Bản Dịch
ĐỘC QUYỀN
VIP BẠCH NGỌC SÁCH

Chương 1: Đi thi

Cửu Pha thôn, một cái sơn thôn, núi non xoay quanh, non xanh nước biếc.

Theo truyền thuyết, ở chỗ sâu trong vùng núi lớn này mai táng một vị đại tướng quân. Khi đại tướng quân được mai táng thì không có thủ cấp, bộ hạ kiêu dũng tùy tùng dùng hoàng kim chế tạo một cái đầu thay thế để hạ táng được toàn thây, nơi chôn cất là một khu vực gọi là "Cửu Lĩnh Thập Tam Pha".

Núi non mênh mông không biết có bao nhiêu dãy núi, càng có vô số sườn núi, hậu nhân cũng không rõ "Cửu Lĩnh Thập Tam Pha" đến tột cùng là chỉ nơi nào.

Trên sơn đạo phía sau thôn, A Sĩ Hành cõng gùi đựng sách đi tới trước, bộ y phục trắng bị giặt đến bạc màu không che giấu được khí chất thư sinh và trong trẻo, dáng cao gầy, khuôn mặt anh tuấn, da trắng nõn, chính là bộ dáng của một người có học thức.

Y được xem là học trò có tiền đồ nhất tại toàn bộ Cửu Pha thôn, cũng là cử nhân vừa thi trúng trong kỳ thi Hương năm nay, chuyến này chính là muốn vào kinh thành đi thi.

Trước lúc xuất phát, y muốn trước tiên tiến vào núi một chuyến.

Ở chỗ sâu trong phía sau núi, cách Cửu Pha thôn năm sáu dặm đường, có một tòa đạo quan từ lâu hương hỏa điêu linh, tên là Linh Lung quan.

Y muốn đi tìm quan chủ của Linh Lung quan.

Sơn đạo gồ ghề khó đi, A Sĩ Hành đi một chút dừng một chút, nhìn núi non trùng điệp bao la xa xa, sắc mặt đỏ trắng bất định, thở hổn

hển lau mồ hôi nghỉ chân, gùi sách trên lưng lại không rời khỏi người.

Chỉ vì trong gùi sách cất giấu một vật phẩm trọng yếu, một vật trọng yếu mà thế nhân khó tưởng tượng nổi.

Lúc còn sinh tiền, khi phụ thân truyền lại cho y thì bí mật cho biết, vật này không phải chuyện đùa, nói là có liên quan với thần tiên!

Khi tới được Linh Lung quan thấp thoáng trong màn cây xanh ngắt thì đã là buổi trưa, trong lúc còn đang leo bậc cấp trên sườn núi ngoài đạo quan, A Sĩ Hành nghe được loạt âm thanh đánh nhau "Bùm bụp".

Có chuyện gì vậy? Y vội hít sâu một hơi, leo nhanh lên xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Đầu tiên hiện ra trong mắt chính là một tòa tháp sắt màu đen tương đối đặc biệt ở trong đạo quan, sau đó chính là Linh Lung quan vẫn còn treo đầy cờ phướn trắng.

Tại ba tháng trước, lão quan chủ của Linh Lung quan đã về cõi tiên. Đạo quan tựa hồ không còn trụ cột, sau khi môn hạ đệ tử cử tang, những đồ vật màu trắng treo cho tang lễ vẫn còn để đó mấy tháng trời, không người nào tháo xuống, trên đầu tường, trên mái ngói mọc đầy cỏ dại cũng không người nào quản, dấu hiệu đạo quan suy sụp, tan vỡ rất rõ ràng.

Trèo lên tới bãi đất bằng trước Môn đình đạo quan, đôi mắt A Sĩ Hành trừng lớn lên mấy phần, chỉ thấy ba gã đạo nhân mặt mũi bầm dập nằm giãy giụa trên mặt đất, còn có một gã đạo nhân trẻ tuổi tết bím tóc đuôi ngựa đạp chân trên người một gã đạo nhân, đang cưỡng ép lục soát người đạo huynh dưới chân, tiền tài tìm được lập tức cầm nhét vào trong người mình.

Trên cổng đạo quan phủ đầy rêu xanh có một bộ câu đối: Thế gian phồn hoa vô ngã.

Trong núi tuế nguyệt vô song.

Hai chữ 'Vô' trong câu đối đã nói ra hết sự được và mất của người tu hành, trái ngược hoàn toàn với cảnh tượng cướp đoạt trước cổng vào đạo quan. A Sĩ Hành nhìn xem mà không nói nên lời.

Đạo nhân trẻ tuổi trước mặt tên là Dữu Khánh, chính là tân nhậm quan chủ của Linh Lung quan, cũng là bạn từ thuở thiếu thời của y, tuổi hai người xấp xỉ nhau.

Y từ chối người trong thôn hộ tống, cố ý tìm đến Dữu Khánh, là bởi vì âm thầm đã có ước hẹn cùng Dữu Khánh, lần này, Dữu Khánh sẽ gạt những người khác hộ tống y vào kinh. Nói một cách tương đối, Dữu Khánh là người luyện võ, về năng lực hộ tống, không phải thôn dân có thể so sánh được, tại trong thời buổi loạn thế này liền có thể nhiều thêm mấy phần an toàn.

Nào ngờ đã qua thời gian ước hẹn, chờ lui chờ tới hết cả nửa buổi sáng cũng không thấy Dữu Khánh xuống núi gặp mặt, lẽ nào tên kia đã quên mất việc trọng yếu như thế này hay sao? Không biết có chuyện gì xảy ra, y đành phải tự mình tìm tới, bây giờ tốt cuộc đã hiểu rồi, Linh Lung quan đang nháo lên nội chiến, đang đồng môn tương tàn!

Y cũng quen thuộc với ba gã đạo nhân bị đánh nằm trên đất, đều là thân sư huynh của Dữu Khánh, người lớn tuổi nhất đã hơn năm mươi tuổi, nhỏ nhất cũng sắp bốn mươi rồi.

Lão cựu quan chủ chỉ còn lại bốn tên đệ tử này.

Tên Dữu Khánh này một mình có thể đánh thắng ba vị sư huynh của mình?

Nếu không có tận mắt nhìn thấy, A Sĩ Hành không thể tin được, dựa vào quan hệ giữa y và Dữu Khánh, trước đây y vậy mà không chút nào biết được Dữu Khánh có thực lực như vậy.

Lúc trước không hiểu vì sao lão quan chủ lại đem chức vị quan chủ truyền cho Dữu Khánh, vô luận về tuổi tác hay từng trải, Dữu Khánh đều không đủ tư cách, người cũng không phải lão luyện trưởng thành, bây giờ y tựa hồ đã minh bạch một chút, có lẽ lão quan chủ đã lựa chọn một tên đệ tử có năng lực đánh nhau tốt nhất để kế thừa y bát?

Tiền tài tới tay, Dữu Khánh nghiêng đầu nhìn, trông thấy A Sĩ Hành tới đây, biểu cảm hung thần ác sát trên mặt lập tức biến mất, nở nụ cười hắc hắc, nhe ra hàm răng trắng nhởn, khí chất thể hiện ra cũng khá khí khái hào hùng, nét mặt cũng có phần linh tính của kẻ sống lâu trong sơn dã, mỗi động tác, mỗi hành động đều có mấy phần dã tính.

Chút râu mép ngoài miệng có chút gây chú ý, người quen biết hắn đều biết rõ, trước đây hắn không để râu mép.

Bàn chân dời khỏi người sư huynh, Dữu Khánh đi tới bên cạnh bậc cấp dưới môn đình đạo quan, xách cái bao lên, lấy kiếm xuyên qua, nâng tay gác trên đầu vai, không nhìn tới ba vị sư huynh đang đau đớn kêu rên hừ hừ, sải bước đi tới, túm lấy A Sĩ Hành vẫn còn kinh nghi bất định kéo đi.

Vị sư huynh nhiều tuổi nhất phục hồi lại sức lực, nửa bò lên hướng về phía bóng người rời đi mà rống giận, "Dữu Khánh! Ngươi vì tư dục bản thân, vậy mà trắng trợn cướp đoạt tiền tài của đồng môn sư huynh, không xứng làm chưởng môn Linh Lung quan, không xứng làm đệ tử Linh Lung quan, tiểu sư thúc trở về tất sẽ không tha cho ngươi!" Trong giọng nói có chứa vô tận bi phẫn, trên chòm râu rung động có cả vết máu.

Lão quan chủ còn có một gã sư đệ, là đệ tử của sư thúc lão quan chủ, mấy sư huynh đệ Dữu Khánh đều xưng là tiểu sư thúc, trường kỳ vân du ở bên ngoài, rất ít trở về.

Linh Lung quan bây giờ chỉ có năm đạo nhân này, xác thực là hương hỏa vô cùng điêu linh. Cũng không còn cách nào, vốn nghề nghiệp

này giờ sắp tuyệt chủng, nơi đây còn có thể có một cái đạo quan đã là kỳ tích.

Đang bị kéo đi xuống núi, A Sĩ Hành nghe được tiếng kêu gào phía sau, cả kinh hỏi người bạn nối khố bên cạnh: "Ngươi vậy mà thật sự đoạt tiền của đồng môn?"

Dữu Khánh hừ lạnh một tiếng, "Đừng nghe bọn họ nói mò. Linh Lung quan quá nghèo, ta muốn đem tài sản bên trong quan quy hoạch lại… Bọn họ không phục ta làm quan chủ, ngươi cũng không phải không biết điều đó. Ta dùng tư cách quan chủ hạ lệnh, bảo bọn họ giao tiền ra, bọn họ không nghe, còn gây chuyện với ta, ta đây đành phải tiên lễ hậu binh."

Như vậy có khác gì với đoạt chứ? A Sĩ Hành thật sự có phần kinh ngạc, biết rõ tên này từ nhỏ đã tham tài nhưng không cho rằng đứa này có thể làm ra chuyện cướp đoạt đồng môn, lúc trước trông thấy một màn lục soát lấy tiền tài còn tưởng rằng có nguyên nhân khác, không nghĩ tới thực sự là đang đoạt.

Như vậy chính là có phần quá mức rồi! A Sĩ Hành liếc mắt nhìn chút râu ria lơ thơ trên miệng hắn, cười nhạt, "Tiểu sư thúc của ngươi từ nhỏ đánh đòn ngươi không ít đi? Để lại chút râu mép ra dáng trưởng thành cũng không có tác dụng, so với ngươi hắn lại càng không biết xấu hổ, đừng tưởng rằng ngươi là quan chủ thì hắn không dám trừng trị ngươi. Ngươi cứ việc lung tung nhảy nhót trước đi, đợi khi hắn trở về, không lột một tầng da của ngươi là không được a!"

Dữu Khánh ra vẻ trấn định tự nhiên, "Xùy" một tiếng xem thường, nhìn lại thấy y dùng thân thể văn nhân cõng gùi nặng cực khổ, liền đưa tay lấy gùi sách trên người y xuống, thuận tay nhét vào trong bao đồ của mình, cõng giúp đồ cho A Sĩ Hành luôn rồi.

Hai người vòng tránh qua Cửu Pha thôn để xuống núi, khi đi xuống đến một cái đại lộ trong thôn duy nhất để rời núi thì đạo trang trên người Dữu Khánh đã được đổi thành trang phục bình thường, tránh cho quá mức gây chú ý.

Không phải là ngày họp chợ, trên sơn đạo không nhìn thấy bóng người nào khác, núi yên tĩnh gió hiu hiu.

Khi sắp đến đầu đường ra khỏi núi, tại thời điểm tới gần quan đạo, đột nhiên có tiếng vó ngựa phá vỡ yên tĩnh.

Một chiếc xe ngựa không nhanh không chậm chạy tới, hai người song song dừng lại, cũng dạt sang sát bên để nhường đường, đều có chút nghi hoặc, Cửu Pha thôn rất nghèo, ít có xe ngựa lui tới.

Xe ngựa đi tới sát trước nhưng không có vượt qua mà dừng tại trước mặt hai người. Thấy xa phu có hành động khác thường, lúc này Dữu Khánh liền nảy sinh lòng đề phòng.

Xa phu với trang phục người dân bình thường kia cởi nón ra, nhìn tướng mạo là một nam nhân rất có khí độ, tuổi khoảng năm mươi, mi dài mặt chữ điền, sau khi nhảy xuống xe thì hướng A Sĩ Hành chắp tay chào.

A Sĩ Hành rõ ràng có chút bất ngờ, "Bồ tiên sinh, làm sao lại tới đây?"

Quen biết? Dữu Khánh nhìn trái nhìn phải.

Bồ tiên sinh nhìn thấy Dữu Khánh ở bên cạnh, thấy không nhận biết, muốn nói lại thôi.

A Sĩ Hành: "Người mình, không cần lo lắng. Bồ tiên sinh đến đây, chẳng lẽ có việc?"

Bồ tiên sinh trầm ngâm nói; "Đến đây ngăn cản công tử vào kinh thành, thỉnh công tử tạm hoãn dự thi năm nay, tham gia lần thi tới cũng không trễ."

Có chuyện gì? Ánh mắt Dữu Khánh lấp lóe, hai bên nhìn tới nhìn lui.

A Sĩ Hành cau mày, "Lí do?"

Bồ tiên sinh nhìn nhìn xung quanh, lại cầm nón chụp lên đầu, che khuất nửa khuôn mặt, nhưng khó che giấu thần sắc nghiêm trọng, "Công tử ẩn cư sơn thôn khổ học, không có nhàn rỗi nghe tin tức đồn thổi bên ngoài. Công tử, đã xảy ra chuyện, sáu châu Tây Nam Cẩm quốc đột nhiên có yêu nghiệt chạy ra làm xằng làm bậy khắp nơi, lại thêm hành sự quỷ dị, không biết vì sao liên tiếp nhằm vào các thí sinh vào kinh để hạ thủ. Những huyện khác đã có thí sinh bị hại, vì an toàn, công tử nên tạm hoãn."

A Sĩ Hành nhíu mày, "Làm sao lại có chuyện kỳ quặc không hợp với lẽ thường như vậy?"

Bồ tiên sinh trầm ngâm nói: "Không biết cụ thể là chuyện gì xảy ra, mặt trên yêu cầu phong tỏa tin tức. Nhưng bên trong có lời đồn đại, giống như chuyện có liên quan tới Ti Nam phủ, hình như là Ti Nam phủ đã làm ra chuyện gì đó. Ta xem tám chín phần mười là thật, Ti Nam phủ có sức ảnh hưởng đủ để khiến quan phủ ngậm miệng."

Ti Nam phủ? A Sĩ Hành và Dữu Khánh đều là trong lòng âm thầm chấn động, đều biết đó là thế lực không phải tầm thường.

Đồn đãi trước đây trong thế gian này có một số tiên nhân cư trú, về sau không biết vì nguyên nhân gì mà đều biến mất, có lời nói là quay trở về tiên giới, từ đó tiên ảnh vô tung không còn có người gặp qua. Nghe nói động phủ mà tiên nhân cư trú vẫn còn tồn tại, còn có người đi lầm vào trong đó mà nhận được vận may. Đối với một số người mà nói, họ không thiếu vinh hoa phú quý, thiếu chính là tuổi thọ, cái gì cũng không bằng tiên đan thần dược có thể kéo dài tính mạng, nhất là đối với đế vương mà nói, điều đó có sức mê hoặc lực lớn phải biết.

Vì tìm được tiên gia động phủ, vì loại bỏ trong nội bộ triều đình quấy nhiễu, hoàng đế đặc biệt thành lập một thế lực chuyên tổ chức tìm kiếm, chính là "Ti Nam phủ" này.

Ti Nam phủ không chỉ hội tụ người tài ba dị sĩ, càng trọng yếu chính là đang vì hoàng đế cầu trường sinh, mặc dù độc lập tại bên ngoài

triều đình, nhưng quyền thế lại dần dần to lớn, nói là quyền thế ngập trời cũng không quá đáng.

Nói đến Ti Nam phủ, Dữu Khánh nhịn không được nhìn nhìn phản ứng của A Sĩ Hành, phụ thân của người bạn nối khố này hẳn phải là từng cùng Ti Nam phủ có giao tình rất sâu.

Hắn cũng là tại ba tháng trước, khi sư phụ lâm chung truyền chức cho hắn thì mới nói cho hắn biết một ít bí ẩn, mới biết được phụ thân A Tiết Chương của A Sĩ Hành, chính là lão nhân ở trong thôn trường kỳ ngồi trên xe đẩy, đã tạ thế kia còn có lai lịch khác.

Triều đình lục bộ, phía dưới Công bộ có bốn tổ chức, Ngu bộ chính là do A Tiết Chương quản lý, phụ thân của A Sĩ Hành chính là Lang trung của Ngu bộ.

Quản lý Ngu bộ, không phải chuyện đùa, lực ảnh hưởng vượt quá các bậc quan giai.

Tìm kiếm tiên gia di tích tránh không được phải thường xuyên đi sâu vào trong thâm sơn rừng già, mà nếu bàn về Công sơn chi thuật, trong toàn bộ triều đình trên dưới không người nào có thể am hiểu bằng Ngu bộ. Khi Triều đình xây dựng rầm rộ hoặc là Công bộ muốn xây dựng cái gì, các loại nguyên liệu cần thiết như gỗ đá hay các loại nguyên liệu lấy từ núi rừng từ trước đến nay đều do Ngu bộ chuẩn bị.

Trường kỳ tiếp xúc với sơn lâm, lâu ngày tự nhiên liền tinh thông Công Sơn chi thuật.

Phối hợp với Ti Nam phủ để tìm kiếm tiên gia di tích tự nhiên cũng trở thành trách nhiệm của Ngu bộ.

Là người tham gia trọng yếu được Hoàng đế trong lòng yêu thích, lại gần gũi với Ti Nam phủ có quyền thế ngập trời, nghĩ cũng có thể biết năm đó A Tiết Chương là nhân vật cỡ nào.

Mà Linh Lung quan cũng là tại thời kì đó nhận được đại ân từ A Tiết Chương, bởi vậy mới có giao tình giữa hai bên sau này.

Chương 2: Ở tạm

Có điều, Dữu Khánh không cho rằng A Sĩ Hành có thể đồng ý trì hoãn.

Hắn là đã nhìn thấy A Tiết Chương dùng đòn gậy giáo dục nhi tử, ngay từ nhỏ đã bức nhi tử lập chí con đường làm quan, hi vọng nhi tử có thể trở lại triều đình xoay chuyển càn khôn, hoàn thành chí nguyện mà ông ấy chưa hoàn thành được, vì thiên hạ vì muôn sinh linh.

Nói trắng ra, chính là trong thời gian chấp chưởng Ngu bộ thì tận mắt nhìn thấy cái gì gọi là hao tài tốn của, không hi vọng hoàng đế vì việc trường sinh hư vô phiêu miểu kia mà tiêu hao tinh lực, hi vọng hoàng đế chuyên tâm vào chính sự, thương cảm xót xa cho dân chúng bách tính Cẩm quốc lầm than.

A Tiết Chương chính là bởi vì việc này mà rơi vào một kết cục không có gì tốt, kết quả biết rõ không thể làm còn muốn cho nhi tử tiếp tục. Đối với việc này, Dữu Khánh là nghĩ không rõ, nhưng biết chí hướng của A Sĩ Hành đã thành hình, việc muốn làm vốn chính là một chuyện khó khăn, sẽ không dễ dàng khuất phục hay thay đổi.

A Sĩ Hành cũng chỉ là nhàn nhạt a một tiếng, không thể hiện ra ngoài quá nhiều phản ứng, hỏi ngược lại: “Bản huyện có ba người ghi danh, hai vị kia nhưng có hoãn lại không?”

Tại đợt thi Hương lần này, bản huyện chỉ có một mình y trúng tuyển, hai vị khác là trước đây trúng tuyển vào kinh đi thi nhưng thi rớt, không cam lòng buông bỏ, nhiều lần đi thi lại.

Bồ tiên sinh tựa hồ biết rõ ý tứ của y, lúc này khổ tâm khuyên nhủ: "Công tử, chuyện này không thể so sánh. Để tránh nhân tâm hoảng sợ, quan phủ cố ý phong tỏa tin tức, hai vị khác vốn là không biết tình hình. Hơn nữa, sự an nguy của công tử há là bọn hắn có thể so sánh?"

"Ngươi đã hiểu lầm ý của ta." A Sĩ Hành xoay người bỏ đi, có vẻ tràn đầy tâm sự, đi lên đỉnh một ngọn núi, chắp tay nhìn cảnh núi non xa xa, "Năm đó, phụ thân năm đó bị đày rời kinh, trên đường đụng phải một đám sát thủ thần bí, mẫu thân, huynh trưởng, tỷ tỷ cùng với một đám gia phó và tùy tùng của ta đều gặp nạn, may mà phụ thân liều mạng ngăn cản một đao cho ta, ta mới nhặt được về một mạng. Bồ tiên sinh, sát thủ là ai?"

Nói đến việc này, trên mặt Bồ tiên sinh hiện lên hận ý, "Tám chín phần mười không thoát được liên quan với tên hôn quân kia!"

Ánh mắt A Sĩ Hành thâm trầm, "Hiển nhiên không thoát được có quan hệ tới hoàng đế, nhưng không phải hoàng đế làm. Hoàng đế đã động thủ, nếu như đã gánh chịu ác danh thì sẽ không cần phải lén lút. Nhìn từ tình huống thời gian rời kinh cùng địa điểm bị tập kích đến xem, sát thủ truy sát tất cả, không buông bỏ ngay cả gia phó và tùy tùng, rõ ràng là muốn che giấu trận chặn giết này, cho nên cũng không phải vì thù riêng, độc thủ phía sau màn hẳn phải là người nào đó trong triều."

Dữu Khánh và Bồ tiên sinh đều có vẻ đăm chiêu, người sau tự hỏi: "Vậy sẽ là ai chứ?"

"Ta cũng muốn biết là ai. Lúc đó ta mới bốn tuổi, còn vô tri, một số tình huống đều là sau này nghe phụ thân kể lại. Ta biết được có hạn, ngay cả việc năm đó phụ thân có qua lại, có ân oán với người nào cũng không rõ ràng lắm, ta cũng không thể nào phán đoán được độc thủ phía sau màn là ai." A Sĩ Hành xoay người lại, đề tài câu chuyện trở lại vấn đề lúc trước, "Bồ tiên sinh, thí sinh các khóa

là người dự thi nhiều hay là số người bởi vì bất ngờ phải dừng lại nhiều?”

Bồ tiên sinh chần chừ nói: “Tự nhiên là dự thi. Đối với đại đa số người mà nói, gian khổ học tập không dễ, chỉ cần thi đậu cử nhân, dù cho biết rõ mình đi thi khó đạt, chỉ cần có điều kiện vẫn là nhịn không được liền từng khóa từng khóa chạy đi thử vận khí. Chỉ cần là thí sinh có tên trong danh sách, người không đi thi cực ít. Công tử chẳng lẽ là để ý mặt mũi?”

“Xùy!” Ở một bên, Dữu Khánh chợt cười nhạo một tiếng, kỳ quái nói: “Ngay chính bản thân cũng đã nói rõ rõ ràng ràng rồi, là quá nổi bật!”

A Sĩ Hành lườm hắn một cái, rõ ràng đang trách hắn lắm miệng.

Dữu Khánh hiểu biết ý của y, khẽ hừ mấy tiếng, khóe miệng nhếch nhếch rồi ngậm miệng, A Sĩ Hành mới giải thích: “Bồ tiên sinh, người các khóa vào kinh thành đi thi rất đông đảo, không có người nào sẽ đi xem hết tên của toàn bộ thí sinh, huống chi cách lần chặn giết năm đó đã qua mười lăm năm.

Xen lẫn trong chúng thí sinh, sẽ không có người nào chú ý tới cái tên ‘A Sĩ Hành’ này, dù cho đem tên cha ta đặt vào trong đó cũng sẽ không khiến người chú ý.

Nếu là tên của ta xuất hiện trong danh sách số người ít ỏi bị lỡ kì thi thì càng dễ dàng khiến người nhìn thấy, rất dễ dàng làm cho cho người có tâm chú ý, đến lúc đó tình cảnh của ta chỉ sợ còn nguy hiểm hơn so với chuyện gặp phải yêu nghiệt. Bây giờ không biết tình hình độc thủ phía sau màn như thế nào, chuẩn bị ứng đối cho trường hợp xấu cũng không có hại gì.”

Nghe đến đây, Bồ tiên sinh xem như đã nghe hiểu rồi, cười khổ, “Cái lí do này của ngươi khiến ta không còn lời nào để nói. Chỉ là ta luôn luôn không rõ, công tử biết dùng tên thật dự thi sẽ dẫn đến nguy hiểm, vì sao phải kiên trì?”

A Sĩ Hành tránh mà không đáp, cười nói: "Yên tâm, Ti Nam phủ cũng là sĩ diện, nếu để cho một đám yêu nghiệt quấy phá triều đình phải xoay vòng thì đó mới là đại sự, như vậy thì uy danh Ti Nam phủ ở đâu? Mặt trên cũng sẽ không nhịn được. Việc này tất nhiên sẽ không lâu dài, tối thiểu Ti Nam phủ khẳng định sẽ tham gia hộ tống thí sinh, không sao cả."

Biết rõ chuyện không thể kéo dài, tựa hồ lời nói cũng có chút đạo lý, cuối cùng Bồ tiên sinh phiền muộn thở dài, "Công tử là người có chủ kiến, chính là vì sợ không nghe khuyên bảo, sợ ngăn cản không được, cho nên ngay cả xe ngựa ta cũng đem đến rồi." Quay đầu lại nhìn nhìn xe ngựa.

Sau đó, A Sĩ Hành và Dữu Khánh tự nhiên đi lên xe ngựa, cũng minh bạch dụng ý dùng xe ngựa, chính là tới đón người.

Sợ A Sĩ Hành ở ngoài lộ ra quá rõ dáng vẻ của thư sinh dự thi, sợ sẽ bị yêu nghiệt nhìn chăm chú, đi xe ngựa có mành che chắn.

Bồ tiên sinh đè thấp vành nón, tự mình vung roi điều khiển xe ngựa theo quan đạo, một đường nhằm phía thị trấn đi tới.

Bên trong thùng xe lung lay, Dữu Khánh kề sát vào bên tai A Sĩ Hành hỏi, "Người này là ai?"

A Sĩ Hành hơi trầm mặc, nhưng cuối cùng vẫn nói cho hắn biết, "Chưởng Lại phụ trách Lễ phòng trong Huyện nha."

Chưởng lại Lễ phòng? Dữu Khánh thoáng ngẫm nghĩ, ngay lập tức liền trở nên vui vẻ, thì ra các Điển lại quản lý thi cử trong huyện này đều là người của vị này, hắn thật sự hoài nghi việc lúc trước A Sĩ Hành thông qua cuộc thi huyện có phải là có gian dối hay không.

Hắn cũng ý thức được, đây hiển nhiên không phải là người do A Sĩ Hành bố trí, mà do vị đã từng là Ngu bộ Lang trung kia sớm trải đường cho nhi tử.

Dữu Khánh âm thầm suy nghĩ, vì đưa nhi tử lên con đường làm quan, cũng không biết vị cựu Ngu bộ Lang trung trong âm thầm còn làm ra những bố trí gì.

Có xe ngựa, không đến nửa buổi chiều liền đến được thị trấn.

Xe ngựa không đi đến khu trung tâm tương đối náo nhiệt mà quẹo vào một khu vực vắng vẻ, dừng trước cổng một tòa tiểu trạch viện không thu hút, những căn nhà ở phụ cận giống như không có người ở, xung quanh có phần vắng lặng.

Hai vị hành khách xuống xe ngựa xong không có dừng lại bên ngoài mà rất nhanh tiến vào trong viện.

Địa điểm đặt chân đã được Bồ điển lại chuẩn bị từ trước, chính là để đảm bảo an toàn cho A Sĩ Hành, tận lực tránh cho người khác biết A Sĩ Hành tới rồi, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bồ điển lại cũng không thể một mực nán lại nơi này, đúng lúc tại khoảng trống tổ chức thí sinh vào kinh thành, đây là đại sự hiện nay, hắn vốn là người phụ trách mảng này trong huyện, chạy đi tiếp A Sĩ Hành đã tính là tranh thủ thời gian, sau khi hơi dặn dò một chút liền rời đi.

Đã có địa điểm đặt chân, trong nhà cũng đầy đủ đồ dùng sinh hoạt, thức ăn thức uống thì được Bồ điển lại an bài người không biết tình hình đưa đến cổng, A Sĩ Hành không cần phải lộ diện, do Dữu Khánh lộ diện nhận lấy là được.

Thời gian nửa buổi chiều cứ vậy tùy tiện trôi qua.

Sau bữa cơm, màn đêm buông xuống.

Tắm rửa xong, thân thể A Sĩ Hành đã sạch sẽ, khoan khoái dễ chịu, một mình ngồi tĩnh lặng nơi bậc thang ngay cửa vào phòng khách, yên lặng ngước nhìn sao trời.

Chính lúc tâm tư đang ngổn ngang trăm mối, chợt mơ hồ ngửi thấy một mùi thơm mát nhàn nhạt, thoang thoảng như có như không, gần như không thể nhận thấy, không biết là hương vị gì.

A Sĩ Hành nhìn trái nhìn phải, phát hiện trong phòng bếp có ánh lửa, còn có một chút động tĩnh truyền ra, không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể đoán được là Dữu Khánh đang làm gì đó.

Liền đứng dậy đi tới, vừa vào phòng bếp lập tức nhìn thấy Dữu Khánh đang thổi lửa trước lò, trong nồi ùng ục vang nhẹ, không biết đang nấu cái gì, hiếu kỳ hỏi, "Ngươi đang làm gì vậy?"

Dữu Khánh qua loa đáp lại: "Tùy tiện làm chút đồ ăn."

Tùy tiện? A Sĩ Hành không tin, vừa mới ăn xong cơm tối, trong nồi khẳng định có vấn đề, y đi thẳng tới cạnh nồi, mở nắp lên.

"Uy, ngươi làm gì?" Dữu Khánh đứng dậy khỏi cửa lò gào một câu, không kịp chặn.

Nắp nồi đã giở lên, hơi nước bốc lên, A Sĩ Hành đã ngửi thấy được nguồn gốc mùi hương, kỳ quái chính là, mùi hương tỏa ra cũng không nồng đậm, vẫn y nguyên là như có như không, mùi hương rất nội liễm. Thổi tan hơi nước, nhìn kỹ vào đồ vật trong nồi, giống như hạt gạo, lớn hơn phân nửa so với hạt gạo bình thường, hơi có cảm giác óng ánh trong sáng, giữa các hạt gạo đều có tử mang ẩn hàm mà không tan, rất linh động.

Dữu Khánh đi tới đoạt lấy nắp nồi, rầm, đậy nắp lại, "Đừng chộn rộn, trở về xem sách của ngươi đi."

A Sĩ Hành lộ ra vẻ kinh ngạc khó có, "Thứ này chẳng lẽ chính là thứ được gọi là 'Linh mễ', mười lượng bạc mới có thể mua được một chút?"

Dữu Khánh khoanh tay trước ngực, "Đúng vậy, mở rộng ánh mắt rồi đi?"

Đã được xác nhận, A Sĩ Hành lại đưa tay mở ra nắp nồi ra, nhìn kỹ lần nữa, dáng vẻ thật sự đúng là rất muốn xem kỹ để mở rộng tầm mắt.

Trước đây ẩn cư sơn thôn, kiến thức không nhiều, về thứ này y chỉ mới nghe người ta nói tới và nhìn thấy qua hình vẽ tại trong thư tịch, đây là lần đầu tiên trông thấy vật thật.

Nghe nói loại gạo này vốn sinh trưởng tại trong động tiên của tiên gia, về sau có người đi lạc vào tiên gia di địa, thu thập được hạt giống mang đi ra ngoài, trải qua nhiều lần thử nghiệm mới trồng được.

Dùng gạo này để ăn tác dụng cũng thực sự phi phàm, người thường ăn một miếng liền đủ để no một bữa cơm, nếu như ăn đầy đủ một bữa cơm Linh mễ, sau đó dù cho một tháng không ăn, thân thể cũng sẽ không xuất hiện chuyện gì quá mức không khỏe.

Đối với người thường mà nói, vật này chỉ là thứ ăn chống đói, nhưng đối với người tu hành võ đạo thì càng có thể đầy đủ cảm nhận và lợi dụng đến hiệu dụng của nó, bởi vì trong đó ẩn chứa lượng lớn linh khí có thể trực tiếp thu vào trong cơ thể, trong tu hành có thể đạt được hiệu quả làm ít được nhiều.

Thế nhưng thứ này thật sự đắt đỏ, người thường căn bản không sử dụng nổi, cho dù với rất nhiều người tu hành, muốn bữa nào đều ăn no thì cũng chịu đựng không nổi.

Nghe nói thứ này tại thời điểm đầu được trồng trọt ra thì càng đắt, về sau dần dần ngày càng có nhiều người trồng được, trở thành nghề nghiệp có quy mô không nhỏ, có số lượng lớn hơn cung cấp ra nên giá cả mới hạ xuống.

Loại linh vật này cũng không phải bất cứ ai đều có thể gieo trồng, cần phải thu thập thiên địa linh khí để trồng trọt mới được, bởi vì nhu cầu mà tự nhiên phát triển ra một cái chức nghiệp, Linh Thực sư.

Đậy nắp nồi lại, A Sĩ Hành sách sách nói: "Thứ này đều có thể tùy tiện nấu ăn, ngươi bình thường còn không biết xấu hổ mà than nghèo?"

Dữu Khánh chỉ vào nắp nồi, phồng má trợn mắt nói: "Cũng chỉ có chút đó, còn chưa đủ chắc bụng một bữa. Còn là do sư phụ ta lưu lại sau khi đi về cõi tiên, một mực không nỡ ăn. Vốn là mang ở trên người đề phòng vạn nhất, việc này không phải là do ngươi và tên Điển Lại kia nói cái gì mà người của Ti Nam phủ có khả năng sẽ tham gia hộ tống, vạn nhất bị lục soát kiểm tra gì gì đó rồi phát hiện ra, lai lịch của ta thật đúng là không tiện giải thích, bây giờ lấy ra nấu ăn cho rồi, là để tránh tạo ra phức tạp."

Mới nhìn qua xác thực cũng không có bao nhiêu Linh mễ, khóe miệng A Sĩ Hành nhếch lên nét cười, không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi, nhưng mà ném lại một câu nói, "Ta còn chưa từng nếm qua Linh mễ có mùi vị gì. Nấu xong gọi ta một tiếng."

Dữu Khánh phất tay áo tiễn khách, một bộ lười để ý tới ngươi, lại ngồi trở lại trước mặt lò tiếp tục châm củi thêm lửa.

Khi trong nồi dần dần không còn âm thanh sôi ùng ục, ba lạng Linh mễ gần như đã tới thời điểm đun sôi, chán ngấy ngồi ở trước miệng lò, đang ôm đầu tựa ở vách tường, Dữu Khánh chợt giống như bị kim đâm, đột nhiên hé mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm hơi nước bốc lên trên bếp.

Chương 3: Kinh hồn

A Sĩ Hành luôn luôn hiếu kỳ vì sao tại trong Linh Lung quan, xét về tuổi tác và bối phận hắn đều ở vị trí thấp nhất, nhưng lại được tiếp nhận chức vị Quan chủ.

Ngoại nhân không rõ, nhưng trong lòng bản thân Dữu Khánh rất rõ ràng, truyền thừa của Linh Lung quan giấu giếm bí ẩn, chỉ truyền cho đệ tử nội môn, cũng chính là đệ tử chân truyền trong miệng mọi người.

Sau khi Quan chủ sư phụ đi về cõi tiên, Linh Lung quan chỉ còn hai người nội môn đệ tử, một là Dữu Khánh hắn, một người khác thì là tiểu sư thúc luôn du lịch bên ngoài không về kia.

Điểm khác biệt để phân chia nội - ngoại trong Linh Lung quan là ở chỗ có tu luyện một bộ công pháp tên là 《 Quan Thế Âm 》 hay không.

Công pháp chia ra làm hai loại phương thức tu luyện "Quan" và "Âm". Hắn tu luyện là "Quan" tự quyết, tu luyện chính là nhãn lực.

Người đi qua, dưới chân sẽ kéo theo bụi.

Tay khua qua, có thể mang theo gió.

Gió thổi qua, có thể quyết định hình thái và phương hướng sương khói phiêu tán.

Thả một chén nước tại đất, trong tình huống không có gió, nếu mặt nước trong chén ngẫu nhiên có sóng dao động, nguyên nhân sinh ra có thể là do trọng vật gì đó tại gần đây rơi xuống, hoặc có người nào đi qua phụ cận gây ra chấn động mà tạo ra.

Quan Tự quyết chính là thông qua quan sát các điểm thay đổi rất nhỏ để giải đọc và suy đoán quan hệ nhân quả của một động tĩnh nào đó.

Âm Tự quyết thì tu luyện thính lực. Thí dụ như nằm sấp trên mặt đất nghe âm thanh truyền dẫn theo mặt đất liền có thể xác định một vị trí không nhìn thấy nào đó có mấy người đang đi qua.

Vị tiểu sư thúc đang du lịch bên ngoài kia chính là tu luyện Âm Tự quyết.

Nói cách khác, hắn chỉ cần quan sát những biến hóa vi diệu của làn khói đang phiêu đãng liền có thể suy đoán ra một số động tĩnh trong phạm vi đại khái.

Ví dụ như hiện tại, họng tiếp nước trên bếp có biến đổi rất nhỏ trong làn hơi nước phiêu đãng làm hắn nhận ra dị thường, có cái gì đó chưa rõ lẻn vào trong trạch viện này.

Cũng chính là bởi vì có phần năng lực này cho nên vốn là người bảo vệ A Sĩ Hành, hắn vẫn dám tách khỏi đối tượng được bảo vệ, ngồi trong phòng bếp nấu ăn.

Không có chậm trễ, Dữu Khánh bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh rời khỏi nhà bếp, đi thẳng đến thư phòng sáng lung linh một ngọn cô đăng, đứng tại cửa vào gõ cồm cộp một chút.

Đang lật sách đọc nhỏ dưới đèn, A Sĩ Hành ngẩng đầu, nét tươi cười mới hiện lên liền lập tức biến mất, từ trong thần sắc hờ hững khiến người có cảm giác tránh xa của Dữu Khánh, y đọc thấy được có dị thường.

Hai người là bạn nối khố, tại trong vùng Cửu Pha thôn kia, tuổi xấp xỉ và từ nhỏ đã có thể chơi đùa bình đẳng với nhau thì chỉ có hai người bọn họ, cho nên hai người đều vô cùng hiểu rõ một số phản ứng đặc thù của người kia thể hiện ý gì.

Dữu Khánh trực tiếp đi tới trước bàn học, bình tĩnh nói: "Đồ ăn đã nấu xong, có thể ăn rồi, đi, đi nếm thử đi." Ánh mắt tận lực hếch hếch về phía thanh kiếm đặt ở trên bàn, kiếm là lúc trước hắn tiện tay đặt ở đó.

A Sĩ Hành thản nhiên cười, bỏ sách xuống, đứng dậy rời bàn, ra vẻ tiện tay nắm lấy cây kiếm, cùng Dữu Khánh sóng vai đi ra thư phòng.

Hai người đi đến phòng bếp, đứng tại bên cạnh nồi mở vung ra, Linh mễ đã hóa thành từng hạt căng tròn màu tím óng ánh trong sáng, như từng hạt pha lê tím, trông rất đẹp mắt, mùi hương vẫn là như có như không.

Nương theo âm thanh va chạm từ nồi và bếp, Dữu Khánh thấp giọng báo cho người bên cạnh biết, "Sợ cái gì tới cái đó. Thứ mà Bồ điển lại nói thật sự tới rồi."

A Sĩ Hành hơi kinh, cũng nói nhỏ, "Không thể! Lặng lẽ vào thành dừng chân nơi này, không đến mức có người nhìn chằm chằm chúng ta không bỏ, có thể bị chuẩn xác tìm tới cửa, chẳng lẽ có người bán đứng?"

"Không có người bán đứng, lão tử có chút bối rối." Dữu Khánh hơi nhếch cằm, mũi mấp máy, ra dấu về phía đồ vật trong nồi, đồng thời cầm lấy vá sạn sới Linh mễ đã nấu xong cho vào trong một cái bát.

A Sĩ Hành lập tức liền hiểu rồi, hẳn là dị vật tới đây tương đối nhạy cảm với hương vị tỏa ra thừ thứ ở trong nồi. Tên Dữu Khánh này lơ là sơ ý rồi, phỏng chừng là không nghĩ đến thật sự có yêu vật luồn lách lẻn vào trong thành, mùi vị nấu Linh mễ lại dẫn yêu vật tới đây.

Lúc đầu y có chút lo lắng, nhưng nhìn thấy đến lúc này Dữu Khánh vẫn còn quan tâm đến thứ trong nồi, không quá coi trọng vật đang tới, tức thì trở nên yên tâm.

Tuy nhiên vẫn là có chút khẩn trương, dù sao chưa thấy qua thứ gọi là yêu quái, bốn phía im ắng, cũng không biết Dữu Khánh làm thế nào biết có yêu quái đã tới, đang định quay nhìn xung quanh thử xem, nào ngờ Dữu Khánh thuận tay đưa vá sạn đến bên miệng y, dọc mép sạn có dính gạo cạo ra từ đáy nồi.

"Không nên ngẩng đầu." Dữu Khánh nhỏ giọng cảnh cáo một câu, rồi thoải mái cất tiếng nói: "Nào, nếm thử xem mùi vị thế nào."

A Sĩ Hành trong lòng kinh nghi, trong vô ý thức bởi vì lời nói của đối phương mà cảm giác được trên đỉnh đầu có thứ gì đó, tại thời điểm này đúng là Dữu Khánh nói cái gì làm cái đó, thành thành thật thật há mồm ngoạm hết những hạt Linh mễ dính trên vá sạn kia.

Trên đỉnh đầu y đích xác có đồ vật, xác thực mà nói là trên đỉnh đầu hai người có đồ vật.

Một con rắn không biết từ lúc nào đã bò vào phòng bếp, treo trên xà nhà, trong lúc chậm rãi thả mình xuống, nửa thân trên từ từ biến hình.

Phần nửa thân trên nhúc nhích uốn éo lồi ra hình dáng nửa người trên của một nữ nhân, đầu rắn hóa thành khuôn mặt nữ nhân, vảy rắn căng ra chưa biến mất, đồng tử dựng thẳng giữa tròng mắt, đống tóc xõa ra vặn vẹo như những con rắn nhỏ, trong miệng dần dần lộ răng nanh, lưỡi rắn đỏ lòm thò thụt thụt thò. Giữa đám vảy đen trên thân thể rải rác có những vảy vàng sậm phân bố bất quy tắc, hai bên thân thể dơ bẩn giống nửa thân người kia im ắng nhô ra hai cái cánh tay, móng tay nhọn vừa dần dần hình thành vừa lặng lẽ chộp về phía sau cổ A Sĩ Hành và Dữu Khánh.

Ngay khi hai trảo lập tức sẽ chạm đến sau đầu hai người, ngay cả A Sĩ Hành cũng đã mơ hồ ngửi thấy được một mùi vị tanh hôi thì Dữu Khánh đột nhiên lật cái khay trên bếp che đậy bát chứa Linh mễ lại, vá sạn trong tay đột nhiên vùn vụt hất ngược lên.

Phanh! Cán vá sạn đứt gãy, cái sạn mạnh mẽ đâm chìm vào trong óc xà yêu.

Thuận tay ném cán sạn đi, cùng lúc vung cánh tay kéo theo A Sĩ Hành ở bên người di hình đổi vị, dời khỏi vị trí cũ, tránh thoát chất lỏng từ phía trên nhỏ giọt xuống.

A Sĩ Hành còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, trong lúc thân thể còn đang chuyển động, bàn tay Dữu Khánh đã đặt tại vỏ

kiếm trên tay A Sĩ Hành, búng ngón tay, đồng thời thuận tay chụp lấy cây kiếm vừa nhô lên rồi chém ngang vào không trung.

Phốc, máu tươi phun ra, một cái đầu dơ bẩn từ phía trên rơi xuống, vừa đúng rơi vào trong nồi nóng hầm hập, lăn loạn.

Nhìn thấy một cái đầu rơi xuống, A Sĩ Hành giật nảy mình, lại thấy được thân thể nửa hình người lơ lửng giãy giụa giữa không trung, giống như túi khí đang xì hơi rất nhanh, trong phút chốc liền teo tóp biến trở về thân thể vốn có của rắn, chỉ là không còn đầu, máu tươi tí tách.

Mà Dữu Khánh cùng kiếm trong tay thì đã rời khỏi A Sĩ Hành, hàn quang xoay tròn trên tay, một kiếm chém về phía vách tường bên cạnh bếp lò.

Rầm! Tường vỡ ra, đổ xuống một khối, khóe miệng A Sĩ Hành căng ra, nương theo ánh sáng trong phòng bếp nhìn thấy được vật phía sau bức tường vỡ, một con xà yêu nửa hình người đang đứng ngẩng đầu, có hình dạng một nam tử đầu trọc bẩn thỉu, tư thế hai trảo xòe ra như đang muốn phá tường tập kích, một đường vết máu nghiêng chéo từ vai xuống tới góc sườn bên kia người, nửa thân thể chậm rãi lệch khỏi vị trí.

Kiếm quang ở trong tay lật chuyển chưa dừng, Dữu Khánh phất tay một tiếng, "Đi!"

Một vệt hàn quang thoát tay bay lên trên, rầm rầm xuyên thủng nóc nhà, mấy tấm ngói ngói rơi xuống.

Sau một hồi yên tĩnh, A Sĩ Hành nhìn thấy từ nóc nhà lại có máu tươi tí tách nhỏ giọt xuống.

Rồi chợt vang lên hai tiếng rầm rầm liên tiếp, đầu tiên là xà yêu mặt sau bức tường vỡ biến thành hai đoạn đổ xuống đất, ngay sau đó nóc nhà bị đập thủng ra một cái lỗ, một con đại xà từ nóc nhà rơi

xuống, nện lên mặt đất, chậm rãi giãy giụa, đầu rắn bị một cây kiếm xuyên qua.

Một tay bưng chén lớn, Dữu Khánh đi đến rút kiếm, rung văng máu tươi trên kiếm, tiện tay ném đi.

Keng! A Sĩ Hành cảm giác trên tay chấn động, cúi đầu nhìn, phát hiện kiếm đã trở vào bao, lại nhìn về phía Dữu Khánh đang cười hì hì nhìn mình, lại nhìn ba con đại xà kia, một con ngã lăn ngoài phòng, một con nửa treo trên xà nhà, một con nằm lăn trên mặt đất.

Bụi mù bốc lên, cổ họng A Sĩ Hành từng đợt rung động, lòng còn sợ hãi, mùi vị tanh hôi sặc mũi kia khiến y khó chịu muốn nôn.

"Hết rồi. Tạm thời hẳn chỉ có ba con này. Ta cũng không phải cố ý hù dọa ngươi, ta là muốn tốc chiến tốc thắng, tận lực tránh gây ra động tĩnh chiến đấu quá nhiều quá lớn, đề phòng quấy nhiễu dẫn tới những kẻ chú ý không nên có. Kỳ thực cũng không cần sợ, ba con xà yêu còn chưa thể hóa hình hoàn chỉnh mà thôi, thực lực hữu hạn, không có gì uy hiếp. Đi thôi, còn sững sờ ở đó làm gì?" Dữu Khánh một tay ra hiệu một tay nâng chén lớn chứa Linh mễ, ra vẻ đang nói, ngươi không phải muốn nếm thử sao? Có thể đi thưởng thức rồi.

A Sĩ Hành trái lại muốn chạy, nhưng bởi vì vừa trải qua cảnh tượng vừa rồi, xác thực đã bị hù dọa, hai chân có phần nhũn ra, cất bước không nổi, nhưng lại không muốn để cho Dữu Khánh tới dìu đi, y không muốn bị Dữu Khánh cười nhạo, còn muốn chút thể diện, liền nói: "Còn là lần đầu nhìn thấy xà yêu, khó có được cơ hội mở rộng tầm mắt." Ý là muốn lưu lại nhìn xem.

"Vậy ngươi chậm rãi xem. Ta ra bên ngoài nhìn xem có kinh động người nào hay không, ăn xong còn phải tìm Bồ điển lại tới giải quyết tốt hậu quả." Dữu Khánh ném lại mấy câu liền bưng bát rời đi.

Đi đến bên ngoài viện, thẳng đến cổng vào, đang định mở rộng cổng nhìn xem động tĩnh bên ngoài thì từ phòng bếp ở phía sau chợt

vang lên tiếng 'rầm', tiếp đó là ầm ầm sụp đổ nửa gian phòng.

Vụt quay đầu lại, Dữu Khánh trợn mắt há mồm, nhìn thấy A Sĩ Hành vẫn còn chưa đi ra, thiếu một chút bị hù dọa hồn phi phách tán, lắc mình một cái lao đi.

Nhảy vào phòng bếp sụp đổ, trong đám bụi mù tràn ngập, Dữu Khánh vung tay áo, lại từ trong lò bếp rút ra một cây củi đang cháy để rọi sáng, đèn đuốc trong phòng đã bị dập tắt.

Rất nhanh, Dữu Khánh đứng sững tại chỗ, cái bát lớn vẫn luôn được một tay giữ vững không thả kia chợt lạch cạch rơi xuống đất vỡ tan, Linh mễ đã nấu chín tung tóe khắp nơi, tiếp đó hắn như bị điên hùng hục di dời đống sụp đổ, phía dưới có tiếng A Sĩ Hành đau đớn thở dồn dập.

Dọn xong đống đồ ngổn ngang, Dữu Khánh nửa chồm hổm tại bên cạnh A Sĩ Hành ngã nằm trên đất, run giọng nói: "Con mọt sách, ngươi cố nhịn một chút."

Sắc mặt đau đớn, A Sĩ Hành cười thảm gật gật đầu, trên người phủ đầy một tầng bụi bặm, xà nhà sụp đổ xuống vừa đúng đè lên một cánh tay của y, có máu tươi chảy ra.

Theo A Sĩ Hành kêu rên một tiếng, xà nhà đè ép trên tay được dời đi. Trong mắt Dữu Khánh tràn đầy vẻ đau khổ, nhìn chằm chằm cánh tay bị đè ép kia, vị trí bị đập trúng chính là khuỷu cánh tay, đã bị đè móp rồi.

Nỗ lực hết sức để ổn định lại tinh thần, hắn nhanh chóng xuất thủ liên tục điểm các huyệt trên người A Sĩ Hành, đề phòng A Sĩ Hành mất máu quá nhiều, cũng tận lực giảm bớt cơn đau cho A Sĩ Hành. Lấy ra từ trên người một viên thuốc nhét vào trong miệng A Sĩ Hành. Sau khi giúp y nuốt xuống, lại từ trong đống gạch ngói sụp đổ tìm kiếm vật liệu, lấy ra hai tấm vật liệu kẹp lại đoạn tay gãy, cố định rồi buộc chắc chắn, lúc này mới cẩn thận ôm A Sĩ Hành lên, rời khỏi nơi tràn đầy máu này.

Dữu Khánh đã không có lòng dạ nào tiếp tục quan sát có kinh động tới cư dân xung quanh hay không, nơi đây không thể tiếp tục nán lại rồi, hắn vội vã đưa A Sĩ Hành đến nơi thích hợp để chữa trị, đi thẳng đến cổng trạch viện.

Gần như hữu khí vô lực, một tay A Sĩ Hành vẫn cứ cầm lấy kiếm của Dữu Khánh ở trước ngực, nhìn thấy Dữu Khánh muốn bỏ nơi này rời đi, chuôi kiếm đụng đụng vào lồng ngực Dữu Khánh, gian nan nói: "Cái gùi, có vật phẩm trọng yếu, không thể vứt bỏ."

Dữu Khánh dừng lại, nhanh chóng trở lại, tiến vào thư phòng lấy cái gùi của A Sĩ Hành đeo tại trên lưng, kiếm cũng cắm vào trong cái gùi, phía sau cõng gùi, phía trước ôm người, chạy đến trước tường viện tung người trực tiếp nhảy ra ngoài…

Chương 4: Gãy tay

Khi A Sĩ Hành tỉnh lại sau cơn hôn mê thì đã là chạng vạng tối ngày hôm sau, mở ra hai mắt nhìn nhìn xung quanh, phát hiện mình đang nằm trong một gian tĩnh thất lịch sự tao nhã, có thể ngửi được mùi thuốc nồng đậm, bên trong phòng tràn đầy mùi thuốc, cũng có thể nhìn thấy Dữu Khánh vẻ mặt tiều tụy thủ tại bên cạnh giường.

Còn có Bồ điển lại, sắc mặt trầm trọng, tay chắp sau lưng đang đi tới đi lui trong phòng.

Đêm đó gặp chuyện không may, Dữu Khánh liền đưa A Sĩ Hành đến nơi này, cũng là bởi trước khi hôn mê, A Sĩ Hành nhắc nhở tìm Bồ điển lại.

Dữu Khánh cũng không biết nhà Bồ điển lại ở đâu, may mà trước đó Bồ điển lại có dặn dò, có việc gì cần tìm hắn thì đến một gian cửa hàng chỗ ngoặt đầu đường tìm chưởng quỹ.

Đương nhiên, tại trước khi A Sĩ Hành hôn mê Dữu Khánh cũng đã biết rõ được ở trong phòng bếp xảy ra chuyện gì, là do phần thân thể xà yêu không đầu treo trên xà nhà kia tại khi rơi xuống đất vậy mà còn kịch liệt phản ứng một cái, cái đuôi vung quét đổ nữa bên tường, vì vậy làm cho nửa gian phòng bếp sụp đổ.

Cũng may đó chỉ là gian phòng bếp, xây dựng tương đối nhẹ nhàng, không có nhiều vật nặng đổ xuống, nếu không thì rất có khả năng không chỉ là đè gãy một cánh tay.

Đã kiểm tra chữa trị qua rồi, ngoại trừ cánh tay đó ra, những nơi khác cũng chỉ bị ngói vỡ rạch ra vết thương nhẹ.

Ánh mắt Dữu Khánh hơi động, chú ý thấy người hôn mê đã mở mắt ra, gọi một tiếng, "Tỉnh rồi?"

Bồ điển lại bước nhanh đến bên cạnh giường, quan tâm nói: "Công tử…" rồi sau đó cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ nghẹn ngào thốt ra một câu, "Chăm lo dưỡng thương là được."

A Sĩ Hành lại hỏi: "Đã xử lý hiện trường tai nạn chưa?"

Bồ điển lại trấn an: "Công tử yên tâm, ta đã sắp xếp người của mình giải quyết hiện trường cẩn thận. Nếu công tử không muốn bị truyền ra thì liền sẽ không truyền ra."

A Sĩ Hành nhấc đầu nhìn nhìn cánh tay bị thương được quấn băng chặt chẽ của mình, muốn động động cánh tay bị thương, kết quả phát hiện chỉ có thể động đậy vai, vị trí phía dưới ngoại trừ đau đớn ra thì không có phản ứng gì.

Dữu Khánh và Bồ điển lại thấy thế, đồng thời quay đầu nhìn sang một bên.

A Sĩ Hành nhạy cảm nhận ra hai người không nỡ nhìn thẳng, ý thức được vấn đề nghiêm trọng, cánh tay bị thương là cánh tay viết chữ, hỏi: "Bị thương rất nặng sao?"

Không người nào hé răng.

Bầu không khí trong phòng lập tức trở nên nghiêm trọng.

Một lúc lâu sau, A Sĩ Hành hỏi lại một câu, "Tàn phế rồi, không chữa được?"

Chuyện tới bây giờ, Bồ điển lại cũng không giấu giếm y nữa, than thở: "Người thường có lẽ không được, tại trên người công tử thì hẳn sẽ không tuyệt vọng như vậy. Chỉ là, xương khuỷu tay bị dập nát hết, lương y bình thường rất khó nối lại được như thường, sợ là phải tìm đến cao nhân trị liệu cực kỳ cao minh trong giới tu hành mới được. Nếu lão Đại nhân còn tại thì việc này hẳn không tính là vấn đề gì lớn, chỉ cần lão Đại nhân nói một câu là được. Nhưng hiện nay, năng lực chúng ta hữu hạn, sợ là phải chậm rãi nghĩ biện pháp, khẳng định cần tốn nhiều thời gian một chút, công tử có khả năng phải chịu khổ nhiều một đoạn thời gian."

Dữu Khánh vội bồi thêm một câu, "Không sợ, sau khi tiểu sư thúc trở về chắc chắn có biện pháp cứu chữa."

A Sĩ Hành đã minh bạch ý của hai người, không quản có thể chữa khỏi hay không, lần này trước lúc vào kinh thành thi Hội khẳng định chữa trị không được rồi. Nói cách khác, y không có cách nào tham gia lần thi Hội này.

Dữu Khánh và Bồ điển lại lo lắng chính là việc này. Tại trước lúc y tỉnh lại, hai người đã nhiều lần bàn bạc, lo lắng A Sĩ Hành không thể tiếp nhận kết quả này.

Nhất là Dữu Khánh, muốn an ủi cũng không biết nên nói cái gì cho phải, sự áy náy bộc lộ rõ trong lời nói.

Trong lúc đối phương hôn mê, hắn một mực chìm trong tự trách, hối hận không nên nấu Linh mễ gì gì đó, nếu không thì đã không dẫn tới ba con xà yêu kia.

Vạn nhất cánh tay A Sĩ Hành thật sự tàn phế, thật sự không chữa trị được nữa, triều đình là sẽ không chọn dùng một người không đầy đủ tứ chi.

Hắn quá rõ ràng mấy năm nay A Sĩ Hành gian khổ học tập khó khăn cực nhọc cỡ nào.

Cha A Tiết Chương của y vì bồi dưỡng cho đứa con này tiến nhập con đường làm quan, chân chính hao tổn thật lớn tâm huyết.

Nếu như bởi vì sự lỗ mãng của Dữu Khánh hắn mà tâm huyết cùng kỳ vọng của hai đời phụ tử bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, chính hắn cũng không biết phải đối mặt với nó như thế nào.

A Sĩ Hành yên tĩnh nhắm lại hai mắt, nhưng trên mặt lộ ra sắc mặt cực kỳ phức tạp, nội tâm của y chỉ sợ cũng là ngổn ngang trăm mối.

Dữu Khánh và Bồ điển lại đều biết rõ, đổi thành người nào khác phải gánh chịu loại chuyện như thế này đều không có khả năng làm như bình thường không có việc gì xảy ra, đều sẽ khó thể tiếp nhận được.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, hai người lại có thể nói gì bây giờ?

Bên trong phòng yên tĩnh một hồi, sau khi bình tĩnh lại, A Sĩ Hành tựa hồ dần dần chìm vào một loại trạng thái khác, trán khi thì nhíu chặt, khi thì chậm rãi giãn ra, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau một hồi, y bỗng trợn mắt, đôi môi trắng bệch giật giật, "Bồ tiên sinh, ta có lời nói với hắn."

Bồ điển lại hiểu ý, khẽ gật đầu, nhìn Dữu Khánh một cái rồi xoay người đi ra ngoài, tránh đi.

Dữu Khánh dõi đôi mắt trông mong nhìn người trên giường, không biết y muốn lén lút nói với mình chuyện gì.

Nào ngờ A Sĩ Hành vừa mở miệng liền hỏi ra một vấn đề khiến hắn khó mà trả lời, "Vô luận về tuổi tác, bối phận hay là từng trải, Linh

Lung quan đều không tới phiên ngươi quản lý, lão quan chủ cũng không phải là người hồ đồ, vì sao lại để cho ngươi tiếp nhận chức vụ quan chủ?" Hiển nhiên là muốn nhân cơ hội này giải tòa nghi hoặc trong lòng mình

Dữu Khánh mím chặt môi một hồi, "Mọt sách, mỗi một môn phái đều có tư ẩn của riêng mình không thể nói cho ngoại nhân, ta không thể nói cho ngươi biết việc này."

A Sĩ Hành không có dây dưa trên vấn đề này, lại đổi một vấn đề khác, "Vì sao ngươi phải đoạt tiền tài của sư huynh ngươi?"

Lại hỏi vấn đề này làm gì? Dữu Khánh nghi hoặc, ngoài miệng lải nhải một tràng dài, "Đó vừa là tiền của bọn họ cũng vừa không phải tiền của bọn họ. Trước khi Sư phụ lâm chung nói cái gì mà xử lý sự việc công bằng, chia số tiền tài còn sót lại trong quan thành bốn phần, chia cho bốn sư huynh đệ chúng ta. Điều kiện tại Linh Lung quan là không lưu được người, ta vốn có mười mấy sư huynh nhưng đều lục tục chạy sạch rồi, ba người bọn họ là bởi vì nguyên nhân đặc thù mà trở về.

Bây giờ trên tay bọn họ đã có tiền, đánh không thắng ta lại không phục ta làm Quan chủ, ngươi cho rằng bọn họ sẽ lưu lại trong vùng núi hẻo lánh nghèo nàn để bị khinh bỉ sao?

Ngươi nghĩ rằng ta không đoạt tiền của bọn họ thì bọn họ có thể phục ta sao? Chỉ có khi tiền của bọn họ nằm trong tay ta, dù cho bọn họ không phục ta, vì mặt mũi tiền tài bọn họ cũng không thể dễ dàng bỏ chạy, không có tiền là không dễ xa chạy cao bay, ta mới có thể có thời gian chậm rãi giải quyết vấn đề hiện nay.

Cũng không thể để xảy ra chuyện ta vừa tiếp nhận Linh Lung quan liền lập tức cây đổ bầy khỉ tan. Đảo mắt người chạy sạch hết, người quan chủ ta đây làm sao bây giờ, về sau ta làm sao giải thích được với tiểu sư thúc, làm sao giải thích được với sư phụ đã mất đi? Ta bảo bọn họ tự mình giao ra, bọn họ cứ muốn thể hiện không xem lời của quan chủ ta đây ra gì, ta đành phải cứng rắn đoạt lấy rồi."

Vậy mà có chuyện như vậy, A Sĩ Hành như có đăm chiêu.

Dữu Khánh nhìn ra có điểm không đúng, hỏi ngược lại: "Đều đã như vậy rồi, ngươi còn có nhàn rỗi quản tới mấy chuyện loại này sao?"

A Sĩ Hành: "Ngươi từ nhỏ lớn lên tại Linh Lung quan. Linh Lung quan lại cơ bản không cho tiền tiêu vặt, ngươi đối với tiền từ trước đến nay 'Đói khát' . Ta là biết rõ ngươi tham tài, nhưng ta không nghĩ tới ngươi vừa kế nhiệm quan chủ liền có thể lấy danh nghĩa quan chủ bức sư huynh của mình giao tiền ra, không khỏi tham tài quá mức rồi. Nếu như ta không hiểu rõ ràng được chuyện này thì có một số việc ta không dám giao phó."

Nghe lời này, Dữu Khánh mắt trợn trắng, nhưng nhìn dáng vẻ thê thảm của đối phương, bởi vì áy náy tự trách, hắn cũng không nảy sinh so đo tính toán gì, "Nói đi, có chuyện gì cứ việc nói thẳng, chỉ cần ta có thể làm được, ta đều sẽ làm giúp ngươi."

A Sĩ Hành: "Mời Bồ tiên sinh vào đi."

Dữu Khánh cũng không hai lời, đứng dậy rời đi, ra bên ngoài bắt chuyện một câu rồi quay trở vào. Bồ điển lại cùng đi theo vào.

Sau khi hai người có mặt, trên mặt A Sĩ Hành như hiện lên vẻ kiên quyết, dùng giọng điệu chân thật nghiêm túc nói: "Về việc thi hội lần này, tiếp tục tham gia!"

Khóe miệng Dữu Khánh co giật một cái, không biết vị này có phải là không tiếp nhận được hiện thực, tinh thần thất thường rồi hay không.

Bồ điển lại cau mày, cũng có lo lắng tương tự.

Nào ngờ A Sĩ Hành nằm đó nghiêng đầu nhìn chằm chằm Dữu Khánh, gằn từng chữ: "Ngươi đi thi, thay thế ta!"

"…" Dữu Khánh nghẹn họng nhìn trân trối, cho rằng bản thân mình nghe lầm, chỉ chỉ chính mình.

Bồ điển lại rõ ràng cũng bị chấn kinh.

"Đúng. Ngươi giả mạo ta vào kinh thành tham gia thi Hội lần này." A Sĩ Hành cố ý cường điệu làm rõ.

Nói rất dứt khoát rõ ràng, thì ra là muốn đùa thật!

Sự đau buồn thương tiếc của Dữu Khánh và Bồ điển lại lúc trước có thể nói trong nháy mắt biến mất sạch sành sanh, đều bị hù dọa trống rỗng, đều bị làm cho hoảng sợ ngây người.

Chơi đùa lớn như vậy? Tỉnh táo lại, Dữu Khánh có phần luống cuống, liên tục xua tay, "Không được không được, việc này ta thật sự làm không được. Ta cũng không có khả năng thi đậu a! Ta vẫn là tiếp tục sắm vai nhân vật hộ tống, chuyện thay thế ngươi còn là tìm người khác đi!"

A Sĩ Hành hỏi ngược lại: "Ngươi thi đậu hay không thi đậu có trọng yếu không?"

"Ách…" Dữu Khánh sửng sốt, nhất thời không kịp phản ứng lại, hồ nghi hỏi, "Có ý gì?"

Ánh mắt A Sĩ Hành nhìn Bồ điển lại chăm chú, chậm rãi nói: "Một cử nhân đột nhiên rời khỏi thi Hội, không phải một câu nói là có thể lừa gạt được, triều đình sẽ phái người tới xác minh tình huống của ta. Ta đã từng nói, một khi rơi vào danh sách bỏ thi, một khi báo cho triều đình thì rất dễ dàng bị người chú ý tới. Nếu như kinh động tới hung thủ phía sau màn năm đó, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Còn nữa, triều đình sẽ không tuyển chọn người tàn tật, không quản có thể chữa trị được hay không, cánh tay ta bị thương thành như vậy đã là một vấn đề lớn, không thể để triều đình biết rõ, phải dự phòng cơ hội cứu vãn."

Bồ điển lại nghe vậy suy tư, khẽ gật đầu, điểm ấy ông ta rõ ràng, kiểm tra đối chiếu sự thật thí sinh vì sao bỏ lỡ dự thi, xem như là một loại ân điển của triều đình đối với thí sinh, dùng để chấn nhiếp bọn đạo chích, đề phòng có người gây rối cho thí sinh.

A Sĩ Hành lại nhìn về phía Dữu Khánh, "Nếu như ta bỏ thi, khi người của triều đình tới tra, ta sẽ rất bị động, đến lúc đó những người trong huyện nha từng gặp qua ta khó mà tránh được, không dễ gian lận. Cho nên chúng ta cần phải nắm giữ quyền chủ động, phải cho người của triều đình không thể tới kiểm tra đối chiếu sự thật. Chỉ cần dự thi bình thường, triều đình liền sẽ không tới tra, cho nên mới cần ngươi thay thế ta đi thi như bình thường. Đến lúc đó dù cho ngươi thi không đậu cũng không sao, chí ít cũng tranh thủ được thời gian mấy năm cho lần thi tiếp theo. Mà nếu như ta thực sự bị khuyết tật, để tìm được người vừa thích hợp vừa có thể đi thi cũng cần có thời gian."

Một câu nói sau cùng này, Dữu Khánh nghe được thì vô cùng lo sợ, mơ hồ cảm giác thấy thâm ý trong lời nói đó, nhưng có một số việc hắn không muốn đi suy nghĩ nhiều.

Hắn cũng không phải không muốn giúp việc này, nhưng biện pháp này nghe như thế nào cũng thấy sơ hở khắp nơi a? Dữu Khánh dở khóc dở cười nói: "Kinh thành thi Hội, là việc trọng đại quốc gia, há để cho người dễ dàng giả mạo? Ngươi mới còn nói trong huyện nha có người nhận biết ngươi, ta vừa đứng ra ngoài liền sẽ bại lộ a! Mọt sách, không phải ta không đáp ứng, mà việc này không có cách nào đáp ứng."

A Sĩ Hành: "Việc này không cần ngươi lo lắng, Bồ tiên sinh tự sẽ sắp xếp tốt phương diện này, sẽ không có người nhận ra ngươi."

Phải không? Dữu Khánh quay đầu lại quan sát Bồ điển lại từ trên xuống dưới, tràn đầy vẻ hoài nghi, rõ ràng đang hoài nghi chỉ là một Điển lại làm sao có thể có sức lực lớn như vậy?

Nào ngờ Bồ điển lại cũng đã thiếu kiên nhẫn, rõ ràng cũng có phần hoảng loạn, cũng đứng đó liên tục xua tay, "Công tử, việc này ta làm sao che giấu được. Ta không thể đem toàn bộ người gặp qua ngươi đều giết sạch đi? Ta giết được trong huyện, cũng giết không được bên trên a! Điều này thật sự không có cách nào, hắn vừa lộ diện liền sẽ lộ tẩy, giả mạo không được."

Dữu Khánh lập tức đối với A Sĩ Hành giang ra hai tay, điệu bộ ra hiệu 'ngươi xem', trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 5: Nửa bức thư pháp

A Sĩ Hành lại nhìn chằm chằm Bồ điển lại, nghiêm túc nói: "Bồ tiên sinh, ta sẽ không đem loại chuyện này xem như trò đùa, việc này ta có cân nhắc tỉ mỉ. Sự việc không khó khăn trắc trở như ngươi tưởng, ngoại trừ trong huyện này ra, bên phía châu phủ kỳ thực không có người nào nhận biết ta."

Bồ điển lại kinh nghi, "Qua một đợt thi Hương, làm sao phía bên châu phủ có khả năng không có người nào nhận biết ngươi chứ?"

A Sĩ Hành: "Bởi vì không muốn gây chú ý, không muốn làm phức tạp, tại trong đợt thi Hương của Châu phủ thì ta cũng không có qua lại, giao tiếp với thí sinh khác. Thi Hương đã gạt rớt một nhóm lớn, lần này số thí sinh có thể gặp lại ta cũng chỉ còn lại số ít. Sau khi kết thúc thi Hương, bởi vì sợ trong Châu phủ có người có ấn tượng với phụ thân, sợ bị người hỏi thăm nội tình, nên sau khi xem danh sách, xác nhận mình đã vượt qua liền lập tức trở về, ngay cả yến tiệc do Châu phủ tổ chức ta cũng không tham gia.

Vì để trước khi vào kinh không quá khiến người chú ý, trong đợt thi Hương ta đã không tận lực làm bài thi, cho nên xếp hạng không cao. Lần này dù cho toàn bộ thí sinh của Châu phủ cùng nhau tập trung lại, ta cũng sẽ không trở thành sự chú ý của mọi người. Dù cho từng

gặp qua ta, cũng chỉ là vội vã đụng mặt, người nào sẽ nhớ kỹ một người không quen biết chứ? Phía bên Châu phủ, người biết tên ta thì không nhận biết chúng ta, người nhận biết chúng ta thì lại không biết tên ta."

Bồ điển lại nhíu mày, "Nếu thật sự như lời công tử nói, có lẽ có thể suy nghĩ biện pháp."

Dữu Khánh đã là trừng lớn mắt, khóe miệng co giật, không thể tin được, cảm thấy hai tên gia hỏa này không khỏi cũng quá cẩu thả sơ sài đi.

A Sĩ Hành lại cẩn thận căn dặn: "Bồ tiên sinh, có mấy việc cần ngươi đi làm. Hai vị cử nhân thi lại của bản huyện, lần này nhất định cũng phải bỏ thi giống như ta. Dữu Khánh không thích hợp quen biết với bọn họ, nếu không, lần này mà bọn họ vẫn không thi đậu, trong tương lai tiếp tục đi thi cùng ta, sợ là sẽ gặp chuyện không may. Vì vậy, không thể để cho hai người bọn họ cùng dự thi, có thể lợi dụng chuyện yêu nghiệt hù dọa bọn họ, nói chung phải nghĩ biện pháp ngăn cản hai người tham gia thi Hội lần này.

Sau lần thi Hương trước đó, Tri huyện tổ chức yến tiệc, không tiện chối từ, một nhóm người liên quan nhận biết ta. Lần này vào kinh thành, phải thực hiện thủ tục, đám người Tri huyện e là sẽ đưa tiễn, ngươi cần ngăn cản, có thể nghĩ biện pháp kiềm chế, không để bọn họ xuất hiện. Có thể tận dụng chuyện yêu nghiệt làm loạn, mượn cớ vì bảo vệ ta, không thích hợp hưng sư động chúng, cũng có thể dùng hù dọa bọn họ, tiên sinh có thể ôm hết tất cả mọi việc vào mình.

Về nha dịch phái đi hộ tống Dữu Khánh dự thi, tiên sinh cần lựa chọn kỹ càng, phải tìm người xác định không nhận biết ta, đến lúc đó có tiên sinh đứng ra thừa nhận Dữu Khánh là ta, nha dịch hộ tống sẽ không hoài nghi. Tiên sinh chỉ cần làm tốt ba việc này liền sẽ không có vấn đề gì lớn."

"Công tử cân nhắc chu đáo." Bồ điển lại hắng giọng gật đầu, đã ổn định lại tâm tình từ trong nỗi sợ hãi không thể tin tưởng lúc đầu, trải qua nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Như vậy thì, một ít bài thi và lưu văn của công tử tại trong huyện e rằng cần được xử lý một chút, nếu không, văn chương không giống với tại kinh thành, sợ là sẽ có phiền phức. Trong huyện, ta sẽ xử lý tốt, nhưng văn chương của công tử lưu lại tại Châu phủ trong đợt thi Hương thì ta không tiện tiếp xúc đến."

A Sĩ Hành: "Lo lắng nhiều rồi. Nếu là thi tốt, có lẽ có khả năng phía kinh thành sẽ đem văn chương từ bên này đến xem, nhưng mà không lớn. Ngươi cảm thấy hắn có thể thi đậu sao?"

Bồ điển lại hơi cười, suy nghĩ cũng phải, đích xác đã lo lắng nhiều, ngay cả thi cũng thi không đậu thì ai còn sẽ có hứng thú đi chuyển văn chương người thi rớt tới xem?

A Sĩ Hành: "Có thể thi đậu thì lúc đó làm gian lận cũng không muộn. Vấn đề là hiện tại thời gian đã không đủ rồi, đã sắp tới lúc xuất phát, ngươi còn cần làm rất nhiều chuẩn bị, vội cũng không được, chuyện chưa gấp rút có thể để sau này thúc đẩy."

"Được!" Bồ điển lại đáp ứng, trong lòng đã có lòng tin đối với những sắp xếp của vị này.

Dữu Khánh lại không vui vẻ rồi, nhìn trái nhìn phải, nhìn xem người này, lại nhìn xem người kia, muốn hỏi mấy người này một chút, cũng không hỏi xem hắn có đồng ý hay không, hai người thương lượng với nhau rồi sắp xếp cho hắn luôn rồi? Lúc này phản đối: "Các ngươi làm gì vậy? Đây là định lấy mạng dân lành sao? Cái gì mà ngăn cản hai cử nhân kia, cái gì mà kiềm chế Tri huyện, cái gì mà cái này cái kia, các ngươi xem đó là nhà của các ngươi, muốn làm gì thì làm sao? Con mọt sách, ngươi cảm thấy một mình hắn có thể giải quyết một đống việc như vậy sao?" Nghe lời y nói, nghĩ thế nào cũng cảm thấy là không thể tin được, đây không phải là cầm mạng nhỏ của hắn làm trò đùa thì là cái gì?

A Sĩ Hành nằm đó bình tĩnh nói: "Vấn đề hẳn là không lớn, sáu nhà Điển lại tại huyện nha trên cơ bản đều là người của mình."

Dữu Khánh không vui nói: "Sao ngươi không nói Tri huyện cũng là người của mình luôn đi?"

A Sĩ Hành: "Xếp vào Tri huyện không có bất cứ ý nghĩa gì, cũng không phải kế lâu dài. Một Tri huyện tại trong một huyện có thể làm được bao lâu? Bị đổi tới đổi lui là chuyện rất bình thường. Sáu hộ Điển lại thì không giống, dù cho làm bảy tám năm cũng không thành vấn đề, có đủ thủ đoạn thì thậm chí có thể làm cả đời. Cho nên sáu hộ Điển lại mới là địa đầu xà thực tế kiểm soát một huyện. Một khi bọn họ liên thủ, muốn ngăn cản hai cử nhân kia, muốn kiềm chế đám người Tri huyện để không gặp mặt ngươi chỉ là việc nhỏ, ngươi không cần lo lắng."

Dữu Khánh nghẹn lời không nói được gì, đã hiểu rồi, không phải trò đùa, sáu hộ Điển lại tại huyện nha này có khả năng thực sự là người của con mọt sách này.

Lúc này mới phát hiện, vị Ngu bộ lang trung kia tại trước khi bị biếm thì đã sớm chuẩn bị đường lui rồi. Nói không chừng toàn bộ huyện đều là địa bàn mà người ta kinh doanh ra.

A Sĩ Hành lại ra hiệu bằng ánh mắt với Bồ điển lại, "Bồ tiên sinh, ngươi trước đi làm việc đi."

Bồ điển lại nhìn liền hiểu rồi, việc khuyên bảo vị này đi thi thay sẽ do bản thân công tử thuyết phục, ừ một tiếng, liền bước nhanh rời đi.

Bên trong phòng hai người một nằm một đứng, bốn mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau sau, A Sĩ Hành than thở: "Người thay ta vào kinh thành đi thi cần phải trạc tuổi ta, phải có khả năng viết lách nhất định, còn phải tương đối có can đảm, càng phải có năng lực ứng biến nhất định, nếu không, khi đối diện một ít tình huống bất ngờ, sẽ rất dễ dàng khiến người hoài nghi. Trọng yếu nhất chính là cần có

người tin cậy được. Trong lúc nhất thời ta đi đâu tìm được người như vậy đây?

Tìm người khác, trong lúc nhất thời không hiểu được người ta, nhưng với ngươi, ta còn không hiểu ngươi sao? Gan lớn, da dày, người lại nhạy bén, chỉ cần việc này lúc ban đầu xử lý tốt, một ít phiền phức trên đường đối với loại người như ngươi mà nói, ít nhất cũng có dũng khí đối diện và giải quyết, dùng năng lực của ngươi ứng phó loại chuyện này, chỉ cần nguyện ý cầu ổn, ta không chút nào lo lắng."

"Gan lớn, da dày, ngươi nói vậy là khen ta sao?" Dữu Khánh xùy một tiếng, thần tình lại có mấy phần bất đắc dĩ, có chút lời không nói ra thì không thoải mái, "Mọt sách, ta thật sự không rõ, Bồ điển lại kia cũng đã nói qua, đã biết rõ dùng tên của mình vào kinh thành đi thi sẽ có nguy hiểm, vì sao còn phải dùng nó? Đổi cái tên giả để đạt được mục đích không được sao?"

A Sĩ Hành biết rõ hắn lo lắng vì vậy mà dẫn đến nguy hiểm, đó dù sao cũng là Kinh thành, nơi tàng long ngọa hổ, không tới phiên Quan chủ Linh Lung quan đến dương oai, liền nghiêm túc giải thích: "Không được! Ngay cả điền tục danh của phụ mẫu cũng không thể sai, muốn chính là một khi nổi danh trên bảng thì mọi người liền biết là con trai của A Tiết Chương trở về rồi."

Dữu Khánh giật mình, "Vì sao? Như vậy không phải muốn chết sao?"

A Sĩ Hành bình tĩnh nói: "Hoàng đế vì cầu trường sinh mà khiến cuộc sống dân chúng gian nan, cha ta mặc dù bởi vì ngôn từ mà bị tội, nhưng trên triều đình cũng có người có ý nghĩ giống như cha ta, ngươi cho rằng chỉ có mình cha ta sao? Có khối người. Tên đề bảng vàng đi lên con đường làm quan vị tất đã có tiền đồ, vị tất sẽ có cơ hội thi triển, vô số người yên lặng! Xuất hiện với tư cách con trai của A Tiết Chương thì khác, việc cùng chung chí hướng rất trọng yếu, sẽ có người ngoài sáng trong tối nâng đỡ một tay. Chỉ cần ta vào kinh thi đậu, sẽ không có người dám công khai động thủ với ta."

Dữu Khánh kinh sợ rồi, đại khái đã nhận thức được đôi phụ tử này mưu tính sâu xa, cười khổ than thở: "Không dám công khai, nhưng chẳng lẽ không dám âm thầm làm sao?"

A Sĩ Hành cười nhạt: "Không dám công khai là đủ rồi. Kẻ thù chính trị ngầm hạ độc thủ lẫn nhau còn ít sao? Nếu đã lựa chọn con đường làm quan, còn cần sợ chuyện này sao?"

Dữu Khánh hết lời chống đỡ, phát hiện mình thật sự là lo lắng nhiều, người ta còn có thể không rõ ràng lắm lợi và hại sao? Dùng tên thật có nguy hiểm hay không có, chuyện lớn như vậy còn cần mình lo lắng thay sao? Người ta đã sớm đem lợi và hại cân nhắc đến tột cùng rồi.

Cho dù như thế, thật sự có chút chuyện là cần phải đối diện hiện thực, than thở: "Mọt sách, ngươi có nghĩ qua hay không, ta chưa bao giờ học tập qua, dự thi qua, làm thế nào phá đề, giải đề, đáp đề là những thứ ta một mực không biết. Ngay cả cách thức đáp đề và quy củ cơ bản cũng không biết. Những thứ này là có thể lập tức học biết được sao? Trên đường ta còn có thể tìm người khác thỉnh giáo mấy vấn đề này hay sao? Mấy vấn đề này tìm ai thỉnh giáo đều sẽ gây ra hoài nghi. Sau khi đến kinh thành còn có rất nhiều vấn đề phải đối diện."

Sắc mặt A Sĩ Hành từ khi bị thương đến giờ vẫn chưa có bình thường trở lại, không có trả lời mấy vấn đề này của hắn, hỏi ngược lại: "Cái gùi đâu?"

Cái gùi ngay tại trong góc phòng, Dữu Khánh cất mấy bước, đi tới xách lên, quay lại đặt ở bên cạnh giường, lại ngồi xuống, đang muốn tiếp tục tố khổ thì A Sĩ Hành đã lên tiếng trước: "Dây xách ngoài bên phải, cởi dây thừng ra, bên trong có đồ vật."

Đồ vật? Dữu Khánh sửng sốt, nhớ tới khi A Sĩ Hành bị thương đã có nói qua, trong gùi có vật trọng yếu, lúc này quên đi việc tố khổ, nhanh chóng làm theo chỉ dẫn.

Dây thừng vừa được dỡ bỏ, trên cán tre rõ ràng có dấu vết bị cưa qua.

A Sĩ Hành nhắc nhở, "Có thể trực tiếp rút ra."

Dữu Khánh nghe theo, quả nhiên vừa rút cán tre ra thì lập tức nhìn thấy trong ống tre có cắm một ống kim loại.

Thứ gì mà làm cho nó trở nên thần bí như vậy? Dữu Khánh tiếp tục rút ống kim loại ra, phát hiện hình dáng của nó rất tinh xảo, không đợi A Sĩ Hành nói gì liền trực tiếp mở nắp đậy một đầu của ống kim loại, gấp gáp muốn nhìn xem là bảo bối gì trong đó.

A Sĩ Hành rất bất đắc dĩ, mình không động đậy được, không thể ngăn cản, phỏng chừng lúc này dù có muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được lòng hiếu kỳ của tên này rồi.

Dữu Khánh đã đổ vật thể trong ống kim loại ra, phát hiện là một cuộn giấy, lập tức mở ra nhìn xem, nhưng xem không hiểu.

Lại nhìn trái nhìn phải, nhìn thuận, nhìn ngược, lật tới lật lui, nhìn lui nhìn tơi, phát hiện chỉ là một nửa bức thư pháp, thật sự nhìn không ra có điều gì đặc biệt, cuối cùng hồ nghi hỏi: "Một nửa bức thư pháp rách, là có ý gì? Là thư pháp của danh gia này rất đáng giá sao? Bị thiếu một nửa, hẳn là vứt bỏ rồi đi?"

A Sĩ Hành: "Ngươi suy nghĩ nhiều, chỉ là một nửa bức thư pháp, cũng không phải của danh gia nào. Vốn là một bản thư pháp nguyên vẹn, bị cha ta cắt ra thành hai nửa, một nửa tại trong tay cha ta, một nửa khác ở trong tay một vị phú thương họ Chung tại kinh thành. Bức thư pháp được tách ra làm hai kỳ thực là để làm tín vật đính hôn. Lúc ta còn rất nhỏ đã được đính hôn cùng con gái của vị phú thương kia.

Phụ thân và vị phú thương kia đã sắp đặt rồi, bức thư pháp này vừa là tín vật đính hôn, cũng là sính lễ cưới vợ. Sau khi ngươi đến kinh thành, có thể trực tiếp tới nhà tìm vị phú thương kia, đem nửa bức

thư họa này đưa cho ông ấy, ông ấy nhìn thấy bức thư pháp này, tự nhiên liền sẽ đem ngươi coi như là ta. Về việc dự thi ngươi không cần lo lắng cái gì, ngươi cần gì cho việc học tập thì cứ bảo ông ta lặng lẽ giúp ngươi an bài là được. Chút việc như vậy ông ta hẳn phải có đủ năng lực thực hiện."

Chương 6: Tiểu sinh

"Tín vật đính hôn, sính lễ cưới vợ?" Dữu Khánh trợn tròn đôi mắt, "Con mọt sách nhà ngươi đã sớm có lão bà định sẵn?"

A Sĩ Hành từ chối cho ý kiến, xem như đã thừa nhận rồi.

Dữu Khánh thể hiện ra nét mặt ước ao và đố kị, cũng trong vô thức hỏi ra vấn đề mà thanh niên nào cũng rất quan tâm, "Có xinh đẹp không?"

Trong mắt A Sĩ Hành cũng lộ ra mấy phần khát khao, "Không biết, tại thời điểm đính hôn hai người còn rất nhỏ, nói là đã gặp nhau nhưng ta không có bất kỳ ấn tượng gì. Mà này, ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy chứ?"

Trên mặt Dữu Khánh hiện ra nét tươi cười hơi bỉ ổi, "Ha hả, ta giả mạo ngươi chạy đến nhà vị hôn thê của ngươi, có thích hợp không?"

A Sĩ Hành trừng mắt lạnh lẽo hỏi: "Ta nói ngươi giả mạo, ngươi muốn làm thật sao?"

"Như ngươi nói." Dữu Khánh gượng cười ha hả hai tiếng. Hắn chỉ hỏi chơi vậy thôi, chớ có đánh chết hắn cũng sẽ không làm thật, hắn cũng phải có được điểm giới hạn đó. Sau đó hắn lại nhận thức được một vấn đề khác, "Ý của ngươi là, không nói cho cho nhà vị hôn thê của ngươi biết việc giả mạo ngươi sao?"

A Sĩ Hành nghiêng đầu nhìn nhìn cánh tay bị thương, trong ánh mắt toát ra sự bi thương, "Trước tiên không nên nói, tránh để Chung gia suy nghĩ nhiều, tận lực ngăn ngừa xảy ra thêm chuyện phiền phức. Trước tiên cứ gạt Chung gia cái đã. Mượn lực Chung gia để đối phó xong xuôi chuyện dự thi mới là trọng yếu nhất. Chuyện nữ nhân tình trường trước tiên dẹp sang một bên đi, chờ tới cơ hội thích hợp mới giải thích cho Chung gia. Chung gia có thể tiếp nhận thì thôi, nếu không thể tiếp nhận, ta cũng sẽ không miễn cưỡng."

Dữu Khánh có thể đọc hiểu sự bi ai trong mắt gã, vạn nhất cánh tay không chữa trị được, không thể tiếp tục đi con đường làm quan, Chung gia có còn gả nữ nhi cho gã hay không đúng là chuyện không dễ nói, gã một đứa con gái tốt lành cho một tên nhà quê khuyết tật không có tiền đồ, đổi thành đôi cha mẹ nào khác cũng sẽ suy nghĩ.

Hơn nữa, giở trò lừa dối trong chuyện thi Hội như vậy chính là trọng tội!

Hắn vội an ủi: "Dù sao nhà của ngươi cũng đã suy sụp rồi, dựa vào một bức tranh tầm thường, nếu như vị phú thương họ Chung tại kinh thành đó còn có thể thừa nhận tình xưa để hỗ trợ thì đã không tệ rồi."

Nhìn thấy hắn dùng lời tốt đẹp để khuyên nhủ, A Sĩ Hành mỉm cười, nhận thấy được trong lòng Dữu Khánh có áy náy.

Lòng gã rất rõ ràng, thực tế thì Dữu Khánh đã tận lực làm tròn chức trách bảo vệ, đã giải quyết được nguy hiểm lúc đó, chỉ bởi vì mình muốn giữ sĩ diện trước mặt Dữu Khánh nên mới dẫn đến chuyện bất ngờ.

Nhưng gã sẽ không nói ra sự thật đó, bởi vì gã biết rõ Dữu Khánh là người không dễ bị kiểm soát, chỉ có khiến cho Dữu Khánh tiếp tục cảm thấy áy náy thì mới sẽ tận lực đi hoàn thành những việc gã dặn dò.

Nghĩ đến tình trạng bị thương của mình, gã gần như lẩm bẩm tự hỏi, "Khi nào Tiểu sư thúc mới có thể trở về?"

Dữu Khánh biết gã đặt hi vọng ký thác lên người tiểu sư thúc, "Không có thời điểm cụ thể, thường thì một năm trở về một lần, đã rời đi nửa năm rồi."

"Nửa năm…" A Sĩ Hành lẩm bẩm, trong lòng bối rối.

Với vị tiểu sư thúc Linh Lung quan kia, ấn tượng của gã dừng lại tại năm đó, đó là một người thích cầm gương soi mình soi tới soi lui, như kiểu một sợi tóc cũng có thể loay hoay soi nhìn thật lâu, luôn giống như có cảm giác mình có dung nhan tuyệt thế vậy, là một nam nhân tiêu sái thích đẹp, đương nhiên cũng là một đạo sĩ vô cùng thích chưng diện.

Sở dĩ nói ấn tượng năm đó là bởi vì đã gần mười năm rồi gã gần như không có gặp lại vị tiểu sư thúc kia, nói là đã ra ngoài tu hành lịch lãm rồi, ngẫu nhiên trở về một lần thì người ta cũng không cần phải cố ý đi bái phỏng A Sĩ Hành gã. Mỗi lần đều là về sau nghe được người trong Linh Lung quan nhắc tới rồi mới biết được vị tiểu sư thúc kia từng có trở về…

Hai ngày sau, trong một căn nhà dân cư bình thường gần cửa thành, Dữu Khánh cõng bọc hành lý thành thành thật thật đứng ở trong chính đường.

Kiểu tóc không thể tiếp tục để tùy hứng nữa, ngoan ngoãn cuộn lên, chút râu ria lưa thưa thật vất vả mới nuôi dưỡng ra được để làm ra vẻ trưởng thành cũng bị đã cạo đi sạch sẽ, chiếc áo trắng giặt đến bạc màu mặc trên người cũng chính là của A Sĩ Hành, vóc dáng hai người không khác biệt lắm nên cũng bớt được việc tìm y phục để thay đổi.

Đạo bào trong túi xách của hắn được ném cho A Sĩ Hành, dù sao A Sĩ Hành cần lập tức về trong Linh Lung quan nên cũng có thể dùng tới.

Kiếm thì không đưa, vẫn còn treo tại bên hông, thời buổi này văn sĩ đeo bội kiếm cũng là chuyện rất bình thường, cầm kiếm đem theo là một chuyện tao nhã.

Bên trong phòng khách còn có hai người thông minh lanh lợi mặc trang phục sai nha, cũng là người phụ trách đưa tiễn lần này.

Bồ điển lại ở bên ngoài tiểu viện đi tới đi lui, đang chờ người, trước đó cũng đã âm thầm thông tin cho Dữu Khánh, A Sĩ Hành dự liệu không sai, người của Ti Nam phủ quả nhiên tham gia việc hộ tống, đã đến ngày hôm qua, có hai người, bây giờ chính là đang chờ bọn họ.

Khi sương mù buổi sáng gần như tan hết thì từ bên ngoài tiểu viện truyền tới tiếng gõ cửa, Bồ điển lại bước nhanh đi ra mở cửa.

Một nam một nữ khoảng ba mươi tuổi tiến vào trong viện. Nam diện mạo đoan chính, nữ dáng vẻ tiểu thư đài các, trong ánh mắt lộ ra anh khí, trang phục đều chỉ là phổ thông.

Hai người vừa vào cửa, ánh mắt lập tức nhìn quét khắp nơi, rõ ràng cũng không quá để Bồ điển lại vào mắt.

Bồ điển lại dẫn hai người vào cửa, lập tức giả bộ giới thiệu: "A Sĩ Hành, hai vị này cũng là sai nha tham gia hộ tống, đợi chút nữa sẽ cùng khởi hành đi chung với ngươi." Nhưng không báo ra tên của hai người, là do chính hai người yêu cầu.

Kỳ thực trước đó Dữu Khánh đã biết rõ tên của hai người, nam chính là Từ Giác Ninh, nữ là Đường Bố Lan.

Dữu Khánh lập tức mô phỏng theo dáng vẻ nhã nhặn của A Sĩ Hành, chắp tay hành lễ, "Làm phiền nhị vị."

Còn có sai dịch hộ tống? Hai vị sai dịch đang ở trong phòng khách nhìn nhau, vẻ mặt nghi hoặc, trước đó hai người không biết việc này, hơn nữa hai người trước mặt rõ ràng không phải là người của

Huyện nha, huống hồ sai dịch làm sao lại có nữ nhân? Lúc này một người tiến đến bên cạnh Bồ điển lại, nhỏ giọng dò hỏi, "Bồ đầu, tại sao chưa từng nhìn thấy hai vị này a?"

"Bên trên phái tới, mọi chuyện có ta chịu trách nhiệm, không nên hỏi nhiều." Bồ điển lại nhỏ giọng đáp lại một câu.

Hai vị sai dịch trong lòng hiểu rõ, lập tức không tiếp tục lắm lời gì nữa.

Hai vị khách Ti Nam phủ chăm chú nhìn xem đối tượng sẽ hộ tống, ánh mắt Từ Giác Ninh nhìn chằm chằm vào bội kiếm của Dữu Khánh, chậm rãi đi tới trước mặt Dữu Khánh, hờ hững hỏi: "Ngươi chính là A Sĩ Hành?"

Dữu Khánh mỉm cười khom người, "Chính là tiểu sinh."

Từ Giác Ninh đưa tay, nắm lấy chuôi bội kiếm của Dữu Khánh, chậm rãi rút ra một đoạn, ánh mắt lạnh lùng: "Trọng kiếm?"

Lời này vừa nói ra, nỗi lòng Bồ điển lại lập tức trở nên hồi hộp, căng thẳng, phát hiện thấy người của Ti Nam phủ không phải là sắc bén bình thường.

Thư sinh đeo bội kiếm không tính là chuyện gì ngạc nhiên, nhưng bình thường đều không phải dùng để chém giết thực sự, thông thường đều là dùng làm đồ trang sức, thường có thân kiếm mỏng nhẹ, cũng sẽ hơi ngắn một chút để thuận lợi mang theo, có một số thậm chí còn không có làm mũi kiếm, còn cây kiếm này của Dữu Khánh, vừa rút ra nhìn xem liền biết chính là vũ khí dùng để chém chém giết giết.

Dữu Khánh không có chút nào hoảng loạn, trái lại còn rất khí phách, hỏi ngược lại một câu: "Tiểu sinh cũng không phải là mọt sách tay trói gà không chặt, chẳng lẽ khinh thường tiểu sinh sao?"

Keng! Từ Giác Ninh vỗ kiếm quay ngược về, buông tay hỏi: "Biết cưỡi ngựa không?"

Dữu Khánh: "Từng cưỡi qua, tạm được."

Lúc này Từ Giác Ninh xoay người, nói với Bồ điển lại: "Bỏ xe ngựa bên ngoài đi, cho ba con khoái mã là được rồi."

Nghe được lời ấy, Bồ điển lại lập tức thở phào nhẹ nhõm, phát hiện là mình suy nghĩ nhiều, chỉ cần bên này xác định người đi thi chính là A Sĩ Hành, người ta sẽ không quản ngươi dùng là trọng kiếm hay là khinh kiếm, cũng sẽ không quản ngươi có luyện võ hay không, những chuyện đó không liên quan gì với việc vào kinh thành đi thi.

Xét lại, người thay thế công tử này rõ ràng còn bình tĩnh hơn mình nhiều, không hổ là người có thể chém giết ba con xà yêu.

Gã còn chưa có trả lời, Từ Giác Ninh lại chỉ tới hai tên sai dịch kia, "Hai người bọn họ đi theo sẽ tạo thêm gánh nặng, lưu lại đi, không cần đi theo."

Bồ điển lại kinh ngạc, "Điều này sao được, bản huyện cần phải đưa người đến nơi, cầm văn thư bàn giao về mới tính là đã bàn giao xong, nếu không bản huyện gánh không nổi trách nhiệm lớn như vậy."

"Ta nói được là được. Ta đồng ý làm chứng, khi trở về, châu phủ bên kia sẽ đem văn thư chuyển tới cho các ngươi." Từ Giác Ninh ném lại một câu rồi không có tiếp tục dông dài, xoay người lại nhìn nhìn Dữu Khánh, quan sát trên dưới rồi nói: "Không nên mặc trang phục thư sinh, đổi y phục đi, nhìn cái gùi liền biết chính là học trò, cũng đổi đi."

Lời đã nói đến mức này, đại khái đều đã hiểu được dụng ý của y.

Không bao lâu sau, ba con khoái mã chạy đến chờ đợi ngoài viện, cũng đem tới y phục vừa người cho Dữu Khánh thay đổi.

Khi xuất phát, Dữu Khánh từ trong gùi lấy ra một cái túi, còn cái gùi có chứa đựng sách vở thì thuận tay ném vào trong góc tường, không cần tới nữa, từ lâu đã ngại thứ này vướng víu.

Bồ điển lại nhìn thấy vậy mí mắt giật giật, đối đãi sách vở như vậy đâu có giống với học trò? Gã lặng lẽ nhìn xem phản ứng của hai vị Ti Nam phủ, quả nhiên, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Từ Giác Ninh nghi hoặc lên tiếng, "A Sĩ Hành, ngay cả sách vở thi cử ngươi cũng không cần sao?"

Dữu Khánh giống như người không có việc gì, ngón tay chỉ chỉ vào đầu mình, "Đều đã chứa vào đây."

Nếu đã ngay chính hắn cũng không quan trọng, Từ Giác Ninh còn có gì để nói, lúc này hất đầu ra hiệu: "Vậy thì xuất phát đi."

"Chờ chút, tri huyện có dặn dò, Bồ mỗ cần đại biểu bản huyện căn dặn A cử nhân căn dặn mấy câu." Bồ điển lại làm một hành động ra dấu xin mời, được đối phương cho phép, lập tức lôi kéo Dữu Khánh đi vào phòng trong, sau khi kéo đến một góc phòng vẻ mặt mới hiện ra vẻ vô cùng đau đầu nhức óc, nhỏ giọng hô lên, "Đây là so văn, cũng không phải luận võ, bảo ngươi không nên mang kiếm, ngươi lại cứ muốn mang theo. Lão đệ, không nên lại làm ra loại chuyện tiện tay liền ném sách vở đi như vậy, đó không phải việc người đọc sách sẽ làm. Nhãn lực họ Từ này không tầm thường, về sau, trên đường đi phải nghìn vạn lần cẩn thận, có làm gì trước tiên cần phải suy nghĩ, trước hết nhắc nhở bản thân, được hay không?"

Dữu Khánh trên dưới nhìn gã, ánh mắt có chút là lạ.

Dáng vẻ như nước đổ đầu vịt của hắn khiến cho lòng Bồ điển càng thêm mệt mỏi, càng nhiều chính là nơm nớp lo sợ, giậm giậm chân, "Lão đệ, dù cho ngươi không vì bản thân, cũng phải suy nghĩ cho công tử a!"

Dữu Khánh vui vẻ, "Chỉ việc này sao? Ta nói ngươi quan tâm làm gì vậy a, bọn họ không phải là người đọc sách, việc đi thi này ta còn không rõ ràng lắm, ta cũng không tin bọn họ có thể hiểu biết. Hiện tại, việc gì có liên quan tới học trò, bọn họ là người thường, ta làm gì cũng sẽ là người trong nghề, lừa gạt bọn họ như những kẻ ngốc cũng được, hiểu không?"

Hình như có chút đạo lý… Bồ điển lại sững sờ tại chỗ, không nói nên lời. Giờ mới hiểu được vì sao đứa này đối diện với bất cứ lời dò hỏi nào của Từ Giác Ninh đều có thể không lo lắng gì cả, thậm chí còn rất bốc đồng, nghĩ như thế nào liền trả lời như thế đó.

"Được rồi, đừng có tự hù dọa bản thân, nuốt căng thẳng vào trong bụng đi." Dữu Khánh nhấc tay vỗ vỗ vào ngực gã, sau đó xoay người nghênh ngang rời đi.

Bồ điển lại nhìn theo, phát hiện công tử dám để cho vị này thế thân cũng không phải là không nguyên nhân, chí ít gan lớn.

Xuất phát, ngoài tiểu viện, ba người xoay người lên ngựa, lọc cọc lọc cọc rời đi.

Đứng tại cửa vào, Bồ điển lại nhìn theo, về phần hai gã nha dịch đang ở trong phòng, trước khi Từ Giác Ninh xuất phát đã có dặn dò, trong vòng hai ngày, hai người này không được rời đi nơi đây, cũng không được có bất cứ liên lạc gì với bên ngoài…

Ba người chạy ra khỏi cửa thành mới giục ngựa tăng tốc, một đường cuốn theo gió bụi chạy đi. Dữu Khánh không một lần quay đầu nhìn lại.

Trên đoạn đường sau đó, hai người Từ, Đường không có nói lời nào, cũng không cho rằng có gì hay để nói chuyện với vị học trò này.

Dữu Khánh mừng rỡ tự tại, ước gì hai người này không có ấn tượng gì với mình càng tốt, càng biết chuyến đi này mình cần nhớ kỹ một cụm từ 'kín tiếng vượt qua' là được rồi.

Chương 7: Học viện

Sau khi xuất phát, một nhóm người gần như không có ngừng lại, ngoại trừ dừng tại trạm dịch thay ngựa, dùng cơm, mãi cho đến khi bầu trời tối đen mới dừng lại tại một trạm dịch, lúc này mới thực sự vào nghỉ lại.

Theo Dữu Khánh thấy, nếu như không phải sợ mình là thư sinh chịu không nổi, có lẽ hai người này có thể dẫn hắn chạy đi cả ngày lẫn đêm.

Trời vừa sáng, ba người lại tiếp tục lên đường.

Trên đường nhìn thấy cuộc sống dân chúng khó khăn là chuyện bình thường, dọc đường nhìn thấy người chết đói cũng không phải điều ngạc nhiên.

Cứ như vậy một mạch chạy đi, mất hết hai ngày rưỡi mới đến được đích.

Đích là một thành trì rộng lớn, Châu thành thủ phủ của Liệt châu.

Tại cửa thành người đến người đi, xe ngựa nườm nượp, không hổ là Châu thành, sự phồn hoa của nó có thể nói là cách biệt một trời một vực với sự thê lương nhìn thấy trên đường lúc trước.

Ba người bình an vào thành, một đường không kinh không hiểm, cũng là bởi được Từ Giác Ninh sắp xếp thỏa đáng.

Trong thành cửa hàng san sát, người bán rong nhộn nhịp, ngựa xe như nước, tiếng gào to rao hàng, thanh lâu phấn hương, hồng trần sống động.

Bởi sống lâu trong núi, Dữu Khánh thích nhìn xem sự náo nhiệt trong thành, dọc đường một mực nhìn trái nhìn phải, đáng tiếc hai

người Từ, Đường không cho hắn dừng lại.

Khi sự rộn ràng nhộn nhịp dần dần biến mất, ba người đi tới một khu vực thanh tĩnh, bên ngoài một cổng lớn to cao.

Môn đình rường cột chạm trổ, đấu củng mái đao, toàn bộ cổng nhà giống như sắp vẫy cánh bay đi, rất nguy nga, bốn phía có trọng binh trông coi.

Phía trên cánh cổng to rộng có tấm biển với bốn chữ rồng bay phượng múa: Liệt châu Văn Hoa.

Nơi đây chính là Văn Hoa học viện của Liệt châu, cũng là học viện quốc gia lớn nhất Liệt châu, lúc này đã cho toàn bộ học sinh nghỉ, dọn dẹp sạch sẽ làm khách sạn, dành cho các nhân tài sắp tề tựu về Liệt châu dùng làm nơi ở tạm thời.

Dữu Khánh dùng danh nghĩa "A Sĩ Hành" tới đây tập trung, có xảy ra vấn đề về thủ tục, bởi vì hai người Từ, Đường không thực hiện theo thủ tục thông thường, cũng chính là không thực hiện đúng theo quy định, sai dịch địa phương xử lý chuyện này đều không tới, quỷ mới biết rõ các ngươi đưa tới là người nào.

Đường Bố Lan lập tức rời đi, không biết đi tìm ai, khi trở về thì bên cạnh có thêm một người mặc quan bào kiểu quan to tại Liệt châu. Người này vừa tới, vấn đề lập tức được xử lý.

Thủ tục rất nhanh được thông qua, có người dẫn Dữu Khánh vào Văn Hoa học viện. Dữu Khánh mỗi bước đi đều cẩn thận, thấy mình đã tách ra khỏi hai người Từ, Đường rồi, cũng không biết về sau còn có cơ hội gặp lại hay không.

"Tòa nhà lớn nhất kia là 'Tao nhã điện', là nơi dùng để Văn biện, có thể chứa cùng lúc một hai ngàn người, đủ cho toàn bộ tiên sinh và học sinh học viện ngồi chung rộng rãi."

"Đây chính là 'Dục tú viên', địa điểm nổi danh nhất học viện. Tất cả sơn thủy mỹ cảnh được kiến tạo hay những hoa cỏ cây cối nuôi trồng đều thể hiện ra được nhã ý đặc biệt, cảnh quan vườn cây như thắng địa, các tòa nhà bố trí phân tán trong đó cũng là nơi học sinh nghe giảng…"

Hai gã sai dịch dẫn đường, một cao một thấp, ngươi một câu, ta một câu, đi tới nơi nào giới thiệu tới đó. Dữu Khánh cũng không biết có phải do mặt trên dặn dò phải làm như vậy hay không, hắn để ý nhìn xung quanh, thấy thỉnh thoảng có người mặc áo choàng xám phân tán rải rác, mỗi người đều mang theo vũ khí, chứng tỏ canh gác rất nghiêm ngặt, khiến nơi đây có thêm mấy phần sát khí.

Hắn từng nghe nói, toàn bộ người của Ti Nam phủ đều mặc y phục áo xám, có một số người xưng hô người của Ti Nam phủ là là 'Người áo xám' . Trước đây hắn chưa từng tiếp xúc với người của Ti Nam phủ, không thể xác định điều đó, nhưng phỏng đoán những người này rất có thể là người của Ti Nam phủ.

"Dãy nhà bên kia bờ hồ là 'Trầm hương trai', là nơi ăn cơm. Đến giờ cơm, ngài có thể đến đó ăn uống, đều miễn phí. Trong lúc tạm trú ở đây, toàn bộ chi phí đều do châu phủ chi trả."

"Dãy nhà này là 'Triêu Tịch viên', chính là nơi học sinh học viện ở, bây giờ tạm dành cho các ngươi ở lại." Vẫn đang một mực nói không ngừng, lúc này hai gã sai dịch chợt dừng lại, kẻ vóc dáng thấp xoay người đưa ra một tấm mộc bài bên trên có viết tên 'A Sĩ Hành', nói: "Các ngươi tự do lựa chọn phòng ở, chỉ cần chưa có người thì đều có thể vào ở. Khi đã chọn được nơi ở thì nhớ treo thẻ bài của mình ở ngoài cửa, người tới sau nhìn thấy liền biết phòng đã có người ở, tự nhiên sẽ tránh đi, khỏi sinh ra quấy rầy."

"Đa tạ." Dữu Khánh đưa hai tay nhận lấy, lại thử hỏi: "Không biết đã có bao nhiêu thí sinh vào ở rồi?"

Hai gã sai dịch nhìn nhau cười, người vóc dáng thấp quay về phía hắn dựng thẳng lên một ngón tay, "A cử nhân, ngài là người đầu

tiên đến đây."

Người đầu tiên? Dữu Khánh sửng sốt, nhìn quanh bốn phía, thảo nào vắng vẻ như vậy, ngoại trừ bảo vệ ra còn lại nhìn không thấy một bóng người nào khác.

Hắn đại khái cũng đã minh bạch là xảy ra chuyện gì, đều là chuyện tốt do Từ Giác Ninh làm ra, một đường ra roi thúc ngựa, đem lộ trình bảy tám mươi ngày cưỡng ép rút ngắn chỉ còn hai ngày rưỡi, cái mông cũng tê cứng cả rồi, vội vàng đi thi chắc cũng chưa bao giờ thấy vội vàng đến mức như vậy.

Thấy thần sắc hắn khác thường, sai dịch vóc dáng cao lập tức cười an ủi: "Đây là điềm tốt a, đệ nhất a, đoạt giải nhất nha, nói không chừng lần này ngài thi được trạng nguyên a!"

Người vóc dáng thấp phụ họa: "Cực phải, cực phải."

Lời này làm cho Dữu Khánh vui vẻ, nếu là mình có thể thi đậu Trạng nguyên, vậy mới thực sự là kỳ quái, là chuyện không thể nào.

Thấy hai vị sai dịch vây quanh bên cạnh mình không rời đi, dáng vẻ tươi cười ân cần, lại thêm lời nói nịnh nọt, nhìn động tác chỉ còn thiếu việc đưa tay đòi hỏi mà thôi, Dữu Khánh cuối cùng đã hiểu được suốt một đường đi đến đây được tỉ mỉ giới thiệu như vậy là có chuyện gì, thì ra là muốn kiếm chút chỗ tốt, nói trắng ra chính là muốn chút tiền thưởng.

Ta cũng thiếu tiền! Dữu Khánh nói thầm trong lòng, xem như nhìn không hiểu, xoay người sải bước tiến vào Triêu Tịch viên.

Cái gì mà điềm tốt hay không điềm tốt, hắn rất thực tế, không cần sự cát tường đó, bởi vì hắn hoàn toàn không muốn thi đậu, cho nên vì sao phải bỏ tiền ra? Lại thêm thực sự đã nghèo quen rồi, hắn không đi cắn người khác đã là may, còn muốn từ trong kẽ răng hắn móc ra tiền? Thật sự cho rằng, biện pháp dùng danh nghĩa Quan

chủ đoạt tiền trên tay các sư huynh là người bình thường có thể nghĩ ra được sao?

Hai gã sai dịch ngây dại tại nguyên chỗ ngơ ngác nhìn nhau, theo lý thuyết, chỉ cần nói ra lời nói cát tường, lại biểu hiện ra vẻ khẩn cầu, thí sinh nào có thể không cho chút chỗ tốt chứ? Cho dù có nghèo thì cùng lắm là cho ít, chứ không cho chút nào thì quá mức đi, thi cử tới nơi rồi mà không lo lắng bị rủi ro sao?

Thường ngày, đây là công việc béo bở, qua một lần tiếp đãi thí sinh, kiếm mấy trăm lượng bạc là không thành vấn đề.

Sai dịch dáng cao ngơ ngác hỏi: "Là không mang theo tiền hay là nhìn không hiểu ý của chúng ta?"

Sai dịch dáng thấp lập tức phì một tiếng, phun ra một ngụm nước bọt, "Vào kinh thành đi thi làm sao có thể không đem theo chút tiền chứ, cho dù có nghèo có khó, đã là cử nhân cũng tương đương với viên chức rồi, sẽ có người chủ động giúp đỡ lộ phí đi thi. Ngươi nhìn hắn xem, xách kiếm, cũng không phải trang phục thư sinh, lưng tùy tiện đeo cái túi, phỏng chừng ngay cả sách cũng không đem theo mấy cuốn, ngươi cảm thấy Con mọt sách này giống như là không rành thế sự sao? Trong mắt lóe lên vẻ lưu manh rồi quay đầu bỏ đi, rõ ràng là đang giả bộ hồ đồ để lảng tránh chúng ta. Mẹ nó, tám chín phần mười là đụng phải một tên keo kiệt."

Sai dịch dáng cao nghe vậy liền hiểu, cũng trở nên tức giận, phất tay nói: "Dọc theo đường đi miệng nói đến khô luôn rồi, huynh đệ chúng ta không thể bận rộn một cách uổng phí. Đi, không để cho hắn giả ngu, chúng ta trực tiếp không nể mặt, nói rõ muốn tiền bo đi, xem da mặt ai dày."

"Thôi, được rồi." Người dáng thấp kéo cánh tay gã lại, bĩu bĩu môi về phía những ánh mắt cảnh giác lác đác ở xung quanh đang nhìn tới đây, "Bây giờ không giống trước. Lần này không giống lần thi trước, người của Ti Nam phủ rất nghiêm túc, là có thể tiền trảm hậu tấu, trực tiếp sát nhân, làm ra chuyện không dễ nhìn, sợ rằng không

dung được loại người kiếm chác như ngươi ta. Thôi đi, không thể mạo hiểm, phải nhịn được, coi như xuất sư bất lợi, đụng phải xui xẻo đi."

"Loại mặt hàng này mà còn muốn thi trạng nguyên, phì! Đã định trước không thể lên bảng."

"Về sau, khi có người đến, ngươi ta hãy chọn tốt vị trí, người trước ngăn người sau cản, ngăn chặn lại, đừng để cho người dễ dàng chạy thoát."

Dữu Khánh không thèm quan tâm tới người sau lưng chế diễu mình như thế nào, một mình một người cất bước tản bộ tại Triêu Tịch viên lạnh lùng vắng vẻ.

Nơi đây được quét dọn rất sạch sẽ, bố cục cũng rất lịch sự tao nhã, tiểu kiều nước chảy, đình đài lầu các, còn có rừng cây xanh um tươi tốt, bàn đá ghế đá xếp đặt tại rất nhiều nơi cung cấp cho mọi người dễ dàng có chỗ ngồi, thoạt nhìn hoàn cảnh rất thích hợp cho học tập.

Về phần ở lại nơi nào? Dù sao người khác còn chưa tới, tùy mình chọn trước, có thể chậm rãi chọn lựa.

Dữu Khánh đi dạo khắp Triêu Tịch viên một lần, phát hiện phòng ốc đều là từng dãy tiểu lâu hai tầng, nằm giữa những khoảng xanh, phân chia thành mấy khu vực, phỏng chừng có đến một hai ngàn gian phòng, có thể thấy Liệt châu học phủ này quy mô không nhỏ.

Sau khi đi một vòng, Dữu Khánh còn là trở lại gần lối vào Triêu Tịch viên, đi lên tầng hai một tòa nhà.

Tầng hai khẳng định tốt hơn tầng một, không phải nghe tiếng bước chân trên lầu.

Chọn một gian phòng đón gió, phía trước không có vật che chắn, tầm mắt rộng mở, có thể ngắm nhìn phong cảnh học phủ, đi ra

ngoài cũng thuận lợi, cũng gần nơi ăn cơm, nếu chỉ ở tạm mà nói, đây hẳn là nơi tốt nhất rồi.

Tới trước được trước, đó là bản chất con người, Dữu Khánh có phần thỏa mãn, cầm thẻ bài có viết tên 'A Sĩ Hành' trong tay treo lên cây đinh trên cửa, cho thấy nơi đây đã có chủ.

Đẩy cửa đi vào, giường, bàn học cái gì đều có đủ, hết thảy đặt vào trong một gian, chính là một căn nhà lớn một gian.

Đi vào xem kĩ xong, ném đồ vật mang theo, mở toàn bộ cửa sổ trước sau ra lấy gió cho thông thoáng.

Tựa cằm nơi cửa sổ, sững người trong chốc lát, suy nghĩ một chút tình hình, sau đó cầm dụng cụ rửa mặt đi xuống giếng nước phía sau nhà, múc nước lên, rồi ngồi chồm hổm bên cạnh giếng rửa mặt một hồi, đồng thời giặt luôn chiếc áo khoác đã hứng gió bụi phong trần.

Giặt rửa xong, thu dọn đồ đạc, tiện thể xách theo một thùng nước sạch về phòng để dự trữ sẵn.

Về lại trong phòng, phơi xong y phục đã được giặt giũ thì cũng đã trôi qua hơn non nửa ngày.

Thay đổi một bộ nho sam, Dữu Khánh nhìn nhìn sắc trời, lại đi xuống lầu, ra Triêu Tịch viên, dọc theo bờ hồ đi thẳng đến nhà cơm Trầm Hương trai.

Khi đến Trầm Hương trai mới biết được nơi đây chỉ chuẩn bị cơm nước cho thí sinh. Có một đầu bếp đang chờ, hỏi hắn muốn ăn gì, dù sao chỉ có ít người, liền chờ hắn tới mới làm.

Dữu Khánh cũng không khách khí, có thức ăn gì ngon thì làm cái đó, càn quét một trận xong mới trở về phòng.

Đêm đó một mình lẻ loi vượt qua một đêm.

Buổi sáng hôm sau nghe được âm thanh nói chuyện ở bên ngoài, Dữu Khánh nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, nhìn thấy là tên sai dịch cao kia dẫn một thư sinh tới, còn có một người đi theo lưng cõng tạp vật, hẳn phải là thư đồng theo hầu thư sinh.

Quan phương hộ tống thí sinh vào kinh thành nhưng không có khả năng quan tâm được tới thói quen sinh hoạt của từng thí sinh, cũng sẽ không sắp xếp nhân viên phục vụ sinh hoạt thường ngày như giặt giũ quần áo cho mỗi người, cũng làm không được việc đêm tối đắp chăn trải nệm cho ngươi ngủ ấm tránh bị cảm lạnh sinh bệnh. Xét thấy mỗi thí sinh đều có thói quen sinh hoạt riêng, cũng là để không ảnh hưởng đến thí sinh phát huy, phía quan phương cũng không muốn gánh vác trách nhiệm gì, vì vậy cho phép thí sinh mang theo một tùy tùng.

Người có năng lực tự chăm sóc bản thân tốt thì có thể không cần dẫn theo, nhưng đó là số rất ít, đa số chỉ biết học hành đọc sách, nói khó nghe một chút chính là tay trói gà không chặt, khả năng tự chăm sóc bản thân tương đối kém, nhất là công tử nhà phú quý, cho nên mới có 'Thư đồng' chuyên môn hầu hạ người đi học.

Thư đồng đa số đã được lựa chọn nuôi dưỡng từ nhỏ bên cạnh thí sinh, chính là để quen thuộc với thói quen sinh hoạt của thí sinh, cũng là để khi rời nhà có người tin cậy của chính mình.

Đây cũng là Dữu Khánh vốn được chọn làm người bên cạnh A Sĩ Hành.

Chương 8: Thoái nhượng

Với động tĩnh ngoài cửa sổ, Dữu Khánh chỉ liếc mắt nhìn xem rồi lập tức rụt đầu về, cũng không muốn biết.

Với hắn mà nói, hắn cần phải cân nhắc tới khả năng A Sĩ Hành quay trở lại, cho nên chuyến này càng ít người nhận biết hắn sẽ càng tốt, tốt nhất là toàn bộ mọi người đều bỏ qua hắn là tốt nhất.

Để cho người ta nhìn thấy 'A Sĩ Hành ' giả cũng không sao, chỉ cần không khiến người ta lưu lại ấn tượng là được, vài năm sau không còn người nào sẽ nhớ rõ.

Vì vậy Dữu Khánh biết chuyến này mình cần phải cô độc, cần phải hành động một cách kín tiếng.

Sau một lúc yên tĩnh như vậy, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, có người lẩm bẩm: "A Sĩ Hành?" Trong giọng nói thể hiện sự nghi hoặc, sau đó tiếng bước chân lại đi xa.

Những ngày kế tiếp, thí sinh càng ngày tới càng nhiều, Dữu Khánh cũng ý thức được gian phòng này của mình có khả năng thực sự là một vị trí tốt, số người chạy đến trước cửa nhìn xem gian phòng này có trống hay không rất nhiều, hắn có phần hối hận với việc lựa chọn nơi này.

Về sau, ngay cả cửa hắn cũng không muốn bước ra khỏi.

Với những thí sinh khác, các việc lặt vặt cũng như việc dọn dẹp, giặt giũ thì đã có thư đồng làm, những công việc cần đi lại cũng có thư đồng, thậm chí ăn cơm gì gì đó cũng có thư đồng đi Trầm Hương trai lấy cơm canh, còn hắn thì chuyện gì cũng phải tự mình đi làm, tự cảm thấy bản thân mình có phần gây chú ý.

Cũng có thí sinh khác không có thư đồng, chỉ là người ta tương đối bình thản, mà hắn thì có chút chột dạ.

Đây là một quãng thời gian tương đối gian nan trong cuộc đời hắn.

Kéo dài đến ngày thứ mười bốn, ngoài phòng truyền đến một đống tiếng bước chân, cũng truyền đến âm thanh nói chuyện.

“A Sĩ Hành? Trong các ngươi có người nào quen biết không?”

“Trong danh sách thi Hương, xếp hạng trước ba mươi khẳng định không có cái tên này.”

“Nghe nói lần này thông qua thi Hương vào kinh thành chỉ có một trăm bảy mươi lăm người, những khóa trước báo danh thi lại chính là một trăm bốn mươi ba người, tổng cộng là ba trăm mười tám người vào kinh thành đi thi, không biết vị này có phải là khóa trước hay không.”

“Trong tay người nào có bản sao danh sách thi Hương không? Lấy ra nhìn xem.”

Cái quỷ gì? Bên trong phòng, đang nằm trong bóng tối Dữu Khánh bỗng nhiên ngồi dậy, không biết bên ngoài có chuyện gì.

“Tìm được rồi, các ngươi xem, A Sĩ Hành, xếp hạng một trăm lẻ sáu.”

“Ha hả, xếp sau một trăm, còn chạy đi thi làm gì, không bằng ở nhà ôn tập nhiều hơn chút.”

Một tràng tiếng cười nói thể hiện sự chế nhạo vang lên.

Cười nhạo tự nhiên là có nguyên nhân, Cẩm quốc có bốn mươi mốt châu, mỗi khóa số thí sinh được tham gia kì thi đại khảo đều quá hàng vạn, sau khi thi Hội sau thường chỉ lấy hai ba trăm tên thu làm Tiến sĩ. Đương nhiên, cũng phải nhìn xem tình huống chất lượng tổng thể của thí sinh, nếu như thí sinh chất lượng cao tương đối nhiều thì cũng có trường hợp số lượng trúng tuyển đạt đến bốn năm trăm, cũng từng có lúc chất lượng thấp, số lượng trúng tuyển chỉ khoảng tám chín mươi người.

Nói cách khác, thành tích thi Hương tại mỗi châu xếp hạng từ sau khoảng một trăm là rất khó có hi vọng, gần như không có khả năng bước vào cánh cửa tiến sĩ.

Sự tình cũng không phải tuyệt đối, nhưng khi thi Hương phát huy không tốt mà có thể tỏa sáng tại thi Hội thì dù sao đó cũng là trường hợp rất hiếm.

Dữu Khánh nhấc tay vuốt bím tóc đuôi ngựa của mình, ai ngờ sờ hụt vào khoảng không, mới nhớ tới bây giờ đang cuộn tóc, hắn liền chuyển hai tay sang khoanh trước ngực, hừ hừ cười nhạt, cũng không biết đám người đọc sách này là nghĩ như thế nào, đi thi chỉ mới đạt được chút thành tích, chưa công thành danh toại thì đã cho rằng mình ghê gớm lắm, cũng không biết đọc sách vứt đi đâu.

Có người thở dài nói, "Chư vị, được rồi được rồi."

Âm thanh cười nhạo ngừng lại, sau đó vang lên tiếng đập cửa.

Cóc cóc cóc cóc, tiếng đập cửa liên tục vang lên.

Dữu Khánh vốn không muốn để ý tới, nhưng nghĩ đến mình bây giờ là A Sĩ Hành nên vẫn đi ra mở cửa.

Ngoài cửa đứng dồn đống một đám thư sinh, tinh thần phấn chấn, khi cửa mở ra, bọn họ nhìn thấy Dữu Khánh thì đồng loạt chắp tay hành lễ, "Sĩ Hành huynh, tại hạ Tô Ứng Thao, tại hạ Phòng Văn Hiển, tại hạ Trương Mãn Cừ, tại hạ Phan Văn Thanh."

Mấy người này xếp hạng thi Hương xem như là tương đối ở phía trước, vốn tưởng rằng báo ra đại danh của mình là có thể khiến cho đối phương nảy sinh lòng ngưỡng mộ.

Nào ngờ tình huống trong mong đợi cũng không có xuất hiện.

Dữu Khánh không biết bọn họ là ai, cũng không có hứng thú biết rõ những người này là ai, ngay cả hứng thú ghi nhớ tên tuổi cũng không có, sau khi chắp tay đáp lễ thì bình tĩnh hỏi: "Các ngươi có việc gì?"

Sự ngưỡng mộ, nịnh bợ và bắt chuyện trong tưởng tượng không xuất hiện, vẻ mặt bốn người lập tức cứng đờ, trong lúc nhất thời thực khó thể mở miệng nói ra chuyện muốn nói.

Bởi vì bọn họ muốn nói Dữu Khánh nhường lại gian phòng có vị trí tốt này cho bọn họ, nếu đối phương cất lời ngưỡng mộ, nịnh bợ thì bọn họ tự nhiên có thể thuận theo đó mà đưa ra lời đề nghị, nhưng bây giờ phải nói như thế nào chứ?

Thấy bọn họ không nói lời nào, Dữu Khánh cất lời tiễn khách: "Ta còn phải ôn bài, nếu không có việc gì, ta liền không tiễn."

Bọn họ thật sự là không biết nên mở miệng như thế nào, lẽ nào nói, ngươi xếp hạng không cao bằng chúng ta, không có tư cách ở tại gian phòng có vị trí tốt như vậy?

Học viện này để cho thí sinh tự do lựa chọn gian phòng theo thứ tự đến trước đến sau chính là không muốn tạo ra cảm giác trọng người này nhẹ người kia, bởi vì họ biết rõ, thi Hương không tốt không có nghĩa là thi Kinh cũng không tốt, không đáng làm ra chuyện đắc tội người ta.

Lời muốn nói trong lòng như nghẹn lại nơi cổ họng bốn người, quả thực khó thể nói ra.

Thấy mấy người này vẫn không có hé răng, Dữu Khánh không tiếp tục để ý tới, trực tiếp đóng cửa lại.

Cuối cùng, Tô Ứng Thao rõ ràng có vẻ bất mãn đưa tay chặn cửa lại, mở miệng, "Muốn xin Sĩ Hành huynh giúp một việc."

Dữu Khánh không muốn tiếp tục cuốn vào chuyện gì, chỉ có thể qua loa nói: "Tại hạ năng lực hữu hạn, sợ là không thể giúp được việc gì."

"Đối với Sĩ Hành huynh mà nói, đây chỉ là chuyện tiện tay." Tô Ứng Thao cất lời khách khí, rồi phất tay ra hiệu cho mọi người tránh sang

một bên, chính gã cũng nghiêng người tránh sang một bên, đưa tay chỉ xuống dưới lầu, chỉ về phía một gã thư sinh nhã nhặn đứng ở trung tâm một đám thư sinh đang vây quanh, nói ra: "Vị đó chính là Giải Nguyên Chiêm Mộc Xuân, thủ khoa kì thi lần này. Chiêm huynh vừa mới đến, còn chưa tìm được căn phòng nào để đặt chân. Có một số việc nói vậy Sĩ Hành huynh cũng có thể nghĩ được, chúng ta ở tại nơi đây, quan to Liệt châu sẽ không quan tâm, nhưng có một số người tám chín phần mười là sẽ tới thăm.

Ngươi xem, những thí sinh tới trước đã sớm chọn lấy các gian phòng càng gần phía trước, Chiêm huynh chỉ có thể tìm gian phòng phía sau. Việc này vốn không có gì, nhưng Chiêm huynh dù sao cũng là thủ khoa, khi quan to Liệt châu tới, tất nhiên là sẽ gặp hắn, nếu chỗ ở xa thì thật sự không thích hợp. Vô luận là để quan to Liệt châu đợi lâu, hay là để cho Chiêm huynh đường dài chạy tới chạy lui, về tình về lí đều không thích hợp. Chúng ta đều là thí sinh một khóa, tình hữu nghị cùng khóa, nếu đã gặp được chuyện này, có phải nên giúp đỡ lẫn nhau hay không chứ?"

Lí do này rất tốt, ba người khác đều gật đầu tươi cười.

Phòng Văn Hiển nói: "Tô huynh nói có lý."

Trương Mãn Cừ: "Không sai, là đạo lý này."

Phan Văn Thanh: "Sĩ Hành huynh, đã là đồng môn, nên thông cảm cho nhau mới phải."

Đạo lý chó má gì chứ? Dữu Khánh không có ngốc, mấy tên gia hỏa này rõ ràng là muốn nịnh bợ thủ khoa người ta, lại cứ muốn nói ra một đống lí do có vẻ nho nhã để tô son trát phấn, quả nhiên là trong đám đọc sách nhiều kẻ ngụy quân tử. Dữu Khánh thật sự muốn giơ chân đạp cho bọn họ một cước lăn xuống lầu, nhưng thể hiện ra ngoài còn là gật đầu đáp một tiếng, "Được."

Hắn không nói nhiều lời, lập tức xoay người thu dọn hành lý, chỉ có một cái túi sách, cộng thêm một thanh bội kiếm, xách lên liền đi,

cũng đưa tay lấy thẻ bài trên cửa xuống.

Thấy Dữu Khánh dễ nói chuyện như vậy, bốn người Tô Ứng Thao mừng rỡ tiến vào nhà nhìn nhìn, cũng có phần há hốc mồm, không biết tình hình của vị thí sinh này như thế nào, vậy mà ngay cả chăn mền cũng không có, gia sản ít đến mức không khỏi quá thuận lợi đi.

Nghèo nàn! Chính là bởi vì điều này, mấy người này càng thêm xem thường Dữu Khánh.

"Ta đi đưa tiễn Sĩ Hành huynh, các ngươi thu dọn phòng ốc một chút." Tô Ứng Thao sai khiến một câu, vừa được đáp ứng thì lập tức bước nhanh ra cửa.

Bên trong phòng kỳ thực cũng không có gì để thu dọn, chỉ cần đem vật dụng không trật tự sắp xếp lại cho gọn gàng, Phòng Văn Hiển cầm lấy cái chặn giấy trên bàn học, nở nụ cười nói, "Vị Sĩ Hành huynh đó coi như dễ nói chuyện, vừa mở miệng liền đồng ý. Nếu đụng phải kẻ tính khí quật cường chỉ sợ bọn ta phải bối rối."

Phan Văn Thanh xùy một tiếng, "Ngươi cho rằng thực sự dễ nói chuyện sao? Đó gọi là tự mình hiểu lấy, ngươi đổi một người xếp hạng thi còn thấp hơn hắn thử xem, chỉ sợ chưa chắc đã dễ nói chuyện như vậy."

Trương Mãn Cừ ừ nói: "Kết quả xếp hạng sau một trăm, đối diện với những người như chúng ta quả thực không có sức lực nào. Trong lòng hắn hẳn là cũng rõ ràng, bản thân hắn cũng chỉ đi kinh thành thử thời vận, sau khi vấp phải trắc trở tự nhiên sẽ bỏ cuộc, sau này tự nhiên sẽ minh bạch, thành thành thật thật tại Liệt châu mưu cầu một cái vị trí viên chức mới là lẽ phải."

Ngoài phòng, trên cầu thang, Tô Ứng Thao đuổi theo Dữu Khánh cùng nhau đi xuống lầu, gọi: "Sĩ Hành huynh, ta đi cùng ngươi tìm một căn phòng khác thích hợp hơn."

Dữu Khánh có thể cảm giác được lòng đối phương hoàn toàn không đặt ở chỗ hắn, liền từ chối khéo: "Không cần phiền phức, ngươi cứ làm việc của ngươi đi."

Tô Ứng Thao đã nhận ra được đây là một người không hòa đồng, liền biết hắn sẽ không để mình đi cùng, gã lập tức thuận thế cười nói: "Được, vậy thì nghe lời ngươi, về sau gặp lại. Tìm được phòng rồi thì có thể tới tụ tập cùng chúng ta." Khi đi xuống hết cầu thang thì cũng kết thúc lời nói, gã liền vội vã chắp tay cáo từ.

Gã đi thẳng đến chỗ đám người đang tụ tập, tham gia vào trong đó, cười nói với Thủ khoa kì thi Hương đang đứng giữa đám đông: "Chiêm huynh, đã giúp ngươi dọn được một gian phòng hảo hạng, đây hẳn là một gian phòng có vị trí tốt nhất trong Triêu Tịch viên rồi, không ngại đi xem có hợp ý hay không."

"Tô huynh thật sự là khách khí, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh." Chiêm Mộc Xuân chắp tay cảm tạ, hào hoa phong nhã, nồng ấm như ngọc, có thể được một đám người vây quanh nịnh hót như thế, cũng không khỏi người cũng như tên, như gió nhẹ mùa xuân, có thể nhìn thấy được vẻ xuân phong phơi phới lộ ra trên mặt, gã đã tiếp nhận sự thật mình là nhân vật ưu tú nhất nơi đây.

Một đám người nói nói cười cười vây quanh chàng thủ khoa cùng nhau đi tới xem căn phòng, vật họp theo loài, đều là một đám người vẻ mặt xuân phong phơi phới.

Đang đi vào sâu trong Triêu Tịch viên, Dữu Khánh cũng quay đầu lại nhìn vị Thủ khoa đó mấy lần.

Lúc trước, khi rảnh rỗi cũng sẽ rời núi đi dạo, cũng theo trong lời văn, lời kịch nghe được những cố sự yêu đương ngọt ngào lãng mạn giữa những thư sinh trên đường vào kinh thành đi thi cùng những nữ tử tuổi thanh xuân, kể về những chuyện kiểu như thầm hứa chung thân, kiểu như vì tương tư mà gầy ốm héo mòn nhưng không hối hận, cái gì mà thề non hẹn biển thi đậu trạng nguyên trở về cưới vợ, vân vân.

Đối với những chuyện này, Dữu Khánh cảm thấy rất hứng thú, nào ngờ A Sĩ Hành nghe được chỉ cười ha hả.

Trải qua A Sĩ Hành nói cho biết, hắn mới biết được, người vượt qua Châu phủ thi Hương đã là nửa cái viên chức dự khuyết, để cho một thư sinh văn nhược đã là quan viên dự bị trèo đèo lội suối bôn ba hoặc một mình tá túc trên đường đêm là loại chuyện chắc chắn không có khả năng xảy ra, như vậy quá nguy hiểm.

Người vào kinh thành đi thi là đã tiến vào hàng ngũ được triều đình tuyển chọn, triều đình muốn thông qua thi Hội để tuyển chọn được nhân tài từ trong những người đó, làm sao có thể để cho những người này dễ dàng gặp nạn? Mỗi châu đều sẽ phái người 'áp giải' những thí sinh này đưa đến kinh thành, vì vậy xếp hạng đầu thi Hương mới được gọi là 'Giải Nguyên', cho nên gần như trên đường đi không thể xảy ra những chuyện diễm ngộ giống như trong truyện kể.

Ở lại nơi nào đây?

Bị một đám người miệng đầy nhân nghĩa đạo đức đuổi ra khỏi phòng, Dữu Khánh không thể không một lần nữa đi dạo một vòng Triêu Tịch viên, tìm một căn phòng khác.

Đến lúc này, thí sinh đã tới được bảy bảy tám tám, những căn phòng ở vị trí thích hợp đều đã bị chiếm lấy.

Cũng may chỉ có hơn ba trăm người tham gia dự thi, mà nơi đây có đủ nhiều phòng trống, chỉ cần không sợ phiền phức, còn có rất nhiều cơ hội để chọn lựa.

Chương 9: Đồng cảm

Hắn muốn kiếm một nơi thanh tĩnh, định tìm ở phía mặt sau, kết quả phát hiện thấy những người lộ diện tụ tập tốp năm tốp ba ở mặt sau đa số là các thí sinh khá lớn tuổi, thoáng nhìn tướng mạo liền biết là những người thi rớt khóa trước bây giờ đi thi lại.

Đa số những người này có quan hệ không tốt tại địa phương hoặc không thể tìm được vị trí quan chức dự khuyết hợp ý, nhưng chưa từ bỏ ý định nên tiếp tục tham gia thi Hội, thử đánh cược thời vận một phen.

Loại người đã không có quan hệ, vừa không tìm được vị trí bổ khuyết, và một mực thi không đậu này, chính bản thân họ cũng không muốn giao tiếp làm quen với những tân nhân kia, cũng không muốn cùng tân nhân đi tranh cái gì, lại càng không muốn nhìn thấy bộ dáng không biết trời cao đất rộng của đám tân nhân đó. Họ đều là người từng trải, thành thành thật thật chủ động ở tại phía sau cùng.

Nhìn thấy ánh mắt bài xích của những người này, Dữu Khánh cảm thấy ở lại phía sau cũng không thích hợp với mình, hắn đành quay đầu đi ngược lại, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng tìm một vị trí ở khu vực trung gian, chọn một căn nhà không có người ở, lên tầng hai, chọn đại một căn phòng vào đó ở cho xong việc.

Hắn vừa mới ném đồ xuống, còn chưa kịp ngồi, hành lang bên ngoài đã truyền đến những tiếng bước chân vui vẻ.

Tiếng bước chân một mạnh một nhẹ, rõ ràng là hai người. Dữu Khánh quay đầu lại, nhìn ra ngoài, nhìn thấy có bóng người thoáng hiện nơi cửa vào, một thư sinh xuất hiện.

Người thư sinh này thực sự rất gây ấn tượng.

Mặt đen, lông mày rậm mắt to, không tính cao nhưng khôi ngô, lưng hùm vai gấu, nhìn không giống thư sinh, trái lại giống như một người nông dân, màu da đen đó rõ ràng là do phơi nắng.

Nhưng gã vậy mà lại mặc trang phục nho sinh, thoáng nhìn có vẻ tinh thần phấn chấn hăng hái.

Bên cạnh khung cửa, một cái đầu nghiêng nhìn vào bên trong, là một thiếu niên tuấn tú có vẻ nhút nhát, mặt có hơi bẩn, rõ ràng là thư đồng của thư sinh.

"A Sĩ Hành?" Thư sinh mặt đen nhìn chằm chằm tấm thẻ bài treo trên cửa, sau đó rõ ràng sửng sốt, "Làm sao lại chạy tới nơi này?"

Trái tim Dữu Khánh đập mạnh một cái, trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ là người nhận biết A Sĩ Hành?

Thư sinh mặt đen nhìn chăm chú vào người ở trong phòng, rồi cất bước đi vào, chắp tay cười nói: "Xin chào Sĩ Hành huynh, tại hạ là Hứa Phí."

Dữu Khánh trong lòng cảnh giác, đáp lễ: "Chào Hứa huynh. Hứa huynh đăng môn là có việc gì sao?"

Hứa Phí quay đầu lại chỉ vào thiếu niên ở phía sau, "Trùng nhi nhà ta nói, trong tòa nhà này có người tới ở. Ta cố ý tới đây chào hỏi. À, đúng rồi, mấy ngày trước khi ta vừa mới đến đây, lúc đó khi đi tìm phòng đặt chân, hình như từng nhìn thấy tên của Sĩ Hành huynh treo tại trước cửa một căn phòng khác, không biết có phải là ta nhớ lầm rồi hay không."

Dữu Khánh bình tĩnh đáp: "Hẳn là ngươi nhớ lầm rồi."

Hứa Phí cười sang sảng, nhấc tay vỗ vỗ trán, dáng vẻ xấu hổ, đột nhiên ánh mắt gã sáng ngời, nhìn thẳng tới thanh kiếm đặt ở trên bàn, bước nhanh qua bên người Dữu Khánh, cầm lấy thanh kiếm vào tay, xoẹt, rút ra nửa đoạn, gã hưng phấn cười hắc một tiếng, "Trọng kiếm! Sĩ Hành huynh cũng luyện võ cường thân sao?"

Dữu Khánh có phần phản cảm với vị khách không mời mà đến này, lập tức đi tới đẩy chuôi kiếm, đẩy kiếm trở vào bao, thuận tay thu

kiếm về, hỏi: "Còn có việc?"

"Ách…"Hứa Phí sửng sốt, nhận ra được đối phương không muốn tiếp đón mình, gã muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng tức giận nói: "Sĩ Hành huynh, ta tới đây là muốn trông báo cho ngươi biết trước một tiếng, ta sớm tối đều sẽ luyện công, có khả năng gây ra chút tiếng động, sợ sẽ làm ầm ĩ đến ngươi. Nếu như có gì quấy rầy, ta tại nơi đây xin lỗi trước." Gã chắp tay khom người tạ lỗi.

Dữu Khánh: "Không sao. Ta có phần mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút."

Đã nói lời trục khách rồi, Hứa Phí còn có thể làm gì, đành phải ngượng ngùng cáo lui.

Tới chạng vạng tối, tiếng đập cửa vang lên, đang giam mình trong phòng, Dữu Khánh nghe tiếng bước chân liền biết là Hứa Phí tới, hỏi: "Chuyện gì?"

Ở ngoài cửa, Hứa Phí dùng giọng điệu cẩn thận thăm dò, hỏi: "Sĩ Hành huynh, có muốn cùng đi Trầm Hương trai ăn cơm hay không?"

Dữu Khánh: "Không cần."

Hứa Phí: "Thuận tiện đem về chút cho ngươi?"

Dữu Khánh: "Ta không đói bụng."

Hắn muốn duy trì một khoảng cách với mọi người, hắn không muốn để lại ấn tượng khắc sâu với bất cứ kẻ nào. Chính hắn cũng không biết mấy ngày trôi qua rồi, mình làm thế nào sống sót.

Bên ngoài yên tĩnh một lúc, sau đó có tiếng bước chân nặng nề rời đi.

Đêm đó, cũng không thấy có động tĩnh luyện công quấy nhiễu như gã đã nói.

Ngày hôm sau, Dữu Khánh từ sáng sớm đã chạy ra Triêu Tịch viên, thừa dịp ít người, hắn chạy tới Trầm Hương trai ăn một bữa no nê, rồi thuận tiện đóng gói một đống đồ ăn đem về.

Khi trở về, đi tới dưới lầu thì hắn nghe được tiếng gió thổi vù vù, cũng nhìn thấy dưới ánh nắng ban mai không ngừng lấp lóe ánh đao, hắn nhìn thấy Hứa Phí cầm một thanh đại trảm đao trong tay, đang vung múa tập luyện, mồ hôi đầm đìa, trông rất có hình có dạng.

Nhưng với trong mắt Dữu Khánh, đó chẳng qua chỉ là một người bình thường luyện võ, không có tu luyện nội công, đối phó một ít người thường còn được, so với cảnh giới chân chính thì còn có một khoảng cách.

Nói trắng ra chính là, Hứa Phí này còn chưa luyện ra được cảnh giới gì.

Chân chính công nhận cảnh giới, cao nhất là "Bán Tiên", thứ nhì là "Huyền Sĩ", xếp cuối là "Chân võ ".

Huyền Sĩ và Chân Võ lại chia làm ba đẳng cấp nhỏ, phân biệt là Sơ đẳng, Thượng đẳng và Cao đẳng.

Tu vi của Dữu Khánh nằm tại cảnh giới Chân võ thượng đẳng, gọi tắt là Thượng Võ cảnh giới.

Nếu như hỏi Dữu Khánh rằng cảnh giới Thượng Võ này so sánh với thực lực của Hứa Phí có chênh lệch lớn như thế nào, thì hắn có thể so sánh với tiêu chuẩn như sau: Tiêu chuẩn cơ bản của Sơ Võ là có thể thắng mười tên binh lính tinh nhuệ năng chinh thiện chiến, Thượng Võ thì có thể thắng mười tên Sơ Võ, Cao Võ thì có thể thắng mười tên Thượng Võ.

Về phần cảnh giới cao nhất Bán Tiên, tên như ý nghĩa, tương đương với một nửa Tiên nhân. Đó đã là tồn tại truyền kỳ, trong toàn bộ thiên hạ, có thực lực này, từ cổ chí kim đều chỉ có thể đếm được

trên đầu ngón tay, ai cao ai thấp ngoại nhân cũng không biết rõ. Vì vậy mà cảnh giới này chưa từng có phân chia kỹ hơn, chỉ gọi chung là Bán Tiên.

Tuy vậy, việc Hứa Phí luyện đao ít nhiều vẫn khiến Dữu Khánh có phần kinh ngạc, đa số văn sĩ lấy kiếm làm trang sức, có mấy người đọc sách khiêng đại đao múa may chứ, không sợ nhục với sự nhã nhặn sao?

Chú ý thấy Dữu Khánh đã trở về, Hứa Phí ngừng luyện đao, cầm ngược đao lại, sải bước đi tới, vui cười chào hỏi, "Sĩ Hành huynh, có hứng thú luận bàn đao kiếm một chút không?"

"Kiếm chỉ là tùy thân đem theo, không biết chơi đùa." Dữu Khánh ném lại một cầu rồi lập tức rời đi.

Hứa Phí vò đầu, nhìn theo bóng người đi lên lầu.

Thiếu niên thư đồng Trùng nhi tiến gần tới, bàn tay vân vê mũi, giọng nói trong trẻo nói: "Công tử, người này thật quái gở a."

Hứa Phí than thở: "Là do đám gia hỏa kia ức hiếp người quá đáng. Trong lòng hắn có khả năng không thoải mái, nếu không sẽ không đến ở trong tòa nhà không có người nào này. Hơn nữa, ngay cả thư đồng cũng không có, có thể thấy gia cảnh cũng không tốt… Từ ngày hôm qua, sau khi tới đây liền trốn ở trong phòng, ngay cả cơm cũng không ăn. Chúng ta tận lực thông cảm cho hắn chút đi."

Đôi mắt Trùng nhi vụt sáng, gật gật đầu, trong ánh mắt có sự đồng cảm.

Ngày hôm qua, bên này cho rằng đã nhận sai người, nhưng lúc ăn cơm tối xong trở về thì nghe được người ta bàn tán Giải nguyên Chiêm Mộc Xuân đang ở đâu, Hứa Phí có thể xác nhận người lúc trước ở trong căn phòng đó chắc chắn không phải là Giải nguyên, lúc này mới kịp hiểu ra, lúc trước không có nhớ lầm, A Sĩ Hành chính

là ở trong căn phòng đó, bây giờ hắn dời đến nơi đây, rõ ràng là bị người bức ép chuyển đi.

Bị thiệt thòi không dám hé răng, im lặng trốn đến một góc, ngay cả cơm tối cũng không ăn, có thể biết được tâm tình của hắn như thế nào, hơn nữa còn không có thư đồng chăm sóc, chủ tớ hai người suy nghĩ mà thấy bùi ngùi cho hắn.

Vì vậy, đối với việc Dữu Khánh bất cận nhân tình như vậy, hai người cũng không có gì phản cảm, trái lại càng thêm đồng cảm.

Trở lại trong phòng, Dữu Khánh cũng không biết mình đã để lại ấn tượng khắc sâu cho người khác, hắn ném gói đồ ăn sang một bên rồi ngã ra giường, nằm thẳng cẳng giết thời gian.

Nằm qua nửa buổi sáng, cảm thấy thật buồn chán, dù sao cũng không có việc gì làm, hắn dứt khoát thay đổi y phục, đem đi xuống giếng nước ở dưới nhà để giặt.

Khi đến nơi, cạnh giếng nước đã có người, không phải ai khác, chính là thư đồng Trùng nhi của Hứa Phí, đang ngồi chồm hổm bên giếng giặt quần áo.

Ánh mắt hai người đối diện nhau một cái, Dữu Khánh ném y phục xuống, đi múc nước, sau khi xách được nước lên, Trùng nhi ở bên cạnh rụt rè nói, "Công tử không ngại cứ trở về ôn bài đi. Trùng nhi có thể tiện thể giặt giũ giúp ngài, phơi khô xong Trùng nhi sẽ đưa đến cho ngài."

Dữu Khánh lạnh lùng nói: "Không cần." Rồi cũng ngồi xuống giặt giũ.

Vì vậy Trùng nhi cúi đầu, cũng không tiếp tục hé răng.

Dữu Khánh có thể nhận thấy được thư đồng này thỉnh thoảng lại len lén nhìn mình, mà hắn thỉnh thoảng cũng liếc nhìn thư đồng này một chút, nhận thấy khuôn mặt thư đồng cũng rất xinh đẹp, đôi mắt

to sáng long lanh, chỉ là trên mặt tựa như vĩnh viễn rửa không sạch, từ lần gặp gỡ ngày hôm qua đến bây giờ, trên mặt đều luôn dính bẩn.

Còn có chính là quá gầy, vóc người nhỏ gầy, làn da cũng đen như phơi nắng.

Mặt trời chính ngọ, rồi hạ dần về chân trời phía Tây, trời chậm rãi tối đen, lại một ngày trôi qua.

Đêm tối lấp lánh vô số ánh sao, sau khi luyện công thu đao, Hứa Phí nhận lấy khăn mặt do Trùng nhi đưa tới, lau mồ hôi trên mặt, gã ngẩng đầu nhìn về phía căn phòng của Dữu Khánh, nhìn thấy trong phòng tối đen như mực, một chút ánh đèn cũng không thấy.

"Bữa trưa không đi ăn, cơm tối tiếp tục không đi ăn sao?"

"Một mực không đi ra ngoài."

"Nếu cứ như vậy, thân thể làm sao chịu nổi!"

Tòa nhà này chỉ có hai vị thí sinh này ở lại, chỉ có hai hộ như thế mà thôi.

Đêm đã khuya, khi định nghỉ ngơi thì chợt có sai dịch xuất hiện phía dưới lầu, gọi to, "Các cử tử trong phòng tạm thời đi ra ngoài nghe báo, có chuyện quan trọng thông báo."

Gọi liên tục mấy lần, rất nhanh liền khiến Hứa Phí và Dữu Khánh bị kinh động phải đi ra.

Đối diện với hai người, sai dịch dặn dò: "Sáng ngày mai, Châu Mục đại nhân sẽ tới thăm mọi người, cho nên sáng mai sẽ ăn cơm sớm một canh giờ, đừng phân tán, sau khi ăn xong mọi người cần tập kết chuẩn bị, mong rằng nhị vị để tâm."

Nghe nói có nhân vật cấp cao nhất Liệt châu sắp tới, Hứa Phí hơi kinh, cung kính chắp tay nói: "Vâng!"

Dữu Khánh cũng chắp tay đáp ứng…

Mặt trời vừa mới nhú lên, khu vực trung tâm Liệt châu phủ thành, tại Mục phủ, trong hiên các có khách tới, đích thân Châu mục Lư Cát Ngỗi bồi tiếp.

Người tới râu dài như mực, dung mạo trong sáng, khí độ bất phàm, là danh sĩ của Liệt châu, Linh Thực sư số một Liệt châu - Địch Tàng.

Lư Cát Ngỗi là nhân vật số một trong chính quyền Liệt châu, mặt vuông tai lớn, mũi như mũi ưng, khí độ cũng bất phàm, vừa nhìn chính là người ở lâu trên vị trí cấp cao.

Khi hai người vào chỗ, phẩm trà nói chuyện phiếm, có hạ nhân bước nhanh tới bẩm báo, "Đại nhân, Ngư Kỳ tiên sinh đã tới rồi."

"A!" Lư Cát Ngỗi và Địch Tàng nhìn nhau cười, phất tay nói: "Mau mau cho mời."

Không bao lâu sau, hạ nhân dẫn một nam nhân thân khoác áo choàng đen đi đến. Người tới mũi ưng mặt dài, râu tóc hoa râm, cho người ta có cảm giác là kỳ nhân dị sĩ, đích xác coi như là kỳ nhân dị sĩ, đồng dạng là danh sĩ của Liệt châu, Giải Yêu sư số một Liệt châu.

Châu mục Lư Cát Ngỗi cười ha ha chắp tay chào, "Ngư Kỳ tiên sinh, cuối cùng cũng chờ được ngươi trở về." Nói xong đưa tay mời ngồi.

Ngư Kỳ và Linh Thực sư Địch Tàng gật đầu chào nhau, người sau hỏi: "Nghe Lô đại nhân nói, Ngư huynh đi U Giác phụ?"

U Giác phụ, tên như ý nghĩa, là một khu vực thông thương trong xó xỉnh u ám.

Là nơi giang hồ chợ đen tụ tập, ngư long hỗn tạp, một khu vực không ai quản lí, có quy củ của riêng mình, tại trên giang hồ cũng có địa vị đặc thù của mình.

"Chính phải, tối hôm qua mới từ U Giác phụ trở về." Sau khi ngồi xuống, Ngư Kỳ lại hỏi Lư Cát Ngỗi, "Đêm qua, khi ta mới vừa về, đại nhân liền sai người chuyển lời, hẹn hôm nay gặp mặt, không biết có gì dặn dò?"

Hiện tại không cần có hạ nhân hầu hạ, Lư Cát Ngỗi tự mình châm trà cho hai người, "Sĩ tử tập hợp châu phủ, ít ngày nữa sẽ vào kinh thành, hôm nay dự định đi học viện thăm một chút, nếu hai vị đại sư nhàn rỗi, không ngại cùng đi."

Ngư, Địch nhìn nhau, rõ ràng đều có chút ngạc nhiên, loại trường hợp này gọi hai người bọn họ đi theo làm gì? Nhất là hiện tại yêu nghiệt hoành hành, đang muốn gây bất lợi cho những thí sinh kia.

Chương 10: Nguyên nhân tai họa

Hai người là biết rõ sự thật phía sau việc Yêu nghiệt hoành hành.

Có một Yêu tu, được xưng là Tê Hà nương nương, chính là đại yêu số một vùng Tây Nam Cẩm quốc, nó có một đứa con gần đây bị người giết chết.

Hung thủ giết chết con của nó lại là đệ tử thân truyền của Chưởng lệnh Ti Nam phủ.

Khởi nguồn của câu chuyện này rất dung tục và tầm thường, chính là bởi vì một nữ nhân. Hai nam nhân đều nhìn trúng, trong lúc tranh giành tình nhân, đệ tử của Chưởng lệnh Ti Nam phủ lập ra một cái bẫy, vu oan Tê Hà nhi tử sát hại bách tính Cẩm quốc, vi phạm "Năm mươi dặm chi ước", trực tiếp đem giết chết nó.

Cái gọi là "Năm mươi dặm chi ước" đó là một thỏa thuận đạt được giữa Nhân và Yêu để dẹp loạn việc chém giết lẫn nhau không ngừng nghỉ.

Nơi con Người sinh sống, xung quanh thành, trấn, hương, thôn, còn có hai bên đường đi chính thức, cùng với một ít thủy vực, thì trong vòng năm mươi dặm Yêu loại không được tới gần. Một khi tự tiện xông vào, bất kể có làm gì hay không, nhân loại đều có thể tru sát nó không cần điều kiện nào. Đồng dạng, nếu như người bước ra khỏi phạm vi năm mươi dặm đó, yêu loại hành hung cũng có thể không phải chịu trách nhiệm gì.

Vạch đất làm ranh giới, không được tự tiện xông, gọi là Yêu giới.

Tại giữa giới tuyến, cư ngụ trong đó, gọi là Nhân gian.

Nói chung, chính là hai bên đều duy trì một khoảng cách và không gian sinh tồn an toàn nhất định.

Đương nhiên, hai bên cũng không phải là không có qua lại, chi tiết về vấn đề qua lại này, hai bên đều có thể hiệp thương, chỉ cần được đối phương cho phép, tự nhiên là có thể tùy ý qua lại hai bên.

Nguyên nhân chính là vì giữa Nhân và Yêu tiếp xúc qua lại lâu dài với nhau nên mới sinh ra nghề nghiệp 'Giải Yêu sư ' mà Ngư Kỳ đại sư đang làm. Bởi vì khi hiểu rõ về Yêu loại, liền có thể luyện chế ra một số vật phẩm nhằm vào hoặc trị liệu cho Yêu tu, được xưng là Giải Yêu sư.

Với tư cách và địa vị của con trai Tê Hà nương nương, có được giấy thông hành Nhân gian tất nhiên không có vấn đề, nhưng cũng không thể tùy tiện chạy đến nhân gian lạm sát kẻ vô tội, mà đệ tử của Chưởng lệnh Ti Nam phủ chính là chụp mũ cho con trai Tê Hà nương nương tội danh như thế.

Với mối thù giết con, Tê Hà nương nương há có thể dễ dàng bỏ qua, tự nhiên là muốn bức Ti Nam phủ giao ra hung thủ giết con của nó.

Nhưng Chưởng lệnh Ti Nam phủ lại là người nào? Cẩm quốc hoàng đế phong bà ta làm Quốc sư, ban thưởng phong hào "Địa mẫu", là một trong số rất ít cao thủ cảnh giới Bán Tiên trên thế gian này.

Đệ tử thân truyền của loại người này, làm sao có thể tùy tiện giao cho một lão yêu quái xử tử, làm vậy, mặt mũi Địa Mẫu và Ti Nam phủ phải đặt ở nơi nào?

Phía bên Ti Nam phủ tự nhiên là tiếp tục lấy cớ là hung thủ, nói con của Tê Hà vi phạm 'Năm mươi dặm chi ước '.

Dùng loại chuyện lấy cớ này để bức ép một người không có năng lực còn được, nhưng với đại yêu một phương thì không thể chấp nhận được kiểu đó, nó trực tiếp kích động Yêu tu làm loạn, dùng điều đó để ép bức, uy hiếp.

Nghe nói Tê Hà tuyên bố rằng, sẵn sàng bỏ ra mười viên 'Nghiệt Linh đan' làm khen thưởng, mười đầu của sĩ tử đi thi đổi lấy một viên 'Nghiệt Linh đan '.

Nghiệt Linh đan cũng không phải là vật bình thường, một viên giá trị một nghìn vạn lượng bạc.

Việc phân chia tu vi làm 3 đại cảnh giới Chân Võ, Huyền Sĩ, Bán Tiên cũng được mô phỏng đưa vào trong việc phân chia phẩm cấp của một số chức nghiệp, nhằm phân chia tài nghệ cao thấp. Thí dụ như Giải Yêu sư cũng phân chia năng lực luyện chế làm Võ cấp, Huyền cấp và Tiên cấp. Nghiệt Linh đan là loại đan dược chỉ Giải Yêu sư có năng lực luyện chế Tiên cấp mới có thể luyện chế ra, ít nhất thì Giải Yêu sư Huyền cấp như Ngư Kỳ là không có năng lực luyện chế ra được.

Đối với rất nhiều Yêu tu mà nói, có thể từ muông thú mở ra linh trí, lĩnh ngộ tu hành, sau đó tu luyện thành Yêu, là cần có rất nhiều nhân duyên tế hội ở bên trong, nhưng như vậy không có nghĩa là đời sau của Yêu cũng có thể tu luyện thành Yêu. Mà Nghiệt Linh đan đúng là loại thuốc có thể mở ra linh trí cho muông thú. Linh trí được

mở ra tự nhiên liền có thể lĩnh hội chỉ dẫn, bước vào giai đoạn tu hành.

Đối với rất nhiều Yêu tu mà nói, Nghiệt Linh đan có sức mê hoặc rất lớn, có một số kẻ không thiếu tiền thậm chí sẽ đem Nghiệt Linh đan cho sủng vật của mình dùng.

Một viên Nghiệt Linh đan đổi lấy mười thủ cấp thí sinh.

Nói cách khác, thủ cấp của một thí sinh giá trị trăm vạn lượng bạc. Một kẻ lấy được mười cái đầu của mười thí sinh đem đi đổi, có thể thu thập từ trong tay người khác.

Về việc này, triều đình và Ti Nam phủ đều đang tận lực phong tỏa tin tức, một khi tin tức lan truyền ra, một cái đầu của thí sinh có thể đổi một trăm vạn lượng bạc, e rằng không chỉ có Yêu tu động tâm, ai dám đảm bảo ngoài Yêu tu ra sẽ không có con người cũng bị cuốn vào? Sức cám dỗ của số tiền nhiều tiền như vậy không phải là chuyện đùa.

Chiêu thức đó của Tê Hà gây ra động tĩnh to lớn, đã không chỉ đơn giản là việc một trăm đầu người đổi lấy mười viên Nghiệt Linh đan nữa.

Cũng may cả hai bên đến nay vẫn còn tương đối kiềm chế.

Tê Hà vẫn chỉ là động thủ nhằm vào phía chính quyền, vẫn chưa đại khai sát giới đối với bách tính phổ thông, nếu không gây ra hậu quả biển máu thì tất cả mọi người đều không quay đầu được.

Ti Nam phủ cũng biết công lý tự tại nhân tâm, tự biết mình đuối lý cho nên không có xằng bậy, vẫn một mực ở vào trạng thái phòng thủ.

Thử hỏi với loại chuyện này, hai vị đại sư nào dám cuốn vào, Ngư Kỳ thăm dò hỏi: "Đại nhân định để hai người chúng ta tham dự hộ tống hay sao?"

Lư Cát Ngỗi cười ha ha nói: "Nhị vị đại sư không cần suy nghĩ nhiều, chỉ là trong tình thế này, muốn mượn thanh danh của nhị vị, lộ diện tại trước mặt thí sinh, cố gắng giúp cho những thí sinh đó an tâm hơn một chút."

Địch Tàng: "Ý của đại nhân là những thí sinh đó cũng đã biết việc yêu nghiệt tác loạn hay sao?"

Lư Cát Ngỗi mỉm cười, "Thời kỳ này, tiểu môn tiểu hộ đến ngay cả bụng còn không no, có mấy người có thể nuôi dưỡng được người đọc sách. Có thể vượt qua thi Hương đa số là con cháu sĩ tộc, những người này có lẽ không biết Ti Nam phủ đã làm cái gì, nhưng thông tin đã xảy ra chuyện là đừng hy vọng có thể giấu giếm được bọn họ. Mặc dù ta đã ra lệnh cho toàn bộ Liệt châu không được phô trương việc này, nhưng không có tác dụng."

Địch Tàng gật đầu, ra vẻ đã hiểu.

Ngư Kỳ lại nhíu mày, đột nhiên nói: "Ta mới từ U Giác phụ về, có một số việc, e rằng đại nhân phải sớm có chuẩn bị."

Địch Tàng quay nhìn sang, Lư Cát Ngỗi a một tiếng, nói: "Nguyện nghe tường tận."

Ngư Kỳ: "U Nhai lại phát ra nhiệm vụ công khai, cần ba con 'Hỏa Tất Xuất'."

- Giải thích Hỏa Tất Xuất nghĩa là con dế lửa. Hết giải thích.

Bên trong U Giác phụ có một sườn núi cao chót vót, người ở tại trên sườn núi đó cũng là người lập ra U Giác phụ, nơi đó vẫn luôn kiểm soát quy tắc của U Giác phụ, dần dà sườn núi đó được mọi người gọi là U Nhai.

U Nhai không phát ra nhiệm vụ khen thưởng định kỳ, nhiệm vụ cũng không liên quan tới ngoại giới, chỉ tuyên bố cho các nhà thương gia trong U Giác phụ.

Thời gian đưa ra nhiệm vụ không có bất cứ cơ sở nào để dự đoán, có khi một năm mấy lần, có khi mấy năm cũng không có một lần. Tính chất của nhiệm vụ cũng không thể dự đoán. U Nhai cũng không miễn cưỡng các nhà thương gia đi làm nhiệm vụ, nói chung chính là để mọi người nhìn xem mà làm, đồng ý tiếp nhận thì tiếp nhận, không tiếp nhận cũng sẽ không có bất cứ nghiêm phạt gì, hoàn toàn là thái độ tùy tiện.

Nhưng có một điểm khẳng định là sẽ không để ngươi uổng công bận rộn, nếu hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ được trao cho một khoản khen thưởng nhất định.

Về mặt khen thưởng thì theo quy tắc cũ.

Người hoàn thành nhiệm vụ có thể đưa ra một yêu cầu hợp tình hợp lý đối với U Nhai.

Nói cách khác, chỉ cần là yêu cầu không quá mức, U Nhai đều sẽ đồng ý.

Nhu cầu về phần thưởng chỉ giới hạn tại trong U Giác Phụ, từ trước đến nay U Nhai không nhúng tay việc bên ngoài Phụ, sẽ không đi giúp ngươi làm chuyện giết người cướp của gì gì đó.

Về phần quá trình mọi người hoàn thành nhiệm vụ như thế nào, chỉ cần không vi phạm quy củ tại U Giác phụ, không quản ngươi ở bên ngoài có giết người cướp của hay không, U Nhai cũng sẽ không quản.

Lư Cát Ngỗi càng trở nên nghi hoặc, "Hỏa Tất Xuất? Đó là thứ gì?"

Địch Tàng mờ mịt suy tư, hiển nhiên cũng không biết rõ đó là thứ gì.

Ngư Kỳ: "Khi nhiệm vụ này được đưa ra, lúc ban đầu rất nhiều người đều mù mờ không rõ, không biết đó là thứ gì. Kỳ thực không biết cũng là bình thường, U Giác phụ là địa phương như thế nào? Là

địa phương buôn bán các vật hiếm lạ trên thế gian nhiều nhất, thứ mà ngay cả các cửa hàng lớn trong U Giác phụ đều không lấy ra được, còn cần tới U Nhai phát ra nhiệm vụ để tìm kiếm, có thể tưởng tượng ra được mức độ hiếm lạ của nó.

Rất nhiều người vơ vét điển tịch tra tìm một phen, mới dần dần biết được đó là thứ gì. Đó là một loại tiểu gia hỏa tương tự con dế, nó sinh tồn tại trong khu vực địa hỏa dung nham, rất hiếm thấy. Mọi người cũng không biết U Nhai cần thứ này để làm gì, vấn đề là thứ này giấu tại chỗ sâu trong lòng đất, không dễ dàng lên trên mặt đất, chỉ dựa vào một điểm này đã rất khó tìm được.

Căn cứ vào mô tả trong điển tịch, loài vật này giống như Tinh linh chi hỏa, trong điển tịch cũng không mô tả rõ ràng tập tính cụ thể của nó, người ghi chép hẳn là cũng không biết được nhiều. Lô đại nhân, ngài có biết trong điển tịch ghi chép nới phát hiện thấy Hỏa Tất Xuất là ở đâu không?”

Lư Cát Ngỗi cười ha hả, “Tiên sinh hỏi như vậy chính là làm khó ta rồi. Bình thường, ta rất ít khi đọc qua về phương diện dò xét tìm kiếm này. Tiên sinh hỏi như vậy, chẳng lẽ nó nằm trong phạm vi Liệt châu ta hay sao?”

Ngư Kỳ trả lời, “Không tại Liệt châu, nhưng tại phụ cận Liệt châu, trong Cổ Trủng hoang địa!”

Hiện trường ngay lập tức yên tĩnh, mọi người đều không xa lạ với địa danh này, quả thực là ngay tại phụ cận Liệt châu.

Sở dĩ gọi là ‘Cổ Trủng’, tự nhiên là bởi có liên quan cùng mồ mả.

Truyền thuyết thật lâu trước đây, thế giới này vốn tồn tại rất nhiều cự nhân. Bọn họ làm việc cho Tiên nhân, là lực sĩ của tiên nhân. Về sau không biết vì nguyên nhân gì mà tất cả đều tiêu vong. Về sau, có người tại một địa phương nào đó phát hiện ra lượng lớn hài cốt cự nhân, trải qua năm tháng dài dằng dặc mà không mục nát, nơi đó liền được xưng là Cổ Trủng hoang địa.

"Sinh hoạt tại trong khu vực địa hỏa dung nham…" Địch Tàng có vẻ suy tư cất tiếng lẩm bẩm, đột nhiên nói: "Khối hoang địa đó sau khi được phát hiện là nghĩa trang của cự nhân, bởi vì có truyền thuyết là lực sĩ của Tiên nhân, cho nên vì tìm đầu mối về Tiên nhân, về sau tránh không được có người chạy đến đào móc, có triều đại nào đó thậm chí còn tập kết đại quân đi khai quật. Cổ Trủng hoang địa có rất nhiều địa đạo thông tới ở chỗ sâu trong lòng đất, có khả năng thật đúng là nơi rất tốt để tìm Hỏa Tất Xuất. Cho nên, trong điển tịch có ghi chép phát hiện thấy Hỏa Tất Xuất tại Cổ Trủng hoang địa, e rằng cũng là vì nguyên nhân địa lợi này."

Lư Cát Ngỗi đứng dậy. Ông ta quan tâm không phải việc này, đi tới một bên hiên các, lôi ra một sợi dây. Rẹt! Một tấm bố mành hạ xuống, ngăn cản một phần ánh sáng.

Nhìn lại, đó không phải tấm mành, mà là một tấm bản đồ lớn, bản đồ toàn bộ Cẩm quốc, Lư Cát Ngỗi nhìn chằm chằm bản đồ, cau mày.

Hai người Địch, Ngư cũng đứng dậy đi tới bên cạnh bản đồ, tìm thấy Cổ Trủng hoang địa ngay tại bên cạnh Liệt châu.

Hoang địa có địa vực rất lớn, diện tích tương đương xấp xỉ với một châu, chỉ vì hoàn cảnh đặc thù mà hoàn cảnh bên trong không có hình thành khu vực nhân loại tụ tập.

Nhìn chằm chằm bản đồ xem kĩ một hồi, Lư Cát Ngỗi đưa tay chỉ chỉ ba đường nét giao nhau bên trong Cổ Trủng hoang địa, "Cổ Trủng có ba con đường thông tới các châu xung quanh. Con đường này từ Tây Nam thông hướng Đông Bắc, cũng là con đường gần nhất từ Liệt châu đi kinh thành."

Nghe ra được trong giọng nói của ông ta có sự lo lắng, Địch Tàng: "Đại nhân hẳn là đang lo lắng những thương nhân U Giác phụ kia cũng sẽ nhân cơ hội gây ra bất lợi đối với các thí sinh Liệt châu ta?"

Lư Cát Ngỗi: "Có khả năng đó hay không, nhị vị tiên sinh hẳn là biết rõ hơn Lư mỗ."

Ngư Kỳ buông tiếng thở dài, "Đây chính là điều ta lo lắng cho đại nhân. Ngày áp giải thí sinh đã đến rồi, người thực hiện nhiệm vụ bên phía U Giác phụ hẳn cũng đã chạy đến Cổ Trủng chi địa. Tuyên bố của Tê Hà nương nương có sự cám dỗ không nhỏ, rất khó đảm bảo những người đó sẽ không tiện thể kiếm một khoản. Đại nhân, vì để ổn thỏa, không ngại đi vòng đi."

Chương 11: Quan sát

Lư Cát Ngỗi đưa ngón tay chỉ chỉ lên bản đồ, "Cho dù đi vòng theo phía tây, hay vòng theo phía Nam Cổ Trủng hoang địa đều phải đi vòng một vòng lớn, e rằng thời gian đi đường phải kéo dài thêm nửa tháng. Vấn đề là, Ti Nam phủ tham dự lần áp giải này, với sự cường thế nhất quán của Ti Nam phủ, tại trên địa bàn Cẩm quốc của mình, tất nhiên họ sẽ không chịu đi vòng, như vậy sẽ tỏ ra yếu kém."

Hai người Địch, Ngư nhìn nhau không nói gì, nếu thật sự Ti Nam phủ kiên trì làm như vậy, thì còn có gì để nói?

Then chốt là rất có khả năng xảy ra chuyện như vậy. Vì danh tiếng của mình, Ti Nam phủ làm sao có thể dễ dàng để cho ngoại nhân cảm thấy mình sợ phiền phức?

Địch Tàng trầm ngâm hỏi: "Có thể làm cho Ti Nam phủ phái thêm nhân thủ hay không?"

Lư Cát Ngỗi: "Tin tức đã âm thầm lan truyền ra rồi. Bây giờ phạm vi Yêu nghiệt tác loạn đã không chỉ có sáu Châu Tây Nam, các nơi đều phải hộ tống sĩ tử đi thi, người của Ti Nam phủ có hạn, làm sao có nhiều nhân thủ để gia tăng nhân số? Chỉ vì Liệt châu mà đặc biệt gia

tăng số người sao? Chẳng lẽ Địch tiên sinh cho rằng Liệt châu có thể khiến cho Ti Nam phủ phá lệ xem trọng hơn hay sao?"

Ngư Kỳ cau mày, "Đây là đem tính mạng sĩ tử các nơi xem như trò đùa."

Lời đã nói thẳng ra rồi, Lư Cát Ngỗi cũng không còn kiêng kị gì nữa: "Tiên sinh nghĩ sao? Đối với một số người mà nói, chết mấy tên sĩ tử có tính là gì? Cũng không gây ra được sóng gió gì, Ti Nam phủ sẽ đè ép xuống. Vấn đề là Ti Nam phủ đuối lý, không tiện thô bạo, không nói lý mà làm xằng làm bậy với Tê Hà, cho nên mọi việc đông cứng lại rồi. Điều ta lo lắng chính là Ti Nam phủ đang chờ Tê Hà lão yêu làm to chuyện lên."

Vừa nghe nói như thế, hai vị đại sư lập tức liền hiểu ra, đều có vẻ đăm chiêu.

"Xem ra cả hai bên đều lấy tính mạng sĩ tử coi như quân bài." Địch Tàng bùi ngùi lắc đầu, sau đó hỏi: "Đại nhân, làm sao bây giờ, ngồi xem hay sao?"

Lư Cát Ngỗi: "Ta còn có thể làm sao? Nếu như để cho sĩ tử Liệt châu xảy ra chuyện tử thương thảm trọng, ta không dễ báo cáo lên trên, cũng không dễ đối mặt với con dân Liệt châu, càng không thể đẩy trách nhiệm về phía Ti Nam phủ. Ta chỉ có thể nghĩ cách gia tăng lực lượng hộ vệ. Ta đã sai người thực hiện gia cố xe ngựa hộ tống, mặt khác từ trong quân triệu tập khẩn cấp năm mươi 'Đại Tiễn sư ' đi theo hộ tống."

Địch Tàng: "Ti Nam phủ còn phái một trăm người cùng tham gia hộ tống. Theo lý thuyết, đã có lực lượng hộ vệ như vậy, vấn đề hẳn là không lớn."

Ngư Kỳ: "Chỉ sợ trong đó có cao thủ Yêu tu tham dự."

Địch Tàng: "Cao thủ chân chính, đáng giá vì chút đồ vật đó mà đắc tội Ti Nam phủ sao?"

Ngư Kỳ: "Đó là Nghiệt Linh châu, có Yêu tu nào ngại mình có nhiều Nghiệt Linh châu chứ?"

Cũng phải, không giống với nhân loại, có một số Yêu loại suốt cả một đời chỉ sinh một lứa.

Địch Tàng trầm mặc. Tại phương diện này thân là Giải Yêu sư, Ngư Kỳ khẳng định càng lý giải yêu loại hơn so với ông ta.

Lư Cát Ngỗi chắp tay thở dài, "Chỉ mong Ti Nam phủ có thể kịp thời giải quyết vấn đề trước khi xuất phát."

Chính lúc này, có hạ nhân vội vã đi vào trong các, bẩm báo, "Đại nhân, xe ngựa đi tới học viện đã chuẩn bị xong rồi."

Lư Cát Ngỗi lập tức nhiệt tình mời nhị vị quý khách cùng đi.

Bên ngoài Mục phủ biệt thự, từng đám nhân viên, võ vệ xe ngựa, vệ đội đi trước mở đường…

Nhân viên tại trên đường phố qua lại dẹp đường, toàn bộ người đi đường bị đuổi vào trong các cửa hàng ở hai bên, nhân mã của quan phủ đang dẹp đường, rõ ràng là có nhân viên quan trọng đi qua.

Duyệt Lai khách sạn, một đôi phu phụ trung niên bước nhanh lên lầu, đẩy cửa tiến vào một gian phòng nghỉ, bước nhanh đến bên cửa sổ, hé mở cánh cửa, quan sát bên ngoài.

Nam vóc người khôi ngô, mũi to, râu quai nón, hai mắt lấp lánh có thần.

Nữ ăn mặc mộc mạc, nhưng vẫn khó giấu được dáng vẻ yểu điệu, không thoa phấn trang điểm, mi thanh mục tú.

Đôi phu phụ ăn mặc rất bình thường này chính là Yêu tu rất có danh tiếng tại vùng Tây Nam Cẩm quốc. Nam tên là Hắc Vân Khiếu, nữ

tên là Bạch Lan, người ta tặng cho danh hiệu là "Hắc Bạch song sát ".

Hai người nhìn chằm chằm đám nhân mã từ Mục phủ biệt thự tiến tới, nhìn đội ngũ tới gần, nhìn đoàn xe vượt qua đoạn đường trước mắt, lại nhìn theo bọn họ đi xa.

Sau khi con đường khôi phục trở lại ầm ĩ và náo nhiệt, Bạch Lan đóng cửa sổ lại, "Lư Cát Ngỗi dẫn nhân mã theo định đi đâu?"

"Đến học viện thăm thí sinh." Hắc Vân Khiếu đi tới cạnh bàn trà trong phòng, ngồi xuống.

Bạch Lan theo tới, ngồi ở bên kia bàn trà, "Đã xác định được tuyến đường di chuyển chưa?"

Hắc Vân Khiếu lắc đầu, "Nội tuyến mà chúng ta mua được cũng không biết, không thể đưa ra tuyến đường chuẩn xác. Nhưng mà, hắn dự đoán chắc hẳn sẽ đi con đường gần nhất, con đường vượt qua Cổ Trủng hoang địa kia."

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Lan hơi có vẻ nôn nóng, vỗ nhẹ lên bàn trà, "Ngươi đang giỡn chơi sao? Loại chuyện này làm sao có thể là dự đoán? Đến lúc đó nhất định có lượng lớn nhân mã hộ tống, chúng ta cần phải sớm chuẩn bị mới có phần thắng. Ngay cả đi đường nào cũng không biết, vậy làm thế nào bố trí mai phục trước được?"

Hắc Vân Khiếu nói: "Người của Lư Cát Ngỗi và Ti Nam phủ đều cố ý giữ bí mật, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nội tuyến quả thực cũng khó có biện pháp. Có điều, phân tích của hắn vẫn có phần hợp lý, Lư Cát Ngỗi từ trong quân triệu tập năm mươi tên Đại Tiễn sư, trong đó có ba gã Huyền cấp Đại Tiễn sư…"

"Năm mươi tên Đại Tiễn sư?" Bạch Lan thốt lên cắt đứt lời y nói, phản ứng có phần kịch liệt, kinh nghi bất định, "Năm mươi tên Đại Tiễn sư, liên thủ với nhau là có thể ngăn cản thiên quân vạn mã, Lư Cát Ngỗi lại ra tay lớn như vậy sao?"

Danh xưng Đại Tiễn sư này không phải người bình thường có thể được hưởng, điều kiện cơ bản đầu tiên tối thiểu phải là người tu hành võ đạo bước vào Chân Võ cảnh giới, nếu không thì khó mà kéo nổi cây cung dành cho Đại Tiễn sư sử dụng, càng không phải nói tới kiểm soát dây cung và bắn trúng mục tiêu.

Một lần có thể bắn ba mũi tên, ba mũi tên đều có thể cùng bắn trúng ba mục tiêu khác nhau tại khoảng cách xa, trong thời gian một hô hấp ít nhất có thể bắn ra ba lượt, không có phát nào bắn hụt trong vòng trăm trượng. Đó là năng lực cơ bản nhất của một Đại Tiễn sư.

Nói cách khác, một Đại Tiễn sư, trong thời gian một hô hấp ít nhất có thể chuẩn xác tấn công chín mục tiêu.

Năm mươi tên Đại Tiễn sư, có thể tại trong một hô hấp chuẩn xác tấn công xấp xỉ năm trăm mục tiêu. Những người này mà đoàn kết, hợp tác liên thủ với nhau, nói là có thể ngăn chặn thiên quân vạn mã cũng không quá đáng.

Nhất là Huyền cấp Đại Tiễn sư thì có thể dùng từ 'Kinh khủng' để hình dung, là sát thủ cự ly xa đáng sợ, lấy tính mạng người trong vòng ba trăm trượng là chuyện vô cùng bình thường.

Ba trăm trượng, đối với rất nhiều người mà nói, ngay cả mục tiêu cũng nhìn không rõ được, huống hồ là chuẩn xác bắn chết, vì vậy, nếu bị Huyền cấp Đại Tiễn sư theo dõi là một chuyện rất đáng sợ.

Cũng may, hầu hết những Đại Tiễn sư này đều nằm trong vòng kiểm soát của triều đình, nuôi dưỡng ở trong quân đội, đãi ngộ rất cao.

Nếu không phải như thế, loại cao thủ bắn lén ở cự ly xa này sẽ khiến rất nhiều người cuộc sống hàng ngày khó an.

Hắc Vân Khiếu nói: "Cho nên ta mới nói phán đoán của nội tuyến là hợp lý. Có lực lượng bảo vệ cường đại như vậy, rất có khả năng sẽ đi ngang qua Cổ Trủng hoang địa."

Bạch Lan giật mình sửng sốt, đã hiểu được, bộ dạng dần dần có mấy phần suy sụp, "Có năm mươi tên Đại Tiễn sư tại đó, chúng ta ngay cả tới gần cũng khó… Lẽ nào cơ hội khai khiếu lần này của đám nhỏ phải bỏ lỡ uổng phí như vậy sao?"

Hắc Vân Khiếu cất lời an ủi: "Phu nhân, không cần lo lắng, phương thức hộ tống này không đi nhanh được, đường đi tới kinh thành mất mấy tháng là chuyện bình thường, chúng ta vẫn có thời gian, nếu không thực hiện được với phía Liệt châu, chúng ta còn có thể nghĩ cách đi chặn những châu khác."

Bạch Lan lập tức bộc lộ tức giận, "Ngươi cho rằng Ti Nam phủ là để trưng bày hay sao? Ngươi cảm thấy Ti Nam phủ sẽ để cho loại chuyện này kéo dài mãi sao? Phía bên Tê Hà nương nương có khả năng sẽ kết thúc bất cứ lúc nào. Thời gian, muốn giúp cho bọn nhỏ lấy được cơ hội lần này thì phải tranh thủ thời gian, cần phải đạt được kết quả trước khi Ti Nam phủ triệt để giải quyết xong việc này!"

Nghe thấy giọng bà ta càng lúc càng lớn, Hắc Vân Khiếu giật mình dựng thẳng một ngón tay lên miệng, liên tục xua xua trước miệng, ra hiệu nhỏ giọng lại, cẩn thận tai vách mạch rừng.

Bạch Lan nghe lời hạ giọng xuống, nhưng đôi mắt ngấn nước, oán giận nói, "Dùng tiền mua thì ngươi nói quá đắt không có nhiều tiền như vậy, dựa vào bản thân mình động thủ thì ngươi lại không có cách nào. Ta tại sao lại đi theo kẻ bất lực như ngươi vậy chứ, muốn cái gì cũng không có. Ta bị ủy khuất cũng thôi đi, bây giờ ngay cả con cái cũng không xoay người được. Sớm biết vậy, ta liền không nên sinh con đẻ cái cho ngươi…"

Hắc Vân Khiếu cúi đầu trầm mặc, hô hấp hơi gấp gáp, sau khi nghe xong một tràng oán giận, y chợt nắm chặt song quyền, giống như đã hạ quyết tâm, bỗng nhiên đứng lên, "Hẳn là đi Cổ Trủng hoang địa, không sai rồi. Ta tại Cổ Trủng hoang địa cũng có quen biết một ít bằng hữu. Đi, phu nhân đi theo ta một lần đi."

Văn Hoa học viện.

Việc quan to số một Liệt châu đến thăm cũng không khiến học viện xuất hiện bất kỳ sóng gió gì, tại cửa vào thậm chí còn không có bất kỳ một người nào nghênh đón, vẫn là tình trạng đề phòng nghiêm ngặt.

Những người trước đây của Học viện đã được dời đi hết từ lâu, nơi đây đã được nhân mã chính quyền Liệt châu và nhân viên của Ti Nam phủ liên hợp tiếp quản, tình hình lần này đặc biệt, không để cho người của học viện hoặc một ít kẻ thượng vàng hạ cám cuốn vào.

Được biết Châu Mục sắp tới, các quan viên tạm thời quản lý học viện vốn định triệu tập toàn bộ thí sinh tới đón tiếp, nhưng bị Lư Cát Ngỗi gạt bỏ.

Thời kì phi thường, những thủ tục màu mè, cầu kỳ bình thường đều được miễn, không cần phải để thí sinh chạy ra nghênh đón, dễ dàng bị người có ý đồ lợi dụng sơ hở.

Ba người Lô, Địch, Ngư xuống xe ngựa, sau đó cũng tuân theo quy củ do Ti Nam phủ và đội ngũ quân đội thủ vệ thiết lập, ngoại trừ tùy tùng thân cận ra, bọn họ không đem theo người nào khác đi vào. Kỳ thực cũng không cần mang theo hộ vệ gì, nơi đây vốn nằm trong phạm vi trọng binh bảo vệ, chưa kể còn có người của Ti Nam phủ tham gia bảo vệ.

Bên trong Học viện ít nhiều vẫn có chút động tĩnh, toàn bộ thí sinh đã nhận được thông báo, tụ tập chờ đợi tại cửa vào Triêu Tịch viên.

Không có gì bất ngờ, cùng đứng chào đón ở phía trước nhất với các Quan viên chính là sáu gã đạt thành tích thi Hương tốt nhất, trong đó có Giải nguyên Chiêm Mộc Xuân, làm đại biểu các thí sinh.

Dáng vẻ của sáu thí sinh xuất sắc nhất lúc này vừa có vẻ mong đợi vừa có vẻ khẩn trương.

Rất nhiều thí sinh đều có phần khẩn trương, thỉnh thoảng chỉnh chỉnh y phục của mình, thậm chí còn suy nghĩ làm sao mới có thể lưu lại được ấn tượng tốt trước mặt Châu Mục đại nhân.

Mọi người đều rõ ràng, trong hơn ba trăm thí sinh này, dù cho chỉ có mười người có thể đề tên Bảng vàng thì đó đã là kết quả rất tốt. Có một số việc quả thực có liên quan đến thiên phú, không phải ngươi học thật lâu hoặc thi lại nhiều lần là có thể đạt được. Hầu hết mọi người vẫn là muốn mưu cầu tìm kiếm việc làm tại Liệt châu, mà phần tiền đồ này chỉ cần một câu nói của Châu Mục đại nhân.

Dữu Khánh cũng ở trong đám người, xen lẫn ở phía sau đám người góp cho đủ số. Hắn không muốn và cũng không dám đi tìm cách giành được sự ưu ái của Châu Mục đại nhân, thậm chí là nghĩ cũng không nghĩ tới, suy nghĩ trong đầu hắn hoàn toàn không giống với những người khác.

Thỉnh thoảng quay đầu, phát hiện thấy người ở cùng tòa nhà với mình - Hứa Phí - đang quan sát mình, thấy hắn nhìn tới gã còn đáp lại một nụ cười đầy thiện ý chào hỏi hắn.

Trong trường hợp này, mọi người đều không được đem theo thư đồng. Thư đồng bị cưỡng chế ở tại trong phòng, không cho phép đi ra ngoài, cũng không cho thí sinh mang theo vũ khí.

Đám người ở phía trước chợt trở nên rối loạn, đầu người dao động. Dữu Khánh nhịn không được cũng kiễng chân nhìn tới phía trước giống như mọi người, hắn nhìn thấy đám người Châu mục Lư Cát Ngỗi khí vũ hiên ngang đi đến.

Hắn chỉ là nhìn xem cho biết, nhìn xem đó là dạng người như thế nào, sau đó hắn đứng yên tại chỗ, giấu mình tại trong đám người giết thời gian.

Quan viên đứng chờ đợi tại cửa vào Triêu Tịch viên nhìn thấy liền bước nhanh tới nghênh đón, bái kiến Châu Mục. Sau đó bọn họ tất cung tất kính dẫn đám người Lư Cát Ngỗi tới đây gặp mặt các thí sinh.

Chương 12: Phần thưởng

"Học sinh bái kiến Châu Mục đại nhân!" Hơn ba trăm tên thí sinh đồng thời khom mình hành lễ bái kiến.

Xen lẫn trong đó, Dữu Khánh không tiện quá mức gây chú ý nên cũng không thể không dựa theo diễn luyện lúc trước, theo mọi người cùng đi tới chào.

"Không cần đa lễ." Lư Cát Ngỗi cười, giơ hai tay ra hiệu cho mọi người đứng bình thường lại.

Chúng thí sinh cảm tạ rồi đứng thẳng lên.

Tiếp theo, vị quan phụ trách nơi đây giới thiệu sáu thí sinh đứng ở phía trước với Lư Cát Ngỗi, "Đại nhân, đây là sáu vị trong khóa này…"

Lư Cát Ngỗi nhấc tay cắt lời, "Không cần ngươi giới thiệu. Sáu vị đứng đầu khóa thi Hương này, ta đều đã gặp trong yến tiệc sau thi Hương lần trước. Đều là tài tử của Liệt châu, bản tọa ấn tượng khắc sâu!" Ngón tay trọng điểm chỉ chỉ vào Giải nguyên Chiêm Mộc Xuân, tươi cười rạng rỡ, vẻ mặt hài lòng.

"Cảm tạ Châu Mục đại nhân quá khen!" Vẻ mặt rạng rỡ, Chiêm Mộc Xuân dẫn đầu cảm tạ, năm người còn lại cũng khom người theo.

Ở phía sau, một đám thí sinh, kể cả Tô Ứng Thao, Phòng Văn Hiển, Trương Mãn Cừ, Phan Văn Thanh ở trong đó, đều vô cùng ao ước đối với việc lục khôi thi Hương được Châu Mục đại nhân khen ngợi.

Mọi người đều biết rõ, nếu lục khôi thi Hương của bản Châu vào kinh thành đi thi mà không thể đề tên Bảng vàng, cho dù thi trượt tại kỳ thi thi Kinh, bởi vì đủ loại nguyên nhân ở trong đó, thì khi trở về Liệt châu, tại bản Châu, họ cũng sẽ là người được ưu tiên hàng đầu và được trọng điểm bố trí chức quan. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chức vị khởi đầu ít nhất cũng sẽ không quá kém.

Nói cách khác, lục khôi thi Hương này, về sau kém cỏi nhất cũng sẽ rất nhanh trở thành quan viên Liệt châu. Đó cũng là lí do mà lúc trước bốn người Tô Ứng Thao nịnh bợ Chiêm Mộc Xuân. Hiện tại là thời điểm mọi người dễ dàng thân cận với nhau nhất, sau này muốn nịnh bợ người ta cũng chưa chắc người ta đã nhận biết ngươi. Bốn người bọn họ xếp hạng trước ba mươi trong thi Hương, vẫn có rất nhiều điều không chắc chắn.

Lư Cát Ngỗi cũng không dông dài, trước tiên giới thiệu hai người bên cạnh mình, "Tới đây, bản tọa vì chư vị tài tử giới thiệu một chút hai vị đại sư của Liệt châu chúng ta. Vị này chính là Linh Thực sư số một Liệt châu - Địch Tàng tiên sinh, vị này chính là Giải Yêu sư số một Liệt châu - Ngư Kỳ tiên sinh."

Chúng thí sinh ít nhiều có phần kinh ngạc, không nghĩ tới trong trường hợp này, Châu Mục đại nhân sẽ dẫn đến nhân vật như vậy. Đối với bọn họ mà nói, hai người này tuyệt đối là đại nhân vật của Liệt châu, trong thời điểm bình thường, bọn họ là không thể tiếp xúc được, mọi người lập tức dồn dập hành lễ bái kiến hai vị đại sư.

Địch Tàng và Ngư Kỳ chỉ mỉm cười hướng mọi người gật đầu chào hỏi, không nói lời gì, bọn họ không có tiếng nói chung với những thí sinh này, cũng không muốn khách át giọng chủ.

Qua một phen khách sáo, chúng thí sinh tách ra nhường đường, Lư Cát Ngỗi được dẫn dắt tiến vào bên trong Triêu Tịch viên kiểm tra.

Lục Khôi thi Hương cùng đi ở bên cạnh, đại biểu cho chúng thí sinh trả lời các câu hỏi của Châu Mục đại nhân. Những người khác đều đi theo ở phía sau. Dữu Khánh xen lẫn ở trong đó, hắn thật sự không nghĩ tới có một ngày mình có thể ù ù cạc cạc mà chen vào trong trường hợp như thế này, cũng xem như có thêm kiến thức.

Lư Cát Ngỗi tránh không được hỏi về việc mọi người tại nơi đây ăn thế nào, ở thế nào, đặc biệt ngay trước mặt mọi người còn căn dặn người phụ trách nơi này phải lo liệu tốt cho thí sinh về ăn uống, để giúp cho các tài tử Liệt châu có thể dễ giúp cho Liệt châu có thêm vẻ vang, có thêm vinh dự.

Nói đến việc ăn ở tự nhiên là cần tiến vào trong phòng để kiểm tra, căn phòng của Giải Nguyên ở gần đây nhất trở thành trọng điểm.

Trên lầu không lên được nhiều người, đa số thí sinh đều chờ ở dưới.

Dữu Khánh tự nhiên cũng là một thành viên trong số đó, hắn mắt mở trừng trừng nhìn đám người Lư Cát Ngỗi tiến vào gian phòng mình đã từng ở, lại nhìn nhìn đám thí sinh ở xung quanh đang háo hức chờ đợi, không biết những người này hai mắt long lanh tỏa sáng nhằm chờ cái gì, lại có thể đợi được cái gì.

Lư Cát Ngỗi không có khả năng dành toàn bộ thời gian tại nơi tạm trú này, ông ta xem qua một số tòa nhà ở gần đây, sau đó tùy ý đi dạo trong Triêu Tịch viên, chủ đề câu chuyện thay đổi, "Hầu như tất cả nhân tài mới của Liệt châu ta đều ở đây, cơ hội khó có được, vừa đúng lúc cùng có mặt nơi đây, hai vị tiên sinh có hứng thú thưởng thức tài hoa của bọn họ không?" Dứt lời ông ta dừng bước, xoay người lại đối diện với hai vị đại sư.

Ông ta dừng lại, mọi người đều phải dừng lại, mắt mở to nhìn ông ta, có một số thí sinh lờ mờ nhận ra được cơ hội biểu hiện đã tới, trong mắt toát lên ánh sáng hi vọng.

Địch Tàng và Ngư Kỳ suy nghĩ một lúc, hai người nhìn nhau cười, Địch Tàng cười hỏi: "Không biết thưởng thức cách nào?"

Ánh mắt Lư Cát Ngỗi đảo qua chúng thí sinh, nhấc tay vuốt râu, nói: "Nhị vị tiên sinh có thể mỗi người ra một đề, các nhân tài mới của Liệt châu ta mỗi người làm hai thiên văn chương đáp đề, do nhị vị tiên sinh phán định ưu khuyết. Xem như là bức thư pháp bọn họ lưu cho học viện trước khi vào kinh thành, cung cấp cho học sinh của học viện quan sát học tập. Không biết ý nhị vị tiên sinh như thế nào?"

Vừa nghe được những lời này, Dữu Khánh đang đứng thờ ơ xen lẫn trong đám người lập tức cảm thấy sống lưng mát lạnh, trong lòng căng thẳng, da đầu có chút tê dại.

Viết chút chữ thì hắn là khá giỏi, luyện thư pháp cũng là bài tập cơ bản của hắn tại đạo quan. Hắn viết thư pháp không kém hơn A Sĩ Hành, thậm chí còn tốt hơn, có thể coi là có thiên phú về phương diện này. Tả tả chút văn chương cũng không có vấn đề, nhưng bảo hắn viết một bài văn có chủ đề, vậy thì trình độ của hắn thật sự không đủ.

Khi chia tay với A Sĩ Hành, A Sĩ Hành đã từng nói, tham gia thi cử tại kinh, thi không tốt cũng không sao, không trông chờ hắn có thể thi đậu, nhưng vẫn hi vọng Dữu Khánh có thể dành nhiều chút tâm tư. Đạo lý cũng đơn giản, thi không tốt bị đánh rớt là chuyện rất bình thường, ngươi có thể đáp không tốt, nhưng ngươi không thể đáp xằng bậy để khiến quan chấm bài thi vừa nhìn đáp đề liền nhịn không được muốn tra gốc gác của ngươi, muốn tra xem loại mặt hàng như ngươi là làm thế nào trúng được cử nhân, vậy thì thật sự quá đáng.

Đối với hình thức đáp đề, hắn hoàn toàn không biết gì cả. Hắn còn dự định khi đến kinh thành sẽ lợi dụng mối quan hệ mà A Sĩ Hành tạo cho để học tập một chút, kết quả bây giờ đột nhiên đụng vào việc này, nói không hoảng chút nào đó là giả, hắn đã nhịn không được đưa mắt quan sát xung quanh rồi.

Hắn nhận thấy, nếu bị bại lộ tại nơi này, với tu vi và thực lực của mình, hắn gần như không có khả năng chạy thoát.

Lúc này, hắn cảm thấy giống như là trong lúc ngây ngẩn chợt bị sấm sét đánh cho bừng tỉnh, trong lòng chửi bới A Sĩ Hành, đã biết trên đường dễ dàng xảy ra chuyện bất ngờ, quả nhiên, cái vụ này làm như thế nào mới tốt chứ?

Hắn đã cảm giác được có một thanh kiếm lơ lửng trên đỉnh đầu mình, có thể hạ xuống bất cứ lúc nào.

Đối với thí sinh tại đây mà nói, đây là niềm vui bất ngờ, làm văn có tốt hay không cũng sẽ không mất cái gì, nếu là làm tốt, vạn nhất vào được pháp nhãn của Châu Mục đại nhân thì sao chứ?

Tất nhiên, đối với người nào đó mà nói thì đây là họa trời giáng.

So với những đôi ánh mắt tỏa sáng mong đợi ở xung quanh, ánh mắt Dữu Khánh thì lấp lóe nôn nóng, đang suy nghĩ kế sách thoát thân.

Địch Tàng và Ngư Kỳ thoáng sửng sốt, không nghĩ tới Châu Mục đại nhân sẽ để cho hai người bọn họ làm việc này.

Thoáng nhìn nhau một cái, hai người dùng ánh mắt để thống nhất ý kiến, Địch Tàng chối từ: "Việc này không tới phiên chúng ta, việc ra đề mục sẽ do Châu Mục đại nhân tự mình thực hiện."

Lư Cát Ngỗi ha hả cười nói: "Ra đề bài chỉ là việc nhỏ, muốn nhân cơ hội này để nhị vị tiên sinh xuất ra chút đồ tốt làm khen thưởng, để tăng thêm tinh thần cho sĩ tử Liệt châu chúng ta mới là thật sự, vạn lần không nên từ chối."

Ông ta vừa nói ra như thế, hai người liền hiểu thâm ý trong đó, vị Châu Mục đại nhân này đột nhiên làm ra chuyện như thế này, là muốn để cho chúng học sinh nhìn thấy, ngay cả hai người bọn họ cũng phải nghe lệnh mà làm việc.

Để cho thí sinh thể hiện tài hoa là giả, Châu Mục đại nhân đang mượn hai người biểu hiện ra thực lực nhằm trấn an nhân tâm.

Xem ra chỉ lộ mặt vẫn chưa đủ, hai người lại nhìn nhau.

Không phải hai người không cho Lư Cát Ngỗi mặt mũi, mà là về phương diện cẩm tú văn chương, bọn họ khẳng định còn không bằng những thí sinh trẻ tuổi này, đều là nhân tài bộc lộ tài năng từ trong thi Hương, bọn họ thật sự không xứng để đánh giá cao thấp về văn chương của những thí sinh này, rất dễ dàng gây ra trò cười.

Nhưng Lư Cát Ngỗi ngay trước mặt mọi người đã nói ra lời như vậy, không cho mặt mũi là không được.

Sau khi hơi suy nghĩ, Ngư Kỳ nói: "Lô đại nhân, theo ta thấy, đề tài văn chương thì thôi đi. Đầu tiên, không nói tới thời gian đáp đề, chỉ với bài văn của hơn ba trăm người trước mặt, hai người bọn ta không biết phải xem tới khi nào, thực sự bận rộn không đủ thời gian…"

Lư Cát Ngỗi vừa định nói, không kịp đánh giá văn chương vậy thì để cho mọi người làm thơ, như vậy đánh giá đơn giản và dễ dàng hơn, tốc độ nhanh hơn.

Nhưng Ngư Kỳ không cho ông ta có cơ hội mở miệng, vội vàng nói ra: "Thứ hai, những người tuổi trẻ này đều được chọn lọc từ trong thi Hương, luận về văn chương, từ lâu đã tỷ thí qua một lần tại Châu phủ, đã sớm có đánh giá xếp hạng, với trình độ hai người chúng ta là không thích hợp vọng ngôn đánh giá thêm. Lô đại nhân, không bằng như vậy đi, thử thi một loại mà trước đây bọn họ chưa từng thi qua, không ngại thì thi xem sự nhanh trí của bọn họ. Lấy đại nhân cầm đầu, ba người chúng ta mỗi người ra một số đố chữ, cho thời gian một nén nhang, xem ai có thể tại trong thời gian đó giải được nhiều đáp án nhất. Như vậy cũng có thể không tổn thương hòa khí. Không biết đại nhân cảm thấy thế nào?"

Đổi thành đố đoán chữ? Chúng thí sinh quay mặt nhìn nhau.

Đang nghĩ cách ứng phó chuyện bất ngờ, Dữu Khánh cũng sửng sốt, nếu như thật sự đổi thành đố đoán chữ, vậy thì hắn không cần phải nghĩ cách chạy trốn nữa rồi, văn chương cần phân hay dở, đố đoán chữ không đoán ra không sao cả.

Hắn lập tức kiễng chân nhìn chằm chằm phản ứng của Lư Cát Ngỗi, vạn phần mong đợi Lư Cát Ngỗi có thể nghe lời khuyên, đừng có viết văn chương chó má gì đó nữa.

Địch Tàng gật đầu liên tục, cho rằng đề nghị của Ngư Kỳ rất hay, biểu thị rất đồng ý. Như vậy vừa có thể hóa giải sự khó xử của hai người bọn họ, cũng có thể cho Lư Cát Ngỗi mặt mũi.

Quả thực hợp tình hợp lý, Lư Cát Ngỗi cũng gật đầu, lập tức đồng ý, nói: "Được! Vậy thì theo ý nhị vị tiên sinh. Chỉ là… Không biết có nguyện đưa ra khen thưởng?" Vẻ mặt ông ta mong đợi.

Hai vị đại sư lại nhìn nhìn nhau, biết rõ lần này không bỏ ra chút máu là không được rồi, bỏ ra ít vậy có lỗi với Châu Mục đại nhân đưa ra lời này ngay trước mặt mọi người.

Mà Dữu Khánh thì hạ đầu mũi chân kiễng cao xuống, có thể nói thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt Địch Tàng đảo qua chúng thí sinh, cười vang nói: "Nếu đã là Châu Mục đại nhân mở lời vàng ngọc, há có thể chối từ, ta ra một trăm cân Linh Mễ làm khen thưởng!"

Tặng vật bỏ ra tương ứng với thân phận của ông ta.

Ông ta vừa nói ra lời này, không ít thí sinh rộ lên, đều biết rõ giá trị của một trăm cân Linh Mễ, chí ít là một vạn lượng bạc.

Chuyện gì? Mới thở phào một hơi, Dữu Khánh lập tức lại dựng lỗ tai lên, bỗng nhiên kiễng mũi chân, mở to hai mắt nhìn nhìn chằm chằm Địch Tàng, một trăm cân Linh Mễ? Trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin.

Hắn muốn biết, một trăm cân Linh Mễ giá trị vạn lượng là dành cho một người, hay là phân chia cho hơn ba trăm thí sinh.

Nếu là trường hợp trước, trong lòng hắn rất không bình tĩnh, lúc trước vì mấy trăm lượng bạc, hắn không tiếc đánh cho ba vị đồng môn sư huynh một trận, bây giờ chỉ cần giải đoán đố chữ là có thể nhận thưởng một vạn lượng bạc, không khỏi cũng quá nhẹ nhàng rồi.

Nhưng mà Địch Tàng cũng không có nói phân chia khen thưởng như thế nào.

Lư Cát Ngỗi thật là thỏa mãn nở nụ cười, lại mỉm cười nhìn về phía Ngư Kỳ.

Ngư Kỳ âm thầm cười khổ, biết rõ đến lượt mình tỏ thái độ rồi, không nhanh không chậm, rõ ràng sáng tỏ nói: "Một chén Huyền cấp 'Điểm Yêu lộ ', làm khen thưởng."

"Điểm Yêu lộ?" Thí sinh bắt đầu khe khẽ thầm thì, có một số người bởi vì lịch duyệt không đủ, không biết đó là thứ gì.

Kiễng đầu ngón chân khó hạ xuống, trong lòng Dữu Khánh lại run lên, thí sinh không biết 'Điểm Yêu lộ ' là thứ gì có thể hiểu được, hắn là người trong giang hồ há có thể không biết, đó là đồ vật tốt để hàng Yêu, chỉ cần một giọt nhỏ lên người tu là có thể khiến Yêu tu hiện ra nguyên hình, cho nên mới được xưng là 'Điểm Yêu lộ '.

Tất nhiên, trọng điểm nhất là ở mặt giá trị.

Chương 13: Tâm tình nhộn nhạo

Dược hiệu của Điểm Yêu lộ căn cứ vào phẩm cấp cao thấp mà quyết định.

Võ cấp Điểm Yêu lộ, các loại khác nhau thì có tác dụng với các loại hình Yêu khác nhau.

Mà Huyền cấp Điểm Yêu lộ thì không giống, có thể bức cho đại đa số Yêu tu hiện hình.

Nếu uy lực hiệu quả càng mạnh, vậy thì giá trị tự nhiên cũng càng cao.

Huyền cấp Điểm Yêu lộ, giá thị trường, số lượng một chén nho nhỏ như vậy liền giá trị vạn lượng bạc!

Lại là một phần thưởng khác giá trị vạn lượng, lẽ nào đây là chỗ tốt của việc thi đạt công danh sao?

Vì sao? Dữu Khánh đột nhiên cảm thấy nỗi lòng của mình thật là khó chịu, loại cảm giác nhìn thấy được lại ăn không được này khiến nội tâm rất không cam lòng.

Thế nhưng là không có cách nào, bất kể hắn có thể giải được đố chữ hay không, hắn đều không thể làm ra danh tiếng đi lấy phần thưởng này. Làm như vậy, nếu để các quan viên tại đây có ấn tượng khắc sâu với dáng vẻ của 'A Sĩ Hành ' giả này, về sau A Sĩ Hành chữa lành cánh tay, A Sĩ Hành làm sao có thể vào kinh thành đi thi khóa tiếp theo nữa chứ?

Cho dù hắn không cam lòng, nhưng vẫn là câu nói kia, nguyên tắc trong chuyến đi này của hắn chính là phải làm việc kín tiếng, không lưu lại ấn tượng cho người khác.

Ngư Kỳ cơ bản xuất ra tặng vật đồng giá với Địch Tàng.

Tặng thưởng giá trị hai vạn lượng bạc, đối với những thí sinh này mà nói không thể gọi là không hậu hĩnh.

"Tốt!" Lư Cát Ngỗi tương đối cao hứng, ngay trước mặt mọi người tuyên bố: "Hai vị tiên sinh ưu ái tài tử Liệt châu như thế, bản tọa há

có thể không có chút biểu hiện, như vậy đi, Châu phủ cho mỗi một vị thí sinh phát mười lượng bạc, dùng để chi tiêu tại kinh thành." Một câu nói, quan phủ liền chi ra hơn ba nghìn lượng bạc.

Ở một bên lập tức có quan viên dùng khuỷu cánh tay thúc thúc Chiêm Mộc Xuân, lúc này Giải Nguyên mới kịp phản ứng, đi đầu chắp tay cúi đầu nói: "Tạ Châu Mục đại nhân, tạ hai vị đại sư."

"Tạ Châu Mục đại nhân, tạ hai vị đại sư."

Một đám thí sinh cùng cất lời cảm tạ theo, cho dù hai vị đại sư xuất ra khen thưởng càng nhiều hơn, nhưng mọi người vẫn là cảm tạ Châu Mục đại nhân trước.

Lư Cát Ngỗi phất tay ra hiệu miễn lễ, rồi quay sang bên cạnh hỏi chủ quan phụ trách nơi đây, "Có nơi nào ngồi viết cho mấy trăm người không?"

Chủ quan vội vàng đáp: "Có, Dục Tú viên ở gần đây có mấy cái đại học đường có thể dùng được."

Lư Cát Ngỗi tựa hồ cũng nảy sinh hứng thú, "Được, dẫn đường."

Chủ quan lập tức ra dấu cho chúng thí sinh tránh ra một con đường, mời đám người Lư Cát Ngỗi đi ở phía trước, đồng thời đuổi theo tại bên cạnh Lư Cát Ngỗi nhỏ giọng thì thầm mấy câu.

Lư Cát Ngỗi gật đầu ừ một tiếng, nói với hai người Địch, Ngư: "Chúng ta trước tiên đi chuẩn bị đố chữ đi."

Đã được cho phép, chủ quan mới dừng chân lại, vẫy tay gọi một tên thủ hạ tới dặn dò mấy câu, đó sau mới đuổi theo Lư Cát Ngỗi rời đi.

Tên thủ hạ được dặn dò kia lập tức xoay người, cất cao giọng nói với chúng thí sinh đang định đuổi theo: "Chư vị tài tử ngừng bước, phía bên Dục Tú viên có không ít bàn, ghế, giấy vở, chỉ là trong lúc nhất thời khó có thể gom góp đủ mấy trăm bộ bút mực, e rằng đi

chuẩn bị sẽ khiến Châu Mục đại nhân đợi lâu, mà mấy thứ này hẳn là mọi người đều có mang theo, cho nên làm phiền chư vị nhanh chóng về phòng của mình lấy một bộ đồ dùng học tập, ta ở chỗ này chờ chư vị tập trung lại."

"Được." Chiêm Mộc Xuân trước tiên đáp lại, sau đó chắp tay đi đầu trở về phòng.

Một đám thí sinh dồn dập đáp lời rồi đều cất bước rời đi.

Dữu Khánh nhìn trái nhìn phải, có thể làm sao bây giờ? Hắn làm bộ làm tịch cũng đi trở về, trong lòng vẫn còn đang thổn thức với phần thưởng hai vạn lượng bạc kia.

Đi chưa được bao xa, hắn giương mắt nhìn thấy một thân ảnh lưng hùm vai gấu đi ở phía trước, nhận ra đó chính là Hứa Phí đang vội vàng trở về phòng, hắn vô thức đưa tay vuốt vuốt đuôi ngựa phía sau đầu, nhưng sờ hụt vào khoảng không, đành phải dừng tay.

Đi theo phía sau Hứa Phí, ánh mắt hắn lấp lóe một hồi, cắn cắn răng, cuối cùng giống như đã có quyết định gì đó, Dữu Khánh đột nhiên cất bước nhanh hơn, chạy đuổi theo, khi đuổi kịp, hắn đi sóng vai với Hứa Phí rồi nhiệt tình bắt chuyện, "Hứa huynh."

Hứa Phí quay đầu, nhìn thấy là hắn, bỗng nhiên thấy kinh ngạc, tên gia hỏa bất cận nhân tình này vậy mà chủ động bắt chuyện với mình, hơn nữa giọng điệu chào hỏi còn nhiệt tình như vậy, mặt trời quả thực đã mọc từ phía Tây rồi.

Lời chào hỏi bắt chuyện nhiệt tình này tới quá bất ngờ, gã không kịp đề phòng, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Sĩ Hành huynh, có chuyện gì vậy?"

Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh, đưa tay lôi kéo cánh tay gã, kéo chậm tốc độ của gã lại. Hai người từ chạy chậm chuyển thành bước đi bình thường, "Còn có người ở phía sau cùng, ở xa hơn cả chúng ta, chúng ta không cần gấp gáp chạy đi như vậy."

Hứa Phí càng thêm kinh dị, một câu nói với mình vậy mà nói nhiều từ như vậy, hỏi: "Sĩ Hành huynh thế nhưng là có gì phân phó?"

Dữu Khánh cuối cùng nở nụ cười đối với gã, cười hắc hắc hỏi: "Dám hỏi một câu, tại trong thi Hương khóa này Hứa huynh đạt được hạng mấy?"

Hứa Phí nghi vấn, không biết thời điểm này hắn hỏi chuyện đó làm gì, trả lời: "Thứ một trăm ba mươi mốt, đã khiến Sĩ Hành huynh chê cười."

"Nào có nào có, rất không tệ." Dữu Khánh ngoài miệng khách khí, nụ cười trên mặt lại có phần thả lỏng, nửa lông mày hơi nhướng lên, ánh mắt có chút không đúng, trong lòng đang suy nghĩ, thứ một trăm ba mươi mốt, về cơ bản là không có hi vọng đề danh trên Bảng vàng rồi.

Nói cách khác, thư sinh mặt đen Hứa Phí này nếu là thi không đậu, nếu là khóa tiếp theo không tiếp tục vào kinh thành thi lại thì rất không có khả năng chạm mặt với A Sĩ Hành.

Vị này thần tình có chút cổ quái, chẳng lẽ là đang chế nhạo ta hay sao? Hứa Phí thử hỏi ngược lại: "Không biết Sĩ Hành huynh thi Hương xếp hạng như thế nào?"

Dữu Khánh cố ý thở dài, khiêm tốn một câu, "Thi cũng không tốt, cũng chỉ xếp hạng sau một trăm, một trăm lẻ sáu."

"So với ta cao hơn hai mươi hạng, tốt hơn ta nhiều, Sĩ Hành huynh khiêm tốn rồi."

"Ôi, Hứa huynh khách khí, ngươi ta đều xếp hạng sau một trăm, không khác nhau lắm, đều không khác nhau lắm."

"Sĩ Hành huynh, ta thật sự không phải khách khí. Lần này có thể thông qua thi Hương, không nói tới bản thân ta, ngay cả trong nhà ta đều cảm thấy bất ngờ, đều coi như là phần mộ tổ tiên bốc lên

khói xanh rồi. Không nói gạt ngươi, lần này ta là trúng tủ, nếu không thì sẽ không có khả năng thi đậu. Ta thuần túy là nhờ vận may, thật sự không giống Sĩ Hành huynh là thực học."

Loại chuyện học tủ này, Dữu Khánh cũng nghe nói qua, có một số người sẽ căn cứ vào một vài yếu tố như phong cách, sở thích văn chương của nhân viên ra đề để dự đoán khả năng sẽ ra dạng đề gì, sau đó tập trung vào đó mà 'Học tập', một khi dự đoán chuẩn xác, cũng có nghĩa là 'trúng tủ', kết quả không cần nói cũng biết.

Việc này không tính là gian lận, nhưng ở mức độ nào đó cũng là một loại biến tướng của gian lận, chí ít không phải nhà người bình thường có thể làm được. Nhà người bình thường dù cho có thể biết được người ra đề là ai cũng chưa chắc có thể biết các loại sở thích, văn phong của họ, sinh mà làm người có khi cần phải chấp nhận kiểu bất công của vận mệnh như vậy, không ai có thể làm gì.

Lúc này, Dữu Khánh quan sát vị này từ trên xuống dưới, ý thức được gia cảnh vị này hẳn là cũng được, chẳng qua điều này không phải là chuyện hắn quan tâm vào lúc này, hắn tiếp tục khách khí nói: "Hứa huynh khiêm tốn như thế khiến người khâm phục." Không cho phép đối phương biện giải, lại vội vàng chặn lời, "Hứa huynh, dựa vào xếp hạng thi Hương của ta và ngươi, thi Kinh sợ là quá sức. Nếu là thi rớt, khóa tới Hứa huynh có đi thi lại không?"

Hứa Phí cười ha hả, dứt khoát nói: "Không thi nữa. Sao có thể luôn có vận may tốt như vậy, nhưng mà không thử thời vận lại không thể nào nói nổi, dù sao đã vượt qua thi Hương, nếu không thử xem thì trong nhà cũng sẽ không đồng ý. Cho nên, lần này vốn là thử xem vận khí. Nếu thi không đậu, trong nhà cũng sẽ không trông chờ về sau nữa, thành thành thật thật tìm kiếm một vị trí viên chức tại Liệt châu mới là chính đạo. Kỳ thực ta không muốn làm quan, thế đạo này… Ta càng nguyện phóng ngựa giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, ha ha, cũng chỉ có thể là nghĩ nghĩ mà thôi, trong nhà sẽ không đồng ý."

Không muốn làm quan, Dữu Khánh trái lại có điểm tin tưởng vị này nói là thật, dù sao tình trạng vị này phơi nắng đen thui múa đại đao không phải để diễn.

Những chuyện này cũng không trọng yếu, Dữu Khánh coi trọng và hài lòng chính là xác nhận được vị này sẽ không tiếp tục tham gia kỳ thi kinh khóa tới.

Thi không đậu khóa này, về sau sẽ không tiếp tục tham gia, khả năng chạm mặt A Sĩ Hành là không lớn, hắn liền yên tâm.

Nói trắng ra là, vốn có ý định kín tiếng nhưng giờ hắn không an phận rồi, bị một khoản tiền khen thưởng lớn khuấy đảo trái tim, tâm tình nhộn nhạo, thật sự là không kìm nén lại được.

Kỳ thực hắn cũng rõ ràng, để phòng ngựa vạn nhất, tốt nhất là đừng cho Hứa Phí có ấn tượng khắc sâu về mình.

Nhưng trong nội tâm, một bản thân khác của hắn lại đang tự thuyết phục mình rằng, hiện tại ngươi là chưởng môn Linh Lung quan, phải tích góp chút tiền tài tiêu dùng cho Linh Lung quan, đây là chức trách của ngươi.

Hiện tại không còn nhiều lo lắng, nỗi lòng Dữu Khánh liền như ngựa hoang thoát cương, không còn kiên nhẫn nói chuyện dài dòng nữa, hắn trực tiếp nói vào chính đề, "Hứa huynh cảm thấy những phần thưởng mà Châu Mục đại nhân nói tới đó sẽ được phân chia thế nào?"

Hứa Phí nhún vai, "Làm sao biết được, chẳng qua khẳng định là người xuất sắc lấy được càng nhiều phần thưởng hơn."

Dữu Khánh: "Cũng giống như ta nghĩ. Hứa huynh có muốn tranh đệ nhất không?"

Hai người đã từ đường chính quẹo vào con đường rợp bóng cây giữa hai tòa nhà, Hứa Phí nghe vậy dừng lại, vui vẻ, "Ai mà chẳng muốn

chứ, cơ hội tốt như vậy cơ mà. Khen thưởng vật chất chỉ là thứ yếu, trọng yếu nhất chính là có thể lộ mặt tại trước mắt Châu Mục đại nhân ."

Dữu Khánh cũng dừng lại theo, có phần mờ mịt không lý giải được, "Lộ mặt trước mắt Châu Mục đại nhân còn trọng yếu hơn cả lấy được trọng thưởng sao?" Hắn nhìn đối phương từ trên xuống dưới, "Xem ra kẻ có tiền các ngươi quả nhiên truy cầu không giống như người nghèo chúng ta."

Hứa Phí nghe hắn nói như vậy thì sửng sốt, "Sĩ Hành huynh, ngươi là thật sự không biết hay đang cố ý giả bộ hồ đồ? Chúng ta gian khổ học tập, khổ cực đường dài đi thi, tân tân khổ khổ làm vậy chính là vì cái gì, không phải là vì tiền đồ sao? Bây giờ có thêm một cơ hội đặt tại trước mặt chúng ta, có thể nào không quý trọng chứ?"

Dữu Khánh vẫn là vẻ mặt không lý giải được, "Lộ diện tại trước mắt Châu Mục đại nhân liền có thể có tiền đồ sao?"

Hứa Phí quét mắt nhìn bốn phía một cái, một cánh tay kéo vai Dữu Khánh, thấp giọng nói: "Sĩ Hành huynh, lần này đâu phải chỉ là một lần lộ diện bình thường? Không quản như thế nào, đây cũng là một cuộc thi do chính Châu Mục đại nhân chủ trì. Vị Ngư Kỳ tiên sinh kia cũng đã nói rồi, là đang kiểm tra sự nhanh trí của chúng ta. Nếu có thể lấy được đệ nhất cuộc thi này, tất nhiên sẽ trở thành câu chuyện cho mọi người ca tụng. Bất kể trong tương lai Châu Mục đại nhân còn có nhớ tới hay không, phía dưới sẽ có người nhắc cho Châu Mục đại nhân nhớ lại…

Ai, ta nói đơn giản một chút, xem như nhắc nhở ngươi đi, chỉ cần có thể đạt được đệ nhất lần này, dù cho thi Kinh không đậu cũng đã có đường lui. Khi trở về Liệt châu mưu cầu chức vị thì chỉ cần nói với người chủ sự 'Ta chính là được đích thân Châu Mục đại nhân chỉ định đệ nhất lúc đó', quản sự nào dám dây dưa kéo dài không sắp xếp công việc chứ? So với việc nhà chúng ta chạy gãy chân tìm mối quan hệ, việc này còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Ngươi

nhìn xem mọi người vội vội vàng vàng, thật sự cho rằng chỉ là vì những phần thưởng đó hay sao?”

Dữu Khánh cũng không ngốc, chỉ là trước đây không tiếp xúc qua những điều này mà thôi, vừa được giải thích như thế thì lập tức hiểu rồi, cũng có phần bất ngờ, lúc trước thật đúng là không nhận ra được, tên ngốc Hứa Phí làn da đen thui này lại còn hiểu được luận điệu này.

Nói đi cũng phải nói lại, đối phương có thể nói cho mình nghe những điều này đã xem như thẳng thắn chân thành, Dữu Khánh liền càng thêm trực tiếp, hỏi: “Vậy Hứa huynh có nắm chặt bắt được đệ nhất không?”

Chương 14: Hợp tác

Hứa Phí vỗ vỗ lưng hắn, ra hiệu tiếp tục đi tới, vừa đi vừa nói chuyện: “Không có, nhưng cũng không thể ngay cả thử cũng không thử, vạn nhất lại đụng đại vận thì sao chứ?”

Tên này không chừng đúng là người có vận may tốt! Dữu Khánh thầm nghĩ, miệng thì gằn từng chữ: “Ta giúp Hứa huynh bắt lấy danh đệ nhất này, được không?”

“Ách…” Hứa Phí dừng bước, thoáng sửng sốt, rồi bỗng mỉm cười tiếp tục cất bước, “Đừng làm loạn, nhanh trở về lấy văn phòng phẩm đi.”

Ý tứ rất đơn giản, nếu ngươi có thể lấy được đệ nhất còn cần giúp ta sao? Tự mình cầm lấy đệ nhất không phải là được rồi.

Dữu Khánh theo sát không bỏ, “Hứa huynh, ta không đùa giỡn với ngươi, ta cố tình thành toàn cho ngươi.” Nhìn thấy đối phương tiếp tục đi tới, lắc đầu có vẻ không tin, hắn không chỉ không buông tha, trái lại còn thuận thế nói tiếp, “Không bằng như vậy, chúng ta đánh

cuộc, nếu ta có thể giúp ngươi lấy được đệ nhất, danh tiếng đệ nhất quy ngươi, toàn bộ phần thưởng quy ta, như thế nào?"

Hứa Phí dừng lại, cau mày nhìn hắn, "Sĩ Hành huynh, ngươi rốt cuộc là có ý gì?"

Dữu Khánh còn có thể có ý gì, chính là vì tiền, vì phần thưởng, nhưng ngoài miệng lại thốt lời khác, "Không dối gạt ngươi, ta rất am hiểu giải đoán đố chữ, nhưng ta lại không cần chỗ tốt từ danh đệ nhất mà ngươi nói. Ta không muốn kiếm một chức vị tại Liệt châu, nếu không thể liệt tên Bảng vàng, ta sẽ một mực đi thi tiếp, cho dù thi đến chết cũng thi."

"…" Hứa Phí á khẩu không trả lời được, vì thi đỗ Tiến sĩ, một mực đi thi, người đi thi đến bạc đầu không phải là không có, gã cũng từng nghe nói tới, không nghĩ tới hôm nay liền gặp được loại người thề quyết chí không thay đổi này. Nhưng có một số việc thật sự là phải nhìn xem thiên phú, cho dù có kiên trì đến đâu đi nữa cũng chưa chắc đã hữu dụng. Ví dụ như người thi không đậu Trạng Nguyên, dù ngươi có thi một vạn lần cũng không thể trở thành Trạng Nguyên.

Gã rất muốn khuyên nhủ, nhưng nghĩ đến người này là lần đầu tiên vào kinh đi thi, nếu nói tới việc thi không đậu gì đó thì có phần không hay, người đi học đều kiêng kị điều này, gã đành phải ngừng lại, một số lời gã dự định để đến sau khi thi xong mới tiếp tục khuyên."Sĩ Hành huynh, có thể đề tên Bảng vàng hay không, không liên quan đến việc này. Nếu như ngươi thật sự có thể lấy được đệ nhất ngay tại trước mặt Châu Mục đại nhân cũng không phải là chuyện xấu, không cần cân nhắc cho ta."

Dữu Khánh không chịu bỏ qua, "Lời ấy sai rồi, cũng không phải chỉ là cân nhắc cho ngươi, cũng là đang cân nhắc cho chính bản thân ta. Lần này ta vào kinh, nếu có thể đề tên Bảng vàng, trở thành Tiến sĩ lưỡng bảng, vậy thì hiện tại có lấy được đệ nhất hay không còn trọng yếu sao? Nhưng nếu điều này hữu dụng với Hứa huynh, vậy thì không bằng thành toàn cho Hứa huynh. Nếu như việc giành được

đệ nhất lần này thật sự có thể trợ giúp Hứa huynh trong tương lai, nếu có thể giúp Hứa huynh thuận lợi làm quan, Hứa huynh tất nhiên vẫn làm quan tại Liệt châu cảnh nội này, trong tương lai có lẽ ta còn có thể trông cậy vào Hứa huynh một chút."

Hình như cũng có lý, Hứa Phí đã hiểu rồi, do dự, muốn nói gì đó.

Dữu Khánh lại nắm lấy cổ tay của gã giơ lên, tiếp tục gia tăng mức độ khuyên bảo, "Ta xuất thân bần hàn, không tài không thế, cũng không có bối cảnh chỗ dựa. Muốn kiếm phần thưởng trước mắt là vì kế lâu dài, lỡ như thi rớt, trên tay cũng có chút tiền tài để ta chuyên tâm học tập, tránh rơi vào cảnh không có gì ăn, để đợi vươn mình dậy trong khóa tới. Nếu như con đường Tiến sĩ càng chiến càng bại, một ngày nào đó lỡ có nản lòng thoái chí muốn kiếm một công việc để an thân, Hứa huynh chính là đường lui cho người không có bối cảnh ta đây. Sau khi Hứa huynh quen đường thuộc lộ, huynh lại vì ta dẫn tiến đường vào. Đổi là người khác, ta không dám có lời tâm huyết này, nhưng qua nhiều ngày tiếp xúc qua lại vừa rồi, ta thấy Hứa huynh là chân trượng phu, cố lấy dũng khí ái mộ kết giao, mong rằng Hứa huynh thành toàn!"

Thì ra là thế! Hứa Phí bừng tỉnh đại ngộ, con mắt cũng sáng lên, ánh mắt nhìn Dữu Khánh không còn giống trước nữa, chỉ trong khoảnh khắc liền có thể mưu tính chuyện lâu dài, loại người này cho dù không thể đề danh Bảng vàng, tương lai nhất định cũng không phải hạng người tầm thường vô vi.

Chỉ qua lần trò chuyện này, Hứa Phí đã nguyện kết giao cùng hắn, gã cảm khái rồi chần chừ hỏi: "Nếu Sĩ Hành huynh có thể trợ giúp ta, ta nhất định không phụ lòng. Chỉ là… Đối với việc nắm bắt đệ nhất, huynh thật sự nắm chắc được mấy phần?"

Dữu Khánh vỗ nhẹ mu bàn tay gã, "Lo lắng nhiều, cứ việc thử một lần, thử xem cũng không việc gì phải ngại."

Hứa Phí suy nghĩ thấy cũng đúng, không có tổn hại gì, lập tức cười nói: "Được, quyết định như vậy đi."

Sự việc đã được xác định, hai người cười to đi tới.

Nghe được tiếng cười, thư đồng Trùng nhi ở tại cửa vào thò đầu quan sát bên bên ngoài, nhìn thấy hai người kề vai sát cánh đi trở về, hắn rất kinh ngạc, không nghĩ tới 'A Sĩ Hành ' lại đột nhiên giống như thay đổi thành một người khác, đã thân cận với công tử nhà mình đến mức độ đó rồi.

Sau khi hai người đi đến, Trùng nhi khách khí chào: "Công tử, A Công tử."

Hứa Phí: "Lấy bút mực của ta tới đây."

Cùng theo đến nơi đây, Dữu Khánh chen vào một câu, "À, nếu có nhiều bộ bút mực, không ngại cho ta mượn một bộ."

Đôi mắt Trùng nhi vụt sáng, không biết có ý gì, không khỏi nhìn xem thái độ công tử nhà mình.

Hứa Phí nói: "Bút mực không thiếu, nghiên mực thì không có nhiều, trái lại Trùng nhi có một bộ mà hắn dùng để luyện chữ, chỉ sợ ngươi dùng không quen. Vẫn nên dùng đồ của mình đi, chỉ cần đi lên lầu, Sĩ Hành huynh không ngại về phòng lấy chứ, của mình dùng quen càng thuận tay."

Nói đến việc này, Dữu Khánh có chút lúng túng nói: "Việc này, đi thi vội vội vàng vàng, không mang theo giấy và bút mực."

Hứa Phí và Trùng nhi đồng thời lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, một thư sinh vào kinh đi thi, vậy mà lại không mang theo giấy và bút mực, nói giỡn chơi sao?

Dữu Khánh vội bồi thêm một câu, "Đều do người hộ tống, không biết làm cái quỷ gì, đều ném hết đồ dùng của ta đi rồi, trên đường còn bảo ta ngụy trang. Nói chung chính là phải giả trang để không giống như là người đi thi." Đồ vật kỳ thực chính là bản thân hắn ném

đi, lúc này toàn bộ đẩy đến trên đầu Ti Nam phủ." Không sao, viết mấy chữ mà thôi, mượn của Trùng nhi dùng tạm cũng được."

Thì ra là thế, Hứa Phí đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra, lập tức nói Trùng nhi đi hỗ trợ lấy đồ ra.

Không bao lâu sau, hai người mỗi người xách một bộ đồ bút mực rời đi. Trùng Nhi đứng ở cửa vào nhìn theo, vò đầu không hiểu được, nhưng ngay trước mặt Dữu Khánh lại không tiện hỏi nhiều.

Khi hai người quay trở lại nơi giải tán lúc trước thì đa số người đã đến rồi, lục tục còn có người tới, không đợi thêm bao lâu thì toàn bộ mọi người đều đến đủ, sau đó tập thể xuất phát.

Một đường được người dẫn đến Dục Tú viên, một khu vườn cây cảnh đẹp, rồi được đưa đến một nơi đại đường, đi vào nhìn, bên trong bố trí một cái bàn tương ứng một cái bồ đoàn, và còn đang trong quá trình sắp xếp giãn cách.

Hiển nhiên số lượng bàn có sẵn không đủ, tạm thời chuyển một ít từ nơi khác tới đây.

Hơn ba trăm bộ bàn đồng thời đặt trong đại đường này, nhìn hơi có vẻ chật chội, chỉ vì giảng bài bình thường trong đại đường này cũng không ngồi nhiều người như vậy. Trong Dục Tú viên phân chia ra mấy cái học đường, bởi vì học sinh trong học viện phân chia theo niên cấp. Nơi rộng rãi thực sự chính là tại Tao Nhã điện, nơi đó có thể chứa được toàn bộ học sinh của học viện, nhưng hiện tại rõ ràng không cần phải dùng tới nơi rộng lớn như thế, khiêng mấy trăm bộ bàn ghế tới tới lui lui cũng phiền phức.

Sau khi đến nơi, thí sinh đứng chờ một chút, đợi sắp đặt điều chỉnh xong hết rồi mới có quan viên lớn tiếng nói: "Mọi người tự tìm chỗ ngồi xuống."

Mọi người lập tức hỗn loạn, đi tìm kiếm chỗ ngồi cho mình.

Dữu Khánh trước tiên quan sát một chút luồng không khí, thầm hô không tốt, không biết có phải bởi vì lúc trước đại đường này đóng kín quá hay không, bây giờ cửa sổ bốn phía đều mở ra cho thông thoáng, lại thêm sức gió lúc này hơi mạnh, khiến khí lưu bên trong phòng có chút hỗn loạn.

Hắn sở dĩ có suy nghĩ lấy phần thưởng đệ nhất, ngoại trừ khen thưởng phong phú ra, việc khác chính là bởi nghe Ngư Kỳ đặt ra thời gian khảo hạch "Một nén nhang" nên khiến hắn đặt quyết tâm kiếm một khoản.

Nếu đã nói thời gian là "Một nén nhang", hẳn là dùng thắp hương để tính thời gian.

"Quan Tự quyết" và "Âm Tự quyết" dung hợp làm một, chính là tuyệt học Quan Thế Âm của Linh Lung quan.

Người bình thường lỗ tai nghe được chính là âm thanh, Âm Tự quyết nghe chính là "Thanh thế".

Người bình thường con mắt nhìn chính là vật, Quan Tự quyết nhìn chính là "Khí tượng".

Người đi qua bụi bặm bay lên, gió thổi khói tan, trời quang mây tạnh, sương mù bụi bặm trôi nổi trong thiên địa, cây cỏ sinh trưởng khô héo tại xuân thu, mưa thuận gió hòa tại bốn mùa vân vân, đều là "Khí tượng" có thể xem có thể tra.

Quan Tự quyết có ba đại cảnh giới, lần lượt là: Tiểu Tượng, Đại Tượng, Vô Tượng. Ở đây Tượng nghĩa là trạng thái.

Cảnh giới Tiểu Tượng, lấy tiểu xem tiểu, có thể dựa vào khí tượng có thể xem xét được xung quanh mà suy đoán ra động tĩnh trong một phạm vi nhất định.

Cảnh giới Đại Tượng, lấy tiểu xem tiểu, lấy tiểu xem đại, lấy đại xem tiểu, có thể đem khí tượng gần xa to to nhỏ nhỏ biến hóa dung hợp

tại tâm, có thể suy đoán ra động tĩnh to to nhỏ nhỏ trong phạm vi càng rộng lớn.

Về phần cảnh giới Vô Tướng thì đã gần như là trong thần thoại.

Theo công pháp ghi chép, người tu luyện Quan Tự quyết đến cảnh giới Vô Tướng, xem xét động tĩnh trong phạm vi thị lực có thể nhìn thấy chỉ là tiểu đạo.

Ngẩng đầu thoáng nhìn thiên tượng, liền biết chỗ nào trời quang chỗ nào mưa, chỗ nào có gió to chỗ nào có sóng lớn, bao lâu trời mưa bao lâu mưa tạnh càng là chuyện dễ dàng biết được. Bấm ngón tay tính toán, có thể biết họa phúc hung cát, biết chỗ nào núi lở con đường bị cản trở không thích hợp xuất hành vân vân, thậm chí có thể biết người nào đó ở ngoài vạn dặm đang làm cái gì.

Dữu Khánh từng hỏi qua sư phụ của mình, trong các đời tiên sư Linh Lung quan, đã từng có người nào tu luyện đến cảnh giới thứ ba hay không, nhưng mà sư phụ cũng không biết rõ, chỉ nói rằng tổ sư gia có thể khai sáng môn công pháp này hẳn đã đạt đến cảnh giới thứ ba. Nếu không thì làm sao lại biết đệ tam cảnh giới?

Ngay cả chính sư phụ tu luyện nhiều năm cũng không thể chân chính bước vào đệ nhị cảnh giới, chỉ có thể nói là đặt tốt nền tảng để tiến vào đệ nhị cảnh giới, đã chạm đến cánh cửa đệ nhị cảnh giới.

Với Tiểu Tượng cảnh giới của sư phụ hắn, nếu muốn biết động tĩnh xung quanh, đã không cần phải tỉ mỉ quan sát biến hóa của khí tượng quanh người, Tiểu Tượng cảnh giới của sư phụ đã tu hành đến tình trạng phản xạ có điều kiện, hoặc nói là kinh nghiệm đã tích lũy đến mức độ nhất định, chỉ cần quét mắt nhìn, động tĩnh trong phạm vi nhất định ở xung quanh liền đã sáng tỏ tại tâm.

Tu hành đến tình trạng này, đối với Tiểu Tượng cảnh giới tự nhiên là đường quen xe nhanh, thoải mái tự nhiên, thi triển không vất vả.

Không giống như Dữu Khánh, tu hành còn thấp, phải căn cứ vào những biến hóa vi diệu từ khí tượng rồi vắt hết óc để suy tính, tương đối tiêu hao tinh thần.

Dựa vào cảnh giới Quan Tự quyết của Dữu Khánh hiện nay, nếu như hiện tại không có hương khói để có thể trực tiếp quan sát, xem xét biến hóa từ nó thì hắn rất khó đầu cơ trục lợi.

Có sự can thiệp từ sức gió bên ngoài, trạng thái biến hóa của hương khói càng thêm hỗn loạn, sẽ gia tăng độ khó trong việc dùng Quan Tự quyết để suy tính.

Nếu chỉ nhìn chăm chú động tĩnh của một thí sinh thì không sao, có chút gió quấy rầy cũng không có gì, vấn đề là bây giờ hắn cần phải đồng thời lưu tâm động tĩnh của toàn bộ thí sinh.

Sau khi quan sát hoàn cảnh bên trong đại đường, Dữu Khánh dùng ánh mắt ra hiệu với Hứa Phí, Hứa Phí lập tức đi theo hắn, cùng ngồi song song trong một góc ở phía sau cùng.

Dữu Khánh chọn ngồi tại vị trí này, tự nhiên là vì để dễ dàng quan sát toàn trường. Hứa Phí có phần không thể hiểu được, nhưng vẫn phối hợp hành động dựa theo kế hoạch đã trao đổi trên đường đến đây.

Về phần có thắp hương tính thời gian hay không, có xuất hiện khí tượng thích hợp để quan sát hay không, Dữu Khánh không dám xác định, nhưng lúc trước xúi giục Hứa Phí cùng nhau dự mưu sẵn cũng sẽ không tổn thất cái gì.

Lục khôi thi Hương theo lẽ đương nhiên sếp hàng ngồi tại trước nhất, không người nào tranh với bọn họ.

Mọi người lục tục ngồi xuống, Hứa Phí phát hiện thấy Dữu Khánh dường như có phần không tập trung, thỉnh thoảng nhìn chằm chằm quan sát ngoài cửa sổ ở một bên, ánh mắt liên tục chuyển qua chuyển lại bên ngoài cửa sổ đến trong đại đường, khi có gió nhẹ

thổi vào tới còn sẽ lặng lẽ vươn ngón tay ra chấm nước để cảm nhận và quan sát, không biết đang làm cái gì.

Chương 15: Gió thổi

Lúc này, có người đem tới một xấp giấy trắng dày, bắt đầu phân phát cho mỗi bàn mấy tờ.

Cũng có người rót nước vào đồ rửa bút tại mỗi bàn, để mọi người dùng rửa, làm mềm bút hoặc dùng mài mực.

Phân phát xong các thứ, mọi người yên tĩnh chờ đợi, một lúc sau Lư Cát Ngỗi tươi cười cùng Địch Tàng, Ngư Kỳ xuất hiện, nhìn bộ dạng như vậy, có lẽ đã chuẩn bị xong câu đố rồi.

Mọi người đồng loạt đứng dậy chắp tay khom mình hành lễ, "Châu Mục đại nhân."

"Không cần đa lễ, ngồi, đều ngồi xuống đi." Lư Cát Ngỗi tâm trạng không tệ, liên tục ấn ấn tay xuống ra hiệu mọi người ngồi, sau đó đưa hai tay mời nhị vị đại sư ở bên cạnh ngồi xuống, rồi ông ta cũng thực hiện việc của mình ngồi xuống trước tiên, tiếp theo, ông ta gật đầu ra hiệu cho vị Chủ quan đang chờ lệnh ở phía sau, thể hiện đã có thể bắt đầu.

Chủ quan chờ lệnh khom người lĩnh mệnh, vẫy vẫy tay về phía ngoài cửa, lập tức có người xách một cái túi lớn đi vào, sau đó mở miệng túi, dốc túi đổ thứ ở bên trong ra trên bàn, là khoảng trăm cái túi nhỏ đặc chế.

Dữu Khánh ngửa cổ nhìn chằm chằm, hầu kết rung động, trong mắt sáng lên vẻ mong chờ.

Có lẽ những thí sinh khác nhìn không hiểu, nhưng hắn vừa nhìn thấy liền biết, trong túi đó chính là chứa Linh Mễ, quy cách tiêu chuẩn là

mười lượng một túi.

Quả nhiên, sau khi nhân viên bỏ đồ xuống và rời khỏi, Chủ quan chờ lệnh đối diện với mọi người nói to: "Đây chính là phần thưởng mà Địch Tàng đại sư tặng thêm, một trăm cân Linh Mễ, là đại sư vừa mới lâm thời sai người khẩn cấp đưa tới, hơn nữa là Linh Mễ vừa sản xuất ra năm nay, được ngắt ra khỏi Linh thảo chưa đến một tháng. Điều này cho thấy sự ưu ái của Địch Tàng đại sư đối với mọi người."

Chiêm Mộc Xuân lập tức đứng lên hành lễ, "Tạ Địch Tàng đại sư."

Các thí sinh khác thấy gã làm vậy, không thể không đứng lên cùng hành lễ theo, "Tạ Địch Tàng đại sư."

Dữu Khánh cũng không ngoại lệ, chỉ là trong lòng hắn thầm mắng mấy câu, tên cẩu vật này thật nhiều chuyện, không có việc gì làm hay sao mà cứ khiến cho mọi người phải cong lưng tới cong lưng lui không thẳng lên được vậy được, làm như ngươi có thể lấy được phần thưởng không bằng.

Địch Tàng đại sư mặt đầy tươi cười, hai tay ra hiệu mọi người không cần đa lễ.

Đợi mọi người đều đã ngồi xuống, Chủ quan chờ lệnh lại tiếp tục nói: "Một trăm cân Linh Mễ được chia thành một trăm túi, không nhiều không ít, số lượng mỗi túi đều như nhau. Quy tắc trao thưởng là dành cho sáu người đứng đầu, người đứng nhất được thưởng ba mươi túi, xếp thứ hai và thứ ba, mỗi người thưởng hai mươi túi, thứ tư, thứ năm, thứ sáu mỗi người thưởng mười túi. Đương nhiên, lấy được hạng nhất còn có giải thưởng đặc biệt."

Ông ta lật tay đưa ra một cái chai nhỏ bằng kim loại có điêu khắc hoa văn sóng nước, chỉ hơi lớn hơn trứng ngỗng một chút, "Đây là phần thưởng mà Ngư đại sư tặng thêm, Điểm Yêu lộ Huyền cấp, giá trị thị trường xấp xỉ với một trăm túi Linh Mễ. Xét thấy phần Điểm Yêu lộ này không thích hợp chia nhỏ ra, sau khi thương lượng, Châu Mục đại nhân và hai vị đại sư đã quyết định, đem bình Điểm Yêu lộ

này làm phần thưởng đặc biệt cho giải nhất. Nói cách khác, người được giải nhất không chỉ nhận được ba mươi túi Linh Mễ, còn có thể nhận được phần Điểm Yêu lộ Huyền cấp này. Phần thưởng lớn như thế này chính là một giai thoại của Liệt châu ta. Cần phải đặc biệt nói rõ là, bình Điểm Yêu lộ Huyền cấp này là do chính tay Ngư đại sư luyện chế ra!"

Vừa nghe được những lời này, chúng thí sinh tức thì có chút ồn ào, không nghĩ tới phần thưởng lại được phân chia như vậy, chênh lệch có phần quá lớn, đối với người lấy được giải nhất, đây quả thực là một giải thưởng lớn, truyền ra ngoài thật sự là một đoạn giai thoại.

Hai mắt Dữu Khánh tỏa sáng nhìn chằm chằm chai kim loại nhỏ, nhịn không được liếm liếm môi, trong lòng có sự kích động khó thể kiềm chế được.

Nếu thật sự có thể giành được giải nhất, đây quả thực không phải là một khoản tiền nhỏ, nhưng mà, mình thật sự có thể lấy được giải nhất sao? Hứa Phí nhịn không được quay đầu nhìn về phía Dữu Khánh, vừa nhìn thấy phản ứng của Dữu Khánh, gã lập tức sửng sốt, không biết có phải mình bị ảo giác hay không, tạo sao có cảm giác tên này có chút kích động, không lẽ hắn thật sự có thể nắm chắc sao?

Muốn lấy giải nhất liền lấy giải nhất, nói thật lòng, gã rất không tin, nhưng vị Sĩ Hành huynh này đã đem lời nói nói đến mức độ này rồi, dường như là rất có khả năng, nếu người ta không nắm chặt được hẳn sẽ không nói ra những lời như vậy?

"Tạ Ngư đại sư." Giải Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân lại đứng lên dẫn đầu hành lễ.

Vì vậy, một đám người đành phải đứng lên theo, đồng thời cảm tạ, "Tạ Ngư đại sư."

Trên mặt Ngư Kỳ nở nụ cười mỉm, đưa tay ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

Đợi các thí sinh ngồi xuống xong, vị quan phụ trách lại hướng ra phía ngoài cửa phất tay ra hiệu. Có ba người đi vào, đem ba bức thư pháp đã viết sẵn mở ra, treo lên xà nhà, trên xà nhà vốn đã có vị trí dùng để treo giấy viết chữ dùng cho học viện giảng bài.

Ba bức thư pháp này chính là câu đố chữ đã chuẩn bị xong, phong cách khác nhau, chữ viết cũng không giống, hiển nhiên chính là do ba người Lư Cát Ngỗi viết, nhưng mọi người không phân biệt được bức nào là do người nào viết, các thí sinh hầu như chưa từng tiếp xúc với thư pháp của ba người.

Trên mỗi bức đều là mười cấu đố chữ, ba bức tổng cộng là ba mươi đề.

Vị quan phụ trách thắp lên một cây nhang, cắm vào trong lư hương được tạm thời đưa tới, đồng thời dõng dạc tuyên bố: "Đối chiếu với mô tả trong câu đố, một đề một đáp án, không được xáo trộn, nếu không đáp án sẽ bị tính là không hợp lệ. Thời hạn một nén nhang, nếu như nộp bài thi cùng lúc, người trả lời nhiều hơn sẽ được xác định là người thắng. Nếu như số lượng đáp án bằng nhau, người nộp bài thi trước thắng. Hết một nén nhang, người nào chưa nộp bài thi xem như bỏ quyền, không đưa vào phạm vi đánh giá. Mọi người đều là người làm văn chơi chữ, nói vậy chắc đều đã hiểu quy định, không cần ta giải thích quá nhiều."

Dứt lời phất tay một cái, quát lớn: "Bắt đầu!"

Một đám thí sinh lập tức bắt đầu bận rộn, dồn dập nhỏ nước mài mực, đồng thời đọc kĩ câu đố.

Bao gồm cả lục Khôi thi Hương ngồi ở phía trước, tất cả đều không tiếp tục lưu tâm tới biểu hiện của Châu Mục đại nhân, bọn họ chỉ tập trung vào việc phân tích câu đố.

Nói một cách tương đối, sáu người bọn họ là tương đối có áp lực, bởi vì đều người nổi danh, nếu kết quả trận tỉ thí nhanh trí này quá kém so với mọi người thì họ sẽ rất xấu hổ.

Ba người Lô, Địch, Ngư ở trên sân khấu thì thầm to nhỏ, thấp giọng cười nói chuyện gì đó.

Trong lúc mài mực, Hứa Phí thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Dữu Khánh, hai người đã định sẵn ám hiệu, gã muốn nhìn xem 'Sĩ Hành huynh' tự xưng am hiểu đố chữ là làm như thế nào phá giải các câu đố, kết quả phát hiện thấy không thích hợp, gã chỉ thấy Dữu Khánh hết nhìn đông tới nhìn tây có vẻ không tập trung, phản ứng hoàn toàn khác với những người khác.

Trong lòng Hứa Phí lập tức dao động, không còn tự tin nữa rồi.

Dữu Khánh cũng đang mài mực, nhìn thấy khói từ lư hương bốc lên phiêu đãng bay loạn, lòng hắn căng thẳng, không khỏi nhìn đông liếc tây, thỉnh thoảng nhìn về phía gió nhẹ chợt lùa vào qua cửa sổ.

Đến khi phát hiện thấy đã có thí sinh nhấc bút chấm mực, đã bắt đầu viết chữ, hắn lập tức có phần sốt ruột.

Nhìn thấy trong đại đường, một đống Linh Mễ chồng chất trên bàn, và bình Điểm Yêu lộ đặt ở đó, hắn cuối cùng đưa ra quyết định, đột ngột thực hiện một hành động mạo hiểm.

Bỏ bút mực trên tay xuống, thừa dịp từ cửa sổ có gió nhẹ thổi vào, hai ngón tay chợt rút một tờ giấy trắng, âm thầm vận công ném ra ngoài.

Giấy trắng vù một cái tung bay, Dữu Khánh vụt đứng dậy, có vẻ gấp gáp vội vàng, hai tay liên tục chụp theo, đầu ngón tay đụng vào tờ giấy liền vận chuyển xảo lực đem tờ giấy liên tục đụng bay, trong mắt người ngoài, tờ giấy chính là bị gió thổi bay đi.

Vẫn đang thỉnh thoảng quan sát Dữu Khánh, Hứa Phí sửng sốt, gã ngồi ngay ở bàn bên cạnh Dữu Khánh, mặc dù cũng cảm nhận được có gió nhẹ từ bên ngoài thổi vào, nhưng mà, gió có mạnh như vậy sao?

Gã không tránh khỏi hoài nghi, vị 'Sĩ Hành huynh' này nói rằng có nắm chắc lấy được giải nhất, sẽ không phải là định chơi đùa thủ đoạn này để nhìn lén đáp án của người khác đi?

Suy nghĩ lại, gã liền bỏ đi ý nghĩ này, lúc này chỉ vừa mới bắt đầu, người ở xung quanh vẫn còn đang suy tư về câu đố, hẳn là xem không được đáp án gì mới đúng.

Gã cảm thấy mình đã có phần lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, có phần suy nghĩ nhiều, chắc chắn không đến mức dùng thủ đoạn thấp kém như vậy để xem lén bài người khác.

Trong một đám học sinh đang ngồi, đột nhiên có người đứng dậy liên tục chụp chụp, hành động này gây ra động tĩnh khá lớn, ba người Lô, Địch, Ngư ngồi trên khán đài không phải người mù, tự nhiên nhìn thấy được.

Dữu Khánh đứng dậy bước hai bước mới chụp lại được tờ giấy bị bay đi, dáng vẻ bối rối cúi đầu khom lưng bồi tội rồi trở về chỗ ngồi.

Thí sinh ở bàn phía trước thiếu một chút bị hắn đụng vào, thí sinh ở xung quanh nhìn thấy vậy, cho dù đã có chặn giấy cũng đều vô thức đưa tay ra đè giấy trên bàn lại, bọn họ đều đã bị hành động của Dữu Khánh làm ảnh hưởng, trong vô thức sợ gió thổi bay tờ giấy của mình đi, mặc dù chỉ là gió nhẹ.

Ngồi trở lại vị trí, Dữu Khánh âm thầm khẩn trương, không biết chiêu thức này của mình có thể có hiệu quả hay không.

Không để hắn chờ lâu, ngồi ở phía trên, Lư Cát Ngỗi hơi nhíu mày, lập tức đưa ra phản ứng, ông ta im lặng nhấc tay chỉ chỉ về phía những cửa sổ xung quanh.

Lập tức có người hiểu ý, im ắng nhận lệnh, điều động mấy người rất nhanh đi dọc theo tường sảnh đường, đem cửa sổ ở xung quanh đóng hết lại, ánh sáng bên trong đại đường lập tức tối đi không ít,

cũng may mà đại đường được thiết kế lấy sáng cũng không tệ lắm, thị lực bình thường nhìn rõ không có vấn đề gì lớn.

Những thí sinh ngồi ở tương đối phía trước không thấy được hành động của Dữu Khánh ở phía sau, họ quá mức tập trung tinh thần nên không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy ánh sáng tối đi, lúc này mới phát hiện cửa sổ đã được đóng lại, nhưng đều không suy nghĩ gì nhiều.

Thành công rồi! Vừa tiếp tục mài mực, Dữu Khánh vừa âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn tiếp tục quan sát làn khói bên trong đại đường, nhìn thấy chúng đã không tùy tiện bay loạn nữa, nhận thấy chuyện đã thành công phân nửa, trong lòng hơi có hưng phấn. Đây là lần đầu tiên hắn lén dùng mánh lới ngay tại trước mặt loại cấp bậc như Lư Cát Ngỗi, hơn nữa còn đã thành công, cảm giác rất kích thích.

Lúc này, hắn đã hồn nhiên quên mất sự ủy thác của A Sĩ Hành dành cho hắn, vì một vạn lượng bạc mà liều lĩnh làm ra việc mạo hiểm như vậy. Một khi việc này bị Lư Cát Ngỗi hoặc thủ hạ của Lư Cát Ngỗi phát giác không đúng, phiền phức liền lớn rồi.

Khói hương bay lên dần dần tản ra trong đại đường, Dữu Khánh một tay nhấc bút có vẻ suy tư, ánh mắt hầu như một mực liếc nhìn xung quanh, không ngừng kiểm tra động tác của các thí sinh.

Hắn chợt nhận thấy có người có động tác muốn viết, đôi mắt sắc bén lập tức nhìn chằm chằm tình trạng biến hóa vi diệu của làn khói xung quanh người đó.

Đến khi người đó dừng bút, ngẩng đầu nhìn câu đố, những dấu hiệu dao động của làn khói trong khi viết thông qua suy tính đã hình thành lên một nhóm chữ trong đầu Dữu Khánh.

Câu đố là “Xuân thu mát mẻ”, đáp án là chữ “Tần”.

Dữu Khánh cũng hạ bút lông trong tay xuống, rất nhanh viết xuống hai chữ đơn giản “Xuân Tần”, chỉ cần thể hiện ra là đáp án tương

ứng với đề nào trong ba mươi đề là được rồi.

Khi tiếp tục phát hiện thấy có người cúi đầu viết gì đó, ánh mắt Dữu Khánh lại nhanh chóng khóa chặt, nội dung nhận được, câu đố chỉ có một chữ "Chúng", đáp án là một chữ "Xỉ".

Hơn ba trăm người, động tĩnh viết chữ bắt đầu liên tục không ngừng, một mình Dữu Khánh đối phó nhiều người như vậy có phần bận rộn, hơn nữa hành động quan sát cũng không thể quá rõ ràng, cần phải diễn, cho nên hắn có phần mệt mỏi, vì để giảm bớt việc, khi phát hiện thấy có nội dung trùng lặp hắn liền lập tức bỏ qua, tiếp tục theo dõi người khác.

Nói trắng ra là, lần này, hắn chính là muốn tụ tập sự nhanh trí của tập thể thí sinh để giành lấy giải nhất trò thi đố chữ này.

Hắn không tin tại nơi này có người nào dùng sự nhanh trí cá nhân để giải đoán đố chữ mà có thể vượt qua được tổng hợp tất cả mọi người nơi đây. Nếu thật sự có loại người trâu bò như vậy, có thua hắn cũng chấp nhận.

Sở dĩ hắn làm ra chuyện đóng cửa cũng là bởi vì cùng một lúc đối diện với quá nhiều người, nếu trong khi quan sát những biến hóa vi diệu của làn khói mà không thể loại trừ quá nhiều sự quấy nhiễu, tu vi của hắn lại không cao, tiêu hao tâm thần khi Quan Tự quyết sẽ khiến hắn chịu không nổi.

Đây không phải là làm chuyện bình thường, mà cần phải tập trung quan sát suy tính ra chữ viết, nét bút, càng cần suy tính tinh tế tỉ mỉ, tiêu hao tâm thần càng nhiều.

Nếu như chỉ quan sát một ít người hoặc sự việc, hắn có thể dễ dàng ứng phó, sẽ không cần phải mạo hiểm thúc đẩy việc đóng cửa sổ nhằm ngăn cản gió lùa gây quấy nhiễu.

Chương 16: Đố chữ

Thỉnh thoảng quan sát hắn, Hứa Phí không biết hắn đang rất nhanh viết cái gì, đoán rằng không có gì khác ngoại trừ có liên quan tới câu đố, chính là vì như thế, khi gã liếc mắt nhìn thì tròng mắt thiếu một chút lồi rớt ra ngoài, tên đó vậy mà đang vung tay viết loạn, hoàn toàn không thèm nhìn chữ mình viết ra, thỉnh thoảng nhấc bút chấm mực cũng không thèm đưa mắt nhìn.

Mấu chốt chính là, hắn vẫn như trước hết nhìn đông tới nhìn tây, gần như hạ bút không ngừng, giải đoán đố chữ còn có thể vội vàng đến như vậy sao?

Trong lòng Hứa Phí như có vạn mã lao nhanh, vừa kinh nghi vừa có phần mù mờ không hiểu.

Gã vốn đang định tập trung tinh thần, không thể chỉ đặt hi vọng vào một mình Dữu Khánh, dự định nỗ lực phá giải một ít câu đố, kết quả bị hành động của Dữu Khánh làm cho chú ý, không thể chuyên chú tĩnh tâm.

Lúc này, Dữu Khánh đã không còn cố kỵ gì nữa, chuyện mạo hiểm hơn còn lừa gạt qua được, bây giờ chắc chắn không có ai có thể bắt được chứng cứ gì về hắn, hắn ngồi tại đây nhìn quanh nhìn quất cũng nhìn không được người khác viết cái gì, ai có thể nói hắn đang sao chép chứ? Chữ 'Mù' viết thế nào?

Quan trọng nhất chính là, hắn sẽ không đi tranh giành thành tích, chú ý thấy hắn có dị thường cũng vô dụng, không có chứng cứ và kết quả là không có lí do làm gì được hắn.

May mà, giám thị cũng không nghiêm, cũng không cần phải quá nghiêm, lợi ích tru tâm, những người giám thị tin tưởng rằng không ai sẽ dễ dàng để cho người khác sao chép đáp án.

Sự dị thường của Dữu Khánh cũng không duy trì quá lâu, sau khi nhận thấy những nội dung sau đó đều chỉ lặp đi lặp lại, hắn lập tức dừng lại, đối chiếu và sắp xếp lại nội dung đã viết xuống.

Đang ngồi trên đài cao, ba người Lô, Địch, Ngư chợt lục tục đứng dậy, xoay người rời khỏi hiện trường.

Với đẳng cấp của bọn họ, có thể ngồi tại đây bồi chúng thí sinh một hồi đã xem như không tệ rồi, thời gian một nén nhang cũng không phải ngắn, khó thể để cho bọn họ ngồi đây im lặng chờ một nén nhang. Ở đây cũng không thể nói chuyện hây ồn ào, còn không bằng đi ra ngoài tùy tiện đi dạo một hồi nói chuyện phiếm một chút, dù sao, ở nơi đây cũng không có ai có thể ước thúc bọn họ.

Cửa mở cửa đóng, ba người biến mất bên ngoài cửa. Chúng thí sinh nhiều nhất chỉ đưa mắt thoáng nhìn, rồi lại tập trung vào việc của mình, nỗ lực hết sức để giải đoán câu đố.

Hứa Phí cũng phát hiện thấy Dữu Khánh đã dừng lại những hành vi khác thường, nhưng trong lòng gã vẫn có sự kinh nghi.

Dữu Khánh thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ba mươi câu đố treo trên giảng đường, so sánh với từng đáp án nháp mà mình đã viết ra, rồi viết lại theo thứ tự trên một tờ giấy khác.

Từ trái sang phải, đem đáp án của ba mươi câu đố lần lượt viết ra dựa theo thứ tự câu đố.

Sắp xếp xong, Dữu Khánh phát hiện thấy có vấn đề, nhận thấy thiếu đáp án của một câu đố, hắn tìm khắp trên tờ giấy nháp đầu tiên, nhưng không tìm được đáp án liên quan.

Một đề trên bộ câu đố ở giữa, câu đố chữ là hai từ "Huyễn giác", đối chiếu từng chữ, trên bản nháp không có đáp án tương ứng.

Dữu Khánh âm thầm chửi má nó, vừa rồi thi triển Quan Tự quyết hắn nhìn thấy có rất nhiều chữ trùng lặp, tại sao chỉ thiếu có một

chữ này.

Đáp án chữ "Huyễn giác"? Dữu Khánh thử tự mình tìm đáp án, nhưng không có manh mối nào, cuối cùng hắn chỉ có thể thầm mắng người ra đề vô nghĩa, rồi lập tức bỏ qua.

Không còn cách nào khác, hắn lại lần nữa chăm chú nhìn phản ứng của mọi người, nhìn thấy có người nào đó nhấc bút viết liền tập trung quan sát, nhìn một chữ đầu tiên trên bản nháp liền biết có phải là câu đố đó hay không, không phải thì lập tức đổi sang quan sát người khác, lặp đi lặp lại, thủy chung vẫn không thấy xuất hiện đáp án cho từ "Huyễn giác".

Hắn cũng không biết có phải mình đã bỏ lỡ đáp án này hay không, bởi vì ở đây có rất nhiều người, trong quá trình thực hiện sẽ khó tránh khỏi có sơ sót.

Hắn định trước tiên chuyển hai mươi chín đáp án đã tìm ra được cho Hứa Phí, nhưng lại không dám phân tâm, sợ mình thực sự sẽ bỏ lỡ đáp án kia.

Liếc mắt nhìn cây hương, phát hiện thấy đã cháy hết một phần ba, hắn liền ổn định lại tinh thần.

Trong lòng thầm nhắc nhủ mình phải bình tĩnh, phải vững vàng.

Nếu như nhiều người như vậy đắn đo cân nhắc đến bây giờ vẫn chưa tìm được đáp án cho câu này, chứng tỏ đây là một câu đố khó.

Những đáp án xuất hiện sớm, những đáp án có số lần trùng lặp tương đối nhiều chứng tỏ câu đố đó dễ giải hơn.

Đến thời điểm này, tần suất các thí sinh cúi đầu nhấc bút viết đã chậm lại rõ rệt, điều này cho thấy các câu đố dễ gần như đã được sàng lọc, và họ đang tập trung phá giải các đề tương đối khó hơn, nói cách khác, khả năng xuất hiện đáp án tương ứng với hai chữ "Huyễn giác" sẽ lớn hơn.

Trong lòng bình tĩnh lại, Dữu Khánh bắt đầu bình tĩnh quan sát, bình tĩnh phân tích.

Hứa Phí hoàn toàn nhìn không hiểu Dữu Khánh đang làm gì, cũng chậm chạp không thấy Dữu Khánh đưa đáp án cho mình, trong lòng thở dài bất đắc dĩ, gã nhìn nhìn ba bộ câu đố treo trên kia, xem như là nhìn trò chơi, đã lãng phí nhiều thời gian như vậy, lòng gã cũng loạn rồi, chuyện đã đến nước này gã không còn đặt nặng nữa.

Dữu Khánh thì vẫn ngưng thần tĩnh khí quan sát tỉ mỉ, trên trán hơi có vết mồ hôi, thật sự là duy trì Quan Tự quyết lâu dài như vậy, đầu óc hắn thực sự mệt mỏi, người ngoài là không thể cảm nhận được.

Khi cây nhang cháy quá một phần ba, ánh mắt Dữu Khánh nhạy cảm phát hiện thấy ở hàng trước nhất có người có động tác vỗ trán, hình như chợt bừng tỉnh hiểu ra, phản ứng tương đối mãnh liệt.

Nhìn từ phía sau, hắn nhận ra được bóng lưng đó là Giải Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân.

Là tên gia hỏa đó, trong lòng Dữu Khánh sinh ra mong đợi, chằm chằm quan sát dao động khí tượng do gã ta gây ra khi viết, một lúc sau, chữ viết hắn suy tính ra hình thành trong đầu, rõ ràng là hai chữ "Huyễn, Thứ".

Dữu Khánh lập tức đưa mắt đảo qua ba mươi câu đố treo ở phía trên, câu đố bắt đầu bằng chữ "Huyễn" chỉ có từ "Huyễn giác".

Nói cách khác, "Huyễn" chính là viết rút gọn của "Huyễn giác", "Thứ" hẳn là đáp án của "Huyễn giác".

Ít nhất, về việc phân biệt văn tự, Dữu Khánh vẫn có một chút hiểu biết, hắn lập tức kết hợp với câu đố để phân biệt, sau khi hơi chút lý giải, hắn thiếu một chút đã hưng phấn đến mức vỗ đùi, cố kìm nén tâm tình kích động của mình.

Trong lòng hắn biết rõ, đáp án còn thiếu duy nhất đã được tìm ra rồi. Hắn âm thầm mãnh liệt tán dương Chiêm Mộc Xuân, Giải Nguyên lang quả nhiên là Giải Nguyên lang, cũng không phải chỉ có hư danh, quả thực là có được năng lực như vậy.

Không còn gì phải do dự nữa, Dữu Khánh lập tức viết ra đáp án, bổ sung vào chỗ thiếu hụt kia.

Sau đó hắn nhanh chóng đem mặt phải bản giấy nháp hướng về phía Hứa Phí, bẻ cạnh giấy gấp lại, gấp ra một đường rộng hai tấc, sau đó nhanh chóng hạ bút viết lên phần giấy được gấp ra, một hàng chữ dựng thẳng theo thứ tự: khẩu, chi, vương, tần, hồi, xá, phi, tảo, xỉ, yếm

Đây chính là mười đáp án của bức câu đố chữ ở phía ngoài cùng bên trái.

Dữu Khánh viết xong liền đặt bút xuống, một tay chống cằm, ra vẻ như đang suy nghĩ, kì thực là âm thầm chú ý xung quanh.

Đang lúc giết thời gian, ánh mắt Hứa Phí trong lúc vô ý liếc thấy Dữu Khánh ở bên cạnh đã đặt bút xuống rồi, trái tim nhỏ tức thì thình thịch đập loạn, hình như hắn đã giải quyết xong rồi.

Đây là tín hiệu Dữu Khánh đã quy ước sẵn với gã, chỉ cần Dữu Khánh đặt bút xuống, nghĩa là sắp bắt đầu gửi đáp án cho gã.

Gã lập tức bày sẵn giấy nháp ra trước mặt bàn, tay phải nhấc bút chấm mực, tay trái xòe ra, đặt ở bên trái tờ giấy nháp.

Đây cũng là tín hiệu đã ước định sẵn giữa hai người, chỉ cần tay trái gã xòe ra đặt như vậy, nghĩa là gã đã sẵn sàng đón nhận đáp án.

Dữu Khánh nhận thấy tín hiệu, chú ý xung quanh, thừa dịp không có ai chú ý tới, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng đẩy một cái, lật mặt giấy nháp bẻ gập lại lúc trước lên, bất động thanh sắc mà lộ ra một hàng chữ dựng thẳng ở phía đó.

Hứa Phí cũng âm thầm chú ý xung quanh, rồi thừa dịp không có ai để ý tới nơi này, gã lặng yên nhìn trộm bàn bên cạnh, nhanh chóng nhớ kỹ năm chữ "Khẩu chi vương tần hồi", sau đó rất nhanh viết năm chữ đó ra trên tờ giấy nháp. Sau đó lại tiếp tục liếc nhìn, ghi nhớ năm chữ "Xá phi sớm xỉ yếm", sau đó lại lần nữa viết năm chữ đã nhớ ra giấy nháp.

Sau khi xác định không có sai lầm, Hứa Phí nắm lại bàn tay trái đang xòe ra biến thành nắm đấm.

Đây cũng là tín hiệu hai người đã định sẵn, bàn tay chuyển thành nắm đấm có nghĩa là "đã xong", thể hiện đã chép xong rồi.

Các tín hiệu đều là do Dữu Khánh định ra, nói thật, trong lòng Hứa Phí lúc ban đầu là có chút hoài nghi, gã thấy vị Sĩ Hành huynh này làm loại chuyện này rất lưu loát, sắp xếp mọi thứ không chút nào chột dạ, có vẻ rất lão luyện.

Gã không biết có phải là do mình bị ảo giác hay không.

Lúc này, Dữu Khánh không có suy nghĩ nhiều như vậy, nhận được tín hiệu, hắn đưa đầu ngón tay đè phần giấy dựng lên gập xuống, rồi lại tiếp tục gấp một cạnh giấy khác, sau đó nhấc bút chấm mực, lại viết ra mười chữ theo một cột thẳng trên phần giấy mới được gấp ra, là mười đáp án của bức đố chữ ở giữa.

Vẫn làm y theo cách lúc trước, hai người thông qua ám hiệu, Dữu Khánh làm bất động thanh sắc, Hứa Phí cũng sao chép lưu loát.

Cứ như vậy, hai người không có khả năng bỏ dở nửa chừng, lại bên chuyển, bên nhận, nhanh chóng hoàn thành chuyền hết những đáp án của bộ câu đố chữ cuối cùng.

Làm xong những việc này, Dữu Khánh nhấc bút chấm mực, trước tiên bôi đen tờ giấy nháp, xóa bỏ toàn bộ những đáp án trên mặt giấy gấp, hủy thi diệt tích, sau đó từ phía dưới rút ra một tờ giấy trắng, che lại tất cả các bản nháp lúc trước. Cũng không muốn để

người ngoài nhìn thấy mình quá mức rảnh rỗi, hắn chăm chú viết lại ba bộ câu đố chữ.

Hứa Phí cũng không ngốc, cho dù là vì may mắn như thế nào mà vượt qua được thi Hương thì cũng không đến mức không nhận biết được mỗi đáp án tương ứng với câu đố nào, huống hồ Dữu Khánh còn đã sắp xếp sẵn.

Sau khi hơi chút so sánh, gã lập tức liền nhận ra được, đây là tương ứng với câu đố, sắp xếp từ trái sang phải, thứ tự không rối loạn chút nào.

Ai za, thật sự đã giải đủ cả ba mươi đề rồi sao? Hứa Phí nhìn nhìn cây hương kia, vẫn còn cháy chưa hết một nửa, gã âm thầm không ngừng chặc lưỡi.

Lúc này, gã không tiếp tục do dự, nhanh chóng từ phía dưới rút ra một tờ giấy trắng, bắt đầu cẩn thận sao chép lại câu đố.

Khi làm những việc này, trong lòng gã ít nhiều có chút hối hận, nếu sớm biết tên ở bàn bên cạnh thật sự có thể giải được toàn bộ câu đố, mình nên viết ra sẵn các đề mục, như vậy, lúc này chỉ cần trực tiếp điền đáp án là được rồi, thời gian hoàn thành giải đố sẽ càng nhanh hơn.

Nhưng đây chỉ là ý nghĩ nảy ra khi gã đã biết rõ kết quả, một thí sinh một mực đi thi tới bây giờ là sẽ không làm như vậy, đều phải làm nháp trước, lỡ như có viết sai, lẽ nào phải xóa và sửa hay sao? Không thể xóa và sửa, hậu quả chính là phải viết lại một lần, đó là tự tìm phiền phức, cho nên làm nháp trước mới là thường thức cơ bản.

Ở sát vách, Dữu Khánh cũng phát hiện thấy tình huống này, trong lòng thầm mắng một trận dữ dội, tên ngốc đen thui này làm gì vậy chứ, lúc trước có rất nhiều nhiều thời gian rảnh, vậy mà không chịu chép đề ra sẵn đi?

Trong lòng hắn thật sự khó chịu nổi, còn sinh ra cả ý nghĩ muốn giết tên Hứa Phí này, nếu là bởi vì điều này mà làm mất phần thưởng hạng nhất của hắn, vậy thì hắn chắc chắn phải thổ huyết vì đau lòng!

Chép xong câu đố, cuối cùng Hứa Phí bắt đầu bổ sung từng đáp án tương ứng vào.

Sau khi kiểm tra thấy không có bỏ sót hay sai lầm nào, Hứa Phí trịnh trọng viết xuống một nhóm chữ ngoài bài giải: Hoành Khâu huyện, Hứa Phí.

Đặt bút xuống, thở phào nhẹ nhõm, khi đã chuẩn bị nộp bài thi, Hứa Phí chợt trở nên thấp thỏm, có phần do dự, cũng có chút cảm khái.

Nói chung chính là cảm thấy là lạ, tại sao vừa mới kết giao với vị Sĩ Hành huynh này không bao lâu, thì đã bắt đầu cùng theo hắn chơi đùa loại chuyện đường ngang ngõ tắt này rồi chứ?

Lúc trước, có nằm mơ gã cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày mình có thể ngay tại dưới mí mắt của nhân vật số một Liệt châu mà làm ra loại chuyện gian lận như thế này. Việc này phải cần gan lớn cỡ nào chứ? Không dám nghĩ a!

Thời khắc thi Hương quan trọng như vậy gã cũng không dám làm bậy, trái lại trong trường hợp này lại làm ra rồi. Nếu như việc này bị phát hiện, chẳng phải là tiền đồ hủy hết sao?

Chỉ suy nghĩ tới thôi cũng đã phải sợ hãi, tuy nhiên, gã có chút quái lạ, tại sao mình lại không chút do dự cùng theo người ta làm ra chuyện này chứ?

Chương 17: Hoành Khâu Hứa Phí

Ở bàn sát vách, Dữu Khánh đã nhịn không được nữa, lấy tay che trán, liếc mắt ném mấy ánh mắt khinh bỉ, hận không thể xách lỗ tai Hứa Phí lên rống cho gã mấy lời, tên ngốc đen thui này còn do do dự dự làm gì chứ? Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, phần thưởng của lão tử liền nguy hiểm rồi, ngươi phải nhanh lên đi chứ!

Sự việc làm thì cũng đã làm rồi, hơn nữa đã thành công rồi, nhìn thấy cả danh cả lợi đều đã sắp tới tay, Hứa Phí âm thầm cảm khái một hồi, cuối cùng vẫn không thể cưỡng lại sự cám dỗ sẵn có, cuộn bài thi lại, đứng dậy rời bàn.

Mấy tên quan viên trông coi trong đại đường lập tức chuyển ánh mắt nhìn thẳng tới Hứa Phí, nhìn gã cầm bài thi cuộn lại đi đến.

Nơi Hứa Phí đi qua, các thí sinh đang cắm đầu xuống bàn, hoặc đang ngẩng đầu suy nghĩ đều lục tục bị kinh động, cuối cùng ánh mắt toàn bộ thí sinh đều nhìn chăm chú vào bóng lưng hai tay cầm bài thi đi nộp của gã.

Thật sự là đi nộp bài thi sao? Giải Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân đầu tiên là kinh ngạc, sau khi xác định đúng là đi nộp bài thi thì nhịn không được tay run rẩy một cái, một giọt mực vừa chấm xong rơi xuống từ ngòi bút, nhẹ nhàng vang lên một tiếng bụp, bung ra thành một đốm đen trên trang giấy.

Cho đến khoảnh khắc cuối cùng, khi đã xác định được Hứa Phí là người đầu tiên nộp bài thi, nỗi lòng căng thẳng của Dữu Khánh mới thực sự thả lỏng, như trút được gánh nặng.

Chủ quan chủ trì hiện trường nhìn kỹ Hứa Phí một chút, mở bài thi ra, lướt mắt đảo qua nội dung, phát hiện không sai, thật sự đã trả lời đầy đủ cả ba mươi câu đố rồi.

Phân biệt đúng sai không phải là trách nhiệm của ông ta, ông ta chỉ nhấc bút phê lên bài thi một chữ đỏ, viết xuống chữ "Nhất", cho thấy đây là bài thi nộp đầu tiên, rồi đưa tay ra hiệu mời: "Trở về chỗ ngồi chờ đi, đừng có quấy rầy làm ảnh hưởng người khác."

Hứa Phí không có loại cảm giác 'Ta là đệ nhất', tim đập rất nhanh, rất khẩn trương, dù sao cũng là có tật giật mình.

Gã lễ phép chắp tay thi lễ, sau đó xoay người nhẹ bước đi về chỗ ngồi, lúc này gã mới phát hiện thấy ánh mắt mọi người đang nhìn mình chằm chằm, chuyện đã như vậy, gã chỉ có thể thừa nhận.

Mọi người không có từ trên mặt gã nhìn thấy có bất kỳ nét kiêu ngạo nào, có người thầm khen, cũng có người âm thầm khinh bỉ, cảm thấy nhanh nhất chưa chắc có thể đúng nhiều nhất.

Lúc này, những thí sinh chưa biết Hứa Phí đều rất muốn biết gã là ai?

Giải Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân cúi đầu, phát hiện thấy một giọt mực nhiễm đen, chợt giật mình rồi lại thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà đây là bản nháp, nếu làm dơ bài giải vậy thì gã đành phải chép lại một lần rồi. Gã muốn tập trung tinh thần nỗ lực phá giải những câu đố còn lại, nhưng trong lòng bắt đầu xuất hiện các loại tâm tình lo được lo mất, khiến gã không tập trung.

Chủ quan chủ trì cũng không nhìn thấy bất kỳ vẻ kiêu ngạo nào trên mặt Hứa Phí, trong mắt hơi có vẻ khen ngợi, ông ta lại cúi đầu nhìn kỹ tên viết trên bài thi, ghi nhớ kỹ. Sau đó ông ta tra tìm trên danh sách xếp hạng thi Hương, tra được thứ tự xếp hạng thi Hương của Hứa Phí.

Sau khi quay trở về chỗ ngồi, Hứa Phí nhấc bút viết viết vẽ vẽ, giống như không quen biết Dữu Khánh ở bàn sát bên vậy.

Chủ quan chủ trì nhìn thấy cây hương đã cháy tới gần nửa, vẫy tay gọi thủ hạ tới, căn dặn mấy câu rồi xoay người rời đi.

Đi ra đại đường, ông ta nhìn thấy ba người Lư Cát Ngỗi đang ngồi cười cười nói nói trong một nhà thủy tạ, lập tức đi thẳng đến.

Tiến vào nhà thủy tạ, ông ta chắp tay hành lễ với ba người, sau đó bẩm báo: "Đại nhân, đã có người trả lời hết ba mươi câu đố, đã nộp bài thi rồi."

"A!"Lư Cát Ngỗi rất có hứng thú, hỏi: "Là ai vậy?"

Chủ quan chủ trì: "Hoành Khâu huyện Kim khoa cử nhân, Hứa Phí."

Cái tên này rõ ràng không có ấn tượng gì, khẳng định không phải xếp hạng thi Hương phía trước, Lư Cát Ngỗi hỏi tiếp: "Trên danh sách xếp hạng mấy?"

Chủ quan chủ trì: "Thứ một trăm ba mươi mốt."

Địch Tàng và Ngư Kỳ quay mặt nhìn nhau, Lư Cát Ngỗi cũng rất bất ngờ, hắc một tiếng, "Vậy mà xông ra một con hắc mã, vượt qua cả lục Khôi khóa này. So sánh với thi Hương, việc này tuy là chút tài mọn, nhưng cũng có điểm ý tứ. Hai vị tiên sinh, chúng ta cùng đi xem xét kết quả đi!"

Theo động tác ra hiệu của ông ta, hai vị đại sư đứng dậy cùng nhau đi trở về.

Ba người vừa trở lại trong đại đường, lập tức khiến chúng thí sinh dồn dập chú ý.

Ba người trở về, không ngồi xuống mà tới vây quanh bài thi của Hứa Phí nộp lên, đồng thời đánh giá xem đáp án đúng, sai.

Lư Cát Ngỗi nhìn nhìn, vuốt râu mỉm cười, dần dần gật đầu.

Ba người là người ra đề, tự nhiên biết rõ đáp án có đúng hay không, rất nhanh liền xem hết, xem xong liền nhìn nhau cười.

Lư Cát Ngỗi thuận tay nhấc bút, vòng một vòng quanh chữ "Nhất" màu đỏ phê ở bên ngoài, rồi mới để bút xuống.

Thấy vậy, người bên cạnh đều biết, đã chắc chắn là xếp nhất rồi, đích thân Châu Mục đại nhân đã xác định, Chủ quan chủ trì lập tức sẽ ghi tên vào sổ.

Ngồi cách bục giảng gần nhất, Giải Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân nhìn thấy vậy liền hiểu được ý của ba vị này, trong lòng lập tức cảm thấy buồn rầu, nỗi lòng triệt để rối loạn, khó thể tập trung tinh thần tiếp tục phá giải câu đố.

Dữu Khánh âm thầm vui vẻ, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía phần thưởng đặt trên bục giảng, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để đem theo người, tùy thân mang theo ba mươi cân Linh Mễ kỳ thực cũng rất phiền phức.

Thời gian một nén nhang nói chậm cũng chậm, nói nhanh cũng nhanh, chịu không nổi dày vò, hơi chút dày vò, thời gian liền đã gần đến cuối.

Bất kể mình phá giải được bao nhiêu câu đố, chúng thí sinh đều không thể không chính thức viết ra đáp án, đều lần lượt lên nộp bài thi.

Vị Chủ quan chủ trì ghi chú thứ tự nộp bài thi của từng thí sinh, chuẩn bị dùng làm căn cứ phán quyết kết quả khi có xung đột.

Hơn phân nửa thí sinh nộp bài thi, kéo dài tới lúc kết thúc thì còn có gần trăm người không nộp bài, có thể nói là tự mình hiểu lấy, biết rõ không có hi vọng lấy được xếp hạng liền không treo tên mình lên để bêu xấu, Dữu Khánh cũng là loại này.

Một nén nhang đã cháy hết, Chủ quan chủ trì đứng dậy nhổ cây hương, dụi đốm lửa sau cùng vào trong lư hương, cất tiếng nói: “Kết thúc, người chưa nộp bài thi xem như bỏ quyền.”

Tại hiện trường không có người nào phản đối, Chủ quan chủ trì lại đi xin chỉ thị của Lư Cát Ngỗi.

Sau khi khâm điểm hạng đầu, Lư Cát Ngỗi không còn hứng thú tự mình thẩm duyệt nữa, gõ gõ vào bài thi của Hứa Phí, bảo ông ta cứ tham chiếu theo đáp án trong đó để xếp hạng là được.

Chủ quan chủ trì lĩnh mệnh, ông ta xử lý cũng rất lưu loát, bảo người đem từng bài thi ngay tại chỗ đếm số lượng đáp án.

Không cần phải xem xét kĩ càng tất cả bài giải, đem mười bài thi có số lượng đáp án nhiều nhất chọn ra, sau đó đối chiếu với đáp án của Hứa Phí là được.

Về phần trả lời câu đố, nếu như tất cả các đáp án đều đúng, tự nhiên liền có tư cách xông vào sáu thứ hạng đầu.

Sau đó lại đối chiếu với thời gian nộp bài thi, trong mười bài giải, tiếp tục lọc bỏ bớt phân nửa.

Chủ quan chủ trì quả thực làm việc gọn gàng lưu loát, cũng biết Lư Cát Ngỗi không có kiên trì đợi lâu, dùng thời gian khoảng chừng một khắc đã xem xét hết hai trăm bài thi, sau cùng lấy ra năm bài thi, hai tay dâng đến trước mặt Lư Cát Ngỗi báo cáo kết quả làm việc.

Địch Tàng và Ngư Kỳ đều nhịn không được quan sát kỹ một chút vị Chủ quan chủ trì kia một phen.

Sau một chút dò hỏi, Lư Cát Ngỗi không khỏi cảm khái, sau khi Hứa Phí nộp bài thi, ông ta vốn tưởng rằng chúng thí sinh sẽ lần lượt giải xong và nộp bài thi.

Lúc này mới biết được, ngoại trừ Hứa Phí ra, những người khác không có một người nào có thể phá giải toàn bộ câu đố trong thời gian quy định, ngay cả vị Giải Nguyên lang kia cũng không ngoại lệ.

Lô đại nhân cũng thoáng nhìn Chiêm Mộc Xuân một chút, vị Giải Nguyên lang này xếp hạng sau Hứa Phí, trong thời gian quy định chỉ phá giải được hai mươi ba câu đố, khiến cho ấn tượng của ông ta về gã có chút tì vết.

Trong số lục Khôi của kỳ thi Hương, chỉ có hai người tiến vào 6 hạng đầu của lần tỷ thí này.

Hỏi qua hai vị đại sư, thấy họ không có ý kiến gì, Lư Cát Ngỗi nhấc bút, đích thân phê duyệt thứ tự năm bài thi, sau khi bỏ bút xuống, thuận miệng cất tiếng gọi to, "Hoành khâu Hứa Phí đâu?"

Giọng điệu trong lời nói rất rõ ràng, cho thấy muốn trực tiếp nhìn xem đó rốt cuộc là nhân vật nào.

Địch Tàng và Ngư Kỳ cũng có mong đợi tương tự, hơn ba trăm người dùng thời gian một nén nhang, còn không bằng một mình Hứa Phí dùng thời gian nửa nén hương, thật sự là không so không biết, so rồi mới biết được chênh lệch quả thực quá lớn, tuy rằng đây chỉ là một trò đố bất chợt nghĩ ra, nhưng sự chênh lệch quá lớn này ở một mức độ nào đó có thể nói rõ một ít vấn đề, chân chính bộc lộ tài năng!

Trong tình cảnh này, bốn chữ 'Hoành Khâu Hứa Phí' do chính miệng Châu Mục đại nhân gọi lên ngay trước mặt mọi người, một đám thí sinh nghe tiếng gọi này mà trong lòng ước ao, còn có không ít người trong lòng chua xót.

Cũng có thể là ghen tỵ đến chết người.

Chúng thí sinh đều biết rõ, Châu Mục đại nhân có lẽ đã thật sự nhớ kỹ cái tên này, hiện tại, sau một tiếng gọi này, quan trường toàn bộ Liệt châu e rằng không người nào không biết Hoành Khâu Hứa Phí!

Giải Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân hơi cúi đầu, âu sầu buồn bã, Châu Mục đại nhân còn chưa từng lớn tiếng gọi gã ta như vậy.

Gã mơ hồ cảm thấy, mình dù là Khôi thủ thi Hương nhưng so với người được đích thân Châu Mục đại nhân ra đề thi và lựa chọn dường như thân sơ có khác biệt.

Bản thân Hứa Phí cũng kinh hãi, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình có thể được loại Đại quan biên giới quyền cao chức trọng như thế này của Cẩm quốc gọi tên ngay trước mặt mọi người. Gã thoáng giật mình rồi vội vàng đứng lên, cuống quýt chắp tay khom người, từ xa xa bái kiến, "Học sinh Hứa Phí tại."

Thí sinh dồn dập quay đầu nhìn tới, mọi người nhìn chằm chằm vào gã, Chủ quan chủ trì lớn tiếng nói: "Hứa Phí, Châu Mục đại nhân ban thưởng, còn không mau tới đây bái tạ?"

Hứa Phí có điểm luống cuống tay chân, vội vội vàng vàng đi tới.

Nhìn người đang hành lễ trước mắt, Lư Cát Ngỗi đối với hai vị đại sư ngồi hai bên cười ha hả, nói: "Người nhà người ta đi học đều trắng trắng trẻo trẻo, Hứa Phí này thì da đen, thư sinh mặt đen." Ông ta càng thêm có ấn tượng khắc sâu.

Hai vị đại sư cười cười.

Hứa Phí lập tức lắp bắp nói: "Học sinh, học sinh, thích múa đao vung kiếm, phơi nắng, phơi nắng đen."

"Ừm, thảo nào nhìn khỏe mạnh. Ngươi, không cần khẩn trương, không chê ngươi da đen, thân thể khỏe mạnh là chuyện tốt, có thân thể tốt mới có thể dốc sức càng tốt cho triều đình." Lư Cát Ngỗi cất một phen ca ngợi, sau đó cũng không tiếp tục nhiều lời, trước mặt mọi người, đích thân ban cho Hứa Phí phần thưởng đã hứa hẹn.

Một bình Điểm Yêu lộ Huyền cấp, Hứa Phí tiện tay cầm lấy, ba mươi cân Linh Mễ cho hết vào một túi, tiện tay cầm lấy vung lên, vác tại trên vai quay trở về chỗ.

Gã từ chối người khác hỗ trợ cầm giùm, đồ vật nặng mấy chục cân, gã tiện tay liền xách lên vai, chỉ là, phối hợp với bộ nho sam trên người thì trông có vẻ buồn cười.

Ba người Lô, Địch, Ngư nhìn nhau mỉm cười.

Nhìn thấy Hứa Phí đã đem phần thưởng trở về, Dữu Khánh cực kỳ vui mừng, trái tim nhỏ đập mạnh, nhưng vẫn phải kiềm chế, không thể để người khác biết rõ phần thưởng có liên quan với mình.

Trên đài vẫn còn tiếp tục trao giải, Chiêm Mộc Xuân xếp thứ hai cùng người xếp thứ ba cùng lên nhận thưởng. Châu Mục đại nhân đã lui ra phía sau, phần thưởng này đều do hai vị đại sư ban.

Sau khi ban thưởng hoàn tất, ba người Lư Cát Ngỗi liền rời đi.

Chủ quan chủ trì sai người công bố bài giải của sáu người đứng đầu ra, đồng thời thông báo với mọi người, nói mọi người nghỉ ngơi một chút, đến giờ cơm thì tất cả hãy đến 'Trầm Hương trai ' ăn cơm, Châu Mục đại nhân muốn đích thân thiết yến khoản đãi, coi như là để tiễn đưa các tài tử Liệt châu.

Đợi cho các quan viên có liên quan đều đã rời khỏi nơi đây, một đám thí sinh lập tức vọt tới trước sáu bài giải để xem kết quả cuối cùng, chủ yếu là muốn nhìn xem đáp án mà mình vắt hết óc nghĩ mãi không ra, rốt cuộc là gì.

Dữu Khánh ra hiệu ánh mắt với Hứa Phí, hai người thừa dịp này nhanh chóng rời đi.

Hứa Phí khiêng đồ vật, Dữu Khánh nhấc tay, vơ hết tất cả giấy nháp của mình và của Hứa Phí đem đi, hắn chính là muốn hủy thi diệt tích, không muốn lưu lại tai họa ngầm.

Chương 18: Phát tài rồi

Đứng trước sáu bài giải được công bố, sau khi mọi người tận mắt nhìn thấy kết quả, mới ý thức được chênh lệch với đệ nhất Hứa Phí lớn cỡ nào. Người ta dùng thời gian nửa nén hương phá giải hết

toàn bộ ba mươi đề, ngay cả đệ nhị danh Giải Nguyên lang muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp.

Có người cảm khái than thở, "Nửa nén hương thời gian phá giải toàn bộ câu đố, Hứa huynh quả thực rất nhanh trí a."

"Ai da !" Chợt có người đứng tại trước bài giải của Hứa Phí giậm chân đấm ngực, " Phạn' cắt một phần chẳng phải chính là 'Tháo' sao? Đơn giản như thế, vì sao ta lại không thể nghĩ ra chứ? Chỉ kém một đề ta liền tiến vào sáu người đầu rồi!" Dáng vẻ gã vô cùng ảo não.

"Đáp án 'Phạn' này, ta vừa xem qua câu đố liền giải được ngay." Có người cất tiếng.

Những lời nói như thế của những người không giành được thứ hạng đều bị mọi người xem như gió thoảng bên tai, nhiều nhất cũng chỉ coi như một âm thanh vang lên mà thôi. Không có ánh sáng tự nhiên sẽ không được nhìn đến, đó là bản chất con người, gã cũng không tiện nói thêm gì, dù sao thì gã không thể nộp bài thi trong thời gian một nén nhang.

"Vốn chỉ là một trò chơi giải đố do Ngư đại sư đưa ra mà thôi, giải đoán mấy câu đố chữ này không phải là học vấn chính thức, không thể đánh đồng với cuộc thi thực sự, mọi người không cần quá mức đặt nặng. Nếu bàn về bản lĩnh thật sự, vẫn phải nhìn vào kết quả lần thi Kinh này, núi non trùng điệp, vạn suối đua tranh, đó mới là nơi cho bọn ta thể hiện tài hoa chân chính."

Có người dùng loại lời nói này an ủi mọi người, hoặc là đang tự an ủi mình, cũng có ý hạ thấp đi lần giải đố chữ này, nhưng không dám nói Châu Mục đại nhân, chỉ dám nói là đề nghị của Ngư đại sư.

Người tiếp lời này rất ít, bởi vì khởi xướng lần tỷ thí này vẫn là dính dáng tới Châu Mục đại nhân.

Giải Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân không thốt tiếng nào, lặng lẽ xoay người rời đi, trong lòng phiền muộn không người nào để kể.

Sau khi giành vòng Nguyệt quế thi Hương, gã một mực được nâng lên mây xanh, trải qua lần này đã cảm nhận được cảm giác bị người đoạt lấy danh tiếng…

Không quan tâm những người khác tại bên trong học đường nghị luận thế nào, Dữu Khánh và Hứa Phí trước tiên chạy khỏi nơi này đã, ít nhất, Dữu Khánh là không quan tâm tới những thư sinh đó đánh giá thế nào, căn bản không phải người một đường, không tính đi cùng nhau, hắn chỉ quan tâm tới thứ mà Hứa Phí khiêng trên vai.

Dữu Khánh rất muốn giành lấy chúng, tự vác trên vai mình, nhưng cân nhắc đến vấn đề hiện thực, hắn không thể không kiềm chế, trong lòng khó chịu như bị mèo cào vậy.

Hai người song song đi mau, có cảm giác như dưới chân có gió.

Hứa Phí có tâm lý muốn thoát khỏi hiện trường gây án nhanh một chút, còn Dữu Khánh thì muốn nhanh chóng về phòng để ôm chầm lấy thu hoạch của mình, giá trị hơn một vạn lượng bạc a!

Dữu Khánh đời này còn chưa từng gặp được nhiều tiền như vậy, bất chợt phất nhanh, có thể tưởng tượng được tâm trạng thế nào.

Sau khi đã rời xa học đường, hai người theo bản năng nhìn quanh một vòng, không thấy người nào đuổi theo, xung quanh cũng không có ai, cả hai đồng thời quay đầu lại, giống như tâm hữu linh tê mắt đối mắt, gần như cùng lúc cất tiếng cười hắc hắc.

Ngay lập tức lại đồng loạt nín cười, vẫn là có tật giật mình.

Nhưng nhìn chung là đã dám nói chuyện rồi, Dữu Khánh nói: "Hứa huynh, để ngươi khiêng đồ giúp, ta thật xấu hổ. Không phải là ta muốn khiến ngươi mệt nhọc, mà ngay tại trước mắt công chúng dễ

khiến người ta hoài nghi." Hắn muốn đặc biệt nhắc nhở đối phương, đồ ngươi đang khiêng chính là của ta.

Hứa Phí: "Loại chuyện này cũng có thể nói đệ nhất liền đệ nhất, sự tự tin như vậy phải mạnh cỡ nào a? Sĩ Hành huynh, hiện tại ta đã phục ngươi rồi!" Trong giọng nói thể hiện rõ sự hưng phấn và kích động, hôm nay kiếm một khoản lớn, lần đầu tiên trong đời.

Dữu Khánh: "Giữa chúng ta không cần nói điều này, giúp đỡ cho nhau, theo như nhu cầu, ngươi lấy 'Danh', ta lấy 'Lợi'."

Hứa Phí biết rõ chỗ tốt mình nhận được không chỉ có như thế, đơn giản là phần thưởng lần này không phải của mình, kì thực gã vẫn là danh lợi cùng thu, đã có danh còn sợ không có lợi sao? Hiện tại gã nghĩ mà sợ là chuyện khác, "Sĩ Hành huynh, việc này nghìn vạn lần không thể tiết lộ ra ngoài nửa chữ nha. Lừa dối Châu Mục đại nhân không phải là trò đùa, sẽ chết người đó."

Dữu Khánh vui vẻ, biết sợ là tốt, đây là kết quả hắn muốn, dù cho về sau nhìn thấy A Sĩ Hành thật sự, có lẽ vị này cũng không dám lộ ra cái gì, đỡ mất công hắn phải nhắc nhở và hù dọa. "Hứa huynh lo lắng nhiều, loại chuyện này ta nào dám lộ ra. Ta là đồng mưu của Hứa huynh. Nếu bởi vì vậy mà Hứa huynh gặp nạn, ta cũng khó thoát tội. Tiết lộ ra việc này chẳng khác gì tự mình cắt đứt tiền đồ của mình. Từ giờ trở đi, ta sẽ quên việc này."

Đúng là lý lẽ này, Hứa Phí lập tức yên tâm không ít.

Hai người như cơn gió trở lại nơi ở, không để ý đến Trùng Nhi ra đón chào hỏi, cùng nhau chui vào trong phòng của Hứa Phí.

Đứng ở ngoài cửa, Trùng nhi kinh ngạc xoay người lại, trở vào trong phòng, nhìn thấy Hứa Phí ném một cái túi rầm xuống đất, kinh dị hỏi: "Công tử, ngài làm cái gì vậy?"

Hứa Phí không đáp, cũng không chờ Dữu Khánh mở miệng, trước hết đem bình Điểm Yêu lộ kia kín đáo đưa cho hắn.

Điểm Yêu lộ Huyền cấp giá trị vạn lượng cuối cùng đã tới tay, cuối cùng đã yên tâm, Dữu Khánh mặt mày rạng rỡ, vui vẻ giống như con chồn trộm được gà, hơi nhìn một chút rồi cất đồ vật vào trong người mình, vui mừng thở phù phù không ngừng.

Hứa Phí đá cái túi trên mặt đất một cái, "Thứ này không cần ta giữ giúp ngươi đi?"

Dữu Khánh ngừng cười, về vấn đề này, khi tại trường thi hắn đã có cân nhắc qua, lắc đầu nói: "Cứ đặt nó tại đây đi. Ta không có lí do hợp lý để lấy đi, dễ dàng khiến người ta suy nghĩ. Ta tin tưởng Hứa huynh, tạm thời cứ để chỗ ngươi là được rồi."

Trùng nhi nhìn nhìn hai bên, kinh nghi bất định, nghe không hiểu hai người đang nói gì.

Hứa Phí gật đầu, nghĩ lại thấy cũng đúng, Linh Mễ giá trị mấy nghìn lượng không có khả năng tùy tiện tặng cho người, nếu đối phương lấy đi mà để người khác thấy được thì quả thực dễ bị rước lấy hoài nghi, gã liền cười nói: "Được, vậy thì đặt ở đây đi, khắp nơi đều có thủ vệ, chắc không ai dám ăn trộm. Nhưng mà, Sĩ Hành huynh, đây là thứ tốt, ngươi phải mời khách nha, phải nấu một nồi ăn thử?"

Hơn vạn lượng giấu tại trong ngực, sức lực mười phần, sau khi đã kiếm lớn, Dữu Khánh trở nên phóng khoáng, "Được, bao no!"

Không mời khách là nói không thông, mình kiếm được khoản tài này, đối phương vừa có công lao vừa có khổ lao, mời người ta ăn một bữa cũng nên.

Đối với người luyện võ mà nói, Linh Mễ là thứ tốt, Hứa Phí cũng không khỏi hưng phấn, "Vậy tối nay để Trùng nhi nấu ăn thử?"

"Được!" Dữu Khánh đáp, vỗ vỗ vai gã, "Một chút nữa Châu Mục đại nhân thiết yến, ta về trước thu dọn một chút. Ngươi xử lý một chút thứ này đi." Hắn chỉ chỉ đống đồ cầm về đặt ở trên bàn, là đống giấy nháp đem về từ trường thi.

Hứa Phí trong lòng rùng mình, phát hiện thấy vị này làm loại chuyện này quả nhiên lưu loát, mình đã sơ sót, lúc này hiểu ý gật đầu.

Dữu Khánh cẩn thận mỗi bước đi, chính là vì Linh Mễ của mình.

Lên đến trên lầu, sau khi đã vào phòng mình, Dữu Khánh lập tức đóng cửa lại, móc bình Điểm Yêu lộ trong lòng ra, hai ba bước tung người nhào lên giường, ôm nó ở trong ngực lăn qua lăn lại, vô cùng sung sướng, thỉnh thoảng còn ôm bình nhỏ hôn lấy hôn để, hưng phấn đến nỗi mặt đỏ tới mang tai.

Quay đầu chuyển tay chính là một vạn lượng a, vừa ra núi liền phát một khoản tài lớn như vậy, đời này, đây là lần đầu tiên có được nhiều tiền như thế, thật sự quá hưng phấn, hứng phấn như trẻ nhỏ.

"Chuyến đi này không tệ a!"

Nghe tiếng đóng cửa, đang đem y phục đi phơi nắng, Trùng nhi quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Dữu Khánh xách theo cái bao và kiếm, nghênh ngang đi xuống lầu, rồi treo lên thẻ bài tên 'A Sĩ Hành' lên cửa căn phòng sát vách chủ tớ bọn họ, sau đó mở rộng cửa tiến vào, rõ ràng là muốn đổi phòng, xuống ở lại nơi này.

Trùng nhi vội chạy về phòng, mật báo cho công tử nhà mình biết.

Hứa Phí nghe tin, bước ra, đến phòng sát vách nhìn xem, hỏi lại hắn, thật đúng là dời đến phòng sát vách mình rồi.

Lí do của Dữu Khánh là để có thể quan tâm lẫn nhau.

Thực ra, nguyên nhân lớn nhất là vì Linh Mễ của mình đặt ở phòng sát vách, hắn cần thủ ở bên cạnh, nếu không cuộc sống hàng ngày khó an.

Lí do khác là, bây giờ hắn không cần phải lảng tránh Hứa Phí nữa, trốn cũng không có tác dụng, tiếp qua mấy năm, Hứa Phí vẫn có thể

vừa gặp liền nhận ra được hắn, dĩ nhiên là ấn tượng đã khắc quá sâu rồi.

Và như thề này cũng có thể kiếm chút thuận lợi, về sau, một số công việc lặt vặt, ví dụ như giặt rửa y phục gì gì đó, hắn dự định đều ném hết cho thư đồng của Hứa Phí đi làm.

Giờ cơm cũng đến rồi, Châu Mục đại nhân thiết yến, hai người phải sớm chạy đến.

Khi ra cửa, Dữu Khánh không quên dặn dò, "Trùng nhi, ngươi ở trong phòng không nên đi ra ngoài, ta sẽ đem cơm về cho ngươi."

Hắn rất sợ Linh Mễ của mình bị mất.

"Trùng nhi, trông nhà cho kỹ." Hứa Phí cũng căn dặn một câu.

Trùng nhi chỉ có thể gật đầu đồng ý, nhìn theo hai vị công tử đi dự tiệc, trong lòng y nguyên kinh nghi.

Hứa Phí đã nói cho hắn biết, đồ vật trong túi đó là Linh Mễ, dù sao đến tối còn phải nói hắn nấu ăn.

Linh Mễ là thứ rất đắt tiền, huống hồ còn một lần lấy được nhiều như vậy, Trùng nhi tự nhiên sẽ hỏi từ đâu mà có, Hứa Phí nói hắn không nên hỏi nhiều, cũng không thể kể tình hình thực tế.

Đến Trầm Hương trai không bao lâu, Dữu Khánh liền tự giác rời khỏi Hứa Phí, một mình co tại một góc không thu hút.

Không còn cách nào, sau một trận trò chơi văn tự, nơi đây có ai mà không nhận biết Hoành Khâu Hứa Phí? Rất nhiều người chủ động muốn làm quen với Hứa Phí, đứng ở bên cạnh Hứa Phí quả thực quá mức dễ gây chú ý.

Khi tiệc chiêu đãi bắt đầu, Hứa Phí lại lần nữa nổi bật lên giữa mọi người, có quan viên tiến tới bắt chuyện, đã sắp xếp chỗ ngồi cho

Hứa Phí ở phía trên, sắp xếp tại vị trí gần Châu Mục đại nhân, đối diện với Hứa Phí chính là Giải Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân.

Mấy tài tử phong lưu, một trận thịnh yến cười nói, một trận hành động a dua hư tình giả ý.

Sau yến, đám người Lư Cát Ngỗi trực tiếp rời khỏi học viện, Liệt châu có rất nhiều quân chính yếu vụ phải xử lý, Châu Mục đại nhân có thể tốn non nửa ngày tại nơi đây đã là khai ân rồi.

Quay đầu trở về, dời đến ở lại phòng sát vách Hứa Phí, Dữu Khánh có chút bối rối, cũng có chút hối hận về việc này.

Lúc trước luôn luôn lạnh lùng vắng vẻ, 'nhà' Hứa Phí đột nhiên trở nên náo nhiệt, động tĩnh tiếp đãi tân khách bạn bè, chuyện trò vui vẻ rôm rả, thậm chí còn có người đánh đàn trợ hứng, đủ các loại âm thanh vang lên bên phòng sát vách, náo nhiệt đến mức Dữu Khánh trốn ở trong phòng cũng không được bình an.

Đang lúc buồn chán ôm đầu nằm ở trên giường, gác chân nhìn bóng cây loang lổ đung đưa trên giấy cửa sổ, ngoài cửa chợt vang lên giọng nói có chút quen tai, Dữu Khánh chậm rãi ngồi dậy.

"Di, A Sĩ Hành?"

"Thì ra dời đến ở lại phòng sát vách Hứa huynh rồi."

"Nói vậy, là đã rất quen thuộc với Hứa huynh rồi."

Ngay sau đó, có tiếng gõ cửa thình thịch vang lên, có người gọi: "Sĩ Hành huynh."

Dữu Khánh đại khái đã đoán được là ai, bất đắc dĩ đi ra mở cửa, tại cửa vào đứng bốn người, không đoán sai, chính là bốn vị lúc trước ép hắn nhường phòng cho Giải Nguyên lang, Tô Ứng Thao, Phòng Văn Hiển, Trương Mãn Cừ và Phan Văn Thanh.

Lúc này, Dữu Khánh cảm thấy buồn bực, thầm nghĩ, bốn tên cháu chắt này làm sao có vẻ quan hệ mật thiết như thế, đi đâu cũng có nhau, sẽ không phải là muốn gia gia ta nhường phòng nữa đi?

Sau khi song phương chào nhau xong, Dữu Khánh chặn tại cửa vào hỏi: "Có việc?"

Tô Ứng Thao cười ha hả nói: "Sĩ Hành huynh, không có việc gì thì không thể tới thăm ngươi sao?" Nói xong rồi không mời tự vào, nghiêng người bước vào trong phòng.

Cảm giác đó giống như là, có thể tới chủ động thăm, đã là rất cho ngươi mặt mũi.

Chương 19: Một nồi lớn

Dữu Khánh lại không tiện cưỡng ép đuổi đi, đành phải để cho mấy vị này đi vào.

Hắn không muốn cùng bốn tên gia hỏa này thâm giao, hắn lấy miếng khăn mặt làm ướt chà lau đồ đạc trong phòng, hi vọng bốn kẻ kia nhìn thấy hắn bận rộn, không rảnh bắt chuyện với bọn họ.

Bốn người lại không ngốc, ngươi một câu ta một câu nói chuyện tào lao một hồi, sau đó nhìn ra Dữu Khánh không muốn tiếp đãi, đều có phần lúng túng.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, sau đó Phòng Văn Hiển mượn cớ nói: "Sĩ Hành huynh, bên Hứa huynh ở sát vách rất náo nhiệt, có muốn cùng nhau đi qua tham gia náo nhiệt một chút hay không?" Chỉ chờ đối phương cự tuyệt, sau đó bốn người liền thuận lý thành chương mà cáo từ rồi.

Đưa lưng về mấy người chà lau bàn, Dữu Khánh quả nhiên cự tuyệt, "Sơn dã hương dân, làm không được bộ dáng như các ngươi vậy. Ta

liền không tham gia náo nhiệt rồi, các ngươi xin cứ tự nhiên.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt bốn người lập tức đại biến, thần sắc đều là trở nên rất khó nhìn.

Cái gì gọi là ‘Bộ dáng như các ngươi’?

Vì Chiêm Mộc Xuân dọn ra một gian phòng, nói là giữa các thí sinh giúp đỡ cho nhau, kỳ thực thì sao chứ? Bốn người đương nhiên biết rõ mình là đang bợ đỡ Giải Nguyên lang.

Lần này chạy đến nơi đây, nói là tới kết bạn với Hứa Phí, kỳ thực thì sao chứ? Bốn người đương nhiên biết là bởi vì nhìn thấy Hứa Phí được Châu Mục đại nhân ưu ái, nhìn ra một số khả năng tốt đẹp của Hứa Phí tại Liệt châu trong tương lai, bản thân giấu giếm một chút lòng nịnh bợ.

Ngoại nhân đều không ngốc, đều có thể nhìn ra được, toàn bộ lí do nói cho người khác nghe kỳ thực đều là tự an ủi bản thân.

Có một số việc đối với chút người mà nói, là rất mẫn cảm, có thể làm không thể nói, có thể nhìn thấu không thể nói trắng ra, như vậy mọi người là có thể tường an vô sự.

Một khi nói trắng ra rồi, vậy chính là vô cùng nhục nhã, sẽ thẹn quá thành giận, thề không lưỡng lập!

Kỳ thực Dữu Khánh không muốn trêu chọc bọn họ, lời nói ra chính là muốn duy trì khoảng cách, không có ý gì khác.

Nhưng mà người nói vô ý, người nghe cố tình.

Bốn người nhận định Dữu Khánh chính là đang châm biếm bọn họ, bởi vì có chuyện chiếm gian phòng trước đây, cho rằng Dữu Khánh khẳng định từ lâu đã bất mãn bọn họ.

Nên bởi vì một câu Dữu Khánh thuận miệng nói ra liền làm cho có người mặt nghẹn đỏ.

Vẫn đang chà lau đồ đạc, Dữu Khánh đột nhiên cảm thấy bầu không khí có chút không đúng, nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt bốn người nhìn về phía mình có một loại cảm giác gọi là oán hận, ngay tại chỗ sửng sốt, có chuyện gì? Làm như muốn ăn hắn vậy.

Mắng chửi người không mang theo chữ thô tục, còn giả ngu? Cuối cùng có người không nín được rồi, Trương Mãn Cừ hừ lạnh một tiếng, "Trái lại thật chịu khó lau chùi, nhìn một ít bụi, gian phòng này e rằng đã có nhiều ngày không có người ở rồi đi, ngươi chỉ sợ cũng là vừa mới dời tới đây đi?"

Dữu Khánh trong lòng bất ngờ, phát hiện đám người đọc sách này khả năng nhận biết vẫn là rất mạnh a, vậy mà vừa nhìn liền nhận ra hắn là vừa dời tới đây.

Công việc quét dọn này, hắn vốn đang định gọi thư đồng của Hứa Phí tới làm, hiện tại phái bên Hứa Phí tạm thời bận rộn quá không lại đây được mà thôi.

Lời Trương Mãn Cừ nhắc nhở những người khác.

Phan Văn Thanh lúc này nói châm chọc, "Thì ra là mặt hàng lắc đuôi mừng, chỗ nào thịt thơm thì luồn đi tới phía đó, giả bộ làm gì?"

Có ý gì? Dữu Khánh nhíu mày.

Tô Ứng Thao xùy một tiếng, "Có chút người miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, kì thực đầy mình dơ bẩn xấu xa. Lấy lòng tiểu nhân độ bụng quân tử. Mà thôi, cái loại này không đến qua lại cũng được, tránh cho hứng một thân thối, chúng ta đi." Phất tay áo mà đi, tự xưng là phong độ.

Mấy người cũng đều đi theo, phất tay áo rời đi.

Sau khi ra cửa, thiếu một chút va vào người, Phòng Văn Hiển còn phì một ngụm nước bọt, "Còn giả bộ thuần khiết làm gì!"

Thiếu một chút bị va đụng, thư đồng Trùng nhi ngẩn người, nhìn nhìn gian phòng mấy người vừa đi ra, lại nhìn bộ dạng mấy người không cao hứng rời đi, ý thức được là đang mắng người nào.

Nhưng chuyện này không phải hắn quan tâm, hiện tại khách nhiều, hắn còn phải múc nước châm trà, bước nhanh hướng đi về phía giếng nước.

Múc lên một thùng nước giếng, dốc đổ vào trong thùng, bỏ dây thừng xuống, vừa quay đầu lại, Trùng nhi lại ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Dữu Khánh lại xách bao đồ và kiếm đi ra, thẻ bài treo trên cửa vào bị lấy xuống, rời đi, lại đi lên lầu, lại treo thẻ bài lên cửa gian phòng cũ, đã trở về gian phòng ở lại lúc trước rồi.

Hắn có phần bị bốn tên gia hỏa kia mắng cho ngây người rồi, một lúc lâu sau mới ngẫm ra được là chuyện gì xảy ra, có thể là lời mình nói đã kích thích đến mấy tên gia hỏa kia.

Hắn vừa bực mình vừa buồn cười, đổi là tại nơi khác, dám mắng lão tử là cẩu, không đùa chết cũng phải bị đánh một trận để xả giận.

Nhưng mà nơi này cao thủ không ít, lại thêm cần suy nghị cho A Sĩ Hành, không thể rước chuyện vào người.

Mà thôi, hắn cũng không muốn đi giải thích cái gì, mới phát một khoản tài, tâm tình tốt, đại nhân có đại lượng, không chấp nhặt với bốn tên tôn tử kia rồi.

Không thể trêu vào, phải tránh đi, phía bên Hứa Phí này thật sự là quá náo nhiệt, hắn ở bên cạnh có phần giấu không được, dứt khoát thu dọn đồ đạc trở về lại gian phòng cũ.

Hắn thu dọn cũng thuận lợi, vốn không mang đồ vật gì nhiều, tùy tiện nhét vào trong bao chính là toàn bộ gia sản.

Đôi mắt Trùng Nhi vụt sáng, mắt mở trừng trừng nhìn Dữu Khánh tiến vào gian phòng lúc trước, cửa đóng lại không còn thấy bóng người.

Lúc trước hắn còn không biết công tử nhà mình từ đâu có nhiều Linh Mễ như vậy, cũng không biết Hứa Phí kín đáo đưa cho Dữu Khánh cái bình nhỏ kia là cái gì, về sau không ngừng có khách nhân chạy tới khen tặng và tán dương, hắn muốn không biết cũng khó.

Lúc này mới biết công tử nhà mình vậy mà lại lấy được cái gì mà đố chữ đệ nhất, ngay cả Giải Nguyên lang mấy người thi Hương lục Khôi đều bị công tử nhà mình dễ dàng vượt qua.

Then chốt là ở nơi đây không có người nào càng lý giải công tử nhà mình hơn chính hắn, trình độ Hứa Phí như thế nào hắn nhiều ít biết rõ một chút, khóa thi Hương này có thể trúng cử nhân đã là đụng được đại vận, còn thế nào được trò chơi đố chữ, nói cái gì mà Hứa Phí một người có thể độc ép hơn ba trăm danh cử nhân, thậm chí ngay cả đám người Giải Nguyên lang cũng cam bái hạ phong, hắn nghe thế nào đều cảm giác như là đang nằm mơ, chuyện như vậy còn là chuyện Hứa công tử nhà mình sao? Là thực sự đang kể chuyện công tử nhà mình sao?

Huyền cấp Điểm Yêu lộ đưa cho Sĩ Hành công tử, việc sử dụng ba mươi cân Linh Mễ cũng phải nhìn sắc mặt Sĩ Hành công tử, lại thêm công tử nhà mình cùng Sĩ Hành công tử đột nhiên quan hệ trở nên thân mật, hắn mơ hồ đoán được công tử nhà mình là làm sao có được danh đệ nhất kia, mặc dù không rõ ràng lắm quá trình như thế nào.

Bây giờ công tử nhà mình khách quý chật nhà, Sĩ Hành công tử lại bị người mắng lặng lẽ co mình trong góc, đem so sánh hai người một cái liền thấy được lòng người ấm lạnh, theo trong ánh mắt hắn có thể nhìn ra được cảm xúc, tâm tình hắn có chút phức tạp.

Có một số việc hắn không thể nói ra lời, cũng không tới phiên hắn nói cái gì, trong phòng còn có công việc chờ hắn trở về làm, chỉ có thể nhấc thùng nước lên bước nhanh trở về phòng.

Tới thời điểm cơm tối, gian phòng Hứa Phí cuối cùng trở nên an tĩnh lại, Hứa Phí bị người kéo đi uống rượu rồi.

Uống rượu xong trở về, gian phòng Hứa Phí lại dần dần trở nên náo nhiệt.

Thẳng đến đêm khuya, dưới lầu mới dần dần yên tĩnh, mới triệt để yên tĩnh trở lại.

Không bao lâu sau, lại mơ hồ truyền đến tiếng bước chân đi lên lầu, tiếng bước chân mãi cho đến ngoài gian phòng Dữu Khánh, truyền đến tiếng Hứa Phí gõ cửa, "Sĩ Hành huynh."

Dữu Khánh đi tới mở cửa, để hắn tiến vào.

Lại không đốt đèn, Hứa Phí sờ soạng tiến vào có phần không quen, "Nghe Trùng nhi nói, có người chạy đến phòng ngươi nói năng lỗ mãng, ngươi mới lại dời về đây?"

Dữu Khánh đẩy cửa sổ ra, mượn chút ánh trăng rọi vào, nửa nằm tựa bệ cửa sổ, "Không liên quan tới mấy con chó sủa nhăng, chỉ là sát vách quá náo nhiệt, ta bị làm ầm ĩ chịu không nổi, đành phải trở về cho thanh tịnh. Ta nói, lúc trước không người nào phản ứng tới ngươi, bây giờ đột nhiên đều tiếp cận nịnh nọt kề ngươi, ngươi là thật sự không biết nguyên nhân hay là giả không biết? Một đám tiểu nhân hợm hĩnh nịnh bợ, ngươi thật sự có kiên trì ứng phó."

"Ai lại có thể không hợm hĩnh nịnh bợ?" Hứa Phí buông tiếng thở dài, đi tới một bên, sóng vai nằm tựa bệ cửa sổ với hắn, "Sĩ Hành huynh, ta không thể so với ngươi, không như ngươi phóng khoáng cởi mở xem thanh danh như cặn bã, cũng không như ngươi có quyết tâm kiên nhẫn thi đậu Tiến sĩ. Ta là một tục nhân, sau lần kinh thí này liền sẽ trở về Liệt châu mưu tìm công việc. Ta mặc dù hướng tới

giang hồ khoái ý, nhưng lại không dám trái với mong đợi tha thiết làm rạng rỡ tổ tông của người nhà, về sau là phải nghĩ hết biện pháp lăn lộn tại Liệt châu quan trường.

Ta đương nhiên biết rõ bọn họ là tiểu nhân hợm hĩnh, ta cũng không thích bọn họ, lại càng không muốn dối trá ứng phó. Nhưng những người này về sau đại đa số đều sẽ giống như ta, đều sẽ về Liệt châu mưu tìm công việc, gặp gỡ tương lai như thế nào không ai nói rõ được, nói không chừng còn sẽ gặp nhau trong quan trường. Sĩ Hành huynh, ta là không thích bọn họ, nhưng ta cũng không có thể làm ra một đống cừu nhân cho mình tại Liệt châu, ngươi nói sao?"

Lời tuy có lý, nhưng nghe xong liền biết không phải người một đường, Dữu Khánh mỉm cười, "Được rồi, ta chỉ là nói vậy thôi, ngươi làm việc ngươi, không cần phải xen vào ta, cũng ảnh hưởng không được ta cái gì."

Hứa Phí cũng cười, "Liền biết ngươi sẽ không ngủ sớm, ta đêm nay thế nhưng là giữ bụng a, Trùng nhi đem Linh Mễ cho vào nồi nấu rồi, phỏng chừng đã sắp chín, chúng ta đi xuống chờ đi." Nơi đây mỗi tòa nhà đều có phòng bếp, vốn là để cho học sinh học viện sử dụng tạm thời.

Dữu Khánh vui vẻ cùng đi xuống lầu, ngồi ở trong phòng Hứa Phí uống trà nói chuyện phiếm chờ đến lúc ăn.

Cứ như vậy chờ một hồi, thân thể nhỏ gầy của Trùng nhi từ bên ngoài lắc lư bưng một cái nồi lớn tiến vào, sau khi phí sức đặt nồi lớn xuống, Trùng nhi lại nhanh chóng đem đồ ăn sáng lấy từ Trầm Hương trai về lấy ra. Hứa Phí nhanh đói, có thói quen ăn khuya, tương tự, ăn sáng bình thường đều phải chuẩn bị.

Sau đó lại lấy ra hai bộ bát đũa, ngay lập tức mở nắp nồi, xới cơm cho hai vị công tử.

Nắp nồi vừa mở ra, Dữu Khánh nhìn vào trong nồi cơm nóng hôi hổi, lập tức mắt trợn tròn, gắt gao nhìn chằm chằm Linh Mễ đã nấu chín

trong nồi, hai tròng mắt thiếu một chút lồi cả ra.

Một nồi lớn Linh Mễ, Linh Mễ màu tím trong như thủy tinh, hương thơm thoang thoảng thấm vào gan ruột.

Cần phải cường điệu chính là một nồi lớn!

Người tới là khách, Hứa Phí ra hiệu ưu tiên cho khách trước, Trùng nhi trước tiên đem bát cơm Linh mễ đã xới xong đặt ở trước mặt Dữu Khánh, muốn thu tay về lại không thể thu về được.

Chỉ vì một tay Dữu Khánh đã nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn của hắn, Trùng nhi vô ý thức run rẩy một cái, dùng sức rút cánh tay lại, nhưng không thể rút về được.

Hứa Phí kinh ngạc, "Sĩ Hành huynh, thế nào rồi?"

Dữu Khánh không để ý tới hắn, nhìn chằm chằm Trùng nhi run giọng hỏi: "Trùng nhi, ngươi đem toàn bộ Linh Mễ đều nấu rồi?"

Trùng nhi lắc đầu: "Không có, chỉ nấu mười túi."

"Mười cân?" Môi Dữu Khánh hơi run rẩy, "Ngươi điên rồi đi, nấu nhiều như vậy?"

Trùng nhi thương cảm hề hề, yếu yếu nói: "Công tử ngài đã nói là bao no."

Dữu Khánh thất thanh: "Bao no? Ngươi đây là định quản luôn cả bao no ngày mai hay sao?"

Trùng nhi vội nói: "Công tử nhà ta lượng cơm rất lớn, bình thường một bữa phải ăn sáu cân thịt thêm năm cân cơm, phải ăn số lượng như vậy trở lên mới có thể tính là no. Người ăn nhiều, lại không có đồ ăn gì, Linh Mễ quá đắt, ta không dám nấu nhiều, chỉ nấu mười cân…" Vừa nói vừa uất ức mà cúi đầu.

Ngụ ý rất đơn giản, cũng không có nấu theo sức ăn của công tử nhà hắn, đã là tiết kiệm mà nấu ít đi.

"Ngươi…" Dữu Khánh cầm lấy cổ tay hắn bi phẫn nói: "Đây là Linh Mễ a, ngươi thật đúng là xem nó như là cơm gạo bình thường để nấu sao?"

Trùng nhi đã minh bạch mình phạm phải sai lầm, cắn chặt môi, nước mắt lưng tròng, lại biết rõ mình đền không nổi, không biết nên như thế nào cho phải.

Chương 20: Xuất phát

Hứa Phí kịp phản ứng lại, nhìn chằm chằm vào nồi lớn Linh Mễ này, cũng có phần kinh ngạc đến mức ngây ngẩn cả người, cũng đã biết được là mình sơ sót, Trùng nhi không biết những thứ này, là bởi gã đã quên nhắc nhở.

Then chốt là bình thường gã cũng không quan tâm tới việc nấu nướng, cũng không cần phải dặn dò gì để Trùng nhi nấu ăn, từ trước đến nay Trùng Nhi đều đảm bảo cho gã ăn no, vì vậy chuyện cứ xảy ra như vậy.

Hứa Phí gãi gãi đầu, lúng túng nói: "Sĩ Hành huynh, việc này thật đúng là không trách được Trùng nhi…"

"Ngừng!" Dữu Khánh nhấc tay, cũng thả tay Trùng nhi ra, bàn tay chậm rãi đè lên ngực mình, cảm thấy tim co thắt, là thực sự rất đau lòng.

Đem sư huynh của mình đánh một trận mới đoạt được mấy đồng bạc? Tên thư đồng nho nhỏ này, một nghìn lượng bạc liền tùy tùy tiện tiện đem chúng hầm hết rồi, nếu để cho ba vị sư huynh biết rõ

chuyện này thì làm sao chịu cho nổi? Nhưng hắn vậy mà không thể nói lý lẽ được.

Ai bảo mình quản không được cái miệng mình, nói cái gì mà 'Bao no', hắn đã quên Hứa Phí là luyện ngoại công, có dáng vẻ là người khổ luyện ngạnh công, loại người này thường thường có sức ăn rất lớn, cần phải ăn nhiều, ăn no để bù đáp cho sự tiêu hao trong cơ thể, thuộc về loại người ngồi vào tửu điếm, tiện tay vỗ bàn là có thể yêu cầu mấy cân thịt, mấy cân rượu.

Mình làm sao lại phạm phải loại sai lầm cấp thấp này cơ chứ?

Hắn chỉ có thể tự an ủi mình, ngựa cũng có lúc vấp ngã, nhất thời thân tại trong giang hồ, bị thân phận là thí sinh đi thi của đối phương làm che mắt, mà tính quá sai rồi!

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Dữu Khánh vung tay lên, vô cùng bi phẫn nói: "Ăn, ra sức ăn cho ta, ăn cho thật no. Từ nay về sau không cho phép người nào nhắc với ta về việc này, một chữ cũng không cho phép nhắc tới, nếu không đừng trách lão tử trở mặt!" Dứt lời hắn ôm lấy bát cơm xùm xụp cuồng ăn.

Hắn không rõ, làm sao mỗi lần nấu Linh Mễ liền gặp chuyện không may, lần trước khiến người bị thương, lúc này lại hung hăng phá tài.

Trùng nhi lau lau nước mắt, nức nở nói: "Công tử, có thể để lại một chút đến ngày mai, ngày mai ta hâm nóng lại còn có thể ăn được."

Đang nuốt ngấu nghiến, Dữu Khánh thiếu một chút bị nghẹn chết, ngẩng đầu rướn cổ mắt trợn trắng, tự mình vỗ mạnh vào ngực mấy quyền mới thở được, quay đầu lại lập tức tìm nước uống.

Hứa Phí cũng dở khóc dở cười, "Trùng nhi, đây là Linh Mễ, không phải gạo trắng. Linh Mễ quý trọng ở điểm nó có ẩn chứa linh khí, mặt ngoài có một tầng màng mỏng phong kín linh khí lại, một khi đun sôi căng vỡ ra, liền không giữ lại được linh khí nữa, sẽ chậm rãi

mất đi. Cho nên sau khi đun sôi thì không thể để lâu, cần phải ăn hết trong thời gian nhất định, nếu không sẽ bị uổng phí."

Gã cũng từng có ăn Linh Mễ, nhưng cũng chỉ là ăn qua một chút mà thôi, bình thường ăn là ăn không nổi.

Người tu hành võ đạo đều biết rõ chỗ tốt khi dùng Linh Mễ để ăn, nhưng bao nhiêu người đều bị chắn lại bên ngoài bởi cánh cửa 'Ăn không nổi' này.

Nhà Hứa Phí tại một tiểu địa phương coi như là loại nhà có tiền, nhưng mức độ có tiền hình dung như thế nào chứ? Có thể làm một phép so sánh.

Nhà người bình thường, mười hai bạc đủ người một nhà ăn nửa năm.

Sản nghiệp nhà gã thì thuộc về loại một tháng kiếm mấy trăm lượng là không thành vấn đề, được tính là một nhà tiểu phú.

Cho nên, ngẫu nhiên nếm chút món ngon còn có thể, muốn đem Linh Mễ làm cơm ăn là chuyện không có khả năng, loại chuyện một bữa ăn ngốn hết hơn một nghìn lượng bạc như trước mắt là càng không thể có.

"Phí lời làm gì, ăn!" Dữu Khánh nuốt không xuống được một ngụm oán khí, lại rống lên một câu.

Hứa Phí nhận ra được hắn đang uất nghẹn, cười hắc hắc, cũng không khách khí gì nữa, dốc sức ăn.

Trùng Nhi vừa gạt lệ vừa ở một bên bới thêm cơm cho hai người.

Ăn càng nhiều càng có thể lỗ ít đi một chút, Dữu Khánh giữ suy nghĩ này để nỗ lực ăn.

Nhưng mà sức ăn thật sự là không được, người muốn ganh đua là không sai, nhưng cái bụng lại không chịu ganh đua, sau khi ăn được mấy chén liền no rồi, no căng bụng, cơm đã dồn lên đến cổ họng luôn rồi, thật sự là ăn không vô nổi nữa.

Hắn là muốn lỗ ít đi một chút, nhưng cũng không thể khiến cho mình no căng bể bụng, không thể không dừng lại, chỉ có thể nhìn Hứa Phí ngồi đó ăn như biển ăn.

Càng nhìn càng giận, không muốn nhìn Hứa Phí một mình chiếm đại tiện nghi, lại thêm nhìn thấy Trùng nhi ở một bên dáng vẻ rất thương cảm, Dữu Khánh liền bức Trùng nhi cùng ăn.

Trùng nhi tự nhiên không dám, kết quả bị Dữu Khánh nổi giận đe dọa một hồi, Hứa Phí cũng bảo Trùng nhi việc đã lỡ rồi, làm theo cho ổn thoả, lúc này Trùng nhi mới miễn cưỡng lấy ăn.

Trùng nhi định tùy tiện ăn một chút, nhưng Dữu Khánh lại cưỡng ép bức hắn ăn ba bát.

Còn lại, hơn một nửa, tất cả đều được Hứa Phí thoải mái cất vào bao tử mình, nhìn gã vỗ vỗ bụng dáng vẻ có phần tiếc nuối, rõ ràng còn chưa có ăn no.

Dữu Khánh hai tay ôm lấy cái bụng no căng, mang theo niềm đau không thể tả đi trở về phòng…

Một buổi sáng khí trời sáng sủa, bảy mươi chiếc xe ngựa, hơn một nghìn nhân viên hộ vệ, đây chính là đội hình Liệt châu hộ tống thí sinh vào kinh thành.

Ba trăm mười tám thí sinh cứ như vậy rời khỏi học viện tạm trú, một đoàn người trùng trùng điệp điệp rời đi Liệt châu phủ thành.

Ra khỏi thành, mấy chục người ngựa ở phía trước mở đường, các nhân viên, đội ngũ đi đường trong vòng ba dặm phía trước đều bị

xua đuổi rời khỏi quan đạo tìm địa phương lảng tránh, đợi cho đội ngũ xuất hành đi qua rồi mới có thể tiếp tục khởi hành.

Trong bảy mươi chiếc xe ngựa, có bốn mươi chiếc là dành cho thí sinh ngồi.

Một chiếc xe ngựa ngồi tám gã thí sinh, ngồi theo cách thức ba ba hai, hai bên mỗi bên ngồi ba người, một đầu ngồi hai người.

Tuy rằng có vẻ chật chội, nhưng tương đối mà nói thì đã rất không tệ rồi, dù sao dọc theo đường đi đều có xe ngựa thay cho đi bộ.

Cũng không có khả năng mỗi một thí sinh đều được bố trí một chiếc xe ngựa riêng, nếu dùng hơn ba trăm chiếc xe ngựa thì đoàn xe phải kéo dài đến bao nhiêu, trên con đường tiến tới, phải phái ra bao nhiêu người hộ tống mới đủ?

Vì vậy, sắp xếp bảy mươi chiếc xe ngựa, đó cũng là lựa chọn tốt nhất sau khi tổng hợp các phương diện và tiến hành tính toán chặt chẽ.

So với hơn hai trăm tên thư đồng đi theo, đội ngũ hộ tống chỉ cho bọn họ mười chiếc xe ngựa, hơn hai trăm người dồn đống vào mười chiếc xe ngựa hoàn toàn là không có khả năng dồn vào được, huống hồ hành lý của các thí sinh đều do bọn họ gánh vác.

Tác dụng chủ yếu của mười chiếc xe ngựa chính là chứa hành lý của thí sinh, thư đồng đi theo thì thay phiên nhau lên xe nghỉ ngơi, đa số thời gian đều là đi bộ theo sau xe ngựa. Hơn một nghìn tên quan binh hộ tống, đa số cũng chỉ có thể đi bộ, bọn họ chỉ là thư đồng thì có thể oán hận gì được chứ.

Dữu Khánh không thể ngồi chung một chiếc xe với Hứa Phí, hắn nhìn thấy Hứa Phí lại bị bốn tên gia hỏa đi đâu cũng có nhau kia kéo vào trong xe.

Bảy người cùng chung xe với mình, Dữu Khánh không nhận biết người nào, cũng không muốn giao du cùng những người này, hắn bày ra bộ dạng lạnh lùng, tận lực duy trì khoảng cách cùng những người chung xe. Tai nghe bảy người nho nhã đàm tiếu, cũng không biết những người này có biết chuyện có yêu nghiệt sẽ hạ sát thủ với thí sinh hay không, bản thân hắn vẫn âm thầm duy trì cảnh giác, quay đầu quan sát đến động tĩnh bên ngoài.

Trong Đội ngũ hộ tống có hơn trăm người mặc áo choàng áo khoác màu xám, nhìn liền biết là người của Ti Nam phủ. Dữu Khánh lần này xem như đã tiếp xúc gần trong gang tấc rồi.

Từ Giác Ninh và Đường Bố Lan cũng đổi mặc y phục như vậy xen lẫn trong đội ngũ. Dữu Khánh nhìn thấy được bọn họ, bọn họ không chú ý tới Dữu Khánh.

Thu hút Dữu Khánh nhất chính là một ít cung tiễn thủ cùng đi theo. Những cung tiễn thủ này vác cây cung bằng kim loại mờ đen kịt không phản quang, nếu như không đoán sai mà nói, hẳn phải là 'Mặc Ảnh cung', một loại cường cung mà nếu tu vi không bước vào Chân Võ cảnh giới thì căn bản kéo không ra, một khi kéo ra, lực xuyên thấu của mũi tên cực kinh người, xuyên bia vỡ đá cũng không thành vấn đề.

Có thể đem 'Mặc Ảnh cung' sử dụng thành thạo trên cơ bản chỉ có một loại người, Đại Tiễn sư!

Số người gánh vác Mặc Ảnh cung, chỉ dựa vào Dữu Khánh tạm thời tại bên trong xe quan sát thấy, thì có mười mấy người.

Sau khi đội ngũ xuất phát, ban ngày đi đường không ngừng, nếu không có tình huống đặc thù thì nhất định cần phải tại trong ngày đó chạy tới thành trấn chỉ định kế tiếp. Chỉ vì số lượng đoàn người quá nhiều, dịch trạm bình thường dọc đường là không có năng lực tiếp đãi, chí ít là không thể thỏa mãn được nhu cầu dừng ở thấp nhất.

Trạm dịch chỉ phụ trách cung cấp nước cho đội ngũ, hoặc là sửa chữa hoặc thay đổi xe ngựa cá biệt nào đó bị xuất hiện vấn đề.

Bữa trưa giống nhau đều là ăn lương khô, khi chạy tới thành trấn chỉ định mới có thức ăn nóng hổi và nơi nghỉ ngơi tương ứng.

Tới địa điểm chỉ định, ăn xong cơm tối, đi nghỉ ngơi, tỉnh dậy ăn điểm tâm rồi xuất phát, bữa trưa lại là lương khô, cứ tuần hoàn như vậy, thời gian kéo dài đến hai ba tháng, mãi cho đến khi đến được kinh thành mới kết thúc. Đừng thấy có xe ngựa, kỳ thực chính là tốc độ đi bộ.

Ngày đầu tiên, bởi vì đích đến thứ nhất gần với châu phủ, tại trước khi trời chạng vạng tối thì đội ngũ đã đến nơi.

Là quân doanh của một thị trấn, lâm thời dọn trống nhường cho đội ngũ đi thi sử dụng dừng chân.

Quân doanh vốn đóng quân một nghìn người, đột nhiên tới một nghìn bảy tám trăm người, lập tức có vẻ chật chội, cũng may đất trống nhiều.

Xuống xe ngựa, khi Dữu Khánh kiểm tra bốn phía, con mắt đột nhiên co lại, nhìn thấy bên trong một chiếc xe ngựa đi xuống một lão đầu tóc hoa râm, cũng là một cung tiễn thủ, vác trên người chính là một thanh Mộc cung có cánh cung vặn vẹo như rễ cây, màu sắc cháy sém, mặt ngoài có nhiều vòng tròn ngân sắc nằm rải rác, giống như từng con mắt lớn nhỏ không giống nhau.

Nếu như không có đoán sai thì đó hẳn chính là 'Cầu Long cung', nghe nói là rễ của một loại cây sinh trưởng tại vách núi đá, nước lửa bất xâm, vạn năm bất hủ, sau khi trải qua đặc thù luyện chế mới có thể trở thành cánh cung của Cầu Long cung, là cường cung do Huyền cấp Đại Tiễn sư sử dụng.

Lại nhìn lão già cung thủ bước xuống từ trên chiếc xe dẫn đầu, có tư cách ngồi ở xe dẫn đầu, không cần nói cũng biết được thân phận,

Huyền cấp Đại Tiễn sư!

Đi cuống từ trên chiếc xe kia còn có những quan viên cấp bậc cao nhất của toàn bộ đội ngũ, cũng là Áp Giải sứ của chuyến này, đồng thời còn có người phụ trách nhân viên hộ tống của Ti Nam phủ.

Không chỉ một người, trong đoàn xe lục tục tiến vào thao trường, trên một chiếc xe ngựa ở giữa lại đi xuống một cung tiễn thủ vác 'Cầu Long cung', trong đám xe đi cuối cũng đồng dạng đi xuống một người.

Một Huyền cấp Đại Tiễn sư đã là một sát thủ cấp bậc kinh khủng, chuyến này nhưng là đồng thời xuất hiện ba người? Dữu Khánh âm thầm kinh hãi, tiếp đó tỉ mỉ kiểm tra, phát hiện Võ cấp Đại Tiễn sư cũng có đến bốn năm mươi người.

Chỉ với những người này là đã có thể chống đỡ thiên quân vạn mã rồi. Dữu Khánh thổn thức có thừa, cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, có lực lượng hộ vệ cường đại như vậy, yêu nghiệt trên đường hẳn là không đủ gây ra sợ hãi rồi…

Trong quân doanh cũng không đủ phòng ngủ, những gian phòng tốt nhất phải dành cho văn võ quan viên có cấp bậc, những Đại Tiễn sư kia tự nhiên cũng không có thể thất lễ.

Thứ nhì mới là các thí sinh, toàn bộ ngủ giường chung, mười người một phòng.

Những gian phòng thượng vàng hạ cám thì để lại cho binh sĩ, góp thêm chút lều trại mới đủ dùng.

Thư đồng đi theo cũng có người ngủ lều trại, lều trại cũng không đủ, cho nên có một số thư đồng phải ngủ dưới mái hiên.

Năm rồi vào kinh thành thì không như vậy, thư đồng cũng có thể dồn vào trong phòng chủ nhân nhằm dễ dàng cho việc chăm sóc

sinh hoạt thường ngày cho chủ nhân, lần này thật sự là nhân mã hộ vệ vào kinh thành đã tăng gấp bội rồi.

Khi Dữu Khánh cơm nước xong, tìm đến thư đồng Trùng nhi thì Trùng nhi đang cùng một đám thư đồng ngồi xổm vây quanh một vòng trên mặt đất, vây quanh ở trước một cái thùng gỗ, từng người đưa tay đoạt lấy cái muôi múc cháo có trộn lẫn loại rau gì đó đổ vào trong bát để ăn. Cũng không biết là loại rau gì, dù sao thoạt nhìn cũng không có gì khác với heo. Có một số thư đồng gia cảnh chủ tử tốt ngửi ngửi mùi vị liền cau mày, khi nếm thử xong thì càng khó mà nuốt xuống.

Trùng nhi nếm một miếng, rồi khó chịu mà tiếp tục lùa vào trong miệng.

Chương 21: Đưa cơm

Một gã thư đồng nhìn xem phản ứng khó khăn nuốt xuống của những người khác, than thở: "Có đồ để ăn no đã không tệ rồi, mọi người đều ăn đi, nếu không ngày mai sẽ không có sức lực bước đi."

Dữu Khánh đưa tay vỗ vỗ đầu Trùng nhi, Trùng nhi quay đầu lại, thấy là hắn, vội đứng lên, nuốt xuống miếng ăn trong miệng, nói: "Công tử."

Dữu Khánh nhìn nhìn trong bát hắn, lạnh nhạt nhói: "Bỏ bát xuống, đi theo ta." Dứt lời xoay người rời đi.

Trùng nhi nhìn một chút trong thùng gỗ không còn nhiều đồ ăn, có phần do dự, nhưng mà không dám không nghe Dữu Khánh, đành phải bỏ bát xuống, đi theo.

Dữu Khánh nhìn trái nhìn phải, đi tới trước một bức tường đất cao khoảng nửa người dành cho sĩ tốt dùng để huấn luyện rồi dừng lại,

đợi cho Trùng nhi rụt rụt rè rè đi tới trước mặt, hắn đưa tay vào trong quần áo sờ tìm, giống như ảo thuật lấy ra một gói giấy dầu, đặt ở trên tường đất, hất cằm ra hiệu nói: "Mở ra nhìn xem."

Trùng nhi hồ nghi, vẫn là đưa tay mở ra, sau khi mở ra gói giấy dầu, vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người.

Trong gói giấy dầu là một đống cơm tẻ, còn có đồ ăn, đồ ăn còn có thịt, xương sườn nướng thơm ngào ngạt rất mê người.

Dữu Khánh: "Đem cho ngươi, ăn đi."

Theo tình huống dọc theo đường đi, hắn có thể nhìn ra được những thư đồng này đãi ngộ là kém cõi nhất, chí ít khẳng định không ăn ngon được như đám thí sinh bọn họ. Kết quả cũng đã nhìn thấy, còn không có bằng cả những sĩ tốt tầng dưới, phỏng chừng chính là lấy những đầu thừa đuôi thẹo còn lại khi nấu ăn cho mọi người trộn vào nhau để làm đồ ăn.

Trùng nhi rất kinh ngạc, đôi mắt sáng trợn tròn kinh ngạc nhìn hắn, không nghĩ tới vị này vậy mà lại nhớ đến việc đem đồ ăn cho hắn, lắc đầu, "Công tử, ngài giữ lại để ăn khuya đi, ta không đói bụng."

Dữu Khánh xùy một tiếng, có đói bụng hay không hắn không biết, dù sao biết rõ tên sai vặt này dù cho một tháng không ăn phỏng chừng cũng không đói chết, một bữa cơm Linh Mễ kia không phải ăn uổng phí, suy nghĩ tới đều là đau lòng, hừ hừ nói: "Nhanh lên, bảo ngươi ăn thì ăn đi, làm gì nhiều lời vô dụng như vậy, chớ chọc ta tức giận."

Trùng nhi có phần sợ hắn, bị hắn nổi hung mắng, vội vàng làm theo, hai ngón tay vân vê miếng xương sườn, há mồm cắn một cái, hương vị non mềm vừa vào trong miệng, lập tức mũi rất chua xót.

Đã bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên có người quan tâm hắn như thế, hai giọt nước mắt trong sáng long lanh chảy xuống gương mặt.

Bộp! Dữu Khánh tiện tay vỗ cái bốp vào mông hắn.

Thân thể Trùng nhi kịch liệt run lên, trong miệng cắn xương sườn, đôi mắt đẫm lệ trợn tròn lên, cả người tựa hồ bị sợ ngây người.

"Khóc cái gì mà khóc, giống như đàn bà, ăn nhanh lên." Dữu Khánh thúc giục một tiếng.

Trùng nhi vội vàng nhấc tay áo lau nước mắt, hai tay liên tục chụp lấy đồ ăn nhét vào trong miệng, vùi đầu nỗ lực ăn, cũng không khóc được nữa rồi.

Cũng không biết tổn thương của A Sĩ Hành khôi phục như thế nào rồi, bất tri bất giác thất thần, Dữu Khánh tựa ở tường đất nhìn phía chân trời xa. Trùng nhi thỉnh thoảng lặng lẽ lén nhìn hắn một cái.

Phía chân trời mờ tối và đỏ sậm, hai người đứng gần nhau cũng nhìn không rõ lắm khuôn mặt đối phương.

Chờ đến khi ăn xong, Dữu Khánh cuối cùng bắt đầu dặn dò chính sự, "Hành lý của chúng ta, ngươi nhất định phải trông cho kỹ, phải để tâm chú ý nhiều một chút, biết không?"

Đây mới chính là nguyên nhân hắn đem đồ ăn tới cho Trùng nhi, hai mươi cân Linh Mễ thể hiện ra ngoài vẫn là của Hứa Phí, mà hành lý là do Trùng nhi trông giữ.

Mút lấy ngón tay bóng nhẫy mỡ, Trùng nhi tự nhiên là gật đầu đồng ý.

Dữu Khánh phất tay, "Đi thôi, trở lại sớm một chút nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh thần ngày mai thuận lợi lên đường, cũng có tinh thần trông giữ tốt hành lý."

Trùng nhi còn là e hèm gật đầu.

Hai người một trước một sau đi trở về, Dữu Khánh chợt hỏi: "Ngươi ngủ ở đâu?"

Việc này hắn phải xác nhận một cái, vạn nhất nửa đêm muốn kiểm tra hành lý, phải biết được Trùng nhi đang tại nơi nào.

Trùng nhi chỉ tới dưới một chỗ mái hiên, "Ta được phân đến dưới mái hiên kia qua đêm."

Dữu Khánh sửng sốt, "Dưới mái hiên? Chỉ với mái hiên kia làm sao chống được gió, với thân thể này của ngươi làm sao chịu được qua đêm?"

Trùng nhi lại chỉ cho thấy dưới sàn chồng chất một đống lớn rơm rạ, "Không có việc gì, có rơm rạ đệm lưng cho chúng ta, một hồi trải thêm tấm mền là được rồi."

Dữu Khánh hơi cau mày, "Toàn bộ thư đồng đều ngủ như vậy sao?"

Tại thời điểm này, 'Thư đồng' chỉ là một cách xưng hô đối với một số người, có một số thí sinh đi theo thậm chí là người thân thuộc trong nhà, thư đồng bình thường là không cho phép nữ tính làm, thật sự là để nữ nhân xen lẫn trong một đám nam nhân thật không thuận tiện, cũng sợ trên đường nháo ra chuyện gì ảnh hưởng không tốt, sẽ làm tổn hại danh dự giới học thức của một châu.

Trùng nhi lại chỉ tới những dãy lều trại, "Cũng có một số là ngủ trong lều."

Dữu Khánh hoài nghi, "Vậy vì sao ngươi bị phân đến ngủ dưới mái hiên? Có nguyên nhân gì đặc biệt không? Chẳng lẽ có người cố ý khi dễ ngươi?"

Trùng nhi chân thành nói: "Công tử lo lắng nhiều rồi, không người nào khi dễ Trùng nhi, cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt. Quân gia phụ trách quản lý thư đồng đem mọi người tập hợp lại, sau đó

bên này ngủ ở đâu, bên kia ngủ nơi nào, hắn chỉ tiện tay khoa tay múa chân một cách không rõ ràng để phân chia ra rồi."

"Như vậy a!" Dữu Khánh nhấc tay sở phía sau đầu, sờ vào khoảng không, lại sờ lên trên cằm, ánh mắt hơi lấp lánh, sau đó phất tay nói: "Đi, mang ta đi làm quen một chút quân gia nào là phụ trách quản lý các ngươi."

Trùng nhi ý thức được cái gì, vội vàng xua tay nói: "Sĩ Hành công tử, không có việc gì, thật sự không có việc gì, ở trong lều cũng là ngủ rơm rạ."

Dữu Khánh liếc mắt lạnh lườm hắn.

Vừa chạm vào ánh mắt đó, Trùng nhi lập tức ủ rũ rồi, lúc này cúi đầu dẫn đường.

Ở giữa mấy cái lều trại, tại một đống lửa, mấy tên quân sĩ vây quanh nấu thức uống gì đó.

Trùng nhi chỉ chỉ một quân sĩ râu ria xồm xoàm ở trong đó, rồi trốn ở mặt sau lều không dám đi tới.

Dữu Khánh nghênh ngang đi qua, đi tới bên cạnh đống lửa, mấy tên quân sĩ lục tục quay đầu lại, sau khi nhìn thấy cách hắn ăn mặc đều có chút bất ngờ, không biết vị thí sinh này chạy tới nơi đây nhìn cái gì.

Dữu Khánh quét qua mọi người một cái, đối với quân sĩ râu ria xồm xoàm kia vẫy vẫy tay, ra hiệu đi với hắn.

Râu rậm đưa mắt dò hỏi ý những người khác, rồi chậm rãi đứng lên, vẻ mặt hoài nghi nhưng vẫn là cùng đi theo rồi. Sau khi mấy bước đuổi theo tới, ngoài cười nhưng trong không cười, cười lạnh nói, "Vị cử nhân lão gia này, đây là muốn dẫn ta đi đâu?" Rõ ràng chưa hẳn đã đem kẻ được gọi là cử nhân này đặt nặng.

Dữu Khánh không có nói nhiều, thuận tay đặt lên vai gã, gần như cưỡng ép kéo gã đi đến mặt sau lều trại, tới trước mặt Trùng nhi, đối phương mới quay người khua cánh tay không kiên nhẫn muốn thoát khỏi, Dữu Khánh liền xòe ra lòng bàn tay, ba miếng bạc vụn sáng lên trước mắt làm gã ta giống như bị định thân thuật.

Có thể không nhận biết người, tiền không có cách nào không nhận biết, vẻ mặt vừa mới hơi lộ ra tức giận, quân sĩ chợt sửng sốt, ngay lập tức nở nụ cười, "Cử nhân lão gia chẳng lẽ muốn thưởng cho ta hay sao?"

Dữu Khánh hất hất cằm về phía Trùng nhi, nói: "Đây là thư đồng của ta. Ngươi nhìn xem thân thể hắn nhỏ bé như vậy, ta sợ hắn ngủ bên ngoài gió lạnh, một đường bệnh đến kinh thành thì không tốt. Dọc đường đi này, quân gia có thể hỗ trợ hắn nhiều một ít hay không?"

Thì ra là vì chuyện này, râu rậm lập tức lưu loát xuất thủ, một tay lấy bạc vụn nắm vào trong tay mình, cười nói: "Việc này đơn giản, cử nhân lão gia cứ yên tâm, ta bảo đảm dọc theo đường đi này hắn ngủ không bị chút gió lạnh nào."

Dữu Khánh lại chỉ Trùng nhi, "Nghe nói bọn họ ngồi xe ngựa là phải thay phiên ngồi, đa số thời gian đều phải đi bộ, ngươi nhìn hắn tay nhỏ chân nhỏ, chân cẳng khẳng định không bằng người khác, chúng ta không thể không giảng đạo lý có đúng hay không? Quân gia dọc theo đường đi nếu là có thể hỗ trợ chiếu cố một chút, đến kinh thành tất nhiên sẽ không bạc đãi."

Râu rậm đem bạc nhét vào trong quần áo, thấp giọng nói: "Khó có được cử nhân lão gia rõ lí lẽ như ngài vậy, không giống với người khác, cảm thấy mình là chuẩn viên chức, không đem đám quê mùa chúng ta thả trong mắt. Thư đồng của ngài giao cho ta ngài cứ việc yên tâm, nhưng có một điểm phải nói rõ trước, chuyện thay phiên ngồi xe nghỉ chân ta không tiện làm việc thiên lệch, rước lấy nhiều người tức giận ta chịu không nổi, nhưng ta có thể chỉ định một người đi trông xe hành lý, có thể đưa thư đồng của ngài ngồi xe hành lý, ngài cảm thấy như thế nào?"

"Quân gia là người thực tế." Dữu Khánh vỗ vỗ lưng gã, thể hiện đã đồng ý, rồi lại hất hất cằm về phía Trùng nhi, "Tiểu tử này đã đi một ngày, cũng đã mệt mỏi rồi, để hắn nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Dễ nói, sẽ làm ngay!" Râu rậm vỗ ngực mà đi, từ bầu trời rớt khối thịt, không hiểu ra sao kiếm được khoản tiền, gã rất cao hứng.

Rất nhanh, một gian lều ngủ được an bài xong rồi, trên mặt đất trải xong rơm rạ, Trùng nhi quỳ trên mặt đất bò tới bò lui mở ra đệm chăn.

Chờ Trùng nhi trải chăn đệm xong, Dữu Khánh lại chỉ chỉ hành lý đặt ở bên cạnh chỗ ngủ, "Nhớ kỹ xem trọng hành lý."

Đây mới là mục đích hắn giúp Trùng nhi sắp xếp chu toàn, sợ hành lý đặt ở bên ngoài bị người thuận thế lấy đi.

"Vâng." Trùng nhi gật mạnh đầu.

"Ngươi nghỉ ngơi sớm một chút đi, không cần đứng lên, không cần tiễn, ta đi đây." Dữu Khánh chặn Trùng nhi muốn đứng dậy, quét mắt nhìn những thư đồng khác bên trong lều cũng đang bận rộn trải chăn mền, xoay người rời đi, chắp tay sau lưng đi xa mấy bước liền nhịn không được nói thầm, "Làm như là thư đồng của ta vậy."

Cũng không còn cách nào, hắn biết rõ, Hứa Phí đang là hot boy, bị khắp nơi lôi kéo xã giao, làm sao có thời giờ quan tâm thư đồng của mình hiện tại thế nào.

Về phần tiêu tốn ra ngoài chút tiền kia, đó cũng là phóng khoáng hiếm có, hắn không đau lòng chút nào, dù sao tiêu không phải tiền của mình, hắn cũng không tin trở lại đề cập tới việc này thì Hứa Phí có thể không biết xấu hổ mà để hắn chi loại tiền này? Dùng tiền của người khác thu mua nhân tâm, làm gì không phóng khoáng một chút chứ?

Chiếc lều bị đẩy ra rồi một cái kẽ hở, Trùng nhi lặng lẽ nhìn theo, đôi mắt bị đống lửa ở phụ cận phản chiếu trong suốt, một mực nhìn theo cho đến khi thân ảnh Dữu Khánh đảo qua đảo lại hết nhìn đông tới nhìn tây kia không còn thấy bóng người, hắn mới trở lại vị trí của mình giữ nguyên y phục nằm xuống.

Hắn đương nhiên biết rõ Hứa công tử nhà mình đang rất bận rộn, quản không nổi hắn, nhưng hắn đồng dạng cũng biết dù cho công tử nhà mình thảnh thơi nhàn rỗi thì cũng sẽ không quan tâm sắp xếp chỗ dừng chân cho hắn như vậy.

Không phải nói công tử nhà mình không tốt, mà là hắn biết rõ công tử nhà mình chỉ làm theo đám đông, để thư đồng tự tiếp nhận sắp xếp thống nhất, sẽ không phá lệ xuất thủ chiếu cố.

Nhất là loại chuyện như đóng gói cơm nước từ nơi bàn ăn để đem tới cho hắn như vậy là công tử nhà mình tuyệt đối không làm, loại chuyện này có tổn hại tới thể diện.

Cơm nước trong gói giấy dầu thật thơm ngon a, hiện tại hắn vẫn giống như có thể ngửi được hương vị đó, lúc cầm ăn thì vẫn còn nóng, bây giờ còn có thể cảm nhận được sự ấm áp kia.

Vừa ngon vừa ấm, hắn ôm lấy khóe miệng nhắm mắt thiếp đi, cười ngủ rồi, không có cảm giác mệt nhọc sau quãng thời gian lặn lội đường xa như những thư đồng khác…

Sáng sớm ngày hôm sau, Dữu Khánh lại tìm đến Trùng nhi, sau khi xác nhận hành lý không có việc gì, lại lấy ra một gói giấy dầu cho hắn, cũng dặn dò: "Núp đi rồi ăn, để người nhìn thấy thì không tốt, vạn nhất để cho mọi người đều làm như vậy thì không thể chịu được mấy trăm người cùng làm, e là phải lập ra quy củ, đến lúc đó có ăn ngon, ngươi cũng ăn không được rồi."

"Vâng."

Trùng nhi ra sức gật đầu, cũng đã nghe hiểu ý của Dữu Khánh, không chỉ một hai lần này, về sau sớm tối đều sẽ đem đồ ăn cho hắn.

Chương 22: Cổ Trủng hoang địa

Sau khi Dữu Khánh rời đi, Trùng nhi tìm đến một góc, mở gói giấy dầu ra nhìn, rõ ràng là mười cái bánh bao trắng trẻo nóng hôi hổi, cắn một ngụm nước thơm chảy mỡ, đúng là bánh bao thịt, tức thì ngon lành cắm cúi ăn một mạch, vẻ mặt hiện rõ cảm giác hạnh phúc.

Đừng thấy hắn vóc người nhỏ gầy, lượng ăn lại không ít, không bao lâu liền làm thịt hết toàn bộ mười cái bánh bao rồi.

Ánh nắng vừa hiện lên, đội ngũ cũng lại lần nữa xuất phát, vị quân sĩ râu ria xồm xoàm kia không có nuốt lời, Trùng nhi quả nhiên được

sắp xếp đi trông hành lý, tiến vào trong xe hành lý ngồi ở trên một đống hành lý, so với ngày hôm qua khẳng định thoải mái hơn nhiều.

Kỳ thực ngày hôm qua đến cuối ngày, hắn cũng không cảm thấy có gì mệt mỏi, sức lực một mực dư thừa, nhìn bộ dạng người khác mệt mỏi quá chừng thì hắn còn có phần kỳ quái.

Hắn không biết rằng, đó đều là tác dụng của ba bát cơm Linh mễ kia, hắn cũng không biết luyện võ để tiêu hao, cũng không biết vận khí thu nạp và luyện linh khí, linh khí trong ba bát Linh mễ đều tản vào trong tứ chi bách hài của hắn, một tháng không ăn không uống cũng không bị đói chết, đi một ngày đường cũng không tiêu hao được bao nhiêu.

Một ngày lại một ngày trôi qua, năm ngày sau, một nhóm người đi ra Liệt châu cảnh nội.

Vừa xuất cảnh, đập vào trước mặt chính là núi non trùng điệp lộ ra một dạng khí thế khác.

Vừa xuất cảnh chính là Cổ Trủng hoang địa lộ ra thần bí khí tức.

Trước lúc tiến vào, chúng thí sinh nhận được thông báo, Cổ Trủng hoang địa địa vực rộng lớn bao la, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì phải cần khoảng nửa tháng mới có thể xuyên qua, tại trong lúc này, có khả năng sẽ ước thúc mọi người tương đối nghiêm ngặt. Lần vào kinh thành này, đây cũng là đoạn đường duy nhất phải ở lại dịch trạm, không có cách nào, trên đường không có thành trấn, chỉ có dịch trạm được lập ra.

Đương nhiên, dịch trạm sử dụng đặt chân đã có nhân mã liên quan đi tiền trạm trước.

Khi cổ mộc che trời xuất hiện tại hai bên con đường thì khí tức quỷ mị của Cổ Trủng chi địa dần dần hiện rõ lên.

Sau khi tiến vào chừng một giờ, bên trong xe Dữu Khánh bỗng nhiên có người chỉ ra ngoài cửa sổ hô to, "Bên kia, mau nhìn, đó hẳn chính là báo hiệu phương hướng từ Liệt châu tiến vào Cổ Trủng hoang địa, nhìn thấy được cảnh này, nói rõ chúng ta đã thâm nhập Cổ Trủng hoang địa rồi."

Mọi người dồn dập chúi đầu ra trước cửa sổ để nhìn ra bên ngoài, Dữu Khánh cũng không ngoại lệ.

Ven đường có một cái hẻm núi, tại cuối hẻm núi có một cái bất hủ hài cốt thật lớn màu xám u ám, hài cốt đó cao gần như bằng hẻm núi, tựa hồ dùng tư thế ngồi khảm vào trong thân núi, hai tay giống như đỡ vào hai bên hẻm núi, tựa như Vương ngồi ở trên vương tọa, đang chờ đợi người tiến vào hẻm núi triều bái, uy nghiêm khiếp người.

Đáng tiếc người qua đường chỉ theo lỗ hổng của hẻm núi để đi qua, không người nào triều bái.

"Cổ Trủng hoang địa, địa phương lăng tẩm của cự nhân, đây là lực sĩ dốc sức làm việc cho thần tiên trong truyền thuyết."

Trong giọng người nói tràn đầy cảm khái, ấn tượng thị giác lần đầu tiên nhìn thấy đã gây ra chấn động mạnh, tình cảm bộc lộ rõ trong lời nói.

Dữu Khánh cũng là lần đầu trông thấy, nhưng ánh mắt hắn rất nhanh dừng lại tại trên người Đại tiễn sư vừa cưỡi ngựa vượt qua ở một bên. Khi các thí sinh còn đang tràn đầy kinh ngạc đối với kỳ cảnh huyền ảo trước mắt thì cung tiễn từ trên lưng Đại tiễn sư cũng đã chuyển sang nắm giữ tại trong tay, dấu hiệu nâng cao đề phòng rất rõ ràng.

Điều này làm cho Dữu Khánh trong lòng âm thầm rùng mình, hành động của Đại tiễn sư chí ít thuyết minh vùng này cần phải nâng cao cảnh giác. Điều này cũng làm cho hắn theo đó nâng cao tinh thần đề phòng.

Ngày hôm đó không có việc gì, một nhóm người bình an thuận lợi đến được mục đích là trạm dịch.

Bởi vì hoàn cảnh đặc thù, trên đường thật sự là không có địa phương nào khác để nghỉ ngơi, người bình thường đã không dám cũng không có năng lực tại trên tuyến đường này mở khách sạn kinh doanh, địa điểm duy nhất có thể cung cấp cho người bình thường dừng chân nghỉ ngơi chính là trạm dịch do chính quyền lập ra. Bởi vì tình huống đặc thù, trạm dịch trên đường này cho phép quan dân xài chung, trái lại điều này cũng có thể giúp tăng thêm thu nhập để tiếp tục duy trì trạm dịch, cũng bởi vì nhu cầu lớn, cho nên trạm dịch tại đây đều có bố cục và diện tích khá lớn.

Trạm dịch này hôm nay phải nhận một nhiệm vụ đặc biệt, không mở ra cho công chúng, chỉ tiếp đãi đội ngũ vào kinh thành đi thi.

Thương khách lui tới đều sẽ tại những trạm dịch trước sau sau nhận được thông báo, hoặc là sờ soạng chạy tới trạm dịch phía trước nữa, hoặc là sớm dừng chân nghỉ ngơi, còn trạm dịch ngay phía trước thì sẽ không tiếp nhận, dù cho có trả bao nhiêu tiền, bản thân nhìn mà làm, xảy ra chuyện không chịu trách nhiệm.

Mặt trời chiều ngã về tây, ráng chiều ửng chiếu khắp bầu trời.

“Cảnh đẹp còn cần tìm ở nơi nguy hiểm a!”

Các thí sinh sau khi xuống xe, bởi vì mỹ cảnh trước mắt mà không ít người dồn dập cảm khái, hứng thú thơ văn bùng phát, ngươi một câu ta một câu.

Trước mắt là một khách sạn rất đẹp, xung quanh có một vòng che trời cổ thụ rất lớn vây quanh một khu đất trống, khách sạn được đặt trên vùng đất trống đó. Ngoài có kỳ phong tú thủy, trên những cây cổ thụ cao vút kia còn có rất nhiều nhà trên cây, có người tại ban công bên ngoài nhà trên cây thu lấy y phục đã phơi nắng, ráng chiều nhuộm đỏ càng làm khung cảnh thêm nổi bật.

Một đám thư sinh lập tức không kìm nổi nữa rồi, dồn dập muốn đi lên thưởng cảnh, nhưng không thể vì không được phép, phía trên đó thậm chí không phải là nơi dành cho bọn họ ở lại, dễ dàng gặp chuyện không may.

Phó sứ áp giải Tả Tuyên không quản những thư sinh kia, sải bước đi về phía chính đường của trạm dịch.

Người áo xám cùng đi ở bên trái là Hành Tẩu được Ti Nam phủ phái đến Liệt châu, tham gia phụ trách công việc bảo vệ thí sinh, tên là Kim Hóa Hải.

Cùng đi ở phía bên phải, lão giả tóc hoa râm tên là Tưởng Nhất Niệm, là Đại tiễn sư có thâm niên lâu nhất trong quân đội Liệt châu, tại Liệt châu có gần nửa Đại tiễn sư là đồ tử đồ tôn của lão.

Dưới bậc cấp bên ngoài chính đường Trạm dịch, có một nam tử da ngăm đen sớm chờ đợi tại đó, chắp tay nói: "Phó đại nhân."

Phó Tả Tuyên dừng bước hỏi: "Tình hình như thế nào?"

Nam tử ngăm đen nói: "Khu vực trong vòng ba dặm quanh Trạm dịch đã được quét dọn một lần, tạm thời không có khả nghi. Xung quanh đã bố trí trạm gác ngầm, có bất cứ dị thường gì tiếp cận đều sẽ được cảnh báo sớm. Toàn bộ trạm dịch nội ngoại đều đã xử lý thuốc, xà trùng chuột kiến không dám tới gần."

Vị này chính là người của Quân đội Liệt châu, Châu mục Lư Cát Ngỗi vẫn không yên tâm với tuyến đường Cổ Trủng hoang địa này, lại mệnh lệnh quân đội phái ra hai nhóm nhân mã thông minh lanh lợi bí mật, sớm chạy tới Trạm dịch dành cho đội ngũ thí sinh vào ở, đem trạm dịch cùng xung quanh áp dụng bố phòng toàn diện theo phương pháp kiểm soát của quân đội.

Nam tử ngăm đen là người phụ trách nhóm nhân sự số một, một tổ khác đang tại một Trạm dịch mục đích khác nghỉ ngơi và thực hiện chuẩn bị. Nói chung chính là hai tổ nhân mã luân phiên thay nhau

chuẩn bị tại các trạm dịch dự kiến dùng để đặt chân, tầng tầng thay nhau tiếp ứng.

Phó Tả Tuyên gật đầu: "Làm phiền rồi."

"Trong phận sự." Nam tử ngăm đen khách khí một tiếng liền cáo lui rồi.

Phó Tả Tuyên xoay người đối diện hai người hai bên, "Tưởng lão, Kim tiên sinh, Châu mục đại nhân mặc dù đã gia tăng đội quân tiền tiêu bảo vệ xung quanh, nhưng bản thân chúng ta vẫn là không thể buông lỏng phòng ngự a!"

Tưởng Nhất Niệm: "Phía bên ta sẽ an bài thay phiên làm việc, một ca chín tên Đại tiễn sư."

Kim Hóa Hải: "Ti Nam phủ sẽ tản ra một bộ phận người tại trong ngoài trạm dịch ẩn nấp làm trạm gác ngầm, Phó đại nhân có thể cao gối không lo."

Như y nói, một đêm bình an, không có bất cứ chuyện gì dị thường xảy ra.

Một ngày lại một ngày, dọc đường nhìn không hết phong cảnh huyền ảo đặc sắc, đi xuyên qua con đường Cổ Trủng hoang địa tựa hồ cũng là một kỳ tích.

Trên đường thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hài cốt cự nhân, hoặc là phơi mình núi rừng hoang dã, hoặc lộ ra một phần trên mặt đất, chúng thí sinh dần dần nhìn quen mắt không còn kinh dị rồi…

Ở chỗ sâu trong rừng núi, trên đỉnh một ngọn núi bằng phẳng, đứng ba nam hai nữ.

Một nam một nữ sóng vai mà đứng chính là phu phụ "Hắc Bạch Song Sát", lúc trước tại Liệt châu phủ thành, ở trong Duyệt Lai khách sạn đứng nhìn trộm động tĩnh của Mục phủ biệt thự.

Hai nam một nữ khác cũng đều là Yêu tu, kẻ cao gầy tóc tai bù xù với cái mũi ưng dài tên là Cao Viễn, kẻ nam cường tráng đầu trọc mặc một thân bạch y tên là Giang Sơn, lão thái bà da bồ câu một thân áo xám tuổi già sức yếu chống gậy không có tên, người ta xưng Thử Thái Bà.

Ba Yêu này là Yêu tu bản địa của vùng Cổ Trủng hoang địa này, được Hắc Bạch phu phụ mời tới cùng mưu đại sự, chỉ là trong ngôn ngữ có vẻ bất thiện, tựa hồ rất không vui.

Tại thời điểm năm yêu đang nói lời châm chọc thì một con phi ưng xuyên phá mây đen, từ trên trời giáng xuống, khi bay xuống tới đỉnh đầu năm Yêu thì buông lỏng ra móng vuốt, thả xuống một cái ống trúc.

Cao Viễn nhấc tay, bắt lấy ống trúc, ngay tại chỗ mở ra, rút ra một cuộn giấy, sau khi lật xem nội dung phía trên, nhìn về phía phương xa, hít sâu một hơi nói: "Đội ngũ đi thi đã xuất phát, khoảng chừng đến chính ngọ là có thể đến địa điểm chúng ta ẩn phục. Ban ngày ban mặt như thế này…" Ngẩng đầu nhìn qua bầu trời u ám, "Cũng may trời coi như tốt." Lại nghiêng đầu nhìn về phía Hắc Bạch Song Sát, "Ta thực sự không rõ, vì sao trước lúc thí sinh tập kết các ngươi lại không hạ thủ, để phải chờ đến khi một đống nhân mã hộ tống thì mới cứng rắn đụng vào cho để đầu rơi máu chảy?"

Giọng Bạch Lan căm hận nói: "Không phải chúng ta không muốn, mà là những cẩu quan kia thật sự xảo trá. Đầu tiên Ti Nam phủ lấy một số thí sinh làm mồi nhử, bố trí cạm bẫy, huống hồ xông vào trong thành đánh nhau dữ dội xác thực phạm phải kiêng kị; lại thêm có tầng tầng lớp lớp thủ đoạn chuyển đổi thí sinh, chúng ta không có khả năng tại trên đường gặp người liền ngăn chặn, đó là muốn chết; đáng trách nhất chính là, có người thật sự vất vả đắc thủ rồi, những cẩu quan kia vậy mà công khai tin tức nói người chết không có báo danh dự thi, nói không phải là thí sinh, ai còn có thể tìm bọn họ thẩm tra đối chiếu được chứ?"

Cao Viễn hừ lạnh nói: "Lực lượng hộ tống không phải chuyện đùa, lao đầu vào đánh nhau tất nhiên sẽ tổn thất thảm trọng, ta khuyên phu phụ các ngươi một câu, hiện tại hối hận còn kịp!"

Hắc Vân Khiếu ha ha cười nói: "Cao huynh không cần lo lắng, có ba vị tương trợ, việc này nhất định có thể thành công."

Bạch y đầu trọc hừ lạnh nói: "Ta đã nói rồi, ta chỉ là hiệp trợ, người của ta không tham dự đánh đánh giết giết."

Hắc Vân Khiếu: "Có Giang Sơn huynh tương trợ, những Đại tiễn sư kia liền trở thành thùng rỗng kêu to. Chỉ cần Giang Sơn huynh khơi dậy phô thiên cái địa sương mù dày đặc, liền đủ để chống thiên quân vạn mã. Việc đánh đánh giết giết sẽ do ba trăm huynh đệ của ta ra sân, chư vị chỉ cần dốc sức hỗ trợ là được, xong việc ta cũng tuyệt không nuốt lời, nhất định chia đều chỗ tốt với chư vị. Tuy nhiên, có chút lời cảnh cáo ta cũng muốn nói trước, nếu là người nào nói chuyện không giữ lời, lá mặt lá trái chơi đùa chút thủ đoạn mặt ngoài mà không chịu xuất lực, cũng đừng trách ta chạy đến chỗ nương nương kể lể!"

Nghe được lời ấy, Cao Viễn, Giang Sơn và Thử Thái Bà đều là khuôn mặt âm trầm không tiếp tục hé răng.

Chuyện của Tê Hà nương nương ba người cũng nghe nói rồi, nhưng ba người cũng không muốn bị cuốn vào loại chuyện này, dù cho biết rõ đội ngũ đi thi muốn đi qua Cổ Trủng hoang địa, cũng đều chuẩn bị xem như cái gì cũng không biết.

Nói đến cùng chỉ có một nguyên nhân, thực lực Tê Hà nương nương xa không bằng Ti Nam phủ.

Hắc Bạch Song Sát là tới kiếm chác, làm xong rồi là có thể chạy, bọn họ làm sao bây giờ?

Ba kẻ bọn họ tiềm tu nhiều năm tại Cổ Trủng hoang địa này, đã có địa bàn riêng của mình, trong địa bàn cũng có thế lực và gia sản của

mình, bao nhiêu năm tâm huyết mới có được sự ổn định này, rảnh rỗi đi gây sự đối nghịch với thế lực lớn nhất Cẩm quốc tại ngay bên cạnh nhà mình, không phải ngốc là gì?

Chỉ cần vừa động thủ, lập tức liền sẽ bộc lộ, quay đầu lại Ti Nam phủ không đem sào huyệt của bọn họ san bằng mới là lạ.

Đừng chỉ nói bọn họ, hễ là Yêu tu hơi chút có đẳng cấp có địa bàn có thế lực trên cơ bản cũng đều sẽ không xen vào việc này, hòa thượng chạy được nhưng miếu thì không, loại chuyện kiếm một mạng mất một mạng, đụng nó làm gì?

Nhưng vậy mà Hắc Bạch phu phụ lại tìm đến bọn họ, lúc đầu bọn họ không đồng ý, kết quả người ta kéo Tê Hà nương nương ra, hỏi ngươi một câu, là muốn tại bên cạnh nhìn nương nương chê cười hay là nguyện ý hỗ trợ đồng thời giúp nương nương xả giận một chút?

Chương 23: Dừng lại

Người ngồi ở trong nhà, họa từ bầu trời rơi xuống, ba kẻ này có nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ bị loại quan hệ như vậy kéo vào.

Một câu nói liền đem ba bọn họ trói lại, nếu đôi phu phụ này làm như vậy, sự việc liền đã thay đổi ý nghĩa, nếu như không đồng ý, Tê Hà nương nương há có thể buông tha bọn họ?

Ba người thậm chí cũng không dám diệt khẩu, trừ phi có thể đảm bảo tuyệt đối không để lọt tin tức, bằng không chính là tâm nó có thể tru, càng xóa càng đen, Tê Hà nương nương càng thêm sẽ không bỏ qua bọn họ.

Một bên là Ti Nam phủ không thể trêu vào, Tê Hà nương nương bên kia cũng không thể trêu vào.

Nghĩ tới nghĩ lui, đắc tội Ti Nam phủ cùng lắm thì chạy lấy người, có Tê Hà nương nương chiếu cố, chí ít còn có thể đặt chân tại Yêu giới. Nếu là đắc tội Tê Hà nương nương, Nhân Gian không phải là nơi cho Yêu tu an thân lâu dài, hơn nữa Yêu Giới lại khó chứa chấp, trong hai cái hại, ba người chỉ có thể là chọn lấy cái ít hại hơn.

Thấy trượng phu lại khiến bầu không khí làm cho nặng nề, Bạch Lan lúc này cười hóa giải: "Được rồi, vẫn nên đến địa điểm mai phục chờ xem trước đã." Nói xong đẩy trượng phu một cái, phu phụ hai người trước tiên phi thân từ đỉnh núi nhảy xuống.

Cao Viễn hừ một tiếng, "Nếu thật sự đắc thủ được, đồ vật vị tất phải do đôi tiện nhân này trình cho nương nương."

Thử Thái Bà giọng the thé hắc hắc cười nói, "Đợi xong việc lại cùng bọn họ tính toán khoản nợ nần này cũng không muộn."

Ba người còn lại nhìn nhau, ngầm hiểu tất cả, sau đó cũng từ đỉnh núi phi thân nhảy xuống…

Phải tới chung quy vẫn là phải tới, đứng ở trên hẻm núi, năm người cuối cùng nhìn thấy ở đầu đường xa xa xuất hiện đại đội nhân mã uốn lượn quanh co đi đến.

Nhìn thấy mấy chục kỵ mã tiên phong rong ruổi đi đến, Hắc Vân Khiếu trầm giọng nói: "Nói mọi người trước tiên theo hai bên trái phải rút đi, tránh xa một chút, đừng để bị thám tử phát hiện."

Thủ hạ lập tức đi truyền lệnh bố trí rồi, năm người bọn họ cũng nhanh chóng từ phía trên hẻm núi rút vào trong thâm sơn, ẩn núp tại trong tán cây trên một đỉnh núi nhìn trộm.

Sau một lúc quan sát kỹ, Hắc Vân Khiếu đột nhiên nói: "Giang Sơn huynh, bây giờ đã có thể thổi sương mù lên rồi, chờ đến khi bọn họ tiến lên đến hẻm núi thì chính lúc thích hợp cho chúng ta động thủ."

Giang Sơn ừ một tiếng, lắc mình bay xuống đất, trốn vào trong núi đi bố trí, không bao lâu sau, trong núi liền truyền đến một tràng tiếng ếch kêu "ồm ộp".

Mà nguyên hình của Giang Sơn vốn là ếch yêu, bản thể là một loại ếch gọi là 'Vụ Ẩn'. Loại ếch này sinh trưởng tại núi non đầm nước trong Cổ Trủng hoang địa, có thể phun ra nuốt vào hơi nước để ẩn giấu thân hình, một con ếch Vụ Ảnh nuốt vào phun ra hơi nước phạm vi không lớn bao nhiêu, nhưng Giang Sơn lần này là đến có chuẩn bị, triệu hoán tới vô số đồng loại sớm ẩn núp tại trong vùng rừng núi này.

Đây cũng là nguyên nhân Hắc Bạch phu phụ tìm hắn, có thể phát huy tác dụng.

Kỳ thực phu phụ hai người có thể dùng thủ đoạn tương tự tìm tới càng nhiều Yêu tu tương trợ, nhưng mà nếu người tới quá nhiều thì chỉ sợ cũng không còn chuyện gì cho bọn họ rồi, thậm chí là chúng nộ khó phạm, bởi vì một đám yêu tu thiếu phu phụ bọn họ làm việc, tùy thời có thể đem bọn họ làm thịt. Cho nên tìm người không được tìm lung tung, tìm đến ba người đều là sau khi cân nhắc mới làm ra lựa chọn, đều là có thể phát huy tác dụng thích hợp.

Trong núi có hơi sương mỏng manh dâng lên, lúc đầu rất không rõ ràng, về sau dần dần lan tràn dập dờn trong núi rừng tương đối dễ thấy.

Một mực trong lòng có cảnh giác, Dữu Khánh chợt xoay người.

Lúc đầu chỉ là ngẫu nhiên nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, hắn chợt xoay người tựa người phía trước cửa sổ, tình cảnh sương mù trong núi rừng lan tràn dâng lên khiến hắn cảm giác thấy không bình thường.

Ở khoảng cách xa, Quan Tự quyết của hắn không đủ công lực giải đọc, không thể nhìn ra tình hình tỉ mỉ, nhưng tình hình đại khái hắn

vẫn là có thể nhìn ra, ở chỗ sâu trong núi rừng tựa hồ có vật gì đó đang dị động!

Không sai, hơn nữa là có không ít vật đang dị động!

Tuy vậy một mực nhìn xem để suy đoán lại nhìn không thấy, có rất nhiều vật tồn tại đoàn thể ở tại một nơi ngoài khoảng tầm mắt quan sát, điều này rõ ràng không bình thường, một kết luận phù hợp nhất là, có mai phục!

Lập tức, tâm tình Dữu Khánh căng thẳng, nghiêng đầu nhìn về phía người lái xe, lại nhìn xem hộ vệ đi theo phía ngoài cửa sổ, rất muốn nhắc nhở một tiếng, nhưng lời nói kẹt tại trong cổ họng nói không nên lời.

"Sĩ hành huynh, ngươi đến cùng muốn như thế nào?"

Một gã thí sinh ngồi trước cửa sổ bị hắn bò đè lên người làm cho rất không thoải mái, nhịn không được oán giận thốt ra một câu.

Dữu Khánh đành phải chậm rãi ngồi xuống, tiếp đó lại bỗng nhiên đứng dậy, cùng một vị thí sinh ngồi tại cửa vào cười bồi nói: "Tiền huynh, người có chút khó chịu, có cảm giác buồn nôn, có thể cho ta ngồi ở cửa vào hít thở không khí chút không?"

Ngay tại trước mặt mọi người, người trí thức cũng cần phải thể hiện ra được có phong độ, vị Tiền huynh kia tự nhiên là rất rộng lượng đổi vị trí cho hắn.

Từ đó, Dữu Khánh ngồi ở cửa khoang xe, chuẩn bị sẵn sàng một khi có chuyện ngoài ý muốn thì tùy thời có thể lướt ra ngoài, tùy thân bội kiếm đã không rời tay, cau mày suy nghĩ có nên mở miệng nhắc nhở hay không…

Bên trong chiếc xe dẫn đầu kia, Áp giải sứ Phó Tả Tuyên ngồi một mình một phía, Đại tiễn sư Tưởng Nhất Niệm và Ti Nam phủ Hành tẩu Kim Hóa Hải chia ra ngồi hai bên.

Tưởng Nhất Niệm nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, cái đầu tựa hồ không xoay lại được rồi.

Kim Hóa Hải cũng không cảm giác thấy bên ngoài có cái gì coi được, liền nhận ra có chút dị thường, hỏi: "Tưởng lão đang thưởng thức cái gì?"

Tưởng Nhất Niệm quay đầu lại, trầm giọng nói: "Sương mù nổi lên rồi!"

Cái giọng điệu này, khiến Phó Tả Tuyên nhịn không được quay nhìn đến.

Kim Hóa Hải hiếu kỳ nói: "Trong núi có sương mù bay lên không phải là chuyện bình thường sao?"

Tưởng Nhất Niệm: "Sương mù nổi lên thì bình thường. Nhưng lúc này lại đang giữa trưa, trời có mây đen, nhiệt độ không khí không có biến đổi gì dị thường, một đường phía trước không thấy sương mù, lúc này làm sao có thể dễ dàng nổi sương mù?"

Hai vị khác đưa mặt nhìn nhau, Phó Tả Tuyên có điểm không lý giải được, "Tưởng lão, ngươi sẽ không phải nói là sương mù này có vấn đề đi?"

Thấy hai người vẫn còn rất nghi hoặc, Tưởng Nhất Niệm từ từ nói: "Phó đại nhân, Kim lão đệ, các ngươi đừng quên ta là ai, đừng quên vị trí của ta, ta là Đại tiễn sư! Đối với thiên tượng làm ảnh hưởng tới việc tấn công mục tiêu, Cung tiễn thủ là rất mẫn cảm, ta từ tám tuổi đã bắt đầu luyện tiễn, các loại sương sớm, sương đêm gì đều đã kiến thức qua, sương mù trước mắt không bình thường!"

Hắn vừa nói như thế, Phó Tả Tuyên vẫn còn có chút mờ mịt, nhưng thần tình Kim Hóa Hải thì đã trở nên nghiêm trọng.

Tưởng Nhất Niệm không có giải thích nhiều, giữa hắn và Kim Hóa Hải có một cái bàn dài nhỏ có thể di chuyển, trên bàn có bản đồ,

hắn đưa tay kéo bản đồ trên bàn xoay chuyển phương hướng, thuận tiện cho mình kiểm tra, lúc trước là hướng Phó Tả Tuyên, ngón tay điểm tại vị trí trạm dịch xuất phát lúc trước, dọc theo tuyến đường quan sát địa hình một cái, chợt nghiêng đầu hướng ra ngoài cửa sổ hỏi, "Trong ấn tượng của ta, phía trước có phải là có hẻm núi hay không?"

Con đường này hắn không phải đi lần đầu tiên, nhưng có một số thứ không phải hắn trọng điểm quan tâm, huống hồ lộ tuyến rất dài, hắn đã không nhớ rõ chi tiết rồi.

Một vị tiểu tướng cưỡi ngựa ở bên ngoài lập tức trả lời: "Vâng, đại khái đi tiếp khoảng hai dặm đường, quẹo qua chỗ cong phía trước hẳn là có thể thấy được."

Tưởng Nhất Niệm trầm giọng hỏi: "Hẻm núi dài bao nhiêu, rộng, cao bao nhiêu?"

Tiểu tướng đáp: "Dài chừng bảy dặm, cốc có tên gọi Thất Lý hạp. Căn cứ theo ty chức lui tới để lại ấn tượng, nơi rộng nhất ước chừng năm trượng, phần lớn đoạn đường rộng khoảng ba trượng. Cao độ không giống nhau, cao độ trung bình đại khái khoảng mười trượng."

Với bộ tóc hoa râm, Tưởng Nhất Niệm bỗng nhiên có cảm giác râu tóc đều dựng ngược, đột nhiên quát lớn: "Truyền lệnh toàn đội, lập tức dừng lại!"

Tiểu tướng cưỡi ngựa lập tức rút ra cờ hiệu, đánh ra tín hiệu cờ, la lớn: "Toàn đội dừng!"

Xe ngựa dựng lên, bị kéo dừng khẩn cấp, Kim Hóa Hải vội hỏi: "Tưởng lão, xác định có vấn đề?"

Tưởng Nhất Niệm: "Không thể xác định, nhưng lão phu tại trong quân ngũ chìm đắm một đời, theo tình thế tác chiến mà nói, Thất Lý hạp ở phía trước rất thích hợp bố trí mai phục, lại kết hợp với sương mù dị thường trước mắt, lão phu không thể không đề phòng."

Áp giải sứ Phó Tả Tuyên chần chừ hỏi: "Phía trước có thám tử tiên phong mở đường, có vấn đề phát hiện không được sao?"

"Thám tử chỉ là mở đường, đường dài mênh mông không có khả năng toàn bộ dọc đường lục soát hai bên, vị tất có thể phát hiện ẩn nấp mai phục." Tưởng Nhất Niệm hai tay vạch tay nói: "Hẻm núi dài đến bảy dặm, nếu như ta bố trí mai phục, chỉ đợi một nhóm đội ngũ tiến vào, sau đó nhanh chóng từ phía trên hai bên hẻm núi lăn đá nện xuống, liền có thể đem toàn bộ đội ngũ chôn vùi đáy cốc. Người có thể chạy ra đơn giản chỉ là một ít cao thủ. Đến lúc đó bọn ta như thế nào báo cáo kết quả công tác? Phó đại nhân, lập tức phái người lanh lợi lão luyện đi hẻm núi tra kỹ một chút."

Kim Hóa Hải đã dời bước ra khỏi thùng xe, đứng ở trên càng xe phất tay căn dặn, "Phía trước Thất Lý hạp, khoái mã đi mười người, đem hai bên hẻm núi tỉ mỉ kiểm tra, phát hiện dị thường lập tức tới báo!"

"Vâng!" Có nhân viên Ti Nam phủ lĩnh mệnh, kêu gọi nhân thủ rồi nhanh chóng khoái mã bôn ba rời đi.

Tưởng Nhất Niệm cũng tại trước cửa sổ đối với quân đội nhân mã ở bên ngoài, hạ lệnh, "Mỗi bên rừng núi phái một đội nhân mã, lục soát kỹ dọc hai bên đường."

"Vâng!"

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, Dữu Khánh lập tức từ bên trong xe chui đi ra, đứng ở trên càng xe nhìn ra xa phía trước, trông thấy chợt có hai đội nhân mã xông tới lục soát hai bên núi rừng, lập tức thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên làm như vậy, đánh giá hẳn phải là đã phát hiện ra cái gì.

Hắn vẫn còn đang do dự có nên dựng nên một lời nói dối hay không, nói kiểu như nhìn thấy ở chỗ sâu trong rừng núi có một đám nhân ảnh chạy qua, dụ dỗ bên này đi xem xét phát hiện ra chút gì.

Hiện tại xem ra, nhân mã triều đình cũng không có vô năng như hắn nghĩ, chí ít là lợi hại hơn so với hắn tưởng tượng…

"Tại sao dừng lại rồi?"

Trốn ở trong tán cây nhìn trộm, Hắc Vân Khiếu trố mắt, người khác cũng ngây ngẩn cả người, nhìn thấy đã sắp tiến vào cạm bẫy rồi, đột nhiên dừng lại là ý gì?

Thử Thái Bà tiếng nói the thé: "Chẳng lẽ đã phát hiện ra rồi? Không nên a, nhân thủ không phải đều sớm rút lui khỏi rồi sao?"

"Không tốt, khẳng định đã phát hiện thấy dị thường rồi." Cao Viễn hất hất cằm ra hiệu, "Các ngươi nhìn, đã phái hai đội nhân mã hướng hai bên núi dò xét rồi."

Phụ trách tổng chỉ huy, Hắc Vân Khiếu lập tức nói: "Truyền tin tức, bảo người ở hai bên tiếp tục rút xa thêm một trăm trượng."

"Vâng." Thủ hạ huynh đệ của hắn lĩnh mệnh rời đi.

Sương mù càng lúc càng lớn, động tĩnh càng thêm nhìn không rõ lắm rồi, mấy người nỗ lực nhìn chằm chằm động tĩnh phía nhân mã Liệt châu, trông thấy nhân mã lục soát núi chỉ tìm tòi dọc theo hai bên đường, vẫn không có đi sâu, tức thì đều thở phào nhẹ nhõm.

Phía dưới đột nhiên lóe tới một bóng người, Ếch yêu Giang Sơn phi thân nhảy lên trên, vịn một cành cây hỏi: "Tình hình thế nào? Tại sao nhân mã dừng lại rồi?"

Hắc Vân Khiếu: "Đã bắt đầu dọc theo hai bên đường lục soát rồi, hẳn là đã nhận ra dị thường gì đó, tuy nhiên vấn đề hẳn là không lớn, nếu như thật sự đã phát hiện ra cái gì, vậy thì động tĩnh không chỉ như vậy rồi. Giang Sơn huynh, lục soát núi sẽ không phát hiện ra đồng tộc của ngươi đi?"

Giang Sơn xùy một tiếng, "Toàn là ếch lặn tại dưới trong bùn đất, trong đất rừng có ếch không phải rất bình thường sao? Có thể phát hiện được cái gì?"

Chính vào lúc này, lại có bóng người lóe tới, rất nhanh lướt lên trên cây, gấp giọng bẩm báo: "Hắc gia, phía bên Thất Lý hạp lộ tẩy rồi, một nhóm người Ti Nam phủ đi qua, đích thân tiến hành lục soát hai bên hẻm núi, tra tìm quá tỉ mỉ, đã phát hiện được chúng ta động tay chân."

Mấy người đều là kinh hãi, lập tức nhìn chằm chằm phản ứng của nhóm nhân mã trên quan đạo giữa núi…

Chương 24: Rút lui

Mười kỵ mã ù ù chạy vội trở về, một người áo xám khẩn cấp kéo cương dừng ngựa, tại ngoài cửa sổ xe cấp báo: "Hành tẩu, phía bên Thất Lý hạp quả thực có vấn đề, vách đá hai bên hẻm núi đã bị người âm thầm đục rỗng, chỉ cần có người âm thầm phát lực đẩy, trong khoảnh khắc vách đá sẽ xảy ra tình trạng sụp đổ. Về phần hai bên hẻm núi, bọn ta chưa phát hiện thấy bất cứ người nào khả nghi, nóng lòng trở về báo cáo tình huống, cũng chưa có lục soát sâu hơn."

Quả nhiên có vấn đề! Phó Tả Tuyên và Kim Hóa Hải đều vô cùng lo sợ, may mà Tưởng Nhất Niệm cảnh giác, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Phó Tả Tuyên đột nhiên nói: "Khóa xe!"

Theo hắn ra lệnh một tiếng, một cây lệnh tiễn bắn ra, âm thanh sắc nhọn "Ù ù" xẹt qua phía trên đoàn xe, phát ra hiệu lệnh cho nhân viên liên quan đoàn xe.

Đứng ở trên càng xe, Dữu Khánh quay đầu lại, nhìn thấy lệnh tiễn bay vụt ngang qua phía trên đầu.

Một bên càng xe ngồi một người áo xám, cũng là nhân viên Ti Nam phủ đi theo áp tải xe, nghe được âm thanh lệnh tiễn lập tức nhảy dựng lên, sau khi bảo xa phu xuống xe, lại đẩy Dữu Khánh một cái, "Trở vào ngồi yên."

Dữu Khánh đành phải thành thật ngồi trở vào trong xe, người áo xám kia lại xốc màn xe lên, nói với đám người trong xe: "Bên ngoài không có gì đáng coi, rụt đầu và tay khỏi cửa sổ, bị gọt rớt đầu thì không ai chịu trách nhiệm đâu." Sau khi xác nhận đều đã nghe lời, gã lại đứng dậy, hai tay kéo phía trên thùng xe một cái, một tấm song sắt có dạng lưới được kéo ra, buông tay, nó liền trực tiếp rơi xuống, ầm một tiếng, đóng chặn lại cửa lên xuống khoang xe.

Người trong xe bị tiếng kim loại va đập làm giật nảy mình, khi nhìn thấy lưới sắt từ trên đỉnh xe trượt ra thì đồng thời trên hai bên cửa sổ xe cũng có lưới sắt hạ xuống, chặn lại hai bên cửa sổ.

Đứng ở trên càng xe, người áo xám từ bên trong đai lưng lấy ra một cái chìa khóa, cắm vào trong ổ khóa phía trên cửa xe, lạch cạch vặn hai vòng, tấm lưới sắt chặn cửa xe ở xung quanh lập tức bị chốt cài khóa cứng lại.

Người trong xe kinh hãi, có người hô: "Tôn giá làm vậy là có ý gì?"

Người áo xám không để ý tới, nhét chìa khóa vào lại trong đai lưng, sau đó vẫy gọi xa phu trở lại trên xe, bản thân thì ngồi trở lại chỗ cũ.

Dữu Khánh nắm lưới sắt lung lay, rồi nhanh chóng kiểm tra xung quanh, lúc này mới phát hiện được, trong vách thùng xe xung quanh đã giấu sẵn lưới kim loại, toàn bộ thùng xe trong nháy mắt liền biến thành một cái lồng kim loại, lỗ rỗng của lưới sắt rất nhỏ, nhiều nhất chỉ có thể vươn ra một cánh tay, một đám người bị giam cầm lại như nhốt heo.

Không chỉ là chiếc xe này, từ trong cũi nhìn ra ngoài có thể nhìn thấy các xe phía trước cũng đều bị khóa lại như vậy, đồng dạng có không ít âm thanh gào thét.

Vấn đề then chốt là, một đám thí sinh hoàn toàn không biết vì sao phải giam bọn họ lại như vậy.

Nguyên nhân thực sự thì cũng sẽ không nói cho bọn họ biết.

Chưa nói tới bọn họ, ngay cả nhân mã quân đội đi theo bảo vệ cũng cảm thấy kinh ngạc, lẫn nhau tìm hiểu xem là có chuyện gì xảy ra.

Thư đồng ở phía sau đội ngũ dồn dập quan sát phía trước, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tuyên bố với bên ngoài là tất cả phương tiện đều đã được gia cố, kì thực số xe đã được tiến hành cải tạo đặc biệt thì chỉ bốn mươi chiếc, chỉ có những xe dành cho thí sinh ngồi mới bị động tay chân.

Ngồi trong xe dẫn đầu, nghe được mặt sau bởi vì xe bị khóa mà dẫn đến tiếng kêu gào hỗn loạn, Áp giải sứ Phó Tả Tuyên nói: "Nói cho những cử tử kia, tất cả những gì đang làm đều là vì tốt cho bọn họ, la hét ầm ĩ rất mất thể thống, bảo bọn họ phối hợp đội ngũ áp giải, nếu không hết thảy sẽ báo cáo Châu mục đại nhân trừng phạt nghiêm khắc!"

"Vâng!" Thủ hạ nghe lệnh rời đi.

Bởi vì động tĩnh đó, Tưởng Nhất Niệm đã đi ra ngoài xe, chạy đến trước mấy chiếc xe ở phía sau kiểm tra qua, nhìn ra được xe cộ đã sớm có thiết kế, lập tức quay đầu trở về, chui trở vào trong xe dẫn đầu, thấy dáng vẻ Phó Tả Tuyên và Kim Hóa Hải đều như là không có gì, lập tức hiểu được chút gì đó, hai người này hẳn đã biết rõ một ít chuyện mà bản thân mình không biết.

Hai người quả thực biết rõ một chút chuyện mà người khác không biết, người của Ti Nam phủ từ lâu đã âm thầm trao đổi cùng Lư Cát

Ngỗi, đã thống nhất ý kiến, không thể nói cho người ngoài biết, một khi trên đường hộ tống xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lập tức đem toàn bộ thí sinh khóa chết ở bên trong xe, có chết cũng phải để thí sinh chết ở trong xe, không cho phép bất cứ một cái thủ cấp nào của thí sinh bị Yêu tu cầm đi lĩnh thưởng.

Tưởng Nhất Niệm lập tức truy vấn: "Phó đại nhân, xe cộ áp giải trong nháy mắt biến thành xe chở tù, đây là có chuyện gì?"

Phó Tả Tuyên bình tĩnh nói: "Tưởng lão, sự tình đã rất rõ ràng, muốn cưỡng ép lấy đi thủ cấp của các thí sinh từ trong tay lực lượng hộ tống như thế này là khả năng không lớn, khả năng dùng trí sẽ lớn hơn. Cho nên Phó mỗ cho rằng, vì phòng ngừa vạn nhất, trước đó dùng lồng sắt tinh cương để bảo vệ là lựa chọn tốt nhất."

Tưởng Nhất Niệm trầm giọng nói: "Phó đại nhân, ngươi làm như vậy, nếu như thật sự có biến, những thí sinh này bị vây ở trong xe chỉ sợ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, không có chút khả năng nào thay đổi tình thế, chỉ có thể bị vây ở trong xe chờ chết!"

Kim Hóa Hải chen vào phụ họa: "Tưởng lão nói quá lời, thử hỏi, nếu như ngay cả chúng ta đều bảo vệ bọn họ không được, bọn họ còn có thể chạy thoát khỏi vùng này hay sao? Nếu như chúng ta bảo vệ không được bọn họ, tại trong tình huống đó bọn họ chỉ có một con đường chết. Mượn dùng lồng sắt tinh cương, đầu tiên có thể giúp bảo vệ bọn họ, nếu thật sự khó thoát một kiếp, vậy thì cái lồng này cũng có thể ngăn cản Yêu nghiệt, không để cho bọn chúng dễ dàng lấy thủ cấp bọn họ đem đi. Yêu nghiệt chậm chạp không thể đắc thủ, thì sẽ chậm chạp không thể thoát thân, lúc đó chính là thời điểm ngươi ta đại khai sát giới!"

Tưởng Nhất Niệm ngay lập tức liền hiểu rồi, một khi cục diện không kiểm soát được, không chỉ không thể để Yêu tu đạt được, còn phải mượn dùng tính mạng thí sinh làm mồi dụ!

Đây không phải là việc nhỏ, hắn không tin hai vị trước mắt này có thể làm ra quyết định lớn như vậy, lại thêm rõ ràng là xe chở tù đã

chuẩn bị tốt trước đó, hắn liền minh bạch rồi, đây là mặt trên bày mưu đặt kế.

Thấy hắn duy trì trầm mặc, Phó Tả Tuyên nói: "Nhị vị, trước mắt quyết đoán như thế nào, nên nhanh chóng quyết định, ta muốn nghe cao kiến của nhị vị."

Trên mặt Kim Hóa Hải hiện lên vẻ tàn khốc nói: "Theo ý ta, trước tiên do người của Ti Nam phủ ta đi cố thủ hai bên hẻm núi, phòng ngừa yêu nghiệt đẩy đổ vách đá, sau đó đại đội nhân mã rất nhanh thông qua."

Phó Tả Tuyên không có thể hiện thái độ, lại nhìn về phía một vị khác, "Tưởng lão, ý kiến của ngài thì sao?"

Tưởng Nhất Niệm hơi lắc đầu, "Ý của ta là toàn đội chuyển hướng, việc này không nên chậm trễ, lập tức hậu đội biến thành tiền đội, nhanh chóng triệt thoái, bằng tốc độ nhanh nhất rút lui khỏi vùng sương mù đang dần dần nồng đậm này."

Giọng điệu Kim Hóa Hải trở nên nghiêm túc, "Tưởng lão, ý của ngươi là, Ti Nam phủ ta hơn trăm nhân thủ, lại thêm Liệt châu năm mươi danh Đại tiễn sư, còn có hơn một nghìn hộ vệ nhân mã, sẽ bị một đám yêu nghiệt làm kinh sợ chạy trối chết sao? Ngươi ném được mặt mũi đó, Ti Nam phủ ta nhưng ném không được cái thể diện này!"

Tưởng Nhất Niệm: "Lão đệ, ngươi bây giờ vẫn còn yêu quý thể diện sao? Đánh trận cũng không phải là đánh như ngươi vậy! Ta hỏi ngươi, hẻm núi này dài đến bảy dặm, Ti Nam phủ ngươi hơn trăm nhân thủ, dù cho phái hết đi ra ngoài bố phòng thì phải làm thế nào đây? Là có thể phòng ngự toàn bộ hẻm núi, hay là có thể hù dọa những yêu nghiệt kia không dám hành động thiếu suy nghĩ? Lão đệ, có tự tin là chuyện tốt, nhưng không nên tự tin quá mức. Yêu nghiệt không phải người mù, sẽ không phải không biết có người của Ti Nam phủ tham dự hộ tống, nếu đã dám ở đây bố trí mai phục, thì sẽ không sợ các người của Ti Nam phủ ngươi.

Hẻm núi dài bảy dặm, Ti Nam phủ ngươi hơn trăm người đi phòng thủ, không có khả năng làm được không hề sơ hở, huống hồ còn có sương mù này che chắn, mọi người cùng tiến lên đều vô dụng, yêu nghiệt chỉ cần đánh sụp một vị trí trên vách đá, toàn bộ đoàn xe sẽ lập tức bị ngăn cản lối đi, nếu vách đá phía sau lại bị đánh sụp, hậu quả há là thể diện của Ti Nam phủ có thể giải quyết?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Phó Tả Tuyên liền thay đổi, mặt Kim Hóa Hải cũng sa xầm không hé răng rồi.

Tưởng Nhất Niệm tiếp tục nói: "Nếu như không có sương mù, có năm mươi danh Đại tiễn sư của ta tại, đối phương không dám lỗ mãng, sương mù này nói rõ chính là muốn đem sức uy hiếp từ năm mươi danh Đại tiễn sư phế bỏ rồi. Vì sao đối phương không thả ra sương mù xung quanh trạm dịch khi chúng ta dừng đêm? Ban đêm lại có thêm sương mù, chẳng phải là càng dễ dàng động thủ sao? Rất hiển nhiên, là bởi vì công lao của nhân mã đi trước tiên phong, đối phương không có cơ hội bố trí, cũng sợ đả thảo kinh xà.

Cho nên, có thể khẳng định, sương mù với phạm vi lớn như vậy cũng không phải tùy thời tùy chỗ muốn gọi là có thể gọi ra được, sở dĩ sương mù xuất hiện tại nơi đây, tất nhiên là sớm tại đây có chuẩn bị mới được. Lập tức triệt thoái phía sau, chỉ cần có thể rút khỏi khu vực sương mù này, đối phương tất nhiên không thể tiếp tục dễ dàng dùng sương mù thi triển thủ thuật che mắt, đến lúc đó có năm mươi danh Đại tiễn sư ta uy hiếp, đối phương vị tất dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ cần đối phương không dám vọng động, chúng ta liền có thời gian điều tra rõ sương mù này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, đến lúc đó hẳn phải đến phiên kẻ thi triển đám sương mù này sợ hãi rồi. Ta không tin hắn còn dám chờ tại nơi này không trốn đi. Trên cơ bản, chỉ cần chúng ta rút khỏi khu vực sương mù này, yêu nghiệt liền bỏ lỡ thời cơ động thủ đối với chúng ta. Phó đại nhân, Kim lão đệ, lão phu hiện tại lo lắng chính là, những yêu nghiệt kia chỉ sợ chưa hẳn sẽ để cho đoàn xe rút lui phía sau."

Nghe đến đó, Phó Tả Tuyên không tiếp tục hỏi ý kiến của Kim Hóa Hải, đã biết lời ai nói càng hợp lý, tình huống khẩn cấp, thời điểm này, cũng không quản nổi mặt mũi của Ti Nam phủ rồi, trực tiếp hạ lệnh: "Cứ làm theo ý của Tưởng lão, hậu đội trở thành tiền đội, lập tức bằng tốc độ nhanh nhất rút lui!"

Kim Hóa Hải trầm mặc, lần này không thể hiện bất cứ phản đối gì.

Hậu đội thay đổi thành tiền đội, thí sinh bị giam bên trong xe, còn có những thư đồng kia đều là hoảng sợ, nhân mã hộ tống rõ ràng cũng tiến nhập trạng thái tác chiến.

Dữu Khánh mặc dù không biết tình huống cụ thể, chỉ nhìn tình hình hiện trường cũng có thể minh bạch, vấn đề rõ ràng trở nên nghiêm trọng rồi, tay vịn song sắt lại dùng lực lắc lắc.

Một khi có biến, hắn phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài, nếu không, có chuyện gì xảy ra thì phải bị vây ở trong chiếc xe này, nếu thật sự có yêu nghiệt đột kích, ngay cả trốn đều không có nơi để trốn, đường đường Linh Lung quan chưởng môn bị vây ở nơi này, mắt mở trừng trừng nhìn mình bị người đùa chết, tính là chuyện gì xảy ra?

Song sắt kiên cố, khó mà bẻ cong, ánh mắt hắn không khỏi nhìn về phía eo của người áo xám áp tải, lúc trước nhìn rất rõ ràng, chìa khóa để mở ra cái xe tù này ngay tựu trong đai lưng của người ta.

Nhưng mà sự tình rất rõ ràng, mở miệng cầu người ta cũng vô dụng, người ta khẳng định sẽ không mở rộng cửa cho ngươi.

Tạm thời không có cách nào, chuyện không tới tình cảnh tuyệt đối, hắn cũng không dám xằng bậy, bằng không rất có khả năng chưa bị yêu nghiệt quần chết thì đã bị người của Ti Nam phủ đùa chết trước rồi. Hắn chỉ có thể là trước tiên chờ chút nhìn xem…

Trốn ở trên tán cây, Thử Thái Bà giọng the thé nói: "Hình như là xoay chuyển phương hướng rút đi rồi."

Sương mù dần dần lớn, động tĩnh trên quan đạo đã nhìn không rõ lắm rồi.

Cao Viễn nhìn chằm chằm địa điểm mục tiêu, "Không sai, nhìn tín hiệu cờ kia, thay đổi hướng rồi, là rút rồi, đang đi trở về, "

Mấy người lục tục nhìn về phía Hắc Vân Khiếu, lúc trước mọi người còn không rõ ràng lắm vì sao bị lộ rồi, chuyện tới bây giờ, nhìn thấy sương mù lớn như vậy, trái lại sau khi biết và nhận ra thì đã muộn rồi, hẳn phải là khéo quá hóa vụng, bị phá hỏng bởi sương mù này.

Gương mặt Hắc Vân Khiếu kéo căng, nhìn chằm chằm mục tiêu một hồi, trên mặt cuối cùng hiện lên vẻ quyết liệt, đối với phía dưới hô: "Đi mấy huynh đệ, đem đường lui và đường tới của đối phương đều chặn kín lại!"

"Vâng!" Huynh đệ dưới cây lĩnh mệnh chạy đi.

Giang Sơn nhe răng nói: "Đều đã như vậy rồi, ngươi còn phải miễn cưỡng làm hay sao?"

Chương 25: Không tập

Bên kia hẻm núi có bố trí mai phục, cùng các bố trí trợ công khác, trong những chuẩn bị trước đó, thậm chí tại bên kia hẻm núi còn có đào địa đạo, một khi mục tiêu bị loạn thạch chôn vùi tại trong hẻm núi, người của Thử Thái Bà rất am hiểu hành động dưới mặt đất sẽ tham gia. Bên này, một bộ phận nhân thủ sẽ thu hút những cao thủ phía quan phương may mắn còn tồn tại, người của Thử Thái Bà thì tại dưới mặt đất nhân cơ hội hái "Quả đào ".

Bây giờ, với việc đội ngũ đi thi chuyển hướng rút lui mà những bố trí sẵn này đều tan thành mây khói.

Hắc Vân Khiếu chỉ về phía đội ngũ mục tiêu đang triệt thoái, "Giang Sơn huynh cứ việc đi thúc đẩy sương mù lớn lên, chỉ cần năm mươi tên Đại tiễn sư kia không nhìn thấy mục tiêu thì họ chính là người mù, sẽ không uy hiếp được chúng ta." Y vỗ vỗ ngực, "Vẫn như cũ, chuyện chính diện liều mạng không cần các ngươi đi làm, vẫn cứ để huynh đệ chúng ta tới."

"Ta thấy phu phụ các ngươi là muốn Nghiệt Linh đan muốn đến điên rồi!" Giang Sơn ném lại một câu mắng, nhưng vẫn lắc mình rời đi. Không bao lâu sau, từ nơi xa xa mơ hồ truyền đến tiếng ếch kêu.

Hắc Vân Khiếu lại nói với Cao Viễn: "Cao huynh, ngươi đã có thể đi hiệu lệnh cho dưới trướng ngươi làm chuẩn bị rồi, chỉ cần đợi vừa chặt đứt hai đầu đường lui, là có thể động thủ!"

Cao Viễn hừ một tiếng, không nói nhiều, lắc mình một cái rời đi.

Hắc Vân Khiếu quay đầu lại tiếp tục căn dặn Thử Thái Bà, "Trước tiên do nhân mã của Cao huynh quần chúng mấy lượt, sau mười lượt, dưới trướng ngươi lập tức vây tới!"

Thử Thái Bà im lặng không hé răng, phiêu nhiên phóng ra, rời đi…

Ầm ầm!

Từ xe đầu biến thành xe cuối, ở bên trong, ba người Phó Tả Tuyên nhìn nhau, đều nghe được phía bên Thất Lý hạp truyền đến âm thanh ầm ầm sụp đổ.

Ba người đều nhận thức được chút gì, Kim Hóa Hải: "Hẳn là chặt đứt lối đi của chúng ta?"

Tưởng Nhất Niệm: "Đã chặn lối đi, chỉ sợ đường lui cũng khó bảo đảm, xem ra bọn chúng sắp chính thức động thủ với chúng ta rồi!" Dứt lời, đã đem cung vác tại trên người, chui đi ra ngoài.

Kim Hóa Hải cũng lộ diện theo, hai người song song nhảy lên đỉnh xe, chăm chú quan sát xung quanh.

Không bao lâu sau, phía trước có khoái mã chạy tới báo, "Đại nhân, núi ở phía trước xảy ra sụp lở, đã chặn đường rút lui!"

Quả nhiên không ngoài dự liệu, hai người Kim, Tưởng đưa mắt nhìn nhau một cái.

Núi sụp lở là không ngăn được người leo qua, huống hồ nơi đây còn có không ít người có thể bay tới bay lui, vấn đề là những xe ngựa này, còn có những thí sinh bị nhốt tại trong xe ngựa, không rõ lối ra thì làm sao mà lái đi qua?

Đội ngũ rất nhanh liền dừng lại, cũng không thể không dừng, đường đã bị chặn rồi.

Cho dù đã ra lệnh cho một bộ đi dẹp đường, nhưng đám người Phó Tả Tuyên rất rõ ràng, có người có ý định tác quái, dọn dẹp như vậy là vô dụng, ngươi dọn sạch nơi này, người ta còn có thể tiếp tục làm sụp lún ở phía trước. Nhưng bọn họ mà không thể bởi vì gặp trắc trở liền không hành động, vì vậy chỉ có thể tiếp tục đào móc dọn đường.

Tưởng Nhất Niệm chợt quay sang nói với một gã Đại tiễn sư đi theo bên cạnh xe: "Truyền hiệu lệnh của ta, mục tiêu là núi rừng xung quanh, hỏa tiễn, đầy cung, Thập liên xạ!"

"Vâng!" Đại tiễn sư bên cạnh xe nhận lệnh thúc ngựa đi truyền lệnh.

Kim Hóa Hải nghi vấn: "Tưởng lão, ngươi định làm gì?"

Tưởng Nhất Niệm hờ hững nói: "Phóng hỏa đốt núi!"

Kim Hóa Hải thất kinh, nhịn không được nhìn nhìn sương mù mờ mịt xung quanh, không thể không nhắc nhở, "Một khi không kiểm soát được thế lửa, lửa lớn tàn sát bừa bãi, ngươi nhưng có nghĩ tới hậu

quả gây ra tại Cổ Trủng hoang địa này không? Lui một bước mà nói, đốt cháy qua 'Năm mươi dặm chi ước', người nào đều không bảo đảm được ngươi!"

Tưởng Nhất Niệm: "Đại chiến ngay lập tức, ta chỉ hỏi thắng bại, không cân nhắc những thứ này. Mặc dù không biết địch nhân sẽ sử dụng phương thức tấn công dạng gì, tất nhiên sẽ từ bốn phương tám hướng mà đến, trước phóng một mồi lửa thử xem, nếu như chống không được, vậy thì đồng thời tắm lửa là được rồi!"

Tốc độ sương mù dày đặc rõ ràng càng lúc càng nhanh, người ở ngoài ba trượng đã không nhìn rõ được rồi.

Dữu Khánh đã kéo màn xe xuống nhìn chằm chằm bên ngoài, hắn chợt thấy ánh lửa vù vù bay ra, xa xa cũng lần lượt có ánh lửa vù vù bay về phía hai bên đường.

Nhìn từ phía trên sương mù dày đặc thì càng thêm đồ sộ, từng vệt lửa xuyên phá mây mù, như pháo hoa bắn lên, lại như lưu tinh bay đi bốn phương tám hướng.

Đứng ở trên tán cây, Hắc Bạch phu phụ đều đã nhìn thấy, thậm chí còn có vệt lửa bay vụt qua đỉnh đầu hai người. Hai người ngẩng cao đầu, ánh mắt nhìn theo ngọn lửa bay đi, nhìn hướng rơi, tầm bắn có hơn ba trăm trượng xa, đây rõ ràng là Huyền cấp Đại tiễn sư đang bắn.

Phân chia bắn ra bốn phương tám hướng, mồi lửa vừa rơi xuống đất thì nhanh chóng bùng lên, bốc cháy thành ngọn lửa, cắm ở nơi nào thì nơi đó bốc cháy lên.

Bạch Lan hơi lộ ra vẻ kinh sợ hỏi: "Bọn họ đang làm gì?"

"Đang phóng hỏa đốt núi!" Hắc Vân Khiếu thần tình co quắp, nghiến răng nghiến lợi, "Một đám người điên!"

Trên thế giới này, bất kể là người hay là yêu, đối với loại chuyện phóng hỏa đốt rừng đốt núi này đều khó tha thứ, đều sẽ thống nhất lên án. Đặc biệt là đối với Yêu tu sinh trưởng tại trong núi rừng, bọn họ càng chán ghét cháy rừng, đối với cháy rừng, bọn họ thậm chí có cảm giác sợ hãi phát ra từ sâu trong nội tâm.

Trong bốn phương tám hướng núi rừng, liên tục có hơn một nghìn điểm bốc lửa, cũng may không có gió, nơi đây cây cối lại tương đối cao to, lửa không có lan tràn lên cao quá nhanh, nhưng cũng làm cho khu vực sương mù dày đặc này tăng thêm từng đám màu sắc dị dạng, giống như từng ngọn đèn lồng màu cam.

Đứng ở đỉnh xe, Tưởng Nhất Niệm vung tay lên, Đại tiễn sư ở một bên chờ lệnh lập tức rút tên, "Vù" bắn ra một cây lệnh tiễn với âm thanh chói tai.

Một đám Đại tiễn sư nương theo tại hai bên đoàn xe lập tức tung người rời lưng ngựa, dồn dập trốn vào trong rừng núi. Sau khi đi sâu vào một khoảng cách nhất định, nhanh chóng lên cây, cài tên kéo cung, từng người nhìn chằm chằm mấy chỗ bốc lửa tỏa ra ánh sáng mờ nhạt tại trong sương mù.

Một gã Đại tiễn sư ở vị trí tương đối cao, gần như người ở tại phía trên sương mù, tại thời điểm kéo dây cung cảnh giác, chợt ánh mắt liếc lên trên, nhìn thấy trên cao có một đội bóng đen bay tới.

Hắn không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng cảm giác được có phần không bình thường, nhanh chóng nhảy xuống cây, khẩn cấp trở về bẩm báo.

Nhưng còn chưa chờ đến khi hắn đem tình hình báo cho Tưởng Nhất Niệm biết thì từ trên cao bay tới hơn trăm con đại điêu, một đám đại điêu sải cánh gần hai trượng bắt đầu xoay quanh trên không trung, sau đó buông lỏng ra lưới dây leo trong móng vuốt.

Trong lưới dây leo hầu hết đều chứa đựng khoảng năm sáu bảy tám khối đá lớn, lưới dây leo vừa buông lỏng, tảng đá lớn liền thoát ra,

dồn dập vù vù rơi xuống.

Đám đại điêu xoay quanh, thả đá vào đúng chỗ, không còn gánh nặng trên người nữa, tốc độ bay đột nhiên vọt tăng, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường, rất nhanh bay về phía sâu trong rừng núi rậm rạp.

Nhóm tiếp sau xoay quanh đúng chỗ lại buông lỏng lưới dây leo, hướng địa điểm mục tiêu thả đá, rồi cũng bay đi khỏi.

Hơn trăm con đại điêu luân phiên ra trận ném đá, luân phiên rút lui khỏi.

Tiếng rít từ trên trời giáng xuống, Tưởng Nhất Niệm giật mình ngẩng đầu, Kim Hóa Hải kinh ngạc ngẩng đầu, phía trên lượn lờ sương mù, nhìn không thấy tình hình trong không trung.

Vị Đại tiễn sư nhìn thấy được tình hình không trung kia còn chưa kịp bẩm báo thì đã nhận ra được điều gì đó, mới vừa nhấc đầu, một đám bóng đen đã trong nháy mắt đem hắn đập ngã xuống đất.

Rầm!

Huyết nhục bay tung, mặt đất chấn động, tiếng ngựa hí vang.

Một khối đá từ trên cao rơi xuống, tốc độ thật sự là quá nhanh, lực va chạm cũng thật sự quá kinh người.

Chỉ loáng qua không kịp nhìn rõ, nếu không thể đúng lúc tránh thoát, tu vi cấp bậc Chân võ căn bản đỡ không được.

Rầm! Rầm! Rầm!

Đá lớn liên tiếp không ngừng từ trên trời giáng xuống, mặt đất ù ù chấn động không ngừng.

Tưởng Nhất Niệm đột nhiên kéo cung hướng lên trời bắn một tiễn, dây cung bắn ra vệt cầu vồng.

Vô luận là Cầu Long cung, hay là Mặc Ảnh cung, sử dụng dây cung đều là loại tên là "Hồng tơ", vật này quý báu, Mặc Ảnh cung sử dụng số lượng tơ ít hơn để bện thành dây cung, Cầu Long cung thì sử dụng số lượng sợi tơ nhiều hơn để bện thành dây cung.

Rầm! Trên không vang lên một tiếng bùng nổ, một khối đá lớn tại trong sương mù bị Tưởng Nhất Niệm bắn nổ, đá vụn tung bay rơi xuống.

Kim Hóa Hải tay áo liên tục khua, cách không công lực đẩy ra đá vụn.

Bên trong thùng xe, Phó Tả Tuyên chui ra hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Vừa mới dứt lời, con ngựa đang chấn kinh được xa phu dốc sức giữ lại đột nhiên tung tóe máu, đột ngột bị nện nổ rồi.

Phó Tả Tuyên bị máu thịt văng tung tóe dính đầy người, cũng sợ ngây người.

Kim Hóa Hải lắc mình bắt cánh tay hắn, mang theo bay lên trời, bay tới hạ xuống dưới gốc một cây đại thụ bên đường, đứng dán sát vào thân cây. Như vậy tương đối an toàn, dù cho có tảng đá từ trên rơi xuống, cành cây cũng có thể chống lại một chút, chí ít có thể sớm được cảnh báo, lại thêm có hắn bảo hộ, có thể đảm bảo Áp giải sứ Phó Tả Tuyên an toàn.

Tưởng Nhất Niệm thì từ trên xe ngựa kinh hoảng không khống chế được tung người bay lên, bay lên như diều gặp gió hơn mười trượng cao, bay ra tầng sương mù mịt mờ, nhìn thấy rõ tình hình đại điêu trên không đang thả đá, giương cung lắp tên kéo cung, ba tiễn cùng phát, giận bắn về phía đám điểm đen đang xoay quanh trên trời cao.

Mấy tên này chỉ là vì phát tiết phẫn nộ, hắn thoáng nhìn khoảng cách liền biết, đối phương rõ ràng có chuẩn bị mà đến, bay ở cao độ an toàn mà mũi tên của hắn không thể đạt đến.

Toàn bộ đội ngũ hộ tống, trong nháy mắt rơi vào cảnh tượng thảm liệt.

Hạ lệnh cũng không kiểm soát được, kinh hoảng phân tán, tìm nơi ẩn núp, triệt để rối loạn rồi.

Những thư đồng kia nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, người ở bên cạnh đột nhiên bị đập bể thành thịt nát tung tóe lên khắp người mình, đây là cảm giác gì? Sợ đến kêu cha gọi mẹ chạy loạn.

Con ngựa chấn kinh chạy loạn, đa số lại bị đường chặn kín không chỗ có thể chạy, kéo xe cũng leo không lên được sườn núi.

Không ngừng có ngựa bị đá nện huyết nhục tung tóe, không ngừng có thùng xe bị phá hủy, không ngừng có người kêu rên, tiếng kêu thảm thiết cùng âm thanh khóc lóc.

Rầm!

Đang kinh hoảng với cảnh tượng xung quanh, Dữu Khánh, đột nhiên bị một tiếng đập làm chấn động ngây dại, trong lỗ tai vang ong ong, thậm chí bị chấn động đến nỗi mắt xuất hiện bóng chồng.

Toàn bộ người trong xe kêu la sợ hãi bị chấn động cho thất điên bát đảo, đá bị nện vỡ bắn tung tóe đá vụn đập cho mọi người đầy bụi đất, có người bị đá vụn cắt ngang mặt, oa oa kêu loạn cũng nghe không được rồi.

Xe của bọn họ không thể may mắn tránh khỏi, bị một khối đá lớn đập trúng, bánh xe lập sụp đổ, thùng xe trực tiếp chạm đất, thùng xe bị đập bay rồi, lộ ra hình dáng hoàn chỉnh của lồng sắt giam cầm mọi người, thân xe tan nát, ngựa rốt cuộc không còn bị gánh nặng, bỏ chạy rồi.

Xa phu cũng đã bỏ chạy.

Người trong xe mặc dù bị chấn động đến choáng váng, nhưng đều không bị thương gì nặng, nhiều nhất chỉ là rách chút da, bị thương một chút. Cái lồng sắt giam cầm bọn họ này mặc dù bị nện có phần biến dạng rồi, nhưng chung quy vẫn là giúp bọn họ cản được một kiếp.

Dữu Khánh dốc sức lắc đầu, tận lực vận công bình phục, nhìn thấy người áo xám thủ tại bên ngoài lồng đang do dự có nên rời đi hay không, hắn vội lên vươn ra một tay hô to, "Chìa khóa, mở cửa, thả chúng ta đi ra ngoài!"

Người áo xám nhìn thẳng hắn một cái, lại quay đầu nhìn nhìn cảnh tượng thảm liệt xung quanh, trong mắt hiện lên sự kiên quyết.

Nỗ lực ổn định tầm mắt bị bóng chồng, Dữu Khánh bỗng thấy không ổn, quả nhiên, người áo xám chợt lắc mình rời đi, ném lại bọn họ không quản, trước tiên tìm địa phương tránh né đã.

Dữu Khánh vừa định mở miệng chửi mắng, lại bởi vì một tiếng rầm làm ngây ngẩn cả người, người áo xám kia vừa mới phóng đi, liền ngay tại giữa không trung bị một khối đá lớn từ trên trời giáng xuống nện rơi xuống mặt đất, cái đầu và nửa bên vai đã không thấy rồi, cái vận khí này!

Dữu Khánh triệt để hết chỗ nói rồi, tay vươn ra cũng chầm chậm co trở về, người đều không còn rồi, gọi nữa có rắm dùng.

Chương 26: Vụ sát

Lại nhìn bốn phía, không còn vách xe che che chắn chắn, bây giờ tầm mắt trái lại rộng mở không ít, thế nhưng bởi sương mù mịt mờ nên cũng nhìn không được xa.

Hắn nhìn thấy được trong một chiếc xe phụ cận, người áp tải xe đã vung kiếm chặt đứt dây thừng, thả ngựa chạy đi, cùng xa phu đồng thời trốn ở phía dưới chiếc xe nghiêng, rõ ràng là muốn mượn nhờ lồng sắt để ngăn cản, hoặc là thấy được tình hình bên này, biết rõ thùng xe căn bản chống không được lực chấn động rất mạnh từ trên trời giáng xuống.

Hai người trợn tròn mắt một hồi, lập tức bò ra bên ngoài, ai ngờ ầm vang một tiếng nện, trong bụi mù có máu tươi tung tóe ra.

Dữu Khánh nhìn tới, phát hiện hai người kia đã biến mất, biến mất tại phía dưới thùng xe, thùng xe giống như bên này, đã dán sát vào mặt đất.

Thế tiến công mạnh mẽ

vẫn như trước từ trên trời giáng xuống, xung quanh tràn đầy tiếng kêu thảm thiết và cảnh tượng thảm liệt, khiến Dữu Khánh nhịn không được sởn cả tóc gáy.

Hắn lại từ lồng sắt vươn tay ra, sờ đến phía trên ổ khóa, vận công dò xét, muốn vận dụng ám lực phát huy như chiếc chìa khóa để mở khóa ra, kết quả phát hiện ổ khóa này là Thiên Cơ tỏa nổi danh, loại khóa chuyên đề phòng người tu hành, không nắm giữ hình dáng chìa khóa thì căn bản mở không ra cái khóa này.

Bá! Hắn đột nhiên đẩy người hai bên ra, đột nhiên rút kiếm, ầm, bổ một kiếm vào trên lồng sắt, đúng như trong dự liệu, không bổ ra được, cái lồng sắt này xác thực là được chế tạo từ tinh cương, hơn nữa không phải tinh cương bình thường, đoán chừng là vì đề phòng bị phá hư mà gia cố thêm nguyên liệu, ngược lại khiến lưỡi kiếm của hắn bị chém mẻ ra một miếng.

Có một gã thí sinh hô: “Sĩ Hành huynh, dùng kiếm cạy thử xem.”

Đồ ngốc! Dữu Khánh thầm mắng một câu, cắm kiếm trở vào bao, không để ý tới.

Lúc trước A Sĩ Hành bị thương, hắn còn có chút áy náy, bây giờ phát hiện, còn là A Sĩ Hành mạng lớn, lấy tiểu kiếp độ đại nạn, hắn trở thành kẻ không may nhận lấy cái chết kia, nếu sớm biết vậy thì có đánh chết hắn cũng không tới thế thân vào kinh thành.

Cho dù biết rõ có yêu nghiệt ý đồ gây rối đối với thí sinh, nhưng hắn nghĩ không rõ nổi, cừu hận lớn cỡ nào vậy mà có thể làm ra thế tiến công như vậy?

Hắn không muốn bị nhốt tại trong cái lồng này để bị nhận lấy cái chết, nhưng theo tình hình hiện nay đến xem, hình như trốn ở bên trong chiếc xe tù này trái lại là an toàn nhất.

Bụi đá, vụn đá từ cổ luồn vào trong quần áo khiến cả người khó chịu, hắn vỗ vỗ bụi bặm trên người, đang rung rung thân thể để rũ đi vụn đá bên trong quần áo, rầm! Trên đỉnh đầu lại là một trận chấn động vang lên, lại bị đập trúng rồi.

Mọi người mộng rồi, lung lay lắc lắc, Dữu Khánh cũng lại lần nữa chấn động mộng rồi, ù tai hoa mắt, đầu choáng váng đau cả đầu, lại đầy bụi đất rồi.

Máy phóng đá Đại điêu vẫn còn đang tiếp tục từng đợt.

Nhưng mà không quản không tập tàn phá như thế nào, chính là có hơn mười chiếc xe ngựa vận khí tốt, như thế nào cũng không bị nện trúng, khiến cho đám thí sinh bên trong xe một mực lo lắng không biết lúc nào sẽ bị nện trúng, loại cảm giác này không dễ chịu, không bằng giống như đám người Dữu Khánh, đã quen rồi.

Hơn một nghìn hộ vệ nhân mã, hơn trăm tên nhân viên Ti Nam phủ, năm mươi danh Đại tiễn sư, vậy mà lại bị cái một trận không tập này đánh cho không có lực hoàn thủ.

Uất ức, nhưng không có cách nào.

Xung quanh dần dần giảm bớt tiếng kêu thảm thiết, hoặc là đã bị đập chết, hoặc là tạm thời đã chạy đến trong núi rừng tìm được chỗ tránh né.

Kim Hóa Hải rất phẫn nộ, muốn lệnh cho nhân viên Ti Nam phủ lục soát khắp nơi, gặp giết không tha, lại bị Tưởng Nhất Niệm ngăn cản lại, lo lắng đây này là kế điệu hổ ly sơn của địch nhân, luận đến cận chiến, người của Ti Nam phủ y nguyên là thực lực mạnh nhất trong đội ngũ này.

Hiện tại, 'Mồi nhử' trong tay trái lại trở thành nhược điểm khiến bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Kim Hóa Hải cũng âm thầm may mắn, cũng may không xông vào Thất Lý hạp, bằng không những yêu nghiệt kia căn bản không cần phải xuất hiện liều mạng cùng bọn họ, chỉ cần dùng chiêu thức như bây giờ, vách đá đục rỗng là có thể đập cho diện tích lớn lật úp.

Không chỉ có máy phóng đá không tập, còn có diện tích lớn vách đá sụp đổ, hậu quả đó chỉ cần nghĩ cũng đều nghĩ mà sợ.

Tách… tách tách…

Trong núi rừng đột nhiên truyền đến một trận dị vang liên tục không ngừng, Tưởng Nhất Niệm nhanh chóng nghiêng tai nghe.

Kim Hóa Hải nghe ra được đó là âm thanh dây cung, nghi vấn: "Người của ngươi đã phát hiện được mục tiêu?"

Lý do cho sự nghi ngờ này là ở chỗ, có đám sương mù dày đặc phủ đầy này, căn bản nhìn không được xa, nhìn không thấy mục tiêu còn như thế nào bắn?

Tưởng Nhất Niệm hừ một tiếng cười nhạt, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, trong mắt có sát cơ, cũng không đáp lại.

Trong núi, thấy hỏa thế dần dần lớn.

Nghe được vị trí bị không tập giữa núi tiếng kêu thảm thiết không dứt, đánh giá nhân mã hộ tống còn không lo nổi cho bản thân mình, có mấy tên hắc y nhân thoát khỏi nơi ẩn nấp, phóng đi cứu hoả, không muốn để gây ra thảm kịch cháy rừng hoành hành.

Đó xem như là bản tính của Yêu tu trong núi.

Nhưng thân hình bọn hắn vừa mới xuất hiện tại khu vực có ánh lửa lập lòe, ở chỗ sâu trong sương mù dày đặc lập tức có u linh lấy mạng chớp nhoáng nhào tới.

Mũi tên sắc bén đã tới ngay trước, mới nghe được tiếng xé gió "Vù vù vù", có thể thấy tốc độ mũi tên bắn tới nhanh cỡ nào, cường cùng mà Đại tiễn sư sử dụng chính là không tầm thường.

Đối diện với kiểu bắn khủng bố này, năng lực phát hiện và tốc độ phản ứng có thiếu sót, căn bản tránh không được.

Phốc phốc, âm thanh liên tiếp vang lên, mũi tên trong nháy mắt xỏ xuyên qua mấy tên hắc y nhân, không có một mũi tên nào lưu lại trên người bọn hắn, toàn bộ xuyên thân mà qua, hoặc chìm vào trong lòng đất, hoặc chìm vào trong thân cây.

Mấy tên thân thể hắc y nhân đều là một trận run rẩy dữ dội, có kẻ đổ nhào xuống, có kẻ vẫn chưa chết ngay tại chỗ.

Bọn họ đều là Yêu tu, đều là Yêu hóa thành hình người, ở bên trong thân thể, những vị trí tim gan phổi thận chưa hẳn đã giống như ở thân thể con người, các loại Yêu loại sau khi hóa thành hình người, những vị trí của bộ phận chí mạng là không giống nhau, nếu chỉ bị thương mà không tổn thương đến bộ phận yếu hại, tự nhiên sẽ không bị mất mạng.

Phát hiện trúng tên, những kẻ may mắn còn sống sót kinh sợ có thừa dồn dập muốn tung mình chạy thoát đi, nhưng có một số mới nhảy lên liền hạ xuống rồi, có một số chưa kịp nhảy lên đã rung động thân thể lung lay muốn đổ rồi.

Âm thanh phốc phốc cùng với huyết hoa liên tiếp từ trên thân thể bọn họ bắn ra, trên đầu xuất hiện lỗ thủng, trên người lại có thêm mấy chỗ trào máu.

Tiếp tục phải hứng mấy tiễn, lại có mấy vị trí trúng tên, bộ phận chí mạng cuối cùng vẫn là bị bắn trúng.

Mấy tên hắc y nhân lục tục rầm rầm đổ nhào xuống, mũi tên bắn chết bọn hắn không chỉ đến từ một hướng, bọn hắn bị lưới tên đan xen bắn chết.

Không chỉ có bọn hắn gặp phải tình cảnh tương tự, rất nhiều kẻ chạy đến cứu hỏa đều đổ nhào xuống rồi, thẳng đến khi chết đều không hoàn toàn rõ ràng mình là thế nào bị bắn chết.

Bọn hắn đã đánh giá thấp năng lực của Đại tiễn sư, sương mù dày đặc có thể làm cho Đại tiễn sư đánh mất năng lực nắm bắt mục tiêu tấn công, nhưng xuất hiện nơi ánh lửa, cách lớp sương mù có thể nhìn thấy ánh lửa mông lung mờ ảo, có bóng người lay động trước ánh lửa, bọn họ liền có thể tại trong ánh sáng mông lung phân biệt được.

Tại trong điều kiện phức tạp tìm được mục tiêu tấn công là căn bản của bắn tên, đây là những điểm Đại tiễn sư trường kỳ tu hành huấn luyện, cũng là năng lực cần phải bồi dưỡng ra, thí dụ như mượn nhờ ánh sáng nhạt ban đêm để bắn.

Tưởng Nhất Niệm tự nhiên là biết rõ, cho nên hắn trước tiên sai người bắn ra hỏa tiễn, đây cũng là một trong những mục tiêu mà hắn phóng hỏa đốt rừng.

Yêu tu ẩn núp ở trong chỗ tối, sau khi trông thấy một màn này liền giật nảy mình, không kẻ nào còn dám thoát ra cứu hỏa rồi, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn thế lửa dần dần lớn lên trong núi rừng.

Cũng có người khẩn cấp rút lui đi bẩm báo.

Khi Hắc Vân Khiếu nghe được tin tức này, gấp giọng nói: "Nhanh, thông báo huynh đệ ẩn núp các nơi, không nên đi cứu hỏa!"

"Vâng!" Người đến vội vã rời đi.

Nhưng mà, không bao lâu sau liền mang về một cái tin dữ, khi thông báo các nơi thì cũng từ các nơi hiểu được một ít tình hình thương vong, hiện nay đã có hơn chín mươi huynh đệ bị bắn chết rồi.

Hắc Bạch phu phụ trừng lớn hai mắt, đau lòng không thôi, triển khai ra chừng ba trăm nhân thủ, còn chưa xông đi tới chính diện giao thủ thì đã lặng yên không một tiếng động bị giết chết hơn chín mươi? Gần một phần ba nhân số dự định tấn công cứ như vậy bị gạt bỏ rồi?

Kinh khủng! Trước đây luôn luôn nghe nói Đại tiễn sư kinh khủng cỡ nào, hiện tại tính là chính bản thân cảm nhận được rồi.

Hắc Vân Khiếu ngẩng đầu nhìn trời, mơ hồ nhìn thấy đội ngũ đại điêu trên không trung đã hoàn thành thêm một vòng không tập, lại lần nữa rút về rồi.

Địa thế vị trí chỗ hắn tương đối cao, tán cây chưa hoàn toàn bị sương mù bao phủ, có thể trực quan nhìn thấy tình hình trên không trung.

"Mười lượt rồi, số lượng đá chuẩn bị hẳn là cũng gần như ném hết rồi, phía bên Thử Thái Bà cũng nên ra sân rồi." Ánh mắt Hắc Vân Khiếu từ không trung chuyển dời, nhìn chằm chằm phu nhân Bạch Lan nói ra: "Nói với nàng, để 'Đại quân' của nàng không nên buông tha cho kẻ bị thương, cần phải bức ra toàn bộ Đại tiễn sư, tốt nhất là thừa dịp bên kia chưa rãnh bận tâm thì trước tiên đem những Đại tiễn sư này giải quyết hết đi, những người này năng lực cận chiến hữu hạn."

Đối với năng lực bắn lén của Đại tiễn sư, đã là sợ rồi, có những người này nhìn chằm chằm, hắn không yên tâm cho sự an toàn của phu nhân nhà mình.

Bạch Lan gật đầu đi liền, trượng phu ở lại đây phụ trách chỉ huy phối hợp, nàng cần đích thân dẫn huynh đệ ra sân rồi.

"Cẩn thận một chút." Hắc Vân Khiếu chợt căn dặn một tiếng.

Bạch Lan quay đầu lại cười quyến rũ, thả người lướt đi…

Động tĩnh nện xuống tại đất rầm rầm rầm tựa hồ đình chỉ.

Nghiêng tai nghe một hồi, Kim Hóa Hải và Tưởng Nhất Niệm nhìn nhau, người sau nói: "Rất không có khả năng ném xong đá liền bỏ qua, chân chính chính diện tấn công hẳn là sắp bắt đầu, người của Ti Nam phủ ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng chính diện va chạm rồi."

"Ừ." Kim Hóa Hải gật đầu, rất tán đồng, gọi người tới, bảo đi thông báo cho nhân thủ may mắn còn sống sót chuẩn bị sẵn sàng.

Tưởng Nhất Niệm đồng thời sai người thông báo cho nhân mã hộ tống may mắn còn sống tập kết chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến.

Y nguyên ẩn thân dưới tàng cây, Áp giải sứ Phó Tả Tuyên đầy mặt vết máu, đã là hoảng sợ ngây người nửa ngày nói không ra lời.

Thời gian động tĩnh tạm dừng tựa hồ có phần kéo dài, các thí sinh vây ở trong lồng cũng đã nhận ra sự dị thường này, so sánh với lần tạm dừng động tĩnh lúc trước thì xác thực quá dài rồi.

"Chẳng lẽ là kết thúc tấn công rồi?" Có người thử hỏi một câu.

"Hình như là kết thúc rồi."

Âm thanh mừng rỡ dần dần hỗn loạn vang lên.

Dữu Khánh quét mắt nhìn đám gia hỏa bám đầy bụi đất, lải nhải liên tục này, không đáng để ý. Hắn đã ý thức được, kết thúc chỉ là đợt tấn công đầu tiên, đợt tấn công mặt đất thực sự sắp tới rồi, dù sao đầu của đám thí sinh bọn họ vẫn còn tại trên cổ.

Nói cách khác, hành động chính thức để lấy đầu bọn họ sắp tới rồi.

Lần này, Dữu Khánh thật sự nán lại không được rồi, hắn cũng không muốn ngồi ở chỗ này chờ chết, lắc lắc song sắt, không thể mở ra, chỉ có thể phải tìm chìa khóa rồi.

Ánh mắt hắn chăm chú vào thân thể nhân viên Ti Nam phủ áp tải xe bị nện chết, ánh mắt khóa chặt vị trí lồi lên hình dáng chìa khóa trên đai lưng người kia.

Không biết có nhìn lầm hay không, sương mù lớn hơn rất nhiều, đã nhìn không rõ lắm những lồng sắt giam người khác ở phụ cận rồi, hắn phải chăm chú tỉ mỉ nhận rõ, thậm chí thi triển ra Quan Tự quyết để xác nhận, không dám có chút nào sơ ý, bởi vì cơ hội cầm đến chìa khóa rất có khả năng chỉ có một lần, nếu bỏ lỡ rất có khả năng chỉ có thể bị nhốt tại trong lồng làm dê đợi bị làm thịt rồi.

Chỉ cần ra khỏi cái lồng giam này, hắn liền không sợ rồi. đối với người khác mà nói, vùng sương mù này có lẽ là phiền phức, với hắn mà nói nhưng là hoàn cảnh như cá gặp nước, cũng là thủ thuật che mắt tốt nhất cho hắn. Nếu như hắn muốn chạy trốn, phỏng chừng khó có người có thể ngăn cản.

Chương 27: Ra khỏi lồng

Đương nhiên, còn có một cách lấy được chìa khóa, chính là dời cái cũi này đến bên cạnh thi thể.

Phương án này cần tất cả mọi người bị nhốt trong lồng đồng tâm hiệp lực mới làm được, đem cái lồng lật qua, hoặc chân xuyên qua lỗ lồng cùng nhau đạp đất khiêng lồng đi tới, nhưng mà cái lồng này quá nặng, lại là ở chung cùng một đám "Trư", muốn cùng những người này kết đội chuyển cái lồng đi tới đó thực sự độ khó quá cao, phỏng chừng chưa cầm được chìa khóa, đợt tấn công thứ hai đã bắt đầu rồi.

Cho nên hắn không trông chờ vào những tài tử này, vẫn là quyết định làm một mình.

Hắn trước tiên âm thầm lặng lẽ rút cây kiếm phía sau lưng ra cầm trong tay, kiếm chậm rãi vươn ra ngoài, kê tại bên ngoài, tiếp đó mượn cơ hội ngồi xổm xuống, quan sát phản ứng của đám người, chờ khi ánh mắt của đám người không ai chú ý tới thì hắn đột nhiên đưa tay ra ngoài bắt lấy một cục đá to, vẩy cổ tay vứt bay lên.

Rầm! Lại có một tảng đá nện tại phía trên, người trong lồng lập tức bị hù dọa im ắng rồi, từng người đưa hai tay bịt tai, lặng lẽ nhìn chằm chằm trên không.

Dữu Khánh thì thừa dịp này đưa tay ra ngoài, bắt lấy cây kiếm kê ở bên ngoài, thuận tay ném mạnh ra.

Rẹt! Mũi kiếm cắt đứt đai lưng của nhân viên áp tải xe kia, chiếc chìa khóa giấu ở trong đó quả nhiên văng ra.

"Chỉ một khối tảng đá sao?"

"Tảng đá này nhỏ, giống như lực chấn động cũng rất nhỏ."

Đều là người đã gặp qua đại tràng diện.

Một đám thư sinh nhìn chằm chằm phía trên rồi lại bắt đầu lảm nhảm, có người còn dùng tay đi chọc chọc tảng đá phía trên, thử lấy tay đẩy, bởi vì tảng đá kia rơi ở phía trên mà chưa bị vỡ.

Dữu Khánh quay đầu lại xem phản ứng của bọn họ, cùng lúc, tay sờ tìm đá vụn bên ngoài, bấm tay búng ra một viên, đem cái chìa khóa nằm tại trên thi thể hất rơi xuống đất.

Nghe tiếng keng giòn vang, có người nhìn sang phía bên này, sương mù che lấp, không có người nào phát hiện cái gì dị thường.

Dữu Khánh chờ mọi sự chú ý trôi đi, nắm một tảng đá khá to ném tới phía trước chìa khóa, sau đó giống như không có gì vùi đầu nhặt đá, tại trong một đống đá lại chọn một viên thích hợp. Tìm được viên đá thích hợp, nhìn mọi người phía sau một cái, rồi mới đột nhiên đem viên đá đã chọn lựa kỹ kia búng ra.

Hòn đá nhỏ đụng tảng đá lớn, bắn ngược trở lại, đụng vào chìa khóa, lập tức đánh bay chìa khóa về phía bên này, rơi tại phụ cận.

Dữu Khánh lại giả bộ không có việc gì, trong lòng cũng trở nên thoải mái, chìa khóa đã có thể trực tiếp cầm được rồi, một khi tình huống không đúng, hắn có thể cầm chìa khóa mở cửa chạy giữ người bất cứ lúc nào.

Nhưng mà không đợi hắn yên tâm vui mừng, hai mắt liền trừng lớn không ít, đã bị động tĩnh cuồn cuộn của sương mù xung quanh làm cho kinh hãi. Hắn không nói hai lời, cánh tay cầm vỏ kiếm vươn ra bên ngoài lồng, cầm vỏ kiếm ra sức với ra bên ngoài, lùa cái chìa khóa trên mặt đất kéo về.

Khoảng cách gần như thế, dựa vào tu vi của hắn là đã có thể cách không nhiếp vật, có thể vận công hút chìa khóa tới tay, nhưng hắn cần phải tạo ra một cách giải thích 'Vì sao có chìa khóa'.

Trong lồng, lúc này có người chú ý tới, hỏi: "Sĩ Hành huynh, ngươi đang làm gì?"

Dữu Khánh chỉ nói một câu: "Rớt trên mặt đất hình như là chìa khóa cửa xe."

"A?" Một đám người lập tức dồn đống sang nhìn.

Thùng xe chiều cao có hạn, vốn đứng đã không thẳng được eo, ngồi xổm trên mặt đất, Dữu Khánh liếc nhìn khinh bỉ, người bị dồn đống ép sát vào lồng, hằn lên dấu vết, lập tức muốn chửi ầm lên, nhưng mà lời nói đến bên mép vẫn còn nhịn xuống rồi, bởi vì không dám đảm bảo người nơi này về sau có chết hết hay không, cho nên rất nhã nhặn cười nói: "Chư vị huynh đài, các ngươi làm như vậy, ta làm sao lấy được?"

Người dồn đống ở phía trước phát hiện không đúng, vội gào với phía sau, "Đừng có dồn ép, đừng dồn ép."

Sau khi mọi người lui về phía sau, lúc này Dữu Khánh mới đem chìa khóa khều tới, cầm được chìa khóa lập tức thò tay ra ngoài, cắm vào ổ khóa vặn một cái, phí chút sức lực mới vặn mở được cửa xe, bởi vì lồng giam bị đập cho biến dạng rồi.

Cửa xe vừa lỏng ra, Dữu Khánh đẩy mở rộng cửa liền là người đầu tiên lao đi ra ngoài, ra được ngoài chính là mặt đất, bởi vì cái lồng đã nằm trên mặt đất.

Đi ra ngoài còn phải lên bậc thang, bởi vì cái lồng bị nện chìm vào mặt đất.

Người ở phía sau cùng chạy ra theo, cất tiếng hoan hô. Dữu Khánh nhặt lấy kiếm của mình tra kiếm trở vào bao, nghiêng tai nghe thấy đã có tiếng đánh nhau từ trong núi rừng truyền đến, không dám ở lâu, lập tức biến mất tại trong làn sương mù dày đặc.

Những người cùng xe khác vẫn còn đang hoan hô, còn tìm đến những lồng xe gần đó reo hò may mắn, ra vẻ đang khoe khoang với những người còn bị giam trong lồng, ngươi xem chúng ta đã đi ra rồi!

Ai ngờ còn chưa kịp cao hứng bao lâu, động tĩnh liền dẫn tới mấy tên áo xám, một người chỉ vào bọn họ quát lớn: "Ai bảo các ngươi đi

ra ngoài? Trở vào!”

Một đám người vừa mới ra tới lập tức choáng váng, nếu là quan binh, bọn họ còn dám mạnh miệng mấy câu, đụng phải người của Ti Nam phủ, chỉ có thể là phẫn uất và bất lực.

Vì vậy lại bị đuổi trở về, lại bị giam nhốt vào trong lồng, một gã áo xám vặn chìa, khóa cửa lại liền rút chìa khóa ra mang đi.

“Ai!” Bảy người bị giam lại cất tiếng than thở.

Ở trong lồng hơi cất bước một chút, bảy người liền phát hiện không đúng, có người kiểm kê lại trong lồng một lần, rồi cất tiếng kinh dị, “Sĩ Hành huynh không có vào?”

“Di, đúng vậy, hắn đi đâu rồi?”

Bảy người quay mặt nhìn nhau, không nói nên lời, còn có thể xảy ra chuyện như vậy, từng người quay đầu lại, tựa vào song sắt nhìn ra bên ngoài.

Dữu Khánh còn có thể đi đâu, tự nhiên là muốn bỏ chạy giữ lấy người, mình đường đường là Linh Lung quan chưởng môn nhân há có thể bỏ mạng nơi này, tự nhiên là phải nghĩ biện pháp trước tiên tìm một nơi an toàn trốn đi, bảo vệ được tính mạng mới có thể đi thi, không phải sao?

Đương nhiên, trước lúc chạy, hắn phải làm một việc trước đã, nhất định cần phải mang hai mươi cân Linh Mễ của mình cùng đi.

Đó thế nhưng là hơn hai nghìn lượng bạc, không phải của người khác mà chính là của mình, hắn không có cách nào buông bỏ!

Hắn không biết chiếc xe nào là xe cất Linh Mễ, Trùng nhi hẳn là biết rõ, nhưng bây giờ cũng không biết Trùng nhi sống hay chết, hắn chỉ có thể là tìm kiếm từng chiếc xe một.

Dọc theo đường đi, tình cảnh máu tanh thê thảm làm hắn nhíu mày.

Đi chưa được bao xa, trước mặt xuất hiện một cái lồng sắt chắn tại trên đường, hắn vừa muốn đi vòng qua, chợt nghe được âm thanh quen thuộc vui mừng kinh ngạc gọi hắn, "Sĩ Hành huynh!"

Dữu Khánh nhìn lại, phát hiện không phải ai khác, chính là Hứa Phí, trong đám người phủ đầy bụi đất trong xe có mấy người cũng nhận ra hắn, bốn tên gia hỏa quan hệ mật thiết kia đều bị nhốt cùng nhau. Chỉ thấy trên đầu Tô Ứng Thao chảy máu, dùng vạt áo thay băng vải quấn lấy đầu, trên mặt cũng tràn đầy vết máu, hiển nhiên là bị đá vụn đập rách đầu.

Then chốt nhất chính là, hắn phát hiện trong lồng vậy mà còn một người áo xám chen lấn trong đó. Ánh mắt Dữu Khánh sáng lên, phát hiện đây mới là người thông minh, biết đem mình cũng giam vào trong lồng để tránh thoát không tập, so với vị này, những kẻ bị đá nện chết kia đều là đồ đáng ghét, ngốc nghếch.

Hứa Phí lại cao hứng gọi một tiếng, "Sĩ Hành huynh, ngươi thế nào đi ra rồi?"

Một câu nói này lập tức thể hiện ra vấn đề, lúc này, người áo xám kia chỉ vào Dữu Khánh nói: "Ai cho ngươi đi ra? Lập tức trở về!"

Dữu Khánh thầm hô không ổn, quay đầu lại tùy tiện chỉ ngón tay, "Người bên kia bảo ta đi ra." Dứt lời liền chui đầu vào trong sương mù, rời đi.

Người áo xám trong lồng lập tức lấy chìa khóa ra, mở cửa xe, nhanh chóng hướng về phía Dữu Khánh rời đi để đuổi theo.

Vẫn chưa đuổi theo ra quá xa, thân thể người áo xám đột nhiên run lên, dừng lại, run rẩy cúi đầu nhìn về phía trên người mình.

Từ mặt sau một đống vách xe rách nát, một mũi nhọn đâm nghiêng ra, trực tiếp từ dưới sườn hắn đi xuyên qua lồng ngực hắn.

Người cầm kiếm đánh lén chính là Dữu Khánh cúi thấp người giấu tại phía mặt.

Không có bất cứ chần chừ gì, hắn quyết đoán hạ sát thủ với người của Ti Nam phủ!

Trong mắt người áo xám tràn đầy vẻ khó tin, chưa nói tới việc đối phương có thể có bản lĩnh để đánh lén hay không, điểm then chốt không thể tin được là thí sinh này vậy mà dám hạ sát thủ với mình, hai người không oán không cừu, mình lại không thể hiện ra bất cứ sát ý gì, vì sao?

"Ngươi…" Trong cổ họng Người áo xám mới kêu ra một tiếng, Dữu Khánh liền rút kiếm, lại vung ra một kiếm, trực tiếp cắt đứt yết hầu đối phương, rung rớt máu trên kiếm rồi bỏ vào bao, nhìn đối phương ngã xuống dưới chân mình.

Hắn vốn không định giết chết đối phương, nhưng đối phương không nên truy theo tới đây, không nên muốn đem hắn giam lại trong lồng, vậy thì không khác gì giết hắn.

Chỉ từ thế trận không tập vừa rồi là có thể nhìn ra được hung thủ có chuẩn bị mà đến, đã chuẩn bị đầy đủ thủ đoạn mà đến.

Nhìn thấy một đoạn đường trước đầy cảnh máu tanh chết chóc, hắn nào còn dám trở lại trong lồng, tu vi hắn không cao, không có khả năng trở về ngồi chờ chết, bị bất đắc dĩ đành phải tàn nhẫn hạ sát thủ, lặng lẽ giải quyết vị này chính là biện pháp giải quyết tốt nhất hiện nay.

Bỗng có tiếng bước chân truyền đến, Dữu Khánh lại lần nữa nắm lấy kiếm, tiếng gọi của Hứa Phí vang lên từ phía sau, "Sĩ Hành huynh? Sĩ Hành huynh, ngươi ở đâu?"

Dữu Khánh lập tức lật tung vách xe che phủ thi thể người áo xám lại, cũng nhảy ra, nhanh chóng ngăn cản Hứa Phí đang đi dần tới trong sương mù dày đặc, thấp giọng nhắc nhở: "Ngươi gọi gì vậy?"

Trong tay xách theo đao, Hứa Phí sửng sốt, nhìn nhìn bốn phía, "Người áp tải xe ta không làm khó dễ ngươi đi?"

Dữu Khánh vừa mới nảy sinh ý nghĩ có nên diệt khẩu hay không, nghe nói như thế hơi cảm thấy thẹn, thì ra là bởi vì lo lắng cho mình mới tìm tới đây, nói đại: "Ta không thấy."

Hứa Phí kỳ quái, không suy nghĩ nhiều, cảm thấy có thể là do sương mù dày đặc, hỏi: "Ngươi đi đâu?"

Dữu Khánh sẽ không nói mình đi tìm Linh Mễ, "Ta lo lắng Trùng nhi, đi xem hắn." Lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận rồi.

Hứa Phí tức thì thần sắc nghiêm trọng, lập tức nhằm phía trước chạy đi.

Lúc này Dữu Khánh thật sự muốn tự tát miệng mình một cái, hối hận không nên tìm cái lí do này, sải bước vọt tới, kéo cánh tay Hứa Phí lại, lôi kéo Hứa Phí vòng nửa vòng, lôi kéo đi vòng qua thi thể người áo xám, cũng đem hắn kéo đến dưới một chỗ sườn núi ven đường để ẩn thân, tránh thoát mấy tên quan binh lui tới.

"Ngã một lần khôn hơn một chút, tiếp tục to tiếng chạy loạn như vậy, bị người hộ tống phát hiện ra sẽ lại đem chúng ta giam nhốt vào trong lồng." Dữu Khánh vừa nói vừa đẩy mũi đao của đối phương đã sắp đưa đến sát mặt mình ra, "Một xe kia của ngươi toàn người nhã nhặn, ngươi sao không biết xấu hổ xách theo một cây đao lớn như vậy xen lẫn trong đó?"

Hứa Phí thấp giọng nói: "Không gạt ngươi, ta một mực lo lắng trên đường gặp chuyện không may, đao không dám rời khỏi người."

Bản thân mình cũng là kiếm không dám rời khỏi người a! Dữu Khánh nhíu mi, thì ra đứa này cũng đã sớm biết chuyện Yêu nghiệt làm loạn, trước đó lại một chút thông tin cũng không để lộ, nghĩ tớ liền có chút khó chịu, bất quá nghĩ lại một cái, bản thân mình hình như

cũng không để lộ chút tin tức nào cho đối phương, suy bụng ta ra bụng người, đành phải thôi.

Nhưng mà đối phương đã có giác ngộ như thế, vậy thì dễ làm rồi, không nói hai lời, hắn trực tiếp cởi nho sam của mình ra, nhảy đi ra ngoài, tìm đến thi thể một binh sĩ, nhanh chóng cởi y phục ra mặc vào trên người mình.

Hứa Phí cùng theo tới đây, vừa nhìn liền biết rồi, yêu nghiệt chính là muốn giết thí sinh, binh sĩ thì chưa hẳn, lập tức học theo, cũng thấp giọng tán thưởng, "Sáng suốt, lúc cần thiết chúng ta có thể mặc đồ này giả chết."

Giả chết? Dữu Khánh hết lời, thiệt thòi đứa này nghĩ ra được, hắn thay quần áo không phải để giả chết, một là không để đám yêu tu đuổi theo không bỏ, hai là nhằm thoát ra những thí sinh này nhận biết, thuận lợi cho hắn đi tìm Linh Mễ.

Chương 28: Thử triều

Nhằm tranh thủ thời gian, không rảnh giải thích, hắn đem máu bôi lên trên mặt mình, chụp mũ giáp lên đầu, xách theo kiếm rồi rời đi, chạy trở về đường chính.

Hứa Phí miệng cắn chặt đại đao, vừa mặc y phục vừa chạy đuổi theo. Sau khi chuyển đao xuống tay thì gã cũng gắng chịu đựng từ trên mặt đất quẹt một ít máu bôi lên mặt mình, làm xong việc này hắn tìm được cảm giác khí khái giang hồ mà bản thân vẫn hằng mong muốn.

Có được bộ dạng này che giấu, lập tức trở nên thuận lợi hơn nhiều, trên mặt dính máu cũng làm người khác nhận không ra, hắn công khai tới kiểm tra từng chiếc xe một.

Binh sĩ từ hai bên rừng núi chạy ra càng ngày càng nhiều, bọn họ nghe được quân lệnh, không thể không đi ra tập kết.

Hứa Phí đi theo phía sau Dữu Khánh, nơm nớp lo sợ bị nhìn thấu.

Dữu Khánh hoàn toàn không quản tới ánh mắt nghi hoặc của đám binh sĩ tập kết, hắn trực tiếp đi xuyên qua đám người, thậm chí có khi bị chặn đường còn trực tiếp phất tay gạt sang một bên.

Theo đuôi ở phía sau, Hứa Phí đổ đầy mồ hôi, phát hiện vị Sĩ Hành huynh này thật sự là gan lớn một cách không phải bình thường, chỉ đổi một bộ y phục liền không cố kỵ chút nào, gã lại ngẫm nghĩ tới chuyện làm xằng làm bậy trong cuộc thi đố chữ, liền càng cảm thấy vị Sĩ Hành huynh này không giống như là lần đầu tiên làm loại chuyện tương tự, làm rất thành thạo.

Trong núi rừng xung quanh, ngoại trừ âm thanh tranh đấu ra, đột nhiên có âm thanh như sóng triều vọt tới, Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh, sắc mặt chợt biến, kéo tay áo Hứa Phí một cái, thốt lên "Đi!"

Hắn chạy thẳng tới cạnh một cái lồng sắt giam người, đạp một cước, nhảy lên, liền trực tiếp rơi tại phía trên lồng sắt. Thí sinh ở trong lồng ngửa đầu nhìn hắn với vẻ mặt hoài nghi.

Vừa theo tới, Hứa Phí thấy thế, định hỏi xảy ra chuyện gì, Dữu Khánh ngoắc tay một tiếng, "Mau lên đây."

Hứa Phí cũng nhảy lên, chân đạp vào lồng mượn lực nhảy lên, rồi rơi tại trên đỉnh lồng, chỉ là phía trên lồng sắt này rất khó đặt chân, không cẩn thận sẽ rất dễ dàng trượt chân rơi xuống.

Rất nhanh, tiếng động như sóng triều kia phá tan sương mù dày đặc, hiện thân ra, đó là vô số con chuột chít chít vọt tới.

Cảnh tượng này quá dọa người, người nhìn thấy sởn cả tóc gáy.

Binh sĩ vừa mới tập kết lại lập tức gào thét kêu loạn, trận hình loạn xà ngầu, cầm vũ khí vỗ đập lung tung.

Người áo xám có thực lực cao cường lướt tới, cách không một chưởng, chưởng lực đánh bay một đám lớn, nhưng vô ích, vô số con chuột tiếp tục trước ngã sau lên, ào ào xông về phía trước, gặp người liền cắn.

Đám thí sinh bị nhốt trong lồng triệt để hoảng loạn, chạy thì chạy không thoát, đối diện với đám chuột xông tới chỉ có thể là loạn xạ giơ chân, loạn đánh, loạn đập, loạn chụp, loạn vứt, tiếng la hét chói tai cùng tiếng đám chuột chít chít trộn lẫn vào nhau, mỗi người quả thực sắp điên rồi.

Nhìn tình hình trong lồng phía dưới, có người đưa tay vào trong quần áo móc tìm chuột, Hứa Phí nhìn thấy cảnh này thì thiếu một chút sụp đổ, nhưng cũng không quản nổi, gã cùng Dữu Khánh đồng thời vội vội vàng vàng càn quét những con chuột leo lên trên.

Cũng may hai người đứng ở phía trên lồng, chuột leo lên không dễ, bò lên được cũng không tiện di chuyển giữa lưới thép ô vuông, bò nhanh liền sẽ trượt chân lọt vào trong ô lưới rơi xuống, hai người cầm đao kiếm càn quét xung quanh các cạnh của lồng sắt, cơ bản có thể ngăn cản được lượng lớn chuột tới gần.

Có người chú ý tới tình hình nơi đây, lập tức có binh sĩ cũng leo lên trên, về sau thực sự không đứng dồn lại được nữa, có người thì nhanh chóng chạy đến lồng sắt khác ở phụ cận.

Áp giải sứ Phó Tả Tuyên đã được Kim Hóa Hải mang theo bay đến trên cây, ở tại trên cây tương đối dễ ngăn cản đám chuột bò lên.

Nhìn thấy vô số chuột, lại nghe được âm thanh đánh nhau trong núi rừng truyền đến, Tưởng Nhất Niệm bỗng nhiên ý thức được vì sao có âm thanh đánh nhau, những Đại tiễn sư mai phục ở xung quanh e rằng đã bị lộ, sợ là đã dẫn đầu tiếp chiến địch nhân rồi.

Đại tiễn sư vốn không sở trường cận chiến, lại thêm bị đám chuột quấy rầy, kết quả có thể nghĩ mà biết. Tưởng Nhất Niệm phất tay đánh bay một đám chuột, bỗng nhiên giận dữ hét: "Bảo bọn họ rút về!" Cũng nôn nóng nói với người trên cây, "Kim lão đệ, nói người của ngươi nhanh nhanh đi tiếp ứng người của ta."

Vù vù vù!

Liên tiếp ba cây lệnh tiễn bay lên không.

Kim Hóa Hải cũng biết tính mạng những Đại tiễn sư này quý giá, toàn bộ Liệt châu cũng không có bao nhiêu, Ti Nam phủ đã làm ra chuyện lớn như vậy, nếu tiếp tục khiến Liệt châu tổn thất lớn thì cũng không dễ báo cáo kết quả, liền lập tức cất tiếng la hét.

Lập tức có một đám người áo xám nghịch thế nhảy vào núi rừng, phi thân lên cây, bật nhảy theo các cành cây tiến về phía trước nhằm tránh thoát đám chuột quấy rầy.

Có một đám người áo xám khác đang áp dụng thủ đoạn khẩn cấp để đối phó bầy chuột, chém cành cây, vẩy lên thuốc bột, sau đó đốt cháy cành cây, chờ cuồn cuộn khói vàng bốc lên liền ném vào bên cạnh lồng sắt giam giữ thí sinh. Nơi khói vàng xông đến, đám chuột hoảng sợ chạy tránh ra.

Chống gậy đứng ở trên một chỗ thân cây, ánh mắt Thử Thái Bà hơi nhìn xuống, chỉ thấy một con chuột lông trắng chạy ngược trở về, nhảy lên trên cây, nhảy tới trên đầu cây gậy, chít chít một hồi với bà ta.

Thử Thái Bà nghe xong cau mày, sau đó nhanh chóng lướt đi, chạy tới một chỗ tranh đấu.

Bà ta không có hứng thú nhìn xem mấy tên hắc y nhân vây công một gã Đại tiễn sư, mà phi thân hạ xuống bên cạnh Bạch Lan, lúc này đang đứng ở trên cành khô, chất vấn: "Phu thê các ngươi đến cùng đang làm cái quỷ gì vậy? Đã xác định thật sự thăm dò hết tình

trạng hộ tống chưa? Những thí sinh kia đều được lồng sắt tinh cương bảo vệ, căn bản lấy không được thủ cấp của bọn hắn."

Bạch Lan kinh ngạc: "Cái gì mà lồng sắt tinh cương?"

Thử Thái Bà: "Ngươi hỏi ta?"

Bạch Lan nghẹn lời, ngay lập tức sửa lời nói: "Không nên nôn nóng, nghĩ biện pháp phá vỡ là được."

Thử Thái Bà cười nhạt: "Ngay cả Cao Viễn không tập đều không thể đập phá lồng sắt, có thể dễ dàng phá vỡ sao? Chỉ sợ người ta chính là đang chờ ngươi đến mở ra! Ngươi tốt nhất tự mình đi xem đi, đừng nháo cho tử thương vô số rồi sau cùng chẳng chiếm được cái gì, vậy thì trò vui thật sự to lắm."

Sắc mặt Bạch Lan nghiêm trọng, chợt phi thân hạ xuống, gia nhập vây công, mấy cái đối mặt liền đập vỡ đầu tên Đại tiễn sư, sau đó dẫn mấy tên hắc y nhân cùng đến hiện trường xem tình huống.

Chuyện rất rõ ràng, không cần phải phí quá nhiều sức, lời của Thử Thái Bà rất dễ dàng liền được chứng thực.

Trong lòng trầm trọng, Bạch Lan không thể không vội vã chạy trở về tìm đến trượng phu của mình, đem tình hình nói kỹ ra. Nói chung, chính là đã tính sai, ngươi cho là người ta rất quan tâm tính mạng của thí sinh, không ngờ người ta cũng có thể không cần quan tâm tính mạng của thí sinh!

Nhân mã hộ tống rõ ràng đang lấy tính mạng thí sinh làm mồi nhử, nhân thủ hiện tại cứng rắn xông tới vị tất có thể chiếm được bao nhiêu lợi ích!

Hắc Vân Khiếu sắc mặt âm tình bất định một hồi, chợt nhìn về phía không trung, "Bảo phía bên Cao Viễn xuất thủ bằng đường hàng không, trực tiếp đem cả người và lồng đều bắt đi!"

Bạch Lan trầm giọng nói: "Làm như vậy, quá nguy hiểm, Cao Viễn khẳng định sẽ không đồng ý."

Hắc Vân Khiếu: "Trước tiên để người của chúng ta cường xông dụ địch, lại có sương mù dày đặc che lấp, thừa dịp thủ vệ không chú ý, đột nhiên từ không trung chụp lấy, vẫn có khả năng thành công." Tiếp đó vô lực thở dài, "Việc đã đến nước này, như thế nào cũng phải thử xem. Bọn người bọn hắn đã động thủ rồi, cũng sẽ không có đường rút lui, tự nhiên cũng hi vọng cầm chút thành tích hướng Tê Hà nương nương tìm kiếm che chở, cho nên sẽ đồng ý."

Bạch Lan yên lặng gật gật đầu…

Trong sương mù dày đặc, lại hiện cuồn cuộn khói đặc, khói đặc màu vàng, xông cho người phải sặc, đám chuột hiển nhiên cũng cực kỳ e ngại khói vàng này, bị xông cho không dám tới gần quan đạo.

Nhốt tại trong lồng, bản thân các thí sinh cũng không biết đời trước mình đã tạo nghiệt gì, đầu tiên là bị chuột cắn, bị hù dọa cho chết khiếp, bây giờ lại bị sặc khói sống không bằng chết, từng người tê liệt ở trong lồng, ho sặc sụa nước mắt nước mũi chảy hết cả ra.

Người đứng ở trên lồng cũng bị xông khói chịu không nổi, Dữu Khánh là người thứ nhất nhảy xuống, cầm lấy cành cây bốc khói trong tay, tay áo che miệng mũi, tiếp tục đi tới trước.

Hắn vẫn nhớ đến hai nghìn lượng bạc của mình, không thể bỏ đi như rác rưởi.

Hứa Phí cũng bị xông khói chịu không nổi, cũng nhảy xuống, ngoại trừ cùng đi theo Dữu Khánh, hiện tại gã cũng không biết nên làm gì bây giờ, hoàn toàn không có chủ ý gì, chỉ có thể học theo, cũng lấy một cành cây bốc khói, cùng chạy đi theo.

Hai người phí một phen sức lực, mới tại trong sương mù tìm đến phụ cận xe ngựa vận chuyển hành lý.

Rất kỳ quái, nơi đây không có hộ vệ nào, cũng không có con chuột nào, bầy chuột ào ào mãnh liệt ùa đến kia tựa hồ cũng là xông về phía có người, đương nhiên sẽ không xông vào khu vực sương mù không có người.

Nhưng trên mặt đất có không ít thi thể, ngoại trừ nhân mã hộ vệ thì chính là thư đồng, đa số đều là bị tảng đá từ trời giáng xuống nện chết, có một số thậm chí đã bị biến dạng hoàn toàn, phân không rõ là ai.

Hứa Phí tuy rằng cũng có luyện võ, nhưng cũng chỉ là luyện võ, lúc trước chưa từng gặp qua cảnh tượng máu tanh tàn khốc như thế này, lúc trước bị sinh tử đe dọa đến quên cả phản ứng, bây giờ dần dần thoát khỏi sự sợ hãi, bình tĩnh trở lại, trái lại có phần khó thể tiếp thu được cảnh tượng máu tanh trước mắt, thỉnh thoảng từng đợt nôn khan.

Xem xét Dữu Khánh, Hứa Phí không rõ, tuổi mọi người xấp xỉ nhau, tên kia tại sao giống như người không có việc gì, hết nhìn đông tới nhìn tây, chạy loạn khắp nơi?

Nhìn thấy cảnh tượng này mà không sợ, tất nhiên sẽ không phải là bẩm sinh, Linh Lung quan cũng có tận lực an bài đệ tử chân truyền đi trải nghiệm một ít tràng diện, nếu như hơi chút kinh động liền kinh hoảng thất thố vậy thì căn bản không thể tập trung tinh thần tiến hành quan sát sự vật, tu luyện Quan Tự quyết còn có thể có tác dụng gì?

Gặp chuyện không sợ hãi, là tố chất căn bản để tu luyện Quan Tự quyết!

Nói chung, trông thấy lượng lớn thư đồng, tâm tình hai người đều rất nặng nề, không biết tình trạng Trùng nhi như thế nào, Dữu Khánh càng nhiều chính là bởi vì tìm không được hành lý.

Đa số xe ngựa nơi đây cũng là bị không tập phá hủy rồi, rất nhiều hành lý bởi vì ngựa bị sợ hãi, kéo thùng xe hư hỏng chạy loạn mà

làm rớt khắp nơi. Tại trong sương mù dày đặc đi tìm kiếm từng kiện là rất phiền phức, nếu có Trùng nhi ở đây thì có thể biết rõ hành lý rớt ở đâu rồi.

"Tới, cái thùng xe này còn giữ được hoàn chỉnh, nhìn xem trong hành lý có người hay không."

Một con ngựa bị chết, ngã lăn trước càng xe, Dữu Khánh gọi Hứa Phí tới đây hỗ trợ xem xét xác nhận hành lý.

Hai người tiến vào trong thùng xe, nhấc lên từng kiện, Hứa Phí Đông một kiện không giống, Tây một kiện không giống, nói chung đều không thể xác nhận.

Bình thường hắn đều có người chiếu cố ăn, mặc, ở, đi lại, hắn cũng không quan tâm chuyện hành lý, nói trắng ra chính là đối những chuyện này đều không quan tâm, không thể xác nhận cũng có thể hiểu được.

Nhưng Dữu Khánh rất không hiểu nổi, nghe đáp như vậy thì nổi đóa, "Ngươi nói xem ngươi xách cây đao ngồi cùng một đám múa văn chơi chữ có hợp lý không? Nếu ngươi đem đao cùng hành lý đặt chung với nhau, có phải hay không chỉ cần liếc mắt là ngươi đã có thể nhìn thấy hành lý rồi?"

Hứa Phí không nói gì, nói thật, gã đã có phần nhận ra được, vị Sĩ Hành huynh này đi khắp nơi là để tìm kiếm hành lý, nào phải vì cái gì mà lo lắng cho Trùng nhi, rõ ràng là đang tìm kiếm hai mươi cân Linh Mễ kia.

Hắn so với Dữu Khánh càng rộng rãi, hoặc là nói hiện tại không phải thời điểm tranh luận, đã nhìn thấu rồi, nhưng mà không có nói trắng ra, lời nói đến bên mép lại nuốt xuống.

Coi như là đã phục vị này, bây giờ đã là thời điểm nào rồi, mạo hiểm lớn như vậy chạy tới chạy lui ở đây vậy mà chỉ vì chút Linh Mễ đó, là mạng quan trọng hay là tiền quan trọng?

Chương 29: Bắt đi

Không tìm được trong chiếc xe này, hai người chui ra, lại tiếp tục tiến tới tìm kiếm phía trước.

Lần này không đi bao xa, sau khi dọc trên đường hơi chút lật xem mấy kiện hành lý, lại nhìn thấy được một chiếc thùng xe tương đối hoàn chỉnh, hai người lập tức một trước một sau đi tới.

Thùng xe nằm nửa đổ tại ven đường sườn dốc, bánh xe đã gãy vỡ, càng xe hẳn là bị tảng đá nện gãy, ngựa không biết đã chạy đi đâu rồi, nhưng thùng xe vẫn còn nguyên vẹn.

Hai người chạy đến bên cạnh xe, đang định leo vào nhìn xem, kết quả đều cảm thấy bất ngờ, phát hiện thấy thùng xe này có điểm khác với những thùng xe khác.

Những thùng xe khác, cửa xe chính là cửa xe, nhiều nhất thì có thêm rèm cửa che chắn, mà tại cửa xe này lại có người dùng sợi dây từ hai bên khung cửa đan xéo xen kẽ với nhau, làm thành một tấm lưới ngăn cản đơn giản, hẳn phải là sợ xe chạy trên đường bị xóc nảy làm cho hành lý bên trong xe rớt ra ngoài.

Tình trạng bây giờ đã như vậy rồi, còn ngăn cản cái rắm, Hứa Phí trực tiếp vung đao chặt đứt, từ bên trong lập tức tuột ra mấy đống hành lý không biết của nhà ai.

Nhìn nhìn, hẳn không phải là hành lý của mình, khi Hứa Phí tiếp tục đưa tay định kéo mấy kiện hành lý từ bên trong ra thì Dữu Khánh chợt đưa tay đè tay gã lại, hắn chỉ chỉ tới hai kiện hành lý đè lên một cái chăn bông lớn.

Lúc đầu Hứa Phí không chú ý tới, nhưng được ngón tay hắn chỉ cho nhìn thấy thì lập tức đã nhận ra có dị thường rất nhỏ, cái chăn bông

lớn hình như đang hơi lay động, nếu không có chú ý kỹ thì thật sự không phát hiện được, gã không thể không bội phục nhãn lực của Dữu Khánh.

Hai người đưa mắt ra hiệu cho nhau, Dữu Khánh đưa tay lấy đi hai kiện hành lý đè ở bên trên, Hứa Phí hai tay nhấc đao, bất cứ lúc nào cũng có thể chém ra.

Khi hành lý được nhấc ra thì chăn bông lớn càng lay động dữ dội, chí ít đã có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chuẩn bị! Hai người đưa mắt ra hiệu với nhau một lần cuối cùng, Dữu Khánh đột nhiên xuất thủ chụp lấy chăn bông kéo một cái, ngay lập tức có tiếng người thét chói tai vang lên: "A".

Hứa Phí khua đao lên nhưng không chém xuống, cũng không thể chém xuống, hai người đều rất bất ngờ, ngây ngẩn cả người, người nhảy ra này không phải ai khác, vậy mà chính là Trùng nhi, có lẽ trốn ở trong chăn che mình quá mức kín, hắn bị ngộp đến mức mặt đỏ bừng cả lên, mồ hội rịn đầy người.

Trùng nhi co đầu rút cổ sợ run, lúc đầu không nhận hai người trước mắt, hai người đều vẻ mặt dính máu, nhìn không khác gì quỷ.

Hứa Phí vội an ủi một tiếng, "Trùng nhi, đừng sợ, là chúng ta."

Giọng nói này quá quen thuộc, Trùng nhi ngẩn ra, từ trong sợ hãi thả lỏng lại, dần dần đã có năng lực nhận biết, nhận ra cây đao trong tay Hứa Phí, cũng nhận ra được thanh kiếm trong tay Dữu Khánh, lập tức nhận ra được khuôn mặt hai người, kinh hô một tiếng, "Công tử!" Lại quay sang Dữu Khánh liên tục gật đầu chào, "Công tử."

Là một sự ngạc nhiên đầy bất ngờ, Hứa Phí và Dữu Khánh đều vui mừng, Trùng nhi vậy mà còn sống, thoạt nhìn không có bị tổn thương gì, xem ra thật đúng là mạng lớn.

Hứa Phí kinh ngạc hỏi: "Tiểu tử ngươi tại sao trốn ở nơi này?"

Dữu Khánh ở bên cạnh là người vui mừng nhất, nếu Trùng nhi đã ở tại trên chiếc xe này, vậy thì hành lý của mình cũng nhất định ở tại đây, công phu không phụ lòng người, cũng may mình không buông bỏ, nếu không thì hai nghìn lượng bạc này đã mất đi rất uổng phí.

Hắn kéo kéo những sợi dây vừa bị cắt đứt nơi cửa xe ra, đã có thể tưởng tượng được đây là chuyện gì xảy ra, chiếc xe này hẳn chính là chiếc xe hành lý mà Trùng nhi nghỉ chân, lưới dây nơi cửa xe ắt hẳn cũng do Trùng nhi buộc, dù sao lí do bảo hắn ngồi xe chính là trông hành lý, Trùng nhi hẳn cũng rất để tâm.

Chân tướng sự việc mà Hứa Phí hỏi ra không khác lắm, Trùng nhi không nghĩ tới trời giáng tai họa bất ngờ, sau đó trông thấy rất nhiều chuột xuất hiện, không biết nên ứng phó như thế nào, vì vậy trong lúc kinh hoảng liền kéo chiếc chăn bông trong hành lý của nhà ai đó ra trùm kín mình lại, rồi cứ như vậy mơ mơ màng màng tránh thoát được một kiếp, kết quả không chút hao tổn gì.

Không quản như thế nào, xem như là mạng lớn rồi.

Dữu Khánh hỏi: "Hành lý đâu?"

"Trên xe." Trùng nhi quay đầu nhìn lại, cũng leo lên tìm kiếm.

Hứa Phí cười khổ, phát hiện thứ đó quả nhiên là thứ tên này quan tâm nhất, nhưng hắn ngoài miệng cứ quanh co lòng vòng, lúc thì là lo lắng Trùng nhi, lúc thì là đi tìm hành lý, chính là không chịu nói ra mục đích chân thực của mình, nói cho dễ nghe một chút là còn rất chú ý tướng ăn, nói khó nghe chút chính là làm kỹ nữ rồi còn muốn được tôn thờ.

Trong lúc chờ đợi lục tìm hành lý, Dữu Khánh không quên hết nhìn đông tới nhìn tây khắp nơi, người tu luyện Quan Tự quyết đều dễ dàng có cái tật này, nhất là trong tình huống hoàn cảnh tại đó không bình thường.

Trong lúc nhìn trái nhìn phải, ánh mắt Dữu Khánh bỗng nhiên ngẩn ra, thấp giọng gấp gáp gọi: "Có thứ gì đang tới, Trùng nhi, lấy chăn che kín mình đi."

Hắn cũng vội đưa tay kéo Hứa Phí, chạy đến trước một con ngựa ngã lăn chết gần đó, lôi kéo Hứa Phí ngay tại chỗ nằm xuống, còn thuận tay lấy khối thịt ngựa bị tét ra máu còn chảy đầm đìa thả trên mặt mình.

Bị lôi kéo ngồi xổm xuống mặt đất, Hứa Phí lập tức hiểu được ý của hắn, việc này không phải là việc giả chết mà mình đã nói sao?

Gã làm càng tuyệt hơn, nhanh chóng nằm úp sấp lên chỗ bị tét vỡ của con ngựa.

Gã chỉ có phần không rõ, mình chẳng phát hiện được gì, tại sao vị Sĩ Hành huynh này lại biết có thứ gì đó đang tới chứ?

Gã không biết rằng, nếu Dữu Khánh không có điểm bản lĩnh này để làm chỗ dựa, hắn nào dám chạy loạn trong hoàn cảnh này.

Y phục hai người đang mặc được lấy ra từ trên thân người chết, vốn đã là đầy vết máu.

Trùng nhi cuống quýt quấn chăn lại, cuộn thành một cục nằm ở trong xe, một cử động nhỏ cũng không dám.

Dữu Khánh không có nhắm mắt lại, vẫn đang nhìn tới liếc lui.

Ánh lửa xung quanh càng ngày càng rõ ràng, thế lửa cuối cùng bùng lên, tại dưới nhiệt độ cao ảnh hưởng, sương mù vốn tràn ngập khắp nơi bị phai nhạt đi không ít.

Đột nhiên, sương mù xao động, mấy tên hắc y nhân nhảy ra, Dữu Khánh lập tức trừng lớn mắt không chút động đậy, dáng vẻ như chết không nhắm mắt.

Giả chết cũng là không còn cách nào, biết rõ tu vi của mình không cao, nếu cứ nhào ra tại trong trường hợp bên công bên thủ như vậy thì chính là đem tính mạng ra đánh cược, kẻ dám tập kích nhân mã của Ti Nam phủ há là trò đùa?

Mấy tên hắc y nhân không có dừng lại, rất cảnh giác nhìn xung quanh, cũng lướt qua phía trên hai tên "Người chết", lao về phía đoàn xe chủ lực.

Dữu Khánh lại nhìn nhìn xung quanh, từ từ đứng lên, gọi Hứa Phí một tiếng, "Được rồi."

Đúng lúc này, từ phía đoàn xe chủ lực đột nhiên truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt.

Động tĩnh chém giết gay cấn đột ngột vang lên khiến cho Dữu Khánh nhận thức được nơi đây đã không thể ở lâu, hắn nhanh chóng nhảy tới thùng xe, kéo tấm chăn che đậy Trùng nhi ra, gấp giọng nói với hắn ta: "Nhanh lên một chút tìm lấy hành lý."

Trùng nhi liên tục gật đầu, vội vàng lục lọi hành lý.

Đang cao độ cảnh giác nhìn xung quanh, Dữu Khánh bỗng nhiên ngẩng đầu, thấp giọng kêu lên: "Trùng nhi, trốn kỹ." Bản thân hắn thì lắc mình nhào đến một bên, lại nằm xuống giả chết.

Trùng nhi cuống quýt kéo chăn che lại.

Mới vừa bò dậy, Hứa Phí không cần căn dặn, nhìn thấy tình huống như thế, lập tức lại đổ nhào xuống rồi.

Sương mù trên không đột nhiên dao động phập phồng, một cái bóng đen thật lớn đột nhiên lao xuống, là một con cự điêu sải cánh hai trượng, xuôi theo đường cái từ tầng trời thấp lướt tới, còn chưa có lướt bao xa thì hai trảo đột nhiên thả xuống, trực tiếp quắp lấy thùng xe có Trùng nhi ẩn thân, rồi bỗng nhiên dốc sức vẫy cánh, tạo ra cuồng phong thật lớn, cứ như thế mà đột ngột xách thùng xe lên,

bay vào trong mây mù trên không, rất nhanh liền cùng cả thùng xe đồng thời biến mất tại trong sương mù.

Vừa mới nằm xuống, Hứa Phí còn chưa kịp nhắm mắt lại liền mắt mở trừng trừng nhìn thấy tận mắt một cảnh này.

Dữu Khánh cũng có phần kinh sợ, Quan Tự quyết của hắn còn xa không bằng sư phụ hắn, còn chưa tới tình trạng tùy tiện quét mắt là có thể sớm phán đoán ra được đó là thứ gì, cần phải cho chút thời gian quan sát tỉ mỉ mới được, nếu không chỉ có thể đại khái nhìn ra có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Hắn không ngờ tới tới đó lại là một con cự điêu, vậy mà lại xách xe ngựa bay đi rồi.

Linh Mễ vừa mới tìm được, lại bị một con chim cắp đi rồi?

Hai nghìn lượng bạc bị chim tha đi rồi? Đây gọi là chuyện gì chứ!

Hắn vừa định ngồi dậy, lại phải thành thật nằm xuống, chỉ thấy sương mù lại kịch liệt chập trùng, tiếp tục có một con cự điêu phá tan mây mù hiện thân ra, lướt đi tại tầng trời thấp, bay vụt qua trên đầu hai người.

Dữu Khánh quay đầu nhìn khắp nơi một cái, bỗng nhiên nhảy lên, không nói hai lời, nhanh chóng nhảy lên chui vào trong một bên núi rừng.

Hứa Phí lập tức bò lên cùng chạy theo.

Dữu Khánh ở trong núi chạy nhảy một hồi, chạy đến một chỗ đỉnh núi, tìm tới một cây lớn nhất, tung người nhảy lên, tay chụp lấy một cành cây để mượn lực, lại lần nữa tung mình bay lên.

Vội vàng đuổi theo, Hứa Phí ngửa đầu nhìn, phát hiện đã không còn thấy bóng dáng Dữu Khánh, lập tức trở nên kinh sợ, chỉ với bản lĩnh này, còn nói cái gì mà trọng kiếm chỉ là tùy thân làm dáng, mình có

mắt không tròng vậy mà đi tin tưởng, vị Sĩ Hành huynh này rõ ràng là một cao thủ!

Đối với loại người có thực lực như gã mà nói, tài nghệ của Dữu Khánh đương nhiên là cao thủ.

Hiện tại theo sát Dữu Khánh là quan trọng nhất, đem đao cài vào trên người, lập tức nhảy lên cây, sử dụng cả tay lẫn chân bò dần lên trên, thế nhưng cây quá to, bò không nhanh được.

Đến được đỉnh đại thụ, Dữu Khánh phát hiện độ cao này vẫn có nhàn nhạt mây mù che chắn tầm mắt, lập tức nhún chân, hai chân đạp xuống cành cây, mượn lực đàn hồi đột nhiên tung mình bay lên trời, nhảy vượt ra khỏi sương mù, nhanh chóng quan sát xung quanh, muốn nhìn xem con cự điêu kia bay đi đâu rồi.

Kết quả nhìn thấy thật nhiều cự điêu lên lên xuống xuống giữa sương mù, nhưng ánh mắt vẫn là nhận được bóng dáng cự điêu mục tiêu kia, dù sao đó là xách theo một cái thùng xe, nó tựa hồ đang bay về phía một ngọn núi cao nhất.

Người rơi xuống lại từ cành cây bắn lên trên, sau mấy lần liên tục bay lên hạ xuống, hắn đã xác nhận được, tận mắt nhìn thấy cự điêu đem theo thùng xe chui vào trong ngọn núi cao nhất kia.

Sau khi lại lần nữa hạ xuống, hắn không có dừng lại trên tán cây mà thuận thế nhảy đi xuống.

Phù! Vừa mới bò lên được ba trượng cao, Hứa Phí quay đầu nhìn, mắt mở trừng trừng nhìn thấy Dữu Khánh lại rơi xuống đất rồi, gã lập tức buông tay buông chân, rẹt rẹt rẹt một đường ôm lấy vỏ cây hạ thấp dần độ cao rồi nhảy xuống, tiếp tục đuổi theo, lúc này Dữu Khánh đã lướt đi không còn thấy bóng dáng.

Hai người một trước một sau, cách nhau một khoảng cách nhảy ra rừng núi, nhảy lên đường cái, lại một mạch xông vào núi rừng đối diện.

Nghe thấy động tĩnh ở phía sau, Dữu Khánh bỗng nhiên dừng bước xoay người, khiến cho Hứa Phí thiếu một chút nhào thẳng vào người, hắn hỏi: "Ngươi theo ta làm gì?"

Hành lý đã bị mất, Hứa Phí từ đầu không biết mình muốn làm gì, hỏi ngược lại: "Ta không theo ngươi thì theo người nào? Sĩ Hành huynh, ngươi sẽ không ném ta lại không quản đi?"

Dữu Khánh: "Trong núi rất nguy hiểm, đừng đi theo ta, mau trở về, nhân mã hộ tống có thể bảo vệ ngươi." Vừa dứt lời hắn lại lắc mình chạy đi.

Kỳ thực chính là không muốn mang theo một gánh nặng, một kẻ to con như thế chạy theo, tương đối dễ dàng bị lộ.

Hứa Phí không nói hai lời, tiếp tục đuổi theo. Người ta nhảy nhảy chạy chạy rất nhanh nhẹn hoạt bát, gã chỉ có thể là toàn lực lao tới trước.

Kỳ thực gã cũng không muốn đi theo, nhưng vấn đề là bây giờ gã không biết phải đi đâu? Nghe lời Dữu Khánh chạy về bên phía nhân mã hộ vệ sao?

Bên kia động tĩnh đánh nhau lớn như vậy, chạy về phía đang đánh đánh giết giết, nhào đầu vào đó để tìm chết sao? Huống hồ quỷ mới biết rõ sau khi song phương chém giết nhau sẽ có kết cục như thế nào.

Gã muốn hỏi một chút, nếu như an toàn, ngươi vì sao không đi, còn ở nơi này chạy loạn?

Chương 30: Đánh lén

Việc khác có lẽ gã không biết, chí ít gã biết rõ một điểm, nếu đã dám động thủ tập kích, hung thủ chắc là có điểm nắm chặt.

Dù sao ở tại nơi này, trong loại cục diện này, gã là hoàn toàn không có chủ kiến gì, xét thấy vị Sĩ Hành huynh này thấy biến không sợ, gặp nguy không loạn, rõ ràng là người có năng lực có chủ kiến, lại thêm có năng lực nhận ra nguy hiểm cùng quyết đoán ứng đối, tránh được nguy hiểm.

Gã tin tưởng Dữu Khánh chạy đi như vậy tất nhiên là có mục đích, khẳng định là vì tìm kiếm sinh cơ, khẳng định không phải chạy đi tìm chết.

Huống hồ lúc trước đã nhìn thấy được Dữu Khánh thể hiện ra tài nghệ khi lên cây, thâm tàng bất lộ a!

Thời điểm này, người nào có tiềm chất thì được làm đại ca cầm đầu, gã sẽ không chùn bước cùng chạy theo người đó, vì mạng sống, không có lựa chọn nào khác.

Sau một lúc nhô lên hụp xuống luồn lách rất nhanh trong núi rừng, Dữu Khánh quay đầu nhìn lại, thấy Hứa Phí vậy mà vẫn còn đi theo, có điểm không nói nên lời, phát hiện thật sự có kẻ không sợ chết.

Không phải là hắn không có năng lực cắt đuôi Hứa Phí, mà là hoàn cảnh hạn chế, hắn một đường đều phải thi triển Quan Tự quyết để lẩn tránh nguy hiểm có thể xuất hiện, chạy chạy dừng dừng, hoặc là rẽ trái quẹo phải, vì vậy đã cho Hứa Phí vốn cũng dốc hết toàn lực truy tung có được cơ hội bám theo, nếu không, trong hoàn cảnh sương mù dày đặc này, Hứa Phí không có bất cứ khả năng nào đuổi theo được hắn.

Căn cứ tình huống dọc đường để phán đoán, nhân lực hai bên địch ta tựa hồ đều tập trung giao chiến tại quan đạo, nơi đây giống như cũng không có chuyện gì quá lớn, Dữu Khánh cũng liền lười quản tới Hứa Phí, tiếp tục luồn lách chạy trong núi rừng.

Hắn tin tưởng chính Hứa Phí sẽ tự dừng lại, chỉ với thể lực luyện chút ngoại gia công phu của Hứa Phí, không biết phương pháp điều

tức vận khí là không thể chạy được bao xa trong núi rừng như thế này, thể lực không đủ tất nhiên sẽ dừng lại.

Chạy không được bao xa, trái lại chính hắn phải dừng lại trước, dừng lại bên cạnh một cái thi thể đã hoàn toàn biến dạng, bên cạnh thi thể có một cây Mặc Ảnh cung, rõ ràng người chết là một gã Đại tiễn sư.

Mặc Ảnh cung chính là một loại đồ chơi có giá trị, giá trị vượt xa chút Linh Mễ kia của hắn, nếu thực sự tìm không được Linh Mễ, lấy món đồ chơi này đi cũng rất có lời.

Trong lòng Dữu Khánh âm thầm tính toán, nhìn nhìn xung quanh, trông thấy Hứa Phí chạy tới hắn cũng không sợ bị nhìn thấy, nhanh chóng đem Mặc Ảnh cung và túi tên lấy ra đeo tại sau lưng, trực tiếp mang đi…

Thế lửa càng lúc càng lớn, đang đứng ở điểm cao phụ trách chỉ huy, Hắc Vân Khiếu từ tán cây nhảy xuống.

Bởi vì có ba con đại điêu lục tục quắp ba cái thùng xe làm thu hoạch bay đến đưa cho y. Khi y nhảy xuống kiểm tra, kết quả phát hiện lấy về không phải chứa hành lý thì chính là thùng xe trống, ngay cả một cái bóng người cũng không có.

Không cần nhìn kỹ cũng biết là chuyện gì xảy ra, những con súc sinh này chưa khai khiếu, đầu óc chẳng ra gì, nhìn thấy thùng xe liền xem là mục tiêu chụp lấy đem về.

Hắc Vân Khiếu nhìn nhìn xong nổi nóng, mắng một câu, "Một đám chim ngốc!"

Đồng thời cũng bởi vì việc này mà âm thầm lo lắng, vì sao xách về ba cái thùng xe vô dụng, tinh cương lồng sắt chân chính lại không xách về được cái nào?

Y đã mơ hồ ý thức được chút gì đó, nghiêng đầu nói: "Thông báo cho huynh đệ ẩn núp phía sau núi chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị tiếp ứng rút lui!"

Y còn lưu lại một chút nhân thủ không có bộc lộ, chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống khi xong việc mà bị ba kẻ Thử Thái Bà trở mặt thì cũng có thể dễ dàng thoát thân.

Chuyện cho tới bây giờ, y đã dự cảm được hi vọng hoàn thành đã không lớn, sự việc còn chưa có phân rõ kết quả, y đã chuẩn bị cho việc bỏ chạy.

"Vâng!" Một gã thủ hạ lĩnh mệnh rời đi, còn thừa lại một gã thủ ở bên cạnh.

Thế lửa càng lúc càng lớn, hơi nóng cũng càng ngày càng mạnh, sương mù dày đặc bị xua tan càng lúc càng nhanh.

Một bóng người từ trên trời giáng xuống, rơi tại trên một cây đại thụ, đứng tại bên cạnh Giang Sơn, đầu trọc bạch y, chính là Cao Viễn.

Giang Sơn thấy gã ta liền hỏi: "Ưng nô của ngươi tại sao rút hết cả rồi?"

Mặt Cao Viễn đầy vẻ giận dữ, "Không rút để chết sao? Cái lồng tinh cương kia không nhỏ, lại có thêm những người bị giam bên trong, quá nặng, ưng nô của ta căn bản nhấc bay không nổi, còn bởi vậy bị chém giết hơn ba mươi con. Đôi tiện nhân kia căn bản không rõ ràng tình hình, cũng không có nắm chặt thành công, đang lấy tính mạng huynh đệ chúng ta ra để thăm dò!"

"Chết tiệt!" Giang Sơn cất tiếng phẫn hận, phất tay nói: "Rút, Mặc kệ bọn hắn."

Cao Viễn giao cho hắn một tờ giấy, "Không rút cũng không được rồi, chuẩn bị chạy trối chết đi!"

"Thứ gì đó?" Giang Sơn nhận lấy nhìn xem.

Cao Viễn: "Phía bên kia của ta truyền đến tin tức, nói Tê Hà nương nương đã xảy ra chuyện. Chưởng lệnh Ti Nam phủ đích thân ra tay, giết chết Tê Hà nương nương rồi!"

"Địa mẫu 'Trực tiếp giết chết nương nương rồi? Chuyện xảy ra hai ngày trước…" Nhìn tin tức trong tay, Giang Sơn thì thào tự nói, mặt đầy kinh hãi, tựa hồ không nghĩ tới vị Chưởng lệnh Ti Nam phủ kia lại thô bạo không nói lý đến mức độ như thế.

Cao Viễn than thở: "Đúng vậy, chuyện hai ngày trước. Khi chúng ta biết được thì đã muộn. Nếu như tin tức tới sớm hơn nửa canh giờ, bọn ta cũng không đến mức bị tổn thất nặng nề như thế này. Đi thôi, đã không còn ý nghĩa gì nữa, dù cho thành công cũng không còn nơi lĩnh thưởng."

"Còn muốn lĩnh thưởng? Ưng nô của ngươi, đám sương mù dày đặc này, còn có vô số Thử loại nữa, Ti Nam phủ tùy tiện tra xét liền sẽ biết những người nào tham dự vào việc này!" Âm thanh bi thương, Giang Sơn cắn răng mặt đầy dữ tợn, song quyền nắm chặt nói: "Trận đại hỏa này đốt chết cháy bao nhiêu là Vụ Ẩn đồng tộc của ta? Muốn đi cũng phải trước tiên tìm đôi tiện nhân kia trút bớt cơn giận này rồi nói tiếp!"

Gã lắc mình một cái rời đi, Cao Viễn cũng lắc mình đuổi theo.

Hai người một trước một sau tại trong núi rừng nhanh chóng nhảy đi, chân không chạm đất, một đường đạp cành cây lướt đi, lướt bay như chim yến trong rừng.

Nhằm thẳng đến địa điểm mục tiêu, không bao lâu sau, hai người liền đi đến nơi, song song rơi xuống mặt đất, rơi tại trước mặt Hắc Vân Khiếu.

Hắc Vân Khiếu đang cùng một gã thủ hạ thấp giọng nói chuyện, nhỏ giọng sắp xếp công việc rút lui, chợt thấy hai người đi tới, ngạc

nhiên hỏi: "Nhị vị huynh đệ không tại phía trước đốc chiến, trở về làm gì?"

Thời điểm này, hai người đột nhiên cùng nhau chạy trở về, y rất bất ngờ, cũng bị làm rối loạn trở tay không kịp.

Y đã chuẩn bị trước tiên bỏ chạy lấy người, chuẩn bị đi đường vòng tụ hợp với phu nhân của mình rồi lập tức xa chạy cao bay, ai biết hai vị này đột nhiên xuất hiện, trong lúc nhất thời không dễ rời đi.

Mà Cao Viễn vừa mở miệng liền làm cho y kinh sợ, "Hắc huynh, phu nhân của ngươi đã xảy ra chuyện."

Hắc Vân Khiếu tiếng lòng run lên, tiến lên hai bước, đối mặt vội hỏi, "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Cao Viễn trầm giọng nói: "Phu nhân của ngươi bị Kim Hóa Hải giết chết rồi!"

Hắc Vân Khiếu kinh hãi, sắc mặt kịch biến.

Ngay tại trong nháy mắt tâm thần y thất thủ, Cao Viễn chụp ra một trảo, trảo ảnh biến dị sắc bén tập kích tới, đánh trúng ngực y, bắn tung lên huyết hoa, ngũ trảo mạnh mẽ khóa cứng xương ngực y lại.

Đột ngột bị trúng chiêu, Hắc Vân Khiếu giật mình giận dữ, khóe mắt không nhìn thấy được nhưng cũng đã cảm giác được nụ cười tàn nhẫn trên mặt Giang Sơn ở một bên.

Y phản ứng cũng nhanh, ngay tại thời điểm mình trúng chiêu, không đợi Giang Sơn xuất thủ, cũng không đợi Cao Viễn lại lần nữa phát lực xuất thủ, đột nhiên nhảy lên, hai chân liên tục đá ra, bức cho Cao Viễn không thể không rút lui.

Cao Viễn không nghĩ tới y lại không để ý đến xương ngực của mình bị khóa, không chút do dự nào trực tiếp sử dụng tới phương thức phản kháng liều mạng này.

Cao Viễn sẽ không liều mạng với y, nhưng một chiêu đắc thủ cũng sẽ không để cho đối phương dễ chịu, lúc thu hồi ngũ trảo thì cũng thuận thế vặn một cái, răng rắc, mạnh mẽ vặn gãy một cây xương ngực của Hắc Vân Khiếu, một tay kia ngăn cản cú đá của Hắc Vân Khiếu, mượn lực một đòn này bay lùi ra sau, trên tay nắm theo một khối huyết nhục.

Giang Sơn bỗng nhiên há mồm, miệng đỏ lòm mở ra lớn đến nửa khuôn mặt, hướng về phía người bay trên trời phun ra một luồng sương trắng.

Bởi vì bị Cao Viễn vặn đứt xương ngực kéo giựt lại một cái, tốc độ Hắc Vân Khiếu bay lên trời có chút chậm lại, luồng sương mù như dải lụa màu trong nháy mắt bao trùm lấy y.

Trong sương mù truyền đến một tiếng "bùm" khó chịu như búa tạ nện vào trống, sương trắng tách ra, thân hình Hắc Vân Khiếu bay ngang ra ngoài.

Một cái đầu lưỡi dài đỏ như máu từ trong sương trắng khuấy động lóe lên rụt trở về, biến mất trong miệng Giang Sơn, miệng rộng khép lại, đầu lưỡi liếm liếm bờ môi nhiễm đỏ máu tươi, cười nhạt, mượn nhờ sương trắng che lấp, gã cũng đã đánh lén thành công.

Đối diện với tên thủ hạ của Hắc Vân Khiếu đang kinh hoảng muốn trốn, Giang Sơn co tứ chi, thân thể như quả cầu thịt bắn ra, tùy ý cho song chưởng của đối phương đánh vào trên quả cầu thịt, đùng! Trực tiếp đem người đụng bay đi.

Người kia như lưu tinh bay nện lên trên một thân cây, thân cây bị nện tạo một mảng vỏ trầy xước, gã ta phun máu rơi xuống mặt đất, tựa hồ đã bị chết ngất rồi.

Giang Sơn không thèm quan tâm gã ta chết hay sống, mục tiêu chủ yếu của gã cũng không phải người này, lại phóng mình bay đi, đánh về phía Hắc Vân Khiếu.

Xoay người rơi xuống, hai tay Hắc Vân Khiếu xòe ra, lá rụng trên mặt đất tức thì như rồng cuốn gió xoay quanh tại quanh người y, hai trảo bộc phát ra lượn lờ sát khí, trong nháy mắt hai mắt biến thành màu kim bích khiếp người.

Trước ngực y máu me đầm đìa, ngoại trừ vết thương vì bị Cao Viễn móc ra một trảo kia, trên ngực lại có thêm một cái vết máu, toàn bộ vải vóc che phủ phần ngực và bụng đã không còn, lộ ra từng khối cơ bụng.

Tuy rằng đã liên tiếp tập kích thành công, hai người vẫn không chịu buông tha y, hoàn toàn là muốn thừa dịp y bệnh lấy mạng y.

Cao Viễn bay lên không lao đến, Giang Sơn sát mặt đất vọt tới, hai người một trên một dưới đồng thời vọt tới, liên thủ tấn công.

Trong một hốc rỗng trên một cây đại thụ ở phụ cận, Dữu Khánh và Hứa Phí đang kinh hãi nhìn cảnh tượng này, ngay cả thở cũng không dám thở.

Hốc cây tươngđối rộng rãi, hai người giấu mình ở bên trong cũng không chật chội, phỏng chừng giấu năm sáu người cũng không có vấn đề, chỉ là có một mùi vị tanh hôi, không biết vốn là tổ của loài gì.

Dữu Khánh cũng không nghĩ tới với thể lực của Hứa Phí vậy mà lại có thể đuổi theo hắn chạy tới đây, vấn đề là bản thân Hứa Phí cũng cảm thấy không phải quá mệt, về sau Dữu Khánh mới nhớ lại, là bởi vì có tác dụng của bữa cơm Linh mễ kia. Hứa Phí là người ăn nhiều nhất, linh khí ẩn chứa tại trong cơ thể Hứa Phí có thể đúng lúc bổ sung cho thể lực Hứa Phí.

Hai người một đường tìm đến phụ cận vị trí thùng xe bị quắp tới, nhưng mà không dám tới gần, bởi vì Hắc Vân Khiếu ngay tại bên cạnh thùng xe, hai người cũng không rõ sâu cạn của Hắc Vân Khiếu, không dám hành động thiếu suy nghĩ, liền lặng lẽ trốn ở bên trong hốc cây này.

Nào ngờ, hai người còn chưa thấy rõ được hình dáng Hắc Vân Khiếu đến tột cùng như thế nào thì lại đột nhiên toát ra hai tên quái nhân đánh lén.

Theo động tĩnh đánh nhau này, cho dù là Hứa Phí cũng đã nhìn ra được, ba người đang giao thủ rõ ràng đều là cao thủ Huyền cấp.

Hai người muốn trốn tại trong hốc cây ẩn núp cho qua chuyện, nào ngờ ba người kia giao thủ chạy tới đâu không chạy, chỉ chớp mắt liền đánh tới gần hốc cây này. Cứ như vậy, nếu như ảnh hưởng lan đến hốc cây, phát hiện ra hai người bọn họ, vậy thì thật sự không còn mạng sống.

Trên thân hai người đang mặc y phục quan binh, lại thêm Dữu Khánh cõng cung Đại tiễn sư, một khi bị phát hiện, e rằng ngay cả giải thích cũng vô dụng.

Dữu Khánh lập tức bối rối, làm sao lại nảy sinh nội chiến rồi chứ, việc này hoàn toàn không nằm trong dự liệu của hắn.

Hắn biết rõ, ba người này là cao thủ Huyền cấp chân chính, không phải ba con xà yêu bị chém giết trong thị trấn kia có thể so sánh, tùy tiện một tên đều có thể dễ dàng làm thịt hắn.

Một khi bị phát hiện thì làm sao bây giờ? Hắn không thể không sốt ruột suy nghĩ biện pháp thoát thân.

Ngay tại thời điểm hai người khẩn trương nằm tại trước khe hở của hốc cây để rình coi thì trong không trung chợt có một vật gào thét lao tới.

Là một cây quải trượng tướng mạo kỳ quái, màu đỏ sậm, giống như là một con Trúc Tiết trùng to lớn co rút lại tứ chi, hình dáng trông rất sống động.

Bá một tiếng, quải trượng cản lại đòn tấn công của Cao Viễn trong không trung, vừa nhanh chóng cắm xuống đất chặn lại Giang Sơn

trên mặt đất.

Chương 31: Tận dụng thời cơ

Đòn tấn công bị ngăn cản, Cao Viễn xoay người dừng tại trên cành cây vươn ra trên không, thân thể nhấp nhô theo cành cây dao động.

Giang Sơn hiện ra thân hình, cầm lấy quải trượng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên không trung phía trước.

Lúc này sương mù rõ ràng đã bị hơi nóng vụ cháy xua tan đi gần hết rồi.

Một bóng người lắc mình hạ xuống, đứng ở trước mặt Giang Sơn, người tới không phải ai khác, chính là Thử Thái Bà.

Hắc Vân Khiếu tức thì căng thẳng, không dám có chút manh động.

Thử Thái Bà quay đầu lại nhìn nhìn Hắc Vân Khiếu đã bị thương, nhưng không chút nào cảm thấy bất ngờ, lại nhìn xem người trên cây và người trước mắt, cười lạnh hỏi: "Ta nói hai tên các ngươi, bên kia dừng tay cũng không báo cho ta biết một tiếng sao?"

Giang Sơn: "Hiện trường nhiều đôi mắt chuột giúp ngươi nhìn chằm chằm như vậy, ngươi còn cần chúng ta thông báo sao? Tiểu bối của ngươi thông báo cho ngươi có khác với chúng ta thông báo cho ngươi sao? Lại nói, ngươi không thấy được hai chúng ta đang làm chính sự sao?"

Thử Thái Bà đưa tay nắm lấy chỗ tay cầm quải trượng, lại giống như là bóp vào cái cổ của tượng gỗ 'Trúc Tiết trùng', từ trong tay Giang Sơn kéo quải trượng của mình về, lại lần nữa liếc mắt nhìn Hắc Vân Khiếu, giọng the thé cười hắc hắc nói: "Đều là bằng hữu, hà tất làm thành như vậy?"

Trên cành cây, Cao Viễn cười lạnh nói: "Đôi tiện nhân phu phụ này tối mắt vì lợi, căn bản không làm rõ ràng tình hình phòng hộ của đội ngũ hộ tống, là đang lấy tính mạng phía chúng ta ra để thăm dò!"

Hắc Vân Khiếu lập tức tranh cãi, "Không ai ngờ tới sẽ như vậy, không ai nghĩ tới bọn họ không tiến vào Thất Lý hạp, ta còn hoài nghi có phải hay không trong các ngươi xuất hiện gian tế."

Giang Sơn giận tím mặt, chỉ ngón tay giận dữ, "Còn dám mạnh miệng?"

Cao Viễn ở trên cao nhìn xuống, nhìn Thử Thái Bà, "Ngươi ngăn cản chúng ta là có ý gì? Lão Thái Bà, đã quên nhắc nhở ngươi, ta đã nhận được truyền tin, 'Địa Mẫu' đích thân xuất mã rồi, Tê Hà nương nương đã bị cô ta làm thịt."

"Cái gì?" Thử Thái Bà nghe vậy thay đổi vẻ mặt, mí mắt đang cụp xuống lập tức trợn lên, trừng lớn hai mắt.

Đâu chỉ là bà ta, Hắc Vân Khiếu càng khiếp sợ hơn.

Trong hốc cây, Hứa Phí nghe không rõ là có ý gì, Dữu Khánh trái lại nghe được sửng sốt, cũng không quá rõ ràng.

Dữu Khánh biết rõ 'Địa Mẫu' là ai, ngoại trừ chưởng lệnh của Ti Nam phủ, trong thiên hạ này hẳn cũng không có người thứ hai dám đảm đương tôn xưng đó.

Về phần Tê Hà nương nương, hắn cũng đã nghe nói qua, là một phương Đại yêu, 'Địa Mẫu' đích thân xuất mã làm thịt Tê Hà nương nương là có ý gì, lẽ nào có liên quan tới việc thí sinh bị hạ thủ?

Hắn căn bản không biết sự thật phía sau câu chuyện, cho nên nghe rất không hiểu rõ.

"Đây đã là chuyện hai ngày trước." Cao Viễn móc tờ giấy ra, tiện tay vứt đi.

Thử Thái Bà trống không hút tới tay, mở ra nhìn nội dung thông tin, không khỏi thổn thức lắc đầu, nhưng vẫn buông tiếng thở dài, "Coi như xong, oan gia nên giải không nên kết, buông tha hắn đi."

Lời này vừa nói ra, không phải nói Cao Viễn và Giang Sơn, ngay cả Hắc Vân Khiếu đang khí thế hung ác tràn đầy cũng ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Thử Thái Bà có thể không tính tới hiềm khích lúc trước như vậy.

Cao Viễn nổi giận, giận dữ, "Lão Thái Bà, tiểu bối của nhà ngươi đã chết bao nhiêu? Vụ Ảnh tộc của Giang huynh lại đã bị sơn hỏa đốt chết cao nhiêu? Tính mạng hơn ba mươi Ưng nô của ta bị đôi tiện nhân này cưỡng ép đào hố chôn rồi, há có thể tha cho hắn? Giang huynh, ngươi có thể đáp ứng sao?"

Giang Sơn hừ lạnh, "Không thể đồng ý! Thử lão Thái Bà, ngươi uống nhầm thuốc rồi đi? Nếu ngươi muốn ngăn cản, vậy thì đừng trách hai chúng ta trở mặt!"

Thử Thái Bà vừa nhìn bộ dáng hai người liền biết đạo lý 'Oan gia nên giải không nên kết' kia là không thuyết phục được hai người, the thé cười phun ra sự thật, "Sương mù sắp tan hết rồi, Ưng nô cũng đã dừng tay, Bạch Lan phát hiện không đúng, hẳn là cũng sắp quay trở về. Bây giờ không cần phải cùng bọn hắn liều chết liều sống, làm cho Kim Hóa Hải nhặt được lợi.

Lưu lại đôi tính mạng bọn hắn, bọn hắn sẽ phải đoạn hậu. Tên chó này quen nghe lời vợ, tại trước mặt Bạch Lan hạ thấp ba phần, là sẽ không bỏ Bạch Lan chạy trốn một mình, để cho hắn sống, liền nhiều thêm một phần lực lượng đoạn hậu, dễ dàng cho chúng ta thoát thân. Nếu là bọn hắn mất mạng trong khi đào tẩu thì trách không được chúng ta, nếu là chạy thoát, Ti Nam phủ cũng sẽ không buông tha bọn hắn, tránh để bọn chúng chỉ đuổi theo chúng ta không thả.

Hai vị, ta cũng không phải là giúp hắn, hiện tại chúng ta cần cân nhắc chính là chạy thoát khỏi tay Ti Nam phủ. Chỉ cần có thể tránh thoát một kiếp này, khoản nợ của đôi tiện nhân này tương lai có thể

chậm rãi tính. Lời ta đã tận, các ngươi muốn giết hắn, ta không ngăn cản các ngươi, tùy tiện các ngươi. Thứ cho lão Thái Bà không phụng bồi, lão Thái Bà đi trước một bước!" Dứt lời cầm quải trượng trong tay ném hướng lên trời, Trúc Tiết trùng dường như tượng gỗ vậy mà lại mở hai mắt ra, một đôi con mắt đen kịt như bảo thạch.

Nằm rình xem tại sau khe vỏ cây, Dữu Khánh âm thầm cảm thấy ngạc nhiên, thì ra cái quải trượng trông rất sống động như tượng gỗ đó đúng là vật còn sống.

Đôi vỏ phía sau quải trượng tách ra, giương ra hai cánh đen kịt như tấm rèm, vỗ rung rinh đám cành lá phụ cận.

Thử Thái Bà lắc mình bay vọt lên, thân hình tại không trung đột nhiên như xì hơi nhỏ dần đi, hóa thành một con chuột lớn lông xám cỡ như con thỏ, rơi xuống ngồi ở trên cổ con "Trúc Tiết trùng" vẫy cánh, ung dung ngồi đó vươn ra móng vuốt chỉ về một cái phương hướng.

Phi trùng điều chỉnh phương hướng, đột nhiên tăng tốc bay đi, đảo mắt liền chở Thử Thái Bà nguyên hình biến mất khỏi không trung trên núi rừng.

Trên cành cây, Cao Viễn và Giang Sơn nhìn nhau một hồi, cuối cùng đều là ném lại một tiếng hừ lạnh, lục tục nhảy lên không rời đi, quả thực đã nghe theo Thử Thái Bà mà buông tha cho Hắc Vân Khiếu.

Dữu Khánh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không đánh liền tốt, nếu không, dựa vào tu vi mấy kẻ này giao lên với nhau, trong phạm vi nhỏ này căn bản giấu không được người, trong lòng âm thầm thúc giục Hắc Vân Khiếu nhanh lên rời đi.

Đám lá cây chập trùng xoay quanh thân Hắc Vân Khiếu từ từ hạ xuống, hai trảo lượn lờ sát khí cũng dần dần biến mất, hai mắt cũng dần dần khôi phục màu sắc bình thường.

Hắn không nhanh không chậm đi tới trước, hướng vị trí cây đại thụ đã đứng lúc trước đi đến, vừa đi vừa đưa mắt cảnh giác nhìn xung quanh, vết thương máu chảy đầm đìa trước ngực tựa hồ không có gì ảnh hưởng tới hắn, khí thế vẫn hung hãn như trước.

Bên trong hốc cây, Dữu Khánh lại đổi sang khe hở khác nằm sấp nhìn, trong lòng có chút không cam lòng, nghe nội dung mấy người vừa mới nói chuyện với nhau, ý là hành động chặn giết nhằm vào thí sinh đã thất thủ rồi, vị này không nhanh rời đi, còn đi trở về làm gì?

Lúc này sương mù đã rất nhạt, đã có thể nhìn thấy khoảng cách khá xa, hắn phát hiện thấy Hắc Vân Khiếu lại chuyển hướng đi về phía thùng xe, không khỏi vì lo lắng cho đám Linh Mễ mình luôn nhung nhớ kia mà gào thét, có Huyền cấp Yêu tu như vậy thủ, còn làm sao có thể cầm về đồ vật của mình.

Nghĩ đến hai nghìn lượng bạc cứ như vậy mất đi, đau lòng đến phát run.

Đột nhiên, con mắt Dữu Khánh trừng lớn mấy phần, chỉ thấy thân thể Hắc Vân Khiếu lảo đảo rất không bình thường.

Không chỉ lay động, Hắc Vân Khiếu chợt "Phốc" một tiếng, sặc ra một búng máu, quỳ một gối xuống mặt đất, tay ôm ngực, cúi đầu thở hổn hển.

Một trảo móc vào ngực của Cao Viễn vẫn chưa khiến hắn bị thương chí mạng, chân chính làm hắn bị thương nặng chính là trong một luồng sương mù do Giang Sơn phun ra kia giấu giếm sát cơ, hắn bất ngờ không kịp đề phòng liền bị nện cho một đòn trời giáng, lập tức bị đánh thành trọng thương.

Thương chồng lên thương, hắn không cam lòng cũng không dám tỏ ra yếu kém, còn phải cưỡng ép tiếp tục chống đỡ.

Hắn biết rõ, may là miễn cưỡng chống đỡ không lộ bại tướng, nếu không Thử Thái Bà e rằng cũng sẽ không giúp hắn nói chuyện, lưu

giữ lại một kẻ không có chút tác dụng ngăn chặn đoạn hậu gì, nào hay bằng giết chết để trút giận? Khẳng định sẽ thuận tay bắt hắn đùa đến chết.

Cũng may hắn thể hiện ra khí thế đủ có thể chiến một trận mới lừa gạt được ba người, tính là đã nhặt về một cái mạng…

Thổ huyết rồi? Ngay cả đứng cũng đứng không vững rồi? Nỗi lòng Dữu Khánh cuộn sóng, ánh mắt rình coi dời khỏi người Hắc Vân Khiếu, chuyển về phía trước, đặt tại trên ba cái thùng xe, một tay hắn vô ý thức sờ lên chuôi kiếm bên hông, dùng sức nắm chặt.

Có nên thừa dịp hắn bệnh lấy mạng hắn hay không?

Là một cơ hội, nhưng cũng tồn tại nguy hiểm, cao thủ loại cấp bậc này dù cho bị thương nặng, chỉ sợ mình cũng vị tất là đối thủ.

Nhưng mà, đó là hai nghìn lượng bạc a, mạo hiểm vì hai nghìn lượng bạc chẳng lẽ không đáng giá sao?

Đó vốn là tiền của mình a, cứ như vậy bỏ mất?

Dữu Khánh nỗi lòng khó yên, nhìn chằm chằm Hắc Vân Khiếu, quan sát kỹ càng một hồi.

Một nguyên nhân khiến hắn hạ quyết tâm động thủ chính là câu nói kia, đối phương ngay cả đứng cũng đứng không vững rồi!

Từ đó có thể thấy bị thương rất nặng.

Tận dụng thời cơ, mất đi không có lại, Dữu Khánh biết rõ thời gian dành cho hắn đã không còn nhiều, hành động chặn giết ở bên kia có thể kết thúc bất cứ lúc nào, một đám Yêu tu tùy thời sẽ trở về, hắn phải mau chóng rời khỏi nơi đây.

Tay thả lỏng ra chuôi kiếm, nhấc tay dỡ Mặc Ảnh cung trên người xuống.

Xách thanh kiếm tiến tới đấu tay đôi với Huyền cấp cao thủ, dù cho đối phương bị thương, hắn vẫn là không có tự tin gì, vừa vặn trên đường nhặt được cây Mặc Ảnh cung là sát thương lợi khí.

Hắn mặc dù không phải cung tiễn thủ, nhưng chí ít vẫn là biết bắn, mặc dù bắn không chính xác được như Đại tiễn sư, nhưng bắn gần vẫn là có điểm chính xác.

Theo trong túi tên rút ra một mũi tên lắp vào trên cung, định bước ra khỏi hốc cây bắn lén, nhưng lại khiếp sợ, thoáng suy nghĩ rồi lại lấy ra thêm hai mũi tên.

Hắn chuẩn bị ba tên cùng bắn, một cây nhằm chuẩn xác, hai cây tùy vận khí, như vậy có thể gia tăng xác suất bắn trúng.

Chân mới di chuyển gần ra ngoài hốc cây một bước thì trở nên có phần khẩn trương, nghĩ đến đối phương hẳn không phải là người, nếu là Yêu tu thì yếu hại nhìn thấy với hình dáng con người chưa chắc là yếu hại trên nguyên hình của nó. Nói cách khác, dù cho Mặc Ảnh cung của mình bắn trúng đối phương cũng chưa chắc đã có thể giết chết đối phương.

Hứa Phí trừng lớn hai mắt nhìn dáng vẻ hắn như do do dự dự lặp đi lặp lại hàng loạt động tác, khó giải thích mà cảm thấy hoảng hốt, trong lòng đang tự hỏi, tên gia hỏa này muốn làm gì?

Dữu Khánh đột nhiên cắn chặt răng, một tay cầm lấy cung và tên, tay kia thì từ trong lòng lấy ra một cái chai nhỏ.

Hứa Phí sửng sốt, cái thứ này hắn biết, đây không phải là phần thưởng đố chữ - Huyền cấp Điểm Yêu lộ do Ngư Kỳ đại sư luyện chế ra sao?

Dữu Khánh dùng răng cắn xé ra lớp vỏ bao phủ, lại nhanh chóng vặn mở nắp bình, đổ ra từng giọt từng giọt sương đậm.

Ba giọt Điểm Yêu lộ, giọt tại trên mũi ba cây mũi tên, vận công thúc giục, Điểm Yêu lộ lập tức khuếch tán, hóa thành nhàn nhạt ngân hoa bao trùm mũi tên.

Không tiếc vận dụng Điểm Yêu lộ, Dữu Khánh lần này có thể nói đã dốc vốn liếng, nhưng sổ sách vẫn là đã tính toán rõ ràng, dùng mất chút Điểm Yêu lộ so sánh với lấy về hai nghìn lượng bạc thì vẫn rất có lời.

Hứa Phí cũng không phải kẻ ngu si, chuyện gì đáng giá vận dụng Điểm Yêu lộ? Hắn đại khái đoán được Dữu Khánh muốn làm gì, thực sự hoảng rồi, nắm lấy tay áo Dữu Khánh, muốn khuyên bảo.

Dữu Khánh lập tức chỉ miệng hắn, trừng mắt cảnh cáo, ra hiệu cho hắn ngậm miệng, lúc trước trốn vào trong cái hốc cây này thì đã từng cảnh cáo, không thể mở miệng phát ra âm thanh.

Sau khi nhanh chóng vặn chặt nắp đậy bình Điểm Yêu lộ, giấu vào trong người.

Ba tiễn cùng đặt lên dây cung, lại nằm tại trước khe hở vỏ cây lén nhìn tình hình Hắc Vân Khiếu, sau khi xác nhận vẫn là bộ dáng trọng thương, lập tức rón ra rón rén đến miệng hốc cây, trước tiên thò đầu ra ngoài nhìn nhìn tình hình bên ngoài bốn phía.

Chương 32: Tìm về

Xác nhận tạm thời sẽ không có vấn đề, Dữu Khánh chuyển ra một chân, nhẹ nhàng đặt ở bên ngoài hốc cây, không chút do dự kéo dây cung ra.

Đã không tiếc bỏ vốn vận dụng Điểm Yêu lộ đắt tiền như vậy, hắn sao còn do dự gì nữa.

Đầu mũi tên nhắm ngay bóng lưng Hắc Vân Khiếu, dây cung dần dần kéo căng. Ở trong hốc cây, Hứa Phí nhìn theo mà tim đập thình thịch, muốn tìm cây gậy đập ngất hắn.

Khi nhìn thấy Hắc Vân Khiếu cố sức chống người đứng dậy, chậm rãi đứng lên thì ánh mắt Dữu Khánh hiện lên vẻ kiên quyết, năm ngón tay đột nhiên thả dây cung ra.

Bụp! Dây cung nổ vang, bắn ra hồng ảnh, ba tiễn cực nhanh.

Quang huy trắng bạc nhàn nhạt trên mũi tên trong nháy mắt liền kéo dài ra thành tơ bạc đan xen tại trên mũi tên, tơ bạc có hình dạng như lưới, thể hiện ra đặc tính nào đó của Điểm Yêu lộ.

Mới vừa đứng lên, thân thể Hắc Vân Khiếu run lên, ngực và bụng đồng thời tung tóe ra huyết hoa, một mũi tên bay vọt qua trên đỉnh đầu y.

Có hai mũi tên chỉ sượt qua thân thể, không dừng lại trên người y. Hắc Vân Khiếu lảo đảo một bước, quỳ xuống đất, vụt quay đầu lại nhìn về phía sau, hai mắt trợn trừng giận dữ, muốn nhìn rõ đến cùng là ai đánh lén mình.

Y nhìn thấy được Dữu Khánh, bật người đứng lên, xoay người lại, hai tay nắm chặt như muốn tấn công, nhưng sắc mặt chợt kịch biến, nhấc tay ôm lấy ngực mình.

Chỉ thấy vị trí ngực bị trúng tên đang kịch liệt vặn vẹo, hóa ra một mảnh da lông đen thui, còn có ở bụng, vả lại diện tích biến đổi đang mở rộng rất nhanh.

Thân thể hoàn toàn không khống chế được, bị cưỡng ép vặn vẹo hiện ra nguyên hình, loại cảm nhận đó rất khó chịu. Cả người Hắc Vân Khiếu kịch liệt run rẩy, sắc mặt dữ tợn, nhìn chằm chằm Dữu Khánh, giọng nói khàn khàn: "Điểm Yêu lộ!"

Thấy Điểm Yêu lộ đã có hiệu quả, vốn đang nơm nớp lo sợ, Dữu Khánh quyết đoán tấn công, cất chân cuồn cuộn xông đến, trên đường chạy đến tay lại giương lên rút tên đặt vào cung kéo ra, khi tới gần Hắc Vân Khiếu đang kịch liệt biến hình thì kéo căng dây cung, dây cung vang một tiếng tách, lại một mũi tên bắn ra, một tên ở gần.

Hắc Vân Khiếu đã biến hóa ra nửa người nửa thú, trên đầu tung tóe ra một đóa huyết hoa.

Chạy nhanh đến, Dữu Khánh sải bước tung người bay lên. Keng! Lăng không rút kiếm, Mặc Ảnh cung bị ném đi rồi, hai tay nắm kiếm, lấy thế sét đánh không kịp che tai giơ lên cao toàn lực chém xuống.

"Rống!"

Cái đầu Hắc Vân Khiếu đã biến thành đầu một con báo, một cái đầu báo lông đen, miệng há lớn lộ ra răng nanh, tựa hồ đã biết rõ vận mệnh của mình, như tuyệt vọng mà không cam lòng, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng điên cuồng.

Tiếng gầm gừ gào rống giận dữ vang vọng trong núi rừng, rồi chợt ngừng bặt, một cái đầu con báo bay lên, một luồng máu tươi phun ra.

Dữu Khánh vung kiếm rơi xuống, một kiếm chém tại trên cái đầu đã hiện nguyên hình của Hắc Vân Khiếu, còn sợ có sơ sót, tay lại giơ lên giống như trước liên tục chém hơn mười kiếm vào thân thể còn chưa đổ nhào xuống kia.

Ở tại hốc cây vươn đầu ra nhìn, Hứa Phí thực sự tim gan run rẩy không ngừng, phát hiện vị Sĩ Hành huynh này không phải gan lớn bình thường, không phải hùng dũng dũng mãnh bình thường, loại mặt hàng liều mạng này vậy mà muốn vào kinh đi thi, cái quỷ gì chứ?

Xác định Hắc Vân Khiếu đã chết, Dữu Khánh bỗng quay đầu lại, bởi vì chợt thấy dưới một gốc cây có người đang nằm gục thở dốc, đang chậm rãi nhúc nhích tứ chi, chính là tên thủ hạ của Hắc Vân Khiếu lúc trước bị Giang Sơn đánh văng nện vào thân cây chết ngất, giống như bị tiếng Hắc Vân Khiếu gầm rống lúc lâm chung làm cho gã giật mình tỉnh lại.

Không cho phép có sai lầm, Dữu Khánh lao ra mấy bước, nhảy lên không, khi rơi xuống chính là một kiếm dứt khoát lưu loát, vung kiếm chém vào đầu đối phương.

Lại giết chết một tên? Hứa Phí vẻ mặt kinh ngạc, vô cùng lo sợ, phát hiện vị Sĩ Hành huynh này đâu chỉ là gan lớn, quả thực là giết người không chớp mắt…

Trên quan đạo, sương mù dày đặc dần dần tan đi, Bạch Lan dẫn dắt một đám thủ hạ huynh đệ tử chiến chém giết với nhóm người Ti

Nam phủ, ả ta đã là đâm lao phải theo lao.

Ưng nô của Cao Viễn đột nhiên không tiếp tục xuất hiện, đám chuột vô số tại hiện trường cũng đột nhiên phân tán rút lui, Bạch Lan đã nhận ra không thích hợp, đã biết rõ chuyện không thể kéo dài rồi, đã muốn rút lui, nhưng mà chờ đến khi nàng ta muốn rút thì lại phát hiện sương mù xung quanh đã gần như tan biến hết rồi.

Sương mù tan gần hết rồi, tầm mắt trong sáng, điều này có nghĩa gì? Nghĩa là những Đại tiễn sư may mắn còn tồn tại kia trở thành uy hiếp lớn nhất của bọn hắn.

Uy lực những mũi tên do Đại tiễn sư bắn ra quá lớn, dùng lực ít thì lại khó chế địch, vì vậy trong hỗn chiến không dám tùy tiện dùng, nếu không sẽ dễ dàng làm bị thương người của mình.

Nói cách khác, Bạch Lan rất rõ ràng, hỗn chiến thì còn có thể khiến những Đại tiễn sư này sợ ném chuột vỡ đồ, một khi rút lui, những Đại tiễn sư kia lập tức sẽ dốc sức hạ sát thủ.

Ả ta chỉ có thể chịu khổ kiên cường chống đỡ, chờ trượng phu của mình nghĩ biện pháp tiếp ứng.

Nhưng mà theo một tiếng gầm rống bi thảm mơ hồ vang lên ở chỗ sâu trong rừng núi, lập tức tất cả đều thay đổi.

"Rống!"

Tiếng gầm quen thuộc, trong tiếng gầm chứa đựng vô hạn bi thương, khiến tiếng lòng Bạch Lan run lên, ả ta vụt quay đầu nhìn về phía tiếng gầm vang lên, trong mắt hiện ra vẻ kinh sợ, ả ta đọc hiểu được hàm ý chứa trong tiếng gầm đó, đó là sự tuyệt vọng!

Rầm! Trong lúc thất thần, Bạch Lan bị Kim Hóa Hải nện một quyền trúng ngực, miệng mũi sặc huyết, trong lúc bị đánh bay vừa rơi xuống, ả ta đánh một chưởng lên mặt đất, hất tung lên bụi mù cuồn cuộn, nhân cơ hội đó ả tung người nhảy lên lao ra ngoài vòng chiến,

trong nháy mắt hóa hình thành một con báo tuyết toàn thân tuyết trắng, thân thể thon dài lao vút vào núi rừng, mạnh mẽ và mau lẹ như bóng ma.

Tách! Một mực đang quan chiến, Cầu Long cung trong tay Tưởng Nhất Niệm nổ vang, dựa vào cảm giác và dự đoán theo xu hướng từ động tác sau cùng của Bạch Lan, quyết đoán bắn một tiễn vào trong đám bụi mù vừa tung lên.

Một tiễn phá tan bụi mù, liên tục xuyên qua hai cây đại thụ, xỏ xuyên qua bụng báo tuyết vừa mới đúng lúc xuất hiện sau thân cây.

Báo tuyết xoay người nện xuống mặt đất, lại khẩn cấp lăn mình tránh thoát mấy cây mũi tên xuyên vào mặt đất, nhảy lên, vội nhào một vòng, mượn nhờ địa hình gò đất che chắn khẩn cấp thoát đi, không quản nổi đến vết thương bị bắn thủng bụng đang máu đầm đìa.

Bạch Lan vừa chạy, thủ hạ của ả ta lập loạn thủ loạn cước, chút chiến ý chống trả sau cùng sụp đổ, dồn dập phân tán ra bỏ chạy, nhưng theo từng đợt âm thanh dây cung nổ vang, chúng lần lượt đổ nhào xuống, không có bao nhiêu kẻ có thể may mắn thoát đi.

Nhìn thấy Kim Hóa Hải còn muốn truy sát, Tưởng Nhất Niệm gọi lớn một tiếng, "Giặc cùng đường chớ truy!"

Kinh hồn chưa định, Phó Tả Tuyên cũng vội liên tục phụ họa, "Chớ truy, chớ truy, giặc cùng đường chớ truy!"

Hắn thật sự là bị hù dọa hỏng rồi, rất sợ lực lượng hộ vệ chạy đi, hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh, thấy khói tràn ngập, Kim Hóa Hải cũng không dám đảm bảo có phải là kế điệu hổ ly sơn hay không, đành phải thôi…

Xách kiếm nhảy về cạnh ba cái thùng xe, Dữu Khánh từ trong một cái thùng xe rất nhanh kéo ra mấy món hành lý, nắm lấy tấm mền đang quấn một cục kéo tung ra, lập tức lộ ra Trùng Nhi mặt đầy đỏ bừng, mồ hôi đầy người, phỏng chừng thiếu một chút đã ngạt chết.

Trùng nhi đang trong thùng xe kịch liệt rung chuyển phát hiện mình và cả chiếc xe ngựa đồng thời bị cự điêu quắp đi, thật sự là bị hù dọa sắp chết, ngoại trừ dùng chăn lần nữa cuộn chặt mình lại thì không biết nên làm như thế nào, nên không thấy được sau đó xảy ra chuyện gì, bởi vì không dám giở mền lên, bất kể có động tĩnh gì đều cuộn mình nằm yên tại đó, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lúc này trước mắt sáng ngời, trông thấy Dữu Khánh tay xách kiếm, liền nhận ra mình đã được Dữu Khánh cứu rồi, ngoại nhân là vô pháp tưởng tượng được tâm tình Trùng nhi lúc này, hắn vô cùng kích động, nói lắp bắp: "Công… Công tử."

Hắn cho rằng mình sắp chết rồi, thật sự không nghĩ tới Sĩ Hành công tử vậy mà lại không bỏ hắn, tại hoàn cảnh hung hiểm như thế vậy mà còn có thể chạy tới cứu hắn.

Vừa nghĩ mà sợ, vừa kích động đến phấn khích.

Dữu Khánh không có tâm tình cùng hắn xúc động, khẩn cấp thúc giục, "Không có thời gian nữa, nhanh tìm hành lý."

"A a, ừ." Trùng nhi liên tục gật đầu, cần phải có bao nhiêu nghe lời liền có bấy nhiêu nghe lời, vội vàng lật tung đống hành lý lên để tìm kiếm.

Rất nhanh liền tìm được rồi, Trùng nhi vừa định đem hành lý cõng lên lưng.

Dữu Khánh đưa tay giựt tới trên tay mình, nhanh chóng lôi những đồ vật ở trong ra, tìm được hai mươi cân Linh Mễ kia của mình, thuận tay liền đem hành lý ném đi.

Hứa Phí chạy tới, thấy thế không nói gì, lúc trước hắn đã hoài nghi đứa này không tiếc mạo hiểm liên tục giết chết hai Yêu là vì Linh Mễ, hiện tại phát hiện quả nhiên là như thế.

Dữu Khánh rất nhanh đem Linh Mễ cất vào trong túi, cột lên trên người mình, thắt chặt lại, lần này không thể mượn tay người khác nữa, phải đem Linh Mễ nắm chặt trong tay chính mình.

Về phần túi tên đang vác trên lưng, nghĩ tới phải cởi xuống vứt bỏ đi thì có phần đau lòng.

Nhưng không còn cách nào khác, nghe được mấy kẻ Thử Thái Bà nói chuyện thì hắn liền biết Mặc Ảnh cung mình nhặt được này không thể giữ lại nữa rồi.

Nếu là đám Yêu tu này đánh thắng, hắn có thể mang theo Mặc Ảnh cung có giá trị không nhỏ này bỏ chạy lấy người. Bây giờ đội ngũ hộ tống thắng, hắn lẽ nào vẫn cõng Mặc Ảnh cung trở về tập trung tiếp tục vào kinh thành đi thi sao? Cho rằng người khác là người mù sao? Nói là của mình, cũng cần người ta có thể tin a!

Đau lòng cũng không còn cách nào, chuyện mà A Sĩ Hành giao phó cũng không dễ dùng tiền để cân nhắc, hắn đành phải đem túi tên trên lưng ném xuống ngay tại chỗ.

Nhưng khi đi tới một bên nhặt Mặc Ảnh cung lên thì hắn đem đầu kia của cánh cung đặt xuống mặt đất, toàn lực đè cong lại, làm cho dây cung lỏng ra, sau đó rất nhanh cởi bỏ một đầu.

Chỉ cần cởi bỏ xong một đầu, không bị cánh cung kéo căng, một đầu kia liền rất dễ dàng cởi ra, thoáng cái, một sợi dây cung do Hồng tơ bện thành liền tới tay, nhanh chóng cuộn lại nhét vào trong người.

'Hồng tơ' có giá thị trường hình như là ngàn lượng bạc một sợi, một cái dây cung ước chừng cần dùng hơn mười sợi Hồng tơ mới có thể tạo thành, nói cách khác, sợi dây cung này bán qua tay chính là vạn

lượng bạc. Thứ này đáng giá như thế, lại đã vào tay, bảo hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha?

Mặc Ảnh cung quá lớn, không có cách nào giấu tại trên người, Hồng tơ tháo ra rồi thì không giống vậy.

Đương nhiên, lương tâm cũng hơi cảm thấy bất an, nhưng hắn thầm nhủ bản thân, mình là chưởng môn Linh Lung quan, sau hành trình vào kinh lần này trở về, mình còn phải thành thành thật thật trở lại trong núi ẩn cư.

Linh Lung quan đã nghèo thành dạng gì rồi, lẽ nào mình làm chưởng môn còn phải vì mấy trăm lượng bạc mà tiếp tục đánh nhau với mấy vị sư huynh sao?

Ẩn cư không đơn giản như vậy, cần phải tiêu tiền, mình còn trẻ, chí ít phải sống được trăm tuổi, như vậy mình tối thiểu còn có thể sống tám mươi năm a? Còn phải ẩn cư nhiều năm như thế, vậy phải tích góp bao nhiêu tiền mới đủ a! Tích góp bao nhiêu tiền cũng không quá đáng.

Nói chung, tháo xong dây cung, đồ vật tới tay, Dữu Khánh lập tức liền xông tới thi thể bị chém giết, muốn cướp đoạt tài vật trên người thi thể.

Huyền cấp cao thủ, trên người hẳn phải có đồ vật rất đáng giá đi?

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến hắn dám đi mạo hiểm, thừa dịp đối phương bị trọng thương!

Nhưng mà mới bước ra một bước liền ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm sương mù nhàn nhạt dao động ở xung quanh, thậm chí có thể không cần dùng Quan Tự quyết để dò xét dũng có thể nghe được động tĩnh như thủy triều đang tràn đến.

Bầy chuột đông đặc vây công đội ngũ thí sinh đã toàn diện rút lui về đây rồi.

Dữu Khánh cũng không rõ ràng mặt sau có phải còn có những Yêu tu khác rút về hay không, theo lý thuyết khẳng định còn có những Yêu tu khác. Nếu như bị bầy chuột này phát hiện, e rằng không muốn kinh động những Yêu tu khác cũng khó, hắn cũng không dám mạo hiểm như vậy, nhất là tại tình huống đã giết chết hai Yêu, càng là trong lòng chột dạ.

Vừa dùng Quan Tự quyết nhìn xem, lập tức phát hiện, dựa vào quy mô bầy chuột, di chuyển sang ngang để tránh là không còn kịp, hắn lập tức phất tay gọi một tiếng, "Chạy mau!"

Không cần hắn kêu gọi, chỉ cần hắn chạy, Hứa Phí khẳng định là chạy theo hắn.

Trái lại là Trùng nhi, thân thể đã nhỏ gầy, đến lúc này còn vội vã đi nhặt lấy hành lý vốn bị ném rơi vãi xuống, với hắn ta mà nói, những hành lý này đều là những vật dụng sinh hoạt cần thiết trên đường đi, là không thể mất, nếu không thì trên đường sẽ chiếu cố công tử không được tốt.

Chương 33: Phi lưu trực hạ

Nghĩ không hiểu nổi tên thư đồng này, Dữu Khánh nhấc chân đá bay chút hành lý Trùng nhi mới nhặt lên, "Muốn đồ vật hay là muốn mạng? Không cần những thứ rách nát này, chạy mau." Dứt lời bản thân hắn liền chạy trước, cũng không thể chạy ngược về phía quan đạo bên kia, chỉ có thể bị phương hướng động tĩnh tràn tới xua đuổi chạy vào sâu trong thâm sơn.

"Không cần." Hứa Phí cũng hô lên một tiếng, lôi kéo cánh tay Trùng nhi cùng nhau chạy.

Kết quả chạy chưa được mấy bước, Trùng nhi liền bị té ngã xuống, tại trong rừng núi địa hình gồ ghề này cũng không phải bất kỳ ai

cũng có thể chạy nhanh được.

Hứa Phí sốt ruột kéo hắn ta lên, vừa kinh vừa sợ, luống cuống tay chân.

Dữu Khánh nhìn lại, cũng không muốn hai người rơi vào trong tay Yêu nghiệt, nếu không rất dễ dàng lộ ra chuyện hắn giết chết hai tên Yêu tu, hắn lập tức lắc mình nhảy trở về, trường kiếm trở vào bao, một tay nhấc Trùng nhi lên, trực tiếp ôm lấy vắt qua đầu vai, khiêng Trùng nhi chạy vội.

Bị người khiêng tại trên vai, còn bị người quay ngược ôm lấy đùi và mông, trên mặt Trùng nhi hiện lên nét ngượng ngùng hoảng sợ, nhưng cũng không thể nói được gì, biết rõ mình là một gánh nặng làm vướng bận, Sĩ Hành công tử là đang cứu hắn.

Hắn ta lo lắng cứ khiêng mình chạy như vậy sẽ rất mệt, kết quả phát hiện thấy thể lực Sĩ Hành công tử không phải bình thường, là một người thân thể khỏe mạnh, dù cho khiêng hắn chạy nhảy rong ruổi trong núi rừng cũng đem công tử nhà mình vứt ở mặt sau…

Tại ba người chạy đi không bao lâu, một cái bạch sắc mị ảnh từ trong rừng vọt tới, khi rơi xuống làm cho bầy chuột đang ùn ùn lao nhanh giật mình kinh hoảng, dồn dập né tránh.

Tới chính là con báo tuyết kia, vết thương nơi bụng máu tươi đầm đìa.

Trên mặt đất còn có một con hắc báo lông đen tuyền, thân thể hài hơn một trượng, vốn là một con hắc báo phi thường to lớn vạm vỡ, lúc này thân đầu hai nơi, khắp cả người đều là dấu vết bị loạn kiếm chém giết.

Báo tuyết ngửi ngửi thi thể hắc báo, dụi dụi mũi, thi thể đương nhiên sẽ không có bất cứ phản ứng gì đáp lại.

"Ô…" Báo tuyết phát ra tiếng rên rỉ nức nở.

Nhớ tới tình hình lúc mình mắng trượng phu không có tiền đồ.

Nhớ tới tình hình lúc mình bức trượng phu thực hiện hành động lần này.

Lã chã rơi lệ, đã hối hận.

Ả ta không chạy nữa rồi, hạ người phủ phục xuống, nằm dựa sát vào bên cạnh thi thể trượng phu, không muốn chạy trốn, nếu là người của Ti Nam phủ đánh tới, mặc cho bị róc xương róc thịt.

Không còn đường nữa rồi.

Ba người Dữu Khánh chạy tới sát vách một ngọn núi đá, khẩn cấp dừng lại, dưới vách núi là dòng thác cuồn cuộn chảy xiết phát ra âm thanh ầm ầm, nước không biết sâu bao nhiêu, dù sao dựa vào thực lực ba người là không có khả năng nhảy đến bờ bên kia.

Trong núi rừng xa xa ở phía sau tỏa lên ánh lửa hừng hực, khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Hứa Phí chợt chỉ về phía thượng du dòng thác, "Sĩ Hành huynh, mau nhìn, xa xa hình như có cây cầu, hẳn là có thể đi qua."

Không cần hắn nhắc nhở, theo thói quen hết nhìn đông tới nhìn tây, Dữu Khánh đã sớm nhìn thấy, thị lực cũng tốt hơn hẳn gã, xa xa nào phải là cây cầu gì, là một tòa tiểu sơn, dòng nước hình như là từ trong lòng núi lao ra.

Nếu thật sự có thể kịp chạy xa như vậy để qua cầu thì lúc trước đã chạy ngang vòng về quan đạo rồi, còn cần phải chạy rất xa tới nơi đây?

Động tĩnh di chuyển ùn ùn ào ạt của bầy chuột đông nghịt kia đã tới gần, Dữu Khánh nhận định bầy chuột là bị Yêu tu điều khiển, không có thời gian giải thích cho Hứa Phí, hắn thuận tay bỏ Trùng nhi

xuống, lắc mình đến bên cạnh một gốc cây đại thụ, rút kiếm chém ra, một đạo hàn quang chặt đổ cả cây.

Đem đại thụ nỗ lực kéo tới bờ sông, Dữu Khánh nói với chủ tớ hai người, "Cùng ta ôm chặt đại thụ, cùng nhau nhảy xuống sông."

"A?" Hứa Phí vươn đầu nhìn dòng nước xiết dưới vách núi một cái, hoảng hốt hỏi: "Sâu như vậy, nhảy đi xuống?"

"Tùy ngươi, ngươi muốn bị yêu quái ăn thì ta cũng không có ý kiến." Dứt lời, Dữu Khánh lại đưa tay kéo Trùng nhi tới, một tay ôm lấy eo hắn, một tay kia kéo đại thụ, trực tiếp kéo tới vách đá, nhảy xuống.

Sở dĩ ôm Trùng nhi, không phải vì chiếu cố đặc biệt gì, mà bởi vì biết rõ Trùng nhi không phải người luyện võ, sức lực khẳng định không đủ, thời điểm khi rơi vào dòng nước xiết lực chấn động rất mạnh, chưa chắc đã ôm được đại thụ, dễ dàng buông tay bị nước cuốn đi.

Trùng nhi hoảng sợ nhắm chặt hai mắt, nhưng cũng không cảm thấy quá mức sợ hãi, ôm lấy khuỷu tay hắn đem lại cho hắn ta cảm giác an toàn khó giải thích.

Nói nhảy liền nhảy? Hứa Phí giật mình. Hiện tại gã cũng không có chủ kiến gì, nhìn thấy tán cây tươi tốt đã bị kéo xuống vách núi, sợ bị Dữu Khánh bỏ qua, gã liền không đếm xỉa đến gì nữa rồi, "Sĩ Hành huynh chờ ta chút!" Lập tức tung người lao ra ngoài, nhào về phía tán cây, hai tay vững vàng chụp lấy cành cây.

Ầm!

Dòng nước xiết tung tóe lên bọt nước, một gốc cây đại thụ kéo ba người đập chìm vào trong nước, dập dềnh trôi theo dòng nước xiết.

Đầu nổi lên khỏi mặt nước, Trùng nhi bị uống nước, sặc sụa ho khan không ngừng.

Đây còn là có Dữu Khánh bảo hộ, thời điểm chạm nước, Dữu Khánh vận lực trợ giúp hắn ta chút lực, nếu không lực va chạm vào mặt nước như vậy không phải Trùng nhi có thể chịu đựng.

Hứa Phí thì cảm nhận được đầy đủ, thân thể bị nện làm cho đau nhức, tại trong đám tán cây cành lá một trận liều mạng cào chụp, mới lại trồi lên mặt nước thở dốc.

Dữu Khánh cũng đưa Trùng nhi đến một vị trí nhiều cành lá khô trên đại thụ, đẩy một cái, trực tiếp đẩy Trùng nhi lên khỏi mặt nước, đem Trùng nhi đẩy lên trên ngồi tư thế như cưỡi ngựa, cưỡi thân cây, tay vịn cành cây ở hai bên, cho dù tại trong dòng nước xiết cũng là rất ổn định.

"Sĩ Hành huynh." Hứa Phí gọi một câu rồi cũng bò về bên này.

Trên thực tế cây đại thụ này chính là chuẩn bị cho hai người bọn họ, nếu không chỉ bản thân Dữu Khánh thì căn bản không cần tới cây đại thụ này, vách đá hai bờ sông dù có cao, hắn cũng tùy thời có thể từ trong nước leo lên.

Lúc này đương nhiên sẽ không leo lên vách đá, nhất định cần phải rời xa đám Yêu tu này một chút mới trở lên bờ, rồi đi vòng lại tụ tập cùng đội ngũ vào kinh thành, như vậy mới ổn thỏa.

Dòng nước chảy rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã đem ba người cưỡi trên cây dập dềnh cuốn đi xa.

Sau khi đi xa mấy dặm đường, Dữu Khánh dần dần phát hiện không thích hợp, phát hiện dòng nước tựa hồ càng lúc càng nhanh, không bao lâu liền phát hiện phía trước vậy mà không nhìn thấy mặt nước nữa.

Chờ đến khi một thân cây chở ba người bay ra khỏi mặt nước, ba người mới phát hiện dòng nước xiết bị cắt đứt tại nơi đây, biến thành thác nước lao thẳng xuống.

Chỉ là độ cao này quá lớn, cao phải đến hai trăm trượng.

Gặp quỷ chính là, phía dưới nhìn không thấy có dòng nước kéo dài, trực tiếp chính là mặt đất, lượng nước thật lớn lao thẳng từ trên xuống này cũng không biết đi đâu rồi.

Cảm giác nhằm mặt đất lao xuống này thực sự hù chết người, tròng mắt Dữu Khánh thiếu một chút lồi hẳn ra, hai chân kẹp chặt thân cây, dựa vào tu vi của hắn cũng chịu không nổi từ nơi cao như thế nện thẳng xuống mặt đất, Trùng nhi ngồi ở mặt sau đã sợ đến gắt gao ôm chặt hắn.

Đón gió mà rơi xuống, Hứa Phí nằm tại trong tán cây run rẩy cầm cập, nhắm chặt hai mắt không dám mở ra, đời này thời điểm nghịch ngợm nhất cũng không dám chơi như vậy, thiếu một chút bị hù dọa chảy nước đái, cảm giác còn đáng sợ hơn cả việc đối diện bầy chuột ùn ùn nhào tới kia.

Thác nước đổ thẳng xuống ba nghìn thước là bối cảnh nền cho hình ảnh bọn hắn rơi xuống.

Khi rơi tới gần mặt đất, Dữu Khánh mới phát hiện cũng không phải là nện xuống mặt đất, mà là rơi vào trong một cái thủy đàm ở phía dưới. Thủy đàm quá nhỏ, khi ở trên cao thì không nhìn thấy, vì vậy cho rằng mình sắp nện xuống mặt đất.

Khi toàn bộ thân cây rơi vào thủy đàm thì lực chấn động cũng không có đáng sợ như bọn họ tưởng tượng.

Thân cây còn nguyên vẹn tán cây tạo ra lực cản rất lớn, làm cho tốc độ rơi xuống kỳ thực không nhanh như bọn họ tưởng tượng.

Khi rơi xuống thì phần thân cây nặng hơn chìm xuống mặt nước trước tiên, cả tán cây xòe rộng từ đầu tới đuôi cắm vào mặt nước đã tạo ra tác dụng giảm chấn đáng kể, đến khi toàn bộ tán cây chìm vào trong nước thì lực chấn động đã giảm đi rất nhiều.

Ầm ầm chìm vào nước, nhắm chặt hai mắt, ba người chỉ biết ôm chặt lấy bất kể thứ gì có thể chụp được.

Đợi cho ba người lại lần nữa trồi lên mặt nước thì Dữu Khánh có phần hoài nghi có phải mình đã chết rồi hay không, trước mắt chỉ có một màu đen kịt, giống như đột nhiên đi tới một thế giới khác.

Cũng may có tiếng Trùng nhi và Hứa Phí đang kịch liệt ho khan ở phía sau nhắc nhở, rõ ràng là bị sặc nước rồi.

Dữu Khánh lập tức vận công kiểm tra thân thể của mình, phát hiện vậy mà không có vấn đề gì, phát hiện mình từ trên cao như thế nện xuống vậy mà còn sống, ngay cả chính hắn đều cảm thấy không thể tin nổi, quả thực mạng lớn!

Sau khi nhấc tay sờ sờ Linh Mễ cột ở phía sau, phát hiện vẫn còn, hắn tức thì cảm thấy may mắn, may mà có Trùng nhi ôm chặt ở phía sau, nếu không thật sự không thể đảm bảo có bị chấn động làm rớt hay không.

Quay đầu nhìn lại, phương hướng dòng nước chảy tới mơ hồ có một đốm ánh sáng, đó là nguồn sáng duy nhất trong thế giới đen kịt này, tiếng dòng thác đổ xuống ầm ầm mơ hồ truyền đến từ phía chỗ ánh sáng kia.

Sau khi hơi chút suy tư, hắn đại khái đã hiểu rõ vì sao lúc trước khi rơi xuống thì nhìn không thấy sông nước mà chỉ nhìn thấy một cái thủy đàm, kỳ thực vẫn có sông nước, chỉ là nó không ở trên mặt đất mà trực tiếp chuyển vào trong lòng đất.

Nói cách khác, hiện tại mọi người đang ở trong một mạch nước ngầm.

Thật vất vả bình thường trở lại, Hứa Phí cuối cùng cất tiếng, "Trùng nhi, là ngươi sao?"

Lúc trước nghe được tiếng Trùng nhi ho khan.

Trùng nhi ừ một tiếng, "Công tử, ta đây."

Hứa Phí khẩn trương hỏi: "Sĩ Hành huynh, ngươi có đó không?"

Dữu Khánh ừ nói: "Yên tâm, không có bỏ ngươi."

Nghe được vị này còn tại đây, trong hoàn cảnh này, Hứa Phí lập tức có cảm giác tìm được trụ cột, thả lỏng không ít, "Sĩ Hành huynh, xung quanh tối đen như thế, chúng ta là đang ở đâu?"

Dữu Khánh: "Mạch nước ngầm phía dưới thác nước." Nói xong nhấc tay vỗ vỗ cái tay đang ôm eo mình, "Đừng có ôm hoài không thả. Ta nói tiểu tử ngươi thật đủ hung, lúc rơi xuống, hai cái tay vậy mà bấu chặt lấy da thịt bên hông lão tử không thả, thiếu một chút bị ngươi xé ra một lớp da."

Trùng nhi như bị rắn cắn vội vàng rụt tay lại, lúng túng nói: "Sĩ Hành công tử, xin lỗi, lúc đó, lúc đó, ta có hơi sợ." Đâu chỉ là hơi sợ, bị hù muốn chết rồi, lúc đó ý nghĩ cầu sinh duy nhất chính là cảm thấy ôm chặt lấy vị này mới có thể an toàn.

Hứa Phí lại hỏi: "Sĩ Hành huynh, chúng ta có thể đi ra ngoài không?"

Dữu Khánh: "Yên tâm đi, dòng nước mạnh mẽ như thế, có cửa vào khẳng định có lối ra."

Quay đầu lại nhìn một cái, phát hiện nguồn sáng duy nhất ở phía sau giờ đã không nhìn thấy nữa rồi, không nhìn thấy được gì xung quanh, triệt để một màu đen kịt…

Sơn lâm đại hỏa, tro bụi phiêu đãng khắp nơi, sương mù đã biến mất vô tung vô ảnh từ lâu.

Nằm tại bên cạnh thi thể hắc báo, tâm tình báo tuyết dần dần ổn định lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, có phần bất ngờ, ả ta vốn nghĩ sẽ chết, nhưng người của Ti Nam phủ lại không có tới đây lục soát?

Không người nào đến giết mình, ả ta không thể không đối diện với hiện thực này, trong lúc vô ý ánh mắt nhìn thấy được lỗ thủng máu trên trán trượng phu, chợt đứng lên, trong cổ họng phát ra âm thanh thở dốc phù phù trầm thấp, phát hiện mình thật sự hồ đồ, trượng phu bị giết, mình còn chưa báo thù cho trượng phu, vậy mà lại hồ đồ muốn chết?

Hung thủ giết chết trượng phu là ai? Vì sao sau khi hành hung còn phải đem thi thể chém lung tung một trận?

Ả chịu đựng đau đớn đứng lên, xoay quanh thi thể trượng phu không ngừng ngửi ngửi kiểm tra, rất nhanh liền cho ra kết luận.

Trượng phu có hai nơi vết thương chí mạng, một cái là tổn thương xuyên qua trên trán, vừa nhìn chính là do mũi tên gây ra, một cái là vết kiếm chém đứt cổ.

Kiếm mà hung thủ dùng, khả năng tìm được không lớn, rất có thể đã được mang đi rồi, nhưng mũi tên dùng tay cầm qua hẳn còn tại hiện trường, thời gian trôi qua không bao lâu, trên hung khí có khả năng còn lưu lại mùi của hung thủ.

Chương 34: Gặp lại quang minh

Ả ta lập tức tìm kiếm khắp nơi, rất nhanh, tại trên một thân cây tìm được hai cây mũi tên cắm vào, mặt trên có vết máu, ả ta ngửi thoáng qua liền biết là máu của trượng phu.

Ả tiếp tục tỉ mỉ tìm tòi trên mũi tên.

Cung tiễn của Đại tiễn sư, chí ít cũng là Mặc Ảnh cung, khi bắn thì phải dốc sức giữ chặt phần đuôi mũi tên, tại vị trí đó sẽ lưu lại rõ nhất mùi vị của người bắn.

Ả ngửi được, trên đó có mùi của hai người, một mùi mờ nhạt, một mùi tương đối nồng đậm, mùi sau hiển nhiên là của người bắn tên sau cùng lưu lại. Ả ta thề phải nhớ kỹ mùi vị của tên hung thủ sát hại trượng phu mình.

Khi trở lại gần thi thể trượng phu thì ả phát hiện thấy Mặc Ảnh cung và túi tên bị vứt bỏ lại, từ trên hai kiện vật phẩm đó ả ta đều ngửi được mùi của tên hung thủ lưu lại. Khiến ả ta cảm thấy nghi hoặc chính là, nhận thấy Mặc Ảnh cung vậy mà lại không có dây cung.

Dây cung của loại cung tên này khó thể dùng dao chém đứt, tại sao lại không còn? Không có dây cung làm sao có thể bắn ra mũi tên có lực xuyên thấu mạnh mẽ như vậy?

Đại tiễn sư sau khi bắn chết người cũng không có khả năng sẽ vứt bỏ cung tên của mình mới đúng.

Đó là tình huống gì? Tình huống hiện trường triệt để khiến ả ta không hiểu được.

Về sau, ả lại hóa thành hình người, góp nhặt cung tên bắn chết trượng phu mình. Ả ta lập lời thề có một ngày nhất định phải dùng hung khí của hung thủ chính tay mình bắn những mũi tên này vào thân thể hung thủ, chỉ là cái hung khí này đã thiếu dây cung, không thể bắn được nữa, chỉ có thể đợi sau này lắp một dây cung khác.

Chuyện dây cung có phần khó hiểu, khiến người ta không thể không suy nghĩ, ả ta rất bối rối, trong lòng một mực xuất hiện sự nghi vấn kia, tại sao lại thiếu dây cung?

Trên không trung núi rừng không ngừng có tàn tro vụ cháy rơi xuống, giống như một trận tuyết lớn muốn che giấu hiện trường chặn giết thảm liệt.

Các Đại tiễn sư may mắn còn sống sót phụ trách cảnh giác xung quanh, quân sĩ còn sống sót thì kiểm kê và dọn dẹp hiện trường.

Kết quả kiểm kê khiến tâm tình mọi người trầm trọng.

Ti Nam phủ bị chết hơn ba mươi nhân viên, Đại tiễn sư tổn thất hơn hai mươi người, ngàn quân sĩ hộ tống tổn thất hơn sáu trăm.

Thư đồng bị chết sấp sỉ hai trăm người, may mắn còn sống sót chẳng qua chỉ mấy chục người.

Mục tiêu chính thức hộ tống, cử tử vào kinh đi thi bị chết khoảng sáu mươi người, cách bọn họ bị chết không giống những nhóm người khác, bọn họ đều bị chết ở trong cái lồng giam giữ bọn họ. Cá biệt có lồng chết sạch cả tám gã thí sinh, như cái lồng vốn nhốt Dữu Khánh thì bị chết phân nửa người.

Các thí sinh còn sống, trên người đều có dấu vết bị chuột cắn, không ít người còn bị đá vụn vỡ nát từ trên cao cắt ngang da thịt. Cho dù đã ngừng chém giết, bọn họ vẫn còn rất sợ hãi.

"Tổng cộng cả số người sống và số người chết, tại sao chỉ là ba trăm mười sáu người, tại sao thiếu hai thí sinh?"

Cầm đến kết quả kiểm kê, Áp giải sứ Phó Tả Tuyên nổi giận, đem sổ tay kiểm kê nện vào mặt thủ hạ.

Thủ hạ lúng túng nói: "Đại nhân, đã kiểm kê mấy lần rồi, phát hiện quả thực thiếu đi hai người."

Phó Tả Tuyên giận dữ: "Mọi người đều bị nhốt trong lồng, có chết cũng chết tại trong lồng, ngươi nói cho ta biết tại sao lại thiếu hai người? Mắt lồng nhỏ như vậy, người còn có thể chui ra hay sao? Ngươi nghìn vạn lần đừng nói với ta, là bị chuột ăn tươi nuốt sống rồi!" Việc này không quản tử thương bao nhiêu, bản thân là Áp giải sứ, hắn cần phải có một lời giải thích cho cấp trên, sự việc nhiều người nhìn thấy như vậy, không thể nói lung tung được.

Thủ hạ nói: "Đã cho người đi tra xét lại kĩ càng từng cái lồng một, nói vậy rất nhanh sẽ có kết quả."

Nơi đây vừa mới nói xong, liền có một quân sĩ chạy tới báo cáo, "Đại nhân, đã điều tra xong rồi, thiếu hai người, một người tên là Hứa Phí, một người tên là A Sĩ Hành."

A Sĩ Hành? Đang phụ trách đề phòng xung quanh, Từ Giác Ninh và Đường Bố Lan quay mặt nhìn nhau.

"Hứa Phí?"

Tại hiện trường, mấy người đồng thanh thốt lên, Phó Tả Tuyên trực tiếp bỏ qua tên A Sĩ Hành, hỏi: "Có phải là Châu Mục đại nhân tại học viện đích thân cho điểm đệ nhất danh Hứa Phí?"

Người tới gật đầu nói: "Không sai, chính là hắn."

Phó Tả Tuyên: "Tại sao lại không thấy hắn?"

"Người cùng xe nói là sau khi nhân viên Ti Nam phủ áp tải xe mở cửa xe ra, Hứa Phí đã đi ra ngoài…" Người tới đem lời người đi cùng xe tỉ mỉ kể lại tình hình Dữu Khánh và Hứa Phí biến mất.

Một người là nhặt được chìa khóa mở ra cửa xe, sau đó tập thể đi ra ngoài dạo quanh thì bị giam sót.

Một người là khi nhân viên áp tải xe mở ra cửa xe thì sau đó đi theo ra ngoài.

Nói chung, đều đã biến mất không thấy.

Ở một bên, Kim Hóa Hải chen vào một câu, "Sợ là đã dữ nhiều lành ít rồi."

Phó Tả Tuyên yên lặng gật gật đầu, sợ chính là không biết nguyên nhân tại sao không thấy, chỉ cần có thể có kết quả báo cáo cho mặt trên là được, dù sao xuất hiện sự cố như vậy không phải trách nhiệm của hắn, buông tiếng thở dài, "Thu dọn thi thể, sau đó bảo những thí sinh quen biết đi phân biện xác nhận thi thể đi."

"Vâng!"

Sau khi thủ hạ lĩnh mệnh rời đi, Phó Tả Tuyên lại nhịn không được lắc đầu, "Thật tiếc cho tên Hứa Phí kia."

Ở gần đó đề phòng, Từ Giác Ninh và Đường Bố Lan nhìn nhau không lời để nói, dù sao A Sĩ Hành cũng là hai người bọn họ từ rất xa tự mình đưa đến, không nghĩ tới cứ như vậy mà không thấy nữa rồi.

"Sớm biết như thế, còn không bằng không đến." Đường Bố Lan thấp giọng than nhẹ.

Trái lại không phải hai người và A Sĩ Hành có giao tình sâu xa gì, mà người vốn là như thế, đã nỗ lực vì điều đó, cho nên cảm thấy đáng tiếc.

Chính vào lúc này, phía Thất Lý hạp có một đám người gấp gáp chạy đến, là đội ngũ tiên phong dò đường, khi quay lại đây thì bỏ ngựa bay qua khu vực hẻm núi bị sụp đổ, cùng đi còn có nhân viên trạm dịch phía trước, là tới truyền tin cho bên này.

Không có hỏi nhiều về cảnh tượng thảm liệt trước mắt, thành viên trạm dịch đi tới, hai tay dâng thư, "Phó đại nhân, có Bát Bách Lý khẩn cấp."

Phó Tả Tuyên cầm tin xem qua, sau đó cười khổ, chuyển cho Kim Hóa Hải và Tưởng Nhất Niệm nhìn xem.

Bát Bách Lý khẩn cấp truyền đến chính là một cái tin tức trọng đại, Ti Nam phủ chưởng lệnh tại hai ngày trước đích thân ra tay chém giết Tê Hà lão yêu!

Nói cách khác, nguy cơ trên đoạn đường này đã kết thúc.

Tưởng Nhất Niệm nhìn xong bóp cổ tay than thở, "Tin tức đã tới chậm, nếu là Địa Mẫu động thủ sớm một ngày, làm sao có thể có

loại tổn thất này, cớ gì do dự lề mề đến nay?”

“Tưởng lão, còn thỉnh nói cẩn thận!” Kim Hóa Hải lập tức đổi sắc mặt, trầm giọng cảnh cáo, “Chưởng lệnh lúc nào xuất thủ tự nhiên bản thân nàng có cân nhắc, không phải ngươi ta phải vọng nghị.”

Lúc này Tưởng Nhất Niệm im miệng không nói, biết rõ mình đã lỡ lời, nhưng mà hắn thật sự đau lòng, toàn bộ Liệt châu có được bao nhiêu Đại tiễn sư chứ? Lúc này đây liền tổn thất hơn hai mươi người a!

Mọi người cùng nhau trải qua hoạn nạn, Kim Hóa Hải cũng không chỉ trích quá nhiều, nhìn quanh bốn phía rồi chuyển đề tài, “Ta đang tự hỏi tại sao đột nhiên rút lui sạch sẽ, hẳn là đã nhận được tin tức, hẳn là thật sự lui rồi.”

Phó Tả Tuyên nói một câu kết luận, “Không quản thế nào, tại trước khi người chưa có an toàn đến được kinh thành, vẫn phải cẩn thận như trước.”

Nương theo dòng sông ngầm, trôi đi chừng nửa ngày, y nguyên không thấy lối ra, Dữu Khánh không nghĩ tới lại có dòng sông ngầm dài như thế.

Nửa ngày thời gian một mực lềnh bềnh trôi nổi tại trong thế giới hoàn toàn tối đen, bốn phía giống như vô cùng lớn, giống như vĩnh viễn chạm đến không đến giới hạn, ngoại nhân là không thể tưởng tượng được loại cảm giác này.

Tại nơi này, Quan Tự quyết hoàn toàn trở thành Đần Độn quyết, hoàn toàn trở thành kẻ mù.

Tại trong thế giới hắc ám này, nỗi sợ hãi đối với hoàn cảnh không biết là có thể chạm đến linh hồn người, Dữu Khánh thật sự đã hối hận.

Hối hận không nên tham tài, nếu như không truy đuổi theo thùng xe thì khẳng định không xảy ra việc này.

Nếu như nói có cái gì có thể an ủi được linh hồn hắn, thì đó chính là việc cứu Trùng nhi, mình đã làm được một chuyện tốt.

Hứa Phí thì âm thầm hối hận không nên ra khỏi lồng đuổi theo người nào đó, một lần đi theo này liền triệt để vượt ra khỏi trí tưởng của mình.

Không biết phần cuối dòng sông ngầm này đến tột cùng ở đâu, cũng không biết sẽ đưa mình đến nơi nào.

Ba người giấu tại trên tán cây trôi lềnh bềnh, ngay cả âm thanh cũng không dám phát ra cổ họng, thậm chí là không dám loạn động, chân cũng co lên trên.

Nguyên nhân là trong thế giới nước tối như mực này có thứ gì đó, ba người cảm giác được có vật khổng lồ gì đó xoay chuyển trong nước, cũng không biết có thứ gì đang kéo tán lá trên cành cây.

Hứa Phí từng khẩn trương hỏi một câu, "Sĩ Hành huynh, là có con gì đang ăn lá cây sao?"

Dữu Khánh đáp lại một câu, "Ăn lá thì tốt, không ăn thịt là được."

Lời này ngay chính hắn cũng không tin, về sau mọi người liền triệt để không cất tiếng nữa, từng người lặng lẽ co chân lên, một mực an tĩnh trôi theo sóng nước, không biết có phải bởi vậy mà trấn an được thứ trong nước hay không.

Tại thời điểm con người một mực kỳ vọng vào quang minh, quang minh lại đột nhiên xuất hiện sẽ khiến người ta cho rằng đó là ảo giác của mình.

Phía trước là? Con mắt Dữu Khánh nháy, lại nháy, còn dụi dụi con mắt, nhìn chằm chằm phía trước, không sai, phía trước thật sự có

xuất hiện tia sáng.

Ba người đều nhìn thấy rồi, y nguyên không ai dám lên tiếng.

Sau khi tới gần nguồn sáng, phía trước giống như xuất hiện một tấm gương lớn, trong gương là ráng chiều thơ mộng, trời đã sẫm tối.

Tiếp đó, trước mắt xuất hiện một hẻm núi, ba người đồng thời quay đầu nhìn lại, gần như muốn cất tiếng reo hò, bọn đã đi ra một cái cửa động, cuối cùng đã trôi ra khỏi sông ngầm rồi.

Dữu Khánh nhìn trái nhìn phải, hắn là một khắc cũng không muốn nán lại thêm ở trong nước, không quản hiện tại đang ở nơi nào, trước tiên lên bờ rồi nói tiếp.

Vách đá chót vót ở hai bên không làm khó được hắn, hắn có thể dễ dàng đi lên, vấn đề là làm thế nào để đưa Hứa Phí và Trùng nhi cùng đi lên.

"Sĩ Hành huynh, chúng ta nghĩ cách lên bờ đi!" Hứa Phí ở phía sau phấn chấn hô lên, rất bức thiết, hiển nhiên cũng đã không muốn tiếp tục ngâm trong nước nữa rồi.

Trùng nhi cũng không muốn, nhưng mà tâm tính hắn tương đối thấp kém nhỏ bé, nói không nên lời.

Bên này vừa mới nói xong, mặt nước ở một bên chợt xao động cuồn cuộn một trận, một con vật khổng lồ lộn nhào trên mặt nước, sống lưng có gai, nhìn không giống loài cá.

Không biết là loài gì, bùm một tiếng lại biến mất trong nước, chỉ thoáng lật ra một cái bóng lưng.

Hứa Phí lập tức ngậm miệng, cùng câm như hến còn có Trùng nhi.

Dữu Khánh thì tay nắm kiếm muốn rút ra, cảnh giác nhìn dưới nước.

So với lúc tại dưới sông ngầm, cái gì cũng nhìn không thấy, một chút tia sáng cũng không có, ngay cả Quan Tự quyết cũng thành mù, nếu thật sự đụng phải loại gì hung dữ, cũng không khác gì với chờ đợi bị làm thịt, hoàn toàn ở vào tình trạng bị động, hắn cũng sợ hãi. Bây giờ đã có ánh sáng có thể nhìn thấy thì không còn giống với trước, quái vật gì dám xẳng bậy, hắn liền dám nhảy vào trong nước đùa chết nó.

Theo sóng nước dập dềnh một hồi, không thấy quái vật tiếp tục có động tĩnh gì, trái lại tình hình phía trước thu hút ánh mắt ba người, một hài cốt cự nhân cắm nghiêng ở trên vách đá, tựa hồ sắp đổ lưng rơi xuống mặt nước nhưng bị vách đá kẹp tay giữ lại, tư thế rất cổ quái, cũng không biết kiểu chết như thế nào mới có thể tạo thành như vậy.

Dữu Khánh chợt đứng dậy, hai chân đạp lên thân cây một cái, tung người bay lên trời, bay đi mấy trượng xa, khi rơi hướng mặt nước thì song chưởng lại vỗ lên mặt nước, người theo bọt nước văng lên xoay người tung lên, lại bắn lên hai ba trượng xa, cứ như chim bay leo lên vách đá, tiếp đó giống như giẫm trên đất bằng chân điểm vách đá bay lên như diều gặp gió.

Một màn này đột nhiên xuất hiện, khiến Trùng nhi sợ ngây người, Sĩ Hành công tử vậy mà lại còn có bản lĩnh này? Giống như còn lợi hại hơn cả công tử nhà mình.

Lúc trước mặc dù cùng nhau trải qua mạo hiểm, nhưng hắn ta còn chưa chân chính gặp qua Dữu Khánh ra tay, bây giờ Dữu Khánh đột nhiên lộ ra chiêu thức ấy, với hắn mà nói, có thể nói là kinh diễm.

Chương 35: Thư hùng kiêm cố

Hứa Phí cũng nhìn sửng sốt, dù sao gã có tập võ, coi như có chút nhãn lực, chí ít biết rõ một ít về việc phân chia thực lực tu vi, vừa

nhìn thấy Dữu Khánh có thể tại mặt nước mượn lực tung người lên liền biết, tu vi vị Sĩ Hành huynh này tối thiểu đã đến Thượng Võ cảnh giới, ít nhất tu vi Sơ Võ là không đạt được loại cảnh giới giá ngự nội lực này.

Gã cũng thích vung đao múa gậy, là người thượng võ, nhìn thấy Dữu Khánh có thể Thủy thượng phi thì có thể nói vô cùng ước ao.

Đương nhiên, gã cũng biết như vậy còn chưa phải là chân chính Thủy thượng phi, Thủy thượng phi thực sự sẽ không mất công như thế, cũng sẽ không có bọt nước văng khắp nơi như vậy.

Có một loại cảnh giới Thủy thượng phi gọi là Lăng Ba Vi Bộ, mà Lăng Ba Vi Bộ, thân nhẹ như yến, đạp tuyết vô ngân chính là tiêu chí bước vào cánh cửa Huyền cấp.

Gã biết rõ, loại người luyện ngoại gia công phu như mình là rất khó đạt được Huyền cấp cảnh giới. Đương nhiên, không phải không có ngoại gia công phu tiến vào Huyền cấp cảnh giới, chỉ là vô cùng ít ỏi, hơn nữa tiêu chuẩn xác định tiến vào Huyền cấp cảnh giới cũng không giống nhau, nói ngoại công cao thủ chơi đùa cái gì mà Thủy Thượng phi không phải là làm khó người sao.

Đến được trên sườn núi, Dữu Khánh nhìn nhìn khắp nơi, bỗng nhiên chạy vụt đi.

Hứa Phí lập tức khẩn trương, nhưng không dám cao giọng gọi, hoảng hốt thốt lên, "Xong rồi, Sĩ Hành huynh là định bỏ bọn ta mà đi sao?"

Việc lên bờ có lẽ không cần quá mức lo lắng, hai bên con sông này không có khả năng một mực là vách núi đá, luôn sẽ có chỗ nào đó nước cạn. Then chốt là một mực trôi nhanh tại trong sông ngầm nửa ngày, bây giờ quỷ mới biết rõ mình đang ở vị trí nào trong Cổ Trủng hoang địa, tám chín phần mười đã tự tiện xông đến Yêu giới rồi, một khi Dữu Khánh bỏ chạy đi, hắn là không có chút nào nắm chắc còn sống ly khai.

Trùng nhi lại khẳng định: "Công tử yên tâm, sẽ không, Sĩ Hành công tử là người tốt, sẽ không ném chúng ta lại mà không quản tới."

Nghe giọng điệu của hắn, Hứa Phí có phần sửng sốt, không biết vì sao thư đồng của mình chắc chắn như thế về nhân phẩm của vị Sĩ Hành huynh này. Thời điểm này gã cũng không muốn nói sau lưng người ta cái gì, chỉ có thể cảm thán tiểu tử Trùng nhi này vô tri, vị kia là vì tiền ngay cả mạng còn không cần, chân chính xem tài như mạng, loại người này cái gì mà ném không được?

Ánh mắt Trùng nhi nhìn chằm chằm Dữu Khánh, khóe miệng đã hiện ra nét mỉm cười, chỉ thấy Dữu Khánh đã dừng tại trên vách đá, ở bên cạnh hài cốt cự nhân, rõ ràng là đang nghĩ cách cứu bọn họ.

Hứa Phí không nói gì, cũng đã nhìn thấy, cũng nhận ra được, còn hình như thật sự bị Trùng nhi nói trúng rồi.

Dữu Khánh dùng chân đạp đạp vào hài cốt, lên bờ trước chính là vì thử xem cái hài cốt này có bền chắc hay không, dù sao không biết đã hứng gió phơi nắng bao nhiêu năm rồi, kết quả phát hiện còn rất rắn chắc, giống như đã hóa đá vậy.

Chạy đến trên thân hài cốt, nhảy lui nhảy tới một hồi, xác nhận bền chắc, lại lập tức nhảy lên bờ, chạy ngược lại, tới gần cây đại thụ đang xuôi dòng đến, chạy lấy đà rồi nhảy ra, người từ chỗ cao nghiêng nghiêng lướt về phía chỗ thấp, bỗng lăng không xoay người, nhẹ nhàng đáp xuống trên cây.

Xoay người lại, hỏi Hứa Phí: "Theo khoảng cách tới phía dưới cự nhân, ngươi có thể nhảy lên tới không?"

Hứa Phí nhìn nhìn ước lượng khoảng cách, khó xử nói: "Có phần hơi cao, nếu như tại đất bằng thì ta có thể, nhưng thân cây nổi trên mặt nước, chân khó mượn lực, ta có khả năng không nhảy đến được cao như vậy."

Dữu Khánh: "Đã biết. Ta sẽ trợ giúp ngươi một tay, đợi chút nữa ta đem ngươi ném lên, ngươi phải nhớ kỹ chụp lấy phía trên."

"Được, việc này không thành vấn đề." Hứa Phí miệng đầy đảm bảo. Dù sao mình cũng là người luyện võ, điểm nắm chặt này vẫn phải có.

Nói xong không bao lâu, đại thụ đã phập phềnh trôi đến phía dưới bóng đổ của cự nhân hài cốt.

Trên thân cây, Dữu Khánh bước ra hai bước, một tay kéo Trùng nhi đứng lên, đưa tay ôm lấy eo hắn ta kẹp lại, người thuận thế đi qua kéo cánh tay Hứa Phí, phát lực một cái, mạnh mẽ đem lưng hùm vai gấu Hứa Phí vứt lên không trung.

Thân cây chìm xuống một đầu rồi lại trồi lên, đã chếch khỏi vị trí bộ xương cự nhân, mang theo người, Dữu Khánh theo thân cây chạy ngược lại hướng dòng nước, chạy đến vị trí thích hợp, bỗng nhiên nhún chân nhảy lên một trượng cao, khua cánh tay móc vào xương sườn của cự nhân phía trên, thuận thế nhẹ nhàng lật người, lại mang theo Trùng nhi tại trên hài cốt bay nhảy, nhảy lên rơi xuống đã lên được bờ.

Được bỏ xuống đất, Trùng nhi hàm răng cắn môi, lặng lẽ liếc Dữu Khánh một cái.

Dữu Khánh đã xoay người đi đến một bên rồi, ngồi xổm xuống đất, trước tiên cởi chiếc túi vác trên người xuống, đổ Linh Mễ ra kiểm tra, lo lắng bị ngâm nước hỏng rồi, kết quả phát hiện đồ vật quý trọng này được đóng gói rất tốt, túi nhỏ được chống thấm phòng ẩm không tệ, chưa bị vào nước.

Đương nhiên, cũng là hắn bảo hộ tốt, chiếc túi chứa Linh Mễ kỳ thực cũng chỉ có hai lần vào nước là lúc ngâm mình trong nước, thời gian còn lại đều được cõng tốt tại trên lưng hắn, không bị ngâm lâu trong nước, nếu không thì lại là chuyện khác.

Linh Mễ không có việc gì, tiếp đó lại lấy ra mấy trăm lượng ngân phiếu trên người, ngân phiếu vốn là giấy dầu, là chất liệu chống thấm phòng ẩm, ngân phiếu không bị gì.

Sờ soạng khắp cả người, xác thực tìm không được mấy lượng bạc vụn rồi, hẳn là bị mất khi rơi xuống thác nước.

Nửa bức thư họa kia cũng không có vấn đề gì, ống kim loại lưu giữ hẳn phải được suy nghĩ kĩ càng, phong rất kín.

Hắn đem đồ vật mang theo trên người đều kiểm tra qua một lần, lúc này Hứa Phí mới chậm rãi leo lên bờ.

Hứa Phí không có gan lớn như Dữu Khánh vậy, không dám chạy nhảy trên hài cốt, giống như xiếc đi dây, gã cẩn thận mà đi, sau khi nhảy lên bờ mới như trút được gánh nặng, đặt mông ngồi xuống mặt đất, rên rỉ nói: "Rất thích cảm giác chân đạp lên mặt đất này."

Cây đại thụ chở ba người một đường dài kia đã bỏ đi được gánh nặng, nhanh chóng theo sóng trôi đi xa.

Đồng dạng cảm thấy thoải mái, Trùng nhi ngẩng đầu nhìn bầu trời hoàng hôn ửng tím trên nền xanh, cất tiếng tán thưởng từ đáy lòng, "Đẹp quá."

Đứng dậy đi tới, Dữu Khánh liếc hắn ta một cái, chợt sửng sốt.

Ba người đều đã tóc tai bù xù, khi từ thác nước rớt xuống thì tóc đã bị tung ra rồi, trong bóng tối nhìn không thấy mà thôi.

Lúc này Trùng nhi xõa tóc, mặt cũng được nước rửa sạch sẽ rồi.

Khuôn mặt tươi tắn sạch sẽ, đôi mắt sáng ngời to tròn chăm chú nhìn hoàng hôn, nụ cười nhàn nhạt lại có sự tao nhã quyến rũ, xác thực khiến Dữu Khánh nhìn ngây người.

Trùng nhi rất nhanh nhận thấy được không đúng, quay lại nhìn, nhận thấy ánh mắt khác thường kia của hắn, lập tức tâm hoảng ý loạn nhanh chóng dời ánh mắt né tránh.

Dữu Khánh một tay vỗ lên đầu vai Trùng nhi lay động hắn, miệng thì sách sách nói, "Hứa huynh, ngươi có phát hiện thấy hay không, Trùng nhi kiểu này thật giống nữ nhân."

Trùng nhi không biết nên nói cái gì cho phải, liên tục xua tay với hắn, thể hiện là không phải.

Ngồi dưới đất, Hứa Phí chỉ quay đầu lại nhìn một cái, liền nhịn không được cười ha hả vui vẻ, "Không cần Sĩ Hành huynh nhắc nhở, hắn tới nhà của ta cũng đã có ba năm rồi, ta đã phát hiện từ lâu rồi."

"Ba năm?" Dữu Khánh bất ngờ, "Không phải từ nhỏ lớn lên ở nhà ngươi?" Theo lý thuyết, thư đồng đều là bắt đầu làm từ nhỏ, nếu không làm sao có thể gắn với một chữ 'Đồng' được chứ.

Hứa Phí: "Hắn mười ba tuổi mới đến nhà ta. Ta vốn có một thư đồng, về sau bởi tay chân không sạch sẽ, trộm tài vật nhà ta bỏ chạy rồi. Nuôi dưỡng một người khác từ nhỏ đã không còn kịp nữa, nếu quá nhỏ thì không có sức gánh nặng, không cõng nổi đồ vật thì làm thế nào bồi ta vào kinh thành đi thi? Về sau khi trong nhà tìm người thì Trùng nhi tìm tới cửa, tự nguyện bán mình làm nô. Nhớ kỹ lúc đó hắn đói không biết thành dạng gì, nhìn chính là một tên ăn mày, gầy trơ da bọc xương. Cha mẹ ta thấy hắn vậy mà lại biết chữ, là người từng được giáo dưỡng, rất thích hợp bồi ta, cho nên mới mua hắn."

Nói đến đoạn chuyện cũ này, Trùng nhi buồn bã cúi đầu.

"Mẹ ta nói, hắn có khuôn mặt Thư hùng kiêm cố, nói loại tướng mạo này không quản là nam hay nữ đều dễ coi, nếu là nữ nhân thì nhất định là đại mỹ nhân. Mẹ ta kể, chờ hắn lớn lên, trưởng thành, khẳng định là một tiểu tử tuấn tú, chắc chắn khiến thật nhiều nữ nhân mê đổ."

"A ha." Dữu Khánh vui vẻ, đưa tay nhéo mặt Trùng nhi một cái, kéo kéo lắc lắc, "Nhìn làn da thịt trơn nhẵn mềm mại này đi, tương lai phải câu dẫn biết bao nhiêu cô nương, ta không phải đã cứu một tên hoa tâm tặc đi?"

Trong giọng nói giống như có phần ước ao.

Trùng nhi bị nhéo mặt dở khóc dở cười, thần tình ngẩn ngơ, ấp úng lắc đầu.

Hứa Phí bò đứng lên, rất nghiêm túc nói với Dữu Khánh: "Sĩ Hành huynh, Trùng nhi chân tình cũng không tệ lắm. Đương nhiên, cũng có tật xấu, chính là không thích sạch sẽ, hơi dơ chút, trên mặt thường dính bẩn, cái khác nữa chính là phơi nắng da hơi đen. Trong sự không thuận mắt lại có sự sống động, thư đồng trước của ta vốn thích lười biếng, nhưng Trùng nhi thì không, có hắn tại bên cạnh, công việc lặt vặt gì đều được làm rất tốt, ngươi cũng không cần phải lo lắng gì."

Trùng nhi trố mắt nhìn về phía gã, tên này đang nói cái gì vậy?

Dữu Khánh cũng sửng sốt, rõ ràng đã nghe ra chủ đề câu chuyện không thích hợp, hoài nghi hỏi:

"Hứa huynh, trong đầu ngươi bị nước vào rồi, nói với ta những thứ này làm gì?"

Hứa Phí nghiêm túc nói: "Sĩ Hành huynh, nếu là không ghét bỏ, ta sẽ đưa Trùng nhi làm thư đồng của ngươi. Nơi đây không có giấy bút, yên tâm, đợi khi tìm được giấy bút, ta liền lập ra bằng chứng, chuyển tặng Trùng nhi cho ngươi, tuyệt không hối hận."

Lời này vừa nói ra, Trùng nhi kinh nghi bất định, vả lại có phần bối rối, trong mắt hiện lên vẻ khó chịu.

Không quản có phải là thân phận nô bộc hay không, dù sao cũng là một người sống, bị người xem như đồ vật đưa tới đưa lui, bất cứ ai

cũng sẽ khó chịu.

Dữu Khánh liếc mắt nhìn gã trên dưới một cái, nhàn nhạt đáp một câu, "Miễn đi, không đáng."

Hứa Phí chắp tay thỉnh cầu: "Sĩ Hành huynh có ân cứu mạng hai chủ tớ ta, xin vui lòng tiếp nhận cho."

Thư đồng? Mình đang rất tốt, nuôi cái thư đồng làm gì? Ăn uống sinh hoạt không phải dùng tiền sao? Đối với việc này Dữu Khánh không có hứng thú, hơn nữa, một số điều về lai lịch mình cũng không tiện để ngoại nhân biết rõ. Hắn cũng lười lý luận, cũng đã nhìn ra được tâm tư của Hứa Phí, thế nhưng mình không thể dành cho bất cứ đảm bảo gì, liền thuận miệng nói: "Hảo ý của Hứa huynh, ta tâm lĩnh rồi, ta đã quen độc thân một mình, bây giờ cho ta một thư đồng gì gì đó ta cũng không dùng được. Chờ kinh thí xong đi. Nếu ta có thể đề danh Bảng Vàng, cần có người trợ thủ hỗ trợ tiếp đãi khách nhân thì tiếp nhận hảo ý của ngươi cũng không trễ."

Kỳ thực chính là từ chối khéo, không nói đến việc học vấn văn chương của mình không đủ, dù cho đủ, mình vào kinh thành cũng sẽ cố ý thi không đậu, thế nào có khả năng đề danh Bảng Vàng?

Thấy hắn cự tuyệt, Hứa Phí cũng không tiện cưỡng ép, đành phải khúm núm miễn cưỡng vui cười đồng ý ước hẹn sau khi 'Đề danh Bảng Vàng'.

Trùng nhi không có bất cứ quyền lên tiếng nào, buồn bã cúi đầu không nói.

"Trời sắp tối rồi, trước tiên tìm một chỗ qua đêm đi." Quan sát xung quanh xong, Dữu Khánh ném lại một câu rồi cất bước đi trước.

Hứa Phí chờ cho hắn đi xa một chút, mới dẫn theo Trùng nhi đồng hành, nhỏ giọng thầm thì với Trùng nhi: "Trùng nhi, đừng oán ta, chúng ta tám chín phần mười đã tiến vào Yêu giới, muốn bình an vô sự rời đi, phỏng chừng rất không có khả năng. Trong tình cảnh như

thế, bản thân ta khó thể bảo toàn, càng không phải nói tới việc bảo đảm cho ngươi. Hắn là người dứt khoát, cũng có bản lĩnh hơn hẳn chúng ta, chỉ có hắn nguyện ý tận lực bảo hộ ngươi, ngươi mới có thể nhiều thêm chút hi vọng sống rời đi nơi này."

Gã sợ trên đường trở về gặp phải nguy hiểm thì Dữu Khánh sẽ ném bọn họ không quản tới.

Gã là đã chứng kiến đức hạnh của Dữu Khánh, đó chính là một kẻ giết người không chớp mắt, cho dù giết chính là Yêu, nhưng có thể khẳng định thời khắc mấu chốt là người có thể thực hiện thủ đoạn độc ác.

Chương 36: Dò xét

Trùng nhi lã chã rơi lệ, đã hiểu ý của gã, nghẹn ngào nói: "Công tử, Sĩ Hành công tử là người tốt, sẽ không vứt bỏ chúng ta lại không quản tới."

Hứa Phí không nói gì, nghĩ thầm, ngươi đối với hắn biết rõ bao nhiêu? Ngươi chẳng biết gì!

Nhưng lúc này cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Ở phía trước, Dữu Khánh vừa đi vừa cởi bỏ y phục quan binh trên người, hét to, "Hứa huynh, không thể tiếp tục mặc thứ này trên người nữa." Nhưng vì sao không thể mặc thì không nói ra. Hắn từ y phục xé ra một dải vải, tùy tiện đem đầu tóc buộc lại thành cái đuôi ngựa.

Hứa Phí nghe theo, cũng cởi y phục buộc cái đuôi ngựa, chỉ là hai tay trống trơn, đao của hắn đã mất khi rơi vào trong thác nước.

Trùng nhi là ngoại lệ, tìm một đoạn cành cây thích hợp, rồi xử lý để dùng làm trâm gài tóc, đem tóc cuộn lên gọn gàng, hắn ta quen với

việc trang điểm như nam nhân bình thường.

Tới chân một ngọn núi, Dữu Khánh bảo hai người chờ một chút, hắn leo lên đỉnh núi, leo lên cao đưa mắt quan sát khắp nơi.

Căn cứ theo hướng mặt trời lặn, hắn suy ra các hướng Đông Tây Nam Bắc, nhưng vẻn vẹn chỉ biết rõ loại phương hướng như vậy là vô ích, cứ nhằm theo một phương hướng để đi tới tất nhiên có thể đi ra Cổ Trủng hoang địa, nhưng không có khả năng tại trong Cổ Trủng hoang địa hoành hành không cố kỵ, quá nguy hiểm.

Hắn hi vọng có thể tìm được vị trí đám cháy bao trùm khói mù, nhằm giảm bớt đoạn đường mạo hiểm.

Hắn nhớ rõ khu vực bị tập kích đã bùng lên cháy rừng rất lớn, phỏng chừng nửa ngày thời gian là rất khó dập tắt, huống hồ trong tình huống đó, đề phòng là chuyện ưu tiên hàng đầu, trong một khoảng thời gian sẽ không ai dám phân chia lực lượng ra để đi cứu hỏa, cho nên, trên không khu vực đó nhất định sẽ có mảng lớn khói mù bao phủ, chỉ cần tìm được phía đó là có thể có phương hướng trở về.

Không quản xảy ra chuyện gì, chuyện của A Sĩ Hành làm trọng, hắn cần phải hoàn thành việc vào kinh thành đi thi.

Nhưng mà nhìn không thấy, liên tục tra xét chân trời bốn phía, không nhìn ra bất cứ địa phương nào có dấu hiệu bốc cháy lớn.

Tiêu rồi! Dữu Khánh biết phiền phức rồi, trôi nổi theo sông ngầm hơn nửa ngày, cũng không biết đã bị dòng nước xiết đưa đến nơi nào rồi, nhìn tình hình này hắn đã cách xa khu vực kịch chiến, e rằng còn không chỉ xa một cách bình thường, dù cho có thể tìm được phương hướng đó, chờ khi bọn họ chạy tới nơi, chỉ sợ đội ngũ đi thi đã sớm rời xa, không có khả năng một mực dừng lại chờ ba người bọn hắn.

Khẳng định đã cách quan đạo không chỉ năm mươi dặm rồi, khẳng định đã tiến nhập địa bàn Yêu giới.

Không tuân Năm Mươi Dặm chi ước, tự tiện xông vào Yêu giới, đây mới là đại phiền toái thực sự, bây giờ cần phải tránh né không phải là đám Yêu nghiệt tập kích đội ngũ đi thi, mà là toàn bộ yêu quái trong Cổ Trủng hoang địa.

Hối hận rồi, Dữu Khánh đã hối hận không nên tham tài, bằng không làm sao có thể lưu lạc đến đây.

Việc đã đến nước này, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, hối hận sốt ruột cũng không có tác dụng, hắn hướng chân núi phất phất tay, ra hiệu cho Hứa Phí và Trùng nhi lên núi.

Vừa rồi, trên đường lên núi, hắn phát hiện có một cái sơn động, có thể cho bọn họ dung thân, trời đã sắp tối đen, trước tiên sống qua đêm nay chờ hừng đông rồi nói tiếp.

Đến khi ba người trải xong chút cỏ khô tại bên trong sơn động làm chỗ an thân, trời đã triệt để tối đen, bầu trời ngoài động đầy sao lấp lánh.

Dữu Khánh và Hứa Phí đã ước định xong thay phiên canh gác tại cửa động, Dữu Khánh chịu trách nhiệm trước nửa đêm, Hứa Phí nửa đêm còn lại, Trùng nhi canh gác cũng chỉ là bày biện, nên miễn rồi,

Hứa Phí nằm xuống không bao lâu, liền cất tiếng ngáy rung trời.

Trùng nhi cũng tại trong tạp âm rất nhanh thiếp đi, cũng cất tiếng ngáy khe khẽ.

Dữu Khánh ngồi ở ngoài động, tựa vào một tảng đá nhìn sao trời lốm đốm, suy nghĩ làm thế nào rời đi nơi này, tại trong tình cảnh không biết gì hiện nay, nếu có thể có được một bức bản đồ Cổ Trủng hoang địa thì tốt rồi.

Tại lúc tâm tư hắn đang suy nghĩ đủ điều, chợt thấy phía chân trời có một "Đốm sao" chớp lên, không khỏi sửng sốt, tập trung nhìn, phát hiện không phải là đốm sao, hẳn phải là đống lửa.

Hắn chậm rãi đứng lên ngưng mắt nhìn, cũng không biết kẻ đốt lửa là người hay là yêu, nhìn theo phương vị thì hắn là tại một chỗ trong núi ở bên kia bờ sông.

Sau khi suy nghĩ, hắn quyết định đi đến đó dò xét. Hắn xoay người đi vào sơn động, vỗ vỗ Hứa Phí đang khò khò ngủ say.

Hứa Phí không có phản ứng, Dữu Khánh nhìn nhìn đống lửa, tại nơi như thế này mà vẫn có thể an tâm ngủ say đến mức độ như vậy, hắn lập tức đưa tay bịt kín miệng mũi Hứa Phí.

Chờ một chút, Hứa Phí tỉnh dậy, trừng lớn hai mắt giãy giụa.

Dữu Khánh thả mũi ra cho gã thở, chỉ che lại miệng, nhỏ giọng nói: "Bên kia bờ sông hình như có người, ta đi qua đó dò xét xem sao, ngươi ở lại thủ cửa động."

Hứa Phí gật gật đầu.

Hai người trước sau đi ra động, Hứa Phí thấp giọng hỏi một câu, "Ở đâu?"

Dữu Khánh chỉ phía ánh lửa, Hứa Phí nhìn kĩ, lo lắng nói: "Ngươi cẩn thận một chút."

Dữu Khánh ừ một tiếng, vừa định cất bước rời đi.

Hứa Phí bỗng đưa tay kéo lấy cánh tay Dữu Khánh, "Sĩ Hành huynh, ngươi nhất định phải bảo trọng, chỉ cần lần này ta và Trùng nhi có thể an toàn đến được kinh thành, ta nguyện ra bốn ngàn lượng bạc đưa cho Sĩ Hành huynh làm thù lao."

Lời này trước lúc lên bờ thì hắn đã muốn nói rồi, nhưng mà lo lắng nói ra có hiềm nghi làm nhục người, cho nên một mực xấu hổ không thể nói ra miệng, người đọc sách mà.

Bây giờ thấy Dữu Khánh sắp đơn độc rời đi, hắn rất lo lắng Dữu Khánh sẽ đi không về.

Suy bụng ta ra bụng người, trong hoàn cảnh này dẫn theo hai cái gánh nặng, với người nào đều cảm thấy phiền phức, cho nên không thể không nói ra bảng giá 'Làm nhục người'.

Hai mươi cân Linh Mễ kia không phải giá trị hai nghìn lượng sao, vì hai nghìn lượng bạc đều có thể liều mạng, Hứa Phí cảm thấy mình đưa ra gấp đôi, bốn ngàn lượng hẳn có thể đả động đối phương.

Quả nhiên, vừa nghe thấy có thể được bốn ngàn lượng bạc, hai mắt Dữu Khánh lập tức tỏa sáng, trong nháy mắt cảm thấy chuyến đi này không tệ, trong suy nghĩ hắn mức độ nguy hiểm tại đây đã rất nhanh giảm xuống, chẳng qua ngoài miệng lại khách khí nói: "Hứa huynh, quan hệ giữa chúng ta đã đến mức nào rồi, thảo luận tiền bạc không khỏi có nhục văn nhã…" Đề tài lại đột nhiên xoay chuyển, "Lại nói, ngươi lấy đâu ra bốn ngàn lượng bạc, ngay cả hành lý cũng mất rồi, hiện tại chỉ sợ là trên người ngươi không xu nào đi?"

Hứa Phí vừa nghe liền biết có hi vọng, biết được mình phán đoán không sai, đối với tên này, trực tiếp đưa 'Tiền' vẫn là hữu hiệu nhất, lập tức tinh thần tỉnh táo, cũng lười cùng hắn đánh rắm cái gì mà nhã nhặn, nói thẳng: "Hiện tại ta là thân không xu, nhưng một khi đến kinh thành thì sẽ có tiền. Cậu ta kinh doanh buôn bán ở kinh thành, tuy chỉ là làm buôn bán nhỏ, nhưng vẫn có thể lấy ra bốn ngàn lượng bạc, dựa vào tư cách cử nhân hiện tại của ta, tìm cậu mượn bốn ngàn lượng bạc là không có vấn đề, điểm ấy Sĩ Hành huynh đừng lo."

Dữu Khánh nhấc tay vuốt vuốt đuôi ngựa của mình, hắc hắc cười gượng, "Thuận miệng nói mấy câu, nghe một chút là được, sao có thể cho là thật, khi trở về ngươi không đưa ta, ta cũng không làm gì được ngươi."

Hứa Phí nghiêm mặt nói: "Ta có thể viết giấy nhận nợ đưa ngươi. Thế nhưng hiện tại không có giấy bút, chỉ cần tìm được giấy bút, ta

lập tức viết giấy nhận nợ để làm chứng."

Dữu Khánh lập tức quay đầu lại nhìn về phía ánh lửa, trong lòng thầm nghĩ, xem ra không mượn giấy bút tới còn là không được rồi.

Hắn vốn không dự định thấy chết mà không cứu, nếu không phải không còn cách nào thì sẽ không dễ dàng buông bỏ hai người, vốn là việc tiện tay, không nghĩ tới vậy mà còn có tiền để kiếm.

Xấu hổ cũng phải đối diện hiện thực, không phải sao? Hắn biết rõ sau khi mình vào kinh thành một chuyến, hoàn thành nhiệm vụ xong liền sẽ phản hồi Linh Lung quan ẩn cư tu hành, lần ở ẩn này không biết kéo dài bao lâu, nếu có thể tiện thể kiếm một khoản thì không thể khách khí.

Trong lòng nói không khách khí, trên miệng vẫn là khách khí nói: "Hứa huynh, ngươi làm vậy thật khiến ta khó xử. Ai, ta cũng biết ngươi đang lo lắng cái gì, nếu là ta không đồng ý, chỉ sợ ngươi sẽ thấp thỏm khó an. Cũng được, ngươi đem tâm đặt ở trong bụng, ta trước tiên tạm thời đồng ý với ngươi là được, nhất định toàn lực bảo hộ ngươi chu toàn."

Thấy hắn còn thể hiện ra dáng vẻ bị buộc bất đắc dĩ, Hứa Phí âm thầm 'Phì' một tiếng, lại vẫn là chắp tay cảm tạ, "Tạ Sĩ Hành huynh, làm phiền rồi."

Dữu Khánh vỗ vỗ vai gã, rồi xoay người rất nhanh xuống núi.

Một đường tiềm hành đến bờ sông, nhảy vào trong nước, dựa vào một thân tu vi nhanh chóng qua sông, sau khi lên bờ liền một mạch thẳng tắp lẻn tới chỗ ánh sáng.

Ước chừng tiềm hành khoảng bốn năm dặm đường, leo lên một ngọn núi, lặng lẽ tìm đến vị trí giữa sườn núi, cũng là nơi phát ra ánh lửa, nằm úp sấp trên một thân cây bí mật dò xét.

Giữa sườn núi này cũng có một cái sơn động, ngoài sơn động có một mảnh đất bằng, đốt một đống lửa, trên đống lửa treo một cái nồi, hai nam một nữ vây quanh đống lửa nấu đồ ăn.

Hai lão già và một bà già không khiến Dữu Khánh chú ý, trái lại một nữ nhân vừa đúng lúc từ trong sơn động đi ra lại khiến ánh mắt Dữu Khánh khó thể dời khỏi.

Là một nữ nhân đội nón, thân khoác một chiếc áo choàng màu xanh lam, khuôn mặt dưới nón có che một cái khăn lụa màu xanh, chỉ lộ ra phân nửa khuôn mặt, khiến người nhìn không rõ khuôn mặt.

Khi đi qua bên cạnh đống lửa thì nửa khuôn mặt dưới nón được ánh lửa chiếu sáng, dựa vào thị lực của Dữu Khánh liền thấy rõ được nửa khuôn mặt kia.

Da trắng nõn nà, mi tâm nổi bật một điểm chu sa, đôi mắt sáng trong như nước, lông mi dài cong cong, con mắt rất đẹp. Trọng điểm là trong khi nữ nhân này chầm chậm bước đi, phong cách cử chỉ hiện ra nét đẹp dịu dàng, toát ra một loại khí chất hấp dẫn ánh mắt Dữu Khánh.

Cho dù chỉ nhìn được nửa khuôn mặt, cho dù vẫn chưa nhìn thấy rõ toàn bộ khuôn mặt đối phương, trong lòng Dữu Khánh vô ý thức đã đưa ra nhận định đây là một đại mỹ nhân.

Khi nữ nhân này đi tới mép núi, đứng yên ngửa đầu ngóng nhìn tinh không thì đống lửa ở phía sau nàng. Dưới ánh sáng chiếu rọi, cơ thể ẩn ẩn hiện hiện lên mờ ảo sau lớp áo choàng, duyên dáng thướt tha. Sự thướt tha phong tình của cơ thể ẩn hiện dưới ánh sáng kia khiến tâm tình trẻ tuổi của Dữu Khánh nảy sinh dao động.

Thời gian Dữu Khánh lăn lộn trong thế tục còn chưa lâu dài, vẫn chưa chính thức tiếp xúc với nữ nhân, tại phương diện này còn là non nớt, nhận biết về nữ nhân trên cơ bản đều đến từ lời tiểu sư thúc kể lại, bởi vì tiểu sư thúc hình như rất lý giải nữ nhân.

Người đến lúc thiếu niên liền có những mong ước về nữ nhân, hắn từng có các loại tưởng tượng tốt đẹp, nhưng tiểu sư thúc nói nữ nhân dưới núi như con cọp, giội cho hắn thật nhiều thùng nước lạnh.

Giờ khắc này, Dữu Khánh cảm giác khao khát nữ nhân trong lòng mình lại bị phong thái yểu điệu của nữ tử trước mắt khơi gợi lên, là một khát khao về thứ gì đó tốt đẹp mà trước đây chưa từng có.

Nữ nhân đứng lặng im tại mép núi một lúc, khe khẽ than thở một tiếng rồi quay người.

Tại chớp mắt xoay người, đôi mắt Dữu Khánh bị một luồng sáng u ám thoáng rọi vào mắt, ánh mắt theo bản năng nhìn chăm chú vào đó.

Là một móc khóa tròn treo bên hông nữ nhân kia, màu đen, lớn cỡ đồng tiền, khi ánh lửa rọi vào thì cảm giác có ánh sáng u lãnh dao động trên đó.

Vừa nhìn thấy hình thức của khóa sắt này, Dữu Khánh lập tức biết được nữ nhân này là người nào, những người ở trước mắt hẳn đều là thương nhân đến từ U Giác phụ.

Thiết bài tên là 'U Cư bài', là thứ mà chỉ có người đạt được tư cách ở lại U Giác phụ mới có thể có được, một mặt điêu khắc hoa văn U Nhai, một mặt điêu khắc tên hiệu cửa hàng tại U Giác phụ, là do U Nhai, thế lực kiểm soát quy tắc U Giác phụ phát ra, cũng là thứ dùng để chứng minh thân phận thương gia của U Giác phụ.

Vật này khó mà giả mạo, cũng không biết U Nhai dùng thủ đoạn gì để luyện chế ra, giống như u quang mà Dữu Khánh nhìn thấy, chỉ khi 'U Cư bài ' tại trên người chủ nhân thực sự thì nó mới sẽ phản chiếu ra ánh sáng như vậy, chỉ cần rời khỏi chủ nhân thì lập tức sẽ không còn phản quang, có chút thần kỳ.

Chương 37: Xin dừng bước

Đã biết rõ lai lịch những người này, cũng hiểu được những người này vì sao dám đốt lửa nấu ăn trong đêm tối tại Cổ Trủng hoang địa.

Dám bộc lộ, không phải bởi vì thực lực những người này, mà là vì lai lịch của họ. Là thương nhân của U Giác phụ, chỉ cần không làm xằng làm bậy tại Yêu giới thì trên cơ bản phía Yêu giới cũng sẽ không có kẻ nào làm khó bọn họ, dù sao, U Giác phụ tập trung các loại vật phẩm, cũng là địa phương mà Yêu tu thích đến, vô duyên vô cớ đắc tội thương gia của U Giác phụ không phải là chuyện gì tốt.

Nữ tử đội nón đi tới dưới một gốc đại thụ, tay vịn sợi dây treo trên cây, ngồi ở xích đu và bắt đầu đung đưa, tay áo váy cũng lay động tung bay theo.

Không biết vì sao, Dữu Khánh có cảm giác nữ nhân này chất chứa tâm sự nặng nề, trong lòng nhịn không được tự giễu, nghĩ lung tùng gì chứ?

Ổn định lại tâm thần, quay trở về với ý đồ tới đây, hiện đã xác nhận lai lịch những người này, phỏng chừng sẽ không làm ẩu làm càn gì với mình.

Sau khi cân nhắc cẩn thận mức độ rủi ro, Dữu Khánh cởi Linh Mễ vác trên người xuống, lặng lẽ treo tại trên cành cây, giấu kĩ, tiếp đó lắc mình bay về phía đống lửa trên đất bằng, dứt khoát hiện thân.

Làm ra quyết định như thế cũng là vì không còn biện pháp nào, nếu không biết rõ hoàn cảnh và vị trí hiện tại, muốn dựa vào vận may để thuận lợi xông ra Yêu giới là rất khó.

Tất nhiên, nếu muốn tiếp xúc với người khác, chí ít thì tiếp xúc với người của U Giác phụ dễ nói chuyện hơn với yêu quái bản địa.

Hắn mới vừa phi thân ra, hơi gây chút động tĩnh, ba người trước đống lửa, nữ tử đang đu dây đều bỗng nhiên quay đầu lại nhìn chăm chú.

Dữu Khánh nhẹ nhàng rơi xuống, trước tiên khom người chắp tay, hành lễ chào mọi người.

Tư thế biểu hiện ra rất thấp, chứng minh mình không có địch ý.

Ba người trước đống lửa đã nhanh chóng đứng lên, kinh nghi bất định, đầu tiên là y phục Dữu Khánh mặc trên người, chỉ có áo lót bên trong, không có mặc áo khoác ngoài.

Ngừng đu dây, nữ tử đội nón nghiêng đầu nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Phụ nhân trung niên thân thể đẫy đà, nhìn nét mặt có cảm giác mạnh mẽ, lật tay vuốt qua hai mắt một cái, trên hai mí mắt lập tức xuất hiện hai vệt sáng màu xanh lam, như vừa bôi lên hai vệt thuốc màu.

Dữu Khánh tại sư môn còn được truyền một ít kinh nghiệm giang hồ, vừa nhìn thấy thứ đối phương bôi lên liền biết đối phương vừa sử dụng "Lam Sắc Yêu Cơ" do Giải Yêu sư luyện chế.

Một khi vật này bộc lộ ra không khí, dễ dàng bốc hơi, bôi tại trên mí mắt, thị lực người quan sát xuyên thấu qua lớp bay hơi để có thể nhìn ra trên thân đối phương là 'Nhân khí' hay là 'Yêu khí'. Nói một cách phổ thông, chính là sử dụng thứ này có thể nhìn ra một kẻ có phải là yêu quái biến thành hay không.

Lam Sắc Yêu Cơ bôi ra, hiệu quả nhiều nhất có thể duy trì liên tục nửa canh giờ, sau khi toàn bộ màu lam nhạt biến mất cũng có nghĩa là hiệu quả không còn nữa.

Sau khi nhìn ra Dữu Khánh là người không phải yêu, Phụ nhân quát lên, "Tiểu tử không hiểu cấp bậc lễ nghĩa từ đâu tới, cớ gì tự tiện

xông vào nơi người khác dừng chân?”

Những lời này chính là khẳng định với ba người khác, kẻ tới là người.

Tại khoảng cách gần, Dữu Khánh nhìn rõ tên hiệu trên U Cư bài bên hông bọn họ là ‘Diệu Thanh đường’, nói cách khác bốn người này đến từ một cửa hàng tên là ‘Diệu Thanh đường’ ở U Giác phụ, lúc này chắp tay nói: “Tiểu sinh Chiêm Mộc Xuân, là Liệt Châu tân khoa Giải Nguyên. Lần này mạo muội đến đây, quả thật bất đắc dĩ, nếu như có điều quấy nhiễu, còn xin thứ tội cho.”

Không dùng tên hiệu ‘A Sĩ Hành’, đầu tiên là không muốn để cho mấy người này có ấn tượng với cái tên ‘A Sĩ Hành’, thứ nhì là thành tích thi Hương của A Sĩ Hành cũng không xếp phía trước, không có ấn tượng bằng danh hiệu Giải nguyên Chiêm Mộc Xuân. Người có giá trị một chút, gặp gỡ loại tình huống này, tính an toàn tương đối cao hơn một chút, người có giá trị tự nhiên dễ dàng được đối xử tử tế.

Lời này vừa nói ra, bốn người đều là vẻ mặt kinh ngạc, không bao giờ nghĩ tới tại trong trường hợp này lại gặp gỡ loại người có lai lịch như vậy.

Nữ tử đội nón kia cũng rời khỏi dây đu, đi tới xoay quanh Dữu Khánh mấy vòng nhìn từ trên xuống dưới, nhiều ít có chút hiếu kỳ nói: “Khôi thủ Liệt Châu thi Hương, làm sao lại chạy đến nơi đây chứ?” Giọng nói dịu dàng.

Không chỉ người có khí chất, giọng nói cũng êm tai, đôi mắt Dữu Khánh rất muốn nhìn xem rõ khuôn mặt giấu sau lớp lụa của đối phương, rất muốn nhìn xem rốt cuộc dung mạo của đối phương như thế nào, than thở: “Mấy ngày trước, Liệt châu ba trăm mười tám thí sinh tập kết tại Châu phủ xuất phát đi kinh thành, có hơn một nghìn nhân mã hộ tống, trên đường đi tới Cổ Trủng hoang địa, đột nhiên bị tập kích…”

Hắn đem tình hình bị tập kích lúc đó kể lại đại khái, không nên kể tất nhiên sẽ không kể, bỏ đi chuyện mình thoát ra lồng giam chạy đi tìm Linh Mễ, chỉ nói khi mình hoảng sợ chạy trốn thì tiến vào trong sông, ôm một thân cây trôi tới nơi này.

Tình huống trải qua rất chân thực, không giống như là giả, nguyên nhân chính là vì như thế, bốn người quay mặt nhìn nhau.

Vị nam nhân có chút mập mạp kia trầm ngâm nói: "Con ưng khổng lồ thả đá không tập… trong Cổ Trủng hoang địa hình như có một Yêu tu tên là Cao Viễn, biệt hiệu 'Ưng vương', có khả năng cũng tham dự việc này."

Dữu Khánh quan sát phản ứng của mấy người, phát hiện tại trong mấy người tựa hồ nữ tử đội nón là người làm chủ, lại lần nữa chắp tay nói: "Còn chưa thỉnh giáo chư vị tôn tính đại danh."

Nữ tử đội nón dịu dàng nhẹ nhàng nói: "Chúng ta là ai không trọng yếu. Tiểu huynh đệ, ngươi là người trong con đường làm quan, chúng ta là người trong giang hồ, nhìn ngươi cũng có tu vi nhất định, hẳn biết chút chuyện giang hồ mới phải, chẳng phải đã nghe nói đạo bất đồng bất tương mưu, cớ gì đêm tối nhảy ra gặp mặt?"

"Nói vậy chư vị cũng có thể đoán ra một chút." Dữu Khánh cười khổ, lại lần nữa chắp tay khẩn cầu, "Tiểu sinh lạc đường trong Cổ Trủng chi địa này, thứ cho tiểu sinh cả gan, không biết chư vị có thể hay không trợ giúp tiểu sinh rời đi, sau việc tiểu sinh tất có thâm tạ."

Nữ tử đội nón: "Chúng ta có việc ưu tiên riêng của chúng ta, không có thời gian vì chuyện của ngươi mà dừng lại. Mặt khác, không quản ngươi có phải lạc đường hay không, đều là tự tiện xông vào Yêu giới, nếu như đã phá vỡ Năm Mươi Dặm chi ước, người người trong Yêu giới đều có thể danh chính ngôn thuận tìm ngươi gây phiền phức, chúng ta dẫn theo ngươi chẳng phải là tự tìm rắc rối? Chúng ta không hại ngươi, cũng không rêu rao lên, đã là giúp ngươi, những chuyện khác liền không nên suy nghĩ nhiều, tự tìm đường sống đi thôi."

Ưu tiên? Dữu Khánh trong lòng nói thầm, thương nhân U Giác phụ chạy đến Cổ Trủng hoang địa, có thể có việc gì ưu tiên?

Người ta đã nói đến tình trạng như vậy, hắn cũng không tiện miễn cưỡng, nhưng có một chuyện không thể không cầu, "Cho phép tiểu sinh lại cả gan một câu. Chư vị tung hoành Cổ Trủng chi địa, tất nhiên có chuẩn bị bản đồ, nếu như có dư thừa, không biết có thể ban thưởng cho ta một tấm hay không? Nếu có thể may mắn thoát đi Cổ Trủng chi địa, tương lai tất có hậu báo!"

Nữ tử đội nón trái lại cũng sảng khoái, lật tay thò vào trong áo choàng, từ sau eo rút ra một quyển bản đồ da dê, tiện tay ném tới.

Dữu Khánh một tay tiếp lấy, tới tay còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đối phương, nhìn qua, phát hiện quả nhiên là bản đồ Cổ Trủng chi địa, lúc này khom lưng với bốn người, biểu thị cảm tạ.

Không dám tiếp tục quấy rầy quá nhiều, trước khi đi, hắn nhìn thật kỹ nửa khuôn mặt nữ tử đội nón, rất muốn thỉnh đối phương tháo khăn che mặt xuống để nhìn xem hình dáng, nhưng mà lại không dám đường đột.

Đối với tình cảm sinh ra trong lòng, cũng không thể không âm thầm tự giễu, người ta thế nhưng là người có thể kiếm được nơi đặt chân tại U Giác phụ, mình chẳng qua là tục nhân liều sống liều chết vì mấy nghìn lượng bạc, người ta có xinh đẹp như thế nào cũng không liên quan gì với ngươi, cũng không phải loại người như ngươi có tư cách mơ ước.

Nữ tử đội nón không biết có phải hay không đọc hiểu được ánh mắt của hắn, cười cười đùa cợt.

Dữu Khánh cảm nhận được đối phương nhìn mình giống như nhìn 'Tiểu bằng hữu', hơi gật đầu chào hỏi, không có đề cập tới lời mượn giấy mượn bút nữa, dứt khoát xoay người, tung người rời đi. Sau khi nhảy lên chìm vào rừng cây, nhấc lên túi Linh Mễ của mình, biến mất tại trong bóng đêm.

Mà nữ tử đội nón thì đối với hai nam nhân ở bên cạnh ra hiệu bằng ánh mắt một cái, hai người hiểu ý, nhanh chóng lắc mình chìm vào cảnh đêm, lặng lẽ đuổi theo Dữu Khánh.

Lúc này, làm bạn ở bên, phụ nhân chợt thổn thức một tiếng: "Tiểu thư, nhìn đến 'Nghiệt Linh đan' có sức cám dỗ thật sự không nhỏ, lại có người dám trực tiếp va chạm với đội ngũ hộ tống Ti Nam phủ. Đối với việc này, chỉ sợ tiểu tử kia e rằng không chút nào biết rõ, vậy mà dám khiêng trên vai hơn trăm vạn lượng bạc chạy loạn khắp nơi, quả thực là khi dễ bọn ta không dám lấy!"

Nữ tử đội nón: "Nếu như hắn nói là thật, loại Giải Nguyên vừa giỏi văn vừa biết võ này trái lại hiếm thấy, nói là tài tử cũng không quá đáng, nằm lại nơi đây không khỏi có chút đáng tiếc. Chỉ là nếu như bọn ta không lấy, để lại Cổ Trủng chi địa này cũng chỉ lãng phí, tiện nghi cho người khác, nếu như xác nhận không có sai lầm, đã là chuyện thuận tay, không ngại liền thuận tay mà làm."

Phụ nhân hắng giọng gật đầu, đã hiểu ý của nàng, một đống lớn bạc đột nhiên chủ động đưa lên cửa như thế, trong lòng nhiều ít vẫn là có chút không xác định, vạn nhất là cái bẫy thì sao chứ? Không xác nhận ăn chắc, không dám hành động thiếu suy nghĩ…

Một đường sờ soạng, lại qua sông, Dữu Khánh trở lại nơi ẩn thân.

Thủ tại cửa động, Hứa Phí thấy hắn trở về, lúc này dò hỏi: "Tình huống thế nào?"

Dữu Khánh: "Nói ra ngươi cũng không hiểu, ngươi trước tiên nghỉ ngơi đi, có chuyện gì ngày mai nói tiếp." Chuyện có liên quan tới người của U Giác phụ xác thực cũng không cần phải nói cho Hứa Phí, cùng với người không hiểu nói không rõ ràng, càng nói càng ra nhiều vấn đề, sẽ hỏi mãi không hết.

Hứa Phí tuân lời đi nghỉ ngơi, Dữu Khánh để cho hắn nghỉ ngơi nhiều chút rồi mới thay đổi người.

Ngày tiếp theo, sau khi mặt trời hiện lên, khoanh chân đả tọa hai canh giờ, Dữu Khánh mới thu công rời động. Ngồi ở ngoài động, Trùng nhi lập tức đứng dậy chào hỏi, "Sĩ Hành công tử."

Dữu Khánh ừ một tiếng, lấy ra tấm bản đồ da dê kia, leo lên đỉnh núi, so sánh địa hình xung quanh để xác nhận vị trí hiện tại của mình, nhằm thiết lập tốt tuyến đường rời đi Yêu giới.

Hứa Phí và Trùng nhi cũng leo lên núi, hai người cũng vây quanh ở trước bản đồ, đều không nghĩ đến Dữu Khánh đã có được bản đồ.

Đứng ở đỉnh núi, ba người lại không biết lúc này đã có một người lặng lẽ lắc mình xông vào nơi bọn họ ở lại tối hôm qua, tại bên trong sơn động tìm tòi một hồi.

Địa vực Cổ Trủng hoang địa rất rộng, trên tấm bản đồ cũng chỉ có thể đem địa hình toàn bộ địa vực thể hiện đại khái, thủ đoạn vẽ khó mà thể hiện và đánh dấu tỉ mỉ được toàn bộ địa hình địa mạo của Cổ Trủng hoang địa. Sau khi dò tìm một hồi trên bản đồ, cũng không có thể theo khung cảnh xung quanh tìm được mốc đánh dấu, có không ít khu vực có sông ngòi tương tự khu vực xung quanh, không thể xem như vật tham chiếu, cho nên vẫn chưa xác định được vị trí hiện tại của mình.

Tuy vậy, đã có bản đồ ở trong tay, căn cứ đại khái vào địa điểm bị tập kích, lại tính ra tốc độ chảy dòng sông, cơ bản có thể khoanh vùng khu vực.

Ba người theo đường cũ xuống núi, chuẩn bị đi tìm địa hình có đánh dấu trên bản đồ, chỉ có tìm được địa hình có thể làm tham chiếu mới có thể xác định vị trí hiện tại của mình, mới có thể lập ra tuyến đường rời đi tốt nhất.

Đi qua sơn động ở lại tối hôm qua, ba người chỉ là thoáng nhìn qua, không có ý định dừng lại, cơ hồ đều là tay trắng mà đến, cũng không có thứ gì để thu dọn.

Nào ngờ mới vừa đi qua sơn động, bên trong sơn động liền truyền đến giọng một nữ nhân, "Chiêm Mộc Xuân."

Hứa Phí và Trùng nhi đều là đồng thời quay đầu nhìn tới, Dữu Khánh thì bỗng nhiên tim đập mạnh một cái, giọng nói này hắn không xa lạ, chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy bên trong sơn động chậm rãi đi ra nữ tử đội nón áo khoác xanh, chính là nữ nhân dễ nhìn tặng bản đồ đêm qua.

So với đêm qua tại trước đống lửa, dáng vẻ nữ nhân này tại thanh thiên bạch nhật càng có vẻ xinh đẹp hấp dẫn.

Chiêm Mộc Xuân? Hứa Phí có chút hoài nghi, không biết có phải mình nghe lầm rồi hay không, nữ nhân này là đang gọi tên của Giải Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân sao?

Nữ tử đội nón đứng ở ngoài cửa động, nhìn chằm chằm Dữu Khánh tựa tiếu phi tiếu nói: "Xin dừng bước. Suy nghĩ cả một đêm không nghĩ ra, đặc biệt tới thỉnh giáo, ta nên gọi ngươi là Chiêm Mộc Xuân, hay nên xưng hô ngươi là Sĩ Hành công tử?"

Chương 38: Bặc tính

Phía bên nàng tối hôm qua đã phái người theo dõi Dữu Khánh, một mực nhìn chăm chú đến bây giờ, cách Hứa Phí và Trùng Nhi xưng hô đối với Dữu Khánh nhiều nhiều ít ít cũng nghe được một chút, cũng xác định được phụ cận chỉ có ba người Dữu Khánh, thấy mức độ nguy hiểm rất ít, lúc này mới chính thức lộ diện.

Vừa nghe lời này, và nhìn trận thế này, trong lòng Dữu Khánh run rẩy một cái, trong nháy mắt liền minh bạch một chút, tối hôm qua người ta dễ nói chuyện chính là vì khiến cho hắn mất cảnh giác, làm hắn lơ là đề phòng.

Hắn chỉ là có chút không rõ, nếu muốn gây bất lợi cho hắn thì cần gì phải chờ tới bây giờ?

'Sĩ Hành công tử', rõ ràng là Trùng Nhi gọi hắn, Dữu Khánh biết đã bị đối phương nghe được, có phần bối rối, quay đầu lại, phát hiện ba vị khác trong tối hôm qua cũng đã lắc mình xuất hiện, rõ ràng là bao vây bọn họ, lúc này biện giải: "Hiểu lầm, việc này là do ta đa nghi…"

Nữ tử đội nón trực tiếp cắt đứt, "Ngươi ta không thân chẳng quen, không oán không cừu, cũng không có gây ngươi chọc ngươi, đột nhiên chạy đến, vừa gặp mặt liền gạt ta, với lời nói của loại người như ngươi, ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?" Nói xong nghiêng đầu ra hiệu.

Ba người kia lập tức động thủ, Hứa Phí và Trùng Nhi không chút lực hoàn thủ, trong nháy mắt lập tức bị bắt lại.

Dữu Khánh kinh hãi, nhanh chóng rút kiếm, nhưng kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, rầm! Liền bị nam nhân tướng mạo bình thường kia một đòn đánh bay, nện vào trên tảng đá, ngũ tạng lục phủ chấn động kịch liệt nhộn nhạo, sặc ra một ngụm máu rơi xuống đất, còn chưa kịp bò lên, người kia đã là một cước dẫm tại trên mặt hắn, đem nửa khuôn mặt hắn đè chặt trên mặt đất, từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng cảnh cáo, "Còn dám vọng động, đạp vỡ đầu ngươi."

Vừa giao thủ, Dữu Khánh liền biết rõ, thực lực khác biệt rất lớn, đối phương là Huyền cấp cao thủ.

Hắn đã bị đối phương một cước đè nằm cứng trên mặt đất, không thể nhúc nhích.

Hứa Phí và Trùng Nhi sợ ngây người, cũng bị hù dọa hỏng rồi.

Nữ tử đội nón hướng bọn họ hất hất cằm, lạnh nhạt nói: "Đem bọn họ tách ra hỏi một chút."

Phụ nhân kia xách Trùng Nhi rời đi, Hứa Phí thì bị nam nhân có phần mập mạp xách đi, hai người phân biệt bị mang đi thẩm vấn.

Dữu Khánh cũng bị kéo đứng lên, trên mặt xuất hiện một vết thương do bị tảng đá đâm rách, có thể thấy nam nhân đạp mặt hắn ra sức không nhẹ.

Miệng có thể động rồi, Dữu Khánh lập tức lại lần nữa giải thích, "Hiểu lầm, việc này thật sự là hiểu lầm…"

Bốp! Nam nhân kia phất tay tát một tát, tát cho Dữu Khánh đầu óc choáng váng, "Có cho ngươi nói sao?"

Hai tai ù vang ong ong, Dữu Khánh không thể không ngậm miệng rồi, bị đè sát lên trên tảng đá, giang chân giang tay theo hình chữ 'Đại', tiếp nhận lục soát.

Nam nhân kia tháo cái túi buộc ở trên người Dữu Khánh, đổ ra một đống đồ vật, không nói tới hai mươi túi nhỏ Linh Mễ, nữ tử đội nón và nam nhân kia vừa nhìn liền nhận ra, chỉ là nam nhân kia vẫn đem mỗi túi Linh Mễ nhéo nhéo bóp bóp kiểm tra.

Đổ ra còn có mấy trăm lượng bạc ngân phiếu, một chùm 'Hồng tơ', một ít dược vật phòng thân, còn có một ống kim loại, quan trọng nhất là còn có một bình nhỏ Điểm Yêu lộ.

Nam nhân kia cầm lấy bình Điểm Yêu lộ, mở nắp bình ra, sau khi xác nhận, nhíu nhíu mày.

Sau đó lại mở ra ống kim loại, đổ ra cuộn tranh thư pháp, mở ra nhìn, phát hiện chỉ có nửa bức, nghiêng đầu nhìn về phía nữ tử đội nón.

Nữ tử đội nón đến gần, sau khi cầm nửa bức thư pháp kiểm tra, cũng không nhìn ra được kết quả gì, tựa hồ chính là một bức thư pháp phổ thông, nhưng chỉ có nửa bức, còn dùng ống kim loại để

giữ gìn, hiển nhiên không phải bình thường, nhất định giấu giếm huyền cơ.

Lúc này nàng rung bức thư pháp mở ra, hỏi Dữu Khánh, "Nửa bức thư pháp này là thứ gì?"

Dữu Khánh lau máu tươi nơi khóe miệng, "Không phải nửa bức, là một phần ba bức họa, là dùng để phân chia gia sản. Tiền bối nhà ta chia con cháu ra làm ba phòng, gia chủ mỗi phòng giữ một phần, ta thi đậu cử nhân, sẽ nắm giữ một phòng, vì vậy bảo quản một bức. Lần này đi kinh thành, sau khi đem ba bản hợp nhất, thì sẽ theo lệ cũ phân chia lợi nhuận buôn bán, năm nay phỏng chừng sẽ có hơn mười vạn lượng bạc, ta nguyện ý hiến cho chư vị để bồi tội."

Cái trò lộn xộn gì chứ, nữ tử đội nón cau mày, đại khái đã nghe hiểu rồi.

Nam nhân kia loay hoay đồ vật đổ ra, bày tỏ ý kiến với nữ tử: "Bình này là Huyền cấp Điểm Yêu lộ, đây là dây cung của Mặc Ảnh cung, thuốc này đều là thuốc cấp cứu khi hành tẩu giang hồ, còn có những Linh Mễ này nữa. Lão bản nương, bình thường người vào kinh thành đi thi làm sao sẽ mang những thứ này, lại thêm tu vi của hắn, và việc tối hôm qua vừa gặp mặt liền lừa gạt người, lời nói của tên này tám chín phần mười là không thể tin."

Lão bản nương? Tâm thần Dữu Khánh đảo lộn một cái.

Nữ tử đội nón nhìn chằm chằm Dữu Khánh, "Đến cùng ngươi có phải là thí sinh vào kinh thành đi thi hay không?"

Dữu Khánh cười khổ: "Đêm qua chỉ là vì mặt mũi mà mạo danh tục danh của Giải Nguyên lang, trừ điều đó ra, những lời khác là thật."

Nam nhân kia hỏi: "Vậy ngươi giải thích như thế nào về mấy thứ này?"

Dữu Khánh chớp chớp mắt, hắn trái lại muốn tiếp tục lừa dối, nhưng vấn đề là Hứa Phí và Trùng Nhi đều bị tách ra thẩm vấn rồi, e rằng không giấu giếm được sự thật, than thở: "Ta cũng không phải là con mọt sách chỉ biết đọc sách, bình thường cũng tu hành, vẫn luôn tùy thân mang theo một ít dược vật cấp cứu. Những Linh Mễ và Điểm Yêu lộ này là phần thưởng cho cuộc thi giải đố chữ mà lúc trước Liệt châu Châu Mục Lư Cát Ngỗi tổ chức, của một vị Linh Thực sư và Giải Yêu sư Liệt châu đưa ra làm phần thưởng. Dây cung này là tại lúc trước khi đội ngũ đi thi bị tấn công thì ta gỡ xuống từ trên cây cung của một gã Đại Tiễn sư bị chết."

Nữ tử đội nón và nam nhân kia nhìn nhau, không thể xác định lời Dữu Khánh nói là thật hay giả, chỉ có thể tạm thời chờ đợi, chờ hai người khác đưa tới kết quả thẩm vấn.

Nửa bức họa kia, nữ tử đội nón y nguyên cầm tại trên tay nhìn nhìn, tựa hồ muốn nhìn ra có giấu huyền cơ khác hay không.

Không bao lâu sau, Hứa Phí và Trùng Nhi đều được dẫn trở về, hai người vẫn còn kinh hồn chưa định, phụ nhân kia cười nói: "Tiểu thư, tên này tên là A Sĩ Hành, xác thực là thí sinh." Lại chỉ tới Hứa Phí, "Hắn cũng là thí sinh, có hai thí sinh."

Nữ tử đội nón a một tiếng, có chút ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn chăm chú về phía Trùng Nhi.

Phụ nhân nói: "Là một tên thư đồng."

Lúc này nữ tử đội nón không nói gì nữa, chậm rãi bước đi, dương tay, buông lỏng ngón tay ra, để cho gió cuốn đi nửa bức thư pháp kia.

Nam nhân đánh Dữu Khánh bị thương thì nhặt ngân phiếu trên mặt đất lên, đem Điểm Yêu lộ và Hồng tơ đều nhét vào trong người mình.

Dữu Khánh đột nhiên cảm giác được bầu không khí không thích hợp, không nghĩ tới bày ra cám dỗ hơn mười vạn lượng bạc còn chưa đủ, quyết định thật nhanh, đột ngột nói một tiếng: "Việc các ngươi muốn làm trong chuyến đi này, ta hẳn có thể giúp đỡ các ngươi."

Hắn đã chuẩn bị sẵn lời để đối chất, lại phát hiện mấy người này vậy mà không có dùng Hứa Phí và Trùng Nhi để xác định lai lịch mấy đồ vật trên người hắn, trong ngôn ngữ tựa hồ chỉ cần có thể xác nhận bọn họ là thí sinh vậy đủ rồi, tựa hồ cũng không quan tâm tới chuyện khác. Nhất là nhìn thấy đối phương bắt đầu thu cất tài vật của hắn thì hắn đột nhiên nhận ra nguy hiểm, mới nói ra lời ấy.

Lời này vừa nói ra, bốn người Diệu Thanh đường đều trở nên sửng sốt, đều chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía hắn, kể cả nữ tử đội nón kia.

Thấy lời nói của mình tựa hồ sinh ra hiệu quả rõ ràng, Dữu Khánh thầm thở phào nhẹ nhõm, biết được mình nói bừa nhưng đúng rồi, mấy người này quả nhiên bị chuyện gì đó làm cho phức tạp.

Kỳ thực cũng không tính nói bừa, có tiền căn, tối hôm qua hắn đã phát hiện thấy nữ tử đội nón tựa hồ tâm sự trùng điệp, huống hồ đối phương cũng thuận miệng nói qua một câu có việc ưu tiên, hắn lúc đó còn hơi chút suy nghĩ người của U Giác Phụ chạy đến Cổ Trủng Hoang Địa thì có thể có việc gì để ưu tiên.

Hứa Phí và Trùng Nhi vẫn còn đang kinh sợ, cũng không nhận thấy được gì khác.

Nói chung ánh mắt bốn người Diệu Thanh đường đều như ngừng lại trên người Dữu Khánh. Nữ tử đội nón nghiêm chỉnh xoay người đối diện với Dữu Khánh, hỏi: "Ngươi giúp chúng ta? Ngươi biết chúng ta muốn làm gì?"

Dữu Khánh: "Ta biết sơ sơ Bặc tính thuật, lần này vào kinh thành, ta đã tính được mình sẽ có một kiếp, cũng tính được sau khi mình gặp nạn sẽ cùng một nữ nhân kết duyên, nữ nhân này sẽ giúp ta thoát

ly hiểm cảnh. Bây giờ nhìn đến, nữ nhân này tám chín phần mười chính là ngươi rồi." Đối với nữ tử đội nón đưa ra giọng điệu khẳng định.

Đột nhiên toát ra lời nói hoang đường như vậy, không nói tới bốn người Diệu Thanh đường, ngay cả Hứa Phí và Trùng Nhi đều triệt để choáng váng, đều muốn hỏi một chút Dữu Khánh có biết mình đang nói cái gì hay không.

Nữ tử đội nón nhịn không được phì cười một tiếng, "Đã là tân khoa cử nhân, lại là người giới tu hành, vậy mà còn là một tên lừa gạt, ngươi còn muốn làm gì?"

Dữu Khánh nhìn nàng chăm chú, "Nếu như ta tính không sai, chuyện ngươi muốn làm lần này đối với ngươi mà nói là trọng yếu phi thường, còn trọng yếu hơn cả mạng sống của ba chúng ta!"

Nữ tử đội nón tức thì chuyển sang nhìn thẳng mắt hắn, trong mắt hiện lên vẻ kinh nghi.

Thoáng trố mắt, phụ nhân chợt nổi giận nói: "Lời vô dụng, không trọng yếu chạy nơi đây tới làm gì? Tiểu thư, tiểu tử này miệng không trung thực, ngươi đừng bị hắn lừa gạt."

Chỉ với những lời này của bà ta, Dữu Khánh lập tức đối với nữ tử đội nón dội ra một câu, "Trượng phu của ngươi có phiền phức!" Trong đầu còn chuẩn bị một câu nói dự phòng nếu vạn nhất đoán sai.

Lời này vừa nói ra, bốn người Diệu Thanh đường triệt để sợ ngây người.

Không sai, trượng phu của nữ tử đội nón đích xác có phiền phức.

Nữ tử đội nón tên là Thiết Diệu Thanh, là lão bản nương của Diệu Thanh đường - U Giác Phụ.

Phụ nhân tướng mạo mạnh mẽ, hơi đẫy đà tên là Tôn Bình, là chưởng quỹ của Diệu Thanh đường. Nam nhân nhìn dường như có quan hệ phu thê với bà ta, đồng dạng có chút mập mạp là trượng phu của bà ta, tên là Chu Thượng Bưu. Một nam nhân khác tướng mạo bình thường, cũng chính là kẻ đánh Dữu Khánh bị thương, tên là Trình Sơn Bình, cùng Chu Thượng Bưu đều là người làm cho Diệu Thanh đường.

Mà lão bản của Diệu Thanh đường, cũng chính là trượng phu của Thiết Diệu Thanh, tên là Nhan Hứa, đã là bị trúng kỳ độc, nguy tại sớm tối. Toàn thể Diệu Thanh đường đang tìm không được phương pháp giải cứu, nào ngờ vào lúc này, U Nhai chưởng quản U Giác Phụ đột nhiên phát ra nhiệm vụ, đem tới hi vọng cho Thiết Diệu Thanh, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ lần này trước tiên, liền có thể đưa ra yêu cầu khen thưởng với U Nhai, liền có thể thỉnh U Nhai cứu trượng phu của mình.

Vì vậy nàng liền dẫn nhân thủ chạy đến Cổ Trủng Hoang Địa.

Nhân thủ của Diệu Thanh đường cũng không nhiều, ngoại trừ lưu lại hai người chiếu cố Nhan Hứa bị trúng độc, toàn bộ những người khác nàng đều dẫn theo rồi, chính là ba người trước mắt này.

Đột nhiên trở nên yên tĩnh, Hứa Phí và Trùng Nhi lập tức từ phản ứng của bốn người nhìn ra được một chút, không khỏi hai mặt nhìn nhau, đều là cảm giác 'A Sĩ Hành' đột nhiên trở nên có điểm mơ hồ.

Keng! Thiết Diệu Thanh đột nhiên rút kiếm, lưỡi kiếm đột nhiên gác ngang tại trên cổ Dữu Khánh, liếc mắt nhìn Hứa Phí, lạnh lùng nói: "Xem tướng mạo các ngươi không bình thường, ngươi không phải thí sinh, nói, là ai phái tới?"

Nàng theo bản năng hoài nghi Dữu Khánh là người của cửa hàng nào đó tại U Giác Phụ phái tới, vì vậy hiểu rõ tình hình Diệu Thanh đường, nếu không một tên thí sinh không quen không biết vào kinh thành đi thi làm sao có thể biết được trượng phu của mình có phiền

phức. Nếu thật sự có khả năng thần toán, vậy thì rất giỏi? Chỉ là Cổ Trủng Hoang Địa lại há có thể vây khốn loại nhân vật này!

Nhìn nhìn phản ứng, Dữu Khánh biết rõ mình đã đoán đúng, dù cho kiếm gác ở trên cổ cũng không chút nào hoảng hốt, "Nói cho ta, chuyến này ngươi muốn làm gì. Nếu như ta không giúp được ngươi, ngươi giết ta cũng không trễ, nói ra cũng sẽ không mất mát cái gì."

Trình Sơn Bình quát lớn: "Ngậm miệng! Chính ngươi ngay cả an toàn rời đi Cổ Trủng chi địa đều không làm được, còn dám trâng tráo nói giúp chúng ta. Lão bản nương, kẻ này lời ngon tiếng ngọt, tất nhiên có trá, lập tức giết hắn để tránh khỏi bị hắn đầu độc!"

Chương 39: Vẽ bùa

Lưỡi kiếm đã đè ra vết máu trên cổ Dữu Khánh, nhưng rõ ràng Thiết Diệu Thanh có vẻ do dự.

Dữu Khánh liếc nhìn Trình Sơn Bình, kẻ đang có vẻ bất thiện với mình, sợ y xui khiến làm Thiết Diệu Thanh dao động, vội bồi thêm một câu, "Lão bản nương, ngươi không muốn biết ta làm thế nào biết được trượng phu ngươi có phiền phức sao?"

Thiết Diệu Thanh chính đang kinh nghi vì điều này, nghe vậy lập tức quát, "Nói!"

Trong mắt người khác cũng có vẻ mong chờ, kể cả Hứa Phí và Trùng Nhi đều muốn biết Dữu Khánh là làm sao mà biết được.

Nào ngờ Dữu Khánh lại nói: "Có một số việc nói không rõ ràng, có nói ra các ngươi cũng chưa chắc sẽ tin tưởng, phải dùng một loại phương thức các ngươi có thể nhìn hiểu để nói cho các ngươi, cho nên ta muốn thỉnh giáo các ngươi chuyến này muốn làm gì. Lão bản

nương, vẫn là câu nói kia, nói ra cũng không mất mát gì, chúng ta đã tại trên tay các ngươi, còn sợ ta chạy thoát hay sao?”

Thiết Diệu Thanh không có đáp lại, không biết có nên nói cho hắn hay không, vừa muốn biết sự thật, lại sợ phối hợp mà nói ra thì có vẻ quá ngốc.

Trình Sơn Bình lớn tiếng chất vấn: “Tiểu tử, ngươi không phải biết Bặc tính sao? Nếu đã biết tính, còn cần hỏi bọn ta sao?”

Dữu Khánh đã bị y đánh thành nội thương, gương mặt vẫn còn đau nhức, mình đường đường là chưởng môn Linh Lung quan, đó là vô cùng nhục nhã, lại thêm tiền tài của mình bị đối phương thu giữ, còn bị nhiều lần gây khó dễ, trong lòng đã là nuốt không được cơn tức này, nhưng mà không phải là đối thủ của người ta, chỉ có thể âm thầm tức giận, thầm nghĩ để đối phương cứ chờ coi, nghìn vạn lần đừng có để ngày nào đó rơi vào tay mình, trở về nhất định thỉnh tiểu sư thúc giúp mình thanh toán khoản nợ này.

Trong lòng dù hết sức không cam lòng, mặt ngoài vẫn là không dám lộ ra chút nào tức giận, cất tiếng than thở: “Cho nên ta nói, có một số việc ta và các ngươi nói không rõ ràng.”

Trình Sơn Bình cười nhạt, còn định mở miệng châm chọc, Tôn Bình tôn chưởng quỹ ở một bên lại nhấc tay ngăn cản, lên tiếng nói: “A Sĩ Hành, ngươi xem như là người giới tu hành, nói vậy đối với tình hình tại U Giác Phụ có nghe thấy đi?”

“Có biết một chút.” Dữu Khánh liếc mắt nhìn U Cư bài bên hông bà ta, trong đầu thầm ghi nhớ chiêu bài của ‘Diệu Thanh đường’, nếu có thể tránh được kiếp nạn này, tương lai tất báo cừu hận này!

“Đã biết U Giác Phụ, nói vậy cũng biết ‘U Nhai’ là loại tồn tại nào đi. U Nhai gần nhất lại tuyên bố nhiệm vụ, mục tiêu nhiệm vụ là ba con ‘Hỏa Tất Xuất’. Chúng ta đi tới Cổ Trủng Hoang Địa chính là vì hoàn thành nhiệm vụ này.” Tôn Bình nhìn ra được lão bản nương khó xử,

thay mặt nói ra mục đích tới nơi này, dò xét hư thực về người trước mắt.

Việc U Nhai phát ra nhiệm vụ, Dữu Khánh tự nhiên đã nghe sư môn kể qua kinh nghiệm giang hồ về phương diện này, cửa hàng nào hễ là hoàn thành nhiệm vụ đều có thể hướng U Nhai yêu cầu một cái điều kiện, chỉ cần điều kiện không vượt qua quy tắc, U Nhai có thể làm được thì đều sẽ thỏa mãn.

Nhưng hắn có chuyện khác không lý giải được, "Hỏa Tất Xuất là thứ gì?"

Tôn Bình: "Cụ thể là thứ gì, hoặc dùng làm gì, chúng ta cũng không biết. Chỉ biết là một loại hình dáng tương tự con dế mèn, ở bên cạnh bờ địa hỏa dung nham dưới sâu."

Dữu Khánh đại khái đã minh bạch một chút, "Cho nên các ngươi tới Cổ Trủng Hoang Địa, bởi vì nơi này có nhiều địa đạo đi sâu vào trong lòng đất?"

Tôn Bình: "Trên sách cổ có ghi chép Hỏa Tất Xuất sinh tồn tại đây, hẳn là cũng có liên quan tới nguyên nhân mà ngươi nói."

Dữu Khánh: "Sau khi tới đây, các ngươi vẫn một mực không tìm được sao?"

Tôn Bình: "Thâm nhập sâu trong lòng đất đi tìm một ít nơi, cũng trông thấy qua mấy con. Nhưng mà vật này trời sinh dung hợp với hoàn cảnh bên bờ địa hỏa dung nham, chỉ cần nó nằm sấp bất động là có thể hòa hợp nhất thể với hoàn cảnh, mắt thường cơ hồ không nhận ra được. Vật này tính cảnh giác cực cao, tốc độ phản ứng nhanh, ngươi còn chưa phát hiện thấy nó, nó đã chạy rồi, có thể trực tiếp trốn vào trong dung nham, tại trong dung nham nhiệt độ cao thì như cá gặp nước, có thể nói là tinh linh trong hỏa."

Nói đến việc này, trượng phu Chu Thượng Bưu của Tôn Bình cũng nhịn không được buông tiếng thở dài, "Mỗi lần phát hiện, sau đó

đều là từ xa xa hơi chớp nhoáng, nhìn tới liền không thấy gì rồi. Chúng ta thậm chí thử qua hạ độc, nhưng mà loài Tinh linh trong hỏa này tựa hồ là bách độc bất xâm, độc dược đối với nó căn bản vô dụng. Theo tình hình này, phỏng chừng trừ phi có cao thủ 'Cao Huyền' cảnh giới đến đây, bằng không rất khó bắt."

Nghe giọng điệu này, Dữu Khánh có thể cảm giác được những người này tựa hồ đã bị Hỏa Tất Xuất kia giày vò cho chịu không nổi, nếu không thì sẽ không nổi giận ngay trước mặt loại người ngoại nhân như hắn.

Trình Sơn Bình xùy một tiếng, "Loại nhân vật cấp bậc này, có thể mở lời đề xuất điều kiện, khả năng U Nhai có thể đáp ứng không lớn, người ta mới xem thường đi làm chuyện loại này."

Điểm ấy, Dữu Khánh có thể lý giải, tiến độ tu hành một khi bước vào Huyền Sĩ cảnh giới, mỗi tiến thêm một bước đều vô cùng gian nan, tuyệt đại đa số người cuối cùng cả đời đều bị vây ở Sơ Huyền, người có thể bước vào Thượng Huyền đã là cao thủ khó lường. Mà tu vi có thể đạt được Cao Huyền cảnh giới, nghe nói toàn bộ thiên hạ cũng chỉ là trăm người, vị Tê Hà nương nương kia chính là một vị.

Loại nhân vật cấp bậc này, tuy nói không bằng cao thủ đỉnh cấp Bán Tiên, nhưng tại trên thế gian này cũng gần như đã là muốn cái gì có cái đó, xác thực rất không có khả năng giúp người làm việc vặt.

Tôn Bình nhìn chằm chằm Dữu Khánh đang trầm mặc không nói, quan sát một hồi rồi đánh vỡ yên tĩnh, nói: "Điều ngươi muốn biết, chúng ta đã nói rồi."

Đang suy nghĩ nên ứng phó thế nào, Dữu Khánh giương mắt đối diện, biết rõ đây là nhắc nhở mình phải cho bọn họ một lời giải thích, trầm ngâm nói: "Đèn nhang, nhang dùng để thắp tế bái cầu khẩn, có không? Cho ta."

Cái quỷ gì? Mọi người tại đây đều là ngây ngẩn cả người, Chu Thượng Bưu hỏi một câu, "Có ý gì?"

Dữu Khánh: "Đưa đèn hương cho ta, ta cho các ngươi lời giải thích."

Trình Sơn Bình lạnh lùng nói: "Người nào rảnh rỗi lại đem theo thứ đó ở trên người, nhất là tại loại địa phương này. Tiểu tử ngươi lừa gạt không được cố ý kéo lệch xa có đúng hay không?"

Dữu Khánh: "Không thể nghĩ biện pháp tìm một cây sao? Ta xem trên bản đồ cũng có không ít khu vực Yêu tộc chiếm giữ, dựa vào lai lịch thương hộ U Giác Phụ của các ngươi, mượn chút cây hương hẳn không thành vấn đề đi?" Hắn định thừa dịp này xác nhận một cái xem quanh đây có phương Yêu tộc nào chiếm giữ, nhằm xác định vị trí và phương vị, một khi tìm được cơ hội chạy trốn thì thuận lợi cho chạy trốn.

Nào ngờ Trình Sơn Bình lập tức quát lớn: "Không thể!"

Dữu Khánh có phần nổi giận, hoài nghi tên gia hỏa này nhiều lần chen vào, có phải là vì muốn nuốt tài vật của hắn không muốn nhổ ra hay không, vì vậy mà cố ý quấy rối.

Tình thế người mạnh hơn ta, hắn là ngoại nhân, người ta mới là người cùng một tốp, hắn không có tư cách trở mặt, không thể không nhanh chóng suy nghĩ biện pháp khác.

Nhìn nhìn xung quanh, di chuyển về phía cây kiếm của mình bị cởi ra vứt trên mặt đất, cúi người mới sờ đến kiếm, liền có một thân ảnh lướt tới, một chân dẫm lên trên kiếm. Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn, không có đoán sai chút nào, lại là tên gia hỏa đáng ghét kia.

"Ngươi muốn làm gì?" Trình Sơn Bình lạnh lùng hỏi.

Dữu Khánh vốn là tuổi còn trẻ, là sinh hoạt lớn lên trong núi rừng hoang dã, trong xương cốt vốn có dã tính, nếu không phải sư môn xảy ra bất ngờ, tại tình huống bình thường không có khả năng để cho hắn làm cái gì mà chưởng môn, không lăn lộn chín chắn thận trọng đến bốn năm mươi tuổi thì làm sao có cơ hội như vậy.

Hắn còn chưa được dạy bảo tốt, là bởi vì bất ngờ mà vội vã thượng vị gánh chịu trọng trách.

Hắn tuổi trẻ khí thịnh, dã tính chưa hóa, xuất sơn mới bao lâu, cũng đã liên tục giết chết mấy cái tính mạng, khi xuất thủ thì ngay từ đầu không quản người chết có lai lịch gì.

Bây giờ bị đánh còn phải ngoan ngoãn nghe lời, là bởi vì mạng nhỏ của mình tại trên tay người ta, không thể không phục.

Nhưng thái độ của Trình Sơn Bình thật sự là khiến hắn có phần nhịn tức không được, ngay tại chỗ đứng thẳng lên chống đối một câu: "Ngươi không phải muốn giải thích sao? Ta muốn giải thích cho các ngươi, ngươi thì cái này không được, cái kia cũng không được, vậy ngươi muốn ta giải thích như thế nào?"

Vừa dứt lời, Trình Sơn Bình đột nhiên xuất thủ, một tay bóp lấy cổ hắn, bóp cho Dữu Khánh khó nhúc nhích, cười lạnh nói: "Còn dám mạnh miệng?"

Lúc này, có một cánh tay đặt tại trên cánh tay y, vỗ nhè nhẹ.

Người xuất thủ không phải ai khác, chính là Thiết Diệu Thanh, ra hiệu cho y buông tay.

Lão bản nương đã thể hiện thái độ, Trình Sơn Bình không tiện không nghe theo, hừ một tiếng, buông tay đẩy người trên tay một cái.

"Khụ khụ." Lảo đảo lui về phía sau, Dữu Khánh ôm cổ ho khan vài tiếng, bởi vì lúc trước bị đả thương, lại phun ra hai ngụm nước bọt xen lẫn máu tươi.

Hắn nhìn Thiết Diệu Thanh một cái, biết rõ vừa rồi mình đã bị kích động, nếu bởi vậy mà chết thì thực không đáng, trải qua việc này xem như là đã có một lần kinh nghiệm, lần sau gặp phải chuyện tương tự thì biết nên làm như thế nào rồi.

Hắn tiếp tục khom lưng nhặt lên thanh kiếm kia, ngay tại chỗ rút kiếm ra khỏi vỏ, vung kiếm rầm rầm rầm cày trên mặt đất, không bao lâu sau liền đem mặt đá gập ghềnh san bằng rồi.

Vẫn chưa xong việc, chợt kiếm chỉ bốn phía xoay quanh, hất kiếm ra hiệu cho mọi người thối lui.

Đám người Thiết Diệu Thanh nhìn nhau, cũng không sợ hắn bỏ chạy, lúc này phân tán thối lui ra mấy bước. Một màn kế tiếp khiến mấy người sửng sốt, chỉ thấy Dữu Khánh bỗng nhiên giơ kiếm chỉ thiên, ngưỡng vọng trời cao, trong miệng nói lẩm bẩm, cũng không biết đang huyên thuyên cái gì.

Bất quá tất cả mọi người từ trên người Dữu Khánh cảm nhận được một dạng lưu manh lừa người.

Keng! Dữu Khánh chợt kiếm chỉ mặt đất, mũi kiếm ào ào khắc họa trên mặt đá, rất nhanh liền vẽ ra đồ án một đạo phù chú, tiếp đó kiếm lại lên lên xuống xuống khắc họa ra đạo thứ hai, một mực liên tiếp, chỉ chốc lát sau, xoay quanh hắn làm trung tâm, trên mặt đất được khắc họa ra tám đạo đồ văn phù chú như rồng bay phượng múa không giống nhau.

Một màn này làm cho Hứa Phí và Trùng Nhi vốn vẫn đang nơm nớp lo sợ nhìn mà choáng váng.

Đám người Thiết Diệu Thanh cũng nhìn ngây ra, tuy rằng xem không hiểu Dữu Khánh vẽ ra cái phù gì, nhưng đều đã nhìn ra được những phù chú này không giống như là lâm thời biên tạo ra, ẩn chứa khí thế, tám đạo phù vẽ ra oai phong lẫm liệt, sự ngay ngắn hoàn chỉnh của đồ văn vừa nhìn liền thấy rất có ý, hạ bút càng là như mây bay nước chảy, có thể thấy được A Sĩ Hành này không phải lần đầu tiên khắc họa ra loại phù chú này.

Nói chung vừa nhìn liền biết không phải bịa đặt lừa người, nhìn qua liền biết là người thật sự đã luyện qua chiêu thức ấy.

Nguyên nhân chính là vì như thế, mọi người mới có phần ngây ra, kẻ trước mắt này tu hành võ đạo đã bước vào Chân Võ cảnh giới, văn đạo tu hành đã thi đỗ Tiến sĩ, bây giờ còn có thể đùa giỡn chiêu thức này, đây là gặp gỡ phải loại kì lạ khác thường gì chứ?

Tám đạo phù chú vừa họa xong, Dữu Khánh vung kiếm rẹt một tiếng, vẽ cái vòng tròn trên mặt đất, thuận thế định thân, vung kiếm chỉ hướng trời cao, trong miệng lại một phen thì thào, sau đó mới thu kiếm xoay người cất bước đi ra vòng phù chú, đi thẳng tới sơn động tối hôm qua ngủ lại, lại vung kiếm tại phía trên cửa động rẹt rẹt vẽ một đạo phù chú nhỏ.

Khiến mọi người nín thở ngưng thần, kiếm trong tay Dữu Khánh mới trở vào bao, tiến vào bên trong động.

Mọi người nhìn nhau, không biết hắn vào động làm gì, dồn dập tiến gần tới cửa động, nào ngờ bên trong truyền ra giọng Dữu Khánh, "Đừng lộn xộn làm loạn đạo trường của ta, một mình lão bản nương tiến vào là được rồi, người khác tránh đi."

Mọi người đang do dự, Thiết Diệu Thanh suy nghĩ dựa vào thực lực của Dữu Khánh cũng không có thể làm gì được nàng, liền phất tay ra hiệu cho người khác thối lui, một mình đi vào.

Đi vào vừa nhìn, chỉ thấy bên trong động ánh sáng u ám, Dữu Khánh đang thu dọn cỏ khô dùng làm chăn đệm đêm qua, dồn đống cỏ khô vào đáy động.

"Ngươi đang làm gì?" Thiết Diệu Thanh nghi vấn.

Dữu Khánh: "Vốn muốn dâng hương cầu thần, các ngươi ngang ngược ngăn cản, lại không nên ép ta chứng minh mình, ta chỉ có thể đốt cỏ làm hương, cũng thiết lập một tòa pháp đàn, khẩn cầu thần linh thứ cho tội bất kính."

Chương 40: An không

Không quản làm có hình có dạng hay không, chỉ cần không phải kẻ ngu si cũng sẽ không hoàn toàn tin lời này của hắn, Thiết Diệu Thanh tự nhiên là lòng nghi ngờ khó tiêu, "Làm những thứ này thì thế nào?"

Dữu Khánh: "Cho ngươi một lời giải thích."

Thiết Diệu Thanh hơi cau mày, chỉ chỉ đống cỏ khô trên mặt đất, chất vấn trong im lặng, cứ như vậy giải thích hay sao?

Dữu Khánh: "Đợi một chút ta rời khỏi sơn động tiến vào pháp đàn, sẽ phát ra tín hiệu cho ngươi. Khi ngươi nghe được tín hiệu thì mong rằng thành kính quỳ lạy tại trước đống cỏ khô này, châm lửa đốt cháy nó. Đợi cho đống cỏ khô này cháy hết thành tro than thì thừa dịp tro than còn cháy đỏ, lão bản nương có thể đem thỉnh cầu trong lòng hóa thành 'Vô Tự thư', hướng thần linh thành kính đặt câu hỏi, có ta ở bên ngoài làm phép, ngươi sẽ cảm nhận được thần linh trả lời cho thỉnh cầu của ngươi."

Thiệt hay giả? Có thể trực tiếp kết nối với thần linh? Thiết Diệu Thanh có điểm sửng sốt, nghi vấn: " Ta không biết 'Vô Tự thư', đó là thứ gì?"

Dữu Khánh giải thích: "Thứ viết cho thần linh xem, không thể lưu tại mặt ngoài, cũng không phải bày ra đem cho người nhìn, quý tại thành tâm. Nói đơn giản, chính là nội dung viết ra không thể lưu lại chữ viết, lấy ngón tay dùng phương thức vạch viết chữ lên trên thân thể mình, chỉ cần nhục thân thành tâm, thần linh tự nhiên là có thể nhìn thấy 'Vô Tự thư' do ngươi tế lên."

Thiết Diệu Thanh đôi mắt sáng lấp lóe, thần sắc càng thêm kinh nghi bất định, thật sự là lời đối phương nói huyền diệu khó giải thích, không dám tin, lại không dám hoàn toàn phủ định.

Thấy nàng chần chừ, Dữu Khánh buông tiếng thở dài, "Chuyện rất đơn giản, thử một lần cũng không mất mát gì."

Thiết Diệu Thanh âm thầm cắn cắn môi, chủ động hỏi: "Ngón tay viết chữ, viết lên nơi nào trên thân thể?"

Dữu Khánh nhịn không được liếc nhìn ngực nàng, hơi có mơ màng, lời nói trái lại không có nói lung tung, "Chỉ cần thành tâm, chỉ cần là viết tại trên thân thể mình, viết tại nơi nào cũng được."

Thiết Diệu Thanh suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Phải bao lâu mới có kết quả?"

"Rất nhanh!" Dữu Khánh chỉ hướng một đống cỏ khô trên mặt đất, "Khi đống cỏ khô này hóa thành tro tàn, đợi cho đống cỏ này hoàn toàn không còn đốm lửa, ngươi liền có thể đi ra, dựa vào tu vi của ngươi, hẳn là không sợ chút thời gian bị khói xông đó đi?"

Thiết Diệu Thanh hơi chút đánh giá, việc này trái lại không có vấn đề gì lớn, một đống cỏ khô, là rất nhanh đốt cháy thành tro tàn, dựa vào tu vi của nàng, chỉ bế khí một chút thời gian như vậy là không có vấn đề, liền gật đầu nói: "Được, ta sẽ cùng ngươi thử xem."

Dữu Khánh nghiêm túc nói: "Lão bản nương, ta không thể không nhắc nhở ngươi, ngươi có thể thử xem, nhưng trong quá trình thử mong rằng thành kính đối đãi, đừng hại người hại mình, bằng không, trêu chọc thần linh cũng không phải chuyện đùa, là sẽ bị trời phạt. Nhớ kỹ, quá trình kết nối với thần linh là chỉ có đương sự mới có thể biết, nhất định không thể tùy ý tiết lộ thiên cơ cho người khác. Nói cách khác, trừ ngươi và ta ra, không quản ngươi tin hay không, nếu ngươi thực sự không tin có thể giết chết ta đi, nhưng mà không thể tiết lộ cho bất kỳ ai bất cứ chút gì về nội dung giao lưu với thần linh, hiểu chưa?"

Đối với thứ không biết, con người luôn luôn dễ dàng e sợ, Thiết Diệu Thanh tuy rằng không hoàn toàn tin cái trò này, nhưng bị Dữu Khánh một phen dày vò, lải nhải dài dòng như thế thì trong lòng

cũng có phần bồn chồn, đối với sự việc trong sâu xa kia đã nảy sinh lòng kính sợ, ngoài miệng lại hừ một tiếng, "Đã nghe."

Dữu Khánh gật đầu, "Tốt, vậy ta liền đi pháp đàn làm phép, đợi nghe được pháp lệnh của ta, ngươi liền làm theo lời ta đã dặn. Đúng rồi, cần thỉnh giáo phương danh của lão bản nương, một chút nữa làm phép thì cần dùng để thông bẩm cho thần linh."

Thiết Diệu Thanh trầm mặc một chút, cuối cùng vẫn là nói cho biết, "Thiết trong kim thiết, Thiết Diệu Thanh." Tay hất hất U Cư bài bên hông, cho thấy hai chữ 'Diệu Thanh' ở trên đó.

Dữu Khánh lập tức minh bạch, thì ra tên hiệu Diệu Thanh đường là có nguồn gốc từ tên của nữ nhân này, xem ra cũng không phải là cửa hiệu lâu đời tại U Giác Phụ.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Tôn Bình, "Lão bản nương, ngài không có việc gì chứ?"

Đợi một hồi, không thấy được tình hình bên trong, nhiều ít có chút lo lắng.

"Không có việc gì." Thiết Diệu Thanh lớn tiếng đáp lại một câu, lại hỏi người trước mặt, "Có thể bắt đầu chưa?"

Dữu Khánh: "Sau cùng, còn thỉnh lão bản nương thả nón và khăn che mặt xuống."

Lúc này Thiết Diệu Thanh nhíu mi nói: "Không cần phải làm vậy đi?"

Dữu Khánh bất đắc dĩ than thở: "Lão bản nương, câu thông cùng thần linh, ngươi cảm thấy đội nón và che mặt thích hợp sao?"

Hình như là có phần bất kính, trong lòng Thiết Diệu Thanh xoay chuyển, nói: "Đợi chút nữa ta sẽ tự tháo xuống."

Dữu Khánh không nói gì, tên của nữ nhân này hắn đã biết được rồi, bây giờ muốn nhìn một chút dung mạo như thế nào, kết quả không được, cũng không tiện miễn cưỡng, đành phải xoay người rời đi.

Nào ngờ Thiết Diệu Thanh chợt hỏi ngược lại một câu, "Vì sao không thể ở bên ngoài, vì sao cần phải ta trốn ở bên trong sơn động?"

Dữu Khánh dừng bước đáp lại, "Lư hương, cái sơn động này tạm thời dùng như lư hương. Ngươi không có hương, ngay cả lư hương cũng không sắp xếp một tòa, không cần nói câu thông thần linh, lừa gạt quỷ cũng không thể làm qua loa như vậy đi?"

Thiết Diệu Thanh cũng không biết lời đối phương nói có được xem là đạo lý hay không, trái lại mình không hiểu, không hiểu thì không thể phủ nhận, không lời chống đỡ.

Dữu Khánh thì trực tiếp đi ra ngoài, trước mắt bao người, lại đi vào trong vòng phù chú mình đã vẽ ra, ngay trước mặt mọi người khoanh chân ngồi ở trong vòng phù chú, nhắm hai mắt lại.

Không thấy Thiết Diệu Thanh đi ra, lúc này ba người Tôn Bình cất bước đi về phía cửa động, Dữu Khánh quát một tiếng, "Ba vị tạm thời tránh ở một bên, không nên đi quấy rầy, duy trì yên lặng."

Ba người giật mình dừng lại, bên trong động, tiếng Thiết Diệu Thanh cũng truyền ra tới, "Ta không sao, các ngươi trước hết ở bên ngoài chờ, ta trái lại muốn xem hắn có thể làm ra được cái gì."

Nghe được lời ấy, ba người đành phải thôi, xoay người lại bỏ đi rồi, chỉ là đôi mắt từng người đều lạnh lùng nhìn chằm chằm Dữu Khánh, đề phòng hắn làm loạn.

Trùng Nhi không biết tình hình trước mắt đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, thỉnh thoảng nhìn xem Hứa Phí, nhìn dáng vẻ công tử hiển nhiên cũng không biết.

Keng! Đang tĩnh tọa nói lẩm bẩm một hồi, Dữu Khánh bỗng nhiên trợn mắt rút kiếm, đột nhiên đem kiếm vứt lên trên cao, kiếm quay cuồng trong không trung một trận, rẹt một tiếng cắm ở trên mặt đất ngoài vòng tròn, cắm ở chính diện Dữu Khánh.

Dữu Khánh nhìn chằm chằm cửa động, quát lên, "Thiết Diệu Thanh, chớ có kéo dài!"

Mọi người dồn dập nhìn về phía cửa động.

Đang ở trong động một mực đợi tin tức, Thiết Diệu Thanh nhưng là vô cùng nghe lời, nghe vậy lập tức tung nón xuống, cởi khăn che mặt ra, lộ ra dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn, cắn cắn môi, nhìn nhìn ngoài động, hẳn là không có người nhìn thấy, lúc này mới nỗ lực kiên trì quỳ xuống.

Nhìn trước mắt, mình nhưng là đang quỳ xuống đối với một đống cỏ khô, trong lòng Thiết Diệu Thanh có phần khó chịu nổi, cảm giác có chút hoang đường, thầm hỏi có phải mình ngốc hay không? Loại chuyện ma quỷ này cũng có thể tin? Trong lòng âm thầm sinh ý nghĩ hung dữ, nếu tên kia dám trêu chọc mình, mình nhất định phải khiến hắn hối hận đã sinh ra làm người trên đời này.

Rất nhanh lại tập trung tinh thần, sợ sẽ khinh nhờn thần linh, lấy ra mồi lửa, thổi lên minh hỏa, thành thành thật thật làm theo lời Dữu Khánh căn dặn, cúi người đốt cháy đống cỏ khô kia, lại thổi tắt mồi lửa, đối diện rất nhanh bùng lên lửa lớn, nội tâm cũng dấy lên tràn đầy lòng thành kính.

Ngoài động, mọi người nhìn thấy trong động toát ra khói, vả lại khói rất nhanh liền toát ra dày đặc, đều kinh nghi, Tôn Bình muốn đi vào xác định tình hình, Dữu Khánh lại quát một tiếng, "Đừng nên quấy nhiễu, yên lặng!"

Ba người đành phải nhịn lại.

Trình Sơn Bình quay đầu lại đi tới bên cạnh Dữu Khánh, rút kiếm cầm trên tay chuẩn bị, một khi Thiết Diệu Thanh gặp phải bất trắc, nhất định phải khiến cho Dữu Khánh hối hận sinh ra trên đời.

Quỳ gối trước đống lửa, Thiết Diệu Thanh vận công nín thở ngưng thần, tránh bị hít vào khói đặc, trong lòng vẫn duy trì thành kính kính ý.

Cũng không biết có phải bởi mình có ảo giác hay không, ở trong vòng vây đám khói này, nhưng là mơ hồ cảm giác thấy trong sâu xa tựa như thật sự có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình, không khỏi nổi cả da gà, khiến nàng càng thêm không dám có tạp niệm, tâm thần càng thêm thành kính.

Một đống cỏ khô bốc cháy xác thực rất nhanh, ngọn lửa rất mạnh, bùng lên một hồi rồi rất nhanh cháy hết, đảo mắt liền tắt, biến thành một đống tro lửa đỏ rực.

Bởi vì không còn nguyên liệu duy trì, lửa than cũng nhanh chóng tắt ngúm biến đen, Thiết Diệu Thanh không kịp nghĩ nhiều gì khác, vội âm thầm trong lòng thành kính cầu khẩn, hỏi về việc lần này độc của trượng phu mình có thể thành công hóa giải hay không, hi vọng có thể cầu được thần linh trả lời.

Lại nghĩ đến cần viết ra cái gì mà 'Vô Tự thư", nàng cũng là lần đầu tiên, có chút luống cuống tay chân, không biết nên viết ở nơi nào trên người mới thích hợp, liền chọn vị trí thuận lợi nhất, xòe ra bàn tay, nhưng lại không biết tại trên bàn tay viết đè rất nhiều chữ có thích hợp hay không, vì vậy cuối cùng đành cung cung kính kính, ngay ngay ngắn ngắn, dùng ngón tay từng nét vạch xuống viết ra hai chữ "An không", dùng hai từ này để thay thế toàn bộ mong mỏi được biết chất chứa trong lòng, khẩn cầu thần linh đáp lại.

Tàn rơm dần dần tắt đi, tối xuống, bên trong còn có mơ hồ đốm lửa, Thiết Diệu Thanh cũng không biết còn có thể tiếp tục khẩn cầu điều gì với thần linh hay không.

Vấn đề là lời khẩn cầu của nàng vừa rồi vẫn chưa nhận được đáp án, nhưng nàng không dám dễ dàng mất đi kiên trì, vẫn thành kính chờ đợi, cho dù là bị khói đặc xông mặt, cũng vẫn thành kính chờ đợi thần linh trả lời.

Khoanh chân ngồi ngay ngắn tại trong vòng phù chú, Dữu Khánh nhìn chằm chằm làn khói đang dần dần tan đi nơi cửa động, tưởng tượng đến bộ dạng Thiết Diệu Thanh nín thở, quỳ đó chịu đựng làn khói dày đặc quanh quẩn xông người, âm thầm cười nhạt, cơn tức vì lúc trước bị đả thương nhìn chung phát tiết được một ít.

Nhưng mà khoản nợ này chưa được trả hết, hắn lại lặng lẽ liếc nhìn Trình Sơn Bình một cái.

Khói đã tan đi gần hết, ánh lửa từ tàn rơm hẳn cũng đã biến mất, sắc mặt Thiết Diệu Thanh trở nên âm trầm, vấn đề là nàng chưa cảm giác được thần linh dành cho mình bất cứ bày tỏ hay ám chỉ gì rõ ràng, nàng cảm thấy mình đã bị đùa giỡn!

Tấm lụa tháo ra được đeo lại trên mặt, cũng nhặt nón lên đội lên trên đầu, đổi tư thế quỳ, đứng lên, xoay người bước nhanh rời đi.

Nơi cửa động lượn lờ khói nhạt, thân ảnh Thiết Diệu Thanh hiện ra, đứng ở trước cửa động lạnh lùng nhìn chằm chằm Dữu Khánh đang ngồi khoanh chân, âm thầm nghiến răng nghiến lợi.

Dữu Khánh vừa nhìn thấy vẻ mặt lộ ra từ nửa khuôn mặt dưới nón, liền biết mình khiến cho nữ nhân này nhịn hết chịu nổi rồi, phỏng chừng nữ nhân này không có câu thông thành công với thần linh.

Đương nhiên, hắn cũng biết không có khả năng câu thông thành công, vốn đó là hắn bịa chuyện ra để lừa gạt người, làm gì có chuyện câu thông thần linh, nếu thật sự có bản lĩnh đó thì hắn cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như thế này.

Ba người Tôn Bình cũng đã nhìn ra được Thiết Diệu Thanh tức giận.

Không đợi Thiết Diệu Thanh phát tác, đã chuẩn bị sẵn sàng nhìn sắc mặt mà tùy cơ ứng biến, Dữu Khánh lập tức đứng lên đi đến, thấy đám người Tôn Bình cũng đi tới, hắn lại phất tay ra hiệu không nên tới gần, ba người đành phải nhẫn nại.

Dữu Khánh một mình đến trước mặt Thiết Diệu Thanh, chặn lời nói trước: "Nhìn thần sắc của ngươi không đúng." Tiếp đó lách người, vượt qua bên cạnh nàng chui vào bên trong động.

Thiết Diệu Thanh hờ hững xoay người, cũng đi vào động theo.

Trước một đống tro rơm rạ, Dữu Khánh quỳ một gối xuống.

Thiết Diệu Thanh thì đứng ở sau lưng hắn, lạnh lùng hỏi: "Ngươi dám đùa giỡn ta?"

"Nhìn đến ngươi vẫn chưa cảm nhận được thần linh bày tỏ." Dữu Khánh buông tiếng thở dài, cũng cúi người vươn ra một tay, cắm vào trong tàn tro sờ tìm một hồi.

Thiết Diệu Thanh định cất lời hung dữ, lời nói mới đến bên mép, thậm chí là chuẩn bị động thủ nghiêm phạt Dữu Khánh, chợt thấy động tác của Dữu Khánh, chính là không tự chủ được mà kìm lại, lạnh nhạt nhìn xem.

Dữu Khánh bỗng nhiên quỳ cả hai gối xuống đất, vươn hai tay ra, đem tro tàn gạt sang hai bên.

Gạt đến lớp thấp nhất, phù phù, hắn nhẹ nhàng thổi ra, thổi bụi thấy đáy, trên mặt đất bị cỏ khô đốt cháy mơ hồ xuất hiện hai chữ, rõ ràng là hai chữ "An không".

Chương 41: Sự thật

Nếu như không nhìn kỹ, căn bản thấy không rõ hai chữ này, hơn nữa ánh sáng bên trong động cũng không tốt, Thiết Diệu Thanh nhìn qua thì không có nhìn thấy, vẫn chỉ trông thấy Dữu Khánh quỳ xuống đất nhìn chằm chằm trên mặt đất, vô ý thức cũng chằm chằm nhìn kỹ, mới nhìn ra loáng thoáng có chữ viết.

Khi phát hiện thấy có dấu vết của chữ viết, nàng mới tỉ mỉ nhìn kỹ, không nhìn thấy còn đỡ, vừa thấy rõ là hai chữ "An không" thì cả người triệt để chấn kinh rồi.

Người khác không biết lúc đó nàng viết cái gì lên lòng bàn tay, nhưng chính nàng đương nhiên rõ ràng, cái gọi là Vô Tự thư chính là lòng bàn tay nàng cũng không lưu lại chữ viết, trong đống tro tàn này làm thế nào lại có chữ mình viết trên lòng bàn tay?

Không thể tưởng tượng nổi, huyền diệu khó giải thích, tức thì khiến nàng cảm nhận được sự uy áp đến từ sâu xa kia.

Cơn giận bộc phát lên, cảm giác đã bị đùa bỡn lúc trước trong nháy mắt biến mất không còn sót lại chút gì, ánh mắt cẩn trọng nhìn nhìn khắp nơi, lẽ nào trong sâu xa thật sự có thần linh đang nhìn chăm chú vào tất cả?

Nàng cảm thấy miệng mình khô khốc, giả bộ không biết gì, hỏi: "Ngươi đang làm gì?"

"An Không… Đây là có ý gì?" Dữu Khánh thầm tự hỏi một câu rồi mới đứng dậy, chuyển sang hỏi nàng, "Lão bản nương, đến cùng ngươi hướng thần linh khẩn cầu cái gì vậy, Vô Tự thư đã viết những gì?"

Sau tấm khăn che mặt, Thiết Diệu Thanh nhấp nhấp miệng, không muốn nói thật, "Đơn giản chính là hỏi một chút chuyến này có thể thuận lợi hay không."

"A." Dữu Khánh gật gật đầu, lại nhìn chằm chằm chữ viết suy nghĩ.

Thiết Diệu Thanh trong lòng có phần không xác định, thử hỏi: "Kết quả như thế nào?"

Dữu Khánh nhìn nàng chăm chú, chần chừ nói: "Lão bản nương, khi ngươi và thần linh câu thông thì có phải không đủ thành kính hay không, trong lòng có phải quá nhiều tạp niệm hay không?"

Điều này làm sao Thiết Diệu Thanh có thể trả lời được, lúc trước hình như là suy nghĩ tương đối nhiều, không thể nói không có tạp niệm, nhưng giống như lại không thể nói có tạp niệm gì, chính bản thân nàng đều không biết rõ được, hừ lạnh hỏi: "Là ngươi hỏi ta, hay là ta hỏi ngươi?"

Dữu Khánh cười khổ, "Lão bản nương, việc này ta e là giải thích không được rõ ràng rồi. Tới đây, ngươi nhìn xem vị trí bị đốt cháy này có phải có hai chữ hay không, ngươi nhìn xem là chữ gì."

Thiết Diệu Thanh giả bộ chăm chú quan sát một hồi, lạnh nhạt đáp: "Hình như là hai chữ 'An không'."

Dữu Khánh than thở: "Đúng đi, ngươi cũng đã nhìn ra, vấn đề xuất hiện tại điểm này. Ngươi hỏi thần linh chuyến này có thể thuận lợi hay không, kết quả thần linh không có trả lời ngươi. Nếu như ta nói, thần linh dường như đang hỏi ta, hình như là muốn để cho ta trả lời ngươi, ngươi có thể tin tưởng sao? E rằng ngươi sẽ cho rằng ta cố ý viết xuống hai chữ này lên mặt đất để lừa gạt ngươi.

Ta làm pháp để ngươi câu thông cùng thần linh là muốn chứng minh ta xác thực có biết bặc tính thuật, cũng là muốn chứng minh ngươi ta xác thực hữu duyên. Kết quả cũng không biết có phải bởi thần linh đang trêu chọc ta hay không mà ngươi không thể câu thông được với thần linh. Bây giờ ta thật sự là có miệng cũng không giải thích được rõ rồi. Lẽ nào ngươi không phải là nữ nhân có duyên với ta, có thể đưa ta rời đi hiểm cảnh này?"

Thiết Diệu Thanh: "Xem ra bặc tính thuật của ngươi cũng không linh."

Dữu Khánh nhấc tay sờ sờ đuôi ngựa sau đầu mình, than thở, "Ngay từ ban đầu ta cũng chưa từng nói qua là ta tinh thông đạo này, ngay từ đầu ta chỉ nói là ta có biết một chút, biết sơ sơ một chút mà thôi, hơi có sai lầm cũng là bình thường, huống chi, người chữa bệnh không thể tự chữa, đây là lẽ thường. Lão bản nương, ta biết, giải thích như thế nào các ngươi cũng sẽ không tin, nhưng ta có thể thề, đối với các ngươi, ta thật sự không có bất cứ lòng xấu gì, ta chỉ là muốn sống sót rời đi nơi đây mà thôi, mong rằng lão bản nương giơ cao đánh khẽ thả bọn ta một lần."

Thiết Diệu Thanh hơi trầm mặc, từ từ nói: "Trước đây, không phải ngươi nói, chuyện ta muốn làm lần này, ngươi có thể giúp đỡ ta sao?"

Dữu Khánh thể hiện ra có vẻ hơi chút sa sút tinh thần, "Lão bản nương, ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, ta sai rồi, sợ là không thể giúp các ngươi. Lão bản nương, cầu ngài buông tha chúng ta đi!" Chắp tay khẩn cầu, thậm chí là cầu xin.

Thiết Diệu Thanh không hề dao động, "Ngay cả thử cũng không thử, ngươi làm sao biết không được?"

Dữu Khánh gian nan nói: "Nếu thử qua mà không được thì làm sao bây giờ, ngươi liền giết chết chúng ta sao?"

Thông thần thuật của hắn có sai lầm hay không, Thiết Diệu Thanh tự nhận là trong lòng mình biết rõ ràng nhất, không nói trắng ra là vì để càng dễ bắt chẹt đối phương, cho nên bộ dạng chuyển sang có vẻ rất dễ nói chuyện, "Như vậy đi, ngươi tận lực mà làm, chỉ cần ngươi đã tận lực, không quản có thể thành công hay không, ta đều đáp ứng thả ngươi một lần, cũng đảm bảo đưa ngươi an toàn đến kinh thành đi thi, tuyệt không hại ngươi, như thế nào?"

Ánh mắt Dữu Khánh sáng lên, lừa gạt cả nửa ngày, chính là chờ những lời này của nàng, chứng minh về mặt tâm lý mình đã đạt được thắng lợi có tính áp đảo, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì nữ

nhân này hẳn sẽ không tiếp tục động sát tâm với mình rồi, mối nguy hiểm đến từ nhóm người này hẳn là đã được ngăn chặn.

Ngoài miệng thì vẫn chần chừ hỏi: "Thật sự?"

"Ta nói chuyện giữ lời."

"Nói miệng không bằng chứng."

"Nếu như ngươi lo lắng, vậy thì cũng không còn cách nào, tại nơi này, ta cho ngươi bất cứ đảm bảo gì, ngươi cũng sẽ không yên tâm. Bây giờ ngươi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là tin tưởng ta, nghe ta, hoặc là ta giết chết ngươi, tự ngươi chọn." Giọng nói êm tai, lời thì đủ quyết liệt.

"Được rồi, xác thực không có lựa chọn, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng ngươi."

Thiết Diệu Thanh lập tức thầm có cảm giác thành tựu đã nắm được Càn Khôn, cằm ngước cao mấy phần, "Nói một chút ý nghĩ của ngươi, bước tiếp theo ngươi định làm thế nào, hoặc là nói ngươi định giúp ta thế nào?"

Dữu Khánh trầm ngâm nói: "Trước tiên tìm cho ta cây hương, thứ nhì chính là tìm đến địa điểm có Hỏa Tất Xuất, đi tới nơi các ngươi từng nhìn thấy Hỏa Tất Xuất."

Thiết Diệu Thanh không hiểu, "Còn cần dâng hương?"

Cũng không nhất định cần phải thắp hương, thí dụ tương tự như vừa rồi đốt một đống cỏ tạo ra khói như vậy cũng được, vấn đề là Dữu Khánh muốn tiếp tục sử dụng trò tạp kỹ giả thần giả quỷ kia, dù sao cũng phải tìm một phương án để giải thích cho 'Quan tự quyết' của mình, nếu không sẽ dễ dàng rước tới phiền toái cho Linh Lung quan.

"Đèn nhang thực sự càng thể hiện thành kính." Dữu Khánh buông tiếng thở dài, bộ dáng rất bất đắc dĩ, tựa hồ vẫn còn canh cánh trong lòng về việc vừa rồi không thể dâng hương.

Đi, Thiết Diệu Thanh cũng không nói nhiều nữa, án theo lời vị này để làm, lúc này xoay người đi ra động.

Ba người Tôn Bình thấy nàng đi ra, đều đến vây quanh hỏi chuyện.

Đối với tình hình cụ thể, ở trong sơn động đã làm gì, Thiết Diệu Thanh tuân theo lời Dữu Khánh căn dặn lúc trước, không có tiết lộ việc câu thông với thần linh, trái lại dặn dò Trình Sơn Bình và Chu Thượng Bưu đi một chuyến đến sào huyệt Yêu tộc ở phụ cận, kiếm về một ít đèn nhang.

Thấy nàng không nói, và đã có ý định, hiển nhiên đã làm ra quyết định, ba người cũng không tiếp tục hỏi nhiều.

Đi ra sơn động, Dữu Khánh mắt mở trừng trừng nhìn Trình Sơn Bình đem theo tài vật của mình rời đi, thật sự là không cam lòng, nhịn không được lại tìm đến Thiết Diệu Thanh đưa ra yêu cầu, "Lúc nào trả lại đồ vật cho ta?"

Thiết Diệu Thanh: "Yên tâm, chỉ cần ngươi tận lực làm việc, sau việc có được hay không đều sẽ trả lại cho ngươi." Nhìn vết máu trên miệng của hắn, biết hắn bị Trình Sơn Bình đánh gây nội thương, lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra một hạt thuốc trị thương đưa cho hắn.

Đợi cho Dữu Khánh lấy thuốc ăn vào, nàng lại nhắc nhở một câu, "Từ giờ trở đi, chỉ cần ngươi còn tại Cổ Trủng Hoang Địa, không quản trông thấy người nào, đều không nên nhắc tới việc các ngươi là thí sinh vào kinh thành đi thi, nếu không chúng ta cũng chưa chắc có thể bảo đảm ngươi thuận lợi rời đi nơi đây."

Dữu Khánh: "Ta đã hiểu, bị những yêu nghiệt kia biết sẽ có phiền phức."

Thiết Diệu Thanh lập tức cường điệu, "Không chỉ có yêu nghiệt, ngay cả người cũng không thể nói. Ta nói rồi, không quản gặp được bất cứ người nào đều không thể nhắc tới." Thấy ba tên gia hỏa này vẫn còn có vẻ ngây thơ chẳng biết gì, liền nói ra tình hình thực tế, "Đầu của nhóm thí sinh các ngươi lần này, một cái giá trị một trăm vạn lượng. Đã nghe nói tới Tê Hà nương nương rồi đi? Con trai của Tê Hà nương nương bị đệ tử của Chưởng lệnh Ti Nam phủ giết chết rồi..."

Nghe giọng nói êm tai nói ra sự thật, Dữu Khánh và Hứa Phí thiếu một chút bị hù dọa đổ một thân mồ hôi lạnh, cho tới bây giờ ba người mới chân chính biết được sự thật yêu nghiệt hung dữ ra tay đối với thí sinh.

Nhất là Dữu Khánh, càng là sợ đến không ít, nếu như sớm biết lão yêu bà Tê Hà nương nương kia và Chưởng lệnh Ti Nam phủ va chạm nhau, có bị đánh chết hắn cũng không dám giúp A Sĩ Hành đi chống sấm sét lớn như vậy, phỏng chừng cho dù là bản thân A Sĩ Hành cũng không dám tham gia khóa thi Hội này.

Lúc này xem như đã minh bạch, đám người Ti Nam phủ kia thật đủ tàn nhẫn, gặp phải chuyện lớn như vậy, vậy mà còn dám tổ chức thi Hội theo đúng lịch, nào có đặt nặng sự sống chết của thí sinh.

Cuối cùng cũng đã biết được tại sao U Giác Phụ thương gia vốn bình thường không tùy tiện cuốn vào ngoại giới phân tranh lại muốn giết bọn họ, một trăm vạn lượng bạc a, để chỗ nào đều là một khoản tài phú thật lớn, chính hắn muốn chết đưa tới cửa, thuận tay kiếm lợi, người ta không kiếm thực sự bỏ phí cơ hội.

Khó trách mình nói ra có thể nhận hơn mười vạn lượng bạc cũng không thể đả động được đối phương.

Hiện tại hắn hoài nghi dù cho giúp người ta tìm được Hỏa Tất Xuất, e rằng người ta cũng chưa hẳn sẽ bỏ qua hắn, dù sao cũng là một khoản tiền lớn như vậy, lúc này lớn tiếng giúp chính mình lấy được

sự đối xử tử tế, “Lão bản nương, Tê Hà nương nương đã chết rồi, đã bị Chưởng lệnh Ti Nam phủ giết chết rồi, các ngươi không biết sao?”

"Cái gì?"

Lúc này đến phiên Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình giật mình kinh ngạc.

Nhưng mà Thiết Diệu Thanh xoay chuyển đôi mắt sáng, tựa hồ đoán được tâm tư của Dữu Khánh, "Nếu ta đã đồng ý buông tha ngươi, nhất định có thể nói giữ lời, không thể tại nơi đây hồ ngôn loạn ngữ, cần biết rằng Cổ Trủng Hoang Địa này ở mức độ nào đó được xem như là địa bàn của Tê Hà nương nương, tại trên địa bàn của người ta mà rủa cho người ta chết, là tự tìm lấy phiền toái cho mình."

Lúc này Dữu Khánh thể hiện ra dáng vẻ xuất phát từ nội tâm phế phủ, "Lão bản nương, thật sự, không lừa ngươi. Khi đội ngũ vào kinh thành bị tập kích thì ta từng nhìn thấy một thử yêu lão thái bà chống gậy cùng mấy vị Yêu tu nói cái gì mà Địa Mẫu đã giết chết Tê Hà nương nương, sau đó bọn họ lập tức rút đi, vụ tập kích liền kết thúc. Lúc đó ta còn không rõ vì sao bọn họ đột nhiên rút lui, hiện tại ta cuối cùng đã hiểu rồi." Cho dù không nói ra toàn bộ sự thật, nhưng nói đơn giản vẫn xem như là sự thực.

Lời này khiến hai nữ nhân càng thêm kinh nghi, Thiết Diệu Thanh nhìn về phía Tôn Bình, chần chừ nói: "Nếu Địa Mẫu tự mình xuất thủ, đương nhiên giết chết Tê Hà nương nương là không có vấn đề, nhưng vị Yêu tộc Đại thánh Hải Thị Thiên Lưu sơn kia cũng không phải ngồi không, vị Yêu tộc Đại thánh kia nhưng là không sợ Địa Mẫu."

Tôn Bình gật đầu đồng ý, "Tê Hà nương nương dám cùng Ti Nam phủ tranh đấu xả cơn tức này cũng là vì có chỗ dựa, tại trong Yêu tộc nàng ta cũng là kẻ có tư cách đi Hải Thị Thiên Lưu sơn chúc thọ vị Đại thánh kia, có lẽ không có giao tình gì với vị Đại thánh kia, nhưng dù sao mặt mũi Yêu tộc đặt tại đó, Ti Nam phủ thô bạo không nói lý như vậy khiến thể diện Yêu tộc đặt ở nơi nào? Đại yêu chúc thọ mình bị Ti Nam phủ lạm sát, vị Đại thánh kia không có khả

năng không chút động lòng, Địa Mẫu sao dám không chút kiêng kỵ mà hành động thiếu suy nghĩ?”

Dữu Khánh có phần gấp gáp rồi, “Điều này… Điều này ta nào biết được, nhưng ta có thể thề với trời, ta đích xác nghe được mấy Yêu tu kia nói chuyện, đích xác nghe được việc Địa Mẫu tru sát Tê Hà, nếu như nói giả, để trời sai thiên lôi đánh ta chết không được tử tế.”

Ở một bên, cuối cùng Hứa Phí cũng dám toát ra một câu, gật đầu nói: “Ta cũng nghe được, ta có thể làm chứng.”

Tôn Bình nhìn về phía Thiết Diệu Thanh đang cau mày, “Lão bản nương, muốn biết thật giả việc này thì rất đơn giản, nếu là thật, việc Đại yêu số một khu vực Tây Nam bị giết không phải chuyện đùa, không cần bao lâu nhất định sẽ chấn động thiên hạ, Yêu tộc tại Cổ Trủng Hoang Địa của khu vực Tây Nam tất nhiên có phản ứng, qua mấy ngày tự nhiên sẽ có thể nghe được tin tức.”

Chương 42: Chứng thực

Đúng như vậy, Thiết Diệu Thanh gật đầu đồng ý, chuyện lớn như vậy, tất nhiên cũng sẽ truyền khắp khu vực Cổ Trủng Hoang Địa.

Dữu Khánh cũng không còn gì để nói, cũng cho rằng Tôn Bình nói có lý, lúc này chỉ có thể chờ tin tức.

Hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần bên này đồng ý cho thời gian làm rõ sự thật, biết được tin tức Tê Hà lão yêu đã chết, biết được không còn nơi lĩnh thưởng, đương nhiên cũng sẽ không làm khó nữa.

Đồng thời hắn cũng rất lo lắng, hắn phát hiện mình đã nhảy vào trong hố do chính mình đào ra.

Nếu như sớm biết sự thật phía sau là như vậy, sớm một chút nói ra việc Tê Hà bị giết không phải xong hết rồi sao, không đáng làm việc giả thần giả quỷ kia, bây giờ có hối hận cũng không dám giải thích ví sao mình biết được hai chữ "An Không" kia, không thể không nỗ lực kiên trì giúp người ta đi tìm Hỏa Tất Xuất quỷ xứ gì đó.

Nếu đã tạm thời bình an vô sự, Dữu Khánh liền nhặt lên ống kim loại chứa bức thư pháp, sau đó nói với Hứa Phí và Trùng Nhi, bảo họ hỗ trợ tìm kiếm bức thư pháp bị Thiết Diệu Thanh thả bay kia, cũng không biết đã bị gió thổi đi đâu rồi.

Cần phải tìm về được bức họa đó, chỉ cần có thể rời đi nơi đây, hắn nhất định cần phải tận lực hoàn thành nhiệm vụ đi thi mà A Sĩ Hành giao phó.

Thiết Diệu Thanh trái lại không có ngăn cản, còn nói với Tôn Bình: "Là ta không cẩn thận làm mất nó, ngươi hỗ trợ tìm xem." Đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu cho Tôn Bình, ý bảo nhìn chằm chằm.

Tôn Bình hiểu ý cùng đi theo.

Một nhóm một đường theo phương hướng gió thổi bức họa đi tìm, vòng lui vòng tới tìm kiếm tại sườn núi.

Nương theo cơ hội mấy người tách ra, trong núi rừng bước thấp bước cao, Dữu Khánh nhanh chóng đến bên cạnh Hứa Phí, liếc mắt nhìn Tôn Bình ở ngoài mấy trượng, nhỏ giọng hỏi: "Có nói cho bọn họ việc ta dùng cung tên bắn chết Yêu tu không?" Hắn ám chỉ việc giết chết Hắc Vân Khiếu.

Hứa Phí nhỏ giọng đáp, "Không có."

Dữu Khánh nhíu mi, "Không khai? Ngươi xương cứng như thế sao?"

Sự nghi ngờ này có phần vũ nhục người, giọng điệu Hứa Phí có chút nóng nảy, "Ta khai cái gì nha, ngay từ đầu người ta không có hỏi, sau khi xác nhận chúng ta là thí sinh liền đem ta về lại."

Dữu Khánh: "Ngươi không nói làm thế nào lấy được Linh Mễ chứ?"

Hứa Phí than thở: "Không nói, ta đã nói rồi, từ đầu tới cuối người ta không có hỏi nhiều, ngươi đừng tự mình hù dọa mình."

Dữu Khánh suy nghĩ cũng phải, khi Hứa Phí và Trùng Nhi bị mang đi chất vấn thì Linh Mễ trên người hắn còn chưa có lộ ra, nhưng mà vẫn căn dặn: "Hứa huynh, việc này cũng không thể nói, trở về nếu như có người hỏi làm sao lấy được Linh Mễ, chính là nói ngươi giải đố chữ mà được, hiểu không?"

Hứa Phí: "Ai, việc này còn cần ngươi dặn dò sao? Chuyện lừa dối Châu Mục đại nhân, ta dám tiết lộ ra sao? Chỉ cần ngươi có thể khăng khăng không nói ra, ta liền cảm tạ trời đất rồi."

Dữu Khánh lại căn dặn, "Chuyện giết chết Yêu tu cũng không thể nói, quỷ mới biết được giữa bọn họ và những Yêu tu kia có giao tình gì hay không, đừng làm phức tạp." Kỳ thực chính là hắn sợ dẫn tới Yêu tu trả thù, lúc đó rất rõ ràng, những Yêu tu kia đều là từng nhóm từng nhóm, Yêu tu chết ở trên tay hắn khả năng còn có đồng bọn.

Hứa Phí ừ một tiếng, thể hiện biết rõ rồi, chẳng qua lại có niềm hiếu kỳ khác, kéo tay áo Dữu Khánh, "Sĩ Hành huynh, ngươi thật sự biết bặc tính sao?" Đối với cảnh tượng Dữu Khánh nhấc kiếm vẽ bùa kia, hắn thật sự có ấn tượng khắc sâu.

Dữu Khánh xùy một tiếng, việc này cần phải giải thích một chút, truyền ra đối với tương lai 'A Sĩ Hành' đi thi lại không tốt, hỏi ngược lại: "Việc này ngươi cũng tin?"

Hứa Phí càng thêm kinh nghi, "Vậy làm sao ngươi biết nàng có trượng phu, còn biết trượng phu của nàng có phiền phức?" Lúc đó vị này nói ra dứt khoát khẳng định, có thể nói khiến gã kinh diễm, phản ứng của đám người Thiết Diệu Thanh cũng khiến gã có ký ức khắc sâu như vẫn còn mới mẻ, rõ ràng những người kia cũng bị kinh ngạc.

Dữu Khánh vẻ mặt ngạc nhiên hỏi gã, "Ngươi cảm thấy tuổi nàng khoảng bao nhiêu?"

"Ách…" Hứa Phí suy nghĩ xem hắn hỏi lời này có ý gì, thấy Tôn Bình thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn bên này, nhỏ giọng nói: "Nhìn tuổi còn trẻ, nhưng cảm giác phải khoảng ba mươi."

Ánh mắt Dữu Khánh không quên tìm kiếm bức họa kia, "Còn không tính mù lòa, chỉ là học đến mê muội rồi. Hứa huynh, hoa càng đẹp càng dễ dàng bị hái, với tư sắc của nàng, khó mà tại trong khuê phòng, với tuổi của nàng, nói nàng vẫn còn trên ngọn cây chưa bị ngắt lấy, nói nàng đến nay vẫn là danh hoa không chủ, ngươi tin tưởng sao?"

Điểm này, Hứa Phí thừa nhận, cũng có chút kinh ngạc, "Không nghĩ tới Sĩ Hành huynh tuổi còn trẻ nhưng là hiểu biết nữ nhân như thế!"

Dữu Khánh hắc hắc cười vui vẻ, đều là tiểu sư thúc dạy, hắn đương nhiên sẽ không nói ra sự thật.

Chỉ là Hứa Phí vẫn không lý giải được, "Điều này cùng việc trượng phu nàng có phiền phức lại có liên quan gì?"

Dữu Khánh tức thì nhìn gã với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, không biết trong đầu vị này chứa cái gì, là như thế nào thi đậu cử nhân?

Hắn chỉ muốn nói cho vị này biết, nếu không phải lúc đó mình phản ứng nhanh, mạng ba người đã sớm không còn, bốn ngàn lượng kia trả không oan chút nào.

Hắn đã suy nghĩ rồi, khi trở về, không trả bốn ngàn lượng kia là không được!

Hứa Phí đã đọc hiểu ánh mắt nhìn mình như kẻ ngốc của hắn, bối rối cười, nhưng vẫn còn không rõ quan hệ nhân quả trong đó.

Nếu đã không nghĩ ra, Dữu Khánh cũng không muốn giải thích gì nhiều với gã, nói quá nhiều nói quá rõ chưa hẳn là chuyện tốt, chỉ cần cho hắn biết 'A Sĩ Hành' không biết bặc tính thì mục đích đạt được rồi.

"Tại trên cây."

Đột nhiên truyền đến tiếng Trùng Nhi la lên, hai người cùng với Tôn Bình ở phụ cận đều nghe tiếng nhìn qua, chỉ thấy Trùng Nhi nhấc tay chỉ vào trên một thân cây ra dấu cho bọn họ. Ba người lập tức bước nhanh chạy tới ngẩng đầu nhìn, quả nhiên trông thấy nửa bức thư pháp kia nằm vướng ở trên tán cây.

Dữu Khánh tung người bay lên, thuận tay bắt lấy bức thư pháp, rơi xuống mở ra nhìn xem, nguyên vẹn, không hư hại gì, chỉ cần sờ qua mặt giấy bức thư pháp này liền biết đây không phải loại giấy bình thường, có cảm giác tơ lụa mượt mà, không lưu nếp nhăn, chỉ cần không tận lực làm, không dễ dàng bị hư hỏng.

Hắn cuộn bức họa lại, cất lại vào trong ống kim loại, thái độ có chút cẩn thận.

Thật sự là thứ này không thể mất, đây là thứ mà A Sĩ Hành dùng để chứng minh thân phận, quan hệ đến cuộc đời của A Sĩ Hành, trước khi chia tay, A Sĩ Hành một mực dặn dò về tầm quan trọng của vật này, một mực căn dặn không thể để mất.

Lúc trước quản không nổi, chỉ vì mạng tại trong tay người khác, trước tiên quan trọng nhất là phải bảo đảm mạng nhỏ của chính mình. Hắn cũng không phải loại người cổ hủ, sẽ không vì bức họa của A Sĩ Hành mà trả giá bằng tính mạng của mình, không bảo đảm mạng mình tất nhiên cũng sẽ mất bức họa, cho nên trước hết phải giữ mạng.

Có Tôn Bình nhìn chằm chằm, ba người cũng không dám chạy, sau khi tìm được bức họa, chỉ có thể ngoan ngoãn trở lại.

Dữu Khánh cũng không biết mình đụng phải vận rủi gì, trước đây xuất sơn không dễ dàng gặp phải Huyền cấp cao thủ, lần này động hay không động đều đụng phải.

Khi tới gần chính ngọ, Chu Thượng Bưu và Trình Sơn Bình trở về, một đường lướt đi lên núi.

Sau khi song song rơi xuống, hai người trước tiên quét mắt về phía đám người Dữu Khánh, thần tình có chút khác lạ, không đợi Tôn Bình chất vấn, Chu Thượng Bưu đã trầm giọng nói: "Lão bản nương, Tê Hà nương nương đã xảy ra chuyện."

Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình vô thức nhìn nhau, đã nhận biết được một chút.

Quả nhiên, Chu Thượng Bưu tiếp tục nói ra: "Chúng ta đến Yêu tộc sào huyệt 'Lâm Uyên các' ở phụ cận, Các chủ nói nhận được tin tức, nói là Địa Mẫu thân tự xuất thủ giết chết Tê Hà nương nương rồi!" Dứt lời lại liếc mắt nhìn đám người Dữu Khánh, thanh âm không lớn, có ý lảng tránh, không muốn để đám người Dữu Khánh nghe được địa danh.

Y đã có ý, ba người ngồi ở trong góc bộ dạng tội nghiệp tự nhiên là nghe không được cái gì.

Nhưng mà nhìn chòng chọc vào động tác từ môi y, Dữu Khánh vẫn là lẩm nhẩm theo một câu, "Lâm Uyên các…"

Cái địa danh này hẳn có ấn tượng, hẳn phải là từng nhìn thấy trên bản đồ, sau này phải tra tìm trên bản đồ, và kết hợp với sông ngoài phụ cận để có thể suy tính ra vị trí hiện tại của mình, từ đó có thể tìm được phương hướng thoát thân tốt nhất.

Nhưng mà, vấn đề lớn nhất trước mắt vẫn là mình đang rơi tại trong tay những người này, thực lực khác biệt quá lớn, nếu người ta không thả ngươi đi, rất khó có cơ hội chạy trốn.

Có điều tin tức mang về trước mắt đủ để cho hắn an tâm không ít, chí ít không còn phải lo lắng nhóm người này bởi vì ham muốn đầu cự tử mà nuốt lời, tạm thời không lo lắng cho tính mạng!

Bên kia, Trình Sơn Bình cau mày gật gật đầu, bổ sung một câu, "Chuyện xảy ra hai ba ngày trước."

Đối với việc này, Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình tựa hồ không có bất ngờ.

Việc này chẳng lẽ không phải là đại sự sao? Trình Sơn Bình và Chu Thượng Bưu cũng phát hiện thấy khác thường.

Tôn Bình nhỏ giọng nói ra sự thật, nói nơi đây đã biết rồi, hai người này mới thoải mái nhìn về phía ba người đang ngoan ngoãn ngây tại trong góc.

Sau khi hơi chút thảo luận, Thiết Diệu Thanh đã hỏi tới chính đề: "Lấy được hương không?"

Chu Thượng Bưu lắc đầu, "Bên Lâm Uyên bình thường không cần thứ này, không có hương để cho, nhưng mà cung cấp một tin tức cho chúng ta, nói hôm nay vừa đúng là ngày 'Thiêu Sơn Lang' đến Lâm Uyên các. Cùng một vị 'Thiêu Sơn Lang' ở bên kia thường qua lại, ngày hôm nay mỗi tháng đều sẽ đến một chuyến, ước chừng buổi chiều sẽ tới nơi, bảo chúng ta tìm 'Thiêu Sơn Lang' hỏi thử xem, có lẽ có bán thứ đó."

Thiết Diệu Thanh trầm mặc một lúc, ngay lập tức dịch bước, đi thẳng tới trước mặt Dữu Khánh, từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Cần thiết phải có hương sao?"

Ba người ngồi dưới đất đều là ngước cao đầu nhìn nàng.

Vì an toàn và ổn thỏa, Dữu Khánh cũng không tiện phủ nhận lời mình, chỉ có thể gật đầu.

"Đi thôi." Thiết Diệu Thanh khua tay áo xoay người.

Một nhóm người ngay lập tức xuất phát, nhưng mà còn chưa có hạ sơn liền phát hiện vấn đề, Dữu Khánh còn được, vấn đề là Hứa Phí và Trùng Nhi, nhất là Trùng Nhi, tại trong vùng núi non rừng rậm này, tốc độ căn bản theo không kịp, không thể lướt đi thoải mái tại địa hình phức tạp này như những người khác. Nếu thật sự di chuyển với tốc độ như của Trùng Nhi và Hứa Phí, một nhóm người tại đây cũng không cần làm việc khác, thời gian di chuyển cũng không đủ.

Còn chưa có hạ sơn liền không thể không dừng lại rồi, Tôn Bình đề nghị với Dữu Khánh, "A Công tử, hai vị đồng bạn này của ngươi không bằng lưu lại trong động trên núi này đi, chúng ta lưu lại cho bọn họ đủ thức ăn, cũng tránh cho bọn họ theo chúng ta bôn ba mệt nhọc, đợi sau khi hoàn thành công việc lại đến đón bọn họ."

Đề nghị này vừa nói ra, tức thì khiến Hứa Phí cao độ khẩn trương, đôi mắt trông mong nhìn Dữu Khánh.

Mà Dữu Khánh thì gần như không cần nghĩ ngợi liền cự tuyệt, "Không được, bọn họ tại nơi đây căn bản không có bất cứ năng lực gì chống đỡ được nguy hiểm, tùy tiện tới một tên tiểu yêu liền quá mức, đơn độc lưu lại quá nguy hiểm, muốn đi liền dẫn bọn hắn cùng đi, bằng không chúng ta dễ tụ dễ tán, đường ai nấy đi."

Trùng Nhi mắt tròn vụt sáng nhìn hắn, liền biết Sĩ Hành công tử là chân chính người tốt, tuyệt đối không dễ dàng vứt bỏ bọn họ không để ý tới.

Trình Sơn Bình lập tức cười lạnh nói: "Tiểu tử, nơi đây nhưng không có phần cho ngươi cò kè mặc cả!"

Dữu Khánh lúc này phản bác, "Ngươi tốt nhất cần rõ ràng một chuyện, là lão bản nương các ngươi mời ta hỗ trợ, ngươi lại nhiều lần nhục nhã ta, nhìn ngươi đối với ta bất thiện như thế, sau việc tất nhiên qua sông dỡ cầu. Nếu như các ngươi căn bản không có thành ý hợp tác, nếu xong việc cũng phải chết, vậy thì không cần phải tiếp

tục, muốn giết muốn róc xương róc thịt cứ làm ngay tại đây đi, tự nhiên muốn làm gì cũng được!" Biết được sào huyệt yêu quái tại phụ cận gọi là gì, cũng biết đối phương đã biết tin Tê Hà nương nương đã chết, nói chuyện cũng mạnh mẽ kiên cường hơn không ít.

Chương 43: Thiêu Sơn Lang

Trọng điểm là qua một thời gian tiếp xúc, biết rõ Trình Sơn Bình không thể tự làm chủ giết hắn, nơi đây vẫn do Thiết Diệu Thanh quyết định, huống hồ hắn cố ý đem 'Nắm chắc thắng lợi' đưa đến trong tay Thiết Diệu Thanh, hơn nữa, sau khi Thiết Diệu Thanh cân nhắc lợi hại được - mất, hắn dám nhận định Thiết Diệu Thanh hiện tại sẽ không giết hắn.

Dám ngay mặt chống đối, Trình Sơn Bình giận tím mặt, "Ta xem ngươi thực sự là chán sống rồi!" Đưa tay ra liền chụp tới.

Dữu Khánh lắc mình nhảy ra sau, keng! Rút kiếm nắm trong tay, tình cảnh như chuẩn bị liều mạng đánh nhau.

Thiết Diệu Thanh nhướng mày, thấy tình thế không ổn, quả nhiên xuất thủ ngăn cản, chụp lấy cổ tay Trình Sơn Bình, giữ lại, ngừng hành động tấn công của y, và ấn tay y xuống.

Thấy Dữu Khánh ngang nhiên rút kiếm khiêu khích, Trình Sơn Bình lập tức khó thể chịu nổi, vẻ mặt cũng trở nên khó coi, trầm giọng nói: "Lão bản nương, trò lừa bịp giả thần giả quỷ làm người ta như lọt vào trong sương mù, kẻ cố lộng huyền hư như vậy tất nhiên có trá, không thể bị lừa!"

"Nói rất hay!" Dữu Khánh quát một tiếng, vung kiếm chỉ tới, đối đầu gay gắt, "Nếu đã cảm thấy không thể tin, cần gì phải miễn cưỡng, có thể thả bọn ta rời đi, chỉ cần bọn ta đi rồi, các ngươi tự nhiên

không còn vướng víu, tự nhiên không có nỗi lo về sau, hai bên không thiếu nợ nhau, không hợp nhau, chẳng phải khoái ư!”

Quan hệ đến bốn ngàn lượng bạc, đã có nắm chặt, hắn liền không dễ dàng nhượng bộ, nhất định phải nỗ lực, nhất định phải tận lực mang chủ tớ hai người rời đi nơi đây.

Hứa Phí trợn mắt há mồm kinh ngạc, không nghĩ tới Dữu Khánh vì bảo đảm bọn họ lại làm ra loại chuyện không đếm xỉa gì này, quả nhiên là tên cần tiền không tiếc mạng, gã giật mình cả kinh thiếu một chút gấp gáp chạy đi khuyên nhủ Dữu Khánh ngậm miệng. Bộ dạng gã chân tay luống cuống, kỳ thực là muốn cầu Dữu Khánh hạ thấp phong thái để nói chuyện.

Trùng Nhi răng trắng thầm cắn môi, trong ánh mắt nhìn về phía Dữu Khánh có tâm tình kích động, không nghĩ tới Dữu Khánh sẽ đánh bạc tính mạng để bảo đảm bọn họ, hắn ta đã biết Dữu Khánh không phải như công tử nhà mình nghĩ, quả nhiên không có khiến hắn ta thất vọng.

Trình Sơn Bình ngay tại chỗ bị làm cho tức giận phồng râu trợn mắt, then chốt chính là người ta nói có lý, y nghẹn lời không thể chống đỡ.

Thiết Diệu Thanh hất đầu ra hiệu, Tôn Bình phất tay, trượng phu Chu Thượng Bưu của nàng lập tức lắc mình đến bên cạnh Dữu Khánh, kéo Dữu Khánh ra ngon ngọt khuyên can, cũng phất tay ra hiệu cho Hứa Phí và Trùng Nhi, trước tiên nhanh chóng đưa ba người này đi nơi khác để tiện làm dịu cơn nóng giận.

Thiết Diệu Thanh nhìn theo Dữu Khánh rời đi, trong ánh mắt có phần kinh ngạc và tán thưởng, nơi đây đã thẩm vấn qua về quan hệ giữa ba người, biết rõ ba người quen biết cũng chưa lâu, giao tình cũng không sâu đậm, nàng không nghĩ tới khi gặp phải loại chuyện này, Dữu Khánh lại có tình có nghĩa như thế, tại trong thế đạo nhân tâm khó dò này trái lại là hiếm thấy.

"Lão bản nương, chẳng lẽ ngươi thật sự tin hắn có thể giúp ngươi tìm được Hỏa Tất Xuất hay sao?" Trình Sơn Bình tức giận khó tiêu, đưa ra lời chất vấn.

Áo choàng màu xanh tung lên theo gió, Thiết Diệu Thanh xoay người lại nhìn y, "Lão Trình, còn nước còn tát, thử xem cũng không thiệt cái gì, nếu như hắn thật sự dám gạt ta, ta sẽ đem hắn giao cho ngươi, tùy ý ngươi xử trí, ngươi nói sao?"

Tôn Bình ở bên cau mày chen vào một câu, "Lão Trình, ngươi có chuyện gì vậy, làm gì cứ phải xích mích cùng tên thanh niên đó, trước đây ngươi không phải như vậy."

Nghe được lời ấy, cơn giận của Trình Sơn Bình dường như trong nháy mắt giảm đi không ít, sắc mặt rõ ràng dần bình tĩnh lại, hừ một tiếng, "Ta chỉ cảm thấy tên tiểu tử này xuất hiện tại đây không thể tin, dám ngay mặt thách thức ta, đổi là ngươi thì có tức hay không? Hơn nữa, Đông gia còn tại trên giường bệnh, tính mạng cận kề nguy hiểm, bây giờ chúng ta nghe theo tiểu tử này đi dày vò, không khác lãng phí thời gian. Thời gian vốn là quý giá, còn phải đem theo hai cái gánh nặng, lẽ nào các ngươi không lo lắng? Dù sao ta là nôn nóng." Dứt lời vung vẩy tay áo.

Vẻ mặt Thiết Diệu Thanh nhu hòa lại không ít, cũng nhẹ nhàng nói: "Lão Trình, suy nghĩ với góc độ khác, người này trọng tình trọng nghĩa như vậy, thà chết cũng không chịu buông bỏ đồng bạn, ở mức độ nào đó mà nói có phải cũng có thể chứng minh lời hắn nói tương đối tin cậy hay không, có phải càng đáng giá để chúng ta thử một lần hay không?"

Tôn Bình hơi giật mình, lập tức đằng hắng gật đầu, biểu thị tán thành.

Trình Sơn Bình lại lần nữa không nói gì, sau đó lại vung tay áo, "Được rồi, nếu lão bản nương đã rộng rãi như vậy, ta tiếp tục nôn nóng cũng vô dụng, ta nghe phân phó là được."

Vì vậy song phương đang không hòa hợp lại tụ thành một đội tiếp tục xuất phát, Tôn Bình xách cánh tay thân thể xương cốt nhỏ gầy Trùng Nhi, Chu Thượng Bưu thì xách cánh tay Hứa Phí, một nhóm mang theo hai gánh nặng tiếp tục rất nhanh luồn lách trong vùng núi địa hình phức tạp.

Đi không có bao lâu, ước chừng không đến nửa canh giờ, một nhóm người liền dừng lại nghỉ ngơi tại một khu vực tương đối rộng mở, chờ đợi.

Đợi được khoảng một canh giờ, đang ngồi ở trên đại thụ, Chu Thượng Bưu nhảy xuống, chỉ về một phương hướng, nói: "Lão bản nương, tới rồi."

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn tới, chỉ thấy trên gò núi xa xa xuất hiện một tòa tiểu sơn lay động, đợi nó đến gần hơn một chút, mới phát hiện thấy đó là một tòa nhà gỗ nhìn như lầu các đang di động. Lại gần hơn một chút nữa, Hứa Phí nhìn nhìn rồi chép lưỡi, bởi vì nhìn thấy phía dưới nhà gỗ có một người, một mình khiêng toàn bộ nhà gỗ đi lại như giẫm trên đất bằng.

Hứa Phí nhỏ giọng bên tai Dữu Khánh hỏi một câu, "Sĩ Hành huynh, đó chẳng lẽ chính là 'Thiêu Sơn Lang' trong truyền thuyết?"

"Ừ." Dữu Khánh gật đầu.

Cái gọi là 'Thiêu Sơn Lang', là một cách xưng hô hình tượng đối với thương gia ở trong giới giang hồ tu hành, ví dụ như trước mắt, tựa như một ngọn núi được gánh đi.

Nói một cách phổ thông một chút, đó chính là tiểu thương lưu động vượt ngang qua Yêu giới và Nhân gian.

Xét thấy Yêu giới và Nhân gian có 'Năm Mươi Dặm chi ước', đại đa số Yêu và Người là không thể tùy tiện hoạt động vượt ngang qua hai giới, nhưng cả hai bên đều có nhu cầu về một số thứ trong giới của bên kia.

Nếu Yêu đã nguyện ý hóa thành người, thì muốn nhìn giống như con người, thí dụ như y phục dù sao cũng phải mặc, ở truồng chạy tới chạy lui khiến người chê cười.

Nhưng mà tu luyện thành Yêu không dễ, có thể hóa thành hình người thì không có mấy kẻ sẽ lãng phí thời gian tu luyện đi làm công việc thủ công gì, mà Nhân gian thì không giống, phân chia tinh tế ngành các nghề, lại thêm quần thể khổng lồ, có thể chế tạo ra các loại mà Yêu tu cần thiết.

Ngược lại Nhân gian cũng cần một vài thứ tại Yêu giới, thí dụ như các loại sơn trân, vì vậy liền thúc đẩy sinh ra nghề 'Thiêu Sơn Lang' này.

Nhìn thấy gánh nặng như núi đi đến, Chu Thượng Bưu đi trước bắt chuyện, đem 'Thiêu Sơn Lang' dẫn lại đây.

Một tòa lầu các bằng gỗ được khiêng đến trước mặt mấy người, người khuân vác phía bên dưới là một người đàn ông cường tráng mặt nở nụ cười ôn hòa, đưa tay kéo bốn cái chốt xuyên qua bốn góc ở phía dưới căn nhà, tại bốn góc lầu các lập tức thình thịch hạ xuống bốn cái chân trụ, lại đem bốn cái chốt đẩy về, hơi điều chỉnh liền khóa cứng bốn cây chân trụ vừa hạ xuống.

Đơn giản thuận lợi, dù cho trước mặt là đang ở tại một chỗ sườn dốc, bốn cái thân trụ hạ xuống tự động điều chỉnh dài ngắn, chống đỡ nhà gỗ lầu các một cách ngang bằng, làm cho nó dù đặt chân tại trên sườn dốc cũng không nghiêng chút nào, ít nhất thoạt nhìn là bằng phẳng vững vàng.

Ở phía dưới căn nhà, Thiêu Sơn Lang gần như cũng không cần cúi đầu, hơi buông lỏng vai liền trực tiếp đi ra.

Hứa Phí lần đầu tiên nhìn thấy đồ vật mà lâu nay nghe được, dù sao tại Nhân gian, Thiêu Sơn Lang buôn bán là sẽ không khiêng một tòa nhà như thế chạy loạn khắp nơi, vì vậy gã nhịn không được tiến lên xem xét, phát hiện thứ này hay, tùy thân mang theo một căn nhà,

tại vùng hoang vu dã ngoại hay tại thâm sơn rừng già đều có thể tùy lúc tùy chỗ nghỉ ngơi hoặc qua đêm cũng được.

Trùng Nhi khoanh tay đứng ở một bên không dám tới gần, dáng vẻ vĩnh viễn là hạ nhân không tới phiên mình, thoạt nhìn đối với thứ trước mắt tựa hồ cũng không có hứng thú gì.

Tôn Bình tiến lên cùng Thiêu Sơn Lang đối mặt, cười hỏi: "Có bán hương nhang dùng cho cầu thần tế bái không?"

"Tự nhiên là có." Thiêu Sơn Lang xoay tay lại chỉ tới người dẫn đường Chu Thượng Bưu, "Nếu không có, cũng sẽ không theo hắn tới đây. Chờ chút!" Dứt lời nhảy lên ban công nơi cửa vào lầu các gỗ, dùng chìa khóa đeo trước ngực cắm vào, vặn mở khóa cửa, rút chìa khóa đem cửa đẩy trượt sang hai bên, rồi đi vào.

Người đứng ở bên ngoài đều có thể nhìn thấy ở bên trong chất đống tầng tầng lớp lớp các loại vật phẩm, thật sự không biết nhét bao nhiêu đồ vật, muôn hình muôn vẻ.

Mà trên tường ngoài nhà gỗ cũng treo không ít bảng thông tin thu mua, khiến mọi người nhịn không được nhìn xem.

Tám trăm lượng thu mua Huyết Chi niên hạn ba mươi năm trở lên, một vạn lượng thu Tử Nhai Tiên, còn có thu mua các vật còn sống, nói chung đủ các loại nội dung thu mua.

Người hiểu biết đều rõ, đó không phải Thiêu Sơn Lang đang thu mua, mà là Thiêu Sơn Lang tiện thể thuận tay thu mua thay người khác.

Theo quy củ của nghề Thiêu Sơn Lang này, nếu cố chủ đề xuất yêu cầu thu mua, mà Thiêu Sơn Lang đồng ý thì song phương liền hẹn ước kỳ hạn thu mua, sau đó cố chủ cần giao tiền làm tiền đặt cọc thu mua. Sau khi Thiêu Sơn Lang thu mua thành công, cũng sẽ giữ nghiêm quy củ, gặp được trả giá cao sẽ không chuyển nhượng, mà cố chủ thì cần phải dựa theo ước định giao ra khoản tiền thuê nhất

định làm thù lao cho Thiêu Sơn Lang, nếu không Thiêu Sơn Lang có quyền từ chối giao vật thu mua được cho cố chủ.

Đương nhiên, nếu như trong kỳ hạn mà chưa thu mua được vật phẩm đã hẹn thì Thiêu Sơn Lang sẽ không lấy một xu nào mà hoàn trả tiền đặt cọc cho cố chủ.

Bên trong nhà gỗ, Thiêu Sơn Lang đem thang trượt đẩy đi, đẩy đến bên trong cùng, đạp bậc thang gỗ leo lên, tại một tầng kệ lật tìm một hồi mới lôi ra một bao đồ, nhảy rơi xuống tại trước mặt mọi người, sau đó ngay tại chỗ mở bao ra, trong đó chính là những cây hương mà bên này muốn mua.

Thiêu Sơn Lang chỉ vào hàng hóa vừa mở ra, "Hương to dài hai thước, hương nhỏ dài một thước, chỉ có hai loại này, các ngươi cần loại nào?"

Thiết Diệu Thanh nhìn về phía Dữu Khánh, tự nhiên là muốn do Dữu Khánh quyết định.

Dữu Khánh vội ho một tiếng, "Hương nhỏ là được."

Thiêu Sơn Lang: "Hương nhỏ mười lượng bạc một cây, muốn bao nhiêu cây?"

Lời này vừa nói ra, đôi mắt mấy người đều là trừng lớn lên mấy phần, Tôn Bình phụ trách chọn mua xùy ra tiếng: "Toàn bộ số hương tại đây của ngươi cộng lại, giá tiền gốc sợ là cũng không vượt quá hai lượng đi, một cây hương nhỏ liền dám bán mười lượng, ta thấy chẳng khác gì đoạt tiền rồi." Vừa nói vừa ngồi xổm xuống vân vê một cây hương nhỏ trên tay, sau khi kiểm tra thì đưa cho Thiêu Sơn Lang, "Ngươi xem, thứ này đặt ở đây đã không biết bao lâu, đã bị ẩm rồi."

Thiêu Sơn Lang nhận lấy nhìn, trước tiên lấy ra hộp quẹt châm lửa, cây hương kia liền được đốt cháy, khói xanh lượn lờ ở trong tay ngửi ngửi mùi khói, hắc hắc nói: "Chúng ta bán đồ không lừa già dối trẻ,

ẩm là có chút ẩm, điều này không thể nói lung tung, cần phải thừa nhận, nhưng mà còn có thể dùng, cũng có thể đốt cháy, hẳn là không ảnh hưởng gì.

Về phần nói cái gì mà đoạt tiền thì thôi đi, chúng ta chính là làm việc thuận mua vừa bán, tuyệt không ép buộc, sẽ không làm loạn quy củ của nghề này. Ta cũng thừa nhận giá mua vào rẻ, nhưng thứ này từ khi nhập hàng tới tay về sau ta liền một mực không bán đi chút nào, cả ngày khiêng ở trên người, phải gánh nặng khổ cực đã rất lâu, đó cũng là tiền vốn đầu tư đúng không. Ừm, đích xác bị ẩm rồi, như vậy đi, chín lượng một cây, không trả giá, có muốn hay không thì tùy."

Trực tiếp hạ giá một lượng.

Tôn Bình trừng mắt nói: "Quá đắt đi, rẻ hơn chút."

Thiêu Sơn Lang lắc đầu, cắm cây hương đang cháy xuống mặt đất, sau đó thu dọn đồ đạc bày ra, trong miệng lải nhải cằn nhằn, "Hoang sơn dã lĩnh có người mua thứ này xác thực hiếm thấy, không lẽ có liên quan với việc Tê Hà lão yêu bị chết? Ừm, dùng để tế bái người chết, nhìn đến chuyến này hao chút miệng lưỡi là có thể đem những hàng tồn này đều bán ra được rồi."

Thiết Diệu Thanh khóe miệng giật giật, lên tiếng hỏi Dữu Khánh, "Cần bao nhiêu cây?"

Chương 44: Trong lòng đất

"Ách…" Dữu Khánh có phần do dự, nếu như không biết giá cả của những cây hương này, hắn khẳng định sẽ nói càng nhiều càng tốt, còn bây giờ, hắn là từ nhỏ lớn lên trong cái nghèo, cảm thấy cây hương này không khỏi đắt tiền quá mức, cũng không rõ việc tìm

Hỏa Tất Xuất gì đó phải ồn ào bao lâu, tiêu xài lung tung sợ đối phương có ý kiến, có phần không dám kết luận.

Thiết Diệu Thanh giống như nhìn ra tâm tư của hắn, "Không sao, cứ tính dư dả chút."

Dữu Khánh đành phải chần chừ nói: "Vậy thì mua một trăm cây?" Cũng không biết đối phương có chịu hay không phí một khoản tiền lớn như vậy, chí ít với hắn mà nói đó khẳng định là một khoản tiền lớn.

Thiết Diệu Thanh hướng hắn xác nhận, "Một trăm cây đủ dùng không?"

Dữu Khánh cũng không quá dám xác định, lại lần nữa chần chừ nói: "Có lẽ là đủ rồi."

Thiết Diệu Thanh hơi cân nhắc, đối với Thiêu Sơn Lang đang ôm cánh tay chờ đợi, nói: "Lấy hai trăm cây."

"Được!" Thiêu Sơn Lang vui vẻ ra mặt, ngay tại chỗ đếm hàng, kết quả sau khi đếm xong thì phát hiện hương nhỏ chỉ có khoảng một trăm sáu mươi cây, hắn đành phải bối rối ngẩng đầu nói: "Vị lão bản nương này, một trăm sáu mươi cây được hay không? Ta chỉ tính giá một trăm năm mươi cây cho ngươi."

Thiết Diệu Thanh hất hất cằm ra hiệu cho Tôn Bình, Tôn Bình lập tức lấy tiền ra trả, một nghìn ba trăm năm mươi lượng, hai bên thỏa thuận xong tiền hàng.

Ở một bên, Dữu Khánh nhìn động tác thu một đống tiền của Thiêu Sơn Lang thì khó nén vẻ ước ao.

Hắn rất rõ ràng giá cả đèn nhang, đạo quan thường dùng thứ này, chỉ với một chút như vậy không cần đến một lượng bạc, vậy mà tại nơi này bán ra hơn một nghìn lượng, gần như kiếm lời xấp xỉ gấp hai nghìn lần, thực sự là món lãi kếch sù a!

Lời lớn như thế, khiến hắn cũng muốn đi làm Thiêu Sơn Lang rồi, nhưng mà hắn biết rõ, nghề Thiêu Sơn Lang này cũng không phải ai muốn làm là có thể làm, then chốt là cánh cửa để bước vào tương đối chặt chẽ, đầu tiên cần phải được đến các phương tán thành. Thí dụ như vị trước mắt này, không được Yêu giới tán thành thì làm sao có khả năng tùy tiện vào ra Yêu giới để buôn bán.

Nếu các phương không rõ ràng lắm nội tình của ngươi thì làm sao có khả năng tán thành ngươi? Ngươi muốn tại địa bàn của mỗi nhà làm Thiêu Sơn Lang, khẳng định cần phải nói ra rõ ràng nội tình của ngươi, chỉ dựa vào một hạng này, Dữu Khánh hắn liền làm không được, Linh Lung quan có môn quy ước thúc, không thể dễ dàng bộc lộ bí ẩn bản phái.

Đại khái có rất nhiều người trong giới tu hành đều bị tắc bởi một cửa này.

Tôn Bình lại mua sắm một ít thứ cần thiết cho nhu cầu sinh hoạt tại đây, cũng giúp đám người Dữu Khánh vốn không có áo khoác để mặc mua chút y phục mới, sau đó mới kết thúc lần giao dịch này.

Thiêu Sơn Lang đóng cửa tiệm, lại lần chui xuống dưới cửa hàng nâng nó lên, kéo mở bốn cái chốt ngang, rồi lại túm kéo sợi dây đem bốn chân trụ kéo lùi về bên trong lầu các, sau đó lại đẩy bốn cái chốt xuyên ngang khóa chân trụ lại, tiếp đó khiêng cửa tiệm khổng lồ chào tạm biệt mọi người rồi rời đi.

Mọi người nhìn theo gã đung đưa lắc lư đi xa, Hứa Phí nhịn không được hỏi câu, "Hoang sơn dã lĩnh như vậy, một mình mang theo nhiều tài vật như thế, không sợ bị người khác đoạt sao?"

Dữu Khánh lườm hắn một cái, "Đoạt? Có thể vào nghề này là trước đó đã có hẹn ước cùng các phương. Nếu ngươi dám đoạt, hắn để cho ngươi đoạt cũng không sao, nếu như hắn bị cướp đoạt tại địa bàn Yêu giới, Yêu giới cần phải bồi thường cho hắn tất cả tổn thất tương ứng, bằng với việc ngươi giúp hắn một lần bán sạch hết hàng hóa, về phần hung thủ, hắn lười quản ai là hung thủ, nhưng ngươi

tốt nhất không nên để Yêu giới điều tra ra là ai, bằng không ngươi nhất định sẽ chết rất thảm."

Đám người Tôn Bình nghe vậy nhìn hắn một chút, phát hiện tên thư sinh này đối với việc trên giang hồ hiểu biết thật đúng là nhiều, còn có thể có thời gian và tinh lực học hành sao?

Hứa Phí gật đầu, thể hiện đã có thêm kiến thức rồi, "Khiêng vật nặng như thế chạy khắp nơi, kiếm tiền cũng là khổ cực."

"Có thể gánh vác tất nhiên có thực lực gánh vác, tu vi thấp thì khiêng cửa tiệm nhỏ một chút, tu vi cao đương nhiên sẽ khiêng lớn hơn, vị vừa rồi hẳn phải là Huyền cấp Thiêu Sơn Lang, hứa huynh không cần nhọc lòng quan tâm." Dữu Khánh vỗ vai gã, ánh mắt như muốn nói, bốn ngàn lượng bạc kia, khi đến kinh thành ngươi nhớ kỹ đưa cho ta.

Hứa Phí không có cảm giác, vẫn y nguyên cảm khái vì mở rộng được nhãn giới, "Nhân thiêu sơn, Yêu thiên lý, Nhị lang thông thiên địa. Đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường, hôm nay tính là có thêm kiến thức rồi."

Nhân thiêu sơn, Yêu thiên lý, Nhị lang thông thiên địa' là một câu tục ngữ trên thế gian, người trong thiên hạ hoặc nhiều hoặc ít hẳn đều nghe nói qua.

Nhân thiêu sơn là người gánh núi, cũng chính là chỉ Thiêu Sơn Lang, mà Yêu thiên lý tức là Yêu ngàn dặm chính là chỉ 'Thiên Lý lang' nổi danh cùng với 'Thiêu Sơn Lang'.

Thiêu Sơn Lang là người bán hàng rong xuyên qua lưỡng giới, mà Thiên Lý lang thì là Người mang tin tức có thể xuyên qua lưỡng giới, khi muốn gửi tin hoặc ký gửi chút vật phẩm mà ngươi muốn rất nhanh gửi tới đích thì có thể tìm Thiên Lý lang hỗ trợ. Thiên Lý lang đa số là phi cầm tu luyện thành yêu, có thể bay rất nhanh, có sẵn ưu thế đặc thù mà những tu sĩ khác không có, có thể rất nhanh chuyển vật phẩm tới nơi.

Nhưng mà quá giá cả cũng rất cao, ngươi để cho một vị Yêu tu một mình giúp ngươi chạy chân chuyển đồ, có thể rẻ mới là lạ rồi.

Cái gọi là Nhân thiêu sơn, Yêu thiên lý, là kết quả mà Nhân và Yêu rất lâu trước đây tranh đấu thỏa hiệp đưa ra.

Thiêu Sơn Lang nắm giữ tại trong tay tu sĩ nhân loại, mà Thiên Lý lang thì cầm giữ tại trong tay Yêu tu. Chỉ là, loại chuyện truyền tin này có khả năng liên quan đến việc để lộ bí mật, chi phí quá cao chỉ là thứ yếu, cho nên một ít công văn hoặc cơ mật liên quan đến Yêu tu, phía triều đình tình nguyện tiếp tục sử dụng trạm dịch có hiệu suất thấp hơn một ít để truyền đi.

Nhị lang thông thiên địa, ý chỉ Thiêu Sơn Lang và Thiên Lý lang có thể tùy ý xuyên qua lưỡng giới, có thể đến được bất cứ địa phương nào trên trời dưới đất.

Đối với những việc này, Dữu Khánh đương nhiên biết rõ hơn Hứa Phí nhiều, nhưng lúc này không phải là thời điểm kéo thời gian với gã.

Đồ vật chuẩn bị xong rồi, mặt ngoài bình tĩnh thong dong kì thực bụng nóng như lửa, Thiết Diệu Thanh không còn muốn lề mề nữa, ra hiệu cho mọi người tiếp tục lên đường, sau khi hỏi qua ý của Dữu Khánh, bọn họ đi thẳng đến động quật trong lòng đất lần gần đây nhất có phát hiện Hỏa Tất Xuất.

Không phí quá dài thời gian, đường đi cũng không tính xa, chính là cái sơn động mà Dữu Khánh và Thiết Diệu Thanh lần đầu gặp mặt nhau tối hôm qua, cách sơn động mà ba người Dữu Khánh qua đêm cũng không xa. Một nhóm người có phần cảm giác lòng vòng chạy tới chạy lui, nhất là mang theo hai gánh nặng chạy tới chạy lui.

Nhưng mà không còn cách nào khác, Dữu Khánh không yên tâm những người này, cứ muốn dẫn Hứa Phí và Trùng Nhi theo bên người, không cho những người này có cơ hội tìm cớ, đặc biệt bởi vì có Trình Sơn Bình, luôn cảm giác ánh mắt tên kia có chút quái lạ.

Ngoài động còn có dấu vết đống lửa tối hôm qua, ban ngày trở lại thì có một cảm giác khác, một nhóm người không có dừng lại, đốt mấy cây đuốc liền trực tiếp tiến vào sơn động.

Vách sơn động rõ ràng có vết tích được đào ra, dấu vết năm tháng cũng rất rõ ràng, cũng không biết là từ thời đại nào lưu lại.

Thông đạo trong lòng đất cũng không thông suốt, gặp phải tảng đá lớn khó mà đào móc thì đi vòng qua, xu thế chung vẫn là một mực đi xuống phía dưới.

Thâm nhập trong lòng đất, không còn ánh sáng từ bên ngoài, ánh đuốc trong tay cũng chiếu sáng không được xa.

Đối với Hứa Phí và Trùng Nhi mà nói, bóng tối vô tận phía trước giống như tương lai mê man, không biết phải đi hướng nào, chỉ có thể là đi bước nào tính bước đó, không thể làm chủ được theo ý mình.

Hai người một đường đi nơm nớp lo sợ, một mực căng thẳng không thể thả lỏng, không biết hai ngày vừa qua đến tột cùng là như thế nào, thủy chung ở tại trong tình cảnh mạng treo một đường.

Khi lại lần nữa trông thấy ánh sáng ở đầu kia thông đạo trong lòng đất thì Dữu Khánh cũng không biết đến cùng đã đi xuống bao sâu, chỉ đại khái đánh giá ra đã đi xuống dưới đất khoảng mười mấy dặm đường.

Phần cuối là ánh sáng đỏ, chưa tới gần đã cảm thấy được nhiệt độ tăng cao, tiếp tục đi một khoảng cách, Trùng Nhi thật sự không thích ứng được, nhiệt độ cao gây ra cảm giác khó thở, hắn chỉ là một người thường không thể không dừng bước lại, Hứa Phí tốt hơn một chút, nhưng mà vì muốn tốt cho gã nên cũng để gã ở lại.

Thiết Diệu Thanh bảo Tôn Bình mang theo hai người lui về một khoảng cách, đi đến nơi mát mẻ để nghỉ ngơi.

Những người khác tiếp tục đi tới trước, khi ánh sáng đỏ rọi sáng toàn thân thì mọi người đã đứng trong một không gian rộng khoảng vài mẫu trong lòng đất, trước mặt là dung nham đỏ rực, khô nóng như nướng, tô điểm với những tòa tiểu đảo, còn có những trụ đá chưa tan rã kết nối trên dưới, thỉnh thoảng có âm thanh bọt khí dung nham trong lòng đất phun lên.

"Tại nơi này." Thiết Diệu Thanh chỉ một góc, "Ngày hôm qua phát hiện một con Hỏa Tất Xuất ở đó. Khi nó chui vào cái khe chạy mất thì chúng ta mới nhận thấy được. Khi nó nằm sấp không chút động đậy thì hoàn toàn hòa hợp với màu sắc nham thạch cháy đen nơi đây, trọn vẹn một khối, khó mà phân rõ được, ngươi còn chưa phát hiện ra nó, nó đã chạy trước."

Dữu Khánh quan sát hoàn cảnh vùng không gian này, hỏi: "Chỉ một con sao?"

Thiết Diệu Thanh cũng nhìn nhìn trên dưới, "Không thể xác định. Dung nham và nó, giống như nước và cá, phía dưới dung nham này có khả năng có liên quan với nơi nó sống. Con Hỏa Tất Xuất này là bơi qua bơi lại đến đây, hay là một mực sinh sống tại đây thì không thể xác định."

Dữu Khánh quay đầu lại liếc nhìn kẻ chướng mắt Trình Sơn Bình, nói: "Bảo những người khác thối lui đi."

Thiết Diệu Thanh không biết hắn muốn làm gì, đưa tay ra hiệu Chu Thượng Bưu giao lại túi xách trên người, rồi nghiêng đầu ra dấu cho những người khác thối lui.

Thấy lão bản nương nghe lời như thế, Trình Sơn Bình hừ một tiếng, nhưng vẫn xoay người rời đi.

Khi hiện trường chỉ còn lại hai người, Thiết Diệu Thanh hỏi: "Ngươi chuẩn bị làm thế nào?"

Làm thế nào? Trong lòng Dữu Khánh một trận gào thét, lúc trước cũng chưa từng thấy qua hoàn cảnh khu vực địa hỏa dung nham là như thế nào, bây giờ là lần đầu tiên kiến thức, hiện tại mới phát hiện, không gian này chỉ mấy mẫu nhưng với lượng hơi nóng bốc lên lưu chuyển như vậy, đốt từng cây từng cây hương là không có tác dụng gì, đốt một lúc một hai trăm cây hương thì lại khó kéo dài.

Nhưng hắn cũng rất rõ ràng, nếu như không đưa ra được lời giải thích nào thì đừng hòng dễ dàng thoát thân.

Chuyện cho tới bây giờ, tại hoàn cảnh trước mắt, hắn không có chút nắm chắc nào có thể bắt được Hỏa Tất Xuất. Hắn không thể không thực sự bắt đầu cân nhắc các biện pháp chạy thoát thân, suy nghĩ làm thế nào mới có thể chạy thoát được tại ngay dưới mí mắt đám Huyền cấp cao thủ này.

Sau một phen cân nhắc, kết hợp với địa hình quan sát được trong đoạn đường đã đi qua, trong lòng hắn đã có kế sách thoát thân, hắn hỏi ngược lại: "Khi bắt được Hỏa Tất Xuất, các ngươi định dùng thứ gì để chứa?"

Lúc này, Thiết Diệu Thanh từ trong cái bao trên tay lấy ra một cái bình sắt lớn cỡ quả táo, đưa tới nói: "Khi tới đây đã cho người chế tạo mấy cái, chuyên dùng để chứa Hỏa Tất Xuất, cũng không biết đến cùng nhìn nó như thế nào, lại càng không biết đặc tính của nó ra sao, cho nên trên nắp đậy bỏ nhiều hơn chút công phu, xoay tròn nắp đậy liền có thể chuyển đổi phương thức có cấp không khí hoặc không cấp không khí."

Dữu Khánh tiếp nhận tới tay, vặn xoay nắp đậy, sau khi kiểm tra mới nói ra: "Ta cần hai bình nước, một cái khăn mặt, lại chặt thêm cho ta một thân cây đem tới."

Nơi này nhiệt độ cao, dễ dàng khát nước, cần nước và khăn mặt còn có thể lý giải, nhưng không hiểu chặt một thân cây đem tới là để làm gì, Thiết Diệu Thanh hỏi: "Cần cây làm gì?"

Dữu Khánh bình tĩnh đáp: "Lúc trước không biết hoàn cảnh nơi đây, sau khi quan sát, một mực cân nhắc, vẫn là quyết định xây dựng một tòa đàn tế."

Đàn tế? Thiết Diệu Thanh hoài nghi, lại không hiểu, nhưng vẫn không cự tuyệt, suy nghĩ một chút, hỏi: "Cần cây lớn cỡ nào, nếu quá dài, sợ là không dễ vận chuyển vào."

Dữu Khánh: "Có thể chém thành từng đoạn từng đoạn."

Thiết Diệu Thanh không có tiếp tục nói thêm cái gì, xoay người rời đi, sau một lát quay trở về, cho biết: "Phải đợi một hồi, đi về cần một chút thời gian."

Dữu Khánh gật đầu, hướng nàng yêu cầu lấy hương, đeo tại trên người mình, rút ra một cây, đi tới bên cạnh hồ dung nham nóng hổi, ngồi xổm xuống đối diện cái nóng như thiêu như đốt, điểm tại trên dung nham đỏ rực, đầu cây hương lập tức bốc khói cháy lên.

Hắn đứng dậy hai tay cầm hương, dáng vẻ thành kính, ra vẻ đang kính thần, kì thực là đang nhìn chằm chằm cây hương quan sát động tĩnh làn khói phiêu đãng, chờ một chút liền biết vị trí trong lòng đất này không có lưu thông không khí.

Thiết Diệu Thanh thấy bộ dạng hắn lại như đang thông thần, nín thở ngưng thần ở một bên không dám quấy nhiễu.

Một lúc sau, thừa dịp còn một thời gian mới có cây cối đem tới, Dữu Khánh bắt đầu chịu đựng nhiệt độ cao tại trên các đảo nhỏ giữa hồ dung nham nhảy tới nhảy lui, bắt đầu tỉ mỉ quan sát địa hình, làm chuẩn bị cho kế hoạch mình sắp thực hiện.

Chương 45: Đàn tế

Cây cối chặt xong không thể một lần vận chuyển tới, không phải đám người Chu Thượng Bưu khiêng không nổi, mà bởi vì thông đạo trong lòng đất nơi thì khúc khuỷu, nơi thì không đủ rộng, không thể mang nhiều một lần.

Phụ trách việc này, khi Chu Thượng Bưu và Trình Sơn Bình đem đoạn cây đầu tiên đến thì Dữu Khánh ra hiệu cho hai người đặt nhẹ xuống, sợ chấn động quá lớn làm kinh động Hỏa Tất Xuất, vì không biết nó có tại đây hay không.

Thừa dịp thời gian rảnh rỗi khi hai người đi chặt cây, Dữu Khánh đã từ trên một khối đá lớn bên trong địa đạo lấy ra mấy khối đá dạng bản, dời đến một góc hồ dung nham, tại phía sau một trụ đá kết nối trên dưới gác lên sắp xếp thành một hình chữ "Tỉnh". Sở dĩ dùng bản đá xếp cái này, là vì mặt sau trụ đá không có đất bằng, có một cái rãnh dung nham.

Chính tay Dữu Khánh đem thân cây chặt về tới tại trên bản đá hình chữ "Tỉnh" sắp xếp gác lên nhau tạo thành một lô-cốt gỗ, ở giữa có một cái giếng rỗng.

Đám người Chu Thượng Bưu nhanh chân nhẹ tay hỗ trợ dời gỗ đến, hoàn toàn nhìn không hiểu hắn đang làm gì, hỏi Thiết Diệu Thanh, Thiết Diệu Thanh cũng không nói, kỳ thực nàng cũng không nói được rõ ràng, chỉ biết là đang sắp đặt đàn tế.

"Lão bản nương, bên ngoài trời đã tối rồi." Khi Trình Sơn Bình đi ngang qua bên cạnh Thiết Diệu Thanh thì nhắc nhở một tiếng, rồi nhịn không được đè thấp giọng nói đốp chát mấy câu với Dữu Khánh, "Ngươi sẽ không phải là muốn phóng hỏa dùng khói xông đi? Ta nói cho ngươi biết, biện pháp nào có thể nghĩ ra được thì chúng ta đã sớm thử qua rồi, căn bản không có tác dụng, có thể sinh sống tại trong dung nham, Hỏa Tất Xuất căn bản không sợ khói lửa." Là đang nhắc nhở Dữu Khánh đừng khiến cho bọn hắn mất công bận rộn một trận vô ích.

Thiết Diệu Thanh nghe vậy hơi cau mày.

Dữu Khánh không thốt tiếng nào, đợi cho lô-cốt gỗ hình kim tự tháp cao hơn cả người được dựng cố định xong rồi, hắn mới thừa dịp không có những người khác, nói với Thiết Diệu Thanh: "Cũng được rồi, bảo những người khác đều lui ra đi, người bất kính với thần linh không thích hợp ở lại đây."

Từng có trải nghiệm hai chữ 'An không', Thiết Diệu Thanh tạm thời tin hắn đích xác có nghề, xoay người liền làm theo, bảo mấy người lui xa chút, đặc biệt căn dặn Tôn Bình trông chừng.

Không có những người khác, lúc này Dữu Khánh mới nâng lên một thân cây đã được tỉa tót sẵn, nhảy lên trên lô-cốt gỗ, đem thân cây cắm vào bên trong giếng, khi chống được vào bản đá trong dung nham mới buông tay nhảy xuống.

Cây mới chặt còn ẩm ướt không dễ cháy, không có lập tức bị đốt cháy mà trước tiên toát ra khói dày, sau đó mới chậm rãi bốc cháy.

Đây là làm gì? Thiết Diệu Thanh cảm thấy cái đàn tế này có điểm cổ quái, nhưng mà xem không hiểu, quay đầu lại phát hiện Dữu Khánh đã đốt cháy chín cây hương.

Ba cây cắm ở trên mặt đất trước đàn tế, Dữu Khánh lên tiếng một câu, "Lui ra ngoài."

Hai người nhảy lên mặt đất, sau đó Dữu Khánh lại cắm ba cây trên mặt đất, đưa mắt nhìn lửa bập bùng chậm rãi cháy giữa lô-cốt gỗ.

Vẫn là câu nói kia, gỗ ẩm ướt không dễ cháy, không thể rất nhanh đốt cháy toàn bộ lô-cốt gỗ, nhưng mà không gian dung nham trong lòng đất này nhiệt độ rất cao, một đống gỗ ẩm ướt đó không khác bị gác nung ở trên lửa.

Nói đến cùng, Dữu Khánh vẫn là muốn tạo ra lượng lớn khói mù để hỗ trợ cho tu vi Quan Tự quyết không đủ của mình. Kỳ thực trực tiếp đem gỗ ném vào trong dung nham cũng được, nhưng đốt như vậy không thể kéo dài, quá trình tạo ra khói mù không thể bền bỉ,

cho nên hắn mới xây dựng một tòa đài gỗ để chậm rãi từ bên trong sụp xuống và cháy dần.

Quan trọng nhất là, nếu như đã giả thần giả quỷ lừa gạt người ta thì phải làm cho quá trình có hình có dạng, không thể toàn bộ dựa vào nói bậy, người ta cũng không phải kẻ ngu si.

Gỗ ẩm ướt bốc cháy tỏa ra khói mù chậm rãi khuếch tán trong không gian dưới lòng đất.

Dữu Khánh quan sát thấy thiết kế của mình hẳn sẽ không có vấn đề, lô-cốt gỗ hẳn có thể chậm rãi dẫn lửa đốt cháy hết, lúc này mới yên tâm cùng Thiết Diệu Thanh rút lui khỏi cửa động, thối lui đến vị trí không còn nhìn thấy hồ dung nham, cũng là để tránh cho Hỏa Tất Xuất nhìn thấy người không hiện ra.

Thẳng đến lúc này hắn mới khoanh chân ngồi xuống, ba cây hương sau cùng trong tay lại cắm ở trên mặt đất, đối diện với phương hướng ánh sáng đỏ rực.

Cuối cùng cũng rời đi? Thiết Diệu Thanh không biết mình nên làm gì nữa, hỏi một câu, "Kế tiếp làm thế nào?"

Dữu Khánh cũng muốn biết, nhưng trong lòng hắn ngay từ đầu đã không có cơ sở nào để dựa vào, đối với biện pháp này từ đầu liền không có chút nào nắm chặt, thuần túy là bị ép không còn cách nào, hoàn toàn là đang tận lực thử một lần, nếu thực sự không được thì hắn chỉ có thể mượn nhờ bố cục trước mắt một mình chạy thoát trước đã rồi nói tiếp, tiền tài gì gì đó chỉ có thể xem như vật ngoài thân, trước hết cần bảo đảm mạng nhỏ của mình mới quan trọng.

Nói trắng ra là, chuyện cho tới bây giờ, hắn đã đưa ra dự định xấu nhất, đó là chuẩn bị ném lại Hứa Phí và Trùng Nhi, dẫn theo hai người là không có biện pháp trốn thoát.

Với hắn mà nói, đường đường Linh Lung quan chưởng môn là không thể chết tại nơi này, toàn bộ môn phái từ trên xuống dưới không biết

được chưởng môn chết như thế nào thì tính là chuyện gì xảy ra chứ? Không khỏi quá uất ức. Hắn cảm thấy thay vì cả ba người đều chết tại đây, không bằng chạy thoát một người, chí ít còn có thể có người sau này báo thù rửa hận.

Mà chỉ cần hắn chạy thoát được, chỉ cần lưu lại cảnh cáo, nhóm người Diệu Thanh đường này chưa chắc đã dám động Hứa Phí và Trùng Nhi.

Đây là người được Ti Nam phủ hộ tống vào kinh thành đi thi, chỉ là một cái Diệu Thanh đường nào dám tùy tiện đánh mặt mũi của Ti Nam phủ? Làm hỏng quy củ trung lập, U Nhai cũng sẽ không bảo đảm.

Đương nhiên, trước mắt phải thử xem biện pháp không đáng tin cậy này đã rồi nói tiếp, không đến thời điểm cuối cùng thực sự không được nữa rồi, hắn cũng không nguyện ném bỏ đi bốn ngàn lượng bạc của Hứa Phí, huống hồ còn không chỉ bốn ngàn lượng, Trình Sơn Bình lấy đi Điểm Yêu lộ, Hồng tơ, Linh Mễ và ngân phiếu, chí ít giá trị hai vạn lượng bạc, hắn tuyệt đối không thể dễ dàng buông bỏ.

"Chờ!"

Tạp niệm rất nhiều, Dữu Khánh đáp lại Thiết Diệu Thanh một câu trả lời.

Thiết Diệu Thanh đành phải khoanh chân ngồi xuống, ngồi ở bên cạnh Dữu Khánh yên tĩnh chờ.

Sau một lát, Thiết Diệu Thanh ngửi được mùi khói, trong hồ dung nham đốt cháy bốc ra khói mù đã khuếch trương đến mức độ nhất định, cuối cùng bắt đầu tràn ra bên ngoài rồi.

Dữu Khánh biết, đây chỉ là bắt đầu, về sau khẳng định khói sẽ càng lúc càng lớn.

Hắn không gấp gáp, không chút hoang mang lấy khăn mặt mà Thiết Diệu Thanh đã chuẩn bị cho hắn ra, rót nước trong bình làm ướt khăn, liên tục thử che lại mặt và mũi, sau khi gấp xếp ra được kích thước và độ dày phù hợp thì xé ống tay áo làm sợi dây, buộc chặt lại miếng khăn che miệng mũi.

Ở bên cạnh, Thiết Diệu Thanh ngửi thấy vị khói càng ngày càng đậm, lại nhìn nhìn Dữu Khánh bịt miệng mũi bằng khăn ướt đang ung dung điềm tĩnh, có thể nói gần như hết lời, giờ mới hiểu được, thì ra đứa này đã sớm biết sẽ bị khói xông, cho nên sớm chuẩn bị tốt rồi, đã biết rõ vậy mà cũng không nói trước cho nàng một tiếng, khiến nàng bị khói xông, không khỏi có chút đáng ghét.

Khói đã sặc mũi, Dữu Khánh quay đầu lại nói một câu, "Bị khói thì nhịn một chút, nghìn vạn lần đừng ho ra tiếng, nếu không có khả năng quấy nhiễu Hỏa Tất Xuất."

Thiết Diệu Thanh gật đầu, ra hiệu đã biết, ống tay áo che miệng mũi, loại bỏ một hơi không khí không sạch sẽ vừa hít sâu vào, sau đó vận công giảm thiểu thân thể tiêu hao cùng sử dụng không khí.

Dữu Khánh liếc mắt nhìn, trong lòng hừ lạnh, chờ đến khi khói mù dày đặc lên, trái lại muốn nhìn xem nữ nhân này có thể kiên trì bao lâu.

Như hắn phán đoán, khói mù càng lúc càng đậm, Thiết Diệu Thanh muốn đơn giản dựa vào ống tay áo để lọc không khí là không thể, lại không biết chuyến này Dữu Khánh muốn chìm đắm trong khói mù bao lâu thời gian. Nín một hơi thật lâu, tới khi sắp đổi hơi thì nàng nhẹ nhàng đứng lên, nhỏ giọng nói một câu, "Khói quá sặc mũi, ta đi chuẩn bị một chút rồi trở lại."

Nào ngờ Dữu Khánh cũng đứng lên theo, nhấc tay ra hiệu đồng thời quay đầu lại cất bước rời đi.

Đang nín thở, Thiết Diệu Thanh kinh ngạc, hỏi: "Ngươi làm gì?"

Dữu Khánh: "Cùng đi với ngươi, ta đi lấy Linh Mễ về."

"Linh Mễ?" Thiết Diệu Thanh không lý giải được, "Lúc này lấy Linh Mễ làm gì?"

Dữu Khánh: "Đợi chút nữa có khả năng cần lấy Linh Mễ làm tế phẩm."

Đã là như vậy, Thiết Diệu Thanh cũng chỉ có thể ra dấu đã hiểu rồi, "Không cần ngươi chạy tới chạy lui, khi quay lại, ta sẽ thuận tiện đem tới cho ngươi là được."

Dữu Khánh: "Đợi chút nữa phải ngâm mình trong khói đặc rất lâu, người cũng sẽ bị xông khói biến mùi, ngươi chạy tới không thể giúp việc gì, còn có khả năng khiến ta phân tán tinh thần khi câu thông với thần linh, không chừng có khi hoàn toàn ngược lại, cho nên nếu thật sự không cần thì khỏi theo chịu khổ.

Mặt khác, ngươi phải đi ước thúc một chút người của ngươi, không nên gây ra âm thanh, không nên đi tới đi lui trong địa đạo, đi tới đi lui sẽ có động tĩnh truyền dẫn trong lòng đất, ta cần có một cái hoàn cảnh thực sự không có âm thanh để làm phép. Một hồi nữa khả năng khói mù cũng sẽ tràn tới đó, ta lo lắng các ngươi sẽ ho khan gây ra tiếng động, nhất là hai đồng bạn kia của ta, ta đề nghị các ngươi đều lui ra địa đạo, thủ tại cửa địa đạo là được."

Nghe tựa hồ có điểm đạo lý, Thiết Diệu Thanh trái lại không chút nào lo lắng hắn có thể chạy mất khỏi không gian trong lòng đất này, chỉ là có chút do dự, "Một chuyến đi chính là hơn mười dặm…"

Dữu Khánh: "Nếu như ngươi muốn nắm chặt nhiều thêm chút thành công thì nghe ta, ở tại ngoài động chờ tin tức tốt của ta."

Thiết Diệu Thanh một hơi sắp hao hết, sắp không nín thở được nữa rồi, chỉ có thể đồng ý, "Được rồi, vậy cứ theo ý của ngươi." Nói xong quay đầu lập tức thoát ly nơi đây.

Dữu Khánh đuổi theo, cố ý nhắc nhở một phen, "Đúng rồi, phiền phức lão bản nương giúp ta chăm sóc tốt hai đồng bạn của ta, ta lo lắng tên họ Trình kia sẽ làm xằng làm bậy. Ta tại đây bán mạng cho các ngươi, các ngươi nghìn vạn lần đừng ở sau lưng đâm ta một đao, nếu không đến lúc đó đừng trách ta hủy hoại Hỏa Tất Xuất."

Nghe giọng điệu này, đối với việc bắt được Hỏa Tất Xuất tựa hồ rất có nắm chắc.

Cũng biết vị này vì hai đồng bạn sẽ không tiếc liều mạng, Thiết Diệu Thanh nở nụ cười, "Ngươi suy nghĩ nhiều, yên tâm đi, chỉ cần ngươi không làm loạn, ta liền đảm bảo bọn họ không có việc gì."

Hai người rất nhanh đi tới vị trí cách ngoài một dặm, nhìn thấy đám người Tôn Bình chờ đợi tại đây, trên mặt đất thắp một ngọn đèn dầu di động.

Trông thấy hai người đột nhiên trở về, người ngồi dưới đất lục tục đứng lên, Hứa Phí và Trùng Nhi càng là ngạc nhiên nhìn Dữu Khánh che kín khuôn mặt, không biết xảy ra chuyện gì.

Nơi đây không khí lưu thông tuy chậm, nhưng địa thế là một đường nghiêng lên, khói đã gần khuếch tán đến đây, hít sâu một hơi, Thiết Diệu Thanh không chút kéo dài, trực tiếp gọi Trình Sơn Bình, "Lão Trình, đem Linh Mễ của hắn tới đây."

Trình Sơn Bình không biết có ý gì, nhưng vẫn là đem cái bao xách ở một bên mở ra, từ trong lấy ra cái bọc chứa các túi Linh Mễ của Dữu Khánh đưa cho Thiết Diệu Thanh.

Thiết Diệu Thanh không nói hai lời nhận lấy đưa cho Dữu Khánh.

Đám người Trình Sơn Bình kinh ngạc.

Dữu Khánh nhìn về phía Hứa Phí và Trùng Nhi, trong ánh mắt hơi hiện lên nét phức tạp, nở một nụ cười chào hỏi, sau đó dứt khoát

xoay người rời đi, một câu cũng không có nói, cũng không biết nên nói cái gì, thực sự là có chuyện nhưng không nói nên lời.

Sau khi biến mất khỏi tầm mắt mọi người, hắn lại đem Linh Mễ cõng trên người mình, buộc chắc chắn. Đây là thứ hắn cần phải đem đi lúc thoát thân.

Điểm Yêu lộ, Hồng tơ vốn rất đáng giá nhưng hắn không quản nổi nữa rồi, ngân phiếu cũng không dễ lấy cớ cầm về, trong tình huống này không thể giải thích để đòi mấy thứ này, dễ dàng gây ra hoài nghi, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Linh Mễ là có thể tìm được lí do thích hợp, hễ có thể kiếm về chút nào, hắn sẽ không thể buông tha.

Trở lại vị trí cũ, ngồi xuống phía trước ba cây hương kia, lại chậm rãi hít sâu vào phổi một hơi không khí được khăn ướt lọc qua, sau đó vận công tĩnh tọa, giảm thiểu tiêu hao, cứ như vậy lặp đi lặp lại, thỉnh thoảng lại lấy nước vẩy lên tấm khăn che mặt mũi.

Vận công chống đỡ khói mù, sau khi chống chịu sấp sỉ nửa canh giờ, hắn lại lặng yên đứng dậy, nhẹ nhàng, rón ra rón rén, cẩn thận từng li từng tí mà đi ra phía cửa động, tìm đến vị trí lúc trước lấy được Linh Mễ, nhìn thấy đã không còn người nào, xác định Thiết Diệu Thanh đã làm theo hắn dặn dò, dẫn người đi rồi, lập tức thở phào nhẹ nhõm, biết rõ kế sách thoát thân của mình đã thành công được phân nửa.

Chương 46: Hỏa Tất Xuất

Không nói tới một loạt quá trình chuẩn bị và lừa dối trước đó, chỉ luận phương pháp thoát thân sau cùng thì thực ra cũng đơn giản.

Chỉ cần bên trong động không còn người khác, chỉ cần nghĩ biện pháp đem những người khác dẫn ra ngoài động, hắn mới có thể tìm đến vị trí gần cửa động, sau đó lại thiết kế đem đám người Thiết

Diệu Thanh dẫn vào bên trong động. Đợi mọi người đi qua, hắn lại từ vị trí ẩn nấp gần cửa động hiện thân, nhanh chóng bỏ trốn mất dạng, mịt mờ Hoang Cổ tử địa, muốn tìm được hắn là rất khó khăn.

Huống hồ người ta có đại sự quan trọng, ắt hẳn không có khả năng tiêu phí thời gian để đi lùng bắt hắn.

Ngay cả vị trí ẩn nấp gần cửa động cũng đã được hắn tính toán sẵn rồi. Trên toàn bộ đường đi hắn đều suy nghĩ làm cách nào thoát thân, trên đường đều quan sát địa hình và hoàn cảnh, khi thì đưa ra dự định xấu nhất, khi thì nghĩ biện pháp chuẩn bị chạy thoát thân, lúc tiến vào dường hầm này, tại khu vực gần lối vào, hắn đã phát hiện thấy phía trên địa đạo có một hốc lõm thích hợp ẩn nấp.

Điểm then chốt trong toàn bộ kế sách thoát thân chính là phải làm cho những người đó tin tưởng hắn chạy không được, tin tưởng hắn sẽ không chạy.

Đương nhiên, liên lụy tới một khoản tiền tài lớn, hắn cũng sẽ không nói chạy liền chạy, vẫn là tận lực thử xem.

Tìm đến nơi này, xác định đám người Thiết Diệu Thanh đã rút đi khỏi đây, hắn lại lần nữa đi vòng vèo, rất nhanh trở lại chỗ ba cây hương kia, khoanh chân ngồi xuống.

Ba cây hương đã tắt lâu rồi, bên cạnh không có ngoại nhân, hắn cũng lười thắp tiếp, nhìn chằm chằm những biến hóa rất nhỏ của làn khói mù phiêu đãng…

Ánh sao lấp lánh, nhóm người Thiết Diệu Thanh đi ra sơn động, lại trở về đến nơi lần đầu gặp mặt Dữu Khánh.

Nhìn màn đêm xung quanh, Thiết Diệu Thanh nhìn nhìn hai người Hứa Phí và Trùng Nhi vẫn luôn câu nệ, nghiêng đầu nói với Tôn Bình: "Bọn họ đi theo bôn ba một ngày, hẳn cũng đã mệt mỏi rồi, làm cho bọn hắn chút đồ ăn thức uống, để bọn họ nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Được." Tôn Bình đáp, rồi quay đầu lại ra dấu cho trượng phu Chu Thượng Bưu của mình đi làm.

Thấy ngay cả hai đồng bạn của Dữu Khánh cũng phải quan tâm chiếu cố, Trình Sơn Bình có phần bất mãn, lên tiếng nói: "Lão bản nương, đến cùng thì chúng ta đang nháo chuyện gì, việc liên quan tới tính mạng Đông gia, không kéo dài thời gian được, chúng ta cứ tùy ý tên tiểu tử kia quấy rối, lãng phí thời gian như vậy sao? Chúng ta cứ đi ra như vậy, tùy ý tiểu tử kia một mình ở lại bên trong, không có người nào trông chừng, ngươi không sợ hắn bỏ chạy sao?"

Trùng Nhi hơi bĩu môi, mặc dù không nói lời nào, lại tin tưởng vững chắc Dữu Khánh sẽ không ném bọn họ không quản tới.

Có Hứa Phí và Trùng Nhi tại, Tôn Bình cũng không tin Dữu Khánh bỏ chạy, tiếp lời: "Nếu hắn có thể tại dưới đất sâu như vậy đào được một cái địa đạo thông đến đất mặt chạy thoát được, vậy thì xem như hắn có bản lĩnh, nếu có bản lĩnh như vậy thì ta thật sự không oán hắn."

Trình Sơn Bình không nói gì, suy nghĩ cũng phải, tại vị trí sâu trong lòng đất như vậy mà trong khoảng thời gian ngắn đào được địa đạo thoát thân ra ngoài là không có khả năng, chỉ cần cố thủ cửa động, người xác thực chạy không thoát, nhưng thực sự thì y không phải muốn biểu đạt ý tứ này.

Thiết Diệu Thanh giơ nón lên, hai mắt chăm chú nhìn vào đôi mắt y, chân thành nói: "Lão Trình, chúng ta đã nói rồi, tạm thời để hắn làm thử xem. Nếu chúng ta có biện pháp, cần gì phải để hắn đi thử." Ngoài miệng an ủi như vậy, nội tâm kì thực đối với Dữu Khánh có mong đợi không nhỏ.

Tình hình hai chữ 'An không' nàng vẫn còn nhớ rõ như mới, trong lòng giữ kín như bưng đối với tồn tại trong sâu xa kia.

"Ai!" Lời đã nói đến nước này, Trình Sơn Bình chỉ có thể than thở một tiếng, lắc đầu bỏ qua.

Trong mắt Tôn Bình hiện lên sự nghi ngờ, cảm thấy Trình Sơn Bình tựa hồ có một sự lo lắng khó giải thích, có thể lý giải là lo lắng cho sự an nguy của Đông gia, nhưng lúc trước không có rõ ràng như thế, bà ta rõ ràng cảm thấy, tình trạng này sinh ra là sau khi Dữu Khánh xuất hiện, với loại cảm giác không có căn cứ này bà ta cũng nói không rõ là như thế nào.

Nghe được lời nói chuyện, Hứa Phí lo lắng, không biết mình đã tạo ra nghiệt gì, làm gì phải đến kết bạn với 'A Sĩ Hành', hiện tại gã rất hối hận, nếu không quen biết vị 'Sĩ Hành huynh' này, vậy thì sẽ không đến mức hốt hoảng lo sợ lưu lạc đến đây.

Qua một chuyến như thế, gã phát hiện thấy con đường giang hồ không dễ đi, gã triệt để từ bỏ ý nghĩ không hiện thực từng có, chỉ muốn sống sót rời đi…

Chờ lại chờ, ăn uống no đủ rồi, một đám người vẫn tiếp tục chờ đợi, co người ở một đống cỏ khô trong góc, Hứa Phí và Trùng Nhi trong lòng căng thẳng không thể ngủ được.

Đến sau nửa đêm, đám người Thiết Diệu Thanh từng người quay đầu lại nhìn về phía cửa động, mùi vị khói lửa nhàn nhạt cuối cùng đã từ bên trong động bay ra tới đây…

Ở chỗ sâu trong bên trong động, ngồi khoanh chân tĩnh tọa, Dữu Khánh phát hiện khói mù đã bắt đầu chậm rãi phai nhạt.

Nơi đây không khí lưu thông không nhanh, khói tụ tập từ từ phai nhạt, nghĩa là thời gian đã trôi qua rất lâu.

Dữu Khánh âm thầm cười khổ, phát hiện lần nếm thử này quả nhiên là không được, là tự mình suy nghĩ nhiều, mình đã tận lực rồi, cần phải đi thôi, tiếp tục kéo dài, kéo tới toàn bộ khói mù tan hết, đám người Thiết Diệu Thanh e rằng sẽ tiến đến nhìn xem kết quả, đến lúc đó khiến cho hoài nghi, e rằng cả ba người đều đừng nghĩ đi được.

Muốn trốn thì phải thừa dịp trốn đi tại thời điểm đám người Thiết Diệu Thanh cho rằng hắn không có khả năng trốn.

Mình năng lực hữu hạn, chỉ có thể xin lỗi Hứa Phí và Trùng Nhi rồi.

Ngay tại lúc hắn chuẩn bị đứng dậy, chuẩn bị đem toàn bộ số gỗ lúc trước chưa dùng tới khi sắp đặt lô-cốt gỗ ném hết vào trong dung nham nhằm gia tăng khói lửa thì thông qua đám khói mù đang được quan sát chằm chằm kia, mí mắt hắn chợt kịch liệt nhảy lên một cái, lập tức đôi mắt trừng lớn nhìn chằm chằm.

Nhìn chằm chằm vào làn khói mù đang chậm rãi phiêu đãng trên nền ánh sáng đỏ, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

Là bọt khí dung nham phun lên bùng nổ tạo ra phản ứng sao? Không phải, hắn có thể khẳng định, phản ứng của dao động này là lúc trước chưa từng xuất hiện qua, hắn lập tức tập trung tinh thần tỉ mỉ quan sát…

Hồ dung nham tràn ngập khói, trên một đảo nhỏ trong hồ, dưới một cây cột đá, một điểm đen trồi lên khỏi dung nham, sau khi thích ứng với hoàn cảnh sương mù, chợt đột nhiên nhảy ra khỏi dung nham đỏ rực, rơi tại trên đảo nhỏ, đó là một con côn trùng.

Côn trùng màu nâu đen, giống y như màu của nham thạch khu vực hồ dung nham, thậm chí giáp xác nhấp nhô bên ngoài thân cũng giống như bề mặt nham thạch. Sáu cái chân dài nhiều đốt có gai ngược sắc bén, nó chậm rãi di chuyển tại trên đảo nhỏ, hai con mắt lớn nhìn như hai viên Hắc bảo thạch tựa như đang cẩn thận quan sát hoàn cảnh khói mù này.

Hơi cảm giác thấy không thích hợp, côn trùng lập tức giương cánh, cánh vừa mới giang ra liền có thể nhìn thấy trong cánh màu đen có ẩn hiện sáng bóng lam nhạt.

Nhìn tổng thể thì đầu của côn trùng cũng không lớn, chỉ nhỏ hơn một chút so với ngón tay cái của người bình thường, nhưng mà cái

đầu lại chiếm đến phân nửa toàn bộ thân thể, cái đầu thuộc phần lớn, phân nửa thân thể còn lại có hình dáng cái trùy.

Tựa hồ là vì để cho thứ gì đó chú ý, côn trùng vừa nhai nghiến vừa từ trong cái miệng sắc nhọn phun ra từng tia lửa.

Âm thầm chờ đợi và quan sát một lúc, xung quanh y nguyên không có bất cứ bất thường gì, côn trùng tựa hồ yên tâm không ít, lúc này nó mới chậm rãi bò ra khỏi dung nham, nhảy nhảy lên trụ đá, cái miệng sắc nhọn không biết gặm cái gì ở mặt ngoài của trụ, giống như là đang tìm thức ăn…

Tĩnh tọa ở bên ngoài, Dữu Khánh không dám có bất cứ một cử động nhỏ nào, hắn đã xác định, xác định có một con tiểu động vật xuất hiện từ trong dung nham, cho dù chưa từng thấy qua, nhưng chỉ cần không ngốc là có thể đoán được thứ xuất hiện đó là cái gì.

Âm thầm chờ đợi, đợi cho tiểu động vật ổn định động tĩnh, đợi khi tính ra được vị trí đại khái của tiểu động vật, đợi sau khi đổi một hơi thật sâu, Dữu Khánh chậm rãi đưa tay cầm lấy bình kim loại nhỏ cỡ trái táo, thứ mà Thiết Diệu Thanh chế tạo ra để chứa Hỏa Tất Xuất.

Nhẹ nhàng vặn mở nắp đậy, nhét nắp đậy tại trên đai lưng, chậm rãi đứng dậy, lặng lẽ lần mò tới cửa động vào hồ dung nham, đồng thời nhìn chằm chằm quan sát động tĩnh của khói mù, hơi cảm giác thấy côn trùng kia có khác thường, hắn liền lập tức nín thở ngưng thần bất động, đợi cho côn trùng phản ứng trở lại bình thường, hắn lại tiếp tục lần mò đi tới.

Chậm rãi đến cửa động, lại lần nữa xác nhận hoàn cảnh trong khói mù, xác định vị trí chuẩn xác của côn trùng, hắn chậm rãi giơ lên một chân đạp tại trên vách tường, cả người vận sức chờ phát động âm thầm chờ đợi một hồi, chợt bỗng nhiên duỗi chân phóng ra, cả người lao về phía khói mù đỏ rực.

Người tại không trung, bình kim loại hình như cái chén trong tay Dữu Khánh bất chợt được ném mạnh ra, vù một tiếng bắn về phía

cái bóng lờ mờ đang loanh quanh trên trụ đá.

Côn trùng trên trụ đá phản ứng thực sự nhạy bén, chợt thấy trong khói mù có thứ gì lóe tới, lại nghe được tiếng xé gió, nó lập tức nhảy lên lao về phía hồ dung nham, tốc độ lóe lên có thể nói cực nhanh, nhưng chờ nó kịp có phản ứng thì vẫn là đã muộn, một đoàn bóng đen bao vây nó lại, ầm, đánh về trên trụ đá, vật hình chén kim loại mạnh mẽ khảm sâu vào trong tảng đá, phân nửa đã chìm vào trong đá.

Đương đương đương đương…

Tiếng kim loại va chạm gấp gáp vang lên lanh lảnh tại trong chén kim loại, chén kim loại khảm trên trụ đá rõ ràng bị côn trùng giam bên trong đụng cho buông lỏng ra, cũng rất nhanh đem chén kim loại hất tung lên khỏi tảng đá.

Một bóng người chân đạp mặt hồ dung nham lại lần nữa nhảy lên, đế giày dưới chân trong nháy mắt bốc ra ánh lửa cũng không quản, chỉ tập trung nhào tới nhanh chóng xuất thủ.

Dữu Khánh một tay đem chén kim loại vừa văng ra ấn trở về trên thạch trụ. Một loạt hành động vừa rồi quả thực là mạo hiểm.

Âm thanh đinh đương gấp gáp lại không ngừng vang lên.

Vội vàng đạp tắt ánh lửa dưới lòng bàn chân, cảm nhận bên trong chén kim loại truyền đến động tĩnh va chạm mãnh liệt, trong lòng Dữu Khánh cuồng hô may mắn, chỉ sai kém một chút xíu, nếu chậm hơn chỉ chút xíu thôi thì đã để cho nó chạy thoát rồi.

Sau khi tự mình trải nghiệm một chuyến, cuối cùng hắn đã minh bạch vì sao vật này lại khó bắt, phản ứng quả thực quá nhanh, hắn dùng biện pháp đánh lén đột nhiên xuất thủ, còn xém chút thất thủ, từ đó có thể nghĩ mà biết.

Hắn may mắn có được đám khói mù này, nếu như không có lớp khói mù làm che mắt thì căn bản không có cách nào đến gần tiểu gia hỏa này, chỉ cần có bóng người dao động lắc lư trong không gian lòng đất này, tiểu gia hỏa sẽ lập tức biến mất, làm gì đến lượt ngươi phát hiện nó trước, trách không được đám người Thiết Diệu Thanh không có biện pháp nào đối phó tiểu ngoạn ý này.

May mà khói mù hỗ trợ Quan Tự quyết tạo ra hiệu quả che mắt Hỏa Tất Xuất, khiến nó không thể đúng lúc phát hiện có người tới gần, hắn được lợi bởi điều này nên mới đắc thủ.

Chưa từng có kinh nghiệm trong phương diện này, lộng xảo thành chuyên, hắn như thế nào có thể không thầm hô may mắn.

Cảm nhận thấy động tĩnh va chạm mãnh liệt bên trong chén, Dữu Khánh không nghĩ tới sức lực tiểu gia hỏa này mạnh như vậy, thảo nào tốc độ bật ra chạy trốn thật nhanh. Hắn thở phào nhẹ nhõm, có vật này trong tay, hẳn là không cần phải gấp gáp chạy trốn, khoản tài vật kia của mình cũng có khả năng cầm về.

Hắn thấy may mắn khi ngay tại thời điểm mình sắp từ bỏ thì xuất hiện bước ngoặt, nguy hiểm thật…

Người ngoài động thực sự là đợi đã quá lâu rồi, từ khi trời sẩm tối không bao lâu chờ tới bây giờ, chờ đến khi bầu trời ửng sáng, làm sao có thể không nghi ngờ.

Cuối cùng, đang ngồi trên chiếu, Trình Sơn Bình đứng lên trước tiên, "Lão bản nương, ngươi xem khói đã chuyển nhạt, nhiều nhất một canh giờ nữa trời sẽ sáng lên rồi, cứ chờ như vậy không phải là biện pháp, bên trong đến cùng xảy ra chuyện gì chúng ta không rõ ràng chút gì, để ta đi vào xem."

Thiết Diệu Thanh chần chừ, có thể nhẫn nại chờ tới bây giờ vẫn là bởi vì từng trải qua lần thần tích kia, nếu không thì không có khả năng mặc kệ Dữu Khánh một mình ở bên trong lâu như vậy. Dữu

Khánh chậm chạp không có phản ứng, lòng tin của nàng cũng dần dần dao động.

Bởi vì những lời này, nàng rời khỏi đu dây, đi qua mọi người, "Ta đi là được."

Thuận tay lấy một cái khăn mặt đẫm ướt.

Nhưng mà mới vừa đi đến cửa động, thân thể mềm mại thướt tha với khuôn mặt bị nón che một nửa của nàng liền khựng lại, nghi hoặc, suy tư, dần dần lộ ra vẻ nghiêng tai lắng nghe.

Chương 47: Bồi thường gấp đôi

Ánh mắt mọi người vốn đang dõi theo động tác của nàng.

Nhìn thấy tình trạng này, đám người Trình Sơn Bình nhìn chằm chằm không nói, không biết xảy ra chuyện gì.

Tôn Bình rất nhanh đứng dậy đi đến bên cạnh, hỏi: "Tiểu thư, có chuyện gì vậy?" Vừa dứt lời, bà ta cũng đã nhận ra điều gì đó, cũng lộ ra vẻ nghiêng tai lắng nghe.

Trình Sơn Bình và Chu Thượng Bưu đồng thời ngẩn người, lại đồng thời rời khỏi đống lửa, đứng dậy đi tới, đều đứng ở cửa động lắng nghe.

Co mình nơi đống cỏ khô, Hứa Phí và Trùng Nhi cũng nhận thấy được có gì đó xảy ra, đều chậm rãi đứng lên, cũng chầm chậm tiến gần đến.

Bên trong động hình như có một loại âm thanh kỳ quái truyền đến, càng ngày càng rõ ràng, là tiếng kim loại va chạm đương đương đương, đương đương đương.

Theo lý thuyết bên trong động không có người khác, chỉ có một mình 'A Sĩ Hành', động tĩnh hẳn phải là do 'A Sĩ Hành' làm ra mới đúng, động tĩnh đó là gì? Không lẽ đang đào động chạy trốn? Cũng không đúng, âm thanh là càng ngày càng gần.

Đích thật là càng ngày càng gần, sau cùng tại trong tầm mắt mọi người xuất hiện một bóng người, chính là Dữu Khánh, đầu cuộn đuôi ngựa, bịt mặt, cõng cái bao, một tay vác ra sau người, mà âm thanh đương đương không ngừng là phát ra từ phía sau hắn.

Mọi người kinh nghi nhìn hắn, càng muốn nhìn xem phía sau hắn là thứ gì đang kêu vang.

Ánh mắt Dữu Khánh dừng lại tại chiếc khăn ướt trên tay Thiết Diệu Thanh, nhàn nhạt hỏi câu, "Thế nào, chẳng lẽ lão bản nương vẫn là không tin tại hạ?"

Trình Sơn Bình thì không khách khí với hắn, cất lời quở trách, "Đừng nói nhảm, phía sau là thứ gì?"

Dữu Khánh lườm y một cái, không để ý tới y nữa, tay ở phía sau thả lỏng ra, cầm một cái bình kim loại không ngừng phát ra âm thanh đương đương lanh lảnh đưa về phía Thiết Diệu Thanh, "Ta đã thực hiện hứa hẹn của mình, hi vọng lão bản nương không nên nuốt lời. Nhìn xem đi, nhìn xem có phải là thứ các ngươi muốn tìm hay không."

Nhìn thấy bình kim loại dùng để chứa Hỏa Tất Xuất phát ra tiếng vang, động tĩnh rõ ràng đến từ thứ chứa bên trong, đám người Thiết Diệu Thanh lập tức nhịp tim đập tăng nhanh, cảm giác khó tin hiện ra rất rõ ràng, lại nghe được lời ấy, tức thì đều trừng lớn đôi mắt, Thiết Diệu Thanh nhanh chóng đưa hai tay nhận lấy.

Đồ vật đã đến trên tay mình, cảm nhận được lực đạo va chạm trong bình, nàng vội vặn mở lỗ thông khí trên nắp đậy, lập tức có tia lửa toát ra.

Đợi cho tia lửa dừng lại, lập tức nhìn vào bên trong qua lỗ rỗng, thấy được con côn trùng lúc sáng lúc tối ở bên trong.

Qua một phen va chạm đinh đương, thân thể côn trùng chợt tối sầm, hơi chút dừng lại, từ hoa văn nhìn như vết rạn trên giáp xác côn trùng lại lần nữa hiện lên ánh sáng đỏ, giống như là dung nham lưu động, đôi mắt như hai viên hắc bảo thạch cũng trở thành hồng ngọc phát quang chói mắt, tựa hồ đang nổi giận, trong miệng phát ra âm hưởng "Tích tích tích", phun ra từng đợt hỏa tinh, sau đó lại giống như lưu quang lấp lánh va chạm khắp nơi, dùng đầu lớn đụng vào.

"Hỏa Tất Xuất! Đây hẳn chính là Hỏa Tất Xuất. Là nó, hẳn là nó." Thiết Diệu Thanh mừng rỡ đến nổi giọng có chút bất thường, ánh mắt mừng như điên nhìn mọi người, sau cùng dừng lại tại trên mặt Dữu Khánh, sự vui mừng và kinh ngạc đến nổi kích động muốn nhào tới ôm lấy Dữu Khánh.

Một nhóm người Diệu Thanh đường tại Hoang Cổ tử địa bôn ba bận rộn nhiều ngày nay, nghĩ hết biện pháp cũng không thể bắt được, tiểu tử này vừa ra tay liền thành công, như thế nào có thể không vui mừng, không kinh ngạc cho được.

Dữu Khánh vừa nhìn thấy bộ dáng nàng thất thố như vậy, trong lòng mơ màng, không biết bảo nàng lấy thân báo đáp có đáp ứng hay không?

"Thật sao? Tiểu thư, cho ta nhìn xem." Tôn Bình khẩn cấp đưa hai tay thỉnh cầu, cầm cái bình trên nắp đậy bốc lên hỏa tinh vào tay kiểm tra.

Trình Sơn Bình và Chu Thượng Bưu lập tức chúi đầu tới.

Dữu Khánh không quản bọn họ, đi ra cửa động, tháo khăn bịt mặt mũi xuống, nói với Hứa Phí và Trùng Nhi đang dõi đôi mắt trông mong nhìn hắn, "Thế nào, bọn họ không có làm khó dễ các ngươi chứ?"

Chủ tớ hai người đều lắc đầu, dù cho có điểm không tốt, bây giờ cũng không dám nói ra ngay tại trước mặt mọi người.

Trong ánh mắt Trùng Nhi nhìn Dữu Khánh có sự sùng bái, có chút cảm giác tự hào và cả vinh dự.

Hắn ta không ngốc, có thể nhìn ra được, chuyện mà Diệu Thanh đường với nhiều kẻ gọi là cao thủ như vậy cũng làm không được, Sĩ Hành công tử lại làm được rồi, nhìn xem những người kia bị kích động đến mức dáng vẻ như chưa từng thấy qua việc đời kia là biết việc này khó như thế nào.

Đương nhiên, chủ tớ hai người cũng muốn nhìn một chút Hỏa Tất Xuất có hình dạng gì.

Hứa Phí càng muốn hỏi một chút là làm thế nào bắt được.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn một cái những người đang tụ tại một chỗ kích động, đi tới bên cạnh đu dây, ngồi lên cái dây đu đặc biệt làm cho Thiết Diệu Thanh, trong bóng tối trước lúc bình minh, bên cạnh đống lửa bập bùng, hắn có cảm giác rất thoải mái và mãn nguyện, bắt được con Hỏa Tất Xuất kia chính là sức mạnh của hắn, thắng qua thiên ngôn vạn ngữ.

Tâm tình kích động dần ổn định lại, đôi mắt sáng của Thiết Diệu Thanh lấp lóe, rời khỏi ba người Tôn Bình, đi tới bên cạnh đu dây đang đong đưa, cũng không quấy rầy Dữu Khánh thả lỏng, trong lòng cảm thấy may mắn, cũng may mình lực hàng chúng nghị, nếu không rất có khả năng bỏ lỡ dịp tốt với Hỏa Tất Xuất.

Con Hỏa Tất Xuất này tới tay, nghĩa là sự biểu hiện của thần linh đều là thật, Thiết Diệu Thanh đã không còn bất cứ hoài nghi gì nữa, tin tưởng với lời mà Dữu Khánh gọi là thần dụ: Hắn có thể giúp nàng tìm được Hỏa Tất Xuất, mà nàng thì có thể giúp hắn an toàn rời đi.

Giữa hai người xác thực hữu duyên!

"Cảm tạ." Thiết Diệu Thanh thành tâm thành ý cảm tạ một tiếng.

Dữu Khánh: "Vẫn là câu nói kia, ta đã tận lực rồi, ngươi cũng không nên nuốt lời, bằng không trong sâu xa tự có báo ứng."

Thiết Diệu Thanh nhẹ nhàng cười nói: "Yên tâm, ngươi đã tận lực, ta cũng sẽ tận lực."

Đung đưa trở về, Dữu Khánh thả mũi chân chạm đất, dừng lại dây đu, quay đầu nhìn nàng, "Tại trong khói xông lâu như vậy, ngươi hẳn là chưa nếm qua loại tư vị này đi? Cả người đều biến thành thịt xông khói."

Thiết Diệu Thanh hơi khom người, lại lần nữa cảm tạ, "Khổ cực rồi."

Dữu Khánh: "Ngoài miệng cảm tạ vô dụng, ta vận công chống chịu khói mù cả một đêm, thật sự mệt rồi, làm chút cơm Linh Mễ để bồi bổ, không quá đáng đi?"

"Không quá đáng, chỉ là…" Ánh mắt Thiết Diệu Thanh nhìn chăm chú vào Linh Mễ hắn vác trên người, "Đem nhiều thứ này rất nặng, khi chúng ta đi ra thì không mang theo thứ này, nếu không, trước dùng tạm của ngươi?"

Dữu Khánh theo bọn họ lâu như vậy, đã biết bọn họ không có Linh Mễ, nếu không cũng sẽ không mở lời này, nghe vậy ra vẻ kinh ngạc, "Ý của ngươi là nói, ta chết sống giúp ngươi làm việc, ngươi còn muốn ta tự bỏ tiền túi ra?"

Thiết Diệu Thanh xua tay, "Không phải ý này, là tạm thời dùng của ngươi, ta sẽ bỏ tiền bồi thường cho ngươi."

Dữu Khánh đang muốn vào lúc này đem đề tài dẫn đến chuyện tiền, không nghĩ tới đối phương chủ động nhắc tới tiền trước, bớt được việc rồi, lập tức liền thể hiện ra dáng vẻ rất háo hức, hỏi: "Ra bao nhiêu tiền?"

Thiết Diệu Thanh thoáng sửng sốt, tự nhiên là ăn bao nhiêu trả bấy nhiêu, nhưng lời nói đến bên mép lại nhận ra Dữu Khánh tựa hồ có ý đòi thù lao, có điểm không nói nên lời, sau một thoáng bực bội, thử tăng giá: "Bồi thường gấp đôi, thế nào?"

Dữu Khánh không nói hai lời, nhảy xuống đu dây, nhanh chóng cởi túi Linh Mễ trên người xuống, hai tay nâng lên, đưa hết toàn bộ, "Lúc trước vốn định dùng Linh Mễ làm tế phẩm, về sau tình hình không thích hợp, không cần dùng tới, không tin ngươi đếm thử xem, hai mươi túi, không thiếu túi nào, vừa vặn hai mươi cân, giá trị hai nghìn lượng, nếu trả gấp đôi, chính là bốn ngàn lượng."

Đếm thì không cần đếm, Thiết Diệu Thanh cầm Linh Mễ tới tay, "Được, xong việc đưa cho ngươi bốn ngàn lượng."

Xong việc? Trên mặt Dữu Khánh tức thì xụ xuống, "Sau khi xong việc mà không đưa ta, ta cũng không làm gì được các ngươi."

Thiết Diệu Thanh cười khổ, "Nếu thật sự có tâm tư đó thì dù cho bây giờ đưa cho ngươi, sau đó chúng ta cũng có thể lấy lại."

Dữu Khánh gần như không cần suy nghĩ, há mồm liền nói, "Lời cũng không thể nói như vậy. Thứ nhất, các ngươi không đưa cho ta, ta làm sao biết rõ các ngươi có nhiều tiền như vậy hay không? Thứ hai, dù cho các ngươi có, cũng không có khả năng có đem theo bốn ngàn lượng bạc, khẳng định là ngân phiếu tùy thân, về sau nếu như các ngươi muốn qua sông dỡ cầu, ta liền đem bốn ngàn lượng ngân phiếu kia hủy đi, chí ít cũng có thể khiến cho các ngươi bị tổn thất một ít, phải không?"

Thiết Diệu Thanh dở khóc dở cười, "Ngươi suy nghĩ thật đúng là nhiều."

"Thật là ta suy nghĩ nhiều sao? Lão bản nương, ta là người đọc sách thành thành thật thật, ngươi không thể đổi trắng thay đen như vậy, nói chuyện phải bằng lương tâm!" Dữu Khánh nhấc tay chỉ về phía Trình Sơn Bình, để chính cô ta ngẫm lại đi.

Thiết Diệu Thanh thuận thế nhìn qua, đúng là hết lời chống đỡ rồi, không còn cách nào, lúc trước thái độ của Trình Sơn Bình đối với tên gia hỏa này xác thực ác liệt, gần như muốn giết chết hắn.

Không dễ giải thích, nàng cũng liền không giải thích nữa, ngoắc tay gọi Tôn Bình tới đây, lấy bốn ngàn lượng ngân phiếu, Tôn Bình thấy đã có được Hỏa Tất Xuất nên thoải mái đưa tiền.

Ngân phiếu tới tay, Dữu Khánh lập tức cất kỹ trong người mình, vẫn chưa thỏa mãn, lại đưa ra yêu cầu, "Còn có ngân phiếu và đồ vật của ta vẫn trên tay hắn, có phải nên trả cho ta rồi hay không?" Lại chỉ về phía Trình Sơn Bình ra hiệu một cái.

Tiền đã đưa rồi, Thiết Diệu Thanh cũng không muốn tiếp tục làm việc gì không vui, lúc này vẫy gọi Trình Sơn Bình lại đây, nói rõ tình hình, bảo trả đồ cho Dữu Khánh.

Sau khi tận mắt nhìn thấy Hỏa Tất Xuất, ánh mắt Trình Sơn Bình nhìn Dữu Khánh đã có chút phức tạp, nghe vậy trầm mặc một hồi, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu nói: "Lão bản nương, đồ vật không phải không trả cho hắn, cũng không phải ta ham muốn chút đồ vật đó của hắn, mà là hắn còn chưa có làm xong xuôi mọi việc, còn thiếu hai con Hỏa Tất Xuất.

Thời điểm này hắn vội vã lấy lại đồ vật, ta muốn không nghi ngờ hắn có ý đồ gì cũng khó. Bình thường, trả thì trả đi, nhưng hiện tại quan hệ đến tính mạng Đông gia, không nắm giữ nhiều một chút thì không được. Lão bản nương, không thể trả, thứ cho khó tòng mệnh!"

Thấy y lại ngang nhiên không nghe lão bản nương, mấy người đều có chút không nói nên lời.

Tôn Bình buông tiếng thở dài, "Lão Trình, chúng ta nhiều người như vậy nhìn chằm chằm, sẽ không có vấn đề gì."

Trình Sơn Bình lập tức đổi sắc mặt, giọng nói đều trở nên mãnh liệt, "Tôn Bình, còn chưa bắt được đủ ba con Hỏa Tất Xuất, ngươi dám cam đoan thời gian sau sẽ không xảy ra bất ngờ sao? Ngươi dám cam đoan hắn lấy đồ về được rồi sẽ không làm việc tiêu cực sao? Hiện tại chúng ta đem tất cả mong chờ đều ký thác tại trên người hắn, nếu hắn thật muốn làm ra thủ đoạn gì đó làm chậm trễ tính mạng Đông gia, Tôn đại chưởng quỹ, ngươi gánh chịu được trách nhiệm này không?"

Tôn Bình á khẩu không trả lời được, việc này nàng làm sao có thể đảm bảo?

Trình Sơn Bình lấy tính mạng Đông gia ra nói, nếu không muốn trả, ai cũng không tiện cứng rắn đoạt khỏi tay y, Thiết Diệu Thanh nhíu mày một hồi, do dự nói với Dữu Khánh: "Ta có thể thề, xong việc nhất định trả cho ngươi, thế nào?"

Dữu Khánh mặt không biểu tình, trong lòng chửi bới, tuy rằng hắn bắt được một con Hỏa Tất Xuất, nhưng hắn cũng không dám đảm bảo nhất định có thể bắt đủ ba con. Nếu tất cả đồ vật đã tới tay, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn có thể nghĩ biện pháp không tổn hao gì bỏ chạy lấy người.

Nhưng mà với tình huống trước mắt, nói rõ đám người Thiết Diệu Thanh cũng không thể từ trên tay Trình Sơn Bình lấy được đồ vật, nếu hắn cứ kiên trì, trái lại dễ dàng dẫn tới hoài nghi, một khi bị nhìn chăm chú chặt rồi, sẽ có bất lợi đối với việc sau này vạn nhất chạy trốn.

Chạy trốn giữ mạng, nhất là ngay dưới mí mắt một đám cao thủ, là một chuyện cần phải cẩn thận xử lý.

Nghĩ tới nghĩ lui, đành phải nhàn nhạt nói một câu, "Có người cứ muốn lấy lòng tiểu nhân độ bụng quân tử, ta cũng không còn cách nào. Đi, xong việc trả cũng được."

Chương 48: Đánh dấu chỉ đường

Sự việc kết thúc với sự nhượng bộ của Dữu Khánh, những người đang đau đầu vì không tiện giúp bên nào lập tức thở phào nhẹ nhõm. Thiết Diệu Thanh vội bảo Tôn Bình chuẩn bị cho Dữu Khánh một bữa cơm Linh Mễ, tất nhiên còn phải phối hợp thêm chút đồ ăn khác để khao Dữu Khánh.

Khi nấu nướng xong xuôi, chân trời đã hơi hơi ửng lên màu trắng bạc.

Tuy nói là làm cho Dữu Khánh ăn, nhưng nếu như đã làm thì không có khả năng để người mình tại bên cạnh nuốt nước bọt, một lần nấu năm túi Linh Mễ.

Một đám người vây quanh ở bên cạnh đống lửa thưởng thức. Bưng bát nhai ngấu nghiến, Dữu Khánh thỉnh thoảng thúc giục Trùng Nhi ở bên, "Trùng Nhi, ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút, nhìn ngươi thật gầy, thứ này là đồ tốt, phải ăn no. Hứa huynh, ngươi cũng ăn nhiều một chút."

Vốn không chuẩn bị cho Hứa Phí và Trùng Nhi, nhưng Dữu Khánh nhất định lôi kéo hai người cùng ăn, đám người Tôn Bình cũng không tiện nói cái gì.

Một nồi lớn cơm Linh Mễ, bụng Dữu Khánh căng tròn vô không nổi, cũng không muốn cho đám người Trình Sơn Bình thôn tính, dù sao hiện tại ăn không phải tiền của mình, hắn không ngừng ngắc nhở chủ tớ hai người không nên khách sáo.

Trùng Nhi ừ gật đầu, khóe miệng tràn đầy vẻ hài lòng, trong lòng càng thêm cảm động, nhận thấy Sĩ Hành công tử thật tốt, không chút nào xem hắn ta như là hạ nhân.

Hiện tại hắn ta rất nghe lời Dữu Khánh, Dữu Khánh bảo hắn cứ ăn thoải mái, sau mấy lần thúc giục quả nhiên là làm theo.

Hứa Phí thì tương đối 'Hiểu chuyện', có chút nhìn sắc mặt người khác, bình thường ăn thoải mái bây giờ thu liễm lại, ăn một chén liền bỏ xuống, Linh Mễ rất đắt, sợ khiến cho những người ở đối diện không cao hứng. Dữu Khánh thúc giục gã ăn nhiều một chút, gã nói lúc trước đã ăn một bữa, bây giờ đã ăn no rồi, rất có phong độ.

Ăn uống no đủ, Dữu Khánh ngay tại chỗ khoanh chân đả tọa khôi phục, một đám người giúp hắn hộ pháp.

Không còn cách nào, một nhóm người Diệu Thanh đường hiện tại phải trông chờ vào hắn, huống hồ đã tiêu hao công lực chống chịu khói mù cả một đêm, tiêu hao quả thực cũng lớn.

Con Hỏa Tất Xuất bị bắt được kia tựa hồ đã dày vò mệt mỏi rồi, không còn kịch liệt va chạm nữa, phỏng chừng cũng biết làm như vậy không thể thoát khốn, chỉ thỉnh thoảng kêu to mấy tiếng, phát ra âm thanh "Tích tích" kỳ quái, thanh âm to rõ…

Khi mặt trời đã lên cao thì tinh thần Dữu Khánh lại lần nữa sáng láng, cuối cùng thu công đứng lên.

Hắn còn phải đi thi, không muốn tiêu tốn nhiều thời gian tại nơi này, cũng muốn sớm một chút kết thúc việc này, hắn chủ động lần nữa đi vào động làm việc.

Nhưng số gỗ còn lại trong động đã không đủ, Dữu Khánh nói bọn họ lại chặt cây đem vào.

Nhưng lần này có vẻ không quá thuận lợi, trôi qua một ngày trời sáng vẫn không có phản ứng, hết một đêm cũng không có phản ứng.

Ngày tiếp theo lại lần nữa tới hừng đông, toàn bộ số cây cối chặt được đều đã cháy sạch sẽ, Dữu Khánh liền đi ra, mang theo một thân mùi khói đi ra. Đám người Thiết Diệu Thanh tiến tới nghênh đón, kết quả là, tất cả mong đợi biến thành mây khói, Dữu Khánh lấy ra chính là một cái bình sắt trống không.

Cũng đưa ra giải thích, Hỏa Tất Xuất một mực không có xuất hiện.

Thiết Diệu Thanh an ủi mấy câu, Dữu Khánh khoát khoát tay áo, không tiếp nhận, hỏi ngược lại: "Có phải Hỏa Tất Xuất sống quần cư hay không?"

Thiết Diệu Thanh chần chừ, "Không biết, có rất ít ghi chép liên quan tới Hỏa Tất Xuất, chỉ một đoạn mô tả ngăn ngắn đôi lời vài câu mà thôi, không có nội dung về phương diện này."

Dữu Khánh nhìn quanh mấy người, "Vậy tại những địa điểm các ngươi từng tìm kiếm lúc trước có nơi nào gặp qua hai con trở lên hay không?"

Mấy người lắc đầu, Thiết Diệu Thanh nói: "Không có."

Dữu Khánh: "Nói cách khác, không người nào nhìn thấy Hỏa Tất Xuất sống quần cư?"

Mấy người đại khái đã minh bạch ý của hắn, Chu Thượng Bưu hỏi: "Ngươi muốn đổi một nơi khác để thử xem?"

Dữu Khánh: "Nơi đây chỉ từng nhìn thấy một con, chúng ta đã bắt một con, đợi hết một ngày cũng không chờ được con thứ hai xuất hiện, không cần thiết tiếp tục phí thời gian đặt cược vào những chuyện chưa biết, nếu có thời gian như vậy thì không bằng phí vào việc đi đường, đến nơi xác định từng gặp qua để tìm kiếm."

Nói có lý, không người nào phản đối, lập tức thu dọn xong liền xuất phát, lao tới một cái động quật trong lòng đất khác mà lúc trước từng phát hiện thấy Hỏa Tất Xuất.

Trên đường đi, khi băng qua phụ cận 'Lâm Uyên các' thì Trình Sơn Bình cất lời nói với Thiết Diệu Thanh, "Lão bản nương, lúc trước không cẩn thận đã làm mất muối, về sau nấu ăn không có muối không hợp khẩu vị, các ngươi đi trước, ta ghé 'Lâm Uyên các' kiếm một chút, sau đó sẽ đuổi theo các ngươi."

Thiết Diệu Thanh căn dặn một câu cẩn thận.

Len lỏi tại trong địa hình phức tạp khoảng nửa canh giờ, Trình Sơn Bình mới quay lại đuổi theo mọi người.

Mất thời gian non nửa ngày mới tìm tới được một cái cửa động từng phát hiện có Hỏa Tất Xuất.

Dữu Khánh cũng không chơi đùa ra được thủ đoạn gì mới, tự nhiên là làm theo cách cũ, trước tiên chặt cây cối.

Việc lặt vặt không cần hắn làm, phía bên Thiết Diệu Thanh rất tự giác.

Tất cả bố trí thỏa đáng xong xuôi, nhóm người Diệu Thanh đường lại rời khỏi địa đạo, lại lần nữa thủ tại trước cửa động tiến hành một lần chờ đợi rất lâu…

Trăng cô đơn treo như móc câu, đặc biệt sáng tỏ.

Sương mù từ từ dâng lên nhàn nhạt mờ ảo, mịt mờ bao phủ mặt đất, dưới ánh trăng, những rặng núi nhấp nhô ẩn hiện trong làn sương mờ ảo giống như tấm lưng màu đen của một con cự long đang ngủ say.

Phía trước một vách đá dựng đứng, tại một vùng loạn thạch lớn, một đám dê đá, ngựa đá bị tàn phá nằm ngổn ngang, còn có rất nhiều tượng ông già đá bị sứt mẻ, kích thước đều lớn một cách không bình thường, dùng từ khổng lồ để hình dung cũng không quá đáng. Bên trên vách đá còn có khảm mấy bộ xương khổng lồ, chúng đã bị hóa đá hợp với vách núi thành nhất thể, giống như bị giam cầm tại trong vách đá.

Thỉnh thoảng có ánh lửa lấp lóe từ bên trong bộ xương khổng lồ lác đác phun ra, u hỏa ảm đạm.

Một đám người mặc y phục dạ hành màu đen, khoanh chân ngồi đả tọa nghỉ ngơi dưới vách đá. Đa số ở bên cạnh có đặt một số đồ vật khác nhau, muôn hình muôn vẻ, có sạn, có cuốc, có móc thừng, cũng có các loại vũ khí tùy thân như đao kiếm.

Một người đàn ông trung niên, cũng là thủ lĩnh của những người này, đứng ở trên một cái tượng đá ngắm nhìn ánh trăng, râu ngắn, sắc mặt vàng như nến không hiện rõ trong cảnh đêm.

Đêm yên tĩnh, côn trùng kêu vang.

Một gã đàn ông vóc người vạm vỡ khuôn mặt râu ria xồm xoàm lắc mình bay tới, hạ xuống dưới tượng đá có người thủ lĩnh, ngước cao đầu chắp tay nói: "Thôi gia, bên ngoài chặn lại một tiểu yêu, nói là người của 'Lâm Uyên các' tại Cổ Trủng chi địa, nhận lời giao phó từ một vị bằng hữu cũ của ngài đến đây gặp ngài."

Thôi gia tên là Thôi Du, là một gã chấp sự của 'Giám nguyên trai' tại U Giác Phụ, lần này đến đây cũng là vì nhiệm vụ của U Nhai.

Nghe nói là kiểu lí do mượn cớ này, đứng sừng sững trên tượng đá, ánh mắt Thôi Du lấp lóe, trầm giọng nói: "Lập tức dẫn người tới đây."

"Vâng." Nam tử râu ria nhanh chóng rời đi.

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên dẫn đến một con tiểu yêu, gầy gò mảnh khảnh, hai chòm râu, dáng vẻ có phần giống như một Cổ giả.

Sau khi xác nhận danh tính của Thôi Du, tiểu yêu chào, "Lâm Uyên các Hồ Thiên Địa, xin chào Thôi tiên sinh."

Thôi Du lắc mình rơi tại trước mặt gã, cười chắp tay, cho tiểu yêu đủ mặt mũi, "Hồ huynh, không biết bằng hữu kia của ta đã nói gì?"

Hồ Thiên Địa lắc lắc đầu nói: "Cũng không có nói cái gì. Chỉ nói là thuốc trị thương mà ngài nhờ hắn điều chế cho ngài đã được hắn

điều chế xong rồi. Nói là tổn thương của ngài không thể để lỡ được, mà hắn lại có chuyện quan trọng không tiện tự mình đến đây. Biết được ta ở khu vực này quen biết một số bằng hữu có thể tìm hiểu tung tích của ngài, cho nên nhờ ta nhanh chóng đưa tới cho Thôi tiên sinh ngài." Dứt lời, lấy ra từ trong người một cái bình sứ dâng lên.

Nam tử râu ria vạm vỡ ở bên cạnh tên là Ô Huống, kinh ngạc nhìn về phía Thôi Du, không biết vị này bị thương khi nào.

Thôi Du nhận lấy bình sứ, rút nút lọ ra, đưa đến gần mũi ngửi ngửi, ánh mắt quỷ dị lấp lóe mấy cái, cười nói: "Quả nhiên là thuốc tốt." Nói xong cất thuốc đi, lại lấy ra một tờ ngân phiếu giá trị một nghìn lượng đưa cho gã tiểu yêu, "Làm phiền Hồ huynh, đây là một chút tâm ý nho nhỏ, mong rằng không từ chối."

Tiểu yêu Hồ Thiên Địa có thể làm chân chạy đi một chuyến xa như thế, tự nhiên là đã nhận được chỗ tốt, Thôi Du dứt khoát cho gã thêm chỗ tốt, gã cũng không khách khí.

Chỗ tốt cho xong liền tiễn khách.

Sau khi tiễn khách trở về, Ô Huống vừa định hỏi Thôi Du bị thương lúc nào, Thôi Du đã khẩn cấp hạ lệnh, "Mọi người tỉnh dậy, lập tức suốt đêm xuất phát!"

Ô Huống sửng sốt, hỏi: "Đi đâu?"

Thôi Du cười nói: "Lâm Uyên các!"

"Ách…" Ô Huống ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn nhìn phương hướng tiểu yêu Hồ Thiên Địa vừa đi, người ta đã từ bên đó đem lời nói tới rồi, bên này còn phải chạy đến, có ý gì? Y nghĩ không hiểu, nhưng biết rõ khẳng định có nguyên nhân, liền tuân lệnh làm theo, nhanh chóng đánh thức mọi người.

Sau khi người và vật đều đã chuẩn bị đầy đủ, liền vội vàng chạy nhanh tại trong bóng đêm mịt mờ.

Trèo đèo lội suối, gần như là một đường không ngừng nghỉ, thẳng đến khi sắc trời hơi ửng sáng, một nhóm mới chạy tới gần 'Lâm Uyên các'.

Nhìn quanh địa hình bốn phía, ánh mắt Thôi Du khóa chặt đỉnh một ngọn núi cao nhất xung quanh Lâm Uyên các, vung tay lên, lại dẫn người tiến lên.

Một đám người chạy nhanh đến đỉnh núi, Thôi Du lại lần nữa quan sát hiện trường, nhìn chằm chằm một tảng đá lớn, phía trên tảng đá lớn kia đặt một cục đá lớn cỡ nắm đấm. Lão ta lập tức phi thân rơi tại trên tảng đá lớn, nhìn chằm chằm cục đá dưới chân, phía trên cục đá có vẽ hình một cái mũi tên đơn giản.

Lão ta dịch bước điều chỉnh phương hướng, theo hướng chỉ của mũi tên hơi quan sát, sau đó phất tay gọi Ô Huống tới đây, chỉ chỉ tình hình cục đá đặt trên tảng đá lớn, lại chỉ chỉ hình vẽ mũi tên, "Đi theo hướng mũi tên, trên đường nói mọi người mở to mắt, chú ý những dấu hiệu chỉ đường như thế này."

Trong lòng Ô Huống kinh nghi, đây là có người lưu lại dấu hiệu chỉ đường cho bên này, chuyện gì vậy? Y thực sự nhịn không được, thăm dò hỏi: "Chấp sự, nhiệm vụ chủ yếu chúng ta lần này là tới bắt Hỏa Tất Xuất, làm chuyện không liên quan gì sẽ lãng phí thời gian không đáng, ngài đây là muốn làm cái gì a?"

Thôi Du: "Không nên hỏi nhiều, bảo mọi người tiếp tục khổ cực kiên trì, đến lúc đó các ngươi tự nhiên sẽ biết."

Ô Huống đành phải tuân lệnh, gọi mọi người tới, chỉ vào mũi tên dấu hiệu chỉ đường, bố trí phương pháp truy tung và phương hướng, sau đó một nhóm lại lần nữa rất nhanh chạy đi…

Tia nắng ban mai, sương đọng cành lá, lấp lánh long lanh.

Trên chiếc nón của Thiết Diệu Thanh phủ đầy sương mịn, khi trời sắp bình minh, nàng ta liền một mực đứng tại cửa động quanh quẩn chờ đợi, những người khác khuyên cũng khuyên không được, cũng có thể lý giải tâm tình của nàng.

Khi trên vành nón nhỏ xuống một hạt nước óng ánh, nàng đột nhiên dừng lại bước chân, quay mạnh đầu lại, mặt nhìn về phía hang động đen sì.

Âm thanh bước chân đột nhiên ngưng hẳn khiến mấy người Tôn Bình lục tục nhìn qua, thấy thế đều đứng dậy, đi đến bên cửa động nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên, lại có âm thanh đinh đương quen thuộc truyền đến.

Đợi cho bóng dáng Dữu Khánh xuất hiện, ánh mắt mấy người đều nhìn chăm chú về phía cái bình đang vang đinh đinh đương đương trong tay hắn, đã từng có kinh nghiệm, mọi người đều biết rõ điều này có nghĩa gì.

"Lão bản nương, trước hết cho ta nghỉ ngơi điều tức chỉnh đốn một hồi rồi chạy tới chỗ tiếp theo."

Dữu Khánh đem bình kim loại chấn động giao đi, tháo khăn mặt bịt miệng mũi xuống, nhẹ nhàng thoải mái ném một câu nói, giống như đó chẳng phải là đại sự gì. Hắn cố ý thể hiện ra phong phạm, bình tĩnh thong dong rời đi, bắt chuyện chào hỏi Hứa Phí và Trùng Nhi rồi tìm một nơi ngồi xuống.

Xác nhận trong bình trên tay lại lần nữa đã bắt được một con Hỏa Tất Xuất, Thiết Diệu Thanh mừng rỡ vô cùng, quay đầu lại nhìn thấy bộ dáng Dữu Khánh, lập tức nói với Tôn Bình: "Nấu Linh Mễ!"

"Ừm." Tôn Bình cũng mừng rỡ đáp ứng, vội quay đầu lại dặn dò trượng phu, "Nhanh đi làm."

"Được rồi." Chu Thượng Bưu hưng phấn rời đi.

Vừa nhìn bộ dạng những người này liền biết sự tình lại thành công rồi, trong lòng Trùng Nhi lại lần nữa dâng lên cảm giác cùng vinh dự, con mắt lập lòe sáng, nhịn không được tại bên tai Hứa Phí khen một câu, "Công tử, Sĩ Hành công tử thật là lợi hại nha!"

Chương 49: Cổ Tiêu rừng già

Lúc chính ngọ, dưới bóng mát cổ thụ, Dữu Khánh khôi phục lại tinh thần, vừa mới đứng lên, mở mắt nói ra câu đầu tiên chính là tiếp tục đi, tựa hồ còn tích cực hơn cả nhóm người Diệu Thanh đường.

Có mấy nguyên nhân, một trong số đó chính là lời giao phó của A Sĩ Hành, đó là đại sự hàng đầu trong chuyến đi này của hắn.

Không còn quá lo lắng cho vấn đề an toàn, một ngày một ngày trôi qua, thời gian tách khỏi đội ngũ đi thi càng lâu, trong lòng càng có phần bất an, hắn sợ về việc đi thi đó lại xảy ra chuyện gì không ngờ được.

Đám người Thiết Diệu Thanh tự nhiên là vui mừng với việc này, toàn lực phối hợp, nói xuất liền xuất phát.

Sau khi trèo đèo lội suối ước chừng một canh giờ, rừng núi phía trước xanh um tươi tốt, dây leo càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thô to cứng cáp, dần dần có dấu hiệu của rừng rậm nhiệt đới. Tôn Bình phất tay ra hiệu hai lần, đi trước dẫn đường, dẫn mọi người đến một chỗ vùng núi tương đối kín đáo mới dừng lại.

Dữu Khánh nhìn nhìn khắp nơi, không nhìn thấy lối vào địa đạo, đang muốn dò hỏi, Tôn Bình đã giải thích: "Một đoạn đường kế tiếp không thể nghỉ ngơi, phải một hơi đi xuyên qua, đại khái cần khoảng hơn một canh giờ, trước tiên dừng lại đây điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất, sau đó làm một hơi vượt qua."

"Có ý gì?"

Qua một đoạn thời gian tiếp xúc, phát hiện thấy lão bản nương Thiết Diệu Thanh này tựa hồ còn không lão luyện bằng thủ hạ, kinh nghiệm về một số mặt không bằng thủ hạ, nhưng Dữu Khánh vẫn là nhịn không được quay đầu lại nhìn về phía nàng dò hỏi.

Tôn Bình lại giải thích thay: "Phía trước là 'Cổ Tiêu rừng già', là lãnh địa quần cư của một loại quái vật tên là 'Độc Giác Sơn Tiêu'. Quái vật này răng nhọn trảo sắc, sức lực rất mạnh, một đôi lợi trảo có thể khai bi liệt thạch. Cũng may quái vật này tính cách lười nhác, thích ngủ, nhưng khi chúng ta vượt qua thì dễ dàng khiến chúng nó giật mình tỉnh lại, cho nên phải nhanh chóng, không thể dừng lại, cũng không cần phải dây dưa với chúng nó, càng không cần thiết trêu chọc chúng nó."

Dữu Khánh nhìn nhìn hiện trường, nghĩ đến cần phải dừng tại đây nghỉ ngơi chỉnh đốn, cảm giác có chút không đáng, chần chừ nói: "Chỉ một đám sơn quái mà thôi, có cần phải làm như vậy không?"

Chu Thượng Bưu xua tay, "A lão đệ, một đám sơn quái là chưa đáng để lo lắng, cũng không thể làm gì chúng ta, nhưng chúng nó có thủ lĩnh. Trong đồng tộc Độc Giác Sơn Tiêu có mấy con 'Bất Yêu Quái', tu vi khá cao, trong đó có một con có khả năng đã đạt đến Thượng Huyền cảnh giới, nếu thật sự lỡ trêu chọc vào chúng, dựa vào thực lực đám người chúng ta đây thì chỉ sợ một người cũng đừng nghĩ sống rời đi phiến rừng rậm này."

Bất yêu quái? Khóe miệng Hứa Phí thoáng co giật, lẽ nào lại sắp mở rộng nhãn giới kiến thức một loại tồn tại trong thư tịch sao?

Dữu Khánh hơi cau mày, hắn đương nhiên biết rõ loại 'Bất Yêu Quái' này.

Nói tới, loại này xem như là Yêu tu, chẳng qua khó mà nói rõ tính tình của loại Yêu tu này, nói thanh cao, nói quái gở, nói độc lập độc hành, nói cổ quái đều có cả.

Nói ngắn gọn, chính là loại Yêu tu không muốn hóa làm hình dạng con người.

Đương nhiên, đó là lấy tiêu chuẩn của con người để xem xét đánh giá.

Tại trong mắt bản thân chúng nó, không cho rằng con người là động vật linh trưởng của vạn vật, không hướng tới làm người, không hóa người, cũng đừng chụp mũ cho ta cái gì mà Yêu tu hay không Yêu tu, ta chính là ta, ta chỉ tu hành bản thân ta, đi đến chỗ nào đều lấy bản tôn chân thân gặp kẻ khác, dù cho thể thân thể khổng lồ như núi.

Tu vi đủ, không hóa người, không thành yêu, gọi là 'Bất yêu quái '.

Bình thường mà nói, có 'Phẩm Hạnh' như vậy mà còn có thể sống sót, quả thực rất không dễ chọc.

Dữu Khánh cũng cảm thấy có chút kiêng kỵ, vấn đề giống như Chu Thượng Bưu nói, nơi đây không có ai có thể nắm chắc ngăn cản được, hắn tự nhiên dùng lời ngọt khuyên bảo, "Đã vậy, không bằng đi vòng đi, vẫn ổn thỏa hơn chút."

Chu Thượng Bưu cười ha hả nói: "A lão đệ, cũng không có nguy hiểm như ngươi tưởng. Chúng ta chỉ mượn đường đi qua, chỉ cần không tổn thương đến đồng tộc của chúng nó, mấy con 'Bất yêu quái' đó sẽ không ra tay. Chúng nó chiếm giữ nơi đây, nếu là ngay cả đường cũng không nhường cho bất cứ kẻ nào đi qua, sớm muộn sẽ rước lấy phiền phức cho chính mình, chỉ sợ cũng sống không đến bây giờ, chí ít hiện nay chúng nó còn không có thực lực để hoành hành ngang ngược, người không phạm nó, nó liền sẽ không phạm người."

Tôn Bình đằng hắng nói: "Không sai. Đây chỉ là một việc, thứ hai là, chỉ cần khoảng một canh giờ là có thể trực tiếp đi băng qua, đi không được bao xa là đến được địa điểm kế tiếp, còn nếu đi vòng thì gần như cần đến bốn canh giờ. Còn có khoảng chừng một canh

giờ nữa là trời đã tối đen rồi, đi vòng còn phải chạy đường đêm, tại địa phương như Cổ Trủng Hoang Địa này còn là tận lực đừng đi đêm mới tốt."

Chu Thượng Bưu vỗ vỗ lưng Dữu Khánh, "Yên tâm đi, chúng ta không phải lý luận suông, đã đi qua một lần, trong lòng có nắm chắc, không có việc gì."

Nghe nói như thế, Dữu Khánh yên tâm không ít, gật đầu, "Được, vậy thì nghe các ngươi."

Một nhóm người lúc này tại chỗ nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Khoanh chân đả tọa xấp xỉ nửa canh giờ, một nhóm chuẩn bị xuất phát. Tôn Bình lấy ra cái hộp có chứa 'Lam sắc yêu cơ', trừ Hứa Phí và Trùng Nhi ra, bảo những người khác đều bôi lên mí mắt, tiện cho trên đường nhìn thấy 'Độc Giác Sơn Tiêu' có yêu khí thì dễ lảng tránh.

Tung người bay vào rừng, một nhóm tại trong núi rừng nhanh chóng xuyên qua, hoặc đạp cỏ mà đi, hoặc giẫm đạp cành cây mượn lực lướt đi.

Tôn Bình phu phụ từng người nhấc lên Hứa Phí và Trùng Nhi, mọi người đều biết rõ Trình Sơn Bình đối với Dữu Khánh có ý kiến nên không để y làm việc này, Trình Sơn Bình chủ động yêu cầu đi ở phía sau đoạn hậu.

Không bao lâu, Dữu Khánh, Hứa Phí và Trùng Nhi liền kiến thức được cái gì gọi là 'Độc Giác Sơn Tiêu'.

Hình thể tương tự Viên hầu tức là một họ Khỉ không đuôi, lông trên người khá dài, màu nâu, trên đầu có một cái sừng màu huyết hồng dài khoảng ba tấc, chân ngắn cánh tay dài, một đôi huyết sắc tiêm trảo, tung mình trong rừng như bay, hai tay vừa chụp tới cành cây hay dây leo liền có thể tung mình ra rất xa, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ đuổi theo bọn hắn.

Không ngừng có Độc Giác Sơn Tiêu đang ngủ say bị giật mình tỉnh lại, không ngừng gia nhập vào đội ngũ truy đuổi, chỉ là đuổi không kịp với tốc độ nhóm người lướt đi, nhưng cảnh tượng đám quái vật này thành quần kết đội truy kích đủ để khiến cho Hứa Phí và Trùng Nhi vô cùng lo sợ, rất sợ hơi chậm lại liền sẽ rơi vào vòng vây của quái vật.

Độc Giác Sơn Tiêu đuổi theo một hồi, truy mệt còn đuổi không kịp tự nhiên liền dừng lại rồi, con nào còn chưa mệt chưa cam lòng thì tiếp tục truy đuổi.

Cứ như vậy lao nhanh một trận, Dữu Khánh chợt quay đầu lại hỏi bạn đồng hành Thiết Diệu Thanh, "Là ta nghe lầm rồi sao? Ta thế nào cảm giác mặt sau có động tĩnh tranh đấu?"

Hắn mơ hồ nghe được âm thanh ù ù chấn động.

Thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, Thiết Diệu Thanh nói: "Không sai, là có người đang đánh nhau. Có người khác cũng xông vào nơi đây, có khả năng không biết Độc Giác Sơn Tiêu trên một đường này đã bị chúng ta làm giật mình tỉnh lại, vừa lúc đụng vào, không lẽ có người đang theo sau chúng ta?" Quay đầu lại hỏi đám người Tôn Bình ở mặt sau.

Kéo theo Trùng Nhi, Tôn Bình nói: "Chắc không đến mức như vậy. Nếu là đang theo dõi chúng ta, khi biết Độc Giác Sơn Tiêu đã bị chúng ta làm giật mình tỉnh lại, không nên cùng xâm nhập theo mới đúng."

Kéo Hứa Phí lướt đi, Chu Thượng Bưu nói: "Lão bản nương cứ yên tâm, có Độc Giác Sơn Tiêu ngăn cản, dù cho có người theo cũng theo không kịp. Hẳn phải là người không biết tình hình đúng lúc xâm nhập nơi này. Xem như bọn họ không may, đã động thủ rồi, sợ là rất khó thoát thân khỏi Cổ Tiêu rừng già, trừ phi có thể đánh thắng mấy con 'Bất yêu quái' kia. Cũng may là chúng ta đi trước một bước, nếu đối phương đi trước một bước, e là chúng ta ở phía sau xâm nhập, chúng ta đây liền thảm rồi."

Tôn Bình: "Cũng có khả năng là đối địch của Độc Giác Sơn Tiêu xâm nhập."

Độc hành tại mặt sau cùng để đoạn hậu, Trình Sơn Bình thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xung quanh.

Không bao lâu, liền không nghe thấy âm thanh tranh đấu nữa.

Mấy người thảo luận, hoặc là đã bị giải quyết, hoặc chính là bởi vì bên này chạy đi không ngừng rời xa, tự nhiên là nghe không được nữa.

Đợi cho bầu trời dần dần tối, không ngừng lướt đi, đến lúc này Dữu Khánh đã có chút chịu không nổi rồi, tốc độ chậm dần.

Loại bay nhanh kéo dài này, dựa vào tu vi của hắn đích xác rất khó chống được.

Sau khi nhận thấy được, Thiết Diệu Thanh hơi chút do dự một hồi, luận theo sự việc, đường đường chính chính, không cần tị hiềm, sau khi nghĩ thông suốt liền xuất thủ, lôi cánh tay Dữu Khánh trợ lực cho hắn.

Kỳ thực đám người Thiết Diệu Thanh vẫn luôn kiềm chế tốc độ, một mực lấy tốc độ của Dữu Khánh làm chuẩn để chạy đi.

Đợi cho sắc trời dần tối, trong rừng dần dần nổi lên sương trắng lượn lờ.

Sau khi sắc trời mờ tối, cảnh tượng rừng núi phía trước xuất hiện biến hóa, có vẻ tương đối hoang vắng, Độc Giác Sơn Tiêu truy đuổi ở mặt sau cũng không còn thấy tung tích.

Thiết Diệu Thanh gọi một câu, "Hẳn là đã đi ra Cổ Tiêu rừng già, mọi người nghỉ một chút đi."

Trong làn sương trắng nhàn nhạt phiêu đãng, mọi người lục tục dừng lại. Trình Sơn Bình y nguyên ở phía sau, cũng y nguyên đang quan sát mặt sau, làm công việc đoạn hậu rất tận tâm tận lực.

Đường dài bôn ba lâu như vậy, trừ Hứa Phí và Trùng Nhi ra, tất cả đều khoanh chân ngồi xuống.

Không quản đã đến nơi nào, hết nhìn đông tới nhìn tây là thói quen của Dữu Khánh, hoặc nói là thói quen của tu luyện giả Quan Tự quyết, khi nhìn về phía vừa đi tới thì hơi sửng sốt.

Trình Sơn Bình đi ra phía sau một khối núi đá lớn, xem ra là muốn tìm chỗ thuận lợi giải quyết vấn đề riêng, không người nào sẽ nói cái gì, nhưng mà Dữu Khánh lại nhận thấy không bình thường, thật sự là bởi vì động tác của Trình Sơn Bình dẫn đến sương mù xung quanh biến hóa quá rõ ràng, dựa vào kinh nghiệm của hắn không cần sử dụng Quan Tự quyết đều có thể vừa nhìn liền thấy được đại khái động tác của Trình Sơn Bình.

Đến phía sau núi đá lớn, Trình Sơn Bình nhìn nhìn xung quanh, bỗng nhiên rất nhanh cúi người nhặt lên hai tảng đá trên mặt đất, tiếp đó lưng dựa vào vách núi đá, lấy một cục đá nhỏ có góc cạnh khắc khắc vạch vạch lên trên tảng đá lớn.

Bởi vì thấy động tĩnh dị thường, Dữu Khánh vô thức mà thi triển Quan Tự quyết nhìn chăm chú, nhìn chằm chằm sương nhạt vi diệu biến hóa.

Vết khắc tại trên tảng đá vạch thành hình một cái mũi tên, tiếp đó lại khắc họa một cái khung vuông, đem mũi tên bọc ở bên trong.

Sau khi vẽ xong, Trình Sơn Bình ném hòn đá nhỏ dùng làm đao khắc kia đi, lưng dựa vào núi đá lớn yên tĩnh đợi một hồi, sau đó mới đi ra khỏi mặt sau núi đá lớn, đi về phía nhóm người, trên tay cầm một tảng đá to như nắm đấm tung ném chơi đùa ở trên tay.

Dữu Khánh hơi cau mày, có chút nghi hoặc, không hiểu là có ý gì.

Đi qua một khối tảng đá lớn nhô ra cao đến eo trong sơn cốc thì Trình Sơn Bình ra vẻ rất tiện tay, thuận tay cầm tảng đá trong tay đặt ở bên trên.

Dữu Khánh hô hấp đột nhiên ngừng lại, thấy Trình Sơn Bình nhìn đến, hắn lập tức quay đầu đi không chạm mắt đối phương, đợi y cũng tới nơi tụ họp, ánh mắt hắn lại hướng tới tảng đá được khắc vẽ kia, tiếp đó nhìn chăm chú phương hướng 'Cổ Tiêu rừng già' đang đi tới, ánh mắt thâm trầm, toát ra vẻ hồi ức suy ngẫm.

Sau khi đi tới bên này, Trình Sơn Bình không có ngồi xuống, mà nói với Thiết Diệu Thanh: "Lão bản nương, nơi đây cách mục đích kế tiếp nhiều nhất cũng chỉ hai khắc thời gian, trời đã sắp tối rồi, không bằng trước tiên chạy tới đích, mọi người lại an tâm chậm rãi nghỉ ngơi."

Nói có lý, Thiết Diệu Thanh nhìn về phía Dữu Khánh, "Ngươi còn chịu được không?"

Dữu Khánh hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Ta đi làm nhẹ người một chút." Đứng dậy liền chậm rãi rời đi, Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình không nói gì, quay đầu đi không nhìn tới.

Khi đi qua tảng đá đặt ở đó thì Dữu Khánh liếc mắt nhìn qua, thấy được nội dung khắc họa trên tảng đá giống như mình đã suy tính ra, mà hắn trọng điểm muốn nhìn chính là phương hướng mũi tên trong khung vuông chỉ tới, Trình Sơn Bình đem tảng đá tung ném chơi đùa ở trong tay thì đã làm nhiễu loạn tầm mắt hắn.

Sau khi nhìn rõ ràng minh bạch, hắn lập tức vòng đến mặt sau một khối núi đá lớn, giải tỏa bức bối trong người.

Sau khi thoải mái hiện thân thì lại trực tiếp chạy trở về, phất tay cười nói: "Đi thôi."

Mặt đầy tươi cười.

Chương 50: Thỉnh giáo

Một nhóm lại tiếp tục xuất phát lên đường, xác định đúng phương hướng đường đi phía trước liền không thay đổi, trèo đèo lội suối như giẫm trên đất bằng, thẳng tắp hành tẩu.

Nhìn phương hướng đi tới, Dữu Khánh dần dần trở nên mặt không biểu tình, ánh mắt lại lần nữa trở nên thâm trầm, ngây ra đi tới trước.

Đồng hành bên cạnh, Thiết Diệu Thanh thỉnh thoảng liếc nhìn hắn, dần dần cảm thấy được thần sắc Dữu Khánh có chút dị thường, hỏi: "Sao vậy, cảm giác có tâm sự, sợ ta nuốt lời sao?"

Chỉ còn thiếu một con Hỏa Tất Xuất cuối cùng, nàng không hi vọng xảy ra chuyện gì ngoài mong muốn.

Trong lòng Dữu Khánh vẫn có ý muốn gần gũi với mỹ nữ, trên mặt lập tức hiện nét tươi cười, "Không có gì, chỉ là hơi mệt chút, tu vi ta không cao, ngươi biết mà."

Vì vậy, Thiết Diệu Thanh lại đưa tay nắm lấy cánh tay hắn, kéo đi, "Nếu như đã xuất phát, vậy thì kiên trì thêm một chút, sau khi đến nơi sẽ tiếp tục nghỉ ngơi cho khỏe, nghỉ ngơi trong sơn động tốt hơn ở ngoài trời một ít."

"Ừm." Dữu Khánh gật đầu, chỉ được mỹ nữ cầm tay lôi kéo hắn còn có phần chưa thỏa mãn, mơ mơ màng màng nghĩ ngợi viển vông, không biết ôm nữ nhân này sẽ có cảm giác gì…

Mà sau khi một nhóm người tiếp tục lên đường không bao lâu, lại có một đám người lướt ra khỏi 'Cổ Tiêu Rừng Già'.

Một đám người mặc trang phục màu đen, không phải ai khác, chính là nhóm người 'Giám Nguyên trai'.

Nhân số đã ít hơn quá nửa, hơn ba mươi người chỉ còn lại có hơn mười người, vả lại mỗi người đều thảm hại vô cùng, có một số thậm chí là quần áo tả tơi, vết thương chằng chịt.

Chấp sự Thôi Du cầm đầu cũng không tốt hơn bao nhiêu, trước ngực có vài cái lỗ thủng song song máu chảy đầm đìa, có cảm giác như thiếu một chút bị mổ bụng bụng.

Một đám người rõ ràng gặp phải biến cố gì đó.

Nhìn thấy thành đàn 'Độc Giác Sơn Tiêu' không còn đuổi theo phía sau, Thôi Du lập tức dẫn đầu hạ xuống, dừng lại, tay vịn một khối núi đá lớn thở dốc không ngừng.

Hơn mười tên thủ hạ của hắn thở hổn hển dồn dập lấy thuốc trị thương ra, hỗ trợ thoa thuốc cho nhau.

Ô Huống đi khập khiễng cũng lấy ra Kim Sang dược tốt nhất đến trước mặt Thôi Du, vừa giúp hắn bôi thuốc, vừa thở dốc nói: "Chấp sự, lần này nguy hiểm thật, thiếu một chút thì toàn bộ đã nằm lại tại 'Cổ Tiêu Rừng Già' rồi."

Chỗ bị thương tiếp xúc với thuốc, khuôn mặt Thôi Du đau đớn co quắp một hồi, sau khi hít sâu một hơi, lão ta ôm lấy vết thương da tróc thịt bong trên ngực, ngửa mặt lên trời chậm rãi nói: " 'Bất yêu quái' nơi đây quả nhiên danh bất hư truyền, cũng may trước lúc tới Đại chưởng quỹ đã cho tấm lệnh bài kia, để chúng ta để phòng bất trắc, không nghĩ tới thật đúng là đã phát huy tác dụng."

Ô Huống nghi vấn, "Đó là lệnh bài gì vậy?"

Thôi Du cười ha hả nói: "Tê Hà sơn, Đại chưởng quỹ và con trai của Tê Hà lão yêu có chút giao tình, được nó cho một tấm lệnh bài. Bây giờ nhìn đến, 'Bất yêu quái' nơi đây dám không cho U Giác Phụ mặt mũi, nhưng không dám bác mặt mũi Tê Hà lão yêu."

Ô Huống chậc chậc nói: "Xem ra 'Bất yêu quái' kia còn không biết Tê Hà lão yêu đã bị Địa Mẫu giết chết rồi."

Thôi Du: "Không muốn qua lại với ngoại giới, tin tức bế tắc, không biết cũng là bình thường. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, may mà tên 'Bất yêu quái' này không biết, nếu không bọn ta nào còn có mạng. Đại nạn không chết tất có hậu phúc a!" Lão ngẩng đầu nhìn tới phía trước, phất tay ra hiệu, "Tiếp tục lên đường!"

"Cái này…" Ô Huống quay đầu lại nhìn xem nhóm người vừa bị thương vừa mệt mỏi, bộ dạng vô cùng chật vật, khó xử nói: "Chấp sự, mọi người đã bị thương và mệt mỏi như vậy rồi, trước hết nghỉ ngơi một chút đi."

Thôi Du trừng mắt nói: "Ta không bị thương, ta không mệt sao? Chuyện cho tới bây giờ, nói vậy ngươi cũng đã nhận ra được, chúng ta là đang truy tung một nhóm người. Ta không ngại nói rõ cho ngươi biết, cần phải đuổi kịp những người này trước khi bọn hắn rời khỏi Hoang Cổ Tử Địa. Ra khỏi đây sẽ có quá nhiều biến số, nếu có sai lầm gì, Đại chưởng quỹ sẽ không tha cho chúng ta!"

"Vâng." Vẻ mặt Ô Huống đau khổ đáp lại, sau đó chạy đi động viên đám người, một nhóm người rất không tình nguyện lại tiếp tục xuất phát.

Chỉ là lần này chạy chưa được bao xa bọn họ đã dừng lại.

Bởi vì lại gặp được mục tiêu rất dễ thấy, hòn đá nhỏ làm dấu!

Ô Huống nhìn chằm chằm hình vẽ trên tảng đá, đảo qua một vòng, kỳ quái nói: "Chấp sự, hình vẽ này không giống với lúc trước, khung vuông bọc lấy mũi tên là có ý gì? Đây là người của chúng ta lưu lại sao?"

Thôi Du trầm ngâm nói: "Mũi tên là báo cho chúng ta biết hướng đi, khung vuông bọc lại mũi tên là đang nhắc chúng ta đình chỉ truy tung." Dứt lời quay đầu lại nhìn về phía phương hướng 'Cổ Tiêu

Rừng Già', dở khóc dở cười mà buông tiếng thở dài, "Ta đại khái đã hiểu rõ vì sao xảy ra chuyện bị tập kích rồi. Có khả năng chúng ta chạy quá nhanh, người mà chúng ta truy tung hẳn là đi tại phía trước chúng ta không lâu. 'Độc Giác Sơn Tiêu ' bị bọn hắn quấy nhiễu còn chưa bình tĩnh lại, kết quả bị chúng ta tiếp tục lao đầu vào. Xem ra bọn hắn rời đi nơi đây cũng chưa lâu, nếu chúng ta nhanh hơn một chút không chừng sẽ trực tiếp chạm mặt với bọn hắn!"

Ô Huống nghẹn ngào không lời để nói, một lúc lâu sau mới suy nghĩ ra là xảy ra chuyện gì, rất muốn nói, đã sớm nói nghỉ ngơi một chút, ngươi không nghe, cứ phải gấp gáp đuổi không ngừng. Lời muốn nói chung quy không dám nói, chần chừ hỏi: "Đuổi lâu như vậy, giờ đình chỉ truy tung? Vậy lúc nào lại tiếp tục truy?"

Thôi Du nói: "Nếu hắn đã lưu lại chú ý như vậy, tất nhiên sẽ cho chúng ta một lời giải thích. Đúng lúc mọi người đều mệt, ngay tại chỗ này nghỉ ngơi chỉnh đốn đi, có thể nghỉ ngơi rồi."

Một đám người từ lâu đã mệt mỏi vô cùng, nghe vậy lập túc tất cả đều xụi lơ ra đất…

Một chỗ lòng chảo giữa núi non, bên trong lòng chảo, một đám cây Tử Đằng che phủ một cái cửa động, nếu không phải trước đó biết rõ nơi này có hang động, e rằng không dễ dàng phát hiện.

Nhóm người Diệu Thanh Đường dừng lại ở chỗ này, nơi đây chính là một lối vào lòng đất khác mà lúc trước bọn họ từng phát hiện có Hỏa Tất Xuất.

Dữu Khánh còn chưa kịp nghỉ ngơi đã lập tức bảo Trình Sơn Bình và Chu Thượng Bưu trước tiên làm chuẩn bị, đi chặt cây cối.

Sau khi hai người đi thực hiện, Dữu Khánh lại mời Thiết Diệu Thanh dẫn mình đi đến phần cuối địa đạo nhìn xem. Tôn Bình cần lưu lại trông nom hai cái gánh nặng Hứa Phí và Trùng Nhi, bà ta nhìn theo hai người cầm một ngọn đèn di động biến mất tại bên trong địa đạo.

Cũng đang nhìn theo hai người biến mất, Trùng Nhi chợt khép nép e dè hỏi: "Tôn chưởng quỹ, Sĩ Hành công tử bắt được thêm một con Hỏa Tất Xuất nữa thì chúng ta có thể rời đi Hoang Cổ Tử Địa rồi phải không?"

Tôn Bình cười nói: "Đúng vậy."

Trong mắt Trùng Nhi có sự mong đợi, hắn ta đã chịu đựng đủ kiếp sống bị người xách cánh tay chạy tới chạy lui này.

Hứa Phí cũng hi vọng tất cả có thể thuận lợi, nhưng thái độ của Trình Sơn Bình đối với Dữu Khánh lại làm lòng gã ẩn ẩn thấp thỏm lo âu, gã lo lắng không biết Trình Sơn Bình có thể tuân thủ hứa hẹn đem đồ vật của Dữu Khánh trả cho Dữu Khánh hay không, gã nhưng là tận mắt nhìn thấy Dữu Khánh vì hai mươi cân Linh Mễ mà liên tục giết chết hai yêu, trong đó có cả Huyền cấp Yêu tu.

Tên kia vì hai nghìn lượng bạc liền dám đi liều mạng, trong mấy đồ vật mà Trình Sơn Bình lấy đi chỉ riêng một bình Huyền cấp Điểm Yêu lộ đã giá trị vạn lượng. Hắn thật sự không dám tưởng tượng Dữu Khánh vì hơn vạn lượng bạc có thể làm ra chuyện gì.

Gã hi vọng là mình đã suy nghĩ nhiều.

Gã thầm có sự lo âu này cũng không phải là không có lí do, tại vừa mới không lâu trước, gã mơ hồ phát hiện thấy ánh mắt Dữu Khánh nhìn Trình Sơn Bình có phần không thích hợp, then chốt là hắn từng nhìn thấy Dữu Khánh có ánh mắt tương tự, lúc đó trốn ở trong hốc cây muốn bắn chết Yêu tu kia thì trong mắt Dữu Khánh cũng thể hiện ra ánh mắt như vậy, ánh mắt như muốn nảy sinh hành động tàn nhẫn…

Thâm nhập địa đạo, rời xa cửa động, một ngọn đèn lẻ loi dao động trong bóng tối, tiếng bước chân rời rạc vang lên rõ ràng trong u tĩnh.

Nương theo nữ nhân cầm cô đăng trong tay hành tẩu, Dữu Khánh bỗng nhiên lên tiếng nói: "Lão bản nương, có chuyện muốn thỉnh

giáo."

Hiện tại, thái độ của Thiết Diệu Thanh đối với hắn không tệ, sảng khoái hỏi: "Chuyện gì?"

Dữu Khánh: "Nhiệm vụ mà U Nhai tuyên bố lần này chính là ba con Hỏa Tất Xuất sao?"

Thiết Diệu Thanh: "Đương nhiên, điều này ta khẳng định không sai lầm, chính là ba con."

Dữu Khánh: "Không phải, ngài đã hiểu lầm ý của ta. Ý của ta là hỏi, Nhiệm vụ U Nhai lần này là chỉ thu ba con Hỏa Tất Xuất sao?"

"Đúng, chỉ thu ba con." Thiết Diệu Thanh đáp rất nghiêm chỉnh, cũng hiếu kì, "Có điều gì không đúng sao?"

Dữu Khánh: "Nếu như có mấy đội ngũ đều tìm đủ ba con Hỏa Tất Xuất thì làm sao?"

Thiết Diệu Thanh giải thích tường tận: "U Nhai nói thu ba con, đó chính là ba con, sẽ không ít, cũng sẽ không nhiều, ít thì không tính, nhiều hơn cũng sẽ không cần. Người nào tìm được ba con mang về trước, người đó liền hoàn thành nhiệm vụ, khi đó nhiệm vụ lập tức kết thúc, người khác có tìm được cũng uổng công mà thôi. Phải xem ai hoàn thành trước tiên."

Dữu Khánh đăm chiêu gật đầu, rồi hỏi tiếp: "U Giác Phụ có bao nhiêu cửa hàng tiếp nhận nhiệm vụ lần này?"

Thiết Diệu Thanh suy tư, chậm rãi nói ra: "Điều này không dễ trả lời, U Nhai chỉ quan tâm tới việc treo nhiệm vụ, sẽ không miễn cưỡng bất cứ cửa hàng nào nhận hay không nhận. Nguyện nhận thì trực tiếp mang về ba con Hỏa Tất Xuất mà nhiệm vụ nói tới là được, không có quá trình tiếp nhận nhiệm vụ gì cả. Cho nên ta cũng không rõ có bao nhiêu cửa hàng tiếp nhận nhiệm vụ này. Trong khả năng

ta biết được, đại khái có khoảng hai mươi nhà sẽ đi đến đây. Còn đến cùng tới bao nhiêu thì ta không thể xác định được."

Dữu Khánh: "Nói cách khác, U Giác Phụ còn có người của cửa hàng khác tới."

Thiết Diệu Thanh cười nói: "Đó là khẳng định."

"Hiện tại ngươi cực nhọc vất vả, lẽ nào sẽ không sợ có người đã hoàn thành nhiệm vụ quay trở về rồi sao?"

"Có người trở về hay chưa thì ta không biết, ta chỉ quan tâm tận lực tìm được, mau chóng mang về phần của ta là được. Chuyện khác chỉ có thể mặc cho số phận."

"Nếu có đội khác biết rõ đã có một đội hoàn thành nhiệm vụ trước một bước, sẽ xuất hiện khả năng cướp giật, ta lý giải như vậy sẽ không sai đi?"

"Không sai, nếu quả thật xuất hiện tình huống ngươi nói, cướp giật là chuyện rất bình thường. Chỉ là ngươi cần biết rõ, phạm vi Hoang Cổ Tử Địa cũng không nhỏ, không nhỏ hơn toàn bộ Liệt Châu của các ngươi, khả năng đội ngũ của hai nhà cửa hàng chạm mặt nhau là cực kỳ bé nhỏ."

Dữu Khánh hơi cúi đầu, nhìn bước chân yên lặng đi tới trước, không tiếp tục hé răng nữa.

Cứ như vậy lẳng lặng hành tẩu một hồi, ngọn đèn bỗng nhiên dao động nhẹ một cái, có dị thường đung đưa.

Dữu Khánh đột nhiên dừng bước, cũng đột nhiên xuất thủ, chụp lấy cánh tay Thiết Diệu Thanh.

Cánh tay Thiết Diệu Thanh lập tức cứng đờ, không quen bị nam nhân khác cầm tay như vậy, điều này đối với nàng mà nói chính là phi lễ, vội vàng vung tay vẫy ra, giận dữ hỏi: "Ngươi làm gì?"

Khi Dữu Khánh vung một trảo chụp được tay nàng thì lập tức phản ứng lại, nhận thấy việc này không thích hợp, hắn vội trước một bước buông ra, nói nhanh: "Đừng hiểu lầm, dừng lại, không nên động."

Thiết Diệu Thanh nghi hoặc, kết quả phát hiện hắn đang nhìn chằm chằm ngọn lửa đèn trong tay mình, không khỏi nhìn xem ngọn đèn trong tay, lại nhìn hắn, không biết xảy ra chuyện gì, nhịn không được hỏi: "Có chuyện gì?"

Dữu Khánh không trả lời, nhìn quanh bốn phía, tiếp đó nhấc tay theo rút ra hơn mười cây hương từ phía sau, rồi đưa tất cả lên trên ngọn lửa đèn, thắp cháy, sau đó nhìn chằm chằm làn khói lượn lờ phiêu đãng, tiếp tục quan sát một hồi, không biết nghĩ đến điều gì, khóe miệng nhưng là hiện lên một nét tiếu ý.

Thiết Diệu Thanh lại lần nữa nghi vấn: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

"Khả năng có chút đồ vật không sạch sẽ." Dữu Khánh thuận miệng lừa gạt một câu, sau đó cầm hương tại trên vách tường hai bên rải ra cắm lên từng cây.

Bây giờ, đối với lời hắn nói Thiết Diệu Thanh còn là tương đối tin tưởng, lại thêm hành vi quỷ dị của hắn, nghe được lời ấy thì nhanh chóng kiểm tra bốn phía, nhưng mà dựa vào tu vi của nàng vậy mà cái gì cũng không cảm giác được, lại nhanh chóng bôi 'Lam sắc yêu cơ' lên trên mí mắt, vẫn là không thấy được âm hồn gì, tức thì có cảm giác sởn tóc gáy.

Sau khi đem hương trên tay phân tán ra cắm lên hai bên vách, Dữu Khánh như không có việc gì phất tay nói: "Đi thôi."

Hai người tiếp tục đi tới trước, nhưng mà Thiết Diệu Thanh luôn cảm giác phía sau có thứ gì đó lạnh lẽo đang đi theo, cả người không được tự nhiên, ngay cả ánh đèn dao động cũng tựa như đang mang đến cho nàng một ám chỉ u ám âm trầm.

Chương 51: Chắp nối

Nơi thứ 3 tìm kiếm Hỏa Tất Xuất này, đây hẳn là thông đạo xuống lòng đất có chiều dài ngắn nhất, chỉ đi không đến năm dặm đường thì đã đến cuối, khả năng có liên quan tới địa hình lòng chảo tại nơi này.

Trong không gian lòng đất đỏ rực, Dữu Khánh cũng chỉ tùy tiện kiểm tra thoáng một chút, liền cùng Thiết Diệu Thanh đồng thời quay trở về.

Thiết Diệu Thanh vốn định để hắn ở lại nghỉ ngơi ở gần cuối đường, tránh cho hắn khỏi chạy tới chạy lui, nhưng khi nghĩ đến thứ không sạch sẽ gì đó tồn tại trong nơi này, đường đường là Huyền Cấp tu sĩ, nàng ta lại không thể thốt ra được lời nói đã đến bên mép đó mà tùy ý để Dữu Khánh theo mình quay ra ngoài.

Trên đường đi, khi băng qua đoạn đường khiến cả người mình cảm thấy không được tự nhiên kia, Thiết Diệu Thanh nhìn thấy những cây hương Dữu Khánh cắm ở trên vách động vẫn còn chưa cháy hết, còn đang bốc lên điểm điểm hồng quang.

Khi hai người đi ra khỏi cửa động thì Chu Thượng Bưu và Trình Sơn Bình đã đem cây cối chặt về chuẩn bị sẵn sàng.

Trời cũng đã tối đen.

Một nhóm người nghỉ ngơi ngay tại chỗ, ngay tại phía sau đám dây leo rủ xuống nơi cửa động, chuyện khác chờ nghỉ ngơi tốt rồi nói sau.

Chu Thượng Bưu và Trình Sơn Bình tại ngoài động đốt một đống lửa ngồi nói chuyện phiếm, cũng là để phụ trách cảnh giác, nghỉ ngơi cũng không thể tất cả đều nhắm mắt lại.

Nói chuyện phiếm đến nữa đêm, Trình Sơn Bình nói muốn đi lên núi cao phía trước ngắm nhìn cảnh đêm, Chu Thượng Bưu tùy ý để cho y đi.

Dữu Khánh chậm rãi hé mở kẽ mắt, xuyên qua khe hở giữa đám dây leo quan sát thân ảnh biến mất tại trong bóng đêm, rồi chậm rãi nhắm mắt lại…

Lạch cạch!

Một hòn đá từ trên trời giáng xuống, rơi vào khe suối sỏi đá, nơi là dòng sông trong mùa mưa.

"Ai?"

Đang dừng lại nghỉ ngơi bên khe suối, toàn bộ nhân viên Giám Nguyên trai giật mình bật đứng lên, cất tiếng quát lớn, chấp sự Thôi Du lạnh lùng nhìn xung quanh.

Trong núi rừng truyền đến âm thanh kêu gọi khàn khàn, "Thôi Du."

"Ở bên kia!" Có người chỉ về phía âm thanh truyền đến.

Khóe miệng nhếch cười, Thôi Du lắc mình đến trước mọi người, phất tay ngăn cản đám người định tiến đến kiểm tra, quay đầu lại dặn dò: "Không có chuyện của các ngươi, các ngươi tiếp tục nghỉ ngơi đi." Tiếp đó lắc mình lao đi.

Mọi người kinh nghi, Ô Huống có vẻ trầm ngâm, biết rằng có lẽ là kẻ giải thích lí do mà Thôi chấp sự nói tới kia đã đến rồi, gã lập tức xoay người trấn an mọi người, "Không sao, không có gì, nghỉ ngơi, đều nghỉ ngơi đi."

Sợ bóng sợ gió một trận, không có việc gì thì tốt, mọi người còn chưa khôi phục lại khỏi sau cơn mệt mỏi, mừng rỡ tự tại, lại dồn dập ngồi xuống.

Lao vào rừng núi, Thôi Du trông thấy một thân ảnh lắc mình đi về phía đỉnh núi, lập tức lao như bay đuổi theo.

Hai bóng người một trước một sau hạ xuống dưới gốc một cây đại thụ, một người trong đó không ngừng quan sát xung quanh, ánh trăng theo giữa các kẽ lá rọi xuống, chiếu ra khuôn mặt của y, không phải ai khác, chính là Diệu Thanh Đường Trình Sơn Bình.

Thôi Du cười nói: "Không cần khẩn trương như vậy, không người nào theo tới đây, chỉ một mình ta."

Trình Sơn Bình nhìn trước ngực lão ta, thấy có băng bó vết thương, "Xem ra ta phán đoán không sai, quả nhiên đánh nhau tại Cổ Tiêu Rừng Già chính là các ngươi. Mấy con 'Bất yêu quái' kia cũng không phải là ngồi không, các ngươi làm thế nào chạy thoát được tay chúng nó?"

Nói đến việc này, Thôi Du thở dài lắc đầu, "Việc này không nói cũng được, ta đương nhiên có biện pháp thoát thân. Nói chính sự đi, Diệu Thanh Đường thật sự tìm được Hỏa Tất Xuất sao?"

Trình Sơn Bình cau mày, "Các ngươi không tìm được?"

Thôi Du xùy một tiếng, giọng điệu tự giễu, "Tìm được thì có tìm được, nhưng tay chân vụng về, không đủ trình độ, chẳng bắt được con nào, nếu không, ngươi nghĩ rằng vì sao khi nhận được tín hiệu ngươi truyền lại, ta liền dẫn người không ngày không đêm truy đuổi tới đây? Nhưng nhìn phương hướng các ngươi đi tới nơi này, ta thấy không giống như đã đắc thủ, không giống như muốn trở về U Giác Phụ."

Trình Sơn Bình: "Chưa bắt được đầy đủ, còn thiếu một con."

Ánh mắt Thôi Du sáng lên, kinh ngạc nói: "Đã bắt được hai con? Diệu Thanh Đường lại có bản lĩnh này, không nhìn ra a! Nói nhanh lên, làm thế nào bắt được."

Trình Sơn Bình: "Kỳ thực cũng không phải Diệu Thanh Đường bắt được, việc này chỉ là do tình cờ, trên đường đi vậy mà gặp phải hai tên thí sinh vào kinh thành đi thi…" Y đem kể lại đại khái tình huống cho lão ta nghe.

Thôi Du nghe xong, ngây ra một chút, có phần không hiểu, "Lại có loại chuyện này? Lẽ nào trên đời này thật sự có thủ đoạn gì biết trước hay sao?"

Trình Sơn Bình liếc mắt khinh bỉ, "Thôi Du, hai nữ nhân bên kia chỉ là ánh mắt phụ nữ, lẽ nào ngươi cũng tóc dài kiến thức ngắn hay sao? Nếu thật sự có năng lực biết trước, còn có thể rơi vào loại tình cảnh hiện tại sao? Tiểu tử kia vừa thấy mặt liền há mồm buông lời nói dối lừa gạt, nhìn qua liền biết không phải thứ gì tốt, toàn làm một ít tạp kỹ thần thần quỷ quỷ, rõ ràng chỉ là một ít trò lừa gạt giang hồ, nhưng Thiết Diệu Thanh vậy mà vẫn tin vào chuyện tà dị của hắn. Theo ta thấy, hắn hẳn là lợi dụng khói lửa để xông cho Hỏa Tất Xuất chui ra."

Lời nói phía trước, Thôi Du nghe thì tán thành, câu nói kế tiếp thì nghe xong có chút chần chừ, "Dùng khói xông sao? Ta cũng đã thử qua cách này, vô dụng."

Trình Sơn Bình than thở: "Phía bên ta cũng đã từng dùng khói xông, không có hiệu quả, bên trong này khẳng định có trò gì đó mà chúng ta chưa biết. Nhìn dấu vết đó, ta đoán rằng có trộn thứ gì đó ở trong khói, trở về bắt hắn lại, tra tấn bức cung tự nhiên liền có thể biết rõ ràng. Đến lúc đó ta trái lại muốn tát cho hắn một trận, xem hắn có thể tính ra được bản thân mình có một kiếp này hay không!"

Thôi Du giang tay ra, "Không quản hắn dùng đến thủ pháp gì, có thể bắt được Hỏa Tất Xuất chính là có bản lĩnh. Ta chỉ cần đem đồ vật về giao cho Đại chưởng quỹ. Được rồi, không nói nhiều lời vô dụng nữa, còn là thương lượng làm thế nào hạ thủ đi."

Trình Sơn Bình: "Còn có thể làm thế nào? Hoặc là đến đó diệt gọn, sau đó bức tiểu tử kia giúp ngươi tìm đến con thứ ba. Bên ta có thể

bức hắn khuất phục, phía bên ngươi tự nhiên cũng có thể. Hoặc là chờ, chờ cho tiểu tử kia tìm được con thứ ba mới hạ thủ, chính ngươi nhìn đó mà làm."

Thôi Du đằng hắng gật đầu, hơi trầm ngâm rồi từ từ nói: "Nghe lời ngươi nói như thế, khả năng hắn tìm được con thứ ba là rất lớn. Đã như vậy, không cần phải làm phức tạp, chờ một chút đi, đợi khi đã tìm được con thứ ba, ngươi lại phát ra tín hiệu, phía bên ta sẽ lập tức động thủ."

"Được." Trình Sơn Bình đáp ứng, nhưng lại đưa ra yêu cầu, "Các ngươi có thể lấy Hỏa Tất Xuất đi, nhưng khi động thủ thì cần phải đảm bảo toàn bộ người Diệu Thanh Đường an toàn, người khác ta không quản, người của Diệu Thanh Đường không thể chết được."

Thôi Du than thở: "Đao kiếm không có mắt, ta không thể tuyệt đối đảm bảo!"

Lúc này Trình Sơn Bình lớn tiếng nhắc nhở, "Ta cảnh cáo ngươi, một khi Tôn Bình và Chu Thượng Bưu gặp chuyện không may, Thiết Diệu Thanh tuyệt đối sẽ liều mạng, làm hỏng chuyện tốt của Đại chưởng quỹ, ngươi hỏi một chút chính ngươi có thể giải thích được cho Đại chưởng quỹ hay không… Có thể cưỡng ép ta làm con tin, bức Thiết Diệu Thanh giao ra Hỏa Tất Xuất."

Thôi Du suy nghĩ một chút, "Được, ta biết rồi, khi động thủ thì sẽ tận lực khống chế."

Hai người lại tiếp tục rỉ tai thì thầm một hồi, vì để phòng vạn nhất, Thôi Du trước tiên cần phải khống chế cục diện, không thể để cho người của Diệu Thanh Đường trốn thoát. Sau khi Trình Sơn Bình báo cho biết địa điểm cụ thể, lúc này hai người mới chia tay.

Trở lại nơi đóng quân, Thôi Du lập tức triệu tập mọi người đứng dậy, đánh gãy mọi người nghỉ ngơi, dẫn theo một đám người lần mò xuất phát.

Không cần quá lâu, một nhóm người liền tìm đến phụ cận điểm dừng chân của đám người Diệu Thanh Đường.

Mai phục tại trong núi rừng có thể nhìn thấy đống lửa trước cửa động, cũng có thể nhìn thấy Trình Sơn Bình và Chu Thượng Bưu ngồi ở bên cạnh đống lửa đàm tiếu.

Bồi tại bên cạnh Thôi Du, ở vào phía trước quan sát, Ô Huống nhìn thấy hai người bên cạnh đống lửa thì rất bất ngờ, hạ thấp giọng hỏi: "Chu Thượng Bưu và Trình Sơn Bình của Diệu Thanh Đường? Chấp sự, chúng ta một đường truy tung là đám người Diệu Thanh Đường sao?"

Việc đã đến nước này, Thôi Du cũng không tiện giấu giếm mọi thứ với gã, nhỏ giọng nhắc nhở: "Bảo các huynh đệ nhìn cho kỹ vào, nhiệm vụ lần này liền trông chờ vào Diệu Thanh Đường, chúng ta sẽ hái đào!"

Ô Huống bừng tỉnh đại ngộ, tiếp đó lại không lý giải được, "Chúng ta đều không có biện pháp bắt được ba con côn trùng kia, Diệu Thanh Đường có thể có biện pháp nào?"

Thôi Du: "Đến lúc đó sẽ dặn dò ngươi phải làm thế nào, lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết. Đoán chừng phải nửa ngày sau mới có thể có kết quả. Hiện tại, để cho mọi người thay phiên nghỉ ngơi, thay phiên nhìn kỹ, dưỡng đủ tinh thần dễ động thủ. Nhớ kỹ, phải cẩn thận một chút, không thể đả thảo kinh xà!"

"Đã rõ." Ô Huống gật đầu, lúc này rời đi chuẩn bị trong luyến tiếc, xoa xoa hai tay, hắc hắc nói: "Chấp sự, tiểu có cái yêu cầu quá đáng."

Thôi Du nhìn chằm chằm động lửa phía đống lửa, "Đừng nói nhảm, nói."

Ô Huống hắc hắc nói: "Nghe nói, lão bản nương kia của Diệu Thanh Đường cũng tới rồi, ngài là biết rõ nữ nhân kia, dung mạo và vóc

dáng đó, thực sự là vưu vật. Năm đó chính là một bông hoa của U Giác Phụ, lại tiện nghi cho tên tiểu bạch kiểm Nhan Hứa kia, khiến bao nhiêu là nam nhân thương tiếc. Tại U Giác Phụ, mọi người tuân thủ quy củ nên không dám xằng bậy, bây giờ, nữ nhân này chạy tới đây… Thôi chấp sự, người xem, ta và ngài tại trong hoang sơn dã lĩnh này chạy tới chạy lui lâu như vậy rồi, không có công lao cũng có khổ lao, sau này để cho tiểu chăm sóc nữ nhân Thiết Diệu Thanh kia một đêm, thế nào?"

"Phì." Thôi Du ngoài cười nhưng trong không cười, quay đầu lại nhìn chăm chú gã, quan sát từ trên xuống dưới một phen, "Ngươi còn biết Nhan Hứa? Vậy ngươi có biết bây giờ Nhan Hứa như thế nào không?"

Ô Huống ha hả nói: "Đã nghe nói, hình như là trúng kịch độc, đã là mạng treo một đường. Nghe nói một nhóm người Diệu Thanh Đường nghĩ hết biện pháp vì hắn giữ lại một hơi mới khỏi chết. Thiết Diệu Thanh da mềm thịt non, có thể tự mình chạy đến Cổ Trủng Hoang Địa, đơn giản chính là định hoàn thành Nhiệm vụ của U Nhai để cứu chồng."

Thôi Du hừ nói: "Vậy ngươi có biết vì sao Nhan Hứa rơi vào kết quả này?"

"Ách…" Gã đàn ông râu ria sửng sốt, từ trong giọng nói của đối phương nghe ra ý khác, trong nháy mắt nghĩ đến những dấu chỉ đường lưu lại phía sau nhóm người Diệu Thanh Đường, lúc này mới hiểu được một chút, mặt lộ vẻ kinh nghi bất định.

Thôi Du nhấc tay vỗ vỗ đầu vai gã, "Ô Huống, trên đời này có rất nhiều mỹ sự, mọi người đều muốn, nhưng đa số người chỉ có thể đặt ở trong lòng suy nghĩ một chút mà thôi, thực sự muốn có được thì cần có thực lực. Phía sau thứ gì mê người, thường thường cất giấu nguy hiểm, không nên dễ dàng nhúng tay vào, nhẹ thì tự rước lấy nhục, nặng thì tính mạng khó bảo toàn. Xem tại ngươi trong

khoảng thời gian này đi theo làm tùy tùng, khuyên ngươi một câu, đặt ở trong lòng suy nghĩ là được, không nên đụng vào, hiểu chưa?”

“Hắc hắc, Thôi chấp sự nói chính phải, đã hiểu rồi. Vậy, ta đi sắp xếp đây.” Ô Huống cười gượng lui xuống.

Thôi Du lắc đầu, lại lần nữa nhìn chằm chằm quan sát phía đống lửa…

Thẳng đến sau nửa đêm, đã dưỡng đủ tinh thần, Dữu Khánh mới thu công đứng lên, ánh mắt trước tiên liếc Trình Sơn Bình một cái, lại nhìn nhìn phía bên ngoài thỉnh thoảng có côn trùng kêu vang.

Hắn nghỉ ngơi xong rồi, một nhóm người Diệu Thanh Đường lập tức xoay quanh hắn bắt đầu hành động.

Trình Sơn Bình và Chu Thượng Bưu bắt đầu vận chuyển cây cối đã chặt sẵn vào bên trong, lúc trước sợ quấy rầy Dữu Khánh nghỉ ngơi.

Tôn Bình thì đưa tới đồ ăn thức uống đã chuẩn bị sẵn, đã nấu hết năm túi Linh Mễ cuối cùng.

Ăn uống no đủ, Dữu Khánh nhấc tay vuốt bím tóc đuôi ngựa của mình một cái, độc thân đi vào chỗ sâu trong động.

Bốn người Diệu Thanh Đường đổi cho Trình Sơn Bình và Chu Thượng Bưu nghỉ ngơi, Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình phụ trách cảnh giới, Hứa Phí và Trùng Nhi vẫn như cũ ở một bên giết thời gian.

Chương 52: Thân tín

Đã đến bình minh rồi, nghe được tiếng bước chân rất nhỏ ở phía sau, ngồi ở sau một mảnh bụi gai quan sát, Ô Huống quay đầu lại, nhìn thấy Thôi Du đã nghỉ ngơi một đêm đi tới gần, lúc này định đứng dậy, lại bị Thôi Du ấn vai lại.

Thôi Du cúi người ngồi ở bên cạnh gã, cũng xuyên qua khe hở giữa bụi gai nhìn nhìn cửa động che phủ dây leo bên trong lòng chảo, hỏi: "Thế nào rồi?"

Ô Huống: "Vẫn như cũ, cơ bản không có động tĩnh gì, chỉ là hình như có khói thoát ra cửa động."

Thôi Du: "Ngươi đi nghỉ ngơi đi, để ta theo dõi."

Ô Huống đứng dậy, rồi lại ngồi xổm xuống, "Thôi chấp sự, rốt cuộc thì khi nào chúng ta mới động thủ?"

Thôi Du: "Tiếp tục chờ! Đến thời điểm động thủ tự nhiên sẽ động thủ, ngươi đi nghỉ ngơi đi."

Chờ? Ô Huống như có đăm chiêu, xem ra mình phán đoán không sai, bên phía Diệu Thanh Đường quả nhiên có nội ứng.

"Không sao, ta nghỉ ngơi tại đây cũng được."

Cộp!

Bên trong không gian đỏ rực tràn ngập khói mù trong lòng đất, một cái bóng giống như lưu tinh hiện lên, từ không trung lao vọt xuống cắm trên mặt đất, là một cái bình kim loại nửa khảm vào mặt đất, tiếp đó có âm thanh va chạm gấp gáp đinh đương vang lên trong bình, chấn động khiến cho cái bình khảm trong đất có dấu hiệu buông lỏng, có xu thế bị hất bật lên.

Một thân ảnh phá tan khói mù lóe tới, vừa rơi xuống liền một cước dẫm tại trên cái bình đã hơi buông lỏng, dưới chân có lửa bốc lên, hai chân hắn liên tục đạp xuống.

Đạp tắt đế dày bốc cháy, Dữu Khánh từ trong đai lưng rút ra nắp đậy chén, lật ngửa trên mặt đất. Phanh! Một chưởng đem nắp đậy đánh chìm vào mặt đất. Lúc này, tay kia chậm rãi kéo phần bình kim loại khảm trong mặt đất lên. Sau khi ngang bằng với mặt đất thì bắt

đầu áp sát mặt đất dần dần di chuyển về phía nắp đậy. Khi miệng chén và nắp đậy trùng khớp vào nhau thì lập tức xoay tròn bình kim loại, vặt chặt rồi vận công nhổ lên, bình cùng nắp đậy hoàn chỉnh rút ra tới tay.

Đương đương đương đương đương…

Động tĩnh va chạm trong bình kim loại rõ ràng kịch liệt hơn trước hai lần, không còn cách nào, bên trong chứa hai con Hỏa Tất Xuất.

Cầm lấy bình thưởng thức, Dữu Khánh tặc lưỡi hai tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ và không ngờ.

Hắn cũng không nghĩ tới, chạy tới chạy lui tìm Hỏa Tất Xuất, chính là cho rằng Hỏa Tất Xuất không phải quần cư, nào ngờ tại nơi này vậy mà một lần xuất hiện hai con. Bây giờ xem ra, quan niệm Hỏa Tất Xuất không phải động vật quần cư có thể đã bị đánh vỡ.

Đương nhiên, cũng có khả năng là nguyên nhân khác.

Sở dĩ có thể một lần bắt được hai con là bởi vì hai con Hỏa Tất Xuất này là một đực một cái, đang đè lên nhau giao phối thì bị một lưới bắt hết, so với một con đơn độc thì phản ứng chậm trễ hơn nhiều, phỏng chừng đang vô cùng say sưa a.

Trong cả quá trình không có xuất hiện nguy cơ bị chúng chạy thoát, bắt một đôi này tương đối dễ dàng. Dữu Khánh đánh giá chỉ có thời điểm giao phối mới có loại cơ hội này.

Với hắn mà nói, điều này cũng không quan trọng, cầm đồ vật trong tay tung người lướt đi, quẹo tới quẹo lui tại trên các đảo nhỏ giữa hồ dung nham nhảy mấy lần mới trở lại lối ra, đi tới bên cạnh một đống gỗ còn chưa có dùng tới, hắn cầm bình trong tay ném xuống đất, dời một đống gỗ đặt ở trên.

Cũng không quản tiếng va chạm phía dưới đống gỗ, xoay người nhằm phía lối ra địa đạo cất bước rời đi.

Hắn không nhanh không chậm một mạch bước đi, khi sắp đi ra tới cửa động, hắn dừng lại, ngồi xuống ngay tại chỗ khoanh chân đả tọa.

Qua xấp xỉ nửa canh giờ, khói đã tan đi gần hết, Dữu Khánh kéo khăn bịt mũi miệng xuống thử hít thở một hơi, cho dù không khí vẫn còn chưa trong lành, nhưng miễn cưỡng có thể chấp nhận được, lúc này hắn mới đứng lên tiếp tục đi tới trước.

Đối với tiếng bước chân của mình, hắn không có bất cứ hành động che giấu gì. Bên ngoài động, đám người Thiết Diệu Thanh từng người dựng lỗ tai lên, sau khi nhìn nhau một cái liền lục tục đứng dậy đi tới cửa động, gạt dây leo rũ xuống sang một bên rồi nhìn vào bên trong, nhìn thấy được Dữu Khánh đang đi tới chợt lại dừng bước tại bên trong động.

Không có nghe được trên người Dữu Khánh có âm thanh va chạm vào bình, mấy người liền chui vào trong. Thiết Diệu Thanh ngập ngừng hỏi: "A Sĩ Hành, có phải là không có…?" Nàng ta muốn nói nhưng rồi lại thôi.

Dữu Khánh than thở: "Bên trong quả thực có một con, nhưng muốn bắt được con này thì khả năng có chút phiền phức, có thể cần mọi

người phối hợp hỗ trợ một chút."

Mọi người không hiểu đã xảy ra chuyện gì, tuy nhiên vẫn có hi vọng bắt được thì tốt, việc phối hợp tự nhiên sẽ không phải là vấn đề, Thiết Diệu Thanh đồng ý, "Cần chúng ta phối hợp thế nào, ngươi cứ việc nói."

Dữu Khánh quay về phía Hứa Phí và Trùng Nhi đang đứng ở bên ngoài lớp cây Tử Đằng im lặng quan sát bên trong, ngoắc tay nói: "Đều vào đi, lần này người càng nhiều càng tốt."

Hứa Phí và Trùng Nhi sao có thể có ý kiến gì, ngoại trừ mặc cho sắp xếp ra thì không có lựa chọn khác, bọn họ ngoan ngoãn tiến vào.

"Đi theo ta." Dữu Khánh ngoắc tay ra hiệu, hắn dẫn đầu xoay người đi vào trong.

Đám người Thiết Diệu Thanh đuổi theo, Chu Thượng Bưu thuận tay cầm mấy cây đuốc đã làm sẵn trước đó, Trình Sơn Bình hơi lộ vẻ do dự nhìn ra bên ngoài một cái.

Cũng quay đầu nhìn lại, lúc này Dữu Khánh bồi thêm một câu, "Phối hợp rất đơn giản, rất nhanh sẽ xong."

Nghe nói rất nhanh sẽ xong, Trình Sơn Bình không còn lo lắng gì nữa, bước nhanh đuổi theo.

Khói mù ngột ngạt chưa triệt để tan hết, Hứa Phí và Trùng Nhi không có năng lực mượn nhờ tu vi, lập tức ho khan liên tục, vội dùng tay áo che miệng mũi…

"Thôi chấp sự, ngươi xem, có động tĩnh, mọi người đều đã đi vào rồi."

Ở phía sau bụi gai, Ô Huống đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Đang nhìn chằm chằm quan sát, Thôi Du ừ một tiếng, "Ta đã thấy rồi."

Ô Huống: "Có thể động thủ chưa?"

Thôi Du cau mày nghi hoặc, nhưng vẫn muốn chờ tín hiệu xác định, lắc đầu nói: "Tiếp tục chờ."

Bên trong địa đạo, đi tới giữa đường, Dữu Khánh đột nhiên dừng bước xoay người lại, đối diện với mọi người cười nói: "Mọi người trước tiên ở chỗ này chờ một chút." Nói xong hắn đưa tay cầm lấy cây đuốc trên tay Tôn Bình, lại nói với Thiết Diệu Thanh, "Lão bản nương, chúng ta vào phía trong làm chút bố trí."

Mọi người không hiểu hắn đang làm gì, Thiết Diệu Thanh trái lại rất phối hợp cùng theo hắn, rời đi.

Hành động của Dữu Khánh có phần cổ quái, đám người Tôn Bình có chút lo lắng không biết có vấn đề gì xảy ra hay không, nhưng nhìn thấy Hứa Phí và Trùng Nhi ở tại đây, liền bớt lo một ít.

Dữu Khánh không dẫn Thiết Diệu Thanh đi quá xa, nhưng khoảng cách cũng đủ để cho người ở phía ngoài không nghe được tiếng nói chuyện nơi này, mà Thiết Diệu Thanh thì không xa lạ với nơi này, nhìn thấy trên vách động còn cắm một số chân hương liền biết đã đến vị trí có cảm giác âm trầm kia.

Khi trong lòng Thiết Diệu Thanh đang phân vân nghi hoặc thì Dữu Khánh bỗng nhiên dừng lại nơi này, hắn giơ cây đuốc lên, xoay người lại đối mặt nàng, bốn mắt nhìn nhau.

Thiết Diệu Thanh đã nhận ra khác thường, lập tức có chút cảnh giác, cất lời thăm dò: "Không phải ngươi nói cần làm bố trí gì sao?"

"Không có bố trí gì." Dữu Khánh phủ nhận, thấy đối phương đứng tại chỗ bộc lộ dáng vẻ cảnh giác cao độ, lập tức xua tay nói: "Lão bản

nương đừng hiểu lầm, làm như vậy để dẫn ngươi tới đây muốn có việc báo cho ngươi biết, liên quan đến chuyện sinh tử của ngươi, ta."

Thiết Diệu Thanh vẫn chưa hết cảnh giác, "Chuyện gì lại khiến ngươi nói đến mức nghiêm trọng như vậy?"

Dữu Khánh: "Lão bản nương còn nhớ lúc trước khi vào động, ta từng hỏi qua có bao nhiêu cửa hàng tiếp nhận nhiệm vụ của U Nhai không?"

Thiết Diệu Thanh hơi suy nghĩ, "Nhớ kỹ, ngươi đến cùng định nói gì?"

Dữu Khánh: "Nếu có người của một cửa hàng khác muốn đoạt ba con Hỏa Tất Xuất trên tay ngươi, ta có thể cho rằng thế này hay không, nếu đối phương đã dám động thủ, vậy thực lực khẳng định vượt qua bên ngươi, một khi xuất thủ, ngươi gần như không có phần thắng gì, mọi người đều sẽ không may, ta nói có đúng không?"

Thiết Diệu Thanh không phủ nhận điểm ấy, nhưng không phải là việc nàng hiện tại quan tâm, "Những điều này không cần ngươi quan tâm, ngươi và ta chỉ cần thực hiện hứa hẹn của mỗi bên là được."

Dữu Khánh: "Nếu như ta nói trong số người của ngươi có một gian tế do cửa hàng khác sắp xếp vào, ngươi tin hay không?"

Thiết Diệu Thanh cau mày, "Ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Người của ta đều rất tin cậy, sẽ không có vấn đề gì."

Dữu Khánh: "Ngươi còn nhớ rõ động tĩnh đánh nhau tại Cổ Tiêu Rừng Già không? Phạm vi Cổ Tiêu Rừng Già rộng lớn như vậy, vì sao có người đúng lúc đi trùng vào tuyến đường chúng ta vừa đi qua, đến mức xảy ra xung đột cùng sơn quái? Kỳ thực lúc đó ngươi hoài nghi không sai, đích xác có người đang đi theo chúng ta."

Thiết Diệu Thanh không biết vào lúc này, vị này nói những việc này rốt cuộc để làm gì, "Đó là ta suy nghĩ nhiều. Bọn họ nói không sai, nếu thật sự là truy theo chúng ta, đã biết chúng ta ở phía trước làm cho 'Độc Giác Sơn Tiêu' giật mình tỉnh lại, sao còn sẽ lao đầu vào? Dù cho có người theo dõi, ngươi cũng đã biết hậu quả khi đánh nhau tại Cổ Tiêu Rừng Già."

Dữu Khánh: "Đây là điểm ta muốn chứng thực. Ta không thể đem tính mạng mình làm trò đùa, ta cần phải biết những người đó có thoát thân được khỏi Cổ Tiêu Rừng Già hay không."

Thấy hắn hoài nghi người của mình, không khác gì vũ nhục người của mình, Thiết Diệu Thanh có phần tức giận, "Ngươi không cảm thấy hành vi hiện tại của ngươi giống như là đang gây xích mích hay sao? Ta đã nói ta sẽ tuân thủ hứa hẹn, ngươi không cần lo lắng ta sẽ nuốt lời, không cần phải tại nơi đây hao tổn tâm cơ, vô ích."

"Con Hỏa Tất Xuất thứ ba ta đã bắt được rồi." Dữu Khánh đột nhiên chuyển đổi đề tài câu chuyện, đưa tay chỉ hướng phần cuối địa đạo, "Ngay tại phía dưới đống gỗ kia, nếu như ngươi không sợ chết, cứ việc cầm đi là được rồi, ta…"

Đã bắt được rồi? Thiết Diệu Thanh kinh nghi, ánh mắt chợt lóe lên, xuất thủ như điện, tại trên người Dữu Khánh điểm liên tục mấy điểm, sợ Dữu Khánh đùa giỡn mánh lới gì, trước tiên phong tỏa huyệt đạo của Dữu Khánh, sau đó giơ cây đuốc lắc mình rời đi.

Dữu Khánh ngây ra như phỗng, cứng tại nguyên chỗ, hắn không nghĩ tới lời chuẩn bị nói còn chưa có nói xong Thiết Diệu Thanh đã tập kích hắn, hành vi trái với lẽ thường, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn, trong lòng cuồng mắng.

Cũng may Thiết Diệu Thanh nóng lòng biết rõ đáp án, tốc độ đi lại rất nhanh, không bao lâu đã trở về rồi, cầm trên tay bình kim loại kêu vang đương đương không ngừng kia, dưới ánh sáng cây đuốc, sắc mặt vui mừng khó tả, "Hai con? Ngươi một lần bắt được hai con?"

Dữu Khánh không chút động đậy, một tiếng không phát.

Thiết Diệu Thanh sau đó kịp phản ứng lại, nhanh chóng xuất thủ giải khai huyệt đạo cho hắn, lại hỏi: "Thế nào bắt được hai con?"

Dữu Khánh xoa xoa ngực, không tiếp tục dông dài cùng nữ nhân này nữa, kéo về lại chủ đề, "Ta hiện tại hoài nghi nội gian đã dẫn người của một cửa hàng khác đến bên ngoài, bên ngoài rất có khả năng đã bị bố trí mai phục. Nếu thực sự là như thế, nguyên nhân người ta chậm chạp không động thủ chính là đang đợi ngươi tập hợp đủ ba con Hỏa Tất Xuất vào tay. Ngươi có biết hậu quả khi bây giờ ngươi đem đồ vật trên tay đưa ra không?"

Thiết Diệu Thanh đã hiểu ý trong lời hắn nói, cũng đã hiểu vì sao hắn bắt được Hỏa Tất Xuất nhưng lại nói là không bắt được, than thở: "Ngươi thật sự lo lắng nhiều rồi. Ba người bọn họ đều là thân tín của ta, theo phu phụ chúng ta nhiều năm, sẽ không bán đứng chúng ta."

Dữu Khánh đập ra một câu, "Không phải thân tín của ta!"

Giọng điệu băng lãnh, ý tứ cũng lạnh lùng, ta không tin tưởng bọn hắn!

Thiết Diệu Thanh: "Ta không rõ, ngươi đang yên đang lành vì sao lại đột nhiên có hoài nghi này?"

Dữu Khánh không muốn nói nguyên nhân thực sự, tìm một lí do rất tuyệt, "Ta bặc tính một quẻ, đã tính ra, kỳ thực ta đã sớm tính ra ở trong chúng ta có nội gian."

Thiết Diệu Thanh câm nín. Nàng là người thu lợi từ thủ đoạn 'Tính toán tài tình' của vị này, cũng là một người tin tưởng nhất trong số mọi người, qua một lúc không lời chống đỡ, mới hỏi: "Ngươi hoài nghi nội gian là ai?"

Dữu Khánh có tính toán riêng, hiện tại sẽ không nói ra đối tượng bị hoài nghi, "Nếu có thể tính được chi tiết mọi chuyện thì ta đã không cần phí sức vào việc này rồi. Ta chỉ có thể tính ra được bên cạnh ngươi có gian tế, cụ thể là ai còn không rõ ràng lắm. Ngay trước mặt mọi người không nói ra việc này cũng là vì sợ mình tính sai, sợ tạo thành hiểu lầm, dù sao khi để lão bản nương câu thông với thần linh thì ta đã xuất hiện sai lầm. Mời lão bản nương mượn một bước nói chuyện, chính là vì thương lượng biện pháp chứng thực."

Chương 53: Thăm dò

Khi kết nối với thần linh thì đã xảy ra sai lầm sao?

Đối với việc này, Thiết Diệu Thanh không đưa ra đánh giá, cho rằng mình biết rõ nhất lần đó có sai lầm hay không, nàng cho rằng lần câu thông với thần linh đó đã thành công, chẳng qua, nàng muốn kiểm soát cục diện nên mới khiến gia hỏa này nghĩ lầm rằng đã xuất hiện sai lầm mà thôi.

Nói cách khác, nàng cho rằng bặc tính thuật của Dữu Khánh vẫn tương đối chuẩn xác.

Bây giờ Dữu Khánh lại bặc tính một quẻ, nói rằng bên cạnh nàng có gian tế, khiến nỗi lòng nàng dần dần chìm vào băng giá, lẽ nào thật sự có gian tế?

Thấy nàng không nói lời nào, còn đang do dự, Dữu Khánh tiếp tục khuyên bảo: "Lão bản nương, nếu như quẻ tượng là thật, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Chỉ chứng thực một lần, sẽ không có bất cứ mất mát gì."

Thiết Diệu Thanh nhìn cái bình kêu vang đương đương trong tay, "Ngươi nói nghe nhẹ nhàng, làm sao có thể không có bất cứ mất mát gì, chỉ cần thử một lần, bọn họ liền sẽ cho rằng ta không tín

nhiệm bọn họ, mất đi chính là nhân tâm, trên đời này còn có thứ gì càng quý giá hơn nhân tâm sao? Diệu Thanh Đường tại U Giác Phụ không tính là đại môn hộ, càng không có tài lực hùng hậu gì, không có gì nhiều để cho bọn họ, bọn họ có thể một mực đi theo như vậy đã là khó có được. Ngươi biết không? Tôn Bình là nha hoàn của mẫu thân ta, trung thành và tận tâm với mẫu thân ta, liên tiếp quan tâm chăm sóc hai đời mẹ con chúng ta, ta làm sao có thể làm tổn thương lòng bà ấy tại trong loại chuyện này?"

Dữu Khánh đưa tay ra trước, nhấn nhấn xuống, ra hiệu cho nàng ta bình tĩnh lại, "Lão bản nương đã lo lắng nhiều. Ngươi yên tâm, chỉ cần thử theo cách của ta, sẽ không gây ra bất cứ mất mát gì, chỉ cần không phải là nội gian là sẽ không cảm nhận được bất cứ sự không tín nhiệm nào của ngài."

"A!" Đôi mắt Thiết Diệu Thanh sáng lên nhìn hắn, "Ngươi muốn thử như thế?"

Dữu Khánh đưa ngón tay chỉ ra bên ngoài, "Đó chính là lí do ta đột nhiên dẫn bọn họ vào trong động. Giả thiết ngoài động thật sự có mai phục, những người này một mực bình tĩnh không động thủ, tất nhiên là đang đợi chúng ta bắt đủ ba con Hỏa Tất Xuất, kẻ thù bên ngoài làm thế nào biết rõ chúng ta đã bắt đủ hay chưa? Tự nhiên cần được nội gian báo tín hiệu. Hiện tại ta đột nhiên dẫn bọn họ vào trong này, chỉ cần ổn định bọn họ, không để cho nội gian liên hệ với bên ngoài, trong thời gian dài hai bên không liên hệ được với nhau tất nhiên sẽ cảm thấy lo lắng bất an…"

Nghe hắn nói ra kỹ càng, thần sắc Thiết Diệu Thanh lộ ra vẻ đăm chiêu, sau khi đại khái biết rõ được ý đồ của hắn, nàng nhịn không được trên dưới nhìn hắn kỹ một chút, "Ngươi nói như vậy đâu phải là thương lượng biện pháp gì với ta, rõ ràng đã sớm lập mưu có chủ ý muốn lừa gạt ta. Người ta nói biết cái gì cũng chỉ là kém cỏi, chỉ có đọc sách là cao, có phải người đọc sách nào cũng nghĩ nhiều như vậy hay không chứ? Thảo nào có thể thi đậu cử nhân."

"…" Dữu Khánh ngẩn người, rồi bất đắc dĩ nói: "Lão bản nương, ngươi bây giờ còn có tâm tư giỡn chơi?"

Thiết Diệu Thanh lắc đầu: "Ta không phải giỡn chơi. Phải, lời ngươi nói ta thừa nhận có đạo lý, nhưng chỉ bởi vì ai muốn đi ra ngoài liền nhận định hắn nhất định là nội gian, định tội danh như vậy không khỏi cũng quá qua loa tùy tiện."

Dữu Khánh: "Có một số việc chỉ vài ba câu là không nói ra được rõ ràng, nhưng nhìn sẽ rõ. Lão bản nương, ngài không phải người mù, cũng không phải kẻ ngu si, có phải hay không, ngài tự nhiên sẽ nhìn ra manh mối, đến lúc đó ngài hãy quyết định có nên khống chế người đó hay không. Quyền quyết định tại trong tay ngài, ngài không cần phải có bất cứ lo lắng gì."

Thiết Diệu Thanh cau mày, chìm vào trầm tư, một lúc lâu sau mới nói: "Nếu thật sự có nội gian, nếu như thật sự có mai phục, làm những việc này còn hữu ích sao? Chúng ta vẫn phải đi ra ngoài, không phải sao?"

Dữu Khánh lập tức trấn an, "Quẻ tượng có ám chỉ, nếu như chứng minh được quẻ tượng không có sai lầm, ta sẽ có nắm chặt dựa theo quẻ tượng dẫn mọi người thoát thân. Nếu như quẻ tượng có sai lầm, thì nói rõ không tồn tại nội gian, tự nhiên tất cả thuận lợi không lo."

Thiết Diệu Thanh truy hỏi: "Biện pháp thoát thân mà Quẻ tượng chỉ là cái gì?"

Dữu Khánh: "Quẻ tượng chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, thiên cơ há có thể lộ rõ? Nói trắng ra thì mất linh."

Thiết Diệu Thanh lại chìm vào trầm mặc.

Dữu Khánh có phần chờ không được nữa, "Lão bản nương, không thể tiếp tục do dự nữa, chỉ là thử xem, cũng không mất mát gì."

"Được rồi!" Thiết Diệu Thanh không chịu được hắn khuyên bảo, cuối cùng cũng đồng ý.

Nói đến cùng, vẫn là tin vào cách nói 'Bặc tính' của hắn, nếu không, tại tình huống không có bằng chứng, nàng chưa chắc sẽ đồng ý thực hiện dò xét người của mình như vậy.

Thấy nàng đã đồng ý, Dữu Khánh lập tức trở tay ra phía sau, rút ra ba cây hương, đưa vào cây đuốc, đốt cháy lên, trực tiếp cúi người cắm ở trên mặt đất.

Thiết Diệu Thanh bị hành động của hắn làm cho có chút mơ hồ, kinh nghi hỏi: "Cái này là làm gì?"

"A, làm dấu hiệu mà thôi." Nói xong, Dữu Khánh chỉ chỉ bình kim loại đang tạm thời đình chỉ va chạm trong tay nàng, "Lão bản nương, thứ này cần phải để lại nơi này, không thể mang đi, nếu không liền không có tác dụng."

Thiết Diệu Thanh hơi do dự, dựa theo lời hắn, cúi người nhẹ nhàng đặt ở trên mặt đất.

Nàng không muốn làm như vậy, nhưng nếu là thật, thật sự là chịu không nổi hậu quả, không thể không đồng ý thử xem.

Dữu Khánh đưa tay mời, cùng nàng đồng thời trở lại.

Một đường đi tới trước, trông thấy ánh lửa phía trước địa đạo, cũng nhìn thấy đám người Tôn Bình chờ đợi tại chỗ.

Hai bên chạm mặt, đám người Tôn Bình đều là vẻ mặt có nghi vấn, đều muốn biết tiếp theo phải… làm như thế nào.

Dữu Khánh trước tiên phất tay vẫy gọi Hứa Phí và Trùng Nhi tới đây, đưa cây đuốc cho Hứa Phí, "Hứa huynh, hai người các đi thẳng vào bên trong, nhìn thấy nơi nào trên mặt đất có cắm ba cây hương thì dừng lại, ở lại đó chờ gọi, không thể chủ động tắt lửa đi."

Lúc này Thiết Diệu Thanh mới hiểu rõ tác dụng của ba cây hương kia, thì ra đúng là dùng để làm dấu hiệu.

Hứa Phí muốn nói lại thôi, nhưng biết rõ nơi đây người không có quyền nói chuyện nhất chính là hai người bọn họ, không tới phiên bọn họ thể hiện ý kiến, đành phải khép nép đáp ứng, dẫn Trùng Nhi rời đi. Phía trước sâu thẳm, hai người đơn độc hành động, ít nhiều có chút khiếp đảm.

Một đám người nhìn theo hai người dần dần đi xa, Tôn Bình nghi hoặc hỏi: "Đây là làm gì?"

Thiết Diệu Thanh cũng không biết, bởi vì lúc trước Dữu Khánh không nói với nàng chuyện có liên quan gì đến Hứa Phí và Trùng Nhi.

Không biết rằng, Dữu Khánh chỉ là muốn trước tiên đưa Hứa Phí và Trùng Nhi dời đi, có một số việc hắn không muốn để cho hai người nhìn thấy.

"Không có gì, từng người tới mà thôi." Dữu Khánh dứt lời lại nhấc tay ra phía sau tìm mấy cây hương, đưa vào trên đuốc, thắp lên, cúi người cắm ở dưới chân, sau đó nói với ba người Tôn Bình: "Ba người các ngươi tại trước ba cây hương này yên tâm đả tọa. Nhớ kỹ, không thể tắt lửa!" Còn chính tay giúp bọn họ đốt lên một ngọn đèn di động đặt trên mặt đất.

Có ý gì? Trình Sơn Bình trầm giọng hỏi: "Ngươi làm cái này làm cái kia, đến cùng là muốn làm cái gì?"

Thiết Diệu Thanh đúng lúc nói ra: "Bình tĩnh - đừng nóng, an tâm ngồi xuống là được rồi, đều là vì bắt Hỏa Tất Xuất, rất nhanh sẽ biết."

Dữu Khánh cũng quay sang y, buông tay, "Nếu như ta không bắt được, tùy ý xử trí."

Tôn Bình đưa mu bàn tay vỗ vào cánh tay Trình Sơn Bình, "Lão Trình, ngươi gấp làm gì, nếu A công tử đã nói như vậy, nghe hắn sắp xếp là được."

Bất kể Dữu Khánh dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể tiếp tục bắt được Hỏa Tất Xuất là được, lúc trước đã bắt hai con, bà ta vẫn tương đối tin tưởng vào hắn, thực tế thắng qua hùng biện a.

Chu Thượng Bưu cũng kéo tay áo Trình Sơn Bình, chính mình thì khoanh chân ngồi xuống trước, cây đuốc cắm ở một bên.

Trình Sơn Bình nhìn nhìn mọi người, giống như chỉ có một mình mình tương đối khó nói chuyện, y đành phải trầm mặc ngồi xuống, ngồi ở đối diện phu thê hai người.

Thiết Diệu Thanh không nói gì, trước tiên xoay người đi vào phía sâu trong địa đạo, Dữu Khánh cũng cất bước đi theo.

Hai người không đi quá xa, bảy tám trượng liền dừng lại, cũng tại trên mặt đất cắm ba cây hương, đồng dạng khoanh chân ngồi xuống.

Dữu Khánh phất tay đảo qua, dập tắt ánh đuốc, cùng thân ảnh Thiết Diệu Thanh đồng thời biến mất tại trong bóng tối, chỉ còn thấy được điểm cháy đỏ của cây hương trong bóng tối mà thôi.

Tôn Bình lòng có nghi hoặc, nhưng vẫn ngồi xuống, y theo lời Thiết Diệu Thanh dặn dò, an tâm tĩnh tọa, nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trình Sơn Bình nỗ lực hết sực nhìn tới chỗ Thiết Diệu Thanh và Dữu Khánh trong bóng tối, nhưng từ chỗ sáng nhìn vào chỗ tối thì thấy không rõ lắm, chỉ nhìn được cái bóng mơ hồ, lại đã được dặn dò không thể dập tắt lửa, nhìn thấy hai phu thê ở đối diện đều nhắm hai mắt lại, y đành phải nhắm mắt theo.

Hai người ngồi tại trong bóng tối thì nhìn rõ rõ ràng ràng nhất cử nhất động của ba người, một cử chỉ rất nhỏ cũng có thể quan sát thấy.

Tu luyện Quan Tự quyết, Dữu Khánh rất am hiểu với việc kiểm soát trong phương diện này, hắn biết rõ ai là nội gian, nhưng không có nói ra, chính là muốn để cho bản thân Thiết Diệu Thanh tự quan sát, mà hắn thì thỉnh thoảng lặng lẽ quan sát phản ứng của Thiết Diệu Thanh.

Hắn nhìn thấy, so với đôi phu thê kia, việc Trình Sơn Bình hơi có khác thường dường như đã khiến Thiết Diệu Thanh chú ý, để tâm nhiều hơn một chút.

Sau một hồi tĩnh tọa, Trình Sơn Bình bỗng nhiên mở mắt, nói với hai người ở bên: "Chúng ta ngồi ngây ngốc ở nơi này đến cùng để làm gì?"

Phu thê hai người vẫn nhắm mắt, Tôn Bình nhàn nhạt đáp một câu, "Lão Trình, tiểu thư không ngốc, nghe sắp xếp là được rồi."

Trình Sơn Bình không nghe, trực tiếp đứng dậy, đi thẳng đến phía trong.

Phu thê hai người không có điếc, trợn mắt nhìn, nhìn nhau cau mày, Chu Thượng Bưu thầm thì nói: "Lão Trình thế nào vậy, sao lại nóng nảy xao động như thế?"

Thiết Diệu Thanh tự nhiên thấy được Trình Sơn Bình sải bước đi đến.

Một nét tươi cười hiện lên trên khóe miệng Dữu Khánh, chợt lóe rồi biến mất.

Trình Sơn Bình rất nhanh liền đi đến trước mặt hai người, không dám nói chuyện kiểu cao cao tại thượng, nửa ngồi xổm tại trước mặt Thiết Diệu Thanh, "Lão bản nương, cô gia trọng thương trên giường,

chờ chúng ta mang đồ vật về thỉnh người cứu chữa, làm chuyện lề mề vô duyên vô cớ này là đạo lý gì?"

Dữu Khánh chen vào một câu, "Sắp rồi, chút nữa là được rồi."

Trình Sơn Bình cả giận nói: "Ngươi tận sức làm chuyện thần thần quỷ quỷ gì chứ, ta xem không ra có tác dụng gì."

Dữu Khánh: "Ý của ngươi là nói, thủ đoạn của ta bắt không được Hỏa Tất Xuất?"

Trình Sơn Bình bị lời này chặn kín miệng.

Giọng điệu Thiết Diệu Thanh nặng lên mấy phần, "Lão Trình, không nên nôn nóng, chỉ một lúc thôi, trở lại ngồi xuống đi, không nên làm hỏng việc."

Đối diện ánh mắt kiên định rất hiếm khi có như vậy, khí thế Trình Sơn Bình yếu đi, cất một tiếng hừm khó chịu rồi xoay người quay lại, trở về chỗ đối diện phu tê hai người Tôn Bình, ngồi xuống.

Thiết Diệu Thanh tại trong bóng tối nhìn y chằm chằm.

Dữu Khánh nhấc tay vuốt đuôi ngựa một cái, trong mắt hơi hiện lên lãnh ý.

Lúc trước hắn cũng không dám xác định bên ngoài có người, cho dù nhìn thấy Trình Sơn Bình lưu lại dấu hiệu chỉ đường, bởi vì nhóm người Diệu Thanh Đường nói cũng có lý, người bị cuốn lấy tại trong Cổ Tiêu Rừng Già rất khó thoát thân, cho nên hắn muốn xác nhận. Thái độ của Trình Sơn Bình lúc này khiến hắn đã được xác nhận, bên ngoài đích xác có người mai phục.

Mà Trình Sơn Bình thì rõ ràng tâm thần không yên, nhắm mắt không được bao lâu lại mở ra, thỉnh thoảng quay đầu nhìn ra phía ngoài động một chút.

Quen biết nhiều năm, đối với thói quen, hành động và cử chỉ của mọi người, Thiết Diệu Thanh cũng lý giải một ít, nàng ta đã mơ hồ cảm giác được Trình Sơn Bình hình như thật sự có dị thường, cũng không biết có phải là do mình nghe lời Dữu Khánh nói ra nói vào làm ảnh hưởng hay không.

Càng quan sát, tâm tình của nàng càng không tốt, dần dần phát hiện Trình Sơn Bình càng ngày càng bộc lộ dị dạng ra rõ ràng.

Nhất là so với phụ phụ Tôn Bình ở một bên, càng thêm có thể nhìn ra manh mối.

Phu phụ hai người nhắm mắt chuyên tâm đả tọa, nghỉ ngơi dưỡng sức điều tức. Ở bên cạnh, Trình Sơn Bình đa số thời gian tuy rằng nhìn cũng là như vậy, nhưng rõ ràng không yên lòng, thỉnh thoảng mở mắt nhìn về phía nàng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía lối ra, khiến người khác có cảm giác ngồi không yên.

Chương 54: Khống chế

Càng xem càng thấy không thích hợp, lòng Thiết Diệu Thanh dần dần chìm vào băng giá, trong nội tâm thê lương tự hỏi, lẽ nào thật sự bất hạnh bị tên lưu manh kia nói trúng rồi sao?

Cùng nhau đã bao nhiêu năm, là lão nhân bao nhiêu năm rồi, nàng tự nhận mình chưa từng bạc đãi, tự nhận đối với Trình Sơn Bình không tệ, làm sao Trình Sơn Bình có khả năng phản bội, y cũng là người không phải dễ dàng bị thu mua.

Nàng hi vọng là mình suy nghĩ nhiều.

Tại thời điểm nỗi lòng nàng ngổn ngang khó dằn nổi, Trình Sơn Bình lại căng thẳng không nhịn được, lại đứng dậy, lại đi tới.

Làm cho Tôn Bình phu phụ lại lần nữa trợn mắt quan sát.

Thiết Diệu Thanh nhìn thẳng vào, mắt mở to nhìn Trình Sơn Bình từng bước một đi đến gần, đợi cho y tới trước mặt, nàng giả vờ thoải mái hỏi trước: "Có việc gì sao?"

Trình Sơn Bình đầu trước là hung hăng mắng vốn Dữu Khánh, "Ngồi lâu không có phản ứng gì cả, đây là điều mà ngươi nói là sắp rồi sao? Đây là điều mà ngươi gọi là một chút nữa là được sao?" Tiếp đó y nửa ngồi xổm trước mặt Thiết Diệu Thanh, ngôn từ thành khẩn: "Lão bản nương, chúng ta đều tụ tập hết vào trong động như thế này, nếu như bên ngoài có tình huống gì đó nhưng chúng ta không hề phát hiện được thì làm sao bây giờ? Không bằng để ta đi ra ngoài động cảnh giới, có một người ở bên ngoài vẫn là tương đối ổn thỏa một ít."

Lời này hình như rất có lý, trong khi Thiết Diệu Thanh đang cân nhắc nên trả lời như thế nào thì Dữu Khánh nhấc tay khiến cho hai người chú ý.

Chỉ thấy Dữu Khánh giơ ngón tay lên, bấm đốt ngón tay một hồi, động tác dừng lại, liền lên tiếng nói: "Ta tính qua rồi, không cần đề phòng, cứ nghỉ ngơi là được, không có việc gì."

Không có việc gì? Khóe miệng Trình Sơn Bình hơi nhếch lên, có phần nhịn không được cơn giận, "Ngươi bớt tại nơi đây giả thần giả quỷ, ta…"

Dữu Khánh chặn lại không cho y nói xong, trực tiếp cắt đứt lời y nói, giọng thậm chí còn lớn hơn cả y, "Ta đã tính rồi, chuyến này đụng chạm tà ma, đến canh giờ này là hung, trốn ở trong này chính để tránh tà ma, trong vòng một canh giờ nếu như có người đi ra ngoài tất nhiên sẽ dẫn sát tinh tới, tránh qua một canh giờ hung này thì mới có thể gặp dữ hóa lành!"

Hắn vừa nói ra những lời này, Thiết Diệu Thanh nghe mà vô cùng lo sợ, cảm thấy giống như vị này đã giũ ra sự thật, nàng vô thức quan sát phản ứng của Trình Sơn Bình.

Khóe miệng Trình Sơn Bình vô thức nhảy lên một cái, trong mắt cũng hiện lên vẻ hồi hộp và kinh sợ, rõ ràng đã bị lời Dữu Khánh nói làm cho giật mình, ánh mắt nhìn chăm chú về phía bàn tay đang bấm đốt của Dữu Khánh, nhìn về phía cây hương đang cháy, hầu kết rung động một cái.

Thiết Diệu Thanh cất tiếng quở trách: "Lão Trình!"

Một canh giờ? Trình Sơn Bình thoáng tính một cái, đã qua đi không ít thời gian, chỉ một canh giờ hẳn không có vấn đề gì, y nhìn chằm chằm Dữu Khánh cười lạnh nói: "Nể mặt lão bản nương, ta không tính toán với ngươi, vậy cho ngươi một canh giờ. Nếu như lời trước không hợp lời sau, ta là không sợ mấy lời quỷ quỷ thần thần của ngươi!" Nói xong y đứng dậy phất tay áo rời đi.

Nói lời này không phải không có nguyên nhân, lúc trước khi bị gọi vào động thì Dữu Khánh nói là rất nhanh, y liền yên tâm tiến vào, về sau lại kéo dài lâu như vậy.

Tôn Bình phu phụ thấy tận mắt y ngồi trở lại chỗ cũ, có chút bất mãn, nhỏ giọng trách cứ.

Trình Sơn Bình khó chịu cúi thấp đầu ngồi xuống, mặc cho ai nói gì cũng không nói lại, trong đầu vẫn còn đang ngẫm nghĩ về lời mà Dữu Khánh gọi là 'Tránh tà ma' kia. Tên này nói cái gì mà bên ngoài có sát tinh, làm trong lòng y có chút kinh nghi, lẽ nào tên này thật sự có chút bản lĩnh có thể bấm đốt tay tính quẻ?

Ngồi tại trong bóng tối, Thiết Diệu Thanh nhìn chằm chằm Trình Sơn Bình, sau một lúc nhìn chăm chú, nhịn không được thở dài u buồn, "Nội gian mà ngươi nói chính là hắn sao?"

Dữu Khánh nhỏ giọng trả lời, "Theo ngươi thì thế nào?"

Thiết Diệu Thanh: "Dù cho hắn là nội gian, làm sao lại bộc lộ sự thiếu kiên nhẫn rõ ràng như thế?" Nàng muốn tìm điểm nào đó đáng

ngờ để phủ định những gì mình nhìn thấy, nói trắng ra là trong lòng vẫn khó thể tiếp nhận sự thật này.

Dữu Khánh bình thản nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, hắn cho rằng bọn ta không biết chút nào! Ngay từ đầu hắn là bị ta lừa tiến vào, bây giờ chậm chạp không ra được, không có cách nào truyền ra ngoài thông tin chúng ta chưa bắt đủ Hỏa Tất Xuất. Hắn lo lắng bên ngoài không biết tình hình, trong thời gian dài không thấy bóng dáng chúng ta, sợ người bên ngoài nôn nóng không nhịn được chạy vào. Cho nên thời gian càng kéo dài hắn lại càng thiếu kiên nhẫn."

Thiết Diệu Thanh lập tức trong lòng căng thẳng, "Nếu đúng như vậy, vạn nhất những người kia chạy vào, e rằng chúng ta rất khó chạy thoát."

Ngay từ đầu, Dữu Khánh đã không lo lắng, các ngươi chạy không thoát, không có nghĩa là ta cũng chạy không thoát. Người bên ngoài đánh giết vào đây, các ngươi tự nhiên sẽ đi chống lại, mà hắn thì tự có biện pháp nhân cơ hội để thoát thân. Ngoài miệng lại thừa cơ tạo áp lực, "Cho nên a, phải quyết định thật nhanh, phải sớm một chút giải quyết, tiếp tục kéo dài liền phiền phức."

Thiết Diệu Thanh trầm mặc và do dự, khó mà đưa ra quyết định, luôn cảm thấy làm như vậy không khỏi cũng quá sơ sài và qua loa, không có bằng chứng a!

Dữu Khánh sớm nhìn ra được nữ nhân này không phải người quyết đoán, hắn không nôn nóng, chậm rãi chờ…

Giữa sườn núi, ẩn núp tại phía sau đám bụi gai, Thôi Du nhìn nhìn mặt trời lên cao, ánh nắng chói chang, ánh mắt lại chuyển trở xuống cửa động mục tiêu, sau đó lên tiếng hỏi: "Bọn họ đi vào đã bao lâu?"

Ô Huống nhẩm tính một chút, "Khoảng nửa canh giờ."

Thôi Du nhíu mày lại, "Hang động này cũng không sâu, nghe nói trong vòng nửa nén hương là có thể đến phần cuối, làm sao còn chưa đi ra?"

Lão có phần không hiểu được nội tuyến đã xảy ra chuyện gì, hẳn phải biết rõ nơi đây đang đợi tín hiệu của y, không quản tình huống như thế nào, với thân phận của y tại Diệu Thanh Đường, tìm cái cớ đi ra gặp mặt hẳn không có gì khó mới đúng, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?

Suy đi nghĩ lại, cảm thấy không có khả năng, trong lòng đất đó thì có thể xảy ra chuyện gì, lòng đất sụp đổ chôn vùi đám người hay sao? Nếu thật có động tĩnh lớn như vậy thì nơi đây hẳn cũng có thể cảm giác được mới phải.

Tình huống chậm chạp không có phản ứng gì trước mắt có phần nằm ngoài sự dự liệu của lão, không phù hợp với phương thức bắt Hỏa Tất Xuất mà nội tuyến đã nói.

Ánh mắt Ô Huống lại lấp lóe, trong lòng biết Thôi chấp sự hẳn là lần đầu tới nơi đây, làm sao lại biết trong nửa nén hương thì có thể đến phần cuối hang động?

Gã đã khẳng định, bên trong Diệu Thanh Đường có nội gian, liền cân nhắc nói ra: "Khả năng có chuyện gì đó, không ngại chờ thêm một chút nhìn xem."

Thôi Du khẽ gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn vị trí mặt trời, trong lòng tính toán thời gian, nội tuyến không phải kẻ ngu si, nếu một mực không có động tĩnh thì khẳng định có vấn đề, bên này khẳng định phải đi dò xét một chút…

Sau một hồi trầm mặc trong bóng tối, Thiết Diệu Thanh chợt chủ động nói ra: "Chỉ bởi vì hắn thiếu kiên nhẫn, chỉ bởi vì hắn muốn đi ra ngoài liền hoài nghi hắn là nội gian, liền bắt hắn lại khống chế, lí do này đừng nói nhằm vào hắn, với phu phụ Tôn Bình thì cũng

không thể nào nói nổi, mặc kệ tại trên thân người nào đều không định được tội, không khác gì với từ không sinh có!"

Có thể nói ra loại lời nói này, nói rõ trong lòng đã có tính toán, nhưng lại chưa thể quyết đoán, Dữu Khánh có phần không biết nên hình dung về nữ nhân này như thế nào, trịnh trọng nhắc nhở: "Bắt sai, còn có thể thả ra, chỉ cần thành tâm đối đãi, khúc mắc còn có thể nghĩ biện pháp tiêu trừ. Ngươi cũng có thể đẩy lên người ta. Ngược lại, nếu tiếp tục kéo dài thì chúng ta không chỉ phải lo lắng cho tính mạng, Hỏa Tất Xuất cũng không đem về được, phu quân của ngươi cũng sẽ uổng mạng!"

Một câu nói sau cùng khiến Thiết Diệu Thanh vô cùng kích động, đôi môi phía sau khăn che mặt cắn chặt, ánh mắt nhấc lên, nhìn về phía đối diện, hạ quyết tâm, hít một hơi thật sâu, cất tiếng gọi, "Bình nương, lại đây một chút."

Ở đối diện, ba người đồng thời mở mắt ra. Tôn Bình lập tức đứng dậy bước nhanh tới đây, cũng nửa ngồi xổm tại trước mặt hai người.

Nàng còn chưa có mở miệng, Thiết Diệu Thanh đã nhỏ giọng đoạt lời, "Bình nương, bây giờ ta nói cái gì ngươi đều không thể lộ ra khác thường, đừng cho người khác nhìn ra manh mối gì. Bình nương, nếu không ngoài dự liệu thì Trình Sơn Bình hẳn đã xảy ra vấn đề, ngoài động hẳn đã có người của cửa hàng khác mai phục sẵn rồi. Hiện tại chúng ta cần phải bắt lấy hắn mà không được kinh động địch thủ bên ngoài, cần phải đối mặt hỏi thăm xác nhận cho rõ ràng, rất cần ngươi phối hợp!" Trong giọng nói lộ ra chút khẩn trương.

Thân hình Tôn Bình đã cứng lại rồi, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, cảm thấy làm sao có thể như vậy, vị kia làm sao có khả năng bán đứng bên này?

Còn có, tiểu thư là làm sao biết được tình huống bên ngoài?

Thấy bà ta chậm chạp không phản ứng, Thiết Diệu Thanh nhắc nhở, "Chỉ là trước tiên khống chế, dễ cho đối mặt xác nhận."

Trình Sơn Bình thật sự có vấn đề? Trán Tôn Bình nhíu chặt lại, rất nhanh ngẫm nghĩ xem xét lại toàn bộ sự việc, nếu như bên ngoài thật sự có người của cửa hàng khác mai phục, không cần nói bà ta cũng có thể đoán được là có ý đồ gì.

Việc không phải chuyện đùa, trọng điểm là lúc trước bà ta cũng luôn cảm thấy Trình Sơn Bình có phần không thích hợp, bây giờ vừa nghe nói như thế, trong lòng vô cùng nặng nề.

Sự việc đã không phải có thể đơn giản xử lý theo cảm tình rồi, một khi là sự thật, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, Tôn Bình, người chưởng quỹ này so với lão bản nương Thiết Diệu Thanh càng có quyết đoán, sau một lúc cân nhắc lợi hại bà ta liền rất nhanh đưa ra quyết đoán, không hỏi thêm gì nhiều, đằng hắng gật gật đầu, "Tiểu thư yên tâm, để ta làm."

Hít một hơi thật sâu, nỗ lực ổn định tâm tình của mình, tận lực như không có gì, xoay người đi trở lại.

Dữu Khánh nhìn theo, âm thầm gật đầu, vị này gặp chuyện thì quyết đoán hơn hẳn Thiết Diệu Thanh, trong khoảnh khắc liền phân ra nặng nhẹ, ngay cả câu nói thêm cũng không hỏi.

Đang ngồi khoanh chân, Chu Thượng Bưu thấy bà ta trở về, nhịn không được hỏi một câu, "Chuyện gì?"

"Sắp xếp một chút việc." Tôn Bình thuận miệng đáp, rồi quay sang Trình Sơn Bình cũng đang đưa ánh mắt dò hỏi, nghiêng đầu ra hiệu, "Tiểu thư bảo ngươi đi qua."

Trình Sơn Bình không có suy nghĩ nhiều, lập tức đứng dậy, nhưng mới vừa đi qua bên người Tôn Bình thì từ phía sau bên hông đột nhiên nhói đau kịch liệt, ánh mắt vội liếc, khóe mắt thoáng nhìn thấy tựa hồ là Tôn Bình ra tay với mình rồi.

Tôn Bình đích xác đã động thủ, không chút do dự, tập kích.

Hai ngón tay đâm vào huyệt vị sau eo y, sau khi một kích trúng mục tiêu liền nhanh chóng hai tay liên tục chĩa tới, điểm mấy chỉ lên người Trình Sơn Bình, sau cùng đưa một tay ấn lên đầu vai Trình Sơn Bình, không để cho Trình Sơn Bình sắc mặt đại biến muốn gào nhưng gào không ra tiếng.

Chu Thượng Bưu giật mình, kinh ngạc nhảy lên, còn chưa kịp hỏi nguyên do, liền bị Tôn Bình trầm thấp quát dừng, "Ngậm miệng!"

Dứt lời, bỏ trượng phu đang trừng lớn hai mắt lại, xốc cánh tay Trình Sơn Bình lên, kẹp người kéo đi về phía Thiết Diệu Thanh.

Hơi lấy lại tinh thần, Chu Thượng Bưu lập tức bước nhanh đi theo.

Trình Sơn Bình tự nhiên cũng phản ứng lại, biết rõ mình bị tập kích nhưng không bị thương, chỉ là đã bị khống chế, chợt thấy ở phía trước lại sáng lên ánh đuốc, nhìn thấy Thiết Diệu Thanh và Dữu Khánh đã đứng lên, nhìn thấy ánh mắt nhìn về phía mình, lòng y run lên, mơ hồ ý thức được vì sao mình bị kiềm chế.

Nhưng y cảm thấy không có khả năng, làm sao có thể biết rõ?

Thế nhưng ngoại trừ nguyên nhân này, y không nghĩ ra được bên này còn có lí do gì làm như vậy với mình.

Nếu thực sự đã bại lộ, vậy thì làm sao mà bị lộ chứ?

Ánh mắt y dừng lại trên khuôn mặt tựa cười không phải cười của Dữu Khánh, không hiểu sao tự nhiên nghĩ đến lời 'tránh tà ma' mà Dữu Khánh nói lúc trước, trong lòng kinh nghi bất định, lẽ nào tiểu tử này thật sự biết bấm độn hay sao?

Nếu thực sự là như thế, vậy thì mình không khỏi cũng quá oan đi!

Bị thầy tướng số tính ra bản thân mình là kẻ phản bội, như vậy tính là chuyện gì, khắp thiên hạ có đạo lý như vậy sao?

Nói chung, lúc này lòng y vừa kinh lại vừa mù mờ, trong lòng tràn đầy các loại suy đoán, trên mặt lại nỗ lực biểu hiện ra vẻ vô cùng phẫn nộ.

Chương 55: Thú nhận

Đem người xách đến trước mặt Thiết Diệu Thanh, Tôn Bình tại trên người Trình Sơn Bình điểm hai điểm, giải tỏa cấm chế Á huyệt, không cho y có sức lực có thể la to, không để y được hoàn toàn thông suốt huyết khí, nhưng ít ra miệng có thể nói chuyện được.

Trình Sơn Bình vừa mở miệng liền hỏi, "Lão bản nương, có ý gì, vì sao đối đãi ta như thế?" Vẻ mặt y rất giận dữ.

Cùng đi theo tới đây, Chu Thượng Bưu nhìn xem người này, lại nhìn xem người kia, gã cũng muốn biết là có ý gì.

Đôi mắt sáng dưới nón có vẻ rất phức tạp, nhìn thẳng y một hồi, Thiết Diệu Thanh mới hỏi: "Lão Trình, ngươi vì sao vội vã đi ra ngoài?"

Trình Sơn Bình trong lòng phân tích những lời này, thầm nói một tiếng quả nhiên, dần dần trong lòng tràn đầy cay đắng, mặt ngoài lại biểu hiện ra vẻ kinh ngạc, "Lão bản nương, ta nghe không hiểu ngươi đang nói gì."

Dữu Khánh nhíu mày lên tiếng cắt đứt, "Tiết kiệm chút thời gian đi. Trình Sơn Bình, ta không muốn nghe ngươi nói sạo, ta chỉ muốn biết mai phục bên ngoài chính là người nào." Hắn ngại Thiết Diệu Thanh làm việc hiệu suất không cao, đã chịu đủ bị Thiết Diệu Thanh chần chần chừ chừ kéo dài, liền chen ngang, tự mình thẩm vấn.

Hoặc nói là, mục đích hắn muốn đã đạt được rồi, đã khống chế được Trình Sơn Bình rồi, hắn không còn cố kỵ gì nữa, đã muốn hạ thủ!

Lời này khiến Chu Thượng Bưu khiếp sợ, kẻ ngốc cũng có thể nghe ra được đang hoài nghi Trình Sơn Bình.

Tôn Bình cũng nhìn chằm chằm phản ứng của y.

Trình Sơn Bình tức giận, "Ngươi nói bậy gì vậy?" Ánh mắt y gấp gáp lướt sang mấy người khác rồi vội vàng biện giải, "Lão bản nương, nhất định là tiểu tử này, tiểu tử này vẫn luôn bất hòa với ta, lại quen lừa dối, nhất định là tiểu tử này đang vu oan hãm hại ta, bất kể hắn nói cái gì, nhất định là có ý đồ khác, các ngươi nhất thiết không thể bị hắn che đậy!"

Nghe được lời này, vốn không biết tình hình, Chu Thượng Bưu hoài nghi nhìn sang Dữu Khánh, vị này bất hòa với Trình Sơn Bình là sự thực.

Về mặt cảm tình, Dữu Khánh là một ngoại nhân, đối với bất kỳ ai thì đều tin tưởng người của mình hơn.

Dữu Khánh đầy mặt khinh bỉ và xem thường, đưa tay ra phía sau tìm một cây hương đốt cháy lên, thổi thổi khói đen, "Ngươi còn không đáng để ta lãng phí sức lực như vậy. Ta còn phải chừa lại chút sức lực để đột phá vòng vây. Cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, ngươi có thể không nói, ta chỉ cần cưỡng ép đẩy ngươi ra cửa động, có oan uổng ngươi hay không, đáp án lập tức sẽ bộc lộ ra. Nếu người bên ngoài không có quan hệ gì với ngươi thì tự nhiên sẽ không để ý tới, nếu như thấy ngươi bị cưỡng ép đẩy ra, ngươi nói đi, ngươi sẽ có sắc mặt thế nào?"

Khuôn mặt giả bộ giận dữ của Trình Sơn Bình có phần vặn vẹo.

"Đến lúc này, mạnh miệng không có bất cứ ý nghĩa gì nữa. Cưỡng ép đưa ngươi đến cửa động, người mai phục bên ngoài thấy ngươi rơi vào trong tay chúng ta, ngươi cảm thấy bọn họ sẽ vì ngươi mà

mở ra cho chúng ta một góc lưới sao? Bắt ngươi làm con tin, nếu kẻ bên ngoài không chịu buông tha chúng ta, đao gác ở trên cổ ngươi chắc chắn sẽ nhanh hơn tốc độ bọn họ xuất thủ, chúng ta nhất định sẽ tiễn ngươi lên đường trước. Nếu sự hấp dẫn của ngươi đủ lớn, có ngươi trong tay sẽ có thể khiến bọn họ kiêng kỵ, vậy thì thật tốt, chúng ta đúng lúc lấy ngươi mở đường thoát thân."

Thiết Diệu Thanh, Tôn Bình và Chu Thượng Bưu đều cẩn thận nghe rõ lời này.

Vẻ mặt Trình Sơn Bình càng thêm khó coi, y có thể tưởng tượng được tình cảnh sau khi bị đẩy ra ngoài, người bên ngoài nhất định sẽ lập tức nhào tới.

Keng! Dữu Khánh đột nhiên rút kiếm, mấy người bị hù dọa giật nảy mình, Tôn Bình nhanh chóng đem Trình Sơn Bình kéo ra phía sau mình sau, không có khả năng chuyện gì đều chưa làm rõ ràng đã để cho người ta hạ sát thủ với Trình Sơn Bình.

Nhưng mà bọn họ đã suy nghĩ nhiều, Dữu Khánh đem mũi kiếm điểm tại trên mặt đất, vạch vạch viết viết, khắc họa ra một cái khung vuông, bên trong khung vuông có vẽ một mũi tên.

Hắn đưa cây đuốc trên tay hạ thấp xuống, chiếu vào hình vẽ vừa khắc họa ra, hất hất cằm, "Họ Trình, có nhìn thấy rõ không?"

Trình Sơn Bình không có mù, khóe miệng co giật một cái, con mắt trừng lớn lên mấy phần, hầu kết nuốt khan một cái, chậm rãi giương mắt nhìn về phía Dữu Khánh ở đối diện.

Ba người Thiết Diệu Thanh nhìn hình vẽ, ngẩn người, không biết có ý gì, nhưng cảm giác được nó khiến Trình Sơn Bình có chút kích động.

Dữu Khánh tươi cười đưa ra đáp án, kiếm trong tay leng keng gõ gõ lên hình vẽ, "Ngươi cho rằng trên đường ngươi lưu lại dấu hiệu chỉ đường cho người ta, chúng ta không biết gì sao? Đây là kí hiệu

ngươi lưu lại khi đi ra Cổ Tiêu Rừng Già. Ngươi cho rằng tối hôm qua ngươi chạy đi gặp mặt người ta thì chúng ta cũng không biết sao?”

Thiết Diệu Thanh trong lòng kinh nghi, nhìn chằm chằm Dữu Khánh, trong lòng biết nếu điều này là thật, vậy có nghĩa là tên này đã sớm biết nội gian là Trình Sơn Bình, nhưng tên này lại không nói ra, có ý gì chứ?

Tối hôm qua? Chu Thượng Bưu nghĩ đến việc gì đó.

Hai mắt Trình Sơn Bình gắt gao nhìn chằm chằm Dữu Khánh, loại cảm giác nhục nhã khi bị người ngay mặt vạch trần khiến cho y hận không thể đem Dữu Khánh ăn sống nuốt tươi.

“Không nên dùng loại ánh mắt này nhìn ta, không nên vọng tưởng kéo ta làm đệm lưng. Trong lòng ngươi rất rõ ràng, dù cho ta rơi vào trong tay đám người bên ngoài kia, ta cũng không chết được!

Bọn hắn cần ta hỗ trợ tìm con Hỏa Tất Xuất thứ ba, là sẽ không giết ta. Chỉ cần ta cầm hai con Hỏa Tất Xuất và dùng tính mạng chính ta làm uy hiếp thì có thể đổi được đám người lão bản nương thoát thân, dù sao bọn họ cần chính là Hỏa Tất Xuất mà không phải tính mạng mấy người lão bản nương. Ta tin tưởng bọn hắn sẽ đưa ra lựa chọn sáng suốt.

Chỉ cần mấy người lão bản nương thoát thân rồi, người bên ngoài cũng không dám giết ta!

Ta là ai? Ta là cử nhân của Cẩm Quốc vào kinh thành đi thi, là thí sinh khóa này được Ti Nam phủ Cẩm Quốc một đường trọng điểm hộ tống.

Trên đời này số người dám công khai đánh mặt mũi Ti Nam phủ là có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Không nói đâu xa, nói gần có Tê Hà lão yêu, chính là bị Ti Nam phủ một cái tát đập chết rồi!

Chỉ bằng đám gia hỏa lén lút bên ngoài kia, ngươi nói bọn hắn đụng đến ta thử xem!

Làm trái với quy củ trung lập của U Nhai, Ti Nam phủ đòi giải thích, U Nhai cũng không bảo vệ được bọn chúng.

Ta chỉ muốn giải thích lợi và hại, thách bọn chúng cũng không có lá gan đó để đụng đến ta!"

Ba người Thiết Diệu Thanh nghe nói vậy thì sửng sốt một hồi, cảm thấy hình như là lý lẽ như thế.

Không hiểu ra sao, đột nhiên biến thành ra như vậy, Trình Sơn Bình có cảm giác chân đột nhiên đạp vào khoảng không, trên mặt hiện ra vẻ bi phẫn, cảm thấy tại trước mặt tiểu tử này mình giống như bị lột trần truồng, không hề có sức phản kháng, mà ngay cả tư cách nói lời hung dữ cũng không có.

"Ngươi cho rằng chúng ta còn cần thiết nói lời vô dụng với ngươi sao? Là lão bản nương niệm cựu tình! Lão bản nương là người như thế nào, ngươi rõ ràng hơn ta, nói thật dễ nghe một chút là nhân từ nương tay, nói khó nghe chút là lòng dạ đàn bà. Dù cho đã đến lúc này, nàng vẫn y nguyên không đành lòng xuống tay với ngươi, vẫn muốn cho ngươi một con đường sống. Nhưng nàng không rõ ngươi vì sao phải làm như vậy, nàng chỉ muốn biết sự thật. Lão bản nương đã nói rồi, chỉ cần ngươi cho nàng một lời giải thích, nàng thả ngươi rời đi!"

Một tràng lời nói liên tục, khiến hiện trường đều yên tĩnh, những lời nên nói, những lời không nên nói dường như đều đã được Dữu Khánh nói ra hết.

Trong thần sắc Trình Sơn Bình dần dần hiện lên vẻ đấu tranh tư tưởng, càng nhiều chính là không chịu nổi và hổ thẹn.

Mấy người dần dần xem hiểu rồi, trong mắt Thiết Diệu Thanh cũng hiện lên tâm tình khó chịu nổi, đã quản không nổi việc Dữu Khánh

thay nàng lung tung đưa ra lời hứa, mà dù có quản được thì cũng sẽ không phủ nhận. Dữu Khánh không uổng phí quãng thời gian ở chung với nàng mấy ngày nay, đích xác đã nói trúng tâm tư của nàng, đối với người của Diệu Thanh Đường, nàng không hạ được sát thủ.

Tôn Bình đột nhiên lớn tiếng chất vấn: "Lão Trình, vì sao ngươi làm như vậy?" Trong giọng nói bộc lộ ra sự phẫn nộ khó thể ngăn chặn.

Chu Thượng Bưu căm tức, song quyền nắm chặt.

Tiếng quát chói tai của Tôn Bình đã xé rách màng cửa sổ giấy trong lòng Trình Sơn Bình, bộ dạng y có vẻ bất đắc dĩ và vô lực, gian nan đáp lại, "Là người của Giám Nguyên trai!" Nói rồi y giương mắt nhìn về phía Thiết Diệu Thanh, nhìn nét mặt bi ai của nàng trước lời nhận tội của mình, "Lão bản nương, ta thật sự không nghĩ tới việc phản bội Diệu Thanh Đường, nhưng ta không có lựa chọn, ngươi có biết, ta còn có một lão nương, lão nương của ta rơi vào trong tay Giám Nguyên trai."

"Giám Nguyên trai?"

"Diệu Thanh Đường và Giám Nguyên trai không oán không cừu, vì sao sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như thế?"

Ba người Diệu Thanh Đường đều giật mình, mỗi người đều có nghi vấn.

Trình Sơn Bình nhìn chằm chằm Thiết Diệu Thanh cười thảm lắc đầu, "Lão bản nương, là Giám Nguyên trai, ngài suy nghĩ kỹ chút, thật sự là không hề liên quan sao?"

Lời này vừa nói ra, ba người Diệu Thanh Đường đều có vẻ đăm chiêu.

Có chuyện gì? Dữu Khánh nghi hoặc nhìn phản ứng của mấy người, không hiểu, đánh giá hẳn phải là giữa Diệu Thanh Đường cùng Giám

Nguyên trai nào đó có chút chuyện dây dưa không rõ mới đúng.

Trình Sơn Bình: "Lão bản nương, lời đã nói đến nước này, lẽ nào ngài thật sự không rõ vì sao bọn hắn cưỡng ép lão nương của ta sao? Ta oan hay không oan?"

Câu hỏi này rõ ràng khiến thần sắc Thiết Diệu Thanh cực kì khó chịu nổi.

Tôn Bình chợt nhìn chằm chằm Trình Sơn Bình hỏi ra một câu, "Lần đó Đông gia bí mật xuất hành, chắc hẳn không có ngoại nhân nào biết rõ, đột nhiên bị tập kích, chuyện xảy ra kỳ hoặc, có phải hay không có liên quan với ngươi?"

Trình Sơn Bình dường như không còn mặt mũi nào đối diện, ngửa mặt lên trời nhắm mắt lại, "Là ta đem hành tung của Đông gia tiết lộ cho phía Giám Nguyên trai. Ta không còn cách nào, nếu như ta không đồng ý, bọn họ liền sẽ làm nhục lão nương ta!"

"Ngươi…" Chu Thượng Bưu tức giận, tiến lên định cho y một bạt tai.

Tôn Bình đưa tay ngăn cản gã lại, hơi lắc đầu, lại hướng Thiết Diệu Thanh hất hất cằm, ra hiệu việc này để cho Thiết Diệu Thanh xử lý.

Thiết Diệu Thanh cúi thấp đầu, nón che khuất khuôn mặt, ngoại nhân nhìn không rõ thần sắc của nàng.

Dữu Khánh có chút hồ đồ, nhịn không được hỏi một câu, "Giám Nguyên trai gì đó đến cùng có ân oán gì với các ngươi?"

Tôn Bình ném lại một câu nói, "Việc này không có liên quan gì với ngươi, đừng có hỏi nhiều." Thể hiện rõ không muốn để ngoại nhân biết, hiển nhiên có ẩn tình không thể nói với ngoại nhân.

Dữu Khánh xùy một tiếng, nói: "Thật sự phải bàn tới tiền căn hậu quả, hại ta bị khốn, thế nào sẽ không có liên quan gì với ta. Nếu các ngươi đã không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng được. Trình

Sơn Bình, có chuyện mà ta không rõ, vì sao ngay từ đầu ngươi đã gây khó khăn cho ta, thậm chí muốn hạ sát thủ với ta, đó không phải là ta có ảo giác, vì sao?”

Trình Sơn Bình lập tức quay đầu, hung hăng nhìn chăm chú tới hắn, “Nếu không phải vì ngươi đa sự, làm sao có chuyện như thế này. Nếu như ngươi không có cách nào bắt được Hỏa Tất Xuất, thì làm sao nháo thành như vậy?”

Một hai câu nói liền nói ra toàn bộ sự thật, mọi người vừa nghe liền hiểu rõ rồi.

Nhiệm vụ tìm Hỏa Tất Xuất, Giám Nguyên trai chưa hẳn trông chờ vào Diệu Thanh Đường, nhưng một khi Diệu Thanh Đường tìm được Hỏa Tất Xuất thì Trình Sơn Bình cũng không dám không báo cho Giám Nguyên trai biết, bằng không sau việc sẽ không thể giải thích được với Giám Nguyên trai.

Dữu Khánh hết lời, đã hiểu rồi.

Hóa ra ngay từ đầu, khi mình nói ra câu có cách hỗ trợ kia, thì đã khiến Trình Sơn Bình bất an, mấy ngày nay làm ầm ĩ không phải bởi vì không tin hắn, mà là muốn ngăn cản hắn. Thảo nào ngay từ đầu liền muốn đùa chết hắn, ngay cả cơ hội cũng không muốn cho hắn.

Không biết Trình Sơn Bình không muốn để mọi người biết rõ y là kẻ phản bội, hay là muốn bảo vệ mọi người.

Việc đã đến nước này, những thứ này đều không trọng yếu nữa rồi.

Đang cúi đầu, Thiết Diệu Thanh chợt cất giọng đau lòng: “Ngươi đi đi, sau này không thiếu nợ nhau, không gặp mặt nhau nữa!”

Tôn Bình chậm rãi buông lỏng Trình Sơn Bình ra, nhưng vẫn chưa triệt để giải phóng cấm chế trên người y, đưa tay ra dấu phương hướng, là phương hướng thông tới phần cuối hang động trong lòng

đất, "Hiện tại không có khả năng để cho ngươi đi mật báo, đi đến cuối ẩn thân đi."

Thấy bên này hết lòng tuân thủ hứa hẹn buông tha mình, chân cẳng có chút không còn chút sức lực nào, Trình Sơn Bình tập tễnh đi tới, khi đi ngang qua Thiết Diệu Thanh thì nói một câu, "Lão bản nương, ta không dám nói ta không sợ chết, nhưng ta còn không muốn chết, bởi vì lão nương của ta còn tại trong tay bọn họ, ta bây giờ còn không thể chết được!"

Thiết Diệu Thanh không nói gì, quay đầu nhìn sang một bên.

Trình Sơn Bình cười thảm, biết rõ nữ nhân này đã không muốn tiếp tục nói chuyện với mình, ngay cả nhìn cũng không muốn liếc mắt nhìn y một cái, Tôn Bình phu phụ cũng chẳng phải là như thế sao.

Đông gia trọng thương, còn có hai ông bạn già bị chết, y đã không trông chờ có thể được bọn họ tha thứ, buồn bã cởi cái bao trên người xuống, đem một nhóm vật phẩm dự phòng tháo xuống, sau đó tập tễnh đi tới trước.

Nhưng còn chưa đi xa, thân thể hắn liền run lên, "A…" Phát ra một tiếng kêu rên.

Một vệt hàn quang phản chiếu ánh đuốc lên vách động chợt lóe lên, bắn vọt đi.

Ba người Thiết Diệu Thanh giật mình quay đầu lại.

Chỉ thấy phía sau lưng, tại vị trí trái tim Trình Sơn Bình lộ ra chuôi một thanh kiếm, máu tươi ở phía sau lưng rất nhanh lan tràn rộng ra trên y phục.

Chương 56: Báo thù rửa hận

Lảo đảo lung lay, Trình Sơn Bình chống đỡ vào vách động, nhưng chống không nổi, tựa vách động chầm chậm trượt xuống, đồng thời gắng sức quay đầu nhìn lại, thân kiếm nhiễm máu xuyên ra trước ngực y.

Ánh mắt y đảo qua mấy người, cuối cùng dừng lại tại trên người Dữu Khánh, trong mắt đầy vẻ không cam lòng, thật hận, ngồi ở trên mặt đất, kéo dài hơi tàn, khóe miệng bắt đầu trào máu tươi.

Ba người Thiết Diệu Thanh cũng chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Dữu Khánh, chỉ thấy trên tay Dữu Khánh đã trống không, vỏ kiếm treo trên eo cũng trống không, cây kiếm khắc họa hình vẽ lên mặt đất đã biến mất khỏi tay hắn.

Dù cho không nhìn thấy, chỉ dựa vào thính giác ba người cũng có thể phát giác được là ai động thủ, chỉ là không thể tin được mà thôi, muốn tận mắt xác nhận một cái.

Dù cho đã tận mắt nhìn thấy, ba người cũng khó thể tin được tên thí sinh sắp vào kinh thành đi thi này lại đột nhiên sát nhân, hơn nữa còn là ngay trước mặt bọn họ.

Dữu Khánh không giao lưu ánh mắt với ba người, hai tay chậm rãi khoanh tại trước bụng, mặt không biểu tình, giống như không có liên quan gì với hắn.

Hắn sở dĩ ngay từ đầu không nói ra việc Trình Sơn Bình là nội gian, là bởi vì không dám đảm bảo mình nói ra thì bọn họ có thể tin, dù sao mình chỉ là ngoại nhân.

Hắn cũng không dám đảm bảo khi mình nói ra thì bọn họ sẽ khống chế Trình Sơn Bình, nếu những người này không khống chế Trình Sơn Bình trước, đối diện việc bị lên án, Trình Sơn Bình không thừa nhận chỉ là thứ yếu, một khi hắn lên án làm chọc giận Trình Sơn Bình, hắn không phải là đối thủ của Trình Sơn Bình.

Thực lực giữa hắn và Trình Sơn Bình khác biệt quá xa, địa vị hai người cũng không tương xứng, đó là điểm then chốt nhất.

Hắn chính là muốn mượn tay những người này khống chế Trình Sơn Bình, chính là muốn mượn tay những người này khiến Trình Sơn Bình mất đi năng lực phản kháng, nếu không làm được như thế thì làm sao có thể báo thù rửa hận?

"Ngươi làm gì vậy?" Thiết Diệu Thanh bộc phát túc giận, thét gào với hắn, có nằm mơ nàng cũng không nghĩ tới vị này sẽ nuốt lời.

Tôn Bình phu phụ đã song song sải bước vọt đến bên cạnh Trình Sơn Bình, đỡ y lại.

Dù sao đã kết giao nhiều năm, bọn họ theo bản năng liền muốn cứu chữa cho y, nhưng phát hiện đây là sát chiêu chí mạng, một kiếm xuyên tim, đã không cứu được nữa, kiếm vừa nhổ ra sẽ lập tức chết đi, tròng mắt y xoay chuyển, thân thể run nhè nhẹ, khí tức rất nhanh yếu ớt.

Ngồi xổm trên đất, Tôn Bình ngẩng đầu lên, lắc đầu với Thiết Diệu Thanh.

Thiết Diệu Thanh lập tức không khống chế được tâm tình, gào lên tựa như bệnh tâm thần, "A Sĩ Hành, ngươi đã nói tha cho hắn một mạng, vì sao nuốt lời?"

Dữu Khánh dùng ánh mắt hơi đối nghịch nhìn nàng rồi không để ý tới nữa, mà quay đầu lại nhìn về phía Tôn Bình, "Tôn chưởng quỹ, ta với hắn không oán không cừu, vừa gặp mặt hắn đã muốn giết ta, là ta mạng lớn mới tránh thoát một kiếp. Về sau vẫn không chịu bỏ qua, nhiều lần muốn đẩy ta vào chỗ chết, chỉ là không thể dễ dàng đạt được mà thôi. Lần này, nếu như ta không phát hiện ra chuyện này, nếu bọn ta rơi vào trên tay Giám Nguyên trai, ngươi cho rằng hắn có thể không oán ta không, ngươi cho rằng hắn có thể để cho ta sống thoải mái hay không?

Việc đã đến nước này, vì giúp các ngươi, ta đã làm hỏng chuyện tốt của Giám Nguyên trai, với Giám Nguyên trai mà nói, hắn cũng đã bộc lộ rồi, ta không biết hắn còn có giá trị lợi dụng hay không. Nếu như buông tha hắn… Có lẽ hắn sẽ không oán các ngươi, vậy các ngươi không ngại đoán thử xem, hắn có oán ta hay không? Vạn nhất Giám Nguyên trai giết chết mẫu thân của hắn, cừu hận này liền lớn rồi, ta cũng không muốn luôn phải đề phòng một cừu nhân như thế.

Thả hắn đi, dù cho hiện tại chúng ta thoát thân, vẫn còn có hắn, nếu hắn giúp Giám Nguyên trai chặn chúng ta lại, ngươi xác định các ngươi có thể thuận lợi trở về U Giác Phụ không? Hắn quá lý giải các ngươi! Các ngươi có thể không xem trọng, nhưng ta còn muốn sống vào kinh thành đi thi. Tôn chưởng quỹ, hắn vốn luôn muốn giết ta, chỉ là không thể đắc thủ, trái lại rơi vào trong tay ta. Tôn chưởng quỹ, thỉnh ngài cho ta một lí do không giết hắn!”

Tôn Bình lập tức chíu chặt mày, trầm ngâm không nói.

Giận dữ đến mức gần như muốn động thủ, Thiết Diệu Thanh gào lên lí do, “Ngươi đã nói cho hắn một con đường sống!”

Dữu Khánh: “Ta nói chính là lão bản nương nguyện cho hắn một con đường sống, nhưng ta không nói bản thân ta sẽ cho hắn một con đường sống!”

Tận mắt nhìn thấy ông bạn già lâu năm tắt thở trong lòng mình, lại nghe hung thủ đang cưỡng từ ngụy biện, Chu Thượng Bưu đỏ mắt, lắc mình lao tới Dữu Khánh.

Tôn Bình cả kinh, theo sát lao ra, một tay kéo trượng phu của mình lại.

Mà một tay của Chu Thượng Bưu thì đã chụp lấy y phục trước ngực Dữu Khánh, rống giận: “Tiểu tặc, ngươi có tin ta giết chết ngươi hay không?”

Tôn Bình lại chụp một tay, bắt lấy cổ tay đang gồng lên của gã, quở trách: "Buông tay!"

Bà ta không biết rằng đã bắt được con Hỏa Tất Xuất thứ ba rồi, bà ta vẫn còn tương đối bình tĩnh.

Chu Thượng Bưu mắt đỏ ngầu, lại không chịu thả, chết sống túm chặt không buông, thở hổn hển, hiếm thấy mà không nghe lời thê tử nói.

Dữu Khánh thản nhiên nói: "Nếu là Trình Sơn Bình chưa chạm mặt với người của Giám Nguyên trai, ta tin ngươi dám giết ta, nhưng mà đã chạm mặt, ngươi đoán xem Trình Sơn Bình có đem việc nơi đây có ba người được Ti Nam phủ hộ tống nói cho Giám Nguyên trai hay không? Nếu như ta chết tại trong tay các ngươi, Giám Nguyên trai chỉ sợ cầu còn không được, khiến các ngươi làm cái gì các ngươi phải làm cái đó, bảo các ngươi giao Hỏa Tất Xuất ra các ngươi phải ngoan ngoãn giao ra, các ngươi không dám không theo!"

Sau khi nhận thấy được Trình Sơn Bình là nội gian, xác nhận y cùng với cửa hàng khác có cấu kết, hắn đã có biện pháp đưa mình vào thế bất bại.

Ở mức độ nào đó mà nói, A Sĩ Hành dám để cho hắn mạo hiểm đi thi thay cũng không phải không có nguyên nhân, đó là hiểu rõ hắn. .

"Ngươi…" Chu Thượng Bưu giận không thể át.

Tôn Bình vận công gỡ bàn tay gã ra, thuận tay đem gã kéo ra, "Cút sang một bên đi!"

Thiết Diệu Thanh nhìn chằm chằm Dữu Khánh, giọng căm hận nói: "Ngươi đã sớm biết rõ hắn là nội gian, ngươi căn bản không phải muốn khống chế hắn để xác định cái gì, mà là muốn mượn tay ta khống chế hắn để cho ngươi dễ dàng động thủ. Ngay từ đầu ngươi đã muốn mượn tay ta để giết chết hắn!" Lúc này, cuối cùng nàng đã minh bạch dụng ý của Dữu Khánh.

Dữu Khánh bình tĩnh nói: "Thà rằng bảo vệ kẻ phản bội, dù cho có thể xuất hiện uy hiếp chí mạng, cũng muốn tiếp tục sai lầm! Nếu sớm biết lão bản nương là người không phân đúng sai như vậy, không niệm công của ta, trái lại chỉ trích ta sai, ta rất có thể chẳng nói gì cả, rất có thể đầu nhập vào bên Giám Nguyên trai, phía bên có thực lực mạnh hơn, các ngươi có thể mang Hỏa Tất Xuất về hay không lại có quan hệ gì với ta?

Ta thậm chí còn có thể âm thầm phá lớp cửa sổ giấy để cùng Trình Sơn Bình thông đồng làm bậy, cùng nhau hãm hại các ngươi. Làm như vậy, Giám Nguyên trai vừa có thể được đến Hỏa Tất Xuất, Trình Sơn Bình cũng có thể tiếp tục tại bên cạnh ngươi làm nội gian, tiếp tục mưu đồ của hắn, thật tốt bao nhiêu, ta hoàn toàn không phải là loại người như vậy!" Trong lời nói thể hiện ra sự châm biếm rất rõ ràng.

Tôn Bình nhấc tay ra hiệu ngừng lại, để cho hắn không cần nói tiếp, bà ta quay sang khuyên Thiết Diệu Thanh vốn tâm tình đang kích động, "Tiểu thư, lão Trình xem như là tự làm bậy, việc đã đến nước này, không bằng nén bi thương, vả lại suy nghĩ vì người sống. Tiểu thư, Đông gia vẫn còn chờ chúng ta cứu mạng."

Ngụ ý là việc tìm được con Hỏa Tất Xuất thứ ba còn phải dựa vào Dữu Khánh, trước mắt vẫn phải nghĩ biện pháp thoát khốn.

Dữu Khánh cũng không nói ra việc đã bắt đủ Hỏa Tất Xuất, để Thiết Diệu Thanh tự xem mà làm. Nếu là trong lúc nhất thời qua không được cửa ải này, nếu thật sự phải đem người Giám Nguyên trai dẫn tới, vậy thì hắn cũng sẽ không quản những người này chết hay sống, cũng quản không được, trước tiên chỉ lo cho bản thân mình chạy thoát.

"Tiểu thư, lão Trình đã thừa nhận rồi, người của Giám Nguyên trai đang mai phục bên ngoài. Bây giờ thoát thân mới là hàng đầu…"

Tôn Bình thầm thì khuyên bảo một lúc, tâm tình Thiết Diệu Thanh mới dần dần nhẹ nhõm trở lại, tình thế mạnh so với người, xác thực

là lửa cháy đến nơi, nàng ta chỉ có thể cố nén tâm tình hỏi: "Trước đó ngươi nói có biện pháp thoát thân, có phải là thật?"

Có biện pháp thoát thân? Tôn Bình lập tức nhìn Dữu Khánh chăm chú. Đây chính là vấn đề bà ta lo lắng nhất hiện tại.

Dữu Khánh: "Biện pháp tự nhiên là có, nhưng thái độ của ngươi rất dọa người, hiện tại ta sợ ngươi sẽ qua sông dỡ cầu."

Tôn Bình than thở: "A Sĩ Hành, ngươi là người thông minh, ngươi cũng đã nói rất rõ ràng rồi, Giám Nguyên trai đã biết rõ thân phận của ngươi, chúng ta sẽ không động ngươi."

Dữu Khánh chờ chính là những lời này, không nói hai lời, đi tới bên cạnh thi thể Trình Sơn Bình, cúi người cầm chuôi kiếm cắm ở trên thi thể, nhớ tới hình ảnh vị này giơ chân đạp mặt mình đè trên mặt đất, cũng nghĩ tới tình hình thiếu một chút đã bị cắt đứt cổ, khóe miệng hiện lên nét cười nhạt, trong lòng thả một câu nói: Cho rằng Linh Lung quan ta ít người liền dễ bắt nạt hay sao?

Hắn rút kiếm khỏi thi thể, trọng kiếm trở vào bao, tiếp đó nửa ngồi xổm bên cạnh thi thể, đưa tay vào trong y phục Trình Sơn Bình tìm tòi một hồi, tìm về các loại vật phẩm Điểm Yêu lộ, Hồng tơ của mình, đem tất cả nhét vào trong người.

Ngay cả người chết cũng không buông tha, Chu Thượng Bưu bị hành động của hắn làm cho xù lông lên, nhưng còn chưa có mở miệng thì lại bị Tôn Bình đưa tay cản lại. Tôn Bình thở dài lắc đầu với gã, đều đã như vậy rồi, tiếp tục phân cao thấp với tên đó là không tốt.

Đồ vật tới tay, ngân phiếu tựa hồ còn nhiều thêm không ít, Dữu Khánh cũng không có kiểm kê ngay trước mặt mọi người, dù sao trong tay cảm thấy rất dày, hắn nhanh chóng nhét vào trong người mình, sau khi đứng dậy còn nói với ba người đang nhìn mình chằm chằm: "Trước hết nói cho rõ ràng, thứ ta cầm về là đồ của chính ta, là những thứ lúc trước hắn cướp đi từ trên người ta."

Nếu không phải bởi vì gia sản lớn nhất đời này nằm tại trên tay Trình Sơn Bình, cục diện vị tất sẽ nháo thành như vậy.

Ngay từ đầu khi phát hiện Trình Sơn Bình là nội gian, lúc đầu hắn không rõ ràng phía sau Trình Sơn Bình là thế lực nào, cũng không dám dễ dàng đắc tội. Ý nghĩ đầu tiên của hắn là âm thầm vạch trần cho đám người Thiết Diệu Thanh biết, sau đó bất động thanh sắc mà mượn cớ rời khỏi Trình Sơn Bình, sau khi nhóm người bọn hắn tách khỏi Trình Sơn Bình thì lập tức bỏ chạy thoát thân.

Nhưng mà nghĩ đến phần lớn gia sản của mình đều nằm trong tay Trình Sơn Bình, lại thêm có oán cừu lúc trước, không lấy lại công đạo thật sự là nuốt không trôi cơn tức này, cho nên hắn mới làm như thế.

Tôn Bình phớt lờ một màn trước mắt, tận lực tâm bình khí hòa hỏi: "Ngươi thật sự có cách thoát thân?"

Đã cầm về được tài vật của mình, trong lòng Dữu Khánh thư thái không ít, hắn liếc mắt nhìn Thiết Diệu Thanh đang im miệng không nói, nói ra: "Đồng ý nghe lời ta, ta sẽ có cách, không đồng ý nghe thì không có cách nào."

Tôn Bình thở dài: "Đã như vậy rồi, ngươi nói mau đi."

Dữu Khánh nghiêng đầu ra hiệu cho nàng và Chu Thượng Bưu, "Phu thê các ngươi đi ra ngoài động, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, đi gần đó chém một thân cây đưa vào."

Tôn Bình nghi hoặc, "Còn cần chặt cây? Có ý gì? Còn phải tại đây bắt Hỏa Tất Xuất hay sao?"

"Khi trở lại các ngươi tự nhiên sẽ biết rõ." Dữu Khánh dứt lời liền không tiếp tục hé răng, người cần phải nôn nóng thì không nôn nóng, hắn có gì phải nôn nóng.

Trong lòng thầm nói, tướng mạo cho dù xinh đẹp dễ nhìn cũng không phải của ta, ta cần phải nhìn xem sắc mặt của ngươi sao?

Tôn Bình lập tức bị hắn làm cho gấp gáp nôn nóng, đang định hỏi tiếp, Thiết Diệu Thanh cuối cùng đã mở miệng, "Làm theo lời hắn nói đi, đã bắt được con Hỏa Tất Xuất thứ ba rồi, tạm thời đặt ở trong địa đạo."

"Đã bắt được rồi?" Tôn Bình phu phụ đồng thanh hỏi, đồng thời ngây ngẩn cả người, ánh mắt song song chuyển từ trên mặt Thiết Diệu Thanh sang mặt Dữu Khánh, vừa vui mừng vừa kinh ngạc.

Không tiếp tục hỏi nhiều nữa, Tôn Bình phất tay ra hiệu cho trượng phu, cùng nhau đi ra phía ngoài động…

"Chấp sự, ngươi xem."

Ẩn nấp tại phía sau đám bụi gai, Ô Huống chợt chỉ về phía phu phụ hai người vừa từ trong động đi ra, nhắc nhở một tiếng.

Thôi Du đem tay gã đang chỉ đè xuống, hắn cũng đã nhìn thấy, nhìn chằm chằm quan sát, kết quả phát hiện đang chặt cây.

Dựa vào tu vi của phu phụ Tôn Bình, chặt một thân cây tự nhiên không có vấn đề gì, dọn dẹp cành lá, cắt ra thành vài đoạn, sau đó liền trực tiếp đem vào trong sơn động.

Ô Huống không lý giải được, "Chấp sự, bọn họ lại chặt cây làm gì?"

Thôi Du biết là dùng để bắt Hỏa Tất Xuất, thở phào nhẹ nhõm, "Xem ra vẫn còn đang dày vò ở bên trong, bảo mọi người tiếp tục yên tĩnh mai phục, quyết không thể đả thảo kinh xà!"

Chương 57: Chạy thoát

Bên trong địa đạo sâu thẳm, phu phụ hai người khiêng một đống lớn cây cối đem tới trước mặt Dữu Khánh.

Tôn Bình hỏi: "Kế tiếp làm thế nào?"

Dữu Khánh ấn tay, ra hiệu cho hai người đặt đồ xuống, xoay người rời đi, "Cứ đặt đó đi, đi theo ta là được."

Ba người không biết hắn có ý gì, chỉ có thể đi theo.

Dữu Khánh lại quay người nói một câu, "Thi thể, đem theo, ném vào trong hồ dung nham, tiêu hủy đi, đừng để lại dấu vết, thuận tiện dọn dẹp sạch sẽ vết máu trên mặt đất luôn đi, về sau những người đó tìm không thấy thi thể, có thể khiến bọn chúng tốn thêm chút thời gian để điều tra làm rõ, như vậy có thể tranh thủ nhiều thêm một ít thời gian cho chúng ta thoát thân. Chỉ cần người của Giám Nguyên trai không biết Trình Sơn Bình đã chết, về sau nếu chúng tiếp tục truy đuổi, chúng ta có thể lợi dụng phương thức lưu lại dấu hiệu chỉ đường của Trình Sơn Bình, dùng để mê hoặc địch."

Hủy hoại thi thể Trình Sơn Bình? Hai người Tôn Bình phu phụ nhìn nhau, đang do dự, Thiết Diệu Thanh đã quyết đoán lên tiếng cự tuyệt, "Không được!"

Dữu Khánh dừng lại, chậm rãi xoay người, đối diện với ba người, nhìn chằm chằm Thiết Diệu Thanh hỏi: "Ác nhân ta đã làm rồi, ác danh ta cũng gánh chịu, ta nói a lão bản nương, đến cùng ngươi muốn nháo như thế nào?"

Thiết Diệu Thanh hơi trầm mặc, đưa ra giải thích, "Khi không biết Trình Sơn Bình đã chết, Trình Sơn Bình biến mất như vậy, dễ bị xem như chạy trốn, trong cơn tức giận Giám Nguyên trai tuyệt sẽ không bỏ qua mẫu thân hắn. Biết rõ hắn đã bị giết chết, biết rõ hắn là bị chết vì giúp Giám Nguyên trai, Giám Nguyên trai tiếp tục làm khó dễ một lão thái thái cũng không có tác dụng gì, đã mất đi ý nghĩa, có lẽ cũng sẽ thả lão thái thái ra… Vẫn nên lưu thi thể lại đi. Xem như ta cầu ngươi!"

Phu phụ hai người nghe được lí do đó liền động dung, cùng nhau nhìn chăm chú Dữu Khánh, Tôn Bình than thở: "Tiểu thư nói có lý. A Sĩ Hành, dù sao hắn đã kết bạn với chúng ta nhiều năm, nhiều ít cũng có chút tình cảm. Lần này hắn phản bội có nguyên nhân là bị liên lụy, cũng là bị bắt buộc không còn cách nào, nếu như không tuyệt đối cần thiết, vậy thì theo ý tiểu thư đi. Nếu có thể để lại cho lão nương của hắn một con đường sống, cho dù hắn chết tại trên tay ngươi, ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ không oán ngươi."

Đường đường Huyền cấp tu sĩ, ngay cả lời cầu mình cũng đã nói ra rồi, Dữu Khánh nhếch môi, không nói thêm gì, đổi một cây đuốc khác, thắp lên, xoay người tiếp tục đi sâu vào phía trong địa đạo.

Ba người Thiết Diệu Thanh thở phào nhẹ nhõm, đuổi theo.

Một nhóm đi không quá xa liền trông thấy Hứa Phí và Trùng Nhi thành thành thật thật thủ tại một chỗ, cây đuốc đã tắt lửa từ lâu.

Hai người lại lần nữa nhìn thấy người và ánh lửa, như trút được gánh nặng, lâu dài ngây người trong bóng tối im lặng, cảm giác rất không dễ chịu.

Thiết Diệu Thanh nhận ra nơi này, vừa nhìn thấy mấy chân hương cắm trên vách động lập tức nhận ra rồi. Nàng trước tiên nhặt lên bình kim loại đặt trên mặt đất, kiểm tra.

Trong bình, hai con Hỏa Tất Xuất đang tạm dừng va chạm, bị kinh động, lại đương đương đang đang bắt đầu tiếp tục va chạm.

Phu phụ Tôn Bình đều nghe ra được âm thanh va chạm không như trước, hỏi qua mới biết là hai con, sau khi xác nhận đều kinh ngạc vô cùng.

Dữu Khánh không để ý tới ánh mắt bọn họ nhìn mình, quay sang hỏi Hứa Phí và Trùng Nhi, sau khi xác nhận không có việc gì, hắn lại lấy ra ba cây hương thắp lên, lại lần nữa quan sát động tĩnh phiêu đãng của làn khói.

Hiện tại chạy thoát là quan trọng nhất, thấy Dữu Khánh dừng lại, Tôn Bình thúc giục hỏi: "Kế tiếp làm thế nào?"

Dữu Khánh đưa tay chỉ về phía Thiết Diệu Thanh, khiến mấy người kinh ngạc.

Thiết Diệu Thanh bị chỉ tới thì cũng không hiểu ra sao, đang muốn mở miệng hỏi, Dữu Khánh đã đẩy tay ra hiệu, "Đừng chống đỡ, đứng lên, trên vách động có cái khe, lấy tay cảm ứng một lần."

Lời này vừa nói ra, Thiết Diệu Thanh lập tức xoay người, Tôn Bình và Chu Thượng Bưu cũng đưa cây đuốc lên tới gần vách động rọi sáng xem cho rõ.

Quả nhiên, sau khi nhìn kỹ, phát hiện trên vách động quả thực có một vết nứt, độ rộng không giống nhau, trong địa đạo tối thui tối mò này, nếu không tỉ mỉ kiểm tra thì thực sự khó thể phát hiện được.

Ba người gần như đồng thời đưa tay vào cảm nhận, lập tức nhận thấy được có dòng không khí yếu ớt từ khe hở nhè nhẹ từng làn từng luồng tràn tới, dùng lưng bàn tay cảm nhận thì càng rõ ràng.

Sau đó ba người lại nhanh chóng áp sát bàn tay lên vách động, vận công điều tra. Chu Thượng Bưu là người đầu tiên quay đầu lại nhìn Dữu Khánh, kinh ngạc hỏi: "Phía sau có không gian khác?"

Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình cũng đã điều tra được rồi, vách động chỉ dày có một thước, mặt sau vách động thật sự là một vùng không gian.

Dữu Khánh nói: "Mặt sau có một cái lối đi thông tới bên ngoài, phá vỡ vách động hẳn là có thể thoát thân."

Chu Thượng Bưu kinh nghi, "Xác định là lối đi mà không phải là một không gian kín?"

Dữu Khánh nhịn không được liếc nhìn khinh bỉ, "Ngươi thật sự là trâu bò a, ngươi làm ra một cái không gian kín có không khí lưu thông cho ta xem nào." Sau khi lập được thế bất bại, sức mạnh nói chuyện xác thực không giống trước.

Chu Thượng Bưu ngưng nghẹn không nói gì, đã hiểu được một chút.

Tôn Bình đưa một tay kéo gã tách ra, đứng ở trước vách động, hỏi, "Trực tiếp phá vỡ sao?"

Dữu Khánh than thở: "Chỉ có thể phá vỡ, phá vỡ để sớm rời đi."

Lúc này, Tôn Bình một chưởng ấn tại trên vách động, vận công rồi bỗng nhiên đẩy, vách động lập tức sụp xuống, xem như đã khống chế động tĩnh.

Một đống bụi mù trong khoảnh khắc từ bóng tối đối diện tràn về phía mọi người, hai người chủ tớ không thể vận công chống đỡ nên lập tức khắp người đầy bụi đất.

Bây giờ không khí thổi qua không còn yếu ớt, đã được xem như là gió nhẹ rồi.

Chu Thượng Bưu nhảy tới đối diện, giơ cây đuốc chiếu rọi, nhìn nhìn bốn phía, giọng điệu khá vui vẻ nói: "Không sai, là một cái lối đi, nơi này xác thực có một cái thông đạo!"

Dữu Khánh không chút nào cảm thấy bất ngờ, chính là trong lúc vô ý phát hiện có cái thông đạo này nên lúc trước hắn mới dám chậm rãi kéo dài thời gian tiêu hao trong việc Trình Sơn Bình, nếu người mai phục bên ngoài đánh tới tự sẽ có người của Diệu Thanh Đường đi chống lại, hắn đã có đường lui dự phòng trước đó.

"Rõ ràng có dấu vết đào móc, là người đào ra. Thật không nghĩ tới, chỉ ngăn cách một vách tường vậy mà lại có một cái thông đạo khác, chúng ta đi về mấy lần vậy mà không phát hiện ra, chỉ sợ năm đó người đào móc cũng không biết."

Chu Thượng Bưu ở phía đối diện hưng phấn lẩm bẩm.

Tôn Bình và Thiết Diệu Thanh nhìn nhau, cuối cùng đã minh bạch nguyên nhân Dữu Khánh bảo đi chặt một thân cây đem vào địa đạo, đây là đang tìm cách tranh thủ càng nhiều thời gian để mọi người bỏ chạy.

Dữu Khánh phất tay ra hiệu cho Hứa Phí và Trùng Nhi đi tới, hắn luôn luôn không quên tiện thể dẫn theo hai người. Lúc này, đám người chuyển đổi đi vào thông đạo khác trong lòng đất…

Một vùng ráng chiều vắt ngang nửa bầu trời, những đám mây dày đặc, quang ảnh tuyệt diễm.

Bên cạnh quan đạo băng xuyên qua giữa núi non, bên trong một trạm dịch quy mô lớn, đội ngũ Liệt Châu vào kinh đi thi vừa mới đến trạm, đội ngũ vào ở, đội ngũ vận chuyển vật phẩm, nhất thời náo nhiệt.

Đám quan binh vẫn còn đang sắp xếp, các thí sinh thì tự tìm gian phòng cho mình xong rồi tốp năm tốp ba đi ra thưởng cảnh.

Không thể không nói, phong cảnh trên đường đi qua Cổ Trủng Hoang Địa này rất đẹp.

Thời điểm đội ngũ mới bị tấn công, một đám thí sinh nhìn cây cỏ đều là yêu, không quản đến chỗ nào đều nơm nớp lo sợ đến mức không dám ra khỏi cửa, trôi qua mấy ngày mới dần dần bình thường trở lại, lại thêm triều đình phái người đến trấn an, tuyên bố một tin tức tốt nhằm trấn an bọn họ, đám người mới tính là chân chính sống lại.

"Uy uy uy, nhóm lửa ở bên cạnh chuồng ngựa, các ngươi làm cái gì vậy, cháy sang cỏ khô thì làm sao bây giờ, các ngươi định đốt cháy toàn bộ trạm dịch này sao?"

Một đám thí sinh đang đốt vàng mã tại bên cạnh chuồng ngựa, nhân viên trạm dịch phát hiện ra thì hoảng sợ quá chừng, hoài nghi đám thí sinh này có phải bị điên rồi hay không, gấp gáp giận dữ chạy tới gào rống dừng lại.

Một hồi đập nện, cuối cùng cũng dập tắt được lửa, đám thí sinh tụ tập tại đây cũng bị náo loạn bám đầy bụi đất, một số quan viên đi theo đội cũng chạy tới dò hỏi xem chuyện gì xảy ra, chất vấn thí sinh vì sao đốt lửa nơi này.

Một đám thí sinh tự nhiên là vội vàng giải thích, không phải là phóng hỏa, mà là đang tưởng niệm những thí sinh đã chết đi.

Đã qua nhiều ngày, sau khi mọi người đã bình thường trở lại, bốn người Tô Ứng Thao, Phòng Văn Hiển, Trương Mãn Cừ, Phan Văn Thanh đột nhiên nảy sinh ý tưởng, cổ động thúc đẩy Chiêm Mộc Xuân cầm đầu, hiệu triệu các thí sinh viết tế văn cho các thí sinh đã chết, bốn bọn họ trở thành trợ thủ đắc lực của Chiêm Mộc Xuân trong việc này.

Vì vậy, ban ngày trên đường di chuyển thì một đám thí sinh liền suy nghĩ thi từ tưởng niệm, sau khi đến trạm thì viết ra giấy, giao cho năm người do Chiêm Mộc Xuân cầm đầu, sau đó bình luận rồi đốt cho những hồn thiêng trên trời kia.

Đã nhiều ngày qua mọi chuyện rất có ý tứ, ai ngờ những kẻ thô lỗ tại trạm dịch này không biết được tình cảm gì cả, la to lên, phá hư phong cảnh, khiến một nhóm người rất bối rối, làm nhục sự văn nhã của mọi người.

Quan viên tới đây dò hỏi trái lại cũng cảm thấy đây là một chuyện văn nhã, cũng không chỉ trích gì, chỉ nói một đám người có sơ sót, không ngăn cản việc đốt tế văn, bảo đổi nơi khác để đốt, còn bảo nhân viên trạm dịch chỉ cho bọn hắn một địa điểm thích hợp.

Vì vậy một nhóm người chuyển đến phía sau hàng rào ở gần cổng. Người của trạm dịch còn cố ý đưa tới một cái chậu than.

"Chiêm huynh, ngươi xem, đây lại là một thiên viết về Hứa Phí Hứa huynh, tính cảm thương tiếc trong những hàng chữ khiến người cảm động."

Phan Văn Thanh cầm một thiên tế văn đã xem qua trong tay đưa cho Chiêm Mộc Xuân, để hắn bình luận.

Từ sau khi có việc viết tế văn này, thì có tương đối nhiều bài thể hiện sự hoài niệm với Hứa Phí.

Chưa hẳn có mấy người đã thật tâm hoài niệm, nhưng thật sự là thí sinh đông đảo, không thể mỗi người đều qua lại quen thuộc, mà Hứa Phí là người có danh tiếng, mọi người đều chú ý tới, có ấn tượng có quan sát tự nhiên dễ hạ bút, với những người đã chết khác, bọn họ không có ấn tượng gì bảo mọi người làm sao viết được?

Lí do khác là, gã dù sao cũng là Châu Mục đại nhân đích thân chấm đệ nhất, đã muốn chạy theo con đường làm quan, thì vẫn phải hồi tưởng một chút việc Châu Mục đại nhân có ánh mắt?

Một số thời điểm, đối với một số người mà nói, người chết cũng là có giá trị lợi dụng.

Đương nhiên, rất nhiều người cũng quả thực cảm thấy Hứa Phí chết là việc đáng tiếc, thật vất vả nắm chắc tiền đồ, lại đoản mệnh như vậy, khiến người thổn thức đây là số mệnh.

Trong đám thí sinh, lúc trước đối với Hứa Phí, Chiêm Mộc Xuân là người có tâm tình phức tạp nhất, Hứa Phí tại trong một cuộc thi đố chữ vượt qua danh tiếng của gã. Sự ưu ái của Châu Mục đại nhân rõ ràng chuyển từ trên người gã sang Hứa Phí, trong lòng quả thực không dễ chịu.

Bây giờ Hứa Phí chết rồi, tất cả không vui đều trở thành chuyện cũ, ngậm ngùi, tự nhiên cũng đổi thành có độ lượng, rộng rãi, cầm tế

văn xem kĩ rồi khẽ gật đầu than thở, "Trời không cho thọ, trời không cho thọ a!"

"Hứa huynh… Hứa… Hứa…"

Bị đá rơi tét đầu, trên đầu vẫn còn dùng vải trắng băng bó vết thương, Tô Ứng Thao vừa định phụ họa mấy câu, chợt nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa truyền đến, tùy tiện liếc nhìn ra ngoài, kết quả ánh mắt nhíu lại, miệng há ra định nói cũng chuyển thành nói lắp rồi.

Năm kỵ phi nước đại một đường chạy nhanh đến, không phải ai khác, chính là nhóm người Dữu Khánh và Thiết Diệu Thanh, kéo theo bụi trần giang hồ ào ào phi đến.

Sau khi xuyên qua Cổ Trủng Hoang Địa đi đến quan đạo, tìm đến một nhà trạm dịch, dùng số tiền lớn mua tọa kỵ, sáu người liền một mạch phi nhanh, liên tục đổi ngựa tại trạm dịch, ngày đêm không ngừng chạy đi, cuối cùng tại thời điểm đội ngũ đi thi sắp rời khỏi Cổ Trủng Hoang Địa thì đuổi kịp.

Cũng không chỉ là muốn truy đuổi đội ngũ đi thi, ba người Thiết Diệu Thanh cũng vội vã tranh thủ thời gian để bỏ chạy, đến lúc này, Giám Nguyên trai khẳng định đã phát hiện được Trình Sơn Bình chết rồi.

Ngoài cổng Trạm dịch, năm kỵ khẩn cấp siết ngựa dừng lại, Trùng Nhi và Dữu Khánh ngồi chung một ngựa, ngồi phía sau ôm lấy Dữu Khánh một đường xóc nảy.

Cũng là chuyện có nguyên nhân, Trùng Nhi không biết cưỡi ngựa, Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình là nữ nhi không tiện ngồi chung với hắn, người của Diệu Thanh đường sác thực cũng không đáng ngồi chung. Theo lý thuyết, thư đồng của Hứa Phí hẳn phải do Hứa Phí quản, thế nhưng là Hứa Phí thân thể to lớn, ngựa đường dài bôn ba phải gánh trọng lượng như vậy đã là quá mức, huống hồ còn chở thêm người.

Vì tiết kiệm cước lực tránh bất ngờ xảy ra, Dữu Khánh không chút do dự liền gánh lấy trách nhiệm này.

Vì vậy Trùng Nhi càng thêm cảm thấy Sĩ Hành công tử là người tốt, một đường xóc nảy cũng không cảm thấy khổ cực.

Chương 58: Che mặt

Dữu Khánh nhìn thấy được nhân viên trong trạm dịch, thấy được những khuôn mặt quen thuộc, xác nhận không uổng công một trận bôn ba.

Hắn điểu khiển tọa kỵ xoay lại, đối điện với Thiết Diệu Thanh, "Lão bản nương, ta đã đến nơi rồi."

Ở phía sau, Trùng Nhi thử quan sát thần sắc hắn, tiếc là nhìn không thấy chính diện.

Lúc trước trong quá trình thoát ly Yêu giới, Trùng Nhi phát hiện một chuyện, phát hiện thấy Dữu Khánh thường xuyên lén lút liếc nhìn Thiết Diệu Thanh.

Trùng Nhi đã cảm giác được một chút, cũng có thể lý giải, hắn ta cũng cảm thấy, cho dù nhìn không rõ cả khuôn mặt, cũng biết, vị lão bản nương này rất đẹp.

Đám người Thiết Diệu Thanh quan sát tình hình trong trạm dịch một chút, rồi khi quay lại nhìn Dữu Khánh thì thấy có cảm nhận sâu sắc đối với câu nói 'Trong thiên hạ không có tiệc nào không tàn', bọn họ đều biết, đã đến thời khắc biệt ly.

Ba người nhìn nhìn khuôn mặt Dữu Khánh, hồi tưởng lại quãng thời gian hai bên gặp nhau, nghĩ lại tất cả mọi chuyện liền cảm thấy thực sự khó thể tin được.

Ngẫm nghĩ lại hành trình này, ba người đều rõ ràng, nếu lần này không gặp được vị 'A Sĩ Hành' này sẽ không có khả năng bắt được ba con Hỏa Tất Xuất, chỉ dựa vào việc có mặt Trình Sơn Bình, bọn họ đã định trước là không có khả năng.

Hiện tại không nói tới Thiết Diệu Thanh, ngay cả Tôn Bình và Chu Thượng Bưu cũng dần dần tin những lời đoán mệnh mà Dữu Khánh đã nói lúc mới gặp, hắn là người có thể giúp đỡ bọn họ.

Sự thực chứng minh, quả thực là như thế!

Mà Thiết Diệu Thanh còn nhớ rõ một câu khác trong lời đoán mệnh mà Dữu Khánh nói, hắn và nàng hữu duyên.

Là duyên dạng gì? Nàng rất hiếu kỳ.

Nữ nhân khi ở trong nghịch cảnh thì dễ dàng tin số mệnh, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

Nàng muốn hỏi một chút, theo ngươi bặc tính, lẽ nào trong tương lai, ngươi và ta còn sẽ gặp lại hay sao?

Lời nói này chỉ đặt ở trong lòng, không có hỏi ra miệng, nàng có sự dè dặt của nàng, không có ý gì khác.

Thiết Diệu Thanh: "Cũng chỉ có thể đưa các ngươi đến đây mà thôi."

Dữu Khánh gật đầu, quay đầu lại kêu gọi Trùng Nhi, "Xuống ngựa!" Nói xong liền trở tay bắt lấy cánh tay Trùng Nhi, xách lên, trực tiếp ném xuống ngựa.

Trùng Nhi rơi xuống, cái mông nện lên mặt đất, Dữu Khánh ra vẻ đùa bỡn cười hắc hắc.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy hắn cười vui vẻ, Trùng Nhi không tiện nở nụ cười, vội vàng bò đứng lên phủi phủi bụi trên người.

Sau đó, Dữu Khánh và Hứa Phí cũng nhảy xuống ngựa, từng người giao ngựa lại cho Tôn Bình và Chu Thượng Bưu, bảo bọn họ mang đi, trên đường có thể đổi ngựa.

Khi dây cương giao cho họ thì Dữu Khánh cười nói với Tôn Bình: "Không tiễn."

Tôn Bình nhận lấy dây cương, than thở: "A huynh đệ, dựa vào năng lực của ngươi, không lăn lộn giang hồ…" Vốn định nói là quá đáng tiếc, nhưng lời đến bên mép lại sửa thành, "lăn lộn con đường làm quan cũng sẽ có tiền đồ, chúc ngươi bay xa vạn dặm." Tiếp đó, ánh mắt dừng lại trên người Hứa Phí, "Chúc nhị vị chuyến đi này được toại nguyện như mong muốn, tiền đồ rực rỡ!"

Nếu không phải có lo lắng việc Dữu Khánh là người của triều đình, sợ rước lấy phiền phức cho Diệu Thanh Đường, bà ta thật sự muốn mời chào Dữu Khánh gia nhập Diệu Thanh Đường.

Hứa Phí chắp tay cảm tạ, "Hữu duyên, tạm biệt!"

Trong lòng gã thì không bao giờ muốn tái ngộ những người này nữa rồi.

Thiết Diệu Thanh tháo 'U Cư bài' trên người xuống, ném cho Dữu Khánh, "Thực sự không tiện đứng ra chứng thực cho ngươi, dây dưa cùng người của triều đình, sẽ dễ dàng bị dính líu không rõ, ngươi cũng đã biết chúng ta đang tranh thủ thời gian. Nếu như bọn họ không tin các ngươi, có thể dùng thứ này làm bằng chứng, hoặc bảo bọn họ đến U Giác Phụ tìm chúng ta để xác minh. Trong tương lai, nếu như có cơ hội đến U Giác Phụ, có thể đến Diệu Thanh Đường chơi, người trong cửa hàng nhìn thấy khối thẻ bài này tự nhiên sẽ thông báo."

Dữu Khánh nhận lấy thẻ bài, trong lòng lại có ý nghĩ tương tự như Hứa Phí, không muốn gặp lại những người này nữa.

Hắn là dùng chiêu bài 'A Sĩ Hành' mà quen biết với mọi người, không thích hợp để ngoại nhân biết rõ sự thật, nếu không liền hại A Sĩ Hành.

Nhưng có một chuyện hắn luôn luôn muốn làm, lúc này cuối cùng mở miệng cười nói: "Lão bản nương, một mực chưa từng thấy qua chân diện mục của ngươi, có thể tháo khăn che mặt xuống nhận biết một chút không, tránh cho sau này gặp lại nhưng không nhận ra ngươi."

Con mắt Hứa Phí sáng lên một chút, kỳ thực gã cũng muốn nhìn xem dung mạo nữ nhân này.

Trùng Nhi nhếch môi không nói lời nào, chỉ lặng lẽ quan sát phản ứng của Dữu Khánh.

"Thôi được rồi!"

Thiết Diệu Thanh cười ném lại một câu nói, không có cho người như nguyện, lập tức giơ roi phóng ngựa chạy đi, không có quay đầu lại.

Cho dù muốn thể hiện sự cảm tạ của mình với Dữu Khánh, nhưng thời gian xác thực không cho nàng tiếp tục kéo dài.

Sau chiếc khăn che mặt dưới nón là nét mỹ miều của mỹ nhân, lại khiến người nhìn không rõ dung mạo mỹ nhân, một bộ thanh sam phần phật sau người, dáng vẻ oai hùng uyển chuyển nhấc cương phóng ngựa, ào ào phi ngựa dẫn đầu, nét thanh nhã đó há là nữ nhi nhà tầm thường có thể so sánh, nàng cưỡi ngựa như một làn khói xanh lướt qua phía ngoài hàng rào trạm dịch, khiến một đám thí sinh mắt tràn đầy kinh diễm nhìn theo ngây người.

Hình dáng nữ nhi đã lướt qua kia, không phải mười năm gian khổ học tập có thể thấy, không phải văn chương nét vẽ có thể tả, là vừa nhìn thấy liền nhập mộng, là dáng điệu chập chờn cuồn cuộn hồng trần, chúng thí sinh như nguyện say mê không tỉnh, nhìn theo thật lâu.

Hồng trần như mộng, lại như bóng nhạn lướt qua, hoa thơm chớp mắt, chợt lóe rời đi không thể truy tìm.

Các thí sinh, kể cả Chiêm Mộc Xuân ở trong đó lần lượt bình tĩnh lại, nhưng vẫn còn chưa thoát khỏi trạng thái tâm tình nào đó.

Bọn họ chưa từng thấy qua nữ tử tao nhã như vậy, ngẫm lại thật lâu…

Thủ vệ tại cửa vào nhìn ba người đi tới, ngăn cản lại, "Hôm nay Trạm dịch không tiếp nhận người ngoài, người tới hãy tìm nơi khác đặt chân."

Hứa Phí đáp lại, "Tại hạ Hứa Phí, vị này chính là A Sĩ Hành, chúng ta vốn là thí sinh theo đội vào kinh thành, lúc trước trên đường tao ngộ kịch biến, bị tách khỏi đội ngũ, thật vất vả mới trở về được, vui lòng thông báo."

"Hứa Phí, Hứa huynh, thật đúng là Hứa huynh."

Một đám thí sinh cao hứng kêu to chạy tới, nhưng bị thủ vệ ngăn cản lại, không cho phép bọn họ đi ra khỏi cổng.

Trên tay đang cầm tế văn đốt cho Hứa Phí, Chiêm Mộc Xuân sững sờ tại chỗ, quay nhìn xung quanh mình, xung quanh đã không còn một bóng người, tất cả vậy mà đều chạy đi nghênh đón Hứa Phí rồi. Thần tình của y trong nháy mắt trở nên dị thường phức tạp, trong lòng ngổn ngang khó tả.

Dữu Khánh tận lực mượn nhờ khổ người to lớn của Hứa Phí che chắn, lui tại phía sau Hứa Phí, chỉ sợ người ta gọi hắn, hắn không muốn quá mức gây chú ý.

Đây cũng là điểm hắn lo lắng nhất khi trở về, thế nhưng là không trở về lại không được.

Kết quả hắn phát hiện mình đã suy nghĩ nhiều, đã quá xem trọng bản thân mình, đa số người không nhận biết hắn, nhiều nhất chỉ là nhìn quen mắt, đa số biết tên hắn thì lại không biết hình dáng như thế nào, đám người Tô Ứng Thao nhận biết hắn thì khó chịu với hắn, lười chào đón hắn.

Trải qua thông báo, nhanh chóng có người đi đến, không cho đám thí sinh này có cơ hội ôn chuyện, trực tiếp dẫn ba người Hứa Phí đi vào gặp mặt quan viên phụ trách hộ tống.

Đầu tiên là xác định thân phận.

Xác định chủ yếu là về lai lịch của Dữu Khánh, với Hứa Phí thì không cần thiết, quan viên tại đây cơ bản đều nhận biết gã, cho dù lúc đầu không nhận biết, lúc trước tại trên đường đi cũng phải hỏi một câu 'Người nào là Hoành Khâu Hứa Phí', người khác chỉ một cái, a, tự nhiên liền nhận biết rồi.

Hứa Phí không thành vấn đề, Trùng Nhi cũng không sợ xác minh.

Vì vậy Dữu Khánh lại gặp được Từ Giác Ninh và Đường Bố Lan của Ti Nam phủ.

Nhìn thấy Dữu Khánh còn sống, hai người ngoài việc bất ngờ ra còn có phần vui mừng cho Dữu Khánh, hai người đã chứng thực lai lịch 'A Sĩ Hành' của Dữu Khánh.

Sau đó chính là dò hỏi xem chuyện gì đã xảy ra, hỏi ba người vì sao tách khỏi đội ngũ, lại làm thế nào trở về được.

Ba người Dữu Khánh đã sớm chuẩn bị, thống nhất cách trả lời.

Cách trả lời thống nhất là lấy ý kiến của Dữu Khánh làm chủ, Hứa Phí muốn không theo cũng khó, người nào đó trong lời nói lại đề cập tới chuyện lừa gạt Châu Mục đại nhân trong cuộc thi đố chữ.

Hứa Phí còn có thể nói thế nào bây giờ?

Bọn hắn nói lúc đó bởi vì đi tìm thư đồng Trùng Nhi, về sau ba người đụng phải lượng lớn con chuột, bị dọa cho bỏ chạy khắp nơi, rơi vào một con sông ngầm, ôm cây trôi dạt thật lâu, trôi tới Yêu giới mới lên bờ, về sau được người của Diệu Thanh Đường U Giác Phụ hỗ trợ, người ta thuận tiện đưa bọn họ trở về.

Việc tìm Hỏa Tất Xuất thì không nhắc tới chữ nào.

Chỉ cần xác định được thân phận thí sinh, làm cách nào trở về chỉ là thứ yếu, chỉ là hỏi rõ để ghi chép lại, phải có báo cáo cho cấp trên, cấp trên có muốn đi xác minh hay không đó là chuyện của cấp trên, không thuộc phạm vi chức trách của bọn họ.

Đã trở về được rồi, quan viên hộ tống nói câu thể hiện chào đón, khách sáo mấy câu với Hứa Phí, không đáp lại Dữu Khánh lời gì, sau đó để cho người dẫn đi sắp xếp.

Trong hành lang, Dữu Khánh thuận tay giật tấm mành vải xuống, xé ra một mảnh lớn, được Thiết Diệu Thanh gợi ý, hắn lấy nó bịt nửa khuôn mặt, buộc chặt ra sau đầu.

Chuyện gì? Nghe được có tiếng xé vải, tiểu lại quay đầu lại nhìn một cái, sửng sốt, xoay người hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

Hứa Phí và Trùng Nhi cũng sửng sốt, vẻ mặt không hiểu.

Dữu Khánh: "Ta không muốn tại vấn đề mà chư vị đại nhân vừa mới hỏi bọn ta, lại bị người này người khác liên tục hỏi, một chút nữa khẳng định có thí sinh khác hỏi bọn ta là làm thế nào trở về, ta không muốn tiếp tục trả lời, vì vậy bịt kín mặt, với người không nhớ được tướng mạo ta, ta liền có thể không để ý tới bọn họ, ta liền có thể chuyên tâm ôn tập chuẩn bị cho thi cử."

Hắn đã dự liệu đến, tin tức hắn và Hứa Phí còn sống trở về khẳng định sẽ lan truyền trong khắp chúng thí sinh, sau đó khẳng định sẽ có rất nhiều người tới thăm.

Ở tại địa phương như vậy, lại thêm một đường đồng hành, trốn là trốn không thoát, liền dứt khoát, công khai và trực tiếp che mặt lại.

Hứa Phí và Trùng Nhi đều ngưng nghẹn không lời để nói, có điểm không thể lý giải được ý nghĩ của vị này, còn có thể làm như vậy nữa sao?

Về phần ôn tập sách vở gì gì đó, Hứa Phí rất không tin, vị này ngay cả cây bút cũng không mang theo, lấy sách quỷ đâu ra mà ôn.

Gã ngẫm lại, nhận ra bây giờ mình cũng đã không có hành lý, ngay cả cây bút cũng mất rồi.

"Ách…" Tiểu lại phụ trách làm việc lặt vặt cũng hết chỗ nói rồi, nhịn không được gãi gãi mặt mấy cái, không lời đối đáp, việc này hình như không có lí do gì để quản tới, đành phải phê bình một câu, "Xé mành che của trạm dịch là không đúng, để người ta phát hiện thì ngươi phải đền tiền."

Thấy như vậy, Hứa Phí hướng về phía Dữu Khánh đưa tay ra muốn lấy mảnh vải còn lại, muốn học theo.

Dữu Khánh thuận tay ném mảnh vải mành lên đỉnh xà nhà, đẩy tay gã ra, "Ngươi thì khỏi đi, mọi người đều biết ngươi, che mặt cũng không có tác dụng, dù sao ngươi xã giao cũng nhiều."

Hứa Phí suy nghĩ thấy cũng đúng, gã hơi chút bối rối.

Tiểu lại lắc đầu, ngoắc tay ra hiệu cho ba người đi theo.

Lần này thì chỗ nào trống liền lấp vào đó, Dữu Khánh và Hứa Phí bị nhét vào cùng một gian, Trùng Nhi cũng nằm nghỉ trên sàn cùng một gian phòng.

Lúc trước khi bị tấn công thì thư đồng không có bất cứ thứ gì bảo vệ, lại không có bất cứ năng lực nào tự bảo vệ mình, cho nên có thể

nói là tử thương thảm trọng, còn sống sót không nhiều, nhu cầu phòng ở giảm đi không ít.

Tám thí sinh ở trong một gian, giường ghép, trong gian này chỉ có năm người ở, hiện chỉ có hai người trong phòng, đang nâng sách lặng lẽ xem, được biết Hứa Phí sẽ ở chung với bọn họ, có phần hoan nghênh.

Dữu Khánh chỉ bắt chuyện một chút, xác nhận chỗ nằm của mình, sau đó liền không để ý tới người khác nữa.

Về phần tại sao dùng vải che mặt thì Dữu Khánh không nói, người khác hỏi cũng không giải thích, hắn chính là thể hiện ra vẻ không biết xấu hổ, thí sinh khác còn biết làm thế nào? Dù sao hiện tại hoặc tương lai đều không muốn qua lại với những người này, về sau cũng sẽ không lui tới, chuyện chữa trị quan hệ giao cho bản tôn A Sĩ Hành.

Sự tình không ngoài hắn dự liệu, tin tức hắn và Hứa Phí trở về rất nhanh lan truyền khắp trong đám thí sinh, hắn là thứ yếu, trọng điểm là Hứa Phí.

Hai người vào phòng đặt chân còn chưa có bao lâu, liền có nhiều thí sinh thành quần kết đội tới gõ cửa bái phỏng.

Chương 59: Giả vờ ngủ

Vừa nghe động tĩnh ngoài cửa, Dữu Khánh lập tức nằm vật ra giường, trực tiếp ngủ say rồi.

Hứa Phí thẹn thùng, so sự tùy hứng với vị này thực sự là so không được, gã không thể không mở rộng cửa đón khách.

“Hứa huynh, cuối cùng đã thấy ngươi rồi.”

"Hứa huynh, nghe tin ngươi bị mất tích, chúng ta sợ hãi quá chừng."

"Hứa huynh, đại nạn không chết tất có hậu phúc a!"

"Hứa huynh thân thể không có việc gì đi?"

Một đám người vừa vào cửa đã dồn dập ân cần thăm hỏi.

Khi Hứa Phí đang miễn cưỡng nâng cao tinh thần để phụng bồi thì lại có một đám người không mời mà đến, cầm đầu chính là Giải Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân.

Bên trong phòng tức thì trở nên chật chội.

Vẻ mặt mỉm cười, Chiêm Mộc Xuân đã ổn định tâm tình, lại thêm có bốn người Tô Ứng Thao thúc đẩy, có thể nói là thả thấp tư thái chủ động đến đây hội kiến.

Hứa Phí có phần thụ sủng mà kinh, người ta thế nhưng là dựa vào bản lĩnh chính thức thi đậu Giải Nguyên lang, chính là nhân vật sẽ đứng vào hàng ngũ Châu Văn sử, hơn nữa khả năng được đề danh bảng vàng là rất lớn, tại trước mặt Chiêm Mộc Xuân, gã đúng là không dám tự đại, cũng vội vàng hạ thấp phong thái đáp lời.

Sau mấy câu khách sáo, Phòng Văn Hiển kéo cánh tay Hứa Phí để bày tỏ sự thân cận, "Hứa huynh, Chiêm huynh không những tự mình tới mời, còn đặc biệt chuẩn bị tiệc rượu cho ngươi, không phải lấy trà thay rượu như lúc trước, mà là rược thực sự a."

"Tiệc rượu?" Hứa Phí kinh ngạc, dáng vẻ có điểm hoài nghi.

Gã biết rõ quy củ, sau khi ra Văn Hoa học viện thì đã không cho uống rượu, uống rượu ảnh hưởng thân thể, nhân viên hộ tống sợ tại trên đường đi thí sinh uống rượu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không muốn gánh trách nhiệm, cho nên trên đường đi là không cho phép uống rượu.

Tô Ứng Thao vỗ vai gã, "Ngươi hẳn không biết, vì để an ủi ngươi, vì giúp ngươi đón gió tẩy trần, cũng là vì ăn mừng ngươi thoát hiểm, Chiêm huynh tự mình đi tìm Áp Giải sứ Phó đại nhân, nói rõ tình hình và dụng ý, bởi vậy Phó đại nhân mới phá lệ khai ân, đặc biệt cho phép chúng ta uống mấy chén rượu. Rượu và thức ăn đều đã đặt sẵn trong trạm dịch rồi, chỉ còn chờ ngươi đến dự tiệc thôi."

Chiêm Mộc Xuân xua tay nói: "Hứa huynh, chủ ý là bọn hắn đưa ra, tiền rượu và thức ăn cũng là bọn họ trả, ta chỉ đi theo phí chút miệng lưỡi, không nên xem ta là chủ."

Bốn người Tô Ứng Thao lập tức biểu hiện phản đối, Phan Văn Thanh nói: "Nếu không phải có Chiêm huynh đứng ra tìm Phó đại nhân, dựa vào mấy người chúng ta là không cách nào có được mặt mũi lớn đến mức để cho Phó đại nhân nhả ra. Việc này đều là chúng ta dính vinh quang của Chiêm huynh."

"Đúng đúng đúng." Một đám người phụ họa theo.

Chiêm Mộc Xuân ngượng ngùng, liên tục chắp tay với mọi người, dáng vẻ như cầu xin buông tha, rồi quay đầu nhìn xung quanh hỏi: "Sĩ Hành huynh đâu chứ? Nghe nói A Sĩ Hành là theo Hứa huynh cùng thoát hiểm trở về, vừa lúc đồng thời đón gió tẩy trần an ủi các ngươi."

Lúc trước y cũng không nhận biết A Sĩ Hành, thậm chí còn không biết đến cái tên này, người đầu bảng làm sao sẽ quan tâm những ai xếp hạng phía sau mình, là vừa rồi nghe người ta nói về Hứa Phí thì nhắc đến hắn, bây giờ chợt nhớ tới liền muốn cùng mời đi. Dù sao y cũng phải trân trọng danh tiếng Giải Nguyên lang của mình, không thể cho người khác nói y trọng bên này nhẹ bên kia.

Y coi như là rất có phong phạm.

Bốn người Tô Ứng Thao nghe được lời này thì là lập tức thần tình trở nên lạnh nhạt, không phản đối lời mời Giải Nguyên lang đã đưa ra, nhưng cũng không lên tiếng hoan nghênh người nào đó dự tiệc.

Thật sự đối với Dữu Khánh, bọn họ không có hảo cảm gì, bốn người từng bị lời Dữu Khánh nói làm tổn thương, gần như là trở mặt ngay tại chỗ.

Rất nhanh, ánh mắt mọi người đều tập trung tại nam tử che mặt đang nằm ngủ say trên giường.

Cho dù Dữu Khánh đã che mặt, nhưng lúc trước tại cổng trạm dịch Chiêm Mộc Xuân đã nhìn thấy y phục, cái đuôi ngựa tùy ý cuộn lên kia, chúng rất rõ ràng. Y tới gần bên cạnh giường, gọi, "Sĩ Hành huynh?"

Dữu Khánh không có bất cứ phản ứng gì.

Hứa Phí rịn mồ hôi, Trùng Nhi cũng yếu yếu thu mình trong góc, hai người đều biết rõ Dữu Khánh đang giả vờ ngủ.

Chiêm Mộc Xuân lại cúi người đẩy đẩy chân Dữu Khánh, "Sĩ Hành huynh, tỉnh tỉnh đi."

Dữu Khánh vốn định giả bộ không nghe thấy để lừa dối cho qua, không nghĩ tới đối phương còn thành ý đến mức động tay rồi, không giống như là giả bộ cho có hình có dạng, lúc này liền cho y chút mặt mũi, vẫn nhắm mắt nhưng lên tiếng: "Tạ hảo ý của Chiêm huynh, một đường bôn ba, thật sự là quá mệt mỏi, buồn ngủ vô cùng, các ngươi cứ thoải mái dùng, không cần để ý tới ta."

Chiêm Mộc Xuân sửng sốt, nghe lời vị này nói liền biết vị này đã nghe được hết, lúc trước kêu to không đáp lại thì ra là cố ý.

Bốn người ở một bên như hình với bóng lập tức nhìn không vừa mắt rồi, nổi giận.

Trương Mãn Cừ chỉ vào Dữu Khánh nằm trên giường, gầm lên: "A Sĩ Hành, đừng cho mặt không biết xấu hổ, Chiêm huynh thiết yến, tự mình tới mời, hạ thấp thân phận, ngươi có tư cách gì mà sĩ diện ngay trước mắt mọi người?"

"Đồ không có giáo dục, làm người thế nào?" Phan Văn Thanh chỉ tay giận dữ.

Tô Ứng Thao phất tay áo nói: "Chiêm huynh, người này đã quen hành vi tiểu nhân, thích kiêu ngạo và đề cao bản thân, làm bạn với hắn chỉ sẽ làm bẩn chính mình, không cần để ý tới!"

Vì muốn ra mặt thay Chiêm Mộc Xuân, vốn như hình với bóng, bốn người luân phiên tiến hành mãnh liệt khiển trách Dữu Khánh, những người khác không rõ tình hình quay mặt nhìn nhau, không nghĩ tới sẽ gặp phải một màn này.

Lại là bốn người này? Trùng Nhi có chút không vui nhìn chằm chằm vào bốn người, hắn rõ ràng nhớ kỹ bốn người này tại Văn Hoa học viện thì từng mắng Dữu Khánh.

Hứa Phí có phần nghẹn họng, trân trối nhìn bốn người, âm thầm lo lắng cho bốn người.

Người khác không biết, gã thế nhưng là tận mắt nhìn thấy Dữu Khánh giết người không chớp mắt, luận tới thủ đoạn hung dữ, trong một đám thí sinh này, phỏng chừng tìm không ra kẻ thứ hai.

Gồm cả việc sau này trên đường về chưa từng nhìn thấy Trình Sơn Bình, gã cũng hoài nghi có phải là bị Dữu Khánh giết chết rồi hay không.

Có nguyên nhân, mới lo lắng Dữu Khánh sẽ hạ sát thủ đối với Trình Sơn Bình, kết quả Trình Sơn Bình liền biến mất không còn nhìn thấy, thử hỏi gã làm thế nào có thể không hoài nghi?

Cũng may đám người Thiết Diệu Thanh vẫn cùng Dữu Khánh quan hệ không tệ, cho nên gã mới bỏ đi sự nghi ngờ.

Gã không muốn lại rước lấy chuyện gì liên lụy tới mình, vội đứng ra hòa giải, nói: "Chư vị, hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm, trên đường Sĩ Hành huynh đã bị thương, kiên trì về đến nơi đây liền đổ nhào

xuống rồi, thật sự là không còn sức tiếp tục vực dậy tinh thần để dự tiệc. Xin mọi người thứ lỗi."

Thấy gã đã đứng ra hỗ trợ nói chuyện, bốn người Tô Ứng Thao được gã cho mặt mũi, hừ hừ mấy tiếng liền không nói gì nữa.

Dữu Khánh cũng không có phản ứng gì, cũng thật sự là không muốn tính toán với những người này, quan trọng là không muốn rức lấy phiền phức cho A Sĩ Hành, nếu không, tính cách của hắn xác thực là có phần hoang dã.

Chiêm Mộc Xuân thì không sao, nghe vậy gật đầu, "Nếu là như thế, vậy Sĩ Hành huynh rất tốt nghỉ ngơi đi, chúng ta không quấy rầy nữa."

Một đám người lập tức cáo từ, Hứa Phí tự nhiên là tiếp nhận lời mời dự tiệc.

Giờ cơm tối cũng đã sắp tới, những người khác trong phòng cũng lục tục rời đi.

Duy độc còn lại Trùng Nhi tiến đến cạnh giường, thử hỏi: "Sĩ Hành công tử, nếu ngài không muốn thức dậy, ta giúp ngài mang cơm về?"

Dữu Khánh trợn mắt quét nhìn bốn phía, "Không cần, ta không đói bụng."

Đích thật là không đói bụng, hai mươi cân Linh Mễ kia có non nửa là bị một mình hắn làm thịt.

Trùng Nhi còn muốn khuyên một câu, Dữu Khánh không kiên nhẫn nói: "Đi ra ngoài, đóng cửa lại."

"Nga." Trùng Nhi đành phải đáp ứng, cúi đầu ngoan ngoãn rời đi.

Cửa vừa đóng, Dữu Khánh lập tức xoay người bò dậy, đưa tay vào trong quần áo sờ mó một hồi, lôi ra một chồng ngân phiếu được gấp lại, nhanh chóng mở ra kiểm kê.

Bên trong này có bốn ngàn lượng bán Linh Mễ, phần còn lại đều là cướp đoạt từ trên người Trình Sơn Bình, cảm xúc tương đối dày, trên đường vẫn luôn không có cơ hội đơn độc một mình, sợ bị đám người Thiết Diệu Thanh phát hiện có tiền không thuộc về hắn, sợ bị đòi trả lại, cho nên một mực không có cơ hội nhìn xem đến cùng có bao nhiêu tiền.

Bây giờ nhìn chung đã có cơ hội kiểm kê rồi.

Không đếm còn đỡ, vừa đếm liền trở nên hưng phấn, nhiều thêm hai vạn bốn ngàn lượng ngân phiếu.

Và thêm bốn ngàn lượng bán Linh Mễ, cùng mấy trăm lượng của chính hắn, trên người có số tiền xấp xỉ hai vạn chín ngàn lượng.

Khi rời đi Linh Lung quan, hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới một chuyến đi này có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, vừa tính toán như thế, hắn lại cảm thấy lần mạo hiểm Cổ Trủng Hoang Địa của Yêu giới này rất đáng giá.

Suy nghĩ trên tay còn có Hồng Tơ và Điểm Yêu lộ rất đáng giá, hắn nhịn không được cầm một đống ngân phiếu ở trong tay quăng qua quăng lại nghe kêu mấy cái, nhíu mày rồi quyết định chủ ý, khi trở về Linh Lung quan, hắn sẽ mua một trăm cân Linh Mễ mang về. Đến lúc đó phải làm cho ba vị sư huynh khiếp sợ, nâng bát ăn cơm không thể không quỳ một gối xuống đất gọi hắn là 'Chưởng môn'!

Ừm, không bao giờ cần phải dùng đôi mắt trông mong cầu Tiểu sư thúc bố thí nữa rồi!

Ngoài cửa chợt có tiếng bước chân, Dữu Khánh như chim sợ cành cong, vội vàng đem ngân phiếu nhét vào trong người, giấu đi, thuận thế nghiêng người ngã xuống giường giả bộ đang ngủ.

Hắn che mặt như vậy, người không biết tình hình nhìn thấy hẳn phải cho rằng hắn là trộm cắp.

Tiếng bước chân đi qua, không phải vào phòng, hắn lại lấy ngân phiếu ra nhét vào trong quần áo, cẩn thận giấu kín.

Sau đó xoay người ngồi dậy, cởi bình kim loại trên eo xuống, đem nắp che xoay mở sang lỗ thông khí lớn, híp một con mắt lại quan sát Hỏa Tất Xuất ở bên trong.

Nhiệm vụ của U Nhai chỉ cần ba con Hỏa Tất Xuất là đủ, trên tay Thiết Diệu Thanh thừa ra một con, hắn liền yêu cầu lấy tới tay.

Hắn yêu cầu chính là con bắt được sớm nhất, con đã ỉu xìu ủ rũ, ba con tương đối sống động thì Thiết Diệu Thanh không chịu cho.

Bởi vì thật sự không rõ con Hỏa Tất Xuất này ăn cái gì, ai cũng chưa từng có kinh nghiệm nuôi dưỡng Hỏa Tất Xuất, cho nó đủ loại thức ăn nhưng nó chẳng chịu ăn, cũng không biết có phải vì bị bắt mà tuyệt thực hay không. Không ăn không uống, thời gian lâu dài, khẳng định sẽ mất sức sống. Không còn ầm ĩ cũng không kêu nữa rồi, bọn họ không biết có thể đem bọn nó còn sống trở về U Giác Phụ hay không. Thiết Diệu Thanh chỉ có thể cho hắn con ủ rũ nhất, những con còn sống sinh động tại trên đường khẳng định có thể chống chịu nhiều hơn một đoạn thời gian.

Dữu Khánh hắn muốn có Hỏa Tất Xuất cũng không phải định để nuôi dưỡng chơi đùa, mà là nghĩ đến việc đồ vật mà U Nhai phát ra nhiệm vụ tìm kiếm có phải rất đáng giá hay không? Phỏng chừng sẽ khiến kẻ có tiền cảm thấy hứng thú? Hắn dự định khi tới kinh thành thì lặng lẽ thử xem, nhìn xem có thể bán đi với giá cao hay không.

Giá không cao cũng được, chỉ cần có thể bán ra kiếm thêm chút tiền là được rồi.

Hiện tại ý nghĩ của hắn rất đơn giản, thời gian đi ra ngoài có hạn, nhiều nhất cũng chỉ mấy tháng, tại trước khi trở về quan mà có thể

kiếm nhiều thêm khoản nào hay khoản đó.

Chỉ là trước mắt, Hỏa Tất Xuất trong bình ủ rũ, không còn sức lực va chạm thành bình vang đinh đinh đương đương như trước, có cảm giác như sắp chết.

Hắn có điểm hoài nghi nó có thể còn sống khi đến kinh thành không, không biết bị chết rồi thì có thể bán ra kiếm chút tiền hay không.

Hỏa Tất Xuất nằm bất động ở trong bình. Hắn cầm lấy bình dùng sức lắc lắc mấy cái rồi nhìn vào bên trong.

Tiểu gia hỏa rõ ràng bị chọc giận, trên người lại lần nữa hiện lên ánh sáng đỏ như vết nứt, chỉ là rất nhanh lại tắt đi.

Hắn muốn lấy ra nhìn xem, nhưng sợ tiểu gia hỏa đột nhiên phát lực bỏ chạy, chính tay hắn bắt nên biết rõ vật nhỏ này tốc độ chạy trốn cực nhanh.

Còn không thể trực tiếp lấy tay cầm, một khi tiểu gia hỏa tức giận, ngay cả bình kim loại này đều có thể phỏng tay.

Nhưng bộ dạng nửa chết nửa sống này không thể không quản, vạn nhất rất đáng giá vậy thì lỗ lớn a.

Làm sao bây giờ?

Chợt ánh mắt hắn sáng lên, đưa tay vào trong lòng sờ mó, rồi lôi ra dây cung đan bện từ Hồng Tơ, từ dây cung tách ra một sợi Hồng Tơ, sau đó đem sợi Hồng Tơ này thắt thành một cái thòng lọng, sau đó chậm rãi vặn mở nắp đậy, mở ra một khe hở, đem thả thòng lọng Hồng Tơ vào trong bình.

Sau đó vận công điều khiển sợi tơ trong tay, muốn đem thòng lọng Hồng Tơ buộc vào cổ Hỏa Tất Xuất.

Chỉ là cái đầu của Hỏa Tất Xuất xác thực hơi lớn, lại thêm nó không phối hợp, hắn vừa điều chỉnh vừa lẩm bẩm, "Đầu to, đầu to, nhanh vươn cổ ra…"

Chương 60: Thử độc

Một vòng sợi tơ đảo tới đảo lui trước mắt mình, nhìn thấy chính là lai giả bất thiện, Hỏa Tất Xuất làm sao có thể phối hợp, sợi tơ tiến tới liền đưa chân đẩy ra.

Dữu Khánh không thể không vận công xuyên thấu bình kim loại cưỡng ép kiềm chế nó lại, rồi mới đem thòng lọng Hồng Tơ trùm lên cổ nó, lôi kéo sợi tơ, rút lại, thắt chặt nút buộc, ổn thỏa rồi, siết lại cổ Hỏa Tất Xuất.

Rốt cuộc đã buộc được rồi, hắn lại giựt giựt sợi tơ, thử xem hiệu quả.

Bị người kéo cổ đùa bỡn, Hỏa Tất Xuất quả nhiên lại trở nên phẫn nộ, trên người lại lần nữa hiện lên ánh sáng đỏ như vết rạn, cũng gạt đẩy sợi tơ đến miệng mình, lấy hàm răng sắc bén gặm cắn, muốn cắn đứt sợi tơ.

Nhưng mà sợi tơ buộc cổ nó không phải chuyện đùa, không phải sợi tơ bình thường, đó là Hồng Tơ, chỉ một sợi đã giá trị ngàn lượng, mức độ cứng cỏi của nó đao kiếm khó đứt, nước lửa không xâm.

Nói ngắn gọn chính là không dễ dàng làm đứt.

Nhìn thấy trên người Hỏa Tất Xuất bùng phát nhiệt độ cao đốt không ngừng, cũng không ngừng cắn vòng trói buộc, Dữu Khánh liền vui vẻ, cảm thấy đắc ý với việc mình chợt nảy sinh ý tưởng dùng Hồng Tơ trói buộc nó.

Hắn lại đem một đầu khác của sợi tơ cột vào bình kim loại.

Sau khi làm tốt vạn toàn bảo hiểm, tay hắn mới nhấc sợi tơ đưa Hỏa Tất Xuất tới gần quan sát, định nghiên cứu xem tiểu gia hỏa này không ăn không uống đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Nhưng không ngoài dự liệu, tiểu gia hỏa vừa thấy được thoát ly lồng giam thì lập tức chạy trốn, cánh nhỏ đột nhiên mở ra, bay còn rất nhanh, vù một cái liền bắn ra ngoài.

Kết quả có thể nghĩ mà biết, Dữu Khánh cười lạnh đem nó kéo trở về.

Kéo về rồi lại buông ra.

Buông ra rồi lại kéo về.

Liên tục mấy lần trêu đùa Hỏa Tất Xuất, thấy nó như quỷ treo cổ treo tại trên dây không bay nữa, cuối cùng đã trở nên thành thật, lúc này Dữu Khánh mới đem nó xách đến trước mắt, dự định quan sát tỉ mỉ.

Ai ngờ vừa đưa mắt nhìn, Hỏa Tất Xuất đột nhiên đánh lén, há mồm chính là một trận âm vang "Tích tích tích", phun ra một đống đốm lửa, thiếu một chút phun vào mặt Dữu Khánh.

Cũng may với tu vi của mình, Dữu Khánh không đến mức chống đỡ không được chút lực tấn công đó, nội lực bộc phát phóng ra ngoài, lập tức hất văng đám đốm lửa nhào tới trước mặt ra ngoài.

Nhưng lúc này Hỏa Tất Xuất lại điên cuồng phun không ngừng. Hắn bảo vệ bản thân nhưng quên đi phía sau mình, khi ngửi được mùi khét, vụt quay đầu lại mới thầm kêu không ổn, chỉ thấy tấm nệm trải trên giường chung cho một đám người cùng ngủ bị đốm lửa đốt cháy nham nhở, tạo ra một đống lỗ thủng như hạt vừng, đang bốc lên khói đen.

Nếu cứ để nó tiếp tục "Khóc", hẳn phải đem tấm nệm đốt cháy sạch, phòng ở cũng phải bị đốt cháy.

Dữu Khánh đảo qua bình kim loại trong tay, hớt lấy nó bắt giam vào, đậy nắp lại, sau đó bước nhanh đến cạnh giường chiếu vỗ đập một trận, đem các đốm lửa dập tắt.

Nhưng mà trên nệm nhìn thấy rất rõ các điểm cháy sém loang lổ, một hồi khi các thí sinh khác trở về, giải thích thế nào đây?

Nghĩ ngợi một chút, Dữu Khánh cũng nổi giận rồi, tính tình tiểu gia hỏa còn rất dữ dằn, cần phải giảm nhiệt cho nó mới được.

Nhìn nhìn khắp nơi, vừa đúng trông thấy có một chậu nước dùng để rửa mặt đặt trên giá, lập tức đi tới, mở nắp bình ra, kéo lấy sợi tơ vung ra.

Lõm tõm! Vứt Hỏa Tất Xuất vào trong nước, ấn vào trong nước dìm một trận. Chỉ cần nó giãy giụa muốn ngoi lên, Dữu Khánh liền dùng bình đè nó lại vào trong nước.

Ở trong nước phun ra một tràng bong bóng, Hỏa Tất Xuất đột nhiên bất động, yên tĩnh nằm dưới đáy nước.

Thật sự bị chết đuối rồi sao? Dữu Khánh trong lòng mới thầm nói một tiếng, đang định kéo sợi tơ lên nhìn xem, chợt thấy đôi mắt giống như hắc bảo thạch của tiểu gia hỏa phóng ra hồng quang, trên người lại lần nữa hiện lên hồng quang giống như vết rạn.

Dữu Khánh nhìn thấy liền vui rồi, còn muốn lấy nước dập tắt lửa, không nghĩ tới ở trong nước còn có thể phóng lửa, phát hiện thấy tính khí tiểu gia hỏa này không phải dữ dằn một cách bình thường.

Tiếp xúc với Hỏa Tất Xuất một thời gian liền sẽ minh bạch, nó không chịu bị áp bức, chỉ cần bị áp bức nó liền sẽ phản kháng, chỉ cần trên người nó phát sáng liền nói rõ nó đang nổi giận, đang phản kháng.

Nhưng mà Dữu Khánh còn chưa vui mừng được bao lâu, dáng tươi cười liền cứng lại tại trên mặt, chỉ thấy nước trong chậu đang bốc

lên hơi nóng, vả lại hơi nóng càng lúc càng lớn, sau cùng nhưng là trở nên sùng sục sùng sục, nước sôi luôn rồi, đã thành nước sôi?

Choáng váng nhìn một hồi, Dữu Khánh nhấc sợi dây kéo Hỏa Tất Xuất lên.

Hỏa Tất Xuất vừa ra khỏi nước, hồng quang trên người liền biến mất, trợn mắt nhìn Dữu Khánh một hồi, sau đó "Tích…" ra một tiếng, Dữu Khánh cho rằng nó lại muốn phun đốm lửa, lập tức vận công chống đỡ, nào ngờ chỉ là phun ra một tia nước nhỏ xíu, liên tục phun ra mấy tia nước xong, khóe miệng tràn ra một trận bọt nước rồi… không còn sau đó nữa, tựa hồ đã "Khóc" không ra gì nữa rồi.

Hỏa Tất Xuất đã an phận, nó lại giống như tên quỷ treo cổ treo lơ lửng trên sợi tơ, bất động, nước chảy ra từ trong cánh vẫn còn đang tích tích nhỏ giọt xuống từ nơi mông.

Dữu Khánh nhìn xem nước nóng trong chậu, nhịn không được chìa ngón tay chạm vào, nóng tay, rụt về, phát hiện thật đúng là đem một chậu nước nấu sôi lên rồi.

Hắn lập tức thấy ngạc nhiên, không biết nghĩ đến cái gì, hết nhìn đông tới nhìn tây, tìm được một vò nước đựng nước trong ở trong phòng, đi đến cầm lấy nắp đậy vò nước dựng thẳng đặt ở một bên, dùng gáo múc nước rót vào trong bát uống nước ở bên cạnh. Rót xong đặt bát nước ở trên bàn, nhìn nhìn tiểu gia hỏa treo tòn ten trên sợi tơ cầm trong tay, do dự một chút, nhưng vẫn là đem nó đưa ra, lơ lửng phía trên bát nước, cuối cùng thả xuống, lại đem Hỏa Tất Xuất nhấn chìm vào trong nước.

Là cái gì có thể nhịn cái gì không thể nhịn, con Hỏa Tất Xuất như quỷ treo cổ lại nhúc nhích sống lại rồi, bắt đầu giãy giụa trong nước, muốn ngoi lên mặt nước thì lại bị Dữu Khánh chọc đè trở xuống, muốn ngoi lên lại bị đè xuống, liên tục lặp lại, nó lại nằm tại trong đáy bát nước.

Rất nhanh, hai mắt đỏ lên, trên người cũng hiện lên ra hồng quang như vết rạn.

Không bao lâu, nước trong bát bắt đầu bốc lên hơi nóng, dần dần nước liền bắt đầu sôi sùng sục.

Một bát nước lại sôi lên rồi.

Dữu Khánh nhấc sợi dây, lại xách Hỏa Tất Xuất lên, trong miệng kẻ sau lại chảy ra một trận bọt nước, sau đó lại bất động giống như quỷ treo cổ, cho dù mắt đấu mắt với Dữu Khánh cũng không động đậy, treo tại trên sợi tơ tự do đung đưa lắc lư theo sợi tơ, ngay cả mấy cái chân đều hơi rủ xuống, giống như đang nói với Dữu Khánh: Lão tử thật sự không còn sức lực rồi!

Dữu Khánh đem nó xách thả về trong bình, vì đề phòng tiểu gia hỏa lại giở trò lừa, nắp đậy được vặn lại, xong rồi lại treo về trên eo.

Hắn nhấc bát nước nóng kia lên quan sát một hồi, còn xốc tấm vải che mặt lên liên tục ngửi ngửi, phát hiện không ngửi được bất cứ mùi vị nào khác thường.

Sau một hồi do dự, hắn đưa bát đến bên mép, thổi thổi hơi nóng, dùng đầu lưỡi thử liếm một cái, nếm thử mùi vị, phát hiện mùi vị bình thường, cũng không có phát hiện mùi vị có bất cứ khác thường gì.

Lại lần nữa đưa bát đến bên mép, định chính thức uống vào một ngụm thì chợt ngừng lại, cảm thấy không thích hợp, không có mùi vị gì khác thường không có nghĩa là có thể uống, vạn nhất có độc làm sao bây giờ?

Nghĩ đến một điểm này, cảm thấy vừa rồi mình lè lưỡi nếm thử một chút là có phần liều lĩnh, vì vậy hắn đặt bát xuống, cẩn thận cảm nhận xem có di chứng gì xuất hiện hay không.

Ngay tại thời điểm hắn nhắm mắt ngưng thần cảm nhận thân thể thì bên ngoài có tiếng bước chân vội vã đi tới, Trùng Nhi vội vàng gấp trở về, đẩy cửa đi vào, đem theo hộp thức ăn.

Tuy rằng Dữu Khánh nói không đói bụng, nhưng hắn vẫn là đem cơm nước về giúp Dữu Khánh, vì để đưa cơm đúng giờ ăn, hắn cũng ăn rất vội vã.

"Sĩ Hành công tử, thức ăn của các ngươi hôm nay không tệ a, có dê nướng, ngài vẫn nên ăn một chút đi."

Trùng Nhi lấy cơm nước ra khỏi hộp, đưa đến trước mặt Dữu Khánh, để cho hắn trước tiên nhìn xem rồi quyết định.

Dữu Khánh liếc liếc mắt, phát hiện một cây xương sườn nướng bơ vàng óng ánh, thoạt nhìn có vẻ ăn rất ngon.

Hắn vốn không có kén chọn khẩu vị gì, quả thực không đói bụng, nhưng bị sắc dụ rồi, thuận tay cầm lấy đưa vào miệng gặm, phát hiện mùi vị xác thực không tệ, phất phất tay nói: "Ta đủ rồi, còn lại ngươi cầm ăn đi."

Nhìn cơm nước chất lượng liền biết cấp độ này chỉ có thí sinh mới có thể được ăn, thư đồng đi theo là không có đãi ngộ này, dù sao hắn cũng không kén chọn gì, để cho Trùng Nhi được lợi cũng ok.

Trùng Nhi vội vàng lắc đầu xua tay, "Ta ăn no rồi."

Dữu Khánh đưa mắt lạnh lườm hắn, "Ta bảo ngươi ăn, không có nghe thấy sao?"

Thấy Sĩ Hành công tử không vui, Trùng Nhi yếu yếu cúi đầu "Aa" một tiếng, bưng đồ ăn sang một bên, yên lặng cúi đầu bắt đầu ăn.

Gặm sườn dê trong tay, khăn che mặt chặn ở trên mũi, Dữu Khánh chợt nhìn chằm chằm nước sôi trong bát ở trên bàn, ngẩn người, rồi quay đầu lại nhìn nhìn Trùng Nhi đang vùi đầu ăn, sau khi hơi do dự

thì xoay người cười nói: "Trùng Nhi, từ từ ăn, không ai đoạt của ngươi."

Trùng Nhi ngạc nhiên ngẩng đầu, có phần mờ mịt, cảm giác mình ăn cũng không nhanh a, rất nhanh sao?

Hắn ta còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Dữu Khánh ngoắc tay với hắn, "Đừng để nghẹn, uống nước đi."

Trùng Nhi lắc đầu, "Không khát."

Dữu Khánh lập tức trở mặt, trừng mắt nói: "Làm gì nhiều lời vô dụng như vậy, bảo ngươi tới đây thì tới đây."

Trùng Nhi đành phải bỏ bát ăn cơm xuống, đi tới.

Dữu Khánh lại đổi khuôn mặt tươi cười, "Tiểu tử ngươi khẳng định vội vội vàng vàng chưa ăn xong đã chạy về, ăn cái gì không thể quá mau, không tốt cho thân thể. Này, đây là nước nóng ta làm cho ngươi, đã sắp nguội rồi, thừa dịp còn nóng nhanh chóng uống đi."

Nghe nói là cố ý làm nước nóng cầm tới cho mình, Trùng Nhi kinh ngạc nhìn hắn, trong mắt hiện lên vẻ cảm động khó thể ức chế, đằng hắng gật gật đầu, hai tay nâng bát nước, cảm giác ấm áp, phát hiện thật sự đúng là nước đun nóng, lúc này ùng ục ùng ục uống vào bụng.

Dữu Khánh ở một bên vừa nhìn vừa cổ vũ: "Uống, uống đi, uống hết đi, uống cho ấm bụng."

Ừng ực, Trùng Nhi đằng hắng gật đầu, hắn ta thật sự đúng là ngửa đầu uống cạn cả bát nước, khi bỏ bát xuống thì lập tức nấc ra một tiếng "Ách", bụng căng tròn không ít.

Ở bên ngoài ăn một phần, về nơi đây lại ăn nửa phần, còn bị ép uống hết một bát nước vào bụng, bụng không căng lên mới là lạ.

Dữu Khánh nhìn nhìn cái bụng căng lên của hắn, bùi ngùi hỏi: "Có phải ăn quá nhiều rồi hay không? Nghìn vạn lần đừng để căng bể bụng. Ừm, nếu có cảm giác gì khó chịu thì lập tức nói cho ta biết, nghìn vạn lần không nên miễn cưỡng chịu đựng, ta lập tức sẽ trị giúp ngươi, có nghe hiểu hay không?"

"Ừm." Trùng Nhi lại gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Dữu Khánh không cách nào tả được, được quan tâm kỹ càng như vậy, hắn đã kích động đến mức ngoại trừ gật đầu ra thì không biết phải nói gì rồi, thậm chí thiếu một chút ngay tại chỗ khóc ra tiếng, viền mắt ửng đỏ.

Dữu Khánh giơ miếng sườn dê trong tay lên, kéo ngang qua miệng, một ngụm tuốt sạch phần thịt quanh khúc xương sườn, cười hắc hắc.

Hắn bảo Trùng Nhi uống nước không có ý gì khác ngoài việc thử độc, muốn nhìn xem nước mà Hỏa Tất Xuất nấu sôi lên có tác dụng phụ gì hay không.

Chính hắn cũng nhấp một chút, đợi một hồi không thấy có phản ứng, phỏng chừng là không có việc gì, nhưng vẫn lo lắng có phải vì mình uống quá ít hay không, muốn uống nhiều một chút thử xem, nhưng sợ uống nhiều vạn nhất thật sự xảy ra tác dụng phụ gì đó thì mệt.

Nếu Trùng Nhi xảy ra vấn đề, hắn có thể nghĩ cách cứu chữa, còn nếu hắn xảy ra vấn đề, tu sĩ hộ tống cũng có thể cứu chữa, nhưng then chốt là hiện tại hắn đã gây đủ sự chú ý rồi, đã đến mức độ phải che mặt, nếu gây thêm chút sự chú ý nữa thì quả thực không thích hợp.

Huống hồ dùng chính thân thể và tinh thần mình để thử độc xác thực là việc mà bản thân không thể nhẫn tâm quyết định được.

Hắn cũng nghĩ tới việc cho thí sinh khác uống, chỉ là đột nhiên làm bộ làm tịch mời người ta uống nước thì có vẻ quái lạ, không biết

người ta có dám uống hay không, thứ hai là nếu để thí sinh uống rồi xảy ra vấn đề gì đó thì dễ dàng khiến cho sự tình nháo lớn.

Mà Trùng Nhi tương đối nghe lời, nói trắng ra chính là dễ dàng ức hiếp, đơn giản và thuận lợi.

Hắn làm loại thử nghiệm này mục đích chính là vì bán được Hỏa Tất Xuất với giá cao.

U Nhai cần Hỏa Tất Xuất, còn có thể dùng nấu nước sôi pha trà bất cứ lúc nào, là thần khí dùng khi rời nhà ra ngoài a, phỏng chừng phú hào kinh thành có được thì hai mắt tỏa sáng, chí ít có thể bán một nghìn lượng đi?

Đương nhiên, không thể có độc, đem phú hào kinh thành đùa ra mạng người, tiền sợ là sẽ phỏng tay, vì vậy trước tiên phải thử xem, không có vấn đề mới dễ bán ra.

Chương 61: Gặm xương

Trùng Nhi chỉ là một tiểu thư đồng, nào biết được tâm địa gian xảo đó của hắn, chỉ cảm thấy ánh mắt Sĩ Hành công tử nhìn mình là lạ, làm cho hắn ta có chút xấu hổ không được tự nhiên, hai tay nâng chiếc bát đã uống hết nước nhẹ nhàng đặt lại trên bàn.

Hắn ta vừa mới bỏ bát xuống, Dữu Khánh cũng đem khúc xương đã gặm sạch sẽ hết thịt trong tay lạch cạch ném vào trong bát.

Nhưng đúng vào lúc này, chiếc bình kim loại bên hông Dữu Khánh bỗng nhiên lại vang lên đương đương đương, tiếng vang còn rất kịch liệt.

"Di!" Dữu Khánh cất tiếng hiếu kỳ, cúi đầu nhìn chiếc bình treo bên hông, tiểu gia hỏa ở bên trong thời gian dài không ăn cơm đã vô

cùng ủ rũ, đã thật lâu không có cương liệt như thế rồi, làm sao đột nhiên lại trở nên cứng đầu?

Chẳng lẽ là uống nước quá no?

Lẽ nào tiểu gia hỏa này vốn chính là muốn uống nước?

Hắn suy nghĩ lại cảm thấy không đúng, tiểu gia hỏa trước đây là không ăn không uống, đã cho nước, không uống.

Trong lúc kỳ quái, hắn lại cởi xuống bình bên hông ra, vặn mở nắp đậy.

Nắp đậy vừa mới được mở ra, Hỏa Tất Xuất vù một cái liền vọt ra ngoài.

"Nha!" Trùng Nhi kinh hô một tiếng, muốn ra hiệu là nó bỏ chạy rồi, nhưng thoáng nhìn lại sửng sốt, phát hiện Hỏa Tất Xuất bị một sợi tơ treo tại trên bình, chạy không thoát.

Hỏa Tất Xuất tựa hồ cũng không có ý bỏ chạy, nhảy ra ngoài xong bay loạn một hồi, sau đó chúi đầu xuống, nhào thẳng vào trong cái bát mà Trùng Nhi vừa mới uống nước xong.

Xác thực mà nói là nằm tại trên khúc xương sườn đã bị gặm sạch thịt kia.

Răng rắc răng rắc, âm thanh nhai vỡ xương vang lên.

Dữu Khánh và Trùng Nhi đồng thời sửng sốt, lại đồng thời khom lưng, còn đồng thời chúi đầu đến trên chiếc bát. Hai người có thể nhận thấy được hơi thở của nhau, cùng mở to hai mắt nhìn chằm chằm Hỏa Tất Xuất trên cục xương, đã xác nhận, cũng nhìn thấy rõ, Hỏa Tất Xuất đích xác là đang ôm lấy cục xương kia và cuồng gặm.

Quan sát kỹ một hồi, đã xác nhận được Hỏa Tất Xuất chính xác đang gặm nhai nát xương rồi nuốt vào trong bụng.

Cục xương bị gặm ra một cái lỗ lớn, trong bát lại không có chút vụn xương nào, đích thật là bị nuốt vào trong bụng rồi.

Hai người tại bên cạnh chiếc bát quay mặt nhìn nhau, Dữu Khánh chợt quay đầu lại, nhìn về phía phần ăn mà Trùng Nhi còn chưa có ăn xong, lại nhìn về phía Trùng Nhi.

Hai người không nói câu nào lại giống như rất ăn ý, Trùng Nhi liên tục gật đầu, lập tức chạy đi bưng bát ăn cơm tới, dùng chiếc đũa hất một chút đồ ăn ra bàn, lại hất ra một cục cơm lên bàn.

Dữu Khánh nhấc sợi dây, xách Hỏa Tất Xuất lên, tiểu gia hỏa ôm lấy cục xương không thả, cục xương sườn to hơn cơ thể nó gấp mất lần được nó đồng thời kéo lên, bị người kéo cổ vẫn điên cuồng gặm loạn, liều mạng gặm ăn giống như sắp không được sống nữa.

Dữu Khánh một tay kẹp lấy xương sườn, một tay dùng sức kéo sợi tơ, cuối cùng cũng tách được tiểu gia hỏa ra khỏi cục xương, rồi ném cục xương vào trong bát.

Tiểu gia hỏa tựa hồ không cam lòng, lại vẫy cánh bay về phía cục xương ở trong bát.

Dữu Khánh dùng sức vung lên, xác định đúng địa điểm, trực tiếp ném Hỏa Tất Xuất rơi tại bên cạnh cục cơm kia, thể hiện rõ muốn để cho tiểu gia hỏa ăn.

Hỏa Tất Xuất lại không ăn, vù một cái lại bay lên, lại phóng về phía cục xương trong bát.

Dữu Khánh lại phất tay vung lên, đem Hỏa Tất Xuất nện tại trên đồ ăn đã đổ ra, tiếp tục để cho tiểu gia hỏa lựa chọn lại một lần.

Tiểu gia hỏa không thức thời, cũng không cảm kích, lại vù một cái bay lên, lại giống như không muốn sống nhào về phía cục xương trong bát.

Lần này, Dữu Khánh không có ngăn cản, tùy ý để tiểu gia hỏa như sói đói chụp lấy mồi.

Lạch cạch, lao tới quá mạnh, Hỏa Tất Xuất cùng cục xương lật chuyển trong bát, nhưng vẫn ôm lấy không thả, treo ngược phía dưới xương cốt tiếp tục răng rắc răng rắc gặm cắn không ngừng.

Nhìn một hồi, Trùng Nhi thử hỏi: "Sĩ Hành công tử, Hỏa Tất Xuất là ăn xương sao?"

Lúc trước trên đường trở về cũng nhìn thấy quá trình đám người Thiết Diệu Thanh vì chuyện cho Hỏa Tất Xuất ăn mà rất quan tâm, hắn tận mắt nhìn thấy nó khiến cho một đám người nôn nóng, cho cái gì cũng không chịu ăn, đều cho rằng con vật bắt ra từ trong lòng đất này rất giận dữ, bởi vì bị mất tự do nên đã tuyệt thực.

Mấy lần Dữu Khánh muốn nói lại thôi, lại cúi người nhìn chằm chằm quan sát, xác nhận vẫn còn đang ăn, sau đó nhịn không được gãi gãi đầu, "Vậy mà thật sự là đang gặm ăn xương! Suốt dọc đường, nước không uống, chất lỏng không chịu, thịt không ăn, cỏ không gặm, trái cây cũng không đụng, từ chối tất cả những thứ ăn ngon uống mát, vậy mà lại có thể vì cục xương mà lồng lộn lên như con chó điên? Thiết Diệu Thanh sợ là nằm mơ cũng nghĩ không ra, không biết ba con Hỏa Tất Xuất không ăn không uống kia có thể chống được đến lúc bọn họ chạy về U Giác Phụ hay không, bây giờ dù cho muốn thông báo cho bọn họ một tiếng cũng không kịp rồi."

Tiểu gia hỏa răng miệng quả thực sắc bén, tốc độ gặm xương rất nhanh, không bao lâu liền gặm hết phân nửa cục xương sườn lớn hơn thân thể nó mấy lần.

Dữu Khánh và Trùng Nhi đều nhìn ngây người, thật sự không biết bụng của con Hỏa Tất Xuất này làm thế nào chứa được lượng thức ăn còn lớn hơn cả thân thể nó.

Mắt mở trừng trừng nhìn cái bụng Hỏa Tất Xuất căng lên tròn vo, lại nhìn nó tiếp tục ăn, Dữu Khánh sợ luôn rồi, rất sợ nó bị căng quá

mà chết, liền lôi kéo sợi tơ, "Đầu to, đầu to, được rồi đó, thả ra, hôm nào tiếp tục nhặt xương cho ngươi ăn."

Nhưng mà tiểu gia hỏa chính là không buông, răng rắc răng rắc tiếp tục cuồng gặm.

Trùng Nhi ở bên cạnh đôi mắt vụt sáng, thử hỏi, "Sĩ Hành công tử, ngài đặt tên cho nó là 'Đầu to' sao?"

Dữu Khánh xùy cười, "Thấy đầu nó to, thuận miệng gọi mà thôi. Đặt tên cho nó chẳng làm gì." Nói xong nghiêng đầu nhìn hắn ta, "Cơm lạnh rồi, ngươi đi ăn cơm đi."

Trùng Nhi vẫn là rất nghe lời hắn, hai tay đang muốn đi bưng bát, ánh mắt chợt dừng ở trên bàn, dừng tại chút cơm mình lấy ra lúc trước, vì vậy vươn tay nhỏ tới, đầu ngón tay dồn hết không để thừa lại hạt cơm nào, trộn lẫn với thức ăn trên bàn đặt vào với nhau, yên lặng nhét vào trong miệng mình.

Dữu Khánh sửng sốt, ngây ra nhìn hắn, "Ngươi có cần phải vậy không? Hỏa Tất Xuất đã đụng chạm vào, ngươi không sợ Hỏa Tất Xuất có độc sao?"

Trùng Nhi ý thức được dáng vẻ mình nhặt cơm ăn nhìn không tốt, mặt đỏ bừng, có phần bối rối, yên lặng lắc đầu, bưng bát cơm đi trở về trong góc cúi đầu từ từ ăn.

Dữu Khánh quay đầu lại ngóng nhìn, không biết phải nói gì, nghĩ đến việc lừa gạt Trùng Nhi uống hết bát nước để thử độc kia, cảm giác có phần uổng công làm tiểu nhân.

Chờ đến khi Trùng Nhi ăn xong toàn bộ cơm nước, không dư thừa hạt nào, ở trong bát, Hỏa Tất Xuất cũng đã gặm hết toàn bộ khúc xương sườn đó rồi. Cái bụng vốn có hình trùy lớn cỡ nửa đoạn ngón tay cái đã căng tròn như quả trứng gà, cái đầu to bây giờ trái lại nhìn có vẻ nhỏ.

"Cũng may, ngươi không no chết, thật tốt." Dữu Khánh lại nhấc sợi tơ, xách tiểu gia hỏa lên.

Hắn đang định thả lại vào trong bình, nhưng đột nhiên xuất hiện một màn kinh người.

Phốc…

Âm thanh đánh rắm kéo dài đột nhiên vang lên, Trùng Nhi trừng lớn đôi mắt, chỉ thấy trên cái mông của Hỏa Tất Xuất phun ra một làn khói đen.

Khói đen phun ra không sai biệt lắm mười mấy lần mới dừng lại, bên trong phòng thoáng cái đã là một mảnh mù mù mờ mờ.

Cửa mở ra, Dữu Khánh và Trùng Nhi trốn ra khỏi phòng, lại nhanh chóng đóng cửa lại.

Lại nhìn nhìn Hỏa Tất Xuất mang theo trên tay, tuy rằng nhìn vẫn còn giống như quỷ treo cổ, khí thế nhưng đã không giống trước rồi, có cảm giác lười biếng động đậy sau khi đã ăn uống no đủ.

Trọng điểm là cái bụng ăn no căng tròn lên giờ đã khôi phục nguyên dạng.

Đánh rắm xong liền ổn rồi? Chạy trốn tới ngoài cửa, hai người nheo mắt nhìn không nói nên lời, xem như được mở rộng tầm mắt.

Dữu Khánh nhìn nhìn bên ngoài hành lang, đem 'Quỷ treo cổ' xách trong tay nhanh chóng thả lại vào trong bình.

Đợi cho khói mù bên trong phòng tan đi, hai người lại mở cửa đi vào, trên bàn, trên mặt đất, trên nệm giường xuất hiện một lớp bụi xám nhàn nhạt.

Trên bàn, trên mặt đất còn dễ nói, làm bẩn nơi người ta ngủ quả thực không thích hợp, hai người lại lần nữa quay mặt nhìn nhau.

"Ta sẽ quét dọn sạch sẽ." Trùng Nhi lập tức kéo tay áo muốn làm việc.

"Không còn kịp rồi." Dữu Khánh đưa một tay kẹp cổ hắn kéo tới, cùng kề vai sát cánh gần như nửa ôm hắn vào, tức thì khiến cho hai gò má Trùng Nhi đỏ bừng lên, "Không chỉ là một chút bụi, tấm nệm của bọn họ đã bị Đầu to phun lửa đốt cháy ra rất nhiều lỗ thủng, cái này… Một lát nữa bọn họ trở về nhìn thấy được, ngươi cứ nói là Hứa Phí không cẩn thận gây ra."

Trùng Nhi a một tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt khó xử, lắc đầu, thể hiện không thể vu oan công tử nhà mình.

Dữu Khánh: "Ngươi còn không có nhìn ra được sao? Công tử nhà ngươi hiện tại rất được chào đón, một đám thí sinh đều phải nịnh bợ hắn, nếu như hắn nói là mình lỡ tay, mọi người khẳng định rất khoan dung, nhưng ta thì khác."

"Thế nhưng là… Thế nhưng là…" Trùng Nhi cúi đầu, lại rất khó xử mà lắc đầu.

Dữu Khánh: "Không bảo ngươi đổ oan cho công tử nhà ngươi. Bây giờ ngươi lập tức đi tìm Hứa Phí, âm thầm nói cho hắn biết tình

huống, cứ nói là ta nói, hắn sẽ đồng ý để ngươi nói như vậy. Có hiểu không?”

Trùng Nhi thở phào nhẹ nhõm, liên tục gật đầu.

Dữu Khánh buông lỏng hắn ra, nhấc chân đạp một cước vào mông hắn, “Nhanh đi đi.”

Lảo đảo hai bước, mặt Trùng Nhi lại đỏ lên, trước tiên chạy đến một bên rất nhanh thu dọn hộp thức ăn, rồi mới vội vàng rời đi…

Trong một phòng nhỏ tại trạm dịch, ghép lại một cái bàn dài, tụ tập hơn mười tên thí sinh.

Kẻ ở đây nâng ly chạm chén hầu như đều là có thành tích thi Hương xếp hạng phía trước, gồm cả Giải Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân ở trong đó.

Cũng có ngoại lệ, thí dụ như Hứa Phí, thí dụ như bốn người Tô Ứng Thao, thành tích thi Hương cũng không vào được trước hai mươi.

Nhưng ngoại lệ tự nhiên có lí do ngoại lệ, đây vốn là yến tiệc khoản đãi Hứa Phí, mà bốn người Tô Ứng Thao là người tham gia khởi xướng, mặc dù dùng danh Chiêm Mộc Xuân làm chủ, trên thực tế bỏ tiền chính là bốn kẻ bọn họ, là nửa cái người làm chủ tự nhiên có tư cách có mặt tại đây.

Trong tiệc, mọi người hỏi Hứa Phí những gì trải qua mấy ngày nay.

Ngoại trừ cười khổ, Hứa Phí cũng không tiện nói cái gì, mượn cớ có một số việc chưa được quan viên hộ tống đồng ý thì hắn không tiện nói lung tung.

Mọi người rõ ràng không biết gì nhưng trong nháy mắt lại giống như đã ngầm hiểu tất cả, tự cho là thật sự đã hiểu ẩn ý trong đó.

Vài chén rượu xuống bụng, hứng thú nổi lên, Tô Ứng Thao cuối cùng đã nhắc tới nội dung mà mọi người đều cảm thấy hứng thú, về bóng dáng thanh lịch tao nhã cưỡi ngựa rời đi ngoài trạm dịch - Thiết Diệu Thanh.

Hứa Phí y nguyên đùn đẩy không chịu nhiều lời, cũng chính là không muốn rước lấy phiền phức cho bản thân mình, nói là ngay cả dung mạo thực của Thiết Diệu Thanh mình cũng chưa từng thấy qua, mọi người không tin, chỉ đành chịu phạt rượu.

Đêm đó, lại lục tục có người đến phòng bái phỏng Hứa Phí, dẫn đến trong phòng có phần náo nhiệt.

Thu mình tựa vào tường ngồi trên giường trong góc, Dữu Khánh xem như đã nghe được một ít tình hình gần đây của đội ngũ đi thi.

Nói về việc số lượng đội ngũ hộ tống đã giảm đi, cũng thả lỏng phòng ngự rồi.

Nói về việc triều đình phái người đến trấn an mọi người, nói là chủ mưu phía sau trận tập kích thí sinh đã bị Ti Nam phủ giải quyết, chặng đường còn lại sẽ không có nguy hiểm tương tự nữa.

Chỉ nói Ti Nam phủ đã giải quyết vấn đề, không nói sự việc do Ti Nam phủ gây ra.

Quan trọng nhất là triều đình vì an ủi mọi người, thông báo một tin tức rất tốt có lợi ích trọng đại.

Cân nhắc đến việc thí sinh Liệt Châu bị chấn động kinh sợ, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy khi thi Hội, hoàng đế bệ hạ đặc biệt khai ân, tăng thêm cho thí sinh Liệt Châu năm cơ hội đề danh Bảng Vàng.

Ngoài ra, việc lựa chọn trúng tuyển này sẽ do chính tay Hoàng đế ngự bút phê duyệt.

Nói cách khác, sau khi có kết quả thi Hội, nếu như triều đình dự định tuyển chọn một trăm người xếp đầu, vậy thì sau khi lựa chọn đủ một trăm sẽ tiếp tục tuyển chọn năm thí sinh Thí sinh Liệt Châu nữa trúng tuyển.

Điều này có nghĩa là trong nhóm thí sinh Liệt Châu lần này, nếu thành tích thi cử đạt vị trí thứ một trăm năm mươi, thậm chí là thứ hai trăm hay ba trăm đều có cơ hội đề danh Bảng Vàng, dù sao thí sinh Liệt Châu không có khả năng đúng lúc chiếm được xếp hạng một hai ba bốn năm ngay sau hạng một trăm, khẳng định sẽ bị thí sinh của châu khác tách ra.

Cho nên năm danh ngạch này có ý nghĩa không phải chuyện đùa, đem tới cơ hội cho rất nhiều người, thực sự là tin tức rất tốt khiến thí sinh Liệt Châu mừng rỡ như điên, đều khen bệ hạ anh minh!

Chương 62: Đến kinh

Đêm đã khuya, thật vất vả ứng phó đưa tiễn hết khách rời đi, Hứa Phí lại bắt đầu nhận lỗi với các thí sinh khác ở cùng phòng.

Xin lỗi về việc làm cho tấm nệm giường bị đốt cháy ra rất nhiều lỗ thủng, xem như đã cõng nồi giúp Dữu Khánh.

Thí sinh ở chung rất rộng lượng, thể hiện không sao, không ảnh hưởng việc ngủ, đó chỉ là một chút việc nhỏ không đáng nhắc đến.

Hứa Phí vốn tưởng rằng Dữu Khánh sẽ cảm kích gã, nào ngờ khi gã đã mệt mỏi nằm xuống định ngủ thì Dữu Khánh lại nói một câu, "Hứa huynh, tại kinh thành ngươi thật sự có cậu làm kinh doanh sao?"

Hứa Phí sửng sốt, vừa nghe liền hiểu, sẽ không vô duyên vô cớ hỏi đến vấn đề này, đây là đang nhắc nhở mình về việc bốn ngàn lượng

bạc.

Gã có phần cảm khái, hôm nay xem như đã kiến thức được cái gì gọi là tiểu nhân, chỉ vừa mới cõng nồi giúp ngươi, ngay cả đợi qua đêm rồi nhắc ngươi cũng chờ không được, kiếm chút cảm giác thư thái cho giấc ngủ cũng không cho, quay mặt liền bắt đầu tính sổ a!

Lời nói bất mãn để ở trong lòng, hứa hẹn bốn ngàn lượng bạc gã dám chối với ai khác chứ không dám chối Dữu Khánh.

Biết rõ vị này chính là kẻ thấy tiền sáng mắt, vì tiền có thể biến thành chó điên.

Vì hai nghìn lượng bạc liền dám liều mạng, chỉ suy nghĩ cũng có thể biết bốn nghìn lượng sẽ như thế nào, gã cũng biết vị Sĩ Hành huynh này là kẻ thủ đoạn độc ác, thật sự là không dám chối từ, sợ không thể còn sống đến được kinh thành.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu lần này không phải có vị Sĩ Hành huynh này, sợ rằng thật sự gã đã không thể sống trở về.

Có một điểm cần phải thừa nhận, chỉ cần đưa tiền đúng chỗ, vị Sĩ Hành huynh này là kẻ đáng giá phó thác.

Không có cách nào, Hứa Phí đành phải tìm người mượn giấy và bút mực, tránh tai mắt người khác, viết ra biên lai nợ bốn ngàn lượng bạc.

Dữu Khánh nhìn trái nhìn phải rồi nhận lấy biên lai nhận nợ.

Biên nhận vừa mới tới tay, hắn lập tức cất vào trong người, thả người đổ nhào xuống nghỉ ngơi, tâm tình tương đối tốt đẹp, suy nghĩ khi đến kinh thành thu lấy bốn ngàn lượng này, rồi đem Hỏa Tất Xuất bán ra giá cao, sau đó qua loa lừa gạt cho qua cuộc thi, là có thể phong phong quang quang trở về Linh Lung quan rồi.

Thế giới của hắn không lớn, tâm trí cũng rất nhỏ, ánh mắt cũng nhìn không xa, Linh Lung quan chính là thế giới của hắn, đó là nơi hắn mặc tã mặc lót từ nhỏ lớn lên, vẫn một mực sinh hoạt tại nơi đó, về sau hắn trở thành Quan chủ, còn chưa tới kinh thành đã suy nghĩ đến việc trở về…

Sáng sớm, nghe thấy động tĩnh quan binh chỉnh đốn bên ngoài, trải mền làm đệm nằm dưới đất, Trùng Nhi mơ mơ màng màng tỉnh lại, loáng thoáng nhìn thấy trước mắt có một bóng người.

Hắn ta dụi dụi con mắt, mở mắt ra nhìn, nhìn thấy một khuôn mặt nam nhân gần kề tại trước mặt, lập tức giật nảy mình, vụt ngồi dậy lui về phía sau, dựa vào tường, lấy tấm mền cũ nát kéo lên che ở trước ngực, rồi khi nhìn rõ là ai, dĩ nhiên là Sĩ Hành công tử, không khỏi sửng sốt.

Dữu Khánh gõ trán hắn ta một cái, "Gặp ác mộng hả?"

Trùng Nhi lắc đầu, thấy còn nhiều người vẫn chưa tỉnh dậy, hạ thấp giọng hỏi: "Sĩ Hành công tử, có chuyện gì sao?"

Dữu Khánh lập tức cười hì hì, "Ừm, Trùng Nhi, tối hôm qua đến bây giờ không có cảm thấy có gì khó chịu chứ?"

Trùng Nhi suy nghĩ một chút, lại mờ mịt lắc đầu, có phần không hiểu rõ vị này có ý gì, cảm giác nghe không giống như là đang quan tâm.

Dữu Khánh cười nói: "Không có thì tốt. Ừm, nhớ kỹ, nếu cơ thể có bất cứ điểm gì khó chịu thì lập tức nói cho ta biết."

"Vâng." Trùng Nhi gật đầu.

Vỗ vỗ vai hắn, Dữu Khánh đứng dậy rời đi…

Mặt trời hiện lên, ăn xong cơm sáng, một nhóm nhân viên đi kinh thành rời khỏi trạm dịch, lại lần nữa xuất phát.

Lại lần nữa ngồi trên xe ngựa, Dữu Khánh có chút không thoải mái, nhịn không được đưa tay sờ sờ khắp thùng xe, phát hiện thấy không có giấu giếm lồng tinh cương, mới cảm thấy yên lòng.

Mấy người đi cùng xe thỉnh thoảng quan sát kẻ 'A Sĩ Hành' kỳ quái này, ngang nhiên che mặt chạy tới chạy lui, cũng không nói lời nào, người khác hỏi gì đều không đáp, nhìn như thế nào đều thấy cổ quái.

Dữu Khánh làm ra loại hạ sách 'không biết xấu hổ' này cũng là vì không còn cách nào khác, ai bảo hắn tham tài hỏng việc, và vẫn phải tiếp tục hoàn thành lời A Sĩ Hành giao phó, bây giờ gặp người hắn chỉ có thể che mặt, trực tiếp khiến mọi người không nhớ được dung mạo hắn.

Chỉ cần không quan tâm cách nhìn của người khác, còn có chuyện gì là làm không được.

Tốc độ xe ngựa không nhanh, dù sao còn có rất nhiều nhân viên phải đi bộ theo đội, kỳ thực cho tới nay vẫn là tốc độ đi bộ.

Ban ngày đi, đêm tối dừng, tiếp tục ban ngày đi đêm tối dừng, sau hai ngày di chuyển, cuối cùng đội ngũ rời khỏi phạm vi Cổ Trủng Hoang Địa, phía trước lác đác có thôn trấn, thành quách xuất hiện, đã có cảm giác cuộc sống thuộc về nhân gian.

Sau khi rời khỏi Cổ Trủng Hoang Địa, trạm dừng chân thứ nhất là tại một thị trấn nhỏ, có không ít người, tràn đầy sinh khí, vẫn là nhân gian tốt.

"Hứa huynh, ngươi lại nhặt xương làm gì vậy? Nuôi chó sao?"

Ăn uống một bữa xong, nhìn thấy Hứa Phí lại đang xách một cái túi nhỏ nhặt lấy xương còn lại trên bàn, ngồi cùng bàn ăn, Tô Ứng Thao nhịn không được hiếu kỳ cất lời hỏi.

“Không có, định tập luyện điêu khắc mà thôi.” Hứa Phí thuận miệng trả lời cho qua.

Gã là một người rất không thích nói sạo, bây giờ dần dần đã dưỡng thành thói quen, thuận miệng là có thể đưa ra lời nói dối, đã luyện đến cảnh giới nội tâm mình không chút gợn sóng không chút sợ hãi.

Việc gã nhặt xương cũng là vì không còn cách nào, gã cũng không muốn làm loại chuyện mất mặt này, nhưng Dữu Khánh cứ muốn gã phải hỗ trợ.

Nơi Trùng Nhi ăn cơm không có được loại đãi ngộ cơm nước như nơi này, cũng vào không được địa điểm thí sinh ăn cơm, Dữu Khánh thì cả ngày che mặt không tụ họp, một mực bảo đem cơm về, chuyện thu thập xương chỉ có thể giao cho gã làm.

Gã không nuôi chó, nhưng Dữu Khánh lại nuôi một con ‘Tiểu chó điên’ chỉ biết gặm xương. Con vật đó thật sự có khả năng ăn, nhiều bao nhiêu cũng không có vấn đề gì, thả cái rắm thành mây thành khói là tiêu hóa hết. Gã cũng thực sự được mở rộng nhãn giới, trên đời này vậy mà lại còn có loài vật khác thường như thế.

Dùng lời Dữu Khánh nói, ‘Tiểu chó điên’ trên mặt đất có thể nhảy, bầu trời có thể bay, trong lửa có thể luồn, trong nước có thể bơi, quả thực là Tứ Tê thần trùng.

Vị Sĩ Hành huynh kia ba hoa chích chòe khen ngợi con côn trùng đó quá chừng, sau đó chính là xúi giục gã mua Hỏa Tất Xuất với giá cao, còn nói cái gì mà quen biết chỉ lấy giá một vạn lượng bạc là được.

Một vạn lượng là khoản tiền nhỏ sao? Bao nhiêu người cả đời cũng kiếm không được nhiều tiền như vậy.

Vấn đề là mình phí một vạn lượng mua một con côn trùng nát như thế để làm gì? Tính tình khó chịu, tốc độ nhanh, mình không phải tu sĩ khó mà khống chế, còn dễ dàng đốt cháy phòng ở. Chẳng có tác

dụng gì, không chừng còn sẽ rước lấy phiền phức vào người, mua về làm gì? Vị kia thật đúng là cảm thấy gã có tiền liền cho rằng gã là kẻ xem tiền như rác rưởi.

Cũng may vị Sĩ Hành huynh đó coi như có chút lương tâm, bây giờ cũng biết mỗi ngày nấu nước ngâm trà cho gã uống, xem như không uổng công hỗ trợ nhặt xương…

Mặt trời mọc mặt trời lặn, một đường gió táp mưa sa, trải qua ba tháng lặn lội đường xa, cuối cùng một nhóm người đã đến được Cẩm Quốc đô thành.

Từng chiếc xe ngựa xốc lên màn xe, những cái đầu thí sinh nhô ra hai bên cửa sổ, nhìn tới tòa Đô thành to lớn sừng sững xa xa kia, chỉ dựa vào cảnh tượng người buôn bán nhỏ qua lại ven đường thì đã không phải địa phương khác có thể so sánh.

Cuối cùng đã đến nơi, chúng thí sinh líu ríu, hưng phấn vô cùng.

Đều đang mơ ước về tương lai, nếu có thể đề danh Bảng Vàng, nếu tương lai có thể trở thành một trong những nhân viên chấp chưởng quyền bính bên trong đô thành to lớn này, thật sự là phong quang cỡ nào a!

Đoàn xe còn chưa tiếp cận cửa thành, liền có một đội nhân mã trú quân kinh thành chạy tới ngăn cản bọn họ lại, sau đó chuyển dời binh mã Liệt Châu đi, tạm không cho phép họ vào thành.

Đây là quy củ, trừ quân trông giữ kinh thành ra, giáp sĩ các nơi một khi nhiều hơn trăm, chưa được cho phép thì không được mặc giáp cầm khí giới vào thành, sẽ đưa bọn hắn tới nơi khác dừng chân.

Liệt Châu quân sĩ không có bất cứ ý kiến gì, trái lại có vẻ rất cao hứng, một đường khổ cực bôn ba đã sắp tới thời điểm được hồi báo.

Sau khi đến nơi ở tạm thời, giải trừ giáp giới của bọn hắn, bọn hắn liền có thể vào thành du ngoạn, bọn hắn được nghỉ ngơi, phải một

mực chờ đến sau khi kết thúc kỳ thi, kỳ nghỉ của bọn hắn mới tính là kết thúc, bởi vì cần phải hộ tống thí sinh Liệt Châu trở về Liệt Châu.

Núi cao đường xa, bình thường, cả đời quân sĩ cũng khó tới kinh thành mở mang kiến thức một chuyến, chuyến này có ăn có ở lại còn được quân lương, đối với bọn họ mà nói tự nhiên là khổ tẫn cam lai.

Điều động Liệt Châu quân sĩ đi khỏi, kinh thành trú quân chia ra một tiểu đội nhân mã hộ tống đi theo.

Thí sinh các nơi được bố trí tại Hội quán của mỗi Châu đặt tại kinh thành, đã có Chủ quan của Liệt Châu Hội quán tự mình tới đón tiếp, trò chuyện với Áp Giải sứ phó Tả Tuyên Phó đại nhân thật vui, một nhóm người liền như thế đi vào thành.

Kinh thành phồn hoa không dừng lại, đoàn xe thẳng đường đi đến Liệt Châu Hội quán, đột nhiên bên ngoài Hội quán có người hô to, "Tới rồi, cử tử Liệt Châu tới rồi."

Tiếp đó lập tức vang lên một tràng hoan hô, trong cửa hàng, trà lâu, tửu quán ở phụ cận lập tức chạy ra không ít người, dồn dập tuôn tới đây.

"Tất cả lui ra, người xông tới trừng phạt nghiêm khắc không tha!"

Nhân mã kinh thành đi theo đội lớn tiếng quát, ra lệnh cưỡng chế không cho phép tới gần.

Bên trong Liệt Châu Hội quán cũng lập tức chạy ra Tiểu lại, đối với đám người dồn đống tới gần, chắp tay nói: "Chư vị chư vị, tạm thời cho phép bàn giao, đợi làm xong hết quy trình, rồi dẫn người đi cũng không muộn, thời điểm này mà để xảy ra chuyện, bị thủ tiêu tư cách dự thi thì cũng đừng trách ta trước đó không nhắc nhở."

Một phen lời nói đã hù dọa đám người dồn tới, tất cả thành thành thật thật thối lui nhường đường.

Bên trong xe ngựa, Dữu Khánh có chút ngây ra, không biết xảy ra chuyện gì, đầu óc mờ mịt, hoàn toàn không hiểu.

Đợi cho mọi người xuống khỏi xe ngựa, thẩm tra đối chiếu thân phận từng người, sau khi tiến vào Hội quán thì nhìn thấy không ít thí sinh vẫy tay chào hỏi với người chờ đợi bên ngoài, Dữu Khánh mới đại khái hiểu được là chuyện gì xảy ra, hẳn đều là thân hữu của các thí sinh vào kinh thành đi thi, dự đoán đại khái ngày vào kinh thành nên tới đây chờ đợi.

Sau khi bàn giao hoàn tất toàn bộ thí sinh, Áp Giải sứ phó Tả Tuyên có thể nói như trút được gánh nặng, cùng Chủ quan nơi đây đi vào trong Hội quán.

Dữu Khánh đánh giá hoàn cảnh bên trong Hội quán, chờ an bài chỗ ở, nào ngờ Hội quán vẫn không vội vã bố trí chỗ ở trước, mà là để người chờ đợi bên ngoài sắp hàng, từng người có công văn chấp thuận tiến vào thực hiện thủ tục gì đó, làm xong rồi thì để cho dẫn đi một thí sinh.

Dữu Khánh hoàn toàn không hiểu, hắn là giả mạo, trong đầu không có nền tảng gì, cần phải biết rõ ràng mới được, nhìn trái nhìn phải một hồi, ánh mắt tìm đến Hứa Phí, Hứa Phí đang nói chuyện phiếm với người bên cạnh, may là Trùng Nhi đúng lúc cũng nhìn tới bên này, hắn liền đưa mắt ra hiệu một cái với Trùng Nhi. Trùng Nhi hiểu ý, lập tức kéo kéo ống tay áo Hứa Phí, một chút sau liền cùng Hứa Phí đồng thời đi tới.

"Sao rồi?" Hứa Phí tới gần thấp giọng hỏi.

Dữu Khánh hất hất cằm, ra hiệu về phía khu vực làm thủ tục, "Đó là đang làm gì, tại sao còn phải lấy công văn ra để lĩnh người?"

Hứa Phí a một tiếng, chậm rãi giải thích.

Kỳ thực cũng không có gì, chính là những thí sinh có thân hữu ở kinh thành, thân hữu tới đây đón người.

Theo lý thuyết, vì để cho tiện lợi các mặt, cũng là vì an toàn, thống nhất toàn bộ thí sinh ở tại Hội quán là thích hợp nhất, ăn ở cũng đều miễn phí. Nhưng nơi đây dù sao cũng là của nhà nước, vẫn là câu nói kia, vào kinh thành đi thi tuy là đại sự, nhưng phía chính quyền không có cách nào quan tâm, chiếu cố đến từng thói quen riêng biệt của mỗi người, bởi vì có quá nhiều người.

Cho nên vì để mọi người có thể thi được thành tích tốt hơn, mới cho phép những gia đình ở kinh thành có điều kiện tới đón thí sinh về nhà chăm sóc. Nhưng cũng không có khả năng tùy tiện tới một người nào đó liền dẫn thí sinh đi, bằng không đại sự liền trở thành trò đùa, nếu xảy ra chuyện thì trách nhiệm này không dễ gánh.

Đầu tiên phải làm đầy đủ các phương diện chứng minh, như chứng minh được mối quan hệ với thí sinh, phải tìm người bảo lãnh, còn phải có địa chỉ cụ thể, có thể dễ dàng gửi được thông báo bất cứ lúc nào khi có tin tức gì đó, sau cùng, tất cả điều này phải được quan phủ tại Kinh đô xác minh và lập ra tờ giấy chứng nhận.

Chương 63: Có tiền chính là đơn giản như vậy

Công văn mà mọi người cầm trên tay chính là thứ này.

Tờ giấy chứng nhận này tự nhiên là được người nhà, bằng hữu tại kinh chuẩn bị sẵn sàng trước khi thí sinh đến kinh.

Chỉ khi đưa ra được chứng nhận của Đô phủ, và do chính thí sinh đối mặt xác nhận, mới có thể dẫn thí sinh đi.

Đối với thí sinh trong nhà không có điều kiện thì như vậy cũng có lợi, kinh thành tấc đất tấc vàng, cho dù là nơi như Liệt Châu Hội quán muốn làm được một người một gian phòng cũng là khó khăn,

bớt người tự nhiên liền có thể ở một mình một gian, có thể có được thanh tịnh để an tâm chuẩn bị thi cử.

Những thí sinh không rời đi, ở lại nơi đây được miễn toàn bộ chi phí, thức ăn có lẽ có không hợp khẩu vị, nhưng là bảo đảm một ngày ba bữa.

Nghe xong những chuyện này, Dữu Khánh hơi gật đầu, cuối cùng đã hiểu được, không có liên quan gì với hắn.

Thấy hắn ngay cả việc này cũng không biết, Hứa Phí thử hỏi: "Trong nhà Sĩ Hành huynh không có thân thích tại kinh thành sao?"

Dữu Khánh cười ha hả lắc đầu, không tiện nói sự thật, đứng ở lập trường của A Sĩ Hành, kinh thành là có nơi để đi, chính là nhà vợ tương lai của A Sĩ Hành, thế nhưng nhà cha vợ tương lai đó cũng không biết năm nay A Sĩ Hành sẽ vào kinh thành đi thi.

Trong kinh thành này, A Sĩ Hành chỉ cho hắn một cái địa chỉ, còn lại đều phải dựa vào chính hắn.

Ánh mắt Hứa Phí nhìn hắn một cách khác thường, bây giờ không còn như thời điểm vừa mới gặp gỡ lúc ban đầu, còn sẽ cho rằng vị này nghèo, sẽ đồng cảm với hắn, sau khi kiến thức qua bản lĩnh của Dữu Khánh, gã liền biết mình nhầm rồi, còn trẻ tuổi như vậy mà tu vi có thể đạt đến Thượng Võ cảnh giới không có lượng tài nguyên tu luyện nhất định chống đỡ là không thể nào, mà tài nguyên tu luyện là cần phải dùng tiền để chồng chất, trong nhà người ta khẳng định còn có tiền hơn cả nhà gã.

Ngược lại, trong mắt Trùng Nhi tràn đầy đồng cảm.

"Hứa Phí!" Ở sau bàn làm việc, Lại viên cất tiếng gọi, bên cạnh còn có một lão nhân ăn mặt kiểu gia phó hướng về bên này gật đầu chào hỏi.

Nghe gọi tên, Hứa Phí lập tức đi tới.

Sau khi đi làm xong thủ tục, Hứa Phí và Trùng Nhi quay lại đây, tới chia tay Dữu Khánh, vị lão bộc kia cũng đi theo tới.

Từ vật liệu và kiểu trang phục mà lão bộc mặc tương đối được chú trọng, Dữu Khánh nhận ra được ông chủ của lão bộc này quả thực có tiền, lúc này cười hỏi: "Người nhà cậu ngươi đến đón hả?"

Hứa Phí gật đầu, kẻ đối diện nhắc tới cậu gã, gã liền biết là có ý gì.

Giấy nợ đã viết ra, gã cũng không dự định không trả, kỳ thi lập tức sẽ tới, nếu bị người đem chuyện thiếu nợ không trả bẩm báo cho quan phủ, sẽ rước lấy phiền toái lớn, triều đình sẽ không tuyển chọn người thiếu tín nhiệm, không chừng sẽ còn vì chuyện như vậy mà loại bỏ tư cách dự thi.

Cho dù đoán chừng đối phương không đến mức làm như thế, nhưng nghĩ lại, gã vẫn nói với lão bộc: "Ngụy bá, trên đường đi, bởi vì một số việc cần dùng tiền, ta đã mượn Sĩ Hành huynh bốn ngàn lượng bạc, trên người ngươi có tiền trả trước hay không, trở về ta sẽ trả lại cho ngươi."

"Bốn ngàn lượng?" Lão bộc rõ ràng có chút giật mình, không nghĩ ra trên đường làm việc gì mà phải tiêu nhiều tiền như vậy, lập tức lắc đầu đáp: "Hứa công tử nói giỡn rồi, đó không phải là khoản tiền nhỏ, trên người ta làm sao có thể có nhiều bạc như vậy. Không bằng như vậy đi, trước tiên trở về nói cho Cửu lão gia biết một tiếng, để vị công tử này hôm nào đăng môn tới lấy, hoặc hôm nào đó chúng ta đưa tới cửa cũng được."

Hứa Phí có chút do dự nhìn về phía Dữu Khánh, không biết vị này có thể đồng ý hay không.

Dữu Khánh dáng vẻ rất rộng lượng, xua tay nói: "Không sao không sao, rảnh rỗi tới trả ta cũng được."

"Vậy thì…" Hứa Phí hơi dừng lại quan sát Hội quán một thoáng, "Hôm nào tái kiến?"

Dữu Khánh chắp tay, "Không tiễn."

Hứa Phí chắp tay, xoay người rời đi.

Kỳ thực gã có phần rất không muốn tiếp tục qua lại với Dữu Khánh nữa, có nhược điểm tại trên tay người ta, lại thêm Dữu Khánh thủ đoạn độc ác làm gã có phần sợ hãi.

Gã còn nhớ tới việc đồng ý đưa Trùng Nhi cho đối phương, lúc đó là tình thế bức bách, nhưng đối phương tựa hồ cũng không muốn tiếp nhận, gã mừng rỡ không đề cập tới, xem như đã quên rồi.

Lão bộc hơi khom người chào Dữu Khánh, rồi lui về phía sau hai bước, xoay người rời đi.

"Sĩ Hành công tử, ngài bảo trọng!" Trùng Nhi là nghiêm chỉnh khom người, lùi ba bước mới quay đầu lại rời đi.

Bọn họ vừa đi, trong tay Dữu Khánh lại xuất hiện một mảnh vải mành làm khăn tay, đưa lên bịt mặt lại, thỉnh thoảng còn ho khan mấy tiếng, dáng vẻ như bị ho khan phải che mũi miệng…

Một mạch kéo dài tới sắp tối, những thí sinh cần ly khai mới đi hết, còn lại chỉ có khoảng hai mươi thí sinh.

Hơn hai trăm thí sinh, chỉ còn lại có không đến một phần mười, rất hiển nhiên hai mươi thí sinh này đều là con cháu nhà gia đình nghèo. Dữu Khánh cuối cùng chính thức đích thân cảm nhận được cách nói kia, trong thế đạo này, người có điều kiện học hành tử tế đa số gia cảnh đều tạm được.

Cho đến lúc này, nhân viên Liệt Châu Hội quán mới tiến hành thu xếp cho khoảng hai mươi thí sinh đã chờ xấp xỉ nửa ngày này.

An bài chỗ ở, gian phòng cung cấp dư thừa, tùy ý chọn lựa.

Được cung cấp ba bữa ăn, nhưng phải báo sớm để chuẩn bị, không báo thì xem như đi ra ngoài ăn, tránh làm nhiều lãng phí.

Còn phát cho mỗi người một tấm văn thư được đóng dấu quan phủ có thể chứng minh thân phận thí sinh, tránh cho trong lúc sinh hoạt tại nơi không quen thuộc gặp phải chuyện gì phiền phức, gặp chuyện thì đưa ra phần văn thư này, trong lúc này, tại kinh thành hẳn là không có ai dám không kiêng nể gì cả làm xằng làm bậy đối với bọn họ.

Đi đến gian phòng của mình, dạo quanh vài vòng, nhớ kĩ vị trí gian phòng, Dữu Khánh ném cái túi mua trên đường rồi rời đi.

Bữa cơm tối chưa báo chuẩn bị, dọc đường đi chỉ toàn ăn cơm tập thể, ăn đến phát ớn rồi, bây giờ có tiền, dự định đi ra ngoài ăn một bữa cho đã, muốn ăn thế nào thì ăn như thế.

Tại cửa vào Hội quán, phải mở ra văn thư làm đăng ký, được chấp thuận mới ra khỏi cổng.

Hắn đi ra Hội quán, đứng ở ngoài cổng lớn, nhìn kinh thành mới lên đèn rực rỡ, nhìn sự phồn hoa ập vào trong mắt, xoa xoa hai tay, sau đó sải bước tiến lên.

Sống nơi xa lạ, không quen thuộc cũng không sao, hắn đứng ở đầu đường hơi suy nghĩ liền có chủ ý, gặp người liền hỏi thăm, sau đó đi thẳng đến một xe ngựa ở gần nhất.

Thuê chiếc xe ngựa, yêu cầu có một xa phu quen thuộc kinh thành, như vậy liền đỡ được việc hỏi đường, tại trong kinh thành này muốn đi nơi nào liền đến nơi đó, ngay cả chân cũng không cần động.

Thưởng cho xa phu một đồng bạc, đến con đường nào, rẽ trái là đường gì, rẽ phải là đường gì, sắp đến đường gì, trên đường này ăn cái gì ngon, cô nương thanh lâu nhà nào xinh đẹp, bên kia dưới cầu ngày hôm qua có người chết đuối, tất cả đều được xa phu kể cho

biết rõ ràng chi li, không tồn tại việc cuộc sống xa lạ không quen thuộc, có tiền chính là đơn giản như vậy.

Vì dễ dàng cho việc xem xét tình hình ngoài xe, trên đường đi còn mua một chiếc ghế đưa vào bên trong xe, rèm cửa và màn che đều được vén lên hết, có thể trực quan nhìn ngắm phía trước, có thể nhìn trái nhìn phải.

Nhìn thấy thứ gì muốn ăn, đưa tay ra ngoài cửa sổ xe chỉ chỉ, "Mua, hai phần!"

Xa phu dừng xe, cầm tiền chạy đi, mua về hai phần, ngươi một phần, ta một phần.

Hai người một đường ăn, một đường nói.

Có đồ ăn, có tiền cầm, xa phu tự nhiên là vui vẻ, trong lòng nhưng có phần xem thường với bộ dạng giống như nhà giàu mới nổi của Dữu Khánh, vừa nhìn liền biết là người mới có tiền không bao lâu…

Bên ngoài một ngõ hẻm hơi có vẻ im ắng, xem như là một ngã tư đường, tại ven đường chỗ ngoặt có một sạp bán mì thịt dê.

Hai cái đèn lồng, hai cái bàn cho khách ngồi, bận rộn bên cạnh bếp lò là hai ông cháu chủ sạp.

Xe ngựa dừng tại bên cạnh quầy mì, Dữu Khánh từ trong cửa sổ xe vươn đầu ra hỏi: "Ăn mì phải ăn của cửa hiệu lâu đời mới ngon, có phải cửa hiệu lâu đời không?"

Đang đứng bên cạnh quậy mì nóng hôi hổi trong nồi, lão đầu lớn tiếng nói: "Quầy hàng của tiểu lão nhi mở ở đây năm sáu năm rồi, khách quan nói là cửa hiệu lâu đời cũng được, nói không phải cũng được. Giọng ngài là ở nơi khác, hương vị bản địa chưa chắc đã hợp khẩu vị của ngài, ăn có ngon hay không tiểu lão nhi nói không được, ngài phải ăn qua rồi nói mới chắc chắn."

Dữu Khánh cười nói: “Năm sáu năm đã là không ngắn, quầy hàng vẫn luôn đặt ở đây sao?”

Lão đầu nói: “Chưa từng chuyển đi.”

Vừa nghe lời này, Dữu Khánh nói với xa phu: “Nếm thử.”

Vì vậy xe ngựa sang một bên đậu lại, xa phu bồi hắn cùng ngồi ở quầy mì nói chuyện phiếm…

Chậm rãi ăn hết một chén mì, lại lần nữa trèo lên xe ngựa, Dữu Khánh hướng về căn đại trạch viện phú hào đèn đuốc huy hoàng ở sâu trong ngõ hẻm kia ngóng nhìn thật kỹ.

Nơi đó chính là địa chỉ A Sĩ Hành đưa cho hắn khi vào kinh thành, nhà nhạc phụ tương lai của A Sĩ Hành, Chung phủ!

Xe ngựa lung lay chạy đi, lúc này Dữu Khánh thả rèm cửa và màn che xuống, chìm vào trầm tư.

Thời gian ăn một chén mì, hắn đã từ trong miệng lão già bán mì tìm hiểu được tình hình đại khái của Chung phủ.

Không phải hắn cẩn thận, mà là sự tình đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, ngay cả bản thân A Sĩ Hành cũng một mực không có qua lại, ngay cả bản thân A Sĩ Hành cũng không rõ ràng lắm tình hình Chung gia hiện nay, chỉ nói hiện tại Chung gia trở thành phú thương, bảo hắn làm sao có thể mạo muội đăng môn? Hắn khẳng định trước tiên phải tìm hiểu tình hình.

Tại trong kinh thành này, Chung gia không tính là phú thương đỉnh cấp, xem như là tam lưu đi, nhưng cũng không phải loại bình thường.

Cần biết rằng, kinh thành tụ tập nhà giàu có, cho dù chỉ là tam lưu phú thương tại kinh thành, tài lực cũng là kinh người.

Trong nhà Chung viên ngoại không có con trai, chỉ có hai con gái, hai người vẫn chưa lập gia đình, mấu chốt là lão già bán mì cũng không có nghe nói hai nữ nhi của Chung viên ngoại đã có đính hôn gì gì đó.

Ngoại nhân không biết nữ nhi của Chung gia từng có đính hôn với người sao? Không biết là do Chung gia không lộ ra hay cố ý che giấu, Dữu Khánh lập tức lo lắng thay cho A Sĩ Hành.

Đương nhiên, những chuyện này chỉ là thứ yếu, nhà A Sĩ Hành cũng khiến hắn cảm thấy rất không thích hợp.

Căn cứ theo lời lão già bán mì nói, lịch sử làm giàu của Chung viên ngoại, khi một nhà A Sĩ Hành bị biếm rời kinh thì Chung viên ngoại vẫn chưa có tài lực như hiện tại, trong tay hình như chỉ có một cửa hàng mà thôi. Vấn đề là ở điểm này, lúc đó A Tiết Chương là địa vị gì? Ngu bộ Lang Trung tay cầm đại quyền!

Lúc đó, chỉ sợ Chung viên ngoại thậm chí còn không có tư cách để được nịnh bợ A Tiết Chương, nhưng A Tiết Chương vậy mà để cho con trai của mình đính hôn với nữ nhi của một tiểu thương nhân như thế, chuyện quỷ quái gì vậy chứ?

Không phải vì hắn hợm hĩnh rồi nghĩ quá nhiều, mà vì môn đăng hộ đối mới là chuyện bình thường, chênh lệch quá xa liền sẽ khiến cho người ta cảm thấy không thích hợp.

Hắn cân nhắc có nên thừa dịp trời đêm đăng môn bái phỏng hay không, nhưng dường như Chung viên ngoại hàng ngày đi xã giao rất nhiều, theo lão già bán mì nói, sáng sớm rời nhà đến bây giờ vẫn còn chưa trở về. Điểm khác chính là hắn vẫn muốn tìm hiểu, lý giải rõ hơn một chút về tình hình Chung gia, không gấp gáp phải lộ diện, dù sao tình hình mà một lão già bán mì biết được sẽ tương đối nông cạn.

Nếu như tình hình Chung gia tương đối phức tạp, vậy thì quên đi, không cần thiết phải chạy tới Chung gia, không mượn quầng sáng

nhà người ta, hắn cũng có thể nghĩ biện pháp ứng phó cho qua được kỳ thi này. Lúc trước nói với A Sĩ Hành là cái này không được cái kia không được, kỳ thực chỉ là muốn từ chối mà thôi, nếu như đã tới rồi thì lại là một việc khác.

Với lại cũng không muốn rước phiền phức cho A Sĩ Hành. Nếu như hắn không tới nhà Chung gia, về sau khi A Sĩ Hành lộ diện thì không cần phải giải thích điều gì.

Mà hiểu rõ tình hình Chung gia thêm chút nào, sau khi trở về cũng có thể nói cho A Sĩ Hành biết…

Lão già bán mì đang xoa xoa đống mì trong tay, khi lật chuyển cục mì thì đột nhiên nói: "Tiểu Ngũ, theo sau nhìn xem."

Người trẻ tuổi ở một bên lau bàn lập tức ngừng công việc đang làm, cởi tạp dề ra, nhanh chóng đuổi theo phương hướng xe ngựa biến mất…

Chương 64: Chung phủ

Khi người trẻ tuổi quay trở lại quầy mì thì đã sắp đến nửa đêm, trở về đến nơi liền đeo tạp dề lên, tiếp tục im lặng làm việc giúp gia gia.

Đối với quầy mì đêm, giờ này đã là khuya rồi, trên đường phố tương đối vắng vẻ, gần như không còn nhìn thấy người nào, nhưng lão già bán mì vẫn cho thêm dầu thắp vào trong đèn, hiển nhiên là định tiếp tục kéo dài thời gian, muốn bán thêm chút nữa.

Sắp sáng, tiếng vó ngựa và âm thanh bánh xe đánh vỡ sự yên tĩnh.

Dưới bóng đêm, nơi đầu đường xuất hiện một chiếc xe ngựa xa hoa, trước sau xe ngựa có bảy tám gã nhân viên hộ vệ.

Trên xe ngựa treo đèn lồng của Chung phủ, người biết tình hình nhìn qua liền biết là Chung viên ngoại của Chung phủ đã trở về rồi.

Khi đoàn xe quẹo vào ngõ hẻm thì lão già đang nhào bột mì trên mặt quầy chợt xé cục bột ra lắc lắc vẫy vẫy rồi nện xuống bàn ba tiếng vang lớn liên tiếp "Rầm rầm rầm", sau đó lại tiếp tục nhào nặn.

Dẫn đầu đoàn xe là một người to con, là một nam tử râu quai nón, ánh mắt một mực chú ý tới vùng tối ở hai bên phía trước.

Người biết tình hình đều biết rõ, đây chính là thiếp thân hộ vệ của Chung viên ngoại, cũng là tổng quản chấp chưởng việc bảo vệ an toàn cho toàn bộ Chung phủ, tên là Đỗ Phì.

Y chợt xoay chuyển tọa kỵ, sang bên rồi dừng lại, nhảy xuống ngựa, "Hơi đói chút, ta đi ăn tô mì." Nói xong, giao ngựa cho người khác dắt đi, mình thì đi về phía quầy mì.

Khi đoàn xe đi đến cổng Chung phủ thì Đỗ Phì cũng đi tới trước quầy, ngồi xuống, "Cho một tô."

"Được rồi, Đỗ gia chờ chút." Lão già bắt chuyện một tiếng, xoay người mở vung, túm một nắm sợi mì đã cắt sẵn thả vào nồi, đậy nắp nồi lại, tiếp tục nhào nặn mì, xoay người, lưng đối lưng với Đỗ Phì, nói: "Vừa rồi có người dò xét Chung phủ."

Đỗ Phì cũng giữ lưng đối lưng, "Loại người nào?"

Lão già: "Ngồi xe ngựa tới, là một thanh niên, nhìn coi như anh tuấn, lưng đeo trọng kiếm, không giống người kinh thành, khẩu âm giống như là người Liệt Châu."

"Liệt Châu…" Đỗ Phì hơi suy tư, lại hỏi: "Hỏi những điều gì?"

Lão già: "Quanh co lòng vòng tìm hiểu tình hình thành viên Chung phủ, nghe nói lão gia không có ở nhà liền hỏi lão gia lúc nào trở về.

Đúng rồi, có vẻ đặc biệt quan tâm tình hình hai vị tiểu thư, hỏi tương đối kĩ."

Đỗ Phì: "Có biết người ta nghỉ chân ở đâu không?"

Người trẻ tuổi ngồi xổm rửa chén ở một bên cất tiếng, "Hội quán chính quyền Liệt Châu. Xe ngựa là thuê từ 'Thịnh ký' xa hành, xa phu cũng là người 'Thịnh ký'."

"Liệt Châu Hội quán?" Đỗ Phì rõ ràng thoáng sửng sốt, nghi hoặc, "Đã sắp tới kỳ thi, hiện tại Hội quán của mỗi Châu hẳn đã dọn sạch đẻ dành cho thí sinh ở lại, không lẽ là thí sinh?"

Người trẻ tuổi: "Không biết. Có quan binh bảo vệ, không vào được."

Đỗ Phì suy nghĩ một hồi, nói: "Ngươi đã nhìn thấy qua, lát nữa ngươi cùng đi một chuyến."

Tuổi trẻ "Ừ" một tiếng.

Mì chín rồi, bưng đặt lên bàn, Đỗ Phì xì sụp ăn, ăn xong ném tiền lên bàn rồi lập tức về Chung phủ.

Và lúc bày, quầy mì cũng đã làm xong một đơn hàng cuối cùng, bắt đầu thu dọn quầy…

Đầu đường cuối ngõ, giờ dần gõ vang.

Một ngọn đèn trên bàn, sau bàn dài, Đỗ Phì khoanh chân nhắm mắt đả tọa.

Ngoài Nguyệt môn có người vội vã đi vào, tới gần liền cúi người, hai tay dâng lên một tấm thiệp, đặt ngay ngắn tại trước mặt Đỗ Phì, "Tổng quản, thông tin cơ bản ở trong này."

Đỗ Phì chậm rãi thu công, mở mắt ra, cầm lấy tấm thiệp trên bàn, vặn ngọn đèn sáng lên, lẩm bẩm đọc, "Liệt Châu, Trường Danh phủ, Lương Đào huyện, An Quý trấn, Cửu Pha thôn, a…" lời nói lẩm nhẩm

chợt ngừng bặt, hai mắt đột nhiên mở to lên mấy phần, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng cái tên 'A Sĩ Hành', người cũng chậm rãi đứng lên.

Người trước bàn ngạc nhiên, "Tổng quản, sao vậy?"

Đỗ Phì lại lần nữa nhìn kỹ một cái, hít sâu một hơi, chậm rãi khép tấm thiệp lại, "Thì ra là một thí sinh."

Người trước bàn hỏi: "Có cần tra kĩ hơn không?"

Đỗ Phì phất tay, "Không cần, đi xuống nghỉ ngơi đi."

Người trước bàn chắp tay, lui về phía sau hai bước mới xoay người rời đi.

Không còn có người khác, Đỗ Phì lại lần nữa mở tấm thiệp trong tay ra, nhìn nội dung bên trên thì thào tự nói, "Thì ra ẩn thân tại Liệt Châu, tiểu thiếu gia, cuối cùng ngươi đã tới rồi!"

Sáng sớm.

Chung gia nội trạch, Chung phu nhân Văn Giản Tuệ mặc một bộ váy dài áo gấm, phong vận mỹ phụ vẫn còn và cũng không mất đoan trang, nữ chủ nhân phong thái tự nhiên, dịu dàng nói cười giúp hai nữ nhi lựa chọn đồ trang sức đeo lên đầu tóc.

Đồ trang sức là trong cung đình làm ra, được Chung viên ngoại mang về ngày hôm qua, là lễ vật để cho ba nữ nhân trong nhà dùng xuất môn gặp người.

Phía Đông Nam ngoài thành có một thắng địa, tên là Linh Từ Sơn, chính là nơi trồng trọt Linh Mễ. Thời điểm Linh Mễ nở hoa nhiều nhất, một vùng biển hoa phong quang vô hạn, Linh Từ Sơn sẽ mở ra một ngày cho người ngoài, dành cho một ít quý nhân tới ngắm hoa, người bình thường thì cự tuyệt đi vào, loại địa phương này quả thực cũng không thích hợp cho nhiều người vào.

Đối với nữ nhân mà nói, đây là một ngày để trang điểm xinh đẹp ra ngoài khoe sắc, mong đợi đã lâu, y phục đẹp và đồ trang sức dễ nhìn là ắt không thể thiếu, nếu Chung viên ngoại không kiếm chút đồ trang sức để tặng cho họ thì đúng là sẽ chịu không nổi.

Mặc một bộ đồ trắng, mặt mày thanh tú như họa chính là con gái lớn, dáng vẻ uyển chuyển, duyên dáng e lệ, thanh tao nhã nhặn như đóa sen mùa hạ, trông có cảm giác tươi mát dễ chịu.

Nữ tử mặc váy dài lụa hoàng sam là con gái sau, dung mạo thanh lệ, lộ ra vẻ lanh lợi, nhìn cũng rất xinh đẹp, rõ ràng hoạt bát hơn tỷ tỷ, khi mẫu thân nói chuyện với tỷ tỷ thì nàng ta líu ríu chen vào nói không ngừng.

Đại nữ nhi tên là Chung Nhược Thần, tiểu nữ nhi tên là Văn Nhược Vị, rõ ràng là đặt tên theo giờ sinh ra.

Thứ nữ theo họ mẹ.

Chung viên ngoại năm đó chỉ là một người làm trong nhà thê tử, chưởng quỹ không có con trai nối dõi, khi gã nữ nhi cho Chung viên ngoại thì Chung viên ngoại đồng ý sẽ có một người con kế thừa hương hỏa Văn gia. Không nghĩ tới chính là cái bụng của Văn Giản Tuệ không có chí tiến thủ, không thể sinh ra con trai để làm người thừa tự Văn gia, sau khi sinh được hai nữ nhi thì dừng lại, vì thế chỉ có thể như vậy.

Cũng may Văn chưởng quỹ xem như không nhìn lầm người, Chung viên ngoại đã đem cửa hàng nhỏ mà cha vợ kinh doanh mấy thập niên đều giậm chân tại chỗ phát triển đến tình trạng bây giờ.

Chỉ là tạo hóa trêu người, bây giờ, Chung viên ngoại lại phải đối mặt với cục diện năm đó của Văn chưởng quỹ đã quá cố, không có con trai kế thừa gia nghiệp. Coi như là năm đó Văn chưởng quỹ có ánh mắt, dù cho đối diện với tình huống như vậy, Chung chưởng quỹ vẫn không có làm ra chuyện nạp thiếp sinh con.

Tại trong thời thế này mà nói, đây quả thực là chuyện bất khả tư nghị, đây không còn là cửa hàng nhỏ như của Văn chưởng quỹ năm đó, nói cho ngoại nhân liền cho đi. Bây giờ Chung gia có gia nghiệp to lớn như vậy, cứ thế mà dễ dàng đem cho người ngoài, thật sự không chút đau lòng sao?

Chung phu nhân cũng có phần hổ thẹn, cũng rất nôn nóng, thậm chí dùng không ít phương thuốc cổ truyền, nhưng cái bụng vẫn không chút phản ứng, về sau tuổi dần lớn lên, rồi để thuận theo tự nhiên. Chính bà ta cũng từng ám chỉ cho Chung viên ngoại, chỉ cần tương lai chịu bỏ ra phân nửa tài sản làm của hồi môn cho hai con gái của bà ta thì chuyện gì khác bà ta đều có thể mở một con mắt nhắm một con mắt.

Ám chỉ đã rất rõ ràng, nhưng Chung viên ngoại vẫn không làm như vậy, tại bên ngoài nhiều nhất chỉ là thỉnh thoảng có chút chuyện hồng nhan vui vẻ.

Cũng từng xảy ra chuyện, một hồng nhan nào đó muốn dùng bụng bầu để thượng vị, nhưng lập tức bị Chung viên ngoại dễ dàng xử trí, không thể lật ra sóng gió gì.

Cưới con gái của Chung gia chẳng khác nào được phân chia sản nghiệp Chung gia, huống hồ hai nữ nhi Chung gia còn rất xinh đẹp, không biết bao nhiêu người nhỏ dãi.

Chọn được món trang sức ưa thích, nóng lòng biểu diễn, Văn Như Vị có phần nhịn không được, sôi nổi nói, "Mẹ, cha có chuyện gì vậy, đã đến giờ nào rồi, cần phải xuất phát, tại sao còn chưa có tới?"

"Ngươi nhìn xem, ngươi cứ chắp tay sau lưng đi tới đi lui, dáng vẻ đâu giống là một cô nương?" Chung phu nhân vừa giúp đại nữ nhi phối đồ trang sức lên đầu, vừa răn dạy tiểu nữ nhi, rút món trang sức ra khỏi tóc đại nữ nhi, đổi một cây khác nhìn so sánh, "Cha ngươi tối hôm qua trở về muộn, để cho ông ấy ngủ tiếp một chút, sẽ không bỏ lỡ việc ngươi đi chơi."

Văn Nhược Vị đi tới, một tay chống eo, một tay đặt lên vai mẫu thân, "Mẹ, đã biết rõ ngài nhìn ta chướng mắt. Yên tâm đi, lần này đi Linh Từ Sơn, ta nhất định tùy tiện kéo một công tử ca trở về cho ngài làm con rể."

"Nha đầu chết tiệt!" Chung phu nhân tức giận, cầm trâm gài tóc lên, đâm tới.

Thanh niên phản ứng nhanh, Văn Nhược Vị nhanh nhẹn tránh thoát, ở bên cạnh làm cái mặt quỷ, cười hì hì nói: "Giỡn chơi thôi mà, yên tâm, tỉ còn chưa có xuất giá, sao có thể đến phiên ta."

Ngồi ở trước gương, Chung Nhược Thần cười dịu dàng.

Chung phu nhân thì nhịn không được thở dài một tiếng, nói đến việc hôn sự của đại nữ nhi, bà ta cũng u sầu a, nội tình trong đó lại không thể nói cho người khác biết…

Nội viện, một nam nhân mặt trắng râu dài, hai chùm tóc mai hơi có hoa râm, khí độ ung dung từ bên trong phòng đi ra, đi tới cạnh chiếc ghế nằm vừa được tạm thời khiêng tới đặt ở trong viện, nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Không phải ai khác, chính là chủ nhân của Chung phủ, Chung viên ngoại Chung Túc.

Hạ nhân bên cạnh đã chuẩn bị sẵn sàng nước nóng, khăn mặt tẩm nước vắt khô, chườm nóng trên mặt Chung viên ngoại, sau đó gỡ xuống, lại dùng xà phòng thuốc mỡ xoa lên mặt, rồi lấy dao cạo sắc bén cạo sạch, sau cùng lại dùng khăn lông ướt tỉ mỉ lau mặt sạch sẽ.

Tổng quản hộ vệ Đỗ Phì đi tới, đứng ở một bên, không có quấy rầy, yên tĩnh chờ đợi.

Sau khi làm xong tất cả, Chung viên ngoại đứng dậy, đi vào lại trong nhà, Đỗ Phì đi theo vào, nói với Chung viên ngoại đang dùng một ly

trà sau khi rửa mặt theo thói quen: "Viên ngoại, tối hôm qua có người đến dò xét tình hình Chung phủ."

Chậm rãi phẩm trà, Chung viên ngoại lơ đễnh, thổi hơi nóng, "Nếu không có gì đặc biệt thì ngươi xem rồi xử lý là được."

Đỗ Phì: "Là tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia trở về rồi."

"Ách…" Chung viên ngoại ngẩng đầu, có chút mờ mịt, "Tiểu thiếu gia nào?"

Đỗ Phì lấy ra tấm thiệp tối hôm qua, đưa cho ông ta.

Chung viên ngoại bỏ cốc trà xuống, nhận lấy tấm thiếp, mở ra xem, lúc đầu xem không hiểu, đợi khi nhìn thấy ba chữ 'A Sĩ Hành' thì đột nhiên đứng lên, làm đụng ngã ghế tròn phía sau, lại kiểm tra một lần nữa, ngẩng đầu hỏi: "Ngươi xác định là hắn sao?"

Đỗ Phì: "Cái tên này, khả năng xuất hiện cùng tên không lớn, huống hồ lại đến dò xét tình hình Chung phủ, cơ bản có thể khẳng định là hắn tới rồi."

Chung viên ngoại lại nhìn tấm thiếp, thở ra, "Cuối cùng đã tới rồi, nữ nhi của ta chờ đến sắp già rồi." Tiếp đó cau mày, nhìn Đỗ Phì, bối rối hỏi: "Hắn dò xét tình hình Chung phủ? Chúng ta như thế nào, hắn còn không rõ ràng sao? Hắn lén lút như vậy là có ý gì?"

Đỗ Phì: "Đã tới kinh thành nhưng không đến Chung phủ, ta cũng bối rối, không biết hắn có ý gì. Còn có, hắn là tới kinh thành đi thi, theo lý thuyết trước đó lão đại nhân hẳn phải gửi cho chúng ta một phong thư để báo một tiếng, chúng ta cũng dễ sắp xếp tiếp ứng."

"Đúng vậy, lão đại nhân ba năm trước gửi tới một phong thư, sau đó liền không còn liên hệ. Tiểu tử này đến cùng là muốn làm gì? Chờ chút, vào kinh thành đi thi…" Đỗ Phì lại cúi đầu nhìn về phía tấm thiếp, "Thí sinh, hắn là tới kinh thành đi thi, xem ra lão đại nhân là muốn hắn đề danh Bảng Vàng. Ừm, Liệt Châu thi Hương xếp hạng

một trăm lẻ sáu…” Khóe miệng hơi có co giật, giương mắt nhìn tới Đỗ Phì.

Đỗ Phì mỉm cười, cười có phần bối rối, “Thành tích thi Hương này muốn đề danh Bảng Vàng sợ là không có trông chờ gì.”

Chương 65: Bắt cóc

Ánh mắt Chung viên ngoại chính là có ý này, Cẩm Quốc có mấy chục Châu, một Châu tối thiểu hai ba trăm người vào kinh thành, lần thi Hội nào chẳng phải quá vạn người tham gia, với thành tích này làm nền tảng, thành tích thi Hội e rằng phải hạ xuống đến hạng mấy nghìn đi.

Xếp hạng kết quả thi Hương nhìn thật sự tồi tệ, ông ta nhịn không được cất tiếng than thở: “Xếp hạng một trăm lẻ sáu, theo lý thuyết, lão đại nhân là người trong lòng có tính toán, có ông dạy bảo, không nên chạy đến đây với nền tảng thành tích như vậy a! Hi vọng thi đậu không lớn. Nhưng hắn vẫn cứ chạy đến tham gia dự thi, đến đây rồi lại không đến Chung phủ, hắn muốn làm gì chứ?”

Đỗ Phì cũng mơ hồ, không thể trả lời.

Chung viên ngoại nhìn tấm thiếp, “Liệt châu Lương Đào huyện, đại khái đây chính là nơi lão đại nhân ẩn cư rồi. Quê nhà Lão đại nhân cũng không tại Liệt Châu, sao lại chạy đến Liệt Châu chứ?”

Đỗ Phì hỏi: “Xem ra, hắn còn chưa muốn lộ diện, không muốn để chúng ta biết hắn tới, làm thế nào đây?”

Chung viên ngoại hỏi ngược lại: “Tùy hắn sao? Nữ nhi của ta đã sắp hai mươi rồi. Ngươi gặp được mấy nhà có nữ nhi đã hai mươi xuân xanh mà vẫn chưa lập gia đình chứ? Bao nhiêu người ở sau lưng chỉ trỏ, phu thê ta cứ thêm một năm áp lực càng lớn thêm một phần,

nghẹn đến mệt, cho dù là lão đại nhân đích thân tới cũng phải cho ta một lời giải thích mới được, đã đến còn nấp không gặp tính là chuyện gì chứ?"

Đỗ Phì rịn mồ hôi, "Điều này cũng phải."

Chung viên ngoại: "Ta tại sao lại có cảm giác như tiểu tử kia có chút lén lút, đừng để hắn nháo ra chuyện gì, chính ngươi đi một chuyến đi."

"Được." Đỗ Phì đáp ứng, thuận tay đem chiếc ghế tròn bị đổ xuống nâng nó lên rồi mới rời đi.

Chung viên ngoại lại lần nữa ngồi xuống, cầm cốc trà lên mấy lần đều không thể đưa đến bên mép, uống không xuống nổi, nhìn nội dung trên tấm thiếp, liên tục than thở, "Tại sao sẽ là hạng một trăm lẻ sáu, thành tích này không có cách nào lưu kinh bổ khuyết…"

Chính vào lúc này, ngoài cửa toát ra một người hoạt bát, chính là Văn Nhược Vị, "Cha, nhanh lên một chút, đến lúc khởi hành rồi."

Ngay sau đó liền xuất hiện thân ảnh Chung phu nhân, "Đúng là cần phải nhanh lên một chút nha, ít nhất phải chạy tới Linh Từ Sơn dùng bữa trưa chứ?"

Chung viên ngoại nhìn về phía hai nữ nhi ở cửa vào, "Ta với mẹ các con có việc trao đổi, hai các con về trước chờ đi."

"Vậy cha mẹ nhanh lên một chút." Văn Nhược Vị có chút bất mãn, kết quả bị tỷ tỷ Chung Nhược Thần cưỡng ép lôi đi.

Chung phu nhân ngồi đối diện với trượng phu, "Hình như ông có tâm sự hả? Chuyện gì vậy?"

Chung viên ngoại: "Chuyện tới Linh Từ Sơn, thôi đi, không đi nữa."

Chung phu nhân sửng sốt, trong vô thức nhấc tay chỉnh chỉnh trâm cài búi tóc, thật vất vả trang điểm đến lúc mình thỏa mãn, đột nhiên lại không đi nữa, làm sao cam tâm chứ, "Linh Từ Sơn một năm chỉ mở ra một lần cho người ngoài, một năm chỉ có cơ hội lần này, hai nữ nhi của ông đều đã chuẩn bị sẵn sàng, bên phía quản gia cũng chuẩn bị xong xuôi rồi, chỉ chờ một mình ông nữa mà thôi. Có chuyện gì sẽ huyên náo khiến mọi người giận đều không vui vẻ?"

Chung viên ngoại cầm tấm thiếp trong tay đưa cho bà ta, để cho chính bà ta nhìn xem.

Chung phu nhân hoài nghi cầm lấy tấm thiệp lật xem, xem một hồi, vẻ mặt dần dần trở nên ngưng đọng, chậm rãi đứng lên, cẩn thận hỏi: "Con trai của vị kia tới rồi?"

"Ừ." Chung viên ngoại gật đầu, hất hất cằm, "Nội dung trong đó bà hẳn không phải xem không hiểu đi? Vào kinh thành đi thi."

Chung phu nhân: "Trước đó tại sao một chút tin tức cũng không nghe nói tới?"

Chung viên ngoại: "Người ta không lộ ra, trước tiên ở bên ngoài Chung phủ đảo một vòng, không biết có ý gì."

Đột nhiên xảy ra loại chuyện này, Chung phu nhân cho dù muốn đi Linh Từ Sơn, bây giờ cũng không còn hứng thú nữa, bà ta lại nhìn tấm thiệp một hồi, sau đó hoài nghi hỏi: "Thi Hương thế nào lại xếp hạng đến sau một trăm chứ, như vậy có thể thi đậu Bảng Vàng sao? Hay là, dựa vào năng lực của vị đó dùng quan hệ giúp con trai của hắn đi cửa sau?"

"Không biết, gặp người tự nhiên sẽ biết rõ."

Trong hoa viên, bị tỷ tỷ lôi kéo đi, Văn Nhược Vị đột nhiên nói: "Tỷ, ngươi có phát hiện thấy thần sắc của cha có chút không thích hợp hay không?"

Chung Nhược Thần đã phát hiện thấy, gật đầu.

Văn Nhược Vị: "Tỷ, ta tại sao cảm thấy có chút không ổn, sẽ không phải là không đi Linh Từ Sơn nữa đi?"

Chung Nhược Thần trầm mặc, "Không đi thì không đi, việc của cha quan trọng hơn."

"Như vậy sao được, một năm chỉ có một lần cơ hội a." Văn Nhược Vị vẫy tay tỷ tỷ ra, xoay người chạy đi, "Để ta đi nghe ngóng một chút."

"Vị Vị." Chung Nhược Thần cất tiếng gọi lại, nhưng muội muội đã chạy đi rồi, không thể gọi lại.

Văn Nhược Vị một đường chạy đến ngoài viện của phụ mẫu, tiếp đó xách váy giống như tặc, lén lút lần mò đến cửa vào chính phòng, ghé sát tai vào bên tường lặng lẽ nghe trộm.

Không biết nàng ta nghe được cái gì, bỗng nhiên đưa tay bịt kín miệng mình, ánh mắt có vẻ khiếp sợ.

Sau một lúc tiếp tục nghe trộm, trên cánh tay đột nhiên đau nhói, nhìn lại, một viên đá nhỏ đập vào cánh tay, giương mắt tìm, phát hiện một gã hộ vệ đứng trên tường viện, chỉ vào nàng ta có ý cảnh cáo.

Văn Nhược Vị thè lưỡi, cẩn thận từng li từng tí rời đi.

Vừa ra khỏi viện, nàng ta lại vội vàng xách váy lên cao, một đường chạy tới hoa viên.

Chung Nhược Thần vừa định răn dạy nàng ta mấy câu, Văn Nhược Vị đã ghé đầu vào vai nàng hạ thấp giọng giành nói trước: "Tỷ, khẳng định không đi được Linh Từ Sơn rồi, cũng không cần đi nữa, dù cho để ta đi, ta cũng không đi, ta khẳng định sẽ ở nhà nhìn xem." Vẻ mặt cho thấy ta đang có bí mật đại kinh thiên.

Chung Nhược Thần kinh ngạc, "Ở nhà xem cái gì?"

Nàng rất không rõ ngày hôm nay, trong ngày này còn có cái gì có thể đáng xem hơn so với biển hoa tại Linh Từ Sơn.

Văn Nhược Vị liên tục chớp mắt, "Xem tỷ phu tương lai a!"

Chung Nhược Thần sửng sốt, ngay lập tức đưa tay đẩy đầu muội muội đang gác trên vai mình ra, quay đầu đi, cảm thấy muội muội lại đang đem mình ra làm trò cười.

"Ai nha." Văn Nhược Vị giậm giậm chân, chạy đến kéo tỷ tỷ lại, nói nhỏ bên tai tỷ tỷ: "Tỷ, bây giờ ta đã biết được vì sao trong nhà không vội cho tỷ xuất giá, thì ra tỷ đã sớm định thân với người rồi. Vị hôn phu của tỷ hình như là con trai của một đại nhân vật a, cái gì mà Ngu Bộ, đúng, là Ngu bộ Lang Trung, tỷ phu tương lai hình như là con trai của Ngu bộ Lang Trung lúc trước. Hình như đã tới kinh thành, đang dừng chân tại Hội quán gì đó, là tới tham gia thi Hội lần này, hình như Đỗ tổng quản đã đi đón người rồi."

Chung Nhược Thần theo bản năng cho rằng muội muội đang bịa chuyện, bởi vì muội muội rất thích giỡn chơi, cũng có thể nói là thường hay gạt người, nhưng càng nghe càng thấy không thích hợp, những từ 'Ngu bộ Lang Trung' này cũng không phải là cụm từ mà lúc thường ngày muội muội có thể nói ra, cũng không có khả năng nói là sắp có thể gặp được, nàng liền cảm thấy bối rối.

Thiếu nữ nào mà không hoài xuân, chính nàng trước đây cũng thường âm thầm hoang mang, mình đã sớm qua tuổi xuất giá, trong nhà vì sao không nôn nóng chút nào?

Bây giờ nghe được lí do này, nỗi lòng của nàng tức thì bị làm cho chập trùng dao động, lại đẩy muội muội ra, "Nói bậy bạ gì đó, có chuyện này làm sao có thể giấu giếm được."

Lần này đến phiên nàng vội vàng rời đi, giống như chạy trốn.

"Tỷ, là thật, Đỗ tổng quản đã đi đón người nha, đợi chút nữa là có thể trông thấy…"

Liệt Châu Hội quán.

Sau khi đăng ký, Dữu Khánh lại lắc lư bước ra khỏi cổng, đứng tại ngoài cổng Hội quán vươn thân vặn lưng.

Xe ngựa chờ đợi tại bên cạnh Hội quán lập tức lăn bánh chạy tới, dừng lại, xa phu nhảy xuống cười nói: "Là A Công tử sao? Ta là Lý Quý của Thịnh Ký Xa Hành. Khi lão Tôn ra khỏi nhà thì bị trượt cầu thang, nhấc tay không nổi, hãng xe đành phải để cho ta tới thay thế, mời ngài lên xe."

Dữu Khánh nảy sinh chút chột dạ, đẩy màn xe ra thoáng nhìn một chút, trông thấy bên trong có chiếc ghế ngày hôm qua mình đã mua, lúc này mới lên xe.

Xa phu Lý Quý ngồi trên càng xe, hỏi: "A Công tử, hôm nay dự định đi xem ở đâu?"

Dữu Khánh: "Đi dạo xung quanh hoàng cung đi."

Hắn lần đầu tới kinh thành, còn chưa nhìn thấy hoàng cung có dáng vẻ như thế nào, khẳng định phải tới kiến thức một lần.

"Được rồi, ngài ngồi vững." Lý Quý thét to một tiếng, vung roi ngựa, xe ngựa không nhanh không chậm tiến tới trước.

Dữu Khánh lại kéo màn xe và màn che lên, mở trống ba mặt để thuận tiện thưởng cảnh, ngày hôm qua, ngày đã muộn trời cũng đã tối, được ngắm nhìn cảnh đêm, hôm nay ban ngày ban mặt đúng lúc đi xem phong cảnh kinh thành.

Cái gì mà ôn sách chuẩn bị thi cử các loại, hắn nghĩ cũng sẽ không nghĩ tới, bởi vì không cần thiết, đến lúc đó làm xong chuyện liền rời đi.

Về tình hình Chung gia, hắn đã không dự định tiếp tục đụng tới, tối hôm qua cẩn thận suy nghĩ một lần, hắn đã đưa ra quyết định sau cùng, chuyến này không đến Chung gia.

Không có ý gì khác, thật sự là cảm thấy đi gặp mặt vị hôn thê của A Sĩ Hành quá vô nghĩa.

Làm ra quyết định này không dễ dàng, Chung gia có tiền như vậy, chính là một khối thịt mỡ lớn a, đưa tay qua nắm một cái cũng có thể vớ được một tay đầy mỡ!

Sau khi làm ra quyết định này, hắn lập tức cảm thấy thoải mái, vẫn là hưởng thụ đi dạo kinh thành, thăm dò tốt thông tin mình muốn, đến lúc đó đem Hỏa Tất Xuất bán ra với giá cao, đó mới là thu nhập chính đáng.

Bốn ngàn lượng bạc mà Hứa Phí đang nợ, không biết lúc nào mới có thể đưa cho mình.

Hôm nay hắn cố ý từ chỗ Hội quán hỏi thăm địa chỉ đăng kí của Hứa Phí, về sau còn phải thăm dò địa điểm, đề phòng Hứa Phí quỵt nợ.

Tại lúc đang ngắm nhìn khung cảnh xa xa ngoài đường, trong lòng đang suy nghĩ rất nhiều thì hắn chợt cảnh giác ngồi dậy, phát hiện thấy xe ngựa đã rời khỏi đường phố, tiến vào một ngõ hẻm yên tĩnh.

Cảm thấy có phần không đúng, hắn lập tức hỏi: "Lý Quý, đi đâu đây?"

Lý Quý quay đầu lại cười nói: "Đi tắt đến hoàng cung."

Lời gã xa phu vừa mới nói xong, xe ngựa đi qua cổng nhà một hộ nhân gia, đột nhiên có bóng người lóe ra, trực tiếp nhảy vào trong xe.

Dữu Khánh kinh hãi, đột nhiên rút kiếm.

Người đến cách không một chưởng, Dữu Khánh bỗng thấy lực hút mạnh mẽ ập tới, kiếm rút ra nửa đoạn đã bị lực lượng cách không cưỡng ép ấn trở vào, chiếc ghế ngồi trong khoảnh khắc bị đè vỡ tan nhiều mảnh, người bị kéo bay. Khi thân hình vừa mới dừng lại thì người tới đã khóa lấy yết hầu hắn, mang theo hắn đồng thời ngồi song song ở chỗ ngồi phía sau.

"Ui, tính cảnh giác rất cao nha, phản ứng cũng rất nhanh." Người đến hài hước trêu chọc, trong mắt có sự kinh ngạc, vừa rồi động thủ mới phát hiện thấy Dữu Khánh vậy mà có tu vi Thượng Võ cảnh giới, nhìn nhìn tư thế Dữu Khánh muốn rút kiếm, "Còn vừa biết văn vừa biết võ, có điểm ý tứ."

Nói lời này, kì thực là đã xuất hiện phán đoán sai lầm.

Có thể thi đậu cử nhân, ở tuổi này, khẳng định đại bộ phận thời gian sức lực đều dành cho học hành, cho rằng bội kiếm của Dữu Khánh thuộc về loại phối sức, bây giờ mới phát hiện được đã phán đoán sai rồi, y không khỏi may mắn là chính mình tới, nếu không, không chừng sẽ để cho tên này chạy thoát.

Đối phương vừa ra tay, liền áp chế khiến mình không thể nhúc nhích chút nào, Dữu Khánh lập tức phán đoán được tu vi của đối phương, cao thủ Huyền Cấp!

Hắn trong lòng đã là chửi cha rủa má, không biết lần này mình xuất sơn trúng phải vận rủi gì, gặp phải Huyền cấp cao thủ cứ từng đống từng đống, đụng phải từng nhóm từng nhóm, ngồi xe ngựa đi dạo đường phố cũng có thể bị Huyền Cấp cao thủ bắt trói, thật con mẹ nó sống gặp quỷ rồi, còn có để cho người ta sống hay không vậy chứ?

Xe ngựa đã đi ra ngõ hẻm, lại đến con đường phồn hoa, mành che gì gì đó cũng đã được thả xuống.

Tâm tình căng thẳng của Dữu Khánh dần dần hơi chút thả lỏng, thoạt nhìn không giống như là muốn giết hắn, mà giống như là bắt

cóc.

Nhưng hắn nghĩ không ra, từ khi mình đến kinh thành đến giờ hình như cũng không có trêu chọc người nào a, làm sao lại đáng giá Huyền Cấp cao thủ tới bắt cóc mình, chẳng lẽ là do mình lộ ra tài phú?

Hắn hoài nghi mình thuê chiếc xe một lượng bạc một ngày này là đã quá phô trương, hắn có phần hối hận các loại tiền tài đều đặt ở trên người, hắn phải nên đặt ở Hội quán mới phải.

Đương nhiên, hắn cũng có hoài nghi phải chăng là do Hứa Phí phái tới.

Chương 66: Đăng môn

Dù sao cũng là bốn ngàn lượng bạc, Hứa Phí vừa nói ra chuyện này cho cậu hắn biết, cậu người ta không muốn bỏ ra khoản tiền này, muốn cho mình một chút giáo huấn hoặc có khả năng là muốn xóa bỏ khoản nợ nần kia. Ở trong kinh thành này, cùng với mình còn có nợ nần chưa thanh toán rõ ràng thì cũng chỉ có Hứa Phí mà thôi.

Bốn tên gia hỏa Tô Ứng Thao kia cùng với mình chỉ đấu võ miệng ầm ĩ mấy câu mà thôi, hắn không đến mức phải làm như vậy, hơn nữa còn là mời đến cao thủ Huyền Cấp động thủ.

Hay là, nhóm người Thiết Diệu Thanh không thể thuận lợi trốn về U Giác Phụ, bị người của Giám Nguyên trai ngăn cản, rồi được biết mình giết chết Trình Sơn Bình, giết chết người của bọn hắn, nên đuổi tới kinh thành tìm mình tính sổ?

Hơi chút ngẫm nghĩ, hắn loại bỏ khả năng này.

Bởi vì lời người tới mới nói vừa rồi, không nghĩ tới hắn vừa giỏi văn vừa giỏi võ, nếu là người của Giám Nguyên trai tới trừng trị hắn thì

làm sao có thể không biết hắn có tu vi vũ lực nhất định.

Lại hoặc là, mình vừa đến kinh thành, cái tên 'A Sĩ Hành' này lập tức bị chủ mưu phía sau màn chặn giết A gia năm đó phát hiện ra rồi?

Chỉ trong nháy mắt, Dữu Khánh đã suy nghĩ rất nhiều, đoán rất nhiều loại khả năng, hắn sợ nhất chính là một loại khả năng sau cùng.

Xa phu Lý Quý vẫn lái xe giống như không biết có chuyện gì xảy ra, vừa nhìn liền biết là đồng mưu.

Dữu Khánh lập tức thầm mắng chính mình một trận, phát hiện mình chưa được cảnh giác nhiều lắm, vẫn còn khuyết thiếu kinh nghiệm giang hồ, rõ ràng cảm giác thấy có chút dị thường nhưng mình vậy mà vẫn có thể bị lừa, như vậy không phải đáng chết thì là gì?

Tại thời điểm hắn còn kinh nghi bất định, ba ngón tay khóa yết hầu hắn chậm rãi buông lỏng ra khỏi cổ hắn.

Lúc này Dữu Khánh mới nghiêng đầu nhìn thấy rõ khuôn mặt người ta, đang ngồi song song là một nam tử râu quai nón, hai tay người ta đặt trên đầu gối ngồi ngay ngắn, lẳng lặng nhìn phía trước. Cho dù như thế, bàn tay Dữu Khánh nắm tại trên chuôi kiếm một mực do dự không dám hành động thiếu suy nghĩ, hắn chầm chậm buông lỏng ra, thử hỏi: "Ta cùng với các hạ không oán không cừu, vì sao bắt ta?"

Người đàn ông nói: "Ngươi đoán thử xem?"

Việc này làm sao đoán được? Dữu Khánh im lặng không nói nên lời, sau đó lại thăm dò: "Tôn giá muốn làm gì?"

Người đàn ông mặt không biểu tình liếc mắt nhìn hắn, không có bất cứ đáp lại.

Dữu Khánh: "Tôn giá có biết ta là tân khoa thí sinh vào kinh thành đi thi không?" Hắn là đang nhắc nhở đối phương, nếu như ta xảy ra chuyện, triều đình sẽ không thể không quan tâm.

Người đàn ông: "Biết rõ, tân khoa thí sinh A Sĩ Hành từ Liệt Châu tới."

Không tồn tại khả năng hiểu lầm, chính là nhằm vào mình, khóe miệng Dữu Khánh hơi căng, không rõ vị này đến cùng là người nào, hỏi tiếp: "Chúng ta đang đi đâu?"

Người đàn ông đáp lại một câu, "Đến nơi tự nhiên sẽ biết."

Dứt lời liền không tiếp tục làm ra bất cứ đáp lại nào, Dữu Khánh có nói thêm gì nữa y đều không để ý tới.

Dữu Khánh không còn cách nào khác, chạy thì không dám chạy, cũng biết với thực lực của mình, cưỡng ép chạy trốn ngay dưới mí mắt người ta là trốn không thoát, chỉ có thể là xem tình hình, chờ đợi cơ hội thoát thân.

Rèm cửa và màn che đều đã kéo xuống che chắn lại, nhìn không rõ đến cùng xe ngựa chạy đến nơi nào, vấn đề là Dữu Khánh không chút nào quen thuộc kinh thành, cho dù xuyên qua khe hở mành che nhìn thấy được bảng hiệu cửa hàng bên ngoài thì hắn cũng không rõ là đoạn đường nào…

Chung phu nhân đẩy cửa khuê phòng trưởng nữ ra, bước vào trong, nhìn thấy hai nữ nhi đều có mặt, vả lại thần tình đều có vẻ mất tự nhiên.

Bà ta đi thẳng tới bên cạnh hai nữ nhi, đột nhiên xuất thủ, một tay túm lấy lỗ tai Văn Nhược Vị dùng sức nhéo một cái, quở trách, "Trình độ dựa tường trái lại càng ngày càng lưu loát rồi, còn có chút dáng vẻ nữ nhi nào nữa hay không hả?"

Lúc trước nói chuyện xong với trượng phu ở trong phòng, khi đi ra ngoài, thủ vệ làm tận trách nhiệm, nói cho phu thê bọn họ biết, nhị tiểu thư nghe lén bọn họ nói chuyện.

Ngoại trừ bản thân Văn Nhược Vị ra, không người nào biết nàng rốt cuộc đã nghe được những gì, và nghe được bao nhiêu, nhưng nhìn bộ dạng trưởng nữ cúi đầu không nói, bà ta đã biết rồi, hai nữ nhi đã biết rõ việc hôn ước.

Văn Nhược Vị ra sức giãy giụa một phen mới thoát khỏi độc thủ của mẫu thân, xoa xoa lỗ tai lui sang một bên.

Chung phu nhân hung dữ trừng nàng một cái, như muốn nói, một hồi sẽ tìm ngươi tính sổ, tiếp đó quay sang trưởng nữ đang cúi đầu không nói ở đối diện, hỏi: "Vị Vị đã nói với con những gì?"

Chung Nhược Thần ngập ngập ngừng ngừng, một lúc lâu sau mới cố lấy dũng khí ngẩng đầu, run giọng hỏi: "Vị Vị nói trong nhà đã định sẵn hôn ước cho con, là thật sao?"

Chung phu nhân nhìn chăm chú vào hai mắt nữ nhi, khẽ gật đầu.

Chung Nhược Thần lại cúi đầu thấp giọng hỏi: "Vì sao nữ nhi chưa bao giờ nghe nói tới?"

Chung phu nhân lôi tay nữ nhi sang một bên ngồi xuống, lộ ra vẻ hồi ức, chậm rãi nói ra: "Năm đó, khi nghe phụ thân con đột nhiên nói muốn đính hôn cho con, ta cũng rất bất ngờ, thậm chí là giật nảy cả mình. Nhược Thần, con phải hiểu, lúc đó trong nhà chỉ có một gian cửa hàng nhỏ mà ngoại công của con lưu lại mà thôi, nhưng đối phương lại là quan to triều đình, quyền cao chức trọng, hơn nữa địa vị không phải bình thường. Ta thật sự không biết phụ thân con làm sao nịnh bợ được nhân vật như vậy. Ta vốn nên cảm thấy cao hứng thay con mới phải, nhưng phụ thân con lại dặn dò, chuyện đính hôn cần được bảo mật, ta cũng không rõ ràng lắm nguyên nhân cụ thể, phụ thân con cũng không chịu nói. Không qua mấy năm, sui gia bị biếm rời kinh, lúc đó ta mới mơ hồ cảm giác

được, nguyên nhân bảo mật có thể liên lụy tới phân tranh bên trong triều đình, có thể là vì sợ bị liên lụy…”

Đi trên đường kinh thành, ở bên trong xe ngựa, Dữu Khánh thỉnh thoảng len lén quan sát người bên cạnh.

Nói chung, xe ngựa quả thực chạy một đoạn thời gian tương đối dài, rồi từ đường phố ầm ĩ đi vào một khu vực yên tĩnh, lúc đó mới dần dần dừng lại.

Người đàn ông đứng dậy, vén màn xe lên, chui ra ngoài, hoàn toàn không quan tâm tới Dữu Khánh.

Dữu Khánh trong lòng hoài nghi, vén màn che bên trái lên, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một bức tường vây không biết của nhà ai, nhìn không biết đang ở đâu, quay đầu lại chuyển đến cửa sổ phía bên phải vén lên màn che, đập vào mắt chính là cổng lớn của một tòa đại trạch hào phú, bên trên viết hai đại tự lộng lẫy: Chung phủ!

Chung phủ? Chung phủ nào? Dữu Khánh vội quan sát cổng lớn nhà đó một chút, sau đó vươn đầu ra nhìn nhìn trước sau con đường tắt này, không sai, hắn nhìn thấy được đầu con hẻm đã gặp ngày hôm qua, ngoại trừ Chung phủ đó ra thì còn có thể là Chung phủ nào nữa?

Hắn ngay tại chỗ há hốc mồm, người của Chung gia?

Người đàn ông bất cóc hắn không phải là ai khác, chính là tổng quản hộ vệ Đỗ Phì của Chung phủ.

Đỗ Phì đứng ở trên bậc cấp môn đình, chắp tay đứng trên cao nhìn xuống, sau khi chạm mắt với Dữu Khánh thì xoay người đi vào trong, ngay cả một lời giải thích cũng không nói.

- Giải thích, Môn đình là khu vực ngay trước cổng vào. Hết giải thích.

Thả màn che xuống, Dữu Khánh tại trong xe do dự một hồi, sau cùng cắn răng nỗ lực đứng dậy vén mở mành cửa, nhìn thấy xa phu Lý Quý tay cầm dây cương đứng ở bên cạnh ngựa không chút động đậy.

"Có ý gì?" Dữu Khánh chỉ vào mình hỏi Lý Quý, kỳ thực muốn hỏi ta nên làm cái gì bây giờ?

Trên mặt Lý Quý không thể hiện ra bất cứ dấu hiệu gì, im hơi lặng tiếng, như thể hiện cho thấy ngươi muốn làm sao thì làm.

Dữu Khánh trực tiếp nhảy xuống xe, nhìn nhìn Lý Quý, lại nhìn xem cổng lớn hoành tráng của Chung phủ, nghĩ thầm, không nói lời nào sao? Không nói thì lão tử đi đây!

Nào ngờ hắn còn chưa kịp đi, Lý Quý đã ngồi lên xe ngựa vung roi giục ngựa kéo xe chạy mất.

Vì vậy trước cổng vào Chung phủ chỉ còn lại có một người. Một cái môn đình to như vậy mà ngay cả một người trông cửa hay gác cổng cũng không thấy.

Dữu Khánh thực sự không nói nên lời.

Sau khi phát hiện mình bị bắt cóc đến ngoài cổng Chung phủ, hắn liền hiểu được, việc mình tới kinh đã bị Chung gia phát hiện, chỉ là hắn có phần không rõ tại sao mình lại bị phát hiện, dựa theo lời A Sĩ Hành nói, Chung gia cũng không biết nhà bọn họ ẩn cư ở đâu, cũng không biết hắn sẽ vào kinh thành đi thi.

Rõ ràng đã bắt cóc hắn đưa đi, cũng đã kéo đến trước cửa nhà rồi, còn bày ra bộ dạng hờ hững, làm vậy là chơi trò gì a, Dữu Khánh không hiểu nhà kẻ có tiền là nghĩ như thế nào, dựa theo tính tình của hắn, hắn sẽ lập tức vung tay bỏ đi, nhưng sự việc dính dáng tới A Sĩ Hành, hắn liền có phần khó xử.

Hắn bỏ đi thì thoải mái cho hắn, nhưng sẽ khiến Chung gia cho rằng A Sĩ Hành một mực không để Chung gia vào mắt, làm cho Chung gia tức giận từ hôn thì làm sao bây giờ?

Xen vào việc này, Dữu Khánh không thể không thu liễm tính tình của mình, sửa sang lại quần áo y phục, lúc này mới 'có can đảm' bước từng bước một leo lên bậc cấp cổng vào Chung phủ.

Một chân vừa bước tới cổng chính, Dữu Khánh nhìn trái nhìn phải, ở chính diện ngoại trừ một bức tường bình phong ra thì vẫn không thấy một bóng người nào.

Đi vòng qua bình phong, hắn nhìn thấy một khung cảnh rõ ràng rất khác, một quần thể lộng lẫy với những đình đài lầu các, sân vườn rực rỡ gấm hoa, các gia phó hạ nhân cả trai lẫn gái lui lui tới tới.

Phía sau bình phong đang đứng một vị nam nhân tuổi trung niên, chính là quản gia của Chung phủ, Lý Phương Trường, vừa thấy Dữu Khánh lộ diện, lão ta lập tức cười đưa tay mời, "A Công tử, mời đi theo ta, lão gia đang chờ ngài."

Dữu Khánh có phần không biết phải nên ứng phó như thế nào, đành a một tiếng rồi đi theo. Đây là lần đầu tiên hắn làm việc giả mạo con rể của người ta tới thăm nhà nhạc phụ, trong lòng rất lúng túng, hoàn toàn là dựa vào gan lớn để kiên trì.

Lý Phương Trường vừa đi vừa thỉnh thoảng đưa tay mời, rất khách khí.

Toàn bộ hạ nhân trong phủ thỉnh thoảng đi ngang qua đều cảm thấy rất ngạc nhiên, không biết người đến là ai, xem cách ăn mặc thì không giống là một nhân vật nào đó có tiếng, nhưng lại được Lý quản gia rất trọng đãi.

Hạ nhân dọc đường dồn dập nhường đường, cũng có người không có mắt đứng đối diện nhìn, Lý Phương Trường mặt trầm xuống,

đang muốn phát tác, kết quả sau khi nhìn thấy rõ tướng mạo của nha hoàn kia thì dừng lại.

Nha hoàn không có mắt đi tới đối diện nhìn không phải ai khác, chính là Chung gia nhị tiểu thư Văn Nhược Vị.

Nàng cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn nhìn một chút tỷ phu tương lai nhìn như thế nào.

Nhưng bởi vì cấp bậc lễ nghĩa, nữ tử chưa lấy chồng là không cho phép tùy tiện trực diện qua lại với nam nhân bên ngoài.

Với quan điểm như vậy, nàng ta dứt khoát giả trang thành nha hoàn, để dễ dàng ngay mặt nhìn cho rõ ràng.

Nhìn nha hoàn đi đến ngay trước mặt nhìn mình chằm chằm, trong lòng Dữu Khánh thầm ai u một tiếng, nha hoàn này nhìn rất xinh đẹp, nhịn không được nhìn kỹ một chút.

Khi mặt đối mặt với nhau, cả hắn và Lý Phương Trường đều vô thức tránh ra hai bên, đều trong vô thức nhường đường cho nha hoàn này.

Qua hành động nhường đường này, ánh mắt Dữu Khánh lấp lóe, lập tức nhìn chăm chú về phía Lý Phương Trường, lại lần nữa quan sát trang phục đối phương.

"Khụ khụ." Lý Phương Trường vội ho một tiếng, "Nha hoàn mới vào nhà, còn chưa có dạy bảo tốt, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, khiến công tử chê cười, mời, mời vào trong."

"Không sao."

Dữu Khánh xua tay, ngay lập tức lại hỏi: "Không biết tiên sinh làm gì trong Chung phủ?"

Lý Phương Trường: "Không dám nhận xưng hô 'Tiên sinh', tại hạ là quản gia của Chung phủ."

"Nga! Thất kính thất kính…"

Dữu Khánh trong miệng nói thất kính, nhưng đầu thì quay lại nhìn nha hoàn vừa mới đi qua kia, chỉ còn thấy được một bóng lưng biến mất tại một chỗ ngoặt hành lang…

Chính sảnh nội trạch, không phải chính sảnh đại đường, chính sảnh nội trạch thông thường chỉ có người có quan hệ tương đối gần gũi mới được mời vào.

Chung Túc và Văn Giản Tuệ ngồi ngay ngắn chính đường, nam tả nữ hữu, thỉnh thoảng đứng lên, đều có vẻ đứng ngồi không yên.

Từ ngoài cửa, Đỗ Phì sải bước đi tới, đi vào trong phòng liền thông báo: "Lão gia, phu nhân, A Sĩ Hành đã tự tiến vào Chung phủ đại môn."

Được nghe lời này, Chung Túc và Văn Giản Tuệ mới như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Văn Giản Tuệ vẫn nhịn không được trừng trượng phu một cái, trách ông ta nhiều chuyện.

Tiết mục lạnh nhạt hờ hững với Dữu Khánh tại cổng vào đó chính là do Chung Túc làm ra, khi phái Đỗ Phì đi đón người, Chung Túc nghĩ lui nghĩ tới bỗng nhiên cảm thấy kỳ quặc, ngươi chỉ là một tiểu bối không đến đăng môn bái phỏng, còn phải cần ta đi mời sao, chuyện này là chuyện gì? Nữ nhi của ta không gả được ra ngoài phải đi mời ngươi lấy sao?

Quá nịnh bợ rồi, cảm giác thấy nữ nhi của mình đã bị xem thường.

Chương 67: Bái kiến

Làm phụ thân, rất yêu thương nữ nhi, sau khi nghĩ ngợi, Chung đại viên ngoại lâm thời làm ra tiết mục như vậy, muốn làm cho con rể tương lai chủ động đăng môn.

Rất có phần thể hiện sự quật cường sau cùng.

Chung phu nhân Văn Giản Tuệ thì không muốn như vậy, nữ nhi tuổi đã một xấp dày rồi, thật vất vả trông mong mới nhìn thấy con rể tới, cũng đã đi đón người ta tới nơi rồi, vậy mà còn bày ra trò cốt khí gì gì đó với người ta ngay tại cửa nhà mình, đó chẳng phải là làm chuyện thừa như cởi quần để đánh rắm sao?

Cho nên a, tại trước khi Dữu Khánh không có chủ động đi vào đại môn Chung gia, nỗi lòng hai phu thê là rất lo lắng và căng thẳng, sợ đụng phải người lỗ mãng, thanh niên nhân tương đối dễ dàng xung động, lơ là người ta như vậy, vạn nhất người ta vung tay bỏ đi không chịu đăng môn thì làm thế nào mới được? Nếu tiếp tục đi mời người ta trở lại chẳng phải trở thành tự mình đánh mặt mình sao?

Đây cũng là điểm làm cho Văn Giản Tuệ bất mãn nhất, cũng liên tục chất vấn Chung Túc.

Chung Túc nói không đến mức như vậy, nói là con trai do vị lão đại nhân kia dạy bảo ra không đến mức không hiểu chuyện như vậy.

Kỳ thực trong lòng ông ta cũng không quá chắc chắn.

Bây giờ nghe nói Dữu Khánh đã chủ động đăng môn rồi, phu thê hai người rốt cục như trút được gánh nặng.

Một chuyện vốn rất tốt đẹp, lại muốn làm cho trở nên khẩn trương như thế, cũng chẳng trách Văn Giản Tuệ phải trừng mắt với trượng phu.

Không bao lâu sau, Lý quản gia dẫn theo Dữu Khánh đi tới, ở bên trong chính sảnh, phu thê hai người lập tức ngồi nghiêm chỉnh, bắt đầu nhìn chằm chằm quan sát Dữu Khánh. Ánh mắt quan sát đó có thể nói là không bỏ qua cho dù là mỗi sợi tóc hay đáy giày.

"Đây là lão gia và phu nhân." Lý quản gia giới thiệu Chung thị phu phụ xong thì thối lui đến một bên.

Dữu Khánh bị ánh mắt nhìn chằm chằm của hai người ngồi ngay ngắn kia làm cho có phần rợn tóc gáy, cung kính hành lễ nói: "Vãn bối A Sĩ Hành bái kiến thúc phụ, thẩm thẩm."

Kiểu xưng hô này trung quy trung củ, Chung thị phu phụ nhìn nhau, cảm giác còn thiếu một chút gì đó.

"Không cần đa lễ, ngồi đi." Chung Túc đưa tay ra hiệu cho ngồi ở một bên.

Dữu Khánh cất tiếng cảm tạ, tháo bội kiếm bên hông ra rồi ngồi xuống, dáng vẻ rất khuôn phép quy củ.

Hạ nhân dâng trà, Dữu Khánh lại gật đầu cảm tạ.

Chung thị phu phụ thì tiếp tục nhìn chằm chằm quan sát Dữu Khánh một hồi, phát hiện tướng mạo tiểu tử này xem như cũng được, tinh khí thần tương đương không tệ, không phải người buôn bán nhỏ bình thường có thể so sánh, chí ít vẻ bên ngoài là không có gì để xoi mói, Văn Giản Tuệ âm thầm gật đầu.

Chung Túc không nhắc tới việc Dữu Khánh lén lút quanh quẩn bên ngoài Chung phủ, nhấc tay ra dấu thể hiện độ cao, "Năm đó khi ngươi rời kinh thành thì mới chỉ lớn như vậy, tuổi của ngươi mặc dù lớn hơn Nhược Thần một chút, nhưng lúc đó Nhược Thần lại cao hơn một ít. Chỉ chớp mắt, chúng ta đã già, ngươi cũng trở thành đại tiểu tử." Nói xong nhìn về phía phu nhân.

Văn Giản Tuệ hiền từ cười gật đầu, "Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh a, đảo mắt chúng ta đã già rồi, thanh niên nhân đều lớn cả rồi."

Dữu Khánh khách khí nói: "Thúc phụ cùng thẩm thẩm chính lúc tráng niên, không thấy già chút nào."

Chung Túc xua tay, biểu hiệu hắn đã nói quá sự thật, rồi tiếp tục theo lẽ thường chất vấn, "Từ khi chia tay tại Kinh thành, chưa từng gặp lại phụ mẫu ngươi, phụ mẫu ngươi vẫn khỏe chứ?"

Dữu Khánh im miệng không nói, vô thức nhìn nhìn Đỗ Phì và Lý Phương Trường.

Chung Túc nhìn ra được hắn tựa hồ có lo lắng, cười nói: "Bọn họ là Lý Phương Trường và Đỗ Phì, đều là người mà năm đó phụ thân ngươi sắp xếp cho ta. Hẳn là phụ thân ngươi đã nói qua với ngươi chứ? Bây giờ họ là quản gia và tổng quản hộ vệ của Chung phủ. Chuyện giữa hai nhà ngươi và ta cứ việc nói trước mặt bọn họ, đừng ngại."

Dữu Khánh trong lòng sửng sốt, quản gia và tổng quản hộ vệ của Chung phủ đều là người của A Tiết Chương? Việc này A Sĩ Hành thật đúng là không có nói cho hắn biết.

Dữu Khánh một hồi trầm mặc, sau đó chậm rãi nói ra: "Phụ thân đã qua đời năm ngoái, mẫu thân và các huynh trưởng, các tỷ tỷ năm đó tại trên đường rời kinh thì đã gặp nạn."

"Cái gì?" Chung Túc đột nhiên đứng dậy, cực kỳ hoảng sợ, cùng Đỗ Phì và Lý Phương Trường đồng thanh thốt lên.

Văn Giản Tuệ kinh ngạc trợn tròn đôi mắt, khó có thể tin.

Đỗ Phì đã từ bên cạnh đi vòng ra đối diện trước mặt Dữu Khánh, trầm giọng hỏi: "Ngươi nói bậy gì vậy?"

Dữu Khánh cũng đứng lên, tiếp tục chậm rãi nói ra: "Năm đó một nhà bị biếm rời kinh, tại trên đường đi gặp phải một đám người bịt mặt chặn giết, mẫu thân và các huynh trưởng chết thảm tại chỗ. Hung thủ có ý đồ đuổi tận giết tuyệt, ngay cả các hộ vệ và gia phó đi theo cũng không buông tha. Vì che chắn cho ta, phụ thân cũng hứng chịu mấy đao, phải sống cảnh tàn tật, may là nhân thủ tiếp ứng mà phụ thân sắp xếp trước đó chạy tới kịp, phụ thân và ta mới nhặt về được một cái mạng…"

Một đoạn chuyện cũ thảm liệt đều đều nói ra, nói một mạch đến lúc A Tiết Chương cảm thấy mình không còn nhiều thời gian, thì bắt đầu bảo hắn chính thức tham dự thi cử.

Mọi người tại đây đều khiếp sợ yên tĩnh vô thanh, Chung Túc phu phụ càng là sợ ngây người, đều không nghĩ tới đường đường cựu Ngu bộ Lang Trung nhiều năm qua vậy mà lại là tại trong một sơn thôn ngồi trên xe lăn vượt qua quãng đời còn lại, quả thực khó thể tưởng tượng.

Lý Phương Trường và Đỗ Phì thì lộ ra vẻ mặt bi thống, cuối cùng lại là Đỗ Phì đánh vỡ yên tĩnh, âm thanh đau đớn hỏi: "Hung thủ là người nào?"

Dữu Khánh lắc đầu, "Không biết, ta hoài nghi là người trong triều đình."

Chung Túc vẻ mặt nghiêm trọng, "Năm đó mặc dù phụ thân ngươi bị biếm rời kinh, nhưng lực lượng hộ vệ bên người tuyệt không yếu, người có thể có thực lực đuổi tận giết tuyệt với nhóm người phụ thân ngươi xác thực không đơn giản. Tình cảnh phụ thân ngươi năm đó rất phức tạp, hung thủ là ai, cũng không dễ phỏng đoán, có chút lời ngươi nói tại nơi đây thì được, nhưng ở bên ngoài nghìn vạn lần không thể vọng ngôn." Dứt lời cất tiếng thở dài, "Thảo nào qua nhiều năm như vậy A đại nhân một mực không bộc lộ nơi ẩn cư, chỉ ngẫu nhiên nặc danh truyền tin tới, thì ra năm đó lại phát sinh thảm kịch như vậy."

Người hiểu chuyện đều có thể lý giải, triệt để ẩn giấu, không nguy hiểm cho mình cũng không liên lụy người khác.

Cũng đã hiểu vì sao vị này vào kinh thành đi thi mà cha hắn không có đúng lúc truyền tin tới, ngay cả nhi tử còn chưa thi Hương thì cha đã chết rồi.

Mà Dữu Khánh cũng nhịn không được hỏi ra nghi hoặc của mình, "Làm sao các ngươi biết ta đã tới kinh thành?"

Chung Túc quay mắt sang Đỗ Phì.

Trên mặt tràn đầy bi thương, Đỗ Phì không giấu giếm hắn, "Quầy mì là cơ sở ngầm mà Chung phủ bố trí ở ngoại vi, hàng năm luôn sẽ gặp phải mấy người như ngươi vậy."

Tối hôm qua… Dữu Khánh ngưng nghẹn, không nghĩ tới mình lại té ngã tại một cái quầy mì nhỏ không thu hút như vậy, hắn còn tưởng rằng tiểu thủ đoạn của mình rất thông minh, nhưng đánh giá thấp năng lực của nhà giàu nhân gia. Lần giáo huấn này chân chính khiến hắn có thêm trí nhớ, nếu lần này không phải là Chung gia xuất thủ, chỉ sợ ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết, nghĩ tới mà sợ…

Trước bàn trang điểm, Chung Nhược Thần nhìn kỹ mình trong gương, trong lòng có cảm giác khẩn trương và lo lắng khó tả.

Lúc trước còn có thể hoài nghi là muội muội bịa chuyện, bây giờ mẫu thân đã chính miệng chứng thực chính xác nàng có một vị hôn phu, hơn nữa hôm nay sẽ đăng môn.

Trọng điểm là mẫu thân đã nói ra ý của phụ thân, lần này nếu như đối phương đã tới nơi, vậy thì sẽ đề cập tới việc định ngày cho bọn hắn thành hôn, đại khái sau khi kinh thành thi Hội xong sẽ cho bọn họ thành hôn làm vợ chồng son rồi.

Loại chuyện này tới thật sự bất ngờ, không kịp chuẩn bị, trái tim nhỏ của nàng thực sự thấp thỏm bất an.

Không biết vị hôn phu có bộ dạng gì, không biết dung mạo mình có thể làm cho đối phương thỏa mãn hay không, trong lòng thực sự thấp thỏm ngổn ngang trăm mối.

Chính lúc này, Văn Nhược Vị với trang phục nha hoàn đẩy cửa trực tiếp xông vào, hào hứng chạy tới, cúi người dựa sát vai tỷ tỷ, nói ở bên tai: "Tỷ, đã thấy được, đã thấy được, ta thật đã nhìn thấy. Tỷ, có muốn biết tướng mạo tỷ phu như thế nào hay không? Cho ta chỗ tốt gì đi, ta sẽ nói cho tỷ nghe."

Chung Nhược Thần xì một tiếng, "Không muốn biết."

"Ui, không muốn biết mới lạ." Văn Nhược Vị là định nhịn lại không nói ra, nhưng trong loại chuyện này, với tính tình của nàng ta thật sự là nhịn không được, nhịn không được lại tự mình nói ra, "Được rồi, trước cho tỷ thiếu chỗ tốt, ai bảo ta là muội muội của tỷ chứ. Tỷ, ta đã nhìn thấy, dáng người tỷ phu thon thon gầy gầy, thần tình khí phách, lộ rõ sự hào hùng, hơn nữa tướng mạo xem như anh tuấn a. Tỷ, mấy năm nay tỷ không uổng công chờ a, cha mẹ xem như là có ánh mắt, có thể thi đậu cử nhân thì tài hoa văn chương khẳng định cũng không thiếu. Tỷ, lúc này tính là tỷ đã nhặt được đại tiện nghi a!"

Chung Nhược Thần ngoài miệng nói không muốn biết, kì thực lại vểnh tai nghe rất tỉ mỉ, nghe kể mà tim đập thình thịch như con nai tơ, hai má ửng đỏ mê ly, có chút cảm giác ngọt ngào, đôi mắt trìu mến nhìn mình trong gương, càng thêm có phần lo lắng không biết phu quân tương lai có thể nhìn trúng tướng mạo nàng hay không…

Tào phủ, bên trong một tiểu đình viện tại một góc đại trạch viện, Hứa Phí đang chỉ trỏ hướng dẫn gia phó của Tào gia, nói ra những đồ vật cần mua và cần phải đặt ở đâu.

Tào phủ chính là nhà cậu ruột của gã, ngày hôm qua khi đến nơi thì đã không kịp chuẩn bị rồi, huống hồ một vài thứ cũng không có biện pháp chuẩn bị trước, cần có ý kiến của chính gã.

Ở lại kinh không chỉ một ngày hai ngày, cách thời điểm thi cử còn xấp xỉ một tháng, thời gian một tháng này tương đương trọng yếu cho việc ôn tập chuẩn bị thi, toàn bộ đồ vật đặt mua đều phải chú trọng vào việc hợp ý Hứa Phí là chính, Hứa Phí cảm thấy như thế nào thoải mái thì sẽ đặt mua như thế đó, không thể ảnh hưởng tới việc chuẩn bị thi cử của gã, đây là đại sự của Tào phủ hiện nay, được chính miệng gia chủ dặn dò.

Ngoài đình viện đi tới một nam nhân khôi ngô, cẩm y hoa phục, để râu ngắn, diện mạo hiên ngang, tướng mạo có mấy phần tương tự Hứa Phí, chính là Tào Hành Công - cậu của Hứa Phí, cách nói cháu ngoại trai giống cậu nhiều hơn thể hiện khá rõ trên thân hai người bọn họ.

Hạ nhân đang bận rộn lập tức dừng lại, đều là quy củ hành lễ, "Lão gia!"

Đang khoa tay múa chân, Hứa Phí nhìn lại, lập tức mặt đầy mừng rỡ bước nhanh đến gần, chắp tay bái kiến: "Cậu, cuối cùng ngài đã trở về rồi. Cháu ngoại trai Hứa Phí, bái kiến cậu!"

Tào Hành Công: "Ừm, mới trở về. Ngày hôm qua không thể đón gió tẩy trần cho ngươi, thật sự là có việc thoát không được thân, không nên để trong lòng a, hôm nay đền bù cho ngươi."

Hứa Phí hưng phấn nói: "Không đâu, gặp được cậu cao hứng còn không kịp."

Tào Hành Công vỗ vỗ vai hắn, bóp bóp, "Đã ba bốn năm không gặp, đã là lớn như vậy rồi, thiếu một chút đã không nhận ra."

Hứa Phí: "Cậu không thay đổi gì, cháu trai ta thế nhưng là vừa nhìn liền nhận ra được."

Tào Hành Công nắm lấy vai gã lắc lắc, có chút cảm khái, "Không nghĩ tới a, tiểu man ngưu năm đó suốt ngày đưa tay quẹt mặt quẹt mũi vậy mà cũng đã thi đậu cử nhân, ngay tại kinh thành ta cũng nghe nói tới đại danh 'Hoành khâu Hứa Phí' nha, lúc vừa nghe được thì ta còn tưởng rằng là cùng tên, về sau xác nhận rồi mới dám tin tưởng! Cậu cũng được vẻ vang lây a, ta thế nhưng là gặp được người liền khoe khoang 'Hoành khâu Hứa Phí' là cháu ngoại trai của ta a!"

Hứa Phí nhìn nhìn hạ nhân ở xung quanh, lúng túng nói: "May mắn mà thôi, để cậu chê cười."

"Lời nói cũng không thể nói như vậy." Tào Hành Công xua tay, không biết có phải là muốn nói cho bọn hạ nhân nghe hay không, cất cao giọng nói: "Lúc trước nhận được thư từ nhà của ngươi, nói ngươi thi đậu cử nhân, ta cũng bất ngờ, cũng có ý nghĩ như ngươi nói, cho rằng do vận khí. Về sau ngươi lại dùng sự nhanh trí lực áp toàn bộ cử tử Liệt Châu, đoạt được đệ nhất, ngay cả Đại quan một phương biên giới cũng vì ngươi cao giọng xướng danh… Một lần còn có thể nói là vận khí, hai lần liên tiếp thì không chỉ có vận khí là được, còn phải cần có thực lực, cho nên ngươi cũng không cần quá mức khiêm tốn."

Được rồi, Hứa Phí bối rối cười, ngay mặt ngoại nhân cũng không tiện nói ra sự thật.

Tào Hành Công nhìn nhìn xung quanh, phất tay nói: "Các ngươi đều lui ra đi."

Vì vậy một đám hạ nhân dồn dập rời khỏi viện này.

Sau khi không còn ngoại nhân, Tào Hành Công lại hất hất cằm ra hiệu, "Đến thư phòng của ngươi nhìn xem."

Hứa Phí không biết ông ta có ý gì, liền dẫn ông ta đi.

Chương 68: Đề thi

Sau khi hai người tiến vào thư phòng, Tào Hành Công nhìn nhìn, đi tới ngồi xuống phía sau bàn học, nhìn chằm chằm cháu ngoại trai đứng ở đối diện, hỏi: "Thế nào, thư phòng này dùng để học tập cũng được chứ?"

Hứa Phí cười, "Thư phòng rộng rãi, lịch sự tao nhã như thế này mà nói không tốt thì không thể nào nói nổi rồi. Cậu, ta thật sự không nghĩ tới, ngài đã mua được khu nhà cao cấp lớn như vậy, tại trong kinh thành tấc đất tấc vàng này, không có tài lực tương đối sợ là nghĩ cũng không dám nghĩ a. Ta nghe hạ nhân nói, ngài không chỉ có một cái đại trạch viện này, còn có không ít sản nghiệp. Cậu, xem ra mấy năm nay ngài làm ăn buôn bán rất lớn a, vì sao ta chưa bao giờ nghe trong nhà nhắc tới?"

Tào Hành Công hơi lắc đầu, "Con mắt nhìn thấy, lỗ tai nghe được cũng không hẳn là thật, có vài thứ biểu hiện ra ngoài có lẽ là của ta, kỳ thực chưa hẳn là của ta, chỉ là treo danh nghĩa của ta, do ta kinh doanh thay mà thôi. Có một số việc nói không rõ ràng, cũng không tiện nói quá rõ ràng, không cần phải nói cho nhà của ngươi biết."

Hứa Phí hắc hắc, "Cậu nói giỡn rồi, nếu đã là danh nghĩa của ngài, tự nhiên chính là của ngài, làm sao có khả năng không phải của ngài. Còn ai có thể cưỡng ép đoạt đi hay sao?"

Tào Hành Công nhàn nhạt mỉm cười, "Về sau, khi ngươi có thể hiểu rõ tự nhiên sẽ hiểu rõ. Được rồi, hiện tại không nói việc này, còn là nói tới chuyện của ngươi đi." Sau đó ông ta đưa tay vào trong tay áo, móc ra một tờ giấy được gấp kỹ lưỡng, đưa cho gã." Cất kỹ thứ này đi, sau khi xem xong và thuộc hết thì nhớ phải đốt đi đấy."

Thứ gì mà dặn dò cẩn thận như thế? Hứa Phí hoài nghi không hiểu, mở tờ giấy ra nhìn xem, phát hiện trên giấy viết mấy dòng chữ, "Quốc sĩ tại dưới thánh ân, vận nương thiên mệnh hay là đồ cường tự tỉnh…" Sau khi lẩm bẩm đọc mấy câu, tiếp tục nhìn kỹ những

đoạn khác, phát hiện là các loại mở đề về sách luận, kinh sử và thi phú, có mở đề không có lời văn, không khỏi ngẩng đầu hỏi: "Cậu, thứ này giống như là đề mục thường ra cho chúng ta đi thi, cho ta xem cái này làm gì?"

Tào Hành Công nhàn nhạt đáp một câu, "Không phải đề thi bình thường, mà là đề mục lần thi Hội này của các ngươi!"

Ông ta nói nghe rất thoải mái nhẹ nhàng, nhưng Hứa Phí thì giống như bị sấm sét bổ trúng, cũng có thể nói là giật nảy cả mình, ngẩn ngơ nói: "Cậu, chớ có giỡn chơi, cách thời gian thi cử còn đến cả tháng, còn chưa tới thời điểm ra đề bài, sao ngài xác định sẵn trước được đề thi chứ? Trò đùa này quả thực quá lớn đi."

Tào Hành Công bình tĩnh nói: "Ta không giỡn chơi, cũng không phải ta định ra đề thi. Hứa Phí, ngươi là người sẽ ra làm quan, phải nhớ kỹ, người có năng lực kiểm soát nhân tuyển làm giám khảo ra đề thi là có thể quyết định được đề thi sau đó là gì."

Đạo lý này không khó lý giải, Hứa Phí kinh nghi bất định hỏi: "Vậy… Ngài là làm sao có được?"

Hiển nhiên gã vẫn là không tin, việc tiết lộ đề bài thi Hội, đó là chuyện kinh thiên đại sự.

Tào Hành Công than thở: "Ta vừa mới nói rồi, thứ mà ngươi nghe được và nhìn thấy chưa hẳn là của ta, mà người chân chính có được mấy thứ này vừa đúng chính là người có thể kiểm soát nhân tuyển làm giám khảo ra đề mục. Ngươi biết tối hôm qua vì sao ta trở về rất khuya không? Ta đã quỳ nửa canh giờ tại bên ngoài thư phòng người ta mới giúp ngươi cầu được trang giấy này, hiểu chưa?"

Hứa Phí mũi chua xót, cảm động, nhưng vẫn kinh nghi, "Cậu nói là người nào?"

Tào Hành Công: "Điều này không phải ngươi nên hỏi. Nhà chúng ta chưa từng xuất hiện qua người học hành chính thức. Khi nhà của

ngươi gởi thư nói ngươi thi đậu cử nhân, ta đều không thể tin được. Ngươi đã tự mình chạy được đến một bước này, vậy thì cậu cũng không thể không đếm xỉa đến, thế nào cũng phải cầu người ta rộng lòng giúp đỡ, cho ngươi một lần cơ hội. Hai biểu ca của ngươi là không trông chờ được nữa, nói không chừng tương lai của Tào gia còn phải dựa vào ngươi tới nâng đỡ một tay. Chỉ mong trong tương lai ngươi chớ quên một phen khổ tâm của cậu bây giờ."

Hứa Phí tâm tình kích động nói: "Cậu yên tâm, nếu đã là biết trước đề, có một tháng thời gian để chuẩn bị, ta nhất định nỗ lực thi đạt đầu danh trở về."

Lời này thiếu một chút làm cho Tào Hành Công nghẹn chết, ông ta trừng mắt lên, có thể nói ngay tại chỗ tức giận, "Nói lời gì ngu ngốc vậy chứ? Lời nói vừa rồi ở bên ngoài là nói cho ngoại nhân nghe, ngươi cho là thật hay sao? Vì để biết trong thi Hội ngươi có cơ hội lớn cỡ nào, vì xem có thể giúp đỡ ngươi hay không, ngươi cho rằng ta không có tìm người hỏi xem, đánh giá bài thi Hương của ngươi sao? Chỉ miễn cưỡng đạt được tiêu chuẩn trung hạ mà thôi, nói đụng được vận khí cũng không quá.

Nếu không phải lần này ngươi nháo ra cái danh tiếng 'Hoành khâu Hứa Phí', có đại quan biên giới gửi thư xác nhận cho ngươi, ta còn không dám cầu người giúp việc này a, người ta cũng chưa chắc đã đáp ứng. Chỉ với tiêu chuẩn đó của ngươi, ngươi thi lấy đầu danh trở về, mọi người có còn sống nổi hay không chứ? Ngươi thi được đầu danh, sẽ khiến cho bao nhiêu người quan tâm, không nói tới việc người quen phía bên lão gia của ngươi có hoài nghi không, ngươi có nghĩ tới thi Đình hay không? Đó là bệ hạ ngay tại hiện trường lâm thời ra đề mục cho các ngươi.

Thi Hội ngươi có thể biết trước đề bài, thi Đình cũng có thể khiến bệ hạ sớm tiết lộ đề mục cho ngươi sao? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Thi Hội thi đậu đầu danh, thi Đình rắm chó cũng không đạt được, ngươi cho rằng người thiên hạ đều là kẻ ngu si sao? Nếu như ngươi

thi Hội đạt đầu danh, hai nhà ngươi ta cọng hết đầu cũng không đủ để chém."

Hứa Phí giống như bị sấm sét nện cho tỉnh, phát hiện vừa rồi mình đã quá bị kích động, bị mắng cho chảy một đầu mồ hôi lạnh, cũng bị lời nói ngu xuẩn của chính mình làm cho đỏ mặt.

Tào Hành Công thấy nói cho cháu trai chịu không nổi rồi, liền đổi giọng điệu, hạ giọng nhỏ nhẹ nói: "Không cầu xếp hạng phía trước, chỉ cầu có thể kiếm được cái Tòng tiến sĩ là được, như vậy người ta sẽ không hoài nghi ngươi, nhiều nhất cho rằng ngươi vận khí tốt. Chỉ cần có thể kiếm được vị trí Tòng tiến sĩ, chỉ cần có thể lưu lại kinh thành làm việc là đủ rồi. Cậu của ngươi đây cũng ở kinh thành, còn lại, sự do người làm, thi cử xếp hạng phía trước hay không không quyết định được thành tựu và tiền đồ sau này, hiểu không?"

Hứa Phí lúc này chắp tay nói: "Hiểu rồi ạ, cháu trai nhớ kỹ."

Tào Hành Công chỉ vào tờ giấy trên tay gã, "Cất kỹ thứ này đi, không nên cầm trên tay chạy khắp nơi, sợ người khác nhìn không thấy sao? Nhớ kỹ rồi thì lập tức tiêu hủy."

"Vâng." Hứa Phí có phần luống cuống tay chân, đưa tay mở ra một quyển sách trên bàn, nhét vào trong tập, lại đem quyển sách này nhét vào dưới cùng một chồng sách trên bàn.

Tào Hành Công nhìn nhìn lắc đầu, cũng không tiếp tục trách móc nặng nề gì, "Được rồi, trưa nay ta còn có khách quan trọng phải tiếp, ta không tiếp tục nhiều chuyện nữa, tối nay sẽ thiết yến cho ngươi đón gió tẩy trần." Dứt lời liền rời đi.

"Cậu, ta tiễn ngài." Hứa Phí vội vàng đuổi theo, gã còn có việc tìm cậu, nhưng bị cậu răn dạy một trận như vậy, giờ không biết có nên mở miệng hay không.

Sau khi hai người đi ra khỏi thư phòng, phía sau một cái tủ đứng nửa là giá sách nửa là bình phong ở sau bàn học truyền đến một âm

thanh rất nhỏ.

Là động tĩnh do Trùng Nhi gây ra, hắn đang ngồi xổm ở phía sau, trước mặt đặt một chậu nước, một miếng khăn lau trong tay rơi vào trong nước gây ra thanh âm rất nhỏ đó.

Hắn không định nghe trộm đôi cậu cháu này nói chuyện với nhau, hắn là đang ở phía sau yên lặng lau chùi sàn mà thôi, định lau dọn gian phòng công tử đọc sách cho sạch sẽ một chút, nào ngờ tình cờ lại nghe được đoạn nói chuyện kinh thế hãi tục như vậy, làm cho hắn muốn lảng tránh cũng không dám vọng động, khiến hắn bị hù dọa ngay cả thở cũng không dám thở.

Hắn cũng không ngốc, biết rõ mình đã nghe được điều không nên nghe.

Thừa dịp hai người đã đi ra ngoài, hắn định nhân cơ hội này nhanh nhanh rời đi, vội vàng từ mặt sau tủ bước đi ra.

Nhưng còn chưa đi tới cửa, xuyên qua khe hở nửa mở của cửa sổ, nhìn thấy được tình hình trong đình viện, phát hiện thấy Hứa Phí và cậu đang đứng ở trong sân, mặt đối mặt nói chuyện với nhau gì đó.

Hắn lại hoảng sợ trốn ở phía sau cửa sổ, định chờ hai người rời đi thì hắn sẽ lập tức rời đi.

Nhưng mà đợi một hồi, cũng không thấy hai người có ý định rời đi, còn mơ hồ nghe được mấy chữ 'A Sĩ Hành'.

Sĩ Hành công tử? Trùng Nhi thoáng sửng sốt, không biết có phải mình nghe lầm rồi hay không, lại không biết nghĩ đến việc gì, quay đầu lại nhìn về phía bàn học, ngóng nhìn thất thần một hồi lại cúi đầu, sau nhiều lần liên tục như thế, hắn cắn cắn môi, giống như đã hạ quyết tâm, lén nhìn thoáng qua động tĩnh bên ngoài, rồi nhanh chóng rời khỏi cửa sổ, đi đến bên cạnh bàn học, tay run rẩy dời một chồng sách ra, cầm lấy bản sách ở dưới cùng, lật ra, tìm được tờ giấy mà Tào Hành Công đưa cho Hứa Phí.

Lúc trước khi trốn ở mặt sau tủ đứng, theo khe hở giá sách hắn nhìn thấy được Hứa Phí giấu đồ vật gì đó trong này.

Mở trang giấy ra, nhìn nội dung trong đó, phát hiện không nhiều chữ, lại nghiêng tai nghe nghe động tĩnh bên ngoài, hắn luống cuống tay chân cầm cây bút trên giá bút, rất nhanh chấm chấm mực trong nghiên mực, rút một tờ giấy trắng từ một đống giấy trên bàn, nhanh chóng viết, bắt đầu sao chép thứ gọi là đề mục thi Hội này.

Không bao lâu sau, toàn bộ khảo đề đã được rồng bay phượng múa sao chép lại hết rồi.

Sao chép xong, hắn vội vàng giấu vào trong người, tờ giấy kia thì kẹp lại vào trong cuốn sách lúc nãy, sau đó đặt trở lại dưới cùng chồng sách kia.

Làm xong những việc này, trên trán hắn đã rịn đầy mồ hôi, sau đó hắn lại trở về sau cửa sổ đứng chờ…

Việc mà Hứa Phí nói chuyện với cậu gã không phải chuyện gì khác, chính là chuyện bốn ngàn lượng bạc, muốn mượn cậu bốn nghìn lượng.

Không nói tới chuyện này còn đỡ, vừa nói tới, Tào Hành Công lập tức thể hiện hoài nghi, một đường đi này các ngươi bị trông coi rất chặt chẽ, từ đầu đến cuối không có cơ hội gì để chi tiêu, làm sao lại phải chi trả ra khoản tiền lớn như thế? Không phải ông ta không muốn cho cháu trai khoản tiền này, ngay cả việc kiếm tới đề thi cũng đã làm ra rồi, sao lại quan tâm chút tiền ấy, nhưng mà muốn làm rõ là chuyện gì xảy ra.

Bị cậu ép hỏi, Hứa Phí đành phải thành thật giải thích, nói ra việc làm xằng làm bậy trong việc đoán đố chữ, mãi cho đến lưu lạc Cổ Trủng Hoang Địa Yêu giới, tiếp đó chạy thoát ra, sau cùng đến được kinh thành, kể lại đại khái toàn bộ quá trình một lần cho cậu gã nghe.

Tào Hành Công không nghĩ tới cháu trai của mình còn có tao ngộ ly kỳ như thế, sau khi nghe kể xong, trầm ngâm nói: "Nói như thế, A Sĩ Hành đó thật sự đã từng cứu mạng ngươi?"

Hứa Phí: "Có thể nói như vậy, cho nên ta mới muốn trả khoản tiến này cho hắn."

Tào Hành Công trầm mặc một hồi, nói ra: "Trước tiên khoan trả tiền cho hắn, để cho hắn chờ một thời gian, nhìn xem tình huống rồi nói tiếp. Ta đã biết rõ việc này rồi, ngươi cứ tập trung ôn tập đi."

Hứa Phí tức thì có phần nôn nóng, "Cậu, tên kia vì tiền chuyện gì đều làm được, hắn nắm nhược điểm của ta, còn là trả cho hắn đi, miễn cho làm phức tạp."

Tào Hành Công chắp tay nói: "Ngươi không nên nôn nóng, cũng không cần sợ. Nguyên nhân chính là hắn vì tiền cái gì đều làm được cho nên mới không thể dễ dàng đưa, vạn nhất là người có lòng tham không đáy thì làm sao bây giờ? Trả thù lao là phải ngang bằng, tiêu tiền thì cần phải tiêu tai, nếu không sẽ rước lấy phiền phức. Nếu hắn là người dễ ăn dễ nói, chỉ với việc hắn đã cứu mạng cháu trai ta, ta đương nhiên sẽ đưa tiền cho hắn. Nếu là không thức thời, vậy thì không cần phải đưa, tự nhiên là một cách thức kết thúc khác. Được rồi, ta đã biết rõ rồi, tự nhiên sẽ xử lý gọn gàng cho ngươi."

Hứa Phí đại khái đã hiểu biết ý của ông ta, khẽ gật đầu.

"Thả lỏng tâm tình, tập trung ôn tập đi." Tào Hành Công vỗ vỗ bờ vai của gã, xoay người sải bước rời đi.

Hứa Phí ừ một tiếng, lại lại lần nữa đuổi theo, tự mình tiễn cậu đến ngoài cửa lớn.

Mà trốn ở bên trong thư phòng, Trùng Nhi cuối cùng cũng chờ được cơ hội, chờ khi hai người vừa ra khỏi cửa viện, hắn lập tức lách ra khỏi thư phòng, rất nhanh đi tới một tiểu sương phòng ở một bên đình viện, đẩy nhẹ cửa, nhanh chóng lách vào trong phòng mình, lại

nhẹ nhàng đóng cửa lại, trốn được đến sau cửa thì cả người đã bị nỗi sợ làm cho rịn đầy mồ hôi lạnh, tim đập thình thịch không ngừng, tay vẫn một mực run rẩy.

Chính hắn đều có phần không rõ vì sao mình lại làm ra loại chuyện này.

Chương 69: Đông viện

Dữu Khánh lại rời Chung phủ, trở lại Liệt Châu hội quán.

Lần này trở về là thu dọn đồ đạc, không còn cách nào, đã bị Chung gia tìm được, hắn không muốn đến ở Chung gia, Chung gia cũng không cam tâm.

Phái người đưa hắn trở về, hắn thu dọn đồ đạc của mình xong lập tức rời đi, những việc khác cũng không cần hắn quan tâm, về công văn của quan phủ tự nhiên sẽ do Chung gia xử lý thỏa đáng, những đều này không phải là vấn đề.

Bên trong chính sảnh nội trạch, đưa tiễn Dữu Khánh đi xong, phu phụ hai người rơi vào trầm mặc, mỗi người đều có tâm tư riêng.

Cuối cùng Văn Giản Tuệ đánh vỡ trầm mặc trước, hỏi: "Không phải ông nói lần này hắn đăng môn thì sẽ xác định hôn sự cho nữ nhi sao? Vì sao một mực không nói?"

Chung Túc hừ một tiếng, "Nữ nhi của ta không gả đi được hay sao? Ta phải cầu hắn lấy nữ nhi của ta sao? Việc này phải do chính hắn mở miệng cầu lấy mới đúng."

Ông ta vốn muốn nhắc tới, kết quả phát hiện thấy Dữu Khánh căn bản không chút nào tiếp đón đề tài này, giống như không tồn tại hôn ước gì đó vậy, trong lời nói bên này ngầm ám chỉ, bên kia giống như giả bộ nghe không hiểu, giống như đang cố ý lảng tránh hôn

sự, vì vậy ông ta không thể nói ra lời. Vẫn là câu nói kia, nói ra sẽ làm hạ thấp nữ nhi của mình, ông ta khó thể chấp nhận như vậy.

Lại già mồm rồi, Văn Giản Tuệ nhịn không được mắt trợn trắng, tuy nhiên, bà ta dường như có ý nghĩ khác, thử nói ra: "Này ông, ông cảm thấy khả năng A Sĩ Hành đề danh Bảng Vàng lưu lại kinh thành có lớn không? Chẳng lẽ thật sự để nữ nhi gả đến địa phương nông thôn núi cao, xa hoàng đế, xa kinh thành đó hay sao?"

Lúc trước bà ta không có ý nghĩ này, nhưng khi được biết phụ mẫu, người nhà A Sĩ Hành đều đã qua đời, bà ta bắt đầu dùng một loại ánh mắt khác để xem xét việc hôn ước này.

Bà ta biết rõ vị nguyên Ngu bộ Lang Trung kia khi còn tại vị thì quyền thế lớn cỡ nào, cho dù đã bị bãi quan, cũng đủ để uy hiếp bà ta.

Bây giờ không còn những thứ này, bà ta vẫn hi vọng nữ nhi có thể gả cho một nhà môn đăng hộ đối.

Năm đó, khi bà ta được gả cho người làm trong nhà thì bản thân không nghĩ như vậy, bây giờ đã trải qua phú quý, tuổi lớn rồi, cách nghĩ dần dần biến đổi.

Chung Túc: "Thi không đậu cũng không nhất định phải về Liệt Châu, cũng có thể lưu lại kinh thành tiếp tục dốc sức học hành, cũng có thể thi lại khóa tới, lẽ nào chúng ta không cung cấp nổi điều kiện sinh sống cho hai đứa nó sao?"

Văn Giản Tuệ: "Nếu một mực thi không đậu thì sao chứ? Nhà chúng ta một mực nuôi hắn hay sao? Nếu người ngoài chê cười thì hắn có thể chịu đựng, hay là chúng ta có thể một mực nhịn được? Hắn về Liệt Châu nói không chừng còn có thể kiếm được một vị trí, nói không chừng còn có thể có một phần tiền đồ, chúng ta cũng không cần phải làm lỡ người ta… Nữ nhi của ta không thể đến vùng nông thôn khỉ ho cò gáy đó, cần phải ở lại bên cạnh ta."

Chỉ thiếu chút nói ra là hai bên không làm lỡ lẫn nhau nữa.

Chung Túc mắt lạnh liếc sang, "Bà muốn nói gì? Biết phụ mẫu hắn không còn, muốn hối hôn hay sao?" Nhiều năm phu thê, ông ta làm sao có thể không biết bà ta muốn nói gì.

Văn Giản Tuệ bị nói trúng tâm tư nhưng không chịu thừa nhận, lầm bầm: "Không phải ta muốn hối hôn, hắn có thái độ gì ông cũng nhìn thấy rồi, chính ông cũng không cam tâm tình nguyện. Có phải ông lo lắng quản gia và Đỗ Phì có ý nghĩ gì hay không?"

"Với hai người Lý, Đỗ, ta xây dựng quan hệ nhiều năm, có một số việc ta vẫn có phần nắm chắc, tình cảm với chúng ta sẽ không kém hơn với vị kia." Chung Túc vuốt râu xoay người, nhìn chăm chú phu nhân, "Nhưng có một số việc không đơn giản như bà tưởng. Con rết trăm chân chết mà không cứng người, cái giá của hối hôn… Chỉ sợ Chung gia chúng ta chịu không nổi."

Văn Giản Tuệ rất không đồng ý, u oán nói: "Với thân phận vị kia mà vẫn có người dám hạ sát thủ với toàn nhà, khi thân phận con của ông ta là con rể chúng ta bộc lộ ra, lẽ nào ông không sợ liên lụy nhà chúng ta?"

"Bây giờ lo lắng việc này thì đã muộn, đã sớm buộc chặt cùng nhau, bà không hiểu." Chung Túc ngửa mặt lên trời ai thán.

Đến giữa buổi chiều, Chung gia đến đón Dữu Khánh rời khỏi Liệt Châu hội quán.

Một tòa tiểu đình viện ở góc cuối phía đông Chung phủ cũng được dọn dẹp xong, đón Dữu Khánh vào ở.

Được Chung phu nhân dặn dò, ngoại trừ một số người biết tình hình, không còn người nào khác biết rõ lai lịch chân chính của A Sĩ Hành, hạ nhân chỉ biết là con trai của bạn cũ Chung viên ngoại.

Vì để dễ dàng cho Dữu Khánh ôn tập chuẩn bị thi cử, đích thân Lý quản gia đến hỏi thăm, thư phòng cần có những thứ gì, Dữu Khánh cứ việc nói ra.

Đối với những thứ đem đi không được, Dữu Khánh không có bất cứ hứng thú nào, hắn không có chú ý gì, rất tùy tiện, có dùng là được.

Huống hồ điều kiện tại đây đã đủ tốt rồi, trong tiểu đình viện còn có đình nghỉ chân và ao nhỏ, so với toàn bộ những nơi hắn từng dừng chân ở lại từ trước tới nay thì nơi này đẹp đẽ hơn, lịch sự tao nhã hơn nhiều.

Nhưng có một vài thứ vẫn phải mở miệng.

Lý quản gia dẫn hắn đi mấy vòng xem xét tiểu đình viện, cuối cùng hắn mở miệng, "Lý thúc, có thể tìm giúp ta một tiên sinh tới hay không, chính là loại người có kinh nghiệm thi Hội. Ngươi xem, ta dù sao cũng là lần đầu tham gia thi Hội, có một người có kinh nghiệm chỉ điểm thì khả năng sẽ có ích."

Hắn vẫn làm theo ý tứ dặn dò của A Sĩ Hành, ngươi thi không đậu cũng không sao, cũng không trông chờ ngươi có thể thi đậu, nhưng ngươi không thể làm bài mà người ta vừa xem bài thi của ngươi liền muốn tra xét ngươi, vậy thì quá mức rồi. Đối với các loại chuyện như làm bài thi như thế nào hay tương tư, hắn đều dốt đặc cán mai, không tìm một người tới chỉ giáo thì thật sự không được.

Vốn không muốn đăng môn Chung phủ, bây giờ nếu như đã tới rồi vậy thì đương nhiên phải lợi dụng sự tiện lợi này, tránh cho mình tiếp tục nghĩ cách khác.

Lý quản gia trong lòng âm thầm cười khổ, xem ra ngươi cũng biết kết quả thi Hương của mình xếp hạng quá kém, ngoài mặt tươi cười nói: "Việc này ngươi yên tâm, lão gia đã nghĩ đến rồi, đã phái người đi liên hệ một vị tiên sinh rất có danh tiếng."

Dữu Khánh vội xua tay nói: "Không cần không cần, tùy tiện tìm một người là được, không cần tốn nhiều tiền tìm người nổi danh làm gì."

Lý quản gia: "Loại chuyện này há có thể tùy tiện? Nếu đã muốn tìm, tự nhiên phải tìm người tốt."

Người ta nói không sai, người ta cũng không thiếu tiền, Dữu Khánh không có lí do phản bác, đành phải tùy ý, dù sao không phải tốn tiền của mình.

Lý quản gia: "Nhưng cũng không thể chắc chắn nhất định có thể mời được. Loại người như vậy không lo không có người mời, đều là giá cao tranh đoạt mời, cũng may hai năm này ông ta vẫn luôn dạy học trong nhà một vị bằng hữu của lão gia, hi vọng bên kia có thể nhìn mặt mũi lão gia mà dàn xếp một chút."

Dữu Khánh đối với hai từ 'Giá cao' kia tương đối mẫn cảm, huống hồ có thể khiến vị hào phú quản gia này nói là giá cao, lập tức kinh ngạc hỏi: "Một người dạy học có lợi hại như vậy?"

Lý quản gia nghiêm nghị nói: "Vị tiên sinh này cũng không thể coi thường, nghe nói tự xưng đã đem phong cách văn chương của các quan văn kinh thành đều nghiền ngẫm đến bảy bảy tám tám, cực giỏi về gói gọn đề, chỉ cần vừa định ra giám khảo ra đề, ông ta liền có thể khoanh vùng đại khái được phạm vi ra đề của giám khảo đó. Việc này không phải thổi phồng, mà đã có sự thực chứng minh, trong đám cử tử tham gia thi cử tám khóa qua, ông ta chỉ từng chỉ giáo qua mười hai người, trong số đó có hai người thi đậu tiến sĩ, một người thi đậu Tòng tiến sĩ." Dứt lời vẻ mặt thể hiện sự bội phục.

Dữu Khánh nhịn không được trở nên vui vẻ, "Chỉ dạy qua mười hai người, chỉ ba người thi đậu, vậy cũng gọi là lợi hại sao?"

Lý quản gia có chút nói không nên lời, trên dưới quan sát hắn, không biết hắn thi Hương chỉ đạt xếp hạng hơn một trăm, lấy tư cách gì để cười nhạo người khác, mặt mũi đâu chứ?

Liền nhịn không được thở dài nói: "Công tử, không phải nói ba người, người bình thường có thể chỉ giáo ra một người, có thể dạy dỗ ra được một tiến sĩ, cuộc đời này ở kinh thành liền không cần lo không có cơm ăn áo mặc rồi, sẽ có người cầu đem con cháu nhà mình giao cho ngươi dạy bảo.

Khóa trước thi Hội, số lượng cử tử dự thi quá vạn người, có thể lên bảng chẳng qua hai ba trăm người, bình quân mấy chục thậm chí hơn trăm người mới có thể đậu một người. Ông ta chỉ điểm mười hai người, trong đó liền có thể có ba người thi đậu, tỉ lệ một người trên bốn người, xác suất đó đã là tương đương kinh người, đã là nhân vật không phải nhà người bình thường có thể mời được."

Nghe ông ta nói ra như thế, Dữu Khánh đã hiểu, xem như mở mang kiến thức, yên lặng gật đầu đồng ý, nhưng lại hoài nghi hỏi: "Nếu ông ta đã có bản lĩnh như thế, vì sao bản thân vẫn là tiên sinh dạy học, tự mình thi lấy cái tiến sĩ làm quan không tốt hơn sao? Thanh cao? Không muốn làm quan?"

Lý quản gia lắc đầu: "Việc này trái lại không phải. Vị tiên sinh đó họ 'Minh', nghe nói xuất thân bần hàn, nhưng là thiếu niên thông tuệ, mười sáu tuổi liền thông qua thi Hương vào kinh thành đi thi, kết quả không thể thi đậu, vì vậy liền lưu lại kinh tiếp tục học hành đi thi. Thế nhưng tại kinh tiêu dùng tốn kém, mới tiện thể dạy học kiếm thêm chút khoản thu nhập, vì vậy liền xảy ra chuyện cười này, chính ông ta thì thi rớt, học sinh ông ta chỉ giáo lại thi đậu rồi.

Có thể là người có mệnh số, ba năm một lần, ông ta thi liên tục chín khóa chưa đậu, bằng là từ mười sáu tuổi thi đến bốn mươi tuổi, cũng không biết có phải hay không sau khi qua bốn mươi tuổi thì khai khiếu, hoặc là chìm vào suy xét tuổi trung niên, từ đó về sau liền không tiếp tục đi thi nữa. Về sau, ông ta cũng không trở về nhà, lương bổng mỗi tháng địa phương phát cho cũng không lĩnh, đều để lại cho bà xã ở nhà, có lẽ là tự cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp lại gia hương phụ lão. Đương nhiên, ông ta tại kinh dạy học, thu nhập cũng đủ để cho ông ta tiêu dao khoái hoạt."

Dữu Khánh nghe kể mà chắt lưỡi không ngừng, không nghĩ tới thật sự có tên ngốc cố chấp như vậy, chỉ vì một chuyện thi cử mà đi thi gần ba mươi năm, quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời đã lãng phí hết trong loại chuyện này rồi, then chốt là ngay cả nhà cũng không cần, nếu như về nhà tìm một chức quan tại địa phương, với nghị lực và khổ tâm như thế cần gì quan tâm tới đề danh Bảng Vàng, nói không chừng cũng đã nhập kinh đứng hàng triều đình rồi.

Đêm đó, Chung Túc phu phụ mở tiệc tối khoản đãi Dữu Khánh, hai nữ nhi vẫn không lộ diện, lí do là khuê trung nữ tử.

Sau tiệc, Chung Túc nói là muốn đi nhìn xem nơi ăn ở của Dữu Khánh đã được bố trí đến đâu rồi, cùng với Dữu Khánh đi tản bộ về Đông viện, không có người nào khác cùng theo.

Thư phòng, phòng ngủ, và nhìn nhìn xem xem khắp các phòng khác, cuối cùng hai người quay trở về lại chính sảnh.

Sau khi ngồi xuống tại vị trí chủ vị, Chung Túc rõ ràng đang suy nghĩ cân nhắc gì đó.

Dữu Khánh cảm thấy vị này không quá giống như chỉ là đến xem xét chỗ ở.

Quả nhiên, Chung Túc vừa mở miệng liền khiến cho hắn kiêng răng, "Sĩ Hành, cha ngươi có từng nói với ngươi về việc hôn ước giữa hai nhà ngươi ta không?"

Dữu Khánh bối rối, không muốn đối diện việc này, nhưng đã tới rồi, muốn giả ngu vượt qua cũng khó khăn, vấn đề là hắn không có cách nào phủ nhận thay A Sĩ Hành, không có khả năng thay A Sĩ Hành nói là chưa từng nghe qua, chỉ có thể nỗ lực kiên trì nói: "Biết."

Chung Túc lại nói: "Năm đó ta và cha ngươi từng ước định một vật làm tín vật và sính lễ kết hôn, ngươi có biết không?"

Dữu Khánh hàm hàm hồ hồ đằng hắng, "Biết."

Chung Túc lại hỏi: "Có mang theo sính lễ đăng môn?"

Ông ta không thể mở miệng chủ động cầu người ta lấy nữ nhi của mình, nên chuẩn bị lí do này để đến đây, nếu như ngươi đăng môn mà đem theo sính lễ, vậy tự nhiên là ngươi tới cầu lấy nữ nhi của ta.

Dữu Khánh trong lòng có chút bất đắc dĩ, không lẽ phải nói đã quên đem theo? Chuyện lớn như vậy đều có thể thay A Sĩ Hành nói đã quên hay sao, như vậy là không coi trọng người Chung gia đến mức nào, hắn lại không tiện nói A Sĩ Hành đã thành tàn phế, mình là thế thân.

Hắn cũng không ngốc, từ khi nói ra việc phụ mẫu A Sĩ Hành đã qua đời, liền cảm giác được trong thái độ, ngôn ngữ nói chuyện của Chung phu nhân có vi diệu biến hóa, nên hắn càng thêm không dám nói A Sĩ Hành đã tàn phế.

Có một số việc không phải ngươi nói có cơ hội có thể chữa trị tốt thì người ta liền nguyện ý tin tưởng là có thể.

Sau một hồi trầm mặc, hắn đưa tay vào trong người, rút ra ống kim loại mà A Sĩ Hành luôn mãi dặn dò không thể làm mất, hai tay dâng đến trước mặt Chung Túc.

Vừa nhìn thấy vật này, trong mắt Chung Túc hiện lên vẻ dị dạng.

Chương 70: Bí mật của bức tranh chữ

Ống kim loại này, ông ta rất quen thuộc, thậm chí ngay cả hoa văn ở bên trên cũng nhớ không lầm, bởi vì ông ta cũng có một cái.

Thứ này có hai cái, chính là năm đó đích thân Ngu bộ Lang Trung A Tiết Chương sai người chế tạo, một cái tại trên tay A Tiết Chương, một cái thì đưa cho ông ta bảo quản.

Chung Túc nhận đến trong tay, kỹ càng lật xem.

Dữu Khánh hơi cảm thấy bất ngờ, cảm giác khi Chung viên ngoại tiếp nhận vật này thì bàn tay tựa hồ có chút rung động, trong lòng không khỏi hiện lên nghi hoặc, dựa vào tài lực của vị này, làm sao sẽ coi trọng một bức tranh tầm thường như thế?

Ngẫm nghĩ lại một chút, có khả năng bởi vì đây là sính lễ của nữ nhi mình đi.

Nhưng một cái nghi hoặc từng có trong lòng lại lần nữa hiện lên, hai nhà này tại sao lại dùng một bức tranh chữ bình thường như vậy để dùng làm sính lễ cho chuyện chung thân đại sự của nữ nhi chứ? Nhất là với thân phận của A Tiết Chương năm đó.

Từ phản ứng của Chung Túc, hắn mơ hồ cảm thấy có lẽ bức tranh này không đơn giản như mình nghĩ.

Hắn không khỏi nhớ tới việc A Sĩ Hành luôn mãi dặn dò không thể để mất bức họa này, hắn cảm giác A Sĩ Hành hình như có chuyện gì đó giấu giếm mình.

Sau khi lật xem, Chung Túc vặn mở nắp đậy, đổ ra nửa bức họa mỏng như tấm lụa, chỉ dựa vào cảm xúc từ chất liệu vải của bức tranh ông ta liền biết hẳn là không sai. Hai tay tiếp tục mở bức họa ra nhìn, trong mắt càng thêm hiện ra vẻ kỳ dị, không sai, là phân nửa được cắt ra từ bức họa ông ta đã xem qua kia, không có sai.

Còn có một nửa đang nằm trong tay ông ta, bây giờ cả hai nửa đều đã đến trên tay.

Ông ta kiềm chế để vẻ mặt không thể hiện điều gì, song trong lòng kì thực rất kích động.

Ngoài sự kích động, ông ta còn cảm thấy thổn thức lại và cảm khái.

Người khác không biết bức tranh chữ này có ý nghĩa gì, nhưng ông ta lại rõ rõ ràng ràng.

Cũng chính là bởi vì bức tranh chữ này, mà lúc đó ông ta mới cùng nguyên Ngu bộ Lang Trung A Tiết Chương tụ vào với nhau.

Năm đó, A Tiết Chương chấp chưởng Ngu bộ, quyền thế chính lúc mạnh mẽ, trong khi đó ông ta chỉ là một tiểu thương nhân, theo lý thuyết hai người là rất khó có liên hệ sâu xa gì, ông ta trái lại muốn nịnh bợ, thế nhưng địa vị khác biệt cách xa, muốn gặp người ta một lần cũng khó, căn bản không có cơ hội nịnh bợ.

Chỉ vì lúc đó ông ta là kế thừa gia nghiệp của bên nhà phu nhân nên có một ít tin đồn không dễ nghe, ông ta không cam lòng chỉ trông coi gian cửa hàng đó của Văn gia, liền nghĩ đủ mọi cách tạo nên một sợi dây liên hệ với Công bộ, thật vất vả mới từ Công bộ kiếm được một công việc nhỏ, tổ chức một nhóm nhân thủ thường xuyên chạy vào trong núi, cũng là tại lúc đó mới tiếp xúc đến Ngu bộ.

Có một ngày, đội ngũ làm việc của ông ta đột nhiên nhận được Ngu bộ khẩn cấp thuyên chuyển, đồng thời bị thuyên chuyển còn có mấy cái đội ngũ khác. Sau khi đến được hiện trường mới biết được Ngu bộ Lang Trung A Tiết Chương cũng từ kinh thành chạy đến, cùng đi còn có không ít nhân viên Ti Nam phủ.

Sau đó, một đám người theo chỉ thị tiến sâu vào trong một ngọn núi lớn có địa thế hung hiểm, tới nơi mới biết được là phải đào một cái cổ mộ.

Và khi đào ra được văn bia mới biết mai táng nơi này chính là một vị đại tướng tiền triều, ông ta không biết những người kinh thành này làm sao tìm ra được manh mối về vị trí của một ngôi cổ bí ẩn như thế, nói chung loại chuyện đào mộ này khẳng định phải là bọn ông ta làm. Hao hết gian khổ mới đào mở ra được cửa vào, khi tiến vào trong mộ thì phát hiện nơi này giống như một cái mê cung trong lòng đất.

Nhưng điều khiến ông ta không ngờ tới chính là, trong cổ mộ vậy mà lại có yêu tà thủ mộ.

Sau đó Chung Túc trải qua cảnh tượng kinh khủng cả đời khó quên, không ngừng có âm thanh chém giết cùng tiếng kêu thảm thiết, hoặc là âm hưởng khiếp người, không ngừng có người đổ xuống, thiếu một chút khiến ông ta bị hù dọa hồn phi phách tán, người mà ông ta dẫn đi đều chỉ là cu-li phổ thông, làm sao có thể chống được, đều chết sạch.

Ông ta cũng cho rằng mình chết chắc rồi. Sau cùng làm sao còn có thể sống sót thoát ra được bên ngoài, ông ta cũng không biết. Nói chung nhìn thấy con đường nào có cảm giác là đường sống liền chạy theo đường đó, hoàn toàn dựa vào bản năng và cảm giác để chạy trối chết, kết quả đúng là trong tình trạng mơ mơ màng màng như vậy ông ta đã leo ra khỏi một cái hố sâu, thoát được ra ngoài.

Nhưng khi ông ta vừa mới bò ra khỏi hố liền tận mắt nhìn thấy một cảnh không thể tưởng tượng nổi, một gã nhân sĩ Ti Nam phủ dường như bị trọng thương, hiển nhiên là vừa thoát hiểm khỏi lòng đất, cầm trong tay một cái ống dài màu đồng cổ, đang báo cáo cho A Tiết Chương vốn đang đứng ngoài chờ đợi, nói cái gì mà đã tìm được rồi, có thể thông báo cho mọi người rút lui.

Kết quả A Tiết Chương thừa dịp gã không đề phòng, đột nhiên một kiếm đâm chết tên nhân sĩ Ti Nam phủ bị trọng thương kia.

Không kịp trở tay, kẻ kia vội vàng đánh trả, một chưởng đánh cho A Tiết Chương thổ huyết bay ra ngoài.

Mà tên nhân sĩ Ti Nam phủ đó cũng loạng choạng rớt xuống dưới hố sâu, bị một cái măng đá đâm xuyên qua người.

Chung Túc sợ ngây người, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy một màn như vậy.

Mà A Tiết Chương cũng đã nhìn thấy được ông ta, chống kiếm đứng lên, đi tới phía ông ta.

Ông ta cảm thấy không ổn, quá sợ hãi, tự nhiên bỏ chạy.

A Tiết Chương đã bị thương nặng, tại trong vùng núi gồ ghề căn bản đuổi không kịp ông ta, không thể diệt khẩu, liền gọi ông ta lại, nói cho ông ta biết một ít tình hình.

Là về ngôi mộ này.

Trong Tu hành giới luôn có lời đồn đại, nói trên thế gian này có mấy chỗ động tiên mà tiên nhân từng ở lại, một chỗ trong đó tên là 'Tiểu Vân gian' .

Theo truyền thuyết, tiên nhân tại 'Tiểu Vân gian' trước khi phản hồi tiên giới đã cho thị nữ hầu hạ mình rời đi. Sau khi trở lại nhân gian, thị nữ này lấy một vị đại tướng quân. Về sau thị nữ bị trọng bệnh, trước lúc lâm chung mới để lộ việc trước đây mình từng phụng dưỡng tiên nhân, cũng đưa cho vị đại tướng quân kia một bức thư họa, nói bức họa này là một bản đồ do nàng mô tả ra, dựa theo bản đồ có thể tìm được 'Tiểu Vân gian'. Sau đó là một trận đại chiến vong quốc, đại tướng quân chết trận, thủ hạ tâm phúc tùy tùng huyết chiến cướp thi thể hắn về, liều mình đánh giết xông ra trùng vây, về sau không người nào biết được vị đại tướng quân đó được an táng tại nơi nào.

Trong lời đồn đại, bức thư họa có thể tìm đến tiên gia động tiên đó đã được chôn cùng Đại tướng quân.

Nghe nói nguồn gốc lời đồn xuất phát từ vị thủ hạ tâm phúc đã mai táng vị Đại tướng quân kia, trước khi hắn lâm chung đã đem bí mật này nói cho hậu nhân của hắn biết. Hậu nhân của hắn nảy sinh lòng tham nhưng không có năng lực một mình đạt được nên tìm người hợp tác, từ đó mới khiến cho bí mật lộ ra ngoài.

Chỉ bởi vì lời đồn đại này, những người chuyên tìm kiếm di tích tiên gia đều muốn tìm được lăng mộ của vị Đại tướng quân, mà cách tốt nhất đương nhiên là tìm đến những người từng tham dự mai táng Đại tướng quân.

Sau đó, cũng không ai biết có người nào tìm được mồ mả của Đại tướng quân đó hay không, theo năm tháng trôi qua, lời đồn đại cũng dần trở thành một cái truyền thuyết truyền lưu thế gian mà thôi.

Nghe đến đó, Chung Túc đại khái đã đoán được ngôi cổ mộ được đào lên lần này là của ai.

Quả nhiên như thế.

Ngôi cổ mộ bị chôn vùi trong năm tháng dài dằng dặc, toàn bộ vết tích đều đã bị bụi đất phủ đầy, A Tiết Chương nói ông ta cũng không biết Ti Nam phủ moi ra đầu mối tìm kiếm từ đâu, vậy mà thật sự tìm được cổ mộ, nói rõ lời đồn rất có khả năng là sự thật.

Mà nhìn từ tình huống khai quật, trong đó lại có yêu tà im lặng thủ cổ mộ, rõ ràng không bình thường, A Tiết Chương hoài nghi vị đại tướng quân đó lúc còn sống từng đã đi qua 'Tiểu Vân gian' . Huống chi nhân viên Ti Nam phủ đã tìm được bức thư họa chôn cùng trong cổ mộ.

Nguyên nhân chính là vì như thế, A Tiết Chương mới giết chết vị nhân viên Ti Nam phủ kia, sát nhân diệt khẩu!

Chỉ vì A Tiết Chương không muốn bức thư họa được đào ra này tiếp tục lưu truyền ra ngoài làm hại nước hại dân. Ông ta làm việc tại Ngu bộ nhiều năm, biết rõ kiểu tìm kiếm đào núi mở đất này hao tài tốn của lớn cỡ nào, từ lâu đã căm thù đến tận xương tủy đối với hành vi tìm tiên của Hoàng đế.

Lúc đó Chung Túc không lý giải được, hỏi, đã như vậy thì cứ để hoàng đế tìm được trường sinh thuật, về sau tự nhiên sẽ không cần

tiếp tục hao tài tốn của đi tìm, chẳng phải là chuyện tốt sao?

A Tiết Chương nói ông ta nghĩ quá đơn giản, nói nếu như hoàng đế được trường sinh, hoàng thất phụ tử tất nhiên sẽ tương tàn, Cẩm Quốc hoàng thất tất nhiên sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

A Tiết Chương chắc chắn, nếu như hoàng đế được trường sinh, đó chính là khởi đầu để Cẩm Quốc đại loạn, vô số bách tính sẽ chìm vào một trận hạo kiếp!

Nói chung, A Tiết Chương bởi vì bị thương mà không thể giết chết Chung Túc diệt khẩu, lại không muốn để Chung Túc tiết lộ bí mật, không thể không cùng Chung Túc thảo luận ổn thỏa điều kiện, sau này cùng nhau che giấu bí mật này.

Sau lại, truyền thuyết cổ mộ có lẽ chỉ là một cái truyền thuyết, Ti Nam phủ đưa thêm càng nhiều người chạy đến, tiếp tục cùng yêu tà trong mộ đại chiến một trận, đem cổ mộ lục soát đáy lật lên trời nhưng không tìm được tấm bản đồ trong truyền thuyết đó.

Cũng may, loại chuyện này dường như đã trở thành chuyện bình thường với Ti Nam phủ, qua nhiều năm như vậy, việc xác minh từ các loại manh mối thường thường đều có kết quả như thế, làm có thể dễ dàng tìm được tiên gia phúc địa, chỉ là, bỏ phí những tâm huyết tìm kiếm manh mối đó thì không khỏi đáng tiếc, nên vẫn làm.

Về sau lại, Chung Túc nhận được báo đáp từ lời hứa của A Tiết Chương.

Người làm ăn phát tài, không nhất định cần xuôi gió xuôi nước, cũng không nhất định phải có năng lực tốt cỡ nào, có khi cả đời chỉ cần có một lần cơ hội là đủ rồi.

Tại dưới sự âm thầm sắp xếp của A Tiết Chương, Chung Túc tự nhiên được đến một lần cơ hội biến đổi vận mệnh đó.

Về việc này, phu nhân Văn Giản Tuệ của ông ta cũng không biết, ông ta cũng sẽ không nói cho bà ta.

Mà vì để trấn an Chung Túc, cũng là vì để hai bên đều có thể an tâm, A Tiết Chương càng là không tiếc hạ thấp thân phận đem con trai của mình định hôn cùng con gái của Chung Túc.

Bức thư họa này chính là được chia thành hai nửa vào lúc đó.

Tham gia vào bí mật như vậy, Chung Túc không còn đường rút lui, giấu giếm nhiều năm không báo, một khi bị triều đình hoặc Ti Nam phủ phát hiện ra, không biết sẽ gặp phải kết quả gì.

Nhưng lúc đó, vì để thay đổi vận mệnh ông ta liền không đếm xỉa gì cả, khi có được thứ mình muốn thì hối hận cũng đã muộn rồi.

Bây giờ gặp lại nửa bức họa này, chuyện cũ hiện rõ trước mắt, thử hỏi Chung Túc làm sao có thể không ngổn ngang cảm xúc cảm.

Đây cũng là một kiện tín vật, một tín vật bằng với việc xác nhận lai lịch của 'A Sĩ Hành'.

Tuy rằng có thể thông qua Liệt Châu thi Hương, phía bên Liệt Châu khẳng định đã kiểm tra lai lịch 'A Sĩ Hành' là thật hay giả, nhưng khi nhìn thấy được vật này, trong lòng ông ta liền hoàn toàn an tâm, dù sao A Tiết Chương không có khả năng nói cho người khác biết bí mật của vật này.

Sau khi xem qua và xác nhận nửa bức thư họa, Chung Túc cất lại vào trong ống kim loại, sau đó nhét vào trong tay áo, cuối cùng đã có đầy đủ sức lực mở miệng, "Sĩ Hành, về hôn ước ngươi đã biết, sính lễ cưới vợ ngươi cũng đã chủ động đưa tới cho ta, nếu như ta đã cùng phụ thân ngươi có ước, vậy thì sẽ không nuốt lời. Như vậy đi, phụ mẫu ngươi đều không còn, một ít chuyện chúng ta sẽ làm thay. Việc hôn sự của tiểu bối các ngươi sẽ do người lớn chúng ta chuẩn bị sẵn, ngươi cứ an tâm chuẩn bị thi cử, đợi sau khi thi Hội thì

để cho vợ chồng son các ngươi chọn ngày lành tháng tốt thành hôn."

Trong đầu Dữu Khánh ong một cái, có phần sửng sốt, buột miệng hỏi: "Nhanh như vậy?"

Có ý gì? Sắc mặt Chung Túc lập tức trở nên khó coi, "Ủy khuất ngươi hay sao?"

Dữu Khánh vừa thốt lời này ra khỏi miệng liền ý thức được mình đã nói lời ngu xuẩn, vội sửa lời: "Thúc phụ, tiểu chất không phải có ý đó, ý của tiểu chất là, cho đến nay tiểu chất chẳng làm nên trò trống gì, thực sự có thẹn, đợi sau khi đề danh Bảng Vàng, nở mày nở mặt rồi cưới lệnh ái cũng không trễ."

Thì ra là cảm thấy mình không xứng, Chung Túc sắc mặt hơi nguôi, nhàn nhạt hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy khi nào ngươi có thể đề danh Bảng Vàng?"

Dữu Khánh lúng túng nói: "Việc này… Tiểu chất tạm thời cũng không biết, nhưng tiểu chất nhất định sẽ tận lực."

Chung Túc trầm giọng nói: "Ý của ngươi là nói, ngươi một lần thi không đậu, nữ nhi của ta phải đợi tiếp ba năm? Nếu như ngươi mười khóa đều thi không đậu, không lẽ nữ nhi của ta phải đợi ngươi ba mươi năm hay sao? Những nữ tử cùng tuổi với Nhược Thần, con cái đã chạy đầy đường rồi. Ngươi từng gặp bao nhiêu cô nương sắp hai mươi mà còn chưa lập gia đình hả? Nếu ngươi cảm thấy nữ nhi của ta không xứng với ngươi, ngươi rất có thể trực tiếp nói rõ, ta tuyệt không miễn cưỡng!"

Chương 71: Sao chép

Ngươi có thể không miễn cưỡng sao? Dữu Khánh trong lòng lẩm bẩm, nhưng hắn sao có thể hối hôn thay A Sĩ Hành.

Ngẫm nghĩ một chút, mà thôi, vòng một vòng vẫn là đành phải làm theo lời A Sĩ Hành dặn dò, trước cứ giả bộ lăn lộn cho qua kỳ thi Hội rồi nói tiếp, quyết không thể để Chung gia có ý nghĩ gì dẫn đến thi Hội xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn. Hắn liền tuân theo, chắp tay nói: "Tiểu chất toàn bộ dựa vào thúc phụ an bài."

Hắn nghĩ kĩ rồi, thi Hội vừa kết thúc, hắn sẽ thổ lộ tình hình thực tế cho Chung Túc, sau đó lập tức bỏ của chạy lấy người, việc còn lại không liên gì đến hắn, để chính A Sĩ Hành đi đau đầu đi.

Nói chung, hắn không có khả năng thành thân cùng nữ nhi của Chung Túc, có giết chết hắn cũng sẽ không làm ra chuyện đoạt lão bà của A Sĩ Hành.

Thấy hắn thuận theo rồi, Chung Túc cũng thở phào nhẹ nhõm, hai tay vỗ tay vịn ghế, đứng lên, dùng phong thái trưởng bối nói: "Được rồi, hôm nay ngươi chạy tới chạy lui cũng đã mệt mỏi rồi, lại mới thay đổi chỗ ở mới, cần làm quen một chút, nghỉ ngơi sớm chút đi. Ngày mai, tiên sinh được lựa chọn cho ngươi sẽ tới, không quản lần thi Hội này có thể thi đậu hay không, đều phải tận lực thử một lần."

"Vâng." Dữu Khánh cung kính đáp.

Lúc này, Chung Túc mới chắp tay rời đi, mà Dữu Khánh thì lại cung cung kính kính tiễn ông ta cửa viện, thái độ của hắn làm cho Chung Túc có phần hài lòng.

Màn đêm buông xuống, khắp nơi đình đài lầu các cùng với những chiếc đèn lồng lung linh chiếu sáng dưới mái hiên.

Chung Túc trước tiên trở về thư phòng của mình, rồi đi ra, xuyên qua hoa viên, qua hành lang, đi tới khu phòng hai nữ nhi ở.

Nha hoàn chuyên hầu hạ nơi đây nhìn thấy, chào, ông ta phất tay ra hiệu miễn lễ rồi hỏi: "Hai vị tiểu thư đâu?"

Nha hoàn trả lời: "Đại tiểu thư tại trong thư phòng luyện chữ, nhị tiểu thư được phu nhân gọi đi học nữ công."

Chung Túc nghe vậy mỉm cười, đó là việc thường ngày của hai nữ nhi. Đại nữ nhi Chung Nhược Thần yêu thích văn chương hội họa, viết lách rất tốt, họa cũng là rất tốt, mà tiểu nữ nhi thì không có tính kiên nhẫn, ông ta thậm chí có thể nghĩ đến cảnh tượng khi tiểu nữ nhi bị buộc học nữ công thì thể hiện ra sự không cam lòng lại không dám không theo như thế nào.

Không có tiểu nữ nhi tại đây thì rất tốt, nếu không lại phải đề phòng nói chuyện bị nghe trộm.

Sau khi dặn dò nha hoàn trong viện trông chừng, ông ta liền đi đến thư phòng nữ nhi.

Trong thư phòng sáng trưng đèn đuốc, khắp trên tường xung quanh treo đủ loại thư pháp, vẻ mặt văn tĩnh, Chung Nhược Thần đang nhã nhặn ngồi ngay ngắn, trên một tờ giấy lớn viết dày đặc chi chít những hàng chữ nhỏ ngay ngắn chỉnh tề.

"Trong nhà chỉ có con là chữ viết xem được."

Chợt nghe được giọng phụ thân, đang hết sức chăm chú luyện chữ, Chung Nhược Thần ngẩng đầu, nhìn thấy phụ thân nghiêng đầu nhìn mình viết chữ, lúc này đặt bút xuống đứng dậy hành lễ, "Cha."

Chung Túc gõ gõ ngón tay lên bàn, "Đáng tiếc là thân nữ nhi, nếu không cũng có thể đi thi thử thi Hội năm nay."

Chung Nhược Thần mỉm cười nói: "Cha nói giỡn rồi, chỉ bằng chút kiến thức của nữ nhi, e rằng ngay cả tư cách tham gia thi Hương cũng không có." Tiếp đó tránh ra một bên, nhường chỗ mời phụ thân ngồi.

Chung Túc cũng không khách khí, sau khi ngồi xuống trước bàn, nói ra: "Ta vừa mới đến Đông viện, đã quyết định với vị hôn phu của con rồi, đợi sau khi hắn thi Hội xong thì định ngày tốt cho các con thành hôn. Ta tới đây hỏi con một chút, con có ý kiến gì hay không, hoặc là nói muốn có thứ gì cần chú ý thì đều có thể nói ra, gia đình sẽ tận lực thỏa mãn con."

Gương mặt Chung Nhược Thần thoáng cái đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu, hạ thấp giọng nói: "Nữ nhi tất cả dựa vào cha mẹ làm chủ."

Chung Túc: "Mẹ con không để cho các con gặp mặt, ta xem như là đã đồng ý. Có một số việc con còn không rõ, cho nên trước tiên cần phải nhắc nhở con một chút, việc các con đã có hôn ước tạm thời chưa thể công khai, phụ thân hắn năm đó tại triều đình có thể đã đắc tội một ít người, chúng ta không muốn có người quấy rầy hắn tham gia thi Hội, đây cũng chính là ý của hắn, con không nên suy nghĩ nhiều."

Nói đến việc này, ông ta cũng có chút sầu lo, nhưng mà không còn cách nào khác, đã lên tặc thuyền, xuống thuyền không được.

Chung Nhược Thần thẹn thùng nho nhã, khe khẽ dạ một tiếng, "Toàn bộ dựa vào cha mẹ làm chủ."

Chung Túc hơi trầm mặc, cuối cùng vẫn từ trong tay áo lấy ra hai ống kim loại thoạt nhìn giống nhau như đúc, đặt ở trên bàn, chỉ chỉ, "Con nhìn xem hai vật này có gì khác biệt hay không."

Chung Nhược Thần nghi hoặc, đưa tay cầm lên kiểm tra, phát hiện không có khác biệt gì, cho đến khi nhìn thấy mặt trên có nắp đậy, mới phát hiện chữ phía trên không giống nhau, một cái là chữ 'Thần', một cái là chữ 'Hành'. Ngoại nhân có khả năng nhìn không hiểu, nàng vừa xem liền phát giác được một chút, chuyển hai chữ cho phụ thân nhìn, hỏi: "Là chữ không giống nhau sao?"

Chung Túc gật đầu, "Đúng vậy, hai vật này là do cha chồng tương lai đã tạ thế của con chế tạo ra, cái viết tên con thì ở trong tay ta, viết tên A Sĩ Hành thì tại trên tay đối phương, đây chính là tín vật hôn ước của các con. Ta và cha chồng tương lai kia của con năm đó đã có ước định, phần tại trên tay họ chính là dùng làm sính lễ, bây giờ người ta đã đem sính lễ đưa cho ta, ta cũng đã đồng ý gả con cho hắn. Nhìn xem đi, nhìn xem thứ bên trong đi, năm đó đã ước định với công công con, thứ này sẽ cho các con."

Khuôn mặt văn nhã dịu dàng của Chung Nhược Thần khó tan đi nét đỏ ửng, vâng vâng dạ dạ mở nắp hai ống kim loại, đổ thứ bên trong ra, phát hiện thấy đó chính là hai nửa được cắt ra từ một bức thư họa, nàng thử ráp lại nhìn xem vẽ cái gì.

Kết quả càng xem càng nghi hoặc, phát hiện hai phần ba độ dài là vẽ sơn thủy, phần vẽ sơn thủy này có chút kỳ lạ, khung cảnh chủ yếu là các loại ngọn núi to to nhỏ nhỏ, nhìn qua có khoảng hai ba mươi cái, một phần ba còn lại thì là một thiên lời văn ca ngợi sơn thủy.

Bộ thư họa này ghép lại với nhau, có thể nhận ra được tài nghệ hội họa của người vẽ không thể nói là tốt cho được, lời văn cũng viết không được hay, duy độc giấy vẽ hình như có chút đặc thù.

Nàng ngẩng đầu nhìn phụ thân, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Chung Túc đứng lên, nhìn bức thư họa, lắc đầu, cười khổ tự nói, "A Tiết Chương a A Tiết Chương, luận về đa mưu túc trí, ta kém xa ngươi."

Ông ta cảm khái chính là việc A Tiết Chương đã nâng đỡ ông ta, còn chủ động đưa nhi tử làm con rể ông ta.

Có một số việc lúc trước ông ta cũng không nghĩ tới, thẳng đến khi 'A Sĩ Hành' độc thân đến đây, ông ta mới mơ hồ cảm giác được có khả năng mình chỉ là một hậu thủ mà A Tiết Chương chuẩn bị, xem như là một tiểu tử hai tay trống trơn đến từ nông thôn thì lại làm sao? Tài sản và mối quan hệ mấy năm nay ông ta kinh doanh được đều không thể không dùng để dốc lực tương trợ.

Đương nhiên, đây cũng không phải lần đầu tiên ông ta nhìn thấy bức họa này, vô luận là ông ta hay là A Tiết Chương, hai người đều đã xem xét rất nhiều lần, nhưng thủy chung không thể hiểu thấu đáo bí mật trong đó.

Về sau liền dứt khoát chia đôi thành hai, khi nó hợp nhất chính là thời điểm hai nhà triệt để cột vào cùng nhau, sau đó cũng không cần lo lắng hậu thủ của từng người sẽ phá vỡ việc này.

Chung Nhược Thần nghe mà không hiểu phụ thân đang nói gì, thử hỏi: "Cha, bức tranh này có thâm ý gì hay sao?"

Chung Túc than thở: "Hiện tại không cần hỏi nhiều, hỏi nhiều cũng là hao phí tâm lực. Đợi sau khi con và A Sĩ Hành có hài tử, đến lúc đó ta sẽ nói cho con hoặc là con hỏi A Sĩ Hành cũng được. Hiện tại con chỉ cần cất giấu kỹ thứ này là được, không nên để mất, không nên để lộ cho bất kỳ ai biết đồ vật này ở trong tay con, kể cả mẹ con, muội muội con, thậm chí là A Sĩ Hành, con hiểu chưa?"

Hài tử? Chung Nhược Thần vừa nghi hoặc không lý giải được vừa xấu hổ, chỉ có thể ngại ngùng vâng vâng dạ dạ.

Chung Túc không tiếp tục nói thêm cái gì, phiền muộn thở dài một hơi rồi rời đi, một cọc tâm sự giấu trong lòng phải lo lắng suy nghĩ nhiều năm cuối cùng sắp kết thúc rồi.

Kỳ thực, dựa theo ước định giữa ông ta và A Tiết Chương năm đó, phải tại sau khi hai tiểu bối đã có tiểu hài tử mới đưa bức họa cho A Sĩ Hành.

Nhưng mà đồ vật vừa đến tay, ông ta không có giữ lâu, lập tức bí mật giao cho nữ nhi của mình.

Với cái gọi là Tiên gia phúc địa, ông ta cũng không tham lam, bởi vì ông ta từng tiến vào tòa cổ mộ kia, tận mắt trông thấy cảnh tượng kinh khủng nhất trong đời này, đó đã trở thành ác mộng trong đầu ông ta, biết rõ thứ đó không phải có chút tiền là có thể chơi đùa, vượt ra quá xa năng lực của ông ta.

Huống hồ ông ta vẫn một mực không phá giải được bí mật của bức họa này.

Chung Nhược Thần tiễn phụ thân đến bậc cấp ngoài cửa, rồi mới nghe lời dừng chân lại, nhìn theo bóng dáng phụ thân biến mất tại ngoài cửa lớn, nàng xoay người trở về trong thư phòng, lại đứng ở trước bức thư họa được ghép lại kia.

Nghĩ đến việc đây chính là tín vật hôn ước của mình, nghĩ đến đây là sính lễ do phu quân tương lai đưa tới cửa cưới vợ, bàn tay thon thả trắng ngần nỗ lực vuốt phẳng nếp uốn trên bức họa, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình, gương mặt hiện lên nét ngượng ngùng nhè nhẹ, toát ra nét ước mơ cùng mơ màng.

Thế nhưng nếp uốn có thể vuốt phẳng, vết rách cắt đôi kia lại khó mà nối liền.

Đối với tâm tình mong đợi một tương lai tốt đẹp sắp tới trong lòng, một vết cắt này ngụ ý sự không hoàn mỹ, nàng có phần không muốn tiếp thu, liền xoay người tại trên giá sách loay hoay lật tìm,

tìm đến một tấm vải lụa tơ tằm có thể sử dụng để vẽ tranh, đa số lúc thì dùng để vẽ hình làm nền thêu thùa, cắt lấy một mảnh.

Sau đó, đem hai nửa bức thư họa lắp ráp chỉnh tề, trải tấm vải lụa ra, so sánh màu sắc bức họa, pha màu, đối chiếu vung bút sao chép.

Vẻ mặt ôn nhu, kiên trì tinh tế tỉ mỉ so sánh từng chút một để sao chép, muốn xóa bỏ đi vết cắt kia, muốn làm cho gương vỡ lại lành, muốn tại trong lòng mình lưu lại một phần hoàn mỹ, muốn cho tương lai mình có một phần hoàn mỹ, như vậy khi phu quân tương lai nhìn thấy cũng có thể biết được phần tâm ý này của mình.

Đông viện, Dữu Khánh khoanh chân đả tọa tu luyện một đêm, sáng sớm thần thanh khí sảng thu công đứng lên.

Hắn vừa mở cửa ra, bên ngoài lập tức có hạ nhân đưa tới nước nóng, rửa mặt xong là đến dùng bữa.

Dữu Khánh ăn xong, Lý quản gia cũng tới nơi, chủ yếu là hỏi khi đêm ở có thích ứng hay không.

"Rất tốt." Dữu Khánh thuận miệng đáp, nhớ đến hôm nay cần phải ứng phó một chuyện, hỏi: "Vị tiên sinh kia khi nào đến?"

Lý quản gia cười xua tay nói: "Không gấp gáp, không tới buổi sáng được. Minh tiên sinh còn có danh hiệu là 'Ngọ Hậu tiên sinh', thường ngủ rất khuya, buổi sáng dậy không được, buổi chiều mới sẽ giảng bài, đêm tối cũng có nơi muốn đi."

Dữu Khánh hoài nghi hỏi: "Nói cách khác, mỗi ngày ông ta chỉ dạy một buổi chiều?"

Nếu như vậy thì chính hợp ý hắn, hắn có càng nhiều thời gian lang thang bên ngoài.

Kết quả còn tốt hơn cả hắn tưởng tượng.

"Đúng vậy."

Lý quản gia gật đầu, "Bất quá chỗ chúng ta thì cách một ngày tới một ngày, đây còn là có bằng hữu của lão gia hỗ trợ dàn xếp. Minh tiên sinh không muốn chạy qua chạy lại hai bên, tính tình ông ta tương đối lười nhác, có tiền đưa đến trước mắt cũng lười kiếm, nói đúng là không nguyện phí tâm gấp đôi, Chung phủ phải dùng giá cao mới mời được ông ta."

Có một điểm lão không tiện nói cho vị này biết, vị Minh tiên sinh đó không chỉ cần phải dùng tiền, trong lúc mướn còn phải bao dưỡng một vị hồng nhan phụng dưỡng lão ta mới được, tư sắc không đủ cũng không được. Bên này thấy thực sự mời không được, dứt khoát trực tiếp thỉnh một vị giai nhân trước tiên đăng môn thể hiện tâm tư, mới đả động được vị Minh tiên sinh đó.

Dữu Khánh sách sách hai tiếng, kì thực oán thầm không ngừng, bản thân mình vì kiếm chút tiền phải liều mạng liều sống liều chết, nhìn sang người ta, người so với người quả thực tức muốn chết.

Được rồi, nếu đã buổi sáng không tới được, hắn cũng cần nghĩ biện pháp đi kiếm tiền cho mình, liền xoay chuyển đề tài, "Lý thúc, trong nhà có xe ngựa không? Chuẩn bị cho ta một chiếc."

Lý quản gia nghi vấn: "Cần xe ngựa làm gì?"

Dữu Khánh: "Vừa tới kinh thành, ra ngoài đi dạo, quen thuộc một chút."

Đây là mượn cớ, thực tế là muốn tìm được người mua thích hợp, tranh thủ đem Hỏa Tất Xuất trên tay mình bán đi với giá cao, sau đó thuận tiện thu lấy khoản tiền Hứa Phí thiếu nợ mình.

Chương 72: Minh tiên sinh

Hắn từng suy nghĩ có nên bán Hỏa Tất Xuất cho Chung gia hay không, về sau suy nghĩ thấy không thích hợp, giá thấp thì mình không cam lòng, giá cao thì thiệt thòi cho nhà cha vợ A Sĩ Hành, như vậy thật sự không thể nào nói nổi, dùng thân phận giả mạo hiện nay của mình để chào hàng bán đồ cho 'Cha vợ' cũng xác thực không thích hợp.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nên đi ra ngoài tìm người mua, tiền có thể kiếm được an tâm một chút, tìm đến kẻ nào dễ lừa gạt, nói không chừng có thể bán ra được cái giá trên trời.

Lý quản gia nghe thấy là muốn ra ngoài đi dạo, lập tức lắc đầu nói: "Không có xe ngựa, có cũng không cho."

Dữu Khánh sửng sốt, "Có ý gì?"

Lý quản gia hỏi ngược lại: "Công tử, xếp hạng kết quả thi Hương của ngươi không cần ta nhắc nhở đi? Ngươi cảm thấy ngươi có nắm chắc thi đậu sao? Đến thời điểm này, đã là thời điểm tối hậu quan đầu rồi, lâm trận mới mài gươm không sáng cũng phải làm, nỗ lực một chút đi! Lão gia không tiếc dùng nhiều tiền mời vị Minh tiên sinh kia tới là để làm gì? Cơ hội ba năm một lần, là tại trận đọ sức này. Sau khi thành công, đề danh Bảng Vàng, động phòng hoa chúc, trên mặt mọi người đều vinh dự."

Đạo lý, Dữu Khánh đều hiểu, chỉ là mình không phải thương, mà là một cục gỗ, mài không sáng ra được, chỉ sẽ mài thành bột gỗ.

Nói trắng ra chính là lười làm chuyện vô ích, hắn chắp tay xin tha, "Lý thúc, ta chỉ là tùy tiện đi dạo, sau giờ ngọ nhất định trở về, nhất định sẽ tranh thủ trở về trước khi Minh tiên sinh đến."

Lý quản gia gọn gàng dứt khoát từ chối, "Không được! Đây là ý của lão gia, trước lúc thi Hội, ngươi cần phải tập trung toàn bộ tinh thần sức lực ôn thi, không cho phép ngươi bước ra Chung phủ một bước. Công tử, chỉ còn một tháng mà thôi, một tháng sau ngươi muốn đi dạo ở đâu cũng được, còn trong một tháng này ngươi làm thế nào

cũng phải tập trung. Có một số việc ngươi cũng rõ ràng, gả tiểu thư cho ngươi, Chung phủ là gánh chịu mạo hiểm rất lớn, ngươi có thể thi đậu hay không sẽ có khác biệt rất lớn!”

Dữu Khánh đương nhiên hiểu biết ý của lão, một khi Chung gia gả con gái, người có lui tới với Chung gia khẳng định sẽ tìm hiểu lai lịch con rể, rất dễ dàng liền sẽ tra ra được phụ thân của ‘A Sĩ Hành’ là ai, phỏng chừng không cần bao lâu tin tức sẽ lan truyền ra khắp kinh thành, không ai biết rõ hung thủ phía sau màn năm đó bây giờ như thế nào.

Bởi vậy, Chung gia vì thực hiện hôn ước năm đó quả thực gánh chịu nguy hiểm rất lớn.

Nhưng then chốt là Dữu Khánh biết rõ sự việc sẽ phát triển theo một phương hướng khác, hắn sẽ không để cho việc Chung gia gả con gái đi tới một bước đó, sau khi kết thúc thi Hội hắn sẽ lập tức báo cho Chung gia biết sự thật, cho biết mình là giả.

Cho nên hắn vung tay như thể việc không đáng gì, xoay người tự mình bỏ đi, “Ta đã biết, ta sẽ nắm chặt đúng mực, chỉ là ra ngoài đi dạo mà thôi, không ảnh hưởng đến việc học hành, lúc căng lúc lỏng có điều độ mới được. Được rồi, không cần xe ngựa của Chung phủ, tự ta nghĩ biện pháp.”

Lý quản gia sắc mặt trầm xuống, bước nhanh đuổi theo đưa tay cản lại, “Không được, lão gia đã nói ngươi không thể đi ra ngoài, cần phải ở nhà tập trung ôn tập!”

Ngăn cản tài lộ của ta? Dữu Khánh trừng mắt, “Lý thúc, ngươi là được cha ta phái tới, đến cùng thì ngươi giúp bên nào?”

Lý quản gia trầm giọng nói: “Đều là người của mình, ta chỉ giúp lý lẽ! Tính cách của Lão đại nhân, ta có biết một chút, nếu là ông ấy, thời điểm này cũng sẽ không để cho ngươi chạy loạn, chỉ với bộ dạng tùy ý phóng túng này của ngươi, ta thật sự hoài nghi ngươi có phải được Lão đại nhân dạy dỗ hay không. Lão gia cũng là vì tốt cho

ngươi, chỉ một tháng, nếu như ngươi cứ muốn chạy loạn, cứ thiếu quản giáo, vậy ngươi thử xem, nhìn xem Đỗ Phì có thả ngươi đi ra ngoài hay không, ngươi không nghe lời chạy loạn, hắn thế nhưng là thật sự sẽ đánh ngươi!”

Một câu hoài nghi thân phận khiến cho Dữu Khánh trong lòng căng thẳng, lại suy nghĩ tới tình hình lúc mới gặp gỡ Đỗ Phì, quả thực là người ta trực tiếp động thủ với hắn, lập tức nhìn nhìn bốn phía, trong lòng có chút sợ ném chuột vỡ đồ, ngoài miệng đáp một câu, “Các ngươi làm vậy có khác gì giam lỏng ta?”

Nói xong liền xoay người trở về phòng, hành động biểu hiện đã chịu thua rồi.

Lý quản gia cũng đi theo vào phòng, tận tình khuyên bảo hắn, “Chỉ một tháng, lửa cháy đến nơi rồi, lúc này ngươi không nỗ lực còn đợi đến khi nào? Thời điểm này quả thực không tiện chạy loạn khắp nơi, kinh thành ngư long hỗn tạp, vạn nhất ở kinh thành xảy ra chuyện gì, không thể dự thi, chúng ta không có cách nào giải thích với Lão đại nhân linh thiêng trên trời. Ngươi phải biết rằng, ngay cả ăn uống hàng ngày của ngươi cũng là chính lão gia dặn dò, vạn lần không thể để ăn uống ảnh hưởng bao tử…”

Lão ta bùm bùm trấn an không ngừng, Dữu Khánh cho vào tai trái, ra tai phải, không nghe vào được mấy câu, trong lòng suy nghĩ chỉ đành đợi đến khi thi Hội kết thúc, lúc đó hãy đi bán đồ vật, hắn sẽ không có ảnh hưởng gì.

Hắn nhận định Hứa Phí cũng sẽ không vừa kết thúc thi Hội liền rời đi, khẳng định phải chờ đến khi yết bảng, chờ đến khi thành tích được công bố ra.

Sau khi trong lòng đã có ý định, hắn cắt đứt lời Lý quản gia nói, “Lý thúc, tối nay làm cho ta chút xương to đem tới.”

“Xương to? Cần nó làm gì?”

"À, ta đã quen đêm tối hầm một nồi canh xương để uống, có thể tĩnh tâm an thần."

"Xương to nấu canh còn có tác dụng này sao?"

"Thói quen, uống canh xương ôn tập càng thêm tập trung."

"Vậy được, khi nào ngươi cần, ta bảo người hầm sẵn đem tới cho ngươi."

"Không cần, ta quen tự mình hầm, ngửi khói lửa đọc sách, cũng là một loại cảnh giới."

"Ai, tùy tiện ngươi, chỉ cần ngươi có thể tập trung tâm lực ôn tập chuẩn bị thi cử là được."

Sau một phen cảm khái, Lý quản gia rời đi.

Dữu Khánh thì thả người nằm ngửa trên chiếu, suy nghĩ một tháng này làm thế nào chịu đựng cho qua.

Về phần xương to xương bự gì gì đó, đó là hắn chuẩn bị cho Hỏa Tất Xuất. Dọc theo hành trình này, nuôi dưỡng Hỏa Tất Xuất đến bây giờ, giữa hắn và Hỏa Tất Xuất đã có chút ăn ý, hắn cũng lý giải được tập tính của Hỏa Tất Xuất, hai ngày không cho ăn liền sẽ "Tích tích" kêu vang không ngừng, âm thanh to rõ đến mức có thể ầm ĩ chết người.

Nếu tiếp tục không để ý tới thì nó sẽ loạn đụng không ngừng.

Mà chỉ cần cho ăn đúng giờ, Hỏa Tất Xuất với tính tình táo bạo của nó liền nhận mệnh, yên tĩnh nằm ngủ trong bình.

Bây giờ Chung phủ không cho hắn ra cửa, vậy thì hắn chỉ có thể tại Chung phủ cho nó ăn.

Không còn cách nào khác, cho đến bây giờ, phát hiện Hỏa Tất Xuất chỉ ăn xương.

Đến chiều, mới qua buổi trưa, đầu giờ Mùi, vị Minh tiên sinh được Chung phủ bỏ giá cao mời tới kia đã tới nơi.

Chung viên ngoại, Lý quản gia cùng đi theo đưa đến nơi.

Người tới không cao cũng không thấp, nghe nói khoảng bốn mươi, nhưng nhìn cứ như là người năm mươi tuổi, tóc thái dương có chút rời rạc, y phục có phần lôi thôi, bước đi cũng là lỏng lẽo rệu rã, nhìn ra được đây là một người không thích bị ước thúc.

Hai chùm tóc mai hoa râm, một túm chòm râu cũng có hoa râm, mũi hơi ửng đỏ kiểu hèm rượu, cơ mặt lỏng lẻo, sắc mặt tái nhợt, hai mắt tinh khí thần không đủ.

Nhìn bộ dạng này, ông ta vốn cũng là một nam nhân có tướng mạo không tệ, nhưng rõ ràng đã bị tửu sắc đào rỗng thân thể.

Hơi quan sát người đến một chút, đứng dưới mái hiên chờ đợi, Dữu Khánh lập tức bước nhanh xuống bậc cấp, cung cung kính kính đến nghênh đón.

Chung viên ngoại ở bên cạnh đem học sinh và tiên sinh giới thiệu cho nhau, bảo Dữu Khánh hành lễ bái sư.

Minh tiên sinh đằng hắng thoáng ứng phó một chút, sau đó liền chân nhấc cao mặt vênh váo mà tuyên bố quy củ với Chung gia, "Khi ta dạy người không thích bị quấy rầy, cũng không thích bị người tại bên cạnh nhìn chằm chằm, không được ta gọi, bất cứ kẻ nào đều không được tiến vào viện này. Đồng ý thì ta dạy, không đồng ý ta liền đi."

Hơi cúi đầu giữ lễ, Dữu Khánh lập tức giương mắt nhìn, trong mắt hiện lên vẻ ước ao.

Hắn thực bội phục người này, có khả năng kiếm rất nhiều tiền của người ta, còn dám đối với người ta bày ra xú phong thái.

Chung viên ngoại lập tức khách khách khí khí nói: "Tất cả làm theo quy củ của Minh tiên sinh."

"Được rồi, mời." Minh tiên sinh không có dông dài, trực tiếp đưa tay ra hiệu cho đám người Chung viên ngoại có thể rời đi.

"Ách…" Chung viên ngoại có phần không kịp thích ứng, nhưng rồi vẫn khúm núm lui ra.

Sau khi đi ra cửa viện, Lý quản gia nhịn không được oán giận một câu, "Mặt mũi thật lớn."

Chung viên ngoại xua tay, "Không có bản lĩnh mới nịnh hót, loại người này có vốn liếng để cậy tài khinh người."

Lý quản gia suy nghĩ một chút, trái lại cũng gật đầu đồng ý.

Mà vị Minh tiên sinh kia đã trực tiếp bảo Dữu Khánh dẫn ông ta vào thư phòng.

Đi vào trong thư phòng dạo một vòng, mũi mấp máy hít hít ngửi ngửi, sau đó liếc mắt nhìn nhìn Dữu Khánh, hỏi, "Ngươi ở tại đây bao lâu rồi?"

Dữu Khánh cung kính đáp: "Vừa tới, xem như được hai ngày rồi."

Minh tiên sinh lập tức không nhiều lời nữa, trực tiếp đi tới giường thấp ở một bên, đem bàn trà để trên đó dời sang đặt xuống đất, sau đó lại đi ra ngoài một chút, khi trở về thì đem theo một tấm thảm giường cùng gối đầu lấy trong phòng ngủ cửa Dữu Khánh ôm tới đây.

Ném đống đồ lên trên giường thấp, cúi người nằm xuống, tay rung lên hất mở tấm thảm, rồi bắt đầu ung dung thoải mái nằm ngủ.

Dữu Khánh có phần ngây ra, khoanh tay đứng ở bên đợi một hồi, cuối cùng nhịn không được lên tiếng hỏi: "Tiên sinh, ngài đây là…"

Hắn chưa từng nghiêm chỉnh đọc sách, cũng không biết có phải hay không là mình kiến thức ít, nhất thời cũng không dám hoàn toàn nghi vấn.

Đang nằm nghiêng, Minh tiên sinh mở một con mắt nhìn hắn, "Trong thư phòng này không có mùi mực, chí ít mười ngày chưa từng có mài mực qua, ta vừa ngửi một chút liền biết ngươi không giống một người học hành. Ngươi vậy mà có thể thi đậu cử nhân, thật sự không biết ngươi lăn lộn thế nào để đậu cho được. Loại con cháu nhà giàu giống như ngươi vậy, ta đã thấy nhiều rồi, mười có chín là bị trong nhà bức ép học hành, ta không làm khó dễ ngươi, ngươi cũng không nên làm khó ta, tối hôm qua ta ngủ chưa đủ, ta ngủ bù một chút, ngươi cứ tự tiện."

"…" Dữu Khánh trợn mắt há mồm, rất bất ngờ và kinh ngạc, không phải bởi vì kinh nghiệm của vị này, cũng không phải bởi vì vị này dùng mũi ngửi một chút liền biết mình không phải kẻ học hành, mà bởi vì không nghĩ tới còn có thể kiếm tiền bằng cách như vậy, hai ngày tới một buổi chiều, tới nơi còn dự định ngủ cho hết buổi, đây đâu phải tới kiếm tiền, quả thực là tới nhặt tiền.

Quả thực thật quá đáng, nhưng mà hắn không phản cảm với sự quá đáng đó, hắn vẫn còn đang lo nghĩ không biết làm sao chịu đựng cho qua được buổi học này a, kết quả tới một người quá chu đáo đi, không có nói nhiều cái gì, biết kẻ học sinh như ngươi muốn cái gì liền không làm khó dễ ngươi chút nào.

Hắn nhịn không được muốn thỉnh giáo một chút, "Tiên sinh, lúc trước ngài cũng chỉ giáo con cháu nhà người ta như vậy sao?"

Nhắm mắt lại, Minh tiên sinh cũng nói thực, vươn thân vặn lưng nói: "Nhìn tình huống a, muốn học sẽ dạy, không muốn học, ngươi có dạy cũng vô dụng, hà tất miễn cưỡng hai bên. Loại người như ngươi vậy, trong bụng có bao nhiêu chữ nghĩa đã sớm định hình rồi, làm sao chỉ chút thời gian như vậy có thể dạy dỗ được gì. Chờ đi, chờ triều đình quyết định giám khảo ra đề, ta sẽ khoanh vùng cho ngươi

một phạm vi ra đề, đến lúc đó sẽ định ra một phần nội dung phù hợp để bổ sung cho ngươi, có lẽ hữu dụng, có thể bổ sung vào được bao nhiêu toàn bộ xem chính bản thân ngươi. Đương nhiên, nếu bây giờ ngươi muốn học, cũng có thể, trong buổi chiều hôm nay, trước hết viết ra cho ta một cái mục lục toàn bộ sách hiện có trên giá sách, sau khi viết xong thì đánh thức ta dậy, ta sẽ dạy ngươi bước tiếp theo."

Dữu Khánh quay đầu nhìn giá sách, giỏi thật, cũng không biết Chung gia trưng ra nhiều sách như vậy trong thư phòng làm gì, chí ít mấy trăm bản, chỉ cần lật một lần sợ rằng đều mệt mỏi. Lúc này liền hạ thấp phong thái thừa nhận, "Tiên sinh nói đều đúng, ta nghe lời tiên sinh, chỉ là… Sau đó thúc phụ bọn họ hỏi tới, ta sợ không tiện giải thích a!"

Minh tiên sinh nhắm mắt lại cười nhạt, dáng vẻ là ta đã sớm biết như thế, lật người, nghiêng người vào trong, chậm rì đáp một câu, "Yên tâm, ta sẽ nói ngươi vô cùng khắc khổ dụng công, dụng tâm, nhất định nói nhiều lời hữu ích giúp ngươi. Nếu như hỏi đến ta, ngươi biết nên nói như thế nào rồi chứ?"

Chương 73: Đầu cơ kiếm lợi

Dữu Khánh mặt mày rạng rỡ, không cần tiếp tục lo lắng về vụ này nữa rồi. Hắn vui mừng vỗ tay, chân chính có cảm giác tìm được người ăn ý với mình, "Tiên sinh yên tâm, nếu như hỏi ngài dạy thế nào, ta nhất định khen tiên sinh học thức uyên bác, giúp cho học sinh được lợi không ít, ngài thấy thế nào?"

Minh tiên sinh cuộn mền đằng hắng nói: "Làm bộ làm dáng cũng phải có bộ dáng tối thiểu, ít nhất ngươi phải khai bút viết mấy tờ đi? Tùy tiện tìm chút gì đó viết ra giấy đi."

"Được, nghe lời tiên sinh." Dữu Khánh rất ngoan ngoãn cất lời đồng ý.

Nhưng mà hắn cũng không phải ngồi không, vị Minh tiên sinh này có thể ngủ vẫn kiếm được tiền, nhưng hắn thì làm không được, tại trong điểm này, hắn cũng không phải là người đắm mình trong trụy lạc, tròng mắt xoay chuyển, lại thử hỏi: "Tiên sinh, nghe nói ngài còn chiếu cố học sinh một nhà khác?"

Minh tiên sinh ừ một tiếng, dáng vẻ muốn ngủ, hàm hàm hồ hồ nói: "Không giống như ngươi, thiếu niên nhà đó là một người học hành có nề có nếp."

Dữu Khánh muốn hỏi không phải việc này, "Tiên sinh, nhà đó hẳn cũng là một nhà có tiền đi?"

Hắn cảm thấy người có thể trở thành bằng hữu với Chung viên ngoại, và lại có thể mời được vị này, hẳn phải là kẻ có tiền.

Minh tiên sinh lại đằng hắng, "Là một nhà phú quý…" Chợt cảm thấy không phù hợp lắm, trợn mắt lên, lập tức thanh tỉnh, ngay tại chỗ xoay người nhổm lên theo dõi hắn, "Ngươi hỏi việc này làm gì?"

Ánh mắt đó tựa như hoài nghi Dữu Khánh muốn đánh cướp.

Dữu Khánh vội xua tay nói: "Tiên sinh không nên hiểu lầm, không nên hiểu lầm. Trước hết ta cho ngài xem một thứ đồ tốt." Dứt lời lập tức chạy đi.

Cái quỷ gì? Minh tiên sinh bị làm cho tỉnh ngủ luôn rồi, chậm rãi ngồi dậy, liên tiếp ngáp, đêm qua xác thực quá phóng túng.

Không bao lâu, Dữu Khánh quay trở lại, còn dời nguyên trọn bộ trà cụ đến gần, đặt ngay trước giường thấp, ngồi ở đối diện chỉ vào một cái bình kim loại, "Đây chính là thứ tốt."

Minh tiên sinh gập một chân ôm đầu gối, mỏi mắt mong chờ.

Dữu Khánh vặn mở nắp bình, kéo một sợi tơ mảnh mai xách ra một con côn trùng kỳ quái đầu lớn thân nhỏ, chính là Hỏa Tất Xuất.

Hỏa Tất Xuất cũng đã bị hắn xách quen rồi, sáu cái chân nhiều khúc có chứa gai ngược sắc bén động đậy nhúc nhích một cái, rồi thành thành thật thật giống như một con quỷ treo cổ, treo tại đó không chút động đậy.

Con mắt Minh tiên sinh nháy rồi lại nháy, còn tưởng rằng là bởi nữ tử do Chung phủ đưa tới tối hôm qua khiến cho mình buông thả dục vọng quá độ dẫn đến hoa mắt, hơi xoa nhẹ con mắt, nhìn kỹ, không sai, là một con côn trùng, nhiều nhất được xem là một con bọ cánh cứng kỳ quái.

Lão còn tưởng rằng trong bình kim loại là lá trà, cho rằng hắn kiếm được lá trà ngon dâng lên cho lão thưởng thức, không nghĩ tới chỉ là một con côn trùng.

Nhịn không được lão nghiến răng, "Dắt chó chọi gà nuôi côn trùng, sở thích của đám có tiền các ngươi e rằng không thích hợp với ta, ngươi đem sang một bên tự chơi đi." Nói xong liền muốn nằm xuống tiếp tục ngủ.

Dữu Khánh vội vàng gọi lại, "Tiên sinh hiểu lầm rồi, chờ một chút, nhất định khiến cho ngài mở rộng nhãn giới."

"Nga." Minh tiên sinh liền kiên trì chờ đợi.

Dữu Khánh lập tức châm nước vào trong bình trà nhỏ, sau đó đem côn trùng thả chìm trong bình trà.

Minh tiên sinh nhìn nhìn mí mắt nhảy lên, thả côn trùng vào trong ấm trà, làm sao nhìn có phần tàn nhẫn?

Nhưng mà chuyện kỳ quái rất nhanh liền xảy ra, trong ấm trà tựa hồ đang hiện lên ánh sáng đỏ, dần dần có hơi nóng bốc lên.

Chuyện gì? Minh tiên sinh lập tức quỳ ngồi dậy, chúi đầu tới nhìn vào trong bình, nhìn thấy được con côn trùng ngâm ở trong nước đang đỏ lên ánh sáng, nước trong ấm trà cũng rất nhanh sôi trào, vang sùng sục.

Dữu Khánh kéo sợi tơ lên, thả xuống, lắc lắc sợi tơ, "Không phải lo lắng côn trùng không sạch sẽ, trước tiên dùng nước sôi rửa đã."

Sau khi được rửa thì xách côn trùng lên, côn trùng vừa ra khỏi nước thì hơi chút giãy giụa rồi trở lại an phận, ánh sáng đỏ trên người dần dần biến mất.

Nước trong bình trà nhỏ được đổ hết ra, rửa lại bằng nước trong rồi lại đổ đi, lại lần nữa cho nước vào trong bình, lần này cho nước tương đối đầy, sau đó Dữu Khánh lại thả côn trùng chìm vào trong đáy ấm trà.

Mấu chốt là sau khi vào nước không có động tĩnh gì, thành thành thật thật chìm tới đáy, sau đó trên người bắt đầu hiện lên hồng quang.

"Sẽ không chết đuối?" Minh tiên sinh thử hỏi một câu.

"Sẽ không, tiểu gia hỏa này lửa đốt không chết, nước dìm không chết." Dữu Khánh trả lời rất khẳng định, chuyện này là không có nói sai, chìm trong dung nham còn không chết, trong nước tự nhiên cũng khó mà chết đuối.

Mà con Hỏa Tất Xuất này bị hắn chơi đùa hơn hai tháng, dọc theo đường đi mỗi ngày đều bị hắn ngâm nước, đã là bị thuần phục thành tiết tấu, chỉ cần vừa bị dìm vào nước, nó liền biết mình phải làm gì, nếu không Dữu Khánh sẽ cảm thấy kỳ quái tại sao nó không có phản ứng, rồi lại lấy đũa đâm chọc bụng nó.

Thời gian lâu dài, số lần nhiều, kẻ ngu si cũng có thể hình thành thói quen.

Mỗi khi đến thời điểm này, Hỏa Tất Xuất liền biết nó phải làm nước sôi lên, ngay cả âm thanh cũng không phát, lập tức phối hợp.

Rất nhanh, một bình nước đã được nấu sôi, Minh tiên sinh nhìn nhìn, tắc lưỡi ngạc nhiên.

Dữu Khánh nhấc sợi tơ lên, xách Hỏa Tất Xuất ra ném về trong bình, sau đó ném lá trà vào trong nước sôi.

Trà ngâm xong rồi, trước tiên Dữu Khánh châm cho lão sư một chén, đưa tay ra dấu mời dùng, sau đó lại rót cho mình một chén, bỏ ấm trà xuống nhìn thấy dáng vẻ lão sư rất do dự không dám thưởng thức, tức thì bật cười khanh khách, tự mình cầm chén trà lên nhấp mấy ngụm, mới nói: "Tiên sinh không cần lo lắng, không có độc, sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không có bất cứ vấn đề gì."

Sức lực từ những lời này có được từ việc hắn lấy không ít người để làm thí nghiệm, đầu tiên là Trùng Nhi, tiếp đó là Hứa Phí, về sau lại bảo Trùng Nhi thỉnh thoảng đưa nước trà cho những thí sinh khác uống. Dọc theo đường đi này, chí ít có mấy chục thí sinh uống tối thiểu một tháng, khi không nhìn thấy có một chút vấn đề nào hắn mới dám yên tâm tự uống để làm xác nhận sau cùng.

Đường đường Linh Lung quan chưởng môn vì kiếm được ít tiền mà xem như là nỗ lực rồi.

Minh tiên sinh cũng có chút hiếu kỳ, thấy chính bản thân Dữu Khánh cũng đã uống, liền nâng cốc trà, chậm rãi nhấp mấy ngụm thưởng thức, kết quả sau khi nếm xong thì lắc đầu, "Còn tưởng rằng có mùi vị gì đặc biệt, cũng chỉ là vị nước trà."

Đây là phủ nhận kết quả hai tháng thí nghiệm của mình a! Dữu Khánh trừng lớn hai mắt, nhắc nhở: "Tiên sinh, không có vị khác là đúng rồi, có vị khác ai còn dám uống?"

Minh tiên sinh suy nghĩ một chút, hình như đúng là như vậy, trà cũng không tệ lắm, lại cầm lên chậm rãi thưởng thức.

Dữu Khánh bỏ cốc trà xuống, chà xát tay, chỉ chỉ bình kim loại, "Tiên sinh có biết thứ này vật gì hay không?"

Minh tiên sinh uống trà ừ một tiếng, "Nguyện nghe tường tận."

Dữu Khánh: "Con vật này tên là Hỏa Tất Xuất, U Nhai U Giác Phụ, tiên sinh có từng nghe nói qua không? Con vật này là loại ngay cả U Nhai cũng phát ra nhiệm vụ tìm kiếm, bình thường sinh sống ở sâu dưới lòng đất, sinh tồn trong địa hỏa dung nham…" Bùm bùm giới thiệu một hồi.

Minh tiên sinh kiên nhẫn lắng nghe.

Lão lăn lộn lâu dài tại kinh thành, xem như thường ra vào nhà phú quý giàu sang, trong cõi đời Yêu và Nhân cùng tồn tại này, thứ ngạc nhiên kì quái gì mà chẳng có? Lão xem như đã từng được mở rộng ánh mắt, cho nên con côn trùng gì gì đó có thể đun sôi nước cũng sẽ không khiến cho lão cảm thấy có gì phải giật mình.

Chí ít kiến thức nhiều hơn hẳn tên nông dân Dữu Khánh này.

Sau khi nghe xong, lão đặt cốc trà xuống, có phần không rõ đối phương dông dài nửa ngày là có ý gì, hỏi: "Ngươi muốn nói cái gì?"

Dữu Khánh vui vẻ nói: "Lẽ nào tiên sinh không cho rằng con vật này có thể đầu tư kiếm lợi?"

Minh tiên sinh a một tiếng, "Sau đó thì sao?"

Dữu Khánh nhanh chóng châm trà thêm cho lão ta: "Nói không chừng, gia đình Tiên sinh dạy bên kia có hứng thú với thứ này a, không ngại giúp học sinh dò ý, xem họ có nguyện ý mua hay không. Hoặc là, tiên sinh có nhận biết một nhà giàu sang nào khác, có thể hỗ trợ dò hỏi một chút, học sinh thành tâm bán ra."

Minh tiên sinh mí mắt nhảy nhảy, hỏi: "Ngươi thành tâm bán ra là bao nhiêu tiền?"

Dữu Khánh hai tay vung lên đan chéo thành một cái chữ 'Mười'.

Minh tiên sinh thở dài, "Chỉ mười lượng bạc cần gì phiền phức người khác, được rồi, bán cho ta."

Dữu Khánh mặt trầm xuống, "Tiên sinh nói đùa hơi quá rồi, Hỏa Tất Xuất mà U Nhai đưa ra nhiệm vụ làm sao có khả năng chỉ trị giá mười lượng, ta là nói mười vạn lượng!"

"Bao nhiêu?" Minh tiên sinh giật mình hỏi lại.

Giọng Dữu Khánh rất khẳng định giá cả, "Mười vạn lượng!"

Minh tiên sinh lập tức đưa tay, nhấc sợi tơ, kéo con Hỏa Tất Xuất nhìn như quỷ treo cổ từ trong bình ra, xoay xoay xem xét nhiều lần, thật đúng là nhìn không ra cái gì đặc biệt có thể bán được. Chăm chú xem xong rồi thả trở lại, hỏi: "Mua thứ này của ngươi có tác dụng gì?"

Dữu Khánh: "Có thể nấu nước ngâm trà a! Nhanh hơn nhiều so với dùng lò than, đếm năm tiếng là có thể nấu xong một bình."

Minh tiên sinh nháy nháy mắt, nhấc tay vuốt nhúm râu mép trên cằm, không có hé răng, chờ câu tiếp theo.

Dữu Khánh vội ho một tiếng, vừa nói xong, cũng cảm giác thấy giá trị có phần ít ỏi, liền bổ sung: "Cũng có thể nấu càng nhiều nước sôi, khi đi ra ngoài không thuận tiện, không chỉ có pha trà, ngay cả nước nóng để tắm cũng có thể hỗ trợ đun nóng."

Minh tiên sinh: "Chỉ có những điểm này?"

Dữu Khánh hắc hắc cười gượng nói: "Có thể nấu nước lại biết nhóm lửa, còn có thể phóng hỏa."

Minh tiên sinh liền bối rối, "Còn có gì nữa không?"

Dữu Khánh lúng túng nói: "Tiên sinh, chỉ là một con côn trùng, cũng đừng làm khó nó quá, có được bản lĩnh này đã là rất không tệ, đã rất hiếm lạ rồi, đầu cơ kiếm lợi a!"

"Đầu cơ kiếm lợi?" Minh tiên sinh nhìn hắn một cái, ánh mắt đó chỉ còn thiếu thêm lời nói ra ngươi cho rằng ta ngốc sao? Bưng trà nhấp một ngụm, "Nhà có tiền thiếu kẻ nấu nước pha trà sao? Kẻ có tiền đi ra ngoài còn có thể không thuận tiện, cần phải dựa vào một con côn trùng sao?"

Dữu Khánh vội nói: "Cái này không phải tiên sinh mặt mũi lớn sao, có chút người nói không chừng sẽ nể mặt tiên sinh. Không để tiên sinh không công hỗ trợ, chỉ cần bán ra được, chia tiên sinh hai thành, như thế nào?"

"Một con côn trùng mười vạn lượng, ngươi thật đúng là dám mở miệng. Thôi đi, ta vô phúc tiêu thụ, ngươi vẫn là đi tìm người khác bán đi." Minh tiên sinh nói xong liền kéo mền trùm lên người, lại nằm xuống.

Dữu Khánh lập tức vòng đến trước mặt lão, ngồi chồm hổm tại một đầu sạp thấp, duỗi ra năm ngón tay, "Năm vạn thì sao, tiên sinh cảm thấy như thế nào?"

Thoáng cái liền giảm giá phân nửa? Minh tiên sinh trợn mắt liếc liếc hắn, rồi nhắm mắt lại, lúc này là triệt để không để ý tới rồi…

Tới lúc gần chạng vạng, Minh tiên sinh mới tỉnh dậy rời đi, không nhận tiệc chiêu đãi của Chung phủ.

Đêm đó, xương lớn được đưa đến, Dữu Khánh để co Hỏa Tất Xuất đi ra gặm một bụng no.

Thừa dịp bầu trời tối đen, hắn mấy lần đem Hỏa Tất Xuất với cái bụng căng tròn như trứng gà đến cạnh ao nhỏ trong viện, dìm Hỏa Tất Xuất vào trong nước, làm cho nó ở trong nước thả mấy cái bong bóng mới xách về, cho Hỏa Tất Xuất ăn no mấy lần mới ngừng.

Sáng sớm hôm sau, Lý quản gia theo lệ thường tạt qua Đông viện một chút, trên đường khi trải qua ao nhỏ thì chợt dừng lại, ngồi xổm xuống nói thầm, "Nước tạo sao biến đen rồi?"

Dữu Khánh trải qua loại sinh hoạt buồn chán này đầy đủ nửa tháng lâu mới xuất hiện một chút gợn sóng.

Ngoài cổng Chung phủ, một tiểu tử dáng vẻ thiếu niên rụt rụt rè rè đi đến gần, không phải ai khác, chính là Trùng Nhi.

Trùng Nhi bồi hồi, quanh quẩn tại cổng vào mấy lần, dáng vẻ muốn tới gần nhưng lại do dự.

Về sau, người gác cổng cảm thấy không thích hợp, chủ động lộ diện quở trách, "Lén lén lút lút, làm cái gì đó?"

Chương 74: Đưa đề

Bị người bức tới như thế, Trùng Nhi không thể không cố lấy dũng khí tiến lên đối diện, "Xin lỗi quấy rầy. Thỉnh giáo, A Sĩ Hành A công tử có tại quý phủ không?"

Vừa đến không mấy ngày, hắn liền muốn đi tìm Dữu Khánh, kết quả chạy đến Liệt Châu hội quán hỏi thăm mới biết được Dữu Khánh giống như công tử nhà hắn vậy, đã dời ra ngoài ở rồi, liền hỏi thăm người của Liệt Châu hội quán địa chỉ, thế nhưng người ta lười trả lời cho một hạ nhân như hắn, dùng lí do không thích hợp tiết lộ nơi ở của thí sinh để đuổi hắn đi.

Hắn đương nhiên biết rõ đó cũng không phải là thông tin cơ mật, mà Tiểu Lại hội quán nhìn thấy địa vị hắn thấp hèn nên mới xem thường không để ý tới mà thôi.

Làm hạ nhân, đã gặp nhiều loại tràng diện này, trong lòng minh bạch.

Không có cách nào, hắn đành phải trở về Tào phủ.

Một mực chờ đến hai ngày trước, Tào phủ phát lương cho hạ nhân, cũng tính lương cho hắn, hơn nữa phát cho còn tương đối ưu đãi hơn những hạ nhân khác, có phần như tiền thưởng.

Sau khi trên tay có chút tiền, ngày hôm qua hắn mới tìm một cơ hội đi ra ngoài, lại lần nữa chạy đến Liệt Châu hội quán, cầm tiền hối lộ cho Tiểu Lại hội quán, lúc này mới có được địa chỉ của Dữu Khánh tại Chung phủ.

Kỳ thực Hứa gia ngoại trừ cung cấp cho hắn ăn ở ra, mỗi tháng cũng sẽ cho một ít tiền, tuy rằng không nhiều, nhưng hắn tiết kiệm tiêu dùng, xem như cũng tích góp được một chút, cũng xấp xỉ nửa lượng bạc, giấu tại trong bọc hành lý vào kinh thành, kết quả bọc hành lý bị mất, chút tiền hắn tích góp được cũng liền không còn.

Lấy được địa chỉ của Dữu Khánh, sau khi nghe ngóng, phát hiện đường sá khá xa, tại chỗ Hứa Phí, hắn còn có những công việc thông thường cần phải làm, không kịp thời gian đi luôn, đành phải trước trở về.

Thẳng cho tới hôm nay, mới tranh thủ làm hết công việc trong buổi sáng, sau khi dùng cơm trưa xong mới hướng Hứa Phí xin phép nghỉ ngơi, được Hứa Phí cho phép nghỉ một buổi chiều, hắn mới có đủ thời gian đi tới Chung phủ.

Người gác cổng nghe được là tìm A Sĩ Hành, sắc mặt hộ viện trông nhà lập tức thả lỏng, đứng ở trên bậc cấp hỏi: "Ngươi là người nào? Tìm A công tử làm gì?"

Trùng Nhi vừa nghe lời này liền biết Tiểu lại Liệt Châu hội quán không có lừa mình, Sĩ Hành công tử quả nhiên ở tại nơi đây, lúc này mượn cớ nói: "Ta là thư đồng của Hứa Phí, bạn tốt của A công tử, một đường cùng đi với A công tử vào kinh đi thi. Hứa công tử nhờ ta đem đồ vật tới cho A công tử, có thể thông báo một tiếng hay không?"

Được nghe có quan hệ như vậy, người gác cổng không dám chậm trễ, hơi chắp tay ra hiệu, "Chờ chút." Xoay người bước nhanh rời đi.

Đang tại khoanh chân đả tọa tu luyện bên trong phòng, Dữu Khánh bị tiếng kêu to 'A công tử' bên ngoài viện làm giật mình tỉnh lại.

Thu công đứng dậy, cố ý cầm theo quyển sách trên tay, mới mở rộng cửa đi ra ngoài.

Buổi chiều này đúng lúc buổi chiều Minh tiên sinh cách một ngày không tới, cho dù trong tiểu viện chỉ có một mình hắn, cũng vẫn là lấy cớ muốn yên tĩnh ôn tập, không nên để người quấy rầy.

Ở tại ngoài cửa không dám tiến vào, hạ nhân thấy hắn đã lộ diện, lúc này mới chạy chậm tới, cung cung kính kính nói: "A công tử, bên ngoài có một vị tự xưng là thư đồng của bạn tốt Hứa công tử của ngài, nói là Hứa công tử nhờ hắn đem đồ tới cho ngài. Ngài xem có muốn gặp hay không?"

Hứa Phí? Đôi mắt Dữu Khánh lập tức tỏa sáng, Hứa Phí còn có thể bảo người đem đồ vật gì đó tới? Ý nghĩ đầu tiên của hắn chính tới trả tiền, lúc này vui vẻ nói: "Cho mời, mau mau cho mời."

"Được." Hạ nhân cúi đầu khom lưng nhanh chóng rời đi.

Chắp tay phía sau cầm quyển sách, lòng Dữu Khánh tràn đầy mong đợi, đi tới đi lui dưới mái hiên, nhìn thấy thật có bộ dáng của người hcọ hành.

Không bao lâu sau, hạ nhân dẫn Trùng Nhi xuất hiện tại ngoài cửa viện.

Dưới mái hiên, Dữu Khánh đã là ha ha cười ngoắc tay, "Trùng Nhi, nơi đây."

Đôi mắt Trùng Nhi cũng sáng ngời, lập tức không còn câu nệ, trực tiếp bỏ qua hạ nhân dẫn đường, vui vẻ chạy đi, chạy đến dưới mái

hiên thì khom người chào, "Sĩ Hành công tử."

Dữu Khánh vung sách trong tay lên, "Đi, ngâm trà uống đi."

"Vâng." Vui vẻ ra mặt, Trùng Nhi ra sức gật đầu.

Dữu Khánh chắp tay sau lưng đi vào thư phòng, Trùng Nhi theo đuôi chạy lên bậc cấp, vào phòng, đánh giá hoàn cảnh thư phòng, càng thêm cảm thấy bất ngờ.

Lúc mới quen thì Hứa Phí và hắn kết luận Dữu Khánh là con cháu gia đình nghèo, bây giờ nhìn thấy như vậy, tòa hào phú đại trạch này cũng không kém bao nhiêu so với Tào phủ a!

Trước kia không nhìn ra Sĩ Hành công tử có một thân võ công tốt, bây giờ lại phát hiện mắt nhìn nhầm, Trùng Nhi cảm thấy vị Sĩ Hành công tử này thật sự rất kín tiếng a!

Dữu Khánh ngồi xuống phía sau bàn học, đem sách trong tay ném lên bàn, chỉ cái bình kim loại phía xa kia.

Trùng Nhi vừa nhìn thấy cái bình, lập tức liền quen đường quen việc, bước nhanh đến cầm lấy bình trà, súc nước, châm nước, rồi vặn mở nắp bình kim loại, nhấc sợi tơ kéo theo Hỏa Tất Xuất như quỷ treo cổ lên, đưa tới trước mắt, cười nói, "Đầu to đầu to, chúng ta lại gặp mặt."

Dữu Khánh thuận tay cầm quạt xếp, vung mở, hai chân gác ở trên bàn, tựa ở lưng vào ghế dựa khe khẽ vung vẩy quạt giấy.

Trùng Nhi ngẩng đầu nhìn đến, "Công tử, mấy ngày nay Đầu To có nghe lời không?"

Dữu Khánh ha hả nói: "Tạm được, chỉ cần cho nó ăn no đúng hạn, vẫn rất thành thật."

Vì vậy Trùng Nhi rất thuần thục đem Hỏa Tất Xuất thả chìm vào trong ấm trà.

Rất nhanh, trong ấm trà liền ùng ục bốc lên hơi nước.

Trùng Nhi xách theo Hỏa Tất Xuất lắc lắc rửa trong nước sôi, đổ nước đi, tiếp tục rửa bằng nước sạch, sau đó lại thả Hỏa Tất Xuất chìm vào trong ấm trà. Sau khi nước sôi thì xách Hỏa Tất Xuất ra ném vào trong bình kim loại, vặn chặt nắp bình, rồi lấy một ít lá trà trong bình trà thả vào trong ấm trà đã có sẵn nước sôi.

Từ đầu tới đuôi, động tác rất lưu loát như mây bay nước chảy, thủ pháp dùng Hỏa Tất Xuất đun nước sôi pha trà không có chút nào trúc trắc.

Không có biện pháp, kỳ thực trên đường vào kinh thành lúc trước, đa số thời gian làm việc này chính là Trùng Nhi, thủ pháp của hắn khẳng định càng thành thạo hơn cả Dữu Khánh.

Chén hương trà đầu tiên, Trùng Nhi hai tay dâng cho Dữu Khánh, theo Dữu Khánh ra hiệu, hắn đặt xuống trên bàn, quay đầu lại ngồi ở bên cạnh bàn trà cụ nâng một chén nho nhỏ nhấp qua một ngụm, giương mắt nhìn phát hiện thấy Dữu Khánh đang tủm tỉm cười nhìn mình chằm chằm, liền đáp lại bằng một nụ cười yếu ớt.

Dữu Khánh tự cho rằng qua một chặng đường đó, mình xem như đã lý giải Trùng Nhi, nếu có việc, từ trước đến nay Trùng Nhi sẽ không lôi lôi kéo kéo, cho nên hắn cũng không vội 'Thúc nợ' . Nhưng lần này Trùng Nhi tựa hồ có chút khác thường, uống trà từng ngụm nhỏ ngụm nhỏ đến hết gần nửa, nhưng vẫn chậm chạp không mở miệng đi vào chính đề. Dữu Khánh kéo không nổi nữa rồi, ha hả cười nói: "Trùng Nhi, ta nghe hạ nhân trong phủ nói là Hứa Phí bảo ngươi đem đồ vật gì đó đến cho ta, trước tiên lấy ra đưa cho ta đi, trà đợi chút nữa tiếp tục uống cũng không trễ."

Trùng Nhi trái lại nghe lời, chậm rãi bỏ cốc trà xuống, chỉ là vẻ mặt rõ ràng trở nên thấp thỏm, mười ngón co quắp bất an mà vân vê

dưới bàn.

Chuyện gì? Dữu Khánh bỏ hai chân gác ở trên bàn xuống, ngồi nghiêm chỉnh hỏi: "Thế nào Trùng Nhi, đồ đâu? Nghìn vạn lần đừng nói với ta là rớt mất rồi."

Trùng Nhi lập tức lắc đầu, rõ ràng rất bối rối, nhưng mà cuối cùng vẫn là hít sâu một hơi, nỗ lực kiên trì, đi tới trước bàn học, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy gấp gọn gàng đưa cho Dữu Khánh.

Dữu Khánh mặt đầy hoài nghi nhìn chằm chằm tờ giấy kia. Đó không phải là ngân phiếu, dù cho nhắm mắt lại hắn cũng có thể nhìn ra đó không phải là ngân phiếu, không biết tiểu tử Trùng Nhi này làm cái quỷ gì, chậm rãi cầm đến trong tay mở xem cho rõ là thứ gì.

Mở tờ giấy ra xem, phát hiện phía trên viết mấy dòng chữ, đọc lẩm bẩm mấy tiếng, "Quốc sĩ nương tại thánh ân, vận thừa thiên mệnh…" Rất nhanh quét mắt xem nội dung phía dưới, không biết là cái gì quỷ mà không đầu không đuôi, lại ngẩng đầu hỏi: "Trùng Nhi, đây là cái gì?"

Trùng Nhi cắn chặt răng đến nỗi môi cũng như muốn rách, gian nan thổ lộ ra sự thật, "Là đề thi của lần thi Hội này."

"Đề thi? Đề thi Hội nào? Ách…" Đôi mắt Dữu Khánh trợn trừng, tròng mắt như lồi cả ra, hỏi tiếp: "Ngươi nói cái gì?"

Vì vậy Trùng Nhi lại gian nan lập lại một lần, trong nội tâm dâng trào sợ hãi khó mà thể hiện bằng lời.

Dữu Khánh lập tức ngồi không yên, hắn dù không hiểu biết cũng biết việc đề thi Hội bị sớm tiết lộ có tính chất gì, huống hồ hiện tại hắn và Minh tiên sinh là loại người vô cùng am hiểu công việc, tiếp xúc non nửa nửa tháng, cũng hiểu biết một ít chuyện, giám khảo ra đề mục còn chưa được quyết định, làm gì có đề thi?

Hắn gập cây quạt trong tay lại, đứng lên, đưa cây quạt hất cằm Trùng Nhi lên, đối diện với nó, "Trùng Nhi, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì hay không?"

Mặt Trùng Nhi đầy vẻ khó chịu nổi, không biết nên đáp lại như thế nào.

Kỳ thực chính hắn cũng không thể hoàn toàn hiểu được vì sao mình sẽ làm ra chuyện như vậy, lần này thật sự là hoàn toàn hành động theo cảm xúc.

Dữu Khánh chuyển cây quạt đập lên vai Trùng Nhi, hoài nghi hỏi: "Hứa Phí bảo ngươi đưa thứ này tới cho ta?"

Trùng Nhi lắc đầu, nói ra lời nói rất thật, "Ta là một hạ nhân, người gác cổng Chung phủ không dễ dàng cho ta tiến vào, đành phải lấy công tử nhà ta làm cớ. Đề thi… Đề thi là ta lén trộm lấy từ thư phòng công tử nhà ta."

Trộm tới? Dữu Khánh trong lòng đang tràn đầy nghi ngờ lại tiếp tục thêm nghi ngờ, trong lòng tràn ngập hoài nghi, hỏi: "Làm sao ngươi biết được đây là đề thi Hội lần này, trong thư phòng Hứa Phí lại làm sao sẽ có đề thi Hội?"

Trùng Nhi lại cúi đầu, không biết nên trả lời như thế nào, hắn cảm thấy mình đã làm chuyện sai lầm, nhưng vẫn nhịn không được đi hành động theo cảm xúc của mình.

Từ phản ứng của hắn, Dữu Khánh nhìn thấy sự việc không thích hợp, ngồi trở lại ghế, bình thản ung dung chờ, nhàn nhạt nói một câu, "Trùng Nhi, việc này không phải chuyện đùa. Nếu ngươi không nói ra rõ ràng, vậy thì ta chỉ có thể là đem ngươi đưa tới quan rồi."

Trước tiên nói một câu thăm dò, lời hù dọa ác hơn còn chưa nói ra.

Trùng Nhi kinh ngạc nhìn hắn, viền mắt đỏ lên, từng giọt nước mắt lớn trào ra chảy ròng ròng trên khuôn mặt.

"Ách…" Dữu Khánh bị tình trạng của hắn đột nhiên như thế khiến cho chân tay luống cuống, mở cây quạt ra quạt quạt gió mát vào mặt hắn, "Ngừng ngừng, đại nam nhân khóc làm gì, thật giống như đàn bà."

Trùng Nhi không chịu được tiết tấu của hắn, nói thẳng ra sự thật.

"Ngày đó, ta đang lau sàn nhà ở phía sau giá sách thư phòng, cữu lão gia và công tử nhà ta đột nhiên tiến vào thư phòng, công tử hắn đã nhìn thấy ta bưng nước vào thư phòng quét dọn, ta không nghĩ tới công tử còn sẽ cùng cữu lão gia tại trong thư phòng đàm luận việc cơ mật…"

Đem toàn bộ sự việc bất ngờ hôm đó lải nhải kể ra, nói xong lời cuối cùng, mặt Trùng Nhi đã là lệ rơi đầy mặt, nghẹn ngào, nhấc tay áo không ngừng gạt lệ.

Dữu Khánh đại khái cũng đã nghe hiểu rồi, cậu của Hứa Phí kéo được quan hệ với một đại nhân vật nào đó trong kinh thành, vì mưu đồ thuận lợi cho tiền đồ của cháu trai mình, lợi dụng quan hệ lấy về được đề thi.

Việc này hắn nghe kể cũng rất kinh hãi, ngay người ra đề là ai cũng không biết, vậy mà có thể biết được đề thi, không nghĩ tới có một số người còn có thể chơi đùa như vậy, thật sự là đánh giá cao tiết tháo một số người.

Nhưng hắn lại không hiểu, tiếp tục quạt mát lên khuôn mặt không ngừng gạt lệ của Trùng Nhi, "Đừng khóc nữa. Trùng Nhi, ta hỏi ngươi, vì sao ngươi nói việc này cho ta biết, vì sao đem đề thi tới cho ta?" Có phần nghĩ không rõ a!

Trùng Nhi hai mắt đẫm lệ nhìn hắn, "Dọc đường đi, công tử đã mấy lần cứu tính mạng Trùng Nhi. Trùng Nhi chỉ là một hạ nhân, cầm không ra thứ gì, lại không có bản lĩnh, không biết nên báo đáp ân cứu mạng của công tử như thế nào…" Nói xong chậm rãi ngồi xổm xuống mặt đất, ôm đôi đầu gối vùi đầu nức nở, khóc rất thương

tâm, giống như biết rõ mình đã làm ra chuyện rất sai lầm, cuối cùng khóc đến tê tâm liệt phế, oa oa nghẹn ngào, tiếng khóc đứt quãng, "Trùng Nhi có lỗi với Hứa gia, Trùng Nhi kiếp này vì Hứa gia làm trâu làm ngựa báo đáp."

Cảm giác khóc khiến người khiếp sợ? Dữu Khánh có phần đau đầu, thì ra loại này gọi là báo đáp ân cứu mạng. Hắn gãi gãi đầu, tiểu tử này chẳng lẽ không biết rằng Hứa Phí đã đồng ý trả tiền, hắn mới bảo hộ hai người đưa ra khỏi Yêu giới?

Hứa Phí vậy mà không nói cho Trùng Nhi biết? Bây giờ Dữu Khánh có phần lo lắng rồi, lo lắng Hứa Phí không nói ra việc này có phải là không muốn để quá nhiều người biết rõ việc thiếu tiền hay không, muốn chối nợ hắn?

Đó thế nhưng là bốn nghìn lượng a!

Chương 75: Tâm của người trẻ tuổi

Ánh mắt hắn dừng lại trên đề thi, suy nghĩ có nên cầm lấy thứ này để kiềm chế Hứa Phí hay không.

Nhưng mà ngẫm lại một chút lại cảm thấy không được, đề thi còn chưa được định ra a, hắn nói đây là đề thi, hoàn toàn không thể coi là chứng cứ, cũng căn bản uy hiếp không được người ta.

Tiếp đó chính là, nếu như chuyện này là thật, người phía sau cậu Hứa Phí hẳn phải là nhân vật thủ đoạn thông thiên, nếu như mình dám xằng bậy, chưa nói lay động không được đối phương chút nào, e rằng mình cũng đừng mong sống sót trở về Liệt Châu.

Tại trên điểm này, hắn vẫn là có tự mình hiểu lấy, tuy rằng mình đường đường là Linh Lung quan chưởng môn, nhưng tại trong mắt loại nhân vật này lại không đáng kể chút nào.

Sau này vẫn nên tìm cơ hội thu nợ!

Tâm tư xoay chuyển, sau khi đã có quyết định, Dữu Khánh cúi người, đem Trùng Nhi đang khóc não nề lôi đứng lên, "Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, nói đùa ngươi thôi, sẽ không báo quan."

Dứt lời lại đi tới phía sau bàn học ngồi xuống, hai chân gác ở trên bàn, nằm tựa ra ghế, phe phẩy quạt xếp, cũng lười an ủi, tùy ý cho hắn ta khóc, một đại nam nhân mà thút thít như đàn bà thì có gì phải an ủi, chờ.

Thời gian là an ủi tốt nhất.

Sau khi suy sụp, Trùng Nhi dần dần ổn định trở lại, chậm rãi ngừng nức nở, nâng tay áo liên tục lau lau vết nước mắt, sau đó cáo từ, "Sĩ Hành công tử, Tào phủ cách xa nơi này, nếu muộn, trước khi trời tối sẽ không về được đến Tào phủ, ta phải đi."

"Ừ." Dữu Khánh gật gật đầu, lại đưa quạt chỉ đề thi trên bàn, "Ngươi yên tâm, việc này ta sẽ không để cho công tử của ngươi biết, còn về đề thi này, ta cũng xem như không có phát hiện thấy, sẽ không lợi dụng nó. Cho nên, ngươi có thể cho rằng chưa từng có chuyện này xảy ra, cứ thanh thản ổn định."

Trùng Nhi trố mắt một hồi, có phần sốt ruột nói: "Sĩ Hành công tử, ta biết rõ ngài là người có tài hoa, chỉ là kín tiếng mà thôi, dù cho không sớm biết trước đề thi thì thi Hội cũng không làm khó được ngài. Nhưng mà, nếu công tử nhà ta đã có thể nhận được đề thi, nói không chừng cũng còn có người khác có thể có được, nếu như để những kẻ mưu đồ gây rối kia chiếm lấy tiên cơ dồn ép ngài xuống, Trùng Nhi là người đấu tiên không cam lòng!"

Đây là lời nói rất thật của hắn ta, cũng là một trong những nguyên nhân hắn ta nguyện ý đưa đề thi tới cho Dữu Khánh, không thể chỉ để cho người xấu chiếm lấy tiện nghi mà dẫn đến người tốt thực sự có tài hoa phải chịu thiệt.

Ta có tài hoa? Dữu Khánh trái lại bị lời hắn ta nói làm cho ngây ngẩn cả người, không biết hắn ta từ điểm nào nhìn thấy được mình có tài hoa, ngay cả chính hắn còn không biết mình có tài hoa lúc nào.

Thực sự không biết rằng, dù cho hắn và Hứa Phí không nói, Trùng Nhi cũng đoán được người thực sự đoạt được đệ nhất trong cuộc thi đố chữ tại Văn Hoa học viện là ai, đây chính là nguyên nhân hắn ta nói Dữu Khánh kín tiếng.

Trùng Nhi cũng không biết đoán đố chữ khó cỡ nào, chỉ biết đó cũng là một đợt khảo hạch, Sĩ Hành công tử thế nhưng là lực áp toàn bộ cử tử Liệt Châu dự thi, nghe nói ngay cả Giải Nguyên lang xếp hạng đầu thi Hương cũng bị vứt bỏ xa xa phía sau. Đó khẳng định là có đại tài hoa.

Dữu Khánh nghe không hiểu, trong vô thức xem như đây chỉ là một lời tán dương mà thôi, lại đứng dậy, "Được rồi, ta sẽ suy nghĩ, đi thôi, ta tiễn ngươi một đoạn."

"Không cần, tự ta có thể trở về…" Trùng Nhi nói còn chưa dứt lời, mặt lại đỏ lên, bởi vì Dữu Khánh lại thuận tay khoác lấy cổ hắn, kề vai sát cánh kéo hắn bên người, Trùng Nhi yên lặng thuận theo cùng nhau đi ra thư phòng.

Dữu Khánh tay trái phe phẩy cây quạt, tay phải ôm lấy Trùng Nhi, đồng thời thả bước chậm rãi đi về phía cửa vào tiểu viện, "Nếu là phải về trước khi trời tối, vậy thì ta không giữ ngươi lại dùng cơm rồi. Ta sắp xếp xe ngựa đưa ngươi về, không nên đến cửa vào Tào phủ, xuống xe tại vị trí cách Tào phủ hơi xa một chút, tránh cho bị người của Tào phủ nhìn thấy không dễ giải thích, hẳn phải hiểu ý ta nói chứ?"

Còn dùng một chiếc xe ngựa đưa mình về? Trùng Nhi cảm thấy mình không xứng, sợ hãi, vội nói: "Không cần không cần, ta tự đi trở về là được rồi, thật không cần phiền phức như vậy."

Bộp! Dữu Khánh duỗi tay trái đập quạt lên đầu hắn ta, "Ta bảo ngươi làm cái gì thì ngươi cứ thành thật nghe theo đi, cần gì nhiều lời vô dụng như vậy, nếu còn dông dài, ta sẽ không vui."

Với hắn mà nói, dù sao mình cũng chẳng hao phí cái gì.

Muốn từ gia đình cha vợ A Sĩ Hành kiếm tới chút tiền, nhưng ngại hạ thủ, chỉ có thể chiếm chút lợi nhỏ loại này, hắn trái lại rất thích làm những chuyện thuận nước giong thuyền như thế này.

Trùng Nhi muốn nói lại thôi, vẫn cảm thấy đã quá đề cao mình.

Dữu Khánh đã kéo người đi đến cổng vào, hạ nhân ở bên ngoài tùy thời nghe sai phái nhanh chóng chạy tới.

Dữu Khánh thả Trùng Nhi ra, chỉ vào nói: "Đây là bằng hữu của ta, các ngươi lập tức đi sắp xếp một chiếc xe ngựa đưa hắn trở về. Nhớ kỹ, phải dặn dò, đi nơi nào đều nghe theo bằng hữu của ta an bài, nếu như dám thất lễ, ta sẽ không bỏ qua!"

Bằng hữu? Đôi mắt Trùng Nhi lập tức rạng rỡ long lanh, dùng ánh mắt nóng rực ngóng nhìn Dữu Khánh, chỉ bởi vì hai chữ 'Bằng hữu' này, trong nháy mắt khiến trong lòng hắn ta tràn đầy cảm giác ấm áp, khiến hắn ta cảm thấy một chuyến đi này không có uổng công.

Bằng hữu? Vị hạ nhân kia vô thức quan sát cách ăn mặc của Trùng Nhi một cái, không nói gì, nhưng tất cả đều thể hiện rõ ở việc không nói, vâng vâng dạ dạ liên tục gật đầu đáp ứng, lại khách khách khí khí đưa tay mời Trùng Nhi, nói: "Tiểu gia, thỉnh ngài đi theo ta."

Trùng Nhi đọc hiểu ánh mắt đối phương, tự ti mặc cảm cúi đầu nhìn nhìn đầu ngón chân mình, khe khẽ ừ, tiếp đó xoay người khom mình chào tạm biệt Dữu Khánh.

Dữu Khánh mỉm cười gật đầu, cầm quạt xếp phe phẩy học đòi văn vẻ nhìn theo, thường xuyên nhốt mình tại trong thư phòng thì tâm

tính sẽ bị chút ảnh hưởng, tật xấu mới học được chưa bao lâu này vẫn không thay đổi.

Trùng Nhi theo người rời đi, mấy bước lại quay đầu nhìn, cảm giác ấm áp trong lòng vẫn còn.

Nguyện ý đưa đề thi tới, không chỉ vì báo đáp.

Trên chặng đường vào kinh thành, vị Sĩ Hành công tử này không quản việc lặt vặt gì đều thích gọi hắn ta làm, sai khiến hắn ta có vẻ còn tùy ý hơn cả Hứa công tử nhà hắn, nhưng phần 'Tùy ý' đó không phải là sự tùy ý của chủ nhân đối với hạ nhân, hắn tự cảm giác đó là sự bình đẳng.

Sĩ Hành công tử tiện tay liền sẽ kề vai sát cánh với hắn, Hứa công tử nhà mình giữ thân phận chủ nhân nên không có khả năng làm như vậy.

Sĩ Hành công tử lén lút đưa đồ ăn ngon cho hắn ăn, còn sẽ nghĩ biện pháp sắp xếp hoàn cảnh cho hắn có giấc ngủ thoải mái vân vân, phần ấm áp đó đến nay hắn vẫn còn nhớ như mới, đó cũng là chuyện công tử nhà mình làm không được.

Hôm nay, chính miệng Sĩ Hành công tử nói ra, hai người là quan hệ 'Bằng hữu' bình đẳng.

Nguyện ý đưa đề thi tới, có lẽ còn có nguyên nhân khác, cũng có khả năng là nguyên nhân trọng yếu nhất, trái tim thanh niên có thể không nói bằng lời nhưng có thể bùng cháy…

Tiễn người đi xong, Dữu Khánh gấp cây quạt trong tay lại, vòng qua vai, cắm vào sau cổ áo, chọc chọc gãi ngứa phía sau lưng rồi trở về tiểu viện.

Trở lại trong thư phòng, đi tới bên cạnh án thư, lại cầm lấy tờ đề thi trên bàn kia, xem xét, phát hiện chữ viết ngay ngắn nắn nót, nhìn rất xinh xắn.

Cái gọi là đề thi này, khi lén sao chép, Trùng Nhi chỉ là viết ngoáy, tới lúc đưa cho bên này thì lại lần nữa tỉ mỉ sao chép lại.

Nhưng mà Dữu Khánh cũng chỉ tùy tiện thoáng nhìn, tiếp đó cười nhạo ném đi.

Hắn cần thứ này làm gì? Hắn là không có khả năng đi đậu, cho dù có khả năng thi đậu hắn cũng không thể làm vậy, không có cách nào, đã định trước rồi.

Nhưng rồi, sau đó hắn lại nhặt tờ đề thi kia lên, rẹt rẹt, cảm thấy thứ này vẫn nên hủy hoại mới tốt, vạn nhất thực sự là đề thi, vạn nhất để người nào đó nhìn thấy được đề thi này trước, đến khi thật sự phát ra đề thi mà thấy giống nhau, e rằng phải rước lấy phiền phức.

Nhưng mà xé không được mấy cái liền dừng lại rồi, chậm rãi ngồi xuống ghế, trong lòng nghi ngờ, thứ này chẳng lẽ thật sự là đề thi Hội?

Về Trùng Nhi, dọc theo đường đi hắn đã tiếp xúc lâu như vậy, tự nhận đã lý giải một ít, hẳn sẽ không lừa gạt mình.

Vấn đề là, cũng không cần phải cầm đồ giả tới lừa gạt hắn.

Một ít ý nghĩ xoay chuyển trong đầu, sau đó hắn lại nhanh chóng đem tờ đề thi bị xé kia đặt lên bàn, vuốt phẳng ra, lắp ghép lại.

Có hành động này là vì nghĩ đến lời A Sĩ Hành dặn dò, khiến cho mình rất khó khăn.

Nhưng A Sĩ Hành nói chính là có đạo lý, cần phải tốn chút tâm tư, không thể xằng bậy, ngươi có thể thi không đậu, nhưng không thể làm bài thi mà người ta vừa xem bài thi liền muốn tra xét ngươi.

Mình thật sự là không hiểu a, sợ không nắm chặt được như thế nào là đúng mực.

Nếu đề thi này là thật, vậy không phải đúng lúc đang buồn ngủ liền có người đưa gối đầu tới sao?

Mình hoàn toàn có thể chuẩn bị sẵn đáp án thích hợp trước, đến lúc đó cầm đến trường thi ứng phó cho qua cửa.

Suy nghĩ đến đó, tinh thần hắn tỉnh táo lại, nhanh chóng đem đề thi bị xé kia phục hồi như cũ…

Giờ ngọ ngày hôm sau, tinh thần uể oải không phấn chấn, Minh tiên sinh vừa ngáp vừa khoan thai đi tới.

Dữu Khánh sớm tại dưới mái hiên chờ đợi, thấy người tới liền bước nhanh tiến lên cung nghênh, "Tiên sinh tới rồi."

Minh tiên sinh tùy ý phất tay, ra hiệu không cần khách khí.

Tiên sinh và học sinh hai người đi thẳng đến thư phòng.

Vừa tiến vào trong phòng, Minh tiên sinh liền chạy tới chỗ một cái rương, mở rương ra, lôi mền và gối đầu cất bên trong.

Cái rương này vốn để chứa sách, bị lão tạm thời trưng dụng, tránh cho phải chạy lui chạy tới phòng ngủ lấy đồ ngủ về, như vậy dễ dàng bị phát hiện.

Đem đồ vật ném lên sạp thấp, ngồi tại đó ngáp, chờ Dữu Khánh dùng côn trùng nấu nước pha trà.

Làm mấy chén trà xuống bụng rồi đi ngủ, đến khi buồn tiểu phải tỉnh dậy là vừa vặn đến lúc sẩm tối, đứng dậy đi về nhà là thích hợp.

Qua gần nửa tháng vừa rồi, lão đã tại nơi đây lăn lộn ra kinh nghiệm.

Dữu Khánh cười tủm tỉm ở bên cạnh xách quỷ treo cổ côn trùng nấu nước sôi, pha trà dâng cho Minh tiên sinh dùng.

Đối với việc dùng côn trùng nấu nước, Minh tiên sinh nhìn thấy nhiều đã quen, không còn kinh ngạc nữa, thổi thổi hơi nóng nhấp một ngụm nhỏ, ung dung nuốt xuống, dáng vẻ rất hưởng thụ.

Dữu Khánh đưa tay vuốt bím tóc đuôi ngựa một cái, sờ hụt vào khoảng không, nhớ ra hiện tại mình đang trang điểm kiểu chính thống, hắn dừng tay lại, "Ai!" Chợt trùng điệp than thở.

Minh tiên sinh liếc mắt một cái, thổi tách trà, chậm rì rì hỏi: "Sao rồi, đít tịt rồi, đi ị không ra?"

Dữu Khánh xem như đã phục vị này, đang uống trà còn có thể nói ra loại lời nói như vậy, thô bỉ vô cùng!

Nhưng biểu hiện ra ngoài y nguyên là vẻ than thở, nói: "Ị không ra thì chỉ thương thân mà thôi, ta hiện tại nhưng là bị thương tâm, hôm nay bị một tên hạ nhân châm biếm."

Minh tiên sinh thổi ra một hơi, "Ta thấy Chung phủ quản lý hạ nhân khá chặt chẽ, sao có thể dưỡng ra loại hạ nhân cuồng vọng như vậy?"

"Cuồng vọng? Đúng, tiên sinh không hổ là tiên sinh, dùng từ chuẩn xác, chính là cuồng vọng!" Dữu Khánh vỗ bắp đùi trầm trồ khen ngợi, vừa rót thêm trà cho mình, vừa than thở: "Tiên sinh có điều không biết a, là một hạ nhân mới tới, còn từng là một người học hành, bởi vì trong nhà xảy ra chút ngoài ý muốn, bất đắc dĩ mới bán mình làm nô tại Chung phủ. Vốn cũng không có gì, nào ngờ không biết đứa này từ nơi nào nghe nói tiên sinh đang tại đây dạy ta, liền khẩu xuất cuồng ngôn…" Lắc đầu, lúc này ngừng lại, không nói tiếp, chậm rãi uống trà.

Hắn đã thành công khơi gợi lên hứng thú của Minh tiên sinh. Thấy kẻ đối diện không nói tiếp nữa, ông ta lập tức lên tiếng nói: "Tiểu tử ngươi chỉ nói ra phân nửa lời là có ý gì? Lời nói phân nửa không phải người tốt… Tại sao trong lời ngươi nói, ta có cảm giác không phải

châm biếm ngươi, ngươi sẽ không muốn nói người bị châm biếm chính là ta đi?”

Chương 76: Đáp đề

Dữu Khánh cười hắc hắc, “Có khả năng cũng không nói được là châm biếm gì, có thể là đối với tiên sinh có ngộ giải đi.”

Minh tiên sinh vỗ cốc trà xuống, “Đừng có dây dưa lòng vòng với ta, có chuyện nói thẳng, có rắm nhanh thả.”

Dữu Khánh tiếp tục hắc hắc, “Còn có thể nói ngài cái gì, nói cái gì mà phỏng chừng bản thân tiên sinh cũng có thể đoán được. Nói tiên sinh trường kì say xỉn trăng hoa, không có sư đức, theo ta thấy chính là đố kị. Còn nói tiên sinh thi Hội thi chín khóa… Ai, không nói cũng được, lời nói rất khó nghe. Dám bôi nhọ tiên sinh, ta trong cơn giận dữ bảo Chung phủ bắt hắn giam lại, hắn nhưng là không phục kêu gào… Ai, thôi đi, loại tiểu nhân này không để ý tới cũng được.”

Nói xong, hắn đưa tay vào trong tay áo rút ra một tờ giấy đưa sang, “Tiên sinh nhìn xem cái này.”

Minh tiên sinh nhìn thần tình hắn, quan sát một hồi, sau đó mới tiếp nhận trang giấy kia, rung mở ra, vừa nhìn chữ viết ở bên trên liền biết là chữ của Dữu Khánh.

Qua những ngày tiếp xúc vừa rồi, có một điểm lão không thể không thừa nhận, đó chính là chữ viết của Dữu Khánh quả thực rất tốt, trong đường nét của chữ viết có chứa một linh vận nào đó.

Sau khi xem hết nội dung trên giấy, ông ta nhướng mắt hỏi: “Có ý gì?”

Dữu Khánh hắc hắc nói: “Cùng tiên sinh ở chung đã xấp xỉ nửa tháng, vẫn một mực chưa từng thực sự hướng tiên sinh hỏi qua việc

học, hôm nay tâm huyết dâng trào, cố ý nghĩ ra mấy cái đề để thỉnh giáo tiên sinh, không biết tiên sinh có thể giải đáp một chút hay không, để cho học sinh khai mở nhãn giới?"

Minh tiên sinh cười nhạt, rung tờ giấy hỏi: "Ngươi đây là đang thử ta sao?"

"Sao dám sao dám." Dữu Khánh thể hiện dáng vẻ chắp tay cầu xin tha thứ, "Chỉ là muốn thỉnh tiên sinh lưu lại chút văn chương, để cho học sinh tại lúc nhàn rỗi thì nghiền ngẫm học tập."

Minh tiên sinh nhìn nhìn nội dung trên giấy, "Ra đề mục chia làm bốn loại đạo đề Sách luận, Kinh sử, Phú luận, Thi từ, đây là cách thức ra đề mục tiêu chuẩn của Cẩm Quốc thi Hội, nhất là đề mục về Phú luận, liên quan đến quan hệ giữa quốc sĩ và quân vương, người ra đề có trình độ không thấp, đây thật sự là đề do ngươi làm ra?"

Nghe lão ta nói như thế, trong lòng Dữu Khánh nói thầm, xem ra có thể thật sự là đề thi Hội, ngoài mặt lại là ha hả cười nói: "Là ta ra, chính là tiện tay ra đề mục, nào có trình độ gì."

Minh tiên sinh tiện tay cầm tờ giấy quăng đi, xùy nói: "Muốn đáp hết bốn cái đề này, thời gian một buổi chiều e rằng không đủ, không đáng tìm mệt cho mình."

Dữu Khánh nhặt đề lên, lại hai tay dâng, "Tiên sinh, một buổi chiều đủ rồi, ngài tùy tiện đáp là được."

Minh tiên sinh vẻ mặt không bận tâm, xoay người cầm gối đặt vào chỗ, chuẩn bị ngủ.

Dữu Khánh lại lần nữa nâng đề thi cung thỉnh, "Tiên sinh, lúc ngài vừa tới thì từng có nói, học sinh nhớ kỹ rõ rõ ràng ràng, đến nay lời nói còn văng vẳng bên tai. Ngài nói người mà ngài dạy, nguyện học sẽ dạy, không muốn học, dạy cũng không có tác dụng. Bây giờ học sinh thành tâm muốn học, mong rằng tiên sinh không nên nuốt lời với học sinh!"

Động tác trên tay Minh tiên sinh khựng lại, ngưng trệ một lúc lâu, rồi tiện tay bỏ gối đầu xuống, xoay người nhìn chằm chằm Dữu Khánh một hồi, hừ nói: "Không phải ta nuốt lời, mà để đáp được bốn cái đề này, cần có không ít tâm lực. Đêm qua ta chưa nghỉ ngơi tốt, tâm lực không tốt, hiện tại không phải trạng thái tốt để đáp đề."

Dữu Khánh muốn chính là lão ta ở trạng thái bị tửu sắc đào rỗng thân thể, tâm lực không tốt này, nếu đối phương thật sự dùng ra bản lĩnh thực thì hắn sẽ không dám tìm lão đáp đề, vội nói: "Sao dám khiến tiên sinh dốc hết tâm huyết, có thể học được một chút da lông của tiên sinh đã đủ rồi. Tiên sinh không cần chậm lại, đơn giản đáp một chút là được, đơn giản là được rồi!"

Tiếp đó thì không còn là đang thỉnh, mà là trực tiếp động tay, trực tiếp nắm lấy cánh tay Minh tiên sinh, lôi kéo đến sau án thư mời ngồi, đặt đề thi ra bàn, cũng chuẩn bị sẵn sàng giấy trắng, còn tự mình đứng một bên hỗ trợ mài mực.

Nhìn cây bút được đưa đến trong tay, Minh tiên sinh không nói nên lời, đôi mắt lạnh nghiêng liếc Dữu Khánh đang ân cần ở bên cạnh, từ đầu đến giờ vẫn không tin đây là đề bài do Dữu Khánh soạn ra.

Lão hoài nghi chính là do tên hạ nhân được gọi là khẩu xuất cuồng ngôn kia đưa ra để thử hắn.

Như lão đã nói, người ra đề mục trình độ không thấp, thảo nào dám xuất khẩu cuồng ngôn.

Dữu Khánh nói lão tùy tiện đáp đơn giản là được, nhưng lão lại âm thầm tập trung tinh thần.

Chấp bút trong tay, ánh mắt đặt trên đề mục, cảnh tượng này có cảm giác dường như đã từng quen biết, thời gian tựa như đan xen, rối loạn, ông ta thoáng có phần hoảng hốt, tựa như trở lại thời điểm thi cử năm đó.

Đối diện với đề thi, nỗi xung động nảy lên trong lòng, trạng thái trăng hoa, say rượu thối nát, an phận qua ngày biến mất hầu như không còn, cảm giác từng có trước đây rất lâu lại lần nữa rục muốn dâng trào lên.

Bút trong tay chậm chạp không hạ xuống, lão trầm ngâm nhìn chằm chằm đề thi thật lâu, sau đó chậm rãi đặt bút xuống.

Dữu Khánh cho rằng lão không chịu làm theo, vừa định tiếp tục khuyên thì đúng lúc phát giác được chút gì, nhìn ra được lão ta đang tiến vào một loại trạng thái khác, vội vàng im tiếng.

Minh tiên sinh chậm rãi đứng lên, chắp tay tại trong thư phòng thả bộ dạo bước, khi thì cúi đầu, khi thì ngẩng đầu nhắm mắt, khi thì đi, khi thì dừng.

Lúc này Dữu Khánh thối lui đến trong góc tránh quấy rầy người ta, để cho người ta suy nghĩ.

Thời gian không sai biệt lắm trôi qua nửa canh giờ, Minh tiên sinh chợt bước đi về bàn học, ngồi xuống, nhấc bút chấm mực, lập tức đặt bút viết, trước tiên chép đề, tiếp đó theo cách thức hành văn, ngòi bút trên giấy vòng một vòng, rồi từng chữ, từng dòng chữ viết nhanh chóng hiện ra dưới ngòi bút.

Dữu Khánh nhanh chóng góp tay hỗ trợ, một mực ở bên cạnh mài mực không ngừng, để cho Minh tiên sinh luôn luôn duy trì trạng thái có mực mềm, tránh tình trạng khô mực, trợ giúp lão viết không ngừng.

Một lần viết này, rất giỏi, đó thực sự là viết không ngừng.

Làm xong một đề, lại kéo giấy xem một đề tiếp theo, sau đó lại rất nhanh viết tiếp.

Một mực viết, thời gian từng chút trôi qua.

Một mực viết, thời gian không biết đã trôi qua bao lâu.

Viết đến mức cảm giác tay Minh tiên sinh có chút run rẩy.

Viết đến mức hai má ửng đỏ, dần dần tới đỏ bừng, giống như say rượu.

Cảm giác viết văn này là Dữu Khánh chưa từng thấy được tại trên thân người tiên sinh chán chường sống qua ngày này, cảm giác vô cùng đặc biệt, giống như tiến vào một loại trạng thái một mình quay cuồng ca múa tại trong băng thiên tuyết địa, ta tự hát vang không bị đông chết thì không ngừng nghỉ.

Dữu Khánh không khỏi âm thầm thổn thức lắc đầu, quả thật là một người điên cuồng qua ngày, thảo nào lăn lộn thành như vậy.

Sắc trời bắt đầu tối, ánh sáng trong phòng dần tối, Dữu Khánh thấy vậy vội vàng thắp đèn lên, đem toàn bộ đèn có tại đây đều thắp lên, trợ giúp tiên sinh rọi sáng căn phòng như ban ngày.

Khi ra ngoài đến phòng khác lấy đèn thì nhìn thấy hạ nhân ngoài cửa viện thò đầu vào nhìn chuẩn bị đưa cơm, Dữu Khánh liên tục phất tay, ra hiệu biến đi, không cho quấy rầy, hạ nhân đành phải lui ra.

Không bao lâu sau, Chung viên ngoại và Lý quản gia cũng tới.

Tại Đông viện này, mỗi lần đều là lấy lí do ôn bài, học tập, chuẩn bị thi cử để không cho ngoại nhân đi vào quấy rầy, nhưng bên trong rốt cuộc có tình huống gì thì không ai biết được, bên này trong lòng cũng một mực không biết ra sao, đúng lúc lần này đã có được một cơ hội, xem như là mượn cớ đi, hai người lặng lẽ đi vào Đông viện dò xét tìm hiểu.

Chỉ thấy trong thư phòng sáng trưng đèn đuốc, hai người nhìn nhau, phải thắp bao nhiêu đèn đuốc mới được như vậy a?

Đi đến cửa vào, hai người nhìn vào bên trong, chỉ thấy trên án thư, trên giá sách và quanh người Minh tiên sinh sắp đặt một vòng bảy tám ngọn đèn. Lúc này thật sự có thể nói Minh tiên sinh là 'Minh tiên sinh' danh xứng với thực, ngay cả phía sau đều được đèn chiếu sáng ngời.

Đương nhiên, những điều này cũng không trọng yếu, quan trọng là Minh tiên sinh đang hết sức chăm chú múa bút thành văn, mà Dữu Khánh thì ở bên giúp đỡ mài mực.

Quả thật là một bức tranh dạy học bổ sung cho nhau.

Cảnh tượng này xem như làm cho Chung viên ngoại thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn nhìn sắc trời, không khỏi toát ra thần sắc tán dương.

Hai người Chung viên ngoại cũng không phải làm tặc, tiếng bước chân không thể giấu giếm được tai Dữu Khánh, Dữu Khánh nhìn ra, lập tức ra hiệu im tiếng, thể hiện không muốn cho tiến vào, không muốn bị quấy rầy.

Vốn định đi vào nhìn xem cho biết rõ ràng, Chung viên ngoại hiểu ý dừng lại.

Nếu Minh tiên sinh đã đến giờ về nhà mà vẫn chưa chịu kết thúc việc học, và học sinh cũng đang cung kính cầu học, ông ta còn gì để nói, thấy thì vui mừng, lập tức dẫn theo Lý quản gia lặng lẽ rời đi.

Hai người đi đến cửa vào tiểu viện, Chung viên ngoại vuốt râu than thở: "Từng nghe phong phanh vị Minh tiên sinh này rất không chuyên nghiệp, hôm nay nhìn thấy mới biết đó là lời lẽ sai trái. Đã tới gần giờ cơm, há có thể để tiên sinh đói bụng về nhà, thông báo nhà bếp làm thêm mấy món thức ăn ngon, ta phải khoản đãi tiên sinh thật tốt."

"Vâng." Lý quản gia đáp.

Mà tại sau khi hai người rời đi không bao lâu, sau án thư, Minh tiên sinh kéo tới một tờ giấy trắng, theo dõi một đề sau cùng, là đề Thi từ.

Chủ đề chỉ hai chữ, công danh!

Cũng chính là yêu cầu người viết viết một bài thơ có hàm ý nâng cao 'Công danh'.

Dù sao cũng là làm thơ a, Dữu Khánh vốn tưởng rằng lần này lão cần phải suy nghĩ nhiều một chút, nào ngờ Minh tiên sinh chỉ nhìn đảo qua đầu đề liền nhấc bút viết nhanh, viết xuống ba chữ hoa "Triêu Thiên Khuyết" làm tên bài thơ, rồi điểm điểm chút văn chương thành thơ.

Thì lai tử khí đa canh vân,

Cùng kinh hạo thủ cầu công minh.

Nhất triêu nhập đắc quân vương điện,

Liễu khước sinh tiền thân hậu danh.

Hành văn liền mạch lưu loát, một câu nói kết thúc kia, tựa hồ hao hết sức lực Minh tiên sinh, làm lão cụt hứng thả người dựa ra ghế, tê liệt tại ghế, sắc mặt rất không tốt, thở hổn hển, tay cầm bút run rẩy, ánh mắt trống rỗng như đang hồi ức cái gì.

Một đề thi sau cùng chỉ đơn giản như vậy liền làm xong rồi? Dữu Khánh có chút không biết nói gì, nghiêng đầu nhìn chằm chằm quan sát bốn câu thơ trên bàn.

Đại khái là đang nói rằng bất cứ vận may nào đều đến từ sự nỗ lực chăm chỉ, học đến tóc trắng chỉ vì cầu công danh, chỉ vì bỗng nhiên nổi tiếng các loại, một khi đặt chân vào triều đình thì cuộc đời mới có ý nghĩa, ý là vậy đi.

Viết có tốt hay không tốt thì hắn không hiểu, chỉ có thể đại khái nhìn ra chút ý tứ, Minh tiên sinh đại khái chính là viết về chính lão, đặc biệt một câu sau cùng đại khái có thể làm cho người ta cảm nhận được tâm tình của vị tiên sinh này, một số chuyện, cũng không phải giống như tiên sinh thể hiện ra ngoài nhìn như không quan tâm, kỳ thực là muốn đem tới một lời nhắn nhủ, giải thích, cho mình khi còn sống cũng như sau khi qua đời.

Lạch cạch, Minh tiên sinh đã cầm không được bút, cây bút trong tay rơi nện xuống mặt đất.

Dữu Khánh nhìn tới, nhìn khí sắc lão không thích hợp, thân thể và khí sắc đều mệt mỏi, mặt như tro tàn, giật nảy mình, đừng có tùy tiện làm vài cái đề mục liền khiến người viết đến chết, vậy thì thật sự là nói không được rõ rồi. Hắn vội lấy chai thuốc tùy thân, đổ ra một viên tiểu đan hoàn, nhét vào trong miệng Minh tiên sinh.

Đan hoàn vừa vào miệng, khí thuốc lập tức xông lên đầu, tinh thần sảng khoái, trong miệng ngọt ngọt chua chua vị cam, rất nhanh từ đầu lưỡi lan đi, hơi tỉnh táo lại, Minh tiên sinh ý thức được đây là thuốc bổ khí huyết, vô thức nuốt vào trong bụng.

Dược lực dần dần lan ra toàn thân, gương mặt lão lại bắt đầu ửng đỏ, cuối cùng cả người chậm rãi trở nên có sức sống hơn, hô hấp cũng vững vàng hơn rồi, sau đó bắt đầu chậm rãi ngồi dậy.

Đồng thời đang bắt mạch cho lão, Dữu Khánh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng tay ra, hỏi: "Tiên sinh, ngài cảm thấy nếu như đây là đề thi Hội, dựa vào bài làm của ngài hiện tại thì có thể thi đậu hay không?"

Lời này chẳng phải là bới lông tìm vết, vạch lá tìm sâu sao, Minh tiên sinh chân chính là mặt già đỏ lên, không dám ở trước mặt học sinh nói mình có thể thi đậu, có chút hàm hồ nói: "Viết một mạch cho xong, chưa từng thẩm duyệt phân biệt làm rõ, đợi ta cầm về xem kĩ sau đó sửa chữa trau chuốt một chút đã." Dứt lời liền muốn đưa tay thu hồi bài làm mang đi.

Nào ngờ Dữu Khánh nhanh tay hơn lão, quơ quơ mấy cái liền đem toàn bộ giấy viết bản thảo cướp tới tay, ha ha nói: "Không cần sửa chữa, không cần sửa chữa, như vậy là được, đã nói rồi, tùy tiện đáp đề là được, không dám làm phiền tiên sinh tiếp tục hao tâm tổn trí!"

Chương 77: Nhập tràng

Với hắn mà nói, vị tiên sinh này cảm thấy xấu hổ, cảm thấy không nắm chặt là được rồi.

Càng không thể để cho tiên sinh đem về làm sửa chữa gì gì đó, chỉ cần nguyên nước nguyên vị như vậy là được, nát một chút mới tốt.

Minh tiên sinh không nói gì, thế nhưng bây giờ thể xác và tinh thần uể oải, ngay cả lời cũng không muốn nói nhiều, căn bản không có sức lực để tranh đoạt, hơn nữa tâm tính mệt mỏi không sinh ra được khí phách tranh đấu, ông ta chống hai tay vào tay vịn ghế, đứng lên, rũ rũ hai vai, từng bước một cất bước hướng ra ngoài, giọng nói suy yếu: "Văn không có tuyệt đối tốt, nếu như có người cứ muốn đâm chọc, cho dù làm tốt đến đâu cũng khó tránh khỏi có tì vết, tùy nó là được."

Rõ ràng là lười tiếp tục tranh đoạt.

Cho tới bây giờ, ông ta vẫn hoài nghi đề thi này là do tên hạ nhân gì đó của Chung phủ làm ra để thử mình.

Dữu Khánh đem bài thi gấp lại nhét vào trong người, rồi đưa tiễn Minh tiên sinh đi ra thư phòng.

Đứng ở dưới mái hiên, nhìn nhìn sắc trời đã mờ tối, Minh tiên sinh từng bước một bước xuống bậc cấp, chậm rì đi ra phía ngoài.

Đi ra đình viện, đang chờ đợi tại bên ngoài, Lý quản gia lập tức tiến tới cung thỉnh Minh tiên sinh, nói Chung viên ngoại muốn thiết yến

khoản đãi.

Minh tiên sinh một câu nói cũng không muốn nói, khoát tay áo thể hiện không cần thiết, buồn bã bước tới trước, người khác đều không biết ông ta đang trầm mặc suy tư việc gì.

Sau khi đích thân tiễn người rời đi, Lý quản gia chạy về Đông viện, nhìn thấy Dữu Khánh đang ăn uống thả cửa, lập tức hỏi: "Minh tiên sinh sao vậy? Ngay cả xe ngựa đưa đón cũng không lên xe, cứ nói muốn một mình đi bộ một chút, ta sợ ông ta gặp chuyện không may, bảo xe ngựa đi theo ở phía sau, có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Một mình ôm một bàn ăn, Dữu Khánh nhún vai, "Không có gì, dạy quá muộn, mệt mỏi mà thôi."

Lý quản gia hoài nghi, "Có phải không?"

Dữu Khánh chuyển hướng đề tài, chỉ chỉ thức ăn trên bàn, than thở: "Lý thúc, mấy thứ này… Ai, kỳ thực vẫn là cơm Linh Mễ càng thích hợp với ta."

Lý quản gia hơi trợn mắt, "Không phải tiếc rẻ mà không cho ngươi ăn, ta đã nói rồi, Đỗ Phì cố ý căn dặn, nếu như muốn ngươi tập trung ôn thi, trước khi thi Hội sẽ không thể cho ngươi ăn Linh Mễ, nếu không ngươi sẽ chạy đi đả tọa."

Thôi, được rồi! Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu ngừng lại, không nói nữa, vẫn là như vậy, không có khác gì bị giam lỏng.

Ăn xong, đám người thu dọn sạch sẽ, Đông viện lại khôi phục yên tĩnh.

Đèn thư phòng vẫn còn sáng trưng, Dữu Khánh cầm mấy tờ bài làm mà Minh tiên sinh đã làm ra, đọc xem từng bài, vẫn là câu nói kia, với cái trò này hắn xem không ra được cái gì tốt cái gì xấu.

Nhưng hắn vẫn rất thỏa mãn.

Nếu như đề thi này là thật, việc làm bài thi như thế nào đã được giải quyết rồi.

Cũng chỉ có để cho vị Minh tiên sinh này làm bài giải cho đề thi đó mới không cần lo lắng việc hắn sớm có được đề thi bị tiết lộ ra ngoài.

Chín khóa thi không đậu đã không dễ nghe, còn phải gánh lấy cái danh tiếng 'Thập toàn thập mỹ' hay sao? Hơn nữa, nếu đi tố giác nhà học sinh gây rối, về sau ai dám dùng?

Đến lúc đó hắn tự nhiên có biện pháp khiến Minh tiên sinh cân nhắc lợi hại.

Đương nhiên, tiền đề chính là bài làm của Minh tiên sinh thi không đậu.

Theo Dữu Khánh, cũng sẽ không có khả năng thi đậu, ngay cả ông ta, chín lần thi đều thi không đậu, Dữu Khánh hắn chỉ tham gia một lần là có thể đi đậu sao, vậy Dữu Khánh hắn phải không may cỡ nào mới được a?

Người đã thi chín lần đều thi không đậu, lại chán chường nhiều năm, còn bị tửu sắc đào rỗng thân thể, một người tinh lực không tốt như thế, chỉ đem đề mục thi Hội vốn cần phải thi trong mấy ngày này vội vã làm hết trong một buổi chiều, thậm chí còn không có bất kỳ xem xét, sửa chữa lại đáp án, nếu như vậy mà vẫn được lên bảng, vậy thì không có thiên lý nữa rồi.

Nếu thật sự rơi vào trường hợp như vạy, dù thối như cứt chó Dữu Khánh hắn cũng phải nuốt vào, đành nhận mà thôi!

Cuộc sống từng ngày trôi qua rất nhanh, đảo mắt liền tới gần thi Hội, danh sách nhân viên liên quan tới việc chủ trì thi Hội của triều đình cũng được xác định.

Minh tiên sinh thay đổi thái độ lười nhác thường ngày, xin nghỉ với nhà chủ bên kia, dồn toàn bộ thời gian tại bên Chung phủ, giúp Dữu Khánh xác định phạm vi có khả năng ra đề mục, khiến cho Dữu Khánh đau cả đầu.

Bảy ngày, chỉ có thời gian bảy ngày, Minh tiên sinh không tiếc ở tại Chung phủ Đông viện, cũng không tại thư phòng lười biếng đi giấc, nhìn chằm chằm Dữu Khánh học hành.

Loại tình huống này xem như là làm bộ làm tịch cũng thực sự mệt mỏi, trong vòng bảy ngày phải xem quá nhiều nội dung.

Khi Dữu Khánh muốn lười biếng, Minh tiên sinh nhưng là chụp lấy gậy tới quất hắn.

Đùa cái gì vậy? Dám đánh lén bản chưởng môn? Làm cho Dữu Khánh thiếu một chút rút kiếm chém lão.

Sau đó vì cố kỵ đánh tiên sinh có thể khiến cho Chung phủ khiếp sợ, cho nên mới không thể không nín nhịn.

Then chốt là dù ngươi nói mình biết võ công cũng vô dụng, nói ra cũng không hù dọa được người ta, Minh tiên sinh vẫn như cũ có gan chụp lấy gậy gộc, có cảm giác như một thân xương già vẫn có cốt khí đấu tranh với trời.

Nói chung bảy ngày này khiến Dữu Khánh rất khó chịu nổi…

Nhưng điều gì đến rốt cuộc vẫn phải đến, khi một ngày này thật sự tới rồi, vốn tưởng rằng mình chỉ làm người đi ngang qua, Dữu Khánh không khỏi có chút thấp thỏm.

Tới ngày Thi Hội chính thức bắt đầu, xe ngựa cùng đội hộ vệ của nam chủ nhân Chung phủ tự mình đưa tiễn.

Bên trong xe ngựa, ngoại trừ thí sinh Dữu Khánh ra, còn có Chung viên ngoại và đích thân Minh tiên sinh tới tiễn.

Minh tiên sinh một đường lải nhải, liên tục dặn dò các hạng mục phải chú ý sau khi tiến vào trường thi.

Chung viên ngoại ở một bên vừa nghe vừa liên tục gật đầu, không quản nói như thế nào, là người từng tham gia qua chín lần thi Hội, chỉ dựa vào phần kinh nghiệm này Chung phủ đã không tính mất trắng tiền.

Đoàn xe còn chưa đến được trường thi, tại trên đường đi tới trường thi liền bị buộc dừng lại, có quân sĩ chặn đường, không cho phép các thứ như xe ngựa đi qua, kể cả nhân viên đưa tiễn cũng đều phải ngừng tiến tới trước, chỉ cho phép thí sinh dựa vào thẻ bài báo danh đi vào.

Thời kì này không ai dám cưỡng ép xung đột.

Cũng có thể lý giải, hơn một vạn thí sinh đến từ các nơi Cẩm Quốc, đồng thời tập trung vào một chỗ là quy mô không nhỏ, nếu lại có thêm nhân viên cùng các loại xe ngựa đưa tiễn cùng nhau dồn vào thì không chỉ dễ dàng khiến đường đi bị tắc nghẽn, còn dễ dàng gây ra sai lầm.

Dữu Khánh chỉ có thể xuống xe, Đỗ Phì đem một cái ba lô chứa đầy đồ đưa cho hắn, cũng giúp hắn đeo lên lưng, đồng thời dặn dò sau khi thi xong thì đến nơi nào gặp mặt, sẽ đến đón hắn.

Mọi người ngoại trừ nói một loạt lời cổ vũ ra, chính là nhắc hắn bảo trọng thân thể, dù sao cần phải thi năm ngày bốn đêm, bằng với tại trong khu vực trường thi ở lại bốn năm ngày.

Dữu Khánh hành lễ với mọi người, sau đó xoay người rời đi, lúc đó Minh tiên sinh chợt bước nhanh tới, kéo lấy tay áo hắn lại.

Dữu Khánh ngạc nhiên quay đầu lại, hỏi: “Tiên sinh còn có gì dặn dò?”

Ánh mắt Minh tiên sinh hùng hổ dọa người, miệng lại lúng túng một hồi, cuối cùng chỉ nói ra được hai chữ, "Thi tốt."

"Vâng." Dữu Khánh đáp, xác định lão không có dặn dò gì khác, mới lại lần nữa xoay người cất bước.

Minh tiên sinh nhìn theo Dữu Khánh cầm bảng tên vượt qua chốt phong tỏa của nhân mã triều đình, mãi cho đến khi thân ảnh Dữu Khánh biến mất không thấy, ông ta vẫn còn đứng tại đó bất động thật lâu, thần tình phức tạp.

Cũng không biết ông ta đang suy nghĩ cái gì, rõ ràng đang thất thần, Chung viên ngoại liên tục gọi lão mấy tiếng, ông ta mới tỉnh lại.

Chung viên ngoại mời lão lên xe, nói muốn mở tiệc chiêu đãi.

Minh tiên sinh xua tay xin miễn, cũng không cần xe ngựa đưa tiễn, lại nói là muốn một mình đi bộ một chút, bóng lưng tiêu điều rời đi…

Trường thi chiếm khu vực rất lớn, chỉ riêng buồng cho thí sinh dùng đã xấp xỉ hai vạn gian, nơi cổng vào lâm thời đặt hơn bốn mươi lều kiểm tra, một châu một cái.

Một đám thí sinh cõng một đống lớn đồ vật tìm kiếm lối vào từng Châu, dọc theo đường đi hết nhìn đông tới nhìn tây, Dữu Khánh cũng ở trong đó.

Sau khi tìm được lối vào, Dữu Khánh phát hiện những nhân viên liên quan của Liệt Châu lúc trước đi theo hộ tống nhập kinh cũng tại đây, chủ yếu phụ trách xác định lai lịch thí sinh với nhân viên triều đình cùng đi, nếu phát hiện người lạ mắt và chưa bao giờ gặp qua tự nhiên cần phải tra xét kĩ.

Những việc này đều đơn giản, toàn bộ quá trình tiến vào phiền toái nhất chính là kiểm tra vật phẩm mang theo, kiểm tra rất kỹ càng, rất sợ có kẻ đem theo tài liệu đi vào, tương đối tiêu tốn thời gian. Dù

sao cũng là hơn vạn người tham gia dự thi, từng người ở trong lều riêng, nhân viên giám thị là không có cách nào nhìn chằm chằm từng người, chỉ có thể kiểm tra nghiêm ngặt khi tiến vào.

Thật vất vả đi vào được bên trong, hết nhìn đông tới nhìn tây, Dữu Khánh vẫn không thể phát hiện thấy Hứa Phí, không biết người ta đã tiến vào, hay là còn chưa có tới.

Hỏa Tất Xuất của hắn đã sớm phái người đưa tới cho Trùng Nhi, không phải là lo lắng người của Chung phủ chiếu cố không tốt, mà vì phía bên Chung phủ đang hiếu kì không biết vì sao nước trong ao nhỏ tại Đông viện lại biến đen, lúc trước hắn không cân nhắc quá nhiều, đã nói dối, nói không biết. Cho nên nếu như đưa cho người của Chung phủ chăm sóc thì lập tức sẽ lộ tẩy.

Đương nhiên, hắn tìm Hứa Phí cũng không phải vì quan tâm Hỏa Tất Xuất của mình như thế nào, mà là muốn hỏi một chút khoản nợ bốn ngàn lượng bạc như thế nào rồi?

Sau khi tiến vào trường thi, muốn tìm được Hứa Phí liền trở nên phiền phức.

Thí sinh của các Châu đều được chia tách phân tán, thẻ bài thứ tự được phát ra bằng cách rút thăm, không cho những người quen nhau có cơ hội ở cùng một chỗ.

Khắp nơi có người trông coi, không thể chạy loạn khắp nơi, Dữu Khánh đành phải tạm thời xóa bỏ ý định, thành thành thật thật dựa theo số thứ tự tìm đến khu vực chỗ của mình. Sau một hồi vòng vòng, hắn tìm được chỗ ngồi của mình, đó một gian lều nhỏ có chút mùi mốc và chật hẹp.

Chung phủ, khi Chung viên ngoại về đến nhà thì đã qua giờ cơm trưa.

Nhưng người nhà đều đang đợi ông ta, vừa thấy ông ta trở về, Văn Giản Tuệ lập tức nghênh đón hỏi: “Vì sao về trễ như thế?”

Chung viên ngoại lắc đầu, "Hôm nay xem như có thêm kiến thức. Khu vực Trường thi quá nhiều người đưa tiễn thí sinh, khi trở về thì bị kẹt đường không đi được, ngồi xe ngựa thật sự còn không nhanh bằng đi bộ."

Văn Giản Tuệ: "Thuận lợi đưa người đến trường thi chứ?"

Ở một bên, Chung Nhược Thần và Văn Nhược Vị đều vểnh tai lên nghe.

Chung viên ngoại chỉ gật đầu ừ một tiếng.

Sau đó, hạ nhân bưng cơm nước đã hâm nóng lên, một nhà bốn người ngồi vây quanh bàn chậm rãi ăn.

Ăn được phân nửa, Văn Giản Tuệ đột nhiên than thở bỏ đũa xuống, dáng vẻ tâm sự trùng điệp, khó thể nuốt xuống, "Thi Hương xếp thứ một trăm lẻ sáu, nếu tính thêm hơn bốn mươi Châu, không sai biệt lắm sẽ xếp khoảng sau bốn ngàn. Ta hỏi thăm qua rồi, thi Hội thường chỉ lấy hai ba trăm tên phía trước, hắn ở vị trí khoảng bốn nghìn như vậy cũng không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể lên bảng a."

Lời này là bà ta nói cho trượng phu nghe, cũng là nói cho nữ nhi đang đợi được gả nghe, có một số việc bà ta nói ra là không có tác dụng, nếu nữ nhi chết sống không muốn gả thì bà ta tin tưởng trượng phu sẽ nghiêm túc cân nhắc.

Nói đến cùng, với 'A Sĩ Hành' không phát huy được tác dụng gia thế bối cảnh lại không thể đề danh Bảng Vàng, bà ta là chướng mắt.

Cử nhân? Đặt ở mỗi Châu có khả năng xem như một thành công, nhưng đặt ở kinh thành thì không tính được cái gì, nhìn xem cảnh tượng vạn người tập hợp kinh thành dự thi liền biết. Mà Chung gia bình thường lui tới qua lại không phải phú thì là quý, không biết quen biết bao nhiêu là quan to quý nhân ngũ phẩm trở lên, cử nhân thì tính là thứ gì chứ?

Không phải Chung gia nuôi không nổi 'A Sĩ Hành', mà bà ta muốn sĩ diện, tìm tới một con rể không có danh tiếng như vậy, bình thường tiếp xúc cùng những phu nhân khác thì phải đặt mặt mũi đi nơi nào? Để mấy tiện nhân mà thường ngày lẫn nhau có chút ý kiến kia biết được, còn không biết sẽ châm biếm bà ta đến mức nào.

Điều này không thể nghĩ, càng nghĩ bà ta càng khó mà tiếp nhận.

Sắc mặt Chung viên ngoại nghiêm trọng, nói thật đi, ông ta cũng không xem trọng lần dự thi này của Dữu Khánh, trên cơ bản là không công bận rộn một trận, xem như tận lực thử một lần, còn lại chờ vận khí đi.

Bưng bát ăn cơm, Chung Nhược Thần cúi đầu xuống, trên chiếc đũa mấy hạt cơm dường như chỉ đưa từng hạt cơm từng hạt cơm chậm rãi vào trong miệng, đồng dạng là thực khó nuốt xuống.

Mấy ngày nay, mẫu thân thường tại bên tai nàng nói một ít lời nói không tốt về vị hôn phu của nàng, nói hắn vô dụng.

Nàng không rõ, vì sao đột nhiên nói cho nàng biết nàng có một vị hôn phu, sau đó lại không ngừng làm thấp đi vị hôn phu của nàng, khiến nàng phải đứng bên nào?

Đôi mắt Văn Nhược Vị vụt sáng, nhìn thấy dáng vẻ tỷ tỷ, lúc này vui cười nói: "Không nhất định a, thi Hương không được, thi Hội chợt lóe sáng hào quang cũng không phải chưa có a. Nương, vạn nhất tỷ phu tương lai thi lấy Trạng nguyên trở về cho mẹ, vậy mẹ còn không phải khiến người khác ghen tỵ muốn chết sao."

Văn Giản Tuệ bị lời nàng nói làm cho bật cười, ngay lập tức ý thức được là ngủ mơ, mặt lại trầm xuống, hừ nói: "Nằm mơ cũng không có khả năng, trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây còn không sai biệt lắm."

Chương 78: Thi xong

Mặt trời vẫn hiện lên từ phía đông như cũ, lại là một ngày mới bắt đầu.

Ngày hôm sau, trong Trường thi.

Đang khoanh chân đả tọa trong phòng thi, Dữu Khánh bị một ít thanh âm ầm ĩ làm tỉnh lại, chậm rãi thu công, mở mắt ra.

Sắc trời còn sớm, ánh nắng chỉ vừa mới chiếu đến nóc nhà mà thôi, nhưng đám thí sinh đã làm đủ các loại hoạt động.

Vệ sinh có vệ sinh, rửa mặt có rửa mặt, có âm thanh đi tới đi lui, có động tĩnh chuẩn bị cơm, có cả tiếng thở dài bởi một đêm chưa được nghỉ ngơi đủ, lại thêm đều là người đến từ thiên nam địa bắc, thói quen sinh hoạt khác nhau, cho nên có thể nghe được đủ các loại động tĩnh, ngửi được đủ các loại mùi vị.

Thí sinh sát vách Dữu Khánh thì đang ăn bánh vừa được nướng xong, có nhiều hương liệu mùi vị thật đặc biệt, xông thẳng về bên này.

Quy củ trong phòng thi là không cho phép giao lưu, có chuyện gì có thể trực tiếp tìm đến giám sát, cũng chính là nhân viên giám thị do triều đình phái tới trực ở bên ngoài.

Cảm nhận một chút bầu không khí nơi đây, Dữu Khánh lắc đầu thở dài, mình đường đường là Linh Lung quan chưởng môn vậy mà sẽ rơi vào trường hợp này, quả thực là tạo nghiệp!

Hắn cũng đứng dậy rửa mặt, sau đó liền nấu Linh Mễ do mình mang đến.

Lần này, hắn xem như đã tìm được lí do danh chính ngôn thuận để kiếm lấy chút lợi ích từ Chung phủ, mười cân Linh Mễ, tối hôm qua đã ăn no nê một bữa, sau đó đả tọa luyện hóa linh khí trong đó.

Bên ngoài có từng cái lu lớn đựng nước, cũng có chuẩn bị sẵn củi lửa để cho các thí sinh sử dụng.

Đến khi ăn uống no đủ xong, giờ Thìn đã qua một nửa, cuối cùng đã đến giờ bắt đầu phát bài thi.

Nói là ngày hôm qua bắt đầu thi, kỳ thực ngày hôm qua chỉ là nhập trường, thật sự là bởi vì số người cần phải kiểm tra quá nhiều.

Đêm qua Trường thi bị phong tỏa lại, đoạn tuyệt liên hệ với bên ngoài. Trong đêm, đề thi cũng được soạn ra tại bên trong trường thi, sau đó thợ mộc trong trường thi suốt đêm thực hiện bản khắc in ấn, để đảm bảo mọi người nhìn thấy đề thi đều giống nhau như đúc.

Được phát cùng với đề thi chính là giấy thi.

Sau khi cầm được đề thi, thì không cho phép đem theo bất cứ tờ giấy nào rời khỏi phòng thi, càng không cho phép giữa các thí sinh có bất cứ liên hệ gì.

Một mực lòng dạ thấp thỏm, ngay khi chứng kiến được đề thi thì Dữu Khánh lập tức yên tĩnh, tâm thần ngưng trệ lại đến mức không chút động đậy, ánh mắt chằm chằm nhìn lên đề thi.

Trùng Nhi không có lừa gạt hắn, đề thi đưa đến Chung phủ chính là đề thi Hội lần này.

Hắn không biết tâm tình mình hiện tại như thế nào, vốn tưởng rằng sau khi xác nhận được mình đã biết trước đề thi thì sẽ rất vui mừng, nhưng khi thật sự đã xác nhận, hắn lại không thể sinh ra chút cảm giác vui mừng nào, lần này hắn dường như mới chân chính cảm nhận được, lúc sinh tiền, điều A Tiết Chương liều mạng muốn cải cách là cái gì.

Mình chỉ là một người trong giang hồ, việc đó hình như chẳng liên quan gì đến mình… Dữu Khánh trong lòng thầm nhắc như thế, rồi mới lắc lắc người, bắt đầu lấy ra văn phòng phẩm.

Tất cả trình tự chuẩn bị, đều dựa theo lời Minh tiên sinh dặn dò, làm từng bước một, trước tiên làm nháp.

Một lần vùi đầu xuống viết này liền mất non nửa ngày, hắn sợ mình quên mất, trước tiên đem nội dung nhớ được trong đầu viết ra giấy nháp, sau đó lại tiếp tục khoanh chân đả tọa tu luyện, nếu không làm như vậy, hắn cũng không biết làm sao có thể chịu đựng cho qua thời gian mấy ngày này.

Nhân viên giám thị thỉnh thoảng đi qua thấy vậy cũng không có bất cứ phản ứng gì, chỉ cho rằng hắn đang trầm tư suy nghĩ.

Kéo dài đến ngày thứ ba, trước tiên lại là nấu một bữa Linh Mễ, ăn no, sau đó mới bắt đầu từng chữ từng chữ mà nghiêm túc chép lại, nỗ lực đạt được chữ viết đẹp.

Chép xong nội dung một đề, xác nhận không có vấn đề gì, lại lần nữa thu công, tiếp tục đả tọa luyện hóa linh khí hôm nay vào bụng.

Ngày thứ tư hắn y nguyên như cũ.

Người bên ngoài Trường thi nhìn không thấy tình cảnh bên trong trường thi, nhưng có rất nhiều người lo lắng.

Mặt trời lặn mặt trời mọc, lại trôi qua một ngày, ngày thứ năm, cũng là một ngày thi Hội sau cùng.

Bầu trời có gió mây biến đổi bất ngờ, mây đen che kín ánh sáng mặt trời, rơi xuống mưa phùn lã lướt.

Phía trước cửa sổ, Chung Nhược Thần đứng đã lâu, ngóng nhìn giọt nước tí tách dưới mái hiên.

Văn Nhược Vị tại phía sau nàng, cuốn ống quần lên, trên cẳng chân trắng nõn nổi rõ một vết thâm, lúc trước len lén leo lên cầu thang bị té, chỉ lấy một quả trứng gà đun sôi lăn chỗ vết thâm, nhe răng nhếch miệng hít vào một hơi, gọi: “Tỷ, giúp ta.”

Chung Nhược Thần đang thất thần, muội muội gọi liên tục mấy tiếng mà vẫn không có nghe thấy.

Văn Nhược Vị quay đầu lại quan sát một lúc, không trông chờ được rồi, tiếp tục tự mình lăn trứng, trong miệng thì thầm, "Tỷ phu a tỷ phu, chỉ mong ngươi có thể tranh được kết quả!"

Nàng ta cũng không ngốc, đã nghe ra được mẫu thân có ý hối hôn, biết rõ mẫu thân muốn giựt giây để tỷ tỷ mở miệng, nhưng mà nàng ta cũng biết tỷ tỷ vẫn một mực giả ngu, vì một người chưa từng gặp mặt chống đối mẫu thân, chết sống không mở ra lời đó…

Trong phòng thi, Dữu Khánh nhìn mưa nhỏ bên ngoài, suy nghĩ miên man, đang suy nghĩ có nên làm ra chuyện bất ngờ gì đó hay không, khiến cho bài thi bị ướt nhẹp đi.

Lúc trước, trên đường đi đến trường thi, Minh tiên sinh tại bên trong xe ngựa từng dặn dò, vạn nhất trời mưa phải cẩn thận trông nom tốt bài thi, bài thi bị nước mưa dính ướt hoặc là bị dơ thì sẽ không được thu, mà với những phương thức đầu cơ trục lợi này A Sĩ Hành cũng không có nói cho hắn biết. Hắn không nghĩ tới thật đúng là trời đổ mưa rồi.

Minh tiên sinh vừa nói ra điều này, lúc đó hắn đã có ý nghĩ làm vậy cho bớt việc, về sau ngẫm lại vẫn là bỏ qua, mình có thể lừa dối vượt qua, không cần phải làm ra hạ sách này, bài thi dơ thì có thể trực tiếp thi rớt, nhưng chủ khảo nhân viên cũng là sẽ xác định tình huống, đem hắn tên 'A Sĩ Hành' này đơn độc kéo đi ra ngoài là tránh không được, không chừng còn sẽ khiến sự việc càng thêm phức tạp.

Khơi gợi lên tiểu tâm tư của hắn chính là, không nghĩ tới thật đúng là trời đổ mưa rồi.

Sau cùng, một chút tà niệm đấu tranh đó bị hắn đè ép xuống, hất lên một bộ y phục che chắn mưa gió bên ngoài.

Tỉ mỉ tiếp tục chép xong một đề thi, tiếp đó thì viết ra mấy câu thơ, kiểm tra không có sai lầm số báo danh, đem mấy bài làm sắp xếp chỉnh lý tập trung với nhau.

Phần còn lại chính là chờ đợi nộp bài thi.

Sau khi qua buổi trưa, trống trường thi vang lên, đám thí sinh lập tức dồn dập che chắn tránh bài thi bị ướt đem nộp bài thi…

Giờ Thân, cổng lớn Trường thi mở ra, các thí sinh lục tục đi ra ngoài, có người tinh thần phấn chấn, có kẻ sắc mặt nghiêm trọng, còn có người tùy ý mưa giội lên người, cũng có kẻ che đầu chạy mau. Dữu Khánh xen lẫn giữa những người này đi ra ngoài, đồng thời hết nhìn đông tới nhìn tây tìm kiếm Hứa Phí, kết quả vẫn không tìm thấy được, hắn đành phải theo đám người phân tán rời đi.

Đợi hắn từ trong đám đại quân phong tỏa đi ra thì trên người đã bị mưa làm cho ẩm ướt, đi không bao xa một cây dù đưa tới, là Đỗ Phì cầm ô tới đón hắn.

"Đỗ thúc." Dữu Khánh cười nhận lấy dù.

Đỗ Phì đưa cho hắn, còn giúp hắn vác lấy gùi đồ, mình thì hơn phân nửa thân thể lộ tại ngoài trời mưa, bung dù giúp hắn, vừa đồng hành vừa hỏi: "Làm bài thi thế nào?"

Cùng lúc quan sát thần sắc Dữu Khánh, dường như hi vọng có thể nhìn ra chút gì.

Dữu Khánh nhún vai buông tay, bộ dạng có vẻ thờ ơ không xem là việc quan trọng.

Đỗ Phì cho rằng hắn đang giả vờ thoải mái, không có tiếp tục hỏi nhiều, không biết Dữu Khánh là thật sự không quan tâm.

Hai người đi bộ đến bên cạnh xe ngựa, khi Dữu Khánh tiến vào xe ngựa thì phát hiện Chung viên ngoại đang ở bên trong xe, ông ta lại

đích thân tới đón, hắn thoáng sửng sốt rồi vội tại trong xe hành lễ, "Thúc phụ."

Chung viên ngoại ném cho hắn một cái khăn mặt, bảo hắn lau người một chút, "Nghe nói hoàn cảnh làm việc và nghỉ ngơi bên trong trường thi rất không tốt, sợ ngươi nghỉ ngơi không tốt lại bị mưa, nhưng Đỗ Phì nói ngươi có tu luyện nội công, nói chút mưa đó không khiến ngươi bệnh được."

Dữu Khánh gật đầu, "Cũng tạm."

Chung viên ngoại lúc này mới hỏi: "Thi cử thế nào?"

Cho dù biết rõ bây giờ hỏi cũng chưa hẳn là kết quả thật, nhưng vẫn nhịn không được mở lời hỏi.

Dữu Khánh cười nói: "Ta đã tận lực rồi."

Chung viên ngoại hơi gật đầu, liền không hỏi nữa, một đường theo xe ngựa xóc nảy, tầm nhìn hơi lay động nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, có thể thấy tâm tình tương đối nặng nề.

Thẳng đến khi sắp đến Chung phủ thì Chung viên ngoại mới lại lần nữa mở miệng, "Có thể thi đậu thì tốt, nếu như không thể đậu, cứ lưu lại kinh thành học hành. Chờ sau khi danh sách được công bố ra, ta sẽ sắp xếp người đi Liệt Châu hội quán giúp ngươi hoàn thành công văn lưu lại."

"Vâng." Dữu Khánh đáp.

Đây chính là điều hắn muốn, hắn thật sự không muốn tiếp tục theo đội ngũ hộ tống của Liệt Châu cùng nhau trở về, không có tự do, phải luôn che mặt và cũng không tiện trò chuyện.

Một chuyện khác chính là bởi vì giai đoạn trước bị giam lỏng ôn thi tại trong Chung phủ, cho nên hắn còn chưa tìm được người mua thích hợp, vẫn chưa bán ra được Hỏa Tất Xuất, có khả năng cần

dừng lại kinh thành một đoạn thời gian, nếu không thì ở địa phương nông thôn kia rất khó bán Hỏa Tất Xuất ra được với giá cao.

Nhưng tiền đề lưu kinh là cần phải tại Liệt Châu hội quán hoàn thành thủ tục, bằng không đội ngũ hộ tống khi trở về Liệt Châu để thiếu mất một gã cử nhân là không có cách nào báo cáo kết quả công tác, ngươi không làm thủ tục lưu kinh thì nhất định phải theo đội ngũ cùng về.

Cũng bởi vì vậy, vốn định hôm nay sẽ nói ra sự thật, Dữu Khánh không thể không tạm thời nhịn lại, dù sao bên này cũng phải đợi thi Hội công bố ra kết quả mới sẽ an bài hôn sự, hắn còn có thể kiếm nhiều chút Linh Mễ, nháo cương thì không dễ chiếm được món lợi này.

Sau khi có kết quả thi Hội rồi mới sắp xếp hôn sự là vì đề phòng quá sớm bại lộ thân phận con trai của A Tiết Chương, tránh để có người quấy nhiễu kết quả thi cử.

Sau khi xe ngựa trở lại Chung phủ, Lý quản gia ra nghênh đón lại lần nữa hỏi việc làm bài thi như thế nào.

Mà nữ chủ nhân Văn Giản Tuệ của Chung phủ thì một mực không lộ diện…

Ngày hôm sau trời quang mây tạnh.

Cuối cùng đã được tự do, Dữu Khánh lập tức muốn đi dạo kinh thành, kết quả Đỗ Phì vẫn chưa cho hắn hoàn toàn tự do, cứ thế mà phái hai người đi theo hắn, nói đây là ý của Chung viên ngoại, sợ hắn ở kinh thành gặp chuyện không may.

Điều này khiến cho Dữu Khánh vốn có ý đồ đi tìm khách hàng thích hợp lập tức có chút bó tay bó chân, đối diện với Đỗ Phì không chịu nhượng bộ, hắn cũng đành phải thôi, tất cả chờ khi nói ra sự thật rồi tính tiếp.

Nhưng mà vẫn muốn có chiếc xe ngựa để ra ngoài đi dạo, hắn cũng không đi nơi nào khác, chạy thẳng đến Tào phủ.

Người gác cổng Tào phủ nhìn thấy xe ngựa khách tới cũng không tầm thường, lập tức đi vào thông báo.

Chỉ chốc lát sau, Trùng Nhi chạy ra, vui vẻ nói: "Sĩ Hành công tử."

Để tùy tùng Chung phủ chờ bên ngoài, Dữu Khánh theo Trùng Nhi đi vào.

Ở một bên dẫn đường, Trùng Nhi kỳ thực cũng muốn hỏi một chút Dữu Khánh xem làm bài thi như thế nào, nhưng cảm thấy lời này không phải mình nên hỏi, nên cũng không có nhiều lời, chỉ là vẫn nhắc nhở một câu, "Sĩ Hành công tử, công tử nhà ta có khách, bốn người kia và Chiêm Mộc Xuân Chiêm công tử tới rồi."

"Bốn người nào?" Dữu Khánh vừa hỏi ra khỏi miệng liền hoàn toàn tỉnh ngộ, lặn lộn cùng một chỗ với Chiêm Mộc Xuân còn có thể là bốn kẻ nào, thử hỏi: "Bốn kẻ họ Tô kia sao?"

Trùng Nhi gật đầu.

Dữu Khánh tức thì có phần bối rối, phát hiện mấy tên này quả thật là âm hồn bất tán, tại sao tại đây cũng có thể đụng phải, hắn hỏi: "Bọn họ tới đây làm gì?"

Trùng Nhi: "Ôn chuyện."

Dữu Khánh không lời nào để nói, có một điểm hắn không thừa nhận cũng không được, bốn gia hỏa quan hệ mật thiết kia cùng với Chiêm Mộc Xuân còn có cả Hứa Phí nữa, đích xác giao tiếp quan hệ không tệ, tựa hồ những kẻ có nổi danh luôn có thể trộn lẫn với nhau, một đường cùng nhau đến kinh thành, quan hệ càng ngày càng thân cận, phỏng chừng sáu người đều sắp thành anh em kết bái rồi.

Cũng được, Dữu Khánh suy nghĩ một chút, cũng đã đến thời điểm đoán mệnh cho mấy tên gia hỏa rồi, đúng lúc tránh cho hắn khỏi phải đi tìm từng người, liền hỏi: "Bọn họ có biết ta tới không?"

Trùng Nhi gật đầu, "Khi người gác cổng tới thông báo, mấy người bọn họ đang cùng một chỗ với công tử, đều đã nghe được."

Dữu Khánh chần chừ hỏi: "Bọn họ phản ứng như thế nào?"

Trùng Nhi cúi đầu không nói, hắn nhìn thấy có kẻ cười nhạt, nhưng hắn không tiện nói ở sau lưng.

Không nói, Dữu Khánh liền minh bạch rồi, cũng hừ một tiếng, đổi đề tài, "Đầu To không có việc gì đi?"

Trùng Nhi cũng lập tức lộ khuôn mặt tươi cười, "Mỗi ngày có xương ăn, rất ngoan ngoãn."

Chương 79: Kinh thành thủ phú

Tại đại trạch hào phú của Tào phủ, khu vườn phong cảnh phồn hoa.

Trong lúc vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã đến tiểu viện, nơi Hứa Phí ở, Trùng Nhi trước tiên chạy vào thông báo, lập tức thấy Hứa Phí và Chiêm Mộc Xuân lộ diện, nhưng không có bốn người Tô Ứng Thao.

"Sĩ Hành huynh." Hứa Phí đi xuống bậc cấp nghênh đón, nét tươi cười trên mặt có phần không được tự nhiên, gã đại khái đoán được ý đồ Dữu Khánh đến đây.

"Sĩ Hành huynh." Chiêm Mộc Xuân cũng bước xuống bậc thang chào.

Đối với vị này, y xem như có ấn tượng khắc sâu, gần như là kẻ duy nhất trong số toàn bộ thí sinh vào kinh thành không coi trọng Giải

Nguyên lang là y đây.

Thanh niên đều thích cảm giác được người người vây quanh, y cũng không ngoại lệ, nhưng nếu như nói thật về Dữu Khánh, trong lòng y có một sự kính trọng khác.

Dữu Khánh trực tiếp bày ra khuôn mặt tươi cười, "Hứa huynh. Ôi, Chiêm huynh làm sao cũng tại nơi này, hạnh ngộ hạnh ngộ."

Hứa Phí có phần bất ngờ, quan sát hắn.

Chiêm Mộc Xuân đáp lại: "Nửa tháng trước chúng ta đã ước hẹn sẵn rồi, sau khi thi xong sẽ tập trung gặp mặt, hỏi thăm nhau một chút về việc thi cử, chúng ta cũng là vừa mới đến."

Dữu Khánh liền hiểu rồi, mấy tên gia hỏa này trước khi thi đã từng có tụ tập với nhau, thương cảm cho mình ngay cả cửa cũng ra không được, bọn họ tự do hơn cả mình, ai bảo mình cõng nồi 'Kết quả thi Hương không tốt' a, đã chấp nhận!

Không đợi hắn nói nhiều, Hứa Phí đưa tay ra hiệu cho Dữu Khánh mượn một bước nói chuyện.

Chiêm Mộc Xuân thức thời rời đi lảng tránh, trở về trong phòng trước.

Dữu Khánh theo Hứa Phí đi đến một bên, chăm chú lắng nghe tình hình.

Hứa Phí hạ thấp giọng nói: "Sĩ Hành huynh, về chuyện tiền bạc, không nên đề cập ngay trước mặt người khác nhé. Cậu ta đã đồng ý rồi, đợi chút nữa ta sẽ tới Phòng thu chi nhắc chi trước cho ngươi."

Dữu Khánh gật đầu, đã hiểu được, vị này không muốn hắn nhắc tới việc thiếu nợ ngay trước mặt khách, lập tức lời lẽ thiện ý nói: "Dễ nói, dựa vào giao tình sinh tử giữa ngươi và ta, việc tiền bạc không

cần gấp gáp, nhưng ta dù sao cũng đã đem biên lai ghi nợ đến rồi, một lát nữa sẽ đưa cho ngươi."

Hứa Phí cười khổ, sau đó đưa tay mời hắn vào bên trong.

Dữu Khánh tâm tình rất tốt, cất tiếng cảm tạ rồi cùng theo vào bên trong. Vừa tiến vào phòng khách, hắn phát hiện không chỉ có Chiêm Mộc Xuân, bốn người Tô Ứng Thao cũng tại đây.

Hắn còn tưởng rằng bốn người này chán ghét hắn, sẽ lảng tránh đi, thì ra bọn họ chỉ là lười đi ra ngoài nghênh đón hắn mà thôi.

Dáng vẻ bốn người Tô Ứng Thao lơ đãng như không thấy hắn, là đang cố ý làm mặt làm mày cho Dữu Khánh xem.

Hứa Phí lại lần nữa cười khổ, không biết bốn người Tô Ứng Thao vì sao lại nhìn Dữu Khánh không vừa mắt như thế, không phải gã chưa từng khuyên qua, nhưng mà vô dụng. Đã như vậy, gã cũng không nói thêm gì nữa. Khi bắt chuyện mời Dữu Khánh cùng ngồi vào thì chợt thấy trong ánh mắt Dữu Khánh nhìn bốn người Tô Ứng Thao hiện lên một dạng sâu sắc khác lạ, trong lòng không khỏi run lên.

Gã vô thức nhìn đến bốn người Tô Ứng Thao lâu một chút, trong lòng tự nói với mình, có thể là mình đã suy nghĩ nhiều.

Trùng Nhi lặng lẽ không hé răng ở bên cạnh châm trà rót nước.

Con mắt Tô Ứng Thao không nhìn người vừa mới ngồi xuống, hoặc là xem thường, tiếp tục đề tài lúc trước, nói: "Chiêm huynh, Thiên phú luận kia, ngươi là phá đề như thế nào?"

Chiêm Mộc Xuân hơi suy tư, trả lời: "Nói ngắn gọn, đang hỏi quốc sĩ sở dĩ có thể trở thành quốc sĩ là bởi vì lọt vào mắt xanh của đế vương, hay là do thiên mệnh quy về, hoặc là dựa vào bản thân nỗ lực mà có được."

Trừ Dữu Khánh và Trùng Nhi ra, những người khác đều là khẽ gật đầu.

Tô Ứng Thao lại truy hỏi: "Chiêm huynh lựa chọn như thế nào?"

Chiêm Mộc Xuân chậm rãi nói: "Ba cái đều có!"

Bộp! Phòng Văn Hiển vỗ tay hoan nghênh tán thưởng, "Anh hùng nhìn thấy tương đồng!"

Ba người Tô Ứng Thao, Trương Mãn Cừ cùng Phan Văn Thanh đều gật đầu tán thành, hiển nhiên phương hướng phá đề cùng con đường đáp đề đều giống nhau, về phần Phú luận có thể xuất sắc hay không thì phải phụ thuộc vào tài năng ngòi bút của từng người.

Mấy người cho rằng đáng giá uống cạn một chén, liền lấy trà thay rượu nâng chén lên, lại phát hiện thấy Hứa Phí không có nâng chén, vả lại có vẻ trầm ngâm.

Mấy người đã nhận ra chút gì đó, Trương Mãn Cừ hỏi: "Chẳng lẽ Hứa huynh có cao kiến khác?"

"Ta đưa ra một lựa chọn duy nhất, đế vương!" Hứa Phí vừa nói vừa nhìn phản ứng của mấy người, trong lòng có phần bất an, không nghĩ tới mình đã có được đề thi trước vậy mà lại làm ra đáp đề chênh lệch với mọi người lớn như vậy.

Lúc này Phan Văn Thanh xua tay nói: "Văn không có tuyệt đối. Hứa huynh, ngươi lựa chọn như vậy cũng không có gì không đúng, nói quân tốt nhất rốt cuộc là không có sai, chỉ cần tìm từ thỏa đáng, phán quan nào đều không tiện phủ nhận, tối thiểu cũng được phán tốt."

"Chính phải."

"Người hoặc việc của triều đình, chỉ cao không nói thấp, cũng không thể nói có sai lầm gì, có lẽ vốn là như thế."

Mấy người dồn dập phụ họa.

Dữu Khánh ở bên chậm rãi uống trà, trong lòng thấy có chút vui vẻ, tuy rằng hắn không hiểu nhiều những thứ này, nhưng cũng đã nghe hiểu đại khái, phát hiện đám người múa văn chơi chữ này, thích dùng văn từ đùa giỡn lừa dối, ra sức vòng vèo làm ra chuyện ông nói ông có lý bà cũng nói bà có lý.

Chỉ là nghe được bọn hắn nói như thế, chính hắn trái lại càng thêm yên tâm, bởi vì hắn nhớ kỹ đáp án của Minh tiên sinh đều khác với mấy người này.

Theo hắn, Hứa Phí là trước đó đã có được đáp đề, mà Chiêm Mộc Xuân thế nhưng là Giải Nguyên lang của Liệt Châu, thành tích thi Hương của đám người Tô Ứng Thao cũng không kém, đáp án của Minh tiên sinh lại có sự chênh lệch rất lớn với những người này, kết quả không cần nói cũng biết rồi.

Lại lần nữa lấy trà thay rượu nâng chén nhấp một ngụm, sau khi bỏ cốc trà xuống, ánh mắt Hứa Phí liếc nhìn nghiêng, phát hiện thấy khóe miệng Dữu Khánh nhếch lên một nét tiếu ý, trong lòng khẽ động, lập tức hỏi: "Sĩ Hành huynh, với đề Phú luận đó ngươi đáp như thế nào?"

Vứ nghe được lời này, Trùng Nhi dựng thẳng tai lên, Chiêm Mộc Xuân cũng hiếu kì nhìn đến, ba vị khác thì giống như đúc ra từ một khuôn mẫu, đều là khóe mắt liếc nhìn xem thường.

Bưng trà chậm rãi thưởng thức, Dữu Khánh thoáng sửng sốt, rồi ngay lập tức xua tay nói: "Trong bụng ta chỉ có một chút kiến thức, sẽ không lấy ra tự bêu xấu, dự thính nghe cao kiến của chư vị là được."

Chiêm Mộc Xuân cười nói: "Sĩ Hành huynh, ai dám nói mình nhất định có thể nổi danh trên bảng chứ? Đều là đang tự bêu xấu, mọi người giao lưu đánh giá với nhau mà thôi."

Dữu Khánh mới không muốn nói ra để bị người chê cười, nhất là bốn tên cháu trai kia cũng có mặt tại đây, lại lần nữa xua tay, "Xấu hổ, xấu hổ, ta là thật không được!"

Trùng Nhi nhịn không được nhìn hắn nhiều một chút, phát hiện thấy Sĩ Hành công tử vẫn trước sau như một, vẫn ít tiếng như trước.

Hắn ta là biết rõ Dữu Khánh trước đó đã nắm giữ đáp án, tự nhiên cho là như vậy.

Nào ngờ lời Hứa Phí nói ra tiếp đó cũng không khác ý hắn ta lắm, "Sĩ Hành huynh, chỉ sợ chưa hẳn vậy đi, tính cách ngươi nhất quán kín tiếng, ta thế nhưng là nhiều lần nhìn nhầm."

Dữu Khánh cười ha hả: "Phương diện này thật sự là so không được với các ngươi, ta không có gì phải giả bộ kín tiếng."

Hứa Phí ý vị sâu xa nói: "Thí dụ như luôn một mực giả nghèo tại trước mặt chúng ta!"

Lời này vừa nói ra, vốn con mắt không thèm liếc nhìn Dữu Khánh chút nào, bốn người Tô Ứng Thao đều thoáng sửng sốt, vô thức quay nhìn về phía Dữu Khánh quan sát kỹ càng, kết quả mới nhận ra được đồ Dữu Khánh mặc là loại tơ lụa Lăng La tốt nhất.

Dữu Khánh nhún vai giang hai tay ra, "Ta vốn là người nghèo, có cái gì phải giả bộ."

Hứa Phí dí dỏm nói: "Theo ta được biết, nơi ngươi ở hiện tại không có nghèo a, hình như là nhà một hào phú phú thương đi?"

Lúc trước gã kiến thức được tu vi của Dữu Khánh liền đã hoài nghi, bởi vì gã cũng là người luyện võ, nhiều ít cũng rõ ràng được đạo bên trong đó, biết rõ với tuổi của Dữu Khánh, để tu vi đạt được Thượng Võ cảnh giới là cần phải tích lũy không ít tài nguyên, mà tài nguyên là cần phải dùng tiền chất đống vào, lúc đó gã đã hoài nghi Dữu Khánh không thiếu tiền.

Về sau lại bởi vì việc gã thiếu nợ, cậu gã - Tào Hành Công hơi tra xét nền tảng Dữu Khánh, phát hiện địa điểm Dữu Khánh đặt chân là Chung phủ. Vì vậy sau đó Tào Hành Công đã dặn dò Hứa Phí, nếu như Dữu Khánh đòi tiền, vậy thì đến Phòng thu chi lấy tiền chi trả khoản nợ đó đi.

Không vì cái gì khác, có Chung phủ làm chỗ dựa, không sợ Dữu Khánh xằng bậy.

Tào Hành Công thậm chí đã tra đến tên của phụ mẫu 'A Sĩ Hành', cũng may khi A Tiết Chương tại vị thì Tào Hành Công còn chưa có xuất đầu, chẳng chút liên quan gì, đối với cái tên A Tiết Chương đó ông ta cũng không có nhận thức gì khắc sâu, nếu không e rằng phải giật mình.

Hứa Phí cũng là được nghe cậu nhắc nhở, mới phát hiện đúng là vậy.

Dữu Khánh thoáng nhìn Trùng Nhi, từ phản ứng của Trùng Nhi hắn đã nhìn ra cũng không có nói quá, lập tức thấy vui vẻ, ngộ nhận là Hứa Phí đã tìm ra được nền tảng của mình, vừa định tùy tiện giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, chợt chú ý tới thái độ bốn người Tô Ứng Thao có biến hóa, trong lòng nảy sinh ý nghĩ, lời nói đã lên đến miệng chợt sửa lại, "Ai, nói không được giả bộ gì, đó cũng là nhà cậu ta. Cậu của ta cũng chỉ là một cái Kinh thành thủ phú mà thôi, Cẩm Quốc lớn như vậy, thật sự không tính được cái gì. Chúng ta là người học hành, đàm luận chuyện tiền bạc thì quá tục rồi."

Hứa Phí còn chưa kịp phản ứng với nửa đoạn trước trong lời hắn nói, liền trực tiếp bị một câu nói sau cùng của hắn làm nghẹn ngào.

Kinh thành thủ phú?

Lần này, không nói tới bốn người Tô Ứng Thao, ngay cả Chiêm Mộc Xuân cũng cảm thấy giật mình, vốn tưởng rằng nhà cậu Hứa Phí cũng đã đủ có tiền rồi, không nghĩ tới còn có kẻ càng trâu bò hơn!

Đương nhiên, bốn người Tô Ứng Thao phản ứng tương đối đặc sắc. Bọn hắn rất muốn hỏi Dữu Khánh một chút, kinh thành thủ phú cũng 'chỉ là' sao? Cẩm Quốc mặc dù lớn, lại có thể có mấy nhà phú hào đạt được cấp bậc Kinh thành thủ phú như vậy?

Trong lòng bốn người càng nhiều là khiếp sợ, phát hiện mình nhìn nhầm rất nghiêm trọng, Kinh thành thủ phú không chỉ nói tới tiền, các mối quan hệ, giao tiếp tại kinh thành e rằng là không thể coi thường!

Biến hóa trong nháy mắt, vẻ xem thường và kiêu căng bày ra trên mặt bốn người đối với Dữu Khánh lặng yên biến mất, ánh mắt nhìn về phía Dữu Khánh rất phức tạp.

Trùng Nhi có chút mờ mịt, Chung phủ là kinh thành thủ phú sao?

Hắn đã từng đến qua, nhưng hắn không biết, không rõ ràng lắm.

Trong lòng Hứa Phí cũng đang nói thầm, Chung phủ là kinh thành thủ phú sao?

Điều này, cậu gã không có nói cho gã biết đẳng cấp Chung phủ cao cỡ nào, chỉ nói là phú thương, gã dự định sẽ tìm cơ hội hỏi cậu một chút.

Thấy một câu nói của mình khiến cả đám bị đàn áp rồi, Dữu Khánh bắt đầu chủ động tham gia câu chuyện, hắn không lôi kéo tới những thứ nho nhã văn vẻ kia, cũng con mẹ nó kéo không nổi, "Không biết sau khi thi Hội, chư vị dự định đi đâu, trực tiếp trở về Liệt Châu sao?"

Thái độ bốn người Tô Ứng Thao trở nên tương đối dè dặt, không biết có nên trả lời hay không, nói chung bầu không khí bên trong phòng trở nên tốt hơn nhiều.

Chiêm Mộc Xuân mở miệng trước, "Để xem tình hình đã."

Phan Văn Thanh nói tiếp theo lời y, còn là tương đối tự nhiên, "Con đường Chiêm huynh đi không khó suy đoán, dựa vào tài hoa của Chiêm huynh tự nhiên có thể thông qua thi Hội."

Chiêm Mộc Xuân vội vàng xua tay nói: "Không dám không dám, cũng không thể nói như vậy!"

Phan Văn Thanh tiếp tục nói: "Chiêm huynh thi Đình, nếu là có thể danh liệt Nhị Giáp trở lên, tự nhiên là lưu kinh, nếu như chỉ là Tam Giáp đồng tiến sĩ thì nghĩ biện pháp lưu kinh ngược lại không có ý nghĩa gì, không bằng lấy thân phận Giải Nguyên lang trở về Liệt Châu, tự nhiên được sắp xếp vị trí tốt."

Trương Mãn Cừ cũng gật đầu, "Đó là đương nhiên, Chiêm huynh là tấm gương cho học sinh Liệt Châu, nếu ngay cả Giải Nguyên lang Liệt Châu cũng không bố trí được vị trí tốt, đi học còn có tác dụng gì, chẳng phải khiến tinh thần học tập tại Liệt Châu rung chuyển? Chỉ sợ Châu Mục đại nhân cũng sẽ bất mãn." Tiếp đó nhìn về phía ba vị đồng bọn khác nói, "Không giống chúng ta…"

Xấu hổ trực tiếp trả lời người nào đó, Tô Ứng Thao lập tức tiếp tục lời người bên mình, "Bốn người chúng ta đã thương lượng qua rồi, nếu có thể lên bảng thì thôi, không thể lên bảng thì trước tiên lưu lại kinh tiếp tục dốc sức học hành, do trong nhà ra mặt tại Liệt Châu qua lại, nếu có thể tại Liệt Châu kiếm được một danh ngạch bổ sung nào đó thích hợp thì trở về Liệt Châu, nếu không có danh ngạch thích hợp thì tại kinh chờ thi Hội ba năm sau."

Dữu Khánh a một tiếng, hỏi bốn người, "Nói cách khác, bốn người Tô huynh các ngươi không quản có thể thi đậu hay không đều sẽ tạm thời cư ngụ tại kinh thành?"

Hứa Phí nghe vậy chợt âm thầm kỳ quái, đứa này hiện tại tựa hồ có chút không bình thường.

Thường ngày, tên gia hỏa này ngay từ đầu là không muốn đối mặt cùng những người này, bây giờ trái lại tốt, thoải mái ngồi ở đây cùng

tham gia náo nhiệt không nói, lại còn chủ động bắt chuyện, tại sao cảm giác có chút kỳ hoặc?

Chương 80: Thu nợ

Gã cũng không hiểu cảm giác kỳ lạ, nghi hoặc đó xuất phát từ đâu, cũng phát hiện thấy phản ứng của bốn người Tô Ứng Thao đột nhiên trở nên không bình thường.

Bên kia, Trương Mãn Cừ thuận theo lời hỏi của Dữu Khánh, ừ một tiếng, "Tạm thời chỉ e là như vậy." Lần này mở miệng trả lời Dữu Khánh liền cảm thấy có chút lúng túng, lại nhìn về phía Hứa Phí để hóa giải, "Hứa huynh, sau khi công bố kết quả, ngươi định như thế nào?"

"Ách…" Trong lúc nhất thời Hứa Phí thật là không biết nên trả lời như thế nào.

Trùng Nhi làm bộ như không nghe được cái gì, tiếp tục ở một bên châm trà rót nước cho mọi người.

Khóe miệng Dữu Khánh nhếch lên tiếu ý, trái lại muốn xem tên Hứa Phí đã sớm biết rõ đáp án này trả lời như thế nào.

Đối với việc Hứa Phí đi hay lưu lại, hắn không có hứng thú gì, hắn có thể ngồi xuống cùng mấy người này nói chuyện phiếm như vậy, thậm chí không tiếc thốt ra lời nói 'kinh thành thủ phú' chính là vì muốn nắm giữ hướng đi của bốn người Tô Ứng Thao và Chiêm Mộc Xuân.

Không còn cách nào, mấy người này đối với mình có ấn tượng quá sâu sắc, A Sĩ Hành căn bản không thể lộ diện tại trước mặt mấy người.

Sau khi thi Hội, hắn phải nghĩ biện pháp làm cho mấy tên này biến mất khỏi thế gian.

Sự việc là do hắn xử lý không tốt mà tạo ra, hắn không thể lưu lại tai họa ngầm lớn như vậy cho A Sĩ Hành, cái mông này cần phải được hắn lau sạch sẽ.

Về phần Hứa Phí, có nhược điểm tại trên tay hắn, sau khi đi ra Yêu giới còn cùng nhau lừa dối Liệt Châu và Ti Nam phủ, lại thêm có chuyện mấy nghìn lượng bạc, về sau hẳn là có thể giới thiệu cho A Sĩ Hành quen biết.

"Vẫn chưa có quyết định, nhìn xem tình hình rồi nói tiếp." Hứa Phí hàm hồ cho qua.

Chỉ chốc lát sau, đề tài của mọi người lại quay trở về tới nội dung đề thi Hội. Dữu Khánh đã đạt được mục đích liền không tiếp tục hé răng, khi mọi người hỏi đến hắn, hắn chỉ xua xua tay nói đã quên rồi.

Lấy cớ rất vụng về, không chút nào cố ý che giấu, chính là trực tiếp như thế.

Thấy hắn như vậy, mọi người cũng không tiếp tục hỏi nhiều, tiếp tục trò chuyện về nội dung của mình.

Dữu Khánh ngoan ngoãn ngồi nghe, ngồi đợi Hứa Phí giao tiền.

Giờ cơm trưa sắp đến rồi, Hứa Phí tự nhiên liền mời mọi người ở lại Tào phủ ăn cơm, nhưng Dữu Khánh thật sự không có tính nhẫn nại tiếp tục nghe những người này lải nhải, hắn không muốn tiếp tục chờ đợi nữa rồi, mượn cớ đã đồng ý với 'nhà cậu' nhất định sẽ trở về, còn chen vào một câu ám chỉ cho Hứa Phí, "Bây giờ ta giao chứng từ cho ngươi?" Đưa tay vào trong tay áo làm ra vẻ muốn lôi ra.

Hứa Phí ấn tay hắn lại, mời những người khác chờ một chút, trước tiên dẫn Dữu Khánh rời đi.

Cuối cùng, Dữu Khánh vừa lòng đẹp ý từ chỗ Phòng thu chi của Tào phủ nhận lấy bốn nghìn lượng ngân phiếu, đã cầm được tiền, hắn cũng rất thủ tín, sạch sẽ lưu loát mà trả biên lai mượn nợ lại cho gã.

Việc này cuối cùng đã kết thúc, Hứa Phí xem như thở phào nhẹ nhõm, khi đi ra Phòng thu chi thì gã nhịn không được hỏi một câu, "Nhà cậu của ngươi, Chung thị đó thực sự là giàu nhất Kinh thành sao?"

Gã có phần không hiểu, tại sao cháu ngoại trai của một nhà giàu nhất Kinh thành lại có đức tính như thế.

Nhìn khí thế Tào phủ, Dữu Khánh liền biết có vài thứ giấu giếm không được, thành thật thừa nhận: "Không có, ngươi không nhìn ra điệu bộ của mấy vị kia sao? Không làm ra chút mánh lới sợ rằng bọn họ sẽ không chút khách khí với ta. Đây dù sao cũng là nhà của ngươi, sợ sẽ gây ra chuyện gì khiến ngươi khó xử, ta cũng là vì tốt cho ngươi, nên thuận miệng làm dịu một chút mà thôi." Hắn không chút nào che giấu mình đang nói dối, còn bồi thêm một câu, "Đương nhiên, nếu như ngươi thích xem phản ứng của bọn hắn khi biết rõ sự thật, chờ sau khi ta đi rồi, ngươi có thể nói cho bọn hắn biết."

Hắn mới không sợ đám người Tô Ứng Thao biết rõ sự thật, dù có biết thì như thế nào? Đùa giỡn bọn họ một lần còn có thể đổi lấy một hồi khách khí, không đùa giỡn thì chẳng nhận được cái gì, dù sao hắn không cảm thấy mất mặt.

Hứa Phí không nói gì, trực tiếp ngay mặt vạch trần, khiến cho mấy người khó chịu nổi, chẳng khác gì đầu óc mình có bệnh.

Bị Dữu Khánh mấy lời nhắc nhở như thế, gã trái lại sẽ không dám nói lung tung.

Sau khi dở khóc dở cười, gã lại lần nữa khách khí mời Dữu Khánh lưu lại dùng cơm,

Dữu Khánh lại lần nữa cự tuyệt, trước hết tìm Trùng Nhi lấy lại Hỏa Tất Xuất, sau đó thể hiện muốn gặp được cậu Hứa Phí.

Hứa Phí lắc đầu: "Ban ngày, cậu ta hầu như không có ở nhà, cơ bản đều ở bên ngoài xã giao, ngươi gặp ông ấy làm gì?"

Dữu Khánh nhứ nhứ cái bình chứa Hỏa Tất Xuất trên tay, "Lai lịch thứ này như thế nào, ngươi đã rõ rõ ràng ràng, đó chính là thứ mà ngay cả U Nhai cũng muốn có được, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, thay vì bán cho người khác, còn không bằng bán cho người của mình. Ngươi giúp ta hỏi cậu ngươi một chút xem có hứng thú hay không, nói trước nhé, chốt giá không thay đổi, một vạn lượng!"

Hứa Phí rất muốn hỏi hắn một chút, ai cùng với ngươi là người mình? Nhưng mà có một số lời chỉ có thể đặt ở trong lòng, "Hảo ý của Sĩ Hành huynh, ta tâm lĩnh rồi, nhà chúng ta thật sự không cần đến, ngươi còn là tìm người khác mua đi."

Nếu là do nhà khác bán ra, nếu như không tính tới giá cả, thì có lẽ gã còn có khả năng mua lấy thứ ngạc kiên kì lạ Hỏa Tất Xuất này, nhưng kẻ bán ra là Dữu Khánh, vậy thì không hiểu sao gã lại có cảm giác bài xích, là loại cảm giác dù là cho không, gã cũng không muốn lấy.

Nhưng Dữu Khánh không chịu dễ dàng từ bỏ, "Được rồi, nhìn tại giao tình giữa ngươi và ta, tám nghìn lượng, thế nào?"

Hứa Phí bất đắc dĩ nói: "Sĩ Hành huynh, U Nhai là tồn tại dạng gì, ngươi hẳn không phải không biết, ai cũng đều không rõ U Nhai cần thứ này làm gì, ai cũng không biết giữ lại thứ này trên tay là lợi hay là hại, phàm phu tục tử bọn ta thật sự không dám dễ dàng trêu chọc, không thể chỉ vì một thứ đồ chơi mới mẻ mua về ù ù cạc cạc không biết làm gì còn có thể rước lấy phiền phức. Ngươi tìm người khác mời mua đi, nhà chúng ta thật sự không dám đụng."

Lời đã nói đến nước này, Dữu Khánh cũng không tiện tiếp tục miễn cưỡng nữa, lúc này hắn chỉ có thể cáo từ rời đi.

Đi ra Tào phủ, lên xe ngựa, xe ngựa lọc cọc lăn bánh phóng đi, ngồi trong xe, Dữu Khánh hơi lay động.

Hắn xách bình kim loại có chứa Hỏa Tất Xuất lên, nhìn nhìn, thở dài, "Ai!", hắn đột nhiên phát hiện thấy thứ này không phải dễ bán.

Là lời của Hứa Phí nhắc nhở hắn, đồ vật có liên quan tới U Nhai, nghe tới trong lòng liền rùng mình, nhà có tiền nếu không biết rõ đến cùng đó là thứ gì thì e rằng không dám dễ dàng mua lấy.

Nhưng vấn đề là, nếu hắn không đề cập tới việc có liên quan với U Nhai, chỉ bán ra như một thứ đồ hiếm lạ bình thường, vậy thì hình như không thể bán được với giá cao, bán tháo thì rất không cam tâm, tối thiểu cũng phải đạt được giá trị một nghìn lượng mới xứng với những mạo hiểm mình đã trải qua tại Cổ Trủng Hoang Địa a?

Thế nhưng là, dù có muốn bán đi với giá một nghìn lượng, thì cũng phải tìm được kẻ có tiền, nhà bình thường không nhiều người có thể lấy ra được một nghìn lượng bạc, làm sao có khả năng tiêu một nghìn lượng mua thứ này.

Dù cho năm trăm lượng hay là ba trăm lượng cũng vẫn là đạo lý như vậy.

Giới hạn của hắn là ba trăm lượng, nếu thấp hơn con số này thì còn không bằng tự mình nuôi cho rồi, tuy rằng ở trong núi việc ba ngày hai ngày phải sát sinh kiếm xương cốt cho nó ăn có chút phiền phức, nhưng ít nhất còn có thể tiết kiệm được chút củi lửa nấu nước.

Nghĩ đến việc này, hắn lại thấy bên trong núi không thiếu nhất chính là củi lửa nấu nước, giảm được phiền phức nấu nước thì lại xuất hiện phiền phức kiếm xương cốt.

Vấn đề lớn nhất là, quỷ mới biết rõ thứ này có thể sống bao lâu, tuổi thọ côn trùng đa số không dài, vạn nhất cũng giống như một số côn trùng phổ thông, sống không đến một năm liền tiêu tùng, vậy thì… Hắn âm thầm hạ thấp giới hạn giá cả, nếu thực sự không được thì một trăm lượng cũng bán!

Càng nghĩ càng bối rối mệt mỏi, hắn liền không nghĩ tới nữa, thả Hỏa Tất Xuất xuống, tìm chút chuyện làm vui vẻ, lấy ngân phiếu mới có được ra, lại lần nữa kiểm kê trong hạnh phúc.

Không nhiều không ít, lại kiếm được thêm bốn nghìn lượng, nhịn không được hôn chụt một cái, sau đó mới khoan khoái nhét vào lại trong người, kéo mở rèm che nhìn Kinh thành bên ngoài cửa sổ.

Sát nhân, kiếm tiền, kết thúc mọi việc tại hồng trần, trở về núi tĩnh tu, thỉnh thoảng nhớ về mỹ nhân. Đây là tính toán của hắn sau khi tham gia thi Hội xong, đem toàn bộ Linh Lung quan từ trên xuống dưới chỉnh đốn tốt là trách nhiệm của mình, về sau tại trong Linh Lung quan trời đất bao la đó lão tử là lớn nhất, làm chưởng môn vô ưu vô lự, hưởng thụ lấy ánh mắt rất ngưỡng mộ của các cô nương trẻ tuổi Cửu Pha thôn…

“Công tử, đã đến Lưu phủ rồi.”

Xe ngựa dừng lại tại cổng vào một tòa phủ đệ, Dữu Khánh chui ra xe, tự mình đăng môn, tìm Lưu phủ tây tịch Minh tiên sinh.

- Giải thích, Tây tịch nghĩa là gia sư. Hết giải thích.

Kết quả Lưu phủ cho biết, kể từ khi Minh tiên sinh xin nghỉ trợ giúp cử tử của Chung phủ tham gia thi Hội đến giờ vẫn chưa có trở lại.

Dữu Khánh kinh ngạc, liền hỏi thăm nơi ở của Minh tiên sinh, sau đó tiếp tục đi tìm lão.

Hắn tìm tới Minh tiên sinh không phải việc gì khác, giống như việc đám người Hứa Phí thảo luận về đề thi vậy, phỏng chừng chuyện đề thi rất nhanh sẽ truyền ra, cũng sẽ truyền tới tai Minh tiên sinh, chắc chắn Minh tiên sinh nghe được đề thi liền sẽ khiếp sợ, sẽ nhận ra được việc hắn biết trước được đề thi.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng sau khi xong việc sẽ đi tìm Minh tiên sinh nói chuyện, tránh xuất hiện tình huống không thể kiểm soát.

Nhưng khi tìm đến nhà Minh tiên sinh, trong căn đình viện nho nhỏ chỉ có hai người con gái xinh đẹp, Minh tiên sinh không có nhà.

Hai nữ tử xinh đẹp này chính là Lưu phủ và Chung phủ dùng tiền mời tới hầu hạ Minh tiên sinh, theo hai người cho biết, trong ngày thi Hội, Minh tiên sinh vừa trở về nhà liền thu dọn chút đồ rồi rời kinh, nói là muốn đi ra ngoài một chuyến. Rồi từ đó đi đến bây giờ vẫn chưa gặp lại, không biết đã đi đâu, cũng không biết lúc nào trở về.

Dữu Khánh choáng váng, vậy thì phải đi đâu mới tìm được đây?

Không còn cách nào khác, hắn đành phải ôm theo vướng mắc rời đi, lo lắng suy nghĩ các loại tình huống, ví dụ như không biết Minh tiên sinh có đi tố cáo hay không.

Xuất hiện tình huống có khả năng tạo ra rắc rối, hắn lo sợ bất an, vào lúc này cũng không còn tâm tư đi tìm khách hàng để bán ra Hỏa Tất Xuất, hắn bắt đầu khắp nơi tìm hiểu tung tích của Minh tiên sinh…

Trường thi, y nguyên là trọng binh canh gác, nhìn mặt ngoài im ắng, tình hình bên trong lại bận rộn khiến rất nhiều rất nhiều người vì đó lo lắng.

Sau khi thí sinh rời khỏi, trường thi lại lần nữa được nghiêm ngặt phong tỏa kín lại, bài thi của thí sinh không thể rời khỏi nơi này, các nhân viên liên quan do triều đình phái tới chủ trì thi Hội cũng không được rời đi. Nói cách khác, thí sinh đã rời đi thì quan lại liên quan vẫn còn phải tiếp tục bị giam một đoạn thời gian, thẳng đến khi toàn bộ bài thi đã có kết quả mới thôi!

Bài thi của hơn vạn người phải được chấm xong trong một thời gian ngắn, đó cũng không phải việc dễ dàng, nhân viên chấm thi bị áp lực không nhỏ.

Phòng chấm thi tổng cộng chia làm bốn phòng, mỗi phòng có một quan chủ khảo, mỗi quan chủ khảo cũng được gọi là Phán thi tổng tài, bốn đề thi chính là do bốn vị Quan chủ khảo phân chia ra, từ đó chấm thi theo từng loại đề mục. Mỗi phòng theo một loại đề mục, xem nhiều nội dung cùng một đề mục, ít nhiều sẽ có phần chai lì, nội dung bài thi tốt hay xấu gần như xem qua là có thể nhìn ra đại khái, bài làm không nổi bật, không có điểm gì xuất sắc thì rất dễ dàng bị đánh rớt.

Bên trong phòng Phú luận, một đám giám khảo đọc bài thi, trong đó có một gã giám khảo thân thể hơi mập mạp dựa theo thứ tự kéo ra một bài thi. Hắn ngồi đó nửa ngày, trên vẻ mặt đã chết lặng đột nhiên hơi thay đổi, ánh mắt sáng lên một ít, chữ viết trên bài thi không tệ khiến gã được xốc dậy chút tinh thần.

Chữ đẹp, không biết văn chương như thế nào? Trong lòng gã nói thầm, ánh mắt bắt đầu đọc bài thi này.

Đọc xuống dần dần, tấm lưng ngồi đã có chút cong chậm rãi thẳng lên, một tay đặt khuỷu tay lên mặt bàn chống cằm, năm ngón của tay kia thì nhẹ nhàng gõ lóc cóc lên mặt bàn rất có tiết tấu, trên ánh mắt xem nhập thần kia thỉnh thoảng hiện lên cảm giác như có suy

nghĩ, tư duy rõ ràng đã bị nội dung của bài thi thu hút, đang suy nghĩ so sánh ưu khuyết, hay dở của bài thi.

Xem đến cuối cùng, gã thu tay lại dựa ra sau, hai bàn tay đan nhau trước bụng, hai ngón cái xoay chuyển không ngừng, khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt xoắn xuýt khó quyết.

Cuối cùng, gã vẫn không dám tùy tiện đưa ra nhận định đối với bài thi này, gã đứng lên, cầm lấy bài thi này đi về phía Tổng tài phòng Phú luận.

Chương 81: Vâng mệnh tại thiên

Quan Tổng tài Phú luận là đương triều đại học sĩ La Diệp Văn, đang ngồi ở ghế thủ tịch kiểm tra những bài thị bị chúng giám khảo đánh rớt, những bài thi không được chọn này ít nhiều phải xem qua một chút, đầu tiên là đề phòng phán sai, thứ nhì là có thái độ này cũng có thể làm cho chúng giám khảo cẩn thận làm việc.

Đi tới trước bàn, giám khảo hơi mập mạp hai tay dâng bài thi lên, "Đại nhân, học sinh ngu dốt, bài thi này e rằng cần phải chính ngài đánh giá mới sáng suốt."

Có giám khảo khác nghe vậy nhịn không được quay đầu lại nhìn nhìn.

Giương mắt nhìn lên, La Diệp Văn a một tiếng, cũng có phần kinh ngạc.

Vẫn là câu nói kia, văn không có tuyệt đối, khó mà kĩ càng phân chia cao thấp tuyệt đối, chỉ có thể đưa ra tiêu chuẩn đánh giá cao thấp.

Tiêu chuẩn lấy 'Thành' để cân nhắc, kiểu như một thùng nước chứa được mấy thành vậy, dùng cho tỉ dụ học vấn, mười thành tự nhiên là chứa đầy rồi.

Con số tối đa là mười, lại phân chia ra bốn đẳng cấp.

Một bài thi có trình độ từ năm thành trở xuống sẽ đánh giá là 'Kém', tự nhiên cũng chính là đánh rớt.

Năm sáu trên mười thì là 'Trung', bảy tám trên mười đánh giá là 'Tốt', cuối cùng chín và mười chính là 'Ưu' .

Nhưng trong tình huống bình thường, khi giám khảo đánh giá bài làm đạt 'Ưu' thì thông thường đều là cho chín Thành, đều sẽ lưu lại một chút khoảng trống, rất ít người đánh giá đạt điểm 10 tối đa, trừ phi gặp tới người vô cùng ưu tú, khi cho điểm cũng phải có thể được đến đa số người tán thành, sẽ không bị quá nhiều pê bình, mới sẽ không tiếc cho điểm, nếu không chính là tự tìm phiền toái.

Đây là điểm khiến La Diệp Văn nghi hoặc, có nhiều đẳng cấp để phân chia như thế, cảm thấy lấp lửng nằm ở mức nào cũng được thì cho cao một chút hoặc thấp một chút đều không sao, giám khảo có quyền lực như vậy, không đưa ra được quyết định là chuyện gì xảy ra? Lúc này ông ta tạm dừng xem xét bài thi bị đánh rớt trên tay, tiếp nhận lấy phần bài thi được đưa tới kia.

Nhìn bài thi một hồi, trán ông ta bỗng nhiên nhíu lại, tiếp đó lại chậm rãi giãn ra, về sau lại hơi nhíu, thần sắc trong mắt làm cho người khác cảm thấy ông ta đang tâm tình bất định.

Xem đến hết, rồi tiếp tục xem lại mấy lần, cuối cùng nhịn không được nhìn chằm chằm đọc ra mấy câu sau cùng, khe khẽ thì thầm, "Tụ dân chi địa là Quốc, dân buồn thì Quốc suy, người bảo hộ dân, là chân Quốc sĩ vậy. Bệ hạ vâng mệnh tại Thiên! Bệ hạ vâng mệnh tại Thiên… Bệ hạ vâng mệnh tại Thiên…" Một câu nói sau cùng của bài phú khiến ông ta lặp đi lặp lại lẩm bẩm rất nhiều lần.

Lúc này ông ta mới kịp phản ứng lại, bài Thiên phú luận này là có chuyện gì.

Phá đề không phải là vấn đề, Quốc sĩ có thể trở thành Quốc sĩ, là hoàng đế cho hay là Thiên mệnh tạo nên, hay là do chính bản thân nỗ lực.

Cách trình bày và phân tích đáp đề bình thường chính là phân tích quan hệ giữa ba điểm đó với Quốc sĩ.

Từ sau khi phong tỏa trường thi, ông ta đã xem rất nhiều bài thi đều giải đề kiểu như vậy, đều là trình bày và phân tích kiểu logic bình thường này, hoặc nói là không có Quân sẽ không có Quốc sĩ, hoặc chính là Phụng thiên Thừa vận, hoặc là chú ý cả ba cái, duy độc chỉ có bài làm trước mắt này hoàn toàn lái lệch đề thi.

Nói trắng ra là, người đáp đề này cho rằng giữa Quốc sĩ và ba cái kia đều không có quan hệ gì.

Toàn bộ bài đại luận của người đáp đề này, không đi trình bày và phân tích quan hệ giữa Quốc sĩ và ba cái kia, trái lại dõng dạc hùng hồn đi giải thích một vấn đề khác, cái gì gọi là Quốc sĩ!

Lần khắp cổ kim, từng nhân vật đã đi xa từ lâu tại trong lời văn của bài làm này lại trở nên sống động, từng sự kiện lịch sử mây khói vui buồn lẫn lộn tựa hồ trôi nổi phiêu đãng trước mắt, khiến người rung động đến tâm can, sau cùng hội tụ thành một câu nói, cũng là một đoạn lời nói sau cùng trong bài thi: Tụ dân chi địa là Quốc, dân buồn thì Quốc suy, người bảo hộ dân, là chân Quốc sĩ vậy!

Nhìn thấy câu này, đổi lại bất cứ giám khảo nào đều sẽ cho là, người đáp đề cho rằng Quốc sĩ là đang nỗ lực gánh chịu trách nhiệm vì nước vì dân không vì tư lợi, đang châm chọc cái loại gọi là nỗ lực đó rất tinh tế chỉ vì tư lợi, phủ nhận có liên quan cùng Thiên mệnh, thậm chí phủ nhận có liên quan cùng Đế vương.

Chỉ bằng điểm này, giám khảo xem bài không cau mày mới là lạ, nhưng vấn đề là tại cuối cùng lại xuất hiện thần kỳ chuyển cơ: Bệ hạ vâng mệnh tại Thiên!

Nếu như bỏ đi một câu đó, toàn bộ bài làm đều có ý tứ khác.

Còn nếu như thêm vào một câu đó, toàn bộ bài làm đột nhiên lật chuyển, trong nháy mắt điên đảo càn khôn.

Cho nên ngay cả La Diệp Văn cũng nhịn không được đọc đi đọc lại để xác nhận.

Tụ dân chi địa là Quốc, dân buồn thì Quốc suy, người bảo hộ dân, là chân Quốc sĩ vậy!

Ai là chân Quốc sĩ? Mặt sau nhẹ nhàng điểm ra một câu, bệ hạ vâng mệnh tại Thiên!

Vì vậy, hàm ý trong cả bài thi được định tính là, người giải bài thi này trong toàn bộ bài làm đã phủ nhận quan hệ giữa Quốc sĩ và ba cái kia, nói cho mọi người biết cái gì mới là Quốc sĩ chân chính, nếu như thật sự có Quốc sĩ thì người bảo hộ vạn dân mới là chân Quốc sĩ, người nào có tư cách thủ hộ vạn dân? Bệ hạ vâng mệnh tại Thiên!

Nếu như thật sự có người nào vận thừa thiên mệnh, chỉ có bệ hạ!

Thật vất vả từ trong bài giải thi phục hồi lại tinh thần, đại học sĩ cầm bài thi nhịn không được lắc đầu một trận.

Ông ta phát hiện người giải bài thi này kéo lệch đề quá mức, nhưng mà việc lệch này lại không thành vấn đề nha!

Lần đầu gặp phải chuyện như vậy, hiện tại tính là được mở rộng nhãn giới rồi.

Phanh! Bên trong phòng chấm thi sát vách đột nhiên truyền đến âm thanh vỗ bàn.

Lại có người hú lên quái dị, "Hay! Hay cho câu 'Một sớm vào được Quân vương điện, chấm dứt sinh tiền thân hậu danh', rất tốt!"

Giám khảo chấm bài thi bên này đều bị kinh động, kể cả La Diệp Văn ở trong đó đều là quay mặt nhìn nhau, thì ra là sát vách có người đang vỗ bàn tán dương.

La Diệp Văn cười nói: "Xem ra Lý đại nhân đã gặp được bài thơ tốt, bằng không với kiến thức rộng rãi của ông ấy sẽ không thất thố như vậy."

Giám khảo hơi mập mạp hơi khom người, "Đại nhân minh giám, chắc là như thế."

La Diệp Văn hít sâu một hơi, ánh mắt dừng tại bài thi trên tay, hỏi: " Bài thi này, ngươi thấy thế nào?"

Giám khảo hơi mập: "Còn thỉnh đại nhân chỉ rõ."

La Diệp Văn: "Hỏi ngươi, cứ nói đừng ngại."

Giám khảo hơi mập: "Dám thẳng bình bệ hạ, hạ quan không dám vọng nghị, thỉnh đại nhân định đoạt!"

La Diệp Văn mỉm cười, đã đoán được chính là như thế, đề thi liên quan đến Đế vương, người đáp đề không thể tránh né cũng sẽ liên quan, nhưng đều mượn cổ ví nay, bài này nói thẳng hai từ 'Bệ hạ' chính là công minh mà chỉ thánh thượng hiện nay rồi, lại thêm là một bài kỳ văn, giám khảo đụng phải không tiện định đoạt là có thể hiểu được.

Nhưng nguyên nhân cũng chính vì như thế, trong lòng giám khảo hơi mập có ý nghĩ như thế nào, La Diệp Văn đã là có đoán được, gặp gỡ loại bài thi này, nếu không phải thật sự cảm thấy tốt, trực tiếp đánh rớt là được, không đáng cầm tới đem cho ông ta xem, hiển nhiên trong nội tâm là không nỡ.

Rung rung bài thi trên tay, La Diệp Văn gật đầu khen ngợi nói: "Như chính đạo tang thương, như đại địa bao la, rồi lại bỗng nhiên như ngồi đám mây, càng khó được chính là có thể tại trong thi Hội viết ra

bài văn liền mạch lưu loát như vậy, ta cũng là đầu kiến thức đến. Chữ viết thanh tú, lời văn tung bay, rung động đến tâm can, vả lại liền mạch lưu loát, tâm tính như thế, nói vậy những đề mục khác cũng sẽ làm không kém, lão phu nên thành toàn!”

Giám khảo hơi mập mạp đang kinh ngạc với việc Đại học sĩ đưa ra đánh giá cao như thế, La Diệp Văn đã đem bài thi trải ra trên bàn, trực tiếp nhấc bút son phê bài thi, bỏ qua giám khảo cấp dưới, chính mình tại trên bài thi tự tay viết xuống một chữ đỏ tươi ‘Mười’, vậy mà lại đánh giá thành tích hạng cao nhất, điểm tối đa.

Liên quan đến đương kim thánh thượng, giám khảo cấp dưới hiếm gặp được thánh thượng, không dám định đoạt, La Diệp Văn nhưng là thường cùng thánh thượng gặp mặt, ít nhiều biết rõ một chút tâm tư của thánh thượng, chỉ bằng một cụm từ ‘Vâng mệnh tại thiên’ đột ngột viết ra này, lời tâng bốc này e rằng đã vỗ tiến vào trong tâm khảm bệ hạ, bệ hạ sợ là sẽ để cho người trong thiên hạ nhìn thấy.

Mà phần phía trước của toàn bộ bài văn chương e rằng lại đúng với tâm tư của một nhóm người khác.

Đây là con người a, chính là như thế, luôn luôn thích nhìn thứ mà mình thích nhìn.

Cho nên đây không chỉ là kỳ văn, còn là một bài kỳ văn lấy được lòng cả hai bên, ông ta không có lí do không chu toàn.

Đương nhiên, trước lúc chu toàn ông ta cũng có phần do dự, trong lòng hiện lên một cái bóng mờ, có phần hoài nghi, bài văn này có phải là của thí sinh do người tỏ ý ra đề mục kia an bài hay không, nếu là như thế, ông ta cần phải giảm đi một điểm, đem ‘Mười’ biến thành ‘Chín’ .

Làm quan trong triều, vừa phải tiếp tục sinh tồn được, lại phải thủ một ít bản tâm, thường thường liền phải chiết trung như thế, tựa như bài kỳ văn lấy lòng cả hai bên ở trước mắt này, nói cho thỏa

thích, đến sau cùng tựa hồ ý thức được không thích hợp, vẫn phải dùng phương thức vẽ rồng điểm mắt để xoay chuyển tình thế.

Về sau nghĩ lại, cảm thấy không phải, nếu là thí sinh do người kia an bài thì sẽ không phủ định đề mục mà người kia ra, vì vậy mới yên tâm đánh giá cho 'Mười' điểm.

Sau khi tự mình phê duyệt, La Diệp Văn cầm bài thi lên giao cho giám khảo hơi mập, phất tay ra hiệu cứ như vậy đi, người sau lĩnh bài thi lui ra, trở về vị trí của mình tiếp tục chấm bài…

Lại qua mấy ngày, khi toàn bộ bài thi đã được chấm xong, cần chính thức liệt kê ra xếp hạng thi Hội thì Quan chủ khảo của bốn phòng cuối cùng tụ tập lại trong đình viện.

Bốn vị đại nhân La, Lý, Sở, Cảnh nhìn nhau cười ha ha, đã xong việc khẩn trương nhất là chấm thi, việc còn lại liền đơn giản hơn nhiều.

Lý đại nhân hỏi: "Nói vậy, đầu danh của mỗi phòng đều đã được định ra rồi đi? Nếu không thì cùng nhau thưởng thức văn hay, trước tiên chúng ta mở ra đầu danh của mỗi phòng?"

La đại nhân chỉ vào ông ta cười nói: "Mấy ngày trước đó ông vỗ bàn tán dương, toàn bộ viện đều nghe thấy được, tất nhiên là có tâm đắc, trong lòng kiềm chế không được rồi hả?"

Mấy người cùng nhau cười ha hả.

Cười thì cười, chuyện gì phải làm vẫn phải làm, làm theo như lời Lý đại nhân nói cũng không hỏng việc, lại càng không vi phạm, huống hồ mọi người cũng quả thực là muốn xem tốt nhất.

Vì vậy bốn phòng lại lần nữa dựa theo quy củ thống nhất hiệp tác, toàn bộ bài thi đều được vận chuyển đến trong một tòa đại đường, vật dụng ghi sổ liệt kê cũng đều được chuẩn bị đầy đủ hết rồi, nhân viên tụ tập cùng nhau, từng người phân chia công việc.

Bốn vị quan chủ khảo lại tụ vào một chỗ, chỉ là đều có cầm theo một phần bài thi, đồng thời đặt ở trên bàn, Lý đại nhân chỉ vào mình nói ra: "Bài của các ngươi nhiều chữ, trong lúc nhất thời xem không hết, nào, trước tiên xem của ta đi." Dứt lời tự mình tránh ra, cho ba người có không gian trống.

Lúc này, ba vị đại nhân khác dồn vào một chỗ, đầu chúi vào giữa nhìn xem.

"Ui, Lý đại nhân vậy mà lại chấm cho một bài thơ full điểm, điểm mười a."

"Ha hả, ai cũng không cần phải nói ai a, ngươi nhìn xem, bốn phần bài thi đều là mười điểm."

"Không nghĩ tới a, bốn phòng thi Hội khóa này vậy mà đều không để lại dư địa, đều đưa ra đánh giá bài thi full điểm, hiếm thấy a!"

"Triêu thiên khuyết… Di, có điểm ý tứ…"

"Một sớm nhập triều Quân Vương điện, chấm dứt sinh tiền thân hậu danh… Một sớm nhập triều Quân vương điện, chấm dứt sinh tiền thân hậu danh…"

"Hay cho một bài Triêu Thiên Khuyết, đề chỉ ra hai từ 'Công danh' làm thơ, lại dùng bốn câu ngắn ngủi viết ra cả một đời, ngay cả sau khi chết cũng không quên, rồi vẫn tại trong phạm vi đề bài, thơ hay! Phán định mười điểm cũng không quá đáng!"

Nghe lời ba người nói, Lý đại nhân vuốt râu lắc đầu, dáng vẻ dương dương tự đắc.

"Di?" La Diệp Văn chợt biểu lộ thần sắc kinh ngạc, chỉ vào bốn phần bài thi đặt liền nhau, "Các ngươi nhìn chữ viết, là mắt ta có vấn đề sao? Tại sao ta cảm giác bốn phần bài thi này xuất từ tay cùng một người?"

Lời này vừa nói ra, ba vị khác vội tinh tế nhìn kĩ nhận rõ chữ viết của bốn phần bài thi này, không nhìn còn đỡ, càng xem càng giống.

Không cần nói bọn họ, ngay cả hạ quan dự thính cũng nhịn không được vây quanh tới đây.

Lý đại nhân nhịn không được đưa tay cầm lấy hai phần bài thi, đem chữ viết hai bên triệt để áp sát vào nhau đồng thời so sánh, vừa so sánh trong miệng vừa lẩm bẩm, "Rất giống, chí ít hai bài thi này tựa hồ thực sự là xuất từ cùng một người."

Chương 82: Thiên chi kiêu tử

Bốn phần bài thi đều được mấy người cầm lên.

Sau khi chữ viết được nhiều lần xem xét phân biệt, Cảnh đại nhân than thở, "Đây nào phải là rất giống, rõ ràng đúng là vậy! Ngươi xem sự giống nhau của chữ này, nét bút giống nhau như đúc."

Lời này khiến toàn bộ hiện trường an tĩnh, bốn vị đại nhân càng là nhìn nhau không nói nên lời.

Càng nhiều là sự kinh nghi, không thể tin được đầu danh của bốn phòng đều là xuất từ cùng một người, vấn đề là đối với bốn bài thi này bốn phòng đều đánh giá cho full điểm, điều này có nghĩa như thế nào?

Loại thi Hội này, khi cho điểm là có chú ý nhất định, cầm đến bốn đánh giá 'Kém' đương nhiên là bị loại rồi, lấy đến bốn đánh giá 'Trung' cũng chỉ có thể tính là bốn khoa đều vừa mới hợp cách mà thôi, không có nghĩa là ngươi đã thi đậu rồi, hơn nữa khả năng rất lớn là thi rớt.

Suy nghĩ cũng có thể biết được, bốn khoa đều chỉ thi đạt tiêu chuẩn mà thôi, liền muốn trở thành tiến sĩ hay sao?

Có được bốn đánh giá 'Tốt', trên xác suất có khả năng thông qua thi Hội lên bảng, kết quả còn phải nhìn xem số người đạt được tiêu chuẩn này có nhiều hay không.

Đạt được bốn đánh giá 'Ưu' thì không cần nghi ngờ gì rồi, khẳng định nhập bảng.

Nhưng một người đem bốn đề thi đều đạt được cùng một loại kết quả thì khả năng rất nhỏ, thành tích bốn đề khẳng định sẽ có cao thấp khác biệt.

Trên quy tắc lại sẽ có một loại đối đãi khác biệt.

Thí dụ như 'Ưu' có phân chia chín, mười, đa số người được Ưu đều là chín điểm, nếu không phải đặc biệt kiệt xuất thì bình thường sẽ không cho full điểm. Cái gọi là văn không có đệ nhất, dễ dàng đưa tới tranh luận, cho nên văn tự là tương đối, cực ít cho điểm 10, cho điểm 10 là việc cực hiếm thấy.

Vì vậy, ai có thể có được một đánh giá 'Ưu' với 10 điểm, ba đề khác chỉ cần đạt được tiêu chuẩn 'Trung', đã đạt được đến tiêu chuẩn hợp cách thì sẽ được lên bảng, là được nhập Cống rồi. Tình trạng như vậy có một cách nói đó là các phương diện đều không tệ, vả lại tinh thông một đạo, là nhân tài cho triều đình trọng dụng.

Một bài đầy điểm, thêm ba bài đạt tiêu chuẩn, là có thể nhập Cống, vậy bốn mục đều đầy điểm thì còn cần phải nói sao?

Đương nhiên, hiện nay chỉ là chữ viết giống, chỉ là phỏng chừng tỉ lệ lớn là bài thi của cùng một người, tại trước lúc sự thật được vạch trần thì ai cũng không dám chắc chắn.

Chuyện cho tới bây giờ còn có gì đặc sắc, còn xem nội dung đáp đề gì nữa, đều đã không có tâm tư để xem rồi.

Sở đại nhân phất tay chỉ huy: "Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, nhanh nhanh mở phách bài thi, nhìn xem là ai."

Cảnh đại nhân nhịn không được hỏi: "Vạn nhất thật sự là của cùng một người thì làm sao bây giờ?"

La đại nhân cười khổ, "Đều đã xong bước liệt kê vào danh sách rồi, bốn cái đáp đề đều đã tụ tập cùng một chỗ, còn có thể bởi vì hoài nghi là chữ viết của cùng một người mà sửa điểm hay sao? Nếu thật sự làm như vậy, triều đình có thể mắng chết chúng ta, chờ hạ ngục đi, nước bọt của thiên hạ sĩ tử cũng có thể dìm chết đuối chúng ta." Phất tay, "Mở đi, mở phách bài thi đi, ta trái lại muốn nhìn xem có phải thật sự xuất hiện một Thiên chi kiêu tử có thể đồng thời chiếm danh khôi thủ bốn phòng hay không!"

Được nghe lời ấy, ba vị quan chủ khảo khác đều gật đầu, lập tức ra hiệu cho quan lại tùy tùng mở phách bài thi ra.

Quan tùy tùng lập tức cầm tiểu ngân đao tới rọc niêm phong phách bài thi, Giáo thư lang do trong cung phái tới cầm bút ở một bên chuẩn bị sẵn sàng ghi tên vào danh sách.

Mở trước tiên chính là bài thi Sách luận, theo niêm phong được cắt ra, chỉ thấy mặt trên viết: Liệt châu Lương Đào huyện, A Sĩ Hành!

"A Sĩ Hành…" Trong số Quan chủ khảo có người thầm đọc.

Lúc này, Giáo thư lang đem tục danh của thí sinh tương ứng với bài thi nào nhớ kỹ.

Tiếp đó mở ra bài thi Phú luận, vừa nhìn thấy cái tên kia lộ ra, tổng tài bốn phòng lập tức quay mặt nhìn nhau, không sai, quả nhiên là cùng một người.

Lại mở bài thi Kinh sử, địa danh và tục danh vẫn giống y nguyên lúc trước.

"Hít!" Đại học sĩ La Diệp Văn đã là hít vào một hơi dài, cầm râu mép cảm thán, "Tài tử như thế, không nên là hạng người vô danh, lúc trước vì sao chưa từng nổi danh?"

Bài thi Thơ từ được mở sau cùng, chỗ niêm phòng y nguyên là ngay ngay ngắn ngắn viết tám chữ kia: Liệt châu Lương Đào huyện, A Sĩ Hành!

Bầu không khí ngưng đọng tại hiện trường đột nhiên như bị nổ tung, người vây xem đột nhiên ồ lên.

Cho dù trước đó đã mơ hồ biết rõ kết quả, nhưng quan chủ khảo bốn phòng vẫn bị làm cho khiếp sợ thật lâu khó mà mở miệng.

"Trời ơi, thật đúng là xuất từ cùng một người!"

"Trong thi Hội, các ngươi có từng gặp qua cử tử đạt full điểm cả bốn khoa chưa?"

"Đi đâu mà gặp? Theo sử sách ghi chép, từ khi Cẩm Quốc khai quốc tới nay, từng xuất hiện hai người, đây hẳn là người thứ ba!"

"Chuyện trăm năm khó có được một lần, vậy mà lại bị chúng ta đụng phải rồi."

"Cũng may, có nhiều người như vậy tận mắt nhìn thấy, bằng không sẽ không thể không hoài nghi chúng ta đang gian lận

"Nghe lời ngươi nói kìa, La đại nhân a, cho dù là gian lận cũng không dám cho điểm cao như thế a! Thí sinh gian lận nào dám muốn được như vậy?"

"Sau ngày này, người này chắc chắn dương danh thiên hạ! Bọn ta vừa đúng lúc gặp được, may mắn thay!"

Sự chấn động bên trong Trường thi, người bên ngoài không biết được, sau khi cơn chấn động qua đi, cũng không thể làm lỡ chính sự liệt kê xếp hạng, không thể làm lỡ ngày tốt niêm yết bảng.

Sau khi toàn bộ phách bài thi của thí sinh được mở ra, bốn điểm thi được tổng hợp lại, đạt được tiêu chuẩn hợp cách có hơn nghìn

người. Trong đó có lượng lớn có điểm số trùng nhau, thí dụ như rất nhiều người thi được hai tốt hai trung. Không sao, tiếp tục sắp xếp theo thứ tự Sách luận, Kinh sử, Phú luận, Thi từ.

Triều đình chọn người, trọng yếu hàng đầu vẫn là năng lực thực hành, cho dù là lý luận suông, tại tình huống điểm số như nhau sẽ ưu tiên lấy người có điểm Sách luận cao. Nếu vẫn còn có bằng nhau thì tiếp tục xét lấy điểm Kinh sử cao, sau đó chính là Phú luận, thi từ là tiểu đạo, xếp tại cuối cùng.

Sau khi chỉnh lý ra toàn bộ xếp hạng, nhân viên liên quan nhiều lần xác định lại, tránh có nhầm lẫn.

Thẳng đến trước ngày niêm yết bảng một ngày, cổng trường thi mới mở ra một cái cửa sổ nhỏ, đem một phong văn kiện mật truyền đi ra ngoài.

Bên trong Văn kiện mật viết ra quy mô xếp hạng tổng thể, trong đó cũng liệt kê ra một số cách lựa chọn trúng tuyển, thí dụ như lấy thành tích một Ưu ba Tốt để xác định trúng tuyển thì sẽ trúng tuyển bao nhiêu người, lấy thành tích bốn Tốt làm giới hạn thì sẽ trúng tuyển bao nhiêu người.

Một tiểu tướng từ lâu chờ đợi tại bên ngoài tiếp nhận văn kiện mật, lập tức suất lĩnh mấy kỵ mã ù ù lao thẳng đến Hoàng cung, đem văn kiện mật chuyển giao cho Nội các triều đình. Nội các sẽ căn cứ vào mấy cách tuyển chọn mà trường thi đưa ra để xác định cách thức trúng tuyển, sau đó trình Hoàng đế phê chuẩn.

Bên trong Văn kiện mật không có bất cứ thông tin nào liên quan đến thành tích thi hay tên tuổi người dự thi, đề phòng có người có tư tâm khi lựa chọn phương án trúng tuyển.

Nói cách khác, ngay từ đầu không có ai biết được sẽ trúng tuyển bao nhiêu người, cần xem được thành tích tổng thể của thí sinh khóa này triều đình mới sẽ đưa ra quyết đoán. Nếu như phát hiện

tiêu chuẩn tổng thể không tệ, có khả năng sẽ lấy nhiều một chút, nếu tiêu chuẩn tổng thể tương đối thấp thì có khả năng lấy ít đi.

Tại trên điểm này, các quan chủ khảo trường thi là không có bất cứ quyền lực gì.

Đợi cho ý kiến phúc đáp của Nội các triều đình trở lại trường thi, đã nắm giữ điểm chuẩn, trường thi lại lần nữa trở nên bận rộn, chuẩn bị cho ngày hôm sau niêm yết bảng…

Thi Hội yết bảng cũng không phải là Bảng Vàng sau thi Đình, danh sách được công bố ngay tại ngoài trường thi.

Trời còn chưa sáng, ngoài trường thi đã chen lấn đầy người, hơn nữa còn có người không ngừng từ bốn phương tám hướng tràn tới.

Một đám quân sĩ ngăn cách đám người xem bảng đông đúc ở bên ngoài Đại Bài lâu.

Trên Đại Bài lâu phủ một tấm vải đỏ lớn, danh sách ở mặt sau vải đỏ quan hệ đến tiền đồ và vận mệnh của rất nhiều người, ở hai bên là từng hàng đèn lồng đỏ treo cao, còn chưa khai bảng cũng đã làm nổi bật được không khí vui mừng.

Cảnh tượng ầm ĩ náo nhiệt, âm thanh nói chuyện khắp nơi. Lúc này, hầu hết những người có mặt tại hiện trường đều không phải là thí sinh.

Trời dần dần sáng lên.

Phong trần mệt mỏi, đội nón cõng bao, Minh tiên sinh cũng ở trong đó, mặc trên người là bộ y phục màu trắng vải thô, mới tới gần hiện trường không bao lâu liền bị làn sóng người đến sau chen lấn dồn ép đẩy đi, muốn chỉ lo thân mình cũng không thể.

Sau khi thi Hội bắt đầu, lão liền rời khỏi kinh thành, đến một thôn trang bên hồ, chèo thuyền câu cá.

Nơi đó không phải là lần đầu tiên lão đến. Từ khi lão không tiếp tục tham gia thi Hội thì mỗi lần thi Hội bắt đầu, lão liền không muốn nán lại kinh thành, không muốn nghe đến bất cứ lời gì có liên quan đến thi Hội, sẽ chờ đến khi thi Hội triệt để kết thúc mới trở về. Nhưng mà lần này lại không thể ở yên, lật tới lật lui nhiều lần vẫn không ngủ được, đi suốt đêm trở về kinh thành, trợn mắt thức chờ đến khi cửa thành mở ra thì không biết ma xui quỷ khiến gì lại đi tới nơi này.

Bắt đầu kể từ khi lão lần đầu tiên tham gia thi Hội, hơn ba mươi năm mỗi lần thi Hội yết bảng, lại là mỗi lần lão đứng dưới bảng lặng lẽ ngóng nhìn, nhưng trên bảng vĩnh viễn không có tên của mình.

Từ nhỏ đã gánh vác thanh danh thần đồng, tự xưng là đầy bụng kinh luân, hơn mười tuổi liền thi đậu cử nhân, mười sáu tuổi liền lấy tư cách cử nhân tham gia thi Hội, đó là vinh dự đặc biệt cỡ nào! Được người người khen ngợi là ngút trời chi tư, là thiên chi kiêu tử được các phụ lão hương thân ký thác kỳ vọng cao, người tới kết thân chật kín cửa nhà, nữ tử ở tuổi thích hợp hôn phối tùy ý lão chọn lựa.

Lão lựa chọn một nữ tử mà lão cho là dịu dàng nhất, hiền thục nhất tại quê nhà để làm vợ.

Trước đây, lão đã từng kiêu hãnh cỡ nào a!

Về sau, lão té ngã tại nơi này, sau khi té ngã tại nơi đây liền không bò đứng dậy nổi nữa rồi.

Vì vậy vận mệnh đã khắc vào nơi đây, hồn móc tại nơi đây, trốn không thoát, cũng chạy không thoát.

Trong âm thanh ầm ĩ, trong đầu Minh tiên sinh dường như rối bời, nghe không được người bên cạnh đang nói gì, nón bị người xô đẩy hất rơi xuống đất đạp nát cũng không biết.

Khi ánh sáng mặt trời chiếu lên Bài lâu, khi tia sáng dần dần rọi sáng toàn bộ tấm vải đỏ, làm cho cả tấm vải đỏ sáng lên tươi đẹp thì

bỗng nhiên tiếng trống tùng tùng vang lên, cổng trường thi mở rộng ra, bốn vị quan chủ khảo dẫn một đám giám khảo đi ra ngoài.

Bốn vị quan chủ khảo đi lên bậc cấp dưới Bài lâu, quay người chắp tay chào với bách tính ở xa xa, sau đó chia ra đứng hai bên.

Choang! Theo một âm thanh điếc tai từ đại đồng la được gõ vang, bốn vị quan chủ khảo mỗi người nắm lấy dải lụa đỏ đồng thời kéo xuống, tấm lụa đỏ che phủ tại trên Bài lâu liền trượt rơi xuống, lộ ra bảng Cáo bài khổ lớn trắng như tuyết đặt phía sau, trên Cáo bài viết chữ đỏ, viết trên đó chính là danh sách vượt qua thi Hội được nhập Cống.

Ánh mắt mọi người đồng loạt ngước nhìn chằm chằm.

Khổ chữ trên Cáo bài rất lớn, nhưng trên cao nhất có một nhóm chữ viết nằm tách biệt, lớn khác thường, mỗi chữ to cỡ chậu rửa mặt.

Ba cái chữ lớn đỏ tươi và vô cùng nổi bật: A Sĩ Hành.

Phía sau là một nhóm chữ nhỏ kèm theo: Liệt Châu Lương Đào huyện.

Phía dưới ba cái đại tự lại có một nhóm chữ nhỏ khác: Sách luận, mười; Kinh sử, mười; Phú luận, mười; Thi từ, mười.

Sau đó, phía dưới mới là từng hàng chữ nhỏ cùng kích cỡ, cùng kiểu chữ liệt kê xếp hạng của những người khác. Chỉ có tên A Sĩ Hành là duy nhất không có thể hiện xếp hạng, cũng không cần phải thể hiện, chỉ cần nhìn qua mọi người liền biết rõ, độc chiếm ngôi đầu!

"A Sĩ Hành…"

"Người Liệt châu a! Hắc, Hội Nguyên là người của Liệt Châu chúng ta. A Sĩ Hành là người Liệt Châu chúng ta…"

"Bốn số 'mười' kèm theo phía dưới là có ý gì? Những khóa thi Hội trước không thấy phía dưới có viết một nhóm chữ nhỏ như thế."

Âm thanh vô số người kinh ngạc xôn xao và ao ước tụ tập tại trên không ngoài trường thi.

Minh tiên sinh vẻ mặt khiếp sợ, tại đây không có người nào bị chấn động lớn bằng lão, miệng há rộng có thể nhét vào một quả trứng gà.

Lão còn tưởng rằng mình nhìn lầm, nhìn lại mô tả kèm theo phía sau tên xem là nhân sĩ phương nào, không sai, tiểu tử mình dạy kia từng nói qua hắn chính là người Liệt Châu Lương Đào huyện.

Tên kia… Tên gia hỏa mà mình cần phải cầm gậy nện mới chịu học kia vậy mà đã thi đậu rồi? Không chỉ thi đậu, còn thi một lần liền đoạt được Hội Nguyên?

Khiếp sợ! Vô cùng khiếp sợ, chấn động khiến đầu óc ong ong.

Chương 83: Trúng bảng

Không phải lão khinh thường 'A Sĩ Hành', mà lúc trước đã hỏi rõ rõ ràng ràng, thi Hương chỉ đạt xếp hạng một trăm lẻ sáu.

Hạng một trăm lẻ sáu muốn lên bảng còn khó, huống chi là đậu Hội Nguyên?

Bốp! Minh tiên sinh chợt vỗ mạnh vào trán mình một cái, muốn làm cho mình tỉnh táo hơn chút, sợ rằng mình vẫn còn đang nằm mơ màng trong thôn trang bên hồ.

Ông ta còn dốc sức nhéo mình một cái.

Đau! Và cả việc bị chen lấn cùng những âm thanh ầm ĩ rất rõ ràng xung quanh nói cho ông ta biết, ông ta không phải đang nằm mơ, đây là sự thật.

Tên tiểu tử mình dạy đó thật sự đã thi đậu, đã lên bảng, hơn nữa còn là Hội Nguyên - độc chiếm ngôi đầu!

Không phải mơ, nhưng lão vẫn trừng lớn đôi mắt, vẫn khó có thể tin nổi.

"Đúng vậy, phía dưới có một hàng chữ có bốn số 'Mười', đó nghĩa là gì? Những lần xem bảng trước, lão hủ chưa từng thấy qua."

"Chính là thi Sách luận, Kinh sử, Phú luận và Thi từ, và con số đó chắc hẳn là thành tích của bài thi."

"Đừng dóc, ngươi cho rằng ta chưa từng đi học sao? Không thể có chuyện bốn bài thi đều đạt full điểm được!"

"Đúng vậy, một bài làm đạt full điểm cũng đã là hiếm thấy, huống hồ còn cả bốn đề."

"Vậy các ngươi nói xem bốn con số phía sau tên đề mục đó thể hiện điều gì? Ngoại trừ thể hiện thành tích, ta không nghĩ ra được nó còn có thể là cái gì."

Người tranh luận với gã hết lời chống đỡ.

Lời nói của bọn họ khiến cho Minh tiên sinh giật mình tỉnh lại trong cơn chấn động, làm cho ông ta chuyển sự chú ý tới hàng chữ nhỏ kèm theo loại đề mục.

"Chẳng lẽ là đỗ Hội Nguyên với bốn môn đầy điểm?"

"Không thể nào? Chuyện trăm năm khó gặp một lần như vậy cũng có thể xuất hiện sao?"

Tâm tình Minh tiên sinh có phần kích động, xoay người khắp nơi, muốn vạch ra một con đường để đi xem bài thi của Dữu Khánh, muốn nhìn xem đến cùng là đề thi dạng gì mà loại mặt hàng như Dữu Khánh lại có thể thi đỗ Hội Nguyên, ông ta còn muốn xác nhận xem có phải thật sự là đỗ Hội Nguyên với cả bốn môn đều full điểm hay không!

Vì để thể hiện sự công bằng, ngoài tường vây của trường thi sẽ có dán bài thi của toàn bộ thí sinh trúng tuyển nhập Cống.

Nhưng đứng trong biển người, bị sóng người xô đẩy, với thân thể đã bị tửu sắc đào rỗng của ông ta thì làm sao có sức chen lấn đi ra ngoài. Ông ta chen đến đỏ mặt tía tai vẫn khó thể di động nửa bước, còn bị người thúc cho mấy cái và bị chửi rủa mấy câu, đơn thân lực bạc, ông ta đành phải bất lực bỏ dở ý định, chỉ có thể đợi cho sóng người tan bớt rồi nói tiếp.

Trên thực tế, đã có rất nhiều người cũng nhận ra được vấn đề này, đã xuất hiện Hội Nguyên full điểm cả bốn môn hay sao? Đám người dồn dập di chuyển về phía khu vực công khai bài thi, thậm chí đều không còn quan tâm nhìn xem tên những người khác trên danh sách…

Trên Cáo bài của Bài lâu có tổng cộng hai trăm mười bảy người, đại biểu cho số lượng thí sinh trúng tuyển trong lần thi Hội này, năm vị sau cùng đều là cử tử Liệt Châu.

Đứng dưới Bài lâu, ánh mắt bốn vị quan chủ khảo lần lượt rời khỏi hiện trường, nhìn nhau cười, họ đều biết rằng, hôm nay công bố danh sách này ra, e rằng không chỉ chấn động Cẩm Quốc, mà còn sẽ chấn động toàn bộ thiên hạ!

La Diệp Văn vuốt râu nói: "Ta cũng muốn nhìn xem trận náo nhiệt này a, nhưng cơn chấn động chưa từng có sắp xảy ra này lại không thuộc về chúng ta. Ba vị đại nhân, chuyện nơi đây đã xong rồi, chúng ta cũng nên đến Nội các phục mệnh thôi. Việc Hội Nguyên

đạt bốn môn đầy điểm này e rằng sẽ khiến cho bọn ta phải bỏ công giải thích rõ ràng cho bệ hạ và chư lão Nội các a."

Bốn vị quan chủ khảo xoay người rời đi, lưu lại cảnh tượng ồn ào…

"A, công tử nhà ta trúng rồi, công tử nhà ta trúng rồi, thứ ba mươi chín, thứ ba mươi chín là công tử nhà ta a!"

"Tiểu huynh đệ, chúc mừng chúc mừng!"

"Trúng rồi trúng rồi, thứ hai mươi bảy là công tử nhà ta."

"Một trăm sáu mươi ba, trúng rồi, công tử nhà ta trúng rồi, làm phiền chư vị nhường đường, cho phép tại hạ trở về báo hỉ."

Trong đám người thỉnh thoảng vang lên tiếng hô lớn 'Trúng rồi', mọi người hoan hô reo hò đáp lại.

Bầu không khí sôi động dâng lên hết đợt này đến đợt khác, khiến cho Minh tiên sinh ở trong đám người có phần ngỡ ngàng, điều này làm cho ông ta vừa có cảm giác quen thuộc vừa khó thể dung nhập, không thể nương theo sóng người mà trôi.

"Đề mục Thi từ rất đơn giản, nghe nói chỉ có hai chữ 'Công danh', nói rằng căn cứ vào hai chữ đó để làm bài…"

Hình như có người đang nói nhỏ, Minh tiên sinh giật mình, như vừa giật mình tỉnh lại trong cơn mộng, ông ta vội vàng nhìn xung quanh, muốn biết tiếng nói vừa rồi đến từ người nào.

Nhưng không thể tìm ra, ông ta vẫn xoay người nhìn xung quanh, sắc mặt có chút tái nhợt, trên trán rịn mồ hôi, hít thở khó khăn.

Không cẩn thận đạp trúng chân một thanh niên vạm vỡ bên cạnh, là thanh niên lúc trước từng xô đẩy ông ta, gã đưa tay ra chụp lấy ông ta, kéo tới, nắm tay đe dọa, "Lại là lão già không có mắt này, có tin gia gia ta một quyền nện ngươi bể đầu hay không hả?"

Không có sức lực kháng cự, Minh tiên sinh trừng mắt nhìn gã, đột nhiên nhìn gã rồi gào lên như bệnh tâm thần, "Hội Nguyên! Công tử nhà ta trúng Hội Nguyên rồi!"

Lời này vừa nói ra, những người xung quanh lão đều vụt quay đầu lại nhìn đến.

"…" Thanh niên túm ông ta giơ quyền định cho ông ta một trận nghe vậy thì trợn mắt há mồm, cẩn thận nhìn xung quanh, phát hiện thấy người xung quanh đều đang nhìn mình chằm chằm.

Minh tiên sinh đưa tay đẩy gã ra, ra sức chen lấn đi ra khỏi đám đông người, đồng thời cao giọng hét to, "Công tử nhà ta trúng Hội Nguyên rồi, làm phiền nhường đường chút, công tử nhà ta trúng Hội Nguyên rồi, làm phiền nhường đường…"

Ông ta khó khăn nhích từng chút một tiến tới trước trong làn sóng âm thanh ầm ĩ gần như có thể nhấn chìm tất cả, vừa đi vừa gào thét như bệnh tâm thần, như thể đã phát điên rồi.

Tuy nhiên, đây lại là biện pháp hữu hiệu nhất có thể giúp ông ta thoát thân, người nghe được tiếng hét đều sinh ra lòng kính trọng, tự giác chủ động dạt sang hai bên, giữ vững, nỗ lực tạo ra một con đường cho ông ta, còn có người liên tục chúc mừng.

Cuối cùng khi ông ta đi thoát ra được sóng người, y phục mặc trên người đã là rối loạn ngổn ngang, ngay cả lồng ngực gầy gò cũng lộ cả ra ngoài, tóc tai râu mép cũng rối tung cả lên, cái túi phía sau lưng đã bị kẻ nào đó mượn gió bẻ măng xé rách ra lục tìm đồ vật, có y phục xổ ra, lòng thòng bên ngoài, đung đưa theo bước chân ông ta tiến về phía trước.

Xông ra không bao xa, ông ta lại tuyệt vọng, tuyệt vọng đến mức khiến râu tóc đều run lên, trong mắt hiện lên vô tận khó khăn.

Xông ra được đám người này, lại nhìn thấy một làn sóng người khác, là sóng người vây quanh trước nơi công bố bài thi.

Trước tấm bảng công khai bài thi, cách khoảng một vòng cọc buộc ngựa, có quân sĩ canh gác, chỉ cho phép người đứng cách một khoảng để xem, không cho phép tới gần đụng vào. Nét chữ bài thi vốn đã nhỏ, người không tới được gần đều không thấy rõ, huống chi là Minh tiên sinh đứng ở mặt sau đám người.

Lúc này, lão không còn cách nào tiếp tục hét lên lời nói như trước để khiến người ta nhường đường, chỉ có thể thở hổn hển tại trong dòng người không ngừng lui tới, thỉnh thoảng có người vượt qua chỉ trỏ, cười nhạo dáng vẻ chật vật của ông ta…

Chung phủ, Đông viện.

Quần áo y phục chỉnh tề, Dữu Khánh khôi phục lại kiểu tóc vốn có của mình, khôi phục lại bím tóc đuôi ngựa được quấn lên một cách tùy tiện.

Lúc trước cuộn tóc lên, cần phải kỹ càng không loạn mới dễ nhìn, hơi tán loạn một chút sẽ gây ra cảm giác lôi thôi lếch thếch, hắn không thích như vậy.

Như thế này mới tốt, vừa thoải mái, vừa thuận lợi.

Đi ra khỏi phòng ngủ, túi đồ đã thu dọn xong ném ở trên bàn, đeo chiếc bình kim loại chứa Hỏa Tất Xuất tại trên đai lưng, cầm lấy bội kiếm rút ra một nửa nhìn nhìn, mặt trên còn có dấu sứt mẻ tại lần ở Cổ Trùng hoang địa, lần này cần tìm người mài lại.

Kiếm trở vào bao, nâng kiếm ngồi ở trên bàn thấp nơi chính sảnh, xuyên qua cửa phòng, nhìn ra cổng vào tiểu viện, thỉnh thoảng nhìn thấy hạ nhân đi ngang qua.

Hắn đang đợi, đợi Chung Túc Chung viên ngoại tới.

Hắn biết rõ hôm nay là ngày yết bảng, theo lý giải của hắn về Chung viên ngoại qua những ngày này, hắn biết sau khi biết được kết quả, Chung viên ngoại hẳn sẽ đơn độc tới gặp hắn nói chuyện, về phần vị

Chung phu nhân kia, ngoại trừ lúc đầu vào phủ có gặp qua mấy lần, sau đó liền chưa từng xuất hiện.

Hẳn là không muốn gặp hắn, hắn có thể cảm nhận được ý nghĩ của Chung phu nhân, người ta không vừa ý với mối hôn sự này.

Kỳ thực hắn cũng cảm thấy không xứng, cảm thấy gia cảnh A Sĩ Hành hiện nay thật sự không xứng với loại hào phú này.

Không biết sau khi Chung gia biết rõ sự thật sẽ như thế nào? Khi biết được A Sĩ Hành bị thương tàn phế, tình huống chỉ sợ sẽ càng tệ hơn, nhưng đó không phải là việc hắn phải quan tâm, bản thân A Sĩ Hành đã có chuẩn bị sẵn tâm lý, trước đó đã nói rõ với hắn, chỉ cần không làm lỡ việc thi Hội lần này là được, về phần thái độ của Chung gia đối với mối hôn sự này như thế nào thì gã không miễn cưỡng!

Bây giờ, thi Hội đã kết thúc thuận lợi, hắn không sợ Chung gia tiếp tục làm phức tạp nữa, đoán chừng họ cũng không dám.

Nhiệm vụ mà A Sĩ Hành dặn dò, mình đã thuận lợi hoàn thành, đã đến lúc nên rời đi!

Hắn cũng không lo lắng về việc Minh tiên sinh sẽ biết rõ hắn biết trước đề thi, kéo dài cho đến hôm nay không xảy ra vấn đề gì thì sẽ không có chuyện nữa rồi.

Nguyên nhân rất đơn giản, đã yết bảng rồi, bài thi đã công bố ra rồi, Minh tiên sinh có đi tố cáo cũng không có bằng chứng, trừ phi muốn tìm cái chết ra thì chẳng khác bao nhiêu, nếu ông ta thật sự dám nháo, chỉ sợ không cần hắn xuất thủ.

Tảng đá lớn trong lòng đã bỏ xuống, vì vậy đã đến lúc hắn nói sự thật cho Chung Túc biết rồi.

Liệt Châu hội quán chắc hẳn cũng sắp thực hiện kế hoạch trở về, hắn cần Chung Túc giúp hắn hoàn thành thủ tục lưu kinh. Nếu như

Chung Túc không đồng ý, vậy thì hắn chỉ có cách đi tìm Đỗ Phì và Lý quản gia, có lẽ thuyết phục để hai người này đứng ra không khó, hai người hắn vẫn còn bận tâm mặt mũi của A Tiết Chương.

Hắn tĩnh tọa chờ đợi, suy nghĩ nên ứng đối như thế nào với các phản ứng khác nhau của Chung Túc khi biết được sự thật, mình có thể nhịn thì nhịn, mọi người tận lực hảo tụ hảo tán…

Bên trong chính sảnh Nội trạch, Văn Giản Tuệ ngồi trước bàn, hai nữ nhi lặng im đứng ở phía sau.

Thấy trượng phu một mực chắp tay sau lưng đảo qua đảo lại trong phòng, Văn Giản Tuệ nhịn không được than khổ, "Ôi, ông đừng đi tới đi lui nữa, ta nhìn chóng cả mặt rồi."

Chung Túc không quanh quẩn nữa, đi ra ngoài cửa, đứng ở dưới mái hiên ngẩng đầu nhìn mặt trời, rồi nói với Đỗ Phì đang chờ ở bên ngoài: "Trời đã sắp trưa rồi, kết quả yết bảng tại sao còn chưa có, lão Lý cũng không hỏi xem thế nào, làm sao cũng không thấy bóng người nào khác?"

Đỗ Phì ngoắc tay, gọi một gã hộ viện đi tới, bảo gã đi tìm Lý quản gia đến đây.

Không bao lâu sau, tên hộ viện đó vội vã trở về, còn dẫn theo người gác cổng tới đây làm chứng, "Viên ngoại, hắn nói Lý quản gia đã tự mình chạy đi xem bảng rồi."

Chung Túc hoài nghi hỏi: "Không phải đã phái người đi xem rồi sao? Tại sao hắn lại tự chạy đi xem chứ?"

Người gác cổng nhịn không được gãi gãi tai, nói, "Lúc trước Lý quản gia một mực đứng tại cổng chờ tin tức, Tề Tam đi xem bảng trở về, nói… Nói A công tử nhà chúng ta đã thi đậu Hội Nguyên."

Thi đậu Hội Nguyên?

Vừa nghe nói ra những lời này, đám người ở đây đều giật nảy mình, Văn Giản Tuệ đang ngồi phẩm trà trong phòng thiếu một chút sẩy tay làm rơi cốc trà, thân hình quả thực giống một cơn gió, lướt ra ngoài, chen ngang đoạt lời, hỏi: "Ngươi xác định nghe được chính là đỗ Hội Nguyên?"

Ở bên trong, hai tay Chung Nhược Thần nắm chặt trước ngực, đốt ngón tay bị bóp trắng bệch, đúng là vô cùng khẩn trương.

Văn Nhược Vị thì chạy ra ngoài mỏ to mắt, hận không thể đoạt lời của mẹ nàng.

Người gác cổng nói: "Không biết a, Tề Tam nói A công tử đạt thành tích bốn môn đầy điểm thi đỗ Hội Nguyên."

Mấy người đồng thời sửng sốt.

Chung Túc sau đó cau mày quở trách, "Tề Tam nói mò cái quỷ gì vậy, quả thực là nói càn, hắn đâu rồi?"

Nếu như nói thi đậu lên bảng, bên này còn có thể tin, nói thi đỗ Hội Nguyên thì đã khiến người hoài nghi, càng quá đáng chính là còn toát ra vụ tất cả bốn môn đạt đầy điểm, quả thực là liều mạng nói dối, cho lên quá cao, người nơi này, ai có thể tin được chứ?

Người gác cổng đáp: "Lý quản gia cũng không tin, cũng nói là hắn nói bậy, Tề Tam giậm chân thề, Lý quản gia vẫn không tin, cho nên đã tự mình chạy đi xem bảng, Tề Tam cũng đi theo. Xem thời gian, chắc hẳn đã sắp trở lại rồi?"

Nơi đây vừa mới nói xong, bên ngoài lập tức vang lên tiếng bước chân gấp gáp, mọi người đưa mắt nhìn đến, không phải ai khác, chính là Lý quản gia đang vội vã chạy tới.

Chỉ là dáng vẻ Lý quản gia có phần dọa người, giống như là cha mẹ chết vậy, vừa chạy vừa khóc sướt mướt.

"Đậu rồi, đậu rồi, lão gia, lão đại nhân trên trời linh thiêng, công tử thi đậu rồi, công tử thật sự lên bảng rồi!"

Loạng choạng lảo đảo chạy tới bên này, Lý quản gia vừa gào khóc vừa báo hỉ nhưng lại giống như là báo tang.

Chương 84: Báo hỉ

Tiếng kêu khóc đó của lão ta vui buồn lẫn lộn, nước mắt giàn giụa.

Trong phòng ngoài phòng, những người biết được quan hệ thực sự giữa 'A Sĩ Hành' và nhà này đều giống như bị làm định thân thuật.

Chung Nhược Thần vẫn ở trong phòng một mình không dám dịch bước nghe vậy thì hai tay mười ngón đột nhiên càng nắm chặt, âm thầm mím chặt môi.

Chạy đến bậc cấp, Lý quản gia lại lần nữa vừa lau nước mắt khóc lóc, dậm chân báo hỉ, "Lão gia, phu nhân, công tử thi đậu rồi!"

Giọng Văn Giản Tuệ kinh ngạc, vui mừng đến phát run, khó thể tin nổi hỏi: "Lão Lý, ngươi xác định thật sự đã đậu rồi, không sai chứ?"

Lý quản gia một tay lau nước mũi một tay gạt lệ, "Không sai, thật sự đã thi đậu rồi!"

Hầu kết rung động, Chung viên ngoại ngay sau đó hỏi, "Xếp hạng thứ tự trên bảng có tốt không?"

Câu hỏi này có vẻ được voi đòi tiên, lúc trước còn không tin có thể thi đậu, bây giờ đã xác định thi đậu thì tự nhiên lại nhớ tới lời Tề Tam báo hỉ.

"Tốt! Quá tốt! Không có gì tốt hơn nữa, tốt ở mức đỉnh a!" Lý quản gia tiếp tục kích động quá mức, khoa chân múa tay vui sướng hổng

cả chân, té ngã ngồi ra đất, nhưng hồn nhiên không để ý đến hình tượng của mình, có chút vong ngã đưa hai tay chống đất, "Hội Nguyên! Lão gia, phu nhân, công tử thi đậu Hội Nguyên, đạt Hội Nguyên với bốn môn đầy điểm a!"

Không phải là người học hành chân chính thì sẽ không rỗ ràng lắm đối với chuyện này, nói cái gì mà đầy điểm cũng không rõ đầy điểm là lợi hại cỡ nào, chuyện này ngay cả với hầu hết người đi học cả đời cũng không gặp được, những người bọn họ thường giao thiệp sẽ không nói về loại chuyện học hành này, nhưng bọn họ đều biết Hội Nguyên là gì, biết Hội Nguyên là đứng đầu thi Hội!

Bởi vì không rõ ràng lắm, cho nên đầy điểm hay không đầy điểm cũng không quan trọng, đối với bọn họ mà nói, chỉ cần đứng đầu thi Hội là được rồi, cái gọi là đầy điểm cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, bọn họ càng xem trọng danh hiệu 'Hội Nguyên' kia!

Cho dù chính bản thân Lý quản gia chạy đi xem bảng, cũng chỉ nghe được người trên đường nói Hội Nguyên đầy điểm cả bốn môn là rất trâu bò, đến tột cùng là trâu bò như thế nào thì lão không rõ ràng lắm, và cũng không thể tâm bình khí hòa chậm rãi hỏi thăm, vừa xác nhận xong thành tích liền cảm tạ trời đất, vừa lau nước mắt vừa chạy trở về.

Đứng ngoài nhóm người, Chung Nhược Thần ở một mình trong phòng nghiêng tai lắng nghe, có thể nói là một người duy nhất trong nhà thích học hành, trên cơ bản cũng có thể nói là người duy nhất trong nhà này biết một ít về 'nghề', nghe được là lấy thành tích bốn môn đầy điểm đạt được Hội Nguyên khóa này, nàng thật sự bị chấn động rất mạnh!

Trong lòng nàng bắt đầu có sự khẩn trương khó tả, không biết phu quân tương lai mà mình chưa từng gặp mặt đó đến cùng là người như thế nào, người có thể đạt thành tích bốn môn đầy điểm để đoạt danh Hội Nguyên phải kinh tài tuyệt diễm cỡ nào, cô tuyệt ngạo thế a!

Nàng khó giải thích mà có chút tự ti mặc cảm, cảm giác mình có khả năng không xứng, không biết trong mắt người ta, có thể xem trọng nữ tử như nàng, loại nữ tử xuất thân nhà thương gia người đầy hơi tiền này hay không.

Người nhà của nàng không nghĩ như vậy, cũng không hiểu những điểm này, hai chữ 'Hội Nguyên' liền đã đủ để cho bọn họ mừng rỡ như điên, xét theo mọt mức độ nào đó, bọn họ chính là hơi chút nông cạn.

Chung viên ngoại rất phấn chấn, mặt đỏ bừng tỏa sáng hồng quang, bước nhanh xuống bậc cấp, một tay nâng quản gia dậy, "Đã là đại hỷ sự thì không nên khóc sướt mướt. Ngươi suy nghĩ kĩ lại xem, ngươi không có hoa mắt nhìn lầm chứ? Chắc chắn không để cho mọi người vui mừng hụt một trận a."

Nếu thành tích của 'A Sĩ Hành' nhất quán trước sau thì không sao, nói hắn đã thi đậu, khẳng định sẽ không có người nào tại đây hoài nghi, càng sẽ không một mực muốn xác nhận lại như vậy. Thật sự là với người mà lúc trước ngay cả lên bảng còn không nắm chặt, đột nhiên nói đã thi đậu, hơn nữa còn nói đã thi đậu Hội Nguyên, lại thêm cái gì mà Hội Nguyên đầy điểm, nghe không khỏi có cảm giác quá khoa trương, không thể không liên tục muốn xác nhận.

Lúc này, Lý quản gia làm ra dáng vẻ thề với trời đất, nói: "Lão gia, không sai, tuyệt không có sai, tên công tử ngay tại vị trí dễ thấy nhất trên bảng, một mình độc chiếm ngôi đầu tại đỉnh bảng. Tên người khác đều lớn chỉ cỡ nắm tay, duy chỉ có tên công tử là lớn như chậu rửa mặt, người nào cũng nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, tuyệt không có sai!" Lão đứng đó hai tay khoa tay múa chân minh họa kích thước chữ, vẫn rất kích động, nước mũi chưa lau khô.

Đã nghe nói rõ ràng đến mức này rồi, bốp! Chung viên ngoại đột nhiên vỗ tay, cuối cùng có thể thoải mái hưng phấn tới cực điểm, "Hảo tiểu tử a! Thật đúng là cho ta một cái xuất kỳ bất ý!"

Danh danh lợi lợi, bao nhiêu người khó thoát.

Trước đây, trong một số trường hợp, ông ta tránh không được đụng tới một ít người được gọi là văn nhân nhã sĩ, dù ngươi cảm thấy người ta nghèo kiết hủ lậu thì như thế nào? Người ta không so nhiều tiền với ngươi, người ta dùng bộ dạng của người có học để lên mặt là đã có thể khiến ngươi khó chịu, nhưng ngươi lại không dám mất bình tĩnh nổi giận, nếu không thì có vẻ như ngươi quả thật là người vô học.

Hiện tại? Càng nghĩ ông ta càng thấy vui vẻ, phải tìm cơ hội đi tìm người khác kích thích một chút, hỏi xem đối phương học hành thi cử như thế nào, sau đó lại nhắc tới con rể của mình, mặt mũi xem như được kéo trở về…

Ở một bên xem như bình tĩnh, Đỗ Phì đột nhiên phất tay ra hiệu, chờ cho những ngoại nhân không có liên quan gì lui ra, mới lên tiếng nói: "Nếu như chỉ lên bảng thì thôi, có bất ngờ cũng không có khả năng làm ra loại chuyện bất ngờ như vậy, điều này cần phải có thực lực. Hẳn là, có khả năng việc này cũng không phải là chuyện bất ngờ."

Chính đang lúc cao hứng, mọi người lập tức nhìn về phía y, Chung Túc dừng lại hỏi, "Nghĩa là sao?"

Đỗ Phì: "Hẳn mọi người đều biết tình hình của hắn, viên ngoại cũng biết, nếu chưa tới kinh thành hắn đã gây ra náo động lớn có được không?"

Lời này vừa nói ra, Lý quản gia sửng sốt, trong nháy mắt thanh tỉnh không ít.

Chung Túc cũng bình tĩnh lại, sau đó suy nghĩ liền minh bạch thâm ý trong đó, gật đầu nói: "Đúng vậy, cũng không phải lúc trước hắn thi không tốt, mà là không thể gây ra náo động. Thì ra tiểu tử này là thâm tàng bất lộ, thẳng đến lúc này mới buông tay bỗng nhiên nổi tiếng! Có lẽ, là chúng ta hồ đồ, hắn là lão đại nhân một tay dạy dỗ nên, làm sao có khả năng bết bát như thế được! Rất may…" Nói còn chưa nói dứt, ánh mắt đã lạnh lẽo liếc về phía phu nhân của mình,

cũng may không để cho nữ nhân này làm hỏng chuyện, nếu không sẽ phải hối hận đứt gan đứt ruột.

Ba nữ nhân trong phòng không hiểu ba nam nhân này nói bí bí hiểm hiểm việc gì, nhưng đều nghe hiểu một điểm, bởi vì đã nói ra đủ rõ, đó chính là 'A Sĩ Hành' vốn rất có tài hoa cùng thực lực, chỉ là bởi vì một ít nguyên nhân mà một mực thâm tàng bất lộ mà thôi.

Lão phu lão thê, Văn Giản Tuệ tự nhiên đọc hiểu được ánh mắt của trượng phu, hơi chột dạ lúng túng, nhưng miễn là trượng phu không nói ra mình sẽ không sai, nếu thật sự nói ra thì đó chính là trượng phu sai, là ầm ĩ không thắng bà ta, điểm ấy bà ta rất tự tin.

Lúc này cũng không quan tâm điểm đó, con rể tương lai là Hội Nguyên a, đủ để cho bà ta hưng phấn thật lâu, trong đầu đã nghĩ đến hình ảnh một đám phụ nữ nhà người ta ước ao ghen tỵ với bà ta.

"Oa, tỷ phu thật là lợi hại nha!" Văn Nhược Vị lôi kéo tay áo mẫu thân cất tiếng thì thầm, nghe được người nhà nói tỷ phu còn chơi đùa thủ đoạn thâm tàng bất lộ trong truyền thuyết, việc đó đối với nàng ta mà nói là có cảm giác rất thần bí rất cao to, càng thêm khiến nàng ta hưng phấn đến nỗi đôi mắt sáng rực.

Chính vào lúc này, người gác cổng lại từ bên ngoài chạy tới, "Lão gia, phu nhân, bên ngoài có người của Liệt Châu hội quán tới, nói là tới thông báo cho A công tử về việc thi Đình đồng thời báo hỉ!"

Trong viện, lúc này toàn nhà nhìn nhau lộ rõ sự vui mừng trên nét mặt, vụ này càng thêm chứng tỏ tin tức không sai rồi, ngay cả phía chính quyền cũng tới báo tin vui, đã tới sắp xếp việc thi Đình rồi.

"Ừm, mời vào tiền thính đi, thuận tiện bảo người đến Đông viện gọi Sĩ Hành." Chung Túc một câu nói sắp xếp xong, liền sải bước rời đi.

Đỗ Phì và Lý quản gia đuổi theo phía sau.

Văn Giản Tuệ lập tức nhấc váy chạy xuống bậc cấp, chạy theo trượng phu của mình.

Chung Túc nhìn lại, nhịn không được cau mày, nữ nhân gia xách váy chạy tới chạy lui còn ra thể thống gì, quở trách: "Bà xem náo nhiệt làm gì?"

Văn Giản Tuệ lầm bầm một câu, "Người ta chưa từng thấy qua cảnh tượng báo hỉ loại này, trong nhà cũng là lần đầu tiên xuất hiện."

Ngụ ý là, muốn kiến thức một lần.

Đối với bà ta mà nói, nếu như cái gì cũng không biết, sau này làm sao nói chuyện với đám phụ nhân kia chứ? Về sau hỏi mình mà mình không biết thì sao được, mình phải nói ra được một chút cảnh tượng mà những nữ nhân kia chưa từng thấy qua.

Chung Túc cũng không nói thêm gì, trọng điểm bà ta là nữ chủ nhân của Chung phủ, đi theo, cùng có mặt cũng không có gì không thích hợp.

Một phía khác, Văn Nhược Vị đã nhảy vào trong phòng, chạy đến chụp lấy cánh tay tỷ tỷ lôi kéo ra bên ngoài, "Tỷ, đi mau."

Chung Nhược Thần lảo đảo bất đắc dĩ đi theo, nghi vấn, "Vị Vị, ngươi làm gì vậy?"

Văn Nhược Vị ra sức kéo nàng, "Tỷ không có nghe được sao? Báo hỉ tới rồi, đi, mau đi xem một chút."

Chung Nhược Thần cả kinh, chưa được người lớn cho phép, sao có thể tùy ý lộ mặt trước nam nhân bên ngoài, việc này có vi phạm chuẩn mực của tiểu thư khuê các, huống hồ mình sắp lập gia đình rồi, để cho phu gia biết rõ e rằng không thích hợp, nàng sợ bị phu quân tương lai xem thường, vội dừng bước, vùng vẫy nói: "Không đi, ta không đi."

"Cơ hội tốt a, tỷ không muốn nhìn xem hình dáng dung mạo tỷ phu thi đậu Hội Nguyên như thế nào sao? Tỷ không muốn nhìn xem báo hỉ là như thế nào sao? Loại cảnh tượng này đa số là mấy đời người cũng không thấy được một lần, bỏ lỡ rất đáng tiếc. Đã biết tỷ sợ điều gì, chúng ta không lộ diện, chúng ta núp ở phía sau đường len lén nhìn xem…"

Văn Nhược Vị ùm ùm khuyên bảo, cuối cùng đã kéo được tỷ tỷ cùng đi.

Kỳ thực Chung Nhược Thần cũng có phần bị nàng ta thuyết phục, muốn nhìn xem cảnh tượng phong quang của phu quân tương lai lúc này, còn muốn nhìn một chút người…

Bên trong phòng khách, Chung Túc đã khôi phục bình tĩnh, chỉ là nét vui mừng vẫn còn mơ hồ trên mặt, khó tiêu tan, mà Văn Giản Tuệ lại thể hiện phong phạm một chủ mẫu của người nhà giàu, mặt hiện lên nét tươi cười đã từng luyện tập nhiều lần để đón khách, đoan trang đại khí.

Rất nhanh, khách nhân từ Liệt Châu hội quán đi tới, tổng cộng chín người, cao thấp mập ốm đều có, đều là ăn mặc trang phục Tiểu lại.

Một lần xông tới chín người, nào giống như là tới báo hỉ, một đống người chen vào cửa, giống như là kéo bè kéo cánh tới đánh nhau.

Không còn cách nào, vừa biết được nơi 'A Sĩ Hành' cư ngụ, liền biết cơ hội kiếm một khoản đã đến, huống hồ là báo tin vui kinh thiên, chủ nhà nhất định sẽ không keo kiệt, mọi người đều muốn tranh nhau tới, tranh chấp không được liền dứt khoát cùng nhau đi tới.

Tại phương diện tiếp đãi loại người này, Chung Túc trái lại là thành thạo, vừa nhìn qua liền biết là loại mặt hàng gì, nhưng cũng không giận, trời cho đại hỉ, xác thực cao hứng.

"Viên ngoại, phu nhân, Chung phủ thực sự đã xuất hiện đại quý nhân, Hội Nguyên với bốn môn đều đầy điểm, trăm năm khó gặp a!"

"Đúng vậy, lúc đi tới đây, chúng ta còn nghe Quán lệnh và Áp Giải sứ Phó đại nhân nói, nói rằng từ khi Cẩm Quốc khai quốc tới nay, chỉ mới xuất hiện hai nhân vật như vậy, A công tử là người thứ ba, toàn bộ Liệt Châu cùng có quang vinh a!"

"Sách sách, một môn đầy điểm cơ bản đã có thể lên bảng rồi, bốn môn đều đầy điểm, thực sự là không thể tin nổi a!"

"Nói vậy, lúc này, tên A công tử và văn chương là đã đặt ở trên bàn của bệ hạ, tiếp thu ngự lãm a."

"Chỉ với thực lực đầy bụng kinh luân này, thi Đình chiết quế là không thành vấn đề, Trạng Nguyên đã là nắm chặt trong tay, dễ như trở bàn tay."

"Nghe nói, hai vị Hội Nguyên đã từng thi đậu đầy điểm, về sau không có gì bất ngờ đều trở thành Trạng nguyên. A công tử tất nhiên sẽ không ngoại lệ."

"Vậy còn cần phải nói sao? Người học hành trong thiên hạ có người nào dám không phục? Thực lực đặt tại đó!"

Khách và chủ gặp mặt bắt chuyện xong, một đám gia hỏa nói năng ngọt xớt liền bắt đầu không tiếc ngôn từ mở lời tán dương, khen ngợi đến mức có thể gọi là ba hoa chích chòe.

Nhưng cuối cùng cũng làm cho đám người Chung Túc hiểu được Hội Nguyên với bốn môn đầy điểm có ý nghĩa như thế nào.

Căn bản không phải Hội Nguyên bình thường có thể so sánh, thậm chí có thể nói là một trời một vực.

Lực ảnh hưởng của nó đã không chỉ giới hạn trong kết quả của một lần thi Hội tại Cẩm Quốc, vị con rể này của Chung gia e rằng thanh danh sẽ lan xa ra ngoài Cẩm Quốc, sắp sửa chân chính danh dương thiên hạ!

Chương 85: Không nhận

Thì ra là thi đạt được kết quả còn cao hơn Hội Nguyên bình thường một đẳng cấp.

Còn có loại kết quả này sao? Văn Giản Tuệ đã không phải là kinh ngạc nữa mà nghe sững sờ luôn rồi, điều này đã vượt qua nhận biết của bà ta, không nghĩ tới trong nhà mình vậy mà xuất hiện một nhân vật trăm năm khó gặp, lại còn là con rể của mình!

Núp ở phía mặt sau, ôm cánh tay tỷ tỷ cùng nghe trộm, Văn Nhược Vị tắc lưỡi không ngừng, thỉnh thoảng lắc lắc cánh tay tỷ tỷ, ý muốn nói, tỷ tỷ ngươi có nghe hay không?

Chung Nhược Thần mặt mày hàm xuân, vui mừng khó kiềm chế, tình cảm trong lòng xoay chuyển trăm nghìn lần, tràn ra mật ngọt, đây là lần đầu tiên nghe được một đám đàn ông lải nhải nhiều lời khen ngợi một nam nhân.

Mặc dù nàng còn chưa trông thấy khuôn mặt nam nhân đó, nhưng cũng đã cảm nhận được ông Trời đãi mình không tệ, ban cho mình một trượng phu tốt như vậy.

Đám người Chung Túc phát hiện thấy cho tới bây giờ mấy người mình mới rõ tình hình, mới phát hiện thấy trong toàn bộ nhà mình, ngoại trừ có khả năng kiếm được chút tiền ra thì quả thực có phần nông cạn.

Ngoài cửa nhấp nhoáng bóng người, Dữu Khánh đã tới rồi.

Hạ nhân dẫn đường đưa Dữu Khánh đến nơi, khi lui ra thì nhịn không được quay nhìn bóng lưng đi vào đó nhiều một chút, có phần hoang mang, cũng có phần ngạc nhiên.

Hội Nguyên a! Đứng đầu bảng a! Việc vui này phải lớn tới cỡ nào a! Khi gã chạy đi Đông viện truyền lời thì cũng đã cố ý chúc mừng, nào ngờ vị này ngồi ở trên bàn thấp nâng kiếm lạnh lùng lẳng lặng nghe, sau khi nghe xong mặt không chút biểu tình đứng lên, cứ như thế theo gã đi đến nơi này.

Thi đậu Hội Nguyên, nghe được tin vui lớn như thế, bản thân là đương sự vậy mà có thể từ đầu tới đuôi không chút nào phản ứng, gã xem như đã phục rồi.

Tiến vào đại sảnh, Dữu Khánh nghiêng đầu mắt lạnh đánh giá một đám người Hội quán, khi đi đến trước mặt đám người Chung Túc thì trước tiên hành lễ, "Ra mắt thúc phụ, thẩm thẩm."

Mọi người trong phòng hơi có phần nghi hoặc, ánh mắt khó rời khỏi bím tóc đuôi ngựa của hắn, không biết vì sao hắn lại xuất hiện nơi này với bộ dạng tùy tiện như vậy.

Văn Giản Tuệ liên tục nhấc tay ra dấu miễn lễ, mặt đầy tươi cười, tận lực thể hiện ra sự hòa ái dễ gần của mình.

Chung Túc cũng là mặt vui đỏ bừng, có phần miệng cười đến mang tai, nhưng dù sao cũng là người lâu dài trải qua nhiều loại cảnh tượng, biểu hiện ra ngoài xem như nghiêm chỉnh, gật đầu khen ngợi: "Thi không tệ, lên bảng rồi. Đây là người do Liệt Châu hội quán phái tới báo hỉ cho ngươi, có việc dặn dò với ngươi." Ông ta chỉ đến một đám Tiểu lại.

Tại đây, ngoại trừ Dữu Khánh ra, gần như toàn bộ đều là vẻ mặt tươi cười, cực kỳ vui mừng.

Một đám Tiểu lại cũng trên dưới quan sát Dữu Khánh, cũng muốn nhìn một chút xem người có thể thi đạt thành tích trăm năm khó gặp này có hình dạng như thế nào, có phải là có kỳ nhân phúc tướng hay không.

Đợi khi Dữu Khánh tới gần, những người này rất nhanh liền cười không nổi rồi.

Đầu tiên, bản thân Dữu Khánh không phải là khuôn mặt tươi cười, mặt không biểu tình nói: "Chủ sự đi ra trả lời."

"Là ta, là ta." Nam tử gầy gò cầm đầu lập tức tiến lên, cúi đầu khom lưng nói: "Trình Quý xin chào công tử, chúc mừng công tử lấy bốn môn đầy điểm trúng hạng đầu Cống sĩ."

Dữu Khánh căn bản không tiếp đề tài này, bình tĩnh hỏi: "Các ngươi là người Liệt Châu hội quán?"

Nam tử gầy gò tiếp tục cúi đầu khom lưng, "Đúng vậy, là phụng lệnh của Quán Lệnh đại nhân đến đây báo hỉ cho ngài, mặt khác…"

Dữu Khánh cất tiếng cắt đứt, "Ta tại Liệt Châu hội quán cũng có lưu lại, tại sao chưa gặp qua các ngươi?"

Lúc này trong đám Tiểu lại có người nói: "Từng gặp qua, chúng ta gặp qua công tử, công tử tại hội quán, khi ra vào thì thường dùng một tấm khăn mặt che miệng mũi, có thể là Hội quán có mùi vị gì rất không dễ ngửi…"

Dữu Khánh quét mắt nhìn gã một chút, cảm giác hình như nhìn có chút quen mắt, lại ngắt lời nói: "Các ngươi nói các ngươi là tới báo hỉ, bằng chứng!"

Hắn đập ra mấy câu như thế, giọng còn rất lạnh lùng, một đám Tiểu lại phát hiện mình có phần không giống như tới báo hỉ, trái lại giống như là tới đầu thú tự thú, bọn hắn còn là lần đầu tiên gặp phải gia hỏa bình tĩnh như thế, những khóa trước tới báo hỉ kẻ nào mà chẳng vui vẻ ra mặt, thậm chí là hưng phấn đến khoa chân múa tay vui sướng, khiến cho bọn hắn đều cho rằng mình đã tìm lộn người.

Đâu chỉ là đám Tiểu lại này, bầu không khí này làm cho người Chung gia cũng cười không nổi.

"Có có có." Nam tử gầy gò kia vội vàng giao văn thiếp tới, "Đây là văn thiếp do Lễ bộ Triều đình phát tới Hội quán, bên trong có Cáo hàm chính thức, còn có con dấu của Lễ bộ đóng lên đó, thỉnh công tử kiểm nghiệm."

Dữu Khánh tiếp nhận vào tay, lật xem kỹ, chỉ thấy mặt trên viết 'A Sĩ Hành' xếp hạng thi cử, chính thức thông báo cho biết hắn đã nhập Cống rồi, năm ngày sau tiến cung tham gia thi Đình, mặt trên cũng quả thực đóng dấu một phương đại ấn, có đúng là thật hay không thì hắn không biết.

Thấy hắn bình tĩnh xử lý, ở bên cạnh nhìn xem, Chung Túc lại có cảm giác mặt già đỏ lên, mới phát hiện lúc trước mình luôn luôn rất thất thố, vậy mà không giữ được bình tĩnh bằng một người trẻ tuổi.

Văn Giản Tuệ cũng là nhìn thấy dáng vẻ ung dung bình tĩnh của Dữu Khánh, càng xem càng thỏa mãn, trong lòng thầm khen, quả nhiên là người sắp thi Trạng nguyên, rõ ràng khác hẳn những kẻ bình thường khác.

"Tỷ, nhìn thấy không? Đó chính là nam tử về sau sẽ cùng tỷ sớm chiều ở chung. Ta không nói sai đi, tỷ phu trông rất đẹp trai?"

Tại hậu đường, hai tỷ muội tựa vào một bức chạm rỗng ngăn cách phòng khách, nhìn lén động tĩnh bên ngoài, Văn Nhược Vị thì thầm bên tai tỷ tỷ.

Sớm chiều ở chung? Chung Nhược Thần nhìn trộm Dữu Khánh ở trong phòng, mơ màng tưởng tượng tới hình ảnh kia, trong nháy mắt vẻ mặt ngượng ngùng, ngay cả lỗ tai đều đỏ lên, bóp eo muội muội vặn một cái, nhỏ giọng trách móc, "Ai bảo ngươi nói bậy!"

E lệ thì e lệ, nhưng xác thực đã nhìn thấy mình sẽ được gả cho người có hình dạng như thế nào, xác thực như muội muội nói, có phần anh tuấn, trong thân hình thẳng thớm đĩnh đạc kia tựa hồ lộ ra một sức mạnh vô hình, là một cảm giác nàng chưa từng thấy được

trên người những công tử ca mà nàng gặp được khi cùng theo cha mẹ ra ngoài trước đây.

Mà cách ăn mặc của đối phương cũng làm cho nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nàng rất sợ loại nam nhân cậy tài khinh người, nhìn thấy bím tóc đuôi ngựa đó liền biết là người tương đối tùy ý, hẳn sẽ không quá khó thân cận.

Văn Nhược Vị lẩm bẩm không ngừng, "Tỷ, nhìn thấy không, người có thể thi đậu Hội Nguyên chính là không tầm thường a, thực sự là bình tĩnh, việc vui lớn như vậy cũng có thể không chút động lòng. Tại đây, chỉ có huynh ấy là bình tĩnh ung dung nhất, ngay cả cha và mấy người Đỗ thúc cũng không bằng a."

Chung Nhược Thần tràn đầy ước mơ, trong lòng thầm nói, đây là nam nhân sẽ cùng mình trăm năm giai lão a…

Dữu Khánh cầm văn thiếp trong tay tỉ mỉ kiểm tra mấy lần, không nhìn ra sơ hở gì, khép văn thiếp lại, trầm ngâm không nói.

Nam tử gầy gò kia thấy hắn đã xem xong rồi, nói tiếp: "Quán Lệnh và Phó đại nhân có dặn dò, bảo ngài trước khi tiến cung tham gia thi Đình hãy trở về Hội quán một chuyến, đầu tiên là bọn họ muốn gặp ngài, thứ nhì là trong cung có quy củ trong cung, có một số việc cần dặn dò và an bài trước, một ít lễ nghi tiến cung không thể tránh né cũng phải học tập trước một chút."

Dữu Khánh chỉ đứng đó nghe, không có ý kiến gì, văn thiếp đang cầm trong tay không ngờ lại thuận tay đưa trả cho đối phương. Mọi người nhìn thấy thì sửng sốt.

Nam tử gầy gò vô thức nhận lấy, cầm vào tay mới phát hiện không đúng, vội vàng hai tay dâng trả, nói: "Không phải, công tử, ta không thể mang nó về, đây là đưa cho ngài, khi ngài tham gia thi Đình còn phải dùng cái này để tiến Cung."

Nào ngờ sau khi giao đi, Dữu Khánh liền không có ý định nhận lại, trực tiếp nói với Lý quản gia: "Lý thúc, chuẩn bị ngựa cho ta."

Lý quản gia nghi hoặc, hỏi "Làm gì?"

Dữu Khánh chợt quay đầu nhìn về phía bức vách chạm rỗng ngăn cách phòng khách, mơ hồ thấy được ánh mắt rình coi, đã sớm đã nhận ra mặt sau có người.

Đứng ở phía sau, tựa vào lỗ rỗng, Chung Nhược Thần cảm giác ánh mắt mình và ánh mắt Dữu Khánh trong nháy mắt trực tiếp chạm nhau, giật nảy mình, sợ đến mức vội nhảy lùi rời khỏi lỗ rỗng, tay ôm ngực, trong lòng hoảng loạn, lo lắng bị Dữu Khánh nhận ra, lo lắng sẽ bị nghĩ lầm là nữ nhân có sở thích ham mê rình coi sẽ không tốt, sắc mặt bị hù dọa trắng cả ra, hối hận không ngừng, hối hận không nên tới nhìn lén.

Văn Nhược Vị đưa tay vỗ vào đầu vai nàng, miệng nguýt về phía lỗ rỗng, ngón tay dựng đứng đung đưa, dáng vẻ rất có kinh nghiệm, ra hiệu bên ngoài nhìn không thấy bên trong.

Dữu Khánh cũng chỉ là thoáng nhìn một cái, nghĩ lầm là hạ nhân của Chung gia, không nghĩ tới những người nào khác, quay đầu lại nói với Lý quản gia: "Ta đi trường thi một chuyến." Dứt lời liền đi.

"Ách…" Nâng văn thiếp, nam tử gầy gò sửng sốt, ngay lập tức vội vàng đuổi theo, "Công tử, ngài trước tiên nhận lấy văn thiếp này rồi nói tiếp."

Dữu Khánh: "Ngươi mang về trước đi."

"A? Cái này… Cái này nào được mang về, không phải, công tử, văn thiếp này không phải bình thường, liên lụy tới việc thi Đình do chính Thánh thượng chủ trì, là Nội các ra lệnh phải tại trước giờ Dậu hôm nay đưa tới tay, tuyệt không thể quá hạn. Ta chỉ là một tiểu nhân vật, dù cho có gan lớn bằng trời cũng không dám đối nghịch với Nội các Triều đình a. Ngài không nhận, không ký tên, ta trở về sẽ không

thể bàn giao a! Chúng ta trước kia không cừu gần đây không oán, ngài làm như vậy, ta sẽ không bảo đảm được chén cơm, toàn nhà già trẻ của ta dựa hết cả vào ta a. Công tử, công tử…”

Nam tử gầy gò hoảng hốt, đuổi theo cầu xin, nhưng không dám làm cứng với vị Hội Nguyên lang đầy điểm đang hót này, nếu lỡ người ta nằm lăn ra đất, vậy thì đời này của gã liền hết rồi.

Trong phòng, một đám Tiểu lại cũng hoảng hồn, chưa bao giờ gặp qua loại chuyện này, hoàn toàn đã vượt quá bọn họ tưởng tượng, sự việc không nên như vậy, mọi người là cùng nhau tới phát tài, không phải tới cùng nhau cõng nồi, lúc này tình hình rối loạn tùng phèo cả lên, cùng nhau đuổi theo, dồn dập gọi vang công tử xin dừng bước.

Cùng từ trong phòng đi ra, Chung Túc và Văn Giản Tuệ cũng há hốc mồm, không biết đây là chuyện gì xảy ra.

Nhìn một đám người cứ vậy một nhóm vừa kêu vừa gào đột nhiên chạy mất, Chung Túc chợt tỉnh lại, nói với Đỗ Phì ở một bên: “Chính ngươi đi theo nhìn xem, nghìn vạn lần không thể để hắn gặp chuyện không may.”

Hiện tại là thật tâm không dám để cho Dữu Khánh xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Đỗ Phì gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Nhìn thấy một đám Tiểu lại, hạ nhân Chung phủ dồn dập dừng lại nhìn theo, đều hiếu kỳ đã xảy ra chuyện gì.

Một đám Tiểu lại một đường vây bắt Dữu Khánh vừa nói vừa khuyên, nhưng mà Dữu Khánh chết sống không chịu tiếp nhận văn thiếp, càng không cần phải nói hắn ký tên.

Nhưng gặp phải còn không phải là một thư sinh văn nhược, một đám người chặn đường cũng chặn không được, sống gặp quỷ rồi!

Khi đi tới trước bức tường bình phong nơi cổng chính Chung phủ thì Dữu Khánh không còn kiên nhẫn nữa, hắn đột nhiên lắc mình một cái lăng không rời đi.

Người đâu rồi chứ? Một đám Tiểu lại ngưng nghẹn không nói nên lời, đều là ngửa đầu nhìn, bóng người vù một cái, nhảy lên không rồi không còn thấy bóng dáng?

Bọn họ vòng qua mặt sau bình phong tìm kiếm, không thấy người, sau đó nghe thấy ngoài cổng vang lên một tràng tiếng vó ngựa.

Khi một đám người chạy ra cổng đưa mắt nhìn, hay thật, thật sự đã chạy rồi.

Dữu Khánh không kịp chờ Lý quản gia sắp xếp tọa kỵ, thấy nơi cổng vào dừng một đám ngựa, cũng không có ai quản, trực tiếp tháo lấy một con ngựa, thúc ngựa chạy đi.

"A? Công tử, đó là ngựa của ta!" Một gã Tiểu lại la hét.

Nam tử gầy gò thì hô to, "Công tử, trong Kinh thành không thể phóng ngựa chạy nhanh!"

Một đám người sau đó cởi dây buộc tọa kỵ khẩn cấp đuổi theo.

Chương 86: Trạng nguyên chi tài

Bên ngoài Trường thi, đám người đã không còn phải tiếp tục chen lấn.

Sự náo nhiệt và chấn động lúc ban đầu đã trôi qua, những người có liên quan trực tiếp với hơn vạn thí sinh, sau khi đến xem bảng và xác nhận danh sách hầu hết đều đã rời đi. Hơn nữa lúc này đã đến giờ cơm, vào thời gian này, ánh nắng mặt trời chính ngọ là độc nhất,

rất khó chịu nổi việc đứng phơi nắng nơi không có mái che không có bóng mát, vì vậy mà người xem náo nhiệt hầu như đều tản đi rồi.

Cũng bởi vậy, Minh tiên sinh với dáng vẻ vô cùng chật vật cuối cùng cũng lách được đến trước khu vực công khai bài thi, vừa xem qua, con mắt ông ta đột nhiên co lại.

Chữ viết, là chữ viết mà lão nhận biết.

Đề, cũng là đề lão từng gặp qua, vả lại có ấn tượng khắc sâu, để đáp đề, lão gần như dùng hết tâm huyết viết cả một buổi chiều, làm sao có khả năng không nhớ rõ.

Phản ứng đầu tiên của lão là phẫn nộ, có người sớm tiết lộ đề thi!

Trước lúc thi Hội, ngay cả giám khảo ra đề mục cũng còn chưa được xác định ra, lấy đề thi đâu để có thể tiết lộ!

Lão vô cùng phẫn nộ!

Cả nửa đời người của lão bỏ lỡ tại trong việc này, tâm huyết nửa cuộc đời bỏ vào trong trường thi kín cổng cao tường này, tiếng xấu cũng được dựng lên từ trong nửa cuộc đời đó, còn có bao nhiêu là học sinh đau khổ giãy giụa, không nghĩ tới tại trong mắt một số người lại có thể dễ dàng giẫm đạp như thế, thiên lý ở đâu!

Càng bi phẫn chính là…

Lão cũng không xa lạ với nội dung đáp đề này, đó là do chính tay lão viết ra, làm sao có khả năng xa lạ cho được.

Lão nhìn qua một lần nội dung bốn đề, đã xác nhận, là do lão viết, có người gần như không sai một chữ, không sót chữ nào đem nội dung đáp đề của lão chép lại một lần.

Không khó đoán được người sao chép là ai, lão chỉ đem đáp án đưa cho một người, mà tên của người này ngay tại trên bài thi, được

treo cao tại đỉnh bảng!

Đây là đáp án của lão, có người dùng đáp án này bắt lấy Hội Nguyên, có người dùng đáp án của lão bắt lấy Hội Nguyên đầy điểm!

Ngập tràn phẫn nộ hóa thành trầm thấp tiếng thở dốc "Ôi ôi" tại trong cổ họng, giống như dã thú cuồng bạo muốn cào xé tất cả.

Lửa giận ngập đầy thiếu một chút đem chính lão đốt cháy thành tro tàn.

Ngay từ đầu ý nghĩ của lão chính là muốn đi tố cáo.

Phải đi tố cáo, phải đi kiện!

Không quản các ngươi có gia thế như thế nào, không quản các ngươi có bối cảnh như thế nào, cùng lắm thì ngọc thạch câu phần, cũng cần các ngươi cho ta một cái công đạo!

Khinh người quá đáng a, sớm tiết lộ đề thi thì thôi, vậy mà còn không tránh không né, vậy mà lại dám lấy ra để thử lão, vậy mà cầm đề thi biết trước đó ra đưa cho lão làm bài giải, sau đó cầm đáp án của lão đi lấy đầu bảng, quả thực hung hăng đến mức không kiêng nể gì cả, hung hăng đến khiến người giận sôi, trắng trợn lộ liễu, khinh người quá đáng!

Chưa thấy qua khi dễ người khác như thế…

"Đặc sắc nha! Thiên Sách luận này quả thực là đặc sắc, quả thực có cao kiến, rực rỡ chói mắt, lời văn bút ý thông suốt, liền mạch lưu loát, ta lần đầu tiên trông thấy đáp đề Sách luận trong thi Hội mà có thể viết ra được liền mạch lưu loát như thế."

"Nói thẳng ra phiền muộn trong lòng, văn chương trôi chảy như sông lớn cuồn cuộn lao nhanh, nói vậy, khi A Sĩ Hành viết ta những lời này cũng là viết rất tận hứng và khoái ý."

"A Sĩ Hành này quả thực không phải người thường, tài trí mẫn tiệp lưu loát, thiên Sách luận này lấy được điểm mười trọn vẹn, ta cũng phục!"

"Chư vị, nếu như ta dự đoán không sai, bài văn này tất nhiên sẽ được đưa vào trường thái học làm bài văn mẫu bắt buộc."

Nắng mặt trời quá độc, mấy tên nam tử tại bên cạnh Minh tiên sinh nghị luận một phen, sau đó chịu không nổi nắng, cất lời chào nhau rồi rời đi.

Mấy người vừa đi, lại có người đến lấp vào thưởng thức.

"Hay cho một câu 'Một sớm nhập triều Quân vương điện, kết thúc sinh tiền thân hậu danh', không hổ là thủ bút của Hội Nguyên!"

"Đúng vậy, nhìn khí phách này, chỉ cần để cho ta tiến vào Quân Vương điện, liền sẽ chấm dứt được sinh tiền thân hậu danh tức là thỏa mãn đường công danh cả trong lúc sống và sau khi chết, khí phách này lớn cỡ nào a, hào khí ngút trời a!"

"Công minh… Công minh… Ô ô…"

Một người đàn ông hai nhúm tóc mai đã hoa râm đột nhiên nức nở, chợt ngửa mặt cất tiếng nức nở, hình như có vẻ ngửa mặt lên trời ăn năn.

"Hoàng huynh, ngươi sao vậy?"

Kẻ đồng hành đứng bên cạnh dồn dập quan tâm nam tử đang nức nở đó.

Nam tử họ Hoàng lắc đầu, nhấc tay áo lau lệ, chỉ vào lời bài thơ, giọng đau đớn: "Ta cảm nhận được một thâm ý khác. Triêu Thiên Khuyết! Triêu Thiên Khuyết! Tên của bài thơ này làm sao không phải là tâm nguyện của bọn ta năm đó chứ. Cùng kinh hạo thủ cầu công minh, là 'Công minh' mà không phải 'Công danh', nghĩ tới hồi đó ta

tham gia thi cử mấy lần, dốc hết khổ công, không phải chính là vì đề minh xua tan khổ sao? Cầu công minh, một từ 'Minh' này quả thực là đang hướng Thiên đề huyết a!"

- Giải thích, đề minh nghĩa là tiếng hót. Đề huyết nghĩa là thốt lên lời tâm huyết. Hết giải thích.

Nghe hắn nói như thế, người khác gật đầu: "Đúng vậy, một chữ 'Minh' này, một cụm 'Cầu công minh', đã nói ra hết sự chua xót của bao nhiêu người, một khi Minh thì kinh người, không Minh thì toàn bộ khổ công đều là trò cười, đề huyết a, một chữ này thật sự là đang đề huyết a!"

Một thủ thơ, người đối diện khác nhau, chỉ vì mỗi người có thân thế bối cảnh trải nghiệm khác nhau mà phẩm ra các loại cảm nhận khác nhau, nhưng đều phải khen một tiếng tốt.

Đứng ở trước bài thi, Minh tiên sinh ngửa mặt lên trời nhắm mắt, cũng giống người kia hình như có cảm xúc ngửa mặt nhìn trời ăn năn, nghe người xung quanh đưa ra các loại đánh giá tán dương đối với bốn đáp đề của 'A Sĩ Hành', trên mặt lão ngấn lệ, lệ chảy dài, chảy xuống trên râu nhỏ tí tách.

Lão là hận, ngay từ đầu thật sự rất hận, dám thầm lén trộm danh ta khổ công để thượng vị, hận không thể phóng đến Chung phủ tìm Dữu Khánh liều mạng!

Nhưng sau khi nghe được các loại tán dương, chậm rãi, chậm rãi không còn hận nữa rồi, lòng dạ dần dần bằng phẳng trở lại.

Dần dần, trong đầu lão xuất hiện những hình ảnh rất lâu trước đây.

Những hình ảnh tựa hồ đã quên đi vào thời khắc lão nhắm mắt lại này chợt trở nên vô cùng rõ ràng.

Đó là quãng thời gian lão phấn chấn hăng hái nhất, là thần đồng mà khắp nơi khắp chốn, huyện phủ xung quanh, người người đều biết.

Tại trong lần sơ thí đầu tiên liền một mạch đạt giải nhất cuộc thi giành cho thiếu niên, dẫn tới vô số người khen tặng và tâng bốc, cũng là tại lúc đó lão chọn trúng được người nữ tử mà trong lòng lão rất ngưỡng mộ.

Tất cả đều rất tốt đẹp, đó là cảm giác muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Thẳng đến khi thi Hương, lão miệt thị các cử tử cùng thi, ngay trước mặt mọi người khẩu xuất cuồng ngôn, nói rằng danh Giải Nguyên trừ lão ra không còn có thể là ai khác!

Nào ngờ, thi xong, khi yết bảng, kết quả lại giáng cho lão một cú trời giáng, chưa nói tới Giải Nguyên, ngay cả hàng ngũ Kinh Khôi cũng không vào được, thứ hạng của lão xếp ở sau mười người, xấu hổ, lão xấu hổ không nơi giấu mặt, trở thành trò chê cười vào lúc đó.

Hình như từ lúc đó, tâm tính lão xuất hiện biến hóa rất lớn, cũng không còn dám càn rỡ nữa rồi.

Lão cũng không ngốc, biết rất rõ, nếu còn dám càn rỡ, người khác tất nhiên sẽ lấy kết quả thi Hương lúc trước để châm chọc, lão không ngốc đến mức muốn tự rước lấy nhục.

Về sau lão ôm tâm tính dương danh rửa nhục vào kinh thành tham gia thi Hội, khi tiến vào trong trường thi này, bắt đầu thi, khi đáp đề lão liền cân nhắc từng câu từng chữ, rồi lại cân nhắc từng chữ từng câu, lão dự đoán đề là do ai ra, dự đoán giám khảo thích như thế nào, cân nhắc mình đáp như vậy có khiến giám khảo không thích hay không.

Suy nghĩ lo được lo mất đó dày vò lão rất sâu, đến nổi khiến lão mỗi khi nghĩ tới đều cảm giác rất mới mẻ, rất sợ tiếp tục thi rớt, rất sợ tiếp tục trở thành trò cười.

Kết quả sợ cái gì tới cái đó, sau khi yết bảng, dù lão đã từng là thần đồng, là cử tử vô cùng trẻ tuổi, nhưng đã thi rớt.

Lần này không phải kết quả thi xếp hạng ở phía sau, mà ngay cả bảng cũng không lên được, trực tiếp rớt.

Sợ trở thành trò cười, kết quả thật đã trở thành trò cười rất to, không mặt mũi nào gặp người.

Sau đó hết lần đến lần khác, trước khi dự thi đều học theo người ta, trước tiên khoanh vùng phạm vi ra đề, tỉ mỉ nghiên cứu sở thích của giám khảo, các quan văn trong kinh thành gần như đều được lão nghiên cứu tỉ mỉ.

Nhưng cuối cùng, kết quả thi Hội vẫn y nguyên là thất bại rồi lại thất bại, mà người khác thì khi bại khi thắng.

Không người nào có thể cảm nhận được cảm giác của lão khi nhìn thấy cổng trường thi, với lão mà nói đó chính là một con quái thú đang há ra chiếc miệng lớn đỏ lòm với đầy răng nanh đang chực chờ ăn người.

Về sau, lão không dám về nhà nữa, thật sự không có mặt mũi nào gặp lại những người đã từng đối diện với miệng lưỡi của lão, kể cả hàng xóm láng giềng và những người khác, lúc đó lão mới biết vẻ mặt mình năm đó đáng ghét cỡ nào.

Tiếp sau đó lão dùng sự phóng đãng để che giấu, rước lấy cái danh tiếng 'Ngọ Hậu tiên sinh'.

Chuyện cũ rõ ràng trong mắt, nước mắt đầy mặt, Minh tiên sinh chợt mở mắt, nở nụ cười, nhìn bài giải thi công khai trên tường, nở nụ cười.

Hận ý đối với Dữu Khánh triệt để tiêu tan, thật sự không còn hận nữa.

Bởi vì lão đã hiểu được, dù cho lần này là chính lão tiến vào trường thi, dù cho đối diện với đề mục như vậy, lão vẫn sẽ không thi đậu.

Bài giải thi treo trên tường làm cho lão tìm được đáp án khiến lão hoang mang nhiều năm.

"Trạng nguyên chi tài chân chính a!"

Bên cạnh, có người sau khi xem bài thi đoạt Hội Nguyên xong, cất lời cảm thán.

"Trạng nguyên chi tài… Trạng nguyên chi tài…" Minh tiên sinh liên tục lặp lại những lời này một hồi, đây là những lời khen ngợi mà lão thường nghe khi còn nhỏ, lão chợt cười khổ, lắc đầu, liên tục nhấc tay áo lau sạch sẽ vết nước mắt trên mặt, hít sâu một hơi, xoay người, vẻ mặt nhẹ nhõm đi ra đám đông.

Đi ra quảng trường, khi bước chân lên đường phố thì lão băng qua một chiếc xe ngựa, từ trên xe đi xuống mấy người, chính là Chiêm Mộc Xuân, Hứa Phí và bốn người Tô Ứng Thao.

Trên thân sáu người chưa tan mùi rượu, bọn họ mới dùng cơm trưa xong liền từ tửu lâu đi tới đây.

Trên mặt Chiêm Mộc Xuân và Hứa Phí lộ ra nét phấn chấn hăng hái, có niềm nhân sinh khoái ý khó thể che giấu nỗi, trên người có khí chất siêu thoát tự nhiên.

Mà nét cười trên khuôn mặt bốn người Tô Ứng Thao thì lộ ra sự gượng ép và hiu quạnh, bốn người rõ ràng lấy hai vị kia dẫn đầu, giữa người và người đã có chân chính phân chia cao thấp.

Không còn cách nào, nơi sáu người đặt chân đều đã phái người đến xem bảng, Chiêm Mộc Xuân và Hứa Phí đều vượt qua thi Hội, đều đã nhập Cống, nghĩa là họ đã thành mệnh quan triều đình, chỉ còn thiếu thi Đình sẽ do chính Hoàng đế bệ hạ chọn ra xếp hạng Nhất, Nhị, Tam Giáp nữa mà thôi.

Bốn người Tô Ứng Thao, không người nào may mắn tránh khỏi, toàn bộ thi rớt, thi Hương xếp hạng sau hai mươi tỷ lệ có thể đậu là không lớn, cũng không tính bất ngờ.

Nói cách khác, Chiêm Mộc Xuân và Hứa Phí lập tức sẽ tiến cung gặp Thánh rồi, mà bốn người Tô Ứng Thao còn không biết ngày tháng năm nào mới có được vinh hạnh này, có lẽ đời này cũng không có cơ hội tiến Hoàng cung.

Cũng may trước khi khai bảng, mấy người đã hẹn ước sẵn hôm nay tới đây, bằng không Chiêm Mộc Xuân và Hứa Phí hiện tại thật đúng là không rảnh tụ tập cùng bọn họ.

"Chiêm huynh, Hứa huynh, ta nói không sai đi, sau giờ Ngọ nơi đây mới tương đối thông thoáng, buổi sáng tới đây khó mà xâm nhập." Tô Ứng Thao đưa quạt xếp trong tay chỉ tới quãng trường phía xa bên ngoài trường thi giờ đã không còn chen chúc nữa, giọng điệu càng thêm khiêm tốn.

Chiêm Mộc Xuân phất tay nói: "Đi thôi, ta thật sự là khẩn cấp muốn xem một chút bài làm của Sĩ Hành huynh."

Lúc trước đã được nghe nói, khi ăn cơm trong lầu, đã nghe được cả sảnh đường nghị luận, Hội Nguyên đầy điểm a, trăm năm khó gặp, đã là danh chấn kinh thành, quả thực khiến bọn họ kinh nhạc chấn động.

Một nhóm người cuối cùng dừng bước tại trước Bài lâu dán thông báo trước, Chiêm Mộc Xuân và Hứa Phí đều muốn xác nhận một chút thứ hạng của mình, bốn vị khác cũng nhịn không được tỉ mỉ nhìn nhìn xem, vạn nhất sót thì sao chứ?

Trên Bảng, ba chữ 'A Sĩ Hành' độc chiếm ngôi đầu vô cùng nổi bật.

Chiêm Mộc Xuân thổn thức, "Trăm năm khó gặp, hoàn hảo vô cùng, lúc trước Sĩ Hành huynh quả thực quá kín tiếng đi, cũng là bọn ta có mắt không tròng!"

Trong lòng gã có chút băn khoăn tựa hồ đã được cởi mở, thảo nào dọc theo đường đi người ta không đem mình với danh hiệu Giải Nguyên lang để vào mắt, thì ra là tự cao tài hoa không kém hơn gã, lúc trước thi Hương e rằng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên mới xếp hạng hơn một trăm.

Nhìn thấy tên 'A Sĩ Hành' với vị trí độc chiếm ngôi đầu, Hứa Phí mới là kẻ bối rối nhất, tên kia vậy mà có tài hoa như vậy sao? Thi đậu Hội Nguyên cũng thôi đi, vậy mà còn thi được bốn môn đầy điểm, bài thi này cũng quá độc ác, thật đúng là thủ đoạn độc ác không có nguyên tắc a!

Gã nghĩ tới ấn tượng về Dữu Khánh trong nhận thức của mình, dám lén lút gian lận ở ngay dưới mí mắt của Biên giới đại quan, vì tiền dám liều mạng, xách theo kiếm dám giết người, giả thần giả quỷ có thể vẽ bùa, cầm bút vào tay lại có thể thi đạt Hội Nguyên, còn là đầy điểm, như vậy cũng quá biến thái a!

Chương 87: Tiêu rồi

Vấn đề then chốt là Dữu Khánh mà gã quen biết không có đọc sách viết chữ, ngay cả một nửa vật phẩm của người đi học cũng không mang theo trên người, ở chung mấy tháng đều như vậy, mỗi ngày tại đó chơi đùa côn trùng, ngay từ đầu đã không giống một người học hành, càng giống như một đạo tặc che mặt, có quá nhiều việc không có nguyên tắc, mọc một trăm con mắt cũng nhìn không ra kẻ này có thể có tiền đồ như trước mắt này!

Một người không có nguyên tắc như thế, một người mỗi ngày chỉ nằm chơi đùa, vậy mà chơi đùa ra danh Hội Nguyên, còn là đầy điểm, việc này phải đến đâu phân rõ phải trái a?

Đương nhiên, nếu tỉ mỉ suy nghĩ thì trước đó vẫn là có vết tích có thể lần theo, chính là tại lần đoán đố chữ trong Văn Hoa học viện

Liệt châu kia, vị Sĩ Hành huynh đó đã một lần thể hiện cho gã thấy thiên phú phi phàm của mình.

Ai! Hứa Phí trong lòng thổn thức, có khả năng thật sự là thâm tàng bất lộ a!

Tô Ứng Thao lập tức tiếp lời Chiêm Mộc Xuân nói, "Việc này cũng không phải là Chiêm huynh nhìn nhầm, chúng ta chẳng phải cũng không nhìn ra được sao, Sĩ Hành huynh kia… Xác thực là người phi thường, tư chất ngút trời, không thể so. Nhưng mà Chiêm huynh ngài thi cũng không tệ, xếp hạng mười ba, nghĩa là Giải Nguyên lang của Liệt Châu đè trên Giải Nguyên của hơn ba mươi châu kia, văn đàn sĩ khí Liệt châu tất sẽ đại chấn!"

Chiêm Mộc Xuân đối với kết quả mình đạt được cũng không có gì không hài lòng, cũng rất cao hứng, vô luận là đối với bản thân mình hay là đối với người nhà đều có cái để nói, nhưng vẫn là than thở: "Cùng so với Sĩ Hành huynh, thật sự thua chị kém em, hạt gạo so với ánh sáng, không thể so sánh. Một khi thành tích của Sĩ Hành huynh truyền trở về Liệt Châu, các sĩ tử tất nhiên sẽ chạy nhanh về thông báo, bọn ta thân là cử tử Liệt Châu đồng khóa, cùng có quang vinh đi!"

Mấy người gật đầu phụ họa, Phòng Văn Hiển chợt nhìn thấy Hứa Phí trầm mặc lặng lẽ, vội nói: "Kết quả thi của Hứa huynh cũng không tệ."

Lời này vừa nói ra miệng, không phải nói ba vị khác, ngay cả chính y đều cảm thấy lòng chua xót.

Thân là Liệt châu Giải Nguyên, Chiêm Mộc Xuân thi đậu Cống bảng, bọn họ không lời nào để nói, thực lực người ta thể hiện rõ ràng, nhưng Hứa Phí thì tính là chuyện gì xảy ra, thi Hương xếp hạng hơn một trăm, cũng có thể lên bảng, khiến bọn họ xếp ở tương đối phía trước làm sao chịu nổi?

Suy nghĩ một chút, lại cảm thấy mình suy nghĩ nhiều, thi Hương xếp hạng hơn một trăm còn có một người, thành tích thi cử của người ta càng khoa trương hơn, đem so sánh, Hứa Phí liền không khoa trương chút nào rồi. Đánh giá có khả năng Hứa Phí vốn là có chút thực lực, chỉ là tại thi Hương không phát huy ra, có thể đạt đệ nhất khi đoán đố chữ tại Văn Hoa học viện có khả năng đã chứng tỏ được một ít vấn đề.

Được người khen ngợi, Hứa Phí chột dạ, tự gã biết rõ thành tích của mình là làm sao mà có, vội nói: "Xếp hạng một trăm năm mươi lăm không được tốt lắm, có khả năng chỉ là vận khí tốt."

Kỳ thực gã muốn đạt thành tích cao hơn một chút, kết quả biết trước được đề thi nhưng văn chương cũng không thể tiến được vào trong vòng một trăm, thật sự là lần này tới kinh dự thi đều là tinh anh sĩ tử của mỗi châu, không thể để gã được như nguyện.

Tô Ứng Thao nói: "Hứa huynh, lời này của ngươi chính là đang đánh mặt bọn ta rồi, ngươi đã thi đậu, chúng ta thi rớt rồi."

Phan Văn Thanh: "Hứa huynh, mỗi châu hơn một vạn người ganh đua cao thấp, có thể danh liệt một trăm năm mươi lăm đã là rất giỏi rồi."

Trong lòng chua xót, khó chịu, ngoài miệng vẫn phải khen ngợi người ta, Chiêm Mộc Xuân nhìn nhìn dáng vẻ bốn người, hơi mỉm cười, có vài thứ trong lòng biết rõ ràng là được, nhấc tay vỗ bờ vai y, "Không sao, khóa tới tiếp tục thi, dựa vào thực lực của các ngươi vẫn còn có cơ hội." Dứt lời liền đi về phía công bố bài thi.

Những người khác tự nhiên là cùng đi theo.

Có bốn người Tô Ứng Thao ra sức mở đường, Chiêm Mộc Xuân và Hứa Phí rất nhanh liền xuyên qua đoàn người đi đến phía trước nhất, thuận lợi nhìn thấy được tập bài thi Hội Nguyên được nhiều người tụ tập tới nhất.

Sau khi đọc tỉ mỉ một lượt, Chiêm Mộc Xuân chợt tự đáy lòng tán thưởng, "Một sớm nhập triều Quân vương điện, kết thúc sinh tiền thân hậu danh… Phóng đại nỗi lòng và khát vọng của vô số cử tử, hào hùng vạn trượng! Triêu Thiên Khuyết, kết thúc sinh tiền thân hậu danh, tên bài thơ cùng một câu cuối cách xa phối hợp, hết sức xuất sắc, luận 'Công danh' không xuất phát tại cái này, dùng khí thế nuốt sơn hà đáp lại đề thi, bài thơ này đáp với đề này, đáng được đầy điểm!"

Tô Ứng Thao cũng nhịn không được chân tình khen một câu, "Khí phách và hùng tâm của Sĩ Hành huynh quả thật không tầm thường!"

Phan Văn Thanh cười khổ: "Như lời Chiêm huynh nói, khí nuốt sơn hà! Lúc tại trường thi, khi Sĩ Hành huynh hạ bút, sợ đã là chí tại nhất định phải được!"

Ngón tay Hứa Phí rờ rờ khóe miệng, đọc lui đọc tới bài thơ này tại sao đều cảm thấy không chút nào giống với Dữu Khánh trong ấn tượng của gã. Gã không nhìn ra được khí phách của tên kia, trái lại nhìn ra mấy phần khí chất hãm hại lừa gạt, gã thật sự khó thể tưởng tượng nổi một kẻ muốn tiền không tiếc mạng như vậy có thể viết ra loại lời văn câu chữ chứa đựng ý chí, lòng dạ, quả thực có phần không còn thiên lý rồi!

Nhưng gã cũng từng nhìn thấy chữ viết của Dữu Khánh, đã nhìn thấy khi thi đoán đố chữ, chữ Dữu Khánh xác thực viết đẹp, bây giờ vừa nhìn xem gã liền nhận ra được.

Một đám người cũng bùm bùm hùa vào cùng khen, Chiêm Mộc Xuân lại không có tham gia vào, cẩn thận xem xét những bài thi khác, không giống như thơ, sau khi xem lại lần nữa cảm thán, "Liền mạch lưu loát, giống như là một kiệt tác liền mạch lưu loát! Bệ hạ vâng mệnh tại Thiên…" Đọc một câu này, lại lần nữa lắc đầu cảm thán, "Sĩ Hành huynh có bút pháp thần kỳ vẽ rồng điểm mắt, có đại tài bút chuyển Càn Khôn, ta không bằng vậy!"

Khi mấy người xem đã hết hứng thú, lại đẩy đám người ra đi xem bài làm của những người khác, Chiêm Mộc Xuân vẫn y nguyên tự đáy lòng cảm khái một câu, "Hôm nay có thể kiến thức được hùng văn của Sĩ Hành huynh, kích động tận phế phủ, được lợi rất nhiều, chuyến đi này không tệ, chuyến đi này không tệ!"

Tại khi mấy người rời khỏi nơi này không bao lâu, một chiếc xe ngựa cũng dừng lại tại phụ cận đầu phố.

Bên trong xe ngựa, mặt Dữu Khánh không biểu tình, dáng vẻ gợn sóng không sợ hãi xốc lên màn xe, bước xuống xe ngựa.

Đi theo sau xuống xe, Đỗ Phì nhìn thấy âm thầm gật đầu, gặp gỡ việc vui thiên đại như thế vẫn có thể thể hiện ra vẻ không quan tâm hơn thua như vậy, thật không hổ là công tử được A đại nhân dạy bảo ra, xác thực rất có phong cách của cha!

Ông ta là sau đó đuổi theo Dữu Khánh, tại kinh thành không thể phóng ngựa, sợ Dữu Khánh gặp chuyện không may, cưỡng ép kéo vào trong xe ngựa đưa đến đây.

Hai người vừa mới rời đi, đám Tiểu lại Liệt Châu hội quán cũng cùng theo đến[1].

Nam tử gầy gò xốc màn xe lên nhìn, thấy bên trong trống trơn, lập tức quay đầu lại nói với xung quanh: "Còn ngốc ra đó làm gì, đi tìm người a!"

Mọi người lập tức nhảy xuống ngựa tìm cọc buộc ngựa lại.

Dữu Khánh đã đứng ở dưới bài lâu, mắt mở trừng trừng nhìn thấy được đại danh trên bảng, ba chữ 'A Sĩ Hành' đó thật sự là vô cùng bắt mắt, nhìn thấy mà giật mình.

Tận mắt nhìn thấy, khóe miệng Đỗ Phì căng ra, viền mắt cũng đỏ lên, thầm nghĩ, lão đại nhân trên trời linh thiêng có thể yên nghỉ rồi!

Một tiếng không thốt, Dữu Khánh lại quay đầu bước đi, năng lực phán đoán cơ bản vẫn có, nơi công bố bài thi thấy người ở nơi nào nhiều liền đi về phía đó, đi đến trước đám người nhấc tay đưa lên đẩy gạt hai bên liền tiến vào, dựa vào tu vi của hắn, một đám người thường làm sao ngăn cản được.

Đứng ở phía trước bài làm quen thuộc, Dữu Khánh vừa nhìn thấy chữ viết kia, trên khuôn mặt vẫn luôn không có biểu hiện gì cuối cùng đã bắt đầu thoáng hiện thần sắc tuyệt vọng.

Hắn không tin, dù cho tận mắt nhìn thấy người báo hỉ, dù cho trong lòng hắn đã rất hoảng loạn, nhưng vẫn là không tin.

Làm sao có khả năng thi đậu? Càng không thể có chuyện thi đậu Hội Nguyên, còn con mẹ nó Hội Nguyên đầy điểm nữa? Nói láo cũng không tìm đúng người!

Cho dù vừa rồi nhìn thấy xếp hạng độc chiếm ngôi đầu trên Bài lâu, dù cho trong lòng hắn đã hoảng loạn hơn, nhưng hắn vẫn không tin.

Đích thân lão tử làm bài thi, bản thân lão tử không biết sao? Phía sau nhất định có người đang làm trò quỷ!

Thẳng đến giờ này khắc này, khi tận mắt nhìn thấy bài thi của mình, tận mắt thấy bài thi với chữ viết tay của mình, cuối cùng nỗi hoảng loạn trong lòng mới không giữ được nữa, cuối cùng mới có dấu hiệu muốn sụp đổ.

Nhưng hắn vẫn nỗ lực trấn định, nghiêm chỉnh xem kỹ nội dung, xem có người giở trò hay không?

Có khả năng, nói không chừng là cừu nhân của A Tiết Chương phát hiện thấy con trai của A Tiết Chương đã tới, cố ý động tay động chân gì đó.

Nhưng mà đã xem lại hết cả bốn bài thi, hắn vẫn không phát hiện thấy bất cứ vấn đề gì, chính là nguyên xi bài làm của hắn, không sai,

hắn có thể đọc thuộc ra nội dung, sẽ không nhớ lầm.

Một tia lý trí hiện lên trong đầu đang nói với hắn, cừu nhân của A Tiết Chương có bệnh sao, tại trong trường thi động tay động chân giúp ngươi như thế sao, làm chuyện nguy hiểm như vậy ý nghĩa ở đâu?

Có phải chấm lầm bài thi hay không?

Hắn thuộc lòng Thiên Phú luận đó, lời văn khó hiểu, mặc dù hắn không hiểu nhiều nhưng chí ít vẫn biết chữ a, mình vẫn có thể xem hiểu đại khái ý tưởng chung a? Đáp đề rõ ràng đã đáp lệch đề thi, lệch khuôn mẫu, vậy mà lại còn có thể chấm đầy điểm? Khi dễ lão tử chưa từng học hành nghiêm chỉnh sao?

Chính là bởi vì trước đó hắn đã xem bài đáp đề của Minh tiên sinh, căn cứ nội dung phá đề của Minh tiên sinh, hắn cảm thấy Minh tiên sinh ngay cả đề cũng đã đáp lệch, với trình độ này, thảo nào thi chín lần không đậu, vì vậy hắn mới triệt để yên tâm dùng đáp án của Minh tiên sinh.

Nào ngờ, kết quả bây giờ lại nói cho hắn biết, đáp án lệch đề đó lại đạt được đầy điểm, ngươi bảo hắn làm sao tiếp thu?

Hắn có thể mặt không biểu cảm từ Chung phủ một mạch chạy tới nơi đây không phải không có nguyên nhân, ngay cả bọc đồ đạc để rời đi cũng đã thu dọn xong rồi, hắn đã chuẩn bị ngả bài để rời đi, nhưng lại xuất hiện cái trò báo hỉ gì đó tổ tông nó, nói hắn thi đậu Hội Nguyên đầy điểm, trời sụp cũng không trùng hợp như vậy.

Hiện tại hắn rất muốn gào lên, là tên giám khảo chó chết mắt mù nào chấm bài thi vậy chứ?

Nhưng lý trí trong đầu lại lần nữa nói cho hắn biết, bài thi có thể lấy ra công bố, khác biệt có lớn cũng không thể lớn quá mức như hắn tưởng tượng!

Nguyên nhân chính là vì như thế, hắn mới nghiến răng nhìn chằm chằm bài thi của mình đến mức nhe cả răng ra, khuôn mặt dữ tợn, song quyền nắm chặt đến mức đốt ngón tay lách cách rung động, hắn hận không thể ngay bây giờ bắt lấy Minh tiên sinh tới đây cuồng đập một trận, không chặt thành thịt nát đều khó mà tiêu mối hận trong lòng, thật sự là tức giận vô cùng, từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy qua kẻ nào không đáng tin cậy như thế!

Ngươi, mẹ nó, thi chín lần, thi hơn hai mươi năm đều không thi đậu, tùy tiện giúp lão tử giải đề một lần liền thi đậu rồi, vội vã một buổi chiều làm ra đáp án, ngay cả kiểm tra sửa chữa cũng không làm liền có thể thi đậu Hội Nguyên, còn là trong trạng thái một đêm trước đó ngủ không ngon giấc, vậy mà làm ra đáp án liền thi lấy cái đầy điểm!

Cho hắn một vạn lí do hắn cũng không thể tiếp nhận được a!

Tìm không ra bất cứ lí do gì để thi đậu a!

Tìm không ra lí do nào để có thể té vào trong cái hố lớn như vậy a!

Thi chín lần, thi hơn hai mươi năm cũng không thi đậu, Dữu Khánh hắn nhúng tay vào, nói tùy tiện viết một cái đáp án liền thi đậu rồi? Ngươi thi đậu cũng thôi đi, còn đậu Hội Nguyên? Như vậy còn chưa hết, còn có thể thi đậu cái Hội Nguyên đầy điểm trăm năm khó gặp? Chỉ với điều này, ngươi nói ngươi là 'Ngọ Hậu tiên sinh' thi chín lần đều thi không đậu đó sao?

Hiện tại hắn muốn đem bài thi trên tường kéo xuống trực tiếp ăn vào bụng, sau đó vươn ra hai cái ngón tay chọc mù đôi cẩu mắt của mình, để tạ lỗi với A Sĩ Hành!

Tìm ai đáp đề không tốt, tùy tiện tìm người nào cũng được a, vì sao phải tìm tới lão 'Ngọ Hậu tiên sinh' đó?

Lý trí trong lòng lại nói cho hắn biết, nếu cho hắn một lần cơ hội khác, có khả năng hắn vẫn sẽ tìm Minh tiên sinh để làm đáp án.

Còn có người nào an toàn hơn so với một kẻ làm sao thi cũng thi không đậu chứ?

Đỗ Phì không biết từ lúc nào đã chen đến bên cạnh Dữu Khánh, tuy rằng ông ta nhìn đáp đề cũng không hiểu nhiều, nhưng tận mắt nhìn thấy đến bài thi đầy điểm trên bia, cảm thấy hẳn chính là tốt, nhẹ giọng nói: "Hẳn là nên tìm giấy bút sao chép lại, trở về, khẳng định viên ngoại sẽ muốn một bản, tránh phải nói người khác lại đi một chuyến. Đúng rồi, ngươi còn nhớ trong đầu không? Nếu có thì ngươi trở về viết ra càng tốt."

"Viết cái đầu ông!" Dữu Khánh ngay lập tức quăng ra một lời thô tục với người mà bình thường hắn vẫn luôn mồm xưng 'Đỗ thúc', nói xong quay đầu đi ngay.

Đỗ Phì sững sờ tại chỗ, cho rằng mình đã nghe lầm.

Dữu Khánh đi ra đám người, ngửa mặt nhìn trời, hắn ở trong lòng hung hăng làm ra quyết định, phải dùng tư cách Chưởng môn để lập ra quy củ mới đối với đệ tử Linh Lung quan, muốn làm Chưởng môn nhất định cần phải học hành!

Chương 88: Cô gia

Chuyện sau này về sau nói, phiền toái trước mắt làm sao bây giờ? Tựa hồ trốn cũng trốn không thoát, đám Tiểu lại lấy nam tử gầy gò cầm đầu đã mặt dày chặn kín trước mặt hắn.

Không có oán trách, lại càng không đánh ngươi, chỉ ra sức cười tươi cầu xin, nâng văn thiếp xin được ký nhận, ngay cả bút mực cũng lâm thời mượn tới, đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi.

Dữu Khánh còn có thể làm sao bây giờ?

Lúc trước còn có thể nói là hoài nghi có vấn đề, còn có thể nghi ngờ bị chơi xấu, bây giờ đã vô cùng xác thực, có một số việc sẽ không cho phép ngươi liên tục làm càn làm bậy, không người nào có thể phóng túng vô độ.

Vấn đề cần đối mặt hiện nay đã không phải là nhận hay không nhận văn thiếp, mà là một loạt chuyện tiếp theo sau.

Tiếp nhận, còn có thể có cơ hội lấy hơi chuẩn bị.

Không nhận, tiếp tục chống cự, ngươi phải lập tức đối diện với một ít chuyện ngay bây giờ.

Chọn cái nào?

Người thực sự muốn rời ngay bây giờ sẽ không khó đưa ra lựa chọn, Dữu Khánh quyết đoán đưa tay đồng ý, sau đó cầm văn thiếp vào tay, hỏi lại: "Bây giờ có thể tránh ra chưa?"

Như trút được gánh nặng, nam tử gầy gò lập tức phất tay với người xung quanh, "Tránh ra tránh ra, mau tránh ra."

Một đám Tiểu lại lập tức nhường ra một con đường, để cho Dữu Khánh rời đi, sau đó từng người mới lắc đầu thổn thức, phát hiện vị này mặt mũi thật lớn.

Nam tử gầy gò phất tay ra dấu cho mọi người đuổi theo.

Động tĩnh như vậy khiến cho đám người đứng xem bài thi không hiểu, không biết xảy ra chuyện gì.

Đang đứng cách đó không xa nhìn xem bài làm của những thí sinh khác, đám người Chiêm Mộc Xuân cũng chú ý thấy dị thường.

Phan Văn Thanh hắc một tiếng, chỉ đến, "Đó không phải là Sĩ Hành huynh sao?"

Mấy người nhìn kĩ, phát hiện người đi ra từ trong một đám Tiểu lại đích thật là A Sĩ Hành.

"Nên tới chúc mừng." Chiêm Mộc Xuân đưa ra ý kiến, và là người đầu tiên bước nhanh đi đến, những người khác lập tức đuổi theo.

Nhưng mấy người còn chưa kịp có cơ hội chào hỏi Dữu Khánh thì Dữu Khánh đã chui lên xe ngựa rời đi, văn thiếp trên tay được ném lại cho Đỗ Phì đang đuổi theo xe.

Đỗ Phì kinh ngạc, thứ này phỏng tay hay sao, bao nhiêu người muốn cầu cũng cầu không được chứ.

Xe ngựa lọc cọc rời đi.

Dẫn mọi người cùng đến đây, nam tử gầy gò lại phất tay nói: "Còn ngẩn ra đó làm gì, lên ngựa đuổi theo a!"

Một gã Tiểu lại hoài nghi, "Chúng ta đã làm xong việc rồi, còn tới nhìn cái mặt thối của hắn làm gì?"

Lúc này nam tử gầy gò nhấc chân cho gã một cước vào mông, "Ngươi không có đầu óc sao? Hắn là bị chúng ta đuổi theo từ Chung phủ tới đây, với thanh thế của vị này bây giờ, nếu như trên đường xảy ra chuyện, chúng ta mất chén cơm còn là chuyện nhỏ. Tống hắn về tới Chung phủ, sau đó có xảy ra chuyện gì cũng không có liên quan gì với chúng ta."

"A a nga."

Một đám người lúc này kịp phản ứng lại, vội vàng cởi dây cương ra, leo lên ngựa truy theo.

Đến chậm một bước, đám người Chiêm Mộc Xuân chỉ có thể dừng chân lại, mắt mở trừng trừng nhìn theo.

Tô Ứng Thao cất lời thổn thức, "Phong cách của Hội Nguyên đầy điểm đúng là không tầm thường, tùy tiện đi ra ngoài liền có nhiều nha dịch tùy tùng bảo hộ như vậy."

Ai nói không phải chứ, mấy người vẻ mặt ao ước…

Đưa Dữu Khánh tống về tới Chung phủ, mắt mở trừng trừng nhìn Dữu Khánh tiến vào cổng Chung phủ xong, một đám Tiểu lại chần chừ lượn lờ tại cổng vào một hồi.

Một chuyến đi về bị dày vò quá chừng, chỗ tốt gì cũng không có được, bọn họ có phần không cam lòng, nhưng mà không dễ đăng môn, cổng Chung phủ không dễ tiến vào, người gác cổng sẽ không để những sai dịch bọn họ vào trong mắt.

Rơi vào đường cùng bọn họ đành phải thôi, chỉ có thể thầm mắng xúi quẩy.

Một đám người vừa cưỡi ngựa đi ra ngõ nhỏ, tại trên đường phố đi chưa được bao xa, chợt có người gọi: "Mấy vị quan gia thỉnh chờ một chút."

Mấy người nhìn lại, phát hiện là quản gia của Chung phủ dẫn theo hai người đuổi theo, xem ra là có chỗ tốt, lập tức lũ lượt xuống ngựa nở nụ cười bồi.

Quả nhiên, Lý quản gia từ trong tay áo móc ra một chồng ngân phiếu, phát cho mỗi người một tấm, "Đã khiến chư vị khổ cực, đây là một điểm tâm ý của Chung viên ngoại, mong rằng không ghét bỏ."

Đây là Ngân phiếu mệnh giá một trăm lượng, một đám Tiểu lại lập tức hai mắt tỏa sáng, bọn họ quanh năm suốt tháng cũng lấy không được nhiều bổng lộc như vậy, khoản tiền lì-xì này thực sự rất lớn.

Lần này Chung gia đưa cho tiền lì-xì quả thực là rất trọng, đầu tiên là gặp được việc cực vui, thứ nhì là Dữu Khánh chạy đi khiến cho

đám người của Liệt Châu hội quán phải bị dày vò một chuyến.

"Tạ viên ngoại, tạ Lý quản gia."

Một đám người mừng rỡ vô cùng, dồn dập liên tục cảm tạ không ngừng, đều cảm thấy chuyến đi này không tệ, tất cả bất mãn đều tan thành mây khói.

Lý quản gia cười hỏi: "Lúc trước nói còn chưa dứt lời, không biết công tử nhà ta và bên Hội quán còn phải thực hiện việc gì không?"

Nam tử gầy gò: "Hẳn là không còn, nếu không đã bảo ta truyền lời rồi. Trở về ta sẽ giúp ngài hỏi thăm một chút, nếu thật sự có chuyện gì, ta sẽ lập tức đi một chuyến tới đây thông báo cho ngài biết. Huống hồ trong mấy ngày này, A công tử không phải sẽ đi Hội quán sao, nếu có việc có thể tiện thể xử lý."

Sau khi một phen khách sáo, hai bên đều thỏa mãn quay về.

Chính sảnh nội trạch Chung phủ, một cái bàn tròn đặt ở giữa, gỗ đỏ sẫm lấp loáng phản chiếu ánh sáng, Văn Giản Tuệ ngồi tại trước mặt, cầm văn thiếp trong tay thưởng thức, hai nữ nhi một tả một hữu đứng ở phía sau nhìn xem.

Khi Đỗ Phì đem văn thiếp cầm về tới, mới đến tay Chung viên ngoại không bao lâu liền bị phu nhân lấy đi xem.

"Chậc chậc, các con nhìn xem dấu đại ấn đỏ tươi này, đây chính là con dấu đại ấn của Lễ bộ, Lục Bộ đóng một con dấu cho tư nhân, chính là không tầm thường a, nhìn cũng thấy khí phái, nhà người bình thường làm sao có thể có được thứ này, có lẽ đa số người cả một đời cũng không thấy được." Văn Giản Tuệ chỉ vào văn thiếp lật tới lật lui thưởng thức, miệng nói không dừng.

Đang nói chuyện với Đỗ Phì, Chung viên ngoại nghe vậy kiêng răng, quay đầu lại đưa tay nói: "Trả lại đây."

Văn Giản Tuệ: "Ai nha, không phải là chưa thấy qua sao, để cho ta xem nhiều chút đi, yên tâm đi, ta sẽ bảo quản tốt."

Ngươi bảo quản? Chung viên ngoại trừng lớn hai mắt lên mấy phần, vốn định để cho ngươi muốn xem cứ xem đi, bây giờ lập tức thấy không vui nữa rồi, bước mấy bước đi đến, đưa tay trực tiếp giựt trở về, ập xuống một tràng răn dạy, "Bà nghĩ cái gì vậy chứ? Thứ này không phải để cho bà lấy ra ngoài khoe khoang với một đám nữ nhân ăn no rửng mỡ không có chuyện gì đó."

Văn Giản Tuệ lập tức đứng lên phản bác, "Lỗ tai nào của ông nghe ta nói muốn lấy đem ra ngoài chứ?"

Chung viên ngoại còn có thể không biết đức hạnh của những nữ nhân này như thế nào hay sao? Lười dây dưa với bà ta, xoay người bắt chuyện Đỗ Phì rồi rời đi, đi đến Đông viện gặp Dữu Khánh.

Văn Giản Tuệ thở phì phì, nhưng mà hôm nay cơn giận đến nhanh đi cũng nhanh, đầu óc xoay chuyển liền đi ra chính sảnh, đứng ở dưới mái hiên ngoắc tay, vẫy tay kêu gọi một đám hạ nhân ở gần đây tới.

Mở miệng ra nói một câu liền khiến cho đám hạ nhân bị chế ngự rồi, "Việc cô gia thi đậu Hội Nguyên, các ngươi đều đã nghe nói rồi chứ?"

"Cô gia?"

Một đám hạ nhân quay mặt nhìn nhau, một người hỏi: "Phu nhân, cô gia mà ngài nói là vị A công tử ở Đông viện kia sao?"

Văn Giản Tuệ: "Còn có thể là ai? Một khóa còn có thể có mấy Hội Nguyên hay sao? Không phải Cô gia nhà chúng ta, có thể ở tại Đông viện chúng ta lâu như vậy sao? Hắn và Nhược Thần từ nhỏ đã được định hôn, lần này trở lại kinh tham gia thi cử chỉ là một việc, sau khi thi xong sẽ cùng Nhược Thần thành hôn mới là việc chính."

Trong phòng, khuôn mặt Chung Nhược Thần thoáng cái đỏ lên, không ngờ tới mẫu thân chỉ vừa nhớ lại liền đột nhiên đem việc này công khai ra rồi.

Văn Nhược Vị nằm tựa bên tai nàng cười trộm, "Tỷ, tỷ xem mẹ chúng ta kìa, lại nhịn không được bắt đầu khoe khoang rồi, những lão tỷ muội kia của mẹ e rằng trốn không thoát."

Ngoài phòng có người kinh hô, "Thì ra A công tử thi đậu Hội Nguyên đầy điểm đó là Cô gia của Chung phủ chúng ta a!"

Trên mặt Văn Giản Tuệ tràn ngập vinh quang và đắc ý, hừ nói: "Ngươi cho là sao chứ? Ngươi nghĩ rằng bình thường ta không biết các ngươi ở sau lưng nói lung tung, nói cái gì mà đại tiểu thư lớn tuổi như vậy rồi vì sao còn chưa lập gia đình, hoài nghi thân thể đại tiểu thư có vấn đề. Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi đều là ánh mắt tiểu nhân. Nữ nhi của Chung gia, nào phải tùy tiện người nào đều có thể gả được? Con rể của Chung gia, dưới bầu trời này, các ngươi đếm đi, có mấy người có thể so sánh được."

"Oa, thì ra A công tử là cô gia a!"

Một đám hạ nhân lập tức ồn ào náo nhiệt dồn dập nghị luận, xác thực cùng có quang vinh, đều có phần hưng phấn.

Văn Giản Tuệ chờ bọn họ nói cũng khá đủ rồi, mới nói tiếp: "Lưu mụ, chút nữa ngươi dẫn thợ may đến Đông viện, lấy kích thước may y phục cho cô gia. Mấy ngày nữa, Cô gia sẽ tiến cung thi Trạng nguyên rồi, đó là sẽ gặp mặt bệ hạ, không thể ăn mặc không có thể diện được, phải tranh thủ thời gian may cho cô gia một bộ y phục mới.

Chất liệu phải tốt nhất, không thể tiết kiệm trong việc này.

Ai, thôi được rồi, các ngươi làm việc quá sơ sài, thợ may tới thì thông báo cho ta một tiếng, ta phải tự mình đi giám sát.

Còn có, Trương mụ, một hồi lại dẫn đến mấy người nhanh chân nhanh tay chút, đem Đông viện trong ngoài triệt để quét dọn cho sạch sẽ.

Cô gia hiện tại là viên chức, thi xong hết rồi, vạn nhất tới mấy người cùng trường, hoặc về sau tới mấy người đồng liêu gì gì đó, nhìn nơi Cô gia ở bụi bặm bẩn thỉu là không được? Sẽ cho rằng chủ mẫu Chung phủ là ta đây không lo liệu trong nhà được tốt, hoặc là Chung phủ chúng ta ngược đãi Cô gia? Về sau Cô gia đi lại ở bên ngoài, chúng ta cũng phải giúp Cô gia chăm chút thể diện.

Còn có, lão Tề, từ hôm nay trở đi, việc ăn uống của Cô gia nhất định phải càng tỉ mỉ cẩn thận, qua mấy ngày nữa sẽ thi Trạng nguyên rồi, sẽ phải tiến cung gặp Bệ hạ, đó là đại sự đỉnh thiên, cũng không phải là đại sự mà nhà người bình thường có thể gặp gỡ, nếu như để Cô gia ăn uống gặp phải vấn đề về bao tử, vậy thì có chuyện rồi? Nguyên liệu nấu ăn và mọi thứ đều phải dùng loại tươi mới nhất.

Ai, thôi được rồi, các ngươi là người có thể lười liền lười, việc này giao cho các ngươi thật sự là không yên tâm, một hồi ta vẫn là phải cùng lão gia thương lượng một chút, để Cô gia cùng dùng cơm với chúng ta là được rồi, dù sao cũng không phải ngoại nhân, lập tức chính là người một nhà rồi. Có ta tận mắt theo dõi sát sao, ta cũng có thể yên tâm một chút, nếu không, lỡ xảy ra chuyện gì lão gia lại sẽ trách ta không chăm lo tốt cho gia đình."

Sắp cùng A Sĩ Hành đối mặt trong cùng một bàn ăn cơm rồi sao? Ở trong phòng, Chung Nhược Thần suy nghĩ tới tim liền có phần đập nhanh.

Văn Nhược Vị cũng cười hì hì tại bên tai nàng, "Tỷ, lập tức sẽ gặp được rồi nha, khẩn trương không?"

Ở bên ngoài làm một trận miệng lưỡi, rồi đuổi hết hạ nhân đi, Văn Giản Tuệ trở về trong phòng nhấp mấy ngụm nước trà giải khát, tiếp đó lại ngồi xuống nhìn nữ nhi thần thái ngượng ngùng, trêu chọc:

"Bây giờ trong lòng sẽ không trách cha mẹ không nôn nóng việc hôn sự của con rồi đi?"

Chung Nhược Thần chịu không nổi trêu chọc như vậy, mặt đỏ tới mang tai phủ nhận, "Chưa từng nôn nóng a."

"Ôi, coi như xong, mẹ cũng là từ cô nương lớn lên.

Nói chung, bây giờ biết rõ cha mẹ tốt với con rồi nha, biết rõ ánh mắt cha mẹ lâu dài rồi nha?

Trượng phu như vậy có đốt đèn lồng cũng tìm không được, phu nhân của Hội Nguyên đầy điểm a, không chừng chính là Trạng nguyên phu nhân, nữ tử có phúc này trong thiên hạ có mấy người? Nha đầu, con mệnh tốt, gả ra ngoài chính là quan gia phu nhân, đã định trước có phúc phận này, chính là khiến nữ tử thiên hạ ghen tỵ muốn chết.

Chỉ là sau khi các con thành thân, ở lại nơi nào là một vấn đề, nếu tiếp tục để các con ở lại Đông viện, sợ mặt mũi Cô gia không tốt, rất giống như ở rể, về sau hắn cũng là người phải qua lại giao tiếp với nhiều tràng diện, cũng là cần thể diện, để người ta nói này nói nọ không tốt. Năm đó cha con bởi vì việc này mà không bỏ xuống được.

Nếu như để các con dời đi ra ngoài, vậy thì bây giờ phải sớm tìm kiếm, không dễ tìm được tòa nhà tốt hợp ý.

Ai, dời ra ngoài ta lại không yên tâm, con nói xem con cái dạng này, cái gì cũng đều không hiểu, chiếu cố không được trượng phu, cũng không biết lo liệu công việc gia đình hàng ngày.

Còn có về sau phải nghênh nghênh đón đón, đưa đưa tiễn tiễn các đồng liêu quan trường của hắn, con còn phải học rất nhiều thứ a.

Ta xem tương lai ta là phải chạy qua chạy lại hai bên rồi. Một đại gia đình này đã đủ mệt để cho ta quan tâm rồi, còn phải tiếp tục quan

tâm nhà của con, ai, ta xem ta trời sinh chính là mệnh mệt nhọc a. Coi như xong, ai bảo con là con gái của ta chứ. Nhà Sĩ Hành đã không còn người, cha con lại bận rộn, gia sự hai bên này, ta không quan tâm thì còn ai quan tâm đây?

Trước mắt liền có một rào cản lớn phải vượt qua, hôn sự của các con từ khi lập kế hoạch đến khi thực hiện, mọi thứ đều không thể ủy khuất hai đứa nhỏ các con, vậy thì chỉ có thể là ủy khuất ta rồi. Ai, cha các con cũng là cái tâm lớn, ta sợ lo đến vỡ tâm…”

Chung Nhược Thần ngoại trừ cúi đầu mặt đỏ ra, vẫn là cúi đầu đỏ mặt, nghĩ tới liền nhịn không được trôi theo lời mẫu thân lải nhải, mơ màng nghĩ tới cảnh tượng sinh hoạt tương lai cùng với nam nhân lúc trước đã nhìn lén thấy được, cũng không biết khi hắn mặc quan phục vào dáng vẻ sẽ như thế nào.

Văn Nhược Vị thì ngồi đó nửa nằm úp trên bàn, một tay chống đầu, ngước đầu nhìn nóc nhà, thỉnh thoảng lại đưa ngón út vào trong lỗ tai ngoáy ngoáy, thỉnh thoảng còn len lén ném cho mẫu thân mình một ánh mắt khinh bỉ.

Tại lúc nàng loay hoay buồn chán, đang bấm đốt mấy ngón tay giống như đoán mệnh thì, Rầm! Văn Giản Tuệ đột nhiên vỗ bàn, khiến nàng giật nảy mình.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mẫu thân chỉ vào mình giận dữ, “Con nhìn con xem, còn giống một cô nương sao? Tướng ngồi không giống ngồi, đứng không giống đứng, đi ra ngoài để người ta nhìn thấy sẽ cho rằng là người không giáo dục, gia đình có chút đứng đắn ai có thể lấy loại mặt hàng như con? Muốn gả cho một nhà tốt như tỷ con sao, kiếp sau đi! Phạt con đêm nay phải thêu ra một đóa hoa!”

Tiện thể mắng nữ nhi một trận, rồi đứng lên muốn rời đi, trong miệng còn không quên lẩm bẩm, “Làm sao chẳng có kẻ nào tới đây truyền lời chứ, thợ may tại sao còn chưa tới, cái nhà này ta không đi theo dõi sát sao là không được rồi.”

"Ta ta ta…" Văn Nhược Vị đưa ra một ngón trỏ, muốn để mẫu thân nhìn xem trên ngón tay vì thiêu thùa may vá mà bị đâm ra mấy cái lỗ máu.

Văn Giản Tuệ nào có tâm tư gì để ý tới nàng, đưa tay đẩy tay nàng ta ra rồi bước nhanh rời đi.

Vẫn còn duỗi tay, Văn Nhược Vị ngưng nghẹn không nói nên lời, dần dần trên mặt hiện lên vẻ bi phẫn, vung tay nói: "Các mẹ già đều một đống lời vô dụng! Các ngươi đều có việc vui, chỉ mình ta không may, ta đã trêu người nào chọc người nào chứ?"

Sau khi phát tiết hai câu, vai rũ xuống, đầu vô lực buông thõng, giống như quỷ treo cổ đứng ở cửa vào lung lay, vuốt sau váy một cái, trực tiếp ngồi xuống ngưỡng cửa, hai tay chống cằm, chu miệng, dáng vẻ không cao hứng.

Chỉ chốc lát sau, Chung Nhược Thần đến phía sau, đẩy vai nàng ta một cái, "Vị Vị, đứng lên đi, lát nữa mẹ nhìn thấy em ngồi lên ngưỡng cửa lại sẽ mắng em bây giờ."

"Mắng chửi thì mắng chửi đi, chỉ cần các ngươi hài lòng là được." Văn Nhược Vị phẫn hận thốt lên, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, chống đỡ cằm có vẻ rất thất vọng, "Tỷ, tỷ nói xem, tỷ gả cho một người như thế, Cống bảng Hội Nguyên, còn là Hội Nguyên đầy điểm trăm năm khó gặp, qua mấy ngày nữa rất có khả năng còn là Trạng nguyên nha. Hai tỷ muội ruột, tỷ lập gia đình với đẳng cấp cao như thế, bảo ta về sau làm sao bây giờ a. Ta nhưng không muốn trượng phu tương lai của ta thấp hơn trượng phu của tỷ một bậc a, mẹ khẳng định sẽ đem so sánh nói bên này tốt bên kia không tốt, ta không vui a!"

Chung Nhược Thần ngẩn ra, không nói tới thật đúng là không nghĩ về chuyện này, vừa nói như vậy mới phát hiện, muội muội muốn tìm được một người đạt được điều kiện tiêu chuẩn như phu quân tương lai của mình là chuyện gần như không có khả năng, liền từ phía sau

vịn hai vai muội muội, nhẹ nhành an ủi: "Sẽ không, tương lai Vị Vị nhất định có thể tìm được như ý lang quân càng tốt hơn."

Văn Nhược Vị thầm ước mơ, "Ừm, nhất định, phu quân tương lai của ta, văn là Trạng nguyên chi tài, võ là cái thế anh hùng…"

Tào phủ.

Suốt một đường được hạ nhân quan tâm thi lễ, Hứa Phí trở lại trong viện của mình, vừa tiến vào trong phòng liền thấy Tào Hành Công ngồi ngay ngắn trong đó, mà Trùng Nhi thì khoanh tay đứng ở trước mặt.

Hứa Phí hành lễ chào, "Cậu, cậu trở về rồi."

Tào Hành Công cười nói: "Không còn cách nào, sáng sớm đã có việc, bây giờ chúc mừng ngươi vẫn còn kịp. Ai…" Ánh mắt ông ta quan sát gã từ trên xuống dưới, hài lòng nói: "Tào gia ta cuối cùng cũng đã có một Cống sĩ rồi, Tiểu man ngưu lúc đó bây giờ đã trở thành Cống sĩ rồi, thật quá tốt!"

Hứa Phí vội nói: "Nhờ có cậu…"

Tào Hành Công nhấc tay ra hiệu ngừng lại, hất đầu ra hiệu với Trùng Nhi, nói, "Ngươi ra ngoài trước đi."

Trùng Nhi hơi khom người, cúi đầu, buồn bã đi qua bên người Hứa Phí, vậy mà lại không có bất cứ thể hiện gì.

Hứa Phí cảm thấy ngạc nhiên, đã bị cậu mắng hay sao? Gã lập tức dò hỏi, "Cậu, có phải Trùng Nhi làm cho ngài không vui hay không? Nếu như thật sự có điểm nào không đúng, mong ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho, tiểu tử Trùng Nhi này thật sự không tệ, vừa hiểu chuyện vừa chịu khó…"

Tào Hành Công kiên nhẫn nghe gã khen ngợi một hồi, sau đó chuyển hướng đề tài, "Nghe nói Liệt châu Giải Nguyên kia xếp hạng

thứ mười ba Cống bảng, trước đó vài ngày còn chủ động tới nhà chúng ta chơi đùa với ngươi một ngày. Hôm nay ngươi chính là đi ra ngoài cùng hắn sao?"

Hứa Phí: "Đúng vậy, tên là Chiêm Mộc Xuân. Trước lúc khai bảng, chúng ta đã hẹn nhau hôm nay cùng đi xem, cháu trai ta cũng không tiện nuốt lời."

Tào Hành Công khẽ xua tay, "Ta không có ý trách ngươi ra ngoài đi dạo lung tung. Đã là đồng hương Liệt Châu, lại là cùng khóa, nếu đã kết bạn với nhau thì nên qua lại nhiều một chút. Nhớ kỹ, có thể cùng chơi đùa với nhau mới tính là bằng hữu, nếu không nói giao tình gì đó đều là hư giả. Chiêm Mộc Xuân này cũng không tệ lắm, ngươi có thể qua lại nhiều hơn, tiêu dùng trong phương diện này có thể trực tiếp tìm đến phòng thu chi để lĩnh, có hiểu ý ta không?"

Hứa Phí gật đầu, "Vâng, hiểu rồi cậu."

Tào Hành Công: "Nghe nói ngày ấy tới nhà chúng ta, còn có cả A Sĩ Hành mà ngươi thiếu tiền kia, nghe nói lần này hắn đã thi đậu Hội Nguyên, còn là Hội Nguyên trăm năm khó gặp."

"Đúng vậy, hôm nay còn cố ý nhìn xem bài làm của hắn." Hứa Phí nói đến việc này thì nhịn không được gãi mặt, "Cậu, loại người này, vậy mà có thể thi đậu Hội Nguyên đầy điểm, ta thật sự không thể tin được. Mấy thứ hắn viết ra đó, ta xem thế nào đều thấy không giống là do hắn viết ra."

Tào Hành Công a một tiếng, "Ngươi muốn nói cái gì?"

Hứa Phí: "Có phải cũng có lừa dối gì hay không? Với người này chảu còn là có phần hiểu rõ, thật sự không giống do hắn viết."

Tào Hành Công: "Ngươi hiểu rõ sao? Nếu như ta không có tra ra được hắn ở tại Chung phủ, có một số việc ngươi sợ là còn sẽ tiếp tục hiểu lầm, ngươi hiểu rõ hắn điểm nào? Đề thi ngươi đã sớm biết

được, nếu như để ngươi làm thoải mái, ngươi xác định ngươi có thể bắt được Hội Nguyên đầy điểm không?”

“Ách…” Hứa Phí tức thì ậm ậm à à.

Tào Hành Công vỗ vỗ hai tay lên tay vịn ghế, “Hứa Phí, lòng đố kị là khó tránh khỏi, nhưng không nên bởi vì đố kị mà ảnh hưởng đến sức phán đoán bình thường.”

“Cháu… Cậu, cháu thật sự không đố kị hắn.”

“Được rồi, giữa ngươi và ta không cần phải tranh luận, mỗi thế hệ có chuyện của mỗi thế hệ, đám người chúng ta đây sớm muộn sẽ già, gia tộc sớm muộn sẽ giao cho thanh niên các ngươi, ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết một ít đạo lý.

Loại thi Hội này, dù cho có gian lận được cũng không ai dám gian lận ra thành tích như vậy, người đầu óc có bệnh mới sẽ làm chuyện như vậy, đến thi Đình thì làm sao bây giờ? Ngươi cảm thấy A Sĩ Hành đó giống loại người ngu xuẩn đó sao?

Ta mặc dù không phải là loại người học hành nghiêm chỉnh như các ngươi, nhưng ta vẫn hiểu biết một ít đạo lý, như văn chương mà các ngươi làm, văn không có tuyệt đối tốt, dù cho biết rõ đề thi trước cũng chưa chắc có thể làm được đầy điểm, huống hồ còn là bốn môn đầy điểm.

Cho nên nha, Hứa Phí, ngươi không thể không thừa nhận, A Sĩ Hành này vẫn là rất có tài hoa. Hơn nữa, có một số việc ngươi biết rõ ràng hơn nhiều so với người khác, chính bản thân ngươi đã trải qua chuyện Liệt châu Văn Hoa học viện, đề đố chữ còn chưa đưa ra, hắn đã chuẩn bị cho việc lấy đệ nhất, sự tự tin phải lớn bao nhiêu mới dám nói như vậy chứ?

Kết quả ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, toàn bộ cử tử Liệt Châu tham gia dự thi có kẻ nào có thể vọng theo bóng lưng hắn không? Ngay cả Giải Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân kia cũng kém hắn thật xa, có

phải hay không? Lại so sánh với lần thi Hội này, chẳng lẽ còn chưa thể nói rõ vấn đề hay sao? Người nào đều có lý do hoài nghi hắn gian lận, Hứa Phí, duy độc ngươi không nên a!”

Hứa Phí bị nói cho có chút ngượng ngùng, xem như đã bị nói cho tỉnh ngộ rồi, chắp tay thở dài nói: “Cậu giáo huấn chính phải, A Sĩ Hành quả thực là một người thâm tàng bất lộ.”

Tào Hành Công: “Cho nên a, vốn là bằng hữu, không cần phải bởi vì việc một món tiền nhỏ mà canh cánh trong lòng. Người đều có khuyết điểm, nhìn chằm chằm vào khuyết điểm của người ta không buông, đó mới là khuyết điểm lớn nhất, sẽ khó có thành tựu. Hơn nữa, giữa bằng hữu với nhau ngoại trừ cần qua lại nhiều chút, còn phải chú ý tín nhiệm mới đúng, chuyện đã đáp ứng thì phải làm được, ngươi nói có đúng hay không?”

Hứa Phí cảm thấy trong lời ông ta nói có ẩn ý, nghi hoặc chờ ông ta nói tiếp.

Một mực giảng đạo lý, Tào Hành Công chợt mỉm cười, “Ta nhớ kỹ ngươi đã có nói, ngươi từng đồng ý với A Sĩ Hành, chỉ cần A Sĩ Hành vượt qua thi Hội, ngươi sẽ chuyển Trùng Nhi cho hắn, là có chuyện này đi?”

“…” Hứa Phí tức thì á khẩu không trả lời được, cuối cùng đã minh bạch dụng ý khi cậu nói những lời này. Sau khi định thần lại, gã vội nói: “Cậu, Trùng Nhi dù sao cũng là một người sống, không thể xem như đồ vật đưa tới đưa lui, nếu không Trùng Nhi làm sao có thể chịu nổi? Huống hồ lúc đó quả thực là bởi vì tình huống đặc thù, là vì bảo mệnh cháu mới hư tình giả ý, mà bản thân A Sĩ Hành cũng không muốn, cho nên…”

Tào Hành Công ngồi đó đưa tay đè xuống, ngắt lời nói: “Việc này không quan trọng, quan trọng là ngươi đã có ước định với người ta rồi!”

Hứa Phí lắc đầu, "Cậu, dù sao Trùng Nhi đã theo cháu mấy năm nay, hơn nữa hắn thật sự rất tốt, chịu khổ chịu cực, lại chịu khó, đổi người khác cháu sẽ không quen."

Tào Hành Công sắc mặt hơi trầm xuống, "Không quen có thể làm quen, lẽ nào ta tập quen bắt người quỳ xuống hay sao?"

Hứa Phí lập tức hoảng sợ, cúi đầu.

"Nơi này là Kinh thành, ngươi sẽ đặt chân nơi đây, hiện tại cần phải thay đổi tật xấu này cho ngươi!

Ta đã có chú ý về người bên cạnh ngươi, Trùng Nhi là tốt, đúng là không tệ, chính bởi vì hắn tốt cho nên mới xứng xem như lễ vật, lẽ nào phải đưa cho người ta một kẻ hết ăn lại nằm để người ta chán ghét sao?

Ngươi nhớ kỹ, chỉ có tặng người đồ vật tốt, người ta mới sẽ cảm thấy tốt, có thể lưu lại bên cạnh người ta làm cho người ta luôn luôn cảm thấy đồ tốt mới là càng tốt.

Quen biết A Sĩ Hành khi còn bình thường chính là ưu thế của ngươi, hắn đáng giá ngươi qua lại nhiều hơn, hữu ích cho con đường làm quan của ngươi trong tương lai.

Việc này cứ định như thế đi. Ngày mai ngươi dẫn Trùng Nhi đi, ta sẽ dặn dò lão Ngụy theo các ngươi cùng đi một chuyến Đô phủ nha môn, sau khi đem nô tịch của hắn thay đổi cho A Sĩ Hành, ngươi lại dẫn hắn đến Chung phủ gặp mặt, tự mình đăng môn thực hiện lời hứa hẹn của mình, tự mình dẫn Trùng Nhi đưa cho hắn. Lời ta nói, ngươi đã nghe được chưa?"

Hứa Phí buồn bã đáp: "Cháu trai nhớ kỹ. Một chút nữa cháu sẽ đi tìm Trùng Nhi nói rõ."

Tào Hành Công: "Không cần. Ngươi cũng đã nói, hắn là một con người, không phải lễ vật, ngươi thân là chủ nhân phải biết niệm cựu

tình. Để ta làm ác nhân, ngươi cũng là bị ta bức bách bất đắc dĩ không còn cách nào khác. Tại trước lúc ngươi tới, ta cũng đã nói với Trùng Nhi xong rồi, hắn chỉ có thể đồng ý, không cần ngươi phải nói thêm cái gì. Tiền công cho Trùng Nhi mỗi tháng cũng không thể ngừng, ngươi vẫn phải định kỳ mỗi tháng đưa cho hắn, hơn nữa ngươi phải đưa gấp đôi, tiền cứ lấy từ phòng thu chi. Được rồi, hôm nay là ngày rất vui của ngươi, đáng giá ăn mừng, đêm nay toàn bộ phủ làm tiệc ăn mừng cho ngươi.” Nói xong đứng dậy vỗ vỗ vai Hứa Phí rồi rời đi.

Chương 89: Đình viện sâu xa

Lưu phủ.

Lưu Hành Chiêu Lưu viên ngoại lau lau một đầu mồ hôi, có chút mệt mỏi quay trở về chính sảnh nội trạch, ngồi xuống liền cất tiếng khàn khàn nói với Lưu phu nhân vừa bưng nước uống tới: "Nhóm thứ sáu rồi, ta nói chuyện đến nỗi sắp tắt tiếng luôn rồi."

Lưu phu nhân đem nước uống đặt ở trước mặt trượng phu, "Uống nhanh đi, cho mát cổ, trơn giọng."

Lưu viên ngoại cười khổ lắc đầu, lúc trước làm sao cũng không nghĩ tới, Cống bảng lần này vừa khai bảng liền gây ra sóng to gió lớn, lại còn lan đến Lưu phủ.

Nguyên nhân không ngoài chuyện khác, Lưu viên ngoại chính là bạn của Chung Túc, gia sư của Lưu phủ chính là Minh tiên sinh, người mà Chung Túc mượn dùng kèm cặp cho Dữu Khánh.

Minh tiên sinh vốn đã rất nổi danh trong việc chỉ dạy học sinh, sau vụ này thì càng quá hay, vậy mà lại chỉ dạy ra được một Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, chẳng bao lâu, người đến đây hội kiến liền thiếu chút đạp tan cổng nhà Lưu phủ.

Không vì việc gì khác, đều đến đây vì con trai nhà mình, hoặc cầu Lưu phủ dứt bỏ Minh tiên sinh, hoặc cầu cùng chia sẻ tài hoa của Minh tiên sinh với Lưu phủ.

Những người đăng môn Lưu phủ, việc cá nhân của mình sẽ không tùy ý đi cầu người khác, nhưng đều là những người đã làm cha làm mẹ, vì con trai nhà mình mà hạ thấp tư thái tới đây.

Lưu phủ cũng rất khó xử, dùng giá cao thuê mướn Minh tiên sinh làm gia sư, không phải chính là vì tương lai của con trai mình hay sao. Bên phía Chung Túc là vì thoáng ứng phó thi Hội một chút mới

nhả ra cho mượn dùng, bây giờ ngươi cũng muốn, người khác cũng muốn dùng thời gian của Minh tiên sinh, như củi đun, muốn chẻ ra dùng, vậy con trai của lão thì phải làm sao bây giờ?

Mặc dù không muốn đắc tội người, nhưng vẫn phải tận tình khuyên bảo giải thích, nói đến tắt tiếng.

Lưu phu nhân thì ngược lại, bà ta có phần hưng phấn, "Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm a, nghe nói là trăm năm khó gặp được một lần. Xem ra Minh tiên sinh quả thực có bản lĩnh. Ta không cầu hắn chỉ giáo cho con ta có thể bốn khoa đầy điểm, hễ tương lai có thể giúp con ta thi đậu cái Hội Nguyên, giúp ta giảm thọ thì ta cũng nguyện ý rồi."

Lưu viên ngoại chỉ chỉ cổ họng của mình, "Chờ xem, đây chỉ là vừa mới bắt đầu, mặt sau còn không biết phải ứng phó bao nhiêu người."

Lưu phu nhân đấm đấm bóp bóp đầu vai lão, "Ông phải may mắn vì chúng ta nhanh chân đến trước, hiện tại bao nhiêu người muốn chịu cái tội này còn không có cơ hội a, luôn tốt hơn so với việc ngươi đi thỉnh cầu người khác nha."

"Ai, trước tiên ứng phó cho qua đã, chỉ sợ đụng tới người không dễ cự tuyệt." Cổ họng đau rát, Lưu viên ngoại không muốn tiếp tục nhiều lời, chỉ chỉ bàn chân mình, "Chạy tới chạy lui, bàn chân này của ta a, bệnh cũ lại tái phát rồi, giúp ta xoa bóp một chút."

Lưu phu nhân dời một cái ghế tới, xách chân lão lên, tuột giày tuột vớ ra.

Đang lúc nắn bóp trò chuyện, quản gia từ bên ngoài chạy tới, còn chưa vào đến cửa đã hô to, "Viên ngoại."

Rõ ràng có việc gấp, Lưu viên ngoại phất tay bảo gã tiến vào.

Quản gia vội vội vàng vàng đi vào, dâng một phong thơ, "Viên ngoại, Minh tiên sinh tới rồi, gửi đơn xin từ chức."

Đơn xin từ chức? Lưu viên ngoại sửng sốt, vội vàng đoạt lấy thư vào tay, mở ra xem.

Lưu phu nhân có phần nôn nóng, "Đang rất tốt, hắn nộp đơn xin từ chức làm gì? Chẳng lẽ là có người ra giá cao hơn đào hắn đi rồi?"

Quản gia lắc đầu, "Không biết a, hắn nói những gì cần nói đều tại trong thư."

Nội dung trong thư chính là từ chức gia sư, nói cái gì mà lão mẫu lớn tuổi rồi, phải đi về tận hiếu, thỉnh Lưu phủ tìm cao minh khác các loại lời nói.

Lưu viên ngoại giậm mạnh chân, đứng lên, hỏi: "Người đâu, có ngăn lại không?"

Quản gia gấp gáp nói: "Đã ngăn lại, bảo hắn chờ ngài nói ngay mặt, nhưng hắn không muốn nhiều lời, thẳng ra cổng, rời đi rồi. Chúng ta cũng không tiện dùng sức mạnh với tiên sinh, đành phải gấp gáp báo cho viên ngoại biết."

Lưu viên ngoại lập tức không nói hai lời chạy đi ra ngoài.

"Giày, đeo giày vào." Lưu phu nhân gọi lớn.

Lưu viên ngoại không quay đầu lại, một chân không có đeo giày, một chân trần chạy đi rồi.

Đợi khi lão chạy đến cổng chính, phát hiện người đã đi rồi, người gác cổng nói xe ngựa mới rời đi, vì vậy lão lại truy đuổi ra cổng, nhìn thấy xe ngựa còn chưa ra khỏi ngõ hẻm liền hô lên một tiếng, "Ngăn lại!"

Lập tức có hộ viện nhảy lên không vội vàng tung người lao đi, sau khi hạ xuống liền dừng xe ngựa lại.

Chạy đến với một chân trần, Lưu viên ngoại vừa thở hồng hộc, vừa mời Minh tiên sinh hiện thân.

"Tiên sinh, nếu Lưu phủ có chỗ nào sơ suất, cứ việc nói thẳng, nhất định điều chỉnh ổn thỏa, không cần như thế."

"Nếu như Tiên sinh muốn chăm sóc cho lệnh mẫu, không ngại đưa tới kinh thành, ta sẽ sai người dốc lòng chăm sóc, không nhọc tiên sinh quan tâm."

"Hay có phải bởi thù lao ít? Lưu mỗ nguyện trả gấp đôi, tiên sinh cảm thấy bao nhiêu là thích hợp cũng không ngại nói thẳng."

"Chẳng lẽ tiên sinh đã tìm được nơi đến có đãi ngộ tốt hơn?"

"Hay là tiểu nhi ngoan cố chọc giận tiên sinh?"

"Còn là cô nương hầu hạ tiên sinh nương không hiểu chuyện, không thể giúp cho tiên sinh tận hứng?"

Lưu viên ngoại hỏi liên tục một đống nguyên nhân, Minh tiên sinh đều lắc đầu thể hiện không phải, nói rằng những gì cần nói đều viết ra trong thư rồi, chính là muốn về với quê nhà.

Lúc này, Lưu phu nhân cũng chầm chậm chạy tới, cùng đưa tiểu nhi tử của mình đến đây, một thiếu niên mười hai mười ba tuổi.

Nhi tử vừa đến, Lưu viên ngoại lập tức lớn tiếng quát lớn, "Hướng tiên sinh quỳ xuống!"

Thiếu niên do dự một chút, không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn dáng vẻ phụ thân như muốn ăn người, vội vàng quỳ gối trước mặt Minh tiên sinh.

Thấy Lưu viên ngoại một chân trần, thấy học sinh như thế, thấy Lưu phu nhân cầu xin giữ lại, Minh tiên sinh thở dài một tiếng rồi nói ra lời nói thật, "Viên ngoại không nên suy nghĩ nhiều, không liên quan gì với những nguyên nhân khác. Gia mẫu tuổi tác đã cao, e rằng thời gian không còn nhiều, mà ta trầm luân kinh thành nhiều năm, làm con bất hiếu, lấy cái gì làm sư người khác? Một nguyên nhân khác, thi Hội ba năm sau, ta muốn thử lại bản lĩnh một lần, lấy hoàn thành tâm nguyện. Lần đi này vừa là quy tâm tái tạo, cũng là muốn lâu dài ở cạnh từ mẫu chuộc tội. Viên ngoại, phu nhân, lời này từ phế phủ, đến đây từ biệt, chớ niệm!" Dứt lời chắp tay thở dài với toàn nhà người.

Lưu viên ngoại sững sờ, cảm giác thấy hôm nay Minh tiên sinh xác thực không giống bình thường, khí chất thay đổi, tóc được chải vuốt chỉnh chỉnh tề tề, người cũng trở nên nhẹ nhàng thoải mái.

Minh tiên sinh đưa tay nâng thiếu niên đang quỳ đứng dậy, mỉm cười vuốt vuốt đầu hắn, "Học hành cho tốt, chớ có phụ một phen khổ tâm của phụ mẫu." Sau đó xoay người lên xe, chui vào bên trong xe, cất tiếng gọi to, xa phu mới lần nữa giơ roi thúc ngựa lên đường.

Xe ngựa một đường đi về phía cuối mặt trời chiều.

Lưu phu nhân kéo kéo tay áo trượng phu, nôn nóng hỏi: "Thêm tiền không được sao?"

Lưu viên ngoại cười khổ, "Một chuyến này cũng không thiếu tiền, người ta không quan tâm tới tiền, người ta đã nói rất rõ ràng rồi, là muốn hoàn thành tâm nguyện. Vì con trai của chúng ta mà làm lỡ hắn thi lại, nói ra miệng được sao? Có đạo lý như vậy sao? Kinh thành trăng hoa này thật sự đã không lưu được hắn rồi…"

Dưới màn đêm, kinh thành rực rỡ, ánh đèn rọi sáng khắp nơi, không thiếu lời ca tiếng hát, không thiếu bóng người qua lại tụ tập, cuộc sống về đêm nơi đông đúc náo nhiệt phi phàm.

Một nơi yên tĩnh trong địa phương náo nhiệt, một nhóm xe ngựa hộ vệ trở về, dừng tại ngoài cổng lớn treo cao đèn lồng của 'Mai phủ'.

Mai phủ này không phải nhà người bình thường, là Phủ đệ của Cẩm quốc Công bộ thượng thư.

Màn xe được vạch ra, một nam nhân tướng mạo phổ thông nhưng mặc quan phục Nhị phẩm lộ diện.

Một tay nắm lấy chòm râu dê đen như mực, giữa mi tâm có vết nhăn rõ ràng, có thể thấy thường hay cau mày, lại thêm mặt trắng lộ vẻ cứng nhắc, vừa nhìn qua chính là người ít tươi cười, đây không phải ai khác, chính là Công bộ thượng thư Mai Tang Hải.

Mùi rượu trên người chưa tan, sau khi kết thúc tiệc chiêu đãi mới trở về.

Quản gia Khổng Thận chạy ra đón chào, cùng đi theo vào bên trong.

Dọc theo đường đi, hạ nhân gặp được không cần thi lễ, dồn dập chủ động lảng tránh là được.

Mãi cho đến nơi sâu xa và vắng lặng ở chỗ sâu trong đình viện, vào trong thư phòng thấp thoáng mấy gốc hoa mai, Khổng Thận giúp Thượng Thư đại nhân cởi quan phục ra, bưng nước nóng đặt khăn mặt, mới nói: "Không phải là cùng tên, đã xác nhận rồi, đầu bảng Hội Nguyên chính là con trai của A Tiết Chương."

Bàn tay cầm khăn mặt loay hoay trong nước nóng chợt dừng lại, Mai Tang Hải trầm mặc một chút rồi từ từ nói: "Bốn khoa đầy điểm, vị Lão đại nhân kia dạy bảo còn thật không tệ, nói đến năm đó ta còn từng ôm qua tiểu tử đó. Bây giờ dám không chút nào che lấp dùng tên thật hiện thân, xem ra ý chí không nhỏ, thế tới rào rạt a! A Tiết Chương bây giờ ở đâu?"

Y sở dĩ xưng hô A Tiết Chương là 'Lão đại nhân', bởi vì năm đó y chính là thủ hạ trực hệ của A Tiết Chương, một gã Viên Ngoại lang

trực thuộc Ngu Bộ.

Sau khi A Tiết Chương bị bãi nhiệm, chính là y thăng chức tiếp nhận vị trí Ngu Bộ lang trung của A Tiết Chương.

Trải qua thời gian chưa đến hai mươi năm này, từ Viên Ngoại lang Ngu Bộ, đến Lang trung Ngu Bộ, rồi đến Thị lang Công bộ, sau cùng trở thành Thượng thư Công bộ, một trong những Thượng thư Lục Bộ của Triều đình. Thời gian bảo ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài, một mực tại bên trong Công bộ phát triển lên, mấy cái cấp bậc từng bước một đi lên, đi rất ổn.

Năm đó xác thực y đã từng ôm A Sĩ Hành.

Khổng Thận: "Chết rồi."

"Chết rồi?" Mai Tang Hải vụt quay đầu lại, tựa hồ không tin.

Khổng Thận nói: "Từ phía người phụ trách thí sinh Liệt Châu biết được, phụ mẫu A Sĩ Hành đều đã qua đời, lai lịch phụ mẫu điền trong lí lịch cũng đều là 'Hương dân', trái lại cũng không phải nói là giấu giếm, sau khi A Tiết Chương rời kinh quy ẩn thì khiêm tốn làm 'Hương dân' cũng không phải quá. Bây giờ mới biết rõ thân phận, có thể tra được đến tin tức cũng chỉ là nội dung quản lý từ phía chính quyền Liệt Châu."

Mai Tang Hải yên lặng rửa tay, "Năm đó, không phải ngươi nói A Tiết Chương còn sống sao?"

Khổng Thận: "Tình huống năm đó không rõ ràng, không có bất cứ tin tức gì phản hồi, tại xung quanh khu vực xảy ra sự việc tìm được nơi chôn cất thi thể, tìm khắp toàn bộ di thể A gia, xác thực không tìm thấy A Tiết Chương và con trai của hắn. Bây giờ nếu như đã lộ mặt, muốn điều tra rõ A Tiết Chương chết lúc nào là không khó."

Đáp khăn mặt nóng vào mặt, ném trở về trong chậu rửa mặt, Mai Tang Hải đi trở về án thư, ngồi xuống, "Cẩn thận một chút, có lẽ

người ta đang chờ ngươi đi thăm dò. Năm đó cho rằng như vậy đã đủ lý giải hắn, kết quả hơn một trăm người xuất thủ, lại là không người nào còn sống ly khai, phía sau đến tột cùng còn ẩn giấu tồn tại dạng gì, ngươi ta đều không rõ ràng lắm."

Khổng Thận: "Người này trở về, chắc chắn tra việc năm đó, một khi được biết sự thật, tất nhiên sẽ báo thù, không bằng tiên hạ thủ vi cường!"

Mai Tang Hải: "Ngươi cho rằng hiện tại chỉ mình ngươi biết hắn là con trai của A Tiết Chương sao? Năm đó, khi A Tiết Chương còn tại vị, lợi dụng tiện lợi từ chức vụ gần với Đế tâm, lợi dụng giao tình giữa mình và Ti Nam phủ mà kết nối quan hệ tạo ra quyền thế, ngoài sáng trong tối không biết từng giúp bao nhiêu người. Ngay cả là Bệ hạ, năm đó trong cơn thịnh nộ muốn giết chết hắn cũng không thể giết được, tại trong Triều, hắn có bao nhiêu vây cánh có thể nghĩ mà biết. Tiểu tử kia lấy tên thật hiện thân là có tính kế. Hiện tại đã không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào tiểu tử kia, vọng động là tìm chết!"

Khổng Thận chần chừ, "Đại nhân, vậy thì mặc cho tiểu tử kia thừa thế phát triển hay sao?"

Mai Tang Hải: "Nếu như hắn đã bước một chân vào trong quy tắc, thì phải dựa theo phương pháp bên trong quy tắc. Nếu như nhìn ai không vừa mắt liền trực tiếp ám sát, đó là tối kỵ, sẽ khiến nhiều người tức giận. Lẽ nào về sau, các triều thần đều phải bỏ qua quy củ, trực tiếp múa đao vung kiếm đánh giết đến ngươi chết ta sống hay sao? Làm hỏng quy củ sẽ dao động căn bản, ngay cả Bệ hạ cũng sẽ không dung chúng ta. Ngươi đừng quên, năm đó là ai đã mật báo, bệ hạ mới là người biết tình hình, ngươi chỉ cần vừa động thủ, bệ hạ liền biết là ai làm. Sau khi A Tiết Chương bị bãi quan mới có thể động, chính là đạo lý này."

Khổng Thận minh ngộ gật đầu, lại cau mày hỏi: "Lẽ nào cứ mặc kệ như vậy?"

Mai Tang Hải tựa lưng vào ghế dựa, nhắm mắt dưỡng thần, "Còn không tới phiên chúng ta động thủ, con trai của A Tiết Chương, trước tiên để bệ hạ đi thử một chút đi."

Chương 90: Cố nhân tới chơi

"Cút!"

Một tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp Đông viện Chung phủ, đến giữa trưa, Dữu Khánh đã không nhịn được cơn tức giận.

Trước dây Đông viện thanh tịnh cỡ nào, thanh tịnh đến nỗi ngày nào hắn đều có thể đả tọa tu luyện, bây giờ không hiểu ra sao xuất hiện một đống chuyện lặt vặt.

Buổi chiều ngày hôm qua mới quét dọn toàn bộ Đông viện trong trong ngoài ngoài, hôm nay lại muốn lên nóc nhà đổi ngói, sơn lại cột trụ hành lang.

Ngày hôm qua đo lấy kích thước may y phục, hôm nay lại muốn đổi chăn mền, cửa sổ giấy gì gì đó.

Ngày hôm qua từ chối ăn cơm chung cùng cả nhà Chung Túc, hôm nay lại tới mời.

Liên miên không dứt, ở đâu ra nhiều chuyện tào lao như vậy chứ, khiến hắn bị quấy rầy thực sự chịu không nổi, vốn đang tâm phiền ý loạn, cuối cùng hắn đã bùng phát lửa giận.

Đương nhiên, bộc phát cơn giận dữ lớn như vậy quả thực có liên quan với tâm tình, đến nay hắn vẫn không hiểu vì sao mình lại thi đậu Hội Nguyên, tổ tông nhà hắn, còn là Hội Nguyên đầy điểm, cả đêm không ngủ, suy nghĩ từ ngày hôm qua đến bây giờ, hắn vẫn không thể nghĩ ra được đến cùng thì vấn đề thực sự xảy ra ở đâu.

Nếu như chỉ là thi đậu, hắn cũng đành chịu, có thể xem như bất ngờ ngoài ý muốn, nhưng hiện tại chính hắn cũng không giải thích nổi với bản thân mình, đến cùng là làm như thế nào?

Không nghĩ tới Cô gia đột nhiên nổi giận đùng đùng như vậy, đám hạ nhân giật nảy mình, đều nơm nớp lo sợ, khúm núm lui ra.

Bồi hồi dưới mái hiên một trận, Dữu Khánh quay trở về trong phòng, cơn giận trong lòng khó tiêu, xách bình nước, lại đem Hỏa Tất Xuất ném vào trong nước, pha trà uống.

Ngồi ở bên cạnh suy nghĩ, hiện tại nên làm sao bây giờ?

Đây cũng là chuyện hắn suy nghĩ từ ngày hôm qua đến giờ mà vẫn chưa thể nghĩ ra cách nào.

Hiện tại hắn hoàn toàn không biết nên làm gì để kết thúc chuyện này.

Nếu như chỉ là thi đậu lên bảng, có lẽ còn có cơ hội cứu vãn, bây giờ nếu như dám chạy, Triều đình không tìm cho trời long đất lở mới là lạ.

Vấn đề là lúc này mình đẩy A Sĩ Hành rơi hố thảm rồi.

Không bảo vệ tốt người ta, khiến người ta gãy tay không nói, bây giờ còn giúp người ta thi Hội thành công, còn thi trúng Hội Nguyên, hơn nữa còn là đầy điểm. Hắn tin tưởng A Sĩ Hành cũng có quan tâm tới tình hình thi Hội tại Kinh thành, chỉ sợ khi nói ra kết quả này, ngay cả bản thân A Sĩ Hành cũng sẽ không tin tưởng, phỏng chừng sẽ hoài nghi là cùng tên.

Kết quả lần thi này tương đương với việc hắn đẩy A Sĩ Hành hoàn toàn bộc lộ ra rồi.

Có lỗi với A Sĩ Hành.

Có lỗi với lão nhân gia sư phụ hắn, trước lúc lâm chung sư phụ còn dặn dò mình hộ tống A Sĩ Hành vào kinh đi thi, tới giờ này không có làm tốt được việc nào.

Cũng có lỗi với chính mình.

Càng đáng trách chính là, phía Chung phủ còn lửa cháy đổ thêm dầu, vậy mà đi công khai thân phận Chuẩn con rể của A Sĩ Hành, một đám hạ nhân đã bắt đầu gọi hắn là Cô gia rồi, cái này thật đúng là không sợ chết, còn có tự mình vội vàng quăng dây lên xà nhà làm thòng lọng quấn vào cổ mình.

Hắn cũng không biết sau khi mình chạy trốn, Chung gia và vị đại nữ nhi của Chung gia sẽ làm ra chuyện gì.

Hắn vốn định nói sự thật cho Chung phủ, nhưng hiện tại thật sự không dám mở miệng.

Nguyên nhân rất đơn giản, vừa nói ra, thì không còn đơn giản là chuyện hôn sự của con cái nữa, hắn vừa chạy đi, Chung phủ sẽ chống không nổi. Một khi Chung phủ vì để tách rõ mình thể hiện trong sạch, trước một bước bắt hắn đem bán đứng thì làm sao bây giờ? Đường đường Linh Lung quan Chưởng môn bị bắt đến Tam đường thẩm tra, sau đó chém đầu thị chúng? Hắn không thể tiếp nhận nổi kết cục này.

Có sự lo lắng này cũng không phải không có nguyên nhân, thái độ của Chung phủ đối với mình trước và sau khi thi Hội khác biệt quá rõ ràng, có phần thay đổi thất thường, một mặt nhân tình ấm lạnh đã hiện ra hết, có thể thấy lúc đó A Sĩ Hành dặn dò tạm thời đừng cho Chung phủ biết được sự thật là một việc sáng suốt.

Bây giờ rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Sầu a sầu, ruột đều sầu đến muốn đứt rồi, sầu đến mức ngay cả tâm tình rất muốn bán Hỏa Tất Xuất cũng tàn lụi.

Hiện tại một đống vấn đề trong đầu hắn dần dần quy về một việc, chạy hay là không chạy?

Hắn vạn phần bối rối, nếu như bỏ chạy, tâm huyết của phụ tử A Sĩ Hành lập tức bị hắn hủy đi hoàn toàn, nhưng mấu chốt là hắn cho rằng mình lưu lại cũng vô dụng, không chừng còn phải đem mạng nhỏ của mình lấp vào, so sánh mà nói, khẳng định mạng nhỏ của mình càng trọng yếu hơn a!

Nhưng kẹt nỗi, A Sĩ Hành không có ở bên cạnh, xảy ra chuyện thế này, hắn lại chẳng có một người nào để trao đổi.

Tự nhận mình là một nam tử đỉnh thiên lập địa, vào lúc này hắn lại có cảm giác không còn đường nào có thể đi.

Thuận tay sờ vào trong bao đồ đã thu dọn sẵn để chuẩn bị rời đi, chợt đụng tới một túi Linh Mễ, lấy ra, Rẹt! Cái túi bị hắn trong vô thức xé rách ra, Linh Mễ tán loạn đầy bàn.

Đây là thứ hắn lấy được từ Chung phủ, không nhiều, chỉ có mấy túi, vốn định sau khi thi rớt sẽ nói cho Chung phủ biết sự thật rồi thuận tiện mang đi, hiện tại hắn thật sự không còn bất cứ tâm trạng phát tài nào nữa, bây giờ trong đầu nghĩ rằng mình đâu cần đống Linh Mễ này làm gì nữa.

Các loại suy nghĩ quy về một câu nói, lúc này mình đã đâm thủng cái sọt ra một lỗ lớn, và không thể lấp kín được lỗ thủng này lại rồi!

Bên trong phòng dần dần nổi lên sương trắng, sương mù từ từ dày đặc, tay Dữu Khánh vân vê Linh Mễ, vẫn y nguyên đang thất thần.

Bỗng nhiên, có âm thanh lộp bộp ùng oàng lộp bộp ùng oàng vang lên.

Dữu Khánh tỉnh lại, cúi đầu nhìn, phát hiện không biết Hỏa Tất Xuất đã chui ra khỏi ấm trà từ lúc nào, đang nằm úp sấp trên đống Linh Mễ, gặm ăn.

Di! Tên gia hỏa này biết ăn Linh Mễ?

Tại Hoang Cổ Tử Địa không phải đã dùng Linh Mễ thử cho nó ăn sao?

Hắn suy nghĩ kỹ lại, thật đúng là không có dùng Linh Mễ thử qua, đợi cho về sau định cho ăn thì Linh Mễ đã bị bọn họ ăn hết sạch rồi.

Lại nhìn nhìn sương mù phiêu đãng trong phòng, hắn vươn đầu nhìn vào ấm trà, hắn đã biết rõ nguyên nhân Hỏa Tất Xuất bò ra khỏi bình, bởi vì trong lúc mình thất thần, nước trong ấm đã bị bốc hơi khô rồi.

Dữu Khánh xách Hồng Tơ lên, lại đem Hỏa Tất Xuất thả về trong bình, sau đó buồn bực mà đem từng vốc từng vốc Linh Mễ trên bàn thả vào trong bình, 'Chôn sống' Hỏa Tất Xuất.

Nếu trong lúc bình thường hẳn sẽ không nỡ giày xéo Linh Mễ như vậy, tâm tình bây giờ chính là, cần Linh Mễ này có ích gì?

Trong lúc hắn còn đang hoang mang nghĩ vẫn nghĩ vơ, chợt có hạ nhân đi tới, bẩm báo: "Công tử, bên ngoài có hai người tới, một người xưng là Hứa Phí, nói là bạn của ngài, đến đây gặp mặt."

Hứa Phí? Dữu Khánh cười nhạt một tiếng, không đề cập tới Hứa Phí còn may, vừa nhắc tới hắn liền hận nghiến răng nghiến lợi, hối hận đến đen cả ruột.

Nếu không phải do tên Hứa Phí đó kiếm tới đề thi, hắn làm sao trở thành như vậy? Nếu sớm biết kẻ mình cứu chính là một tên vô tình vô nghĩa, nên để cho gã chết tại Yêu giới cho rồi, tránh để làm hại nhân gian.

Hắn vốn định bảo Hứa Phí cút đi, mắt không nhìn thấy tâm sẽ không phiền, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là "Ừ" một tiếng, không biết Hứa Phí chạy tới đây làm gì.

Hạ nhân bước nhanh rời đi, còn quay đầu lại nhìn một chút, trong lòng nói thầm, kết quả thi tốt như vậy, làm rạng rỡ tổ tông, không phải cao hứng sao? Tại sao cảm giác vị công tử này trái lại giống như một bộ muốn chết không muốn sống vậy chứ?

Không bao lâu sau, Hứa Phí và Trùng Nhi đi tới, một kẻ long hành hổ bộ thần thái sáng láng, một kẻ cúi đầu theo đuôi buồn bã đau thương.

"Sĩ Hành huynh, chúc mừng chúc mừng nha." Bước qua ngưỡng cửa, Hứa Phí chắp tay cười ha hả, ngay lập tức lại phất phất tay mấy cái, hết nhìn đông tới nhìn tây, "Hơi nước từ đâu ra mà nhiều như vậy?"

Ngồi vào trên sập, Dữu Khánh thu chân chống tay, không vui nói, "Chúc mừng ta cái gì mà chúc? Chúc mừng ta sắp chết rồi sao?"

"Ách, mười năm gian khổ học tập, chăm chỉ học hành đổi lấy trận đại thắng này, đang chính lúc ăn mừng, làm gì nói ra lời u ám như vậy?" Hứa Phí khó hiểu, cũng không cần mời, tự mình tìm chỗ ngồi, gã và Dữu Khánh xác thực đã tương đối quen thuộc, huống hồ còn từng cùng chung hoạn nạn.

Dữu Khánh hừ hừ cười lạnh nói: "Nhìn ngươi cao hứng như thế, nói vậy ngươi cũng đã thi đậu rồi đi?" Hắn có tới xem bảng, nhưng không chú ý tới xếp hạng của Hứa Phí, nào có tâm tình để chú ý.

Đời này tâm trạng hắn chưa từng tồi tệ như bây giờ.

Hứa Phí xua tay, dáng vẻ xấu hổ không dứt, "Xấu hổ, xấu hổ, may mắn lầm đậu. Xếp hạng lần này càng kém, xếp sau hơn một trăm năm mươi, xem như miễn cưỡng lên bảng đi, không thể so cùng Sĩ Hành huynh ngươi."

Dữu Khánh lập tức âm dương quái khí hỏi: "Ngươi nhìn xem bộ mặt đạo đức giả đáng ghét của ngươi kìa, thi Hương xếp sau một trăm có thể so với thi Hội xếp sau một trăm sao? Khi dễ ta không có đi

học qua sao? Chỉ với thành tích thi Hương của ngươi, làm sao có khả năng lên bảng, ngươi làm gian làm dối mà có thành tích đi?"

Hứa Phí bị lời hắn nói làm cho chột dạ, vội biện giải: "Thuần túy là may mắn, nói tiếp, ngươi không phải cũng thi Hương xếp sau một trăm sao, không phải cũng đã thi đậu rồi, còn là đầu bảng, việc này nên giải thích như thế nào?"

Dữu Khánh cười nhạt: "Lão tử chính là gian dối mới được, lão tử thừa nhận ngay trước mặt ngươi đó, ngươi dám thừa nhận không?"

Lời này quả thực khiến cho Trùng Nhi không còn tâm tư đau buồn nữa, vô cùng lo sợ, rất sợ Dữu Khánh nói ra sự thật.

"…" Hứa Phí nghẹn họng không nói nên lời, ngay lập tức cười khổ, "Sĩ Hành huynh đừng đùa nữa, thực lực của ngươi ta biết rõ, khi tại Văn Hoa học viện Liệt Châu ta đã được lĩnh giáo rồi." Còn hướng Dữu Khánh nháy nháy mắt một cái, ý tứ là bí mật đó chỉ có ngươi biết ta biết.

Dứt lời lại ngoáy ngoáy lỗ tai, bởi vì luôn cảm giác có âm thanh dát băng dát băng gì đó đang vang lên, chợt nhìn thấy Linh Mễ đổ bên trong bình giật giật, mới nhận ra âm thanh đến từ nơi nào, không khỏi đưa mặt chúi vào nhìn, "Sĩ Hành huynh, bên trong này có gì vậy?"

Dữu Khánh trực tiếp đưa tay đẩy mặt gã ra, "Nhìn thấy sắc mặt này của ngươi liền phiền, đừng làm bẩn Linh Mễ của lão tử."

Hứa Phí không giận, nhất quán cho rằng vị này vốn không phải là người tốt gì, nhưng mà cũng đã nhìn ra một chút, thử hỏi: "Sĩ Hành huynh, ngươi làm sao vậy, có phải là có tâm sự gì hay không?"

Thiên đại tâm sự, Dữu Khánh có cực khổ nhưng không thể nói, Kinh thành to như vậy nhưng lại tìm không được một người để có thể giúp hắn tố khổ, lướt qua đề tài này, "Đừng có kéo đông kéo tây nữa, nói đi, tìm tới cửa có chuyện gì?"

Hứa Phí quay đầu nhìn Trùng Nhi một cái, từ trong tay áo lấy ra một phần nô tịch mới keng đặt lên bàn, đẩy tới, "Sĩ Hành huynh, ta tới đây thực hiện hứa hẹn, thỉnh vui lòng nhận cho."

Hứa hẹn? Hứa hẹn gì? Dữu Khánh trong lòng lẩm bẩm, nhìn qua không giống ngân phiếu, đưa tay cầm lấy xem…

Ngoài cửa lớn Chung phủ, một chiếc xe ngựa tinh xảo đi tới, thân xe lộ ra vẻ xa hoa kín đáo.

Xa phu siết cương dừng ngựa, quay đầu lại nói: "Tiên sinh, đã đến Chung phủ rồi."

Trong xe ngồi một nam tử anh tuấn dáng vẻ khoảng ba mươi tuổi, cẩm y hoa phục, đỉnh đầu một cây trâm cài tóc màu đỏ ngọc bích ghim lại mái tóc cuộn đen, mặt ngọc mắt sáng, dung mạo cực kỳ tuấn tú, mặt mày ánh mắt hơi có cảm giác biếng nhác.

Nghe người bên ngoài nói đã đến rồi, y thuận tay từ trên đai lưng rút ra một cái gương nhỏ, soi soi thân thể mình.

Người gác cổng nhìn thấy xe ngựa vừa đến liền biết người ngồi trên xe không phải bình thường, chủ động đi xuống tìm hiểu, "Dám hỏi khách tới có việc gì sao?"

Bên trong rèm xe chỉ vươn ra một cái tay trắng nõn, ngón tay thon dài, cầm theo một quả ngọc bội đưa tới, âm thanh cười khẽ trầm ấm của nam tử từ trong truyền ra, "Cầm đi đưa cho A Sĩ Hành, nói là cố nhân tới chơi, hắn tự sẽ biết rõ."

Nhìn dáng vẻ này, người gác cổng không dám khinh mạn, nói chờ một chút, rồi lập tức quay đầu đi thông báo.

Trong Đông viện, Dữu Khánh đang cùng Hứa Phí đùn đùn đẩy đẩy, hắn cần Trùng Nhi làm gì? Không dùng tới, còn phải tốn tiền nuôi thêm một người, nếu chạy trốn thì có khả năng còn không thuận tiện, đương nhiên là không chịu nhận, bảo Hứa Phí mang về.

Trùng Nhi ở bên thầm khóc, từng giọt nước mắt chảy xuống.

Lúc này người gác cổng đến, sau khi nói ý đồ đến liền đem khối ngọc bội kia dâng lên, "Người đến không chịu nói mình là ai, chỉ nói công tử nhìn thấy thứ này tự nhiên sẽ biết."

Ánh mắt Dữu Khánh vừa đụng đến ngọc bội liền sửng sốt, rồi ngay lập tức sắc mặt trở nên rất vui vẻ, một tay đoạt lấy ngọc bội vào tay lật xem, mừng rỡ kêu lên: "Cho mời! Mau mau cho mời!"

Chương 91: Mỹ nam tử

Nhìn bộ dạng của A công tử, có vẻ đây là quý khách, người gác cổng không dám chậm trễ, vội vàng theo lời rời đi.

Một đường chạy đến ngoài cổng lớn, gã đứng trước xe ngựa cung kính nói: "Công tử cho mời, quý khách mời đi theo ta."

Người xa phu tại trên càng xe lấy ghế đặt chân đặt xuống đất làm bậc cấp.

Cửa xe, một cây chiết phiến đẩy màn xe ra, nam tử tuấn tú chui ra, thân hình cao gầy thẳng tắp trên càng xe, làm cho người khác có cảm giác trên tuyết lĩnh thiên thu nổi bật một cây mai, lập tức khiến đôi mắt các hộ viện Chung phủ sáng ngời, đây là một mỹ nam tử hơi lộ ra vẻ biếng nhác phong tình.

Nam tử một tay chắp sau lưng, một tay cầm chiết phiến rất tự nhiên mà vỗ nhè nhẹ vào ngực mình, quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút, sau cùng ánh mắt dừng lại trên bảng tên Chung phủ.

Có âm thanh móng ngựa đạp đạp lên đường truyền tới, là Đỗ Phì dẫn hai gã tùy tùng ra ngoài làm việc trở về.

Nam tử trên càng xe quay đầu lại thoáng nhìn về phía phát ra thanh âm, sau đó mới cất bước, ung dung bình tĩnh đạp một bàn chân lên ghế, tiếp đó một chân kia hạ xuống, theo hạ nhân cung thỉnh cất bước đi lên bậc cấp, cây quạt ở trong tay thả xuống lắc lư dao động, xoay vòng đùa nghịch.

Trở về tới nơi, Đỗ Phì siết cương dừng tọa kỵ, nhảy xuống ngựa, ném dây cương cho hạ nhân, hơi nghi hoặc vòng quanh xe ngựa của khách tới đi một vòng, lúc này mới chậm rãi bước lên bậc cấp Chung phủ, dáng vẻ y nguyên là cẩn thận mỗi bước đi, đến cổng vào thì dừng lại hỏi người trông cửa, "Người nào, tới gặp ai?"

Người trông cửa đáp: "Không biết, người đến không thông báo tính danh và lai lịch, nói là bạn cũ của Đông viện A công tử, đã được A công tử chấp thuận."

"Bạn cũ của Công tử?" Vẻ mặt Đỗ Phì kinh ngạc, lại lần nữa xoay người nhìn chằm chằm quan sát xe ngựa, thần sắc đầy hoài nghi đi vào cổng.

Bên trong, Lý quản gia đúng lúc đi ra, nhìn thấy bộ dáng của y, gọi: "Lão Đỗ, suy nghĩ gì vậy?"

Đỗ Phì ngẩng đầu, ngoắc tay gọi ông ta tới, hỏi: "Có nhìn thấy khách nhân vừa mới đi vào không?"

Lý quản gia: "Có thấy, mới gặp phải, là một mỹ nam tử rất bắt mắt, có bắt chuyện một chút, nói là khách nhân của công tử, đây là đợt khách thứ hai trong sáng nay."

Đỗ Phì: "Vậy ngươi có biết người vừa rồi là ai không?"

Lý quản gia: "Khách nhân của Công tử còn có thể là người nào, hẳn phải là thí sinh cùng khóa đi? Người tới trước đó chính là vậy."

Đỗ Phì lắc đầu, "Ta đã nhìn thấy hắn, hắn làm sao có thể là thí sinh lần này, hắn không phải, cũng sẽ không phải là thí sinh gì cả. Ngươi

có biết hắn làm gì hay không?”

Lý quản gia chần chừ: “Mới đến, ta nào biết được, có vấn đề gì hay sao?”

Đỗ Phì nhìn nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: “Triệu Hồng Thường của Thượng Bình phủ tại Nhan châu, người này, ngươi biết chứ?”

Lý quản gia ngạc nhiên, “Có nghe nói qua, nữ thủ phú của Thượng Bình phủ a, ngươi muốn nói cái gì?”

Đỗ Phì: “Lúc trước, khi viên ngoại trao đổi chuyện buôn bán với nữ nhân Thượng Bình phủ đó, theo viên ngoại dặn dò, ta đi tìm kiếm nền tảng của nữ nhân đó thì từng gặp được nam tử này, hắn là trai bao do nữ nhân kia dưỡng, chỉ là một tên ăn cơm nhuyễn.”

Lý quản gia lập tức kinh nghi, “Thượng Bình phủ Nhan châu và Trường Danh phủ Liệt Châu cách nhau xa xôi, công tử làm sao lại quen biết loại người này, ngươi không có nhận sai chứ?”

Đỗ Phì: “Sẽ không, hình dạng người này rất dễ nhớ, sẽ không nhớ lầm, còn có chiếc xe ngựa ở cổng vào, chính là xe của Triệu phủ, làm sao có thể nhận sai. Ta không còn nhớ tên của nam tử này, chờ trở về ta lục lọi tìm xem, lúc đó hắn có ghi chép lại.”

Lý quản gia: “Có phải cũng là người của lão đại nhân hay không?”

Đỗ Phì lắc đầu, “Với khí khái của Lão đại nhân, sẽ không để người phía dưới ăn cơm nhuyễn.”

Lý quản gia lập tức có phần lo lắng, nhìn về phía Đông viện, sầu lo nói: “Cũng không biết công tử có biết lai lịch người này hay không, kết giao cùng loại người này, nếu để người ta biết rõ, có chút lời nói e rằng không dễ nghe. Lấy đại tiểu thư vốn đã dễ dàng dẫn tới hiềm nghi ăn cơm nhuyễn, thật vất vả thi đậu Hội Nguyên có thể xóa đi phương diện này, nhưng nếu như giao du với loại người này lại còn

dương danh, vậy thì thật sự trở thành cá mè một lứa, phải khuyên công tử tự trọng a!”

Ai nói không phải chứ, Đỗ Phì yên lặng gật đầu.

Đông viện, Hứa Phí xem như đã nhận ra, vị Sĩ Hành huynh này không còn tâm tư ứng phó mình, cũng không biết là khách nào tới, có thể làm cho Sĩ Hành huynh vô cùng mừng rỡ như thế.

Mà thôi, đã như vậy, mình cũng không quấy rầy nữa, Hứa Phí thả nô tịch của Trùng Nhi lại trên bàn, rồi cất tiếng cáo từ.

“Ui, Hứa huynh, ta thật sự không cần.” Dữu Khánh gọi một tiếng, cầm nô tịch của Trùng Nhi lên định đuổi theo nhét trả về, vừa đúng lúc tân khách nhân tới ngoài cổng, đôi mắt Dữu Khánh sáng ngời lên, trong nháy mắt liền vứt chuyện Hứa Phí ra sau đầu.

Hứa Phí cũng thiếu chút nữa đụng phải khách tới, khách tới thuận tay nhấc quạt chống một cái, để tại ngực Hứa Phí, tránh khỏi hai người chạm vào nhau.

Hứa Phí vội vàng cất tiếng xin lỗi, rồi nhanh chóng nhường đường, nhưng nhịn không được đưa mắt nhìn khách tới kỹ chút, không nghĩ tới khách nhân của Sĩ Hành huynh lại là một vị mỹ nam tử phong độ ưu nhã.

Thấy Hứa Phí đã cáo từ, người gác cổng dẫn khách nhân tới lại đưa tay thỉnh Hứa Phí cùng đi.

Trùng Nhi đứng ở một bên cửa vào chính sảnh, lệ rơi đầy mặt, tâm loạn không đường hướng.

Hắn ta mắt mở trừng trừng nhìn Hứa Phí rời đi, muốn đi theo nhưng không thể hoặc là không dám, hiện tại mình đã không còn là nô bộc của Hứa Phí nữa, theo luật pháp chính quyền, mình đã trở thành nô bộc của Sĩ Hành công tử, nhưng Sĩ Hành công tử đã nói rất rõ ràng, không cần hắn, không thích hắn, không muốn hắn.

Hắn ta muốn đi lại không thể đi, ở lại thì không được người thích, ngoại trừ khóc ra, hiện tại hắn ta đã không biết nên làm gì bây giờ.

Dữu Khánh nào còn quan tâm đến hắn ta, vẻ mặt cười hắc hắc đi nghênh đón khách mỹ nam tử tới.

Mỹ nam tử vừa nhìn thấy là hắn, lập tức sửng sốt, đứng sững tại nguyên chỗ, đợi khi Dữu Khánh bước đến trước mặt, mới nhấc quạt đập vào trán hắn, "Tiểu tử, tại sao ngươi cũng ở đây, tới đây lăn lộn ăn ké sao?"

Dữu Khánh chắp tay, muốn bắt chuyện, chợt nhớ tới gì đó, quay đầu lại nói: "Trùng Nhi, pha trà."

Tuy nói không cần Trùng Nhi, nhưng khi cất tiếng sai bảo Trùng Nhi thì vẫn rất thuận miệng, rất quen thuộc.

Trùng Nhi lau lau nước mắt, gật gật đầu, quay đi vào làm việc, đổ Linh Mễ trong bình ra, thu dọn xong xuôi, rót nước súc rửa ấm trà, chứa nước ném côn trùng vào đun sôi nước, làm việc liền mạch lưu loát, coi như là ở cạnh bên Dữu Khánh làm nhiều quen rồi.

Mỹ nam tử vừa nhìn thấy dáng vẻ Dữu Khánh, lập tức đã minh bạch, có ngoại nhân tại, không tiện nói chuyện, dính dáng việc bí ẩn của Linh Lung quan, liền không nhiều lời nữa, tại Dữu Khánh dẫn dắt chắp tay thả bộ bước đi, đồng thời đánh giá hoàn cảnh trong viện.

Hai người tiến vào trong phòng, khoanh chân ngồi xuống trên sập thấp uống trà, đúng lúc thấy Trùng Nhi đem Hỏa Tất Xuất giống như quỷ treo cổ xách ra khỏi ấm nước sôi nóng hôi hổi, dùng nước sôi này súc rửa ấm trà rồi đổ đi, tiếp tục súc nước sạch, lại thả côn trùng vào.

Xách con côn trùng thả vào trong nước, đây là pha trà? Trùng trà? Một màn cổ quái thu hút sự chú ý của mỹ nam tử, gã nhìn xem có phần sững sờ.

Rất nhanh, trong ấm trà bắt đầu bốc lên hơi nóng, nước dần dần sôi lên.

Mỹ nam tử lập tức cúi đầu lại ngẩng đầu, đưa đầu nhìn từ trên xuống dưới không ngừng, phía dưới ấm trà không nhìn thấy có than củi lửa, vươn đầu nhìn vào trong ấm trà, nhìn thấy con côn trùng ở bên trong đang phát quang phát nhiệt, tức thì kinh nghi không ngừng.

Dữu Khánh ở một bên nhìn cười hắc hắc, đã biết sẽ như vậy, cho nên mới bảo đem côn trùng pha trà cho gã xem, hắn rất thích nhìn thấy dáng vẻ như nông dân chưa thấy qua việc đời của vị này.

Nước đã nấu sôi, Trùng Nhi xách Hỏa Tất Xuất ra thả lại vào trong bình kim loại, bắt đầu ngâm trà cho hai người, một người dâng một chén.

Mỹ nam tử ngây ngây nhìn cốc trà nóng hôi hổi đưa tới trước mắt, vẻ mặt hoài nghi ngẩng đầu, hỏi: "Đây là trà?"

"Không phải trà còn có thể là thứ gì?" Dữu Khánh đưa tay nói: "Thỉnh dùng."

Mỹ nam tử hơi nhíu trán, cây quạt gõ đập bàn, lại chỉ hướng Dữu Khánh, gằn từng chữ: "Ngươi uống trước!"

Dữu Khánh mắt trợn trắng, "Cần vậy không, làm như ta sẽ hạ độc hại ngươi vậy." Dứt lời bưng cốc trà, ra hiệu cho gã xem cho kỹ, sau đó nhẹ nhàng thổi hơi nóng, từng ngụm nhỏ từng ngụm nhỏ chậm rãi uống.

Mỹ nam tử thật đúng là vươn dài cổ, với đầu tới, mở to hai mắt nhìn kỹ, dáng vẻ như rất sợ Dữu Khánh đùa giỡn lừa gạt.

Dữu Khánh cũng tuyệt vời, biểu diễn rõ ràng minh bạch, cứ thế mà một hơi đem chén trà nóng cưỡng ép uống hết non nửa chén mới bỏ xuống, "Lúc này đã yên tâm rồi đi?"

Mỹ nam tử: "Trà này có vị đặc biệt gì không?"

Dữu Khánh: "Không có, ngươi cứ yên tâm uống, chỉ là trà bình thường."

Mỹ nam tử: "Ta đây vì sao phải uống nó?" Ngụ ý là, ta chưa từng uống trà sao? Phải uống thứ trà không yên lòng như thế này.

Dữu Khánh hết lời chống đỡ, than thở: "Đây chẳng phải là để cho ngươi được thêm kiến thức sao."

Mỹ nam tử: "Kiến thức kiểu này, dùng mắt nhìn xem là được, không cần phải dùng miệng đi thử, buồn nôn."

"Ta…" Dữu Khánh có phần không còn cách nào khác nữa, than thở: "Ngươi biết con côn trùng đó là thứ gì không?"

Mỹ nam tử không nói lời nào, xòe cây quạt ra nhẹ nhàng phe phẩy quạt, dáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt, chờ chính hắn tự nói cho hết lời.

Muốn thừa nước đục thả câu khiến cho gã phải tò mò mở miệng hỏi nhưng không được, Dữu Khánh đành phải tự mình giải thích, "Con côn trùng này tên là Hỏa Tất Xuất, là thứ mà U Nhai phát ra nhiệm vụ bắt lấy lần này. Ngươi ngẫm lại xem, đồ vật U Nhai muốn có thể là thứ bình thường sao? Lần này tới Kinh thành, khi đi qua Cổ Trủng Hoang Địa, ta tiện đường kiếm một con, thứ này quả thật là tốt a, ngay cả uống trà cũng thuận lợi."

Nhìn hắn tiến vào trạng thái khoe khoang, mỹ nam tử bất động thanh sắc, tiếp tục phe phẩy cây quạt chờ hắn thổ lộ mục đích chân thực.

Quả nhiên, sau một phen khoe khoang xong, Dữu Khánh liền chuyển tới mục đích thực, "Đương nhiên, đồ vật mặc dù tốt, nhưng nếu là người đã xem thấy rồi, ta cũng có thể giá rẻ chút hiếu kính cho ngài."

Thể hiện nghèo cho người thương, mỹ nam tử không hề dao động, nói: "Ngươi chỉ là mặt hàng vừa mới bò ra núi non nghèo nàn, mùi đất trên người còn chưa có tan hết, biết rõ thứ gì là đồ tốt sao? Nếu thật sự là đồ tốt thì với tính nết nước tiểu của ngươi, ngươi đã sớm dấu trong đũng quần xem như bảo bối rồi. Ngươi cảm thấy tốt thì giữ lại cho mình dùng đi, đừng nghĩ lừa gạt tiền từ chỗ ta, bớt lải nhải mấy câu, một hồi ta còn có thể cho ngươi mấy lượng bạc mua đường ăn."

Mấy lượng bạc? Dữu Khánh trừng mắt, đang định lôi đống ngân phiếu ra nói cho gã biết, mình bây giờ còn có thể dùng mấy lượng bạc để đánh đuổi được sao?

Ngào ngờ mỹ nam tử nhìn chằm chằm Trùng Nhi, nhìn thấy Trùng Nhi lau nước mắt, nghẹn ngào khóc không ngừng, hai tay áo đều đã ướt đẫm nhưng vẫn có thể tiếp tục làm việc đâu vào đấy, trái lại hiếm thấy, cười nói: "Còn là lần đầu nhìn thấy bên người tiểu tử nhà ngươi có nữ nhân. Nha đầu, thế nào? Hắn khi dễ ngươi sao? Là đã ngủ ngươi, hay là ăn ngươi, ngươi nói cho ta biết, ta giúp ngươi xả cơn giận này."

Trùng Nhi lập tức vẻ mặt kinh hoảng, cuống quýt xua tay, không quản lau nước mắt nữa.

Dữu Khánh cũng thiếu chút nữa bị lời nói đó làm sặc chết, vỗ bàn nhắc nhở, "Ngươi có thể đừng có ác tâm như thế hay không, người ta là nam, không phải nữ, thị lực ngươi bị gì rồi?"

"Nam?" Cây quạt đang phe phẩy trong tay Mỹ nam tử khựng lại, thần tình ngưng trệ, hai mắt nhìn chằm chằm Trùng Nhi đang hoảng loạn, quan sát tỉ mỉ một hồi, hơi nghiêng tai, nhưng Trùng Nhi đã không còn khóc nữa, liền nói: "Việc này, chính ngươi nói cho ta, ngươi là nam hay là nữ."

Trùng Nhi lập tức cẩn thận từng li từng tí đáp: "Là nam."

Khi nghe lời này thì, lỗ tai mỹ nam tử có chút rung động, sau đó nhíu mày, lại phe phẩy cây quạt, nhìn chằm chằm Dữu Khánh hỏi: "Dân quê nhà ngươi có cặp mắt có thể nhìn ra đồ vật tốt, xác định hắn là nam, không phải nữ giả nam chứ?"

Chương 92: Tiểu sư thúc

Lời nói này khiến ánh mắt Trùng Nhi càng thêm hoảng loạn.

Ta là dân thôn quê? Làm như xuất thân của ngươi tốt lắm vậy! Dữu Khánh dở khóc dở cười nói: "Đúng vậy, nhìn hắn có phần giống nữ nhân, nhưng thực sự là nam, chúng ta một đường cùng vào Kinh thành, ôm ôm kéo kéo cũng đã không biết bao nhiêu lần rồi, ta còn có thể không rõ hắn là nam hay nữ sao? Còn cụ thể thì sau này chúng ta nói tiếp."

Mỹ nam tử ý vị sâu xa a một tiếng, "Đã ôm đã kéo qua a, vậy có thể là ta trông nhầm rồi." Gã liếc mắt nhìn kĩ Trùng Nhi đang âm thầm đỏ mặt, khóe miệng hơi lộ ra nét mỉm cười, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Dữu Khánh phất tay ra hiệu, "Trùng Nhi, ngươi đến thư phòng của ta ở đó chờ đi."

Trùng Nhi đã không còn khóc nữa, đột nhiên bị làm cho không còn tâm tư để khóc, lí nhí vâng dạ cúi đầu rời đi, thư phòng ở đâu hắn ta đã biết được.

Mỹ nam tử quay đầu lại nhìn theo, "Đáng tiếc là nam, nếu là nữ nhân thì chính là một phôi thai mỹ nhân a."

Cúi thấp đầu, Trùng Nhi lập tức cất bước nhanh hơn, cũng không quay đầu lại, đổi lấy mỹ nam tử cất tiếng cười khẽ.

Không còn có ngoại nhân, Dữu Khánh cuối cùng đã yên tâm nói chuyện, "Sư thúc, ngươi sao lại chạy tới nơi này?" Vừa nói hắn vừa đem khối ngọc bội ra, đặt lên bàn trả cho người đối diện.

Vị trước mắt này không phải ai khác, chính là một trong hai gã đệ tử chân truyền còn sót lại của Linh Lung quan, đệ tử của thái sư thúc hắn, chính là người mà hắn thường gọi là tiểu sư thúc Linh Lung quan, tên là Chu Tân Nguyên.

Từ sau khi thái sư thúc Linh Lung quan qua đời, đệ tử của ông ta, cũng chính là tiểu sư thúc này, liền chính thức tiếp nhận chức trách của Thái sư thúc, hành tẩu giang hồ để kéo dài truyền thừa cho Linh Lung quan.

Trong Linh Lung quan, đệ tử tu luyện 'Quan' tự quyết, và đệ tử tu luyện 'Âm' tự quyết được phân công chức trách khác nhau.

Đệ tử Quan Tự quyết thông thường đầu óc đều tương đối linh hoạt năng động, cho nên trong tình huống bình thường đều là tiếp nhận Chưởng môn.

Đệ tử Âm Tự quyết thì bởi vì tính đặc thù của công pháp, có lợi trong đánh đánh giết giết, càng am hiểu tự bảo vệ mình, vì vậy mà được môn phái giao cho chức trách hành tẩu giang hồ.

Nói trắng ra chính là kiếm tiền, một đám người trốn ở trong núi vui chơi giải trí, hàng ngày chi tiêu gì gì đó không nói, tài nguyên tu luyện thì làm sao bây giờ? Dù sao cũng phải có nguồn thu, nếu không làm sao tu hành.

Tổng thể mà nói, toàn bộ Linh Lung quan đều ở vào trạng thái trường kỳ lánh đời.

Điều này có liên quan với công pháp tu luyện của Linh Lung quan, yêu cầu thiên phú cá nhân cực cao.

Thí dụ như tu luyện Quan Tự quyết, để mở rộng quan hệ nhân, quả thì cực kỳ hao tổn tâm trí, càng khó thể tu luyện, thật sự không phải tùy tiện tìm một người nào đó là có thể tiếp thu truyền thừa.

Dữu Khánh vốn cũng không phải chỉ có ba vị sư huynh, có mười mấy người, mà đệ tử có thể được Linh Lung quan thu nhập môn đều đã trải qua đặc biệt chọn lựa, môn phái cũng không suy nghĩ tàng tư, giấu giếm bọn họ, đều hi vọng toàn bộ đệ tử được tuyển chọn vào môn phái có thể tu luyện công pháp Quan Thế Âm, nhưng công pháp này quá đặc biệt, có yêu cầu quá đặc biệt đối với thiên phú, dẫn đến những sư huynh đó bị loại dần dần trong quá trình môn phái dẫn dắt tu luyện, trở thành ngoại môn đệ tử, chính bọn họ cũng không biết có phân chia nội ngoại, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến ba vị sư huynh đó không phục Dữu Khánh làm Chưởng môn.

Cho nên đệ tử chân truyền của Linh Lung quan rất khó xuất hiện tình huống quy mô đám đông cùng tu luyện.

Vì vậy nội môn đệ tử luôn chỉ có hai ba người, trong quá trình từng đời truyền thừa thậm chí đã có xuất hiện trình trạng cục đứt đoạn truyền thừa, trong tình cảnh không còn cách nào, bất đắc dĩ đành phải giao phó cho đệ tử ngoại môn đáng tin, nhờ hỗ trợ tìm kiếm người truyền thừa thích hợp, từ đó khó khăn lắm mới có thể tiếp tục kéo dài.

Là một môn phái khó thể thịnh vượng, khó thịnh vượng liền dẫn đến thực lực hữu hạn, thực lực hữu hạn liền không dám phách lối, hơn nữa công pháp có tính đặc thù dễ dàng rước lấy ngoại nhân có ý lợi dụng, vì vậy bọn họ vô cùng ẩn nấp và kín tiếng.

Nhưng vì để môn phái tiếp tục tồn tại, dù sao cũng phải có người đi ra ngoài mạo hiểm.

Làm một nhiệm vụ có yêu cầu cao, vừa phải kiếm tiền thỏa mãn nhu cầu tài nguyên tu luyện cơ bản bên trong môn phái, còn phải đảm bảo sự an toàn cho chính mình, càng không thể bộc lộ môn phái,

đồng thời còn gánh vác sứ mệnh từ trong thế tục tìm kiếm truyền nhân thích hợp cho Linh Lung quan.

Ngoại trừ việc không dễ dàng tìm được truyền nhân thích hợp, những phương diện khác vị tiểu sư thúc này đều đã làm được.

Cho nên trước đây, tại Linh Lung quan, Dữu Khánh tương đối ngưỡng mộ vị tiểu sư thúc này, bởi vì gã có tiền a. Mỗi lần tiểu sư thúc trở về Linh Lung quan, là giống như một nhà giàu mới nổi, hắn tận mắt nhìn thấy tiểu sư thúc tiện tay liền vứt ra một đống ngân phiếu cho Chưởng môn sư huynh, cũng chính là sư phụ của Dữu Khánh hắn.

Mà Dữu Khánh hắn thì ngước đôi mắt trông mong đi theo phía sau tiểu sư thúc nói ngon nói ngọt, sau đó khi tiểu sư thúc cao hứng liền sẽ ném một, hai lượng bạc thưởng cho hắn.

Trong Linh Lung quan, điều được mọi người mong đợi nhất chắc hẳn chính là việc tiểu sư thúc trở về núi.

Tiểu sư thúc Chu Tân Nguyên bình tĩnh nói: "Việc ta chạy tới đây có gì phải kỳ quái, mấy ngày nay đúng lúc ta có việc tại Kinh thành. Ngày hôm qua toàn bộ Kinh thành đột nhiên sôi trào lên, ta muốn không biết tên tiểu tử trong thôn đó đã tới Kinh thành cũng không được. Đi đến đâu cũng nghe thảo luận ồn ào a, nói cái gì mà thi Hội đạt Hội Nguyên đầy điểm, còn nghe nói tên hắn là 'A Sĩ Hành', tên này hẳn là trùng tên không nhiều, lúc đó ta đã hoài nghi là tên tiểu tử Cửu Pha thôn kia.

Sau khi nghe ngóng, đúng là Liệt châu Lương Đào huyện, vậy thì càng không sai rồi, việc vui lớn như vậy, chúng ta ở Kinh thành tự nhiên phải tới chúc mừng một chút, nói không chừng về sau có việc cần nhờ hắn hỗ trợ chứ. Tìm được địa chỉ ta liền đi đến đây. Ngươi là hộ tống hắn vào kinh, hay là mượn cớ tới chơi đùa? A Sĩ Hành đâu, bảo hắn tới gặp ta." Nói xong gã đưa tay cầm ngọc bội lấy về.

Sở dĩ dựa vào miếng ngọc bội này tiến vào được Chung phủ mà không cần báo danh là bởi vì A Sĩ Hành nhận biết miếng ngọc bội này, biết ngọc bội này là của gã.

Những người thường gặp gã đều sẽ nhận biết đây là vật tùy thân của gã, huống hồ giữa A Sĩ Hành và miếng ngọc bội này còn có một chút cố sự.

Năm đó, Dữu Khánh thường hay thèm ăn, một lần được biết A Sĩ Hành sắp đi vào trấn, hắn len lén trộm lấy miếng ngọc bội này của gã, kín đáo đưa cho A Sĩ Hành, bảo y đi vào trấn thì thuận tiện đổi lấy chút đồ ăn ngon đem về. A Sĩ Hành không biết ngọc bội của ai liền làm theo, kết quả về sau bị gã điều tra ra được, hai tên tiểu tử đều bởi vì việc này mà bị gã đánh cho một trận.

Thì ra là bởi vì vậy mà tìm tới đây Dữu Khánh nghe xong ra sức vò đầu, cuối cùng toát ra một câu, "Việc này, sư thúc, đừng tìm nữa, người đang an vị ngay trước mặt ngài."

"Hả?" Chu Tân Nguyên sửng sốt, lại lần nữa nhìn quanh nhìn quất, rồi vươn đầu nhìn ra phía sau Dữu Khánh, sau đó hơi ngưng thần lắng nghe, sau đó hỏi: "Trong viện chỉ có ba người, ngươi nói dóc cái gì vậy hả?"

Dữu Khánh chỉ chỉ vào mình, cực kỳ lúng túng nói: "Cái này…, ta chính là A Sĩ Hành mà ngươi muốn tìm."

Chu Tân Nguyên đập nhẹ cây quạt trong tay lên bàn, "Lại ngứa da rồi hử?"

"Nếu như ngứa da, chỉ cần chịu đựng ngài đánh một trận là có thể hết. Ta đây trái lại hi vọng mình chỉ là ngứa da, có bị nện trăm lần cũng được." Dữu Khánh ngồi đó than thở không ngừng, nốc một ngụm trà lớn vào miệng, phun lá trà trong miệng ra, "Sư thúc, nói thẳng đi, A Sĩ Hành bị thương không tới được, là ta tới thi thay. A Sĩ Hành mà ngài tìm kỳ thực chính là ta."

"A…" Chu Tân Nguyên nghẹn họng, kinh ngạc quan sát hắn một hồi, phát hiện không giống nói láo, đang định dò hỏi chuyện gì xảy ra, bỗng giận tím mặt, "Đánh rắm! Trong bụng ngươi có mấy lượng mực ta còn không biết sao? Ngươi mà có thể thi được thành tích Hội Nguyên đầy điểm sao? Ngươi có tin hay không, ngươi nói ra như thế nào ta sẽ khiến ngươi phải nuốt trở lại như thế ấy?"

Bùm! Đầu Dữu Khánh nện tại trên bàn, dở khóc dở cười nói: "Mẹ nó, ai cũng nghĩ như vậy a. Chính ta cũng nghĩ như vậy, ta cũng cho rằng ta không thể thi đậu, cho đến tận bây giờ ta vẫn còn không hiểu rõ tại sao ta có thể thi đậu. Sư thúc, chuyện này sẽ chết người, ta khẳng định không qua được cửa thi Đình mấy ngày sau, ta đang suy nghĩ có nên bỏ chạy hay không đây." Rồi hắn chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy hi vọng nói: "Sư thúc, ngài tới vừa đúng lúc, luận bối phận ngài lớn, việc này ngài quyết định đi, xảy ra vấn đề tránh khỏi chỉ trách mình ta."

Lời đã nói đến nước này, Chu Tân Nguyên cũng cảm thấy không ổn, hỏi: "Đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Ôi, tên Trùng Nhi lúc trước, ngài cũng đã nhìn thấy, ta xem như đã gặp phải khắc tinh, chuyện này bị phá hoại thành ra như vậy đều là do hắn. Hắn hảo tâm trộm đề thi đưa cho ta, con đường đã tính toán trước đó đều đã bị hắn kéo lệch…"

Dữu Khánh đem đầu đuôi câu chuyện Trùng Nhi nghe trộm được Tào Hành Công nói chuyện với Hứa Phí, sau đó trộm đề thi đưa cho hắn, cũng nói rõ ra lai lịch của Minh tiên sinh, càng không thể bỏ sót quá trình đưa đề thi cho Minh tiên sinh giải đáp, sau đó mình liền mơ mơ màng màng thi đậu Hội Nguyên đầy điểm, nói hết một lần cho gã nghe.

Hắn không hạ thấp giọng, không sợ có người nghe trộm được, bởi vì hắn biết rõ, chỉ cần tiểu sư thúc tại đây, gần như không thể xảy ra chuyện có người đến gần nghe trộm mà trốn được lỗ tai của tiểu sư thúc.

Sau khi nghe xong, Chu Tân Nguyên cũng choáng váng, "Lại có chuyện tà môn như vậy sao?"

"Ai nói không phải chứ, tà đến vô hạn, tên gia hỏa họ Minh đó, thi chín lần không đậu, ta tùy tiện đưa cái đề thi, ông ta chỉ tùy tiện làm, vậy mà đậu rồi, còn là đầu bảng Hội Nguyên đầy điểm, ai tin nổi chứ? Ngài nói xem, nỗi oan ức này của ta, phải đi đâu nói lý bây giờ? Sư thúc, ta ức đến sắp thổ huyết luôn rồi đây! Vấn đề là, mấy ngày sau còn phải thi Đình, ta nào dám đi a, đi chính là muốn chết a!" Dữu Khánh vỗ bàn kêu khổ.

Chu Tân Nguyên tựa hồ có phần lý giải được nỗi khổ của hắn, suy nghĩ một chút, phe phẩy cây quạt trong tay, thoải mái nói: "Việc này có gì mà không dễ làm, chuyện xảy ra ngoài ý muốn ngươi cũng không còn cách nào, A Sĩ Hành nghĩ không thông cũng chỉ có thể mặc hắn. Chuyện cho tới bây giờ, còn có gì phải do dự, chạy đi, trước tiên chạy đã rồi nói tiếp, nhanh chạy trở về, bảo A Sĩ Hành trốn đi, tìm không được A Sĩ Hành thực sự, ngươi trốn lâu trốn dài dần dần cũng sẽ trôi qua… Không được!"

Gã nhìn quanh nhìn quất, chợt đứng lên, "Gặp quỷ rồi! Ta đang yên đang lành, tự dưng chạy tới đây làm cái quái gì, nếu ngươi chạy mất, không chừng sẽ hoài nghi đến trên đầu ta. Ta ngọc thụ lâm phong như thế này, quá nổi bật, nếu Triều đình Cẩm quốc thật sự phát động tìm ta, ta chạy cũng không dễ chạy."

Càng nói càng tức giận, đưa tay vung quạt đập vào trán Dữu Khánh, chỉ vào hắn, giận dữ, "Bình thường rất thông minh, không biết thi thay là tội lớn sao, không biết thi thay là sẽ rơi đầu sao? Ta thực không hiểu nổi, làm gì cứ phải giúp hắn đi thi thay, bây giờ hay quá rồi, ngươi làm ra chuyện quá nát như vậy, tám chín phần mười sẽ đem tới phiền hà cho ta, gây ra thảm án diệt môn, ngươi thì cao hứng rồi. Không được, ta không thể ở lại Kinh thành này được nữa, ta phải chạy trước, ngươi cũng chạy nhanh đi, nhanh nhanh thông báo cho A Sĩ Hành trốn đi, đừng đem toàn bộ Linh Lung quan đều kéo vào."

Gã gập quạt lại, nhét ngọc bội vào trong đai lưng, bỏ mặc Dữu Khánh, xoay người lập tức rời đi, giống như gã nói, mình phải chạy trước.

Dữu Khánh cũng đứng lên, nhìn bóng lưng của gã, chợt buồn bã toát ra một câu, "Sư thúc, sư phụ ta đi theo Thái sư thúc rồi!"

Một chân vừa bước ra ngưỡng cửa, thân thể Chu Tân Nguyên giống như đột nhiên hóa đá, không chút động đậy, sau một hồi mới hờ hững đáp lại: "Nói bậy, tự tát vào miệng mình, ta cho phép ngươi nói lại lần nữa!"

Dữu Khánh buồn bã nói: "Sư phụ đã đi về cõi tiên rồi, trước lúc lâm chung, sư phụ lệnh cho ta phải hộ tống A Sĩ Hành vào kinh đi thi."

Cho dù có một số việc không muốn đối diện, nhưng Chu Tân Nguyên rất rõ ràng, tiểu tử Dữu Khánh này vô liêm sỉ đến đâu cũng không thể lấy loại chuyện này ra để giỡn chơi, nguyên nhân chính vì nghe tin, biết rõ là sự thật nên đột nhiên tim mới như bị đao cắt, hai hàng nhiệt lệ cũng đột nhiên tràn ra trên bờ mi mỹ nam tử này, gã một âm thanh hít sâu rung động vang lên, đưa lưng về phía hắn nói ra: "Làm sao lại đi một người rồi, khi ta rời đi thì vẫn còn rất tốt, sư huynh còn trẻ, hắn một thân tu vi cũng không phải người đoản mệnh… Linh Lung quan không tranh cùng thế, không tổn hại âm đức, việc này là thế nào?"

Chương 93: Chưởng môn vị

Dữu Khánh: "Thái sư thúc và sư phụ bởi vì trường kỳ hao tổn chân nguyên mà hao tổn thọ nguyên."

Chu Tân Nguyên vẫy mở chiết phiến trong tay, phe phẩy liên tục mấy cái trước mặt mình, vết nước mắt trên mặt lập tức tan đi như

khói, sau đó đột nhiên xoay người, lại đi trở về trong phòng, đứng ở trước bàn trà, chất vấn: "Có ý gì?"

Dữu Khánh lộ vẻ cô đơn tĩnh mịch nói: "Trước đây ta cũng không biết, trước lúc sư phụ lâm chung, nói ra một ít tiền căn hậu quả trong Quan thì ta mới biết được, lão đầu tàn phế ngồi trên xe đẩy ở trong thôn chính là A Tiết Chương, phụ thân của A Sĩ Hành, thì ra rất có lai lịch…"

Rồi hắn đem tin tức có liên quan đến thân phận A Tiết Chương là Ngu bộ Lang Trung cùng các thông tin khác có liên quan rủ rỉ nói ra, ngọn nguồn liên quan giữa Linh Lung quan và A Tiết Chương là bắt đầu từ tòa tháp kia.

Trong Linh Lung quan có một tòa tháp sắt màu đen cao ba trượng, tên là Linh Lung tháp. Trên tháp có tầng tầng mái đao, trên mái đao có treo một loại chuông, gió thổi làm chuông vang lên như chuông gió chỉ là biểu hiện bên ngoài, đối với nội môn đệ tử của Linh Lung quan mà nói, có thể vào đó nghe âm, chính là vật then chốt để nhập môn tu luyện Âm Tự quyết.

Nhiều năm trước, một ngày nào đó đã xuất hiện một việc không thể tưởng tượng nổi, tháp sắt bị một viên thiên thạch ầm ầm đánh đổ, tháp cũng bị phá hủy. Sự việc liên quan đến truyền thừa của Linh Lung quan, Linh Lung quan phí hết tâm huyết để chữa trị, nhưng bởi vì tài liệu dùng để luyện chế đặc thù, rất khó tìm, nên về sau phải tìm đến Ngu bộ Lang Trung A Tiết Chương, muốn nhờ cậy vào năng lực của Ngu bộ để tìm kiếm, kết quả tự nhiên là A Tiết Chương đồng ý giúp đỡ công việc khó khăn này, hơn nữa phương thức làm việc để cho Linh Lung quan vô cùng cảm kích.

Linh Lung quan đồng ý báo đáp!

Một số năm sau, A Tiết Chương bị bãi quan, trước khi rời kinh thì từng truyền tin cho Linh Lung quan, có hẹn với Linh Lung quan, Linh Lung quan sẽ phái cao thủ đi theo tiếp ứng.

Nào ngờ trời không biết gió mưa, thái sư thúc phụ trách đi tiếp ứng, trên đường lại gặp phải ân oán cũ, bị dây dưa kéo dài, nên đã tạo thành một trận thảm kịch, dẫn đến A gia gần như bị diệt môn.

Nói ngắn lại chính là Thái sư thúc đến muộn, cũng may trên đường gặp gỡ địa điểm mà sát thủ nhằm vào để chặn giết A gia, tùy tùng của A Tiết Chương bị chém giết nằm trên mặt đất chưa tắt thở hướng ông ấy cầu cứu, Thái sư thúc mới biết đúng lúc đụng phải A Tiết Chương gặp nạn.

Trong lúc kinh hãi, Thái sư thúc lập tức thi triển "Âm" tự quyết, tìm được phương hướng A Tiết Chương trốn đi, khẩn cấp chạy tới, lúc đó mới giải cứu được phụ tử hai người.

Nhưng không may, đợi đến lúc Thái sư thúc chạy đi cứu những người khác thì đã chậm rồi.

Kỳ thực khi quyết định cứu phụ tử hai người trước thì Thái sư thúc đã đưa ra gian nan lựa chọn. Không còn cách nào, toàn nhà A Tiết Chương phân tán chạy trốn, sát thủ hiển nhiên là muốn làm cho toàn bộ một nhà này chết sạch không để lộ tin tức, không dự định buông tha bất cứ kẻ nào, cũng phân tán đi truy sát, trong tình thế cấp bách Thái sư thúc chỉ có thể chọn quan trọng nhất, không thể đồng thời bận tâm mọi người.

Sau sự việc, Thái sư thúc rất tiếc nuối, nói cho A Tiết Chương biết rõ tình hình cụ thể và xin lỗi, thật sự là khổ không có thuật phân thân.

Vô cùng phẫn nộ, Thái sư thúc có thể làm được chính là thi triển Âm Tự quyết truy sát khắp nơi, không để cho tên hung thủ nào chạy thoát, nhưng không thể bức cung ra độc thủ phía sau màn, bởi vì hung thủ cũng là được người thu mua tới hành hung, cố chủ đã ẩn giấu lai lịch, bản thân hung thủ cũng không biết cố chủ là ai.

Một lần đó Thái sư thúc không có lưu lại tên sát thủ nào sống, đồ sát tất cả!

Về sau Thái sư thúc lại đuổi theo truy tra đầu lĩnh của đám hung thủ, muốn tìm hiểu nguồn gốc tìm ra phía sau màn độc thủ, kết quả đã đến chậm rồi, đã bị người trước một bước diệt khẩu.

Một lần đó, mẫu thân của A Sĩ Hành, huynh trưởng cùng tỷ tỷ đều chết hết, gia phó hộ vệ này nọ cũng gần như chết cả, toàn nhà chỉ còn lại có phụ tử hai người, mà A Tiết Chương cũng bị thương không nhẹ, rơi vào trình cảnh cả đời tàn tật.

Chuyện tiếp ứng đã trở thành sự áy náy không xóa đi được trong lòng Linh Lung quan, một mực canh cánh trong lòng, không thể bỏ xuống.

Người ta có đại ân với Linh Lung quan, Linh Lung quan ngươi nói sẽ báo ân, kết quả người ta tin tưởng Linh Lung quan ngươi, vả lại trông chờ vào Linh Lung quan ngươi, nào ngờ Linh Lung quan lại bởi vì sai lầm của bản thân mà không thể đúng lúc chạy tới, hại người ta không kịp làm chuẩn bị khác, dẫn đến cửa nát nhà tan.

Sau đó, Thái sư thúc vì để cứu A Tiết Chương bị trọng thương mà xem như đã hao tổn thọ nguyên.

Với thân thể tàn tật của A Tiết Chương, vốn không sống được đến lúc ấu tử trưởng thành, những năm đó là được Thái sư thúc một mực dùng một thân tu vi điều trị khai thông thân thể cho A Tiết Chương. Nói trắng ra chính là Thái sư thúc một mực dựa vào một thân tu vi kéo dài mạng sống cho A Tiết Chương.

Vốn còn có thể tiếp tục sống một số năm, bởi vì chân nguyên trường kỳ tổn hao, dẫn đến thọ nguyên giảm đi, ngược lại Thái sư thúc đã đi trước A Tiết Chương một bước.

Sau Thái sư thúc, Quan chủ sư phụ lại tiếp nhận công việc của Thái sư thúc, đồng dạng dùng một thân tu vi kéo dài mạng sống cho A Tiết Chương.

Cuối cùng, theo thân thể già yếu, bị vết thương cũ liên tục dày vò, A Tiết Chương cuối cùng vẫn là dầu hết đèn tắt, có hỗ trợ điều trị như thế nào cũng không làm nên chuyện gì, tại một năm trước đã tạ thế.

Quan chủ sư phụ cũng bước theo dấu chân cũ của Thái sư thúc, không sống lâu hơn A Tiết Chương bao nhiêu, đã ra đi trước thời điểm Dữu Khánh xuất sơn mấy tháng.

Trước lúc lâm chung có giao phó, Linh Lung quan thiếu người ta, vô luận như thế nào đều phải thuận lợi hộ tống A Sĩ Hành đến kinh, hoàn thành tâm nguyện sau cùng của A Tiết Chương.

Trước lúc lâm chung, Quan chủ sư phụ là dự định bảo sư đệ Chu Tân Nguyên của mình hộ tống A Sĩ Hành, bởi vì thực lực Chu Tân Nguyên mạnh hơn, hộ tống càng thêm ổn thỏa, nhưng bởi vì Chu Tân Nguyên xuất quỷ nhập thần, trừ phi bản thân tự trở về núi, bằng không ngay cả ông ta là chưởng môn sư huynh cũng tìm không được phương thức liên hệ với sư đệ.

Vì để ổn thỏa đạt mục đích, đành phải đem sự việc dặn dò lại cho đệ tử Dữu Khánh.

Đầu tiên là tiểu đệ tử dù sao cũng là đệ tử nội môn chân truyền, tu vi cao hơn ba vị đồ đệ khác, khả năng bảo hộ càng mạnh. Thứ nhì là ba vị đồ đệ kia không dám giao thiệp với phía quan phương, trước đó, tại thời điểm hoàn tục, ba vị từng gây ra chuyện bất đắc dĩ mới trốn trở về núi, nói trắng ra chính là tội phạm Triều đình phát lệnh truy nã.

Kết quả là, Thái sư thúc gặp sai lầm làm tổn hại A Tiết Chương, Dữu Khánh hắn gặp sai lầm lại làm tổn hại tới con trai của A Tiết Chương, chuyện này gọi là chuyện gì chứ?

Kể đến chuyện một chén cơm Linh Mễ dẫn tới yêu tà ngộ thương A Sĩ Hành, bất đắc dĩ phải thay mặt đi thi, Dữu Khánh thở vắn than dài, vẻ mặt có thể nói là suy sụp.

Chu Tân Nguyên trầm mặc không nói, gã biết rõ A Tiết Chương là do sư phụ gã tự mình mang về Cửu Pha thôn, năm đó từng hoài nghi muốn biết có lai lịch gì, gã từng hỏi sư phụ mình, nhưng mà sư phụ không nói cho gã biết, không nghĩ tới phía sau còn ẩn giấu nguyên do như vậy, càng không nghĩ tới việc sư phụ ở sau lưng yên lặng kéo dài mạng sống cho A Tiết Chương.

Bây giờ gã đại khái đã minh bạch vì sao sư phụ không để cho mình biết rõ, biết đồ ai bằng sư, nếu mình biết rõ khẳng định sẽ ngăn cản việc sư phụ kéo dài mạng sống cho A Tiết Chương, thậm chí có khả năng gã sẽ lặng lẽ đùa chết A Tiết Chương!

Cũng cuối cùng đã minh bạch tên Dữu Khánh này vì sao phải lưỡng nan rồi, nếu bỏ chạy, liền sẽ hủy hoại tiền đồ của A Sĩ Hành, liền sẽ phụ với di mệnh của sư phụ lúc lâm chung!

Hiện trường an tĩnh rất lâu, Chu Tân Nguyên chợt toát ra một câu, "Sư huynh đã đem vị trí Chưởng môn truyền cho ngươi?"

Dữu Khánh: "Không có, đã truyền cho ngài rồi." Hắn quan sát phản ứng của tiểu sư thúc.

Trán Chu Tân Nguyên nhíu lại, "Không có tình huống đặc thù, vị trí Chưởng môn sẽ không truyền cho đệ tử Âm Tự quyết. Cho rằng ta không biết vì sao sư huynh bức ngươi luyện chữ sao? Sợ Quan chủ Linh Lung quan viết chữ xấu mất mặt!"

"Ục…" Trong cổ họng Dữu Khánh phát ra thanh âm kỳ quái, giống như con vịt bị người bóp cổ, tiếp đó lại than thở: "Truyền là đã truyền cho ta, nhưng ngươi biết trước lúc lâm chung sư phụ ta làm ra chuyện gì không?"

Chu Tân Nguyên trái lại có phần hiếu kỳ, dáng vẻ mỏi mắt mong chờ, chăm chú lắng nghe.

"Sư phụ ta đem mấy người sư huynh đệ chúng ta gọi vào cùng lúc, ngay tại trước mặt ba con sỏa điểu kia truyền chức vị Chưởng môn

cho ta, truyền thì truyền đi, ông ấy lại nói chức vị Chưởng môn 'Người có đức giữ nó', chỉ cần ai có thể đánh thắng ta, người đó liền có thể làm Chưởng môn. Còn có, Chưởng môn chưởng quản một ít gia tài trên tay, theo lý thuyết hẳn phải giao cho ta, người kế nhiệm Chưởng môn này, nhưng sư phụ lại chia ra làm bốn phần, bảo bốn người chúng ta chia đều, làm ta khó xử, không biết làm sao để được lòng hai bên. Hiện tại ba tên sỏa điểu kia ra sức phản đối ta làm Chưởng môn!"

"Ngươi không đánh bọn họ đi?"

"Đánh không thắng ta. Đang chờ ngươi trở lại đoạt lấy chức vị Chưởng môn của ta, trông chờ ngươi giúp bọn họ xả giận a. Sư thúc, ngươi cũng không cần đoạt, chúng ta người nào cũng được, chỉ cần ngươi nguyện ý, ta tùy thời chuyển nhượng chức Chưởng môn cho ngươi."

"Mỗi ngày sai khiến người quét dọn chút khu vực, trồng trọt chút đồ ăn chính là Chưởng môn rồi sao? Sơn dã phá quan, nghèo đến mức chuột cũng chẳng thèm đăng môn, đêm tối ngắm sao trời, ban ngày mộng ngây ngây, ta là thủ không được, ngươi lưu lại tự mình chơi đùa đi, chờ ta chán ngấy hồng trần này rồi cân nhắc việc trở về."

Chu Tân Nguyên khinh thường một phen, rồi lại trầm ngâm nói: "Sư huynh làm như vậy… Ngươi dù sao tuổi còn trẻ, tư lịch lại nông cạn, càng không có đức vọng, sư huynh thì không thể cho bọn họ biết sự thật có liên quan tới nội môn đệ tử, đành phải tìm cái cớ để truyền chức vị cho ngươi. Đều là đệ tử của sư huynh, hắn cũng không tiện làm cho đệ tử khác tâm nguội lạnh, vì vậy mới làm ra vẻ xử lý sự việc công bằng. Còn nếu trực tiếp khiến những người khác bỏ chạy hết, tên lưu manh nhà ngươi làm Chưởng môn còn có ý tứ gì sao?"

"Ai!" Dữu Khánh thở dài, xua tay nói: "Việc này đã không còn trọng yếu rồi, chuyện trước mắt mới chết người, ngươi cho cái chủ ý đi."

Chu Tân Nguyên trầm mặc, biết rõ Dữu Khánh đang khó xử, nhưng việc này rõ ràng còn có điểm kỳ hoặc, "Ta liền không rõ, tiết lộ đề

thi cũng không phải là việc nhỏ, tên nha đầu kia đang yên đang lành vì sao lại đưa đề thi cho ngươi?”

Dữu Khánh than thở: “Sư thúc, ngươi có thể có chút tiền đồ hay không, đừng đầy đầu óc chỉ có nữ nhân được hay không? Ta đã nói rồi, là nam, không phải nha đầu!”

Chu Tân Nguyên: “Được, vậy tiểu tử kia tại sao đưa đề thi tới cho ngươi?”

Dữu Khánh: “Nói là báo đáp ân cứu mạng, ta từng cứu mạng hắn mấy lần.”

Chu Tân Nguyên hiếu kỳ, “Xảy ra chuyện gì?”

Dữu Khánh mơ hồ cảm giác vị tiểu sư thúc này giống như đối với Trùng Nhi tương đối cảm thấy hứng thú, nhưng hiện tại không có tâm tư suy nghĩ nhiều, liền đem quá trình sau khi quen biết rồi cùng chung hoạn nạn đại khái nói một lần, che giấu việc thi đoán đố chữ tại Văn Hoa học viện lấy đệ nhất, chỉ nói về sau phát hiện Trùng Nhi bị bắt đi, sau đó chạy đi cứu người, lầm nhập Yêu giới bắt Hỏa Tất Xuất sau đó thoát thân, vân vân…

Cơ bản đều là sự thật, duy độc xóa bỏ toàn bộ sự việc có liên quan đến tiền tài, nháo sự việc ra thành như vậy thật sự xấu hổ không nói ra miệng được.

Nhưng tiểu sư thúc quá lý giải hắn, biết rõ tính cách của hắn, vì một người mới quen biết không có giao tình gì mà nghĩ hết biện pháp thoát ra lồng xe chở tù, chuyện đầu tiên không phải chạy trối chết mà là đi mạo hiểm cứu Trùng Nhi, nghe đến đó gã liền cảm thấy không thích hợp, cũng đã nhếch trán nhíu mi chờ nghe Dữu Khánh tiếp tục bịa chuyện.

Chờ Dữu Khánh nói xong, gã mới lạnh lùng hỏi: “Ngươi xác định ngươi đã thành thật nói rõ rồi?”

Dữu Khánh nháy nháy mắt, "Đã đến thời điểm này rồi, ta làm sao có thể nói đùa với ngươi."

Chu Tân Nguyên xếp cây quạt trong tay lại, chống tại trên bàn, "Ta suy nghĩ cẩn thận một hồi, môn phái đang tại thời điểm khẩn yếu quan đầu, thân là đệ tử Linh Lung quan phải có trách nhiệm gánh vác trọng trách, nếu ngươi cũng đã cảm thấy ta làm chưởng môn càng thích hợp hơn, vậy thì được rồi, ngươi lập tức thoái vị đi, ta ngay bây giờ tiếp nhận chức vụ là được."

Vừa rồi còn bởi vì lão Chưởng môn tạ thế mà bi thương, hiện tại hai người đã hồn nhiên không bận tâm nữa rồi.

"Ách…" Dữu Khánh há hốc mồm, nếu đối phương thật sự muốn, trong lòng hắn không nỡ, ngây ngẩn hỏi: "Sư thúc, như vậy có phải là quá qua loa hay không?"

Chương 94: Biện pháp

Nói cái gì mà đem chức vị Chưởng môn nhường cho tiểu sư thúc, đó là bởi vì hắn biết rõ tiểu sư thúc không có hứng thú đối với chức Chưởng môn.

Nhưng hắn thì khác a, hắn là đệ tử Quan Tự quyết, đệ tử Âm Tự quyết hành tẩu giang hồ, nếu không phải tất yếu thì hắn sẽ trở về núi, không làm Chưởng môn trở về núi làm gì? Nghe người khác khoa tay múa chân sai đi quét rác sao?

Chu Tân Nguyên nghiêm trang nói: "Việc gấp phải tòng quyền, chút thủ tục mặt ngoài kia chờ khi trở về Linh Lung quan làm bổ sung là được."

Dữu Khánh cúi đầu, một tay chùi chùi khóe miệng, sự tình phát sinh đột nhiên, hắn suy nghĩ làm thế nào để bù đắp.

Chu Tân Nguyên: "Cho hay là không cho? Ngươi không cho, ta liền rời khỏi môn phái, để cho mình ngươi chơi đi, đừng hòng hàng năm ta lại tiếp tục vận chuyển tiền tài về cho Linh Lung quan."

Dữu Khánh chấn kinh rồi, chỉ kém chút cất tiếng chửi má nó, "Ta nói nha sư thúc, làm sao có thể nói ra lời đại nghịch bất đạo như thế, xứng với Thái sư thúc và sư phụ ta linh thiêng trên trời sao?"

Chu Tân Nguyên cười nhạt, "Người cũng đã chết rồi, bọn họ ngay cả chính mạng mình còn không tiếc, ta còn cần phải quan tâm tới việc bọn họ trên trời có linh thiêng hay sao? Tiểu tử ôi, ta muốn rời khỏi môn phái thì rời, ngươi có thể làm gì ta, ngươi quản được ta sao?"

Dữu Khánh không nói nên lời, không sai, hắn thật đúng là quản không được đối phương, vô luận về phương diện nào đều không có thực lực để quản, ngay cả năng lực thanh lý môn hộ cũng không có.

Bộp! Chu Tân Nguyên đột nhiên giơ quạt đập lên trán hắn, chỉ vào hắn giận dữ, "Đừng có giả bộ không quan tâm với ta, ngươi cho rằng ta không biết ngươi từ nhỏ đã suy nghĩ mong nhớ tới chức Chưởng môn của sư phụ ngươi sao? Mỗi lần thấy ta giao tiền cho sư phụ ngươi, đôi mắt ngươi cứ nhìn chằm chằm xấp ngân phiếu như bốc lửa, ta còn thật sợ ngươi ngày đó tham tài hại mạng đem sư phụ ngươi làm thịt chứ."

Tiếp đó gã phất tay chỉ về phía thư phòng, "Nha đầu đó đang tại nơi đây, ta có thể đến chỗ nàng để xác nhận bất cứ lúc nào, cũng có thể nói nàng ta dẫn ta đi tìm tên Hứa gì gì đó để xác định, nếu như để ta điều tra ra lời ngươi nói vừa rồi có giấu giếm, điều tra ra là ngươi làm hỏng việc, vậy ngươi đừng hòng làm Chưởng môn nữa, ngươi muốn không giao ra cũng không được, ta tùy thời có thể đánh ngươi xuống đài. Ngươi là muốn mặt mũi hay là muốn chức Chưởng môn, chính ngươi chọn!"

Dữu Khánh hết lời chống đỡ, biết rõ chỉ cần gã tìm tới Trùng Nhi, hắn lập tức sẽ lộ tẩy, bối rối một hồi lâu mới hé răng, nhưng không nói mình muốn mặt mũi hay là muốn chức Chưởng môn, ngồi tại đó

nói nhỏ: "Sư thúc, ngươi suy nghĩ nhiều, kỳ thực cũng không có gì, chính là lúc đầu vào Kinh thành, suy nghĩ đến việc vào Kinh thành phải có tiền tiêu, Linh Lung quan chúng ta nghèo, trên tay không có tiền, ta cũng chưa từng đến Kinh thành, nghĩ rằng chuẩn bị nhiều thêm một chút tiền cũng không có sai. Vừa đúng lúc đó, Châu mục Liệt Châu muốn tổ chức trò đoán đố chữ, phần thưởng là một trăm cân Linh Mễ và một bình Huyền cấp Điểm Yêu lộ…"

Hắn giũ ra việc mình cấu kết với Hứa Phí để lấy phần thưởng, cũng thừa nhận sau đó mình không phải chủ yếu vì cứu Trùng Nhi mà là vì lấy Linh Mễ về, nhưng hắn vẫn luôn cường điệu rằng không biết ở Kinh thành chi tiêu cần nhiều cỡ nào, muốn chuẩn bị nhiều chút tiền, tránh cho hỏng việc, về sau vì bốn nghìn lượng bạc mà bảo vệ Hứa Phí và Trùng Nhi cũng là như thế.

Sau khi nghe xong, Chu Tân Nguyên giận đến bật cười, "Thì ra nguồn gốc tai họa thật đúng là xuất phát từ trên người ngươi. Ngươi tên này không xuất sơn thì thôi, vừa xuất sơn liền cần tiền không cần mạng nữa. Linh Lung quan có Chưởng môn như ngươi vậy, sớm muộn sẽ bị diệt môn. Ta xem nắp quan tài của lịch đại tiên sư đều sắp đậy không nổi rồi."

Tức giận có thừa nhưng gã cũng thở phào nhẹ nhõm, đã xác định được thi đạt đầu bảng đầy điểm là chuyện bất ngờ, không phải bị người đạt bẫy là được.

Dữu Khánh không muốn nói thêm về việc này, "Ai nha, sư thúc, ngươi nói cái gì ta đều nhận, có điều gì bất mãn về sau ngươi tiếp tục phát tiết với ta cũng được, ngươi muốn đánh ta xuống đài, trở về Linh Lung quan rồi nói tiếp, giờ nói hiện tại đi, làm thế nào chứ, chúng ta thật sự cứ bỏ chạy như vậy sao?"

Đây thật sự là một vấn đề, Chu Tân Nguyên không quản nổi việc mắng tên vô liêm sỉ này nữa, lại quay người ngồi xuống, yên lặng suy tư một hồi, từ từ nói: "Khắp nơi đều là lỗ thủng, không chạy còn có thể làm thế nào?"

Dữu Khánh lập tức than thở, "Chạy thì dễ dàng, làm hỏng việc sư phụ giao phó lúc lâm chung, tiền đồ của A Sĩ Hành cũng bị hủy hoại, ta không biết phải giải thích thế nào với hắn."

Chu Tân Nguyên lạnh lùng liếc hắn, "Giải thích? Hắn muốn giải thích cái gì? Một đời người có chuyện của một đời người, dựa vào đâu phải bắt chúng ta đời đời kiếp kiếp xoay chuyển quanh nhà hắn? Ân oán của một đời trước, đời trước đã lấy mạng đền rồi, không thể đời đời kiếp kiếp làm trung liệt của nhà hắn, chí ít lão tử làm không được!

Linh Lung quan ta chỉ có bốn gã chân truyền đệ tử, vì nhà hắn đã dâng ra hai, đã chết một nửa, chẳng lẽ còn không đủ, còn muốn Linh Lung quan ta chết hết mới được hay sao? Lý lẽ thì để ta đi nói với hắn, hắn nghe vào thì thôi, nếu như vô tình vô nghĩa cất lời oán giận, ta trước hết đùa chết hắn, như vậy là xong hết mọi chuyện, đoạn tuyệt hậu hoạn!"

Dữu Khánh cười khổ, "Không đến mức giết hắn, sư thúc đừng xằng bậy, chúng ta dù sao cũng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chuyện đã trở thành như vậy rồi, ta chỉ là không biết nên làm sao đối diện với hắn."

Chu Tân Nguyên lập tức đứng lên, "Không có gì mà đối diện được hay không được, chính chúng ta đã tận lực làm, tận lực cho hắn một lời giải thích, chuyện đã xảy ra như vậy, hắn có thể tiếp nhận hay không đó là việc của hắn. Tiểu tử ôi, lần thi Đình này, ngươi e rằng vẫn phải tiếp tục tham gia mới được."

"Ngô?" Dữu Khánh lập tức lên tinh thần, còn tưởng rằng mình nghe lầm, vội hỏi: "Ngươi đùa gì vậy, muốn chạy giữ người, còn mạo hiểm tham gia thi Đình làm gì, ta đi để vội vàng chịu chết sao?"

Chu Tân Nguyên xòe quạt ra, vừa phe phẩy quạt vừa đi vòng vòng trong phòng, ra vẻ lẩm bẩm, "Nếu ngươi không mạo hiểm, mọi người sẽ phải cùng mạo hiểm theo ngươi. Hình dạng của ta dễ nhìn nổi bật rất dễ nhận ra, chạy đến đâu cũng dễ dàng bị nhận ra, ta

không muốn cải trang thành bộ dáng khó coi, không dịch dung lại phải cả ngày bị người đuổi bắt, ngươi bảo ta làm sao bây giờ?

Còn có Chung phủ này, ngươi dời từ Liệt Châu hội quán đến Chung phủ ở lại, Chung phủ đứng ra đảm bảo, ngươi trực tiếp bỏ chạy, không nói tới việc nữ nhi nhà người ta, Chung phủ làm sao giải thích với Triều đình? Hội Nguyên đầy điểm trăm năm khó gặp đột nhiên biến mất, sẽ khiếp sợ thiên hạ, phản ứng của Triều đình không có khả năng không kịch liệt, phía bên Cửu Pha thôn e rằng phải bị lật đáy lên trời, Linh Lung quan có thể may mắn tránh khỏi sao?

Không nói tới việc A Sĩ Hành chạy đi đâu, ba sư huynh bị phát lệnh truy nã kia của ngươi hẳn phải sợ đến mức lập tức bỏ trốn mất dạng, cũng không dám trở về Linh Lung quan nữa. Bọn họ vừa bỏ chạy, ngươi đoán xem Triều đình có hoài nghi bọn họ hay không, có đối với bọn họ truy tra không bỏ hay không? Một khi bắt được bọn họ, A Sĩ Hành chân chính rõ ràng trốn ở Linh Lung quan, làm sao còn có việc thi đậu Hội Nguyên ở Kinh thành?

Đây còn chỉ là phiền phức có thể nhìn thấy ngay trước mắt, một khi khắp nơi lọt gió, muốn lấp kín đều không có cách nào lấp kín. Vì vậy a, ngươi cứ đi thi Đình như bình thường, trước tiên lăn lộn cho qua thi Đình, nhận phân công, sau đó lại mượn cớ từ quan. Ngươi không muốn làm quan nữa, ai còn có thể đi cầu ngươi làm quan hay sao?

Kỳ thực, nếu như ngươi thật sự có nền tảng thì cũng có thể không chạy, nhưng chỉ với chút học vấn trong bụng ngươi, không chạy thật đúng là không được. Ngươi thi được như vậy, sau này nổi hứng lên, Hoàng đế chợt bảo ngươi làm bài thơ, ngươi liền tiêu rồi, vậy tính là chuyện gì xảy ra? Cho nên chạy là vẫn phải chạy, nhưng phải phân rõ chạy như thế nào, một mình ngươi bỏ chạy mới tương đối thích hợp, hiểu không?”

Dữu Khánh bừng tỉnh đại ngộ, đã hiểu rõ ý của gã.

“Kể từ đó, sau khi sự tình trôi qua, chí ít sẽ không còn liên lụy tới A Sĩ Hành, xem như đã cho hắn một cái công đạo. Về cánh tay của

hắn, chúng ta sẽ tận lực nghĩ biện pháp chữa trị giúp hắn, cùng với việc hôn sự của Chung phủ, để xem ý bản thân hắn và Chung phủ, sau việc Chung phủ hắn cũng không dám lộ ra ngoài khiến cho sự việc phức tạp lên. Nói chung việc gì có thể giúp hắn, chúng ta tận lực giúp, giúp không được cũng đừng trách!"

Dữu Khánh trầm mặc suy tư, chuyện cho tới bây giờ, không thể không nói, biện pháp không còn cách nào khác này trái lại là lựa chọn tốt nhất, nhưng hắn vẫn có chút dở khóc dở cười, "Sư thúc, ngươi nói không sai, ngươi nghĩ rất tốt đẹp, nhưng hiện thực rất tàn khốc, then chốt của then chốt chính là ta không lăn lộn qua được thi Đình a!"

Chu Tân Nguyên đi qua đi lại nói: "Minh tiên sinh kia đâu? Nghĩ cách nói hắn giúp ngươi đáp một lần đề thi là được rồi, có hắn xuất thủ làm bài, thi Đình hẳn sẽ không khiến người hoài nghi gì."

Dữu Khánh: "Ta đã đi tìm ông ta, trước khi Cống bảng còn chưa công bố thì ta đã đi tìm, nhưng tìm không được, không biết ông ta đã chạy đi đâu."

Chu Tân Nguyên: "Vậy thì tiếp tục tìm! Trước khi Cống bảng công bố tìm không được, không có nghĩa là sau công bố vẫn tìm không được. Cống bảng vừa đưa ra, hắn càng thêm được chú ý, cũng càng dễ tìm, đi đến đâu đều sẽ bị người chú ý tới, hiện tại lời của ngươi tại Chung gia hẳn còn có tác dụng, mau chóng bảo Chung gia phát động toàn bộ lực lượng đi tìm, hẳn sẽ có chút tin tức, trừ phi hắn đã chết hoặc ẩn núp! Nếu như thực sự tìm không được, vậy thì tìm một người khác biết làm bài ứng phó một lần."

Dữu Khánh nhún hai vai, hữu khí vô lực nói: "Nhìn ngươi như vậy chính là người không hiểu đi, thi Đình là Hoàng đế ngay tại hiện trường lâm thời ra đề mục, tìm Minh tiên sinh tới cũng vô dụng."

Chu Tân Nguyên phe phẩy cây quạt nói: "Không phải có sư thúc của ngươi tại đây sao?"

Lời này vừa nói ra, Dữu Khánh sửng sốt, rồi ngay lập tức hai mắt tỏa sáng, "Sư thúc, Âm Tự quyết của ngươi lại có tinh tiến rồi?"

Chu Tân Nguyên từ chối cho ý kiến, dừng bước, xếp quạt lại xòe ra, đem nô tịch trên bàn vơ tới, cầm lấy xem qua, rồi hỏi: "Đây là tên Trùng Nhi kia?"

Dữu Khánh than thở: "Chút nữa ta đem hắn tống trở về."

"Giữ đi." Chu Tân Nguyên nhàn nhạt nói một câu.

"Lưu giữ?" Dữu Khánh kinh nghi, "Lưu lại ngươi nuôi sao? Chúng ta phải bỏ chạy, còn mang theo cái gánh nặng đó làm gì?"

Chu Tân Nguyên ngồi xuống, quay đầu hướng về phía thư phòng, gọi to một tiếng, "Trùng Nhi, tới đây."

Không bao lâu sau, bên ngoài xuất hiện tiếng bước chân, thân ảnh Trùng Nhi hiện ra, rụt rè e dè thoáng nhìn vào trong phòng, vừa kinh nghi bất định nhìn nhìn xung quanh, tựa hồ có phần không dám xác định.

Vừa rồi ở trong thư phòng, hắn ta giống như nghe được tiếng gọi mình, nhưng khi ra cửa lại phát hiện bên ngoài căn bản không người, có phần hoài nghi không biết có phải mình nghe lầm rồi hay không.

Chu Tân Nguyên cười kêu gọi, "Là ta gọi ngươi, vào đi."

Lúc này Trùng Nhi khúm núm bước qua ngưỡng cửa, đến đứng trước mặt người ta, sau đó cẩn thận nhìn Dữu Khánh một cái, rồi thử thăm dò hỏi người trước mắt, "Tiên sinh có gì phân phó?"

Chu Tân Nguyên: "Chỉ với thân thể này của ngươi là không theo được tân chủ nhân của ngươi, sẽ bị hắn ghét bỏ, phải học thêm chút thứ mới được. Như vậy đi, ta dẫn ngươi tiến vào con đường tu hành,

dạy ngươi tu luyện, thu ngươi làm đệ tử ký danh, ngươi có bằng lòng hay không?”

Trùng Nhi và Dữu Khánh đồng thời há hốc mồm, đều cho rằng mình nghe lầm.

Dữu Khánh càng là dở khóc dở cười, không biết vị này đột nhiên nghĩ ra một trò này để làm gì.

Trùng Nhi nào dám tùy ý đáp ứng việc này, lập tức nhìn về phía Dữu Khánh, muốn xem sắc mặt hắn.

“Ừm, không nói lời nào ta xem như ngươi đã đồng ý rồi.” Chu Tân Nguyên một lời xác định giùm hắn ta, không cho bất cứ cơ hội nào để phản đối, sau đó nhấc tay cầm nô tịch giao tới cho Dữu Khánh, “Từ hôm nay trở đi, nàng chính là đệ tử của ta, không cho phép ngươi tiếp tục khi dễ nàng. Dẫn nàng đi Quan phủ nha môn, hủy bỏ phần nô tịch này, muốn ta giúp ngươi, hôm nay liền làm cho xong việc này đi!”

Chương 95: Sư đệ

Trùng Nhi ngẩn người, không biết vì sao vị này muốn như vậy, giữa hai bên không giống như từng có quen biết, không rõ vì sao vừa gặp mặt liền đối xử với mình tốt như vậy.

Cầm lấy bản nô tịch vào tay, Dữu Khánh rõ ràng cũng cảm thấy không thích hợp, chất vấn: “Đến cùng ngươi muốn làm gì?”

Chu Tân Nguyên: “Ngươi làm không được thì để cho người Chung phủ dẫn ngươi đi làm, trả tự do cho nàng mà thôi, không có mất gì của ngươi.”

Việc Dữu Khánh muốn hỏi không phải điều này, hắn không có dự định cần đến Trùng Nhi, Trùng Nhi tự do hay không tự do hắn cũng

không đặt nặng, vấn đề là không biết vị tiểu sư thúc này đột nhiên tâm huyết dâng trào làm ra chuyện như vậy đến cùng có ý gì.

Nhưng một số lời lại không tiện hỏi ngay trước mặt Trùng Nhi, muốn nói rồi lại thôi, đành phải "Ừm" một tiếng thể hiện đã biết rồi.

Lúc này, Chu Tân Nguyên mới nói với Trùng Nhi: "Thế nào, bây giờ gọi ta một tiếng 'Sư phụ' không quá mức đi."

Trùng Nhi nơm nớp lo sợ, không biết nghe ai, lại càng không biết nên đáp lại như thế nào, vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn sắc mặt Dữu Khánh.

Việc này dễ làm, Chu Tân Nguyên mỉm cười, quay đầu lại nói với Dữu Khánh: "Nàng không biết cách, nào, ngươi dạy cho nàng biết cách làm lễ bái sư đi, đơn giản một chút là được."

Dữu Khánh dở khóc dở cười hỏi: "Ngươi đùa thật ư?"

Chu Tân Nguyên cau mày: "Ngươi làm gì có nhiều tật xấu lề mề như vậy?"

Được rồi, Dữu Khánh bất đắc dĩ cất lời chỉ điểm: "Trùng Nhi, nếu người ta đã có ý tốt, ngươi dù sao không thiệt thòi gì, vẫn tốt hơn một đời đi theo Hứa Phí làm hạ nhân, dù sao đây cũng xem như là một lối ra, đồng ý thì nhận đi. Nếu đồng ý thì dập đầu ba cái, dâng một ly trà, gọi một tiếng 'Sư phụ' là được."

Trùng Nhi không dám trèo cao, về sau bởi Dữu Khánh liên tục hất đầu ra dấu cùng với ánh mắt không ngừng cổ vũ của Chu Tân Nguyên, lúc này mới tràn đầy bất an mà quỳ gối trước mặt Chu Tân Nguyên, thành thành thật thật dập đầu lạy ba cái, vừa nhấc đầu liền phát hiện Dữu Khánh đã chủ động đưa tới một chén trà cho hắn, ý bảo hắn dâng cho Chu Tân Nguyên uống.

Trùng Nhi tự nhiên là nghe theo, hai tay dâng trà, rụt rè nói: "Sư phụ, mời dùng trà!"

Chu Tân Nguyên quay đầu lại thoáng nhìn trên bàn một chút, phát hiện đây không phải là trà dùng côn trùng nấu mà lúc trước mình không chịu uống sao, gã không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía Dữu Khánh, lại thấy Dữu Khánh hai tay khoanh trước bụng, ngẩng đầu nhìn nóc nhà.

Hầu kết rung động một cái, Chu Tân Nguyên mới đưa tay tiếp nhận trà, nhắm mắt lại nhấp một ngụm, nhìn như đang nếm độc dược vậy, rồi đưa cốc trà trả lại, "Đứng lên đi."

Trùng Nhi nhanh chóng nhận lấy cốc trà, đứng dậy, ngoan ngoãn đặt lại trên bàn.

Bộp! Chu Tân Nguyên đột nhiên vung quạt, hung dữ quất lên mông Dữu Khánh một cái, khiến cho Dữu Khánh giậm chân rống với gã, "Ngươi làm gì vậy?"

Chu Tân Nguyên đưa quạt chỉ hướng Trùng Nhi, "Từ hôm nay trở đi, nàng chính là sư muội của ngươi rồi, ngươi không thể tiếp tục bắt nạt nàng."

Trùng Nhi cúi thấp đầu, trong ánh mắt có phần lưỡng lự bất định.

"Là sư đệ, là sư đệ!" Dữu Khánh chỉ kém chút xách tai người nào đó lên rống vào tai, gọi một nam nhân là sư muội, muốn làm hắn buồn nôn chết sao?

Rẹt! Chu Tân Nguyên xòe quạt mở ra, phe phẩy trong tay, "Được rồi, sư đệ thì sư đệ, ngươi cao hứng là được. Tốt rồi, nơi đây không thích hợp ta ở lâu, ta đi trước đây."

Dữu Khánh lập tức nói: "Sư thúc, ngươi ở nơi nào? Đưa cái địa chỉ đi, có việc ta cũng dễ liên hệ với ngươi."

Chu Tân Nguyên không nói ra nơi mình ở, đưa tay vào bên trong áo khoác, trên đai lưng của gã có treo mấy cái chuông nhỏ, chỉ lớn cỡ quả đậu Khấu, tháo xuống một cái đưa cho Dữu Khánh, "Ngươi đã

biết cách dùng như thế nào, ta còn sẽ ở lại Kinh thành mấy ngày, trong phạm vi Kinh thành, có thể liên hệ với ta bất cứ khi nào."

Dữu Khánh vừa nhận chuông liền lộ rõ nét vui mừng trên mặt, hắn vừa nhìn liền biết thứ này là mô phỏng chế tạo theo những chiếc chuông trên Linh Lung tháp. Đã rất nhiều năm hắn chưa nhìn thấy lại những chiếc tiểu chuông này rồi, chỉ nhớ rõ khi còn bé nhìn thấy Thái sư thúc từng dùng qua, bây giờ nhìn thấy vật này, có thể vững tin phạm vi nghe ngóng Âm Tự quyết của tiểu sư thúc đã đạt đến cảnh giới mới.

Hắn rút bông vải nhét trong chuông ra, lắc lắc chuông, lập tức nghe được âm thanh "Đinh đương" giòn giã dễ nghe, âm thanh không lớn nhưng cảm giác chấn động trong tai rất mạnh.

"Ngươi phải nắm chặt thời gian làm cho xong việc, hiện tại nàng là nô bộc của 'A Sĩ Hành', bây giờ ngươi phải giúp nàng xóa bỏ nô tịch, nếu tiếp tục kéo dài thì 'A Sĩ Hành' nhà ngươi không có lương tâm rồi." Chu Tân Nguyên lưu lại một phen dặn dò ý vị sâu xa rồi rời đi, cây quạt gõ vào vai Trùng Nhi, "Trùng Nhi, không tiễn vi sư đi sao? Ngươi không cần phải nhìn sắc mặt hắn, về sau hắn chính là sư huynh của ngươi."

Trùng Nhi vâng vâng dạ dạ, không dám nghĩ tới loại tiện nghi mà gã nói ra này, nói chung ngoan ngoãn đưa tiễn người đi là được.

Dữu Khánh cũng đã nghe ra thâm ý trong lời tiểu sư thúc nói, chủ nhân nô tịch Trùng Nhi là A Sĩ Hành chân chính, có một số việc hiện tại hắn có thể làm được, về sau thì không hẳn, lập tức cất chuông, cũng cùng đi theo ra ngoài. Sau khi hai người chia tay mỗi người đi một ngả, dọc đường hỏi thăm, rất nhanh liền tìm được Lý quản gia, Lý quản gia đang trao đổi công việc với nhân viên quản sự trong phủ.

"Cô gia." Một đám quản sự dồn dập hành lễ.

Kiểu xưng hô này khiến Dữu Khánh nhức đầu, nhưng hiện tại tạm thời cũng chỉ có thể chịu đựng, hắn gọi Lý quản gia sang một bên nói chuyện.

Sau khi biết được ý định của hắn, Lý quản gia ngạc nhiên: "Tìm Minh tiên sinh?"

Dữu Khánh: "Đúng vậy, ta nhất định phải ngay mặt ông ấy nói lời cảm tạ, mong Lý thúc nhất định hỗ trợ tìm được cho ta."

Lý quản gia xua tay, "Không phải, Minh tiên sinh đã đi rồi. Không cần ngươi nói, Chung phủ cũng muốn tìm ông ấy để cảm tạ, kết quả, ngày hôm qua Minh tiên sinh đã đến Lưu phủ từ chức gia sư, rời khỏi Kinh thành, nói là về quê hương phụng dưỡng lão mẫu, muốn ba năm sau tiếp tục tham gia một lần thi Hội gì gì đó."

"Đi rồi?" Dữu Khánh cả kinh, truy hỏi, "Đi lúc nào?"

Lý quản gia: "Nói là chiều tối ngày hôm qua."

Dữu Khánh: "Nhà ông ấy ở đâu?"

Lý quản gia: "Ông ta là người Triệu châu."

"Triệu châu…" Dữu Khánh trong đầu ngẫm nghĩ nhớ lại phương hướng Triệu châu, lại hỏi: "Là cưỡi ngựa hay là ngồi xe ngựa?"

Lý quản gia chần chừ: "Ngươi còn muốn truy theo hay sao?"

Dữu Khánh: "Không phải, chỉ là hỏi một chút, tính xem khi nào ông ấy có thể về đến nhà, ta cũng an tâm."

"Công tử là người niệm cựu tình." Lý quản gia gật đầu vuốt râu, thể hiện khen ngợi, sau một lúc suy tư, lão ta nói ra: "Lưu phủ không có nói rời đi bằng phương tiện gì, nhưng với thân thể đó của ông ta, sợ là không chịu nổi cưỡi ngựa xóc nảy, khả năng đi bộ cũng không lớn,

ông ta không phải là người không thuê nổi xe ngựa, khả năng đi xe ngựa trở về sẽ lớn nhất."

Dữu Khánh lập tức trong lòng có cơ sở, trực tiếp giao bản sao nô tịch của Trùng Nhi cho lão ta, "Lý thúc, xóa bỏ nô tịch, tìm người biết làm việc này đi theo ta một chuyến."

Lý quản gia cầm lấy nhìn xem, di một tiếng, "Hôm nay mới chuyển sang sở hữu của ngươi, bây giờ ngươi đã muốn xóa bỏ?"

Dữu Khánh: "Hôm nay tên họ Hứa kia mới đưa tới."

"Đã là một phen ý tốt của người ta…"

"Lý thúc, người kỳ thực là ta đòi tới, trên đường vào Kinh thành, Trùng Nhi chiếu cố cho ta, ta đã đáp ứng khi đến Kinh thành sẽ giúp hắn xóa bỏ nô tịch."

"Nga, thì ra là có ân với công tử, việc này dễ làm, ta đây liền đi sắp xếp."

Dữu Khánh bảo lão ta đi sắp xếp trước đi, đang định trở về Đông viện, nào ngờ Lý quản gia kéo hắn lại, "Công tử, có việc muốn thỉnh giáo."

Dữu Khánh: "Ngươi nói."

Lý quản gia: "Khách nhân mà công tử vừa mới tiếp đãi tại Đông viện có phải họ Bạch?"

Họ Bạch? Dữu Khánh thoáng sửng sốt, hắn không biết Tiểu sư thúc hành tẩu giang hồ có dùng tên thật hay không, không tiện bộc lộ cái gì, liền hàm hồ hỏi: "Ngươi hỏi việc này làm gì?"

Lý quản gia: "Có phải tên là Bạch Thương Thủy?"

Bạch Thương Thủy? Dữu Khánh thử hỏi: "Ngươi làm sao mà biết được?"

Vậy là đúng rồi, Lý quản gia lập tức đau đầu, "Công tử làm sao lại quen biết với loại người như vậy, quen biết lúc nào?"

Dữu Khánh không hiểu: "Quen biết trên đường vào Kinh thành, thế nào, có vấn đề gì sao?"

Lý quản gia như thở phào nhẹ nhõm, "Mới quen biết thì tốt. Thật sự, công tử, với loại người này nên duy trì khoảng cách thích hợp, không nên thâm giao mới tốt, nếu không sẽ có tổn hại danh dự của ngươi."

Dữu Khánh hoài nghi: "Không đến mức vậy a? Nghe lời ngươi nói như vậy, lẽ nào biết hắn hay sao, lẽ nào hắn là ác nhân tội ác tày trời gì đó?"

Lý quản gia: "Không đến mức là tội ác tày trời, ta cũng không biết hắn, nhưng Đỗ Phì từng gặp qua. Nhan châu có một nữ Thủ phú tên là Triệu Hồng Thường, Bạch Thương Thủy này chính là trai bao của Triệu Hồng Thường đó, nói trắng ra chính là một tên ăn cơm nhuyễn. Thân phận địa vị công tử bây giờ há có thể giao thiệp qua lại với loại người này, công tử thi đậu Hội Nguyên, hắn liền đăng môn tới chơi, tâm tư chỉ sợ cũng chưa chắc đơn thuần."

Trai bao? Dữu Khánh chấn kinh, bỗng cảm thấy buồn cười, dựa vào năng lực của tiểu sư thúc, đáng giá đi ăn cơm nhuyễn? Tên cũng có khác, có lẽ chính là đã nhận sai người rồi. Hắn cũng không tiện lấy thân phận chân thực của tiểu sư thúc ra giải thích gì với bên ngoài, đằng hắng nói: "Được, ta nhớ kỹ."

Sau đó bảo Lý quản gia trước tiên an bài người đến cổng chờ mình, hắn thì trở về nơi ở.

Khi trở lại Đông viện, hắn phát hiện Trùng Nhi đã trở về trước một bước, đang thu dọn trà cụ trên bàn.

Vừa thấy hắn trở về, Trùng Nhi lập tức đứng dậy khom người, dáng vẻ rất câu nệ, đã không còn tình trạng lau nước mắt khóc nhè,

nhưng cũng không dám có giác ngộ gì gọi là 'Sư đệ'.

Quan hệ giữa hai người ngược lại dường như không còn thân cận giống như trước đây, hình ảnh sôi nổi cao hứng chạy tới gọi 'Sĩ Hành công tử' tựa hồ không còn nữa.

Dữu Khánh cũng tùy ý buông tay, không quấy rầy hắn ta làm việc, trực tiếp đi đến thư phòng của mình, đóng cửa lại, sau đó lấy tiểu chuông ra, lung lay lắc lắc đinh đương vang ở trong tay.

Sau một lúc dao động, bên tai mới truyền đến một tràng âm thanh nói nhỏ, chính là giọng của tiểu sư thúc, "Thứ này không phải để cho ngươi đung đưa chơi đùa."

Lúc này Dữu Khánh nói vào hư không: "Sư thúc, đã tìm được hướng đi của Minh tiên sinh, đại khái là về quê hương rồi…" Hắn đem lời Lý quản gia nói về hướng đi cùng thời gian đại khái nói ra, "Chiều tối ngày hôm qua mới đi, tới hôm nay xe ngựa hẳn chưa đi được bao xa."

Thanh âm Tiểu sư thúc, "Vậy còn do dự gì nữa, đuổi theo a."

Dữu Khánh: "Sư thúc, việc này ta không tiện làm, hiện tại Chung phủ xem ta như bảo vật, ta đi đâu cũng phái theo ít nhất hai tên hộ vệ. Còn có, nếu cừu gia của A Sĩ Hành có tâm, e rằng đã biết rõ ta là A Sĩ Hành rồi, ta ra khỏi thành chạy loạn sợ là không thuận tiện a!"

Bên tai lặng im một hồi mới lại vang lên giọng tiểu sư thúc, "Đã biết rồi, ta sẽ xử lý. Mặt khác, ta nói lại lần nữa, không được khi dễ đồ đệ ta!"

Dữu Khánh hết chỗ nói rồi, còn làm như thật sự vậy, Linh Lung quan thu đồ đệ từ trước đến nay tinh tế tuyển chọn rất nghiêm ngặt, lúc nào trở nên hời hợt qua loa như thế chứ? Nhưng nghĩ đến chỉ là ký danh đệ tử, cũng liền lười nghiêm túc, "Vâng, đã biết. Đúng rồi, sư thúc, ngươi lăn lộn trên giang hồ, là dùng tên gì?"

Âm thanh bên tai nói: "Không liên quan đến chuyện của ngươi, quản tốt chính ngươi là được."

Thanh âm lúc này tuyệt tích, Dữu Khánh gọi liền mấy tiếng cũng không có đáp lại, đành phải đi ra thư phòng, đúng lúc gặp phải Trùng Nhi vừa đem trà cụ rửa sạch sẽ quay về, cố ý tiến lên mấy bước, ngăn cản ở trước mặt Trùng Nhi.

Trùng Nhi hèn mọn khom người, "Công tử."

Dữu Khánh mặt mày sa xầm: "Thực không dám, bây giờ đã trở thành sư đệ ta rồi."

Trùng Nhi bối rối đến đỏ mặt, cũng không hiểu giữa vị này và vị kia đến tột cùng là quan hệ như thế nào, vội lắc đầu, "Ta nghe công tử phân phó."

Dữu Khánh: "Những công việc lặt vặt này, sau này ai làm?"

Chương 96: Lĩnh hàm

Trùng Nhi làm sao dám có ý kiến khác, vội nói: "Ta làm."

Dữu Khánh lập tức đổi thành vẻ mặt tươi cười, lại đưa tay khoác vai kề vai sát cánh với hắn ta, đồng thời kéo đi vào trong phòng, "Vậy thì đúng rồi a. Ta nói nha Trùng Nhi, ngươi có vẻ xa lạ với ta không ít nha, thế nào, không nỡ bỏ Hứa Phí, cảm thấy đi theo ta bị uất ức sao?"

Trùng Nhi lắc đầu, miệng nói "Không có", nhưng từng giọt nước mắt to như hạt đậu đã trào ra từ viền mắt.

"Ngươi nhìn ngươi kìa, đang nói chuyện yên lành, khóc cái gì mà khóc, động một chút liền khóc, cũng khó trách người khác hiểu lầm ngươi là nữ nhân. Được rồi, về sau cứ an tâm ở lại nơi này đi, muốn

ở gian phòng nào thì tự mình dọn dẹp gian đó." Dữu Khánh vỗ lưng an ủi hắn ta, rồi đẩy hắn ra ngoài, "Xếp gọn đồ đạc, đi xóa bỏ nô tịch cho ngươi."

Đợi hắn ta đặt đồ xuống xong, nhìn hắn ta thấp thỏm bất an đứng chần chừ tại chỗ, Dữu Khánh lại đưa tay bóp gáy hắn ta, đẩy đi ra ngoài.

Đi đến ngoài cổng Chung phủ, người được Lý quản gia sắp xếp đã chờ đợi sẵn, xe ngựa cũng chuẩn sẵn sàng.

Lên xe, một mạch đi thẳng đến nha môn Đô phủ, người bên Chung phủ phụ trách sự vụ liên quan cũng đã quen việc dễ làm, dù sao trong Chung phủ cũng có không ít nô bộc, đến nơi không bao lâu liền làm xong mọi việc. Việc 'A Sĩ Hành' xuất hiện tại đây, khiến cho đám nha dịch rất chấn động, một đám người nghe tin liền chạy tới nhìn xem Hội Nguyên lang đầy điểm dung mạo thế nào.

Đến lúc này, Dữu Khánh xem như đã xác định rồi, A Sĩ Hành sẽ không bao giờ có khả năng dùng thân phận chân thực công khai lộ diện nữa rồi.

Khi lên xe trở về, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, Trùng Nhi tựa hồ mới nhớ tới gì đó, thử chúc mừng một câu, "Chúc mừng công tử thi đậu Hội Nguyên!"

Dữu Khánh không nói gì ngưng mắt nhìn, phát hiện tên tiểu tử này thật đúng là kẻ biết xoi mói nỗi đau của người khác, nhưng hắn lại có nỗi khổ riêng khó nói, chỉ có thể cười lạnh một tiếng, "Có lẽ về sau ngươi sẽ biết rõ là đang giúp ta hay là hại ta."

Trùng Nhi nghe không hiểu lời hắn có ý gì…

Đêm khuya, trăng sao đầy trời, một kỵ binh dạ hành, người mặc áo choàng đen, một mình lao nhanh trên quan đạo.

Phía trước con đường có ánh đèn, khi đến gần hiện ra là một trạm dịch, đơn hành tọa kỵ giảm tốc độ xông vào, có người làm đi ra nhìn xung quanh, người mặc áo choàng đen nhảy xuống ngựa, trực tiếp ném dây cương cho người làm rồi đi vào phòng.

Ở phía sau quầy hàng, chưởng quỹ tươi cười bắt chuyện, "Khách quan muốn ở trọ hay ăn uống?"

Người khoác áo choàng lấy ra một thỏi bạc, đưa cho hắn, "Ta muốn nhìn xem danh sách đăng kí những người vào ở hôm nay."

"Cái này…" Chưởng quỹ nhìn thấy nửa khuôn mặt đối phương bị che đậy, căn bản nhìn không rõ gương mặt, do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay cầm lấy bạc, sau đó cầm danh sách đưa cho hắn.

Người áo choàng lập tức lật xem danh sách những người vào ở hôm nay, ánh mắt cuối cùng dừng lại tại một cái tên mới vào ở lúc đêm, hắn khép cuốn sổ lại, xoay người đi thẳng vào bên trong.

Chưởng quỹ lập tức gọi: "Khách quan, không thể gây rối, hôm nay trong trạm dịch có quan binh vào ở." Ông ta đang cố ý hù dọa hắn.

Người khoác áo choàng xoay lưng lại đáp một câu: "Ngươi suy nghĩ nhiều, chỉ là tới tiễn bằng hữu."

Hắn đi thẳng ra sau hậu viện, nhìn quanh xác nhận vị trí mục tiêu rồi hướng thang lầu đi lên…

Trong gian phòng u ám ánh đèn, Minh tiên sinh đang dựa vào bàn viết.

"Cóc… Cóc cóc cóc…"

Tiếng đập cửa rất có nhịp điệu và trầm ổn bỗng nhiên vang lên, đang viết, Minh tiên sinh hơi nghiêng tai nghe rồi tiếp tục viết, đồng thời nhàn nhạt đáp một câu, "Nếu như là từ Kinh thành rất xa đuổi theo tới, vậy thì mời vào đi."

Cửa được mở ra, người khoác áo choàng đẩy cửa đi vào, xoay người đóng kỹ cửa lại, nhìn Minh tiên sinh đang xoay lưng về phía này, xốc áo choàng lên, chính là tiểu sư thúc của Dữu Khánh.

Một chặng đường này gã xem như tìm khắp a, trên cơ bản nhìn thấy bất kỳ khách sạn hay trạm dịch nào đều ghé vào hỏi thăm, tìm đến đây rốt cuộc đã tìm được rồi.

"Ngươi biết ta sẽ tới?" Chu Tân Nguyên nghi hoặc, cảnh giác cao độ nhìn bốn phía.

Dựa bàn ngồi viết, Minh tiên sinh nói: "Tới còn chậm hơn so với ta tưởng tượng, ta cho rằng đã tới ngay tối hôm qua." Dứt lời, lão để bút xuống, xoay người lại ngồi nhìn, thấy là một khuôn mặt hoàn toàn không nhận biết, nhưng xem như khí độ bất phàm, hỏi: "Cùng một tốp với A Sĩ Hành?"

Chu Tân Nguyên phát hiện lão già dạy học này có chút thú vị, gã đi tới bên cạnh, xốc áo choàng lên ngồi xuống, "Tính là vậy đi. Nói vậy, ông cũng đã đoán được vì sao ta tìm ông."

Minh tiên sinh: "Ngoại trừ đối phó thi Đình còn có thể có chuyện gì?"

Chu Tân Nguyên: "Chẳng lẽ không thể là sát nhân diệt khẩu?"

Minh tiên sinh: "Có thể biết được đề thi tại trước khi thi, không phải người bình thường, Quốc sự thối nát như vậy, tham quan ô lại dây dưa phức tạp, Triều đình trở thành một ổ tặc, ta có tố cáo cũng không động được đến người ta mảy may, huống hồ ta không có chứng cứ, vì sao phải diệt khẩu ta, chẳng lẽ là tên Hội Nguyên khó thể kết thúc lần thi Đình kia có vấn đề sao? Ta chỉ không hiểu rõ, rõ ràng không muốn thi đậu, vì sao còn phải đi thi, lại vì sao có thể có đề thi?"

Sai lầm rõ ràng như thế sao? Chu Tân Nguyên có phần không biết nói gì, không nghĩ tới ngay cả vị này cũng rõ ràng nhìn ra được Dữu Khánh là tới qua loa cho xong chuyện.

Thấy đối phương không nói lời nào, Minh tiên sinh nói: "Cho nên xác thực là bởi vì thi Đình mà tới tìm ta?"

Chu Tân Nguyên gật đầu: "Làm phiền tiên sinh đi theo ta một chuyến."

Minh tiên sinh: "Thi Đình là Bệ hạ ra đề mục ngay tại chỗ, lẽ nào các ngươi còn có thể nắm giữ trước đề mục bệ hạ sẽ ra hay sao?"

Chu Tân Nguyên: "Đó là việc của chúng ta."

Minh tiên sinh: "Ta biết, nếu người đã tìm tới rồi, ta liền không có lựa chọn, nhưng mà ta vẫn muốn có lời giải thích… Nếu như ta không thoải mái, ta cũng muốn thử xem thân xương cốt này của ta cứng được đến mức nào, nhìn xem có thể dùng máu của ta khiến các ngươi gặp chút khó chịu hay không!"

Trầm mặc một hồi, Chu Tân Nguyên lên tiếng: "Tiên sinh có nghe nói qua Ngu bộ Lang Trung A Tiết Chương trước đây hay không?"

Minh tiên sinh hơi suy tư, tiếp đó gật đầu nói: "Biết, năm đó ở Kinh thành cũng từng bên cạnh nhìn thấy qua… Đều là họ 'A', chẳng lẽ có quan hệ gì với A Sĩ Hành?"

Chu Tân Nguyên: "Chính là phụ thân của A Sĩ Hành, điểm này coi như là tiên sinh cũng có thể tùy thời kiểm chứng. Năm đó A Tiết Chương phản đối Hoàng đế tìm trường sinh, bởi vì lời nói mà gánh tội, bị bãi quan trục xuất Kinh thành, trên đường lại gặp phải một trận chặn giết, toàn bộ cả nhà trên dưới bị huyết tẩy, chỉ còn có A Tiết Chương và A Sĩ Hành được người cứu nên mới nhặt về tính mạng, A Tiết Chương tuổi già tàn phế, không thể đứng lên được, tại một năm trước đã qua đời."

Minh tiên sinh sửng sốt một hồi, cuối cùng thổn thức một tiếng.

"Rất nhiều chuyện không tiện nói tỉ mỉ cho tiên sinh, nói chung chính là trong Triều đình có người hi vọng A Sĩ Hành kế thừa nghiệp của

cha, nhưng bản thân A Sĩ Hành không muốn lại bị người lợi dụng, trong lúc bất đắc dĩ, vì vậy mới xuất hiện tình huống mà tiên sinh nói tới, rõ ràng là người không muốn thi đậu, vì sao lại đi thi, lại vì sao có thể có đề thi…”

Giờ trưa, đang uống trà tại Đông viện, Dữu Khánh nghênh đón tin vui, còn là do phu phụ hai người Chung Túc và Văn Giản Tuệ cùng nhau đưa tới.

Phu phụ hai người đã tìm người xem ngày, một ngày nửa tháng sau là ngày đại cát.

“Sĩ Hành, ngày này ngươi cảm thấy thế nào?”

Đứng ở trong viện, ngay mặt nói chuyện, Văn Giản Tuệ cười tủm tỉm hỏi, thái độ đương nhiên rất ôn hòa dễ thân.

Phu phụ hai người chính là tới trưng cầu ý kiến của Dữu Khánh.

Dữu Khánh cũng không biết nên nói gì về nhị vị này rồi, chuyện công khai hôn ước không có trao đổi trước tiếng nào với hắn, lúc đó nếu như hỏi, hắn còn có thể tìm cớ ngăn cản một chút, bây giờ hôn ước giữa A Sĩ Hành và Chung Nhược Thần đã huyên náo đến nỗi mọi người đều biết, với hắn mà nói, ngày nào hay không ngày nào còn trọng yếu sao?

Hắn chỉ có thể tận lực làm bộ như không có gì, chắp tay nói: “Tất cả toàn bộ dựa vào thúc phụ cùng thẩm thẩm làm chủ.”

Văn Giản Tuệ cười khúc khích, “Tốt, vậy thì cứ định như thế, nửa tháng sau liền làm lễ thành hôn cho vợ chồng trẻ các ngươi.”

Quét dọn ở gần bên, động tác của Trùng Nhi trở nên nhẹ nhàng, nghe nói chuyện, thầm cắn môi.

Chung Túc: “Việc hôn sự, chúng ta sẽ xử lý, không cần ngươi quản việc gì, ngươi không nên loạn tâm tư, toàn lực chuẩn bị ứng đối thi

Đình là được."

Văn Giản Tuệ: "Đúng đúng đúng, thi Đình cũng là đại sự."

Lải nhải dông dài một hồi, thật vất vả ứng phó đuổi hai người này rời đi, Dữu Khánh nhịn không được thở dài ra một hơi.

Quét dọn ở một bên, Trùng Nhi vừa đúng lúc đi tới đây, nhịn không được hỏi một câu, "Công tử, Chung đại tiểu thư so với Thiết Diệu Thanh nương tử kia có xinh đẹp hơn không?"

Dữu Khánh nhún vai, "Không biết, chưa gặp qua."

Trùng Nhi nhỏ giọng một câu, "Phải chúc mừng công tử rồi."

"Hừ!" Dữu Khánh ngoài cười nhưng trong không cười, hắn thật sự không biết vui mừng từ đâu tới, chỉ mong đến lúc đó Chung gia không nên trở mặt với hắn là được.

Mấy ngày sau, phải tới cuối cùng cũng tới, thi Đình đúng hẹn mà tới.

Sáng sớm, ngoài Hoàng cung rộng rãi, hơn hai trăm tên Cống sĩ xếp thành hàng chờ đợi, trong ngoài cung có trọng binh canh gác.

Dữu Khánh quần áo y phục chỉnh chỉnh tề tề, tóc chải vuốt một sợi không loạn, rất dễ nhận thấy, hắn một mình một người lĩnh hàm, đứng ở phía trước toàn bộ Cống sĩ, thu hút ánh mắt vô số người chú ý, cho dù là thủ vệ đứng ở trên tường cung cũng muốn nhìn rõ xem dung mạo dáng vẻ người Hội Nguyên đầy điểm này như thế nào.

Ở ngoài sân bãi rộng rãi, là dân chúng vây xem, còn có rất nhiều cử tử thi rớt, nếu như đã tới Kinh thành, đều muốn nhìn xem một chút tình cảnh khai mạc thi Đình, xem như có thêm kiến thức.

Trong dân chúng, Tô Ứng Thao hỏi: "Người đứng ở phía trước nhất kia, hẳn chính là Sĩ Hành huynh đi?"

Khoảng cách có phần xa, không cho tới gần, nhìn không rõ lắm.

Phan Văn Thanh nói: "Không cần hoài nghi, khẳng định là đúng rồi, ngoại trừ hắn ra cũng không còn người nào có tư cách đứng đầu ở phía trước. Hơn hai trăm tên Cống sĩ, độc chiếm ngôi đầu, lĩnh hàm tiến vào Hoàng cung đại nội, đây là vinh dự đặc biệt cỡ nào a!"

Phòng Văn Hiển: "Đáng tiếc a, chúng ta ngay cả tư cách đứng vào trong đội ngũ cũng không có."

Mấy tiếng than nhẹ, mấy tiếng than thở chua xót khổ sở.

Phu thê hai người Chung Túc, còn có cả Đỗ Phì và Lý quản gia đều tới, đều vui vẻ đứng trong đám người ngóng nhìn, cùng có quang vinh. Văn Giản Tuệ rất muốn nói cho những người xa lạ xung quanh, người ở phía trước nhất, dẫn đầu quần long chính là con rể của ta.

Văn Nhược Vị vốn cũng muốn đến xem náo nhiệt, nhưng lần này phụ mẫu không cho, hơn nữa quản càng thêm chặt, sợ có người nói nữ nhi Chung gia không có giáo dục.

Thừa nhận vô số ánh mắt ao ước, Dữu Khánh mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng nhưng là rất khẩn trương, vô cùng khẩn trương.

Chỉ có trong lòng hắn rất rõ ràng, lần này mình tiến cung không chừng là đang liều mạng, cũng không biết tình hình trong Hoàng cung như thế nào, vạn nhất hiện trường thi Đình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tiểu sư thúc thất thủ, mình phải ứng phó như thế nào chứ?

Thế nhưng bây giờ đã không còn cách nào khác, giống như tiểu sư thúc đã nói, họa là do chính một mình ngươi gây ra, ngươi không mạo hiểm thì người nào mạo hiểm bây giờ?

Hắn muốn nhìn xem xung quanh một chút, nhưng lúc trước đã được dạy bảo lễ nghi vào cung, không được hết nhìn đông tới nhìn tây.

Ong ong…

Cửa Cung phát ra âm thanh cọt kẹt, được mở ra, một gã Lão Hoàng Môn mặc y phục hoạn quan phong đi ra, phía sau hai bên đi ra hai kẻ cầm roi.

Người cầm roi, từng người hướng lên không kêu vang ba tiếng "Ô ba" mạnh mẽ, sau đó Lão Hoàng Môn mới cất giọng the thé lớn tiếng xướng lên: "Kim khoa Hội Nguyên A Sĩ Hành, lĩnh hàm Sĩ tử nhập cống tiến cung, vào chỗ thi Đình!" Âm cuối xướng dài xong thì đứng sang một bên, vung phất trần, ra hiệu mời vào.

Âm thanh roi lại vang lên, quanh quẩn không trung.

Lúc này A Sĩ Hành chắp tay, hướng phía Hoàng cung khom người, tiếp đó ngẩng đầu ưỡn ngực cất bước tiến tới trước.

Phía sau một đám Cống sĩ cùng hành lễ rồi cùng đi theo sau lưng hắn thành ba hàng tiến vào cung.

Cũng xen lẫn trong đám người vây xem, Chu Tân Nguyên nhịn không được nhấc tay ôm trán, thật khó coi, gã đánh giá lịch đại tiên sư Linh Lung quan có nằm mơ cũng không tưởng được trong đám Chưởng môn đệ tử hậu bối vậy mà lại có người đi làm việc này.

Chương 97: Thi Đình

Nghiêng người đứng ở trước cửa cung, lão thái giám lại đưa tay ra hiệu mời, sau đó xoay người tới trước, đi tại một bên phía trước dẫn đường, thỉnh thoảng đưa tay ra hiệu mời.

Dữu Khánh không biết bố cục trong Hoàng cung đại nội, người dạy bảo quy củ lúc trước cũng không có khả năng nói cho ngươi biết bố trí trong Hoàng cung, lúc này hắn chỉ chú ý cùng đi theo phía sau lão thái giám, tốc độ tiến tới cũng tuân theo tiết tấu của lão thái giám kia.

Dẫn đầu đi tại phía trước nhất, nhìn thấy cảnh tượng đồ sộ bên trong cung đình, Dữu Khánh vô thức đưa ánh mắt nhìn nhìn khắp nơi, Minh Vệ cầm đao thương thì không có gì, trái lại những người như ẩn như hiện hoặc ở một bên nhìn chằm chằm bên này khiến trong lòng hắn thầm run sợ.

Nghe đồn Hoàng cung đại nội cao thủ nhiều như mây, còn có không ít Đại tiễn sư tọa trấn, Dữu Khánh tự nghĩ dựa vào tu vi của mình, một khi có biến, e rằng ngay cả một chút xíu cơ hội chạy trốn cũng không có.

Vốn là tới làm việc trái lương tâm, lúc này hắn có cảm giác rất khẩn trương như bị hãm sâu vào hang hổ, thầm nghĩ nghìn vạn lần đừng xảy chuyện gì không mong muốn.

Sợ là sợ kế hoạch biến đổi không như ý muốn, đó mới thật sự là muốn mạng.

Lão thái giám không có dẫn một đám Cống sĩ đi loạn khắp nơi, càng không dẫn bọn hắn đi sâu vào trong Hoàng cung đại nội, đám người đi thẳng đến cung điện cao to ở đối diện.

Sau khi xuyên qua quảng trường, một đám người cẩn thận bước đi lên theo bậc cấp thềm son ở một bên, đi qua ngọc đài, bước qua cánh cửa cao ngất, tiến vào trong một tòa điện phủ cao to trang trọng, toàn bộ hành trình không dám phát ra bất cứ âm thanh gì.

Bên trong Điện phủ đã sắp đặt sẵn từng cái cái bàn, không gian hữu hạn, bàn đều là loại bàn ngắn đủ dùng cho một người.

Chỉ có một chiếc bàn tương đối dài đặt tại phía trước nhất, cũng bởi vì không gian hữu hạn, chiếc bàn này nằm gần với bậc cấp dưới Ngự tọa.

"Thi Đình vào chỗ!" Đã dẫn mọi người tiến vào điện, lão thái giám cất cao tiếng với mọi người.

Bên trong điện đã có nhân viên giám thị chờ sẵn, bốn người cầm đầu không phải ai khác, chính là bốn vị chủ khảo quan thi Hội.

Thấy tất cả chúng thí sinh đều có vẻ chân tay luống cuống không biết nên đến ngồi ở đâu, đại học sĩ La Diệp Văn cất cao giọng nói: "Xếp hạng thi Hội không tính vào thi Đình, sau khi thi Đình xong, xếp hạng của chư vị sẽ được Bệ hạ lần nữa khâm điểm, thi Đình vào chỗ ngồi không luận xếp hạng, mỗi người tìm chỗ trống ngồi xuống là được!"

Vì vậy Dữu Khánh cũng giống như mọi người, như con ruồi không đầu bay loạn xà ngầu. Khi hắn tìm được một chỗ trung lập liền định luồn vào ngồi trong đó, nào ngờ cổ tay bị kéo căng.

Nhìn lại, chỉ thấy lão thái giám vừa mới dẫn đường nắm lấy cổ tay hắn cười tủm tỉm, "Một sớm nhập triều Quân vương điện, kết thúc sinh tiền thân hậu danh. Nào nào nào, Hội Nguyên lang đi theo lão nô, ngài tới ngồi phía trước." Chỉ chỉ cái bàn phía trước nhất kia.

Ngồi ở phía trước nhất? Vốn có tật giật mình, Dữu Khánh nào dám, sợ ngồi phía trước một lát nữa không dễ gian lận, lập tức phản đối: "Cảm tạ công công ưu ái, ta ngồi ở đây được rồi, phía trước còn là tìm người nào anh tuấn ngồi càng dễ nhìn, cũng càng hiển lộ thể diện Triều đình."

"Ngài nói vậy sao được, thi Đình mà chọn dễ nhìn, vậy còn thi làm gì?" Lão thái giám dở khóc dở cười hai câu, tiếp đó lôi kéo tay Dữu Khánh tiếp tục đi về phía trước, "Hội Nguyên lang, Bệ hạ cực kỳ yêu thích văn chương của ngài, một chút nữa Bệ hạ tới có khả năng sẽ ngay tại trước điện đối đáp với ngài, ngồi ở phía trước thuận lợi cho đối đáp, để ngài ngồi phía sau, nếu Bệ hạ nhìn không rõ, vậy thì trở thành chúng ta làm nô tài không có ánh mắt rồi."

"A!" Dữu Khánh thật sự là thất kinh, còn phải cùng Hoàng đế đối đáp ngay tại chỗ? Trái tim lập tức nhảy lên cổ họng, phát hiện đúng là sợ cái gì tới cái đó.

Trong lúc suy nghĩ có phần xuất thần, hắn ngây ngây dại dại được đưa đến vị trí thủ tịch, lão thái giám ấn hắn ngồi xuống vị trí đơn độc phía trước nhất, trước lúc buông tay còn nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay hắn một cái, "Thơ của Hội Nguyên lang, lão nô cũng thực sự rất thích, ngày nào rảnh rỗi chi bằng hướng Hội Nguyên lang cầu một thủ thơ, mong rằng Hội Nguyên lang thành toàn."

Dữu Khánh bị lão sờ sờ một thân nổi da gà, có xung động một quyền đánh tới, lại nói, hắn làm sao viết ra được thơ thẩn gì mà đem cho người ta, chỉ có thể là ngoài cười nhưng trong không cười qua loa lấy lệ: "Dễ nói, dễ nói."

Lúc này Lão thái giám mới rời hắn mà đi.

Trong lúc nhất thời, được đối đãi đặc biệt, Dữu Khánh lại trở thành kẻ được người người chú ý nhất, rất nhiều thí sinh ném tới cho hắn ánh mắt ước ao, đổi thành bất cứ thí sinh nào khác được đối đãi đặc biệt như vậy, tương lai đều đủ để tại trước mặt tử tôn mình nói khoác một hồi.

La Diệp Văn, bốn vị quan chủ khảo thi Hội, cũng nhịn không được lướt qua lướt lại trước mặt Dữu Khánh mấy lần, thuận tiện nhìn nhìn hắn.

Tuy rằng bài thi của hắn đã qua tay bọn họ, nhưng chân diện mục của hắn thì lúc này bọn họ mới lần đầu tiên nhìn thấy.

Như đứng trên đống lửa, Dữu Khánh hít sâu một hơi, không quản thế nào, vị trí của mình nhìn chung đã định ra rồi.

Hắn quay đầu lại nhìn nhìn thí sinh phía sau vẫn còn đang lục tục an vị, kéo kéo tay áo trái, lộ ra vòng tay trên cổ tay, vòng tay là lâm thời làm ra, then chốt là mặt trên có treo tiểu chuông.

Hắn nhanh chóng rút bông vải nhét tại bên trong chuông ra, sau đó nhân cơ hội nhấc tay lên cố gắng liên tục đung đưa vang tiểu chuông.

"Đinh đương đinh đương…"

Âm thanh không lớn, nhưng hiệu quả âm thanh không tệ, đủ để cho mọi người bên trong điện hoặc nhiều hoặc ít đều nghe được.

Không ít người cho rằng mình nghe lầm, nhưng mà không sai, tiếng chuông lúc dừng lúc hiện, bên trong điện xác thực có tiếng chuông đang kêu vang.

Mọi người nhìn trái nhìn phải, cuối cùng tìm được nơi phát ra thanh âm, không ít người quay mặt nhìn nhau.

Bốn vị chủ khảo quan giám thị, cùng với mấy tên thái giám nhanh chóng đi về phía Dữu Khánh, nhìn thấy khi Dữu Khánh sắp đặt giấy và bút mực lên bàn thì trên cổ tay phát ra tiếng chuông vang.

La đại học sĩ lập tức chỉ vào hắn, chất vấn: "Ngươi làm gì vậy?"

Dữu Khánh tháo vòng tay trên cổ tay ra, nhân cơ hội ra sức đung đưa vang lên một tràng tiếng chuông, hỏi ngược lại: "Đại nhân là nói thứ này sao?"

La đại học sĩ: "Ngươi thấy sao?"

Dữu Khánh: "Bẩm đại nhân, lúc sáng sớm xuất môn thì được hạ nhân trong phủ tặng cho, nói là phúc chí tâm linh." Lại nhân cơ hội này dốc sức dao động vang một trận, "Chuông" phúc chí tâm linh, bảo ta mang ở trên người, ta nghe có cảm giác rất cát tường, liền mang đi theo."

Lúc này, bên tai hắn vang lên giọng nói quen thuộc của tiểu sư thúc, "Được rồi, không cần lắc nữa, ta đã biết rõ vị trí của ngươi rồi."

Dữu Khánh lập tức thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Mấy người vây lại đây nhìn nhau, Sở đại học sĩ lại nói: "Ngụ ý mặc dù tốt, nhưng đã lỗi thời, đây là nơi chốn thi Đình, ngươi không thể

quấy nhiễu những người khác làm bài."

Dữu Khánh vội áy náy nói: "Vâng, học sinh đã hiểu." Dứt lời liền duỗi tay đặt chuông tại một góc trên bàn, biểu thị không thi xong sẽ không đụng vào nó gây ra động tĩnh.

Lúc này mọi người mới tán đi.

Chằm chằm nhìn bên đó, Hứa Phí không nói nên lời, một đường đồng hành đến nay, phát hiện vị Sĩ Hành huynh này rất nhiều chuyện rắc rối, đi đến đâu đều xảy ra chuyện, ngay cả thi Đình cũng không yên tĩnh.

Đương nhiên, chính gã cũng rất khẩn trương, lo lắng thi quá kém khiến người sinh nghi, cho dù cậu gã nói đã qua thi Hội rồi sẽ không sao.

Sau khi mọi người đã yên vị, trường thi chìm vào yên lặng, mọi người đều đang chờ đợi, đồng hồ nước ở một góc đại điện nhỏ giọt tí tách không ngừng.

Mấy vị chủ khảo quan thỉnh thoảng tự mình chạy đến đồng hồ xem thời gian.

Dữu Khánh nghiêng tai lắng nghe, ẩn ẩn nghe được mấy vị quan chủ khảo đang nói chuyện với mấy thái giám tại đây, "Sắp tới giờ rồi, bệ hạ tại sao còn chưa tới?"

Bên này vừa mới phái người đi vào cung thúc giục thì ba gã thái giám vội vã chạy chậm tới, thái giám cầm đầu nâng một cuộn giấy trong tay, trình đến trước mặt mấy vị quan chủ khảo, "Bốn vị đại nhân, đề thi do bệ hạ tự tay viết ra đã được đưa tới, đến thời gian thì trực tiếp bắt đầu thi đi."

Mấy vị đại học sĩ kinh nghi, "Bệ hạ đâu? Bệ hạ không đến sao?"

Thái giám cầm đầu kia hạ thấp giọng nói: "Vì để hôm nay thi Đình có thể nâng cao tinh thần một chút, bệ hạ sáng sớm nay ăn nhiều một bộ đan dược, vừa rồi đột nhiên máu mũi chảy không ngừng, đang được cứu chữa, không tiện lộ diện tại trước mặt thí sinh. Vì không để lỡ thi Đình, bệ hạ miễn cưỡng lấy sức tự tay viết đề thi ra, nói đưa tới đây, cũng chuyển cáo cho mấy vị đại nhân, nơi đây giao hết cho các vị."

"Cái này…" Bốn vị đại học sĩ nhìn nhau không nói nên, rất muốn nói việc này là chuyện gì chứ.

Nhưng sự việc đã như thế, không còn cách nào khác, đành phải cùng nhau lấy đề thi ra xem.

Thính lực trội hơn thường nhân, Dữu Khánh đã lắng nghe được lời mấy người đó thì thầm nói chuyện với nhau, hắn không khỏi cảm thấy vô cùng may mắn, việc đối đáp ngay trước điện mà hắn khẩn trương lo sợ đã không còn nữa, hắn thực sự là đã trút được gánh nặng, cảm thấy mình đã nhặt về được nửa cái mạng nhỏ!

Hoàng đế không đến, đối diện một đám người không thể hoàn toàn làm chủ, về tâm tính hắn có được không ít tự tin.

Một hồi sau, một gã thái giám ngay trước mặt mọi người mở đề thi do chính tay Hoàng đế nghĩ ra, trên đề thi chỉ có bốn chữ: Nhật Nguyệt Tinh Phú.

Lý đại học sĩ chỉ vào đề thi, nói: "Đây chính là đề thi Đình hôm nay, thời gian để cho chư vị đáp đề là một canh giờ, bắt đầu tính thời gian!"

Chúng thí sinh nhìn chằm chằm đề thi, vừa nhìn đã hiểu rõ, đây lại là một Thiên phú luận.

Thái giám đang định giơ đề thi lên đi vòng mấy vòng, muốn cho toàn bộ thí sinh thấy rõ đề thi, Dữu Khánh bỗng nhiên lớn tiếng một câu, "Đại nhân, học sinh đọc sách quá nhiều, thị lực có phần mệt

mỏi mơ hồ, nhìn không rõ đề thi lắm, các thí sinh tại đây có không ít người cũng giống như học sinh vậy, đại nhân có thể đọc đề thi lên mấy lần để bọn ta ghi nhớ hay không?”

Hắn đây là đang nỗ lực làm hết sức, không còn cách nào khác, vị tiểu sư thúc của hắn nhìn không thấy nội dung viết trên giấy, chính hắn lớn tiếng đọc chậm thì không thích hợp, chỉ có thể tùy cơ ứng biến đưa ra hạ sách này.

Tại đây, Hứa Phí lại nhịn không được nhìn Dữu Khánh nhiều một chút, phát hiện vị Sĩ Hành huynh này quả nhiên là nhiều chuyện, gã có phần hoài nghi vị Sĩ Hành huynh này bình thường có phải thật sự đọc sách nhiều hay không, dù sao gã là chưa từng thấy qua hắn đọc sách, thứ nhì là đôi mắt vị Sĩ Hành huynh này lấp lánh có thần, tại Cổ Trủng Hoang Địa nhìn còn rõ ràng hơn cả người khác, chí ít thị lực tốt hơn hẳn gã, giờ đến Kinh thành thì không tốt nữa, thời điểm tại trong kinh phải nỗ lực dụng công đến mức nào mới có thể trong thời gian ngắn như vậy mà khiến cho đôi mắt mệt mỏi đến như thế?

Mấy vị đại nhân chủ khảo nhìn nhau, có thể lý giải việc này, quả thực có không ít thí sinh đọc sách quá nhiều khiến thị lực tổn hại.

Cũng không phải là yêu cầu gì quá đáng, sau khi trao đổi với nhau, mấy vị đại nhân chủ khảo liền nói thái giám cầm đề thi làm nhiều hơn một chút chuyện, khi nâng đề đi ngang qua thí sinh thì tiện thể cất tiếng đọc lớn đề thi: “Nhật Nguyệt Tinh Phú… Nhật Nguyệt Tinh Phú… Nhật Nguyệt Tinh Phú.”

Chúng thí sinh dồn dập vùi đầu chấp bút, đem đề thi ghi lại trên giấy.

Bên tai Dữu Khánh truyền đến giọng tiểu sư thúc, “Đã biết rõ đề thi rồi.”

Nghe được lời ấy, hắn mới chấp bút ghi lại đề thi.

Trong một tòa tiểu đình viện u tĩnh, cách Hoàng cung cũng không xa.

Một mình đứng thẳng tại trong đình viện, Chu Tân Nguyên chậm rãi mở hai mắt ra, chợt hướng một bên dịch bước chậm rãi đạp xuống một cước, đợi khi gã dời bước rời đi, dưới chân đã có hai dấu chân thật sâu và rõ ràng, đây là ký hiệu định vị phương hướng mà gã lưu lại.

Không còn cách nào khác, vì để có thể thi triển thuật pháp 'Thiên lý truyền âm' truyền âm đến đúng địa điểm đã xác định, gã cần phải nhớ kỹ vị trí chính xác của Dữu Khánh, nếu không rất có khả năng truyền sai người, vậy thì trò vui liền lớn rồi.

Rời khỏi đình viện, gã đi thẳng đến thư phòng, đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Minh tiên sinh đang ngồi ở sau án thư, tiện tay cầm một quyển sách nhìn xem.

Chu Tân Nguyên đi thẳng tới bên cạnh án thư, xách một cây bút, trám mực, viết xuống một tờ giấy trắng bốn chữ 'Nhật nguyệt tinh phú', chuyển đến trước mặt lão, nói: "Đây là đề thi Đình lần này, chỉ cho một canh giờ đáp lại, mong rằng tiên sinh nhanh chóng!"

Minh tiên sinh nhìn thoáng qua, hừ nói: "Nếu như đây thực sự là đề thi, vậy thì các ngươi thật đúng là thần thông quảng đại."

"Hẳn là sẽ không có sai." Chu Tân Nguyên nhìn nhìn đề thi, "Đề thi Đình mà vạn chúng chú mục chỉ mấy chữ như thế sao? Cái này là thi thứ gì?"

Minh tiên sinh buông tiếng thở dài, "Còn có thể là gì, Nhật Nguyệt Tinh lại có thể phú cái gì? Đơn giản là hi vọng có người đem hắn ví là thái dương, đem thần dân ví làm sao nhỏ, sau đó Nhật Nguyệt Tinh làm theo phận sự của mình." Lão ta lắc đầu, trực tiếp đưa tay chụp bút, trám mực xong thì hơi chút suy nghĩ, sau đó liền viết nhanh liên tục.

Chương 98: Đơn giản chỉ là thi Trạng Nguyên mà thôi

Chung phủ, ở chỗ sâu trong nội trạch, một bóng hình xinh đẹp bồi hồi quanh quẩn giữa các đình đài lầu các, chính là Đại tiểu thư của Chung gia.

Nàng có chút hoang mang bối rối, đi loanh quanh giữa những đình đài lầu các, nỗi lòng đã bay theo bóng người mình luôn nhung nhung nhớ nhớ kia cùng đến Hoàng cung đại nội.

Người nhà đã nói cho nàng biết, đã chọn được ngày lành tháng tốt rồi, một tháng sau, nàng sẽ chính thức thành hôn cùng người ta, hơn nữa đối phương cũng đã đồng ý, điều này có nghĩa là, một tháng sau nàng sẽ chân chính làm vợ người ta.

"Tỷ!" Một bóng người đột nhiên nhảy ra, hô to một tiếng.

"A!" Chung Nhược Thần giật nảy mình, ôm lấy ngực, dáng vẻ cực kỳ hoảng sợ, khi nhận ra là muội muội của mình, nàng lập tức bực tức, đấm liền mấy đấm.

Văn Nhược Vị vội vàng chạy trốn, chạy trốn ra bên ngoài lan can, lắc lắc mông, vung vẩy mấy tờ giấy trong tay với tỷ tỷ ở bên trong hành lang, "Tỷ, ta đem tới thứ tốt nha, nếu tỷ tiếp tục đánh ta, ta sẽ không cho tỷ xem đâu."

Chung Nhược Thần không thể không biết xấu hổ leo qua lan can như nàng ta, và cũng biết mình đuổi không kịp, đành phải thôi, hỏi, "Thứ gì trên tay vậy?"

Văn Nhược Vị cười hắc hắc, "Cha mẹ không cho ta đi theo xem tỷ phu thi Đình, không xem thì không xem, dù sao ta đã nói người đi

sao chép đáp án thi Hội của tỷ phu về đây rồi." Nàng ta lắc đầu vẫy vẫy mấy tờ giấy trên tay, "Tỷ, muốn xem hay không?"

Đôi mắt Chung Nhược Thần sáng lên.

Mấy ngày nay, nghe nhiều người đều khen phu quân tương lai của mình tài hoa độc nhất vô nhị, trong lòng nàng cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc không cách nào hình dung.

Ngay chính bản thân nàng đều cảm thấy mình không uổng công đợi mấy năm nay, người được chú định trong mệnh của mình lại là ưu tú như thế, cần biết người ta khen chính là 'Độc nhất vô nhị' a!

Độc nhất vô nhị, phải là loại tài hoa như thế nào a.

Nàng cũng là Thư hương nữ tử thích viết văn, kỳ thực đã sớm muốn xem bài thi Hội Nguyên đầy điểm của phu quân tương lai, hơn nữa là rất rất muốn xem.

Người khác là không thể hiểu được loại tâm tình này, là tương tự cảm giác 'Thấy chữ như thấy mặt', lại có thể tránh khỏi sự bối rối nếu chân chính gặp mặt, muốn thông qua văn tự để lý giải phu quân tương lai của mình là dạng người như thế nào, tài hoa độc nhất vô nhị đến tột cùng là như thế nào.

Nhưng nàng phải giữ khuôn phép của tiểu thư khuê các, dù sao còn chưa có chính thức gả cho người, không tiện mở miệng đi đòi hỏi thứ mà nam nhân viết ra, nhất là được biết mình sẽ gả cho đối phương.

Lúc này nghe muội muội nói trên tay có, chân chính là trong lòng nóng lên, đưa tay liền nói, "Vị Vị, cho ta xem."

Tại trước mặt muội muội, nàng không cần phải quá mức che giấu cái gì.

Bộ dạng Văn Nhược Vị có vẻ như là ta đã biết sẽ như vậy, nàng ta lay động xấp giấy trong tay, đắc ý dào dạt: "Cho tỷ cũng được, tỷ, dù sao tỷ cũng phải lấy chút chỗ tốt tới đổi chứ."

Chung Nhược Thần có chút sốt ruột, "Đừng nháo, Vị Vị, nhanh đưa cho ta, nếu không ta sẽ tức giận."

Văn Nhược Vị lập tức đem đồ vật giấu ra sau lưng, "Di, tỷ cần cầu ta vậy mà lại còn dám uy hiếp ta, không cho cái gì phải không, không cho thì không cho tỷ xem đâu."

Chung Nhược Thần buồn bực, lập tức từ trong hành lang vòng ra ngoài, đi tới tự mình lấy.

Văn Nhược Vị lập tức đem mấy tờ giấy trên tay đưa lên, miệng cắn lấy, rồi xoay người trực tiếp leo lên hòn giả sơn, cũng không để ý mình đang mặc váy.

Cuối cùng nàng ta đứng ở trên giả sơn, đắc ý dào dạt nhìn phía dưới.

Chung Nhược Thần là thục nữ, sao có thể làm ra chuyện mặc váy leo núi được, không còn cách nào, đành phải khuất phục nói: "Muội muốn cái gì?"

Văn Nhược Vị hiển nhiên chủ mưu đã lâu, lập tức buột miệng nói ra: "Nói tỷ phu viết một bài thơ cho ta!"

Chung Nhược Thần lập tức quay đầu bỏ đi, chính nàng cũng không dám gặp mặt vị kia, làm sao có thể không biết xấu hổ mở miệng đòi thơ chứ.

Văn Nhược Vị lập tức gọi: "Không phải bây giờ, là tương lai, một tháng sau không phải tỷ sẽ gả cho huynh ấy sao, đợi gả cho huynh ấy xong, tỷ hãy mở miệng với tỷ phu, như thế nào?"

Nếu là như vậy, Chung Nhược Thần dừng lại, có chút do dự, quay đầu lại xẵng giọng: "Ta làm sao biết được người ta có đồng ý hay không."

Văn Nhược Vị: "Tỷ, chỉ cần tỷ mở miệng nói giúp ta, nếu tỷ phu không chịu, ta đây cũng đành thôi."

Chung Nhược Thần không hiểu, "Muội muốn thơ của huynh ấy làm gì?"

Văn Nhược Vị lập tức ngồi xổm trên giả sơn nhìn xuống, "Tỷ, tỷ còn không biết sao? Hiện tại rất nhiều người muốn tìm tỷ phu cầu thơ, mỗi ngày đều có người chạy tới tìm cha mẹ, hi vọng có thể cầu được một bài thơ của tỷ phu. Tỷ không biết được đâu, có người đưa ra cái giá đến ba vạn lượng với cha, chỉ vì cầu được một bài thơ do chính tay tỷ phu viết.

Hiện tại, bên ngoài có rất nhiều người lấy chuyện có thể kiếm được một bài thơ do chính tay Hội Nguyên đầy điểm trăm năm khó gặp một lần này viết ra để làm vinh dự, xuất ra là có thể bán giá cao. Mẹ đã cười toe cười toét rồi, nói tỷ phu chỉ cần bán thơ là có thể tùy tùy tiện tiện mua lấy một đại trạch viện ở Kinh thành, nhưng hết thảy bị cha cự tuyệt. Cha nói, thi Đình làm trọng, đừng cho những sự tình lộn xộn này quấy rầy tỷ phu ôn thi. Ngươi xem, nếu ta có thể kiếm được một bài thơ của tỷ phu lấy ra ngoài, vậy thì có mặt mũi cỡ nào a."

Chung Nhược Thần đưa tay về phía trước, "Thả xuống đi."

Ánh mắt Văn Nhược Vị sáng lên, "Tỷ, ngươi đồng ý rồi?"

"Không cho thì thôi." Chung Nhược Thần quay đầu liền đi.

"Cho cho cho, ngươi nói như vậy ta xem như ngươi đã đồng ý rồi." Văn Nhược Vị vội leo xuống, trên người dính bẩn dơ, chạy đến trước mặt tỷ tỷ dâng lên mấy tờ giấy kia.

Đồ vật vừa đến tay, Chung Nhược Thần lập tức xoay người trở lại trong hành lang, ngồi tựa ở trên ghế hành lang, sắp xếp lại mấy tờ giấy, vuốt phẳng các nếp nhăn, đập vào mắt chính là thủ thơ kia, chỉ xem một lần tâm trí liền nhập tâm vào đó cất tiếng nỉ non, "Triêu Thiên Khuyết… Một sớm nhập triều Quân vương điện, kết thúc sinh tiền thân hậu danh. Một sớm… Kết thúc sinh tiền thân hậu danh… Triêu Thiên Khuyết…" Lẩm bẩm mê man, đúng là giống như ngây dại.

"Nga, tỷ, nghe nói thủ thơ này chấn động toàn bộ Kinh thành, nghe nói còn có không ít người tại ngoài trường thi nhìn xem rồi khóc rống chảy nước mắt nữa chứ. Thật nhiều người nói, tỷ phu ý chí này phải danh chấn thiên hạ rồi…"

Bên trong Thi Đình trường thi, bốn vị Đại học sĩ giám thị thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn về phía Dữu Khánh ngồi ở thủ vị.

Đại đa số thí sinh, trên cơ bản đều đã bắt đầu viết, không ít người thậm chí đã khai bút viết được một đoạn thời gian, mà vị Cống bảng Hội Nguyên kia vẫn y nguyên ngồi ở đó không chút động lòng, giống như đang nhắm mắt tĩnh tọa, nhắm mắt dưỡng thần.

Mấy vị đại học sĩ đều có xung động muốn đi tới nhắc nhở một chút, muốn nói cho hắn biết, đây là thi Đình, một đề định thắng bại, chỉ cho ngươi một canh giờ, cũng không phải là thi Hội có thể để cho ngươi thi mấy ngày, ngươi phải cân nhắc thời gian hoàn thành.

Kỳ thực trong lòng Dữu Khánh cũng nôn nóng, nhưng mà không có biện pháp nào, tiểu sư thúc còn chưa có đáp lại, hắn chỉ có thể chờ, sợ ngồi tại đây giương mắt nhìn nhìn cũng không tốt, đành phải bày ra vẻ nhắm mắt dưỡng thần và suy nghĩ.

Trong đầu hắn đã suy nghĩ kỹ rồi, vạn nhất xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, tiểu sư thúc không thể đúng lúc truyền đáp án tới cho hắn, vậy thì hắn tình nguyện nộp giấy trắng, cũng không thể viết một ít lời mất mặt xấu hổ. Lí do liền là tự cảm thấy kiến thức trong bụng hữu hạn, chuẩn bị năm sau thi lại.

Về phần Hội Nguyên đầy điểm nói kiến thức hữu hạn nộp giấy trắng sẽ tạo ra ảnh hưởng gì, hắn đã quản không nổi rồi, trước tiên cưỡng ép bị loại rồi nói tiếp…

Bên trong một gian nhà u tĩnh gần Hoàng thành, Chu Tân Nguyên vội vã cất bước từ trong thư phòng đi ra, đi thẳng tới trong viện, tìm đến địa điểm lúc trước lưu lại vết chân, hai chân đặt vào vị trí cũ, nhìn nhìn bài Phú văn gần nghìn chữ trên tay, nghĩ đến việc mình sắp làm, nhịn không được than thở một tiếng.

Linh Lung quan sở dĩ lánh đời, chính là bởi vì công pháp tu hành đặc thù, nói dễ dẫn tới ý đồ bị lợi dụng chỉ là thứ nhì, quan trọng nhất là dễ dàng phạm húy kiêng kị, làm không tốt sẽ khiến nhiều người tức giận rước lấy bao vây tiêu trừ. Cho nên môn quy có ước thúc, có một số việc là không thể làm, nếu không một khi bộc lộ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, như việc lợi dụng công pháp của Linh Lung quan để gian dối tham gia thi cử Triều đình trước mắt này, đó là tuyệt đối không cho phép.

Nhưng hiện tại, vô luận là Linh Lung quan Chưởng môn, hay là người tiểu sư thúc của chưởng môn là gã đây, lại không người nào nhắc tới môn quy, biết rõ là việc vi phạm môn quy vậy mà cùng nhau đi làm, giống như từ đầu đã không có chuyện môn quy kia vậy.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, hiện tại môn quy để ước thúc nội môn đệ tử chính là lời của gã và Dữu Khánh.

Trong lòng thầm lặng hướng sư phụ và sư huynh đã mất nói lời xin lỗi, rồi cần làm cái gì vẫn là làm theo cái đó, nghiêng tai lắng nghe, vành tai hơi rung động, sau khi lại lần nữa xác nhận vị trí của Dữu Khánh, trong miệng bắt đầu nhỏ giọng nói nhỏ nhẹ, "Đã có đáp án, chuẩn bị ghi nhớ, từ giờ trở đi, ta đọc liên tục, thẳng đến khi thi Đình kết thúc mới thôi…"

Bên trong điện, đang nhắm mắt dưỡng thần, Dữu Khánh đột nhiên mở mắt, nhanh chóng xuất thủ, một tay nhấc bút, trám mực rồi hạ bút viết nhanh bản nháp lên giấy.

Mấy vị đại học sĩ Giám thị lần lượt chú ý tới cử động của hắn, tính tính thời gian, viết bản nháp, còn phải sao chép lại một lần, thật sợ hắn không kịp hoàn thành bài thi.

Nhưng sau đó nhìn nhìn, phát hiện mình có thể đã lo lắng nhiều.

Dữu Khánh khiến bọn họ được lĩnh giáo cái gì gọi là liền mạch lưu loát, làm bản nháp cũng không cần dừng.

Mấy vị đại học sĩ ngưng mắt quan sát một lúc, sau đó nhìn nhau, phát hiện người phi thường quả nhiên là có điểm phi thường, đánh giá hẳn là những suy nghĩ cặn kẽ lúc trước đều đã hóa thành cảnh hạ bút như thần vào lúc này…

Cuối giờ Tỵ, cửa cung đột nhiên vang lên một tràng tiên vang kịch liệt.

Trong xe ngựa vây ngoài quảng trường, đang trốn ánh nắng mặt trời, Chung thị phu phụ đều chạy đi ra ngóng nhìn.

Người tại hiện trường đã không còn đông đúc chen lấn rồi, những người tham gia náo nhiệt sẽ không muốn chịu tội, người còn lại hoặc là đón người, hoặc là trong lòng còn có tiếc nuối, hoặc chính là muốn xem náo nhiệt mà nán lại xem náo nhiệt.

Không ra mọi người dự liệu, sau tiếng roi vang, các Cống sĩ tham gia thi Đình đã thi xong, đang đi ra, lĩnh hàm vẫn là Dữu Khánh.

Lão thái giám đưa bọn họ lĩnh ra cung môn, sau đó liền thoái nhượng đến một bên, khom người cung tiễn.

Đi ra phạm vi cấm địa, một đám Cống sĩ không quản thi như thế nào, đều như trút được gánh nặng.

Hứa Phí và Chiêm Mộc Xuân đều muốn tiến đến trước mặt chào hỏi Dữu Khánh, nhưng Dữu Khánh thì ngay một khắc đều không muốn lưu lại, lười hàn huyên với mọi người, sải bước rời đi.

Thấy hắn tới đây, người của Chung gia ở ngoài quảng trường lập tức phất tay, ra dấu kêu gọi.

Dữu Khánh vừa mới đi đến ranh giới quảng trường, bên ngoài chợt có người cao giọng gọi to, "Hội Nguyên lang đã có hôn phối chưa, nhà mỗ hơi có chút sản nghiệp, nữ nhi chính lúc tuổi thanh xuân, người cũng dễ nhìn, nguyện gả cho Hội Nguyên lang!"

Lời nói này dẫn tới một mảnh cười vang, cũng khiêu khích Văn Giản Tuệ mặt đầy địch ý, đợi cho chuẩn con rể vừa đến, lập tức vội vàng bảo Dữu Khánh lên xe, không muốn để cho Dữu Khánh ở bên ngoài lộ diện nhiều.

Vào trong xe, ngồi xuống, Văn Giản Tuệ quan tâm hỏi: "Sĩ Hành, thi Đình nhất định rất mệt đi?"

Dữu Khánh: "Cũng tạm."

Chung Túc thì hỏi: "Cảm thấy mình làm bài thế nào?"

Dữu Khánh cũng không biết làm bài như thế nào, dù sao lần này hắn là nghiêm túc đọc xem đáp án của Minh tiên sinh, cũng được, cảm thấy mình có thể đọc hiểu, dù sao cũng đã sao chép theo rồi, lúc này chỉ cất tiếng than thở, "Không có gì, đơn giản chỉ là đi thi Trạng Nguyên mà thôi!"

Với hắn mà nói, không có việc gì tệ hơn việc thi đậu Hội Nguyên đầy điểm.

Lời hắn nói chính là biểu lộ cảm xúc thực tình, Văn Giản Tuệ nhưng là nghe được thì che miệng phì cười, phát hiện người có thực lực nói chuyện cũng không bình thường, thi Trạng Nguyên cũng chỉ là việc đơn giản, làm như chướng mắt Trạng Nguyên vậy, loại lời nói này sợ rằng cũng chỉ có con rể nhà mình mới có bản lĩnh nói ra, đổi người khác liền trở thành khẩu xuất cuồng ngôn.

Chung Túc cũng mỉm cười vuốt râu.

Chương 99: Mầm cây yếu ớt mà thôi

Nói chung tại trong mắt phu phụ hai người, lời này của Dữu Khánh có ý là lấy Trạng Nguyên không thành vấn đề.

Có rể tốt như vậy, dù bị áp lực trong một số phương diện, cũng đáng.

Không đề cập tới việc Thi Đình, Văn Giản Tuệ đột nhiên hỏi: "Sĩ Hành a, ta cũng khá thích thi từ, hôm nào ngươi có thể viết mấy bản tặng ta hay không?"

Gần nhất, đám phu nhân thường lui tới với bà ta liên tiếp đăng môn, muốn gặp mặt Hội Nguyên lang cầu thơ, thuận tiện nhìn xem Hội Nguyên lang đầy điểm dung mạo như thế nào, thế nhưng Chung Túc tức giận, trước thi Đình tuyệt đối không để cho những sự việc tào lao này quấy rầy Dữu Khánh, đám phu nhân kia đành phải đem việc cầu thơ nhờ cậy Văn Giản Tuệ.

Chung Túc vừa nghe liền biết phu nhân mình có ý gì, gương mặt căng ra, có lúc thật sự không biết trong đầu nữ nhân này chứa đựng cái gì, người ta mới ra khỏi trường thi, dù cho muốn nhắc tới việc này cũng phải cho người ta thở một hơi đã đi? Ngay tại trước mặt chuẩn con rể làm ầm ĩ thì không thích hợp, vô ý thức liền quay nhìn xem Dữu Khánh phản ứng.

Dữu Khánh tự nhiên là rất không còn gì để nói, lúc trước có tên thái giám chết bầm cầu thơ, hắn cũng không biết nên trả lời như thế nào, bây giờ nơi đây lại toát ra một kẻ muốn mấy bài, còn có để cho người ta sống hay không chứ?

Hắn cũng dễ nói chuyện, ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại một câu, "Được."

Văn Giản Tuệ tự nhiên là vui vẻ ra mặt.

Bất quá mấy người rất nhanh phát hiện, xe ngựa đi thì nhanh trở về lại chậm chạp khó có di chuyển, đẩy mành che nhìn ra bên ngoài, phát hiện bên ngoài có đông người cố ý chặn đường.

"Hội Nguyên lang đi ra."

"Hội Nguyên lang lộ diện cho bọn ta nhìn một chút."

"Đúng, không cho bọn ta nhìn thấy phong thái Hội Nguyên lang, liền không cho Hội Nguyên lang đi qua."

"Đi ra."

"Đi ra."

Đến sau cùng, tiếng kêu gọi lại trở thành vang rền khắp hiện trường, khiến Văn Giản Tuệ bị hù dọa sắc mặt trắng bệch, chưa từng gặp qua thanh thế này.

Khuôn mặt Chung Túc bình tĩnh.

Dữu Khánh tựa ở thùng xe, mặt không biểu tình nhìn hoa căn trên đỉnh khoang xe, không quản động tĩnh bên ngoài, không quan trọng rồi.

Cũng may nhân mã Triều đình ở gần đây, nghe thanh thế như vậy thì không dám để cho Dữu Khánh gặp chuyện không may, một đám nhân mã nhanh chóng cầm đao thương chạy tới, đuổi đám người chặn kín đường đi, mở đường hộ tống cho xe ngựa Chung phủ, có thể nói khiến cho sợ bóng sợ gió một trận.

Cảnh tượng này trái lại khiến những Cống sĩ tham gia thi Đình khác ước ao không thôi, hi vọng vừa rồi người bị vây kín chính là mình.

Sau khi thi Đình kết thúc, đám đông bên ngoài cung dần dần tán đi, chúng thí sinh đều đang mong đợi Bảng Vàng xếp hạng ngày mai.

Án theo lệ cũ, hôm nay sẽ có kết quả bài thi Đình, ngày mai sẽ dán Bảng Vàng.

Không như thi Hội với hơn vạn người tham gia, thi Đình chỉ có khoảng hai trăm người tham gia, lại chỉ có một đề thi, cho ra kết quả ngay trong ngày không khó…

"Lão gia."

"Phu nhân."

"Cô gia."

Đây là các loại xưng hô mà trên đường đi vào Chung phủ Dữu Khánh nghe được.

Thời điểm tạm thời chia tay trong Phủ, Chung Túc lại lần nữa mời: "Bây giờ thi Hội, thi Đình đều đã thuận lợi vượt qua, nhìn chung ngươi có thể thả lỏng rồi, buổi trưa người một nhà cùng nhau chung một bàn ăn mừng đi."

Văn Giản Tuệ cũng rất nhiệt tình, "Đúng vậy đúng vậy, Sĩ Hành, đáng giá người một nhà cùng nhau ăn mừng một chút."

Bên này là cố tình tác hợp vợ chồng trẻ gặp nhau một lần.

Lần này không biết đã là lần thứ mấy Chung gia đưa ra lời mời, Dữu Khánh đã sắp không còn lời để cự tuyệt, dứt khoát lấy ra đạo lý lớn, "Thúc phụ, thẩm thẩm, nam chưa kết hôn, nữ chưa gả chồng, tạm thời còn là không gặp mới tốt."

Hắn vừa nói như thế, phu phụ hai người lập tức bối rối, làm như bọn họ không biết cấp bậc lễ nghĩa vậy, chỉ có thể là xóa bỏ.

Cáo từ rời đi, trong lòng Dữu Khánh bùi ngùi thở dài, không gặp mặt vị hôn thê của A Sĩ Hành là vì tránh hiềm nghi, việc khác hắn không giải thích qua được rồi, trong chuyện này hắn tự nhận còn có thể cho A Sĩ Hành một cái công đạo.

Dừng chân nhìn theo, Chung Túc nói: "Xem ra là chúng ta suy nghĩ nhiều."

Lúc trước nhiều lần mời không đến, bên này cũng không phải gỗ, mơ hồ cảm thấy Dữu Khánh tựa hồ đang cố ý lảng tránh nữ nhi bọn họ, bây giờ mới biết là nguyên nhân này.

Văn Giản Tuệ cũng gật đầu, "Người học hành chính là chú ý phương diện cấp bậc lễ nghĩa này."

Lúc này Chung Túc quay đầu lại cảnh cáo, "Đã biết người ta để ý tới phương diện cấp bậc lễ nghĩa này, bà cần phải trông kỹ nữ nhi mình, trước khi xuất giá hãy ở lại trong viện của mình, tận lực tránh gặp mặt với nam nhân khác, đừng để bị đứa em như bà điên kia lôi kéo chạy loạn, tránh để người ta xem thường." Nói đến tiểu nữ nhi, chính ông ta cũng đau đầu, thật sự không biết người nhà đứng đắn môn đăng hộ đối nào dám lấy.

"Còn cần ông nhắc hay sao? Hai nữ nhi không phải đều do ta quản…" Văn Giản Tuệ một trận oán giận.

Đông viện, Dữu Khánh vừa trở về, Trùng Nhi đang lau chùi đài đá trong đình lập tức ngừng công việc chạy tới, "Công tử đã trở về rồi, công tử mệt không?"

"Mệt, tâm mệt, rất không thoải mái tự tại giống như giết chết hai người!" Dữu Khánh tự giễu một tiếng.

Trùng Nhi cho rằng hắn giỡn chơi.

Dữu Khánh đi tới dưới mái hiên, trực tiếp ngồi ở bậc cấp, tay chỉ chỉ trên vai.

Trùng Nhi lập tức đi tới bậc cấp cao hơn ở phía sau hắn, ngồi xuống, ra sức lau chùi hai tay vào trên vạt áo rồi mới đặt ở trên vai Dữu Khánh, bắt đầu giúp hắn nắn bóp nhẹ nhàng.

Tiểu sư thúc nói cái gì mà bảo hắn không được khi dễ Trùng Nhi, còn xóa bỏ nô tịch kéo ra vai vế sư đệ gì đó để san bằng quan hệ đẳng cấp, Dữu Khánh không ăn cái kiểu này, Chưởng môn chính là Chưởng môn.

Cho nên ngay từ đầu hắn đã quyết định không thể cho Trùng Nhi quen tật xấu đó, không thể để xuất hiện tình cảnh Trùng Nhi dưỡng thành thói quen cậy vào tiểu sư thúc mà không nhìn người chưởng môn là hắn đây, vì vậy liền gia tăng cho Trùng Nhi một ít hạng mục công việc.

Cho nên bình thường chỉ quét dọn vệ sinh, bây giờ Trùng Nhi lại phải chú ý xoa bóp tay chân cho Dữu Khánh, nắn bóp vai các loại.

Những công việc này, trước đây khi Trùng Nhi theo Hứa Phí thì Hứa Phí cũng không sai khiến như trâu vậy, nói chung bây giờ Dữu Khánh có thể không động đậy liền không động, sai khiến Trùng Nhi như thế nào để mình cảm thấy thoải mái thì cứ thế sai khiến.

Nhưng về phía Trùng Nhi, nhưng là như sống lại rồi, sự đau buồn bi thương hoặc co mình bất an lúc trước không còn nữa, quan hệ với Dữu Khánh đã thân cận trở lại, qua từng ngày dần dần trở nên rất vui vẻ, giống như làm việc càng nhiều càng nhiều càng vui vẻ.

Đang nắn bóp vai, Trùng Nhi quan tâm một câu, "Công tử, thi Đình làm bài thế nào?"

Dữu Khánh hừ một tiếng, "Thi thế nào, trong lòng ngươi còn không có dự đoán hay sao? Ta làm sao thi đậu Thi Hội, cũng không phải ngươi không rõ ràng, chỉ là một chút bản lĩnh sao chép mà thôi."

Trùng Nhi lắc đầu, "Lời không phải nói như vậy, ta đã nghe Hứa công tử nói rồi, dù cho công khai đề thi cũng chưa chắc có người có

thể thi đạt đầy điểm, cho nên tài hoa của công tử rất rõ ràng."

Dữu Khánh vung lên một cánh tay lần mò về sau, tìm đến mặt Trùng Nhi, nắm lấy mũi Trùng Nhi dùng sức day day, "Đầu óc để đâu chứ? Đã nói là sao chép, có tài hoa cũng là của người khác."

Mũi không thể thở được, giọng Trùng Nhi nghèn nghẹt nói; "Là công tử kín tiếng mà thôi."

"Ai!" Dữu Khánh đã phục hắn ta, buông tay ra.

Chính vào lúc này, Lý quản gia từ ngoài cổng hiện thân, đi nhanh tới, Trùng Nhi thấy thế vội đứng dậy quy củ khom người hành lễ.

Dữu Khánh cũng đứng lên chắp tay.

Lý quản gia tới đây cũng không có việc gì khác, đồng dạng là hỏi một câu thi cử thế nào, khổ cực hay không, có nhu cầu gì nữa hay không, vân .. vân.

Thấy không có việc gì, lão lại rời khỏi Đông viện, đi thẳng tới nội trạch tìm Chung Túc.

Sau khi thỉnh Chung viên ngoại đến một bên, Lý quản gia nhỏ giọng hỏi: "Viên ngoại, theo lệ cũ, đêm nay sẽ có thành tích thi Đình, tại trong cung chúng ta cũng có chút quan hệ, có cần bảo người ta hỗ trợ quan tâm một chút hay không?"

Tại Kinh thành tạo ra được gia nghiệp lớn như vậy, tại trong cung Chung gia hoặc nhiều hoặc ít cũng quen biết một ít người, nhất là một ít thái giám phụ trách thu mua.

Chung viên ngoại suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Không cần thiết phải làm phức tạp như vậy, ngươi nghĩ rằng bọn ta không liên hệ, người bên trong sẽ không liên hệ với chúng ta sao? Không tính là chuyện để lộ bí mật gì, không có nguy hiểm gì lại có thể được chỗ tốt, những thái giám kia chạy còn nhanh hơn ai khác. Ngươi yên tâm

đi, vừa có kết quả xếp hạng của Sĩ Hành, sẽ có người chủ động tới kiếm thưởng, ngươi chuẩn bị sẵn tiền thưởng là được rồi."

Lý quản gia suy nghĩ cũng phải, ha ha cười nói: "Viên ngoại nói có lý, vậy tốt, bây giờ ta trông chừng chờ tin tức, vừa có tin tức sẽ lập tức đến thông báo cho viên ngoại."

Tâm tình không tệ lắm, đã nhập Cống bảng, trên cơ bản cũng đã là đứng tại thế bất bại, đơn giản là xếp hạng trên Bảng Vàng cao thấp mà thôi, dựa vào thành tích của chuẩn con rể Chung phủ chắc hẳn có kém cũng không kém bao nhiêu…

Ánh trăng như nước, lồng lộng cung thành.

Thái Bình điện, nơi Cẩm quốc hoàng đế xử lý chính vụ, sau khi vào đêm liền đèn đuốc sáng trưng, bầu không khí khác với bình thường.

Bài làm thi Đình cùng danh sách thí sinh đều tại đây, xếp hạng tam giáp lần này liền được quyết đoán nơi này.

Bên trong điện khi thì an tĩnh, khi thì truyền đến âm thanh thảo luận giữa quân vương và các thần tử, còn có âm thanh phách bài thi được rọc ra, có tên "A Sĩ Hành" được báo lên.

Sau khi một tràng âm thanh tán dương ngừng lại, một gã tiểu hoàng môn thủ tại ngoài điện nghiêng tai lắng nghe, ôm lấy bụng, đến bên cạnh bạn đồng hành xin nghỉ, nói là đau bụng không nín được rồi, rời đi trước. Sau khi thoát khỏi chú ý, tiểu hoàng môn nhìn nhìn xung quanh, bước nhanh đi về phía phương hướng hậu cung…

Dưới màn đêm Đô thành, nơi nào ánh đèn sáng nhất, chỗ đó phồn hoa nhất.

Mai phủ ở một nơi yên tĩnh trong khu nháo nhiệt, bên trong thư phòng thấp thoáng mấy gốc mai, Công bộ thượng thư Mai Tang Hải với bộ thường phục dựa bàn phê viết một ít thứ gì đó.

Quản gia Khổng Thận vội vã tiến vào thư phòng, trực tiếp phẩy tay với thị nữ đang hầu hạ bên trong thư phòng, ra hiệu một cái, thị nữ lập tức im ắng lui ra.

Khổng Thận đi tới bên cạnh bàn làm việc, khom lưng, bẩm báo: "Lão gia, trong cung truyền lời ra, mặc dù danh sách Tam giáp còn đang bàn định, nhưng 'A Sĩ Hành' kia đã có kết quả trước rồi, chính là tân khoa Trạng Nguyên khóa này. Sau khi Bệ hạ xem qua lựa chọn ra những bài tốt, bài đáp đề của A Sĩ Hành đã nhập thánh nhãn, được bệ hạ kim khẩu khâm điểm. Nghe nói sau khi thi Hội, đối với người này bệ hạ có phần thưởng thức, thậm chí khi thi Đình thì còn dự định tại trước điện đối đáp với hắn."

Thế bút trong tay Mai Tang Hải khựng lại, cau mày nói thầm, "Thi Hội đầu danh, thi Đình lại đoạt giải nhất, A Tiết Chương trái lại dạy bảo ra được một nhi tử tốt." Bút trong tay chậm rãi gác tại trên giá bút, ngửa người tựa lưng vào ghế dựa, nhìn chằm chằm ngọn đèn, chìm vào thật sâu trầm tư, thần sắc trong mắt lập lòe bất định.

Một hồi sau chợt lên tiếng kết luận, "Có người đang che đậy thánh thính!"

Khổng Thận vội hỏi: "Sao nói như vậy?"

Mai Tang Hải: "Nếu như không có ai cố ý che lấp xuất thân của A Sĩ Hành, dù cho bệ hạ không đánh rớt thì cũng không có khả năng thích hắn. Nếu như không có người che đậy, với hiểu biết và sự thông minh của bệ hạ, không có khả năng đến nay còn không biết hắn là con trai của A Tiết Chương."

Khổng Thận cả kinh, "Không sai, có người đang ở phía sau dốc lực tương trợ!"

"Tương trợ lại như thế nào? Mầm cây yếu nhỏ mà thôi." Mai Tang Hải nhàn nhạt một câu, cũng đã có ý định, gợn sóng không sợ hãi nói: "A Sĩ Hành là con trai của A Tiết Chương, A Tiết Chương bởi vì bị bệ hạ bãi quan trục xuất, dẫn đến người một nhà gặp phải tai họa

bất ngờ, huyết cừu cả nhà, làm sao có thể dễ dàng quên được? Nếu như là mang ơn đội nghĩa với bệ hạ, chân tình hay giả ý? Nếu là giả ý, thì có rắp tâm gì? Ngươi đi sắp xếp một chút, bảo người bên cạnh bệ hạ nhắc nhở bệ hạ một chút, cứ nhắc nhở như vậy."

Chú thích, Giáp nghĩa là đẳng cấp. Thi Đình phân loại làm ba nhóm cấp bậc tức là ba giáp. Nhóm đầu, cao nhất là Nhất giáp có 3 người, theo thứ tự là Trạng Nguyên, Bảng Nhãn và Thám Hoa.

Chương 100: Thám Hoa

Khổng Thận hơi suy nghĩ, đã hiểu rõ liền gật đầu, trán giãn ra, rồi lại có chút chần chừ, "Nếu như biết năm đó A Tiết Chương rời kinh gặp phải huyết tẩy, e rằng bệ hạ là người đầu tiên hoài nghi tới lão gia ngài."

Mai Tang Hải: "Con trai của A Tiết Chương đã vào kinh, nếu đã có lưu lại người sống, ngươi cảm thấy còn giấu giếm được sao? Đối với bệ hạ mà nói, những chuyện cũ năm xưa này đều không còn quan trọng nữa, quan trọng là lập trường của ta! Có lẽ bệ hạ càng thích ta có chút nhược điểm bị hắn nắm được."

Khổng Thận bừng tỉnh hiểu ra, nhưng vẫn nhắc nhở: "Lão gia, đã định ra Trạng Nguyên, e rằng bệ hạ không tiện lật lọng."

Mai Tang Hải: "Có hàng trăm thí sinh, để đánh giá xếp hạng Tam giáp không thể nhanh như vậy, còn chưa đóng ấn tỳ xuống là vẫn còn đang thương thảo, vẫn kịp."

Khổng Thận lại tiếp tục nhắc nhở: "Lão gia, khi chưa rọc phách bài thi đã có thể được khâm điểm là Trạng Nguyên, văn chương tất nhiên xuất sắc, sau này công khai bài thi ra ngoài, bệ hạ làm sao có thể không nghĩ tới miệng lưỡi thế nhân?"

Mai Tang Hải: "Ngươi lo lắng nhiều rồi, quyết sách ở chỗ trung tâm. Ngươi cho rằng cấu trúc triều đình có một đống người múa văn chơi chữ là để làm gì, thứ gì cho dù tốt đến mấy cũng có thể đốt trứng gà moi ra xương, sẽ có một đám người hi vọng có người đi ra phê phán, bệ hạ nói ai là Trạng Nguyên, người đó tự nhiên chính là Trạng Nguyên. Đây chỉ là việc nhỏ, không cần lo lắng, nhanh đi làm đi."

"Vâng." Khổng Thận tuân lệnh cáo lui.

Đoàn tụ sum vầy, là tâm tình của bốn người Chung gia vào lúc này.

Một nhà bốn người tụ tập trong nội trạch ngắm trăng, đề tài thảo luận vẫn xoay quanh 'A Sĩ Hành', sau đó không thể tránh khỏi bàn tới việc hôn sự của Chung Nhược Thần.

Bàn bạc xem, sau khi thành thân sẽ ở lại nơi này, hay là mua nhà cửa khác bên ngoài để ở, cần bao nhiêu của hồi môn, cần bao nhiêu hạ nhân hầu hạ, có nhiều vấn đề khác nhau, làm trưởng bối cũng cần hỏi xem ý kiến của đương sự, là người nữ nhi này.

Chung Nhược Thần nào có ý kiến gì, từ đầu tới cuối chỉ biết xấu hổ, hỏi đến việc gì đều chỉ đáp một câu 'Toàn bộ do cha mẹ làm chủ' .

Phụ mẫu thỏa mãn về nhà trai, nàng đối với nhà trai cũng cực kỳ thỏa mãn, quả thực cũng không có yêu cầu gì nhiều, duy chỉ đợi gả mà thôi.

Chỉ có Văn Nhược Vị là líu ríu ở một bên chen mồm vào, giống như một đầu ngón tay có thể chém thành hai ngón vậy, xen vào việc này chen vào việc kia, dường như rất sợ người khác không biết nàng có tồn tại, giống như một con chim sẻ trong đêm không ngủ được.

Tại thời điểm người một nhà đang hòa thuận vui vẻ, Lý quản gia xuất hiện tại ngoài Nguyệt môn gọi to, "Viên ngoại."

Chung Túc đứng dậy đi tới, sau khi đi ra ngoài cổng, hỏi: "Chuyện gì?"

Lý quản gia vẻ mặt tươi cười, hạ thấp giọng nói: "Chúc mừng Viên ngoại, không ngoài Viên ngoại dự liệu, với thực lực của công tử, quả thực có người đến báo hỉ, xếp hạng Bảng Vàng, không có gì bất ngờ, bệ hạ đã cất kim khẩu khâm điểm công tử là tân khoa Trạng Nguyên, chỉ đợi ngày mai công bố Bảng Vàng ra công chúng mà thôi!"

"Tốt!" Chung Túc nhẹ nhàng vỗ tay cất một tiếng hoan nghênh, miệng cười toe toét, "Tiểu tử này không phụ sự mong đợi của mọi người, chung quy vẫn là nhất cử dẫn đầu đoạt lấy danh hiệu Trạng Nguyên! Mọi người đều nói một con rể tính nửa con ruột, nửa đứa con này của ta lại thắng vô số con cái nhà người ta, có thể an ủi sự luyến tiếc không con trai của Chung Túc ta rồi!" Nghĩ đến những lợi ích có được khi liên tục nhận được vinh quang, ông ta cười càng thêm hài lòng.

Song phương nói xong thì tách ra, Chung Túc trở lại bên nhóm người một nhà, ngồi xuống, đã có phần ngồi không yên.

Ba nữ nhân trong nhà tự nhiên đã nhận ra sự khác thường, Văn Giản Tuệ đá chân trượng phu một cái, hỏi: "Hiếm thấy ông thất thố như thế, cười ngây ngô cái gì vậy chứ?"

Có một số việc Chung Túc vốn không muốn sớm tiết lộ, nhưng việc này quả thực đáng giá vui mừng, lại thêm không có người ngoài, trong lúc tâm tình rất tốt nhỏ giọng nói ra: "Có một số việc các ngươi biết rõ là được, vạn lần không thể lộ ra cho người ngoài biết trước. Mới nghe được tin tức, A Sĩ Hành đã có thành tích thi Đình rồi."

Ánh mắt tam nữ lập tức sáng lên, nhìn thần sắc Chung Túc liền biết thành tích không đơn giản.

Văn Giản Tuệ còn sốt ruột hơn cả hai nữ nhi của mình, vội đoạt trước hỏi: "Thành tích thế nào?"

Chung Túc lập tức dựng thẳng ngón tay lên môi đối với bà ta, ra hiệu im lặng, "Gào lên làm gì vậy? Việc này mặc dù không phải là bí mật gì, nhưng dù sao cũng là tin tức trong cung lọt ra ngoài, sự việc có thể lớn có thể nhỏ, bà có phải là ngại cuộc sống quá thoải mái rồi hay không?"

Văn Giản Tuệ vội vỗ vỗ miệng mình biểu thị áy náy, tiếp đó lại thấp giọng hỏi: "Thành tích thế nào?"

Chung Túc nhìn nhìn ánh mắt mong đợi của ba nữ nhân, ngón trỏ hướng lên bầu trời chỉ chỉ, hạ thấp giọng nói: "Bệ hạ kim khẩu khâm điểm, tân khoa Trạng Nguyên!"

"Ai nha!" Văn Giản Tuệ lập tức hai tay bịt kín miệng, cười như một đóa hoa, tâm tình lúc này, đẹp, quá đẹp rồi, thật sự cảm giác quá hoàn mỹ rồi.

Chung Nhược Thần cùng có quang vinh, khó kìm nổi lòng xấu hổ và tràn đầy vui mừng, trong lòng cũng có vô tận ý nghĩ lan xa, ánh mắt vô thức nhìn về phía Đông Viện, không biết người kia có đang cùng thưởng thức một vầng trăng sáng này với mình hay không, đã không biết bao nhiêu lần nàng mơ ước tới ngày đó cùng phu quân dắt tay dạo bước ngắm hoa dưới ánh trăng.

Vẻ mặt hơi ngưng đọng, Văn Nhược Vị đột nhiên bùng phát, giang hai tay ra nhảy dựng lên cất tiếng kinh ngạc, "Oa!"

Không chỉ giọng lớn, còn nhảy liên tục không ngừng, liên tục khua tay nhằm phát tiết sự phấn khích trong lòng mình.

Chung Nhược Thần vội kéo nàng lại, nhưng không thể giữ được.

Vì vậy Văn Giản Tuệ đúng lúc xuất thủ, một tay xách quạt tròn lên, tiến lên một tay nhéo tai Văn Nhược Vị, quạt tròn trong tay đổ ập

xuống một trận bồm bộp đau đớn, vừa đánh vừa nhỏ giọng mắng, "Nói nhỏ giọng, ngươi sợ người khác nghe không được phải không? Ngươi định đem chuyện tốt biến thành chuyện xấu phải không? Suốt ngày giống như ăn thuốc chuột vậy…"

Văn Nhược Vị không dám hoàn thủ, bị đánh thì chỉ có thể liên tục "Ui ui" cầu xin tha thứ.

Trong nháy mắt, tính cách tà tính và cuồng dã của Văn Nhược Vị đã bị mẫu thân trấn áp xuống, như một con dã cẩu lùi về liếm Vết thương, lùi về trên ghế, vẻ mặt u oán, cảm thấy trong nhóm người một nhà này mình vĩnh viễn thuộc về người không may nhất.

Thường nói ba nữ nhân là một cái chợ, Chung Túc tay bóp trán, quả thực cảm thấy đau đầu.

Nhưng không cần bao lâu, Văn Nhược Vị liền quên đi vết sẹo quên đi đau đớn.

Đến đêm, nàng không chịu về phòng của mình ngủ, chui vào phòng tỷ tỷ, cứ muốn ngủ chung với tỷ tỷ.

Tại trên giường, chưa nói tới việc cứ lật qua lật lại, có khi thì ôm tỷ tỷ như một con mèo gọi xuân, "A, Trạng Nguyên, Trạng Nguyên, Trạng Nguyên a, tỷ tỷ của ta sắp gả cho Trạng Nguyên a. Tranh thủ cho ta ôm nhiều chút a, về sau ôm tỷ như vậy chính là Trạng Nguyên rồi."

"Nha đầu chết tiệt, nếu không ngậm miệng thì đi ra đi!" Bị nói cho ngượng ngùng khó nhịn, Chung Nhược Thần hung hăng nhéo muội muội một cái.

Trời còn chưa sáng, Mai phủ, Mai thượng thư đã thức dậy, sắp tới giờ tảo triều.

Đợi lão rửa mặt xong, quản gia Khổng Thận lại gạt lui hạ nhân, tự mình ra tay giúp Mai Tang Hải mặc quan bào vào.

Nương theo cơ hội này, Khổng Thận bẩm báo: "Lão gia, danh sách thi Đình Tam giáp đã đưa ra rồi, Nhất giáp ba người, Nhị giáp năm mươi bảy người, Tam giáp một trăm năm mươi bảy người, A Sĩ Hành không ra Nhất giáp, sau khi bệ hạ thay đổi thái độ liền đem hắn biếm thành thứ ba."

Giang hai tay ra để cho y tùy ý chỉnh đốn y phục, Mai Tang Hải trầm mặc rồi than thở: "Xem ra là Hội nguyên đầy điểm ảnh hưởng quá lớn, bệ hạ muốn đè xuống cũng đè không được, ngay cả Nhất giáp cũng đá không ra, chỉ có thể ấn xuống vị trí sau cùng trong Nhất giáp."

Khổng Thận: "Đúng vậy! Lão gia đoán không sai chút nào. Sau khi Bệ hạ thay đổi thái độ, ban đầu là muốn đem A Sĩ Hành đá xuống Tam giáp, một đám triều thần tham gia xác định Bảng Vàng không làm, muốn bệ hạ đưa ra giải thích hợp lý, thậm chí trực tiếp làm ầm làm ĩ với bệ hạ tại Ngự thư phòng.

Có người ngay mặt cường ngạnh, nói A Sĩ Hành là Hội nguyên đầy điểm, thực lực rõ ràng bày ra tại đó, nếu bệ hạ làm như vậy, sau khi công bố Bảng Vàng, bảo người Cẩm quốc trên dưới phải lý giải như thế nào, hỏi bệ hạ có thể lấp kín được miệng chúng nhân nói này nói nọ hay không, sau này triều đình chọn sĩ còn làm sao nói được chuyện công bằng.

Còn có người nói bệ hạ dung túng Ti Nam phủ tác loạn, dẫn đến sĩ tử Liệt Châu trên đường đi thi bởi vì sự cố mà tử thương đông đảo, triều đình mới cho Liệt Châu năm cái danh ngạch Cống bảng, bây giờ lại đánh rớt người ta một cái Trạng Nguyên, chẳng lẽ cho rằng Liệt Châu đều là người chết, cho rằng Liệt Châu sĩ tử dễ bắt nạt không dám giận sao?"

Mai Tang Hải nghe vậy cười nhạt, "Xem ra là số người muốn bảo đảm cho A Sĩ Hành còn không ít!"

Khổng Thận: "Việc này ở trình độ nào đó là bệ hạ đuối lý, là bệ hạ đang lật lọng, nhưng lão gia đã biết rõ tính cách Bệ hạ rồi đó, nếu

đã quyết định muốn làm, cũng sẽ không dễ dàng nhượng bộ trước áp lực, nói chung là chết sống không để cho A Sĩ Hành làm Trạng Nguyên. Nhưng mà ít nhiều cũng có nhượng bộ, quả thực cũng không có cách nào không nhượng bộ, nếu sự tình nháo lớn hơn, chỉ sợ áp lực sẽ càng lớn, cho nên vẫn giữ A Sĩ Hành lại trong nhóm Nhất giáp.

Chỉ là, một Cống sĩ Liệt Châu khác, tên là Chiêm Mộc Xuân được dính quang vinh trong chuyện A Sĩ Hành lần này. Nghe nói Chiêm Mộc Xuân vốn là Giải Nguyên lang của Liệt Châu, thành tích thi Hội và thi Đình lần này tại trong đám thí sinh Liệt Châu đều chỉ xếp phía sau A Sĩ Hành, trong tổng xếp hạng thi Đình lần này gã vốn xếp hạng thứ bảy, nhưng bởi vì bệ hạ muốn lấp kín miệng bên phía Liệt Châu, vậy mà lại trực tiếp đem gã từ Nhị giáp thăng chức trở thành đứng đầu Nhất giáp, Trạng Nguyên!”

Mặc xong y phục, Mai Tang Hải phẩy phẩy hai tay áo, “Có thể làm cho bệ hạ nhượng bộ là chuyện hay sao? Trò hay vừa mới bắt đầu, ta trái lại muốn nhìn xem con trai của A Tiết Chương làm thế nào đứng vững được gót chân tại kinh thành.” Dứt lời rộng rộng cổ áo sải bước mà đi.

Giữa trưa, toàn bộ Chung phủ đều chìm đắm tại trong một bầu không khí khác lạ.

Lần này, Chung Túc cùng trưởng nữ ở chính sảnh nội trạch ngồi yên lặng lẽ chờ đợi, Văn Giản Tuệ và thứ nữ tại dưới mái hiên đi tới đi lui.

“Đã qua nửa buổi sáng rồi, người đi xem bảng làm sao còn chưa có tin tức?” Tới tới lui lui, Văn Giản Tuệ thỉnh thoảng lải nhải mấy câu.

Hễ bên ngoài viện có người nào đi qua, Văn Nhược Vị đều sẽ vươn đầu nhìn một chút.

Chờ quanh chờ quất, cuối cùng thân ảnh Lý quản gia đã xuất hiện từ phía cửa vào viện.

Văn Nhược Vị lập tức xông tới, vòng vòng quanh Lý quản gia, hỏi không ngừng: "Thế nào, thế nào, kết quả thi thế nào?"

Lý quản gia ấn tay ra hiệu cho nàng ta bình tĩnh - đừng nóng, đợi hắn đi tới dưới mái hiên, Chung Túc và trưởng nữ cũng đi ra rồi.

Chung Túc nhìn ra được sắc mặt Lý quản gia không đúng, hỏi: "Thế nào, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì bất ngờ?"

Lý quản gia cười gượng ép, nói: "Bảng Vàng đã công bố rồi, thành tích công tử cũng không tệ lắm, danh liệt Thám Hoa xếp hạng ba trong Nhất giáp! Ta đã tự mình chạy đi xác định rồi, không có sai."

Chung Túc kinh ngạc, "Thứ ba?"

Văn Giản Tuệ: "Thám Hoa?"

Văn Nhược Vị kinh hô, "Không phải đầu danh Trạng Nguyên sao?"

Vẻ mặt Chung Nhược Thần cũng là rất bất ngờ.

Chung Túc chần chừ, "Vậy tối hôm qua…"

Lý quản gia cười khổ, "Ta vừa rồi đi xác nhận thì có cố ý tìm tới người tối hôm qua báo hỉ để hỏi thăm xem là chuyện gì xảy ra, hắn nói ban đầu là như vậy, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, về sau Bệ hạ lại thay đổi chủ ý, đối phương nói đây là lần đầu gặp phải chuyện như vậy."

Chung Túc trầm mặc một hồi, cuối cùng cất tiếng than thở, nhìn chằm chằm Lý quản gia nói: "E rằng đã bị phụ thân hắn ảnh hưởng."

Lý quản gia gật đầu, "Ta cũng nghĩ vậy."

Người một nhà ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không thể nói vui vẻ, cũng không thể nói không vui vẻ.

Kỳ thực kết quả thi rất không tệ, nhưng vốn là Trạng Nguyên xếp thứ nhất, đột nhiên biến thành Thám Hoa xếp thứ ba.

Ít nhiều cũng có chút mất mát, chỉ vì đã có sự chênh lệch so với mong đợi ban đầu.

Chương 101: Âm phong

Chung Túc phiền muộn nói: "Chuyện lo lắng nhất cuối cùng vẫn tới rồi."

Lý quản gia yên lặng gật đầu.

Những người khác không hiểu, nhưng trong lòng hai người bọn họ đều minh bạch, thứ tự cao một chút hay thấp một chút cũng không phải quan trọng nhất, chỉ sợ Hoàng đế còn nhớ rõ chuyện năm đó, sợ sẽ ảnh hưởng tiền đồ của A Sĩ Hành.

Dự thính ở một bên, Chung Nhược Thần không ngốc, đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra, nghe ra được thành tích Trạng Nguyên của vị hôn phu là bởi vì ân oán của người đời trước làm cho mất, nàng không khỏi lại lần nữa nhìn về phía Đông Viện, trong lòng bắt đầu trở nên lo lắng, không biết vị hôn phu sau khi biết chuyện này thì có thể chịu được sự đả kích đó hay không…

Không bao lâu sau, người triều đình phái người báo hỉ cũng tới nơi.

Chú rể mới thi đậu Thám Hoa Nhất giáp, đám gia phó của Chung phủ vô cùng vui vẻ, hoan hô nhảy nhót, dự đoán Chung phủ lại sắp phát tiền mừng cho mọi người rồi, nhưng thấy chủ nhà cười có vẻ gượng gạo.

Nếu ngay từ đầu không có kết quả mong chờ kia, có thể thi đậu Nhất giáp khẳng định sẽ rất vui mừng.

"Thứ ba Nhất giáp?"

Dữu Khánh kinh ngạc, nhận lấy cáo thiếp còn cố ý mở ra nhìn xem, không sai, vì vậy chính hắn cũng có phần bất ngờ, hắn cho rằng lại thi đậu Trạng Nguyên, không nghĩ tới lần này trái lại là thứ ba.

Hắn thì không có gì cao hứng hay không cao hứng, chỉ là cảm giác vị Minh tiên sinh kia phát huy có chút không bình thường, lần này có thể thi đậu bốn môn đầy điểm, lần khác lại chỉ có thể xếp hạng ba.

Hắn rất hi vọng xếp hạng thứ ba này rơi vào trong thi Hội, không có ảnh hưởng quá lớn hắn bỏ chạy cũng thuận lợi hơn chút.

Nha dịch báo hỉ nói: "Chúc mừng Thám Hoa lang, còn thỉnh Thám Hoa lang tuân theo thời gian trên thiếp, ngày mai tiến cung kiến giá."

Còn phải tiến cung… Dữu Khánh nội tâm rất bất đắc dĩ, phất phất tay nói: "Được rồi, biết rồi."

Vì vậy đám nha dịch báo hỉ cáo từ, Chung Túc phất tay ra hiệu một cái, Lý quản gia lập tức tiến lên phát tiền mừng cho đám nha dịch.

Đợi không còn có ngoại nhân, Chung Túc cất tiếng than thở, báo cho Dữu Khánh biết tình hình thực tế, "Thứ hạng trên Bảng Vàng này đã khiến ngươi bị uất ức rồi."

"Uất ức?" Dữu Khánh không lý giải được, lại lật xem một chút xếp hạng trên cáo thiếp, chỉ vào nói ra: "Là ta đọc sách ít sao? Có thể thi đậu Nhất giáp không phải thành tích rất tốt rồi sao?"

Mọi người trong phòng đều kinh ngạc không nói gì, không biết vì sao hắn nói ra lời ấy, người nơi đây có ai tính người đó, ai dám nói ngươi đọc sách ít?

Chung Túc lắc đầu, "Kỳ thực tối hôm qua chúng ta nhận được tin tức, ngươi vốn là Trạng Nguyên xếp đầu Nhất giáp, là chính miệng

bệ hạ khâm điểm, về sau bệ hạ đổi ý. Nói cách khác, ngươi vốn là Trạng Nguyên, đại khái là… bị phụ thân ngươi ảnh hưởng đi."

Lý quản gia, Văn Giản Tuệ, Đỗ Phì đều là vẻ mặt tiếc nuối.

Lúc này Dữu Khánh mới hiểu được, thì ra là thế, cũng cuối cùng biết được là mình đã hiểu lầm Minh tiên sinh, Minh tiên sinh phát huy vẫn rất ổn định, vội xua tay nói: "Không uất ức, không uất ức, xếp thứ ba đã là rất tốt, thật sự rất tốt, các ngươi không cảm thấy 'Thám Hoa' so với 'Trạng Nguyên', 'Bảng Nhãn' gì đó đều nghe êm tai hơn sao?"

Hắn chỉ sợ dệt hoa trên gấm, liệt hỏa thêm dầu, có thể hạ nhiệt độ thật sự rất tốt.

Hắn không chỉ không cảm thấy uất ức, trái lại cảm thấy rất vui, nếu Hoàng đế đã là nhìn mình không vừa mắt, vậy thì mình từ quan rời đi còn không phải càng thuận lợi, càng dễ dàng sao?

Mấy người thấy hắn là thật sự không quan tâm, hoàn toàn không so đo sự được - mất đó, bỗng nhiên thấy kính phục, phát hiện không hổ là người được Lão đại nhân dạy bảo ra.

Nói chuyện với nhau một chút, tâm tình hơi tốt lên, Dữu Khánh lại trở về Đông viện.

Hắn vừa về đến, Trùng Nhi liền đưa cho hắn một phong thư, không phải thư của hắn, là có người gửi thư cho Trùng Nhi.

Nội dung trên thư chỉ có hai chữ: Tiểu chung.

Dữu Khánh vừa nhìn liền biết là thư ai gửi, hắn sai bảo Trùng Nhi đi pha trà, mình thì trở về thư phòng, lấy tiểu chuông ra lắc lắc kêu vang.

Rất nhanh, bên tai truyền đến giọng tiểu sư thúc: "Nói Trùng Nhi ra ngoài, có xe ngựa đang chờ nàng tại đầu ngõ ra đường chính, bảo

nàng rời đi trước cùng với ta."

Dữu Khánh hơi ngớ ra một chút, vội hỏi vào hư không: "Ngươi đi ngay bây giờ sao?"

Giọng nói của Tiểu sư thúc, "Ta dự định đi từ ngày hôm trước rồi, vì chuyện của ngươi mà kéo dài tới hôm nay, bây giờ xếp hạng Bảng Vàng cũng đã công bố, kế tiếp việc thụ quan hay từ quan gì gì đó có ta hay không có ta cũng không quan trọng. Nói vậy, việc ngươi trúng Hội nguyên sẽ rất nhanh truyền về tới Lương Đào huyện, A Sĩ Hành trốn ở Linh Lung quan sau khi nghe tin sẽ có phản ứng như thế nào? Còn có ba vị sư huynh kia của ngươi, nhìn thấy A Sĩ Hành rõ ràng ngay tại bên cạnh, lại có phản ứng gì? Ngươi tạm thời thoát thân không được, ta đây nhất định phải trước tiên chạy trở về xử lý cho tốt, để tránh làm phức tạp sự việc.

Về phần ngươi, sau khi từ quan tạm thời không nên trở về Linh Lung quan, trước tiên ở bên ngoài đi dạo một đoạn thời gian, tạo ra biểu hiện như là lưu lạc thiên nhai, sau này việc 'A Sĩ Hành' không tiếp tục xuất hiện tại Cửu Pha thôn trở thành chuyện bình thường. Sau khi ngươi từ quan, độc hành mới tương đối thuận lợi, dẫn Trùng Nhi theo sẽ là trói buộc, ta trước tiên dẫn nàng đi, trước trợ giúp nàng xây dựng tốt căn cơ nhập môn tu hành."

Dữu Khánh: "Sư thúc, ngươi thật sự sẽ truyền công thụ pháp cho hắn sao?"

Âm thanh Tiểu sư thúc, "Có một số việc, về sau ngươi tự nhiên sẽ biết được. Đừng nên nói gì cho nàng biết, chỉ cần bảo nàng đi tới đầu ngõ ra đường chính là được."

Dữu Khánh: "Được rồi."

Sau khi hai người kết thúc trò chuyện, Dữu Khánh tuân theo lời dặn dò tìm đến Trùng Nhi, bảo hắn đi đến đầu ngõ tìm một chiếc xe ngựa để lấy đồ.

Trùng Nhi hỏi tìm người nào, lấy thứ gì.

Dữu Khánh một mực không nói, chỉ nói đến đó liền biết.

Trùng Nhi thoải mái đồng ý, chạy đi.

Đi ra cổng Chung phủ, một đường thoải mái, mang theo tâm tình vui sướng chạy tới đầu ngõ, quả nhiên nhìn thấy có một chiếc xe ngựa dừng ở đó.

Đang do dự đến gần, chợt một cái

quạt giấy đẩy ra màn che, một khuôn mặt quen thuộc lộ ra, Chu Tân Nguyên ở bên trong vẫy vẫy tay với hắn.

Trùng Nhi sửng sốt, nhanh chóng leo lên xe ngựa, chui vào bên trong xe, rụt rè chào một câu, "Sư phụ."

Vẫn còn rất chưa quen, còn có cảm giác xa cách lạ lẫm.

Chu Tân Nguyên đưa quạt xếp chỉ chỉ chỗ ngồi, ra hiệu cho hắn ngồi xuống, sau đó chiết phiến gõ vào thùng xe mấy tiếng đát đát thình thịch.

Xe ngựa lập tức di chuyển.

Co quắp bất an, Trùng Nhi đợi một lúc, cũng không biết đây là muốn đi đâu lấy đồ, lại không dám hỏi nhiều.

Đợi rất lâu, thẳng đến khi phát hiện kiểm tra ra cửa thành, Trùng Nhi mới biết sắp rời khỏi thành, nhịn không được hỏi một câu, "Sư phụ, chúng ta đây là đi đâu?"

Chu Tân Nguyên ý vị sâu xa cười nói: "Đi đến nơi ngươi muốn đi."

…

“Chiêm Mộc Xuân này làm sao trở thành đầu danh Trạng Nguyên rồi?”

“Xem Phú luận của hắn, trình độ có vẻ kém hơn A Sĩ Hành một chút a!”

“Đúng vậy, Hội nguyên đầy điểm, kỳ tài trăm năm khó gặp, trình độ bài Phú luận thi Đình này của hắn rất tốt, quả thực vượt qua chúng nhân chi tư, sao chỉ là Nhất giáp thứ ba?”

“Việc này các ngươi chắc không biết đi? Nghe nói phụ thân của A Sĩ Hành là Ngu bộ Lang trung A Tiết Chương trước đây.”

“Thi không được Trạng Nguyên có liên quan gì đến việc phụ thân hắn là ai?”

“Phạm quan, hiểu hay không? Năm đó A Tiết Chương bị Bệ hạ bãi quan trục xuất kinh thành.”

“Việc này cùng bối cảnh phạm quan có liên quan gì chứ, trình độ của Chiêm Mộc Xuân cũng không thấp, là Giải Nguyên lang thi Hương của Liệt Châu, vốn là thi tốt hơn A Sĩ Hành.”

“Vốn là tốt hơn A Sĩ Hành? Thi Hội bốn đề công khai rõ ràng, ngươi bảo Chiêm Mộc Xuân làm lại một lần, nhìn xem hắn có thể làm ra một đề đầy điểm hay không!”

Bên cạnh khu công bố bài Thi Đình, một nhóm lớn người vây quanh nhìn xem, líu ríu thảo luận…

Đồng cỏ bên bờ hồ, Ngự Sử Trung Thừa Bùi Thanh Thành được người dẫn dắt tiến vào trong một đình nghỉ chân.

Hạ nhân dâng trà, Bùi Thanh Thành nhìn nhìn khắp nơi, hỏi: “Huyền Quốc công ở đâu?”

Hạ nhân chỉ về phía sườn dốc của đồng cỏ, còn chưa có lên tiếng liền nhìn thấy một con cự lang toàn thân lông đượm màu tím từ mặt sau sườn dốc bật nhảy ra, trên thân thể vạm vỡ to lớn như ngưu của cự lang có một lão già cánh tay trần đang cưỡi lên nó, nắm chặt lông sói, cúi sát người mà cưỡi, bất kể cự lang bật nhảy lên như thế nào, lão già đều vững vàng cưỡi ở phía trên.

Lão già này chính là Huyền Quốc công Ứng Tiểu Đường. Tên nghe có phần không phóng khoáng, và có chút cảm giác nữ nhân, nhưng vốn là nhân vật số một trong quân đội Cẩm Quốc, bây giờ mặc dù không còn nắm binh quyền, nhưng lực ảnh hưởng vẫn còn.

Có lẽ là trông thấy khách nhân đã tới, cự lang chợt chuyển hướng, lao nhanh về phía bên này, mắt thấy sẽ xông vào trong đình, một thân ảnh nhảy xuống, cự lang gầm một tiếng lướt qua phía trên đình.

Ứng Tiểu Đường vững vàng rơi xuống đất, chòm râu quai nón và tóc có chút ửng đỏ, giống như được nhuộm qua, bước đi vào trong đình.

Đứng trang nghiêm ở bên cạnh, một gã Huyền cấp Đại tiễn sư mặt không biểu tình, trên mỗi bên gò má có một vết sẹo khó coi, gã dâng lên y bào, Ứng Tiểu Đường thuận tay kéo một cái lấy tới, vẩy tung ra khoác lên trên người, hai tay xuyên qua tay áo, đai lưng buộc lại liền xong rồi.

"Hạ quan xin chào Quốc công." Bùi Thanh Thành cung kính hành lễ.

Ứng Tiểu Đường cũng không ngồi xuống, đưa tay cầm nước trà ùng ục nốc hai ngụm, rồi mới phất tay ra dấu không cần đa lễ, tiếp đó hỏi: "Nghe nói A Sĩ Hành sắp làm thủ hạ của ngươi?"

Bùi Thanh Thành: "Vâng. Tạm thời quyết định như thế, không biết về sau có xảy ra biến cố gì hay không, dù sao ngay cả việc đã xác định Trạng Nguyên mà vẫn có thể thay đổi."

Ứng Tiểu Đường: "Ta nghe nói kinh thành toát ra một luồng âm phong, vả lại cuồn cuộn rất nhanh, nói Trạng Nguyên không xứng làm Trạng Nguyên, còn đem gốc gác A Sĩ Hành moi ra, để minh oan cho A Sĩ Hành, có chuyện này đi?"

Bùi Thanh Thành gật đầu, "Ta cũng có nghe nói."

Ở ngoài đình, cự lang vươn đầu lớn vào trong, đầu lưỡi đỏ tươi từ phía sau răng nanh lè ra liếm lên người Ứng Tiểu Đường một cái, Ứng Tiểu Đường tiện tay nắm lấy một cái đùi dê trên bàn khua tay vứt ra ngoài, đem cự lang dẫn dắt rời đi, sau đó tiếp tục nói: "Đó đâu phải là giúp A Sĩ Hành minh oan, rõ ràng là đang chỉ trích bệ hạ chọn sĩ bất công, rõ ràng là muốn làm cho bệ hạ ghét hắn. Một tiểu oa nhi vừa mới tiến kinh liền có người nhằm vào hắn tạo thế, ra tay đen tối như thế, muốn hãm hắn vào nghịch cảnh khó lật, cũng không biết là tà khí từ đâu toát ra, lại khẩn cấp như thế."

Bùi Thanh Thành: "Tình hình có chút không thích hợp, hi vọng Bệ hạ có thể phân biệt rõ."

Ứng Tiểu Đường: "Ta không quản hắn phân biệt rõ hay không phân biệt rõ, người đã đến làm thủ hạ của ngươi, ngươi phải bảo hộ tốt được người, nếu như tiểu tử này vừa vào kinh liến té ngã, không phải nói có lỗi với cha hắn, có vết xe đổ này, về sau sẽ không còn người nào dám đứng ra nói chuyện nữa!"

Bùi Thanh Thành hơi khom người, "Hạ quan biết rõ, Quốc công yên tâm. Nếu như Quốc công không có phân phó nào khác, hạ quan xin cáo lui trước."

Ứng Tiểu Đường: "Không lưu lại ăn một bữa cơm."

Bùi Thanh Thành cười khổ, "Còn là không được, hạ quan xin cáo lui." Dứt lời cứ như vậy rời đi.

Khách nhân đi rồi, Ứng Tiểu Đường cũng ngồi xuống chậm rãi uống trà, "A Tiết Chương dạy bảo ra một nhi tử tốt a, Hội nguyên bốn

khoa đầy điểm, nếu là gãy tại trong tay tiểu nhân thì không khỏi đáng tiếc. Ngươi phái mấy hảo thủ đi làm ám vệ, đề phòng vạn nhất, nếu như thật sự có người đi gây rối, có thể giết trước rồi báo cáo sau!"

Đứng trang nghiêm, Huyền cấp Đại tiễn sư mặt không biểu tình, đưa lưng về phía trong đình hỏi: "Nếu là người của Ti Nam phủ xuất thủ thì sao?"

Ứng Tiểu Đường thổi nước trà, "Giết không tha! Nếu bà nương kia có ý kiến, tự sẽ tìm đến ta lý luận, không cần ngươi phải lo lắng."

Chương 102: Thụ quan

Hai ngày sau tiến cung.

Sắc trời mới sáng lên, một đám tiến sĩ đề danh Bảng Vàng đã sớm đi tới tập hợp ngoài cửa cung, Dữu Khánh tự nhiên cũng ở trong đó.

Những tiến sĩ khác đều dồn dập quan sát Dữu Khánh, hoặc ở quanh hàn huyên với hắn.

Chuyện cho tới bây giờ, Dữu Khánh cũng không tránh né nữa, cũng sẽ không làm chuyện che mặt che mũi nữa rồi, hắn đã xuất hiện trước mặt người khác nhìn đến mức độ quen mặt rồi, không cần phải làm vậy nữa.

Thái độ của hắn bây giờ là không chủ động, cũng không tránh né, cũng sẽ không nhiệt tình.

Thái độ không nóng không lạnh này của hắn khiến người khác khó mà thân cận, bên người cũng dần dần trở nên vắng vẻ.

Thu hút mọi người nhất chính là tân khoa Trạng Nguyên Chiêm Mộc Xuân, nhưng Chiêm Mộc Xuân rõ ràng là thỉnh thoảng nhìn về phía

Dữu Khánh, mà Hứa Phí vốn tương đối quen thuộc Chiêm Mộc Xuân thì một mực xen lẫn quanh quẩn bên cạnh Chiêm Mộc Xuân, cũng thỉnh thoảng lặng lẽ nhìn tới Dữu Khánh.

Thật vất vả thoáng ứng phó xong mọi người, Chiêm Mộc Xuân chủ động đến bên cạnh Dữu Khánh chắp tay chào hỏi, "Sĩ Hành huynh."

Đối diện với Dữu Khánh, sắc mặt y rất phức tạp, sau khi được biết mình thi đậu Trạng Nguyên, bản thân y cũng cảm thấy khó có thể tin được, bởi vì sau thi Hội đã xem qua các bài làm của những người xếp hạng phía trước, phát hiện quả thực là cao thủ nhiều như mây, kết quả trên Bảng Vàng thi Đình, mình đột nhiên vượt qua mọi người, ngay cả A Sĩ Hành đều chỉ đậu thứ ba, y càng cảm thấy bất ngờ.

Thi Hội có bốn loại khảo đề, nếu như chỉ một bộ phận đề thi đạt được đầy điểm thì còn có thể nói là có vận khí trong đó, nhưng bốn khảo đề đều có thể đạt đầy điểm, đó chính là thực lực tuyệt đối rồi, mình có thể thi tốt hơn A Sĩ Hành, ngay cả chính y đều không thể tin được.

Vì thế, ngày hôm qua nhịn không được đích thân Trạng Nguyên tự mình chạy đi xem bài giải được công khai, sau khi xem xong, bình tĩnh xem xét, y không biết những người khác đọc hiểu như thế nào, đứng ở góc độ của mình đến xem, y cũng không cho rằng A Sĩ Hành phát huy thất thường, tự y đánh giá rằng thiên Phú luận của A Sĩ Hành tốt hơn của mình, vẫn rất liền mạch lưu loát, tiêu chuẩn cao, chỉ dựa vào một điểm này liền biết với tạo nghệ của hắn không phải mình có thể so sánh.

Y không biết tiêu chuẩn chấm bài thi Đình như thế nào, mà gia thế bối cảnh của mình lại không có khả năng thao túng kết quả thi Đình lần này.

Nhưng đã nghe được một ít tin đồn, nếu như không xác minh, sẽ trở thành khúc mắc vĩnh viễn đều không lý giải được.

"Ui, nghe nói thi đậu Trạng Nguyên rồi, chúc mừng chúc mừng." Dữu Khánh chắp tay chúc mừng, tiếp đó lại đối với Hứa Phí ở bên cạnh nói: "Hứa huynh, lần này thi thế nào?"

Hứa Phí cười gượng một tiếng, lắc đầu nói: "So không được các ngươi, lần này không có vận khí tốt như trước, thứ nhất đếm ngược, xếp cuối cùng."

Dữu Khánh nghe xong cười hắc hắc vui vẻ, nghĩ thầm, đếm ngược đệ nhất là được rồi, không thể một mực như trước đó kiếm được đề thi trước nha.

Chiêm Mộc Xuân một mực quan sát sắc mặt Dữu Khánh, phát hiện tâm tính người ta vẫn rất tự nhiên, không có vẻ gì như y tưởng, nhưng với y thì không nói ra không thoải mái, nhịn không được hỏi: "Sĩ Hành huynh, nghe nói lệnh tôn trước đây là Ngu bộ Lang trung trong triều đình, có phải vậy không?"

Dữu Khánh trầm mặc một chút, biết rõ có một số việc sau khi thi Hội là không lừa gạt được nữa, gật đầu nói: "Đều đã là việc quá khứ."

Con mắt Hứa Phí nháy nháy, dù sao thái độ của cậu gã đột nhiên thay đổi, nói thế lực phía sau A Sĩ Hành không nhỏ, nhắc gã khi đối diện với A Sĩ Hành thì không nên đắc tội, cũng không nên đi quá gần.

Bây giờ tại trong mắt gã, Dữu Khánh giống như là một câu đố, trên thân không ngừng có sự vật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi hiện ra.

Hiện tại việc gã rất hối hận chính là đưa Trùng Nhi đi, không còn tìm được một hạ nhân vừa lòng đẹp ý như vậy nữa rồi.

Chiêm Mộc Xuân cười khổ, "Thật đúng là như vậy, lẽ nào đồn đại là thật, Trạng Nguyên vốn là Sĩ Hành huynh ngươi?"

"Làm sao có thể, Chiêm huynh suy nghĩ nhiều." Dữu Khánh vỗ vỗ vai y, chân tình cảm khái nói: "Công danh với ta chỉ như phù vân, đối với ta mà nói, trận công danh này chỉ là khách qua đường, trêu hoa ghẹo nguyệt nhặt lấy cái 'Thám Hoa lang' chơi đùa là đủ rồi. Về phần làm quan gì gì đó, còn phải do người như Chiêm huynh ngươi đi làm. Chỉ cần Chiêm huynh có thể làm được một quan tốt, danh 'Trạng Nguyên' này liền không thẹn với tâm."

Chiêm Mộc Xuân và Hứa Phí có phần nghe không hiểu có ý tứ gì, cái gì gọi là phù vân, cái gì gọi là khách qua đường, lẽ nào mười năm gian khổ học tập không phải để cầu thứ này sao?

Chính vào lúc này, một bên đột nhiên vang lên một tiếng reo, "Hay cho một câu 'Chỉ cần có thể làm được quan tốt, danh Trạng Nguyên này liền không thẹn với tâm', nói rất hay!"

Ba người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ một bên đi tới một người, là một người mặc tử bào, nhìn nhìn tán hoa thêu trên quan bào, rõ ràng là một quan to tam phẩm.

Ba người vội chắp tay hành lễ, những tiến sĩ khác ở xung quanh cũng nhanh chóng hành lễ theo.

Người tới không phải ai khác, chính là Ngự Sử Trung Thừa Bùi Thanh Thành, ông ta nhìn chằm chằm Dữu Khánh trên dưới quan sát một hồi, hỏi: "Ngươi chính là A Sĩ Hành?"

Dữu Khánh nhịn không được đưa mắt đối diện nhìn ông ta một chút, "Chính là học sinh."

"Không tệ không tệ." Bùi Thanh Thành khen một tiếng, cũng vỗ vỗ vai hắn, lúc này cười đi tới, hai gã quan viên mặc quan bào đỏ thẫm cùng đi theo cũng chăm chú quan sát Dữu Khánh một hồi.

Đám người Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, cũng không biết là khen Dữu Khánh dễ nhìn, hay là khen lời hắn nói hay.

Dù sao nhìn dáng vẻ ba vị quan viên kia đi thẳng đến cửa cung, hiển nhiên cũng là đi thượng triều, chờ tới bây giờ bọn họ đã nhìn thấy được không ít quan viên thượng triều, có một số thậm chí còn trực tiếp ngồi xe ngựa tiến cung.

Hứa Phí nhìn nhìn xung quanh, hướng một gã tiểu thái giám đang ở nơi đây dẫn mọi người đi vào, hỏi: "Công công, không biết vị quan to tam phẩm vừa mới đi qua đó là ai vậy?"

Tiểu thái giám a một tiếng, "Đó là Ngự Sử Trung Thừa Bùi đại nhân, ngay cả đám người trong cung chúng ta nhìn thấy hắn đều sợ, sau này các ngươi nhìn thấy cần phải cẩn thận một chút."

Hứa Phí cảm tạ, trở về nói cho Dữu Khánh và Chiêm Mộc Xuân biết, Chiêm Mộc Xuân nghe vậy táp lưỡi, "Thì ra là đứng đầu Ngôn quan."

Dữu Khánh nghi hoặc, hỏi: "Nhìn quan bào không phải chỉ mới tam phẩm sao? Rất lợi hại à?"

Chiêm Mộc Xuân và Hứa Phí hết lời chống đỡ, có phần không biết tên gia hỏa này làm sao thi đậu được Nhất giáp.

Cuối cùng vẫn là Hứa Phí đã quen với việc hắn không có nguyên tắc, nhỏ giọng giải thích, "Là lão đại của Ngự Sử đài, ngươi nói sao chứ?"

Lúc này, bên trong cung lại đi ra một gã tiểu thái giám, lần này là tới thúc giục các tân khoa tiến sĩ xếp hàng.

Dữu Khánh vốn tưởng rằng lần này mình rốt cuộc không cần phải đứng phía trước nhất rồi, nào ngờ lần này ngay từ đầu không làm chuyện đơn độc một người nổi bật, ba người Nhất giáp cùng đứng ở phía trước nhất, Chiêm Mộc Xuân đứng ở giữa, thi đạt đệ nhị Bảng Nhãn và kẻ Thám Hoa là hắn đây mỗi người đứng một bên, nói đến cùng vẫn là đứng ở phía trước.

Sau khi xếp thành hàng, một đội người thành thành thật thật đứng đó chờ.

Đợi một hồi lâu, chờ đến ánh mặt trời hiện lên, trừ trong cửa cung mới lại đi ra một lão thái giám, Dữu Khánh vừa nhìn liền nhận ra chính là kẻ lần trước sờ tay hắn.

Chỉ là lúc này lão thái giám kia giống như không nhận ra hắn vậy, ánh mắt đảo qua mặt hắn.

Vẫn giống như lần trước, là tới dẫn đội, chỉ là không có lễ nghi như lần trước, lão thái giám bắt chuyện với một đám người nói dựa theo đội ngũ đang đứng cùng đi theo lão.

Khi một nhóm người đi thẳng một mạch đến bên ngoài triều đường thì hơn một trăm tên Đồng tiến sĩ lưu lại tại dưới bậc cấp ngoài điện ngoài, trong triều đường chứa không nổi nhiều người như vậy, Nhất giáp và Nhị giáp tổng cộng sáu mươi người làm đại biểu tiến vào điện.

Sáu mươi người phân làm ba nhóm, tại thời điểm khi bước vào triều đường thì tâm tình đa số người là kích động.

Có một số người cũng biết rất rõ, đây có lẽ là cơ hội duy nhất trong cả cuộc đời, mình có thể tiến vào triều đường.

Hai bên Triều đường, bách quan san sát, Dữu Khánh có thể cảm giác được ánh mắt rất nhiều quan viên đang quan sát minh chằm chằm, kể cả vị Ngự Sử Trung Thừa lúc trước gặp được kia.

Ánh mắt thoáng nhìn tới phía trước, hắn nhìn thấy một lão già ngồi trên cao , người mặc long bào cũng đang nhìn mình chằm chằm, sắc mặt lão già hồng nhuận, râu tóc bạc trắng, trong nét không giận tự uy lộ ra sự lạnh lùng cao cao tại thượng.

Ánh mắt một trên một dưới đụng nhau một cái, Dữu Khánh bỗng thấy chột dạ, vội thành thành thật thật cúi đầu, tiếp tục tiến tới.

Đi tới vị trí chỉ định, lão thái giám ra hiệu dừng lại, sau đó xướng lên: “Các tân khoa Tiến sĩ, còn không nhanh nhanh bái kiến bệ hạ.”

Vì vậy một đám người đồng thời chắp tay khom người nói: "Tham kiến bệ hạ!"

Hoàng đế bệ hạ nhấc tay ra hiệu, nói: "Bình thân."

Thanh âm lành lạnh.

Một đám Tiến sĩ đứng thẳng cũng đều đưa mắt nhìn một cái rồi không dám tiếp tục nhìn thẳng.

"Bắt đầu từ khi các ngươi bước vào trong đại điện này, đây chính là một sự khởi đầu, một khởi đầu mới. Hi vọng trong tương lai các ngươi đều có thể giống như bách quan đứng hai bên công đường, trở thành thần tử đắc lực của Quả nhân, trở thành chi sĩ hữu dụng cho Cẩm Quốc!"

Hoàng đế bệ hạ nói đến đây liền phất tay ra hiệu một cái.

Lão thái giám dẫn đường thoáng sửng sốt, không nghĩ tới bệ hạ chỉ nói có hai câu nói như thế, rất không giống với những khóa trước, cảm giác hôm nay bệ hạ đối với đám Tiến sĩ khóa này tựa hồ không muốn nói thêm cái gì, lúc này lão hô lên: "Chúng tiến sĩ còn không mau tạ ân?"

Vì vậy một đám tiến sĩ lại cùng hô lên: "Tạ bệ hạ long ân."

Lão thái giám đứng thẳng bên cạnh Hoàng đế vẫy tay ra hiệu, bên điện lập tức đi ra ba gã thái giám bưng khay, trong khay là ba bộ quan phục, bộ ở giữa màu xanh đậm, hai bộ hai bên màu xanh nhạt.

Lão thái giám đứng trên cao xướng lên: "Tân khoa Trạng Nguyên Chiêm Mộc Xuân, thừa bệ hạ thiên ân, thụ Tòng Bát phẩm, bổ Kinh Huyền chủ còn thiếu!"

Chiêm Mộc Xuân lúc này tiến lên một bước, khom mình hành lễ, "Tạ bệ hạ long ân!"

Thái giám bưng khay ở giữa lập tức đi tới dâng đồ vật lên, Chiêm Mộc Xuân hai tay bưng lấy lui về.

Lão thái giám đứng trên cao xướng lên: "Tân khoa Bảng Nhãn Ân Cát Chân, tân khoa Thám Hoa A Sĩ Hành, thừa bệ hạ thiên ân, thụ Chính Cửu phẩm, bổ Ngự Sử đài Giáo thư lang thiếu!"

A Sĩ Hành cùng một vị khác lập tức tiến lên một bước, đồng dạng hành lễ bái tạ, "Tạ bệ hạ long ân!"

Hai gã thái giám lại tiến tới dâng khay, hai người nhận lấy rồi lui về.

Lão thái giám đứng trên cao xướng lên: "Tân khoa Nhị giáp năm mươi bảy Tiến sĩ, thừa bệ hạ thiên ân, thụ Tòng cửu phẩm, giao Lục bộ điểm thiếu!"

Năm mươi bảy người phía sau ba người Dữu Khánh lập tức cùng hô lên: "Tạ bệ hạ long ân!"

Bọn họ không được thực hiện nghi thức trao tặng quan phục tại trên đại điện, chỉ có ba người Nhất giáp đại biểu thực hiện nghi thức, thậm chí ngay cả chức quan cụ thể cũng chưa định ra, còn phải chờ Lục bộ tới phân công cụ thể.

Thái giám đứng trên cao đột nhiên lớn tiếng xướng: "Tân khoa Tam giáp một trăm năm mươi bảy đồng tiến sĩ, thừa bệ hạ thiên ân, thụ Tòng cửu phẩm, giao Lục bộ hậu dùng!"

Ngoài điện rất nhanh truyền đến một tràng tiếng hô, "Tạ bệ hạ long ân!"

Người biết tình hình đều rõ, những đồng tiến sĩ này và những tiến sĩ kia tuy rằng đều thụ hàm Tòng cửu phẩm, tuy rằng đều là giao cho Lục bộ, nhưng mà 'Điểm thiếu' và 'Hậu dùng' có khác biệt rất lớn, 'Điểm thiếu' là nhất định sẽ sắp xếp, 'Hậu dùng' thì sẽ phải chờ không biết tới khi nào, e rằng phải dựa vào bản lĩnh từng người rồi.

Sau đó lão thái giám đứng ở trên cao nhìn thái độ của Hoàng đế bệ hạ, ngay lập tức cao giọng nói: "Bãi triều!"

Hai bên triều thần lập tức cùng hô lên: "Cung tiễn bệ hạ!"

Một đám tân nhân đứng ở giữa dồn dập khom người.

Lúc này tại lối ra, khi sắp rời đi, tại trước lúc rời đi Hoàng đế lại quét mắt nhìn Dữu Khánh.

Sau đó chính là bách quan rời đi, chờ đến khi bách quan đều đã đi ra ngoài, lão thái giám dẫn đường mới bắt chuyện bảo một đám tân nhân lui ra.

Ghi chú: Mỗi phẩm hàm quan lại chia làm hai cấp, sau Tòng là Chính.

Chương 103: Dạo phố

Đi ra khỏi cung, cùng một đám Đồng tiến sĩ ở bên ngoài gặp mặt chào hỏi nhau, toàn bộ tiến sĩ tại đây đều tránh không được dùng ánh mắt ước ao nhìn ba người bưng quan phục.

Nhất là Chiêm Mộc Xuân, càng là một bước vượt qua con đường mà rất nhiều người phải dùng rất nhiều năm mới có thể đi đến.

Tất cả mọi người tại đây, trên cơ bản chỉ có một mình Chiêm Mộc Xuân được trao cho thực thiếu.

Tân khoa tiến sĩ nhập chức, trên cơ bản đều có một quá trình học tập rồi đến lịch lãm, Chiêm Mộc Xuân thì nhận được thiên ân, trực tiếp một bước bước vào giai đoạn lịch lãm, một Huyền chủ sổ, còn là một Huyền chủ sổ tại kinh thành, không biết khiến bao nhiêu người ước ao muốn chết.

Nơi này vị trí địa vực rất phức tạp, xác thực rất có tính trải nghiệm cho mọi người.

Mà Dữu Khánh và một vị Bảng Nhãn khác nhận chức thì rõ ràng là thuộc về giai đoạn học tập, học tập không có sâu cạn, có thể để ngươi học một hai năm, cũng có thể khiến ngươi học bảy tám năm, lúc nào có thể tiến giai phải nhìn tạo hóa của từng người.

Lúc này, có thành viên Lục bộ đi tới, gọi to báo cho đám tiến sĩ, dặn dò đám Nhị giáp tiến sĩ đến chiều chạy tới Lại bộ báo danh, đồng tiến sĩ Tam giáp cũng cần đến Lại bộ lưu lại địa chỉ để đề phòng có thể liên hệ bất cứ lúc nào.

Dữu Khánh đang suy nghĩ nên đi đến đâu báo danh, để tìm hiểu một chút con đường từ quan, cũng không thể chạy đến Hoàng cung để từ quan đi?

Hắn chợt thấy cách đây không xa, có một gã quan to mặt trắng mặc tử bào tam phẩm khuôn mặt có vẻ nghiêm túc đang ngoắc tay về phía bên này, rất lạ mặt, chưa thấy qua. Dữu Khánh nhìn Chiêm Mộc Xuân, lại nhìn Bảng Nhãn Ân Cát Chân, phát hiện hai người đều không nhìn về phía đó, vị quan to kia là đang ngoắc tay với người nào đã thể hiện rõ ràng rồi.

Dữu Khánh chỉ chỉ vào mình, vị quan to mặc tử bào kia gật đầu, Dữu Khánh lập tức đi tới.

Nhìn mọi người, lão thái giám lập tức cất giọng âm dương quái khí quở trách: "Chạy loạn làm gì? Trong cung là nơi ngươi có thể chạy loạn sao? Trở về chỗ đứng đi!"

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh.

Trong lòng Hứa Phí than một tiếng, tên này quả nhiên là nhiều chuyện a, chạy tới đâu cũng không thể yên tĩnh, lại muốn làm gì?

Dữu Khánh không có cách nào, đành phải duỗi ra một ngón tay chỉ chỉ vị quan to mặc tử bào kia.

Lão thái giám nhìn tới, quan to mặc tử bào kia hơi gật đầu chào hỏi, lão thái giám nhanh chóng cúi đầu khom lưng một cái, rồi nhanh chóng đổi sang khuôn mặt tươi cười với Dữu Khánh, "Đã là Mai thượng thư tìm ngài, Thám Hoa lang ngài đi mau đi, ta tại nơi này chờ ngài là được rồi."

Mai thượng thư? Dữu Khánh lẩm nhẩm trong lòng, cảm thấy lai lịch tên 'A Sĩ Hành' này quả thực rất phức tạp, phía sau e rằng không biết dây dưa với bao nhiêu người, sáng sớm mới cùng lão đại của Ngự Sử đài tiếp cận một chút, lúc này lại toát ra một Thượng Thư đại nhân.

Mặc dù hắn không hiểu những sự việc trong triều đình, nhưng không có ngốc, biết rõ những người này tiếp cận mình khẳng định đều có liên quan với lai lịch 'A Sĩ Hành', nếu không đám quan to tam phẩm này làm sao có thời giờ rỗi rãi quan tâm tới ngươi.

Hắn không còn cách nào, vẫn phải thành thành thật thật đi tới.

Trong mắt một đám tiến sĩ lại toát ra ngọn lửa ao ước, tên này hơi chút liền tiếp cận với quan to tam phẩm, là đầu heo cũng nhìn ra được A Sĩ Hành phía sau có quan hệ. Hứa Phí thì sửng sốt.

Dữu Khánh chạy đến trước mặt Mai thượng thư gì gì đó, bưng khay khom người nói: "Hạ quan bái kiến đại nhân."

Được ban thưởng quan bào, thụ phẩm cấp, liền có thể xưng quan rồi.

Trên khuôn mặt cứng đờ của Mai Tang Hải khó có được mà hiện ra nét tươi cười, "Ta là đương kim Công bộ thượng thư Mai Tang Hải, phụ thân ngươi có từng nhắc qua về ta cho ngươi biết không?"

Dữu Khánh lập tức đau đầu, không biết mức độ quan hệ giữa vị này và A Tiết Chương, không tiện trả lời, chỉ có thể hàm hồ nói: "Tục danh của Đại nhân nghe quen tai, nhưng mà bình thường cha ta cũng không thường nói với ta những điều này."

"Phải không?" Giọng điệu Mai Tang Hải cũng không biết là tin hay là không tin, tiếp tục cười nói: "Năm đó khi phụ thân ngươi chấp chưởng Ngu bộ thì ta là thủ hạ thân tín của phụ thân ngươi, ta thường đến nhà ngươi, khi ngươi còn bé ta còn thường bế ngươi nữa nha, chỉ chớp mắt đã lớn như vậy rồi."

"Ách…" Dữu Khánh hiện tại có thể tưởng tượng được hoàn cảnh sinh hoạt của A Sĩ Hành năm đó, giả bộ xấu hổ nói: "Việc này, hạ quan xác thực không nhớ rõ."

Mai Tang Hải: "Khi đó ngươi còn nhỏ, không nhớ rõ cũng bình thường. Mới rồi ở trên triều đường nghe được, ngươi sẽ đến Ngự Sử đài, nơi miệng lưỡi chi địa như vậy chưa nói tới việc không thích hợp với ngươi, phụ thân ngươi xuất từ Công bộ, bây giờ Công bộ do ta chấp chưởng, về tình về lí ta đều sẽ chăm sóc ngươi một chút, có muốn tới Công bộ hay không? Chỉ cần chính ngươi nguyện ý, ta có thể sắp xếp cho ngươi."

Một tiếng cười nhạt từ bên cạnh truyền đến, "Ngươi nói điều động là điều động được sao? Việc này sợ rằng không thể tùy vào lời của một mình ngươi nha, muốn người của Ngự Sử đài ta, trước tiên phải được Ngự Sử đài ta đồng ý đã nhé!"

Dữu Khánh nhìn lại, chính là vị Ngự Sử Trung Thừa Bùi Thanh Thành kia, hắn nhận thấy vị này thường xuyên xuất hiện từ bên cạnh, khiến cho người khác có cảm giác như mình luôn bị theo dõi.

Nhưng hắn có thể làm được gì? Chức quan nhỏ, lại không quen thuộc nhân sinh, tại trước mặt những đại lão thực quyền này, hắn chỉ có thể bưng khay khom mình hành lễ.

"Bùi đại nhân." Nét tươi cười trên khuôn mặt Mai Tang Hải biến mất, "Tự nhiên là phải được ngươi đồng ý, nhưng cũng phải cân nhắc ý nguyện của quan lại phía dưới a, nếu như quan lại phía dưới thật sự không muốn làm, cưỡng ép lưu lại làm không tốt công việc, vậy thì cũng không có đạo lý."

Bùi Thanh Thành lập tức quay đầu nhìn về phía Dữu Khánh, lạnh lùng hỏi: "Ngươi có nguyện ý không?"

"Ách…" Dữu Khánh không nói gì, trong lòng lại một phen tính toán.

Theo hắn, Mai thượng thư này là rất giảng đạo lý, chí ít thoạt nhìn so với Bùi Thanh Thành càng giảng đạo lý hơn.

Lại thêm nghe nói là thân tín của phụ thân A Sĩ Hành, trong lòng hắn đã thiên hướng về Mai thượng thư.

Nhưng mà hắn lại không thể không cân nhắc đến một điểm, tiến vào làm thủ hạ của thân tín của phụ thân A Sĩ Hành, nếu mình muốn từ quan sợ rằng sẽ có ngăn cản, so sánh mà nói hắn nên đến một nơi tương đối nghiêm khắc với mình một chút càng tốt hơn.

Trong lòng hắn đã đưa ra lựa chọn.

Nhưng mà không dám nói ra miệng, hai gã quan to mặc tử bào bộc lộ rõ khí phách ra ngoài, hắn chỉ là một con tôm nhỏ không dám xen loạn, sợ bị chấn động ra nội thương.

Không hé răng cũng tính là một loại thái độ, Bùi Thanh Thành lúc này không để ý tới nữa, "Còn suy nghĩ cái gì, gọi một tên khác tới, đi theo ta."

Một tên khác? Tên nào khác? Dữu Khánh thoáng sửng sốt, sau đó mới kịp phản ứng lại, hẳn là chỉ tên Bảng Nhãn cùng được phân công đến Ngự Sử đài làm Giáo thư lang, lúc này mới cất bước rời đi, nhưng đi không được mấy bước hắn lại nhớ ra mình quên một việc,

vội quay đầu hướng Mai thượng thư khom người từ biệt, người sau mỉm cười gật đầu.

Dữu Khánh chạy về trước mặt đồng khoa, hướng Bảng Nhãn gọi: "Ân Cát Chân, đi theo ta, đi mau."

Đồng dạng bưng khay, Ân Cát Chân nhanh chóng rời bước, lão thái giám lập tức the thé hỏi với theo: "Làm gì vậy?"

Dữu Khánh vội chìa ngón tay chỉ tới Bùi Thanh Thành, "Bùi đại nhân bảo chúng ta đi theo ông ấy."

Lão thái giám quay nhìn lại, kết quả phát hiện thấy Bùi Thanh Thành đang giương đôi mắt lạnh nhìn lão, lão ta lập tức bị hù dọa cho run rẩy, kẻ này chính là người dám trách oán cả bệ hạ, số lượng thái giám bị hắn làm hại phải ăn gậy đến chết khẳng định dùng một tay là đếm không hết.

Đắc tội người nào cũng không thể đắc tội vị này, nếu như bị vị đại lão này theo dõi, vậy thì thật sự nguy đến tính mạng.

Bùi Thanh Thành tự mình đòi người, lão thái giám không dám không cho, nhanh chóng đồng ý: "Đi thôi đi thôi."

Vì vậy hai gia hỏa bưng khay không cần tiếp tục đứng xếp hàng chờ ra cung như các đồng khoa nữa, mà theo sau Bùi Thanh Thành cùng rời đi. Việc này lập tức lại rước lấy một loạt ánh mắt ao ước.

Sau khi đi ra khỏi cung, trông thấy ngoài cung tập hợp rất nhiều ngựa, Bùi Thanh Thành ngẩn người, mới ý thức được không phù hợp, mình nhất tâm suy nghĩ tới hành động của Mai Tang Hải, nghĩ rằng thuận tiện đưa người về Ngự Sử đài, nhưng đã quên các Tân khoa tiến sĩ còn phải cưỡi ngựa diễu phố, thời điểm này mình lôi Bảng Nhãn và Thám Hoa rời khỏi, vậy thì nhóm diễu phố thiếu mất hai vị này, vậy sao được?

Ông ta quay đầu lại nhìn về phía trong cung, phát hiện lão quan hoạn kia vậy mà lại không nhắc nhở mình tiếng nào, đây là có ý định khiến mình trở thành trò cười hay sao?

Ông ta dự định sau này phải trừng trị lão thái giám kia một trận, lúc này thì cất tiếng ho khan, xoay người nói với hai người đang đi theo: "Đã quên, các ngươi còn phải cưỡi ngựa diễu phố. Trước hết các ngươi quay lại đi đã, buổi chiều hãy đến Ngự Sử đài báo danh."

"…" Dữu Khánh và Ân Cát Chân đều không nói nên lời, lại cùng quay đầu lại nhìn về phía cửa cung, rồi chỉ có thể cát tiếng vâng dạ.

Bùi Thanh Thành lại phất tay gọi thủ vệ cửa cung tới đây, giúp hai người thông báo tình huống một chút, nếu không hai người đã ra cung là không thể quay vào.

Đã dàn xếp xong, Bùi Thanh Thành liền ném hai người lại, rời đi.

Xoay người đối diện cửa cung, hai người Dữu Khánh và Ân Cát Chân quay mặt nhìn nhau, đều không nghĩ đến mình còn có thể lại tiến cung một lần nữa.

Không còn cách nào, hai người đành phải bưng khay ngoan ngoãn trở lại chỗ của mình.

Chỉ là tình cảnh chạy đi lại quay trở về này khiến người khác cảm thấy thật kỳ quái.

Bảng Nhãn và Thám Hoa cũng không nghĩ tới mình có thể gặp phải chuyện như vậy, trước ánh mắt công chúng hai người có cảm giác rất mất mặt.

Dữu Khánh càng thêm cảm thấy Bùi Thanh Thành này rất không đáng tin cậy, so sánh với nhau, hắn cảm thấy Mai thượng thư càng tin hơn.

Dữu Khánh vừa đi vừa nói chuyện, xui khiến Ân Cát Chân đến giải thích.

Vì vậy sau khi trở lại bên cạnh lão thái giám, đối diện vẻ mặt hoài nghi của lão thái giám, Ân Cát Chân nói: "Bùi đại nhân bảo diễu phố xong mới đi tìm ông ấy."

Trong đám người, vểnh tai nghe, Hứa Phí vui vẻ, nhận thấy vị Sĩ Hành huynh quả nhiên là nhiều chuyện, đi đến đâu cũng có thể xảy ra chuyện.

Lão thái giám nghẹn lời không biết nói gì, nhưng cũng không nói gì nữa, sau đó một gã tiểu thái giám dẫn ba người Nhất giáp đi thay y phục.

Khi ba người lộ diện trở lại thì trên người Trạng Nguyên lang là quan phục xanh đậm được đo may riêng, hai vị khác thì màu xanh nhạt.

Khi đi trở về tới nơi, Dữu Khánh thỉnh thoảng cúi đầu nhìn xem quan bào trên người, sờ sờ mũ mão của mình, trong lòng than thở, phỏng chừng trong lịch đại đệ tử Linh Lung quan thì mình là một người duy nhất.

Một đám tân khoa tiến sĩ nhìn thấy ba người đã mặc quan bào vào trước rồi, tự nhiên lại là một trận ước ao.

Khi thời giờ đã đến, lão thái giám dẫn mọi người xếp thành hàng đi ra cửa cung, ở bên ngoài ngựa cũng đã được sắp xếp xong, mọi người cứ theo thứ tự lên ngựa là được.

Trống vang, tiên vang, bắt đầu khua chiêng gõ trống, đội ngũ diễu phố chính thức xuất phát.

Đường phố trước đó đã được dẹp trống, hai bên sớm đã chật ních người, một đường vang rền âm thanh hò reo chào đón.

Ba người cưỡi tại phía trước nhất nhìn rất rõ ràng, chỉ có ba người mặc quan phục, vừa nhìn đã biết là Trạng Nguyên, Bảng Nhãn và Thám Hoa.

Nhân hoặc Yêu khắp tứ phương tập hợp ở kinh thành đều đang nhìn xem thịnh hội này.

Mọi người muốn nhìn xem Trạng Nguyên là một chuyện, có rất nhiều người muốn nhìn chính là Hội nguyên đầy điểm là người nào, nhân vật trăm năm khó gặp trong truyền thuyết a!

Tiếng chiêng tiếng trống chấn động vang trời, tiếng người ồn ào, tiếng pháo đùng đoàng liên miên không dứt.

Càng có không ít nữ tử quăng hoa ra, hoa tươi và tơ lụa, muốn gây sự chú ý.

Còn có âm thanh kiều mị, Trạng Nguyên lang nhìn nơi này, Thám Hoa lang nhìn nơi đây các loại.

Cảnh tượng vạn chúng chú mục như thế, phong quang như thế, không biết khiến bao nhiêu là sĩ tử thi rớt nuốt hận, hận mình không phải là một thành viên trên lưng ngựa phất tay rêu rao.

Cũng làm rất nhiều học sinh kiên định chí hướng, nam nhi phải là như thế!

Bốn người Tô Ứng Thao, Phan Văn Thanh, Phòng Văn Hiển, Trương Mãn Cừ cũng tại trong đám người hai bên đường phố, mắt mở trừng trừng nhìn những người quen thuộc cưỡi ngựa dạo phố đi qua, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp và ước ao.

“Thám Hoa lang, bắt lấy!”

Chợt vang lên tiếng nữ tử giòn giã kêu to.

Một bó hoa kết tơ kết lụa đập vào trước ngực Dữu Khánh, hắn thuận tay chụp lấy, nhìn, phát hiện phía trên vậy mà có viết các thông tin như tên và địa chỉ của nữ nhân nào đó.

Hắn nhìn lại, phát hiện nữ tử đang vẫy vẫy tay với mình kia nhìn cũng bình thường, cũng không biết từ đâu có dũng khí và tự tin lớn như vậy, tiện tay liền đem bó hoa ném ra phía sau, ai muốn lấy người đó bắt đi.

Nói chung hắn không có nét tươi cười nào, trong lòng chỉ có phiền muộn, thì ra diễu phố là như vậy, đường đường Linh Lung quan Chưởng môn vậy mà đang phải làm loại chuyện này.

Hắn lo lắng chính là, qua một chuyến này, sợ rằng đã có không biết bao nhiêu là người nhận biết mình.

Suy nghĩ tới lúc trước trên đường vào kinh thành thì một mực giữ kín tiếng, lúc này phát hiện giống như là trò cười.

Chương 104: Trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác

Trên đường, Dữu Khánh nhìn thấy được người quen, thấy được Chung Viên ngoại ở ven đường, trong Chung phủ có không ít người tới, tụ tập với nhau rất dễ nhận thấy.

Hắn cũng không biết đám phụ nhân đi theo lão nương Văn Giản Tuệ kia đang chỉ trỏ mình là có ý gì.

Hắn cũng không nhìn thấy trong một chiếc xe ngựa của Chung phủ có giấu hai nữ tử.

Với thời khắc phong quang chỉ có một lần trong đời này, tại tiểu nữ nhi cầu xin, Chung Túc đồng ý cho hai nữ nhi đến xem, nhưng

không thể lộ diện.

Hai nữ trốn ở trong xe, đẩy mành ra len lén nhìn.

"Tỷ phu tới rồi, tỷ phu tới rồi, mau nhìn, ở bên phải tại hàng phía trước nhất."

"A? Tên tiện nhân ném hoa tới tỷ phu kia đừng để cho ta gặp phải, ta sẽ xé nát mặt cô ta ra, đạp nát ngón tay cô ta."

Văn Nhược Vị nhìn xem hưng phấn ồn ào, hai chân khi thì đạp loạn đạp không ngừng.

Chung Nhược Thần thì hai mắt ẩn tình nhìn chăm chú, người diễu phố đông đảo, trong mắt nàng thì chỉ có duy nhất phu quân tương lai của mình.

Nàng có thể nhìn ra được, toàn bộ tiến sĩ diễu phố đều rất phấn chấn, duy độc phu quân tương lai của mình là nhất quán bình tĩnh ung dung, không hổ là tài tử độc nhất vô nhị.

Tại trong mắt nàng, phu quân tương lai của mình mới là chân chính Trạng Nguyên danh xứng với thực, những người khác đều không thể so cùng!

Cho dù là Chung Túc nhìn xem, cũng nhịn không được quay sang Lý quản gia bên cạnh mình khen một câu, "Người này không quan tâm hơn thua, tâm tính rất tốt, giống như một người có thể làm đại sự!"

Một đường rầm rĩ âm thanh, một đường phong quang vô hạn, tại trong mắt và trong tai Dữu Khánh chỉ giống như một tràng ầm ĩ.

Cũng may, chỉ đi một vòng quanh đường phố chính, liền kết thúc.

Nhưng diễu phố xấp xỉ hai canh giờ đã khiến một số người đói meo, bụng hóp đụng đến sau lưng luôn rồi, còn có một số người buồn tiêu buồn tiểu phải nín nhịn khó chịu vô cùng.

Sau khi giải tán, một đám tiến sĩ lập tức chật vật phân tán rời đi.

Lần phân tán này, từ đây về sau mỗi người sẽ có tương lai của riêng mỗi người, cũng là tuyên bố khoa thi kinh lần này đã chính thức kết thúc.

Dữu Khánh nhìn thấy thời gian đã sắp nửa buổi chiều, vị Bùi đại nhân kia bảo buổi chiều đến Ngự Sử đài báo danh, thời gian đã không đủ, Dữu Khánh cũng không có về Chung phủ, cùng với Ân Cát Chân có cùng ý nghĩ tụ lại, người sau mời khách, bảo xa phu mua chút đồ ăn tới tụ tập ăn một bữa.

Hai người là tiến sĩ cùng khoa, sau này mọi người chính là đồng liêu tại Ngự Sử đài, lại thêm Dữu Khánh nổi danh thi Hội đầy điểm, Ân Cát Chân không dám tự đại trước mặt Dữu Khánh, phong thái thả tương đối thấp, dáng vẻ là thành tâm kết giao.

Dữu Khánh không cho là quan trọng, dù sao cũng không cần tiếp tục giấu giếm lai lịch rồi, vui vẻ ứng phó, hai người tính là đã quen thuộc nhau.

Lấp lấp bao tử xong, hai người lại cùng cưỡi một chiếc xe ngựa đến Ngự Sử đài, xe ngựa và hộ vệ của Chung gia theo ở phía sau.

Vẫn mặc quan bào, vừa đến Ngự Sử đài, hai người phát hiện thấy có người đang chờ mình, thái độ tương đối nhiệt tình, nhất là đối với Dữu Khánh.

Khi gặp mặt thượng quan phân công nơi chốn làm việc, Ân Cát Chân mới biết sự thật, Giáo thư lang gã chính là được sắp xếp theo lệ cũ, mà A Sĩ Hành thì được bố trí đặc biệt, hắn trực tiếp được bố trí đến bên cạnh Ngự Sử Trung Thừa đại nhân làm Giáo thư lang.

Nói trắng ra là, chính là văn thư bên cạnh Ngự Sử Trung Thừa đại nhân.

Tuy rằng mọi người đều là Giáo thư lang, phẩm cấp và bổng lộc đãi ngộ cũng giống nhau, nhưng địa vị hai người trong nháy mắt liền biến thành một trời một vực.

Nghĩ cũng có thể nghĩ ra được, làm văn thư bên cạnh quan to triều đình đó là phát triển theo hướng thân tín bên người, là người có thể thường xuyên tại bên cạnh quan to chuyển lời cấp trên, nhất là tại bên cạnh Ngự Sử Trung Thừa đại nhân, người làm chức trách Giám sát bách quan.

Công việc này chỉ cần làm cho một mình Ngự Sử Trung Thừa đại nhân hài lòng là được, dù sao lời của Trung Thừa đại nhân có tính quyết định, làm tốt phỏng chừng cũng không mất mấy năm liền có thể lăn lộn đến thất phẩm.

Nhưng mà Dữu Khánh lại không nghĩ như vậy, vừa nghe nói là làm văn thư cho vị Bùi đại nhân kia, rõ ràng là phải làm công việc đụng tới văn chương, trong nháy mắt trái tim liền đập đến cổ họng, lập tức quay sang thượng quan đề xuất ý kiến, "Đại nhân, hạ quan cảm thấy Ân Cát Chân càng thích hợp làm Giáo thư lang bên người Bùi đại nhân, không bằng để cho hạ quan và Ân Cát Chân thay đổi."

Vị thượng quan kia và Ân Cát Chân đồng thời há hốc mồm sửng sốt.

May là Hứa Phí không tại bên cạnh, bằng không lại phải phát ra tiếng than thở nhất quán của mình.

Ân Cát Chân không biết vị huynh đài này nói là thực hay là giả, xem ra không giống nói giả, theo lý thuyết cũng không cần phải nói ra loại lời nói dối này, trong lúc nhất thời không khỏi bội phục lòng dạ Dữu Khánh.

Đối diện sự khiêm nhượng như thế, gã thật sự không biết nên nói cái gì cho phải, cơ hội tốt như vậy, nếu từ chối thì ngay cả chính gã cũng không thuyết phục được mình, nhưng bị làm cho á khẩu không trả lời được, lòng tràn đầy thấp thỏm nhìn lén phản ứng của thượng quan.

Vị thượng quan kia thiếu một chút hoài nghi mình đã nghe lầm, bao nhiêu người nằm mơ đều cầu không được cơ hội như vậy, tiểu tử này không phải ăn nhầm thuốc rồi đi?

Hơn nữa, chuyện xếp người vào bên cạnh Trung Thừa đại nhân nào phải việc mà y có thể làm chủ, Việc này cần phải được Trung Thừa đại nhân đồng ý mới được.

Nói trắng ra chính là Trung Thừa đại nhân đã nói rõ ràng, hắn chính là người mà Trung Thừa đại nhân chỉ đích danh muốn có.

Sắc mặt thượng quan lập tức trầm xuống, "A Sĩ Hành, ngươi cho rằng việc này là chuyện có thể cò kè mặc cả như mua đồ ăn sao? Sắp xếp ngươi làm việc gì, ngươi nghiêm túc làm tốt là được, đừng nói lời vô dụng!"

Dữu Khánh bất đắc dĩ, nghĩ lại một chút, được rồi, dù sao lão tử lập tức sẽ từ quan rời đi.

Sự tình cứ như vậy kết thúc.

Đột nhiên tới một cái cơ hội ngàn năm khó gặp, rồi lại bị mất đi, nỗi lòng Ân Cát Chân rất phiền muộn, không khỏi ước ao với xuất thân, bối cảnh của Dữu Khánh.

Một ít lời đồn gã cũng đã nghe được, dùng cái mông để nghĩ cũng có thể biết là nhờ quan hệ với đồng liêu cũ trước đây của cha hắn mà có tác dụng nâng đỡ.

Nhưng mà không ai tiện nói cái gì, thực lực của 'A Sĩ Hành' đặt tại đó, Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, trăm năm khó gặp, thuận thế mà ban cho trọng dụng cũng không quá, chỉ sợ Tân khoa Trạng Nguyên cũng không có dũng khí tại trước mặt 'A Sĩ Hành' nói mình càng tốt hơn.

Lúc này hai người được người dẫn đi, dẫn đến nơi làm việc của mỗi người.

Người dẫn dắt Dữu Khánh trên đường đi nói cho hắn biết ở tại bên cạnh Trung Thừa đại nhân cần phải làm những việc gì, không thể tránh được chuyện viết một số thứ, còn có thu nhận công văn, hoặc truyền đạt, hoặc đưa đi, còn kiêm một ít việc đón tiếp, đưa tiễn gì gì đó.

Đương nhiên, bên cạnh Trung Thừa đại nhân cũng không chỉ có một mình Dữu Khánh, còn có những người khác cấp bậc cao hơn, mỗi người xử lý cấp độ công việc cũng không giống nhau.

Lại nhắc nhở hắn một ít việc phải chú ý, bảo hắn sau này không hiểu thì tới hỏi.

Cứ như thế tùy tiện nghe, Dữu Khánh nghe được quả nhiên cần phải viết lách thì đầu liền đau rồi.

Sau nhiều lần rẽ qua rẽ lại trong khu lầu các Ngự Sử đài, cuối cùng người dẫn đường đưa Dữu Khánh đến nơi Ngự Sử Trung Thừa xử lý công vụ.

"Đại nhân, A Sĩ Hành đã đến." Người dẫn đường cất tiếng thông báo.

Đang ngồi trước án phê duyệt công văn, Bùi Thanh Thành ngước ngước mắt, ừ một tiếng rồi thôi, liền tiếp tục làm việc của mình.

Thời điểm người dẫn đường lui ra ngoài, im lặng ra hiệu cho Dữu Khánh chờ tại nguyên chỗ.

Dữu Khánh lặng lẽ quan sát bố trí bên trong phòng, nhận thấy không gian phòng ốc và hành lang liên thông bên ngoài còn lớn hơn cả phòng ở của mình tại Đông Viện.

Phê duyệt xong một phần công văn, Bùi Thanh Thành đặt bút xuống, ngước mắt nhìn, đối diện với ánh mắt Dữu Khánh.

Dữu Khánh nhanh chóng hành lễ, "Bái kiến đại nhân."

Bùi Thanh Thành khoát tay áo, ra hiệu không cần đa lễ, mở miệng liền trực tiếp hỏi: "Đã xem qua bản khai lí lịch tham gia thi cử của ngươi, chỉ ngắn ngủi mười mấy năm mà thôi, phụ mẫu người nhà của ngươi vì sao đều đã qua đời? Trong chuyện này có phải có nguyên nhân gì đó không người biết phải không?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, cũng không giấu giếm quá nhiều, "Phụ thân tạ thế năm ngoái, những người khác tại thời điểm rời kinh năm đó đã gặp phải một trận chặn giết…" Hắn kể lại tình huống đại khái mà mình biết, cái gì có thể nói, cái gì phải cần che giấu tất nhiên là có mức độ.

Nghe đến việc khi A gia rời kinh thì thiếu chút nữa bị diệt môn, A Tiết Chương may mắn chạy thoát cũng rơi vào tình cảnh khuyết tật cả đời rồi tạ thế, song quyền Bùi Thanh Thành đặt ở trên án nắm chặt, hai mắt như muốn nứt ra, khí tức trầm trọng, sau khi nghe xong trầm giọng hỏi: "Hung thủ là ai?"

Dữu Khánh quan sát thấy phản ứng của ông ta, cũng không biết tâm tình biến hóa của đối phương là thật hay là giả, lắc đầu nói: "Không biết, phụ thân có thử đi thăm dò, kết quả phát hiện những manh mối liên quan không phải bị diệt khẩu thì bị người chặt đứt, không biết chủ mưu phía sau màn là ai."

Bùi Thanh Thành trầm mặc một hồi, mới từ từ nói: "Khó trách, thảo nào sau khi tao ngộ hạo kiếp như thế phụ thân ngươi cũng không có liên hệ cùng chúng ta, căn bản không biết hung phạm phía sau màn là ai, bởi vì ai đều có khả năng. Thảo nào nhiều năm như vậy cũng tìm không được tung tích phụ thân ngươi!"

Dữu Khánh nghe ra được ý tứ trong lời này, vị này và phụ thân của A Sĩ Hành là một tốp.

Đương nhiên, cũng chỉ là nghe mà thôi, nếu như chính bản thân đối phương nói ra, bất cứ người nào có liên quan với A Tiết Chương đều có thể là hung phạm phía sau màn năm đó.

Song quyền nắm chặt chậm rãi thả ra, Bùi Thanh Thành than thở: "Việc này sẽ có người đi điều tra, ta không tin sự thật có thể vĩnh viễn bị ẩn giấu, sớm muộn sẽ cho nhà ngươi một cái công đạo. Trước mắt, việc quan trọng của ngươi là làm tốt công việc của mình. Ngươi phải biết rằng, hiện tại có không ít người đang nhìn chằm chằm vào ngươi. Cần làm việc gì, đã có người hướng dẫn ngươi rồi phải không?"

Dữu Khánh: "Nói rồi, chỉ là hạ quan ngu muội, sợ rằng làm không tốt."

Bùi Thanh Thành: "Chậm rãi mà làm, không có người nào ngay từ đầu liền biết tất cả, không hiểu thì hỏi, sẽ có người chỉ cho ngươi, không nên mù quáng làm xằng làm bậy. Có chuyện gì ngươi tùy thời có thể trực tiếp tới tìm ta. Đúng rồi, trước mắt, có một việc thích hợp ngươi làm, và trừ ngươi ra cũng không còn có thể là ai khác."

Dữu Khánh lòng ớn lạnh, cũng không hỏi là chuyện gì, liền trực tiếp từ chối: "Hạ quan tuổi còn trẻ ngây thơ, năng lực hữu hạn, cho phép hạ quan tiếp tục học tập một thời gian."

Bùi Thanh Thành đứng lên, cười nói: "Việc này không cần ngươi học, mọi người sợ rằng đều phải hướng ngươi lãnh giáo mới đúng."

Dữu Khánh bỗng thấy không ổn, "Việc gì?"

Bùi Thanh Thành đi vòng ra trường án, chắp tay đi tới: "Ngươi cuộc sống quá mơ hồ rồi sao? Không nhìn thấy khắp các nơi kinh thành đang dọn dẹp làm các loại chuẩn bị sao? Hơn nửa tháng nữa, chính là Quốc khánh sáu trăm năm khai sáng Cẩm Quốc ta!"

Đối với việc này Dữu Khánh thật đúng là không có quan tâm tới, hắn vô cùng lo sợ hỏi: "Cùng hạ quan có liên quan gì chứ?"

Bùi Thanh Thành bị lời hắn nói làm cho choáng váng, trên dưới quan sát hắn một chút, "Tiểu tử ngươi nghĩ cái gì vậy chứ? Nếu là Quốc khánh, mỗi Bộ trong Triều đình làm sao có thể không dâng tặng lễ

vật? Mỗi bộ không thể toàn bộ hiến vàng bạc châu bảo đi? Hiến lên ưu mỹ từ phú tự nhiên là thượng giai!”

Dữu Khánh nghĩa chính ngôn từ nói: “Nên thỉnh hạng người đức cao vọng trọng phú từ!”

Bùi Thanh Thành xua tay, “Việc này ngươi không có gì để từ chối, cần chính là từ phú tốt nhất, không liên quan gì đến đức cao vọng trọng. Mỗi bộ dâng tặng lễ vật, Ngự Sử đài ta tự nhiên không thể thiếu. Đây là Quốc khánh sáu trăm năm Cẩm Quốc, các phương thế lực thiên hạ đều sẽ tới, kể cả Yêu giới. Hôm nay ngươi diễu phố nếu chú ý quan sát thì hẳn có thể nhìn thấy, đã có không ít nhân vật Yêu giới đã chạy tới đây.

Cho nên từ phú của mỗi bộ là cần hiến lên ngay tại trước mặt các phương thế lực thiên hạ. Ta tránh không được cũng phải nâng từ phú của Ngự Sử đài đứng ra lớn tiếng đọc, từ phú sơ sài không khỏi khiến cho thiên hạ các phương cười nhạo. Sự việc liên quan tới Quốc thể, cho nên lần này cần phá lệ thận trọng. Lúc trước, khi thương lượng cùng các đồng liêu, bọn ta vẫn đang bối rối không biết nên giao cho ai viết mới thích hợp, nào ngờ đột nhiên ngươi toát ra, nhân tuyển mà mọi người công nhận lập tức được xác định.

Ngươi nguồn gốc rõ ràng, thứ thiên phú này có khi là thật sự không có cách nào so, ngươi là ngút trời chi tư, lần này trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác.

Không chỉ là chấp bút từ phú thay cho Ngự Sử đài, tại thời điểm Quốc khánh sáu trăm năm Cẩm Quốc, xuất hiện một Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, ngươi đã là danh dương thiên hạ. Tại ngày Quốc khánh đó, các phương khách tới há có thể không kiến thức được một chút tài hoa của ngươi? Các phương tất nhiên sẽ có người điểm danh gọi ngươi đi ra hiến tràng, các loại chuyện như ra đề để ngươi làm thơ trợ hứng e rằng không thể tránh khỏi, ngươi cần phải sớm chuẩn bị tâm lý.”

Chương 105: Tìm chút đồ vật

Cái trò tào lao gì vậy, Dữu Khánh nghe được ngây cả ra, trợn mắt há mồm.

Không chỉ phải viết bài phú gì đó, còn phải làm thơ trợ hứng ngay tại hiện trường, ngay trước mặt khách khứa các phương trong thiên hạ sao?

Quả thực là càng nói càng quá đáng, càng nói càng thái quá, Dữu Khánh nghe mà rợn tóc gáy, thiếu một chút cả người toát mồ hôi lạnh.

Trò vui này bày ra hơi bị hoành tráng quá nha!

Việc này hắn hoàn toàn không ngờ tới, lúc trước làm cái thi Đình đã phải vật vã dở chết dở sống, thật vất vả mới ứng phó xong, chỉ vừa thở phào nhẹ nhõm không bao lâu, cho rằng đã có thể ung dung bình tĩnh, kết quả vừa bò ra khỏi hố thi Đình, lại xuất hiện một đống hố khác, trong mắt toàn hố là hố, thậm chí còn có cả vực sâu vạn trượng đang chờ hắn ở phía trước.

Chơi đùa không nổi nữa rồi, hắn còn muốn sống lâu thêm mấy năm a.

Thấy hắn đờ đẫn ngây ra, Bùi Thanh Thành vỗ vỗ vai hắn cười nói: "Đây chính là thời cơ rất tốt để cho ngươi bộc lộ tài năng lần nữa, phải nắm chắc lấy, nếu lợi dụng thỏa đáng, có lẽ có thể chiếm được Ti Nam phủ ưu ái, đối với ngươi có lẽ có ích."

"Ti Nam phủ?" Dữu Khánh kinh ngạc, "Việc này cùng Ti Nam phủ thì có quan hệ gì?"

Bùi Thanh Thành: "Ngươi là từ Liệt Châu tới, tràng thảm kịch tại Cổ Trủng Hoang Địa kia, ngươi hẳn cũng đã trải qua, thế nhưng chân tướng sự việc chưa hẳn ngươi đã rõ ràng."

Dữu Khánh con mắt nhấp nháy, hắn đã biết rõ sự thật từ trong miệng đám người Thiết Diệu Thanh, nhưng vẫn giả bộ không biết, "Hạ quan nguyện nghe tường tận."

"Khu vực Tây Nam có một con Đại yêu, người ta xưng là Tê Hà nương nương, bà ta có một con trai…" Bùi Thanh Thành rủ rỉ rù rì nói ra sự thật, chính là những gì Dữu Khánh đã nghe nói, nhưng hắn biết đó chỉ là khởi nguồn của sự việc, Bùi Thanh Thành lại kể thêm sự thật về việc kết thúc, "Đại khảo đã sắp tới, Ti Nam phủ làm ra việc như vậy, bệ hạ cũng không vui, không thể không triệu kiến chưởng lệnh Địa Mẫu của Ti Nam phủ.

Bệ hạ ngay mặt cảnh cáo Địa Mẫu, nhìn thấy các nơi đều đã bắt đầu xuất hiện thí sinh tử thương, nhìn thấy sắp tại toàn quốc tạo thành chấn động thật lớn, một khi ảnh hưởng quá lớn, giấy không thể gói được lửa, người có ý tất nhiên sẽ lợi dụng, đến lúc đó lời kêu gọi giải tán 'Ti Nam phủ' chắc chắn sẽ sôi trào. Chỉ với việc này, bệ hạ lệnh cưỡng chế Địa Mẫu phải lập tức giải quyết sự việc!

Bất đắc dĩ, Địa Mẫu lúc này mới tự mình xuất thủ, đích thân chạy đi đem Tê Hà nương nương chém giết, xem như đã hóa giải được việc này, nhưng cũng vì thế mà Địa Mẫu trả giá khá lớn!

Chân tướng sự việc mọi người đều biết rõ ràng trong lòng, Ti Nam phủ sai trước, đồ đệ hại chết con trai của người ta, làm sư phụ thiên vị còn chưa nói, lại còn lần nữa tàn nhẫn hạ sát thủ, về đạo lý đích xác không thể nào nói nổi. Việc này đã kinh động số một nhân vật bên phía Yêu giới, Yêu Thánh Thiên Lưu sơn đã lên tiếng, chỉ một câu nói, cũng không có bất cứ cơ hội thương lượng gì, trực tiếp bảo Ti Nam phủ giao người, nói Địa Mẫu đem đệ tử gây chuyện giao ra đây, nếu không sẽ khai chiến!"

Dữu Khánh nhịn không được hiếu kỳ hỏi: "Lẽ nào Địa Mẫu đã giao đệ tử ra?"

Bùi Thanh Thành: "Sự việc đã nháo đến tình trạng như vậy, Địa Mẫu không giao người cũng không được, nếu không Cẩm Quốc sẽ phải

gánh chịu đại chiến cùng toàn bộ Yêu giới, nếu như không giao, chưa nói tới việc bệ hạ không bảo đảm Ti Nam phủ, náo động đến tạo thành khai chiến, toàn bộ Cẩm Quốc trên dưới cũng không có khả năng tiếp tục chứa chấp Ti Nam phủ. Nhưng mà, Địa Mẫu vẫn không giao người, mà ngay tại trước mặt người của Thiên Lưu sơn, chính tay bà ta giết chết tên đệ tử kia!"

"Ách…" Dữu Khánh không nói gì, phát hiện Địa Mẫu thật đủ tàn nhẫn, nhưng cũng có thể lý giải được tình cảnh Địa Mẫu lúc đó, tình nguyện chính tay giết chết đệ tử của mình, cũng không giao cho người khác đi nhục nhã.

Bùi Thanh Thành: "Kỳ thực, khi Địa Mẫu động thủ với Tê Hà lão yêu thì hẳn đã có thể nghĩ đến, bà ta xử lý sự việc như vậy là không chiếm lý chút nào, thậm chí là khinh người quá đáng, Yêu giới là sẽ không chấp nhận, phỏng chừng trước khi động thủ bà ta cũng đã chuẩn bị tâm lý lấy mạng đệ tử để kết thúc việc này. Địa Mẫu bị Yêu Thánh bức ép phải chính tay giết chết đệ tử của mình để đền mạng, bên phía Yêu giới xem như đã lấy lại được mặt mũi, Yêu Thánh có dặn dò đối với Yêu giới, sự việc đã kết thúc như vậy."

"Thì ra là thế!" Dữu Khánh gật đầu, nhìn chung đã tìm được đáp án cho sự nghi hoặc của đám người Thiết Diệu Thanh lúc đó, chỉ là không khỏi hoài nghi, "Việc này có liên quan gì với hạ quan?"

Bùi Thanh Thành cười nói: "Sự việc tuy rằng đã giải quyết xong, nhưng Địa Mẫu bị Yêu giới bức ép phải giết chết đệ tử của mình là chuyện rất mất mặt. Ngươi nghĩ xem, lần này quốc khánh sáu trăm năm, Yêu giới không quản là thật tâm hay là giả ý, cũng sẽ cử người tới chúc mừng, ngày vui rất không có khả năng dùng phương thức đánh đánh giết giết để tìm về mặt mũi, làm như vậy là tại ra cục diện quấy nhà mình lên.

Nhưng với ngạo khí của Ti Nam phủ sẽ không kinh sợ đến mức xem như không có xảy ra chuyện gì, tất nhiên là sẽ quanh co lòng vòng tìm về mặt mũi.

Ngươi nghĩ xem, võ không được, khẳng định sẽ dùng tới văn. Luận văn chương, việc này không phải rất rõ ràng sao, đúng lúc xuất hiện tài năng trăm năm khó gặp là ngươi đây, Ti Nam phủ tám chín phần mười sẽ tìm ngươi mượn lực. Chỉ cần ngươi có thể dốc hết khả năng giúp Ti Nam phủ lấy lại thể diện, phần giao tình này liền được thành lập, chí ít việc phụ thân ngươi năm đó lợi dụng bọn họ cũng sẽ trôi qua."

Dữu Khánh cười gượng, vẻ mặt có chút đặc sắc, "Đại nhân, ngài nghĩ thật xa, có lẽ không đến mức."

Bùi Thanh Thành lại xua tay nói: "Ngươi không hiểu mà thôi, những kiểu này ta đã gặp nhiều rồi. Ngươi nhớ kỹ, mỗi khi gặp các phương thế lực tụ tập với nhau, sẽ không phải chỉ đơn giản là thoải mái vui chơi giải trí, cho tới bây giờ chưa lúc nào là hòa hợp êm thấm, tất có náo nhiệt để xem, lên đài xuống đài đánh võ mồm là ít nhất. Theo ta thấy, Ti Nam phủ tìm ngươi hỗ trợ ngáng chân là việc tất nhiên, dù cho không dùng đến cũng sẽ chuẩn bị sẵn, tuyệt đối không im lặng nhận thua."

Dữu Khánh nhịn không được đưa mắt nhìn xà nhà, xem như đã biết rõ cái gì gọi là sóng sau cao hơn sóng trước.

Hắn âm thầm nhắc nhở bản thân mình, nếu như không chạy được thì ném cái sợi dây lên xà nhà, tình nguyện tự mình treo cổ cũng sẽ không tại trước mắt bao người liều cái gì thi văn thi thơ các loại.

Được rồi, một sóng lại một sóng này, hắn biết rõ không có bất cứ cần thiết gì phải chối từ, trốn được hôm nay không tránh được ngày mai, hắn không có khả năng vĩnh viễn mượn cớ, đây là một nơi thị phi, căn bản không phải dành cho loại người như mình nán lại, mau chóng rời đi là được.

Thấy hắn đã cam chịu, Bùi Thanh Thành cười nói: "Sự việc chỉ có như vậy, còn có non nửa tháng thời gian, dựa vào tài trí của ngươi, một thiên Phú văn không làm khó được ngươi, ta là trông chờ vào

văn chương của ngươi làm vẻ vang cho Ngự Sử đài. Đúng rồi, hôn sự giữa ngươi và Chung phủ là chuyện gì xảy ra?”

Dữu Khánh trong lòng lẫm liệt, nhìn đến thực sự là đã bị một ít người theo dõi, hàm hồ nói: “Khi còn bé đã định thân, đều là một tay phụ thân an bài, ta chỉ là nghe theo, cụ thể thì ta cũng không rõ ràng.”

“Sắp xếp khi còn bé…” Bùi Thanh Thành lẩm nhẩm một chút, nhíu mày trầm tư một hồi, mới nói: “Được rồi, đi thôi, hôm nay không để cho ngươi làm gì, ngươi vừa tới, đi dạo quanh Ngự Sử đài nhìn xem một chút đi, trước tiên làm quen một chút, nhận biết một số đồng liêu, ngày mai lại đến đây chính thức học làm việc thế nào, thoáng lý giải một chút quy củ của Ngự Sử đài đi.”

“Vâng, hạ quan xin cáo lui.” Dữu Khánh hành lễ lui ra.

Vừa ra khỏi gian phòng, hắn lập tức đi tìm Ân Cát Chân, tên kia được phân công đến kho sách Ngự Sử đài, nơi đó là nơi tồn giữ văn kiện của Ngự Sử đài.

Vừa lúc, hắn đang cần một thứ đồ vật, muốn đến kho sách tìm một chút, vừa vặn tìm Ân Cát Chân hỗ trợ.

Tìm một thứ rất đơn giản, mẫu đơn xin từ chức.

Hắn không thể chỉ nói bằng miệng rằng, lão tử từ quan không làm nữa, rồi cứ như vậy bỏ chạy, vậy thì không khỏi cũng quá dã đi.

Nếu thật sự là như thế, liền không có luật lệ.

Nhưng hắn lại chưa từng viết qua thứ này, thậm chí còn chưa có gặp qua, ngay cả khuôn mẫu tối thiểu cũng không biết, cho nên muốn tìm mẫu đơn xin từ chức, nói vậy trong kho sách Ngự Sử đài hẳn là có đi.

Kho sách tại nơi nào hắn cũng không biết, trên đường đi tìm người hỏi, kết quả phát hiện thấy trên đường đi gặp được ai, bất kể là thượng quan hay là tiểu lại, đối với hắn đều có chút khách khí và nhiệt tình, một đường chỉ điểm cẩn thận.

Không còn cách nào, tại loại địa phương này có một số việc sẽ không có bí mật, Trung Thừa đại nhân chỉ đích danh muốn Tân khoa Thám Hoa làm Giáo thư lang riêng, tin tức đã nhanh chóng lan truyền trong Ngự Sử đài, tại trước khi Dữu Khánh còn chưa tới Ngự Sử đài cũng đã truyền ra rồi.

Dữu Khánh vừa đến Ngự Sử đài, còn chưa có chính thức báo danh, người từ trên xuống dưới đại đa số là thông qua khe cửa, cửa sổ âm thầm nhận thức hắn.

Rất nhanh, hắn liền tìm được Ân Cát Chân tại một nhà kho lớn với kết cấu đá xếp chồng lên nhau.

Không thể tùy ý đi vào bên trong, Ân Cát Chân đi ra gặp mặt hắn, Dữu Khánh vừa gặp mặt liền hỏi, "Ân huynh, thế nào, đã quen chưa?"

Ân Cát Chân còn chưa mở miệng trả lời, trong cửa đã vòng ra một vị nam tử có hai chòm râu mép, người đến cười tiếp lời hắn, "Rất nhanh sẽ quen thuộc, đường đường Bảng Nhãn, cũng không có khả năng một mực ở tại đây trông nhà kho, nếu truyền ra ngoài, đối với triều đình, đối với bên ngoài đều không dễ giải thích, cũng chỉ là trước tiên cấp cho gã một nơi để làm quen tình hình.

Trong kho sách có rất nhiều các loại Văn quyển của Ngự Sử đài, chính là nơi rất tốt để làm quen với tình huống Ngự Sử đài. Tin hay không? Nhiều nhất ba tháng, mặt trên sẽ sắp xếp việc nghiêm chỉnh để gã bắt tay vào học tập, khẳng định là sẽ cho gã cơ hội cất bước, còn về sau thì phải nhìn xem tạo hóa của chính gã rồi."

Dữu Khánh có chút nghi hoặc mà nhìn vị nam tử đầy lòng nhiệt tình đột nhiên toát ra này.

Ân Cát Chân nhanh chóng giới thiệu: "Sĩ Hành huynh, vị này chính là Quản lý kho sách, cũng là thượng quan của tại hạ…"

Người tới xua tay ngắt lời nói: "Cái gì mà thượng quan hay không thượng quan, ta đã nói rồi, loại người như ngươi sẽ không nán lại chỗ ta bao lâu. Tại hạ Lâm Thành Đạo, nghe cách Ân Cát Chân xưng hô với các hạ, có phải là tân khoa Thám Hoa A Sĩ Hành không?"

Dữu Khánh chắp tay đáp: "Chính phải. Hạ quan bái kiến Lâm đại nhân."

Lâm Thành Đạo vội đỡ hắn lên: "Không cần khách khí như vậy, ta chỉ là một kẻ bị biếm đến trông nhà kho. Khó có được Thám Hoa lang có thể tới đây, chỗ ta có sưu tập một chút trà tốt, Thám Hoa lang có thể ở lại đây thưởng thức không?"

"Uống trà thì thôi đi…" Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh trong nhà kho, lại đưa cho Ân Cát Chân một cái ánh mắt, "Muốn đến tìm chút đồ."

Ý tứ là, bảo Ân Cát Chân giúp chút việc.

Ân Cát Chân lập tức nói: "Kho sách tuy là nơi để đó không dùng, nhưng cũng không phải tùy ý có thể ra vào, Sĩ Hành huynh nhưng có thượng phê hay không?"

Tuy là mới đến không bao lâu, nhưng cũng có thể thấy là có dụng tâm, lập tức có thể nói ra quy củ tối thiểu nơi đây.

Dữu Khánh ngạc nhiên: "Ta là người mình, còn phải phê chuẩn mới có thể đi vào sao?"

Ân Cát Chân dở khóc dở cười, "Đây là tự nhiên, bên trong có tồn giữ Yếu quyển của Ngự Sử đài, không có khả năng người nào đều có thể tùy thời tùy chỗ tự tiên xông vào. Quan viên từ Ngũ phẩm trở xuống muốn tiến vào, đều cần phải có văn bản thượng phê, bên này

phải lưu lại để làm rõ, sau đó lại căn cứ vào danh mục trong văn bản mà tìm thứ ngươi cần."

Nào ngờ gã vừa mới nói xong, Lâm Thành Đạo liền cười nói: "Không sao, không sao, Thám Hoa lang cứ trực tiếp đi vào là được."

"A?" Ân Cát Chân giật mình, thậm chí có chút hoảng loạn, đây không phải là vi phạm sao, gã vừa mới tới làm việc liền xảy ra chuyện này, thật sự có phần sợ hãi.

"Yên tâm, có việc ta chịu trách nhiệm." Lâm Thành Đạo minh bạch sự lo sợ của tân nhân, trấn an một câu rồi lôi kéo Dữu Khánh đến phía trước kho sách, mở ra cuốn tập trên bàn, nhấc bút trám mực sau đó đưa cho Dữu Khánh, "Thám Hoa lang ký tên là được rồi."

Cùng theo y đi tới, Ân Cát Chân vội nói: "Khố Lý đại nhân, kí tên liền có thể vào ư, ngươi không phải nói với ta, cần ngũ phẩm trở lên mới được sao?"

Trên mặt toàn là vẻ ngươi chớ có gạt ta, dáng vẻ sợ hãi.

Chương 106: Tủ âm tường

"Ách…"

Dữu Khánh nghe nói như thế thì tay cứng đờ, không dám dễ dàng hạ bút rồi.

Hắn chỉ là một quan cửu phẩm tép riu, cách ngũ phẩm không khỏi kém quá xa, việc này xác thực không dễ kí, sẽ không phải là đào hố chờ mình đi?

Lâm Thành Đạo dở khóc dở cười nói: "Ân Cát Chân ơi là Ân Cát Chân, thật cố chấp không biết linh hoạt, Thám Hoa lang là người nào? Là Giáo thư lang bên cạnh Trung Thừa đại nhân, là giúp Trung

Thừa đại nhân đi làm việc, hắn tới khẳng định là vì giúp Trung Thừa đại nhân, không lẽ còn cần Trung Thừa đại nhân làm chút việc nhỏ cũng phải tự mình đến đây hay sao?"

Dứt lời lại hỏi Dữu Khánh, "Có phải là Trung Thừa đại nhân mở miệng dặn dò ngươi tới đây không?"

"Cái này…" Dữu Khánh có phần do dự, không biết ngày đầu tiên vừa mới tới báo danh đã giả mượn tên tuổi của Trung Thừa đại nhân có thích hợp hay không, cho dù hắn nhất quán gan lớn, nhưng lúc này rõ ràng trợn mắt nói dối vẫn có chút lo lắng, then chốt là mới đến, chưa rõ sâu cạn, lo lắng có hố.

Nào ngờ Lâm Thành Đạo vẫn dũng cảm như trước, "Ai, không sao, xem như là Trung Thừa đại nhân dặn dò là được."

"A?" Ân Cát Chân chấn kinh rồi.

Dữu Khánh vẻ mặt đặc sắc nhìn Lâm Thành Đạo, "Ách… Đại nhân, việc này sợ là không thích hợp đi?"

Lâm Thành Đạo: "Không có gì không thích hợp, ta bị ghẻ lạnh mông ngồi tại nơi này mấy năm rồi, rất rõ ràng với việc nơi đây, có thích hợp hay không ta còn không biết được sao? Ngươi chỉ cần kí tên của ngươi là được, cứ ghi vào sổ là 'Vào kho kiểm tra', dù cho có người mở ra, nhìn thấy tên của ngươi cũng sẽ không nói gì."

"Thật sự được không?" Dữu Khánh hỏi xác nhận, hắn rất muốn đi vào tìm thứ mình cần.

Lâm Thành Đạo: "Yên tâm đi, ta lừa ngươi không phải chính là lừa chính ta sao? Là ta bảo ngươi đi vào, ngươi mới tới lại không hiểu quy củ, có việc cũng là ta không may trước."

Lý đúng là như vậy, Dữu Khánh lập tức thoải mái, dù sao cũng sẽ không ngây người tại Ngự Sử đài này quá lâu, lập tức ký tên.

Đợi hắn đặt bút xuống, đứng ở bên cạnh nhìn xem, Lâm Thành Đạo còn sách sách hai tiếng, "Không hổ là Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, chiêu thức hạ bút này quả thực xinh đẹp, vừa nhìn chính là có khổ công!"

Dữu Khánh cười ha hả, tại trên điểm này, hắn rất có tự tin, giống như tiểu sư thúc đã nói, đó là bị sư phụ hắn bức ra, người muốn kế thừa Chưởng môn Linh Lung quan, chữ không tốt chính là toàn bộ Linh Lung quan mất mặt.

"Ân Cát Chân, ngươi tại đây trông chừng, ta bồi Thám Hoa lang vào xem." Lâm Thành Đạo dặn dò Ân Cát Chân một câu, rồi đưa tay mời Dữu Khánh cùng đi vào bên trong.

Ân Cát Chân sững sờ tại chỗ, không nghĩ tới mới ngày đầu tiên tới báo danh, mình đã phải trải qua một lần làm việc thiên vị, làm rối kỉ cương.

Trong lòng gã có sự cương trực của người trẻ tuổi, có ý nghĩ tố cáo, nhưng lý trí lợi kỷ lại nói cho bản thân mình, vừa mới tiến vào Ngự Sử đài đã đi tố cáo người mà đích thân Trung Thừa đại nhân chỉ định cần, sau này sợ rằng rất khó lăn lộn tại Ngự Sử đài…

"Chỉ một mình ngài trực ban?"

"Không phải còn có Ân Cát Chân sao? Ha hả, vốn có ba người, có người cảm thấy ta tại nơi đây quá thoải mái, liền mượn dùng hai người khác rồi, có việc thì để người trở về, không có việc gì thì chỉ có mình ta."

"Nga, thanh tịnh, đây là một nơi thanh tịnh."

Hai người vừa đi vào bên trong vừa nói chuyện, Lâm Thành Đạo lấy chìa khóa nhà kho ra, mở cơ quan khóa cửa, rồi chỉ hé cửa ra một cái khe đủ rộng cho một người, sau đó y lách vào trước, sau đó, trong nhà kho tối như mực đột nhiên bùng sáng lên.

Từng luồng ánh sáng phản chiếu, chiếu sáng bên trong, Lâm Thành Đạo điều chỉnh cơ quan chiếu sáng kho chứa, thu gom ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào bên trong.

Từ bên trong y gọi ra một câu, "Thám Hoa lang, vào đi."

Lúc này Dữu Khánh mới lách qua khe cửa tiến vào, phóng mắt nhìn, thấy đây là một cái nhà kho hình chữ nhật, diện tích xấp xỉ khoảng hai trăm trượng vuông, một nửa trong lòng đất, một nửa trên mặt đất, ở trên cao, chồng chất từng hàng văn quyển.

"Không thể để chuột tiến vào." Lâm Thành Đạo đóng cửa, xoay người dẫn Dữu Khánh đi xuống bậc cấp, phất tay chỉ vào một đống lớn bày ở trước mắt, giới thiệu, "Nhìn có vẻ không ít, thực ra đã được tích lũy qua sáu trăm năm khai quốc. Văn quyển được Ngự Sử đài sắp xếp lưu trữ đều ở tại đây, trong đó cũng có tuân theo chỉ dụ tiêu hủy đi một ít thứ. Không biết Thám Hoa lang muốn tìm thứ gì, có một số Văn quyển khác cấp bậc cao được chứa đựng trong các rương đặc chế, ta cũng không có chìa khóa mở rương."

Dữu Khánh còn muốn tùy tiện tìm xem, nhưng nhìn quy mô trước mắt, nếu không nói ra mình muốn tìm thứ gì, dựa vào tự mình mày mò lục tìm e rằng không biết phải tìm tới khi nào, lập tức hỏi: "Có các loại như đơn xin từ chức hay không?"

Lâm Thành Đạo hơi sửng sốt, "Đơn xin từ chức? Ngươi tìm thứ này làm gì?"

Dữu Khánh hàm hồ chọn lời nói: "Kiểm một số thứ."

Hai người đã đi xuống bậc cấp, Lâm Thành Đạo dừng bước trầm ngâm nói: "Có là có, hình như không nhiều, dù sao cũng không có bao nhiêu người đi từ quan, để ta suy nghĩ ở đâu." Nhìn chằm chằm bên trái suy nghĩ một chút, lại nhìn chằm chằm bên phải suy nghĩ một chút.

Dữu Khánh không quấy rầy y, đứng yên ở bên cạnh, cho y chậm rãi suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, Lâm Thành Đạo mới chần chừ nói: "Hẳn là nằm ở khu vực phân loại quan viên cáo lão. Đi, đi xem." Y phất tay kêu gọi.

Nghe nói là xem nội dung không phân loại mật, y càng thêm thoải mái.

Đi qua từng hàng tủ đứng, mãi cho đến một khu vực trong góc cuối nhất, Lâm Thành Đạo mới tìm được một cái rương, lấy xuống, thổi thổi bụi ở bên trên, xốc nắp đậy không có khóa lên, lộ ra một đống văn thiếp, rồi lục lọi tìm kiếm trong đó.

Dữu Khánh đứng chờ ở bên cạnh, hắn theo thói quen đưa mắt hết nhìn đông tới nhìn tây, rồi ánh mắt chợt dừng lại, hắn nhìn thấy trên vách đá ở góc cạnh dài có khảm một cái tủ âm tường, kiểu dáng cửa tủ rất xưa cũ, nghiễm nhiên khác hẳn với những vật tồn giữ khác.

"Tìm được rồi." Lâm Thành Đạo kêu lên, kéo sự chú ý của hắn trở lại, nhìn thấy Lâm Thành Đạo đem ra một chồng tấm thiếp, hơi kiểm kê rồi nói cho hắn biết, "Khai quốc sáu trăm năm, Ngự Sử đài từ quan tổng cộng cũng chỉ ba mươi mấy người, không biết Thám Hoa lang muốn tra vị nào, ta tìm giúp ngươi?"

"Không cần, để tự ta tìm, ta lật xem một chút." Dữu Khánh nhận lấy chồng thiếp, đặt ở trên mặt đất, rồi ngồi xổm xuống lật ra kiểm tra từng phần từng phần.

Lâm Thành Đạo cũng không quấy rầy, im lặng chờ đợi ở một bên, chỉ là cảm thấy kỳ quái, trong lòng quả thực có chút hoang mang, đây là lần đầu tiên trông thấy có người lật xem thứ này, vị này chạy tới đây nhìn xem thứ này làm gì, sẽ không phải là cũng muốn từ quan a?

Nghĩ lại, y cảm thấy ý nghĩ này của mình thực buồn cười, người ta mới bước một chân vào triều đình, phía sau rõ ràng có quan hệ

nâng đỡ, chính là thời điểm tiền đồ vô lượng, lại không bị bất cứ đả kích gì, đang rất tốt làm sao có khả năng từ quan, trái lại loại người ăn không ngồi chờ như mình càng có khả năng đó hơn.

Dữu Khánh cũng không nhìn xem quá nhiều, sau khi xem năm sáu phần, đại khái đã nắm được cách thức của đơn xin từ chức, trong lòng hắn liền có nắm chắc rồi, nội dung cụ thể còn cần tự mình viết ra, nội dung tự sự này hắn vẫn là có thể viết được, không cần phải sao chép, then chốt là nguyên nhân người khác từ chức mỗi người đều không giống nhau, trích dẫn cũng không thích hợp, chỉ có thể là tự mình biên ra.

"Được rồi, cứ như vậy đi." Dữu Khánh xếp chồng đống hồ sơ lại, rồi chính tay trả lại.

Lâm Thành Đạo nhận lấy, kinh ngạc, "Như vậy đã xem xong rồi?"

Dữu Khánh gật đầu.

Nếu là như thế, Lâm Thành Đạo cũng không có gì hay để nói nhiều, y thả hồ sơ vào lại, dời rương về chỗ cũ.

Khi hai người đang định rời đi, Dữu Khánh vẫn còn ấn tượng đối với chiếc tủ âm trên tường kia, loại ánh mắt thoáng nhìn thấy này có khi thật sự là không thể nói tốt, đối với vật trong mật thất hắn cũng tương đối cảm thấy hứng thú, bình thường những đồ vật được cất chứa đặc biệt đều tương đối đáng giá a?

Hắn nhịn không được chỉ tới chiếc tủ, hỏi một câu, "Trương đại nhân, tủ âm tường khảm tại trên tường đó là gì vậy, tại sao có cảm giác không phù hợp với những đồ vật khác cất chứa trong này?"

"Cái đó a?" Lâm Thành Đạo nở nụ cười, xoay người đi tới, thổi thổi bụi trên cửa tủ, một ngón tay khẩy ra móc khóa kim loại, tùy tùy tiện tiện liền mở cửa tủ ra, rồi đưa tay mời Dữu Khánh tới đây xem xét.

Dữu Khánh vốn rất hiếu kỳ, tự nhiên muốn nhìn xem bên trong là thứ gì, hắn tới gần nhìn xem, phát hiện bên trong chia làm ba tầng, đặt trong đó đều là một ít đồ dùng sinh hoạt thông thường, như y phục, giày, lược còn có bát đũa, thoạt nhìn đều tương đối xưa cũ.

Sau khi xem liền không khỏi kinh ngạc, "Trong kho hồ sơ của Ngự Sử đài tại sao lại tồn giữ mấy thứ này?"

Lâm Thành Đạo hỏi ngược lại, "Ngươi đoán xem mấy thứ này là của người nào?"

Dữu Khánh hơi quan sát đồ vật trước mặt, những thứ này hình như đều rất được chú trọng, không giống đồ dùng của người thường, ánh mắt hắn chợt dừng lại, phát hiện thấy một kiện xiêm y hình như là của hoạn quan, lập tức chỉ vào hỏi: "Chẳng lẽ là trong cung?"

Lâm Thành Đạo: "Hảo nhãn lực, không sai, chính là thái giám trong cung, nhưng mà thái giám này không phải đơn giản, chính là nhân vật của gần sáu trăm năm trước. Khi Thái tổ bản triều bộc lộ tài năng tại trong chúng cường, vượt mọi chông gai khai sáng ra Cẩm Quốc thì vị thái giám này đã đi theo ở bên cạnh, nghe nói về sau không được tân đế ưa thích, lại bởi vì chuyện gì đó mà bị Ngự Sử đài hạch tội, nên bị tân quân biếm đến Ngự Sử đài trông coi nhà kho.

Nghe nói nhà kho xây dựng bằng đá tảng này của Ngự Sử đài chính là do vị thái giám đó xây dựng khi còn sống, trải qua mưa gió năm trăm năm, nhiều lần tu sửa vẫn còn dùng bền. Hình như nói thái giám này là chết già tại Ngự Sử đài, nói là tại Ngự Sử đài trông coi nhà kho sáu mươi năm, cũng không biết là tới từ bao nhiêu tuổi. Nói chung, sau khi tân quân đời thứ hai biếm ông ta tới đây thì chưa từng xen vào, đến khi nhị đại quy thiên, tam đại cũng không tiện vì một thái giám như vậy mà thay đổi ý chỉ tiên đế, nên cũng không quản tới.

Đồ vật của lão thái giám này sở dĩ được di lưu đến nay là bởi vì khi ông ta xuất cung thì không có đem theo đồ vật gì khác tới đây, có

thể để hắn tùy thân mang theo dường như đều là đồ vật được Thái tổ ban cho. Vậy ngươi nói thử xem phải làm gì với mấy thứ này bây giờ, căn bản đều là đồ dùng hàng ngày không đáng tiền, nhưng dù sao cũng là vật được Thái tổ ban cho, không tiện làm dơ bẩn, cũng không tiện ném đi, lại không tiện chiếm làm của mình, vì vậy liền một mực đặt tại nơi đây. Đạo lý mọi người đều hiểu, đồ vật không tiện xử lý liền dứt khoát không đụng tới, nếu không dễ dàng bị chụp mũ."

"A, thì ra là thế." Ánh mắt Dữu Khánh lại lần nữa quét lui quét tới đống đồ đặt ở đó, phát hiện thấy có một quyển trục không giống đồ dùng hàng ngày, vấn đề là trên quyển trục nhìn không thấy có cảm giác cổ xưa như những vật khác, liền đưa tay cầm lấy.

Lâm Thành Đạo: "Thứ này không phải được ngự ban, tục truyền đây là một bức trường thiên tranh chữ do chính lão thái giám vẽ, là dùng loại giấy Thiền Dực trong cung, bảo tồn được lâu dài. Người cũng đã chết rồi, đồ vật còn lưu lại, nhiều thêm một kiện cũng không có người muốn rước lấy xúi quẩy, nên cứ như thế một mực đặt tại đây."

Dữu Khánh thổi thổi bụi ở bên trên, mở quyển trục ra xem, đập vào mắt liền là hai chữ lớn: Phong Trần!

Có ý gì?

Hắn kéo mở ra thêm một chút nhìn tiếp, tiếp tục mở ra đoạn sau nhìn xem, hắn liền ngây ngẩn cả người, mặt trên vẽ tiểu nhân cầm kiếm, còn có chữ viết chú giải.

Thứ này đúng là loại hắn vừa xem liền hiểu.

Hắn còn tưởng rằng mình nhìn lầm, nhìn kỹ hơn chút, không sai, hắn lập tức quay đầu hỏi Lâm Thành Đạo, "Thứ này ngươi đã xem qua chưa?"

Lâm Thành Đạo: "Tự nhiên đã xem qua, khi nhận bàn giao với người quản lý trước, ta cũng ngạc nhiên về cái tủ âm tường này, hỏi là

chuyện gì, về sau rảnh rỗi cũng mở ra nhìn xem."

Dữu Khánh hỏi tiếp: "Những gì viết trên bức họa này, ngươi không cảm thấy giống như là võ kỹ hay sao?"

Lâm Thành Đạo ha ha cười nói: "Một lão thái giám thì có thể có võ kỹ cao siêu gì, đơn giản là vẽ một ít thứ cường thân kiện thể. Thứ để cho thái giám cường thân kiện thể, đường đường nam nhi ai còn có thể đi nghiền ngẫm học theo hay sao, truyền ra chẳng phải trở thành trò cười cho người trong nghề!"

"…" Dữu Khánh không nói nên lời, nhìn nhiều hơn, càng xem trong lòng càng lẩm bẩm, đây là khi dễ lão tử đọc sách ít sao? Thứ này nào phải là thứ cường thân kiện thể gì, đây rõ ràng chính là một bộ kiếm quyết a.

Chương 107: Thích thì cầm đi

Có thể mình vào trước là chủ rồi, mặt sau là thủ thuật khác?

Hắn lại giang tay kéo quyển trục mở dài ra, nhìn xem, trang giấy mỏng mảnh, gần như trong suốt, đại khái đây chính là nguồn gốc của tên loại giấy 'Thiền Dực' này.

- Giải thích từ "Thiền Dực" nghĩa là cánh ve. Hết giải thích.

Hắn tiếp tục xem kỹ lại nội dung trên đó.

Không xem thì thôi, vừa xem hắn liền tiếp tục mở ra xem vào bên trong, tiếp tục mở dài quyển trục ra, thế nhưng chiều dài cánh tay hữu hạn.

Không sao, Lâm Thành Đạo là một người tốt, thuận tay liền cầm lấy phía đầu đã mở ra của quyển trục, hai tay lôi kéo lui về phía sau,

phối hợp rất ăn ý, căn cứ vào tốc độ quan sát của Dữu Khánh mà chậm rãi lui về phía sau.

Vì vậy, Dữu Khánh có thể tiếp tục chậm rãi nhìn xem.

Đây không phải chỉ là thứ gì đó để lão thái giám cường thân kiện thể, xác xác thực thực là một bộ kiếm quyết.

Kiếm quyết này có phương thức luyện kiếm rất khác với bộ hắn đã luyện tại Linh Lung quan từ nhỏ, ý tứ đại khái là cần phải luyện các loại thủ pháp, thân pháp trước.

Thủ pháp là ba mươi sáu thức Cầm Long thủ, thân pháp là ba mươi sáu thức Du Long quyết.

Bắt đầu chính thức kiếm pháp cũng là ba mươi sáu thức.

Nhưng kiếm quyết này cũng không phải chú trọng có bao nhiêu thức, mà chú ý từ phồn hóa giản.

Kiếm quyết chung chung thì có sáu chiêu.

Chiêu thứ nhất ẩn chứa toàn bộ ba mươi sáu thức của kiếm quyết.

Một chiêu đánh ra, ba mươi sáu thức chia tách đánh ra, cũng không phải là uy lực lớn nhất, uy lực lớn nhất là ba mươi sáu thức kết hợp vào một chiêu.

Thí dụ như cùng người đối địch, vừa ra tay chính là ba mươi sáu kiếm từ bốn phương tám hướng vây công.

Kiếm quyết tinh tiến, hai chiêu ra, tinh tu mười tám kiếm hợp công ngăn địch.

Kiếm quyết tinh tiến hơn nữa, ba chiêu ra, tinh tu chín kiếm hợp công có thể ngăn địch.

Kiếm quyết tiếp tục tiến bộ, bốn chiêu ra, tinh tu ba kiếm hợp nhất có thể ngăn địch.

Năm chiêu ra, một kiếm đã đủ ngăn địch!

Nhìn thấy điều này, hắn đại khái đã minh bạch ý tứ trong tên 'Phong Trần' của kiếm quyết, một kiếm ra, bụi bặm rơi định, trần tịch, gọi nó là Phong Trần kiếm quyết.

Mà chiêu thứ sáu thì có chút mơ hồ, không có mô tả dư thừa, chỉ có bốn chữ.

Sáu chiêu ra, không hướng không kiếm!

Toàn bộ kiếm quyết lại phân chia tam đại cảnh giới, phân biệt là: Thủ Ngự kiếm, Khí Ngự kiếm, Tâm Ngự kiếm.

Xem hết một loạt kiếm quyết này, thực sự làm cho Dữu Khánh xem thoải mái vui vẻ, hắn phát hiện thì ra kiếm quyết còn có thể tu luyện như vậy!

Đợi hắn xem hết, sau đó lắc đầu cảm khái, thì nghe tiếng Lâm Thành Đạo kêu gọi, "Thám Hoa lang đã nhìn trúng nó rồi sao?"

Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn sang, nhìn thấy Lâm Thành Đạo từ một đầu khác đem quyển trục cuộn tới gần, lúc này hắn mới phát hiện sắc trời đã tối rồi, không khỏi cất tiếng hỏi: "Giờ nào rồi?"

Lâm Thành Đạo: "Đã tan tầm. Cũng không trách được Thám Hoa lang, cuốn tranh chữ này quả thực có hơi dài, dài đến khoảng bảy mươi trượng."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Một quyển này lại có thể dài như thế?"

Lâm Thành Đạo cười nói: "Thám Hoa lang lần này là xem say mê luôn rồi, không chút nào chú ý tới, đúng vậy, do giấy rất mỏng, nên

về cảm giác sẽ không cho là quá dài. Nếu ngươi không tin, chúng ta có thể kéo ra lại đánh giá một chút."

Dữu Khánh nhìn nhìn sắc trời, lắc đầu từ bỏ, lưu luyến không rời mà buông lỏng tay ra, tùy ý cho Lâm Thành Đạo cuộn phần còn lại vào, và hỏi: "Theo lý thuyết, cũng không chỉ có ngươi và ta xem qua bộ tranh chữ này đi?"

Lâm Thành Đạo: "Đó là chắc chắn, con người, ai cũng không tránh được hiếu kỳ nha, thời điểm buồn chán liền tránh không được tiện tay lật xem một chút, không nói trước đây, hai tên khác bị tạm điều đi cũng đã xem qua. Lúc trước, khi ta mới tiếp nhận chức quản lý kho, nghe nói bức tranh chữ này dài bảy mươi trượng, còn có phần không tin, cố ý cùng hai người khác mở ra đo thử một lần, phát hiện quả nhiên là dài như vậy, có thể thấy lúc sinh tiền, lão thái giám đó có đủ thời gian rảnh rỗi, chỉ là không có người qua lại cũng có thể hiểu được."

Dữu Khánh hầu kết rung động một cái, "Các ngươi đã xem thứ này, mà không người nào luyện thử theo hay sao, vạn nhất là thứ tốt thì sao chứ?"

Lâm Thành Đạo vui vẻ, "Mọi người đều nói Thái giám luyện thân, nam nhân bình thường nào lại đi thử thứ này. Hơn nữa, nó cũng vô cùng tối nghĩa khó thông, ngươi xem một câu 'Thủ hợp Cầm Long ý' này mà xem, ngươi nói đây là ý gì, người nào xem mà hiểu được? Lại nói, nếu thật sự là đồ tốt, còn có thể đặt tại nơi đây mấy trăm năm không người hỏi thăm đến sao?"

Dữu Khánh không nói nên lời, thì ra đám người này ở trình độ nào đó mà nói kỳ thực giống như chính mình, đều biết chữ, nhưng có một số thứ có thể xem hiểu, có một số thứ chính là xem không hiểu.

Mẹ nó, trong lòng hắn mắng thầm, cuối cùng đã hiểu được vì sao thứ này có thể đặt tại nơi đây nhiều năm như vậy, thì ra đúng là một đám người đọc sách không rõ cái đạo này, chỉ biết cân nhắc nặng

nhẹ, cho rằng thứ này không có giá trị gì, vì vậy khiến cho kiếm quyết bị bụi bặm che phủ mấy trăm năm.

Sau khi Lâm Thành Đạo cuộn lại cuốn tranh chữ xong, trong lúc Dữu Khánh trong lòng ngứa ngáy, cho rằng đối phương sẽ thả đồ vật vào lại trong ngăn tủ, nào ngờ sự việc chuyển biến bất ngờ, Lâm Thành Đạo nhưng là đi tới gần bên cạnh hạ tay xuống, thấp giọng hỏi: "Hình như Thám Hoa lang tương đối cảm thấy hứng thú với bức tranh chữ này?"

"Ha hả, cũng có, ta người này học thức khá rộng, đọc qua rất nhiều thứ, nhìn thấy thứ gì không rõ đều thích nghiên cứu một chút."

Dữu Khánh cười ha ha hàm hồ đáp lại, kì thực trong lòng đã là ngứa ngáy như là mèo quào.

Phần kiếm quyết này, hắn chỉ xem qua một lần, liền được mở rộng nhận biết của hắn về phạm trù kiếm quyết, tựa như đột nhiên đi đến một thế giới khác, chỉ nhìn xem cũng đã khiến hắn xem mê say.

Chỉ xem một lần, liền cảm thấy đã đụng được thứ tốt.

Cái khác hắn không rõ lắm, cũng chưa xem qua pháp môn tu luyện kiếm quyết khác, hắn chỉ có kiếm quyết của Linh Lung quan để có thể so sánh, giữa hai cái, hắn rõ ràng cảm thấy chênh lệch cách xa, giống như một cái ở trên trời, một cái tại dưới đất.

Còn thực sự tốt xấu như thế nào, có thiếu sót gì hay không, hoặc nó có vấn đề gì, hoặc muốn nghiệm chứng thật giả, vậy thì phải tu luyện thử mới có thể biết rõ.

Tuy nhiên, có một điểm hắn biết rõ ràng, thông thường công pháp tu hành để truyền thừa là sẽ không truyền ra ngoài, có thể lấy được bằng cách này đúng là vận may.

Tựa như Quan Âm công pháp của Linh Lung quan bọn hắn là không truyền ra ngoài.

Mà Linh Lung quan của hắn tuy rằng có độc môn tuyệt kỹ, nhưng đúng là thiếu công pháp tốt dùng cho phương diện đánh đánh giết giết, công pháp đánh đánh giết giết của bản môn thích hợp hơn cho người tu luyện Âm Tự quyết, đây cũng là nguyên nhân đa số thời gian, tu luyện Âm Tự quyết sẽ hành tẩu giang hồ, còn Quan Tự quyết thì lưu thủ.

Hắn cũng khá khó hiểu với việc một lão thái giám chết già tại nơi đây tại sao lại viết ra được thứ cao thâm như vậy, nếu thật sự tu luyện được bản lĩnh trên kiếm quyết, chạy đến đâu mà chẳng được, cần gì phải khuất phục chịu tội tại nơi này.

Trong khi hắn hoang mang không hiểu, Lâm Thành Đạo lại rất sảng khoái, đưa tay kéo tay Dữu Khánh tới, vỗ quyển tranh chữ vào trong tay Dữu Khánh, hạ thấp giọng nói: "Nếu Thám Hoa lang đã thích, vậy thì lặng lẽ cầm đi. Chỉ là khi đi ra ngoài thì không nên cầm ở trong tay, tốt nhất là giấu tại trong tay áo, tên Ân Cát Chân ở bên ngoài kia vừa mới tới, đầu óc còn chưa có bắt nhịp được, để cho hắn nhìn thấy thì không tốt."

"Ách…" Dữu Khánh không nói nên lời, hắn còn đang suy nghĩ nên dùng cách nào lấy được thứ này vào tay, kết quả tên gia hỏa trước mắt này vậy mà đem thứ này xem như đồ của nhà y, nói đưa liền đưa cho hắn, điều này không khỏi quá không hợp lý, hắn lập tức giả bộ hỏi: "Thứ này… Thứ này là đồ vật trong kho Ngự Sử đài, ta lặng lẽ lấy đi không ổn lắm a?"

Lâm Thành Đạo nói nhỏ: "Không sao, không phải thứ gì quan trọng, sau này ta đặt lại một cái quyển trục rách nát vào đây, nói thời gian lâu dài, giống như những y phục kia, không biết vì nguyên nhân gì bị hỏng rồi là được, ai còn có thể đem việc này truy cứu ta hay sao? Thứ này đặt tại đây đã mấy trăm năm rồi, đã từ lâu không còn ai quan tâm tới việc nó có còn ở đây hay không, Thám Hoa lang có thể yên tâm cầm đi."

Lúc này Dữu Khánh nắm chặt quyển trục, ngoài miệng lại thổn thức nói: "Sợ là không thích hợp a, ta thế nào không biết xấu hổ như vậy."

Lời đã nói đến nước này, Lâm Thành Đạo cũng không khách khí nữa, "Không phải thứ gì tốt, khó có được thứ gì Thám Hoa lang yêu thích, về sau chỉ cần Thám Hoa lang có thể tìm cơ hội giúp Lâm mỗ nói ngọt nhiều một chút trước mặt Trung Thừa đại nhân, Lâm mỗ đã rất cảm kích rồi, đây chỉ là chuyện tiện tay không đáng nhắc đến."

Dữu Khánh a một tiếng, nghe thế thì đã hiểu vì sao vị này tốt với mình như vậy, lúc này hắn cũng không khách khí nữa, lập tức đem quyển trục nhét vào trong tay áo mình, "Lâm đại nhân yên tâm, nhất định sẽ tại trước mặt Trung Thừa đại nhân ba ngày hai ngày lại nói lời hữu ích giúp ngươi."

"Ai nha!" Lâm Thành Đạo lập tức vui mừng hai tay liên tục xoa xoa vào nhau, nhìn nhìn sắc trời, "Sĩ Hành huynh, ngươi xem sắc trời cũng đã không còn sớm, nếu không chúng ta tan ca? Sĩ Hành huynh mới đến, cho huynh đệ ta một cơ hội chào đón ngài nhé?"

Tâm tình Dữu Khánh cũng không tệ, không ngờ vừa tới Ngự Sử đài đã có được thu hoạch này, nhưng hắn vẫn chưa thể cho y mặt mũi, hắn cần vội vàng trở về có việc, "Lâm đại nhân, hôm nay mới thụ quan, trong nhà còn có một đám người đang chờ, thật sự là không tiện, hôm nào ta mời ngài."

"Nga, lý giải lý giải, có thể lý giải, vậy thì hôm nào đi. Chỉ là nơi đây không có đại nhân, để mắt Lâm mỗ thì xưng ta một tiếng 'Lâm huynh' là được rồi."

Hai người cứ như vậy vừa trò chuyện vừa đi ra ngoài.

Đóng xong cửa nhà kho, đi ra ngoài phòng, Ân Cát Chân vẫn còn tại đó thành thành thật thật ngồi chờ, rõ ràng đã qua giờ tan ca cũng không dám rời đi, hôm nay gã cũng chỉ tới làm quen tình huống, kỳ thực không cần phải như vậy.

Hai người Dữu Khánh vừa đi ra tới, tự nhiên mọi người liền kết thúc giờ làm.

Lâm Thành Đạo còn phải dặn dò Ân Cát Chân cần làm những việc gì tại đây khi tan ca, vì vậy Dữu Khánh rời đi trước, đồ vật lấy đi đương nhiên không có đăng ký lại, Lâm Thành Đạo tự mình đưa tiễn ra ngoài cửa.

Ân Cát Chân nhìn theo không nói gì, không biết hai người này tại sao đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ rồi.

Đi ra Ngự Sử đài, xe ngựa Chung gia sắp đặt cho còn chờ ở bên ngoài, điểm phô trương này Chung gia vẫn là cung cập được, tại trong mắt Chung gia đây là phần việc trong phạm vi phải làm.

Dữu Khánh vừa lên xa, xe ngựa lập tức khua roi chạy đi.

Từ Ngự Sử đài đến Chung phủ, quãng đường nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, xe ngựa chạy đều đặn với tốc độ bình thường thì mất chừng nửa canh giờ.

Khi xe ngựa về đến đầu ngõ rẽ vào Chung phủ thì trời đã tối rồi, then chốt nhất chính là đường ngõ bình thường vốn yên tĩnh, hôm nay đột nhiên trở nên náo nhiệt, người đông vậy đến mức phải xếp hàng.

Dữu Khánh vén ra một góc màn xe nhìn một chút, không biết có việc gì.

Đợi xe ngựa dừng lại tại cổng vào Chung phủ, khi hắn mặc quan bào từ bên trong xe ngựa chui ra, bước xuống, dưới ánh đèn lồng hắn lập tức nhìn thấy những người dọc đường khuôn mặt tươi cười, giống như đều đang cúi đầu khom lưng với hắn.

“A đại nhân.”

“A đại nhân khỏe.”

"A đại nhân trở về rồi."

Dữu Khánh nhấc tay nhếch nhếch khóe miệng, không hiểu được mục đích những người này, thuận tay nắm chặt đồ vật trong tay áo kia, giống như rất sợ bị người ta nhìn ra cái gì, nhanh chóng bước lên tiến vào Chung phủ, mà người gác cổng của Chung phủ thì tựa hồ nét tươi cười dành cho hắn càng thêm nồng đậm.

Hắn bỗng thấy là lạ, đột nhiên gặp được Lý quản gia đang đợi hắn từ lâu, vừa thấy liền hỏi: "Lý thúc, bên ngoài tại sao nhiều người xếp hàng như vậy, xảy ra chuyện gì vậy?"

Đã được dặn dò trước đó, Lý quản gia vội nói: "Còn chưa có dùng cơm đi, nhanh nhanh trở về tắm rửa trước đi, lập tức sẽ nói người đưa đồ ăn tới cho ngươi, ngươi không cần quan tâm tới người ở bên ngoài, trong phủ tự sẽ ứng đối." Đồng thời còn phất tay yêu cầu đèn lồng, bảo người tới đây giúp chiếu sáng đưa hắn về Đông viện.

"Không sao, nhìn thấy đường." Dữu Khánh phất tay từ chối, thị lực hắn rất tốt, sải bước rời đi.

Hắn không biết chính là, những người xếp hàng ở bên ngoài đều là tới làm quen với hắn, tự nhiên sẽ không đi tay không tới làm quen, đều là tới tặng lễ.

Có một số việc đối với một số người mà nói, thật sự không có bí mật, huống hồ vốn không phải là bí mật gì, tin tức Thám Hoa lang được Ngự Sử Trung Thừa tự mình chỉ đích danh điều đến bên người, từ lâu đã lan truyền ra trong một tầng lớp nhất định tại kinh thành.

Chương 108: Chân gia hỏa

"Ôi, Sĩ Hành, tại sao về trễ như thế, mệt rồi hả?"

Dữu Khánh vừa bước một chân vào Đông Viện, liền trông thấy Văn Giản Tuệ vội vàng đứng dậy đi đến, vẻ mặt bà ta có thể nói là rất ân cần, cũng thật sự đã đợi khá lâu rồi.

Dữu Khánh có phần bất ngờ với việc bà ta chờ ở chỗ này, lập tức chắp tay hành lễ, "Cũng tạm, không mệt."

Văn Giản Tuệ đằng hắng phủ nhận, "Trời còn chưa sáng đã đi ra ngoài, vòng vòng vèo vèo làm việc đến bầu trời tối đen mới về, làm sao có khả năng không mệt." Quay đầu lại lập tức nói với nha hoàn đi theo hai bên: "Còn ngây ra đó làm gì? Không thấy cô gia mệt nhọc cả một ngày sao? Nhanh đi thúc giục người nấu nước nóng, thúc giục người hâm cơm đi!"

Hai nha hoàn lập tức vâng dạ xách váy chạy đi.

Dữu Khánh muốn nói lại thôi, được rồi, hỏi: "Thẩm thẩm phải chăng có việc?"

Văn Giản Tuệ làm gì có chuyện gì, việc của bà ta đều tại trên miệng, đem tâm tình mình cho rằng là thật, chính bản thân mình cảm thấy vừa bận vừa mệt mà thôi, than thở: "Không có gì, chỉ là tới đây nhìn xem một chút, nếu như ta không quan tâm một chút, đám hạ nhân này làm gì đều làm không tốt. Cha mẹ ngươi cũng không còn, ta chính là mẹ ngươi, ít nhất từ nay về sau sẽ không khác gì với mẹ của ngươi, ngươi cần sống tốt, ta không quan tâm thì ai quan tâm chứ?"

"A…" Dữu Khánh không lời chống đỡ, chỉ có thể chắp tay biểu thị cảm tạ.

Sau đó liền nghe một hồi lải nhải bùm bùm ầm ầm, Dữu Khánh nghĩ tới việc sắp phải có lỗi với toàn nhà người ta, nên ngoan ngoãn đứng tại đó nghe, trong lòng phiền muộn, không biết đám lão nương này lúc nào mới có thể yên tĩnh, phát hiện lúc này còn mệt hơn cả một chuyến tiến cung.

Hắn ngóng trông đối phương sớm rời đi một chút, Văn Giản Tuệ thì không, nước nóng tới nơi, còn tự mình chỉ huy nha hoàn hầu hạ rửa tay rửa mặt các loại, chỉ còn kém tự mình nhúng tay vào, sau cùng lại nhìn chằm chằm Dữu Khánh dùng cơm, bảo ăn cái này nhiều một chút, ăn thứ kia nhiều một chút.

Lải nhải mãi một câu, nói người một nhà tụ tập ăn chung với nhau mới thật tốt.

Thật vất vả chịu đựng đến lúc nữ nhân này rời đi, Dữu Khánh vừa quay đầu lại liền nằm ở trên bàn…

Trở lại chính sảnh nội trạch, nhìn trên bàn chất đầy hộp lễ, mặt Văn Giản Tuệ tươi cười nở hoa, cầm lấy tấm lễ thiếp kèm theo này nhìn xem, lại cầm lấy tấm kia nhìn xem, rất hài lòng.

Văn Nhược Vị ở một bên sôi nổi, kêu mở ra xem, đột nhiên tới nhiều lễ vật như vậy, tay đã sớm ngứa, nếu không phải sợ cọp mẹ phát uy, nàng ta đã sớm động thủ.

Một hồi sau, Chung Túc từ bên ngoài trở về.

Sau khi Dữu Khánh trở về, Lý quản gia tới đây thông báo một tiếng, ông ta mới chính thức đứng dậy đi ra gặp khách nhân xếp hàng bên ngoài, mượn danh nghĩa 'A Sĩ Hành' cự khách, lời nói rất toàn vẹn, tận lực không đắc tội người, nói chung chính là mời mọi người trở về, lễ là sẽ không thu.

Người bên ngoài vì sao lấy các loại cớ tặng lễ, ông ta tự nhiên rõ ràng, bên này cũng đã nhận được tin tức, cũng rất bất ngờ, không nghĩ tới 'A Sĩ Hành' vừa đến Ngự Sử đài liền có thể được Trung Thừa đại nhân chỉ định làm người bên cạnh, thật đúng là khiến bên này vô cùng mừng rỡ.

Ông ta tự nhiên hiểu rõ, chỉ là một quan cửu phẩm tép riu làm gì đáng giá nhiều người tặng lễ như vậy, người ta muốn tặng chính là vị Trung Thừa đại nhân kia, thế nhưng không có tư cách leo lên, cho nên mới nhằm vào người bên cạnh Trung Thừa đại nhân mà thôi.

Một chân bước vào chính sảnh, Chung Túc ngây ngẩn cả người, nhìn hộp lễ xếp đầy bàn ngây ngẩn cả người.

Văn Giản Tuệ nhìn lại, cười ha hả nói: "Đã về rồi, đã đuổi hết người đi rồi sao?"

Nụ cười thực sự phát ra từ đáy lòng, Chung phủ đã lúc nào có được cảnh tượng sắp hàng đội tặng lễ này, chưa bao giờ có, Chung gia tuy rằng là nhà phú quý, nhưng ngoại nhân cũng không cần phải làm như vậy với Chung gia, hôm nay một bộ mặt hoàn toàn mới, tính là nở mày nở mặt, mở rộng tầm mắt.

Trên gương mặt đặc biệt có vinh quang, phá lệ hài lòng.

Chung Túc không đáp lời bà ta, chỉ vào đống lễ vật, hỏi, "Bà làm cái gì vậy? Từ đâu tới?"

Văn Giản Tuệ: "Ui, ta biết rõ cái gì có thể thu, cái gì không thể thu, ông yên tâm, không phải của những kẻ bên ngoài đưa tặng, đây đều là một chút hạ lễ của đám tỷ muội ta thường qua lại tặng cho!"

Nguyên nhân chính là do đám tỷ muội thường qua lại kia tặng cho nên bà ta mới hài lòng, cảm nhận được mọi người đã bắt đầu nịnh nọt mình, một số người trước đây nhìn mình không vừa mắt cũng đã hạ thấp phong thái, người con rể này đem tới cho mình thể diện quá lớn đi, lúc này chỉ mới vừa bước một chân vào quan trường thôi a, suy nghĩ tới tương lai, tâm tình bà ta trở nên rất tốt.

Sắc mặt Chung Túc lập tức trầm xuống, "Bà đang lừa gạt quỷ hay là đang lừa gạt bản thân? Trong lòng bà thật sự không có giới hạn sao? Ta nói cho bà biết, có một số người tặng lễ là kết thân, có một

số người tặng lễ thì không có hảo tâm. Bà tin hay không, hôm nay bà nhận lễ này của người ta, ngày mai tên của 'A Sĩ Hành' liền có khả năng bị người lôi ra nói tại trong triều đường, bà đã quên hắn là từ Trạng Nguyên bị biếm thành Thám Hoa sao? Bà không biết chuyện của cha hắn vẫn còn bị người nhớ đến sao? Người ta đang lo tìm không được nơi nào để hạ thủ, bà trái lại rất tốt, chủ động tặng cho người ta một cái nhược điểm! Bình thường là để bà thiếu quần áo y phục hay là để bà thiếu tiền tiêu sài, bà còn thiếu chút đồ có thể gây hại cho con rể này hay sao?"

Văn Giản Tuệ thần tình cứng đờ, bị nói cho cười không nổi nữa.

Khóe miệng Văn Nhược Vị giật giật, lặng lẽ lui về phía sau, cũng không dám nhấc lên mở ra hộp lễ nữa rồi.

Liên quan đến chuyện của 'A Sĩ Hành', từ trước đến nay không có hé răng, từ trước đến nay luôn mồm là toàn bộ dựa vào cha mẹ làm chủ, lúc này khuôn mặt Chung Nhược Thần có vẻ sầu lo, lấy làm lo lắng cho phu quân tương lai, răng ngà cắn chặt môi, nhưng vẫn nhịn không được oán giận một câu, "Mẹ, những lễ này không thể thu."

Chung Túc chỉ vào mũi Văn Giản Tuệ, cảnh cáo: "Trước đây những lễ này bà có thể tùy tiện thu, nhưng hiện tại không còn giống với trước đây. Bà nghe kỹ cho ta, của nhà ai đưa tới thì trả về nguyên vẹn cho nhà người đó, một kiện đều không thể sót, đêm nay phải trả về toàn bộ!"

Cuối cùng Văn Giản Tuệ mất hết sức lực, lẩm bẩm trong miệng, "Không cần ông nói, ta biết rõ phải làm thế nào."

Đông Viện, nằm ở trên bàn, Dữu Khánh lấy chiếc chuông lớn cỡ quả Đậu Khấu ra, cầm ở trong tay lắc lắc rung động, nhẹ nhàng đứng đưa, ra sức đung đưa, chậm rãi đung đưa, nhanh chóng đứng đưa.

Đung đưa một hồi lâu cũng không có bất cứ phản ứng gì, hắn không thể không ngồi dậy thở dài, cất chuông đi.

Rất rõ ràng, tiểu sư thúc đã rời xa kinh thành rồi, đã chạy ra khỏi phạm vi cảnh giới Âm Tự quyết hiện tại có thể nghe được.

Không còn người để thương lượng, hắn xem như triệt để đoạn tuyệt ý nghĩ lưu kinh.

Kinh thành này ngay từ đầu hắn đã không dám nán lại, nơi này sóng to gió lớn hết sóng này đến gió khác, mỗi lần vỗ đập đều đúng vào nhược điểm của hắn, hắn thật sự ăn không tiêu.

Huống hồ đã sớm ước định xong kế hoạch với tiểu sư thúc, sau khi thụ quan lập tức từ quan rời đi, không có khả năng chờ đến nửa tháng sau gánh chịu chút tai vạ kia, nếu tiếp tục kéo dài, không lẽ chờ đến lúc thành hôn với lão bà của A Sĩ Hành sao?

Tâm ý đã quyết định, đứng dậy lôi cuốn tranh chữ trong tay áo ra, nhét vào trong người mình, giấu kỹ, sau đó bưng một chậu xương đi đến thư phòng.

Trong thư phòng đã được thắp đèn lên rồi, từ trên giá sách cầm lấy bình kim loại, lại xách 'Đầu to' ra ngoài, thuận tay ném vào trong chậu xương, để cho 'Đầu To' tự răng rắc răng rắc gặm ăn, mình thì ngồi ở trước án thư mài mực, nhớ lại những mẫu đơn xin từ chức hôm nay mình đã xem, suy nghĩ nên hạ bút như thế nào.

Chung phủ cũng không nha hoàn nào phục vụ hắn, sợ hắn và nha hoàn làm ra chuyện gì không hay, còn nếu bố trí nam phó thì Dữu Khánh cũng không cần, không gần người lạ, không muốn bị người quấy rầy mình tu luyện.

Sau khi trong đầu đã có định hình nội dung, hắn kéo giấy tới, dưới ánh đèn viết ra bản nháp, nhiều lần xóa xóa sửa sửa.

Đang viết, trong chậu xương vang lên mấy tiếng tích tích, là 'Đầu To' đang báo tin, thể hiện ăn no rồi.

Có một số việc sau nhiều lần lặp lại, 'Đầu To' đã biết sau khi mình ăn no thì phải làm gì.

Dữu Khánh nghe tiếng đứng dậy, xách 'Đầu to' với cái bụng căng tròn như trứng gà lên, đi ra cửa, đến bên cạnh ao, để cho 'Đầu to' chìm xuống nước đánh mấy rắm đầy khói đen thui, rồi mới lại xách 'Đầu to' lủng lẳng như quỷ treo cổ về thư phòng, ném vào trong chậu xương để 'Đầu to' tiếp tục ăn.

Ngồi trở lại sau án thư, tiếp tục mấy lần xóa và sửa vào bản nháp, Dữu Khánh mới thỏa mãn với đơn xin từ chức của mình, lúc này mới tìm tới một tấm thiếp trắng, mở ra chiếu theo bản nháp hoàn mỹ mà sao chép vào.

Hơ hơ dưới ánh đèn cho khô nét mực, xem xét đánh giá lại một lần nữa, hắn gật đầu thỏa mãn, khép lại đặt ở trên bàn, chờ ngày mai giao cho vị Bùi đại nhân kia.

Hoàn thành một cọc đại tâm sự, cuối cùng tâm trí hắn đã được thanh thản để tiếp tục thưởng thức đồ vật có vẻ rất tốt mà hôm nay mình lấy được từ Ngự Sử đài, cũng không có cách nào tiếp tục kìm nén không đi thưởng thức.

Lấy Quyển trục từ trong người ra, kéo mở ra nhìn, xem đến kết thúc kiếm quyết liền cuốn ngược trở lại, cuốn đến khúc đầu kiếm quyết, cầm tại trong tay bắt đầu nghiền ngẫm, vòng vòng bên trong thư phòng đi tới đi lui, xem hiểu được một đoạn liền kéo mở quyển trục ra thêm một chút.

Hôm nay đã có cơ sở xem qua một lần tại kho sách, hắn biết rõ lần này mình tiếp tục xem thì cần phải chú ý xem điểm gì.

Luyện kiếm quyết, trước luyện Cầm Long thủ, vì sao phải luyện trước? Kiếm quyết có nói: Tay có ý Cầm Long, mới có thể bắt được Thương Long.

Dữu Khánh vừa xem liền biết ý tứ trong đó, muốn cầm kiếm tranh phong, đầu tiên phải nắm chặt được kiếm.

Hắn đem mấy thức đầu tiên của Cầm Long thủ nghiền ngẫm xem kỹ, sau đó đặt quyển trục ở trên bàn, nhịn không được so sánh thủ thế bày ra, thử vận công, dựa theo nội dung chính yếu của nó mà hành khí trên tay, phát lực theo phương pháp của nó.

Kiếm quyết chính là kiếm quyết, không có nội công tương ứng, chỉ có chiêu thức và tâm pháp khống chế.

Vận công mấy lần, công lực vận chuyển tại trên hai tay luôn bị trắc trở, không đủ trôi chảy.

Nhưng hắn không có bỏ dở, sau khi liên tục lặp lại mấy chục lần, cuối cùng mới từ từ quen thuộc, công lực bắt đầu theo bí quyết của Cầm Long thủ súc lực thu phóng trên hai tay.

Trong chậu xương lại vang lên âm thanh tích tích, Dữu Khánh đành phải chuyển sự chú ý, lại xách 'Đầu to' với cái bụng căng tròn đi ra ngoài một chuyến.

Khi trở về, ngại bị 'Đầu to' khiến mình phân tâm, hắn không cho 'Đầu to' ăn nữa, trực tiếp ném nó trở về trong bình kim loại, giam lại.

Sau khi bớt lo, hắn lại bày ra trảo hình, lại lần nữa dựa theo tâm pháp Cầm Long thủ vận công phát lực, ở tại trong thư phòng lặp lui lặp tới nhiều lần tập luyện.

Một mực luyện đến khi xác nhận mình đã có thể tùy tâm thành thạo khống chế, cảm giác tay có phần ngứa, cảm thấy một mực chụp không khí rất không thỏa mãn, khi đi qua kệ tam giác ba chân ba tầng đặt chậu cây ở một bên thì nhịn không được hướng một chân trụ trong đó thuận tay chụp tới một trảo.

Một trảo nắm lại, đột nhiên dùng phương thức phát lực của Cầm Long thủ bỗng phát lực nắm chặt.

Rốp! Tại chỗ vang lên một tiếng nổ vang.

Chân kệ to bằng cổ tay lập tức nổ tung ngay tại vị trí bị nắm bắt, nổ tung ra một đám vụn gỗ.

Dữu Khánh sửng sốt, nhìn nhìn bàn tay mình mới chụp ra, có phần hoang mang.

Ngoài cửa đột nhiên có người gõ cửa, "Công tử, có chuyện gì vậy?"

Là hộ vệ của Chung phủ.

Dữu Khánh a một tiếng, "Không có việc gì." Xoay người liền đi thu hồi quyển trục trên bàn.

Ầm! Lại là âm thanh va đập vang lên.

Hắn nhìn lại, chỉ thấy kệ tam giác cao cỡ một người kia đã lật úp, ba chậu cây to đặt trên đó rơi vỡ trên đất.

Cửa thư phòng bị đẩy mở ra, hộ vệ Chung phủ đã xông vào, không nhìn đống đồ vỡ tan nằm trên sàn mà rất nhanh quét mắt nhìn khắp các ngóc ngách bên trong thư phòng.

Dữu Khánh vội nói: "Không có việc gì, không cẩn thận làm đổ mà thôi." Hắn đưa lưng về phía gã nhanh chóng đem quyển trục nhét vào trong tay áo.

Xác nhận không có việc gì, lại thêm Dữu Khánh mời bọn hắn đi ra ngoài, nói nơi đây ngày mai hãy bảo người tới thu dọn là được, hộ vệ Chung phủ đành phải lui xuống.

Đợi cho cửa thư phòng lại lần nữa đóng lại, Dữu Khánh lập tức đi đến bên cạnh kệ ba chân đổ ngã ra đất, đưa tay cầm lấy chân kệ,

dùng cách vận công bình thường phát lực bóp chặt, đoạn chân kệ bị bóp mạnh chậm rãi vỡ ra thành mảnh vụn.

Dựa vào tu vi của hắn cũng có thể đem đoạn gỗ khô này bóp nát, cũng có thể tạo thành mảnh vụn, nhưng tuyệt đối không thể trong nháy mắt đem nó bóp nổ thành mảnh vụn, tu vi và công lực của hắn còn chưa thể bá đạo như vậy.

Hắn đưa tay móc ra quyển trục trong tay áo, lại kéo ra nhìn xem, hai mắt tỏa sáng kỳ dị, ngồi xồm tại đó lẩm bẩm, "Thái giám chết tiệt kia không có viết loạn, cái trò này dĩ nhiên là chân gia hỏa…"

Chương 109: Từ quan

Hắn trở nên vui vẻ, phấn khích, kích động!

Cũng không phải khi lấy được kiếm quyết từ kho lưu trữ của Ngự Sử đài thì hắn không tin nó là thật.

Hắn đã nhìn ra được thứ này khẳng định xuất từ tay người trong nghề, có một số câu chữ người thường sẽ không viết ra được, nhưng trong lòng khẳng định vẫn có nghi vấn.

Luôn cảm thấy có được quá dễ dàng.

Luôn cảm thấy làm sao có khả năng có chuyện tốt như vậy.

Luôn cảm thấy lão tử ngày đầu tiên đến Ngự Sử đài, lần đầu tiên đến kho sách làm sao có khả năng liền nhặt được bảo?

Luôn cảm thấy đồ vật đặt tại đó hơn năm trăm năm, đã biết bao nhiêu người xem qua, thật sự sẽ không có một người nào biết hàng sao? Có phải là mình suy nghĩ quá đẹp rồi hay không?

Cho dù là vừa rồi trong lúc đột nhiên bóp nổ chân kệ, cũng vẫn còn hoài nghi có phải là chân kệ quá mức mục nát rồi hay không.

Cho đến tận khi dùng phương thức vận công bình thường của phát lực thử bóp bể một chân kệ khác.

Thẳng đến khi đem hai bên so sánh với nhau, xác nhận cũng không phải bởi vì chân kệ mục nát, hắn mới phấn khích đến mức lông dựng thẳng lên!

Đã kiến thức được uy lực của kiếm quyết này.

Hắn chỉ vừa lấy được vào tay a, mới dùng tâm pháp của kiếm quyết Cầm Long thủ khống chế nội lực thử một lần, uy lực xuất thủ lại đột nhiên vọt tăng.

Tu vi vẫn là tu vi của chính bản thân mình, không cao hơn chút nào, chỉ là thay đổi phương thức phát lực mà thôi, cảnh giới tu vi Thượng Võ của hắn vậy mà lại phát huy ra được uy lực xuất thủ của cảnh giới Cao Võ, điều này thật quá trâu bò a!

Chỉ thử tu luyện trong chốc lát như thế, liền phát huy ra được thực lực siêu việt tu vi cảnh giới, thử hỏi hắn làm sao có thể không phấn khích!

Trong đầu đánh giá về kiếm quyết này, hắn vô thức đưa ra hai chữ: Bá đạo!

Chuyện cho tới bây giờ, hắn còn có thể có gì phải hoài nghi, không hề nghi ngờ, kiếm quyết này tuyệt đối là Chân gia hỏa.

Nếu như nói đây là đồ giả, nhưng có thể luyện ra được uy lực như thế, vậy thì hắn vẫn rất hài lòng.

Hài lòng vui vẻ đến mức nâng kiếm quyết lên "chụt, chụt" hung hăng hun mấy cái.

Ngày đầu tiên đến Ngự Sử đài đi dạo một vòng liền nhặt được thứ này, thiếu một chút khiến cho hắn vui đến điên luôn.

Vẫn là câu nói kia, loại công pháp tu hành tương tự loại này, các môn các phái tuyệt đối không ngoại truyền, lần này thật sự đã đụng đại vận mới nhặt được.

Với tâm trạng hiện tại, hắn đã không có cách nào an giấc, hắn cần phải ôm lấy nó cho đã nghiền rồi mới có thể bỏ xuống được, lại lần nữa cầm trên tay tại trong thư phòng tiếp tục nghiên cứu, cũng lấy thân thủ phối hợp phỏng theo để thử nghiệm, nghiên cứu, về sau ngại không gian thư phòng quá nhỏ, lại thêm một đống đồ vương vãi trên sàn làm vướng chân vướng tay, hắn liền rời khỏi thư phòng đổi một nơi khác.

Ngang nhiên tu luyện ở bên ngoài viện đương nhiên không được, mà toàn bộ Đông Viện cũng chỉ có chính sảnh có không gian lớn, hắn liền tiến vào chính sảnh, đóng cửa lại.

Nếu thật sự muốn luyện, ba mươi sáu thức Cầm Long thủ và Du Long quyết là cần phải phối hợp cùng luyện với nhau, không gian chính sảnh y nguyên không đủ, toàn bộ Chung phủ không phải là nơi để luyện thứ này, hắn chỉ đành luyện ý không luyện công.

Chính là vận khí phỏng theo tâm pháp, còn phương diện động tác thân, thủ thì về sau chậm rãi tập luyện, không thể thoải mái cảm giác một cách chân thật, thời điểm khoa tay múa chân đành phải tự nghiền ngẫm.

Đêm dài dần trôi, ngọn đèn nhiều lần được thắp sáng.

Chờ đến khi bấc đèn triệt để cháy hết không còn, Dữu Khánh mới phát hiện cửa sổ giấy đã hơi ửng sáng, hừng đông rồi, tỉnh tào lại liền nghe được tiếng gà gáy.

Nhìn thấy mình xem kiếm quyết trong tay đến phần cuối, hắn hơi kinh ngạc, chỉ mới đem cả thiên kiếm quyết nghiền ngẫm qua một

lần mà thôi, vậy mà đã hừng đông rồi.

Im lặng suy nghĩ một chút, đại khái là bắt đầu từ giờ Hợi đêm qua, bất tri bất giác đã trôi qua năm canh giờ.

Hơi thu dọn một chút, lại đến giờ đi Ngự Sử đài rồi, không còn thời gian cho hắn tiếp tục nghiên cứu, lập tức tim nơi cất quyển trục, nhìn quanh nhìn quất không biết nên cất vào đâu mới an tâm, hắn cũng không muốn thứ này dễ dàng bị tiết lộ ra ngoài, lui một vạn bước mà nói, dù cho mình luyện không thành, phỏng chừng lấy ra bán cũng có thể bán được không ít tiền.

Về sau tìm được cái tráp, cất quyển trục vào đó, đem cả cái tráp nhét vào trong đài cát dành cho người đọc sách viết chữ luận đạo, vùi sâu tại phía dưới cát, sau đó xoa phẳng bề mặt.

Đi lui đi tới, đi vòng quanh đài cát hai vòng, xác nhận nhìn không ra manh mối gì, lúc này hắn mới yên tâm dừng lại.

Xoay người nhìn thấy kiếm treo trên vách tường, lại nhịn không được muốn thử xem cảm giác như thế nào, liền rút kiếm ra cầm trong tay, dùng tâm pháp Cầm Long thủ vận công nắm kiếm, sắt chính là sắt, dù cho nắm hơi chặt một chút, chuôi kiếm cũng không xuất hiện bất cứ dị thường gì, càng không thể xảy ra tình cảnh nổ tung.

Nhưng rõ ràng đã có một loại cảm giác khác.

Lực đạo cầm kiếm phát ra, giống như sức mạnh vọt tới, rời ra, phân chia, như rễ cây đại thụ, từng cái rễ cây đâm sâu vào trong cơ thể kiếm, không giống trước đây khi vận công rót vào, công lực liền sẽ phân tán nhồi vào cả cây kiếm.

Hắn không nghĩ tới dùng tâm pháp Cầm Long thủ vận công nắm kiếm lại xuất hiện loại hiện tượng kỳ dị này, khi phương thức phát lực khác nhau, nội lực vậy mà lại có thể tại trong thân kiếm tự nhiên hình thành trạng thái rễ.

Loại phương thức nắm kiếm này có thể giúp hắn rõ ràng cảm giác được kiếm và bản thân mình như khí mạch liên thông, mà không phải là loại cảm giác rót nội lực vào trong kiếm đề cưỡng ép khống chế cả thanh kiếm như trước đây.

Kiếm ở trong tay vung múa mấy cái, khua vẫy như vậy cũng không có dị thường gì.

Hắn chợt phất tay ném kiếm ra, lập tức cảm thấy bên trong thanh kiếm đã thoát tay vẫn có khí cơ tồn tại.

Kiếm đã rời khỏi tay, đã tách ra khỏi người, dùng tâm pháp Cầm Long thủ ngự kiếm thì vẫn có thể cảm nhận được mối liên hệ với kiếm. Hắn nhanh chóng thi triển Cầm Long thủ cách không một trảo, cổ tay quay vòng lại kéo về.

Kiếm bị ném đi, sắp cắm vào trong vách tường chợt chậm lại, hơi lơ lửng rồi bất chợt bắn ngược trở về.

Dữu Khánh nghiêng người một cái, tránh thoát mũi kiếm, chụp vào trước thân, hoành kiếm tại trước ngực.

Cách không chụp về, kiếm nằm yên tĩnh trong tay, nhưng nội lòng hắn lại dâng trào cảm xúc.

Hắn biết rất rõ, đây không phải là cách không nhiếp vật thông thường, kiểu cách không nhiếp vật ở gần thì hắn cũng biết.

Cảm nhận luồng khí cơ dẫn dắt kia khiến cho hắn thưởng thức được cảm giác cách không ngự kiếm trong truyền thuyết.

Hắn lại lần nữa cảm thán về sự không tầm thường của môn tâm pháp kiếm quyết này.

"Công tử!"

Bên ngoài truyền đến tiếng hạ nhân kêu gọi ầm ĩ.

Dữu Khánh lập tức tập trung lại tinh thần, kiếm trở vào bao, mở rộng cửa đi ra.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Rửa mặt ăn uống xong, tự nhiên phải đi Ngự Sử đài, tuy rằng còn trong thời gian học tập.

Hắn trước tiên quay lại thư phòng cầm lấy đơn xin từ chức đã viết sẵn tối hôm qua, nhét vào trong tay áo, rời đi, thư phòng tự nhiên sẽ có người thu dọn.

Trên đường lại gặp Chung Túc, ông ta dường như đang chờ hắn, hai người nói chuyện mấy câu rồi tách ra. Ngoài cổng Chung phủ đã có xe ngựa đưa đón chờ sẵn sàng.

Giống như Đại lão gia vậy, ngồi bên trong xe ngựa một đường đong đưa đi đến Ngự Sử đài.

Hắn xuống xe, vừa mới lộ diện liền gặp người quen, Lâm Thành Đạo kho văn thư phất tay đi tới, hai người đồng thời cười cười nói nói bước lên bậc cấp, tiến vào trong cổng Ngự Sử đài.

Sau khi chia tay, mỗi người đi làm việc của mình, Dữu Khánh đi thẳng tới phòng làm việc của Bùi Thanh Thành, kết quả không thấy người tai đó, hỏi người khác mới biết, giờ giấc xuất hiện tại đây của Trung Thừa đại nhân là không cố định, đầu tiên người ta phải đi thượng triều, trước tiên cần ứng phó xong hết sự vụ triều đình, thời gian còn lại mới có khả năng tới nơi này.

Hôm nay hắn cũng còn trong thời gian học tập, không cố định phải làm cái gì, chỉ vòng vòng chờ tại bên ngoài phòng làm việc của Trung Thừa đại nhân.

Sau đó không biết từ trong xó xỉnh nào đó nhặt lấy một cây chổi, tại đó quét dọn, bởi vì đồng liêu bắt chuyện nói hắn viết một chút thứ, hắn không muốn, nên tình nguyện làm việc này.

Cũng may, Trung Thừa đại nhân không để cho hắn đợi lâu.

Một thân tử bào khí vũ hiên ngang đi đến, nhìn thấy người quét dọn tại cửa vào, Bùi Thanh Thành nhướng mày, "Có người sắp xếp ngươi làm việc này à?"

Dữu Khánh vội giải thích, "Không có, ta tự nguyện."

Bùi Thanh Thành có vẻ không tin, ánh mắt lạnh lẽo đảo khắp bốn phía căn phòng, nhưng cũng không nói thêm gì, sải bước tiến vào bên trong.

Dữu Khánh nhấc chổi ném đi, từ trong tay áo móc ra một tập vở nhỏ, rồi trực tiếp đi theo vào.

Tại trong phòng treo xong mũ mão, Bùi Thanh Thành ngồi xuống sau bàn, sau đó có người bưng trà ngon tới, cũng có một khay công văn được bưng tới.

Nhìn thấy trong lúc nhất thời người đến người đi, Dữu Khánh trước tiên kiên trì ở một bên chờ.

Lại là bưng trà lại là lật xem công văn các thứ, hai tay Bùi Thanh Thành có phần bận rộn, cũng không có thời gian liếc mắt nhìn Dữu Khánh đứng ở bên cạnh, nhìn thấy trên tay hắn cầm tấm thiếp, không biết tiểu tử này do do dự dự muốn làm gì.

Chờ cho những gì cần đưa tới đều đã đặt trên bàn, Bùi Thanh Thành phất tay ra hiệu cho những người khác lui xuống, cuối cùng mở miệng hỏi: "Ngươi có việc gì à?"

Dữu Khánh lúc này mới nhanh chóng tiến tới, hai tay đem đơn xin từ chức dâng lên.

Bùi Thanh Thành nhận vào tay, liếc nhìn hắn một chút rồi mới mở ra xem. Không xem rõ là thứ gì còn đỡ, vừa xem rõ liền lập tức đưa tay

dụi dụi mắt để xem cho rõ, cho rằng đã nhìn lầm, sau khi xác nhận thực sự là đơn xin từ chức, lập tức hỏi: "Có ý gì?"

Dữu Khánh hơi khom người nói: "Từ quan!"

Bùi Thanh Thành: "Mới vừa thi đậu, mới thụ quan, quan bào còn mặc chưa quen thì đã từ quan, ngươi đang giỡn chơi sao?"

Dữu Khánh khẩn thiết nói: "Đại nhân, không phải giỡn chơi."

Bùi Thanh Thành: "Lí do."

Dữu Khánh: "Đã viết rõ trong đơn xin từ chức."

Bùi Thanh Thành nghĩ tới tình cảnh hắn quét dọn ở bên ngoài lúc trước, cau mày hỏi: "Có phải có người đang bức ngươi hay không?"

Dữu Khánh lắc đầu, "Không có, chỉ là không có tâm với quan trường."

Bùi Thanh Thành: "Vậy ngươi phí sức lực vào kinh thành đi thi làm gì? Ngươi thành thật nói cho ta biết, có phải có người nào đó đang bức bách ngươi cái gì hay không, ngươi cứ việc thoải mái nói ra, tại trong Cẩm Quốc này, còn không có người nào có thể lấy thúng úp voi, bệ hạ cũng không được!"

Dữu Khánh phát hiện vị này có đủ phiền phức, đành phải lặp lại lí do đã biên tạo ra: "Đại nhân, tại hạ thật sự vô tâm với quan trường, sở dĩ lao lực vào kinh thành đi thi chỉ là muốn chứng minh mình có thể làm được, cũng không phải vì tới làm quan."

Bùi Thanh Thành nhíu mày, rẹt rẹt hai cái, trực tiếp đem đơn xin từ chức xé ra ném cho hắn, "Đơn từ chức này viết không tốt, trở về phải làm gì thì làm đi."

"Ách…" Dữu Khánh sửng sốt, thử hỏi một câu, "Đơn xin từ chức viết không tốt?"

Bùi Thanh Thành ừ một tiếng, nhấp một ngụm trà, lại tiếp tục cúi đầu xử lý công vụ của mình.

Dữu Khánh đành phải cúi người nhặt đơn từ chức bị xé thành hai mảnh trên sàn, bối rối xoay người đi ra ngoài.

Đợi hắn rời khỏi, vẻ Bùi Thanh Thành thể hiện ra sự kinh ngạc, ông ta có phần kỳ quái, đứa này rõ ràng đã quyết ý đi, không nghĩ tới lại dễ đuổi đi như thế.

Ra khỏi phòng Công Vụ, Dữu Khánh đem đơn từ chức bị xé ra kia ráp lại nhìn nhìn, rất không hiểu, cách thức không đúng sao? Hắn là không sai đi, ngày hôm qua hắn đã xem mấy phần, không sai biệt lắm chính là cách thức như vậy.

Nhưng trong lòng lại không thể xác định, sau khi trải qua việc mời Minh tiên sinh giải đề thi Hội đạt đầy điểm, đối với khả năng thẩm duyệt của mình về phương diện này, hắn đã xuất hiện sự không tự tin nghiêm trọng.

Cầm đơn từ chức rách nát lật tới lật lui xem kĩ một hồi, không nghĩ ra đơn từ chức này còn có thể có bao nhiêu đại thủ đoạn, cuối cùng chính tay xé tan, ném vào trong thùng rác.

Hắn biết rõ dựa vào trình độ của mình là rất khó tìm ra được vấn đề mấu chốt trong đơn từ chức, liền lười lãng phí thời gian, đi thẳng tới kho sách, dứt khoát trực tiếp tìm người hỗ trợ.

Sau khi đi đến kho sách, lại nhìn thấy Ân Cát Chân, Dữu Khánh chỉ là chắp tay bắt chuyện một câu rồi trực tiếp lướt qua, trực tiếp xông tới chỗ Lâm Thành Đạo.

Chương 110: Viết lại

Quay đầu lại nhìn theo, Ân Cát Chân hơi bối rối, hai người kia rõ ràng đều là mình quen biết trước, nhưng thoạt nhìn mối quan hệ còn tốt hơn so với gã.

Giao công việc lại cho Ân Cát Chân làm, mình thì thảnh thơi uống trà, Lâm Thành Đạo vừa nhìn thấy Dữu Khánh tới, lập tức bỏ cốc trà xuống đứng lên chào đón, "Sĩ Hành huynh, lại tới xem thứ gì sao?"

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn Ân Cát Chân một chút, chủ động kéo cánh tay Lâm Thành Đạo, ra dấu mượn một bước nói chuyện.

Lâm Thành Đạo là người tốt, rất thuận theo hắn, ừ một tiếng, liền đồng thời đi ra kho sách.

Ân Cát Chân dõi đôi mắt trông mong nhìn theo, không biết hai người muốn làm gì, nhưng nhìn ra được hai người cố tình lảng tránh mình, gã hơi cảm thấy mất mát.

Sau khi đi đến một góc bên ngoài, Dữu Khánh nhìn nhìn bốn phía, mới nói: "Lâm huynh, giúp ta một việc."

Lâm Thành Đạo lập tức vỗ vỗ lưng hắn, "Ai nha, giữa ngươi và ta còn nói giúp đỡ làm gì, chuyện của ngươi chính là chuyện của ta, có chuyện gì cứ nói ra đi, có thể làm được ta nhất định không chối từ."

Dữu Khánh liền biết vị này chính là nhân tuyển thích hợp, lúc này dựng thẳng ngón tay cái ra dấu tán thưởng, "Lâm huynh thực sự là một nam tử chân chính, tìm Lâm huynh quả nhiên không sai."

"Ách…" Nét tươi cười mới hiện ra trên mặt Lâm Thành Đạo liền cứng lại, có phần không hiểu đối với từ ngữ vị Thám Hoa lang này thuận miệng nói ra, việc này làm sao lại liên quan tới nam tử chân chính chứ, là sẽ mất đầu a, hay là cần mạng, đây là định làm việc gì bí quá hóa liều sao?

Y lập tức cảm thấy chột dạ, thân thể vô thức mà hơi ngửa ra sau, có vẻ né tránh, cẩn thận hỏi: "Sĩ Hành huynh, đến cùng là muốn ta làm

chuyện gì?”

Dữu Khánh: “Cũng không có gì, chỉ là giúp ta viết một chút.”

Viết thứ gì mà cần phải làm ra bộ dạng như vậy? Tạo phản hay là phỉ báng thượng quan? Lâm Thành Đạo hơi lộ vẻ cảnh giác, “Viết cái gì?”

Dữu Khánh: “Giúp ta viết cái đơn từ chức.”

“Cái gì?”

“Đơn từ chức, đơn từ quan thôi việc, loại mà ngày hôm qua ta tìm xem.”

Lâm Thành Đạo choáng váng, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, vội hỏi: “Ngươi muốn viết đơn xin từ quan?”

Dữu Khánh gật đầu.

Lâm Thành Đạo trợn tròn mắt, chỉ chỉ vào mình, lại chỉ chỉ đối phương, “Ta giúp ngươi viết đơn xin từ quan?”

Dữu Khánh lại gật đầu, “Không sai, nghĩ tới nghĩ lui, việc này cũng chỉ có Lâm huynh là đáng giá tin cậy nhất.”

“Không không, việc này ta làm không được.” Lâm Thành Đạo lập tức xoay người bỏ đi, trong lòng một đám ruồi bay loạn, thậm chí có phần không hiểu rõ mình đụng phải chuyện rối loạn gì, y quyết định trước tiên né tránh.

Người mà Trung Thừa đại nhân nhìn trúng, mình chưa rõ ràng gì liền viết đơn xin từ quan thay người ta, đùa cái gì vậy, ngại bị đẩy đến trông cái kho chứa này còn chưa đủ tự tại sao, còn muốn tìm chút việc càng ghê gớm hơn để làm sao?

Dữu Khánh đưa tay chụp cánh tay y lại, rất dễ dàng liền chụp được tay, kéo người trở về.

Lâm Thành Đạo hơi kinh ngạc, phát hiện thấy sức lực Thám Hoa lang này rất mạnh, tại trước mặt người ta mình lại có cảm giác giống như tay trói gà không chặt.

Dữu Khánh vui hỏi: "Ngươi chạy đi đâu?"

Lâm Thành Đạo: "Huynh đệ, không nên lừa dối người như vậy, ngươi muốn viết đơn xin từ quan thì ngươi viết đi, làm gì phải bảo ta viết giúp ngươi? Ta thật hoang mang a, ngươi đang rất tốt, bậc cha chú để lại mối quan hệ che chở cho ngươi rất tốt, dù có sóng gió, cũng là binh tới tướng ngăn, nước tới đất cản, tiền đồ của ngươi thật huy hoàng, thứ mà bao nhiêu người nằm mơ đều không chiếm được, ngươi đang rất tốt làm sao phải từ quan?"

Dữu Khánh đã biết sẽ có nan đề này, nếu hắn đã dám đến thì không phải ngồi không, hỏi ngược lại: "Ai nói ta muốn từ quan?"

"Ách…" Lâm Thành Đạo sửng sốt, suy nghĩ cũng phải, đạo lý mà mình còn biết rõ, hình như không có lí do từ quan, lập tức liền bỏ đi sự cảnh giác, lay mở bàn tay đang bóp cánh tay mình đau điếng, hiếu kỳ hỏi: "Vậy ngươi viết đơn xin từ chức gì đó làm gí?"

Dữu Khánh than thở: "Là Trung Thừa đại nhân muốn."

Lâm Thành Đạo càng thêm kinh ngạc, "Trung Thừa đại nhân muốn ngươi viết đơn xin từ chức?"

Dữu Khánh giải thích: "Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, là như vậy, người làm việc tại bên cạnh Trung Thừa đại nhân, đều trước tiên phải viết một đơn xin từ chức nộp lên, trước tiên đều phải có một đơn xin từ chức đặt ở trong tay Trung Thừa đại nhân."

"A!" Lâm Thành Đạo lập tức như bừng tỉnh đại ngộ, liên tục chỉ điểm Dữu Khánh, "Đã hiểu rồi, hiểu rồi, biết rõ rồi! Ngự Sử đài chúng ta là nơi nào, là nơi can gián người khác, ràng buộc người trước tiên phải kiềm chế bản thân, Trung Thừa đại nhân là muốn dùng thứ này ước thúc người bên cạnh, tại trên đỉnh đầu người bên cạnh lúc nào cũng

treo lơ lửng một thanh kiếm, nếu như làm việc bất lợi hoặc làm xằng làm bậy, thì lấy đơn xin từ chức làm kiếm trảm nó!"

Dữu Khánh liên tục gật đầu, phát hiện người nghiêm túc học hành quả thực có khác, vài ba câu liền đem một đống lớn lí do thoái thác mà hắn chuẩn bị sẵn giải thích ra rõ ràng minh bạch, lập tức dựng thẳng ngón tay cái, "Không sai, chính là ý này."

Lâm Thành Đạo thở phào nhẹ nhõm, "Ta đã nói mà, với điều kiện của Sĩ Hành huynh, xem như trời sụp cũng không có khả năng từ quan. Vẫn là Trung Thừa đại nhân anh minh, lại còn dùng phương pháp này để ước thúc người bên cạnh. Lúc trước ta thật đúng là chưa có nghe nói qua."

Dữu Khánh lúc này dặn dò: "Việc này là đại nhân âm thầm làm để ước thúc người bên cạnh mình, không nên ngoại truyền nói là ta nói."

"Biết rõ biết rõ, nếu ngươi ta đã làm lén lút, ta làm sao sẽ ngoại truyền." Lâm Thành Đạo đưa ra đảm bảo, rồi lại cảm thấy khó hiểu, "Với văn chương thi Hội bốn khoa đầy điểm của Sĩ Hành huynh, chỉ một cái đơn xin từ chức bình thường, có thể tự lo được, không cần ta viết thay nha?"

Dữu Khánh than thở: "Không phải là vì vừa tới Ngự Sử đài sao, đối với sự việc trong Ngự Sử đài đều không rõ ràng chút nào. Không cần ngươi nói, tối hôm qua ta đã tự tay viết một tờ, vừa rồi giao cho Trung Thừa đại nhân, kết quả bị Trung Thừa đại nhân ghét bỏ, bảo ta viết lại, nói như thế nào chứ…"

Lâm Thành Đạo tiếp lời: "Nói hươu nói vượn, không thực tế?"

Lúc này Dữu Khánh lấy quyền đấm một cái, "Đúng, chính là ý này, chê ta viết quá cao xa. Lâm huynh, ta mới tham gia thi Đình xong, ngay cả Ngự Sử đài làm việc gì cũng chưa rõ ràng, bảo ta làm sao viết trúng thực tế? Lại không dám để Trung Thừa đại nhân đợi lâu, cho nên chỉ có thể lén lút, lặng lẽ nhờ cậy Lâm huynh rồi. Với quan

hệ giữa ngươi và ta, nói vậy Lâm huynh nhất định sẽ không thấy ta gặp khó mà không để ý tới đi."

Nếu đã là như vậy, Lâm Thành Đạo trái lại có phần muốn xắn tay xắn áo rồi, cuối cùng đã hiểu vì sao ngày hôm qua vị này phải đến kho sách nhìn xem đơn từ chức, đây chính là một cơ hội để tương giao tâm đầu ý hợp với hắn, so với tặng lễ vật gì đó đều tốt hơn nhiều, lúc này liền vui vẻ đồng ý, hỏi hắn lúc nào cần?

Dữu Khánh từ đầu đã không muốn chờ, chọn ngày không bằng đúng lúc, ngay bây giờ đi.

Hai người lập tức lại chui vào trong phòng trước kho sách, Lâm Thành Đạo chấp bút làm nháp, thỉnh thoảng thương nghị với Dữu Khánh để sửa chữa thay đổi.

Ân Cát Chân cũng không biết hai người tụ tập tại bàn trong nhà kho viết cái gì, gã muốn đi tới nhìn xem, nhưng Dữu Khánh đưa tay ra hiệu dừng lại, ý bảo gã lảng tránh đi, Ân Cát Chân bỗng cảm thấy hai người đang có mưu đồ bí mật gì đó.

Sau khoảng nửa canh giờ, Lâm Thành Đạo đặt bút xuống, nhẹ giọng hỏi: "Sĩ Hành huynh, như vậy cũng đã được rồi đi, ngươi cảm thấy sao?"

Dữu Khánh rất thành thật, "Ta không hiểu a, đừng hỏi ta cảm thấy sao, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Lâm Thành Đạo gật gù đắc ý đọc kĩ lại, "Không nói được là chu đáo, nhưng xem như thực tế, hẳn có thể được rồi. Đơn xin từ chức mà, trọng điểm là hình thức, còn phải viết cho ra hoa ra quả hay sao? Nếu thật sự viết cho ra sắc màu rực rỡ thì thành ra biến vị rồi, thích hợp là được."

Dữu Khánh liên tục biểu thị tán đồng, "Đúng, thích hợp là được."

Với hắn mà nói, chỉ là nộp cái đơn từ chức, đích thật đủ để vượt qua là được rồi.

Tiếp đó hai người đổi vị trí, Dữu Khánh chấp bút ngồi xuống, cầm lấy một tấm thiếp trống lúc này đối chiếu sao chép lại, chữ viết ngay ngắn chỉnh tề, xinh đẹp sáng sủa.

Sau khi viết xong, thổi khô nét mực nhìn nhìn, không nói hai lời, khép lại tấm thiếp từ chức, lập tức cáo từ.

Dữu Khánh bừng bừng phấn chấn lại lần nữa đi tới phòng Công vụ của Trung Thừa đại nhân trình đơn từ chức, kết quả Bùi Thanh Thành không có mặt, sau khi nghe ngóng mới biết được có việc đi ra ngoài rồi, hắn hỏi lúc nào trở về, nhân viên liên quan nói không nhất định, có khả năng buổi chiều trở về, cũng có khả năng hôm nay sẽ không quay lại.

Dữu Khánh đành phải chờ người trở lại rồi nói tiếp, việc này không phải việc bình thường, dù sao cũng là sự việc triều đình, không tiện ném xuống cái đơn xin từ chức liền trực tiếp bỏ chạy, tốt nhất còn phải được phê chuẩn mới tốt.

Hắn mới từ trong nơi đình đài lầu các này đi ra ngoài liền nhìn thấy Lâm Thành Đạo đang tại cách đây không xa lén lút quan sát bên này, cũng ngoắc ngoắc tay với hắn, hắn liền đi tới.

Lâm Thành Đạo chạm mặt hắn liền hỏi: “Như thế nào, lần này Trung Thừa đại nhân có nhận hay không?”

Dữu Khánh nhún vai: “Đại nhân có việc đi ra ngoài rồi.”

Lâm Thành Đạo ngẩn ra, ngay lập tức trấn an: “Không sao, cũng không quan tâm một ngày hai ngày, tối nay cho huynh đệ ta làm chủ? Ta có một nơi rất tốt để đến.”

Dữu Khánh vốn không muốn đi, ngay từ đầu đã không phải người một đường, có thời gian còn không bằng đi nghiên cứu kiếm quyết

kia, nhưng nghĩ đến việc có thể được đến kiếm quyết đó cũng là nhờ người này, nhìn dáng vẻ người ta mong mong mỏi mỏi, không tiện không cho người ta chút mặt mũi, hơn nữa, tại kinh thành hắn thực sự cũng chưa kiến thức qua cái gì, nên cũng tò mò với địa phương mà y nói là rất hay kia, liền đồng ý.

Sau khi hai người hò hẹn gặp mặt sau giờ tan ca thì tách ra.

Dữu Khánh ở lại đây chờ đợi, kết quả chờ đến tan tầm cũng không thấy Bùi Thanh Thành quay lại, không còn cách nào khác, hắn đành phải chờ đến ngày mai.

Tại cổng vào Ngự Sử đài, chạm mặt với Lâm Thành Đạo, hai người đồng thời rời đi, cùng đi xe ngựa của Dữu Khánh.

Lâm Thành Đạo không có xe ngựa, điều kiện không cho phép, bình thường đều là đi bộ đi đi về về, càng không cần phải nói được như Dữu Khánh còn có hộ vệ đi theo.

"Phía trước rẽ trái, đúng, đi vào trong ngõ nhỏ đó, sau khi vào, đi thẳng tới một chỗ lối rẽ thì dừng lại."

Xốc lên màn xe, Lâm Thành Đạo chỉ đường cho xa phu một hồi rồi lùi về.

Dữu Khánh đẩy màn che ra nhìn nhìn, không đi đại lộ hai bên, trái lại chui vào đường nhỏ, không khỏi âm thầm cảnh giác, hỏi: "Vì sao đi đường nhỏ?"

Lâm Thành Đạo kéo kéo y phục hắn đang mặc, lại chỉ chỉ trên người mình, "Nơi chúng ta đến không thích hợp mặc quan phục, ta phải về nhà thay đổi y phục, ngươi tại trên xe ngựa có đồ để thay không? Nếu không có, một hồi tới nhà, ta tùy tiện tìm một bộ sạch sẽ cho ngươi."

"Trên xe có. Lâm huynh thần thần bí bí, chúng ta đến tột cùng sắp đến nơi nào?"

“Kỳ thực cũng không có gì thần bí, Tịch Nguyệt phường.”

“Tịch Nguyệt phường? Là nơi nào?”

“Ngươi không biết?”

“Không biết.”

“Ai da, chính là nơi chốn vui chơi giải trí. Nơi đó đến tối sẽ rất náo nhiệt, Quốc khánh sáu trăm năm sắp tới, các phương thiên hạ tụ tập đến đây, nghe nói tới không ít thú vui mới mẻ…”

Trời đã tối đen rồi.

Thủ tại đầu đường, Đường Bố Lan và Từ Giác Ninh nhìn nhau, cuối cùng không kéo dài nổi nữa.

Bởi vì hai người quen biết Dữu Khánh, cho nên phụng mệnh tới mời Dữu Khánh đến Ti Nam phủ dự tiệc, nhưng mà Ngự Sử đài có phần khiến người không thích, hai người không muốn tới gần.

Không phải là Ti Nam phủ sợ Ngự Sử đài, mà bởi vì Ngự Sử đài nhìn cái gì cũng dễ dàng không vừa mắt, đều thích moi ra một chút việc, người ta đã vạch ra thì ngươi lại không thể bỏ mặc, ít nhiều cũng phải có lời giải thích, rất đáng ghét, nói đến cùng chính là không muốn phiền phức.

Cho nên tại hai bên đường cách Ngự Sử đài hơi xa một chút có bố trí người trông chừng, như vậy không quản Dữu Khánh đi bên nào đều có thể nhìn thấy.

Nhưng mà chờ tới bây giờ vẫn không nhìn thấy bóng dáng Dữu Khánh, không khỏi cảm thấy kỳ quái, Từ Giác Ninh cuối cùng nhịn không được gọi một người tới, bảo đi tìm hiểu một chút.

Chương 111: Tịch Nguyệt phường

Kết quả tìm hiểu được đó là Dữu Khánh đã đúng giờ rời đi Ngự Sử đài.

Đường Bố Lan và Từ Giác Ninh vừa nghe nói liền thấy không thích hợp, vội chạy tới một đầu khác, tìm đến người thủ ở đầu đường bên kia, bên này cũng nói không nhìn thấy Dữu Khánh, xác thực mà nói chính là ngay cả xe ngựa của Dữu Khánh cũng không nhìn thấy.

Hai người Từ, Đường đồng thời quay đầu ra sau nhìn con đường dài thẳng tắp, ý thức được Dữu Khánh không đi đường chính, có khả năng đã rẽ vào một con đường nhỏ nào đó, rời đi rồi.

Đại lộ thoải mái không đi, đột nhiên rẽ vào đường nhỏ là có ý gì, chẳng lẽ đã biết bọn họ đang chặn đường chờ hắn? Theo lý thuyết là không có khả năng, nếu thật sự là như vậy, chỉ suy nghĩ cũng thấy quá kinh khủng.

Hiện tại suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, vấn đề là bọn hắn phụng lệnh bạn cũ của phụ thân A Sĩ Hành tới mời 'A Sĩ Hành' đi dự tiệc.

Sai bọn họ tới mời không phải ai khác, chính là 'Hậu Ty' của Ty Nam phủ. Hậu Ty tiên sinh chấp chưởng toàn bộ công việc bên trong Ty Nam phủ, năm đó cùng A Tiết Chương qua lại rất gần, về sau tự nhiên là đã phân rõ giới tuyến.

Đương nhiên rồi, Hậu Ty tiên sinh tại Ty Nam phủ có địa vị rất cao, là một trong những nhân vật cấp bậc gần với Địa Mẫu, A Tiết Chương cũng không liên lụy được đến hắn.

Hai người bọn họ cũng không nghĩ tới, lúc đó đến cái địa phương nông thôn tiếp ứng một thí sinh vậy mà lại có bối cảnh sâu như vậy, vậy mà có thể có mối quan hệ sâu như vậy với Ty Nam phủ bọn họ, càng không phải nói tới việc thi đỗ Thám Hoa, càng là Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm trăm năm khó gặp!

Vấn đề là hiện tại A Sĩ Hành đi đâu?

Chỉ là một việc nhỏ mà Hậu Ty tiên sinh ít khi tự mình dặn dò như vậy, hai người cũng có thể làm hỏng, còn có thể để cho xảy ra việc người đi đâu rồi cũng không biết, hai người không biết trở về nên giải thích với Hậu Ty tiên sinh như thế nào.

Không còn cách nào khác, hai người cần phải lập tức đi tìm, đồng thời bảo người trở về thông báo cho Hậu Ty tiên sinh biết, tránh để Hậu Ty tiên sinh ở tại đó không công chờ 'A Sĩ Hành' dự tiệc…

Ngoại ô, khu vực núi non phía Bắc Đô thành, ánh đèn sáng chói, rực rỡ như sông, khiến ánh sao thất sắc.

Đây là cảm giác khi Dữu Khánh đứng ở ngoài Tịch Nguyệt phường đưa mắt nhìn đến, đèn đóm thế gian cũng có thể nhìn xinh đẹp như thế, đây là lần đầu tiên trong đời hắn trông thấy được như vậy.

Gọi là phường, nhưng lại là khu vực kẹp giữa hai núi, ánh đèn sáng choang uốn lượn theo địa hình sơn cốc, thoáng nhìn qua liền biết rất náo nhiệt.

Quả thực cũng rất náo nhiệt, Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh, không ngừng có xe tới xe đi, khách say cười suồng sả, dìu ôm mỹ cơ, thậm chí thỉnh thoảng còn có quái thú chạy tới chạy lui, len lỏi vượt lên giữa dòng xe ngựa lui tới, đây là chuyện không có khả năng nhìn thấy ở trong thành, bên trong kinh thành không cho phép như thế.

Trong núi ngoài thành lại có địa phương như vậy, xác thực khiến Dữu Khánh bất ngờ, cũng khiến hắn nóng lòng muốn thử, muốn đi mở rộng tầm mắt.

Nào ngờ vừa nhảy xuống ngựa, hai gã hộ vệ lại ngăn ở trước mặt hắn, khuyên can: "Công tử, nơi đây tình huống phức tạp, thân phận của ngài không thích hợp tới, trở về nếu để Viên ngoại và Đỗ gia biết rõ, chúng ta e rằng không tiện báo cáo kết quả công tác."

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Nơi này rất nguy hiểm sao?"

"Cái này…" Hộ vệ có phần do dự, đang cân nhắc trả lời như thế nào.

Lâm Thành Đạo ở bên cạnh lên tiếng: "Phải xem người tới là người nào, đối với người Cẩm quốc, nhất là người ở kinh thành thì không có gì nguy hiểm, nhưng đối với người dị quốc tha hương thì có khả năng tương đối nguy hiểm."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Còn có sự khác biệt này?"

Lâm Thành Đạo đưa ngón tay vạch chỉ khu vực này giải thích, "Nơi đây có thể nói là một chỗ chứa chấp của Cẩm quốc, một ít người Cẩm quốc muốn cung cấp che chở nhưng không tiện công khai che chở, đa số đều tụ tập tại nơi đây. Có Hoàng tử dị quốc mưu nghịch, có công chúa lưu vong, có thần tử phản bội của dị quốc, còn có Yêu tu chạy ra Yêu giới tới tị nạn, cùng với người Tu Hành giới bởi vì một số nguyên nhân mà tránh né tại đây, còn có một ít lung tung tạp nham khác, thành phần quả thực vô cùng phức tạp, yêu ma quỷ quái, ngư long hỗn tạp.

Nói đến cùng, hoặc nhiều hoặc ít đều là người lén lút có chút sâu xa cùng Cẩm quốc chúng ta, có một số quốc sự cũng không phải ngươi ta tiện nghị luận, nhưng cũng xem như là bí mật công khai, nói chung chính là một ít kẻ được triều đình ngầm đồng ý, nếu không cũng không có khả năng để những kẻ tạp nham này tụ tập ở bên cạnh kinh thành.

Triều đình cũng không có khả năng một mực nuôi dưỡng những kẻ này, chỉ có thể là để cho bọn hắn tự mưu sinh lộ. Không thể để bọn hắn công khai mở điếm dựng tiệm bên trong thành, dễ dàng gây ra tranh cãi đối ngoại, liền vạch ra một khối địa phương như vậy cho bọn hắn. Dần dà, liền trở thành dạng này, có một phen phong tình khác, là phong tình mà trong thành là nhìn không thấy, khá hấp dẫn người.

Nguy hiểm, là nguy hiểm vì lai lịch những kẻ này, cùng với thế lực liên quan sẽ âm thầm nghĩ biện pháp thanh lý môn hộ, tại trên địa bàn Cẩm quốc, công khai thân phận làm một cách quang minh chính đại thì không dám, nhưng các loại chuyện ám sát hay phản ám sát thì trái lại thường xuyên xảy ra.

Bọn họ làm lui làm tới đều có giới hạn, bình thường sẽ không dám hại đến người của Cẩm quốc, thanh lý môn hộ không nên chọc ghẹo khiến triều đình Cẩm quốc tìm cớ tham gia, người được che chở tại đây không hại đến bách tính Cẩm quốc cơ bản cũng vì vậy, nếu không sẽ bị đuổi đi. Nói tới, mạng của người Cẩm quốc tại nơi đây có khả năng còn quý giá hơn một chút so với ở trong thành."

Hộ vệ ngăn cản lập tức thể hiện phản đối, "Lý là như thế, nhưng một khi đám người kia động tay động chân, đao kiếm không có mắt, người khác rất dễ dàng xảy ra ngoài ý muốn."

Dữu Khánh đang lúc suy nghĩ phải nghe lời bên nào, chợt thấy trên xe ngựa bên cạnh bước xuống mấy người, mấy người lớn còn kèm thêm mấy trẻ nhỏ cùng nhau tới du ngoạn, lại nhìn nhìn sơn cốc muôn màu muôn vẻ kia, lúc này liền nói với hộ vệ kia: "Được rồi, về phía Viên ngoại có thể nói là ta muốn đi, các ngươi ngăn không được ta."

Hắn đã nói như vậy rồi, hai gã hộ vệ cau mày, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Dữu Khánh từ bên trong xe lấy bội kiếm của mình đem theo tùy thân, miệng nói không có việc gì, nhưng vũ khí thì vẫn phải mang theo, đề phòng vạn nhất.

Lâm Thành Đạo dẫn đường phía trước, Dữu Khánh sóng vai cùng bước xuống bậc cấp đi tới sơn cốc, hai gã hộ vệ y nguyên đi theo.

"Nơi đây có thể hưng thịnh phải cảm tạ nhiều năm thái bình như vậy, nếu không đêm tối cửa thành đóng lại, nhân viên ra vào bất tiện, nơi đây liền sẽ tiêu điều." Trong lúc Lâm Thành Đạo giới thiệu,

một nhóm người đã đi đến đường phố phía dưới, y lại chỉ vào con đường phía trước, cười hỏi: "Sĩ Hành huynh là vừa mới tới, ngươi xem chúng ta là đi thẳng đến mục đích nếm thức ăn tươi, hay là trước tiên đi dạo một vòng nhìn xem?"

Dữu Khánh không đói bụng, đang lúc hiếu kì về nơi đây, liền nói: "Không ngại trước tiên nhìn xem đã."

Một nhóm người tiếp tục đi tới trước.

Đi qua chiếc cổng khắc ba chữ lớn 'Tịch Nguyệt phường', cảm giác đầu tiên của Dữu Khánh chính là rất nhiều đèn lồng, thật nhiều đèn lồng, đủ loại đèn lồng to to nhỏ nhỏ.

Cũng có thật nhiều cửa hàng, cửa hàng cũng không phải sắp từng hàng chỉnh tề, trên dưới khiến người không hiểu ra sao, có thể nói kỳ kỳ quái quái.

Có cái trực tiếp đào vào trong núi mở cái cửa vào, có cái thoạt nhìn bình thường, có cái giống như nhà sàn, có cái thì như đại viện nhà cao cửa rộng, muôn hình muôn vẻ, trên cơ bản đều là xây dựng dựa vào núi, làm như thế nào thuận lợi liền làm như thế, không hề có quy tắc.

Những cửa hàng này, áp sát bên cạnh đường phố thì sẽ mở rộng cửa buôn bán, những cái vị trí ở tại giữa sườn núi, đa số đều đóng chặt cửa làm buôn bán.

Theo lời Lâm Thành Đạo nói thì những cửa hàng đó đều chỉ làm ăn với người quen, hoặc là tiếp đãi khách nhân do người quen giới thiệu, nhìn từ vẻ ngoài là không dễ dàng biết được bên trong cửa hàng đến cùng buôn bán cái gì.

Náo nhiệt thì vẫn náo nhiệt, người lui tới không ít.

Trên mặt đất thỉnh thoảng có thứ giống như con chuột dài cao khoảng một thước chạy tới chạy lui, hai cái đùi bước đi, chỉ cần trên

mặt đất có thứ gì dơ bẩn, lập tức nhặt lên đưa đi.

Nhìn dáng vẻ hắn là chưa từng thấy qua, Lâm Thành Đạo giới thiệu, "Đây là 'Trừ thử', Tịch Nguyệt phường nuôi dưỡng để dọn dẹp đường phố, đường phố gồ ghề này có thể sạch sẽ như thế đều nhờ công lao của chúng nó."

Không đi bao xa, trong một nhà sàn, bên trong cửa sổ một gian phía trước, ngồi một quái nhân độc nhãn, vươn ra một cánh tay dài khoảng một trượng, thỉnh thoảng từ bên trong cửa sổ chụp ra mấy viên kẹo thả xuống, vung ra cho một đám trẻ nhỏ vây quanh ở dưới lầu, làm cho bọn nhỏ hoan hô nhảy nhót không ngừng.

Tại cửa vào không ít cửa hàng có các loại quái vật đang biểu diễn nhiều loại trò, kỳ lạ rực rỡ.

"Xem ra tiểu hài tử rất thích nơi đây." Dữu Khánh cười nói.

Lâm Thành Đạo hắc hắc nói, "Có lẽ người trưởng thành cũng thích."

Dữu Khánh nhìn về phía y, dáng vẻ chờ được chỉ giáo.

Lâm Thành Đạo cười nhẹ nói: "Các trò giải trí tại nơi đây, chỉ có ngươi nghĩ không ra, không có gì nơi đây làm không được, cho dù là tùy tiện một con hồ yêu hầu hạ một chút, cũng không phải một ít oanh oanh yến yến trong thành có thể so sánh." Còn hướng Dữu Khánh nháy nháy mắt, ra vẻ đang hỏi có muốn thử hay không.

Dữu Khánh a một tiếng, đã hiểu rồi, hai mắt tỏa sáng, nhưng cũng chỉ là mơ mộng một chút, không dám tiếp lời này.

Khi trải qua một chỗ giao lộ dưới núi thì có một gã bạch y nữ tử mới từ trên núi đi xuống, nửa khuôn mặt che lụa trắng, khi tại chỗ ngoặt đi lướt qua sát bên cạnh Dữu Khánh thì thân hình chợt run lên, dừng lại, chậm rãi quay đầu nhìn chăm chú.

Giống như khó có thể tin, cô ta còn tháo khăn che mặt xuống, mũi mấp máy, ngửi ngửi mùi vị trong không khí.

Sau đó lại lần nữa che mặt, thay đổi phương hướng, ra vẻ đi dạo, chậm rãi đi theo phía sau đám người Dữu Khánh.

Mà Dữu Khánh cũng dần dần cảm thấy không thích hợp, phóng mắt nhìn xung quanh, dưới vẻ ngăn nắp bề ngoài của Tịch Nguyệt phường tựa hồ cũng có không ít người đang lén lén lút lút ẩn hiện.

Dữu Khánh không biết có phải mình bị ảo giác hay không, cảm giác những kẻ kia đang theo dõi mình.

"Nơi đây cũng chỉ là đêm tối náo nhiệt, ban ngày thì là cảnh tượng rất khác, không dễ nhìn như thế này, trên đường phố cũng không có người." sau khi nói ra lời này, Lâm Thành Đạo chợt hạ giọng nói rất nhỏ, "Sĩ Hành huynh, đã quên ngươi từng cưỡi ngựa diễu phố, nơi đây e rằng có không ít người từng nhìn thấy ngươi, vẫn là không nên đi dạo?"

Dữu Khánh lập tức gật đầu, "Được."

Lâm Thành Đạo lập tức từ một nhà cửa hàng mua bốn ống pháo hoa, phát ba cây cho Dữu Khánh và hai gã hộ vệ.

Ngay trước mặt Dữu Khánh, Lâm Thành Đạo kéo nổ một cây pháo hoa, chíu, một luồng diễm hỏa phóng lên trời, nổ tung trong không trung, huyễn lệ sặc sỡ.

Rất nhanh, từ trên một bên núi lập tức nhảy ra một con quái thú nhìn tương tự Dã nhân, bộ lông dày đặc, eo buộc da thú, thân thể cao khoảng bằng hai người trường thành, đi tới trước mặt mấy người.

Lâm Thành Đạo giao ống pháo hoa đã bắn xong ra, nói với Dã nhân: "Đi 'Tiểu Tiên lâu' ."

Dã nhân lập tức quỳ một gối xuống đất, tiếp nhận lấy ống pháo hoa, cắn ngang tại trong miệng, cởi chiếc gùi ở phía sau xuống, mở ra, đặt ở trước mặt Lâm Thành Đạo.

Lâm Thành Đạo bước vào bên trong chiếc gùi, ngồi xuống chiếc ghế đặt trong đó.

Dã nhân đóng cửa gùi lại, nhấc gùi lên đeo trên lưng, sau đó bước đi như bay, phóng lên phía trên núi.

Tình hình tương tự không ngừng xuất hiện tại trong Tịch Nguyệt phường, trước đó nhìn thấy trong Tịch Nguyệt phường không ngừng thỉnh thoảng bắn lên pháo hoa, bây giờ Dữu Khánh đã biết rõ là chuyện gì xảy ra, Dã nhân dựa vào việc này để đặt chân mưu sinh tại Tịch Nguyệt phường, Dã nhân có thể cầm ống pháo hoa đã bắn xong đi đổi lấy tiền.

Dữu Khánh học theo, kéo nổ pháo hoa, sau đó quả nhiên có Dã nhân đi tới, tiếp nhận ống pháo hoa, đem hắn cõng tại trong cái gùi phía sau lưng chạy lên trên núi.

Ngồi trong cái gùi lay động quan sát phong cảnh xung quanh cũng rất hay, lại không xóc nảy, gió đêm thổi vào mặt, có phong tình khác lạ.

Hai gã hộ vệ cưỡi Dã nhân theo sát ở phía sau.

Chương 112: Cô cô

Không bao lâu sau, Dã nhân dừng bước bên ngoài một đình viện trên đỉnh núi, trên cổng đình viện có ba chữ "Tiểu Tiên lâu".

Cửa đóng chặt, Lâm Thành Đạo đứng chờ dưới đèn lồng tại cửa vào.

Dữu Khánh được hạ xuống, ra khỏi cái gùi, quay đầu lại nhìn theo bóng Dã nhân rời đi, có cảm giác mới mẻ.

Lại nhìn nhìn hoàn cảnh nơi đây, đình viện không tính lớn, trong hàng rào vây quanh có hoa cỏ hương thơm đầy vườn.

Toàn bộ nơi này tọa lạc tại đỉnh núi, một bên là vách núi chót vót, một bên là trong sơn cốc đèn đuốc sáng rực đầy mắt, có thể mơ hồ nghe được trong sơn cốc truyền đến tiếng ca múa, nhưng mà không còn ầm ĩ như trước, có một phen thanh tịnh khác.

"Nơi này đại khái chính là một nơi mà ngươi nói, không mở rộng cửa làm ăn sao?" Dữu Khánh hỏi.

Lâm Thành Đạo: "Xem như vậy đi." Dứt lời đưa tay mời.

Dữu Khánh không vội đi vào, hỏi: "Chi tiêu nơi đây hẳn là không thấp chứ?"

Hộ vệ ở một bên lập tức tiến tới ghé vào lỗ tai hắn thì thầm, "Loại địa phương như thế này, một bữa cơm ít nhất là hơn trăm lượng bạc."

Lâm Thành Đạo xua tay nói: "Hôm nay ta làm chủ, Sĩ Hành huynh không cần lo chuyện tiền bạc."

Dữu Khánh: "Ngươi một tháng bổng lộc có bao nhiêu, trông coi cái kho chứa hình như cũng không có chất béo gì đi, đào hết chi tiêu, ngay cả xe ngựa còn mướn không nổi, đơn giản chỉ đủ lấp lấp bao tử, chúng ta không đáng tới tiêu tiền tại nơi đắt tiền như thế này."

Không phải muốn tiết kiệm tiền giúp người khác, mà cảm thấy không đáng, sau khi chịu thiệt tại Cổ Trủng Hoang Địa, hắn đã có chút giáo huấn.

Lời đã nói đến loại nước này, Lâm Thành Đạo cười khổ, "Nói thật đi, ta cũng là mượn hoa hiến phật, nơi này do cô cô ta mở."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Cô cô ngươi làm như thế nào, có thể mở tiệm tại loại địa phương này?"

Theo tình huống lí giải lúc trước, người thường cơ bản không có khả năng mở điếm ở nơi đây.

Lâm Thành Đạo nhìn hai gã hộ vệ một cái, lời nói có điều giữ lại, "Nói đến rất dài, đợi vào đó ngồi xuống rồi chậm rãi nói cũng không trễ. Hôm nay Sĩ Hành huynh có lời xác nhận hẹn, ta đã sớm nói người đưa tin tới đây, tối nay nơi đây không tiếp đãi khách nhân khác, chỉ tiếp đãi chúng ta, một số người làm không liên quan gì cũng đã cho lui." Dứt lời, gã đi lên bậc cấp, gõ vang vòng cổng.

Chỉ chốc lát sau, cổng mở ra, từ sau cánh cổng có một lão ẩu đi ra bên ngoài quan sát, nhìn thấy là Lâm Thành Đạo liền lập tức mở cổng ra, nghiêng người nhường đường.

Dữu Khánh còn có phần dè dặt, Lâm Thành Đạo lại không biết hắn là đang lo lắng về vấn đề an toàn, cho rằng vẫn còn đang lo lắng việc tiêu nhiều tiền, liền tự mình đi đến kéo cánh tay Dữu Khánh, cưỡng ép kéo Dữu Khánh đang còn chần chừ đi vào bên trong.

Sau khi mấy người đi vào, Lâm Thành Đạo dẫn Dữu Khánh đi đến hậu viện.

Hậu viện tại trên vách núi, hoa cỏ tô điểm xen giữa đình đài hiên các, rất lịch sự tao nhã, đi tới sân trống, ngước mắt nhìn thấy trời sao lấp lánh, cảnh tượng hoàn toàn khác so với đứng ngoài cổng nhìn lên bầu trời đêm.

Đứng ở ngoài vổng nhìn về phía bên kia sơn cốc, ánh đèn như dòng sông, nhìn không thấy ánh sao lung linh trên trời.

Đứng ở chỗ này, được ngăn cách khỏi bên kia sơn cốc, quang cảnh lập tức lộ ra bầu trời đầy ánh sao, mơ hồ còn có âm thanh múa hát từ nơi khác truyền đến, có cảm giác phân nửa nhân gian, phân nửa

lâng lâng bay bổng, khiến người ngẩn ngơ, khiến người vui vẻ thoải mái.

Dựa vào lan can, tay Dữu Khánh theo nhịp điệu gõ vỗ lên tay vịn lan can, phát hiện cùng là tồn tại trong vùng núi hẻo lánh, đẳng cấp Linh Lung quan xác thực có chút thấp.

Không bao lâu sau, một lão già gầy xuất hiện tại trong đình phụ cận, đây là đầu bếp của Tiểu Tiên lâu, dưới nách một bên tay kẹp cái hộp dài, tay kia thì xách một cái thùng nước lớn, bỏ xuống.

"Sĩ Hành huynh, để cho ngươi xem một thứ rất hay." Lâm Thành Đạo bắt chuyện một câu.

Ánh mắt Dữu Khánh chuyển dời khỏi bầu trời đầy sao lấp lánh, theo y đi tới, sau khi tiến vào đình, nhìn vào trong thùng nước lớn, phát hiện bên trong ngoại trừ nửa thùng nước ra thì cũng chẳng có đồ vật gì khác.

Mà sau khi đầu bếp mở tráp ra, ở trong đó lại là một khối băng trong suốt hình trùy dài khoảng một thước.

Đầu bếp lấy khối băng ra, thả vào trong thùng nước, Lâm Thành Đạo rất hứng thú nhìn chằm chằm.

Dữu Khánh hoàn toàn xem không hiểu, nhìn xem đầu bếp, lại nhìn nhìn Lâm Thành Đạo, không biết là đang làm chuyện quỷ gì. Thấy hai người đều nhìn chằm chằm, hắn cũng đành phải nhìn chằm chằm, tỉ mỉ kiểm tra, xem phải chăng mình đã nhìn sót thứ gì.

Không bao lâu sau, Lâm Thành Đạo chợt chỉ vào trong thùng hô lên: "Đi ra rồi!"

Lúc này, Dữu Khánh cũng đã nhìn thấy chút manh mối, chỉ thấy khối băng trong suốt với màu sắc gần như hòa hợp nhất thể với nước dần dần có dấu hiệu phiếm lam, dần dần, lam sắc càng ngày càng

rõ ràng, khi hình dáng hoàn chỉnh hiện ra thì đó chính là hình dáng một con cá.

Một con cá dài khoảng một thước toàn thân màu băng lam, trên thân có vẩy nhỏ màu xanh lam, con mắt giống như ngọc bích, vây cá màu xanh trong suốt lộng lẫy, nhìn tổng thể trông rất đẹp mắt.

Không thể tưởng tượng nổi chính là thân thể con băng ngư này nhúc nhích, bắt đầu lật mình ở trong nước, vậy mà sống lại.

Nhìn thấy bộ dạng Dữu Khánh rất kinh ngạc, Lâm Thành Đạo bỗng thấy thỏa mãn, giải thích: "Thứ này là 'Minh Ngư', đặc sản của Minh Hải, sau khi nổi lên mặt nước thì bên ngoài thân tự động kết băng đóng băng lại, có thể tại trong trạng thái đóng băng không ăn không uống không hô hấp sống sót ba tháng lâu, sau khi để vào trong nước đợi băng tan hết thì tự động sống lại. Con cá này ẩn chứa linh khí, khá được người trong giới tu hành ưa thích."

"Con cá này được lấy về từ Minh Hải xa xôi?" Dữu Khánh kinh ngạc.

Hắn biết Minh Hải, đó là một khu vực trong biển rộng mịt mờ, bị sương mù dày đặc bao phủ, một khi xâm nhập vào đó thì như là tiến vào một thế giới khác, nơi đó chỉ có đêm tối. Nơi đó không có gì để xác định phương hướng, cũng không có bất cứ dấu mốc chỉ đường nào, trên căn bản, người lầm xông vào đều ra không được, sẽ bị khốn chết ở trong đó, vì vậy mà bị người xem như 'Minh Hải', ý là ví von giống như Tử Vong chi Hải.

Muốn xuyên qua Minh Hải, bình thường cần phải dùng tiền tìm người đưa đò Minh Hải, bọn họ có thể dẫn người xuyên qua Tử Vong chi Hải mãi mãi bóng đêm.

Vì sao sẽ có người đến chỗ Tử Vong chi Hải mãi đêm kia? Đương nhiên sẽ không phải vì bắt loại cá trước mắt này, mà bởi vì bờ Minh Hải chính là thị trường giao dịch lớn nhất Yêu giới. So với Tịch Nguyệt phường, nơi đó càng thêm huyền ảo, gọi nó là Ảo Vọng, nhân vật số một Yêu tộc cũng ở tại đó.

Lúc đầu, Ảo Vọng kỳ thực chính là động tiên làm nơi ở của một vị tiên nhân, sau khi không còn thấy tiên nhân, bị bầy yêu chiếm cứ, hạt giống Linh Mễ bây giờ có được sớm nhất chính là từ Ảo Vọng.

Lâm Thành Đạo: "Không sai! Vì có thể đưa đến được đây trong vòng ba tháng, sau khi bắt lên, phải tiêu tiền tìm 'Thiên lý lang' đưa tới đây mới được."

Dữu Khánh căn cứ vào khoảng cách từ Minh Hải đến nơi đây, hơi suy nghĩ, "Phí vận chuyển không sai lắm chẳng phải là ba nghìn lượng?"

Lâm Thành Đạo cười khổ, "Kỳ thực đắt nhất chính là phí vận chuyển, một con Minh Ngư lớn cỡ này kỳ thực cũng chỉ một nghìn tới hai nghìn một con. Nhưng mà có thể kết giao với Sĩ Hành huynh, tiền chỉ là thứ yếu. Hôm nay muốn mời Sĩ Hành huynh nếm đồ ăn tươi sống chính là thứ này!"

Dữu Khánh đã hiểu, bữa cơm này thật đúng là chịu bỏ tiền vốn, hắn cũng biết ý đồ Lâm Thành Đạo kết giao với mình, chỉ là đời này mình còn chưa ăn qua thứ nào đắt tiền như vậy, còn chưa ăn hắn liền có cảm giác đau lòng rồi.

Hắn đánh giá, bình thường Tiểu Tiên lâu bán ra con cá này tối thiểu cũng phải năm nghìn lượng trở lên, chừng đó có thể mua được bao nhiêu là Linh Mễ a!

Một bữa ăn đồ tươi sống hết mấy nghìn lượng phí vận chuyển, thật sự là không chịu nổi a!

Hắn lẩm bẩm trong lòng mấy câu, còn không bằng chuyển thành bạc đưa lão tử cho rồi.

Nhưng hắn còn không đến mức vô sỉ như vậy, chỉ là ở tại đó lẩm bẩm, "Quá đắt quá đắt đi."

Lâm Thành Đạo biểu thị không cần phải tốn tiền, rồi ra hiệu cho đầu bếp đem cá đi làm.

Y và Dữu Khánh thì ngồi xuống dưới trụ đèn lồng trong sân trống, chính tay châm trà.

Không quản có phải là Lâm Thành Đạo tốn tiền hay không, lúc này Dữu Khánh khẳng định đều phải hỏi rõ, "Cô cô ngươi vì sao lại mở điếm ở chỗ này?"

Chuyện tới bây giờ, Lâm Thành Đạo cũng không che giấu, hỏi: "Sĩ Hành huynh có từng nghe nói tới 'Cừ Hà sơn' ?"

Dữu Khánh hơi giật mình, "Có nghe nói qua, một Đại môn phái có danh tiếng về đạo Linh Thực trong Tu Hành giới, ngươi sẽ không nói cô cô ngươi là Linh Thực sư đi?"

Lâm Thành Đạo: "Sĩ Hành huynh quả nhiên là kiến thức phi phàm. Không sai, cô cô ta chính là Linh Thực sư của 'Cừ Hà sơn', bởi vì bị quấn vào tranh đấu phe phái nội bộ, sau khi bị thua thì lọt vào thanh lý, bị một phương khác truy sát không bỏ, vì vậy rơi vào đường cùng mới tìm đến ta…"

Một đoạn chuyện cũ đều đều nói ra, Dữu Khánh mới biết gia hỏa này chính loại mà người ta gọi là gia quyến của người trong giới Tu hành ẩn náu tại thế tục, nhà bọn họ chân chính bước vào Tu Hành giới chính là cô nãi nãi của y, cũng là bởi vì có cô nãi nãi ở sau lưng yên lặng cung cấp tài lực duy trì ủng hộ, y mới có hoàn cảnh tốt lành để học hành thi đậu con đường làm quan.

Biến cố tranh đấu tại trong nội bộ Cừ Hà sơn, cô nãi nãi của Lâm Thành Đạo tranh quyền bị thua, lại còn bị mất tính mạng, con gái bà ta, cũng chính là cô cô của Lâm Thành Đạo không thể không bởi vậy mà rời bỏ môn phái chạy trối chết. Về sau tìm đến Lâm Thành Đạo cầu hỗ trợ, mà Lâm Thành Đạo cũng chính là bởi vì giúp cô cô mà đường đường là quan thất phẩm lại bị biếm đi trông nhà kho.

Lúc đó tại Ngự Sử đài, quan chức của Lâm Thành Đạo cũng không cao, nhưng vị trí quan trọng, các loại công văn, thư tố cáo tiến vào Ngự Sử đài đều phải trải qua tay y, vị trí của y đúng lúc là một số người trong triều đình muốn lấy lòng. Trong nhà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã không còn thân nhân, lại chỉ còn lại một cô cô như vậy, lo lắng cho tính mạng cô cô, dưới tình thế cấp bách, Lâm Thành Đạo lợi dụng lực ảnh hưởng của mình để vận dụng lực lượng của triều đình, làm cho người không biết tình hình trực tiếp bắt lấy người đang truy sát cô cô mình, giúp cô cô tránh thoát một kiếp.

Cừ Hà sơn cũng không phải môn phái nhỏ bình thường trong Tu Hành giới, há có thể ngồi xem, tự nhiên tìm tới Triều đình Cẩm quốc yêu cầu giải thích.

Nhìn thấy sự tình có xu hướng ồn ào lớn lên, người tham dự việc này phát động lực lượng dàn xếp sự việc, điều kiện là trách nhiệm do một mình Lâm Thành Đạo gánh.

Chỉ là, Bên đó xem như đã phát động lực lượng đem đại sự hóa tiểu sự, nếu không, Lâm Thành Đạo há chỉ đơn giản bị biếm đi trông coi thương khố như vậy.

Trước khi bị biếm, Lâm Thành Đạo cũng sắp xếp cho cô cô của mình, bố trí ẩn cư tại Tịch Nguyệt phường.

Việc này, cô cô y tự nhiên là nhận ân tình, thí dụ như Tiểu Tiên lâu có Minh Ngư, chính là cô cô ý cố ý nói cho y biết, nói nơi đây mới có thứ tốt, nếu là có thể mời được khách thì tới đây.

Sau khi nghe kể lại, Dữu Khánh có phần hiếu kỳ hỏi: "Người giúp ngươi bắt người lại giúp ngươi dàn xếp sự việc là người nào a?"

Lâm Thành Đạo sụ mặt xuống, dở khóc dở cười nói: "Sĩ Hành huynh, ngươi hỏi cái này có phần quá mức rồi. Ta đối xử chân thành với ngươi, ngươi không thể như vậy, có một số việc quá khứ là quá khứ, ân oán đều đã tiêu, người ta đã không nhận thức ta rồi, có

nhắc tới cũng chỉ là nói miệng không bằng chứng, nói ra đối với mọi người đều không có lợi."

Hai người lại hàn huyên với nhau một lúc, Minh Ngư cũng được làm xong.

Một nữ tử váy tím vóc người cao gầy bưng khay chầm chậm đi tới, tóc mây búi cao, đôi mắt sáng long lánh, dung mạo thanh lệ, là một nữ nhân nhìn rất duyên dáng và sinh động.

Lâm Thành Đạo hơi sửng sốt, vội đứng lên nói: "Cô cô, sao ngài lại tới đây rồi?"

Cô cô? Dữu Khánh cùng đứng lên theo, trên dưới quan sát nữ nhân kia, vẻ mặt kinh ngạc, nữ nhân thoạt nhìn còn trẻ hơn Lâm Thành Đạo không ít này vậy mà lại là người cô cô kia? Hắn còn tưởng rằng là lão ấu lúc trước đi ra mở cổng chứ.

Chương 113: Nhân Gian Hảo

Nữ tử váy tím khom lưng đặt khay xuống trên bàn, ánh mắt đảo qua khuôn mặt hai người, sau cùng dừng lại tại trên mặt Dữu Khánh, dịu dàng cười, "Thám Hoa lang đã tới, ta sao dám sơ sài không gặp, huống hồ ta thật sự ngưỡng mộ a." Nói rồi hướng về Dữu Khánh chân thành khom người, "Sơn dã tiểu điếm chậm trễ quý khách, tiểu nữ tử Diệp Điểm Điểm xin chào A đại nhân."

Lâm Thành Đạo có phần không biết nói gì, tại tình huống bình thường, vị cô cô này của mình sẽ không gặp khách, hoặc có thể nói gần như không lộ diện trước mặt người ngoài, sợ bị người của Cừ Hà sơn ngầm hạ độc thủ, đây cũng là thái độ bình thường của rất nhiều người tại Tịch Nguyệt phường.

Người mặc dù ẩn cư tại đây, cũng không đại biểu người có ý không biết ngươi ở tại nơi đây.

Đương nhiên, y cũng không quên nhanh chóng hướng Dữu Khánh giải thích một câu, "Sĩ Hành huynh, ta không có nói người tới chính là ngươi."

Việc này y không nói lung tung, khi nói người tới báo cho bên này biết tin thì cũng không tiện cho người đi thông báo biết là Thám Hoa lang sẽ tới.

Nữ tử tên là Diệp Điểm Điểm trêu chọc nói: "Không cần ngươi nói, toàn bộ Tịch Nguyệt phường e rằng đã có không ít người biết rõ Thám Hoa lang đã tới nơi đây. Ngươi thật là, nếu đã là dẫn Thám Hoa lang tới lại trước đó không làm che giấu một chút, chẳng lẽ không biết ngày hôm qua mới vừa cưỡi ngựa diễu đường phố sao? Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, ngày hôm qua không biết có bao nhiêu người đứng tại ven đường kiễng chân ngóng trông, làm sao có thể không nhận ra."

Cuối cùng Lâm Thành Đạo đã hiểu vì sao nàng biết Dữu Khánh đã tới, nói đến điều này cũng thật bối rối, chỉ vì là đồng liêu, làm chung với nhau, trái lại thật đúng là không suy nghĩ tới phương diện này, cũng chỉ đổi bộ trang phục để che giấu.

Ánh mắt Dữu Khánh vẫn còn đang quan sát Diệp Điểm Điểm, hắn vừa nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp, trong lòng liền muốn thân cận, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ làm gì, lý trí vẫn tồn tại, hỏi: "Lâm huynh, cô cô ngươi thoạt nhìn tại sao còn trẻ hơn cả ngươi, chẳng lẽ có thuật trú nhan?"

Lâm Thành Đạo vội ho một tiếng, "Bối phận lớn, tuổi xác thực không lớn bằng ta."

Diệp Điểm Điểm cũng giải thích một chút, "Gia gia của hắn là anh ruột của mẫu thân ta. Tuổi của hai huynh muội vốn cũng chênh lệch

rất lớn. Sau khi mẫu thân ta trở thành người trong giới tu hành, lúc đầu say mê tu hành, quen biết với phụ thân ta cũng trễ."

"A!" Cuối cùng Dữu Khánh đã sáng tỏ vấn đề, sau đó lại không biết nên xưng hô với đối phương như thế nào, bên này cùng Lâm Thành Đạo xưng huynh gọi đệ, hắn đành phải làm xa lạ một chút, "Lão bản nương là Linh Thực sư?"

Diệp Điểm Điểm cười nói: "Xem như vậy đi, là chuyện trước đây, đã qua rồi."

Dữu Khánh là người tương đối cảm thấy hứng thú với tiền, cho nên vấn đề hỏi tới cũng tương đối tục khí, "Lẽ nào gieo trồng Linh Mễ gì gì đó không kiếm được tiền bằng việc mở 'Tiểu Tiên lâu' này sao?"

Diệp Điểm Điểm lắc đầu, "Ngài cảm thấy Tịch Nguyệt phường này là địa phương thích hợp khai khẩn Linh điền sao? Quan trọng nhất là, thị trường Linh Mễ từ lâu đã bị những môn phái kia nắm giữ rồi, bọn họ sẽ không tùy ý để cho người khác chia một chén canh, nếu không được những môn phái đó cho phép, bị bọn họ liên thủ chèn ép thì bất cứ khi nào đều có thể khiến ngươi lỗ vốn, không thu hồi được."

Dữu Khánh lại a một tiếng, đại khái đã hiểu rồi, thì ra kiến thức mình nông cạn.

Sau đó Diệp Điểm Điểm đem rượu và thức ăn trong khay sắp đặt ra bàn, chỉ vào miếng phi lê cá mơ hồ trong khay, "Thám Hoa lang, thịt Minh Ngư này phải ăn sống mới ngon, cũng có thể hấp thu linh khí ẩn chứa trong nó ở mức độ tốt nhất. Đầu bếp đã đem xương cá hầm canh, làm xong sẽ dâng lên. Các ngươi chậm rãi dùng, ta liền không quấy rầy các ngươi nói chuyện nữa." Nói xong khom người rời đi.

Nàng đi thẳng đến chỗ hai gã hộ vệ kia, nói hai gã hộ vệ đến phòng khách ngồi, nói là chuẩn bị cho bọn gã một chút đồ ăn.

Nhưng mà hai gã hộ vệ hoàn toàn không dám ăn uống những thứ đó, tới nơi xa lạ người không quen thuộc, hộ vệ có chức trách của hộ vệ, y nguyên đứng ở nguyên chỗ, không dám để cho Dữu Khánh thoát khỏi tầm mắt bọn họ.

Đối với việc này, Diệp Điểm Điểm cũng có thể lý giải, cũng không miễn cưỡng, nếu không chính là làm khó người ta.

Lâm Thành Đạo vuốt vuốt hai chòm râu ngoài miệng, vẫn còn có phần bối rối, không biết cô cô tới vội vã đi cũng vội vã là có ý gì, lẽ nào thật sự chính là vì gặp mặt chào hỏi làm quen với Thám Hoa lang?

Nghi vấn đặt ở trong lòng, sau đó vẫn là bắt chuyện mời Dữu Khánh dùng, giúp Dữu Khánh rót rượu.

Làm cũng đã làm rồi, với thức ăn đắt tiền như thế, Dữu Khánh cũng không khách khí, nhấc đũa gắp lên một lát cá đưa vào miệng ăn. Thịt cá vào miệng lành lạnh, cắn một miếng thật dễ chịu, hơi ngọt, vị xác thực không tệ, mát mẻ sảng khoái, khi vào bụng xác thực cảm giác được từng sợi linh khí nhè nhẹ khuếch tán ra.

Quả nhiên là thứ tốt, hắn lại gắp mấy đũa.

Không bao lâu sau, lại có thức ăn tinh xảo đưa tới, vị rất phù hợp với Minh Ngư, có thể thấy 'Tiểu Tiên lâu' này cũng phí tâm tư cho bữa cơm này.

Hai người ăn ăn uống uống, trò trò chuyện chuyện, trăng đẹp cảnh đẹp tình cảm tốt, Lâm Thành Đạo cũng mượn cơ hội này biểu đạt ý muốn rời khỏi kho sách của mình.

Gian khổ học tập khổ học hành, thi đậu công danh, ai nguyện ý cả đời trông coi nhà kho?

Chỉ vì lúc đó làm việc thiên tư, là việc mà Trung Thừa đại nhân ghét nhất, Ngự Sử đài thật sự không có người nguyện giúp y.

Dữu Khánh miệng đầy đáp ứng, biểu thị nhất định hỗ trợ nói ngọt.

Chỉ là đáp ứng quá thống khoái đi, Lâm Thành Đạo không biết có phải là mình có ảo giác hay không, luôn cảm thấy rất không kiên định.

Sau khi rượu đủ ăn no, đây cũng không phải nơi ở lâu, hai người liền đứng dậy rời đi.

Nhưng lại không thể dễ dàng rời đi.

Diệp Điểm Điểm đã chuẩn bị sẵn giấy và bút mực chờ tại tiền thính, mặc dù không quấy rầy hai người nói chuyện riêng, nhưng nàng ta lại tại đây chờ đợi đã lâu.

Lâm Thành Đạo vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền biết là chuyện gì, nhịn không được vò đầu, cuối cùng đã hiểu được vì sao cô cô phải lộ diện.

Bị ngăn lại, Dữu Khánh nhưng không có giác ngộ về phương diện này, chỉ lại lần nữa chắp tay nói lời cảm tạ mà thôi.

Diệp Điểm Điểm lại thuận lời nói: "Nếu như Thám Hoa lang thật sự có lòng cảm tạ, không ngại lưu lại mặc bảo giúp cho Tiểu Tiên lâu thêm rạng rỡ."

"Mặc bảo?" Dữu Khánh sửng sốt, lúc này mới ý thức được giấy và bút mực là chuẩn bị sẵn cho ai.

Diệp Điểm Điểm: "Thi phú của Thám Hoa lang, tiểu nữ tử cũng được đọc qua, thật là nhất tuyệt, một câu 'Kết thúc sinh tiền thân hậu danh' dốc hết sự kiên nhẫn và phiền muộn của bao nhiêu người trong thiên hạ, lúc đó đọc được trong đêm khuya, khiến tiểu nữ tử đến nay nỗi lòng vẫn khó bình tĩnh, bây giờ gặp được chân thân Thám Hoa lang, không mặt dày tới cầu thì làm sao đối diện được với chính mình? Mong rằng Thám Hoa lang thành toàn!"

Dữu Khánh không nói nên lời, nếu sớm biết như vậy, đánh chết hắn cũng sẽ không tới.

Thi phú gì gì đó, hắn làm sao viết ra cho được, ngay cả một câu nói uyển chuyển đều không thể nói ra, hắn nhấc tay vỗ vỗ trán, ai nha than thở: "Không khéo rồi, ta vừa mới uống rượu xong, không viết ra được từ phú, uống rượu hỏng việc, Lâm huynh, uống rượu hỏng việc a. Hôm nay sợ rằng không thể giúp cô cô ngươi được như nguyện rồi." Trước tiên lặn lộn qua hôm nay đã, dù sao ngày mai sẽ từ quan rời đi.

Lâm Thành Đạo cười gượng, cũng không tiện nói giúp cho cô cô mình cái gì.

Diệp Điểm Điểm bị lí do mà hắn nói ra rất dứt khoát rất trực tiếp này làm cho ngây ngẩn cả người, ngay lập tức lui một bước, "Vì Tiểu Tiên lâu lưu một bức thư pháp cũng được."

Dữu Khánh lại lần nữa không biết nói gì, bước đi này đều rất tốt, hắn không thể nói ngay cả chữ mình cũng viết không được a.

Then chốt là một bữa cơm đã ăn hết của người ta mấy nghìn lượng bạc, nếu ngay cả mấy chữ cũng không chịu viết thì hình như quả thực có phần không thể nào nói nổi.

Hắn thử hỏi một câu, "Viết chữ gì? Ngươi nói viết cái gì, ta viết lại là được."

Diệp Điểm Điểm che miệng cười trộm, "Thám Hoa lang nói giỡn rồi, tùy theo nhã hứng của ngài, ngài muốn viết cái gì cũng được, chỉ cần là mặc bảo do chính tay ngài viết là được."

Cái gì gọi là thịnh tình không thể chối từ, Dữu Khánh hiện tại đã cảm nhận được rồi.

Được thỉnh đến trước văn án, hắn nhìn chằm chằm vài tờ giấy trắng, có phần ngây ra, thật sự không biết nên viết cái gì, lần đầu gặp phải

loại chuyện này, có phần không biết phải làm sao cũng là bình thường.

Qua hàng rào vây quanh, hắn đưa mắt nhìn quang cảnh trong sơn cốc lay động theo gió phía ngoài viện, nghĩ đến khung cảnh phồn hoa kia, so sánh với sự lạnh lẽo vắng lặng tại Linh Lung quan, lòng có điều cảm nhận, lại thử hỏi câu, "Thật sự tùy tiện viết cái gì cũng được?"

Diệp Điểm Điểm gật đầu tán thành.

Dữu Khánh thở dài, ngay lập tức nhấc bút trám mực, sột sột soạt soạt tại trên tờ giấy trắng viết xuống ba cái đại tự: Nhân gian hảo!

Viết xong liền đặt bút xuống, còn nhún vai, nghĩ thầm, là chính ngươi nói tùy tiện viết cái gì cũng được, chính ngươi ngay tại chỗ nói ra sẽ không tiện tự mình đổi ý đi, dù sao ngày mai lão tử sẽ từ quan rời đi rồi, các ngươi có thích, có cao hứng hay không, về sau phỏng chừng cũng sẽ không tái kiến nữa.

"Nhân gian hảo!" Lâm Thành Đạo nghiêng đầu lẩm bẩm đọc, hơi có cảm giác khó hiểu, không biết vị Sĩ Hành huynh này viết ra ba chữ rất đơn giãn như thế là có ý gì.

Lời bẩm bẩm có vẻ không hiểu đó của y lập tức khiến Dữu Khánh thầm cảm thấy ngượng, liền biết mình không được, giả bộ làm gì mà giả bộ chứ, quả nhiên là uống rượu hỏng việc.

Hắn có thể cảm nhận được mình quả thực là bị chút rượu kích thích mà hành động.

Sau khi hơi suy nghĩ, Diệp Điểm Điểm nhưng là hưng phấn đến mức sắc mặt lập tức ửng đỏ, nhịn không được vỗ tay hoan hô khen, "Hay cho câu Nhân Gian Hảo! Rất tuyệt! Rất tuyệt! Tiện tay viết liền là kim châu bảo ngọc, Thám Hoa lang thật không hổ là Đại tài tử độc nhất vô nhị!"

Dữu Khánh hơi giật mình.

Hai gã hộ vệ nhịn không được đến gần nhìn chữ được viết ra, còn có lão ẩu ở phụ cận lau bàn cũng vô thức tiến tới gần nhìn xem.

Lâm Thành Đạo hơi kinh ngạc, không biết vì sao cô cô đánh giá cao như thế, thử hỏi: "Chỉ giáo cho?"

Có phần bối rối, Dữu Khánh cũng mỏi mắt mong chờ.

Diệp Điểm Điểm lườm hắn một cái, "Thiệt thòi cho ngươi còn là một người có xuất thân, học hành nghiêm chỉnh. Ngươi phẩm kỹ ý cảnh trong đó, rõ ràng có hàm ý nhìn bao phủ xuống, ngươi không phẩm ra sao?"

Vừa nghe nàng nói như thế, nhìn lại ba chữ 'Nhân Gian Hảo' này, xác thực có loại vị đạo siêu phàm thoát tục từ cao nhìn xuống nhân thế.

Diệp Điểm Điểm: "Trong tình huống tầm thường, người thế gian làm sao lại đi nói ra mấy chữ 'Nhân Gian Hảo' như vậy? Ngươi lại phẩm phẩm tới công danh của Thám Hoa lang, đó là Hội Nguyên đầy điểm trăm năm khó gặp, độc nhất vô nhị. Thám Hoa lang thì giống như là Trích tiên trên trời hạ phàm. Thám Hoa lang là đứng ở góc độ trên cao của hắn mà nói ra lời nói này. Trích tiên: tiên nhân bị đày xuống phàm trần.

Vì sao phải nói 'Nhân Gian Hảo' ? Chỉ vì tại Tiểu Tiên lâu thưởng thức một bữa cơm, liền làm cho Trích Tiên nhân lưu lại cảm thán 'Nhân Gian Hảo'!

Ta giúp Tiểu Tiên lâu hướng Thám Hoa lang cầu lấy mặc bảo, Thám Hoa lang liền tặng cho Tiểu Tiên lâu ba chữ 'Nhân gian hảo'. Đối với một tiệm cơm rượu mà nói, còn có sự thừa nhận nào cao hơn sao?"

Dữu Khánh nghe xong, không khỏi tới nhìn ba chữ mình đã viết kia, nội tâm có phần ngây ngẩn.

Lâm Thành Đạo bừng tỉnh đại ngộ, trải qua lời cô cô nói như thế, y mới phát hiện thấy chỉ là ba chữ này, ý cảnh đúng là xông thẳng tận trời, vậy mà lại phiêu đãng nhàn nhạt tiên khí, tiếp tục thưởng thức, lập tức cất lời tán thán từ đáy lòng, "Sĩ Hành huynh quả thực cao minh, chỉ với ba chữ liền đem mình cất cao đến cảnh giới bao quát nhân gian, không chỉ khen ngợi Tiểu Tiên lâu, còn kèm theo khen cả mình nữa, vả lại khen không lộ vết tích, hỗ trợ lẫn nhau. Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm chính là không tầm thường, tiện tay liền có thể thấy bản lĩnh thật, thảo nào có thể viết ra thứ liền mạch lưu loát như vậy. Lần này Lâm mỗ thực sự là tâm phục khẩu phục!"

Hai gã hộ vệ Chung phủ tức thì cũng hiểu được ý cảnh của ba chữ kia, trong ánh mắt nhìn về phía Dữu Khánh tràn ngập sùng bái, tự nhận có đánh chết mình cũng không viết ra được loại lời có ý cảnh như vậy, họ cho rằng xem như đã tận mắt kiến thức được cái gì gọi là chân chính tài hoa.

Lúc này ánh mắt Diệp Điểm Điểm nhìn Dữu Khánh cũng có cảm giác sùng bái khó thể che giấu, chỉ vào mặc bảo nhắc nhở Dữu Khánh, "Thám Hoa lang, ngài đã quên ký tên."

Chương 114: Mùi vị của hung thủ

Dữu Khánh có chút ngây người, 'bị' hai vị này khen đến ngây người, nhưng không cảm thấy cao hứng.

Ngay cả chính hắn đều đang thưởng thức thứ do mình viết ra, có chút hoài nghi có phải hai vị này đang kẻ xướng người họa để cố ý khen tặng mình hay không.

Nguyên nhân, đương nhiên chính là muốn lừa dối làm cho mình hài lòng, mình thống khoái sẽ dễ giúp đỡ Lâm Thành Đạo.

Trong lòng hắn âm thầm cười nhạt, cho rằng lão tử sẽ bị bộ dạng này lừa gạt sao? Hai vị này thật đúng là coi thường mình.

Chính hắn cũng đang tự âm thầm nhắc nhở mình, không cần phải vạch trần ra, đã ăn hết của người ta mấy nghìn lượng bạc, người ta nguyện ý diễn vậy thì mình cứ xem như không biết là được rồi.

Nhưng, chuyện kí tên này thì hắn biết, chưa ăn qua thịt heo cũng từng thấy heo chạy, hắn lập tức nhấc bút soàn soạt bổ sung vào.

Không phải tên mình, là tên A Sĩ Hành, ngày tháng năm tại nơi này.

Viết xong đặt bút xuống, âm thầm nhắc nhở mình, kinh thành này thật sự không thể tiếp tục lưu lại được rồi.

Hắn phát hiện gần đây luôn có người ghé vào tai hắn nói cái gì mà bảo hắn viết cái này viết cái kia, ngay cả hiện tại đi ra ngoài ăn bữa cơm cũng không thể may mắn tránh khỏi, nếu còn tiếp tục như vậy, cho dù là Minh tiên sinh còn tại kinh thành cũng không bảo đảm được cho mình, sớm muộn sẽ lộ tẩy, nhất định cần phải nhanh chóng rời đi.

Xong việc, cáo từ.

Diệp Điểm Điểm tự nhiên sẽ đích thân đưa tiễn.

Khi tới gần cửa vào thì Lâm Thành Đạo ngăn nàng lại, rồi thỉnh Dữu Khánh chờ một chút, ra hiệu cho Diệp Điểm Điểm ra phía sau nói chuyện.

Hai người đi đến gần vách núi hậu viện, Lâm Thành Đạo nhịn không được than thở: "Tiểu cô, ngươi làm gì vậy nha, không nhìn thấy hắn có chút không nguyện ý sao? Làm gì còn bức hắn viết lưu niệm a!"

Diệp Điểm Điểm: "Bây giờ danh tiếng của hắn rất lớn, có lưu niệm do hắn viết, làm ăn e là sẽ tốt hơn rất nhiều."

Lâm Thành Đạo: "Tiểu Tiên lâu làm ăn không tốt sao? Hẳn vẫn còn có thể kiếm được đi?"

Diệp Điểm Điểm: "Là có thể kiếm được chút, có một số việc ngươi không hiểu. Mấy người bọn họ rời bỏ sư môn đến đây với ta cũng đều là người trong Giới tu hành, tu luyện là cần có tài nguyên, muốn sung túc tài nguyên thì cần phải dùng lượng lớn tiền. Chúng ta có thể làm sao bây giờ? Đã không thể làm trò ca múa, cũng không tiện bán sắc, tại loại địa phương này chỉ dựa vào việc làm chút đồ ăn, là không dễ duy trì.

Có thể tốn tiền tới nơi này ăn uống, ngươi cho rằng thật sự có được mấy người hiểu biết? Đừng xem có chút tiền, kỳ thực đều là hạng người học đòi văn vẻ, tài hoa vị Thám Hoa lang này độc nhất vô nhị, danh tiếng cũng đủ lớn, vừa lúc phù hợp với khẩu vị bọn họ, nếu đã tới rồi, vậy thì thuận tiện đi. Ta biết rõ ta đã làm việc tục khí, thế nhưng là không có cách nào không đối diện hiện thực a."

"Ai!" Lâm Thành Đạo không lời chống đỡ, nếu đã như vậy, nói cái gì nữa cũng không có ý nghĩa, y đành phải rời đi.

Cùng đi ra, Diệp Điểm Điểm lại lần nữa tiễn khách, cũng tự mình cầm bốn ống pháo hoa ra, kéo nổ phóng lên, rất nhanh liền có bốn Dã nhân chạy tới, đón bốn người Dữu Khánh hạ sơn.

Nhìn theo khách nhân rời đi, Diệp Điểm Điểm trở về trong viện, đi thẳng đến chính đường, nâng bức thư pháp kia lên quan sát, trong mắt đầy sự tán thưởng.

Nhìn một lần lại một lần, cuối cùng thở dài một tiếng, "Xuất thủ liền là châu ngọc, không hổ là một người tài hoa hơn người, ngay cả chữ cũng viết đẹp như vậy. Một bức chữ rất tốt lại phải bị ta cầm đi cầu tài, chân chính là làm bẩn rồi, xem như ta xin lỗi hắn, tương lai có cơ hội hãy báo đáp đi!"

Quay đầu lại đem bức thư pháp giao cho lão ẩu, "Việc Thám Hoa lang sau khi nếm thức ăn tươi tại Tiểu Tiên lâu, kìm lòng không

được lưu lại Mặc bảo cảm thán 'Nhân Gian Hảo', suốt đêm thả tin tức ra đi, bức thư pháp này cũng lập tức treo lên, cứ treo tại chính sảnh nơi khách nhân ra ra vào vào. Có lẽ bắt đầu từ ngày mai, các ngươi phải bận rộn hơn nhiều rồi."

"Đã biết." Lão ẩu lúc này cẩn thận cuốn lấy bức thư pháp, rời đi.

Bốn cái Dã nhân trước sau lục tục dừng tại dưới cổng Tịch Nguyệt phường, bốn người Dữu Khánh cũng đi ra khỏi gùi, bước lên bậc cấp, chuẩn bị rời đi Tịch Nguyệt phường.

Trong đám người ở mặt sau, một nữ tử bạch y che mặt cùng một nữ tử hắc y che mặt dừng tại ven đường, không dám theo quá gần.

Nữ tử bạch y che mặt lúc trước dọc một đường âm thầm theo dõi bốn người Dữu Khánh đi đến ngoài Tiểu Tiên lâu, bởi vì không làm rõ được sâu cạn của bốn người, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, lại cảm thấy mình có khả năng thế đơn lực bạc, sau đó đi tìm tới một kẻ giúp đỡ, chính là hắc y nữ tử bên cạnh.

Hai người tại trong rừng cây ngoài Tiểu Tiên lâu chờ đợi một hồi lâu, chờ đến khi mấy người đi ra, sau đó lại tiếp tục cùng theo xuống núi, cùng theo đến nơi đây.

Nữ tử bạch y che mặt không phải ai khác, chính là lúc trước cùng trượng phu tại Cổ Trủng Hoang Địa chủ mưu tập kích đội ngũ đi thi - Bạch Lan.

Lúc đó, sau một thời gian điều dưỡng tổn thương, ả ta liền đi đến kinh thành.

Không có ý gì khác, chính là muốn báo thù cho trượng phu.

Ả ta muốn tìm đến hung thủ sát hại trượng phu của mình.

Trong thời gian tại kinh, ả ta một mực nghĩ cách tiếp cận nhóm Đại tiễn sư tham dự hộ tống kia, ả ta nhớ kỹ mùi vị mà hung thủ lưu lại.

Ả ta đã nghĩ biện pháp lấy được danh sách nhóm Đại tiễn sư tham dự hộ tống kia, tiếp đó từng người từng người kiểm tra mùi vị của những Đại tiễn sư đó.

Nhưng ả ta không thể kiểm soát được hành tung của những Đại tiễn sư đó, nên đến bây giờ cũng chỉ mới phân biệt được phân nửa mà thôi, vẫn chưa phát hiện ra hung thủ.

Bây giờ công việc vào kinh thành đi thi đã hoàn toàn kết thúc, cử tử thi rớt sắp trở về Liệt Châu, nhân viên hộ tống cũng sẽ theo đội trở về, xem như là tiếp tục tiện thể hộ tống.

Theo tìm hiểu, ngày mai đội ngũ sẽ xuất phát, những Đại tiễn sư kia sẽ lần nữa tập kết lại với nhau, lúc đó mới có lợi cho ả ta phân biệt. Lúc trước tiếp cận từng người thật sự là quá khó khăn, tiếp cận nhiều lần cũng có nghĩa là gia tăng hệ số nguy hiểm.

Đêm nay ả ta đang định rời đi nơi này, dự định sớm làm sắp xếp trên con đường trở về Liệt Châu.

Nào ngờ, tại thời điểm ả ta động thân ly khai Tịch Nguyệt phường, chuẩn bị rời kinh thì khi đi qua sát bên một người, từ trên thân thể người đó, ả ta đột nhiên ngửi thấy được mùi vị của hung thủ đã sát hại trượng phu của mình.

Lại nhìn nhìn hình dạng hung thủ, là một thanh niên, ả ta vậy mà không biết.

Hình dạng những Đại tiễn sư kia như thế nào, sau khi lấy được danh sách, vì để dễ dàng hành sự, trên cơ bản ả ta đều đã từ xa xa nhận rõ.

Ả ta biết rõ dung mạo những Đại tiễn sư đó, mà thanh niên này thì ả ta có thể khẳng định không phải một thành viên trong nhóm Đại tiễn sư.

Thế nhưng đó là mùi vị của hung thủ, sẽ không sai, mùi vị đó khiến ả ta khắc cốt minh tâm, là sẽ không nhớ lầm, ả ta có thiên phú trong phương diện này!

Đến cùng là chuyện gì xảy ra, ả ta cũng không làm rõ được, liền gọi đồng bọn tới hỗ trợ.

Gần nhất tại kinh thành, một loạt điều tra đối với Đại tiễn sư đều là nhờ vị đồng bọn này tận tâm tận lực hỗ trợ, lần này để tìm rõ nền tảng của đối phương, ả ta khẳng định cũng cần đồng bọn trợ giúp.

Vị đồng bọn này không phải ai khác, chính là tỷ tỷ ruột của trượng phu ả ta, đúng lúc ẩn nấp tại Tịch Nguyệt phường.

Người từ trên núi đi xuống, đến dưới ánh đèn, không còn bị che bóng tối che phủ, lại có thể nhìn thấy rõ toàn bộ hình dạng Dữu Khánh, hắc y nữ tử kinh ngạc, "Là hắn?"

Bạch Lan cũng cảm thấy kinh ngạc, hỏi: "Tỷ, ngươi nhận biết hắn?"

Nhìn Dữu Khánh bước đi lên bậc cấp, hắc y nữ tử quay đầu lại, cau mày hỏi: "Ngươi có phải nhớ lầm mùi vị của hắn hay không, làm sao hắn có khả năng giết chết Vân Khiếu?"

Bạch Lan lắc đầu: "Mùi vị đó đã khắc sâu vào trong linh hồn ta, tuyệt không có sai."

Hắc y nữ tử hỏi ngược lại: "Ngươi có biết hắn là ai không?"

Bạch Lan không lý giải được, "Là ai?"

Hắc y nữ tử: "Hắn chính là Tân khoa Thám Hoa khóa thi này, chính là kẻ thi đạt Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm kia. Hắn chính là tên A Sĩ Hành đó. Hắn không thể có năng lực giết chết Vân Khiếu!"

Bạch Lan sửng sốt, chợt run giọng hỏi: "Chính là tên Hội Nguyên lang đại danh đỉnh đỉnh đến từ Liệt Châu kia, có phải hay không?"

Bây giờ, danh tiếng 'A Sĩ Hành' rất lớn, người biết tên hắn cơ bản đều biết rõ hắn là người ở nơi nào.

"…" Hắc y nữ tử thần tình ngẩn ra, đã nghe hiểu ý tứ trong lời ả ta hỏi.

Trong mắt Bạch Lan đã hiện lên lệ quang, run giọng nói: "Tỷ, vậy hắn nhất định là từ Liệt Châu tới đây, phải không? Vậy thì hắn nhất định đã trải qua khu vực xảy ra sự việc, có phải không? Khi Vân Khiếu chết, hắn cũng có khả năng tại hiện trường sát hại, đúng không? Tỷ, như vậy có phải đã có thể nói rõ ta không nhớ lầm mùi vị của hung thủ? Tỷ, hung thủ chính là hắn!"

"Việc này…" Hắc y nữ tử không phủ nhận những lời ả ta nói, nhưng vẫn kinh nghi bất định, "Nhưng hắn làm sao có thể có thực lực giết chết Vân Khiếu? Coi như là hắn bắt đầu tu luyện ngay từ trong bụng mẹ thì khả năng có được thực lực giết chết Vân Khiếu cũng không nhiều a, trừ phi có cơ duyên gì đó không người biết thì còn có thể. Hắn là một thư sinh vào kinh thành đi thi, ngươi cảm thấy hắn giống như là người có thể giết chết Vân Khiếu sao?"

"Tỷ, ngươi không phát hiện thấy bội kiếm của hắn không bình thường sao? Thanh kiếm mà tên thư sinh này tùy thân mang theo chính là trọng kiếm dùng cho đánh đánh giết giết. Tên thư sinh này không đơn giản!" Bạch Lan mắt đẫm lệ nhìn chằm chằm Dữu Khánh đã đứng ở bậc thang trên cùng, "Hiện trường có mùi vị của hắn, dù cho hung thủ không phải là hắn, hắn tất nhiên cũng có xuất hiện tại hiện trường, bắt lấy hắn, có lẽ có thể biết rõ hung phạm là ai!"

Lời này trái lại có lý, hắc y nữ tử gật đầu biểu thị đồng ý, nhìn thấy thân ảnh Dữu Khánh đã biến mất tại trên sườn núi, quyết định thật nhanh nói: "Vậy thì không thể để cho hắn vào thành, động thủ trong thành dễ tạo ra động tĩnh rước tới bất ngờ ngoài ý muốn, bị theo dõi thì khó thể thoát thân được.

Nghe nói hắn đang ở trong nhà một vị phú thương, đại phú thương kinh thành cơ hồ đều có cao thủ bảo vệ, muốn động hắn dứt khoát

phải thừa dịp hiện tại.

Chỉ là thực lực hộ vệ bên cạnh hắn không biết sâu cạn như thế nào, thoạt nhìn không giống cao thủ.

Nếu vậy, ta quen thuộc địa hình nơi đây, để ta thử đi thăm dò.

Nếu như hộ vệ của hắn không thể ngăn cản, ta liền thuận tiện bắt lấy tiểu tử kia đem đi.

Nếu là miễn cưỡng có thể địch lại, ta sẽ nghĩ biện pháp dẫn đắt hộ vệ của hắn rời đi, sau đó ngươi hãy động thủ bắt người.

Còn nếu thực sự là cao thủ, ngươi liền không nên vọng động, ta sẽ mượn nhờ địa hình nơi đây nghĩ biện pháp thoát thân.

Đến lúc đó chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn, địch minh ta ám, biết rõ mục tiêu liền dễ làm."

Thấy tỷ tỷ nói có lý, Bạch Lan đồng ý, "Được, tỷ, ngươi cẩn thận một chút."

Hắc y nữ tử nói đi là đi, cấp tốc lắc mình đi đến phía sau một nhà cửa hàng, rất nhanh lại lần nữa hiện thân, chỉ là đã đổi trang phục khác, rất nhanh leo lên bậc tháng rời đi sơn cốc.

Bạch Lan chờ cô ta đi được một khoảng cách rồi mới theo sau…

Một nhóm bốn người Dữu Khánh không chút hoang mang đi tới, xe ngựa và tọa kỵ vẫn đang tại gần đó chờ bọn hắn.

Sau khi chạm mặt với xa phu, Dữu Khánh cùng Lâm Thành Đạo lên xe ngựa, hai gã hộ vệ xoay người lên ngựa.

Sau khi xe ngựa lăn bánh, không còn có người khác ở bên cạnh, cuối cùng Dữu Khánh hỏi ra nghi hoặc trong lòng, "Lâm huynh, cô cô ngươi dù sao cũng có thể kiếm được chút tiền đi, nhưng ta thấy

ngươi ngay cả xe ngựa thay đi bộ cũng không có, nơi ở cũng có phần nhỏ hẹp, lẽ nào cô cô ngươi không thể ủng hộ một chút sao?”

Nói đến việc này, Lâm Thành Đạo nhẹ giọng than thở: “Không phải cô cô không thể giúp đỡ được, cô cô cũng thường muốn giúp ta cải thiện một chút, chỉ là ta không phải nuôi dưỡng gia đình, ta chỉ lẻ loi một mình, không cần phải quá tốt. Có một số thứ ta có thể tiếp nhận, có một số thứ không tiện đưa tay nhận lấy. Ta đường đường là nam nhi, nếu nay cả sinh hoạt cơ bản của mình cũng phải dựa vào người khác, vậy sống còn có ý nghĩa gì nữa? Phế vật như vậy, còn không bằng lao đầu mà chết!”

Chương 115: Chặn giết

Nhưng mà sau đó lại bổ sung, “Lúc trước, khi trong tay còn có chút quyền lực nho nhỏ, cũng không thiếu những thứ này, về sau quyền lực trên tay không còn, những vật ngoài thân này cũng đột nhiên không còn nữa. Ban đầu, đột nhiên không còn cũng khiến bản thân trong lúc nhất thời khó thể thích ứng, sau đó trông coi nhà kho lâu dần rồi cũng chậm rãi quen dần.”

Tiếp đó y lại nhìn đỉnh núi xa xa, ẩm bẩm, “Ta trái lại tình nguyện chưa bao giờ có những thứ đó, như vậy có lẽ gia đình ta vẫn còn…”

Dữu Khánh có thể lý giải được ẩn ý trong lời y nói. Lúc trước từng nghe y nhắc tới, chính là bởi vì tại kinh thành đã có chút quyền lực, đã có chút tiền đồ, muốn đón người nhà đến kinh thành hưởng thụ cuộc sống tốt hơn, nào ngờ trên đường vào kinh thành, xe ngựa rớt xuống vách núi, phụ mẫu, thê tử và hai con đều không còn nữa.

Nếu như không phải y muốn dời người nhà đến kinh thành, có lẽ người nhà sẽ không xảy ra chuyện gì, mà vận rủi tựa hồ cũng bắt đầu từ thời khắc đó…

Đổi y phục bình thường, xõa tóc, hắc y nữ tử bước nhanh đi tới xe ngựa mục tiêu.

Nhưng khi xe ngựa mục tiêu bắt đầu lăn bánh chạy đi, chỉ dựa vào bước đi bộ thì cô ta không thể theo kịp, chạy nhanh lại dễ dàng đả thảo kinh xà, bởi vì hai gã hộ vệ kia thỉnh thoảng lại quan sát xung quanh.

Cô ta biết rõ, tại kinh thành, bắt lấy loại người như Dữu Khánh sẽ gây ra chấn động lớn cỡ nào, cho nên cần phải cẩn thận.

Vừa đúng lúc này lại có một chiếc xe ngựa trở về thành với tốc độ nhanh hơn vượt qua ở bên cạnh, cô ta vươn tay vọt người tới, thuận tiện treo tại mặt sau xe ngựa kia, còn có thể mượn dùng nó để tránh thoát sự chú ý của hai gã hộ vệ.

Bởi vì trên đường xe tới xe lui, xe ngựa bị buộc ép sang một bên, chỉ có thể đi theo phía sau xe ngựa phía trước, trong lúc nhất thời không thể vượt qua.

Hai tay Hắc y nữ tử nổi lên sát khí nhàn nhạt, động thân một cái liền rơi tại trên đỉnh xe, tiếp đó lấy đà nhảy, khua mở hai trảo liền bật nhảy lao tới xe ngựa phía trước.

Nhưng người còn tại trong không trung liền đột nhiên thấy kinh sợ, không thích hợp, cô ta vội vàng lăng không lật người, như muốn tránh né thứ gì.

Nhưng không thể tránh thoát.

Chỉ vì đòn tấn công từ trong màn đêm không chỉ đến từ một chỗ.

Ba phương hướng, chín vật vô ảnh, gần như là cùng lúc phóng tới, ngay tại chỗ đem cô ta chặn tại không trung ngoài cửa xe.

Cô ta rất cảnh giác, phản ứng cũng rất nhanh, nhưng vẫn bị đánh giết trở tay không kịp, liều mạng tránh thoát hai ba đạo, vẫn còn có

hơn mười đóa huyết hoa bùng lên trên người, mỗi vật vô ảnh xỏ xuyên qua thân thể đều tạo ra hai đóa huyết hoa trên cơ thể cô ta.

Xa phu trên chiếc xe ngựa cô ta mới đáp nhờ kia, cảm thấy giống như trời đổ mưa, nhưng giọt nước mưa rơi trên người tựa hồ có hơi nóng, gã nhấc tay lau nước mưa trên mặt, cảm thấy hình như trên tay có màu sắc, còn chưa kịp mượn ánh đèn nhìn cho rõ liền nghe trên đường vang lên một tiếng 'bùm', từ trên bầu trời nện xuống một người.

Hắc y nữ tử rơi xuống, giãy giụa đứng lên, trong lúc kinh sợ vẫn muốn chạy trốn.

Nhưng còn chưa kịp cất bước, trước mặt tiếp tục phóng tới ba vật vô ảnh.

Một đạo xuyên qua trán nàng ta.

Một đạo xuyên qua lồng ngực.

Một đạo xuyên qua bụng dưới.

Trong mắt nàng ta hiện lên sự tuyệt vọng, bị vật vô ảnh xuyên qua thân thể, ngước đầu, "Phốc", phun ra một ngụm máu tươi.

Dốc sức liều mạng muốn đứng vững, nhưng đứng không nổi, giống như mang theo tiếc nuối thật lớn phù phù quỳ gối trên mặt đất.

Đối diện với phía xuất hiện sát cơ chí mạng kéo tới cuối cùng, quỳ xuống, đầu bỗng vô lực gục xuống, rũ tại trước ngực, máu tươi từ khóe miệng tí tách không ngừng nhỏ giọt.

Con ngựa kéo xe ở phía sau cô ta, trên thân thể cũng nở bung ra huyết hoa.

Sau khi xuyên qua thân thể cô ta, vật vô ảnh lại tiếp tục xuyên qua con ngựa kia.

Con ngựa kia phát ra một tràng rên rỉ "Hí hí hí ", đầu gối mềm nhũn quỳ té xuống đất.

Cũng khiến xe ngựa chúi đầu xuống đất, xa phu mất ổn định nhào tới trước, té xuống, từ trong mành xe ngựa phía sau cũng lăn ra hai người, ôi ôi kêu loạn.

Đi theo đuôi cách không xa, chuẩn bị sẵn sàng phối hợp, Bạch Lan sợ ngây người, trong mắt đầy sự khó thể tin nổi.

Đột nhiên, trong lòng ả ta khó giải thích mà dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt.

Trong nháy mắt, ả ta gần như không cần bất cứ lí do gì, cũng không cần nhìn xung quanh chút nào, trước tiên lắc mình nhào nghiêng sang một bên, tránh khỏi chỗ đứng, rồi tiếp tục không quan tâm gì nữa tung người nhảy lên, chạy đi.

Ngay tại lúc nàng ta nhảy lên, mấy âm thanh vù vù vang lên tại vị trí ả ta vừa mới đứng thẳng.

Ả ta nhảy xuống sườn núi, lao về phía Tịch Nguyệt phường.

Từng chùm bụi tung lên phía sau lưng, bùng lên tại trên sườn núi hai bên người ả ta, vật vô ảnh truy sát bên người.

Lúc này, ả ta đã hóa thân thành một con báo toàn thân tuyết trắng, giống như một hư ảnh linh hoạt lúc hiện bên này lúc hiện bên kia, lao nhanh không hề có quy tắc, ả ta đã có kinh nghiệm đối phó với sự truy sát tương tự.

Lúc này, âm thanh xì xì gấp gáp như châm đốt pháo hoa kia mới liên tiếp vang vọng.

Chỉ chốc lát sau, con báo tuyết trắng nhảy lên chìm trong đám người, chui vào trong Tịch Nguyệt phường, rất nhanh trốn chạy không còn bóng dáng.

Kẻ âm thầm bắn giết nàng ta vẫn không buông tha.

Bụi cỏ trên mặt đất như sóng lúa cúi đầu khi gió thổi qua, ba gã hắc y nhân từ trong đêm đen lao ra, chân không dính đất, bay nhanh trên đầu cỏ, hiện lên như một làn khói xanh, trên tay đều nắm đao, kéo đao truy theo phương hướng con báo tuyết trắng biến mất…

Trong màn đêm đột ngột vang lên vài âm thanh xì xì đì đùng nổ vang, người bình thường nghe được sẽ cho rằng là bên phía Tịch Nguyệt phường đang phóng pháo hoa.

Bên trong xe ngựa, đang nói chuyện phiếm với Lâm Thành Đạo, Dữu Khánh đột nhiên nắm lấy kiếm, cũng rẹt một tiếng rút kiếm cầm tại tay.

Người khác có thể nghe thành âm thanh pháo hoa nổ vang, hắn thì không, hắn đã trải qua cảnh tượng này.

Những âm vang tương tự, hắn đã nghe qua không chỉ một hai âm thanh, một hai trăm âm thanh là có.

Tình hình bị vây trong cũi giam lúc đó, hắn ấn tượng khắc sâu, âm thanh này rõ ràng chính là âm thanh dây cung của Đại tiễn sư nổ vang.

Vừa rồi, hắn nghe được âm thanh dây cung nổ vang ở bên ngoài không chỉ một hai âm tiếng.

Lâm Thành Đạo thấy hắn đột nhiên rút kiếm, kinh ngạc hỏi: "Sĩ Hành huynh, ngươi làm gì vậy?"

Dữu Khánh đưa tay đẩy y tránh sang, lập tức xông ra ngoài.

Lại là tiếng cung vang, lại là ở trong xe ngựa nghe được, lông tơ trên người hắn xù cả lên, phản ứng đầu tiên chính là trước tiên rời thùng xe rồi nói tiếp.

Khi nhảy xuống xe ngựa, hắn liền có thể ngửi được mùi máu tươi khuếch tán ra, người lui tới trên đường đã kêu vang ầm ĩ.

Dữu Khánh nhìn thấy hộ vệ đang rút kiếm cảnh giác, nhìn thấy hắc y nữ tử rơi xuống sau đó bò lên lại bị bắn chết, nhìn thấy xe ngựa phía sau lật úp, nhìn thấy cách đây không xa có bạch y nữ tử chợt lóe lên lao xuống sườn núi, nghe được âm thanh bắn giết sau đó, nhìn thấy được ba gã cao thủ kéo đao nhảy xuống sườn núi, đuổi theo truy sát.

"Chuyện gì xảy ra?" Nâng kiếm tại tay, Dữu Khánh hỏi hai gã hộ vệ.

Hai gã hộ vệ lắc đầu, một người chỉ chỉ hắc y nữ tử bị bắn chết, lại chỉ chỉ xe ngựa bị bắn lật, "Cũng không biết những người này có bối cảnh thế nào, lại có thể khiến cho Đại tiễn sư xuất thủ, hình như còn không chỉ một gã Đại tiễn sư."

Theo phía sau xuống xe, Lâm Thành Đạo nghe vậy hơi giật mình, "Đại tiễn sư? Quân đội tại sao lại đột nhiên chặn giết người tại đây?" Chỉ chỉ mấy người ngã xuống đất khi xe ngựa bị lật úp, "Những người này là người nào?"

"Không biết." Hộ vệ vẫn lắc đầu, một người nhìn chằm chằm hắc y nữ tử quỳ xuống đất, "Thoạt nhìn giống như là quân đội đang truy kẻ chạy trốn."

An toàn đệ nhất, Dữu Khánh nhìn nhìn bốn phía, nói: "Lần đầu tới liền có thể đụng phải đánh đánh giết giết, xem ra Tịch Nguyệt phường này thật đúng là không an toàn, chúng ta vẫn nên sớm tránh xa một chút mới tốt, đừng để bị kéo đến thành cá trong chậu!"

Lâm Thành Đạo vội vàng phụ họa, "Sĩ Hành huynh nói có lý, đi, mau rời đi!"

Không có gì phải bàn, nhanh lên rời đi, tại lúc hai người muốn leo trở lại trong xe ngựa thì 'chíu', một thanh âm vang lên, to rõ, có chút

dạng khác.

Mọi người đều quay đầu lại nhìn về phía chỗ tiếng vang, chỉ thấy một vệt lửa sáng đỏ phóng lên cao, ánh lửa kia bay rất cao, lại có màu đỏ chói mắt, không giống như là hỏa diễm bình thường.

Ngước cao đầu nhìn không trung, Lâm Thành Đạo sững sờ nói: "Đây là tín hiệu tác chiến, ta ở kinh thành nhiều năm cũng hiếm khi nhìn thấy, xem ra thật đúng là người của quân đội." Tiếp đó y vội hướng về phía mọi người phất tay thúc giục, "Đi thôi, đi thôi, đi nhanh đi, đừng để bị đóng cửa thành trở về không được."

Hắn và Dữu Khánh nhanh chóng chui trở vào trong xe ngựa, xa phu vung roi điều khiển xe ngựa cuồng chạy, hai gã hộ vệ xoay người lên ngựa theo sát phía sau.

Một nhóm người chạy đi chưa được bao xa, xe ngựa liền không thể không khẩn cấp dừng lại dạt sang bên.

Âm thanh ù ù truyền đến, bầy sói thành quần kết đội lao nhanh đến, cự lang, còn lớn hơn một chút so với ngựa kéo xe.

Răng bén trảo sắc, khuôn mặt dữ tợn, thân thể vạm vỡ cao to, bộ vị trọng yếu còn có giáp bảo hộ.

Trên thân mỗi con cự lang đều có một gã võ sĩ mặc khôi giáp cưỡi trên đó, võ sĩ che mặt, không thấy dung mạo.

Không nói tới loại khí thế thành quần kết đội ầm ầm lao đến này, chỉ riêng những con cự lang kia đã khiến ngựa kéo xe sợ quá chừng, kinh hoảng loạn động, xa phu phải liều mạng kéo chặt dây cương.

"Đây là người nào?" Tựa tại cửa sổ, Dữu Khánh hỏi.

Đồng dạng tựa ở cửa sổ, Lâm Thành Đạo vẻ mặt nghiêm trọng, "Lang vệ!"

Nơi đây vừa mới nói xong, bên ngoài liền có âm thanh gào thét truyền đến, "Vây kín Tịch Nguyệt phường, không cho phép để cho bất cứ kẻ nào chạy khỏi!"

Lang vệ xung phong bên ngoài lập tức chia binh làm hai đường, Lang vệ lao xuống quan đạo từ trên chạy xuống núi như giẫm trên đất bằng.

Bụi mù quay cuồng, sau khi Lang vệ nhìn dọa người kia đã đi qua, xe ngựa nơi đây lại lần nữa lên đường, xa phu liên tục vung roi quất nhiều lần mới giục được ngựa cất bước.

Nhưng chạy chưa được bao lâu, xe ngựa phải bị buộc dừng lại lần nữa, không thể không lại lần nữa dạt sang bên.

Lại có đại đội nhân mã đi qua, ba nghìn thiết kỵ ù ù lao nhanh, mặt đất chấn động, bụi mù cuồn cuộn bay lên, luồn cả vào trong xe ngựa.

Đồng thời nghe được tiếng thiết kỵ không ngừng truyền lệnh về phía sau bậc thang, "Lục soát Tịch Nguyệt phường, toàn bộ Yêu tu đều tạm giam lại, không cho phép bỏ sót bất cứ một ngóc ngách nào!"

Dữu Khánh và Lâm Thành Đạo quay mặt nhìn nhau, hai người không nghĩ tới mình mới từ Tịch Nguyệt phường đi ra, đại quân triều đình liền muốn lục soát toàn bộ Tịch Nguyệt phường.

"Cô cô của ngươi không sao đi?" Dữu Khánh quan tâm hỏi.

Lâm Thành Đạo do do dự dự nói: "Hình như là muốn bắt Yêu tu, Tiểu Tiên lâu không có Yêu tu, hẳn là không có việc gì?"

Bất kể có việc hay là không có việc gì, chỉ với động tĩnh này, một nhóm người liền không có khả năng quay lại Tiểu Tiên lâu, có trở lại cũng vô dụng.

Đợi đại quân nhân mã vừa đi qua, một nhóm lại nhanh chóng lên đường.

Lần này xe đi thuận lợi, cửa thành không có bị phong, chỉ là khi vào thành thì bị kiểm tra, kiểm tra thấy là người của Ngự Sử đài, không có người nào dám quá làm khó, rất nhanh liền cho đi.

Đêm nay cảm giác là một đêm không an bình, Dữu Khánh và Lâm Thành Đạo cũng không có hứng thú tiếp tục đi dạo khắp nơi.

Xe ngựa trước tiên đưa Lâm Thành Đạo về nhà, sau đó mới quay trở về Chung phủ.

Xe ngựa dừng lại tại cổng Chung phủ, chui ra xe ngựa, vừa nhảy xuống Dữu Khánh liền ngây ngẩn cả người, chỉ thấy tại cổng vào có một người quen cũ đang đứng cùng người gác cổng, còn là một nữ nhân, chính là Đường Bố Lan của Ty Nam phủ.

Dữu Khánh bất ngờ, không biết nữ nhân này chạy tới đây làm gì, mới bước lên bậc cấp thì người gác cổng chạy đến bên cạnh hắn thì thầm nói, "Công tử, trong nhà có khách tới, là tới tìm ngươi."

Dữu Khánh ừ một tiếng, không hỏi gì nhiều, trước mắt chưa rõ tình hình, tiến lên chắp tay nói: "Đường cô nương, thật đúng là khách ít có nha!"

Đường Bố Lan gật đầu, "Chỉ hơn tháng không gặp, công tử đã là bây giờ hơn xưa." Sự bất ngờ thể hiện rất rõ ràng trong ánh mắt, thật sự không nghĩ tới lúc đó mình tiếp đón đưa đi lại là một đại tài tử như thế, trước đây nàng là rất không thèm để ý nhìn Dữu Khánh, lúc này ẩn ẩn có ý quan sát nghiêm chỉnh.

Dứt lời đưa tay mời, "Thám Hoa lang mời vào trong, có khách quý đang đợi ngươi."

"Ách…" Dữu Khánh thoáng sửng sốt, làm sao cứ như đây chính là nhà của nàng chứ.

Chương 116: Quả thực kinh khủng

Ty Nam phủ không phải là hắn có thể rước tới được, nếu người ta đã tìm tới cửa, thì không cần phải chất vấn cái gì, chỉ gật đầu đáp một tiếng được, liền cùng tiến vào.

Dọc theo đường đi, hắn nhìn thấy tình hình Chung phủ có chút dị thường, phát hiện thấy hôm nay tựa hồ phá lệ yên lặng.

Đi một hồi, phát hiện dĩ nhiên là đi về phía Đông viện của mình, nhịn không được hỏi, "Vị quý khách nào đang đợi ta?"

Đường Bố Lan: "Gặp được tự nhiên sẽ biết."

Được rồi, Dữu Khánh đành phải thôi.

Đi đến Đông viện, chỉ thấy có người áo xám thủ tại cổng vào, mà tại cửa phòng thì có một vị người quen cũ đang chờ, chính là Từ Giác Ninh.

Người đến rồi, Từ Giác Ninh chỉ hơi gật đầu chào hỏi, không có ý cùng theo vào.

Đường Bố Lan chỉ đưa người đến cửa vào mà thôi, cô ta không có cùng theo vào, cùng với Từ Giác Ninh chia ra hai bên đứng thủ tại cửa vào phòng.

Dữu Khánh cũng nhìn thấy được nơi bàn trà trong phòng đang ngồi một nam nhân, mặc áo xám điển hình của Ty Nam phủ.

Dáng vẻ bên ngoài nhìn như người thường, khoảng năm mươi tuổi, tóc dài thả phía sau, trán sáng ngời, tóc đã hói kéo về phía sau rất nhiều, râu được cạo sạch sẽ, thoạt nhìn rất sạch sẽ, hình dạng trái lại nhìn cao, rất đôn hậu.

Nam nhân ngồi ở trong phòng chơi cờ, cầm cả đen và trắng, mình tự chơi với mình để giết thời gian.

Bước qua ngưỡng cửa, Dữu Khánh vô thức nhìn về phía sa đài trong góc phòng, sau đó cẩn thận đi tới trước mặt khách, chắp tay hỏi: "Dám hỏi tôn tính đại danh của tiên sinh?"

Lúc này, nam nhân mới ngước mắt nhìn nhìn hắn, mỉm cười, đưa tay ra dấu cho hắn ngồi ở đối diện.

Dữu Khánh không ngồi, tiếp tục thỉnh giáo: "Không biết tiên sinh tìm tại hạ có chuyện gì?"

Lúc này, nam nhân mới cất tiếng cười đều đều, nói, "Không cần khẩn trương, cũng không có ác ý. Ngươi biết chơi cờ không?"

Dữu Khánh hơi nhìn bàn cờ một chút, do dự đáp: "Biết một chút."

Nam nhân lại lần nữa chỉ hướng đối diện, ra dấu cho hắn ngồi xuống, "Ta nhưng là đã ngồi đây chờ ngươi không ít thời gian, ngươi sẽ không thể để ta hạ cờ phân nửa đi? Ngồi đi, có lời gì trước tiên đánh xong bàn cờ này với ta rồi nói tiếp."

Làm gì vậy? Dữu Khánh âm thầm lẩm bẩm trong lòng, nhưng mà nhìn dáng vẻ đó của người ta, Đường Bố Lan ngay cả tục danh của người ta cũng không dám nhắc tới, còn ngoan ngoãn đứng thủ tại ngoài cửa liền biết, tại Ty Nam phủ người này cũng không phải tầm thường, hắn không dám làm trái, đành phải thành thành thật thật ngồi xuống đối diện.

Nam nhân trước tiên hạ xuống một quân cờ, sau đó đưa tay ra hiệu cho Dữu Khánh ở đối diện.

Dữu Khánh cũng chỉ hơi chút nhìn nhìn thế cục bàn cờ, nắm lên một con cờ, có cảm giác như chẳng suy nghĩ gì, bộp, tiện tay liền hạ cờ xuống.

Hạ cờ rất dứt khoát, lưu loát.

Nam nhân ngẩn ra, giương mắt nhìn, "Nếu là không thắng được ta, đừng trách ta ép ngươi đánh tiếp một ván."

Ngụ ý là, ngươi không cần suy nghĩ liền hạ cờ, không khỏi cũng quá qua loa đi?

Dữu Khánh hơi nhíu mi, mặt thì lạnh nhạt nói: "Được."

Hắn lại đưa tay bắt lấy một quân cờ vân vê trên tay.

Ngay cả một câu vô dụng cũng không có.

Bằng với việc đã đồng ý với đối phương, nếu là đánh không thắng sẽ cùng ngươi đánh tiếp một ván.

Không còn cách nào, chơi cờ, với hắn mà nói, trò này thật sự quá buồn chán.

Cái trò này, từ khi chín tuổi trở về sau, hắn gần như đã không chơi nữa rồi.

Bởi vì không còn thú vị, bởi vì ngoại trừ sư phụ ra, hắn không tìm được đối thủ.

Sở dĩ hắn có được thiên phú tu luyện Quan Tự quyết, chính là vì về phương diện đầu óc, hắn có chức năng nào đó quả thực mạnh mẽ hơn người bình thường một ít.

Quan Tự quyết trọng yếu nhất kỳ thực chính là năng lực suy luận một số phương diện nào đó, huống hồ hắn còn có tu luyện Quan Tự quyết.

Nhân tính vô thường, thế sự vô thường, những điều này không dễ suy luận thì thôi, nhưng những biến hóa trên vật chết chia ô vuông này hiển hiện ra ngay ở trước mặt hắn, nói cái gì mà biến ảo vô

cùng, tại trong mắt hắn chính là trò chơi trẻ nít, ngay từ đầu đã không đáng giá hắn phải nghiêm túc.

Nam nhân bị một chữ 'Được' của hắn làm nghẹn họng, không lời chống đỡ.

Được rồi, ánh mắt lão trở lại trên bàn cờ, sau một phen cân nhắc lại hạ xuống một con.

Nhưng tay còn chưa có hoàn toàn nhấc lên, bộp! Dữu Khánh đã tiện tay vỗ xuống một con cờ, sau đó đưa tay từ trong ống bắt lấy mấy con cờ khác cầm chơi đùa ở trong tay, con cờ bị vân vê lào xào kêu vang.

Nam nhân lại lần nữa không nói nên lời.

Lại nhìn chằm chằm ván cờ suy nghĩ một chút, lão lại hạ cờ.

Bộp! Dữu Khánh tiện tay, vẫn dứt khoát lưu loát như trước.

Lại đến.

Lại một tiếng "Bộp" vang lên.

Thám Hoa lang không phải khoe khoang, chính là thống khoái như vậy, ngay cả tiếng hạ cờ cũng vang lên rất dứt khoát.

Sau mấy nước cờ liên tiếp, nam nhân kia ý thức được không đúng, phát hiện tiểu tử ở đối diện thật đúng là không phải qua loa lão, hạ cờ trùng điệp sát cơ, hình thành nên thế tiến công rất sắc bén.

Càng làm cho lão không biết nói gì chính là phát hiện Dữu Khánh thỉnh thoảng nhếch nhếch khóe miệng, thỉnh thoảng nhìn xem nóc nhà, thỉnh thoảng còn nghiêng đầu nhìn ngoài cửa thất thần một hồi, chỉ còn thiếu việc chống đầu ngủ gục nữa mà thôi, dáng vẻ như chờ lão hạ cờ rất buồn chán, như chơi cờ với lão rất không thú vị.

Qua loa, đích thật là đang qua loa, nhưng là một loại qua loa khác.

Nam nhân cảm thấy mình bị nhục nhã ở một số phương diện khác, vẫy vẫy xốc hai tay áo lên, ra vẻ chấn động phấn chấn, thúc đẩy toàn bộ tinh thần để ứng chiến, không còn sự bình tĩnh và ung dung như khi đảo khách thành chủ lúc trước.

Bầu không khí bên trong sảnh tựa hồ có phần không bình thường, ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn vào bên trong, Từ Giác Ninh và Đường Bố Lan lại quay mặt nhìn nhau, không biết có phải bị ảo giác hay không, cảm thấy hôm nay Hậu Ty tiên sinh tựa hồ có phần thất thố, vậy mà kéo tay áo chơi cờ, còn thỉnh thoảng ở tại đó vô thanh nhe răng nhếch miệng, làm như muốn liều mạng vậy…

Nội trạch chính sảnh, người nhà Chung gia đều không nghỉ ngơi.

Lại làm sao có thể nghỉ ngơi, trong nhà đột nhiên tới đại nhân vật hạng nhất, người nào còn dám nghỉ ngơi.

Người ta vừa bước vào cổng, Chung Túc ra nghênh đón, vừa nhìn thấy là ai, lập tức bị hù dọa cho kinh hồn táng đảm, không nghĩ tới cao tầng của Ty Nam phủ, người ở cấp bậc gần với Địa Mẫu như vậy lại đến trong nhà mình.

Người ta tự nhiên là không quen biết ông ta, nhưng mà ông ta từng từ xa xa nhìn thấy qua người ta, đó thế nhưng là phụ trách toàn bộ công việc bên trong Ty Nam phủ - Hậu Ty tiên sinh a!

Kết quả người ta là tới tìm chuẩn con rể của ông ta, hỏi xong, đã biết được vị trí chuẩn con rể đang ở nơi nào, người ta liền đi đến đó chờ.

Chung Túc cảm thấy người ta không có ác ý gì, nếu không, với thân phận và địa vị của người ta thì không đáng tự mình đăng môn, muốn trừng trị bọn họ cũng chỉ cần một câu nói.

Mà lúc này, hai gã hộ vệ cùng đi theo Dữu Khánh cũng đang tại trong nội trạch báo cáo lại.

Không trở về đúng lúc, khẳng định là phải giải thích rõ hành trình.

Nhất là đi đến địa phương Tịch Nguyệt phường kia, nơi đó ở mức độ nào đó mà nói chính là một nơi chốn dâm loạn, con rể tương lai của Chung phủ chạy tới nơi đó để vui chơi, bảo bên này làm sao chịu nổi, khẳng định là phải kể cho rõ ràng sự v iệc.

Nghe được chỉ là giữa đồng liêu với nhau mở tiệc chiêu đãi bình thường, hơn nữa nơi đến cũng chỉ là một nhà hàng rất bình thường, bốn người Chung gia mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện viết lưu niệm, hai gã hộ vệ cũng kể ra.

Nói đến việc này, hai người hơi cảm thấy phấn khích, nói là cuối cùng đã tận mắt kiến thức được tài hoa độc nhất vô nhị của Thám Hoa lang.

Nói là Thám Hoa lang rất đơn giản tiện tay liền viết ra ba chữ "Nhân Gian Hảo", liền đem 'Tiểu Tiên lâu' kia nâng lên trời.

Hai người bọn họ học hành cũng không nhiều, cũng không phải người học hành nghiêm chỉnh, kể không ra được hoa hoa quả quả gì, cũng chỉ đem những phân tích và thưởng thức của Diệp Điểm Điểm cùng Lâm Thành Đạo thuật lại một lần mà thôi, chỉ là trong giọng nói thể hiện rất rõ sự cảm khái và ngưỡng mộ.

"Nhân Gian Hảo…" Văn Nhược Vị nghe kể, hơi suy ngẫm, nhịn không được tại bên tai tỷ tỷ hưng phấn thì thầm: "Tỷ, ba chữ này khen tiệm rượu kia, thật sự là tuyệt rồi, từ Hảo rất có vị đạo a."

Đang ở trong lòng yên lặng suy ngẫm thưởng thức, Chung Nhược Thần khẽ gật đầu, thể hiện tán đồng, cũng có phần mong mỏi.

Nàng thật sự muốn ngay tại tràng tận mắt nhìn thấy tình hình phu quân tương lai tiện tay liền viết ra kinh diễm toàn trường.

Thế nhưng bởi vì thế gian cấp bậc lễ nghĩa ước thúc, hiện nay nàng cũng chỉ có thể là thấy chữ như gặp mặt, chỉ có thể là đặt ở trong lòng ước mơ và mơ màng.

Văn Giản Tuệ quay đầu lại trừng tiểu nữ nhi một cái, còn rất hung nhỏ giọng răn dạy một câu, "Hảo cái gì mà hảo? Người trong nhà bị người ta chiếm tiện nghi cũng không biết."

Chung Túc không quản mấy phụ nhân phía sau, hơi chút suy ngẫm thưởng thức ý cảnh của ba chữ mà hai vị hộ vệ nói tới kia, sau đó cũng nhịn không được lắc đầu cười khổ.

Vừa cao hứng, vừa lo lắng.

Chuẩn con rể tài hoa hơn người đã không cần phải nói, thế nhân đều biết, chỉ là việc hơi động bút liền khiến người kinh diễm như vậy khiến cho ông ta có cảm giác chịu không nổi.

Chung gia chỉ là một nhà thương nhân, đột nhiên toát ra một nhân vật kinh tài tuyệt diễm như thế, vả lại thỉnh thoảng phát ra ánh sáng chói mắt, ngay cả chính ông ta đều cảm thấy người con rể này và Chung gia có chút không hợp nhau.

Chung gia làm buôn bán xem như lớn, đã đến tình trạng này thật sự không muốn quá mức khuếch trương.

Trước kia lo lắng con rể không thể đề danh Bảng Vàng, bây giờ lại phát hiện thấy, tựa hồ có phần hăng quá hóa dở rồi.

Ông ta thật sự lo lắng, biết hào quang và phúc khí quá mức chói mắt thật không phải người đức vọng nào đều có thể thừa nhận được, dễ dàng gặp phải kết quả trái ngược.

Nói chung, đúng lúc thoát thân khỏi Tịch Nguyệt phường rồi, không có bị sự tình phía sau liên lụy là tốt.

Chung Túc phất tay bảo hai gã hộ vệ lui xuống, việc này cũng không trách được hai gã hộ vệ, xác thực cũng không tiện ngăn cản, ông ta cũng biết 'A Sĩ Hành' không phải vật trong ao, không phải bờ đê thấp cạn Chung gia này có thể cưỡng ép ước thúc được.

Quay đầu lại thấy ba mẹ con còn tại, bảo các nàng đi nghỉ ngơi trước đi.

Văn Giản Tuệ lại hừ nói: "Bức 'Nhân Gian Hảo' này để ở đâu cũng thích hợp, dùng tại trên người nữ nhi chúng ta là tốt nhất. Ông xem, sau khi Sĩ Hành cưới Nhược Thần phát ra cảm khái 'Nhân Gian Hảo' rất thích hợp a, chẳng phải là đem Nhược Thần khen lên trời rồi, hôm nay lại vô duyên vô cớ bị Tiểu Tiên lâu kia nhặt lấy tiện nghi, thật sự là khó chịu.

Sĩ Hành cũng là, bảo viết cho nhà mình một chút lại chậm chạp không phản ứng, bị một bữa cơm của người khác tùy tiện lừa gạt liền viết rồi. Hắn không biết thứ mình viết ra thậm chí có thể bán được mấy vạn lượng sao? Lần tới, ông phải tìm cơ hội nói với hắn một chút, bảo hắn về sau cũng đừng tùy tiện viết lưu niệm cho người khác nữa, bị thiệt thòi cũng không biết."

Trong giọng nói là tràn đầy vẻ không cam lòng, cảm giác giống như đã bị người chiếm lợi rất lớn.

Then chốt là Dữu Khánh đã đáp ứng viết cho bà ta nhưng một mực chưa thực hiện.

Chung Túc than thở: "Sĩ Hành không ngốc, người ta một ít giao tế và xã giao liền không cần nữ nhân nhà bà tới quan tâm. Được rồi, các ngươi trở về nghỉ ngơi đi."

Kết quả ba mẹ con cũng không có lòng an giấc, chỉ là lảng tránh ông ta mà thôi, trong nhà tới loại quý khách này, chưa xác nhận được không có việc gì thì xác thực không thể an tâm.

Người một nhà đều đang đợi tin tức từ bên phía Đông viện, lại không dám đi đến tìm hiểu, cổng vào Đông viện có người của Ty Nam phủ trông coi…

Rầm rầm, một nhúm cờ rơi xuống!

Buồn chán đến mức thân thể đã sắp sụp đổ, cuối cùng Dữu Khánh lại ngồi thẳng dậy, cầm nhúm cờ chơi đùa trong tay ném trở vào trong ống.

Cuối cùng đã kết thúc, thắng bại đã phân, thế cục rõ ràng.

Trên tay nắm bắt một quân cờ chưa thả xuống, nam nhân thần tình ngưng trệ, hai mắt đờ ra, trên bờ trán hói thậm chí đã rịn ra một chút mồ hôi lạnh.

Lão đã thua rồi, hơn nữa là thua rất thảm.

Đời này lão còn chưa từng thua thảm như vậy, quả thực là vô cùng thê thảm.

Tiểu tử ở đối diện sát tính quá nặng đi, có thể gọi là vô tình, đem lão tàn sát tơi bời.

Lão cho rằng mình tu dưỡng tâm tính đã đủ rồi, ai ngờ đánh một ván cờ lại khiến mình rịn ra một đầu mồ hôi lạnh.

Ván cờ này, quả thực kinh khủng!

Chương 117: Hậu Ty tiên sinh

Lão biểu hiện như vậy, khiến Từ Giác Ninh và Đường Bố Lan đang thủ tại cửa vào vô cùng kinh ngạc, đều muốn vào xem trên bàn cờ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lạch cạch! Nam nhân chợt đưa tay hất đổ bàn cờ.

Không muốn tiếp tục nhìn kết cục này, nếu nhìn nhiều thêm mấy lần e rằng ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình mình.

Sau đó, lão lại nhanh chóng nhặt cờ, nói ra: "Tới, tiểu tử, làm lại ván khác."

Dữu Khánh không lời chống đỡ, phát hiện lão già này làm sao vừa nói đã không giữ lời?

Nam nhân nhận ra được phản ứng của hắn, chỉ là vẫn khó tiếp thu được loại thảm bại này, lão đưa ra một lí do khác, "Ván cờ lúc trước là ta đã hạ phân nửa, ta thấy ngươi tuổi còn trẻ, đem phía bên chiếm thượng phong nhường cho ngươi, không nghĩ tới đã xem thường ngươi. Làm lại, lần này chúng ta làm lại một ván từ đầu tới đuôi, ai cũng không chiếm được lợi của ai."

Dữu Khánh hết chỗ nói rồi, rất muốn hỏi lão một chút, ngươi có thể hay không có chút tự mình hiểu lấy.

Đương nhiên, lời không thể nói ra như vậy, hắn tương đối uyển chuyển nói: "Tiên sinh, ngài đến cùng là người nào, ngày mai ta còn phải đi làm sớm a, không thể chơi cờ quá muộn, cũng không thể bởi vì ngài là người của Ty Nam phủ, ta liền phải bỏ qua việc của triều đình không làm, chỉ bồi ngài chơi cờ đi?"

Lời này vừa nói ra, một cái chụp mũ nện xuống, cánh tay nhặt cờ của nam nhân khựng lại, hơi yên tĩnh, cũng ý thức được tâm tính mình đã xảy ra vấn đề.

Tỉnh táo lại liền minh bạch, tuy rằng người ta trẻ tuổi, nhưng tại trên đạo này, quả thực ngay từ đầu mình đã đấu không bằng người ta.

Kém quá xa đi, hai người hoàn toàn không phải đối thủ cùng một tầng thứ.

Mình là vắt hết óc, người ta là tiện tay ứng phó.

Kết quả vẫn dư sức dày vò lão một trận.

Tỉnh táo suy nghĩ lại, cuối cùng đã lĩnh giáo được cái gì gọi là Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, trăm năm khó gặp, quả thực có điểm độc đáo.

Nhưng lão vẫn có chút bực tức, lần đầu gặp mặt chơi cờ, đúng là một điểm tình cảm cũng không cho, nhịn không được hừ một tiếng, "Đây là ngươi nói biết một chút sao?"

Dữu Khánh nói ra lời trái lương tâm, "Là được ngài nhường."

Kì thực, là chính hắn nhường rồi, hắn còn chưa có nghiêm túc đánh cờ cùng đối phương.

Chỉ qua loa ứng phó một chút mà thôi.

Khóe miệng nam nhân nhếch nhếch, làm sao có cảm giác như người ta đang nói: Ta quả thực chỉ biết một chút, chỉ là không nghĩ tới kỳ nghệ của ngài kém như vậy.

Lóc cóc, nam nhân nghĩ đến còn có chính sự, đem nửa số cờ trên tay ném về trong ống, "Được rồi, không đánh nữa."

Không đánh thì tốt, Dữu Khánh thở phào nhẹ nhõm, kỳ thực hắn rất ghét làm loại chuyện nhàm chán này, ngoài miệng khách khí nói: "Vâng."

Còn mấy con cờ tại trên bàn cờ cũng không nhặt nữa, nam nhân nhìn hắn chằm chằm, "Nhoáng cái đã trôi qua nhiều năm như vậy, khi còn bé ta còn tại nhà ngươi ôm qua ngươi a. Ngươi hẳn phải là không nhớ được rồi."

"Ách…" Dữu Khánh hơi bối rối, lại gặp gỡ một người nói từng ôm A Sĩ Hành, liền hỏi: "Dám hỏi tôn tính đại danh tiên sinh?"

Nam nhân nói: "Sở Thiên Giám, tại Ty Nam phủ chấp chưởng Hậu Ty, phụ thân ngươi có từng đề cập với ngươi về ta không?"

Dữu Khánh trong lòng rùng mình, thậm chí có thể nói là chấn động, biết được đối phương có thể là nhân vật cao tầng của Ty Nam phủ, nhưng không nghĩ tới lại là Ty Nam phủ Hậu Ty đích thân tới. Tại Ty Nam phủ, đây chính là một trong những nhân vật có địa vị sát với Địa Mẫu. Lúc này rời khỏi bàn trà, đứng dậy cung cung kính kính chắp tay hành lễ: "Ra mắt Hậu Ty tiên sinh."

Sở Thiên Giám xua tay, "Được rồi, vừa tới liền đã ra oai phủ đầu với ta, bây giờ khách khí cũng đã chậm, ngồi đi."

Dữu Khánh hơi khom người, cũng không dám ngang vai ngang vế với lão, lúc trước là không biết, người không biết không tội, bây giờ đã biết rõ làm sao còn dám, cũng đã có chút thấp thỏm, hối hận vừa rồi làm sao không cố ý bại cho đối phương.

Nhưng mà nếu làm lại, hắn vẫn là sẽ thắng người ta, bởi vì người ta đã nói rồi, thua thì phải bồi người ta đánh tiếp một ván, kỳ thực hắn rất chán ghét chơi cờ.

Sở Thiên Giám tựa hồ cũng đã nhìn quen cảnh tượng này, người ta không ngồi, lão cũng không miễn cưỡng, tiếp tục nói ra: "Nghe người ta nói, Bùi Thanh Thành kể, người một nhà của ngươi lúc đó

rời kinh thì gặp phải chặn giết, ngươi và phụ thân ngươi nhặt về được một cái mạng, mà phụ thân ngươi cũng rơi vào tình cảnh tàn tật cả đời, năm ngoái mới tạ thế. Việc này là thật sao?"

Dữu Khánh đáp: "Là thật, là Bùi đại nhân hỏi, ta mới báo cho biết."

Sở Thiên Giám nhíu nhíu mày, "Thật sự không biết hung thủ là ai?"

Dữu Khánh: "Có người diệt khẩu, đứt đoạn đầu mối."

Sở Thiên Giám trầm mặc một hồi, nói: "Năm đó ta cùng với phụ thân ngươi, xem như là tương giao rất thân thiết, cho dù về sau bại lộ ra việc phụ thân ngươi là ám cọc của bên kia, đã lợi dụng sự tín nhiệm của bệ hạ, cũng lợi dụng thế lực của Ty Nam phủ, đang âm thầm súc thế giúp người bên kia, nhưng dù sao đều là việc của triều đình.

Phụ thân ngươi và Ty Nam phủ cũng nói không được là có cừu oán gì, chí ít giữa cá nhân chúng ta thì không nói được có thù riêng gì, cùng lắm thì sau đó mỗi người vì chủ của mình mà không qua lại với nhau là được, không đáng phải đem toàn nhà các ngươi đẩy vào chỗ chết.

Lần này tới, ta kỳ thực chính là muốn nói với ngươi, việc nhà ngươi lâm nạn không có quan hệ gì với Ty Nam phủ.

Ta có thể cam đoan với ngươi, tuyệt không phải người của Ty Nam phủ làm."

Dữu Khánh từ chối cho ý kiến, hắn không biết tình huống cụ thể, cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ khom người nói: "Ta nhớ kỹ."

Bên ngoài hơi có động tĩnh, tại cổng vào tiểu viện có người đến ra hiệu, thủ tại cửa vào, Từ Giác Ninh lập tức đi hỏi thăm.

Sở Thiên Giám cũng chỉ là quay đầu lại nhìn một cái, rồi xoay người thả hai chân xuống bàn trà, đứng lên, đối diện Dữu Khánh nói: "Lần

này tới, cũng có chút tư tâm, vẫn là câu nói kia, ta và phụ thân ngươi năm đó tương giao rất gần, dù sao có chút giao tình. Nhìn thấy con trai bạn cũ đã trưởng thành, lòng ta rất an ủi, cũng cố tình lén lút chiếu cố một chút, cho nên có một số việc vẫn là cần phải nhắc nhở ngươi."

Dữu Khánh trong lòng lầm bầm, mặt ngoài thì khách khí nói: "Vãn bối nguyện thỉnh chỉ giáo."

Sở Thiên Giám gật đầu: "Nếu như đã xuất sĩ làm quan, lại lăn lộn tại trong kinh thành này, làm tốt quan hệ cùng Ty Nam phủ đối với ngươi chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu. Lui một bước mà nói, ngươi và Ty Nam phủ có quan hệ tốt, về sau ta tại Ty Nam phủ mới tiện nói chuyện giúp ngươi, ngươi nói có phải hay không?"

Đầu Dữu Khánh chợt lóe lên chút ý, trong nháy mắt liên tưởng đến việc mà Bùi Thanh Thành đã nói kia, không khỏi thăm dò: "Không biết vãn bối nên làm thế nào kết giao cùng Ty Nam phủ?"

Sở Thiên Giám chắp tay nói: "Cũng đơn giản, tự nhiên là lợi dụng sở trường của ngươi. Sĩ Hành a, trước mắt liền có một cái cơ hội rất tốt. Quốc khánh sáu trăm năm Cẩm quốc, mỗi bộ đều phải hiến phú chúc mừng, Ty Nam phủ mặc dù không đứng tại triều đường, nhưng trường hợp này vẫn cần lộ diện tham gia.

Ta chủ 'Hậu Ty', công việc về phương diện này vừa đúng thuộc ta phụ trách, Địa Mẫu là không có khả năng trước mặt mọi người cất lời ca tụng, nâng phú ca tụng khẳng định cũng sẽ là ta.

Có một số việc mọi người cũng rõ ràng, Ty Nam phủ làm việc khác khả năng còn được, viết từ làm phú các loại tương tự cũng không phải là sở trường, cưỡng ép mà làm không chỉ mất mặt Ty Nam phủ, trước mặt các phương thiên hạ cũng là làm mất thể diện Cẩm quốc.

Đúng lúc, niệm tại cựu tình với phụ thân ngươi, ta đang muốn chiếu cố ngươi, vừa vặn đụng phải việc này, mà việc này vừa đúng lại là việc ngươi am hiểu, thật sự có thể nói là thiên ý.

Viết một bài Phú văn đối với ngươi mà nói không tính là cái gì, chỉ là việc tiện tay, ta cho ngươi thời gian mấy ngày, viết xong liền trực tiếp giao cho ta. Sau này quan hệ giữa ngươi cùng Ty Nam phủ có ta ở phía sau nhìn chằm chằm, cũng là lẽ đương nhiên rồi."

Trong lòng Dữu Khánh cười ha hả, phát hiện thật đúng là bị Bùi Thanh Thành nói trúng, Ty Nam phủ quả nhiên muốn tới tìm mình làm chuyện tương tự.

Hơn nữa so với Bùi Thanh Thành nói còn quá đáng hơn.

Không chỉ có là viết chút thi từ gì gì đó để vớt vát mặt mũi, hiện tại ngay cả Phú văn cũng muốn mình hỗ trợ viết.

Vấn đề là, rõ ràng tới tìm hắn nhờ hỗ trợ, tại trong miệng người ta cũng trở thành người ta có một mảnh hảo tâm chủ động giúp hắn.

Việc này nếu không phải có Bùi Thanh Thành đã nói qua, hắn thật đúng đã bị chuyện ma quỷ này lừa gạt.

Được rồi, hắn không muốn đồng ý.

Đồng ý việc gì với loại người này rồi không thực hiện e rằng rất phiền phức, đây cũng không phải là nhân vật mà hắn có thể tùy tiện đùa giỡn.

Nhưng người ta đường đường là Ty Nam phủ Hậu Ty, tự mình đăng môn, hắn cũng không tiện lập tức cự tuyệt.

Chỉ có thể chờ kéo dài tới ngày mai rồi nói tiếp, ngày mai từ chức xong lập tức bỏ chạy lấy người.

Sau khi một mực cân nhắc, hắn chắp tay nói: "Tiên sinh, cho phép ta cân nhắc một hai ngày?"

Sở Thiên Giám sửng sốt, lão cho rằng dựa vào thân phận của mình tự mình tới đăng môn là việc đã nắm chắc, không nghĩ tới đối

phương vậy mà không đồng ý.

Sắc mặt lúc này trầm xuống, "Thế nào? Chuyện tiện tay cũng không nguyện làm, là chướng mắt Ty Nam phủ, hay là có ý kiến đối với ta?"

Đã được nhắc nhở từ trước, Dữu Khánh trong lòng rõ ràng, đây nào phải là chuyện tiện tay gì, chỉ cần đã đồng ý, lập tức viết xong Phú văn, khẳng định sẽ không thoát được chuyện làm thơ.

Hắn tự có lí do, trả lời: "Tiên sinh hiểu lầm rồi, hạ quan sao dám. Chỉ là bây giờ ta còn chưa thể đáp ứng ngài, nếu không phía bên Ngự Sử đài ta không có biện pháp báo cáo kết quả."

Sở Thiên Giám ngẩn ra, nghi vấn: "Ngự Sử đài không cho ngươi viết cho Ty Nam phủ?"

Dữu Khánh: "Vậy thì thật sự không có. Là như vậy, Trung Thừa đại nhân cũng có nói việc giống như của ngài, bảo ta làm thứ này, ta sợ viết không tốt, Ngự Sử đài lại có nhiều tiền bối như vậy, ta mới đến sao dám giành riêng tên đẹp tại trước, không tiện lập tức đồng ý.

Tiên sinh, ta thân là người của Ngự Sử đài, không đồng ý Ngự Sử đài, trái lại đồng ý với ngài trước, chẳng phải trở thành ăn cây táo, rào cây sung sao? Quay đầu lại, toàn bộ Ngự Sử đài trên dưới sẽ nhìn ta như thế nào? Ta là chính nhân quân tử, tuyệt không làm hành động tiểu nhân!"

Sở Thiên Giám nghẹn lời, thì ra là có chuyện như vậy. Lão tin tưởng Bùi Thanh Thành khẳng định cũng sẽ bảo tiểu tử này viết Phú, thủ hạ đúng lúc có một tiểu tử tài hoa hơn người như thế, không thể bỏ phí không cần, khẳng định sẽ phân công làm việc.

Lão vừa định dời ước định thời gian về sau một chút thì Từ Giác Ninh chợt từ bên ngoài chạy tới, đứng ở cửa báo cáo: "Tiên sinh, một đội ngũ Trú quân ngoại thành tới trước cổng Chung phủ, bảo A Sĩ Hành lập tức đi ra ngoài một chuyến."

Vẻ mặt kinh ngạc, Dữu Khánh chỉ chỉ mình, "Trú quân ngoại thành tìm ta?"

Sở Thiên Giám đã nhìn ra hắn không hiểu vì việc gì, hừ nói: "Trú quân ngoại thành chạy vào trong thành xem náo nhiệt gì vậy? Bảo bọn họ có việc gì ngày mai nói tiếp, không nên nhiễu dân, nói là ta đang tại nơi đây."

Từ Giác Ninh lập tức nói; "Tiên sinh, là Lang vệ!"

Miệng Sở Thiên Giám cứng lại theo hình dạng đang phát âm, nhướng mày, im lặng không cất lời.

Trong đầu Dữu Khánh đã hiện lên một chuỗi hình ảnh cự lang hung hãn rong ruổi, kinh nghi bất định, không biết tìm mình làm gì.

Từ Giác Ninh bổ sung: "Ta đã nói tiên sinh tại nơi đây, bọn họ không chịu, bọn họ nói trên tay có công việc ưu tiên, bảo A Sĩ Hành lập tức đi ra ngoài gặp bọn họ, nói nếu Ty Nam phủ dám ngăn cản, bọn họ hết thảy luận xử theo chuyện làm hỏng việc quân cơ!"

Sở Thiên Giám hít sâu một hơi, mặc dù gương mặt âm trầm, nhưng cũng không có nói thêm lời gì cứng rắn nữa, trái lại nói với Dữu Khánh: "Lang vệ sẽ không vô duyên vô cớ vào thành, tìm ngươi có lẽ thật sự có chuyện gì đó, ngươi vẫn là đi gặp mặt đi. Theo lý thuyết bọn họ không nên làm khó dễ ngươi mới phải. Việc của chúng ta chờ ngươi ứng phó xong chuyện Ngự Sử đài rồi nói tiếp."

Chương 118: Lang vệ

Dứt lời lão liền xoay người rời đi.

Tại cửa vào, Từ Giác Ninh và Đường Bố Lan đương nhiên là đi theo hai bên.

Nghẹn lời, Dữu Khánh đưa tay muốn giữ lại, nhưng có phần mờ mịt, làm sao lại bỏ chạy rồi?

Hắn không rõ, không phải lúc đầu còn rất hung sao, không phải còn bảo Trú quân ngoại thành ngày mai nói tiếp sao?

Tại sao vừa nghe nói là Lang vệ lập tức liền kinh sợ rồi?

Theo hắn biết, địa vị của Ty Nam phủ tại Cẩm quốc là dưới một người trên vạn người, gần với Cẩm quốc Hoàng đế.

Nói khó nghe một chút, ngay cả Cẩm quốc Triều đình cũng không để vào mắt.

Tại trên giang hồ đó càng là tồn tại ở hàng ngũ đỉnh cấp.

Một nhân vật tồn tại ở vị trí chỉ hơi thấp hơn đỉnh tháp, làm sao lại phải nén giận tại trước mặt Lang vệ gì đó kia? Thể diện của Ty Nam phủ đâu chứ?

Hắn không biết đường đường Hậu Ty tiên sinh vì sao đột nhiên trở nên kinh sợ, hắn còn muốn dùng Hậu Ty tiên sinh giúp hắn chống lưng chớ.

Thật sự là ấn tượng về Lang vệ không được tốt lắm.

Hôm nay lần đầu tiên gặp mặt liền là một bộ khí thế rào rạt gọi đánh gọi giết, hắn vừa mới lần đầu đến Tịch Nguyệt phường, người ta liền lộ diện đi đập sân bãi.

Ấn tượng mà Lang vệ để lại cho hắn chính là thô bạo, bá đạo không nói lý.

Bị loại người này tìm tới, trong lòng hắn rất thấp thỏm, thật là một chút tự tin cũng không có.

Suy nghĩ lại, cũng may vận khí tốt, cũng may Hậu Ty tiên sinh tại bên người, suy nghĩ tới người ta đúng lúc có việc cầu mình.

Kết quả Hậu Ty tiên sinh vừa nghe được là Lang vệ liền bỏ chạy rồi, rõ ràng không muốn chính diện đụng mặt, điều này làm cho tâm tình hắn làm sao chịu nổi?

Hắn có phần không biết nên làm cái gì bây giờ.

Chuyện cho tới bây giờ, ẩn núp không gặp là không có khả năng.

Hơn nữa người ta bảo hắn phải lập tức đi gặp!

Không còn cách nào khác, hắn đành phải nỗ lực đi ra.

Trong lòng thấp thỏm không yên, hối hận mình lôi lôi kéo kéo không chịu chạy sớm một chút.

Hắn phát hiện càng kéo càng nhiều chuyện xảy ra, phát hiện kinh thành này thực sự là một nơi thị phi, toàn là chút việc tào lao, lại còn liên miên không dứt.

Hắn sợ nhất chính là Lang vệ quá mức bá đạo, bức hắn ngay tại chỗ viết thứ gì đó.

Gần đây hầu như người nào gặp hắn đều bảo hắn làm việc này.

Mỗi ngày đều bị người liên miên không dứt đâm đao vào chỗ yếu hại, còn phải làm ra vẻ ta không chột dạ, ta không sợ, ta không có việc gì, hắn cảm giác mình đều sắp điên rồi.

Cuộc sống này hắn thật sự chịu không nổi nữa, cũng hạ quyết tâm, ngày mai cho dù là trời sụp đất lở cũng phải rời đi.

Tâm ý đã quyết, có đánh chết hắn cũng không lưu lại nữa rồi!

Lúc này lý trí trong lòng cũng đang tự an ủi mình, mình dù sao cũng đường đường là Thám Hoa khóa này, dù là Lang vệ gì đó cũng không quá có khả năng đối với mình muốn làm gì thì làm đi?

Trên đường đi, dưới ánh đèn đường, nhìn thấy ba người quen, Chung Túc, Đỗ Phì và Lý quản gia.

Vừa thấy hắn, Chung Túc lập tức hỏi: "Sĩ Hành, hôm nay đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao Ty Nam phủ Hậu Ty tiên sinh mới đến, Lang vệ lại tới rồi? Lang vệ bình thường là không vào thành, ngươi thế nào cũng đem bọn họ dẫn tới đây, nói là bảo ngươi đi ra ngoài gặp bọn họ?"

Ông ta cũng có phần chấn kinh, một đám Cự lang khí thế rào rạt vây quanh ở bên ngoài Chung phủ, cảnh đó rất dọa người, hộ vệ của Chung phủ ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Dữu Khánh cũng hơi chút bối rối, "Hậu Ty tiên sinh không có việc gì, về phần Lang vệ, ta cũng không biết tìm ta làm gì. Đúng rồi, Lang vệ này là làm gì?"

Chí ít hắn cảm thấy ngay cả Sở Thiên Giám cũng không muốn đối diện.

Đỗ Phì nói: "Là kỵ binh do Huyền Quốc công Ứng Tiểu Đường một tay sáng lập, có thể được tuyển chọn vào Lang vệ đều là cao thủ quân đội, có thể nói là nơi cao thủ tụ tập, một mực đóng quân ở ngoài kinh thành, rất ít vào thành."

Dữu Khánh chỉ nghe hiểu là đội ngũ kỵ binh do cao thủ quân đội hợp thành, còn về những thứ khác như người nào hay sự tình gì hắn nghe một lần cũng không quá hiểu rõ, hắn bối rối lẩm bẩm, "Tìm ta làm gì?"

Chính vào lúc này, người gác cổng chạy tới, thấy mấy người tại đây, như được đại xá, chạy tới cấp báo, "Công tử, Lang vệ ở bên ngoài phát ra tối hậu thư, nói bọn họ không muốn tự tiện xông vào nhà dân, bảo ngươi lập tức đi ra ngoài gặp mặt, bằng không đừng trách bọn họ xông thẳng vào!"

Lý quản gia phất tay bảo người gác cổng trước tiên lui xuống, trầm ngâm nói ra: "Công tử, theo lý thuyết Lang vệ không nên làm khó dễ ngươi mới phải."

Lời này Sở Thiên Giám hình như cũng đã nói qua, Dữu Khánh lập tức hỏi: "Sao giảng?"

Lý quản gia nói: "Sau khi Lão đại nhân bị người vạch trần, chúng ta mới biết được, lão đại nhân và Huyền quốc công hẳn là cùng một phe phái. Lực ảnh hưởng của Huyền quốc công đối với quân đội vẫn như cũ, Lang vệ không nên làm khó ngài mới đúng."

Đỗ Phì gật đầu, "Nếu nói như thế, đúng là lý này, dựa vào sự ngang ngược kiêu ngạo của Lang vệ, lại có Huyền quốc công Ứng Tiểu Đường làm chỗ dựa sau lưng, ngay cả Ty Nam phủ cũng phải né tránh ba phần, đều đã trực tiếp xông vào thành, người gác cổng Chung phủ làm sao có khả năng ngăn cản bọn họ bên ngoài, xem ra đích xác không có ác ý gì."

Lý quản gia lại trên dưới quan sát Dữu Khánh một cái, "Công tử, quan hệ phe phái giữa ngươi và Huyền quốc công bên kia, khi lão đại nhân còn tại thế thì cũng không có dặn dò, hay đề cập gì với ngài sao?"

Dữu Khánh không lời chống đỡ, yên lặng lắc đầu, trong lòng bất đắc dĩ than thở.

Nếu là mình biết rõ chút gì đó thì làm sao phải suốt ngày nơm nớp lo sợ, cũng sẽ không bị động như thế này.

A Sĩ Hành cũng không có nói qua cho hắn những việc này, nguyên nhân không nói chính hắn cũng có thể lý giải, bởi vì không cần phải nói cho hắn, có một số việc là không thích hợp tùy tiện cho người khác biết, A Sĩ Hành cũng không nghĩ đến hắn có thể thi đậu Hội Nguyên, thi đậu Nhất giáp.

Sự tình đã làm đến nước này, quả thực là chính bản thân Dữu Khánh tự mình làm hỏng, không thể trách A Sĩ Hành.

Ba người Lý quản gia nhịn không được nhìn nhau, rõ ràng đều có phần nghi hoặc, nếu lão đại nhân đã để cho nhi tử xuất sĩ, chuyện lớn như vậy, lúc sinh tiền vậy mà lại có thể không báo cho biết chút gì, chẳng lẽ là chết đột ngột chưa kịp dặn dò?

Chung Túc than thở: "Người đã vây kín bên ngoài, không đối diện là không được, nếu người ta trực tiếp xông vào thì càng khó xem, vẫn nên lộ mặt nhìn xem tình huống rồi nói tiếp."

Đỗ Phì phất tay nói: "Đi, ta cùng đi với ngươi."

Dữu Khánh gật gật đầu, vịn vịn bội kiếm đeo bên hông còn chưa kịp cởi xuống, cùng nhau sải bước mà đi.

Chung Túc và Lý quản gia cũng không thể không đếm xỉa đến, cũng đồng thời đi theo…

Ngoài cổng Chung phủ, mấy con cự lang chở người bồi hồi, hai bên ngõ cũng có, còn có trên tường viện bên này và nhà hàng xóm cũng có Cự lang đang đi trên đó giống như tuần tra.

Cự lang há miệng lớn đỏ lòm, răng nanh dày đặc, khuôn mặt dữ tợn, dưới ánh trăng hai mắt lóe ra lục quang nhàn nhạt khiếp người.

Vốn là khí thế rào rạt, lại thêm một đám người kỵ lang mặc khôi giáp có trùy gai, khiến đám Lang vệ này nhìn càng có vẻ hung hãn.

Chỉ có một người cầm đầu đứng trước cổng vào là trên mũ giáp không có che mặt, là một gã nam tử mặt đen thần tình lãnh khốc, trên mặt có một vết đao sẹo, dấu sẹo kéo dài đến vị trí môi thiếu một miếng thịt. Môi có thiếu, dẫn đến hai cái răng cũng như lợi lộ ra bên ngoài, làm người ta có cảm giác âm trầm kinh khủng, đang mắt lạnh nhìn chằm chằm bên trong Chung phủ đại môn, lặng lẽ chờ đợi.

Từ bên trong Đại môn đi ra một đám người, chính là nhóm người Sở Thiên Giám của Ty Nam phủ.

Đi xuống bậc cấp, Sở Thiên Giám nhìn chằm chằm đao sẹo Lang vệ hừ một tiếng, "Là ngươi? Ngụy Lân, ngươi thân là Nội vệ thống lĩnh Lang vệ, không đóng giữ tại thành ngoài, lại dẫn theo nhân mã tự tiện xông vào Đô thành thẳng bức nhà dân, là đạo lý gì?"

Người thiếu miếng thịt trên môi tên là Ngụy Lân, đôi mắt lạnh quét tới, phát ra giọng điệu hờ hững châm biếm, "Chẳng lẽ ngươi là mệnh quan triều đình sao?"

Sở Thiên Giám môi nhếch lên, trầm giọng nói: "Ngươi đang nhiễu dân!"

Ngụy Lân lạnh lùng nói: "Ngươi là lương dân sao? Chỉ là môn đồ giang hồ, dám vọng nghị quân vụ triều đình, người nào cho ngươi lá gan như vậy! Là Địa Mẫu bảo các ngươi can thiệp vào quân chính sao?"

"Cuồng vọng!"

Sở Thiên Giám phất tay áo rời đi, sắc mặt giận dữ, cũng không dám tiếp lời nói của đối phương, người ta cứ muốn bắt lấy lý như vậy để nói, lão cũng không tiện nhiều lời.

Nhưng đi chưa được mấy bước chợt sửng sốt, chỉ thấy trên mặt đất ở giữa hai Lang kỵ đặt thi thể một con hắc báo hình thể cực lớn, trên thân hắc báo có một số lỗ thủng xuyên người.

Là một con mẫu báo, dựa vào nhãn lực của lão vừa nhìn qua liền biết được những vết thương kia là do mũi tên của Đại tiễn sư gây ra.

Có thể khiến Đại tiễn sư bắn nhiều tên như vậy, đây khẳng định không phải hắc báo bình thường, là Yêu tu!

Trong lòng lão đã có phán đoán, quay đầu lại nhìn nhìn đại môn của Chung phủ, ý thức được Lang vệ nhân mã lần này đến đây cũng không phải là luận việc giao tình tổ tiên cùng 'A Sĩ Hành', e rằng thật đúng là tới vì công việc.

Lão không rõ chính là 'A Sĩ Hành' cùng một con báo yêu đã chết đi thì có thể có quan hệ gì.

Muốn biết là chuyện gì xảy ra, liền đứng dựa vào tường, tạm thời không đi nữa, muốn quan sát.

Nào ngờ Ngụy Lân mắt lạnh đảo qua, nhàn nhạt một câu, "Người nhàn tản không được nhìn quân cơ yếu vụ của ta, dọn dẹp, người chống lệnh, giết!"

Lập tức có Lang kỵ tới gần đám người Sở Thiên Giám, kỵ sĩ che mặt khua thương hướng ngoài ngõ chỉ ngón tay, trầm giọng quát lớn: "Cút!"

"Ngươi…"

Từ Giác Ninh giận dữ.

Ngay cả một tên Lang vệ tiểu tốt cũng dám vô lễ với người chấp chưởng Hậu Ty của Ty Nam phủ như thế, thân là thuộc hạ đi theo làm sao nào có thể chịu đựng.

Nếu như nói cũng không dám nói ra cổ họng, thể diện của Ty Nam phủ đặt đâu?

Nhưng gã mới chuyển ra một bước, liền bị người khẩn cấp phất tay ngăn ở trước ngực.

Ngăn gã chính là bản thân Sở Thiên Giám.

Sở Thiên Giám vừa đưa một tay ngăn gã, vừa cao độ cảnh giác xung quanh, dáng vẻ cực độ đề phòng.

Chỉ vì một bước nhỏ có ý đồ phản kháng của Từ Giác Ninh, lập tức dẫn tới một loạt động tĩnh.

Âm thanh lách cách đột nhiên nổi lên bốn phía.

Lang vệ ở xung quanh đao kiếm ra khỏi vỏ, từng cây trường thương sắc bén cũng chỉ hướng bên này.

Ngay cả Cự lang cũng hơi hạ phấp thân thể, nhe ra hàm răng nanh dày đặc, bộ lông dựng thẳng lên, trong miệng phát ra âm thanh "Ô" trầm thấp về phía bọn họ, dáng vẻ sẽ tấn công bất cứ lúc nào.

Tại trên những nóc nhà tương đối cao ngoài ngõ cũng có hàn mang hiện lên, là ánh trăng phản chiếu qua mũi tên.

Sở Thiên Giám cảm giác được Đại tiễn sư của Lang vệ trong nháy mắt đã lắp mũi tên lên dây, đang nhắm ngay bọn họ.

Tên Lang vệ chọc giận bọn họ kia, chỉ hướng ngoài ngõ chậm rãi hạ mũi thương xuống, dưới ánh trăng, mũi thương sắc bén chậm rãi điểm dừng tại trên mũi Từ Giác Ninh.

Mũi thương sắc bén cách mũi Từ Giác Ninh một khoảng cách chỉ có một ngón tay, im ắng mà khiêu khích gã.

Giống như đang nói: Ngươi có gan thì động một chút thử xem!

Phản ứng xung quanh khiến Từ Giác Ninh không dám hành động thiếu suy nghĩ, hầu kết rung động.

Sở Thiên Giám đưa đôi mắt lạnh lẽo quét về phía Ngụy Lân.

Có nhè nhẹ ma sát dẫn đến âm thanh long ngâm đang rất nhỏ vang vọng.

Ngụy Lân trở tay cầm bội đao bên hông, chậm rãi rút ra.

Thân đao màu xanh lam rút ra tại dưới ánh trăng chiếu ra đốm sáng chói rực rỡ càng lúc càng lớn.

Đôi tròng mắt dần dần lạnh lẽo của Ngụy Lân trực tiếp đối điện với ánh mắt của Sở Thiên Giám.

Bầu không khí hiện trường lập tức băng lãnh tới cực điểm, nghiêm trọng đến mức hai gã sai vặt tại cổng vào Chung phủ cơ hồ hít thở không thông, hai chân khẽ run.

Hai gò má Sở Thiên Giám chậm rãi mà hữu lực nhích động một cái, đã chứng minh lão đang âm thầm nghiến răng.

Lão chợt trầm giọng nói: "Đi!"

Trước tiên đưa một tay kéo dời Từ Giác Ninh tách xa khỏi mũi thương, đem gã đẩy đi ra ngoài, sau đó phất tay áo đi liền.

Nhưng mà đám Lang vệ ở tư thế sẵn sàng tấn công lại chưa cho đi, vẫn chặn kín đường, nhìn chằm chằm bọn hắn.

Ra không được, Sở Thiên Giám dừng lại, quay đầu lại trầm giọng nói: "Ngụy Lân, ngươi thật muốn cưỡng ép ngăn ta hay sao?"

Keng! Tay Ngụy Lân đè ngược bảo đao trở lại vào bao, nghiêng đầu ra hiệu một cái.

Lúc này, một đám Lang vệ mới rút đi, nhường ra một con đường.

Vẻ mặt lo lắng, Sở Thiên Giám sải bước đi tại phía trước, tâm tình thể hiện ra sắc mặt.

Không phải lão sợ Lang vệ, mà hiện tại lý tại trên tay người ta, người ta muốn nói như thế nào cũng được, nếu động thủ liền trở thành lão cố tình gây sự, nháo lớn thì lão sẽ phải gánh chịu trách nhiệm.

Chương 119: Dẫn đi

Có chút trách nhiệm lão gánh chịu được, có chút trách nhiệm lão không tiện đi gánh chịu.

Bị bức bách bởi điều này, Sở Thiên Giám lão không thể không kìm nén lửa giận, làm ra thoái nhượng.

Từ Giác Ninh quay đầu lại nhìn kẻ cầm thương chỉ vào chính mình kia, nhưng mà nhìn không rõ khuôn mặt, người ta mang giáp mặt.

Đã đi ra đến cổng, đám người Dữu Khánh nhìn thấy tận mắt phần sau cùng của chuyện này.

Dữu Khánh cảm thấy kinh nghi, không nghĩ tới Lang vệ cường thế đến mức độ này, dám ngay tại chỗ quét bỏ mặt mũi của chấp chưởng Hậu Ty Ty Nam phủ, mà Sở Thiên Giám nhưng là cứ như vậy nén giận rời đi?

Ánh mắt Ngụy Lân cũng chuyển tới trên người đám người Dữu Khánh, hờ hững nói: "Người không liên quan gì lui ra!"

Cùng nhau đi ra, Chung Túc, Đỗ Phì, Lý quản gia quay mặt nhìn nhau, mặc dù sợ với sự cường thế của người ta, nhưng Chung Túc vẫn là không thể không nỗ lực kiên trì chắp tay dò hỏi: "Đại nhân, không biết tìm A Sĩ Hành đến tột cùng có chuyện gì?"

Ngụy Lân: "Quân cơ yếu vụ, không phải ngươi nên hỏi. Ta nói lại một lần sau cùng, người không liên quan gì lui ra!"

Đám người Chung Túc cau mày.

Dữu Khánh không muốn liên lụy Chung gia, một người làm một người chịu, quay đầu lại ra hiệu, nói: "Chung thúc, không có việc gì, các ngươi đi vào trước đi."

Nam tử không ăn thiệt thòi trước mắt, Lý quản gia cũng kéo tay áo Chung Túc và Đỗ Phì, một nhóm đành phải lui trở về, toàn bộ người trông cổng cũng đều lui vào trong.

Hiện trường yên tĩnh trở lại, tại dưới ánh mắt nhìn chăm chú của đám Lang vệ, Dữu Khánh đi xuống bậc cấp, chắp tay hỏi: "Hạ quan A Sĩ Hành. Không biết chư vị võ tướng đại nhân tìm hạ quan có chuyện gì?"

Ngụy Lân trên dưới quan sát hắn, ánh mắt hơi dừng lại tại bội kiếm bên hông Dữu Khánh, sau đó hỏi: "Ngươi có biết một Yêu tu gọi là 'Bạch Lan' không?"

Cái quỷ gì? Đầu óc Dữu Khánh xoay chuyển, nhớ tới chút gì đó, hắn không biết Yêu tu tên gọi 'Bạch Lan', nhưng trái lại hắn từng nghe kẻ khác nhắc tới, lúc trước tại Cổ Trủng Hoang Địa đã nghe con chuột tinh kia nhắc tới nhân vật có danh hào như vậy, hình như là phu nhân của con báo yêu bị mình giết chết kia.

Hắn không biết kẻ mà đối phương hỏi tới có phải chính là kẻ này hay không, nếu như hỏi chính là kẻ này, vậy thì vì sao phải hỏi việc này, lẽ nào những người này cùng Yêu tu kia có giao tình hay sao?

Hắn nhìn cảnh Lang vệ xung quanh đang nhìn chằm chằm, trong lòng căng thẳng, lắc đầu nói: "Hình như chưa từng nghe nói qua."

Ngụy Lân: "Ngươi xác định chưa từng nghe qua?"

Dữu Khánh lắc đầu, "Không có ấn tượng gì."

Ngụy Lân vung tay lên, lập tức có một gã Lang vệ nhảy xuống tọa kỵ, trực tiếp đem thi thể hắc báo kia kéo tới đây, tiện tay vứt đến dưới chân Dữu Khánh.

Ngụy Lân hất hất cằm đối với thi thể con báo đó, "Nhận ra nó không?"

Lại là hắc báo? Trong lòng Dữu Khánh lộp bộp một cái, hắn nhớ kỹ mình đã giết chính là một con hắc báo, chỉ là đã bị mình chém đầu, con này còn nguyên vẹn, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Hắn quả thực không nhận biết con hắc báo trước mắt này, lắc đầu nói: "Không biết."

Ngụy Lân: "Nếu đã không biết, vậy vì sao cô ta phải mưu hại ngươi bên ngoài Tịch Nguyệt phường?"

Dữu Khánh kinh ngạc, "Mưu hại ta? Không có đi, nó chưa từng mưu hại qua ta nha!"

Ngụy Lân nhìn thấy bộ dạng hắn không giống giả vờ, nhắc nhở: "Ngươi đi ra khỏi Tịch Nguyệt phường không bao lâu, thì cô ta bay lên không tấn công ngươi, bị Đại tiễn sư phía bên ta bắn chết. Lúc đó ngươi từng có đi xuống xe ngựa, còn tận mắt nhìn thấy cô ta bị trúng tên, làm sao có thể nói không nhận biết?"

"A?" Dữu Khánh giật mình không nhỏ, "Nó chính là hắc y nữ tử kia? Cô ta mưu hại ta? Ta thật sự không biết cô ta a, cô ta mưu hại ta làm gì?" Nói xong một câu cuối cùng, trong đầu có ý nghĩ hiện lên, nghĩ đến con hắc báo bị hắn giết chết kia, đoán cũng có thể đoán được giữa hai bên có quan hệ gì đó.

Nhưng vấn đề là, con hắc báo này làm sao sẽ biết là hắn giết chết con hắc báo kia, Hứa Phí để lộ bí mật hay sao?

Ngụy Lân: "Cô ta tên là Hắc Linh Nhi, mười mấy năm nay một mực ẩn cư tại Tịch Nguyệt phường. Cô ta có một đệ đệ gọi là Hắc Vân Khiếu, Bạch Lan chính là em dâu của cô ta. Tối hôm qua, cô ta ở phía trước hành động nhằm vào ngươi, Bạch Lan phối hợp tác chiến ở phía sau. Ngươi xác định ngươi không nhận biết bọn họ?"

Ngụ ý rất rõ ràng, vô duyên vô cớ, vì sao bọn họ phải hại ngươi?

Dữu Khánh đã đoán được nguyên nhân đại khái, nhưng vẫn lắc đầu phủ nhận, "Không biết."

Ngụy Lân quan sát hắn, trầm mặc một hồi, từ từ nói: "Sau khi bên ta vây kín Tịch Nguyệt phường, vẫn không lục soát ra được Bạch Lan. Cô ta hẳn là đã chạy thoát trước khi bị vây kín rồi. Chính ngươi cẩn thận nhiều hơn đi." Dứt lời xoay chuyển tọa kỵ rời đi.

Thi thể hắc báo trên mặt đất lập tức bị kéo đi, một đám Lang vệ cũng rút lui như thủy triều.

Ngụy Lân tọa kỵ mới ra đầu ngõ, liền bị một kỵ binh chạy vội tới ngăn lại. Một người đến gần đưa cho hai cuốn văn thư, "Thống lĩnh, đã tra được một chút thông tin có liên quan tới Bạch Lan kia. Thí sinh Liệt Châu vào kinh thành, Cổ Trủng Hoang Địa bị tập kích, căn cứ vào khẩu cung từ những Yêu tu bị bắt cung cấp, lần tập kích đó chính là do đôi phu phụ Hắc Vân Khiếu và Bạch Lan này bày ra. Địa điểm mà A Sĩ Hành có khả năng có liên quan đến những Yêu tu này, hiện nay có thể tra được chính là sự việc xảy ra tại Cổ Trủng Hoang Địa. Hai phần văn quyển này đều là khẩu cung của nhân mã hộ tống Liệt Châu báo cáo kết quả công tác."

Lúc này, tại dưới ánh trăng, Ngụy Lân mở ra một quyển văn thư xem xét, khẩu cung của Yêu tu chỉ chứng Hắc, Bạch phu phụ lập ra sự kiện tập kích sự kiện.

Tiếp đó lại mở ra xem xét một cuốn văn thư khác, phần này thì là khẩu cung của Dữu Khánh, Hứa Phí và Trùng Nhi, kể lại những gì trải qua sau khi bị tập kích tại Cổ Trủng Hoang Địa.

Xem hết những thứ này, Ngụy Lân chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Chung phủ, trả lại văn quyển trong tay, "Địa điểm lần trước Bạch Lan có thể gặp gỡ với hắn cũng là tại một đoạn thời gian hắn bị mất tích, chuyện này thật sự là trùng hợp sao? A Sĩ Hành có khả năng không nói thật, lập tức tra tìm tung tích Hứa Phí và Trùng Nhi này."

Y thân là nội vệ thống lĩnh Lang vệ, chính là người phụ trách an ninh bên trong Lang vệ, tự nhiên có năng lực phân biệt nhất định.

"Vâng!" Dưới trướng lĩnh mệnh.

Sau đó, một đám Lang vệ mới xem như triệt để biến mất khỏi xung quanh Chung phủ.

Dữu Khánh lẳng lặng đứng ở cổng vào nhìn theo, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nếu con báo yêu kia là tập kích mình, vì sao sẽ là người của quân đội xuất thủ bắn chết, sẽ không phải là người của quân đội một mực bảo vệ mình đi? Còn có chính là những người này vì sao phải truy tra hung thủ không tha?

Hạ nhân trông cửa đi ra, trên tường vây có hộ vệ hiện lên.

Mấy người Chung Túc cũng đã đi ra, Chung Túc đi tới bên cạnh Dữu Khánh hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Dữu Khánh bối rối lắc đầu, "Không rõ ràng lắm, có phần không hiểu ra sao."

Với hắn mà nói, có một số việc cũng không cần phải nói cho bọn họ biết.

Chung phủ trở lại bình tĩnh, Dữu Khánh vừa trở về Đông viện liền lập tức chạy đến bên cạnh sa đài trong chính sảnh, đưa tay cắm vào trong cát, kéo cái tráp kia ra, rất nhanh mở ra kiểm tra.

Trông thấy kiếm quyết vẫn còn nguyên vẹn trong tráp, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngày mai sẽ rời đi, hắn khẳng định sẽ đem theo bảo bối này…

Tung tích của Trùng Nhi hiện tại có lẽ không dễ tìm, tung tích của Hứa Phí thì vừa tìm liền được ngay.

Một đám Lang vệ lại xuất hiện lần nữa, đem Tào phủ vây quanh.

Khiến cho toàn bộ Tào phủ phải hoảng sợ, Tào Hành Công là chủ nhân Tào phủ không thể không đứng ra, khuôn mặt tươi cười hơi cúi đầu khom lưng với Lang vệ ngoài cổng, rồi mới hướng Ngụy Lân đứng giữa chắp tay nói: "Quân gia, không biết tìm cháu ngoại trai của tại hạ có chuyện gì, phải chăng hắn đã phạm phải chuyện gì? Ta cùng với Binh Bộ Thị Lang Hoàng đại nhân xem như là…"

Ngụy Lân cất lời cắt đứt: "Bớt nói nhảm! Ta nói lại một lần sau cùng, bảo Hứa Phí đi ra gặp ta!"

Tào Hành Công nhíu mày, vẻ mặt vẻ lo lắng, nhưng vẫn là quay đầu lại ra hiệu với quản gia một cái, "Bảo hắn ra đi."

"Vâng." Quản gia gập người nhận lời, ngay lập tức chạy nhanh vào bên trong viện.

Không bao lâu sau, Hứa Phí đi đến.

Vừa nhìn thấy trận thế bên ngoài, Hứa Phí liền run sợ trong lòng, nơm nớp lo sợ chào, "Hạ quan Hứa Phí, không biết tướng quân tìm hạ quan có chuyện gì?"

"Người không liên quan gì lảng tránh đi." Ngụy Lân lại ra lệnh một tiếng dọn dẹp khu vực.

Rất nhanh, toàn bộ người của Tào phủ chỉ còn lại có một mình Hứa Phí lộ diện.

Ngụy Lân nghiêng đầu ra hiệu, một gã Lang vệ nhảy xuống tọa kỵ đi đến, đưa ra một phần văn quyển cho Hứa Phí xem.

Thấy Hứa Phí tại dưới ánh trăng đọc rất khó khăn, liền lắc mình đi, lấy xuống một cái đèn lồng trên cổng vào Tào phủ, duỗi ra nhấc lên chiếu sáng giúp Hứa Phí.

Hứa Phí không ngốc, hơi xem một chút liền biết đây là thứ gì, chính là lời khai của gã, Dữu Khánh và Trùng Nhi sau khi mất tích tại Cổ

Trủng Hoang Địa trở về.

Chỉ là không rõ đột nhiên bảo mình xem thứ này là có ý gì, hơn nữa lại còn hưng sư động chúng như thế, khiến cho gã vô cùng lo sợ.

Thấy gã đã xem xong hết rồi, Ngụy Lân hỏi: "Hứa Phí, trong phần lời khai này của các ngươi có quên gì không, hoặc là nói, có che giấu cái gì không?"

Ánh mắt Hứa Phí thoáng lấp lóe, lắc đầu đáp: "Không có."

Tâm lý tố chất của gã kém xa so với Dữu Khánh.

Then chốt là hiện tại gã không dám thừa nhận, chưa hiểu rõ sự việc lớn cỡ nào, cũng không biết chuyện lừa gạt triều đình bị giũ ra thì có ảnh hưởng gì đến tiền đồ của mình hay không. Do gã là đồng tiến sĩ, chỉ được xếp vào dạng chức khuyết, bây giờ cậu còn đang giao tiếp tìm kiếm một vị trí chức quan cho gã a.

Ngụy Lân mặt không biểu tình, ngưng mắt nhìn gã một hồi, nhàn nhạt nói một câu, "Mang đi!"

Lập tức có một sợi dây thừng quăng đến, ngay tại chỗ đem Hứa Phí trói lại, giựt một cái, thân thể Hứa Phí liền bay lên.

"Các ngươi làm gì? Các ngươi muốn làm gì? Ta là mệnh quan triều đình, ta là mệnh quan triều đình…"

Hứa Phí liên tục kêu lên sợ hãi, nhưng vô dụng, đã bị người xách lên như xách túi lương thực, ấn xuống, gác tại trên lưng cự lang, cự lang nhấc chân nhanh chóng rời đi.

Một đám Lang vệ lại trong nháy mắt liền rút đi như sóng triều.

Không bao lâu sau, Tào Hành Công chạy nhanh ra cổng nhà, xác nhận cháu trai của mình đã bị Lang vệ bắt đi, sắc mặt rất khó nhìn, đột nhiên lớn tiếng nói: "Chuẩn bị ngựa! Nhanh chuẩn bị ngựa!"

Một khoái mã khẩn cấp được dắt tới.

Tào Hành Công không quan tâm tới cả việc dẫn theo hộ vệ, xoay người nhảy lên ngựa, thúc ngựa lao nhanh đi.

Một đường không để ý đến việc trong kinh thành không được phép phóng ngựa lao chạy, rất nhanh xuyên đường xuyên ngõ.

Sau một hồi cuồng chạy, ông ta chạy tới hậu viện một tòa hào phú đại trạch, không đi bằng cổng chính mà liên tục đập vang cửa sau.

Cửa sau mở ra một khe hở, người trông cổng vừa nhìn thấy là ông ta, cũng không có nói gì nhiều, lập tức cho ông ta đi vào, hiển nhiên đã rất quen thuộc.

Xuyên qua tạp viện, vào u đình, một đường bước nhanh đi, cuối cùng dừng lại thở hồng hộc trước một nhà thủy tạ có màn lụa che xung quanh nằm trong một khu vực đình đài lầu các, gọi to, "Đại nhân."

Một lão già đã có tuổi nằm ở trên ghế, có màn lụa rung động ngăn cản, thấy không rõ hình dáng.

Lão giả đang ngâm chân, hai gã nữ tỳ quỳ trên mặt đất, mỗi người nâng một chân xoa bóp.

"Đang đêm tối, cớ gì chạy hồng hộc đến đây?" Lão giả bên trong cất lời hỏi.

"Đại nhân, cháu trai kia của tiểu nhân bị Lang vệ bắt…" Tào Hành Công bùm bùm đem sự việc trải qua nói ra, nói xong lời sau cùng liền tung vạt áo, phù phù quỳ gối ngoài màn che, "Tiểu nhân thật sự không còn cách nào, cầu xin đại nhân cứu!"

Lão giả ở bên trong chậm rãi nói: "Ngay cả chuyện gì xảy ra cũng không biết, ngươi bảo ta phải cứu như thế nào? Lão phu là yêu nhân

có thể xông thẳng nơi đóng quân của Lang vệ, hay là người có thể trong đêm tối gõ đập cửa cung quấy nhiễu bệ hạ đi cứu chứ?”

Chương 120: Thú nhận

Tào Hành Công sợ cháu ngoại trai chịu tội lớn, thay đổi phương thức khẩn cầu, “Đại nhân, tiểu nhân sợ chính là cháu trai tiểu nhân chống không nổi thủ đoạn đáng sợ của Lang vệ, sợ cháu ngoại trai nói ra việc gì không nên nói, vạn nhất nếu như nói ra việc đề thi thì tiểu nhân sợ là muôn lần chết cũng khó xóa được lỗi lầm của nó!”

Ở bên trong, lão giả chậm rãi nghiêng đầu, nhìn về phía ngoài màn che, hờ hững hỏi: “Đề thi gì? Lão phu nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì!”

Tào Hành Công lập tức hiểu được ý của người ta, nếu như sự việc đề thi không giữ được, vậy thì chỉ có thể là mình ông ta gánh chịu trách nhiệm này, sẽ không có bất cứ quan hệ gì với người ta.

Càng kinh hãi chính là ông ta đã biết rõ trong tình thế cấp bách mình đã nói lỡ lời rồi, vội vàng bốp bốp tát mình mấy cái thật hung dữ, “Là tiểu nhân quá nôn nóng, hồ đồ rồi, là tiểu nhân nói không chọn lời, nói sai rồi.” Tiếp đó đùng đùng dập đầu không ngừng, một mực dập đầu, dập đầu đến nỗi bắt đầu chảy máu vẫn không dám dừng, ngẫu nhiên còn hung hăng tát vào miệng mình mấy cái.

Sau một lúc, lão giả ở bên trong mới lại chậm rãi quay đầu lại, thở dài, tựa hồ đã mềm lòng, “Được rồi, được rồi, đêm tối cần yên tĩnh một chút. Chân chính ở phía sau làm chỗ dựa cho Lang vệ kỳ thực chính là bản thân bệ hạ. Đêm tối hôm nay ai cũng cứu không được cháu trai của ngươi. Ngươi cũng chỉ có thể là tự cầu nhiều phúc cho hắn.

Hành Công a, lão phu tán thưởng ngươi nhất, chính là ngươi biết tình biết lý, không nên loạn tâm tính. Tình thế hiện tại không rõ, chờ xem đi, tất cả những gì phát sinh đêm nay, ngày mai Lang vệ không đưa ra giải thích cũng không được, ngày mai tất cả tự nhiên đều sẽ rõ ràng. Lão phu sẽ xem xét theo đó mà định, sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi."

Tào Hành Công mặt chảy đầy máu, không dám nhiều lời nữa, đáp "Vâng", rồi nhanh chóng bò dậy, xin cáo lui.

Ở chỗ tối gần đó, có người hiện ra, cầm lấy khăn đưa cho Tào Hành Công lau chùi máu tươi chảy tràn trên mặt, rồi hỗ trợ thoa thuốc.

Cũng có người xách thùng nước đến nơi Tào Hành Công vừa mới dập đầu, lấy nước rửa sách vết máu trên mặt đất…

Đại lao quân doanh, Hứa Phí bị xô đẩy đi vào, đây là lần đầu tiên gã trông thấy nơi này.

Nhất là Hình phòng của đại lao, đó càng là lần đầu mở mang tầm mắt.

Hứa Phí bị đẩy đến trước mặt một đống hình cụ, gỉ sét loang lổ hoặc loang lổ vết máu.

Ngụy Lân thả bộ bước đến bên cạnh gã, "Ta hỏi lại ngươi một lần, trong lời khai của ba người các ngươi về Cổ Trủng Hoang Địa có quên hay giấu giếm gì hay không?"

Trong lòng Hứa Phí cực kỳ thấp thỏm, vẫn là nỗ lực kiên trì đáp: "Tướng quân, ta thật sự không rõ ý của ngài là gì, ta cũng không nhớ có gì giấu giếm."

Lúc này Ngụy Lân không tiếp tục nói nhiều, nhấc tay hướng phía trước vẫy một cái, làm ra thủ thế.

Lập tức có người nhóm lửa trong một cái lò tương tự bếp lò, cũng có người xách một giỏ than củi đổ vào trong lò.

Sau đó Hứa Phí bị người đè lại, bị người ngay tại chỗ lột giày ra, có người lại từ phía trên lôi xuống một sợi xích sắt, đem hai tay gã cột vào với nhau.

Xích sắt được ròng rọc kéo liên tục mấy lần, lúc này Hứa Phí bị kéo treo lên.

Treo tại không trung, lung lay đung đưa, sau một hồi không ngừng lắc lư, gã đã bị kéo đến phía trên lò lửa.

Dây xích lại bắt đầu được thả xuống, thả tới khi hai chân Hứa Phí vừa vặn có thể đạp tại trên than củi.

Có sẵn người thừa dịp Hứa Phí vô ý thức co chân lên thì nhấc lên một tấm sắt đặt ở trên than củi.

Lúc này, có người bắt đầu đẩy kéo ống bể, vù vù, đốm lửa từ quanh tấm sắt bắn ra bốn phía.

Không bao lâu sau, từ giữa tấm sắt bắt đầu bị nung đỏ dần lên.

Bị treo ở bên trên, Hứa Phí co hai chân, không dám thả xuống, mặt đầy kinh sợ kêu lên: "Ta là mệnh quan triều đình, các ngươi há có thể làm như thế!"

Ngụy Lân cho một câu, "Cẩu quan cấp bậc còn cao hơn cả ngươi, không phải ta chưa từng giết qua… Ai nha, lực chân cũng không tệ lắm, xem ra còn là người có luyện quyền a." Nhấc tay lại làm ra thủ thế.

Dây xích bắt đầu thả thấp xuống, Hứa Phí không thể không lại lần nữa cuộn mình co chân nhiều hơn.

Vì vậy dây xích lại tiếp tục chậm rãi thả xuống.

Sau cùng co chân cũng vô dụng rồi, Hứa Phí liền uốn bụng lên, hai chân khép lại kẹp vào trên sây xích treo tay.

Thế nhưng là không có tác dụng, dây xích vẫn còn đang hạ xuống.

Nhiệt độ càng ngày càng cao nung đốt, lại thêm tốn sức treo người tại xích sắt, rất nhanh Hứa Phí liền đổ mồ hôi như mưa, mồ hôi nhỏ xuống rơi lên trên tấm bản sắt nung đỏ, không ngừng vang lên tiếng xèo xèo và bốc lên khói xanh.

Trong miệng gã vẫn còn dốc sức kêu oan, nói mình là mệnh quan triều đình.

Gã không ngốc, cũng không phải là người một chút kiến thức cũng không có, biết rõ có một số việc nếu không nói thì mình có lẽ còn có thể không có việc gì, một khi nói ra rồi, nhưng sẽ không có đường lui.

Nhưng hiện thực tàn khốc, người thực sự có thể chịu đựng được nghiêm hình dù sao cũng là số rất ít, chí ít thì gã không nằm trong số rất ít kia.

Thẳng đến khi cảm giác thấy tấm sắt nung đỏ sắp đụng vào mông, như vậy làm sao nằm xuống được bây giờ?

Thân thể cố sức liều mạng co lên trên, nhưng xích sắt một mực hạ thấp xuống, quả thực kinh khủng.

Rốt cục Hứa Phí bị bộ hình phạt này làm cho sụp đổ, cuối cùng gào lớn, “Ta nói!”

Ngụy Lân hất đầu ra hiệu, vì vậy xích sắt lại lần nữa bắt đầu kéo lên cao, treo ở khoảng cách hai chân Hứa Phí thả xuống hở bản sắt một đoạn ngắn.

Người kéo đẩy ống bể cũng tạm dừng thổi lửa.

Tạm thời vẫn không có thả Hứa Phí xuống, Ngụy Lân nhìn chằm chằm Hứa Phí đang chảy mồ hôi như mưa hạ, "Nói đi!"

Mắt Hứa Phí đã là tràn lệ.

Gã từng hướng tới khung cảnh giang hồ hào hùng, từng tưởng tượng mình là một nam tử xương cứng, từng tưởng tượng đi giúp đỡ chính nghĩa, kết quả phát hiện mình chẳng làm được cái gì.

Vì danh lợi, vì đề danh Bảng Vàng mà nhiều lần làm ra chuyện gian dối.

Vì để cầu sinh dưới sợi xích sắt treo mình này mà mình phải làm ra chuyện bán đứng bằng hữu.

Giờ phút này, nội tâm gã đột nhiên bị tổn thương, bởi vì chân chính nhận thức được mình là người dạng gì.

Thì ra mình đã sống thành loại người mình đã từng ghét, gã không khỏi bi thương rống ra một tiếng, "Là tân khoa Thám Hoa A Sĩ Hành, là hắn bức ta giấu giếm…"

Gã ầm ầm đem những gì Dữu Khánh bảo gã phải giấu giếm nói ra.

Giết chết Hắc Vân Khiếu, vì mạng sống lừa gạt đám người Thiết Diệu Thanh, bất đắc dĩ trợ giúp Thiết Diệu Thanh tìm Hỏa Tất Xuất, vân.. vân.

Mẳng Dữu Khánh tham tài háo lợi, nói ngay cả mình cũng phải phí bốn nghìn lượng bạc mới làm cho Dữu Khánh giúp đỡ bảo đảm một cái mạng.

Đem các hành động gây rối của Dữu Khánh đều nói ra, cũng nói ra là Dữu Khánh luôn mãi dặn dò gã và Trùng Nhi không nên nói thật cho đội ngũ hộ tống của triều đình biết.

Gã đã ý thức được mình hẳn là bị Dữu Khánh làm ra chuyện quỷ quái gì kéo vào rồi.

Gã mắng Dữu Khánh tham tài háo lợi, trong tiềm thức cũng là vì đem tới cho mình một cái công đạo, không phải ta muốn bán đứng bằng hữu, là 'A Sĩ Hành' ngươi vốn không phải là thứ gì tốt.

Ngụy Lân nghe xong lại hỏi: "Đã tụ họp cùng đội ngũ hộ tống rồi, ngươi còn có thể ngoan ngoãn nghe hắn? Ngươi không phải tiểu hài tử ba tuổi, hẳn là biết rõ cái gì có thể nói cái gì không thể nói!"

Hứa Phí rơi lệ khóc thảm nói: "Ta bị ma quỷ ám ảnh, ta nhất thời bị ma quỷ ám ảnh lên phải tặc thuyền của hắn. Đệ nhất danh thi đoán đố chữ tại Văn Hoa học viện ở Liệt Châu không phải ta, kỳ thực chính là hắn…" Lại đem việc mình liên thủ với Dữu Khánh làm gian dối tại Văn Hoa học viện nói ra, nói từ đó bị Dữu Khánh lấy việc này áp chế, gã mới không thể không giúp đỡ cùng nhau lừa gạt.

Ngụy Lân có phần không nói nên lời, quay đầu lại nhìn về phía văn thư viết khẩu cung, người sau gật gật đầu thể hiện đều đã ghi lại rồi.

Một lát sau, Hứa Phí được thả xuống, xem lời khai và ký tên đồng ý, bản thân bi thương khóc lớn, không biết vì sao mà khóc.

Cầm đến khẩu cung, Ngụy Lân lại lần nữa đem khẩu cung xem lại một lần, nhìn xem mà cảm khái không ngừng.

Thực sự là không đào móc không biết, vừa đào móc liền giật nảy mình.

Không nghĩ tới 'A Sĩ Hành' kia chỉ một chuyến vào kinh đi thi là có thể đào ra nhiều thứ như vậy.

Quỷ mới biết rõ đứa kia phía sau còn ẩn giấu những bí mật gì.

Thảo nào chết sống không chịu thừa nhận có biết Bạch Lan, thì ra đã làm chuyện mưu tài hại mạng.

Đọc đến chuyện đoán đố chữ Văn Hoa học viện lấy đệ nhất, y cũng thực sự phục rồi, còn chưa biết đề thi giải đố như thế nào, liền có nắm chắc cầm đệ nhất, việc này phải có tự tin mạnh mẽ đến mức nào a, người có tài hoa chính là có tài hoa, thảo nào có thể thi được cái Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm.

Còn có cái gì mà vẽ bùa bảo mệnh kia, và không biết là dùng biện pháp gì hỗ trợ bắt được Hỏa Tất Xuất.

Đây đều là việc linh tinh tạp nham, y rất khó tưởng tượng người làm ra những chuyện thượng vàng hạ cám này vậy mà có thể thi đậu bốn khoa đầy điểm.

Những việc này giống như là chuyện mà một người học hành nghiêm chỉnh có thể làm ra sao?

Y liền không rõ rồi, có tài hoa như vậy, còn có thủ đoạn như thế, vì sao phải sống thành bộ dạng muốn tiền không tiếc mạng nữa chứ, có bản lĩnh như vậy đường đường chính chính kiếm chút tiền rất khó sao?

Không biết tại sao, phần khẩu cung này y càng xem càng cảm thấy vị Thám Hoa lang đó có điểm tà tính.

Đương nhiên, những điều này đều không trọng yếu.

Với y mà nói, trọng yếu nhất chính là cuối cùng đã biết rõ sự thật của sự kiện ám sát lần này.

Cuối cùng đã biết rõ quan hệ giữa Dữu Khánh và Bạch Lan, đã biết rõ Hắc Linh Nhi và Bạch Lan vì sao phải giết Dữu Khánh.

Y có thể đưa cho Huyền Quốc công Ứng Tiểu Đường một lời giải thích rồi.

Từ khi biết rõ việc một nhà A Tiết Chương bị giết hại, Huyền Quốc công Ứng Tiểu Đường liền âm thầm hạ lệnh gia tăng nhân thủ âm thầm nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Ứng Tiểu Đường hoài nghi độc thủ phía sau màn năm đó sẽ không dễ dàng dừng tay, có khả năng còn sẽ lại lần nữa động thủ với con trai của A Tiết Chương.

Ứng Tiểu Đường đang đợi độc thủ phía sau màn lần nữa động thủ, bởi vì chuyện năm đó trôi qua đã quá lâu, cần có đầu mối mới đi tìm hiểu được nguồn gốc.

Nợ máu toàn nhà A Tiết Chương không thể xem như không có gì!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hắc Linh Nhi cùng Bạch Lan vừa động thủ liền gặp phải quân đội tạo ra động tĩnh lớn như vậy, đại quân trực tiếp phong tỏa Tịch Nguyệt phường, thậm chí là lục soát toàn bộ Tịch Nguyệt phường.

Về sau, tuy rằng Bạch Lan đã bỏ chạy, nhưng là sẽ không buông tha một đường truy tra Bạch Lan, lại còn phải hỏa tốc tiến hành.

Lúc này mới có những hành động phía sau.

Lúc trước, sau khi Ngụy Lân nắm giữ được việc phu phụ Bạch Lan tham gia ám sát thí sinh Liệt Châu, thì có phần hoài nghi đó là biểu hiện giả, hoài nghi là muốn che giấu việc ám sát A Sĩ Hành.

Dữu Khánh không chịu nói nói thật, Ngụy Lân lại không tiện dụng hình bức cung với Dữu Khánh, không còn cách nào đành phải bắt lấy Hứa Phí.

Kết quả trái lại từ trong miệng Hứa Phí mọi ra được, nào ngờ trong sự thật lại còn có những chuyện như vậy.

Y mới biết Dữu Khánh là người mưu tài hại mạng, là Dữu Khánh trước đây đã giết chết Trượng phu của Bạch Lan, giết chết đệ đệ

của Hắc Linh Nhi.

Mới biết Bạch Lan và Hắc Linh Nhi hành hung Dữu Khánh chỉ là đang báo thù riêng mà thôi.

Kết quả còn tiện thể đào ra một đống chuyện trời ơi đất hỡi mà Dữu Khánh đã lén lút làm.

Bản thân Ngụy Lân cũng nhịn không được cảm khái, chính y cũng nghĩ không ra Dữu Khánh là nghĩ như thế nào, thành thật giải thích không phải được rồi sao, hà tất khiến cho Lang vệ đại động can qua đào ra một đống chuyện trời ơi của ngươi chứ?

Cảm giác 'A Sĩ Hành' này hình như quan hệ đối với phía bên mình và Huyền Quốc công rất không hòa hợp…

Một chiếc xe ngựa chạy ra nơi Lang vệ đóng quân, Hứa Phí chật vật vô cùng nằm lay động ở trong đó, có phần thất hồn lạc phách.

Lang vệ không có tiếp tục làm khó gã, cũng không có hứng thú với những việc trời ơi kia của gã, sau khi có được đáp án mình muốn liền phái người đem gã trả về, dù sao cũng là mệnh quan triều đình.

Chương 121: Đồ vô liêm sỉ

Bên trong hiên các, một cái ghế bành, một người tĩnh tọa.

Không người bồi, không nước trà, không có bố trí bất cứ vật gì khác, bốn mặt thông gió, bên trong hiên các cũng không có vật gì chiếu sáng, u tối âm u.

Tại thời gian đụng việc, Mai Tang Hải thích im hơi lặng tiếng như vậy, một mình ngồi ở chỗ này, nhìn ra ngoài các, nhìn những cây hoa mai dưới ánh đèn mờ tối và ánh trăng giao hòa với nhau, nhìn hình dáng cành cây tại trong bóng tối u ám.

Quản gia Khổng Thận đi vào trong hiên các, nhắc nhở: "Lão gia, nên nghỉ ngơi rồi."

Mai Tang Hải: "Lang vệ đã vào thành, khi chưa yên tĩnh trở lại, ai cũng không an tâm nghỉ ngơi."

Khổng Thận: "Đang muốn nói cho lão gia biết, Lang vệ đã ra khỏi thành, tạm thời không có động tĩnh."

Mai Tang Hải: "Lang vệ đến cùng đang làm gì?"

Khổng Thận: "Không rõ ràng lắm. Then chốt là trước đó không hề có dấu hiệu gì, nói xuất động liền đột nhiên xuất động, tình hình cụ thể thì còn phải đợi lý giải. Chỉ là nói đi cũng phải nói lại, đám Lang vệ này quả thực là quá kiêu ngạo rồi, đã mệnh lệnh rõ ràng là trú quân ngoài thành, nhưng nói xông vào thành liền xông vào thành, quả thực là không kiêng nể gì cả!"

Mai Tang Hải hỏi ngược lại: "Phía trong Cung có động tĩnh gì không?"

Khổng Thận: "Hiện nay trong Cung không có bất cứ dấu hiệu gì khác thường."

Khuôn mặt nhìn không rõ của Mai Tang Hải từ phía sau nhích tới trước, buông tiếng thở dài, "Đã thấy được rồi đi, bọn hắn hung hăng cũng là vì Bệ hạ dung túng. Không còn cách nào khác, bệ hạ đã muốn sai khiến Ty Nam phủ trợ giúp ông ấy trường sinh, lại sợ không khống chế được bên phía Ty Nam phủ. Địa Mẫu kia cũng không phải là ai đều có thể quản được, chỉ có thể cậy vào lực lượng quân đội tinh nhuệ tiến hành kiềm chế nó. Ty Nam phủ là một tay ông ta dung túng, Lang vệ cũng là một tay ông ta dung túng, ngươi nói ai đúng ai sai?"

Khổng Thận nghe mà thổn thức lắc đầu…

Trời vừa sáng, Dữu Khánh lại xuất môn, đi làm điểm danh ca sáng như bình thường.

Xe ngựa một đường lọc lọc lọc lọc đạp vang đường phố sáng sớm, đưa hắn đến Ngự Sử đài.

Người mới tiến vào Ngự Sử đài, lại trông thấy Lâm Thành Đạo đang tại chỗ ngoặt hành lang phất tay gọi, liền đi tới.

Hai người gặp mặt bắt chuyện chào hỏi, Dữu Khánh quan tâm hỏi một câu, "Ngày hôm qua quân đội làm ra động tĩnh như vậy, cô cô ngươi không có việc gì đi?"

Lâm Thành Đạo: "Hắn là không có việc gì, ta đã tìm hiểu được báo cáo của Lang vệ đêm qua đưa lên Binh bộ, nói là hung thủ tập kích cử tử Liệt Châu trên đường đi thi bị bọn họ phát hiện, trong tình thế cấp bách không kịp báo cáo mới áp dụng thủ đoạn, giải thích Lang Vệ vì sao tập kích Tịch Nguyệt phường cùng đột nhiên xâm nhập bên trong thành, những người Tịch Nguyệt phường bị tạm giữ đêm đó đều đã thả ra rồi. Sau tan tầm, ta lại đi xem."

"A, vậy thì tốt rồi." Dữu Khánh tùy tiện qua loa hai câu, liền quay lại đi tới văn phòng điểm danh.

Sau khi đánh dấu điểm danh, hắn liền ở tại đó chờ.

Đợi một hồi, mới lại thấy Bùi Thanh Thành không nhanh không chậm đi tới, Dữu Khánh lập tức đi ra phòng chờ bước đi theo, một mực đi theo vào trong phòng công vụ của Bùi Thanh Thành.

Nước trà, văn thư gì gì đó lại có dòng người giống như theo thứ tự đặt lên trên bàn của Bùi Thanh Thành.

Bùi Thanh Thành thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Dữu Khánh đang thành thật đứng bên cạnh chờ, đợi đến khi trên bàn đã được sắp đặt đủ các vật rồi, ông ta mới phất tay ra dấu cho những người khác lui

xuống, lại hỏi Dữu Khánh, "Nghe nói tối hôm qua chạy đi ăn cơm mời, còn viết lưu niệm cho người ta nữa?"

Dữu Khánh ngẩng đầu, hơi lộ vẻ kinh ngạc, nhịn không được hỏi một câu, "Sao Đại nhân biết rõ?"

Có phần hoài nghi không biết có phải Lâm Thành Đạo đã lộ ra cho người ngoài rồi hay không.

Bùi Thanh Thành hừ nói: "Có thể không biết sao, một bức thư pháp lưu niệm với ba chữ 'Nhân Gian Hảo' đem một tiệm ăn nhỏ nâng lên trời. Bây giờ ngay cả ta cũng biết rõ trong Tịch Nguyệt phường có một tiệm ăn tên là 'Tiểu Tiên lâu', ngay cả ta cũng muốn đi xem đến tột cùng có gì ăn ngon, có thể làm cho đường đường Thám Hoa lang sau khi nếm thử liền lưu lại cảm khái 'Nhân Gian Hảo'.

Còn nhìn không ra sao? Người ta là mượn danh tiếng của ngươi suốt đêm quảng bá cho tiệm ăn của mình. Về sau có viết lưu niệm thì trước tiên tự mình phải nghĩ cho rõ ràng.

Tiếp theo chính là ăn cơm khách gì gì đó, tự mình phải có tâm trí, hiện tại ngươi là mệnh quan triều đình, người nào mở tiệc chiêu đãi có thể đi, người nào mở tiệc chiêu đãi không thể đi, nhất định cần phải phân rõ giới hạn. Ngươi là người của Ngự Sử đài, từ trước đến nay là chúng ta tố người khác trong việc này, ngươi đừng bị người khác lấy ra tố rồi."

Là phía bên Diệp Điểm Điểm thả tin tức ra sao? Trong lòng Dữu Khánh lẩm bẩm.

Sau đó Bùi Thanh Thành lại bổ sung một câu, "Đồ ăn tại 'Tiểu Tiên lâu' kia thật sự có tốt đến mức như ngươi nói vậy sao?" Hình như ông ta có phần hiếu kỳ.

Nghĩ tới việc tối hôm qua ăn hết của người ta mấy nghìn lượng bạc, Dữu Khánh không thể nói không tốt, lại nghĩ tới chỗ tốt mà Lâm Thành Đạo đã cho, liền chủ động nói: "Hạ quan cảm thấy cũng

được, rất nhã tĩnh, chỉ là thức ăn có phần đắt, nhưng mà bởi đó là tiệm ăn do cô cô của Lâm Thành Đạo, quản lý kho sách chúng ta, mở ra, nếu có Lâm Thành Đạo hỗ trợ sắp xếp thì hẳn phải tương đối có ích lợi."

Bùi Thanh Thành như có đăm chiêu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dữu Khánh đương nhiên cũng không quên việc của mình, lần này đã quyết định chủ ý phải rời đi, nên lại từ trong tay áo lấy ra đơn từ chức đã chuẩn bị sẵn ngày hôm qua, đi tới trước bàn hai tay dâng lên, "Đại nhân!"

Ánh mắt Bùi Thanh Thành dừng lại tại trên tay hắn, mí mắt nhảy nhảy, hỏi: "Gì vậy?"

Dữu Khánh khiêm tốn nói: "Đơn xin từ chức!"

Bùi Thanh Thành gằn từng chữ: "Không duyệt!"

Hai tay Dữu Khánh đem đơn từ chức đặt ở trên bàn, lui về phía sau nói ra: "Đại nhân, quan trường này thật sự là không thích hợp với ta, còn thỉnh đại nhân thành toàn!"

Nào ngờ Bùi Thanh Thành chụp đơn từ chức lên liền vứt tới ngực hắn, "Viết không tốt, trở về phải làm gì thì làm đi!"

Dữu Khánh nhìn đơn xin từ chức rơi tại dưới chân, ngây ngẩn cả người, ngay cả nhìn cũng không nhìn, liền nói viết không tốt?

Lúc này hắn rốt cục đã minh bạch đơn xin từ chức lần trước là chuyện gì xảy ra, không phải hắn viết không tốt, mà là người ta mượn cớ để không đồng ý mà thôi.

Dữu Khánh lúc này nhặt lên đơn xin từ chức trên mặt đất, lại lần nữa hai tay dâng lên, "Đại nhân, hạ quan tâm ý đã quyết…"

Bùi Thanh Thành giận dữ cắt đứt, "Ngươi quyết cái gì mà quyết? Ngươi cho rằng kinh thành này là nơi nào, tùy ý cho ngươi muốn từ quan liền từ quan sao? Với bối cảnh xuất thân của ngươi đã định trước một chân ngươi vừa bước vào kinh thành thì đã bị quấn vào trong vòng xoáy, đã định trước một chân ngươi vừa bước vào con đường làm quan sẽ không có đường lui.

Bên ngoài khắp nơi lan truyền việc ngươi mất Trạng Nguyên, ngươi cho rằng tin tức từ đâu tới? Đó là có người đang cố ý truyền bá! Ta nói cho ngươi biết, chính là có người đang nhằm vào ngươi tạo thế, chính là có người có ý đồ gây bất lợi cho ngươi. Thời điểm đầu sóng ngọn gió này mà ngươi còn dám làm phức tạp thêm, đầu óc vào nước rồi sao?

Ta giữ ngươi ở bên người là vì cái gì? Chính là sợ ngươi đi sai đạp sai, chính là vì đem ngươi đặt ở bên cạnh để che chở, là vì muốn tốt cho ngươi! Đơn xin từ chức của ngươi ta không duyệt, bây giờ lập tức cầm đơn xin từ chức của ngươi cút ra đi, phải làm cái gì thì làm cái đó, nếu không đừng trách ta không khách khí!"

Dữu Khánh không nói gì, từng người này, đều nói là tốt đối với mình.

Người này nói từng ôm hắn, người kia cũng nói từng ôm hắn.

Người này biểu thị đang bảo hộ hắn, người kia cũng biểu thị đang bảo hộ hắn.

Kẻ này giống như cùng A Tiết Chương là một tốp, kẻ kia cũng giống như là theo A Tiết Chương một tốp, quỷ mới biết là thực hay là giả.

Toàn nhà A Tiết Chương năm đó là bị người nào làm hại?

Người mưu hại một nhà A Tiết Chương vì sao phải diệt khẩu hung thủ đã phái ra?

Vì sao A Tiết Chương không dám dễ dàng liên hệ với người bên mình?

Là vì những thứ này chưa rõ ràng a, ngay cả A Tiết Chương đều hoài nghi là người mình làm.

Cho nên những chuyện ma quỷ này, Dữu Khánh hắn ngay từ đầu liền không tin, không quản ai nói cái gì, hắn đều không tin.

Hắn không rõ ràng lắm chuyện giữa A Tiết Chương và những người này, cho nên không biết phải làm thế nào để phân biệt địch ta, nhưng có một đạo lý hắn vẫn hiểu biết, đó chính là người xấu sẽ không nói mình là người xấu, đều nói mình là người tốt.

Những thứ này đều có thể tạm thời không quản, điểm chết người chính là hiện tại hắn không có cách nào tiếp tục nán lại kinh thành.

Hơn mười ngày sau, Quốc khánh Cẩm Quốc, dù cho hắn xin nghỉ đi mời Minh tiên sinh tới cũng vô dụng, muốn mời Minh tiên sinh nhất định cần phải tìm được tiểu sư thúc, nhất định cần có tiểu sư thúc và Minh tiên sinh phối hợp với nhau mới được.

Tạm thời không nói tới việc tiểu sư thúc đã đồng ý với Minh tiên sinh, thi Đình là một lần sau cùng làm phiền người ta.

Hắn không có khả năng vừa chạy đi tìm Minh tiên sinh, còn chạy đi tìm tiểu sư thúc, hai bên căn bản không tiện đường, thậm chí là thiên Nam địa Bắc. Hắn khẳng định phải trước tiên tìm được tiểu sư thúc, sau đó mới nhờ tiểu sư thúc đi tìm Minh tiên sinh, vấn đề là ai dám cam đoan có thể thuận lợi tìm được?

Thời gian không cho phép, tám chín phần mười là không còn kịp rồi.

Còn có việc hôn sự với Chung phủ sau đó nữa, làm sao bây giờ?

Không còn cách nào lưu lại rồi, nếu sớm muộn đều phải đi, không bằng đi sớm!

Nhưng trước mắt, hắn cần đối diện chính là Ngự Sử trung thừa, cũng không có khả năng ấn cổ Bùi Thanh Thành bức ép người ta đồng ý.

Nhìn thái độ của người ta, hắn chỉ có thể cầm đơn xin từ chức trước tiên tạm thời lui xuống.

Đợi hắn vừa đi, bùm! Bùi Thanh Thành một chưởng vỗ lên bàn, giận mắng một câu, "Đồ vô liêm sỉ!"

Ông ta đã không còn tâm tư đi xử lý công vụ nữa rồi, đứng dậy, cầm quan mão đeo lên, lúc này rời đi, muốn tìm người thương nghị việc này.

Có một số việc ông ta có thể ngăn chặn nhất thời nhưng không thể ngăn một đời, khắp thiên hạ cũng không có đạo lý bức người làm quan, nếu làm sai thì tính là trách nhiệm của người nào?

Cho nên ông ta cần phải đi tìm người thương lượng, cần phải nghĩ biện pháp hóa giải ý nghĩ rời đi của 'A Sĩ Hành' mới được…

Trở lại phòng làm việc của mình, Dữu Khánh mới ngồi xuống không bao lâu, qua khung cửa sổ liền nhìn thấy được thân ảnh Bùi Thanh Thành rời đi, không biết nghĩ đến việc gì, lập tức đứng dậy, một đường lặng lẽ đi theo đến cổng vào Ngự Sử đài.

Xác định Bùi Thanh Thành đã ngồi xe ngựa rời đi rồi, hắn lại trở về phòng làm việc, sau một lúc suy nghĩ, hắn tìm sáu tấm thiếp trống, ngay tại chỗ viết mấy tấm thiệp mời, lại viết ra các địa chỉ kẹp theo từng tấm thiệp mời, sau đó rời phòng làm việc, đi ra cổng Ngự Sử đài, tìm đến xa phu và hai gã hộ vệ chờ bên ngoài.

Dữu Khánh đem thiệp mời giao cho ba người, dặn dò: "Trưa nay ta muốn mở tiệc chiêu đãi sáu người này, mỗi người các ngươi đến hai nơi giao thiệp, bên trong có kèm theo địa chỉ các nơi, ta chờ tin tức các ngươi."

Thiệp mời là phát cho Chiêm Mộc Xuân, Hứa Phí cùng bốn người Tô Ứng Thao.

Hộ vệ và xa phu tự nhiên là từng người lĩnh mệnh.

Dữu Khánh từ bên trong xe ngựa cầm lấy thường phục của mình, quay vào trong Ngự Sử đài ngồi chờ…

Trôi qua khoảng nửa buổi sáng, hai gã hộ vệ và xa phu mới lục tục trở về báo cáo kết quả công việc, sáu người nhận được thiệp mời đều có phản hồi.

Bốn người Tô Ứng Thao đều vui vẻ thể hiện nhất định sẽ dự tiệc.

Phía bên Hứa Phí thì nói là không rảnh, ngay cả lý do cũng không nói một câu, dù sao chính là không đến.

Chiêm Mộc Xuân cũng là không rảnh, hộ vệ truyền tin cũng nói quả thực không rảnh, nói là khi tìm đến Chiêm Mộc Xuân thì gã đang chuẩn bị công việc rời kinh.

Nhưng mà Chiêm Mộc Xuân phản hồi một phong thư, Dữu Khánh mở ra xem, là Chiêm Mộc Xuân nói lời xin lỗi, cho biết rằng thực sự không đúng lúc, nói là khu vực tiếp giáp với kinh thành xảy ra thủy tai, tạo thành lượng lớn bách tính trôi giạt khắp nơi, nạn dân rất có khả năng sẽ chạy tới kinh thành.

Trong thư nói việc này không phải việc nhỏ, gã phải đi cùng thượng quan khẩn cấp chạy tới hiện trường tra xét, sau khi xác định số lượng nạn dân, phía kinh thành mới đưa ra trù bị phù hợp.

Nói là khi Sĩ Hành huynh nhìn thấy phong thư này, có khả năng gã đã theo thượng quan xuất phát rồi, một mực nói lời xin lỗi, nói là khi trở lại kinh sẽ mời lại.

Sau khi xem xong, Dữu Khánh không lời nào để nói, chỉ có thể bỏ qua, dặn hộ vệ và xa phu chờ ở bên ngoài, nói không bao lâu sau

mình sẽ đi ra.

Sau khi trở lại phòng làm việc, Dữu Khánh đổi xiêm y, mặc vào y phục thường ngày.

Quan phủ cởi ra thì gấp lại chỉnh chỉnh tề tề, đặt quan mão đoan chính bên trên.

Lúc này hắn bưng đồ vật đi thẳng đến phòng Công vụ của Tả sử.

Chương 122: Đơn xin từ chức

Cẩm quốc Ngự Sử đài lấy Ngự Sử Trung Thừa làm chủ, bên dưới thiết lập tả hữu Ngự sử, ý là làm phó thủ cho Ngự Sử trung thừa.

Tả Ngự sử tuổi đã già, họ Tề, tuổi đã sắp đến lúc về hưu.

Được nghe nói Dữu Khánh tới thăm, ít nhiều có chút bất ngờ, nhưng vẫn là nói người đi mời vào.

Dữu Khánh vừa tiến vào Phòng Công vụ Tả sử, cúi người liền bái, "Hạ quan A Sĩ Hành bái kiến Tả Ngự sử đại nhân."

Tề Tả sử ngồi ngay ngắn sau bàn, vuốt râu mép hoa râm, tư thế nghiêm trang, không có sức lực gì lắm nói: "Thì ra là Thám Hoa lang, hôm nay có duyên gặp mặt, thật đúng là phúc khí của bản quan."

Trong lời nói bộc lộ ra vẻ bất mãn, đương nhiên, cũng nhịn không được nhìn nhiều chút tới bộ quan phục Dữu Khánh đang nâng, có phần không biết là có ý gì.

Không có cách nào, chưa gặp qua kẻ nào không thức thời như Dữu Khánh, đã tới Ngự Sử đài nhận chức lâu như vậy rồi, nhưng vẫn

không có chút nào giác ngộ về việc lăn lộn trên con đường làm quan, vậy mà chưa tới bái kiến lão lần nào.

Không phải là lão muốn Dữu Khánh cho lão chỗ tốt gì đó, mà cảm thấy sau khi Dữu Khánh ôm lấy bắp đùi Trung Thừa đại nhân liền có điểm không để lão vào mắt.

Ngay cả sự tôn kính tối thiểu cũng không có, còn không cho phép lão nói chút câu bất mãn hay sao?

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, hắn cũng không ngốc, ít nhiều nhận ra được chút ý vị, lúc này tiến lên mấy bước, đem quan phục đặt ở trên bàn người ta, lại móc ra đơn xin từ chức, hai tay dâng lên, "Hạ quan biết sai rồi, đặc biệt hướng Tả sử đại nhân thỉnh tội!"

Không biết là thứ gì, Tề Tả sử nhận lấy, mở ra, mắt nhìn không tốt, đưa ra xa một chút mới đọc rõ được nội dung trên văn thiếp.

Không thấy rõ còn đỡ, vừa nhìn rõ là đơn xin từ chức, lập tức "A" một tiếng, vội giương mắt, nhìn nhìn quan phục trên bàn, lại có chút lắp bắp hỏi: "Thỉnh… Thỉnh tội?"

Dữu Khánh chắp tay nói: "Hạ quan không thông đạo lý đối nhân xử thế, thật sự không thích hợp đi con đường làm quan, lúc này hướng Tả sử đại nhân chào từ giả, từ nay về sau chia tay đôi đường, Tả sử đại nhân bảo trọng!" Dứt lời liền quay đầu rời đi.

Hắn ý đi đã quyết, lần này thông minh, không tiếp tục dông dài, ném đồ vật xuống liền bỏ chạy ngay.

Mấy tên quan lại đứng bên dưới hoảng sợ ngây người tại chỗ, tân khoa Thám Hoa mới đến Ngự Sử đài không được mấy ngày liền từ quan, việc này không phải giỡn chơi đi?

Trò đùa này có phải đùa có chút quá trớn rồi hay không chứ?

Lại thêm nghe lời Dữu Khánh mới nói vừa rồi, mấy tên quan lại đều kinh nghi bất định quay nhìn chăm chú Tề Tả sử, đều cho rằng là lão bức Thám Hoa lang từ quan.

Ngoại trừ lí do này ra, bọn họ thật sự nghĩ không ra còn có thể có điều gì khác có thể khiến Thám Hoa lang với tiền đồ rất tốt phải từ quan.

Ngây người một chút, Tề Tả sử ngay lập tức phản ứng lại đây, lại "A" một tiếng, sắc mặt đại biến, vội vàng đứng lên, chợt bên hông vang lên răng rắc, dẫn đến lại lần nữa kêu "A", chống đỡ lấy lưng già của mình.

Một tiếng "A" trước là giật mình, một tiếng "A" sau là bởi động tác quá gấp khiến thắt lưng bị đau.

Lão cũng quản không nổi tới phần thắt lưng đau đớn, phất tay hướng về phía bóng lưng Dữu Khánh rời đi, hét lên, "Thám Hoa lang… A Sĩ Hành, dừng chân, lão phu cũng không phải là có ý này, ngươi đã hiểu lầm lão phu rồi!"

Dữu Khánh xem như không có nghe thấy, tiếp tục bước đi.

Tâm trạng có thể nói là rất thoải mái, các ngươi chơi đi, lão tử không phụng bồi nữa!

Tề Tả sử sao có thể ngồi yên, phất tay với mấy người bên trong sảnh đường, quát lớn: "Còn nhìn cái gì, còn không mau ngăn hắn lại!"

Mấy tên quan lại liên thanh đáp dạ đáp vâng, nhanh chóng cất bước chạy đuổi theo.

Một gã Tùy thị muốn tới nâng đỡ Tề Tả sử cũng đang muốn truy đuổi theo, nhưng bị Tề Tả sử cự tuyệt.

Tề Tả sử khua đơn xin từ chức trong tay ra hiệu, bảo Tùy thị nhanh bưng quan phục của Dữu Khánh lên, phải nhanh chóng tống trở về để xóa bỏ việc này.

Lão nhân gia nỗ lực chống lưng đỡ eo đuổi theo, cả đời nằm mơ cũng không nghĩ tới có thể gặp phải chuyện như vậy.

Thử hỏi, nháo ra việc khiến cho Thám Hoa lang từ quan thì tính là chuyện gì xảy ra?

Hơn nữa Thám Hoa lang này còn là trăm năm khó gặp, Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm.

Truyền ra ngoài, không nói triều đình nhìn thế nào, nước bọt người trong thiên hạ phun ra phỏng chừng cũng có thể dìm lão chết đuối.

Mình đã sắp cáo lão rồi, lập tức về hưu rồi, còn làm ra việc như vậy thực sự là chịu không nổi.

Vì vậy mà quản không nổi địa vị của mình, cũng quản không nổi thắt lưng đau của mình, phải truy theo!

Một tay khua đơn xin từ chức kêu gọi, một tay đỡ lấy eo, cong lưng già đứng không thẳng, đuổi theo!

Một đám người cứ như thế hô to gọi nhỏ, rất nhanh kinh động toàn bộ Ngự Sử đài.

Bên trong Ngự Sử đài rất nhanh liền loạn tùng phèo cả lên.

Một đám quan văn làm sao ngăn được Dữu Khánh, ý đi đã quyết, Dữu Khánh phất tay hai bên đẩy ra, từng người liền lảo đảo tách ra rồi.

"Sĩ Hành huynh, ngươi không thể nghĩ không thông a!"

Nghe tin đuổi tới, Lâm Thành Đạo cực kỳ hoảng sợ, cũng đuổi tới ngoài cổng lớn Ngự Sử đài để ngăn cản, cũng bị Dữu Khánh một tay

đẩy ra.

Người nâng quan bào của hắn ngăn ở trước mặt cũng bị Dữu Khánh một tay đẩy lui, quan mão lập tức bị rơi khỏi tay, lăn xuống bậc cấp.

"A Sĩ Hành, lão phu lệnh ngươi đứng lại!"

Chống đỡ lưng già bước nhanh đuổi theo ra tới cổng, Tề Tả sử liều mạng hét lớn.

Đang đi xuống bậc cấp, Dữu Khánh dừng bước xoay người, chắp tay hướng mọi người, cuối cùng đối với Tề Tả sử khom người một cái, "Chư vị không cần khuyên nữa, là ta vô tâm với con đường làm quan, không quan hệ với Tả sử đại nhân, từ đây núi cao nước dài, hữu duyên tạm biệt, lúc này bái biệt!" Dứt lời xoay người sải bước rời đi.

Trên bậc cấp, một đám người ngây ra, đều quay mặt mặt nhìn nhau.

Chống đỡ eo già, Tề Tả sử cong lưng cũng ngưng nghẹn không nói nên lời, chòm râu hoa râm rung rinh trong gió.

Lời Dữu Khánh nói xem như là trước mặt mọi người cho lão một cái công đạo, lão đường đường là tứ phẩm quan to hiện tại vì khuyên một cái cửu phẩm quan tép riu cũng là chuyện thật sự không dễ dàng.

Trong đám người, thần sắc Lâm Thành Đạo dị thường phức tạp, ngày hôm qua một bữa tiệc chiêu đãi phóng khoáng, không nghĩ tới lại là đổi lấy một trận tống biệt như vậy.

Trong đầu y tại loáng thoáng việc Dữu Khánh trước sau làm đơn xin từ chức, náo loạn nửa ngày, thì ra người ta là đùa thật, việc này là vì cái gì a?

Tất cả đều không rõ, một đám người trên bậc cấp đều nghĩ không ra, rõ ràng có tiền đồ rất tốt đang chờ, vì sao phải từ quan?

Đối diện, đứng chờ dưới bóng mát cây, xe ngựa lập tức được điều động chạy tới, hai gã hộ vệ nhìn thấy bên trong Ngự Sử đài tuôn ra nhiều người như vậy, không hiểu được là có ý gì, đợi Dữu Khánh leo lên xe thì mới hỏi, "Công tử, bọn họ làm gì vậy?"

Dù cho nhìn thấy trên bậc thang lăn xuống một cái quan mão, nhưng nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến việc Dữu Khánh từ quan.

Bước lên càng xe, Dữu Khánh tung màn xe chui đi vào, sau khi ngồi xuống thì cầm bội kiếm của mình vào tay, phát hiện vẫn là cái trò này có xúc cảm tốt hơn nhiều, cười ha ha đáp một câu, "Bọn họ thích thế nào thì làm thế đó, không có liên quan gì với chúng ta. Đi, đi tới địa chỉ trên thiệp mời, chúng ta mời khách."

Xa phu và hộ vệ tự nhiên là nghe hắn, một chiếc xe ngựa cùng hai con ngựa chở người lọc cọc chạy đi.

Trên bậc cấp cao ngất ngoài cổng vào Ngự Sử đài, một đám quan viên to to nhỏ nhỏ không nói nên lời nhìn theo, đều có cảm giác bừng tỉnh như mộng.

Tề Tả sử nhìn nhìn đơn xin từ chức còn nắm tại trong tay mình, buông tiếng thở dài, "Ai biết Trung Thừa đại nhân ở đâu, nhanh cử một người đi thông báo!"

Việc này lão không làm chủ được, cũng không dám làm chủ việc này, nếu không, cái mũ bức lui Thám Hoa lang không chừng sẽ chụp lên đầu của lão.

Kỳ thực một quan tép riu nho nhỏ từ quan thì chẳng có gì, nhưng phía sau quan tép riu này không đơn giản, sự tình đã biến thành dạng này còn không biết xu hướng sẽ trở thành như thế nào, Tề Tả sử thân tại kinh thành nhiều năm, là có khứu giác nhất định, đã cảm nhận được mưa gió sắp tới…

Ngự Sử trung thừa Bùi Thanh Thành không tại mơi nào khác, đang tại bên trong phủ Huyền Quốc công, đang cùng Huyền Quốc công

Ứng Tiểu Đường mặc một thân cẩm y ngọc đái cùng nhau đi dạo hoa viên.

Vừa đi dạo vừa trò chuyện, nội dung hai người trò chuyện chính là chuyện Dữu Khánh muốn từ quan.

Đây đã là lần thứ hai Dữu Khánh muốn từ quan rồi, Bùi Thanh Thành đã nhìn ra Dữu Khánh là thật sự không muốn lưu lại, cũng là muốn tìm Ứng Tiểu Đường kiếm cái chủ ý, nên giải quyết việc này như thế nào.

Nơi đây còn chưa có thương định ra kết quả, liền có hạ nhân của Quốc Công phủ chạy tới bẩm báo, "Quốc công, người của Ngự Sử đài đến, nói có chuyện quan trọng khẩn cấp muốn gặp Bùi đại nhân!"

Râu quai nón có hơi đỏ lên, Ứng Tiểu Đường nhìn Bùi Thanh Thành một cái, thấy ông ta nhíu trán, liền nói: "Bảo người tới đây đi."

Không bao lâu, một gã quan viên lục phẩm Ngự Sử đài được xem là một trong những tâm phúc của Bùi Thanh Thành bước nhanh đi tới, trước tiên chắp tay hành lễ với hai vị, sau đó liền nhanh chóng báo cáo: "Đại nhân, không tốt rồi, A Sĩ Hành nộp đơn xin từ chức, giao quan bào, từ quan đi rồi!"

Ứng Tiểu Đường và Bùi Thanh Thành đồng thời mở to hai mắt nhìn nhau, gặp qua sốt ruột, chưa từng thấy qua từ quan cũng có thể sốt ruột như vậy.

Lúc trước Bùi Thanh Thành mới ngăn cản xong, hai người đều không nghĩ đến Dữu Khánh còn có thể sau lưng Bùi Thanh Thành làm lại một lần.

Mặt Bùi Thanh Thành lập tức đen lại, trầm giọng hỏi: "Không người nào ngăn cản sao?"

"Ngăn cản, ngăn không được a, hắn ném xuống đơn xin từ chức và quan bào rồi đi ngay. Vì truy đuổi theo hắn, Tề Tả sử ngay cả eo già cũng bị vẹo rồi…" Người tới đem tình huống xảy ra trong Ngự Sử đài kể lại đại khái một lần.

"Hồ đồ!" Bùi Thanh Thành giận không thể át mà giẫm chân giận dữ.

Dáng vẻ Ứng Tiểu Đường có phần sửng sốt, hỏi ngược lại: "Người thi Hội có thể thi được bốn khoa đầy điểm, lại có thể làm ra chuyện vô liêm sỉ như thế sao?"

Bùi Thanh Thành nổi trận lôi đình, đã thất thố rồi, "Quốc công là không biết, tên đó hành sự quả thực khiến người có phần không hiểu ra sao. Đối với những thứ trên con đường làm quan, hắn quả thực không hề có bất cứ giác ngộ đáng kể, không giống như phụ thân hắn có thể ở giữa Bệ hạ và Ty Nam phủ giao tiếp lâu như vậy. Ta thật sự có điểm hoài nghi hắn có phải là được A Tiết Chương dạy bảo ra hay không, tức chết ta rồi!"

Ứng Tiểu Đường xua tay, "Trước không nên giận, việc này vừa lan ra, sợ rằng sẽ có người thuận tay hạ đao, tiểu tử này là chủ động đem cổ mình đưa ra cho người khác cắt!"

Bùi Thanh Thành lại giậm chân nói: "Trước lúc tới đây ta đã nhắc nhở hắn, đã nói rõ cho hắn biết, có người đang nhằm vào hắn tạo thế, muốn gây bất lợi cho hắn, bảo hắn không nên tại thời điểm đầu sóng ngọn gió này làm phức tạp thêm. Bây giờ xem ra, ta cũng không biết hắn là nghe không hiểu, hay là một câu cũng không có nghe đi vào, quả thực vô liêm sỉ đến trong xương rồi!"

Ứng Tiểu Đường: "Trước không quản những việc này, trước đem đơn xin từ chức của hắn đè lại, không có đơn xin từ chức liền còn có thể đổi giọng, việc này phải nhanh!"

"Ta lập tức trở về." Bùi Thanh Thành chắp tay, vội vã xoay người rời đi.

"Ngự Sử đài của ngươi là giám sát người khác, tọa giá của ngươi không tiện chạy nhanh ở bên trong kinh thành, ngồi xe của ta đi, có thể nhanh hơn một chút." Ứng Tiểu Đường gọi một tiếng, bảo Bùi Thanh Thành dừng chân, rồi lập tức quay đầu lại quát lớn: "Chuẩn bị xe!"

Rất nhanh, xa giá của Huyền Quốc công đã chuẩn bị xong, không chỉ Bùi Thanh Thành khẩn cấp lên xe, ngay cả Ứng Tiểu Đường cũng lâm thời quyết định đi theo, nếu có lão ta tại, dễ tùy thời điều khiển nhân thủ khẩn cấp, tính là để phòng ngừa vạn nhất.

Âm thanh roi vang lên, xa giá của Quốc công lập tức ù ù lao nhanh, phía trước có tọa kỵ đi trước mở đường, mặt sau đi theo một đống vệ sĩ.

Cho dù như thế, dọc theo đường đi vẫn là không thể tránh khỏi một ít va chạm.

Nhưng đã quản không nổi rồi, một nhóm người vô cùng lo lắng chạy tới Ngự Sử đài.

Bùi Thanh Thành vừa xuống xe liền lập tức bước nhanh lên bậc cấp, Ứng Tiểu Đường dừng lại bên trong xe chờ tin tức…

Bên trong phòng Công vụ của Tả sử, đang bảo người nắn bóp lưng eo, Tề Tả sử chợt thấy có người xâm nhập, nhìn ra là Bùi Thanh Thành, lập tức chậm rãi đứng lên muốn hành lễ.

Bùi Thanh Thành không nói lời vô dụng với lão ta, trực tiếp hỏi: "Đơn xin từ chức của A Sĩ Hành đâu rồi?"

Lời này vừa nói ra, công vụ bên trong phòng đích mấy người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều không dám hé răng.

Bùi Thanh Thành lập tức ý thức được không thích hợp, gầm lên: "Đưa đơn xin từ chức của A Sĩ Hành cho ta!"

Tề Tả sử lúng túng nói: "Trung thừa, ngươi đã về muộn một chút, vừa rồi, người của Lại bộ đột nhiên đến, cầm Đơn xin từ chức của A Sĩ Hành đem đi rồi!"

Đôi mắt Bùi Thanh Thành đột nhiên lạnh lẽo quét nhìn bốn phía, thật đúng là sợ cái gì tới cái đó, không cần phải nói, nhất định là tai mắt do ngoại giới xếp vào tại Ngự Sử đài để lộ tin tức, bằng không tin tức không có khả năng truyền đi ra nhanh như vậy.

Nhưng mà cũng có thể lý giải, một nơi nhiều người như vậy, có tai mắt của ngoại giới là rất bình thường.

"Lão Tề, ta nhìn sai ngươi rồi!" Bùi Thanh Thành đối với Tề Tả sử lạnh lùng nện xuống một câu, lúc này mới xoay người sải bước rời đi.

Vẻ mặt Tề Tả sử cay đắng, nếu như lão kiên trì, Lại Bộ sẽ không cầm đi được đơn xin từ chức kia, chí ít không có khả năng dùng sức mạnh cưỡng đoạt, tối thiểu còn có thể chờ đến lúc Trung Thừa đại nhân trở về rồi làm quyết đoán, nhưng mà lão sắp cáo lão, lão không muốn đắc tội với người.

Chương 123: Vay tiền

Đương nhiên, đưa cho Lại bộ thì đắc tội với bên Ngự Sử đài.

Nhưng lão biết bên nào có thể chọc bên nào không thể chọc. Lão làm tại Ngự Sử đài nhiều năm, dốc sức tại Ngự Sử đài đến già, tại nơi này già mà lui, dù cho bất mãn đối với lão, nhưng dù tình dù lý Ngự Sử đài cũng sẽ không làm gì lão nhân như lão, kể cả Trung Thừa đại nhân.

Những gì nên cho lão, đều sẽ đưa như bình thường, không thiếu của lão chút nào.

Bên kia thì sẽ không giảng tới phần tình cảm này với lão, nếu như cứng rắn chống lại không đưa cho, đó chính là đã đắc tội.

Người có lúc chính là kỳ quái như thế, bình thường chính là càng dễ dàng thương tổn sẽ không thương tổn người của mình.

Lão đương nhiên biết rõ Trung Thừa đại nhân thất vọng về mình.

Cũng biết đơn xin từ chức kia rơi vào trong tay Lại bộ thì sẽ gây ra hậu quả gì.

Hai nhóm người lập tức sẽ ganh đua cao thấp với sự sống chết của 'A Sĩ Hành'. Tờ đơn xin từ chức kia đốt cháy lên không phải ân oán cá nhân, đốt cháy lên chính là đấu tranh giữa hai phe phái.

Lại bộ có thể trước tiên chạy tới nơi đây yêu cấu lấy đơn xin từ chức, cũng đã nói ra rất rõ vấn đề.

Nói rõ một nhóm người trong đó giống như là sói lang ngửi được mùi máu tươi, trước tiên sẽ nhằm vào vết thương bị cắt mà hung tàn nhào tới cắn xé.

Một bên muốn mạng của 'A Sĩ Hành', muốn mượn việc này làm bị thương nặng bên kia.

Bên kia thì muốn tận lực bảo đảm mạng 'A Sĩ Hành', nếu con trai của A Tiết Chương vừa đặt chân kinh thành liền bị người đùa giỡn đến chết, như vậy chẳng khác là giết gà dọa khỉ, đối với bên này sẽ sinh ra một loạt ảnh hưởng sâu xa.

Một tay chống đỡ eo lưng, Tề Tả sử chậm rãi xoay người lại, chậm rãi đi về phía bàn mình, "Ai!" Một âm thanh u thán kéo dài nghe được đã già cỗi phát ra từ trong miệng lão.

Lão biết, mình cần phải viết đơn cáo lão từ chức sớm rồi…

"Là kẻ nào bên Lại bộ lấy đi đơn từ chức, hình dạng ra sao?"

Bùi Thanh Thành vừa sải bước rời đi vừa hỏi.

"Là nhóm người Khúc Văn Sinh…" Đi theo bên cạnh, nhân viên liên quan khẩn cấp báo cho biết.

Một nhóm người đi ra đại môn Ngự Sử đài, Bùi Thanh Thành có thể nói rời đi rất vội vã, gần như nhảy xuống bậc cấp, chạy thẳng tới bên cạnh xe ngựa Quốc công, đẩy màn che ra, nói với người bên trong: "Đã tới chậm một bước, đơn từ chức đã bị người của Lại bộ cầm đi. Bây giờ lập tức phái người đuổi theo, hi vọng có thể vượt qua."

"Sợ cái gì tới cái đó, đồ vật trên tay mình vậy mà có thể để cho người khác lấy đi, người của Ngự Sử đài ngươi là làm việc gì để ăn vậy chứ? Bùi Thanh Thành, ngươi kiểm soát Ngự Sử đài quá yếu!" Ngồi bên trong xe, Ứng Tiểu Đường răn dạy người ở ngoài cửa sổ một phen, sắc mặt đã trầm xuống, lại quát lên: "Người đâu!"

Một gã tướng lĩnh đi theo lập tức tới bên cạnh chờ đợi phân phó.

Không có gì để nói, người của Bùi Thanh Thành báo cho biết là ai cầm đi đơn từ chức, hình dạng như thế nào.

Người phía bên Ứng Tiểu Đường đã ghi nhớ, lập tức phái ra hơn hai mươi kỵ mã dọc theo lộ tuyến dự kiến đuổi theo, đều là cắm cờ lên trên lưng, giả mạo lính liên lạc của Tám Trăm Dặm Khẩn Cấp, một đường phóng ngựa lao nhanh truy kích trong kinh thành.

"A Sĩ Hành ở đâu?"

"Không biết, có khả năng đã về Chung phủ rồi."

"Tìm!"

Tại một gò đất mọc đầy trúc nơi Kinh thành, có một tiệm rượu với rào trúc vây quanh, tên là Long Viên Khâu.

Lúc trước khi vòng vòng ở kinh thành muốn tìm người mua Hỏa Tất Xuất thì Dữu Khánh từng nhận thấy sự nhã tĩnh nơi đây, không có nhiều người đến người đi, có thể tránh được nhiều người nhận ra mình, xem như là có được giáo huấn từ hành trình đi Tịch Nguyệt phường, vì vậy, lần này mở tiệc liền lựa chọn tại nơi đây.

Mặc dù hắn không biết Lang vệ nói là thực hay là giả, sau khi được nhắc nhở thì vẫn là sợ bị Bạch Lan tìm tới, cho nên chú ý cẩn thận nhiều hơn.

Nhưng mà chủ quán vẫn nhận ra được Thám Hoa lang, không còn cách nào, danh tiếng quá lớn, khi diễu phố quả thực từng thấy qua.

Không có đặt trước một phòng trang nhã, cũng không thành vấn đề, chủ quán chủ động thể hiện hôm nay mở tiệc chiêu đãi được miễn phí toàn bộ, thỉnh cầu duy nhất chính là thỉnh Thám Hoa lang viết lưu niệm.

Nghe được miễn phí, Dữu Khánh hơi có động tâm, nhưng nghĩ đến chút văn chương trong bụng mình thì có phần do dự.

Lúc này, hộ vệ đi theo lôi tay áo Dữu Khánh một cái nhằm ra dấu nhắc nhở, bảo hắn thận trọng.

Chung phủ đã có dặn dò, nhất là Chung phu nhân, càng là luôn mãi dặn dò, bảo bọn họ nhìn chằm chằm công tử, đừng để công tử tùy ý viết lưu niệm cho người khác.

Chung phu nhân Văn Giản Tuệ tại trên chuyện này là rất có oán niệm, trọng điểm là dù cho bà ta chính là mẹ vợ tương lai nhưng vậy mà đến giờ vẫn còn chưa kiếm được dù chỉ là nửa chữ.

Cũng may chủ quán khá tự giác, biết rõ chỉ với một bữa cơm của mình mà bảo Thám Hoa lang viết thi từ gì đó thì có điểm quá mức, chỉ cầu viết cái tên tiệm, về sau sẽ bảo người chiếu theo chữ của Thám Hoa lang để làm lại chiêu bài. Đương nhiên, việc này cũng không đơn giản, đối với việc buôn bán mà nói, chiêu bài đặt ở lúc

nào đều là thứ trọng yếu, có lẽ là cả đời, một số cửa hiệu lâu đời có thể đem làm đồ gia truyền.

Chỉ việc viết ba chữ là có thể miễn được tiền cơm, Dữu Khánh vui vẻ đáp ứng, đuổi hộ vệ ngăn cản đi.

Luận tới chuyện viết chữ, hắn vẫn rất có lòng tin, sức lực mười phần, bởi vì A Sĩ Hành thực sự cũng viết chữ không tốt bằng hắn.

Chủ quán lập tức lấy giấy và bút mực ra hầu hạ, Dữu Khánh múa bút vẩy mực, ba chữ màu đen "Long Viên Khâu" nổi bật bắt mắt hiện lên trên tờ giấy trắng, rất có linh vận, là kiểu vừa nhìn liền thấy đẹp.

Đôi mắt chủ quán tỏa sáng, liên tục khen chữ đẹp, thấy Dữu Khánh muốn đặt bút xuống, cuống quýt cầu Dữu Khánh giơ cao đánh khẽ lưu lại tên.

Việc này rất trọng yếu.

Tương lai khi truyền cho tử tôn, nhất là khi truyền xuống đời đời con cháu, đó chính là một đoạn điển cố chân thực nổi danh có tên có họ có lai lịch, chiêu bài của chúng ta chính là do Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm trăm năm khó gặp tự tay viết ra!

Dữu Khánh hơi do dự, cuối cùng vẫn lưu lại tên A Sĩ Hành.

Chủ quán nâng bức chữ tới tay, như lấy được chí bảo, liên tục cảm tạ, rồi căn dặn người làm phải cực kỳ khoản đãi.

Nhưng mà Dữu Khánh cũng có dặn dò, chỉ muốn an tâm mở tiệc chiêu đãi, hi vọng bên này không nên phô trương việc hắn đã tới đây, chủ quán tự nhiên là miệng một mực hứa đảm bảo.

Nhìn theo chủ quán hưng phấn rời đi, Dữu Khánh ít nhiều có chút bối rối, đáng tiếc dùng tên của mình để viết chữ lại không đáng tiền…

Khách nhân không để cho Dữu Khánh đợi lâu, Tô Ứng Thao, Phan Văn Thanh, Phòng Văn Hiển và Trương Mãn Cừ lục tục đi tới, đã đến trước đó rồi, đều không dám để cho Dữu Khánh đợi lâu.

Dữu Khánh hạ thấp phong thái nghênh đón, song phương tự nhiên là gặp mặt thật vui, một phen khách sáo là tránh không được.

Thấy thái độ Dữu Khánh như vậy, bốn người Tô Ứng Thao rất hưng phấn, cũng nghe nói vị này đã trở thành người tâm phúc bên cạnh Ngự Sử Trung Thừa đại nhân, có thể kết giao là vinh hạnh của bọn hắn, huống hồ còn là vị này chủ động mở tiệc chiêu đãi, nếu nói ra thì sẽ rất có mặt mũi, sẽ khiến người khác xem trọng.

Sau khi khách và chủ ngồi xuống, không khỏi nhắc tới Chiêm Mộc Xuân và Hứa Phí mà mọi người quen biết.

Bởi vì bốn người thật sự có phần ngạc nhiên không hiểu, đang bình thường vì sao lại chỉ mở tiệc chiêu đãi bốn người bọn họ.

"Vốn cũng có mời bọn họ, thế nhưng bọn họ đều tạm thời có việc, thật sự thoát thân không được. Một người là phải theo cậu hội kiến người nào đó, mưu chức thiếu gì đó, một người khác thì vội vàng rời kinh vì việc công…" Dữu Khánh nói xong còn lấy ra phần thư trả lời của Chiêm Mộc Xuân ra để chứng minh, đưa cho bốn người xem.

Bốn người truyền cho nhau, thay phiên đọc, rồi đều biểu thị đã lý giải, ít nhiều cũng có chút cảm khái, đều là thí sinh cùng một khóa, người ta đã trở thành mệnh quan triều đình, bận việc quốc sự rồi, nhìn nhìn lại chính mình thì…

Khách nhân vừa đến, rượu và thức ăn liền bắt đầu đem lên, chất lượng khá cao, chủ quán vì để chiêu đãi Thám Hoa lang, vì để nhận được một danh tiếng tốt với Thám Hoa lang nên cũng là dốc vốn liếng, dâng lên những gì đặc sắc, sở trường nhất.

Sau một hồi ăn ăn uống uống, cuối cùng Tô Ứng Thao chủ động hỏi tới chuyện then chốt, "Sĩ Hành huynh lần này mời khách, có phải là

có chuyện gì cho bọn ta biết, hay là có việc gì căn dặn bọn ta? Nếu là vấn đề sau thì cứ việc phân phó."

"Không sai, giữa ngươi và chúng ta không cần phải khách khí."

"Có thể làm được tuyệt không chối từ."

Những người khác đều phụ họa theo, đều không phải kẻ ngu si, giữa bọn họ với nhau nào có đạo lý vô duyên vô cớ mời tiệc.

Nếu đã chủ động nhắc tới chủ đề rồi, Dữu Khánh liền không khách khí nữa, giả vờ do dự nói: "Nói ra thật xấu hổ, nguyên nhân có hai, một là tới hướng chư vị xin lỗi. Lần trước tại Tào phủ, ta là nói phô trương huênh hoang, cậu ta cũng không phải là Thủ phú kinh thành gì đó."

Lúc đó, khi nói lời này thì không cho là quan trọng, lúc đầu không nghĩ tới còn sẽ gặp nhau, đã chuẩn bị sau khi thi xong liền rời đi, không ngờ tới sẽ nháo thành như vậy.

"Sĩ Hành huynh nói giỡn rồi, khí phách chi tranh mà thôi."

"Không sai, tranh chấp lời nói mà thôi, làm sao có thể cho là thật."

"Đừng nói là Sĩ Hành huynh, lời như vậy chúng ta cũng từng nói với Sĩ Hành huynh, chẳng lẽ còn phải cả đời mang thù hay sao?"

"Chúng ta có thể quen biết chính là duyên phận đời này, hẳn là tích phúc. Quá khứ không vui vẻ vậy thì không cần nhắc tới nữa."

Bốn người cười ha ha, đều có vẻ rất có khí độ, cười xong quên hết mọi chuyện.

Kỳ thực sau lần nhốn nháo đó thì bốn người cũng đã biết rồi, thật sự là vì sau đó danh tiếng 'A Sĩ Hành' quá lớn, Chung phủ gì đó có phải là thủ phú kinh thành hay không, không thể giấu giếm được, nhưng cũng đã xác nhận được Chung phủ quả thực là gia đình phú quý.

Phan Văn Thanh chợt hiếu kỳ nói: "Sĩ Hành huynh, nghe nói trưởng nữ Chung thị là vị hôn thê của ngươi, nghe nói đã sắp thành hôn, có phải là thật?"

Trương Mãn Cừ cười nói: "E rằng giả không được, đến lúc đó bọn ta sợ là tránh không được cần kiếm chén rượu mừng rồi."

Dữu Khánh lại tiếp tục lắc đầu thổn thức, "Đây chính là nguyên nhân thứ 2 ta tìm chư vị."

"A?" Bốn người nhìn nhau, Tô Ứng Thao nâng chén nói: "Sĩ Hành huynh chậm rãi nói, bọn ta rảnh rỗi có chính là thời gian, nguyện nghe tường tận."

"Ừm." Mấy người đều gật đầu.

Dữu Khánh than thở: "Là như vậy, kỳ thực là có việc cầu bốn vị. Đó chính là hôn kỳ sắp tới a, tất cả sự vụ đều có Chung phủ đang xử lý, nhưng ta suy nghĩ, bản thân mình cũng không thể không hề làm chút gì, cũng muốn chuẩn bị một chút thứ, nhưng mà khi hỏi giá cả, quả thực là trong túi eo hẹp. Ta mới tới kinh thành, cũng không quen biết người nào…" Nói nhiều nữa thì không nói rồi, ngồi đó lắc đầu.

Bốn người nhìn nhau, đều là bừng tỉnh hiểu ra, đã hiểu rồi, đây là tới vay tiền, thảo nào sẽ chủ động mở tiệc chiêu đãi bọn họ.

Phòng Văn Hiển thử hỏi, "Không biết Sĩ Hành huynh còn thiếu bao nhiêu tiền?"

Dữu Khánh dựng lên ba ngón tay, quan sát đến phản ứng của bốn người nói: "Khoảng ba vạn lượng!"

Nếu như không được, hắn dự định sẽ hạ thấp một chút.

Nền tảng của mấy người này, hắn ít nhiều cũng từ chỗ Hứa Phí có điều lý giải, đều là con cháu nhà giàu tại Liệt Châu, cũng bởi vì là

môn đăng hộ đối nên mới có thể chơi đùa cùng nhau, trên đường vào kinh thành kết giao với đám người Chiêm Mộc Xuân, toàn bộ chi tiêu cơ bản đều do bốn người bỏ tiền ra.

Bởi vì biết rõ bốn người bỏ ra được khoản tiền này, cũng là kẻ dám dùng tiền, cho nên hắn mới dám mở lời này.

Phí ba vạn lượng dày vò một chuyến hôn sự không tính là món tiền nhỏ, ánh mắt bốn người lại lần nữa đổ vào nhau.

Tô Ứng Thao nhìn quanh hỏi: "Sĩ Hành huynh sẽ không dễ dàng mở lời như vậy, tất nhiên là gặp phải khó xử, đây là chung thân đại sự của Sĩ Hành huynh, thế nào, bốn người chúng ta chia đều ra, trợ giúp Sĩ Hành huynh một tay?"

Trương Mãn Cừ hào khí nói: "Cũng không cần kỹ càng như thế, bốn người chúng ta, mỗi người ra tám nghìn lượng đi!" Quay đầu lại hỏi Dữu Khánh, "Như vậy có đủ hay không?"

"Đủ rồi đủ rồi." Dữu Khánh liên tục gật đầu, trong lòng lại đang âm thầm hối hận, phát hiện mình vẫn còn chưa phóng khoáng, sớm biết vậy nói bốn vạn lượng cho rồi.

Phòng Văn Hiển nâng chén, "Cứ chốt như vậy đi."

Lúc này, mấy cùng nhau nâng chén thống nhất.

Chương 124: Gió nổi

Cùng nhau nâng một cốc xong, Dữu Khánh lại đưa ra yêu cầu, "Là như vậy, sở dĩ hôm nay sốt ruột thỉnh bốn vị là bởi vì đến chiều phải lập tức trả tiền, nếu như các ngươi không tiện, vậy thì cũng không sao, không cần miễn cưỡng, ta lại đi tìm mấy phú thương mới quen biết mở miệng xem sao."

Lúc này, Tô Ứng Thao xua tay với hắn: "Sĩ Hành huynh, ngươi mới vừa vào con đường làm quan, những phú thương kia tiếp cận ngươi không dễ dàng làm rõ được rắp tâm của họ, vẫn nên tận lực tránh mới tốt."

Phòng Văn Hiển: "Không sai, về sau có gì cần hỗ trợ, cứ việc tìm chúng ta, nếu có thể giúp đỡ, chúng ta nhất định sẽ không chối từ."

Phan Văn Thanh: "Việc này dễ làm, ba vị, chúng ta lập tức báo người đi một chuyến phòng thu chi đi?"

"Được!" Mấy người đồng ý.

Nếu đã quyết định kết giao, đã quyết định cho mượn khoản tiền này, bốn người cũng thống khoái, lập tức xuất môn một chuyến, căn dặn xa phu đi trở về một chuyến, mời nhân viên kế toán tới gặp mặt.

Không có cách nào, tuy rằng trong nhà bốn người có chút tiền, nhưng trên người bốn người không có nhiều tiền như vậy, bốn người cũng chưa tới lúc chấp chưởng gia sản, một ít khoản chi lớn vẫn cần đi giải trình, lý do không thích hợp thì cũng lấy không được khoản tiền lớn như vậy.

Sau đó, bọn họ lại trở về tiếp tục bồi Dữu Khánh ăn uống, nói chuyện phiếm.

Thân tại nơi đây tiếp khách, Dữu Khánh nhưng không biết Chung phủ đã rơi vào chuyện không hiểu ra sao.

Nhân thủ do Ứng Tiểu Đường và Bùi Thanh Thành phái đi đều đã chạy tới Chung phủ, hỏi Dữu Khánh có trở về hay không.

Được biết Dữu Khánh chưa về, trừ việc phái một người quay lại báo tin ra, người còn lại đều thủ tại Chung phủ, chờ đợi.

Chung Túc dò hỏi đã xảy ra chuyện gì, những người này không nói, mà với thân phận những người này, Chung viên ngoại cũng không

tiện trục khách.

Nhưng Chung Túc mấy năm nay lăn lộn trong gió trong sóng cũng không phải uổng phí, từ phản ứng của khách tới, nhận thấy được hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó, ông ta liền sắp xếp người đi hỏi thăm…

Tào phủ.

Còn chưa triệt để thoát khỏi tâm tình chấn kinh đêm qua, lần này Hứa Phí bị cậu Tào Hành Công tự mình gọi ra gặp khách.

Khách tới là một người mặc áo choàng đen, mũ che chắn khuôn mặt, làm cho người ta không thấy rõ khuôn mặt, Tào Hành Công trực tiếp dẫn kẻ này đến nơi Hứa Phí ở.

Hứa Phí nhìn ra được cậu rất kính nể người đến, cung cung kính kính, thậm chí một mực khom lưng trả lời.

Tổn thương trên khuôn mặt Tào Hành Công vẫn còn chưa khỏi, tựa hồ cũng không đặt nặng, chỉ lo trước mắt, căn dặn Hứa Phí không được có bất cứ gì giấu giếm, khách tới hỏi cái gì thì đáp cái đó.

Khách thời cũng không phải hỏi gì khác, chính là hỏi việc tối hôm qua Lang vệ bắt gã rồi lại thả gã ra, trong lúc đó đến cùng đã trải qua cái gì, khách tới muốn nắm giữ tình huống tỉ mỉ.

Thật sự là đêm qua Lang vệ gây ra động tĩnh quá lớn, Lang vệ tìm người nào, chọn đọc tài liệu gì đó, đều có người đi kiểm tra xác định.

Thấy thái độ của cậu như thế, Hứa Phí đành phải thành thành thật thật giải thích…

Xe ngựa của Quốc công hành tẩu khắp nơi trên đường phố kinh thành không mục đích, một kỵ binh đuổi tới, hướng bên trong cửa sổ giao vào một phần tình báo.

Ứng Tiểu Đường nhận lấy tình báo, sau khi xem xong, cất tiếng cười lạnh, "Tốc độ thật đúng là rất nhanh, đây chính là không muốn cho chúng ta có cơ hội tổ chức phòng ngự. Đối phương đã bắt đầu gây khó dễ rồi, đã tản ra tin tức, nói bệ hạ bởi vì oán cũ cố ý biếm A Sĩ Hành từ Trạng Nguyên trở thành Thám Hoa, sau khi A Sĩ Hành biết rõ tình hình thì trách bất công, tại trong kinh thành ném mũ mão, vứt chức quan rời đi, nhận chức chưa đủ ba ngày đã nổi giận từ chức rời đi!"

Cùng ngồi tại trong khoang xe, Bùi Thanh Thành không còn quản nổi lễ tiết gì nữa, đưa tay giật tình báo vào tay để kiểm tra, xem xong thì vô cùng phẫn nộ, "Cái gì mà ném mũ mão bỏ đi, ta đã hỏi qua tình huống lúc đó, chỉ là khi khuyên can không cẩn thận để quan mão rơi ra lăn xuống bậc cấp, một đám đổ lỗi vô sỉ!"

Ứng Tiểu Đường: "Quan mão bị rơi rồi lăn đi hay là bị ném đi còn trọng yếu sao? Người ta đã tạo thế từ trước đây, bố cục sẵn sàng, chỉ chờ A Sĩ Hành hơi có trượt chân. Tin tức đồn thổi này là đối phương muốn thả ra cho Bệ hạ nghe, chờ xem, không bao lâu sau, tin đồn này nhất định sẽ truyền vào trong tai bệ hạ.

Một khi việc này truyền ra rồi, chắc chắn chấn động kinh thành, chắc chắn thiên hạ truyền xướng, khi bệ hạ nghe được tin đồn này, có thể nghĩ mà biết hậu quả! Nếu như đơn từ chức không tại trên tay đối phương, chúng ta còn có thể nói là lời đồn, còn có thể có cơ hội cứu vãn, bây giờ đơn xin từ chức tại trong tay người ta, A Sĩ Hành viết xuống giấy trắng mực đen chính là bằng chứng như núi!"

Đùng! Bùi Thanh Thành nện một quyền lên trên chỗ ngồi, lúc đó, phản ứng của Huyền Quốc công không thể nói là không nhanh, trước tiên liền nhìn thẳng vào then chốt vấn đề, phải ấn lại đơn xin từ chức, kết quả vẫn đã muộn rồi. Ông ta nện một quyền này là đang hận Tề Tả sử làm hỏng việc!

Giọng ông ta đau đớn nói: "Nếu đã là cố tình quấy phá, e rằng không có khả năng ngăn cản được tin đồn này truyền tới tai bệ hạ

rồi."

Ứng Tiểu Đường: "Sẽ không cần bao lâu, nghe được tin đồn, Bệ hạ liền sẽ hạ lệnh truy bắt, kế hiện nay là đừng để người rơi vào trong tay đối phương và bị thẩm vấn, chúng ta phải trước một bước bắt được A Sĩ Hành, trước tiên khống chế người tại trong tay để làm bảo hộ đã, sau đó sẽ cùng đối phương tranh luận, tùy thời lật đổ kết quả."

Bùi Thanh Thành trầm giọng nói: "Không phải Quốc công đã phái người bảo hộ hắn sao? Lập tức liên hệ với người bảo vệ, liên hệ được tự nhiên sẽ tìm được."

Ứng Tiểu Đường: "Người bảo vệ hắn cũng không phải mỗi thời mỗi khắc liền báo cáo hành tung của hắn, tình thế lúc trước còn không đến mức như thế. Không xảy ra chuyện, người âm thầm bảo hộ sẽ không phát ra tin tức cảnh báo, chúng ta nhất thời khó biết vị trí cụ thể của bọn họ. Ta đã bảo quân đội vận dụng mật thám phân bố ở kinh thành, hi vọng có thể mau chóng tìm được!"

Bùi Thanh Thành trầm ngâm nói: "Nếu là như thế, vậy thì chúng ta hẳn là có thể giành được quyền khống chế người?"

Ứng Tiểu Đường khẽ lắc đầu, "Chưa chắc! Hiện tại ta lo lắng chính là có hay không kẻ nào từ lâu vẫn đang nhìn chằm chằm A Sĩ Hành, nếu trước đó đã có kẻ một mực nhằm vào thì nhất định là đã nắm giữ được và tần suất truyền tin về các hành động của A Sĩ Hành sẽ tốt hơn phía chúng ta."

Bùi Thanh Thành cả kinh, "Nói cách khác, đối phương rất có khả năng đã nắm giữ được hành tung của A Sĩ Hành sau khi ly khai Ngự Sử đài?"

Ứng Tiểu Đường thở dài ra một hơi, "Chỉ mong không có, nếu không sẽ rất bị động!"

Long Viên Khâu, kế toán của nơi mà bốn người Tô, Phòng, Phan, Trương đặt chân ở kinh thành đều đã tới.

Sau khi xác định được là cho Thám Hoa lang vay tiền, kế toán của mỗi nhà đều không có gì do dự, lúc này đem ngân phiếu đến đưa cho bốn người.

Sau đó bốn người lại đem ngân phiếu chuyển giao cho Dữu Khánh, dựa theo lời đã nói, một người đưa tám nghìn lượng.

Dữu Khánh ra sức cảm tạ, không nhắc gì tới việc viết biên lai mượn nợ, hắn cũng không dự định viết biên lai nợ cho bọn hắn.

Còn tại trên đường vào kinh thành, bị bốn người một đường nhục nhã, mặc dù Dữu Khánh không có mắng lại, gắng nhẫn nhịn, nhưng kì thực đã sớm động sát cơ.

Hắn đã sớm muốn giết chết bốn tên chết tiệt này, sau khi đến kinh cũng đã chuẩn bị khi rời đi thì sẽ động thủ, chỉ là Dữu đại Chưởng môn không nghĩ tới mình sẽ thi đậu Hội Nguyên, còn thi đậu Thám Hoa lang.

Kể từ đó, A Sĩ Hành không có khả năng tiếp tục lộ diện, hắn cũng không còn lí do để không thể không giết chết bốn kẻ này.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Dữu Khánh có thể quên khoản nợ này, dọc theo đường đi đồng hành mấy tháng, bị quăng sắc mặt mấy tháng, thật cho rằng lão tử, đường đường Linh Lung quan Chưởng môn là tượng đất, người nào đều có thể nhục nhã hay sao?

Tự nhiên là phải tính sổ, phải tìm về tôn nghiêm của Chưởng môn Linh Lung quan.

Về sau lại suy nghĩ, còn có chuyện gì càng không có tôn nghiêm hơn việc không có tiền hay sao?

Vì vậy có thể không cần mạng bốn người này, nhưng tiền thì phải cần!

Hắn quyết định trước khi đi phải từ trên thân bốn người này lấy tới một khoản tiền rồi mới đi.

Kết quả giống như hắn dự liệu, bốn tên nhân tinh này vẫn giống như hắn nhìn thấy trên dọc đường đi, rất biết làm người, quả thực không tên nào chủ động nhắc tới việc viết biên lai mượn tiền.

Bốn tên này cũng không cho rằng Dữu Khánh sẽ quỵt nợ, tại trong mắt bốn kẻ này, danh tiếng của người ta còn không đáng giá hơn số bạc này hay sao? Nghe nói một bài thơ là có thể đổi lấy không ít tiền.

Dữu Khánh tạm thời cũng buông tha cho tôn nghiêm của Linh Lung quan Chưởng môn, cũng không thiếu nói lời dễ nghe với bốn người.

Nói cái gì mà mình ở kinh thành không có người thân nào, tới ngày đại hôn thì hi vọng bốn người có thể đứng ở phía nhà trai làm phụ rể, hi vọng bốn vị có thể giúp hắn ứng đối khách khứa.

Bốn người Tô Ứng Thao lập tức trở nên hưng phấn giống như tiêm thuốc kích thích, đều vỗ ngực miệng liên tục đáp ứng, sẽ chờ Dữu Khánh thông báo cho biết ngày nào, việc viết biên lai mượn tiền càng thêm không người nào nhắc tới.

Đã cầm tiền vào tay rồi, Dữu Khánh đương nhiên muốn chia tay bọn hắn, liền thể hiện muốn đi mua vật phẩm dùng cho đại hôn.

Bốn người biểu thị có thể cùng đi theo nhưng bị Dữu Khánh tìm lí do từ chối khéo.

Dữu Khánh tự mình đưa bốn người lên xe rời đi, sau đó vừa định đi đến xe của mình thì chủ quán tới đây đưa tiễn lại nhắc nhở một câu, “Thám Hoa lang, vừa rồi có một vị nữ quyến nói là bạn của ngài, tới tìm hiểu tình hình của ngài.”

Đang sắp lên xe, Dữu Khánh sửng sốt, ở kinh thành mình dường như không có bằng hữu nữ nào đi, xoay người hỏi: "Hình dáng thế nào?"

Chủ quán nói: "Một nữ nhân rất xinh đẹp, mặc y phục trắng, đúng rồi, trong tay cầm một chiếc khăn tay, phía trên có thêu một chữ 'Bạch', có thể là họ Bạch a."

Dữu Khánh vừa nghe miêu tả như vậy liền biết mình không nhận biết một nữ nhân như vậy, nhưng trong vô ý thức vẫn liên tưởng đến một người, Bạch Lan!

Sau lưng lập tức có chút lạnh lẽo, nhanh chóng nhìn bốn phía một lần, lại nói với chủ quán: "Hẳn là bằng hữu của ta, nàng tìm hiểu ta làm gì, nàng tìm hiểu những gì về ta?"

Chủ quán đáp: "Chính là hỏi có phải ngài đang dùng bữa tại đây hay không, đang ở trong phòng nào, bên cạnh có bao nhiêu người. Đúng rồi, trọng điểm hỏi là chiếc xe nào là xe của ngài. Hỏi xong liền rời đi, còn dặn dò không nên nói cho ngài biết. Ta cảm thấy hình như có phần không thích hợp, lúc này mới thông báo cho ngài một tiếng. Nếu đã là bạn của ngài, vậy thì sẽ không có chuyện gì rồi."

Hai gã hộ vệ lập tức cảnh giác, đều là nhìn xem phản ứng của Dữu Khánh, muốn xác nhận xem có đúng thật là bằng của hữu hay không.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn chằm chằm xe ngựa của Chung phủ suy nghĩ một hồi, bỗng quay đầu lại hỏi chủ quán, "Nơi đây của ngươi có xe ngựa không?"

Chủ quán gật đầu, "Có hai chiếc, bình thường chuẩn bị sẵn để đưa đón khách."

Dữu Khánh: "Vậy thì làm phiền ngài cho chúng ta mượn một chiếc."

Hắn không có nói nguyên nhân, nhưng hai gã hộ vệ đã ý thức được một chút, đều âm thầm nâng cao cảnh giác, âm thầm quan sát bốn phía.

Chủ quán không chút chối từ, Dữu Khánh nói thế nào liền làm thế ấy, ngay cả xa phu đều chuẩn bị sẵn sàng.

Dữu Khánh dặn dò xa phu của Chung phủ chờ ở chỗ này, bảo một giờ sau sẽ đem xe ngựa và ngựa trả về.

Chính hắn thì cùng hai gã hộ vệ chui vào xe ngựa của chủ quán để rời đi.

Không quản có đúng là Bạch Lan hay không, cẩn thận một chút luôn luôn không sai.

Sau khi đưa tiễn bọn họ rời đi, chủ quán như trút được gánh nặng, thở dài, xoay người đi về phía gò đất trong viện, rẽ ngang rẽ dọc đến bãi đất cao trong rừng trúc, nhìn thấy ba người ăn mặc kiểu bộ khoái, hướng kẻ ở giữa chắp tay nói: "Triệu đầu, đều đã nói theo lời ngài dặn dò rồi, hắn quả nhiên muốn đi một chiếc xe ngựa khác. Triệu đầu, các ngươi đến tột cùng là, a…"

Gã bộ khoái bên trái đột nhiên rút đao, một đao đâm vào trong lồng ngực y, tiện thể đưa tay bịt miệng của y.

Ba gã bộ khoái tách ra một bên, phía sau hiện lên một cái hố đã đào sẵn.

Người rút đao giết người thuận thế đẩy người, chủ quán rơi xuống bên trong hố co quắp.

Sau đó ba gã bộ khoái nhanh chóng vây quanh lấp đất lại, cũng dọn dẹp hiện trường, dùng lá trúc che giấu…

Chương 125: Đã trở về rồi

Chung phủ, bên trong một gian nhà bên.

Nghe xong một gã nhân viên quản sự bẩm báo, Chung Túc cụt hứng ngã ngồi trên ghế, mờ mịt hỏi: "Vì sao? Hắn vì sao làm như vậy?"

Lúc trước một đám văn võ quan viên xông đến tìm người, ông ta liền đã nhận ra không ổn, cố ý sai người đến Ngự Sử đài tìm hiểu tin tức, kết quả tìm hiểu được một cái tin tức đại kinh thiên, A Sĩ Hành vậy mà đã từ quan!

Ở một bên, Lý quản gia và Đỗ Phì cũng rất khiếp sợ, đồng dạng không biết vì sao Dữu Khánh phải làm như vậy, trong chớp mắt sắc mặt cũng trở nên khó coi.

"Ngươi đi làm việc của mình đi, việc này tạm thời không nên để lộ ra trước bất kỳ ai, kể cả phu nhân và hai vị tiểu thư."

Lý quản gia quay người dặn dò vị nhân viên quản sự của Chung gia vừa mới chạy đi tìm hiểu tin tức kia, người sau nghe lời lui ra ngoài.

Một lúc lâu sau, Chung Túc lại lần nữa hỏi ra câu hỏi kia, "Hắn vì sao phải làm như vậy?"

Lý quản gia nói: "Viên ngoại, ta sẽ sắp xếp một nhóm người đi tìm, tìm được, hỏi công tử một chút sẽ biết là có chuyện gì xảy ra, có lẽ tin tức có sai lầm."

Lời này là lừa mình dối người.

Dựa vào việc những văn võ quan viên đang chờ đợi tại Chung phủ kia, trong lòng còn có thể không có nhận biết sao? Nếu không phải đột nhiên xảy ra sự việc như vậy, những văn võ quan viên này làm sao có khả năng không nói nguyên nhân mà ở tại Chung phủ không rời đi.

Chung Túc không hé răng, tâm tình chìm vào trăm mối ngổn ngang, không lý giải được, trong miệng thỉnh thoảng lại hỏi ra một câu vì sao.

Lý quản gia đành phải tự động đi sắp xếp…

Ngoài Chung phủ, tại một chỗ yên tĩnh cách một con đường, một chiếc xe ngựa dừng lại dưới bóng cây.

Bên trong xe ngựa ngồi một người, một vị nam tử mặc đồ trắng híp mắt ngồi ngay ngắn, Hình Bộ ty Viên Ngoại lang Cao Tắc Ngọc, mặc y phục bình thường.

Trong ngõ hẻm ở một bên đứng một gã Lại viên, đang giữ lấy một gã hạ nhân Chung phủ dặn dò gì đó.

Một lúc lâu sau, Lại viên kia đi ra, tại trước xe ngựa bẩm báo: "Đại nhân, ổn thỏa rồi."

Bên trong xe, Cao Tắc Ngọc nhàn nhạt nói: "Lão tam, lâm thời lên đài tham gia kịch vui, không có thời gian chuẩn bị, lúc gấp gáp như thế, tìm đại một con hát thì có thể tin được không? Nếu làm hỏng việc, bị tóm lại sẽ đi không được."

Lại viên nói: "Đại nhân yên tâm, tên này lén trộm đồ của Chung phủ đem ra ngoài bán, từng bị chúng ta bắt. Chung phủ cũng không phải là ngồi không, nếu như để cho Chung phủ biết rõ việc này, hắn không chỉ không bảo đảm được công việc, chỉ sợ hai cái đùi cũng được bị cắt đi. Ngài chỉ cần nói thời điểm nào động thủ, ta đảm bảo sẽ không có sai lầm."

Cao Tắc Ngọc ừ một tiếng, "Thời cơ rất trọng yếu, một bước đều không thể sai được, chờ một chút. Ngươi trước tiên tận lực trấn an hắn, bảo hắn không nên khẩn trương, không nên lộ ra sơ hở gì."

"Được." Lại viên đáp, lại đi vào trong ngõ hẻm nói chuyện với tên hạ nhân Chung phủ kia.

Đợi không sai biệt lắm khoảng nửa nén hương, có một kỵ binh đi tới, kỵ sĩ ghìm ngựa tại trước cửa sổ xe, đẩy màn che ra nói vào bên trong: "Đại nhân, bên kia báo, mục tiêu hẳn là trong khoảng hai khắc nữa là có thể chạy tới nơi."

Cao Tắc Ngọc ừ một tiếng, phất tay bảo gã tiếp tục đi dò xét, tiếp đó lại vạch ra một góc mành, gật gật đầu với tên lại viên bên trong ngõ.

Lại viên hiểu ý, vỗ vỗ vai hạ nhân Chung phủ kia, thì thầm mấy câu, người sau gật đầu, xoay người rời đi theo một đầu ngõ khác.

Lại viên thì trở lại bên cạnh xe ngựa phục mệnh, "Đại nhân, đã bắt đầu, nhân thủ khác ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

Cao Tắc Ngọc trịnh trọng căn dặn: "Nhớ kỹ, nhất định phải thấy rõ nhân số, nếu như người chưa đi sạch sẽ, ngươi phải nghĩ biện pháp dụ rời đi hoặc phải trông chừng."

Lại viên vỗ ngực, "Đã hiểu được, đại nhân cứ việc yên tâm."

Thoạt nhìn Chung phủ biểu hiện ra kỳ thực cũng không có gì khác biệt với bình thường.

Không nói tới rất nhiều hạ nhân không biết đã xảy ra chuyện gì, ngay cả ba mẹ con Văn Giản Tuệ cũng không biết.

Cửa sau Chung phủ gõ vang.

Hạ nhân mở rộng cửa nhìn ra bên ngoài, kêu lên một tiếng, "Sẹo Tử, ngươi lại chạy đi đâu chơi vậy, nếu để quản sự biết rõ thì sẽ lại trách phạt bắt ngươi quỳ."

Hạ nhân ở ngoài cổng được gọi là Sẹo Tử chỉ vì trên ngực y có một vết sẹo lớn do bị bỏng, khi đi vào cổng thì đáp lại một câu, "Đừng

đoán mò, là quản sự bảo ta đi làm chút chuyện." Gã khua khua tay áo, xùy một tiếng rời đi.

Trên đường đi, gã nhìn nhìn quan sát, rồi đi thẳng về phía đại sảnh tiền đường.

Trong đại sảnh tiền đường, một gã quan văn và một gã võ quan ngồi không yên đứng cũng không yên, hơi có vẻ không kiên nhẫn.

Ngoài Đại sảnh có mấy tên văn võ quan viên, hoặc đang ở dưới mái hiên, hoặc quanh quẩn trong đình.

Sẹo Tử lặng yên đi tới gần, ở phía sau ngọn giả sơn quan sát một chút, lại ngay lập tức xoay người nhìn xung quanh, chỉ chốc lát sau trông thấy một người quen từ phụ cận đi qua, lập tức sáp lại, rón ra rón rén đến phía sau người ta, đột nhiên vỗ vai dọa cho người đó nhảy dựng lên.

Khi hạ nhân kia tức giận cất tiếng chửi bới, Sẹo Tử lôi hắn đi, an ủi: "Đừng tức giận, đã mua đồ tốt tặng cho ngươi."

Nghe nói có lễ vật, hạ nhân kia không tin, "Ngươi mà mua đồ cho ta sao?"

Ngoài miệng nói không tin, nhưng vẫn là để đối phương thuận tay kéo đi.

Sẹo Tử đặt câu hỏi: "Ngươi nói ngươi lấy hay là không lấy a."

Hạ nhân kia khẳng định: "Nếu thật sự có, tự nhiên là lấy, cầm ra đi."

Sẹo Tử quan sát một chút hai gã quan viên rỉ tai thì thầm trong đình bên kia, lại hỏi: "Ngươi đoán thử xem là thứ gì."

Hạ nhân kia: "Ta làm sao đoán được, nói mau, là cái gì?"

Mắt thấy đã gần đình rồi, Sẹo Tử lại nói: "Hai cân thịt bò chín. Ha hả, đúng rồi, vậy ngươi suy đoán là ai đưa cho ta?"

Hạ nhân kia mắt lộ ra vẻ giảo hoạt, tựa hồ mơ màng đến cái gì, nhưng nhìn thấy trong đình có ngoại nhân, lập tức liền quy quy củ củ nghiêm chỉnh thực hiện cấp bậc lễ nghĩa mà hạ nhân Chung phủ phải tuân thủ.

Sẹo Tử tựa hồ không để ý, khi đi qua bên cạnh đình thì lên tiếng nói: "Nói thẳng ra đi, là Thám Hoa lang, Cô gia kia của chúng ta cho ta. Vừa rồi tại trên đường trở về, ta gặp được Cô gia, Cô gia đại khái là vừa từ nơi nào đó ăn cơm, thuận tay liền đem thịt bò chín đưa cho ta."

Hạ nhân ở bên cạnh khá kinh ngạc, vị cô gia kia hình như cũng không có qua lại gì với bọn họ, có thể nhớ kỹ Sẹo Tử ngươi như thế nào sao?

Nhưng hai gã quan viên trong đình lại bỗng nhiên quay đầu lại nhìn tới, một người quát lớn: "Đứng lại!"

Một người khác thì hướng Sẹo Tử ngoắc tay, "Ngươi lại đây."

Sẹo Tử nhanh chóng đi tới, đứng ở ngoài tiền đình hành lễ.

"Ngươi mới từ bên ngoài trở về?"

"Bẩm đại nhân, đúng vậy, nhỏ vừa mới về tới Chung phủ."

"Ngươi tại trên đường nhìn thấy A Sĩ Hành?"

"Vâng, gặp được cô gia."

"Hắn ở đâu?"

"Là tại trên đường chính gặp được, cô gia cùng mấy người bằng hữu đi cùng với nhau, nghe bọn họ nói là muốn đến Tây Thành hồ ngồi hoa thuyền đi du ngoạn."

"Ngươi xác định ngươi không có nghe sai?"

"Thật sự, sẽ không có nghe sai, một bằng hữu của cô gia còn nói hoa khôi trên thuyền nào đó xinh đẹp."

Hai gã quan lại nhìn nhau, sau đó nhanh chóng chạy vào trong đại sảnh, thông báo một tiếng.

Sau đó trong đại sảnh đi ra mấy người, có người phất tay kêu gọi một tiếng, "Đi!"

Đợi một hồi sau, một tốp văn võ quan viên lại giống như cơn gió dắt tay nhau rời đi, khi tới thì cũng giống như một cơn gió…

Trong đường ngõ, nhìn thấy một đám người cưỡi ngựa lao qua, Lại viên một mực thủ ở đó lập tức xoay người, vượt ngõ hẻm chạy tới một đầu kia, bẩm báo cho người ngồi trong xe ngựa: "Đại nhân, được rồi, là sáu người, đều đã đi ra rồi."

Trong xe ngựa, Cao Tắc Ngọc hỏi: "Đều đã dặn dò xong hết rồi chưa?"

Lại viên: "Đại nhân yên tâm, đều sắp xếp xong rồi."

Cao Tắc Ngọc: "Đi thôi, theo ta đi dò xét hư thực."

Lúc này Lại viên leo lên xe, chui vào trong thùng xe, xa phu vung roi điều khiển xe rời đi.

Sau khi xe ngựa đi không được bao lâu, hạ nhân Sẹo Tử của Chung phủ lại tới nơi, lại tìm đến trong đường ngõ kia, nín mũi cất tiếng kêu gọi, "Tam gia, tam gia, ngươi ở đâu?"

Cót két! Cổng một căn nhà xưa cũ trong đường ngõ mở ra, một gã Tiểu Lại ngoắc tay với y, "Nơi đây, tới đây."

Sẹo Tử lập tức lon ton chạy đến, một chân vừa bước vào cửa thì chỉ thấy phía trước mặt đi tới hai gã tiểu lại mặt không biểu tình, rồi

thình lình nghe ở phía sau vang rầm một tiếng, cổng đóng lại, mơ hồ cảm thấy không ổn.

Không đợi y quay đầu lại, đã có một cái tay từ phía sau bịt kín miệng y, trên ngực truyền đến cơn đau nhức, thấy từ ngực mình toát ra mũi nhọn kèm theo máu, gã rất kinh sợ và cảm thấy sức lực của mình nhanh chóng mất đi, hai chân như nhũn ra, trong cổ họng có máu tuôn ra làm sặc hơi thở.

Rồi rất nhanh bị kéo đến một bên.

Một bên có gạch bị lột lên, một cái hố được đào sẵn, đẩy Sẹo Tử còn chưa có tắt thở xuống dưới, rất nhanh bị vùi lấp, sau đó gạch được lát trở lại…

Xe ngựa của Cao Tắc Ngọc dừng tại bên ngoài cổng sau của Chung phủ, Lại viên xuống xe đập vang cổng.

Chỉ chốc lát sau, Chung Túc tự mình chạy tới mặt phía sau đón tiếp, nhìn thấy được là Cao Tắc Ngọc đăng môn, chắp tay hỏi: "Cao đại nhân, sao ngài lại hạ mình đi cổng sau?"

Ông ta cùng với Cao Tắc Ngọc xem như là quen thuộc, tại các ngày lễ, ông ta đều có dâng lễ tới.

"Chung viên ngoại, xảy ra chuyện gì lẽ nào ngươi thật sự không biết rõ chút nào sao?" Cao Tắc Ngọc chất vấn.

Chung Túc lập tức vẻ mặt bất đắc dĩ, thỉnh đối phương tiến vào trong nói chuyện, cổng vào không phải chỗ nói chuyện.

Hai người mới đến một chỗ tĩnh thất, ngồi xuống, Lý quản gia vội vã tới báo, "Viên ngoại, công tử đã trở về rồi, về Đông viện luôn rồi!"

Chung Túc từ từ đứng lên, lúc này chắp tay hướng Cao Tắc Ngọc xin lỗi, muốn trước tiên đi gặp Dữu Khánh hỏi lại.

Mà Cao Tắc Ngọc lần này tới chính là muốn thuận tiện tìm tòi hư thực, muốn xác định xem tình huống giao tiếp của một nhóm người khác và bên này có bị phe mình nắm đúng tiết tấu hay không, muốn xác định tình huống rồi mới quyết định có nên tiếp tục hay không, vì vậy mà Cao Tắc Ngọc cũng không khách khí, cùng đi theo Chung Túc.

Dữu Khánh đích xác đã trở về, đích xác trở về Đông viện, hơn nữa đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi cáo từ Chung Túc, sau khi nói rõ tình huống thì lập tức rời đi, với cái kinh thành gặp quỷ này hắn là không muốn ở lại lâu thêm dù chỉ là một ngày.

Tâm tình của hắn còn là không tệ, lại có thêm hơn ba vạn lượng ngân phiếu vào tay.

Nơi đây mới xếp dọn xong túi đồ, Chung Túc liền đã vội vã dẫn theo người chạy tới.

Không đợi hắn kịp phản ứng, Chung Túc mở đầu liền hỏi: "Vì sao? Vì sao phải từ quan?"

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, nhìn xem Đỗ Phì và Lý quản gia mặt mày xám xịt, còn thêm một người không nhận biết, không biết từ đâu tới tham gia náo nhiệt.

Hắn trầm mặc một chút, than thở: "Các ngươi đã biết rồi… Chung thúc, xin lỗi, đã khiến mọi người thất vọng, kinh thành này thật sự không thích hợp với ta."

Cao Tắc Ngọc vừa nhìn thấy thái độ hai bên, trong lòng đại khái đã nắm chắc rồi, lúc này lên tiếng: "A Sĩ Hành, ngươi có biết ngươi đã chọc đại phiền toái rồi hay không, cũng đem tới đại phiền toái cho Chung phủ!"

Lời này vừa nói ra, Chung Túc và Dữu Khánh đều là sững sờ.

Dữu Khánh lập tức hỏi: "Dám hỏi các hạ là?"

Cao Tắc Ngọc trầm giọng nói: "Ta là bạn tốt nhiều năm của nhạc phụ ngươi, Hình Bộ ty Viên Ngoại lang!"

"Ách, Cao đại nhân!" Dữu Khánh chắp tay hành lễ, sau đó hỏi: "Ta từ quan không làm, có thể rước lấy phiền phức gì chứ, thiên hạ này không có đạo lý bức người làm quan đi?"

Cao Tắc Ngọc cười lạnh, "Ngươi trái lại nói thật nhẹ nhàng. Ngươi có biết bên ngoài đang truyền lời gì hay không? Nói ngươi là bởi vì bệ hạ đem ngươi đáng lẽ được Trạng Nguyên biếm thành Thám Hoa, nên phẫn nộ vứt quan mão mà đi, là bởi vì bất mãn đối với bệ hạ đối với triều đình mà từ quan trút giận!"

Lời này vừa nói ra, mọi người tại đây đều giật nảy mình.

Dữu Khánh vội nhấc tay đình chỉ, "Cao đại nhân, cái mũ này cũng không thể loạn chụp a. Ta từ quan chỉ là cảm thấy quan trường không thích hợp với mình mà thôi, trời đất chứng giám, nhưng không có ý tứ khác."

Chương 126: Tên này là nghịch tử

"Ngươi không có ý khác?" Cao Tắc Ngọc ha hả cười nhạt không ngừng, "Có lẽ vậy đi, có lẽ ngươi là thật sự không có ý khác. Nhưng lúc trước bên ngoài đã có tin đồn, nói ngươi vốn là Trạng Nguyên, là bệ hạ nhớ thù cũ với cha ngươi mà biếm ngươi thành Thám Hoa. Ngươi cho rằng bệ hạ là người điếc, không nghe được những tin đồn này sao?

Đường đường Nhất giáp Thám Hoa, tiền đồ như gấm, ai ngờ nhận chức mới hai ba ngày liền ném quan mão từ quan, tại sao lại như thế? Nếu như ngươi thật sự không có hứng thú đối với con đường làm quan, vậy sao ngươi còn nỗ lực đi thi làm gì chứ? Ngươi nói

xem, ngoại nhân sẽ tin tưởng lời ngươi nói hay là tin tưởng lời đồn? Ngươi nói bệ hạ là tin ngươi nói, hay tin chuyện đã xảy ra?

Nếu như ngươi như chỉ là một thí sinh tầm thường, từ quan thì cũng thôi đi, sẽ không có ai chú ý tới ngươi làm gì, nhưng ngươi là Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm vang danh khắp thiên hạ, là tân khoa Thám Hoa trong vòng xoáy lời đồn. Danh tiếng của ngươi càng lớn, lần từ quan này có ảnh hưởng lại càng lớn, người trong thiên hạ sẽ nhìn bệ hạ như thế nào?

Ngươi bởi vì tư tâm của bản thân mà khiến bệ hạ trở thành trò cười! Nhất là ngay tại thời điểm chuẩn bị tổ chức mừng Quốc khánh sáu trăm năm Cẩm Quốc lại nháo ra loại chuyện này, ngươi bảo tâm tình Bệ hạ chịu sao nổi? Ngươi không chọn lúc nào khác, lại chọn ngay tại thời kỳ này, ngươi còn dám nói ngươi không có ý trả thù, không phải để tiết hận thù cá nhân sao?”

Vừa nghe được những lời phân tích như vậy, mấy người tại đây đều sắc mặt kịch biến, đều đã ý thức được đây là việc ảnh hưởng tính mạng.

Mới kiếm được ba vạn lượng bạc, tâm tình đang rất không tệ, Dữu Khánh nghe vậy sững sờ.

Lúc trước hắn không đặt nặng lời cảnh cáo của Bùi Thanh Thành, hắn cho rằng việc mình từ quan chẳng có gì to tát, cho rằng Bùi Thanh Thành hoàn toàn là vì ngăn cản hắn, lúc này mới thực sự ý thức được chuyện Bùi Thanh Thành nói rằng có người đang tạo thế, đang đào hố nhằm vào hắn là có ý gì.

Lúc này hắn mới thực sự hiểu rõ những lời đồn lúc trước vì sao có thể được gọi là tạo thế, lúc trước hắn vẫn luôn không có chút khái niệm nào về phương diện này.

Dữu Khánh không nghĩ tới chuyện từ quan mà mình và tiểu sư thúc thương lượng ổn thỏa với nhau đó lại có thể gây ra chuyện lớn như vậy, hắn ngập ngừng hỏi: “Ngự Sử trung thừa Bùi đại nhân không

cho ta từ quan, bây giờ ta chạy về Ngự Sử đài rút lại đơn xin từ chức thì sao?"

Cao Tắc Ngọc vỗ tay, "Đơn xin từ quan của ngươi đã rơi vào trong tay người cố ý, đó chính là chứng cứ giấy trắng mực đen, theo ta được biết, đã có người cầm đơn xin từ chức của ngươi tiến cung gặp Bệ hạ để tố giác ngươi. Ngươi cảm thấy, sau khi Bệ hạ biết chuyện thì có tức giận không, có thể buông tha ngươi không?"

Dữu Khánh nhíu mày, vô cùng lo sợ.

Chung Túc nhìn nhìn hắn, không biết nên nói cái gì cho phải, một đại tài tử tài hoa hơn người như thế làm sao lại hồ đồ giống như một tiểu hài tử vậy chứ?

Ông ta mặc dù buồn bực, nhưng tại thời khắc mấu chốt xem như có thể giữ được bình tĩnh, hỏi ngược lại: "Cao đại nhân tự mình đến đây thế nhưng là có gì chỉ giáo?"

Cao Tắc Ngọc: "Cũng không thể nói được là chỉ giáo. Có chút lời nói chúng ta không ngại nói thẳng với nhau, bình thường ngươi cũng tặng ta không ít thứ, nếu là ngươi bị liên lụy rơi vào trong tay triều đình, vạn nhất sủa ra ta, ta chẳng phải đã bị oan uổng sao? Vừa đúng lúc ta được biết việc này, tự nhiên là phải khẩn cấp chạy tới hóa giải."

Chung Túc chắp tay: "Làm thế nào hóa giải, nguyện nghe tường tận!"

Cao Tắc Ngọc nhìn về phía Dữu Khánh, "Cắt đứt! Cùng hắn phân rõ giới hạn, việc này là do một mình hắn làm ra, đến lúc đó triều đình truy tra, các ngươi cứ nói cái gì cũng không biết, tận lực phủi sạch quan hệ để tự bảo vệ mình."

Chung Túc trầm ngâm.

Đỗ Phì và Lý quản gia nhìn nhau, Đỗ Phì chỉ Dữu Khánh, hỏi: "Còn hắn thì làm sao bây giờ?"

Cao Tắc Ngọc trầm giọng nói: "Ngươi còn muốn làm sao bây giờ? Tự nhiên là người nào làm việc người đó đảm đương, không muốn chết thì bỏ chạy, toàn bộ trách nhiệm để chính hắn gánh đi."

Lý quản gia chắp tay, nôn nóng hỏi: "Cao đại nhân, không có cách nào khác sao?"

Cao Tắc Ngọc: "Nếu như hắn muốn sống, không còn cách nào khác, trước tiên phải trốn đi đã, trước tiên bảo vệ được bản thân mới có thể nghĩ cách giải quyết việc này, nếu không, trong cơn thịnh nộ của Bệ hạ, không ai có thể bảo vệ được hắn!"

Dữu Khánh chợt gật đầu nói: "Nghe lời Cao đại nhân, người nào làm việc người đó đảm đương, ta không hi vọng liên lụy tới Chung gia, các ngươi đem sự việc đẩy hết lên người ta là được. Ta đi!"

Chung Túc, Đỗ Phì, Lý quản gia nhất tề quay nhìn hắn, đều là muốn nói lại thôi.

Dữu Khánh lại lần nữa hướng ba người gật đầu khẳng định, "Ta đi!"

Hắn không muốn lưu lại để bị bắt đi thẩm vấn, một khi bị bắt, gia sản mà hắn phí hết tâm huyết tích góp được nói không chừng sẽ không còn nữa.

Khiến trong lòng hắn gào thét chính là, có phải phong thủy Linh Lung quan không tốt hay không, ba vị sư huynh là đào phạm triều đình, bây giờ mình cũng sắp biến thành đào phạm sao?

Cao Tắc Ngọc nói: "Đề phòng trên đường xuất hiện lục soát, nể mặt Chung viên ngoại, ta có thể hỗ trợ ngươi rời đi. Bên ngoài có một ca nha dịch của ta, để ta chọn một bộ y phục nha dịch thích hợp cho ngươi thay, đích thân ta đưa ngươi ra khỏi thành." Ánh mắt lão ta quét qua mấy người Chung Túc, "Ý các ngươi thế nào?"

Đỗ Phì cùng Lý quản gia đều là gật đầu tán thưởng.

Chung Túc suy nghĩ một chút, nói với Dữu Khánh: "Tình huống hiện tại không rõ, trước tiên ra ngoài tránh một chút, câu giờ chưa hẳn không phải là biện pháp."

Dữu Khánh đằng hắng.

Lúc này Chung Túc nói với Cao Tắc Ngọc: "Cao đại nhân, vậy thì làm phiền ngài, có thể hay không cho phép ta dặn dò riêng hắn mấy câu?"

Đây chính là muốn mình lảng tránh một chút, Cao Tắc Ngọc cũng thức thời, "Cũng được, ta thuận tiện đi bảo người chọn một bộ y phục thích hợp, các ngươi tận lực nhanh lên một chút, chậm trễ sợ sinh biến!"

Chung Túc chắp tay cảm tạ, lại nghiêng đầu ra dấu cho Đỗ Phì và Lý quản gia đi tiễn, cũng là có ý bảo hai người lảng tránh.

Bên trong phòng chỉ còn lại hai người, Chung Túc chợt than thở: "Ta thật sự rất muốn hung hăng chửi một trận, nhưng mà sự việc đã đến nước này, mắng có tàn nhẫn cỡ nào cũng vô ích. A Sĩ Hành, ngươi không phải kẻ ngốc, ta thật sự không biết vì sao ngươi phải làm như vậy, chỉ mong lần này có thể thuận lợi qua ải, nếu không ngươi liền làm lầm lỡ cả đời nữ nhi của ta!"

Dữu Khánh có vẻ như muốn nói gì đó rồi lại thôi, hắn vốn định nói cho ông ta biết sự thật từ quan nhưng cuối cùng đã nuốt trở vào.

Tại trước lúc Chung Túc vừa mới vào cửa, hắn còn định tìm Chung Túc nói chuyện thẳng thắn.

Nhưng hiện tại thật sự là trước khác nay khác, vạn nhất khiến cho Chung gia bị rắc rối, một khi Chung gia bị bắt, chỉ sợ chưa chắc có thể giữ được bí mật A Sĩ Hành thật giả, để cho triều đình tổ chức truy xét, Linh Lung quan tất sẽ bị liên lụy.

Sau một hồi do dự, cuối cùng hắn quyết định nhìn xem có thể qua một cửa này hay không đã rồi nói tiếp.

Không qua được thì không cần phải liên lụy Linh Lung quan và A Sĩ Hành.

Còn nếu qua được một cửa này, sau đó tùy thời báo cho biết cũng không trễ, dù sao sự tình đã trở thành như vậy.

"Chung thúc, xin lỗi, nếu như tương lai có cơ hội, ta sẽ cho ngài một lời giải thích." Dữu Khánh xấu hổ cất lời.

Chung Túc than thở: "Chỉ mong có ngày đó đi. Ta nói chuyện riêng với ngươi, là muốn nói cho ngươi biết, những lời nói của đám làm quan kia, ta một câu đều không tin, cũng giống như phụ thân ngươi vậy, tình nguyện ẩn cư nhiều năm cũng không có liên hệ. Sĩ Hành, người đáng tin nhất chính là bản thân chúng ta, muốn bảo vệ được bản thân, chúng ta vẫn phải dựa vào chính mình, không thể toàn bộ ký thác hi vọng vào người khác."

Dữu Khánh sửng sốt, "Chung thúc có biện pháp tốt hơn?"

Chung Túc: "Tình hình bây giờ, trong toàn bộ kinh thành, có thể bảo đảm cho chúng ta vạn vô nhất thất thì chỉ có một người, nếu là bà ta xuất thủ, người muốn đẩy ngươi vào chỗ chết sẽ không dám tiếp tục làm khó dễ ngươi nữa. Nếu ý kiến của hai phe phái Triều đình đều thống nhất, Bệ hạ sẽ đơn độc lẻ loi, chỉ có thể xóa bỏ!"

"Người nào?"

"Chưởng lệnh Ty Nam phủ, Địa Mẫu!"

"A, nếu có phe phái thì người phía bên bà ta hẳn chính là muốn giết ta, làm sao sẽ giúp chúng ta?"

"Ngươi đã quên tấm tàng bảo đồ kia sao?"

"Tàng bảo đồ?" Dữu Khánh lại lần nữa sửng sốt, hoài nghi hỏi: "Tàng bảo đồ gì chứ?"

Lần này đến phiên Chung Túc sửng sốt, "Nửa tấm đồ kia, phụ thân ngươi không nói cho ngươi biết lai lịch của nó sao?"

Dữu Khánh bừng tỉnh đại ngộ, cũng kinh hãi, vội hỏi: "Nửa tấm tranh mà ta đưa cho Chung thúc ngài là Tàng bảo đồ?"

Chung Túc không nói nên lời, ngưng nghẹn một hồi, nhịn không được vuốt vuốt râu mép mình, "Cha ngươi đến cùng là xảy ra chuyện gì, tại sao ngay cả chuyện trọng đại như thế cũng không có nói cho ngươi. Đến cùng hắn muốn làm gì? Lẽ nào muốn tách ngươi ra khỏi chuyện này? Không đúng nha, nếu như muốn tách ngươi ra, vì sao còn để cho ngươi vào kinh thành đi thi?"

Suy nghĩ một hồi không nghĩ ra, ông ta khoát tay áo, thời gian không còn kịp nữa, ông ta nói ngắn gọn, đem lai lịch Tàng bảo đồ một phân thành hai kia vội vã mấy lời nói ra.

Dữu Khánh nghe được con mắt nháy không ngừng, trong lòng đang cuồng mắng A Sĩ Hành có bệnh, có trọng bảo như vậy còn vào kinh thành đi thi cái rắm, có tiền tiêu không hết muốn giúp bách tính còn không phải rất dễ dàng sao? Có thể làm một đại thiện nhân rồi a!

Hắn quả thực hết chỗ nói rồi.

Nhưng mà cũng hiểu được ý của Chung Túc, thử hỏi: "Ngài định đem bảo đồ hiến cho Địa Mẫu?"

Chung Túc: "Đây mới là thứ chân chính có thể đả động bà ta."

"Nếu không…" Dữu Khánh có phần bối rối, nhấp nhấp đầu lưỡi, "Thúc phụ, nếu không cả nhà chúng ta cùng nhau bỏ chạy. Người xem, đã có Tàng bảo đồ, chỉ cần tìm đến tiên gia phúc địa, chút gia nghiệp này của Chung gia bỏ cũng bỏ được rồi. Ngài cũng không cần phải lo lắng lầm lỡ cho nữ nhi của ngài, phải không?"

Cách nghĩ của hắn là, chỉ cần cầm Tàng bảo đồ cùng nhau chạy đi, Chung gia cũng sẽ không còn đường lui, đến lúc đó nói ra chuyện A Sĩ Hành thật giả, để cho trưởng nữ Chung gia thuận lợi thành hôn với A Sĩ Hành thì thật tốt.

Chung Túc bị lời hắn nói làm cho chấn động, có cảm giác không thể tin nổi.

Đột nhiên ông ta có phần hiểu được vì sao A Tiết Chương không nói cho nhi tử biết sự thật về bảo đồ, đây là nghịch tử a!

Hoàn toàn phản bội lại lý niệm mà A Tiết Chương thủ vững cả một đời.

Bỗng nhiên cũng nhận ra được một chút đáp án vì sao A Tiết Chương không cho đứa con trai này biết quan hệ phía sau.

Thảo nào có thể làm ra chuyện không có nguyên tắc này, Chung Túc trong lòng nói thầm, thì ra tiểu tử này ngay từ đầu đã không muốn thực hiện theo lý niệm của A Tiết Chương!

Nhưng cũng vì suy nghĩ như vậy, ông ta thấy bình thường trở lại, lúc trước còn lo lắng không dễ thuyết phục đứa này giao bảo đồ cho Ty Nam phủ, bởi vì đây là chuyện A Tiết Chương kiên quyết phản đối.

Lúc này ông ta liền phủ quyết ý kiến của Dữu Khánh, quở trách: "Hồ đồ, vì tấm bảo đồ không biết ra sao này mà không muốn sống nữa sao? Còn có cả một gia đình phải nuôi, chạy thế nào được? Cả nhà chúng ta không người nào có thể chạy nhanh…"

Trải qua lời nói như thế, Dữu Khánh liền đã hiểu được ý của ông ta.

Chung phủ hiến bảo, tất nhiên sẽ đối mặt với tra hỏi, đã có bảo, vì sao bây giờ mới dâng ra, không chừng sẽ hoài nghi Chung Túc tham dự chuyện tòa cổ mộ năm đó.

Nếu là như vậy, vậy thì không còn là hiến bảo, mà là cùng A Tiết Chương hợp mưu trộm bảo.

Cho nên Chung Túc hiến bảo thì phải nói là mình không biết, sẽ nói là trước lúc Dữu Khánh hắn bỏ chạy thì mới nói cho ông ta biết, mới đưa cho ông ta, bởi vì có lỗi với Chung gia nên đưa cho Chung gia dùng để tự bảo vệ mình. Nếu như về sau hắn có bị bắt thì cũng phải một mực nói như vậy để nhận hết trách nhiệm trên người mình.

Chung gia mượn công lao hiến bảo để tự bảo vệ mình khẳng định không thành vấn đề, việc này là Ty Nam phủ cổ vũ.

Cũng sẽ hỗ trợ cầu Ty Nam phủ nhìn tại công lao hiến bảo mà bỏ qua cho Dữu Khánh hắn, về phần Ty Nam phủ có chịu đồng ý hay không thì không biết, đồng ý thì tốt, nếu không, cuộc đời này, Dữu Khánh hắn liền làm tội phạm bị truy nã đi.

Nói đến cùng, sự việc là do Dữu Khánh ngươi gây ra, thời điểm tai vạ đến nơi, còn cần cá nhân hắn gánh hết trách nhiệm mới được.

Chí ít hai bên còn có thể đảm bảo được một bên.

Đương nhiên, đây chỉ là chuẩn bị trước, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì sẽ không làm như vậy, sẽ không dễ dàng giao ra trọng bảo như thế.

Dữu Khánh rất không muốn giao bảo đồ ra, nhưng suy nghĩ lại, thấy thời điểm này Chung Túc không có khả năng giao lại bảo đồ cho mình, then chốt là hiện tại không có thời gian để cho hắn dày vò nữa.

Không còn cách nào khác, hắn đành phải đồng ý.

Đợi Cao Tắc Ngọc trở lại, Dữu Khánh thay đổi y phục sai dịch, rồi cứ như vậy lặng yên đi theo Cao Tắc Ngọc rời khỏi bằng cổng sau.

Chung Túc không có đưa tiễn, chỉ để cho Đỗ Phì và Lý quản gia niệm tình chủ cũ đi tiễn đưa.

Một mình ông ta đứng ở cổng Đông viện nhìn theo, sau khi bóng người biến mất, trong miệng nỉ non nói, "Nếu như họ Cao không có ý tốt, người của phe phái phụ thân ngươi nếu như không bảo đảm được tính mạng của ngươi, thì cũng đừng trách ta…"

Chương 127: Điệu hổ ly sơn

Vị Cao đại nhân kia vừa tới liền nói rõ ý đồ đến, ông ta liền mơ hồ nhận thấy được một chút không thích hợp.

Không vì cái gì khác, chỉ bằng những gì ông ta lý giải được đối với vị Cao đại nhân này.

Có lẽ tại trong mắt những Cao đại nhân này, Chung Túc ông ta chỉ là một thương nhân có thể tùy ý gây khó dễ, nhưng tại trong mắt ông ta, những Cao đại nhân này chẳng phải cũng là một ít kẻ ngu xuẩn tự cho là đúng bị ông ta lợi dụng sao.

Trước kia ông ta hạ thấp phong thái ứng phó, người ta nói cái gì đều cúi đầu khom lưng xưng phải xưng đúng, chỉ là vì lợi ích, cũng không phải thật sự là ông ta vụng về vô năng.

Ông ta đã nhận thấy được không thích hợp, đã nhận ra được họ Cao mang Dữu Khánh đi có thể là không có hảo ý.

Cho dù ý thức được lần đi này của Dữu Khánh có khả năng có nguy hiểm, nhưng sau khi cân nhắc lợi hại, ông ta vẫn là không nói rõ ra.

Bởi vì ông ta cảm giác được, Dữu Khánh làm bậy đã dẫn đến rút dây động rừng, đã trực tiếp đốt cháy lên người hai phái chính diện tranh đấu.

Một đám văn võ quan viên từ cửa trước chạy tới tìm Dữu Khánh, lại có Cao đại nhân gõ cửa sau tìm đến, ông ta đã cảm giác được rồi.

Tại tầng thứ này của ông ta, tại trong tình huống tin tức biểu biết hữu hạn, lại không thể phán định hai bên phe phái tại trong trận tranh đấu này ai thắng ai thua, ông ta không thể không nể mặt đắc tội bất cứ một phương nào, một thương nhân như ông ta, cho tới bây giờ cũng không có tư cách đó, vì vậy đưa ra dự định nhằm đề phòng vạn nhất.

Nếu tình thế thật sự đi đến tình trạng không thể vãn hồi, thì chỉ có thể buông bỏ Dữu Khánh, bảo toàn Chung gia!

Giả bộ hồ đồ chính là lựa chọn tốt nhất, đưa Dữu Khánh đi còn có thể làm cho Đỗ Phì và Lý Phương Trường thỏa mãn, chí ít tại trong mắt hai người này nhìn đến, mình đã làm hết nhân nghĩa, ổn định được hai người này liền ổn định được nội bộ Chung gia.

Còn có rất nhiều rất nhiều phương diện, ông ta tự có một loạt suy tính.

Ông ta cũng không muốn chạy đến một bước này, nhưng mà việc Dữu Khánh làm đã vượt quá tưởng tượng, tại trong tình trạng tiền đồ tiền đồ không rõ ràng, ông ta không có khả năng đem toàn bộ Chung gia đi chôn cùng.

Ổn định Dữu Khánh, mượn cơ hội trao đổi ổn thỏa, nhanh chóng giải quyết tai họa ngầm mà Tàng bảo đồ có khả năng đem đến.

Mà đã tống Dữu Khánh đi, Chung phủ liền sẽ không còn trở thành trung tâm vòng xoáy để hai phái tranh đấu nữa, còn có thể ổn định Đỗ Phì cùng Lý Phương Trường trong nội bộ.

Nhưng việc này còn chưa đủ, không đủ để bảo đảm Chung phủ vạn vô nhất thất, không đủ để bảo đảm thê nữ bình an.

Thật sự là lực lượng va chạm, xung đột giữa hai phái quá kinh khủng, dư uy dễ dàng có thể nghiền nát Chung gia, người bình thường sẽ chết mà ngay cả một cái bong bóng còn không có bốc lên. Ông ta thu hồi suy nghĩ, rồi rất nhanh đi đến một chỗ tạp viện của Chung phủ.

Một cái tạp viện bình thường dùng để cất chứa tạp vật, trong viện có một người què tuổi quá trung niên đang ngồi, đang ngồi ở trên bậc cấp quấn cây chổi.

"Lão Ngô." Chung Túc đi tới trước gọi to một tiếng.

Người què giương mắt vừa nhìn, lập tức đứng lên, cà nhắc đi lên hai bước, "Ngài thế nào tới rồi?"

Chung Túc sắc mặt nghiêm trọng nói: "Lão Ngô, Chung gia có khả năng gặp nạn rồi, bây giờ ta chẳng tin được người nào, chỉ tin có mình ngươi."

Lão Ngô què lập tức thần tình trở nên nghiêm trọng, "Viên ngoại, có chuyện gì ngài cứ nói."

Chung Túc lập tức ghé miệng sát lỗ tai lão ta thầm thì bí mật nói thầm một hồi, người sau thỉnh thoảng hơi gật đầu.

Sau khi nói xong, Chung Túc từ trong tay áo móc ra một ống pháo hoa đặc chế, đưa cho lão ta, "Chúng ta dùng tín hiệu 'Vội vàng thấy' làm tín hiệu, một khi trông thấy tín hiệu này, sinh tử của Chung gia liền nhờ cậy vào ngươi rồi!"

Sắc mặt nghiêm trọng, lão Ngô què gật gật đầu, nhét cây pháo hoa đặc chế vào trong lòng cất kỹ, tiếp đó khập khiễng sải bước rời đi.

Chung Túc nhìn theo dáng lão ta biến mất, lại đi đến nội trạch, đi tới viện của hai nữ nhi, trước tiên đem tiểu nữ nhi dời khỏi rồi mới ra hiệu cho trưởng nữ đi thư phòng nói chuyện.

Tiến vào thư phòng, cài then cửa, Chung Túc đi tới bên cạnh bàn trà ngồi xuống, sau đó lại ra hiệu cho nữ nhi ngồi xuống bên kia bàn trà, rồi hạ thấp giọng nói: "Nhược Thần, hai nửa bức thư họa ta đã đưa cho con, con còn nhớ rõ đi?"

Chung Nhược Thần liên tục gật đầu, trong thần tình hơi có cảm giác ngượng ngùng, phân nửa là sính lễ, phân nửa là đồ cưới a.

Chung Túc: "Lúc đó, con hỏi ta, bức họa đó có phải là có thâm ý gì hay không, ta nói chờ khi con và A Sĩ Hành có hài tử rồi sẽ nói cho con biết. Bây giờ, sự tình xảy ra biến cố, nhà chúng ta cần phải có thêm một người nữa biết rõ bí mật của bức họa kia, để đề phòng xuất hiện việc gì ngoài ý muốn, không còn có người nào có thể biết rõ, không đến mức khiến bí mật thất truyền, có lẽ thời khắc mấu chốt còn có thể dùng để bảo mệnh."

Chung Nhược Thần nghe vậy thật sự kinh ngạc, "Cha, vì sao phải nói lời điềm xấu như vậy, nhà chúng ta có thể có việc gì ngoài ý muốn chứ?"

Nàng tự nhiên là không biết, từ nhỏ đã được che gió ngăn mưa, cho tới bây giờ cũng chưa từng phải đối diện chuyện gì không tốt.

"Bức họa kia vốn là nguyên vẹn, là A Tiết Chương từ trong một tòa cổ mộ kiếm được…"

Chung Túc không quản tới việc nữ nhi kinh ngạc, trước tiên đem sự việc năm đó có được bức họa đều đều kể ra.

Chung Nhược Thần càng nghe càng khiếp sợ, không nghĩ tới bức họa này vậy mà có liên hệ lớn như vậy, còn ẩn giấu bí mật trọng đại như vậy.

Sau khi nghe xong, nàng càng thêm kinh nghi, "Cha, xảy ra chuyện gì rồi, vì sao đang rất tốt lại nói cho nữ nhi những chuyện này?"

Hai tay Chung Túc có xung động bóp nát tay vịn ghế, phiền muộn than thở, "Chúng ta đụng phải một tên Vương bát đản! Làm lầm lỡ con, cũng hại Chung gia ta. Có một số lời nói, ta cũng không biết nên mở miệng như thế nào để nói cho con, sợ con không tiếp nhận nổi…"

Nhưng chung quy vẫn là mở miệng rồi, không còn cách nào, phong ba ngay lập tức, toàn bộ gia đình có khả năng phải đối diện và chống chịu, có một số việc thân là đương sự nhất định cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, nếu không khi chuyện tới ập lên đầu mà thất thố thì có khả năng hỏng việc.

Coi như là đau dài không bằng đau ngắn.

Ông ta đem việc Dữu Khánh từ quan, gợi lên hai nhóm thế lực triều đình đối kháng nhau nói ra.

Từ quan không có gì, Chung Nhược Thần còn có thể tiếp nhận, nàng cũng không quan tâm Dữu Khánh làm quan hay không quan, nàng quan tâm chính là chính bản thân Dữu Khánh.

Được biết Dữu Khánh trực tiếp cứ như thế chạy đi rồi, nàng triệt để sợ ngây người, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, như bị sét đánh.

Không có bất cứ kẻ nào có thể thiết thân cảm nhận được tâm tình nàng lúc này.

Vô vàn khát khao đẹp đẽ, tất cả những ngọt ngào ấp ủ bấy lâu nay, tất cả những thiên ngôn vạn ngữ hành phúc, tất cả những gì tốt đẹp nhất tại giờ phút này đều hóa thành hai hàng nước mắt trong veo, đẫm lệ sững sờ…

Đương nhiên, Chung Túc sẽ không nói cho nàng biết dự định buông bỏ Dữu Khánh để tự bảo vệ mình, vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho biết, có một số thứ chỉ có thể làm không thể nói, cho dù là vì tốt cho nữ nhi, nếu không nữ nhi e rằng sẽ hận ông ta cả đời…

Y nguyên ở bên trong kinh thành tản bộ, ngoài Quốc công mã xa có một kỵ binh chạy vội tới, lập tức người xoay người nhảy lên hạ xuống trên càng xe, quỳ một gối, một tay đẩy mành ra, đối với bên trong bẩm báo: "Quốc công, Đơn xin từ chức của A Sĩ Hành đã đưa đến trước bàn Bệ hạ. Bệ hạ nghe thoáng qua tấu trình liền tức giận, nói hành động A Sĩ Hành ném quan là khinh nhờn triều đình, đã hạ lệnh tức khắc truy nã A Sĩ Hành!"

Ngồi ở bên cạnh, Bùi Thanh Thành căng gương mặt, phải tới rốt cuộc đã tới rồi.

Ứng Tiểu Đường hai mắt hơi khép, chợt quyết đoán hạ lệnh: "Thông báo cho các bộ chủ tướng bên trong thành, bảo bọn họ cũng đi chấp hành ý chỉ của Bệ hạ, lập tức xuất động nhân mã các bộ phong tỏa tất cả các cửa ra vào tại bất cứ con đường lớn nhỏ nào trong kinh thành. Phát hiện A Sĩ Hành thì lập tức bắt lại!"

Nói xong lại hơi cúi người, hạ thấp giọng nói với thủ hạ đang quỳ một gối, "Sau khi bắt được thì lập tức đem ra ngoài thành giam vào trong đại lao của Lang vệ. Nếu như phát hiện thấy Bộ ty nào của triều đình đã bắt được A Sĩ Hành, đội ngũ nào gặp được hãy đoạt lại cho ta, cần phải đoạt được người vào trong tay ta! Nói với bọn họ, đây là ý của ta."

"Vâng!" Người tới lĩnh mệnh, nhưng còn chần chừ một chút, "Quốc công, nếu cưỡng đoạt như vậy, e là có phần khó thể nào nói nổi, dù sao cũng là động thủ trong kinh thành, nếu không có lí do thích hợp thì không thể giải thích với bên trên, có một số người có khả năng sẽ do dự."

Ứng Tiểu Đường hừ lạnh, "Vậy thì cho bọn hắn một cái lí do! A Sĩ Hành liên lụy tới vụ án Bạch Lan cùng Hắc Linh Nhi ám sát tối hôm qua, quân đội còn chưa kết án, chờ chúng ta tra xong rồi, sẽ đem người giao cho Bộ ty khác tra xét, phía bên Bệ hạ nếu có nghi vấn gì thì ta sẽ tự đi trả lời!"

Ở một bên, Bùi Thanh Thành nghe được vuốt râu gật đầu.

"Vâng!" Người tới lĩnh mệnh, mành được buông ra liền khép lại, đứng lên phi thân rời đi, rơi tại trên lưng tọa kỵ của mình, xoay chuyển tọa kỵ nhanh chóng rời đi.

Ngay sau đó lại có một kỵ binh đi tới, người tới xoay người rơi tại trên càng xe, đẩy màn xe ra, quỳ một gối xuống, khẩn cấp bẩm báo: "Quốc công, mật thám bên ta tỏa ra tìm kiếm kinh thành, trong quá trình tìm kiếm đã phát hiện được xe ngựa của A Sĩ Hành tại trong vườn một nhà hàng tên là 'Long Viên Khâu' ở phía thành Nam.

Mật thám ngay lập tức thông báo cho nhân thủ ở phụ cận đi tới tra hỏi, đã xác nhận lúc trưa A Sĩ Hành quả thực từng tại đó dùng cơm, còn mở tiệc chiêu đãi bốn khách nhân. Chỉ là khi rời đi, không biết vì nguyên nhân gì, A Sĩ Hành đột nhiên đổi một chiếc xe ngựa khác, hiện nay không biết đi về phía nào."

Bùi Thanh Thành giận tím mặt, "Chúng ta tại khắp nơi tìm hắn, tên vô liêm sỉ kia vậy mà còn thảnh thơi mở tiệc chiêu đãi!"

Ứng Tiểu Đường nhấc tay ra hiệu cho ông ta bớt giận, "Thảo nào tìm không được, thì ra à thay xe ngựa. Có tìm được chiếc xe ngựa kia không?"

Người tới đáp: "Tạm thời chưa tìm ra, nhưng đã thông báo tứ phương, rất nhanh sẽ tìm được chiếc xe ngựa của nhà hàng Long Viên Khâu đã đổi."

"Đang rất tốt vì sao phải thay xe ngựa?" Ứng Tiểu Đường lẩm bẩm, đột nhiên nói: "Lập tức đem toàn bộ nhân viên liên quan của nhà hàng khống chế lại, còn có bốn người mà A Sĩ Hành mở tiệc chiêu đãi kia nữa, cần phải điều tra rõ nguyên nhân mở tiệc chiêu đãi và lí do thay xe ngựa."

"Vâng." Người tới lĩnh mệnh rời đi.

Nơi đây mới vừa đi một người, lập tức lại có một người tới báo, "Quốc công, hạ nhân bên phía Chung phủ nói tại trên đường chính

gặp được A Sĩ Hành và bằng hữu đi cùng nhau, nói là nghe được bọn họ nói đi Tây Thành hồ lên hoa thuyền chơi. Hiện tại người cố thủ phía Chung phủ đã tiến đến Tây Thành tìm kiếm."

Ứng Tiểu Đường sắc mặt trầm xuống, "Các ngươi là phải ngồi chờ, nhân thủ hông thiếu, tới đây báo một tiếng, tự sẽ có người đi tìm, cần thiết mấy người các ngươi chạy làm việc sao? Người nào cho các ngươi tự tiện rời vị trí công tác? Bên kia còn có lưu người nào hay không?"

Người tới lập tức vẻ mặt bối rối, "Không… Không còn người."

Bùi Thanh Thành giúp đỡ nói câu, "Bọn họ cũng là hảo tâm, đã biết rõ tung tích, hẳn là suy nghĩ trực tiếp chạy đi tìm sẽ nhanh hơn một chút đi."

Ứng Tiểu Đường đem toàn bộ tình hình đảo qua trong đầu, bản đồ toàn bộ kinh thành cũng xuất hiện trong đầu, khuôn mặt dần dần âm trầm xuống, đang hoài nghi bất định, lẩm bẩm nói, "Đi ra Ngự Sử đài, đến nhà hàng thành Nam dùng cơm… Lại đi Tây Thành hồ du ngoạn… Trên đường chính gặp được hạ nhân…"

Chợt đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Bùi Thanh Thành, lạnh lùng nói: "Tiểu tử này hẳn đã sớm bị người theo dõi, khi mời khách tại nhà hàng thành Nam thì hẳn đã bị người lừa gạt, mục đích đổi xe chính là vì tránh thoát chúng ta tìm kiếm. Sau khi A Sĩ Hành trúng kế thay ngựa hẳn là trở về Chung phủ, mấy tên gia hỏa thủ tại Chung phủ rất có khả năng đã trúng kế điệu hổ ly sơn!"

Người tới trợn mắt há mồm.

Bùi Thanh Thành trầm giọng nói: "Điệu hổ ly sơn khiến A Sĩ Hành về Chung phủ có thể có ý nghĩa gì? Ngài có thể xác nhận không? Vạn nhất thật sự đã đi Tây Thành hồ du ngoạn…"

Ứng Tiểu Đường: "Không quản có thể xác nhận hay không, nếu toản bộ đã đi Tây thành tìm người thì phải đề phòng khả năng bị điệu hổ

ly sơn." Một tay đẩy màn che ra, quát lớn: "Điều mấy người, hỏa tốc chạy tới Chung phủ!" Bỏ mành xuống lập tức lại quát lớn với xa phu, "Đi Chung phủ!"

Chương 128: Mưu sát

Tại ngã giao trên đường chính gần Chung phủ nhất, trong một nhà hàng, tại khung cửa sổ một phòng phía trước trên lầu có hai gã nam tử ăn mặc kiểu văn sĩ, nhìn tuổi cũng không nhỏ.

Hai người ngồi đối diện nhau, nâng chén đối ẩm, chợt nghe trên đường phố bên ngoài truyền đến âm thanh xe ngựa ào ào lao qua.

Hai người nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy Quốc công mã xa nhanh chóng rẽ hướng, chạy thẳng về phía Chung phủ.

Một người lập tức nói: "Không chạy đi Tây thành, trái lại trực tiếp chạy tới Chung phủ, lão gia hỏa này phản ứng thật là nhanh."

Một người khác đằng hắng nói: "Phản ứng nhanh thì thế nào, chậm một bước, các bước đều chậm!"

Hai người nhìn nhau cười, nâng chén cụng một cái…

Ngoài Chung phủ, xuống xe, Ứng Tiểu Đường sải bước xông thẳng vào, phía sau đi theo một đám người.

Trên đường đã nhận được báo cáo từ những người đi đến trước quay lại báo, nói là phía Chung phủ khai báo, A Sĩ Hành vẫn chưa trở về!

Nhưng Ứng Tiểu Đường đã nhận định rồi, y nguyên tự mình chạy đến.

Quốc công và Ngự Sử trung thừa tự mình đăng môn, Chung phủ chưa từng từng có vinh quang như thế, đội hình này khiến toàn bộ Chung phủ bị chấn nhiếp khiến nơm nớp lo sợ.

Nghe tin, Chung Túc có thể nói là nhấc chân chạy tới nghênh tiếp, tại chỗ dẫn người nhà cùng Đỗ Phì, Lý quản gia cùng nhau bái kiến.

Không có gì phải vào nhà ngồi nói chuyện, cũng không có thời gian, Ứng Tiểu Đường vung tay lên, thủ hạ vệ sĩ nhanh chóng dọn dẹp đuổi người, đuổi hết hạ nhân ở xung quanh đi.

Cảnh tượng này khiến Văn Giản Tuệ vô cùng lo sợ, Văn Nhược Vị cũng sợ đến nép mình ngoan ngoãn.

Lui tại mặt sau cùng, mặt Chung Nhược Thần không biểu tình, cùng hành lễ theo, cúi đầu không nói.

Bộ râu quai nón ửng đỏ của Ứng Tiểu Đường nhìn có chút dọa người, nhất là một đôi mắt hổ kia, không giận tự uy nhìn chằm chằm đảo qua mấy người trước mắt, chỉ với khí tràng đó liền khiến cho mấy người không dám thở mạnh.

Ứng Tiểu Đường không dông dài cái gì, trầm giọng hỏi: "Ta hiện tại không vòng vo, cũng không trực tiếp giải thích tình hình gì. Phụ thân A Tiết Chương của A Sĩ Hành từng là tâm phúc của ta, năm đó có người thừa dịp ta rời xa kinh thành hạ thủ với hắn, ta bởi vậy mà hối tiếc không ngừng. Bây giờ lại có người đang đối với con trai của hắn hạ độc thủ, ta há có thể ngồi xem?

Tình cảnh A Sĩ Hành hiện tại vô cùng nguy hiểm, các ngươi cần phải thành thật nói cho ta biết, A Sĩ Hành có từng trở về hay không!

Nói thật ra, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu như sau việc để ta tra xét ra có một câu nói dối, ta lập tức sẽ đem Chung phủ xóa bỏ, các ngươi một người cũng đừng nghĩ sống!"

Văn Giản Tuệ và Văn Nhược Vị đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, ngay từ đầu nghe không hiểu đang nói cái gì, nhưng cũng bị hù dọa rồi.

Khóe miệng Chung Túc co giật một cái, phát hiện sự tình đúng là như ông ta tưởng tượng, một khi hai bên bắt đầu đấu với nhau rồi, vô luận một bên nào, ông ta đều không thể trêu vào.

Kỳ thực việc Dữu Khánh trở về có không ít người nhìn thấy, ông ta nào dám đảm bảo không để lộ tin tức, Ứng Tiểu Đường làm vậy bằng với việc gác đao trên cổ ông ta.

Đỗ Phì và Lý quản gia nhìn nhau, trông thấy Ứng Tiểu Đường tự mình đứng ra, đối với bọn họ mà nói là có sức tin phục nhất định.

Lý quản gia lúc này nhắc nhở Chung Túc một tiếng, "Viên ngoại, không ngại có chuyện nói thẳng."

Chung Túc khẽ gật đầu, hít sâu một hơi, nói: "Bẩm Quốc công, A Sĩ Hành quả thực từng trở về, nhưng lại rời đi rồi…" đem chuyện Cao Tắc Ngọc tới đây dẫn người mang đi nói ra.

Nghe xong những việc cái, Bùi Thanh Thành mặt xanh mét, "Bọn họ muốn làm gì?"

Ứng Tiểu Đường trầm giọng nói: "Còn có thể làm gì? Chúng ta đã đánh giá thấp thủ đoạn độc ác của đám gia hỏa kia. Lần này bọn chúng định không để cho một cơ hội nào giữ mạng sống, sợ chúng ta xuất thủ ngăn cản, ngay từ đầu đã không dự định để A Sĩ Hành bị bắt, muốn trực tiếp hạ độc thủ với hắn!"

Văn Giản Tuệ và Văn Nhược Vị có phần sững sờ, không rõ đột nhiên xảy ra như vậy, chính là chuyện gì xảy ra.

Đỗ Phì và Lý quản gia thì vẻ mặt khiếp sợ, Chung phủ cau mày.

Ứng Tiểu Đường đã xoay người quát lớn với nhân mã dưới trướng: "Binh chia bốn lộ, lập tức hỏa tốc chạy tới khắp nơi cửa thành, cần phải tìm được A Sĩ Hành, bảo vệ hắn cho tốt!"

"Vâng!" Một đám giáp sĩ lĩnh mệnh rời đi.

Ứng Tiểu Đường cũng sải bước mà đi, chỉ là đi chưa được mấy bước thì bỗng nhiên dừng lại, mọi người đi theo cũng khẩn cấp dừng lại.

Tại trong ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, Ứng Tiểu Đường đột nhiên xoay người, đi tới trước mặt Chung Túc, nhìn thẳng vào hai mắt Chung Túc nhìn chằm chằm.

Chung Túc bị lão ta nhìn chăm chú làm cho rợn tóc gáy, ánh mắt né tránh, chắp tay khom người.

Ứng Tiểu Đường đưa tay nâng cằm ông ta, đem sống lưng ông ta dựng thẳng, hờ hững hỏi: "Ngươi sợ cái gì?"

Chung Túc vội lúng túng đáp: "Quốc công oai vũ, tiểu nhân kinh sợ."

Ứng Tiểu Đường buông tay vỗ vào trên vai ông ta, "Ta nói bọn họ sẽ trực tiếp hạ độc thủ với A Sĩ Hành, ngươi hình như không bất ngờ chút nào, đã cho rằng ngươi là một người tâm tư trầm ổn, làm gì lại như người hoang mang rối loạn?"

Lời này vừa nói ra, Đỗ Phì và Lý quản gia cũng chỉ là nhìn Chung Túc một cái, bọn họ biết rõ tình huống lúc đó, cảm thấy Ứng Tiểu Đường có khả năng đã suy nghĩ nhiều.

Đúng ở sau cùng, Chung Nhược Thần đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt có chút sưng đỏ hiện lên thần sắc khác thường, thẳng nhìn chăm chú vào phụ thân mình.

Tiếng lòng run lên, Chung Túc vội vàng giải thích: "Quốc công lời ấy tru tâm, tiểu nhân vạn phần sợ hãi!" Dứt lời liền muốn quỳ bái.

Ứng Tiểu Đường lại xiết chặt vai ông ta, không để cho quỳ xuống, bóp đến nỗi Chung Túc nhe răng nhếch miệng, thật sự bị cho bóp đau đớn.

"Không có việc gì thì tốt, chỉ mong không phải thấy gió mà nghiêng!"

Ứng Tiểu Đường buông ông ta ra, lại vỗ vỗ vai ông ta, lúc này mới hờ hững xoay người rời đi, một nhóm nhân mã cũng cấp tốc cùng rời đi theo.

Hai chân Chung Túc bị hù dọa như nhũn ra, nhưng mà vẫn không dám thất lễ, nỗ lực tập trung tinh thần dẫn cả nhà ngoan ngoãn theo sau tiễn đưa.

Đợi nhóm người Ứng Tiểu Đường triệt để biến mất, đứng tại cổng vào, cả nhà mới như trút được gánh nặng.

Lúc này Văn Giản Tuệ mới kéo lấy cánh tay trượng phu, kinh hoảng không ngừng hỏi: "Việc gì vậy, vì sao phải nói những lời nói muốn chết muốn sống đó, Sĩ Hành thế nào rồi?"

Văn Nhược Vị cũng là vẻ mặt muốn biết.

Chung Túc đưa tay gạt tay thê tử ra, trong lúc quay đầu lại, trong lúc vô ý liền đối diện với ánh mắt của đại nữ nhi.

Từ trong ánh mắt đại nữ nhi đã cảm nhận được một loại hàm ý nhìn kỹ nào đó, ánh mắt ông ta lập tức tránh đi, cả giận nói: "Còn ngại không đủ loạn sao? Đều trở về, phải thành thành thật thật ở lại trong phòng! Đỗ Phì, bảo người trông chừng các nàng, nếu không có lời của ta thì không cho phép các nàng rời đi hậu viện." Nói xong trước một bước đi lên bậc cấp, tiến vào trong cổng.

Đi vòng qua bình phong, trở lại chính viện, chợt thấy trong không trung xa xa hiện lên một vệt hồng tuyến, hồng tuyến dần dần tỏa ra

thành đám sương mù màu phấn hồng, ánh mắt Chung Túc hơi dao động, trong miệng nhẹ nhàng thở dài ra một hơi.

"Lão Lý, lão Đỗ, sao vậy, Sĩ Hành đến tột cùng thế nào rồi?"

Ở phía sau, Văn Giản Tuệ lại quấn lấy Đỗ Phì và Lý quản gia cầu xin dò hỏi.

Hai vị này cũng khó xử, với loại chuyện này để nữ nhân gia kiểu này trộn lẫn vào, vị tất là chuyện tốt…

Bên trong xe ngựa lay động, Cao Tắc Ngọc đã tại bên trong xe thay đổi một bộ ngũ phẩm quan bào màu đỏ nhạt.

Xe ngựa lại bị ngăn chặn dừng lại, một phen vấn đáp, có quân trông giữ trạm kiểm soát yêu cầu kiểm tra bên trong xe.

Người đi theo bên ngoài ngăn cản: "Lớn mật, không nhìn thấy sao? Đây là tọa giá của Hình Bộ ty Viên Ngoại lang, há cho phép các ngươi tùy ý kiểm tra?"

Bên ngoài bắt đầu nảy sinh tranh chấp, Cao Tắc Ngọc nhàn nhạt lên tiếng: "Đã là quân vụ, không được gây trở ngại, để bọn họ tra xét đi!"

Nếu y đã lên tiếng, vậy thì còn có gì để nói, vì vậy mành che được xốc lên, hai bên có quân sĩ thò đầu vào trong xem xét.

Quân sĩ xung quanh còn kiểm tra cả dưới xe, còn đem thân xe gõ đập nghe âm thanh.

Sau khi xác nhận không có ẩn giấu gì, mới bỏ qua cho nhóm người.

Lại thông qua một cửa kiểm tra, bên trong xe, khóe miệng Cao Tắc Ngọc hiện lên một nét tiếu ý, phát hiện còn là bên trên có dự kiến trước, trước đó đã dự liệu được đối phương có khả năng chó cùng

rứt giậu trực tiếp xuất động nhân mã bố trí trạm kiểm soát ở khắp nơi kinh thành, vì vậy bảo y tự mình tới hộ tống.

Đây đã là trạm thứ hai y vượt qua kể từ khi bắt đầu bố trí trạm kiểm soát.

Tại phía sau xe ngựa có mười hai danh nha dịch đi theo, Dữu Khánh đã mặc vào y phục nha dịch cũng tại trong đó, còn làm đơn giản dịch dung.

Bị tra xét liên tục hai lần, khiến cho hắn cũng nhịn không được khẩn trương.

Cũng may trạm kiểm soát cũng không làm khó nhân viên công quyền của triều đình, nhìn nhìn đều là người của chính quyền, liền tùy tiện vòng quanh bọn họ quan sát một lần rồi bỏ qua, trọng điểm kiểm tra trái lại là chiếc xe ngựa mà Cao Tắc Ngọc đang ngồi.

Đi qua trạm kiểm soát này không bao lâu, liền thấy được cửa thành, con đường nối thẳng ngoài thành.

Một nhóm không trực tiếp đi ra khỏi thành, mà là quẹo vào cửa phụ cận thành, trong một cái nhà kho trước mặt tường thành.

Nhân viên đi vào liền tản ra nghỉ ngơi, bên trong xe đẩy màn che ra, Cao Tắc Ngọc phất tay ra dấu cho Dữu Khánh.

Dữu Khánh lập tức đi tới, chui vào bên trong xe.

Cao Tắc Ngọc nói: "Bên phía cửa thành có người của chúng ta, chờ ta tới trao đổi trước, khi đã xác nhận không có vấn đề, thì ngươi lại nhìn theo dấu tay của ta mà ra khỏi thành."

Dữu Khánh lúc này chắp tay: "Tạ Cao đại nhân."

"Ai!" Cao Tắc Ngọc buông tiếng thở dài, "Ở trong sân chờ, nhìn thủ thế của ta tại trên tường thành, ra hiệu cho ngươi ra khỏi thành,

ngươi liền lập tức rời đi. Ra khỏi thành rồi thì lập tức xa chạy cao bay, đợi tình thế thuận lợi rồi nói tiếp."

"Vâng." Dữu Khánh rất nghe lời đáp lại.

Cao Tắc Ngọc đứng dậy vỗ vỗ vai hắn, mình đi trước một bước.

Y xuống xe ngựa, trực tiếp đi ra nhà kho, dưới chân không ngừng, lại trực tiếp đi ra cổng nhà kho, chỉ dẫn theo một gã Lại viên tâm phúc, thẳng đến cửa thành.

Sau đó, Dữu Khánh đi ra tản bộ tại trong sân, chỉ chốc lát sau nhìn thấy được Cao Tắc Ngọc theo bên cạnh cửa thành quẹo lên thang lầu đi lên thành lầu, thấy y cùng một gã tướng phòng thủ mặt đen đã chờ sẵn trên thành lâu chạm mặt với nhau.

Bỏ qua thủ hạ tâm phúc tại một bên, Cao Tắc Ngọc cùng trên tướng phòng thủ kia đứng ở trước tường, hỏi: "Triều đình đã truyền ra ý chỉ truy bắt chưa?"

Tướng phòng thủ nói: "Đã truyền ra rồi, đã đến rồi, hiện tại đang nghiêm tra nhân viên ra thành."

"Tốt!" Cao Tắc Ngọc nở nụ cười, hướng về phía Dữu Khánh trong viện dưới thành hất hất cằm, hạ thấp giọng nói: "Chính là hắn, người đã đến rồi, đợi chút nữa ngươi phải sắp xếp cho tốt."

Tướng phòng thủ: "Ngươi yên tâm, ta đã cố ý đem ca trực đổi thành huynh đệ tâm phúc của ta, có thể thuận lợi đem hắn thả ra khỏi thành."

Cao Tắc Ngọc nắm lấy cổ tay gã, "Tốt, đợi hắn vừa ra khỏi thành, liền thiết lập sát thủ, nhất định không thể thất thủ!"

Đứng trong viện nhìn y, Dữu Khánh sửng sốt, thần tình dần dần cương cứng, ánh mắt nhìn chằm chằm bờ môi hai người dao động.

Tướng phòng thủ cười nhạt, "Yên tâm, chỉ cần hắn vừa bước một chân ra cửa thành, chính là sợ tội lẩn trốn! Ta tại trên thành lớn giọng la lên bắt lấy kẻ trốn, chính là tín hiệu động thủ, cung tiễn thủ đã chuẩn bị sẵn lập tức hiện thân bắn giết, ngay tại chỗ là có thể đem hắn bắn thành con nhím! Bên ngoài ta còn bố trí một đội nhân thủ ẩn núp tại trên đường, để đề phòng vạn nhất, hắn chạy đằng trời, hắn phải chết không thể nghi ngờ!"

Cao Tắc Ngọc vuốt râu, hạ thấp giọng nói: "Chỉ cần làm xong việc, chính là công lao. Chỉ cần hắn chết, liền không thoát tội danh chạy trốn, Chung gia liền chạy không thoát tội danh hiệp trợ đào phạm, ý của mặt trên là quay lại sẽ bảo ngươi ta đi Chung phủ chủ trì xét nhà!"

Tướng phòng thủ vui cười méo miệng, đã hiểu rồi, có mỡ cho bọn hắn.

Gã lập tức hướng một bên ngoắc tay, gọi một người tới, chỉ vào Dữu Khánh trong nhà kho, thì thầm mấy câu, người sau liên tục gật đầu, sau đó đi xuống thành lâu.

Chờ một hồi, người kia lại từ cửa thành đi ra, gật đầu với Tường thủ thành trên thành lâu.

Lúc này tướng thủ thành nói với Cao Tắc Ngọc: "Được rồi, có thể rồi."

Chương 129: Không chút nào nương tay

Tất cả thỏa đáng, vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu đông phong.

Cao Tắc Ngọc nở nụ cười, lúc này nhìn về phía Dữu Khánh ở trong viện phía dưới, hướng hắn làm ra thủ thế, ra hiệu đã có thể đi ra, thể hiện đã trao đổi xong rồi, cho biết đã có thể ra khỏi thành.

Thủ thế kia lại khiến lưng Dữu Khánh phát lạnh, nỗi lòng như rơi vào hầm băng, rét lạnh rét lạnh.

Cũng thiếu chút nữa rịn ra mồ hôi lạnh.

Nếu không phải mình có tu luyện Quan Tự quyết, nhìn dao động của môi người liền có thể đoán ra được là đang nói gì, thì chỉ sợ bây giờ vì sao mà chết cũng không biết.

Xem như đã cảm nhận rõ ràng được cảm giác gì gọi là bị người bán đứng còn giúp người đưa tiền.

Tại vừa rồi, lúc trước hắn còn xem người ta như ân nhân cứu mạng, trong lòng đúng là phát ra lời cảm tạ xuất từ đáy lòng, người ta nói cái gì hắn đều ngoan ngoãn nghe theo.

Trong nháy mắt một luồng hận ý sinh ra, từ trong cõi lòng dâng lên vô tận phẫn nộ.

Hắn nhìn nhìn bốn phía, lặng lẽ suy nghĩ một chút tình hình trong nhà kho, trong đầu nhanh chóng làm ra phản ứng, cũng giơ tay lên, hướng về phía Cao Tắc Ngọc trên tường thành chỉ cách một bức tường, cách một con đường, ngoắc ngoắc tay.

Cao Tắc Ngọc ngoắc tay bảo hắn ra khỏi thành.

Hắn lại ngoắc tay gọi Cao Tắc Ngọc tới đây.

Trên tường thành, hai người đang đứng song song lập tức sửng sốt, tướng thủ thành hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Hắn đang làm gì vậy?"

Cao Tắc Ngọc cũng ngây ngẩn, lại lần nữa hướng Dữu Khánh ngoắc tay, lại lần nữa ra hiệu cho Dữu Khánh đi mau.

Dữu Khánh trong lòng cười nhạt, hắn trái lại muốn nhìn xem người nào chịu đựng được lâu hơn, hắn cũng không tin tên cẩu quan này có thể không tới đây, lại tiếp tục ngoắc tay.

Quả nhiên, Cao Tắc Ngọc quét mắt nhìn kinh thành to lớn, đã có phần nôn nóng, nói với tướng thủ thành: "Cũng không biết hắn có chuyện gì, có thể là có việc gì muốn dặn dò, để ta đi xem."

Tướng thủ thành trầm giọng nói: "Ngươi nhanh lên một chút, chúng ta không có nhiều thời gian, nhân mã của lão gia hỏa kia chạy đến, thì rất phiền phức."

"Biết rõ biết rõ." Cao Tắc Ngọc xoay người rời đi, xách vạt áo quan bào rất nhanh đi xuống bậc thang tường thành, tên Lại viên đi theo kia cũng đuổi theo.

Hai người một trước một sau rất nhanh trở lại trong sân nhà kho, lại lần nữa chạm mặt với Dữu Khánh.

Khuôn mặt vốn bình tĩnh của Cao Tắc Ngọc có vẻ oán giận, hỏi "Ngươi có chuyện gì vậy? Bảo ngươi đi mau, ngươi còn dây dưa làm gì, còn muốn chờ nhân mã triều đình tới bắt ngươi sao?"

Dữu Khánh: "Đại nhân, ta vừa nghĩ đến một cái bí mật trọng đại. Đại nhân hậu đãi ta như thế, Sĩ Hành không có gì báo, nghĩ đến lần này đi e rằng khó trở về kinh, liền quyết định đem bí mật này báo cho đại nhân biết."

Cao Tắc Ngọc bất ngờ, vẻ bất mãn trên mặt biến mất, trái lại có chút hiếu kỳ hỏi: "Là bí mật gì?"

Dữu Khánh nhìn nhìn bốn phía, làm cái thủ thế, mời vào trong nhà kho nói chuyện.

Cao Tắc Ngọc hơi nhìn lên tường thành một chút, đưa tay ra hiệu báo tạm hoãn, sau đó liền theo Dữu Khánh tiến vào trong nhà kho.

Trong thương khố, đám nha dịch kia vẫn còn đang ngồi trên đống bao tải, đang nói chuyện phiếm, Cao Tắc Ngọc nhìn nhìn, tựa hồ còn không tiện bằng nói chuyện tại trong sân bên ngoài.

Dữu Khánh lại tất cung tất kính mà đưa tay mời, chỉ về phía một gian phòng trong góc nhà kho, bình thường hẳn phải là nơi dành cho trông coi kho nghỉ ngơi.

So sánh với nhau, tại nơi đó quả thực là tương đối thích hợp lén lút nói chuyện, Cao Tắc Ngọc không suy nghĩ nhiều, lập tức bước nhanh đi đến, vả lại đi còn tương đối nhanh, bởi vì thời gian không nhiều, phải khẩn trương.

Đến gần nhìn, đẩy cửa nhìn thấy bên trong không người, hiện ra trước mắt là một cái bàn làm việc, trên bàn còn đặt các loại ống thẻ, chứa các loại thẻ dùng để tính công lao động.

Mặt sau có một rèm ngăn cách, Dữu Khánh đi đến đẩy rèm ra nhìn, phát hiện phía sau là một cái giường dùng để nghỉ ngơi.

Xác định trong phòng không có người, Dữu Khánh mới thả rèm ra, nhìn thấy tên Lại viên kia cũng đi theo vào, lúc này đưa tay ra dấu, "Bí mật này chỉ có thể báo cho một mình đại nhân biết, làm phiền lảng tránh một chút."

Bí mật tự nhiên không thể để cho quá nhiều người biết rõ, Cao Tắc Ngọc cũng quay đầu lại phất phất tay ra hiệu.

Lại viên kia đành phải đi ra ngoài, đi theo đóng cửa Dữu Khánh còn ra hiệu cho gã đi ra xa một chút, dáng vẻ như sợ hắn nghe trộm vậy.

Lại viên kia bĩu môi, cũng bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục đi xa thêm chút.

Lúc này Dữu Khánh mới đóng cửa quay đầu lại đi đến.

Cao Tắc Ngọc nói: "Là bí mật gì nói mau đi, thời gian không còn kịp rồi, ngươi còn… Ngươi muốn làm gì?" Chủ đề câu chuyện đột nhiên biến đổi, giọng Cao đại nhân cũng đã thay đổi.

Kỳ thực cũng không có gì, chính là hành vi của Dữu Khánh có chút dị thường, thời điểm đi tới phía y thì rút kiếm ra.

Sau đó giống như tiện tay chơi đùa, mũ kiếm thờ ơ mà tùy tiện gác ở trên cổ Cao đại nhân, hỏi: "Vì sao hại ta?"

Cao Tắc Ngọc vẻ mặt gượng gạo, "Ngươi đang nói gì vậy?"

Dữu Khánh lập lại lời nói, "Chỉ đợi vừa ra khỏi thành, liền thiết lập sát thủ, nhất định không thể thất thủ!"

Lúc này vẻ mặt Cao Tắc Ngọc mới chân chính trở nên đặc sắc, có vẻ kinh hoảng, có kinh nghi, vẻ mặt là không nghĩ tới, không nghĩ tới tên gia hỏa trước mắt này ở cách xa như vậy còn có thể nghe được bọn họ nói chuyện.

"Vì sao hại ta?" Dữu Khánh hỏi tiếp.

Cao Tắc Ngọc trái lại trở nên thản nhiên, "Hại ngươi không phải là chuyện người nào, mà nếu là ngươi ngay cả việc vì sao hại ngươi cũng không biết, hỏi thăm lại có ý nghĩa gì?

Chuyện tới bây giờ, là ta cẩn thận mấy cũng có sơ sót, ta nhận thức, ta thúc thủ chịu trói làm con tin của ngươi. Ngươi hẳn là có thể nhặt về một mạng rồi. Chuyện dư thừa ngươi cũng không cần phải hỏi, ta cũng sẽ không nói, người đến tình trạng như ta là không thể nói lung tung."

Dữu Khánh hờ hững hỏi: "Ngươi không sợ ta giết chết ngươi sao?"

Cao Tắc Ngọc ha hả cười, "Người có thể thi đậu Thám Hoa, không phải kẻ ngu dốt, ngươi cũng không dám giết ta! Ngươi rõ ràng, ta là ngũ phẩm mệnh quan triều đình, nếu ngươi giết chết ta thì dù cho một nhóm người khác cướp được ngươi, có nhiều ánh mắt như vậy nhìn thấy, ngươi trốn khó thoát!"

Dù cho kiếm gác ở trên cổ, y vẫn rất nhẹ nhàng giang ra hai tay, "Cho nên, ta thúc thủ chịu trói làm con tin của ngươi, ngươi ngoan ngoãn chờ một đám người khác tới đem ngươi dẫn đi là được, như vậy mới là kết quả có lợi nhất cho ngươi, kẻ ngu si mới nghĩ không ra, ngươi nói sao chứ?"

Dữu Khánh kiếm trong tay di động xuống, để tại vị trí trái tim của y.

Cao Tắc Ngọc bị đẩy lui về phía sau, lui qua khỏi tấm rèm ngăn cách, y mới mơ hồ cảm giác được không thích hợp, trầm giọng nói: "Ngươi không nên xằng bậy! Nếu ta không lộ diện, ngươi trốn không thoát khỏi thành. Bệ hạ đã hạ chỉ bắt ngươi, bây giờ toàn bộ kinh thành không quản phe phái nào đều đang khắp nơi lùng bắt ngươi, ngươi là chạy không thoát, a…"

Âm thanh y nói chuyện trong lúc bất động thanh sắc mà càng lúc càng lớn, ý đồ báo tin cho người phía ngoài, nhưng người đối diện không ngốc.

Kiếm quang trước mắt chợt lóe, mũi kiếm đặt tại ngực đột nhiên đâm vào trong miệng y.

Trong miệng truyền đến đau đớn, bị một kiếm đâm phá đầu lưỡi, trong nháy mắt máu tươi ồ ồ tuôn ra.

Cao Tắc Ngọc ô ô cất tiếng, trong miệng ngậm mũi kiếm nói không rõ lời nói, chỉ có thể dốc sức xua tay ý bảo Dữu Khánh không nên xằng bậy, lần này thật sự đã hoảng rồi, phát hiện mình tại quan trường ngốc lâu, có phần không quen với loại người không làm theo lẽ thường như vậy.

Thối lui đến mép giường chặn phải dưới chân, y lập tức ngã ngửa ngồi ra sau, trong nháy mắt đó, Dữu Khánh đột nhiên rút kiếm, một tay kia trực tiếp đè vào trên mặt y, tại chỗ đem y đè lật úp xuống nệm, người thì thuận thế nhảy lên, đầu gối chống tại sau lưng.

Cái đầu bị dí trong chăn, Cao đại nhân "Ô ô" cầu xin tha thứ, hai tay đập đập đệm chăn, muốn cầu cứu.

Dữu Khánh mặt không biểu tình, một kiếm đi xuống, từ cổ hắn mà qua, tiếp đó lại một kiếm kéo theo máu rút ra.

Đã lười dông dài, trực tiếp cắt cổ Cao đại nhân.

Tiên huyết trong nháy mắt bắn ra, thấm đẫm chăn bông.

Dữu Khánh thuận tay kéo chăn đem đầu y trùm lại, đứng dậy một chân đạp lên cái đầu bị trùm lại kia, thuận tay lại là một kiếm đâm xuống, trực tiếp từ phía sau xuyên vào trái tim Cao đại nhân.

Thân thể Cao đại nhân vẫn còn đang co giật, Dữu Khánh đã rút kiếm nhảy xuống sạp, kiếm trở vào bao, bước nhanh đến cửa, mở cửa, hướng tên Lại viên vừa nghe tiếng mà nhìn đến kia, ngoắc tay, "Đại nhân gọi ngươi."

Lại viên lập tức bước nhanh đến.

Gã vừa vào cửa, Dữu Khánh đóng cửa lại, thấy gã nhìn mình, Dữu Khánh chỉ hướng phía sau tấm rèm.

Lại viên lúc này đi đến, xốc màn che lên nhìn, còn chưa có nhìn thấy rõ chuyện gì xảy ra, trái tim mát lạnh, tiếp đó mới có ảm giác đau nhức truyền đến, nhìn thấy từ ngực mình chui ra một mũi nhọn kèm theo máu, muốn kêu lên nhưng phát hiện cổ đã bị người bóp chặt rồi.

Rộp! Dữu Khánh trực tiếp bóp nát cổ họng gã, đem người tống bay lên trên giường bồi Cao đại nhân, trường kiếm của mình trở vào bao lại xoay người xốc màn che lên, mở cửa, hướng ra đám nha dịch phía ngoài ngoắc tay gọi: "Một người khác đến đi."

Mười một tên nha dịch đang nghỉ ngơi nói chuyện phiếm lúc này giống như tranh đoạt nhau, dồn dập chạy tới, sau cùng thấy có kẻ

chạy nhanh, kẻ khác hơi chậm đành phải ngừng lại, mắt mở trừng trừng nhìn đồng liêu tiến vào.

Chỉ là cửa không đóng bao lâu, lại mới được mở ra, Dữu Khánh lại gọi, "Cao đại nhân bảo thêm một người nữa."

Một nhóm người lại đua tranh chạy tới, kẻ đoạt trước khiến cho đám còn lại tức giận bất bình.

Cũng may Cao đại nhân yêu cầu khá nhiều người, qua một chút lại gọi một người.

Bọn nha dịch đều rất phối hợp, có thể được Cao đại nhân kêu gọi, tựa hồ đều rất mừng rỡ.

Một người tiếp một người, rất nhanh, mười một tên nha dịch đều tiến vào gian phòng.

Một tên sau cùng đi tới cửa, vừa nhìn vào bên trong liền quay đầu muốn chạy, nhưng bị người đưa tay kéo vào.

Khi một tên nha dịch sau cùng biến mất trong phòng thì cửa không đóng, mùi máu tươi tản ra.

Máu quá nhiều, chảy tràn đến cửa vào, bị cánh cửa ngăn cản mới không có chảy ra ngoài.

Dữu Khánh bước qua ngưỡng cửa, đi ra ngoài, đóng cửa lại, sải bước đi ra ngoài nhà kho.

Cao Tắc Ngọc không phải nói có nhiều ánh mắt nhìn thấy sao, giết chết Cao đại nhân, Dữu Khánh hắn cũng là trốn không thoát sao?

Vì vậy Dữu Khánh dùng biện pháp đơn giản nhất, đem một ổ rắn chuột này toàn bộ giết sạch diệt khẩu!

Trong nháy mắt chính là hơn mười cái mạng người, tại trong lỗ hổng ngươi chết ta sống, hắn không chút do dự, không chút nào nương

tay!

Nhưng mà so với Thái sư thúc của hắn, so với năm đó đem hơn một trăm người truy sát nhà A Tiết Chương toàn bộ giết sạch sẽ thì vẫn là kém một chút.

Đi tới gần cửa kho, hắn cởi vỏ kiếm bên hông xuống, ném vào dưới cửa, kiếm cũng dựng thẳng tựa ở nơi cửa.

Dữu Khánh hai tay không, đi ra sân kho.

Tướng thủ thành ở trên thành nhìn thấy hắn lộ diện, nhìn nhìn kinh thành to lớn, có phần nôn nóng, lo lắng một lớp người khác tùy thời sẽ tới, chỉ thiếu chút phất tay thúc giục Dữu Khánh đi mau rồi.

Nhưng Dữu Khánh lại ngoắc tay, ngoắc tay với tường thủ thành, ra hiệu cho gã tới đây, còn chỉ chỉ vào trong thương khố, một bộ như Cao đại nhân đang tìm.

Tướng thủ thành tại trên tường thành đấm một quyền, không biết Cao Tắc Ngọc làm cái quỷ gì, chẳng lẽ không biết thời gian rất khẩn cấp sao?

Cũng không biết là chuyện gì có thể khiến Cao Tắc Ngọc tiến vào nhà kho rồi lại không đi ra.

Gã tin tưởng Cao Tắc Ngọc không có khả năng không biết nặng nhẹ, nói cách khác, trong nhà kho có chuyện gì đó còn trọng yêu hơn cả việc trước mắt.

Lúc này gã bước nhanh đi xuống bậc thang, gần như là chạy xuống thành tường, gã trái lại muốn nhìn xem Cao Tắc Ngọc đang làm cái gì.

Khoảng cách chỉ cách một con đường dưới thành tường.

Đi không được mấy bước liền đến nơi rồi, khi đối mặt với Dữu Khánh thì còn nhịn không được nhìn nhiều một chút, dù sao cũng là Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, còn là Thám Hoa lang.

Dữu Khánh thấy gã không dẫn theo người tới, trái lại cảm thấy được bớt việc, phất tay mời vào bên trong.

Không cần hắn mời, tướng thủ thành cũng đã sải bước xông vào, muốn nhìn xem đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Gã tiến vào trong nhà kho nhìn nhìn khắp nơi, không nhìn thấy được người.

Theo đuôi đi vào, Dữu Khánh thuận tay cầm lấy thanh kiếm tựa ở cửa.

Sợ đối phương thực lực quá cao, bớt đi động tĩnh rút kiếm.

Theo sau đó thuận tay nhẹ nhàng đưa kiếm lên gác ở trên cổ tướng thủ thành, cứ như tự đưa lên tới cửa.

Chương 130: Thiếu một người

Cái cổ mát lạnh, tướng thủ thành hơi nghiêng đầu nhìn, kinh hãi, đã bị mũi kiếm gác lên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có thể nói không hề đề phòng, không nghĩ tới sẽ gặp phải tình cảnh này.

Dữu Khánh lấy kiếm bức gã đến bên cửa, để tránh cho người qua lại trên đường không dễ nhìn thấy bên trong.

Sau đó trực tiếp đưa tay lên, vận công lực xuyên thấu giáp trụ, nhanh chóng điểm huyệt đạo của gã.

Sau đó đưa tay bắt mạch, sau khi xác nhận đã khống chế được rồi, thì mới quay đầu lại nhặt vỏ kiếm lên, thu kiếm.

Bị khống chế, tướng thủ thành lại lần nữa quan sát nhà kho, vẫn là không thấy bóng dáng những người khác, lập tức trầm giọng hỏi: "Cao đại nhân đâu?"

Đi tới trước mặt gã, Dữu Khánh lạnh nhạt nói: "Đi thử xem." Tiếp đó đẩy gã một cái lảo đảo.

Bị buộc đi tới trước, tướng thủ thành cắn răng hỉ: "Ngươi muốn làm gì?"

Dữu Khánh đẩy gã đi, "Cao đại nhân nói ta chạy không thoát, lão tử muốn thử xem!"

Tướng thủ thành hừ nói: "Hắn nói không sai, ngươi chạy không thoát."

"Người khắp thành này đều muốn bắt ta, ta không chạy cũng không được." Dữu Khánh ngay từ đầu đã không tin cái gì mà phe phái này phe phái kia, hắn lấy sự cẩn thận của A Tiết Chương để làm gương, không đem tính mạng mình dễ dàng giao vào trên tay người khác.

Đẩy tướng thủ thành thẳng đến bên cạnh chiếc xe ngựa của Cao Tắc Ngọc, hắn đột nhiên rẹt một tiếng rút kiếm ra, phất tay ném kiếm, tiếp đó cổ tay xoay tròn, cách không chụp một cái, kiếm lại vù một tiếng bay trở về, nắm kiếm trở vào bao, liền mạch lưu loát.

Ngự kiếm! Con mắt Tướng thủ thành đột nhiên co lại, nhìn từ thủ pháp liền biết đây không phải là cách không nhiếp vật bình thường, bỗng cảm thấy tình báo mặt trên cung cấp tựa hồ có sai lầm.

Mặt trên có nhắc nhở bên này phải cẩn thận, nói căn cứ vào một ít thông tin vừa mới nắm giữ được, A Sĩ Hành này khả năng có tu vi Thượng Võ cảnh giới, bảo bên này làm đầy đủ chuẩn bị, để tránh khỏi có sai lầm.

Lộ ra một thủ đoạn, Dữu Khánh cảnh cáo gã, "Ngươi đưa ta ra khỏi thành, không đưa ra được vậy thì cùng chết theo ta đi!"

Tiếp đó đi tới một bên xéo ra một sợi dây thừng buộc hàng, nhấc vạt áo giáp trụ của Tướng thủ thành, một đầu đem dây thừng buộc vào trên eo gã, sau đó bức gã ngồi lên càng xe, đầu kia của sợi dây thì ném vào trong thùng xe.

Tướng thủ thành đã minh bạch rồi, vị này muốn bức mình làm xa phu lái xe đưa hắn ra khỏi thành, lúc này trầm giọng nói: "Vô dụng, triều đình làm ra trận thế lớn như vậy, dù cho ra khỏi thành, ngươi cũng chạy không thoát."

Rẹt! Phốc !

Tướng thủ thành kêu lên một tiếng đau đớn, khó có thể tin mà quay đầu nhìn qua.

Dữu Khánh trực tiếp rút kiếm đâm vào eo gã, sau đó rút kiếm, từ bên cạnh tìm lấy một tấm vải bố, nhấc giáp trụ của Tướng thủ thành, lên dùng vải bố chặn kín tại vết thương sau eo gã, vừa hỗ trợ cầm máu vừa nói ra: "Không nên dông dài, ta nói lại lần nữa, nếu không thể đưa ta ra khỏi thành, vậy thì ngươi bồi ta cùng chết đi!"

Cơ nhục trên mặt đau đến run rẩy, Tướng thủ thành đã ngậm miệng, không nghĩ tới vị Thám Hoa lang này lại thủ đoạn độc ác như thế.

Dữu Khánh xoay người xách mấy mấy cái bao tải to ném lên càng xe, đè lên dây thừng phía sau Tướng thủ thành, tránh cho bị người khác dễ dàng nhìn thấy tướng thủ thành bị trói, còn chồng lên hai bao che chắn tại vị trí vết thương phía sau eo Tướng thủ thành, "Eo ngươi bị thương, có thể dựa vào chỗ tựa lưng."

Sau đó tháo dây cương xe ngựa, nhảy lên xe ngựa, xốc màn xe lên chui vào bên trong, kéo kéo dây thừng, tiếp theo từ tấm mành phía sau lưng gã vươn ra một cây kiếm gõ gõ lên trên mũ giáp của tướng

thủ thành, "Ta đếm nhẩm đến năm mươi mấy, nếu như xe ngựa vẫn còn chưa thể ra khỏi thành, ta sẽ trước hết giết ngươi, đi thôi!"

Sắc mặt Tướng thủ thành bởi vì đau đớn mà trắng bệch, cắn răng, cầm roi, vung lên, lúc này xe ngựa cuồn cuộn lăn bánh.

Xe đi ra nhà kho, rẽ ngoặt vào đường phố, thẳng đến cửa thành.

Thủ vệ cửa thành nhìn thấy là gã, hơn nữa còn là gã lái xe, đều có phần kinh ngạc.

Tướng thủ thành vung roi điều khiển xe đi không ngừng, đồng thời quát lớn: "Tránh ra, tránh ra, đều tránh ra cho ta!"

Dưới trướng của gã không dám ngăn cản, kể cả bách tính ra vào thành đều khẩn cấp bị kéo dạt sang một bên.

Có bộ tòng của gã kêu gọi: "Đại nhân, ngươi đi đâu vậy?"

Tướng thủ thành không nói, đưa lưng về phía cửa xe dốc sức mà nháy mắt, nhếch môi với nhân mã dưới trướng, ra hiệu ở phía sau, đồng thời thỉnh thoảng kêu gào tránh ra.

Xe ngựa đã thuận lợi chạy ra khỏi thành, thuận lợi xuyên qua cửa thành với số đông nhân mã phong tỏa, cung tiễn thủ trên tường thành không nhận được tín hiệu động thủ nên cũng không xuất hiện.

Nhưng mà người tại cửa thành đã thấy được Tướng thủ thành ra hiệu, đã nhận ra không thích hợp, sau khi chạm mặt nhau thì nhanh chóng dùng động tác ra hiệu.

Không bao lâu sau, bên trong thành liền có hơn mười kỵ mã ù ù đuổi theo, bắt đầu đi theo không xa không gần.

Dữu Khánh đẩy mành cửa sổ sau ra một khe nhỏ thoáng nhìn một chút, lại lấy kiếm đẩy rèm cửa phía trước, nhìn nhìn tướng thủ thành

còn đang lái xe, trọng điểm quan sát địa hình phía trước, đồng thời chất vấn: "Người phía sau là ngươi dẫn tới, ngươi dám đùa giỡn thủ đoạn?"

Tướng thủ thành lái xe vội nói: "Không có đùa giỡn thủ đoạn, đó đều là nhân mã hầu cận của ta, nhìn thấy ta ra khỏi thành, khẳng định sẽ đuổi theo."

Nghĩ thầm, nếu như không người nào nhìn chằm chằm, vạn nhất bị ngươi giết chết thì làm sao bây giờ?

Dữu Khánh một kiếm rọc đứt tấm mành, để cho tầm mắt càng thêm rộng, tầm mành theo gió bay đến trên tay hắn, hắn trực tiếp khoét hai cái lỗ, trùm lên trên đầu, thu lại buộc tại trên cổ, đã đem toàn bộ đầu bao bọc lại, chỉ chừa hai con mắt, quát lớn: "Nhanh lên một chút!"

Tướng thủ thành quay đầu nhìn lại một cái, có điểm không nói nên lời, lần đầu tiên nhìn thấy che mặt như vậy, khua roi tăng tốc xe nhanh hơn, hỏi: "Khi nào thả ta?"

Xe ngựa chạy nhanh càng thêm trở nên xóc nảy.

Dữu Khánh: "Chờ khi người của ngươi không truy đuổi rồi nói tiếp. Không phải ngươi còn mai phục nhân mã ngoài thành để đối phó ta sao?"

Họ Cao vô liêm sỉ, việc này cũng nói ra rồi?

Tướng thủ thành trong lòng âm thầm mắng chửi, trả lời: "Người ngăn chặn ngươi mai phục tại không xa ngoài thành, chỉ một tiểu đội mai phục, đề phòng bị ngươi từ mấy cái phương hướng chạy trốn.

Cũng không có khả năng bố trí quá xa, phạm vi lớn dễ dàng bị ngươi lợi dụng sơ hở chạy thoát, trong lúc nhất thời cũng không dễ triệu tập quá nhiều nhân thủ tin được mà còn không để lộ tiếng gió thổi

để làm chuyện loại này, dù sao đa số quân đội đều là người của bên kia. Đã sớm vượt qua rồi, tại lỗ hổng trước khi vào núi thì đã vượt qua điểm mai phục."

Dữu Khánh cũng không quản gã nói là thật hay giả, nhìn chằm chằm địa hình phía trước.

Người qua lại trên đường trông thấy kiểu dáng hai người trong ngoài xe ngựa này thì đều cảm thấy có chút kỳ quái, dẫn đến số lượng người đi đường quay đầu lại nhìn khá nhiều.

Mắt thấy sơn đạo phía trước sắp rẽ ngoặt, Dữu Khánh nhanh chóng quay đầu lại đẩy tiểu mành ở cửa sổ ra nhìn một chút tình hình mặt sau, rồi quay đầu lại nhìn chằm chằm phía trước, bắt đầu đem từng cái bao tải bên ngoài càng xe xách vào bên trong xe.

Tướng thủ thành quay đầu lại, ý thức được không thích hợp, lúc này nghiêm khắc cảnh cáo: "Ngươi đừng xằng bậy!"

Phốc! Dữu Khánh lại tại sau eo gã đâm một kiếm, "Điều khiển tốt xe của ngươi!"

Tướng thủ thành đau đớn nhe răng nhếch miệng.

Xe ngựa vừa mới rẽ ngoặt tại trên sơn đạo, Dữu Khánh liền túm lấy dây thừng, nhìn thấy có người đi đường, tạm hoãn, đợi lướt qua người đi đường, hắn khua cánh tay giựt mạnh dây thừng.

Tướng thủ thành trực tiếp bay ngược vào trong, trong tay chụp lấy dây cương gần như kéo dừng ngựa lại, người tại trong không trung thì sắc mặt đại biến, đã nhận ra được chút gì, há mồm hô to, "Cứu…"

Dữu Khánh một tay chụp lại, bịt kín miệng của gã, đem gã xoay sang bên cạnh, vung kiếm vạch một cái, cắt đứt cổ của gã, máu tươi nóng hổi lập tức phun ra đầy vách.

Rơi xuống đất, tướng thủ thành bịt cổ co quắp.

Lắc mình bay ra, Dữu Khánh vung kiếm xẹt qua mông ngựa một kiếm, ngựa đau đớn hí lên, lập tức cuồng chạy với tốc độ cao nhất.

Dữu Khánh lắc mình chìm vào trong một bên núi rừng, cấp tốc ẩn nấp bất động.

Chỉ chốc lát sau, hơn mười kỵ mã ù ù rong ruổi lao qua, lúc này hắn mới cấp tốc đứng dậy, rất nhanh nhảy lên lạo vào chỗ sâu trong rừng núi, sau đó không như muốn sống mà khẩn cấp chạy trốn, hướng khu vực Yêu giới núi cao rừng rậm gấp gáp chạy trốn…

Cửa thành, có hơn mười kỵ mã chạy tới, cơ hồ tại một nhóm người Dữu Khánh vừa rời đi không bao lâu liền đã đến rồi, gần như là chân sau liền chân trước.

Mười mấy người nhảy xuống ngựa, chạy vòng khắp trên thành dưới thành, hỏi tình hình, tra tìm xem Cao Tắc Ngọc ở đâu.

Có người nhìn thấy Cao Tắc Ngọc đi vào bên trong nhà kho kia, chỉ điểm và hơi giải thích một chút.

Lập tức có mấy người chạy nhanh vào nhà kho, cuối cùng tìm được Cao Tắc Ngọc, tại bên trong một gian phòng trong nhà kho.

Cửa thành đang rất nhanh trở nên náo nhiệt, cũng khẩn cấp bị phong tỏa rồi.

Xa giá Huyền Quốc công xa rồi, cũng không có chậm trễ quá lâu, bởi vì là khẩn cấp chạy tới.

Nhân thủ âm thầm bảo hộ Dữu Khánh cũng cùng theo đến.

Ứng Tiểu Đường vừa lộ diện tại Chung phủ, người âm thầm bảo hộ Dữu Khánh cũng nhìn thấy được tín hiệu, lập tức hiện thân liên hệ.

Người âm thầm bảo hộ Dữu Khánh đã phát hiện Dữu Khánh tại Long Viên Khâu đổi xe, âm thầm cùng trở về Chung phủ, nhưng không phát hiện thấy Dữu Khánh dịch dung đổi y phục nha dịch rồi theo Cao Tắc Ngọc rời đi.

Cũng là không có biện pháp, Long Viên Khâu có thể trà trộn vào, Chung phủ là tư trạch, lại có không ít hộ vệ, cho nên có chút tình huống là không thể nắm giữ.

Ứng Tiểu Đường cũng có thể lý giải, không trách bọn họ, đối thủ trăm phương ngàn kế bố cục như vậy không phải chính là vì tránh cho đả thảo kinh xà, dễ dàng đem 'A Sĩ Hành' lặng lẽ bắt cóc sao?

Trên đường khi xác định được hướng đi của Cao Tắc Ngọc, lại nhẩm tính thời gian, Ứng Tiểu Đường mặc dù vẫn thúc giục ra roi thúc ngựa đuổi theo, nhưng trong lòng kỳ thực đã nguội lạnh, đánh giá 'A Sĩ Hành' đã không cứu được rồi.

Ứng Tiểu Đường là mang theo cảm xúc bi phẫn mà đuổi tới.

Năm đó, A Tiết Chương bị người làm mất tích đã là một thất bại, bây giờ con trai của A Tiết Chương vừa vào kinh, dựa vào thành tích tuyệt đối ưu việt thi đậu Nhất giáp, kết quả lại bị người làm cho không còn rồi, hai phụ tử bị người liên tiếp cầm đi khai đao, đây không phải là cố ý đánh mặt bên này sao?

Bất luận là cựu tình, chỉ hỏi một câu, hễ là đứng ở phía đối lập với đối phương liền phải nhận kết quả như thế, về sau ai mà không suy nghĩ hậu quả?

Người trên con đường làm quan, thường thường đều nhìn không rõ sự thật, đều quen nhìn cái gọi là hướng gió.

Nhưng mà tình hình trước mắt lại khiến Ứng Tiểu Đường và Bùi Thanh Thành rất cảm thấy bất ngờ.

Hai người đã được đưa đến gian phòng tràn đầy máu kia, mười ba cái thi thể nhân viên Hình bộ, hoặc chất đống hoặc nằm riêng.

Cao Tắc Ngọc mà bọn họ muốn tìm cũng tại trong đó, duy độc không nhìn thấy thi thể A Sĩ Hành.

Một nhóm này có bao nhiêu người, trạm kiểm soát dọc đường đã đếm rõ rõ ràng ràng, thiếu một người.

Nhìn thi thể Cao Tắc Ngọc trừng lớn hai mắt, đám người Ứng Tiểu Đường rất không biết nói gì.

Đi ra khỏi gian phòng kia, Ứng Tiểu Đường hỏi; "A Sĩ Hành đi đâu rồi?"

Bộ tòng đến trước nói: "Không biết. Những người khác căn bản không biết A Sĩ Hành có tới đây, kẻ biết rõ cơ bản đều đã chết tại đây, một ít cung tiễn thủ chuẩn bị trên thành cũng chỉ biết có khả năng có đào phạm muốn chạy trốn, chuẩn bị sẵn sàng nghe lệnh liền bắn giết, cũng không biết đào phạm là ai. Tướng thủ thành Lý Kỳ trái lại từ nơi này điều khiển một chiếc xe ngựa chạy ra khỏi thành, trong xe không biết chở theo người nào, dưới trướng của hắn cũng có một nhóm người đang đuổi theo rồi. Thuộc hạ cũng đã lệnh cho một đội nhân mã đuổi theo!"

"Trong xe chẳng lẽ là A Sĩ Hành?" Bùi Thanh Thành kinh ngạc, quay đầu lại nhìn về phía gian phòng tỏa ra mùi máu tươi, "Người ở bên trong sẽ không phải là do A Sĩ Hành giết chết. Hắn có lá gan này sao? Bất động thanh sắc giết chết mười mấy người thì phải bản lĩnh cỡ nào?"

Ứng Tiểu Đường nhịn không được liếc nhìn ông ta một cái, có phải A Sĩ Hành giết hay không, không dám khẳng định, nếu nói A Sĩ Hành không có lá gan này, lão ta đã xem qua khẩu cung của Hứa Phí thì không tán đồng.

Người trước nói: "Nhìn theo hiện nay, căn cứ vào lời người chứng kiến nói, tới nơi đây chính là tướng thủ thành Lý Kỳ và A Sĩ Hành thất tung, hai người này có khả năng động thủ lớn nhất."

"Ai có thể chứng minh nha dịch thất tung là A Sĩ Hành?" Ứng Tiểu Đường hỏi ngược lại một câu, sau đó hạ thấp giọng nói với người bên mình: "Thừa dịp đối phương còn chưa kịp phản ứng, lập tức phái một bộ nhân mã đi thủ Chung phủ, phòng ngừa có người cưỡng ép lấy khẩu cung, phải dặn dò rõ ràng cho nhân viên liên quan và Chung phủ, không thể nói lung tung!"

Chương 131: Hiến bảo

Bùi Thanh Thành gật đầu, rất tán đồng, A Sĩ Hành đã khiến Hoàng đế tức giận, nếu như lại để đối thủ định chắc tội danh sát hại mệnh quan triều đình vậy thì thật sự triệt để không còn đường sống.

Bên phía đối thủ là không thể tự nói mình biết rõ A Sĩ Hành giả trang nha dịch đi theo Cao Tắc Ngọc, nhưng đối thủ biết rõ điểm đột phá ở đâu, biết rõ Chung phủ là biết rõ tình hình, nhất định sẽ đi cạy mở miệng Chung phủ.

"Vâng!"

Lập tức có người lĩnh mệnh, khẩn cấp đi Chung phủ.

Mà đám người Ứng Tiểu Đường thì quanh quẩn tại khu vực cửa thành, vì hai sự kiện khó hiểu.

Đầu tiên là A Sĩ Hành có tại trên chiếc xe ngựa mà Tướng thủ thành Lý Kỳ điều khiển rời đi kia hay không.

Thứ hai là người ở trong thương khố rốt cuộc có phải do A Sĩ Hành giết hay không.

Rất nhanh, có người lão luyện trong quân thăm dò xong hiện trường tới báo, "Quốc công, mười ba thi thể bên trong đều chết vì kiếm, hẳn phải là chết tại trong tay cùng một người, trên kiếm của hung thủ hẳn có vết sứt chưa được mài phẳng."

Ứng Tiểu Đường và Bùi Thanh Thành nhìn nhau, nếu như thực sự là A Sĩ Hành làm, có thể có bản lĩnh lớn như vậy, có thể bất động thanh sắc mà giết chết nhiều người như vậy? Còn có thể cưỡng ép Tướng thủ thành Lý Kỳ đưa hắn ra khỏi thành?

Xen vào những việc này, đám người Ứng Tiểu Đường có lý do hoài nghi có khả năng còn có người khác tham gia vào việc này, không biết đối với A Sĩ Hành mà nói là địch hay là bạn.

Không bao lâu sau, kị binh ngoài thành lướt như bay đến, cấp báo: "Quốc công, xe ngựa mà Tướng thủ thành Lý Kỳ điều khiển đã bị ngăn lại. Lý Kỳ bị người cắt cổ, chết tại bên trong xe, không thấy tung tích hung thủ. Có lý do tin tưởng, hung thủ đã giết chết Lý Kỳ, sau đó khiến cho ngựa chấn kinh mà tiếp tục lao về phía trước để che mắt, bản nhân hung thủ thì đã nửa đường chạy trốn. Bộ tòng của Lý Kỳ đang kiểm tra những dấu vết khả nghi dọc theo đường đi, nhằm xác định phương hướng hung thủ trốn đi."

Lại sát một cái?

Mới giết chết một ngũ phẩm quan văn, lại giết chết một lục phẩm võ tướng?

Ánh mắt Ứng Tiểu Đường và Bùi Thanh Thành lại chạm nhau, hai người cảm giác việc này càng nháo càng lớn, phát hiện hung thủ có phần điên cuồng.

Hai người biết rõ, cho dù là đối thủ, cũng không có tại bên trong kinh thành làm ra việc trực tiếp ám sát A Sĩ Hành, cũng phải nghĩ biện pháp áp đặt tội danh lên đầu A Sĩ Hành, rồi mới mượn lí do đó mà giết mới được, sao có thể không kiêng nể gì cả như vậy.

Không đợi quá lâu, xe ngựa cưỡng ép Lý Kỳ ra khỏi thành trở về tới nơi, cũng kéo theo thi thể Lý Kỳ.

Kẻ lão luyện trong quân kiểm nghiệm xong, hạ thấp giọng nói cho bên phía Ứng Tiểu Đường: "Hung thủ hẳn là cùng một người."

Hiện tại cũng không tiện nói chuyện lớn tiếng, đã có không ít quan viên triều đình chạy đến.

Hình bộ thượng thư với nét mặt xám xịt, càng là tự mình mang theo một đám nhân mã Hình bộ tự mình hiện diện khám nghiệm.

Quan to triều đình cấp bậc tử bào tới mấy người.

Đây không phải việc nhỏ, quan viên ngũ phẩm, lục phẩm của triều đình cứ như vậy bị người mưu sát, còn bị chết một đám nha dịch, đây là ngang nhiên khiêu khích Cẩm Quốc triều đình, chạm đến lợi ích cấu trúc quyền lực giai tầng, cũng chính là phạm phải đám người này tức giận.

Những người này vì bảo hộ lợi ích của mình, vì tránh cho ngày nào đó sự việc tương tự xảy ra tại trên thân mình, tất nhiên là phải nặng tay chấn nhiếp.

Nói chung, tình trạng này tuyệt không thể kéo dài!

"Đi!"

Một đám khoái mã Hình bộ ù ù lao nhanh ra khỏi thành.

Hình bộ Thượng thư ra lệnh một tiếng, Hình bộ tinh nhuệ nhất, cũng có thể nói là tinh nhuệ nhất trong toàn bộ Cẩm Quốc về kiểm tra dấu vết, cao thủ truy tung xuất động từng nhóm, nghiễm nhiên là muốn toàn lực truy tra phương hướng hung thủ trốn đi.

Lực lượng loại hình này, không phải thế lực giang hồ nào có thể so sánh, toàn diện và chuyên nghiệp.

Nét mặt Ứng Tiểu Đường căng ra thờ ơ lạnh nhạt, cũng không tiện nói cái gì.

Lão vừa mới hảo tâm đề nghị, phái nhân mã quân đội hiệp trợ cùng truy nã, nhưng đối phương ra vẻ kinh hãi hoảng sợ mà trực tiếp cường thế cự tuyệt.

Đối phương chỉ còn kém chút nói ra người của quân đội không đáng tin…

Ngoài Chung phủ viện, cổng trước sau thủ hơn trăm người.

Chính là người do Huyền Quốc công phái tới, cũng âm thầm nhắc nhở phía Chung Túc, nhất quyết không thể thừa nhận Cao Tắc Ngọc dẫn A Sĩ Hành đi, cũng nói rõ ra tình huống bên này.

Được biết có người đã trực tiếp đem Cao Tắc Ngọc giết chết, Chung Túc cũng là vô cùng lo sợ không thôi, tự nhiên là đảm bảo tuyệt đối không hé mồm.

Nhưng ở bên ngoài truyền đến một trận ầm ĩ khiến ông ta vỡ mộng, khiến cho ông ta lĩnh hội được cái gì gọi là hiện thực rất tàn khốc.

Chạy đến cửa vào nhìn động tĩnh, Lý quản gia có thể nói là vô cùng lo sợ, Cấm Vệ quân!

Hơn một nghìn nhân mã trực tiếp bao vây Chung phủ, hơn một nghìn nhân mã này đều mặc giáp trụ đỏ sậm, đây là Cấm Vệ quân trực thuộc Hoàng đế!

Chỉ có Hoàng đế mới có thể điều động Cấm Vệ quân trực tiếp bao vây Chung phủ, Lý quản gia làm sao có thể không kinh hãi.

Nhân mã do Huyền Quốc công phái tới trái lại cũng rất quyết liệt, cứng rắn chặn kín cửa vào, không cho Cấm Vệ quân tiến vào trong!

“Thế nào, muốn ngang nhiên chống chỉ sao?”

Cấm Vệ quân đang cùng bên kia giằng co chợt tách ra, một gã hoạn quan tuổi già đi ra, trực tiếp đưa ra một cây Kim Phê lệnh tiễn cho đám nhân mã đang chặn kín cổng vào nhìn thấy.

Nhân mã chặn kín cổng cả kinh, dồn dập quỳ một gối xuống.

Hoạn quan cất cao giọng nói: "Bệ hạ có chỉ, Chung phủ có hiềm nghi bao che tội phạm quan trọng, lập tức niêm phong, bắt giữ toàn bộ người có liên quan tới Chung phủ, giao cho Hình bộ nghiêm thẩm, nếu có cản trở có thể tiền trảm hậu tấu!"

Lý quản gia ở sau cổng nghe vậy thì kinh hãi, vội vã chạy vào trong phủ báo tin.

Truyền chỉ xong, hoạn quan đối với một đám nhân viên quỳ xuống quát lớn: "Còn không nhường đường!"

Nhân mã chặn cổng lập tức đứng dậy, rất nhanh lui sang hai bên.

Không còn cách nào, hung thủ hành hung tại khu vực cửa thành có phần nháo quá mức rồi, đã phạm phải nhiều người tức giận, giai tầng quyền lực có liên quan đến lập tức bắt tay hành động, kinh động đến Hoàng đế trực tiếp điều động Cấm Vệ quân nhúng tay, không phải bọn họ có thể ngăn cản.

Hoạn quan từ đó nghênh ngang đi vào, theo thế mà đi, chân nhấc cao mặt vênh váo.

Khung cảnh phá cửa mà vào này làm kinh động đám hạ nhân Chung phủ giữa đình đài thủy tạ ầm ĩ náo loạn như gà bay chó sủa.

Cấm Vệ quân xâm nhập vào đã bắt đầu trực tiếp bắt người, không quản có thân phận gì, đều giống nhau trước tiên bắt lại rồi nói tiếp.

"Ai!"

Trong nội trạch, Chung Túc nghe báo ngửa mặt lên trời than thở, sợ cái gì tới cái đó, thật đúng là đã tới rồi.

Ông ta xoay người đi tới một chỗ lầu các, dương tay làm ra một thủ thế.

Rất nhanh, bùm, một tiếng nổ vang lên.

Chíu! Một vệt pháo hoa ban ngày thấy không rõ phóng lên cao, kéo ra vệt hồng tuyến xông thẳng trời cao.

Lý quản gia và Đỗ Phì đều kinh ngạc nhìn tới, ngay cả bọn họ cũng không biết xảy ra chuyện gì…

Bên trong Kinh thành, có một tòa sơn lâm thanh tịnh, vào núi thì tĩnh mịch, trên núi lầu các từng tòa từng tòa đẹp đẽ như gấm vóc, ngoài núi thì là thế gian phồn hoa.

Nơi này là một trong mấy địa điểm đẹp tại kinh thành, vốn là lâm viên tài sản riêng của Hoàng gia, về sau hoàng đế dùng làm việc khác, rồi cũng biến thành một địa điểm thanh danh hiển hách khác, Ty Nam phủ!

Trên đường phố cách Ty Nam phủ không xa, lão Ngô què một mực nhìn chằm chằm phương hướng Chung phủ, một mực dõi mắt chờ đợi.

Nhìn thấy thời gian đã sắp đến chiều tối, chợt thấy trong không trung xa xa mơ hồ có thứ gì bay lên không trung, lúc đầu còn tưởng rằng là mình hoa mắt.

Lão dụi dụi mắt, nhìn kỹ lại, nhìn thấy có khói đỏ tản ra, lập tức kinh hãi, xoay người liền đi thẳng về phía cổng chính Ty Nam phủ.

Khập khiễng vội vã chạy đi, lão biết rõ, một khi Chung viên ngoại đã vận dụng đến 'Vội vàng thấy', vậy thì nói rõ tình huống rất nguy cấp.

Tại cổng vào Ty Nam phủ có thủ vệ, bảo vệ phạm vi bên ngoài cũng chính là nhân mã của Cấm Vệ quân.

Lão Ngô què còn chưa có tiếp cận, liền bị bảo vệ tại cổng vào ra hiệu không được tới gần.

Lão Ngô què làm sao có khả năng không tới gần, nhanh chóng tiến lên chắp tay nói: "Làm phiền thông báo với Địa Mẫu nương nương, tiểu nhân muốn hiến bảo cho nương nương!"

Tùy tiện một người tới liền phải thông báo cho Địa Mẫu, vậy không phải là trò đùa sao, việc này cũng giống như tại Hoàng cung, tùy tiện một người đi tới liền đi thông báo cho Hoàng đế thì có gì khác biệt.

Lại nhìn cách ăn mặc của lão Ngô, rõ ràng chỉ là một hạ nhân.

Ngay tại chỗ liền bị thủ vệ đẩy bay ra ngoài, mông rớt xuống đất lật mấy vòng.

Thủ vệ quở trách, "Nơi đây không phải nơi để cho ngươi hồ đồ, nếu không cút, cẩn thận mạng chó của ngươi!"

Lão Ngô què chống đất bò lên, từ cổ tay truyền đến đau đớn, lập tức biết cổ tay tối thiểu đã bị trật khớp rồi, lão quay đầu lại nhìn khói đỏ trên không trung mơ hồ đã tan hết, lại nhìn nhìn cổng Ty Nam phủ nhưng vào không được, lập tức lòng nóng như lửa đốt, ra sức bò đứng lên, hướng phía trên núi rướn cổ họng gào lớn: "Tiểu Vân đồ, tiểu nhân có trọng bảo Tiểu Vân đồ muốn hiến cho nương nương, tiểu nhân muốn hiến Tiểu Vân đồ cho nương nương…"

Dám la to tại đây, quả thực là chán sống rồi, hai gã thủ vệ liền đi tới quyền đấm cước đá.

"Tiểu Vân đồ, tiểu nhân muốn hiến bảo, Tiểu Vân đồ, tiểu nhân muốn hiến bảo…"

Bị đánh cho miệng mũi bốc huyết quay cuồng trên mặt đất, lão Ngô què y nguyên liều mạng khàn khàn giọng gào thét.

"Dừng tay!"

Có nhân viên Ty Nam phủ tại cổng ra vào đột nhiên dừng bước hô to, bước nhanh đi tới đẩy thủ vệ đang đấm đá ra, ngồi xổm xuống hỏi: "Ngươi nói bức đồ gì?"

Lão Ngô què tuổi đã không nhỏ, làm sao chịu nổi bị đán đấm như vậy, xương sườn đã bị đá gãy mấy cây, cánh tay cũng bị đá gãy một cái, hàm răng cũng bị đánh rớt mấy răng, miệng mũi giàn giụa máu tươi, một con mắt sưng phù chỉ còn hiện ra một khe hở.

Nghe thấy chất vấn như thế thì dù đang kịch liệt thở dốc, lão vẫn ra sức gián đoạn lớn tiếng nói: "Tiểu Vân đồ, tiểu nhân hiến cho Địa Mẫu nương nương chính là Tiểu Vân đồ!"

Thủ vệ cổng vào không hiểu Tiểu Vân đồ là thứ gì, nhân viên Ty Nam phủ nhưng vừa nghe liền biết, giật mình không ít, trên dưới quan sát cách ăn mặc của lão Ngô, không biết kẻ bách tính tầm thường này tại sao biết rõ loại đồ vật 'Tiểu Vân đồ' này, vội hỏi: "Đồ ở nơi nào?"

Lão Ngô què nằm trên mặt đất nỗ lực thở dốc, tiết ra một hơi, nhưng có điểm không thể cất lời được rồi.

Lúc này nhân viên Ty Nam phủ kia nâng lão ngồi dậy, một chưởng đặt tại phía sau lưng lão, vận công rót nội lực vào, giúp lão chỉnh đốn khí tức.

Sau một lúc, lão Ngô mới thở ra một hơi, "Bảo đồ chỉ hiến cho nương nương, không thấy nương nương thì thà chết không cho!"

Nhân viên Ty Nam phủ kia trầm giọng nói: "Ngươi phải hiểu được, kẻ trên thế gian này tự cho là đúng hoặc đầu óc ngu độn rất nhiều,

nếu như ai muốn gặp nương nương, chỉ cần đưa ra một cái lí do liền muốn để cho nương nương gặp mặt thì sao được?”

“Tiểu nhân minh bạch.” Lão Ngô què dốc sức gật đầu, lấy tay sờ tìm tới cái tay đã không thể nhúc nhích kia của mình, cầm lấy ngón trỏ, đột nhiên vang lên ‘Răng rắc’, vậy mà ngay tại trước mặt đối phương bẻ gãy một ngón trỏ của mình, cả người đau đớn run rẩy, máu trộn lẫn nước bọt treo nơi khóe miệng đồng thời rơi xuống, run rẩy đáp lời, “Nếu như có hư ngôn, mạng như một ngón tay này!”

Thủ vệ vừa mới đánh đấm lão khiếp sợ, hai mặt nhìn nhau.

Nhân viên Ty Nam phủ cũng rất bị chấn động, lúc này bế ngang người lên, chạy nhanh lên núi…

Lúc này, Chung phủ đã bị quét sạch.

Không quản là chủ nhân, hay là hạ nhân, tất cả đều bị tập trung tại trước viện, kể cả hộ vệ cũng vậy, hơn trăm người toàn bộ quỳ gối trên mặt đất, bị một vòng Cấm Vệ quân vây quanh tạm giữ.

Sắc mặt Chung Túc lộ vẻ sầu thảm.

Văn Giản Tuệ nức nở, không biết một nhà đang rất tốt tại sao lại đột nhiên rơi vào nông nổi như thế này.

Cùng quỳ gối, sắc mặt hai tỷ muội lại khác nhau, Văn Nhược Vị cắn môi nhìn trái nhìn phải, Chung Nhược Thần thì mặt không biểu tình.

Hạ nhân Chung phủ thì vẻ mặt từng người nơm nớp lo sợ.

Chương 132: Sờ cốt

Tại phía đối diện với hướng bọn họ quỳ, đặt một cái ghế, hoạn quan kia đang ngồi tại đó, cười tủm tỉm nhìn một đám người quỳ gối

trước mặt mình.

Lão ta thích cảm giác như vậy.

Đợi một thời gian, trời sắp hoàng hôn, tướng lĩnh phụ trách lục soát mới tới đây chắp tay bẩm báo: "Công công, đã lục soát hết rồi, toàn bộ người hẳn đã tập trung ở đây."

Hoạn quan ừ một tiếng, nhìn chằm chằm Chung Túc cười nói: "Chung viên ngoại, còn không chịu nói ra là đang mật báo cho người nào sao?"

Cây pháo hoa đặc chế kia gây ra động tĩnh thật sự quá lớn, lão muốn nhìn không thấy cũng khó, lão ta không cho là bắn ra chơi đùa, ban ngày ban mặt phóng pháo hoa không phải có bệnh sao?

Nhưng Chung Túc chính là không thừa nhận, chỉ nói là phóng ra chơi đùa, cho dù hiện tại cũng vẫn là trả lời như vậy: "Công công, quả thực là bắn ra không có ý gì."

"Tốt!" Hoạn quan gật đầu, cười nói: "Bây giờ không nói, vậy thì đến Hình bộ rồi nói đi. Trong Hình phòng có rất nhiều đồ vật sẽ khiến cho ngươi nói." Tiếp đó hai tay chống tay vịn đứng lên, "Thời gian không còn sớm rồi, đi thôi, đem người chuyển giao cho Hình bộ, toàn bộ đồ vật kiểm kê niêm phong!"

Vừa mới nói xong, bên ngoài lại truyền đến một trận ầm ĩ, lão ta lập tức nghiêng đầu nhìn sang, quở trách: "Bên ngoài tranh cãi ầm ĩ cái gì vậy, còn có quy củ hay không?"

Rất nhanh, có một gã tiểu tướng chạy tới bẩm báo, "Công công, người của Ty Nam phủ tới, còn muốn cứng rắn xông vào!"

Được nghe lời ấy, đang quỳ tại trên đất, Chung Túc biết rõ lão Ngô què đã làm được rồi, thực sự thở phào nhẹ nhõm, ông ta đang sầu lo cho nữ quyến trong nhà làm sao chịu nổi tra tấn.

"Người của Ty Nam phủ?" Hoạn quan sửng sốt, không lý giải được hỏi: "Người của Ty Nam phủ nhúng tay vào việc này làm gì? Việc này không phải tầm thường, là chính tay Bệ hạ hạ lệnh xử lý nghiêm khắc, đi nói cho bọn họ, không được liều lĩnh!"

Bên ngoài đột nhiên trở nên an tĩnh, lại khiến mọi người bên này thoáng kinh ngạc.

Ngay sau đó có tiếng cười ha ha truyền đến, "Đường công công nói quá lời, không cần khẩn trương như vậy."

Đám Cấm Vệ quân vây quanh bên này tách ra, một đám người áo xám đi tới, vừa nhìn ăn mặc liền biết là người của Ty Nam phủ.

Cầm đầu chính là chấp chưởng Hậu Ty của Ty Nam phủ - Sở Thiên Giám, trán dưới ánh nắng chiều chiếu rọi hơi có cảm giác phản quang.

Lúc này, hoạn quan ôi một tiếng, khuôn mặt tươi cười nói: "Ta tưởng là ai chứ, thì ra là đích thân pháp giá Sở tiên sinh tới." Tiến lên nghênh đón, còn chắp tay, nhưng mà vẫn là luận sự, "Sở tiên sinh, ngài cứ xông vào như vậy, thật sự không thích hợp. Ta biết rõ lần trước ngài từng tới Chung phủ, còn cùng tên Thám Hoa lang kia dưới đèn đêm nói chuyện, nhưng việc lần này là chính bệ hạ tự mình hạ lệnh xử lý nghiêm khắc, thậm chí phát ra Kim Phê lệnh tiễn, ta cũng không tiện nể tình…"

Sở Thiên Giám mỉm cười, nghe được tiếng bước chân ở mặt sau liền không dông dài, chỉ nghiêng người tránh sang một bên mà thôi, sau khi đứng sang bên cạnh thì hơi khom người.

Chỉ thấy phía sau có mấy người áo xám bảo vệ xung quanh một gã mỹ nam tử thân thình thon gầy chắp tay thả bộ bước đến, thân mặc y phục màu trắng sắc màu hơi xanh nhạt, nhìn người có cảm giác thanh nhã nhẹ nhàng.

Nói là nam tử, nhưng người sáng suốt vừa nhìn liền biết đây là nữ nhân.

Trắng nõn, thon gầy, trên đầu gắm một cây trâm cài tóc kiểu nam với lụa tơ tằm đen quấn gọn gàng sạch sẽ.

Khuôn mặt thanh lệ, một đôi mắt phượng toát ra sự lạnh nhạt, khi trừng mắt thì có một sự bễ nghễ phát ra từ trong xương cốt, đó là sự thanh lãnh cao ngạo như thiên thu vạn năm đều chỉ là mây khói thoáng qua.

Bộ ngực căng tròn, còn có trên vành tai hiện rõ ràng lỗ đeo khuyên tai, không khỏi nói rõ nữ nhân ăn mặc theo kiểu nam nhân này là một người dáng vẻ xinh đẹp và tuổi khoảng bốn năm mươi tuổi.

Có thể thấy được, người ta cũng không phải muốn giả trang thành nam nhân, chỉ là hơi làm che giấu, không muốn ngang nhiên lộ bộ mặt thật mà thôi.

Hoạn quan giương mắt nhìn, trông thấy nữ nhân thả bộ bước đến này thì miệng há ra, tràn đầy vẻ khó tin, thậm chí có cảm giác khiếp sợ, không biết vì sao chỉ là một cái Chung phủ lại kinh động đến pháp giá vị này đích thân tới, nuốt xuống nước bọt, sợ hãi liền muốn bái kiến.

Sở Thiên Giám lại đưa tay ngăn cản lão lại, cũng dựng thẳng một ngón tay tại trước môi.

Hoạn quan lập tức hiểu ý, người tới không muốn tuyên dương thân phận tại trước mặt mọi người, lão đành ngoan ngoãn thúc thủ đứng ở một bên.

Không ít người âm thầm nghiền ngẫm suy nghĩ thân phận người tới, kể cả Chung Túc ở trong đó.

Chỉ cần nhận biết Sở Thiên Giám, hễ là có chút đầu óc, nhìn vào thái độ của Sở Thiên Giám liền đủ để kinh nghi với lai lịch nữ nhân này.

Hiện trường đột nhiên trở nên dị thường an tĩnh, kim rơi cũng có thể nghe, kể cả bên ngoài Chung phủ cũng trở nên yên tĩnh.

Nữ mặc nam trang dừng lại tại trước mặt một đám người đang quỳ, đôi mắt sáng lạnh lùng nhìn quét đám người Chung Túc quỳ gối tại hàng trước.

Một bên có hai gã người áo xám khiêng tới một cái ghế, ngồi trên ghế chính là lão Ngô què, tay đã được băng bó, thương thế cũng được xử lý qua, một con mắt vẫn còn sưng phù không mở ra được, trên người có không ít vết máu.

Nhưng Chung phủ có không ít người vẫn nhận ra được là lão Ngô què trong phủ, thấy lão Ngô xuất hiện như thế, đều rất kinh ngạc.

Ghế đặt ở trước mặt Chung Túc, lão Ngô què bị thương không đứng lên được, mở miệng nói: "Viên ngoại, tiểu may mắn không làm nhục mệnh!"

Thiếu mấy cái răng, nói chuyện khá ngọng.

Chung Túc vừa nhìn thấy tàn dạng của lão Ngô, liền biết lão Ngô lúc này vì để mời tới cứu binh khẳng định đã gánh chịu cực đau đớn, ông ta liên tục gật đầu, nhìn mà lơi lệ, tình cảnh này khiến ông ta khó mà phát ra tiếng.

Nữ mặc nam trang nghiêng đầu hơi nhìn Sở Thiên Giám.

Sở Thiên Giám hiểu ý, lập tức nói với hoạn quan kia: "Có nơi nào thanh tịnh một chút để nói chuyện không?"

Hoạn quan vội nói: "Có, nội trạch có." Bước nhanh tiến lên dẫn đường, không còn khí thế chân nhấc cao mặt vênh váo, trong nháy mắt đã trở thành người làm quen việc này.

Nữ mặc nam trang không nhìn mọi người, chắp tay mà đi.

Sở Thiên Giám phất tay ra hiệu cho người khiêng lão Ngô què đi theo, lại nói: "Kẻ không liên quan gì lưu lại, người Chung gia miễn quỳ, đều đứng lên, tới đây trả lời."

Chung Túc hơi khom người, bò đứng lên, chân quỳ có chút tê dại, nhưng vẫn nâng dậy phu nhân đang nghẹn ngào bên người, tiếp đó gọi hai nữ nhi.

Một nhà bốn người đều đi theo.

Bên ngoài chính sảnh Nội trạch, một đám người áo xám rất nhanh lục soát nơi này một lần, sau đó tản ra canh gác bốn phía.

Nữ mặc nam trang cũng không có vào trong nhà ngồi, hoặc là nói chẳng đáng, chỉ đứng ở giữa sân mà thôi.

Đối diện đứng một hàng người quy quy củ củ, Nữ mặc nam trang cuối cùng lên tiếng, nhìn chằm chằm Chung Túc hỏi: "Ngươi chính là Chung Túc?"

Thanh âm thanh thúy, nhưng lạnh lùng đều đều, giống như không có cảm xúc gì.

"Vâng!" Chung Túc khẩn trương, cẩn thận đáp lời.

Nữ mặc nam trang liếc mắt nhìn lão Ngô què ngồi trên ghế, lại nhìn chằm chằm Chung Túc hỏi: "Hắn nói là ngươi muốn hiến bảo, có phải là thật hay không?"

Chung Túc khom người, "Là thật."

Nữ mặc nam trang hỏi: "Đồ vật ở đâu?"

Bà ta chính là vì bảo đồ mà đến đây, nghe nói tình thế Chung phủ tương đối loạn, hai phái thế lực tại đây giao phong, sợ có người mượn gió bẻ măng lấy đi bảo đồ, vì vậy mà tự mình đến đây, bằng không người bình thường muốn gặp bà ta một lần đều khó.

Hiến bảo? Hoạn quan ngoan ngoãn đứng bên cạnh thoáng sửng sốt.

Không nói tới lão, Văn Giản Tuệ và Văn Nhược Vị đang giương đôi mắt ửng đỏ nhìn bên này cũng đồng dạng là ngẩn ngơ nhìn về phía Chung Túc, hai người đều không biết tình hình.

Duy độc Chung Nhược Thần vẫn là mặt không biểu tình như trước, giống như đối với cái gì đều không có hứng thú.

Nhưng Chung Túc lại vội vàng nói với nàng: "Nhược Thần, còn không đi đem đồ vật ngươi cất giấu mang tới?"

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung tới trên người Chung Nhược Thần.

Chung Nhược Thần ung dung khom người thi lễ, sau đó xoay người rời đi.

Nữ mặc nam trang nghiêng đầu ra hiệu, Sở Thiên Giám lập tức tự mình dẫn theo hai người đi theo.

Đồ vật tại trong Chung phủ, cũng không xa, không bao lâu sau liền lấy về tới rồi.

Chung Nhược Thần nâng bức tranh chữ được gấp lại trên tay, đi tới trước mặt Nữ mặc nam trang, khom lưng, hai tay dâng lên.

Ống kim loại phía trên có khắc họa chữ viết hoa văn thì đã vứt bỏ đi rồi.

Thời điểm Nữ mặc nam trang đưa tay cầm lấy thì ánh mắt chợt lệch hướng nhìn đôi tay Chung Nhược Thần đang nâng bức họa trên tay, trái lại giống như ngừng lại nhì bàn tay thon thả nâng bức họa của Chung Nhược Thần, ngón tay vươn ra định cầm bức họa thuận thế vén lên một ống tay áo của Chung Nhược Thần, thuận tay nắm lấy xương cổ tay Chung Nhược Thần.

Nắn bóp khiến cho khuôn mặt Chung Nhược Thần hiện lên vẻ đau đớn, sau đó Nữ mặc nam trang hơi nhẹ nhàng "Di" một tiếng, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ dị, một tay kia nhanh chóng cầm lấy tranh chữ, lại đem mu bàn tay Chung Nhược Thần lật chuyển lại, xem hình dáng bàn tay, nắn bóp xương tay.

Sau khi bà ta buông tay Chung Nhược Thần ra thì lại thuận tay nắm lấy vai Chung Nhược Thần, không ngừng nắn bóp hai bên xương vai, giống như đang điều tra cái gì.

Nếu không phải đã nhìn ra kẻ động thủ chính là một nữ nhân, chỉ sợ đều phải cho rằng là đang phi lễ Chung Nhược Thần.

Sờ xương cốt? Trong thần sắc Sở Thiên Giám hơi có vẻ kinh nghi.

Chung Túc phu phụ cũng kinh nghi bất định, không biết nữ nhân này đến tột cùng đang làm gì.

Văn Nhược Vị cắn chặt môi, trong mắt có vẻ bi phẫn, nàng nhìn thấy tỷ tỷ bị nắn bóp rất đau, đang cố nén không hé răng.

Nàng cũng đang cố nhịn, biết rõ Chung gia gặp không may, biết rõ tình thế người ta cường, không dám hé răng, nếu không dựa theo tính cách của nàng thì đã sớm ra mặt vì tỷ tỷ rồi.

Thẳng đến khi nữ nhân nam không nam nữ không nữ bóp xương cổ tỷ tỷ, nhìn thấy tỷ tỷ đau đớn trán rịn ra mồ hôi lạnh, mà cả cái Chung gia to như vậy lại không có một ai vì tỷ tỷ mà ra mặt, trong lúc bi phẫn và với tính cách của mình, cuối cùng nàng nhịn không được, quát lên, "Có chuyện gì nhằm ta này, không nên khi dễ tỷ tỷ ta!"

Lời này vừa nói ra, Nữ mặc nam trang kinh ngạc nhìn đến, không nghĩ tới một nha đầu phàm phu tục tử lại dám nói chuyện kiểu như vậy với bà ta, nhìn xem dáng vẻ tức giận của Văn Nhược Vị, bà ta đại khái đã hiểu một chút, khuôn mặt từ trước đến nay lạnh lùng hơi có dị động, khóe miệng nhưng là thoáng hiện ra nét mỉm cười.

Chung Túc nhưng là bị hù cho sợ không nhẹ, mặt bị hù dọa trắng ra rồi, lúc này quở trách tiểu nữ nhi, "Ngậm miệng, chớ có vô lễ!"

Người của Ty Nam phủ đều mắt lạnh nhìn chăm chú về phía Văn Nhược Vị đang tức giận.

Nữ mặc nam trang không để ý tới, buông Chung Nhược Thần ra, quan sát trên dưới một chút, hỏi: "Ngươi chính là vị hôn thê bị tên Thám Hoa lang gì kia vứt bỏ sao?"

Bị người đâm trúng chỗ đau, Chung Nhược Thần cắn chặt môi, khẽ gật đầu.

Nữ mặc nam trang có chút xem thường nói: "Là hắn có mắt không tròng mà thôi, loại nam nhân này không muốn cũng được, ngươi phải tự mình nỗ lực, tương lai nhất định khiến hắn cao không thể bấu víu!"

Chung Nhược Thần từ chối cho ý kiến, cũng không biết nên trả lời như thế nào mới thích hợp, hơi khom người lui ra.

Nữ mặc nam trang lúc này mới rung mở bức tranh chữ trong tay ra kiểm tra, kết quả phát hiện là một bức tranh chữ một phân thành hai, người vẽ tranh có cách vẽ bình thường, ý cảnh cũng không có gì đặc biệt, thậm chí không có kí tên, duy độc loại giấy là có vẻ tương đối đặc thù, cũng có thể nhìn ra quả thực là đồ vật đã lâu năm.

Bà ta hơi cau mày, nhìn chằm chằm Chung Túc hỏi: "Làm sao biết rõ đây là 'Tiểu Vân đồ' ?"

Chung Túc khom người đáp: "Tiểu nhân vốn cũng không biết, là khi A Sĩ Hành rời đi thì báo cho biết, nói là phụ thân hắn - A Tiết Chương tại mười tám năm trước tìm được trong 'Quan phong dương cổ mộ', bảo tiểu nhân nếu như gặp phải phiền phức thì có thể hiến bảo cho nương nương để tự bảo vệ mình."

Vừa nghe tới 'Quan phong dương cổ mộ', Nữ mặc nam trang và Sở Thiên Giám đều kinh ngạc và động dung.

Hai người rất rõ ràng đối với sự tình lúc đó, Ty Nam phủ vì tòa cổ mộ kia mà hao binh tổn tướng, cuối cùng phát hiện nhào hụt, không tìm được 'Tiểu Vân đồ' trong truyền thuyết, thì ra là rơi vào trong tay phụ thân A Sĩ Hành hay sao?

Chương 133: Năng lực bảo đảm

Những người khác không hiểu tình hình nghe trao đổi mà không hiểu ra sao.

Nữ mặc nam trang, "Lời nói thuận miệng làm sao để người khác tin tưởng là thật?"

Chung Túc đáp: "Bản thân tiểu nhân có thể làm chứng. Mười tám năm trước khai khai quật 'Quan phong dương cổ mộ' thì tiểu nhân cũng tại hiện trường."

Lời này lại khiến cho mọi người kinh ngạc, Sở Thiên Giám nhịn không được hỏi: "Năm đó ngươi cũng tại hiện trường?"

Chung Túc: "Vâng. Lúc đó tiểu nhân còn chưa phát tài, tổ chức một đám dân phu cùng theo Ngu bộ lao việc, luồn thâm sơn rừng già kiếm chút tiền lao động khổ cực, mười tám năm trước đó từng được Ngu bộ điều đi khai quật tòa cổ mộ kia. Tình hình sau khi tiến vào cổ mộ đến nay nghĩ lại vẫn còn sởn tóc gáy, bên trong có tà ma quỷ quái tác loạn, tử thương vô số, ta liều mạng chạy trốn, thấy hang động liền chui vào, ngay chính bản thân ta cũng không biết làm thế nào mà chạy ra ngoài được.

Sau khi chạy ra không bao lâu, ta nhìn thấy Ngu bộ lang trung A Tiết Chương trên người có thương tích, trên tay hắn cầm một bức tranh

chữ, lúc đó ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, hắn đem tranh chữ kín đáo đưa cho ta, bảo ta lập tức rời khỏi, trở về kinh, nói khi trở về sẽ đến kinh thành tìm ta. Lúc đó tiểu nhân chẳng qua là một dân phu cầm đầu, nào dám không theo, tất nhiên là lĩnh mệnh hoảng sợ mà hồi kinh.

Sau lại, A Tiết Chương quả nhiên đúng hẹn tìm tới, sau khi cầm được bức họa cũng không biết hắn là nghĩ như thế nào, đột nhiên đề xuất muốn kết thân gia cùng ta, giúp hai tiểu oa nhi đính hôn với nhau. Tiểu nhân là trèo cao, mừng rỡ như điên, tự nhiên là đồng ý. Chỉ là A Tiết Chương có điều kiện, chính là muốn đem việc này giữ kín, tất cả về quan hệ giữa hai nhà, kể cả việc có liên quan tới tranh chữ, hết thảy phải bảo mật.

Sau khi định ra việc hôn nhân không bao lâu, A Tiết Chương liền âm thầm tiến hành nâng đỡ ta, từ đó việc làm ăn buôn bán của ta mới chậm rãi phát triển lớn lên. Sau lại A Tiết Chương bị bãi quan, trước khi hắn bị trục xuất kinh thành thì lại tìm đến ta, đem bức thư họa này cắt thành hai nửa, mỗi bên lưu một nửa, xem như là vật đính hôn, nói là tương lai bảo A Sĩ Hành dựa vào nửa bức họa này đăng môn xem như là sính lễ cưới nữ nhi của ta.

Tất cả những gì hắn nói, ta không khỏi tòng mệnh, cũng không dám hỏi vì sao, hỏi qua hắn cũng không nói cho ta biết, hỏi cũng là uổng công hỏi. Sau lần từ biệt đó liền không còn có gặp lại A Tiết Chương, mấy năm nay chỉ rải rác nhận được một ít bức thư, trong thư cũng không để lộ bất cứ tin tức gì. Ngay cả hắn ở đâu ta cũng không biết, muốn hồi âm cũng không có biện pháp.

Thẳng đến trước lúc thi Hội năm nay, ta cũng không biết con trai của A Tiết Chương tới kinh thành đi thi, là A Sĩ Hành đột nhiên lộ ra làm cho chúng ta biết rõ. Lúc này, chúng ta mới tiếp đón hắn từ Liệt Châu hội tới đây, bắt đầu sắp xếp cuộc sống sinh hoạt hàng ngày và việc hôn sự, chuẩn bị thực hiện hôn ước đem nữ nhi gả cho hắn.

Chúng ta cũng không nghĩ tới A Tiết Chương vậy mà có thể bồi dưỡng được nhi tử ưu tú như thế, Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm trăm năm khó gặp, càng là nhẹ nhõm bước lên Nhất giáp.

Tất cả vốn hẳn rất tốt, toàn bộ cả nhà cũng đang vui mừng, lúc trước cũng không nhìn ra hắn gì không bình thường, nào ngờ hắn nhận chức không được mấy ngày, vậy mà lại làm ra việc như vậy. Hôm nay khi vội vội vàng vàng trở về từ biệt thì Cao Tắc Ngọc Cao đại nhân của Hình bộ ty đột nhiên chạy tới, nói A Sĩ Hành khiến sự việc biến lớn rồi, nói triều đình muốn giết A Sĩ Hành.

Cao đại nhân bởi vì có quan hệ cá nhân với ta, nguyện ý hỗ trợ đưa A Sĩ Hành rời đi.

Trước khi rời đi, được biết mình đã gây rắc rối cho chúng ta, A Sĩ Hành lén lút nói chuyện với ta, báo cho ta biết bí mật của bức họa này, nói là một khi thật sự bị liên lụy thì để cho ta đem bức họa này hiến cho Ty Nam phủ, hiến bảo để tự bảo vệ mình. Hắn dặn dò xong những việc này thì cùng Cao đại nhân rời đi.”

Toàn bộ sự việc kể đến đây liền kết thúc.

Bằng với việc đem những lời căn dặn mà Ứng Tiểu Đường sai người chuyển tới hoàn toàn bỏ qua, còn đã nói ra chuyện A Sĩ Hành được Cao Tắc Ngọc dẫn đi.

Không nói ra thì không có biện pháp dàn xếp xong xuôi.

Chuyện cho tới bây giờ, đối với Chung Túc mà nói, lời căn dặn của người nào ông ta cũng sẽ không quản.

Không quản là ai, đối với ông ta hận cũng được, oán cũng được, bên phía Ứng Tiểu Đường ngươi nếu đã không bảo đảm được ta, ta đây phải tự bảo vệ mình, dùng hết toàn lực cũng phải bảo đảm vợ con.

Lúc này ông ta chỉ muốn bảo vệ thê nữ của mình!

Không đến giờ phút cuối cùng, ông ta cũng không muốn giao ra bức họa này, thẳng đến khi Cấm Vệ quân phá cửa xông vào, ông ta liền biết không giao là không được rồi, nhất định cần phải tự bảo vệ mình rồi. Ba nữ nhân trong nhà này đều da mềm thịt non, làm sao chịu nổi cực hình không dành cho người ở trong nhà tù.

Trên thực tế, tại trước lúc Dữu Khánh thoát đi, ông ta đã nói với Dữu Khánh rồi, một khi phát sinh chuyện bất trắc, chuyện là do ngươi gây ra, trách nhiệm là phải đẩy lên trên người ngươi.

Lúc đó Dữu Khánh cũng đã đáp ứng phối hợp rồi.

Mà đây cũng là nguyên nhân Dữu Khánh dám không vướng bận gì tàn nhẫn hạ sát thủ với đám mệnh quan triều đình Cao Tắc Ngọc, Chung gia đã dự bị thủ đoạn tự bảo vệ mình, không còn sợ bị liên lụy, hắn có thể làm theo ý mình.

Đối với những lời giải thích này, Chung Nhược Thần vẫn y nguyên mặt không biểu tình.

Văn Giản Tuệ thì rất kinh ngạc, lúc đầu bà ta chỉ cảm thấy việc đính hôn này không đơn giản, không nghĩ tới phía sau còn có cố sự như vậy.

Văn Nhược Vị mở miệng há hốc, nghe ngây người, giống như nghe được một đoạn thiên thư vậy.

Quan hoạn trong cung kia tràn đầy nét kinh ngạc, đôi mắt nháy lại nháy, hiển nhiên không nghĩ tới đột nhiên toát ra sự việc Bệ hạ quan tâm nhất, cuối cùng cũng minh bạch vì sao vị nữ tiên sinh này lại đích thân pháp giá tới.

Sở Thiên Giám nhìn về phía kia Nữ mặc nam trang, trầm giọng nói: "Nói cách khác, Tiểu Vân đồ quả thực tại trong mộ của Quan Phong Dương, hành động mười tám năm trước kia quả thực đã tìm được Tiểu Vân đồ, là A Tiết Chương giám sát lại tự trộm, làm lầm lỡ chúng ta mười tám năm, lão già này thật sự đáng ghét!"

Nữ mặc nam trang nhìn nhìn bức vẽ trong tay, trong lúc nhất thời không dễ chắc chắn kết luận được thật giả, nhưng mà nếu như Chung Túc đã dám lấy ra tư cách nhân chứng mười tám năm trước để bảo lãnh cho mình, đây là đem tính mạng bản thân đều đặt vào, nói vậy sẽ không giả bộ.

Bà ta chậm rãi cuốn bức vẽ lại, cất vào trong tay áo, ánh mắt lại nhìn chăm chú về phía Chung Nhược Thần, "Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm quả thực đáng giá kiêu ngạo, có lẽ ta không có biện pháp giúp ngươi trở thành Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm để so so sánh với tên kia, nhưng có thể giúp ngươi suất xắc trên một con đường khác, giúp ngươi tại trên một con đường khác ngạo thị quần luân, giúp ngươi tại một con đường khác trở thành một tồn tại mà hắn không thể đuổi theo. Nha đầu, thành tựu một bản thân mình tốt nhất, trở thành một tồn tại khiến hắn ngưỡng mộ, khiến hắn không ngừng hối tiếc, mới là câu trả lời tốt nhất cho hành vi của hắn hôm nay. Thế nào, muốn đi theo ta hay không?"

Lời này vừa nói ra, thần sắc của Sở Thiên Giám có loại phản ứng nằm trong dự liệu.

Chung Nhược Thần trầm ngâm không nói, cũng là kinh nghi, không dám xác định ý của đối phương.

Không thấy trả lời, Nữ mặc nam trang lại nhìn về phía Văn Nhược Vị, "Ui, tên ngốc kia… Không cần hết nhìn đông tới nhìn tây, nói ngươi đó."

Văn Nhược Vị nghe vậy liền nhìn trái nhìn phải, nghe nói lời sau cùng thì quay nhìn đối diện với ánh mắt đối phương, lập tức sửng sốt, dáng vẻ như muốn hỏi 'Tên ngốc' là gọi ta sao?

Nàng, một cô nương, là lần đầu bị người gọi 'tên ngốc', đối với cách xưng hô này nội tâm nàng biểu thị chống cự và không tiếp nhận, vẻ mặt trên mặt cũng thể hiện rõ không hài lòng.

Nữ mặc nam trang hỏi: "Muốn học một chút bản lĩnh để bảo hộ tỷ tỷ ngươi hay không?"

Trong mắt Sở Thiên Giám lại lần nữa hiện lên thần sắc bất ngờ, một cái sờ xương cốt, một tiếng 'Tên ngốc', lão ta biết rõ điều này có nghĩa là gì, đôi tỷ muội này là nhân họa đắc phúc vào mắt vị này rồi…

Bầu trời đã tối đen.

Ngoài hoàng cung, có dừng một chiếc xe ngựa, đứng đó một người.

Ứng Tiểu Đường lẻ loi đứng ở trước cửa cung.

Lão ta nhiều lần truyền lời cầu kiến Hoàng đế, nhưng mà Hoàng đế chính là không gặp, cửa cung đóng chặt chính là không mở cho lão ta.

Tướng thủ thành ngoài cung cũng tới đây dùng lời ngon ngọt khuyên mấy lần, nhưng không thể khuyên lui.

Vị lão tướng quân này nói rõ rồi, nếu như Hoàng đế một mực không gặp, lão sẽ một mực đứng tại nơi đây.

Lão biết rõ con trai của A Tiết Chương lần này là thật sự bị nguy hiểm, giai tầng quyền lực liên quan từ trên xuống dưới tại Cẩm Quốc rất nhanh sẽ dắt tay nhau hành động, khi lực lượng kinh khủng của Triều đình chính thức hoạt động, vì bắt lấy một người, một đám lớn nhân thủ và cao thủ sẽ như một cái lưới lớn tung đi ra ngoài.

Nói rõ ra coi như là biển rộng tìm kim, cũng phải đem A Sĩ Hành vớt đi ra!

Căn cứ vào tình huống lão nắm giữ, phía bên triều đình đã chính thức truyền thư cho Yêu giới phụ cận, thỉnh cầu bên phía Yêu giới hỗ trợ truy bắt, đây là muốn cho A Sĩ Hành không chỗ có thể trốn.

Có lúc lão thật sự không biết A Sĩ Hành là ngốc, hay là thật sự không biết sự kinh khủng của lực lượng Triều đình, thật sự cho rằng đào phạm của triều đình là dễ dàng chạy thoát như vậy hay sao?

Lão phải làm dự định, muốn âm thầm giúp một tay.

Nhưng mà Hoàng đế trực tiếp xuất thủ đè lão lại rồi.

Hoàng đế thậm chí xuất động Cấm Vệ quân trực tiếp đi bắt người của Chung phủ.

Lần này Hoàng đế triệt để thiên hướng bên kia, đè lão lại, để bên kia toàn lực thi triển.

Bây giờ thậm chí ngay cả cửa cung cũng không cho lão đi vào, ngay cả mặt mũi cũng không cho lão thấy, nghiễm nhiên là trạng thái không bắt được A Sĩ Hành tuyệt không bỏ qua!

Lão ngước nhìn trời sao, bừng tỉnh như mộng, không biết hôm nay là hôm nào.

Từ ngoài quảng trường đèn đuốc yếu ớt chạy tới một người, không phải ai khác, chính là Ngự Sử trung thừa Bùi Thanh Thành.

Ông ta một đường chạy tới bên cạnh Ứng Tiểu Đường, thở hổn hển nói: "Quốc công, Cấm Vệ quân tại Chung phủ đã rút rồi."

Sắc mặt Ứng Tiểu Đường nghiêm trọng, trầm ngâm nói: "Chỉ sợ Chung gia chịu không nổi cực hình của Hình bộ sẽ cung khai, cũng may hiện nay còn không có người nào tận mắt nhìn thấy là ai giết người." Lão cho rằng người của Chung gia đã bị bắt đi rồi.

Bùi Thanh Thành xua tay, "Không phải, Quốc công, Cấm Vệ quân không bắt người, Địa Mẫu tự mình đến Chung phủ, bảo đảm cho toàn bộ Chung phủ bình an, Cấm Vệ quân không có bắt người nào, cũng đã rút đi rồi."

Ứng Tiểu Đường đột nhiên xoay người, trừng mắt: "Họ Bùi, nói mớ sao? Đàn bà kia làm sao có khả năng đi Chung phủ bảo lãnh người."

Bùi Thanh Thành giang ra hai tay, dở khóc dở cười nói: "Lúc trước ta cũng không tin, nghĩ hết biện pháp để xác định, kết quả sự thực quả nhiên như thế. Bảo đảm còn không chỉ có Chung gia, hình như đã bảo Sở Thiên Giám hướng trong cung và đám người kia gửi tới lời nói, nói việc của A Sĩ Hành đến đây xóa bỏ, bảo từ đây trở đi, nói bên kia dừng tay thả A Sĩ Hành một lần."

"Còn có quái sự như vậy sao?"

"Đúng vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi, chân tướng cụ thể thì trong lúc nhất thời không rõ, ta còn đang bảo người tìm hiểu."

"Đàn bà kia muốn làm gì, sao có thể có lòng hảo tâm này?"

Mai phủ.

Trên đường đá dưới mấy gốc hoa mai, Mai Tang Hải chắp tay đi tới đi lui không ngừng, chau mày, khiến vết khắc bạc trên mi tâm kia càng thêm khắc sâu.

Sau một lúc, quản gia Khổng Thận vội vã đi đến, "Lão gia, đã tìm hiểu được rồi."

Mai Tang Hải trầm giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Khổng Thận than thở: "Nghe nói là vị hôn thê kia của A Sĩ Hành tại trước mặt Địa Mẫu cầu tình giúp A Sĩ Hành."

Mai Tang Hải tựa hồ không tin, "Một con nhóc, có thể nói động Địa Mẫu?"

Khổng Thận cười khổ: "Lão gia, người định không bằng trời định, ai cũng nghĩ không ra chính là Địa Mẫu không hiểu ra sao đã nhìn trúng hai nữ nhi Chung gia, thu hai nha đầu kia làm thân truyện đệ

tử, đã có người đang hướng Ty Nam phủ phát thiếp chúc mừng. Chung phủ này… Thật đúng là đã một bước lên trời!”

Mai Tang Hải ngay tại chỗ há hốc mồm, cuối cùng ngửa mặt lên trời u thán, “Nhìn đến kẻ này a, thật sự là có mệnh, có người bận rộn suốt đời không thu hoạch được, có người nằm cũng có thể nhân họa đắc phúc, như vậy cũng không thể đẩy tên tiểu tử kia vào chỗ chết, làm gì còn có đạo lý công bình gì để nói.”

Chương 134: Thà chết chứ không chịu khuất phục

Cảm khái đến đây bỗng nhiên “Di” một tiếng, lắc đầu nói: “Không đúng, là Địa Mẫu trước đi đến Chung phủ, sau đó mới thu hai nữ làm đồ đệ, trình tự trước sau là như vậy không sai đi?”

Khổng Thận gật đầu, “Không sai.”

Mai Tang Hải lập tức hỏi: “Địa Mẫu là người tôn quý thoát tục như thế, làm sao sẽ tùy ý phủ xuống một gia đình chỉ là một thương nhân, trong đó chắc chắn có nguyên nhân gì khác.”

Khổng Thận: “Lão gia, đã hỏi thăm rồi, cố ý tìm người liên quan biết tình hình để hỏi, ngay cả Đường công công chủ trì xét nhà cũng đã hỏi, hễ là người biết tình hình đều giữ kín như bưng, rõ ràng đều đã bị chặn miệng rồi, còn hảo tâm nhắc nhở, không nên hỏi nhiều, nếu không chính là rước lấy phiền phức cho bản thân.”

“Không nên hỏi nhiều, sẽ rước lấy phiền phức?” Mai Tang Hải lẩm bẩm, chau mày, rơi vào trong suy tư.

Khổng Thận tiếp tục nói: “Địa Mẫu vừa phát ra lời nói, bên này tình thái xuất thủ lập tức liền thay đổi, các loại sự thật qua điều tra và xác nhận liền được công bố ra, đã chứng minh A Sĩ Hành cũng

không phải là vứt quan bỏ đi, quan mão là trong lúc can ngăn không cẩn thận lỡ tay rơi xuống bậc cấp, bên phía Ngự Sử đài có rất nhiều người chứng kiến đều có thể làm chứng.

Cũng không có bất cứ kẻ nào nghe được trước lúc A Sĩ Hành từ quan từng có bất cứ lời oán hận nào, càng không có bất cứ người chứng kiến nào có thể chứng minh là A Sĩ Hành giết chết người, Hình bộ thậm chí còn có thật nhiều người nhảy ra nói A Sĩ Hành không có khả năng làm được những việc này, thể hiện hung thủ khẳng định không phải A Sĩ Hành, khẳng định có một người khác, nói chung chính là đang thực hiện thu tay lại, rất nhanh sẽ chuẩn bị xuống thang."

"Hừ!" Mai Tang Hải cười nhạt, ra vẻ nhìn thấy nhưng không còn kinh dị, nhưng mà vẫn lại lần nữa ngửa mặt lên trời u thán một tiếng, "Ai!"

Khổng Thận biết y đang tiếc hận, bên này một mực âm thầm nhìn chằm chằm A Sĩ Hành, thật vất vả nắm bắt được cơ hội động thủ, cũng là bên này nhanh chóng âm thầm thêm dầu vào lửa, cho rằng sự việc A gia cuối cùng đã có thể triệt để kết thúc rồi. Nào ngờ lại dùng loại phương thức không thể tưởng tượng nổi này mà kết thúc, đã uổng phí tâm cơ, như thế nào có thể không tiếc hận.

Một lúc lâu sau, Mai Tang Hải tự giễu cười, "Đưa một phần hạ thiếp cùng hạ lễ đến Ty Nam phủ, chúc mừng Địa Mẫu nương nương thu được cao đồ đi!" Dứt lời phất tay áo rời đi, mất hết hứng thú.

Trăng sao hiện lên bầu trời, tỏa sáng khắp núi, sương mỏng lượn lờ, sơn như con rồng sống.

Trong thâm sơn rừng hoang, một đám người mặc trang phục nhân viên truy vết lão luyện của Triều đình, cao thủ truy bắt tụ tập với nhau, thắp đuốc vây quanh ở trước một tấm địa đồ.

Nam tử mặt lạnh chỉ vào bản đồ, nói: "Cuối cùng đã khép lại rồi, hảo tiểu tử, cuối cùng đã vây quanh được hắn rồi."

Một gã nam tử má hõm vào than thở: "Tên gia hỏa này, trời còn chưa tối thì chúng ta còn có thể một đường bám chặt tung tích của hắn, còn có thể xác định hướng hắn đi để chặn ngang lại, đợi cho sắc trời vừa tối đi, sương mù nổi lên thì lập tức trở nên trơn trượt như một con cá chạch. Lá gan cũng quá lớn đi, chúng ta liên tục bổ sung nhân thủ tới đây, người nhiều như vậy kéo lưới lùng bắt, hắn vậy mà còn dám tận dụng mọi thứ giữa đám chúng ta, dám nghịch hướng luồn lách quay về, nếu không phải lần này điều tới nhân thủ đủ nhiều, liên tục nhiều lần phản công, liên tục vây truy chặn đường, thật đúng là thiếu chút đã bị hắn chạy thoát rồi."

"Cũng may Phương đầu dùng kế, khiến hắn tự chui đầu vào trong túi, lúc này hẳn là không còn chạy được nữa rồi đi."

"Quả thực, còn là lần đầu tiên gặp phải một tên trơn trượt như thế."

"Không thể không nói, có thể tại trong phiến thâm sơn rừng già này vòng vo tránh né đám người đã làm công việc truy tung vây bắt đã nửa đời người như chúng ta đây đến nửa đêm, quả thực rất có bản lĩnh, ta xem như đã phục với năng lực này rồi."

"Thám Hoa lang a, Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, nhân vật trăm năm khó gặp, đầu óc khẳng định không phải tầm thường, đầu óc khẳng định dùng tốt, hiện tại ta xem như đã được kiến thức."

"Đúng vậy, thật đáng tiếc, một nhân tài như thế thế nào lại nghĩ nghĩ thông việc từ quan chứ, rõ ràng có tiền đồ rất tốt, hoàn toàn không có đạo lý. Đến bây giờ ta còn không tin Cao đại nhân và đám người kia là do hắn giết."

"Lúc trước ta cũng không tin tưởng, nhưng mà… Nhiều người như vậy bị hắn đảo qua đảo lại kéo dài đến nửa đêm, ta trái lại có phần tin tưởng. Nếu nói một thư sinh liền có bản lĩnh này, lại còn bình tĩnh được như thế, các ngươi không cảm giác giống như là một tên đã phạm tội nhiều lần sao? Loại người này, lặng yên không một tiếng động giết chết được Cao đại nhân cùng đám người làm kia chỉ sợ cũng rất có khả năng."

Được nghe lời ấy, mấy người tụ tập cùng một chỗ đàm luận trở nên trầm mặc, đều hơi gật đầu, đã có được mức độ đồ ý nhất định.

"Bây giờ làm thế nào, thu lưới luôn sao?"

"Chờ một chút, vị Thám Hoa lang kia quá trơn trượt đi, mọi người bị hắn dày vò mệt mỏi nửa ngày, thật vất vả sắp kết thúc, nghìn vạn lần không thể tại một bước cuối cùng vào cửa thì để xảy ra chuyện bất ngờ lại để cho hắn chạy thoát. Lần này mà tiếp tục để cho hắn chạy thoát, hắn ăn phải lần thiệt thòi này, có thêm giáo huấn, dựa vào phản ứng cùng đầu óc của hắn, muốn lần nữa đưa hắn vào trong lưới là gần như không có khả năng, muốn bắt được hắn liền trở nên khó khăn.

Nếu nhiều người như vậy, thế trận lớn như vậy còn không bắt được một mình hắn, đều còn có thể để cho hắn chạy thoát, vậy thì mặt mũi này của chúng ta, còn có thể diện của triều đình cũng không biết nên đặt chỗ nào rồi. Mấy người chúng ta giương lưới chờ chụp bắt lại tóm hụt này trở về chờ bị châm biếm đi.

Trước miệng lưới không nên có buông lỏng, cứ như vậy vây chết đi, không nên động, chờ những nhân thủ khác tập trung tới đây rồi hãy thả người đi vào vây kín, lỗ hổng bên ngoài nhất quyết không thể buông lỏng, quyết không thể cho hắn có bất cứ cơ hội nào có thể lợi dụng."

"Không sai, cũng đã dày vò đến nửa đêm tối rồi, không quan tâm đợi tiếp một chút thời gian. Tên Thám Hoa lang này quả thực quá trơn trượt, vẫn nên ổn thỏa một chút mới tốt."

Mọi người đằng hắng tán đồng.

Rất nhanh, phía sau có một đám ánh lửa đi tới, mấy cây đuốc che chắn một gã mặc tứ phẩm quan bào màu đỏ sậm, bước thấp bước cao trên địa hình gồ ghề nhấp nhô không bằng phẳng trong núi rừng mà đi đến đây.

Mấy người đang thương nghị việc vây bắt lập tức đứng lên, cùng chắp tay hành lễ, "Kiều đại nhân."

Người tới giậm giậm chân lên bùn đất, nhịn không được mắng câu thô tục, "Mẹ nó, lão tử hơn nửa đời làm cái nghề này. Lúc trước cho rằng cách kinh thành không xa, nhân mã đã lao tới rất nhanh, cho rằng rất nhanh liền có thể kết thúc, ai có thể nghĩ tới vậy mà phải dày vò đến hơn nửa đêm, thật đúng là sống gặp quỷ rồi.

Vị Thám Hoa lang này học hành có phần học đến sai lệch tâm trí, trong sách vở còn có dạy cách làm thế nào luồn lách trong núi non sao? Được rồi, chờ thu lưới bắt đi ra núi trở về kinh, phỏng chừng trời cũng đã sáng lên rồi. Ừm, người nào cho một lời xác nhận xem nào, nghe nói đã bao vây được, có xác định không?"

Nam tử hai gò má hõm vào đáp: "Đại nhân, đã xác định rồi, lần này hẳn phải bao vây được rồi, hẳn là chạy không thoát rồi. Ta cảm thấy bây giờ còn chưa thích hợp động thủ, chờ có thêm một số nhân thủ tản đi tụ về, giữ chặt miệng lưới rồi đi vào bắt, như vậy sẽ tương đối ổn thỏa chút."

Vị Kiều đại nhân kia xua tay nói: "Không vọng động là đúng, người bao vây đừng nhúc nhích, đừng để gây ngộ thương tới người, mặt trên vừa mới truyền lời tới, nói là đã hủy bỏ vây bắt vị Thám Hoa lang này, nói là Cao Tắc Ngọc không phải do hắn giết."

"A, náo loạn nửa ngày lại hủy bỏ rồi, đây là đem chúng ta ra chơi đùa sao?"

"Không phải hắn giết thì còn người nào giết, đã bắt được hung phạm hay sao?"

"Ta nào biết được, mặt trên nói như thế nào, chúng ta làm như vậy là được."

"Không phải, nếu như không có bắt được hung phạm, vậy thì vị Thám Hoa lang này vẫn chính là hiềm nghi lớn nhất, tối thiểu cũng

phải đem vị Thám Hoa lang này trước tiên bắt lấy rồi nói tiếp đi. Sau khi thẩm vấn xong, đã xác định là hiểu lầm rồi thả ra cũng không muộn a, chúng ta đảm bảo không oan uổng hắn là được rồi."

"Chính phải, hắn không có tật giật mình chạy làm gì a, không có chuyện gì mà đem chúng ta chạy tới chạy lui sao?"

"Lão Kiều, để ta nói, đều là từ trong một cái hố leo lên, ngươi không thể đã thăng quan liền giở giọng cùng chúng ta đi?"

"Ôi a, các ngươi đều là tinh nhuệ của Hình bộ, đều là gạo cội của Hình bộ, các ngươi đều là tổ tông của ta có được hay không, ta nào dám tự cao tự đại với các ngươi."

"Vậy đến cùng là chuyện quái gì đang xảy ra vậy, ngươi cho chúng ta một lời dứt khoát a, hoặc là bắt, không bắt thì lập tức rời đi a, đem người khốn tại đây bất động là có ý gì. Kéo huynh đệ chúng ta cùng ngươi ở trong núi ngắm trăng sao à?"

"Cụ thể xảy ra chuyện gì thì đến nay ta thật sự còn chưa biết, mặt trên truyền tin tới nói chính là như vậy, nói sẽ có người tới cùng chúng ta tiếp nối việc này."

Ở một chỗ sâu trong khe núi bao phủ sương mù nhàn nhạt, chạy tới luồn lui trong núi, từ lâu đã nhìn không ra hình người, Dữu Khánh cẩn thận từng li từng tí tới gần sát biên giới khe núi quan sát một hồi, nhận thấy được phía trước vẫn còn có một đám người phong tỏa, lại không thể không lui trở lại.

Hắn đã nhận ra, mình giống như bị vây khốn chết ở tại trong khe núi này.

Nhưng hắn y nguyên không cam lòng, y nguyên không ngừng mà bốn phương tám hướng khắp nơi tìm kiếm điểm đột phá.

Hắn cảm thấy, người vây kín khẳng định là sắp có hành động, chỉ cần có hành động liền sẽ có khả năng tạo ra kẽ hở, thì sẽ có khả

năng có sơ hở để hắn lợi dụng.

Nhưng mà người bao vây hắn không cho hắn có cơ hội có thể lợi dụng, chính là gắt gao bao vây, bất động.

Điều này làm cho hắn âm thầm sốt ruột, sẽ không phải muốn kéo đến hừng đông đi, nếu thật sự kéo đến hừng đông, sương mù tan hết, hắn muốn chạy trốn cũng khó khăn.

Đột nhiên, bốn phía xuất hiện đám lớn ánh sáng.

Dữu Khánh nhanh chóng nhìn xung quanh, chỉ thấy trong sương mù mông lung ở xung quanh tựa hồ xuất hiện rất nhiều ánh đuốc.

Ánh lửa tạo thành vòng vây, sau đó lại từ bốn phương tám hướng trút xuống tiến rất nhiều con hỏa long, hỏa long không có trực tiếp nhào vào trong vòng vây, mà là như vòng xoáy vây quanh xung quanh cuốn dần vào giữa.

Dữu Khánh không nói gì, không ngừng xoay người quan sát bốn phía.

Rất nhanh, một đám người nhấc vô số cây đuốc đem hắn vây khốn tại chính giữa.

Rẹt! Hắn đột nhiên rút kiếm tại tay, chuẩn bị liều mạng chiến một trận.

Cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý chịu chết.

Dù sao nếu đã khó thoát chết, vậy thì hắn không muốn chịu nhục mà chết.

Mình dù sao cũng là nhất phái Chưởng môn, chết có tính cách cũng xem như không khiến Linh Lung quan đệ tử mất mặt, chí ít ba vị đào phạm sư huynh trốn ở Linh Lung quan là không có tư cách cười hắn.

Hắn chỉ là có chút không cam lòng, ba vị sư huynh đều có thể chạy thoát khỏi sự vây bắt của triều đình, hắn là chưởng môn vậy mà không thể chạy thoát sao?

Nỗi lòng u oán sau cùng là lưu cho tiểu sư thúc.

Hắn vẫn luôn cảm thấy tiểu sư thúc là người có bản lĩnh nhất của Linh Lung quan, đối với lời tiểu sư thúc nói là trước sau như một tín phục.

Tiểu sư thúc dạy hắn từ quan chạy lấy người.

Hắn rất đồng ý, vì vậy làm theo.

Mẹ nó, không nghĩ tới lại là kết cục như vậy.

Mình có thể là vị Chưởng môn mệnh ngắn nhất của Linh Lung quan từ trước tới nay đi.

Cũng không biết một đống ngân phiếu mình vất vả cực nhọc kiếm được trong túi này sau cùng sẽ tiện nghi cho tên Vương bát đản nào…

Chợt có mấy bóng người lướt qua không trung bay tới, bốn người áo xám khiêng một cái ghế bay tới, dùng mộc côn và ghế tạm thời lắp ráp thành kiệu, trên ghế có ngồi một nữ nhân.

Kiệu khiêng đơn giản rơi tại trước mặt Dữu Khánh, bốn người áo xám sau đó thối lui ra, cũng ra hiệu cho những người ở gần đồng thời lui về phía sau.

Nữ nhân trên ghế đứng lên, nhìn xem tình hình số đông nhân mã vây khốn bốn phía, lại kinh ngạc nhìn dáng vẻ chật vật vô cùng của Dữu Khánh.

Không thể tưởng tượng nổi vị tài tử độc nhất vô nhị cưỡi ngựa diễu phố được vô số người ngưỡng mộ kia, lại sẽ rơi xuống hoàn cảnh

trên đời đều là địch như thế này.

Trong nháy mắt lệ rơi, nhấc tay áo lau nước mắt nghẹn ngào, "Tỷ phu, ngươi làm sao lại trở thành như vậy rồi?"

Dữu Khánh mỉm cười, nữ nhân này hắn đã từng gặp được tại Chung phủ, lúc đó là ăn ăm kiểu nha hoàn.

Nghe nói trưởng nữ Chung gia văn tĩnh, thứ nữ thì nghịch ngợm, lúc đó hắn đã đoán được vị này chính là nữ nhi Văn Nhược Vị của Chung Túc.

Bây giờ nghe đến xưng hô, đã chứng thực được suy đoán của mình, đương nhiên, lúc này cũng có phần nghi hoặc, hỏi: "Sao ngươi lại tới đây rồi?"

Văn Nhược Vị nức nở nói: "Đi, tỷ phu, trở về đi."

"Trở về?" Dữu Khánh nở nụ cười, thì ra là tới khuyên hàng, nhìn nhìn ánh lửa bốn phía, ha hả cười nói: "Trở về cái rắm a, mấy nghìn người vây bắt một mình lão tử, lão tử không phục! Muốn bắt sống, không có khả năng!"

Chương 135: Không còn thiếu nữa

"Không không không!" Văn Nhược Vị liên tục xua tay, biết hắn đã hiểu lầm, vội vàng giải thích, "Tỷ phu, ta không phải tới khuyên hàng, sự việc đã qua rồi, không bắt ngươi nữa rồi, dù cho ngươi không quay về, bọn họ cũng sẽ rút về."

Không bắt nữa? Trong lòng Dữu Khánh biểu thị hoài nghi, lập ra thế trận lớn như vậy vây bắt cả nửa ngày, không phải là vì hắn mà xông tới sao? Nói sự việc đã qua, hắn có phần không tin.

Nhưng suy nghĩ tới hình ảnh lúc Văn Nhược Vị tới đây, lại quay đầu nhìn về phía bốn gã nhân viên Ty Nam phủ hộ tống kia, trong lòng lại có ý nghĩ, thăm dò: "Bức họa kia của cha ngươi đã có tác dụng rồi?"

Văn Nhược Vị liên tục gật đầu, lại đối với hắn đưa tay ra hiệu nhỏ giọng, hạ thấp giọng nói: "Đúng vậy tỷ phu, nhưng mà chuyện tranh chữ không cho phép tuyên dương ra ngoài. Tỷ phu, Địa Mẫu nương nương đã tự mình đứng ra, chúng ta đều không còn việc gì rồi, sự tình thật sự đã qua đi, tỷ tỷ vì ngươi tự mình cầu tình với Địa Mẫu, cũng là tỷ tỷ bảo ta tới gặp ngươi a."

Dữu Khánh sửng sốt, lại lần nữa nhìn đám người xung quanh bao vây mà không tiêu diệt, nghĩ thầm, nhìn đến sách lược bảo mệnh của Chung Túc thật sự đã có hiệu quả rồi.

Tâm tình may mắn và mong đợi đan xen, hi vọng không phải đang nằm mơ, hi vọng là sự thật, lúc trước bị bao vây truy đuổi chặn đường thật thảm, mệt mỏi quá chừng.

Nhưng đối phương mở miệng liền gọi 'Tỷ phu', xác thực khiến hắn đau đầu, còn nói cái gì là tỷ tỷ của nàng đang giúp hắn, tấm chân tình này là hắn vô pháp đối diện.

Hiện tại hắn chỉ quan tâm một điểm, hỏi: "Ngươi xác định dù ta không quay về, bọn họ cũng không vây bắt ta nữa?"

Văn Nhược Vị sốt ruột đáp: "Thật, tỷ phu, ngươi tại sao lại không tin chứ, ta thật sự không phải tới khuyên hàng hay là lừa gạt ngươi hàng, sự tình thật sự đã trôi qua, ta phát thệ với trời…"

Dữu Khánh nhấc tay đình chỉ, không cho nàng phát ra lời thề độc gì, "Nếu là như vậy, vậy thì mỗi người đi một ngã đi. Kinh thành quỷ quái kia quá mức hung hiểm, ngay từ đầu ta liền không biết việc gì có thể làm, việc gì không thể làm, khắp nơi là hố, dù cho chẳng đụng chạm đến ai, chỉ từ quan cũng có thể bị người đẩy vào cái chết, đó đều là những kẻ nào a, đều là một đám biến thái. Ta phụng

bồi không nổi, kinh thành ta liền không trở lại nữa rồi, các ngươi trở về đi!”

Nếu đã không còn việc gì nữa, hắn liền càng không thể quay trở lại, không nhân cơ hội này xa chạy cao bay, chẳng lẽ còn phải quay về giúp đám người kia viết thơ làm phú ứng phó Quốc khánh sáu trăm năm sao?

Thật vất vả tránh thoát một kiếp, lại muốn kiếm một cái thiên thiên kiếp tới cho mình sao?

Không thể được, đánh chết hắn cũng sẽ không trở lại!

Văn Nhược Vị lập tức cầu xin, “Tỷ phu, con người không phải đều có điểm bị ước thúc sao, cũng không phải là dã hầu tử trong núi mà có thể vô câu vô thúc, bình thường ta còn bị mẹ ta bức làm những việc mà ta không muốn làm a, mọi người không phải đều như vậy sao? Tỷ phu, cùng ta trở lại đi, trở lại nhận sai với tỷ tỷ đi, tỷ tỷ sẽ tha thứ cho ngươi.”

Còn muốn đi gặp mặt tỷ ngươi nhận sai? Dữu Khánh càng thêm kháng cự, xua tay cự tuyệt: “Văn Nhược Vị, ta gọi ngươi một tiếng Văn cô nương đi. Văn cô nương, về sau không nên gọi ta là ‘Tỷ phu’ nữa, là ta không xứng với tỷ ngươi, xem như ta xin lỗi nàng, nguyện kiếp này không gặp mặt tỷ tỷ ngươi, tránh khỏi lúng túng khó xử, việc trở về ngừng ở đây đi, không nên nhắc lại nữa.”

Văn Nhược Vị bi phẫn nói: “Vì sao a! Hiện tại người nào đều biết rõ tỷ tỷ là vị hôn thê của ngươi, bây giờ ngươi không cần nàng nữa, bảo nàng làm sao bây giờ, bảo người khác nhìn nàng như thế nào a, bảo nàng về sau còn làm sao lập gia đình được? Ngươi không thể cho tỷ tỷ hi vọng, lại chính tay hủy diệt a!”

Dữu Khánh thật sự muốn hiện tại liền nói cho nàng biết sự thật, nhưng mà sự tình đã nháo đến loại tình trạng này, không có một bước nào là đúng, đã là loạn xà ngầu cả lên rồi, quỷ mới biết rõ sự việc trước mắt có thực sự triệt để kết thúc hay không, chí ít hiện nay

hắn là không dám tiếp tục đối với bất cứ kẻ nào bộc lộ ra chuyện giữa mình và A Sĩ Hành.

Việc này thật cần hắn gặp mặt A Sĩ Hành thương lượng xong rồi để cho bản thân A Sĩ Hành nhìn mà làm.

Cho nên, hắn chỉ có thể lắc đầu nói: "Văn cô nương, trở về đi, xem như ta chưa từng đi qua kinh thành!"

Văn Nhược Vị vẻ mặt khổ sở nói: "Tỷ phu, ta quá lý giải tính cách tỷ tỷ. Bây giờ ngươi trở lại, nhận sai với nàng, mềm mỏng một chút, nàng nhất định sẽ tha thứ cho ngươi, nàng nhất định sẽ xem như chuyện gì cũng chưa có xảy ra, nhất định sẽ không ngại gian khổ rất tốt làm thê tử của ngươi.

Tỷ phu, ngươi hiện tại trở về, sự tình còn có thể vãn hồi. Nếu như lúc này ngươi vứt bỏ nàng, nàng sẽ hận ngươi cả đời, nàng nhất định sẽ hận chết ngươi! Nàng không có làm ra bất cứ việc gì có lỗi với ngươi. Tỷ phu, ngươi không thể đối xử với nàng như vậy a!"

Dữu Khánh cũng bị nàng nói cho cảm giác rất không dễ chịu rồi, thế nhưng là thật sự rất bất đắc dĩ, trong lòng cười khổ, nếu như ta thật sự cùng một chỗ với tỷ tỷ ngươi, nếu ngày nào đó tỷ tỷ ngươi biết rõ sự thật, sợ rằng mới là thật sự sẽ hận lão tử cả đời, ta tội gì a!

Huống hồ có một số việc hắn có thể làm, có một số việc hắn vô luận như thế nào cũng không có thể làm, đó là thê tử của bằng hữu.

Nỗi lòng rất bối rối xoắn xuýt, cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng cười khổ, "Văn cô nương, thật sự trở về không được! Ta có nguyên nhân của ta, có lẽ có một ngày các ngươi sẽ biết là vì sao."

Dưới ánh lửa chiếu rọi bốn phía, cầu xin không có kết quả, Văn Nhược Vị trào lệ không ngăn nổi, vai run rẩy khóc nức nở, hai mắt đẫm lệ nhìn chăm chú Dữu Khánh.

Mấy lần nhấc tay áo gạt lệ, cuối cùng nàng từ trong tay áo lấy ra một cái ống kim loại, một cái ống kim loại mà Dữu Khánh rất quen thuộc.

Nàng đưa cho hắn, nức nở nói: "Là tỷ tỷ đưa cho ta tới gặp ngươi, tỷ tỷ bảo ta giao thứ này cho ngươi, cũng bảo ta chuyển một câu nói cho ngươi. Tỷ tỷ nói, từ nay về sau, Chung gia và A gia ân oán xóa bỏ, không còn thiếu nữa!"

Kỳ thực đây mới là mục đích thực sự nàng đến đây, Những lời nàng nói lúc trước đều chỉ là ý của cá nhân nàng, như là chính cô ta nói, bởi vì nàng lý giải tỷ tỷ của mình, nàng muốn tận lực giúp tỷ tỷ vãn hồi đoạn nhân duyên này.

Tại trong mắt nàng, đây là một đoạn nhân duyên thật tốt a, một đoạn nhân duyên bao nhiêu người ước ao a, không đáng nháo đổ vỡ a! Mẫu thân đã là dùng lệ rửa mặt…

Dữu Khánh nhìn thấy liền sững sờ, không phải bảo đồ đã được dâng ra để bảo vệ mình rồi sao, hiện tại đưa cho hắn là có ý gì, sẽ không phải là đưa cái ống rỗng đi?

Hắn nhận lấy đồ vật tới tay, trong mắt có vẻ nghi hoặc.

"Tỷ phu, lòng ngươi thật tàn nhẫn…" Văn Nhược Vị mắng một câu, liền quay đầu lau lệ rời đi.

Nàng gọi bốn người áo xám kia tới, ngồi trở lại trên ghế, bốn gã áo xám lại khiêng nàng bay lên không trung lướt đi.

Rất nhanh, ánh lửa xung quanh cũng bắt đầu chính đốn lại, bắt đầu rút lui khỏi.

Không quá lâu, nơi đây liền rơi vào yên tĩnh.

Dữu Khánh chạy ra khỏi khe núi, cũng một đường cẩn thận quan sát, không phát hiện thấy có dấu hiệu con người.

Hắn lại rất nhanh vọt tới đỉnh một ngọn núi, leo cao nhìn xa, nhìn thấy được một con hỏa long kéo dài rút lui khỏi thâm sơn.

Thật sự rời đi rồi?

Keng! Dữu Khánh trường kiếm trở vào bao, nhanh chóng mở ra ống kim loại trong tay, đổ thứ bên trong ra.

Đồ vật vừa vào tay, dựa vào xúc cảm hắn liền biết không phải là thứ đồ trước đây, bức họa trước đó hắn không chỉ sờ qua chỉ một lần.

Đây là một loại vải vóc mỏng manh nào đó, rung mở ra, tại dưới ánh trăng nhìn kỹ, kinh ngạc phát hiện thấy không phải chỉ là nửa bức họa, mà là một bức họa hoàn chỉnh.

Một nửa hình vẽ trên đó, hắn vừa nhìn liền có thể nhận ra, chính là một nửa mà A Sĩ Hành đưa cho mình, cùng với nửa mà mình đã thấy quả thực giống nhau như đúc, ngay cả ấn tượng về kích thước cây cỏ cũng có vẻ không khác nhiều.

Một bửa bên còn lại thì chưa thấy qua, nhưng vừa nhìn liền có thể hiểu được, kết hợp với một nửa kia của mình chính là một bức hoàn chỉnh.

Sau đó, hắn lại tại một góc ở nửa bên hình vẽ mà mình quen thuộc kia phát hiện thấy một nhóm chữ.

Viết "Năm này tháng này ngày này, Nhược Thần sao chép bổ sung".

Dữu Khánh nhìn xem ngày, hơi nhẩm tính, phát hiện đó chẳng phải là ngày mình vừa mới đến kinh thành chưa được mấy ngày sao?

Lại hơi ngẫm nghĩ đầy đủ dòng chữ, hắn đại khái đã minh bạch, đây là Chung Nhược Thần chính tay đem hai nửa bức họa sao chép lại thành một bức, một nửa khác của bức họa hẳn chính là phần Chung gia nắm giữ.

Nhìn lại nhìn, hắn chợt cười khổ ra tiếng, cũng cất u thán khe khẽ, thứ này đại khái đã xác minh được lời Văn Nhược Vị truyền đạt tới đi, quả nhiên là 'không còn thiếu nữa'!

Nhưng mà, vốn không phải là nữ nhân của hắn, hắn cũng không có gì phải thương tiếc, rất nhanh liền đem chuyện trai gái vứt ra sau đầu, lực chú ý chân chính tập trung vào trên bức họa này, Chung Túc từng nói, thứ này, con mẹ nó, thế nhưng là tàng bảo đồ mà có thể tìm đến tiên gia động phủ a!

Bây giờ toàn bộ bản đồ tại trong tay, đầu óc hắn xoay chuyển một hồi, đột nhiên trở nên hưng phấn.

Đây không phải là nơi nghiên cứu tàng bảo đồ, thu cất đồ vật vào người, nhét vào trong vạt áo căng phồng.

Trên người hắn khi giả trang làm nha dịch thì vốn có gánh tay nải, nhưng đồ vật đó kể cả y phục nha dịch đều đã bị hắn hủy đi, để đề phòng vạn nhất bị bắt thì các ngươi không có chứng cứ có thể chứng minh là ta giết chết.

Sau đó nhìn trái nhìn phải một hồi, phân biệt phương hướng rồi cấp tốc tung người hạ sơn độn đi.

Một đường trèo đèo lội suối, phí một phen sức lực mới đi ra được núi, chạy về tới quan đạo.

Sau khi xác nhận đích xác không còn người truy nã, hắn lập tức hướng phương hướng rời xa kinh thành suốt đêm chạy đi.

Gặp đến một cái trấn nhỏ, khi làm thủ tục vào ở, cũng nện tiền để chủ quán hỗ trợ kiếm cho một thân xiêm y.

Rửa mặt tắm rửa sạch sẽ, loại bỏ xong vẻ chật vật trên người, từ chỗ chủ quán lấy tới một cục xương ném cho Hỏa Tất Xuất gặm ăn, sau đó nhanh chóng tại dưới ánh đèn bắt tay nghiên cứu tấm tàng

bảo đồ kia, nhưng mà nghiên cứu tới nghiên cứu lui cũng không nhìn ra bất cứ kết quả gì.

Trong bức họa có vẽ mấy mươi ngọn núi, không có bất cứ đánh dấu, kí hiệu gì, cũng không biết những ngọn núi này đến tột cùng nằm tại nơi nào, chữ trên bức họa cũng chỉ là một ít từ phú ca ngợi sơn thủy, những thứ này chính là tàng bảo đồ? Xác thực khiến hắn khó hiểu.

Suy tới nghĩ lui, bất tri bất giác trời đã sáng lên rồi, ánh sáng mặt trời chiếu vào cửa sổ làm chói mắt, hắn mới tỉnh lại thổi tắt ngọn đèn.

Rửa mặt một chút, soi gương đem đầu tóc túm về phía sau, tiện tay quấn thành đuôi ngựa mà mình quen thuộc, nhìn mình trong gương cười hắc hắc, cầm đồ vật rời đi.

Hắn không có dừng lại tại nơi trấn nhỏ này, nơi đây cách kinh thành dù sao vẫn còn quá gần, ban ngày ban mặt vẫn nên tận lực chạy đi mới tốt.

Đi dạo một vòng trong thôn trấn, mua một con ngựa.

Vừa ra trấn nhỏ mới biết nơi này là một nơi phong cảnh đẹp đẽ, đêm qua không thể thấy rõ.

Non xanh nước biếc, ngoài trấn còn có một hồ nước lớn, phản chiếu trời xanh mây trắng.

Ngay cả khí trời cũng rất tốt.

Trên lưng ngựa, Dữu Khánh hít sâu một hơi, vẻ mặt mê say, đã lâu rồi không có cảm giác tự do tự tại, hít thở thoải mái như thế này.

Trong lúc vui vẻ, hắn không quản kẻ tới người đi ngoài trấn, nhịn không được giang hai tay ra hét lên một tiếng “A” thật to thật dài.

Nói chung chính là cảm giác thống khoái, tại trong kinh thành chó má kia phải cẩn thận từng li từng tí, phải làm bộ làm tịch, không biết mình giả bộ có giống hay không giống, nghẹn đến phát mệt.

Rất có loại cảm giác đã thoát ra được gông xiềng, hôm nay mới biết ta là của ta.

Vù!

Đột nhiên có tiếng xé gió truyền đến.

Dữu Khánh khẩn cấp ngửa ra sau, chỉ thấy một viên đá từ phía trước mắt lướt qua, lập tức nghiêng đầu nhìn về phía viên đá bay tới.

Bãi cỏ xanh biếc bên bờ hồ, có một chiếc xe ngựa, một người ngồi ở bên bờ hồ câu cá, còn có một nam tử hai bên gương mặt có vết sẹo đứng ở bên cạnh người câu cá, người sau đang hướng hắn ngoắc ngoắc tay, ra dấu cho hắn tới đây, tựa hồ chính là người ném mạnh viên đá.

Bị tiếng mình la to quấy nhiễu? Dữu Khánh nghi hoặc, ruổi ngựa đi tới gần, phát hiện người câu cá là một lão già, chòm râu và tóc của lão già rất đặc biệt, giống như là được nhuộm đỏ.

Chương 136: Đi xa

Dữu Khánh cũng không có ý tùy tiện đắc tội người nào, lại thấy nam tử mặt sẹo kia tinh khí thần mười phần, tựa hồ cũng không phải là dạng người dễ trêu chọc, lúc này hướng nam tử mặt sẹo chắp tay nói: “Nếu là vừa rồi kêu gào gây quấy nhiễu, mong rằng thứ tội.”

Nam tử mặt sẹo mặt không biểu tình, nghiêng người tránh ra, đem lão già câu cá hoàn toàn hiện rõ trong tầm mắt Dữu Khánh.

Dữu Khánh hơi giật mình, nhảy xuống ngựa, lại khách khí chắp tay nói: "Có phải đã làm ầm ĩ đến lão tiên sinh câu cá? Tại hạ trước xin bồi tội."

"Ai!" Lão già câu cá khe khẽ thở dài, "Kinh thành to như vậy, thật sự lại chứa không được ngươi sao? Thật sự không thể không đi không được sao?"

Nỗi lòng Dữu Khánh lập tức trở nân căng thẳng, một tay vô ý thức cầm lấy chuôi kiếm, chất vấn: "Lão tiên sinh là người phương nào?"

Lão già câu cá không nói mình là người nào, "Sự việc đã qua rồi, chuyện ngươi từ quan cũng khả dĩ làm như bình thường, bên phía Ngự Sử đài còn chưa phê chuẩn, bây giờ ngươi trở lại còn có thể tất cả như cũ. Nếu là không thích cùng chút quan văn kia lăn lộn với nhau, ta cũng có thể đem ngươi an bài vào quân đội, chỉ là nếu làm như vậy, hẳn đã nghịch lại ý của phụ thân ngươi, phụ thân ngươi hẳn vẫn là hi vọng ngươi có thể lo liệu chính vụ, xử lý cuộc sống cho vạn dân."

Dữu Khánh trầm giọng nói: "Ngươi đến tột cùng là ai?"

Lão già câu cá phiền muộn nói: "Chuyện năm đó là sơ sẩy của ta, có người thừa dịp ta không tại kinh thành mà hạ thủ với phụ thân ngươi. Nếu như ta kịp nhận thấy được dị thường sớm chút, người một nhà của ngươi cũng không đến mức bị vận xấu như vậy, là ta có lỗi với phụ thân ngươi, có lỗi với toàn nhà của ngươi."

Dữu Khánh có điểm bối rối, đối với nhân vật trong quan trường tại kinh thành hắn thật sự không quen thuộc, thời gian tiếp xúc quá ngắn là một chuyện, khác chính là từ đầu tới đuôi đều không nghĩ mình sẽ lưu lại, về phương diện này ngay từ đầu đã không có chút nào để tâm tới, thậm chí là không có khái niệm, quỷ mới biết rõ người này là ai.

Đột nhiên toát ra nhân vật cấp độ số 1 như vậy, nghe ý tứ trong lời nói thì là cùng phe với A Tiết Chương.

Những người này, chỉ cần xuất hiện tại trước mặt mình thì đều nói mình chính là bạn của A Tiết Chương, cũng không biết A Tiết Chương trên trời có linh thiêng có thể mỉm cười hay không?

Thấy không được đáp lại, lão già câu cá quay đầu lại, hỏi: "Phụ thân ngươi không nhắc qua lão phu với ngươi sao?"

Dữu Khánh than thở: "Ngài không nói ngài là ai, ta nào biết được có nhắc tới qua hay không."

Lão già câu cá than thở: "Lão phu Ứng Tiểu Đường!"

"Ách…" Dữu Khánh ngẩn ra, ngay lập tức cả kinh, người này hắn có nghe nói qua, lúc này khom mình hành lễ nói: "Tiểu tử bái kiến Quốc công."

Ứng Tiểu Đường bỏ cần câu xuống, đứng lên, đối diện hắn, hỏi: "Ta đã nói rồi, sự việc đã qua rồi, đã có thể bắt đầu lại. Ta hỏi lại ngươi một lần, có muốn cùng ta về kinh hay không?"

Dữu Khánh hơi trầm mặc, chắp tay đáp: "Hảo ý của Quốc công, tiểu tử đã tâm lĩnh, ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ, đã thoát được thân thì không muốn trở lại nữa."

Ứng Tiểu Đường lại than nhẹ một tiếng, dáng vẻ quả nhiên là như thế, "Vốn là, ta đã quyết định chủ ý vô luận như thế nào cũng muốn đem ngươi mang về, cho dù là vì cho phụ thân ngươi trên trời linh thiêng một cái công đạo.

Nhưng tại lúc vừa rồi, từ trong âm thanh huýt dài của ngươi, lão phu đã nghe thấy vô tận khoái ý sau khi thoát được trói buộc. Mới biết, thì ra ngươi là thật sự không thích bị ước thúc tại kinh thành, là thật sự muốn thoát khỏi, xem như đã minh bạch vì sao ngươi phải đột nhiên từ quan, lúc trước là nghĩ không thông.

Nếu đã là ngay từ trong tâm trí không nguyện ý, miễn cưỡng ngươi lại có ý gì nghĩa?

Cho nên, ta đã quyết định rồi, tùy ngươi đi đi.

Nhưng mà, có một chuyện ta vẫn phải nhắc nhở ngươi, hung thủ phía sau màn năm đó sát hại một nhà của ngươi vẫn còn chưa bắt được, dù cho ngươi rời khỏi quan trường, nhưng không ai dám đảm bảo người ta có bỏ qua cho ngươi hay không.

Người tại bên trong quy tắc, phải chơi đùa theo quy tắc, ra ngoài quy tắc thì bị quy tắc loại bỏ, ngươi sẽ phải đối mặt với tình trạng không có bất cứ quy tắc gì để nói.

Ngươi đi rồi, đã thoát ly chúng ta, nhìn tại mặt mũi phụ thân ngươi, phải giúp thì chúng ta có thể giúp ngươi, nhưng sức lực của chúng ta cần để làm việc chúng ta phải làm, không có khả năng một mực xoay chuyển quanh ngươi, bởi vì ngươi không có quan trọng như vậy.

Vì vậy, ngươi phải nghĩ cho rõ ràng.

Ta hỏi lại ngươi một lần sau cùng, là cùng chúng ta cùng chung chí hướng, cùng vượt khó khăn, hay vẫn muốn độc lập một mình?”

Vấn đề này, Dữu Khánh đã cân nhắc rất nhiều lần, biết rõ mình vừa quay trở lại lập tức sẽ phải rước lấy phiền phức, hắn muốn tránh cũng tránh không thoát, thân phận Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm kia thực sự là đẩy mình vào hố muốn chết rồi, việc này là đám người Ứng Tiểu Đường vĩnh viễn cũng sẽ không minh bạch.

Cho nên, hắn không cần tiếp tục cân nhắc làm gì, trực tiếp cự tuyệt: “Tạ Quốc công hảo ý, tiểu tử tính cách chây lười, khó gánh trọng trách, vẫn là ở một bên chơi đi.”

Ứng Tiểu Đường vuốt vuốt râu mép gật đầu, lão nói chuyện giữ lời, đã nói đến nước này, quả thật không cần tiếp tục miễn cưỡng nữa, nhưng vẫn là nhịn không được hỏi, “Chuyến này rời đi, không làm quan nữa, dự định làm những gì, người luôn phải đối diện hiện thực, cũng phải sinh hoạt đi?”

Thấy đã được buông tha, Dữu Khánh thở ra một hơi phiền muộn từ trong phế phủ, cười nói: "Bỏ văn theo võ, khoái ý ân cừu, dạo chơi giang hồ."

Bỏ văn theo võ?

Vô luận là Ứng Tiểu Đường hay là nam tử mặt sẹo kia đều bị hắn làm cho vẻ mặt kinh ngạc.

Ứng Tiểu Đường dở khóc dở cười, "Tính tình của tiểu tử ngươi quả thực có phần dã, nghĩ như thế nào liền làm như thế đó. Ngươi đường đường là Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm lại đi hành tẩu giang hồ, ngươi cảm thấy thích hợp sao?"

Dữu Khánh: "Nguyên nhân chính là vì đã từng có thi Hội bốn khoa đầy điểm, trong đạo về văn, tiểu tử đã chơi đùa đến đỉnh cao, tiếp tục chơi đùa cũng không còn ý nghĩa, không bằng đi một con đường khác vùng vẫy đùa giỡn nhìn xem."

"…" Ứng Tiểu Đường không nói nên lời, phát hiện kẻ trâu bò có thiên phú nói chuyện chính là không giống người thường.

Lão trầm mặc, đưa tay ra, cầm lấy chuôi kiếm bên hông Dữu Khánh, rút kiếm ra, khẽ vuốt lưỡi kiếm, hỏi: "Hành tẩu giang hồ, khoái ý ân cừu, kiếm sắc không?"

Dữu Khánh: "Không biết."

Ứng Tiểu Đường chợt toát ra một câu, "Cao Tắc Ngọc và Tướng thủ cửa thành Lý Kỳ có phải do ngươi giết hay không?"

Dữu Khánh không chút do dự đáp: "Không phải, không biết Quốc công tại sao hỏi lời này?"

Tay Ứng Tiểu Đường xoa nhẹ lên vết sứt trên lưỡi kiếm, khóe miệng giật giật, lạnh nhạt nói: "Chỉ là hỏi vậy thôi, không phải thì tốt nhất." Dứt lời liền đem kiếm cắm trở về trong vỏ kiếm bên hông Dữu

Khánh." Nếu ngươi đã không chịu theo ta hồi kinh, vậy chuyến tới xem như vì tiễn đưa ngươi, lão phu liền không đưa xa hơn nữa!"

"Không dám, tiểu tử bái biệt Quốc công." Dữu Khánh chắp tay khom người thật sâu, lại chắp tay với nam tử mặt sẹo kia, ngay lập tức xoay người rời đi, xoay người lên ngựa, thúc đẩy tọa kỵ, hai gót chân dùng sức đập vào bụng ngựa, lúc này ù ù rong ruổi mà đi.

Nhìn thấy khoái mã đã lên quan đạo, một đường đi xa, Ứng Tiểu Đường vuốt chòm râu nói: "Có điểm tà tính! Thi Hội có thể thi được bốn khoa đầy điểm, còn dám đầu đao liếm huyết, lại có thể trợn tròn mắt nói dối. A Tiết Chương đây là dạy bảo ra yêu nghiệt dạng gì vậy a… Còn trẻ thì hết sức lông bông, không biết trời cao đất rộng a, tuổi trẻ thật tốt, không kiêng nể gì cả, có thể đi bao xa, lão phu trái lại có chút mỏi mắt mong chờ rồi."

…

Có một số việc, giấy là gói không được lửa.

Hoàng đế bởi vì oán cũ mà đem A Sĩ Hành biếm từ Trạng Nguyên thành Thám Hoa. Trong lúc giận dữ, Thám Hoa lang vứt quan mão từ quan bỏ đi, tin tức này rất nhanh liền gây chấn động toàn bộ kinh thành, thậm chí là nhanh chóng chấn động toàn bộ thiên hạ.

Cho dù về phía triều đình Cẩm Quốc nói là tin đồn, không ngừng bác bỏ tin đồn, nói A Sĩ Hành chỉ là bình thường từ quan, thế nhưng người lúc trước thả ra tiếng gió cũng không nghĩ tới chính mình muốn thu hồi lại tiếng gió, nhưng gió đã được thổi ra rồi, làm sao có thể thu về.

Lại thêm A Sĩ Hành là Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, loại người tài hoa như vậy mà thi không được Trạng Nguyên, vốn đã khiến mọi người rất bất ngờ, giờ thêm sự kiện A Sĩ Hành vứt quan mão bỏ đi, tựa hồ đã định chắc lời đồn kia. Toàn bộ sự kiện lập tức trở thành truyền kỳ cố sự cho người người vui vẻ bàn luận.

Mà việc hai tỷ muội Chung Nhược Thần trở thành đệ tử thân truyền của chưởng lệnh Ty Nam phủ - Địa Mẫu, cũng lần lượt được truyền ra tin tức.

Nhưng mà đối với phổ thông bách tính mà nói, càng nguyện ý nói về cố sự Thám Hoa lang vứt quan mão bỏ đi nhiều hơn.

"Có nghe nói hay không, sau khi sự việc Thám Hoa lang vứt quan mão bỏ đi truyền ra, công chúa Ân quốc công khai hướng A Sĩ Hành kêu gọi, nói nguyện ý gả cho A Sĩ Hành, bảo A Sĩ Hành đi Ân quốc lấy nàng!"

"Nghe nói rồi, người mà Cẩm Quốc chúng ta không muốn, Ân quốc người ta lại muốn, chuyện này có phần đánh mặt mũi Cẩm Quốc a."

"Ừm, các ngươi phải rõ ràng, công chúa Ân quốc là nói gả cho A Sĩ Hành, cũng không phải là nạp A Sĩ Hành làm Phò mã, là bảo A Sĩ Hành lấy nàng!"

"Sách sách, A Sĩ Hành này nếu như thật sự chạy tới Ân quốc, vậy thì việc này liền náo nhiệt rồi."

"Đúng vậy, nghe nói chấp chưởng của Ân quốc 'Đại nghiệp ty' là sư huynh của Địa Mẫu. Sư huynh chạy đến Ân quốc làm Đại Nghiệp ty chưởng lệnh, sư muội tới Cẩm Quốc làm Ty Nam phủ chưởng lệnh, sư huynh được phong là 'Địa sư', sư muội thì được phong là 'Địa Mẫu', có cảm giác như giữa hai quốc luôn luôn có chút khác biệt. Nếu như Thám Hoa lang bốn khoa đầy điểm của Cẩm quốc tìm Ân quốc để nương tựa, cưới công chúa Ân quốc, vậy đúng là một cái việc vui."

"Cũng không biết công chúa Ân quốc kia dung mạo thế nào, có thể cho điều kiện gì, nếu là dung mạo không tệ, điều kiện lại phong phú thì làm gì mà không đi? Nếu là ta, khẳng định sẽ đi cưới."

"Ngươi là ngươi, người ta Thám Hoa lang là tài tử, không phải loại người tham tài háo sắc như ngươi vậy, nhất định là xem thường."

Trong một tiệm rượu, trốn ở góc phòng ăn uống, Dữu Khánh nghe một đám người giang hồ qua đường nói chuyện, thật sự có chút không biết nói gì. Sự việc một công chúa nào đó kêu gọi muốn gả cho hắn, mấy ngày hôm trước hắn đã nghe nói tới rồi.

Công chúa gì gì đó, hắn là không có khả năng lấy, mới chạy thoát khỏi một lồng giam, không có khả năng tự đẩy mình vào trong một cái lồng giam khác. Nhân gia công chúa ngay cả hắn như thế nào còn chưa thấy qua, nguyện ý gả cho hắn đơn giản chính là nhìn trúng cái gọi là 'Tài hoa' của hắn đi, vấn đề là 'Tài hoa' này của hắn một mực không phải của hắn, chịu không nổi khảo nghiệm, không cần phải đi tìm chết.

Huống hồ hắn cũng không phải là A Sĩ Hành thực sự, có một số việc xem như truyện cười nghe một chút là được, bây giờ hắn đã đem mình và 'A Sĩ Hành' kia cắt đứt ra rồi, cho rằng mình chỉ là một người trong giang hồ đơn thuần.

Trái lại việc hai tỷ muội Chung Nhược Thần được Địa Mẫu thu làm đệ tử lại khiến hắn cảm thấy bất ngờ, không nghĩ tới hai tỷ muội lại có cơ duyên lớn như vậy, thảo nào ngày đó người của Ty Nam phủ tự mình đưa Văn Nhược Vị tới nơi, việc này Văn Nhược Vị vậy mà không nhắc tới chữ nào.

"Ta tham tài gì chứ, nếu như ta thật sự tham tài háo sắc thì hiện tại có một cái cơ hội phát tài rất tốt ngay tại trước mắt."

"Ha hả, có cơ hội phát tài, ngươi còn có thể không đi? Tài lộ ở đâu, nói để ta đi dò xét."

"Thủy tai tại Chiếu châu a. Mấy chục vạn người trôi giạt khắp nơi, trở thành dân đói. Thời điểm này, ngươi bỏ ra một chút tiền thì sẽ có người nguyện ý bán mình, một cô nương sắc đẹp không tệ, mười lượng bạc tùy tiện là mua được, chỉnh đốn sạch sẽ rồi sang tay là có thể bán trăm lượng trở lên, lợi nhuận như vậy lớn cỡ nào a? Lao động bình thường cũng rất có lợi nhuận. Chỉ cần chuẩn bị chút tiền

vốn đi làm một chuyến 'Buôn người', là dễ dàng có thể kiếm gấp bội trở về, mấy chục vạn dân đói không phải tài lộ thì là cái gì?"

Chương 137: Đi không thay tên ngồi không đổi họ

"Mẹ nó, còn cho rằng ngươi có đường tài lộ gì tốt, ngươi đừng làm ta sợ."

"Mấy chục vạn dân đói, đã đủ thảm rồi, ngươi còn muốn từ trên đầu bọn họ cạo lấy dầu, việc mà người người oán trách cũng có thể làm sao?"

"Lời là nói như thế không sai, nhưng trên thực tế lý lại là một chuyện khác, các ngươi cần phải biết, dân đói là gì? Là người sắp chết a!

Các ngươi có nhân nghĩa đạo đức của các ngươi, nhưng bọn họ chỉ cần mạng sống, mạng sống, có hiểu không?

Bọn họ kỳ vọng có người đi cứu bọn họ, kỳ vọng có người đi buôn bán bọn họ, không vì việc gì khác, chỉ vì có cơ hội sống sót.

Các ngươi ăn uống no đủ ngồi ở trên bàn rượu đương nhiên có thể miệng đàm luận đầy nhân nghĩa đạo đức, dân đói không được ung dung như loại người các ngươi, chỉ cần có thể tiếp tục sống sót, có thể có cơ hội bán mình đã là may mắn lớn nhất. Đối với bọn họ mà nói, người chỉ biết tại ngoài miệng nói lời nhân nghĩa đạo đức mới là người vô sỉ nhất!"

"Ui, ngươi nói đường hoàng như vậy, đã như vậy, ngươi sao không đi làm nha, đừng chỉ động mồm mép, đi làm chút chuyện thực tế đi a."

"Ha hả, đạo lý thì ta cũng chỉ có thể nói ngoài miệng mà thôi a. Nếu thật làm như vậy, còn không phải bị nước bọt dìm chết đuối. Thứ gọi là nhân nghĩa đạo đức đó quá đáng sợ, dù ngươi có lý, nhưng đa số thời gian thế nhân vị tất đã phân rõ phải trái với ngươi. Nạn dân chỉ là nhóm nhỏ, thế nhân mới là đa số, người không theo đa số sẽ chết a!"

"Xì, biết rõ là được."

"Lại nói, ta hình như nghe nói thủy tai lần này là do Ty Nam phủ làm ra?"

"Hừm, ai nói không phải, ta cũng đã nghe nói rồi, nghiệp chướng a!"

"Ừm, hình như là nói phía bên Chiếu châu có một cái hồ lớn chưa từng khô cạn, nói là đáy hồ có khả năng có tiên gia thủy phủ gì đó. Vì để tìm được tòa tiên gia thủy phủ kia, Ty Nam phủ đào ra một con kênh để thoát nước, kết quả khiến hạ du biến thành một vùng ngập lụt, tạo ra vô số nạn dân."

"Ai, nghe nói trước đó cũng đã tổ chức cho bách tính hạ du rút khỏi, hình như là tính theo đầu người, ngươi là phú thương hay khất cái đều giống nhau, đối xử bình đẳng, một người mười lượng bạc. Nhưng mà đám quan phủ kia từng tầng từng tầng cắt xén, thực tế phát được tới tay bách tính thì cũng chỉ còn chưa đến một lượng bạc."

"Đúng vậy, nhà cửa bách tính, sống tạm ruộng đồng, các loại gia sản gì gì đó mang đi không được chưa nói tới, sau khi ly hương một lượng bạc làm sao có thể an cư? Người ta đang sống rất tốt, ngươi đưa chút tiền đó, tự nhiên là không chịu rời đi."

"Những bách tính kia cho rằng mình đoàn kết kháng cự là được, cho rằng mặt trên cũng không dám làm bậy. Mà những cẩu quan kia cũng cho rằng dù sao liên quan đến tính mạng nhiều người như vậy, cũng cho rằng có thể kéo dài cho qua. Nào ngờ Ty Nam phủ chẳng thèm quản tới chút điêu dân và cẩu quan kia, nói lúc nào làm liền

lúc đó làm, thời gian vừa đến lập tức động thủ, kết quả trong nháy mắt người chết đói vô số, thảm a!”

“Nghe nói Triều đường vì việc này mà chấn động, lại đúng lúc thời điểm Quốc khánh sáu trăm năm Cẩm quốc, bệ hạ tức giận, phái Huyền Quốc công đi tra rõ việc này, cho Huyền Quốc công đại quyền tiền trảm hậu tấu. Nghe nói Huyền Quốc công một hơi chém đầu hơn ba trăm cẩu quan.”

“Hắc, Ty Nam phủ còn không phải là một điểm đánh rắm cũng không có sao.”

Trong góc, Dữu Khánh chậm rãi nhấp rượu, nghiêng tai lắng nghe.

Hắn cũng biết, những lời nói chuyện như vậy, cũng chỉ có đám người giang hồ qua đường như bọn họ mới dám nói, nếu là phổ thông bách tính thì không dám nghị luận như vậy.

Cơm no rượu say, Dữu Khánh gọi chủ quán tính tiền, vỗ xuống một đồng bạc rồi đứng dậy rời đi.

Hắn thuận tay lấy xuống áo choàng màu rám nắng treo trên cây cột ở một bên, rung mở ra khoác tại trên vai, buộc kỹ, không quản tới mũ treo phía sau, sờ sờ chút râu ngoài miệng, lúc này xuyên qua tiệm rượu rời đi.

Đảo mắt đã rời kinh được hơn nửa tháng.

Bây giờ, dáng vẻ hắn trở lại giống như thời điểm lúc đầu xuất sơn.

Khôi phục lại bím tóc đuôi ngựa đơn giản tự tại, cũng nuôi dưỡng chút râu tơ làm ra vẻ dày dạn trưởng thành, thoáng nhìn sẽ không nhận ra là Thám Hoa lang lúc trước kia.

Nửa tháng này, hắn xem như là sống tiêu diêu tự tại.

Có tiền khắp nơi mày mò tản bộ không tự tại mới là lạ, thực sự là sống như thần tiên, không phải cuộc sống bị ước thúc ở kinh thành có thể so sánh.

Đương nhiên, hắn vẫn rất có chí tiến thủ, chỉ cần dừng lại liền nghiên cứu tấm bảo đồ kia, hoặc tu luyện Phong Trần kiếm quyết.

Bảo đồ vẫn là xem không hiểu có ý gì, đến nay vẫn chưa tìm được bất cứ đầu mối gì.

Phong Trần kiếm quyết ba mươi sáu thức, hắn trái lại đã luyện biết toàn bộ rồi.

Đương nhiên, hắn còn không có thiên phú dị bẩm đến mức trong nửa tháng ngắn ngủi liền có thể triệt để luyện thành Phong Trần kiếm quyết.

Chỉ là luyện biết hình thức dáng vẻ của ba mươi sáu thức kiếm quyết, xem như đã luyện đến thành thạo.

Kiếm thức kỳ thực không khó luyện, bởi vì kiếm quyết này không cần phải lặp lại từ đầu tu luyện nội công gì gì đó, hắn vốn đã có tu vi nội công nhất định, lại thêm hắn đã có cơ sở kiếm thuật tương đối, nên khi bắt tay vào luyện thì xem như làm ít được nhiều.

Về phần đem kiếm quyết hợp nhất thành chiêu số chân chính thì ngay cả một chiêu cũng chưa có luyện thành.

Không có cách nào, đó mới là chân chính khó.

Chiêu thứ nhất ba mươi sáu kiếm hợp nhất, hắn chỉ có thể phối hợp Du Long thân pháp phát ra sáu kiếm, cách chân chính ba mươi sáu kiếm hợp nhất còn kém rất xa.

Chỉ là, đối với Dữu Khánh mà nói, như vậy cũng đã rất cao hứng rồi, chỉ dựa vào ba mươi sáu thức cơ sở nhất của kiếm quyết kia cũng

đã giúp hắn được lợi không ít, cũng làm cho hắn cảm nhận được sự tinh diệu viễn siêu Linh Lung quan kiếm pháp.

Cũng bởi vậy mà tự tin đến mức có phần không khống chế được, cảm giác mình có khả năng đã trở thành cao thủ, nhiều lần muốn tìm người gây sự, muốn thử xem thực lực của mình đến tột cùng như thế nào.

Cũng may thời gian tái xuất giang hồ ngắn ngủi, còn chưa gặp phải người hắn nhìn không vừa mắt liền muốn rút kiếm.

Then chốt chính là người ta nhìn thấy hắn rất có tự tin, cũng cảm thấy không dễ chọc hắn.

"Dữu huynh, ăn xong rồi?"

Tại cửa vào quán rượu, từ trước mặt đi tới một người, khi đối mặt Dữu Khánh thì cất lời bắt chuyện.

Dữu Khánh cũng chỉ "Ừ" một tiếng, cười phất tay làm cái chào hỏi mà thôi, liền vượt qua bên người, không bởi vì gã mà dừng lại chút nào.

Hai người không tính quen thuộc, chỉ là người đi đường lúc trước vừa đúng cùng đường, ngẫu nhiên báo cái danh hiệu mà thôi.

Bây giờ hắn hành tẩu giang hồ, đi không thay tên ngồi không đổi đổi họ, dùng chính là tên thật 'Dữu Khánh' vốn có, không bao giờ muốn bị cái tên 'A Sĩ Hành' trói chặt tay chân nữa rồi, bởi vì mình là 'A Sĩ Hành' dẫn đến việc này không thể làm, việc kia cũng không thể làm, làm cái gì cũng phải cân nhắc có ảnh hưởng đến A Sĩ Hành hay không, thật sự quá bực bội.

Hắn cũng không sợ dùng tên thật sẽ như thế nào, ngoại trừ người của Linh Lung quan, trên cơ bản ngoại nhân cũng không biết tên thật của hắn là gì, cho dù là thôn dân của Cửu Pha thôn cũng chỉ

biết đạo hào của đạo sĩ bên trong Linh Lung quan, mà không biết tên thật của từng đạo nhân.

Nguyên nhân bên trong này cũng có nhu cầu lánh đời của Linh Lung quan.

Thí dụ như người Cửu Pha thôn đều xưng hô Dữu Khánh là 'Nghiễm Nghiễm đạo trưởng', đạo hào của Dữu Khánh vốn chính là Nghiễm Nghiễm, là do tiểu sư thúc trước tiên gọi ra.

Điếm tiểu nhị từ trong chuồng ngựa dắt ra một con Thanh Thông mã hình thể to lớn, là một con tọa kỵ nhìn rất thần tuấn.

Con ngựa được mua từ trấn nhỏ trước đây là quá tệ, ngoại hình nhìn không tốt, cước lực cũng không tốt.

Cũng có thể lý giải, trong một cái tiểu phá thôn trấn có thể có thứ gì tốt cơ chứ.

Nói chung là bởi vì có người nào đó cảm giác không xứng với phong độ nội tại cùng ngoại tại của người chưởng môn này, thanh niên nhân vẫn là tương đối quan tâm ánh mắt phái khác, là đan xen giữa nhu cầu mặt mũi và sinh lý bên trong, dù sao trên tay cũng có tiền, liền bán đồ xấu, mua lấy đồ tốt.

Tiếp nhận dây cương xoay người lên ngựa, Dữu Khánh tiện tay quăng ra một đồng tiền làm tiền thưởng, đổi lấy điếm tiểu nhị một tiếng cảm tạ,

Hai chân thúc vào bụng ngựa, Thanh Thông mã lập tức cất bước chay lên quan đạo.

Đầu quấn đuôi ngựa, ngoài miệng giữ lại chút râu ria tuổi trẻ, một bộ đấu bồng màu rám nắng làm áo choàng, thân mặc thanh sam, lưng đeo trường kiếm, cưỡi ngựa Thanh Thông, đón gió rong ruổi, rất có vẻ phong lưu phóng khoáng. Lại thêm dung mạo, dáng vẻ hắn vốn quả thực xem như cũng được, phối thêm thân trang phục

này liền làm cho chút nữ tử nhịn không được quay đầu lại nhìn một chút.

Việc này có thể làm cho hắn cảm thấy thỏa mãn mỉm cười, cuộc sống tiêu sái như thế, những thứ tại kinh thành kia làm sao có khả năng lưu được hắn.

Hắn tạm thời còn chưa có dự định về Linh Lung quan, cho dù đã sinh ra chút hoài nghi đối với sự anh minh của tiểu sư thúc, nhưng mà vẫn cho rằng lời tiểu sư thúc nói có chút đạo lý, sau khi từ quan rời kinh tạm thời còn không thể trở về Linh Lung quan, để tránh kéo phiền phức về cho Linh Lung quan.

Chờ đến sau khi tạo thành biểu hiện giả là 'A Sĩ Hành' sẽ không trở lại Cửu Pha thôn nữa, lúc đó hắn mới có thể trở về. Hắn quyết định ở bên ngoài lắc lư khoảng nửa năm hoặc một năm rồi mới trở về.

Trên đường, trong hầu bao vang lên âm thanh gõ đụng đương đương.

Dữu Khánh cúi đầu nhìn, biết rõ 'Đầu to' lại có ý kiến rồi.

'Đầu to' không thích tại trong lúc hắn cưỡi ngựa thì bị nhốt tại trong bình, bởi vì sẽ bị lắc lư điên đảo không ngừng, đổi thành người nào cũng sẽ không cảm thấy dễ chịu.

Nhưng mà 'Đầu to' cũng chỉ là phát biểu ý kiến mà thôi, nếu là Dữu Khánh không để ý tới thì nó cũng sẽ không tiếp tục làm ầm ĩ.

Then chốt là làm ầm ĩ cũng vô dụng, làm ầm ĩ khiến người bị phiền chán thì sẽ bị người cầm bình hung hăng lay động một trận, như vậy rất khó chịu, người nào đó cũng không phải là loại lương thiện.

Bởi vì trên dao thớt ta là thịt cá, người tại dưới mái hiên không thể không cúi đầu, không chịu thua cũng không được, chỉ có thể phải ngoan ngoãn.

Đã nghe thấy có ý kiến, tâm tình Dữu Khánh cũng không tệ lắm, từ trong hầu bao lấy bình kim loại ra vặn mở nắp đậy, thể hiện có thể đi ra đón gió rồi.

Một con côn trùng lập tức on ong bay ra, tốc độ lướt đi rất nhanh, hướng trên trời dưới đất bay loạn một trận.

Tốc độ Hỏa Tất Xuất vốn rất nhanh, lúc trước nếu không phải có thủ thuật che mắt cản trở tầm mắt của nó, dựa vào tốc độ xuất thủ của Dữu Khánh thì căn bản không có khả năng bắt được nó. Nhiều Huyền cấp tu sĩ như vậy còn bắt không được, hắn chỉ là một tu sĩ Thượng Võ cấp không dùng xảo thì làm sao có khả năng bắt được.

Lại được tự do, 'Đầu to' có loại cảm giác bay loạn cuồng hoan.

Sợi tơ siết tại cổ nó đã không còn nữa.

Không phải Dữu Khánh ở chung với nó lâu sinh ra cảm tình gì rồi không muốn ngược đãi gì gì đó.

Vấn đề là hắn không thể vì một con côn trùng bán không được giá mà bỏ phí sợi Hồng Tơ có thể bán ra giá cao kia.

Giá trị một sợi Hồng Tơ chính là một nghìn lượng bạc, phí nhiều tiền như vậy chỉ để lâu dài làm thứ trói chặt lấy một con công trùng không đáng tiền thì không có lời.

Trước đó mấy ngày đụng phải cơ hội thích hợp xuất thủ, hắn quyết đoán đem một cái dây cung với mười sợi tơ toàn bộ bán đi rồi, kể cả sợi tơ buộc tại trên cổ 'Đầu to', tổng cộng lại tới tay một vạn lượng bạc.

Kiếm thêm được nhiều bạc như vậy, tâm tình rất hạnh phúc, Dữu Khánh đã chướng mắt 'Đầu to', cũng lười tiếp tục trói lại, then chốt là sợi dây bình thường căn bản không có khả năng trói được nó, chỉ có thể tùy tiện, phòng không được thì thích chạy cứ chạy đi.

Kết quả, đã được tự do, 'Đầu to' lập tức chạy trốn.

Thì ra trước đây cục cưng làm ra vẻ ngoan ngoãn đều là giả bộ, rất gian trá, chạy không chút do dự, chạy đến nỗi Dữu Khánh trở tay không kịp, thứ này, con mẹ nó, ngay cả một điểm cựu tình cũng không nghĩ tới a!

Điều này nói rõ thời thời khắc khắc đều sẵn sàng chạy trốn, một mực chờ đợi cơ hội a, thật đủ ẩn nhẫn.

Tốc độ quá nhanh, trong lúc nhất thời Dữu Khánh muốn bắt cũng không thể bắt lại, trên cửa sổ trực tiếp xuyên thủng ra một cái lỗ liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhưng là bỏ chạy rồi cũng không đáng tiếc.

Hắn đã có tâm lý chuẩn bị.

Đồ quỷ kia ăn xương cốt đã rất không thể thỏa mãn rồi, sau khi nếm qua tư vị của Linh Mễ thì ba ngày hai ngày còn phải cho ăn chút Linh Mễ để thay đổi khẩu vị, thực sự có phần quá phận rồi.

Chương 138: Trở về

Vốn là bán đi không được, cũng bán không được giá, bây giờ còn muốn ăn Linh Mễ sang quý, e rằng càng thêm khó mà tìm được người mua thích hợp.

Tiếp tục nuôi dưỡng thực quá phí tiền.

Cho nên, chạy thì chạy đi.

Nhưng mà, ngay tại lúc hắn vừa bỏ đi lo lắng thì tên quỷ kia lại tự mình chạy về tới, lại thành thành thật thật trở lại bên người hắn, lại còn tự mình bò về trong tổ, cũng chính là trong cái bình kim loại kia.

Dữu Khánh đau đầu rồi, cái trò chơi phí tiền này, đã chạy đi còn chạy trở về, đã cho cơ hội chạy trốn lại không chạy, là có ý gì?

Về sau lại, hắn mới dần dần phản ứng lại, hẳn phải là tên quỷ này sau khi chạy đi, phát hiện thấy không chỗ nào có thể đến, lại thêm gia hỏa này tính cảnh giác rất cao, cảm thấy nơi nào đều có nguy hiểm, mà tại chỗ hắn còn có thể miễn phí cung cấp ăn, không trở về thì đi đâu bây giờ?

Gặp phải thứ trò chơi vô dụng như thế, Dữu Khánh cũng rất bất đắc dĩ, lưu giữ thì vô vị, ném đi lại đáng tiếc.

Kết quả chỉ có thể là tùy duyên.

Cũng may lúc này một mình mới bước chân vào giang hồ, ngẫu nhiên phải đêm ngủ rừng núi, 'Đầu to' vẫn còn có chút tác dụng.

Tại dã ngoại, khi có nước là có thể tùy thời đun sôi, cảm giác này cũng tạm được.

Muốn nhóm lửa thì đem nó ném vào trong đống củi, bắt chước âm thanh của nó, "Tích tích" hai tiếng, sau khi nó đã làm thành thạo thì đúng là "Tích tích" phun ra lửa giúp ngươi nhóm lửa.

Đã không bị sợi dây trói buộc, xách cũng không thuận lợi, dành chút thời gian dùng âm thanh dạy bảo tạo thành thói quen, 'Đầu to' cũng có thể rất nhanh lý giải, dù sao đều là một ít việc nó đã làm quen rồi.

Thí dụ như mỗi lần muốn đem nó nấu nước thì, đương đương thình thịch bình kim loại mấy cái, nó rất nhanh liền sẽ biết là muốn bảo nó làm nước sôi lên.

Sau khi tìm được bí quyết, khi Dữu Khánh thình thịch bình kim loại thì bắt đầu kèm theo âm thanh để dạy bảo.

Một người một trùng sớm chiều ở chung, như hình với bóng đến bây giờ, 'Đầu to' đã tiếp nhận Dữu Khánh điều khiển bằng giọng nói.

"Đầu to, nấu nước."

Vừa nghe âm thanh này, 'Đầu to' liền sẽ bò ra bình tới gần đồ đựng nước, nhảy vào trong nước.

"Đầu to, Tíc một cái."

Vừa nghe âm thanh này, 'Đầu to' lại sẽ bò ra bình, chủ động nhảy vào trong đống củi lửa 'Tách tách tách' phun ra lửa để nhóm lửa.

Sau khi ăn no cũng không cần phải Dữu Khánh giúp đỡ hỗ trợ giải quyết, sẽ tự mình đi tìm địa phương đánh rắm.

Then chốt là khi ở nơi chưa biết thì thả 'Đầu to' ra còn có hiệu quả làm cảnh giác canh gác.

Bởi vì trời sinh có cảm giác không an toàn, lại thêm khi nó tại không gian dưới đất thì vốn có tính cảnh giác rất cao, có thể nói là thiên tính, cho nên một khi phát hiện có thứ gì đó tới gần nó liền sẽ lập tức cảnh báo.

Giống như lúc này, 'Đầu to' chỉ tại xung quanh hắn bay tới bay lui, chính là không dám bay xa.

So với lúc bắt đầu có tốt hơn một chút, ngay từ đầu tựa hồ còn chưa quen với loại sinh hoạt tại trên mặt đất này, bây giờ phát hiện tại trên mặt đất cũng có thể sinh tồn, tựa hồ đang dần dần thích ứng.

Sau một lúc bay lượn thoải mái, 'Đầu to' lắc mình rơi tại trên vai Dữu Khánh, bám vào tại trên người Dữu Khánh mà đón gió. Như vậy so với ở tại trong bình trơn trượt bị rung động không ngừng là thoải mái hơn nhiều.

Chỉ là y nguyên tính cảnh giác rất cao, y nguyên rất sợ người lạ, trông thấy có người đi đường ngang qua lập tức sẽ trốn đi.

Thí dụ như có người đi qua ở phía bên trái Dữu Khánh, nó lập tức sẽ bò sang trốn ở bên vai phải Dữu Khánh, thoạt nhìn tựa hồ hỉ nhận thức một mình Dữu Khánh.

Không biết tình hình, ai cũng không biết con côn trùng này là thứ gì, chỉ sẽ nghĩ lầm đó là một con côn trùng phổ thông rơi tại trên người Dữu Khánh.

Ngẫu nhiên thấy mạnh mẽ dũng cảm thì 'Đầu to' lại nhảy đi ra ngoài bay một hồi, thật sự như đang dần dần thích ứng cuộc sống trên mặt đất.

Một người cưỡi ngựa rong ruổi, một trùng bay kèm ở bên, ánh nắng tươi sáng…

Khí trời âm u, tiểu thị trấn, nửa buổi chiều.

Một chiếc xe ngựa bình thường xuyên qua thành, bên trong xe, Minh tiên sinh thỉnh thoảng đẩy một góc màn che ra nhìn xem khung cảnh đường phố trong tiểu thị trấn này.

Không dám hoàn toàn đẩy rộng, sợ bị người nhận ra, lại cảm thấy có khả năng mình đã suy nghĩ nhiều, người nào còn có thể nhận ra được ông ta, nhưng vẫn là không dám.

Trên đường, người bán hàng rong gánh hàng gào to, người qua đường đi lại đàm tiếu, trẻ em chạy nhảy chơi đùa tranh cãi ầm ĩ, lọt vào trong tai đều là giọng nói quê hương, làm thính giác ông ta đặc biệt hưởng thụ.

Sau khi xe ngựa đi tới ngoại ô, Minh tiên sinh nỗi lòng thấp thỏm, từ biệt nhiều năm, đã quen thuộc mà rụt rè.

Ngoại ô có tòa Trúc Lâm viện, tường viện là hàng rào cây, bên trong tường rào có từng mảnh đất trồng rau tự dùng, một phụ nhân đầu quấn khăn đội đầu ngồi chồm hổm tại giữa vườn ngắt rau. Rau ngắt xuống dùng để nấu ăn, sau này lá non lớn lên lại có thể tiếp tục lột ăn, thẳng đến khi lõi cây lớn lên, lại có thể chặt xuống bóc lấy lõi hầm ăn.

Trúc Lâm đình viện rất lịch sự tao nhã, bên trong cũng được quét dọn rất sạch sẽ, mặt tường nhà ở cũng tô phết rất đúng chỗ, cả tòa đình viện được chăm sóc xem như ngăn nắp trật tự, không có rách nát như Minh tiên sinh tưởng tượng.

Xe ngựa dừng lại ngoài cổng viện, Minh tiên sinh chui ra càng xe, xuống xe, cũng thanh toán tiền xe, cùng xa phu nói lời cảm tạ với nhau rồi từ biệt.

Xoay người đối diện với đình viện quen thuộc này, ở kinh thành đã nhìn quen phú quý nhân gia, nội tâm Minh tiên sinh vạn phần khẩn trương, nơi này chân chính là nhà của ông ta.

Phụ thân hắn là một tiên sinh dạy học, vốn tại trong thành có chút sản nghiệp nhỏ bé, về sau bởi vì phụ thân yêu thích sự nhã tĩnh nơi đây, liền bán đi chút sản nghiệp nhỏ bé đó, chuyển tới mua lấy mẫu đất này để an cư, lúc nhỏ Minh tiên sinh sống tại nơi đây, một thân học vấn cũng bắt đầu từ nơi này.

Nhớ mang máng tình cảnh cùng phụ thân tại trong rừng trúc mỗi người cầm thư tịch vấn đáp, thế nhưng phụ thân thân thể yếu đã mất sớm.

Khi ánh mắt quan sát bên trong đình viện thì nhìn thấy mộc mạc phụ nhân nơi vườn rau trong đình viện đứng lên, hai người bốn mắt đối nhau.

Có hai gã láng giềng đang nói chuyện phiếm chắp tay đi qua, trông thấy người đứng ở cổng vào đình viện, nhìn nhiều một chút, đột nhiên đồng thời giật mình, một người khó có thể tin mà chỉ đến.

“Uyên Trừng, là ngươi sao?”

Một người hỏi.

Minh tiên sinh quay đầu lại nhìn, sau đó xoay người, không có sự phóng đãng không ràng buộc như lúc tại kinh, chắp tay khom người, hành lễ bái kiến.

“Uyên Trừng, thật là ngươi đã trở về rồi a?”

Hai người kinh ngạc không thôi, kích động đến mức chân tay có phần luống cuống, sau đó cũng nhanh chóng đáp lễ.

Nghe đến tiếng nói chuyện với nhau bên ngoài, phụ nhân trong vườn rau đã sợ ngây người, phụ nhân khuôn mặt đẹp, chỉ là khó tránh khỏi vết tích năm tháng.

Ngoài cổng, ba người hơi chút giao lưu, nghe nói là vừa về đến, còn chưa vào cổng, hai vị kia không tiện quấy rầy, xin cáo lui, hẹn ước sau này nói chuyện.

Đợi Minh tiên sinh xoay người lại nhìn về phía phụ nhân trong đình viện, phụ nhân nhanh chóng chạy tới đây, vội vàng mở cổng viện ra, dáng vẻ có thể nói là luống cuống tay chân.

Kéo tung khăn đội đầu xuống, vội vàng chùi chùi bùn đất trên tay, vuốt vuốt tóc, lại cầm quần áo kéo kéo chỉnh tề, dáng vẻ rất là co quắp bất an.

Bà ta không phải ai khác, chính là nguyên phối phu nhân của Minh tiên sinh, vốn là nữ tử dòng dõi thư hương.

Năm đó bà ta vào kinh thành đi tìm trượng phu, cũng đã tìm được, nhưng bị Minh tiên sinh thóa mạ một trận, mắng đuổi trở về, về sau hai người liền chưa từng gặp lại.

Tái kiến giai nhân, Minh tiên sinh cũng có cảm giác bừng tỉnh như mộng. Nữ tử tươi đẹp năm đó dịu dàng động lòng người, đó là nữ nhân đẹp nhất trong cảm nhận của ông ta, dung mạo cũng đã bị năm tháng biến đổi, dọc đường trong lòng ông ta vẫn tưởng tượng thấy bộ dáng nàng trước đây.

"Phu nhân." Minh tiên sinh chắp tay hành lễ, mở miệng trước rồi.

"Phu quân." Lúc này Minh phu nhân nửa xổm người hành lễ, sau đó kích động đưa tay lên, giúp trượng phu xách lấy túi đồ, bắt chuyện mời vào nhà, nhưng vừa quay đầu liền rơi lệ, quẹt lệ đóng cổng rào.

Rất nhanh, tin tức đệ nhất tài tử năm đó, Minh tiên sinh trở về liền giống như gió thổi qua toàn bộ thị trấn.

Minh gia lão thái thái là người đầu tiên được vòng vây láng giềng đưa trở về.

Lão thái thái đã có vấn đề về trí nhớ, trí lực giống như tiểu nhi, tóc như tuyết, nhưng được chải vuốt gọn gàng, y phục cũng chỉnh chỉnh tề tề, có thể thấy bình thường được chăm sóc rất tốt, trong tay vẫn còn cầm đồ ăn vặt.

Chỉ là vừa nhìn thấy Minh tiên sinh đứng ở bên người Minh phu nhân thì lập tức nhấc gậy đánh tới.

"Tặc nam tử, cút! Không được khi dễ nhà chúng ta, con trai của ta vào kinh thi Trạng Nguyên rồi, làm đại quan trở về sẽ bắt ngươi nhốt vào trong lao…"

Lão thái thái mặc dù mất trí, lại biết bảo hộ trinh tiết con dâu.

Trở về, đã được biết đầu óc mẫu thân có vấn đề, Minh tiên sinh lập tức nước mắt rơi như mưa, phù phù quỳ xuống đất, ra sức dập đầu không ngừng, "Nhi tử bất hiếu, nhi tử bất hiếu…"

Tùy ý mẫu thân nện gậy lên người không tránh, trán cũng đã đập ra máu.

"Tặc nam tử, không phải con ta, con trai của ta là thần đồng, mười dặm tám hương ai chẳng biết con trai của ta đầy bụng kinh luân, tài hoa hơn người…"

Lão thái thái đánh chửi không ngừng.

Không ngừng dập đầu, Minh tiên sinh khóc đến tê tâm liệt phế, gần như muốn khóc đến chết đi vậy, trong miệng liên tục lặp đi lặp lại chính là mấy chữ 'Nhi tử bất hiếu' kia.

Một đám quê nhà lúc đầu còn mặc kệ lão thái thái quản giáo con trai, về sau thấy lão thái thái không thích hợp, hạ thủ rất nặng, lập tức xông tới liên thủ kéo lão thái thái tách ra…

Hôm đó, Minh gia rất náo nhiệt, rất nhiều người mang theo lễ vật tới cửa bái phỏng, xếp hàng dài ngoài cổng Minh gia giống như trường long, đều hi vọng Minh tiên sinh hỗ trợ dạy bảo con cái học hành.

Một mực không dám về nhà, không dám đối diện láng giềng, Minh tiên sinh rất kinh ngạc, về sau hỏi qua phu nhân mới biết.

Sự tình kỳ thực không phải như ông ta tưởng tượng như vậy, không quản một nghề gì làm ra được thành tựu, đều là nhân kiệt.

Đạo lý này chính ông ta cũng biết rõ, chỉ là không nghĩ tới sẽ phát sinh tại trên người mình.

Theo thê tử nói, lúc đầu cử nhân bổng ngân mà nha môn phát cho ông ta là có phần khất nợ, về sau ông ta tại kinh thành nổi danh, nghe nói ông ta tại kinh thành quan hệ rất rộng, rất nhiều hào phú nhà giàu kinh thành đều đem ông ta tôn sùng làm thượng khách, thì không còn người nào dám khi dễ Minh gia nữa.

Trong nhà có tiểu tử học hành cũng đều rất che chở nơi đây, đều có sự hi vọng vạn nhất Minh tiên sinh trở về.

Đương nhiên, láng giềng xung quanh cũng có chút câu oán hận, phía sau có người nói ông ta ở kinh thành có nhiều quan hệ như vậy, nhưng lại không chịu làm chút việc giúp gia hương.

Thì ra tại trong mắt láng giềng, ông ta nghiễm nhiên đã trở thành đại nhân vật phi phàm.

Nhất là lần này, Minh tiên sinh dạy bảo ra Hội Nguyên lang bốn khoa đầy điểm, càng là giống như sấm sét truyền khắp gia hương, càng thêm làm nổi bật lên sự hiển hách của ông ta.

Nghe thê tử nhắc tới chuyện 'A Sĩ Hành', Minh tiên sinh lập tức không nói nên lời.

Trên đường ông ta cũng đã nghe nói việc 'A Sĩ Hành' từ quan, trong lòng thổn thức, thì ra vị kia thỉnh mình trở về trợ giúp thi cử thực sự nói thật, 'A Sĩ Hành' đối với chút công danh gì kia thật sự không có hứng thú, thương cảm cho mình lại vì đó đau khổ dày vò cả đời.

Hôm nay, bởi vì đập rách đầu, trên đầu quấn lấy băng vải, Minh tiên sinh rộng rãi xuất tiền, tại ngoài viện bày yến hội lộ thiên, mở tiệc chiêu đãi láng giềng, người nguyện ý cứ việc tới ăn không phải trả tiền, cảm tạ láng giềng mấy năm nay chiếu cố đối với Minh gia.

Khi khai yến thì Huyện lệnh cùng các nha dịch liên quan đều dồn dập tới cổ động, khách khách khí khí cùng kết bạn.

Trong những ngày kế tiếp, được vinh quang từ trượng phu trở về cố hương bao phủ, nét tươi cười trên mặt Minh phu nhân gần như không có ngừng chút nào, không ngừng giúp đỡ đón tiếp khách thăm, mấy vườn rau trong viện thật sự không quan tâm nổi rồi.

Mấy ngày sau, một gã trí sĩ quan phủ từ Châu phủ đi tới, dùng tư cách tuổi già để đăng môn bái phỏng.

Cùng Minh tiên sinh phân chia khách và chủ xong, ngồi xuống, lão giả tuổi già cười hỏi: "Uyên Trừng còn nhận ra lão hủ không?"

Minh tiên sinh chần chừ, "Lão đại nhân đã nói ra lời ấy, chẳng lẽ từng có cùng xuất hiện?"

Lão tiên sinh vuốt râu cười nói: "Năm đó, khi ngươi tham gia thi Hương thì lão hủ là một trong những giám khảo. Ngươi đại khái là không nhớ rõ nữa rồi, cũng phải, chỉ chớp mắt đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi."

"Thất kính thất kính." Minh tiên sinh vội vàng đứng lên, hành lễ bái kiến như đối với Tọa sư vậy.

Lão tiên sinh liên tục xua tay, ra hiệu cho ông ta ngồi xuống, sau đó than thở: "Sự việc một khoa thi kia của ngươi, lão hủ có thể nói ký ức hãy còn mới mẻ a. Uyên Trừng, ngươi nhưng có biết, ngươi vốn là Giải Nguyên của lần thi Hương đó hay không?"

Minh tiên sinh mỉm cười, mấy ngày này các loại lời nói tâng bốc thật sự đã nghe nhiều, đã chết lặng rồi, khách khí nói: "Lão đại nhân khen nhầm rồi."

"Cũng không phải!"

Lão tiên sinh lại xua tay, vuốt râu nói: "Cũng không phải là lão hủ khen nhầm, mà là chính ngươi đem Giải Nguyên ném đi. Lão hủ nhớ mang máng, ngươi từng đối với thí sinh cùng khóa khẩu xuất cuồng ngôn, nói là Giải Nguyên khóa đó trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác. Lời này truyền tới trong tai chúng ta, chủ phán xem qua văn chương của ngươi, tiếc cho tài hoa của ngươi, nói ngươi hết sức ngông cuồng như thế, về sau ở kinh thành tất nhiên sẽ rước lấy ngập đầu tai ương, vì vậy liền quyết định đè ngươi một chút. Lời nói của vị chủ phán kia lão hủ vẫn còn nhớ rõ, nói rằng chỉ là một danh Giải Nguyên không quyết định được tiền đồ của một người, hiện tại biếm hắn là đang cứu hắn một mạng, có thể bảo đảm cho hắn chết già!"

Chương 139: Buôn người

Minh tiên sinh á khẩu không trả lời được, kinh ngạc nhìn lão ta, thần sắc trên mặt cực kỳ phức tạp, phức tạp đến mức biến hóa khó lường, tựa hồ ngay cả vô tận buồn vui cũng ẩn chứa hết trong đó.

"Uyên Trừng, Uyên Trừng…"

Lão tiên sinh gọi liền mấy lần, Minh tiên sinh mới phục hồi lại tinh thần.

Lão tiên sinh hỏi: "Uyên Trừng đang suy nghĩ cái gì?"

Trê mặt Minh tiên sinh hiện lên vẻ cay đắng, nghĩ lại mà kinh, lắc đầu, khoát tay áo, không muốn nhắc lại việc này, đặt câu hỏi: "Lão đại nhân đăng môn là có việc gì?"

Lão tiên sinh thần sắc xấu hổ nói: "Lão hủ có hai đứa cháu không nên thân. Lão hủ vô phương dạy bảo, muốn mời Uyên Trừng làm Tây Tịch, không biết Uyên Trừng nhưng có nguyện di cư đến Châu phủ, tất cả việc ăn ở, lặt vặt lão hủ đều là sẽ an bài thỏa đáng."

- Giải thích, Tây Tịch nghĩa là gia sư riêng, bao ăn ở. Hết giải thích.

Minh tiên sinh đã đoán được đại khái là loại việc này. Gần nhất đăng môn không có chỗ nào mà không phải là vì việc con cháu.

Trước đây ông ta vẫn luôn cho rằng mình chính là một trò cười tại quê nhà, không có mặt mũi nào trở về đối diện với phụ lão hương thân, nếu không phải lần này cố gắng kiên trì trở về, nằm mơ cũng nghĩ không ra, ở quê hương mình vậy mà còn có danh vọng như thế, hoàn toàn trái ngược với ông ta tự tưởng tượng.

Mấy ngày sau, Minh tiên sinh bỏ vốn mua lấy một tòa đại trạch viện xưa cũ, quét tước dọn dẹp trở thành một khu nhà học đường, các

láng giềng hăng hái trợ giúp quét dọn.

Vách tường nhà cửa đều được quét vôi, tô trát đổi mới hoàn toàn, sau đó Minh tiên sinh dựng thang, xách theo một cây bút lớn như cái chổi leo lên, Minh phu nhân tại dưới thang nâng một chậu rửa mặt mực nước.

Bút lớn chấm mực xong, Minh tiên sinh tại trên vách tường vôi trắng lần lượt viết xuống từng hàng chữ lớn: Tụ dân chi địa là quốc, dân đau thì quốc suy, người bảo hộ dân, là chân Quốc sĩ vậy!

Đi xuống cầu thang, Minh tiên sinh giao bút lại cho phu nhân, đi tới trước mặt vị lão tiên sinh từ Châu phủ tới kia, chỉ vào dòng chữ đó, nói: "Câu trả lời cho lão đại nhân nằm ở đây!"

Đó chính là cự tuyệt làm gia sư riêng cho nhà mình, lão tiên sinh nhìn chữ viết trên tường, vuốt râu gật đầu, "Xem ra, thần đồng đầy bụng kinh luân năm đó đã thật sự dự định làm tiên sinh cả đời dạy học rồi. Uyên Trừng tài hoa như thế, lẽ nào không nghĩ tới làm lại, không muốn thi Hội khóa tới thử lại một lần nữa sao, để đạt tâm nguyện?"

Minh tiên sinh mỉm cười, trong thần tình cũng có vẻ phiền muộn với chuyện cũ trước đây.

Lần này ông ta sở dĩ trở về, vốn cho rằng mình đã tìm được sai lầm vì sao lâu nay mình thi lâu không đậu, đã chuẩn bị tâm lý ba năm sau thi lại một lần, cũng có lòng tin thi lại tất đậu.

Nói trắng ra là, lần này trở về là làm tốt chuẩn bị rửa sạch sỉ nhục trước đây, bởi vì đã điều chỉnh tốt tâm tình, bởi vì đã dám đối diện rồi, cho nên mới trở về.

Nhưng không ngờ nhìn thấy được chính là một phen quang cảnh khác, mới phát hiện 'Sỉ nhục trước đây' chỉ có tại trong lòng chính ông ta.

Cũng đã minh bạch mình muốn chính là cái gì, các hương thân muốn chính là cái gì, nói rộng hơn chính là quốc gia này thiếu thốn cái gì.

"Thiếu đi một thần đồng đầy bụng kinh luân, có thêm một tiên sinh dạy học chưa hẳn là chuyện xấu."

Minh tiên sinh mỉm cười đưa ra câu trả lời, có một số việc thật sự đã bỏ xuống rồi, ánh mắt ông ta nhìn theo phu nhân với khuôn mặt rạng rỡ đang cảm tạ mọi người hỗ trợ.

Lão tiên sinh cười ha ha, "Xem ra lão hủ cũng chỉ có thể là đem hai đứa cháu đưa đến nơi này học hành rồi."

Minh tiên sinh từ trong tay áo lấy ra một thiên phú văn đưa cho lão, "Người, con cháu tán thành với thiên phú văn này mới có thể nhập học!"

Lão tiên sinh "A" một tiếng, cầm tới xem kỹ, trầm ngâm rất lâu không nói…

Học đường đã sửa chữa xong, Minh tiên sinh thanh danh hiển hách, Minh tiên sinh dạy bảo ra Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm sắp mở quán dạy học rồi, nhất thời chấn động.

Hễ là có người tới cầu học, Minh tiên sinh liền xuất ra thiên Phú luận viết cho Dữu Khánh kia, giấu đi một câu sau cùng: 'Bệ hạ vâng mệnh tại thiên', gia trưởng tán thành với thiên Phú luận này thì ông ta mới có thể thu nhận con cháu của họ vào học.

Từ đó, hàng năm sau, rất đông người khát vọng đưa con cháu vào 'Minh đường học quán' nhập học…

Bên trong tiền trang, Dữu Khánh sải bước đi ra, buộc một bao lớn bằng da.

Ngoài Tiền trang, ba gã nam tử cao thấp khác nhau đang đắt ngựa chờ hắn.

Ba gã nam tử phân biệt tên là Đào Vĩnh Lập, Cát Đại Quân, Dịch Lâm Phi, đều là bằng hữu Dữu Khánh mới quen biết chưa bao lâu.

Có thể trở thành bằng hữu, cũng có thể nói là cùng chung chí hướng a.

Nói là mèo mả gà đồng cũng không sai.

Tất cả đều là thừa dịp thủy tai hoành hành mà buôn người phát tài, Dữu Khánh cũng lặng lẽ gia nhập cái nghề này.

Lần trước tại tửu điếm nghe người ta nói đến nghề này, nghe nói có thể 'Cứu người' còn có thể kiếm được món lãi lớn, hơn nữa loại tình huống có thể kiếm lãi lớn này không phải thường có, hắn liền nhịn không được chạy tới 'Cứu người'.

Sổ sách thì rất dễ tính, hiện tại tiền trong tay hắn, cọng linh tinh vào mà nói, phải có khoảng bảy vạn một nghìn lượng. Hắn cũng không cầu lật lên bao nhiêu lần, chỉ cầu có nhiều hơn gấp đôi, vậy thì trong tay mình phải có đến hai mươi vạn lượng rồi.

Đương nhiên, vạn nhất có thể lật lên mấy lần, vậy thì càng tốt.

Chỉ suy nghĩ tới cũng đã nóng lòng, vì vậy liền cưỡi ngựa chạy thẳng đến khu vực tai họa.

Hắn là lần đầu tiên làm kẻ buôn người, không có kinh nghiệm về phương diện này, tìm đến người 'Cùng chung chí hướng', phí chút tâm tư, cũng phí một chút tiền mời khách, liền kết thành nhóm.

Là loại đội nhóm có tiền mọi người cùng nhau thời kiếm, gặp phải đoạt sinh ý hoặc thấy tài đỏ mắt thì có thể cùng tiến lên.

Những người này là người trong giang hồ chuyên môn làm việc này, chỗ nào có tai ương lập tức chạy tới đó.

Đào Vĩnh Lập với một đống râu mép dày đặc xem như là đại ca dẫn đầu, với thể hình cao to vạm vỡ nhìn cũng rất giống, thấy Dữu Khánh đi ra, đem dây cương tọa kỵ ném trả cho Dữu Khánh, thoáng nhìn bao da căng phồng của Dữu Khánh, kinh ngạc hỏi: "Lão đệ, ngươi đã đổi bao nhiêu tiền lẻ?"

Dữu Khánh ha hả đáp: "Không bao nhiêu, không bao nhiêu." Nói rồi xoay người nhảy lên ngựa.

Lúc trước đã biết được cầm ngân phiếu mệnh giá lớn đến khu vực tai ương thì rất phiền phức, nạn dân nào có tiền thối lại, cho nên mệnh giá thấp càng thuận lợi chi tiêu, vì vậy liền chấp nhận có sai phải thay đổi, lập tức chạy tới đổi đống mệnh giá thấp một tấm một lượng.

Dù sao cứ tận lực đổi mệnh giá lớn thành mệnh giá nhỏ, dùng không hết thì có thể đến tiền trang đổi trở lại.

Một nhóm bốn người lên ngựa, sau đó một đường đạp bước theo đường phố tiến lên.

Trên đường thỉnh thoảng có thể nhìn thấy người quần áo tả tơi bị người dùng sợi dây cột cánh tay xếp thành hàng đi qua, nhìn qua liền biết chính là bọn buôn người từ tai khu kiếm ra. Người như vậy đã không tính là người, chính là đồ vật buôn bán mà thôi.

Loại buôn bán này không có đạo đức, nhưng triều đình lại ngầm đồng ý, đây cũng là một loại phương thức giải cứu nạn dân, luôn tốt hơn so với toàn bộ hóa thành người chết đói.

Ở mức độ nào đó thậm chí còn hi vọng người tham dự có thể càng nhiều càng tốt, chỉ có thể ngầm đồng ý, không thể nói rõ ra, bởi vì phạm vi tai họa ảnh hưởng quá lớn, năng lực của triều đình thật sự hữu hạn.

Nhưng mà người chân chính có tiền là xem thường tham dự loại buôn bán này, danh tiếng quả thực không dễ nghe.

"Oa, ngươi nhìn xem nữ nhân kia kìa, sắc đẹp đó, phỏng chừng có thể bán năm trăm lượng trở lên, người nào nhặt được là kiếm lớn rồi, không chừng có thể kiếm hơn gấp trăm lần."

Nhìn như Tiểu bạch kiểm, Dịch Lâm Phi chỉ vào một thành viên trong đám hơn mười nữ tử chật vật đi ở bên đường, gào lên.

Trên lưng ngựa, đám người Dữu Khánh lập tức thuận thế nhìn tới, quả thực nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp dù cho ăn mặc bẩn thỉu rối loạn cũng khó giấu giếm được sắc đẹp. Nữ nhân kia tựa hồ còn biết cảm thấy e thẹn, nhanh chóng đẩy tóc rối bời ngăn cản khuôn mặt, cúi đầu đi qua.

Nghe nói có thể kiếm gấp trăm lần, trong lòng Dữu Khánh nóng lên, hơi có mơ màng.

Đi ra ngoài thành, bốn người xuống ngựa, giao ngựa cho đồng bọn.

Ba người Đào Vĩnh Lập còn có một ít huynh đệ, chuyên phụ trách làm văn khế bán mình, tìm người mua còn có làm các loại chuyện hậu cần, xem như là một đội kinh nghiệm lão luyện.

Dữu Khánh xem như đã gia nhập hàng ngũ này, đã thỏa thuận xong phân chia một thành cho bên này làm khổ cực phí.

Nghe theo chỉ điểm, Dữu Khánh học theo ba người Đào Vĩnh Lập, từ trên một chiếc xe ngựa xách lên một cái bao còn cao to hơn cả một người, vác trên lưng, bên trong đều là lương khô đã mua sắm trước đó. Bởi vì tình hình tai nạn, giá cả những lương khô này tăng gấp mấy lần.

Một nhóm bốn người cõng đồ vật lên lưng liền đi, ỷ vào một thân tu vi đi vào trong khu vực bùn nhão tràn lan, công việc này không phải người bình thường có thể làm được.

Đi tại phía trước nhất, Đào Vĩnh Lập lên tiếng, "Chúng ta đã tới chậm, hàng tốt ở phụ cận hẳn đều đã bị người đào móc sạch sẽ rồi, muốn tìm đến hàng tốt đáng giá, phải đi sâu mới được!"

Dữu Khánh thân là người mới gia nhập, tinh thần rất đầy đủ, cao giọng hô lớn: "Không sao, đại ca đi nơi nào ta liền đi theo đó, chỉ cần đại ca không ghét bỏ, ta vĩnh viễn cùng đi theo đại ca!"

Đào Vĩnh Lập nghe vậy cười ha ha, "Tốt, về sau chính là huynh đệ nhà mình, đồng cam cộng khổ!"

Dữu Khánh lớn tiếng đáp: "Tạ đại ca!"

Cát Đại Quân trên mặt có vết sẹo và Dịch Lâm Phi dáng vẻ tiểu bạch kiểm nhìn nhau không nói nên lời, lại nhất tề vứt cho Dữu Khánh ánh mắt khinh thường, phát hiện tên tiểu tử chút râu măng này tâng bốc có chút thối, không biết xấu hổ, thật đúng là biết lừa cho đại ca hài lòng, mới quen biết được bao lâu, đại ca liền xem tên này giống như huynh đệ ruột vậy.

Thượng Uyển phủ, trong phủ nha, Thái Thú Triệu Ngụy, Từ, Cảnh, Trần bốn đại gia tộc nghị sự.

Chiêm Mộc Xuân bị phơi nắng đen đi không ít, trên quan ủng dính đầy bùn đất cũng tại hiện trường, chỉ ngắn ngủi nửa tháng, một hồi bôn ba tại khu vực tai nạn, đã làm mất đi bộ dáng thư sinh.

Hiện trường cũng không có chỗ cho gã ngồi, cấp bậc không đủ, đứng ở phía sau một gã quan viên Hộ bộ.

Gã là quan viên thuộc về Kinh thành, vốn là tới thăm dò tình hình tai nạn bên này, nắm giữ tình hình rồi quay lại Kinh giúp Kinh thành chuẩn bị ứng đối với lưu dân, nào ngờ tham quan phía bên Tai khu tối mắt vì lợi không quan tâm không đếm xỉa đến khiến cho sự việc bị làm lớn lên rồi, khiến cho số lượng nạn dân vượt quá xa so với dự đoán lúc trước, nếu như tất cả những người này đổ dồn đến kinh thành, Quốc khánh sáu trăm năm Cẩm Quốc sẽ trở thành trò cười.

Mà Huyền Quốc công Ứng Tiểu Đường tiếp chỉ đuổi tới nơi, sau đó lại là không quan tâm, giết tham quan giết đến đầu người cuồn cuộn lăn long lóc, giết đến nỗi không còn đủ quan viên dùng cho cứu tế rồi.

Triều đình khẩn cấp hạ chỉ, để cho quan viên từ kinh thành chạy tới tạm thời ở lại Tai khu bổ sung làm việc, Chiêm Mộc Xuân cũng ở trong đó.

Hiện tại gã tạm thời theo vị Hộ bộ quan viên trước mắt này, một vị chủ sự Thương bộ của Hộ bộ.

Thái Thú của Thượng Uyển phủ trước đây cũng đã bị Ứng Tiểu Đường tay cầm đại quyền tiền trảm hậu tấu giết chết, Thái Thú hiện tại này là tân nhiệm.

Bên trong Phủ nha, một ít quan viên cấp thấp đều không được ngồi, ngược lại là tộc trưởng bốn đại gia tộc đại diện bách tính đều có chỗ ngồi.

Không còn cách nào, hiện tại Thượng Uyển phủ có cầu tại bốn đại gia tộc, thương hội dưới trướng bốn đại gia tộc này gần như kiểm soát toàn bộ việc buôn bán lương thực tại Thượng Uyển phủ.

Nói trắng ra, chính là tại trong thời điểm tình hình tai nạn nghiêm trọng này, trên tay người ta có lương thực.

Trong sảnh đường, tranh luận tới tranh luận lui, Chiêm Mộc Xuân nghĩ đến dân đói ngoài thành, đã là nóng lòng như lửa đốt.

Mặc dù cũng tính còn trẻ tuổi, nhưng gã phỏng chừng đời này mình cũng sẽ không gặp lại cảnh tượng thê thảm như vậy, ăn cỏ, ăn vỏ cây lá cây, ăn đất, có người thậm chí đói đến mức ăn cả người, có chút cảnh tượng thậm chí khiến gã sợ đến mức hai chân như nhũn ra, đi không nổi, quả thực kinh khủng!

Cái gì gọi là nhân gian luyện ngục?

Ngoài thành chính là nhân gian luyện ngục!

"Chư vị đại nhân, nghe ý tứ trong lời nói các ngươi, trái lại là do mấy đại gia tộc chúng ta gây thành sai lầm rồi?"

"Lúc trước muốn đem vô số bách tính di chuyển, nói là tính theo đầu người, mỗi người mười lượng bạc, lại nói cái gì mà triều đình không có tiền, muốn những phú thương chúng ta có tiền ra tiền, có lực xuất lực. Được rồi, bốn nhà chúng ta bị buộc quyên góp, mỗi nhà quyên ra ba vạn lượng, cũng chỉ đổi được tấm biển treo tại trong nhà mà thôi."

"Hương thân những địa phương khác mỗi người đến tột cùng xuất ra bao nhiêu, đến nay còn không nhìn thấy sổ sách rõ ràng. Còn có bạc từ triều đình chuyển xuống tới, đến tột cùng đã phát ra cho nạn dân bao nhiêu, đến nay cũng đều là một mớ sổ sách hỗn độn."

"Sau khi nháo ra tình hình tai nạn này, lại muốn bức chúng ta quyên tiền, được rồi, chúng ta lại là xuất ra lượng lớn tiền lượng lớn vật, mấy thứ này đã đi đâu, vẫn là mớ sổ sách hỗn độn!"

Chương 140: Gom hàng

"Theo chúng ta biết, triều đình đã không còn tiền rồi, vì kiếm tiền cứu tế, đem Huyền Quốc công phái tới bên này huyết tẩy một lần, xét nhà tịch thu một khoản lớn bạc để ứng phó tình hình tai nạn, lại thêm triều đình đập nồi bán sắt, dỡ tường Đông bổ tường Tây, nghĩ hết biện pháp đẩy ra hai nghìn vạn lượng bạc, thế nhưng là rất thần kỳ, phân chia xuống tới không bao lâu liền không còn, tiền đâu chứ? Nói là dùng hết rồi!"

"Có là người không sợ chết! Triều đình cũng không dám để cho Huyền Quốc công đem đám người giở trò kia đều giết sạch, ngươi

xem, sợ Huyền Quốc công tiếp tục hung dữ hạ thủ, lại đem Huyền Quốc công triệu hồi về rồi."

Bộp! Thái Thú vỗ bàn giận dữ, "Đại sự Triều đình là việc các ngươi có thể vọng nghị sao?"

Trịnh trọng cảnh cáo cũng chỉ đổi lấy vẻ mặt bốn vị tộc trưởng châm chọc mà thôi, sự tình nháo đến nước này, mặt mũi hay không mặt mũi đã không còn trọng yếu nữa, chỉ có thể là dựa vào thực lực nói chuyện.

"Nói triều đình không có tiền, chúng ta tin tưởng. Nói quan phủ tai khu không có tiền, chúng ta cũng tin. Nhưng người có tiền còn nhiều a, chẳng qua là mọi người đều không nói thẳng ra, các ngươi vì sao không tìm bọn họ đòi tiền, chỉ dám tới đào túi chúng ta, chỉ dám tới bới móc mấy hạt lương trong kho chúng ta, là muốn bức cho chúng ta táng gia bại sản đi lên tuyệt lộ sao?"

Thái Thú cắn răng nói: "Nếu nói như thế, ta chỉ có thể là cưỡng ép cạy mở kho lúa của chư vị rồi!"

"Chúng ta tại Thượng Uyển phủ nhiều năm, sự việc từ trên xuống dưới chỗ chúng ta là có một quyển sổ, người liên lụy rất nhiều, cũng không thể tùy cho ai muốn bắt chẹt là có thể bắt chẹt chúng ta."

"Thái Thú đại nhân muốn cưỡng ép cạy mở nhà kho của chúng ta? Có thể! Chỉ là phải nhắc nhở Thái Thú đại nhân một tiếng, trong thương hội chúng ta cũng có chút quý nhân đầu tư cổ phần, bọn họ không nhả ra, chúng ta không dám mở kho phóng lương, chư vị đại nhân rất có thể dùng hình với chúng ta, rất có thể bức bách chúng ta khai ra một số quý nhân kia, chỉ cần các ngươi dám!"

Bốn đại gia tộc dùng một phen ngôn luận lời lẽ đanh thép khiến cho quan viên tại đây vẻ mặt trầm xuống không dám hé răng.

Quai hàm Chiêm Mộc Xuân căng ra, hô hấp nặng nề.

Phía trước gã, Thương bộ Dương chủ sự nói: "Thái Thú, ngoài thành đều là sình lầy bị nước ngâm lâu, nạn dân ngoại trừ một ít đỉnh núi và bãi đất cao, ngay cả nơi đặt chân cũng không có, dễ sinh tật bệnh, trước mở cửa thành, chuyển người vào đi!"

Thái Thú còn chưa có đáp lời, Ngụy thị tộc trưởng lạnh lùng nói: "Tuyệt không thể!"

Dương chủ sự nổi giận, "Các ngươi đã không mở kho phát lương, lại không để cho nạn dân vào thành, có khác gì chính tay giết chết bọn họ?"

Ngụy tộc trưởng: "Dương đại nhân lời ấy sai rồi, ngươi nhưng đã nghĩ tới hậu quả thả nạn dân vào thành chưa? Chỉ ở ngoài phủ thành, xa xa gần gần đã tụ tập có hơn mười vạn nạn dân, đều là chút người bị đói đến điên rồi, vì miếng ăn mà cái gì đều làm được, một khi vào thành, người nào quản được?"

Từ tộc trưởng: "Nạn dân chỉ cần vừa vào thành, lập tức sẽ tranh đoạt đòi ăn, bên trong phủ thành lập tức sẽ biến thành một trận hạo kiếp, nhân mã trong thành là trấn áp không nổi, đến lúc đó Dương đại nhân ngươi có nhiều thêm mấy cái đầu chỉ sợ cũng không đủ cho Triều đình chém!"

Sắc mặt Dương chủ sự trầm xuống, vẻ mặt đầy lo lắng, không hé răng nữa rồi.

Cảnh tộc trưởng: "Bên trong thành còn có ba vạn bách tính, bọn họ mặc dù cũng sống rất gian khổ, nhưng giảm ăn bớt mặt nỗ lực một chút vẫn còn có thể chống được đến sau tai nạn. Nhưng nếu như thả dân đói ngoài thành vào trong, vậy thì trong nháy mắt bên ba vạn bách tính trong thành cũng phải trở thành nạn dân! Cứu tế không được, trái lại lửa cháy đổ thêm dầu, còn lật tung Thượng Uyển thành, chỉ sợ ngay cả cái đầu của Thái Thú cũng giữ không được!"

Thái Thú cả giận nói: "Chiếu theo lời các ngươi nói, không quan tâm đối với sự sống chết của nạn dân ngoài thành, mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ đi tìm chết không quản, bản quan là có thể giữ được cái đầu sao?"

Tại loại thời khắc mấu chốt này, bị cầm tới tiếp nhận chức vị Thái Thú này, quả thực là muốn mạng.

Bốn vị tộc trưởng nhìn nhau, Trần tộc trưởng chậm rì rì nói: "Gặp gỡ năm tai nạn và thiên tai, kỳ thực là có lệ cũ, chỉ cần làm theo lệ cũ, có việc gì cũng không thể trách tội đến trên đầu Thái Thú. Mọi người đều làm như vậy, không có lí do gì chỉ có một mình Thái Thú thì sai."

"Không sai, mọi việc cứ làm theo lệ cũ liền không có sai."

Chiêm Mộc Xuân nghi hoặc, không biết là lệ cũ gì.

Thái Thú nhưng là vừa nghe liền hiểu, trầm giọng hỏi: "Có tiền thì còn mạng, không có tiền thì chờ chết phải không?"

"Lời tuy rằng là không dễ nghe như thế, nhưng cũng là không còn cách nào. Có tiền thì vào thành, có thể dựa vào tiền để an thân, thì sẽ không suy nghĩ gây loạn, kẻ không có tiền, đức hạnh quả thực sẽ kém một chút!"

"Năm rồi đụng tới thiên tai tương tự, có hai lượng bạc liền có thể vào thành, nhưng mà tình hình tai nạn năm nay không giống vậy. Đường đi ngoài thành ngập bùn lầy, có một số đoạn đường vẫn còn ngập nhiều nước, lương thực khó mà vận chuyển lượng lớn tới, phỏng chừng chí ít còn phải tiếp tục khiêng nửa tháng nữa thì đường mới có thể đi lại được. Sau tai nạn, bên trong thành giá hàng sẽ tăng cao, một người cần chi tiêu cho việc ăn, mặc, ở, đi lại, muốn tại trong thành chống qua nửa tháng, không có năm lượng bạc sợ rằng không được."

Thái Thú cười nhạt không ngừng, rõ ràng là muốn nhân cơ hội quốc nạn để phát tài.

Nhưng đối diện với những kẻ này lại không biết phải làm sao, hắn không phải Huyền Quốc công, không thể trực tiếp đem những kẻ này giết chết, nếu hắn dám làm như vậy, hậu quả không phải hắn có thể gánh chịu.

Giống như lời bốn vị tộc trưởng nói, phía sau bọn họ cũng là có người.

Huống hồ hắn cũng giết không được bốn vị này. Nếu như hắn muốn cứng rắn với bốn vị này, thì chưa chắc có thể điều động được nhân mã trong thành, bốn đại gia tộc tại Thượng Uyển phủ cắm rễ sâu không phải chỉ trong lời nói mà thôi.

Sau khi tỉnh táo lại, vẫn phải tận lực vì nạn dân tranh thủ một chút thực tế, "Có thể làm theo lời bốn vị tộc trưởng chỉ điểm, nhưng mà vẫn thỉnh bốn đại gia tộc đại phát thiện tâm, xuất ra chút lương thực bố thí, mỗi ngày nấu chút cháo cho dân đói kêu than đòi thực phẩm ngoài thành, để cho bọn họ có thể chống lâu một chút thời gian, dù cho chỉ có cơ hội kéo dài mạng sống lâu hơn một ít cũng được!"

Ngụy tộc trưởng đứng lên, "Thái Thú đại nhân nói quá lời, tính mạng của nạn dân không tới phiên chúng ta gánh vác, trách nhiệm này chúng ta cũng gánh không nổi. Nhưng nếu như Thái Thú đại nhân đã nói như vậy, chúng ta cũng không có ý kiến, chỉ là phải hỏi một chút bách tính trong thành có đáp ứng hay không, chúng ta vâng theo dân ý, như thế nào?"

Không cần bách tính trong thành bỏ tiền, móc lương, bách tính có gì mà không thể đáp ứng, Thái Thú lập tức đồng ý.

Rất nhanh, trong thành khua chiêng gõ trống, triệu tập bách tính trưng cầu dân ý.

Khi bốn đại gia tộc báo cho chúng bách tính biết, nói lương thực trong thành hữu hạn, chưa hẳn có thể kiên trì đến lúc sau tai nạn chuyển lương tới, lập tức gây nên sự phẫn nộ của dân chúng.

“Không được!”

“Không được!”

“Đều là nạn dân, dựa vào đâu ta phải bỏ tiền mua, bọn họ có thể không bỏ tiền?”

Làn sóng phản đối sôi trào ầm ĩ khiến sắc mặt Chiêm Mộc Xuân trắng bệch, và càng làm hắn khiếp sợ, không nghĩ tới bách tính trong thành tình nguyện người bên ngoài chết đói, cũng không muốn bỏ ra lương thực không thuộc về bọn họ.

Điều này là trong mơ gã cũng không nghĩ tới, khiến cho gã bị chấn động mãnh liệt, cũng là điều gã đọc vạn quyển sách cũng nhìn không thấy.

Đối diện với dân tình sôi trào, Thái Thú khuôn mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn chằm chằm bốn vị tộc trưởng bình thản ung dung, cuối cùng đã hiểu rõ, tại trong vùng này, chỉ cần là việc bốn đại gia tộc không đồng ý, Thái Thú như hắn đừng hòng làm được một chuyện gì…

Dữu Khánh ngây ra rồi!

Một vùng núi trụi lủi, tựa như cô đảo nằm giữa hải dương bùn lầy.

Trên ngọn núi này đã nhìn không thấy bất cứ màu xanh cây cối nào, đã bị người gặm ăn sạch rồi. Dữu Khánh ngây ngẩn ngồi xổm trên đỉnh núi, ánh mắt mờ mịt, trên người cũng dơ bẩn vô cùng.

Sau lưng hắn, trên một sườn núi khác vây quanh một đám người, một đám người không giống người, đang đoạt ăn mấy cái thi thể.

Thi thể phỏng chừng vẫn còn nóng hổi.

Cũng là do mấy tên buôn lậu bọn họ đến nơi thì giết chết.

Một đám dân đói trên núi muốn đoạt lấy lương khô của bọn họ, bị ba người Đào Vĩnh Lập tàn nhẫn hạ thủ chấn nhiếp, bảo bọn hắn tự ăn đồng bạn của mình đi.

Hắn có thể tưởng tượng được loại máu chảy đầm đìa ngạnh đoạt ăn sống này sẽ có hình ảnh như thế nào, hắn quay lưng lại không muốn nhìn, bởi vì lúc trước đã từng nhìn thấy không chỉ một lần.

Lúc ban đầu, khi hắn vừa xâm nhập vào khu vực tai ương thì rất có tinh thần, vì bảo vệ lương khô của ba người mà dũng cảm xuất lực, là một nam tử bảo hộ lương tốt.

Thẳng đến sau khi tiến sâu vào trong Tai khu, một lần nhìn thấy một đám người đang vây quanh một cái nồi sắt gỉ sét loang lổ nấu đồ ăn, ngửi thấy mùi thịt còn rất thơm, đi tới nhìn, nhìn thấy trong nồi đang quậy động chính là một thân người nho nhỏ, có người trong miệng còn đang nhai thịt rịn máu chưa chín thì hắn ngay tại chỗ thiếu chút ói ra.

Về sau càng là thấy được rất nhiều cảnh tượng kinh khủng vượt quá tưởng tượng của hắn.

Bắt đầu từ lúc đó, hắn liền ngây dại rồi, một bao lớn lương khô ở trên người trong lúc không cẩn thận đã bị đám dân đói cướp đoạt mất rồi.

Hắn không nghĩ tới, tình hình tai nạn xảy ra còn chưa đến một tháng, con người lại có thể đói đến mức này.

Hắn cho rằng có thời gian dài như thế, dù cho dùng hai cái đùi để đi, đại số người cũng đều có thể đi ra được Tai khu.

Sau khi đi đến hiện trường, mới phát hiện thấy, khi nhân loại đối diện với loại tai nạn này thì cực kỳ yếu đuối, căn bản không phải như là hắn tưởng.

Cũng đã trải qua một lần này, hắn mới chân chính khắc sâu cảm nhận được cái gì gọi là dân đói.

"Ha ha, cũng được!"

Cười ha ha, Đào Vĩnh Lập xách lưng quần từ trong một chỗ khe núi đi tới, sau đó đổi lượt Cát Đại Quân đi.

Không việc gì khác, chính là phát hiện được một tiểu nương tử mặc dù nhếch nhác nhưng vẫn khó giấu giếm được dung mạo, dáng người xinh đẹp.

Một miếng bánh liền để cho tiểu nương tử đi tắm rửa sạch, ngoan ngoãn đi theo bọn họ.

Thanh niên ngồi xổm tại bên cạnh Dữu Khánh đứng dậy, đôi mắt trông mong mà tiến đến bên cạnh Đào Vĩnh Lập.

Đào Vĩnh Lập buộc xong lưng quần, từ trong túi lớn mà Dịch Tòng Phi trông coi lấy ra một miếng bánh mì lớn ném cho thanh niên.

Thanh niên này là trượng phu của tiểu nương tử kia, đã thỏa thuận xong rồi, tiểu nương tử bồi một người thì cho một miếng bánh.

Từ chất liệu y phục nhìn dơ bẩn của phu thê hai người Dữu Khánh có thể nhìn ra được một đôi này vốn phải là gia cảnh cũng không tệ lắm, nghe cách ăn nói cũng giống như là thư hương nhân gia.

Thanh niên ôm lấy bánh mì lớn nhai ngấu nghiến.

Đào Vĩnh Lập cúi người vỗ vỗ vai Dữu Khánh, "Lão đệ, ngươi nha, còn chưa có quen đi, lần đầu làm việc này cũng có thể lý giải, khi quen thì được rồi. Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ lấy ngọn núi này làm trung tâm, phải bắt đầu gom hàng rồi, không có thời gian chậm rãi chọn lựa, ngươi phải có ánh mắt giỏi phát hiện, cần vừa nhìn qua là có thể từ trong đống tóc tai rối bù nhìn ra được sắc đẹp tốt hay xấu."

Dứt lời lại đi tới bên cạnh thanh niên kia, vỗ vỗ sau lưng gã, "Ăn từ từ, ăn từ từ. Huynh đệ, thương lượng với ngươi chuyện này, nương tử của ngươi ta mua, đợi chút nữa ngươi thương lượng với nàng một chút?"

Thanh niên trầm mặc, gật gật đầu, lại tiếp tục gặm bánh.

Sau đó, Cát Đại Quân cười đi trở về.

Đi theo phía sau là vị tiểu nương tử đã rửa ráy sạch sẽ kia, dung mạo bất phàm, đây còn là bị đói xanh xao vàng vọt, nếu khôi phục lại tư sắc bình thường thì có thể nghĩ mà biết.

"Lão đệ, ngươi có muốn thử xem hay không?" Đào Vĩnh Lập cầm một khối bánh mì lớn đưa cho Dữu Khánh, ra hiệu hắn cầm đi tìm tiểu nương tử kia.

Dữu Khánh liên tục lắc đầu, cũng không có hé răng.

Cuối cùng thanh niên còn là đi tới trước mặt tiểu nương tử, hai người đụng mặt thương nghị một hồi, sau đó đi tới cho biết tiểu nương tử đã đồng ý bán mình.

Đào Vĩnh Lập định giá là, cung cấp đồ ăn cho phu thê bọn họ, đưa hai người ra khỏi Tai khu, tiểu nương tử thì bán mình cho y, sau đó đưa cho thanh niên một lượng bạc.

Thanh niên cho biết mình muốn đến Thượng Uyển phủ thành gần đây, cần năm lượng bạc.

Chương 141: Phản bội huynh đệ

"Thượng Uyển phủ thành tại phụ cận?"

Đào Vĩnh Lập hỏi, đồng thời nhìn quanh bốn phía vùng ngập lụt này, có phần không phân biệt được đâu là đường.

Đã lấp no bụng, thanh niên tựa hồ cũng khôi phục lại một chút năng lực suy nghĩ bình thường, sau khi suy nghĩ một chút, chỉ vào khu vực nổi lên ở chân núi, "Đường tại phía dưới, đi thẳng một mạch theo hướng đó là có thể đến."

Đào Vĩnh Lập lại hỏi: "Phải đi bao lâu?"

Thanh niên: "Đường không dễ đi, phải đi khoảng hai canh giờ."

Đào Vĩnh Lập quan sát gã từ trên xuống dưới một cái, lại quay đầu nhìn nhìn nương tử của gã, kỳ quái, hỏi: "Ngươi đã có thể biết rõ chính xác đường đi, liền sẽ không bị lạc đường trong vùng ngập lụt này, lại biết được khoảng thời gian cụ thể để đi đến phủ thành, thoạt nhìn cũng không giống như là hương dân ngu muội chưa ra khỏi nhà quá xa, đường đi chỉ hai canh giờ, ngươi cũng lười đi đến hay sao?"

Thanh niên báo cho biết: "Đã từng đi, người tại nơi đây đại khái đều từng đi. Nhưng phủ thành đóng chặt đại môn, quân sĩ canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, không cho nạn dân vào thành. Muốn vào thành cũng có thể, cần phải bỏ ra năm lượng bạc, chứng minh ngươi có tiền chống chịu qua tai nạn, sẽ không ở trong thành gây loạn.

Chúng ta nào có tiền, phu thê chúng ta là bị cơn lũ đột nhiên tràn tới khiến cho vội vàng lao ra khỏi nhà, nếu không phải cây gỗ đang ôm dừng lại được thì đã chết đuối từ lâu, làm sao còn kịp cầm tiền." Nói đến việc này, trên mặt hiện lên mấy phần bi phẫn, có thể là bởi vì đã lấp được bao tử, giảm bớt sự ngây dại vì quá đói.

Đào Vĩnh Lập gật đầu sáng tỏ, tiếp đó lại xoay người vỗ vai Dữu Khánh vai, "Lão đệ, ngươi đã nghe được, đường đi cần hai canh giờ, dựa vào cước lực của ngươi, nửa canh giờ là đủ rồi. Ngươi cũng đã nhìn thấy, tại nơi đây muốn lấy được hàng tốt, tiền chỉ có thể là phụ trợ, vẫn là thức ăn mới thực tế nhất. Trong tay ngươi không có

lương thực, nhanh chạy đi một chuyến Thượng Uyển thành, kiếm một đống tới, giá cả có lẽ đắt, nhưng khẳng định so với vung tiền gom hàng thì rẻ hơn nhiều."

Dựa theo lúc trước đã thương lượng, trước tiên xem xét một điểm, hàng gom được tập trung lại một chỗ, do một người trông giữ, ba người khác thì đi tìm người, tìm được lại do một người phụ trách đưa trở về.

Nhiều lần đi về đã gom được không sai biệt lắm một nhóm người, liền do hai người mang về trước, giao cho huynh đệ khác đi xử lý, sau đó bọn họ lại cõng một nhóm lương khô trở về.

Phiền phức như vậy là vì cũng không còn cách nào, lương thực mấy người có thể đem theo chỉ hữu hạn, hàng mà ngươi cung cấp cho lương thực cũng cần phải có sức lực có thể tự mình lực đi ra ngoài.

Mà lúc này, đối với lời lão đại nói, Dữu Khánh lại ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn ngồi xổm thủ lấy bao da lớn của mình như trước, không nói lời nào, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đào Vĩnh Lập lại đẩy hắn một cái, "Lão đệ, suy nghĩ gì vậy chứ? Đừng ngây ra đó nữa, nhanh lên đi, đến lúc làm việc rồi."

Dữu Khánh hít sâu một hơi, nhìn vẻ mặt của hắn, tựa hồ đã làm ra quyết định gì đó, chậm rãi đứng lên, hỏi thanh niên kia: "Trên ngọn núi này có bao nhiêu người?"

Thanh niên lắc đầu: "Không rõ ràng lắm, nhưng hẳn phải đến ngàn người."

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, nhìn về phía ba vị đồng hành đang nhìn mình chằm chằm không rõ lí do, "Lão đại, các ngươi làm nghề này nhiều năm như vậy, xem như đã dựa vào nạn dân kiếm được không ít tiền, hay là bây giờ liền tặng lại một lần đi?"

Lời này khiến ba vị đồng hành sửng sốt, Đào Vĩnh Lập hoài nghi, "Lão đệ, ngươi có ý gì?"

Dữu Khánh: "Ý của ta là, cũng chỉ ngàn người, khoảng năm nghìn lượng bạc là có thể đưa bọn họ vào trong Thượng Uyển thành, liền có thể cứu tính mạng hơn một nghìn người. Đây chính là đại công đức a, hay là các ngươi liền làm chuyện tốt một lần?"

Hai người thanh niên phu thê nghe vậy sửng sốt, nhất tề quay nhìn về phía Dữu Khánh, trong mắt hiện lên sự mong đợi.

Ba vị đồng hành có phần ngây ra, còn tưởng rằng mình đã nghe nhầm.

Đào Vĩnh Lập: "Lão đệ, ngươi suy nghĩ gì vậy chứ? Chúng ta là kẻ buôn người xú danh rõ ràng, là tới đây kiếm tiền, không phải tới tặng tiền. Ngươi có thể có một chút tôn trọng tối thiểu với luật lệ hay không? Ngươi như vậy sẽ không lăn lộn được trong bất cứ nhóm nào cả, hiểu hay không? Nghe ta, nhanh đi kiếm lương thực của ngươi đi!"

Dữu Khánh trầm mặc, lại nói: "Không bằng như vậy, ta lui một bước, năm nghìn lượng bạc này ta cũng ra một phần, ta và ba người các ngươi cùng chia đều ra, như thế nào?"

Ba vị đồng hành lại lần nữa sửng sốt.

Dịch Lập Phi ngẫm lại một chút, dáng vẻ như giận mà cười rồi, khuôn mặt Tiểu bạch kiểm âm dương quái khí hỏi: "Nghe ý trong lời này của ngươi, lúc trước ngươi nói bỏ tiền ra cứu người là chỉ có ba người chúng ta bỏ ra, không tính ngươi a?"

Dữu Khánh không hé răng, từ chối cho ý kiến, tối thiểu là không phủ nhận.

Hắn muốn cứu người, nhưng quả thực không muốn tiêu tiền của mình.

Lí do là mình không có lấy đồng nào từ những nạn dân đó, mà ba tên gia hỏa này thì lấy từ dân, dùng tiền tại dân, tự nhiên theo lý thì nên bỏ ra.

Cát Đại Quân cũng cười rồi, vết sẹo trên mặt giống như nứt cả ra, "Mơ ngủ gì vậy chứ, muốn cứu, tự ngươi bỏ tiền ra cứu đi."

Dịch Lập Phi nói với Đào Vĩnh Lập: "Lão đại, ngươi có nghe thấy không? Hắn muốn làm người tốt nhưng muốn chúng ta bỏ tiền ra. Lão đại, ta đã sớm nhìn ra đứa này không phải thứ gì tốt, miệng toàn lời nịnh nọt, biểu hiện ra ngoài thì trung tâm với lão đại, trong lòng thì không biết suy nghĩ cái gì. Đây là kiểu người làm kỹ nữ a!"

Đào Vĩnh Lập nhìn chằm chằm Dữu Khánh trầm giọng nói: "Lão đệ, nếu ngươi làm như vậy là không tuân thủ quy củ, chúng ta cũng chỉ có thể là mỗi người đi mỗi đường rồi. Ngươi đi làm người tốt của ngươi, chúng ta kiếm tiền của chúng ta, không trì hoãn gì nhau. Tạm biệt, không tiễn!"

"Cũng được." Dữu Khánh gật gật đầu, lại đi tới trước túi da lớn của mình, ngồi xổm xuống, kéo mở miệng túi, bắt đầu kiểm kê ngân phiếu, "Vậy thì đành phải một mình ta bỏ tiền ra rồi."

Miệng túi này vừa được kéo mở ra, ba vị đồng hành hơi nhìn một chút, con mắt liền trợn tròn ra, thiếu một chút cho rằng mình đã nhìn lầm.

Chăm chú nhìn lần nữa, không sai, ngân phiếu, tràn đầy một túi lớn ngân phiếu mệnh giá nhỏ, từng bó từng bó nhét tại trong túi.

Lúc đầu, Dữu Khánh từ trong tiền trang đi ra thì ba người nói Dữu Khánh đổi nhiều tiền như vậy làm gì, kỳ thực là giỡn chơi, cho rằng trong bao là chứa đựng các loại hành lý.

Thẳng đến lúc này, ba người mới phát hiện, tên này vậy mà thật sự đổi lấy nhiều ngân phiếu như vậy, thật có lòng tham a, thì ra thực sự muốn đến đây kiếm một khoản lớn a!

Tràn đầy một túi tiền lớn đặt ở trước mắt người, người nhìn thấy sẽ có tâm tình gì?

Ánh mắt Dịch Lập Phi chớp sáng lên, chợt kéo lấy ống tay áo của Đào Vĩnh Lập, khuỷu tay thúc vào Cát Đại Quân, hừ hừ nói: "Lão đại, xem ra Dữu huynh đệ thật đúng là không phải nói giỡn chơi, thật sự có một tấm lòng thiện tâm. Nếu đã không phải làm bộ làm tịch, để cho một mình Dữu huynh đệ bỏ ra khoản tiền này thì cũng có phần không thể nào nói nổi, đã quen biết một hồi, chúng ta ít nhiều bỏ ra một chút, ý như thế nào?"

Dứt lời liền móc ngân phiếu từ trong người ra đếm, đếm ra một nghìn lượng, cho Dữu Khánh nhìn thấy, cũng đưa cho Đào Vĩnh Lập và Cát Đại Quân nhìn thấy, "Chúng ta cũng một người bỏ ra một nghìn lượng đi, phần còn lại thì chỉ có thể là Dữu huynh đệ tự mình bỏ tiền túi ra rồi."

Đào Vĩnh Lập và Cát Đại Quân nhìn nhau, không cần nói gì, lẫn nhau trao đổi một cái ánh mắt ngầm hiểu tất cả, vẻ mặt cũng đều lộ ra tiếu ý, giống như vừa rồi là nói giỡn chơi, mỗi người móc ngân phiếu từ trên người ra, cũng ngay tại trước mặt Dữu Khánh mỗi người đếm ra một nghìn lượng.

Dịch Lập Phi đi trước tới gần, giao tiền nói: "Huynh đệ, đây là phần của ta."

Đào Vĩnh Lập và Cát Đại Quân thì cùng lúc đi tới hai bên Dịch Lập Phi, cả ba tạo thành hình tam giác vây quanh Dữu Khánh, phối hợp rất ăn ý.

Keng! Một vệt hàn quang ra khỏi vỏ.

Dữu Khánh không có tiếp nhận ngân phiếu, mà đột nhiên thuận tay rút kiếm ra.

Trong mắt Dịch Lập Phi đột nhiên lộ ra vẻ kinh sợ, muốn khẩn cấp lóe tránh ra sau, nhưng tại dưới đòn đánh lén không chút không dấu

hiệu nào đó, động tác vẫn là hơi chậm một chút.

Một vệt hàn quang cắt qua cổ gã, kéo ra một đường máu.

Lướt tránh ra, gã khẩn cấp ôm kín cổ mình, giữa kẽ tay bắt đầu ồ ồ tuôn ra máu tươi chảy rơi xuống, lảo đảo lui về phía sau, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Đối diện với việc Dữu Khánh đột nhiên xuất thủ đánh lén, Đào Vĩnh Lập và Cát Đại Quân phản ứng đầu tiên liền là lắc mình tránh lùi ra, một đao một kiếm đã rút ra cầm tại tay.

Hai người nhìn người huynh đệ nhiều năm đang ôm lấy cổ đau đớn lung lay sắp đổ, đều là khiếp sợ!

Vốn, ba người thấy Dữu Khánh lộ tài ra, thấy hơi tiền liền nổi máu tham, muốn hắc ăn hắc.

Đối với kẻ làm nghề này như bọn hắn mà nói, chuyện hắc ăn hắc cũng không phải là chưa từng làm qua, huống hồ Dữu Khánh đã sắp cùng bọn hắn mỗi người đi một ngả rồi, nếu đã là không phải người một đường vậy thì càng không cần khách khí.

Còn nữa, có thể tiếp nhận Dữu Khánh nhập bọn, cũng bởi vì là trước khi tiếp nhận thì đã dò xét thực lực lẫn nhau, so sánh cả bốn người này đều là tu vi Thượng Võ cảnh giới, ba người bọn hắn đối phó chỉ một mình Dữu Khánh tự nhiên là yên tâm. Nếu tu vi Dữu Khánh quá cao, thì chưa chắc đã dám dám tiếp nhận.

Ba người phối hợp nhiều năm, không cần phải dặn dò nhau cái gì, một ánh mắt liền biết cần phối hợp như thế nào.

Vốn phải là ba người bỏ tiền ra làm cho Dữu Khánh thả lỏng cảnh giác, khi Dịch Lập Phi đưa ngân phiếu thì đột nhiên thuận thế chụp lấy tay Dữu Khánh, trong nháy mắt kiềm chế Dữu Khánh lại, Đào Vĩnh Lập và Cát Đại Quân ở hai bên nhân cơ hội đó dắt tay nhau đánh lén, tự nhiên sẽ là một đòn đắc thủ.

Ba người không nghĩ tới Dữu Khánh vậy mà lại xuất thủ trước rồi.

Vốn tưởng rằng một người trông thấy nạn dân bị tản mát liền không đành lòng mà muốn cứu giúp sẽ là hạng người nhân từ nương tay, cho rằng dễ bắt nạt, lại không ngờ tới còn có một bộ mặt khác, xuất thủ quyết đoán, thủ đoạn độc ác!

Dữu Khánh nghiêng kiếm trên tay, chậm rãi đứng lên, mũi kiếm có một vết đỏ, mấy tấm ngân phiều thuộc về Dịch Lập Phi bay xuống tại dưới chân hắn, lúc này hắn cũng không có rảnh rỗi quan tâm tới, nhìn chằm chằm hai vị khác.

Rầm rầm!

Dịch Lập Phi đổ nhào xuống, y nguyên vẫn ôm chặt cổ mình, thân thể co quắp, trong mắt tràn đầy sự không cam lòng.

Hai người thanh niên phu phụ sợ đến mức vội vàng thối lui.

Ánh mắt Đào Vĩnh Lập lướt về trên khuôn mặt Dữu Khánh, khua đao gầm lên: "Cẩu tặc, dám hạ độc thủ như thế với người của chính mình!"

Dữu Khánh xùy một tiếng, "Khi hắn vừa mới đưa ngân phiếu, trên mặt tràn đầy vẻ muốn đánh lén ta. Đại ca, ngươi nói ta làm sao bây giờ?"

Đào Vĩnh Lập và Cát Đại Quân kinh nghi nhìn nhau, chẳng lẽ là vừa rồi Dịch Lập Phi không giấu được tâm tư, đã bộc lộ ra ý đồ?

"Thầm thì…" Dịch Lập Phi buông lỏng ngón tay ra chỉ tới, như muốn nói lời gì, nhưng cuối cùng tay rũ xuống, cả người triệt để sụp đổ ra đất, triệt để không còn hơi thở, trừng hai mắt, chết không nhắm mắt.

Nhìn thấy lão huynh đệ đã tắt thở, Đào Vĩnh Lập giận dữ nói: "Đừng có xảo ngôn nói sạo, ngươi có phải ngay cả người đại ca ta đây cũng

muốn cùng nhau giết chết hay không?”

Tẹt!

Dữu Khánh tiện tay ném kiếm, kiếm cắm ở vị trí nửa trượng xa trước người, để cho thấy không có ác ý, “Ta tự nhận không phải là đối thủ của nhị vị ca ca, thành tâm như thế, liền biết biết huynh đệ không phải nói sạo.”

Hai người Đào, Cát nhìn thấy hắn vứt bỏ vũ khí, lập tức trong mắt lộ ra hung quang, thoáng trao đổi ánh mắt liền không chút do dự cùng nhau nhào tới.

Đào Vĩnh Lập bay lên không khua đao nộ trảm xuống.

Cát Đại Quân sát đất vung kiếm quét ngang.

Dữu Khánh ngẩng đầu, ngước nhìn người đại ca từ trên trời giáng xuống, cổ tay xoay tròn một cái, thanh kiếm bị ném trên đất kia rẹt một tiếng bay ngược trở về.

Một màn này khiến cho Cát Đại Quân đang vung kiếm vọt tới hơi kinh, mơ hồ cảm giác được cách kiếm bay ngược lên không giống như là cách không nhiếp vật bình thường, cảm giác bay về kia rất lưu loát không tầm thường.

Chương 142: Lại kiếm lời

Đã xuất thủ rồi, cũng quản không được nhiều như vậy, nhưng khi vung kiếm lao đến, gã lại nhào vào khoảng không, bóng người trước mắt biến mất, gã cũng ngẩng đầu nhìn theo phương hướng bóng người biến mất.

Kiếm vừa đến tay, Dữu Khánh đã trước một bước phóng lên không trung, vung kiếm lên cao, nghênh chiến đao ánh phá không vọt đến.

Trong miệng bộc phát ra tiếng kêu phấn khích, "Thiên kiếm thức!"

Từ trên giáng xuống cùng phía dưới lao lên, hai người trong nháy mắt liền giao chiến với nhau tại không trung.

Trong nháy mắt giao thủ với nhau, Đào Vĩnh Lập liền rất cảm thấy bất ngờ, Dữu Khánh dám lấy kiếm cứng rắn va chạm với đao của y.

Hai người mặc dù cùng là tu vi Thượng Võ cảnh giới, nhưng trong cùng cảnh giới cũng có phân chia cao thấp mạnh yếu, lúc trước khi "Nhận thức" lẫn nhau, y đã cảm giác được tu vi của mình cao hơn Dữu Khánh không ít.

Huống hồ lần này y là một đao chém xuống, là từ trên cao tấn công xuống phía dưới, càng là hai tay nắm đao mà chém, trong tình huống cứng đối cứng, lực đạo khi dùng đao chém sẽ càng chiếm được thượng phong.

Có rất nhiều ưu thế chung với nhau, tên gia hỏa tu vi không bằng mình kia lại còn dám vung kiếm cùng mình cứng đối cứng sao?

Đương…

Âm thanh kim loại va chạm kịch liệt vang lên, chấn động trong không trung, âm thanh chói tai, dẫn đến người ở phụ cận đỉnh núi dồn dập nhìn tới.

Tại trong chớp mắt đao kiếm va chạm vào nhau, sắc mặt Đào Vĩnh Lập lập tức đại biến, phát hiện một đao của mình chém xuống lại khó chặn được thế kiếm bay lên cao.

Không biết rằng đây chính là chỗ dựa mà Dữu Khánh dám cứng đối cứng với y.

Tâm pháp kiếm quyết của hắn có phần đặc biệt, phương thức phát lực tương đối quái dị, khi nội lực gia trì tại trên kiếm thì ngưng tụ

thành tình trạng nhánh cây phân bố tại kiếm thể, mà bàn tay nắm kiếm của Dữu Khánh chính là rễ cây.

Một khi chạm vào ngoại lực thì cách thức chịu lực cũng giống như một cây đại thụ.

Lực lượng đánh lên cành cây thì khó mà lay động được rễ cây.

Cũng giống như gió to thổi lên cây, chỉ thấy cành cây động, khó thấy rễ cây dao động mảy may, trừ phi là sức gió cực kỳ cường đại mới có khả năng khiến cho đại thụ bị nhổ tận gốc.

Nhưng nếu như tu vi của Đào Vĩnh Lập có thể mạnh mẽ đến mức độ đó thì Dữu Khánh cũng không dám đối kháng với y.

Chỉ trong nháy mắt cứng rắn đụng nhau, liền đã quấy cho Đào Vĩnh Lập tâm hoảng ý loạn.

Vừa rồi cứng đối cứng, đao thế bị đụng bay loạn, kiếm thế vẫn khua vẫy tự nhiên như trước, tại tình cảnh muốn mạng trước mắt này, người tại không trung không dễ mượn lực, ngay cả tránh cũng không dễ tránh, y không tâm hoảng ý loạn mới là lạ.

Càng kinh khủng chính là y phát hiện thấy kiếm trong tay Dữu Khánh không 'Quân tử', xuất thủ đều là lưu loát dứt khoát, vả lại có tiến không lui, chỉ công không thủ, lại thêm kiếm thế vừa tung ra liền có xu thế một kiếm nhanh hơn một kiếm.

Kiếm quang như giao long phá hải bay lên không.

Ngổn ngang kiếm ảnh như cầu vồng khua vẫy, lại như ngân long lắc lư, kiếm quang gần như trong nháy mắt nuốt trọn Đào Vĩnh Lập.

Đao bay đi ra ngoài.

Máu tuôn ra.

Thân ảnh Đào Vĩnh Lập cũng bay ra như như diều đứt dây.

Trước khi bay ra, chỉ kịp rống lên, “Đi mau!”

Sau đó liền không còn âm thanh.

Bóng người Dữu Khánh xuyên qua giữa mưa máu bắn tung ra, lăng không lộn một vòng, kiếm quang theo tay quấy nhiễu xông thẳng phía dưới, lại thêm một tiếng quát lên phấn khích, "Địa kiếm thức!"

Phong Trần kiếm quyết phân làm ba mươi sáu thức, phân biệt làm chủ sáu cái phương vị, trước sau trái phải trên dưới.

Kiếm thức tấn công lên không là 'Thiên kiếm thức' .

Kiếm thức đánh xuống là 'Địa kiếm thức' .

Kiếm thức thi triển tới phía trước là 'Dương kiếm thức' .

Kiếm thức thi triển ra phía sau là 'Âm kiếm thức' .

Kiếm thức thi triển sang trái là 'Hùng kiếm thức' .

Kiếm thức thi triển sang phải là 'Thư kiếm thức' .

Mà kiếm thức chủ sáu phương vị này lại mỗi thức ẩn hàm sáu thức khác, tính là ba mươi sáu thức của Phong Trần kiếm quyết.

Đang phóng lên cao, lúc này Cát Đại Quân cũng cực kỳ hoảng sợ.

Gã và Dữu Khánh gần như là nối tiếp nhau bay lên, sau khi Dữu Khánh phóng lên cao, gã liền đánh tới, lập tức bám sát lấy truy sát theo sau.

Khiến gã không nghĩ tới chính là, tên kia tu vi rõ ràng không bằng đại ca lại dám cứng đối cứng với đại ca.

Cứng đối cứng cũng thôi đi, vậy mà còn…

Thời gian giao thủ quá ngắn, trong mắt người bên ngoài nhìn thấy, vô luận nhìn như thế nào, đều là Dữu Khánh vừa đối mặt liền giết chết Đào Vĩnh Lập.

Cát Đại Quân tự nhiên có thể đoán được tiếng "Đi mau" kia là đại ca nói với người nào.

Ngoại trừ là kêu lên cho gã nghe, còn có thể là ai?

Đại ca khẳng định vừa giao thủ liền phát hiện không thích hợp, biết rõ huynh đệ của mình không phải là đối thủ của người ta, trước lúc gặp nạn liền khẩn cấp cảnh báo.

Chạy thoát được một người, chí ít còn có cơ hội báo thù, không phải sao.

Nhưng mà đã muộn rồi, gã đã bay lên không, đối diện với kiếm quang do Dữu Khánh đổ xuống, cũng luống cuống tay chân mà liều mạng chống đỡ.

Âm thanh kim loại va chạm liên tục đương đương vang lên chói tai.

Chỉ có khi chân chính giao thủ, Cát Đại Quân mới biết được đại ca mình gặp phải cái quỷ gì, mới biết được vì sao đại ca mình lại bại.

Hai cái bóng người gần như đồng thời rơi xuống.

Một cái đường máu dựng đứng từ trên đỉnh đầu kéo dài đến dưới cằm xuất hiện tại trên mặt Cát Đại Quân.

Tựa hồ trong nháy mắt gã liền không còn tư duy, thần sắc kinh sợ ngưng đọng trên mặt, thân thể chậm rãi ngửa về phía sau, phù phù đổ nện xuống, không còn động tĩnh.

Dữu Khánh hoành kiếm tại tay, nhìn vết máu nhiễm trên lưỡi kiếm, tiện tay vận công rung văng đi, vẻ hưng phấn trên mặt còn chưa tiêu tan.

Đồng thời cũng có phần tiếc nuối, cảm giác đánh còn chưa đã nghiền, lần này chỉ mới động thủ mấy cái liền xong rồi, cảm giác có gì đó không thoải mái.

Còn có một chút hối hận, nếu sớm biết như thế, hắn không nên dùng kế đánh lén Dịch Lập Phi, nếu ba người cùng tiến lên thì có khả năng sẽ được thỏa mãn hơn chút.

Từ sau khi luyện biết ba mươi sáu kiếm thức, hắn liền có một điểm tự tin quá mức như vậy, luôn luôn rục rịch muốn động muốn tìm người để gây sự, bởi vì hắn cảm thấy Phong Trần kiếm quyết của mình không tệ, vẫn luôn muốn tìm người để thử xem mình có được tính là cao thủ hay không, thế nhưng vẫn luôn tìm không được cơ hội thích hợp.

Hắn không thể vô duyên vô cớ đi tìm người đánh nhau đi?

Nào ngờ thật vất vả kiếm được cơ hội xuất thủ, vậy mà chính là hạ độc thủ đối với những kẻ mà mình gọi là 'Các đại ca', trực tiếp chính là huynh đệ trở mặt thành cừu.

Keng! Kiếm trở vào bao.

Dữu Khánh không có do dự, lập tức lục soát thi thể ba vị đồng hành, đem tiền tài trên thân ba người toàn bộ cướp đoạt.

Lấy tới tay, kiểm kê xong, ha hả, phát hiện thấy tiền còn nhiều hơn cả trên người mình, tổng cộng có hơn chín vạn lượng.

Hắn cầm ngân phiếu có phần không biết nói gì, nhìn về phía nạn dân bị xua đến núi bên kia, trong lòng âm thầm tính toán.

Khoảng một nghìn nạn dân, một người năm lượng, nhiều nhất cũng sẽ không vượt quá một vạn lượng.

Nói cách khác, mình lại kiếm được hơn tám vạn lượng?

Kiếm được như vậy, khóe miệng hắn giật giật, nhìn xem ba cái thi thể do chính tay mình đâm, trời đất chứng giám, ngay từ đầu mình thật sự không có ý này.

Lại nhìn nhìn bốn phía, trong lòng lẩm bẩm, phát hiện còn là cướp đoạt tiền có càng nhanh!

Không có cách nào, tiền này chỉ có thể là của mình rồi, phỏng chừng là ông trời phúc báo cho mình, cũng xem như mình không có không công làm việc một hồi.

Hắn đi trở về trước bao tiền lớn của mình, lại đem những ngân phiếu này nhét vào, sau đó đem bao tiền lớn buộc tại trên người, lúc này mới hướng về phía phu phụ thanh niên kia ngoắc ngắc tay ra hiệu.

Đôi thanh niên phu phụ kia ở xa xa nhìn, có phần sợ hãi, nhưng mà không chỗ nào có thể trốn, tại trước mặt loại cao thủ này cũng là không dám trốn, chỉ có thể nơm nớp lo sợ đi tới.

Sau khi hai người đi đến trước mặt, Dữu Khánh chỉ chỉ ba bao lương khô lớn mà ba vị đồng hành lưu lại, "Đi, các ngươi đi nói với bọn hắn, bảo bọn hắn tới đây, nói là ta muốn phát đồ ăn cho bọn hắn, còn sẽ đưa bọn hắn vào Thượng Uyển thành."

Thật sự phát đồ ăn?

Phu phụ hai người kinh ngạc, Tai khu này thật sự là có người giết người chỉ là vì đoạt đồ ăn để cứu bọn họ sao?

Dữu Khánh móc ra một miếng bánh, xé ra làm đôi, ném cho hai người.

Hai người nhặt lên khỏi mặt đất, vừa gặm ăn vừa liên tục gật đầu chạy đi.

Không bao lâu, một đám nạn dân nhìn như khất cái lảo đảo lung lay đi đến, rất nhiều người đói đến nổi bước đi cũng khó khăn.

Loại tình huống này, dọc theo đường đi Dữu Khánh đã nhìn thấy rất nhiều, rất nhiều người căn bản không có sức lực đi ra khỏi Tai khu,

sau đó có một số kẻ còn sống chờ những người này chết đi, đợi vừa tắt thở hoặc còn chưa có triệt để tắt thở liền nhào tới, khi người tán đi liền chỉ còn một đống bạch cốt.

"Một người một cái bánh, chưa cầm bánh thì đứng bên này, đã có bánh thì đứng bên kia, ai dám không trung thực, giết!"

Dữu Khánh đối diện với một đám nạn dân quát lên, sau đó bảo hai thanh niên phu phụ hỗ trợ phát bánh, hắn xách kiếm đứng ở bên nhìn chằm chằm.

Cầm được bánh lập tức chạy đến nơi được chỉ định bắt đầu nhai ngấu nghiến.

Không bao lâu sau, bánh liền được phát xong hết rồi, Dữu Khánh lại cho phép hai phu thê kia mỗi người cầm lấy một cái bánh làm thù lao.

Chỉ chốc lát sau, một thiếu niên tới đây, cầm trong tay nửa miếng bánh chưa ăn hết, quỳ gối trước mặt Dữu Khánh, mắt đẫm lệ lưng tròng, "Ân công, có thể hay không cho tiểu nhân thêm một chiếc bánh, mẹ của tiểu nhân ở bên kia quá đói đi không được, ta cầm cho mẹ ta một chiếc bánh có được hay không?"

Dữu Khánh thấy đã phát xong một vòng bánh mì lớn, còn thừa lại nửa bao, lập tức thu dọn lại khiêng tại trên người mình mang đi, bảo thiếu niên kia dẫn mình tới bên kia xem tình hình.

Đã nhận được lợi ích, thanh niên phu phụ vừa gặm bánh vừa nhắm mắt theo đuôi phía sau lưng Dữu Khánh.

Đi đến nơi, đảo một vòng, Dữu Khánh phát hiện người đi bất nổi đâu chỉ có mẹ của thiếu niên kia, còn có mấy chục người bò trên mặt đất bò, muốn bò đi lĩnh đồ ăn.

Dữu Khánh không nói hai lời, gặp một người ném một khối bánh.

Chờ hắn quay trở lại đến địa điểm lúc trước thì phát hiện không còn thấy thi thể ba người Đào Vĩnh Lập đâu nữa, trên mặt đất chỉ có vết máu bị kéo đi, quay đầu lại, phát hiện có người đang len lén lau vết máu ngoài miệng, liền biết thi thể đã đi đâu.

Sắc mặt hắn trầm xuống, cũng không nói cái gì, nếu như đổi thành hắn ngay từ đầu đã tiến vào tai khu, thì nếu không đem toàn bộ kẻ tham ăn đó làm thịt là không thể!

Hắn bắt đầu chọn lựa những nam tử hơi chút mạnh khỏe, bảo bọn họ làm chút cáng cứu thương đơn giản, muốn đem những người bất động kia cũng đồng thời mang đi. Kẻ ra sức đương nhiên cũng sẽ có lợi, đó chính là trên đường đi sẽ phát bánh cho bọn hắn.

Lúc này, những người này nhặt lên đao kiếm mà bọn Đào Vĩnh Lập lưu lại, đi chặt lấy cành cây trụi lủi trên núi, dùng không ít y phục người chết cắt ra làm dây buộc.

Cứ như vậy, chờ những nạn dân này đã ăn xong một lần đồ ăn, đã khôi phục một chút sức lực, Dữu Khánh bắt đầu dẫn theo bọn họ xuất phát rời đi.

Chỉ cần là còn sống, Dữu Khánh đều không bỏ rơi, toàn bộ mang theo.

Hắn một vai khiêng nửa bao bánh mì lớn, vừa xách bao lớn đầy ngân phiếu, lội đi dò đường trong dòng nước đục ngầu, làm dẫn đường cho một đám nạn dân phía sau, nhằm thẳng đến nơi gọi là Thượng Uyển thành…

Trong vùng đất trũng, một con thuyền đang vạch nước đi trong dòng nước đục.

Trên thuyền, mấy tên quan viên Thượng Uyển thành đang đi dò xét, kiểm tra tình huống nạn dân tụ tập, cho dù biết rõ loại phương thức tuần tra này không thể toàn diện, nhưng vẫn là phải làm, nếu không

có làm bất cứ hành động nào thì không tiện báo cáo kết quả công tác.

Chiêm Mộc Xuân cũng ở trong đó.

Tại lúc gã đang hết nhìn đông tới nhìn tây quan sát khắp nơi thì Dương chủ sự phất tay ra hiệu, gọi gã vào trong khoang che mái, tránh khỏi những người khác.

Sau đó, Dương chủ sự móc ra ba tấm ngân phiếu mệnh giá một trăm đưa cho gã, hạ thấp giọng nói: "Đây là của ngươi quyên góp ra đi? Sau khi ta nghe được thì giúp ngươi cầm về lại, ngươi cất đi thôi."

Chiêm Mộc Xuân sửng sốt, "Dương chủ sự có phải là ngại ít? Ta lần này rời kinh, trên người chỉ cầm theo bằng này tiền, có thể cứu được một nạn dân nào vào thành thì hãy cứu một người đi."

Dương chủ sự nắm lấy tay gã, đem ngân phiếu vỗ về lại trong tay gã, "Trạng Nguyên lang của ta, ngươi muốn quyên góp, quyên góp mấy lượng cho có là được rồi, ba trăm lượng là quá nhiều."

Chiêm Mộc Xuân vội nói: "Có thể cứu nhiều thêm một ít đương nhiên…"

Dương chủ sự nhấc tay ra hiệu ngừng, "Ngươi cho rằng toàn bộ Cẩm Quốc chỉ ngươi là có tiền hay sao? Ngươi nghe ta liền không có sai, ngươi quyên góp nhiều sẽ không thích hợp. Với thân phận Trạng Nguyên do chính Bệ hạ khâm điểm của ngươi, chỉ cần không có sai lầm gì lớn, trong vòng mấy năm sẽ rất nhanh quan tới lục phẩm, tận lực không nên rước lấy phiền phức không cần thiết cho mình, biết không?"

Cầm lấy ngân phiếu, Chiêm Mộc Xuân cái hiểu cái không, như có đăm chiêu.

Chính lúc này, bên ngoài đầu thuyền chợt có người kêu lên: "Mau nhìn, có một đội ngũ nạn dân rất kỳ quái!"

Chương 143: Ta có tiền

Nạn dân thì nạn dân, làm gì còn có nạn dân kỳ quái chứ?

Dương chủ sự là người đầu tiên từ trong khoang che đứng dậy chui ra, đi ra khoang thuyền, hỏi ở đâu, theo phương hướng ngón tay người khác chỉ, nhìn tới, chỉ thấy chếch ở phía trước quả nhiên có một đội nạn dân.

Ở trong khoang che, Chiêm Mộc Xuân trầm mặc một hồi, rồi than nhẹ một tiếng "Ai!", cất ngân phiếu đi, cũng đứng dậy đi ra ngoài, đi ra nhìn xem cái gọi là nạn dân kỳ quái là chuyện gì.

Đội nạn dân kia rõ ràng đang đi về phía Thượng Uyển thành.

Con thuyền tuần tra này cũng là sau khi đi ra ngoài dò xét xong đang phản hồi Thượng Uyển thành.

Đội nạn dân kia rõ ràng là xuất phát trước bọn họ, thế nhưng nạn dân là đang bước thấp bước cao lội trong bùn lầy để đi tới, rõ ràng không nhanh bằng bên này chèo thuyền, bị bên này về sau đuổi kịp rồi.

Đợi cho hai bên gần như song song với nhau, càng thêm nhìn được rõ ràng đội nạn dân kỳ quái này.

Bởi vì những nạn dân này vậy mà lại kéo theo mấy chục cái cáng cứu thương đơn giản, không phải khiêng cáng cứu thương, xác thực là đang kéo cáng cứu thương mà đi.

Một đầu cáng được nhấc lên, một đầu khác thả xuống đất, người ở trên cáng cũng là nằm nghiêng, đầu tại phía trên, chân cũng kéo tại

trong bùn lầy.

Có lẽ là vì để dùng ít sức, một cái cáng cứu thương do sáu bảy người cùng nhau kéo đi.

Người ngoài cuộc nghe được loại tình huống này có khả năng sẽ không cho là gì, nhưng đối với những người thân tại trong Tai khu này mà nói, một màn này quả thực là kỳ tích thế gian hiếm thấy tích!

Đây là kỳ tích khiến người ta khó có thể tin!

Thân tại trong Tai khu, hễ là người biết tình hình đều sẽ biết rõ, một số kẻ không đi được kia, trên cơ bản chỉ còn có chờ chết.

Còn có một cái hiện thực tàn khốc khiến người không muốn đối diện hoặc không muốn nhắc tới, sẽ trở thành lương thực cho những người khác.

Người quá đói đến một tình trạng nhất định, là không tồn tại bất cứ lễ nghĩa liêm sỉ gì nữa, bất cứ lễ giáo gì đó đều là không khí, sẽ trở thành động vật nguyên thủy nhất, giành được thức ăn mới là tất cả!

Tại tình huống như vậy, với người đi không nổi, ngay cả quan phủ và triều đình cũng sẽ không giúp đỡ cứu chữa, cứu không được.

Càng không thể có bất cứ nạn dân nào đi cứu.

Đạo lý rất đơn giản, cứu một người như vậy, khiêng một người như vậy, là cần tốn sức lực, ngay cả mình còn sắp sống không nổi nữa rồi, làm gì còn có sức lực khiêng theo một người lặn lội đường xa, căn bản không thực tế.

Cho dù là bản năng cầu sinh, cũng không cho phép một người đi làm như vậy.

Nhưng việc làm của đội ngũ dân chạy nạn trước mắt này triệt để phá vỡ sức tưởng tượng của bọn họ, đã vượt qua phạm vi bọn họ lý giải được, không biết những người này vì sao có nghị lực cường đại như vậy.

Chẳng lẽ là quân ngũ nhân mã gì đó gặp rủi ro? Nếu không làm sao có khả năng có kỷ luật tốt như vậy?

Mọi người nhìn kỹ, lại phát hiện rõ ràng không phải, tuổi cả trai lẫn gái đều không giống nhau, gần như đều là lảo đảo lung lay chống cành cây làm gậy, rõ ràng đều là đang cắn răng ngạnh chống, không có khả năng là quân ngũ nhân viên có tổ chức gì đó.

Cho nên, một màn trước mắt khiến mọi người chấn động có thể nghĩ mà biết.

Mấy tên quan viên đứng ở đầu thuyền chỉ có thể là mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Khi con thuyền rẽ sóng vượt lên trước đội ngũ dân chạy nạn thì Dương chủ sự nhìn thấy được Dữu Khánh dẫn đầu đi trước dò đường, nhịn không được di một tiếng, "Di! Tên có chút râu tơ đi đầu kia, làm sao nhìn có chút quen mắt, giống như đã từng gặp qua ở đâu đó."

Quả thực đã từng gặp qua, sau khi đề danh Bảng Vàng, tân khoa tiến sĩ cưỡi ngựa dạo phố thì từng đi qua cổng Hộ bộ, Dương chủ sự cũng từng đứng tại cổng vào quan sát, đã thấy qua Dữu Khánh.

Chỉ là bây giờ, Dữu Khánh để bím tóc đuôi ngựa, lại nuôi chút râu mép, trên eo buộc kiếm, vừa xách bao da lớn, trên vai còn khiêng bao lương khô còn non nửa, đầu bị ép lệch, lại thêm trên người dính đầy bùn đất, nhìn bẩn thỉu, nhận không ra cũng là bình thường.

Nghe hắn vừa nói như vậy, những người khác cũng tỉ mỉ nhìn xem.

Còn chưa nói, Chiêm Mộc Xuân cũng cảm thấy người này giống như đã từng quen biết, trong lòng hoang mang kỳ quái, nơi đây làm sao có khả năng có người quen, hơn nữa còn trở thành nạn dân.

Cầm gậy trên tay, thỉnh thoảng đưa chân dò dò đường phía trước, Dữu Khánh lại lần nữa lớn tiếng nhắc nhở phía sau: "Mọi người cẩn thận, phía bên phải có mương rãnh, hình như là sườn dốc, đừng để đạp hụt chân trượt rơi xuống, theo ta đi lệch sang trái một chút đi, đi theo sát một chút, người nào rơi rụng khỏi đội thì đừng trách ta không quản!"

Tinh thần hắn rất đầy đủ, đột nhiên kiếm thêm được nhiều bạc như vậy, hắn cảm thấy mình dù tình dù lý đều phải đem những nạn dân này đưa đến được Thượng Uyển thành, sau đó, được rồi đi, hơn tám vạn lượng bạc kia cầm trong tay cũng yên tâm thoải mái.

Thanh niên phu phụ có thể là ăn tương đối no, cho nên dần dần có sức lực, cũng có khả năng là nhìn thấy được hi vọng sống, hai người một mực nhanh chóng đi theo sát phía Dữu Khánh, cũng giúp đỡ truyền lời về phía sau.

Vừa nghe Dữu Khánh mở miệng, ở trên thuyền, thần sắc Chiêm Mộc Xuân bỗng nhiên rung động, vừa nghe liền biết được là giọng của ai, bỏ qua ngoại hình biến hóa thật lớn của Dữu Khánh sang một bên, nhìn chằm chằm thật kỹ khuôn mặt của Dữu Khánh, đúng rồi, trong nháy mắt liền nhận ra rồi, không phải Sĩ Hành huynh còn có thể là ai?

Gã liên tục nhìn kỹ xác nhận mấy lần, không sai, quả thực là Sĩ Hành huynh, hắn làm sao lại chạy tới nơi đây rồi?

Ngay lập tức minh ngộ, ngoại trừ cứu tế còn có thể là việc gì? Sự thực đã đặt ngay tại trước mắt.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, tin tức Thám Hoa lang từ quan đã sớm truyền tới nơi đây. Lúc trước, khi gã nghe được tin tức này thì cũng rất khiếp sợ, vì sao? Mọi người mười năm gian khổ học tập khổ

học không phải là vì cầu thứ này sao? Thật sự là bởi vì không được Trạng Nguyên mà lòng dạ oán hận rồi từ quan sao?

Nói chung gã rất không thể lý giải.

Hiện tại, đột nhiên nhìn thấy Dữu Khánh đang cứu người tại Tai khu, tâm hồn quả thực đã bị chấn động.

Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm tài hoa hơn người kia, làm sao sẽ biến thành dạng này?

Dữu Khánh cũng đã lưu tâm đến chiếc thuyền bên kia, trong lòng thầm nói, nếu sớm biết có thủy lộ như vậy, tạo một ít bè gỗ chở nạn dân chạy đi có phải là thuận lợi hơn chút hay không?

Ngẫm nghĩ lại cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều, hơn một nghìn người phải tạo bao nhiêu bè gỗ chứ? Không nói tài liệu có thể tụ tập đủ hay không, chờ đến khi làm xong được, thời gian đó e rằng đi bộ cũng đã sắp đến nơi.

Huống hồ ngay từ đầu cũng quả thực không biết có thủy lộ như vậy, lại càng không rõ ràng địa hình thủy lộ.

Hắn cũng nhìn thấy được mấy tên quan viên mặc quan bào trên thuyền, lười để ý tới, ngay cả một câu bắt chuyện cũng lười, đã không trông chờ được vào những tên cẩu quan này rồi.

Những tên tham quan ô lại này hễ có một chút xíu lương tâm thì hẳn nên chủ động thể hiện một chút, mình phái dưới bước đi bộ, để cho bách tính đi không nổi lên thuyền mới phải, nhưng rõ ràng không có làm vậy, rõ ràng chỉ vượt sát qua bên người mà không có tên nào hé răng.

Hắn không có nhìn thấy Chiêm Mộc Xuân.

Lúc đầu, Chiêm Mộc Xuân định gọi một tiếng, sau đó nghĩ đến một ít vấn đề, lại có chút chột dạ mà quay đầu đi chỗ khác, không dám

chào hỏi Dữu Khánh.

Không vì chuyện gì khác, bởi vì không mở miệng được, không biết nên mở miệng như thế nào.

Sự tình đã rõ ràng, Sĩ Hành huynh là đang dẫn những dân chạy nạn này chạy tới Thượng Uyển thành, nhưng gã lại biết Thượng Uyển thành từ lâu đã định ra pháp lệnh khẩn cấp cho thời kì tai nạn, không có tiền là vào không được thành. Người ta cực cực khổ khổ dẫn theo một đại đội nạn dân như thế đi tới nơi đây, mình bắt chuyện chào hỏi, rồi sau đó nói cho hắn biết sự thật hay là không nói?

Thẹn trong lòng, xấu hổ gặp mặt!

Những quan viên khác không có hé răng kỳ thực cũng là có tầm tình tương tự, lặng im lặng lẽ nhìn, không ai dám đem sự thật nói cho những người đang đau khổ giãy giụa trong tuyệt cảnh này.

Thuyền rất nhanh vượt qua trước mặt, càng ngày càng cách xa đội ngũ phía sau.

"Đều theo sát nha, đuổi theo ta, chúng ta tranh thủ tại trước khi bầu trời tối đen chạy tới Thượng Uyển thành…"

Dữu Khánh sức lực đầy đủ, âm thanh gọi to vẫn còn mơ hồ truyền đến.

Chiêm Mộc Xuân đứng ở trước khoang thuyền nhìn hậu phương xa xa, ánh mắt dừng lại tại trên thân ảnh dẫn đầu kia, thật lâu khó mà dời đi được tầm mắt, trong lòng tràn đầy hổ thẹn, lại tràn đầy bội phục!

Gã phát hiện thấy vị Sĩ Hành huynh này quả thực là trâu bò, đích thật là một người có thể sáng tạo kỳ tích, vậy mà có thể đem đám dân đói này tụ tập tổ chức lại, thật không biết là làm sao mà làm được…

Ý muốn đến được Thượng Uyển thành trước lúc bầu trời tối đen đã tan tành rồi, tốc độ di chuyển của nạn dân quá chậm rồi, lộ trình với kế hoạch trước đó là hai canh giờ, vậy mà lại phí hết ba canh giờ, hơn một nghìn tên nạn dân nhìn như khất cái mới lôi lôi kéo kéo chạy tới dưới thành.

Đương nhiên, đường không dễ đi cũng là một nguyên nhân, lại thêm những nạn dân này bị đói quá lâu, thể lực quả thực theo không kịp.

Nửa túi bánh lương khô loại lớn Dữu Khánh khiêng trên người đã phát hết trên đường đi, phát nhiều chút cho những người mất thể lực vì kéo cáng, những người khác thì bốn người chia đều một khối bánh mì loại lớn.

Ăn bánh mì lớn dễ dàng khát nước, đã không có nước suối trên núi, chỉ có thể là uống nước bùn trên mặt đất.

Bẩn hay không bẩn, sạch hay không sạch, có nhiễm bệnh gì gì đó hay không, đã quản không nổi rồi, Dữu Khánh cũng chỉ có thể tùy ý, bởi vì không có năng lực.

Thượng Uyển thành bởi vì địa thế tương đối cao, đi đến dưới thành chẳng khác nào thoát ra khỏi nước, nhưng mà y nguyên là đầy đất với vết chân bùn lầy.

Trên thành thắp đầy đuốc, dưới thành tường ở phía bên kia sông đào bảo vệ thành cũng đốt từng đống lửa cách khoảng nhau.

Tại bên ngoài sông đào bảo vệ thành còn tụ tập dày đặc chi chít một đám người, đứng không nổi, đều hoặc ngồi hoặc nằm ở trên mặt đất bùn lầy.

Thỉnh thoảng có người quỳ gối cầu xin với quan binh bên trong thành, cầu cho bọn họ được vào thành, nhưng mà bọn quan binh phụng mệnh làm việc, có thể nói ý chí sắt đá.

Đến được ngoài thành, Dữu Khánh nghẹn họng không nói nên lời, tâm lạnh lẽo, phát hiện thấy hơn ngàn người mình dẫn đến này không tính là gì, nạn dân tụ tập ở ngoài thành trông chờ vào thành ở trước mắt mới là đại đa số, vượt xa quá số người hắn dẫn đến đây.

"Đi!" Dữu Khánh quay đầu lại kêu gọi một tiếng, dẫn theo hơn một nghìn người xông vào trong đám người.

Một nhóm cưỡng ép mở ra một con đường đi đến mép sông đào bảo vệ thành, đối diện với cầu treo đã kéo lên, Dữu Khánh lớn tiếng gào lên, "Nhanh chóng bỏ cầu treo xuống, để cho bọn ta vào thành!"

Tướng thủ thành ở phía trên cầu treo kia quát lớn: "Bất cứ kẻ nào dám tự tiện xông vào, chống lại pháp lệnh khẩn cấp thời kì thiên tai, giống nhau giết không tha!"

Dữu Khánh đem bao da lớn kéo mở ra một lỗ hổng, nắm ra một nhúm ngân phiếu, hô to: "Ta có tiền!"

Lời này vừa nói ra, một đám nạn dân tại ngoài sông đào bảo vệ thành nhìn thấy nhiều tiền như vậy, lập tức con mắt phóng lục quang.

Không cần phải kêu gọi, trận thế đám người đột nhiên trở nên rối loạn, lập tức có người xông tới, tiếp đó là một đám người xông tới đây.

Rất hiển nhiên, muốn cướp đoạt!

Keng! Dữu Khánh đối diện tường thành, vẫn quay lưng, rút kiếm, tay vạch qua một ánh lửa phản xạ ra hàn mang, nhìn cũng không nhìn, khua kiếm về phía sau, một gã nam tử vọt tới trước tiên lập tức đầu bay lên trời, cổ phun máu, phù phù ngã xuống đất!

Sự việc này hù dọa không được những kẻ khác, kẻ khác tiếp tục nhào tới.

Kiếm quang như cầu vồng liên tục lóe lên, nhanh, rất nhanh.

Thấy người liền chém, xông lên liền giết, máu tươi tung tóe như mưa.

Mấy người đổ nhào xuống, còn có kẻ vẫn không sợ chết xông tới.

Mười mấy người đổ nhào xuống, vẫn còn có kẻ vì mạng sống xông lên không bỏ.

Thẳng đến khi mấy chục người đổ nhào xuống, cuối cùng đã có hiệu quả.

Thi thể đổ chất đống trên mặt đất, những kẻ này tại trước mặt Dữu Khánh là không có bất cứ sức lực nào để chống đỡ, cứ giống như cắt dưa thái rau vậy.

Dữu Khánh ngay từ đầu đã không lưu bất cứ tình cảm nào, động thủ chính là sát chiêu đơn giản lưu loát.

Muốn cứu người chính là hắn, giết người cũng là hắn.

Nạn dân có ý đồ gây rối không có bất cứ kẻ nào có thể áp sát Dữu Khánh, tới gần liền chết, một ít kẻ rục rịch muốn động nhưng bị kinh hãi cuối cùng không dám tiến lên trước nữa rồi.

Một thân đầy máu, trên mặt Dữu Khánh cũng dính không ít vết máu, dẫm tại trên lớp thi thể xếp lớp, một tay nắm thanh kiếm nhầy nhụa máu me, một tay còn cầm lấy ngân phiếu đã nhiễm máu kia, giống như ác quỷ vung vẩy tờ ngân phiếu dính máu kia, lạnh lùng nói: "Tới! Tiếp tục tới đây đoạt!"

Không ai dám tiến lên trước, quân trông giữ bên kia sông đào bảo vệ thành cũng bị làm cho kinh sợ.

Dữu Khánh xoay người lại, khuôn mặt dữ tợn hô to: "Ta có ngân phiếu, bỏ cầu treo xuống!"

Chương 144: Phát tiền

"Mẹ, đó là kẻ nào a?"

Tướng thủ thành ở bên kia cầu treo lầm bầm mắng một câu, tiếp sau đó lại hướng về phía bên này cao giọng hô to, "Huynh đệ, ngươi hãy nghe cho kỹ, cầu treo không thể thả xuống, một khi loạn dân chen lấn xông lên, cầu treo bị đè nặng không thể kéo lên lại, loạn dân chen chúc vào thành, Thượng Uyển thành lập tức tiêu tùng. Ta sẽ cho thuyền tam bản qua đó, đón ngươi sang đây!"

Nghe được lời ấy, Dữu Khánh nhìn trái nhìn phải, cất ngân phiếu trên tay, chợt bay lên trời, cầm kiếm nhảy rơi xuống gần đám người, đám người kia bị hù dọa tản ra.

Dữu Khánh không có làm gì bọn họ, cần chính là thân cây lúc trước bọn họ dùng để đặt mông đích ngồi xuống, một cước đem thân cây kia đá bay ra ngoài, thân cây vào trong nước như mãnh long quá giang trượt lướt về phía bờ bên kia. Khiêng bao lớn, Dữu Khánh cũng phi thân bay lên, rơi tại trên thân cây mượn lực trầm xuống, người lại nhanh chóng bay lên trời, tung bay lên lại rơi xuống, đã đến bờ bên kia.

Một đám sĩ tốt lập tức cầm đao thương tới vây quanh, trái lại Tướng thủ thành kia xem như lỗi lạc, phất tay bảo thủ hạ thối lui, tiến lên quan sát Dữu Khánh khắp cả người là máu, "Ngươi là người phương nào? Trước mặt mọi người tàn sát nạn dân, còn dám tự tiện xông qua, có biết nếu truy cứu sẽ khiến ngươi chịu trách nhiệm không nổi hay không?"

Dữu Khánh đã có phần đỏ mắt, không để mình bị đẩy vòng vòng, "Ta là ai không trọng yếu, bỏ cầu treo xuống, cho nạn dân ta dẫn đến được vào thành!" Hắn lại từ trong bao chụp ra một sấp ngân

phiếu, "Làm theo quy củ của các ngươi, năm lượng ngân phiếu một người!"

Tướng thủ thành nói: "Ta đã nói rồi, một khi bỏ cầu treo xuống, nạn dân tất nhiên sẽ chen lấn xông lên…"

Dữu Khánh cắt đứt: "Ta thủ đầu cầu, kẻ nào tự tiện xông lên, kiếm của ta sẽ không buông tha hắn!"

Tướng thủ thành nhìn nhìn thanh kiếm nhiễm đầy tiên huyết trong tay hắn, trái lại tin tưởng hắn có năng lực này, đưa tay cầm lấy ngân phiếu kiểm tra thật giả rồi trả lại, hỏi: "Ngươi dẫn theo bao nhiêu người tới?"

Dữu Khánh: "Khoảng một nghìn người."

Tướng thủ thành: "Được, nhìn tại ngươi cứu người nóng lòng, ta tin ngươi một lần. Nhưng mà ta cảnh cáo trước, một khi xảy ra nhiễu loạn, đừng trách cung tiễn thủ trên thành của ta vô tình, người tự tiện xông lên tất sẽ bị loạn tiễn bắn giết!"

"Y theo ngươi!" Dữu Khánh ném xuống lời nói rồi quay đầu lại trở về, lần này không đi thủy lộ, mà là xông thẳng về phía cầu treo nghiêng cắm trong bầu trời đêm, người tại trên chiếc cầu dốc chót vót bước đi như bay, dễ dàng lên đến đỉnh, tại trên đỉnh cầu treo tung người bay lên không vọt đi, khi rơi xuống thì đã đến bờ sông bên kia.

Sau khi hạ xuống, chỉ thấy trên mặt đất chỉ còn một bãi máu, chỉ trong một chốc lát như vậy, mấy chục thi thể chồng chất trên đất đã không biết bị kéo đi đâu rồi, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi dị thường.

Dữu Khánh không nghĩ ngợi quá nhiều, kêu to triệu tập người đi cùng mình tiến lên trước.

Hắn cũng không cho rằng mình là người tốt gì, nhưng mà, hắn đã đồng ý sẽ đưa những nạn dân này tiến vào Thượng Uyển thành, mình cũng bởi vì những nạn dân này mà phát tài một khoản lớn, lại thật vất vả đưa người đến dưới thành, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Tiền đến nơi rồi, nếu làm không xong việc thì có phần không thể nào nói nổi.

Uy tín khi hắn nhận tiền làm việc thì vẫn phải có.

Từng khuôn mặt quen thuộc, từng người trên đường nâng đỡ nhau đi tới nơi đây, chậm rãi lần nữa tụ tập tại trước mặt Dữu Khánh.

Mà lúc này cầu treo cũng chậm rãi thả xuống, nạn dân lập tức một trận rối loạn.

Dữu Khánh vung lên huyết kiếm trong tay, gầm lên: "Người tự tiện xông lên, chết!"

Rối loạn biến thành kinh sợ và nôn nóng, yên tĩnh đi không ít.

Cầu dừng ổn định, lập tức vọt tới một đám nhân mã, cưỡi từng con cự mã chạy tới, rất nhanh liền đem cầu treo chặn kín, chỉ chừa lại hai cái khe nhỏ chỉ có thể cho một người đi qua. Binh sĩ giương ra đao thương trong tay, canh phòng nghiêm ngặt.

Rất hiển nhiên, quân trông giữ vẫn làm chuẩn bị đề phòng dân chạy nạn chen lấn chạy vào.

Tướng thủ thành đi tới, nhảy lên trên một cái cọc lớn buộc ngựa, hô: "Cầm năm lượng ngân phiếu trong tay, làm giấy phép vào thành!" Đồng thời hất hất cằm với Dữu Khánh, ra hiệu có thể bắt đầu rồi.

Mà ánh mắt đám nạn dân cũng nhìn về phía cửa thành, chỉ thấy cửa thành dày đặc nặng nề đã chậm rãi mở ra, dần dần có thể nhìn thấy

tình hình trong thành, đó là hi vọng sống.

Ánh mắt Dữu Khánh chuyển dời khỏi bên trong thành, kiếm chỉ chỉ thanh niên phu phụ trong đám người, ra hiệu cho bọn họ tiến lên.

Sau khi phu phụ hai người đến, Dữu Khánh lấy ra hai bó ngân phiếu, một bó là một nghìn lượng, đưa cho một người một bó, bảo hai người phu thê bọn họ mỗi người đứng ở một cái lối đi, phát tiền cho từng nạn dân đi qua, mỗi người phát năm lượng.

Cũng may lần này hắn đã đổi được lượng lớn ngân phiếu tiền lẻ.

Đây xem như là rất tín nhiệm rồi, phu phụ hai người tự nhiên là tuân lệnh làm theo.

Mà Dữu Khánh thì đứng ở trước nhất, cầm kiếm thủ tại phía trước nhất làm uy hiếp, hắn đưa kiếm chỉ hướng người nào lay động hất hất ra hiệu, người đó mới được chấp thuận đi lên cầu.

Cuối cùng đã trông thấy hi vọng sống, mỗi người khi đi ngang qua hai bên Dữu Khánh thì đều khó kìm lòng nổi mà khom người một cái, hoặc chắp tay bái một cái, hoặc nói một tiếng tạ ân công, có chút người thậm chí là quỳ xuống dập đầu.

Thí dụ như thiếu niên cầu xin Dữu Khánh thêm tấm bánh để cứu mẹ, khi dìu mẫu thân đi ngang qua bên cạnh Dữu Khánh thì lập tức phù phù quỳ xuống trùng điệp dập đầu liên tục mấy cái.

Từ đó về sau người noi theo càng ngày càng nhiều, như vậy quá ảnh hưởng tốc độ, Dữu Khánh không kiên nhẫn nữa, quát lớn: "Người nào tiếp tục dây dưa dông dài thì đừng tiến vào!"

Vị gia hỏa này hơi động liền sát nhân đã lên tiếng, không ai dám tiếp tục kéo dài, từng người khi đi ngang qua thì rất nhanh chỉ khom người một cái, nói một tiếng tạ ân công, sau đó nhanh chóng đi tới chỗ thanh niên phu phụ kia để lĩnh tiền.

Nạn dân cầm được ngân phiếu, tại dưới ánh mắt binh sĩ cầm vũ khí trong tay nhìn chằm chằm, đều giơ ngân phiếu lên để đi qua, chứng minh mình có tiền, chứng minh mình là hợp pháp vào thành, không nên ngăn ta!

Mà vừa bước vào bên trong thành, gần như không có ai là không khóc, có một số người thậm chí là gào khóc, khóc đến mức tê tâm liệt phế.

Đối diện bên trong thành vạn nhà đèn đuốc, gần như không thể tin được là thật sự, giống như nằm mơ, rất nhiều người thẳng đến lúc này mới cảm thấy mình lại giống như người rồi.

Sau đó đều làm cùng một việc giống như nhau, cầm ngân phiếu đi mua đồ ăn, muốn giống như một con người ăn một trận thoải mái.

Mà ở bên kia cầu treo, hai nghìn lượng ngân phiếu thì rất nhanh đã phát hết, Dữu Khánh lại ném cho cho phu thê hai người mỗi người một bó.

Lại rời tay hai nghìn lượng, tiếp tục phát!

Thủ vệ trên cầu treo thỉnh thoảng quay mặt nhìn nhau, đều từ trong âm thanh cảm tạ của dân chạy nạn nhìn ra được, kẻ sát nhân cùng những dân chạy nạn này không có bất cứ quan hệ gì, thuần túy là tự xuất tiền túi cứu người.

Gần đây một mực chìm đắm tại trong đần độn, đám thủ vệ cuối cùng đã ngửi được một chút cảm giác tươi mát.

Nhưng mà hai nghìn lượng vẫn là không đủ để phát, không bao lâu sau lại phát hết rồi.

Dữu Khánh tiếp tục ném ra hai bó, tiếp tục phát!

Đã đập ra sáu ngàn lượng ngân phiếu.

Vẫn là chưa đủ.

Lại lần nữa ném ra hai bó ngân phiếu.

Đợi đến khi sắp phát hết tám nghìn lượng, Dữu Khánh đã nhận ra không thích hợp, cảm giác thấy người đi ngang qua bên cạnh không chỉ lạ mặt, ánh mắt còn có chút né tránh.

Hắn không nói gì, tiếp tục vung kiếm ra hiệu cho người xếp hàng phía trước lục tục đi qua.

Không cần nói hắn, hai người thanh niên phu phụ cũng nhận thấy được không thích hợp.

Đối với hơn một nghìn người cùng nhóm, phu thê bọn họ là nhìn rất quen mắt, hai người cảm thấy nhóm người kia của mình đã tiến vào hết rồi, cảm giác những người tiếp nối tiến tới về sau kia không phải là nhóm người của bọn họ, có những người khác trà trộn đi vào.

Nhưng bọn họ vẫn cứ mãi do dự một hồi, sau đó ngoại trừ tiếp tục phát ngân phiếu, cũng không có nói gì nữa.

Người bỏ tiền ra không hé răng, tại đó làm ra vẻ ngu dốt.

Người phát tiền không hé răng, tại nơi cái bọc kia làm ra vẻ hồ đồ.

Kẻ đục nước béo cò không có hé răng, mỗi người lần lượt xen lẫn vào trong đó.

Sau khi phát hết tám nghìn lượng, Dữu Khánh lại ném ra hai bó tiền, tiếp tục phát!

Trong lòng hắn kỳ thực là có tính toán, dự định xuất ra một vạn lượng, có thể cứu nhiều thêm một người thì tính một người đi, mình có thể kiếm được khoảng tám vạn lượng là đủ rồi.

Nhưng mà, dân chạy nạn tiếp tục xếp hàng yên tĩnh đến đáng sợ, vô cùng nhu thuận, tựa hồ ngay cả hô hấp cũng khống chế lại, rất

sợ một ánh mắt không tốt sẽ khiến cho người ta nhìn ra không đúng, rất sợ sẽ bị đá ra đội ngũ xếp hàng.

Không có tranh luận, không có cướp giật, thậm chí không có bất cứ hỗn loạn gì.

Đây là nạn dân, đây là dân chạy nạn, đây là dân đói, đây là đám người quần áo tả tơi còn không bằng cả tên khất cái, lúc này lại ngưng tụ ra hình ảnh khiến người khó mà tưởng tượng.

Nhất là đối với người đã nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng khi bụng quá đói mà ăn quàng, một màn trước mắt làm cho tâm linh Dữu Khánh có thật lớn chấn động.

Những thủ vệ cửa thành kia chẳng phải cũng là như thế.

Vì vậy mọi người đều rất yên tĩnh, mỗi một khâu đều rất phối hợp, đều muốn để cho nạn dân có thể từng người mau chóng vào thành.

Sự trật tự im lặng khó mà tưởng tượng này khiến Dữu Khánh không biết nên như thế nào làm ra hành động kết thúc không hài hòa kia.

Sau khi phát hết một vạn lượng nữa, răng hắn đã sắp cắn vỡ ra rồi, tay lại không khống chế được mà thò vào trong bao da, lại lấy ra hai bó tiền ném ra, tiếp tục phát.

Hắn hơi quan sát số lượng đám người tại đây, phỏng chừng đem toàn bộ số tiền lẻ mình đã đổi được phát hết thì cũng vào thành toàn bộ rồi.

Vì vậy hắn lại hạ thấp giới hạn trong lòng mình, đem tiền lẻ phát hết đi, cùng lắm thì kiếm tiền ít lại chút.

Một mực lẳng lặng đứng ở trên cự cọc buộc ngựa, một mực từ trên cao nhìn xuống, Tướng thủ thành cũng đã rõ ràng nhận ra sự không thích hợp, cái gì mà chỉ ngàn người vào thành, đã hơn hai ngàn người rồi, nhìn tên kia bao lớn ngân phiếu, tiếp tục theo xu thế này,

trong thành đột nhiên tràn vào nhiều dân chạy nạn như vậy cũng không biết có chịu nổi hay không.

Gã lập tức xoay người, trực tiếp đạp tại trên một hàng cự cọc buộc ngựa đi qua cầu treo, sau khi nhảy xuống thì vẫy gọi hai gã thủ hạ tới đây, hạ thấp giọng nói: "Các ngươi đến chỗ người của bốn đại gia tộc trao đổi một chút, đem tình huống nơi đây nói một chút, hỏi xem để nạn dân cứ như vậy một mực tràn vào trong thành có được hay không."

Hai gã thủ hạ gật đầu, cấp tốc chạy đi.

Tướng thủ thành nhìn theo, lại quay đầu nhìn xem địa điểm phát tiền, bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, gã cũng không thể trêu vào bốn đại gia tộc, gã cũng cần phải tiếp tục sinh tồn.

Đợi khoảng sau nửa canh giờ, hai gã thủ hạ trở về, phục mệnh nói: "Bên kia nói, đã là pháp lệnh thời kì tai nạn đã được định ra, nếu như nạn dân có thể bỏ ra đủ tiền, đương nhiên là phải làm theo pháp lệnh. Nói là cứu người a, có thể xuất tiền ra, cứ việc cho vào là được!"

Tướng thủ thành gật đầu, xem ra bốn đại gia tộc là có lòng tin giữ được, vậy thì gã liền yên tâm rồi, lúc này lại trở về đầu cầu, lại đích thân đi tới tiền tuyến.

Mà hai gã thủ hạ kia thì nói nhỏ với nhau.

"Xem ra trên tay bốn đại gia tộc có tồn trữ lượng lương thực cũng đủ, nếu không sẽ không dám thả nhiều nạn dân như vậy tiến vào trong sào huyệt của mình."

"Ngươi cũng biết đây là sào huyệt của người ta. Vậy ngươi không có suy nghĩ đi, Thượng Uyển phủ là trung tâm lan tỏa của Chiếu châu Bắc bộ, mà Thượng Uyển Thành lại là trung tâm của toàn bộ Thượng Uyển phủ, chỉ riêng việc cung cấp lương thực cho mười mấy

huyện xung quanh bản thành, bình thường bốn đại gia tộc chính là dùng Thượng Uyển Thành làm trung tâm tụ tập và phân phối.

Ta nghe nói, lúc đầu khi dự định cho bách tính di chuyển, nói mỗi người sẽ được phát mười lượng bạc, bốn đại gia tộc đã dự đoán được đám quan lão gia kia sẽ làm hỏng việc, trước đó cũng đã khẩn cấp mua sắm lượng lớn lương thực để tích trữ.

Nghe nói, chỉ riêng Trần gia đã sớm tăng thêm sáu vạn gánh lương, ba nhà khác dù có ít cũng không ít hơn bao nhiêu đi, phỏng chừng bốn đại gia tộc tổng cộng chí ít tích trữ hai mươi vạn gánh lương. Không nói tới chút người bên ngoài này, chính là toàn bộ hơn mười vạn nạn dân một vùng phụ cận tiến vào, bốn đại gia tộc cũng có thể chống đến hết tai nạn đi."

"Mẹ, trước tiên cho mượn một bộ phận lương đưa ra hơi đệm đệm một chút, đừng để nhiều người chết đói như vậy cũng được a! Về sau quan phủ đền bù cho bọn họ là được, bọn họ có bối cảnh, quan phủ còn dám tiếp tục nợ nần bọn họ hay sao?"

"Ngươi suy nghĩ nhiều, người ta chính là muốn thừa dịp giá lương tăng vọt này, có cơ hội dốc sức kiếm một khoản, quan phủ đền bù làm sao có khả năng dùng giá cao như thế để đền bù cho bọn hắn, không có cách nào giải thích với Triều đình."

Chương 145: Vô thanh

Phát tiền, việc phát tiền vẫn luôn đang phát tiền.

Bỏ tiền, việc bỏ tiền vẫn một mực đang bỏ tiền.

Thân thể bị ảnh hưởng do bỏ đói lâu ngày không phải nhất thời lo ăn no là có thể giải quyết.

Thanh niên phu phụ thân thể hư nhược là chuyện thực sự, tuy rằng đã ăn mấy lần bánh mì loại lớn, nhưng lặn lội đường xa đến đây, thể lực cũng có phần tiêu hao, lại đứng tại đây là việc rất lâu, phu thê hai người đã có phần chịu không nổi nữa rồi.

Đổ mồ hôi ra, thậm chí là tay cũng hơi run rẩy.

Đối diện với nạn dân, đưa lưng về phía bọn họ, Dữu Khánh không chú ý tới.

Tìm miếng ván gỗ gác trên cự cọc buộc ngựa làm chỗ ngồi, Tướng thủ thành chú ý thấy rồi, gọi to, "Huynh đệ, hai bọn họ có khả năng chịu không nổi nữa rồi, không bằng để cho bọn họ đi vào trước đi."

Dữu Khánh quay nhìn, đã minh bạch.

Tướng thủ thành lại nói: "Nếu như ngươi tin ta, ta gọi mấy huynh đệ tới đây thay bọn họ, phát ra còn nhanh hơn hai người bọn hắn."

Phát nhanh hơn? Dĩ nhiên không phải phát tiền của ngươi! Dữu Khánh oán thầm, trừng mắt lườm gã, nhưng vẫn là ngầm đồng ý. Hắn đi đến thu lại tiền chưa phát hết trên tay phu thê hai người, một người cấp cho bảy lượng, cấp xong còn xin lỗi một tiếng, "Chỉ có thể cho các ngươi chừng này, thứ lỗi."

Phu thê hai người đã minh bạch ý tứ khi mỗi người được cho nhiều thêm hai lượng, tổng cộng thêm bốn lượng, không vượt quá năm lượng, mà năm lượng thì có thể cứu nhiều thêm một người.

Tiền không nhiều, là một phần tâm ý.

Phu thê hai người nhìn nhau, song song hành lễ, "Tạ ân công!"

Nam tử sau đó hỏi: "Dám hỏi ân công tôn tính đại danh?"

"Đừng dông dài nữa, xem như chưa bao giờ gặp qua, đi thôi." Dữu Khánh không kiên nhẫn vung tay lên. Hiện tại tâm tình hắn quả thực

không tốt.

Phu thê hai người bất đắc dĩ, chỉ có thể lại khom người thi lễ, lúc này mới cẩn thận cất bước mà rời đi.

Tướng thủ thành kia cũng đứng dậy, đi chọn lựa nhân thủ hỗ trợ.

Quay lưng một chút, Dữu Khánh mới quay đầu lại nhìn theo thanh niên phu phụ đang rời đi, hắn thật sự không biết hai người này sau khi tình hình nơi đây bình thường trở lại thì nên đối diện với nhau như thế nào.

Thời điểm khi nữ bị đám người Đào Vĩnh Lập làm nhục, hắn muốn giúp, nhưng trên tay hắn không có lương, lương thực trên tay hắn đã bị một nhóm nạn dân trước đó cướp đoạt rồi. Mà phu phụ hai người là dân đói, chỉ muốn có ăn, hắn lấy ra không được, phu phụ hai người cũng nguyện ý làm trao đổi với mấy người Đào Vĩnh Lập.

Hắn có thể làm sao bây giờ? Dọc theo đường đi hắn nhìn thấy rất nhiều tình huống bi thảm của dân đói, hắn không có biện pháp nào để ngăn cản phu phụ hai người giành được thức ăn.

Đương nhiên, hắn cũng có thể dựa vào mặt mũi thuyết phục mấy người Đào Vĩnh Lập buông tha cho nữ nhân kia, sau đó lại dựa vào mặt mũi từ mấy người Đào Vĩnh Lập lấy miếng bánh đưa cho bọn họ.

Thế nhưng là làm vậy lại có thể có ý nghĩa gì?

Có rất nhiều nữ nhân gặp tai họa, hắn ngăn một lần là vô dụng.

Hắn ngồi xem một màn kinh khủng phát sinh.

Cũng không có hối hận vì mình hạ thủ muộn với mấy người Đào Vĩnh Lập.

Nếu không phải là đã xảy ra sự việc quá mức không chịu nổi, cũng sẽ không tại thời điểm giao dịch nghe được tin tức Thượng Uyển thành ngay tại phụ cận.

Bọn họ mang theo lương khô không có biện pháp đem nhiều người như vậy dẫn ra Tai khu, có lẽ chọn lựa một ít người đem đi ra ngoài buôn bán ngược lại thật sự là đang cứu người, về phần đạo đức gì gì đó, tại địa phương người ăn người này có đạo đức gì sao? Những kẻ ăn uống no đủ đứng ở ngoài cuộc giảng đạo đức đều là đứng nói chuyện không đau eo, đều là súc sinh, hẳn phải để những kẻ đó đến đây trải nghiệm một lần.

Hắn cũng là được biết Thượng Uyển thành ngay tại phụ cận, mới hạ quyết tâm động tới mấy người Đào Vĩnh Lập.

Rất nhanh, Tướng thủ thành dẫn năm tên nhân thủ lanh lợi tháo vát tới đây. Dữu Khánh ném một ít ngân phiếu cho bọn hắn, năm người tại đầu cầu đứng thành một hàng phát tiền, tốc độ quả nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Tốc độ phát tiền nhanh hơn, như nước chảy, Dữu Khánh cũng càng thêm luyến tiếc.

Luyến tiếc chỉ là thứ yếu, theo thời gian từng chút trôi qua, trong mắt Dữu Khánh dần dần hiện ra nét kinh sợ.

Tiền lẻ sắp phát hết rồi, nhưng dân chạy nạn tụ tập ngoài thành vẫn không có chút dấu hiệu nào giảm đi.

Điều đó không có khả năng, tiền lẻ của mình, và thêm tiền lẻ của ba tên Đào Vĩnh Lập kia, phỏng chừng phải có hơn vạn người đã tiến vào thành đi, ngoài thành làm sao còn có nhiều người như vậy?

Rất nhanh, hắn kịp phản ứng lại, số lượng dân chạy nạn ngoài thành mà hắn nhìn thấy chỉ là ở phía bên này.

Những phương hướng khác ngoài thành cũng có nạn dân tụ tập, bây giờ bên này có lỗ trống vào thành, vì vậy mọi người đều chầm chậm tụ tập tới phương hướng này.

Sau khi minh bạch, thần sắc hắn có phần đau đầu, một chút nữa phát hết tiền lẻ thì làm sao bây giờ?

Sợ cái gì tới cái đó.

Tiền lẻ đã phát hết, trên tay năm người phát tiền cũng không còn nữa.

Đối diện một đám nạn dân, Dữu Khánh vô ý thức chậm rãi bóp chặt túi da, không có ý nghĩ tiếp tục bỏ tiền ra.

Không biết có bao nhiêu nạn dân bởi vậy mà tiếng lòng run lên.

Bọn họ một mực không dám lên tiếng, hi vọng có thể duy trì tiến trình vĩnh hằng, hi vọng có thể bình an đến lượt bọn họ, sợ không có quy củ sẽ làm cho Dữu Khánh không cao hứng, cũng sợ xảy ra chuyện bất ngờ gì đó, vẫn một mực nhìn chằm chằm chiếc túi da dần dần xẹp xuống mà cầu khẩn.

Đột nhiên, có một người hướng về Dữu Khánh, quỳ gối xuống.

Ngay sau đó, người ở xung quanh cũng đều quỳ xuống hướng về Dữu Khánh.

Tiếp đó người tụ tập tại hiện trường giống như thủy triều đột nhiên rút lui, dưới ánh trăng, lớp lớp người lan tràn ra phía ngoài làm ảnh hưởng đến, dồn dập quỳ xuống, dồn dập hướng Dữu Khánh quỳ xuống rồi.

Xa xa thấy không rõ bên này đã xảy ra chuyện gì, trong nhất thời nạn dân không biết chuyện gì xảy ra, nhưng biết rõ làm theo sẽ không sai, cũng dồn dập cùng nhau quỳ xuống.

Đã có ai trải qua cảnh tượng như thế này?

Là không nói một lời, im hơi lặng tiếng quỳ xuống.

Không có cất tiếng hô lớn muôn năm, không có bất cứ tiếng kêu gào cầu xin gì, chỉ có yên tĩnh.

Vô số người yên lặng quỳ xuống, yên lặng nhìn Dữu Khánh, trong mắt tràn đầy thần sắc cầu xin, lại không có người nào nói chuyện, lác đác vang lên âm thanh khóc nức nở khiến người cảm giác càng thêm kìm nén.

Vô thanh, có khi so với có âm thanh, lực lượng càng cường đại hơn.

Chí ít là khiến linh hồn Dữu Khánh cảm nhận được chấn động cực kỳ mãnh liệt, lực lượng vô thanh này chấn động đến mức làm hắn rợn tóc gáy, hắn có thể đọc hiểu được biểu đạt không lời đó của đám nạn dân này, những nạn dân này thật sự đã không còn cách nào a, thật sự đã xem hắn là người duy nhất có thể cứu vớt bọn họ!

Quân trông giữ tại bờ sông đào bảo vệ thành, trong nháy mắt cũng giống như bị hóa thành đá, đều kinh ngạc nhìn một màn này, cũng đồng dạng cảm nhận được xúc động mãnh liệt.

Bọn họ thấy qua vô số nạn dân quỳ xuống đất cầu xin, nhưng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng nhiều nạn dân như vậy vô thanh quỳ xuống chờ mong.

Chưa từng có, đây là lần đầu tiên nhìn thấy trong cuộc đời!

Có quân sĩ ra sức cắn chặt môi.

Có quân sĩ khuôn mặt vô thanh rơi lệ.

Dần dần, Tướng thủ thành và toàn bộ ánh mắt đám quân sĩ đều như ngừng lại tại sau lưng không chút động đậy kia của Dữu Khánh, không biết người này sẽ làm ra lựa chọn như thế nào.

Đương nhiên, không quản hắn làm ra lựa chọn như thế nào, cũng sẽ không có người oán giận hắn.

Bởi vì không có tư cách.

Không có bất cứ kẻ nào có tư cách đi trách cứ hắn, ngay cả chút dân đói kia đều khó có được chút tỉnh táo mà biết rõ, cho nên vô thanh.

Bởi vì không có người nào làm tốt hơn người này.

Đối diện với vô số ánh mắt đang quỳ, Dữu Khánh thậm chí có thể cảm giác được quân trông giữ ở phía sau cũng đang nhìn mình chằm chằm, hiện trường tựa hồ đã bị ngưng đọng lại rồi, ánh lửa chập chờn dường như cũng bị khí tràng kiềm chế động tĩnh.

Dữu Khánh chậm rãi ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng thầm chửi rủa ông trời!

Tại trong anh mắt chúng nhân, tay hắn động rồi, chợt kéo mở túi da, nắm lấy một sấp ngân phiếu, xoay người vung vẩy với Tướng thủ thành ngồi ở trên cự cọc buộc ngựa, giận dữ hét lớn: "Không còn tiền lẻ nữa, ngươi, con mẹ nó, nói cho lão tử biết nên làm gì bây giờ?" Từng chữ rống giận giống như máu huyết gào lên, mắt đỏ bừng, chỉ trong chút thời gian này, trong tròng mắt đã tràn ngập tơ máu, giống như sắp liều mạng với người khác.

Hắn hi vọng Tướng thủ thành nói ra một cái lí do để hắn có thể túm chặt lại túi da và quay đầu rời đi.

Tướng thủ thành hít sâu, chậm rãi đứng lên tại trên cự cọc buộc ngựa, biết rõ không có tiền lẻ quả thực có phần phiền phức, đưa cho một đám dân chạy nạn ngân phiếu mệnh giá lớn rồi để cho bọn họ tự phân chia, khẳng định sẽ gặp chuyện không may, nếu giao cho quan binh đi phụ trách thì quan binh hiện tại còn đáng giá tín nhiệm sao?

Gã đột nhiên quay đầu, cũng giận dữ hét lên: "Lão Quỷ, ngươi đi đến tiền trang một chuyến, bằng tốc độ nhanh nhất dẫn người của tiền trang tới đây!"

Quan quân tên là lão Quỷ kia lớn tiếng đáp: "Đại nhân, lúc này tiền trang khẳng định đã đóng cửa rồi!"

Tướng thủ thành lại lần nữa rống giận, "Vậy thì dẫn đi nhiều người một chút, đập mở cửa tiền trang ra cho ta, chỉ cần người không chết, liền dẫn đến đây cho lão tử!"

"Vâng!" Lão Quỷ lớn tiếng lĩnh mệnh, nhanh chóng kêu gọi một tiểu đội người rồi chạy đi.

Có phần khá giận dữ.

Kỳ thực trong cả tòa thành, người bị dày vò nhất chính là những quân trông giữ này, từ trên vành mắt gần như biến thành màu đen của bọn họ là có thể nhìn ra được.

Có một số việc, bách tính trong thành chỉ có thể bàn luận ở phía sau, quan viên có thể ở tại Phủ nha đưa ra quyết sách, nhưng đám người bọn họ thủ tại trên tường thành này đều là mỗi ngày có thể tận mắt nhìn thấy thảm kịch người ăn người đang phát sinh dưới thành.

Người bình thường nào có thể chịu được cảnh này.

Mỗi ngày nhìn dưới thành không ngừng cầu xin, nhưng không thể làm được gì.

Nghe được Tướng thủ thành hô to lên biện pháp giải quyết, nạn dân quỳ trên mặt đất lập tức đồng thanh cất tiếng khóc, có lẽ là cực vui mà khóc, nhưng vẫn không có người nào đứng lên, tiếp tục quỳ tại chỗ chờ đợi.

Bị một đám người quỳ lạy, giống như bị làm phép định thân thuật, Dữu Khánh không nói nên lời, ngước nhìn tinh không, bàn tay nắm chặt túi da tựa hồ sắp nắm chặt đến mức chảy ra nước.

Lão Quỷ không phụ kỳ vọng, không để cho bên này chờ quá lâu, đã khẩn cấp đen người tiền trang đến nơi.

Người của Tiền trang làm loại chuyện này hiển nhiên lão luyện hơn đám người Dữu Khánh rất nhiều, sau khi chạy tới, trước tiên liền tại cửa thành xếp đặt hai cái bàn, chưởng quỹ thì tự mình dẫn hai người làm đi đến đầu cầu, trao đổi cùng Dữu Khánh và Tướng thủ thành, sau đó lập tức làm ra động tác, đưa tay về phía Dữu Khánh, "Ngân phiếu!"

Dữu Khánh cắn răng móc ra một tấm mệnh giá một nghìn lượng đưa cho y.

Chưởng quỹ cầm lấy ngân phiếu giám định, sau đó nói to: "Một tấm ngân phiếu nghìn lượng, không có sai, đổi hai trăm người thông qua. Bắt đầu đi!" Ngân phiếu thì nhét vào trong tay áo của mình.

Dữu Khánh lập tức vung kiếm, chỉ một hàng nạn dân trước tiên tới đây.

Hai gã người làm một người nâng mực đóng dấu, một người cầm con dấu.

Một người đóng dấu lên tay nạn dân, một người đếm số.

Thỉnh thoảng Chưởng quỹ xướng lên một tiếng, "Đã đóng dấu đi đến nơi bàn trước cửa thành, dựa vào con dấu lĩnh năm lượng bạc vào thành."

Từng nạn dân thông qua đi đến nơi bàn trước cửa thành làm theo, một người làm của tiền trang nhấc bút bôi lên con dấu, mấy người làm khác thì phát bạc, nạn dân đã lĩnh được tiền đi thẳng vào thành, chính là lưu loát trọn vẹn như thế.

Tốc độ vào thành này còn nhanh hơn cả lúc trước, con đường đi trên cầu treo không ngừng có tiếng con dấu lộp bộp cho đi, trình tự rất nhanh.

"Một tấm một nghìn lượng, đổi hai trăm người đi qua…"

Người thông qua nhanh, tốc độ Dữu Khánh bỏ tiền ra cũng nhanh hơn rồi.

"Một tấm ngân phiếu hai nghìn lượng, không sai, đổi bốn trăm người thông qua…"

"Một tấm ngân phiếu năm nghìn lượng, đổi một nghìn người thông qua…"

Mệnh giá ngân phiếu mà Dữu Khánh móc ra càng lúc càng lớn, không người nào có thể biết tâm tình hắn lúc này…

Dịch quán trong thành.

"Đại nhân tỉnh dậy, Chiêm đại nhân, đã đến giờ, phải dậy rồi."

Được dặn dò đúng giờ tới đây gọi dậy, nha dịch đang đứng tại bên cạnh giường thúc giục.

"A…" Chiêm Mộc Xuân đột nhiên kêu sợ hãi ngồi bật dậy, thở hổn hển, khi thấy rõ người trước mắt mới thở phào nhẹ nhõm, xua tay ra hiệu cho hắn lui ra.

Một đêm này, gã làm một đêm ác mộng.

Một ngày vừa rồi gã đã quá mệt mỏi, nằm xuống liền chợp mắt, chỉ là vị Sĩ Hành huynh mà gã không dám gặp mặt kia, lại tại trong mộng đối mặt với gã rồi, mắng chửi gã xối xả, còn lôi kéo gã đi nhìn xem các loại tình huống bi thảm của nạn dân, tại trong mộng gã liều mạng giải thích với Sĩ Hành huynh.

Hai người tại trong mộng dây dưa đến tận khi gã tỉnh dậy.

Sau khi ổn định tâm thần, chợt nghiêng tai lắng nghe, phát hiện thì ra không phải âm thanh trong mộng, mà thật sự là bên ngoài có âm thanh hỗn loạn.

Thế nào rồi? Xảy ra chuyện gì hay sao?

Gã nhanh chóng mặc đeo hài, vội vã thay quần áo y phục rồi chạy đi ra ngoài nhìn xem có việc gì.

Chương 146: Ba người

Trời còn chưa sáng, lối đi và dưới mái hiên Dịch quán vẫn còn thắp sáng đèn lồng.

Trong Tứ hợp viện tụ tập một đám dáng vẻ sĩ tử thư sinh.

Bọn họ chưa tới giờ Mão đã tỉnh dậy rồi, chạy đến nơi đây chờ Chiêm Mộc Xuân tỉnh dậy, rất có vẻ như tới điểm danh, cũng có thể nói là tự làm mình trở nên nghiêm túc.

Bình thường bọn hắn cũng khó có được sẽ dậy sớm như vậy.

Những sĩ tử này đều là người học hành tại Thượng Uyển phủ, bởi vì ngưỡng mộ Trạng Nguyên lang mà tụ tập tại đây, cũng là bởi Trạng Nguyên lang triệu tập mà tụ tập.

Vẫn là câu nói kia, Huyền Quốc công giết tham quan giết đến quá hung dữ, giết đến mức ngay cả quan viên cứu tế cũng không đủ dùng, ngay cả loại quan viên Kinh huyền như Chiêm Mộc Xuân cũng bị lâm thời lưu lại sử dụng, có thể nghĩ cũng biết được tình huống thiếu thốn nhân thủ như thế nào.

Đúng lúc đám sĩ tử này ngưỡng mộ Trạng Nguyên lang, nhìn gã làm tấm gương học hành, đến đây hội kiến thì đụng phải tân nhậm Thái Thú.

Thái Thú liền có chủ ý với đám người này, bày mưu đặt kế để Chiêm Mộc Xuân triệu tập tới dùng.

Trong thành tại thời kì tai nạn, muốn sóng êm biển lặng, muốn các phương các diện thuận lợi thì không thể làm như bình thường, cần phải hài hòa lực lượng các phương.

Thời kỳ này, đa số kẻ học hành là có chút gia sản, đa số tại bản địa có chút danh vọng, nếu như có đám sĩ tử phân bố trên các đường phố này tương trợ, tình hình quản lý tại bên trong thành tự nhiên sẽ tốt hơn rất nhiều. Tân tiền nhiệm Thái Thú vì để chống qua hình tai nạn lần này, xem như đã dùng tới bất cứ mánh khóe nào rồi.

Vì vậy Chiêm Mộc Xuân liền giương cờ hiệu Trạng Nguyên lang của mình, đem đám sĩ tử này triệu tập tới đây dùng để sai khiến làm việc, giảng một đống đạo lý lớn, mỗi ngày phân chia công việc làm cho các sĩ tử.

Vội vã đi ra, Chiêm Mộc Xuân nhìn thấy bọn họ, phát hiện âm thanh hỗn loạn cũng không phải bởi vì bọn họ nhỏ giọng nghị luận, mà là đến từ bên ngoài.

Không đợi các sĩ tử bái kiến, gã giành trước hỏi: "Bên ngoài hỗn loạn như vậy là chuyện gì xảy ra?"

Một đám sĩ tử lập tức tụ tới đây, có người đáp: "Chiêm đại nhân, nạn dân vào thành rồi."

"A?" Chiêm Mộc Xuân thất kinh, lập tức tách bọn họ ra, vội vã chạy ra cổng Dịch quán.

Đứng ở trên bậc cấp, nhìn nhìn hai bên đường, quả nhiên phát hiện hai bên đường phố có rất nhiều người quần áo tả tơi đang ngồi, có người đang ôm đồ ăn nhai ngấu nghiến, có kẻ tựa vào tường ngồi ngủ, có người thì trực tiếp nằm ở góc tường bên đường ngủ say, rõ ràng đã rất mệt mỏi.

Mà trên đường phố, y nguyên không ngừng có nạn dân quần áo tả tơi đi qua, vừa ăn thức ăn, vừa hết nhìn đông tới nhìn tây, ra vẻ đang tìm địa điểm thích hợp để nghỉ chân.

Âm thanh hỗn loạn là đến từ chính những nạn dân này.

Vẻ kinh ngạc trên mặt Chiêm Mộc Xuân khó thể tiêu tan, có thể để cho những nạn dân này an tâm ngủ, có thể để những nạn dân này an ổn như thế, hiển nhiên đều đã có ăn, trong bụng có lương mới có thể không hoảng a.

"Đây là có chuyện gì?" Gã vội hỏi sĩ tử cùng theo đi ra.

Có sĩ tử đáp: "Đại nhân, nghe nói ngoài thành xuất hiện một người đại lương thiện, đang tại ngoài thành phát tiền cho nạn dân a."

"Là thật, nhà ta ở gần cửa thành bên đó, khi ta tới đây thì đã thuận tiện đến cửa thành nhìn một chút, quả thực có người đang phát tiền cho nạn dân. Một người năm lượng, giống như từ giờ Tuất tối hôm qua đã bắt đầu phát rồi, phát một mực đến bây giờ, trời cũng đã sắp sáng lên rồi, vẫn còn đang phát."

"Đúng vậy, chúng ta vừa rồi còn đang thảo luận chuyện này, phát tròn một đêm, như vậy phải phát ra bao nhiêu tiền a."

"Lúc trước ta nghe thủ vệ cửa thành thay ca nói, nói là tối thiểu đã tiến vào hơn hai vạn người, nói là nạn dân tụ tập tại dưới thành tường đều đã sắp không còn rồi."

"Cũng không biết là người nào lại có lòng từ bi như thế. Đến giờ chí ít đã bỏ ra mười vạn lượng bạc rồi đi, chân chính là đại thủ bút a!"

Nghe tiếng sĩ tử nghị luận bên tai, Chiêm Mộc Xuân nhìn nạn dân đã có ăn có ngủ, đã an tâm ổn định lại ở quanh đường, có chút mờ mịt, sẽ là người nào vào lúc này xuất thủ cứu người như vậy? Trong đầu đột nhiên hiện lên thân ảnh của một người.

Một thân ảnh cô độc bùn lầy khắp người, khiêng bao lớn dẫn dắt nạn dân đi tới trước!

Thần sắc gã bỗng nhiên chấn động, đột nhiên trực tiếp nhảy xuống bậc cấp, vung chân cuồng chạy, xông thẳng về phía cửa thành, ngay cả rửa mặt cũng chẳng quản nữa rồi.

"Chiêm đại nhân…"

"Đại nhân…"

Một đám sĩ tử không biết vì sao gã lại thất thố như thế, cũng không biết gã chạy đi làm gì, còn chưa có phân chia công việc cho mọi người a, có lẽ là có chuyện gì đó chăng?

Cũng không biết có cần bọn họ hỗ trợ hay không, đám sĩ tử nhìn nhau, rồi dồn dập chay đi theo…

Nạn dân ngoài thành quả thực đã được dọn dẹp gần như hết rồi, chí ít trên cơ bản ngoài thành đã nhìn không thấy người nữa, đưa mắt nhìn qua, chỉ có trước cầu treo còn thừa lại tám người.

"Năm "

"Bốn "

"Ba "

"Hai "

"Một "

Người làm bưng mực đóng dấu cất tiếng đếm ngược, sau khi con dấu được người làm đóng xuống mu bàn tay của một gã nạn dân, liền ngừng tay lại rồi.

Nạn nhân số "Một" này đi lên cầu treo, đi qua.

Còn thừa lại ba người, còn có ba nạn nhân đôi mắt khẩn trương trông mong nhìn Dữu Khánh, bởi vì Dữu Khánh đã không còn có động tác lấy tiền ra.

Tiền trang chưởng quỹ và hai tên người làm cũng đang nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Tướng thủ thành cùng những thủ vệ khác cũng đang nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Đều có chút kỳ quái, đã cứu trợ cho nhiều người như vậy, còn lại ba người sau cùng, làm sao lại trở nên do dự.

Dữu Khánh đỏ mắt nhìn quanh bốn phía, rất muốn rống lên cho bọn họ nghe, các ngươi đều nhìn chằm chằm ta làm gì? Lão tử thiếu nợ các ngươi sao?

Rẹt! Hắn kéo mở rộng miệng túi da ra hết cỡ, không đủ, lại đem toàn bộ bao da lớn lộn ngược cả ra, đem hết lớp lót bên trong lộn ra hết bên ngoài, ra sức giũ giũ cho bọn hắn nhìn, như đang phát ra âm thanh rống giận vô thanh, lão tử hết tiền rồi!

Đã hiểu rồi, Tướng thủ thành và mấy vị tiền trang hai mặt nhìn nhau.

Dữu Khánh nổi giận, chợt chỉ vào mũi của chưởng quỹ tiền trang thóa mạ, "Mẹ nó, ta đã đưa cho ngươi nhiều tiền như vậy, ngươi còn thủ lấy một tòa tiền trang, ngươi cũng không chịu cấp tiền cho ba người này sao?"

Vẻ mặt Chưởng quỹ đau khổ, "Lão huynh, không phải ta không cho, mà là tiền trang có quy củ của tiền trang, một đồng tiền cũng không thể loạn động, dù cho có một đồng không khớp với sổ sách thì đều là chuyện phiền phức. Tiền trang cũng không phải là một người nào đều có thể mở, là có quý nhân đầu tư cổ phần, chưa được cho phép là không thể loạn chi. Ta chỉ là một người thủ quỹ, cũng là làm việc cho người ta, thật sự làm chủ không được."

"Chỉ là mười lăm lượng bạc lại đổi lấy một đống rắm lời nói của ngươi, ngậm miệng cho lão tử!" Dữu Khánh chửi ầm lên, quay đầu lại hỏi Tướng thủ thành, "Chỉ còn có ba người, ngươi không thả đi vào được sao?"

Tướng thủ thành vẻ mặt cay đắng, "Huynh đệ, tai nạn thì tất cả phải tuân thủ nghiêm ngặt, pháp lệnh đã định ra, không ai dám làm trái, nếu như ta chống lệnh, ta cũng chịu không nổi. Thả bọn họ đi vào thì dễ dàng, bọn họ không có tiền tiến vào thành vì miếng ăn phải đi ăn trộm, phải đi cướp đoạt, một khi bị bắt lại là sẽ bị đánh chết tươi."

Nhìn thấy thật sự không còn tiền nữa rồi, ba gã nạn dân kia triệt để hoảng sợ, phù phù nhất tề quỳ xuống.

Lần này đều mở miệng, bởi vì chỉ còn thừa lại ba người bọn họ.

"Đại nhân lương thiện, ngài cứu ta đi!"

"Đại nhân lương thiện, ngoài thành sống không được!"

"Van cầu ngài!"

Bọn họ cũng không trông chờ người khác, chỉ ra sức mà hướng Dữu Khánh dập đầu van xin.

"Mẹ ngươi…" Từ lâu đã cấp bách đến đỏ mắt, Dữu Khánh miệng không ngừng thốt lời thô tục, đưa tay vào trong quần áo một hồi moi móc, móc ra mấy miếng bạc vụn, còn xen lẫn bảy tám đồng tiền, tổng cộng lại cũng không đến ba lượng bạc, xòe lòng bàn tay ra cho Tướng thủ thành cùng người khác nhìn, "Phần còn lại thì các ngươi nhìn xem mà làm!"

Tiếp đó xoay người, rất nhanh đem mớ tiền lẻ chưa đến ba lượng đó chia đều cho ba gã nạn dân sau cùng, cũng rống lên một câu với bọn họ, "Đừng có dập đầu với lão tử nữa. Lão tử nhận không nổi. Lão tử chỉ còn chút tiền này, ngay cả sợi lông cũng không dư thừa,

đã lấy cho các ngươi toàn bộ!" Rồi phất tay chỉ tới Tướng thủ thành cùng mấy vị tiền trang, "Dập đầu với bọn họ đi, cầu bọn họ đi!"

Đây cũng không phải là hư ngôn, hắn thật sự là ngay cả một đồng cũng không còn nữa rồi, đã sắp điên luôn rồi!

Hơn mười sáu vạn lượng bạc đều đã đưa cho người ta, hắn còn giữ lại mấy đồng bạc vụn này làm gì, lưu lại nhìn đau lòng sao?

Không cần nữa, ngay cả một đồng cũng không cần, dù cho cho hắn lại một thỏi vàng, hắn cũng có thể xem như cục cứt chó thối, ném đi.

Không cần, triệt để không cần, tâm tình sụp đổ rồi!

Ba gã nạn dân nghe lời hắn, lúc này chuyển hướng dập đầu cầu xin.

Mấy vị kia lập tức bị làm cho bối rối.

Dữu Khánh một tay cầm túi da đựng ngân phiếu kia của mình vứt tới dưới chân Tướng thủ thành, "Ngươi nhìn xem thứ này có thể giá trị bao nhiêu tiền, cầm lấy đi đổi tiền đi! Ngươi lại nhìn xem trên người lão tử, ngươi cảm thấy còn thứ gì đáng giá thì ngươi cứ việc cầm đi, nếu ta có nửa cái nào không muốn cho chính là cháu của ngươi!" Giang hai tay ra, rống giận, không chỉ là nôn nóng đỏ mắt, ngay cả tiếng nói cũng gấp đến nghẹn lại, dáng vẻ tùy ý cho người lục soát.

Tướng thủ thành thật bất đắc dĩ, rất muốn nói cho hắn biết, ngươi phát hỏa với ta có tác dụng gì chứ? Hiện nay, trong tình hình tai nạn, giá hàng gì gì đó đều tăng cao, rất nhiều binh sĩ phía dưới nuôi dưỡng trong nhà cũng chỉ sống tạm, nhiều nhất cũng chỉ là tạm ấm no, đó còn là bởi bốn đại gia tộc không dám để cho quân trông giữ đói bụng.

Người minh bạch đều rõ ràng, tại trong tình hình tai nạn này, tài phú trong thành đều sẽ tập trung vào trong tay một số ít người, đối với

một số người mà nói, đại tai chính là cơ hội tốt để phát đại tài, mà rất nhiều người thường đều phải dựa vào khoản vay lãi nặng mới có thể sống sót. Sau tai nạn, không biết bao nhiêu người phải bán nhi bán nữ bán bất động sản.

Đồng dạng là buôn bán nhân khẩu, thủ đoạn của người ta nhưng cao minh hơn nhiều so với chút kẻ làm nghề buôn người ở bên ngoài, chỉ cần ngồi ở trong nhà chờ người ta chủ động đem thê nữ đưa lên tới cửa, còn không cần phải gánh ô danh đạo đức gì.

"Chưởng quỹ, ngươi đem ba người bọn họ dẫn đi lĩnh tiền đi, số tiền còn lại tính lên người ta đi!"

Tướng thủ thành bất đắc dĩ phất tay một tiếng.

Kỳ thực gã không tiện làm việc này tại dưới ánh mắt chúng nhân đang nhìn chằm chằm, đối diện tình hình tai nạn như thế, ngay cả binh sĩ của mình còn chỉ có thể chiếu cố hữu hạn, làm sao dễ dàng chiếu cố ngoại nhân?

Nhưng mà không còn cách nào, đã bị Dữu Khánh bức đến mức này.

Trải qua một đêm này, đối với Dữu Khánh, gã quả thực đã không thể giận dữ nổi, đã phục rồi!

"Ôi!" Chưởng quỹ đồng ý, lúc này bảo hai gã người làm dẫn ba nạn dân rời đi.

Ba nạn dân ngoại trừ dập đầu cảm tạ một phen còn có thể làm được gì.

"Mẹ!" Tướng thủ thành chợt nhìn về phía phương xa, thở vắn than dài nói: "Lại tới một nhóm!"

Dữu Khánh quay đầu lại thuận thế nhìn qua, chỉ thấy dưới ánh sáng mông lung, quả thực loáng thoáng có một nhóm người đang tới, đi rất chậm, đoán cũng có thể đoán được là nạn dân, cũng không biết

là từ nơi nào chạy nạn tới, phỏng chừng phải có khoảng mấy trăm người.

Có gió to nổi lên, thổi cho ánh lửa cây đuốc trên tường thành lung lay xao động, thổi chp ngọn lửa dưới thành hừng hực chao đảo, đốm lửa tung bay bốn phía.

Nhìn thấy lại có nạn dân xuất hiện, ánh mắt Dữu Khánh mờ mịt, lại ngửi được mùi máu tươi mình tạo ra sau khi sát nhân, cũng cảm giác thấy khi gió thổi lên trên mặt mình thì từng điểm vết máu tạo ra cảm giác khô cứng vướng víu.

Hắn thật sự rơi vào mờ mịt, rồi đột nhiên phát hiện mình quá nhỏ bé, phát hiện dù cho mình cắn đôi môi chảy máu cũng cứu không được mọi người…

Tướng thủ thành: "Không được, ta phải hạ lệnh thu hồi cầu treo rồi, nếu không những dân chạy nạn này nổi điên lên thì ta chỉ có thể hạ lệnh tàn sát. Huynh đệ, ngươi cũng chịu đựng một đêm rồi, trước tiên tiến vào thành nghỉ ngơi đi, ta mời ngươi đi uống rượu."

Dữu Khánh quay đầu lại buông tay, "Ta không có tiền, có thể đi vào sao?"

"Ách…" Tướng thủ thành dở khóc dở cười, "Tình huống của ngươi đặc thù, ta bảo đảm một người cá biệt sẽ không thành vấn đề."

Dữu Khánh cười nhạt: "Được rồi, lão tử nghèo nhưng có cốt khí, không để ngươi khó xử!"

Miệng rất mạnh, xoay người liền đi.

Vào thành làm gì?

Đây là tòa thành làm hắn thương tâm, đời này hắn cũng không muốn gặp lại tòa phá thành này, tình nguyện ngủ đêm thủy tai bùn

lầy, cũng không muốn vào tòa thành này nhìn thấy dân chạy nạn đầy đường đang tiêu tiến của hắn.

"Vùng này khắp nơi ngập nước, ngươi có thể đi đâu chứ? Uy, huynh đệ, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh!"

"Đồ ngốc!"

Chương 147: Chân quốc sĩ vậy

Cái gì? Còn có tên như vậy sao?

Tướng thủ thành ngây ra, cho rằng mình nghe lầm, lại cho rằng đối phương đang mắng gã.

Cũng không biết người vô danh này muốn đi đến phương nào, nhìn theo…

Dữu Khánh không biết mình rời đi với tâm trạng như thế nào, dù sao là không hề quyến luyến, ngay cả đầu cũng không muốn quay lại, ngay cả một ánh mắt cũng không muốn nhìn thêm.

Không đi ra bao xa, lại lần nữa đi vào trong vùng nước đục ngầu, đi lướt qua một đám nạn dân đang lảo đảo lung lay, tập tễnh như đã kiệt sức mà đi tới.

Ngoài cửa thành, một đám người đi tới, hắn một người rời đi.

Những nạn dân mới tới này không người nào để ý tới hắn, không chút nào để ý.

Hắn cũng không có vì những nạn dân này mà có bất cứ chút nào dừng lại, mình cũng không còn năng lực giúp đỡ việc gì.

Lúc trước từng có ý nghĩ vì nạn dân đi vào bên trong thành đại náo một trận, nhưng mà việc làm cứng với triều đình, khi hắn rời kinh thì từng làm cứng một lần, tình hình bị trắng trợn vây bắt vẫn còn ghi sâu vào ký ức, như còn mới mẻ, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Hắn cũng biết mình giúp không được.

Chân chính cứu tế liên quan đến rất nhiều phương diện, cứu chữa trong lúc gặp tai họa, tiêu tốn cho sinh tồn cơ bản, sau tai nạn nhì sinh tồn như thế nào, xây dựng, sửa chữa lại đường đi, đồng ruộng, nơi ở, còn có việc kiểm soát tình hình bệnh dịch, nhu cầu về tài lực, vật lực, nhân lực rất khổng lồ, căn bản không phải hơn mười vạn lượng bạc mà hắn bỏ ra kia có thể thực hiện.

Chút tiền kia của hắn cũng chỉ là giúp một chút nạn dân kia tạm thời không bị chết đói, tạm thời có nơi dung thân mà thôi.

Mà khu vực Chiếu châu bị tai họa không chỉ có một vùng Thượng Uyển phủ, cũng nhiều hơn xa không chỉ hơn ba vạn nạn dân này.

Sau khi băng qua một đám nạn dân đó, hắn đưa đôi tay tìm kiếm khắp nơi trên người, moi móc tại trong khắp ngóc ngách quần áo, hi vọng còn có thể tìm được một tấm ngân phiếu bỏ quên.

Cũng không xem là thân không một vật, còn có bình Điểm Yêu lộ kia, còn có một ít đan dược hành tẩu giang hồ, một ít vật phẩm tùy thân.

Ngoài những thứ đó ra, hắn vững tin đã moi móc hết người mình rồi, vậy mà ngay cả một đồng tiền cũng không có lưu lại cho chính mình.

Hắn cũng không biết lần này là mình ăn sai phải thuốc gì.

Bốp! Đột nhiên hung hăng tự tát mình một cú bạt tai.

Hắn không rõ, mình là tới đây để làm dân buôn người kiếm tiền lời, tại sao lại lỗ đến nỗi vốn gốc cũng không còn?

Mười sáu vạn lượng bạc a, cứ như vậy không công đưa cho người khác?

Bốp! Tay trái hung hăng lại tự cho mình một cú bạt tai.

Nghĩ đến ở kinh thành quanh co lòng vòng từ trên tay bốn người Tô Ứng Thao mượn tới hơn ba vạn lượng bạc đã bị góp vào, uổng công làm tiểu nhân.

Bốp! Tay phải lại hung hăng cho mình một cú bạt tai.

Nghĩ đến trên đường vào kinh thành vì kiếm chút tiền mà mạo hiểm, nghĩ đến tình hình thiếu một chút đem mạng cũng góp đi vào.

Bốp! Hắn lại tự 'thưởng' mình một cú bạt tai.

Nghĩ đến mình đánh nhau với ba vị sư huynh, nghĩ đến việc mấy trăm lượng bạc đoạt từ trên người ba vị sư huynh cũng đã góp vào.

Bốp! Hắn lại cho mình một cú bạt tai.

Sau cùng đau đớn không đơn giản là mặt mình, còn có ngực, đau lòng vô cùng!

Một tay ôm lấy ngực cứ hoang mang như thế mà đi xa, thở dài thở ngắn không ngừng, ý nghĩ muốn chết đều sinh ra rồi.

Trong lúc nghĩ không ra, hắn đột nhiên nhảy lên trước, ầm ầm nhào vào trong nước bùn lầy.

Bọt nước văng khắp nơi.

Thế nhưng nước quá cạn, không có thể dìm mình chết đuối, còn nuốt phải một ngụm nước bẩn, cảm giác không dễ chịu, bò đứng dậy liền phun nhổ phì phì, rồi ướt đẫm tiếp tục đi tới trước…

Thở hồng hộc, Chiêm Mộc Xuân đã chạy tới cửa thành, còn là không thể không dừng lại chống tường chậm rãi đi tới, thể lực của gã quả thực rất bình thường.

Đợi một hồi, sau khi hơi thở đã đều đặn lại, gã lại trực tiếp chạy ra khỏi thành, thủ vệ cửa thành cũng nhận biết gã, Trạng Nguyên lang a, thả cho gã đi ra ngoài.

Chân trời đã xuất hiện màu trắng bạc, trời sắp sáng lên rồi.

Ra khỏi thành, Chiêm Mộc Xuân không có nhìn thấy Dữu Khánh, chỉ thấy được cầu treo đã cất cao, còn có bên ngoài sông đào bảo vệ thành có một đám dân chạy nạn đang quỳ gối cầu xin.

"Ui, Trạng Nguyên lang sớm như vậy đã tới rồi."

Tướng thủ thành cả một đêm chưa ngủ, đang ngáp ngắn ngáp dài, mới quay người lại, trông thấy Chiêm Mộc Xuân, lúc này vui vẻ bắt chuyện.

Hai người cũng đã quen thuộc, gần đây Chiêm Mộc Xuân bình thường dùng giỏ treo ra vào thành.

Vẫn thở hổn hển, Chiêm Mộc Xuân chỉ vào nạn dân khóc sướt mướt bên ngoài, "Không phải có người đang phát tiền hành thiện trợ giúp nạn dân vào thành sao?"

Tướng thủ thành than thở: "Ai, những nạn dân này là vừa mới tới, hơn ba vạn nạn dân ở ngoài thành lúc trước đều đã vào thành rồi. Hơn ba vạn tính mạng xem như đã được cứu rồi. Cảnh tượng đó… Ngươi từng gặp qua cảnh tượng hơn vạn người quỳ xuống không thốt một tiếng nào chưa? Thực sự là cả đời khó quên a!"

Chiêm Mộc Xuân lập tức hỏi: "Người hành thiện đâu rồi? Đã vào thành rồi sao?"

"Không có vào thành." Tướng thủ thành nhìn về phía phương xa mù mờ, vẻ mặt vô hạn cảm khái, "Sau khi giải cứu người liền rời đi. Vì cứu người, hắn đã dùng hết hơn mười vạn lượng bạc trên người rồi, làm cho chính mình không còn tiền vào thành, vì vậy rời đi rồi."

Chiêm Mộc Xuân trong nháy mắt trở nên xung động, lập tức chụp lấy cổ áp giáp trụ của y, giận không thể át hỏi: "Người ta đã cứu hơn ba vạn dân chạy nạn, ngươi nhưng là bởi vì hắn không có tiền liền không cho hắn vào thành? Thái thống lĩnh, lương tâm của ngươi có thể an sao?"

Tướng thủ thành cấp bậc cao hơn gã, nhưng cũng không trách tội gã, vỗ vỗ vào tay gã, nói, "Trạng Nguyên lang đã hiểu lầm rồi. Ta dù cho không có lương tâm cũng không thể ý chí sắt đá. Hắn không còn tiền, ta nói bảo đảm cho hắn vào thành, nhưng mà người ta kiên cường, đúng sai rõ ràng, nói không muốn làm hỏng quy củ khiến ta khó xử, nói xong lập tức quay đầu rời đi. Đây là một chân nam tử, Thái mỗ là chịu phục!"

"Đã đi được bao lâu?"

"Chỉ vừa mới đi không bao lâu."

Chiêm Mộc Xuân buông lỏng tay, lại đến sông đào bảo vệ thành ở bên ngoài kiễng chân nhìn, "Người đi về phía nào rồi? Thả cầu xuống đi, ta muốn đi tìm hắn."

"Đừng nha!" Tướng thủ thành vội giữ gã lại, "Trạng Nguyên lang, việc này nhưng không đùa được đâu, nhiều nạn dân như vậy a, nếu chen chúc cướp đường xông vào thì ngươi nói ta là giết hay là không giết? Lại nói, người ta là người luyện võ, có một thân tu vi, tay chân này của ngươi có đi ra ngoài cũng đuổi không kịp hắn."

Chiêm Mộc Xuân lại hỏi: "Hắn tên gọi là gì?"

Đồ ngốc? Tướng thủ trong lòng lẩm bẩm, xoay chuyển ánh mắt, gãi gãi cổ, lắc đầu nói: "Không chịu lưu lại tên thật đã bỏ chạy rồi,

chuyện tốt làm đến mức này lại không chịu lưu danh, không phục cũng không được a!”

Chiêm Mộc Xuân lập tức khoa tay múa chân hỏi: “Có phải là bím tóc cuộn đuôi ngựa, để chút râu mép, trên eo còn treo một cây kiếm hay không?”

Bốp! Tướng thủ thành bỗng nhiên vỗ tay hoan nghênh, “Đúng a! Không sai, đúng là dáng vẻ giống như ngươi nói, xem ra ngươi là nhận biết a, nói mau, người này là ai a?”

Chiêm Mộc Xuân vừa nghe nói quả nhiên là Sĩ Hành huynh làm ra hành động vĩ đại, đã là nhiệt huyết xông đầu, nào còn có tâm tư gì dông dài với y, quay đầu liền chạy đi.

“Uy, ôi, Trạng Nguyên lang, ta…” Tướng thủ thành liên tục vẫy tay kêu gọi, cũng không có thể gọi người quay lại, bối rối nói: “Chuyện này là sao, xem ra thật sự nhận biết a, người quen? Người nào a? Có thể khiến cho vị Trạng Nguyên lang này kích động như thế.”

Chiêm Mộc Xuân không có chạy đi nơi nào khác, sau khi vào thành thì chạy thẳng lên thành lâu, leo cao nhìn xa, muốn nhìn xem còn có thể nhìn thấy bóng dáng Sĩ Hành huynh hay không.

Nhìn không thấy, trời trái lại càng ngày càng sáng lên, có thể phóng mắt nhìn thấy, y nguyên là một vùng nước lũ ẩn ẩn màu vàng mông lung, còn có loáng thoáng gò núi, duy độc nhìn không thấy thân ảnh cô độc rời đi kia, có thể là bởi vì bóng dáng người kia quá nhỏ bé giữa trong thiên địa.

Nghĩ đến tất cả những gì Sĩ Hành huynh đã làm, cứu vạn dân, lại không lưu tính danh, nỗi lòng gã thật lâu khó mà bình tĩnh lại.

Gã dị thường hối hận, hận mình không nên tránh né không gặp, cho dù là giúp đỡ làm trợ thủ cũng được a!

Bên trong thành, một đám sĩ tử cũng liên tục đến dưới thành, cùng thủ vệ nói chuyện hỏi thăm, sau khi xác định Chiêm Mộc Xuân đang tại trên thành lâu, một đám người tự nhiên tránh không được thuận tiện hỏi thăm một chút chuyện cứu tế đêm qua kết cục như thế nào.

Đã đại khái lý giải được tình huống, nghe nói Chiêm Mộc Xuân có khả năng nhận biết người làm chuyện tốt không lưu danh kia là ai, một đám sĩ tử lại vội vã chạy lên trên thành lâu.

Khi tìm được đến Chiêm Mộc Xuân thì chỉ thấy Trạng Nguyên lang đứng sững tại trước tường, nghênh đón gió sớm, chân trời ửng lên sáng bạc, mắt nhìn phương xa thật lâu bất động.

Một đám sĩ tử nhanh chóng tụ tập tại bên cạnh gã, có người thử hỏi, "Đại nhân, có phải ngài nhận biết người đại lương thiện kia hay không, hắn là ai a?"

"Là ai?" Chiêm Mộc Xuân thì thào tự hỏi, chậm rãi quay đầu lại nhìn nhìn bọn họ, lại quay đầu nhìn về phía phương xa, cười khổ một tiếng, gian nan thổ lộ ra ba chữ, "A Sĩ Hành!"

"A Sĩ Hành?"

"A?"

"Là A Sĩ Hành thi Hội thi bốn khoa đầy điểm kia sao?"

"Là A Sĩ Hành, gần nhất ở kinh thành từ quan làm huyên náo sôi sùng sục kia sao?"

Một đám sĩ tử líu ríu hỗn loạn, hoặc kinh nghi, hoặc khó có thể tin, hoặc phấn khích không thôi.

Đối với người học hành trí thức mà nói, thi Hội bốn khoa đầy điểm thật sự chính là tồn tại như thần rồi, luận tới chân tài thực học thì càng hơn cả thi Đình, vị kia vậy mà đã tới nơi đây?

Chiêm Mộc Xuân có thể nói thêm cái gì, chỉ có thể là gật đầu để xác nhận.

"A, thực sự là hắn a, không đúng a, hắn làm sao lại đến Thượng Uyển thành cứu tế?"

"Không có gì để hoài nghi. Chiêm đại nhân và A Sĩ Hành là tiến sĩ Nhất giáp cùng khoa, rất quen thuộc. Nếu Chiêm đại nhân đã nói là phải, vậy thì khẳng định không sai rồi."

"Ta… Ai, A Sĩ Hành đã tới Thượng Uyển thành, ta vậy mà lại bỏ lỡ cơ hội kết bạn." Có người cầm lấy xiêm y nơi ngực mình, dáng vẻ rất hối hận.

Hối hận đâu chỉ là mình hắn, một đám sĩ tử thổn thức ảo não không ngừng.

Chiêm Mộc Xuân cũng ảo não, trong lòng cũng có hối hận, thậm chí là hận mình vô dụng.

Nhân gia A Sĩ Hành sau khi từ quan còn có thể cứu vạn dân tại nước lửa, gã thân tại chức trách trái lại không làm được gì, không tự chủ mà nghĩ đến thiên Phú luận mà A Sĩ Hành viết trong thi Hội kia, trong miệng không khỏi thì thào: "Tụ dân chi địa là Quốc, dân đau thì Quốc suy, người bảo hộ dân, là Chân quốc sĩ vậy! Tụ dân chi địa là quốc…"

Trong miệng gã một lần lại một lần lẩm nhẩm nhỏ giọng thì thầm, hai mắt hiện lên sự kinh ngạc, lúc này liên tục đọc lại, ngẫm nghĩ về bài phú văn thi Hội đầu bảng kia, tựa hồ mới chân chính khiến gã thưởng thức ra được chân lý của nó.

Người ta không chỉ là viết ra văn chương, hơn nữa đã làm được rồi.

Nhớ tới hình ảnh vị kia đã từ quan, lại xuất hiện tại Tai khu khiêng bao lớn bao nhỏ dẫn dắt nạn dân lội sình lầy đi tới trước cầu sinh.

Nghĩ đến người kia ngày hôm qua chịu đựng một đêm tiêu hết tiền tài cứu lấy tính mạng mấy vạn nạn dân, bản thân lại rơi vào tình trạng thân không xu, ngay cả thành cũng vào không được.

Trong miệng thì thào, Trạng Nguyên lang đã khó kìm lòng nổi, lã chã rơi lệ.

"Tụ dân chi địa là quốc, dân đau thì quốc suy, người bảo hộ dân, là chân Quốc sĩ vậy…"

Bị xúc động không chỉ có Chiêm Mộc Xuân, còn có những sĩ tử này.

Văn chương của Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, sĩ tử tại nơi cách kinh thành không tính quá xa này, lại có mấy người chưa từng đọc qua? Dồn dập cùng nhẩm đọc theo.

"Tụ dân chi địa là quốc, dân đau thì quốc suy, người bảo hộ dân, là chân Quốc sĩ vậy…"

Đủ loại âm thanh nhẩm đọc càng ngày càng chỉnh tề, một lần lại một lần quanh quẩn tại trên tường thành, càng ngày càng trang nghiêm.

Người qua đường bên trong thành, thủ vệ trên dưới tường thành đều dồn dập quay đầu nhìn tới, kinh ngạc, cũng có phần bị xúc động khó giải thích được.

Đám thủ vệ đang dập tắt đuốc và đống lửa, từng đợt khói đen xông qua những người kia, nhưng không cách nào ngăn cản đám người kia sục sôi lần lượt cất tiếng đọc.

Một luồng lực lượng khó giải thích tựa hồ có thể rọi sáng, tựa hồ có thể xé tan hắc ám, chân trời tỏa ra tia nắng ban mai đầu tiên sáng ngời…

Chương 148: Tự nhiên

Đang tại trên tường thành tập trung ý chí nghênh đón ánh bình minh rực rỡ, rất nhanh đã bị lôi kéo trở lại hiện thực.

Bên trong thành đột nhiên xuất hiện âm thanh tranh cãi, đem Chiêm Mộc Xuân cùng đám sĩ tử đang tự làm mình xúc động kéo về hiện thực.

Mọi người nhanh chóng đến bên kia tường thành, tại trước tường hướng xuống dưới nhìn xung quanh, thấy có chủ quán và dân chạy nạn đang nảy sinh xung đột.

"Lúc trước chỉ mười đồng tiền một cái, đảo mắt đã tăng lên thành ba mươi đồng một cái…"

"Đồ của ta, ta muốn bán bao nhiêu thì bán bấy nhiêu, các ngươi thích mua thì mua…"

Ý tứ đại khái vừa nghe liền hiểu, bên bán đột nhiên tăng vọt giá lên vài lần, dân gặp nạn quá giận dữ liền phát sinh tranh cãi, nếu không phải có một đám người lôi kéo, sợ rằng đã động thủ.

Chiêm Mộc Xuân nhíu mày, nghĩ lại một chút liền biết đây là chuyện tất nhiên sẽ xảy ra, trong thành đột nhiên nhiều thêm hơn ba vạn người, còn là trong tay người người đều có tiền, giá hàng vọt lên là điều tất nhiên, nhưng loại phương thức bỗng nhiên tăng vọt lên vài lần đó là không thể làm.

Nhân gia Sĩ Hành huynh tiêu tan hết tiền tài cứu người đưa vào thành, nếu không thể để cho nạn dân chống đến sau tai nạn, vậy thì chính là trách nhiệm của đám quan biên bọn họ rồi.

Suy nghĩ một hồi, gã đột nhiên lấy ra ba trăm lượng ngân phiếu kia, giao cho một gã sĩ tử, dặn dò: "Giúp ta giao cho Tướng thủ cửa

thành, bảo hắn có cơ hội thì tận lực cứu nhiều thêm mấy nạn dân tiến vào."

Lúc trước quyên tiền gã còn có điều lo lắng, hiện tại đã có A Sĩ Hành dẫn đầu, gã cũng đã có lí do thoái thác, liền lại lần nữa quyên ra.

Chúng sĩ tử hai mặt nhìn nhau.

Chiêm Mộc Xuân đã rất nhanh chạy xuống thành lâu, lại một đường chạy đi xa.

Lần này, gã dốc sức lực chạy thẳng tới Thái Thú phủ, trực tiếp vượt cấp tìm đến Thái Thú, cầu Thái Thú nghĩ biện pháp giúp nạn dân trong thành, còn có bách tính trong thành, ổn định giá cả vật tư sinh hoạt cơ bản nhất.

"Trạng Nguyên lang, ngươi còn chưa có hiểu sao? Bốn đại gia tộc sở dĩ nguyện ý đem nạn dân có tiền cho vào thành, chính là chuẩn bị kiếm tiền cho bọn họ. Nói trắng ra là, phía sau việc tăng giá chính là vì bốn đại gia tộc tăng giá cung ứng vật tư, tiểu thương phía dưới không tăng giá làm sao được?"

"Đại nhân, có thể báo cho bốn đại gia tộc biết, một khi nạn dân dùng năm lượng bạc trên tay chống không qua được sau tai nạn, tất có người cổ động nạn dân nhìn chăm chú vào kho lương của bọn họ, đến lúc đó mấy vạn người bạo động, gây ra hậu quả, nếu mà triều đình truy cứu, chúng ta thoát không được trách nhiệm, bọn họ cũng đừng nghĩ sống thoải mái, bảo bọn họ cần phải khống chế tốc độ tăng giá, tối thiểu phải để cho người sống sót!

Đại nhân, bọn ta thân là mệnh quan triều đình, tại giây phút như thế này, vạn dân sinh tử buộc tại trên thân, há có thể tất cả do những gian thương này kiểm soát? Rất có thể quở trách cảnh cáo, bọn ta một cái đầu cùng lắm thì bồi toàn nhà bọn họ cùng nhau bị triều đình chém, chúng ta trái lại muốn nhìn xem ai sợ ai!

Bọn hắn nếu như còn dám đe dọa, ty chức đứng ra ngăn cản họ, để cho bọn họ trước tiên đe dọa ta người Trạng Nguyên được chính bệ hạ khâm điểm này đi!

Đại nhân, bệ hạ chính đang đau đầu vì tình hình tai nạn, bọn ta đứng ở phía nạn dân chính là đứng ở phía Bệ hạ, chính là đứng ở phía triều đình. Thử hỏi chỉ là thương nhân, có gì phải sợ? Rất có thể lớn tiếng quát mắng, chỉ cần bọn ta không sợ, gian thương tất nhiên sợ hãi thần phục, đó là thiên uy, có thể hết sức ngự nó!"

Thám Hoa lang đột nhiên trở nên cương liệt như thế, Thái Thú chợt có phần kinh ngạc, nhìn vị trước mắt này ánh mắt dứt khoát kiên quyết, cùng nhìn nhau rất lâu, chợt vỗ bàn dựng lên, "Được! Kêu gọi những người khác, chúng ta cùng đi tìm bọn họ!"

Vội vã chuẩn bị mấy người, một nhóm rất nhanh đi ra phủ nha.

Gặp lại nạn dân qua lại trên đường, bên trong xe ngựa, Thái Thú thả mành che cửa sổ xuống, cảm khái tán thán, "Cũng không biết người ở ngoài thành tán tài kia là người phương nào."

Bồi ngồi bên cạnh, Chiêm Mộc Xuân trầm giọng nói: "Là A Sĩ Hành!"

"A Sĩ Hành? A Sĩ Hành nào?" Thái Thú kinh ngạc, nghi vấn, "Người đồng khoa khóa này với ngươi kia?"

Chiêm Mộc Xuân gật đầu, "Chính phải!"

"Tê…" Thái Thú hít vào một hơi, một quyền chậm rãi vỗ vỗ vào lòng bàn tay kia, nhìn Chiêm Mộc Xuân, suy nghĩ, đại khái đã minh bạch được vị Trạng Nguyên lang này vì sao có thay đổi như vậy.

Trên đường, Thái Thú lại được bẩm báo, mấy trăm nạn dân ngoài thành lại vào thành rồi.

Hỏi kỹ mới biết, một đám sĩ tử bắt đầu tự phát tiền ra, thủ tại ngoài cửa thành phát tiền, trợ giúp nạn dân vào thành.

Tương lai về sau chính là chí ít dưới tường thành Thượng Uyển thành không còn bóng dáng nạn dân nữa, đã sống được thêm rất nhiều tính mạng…

Kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, đây là khắc họa chân thực nhất về tình cảnh Dữu Khánh lúc này, đơn độc lắc lư dập dờn tại trong vùng nước ngập lụt.

Hắn một thân một mình giống như đã bị điên rồi, thỉnh thoảng nhảy nhảy ở trong nước, thỉnh thoảng đấm ngực giậm chân, lại thỉnh thoảng kêu trời than đất, thiên địa trống trải không có bất cứ hưởng ứng gì.

Trong thời gian đó không biết đã bao nhiêu lần bị trượt chân rơi xuống tại trong hố nước sâu, mỗi lần lại tự mình bò đứng lên.

Nhốt tại trong bình, 'Đầu to' giống như có phần chịu không nổi nữa, không biết đem đầu đụng vang bao nhiêu lần, cuối cùng mới đổi được Dữu Khánh khai ân, mở nắp đậy ra thả nó tự do.

Nhưng mà cũng không có địa phương tốt để đi, khắp nơi là nước lụt, ngay cả một nơi đặt chân thích hợp cũng khó tìm, 'Đầu to' đành phải rơi tại trên bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh.

Y phục Dữu Khánh bị ẩm ướt, 'Đầu to' kỳ thực rất không thích nước.

Thẳng đến khi phía trước xuất hiện một đỉnh núi địa hình phập phồng bất định thì vốn vẫn luôn một mực nhớ thương suy nghĩ tới mười sáu vạn lượng bạc bị mất đi kia, Dữu Khánh đột nhiên dừng bước, giật mình nhìn đỉnh núi trước mắt, miệng ngây ra.

Hình ảnh đỉnh núi kia khiến hắn bỗng nhiên nghĩ tới cái gì.

Nghĩ tới biện pháp lấy về cả vốn lẫn lời của mười sáu vạn kia!

Bỗng nhiên kêu lên sợ hãi, "Nguy rồi!"

Tiếp đó giống như bị điên cuồng, rầm rầm ào ào chạy, hất tung bọt nước đục ngầu văng khắp nơi. Hắn một hơi nhằm thẳng tới một ngọn núi nhỏ.

Rời khỏi nước lụt, chạy tới trên núi, hắn ở trên người trong y phục moi móc một hồi.

Móc ra bức thư họa mà Văn Nhược Vị đưa cho kia.

Kết quả không cần hoài nghi, tại thời gian tâm thần hắn giống như bị điên kia, tàng bảo đồ đã bị hắn ngâm nước nhiều lần.

"Xong đời rồi, xong đời rồi…"

Lại lần nữa đau lòng đến mức muốn tự đâm mình một vạn đao, vội vàng kiểm tra.

Sau khi kiểm tra thì thở phào nhẹ nhõm, phát hiện còn tốt, cũng may không phải vẽ lên giấy, chỉ là bị ngâm qua, mép bức vẽ có chút bị nhòe mực, bút tích dường như cũng phai nhạt đi một chút.

"Phù !"

Dùng miệng thổi mạnh một hồi vào bức tranh chữ, sau đó tìm cây, hắn đem tranh chữ treo lên trên cành cây để phơi.

Nhìn nhìn bốn phía không người, dù sao không có người nào nhìn thấy, hắn lại đem mình cởi ra sạch sẽ.

Không còn cách nào, sau khi hơi chút thanh tỉnh, phát hiện mặc y phục ướt sũng quả thực rất không dễ chịu, không bằng cởi hết ra vắt khô nước đem phơi, phơi nắng một lần.

Hắn lấy phong thái thuần thiên nhiên tại trên đỉnh núi lắc lư khắp nơi.

Tại nơi bốn phía nhìn không thấy bóng người nào khác, 'Đầu to' cũng trở nên yên tâm, triệt để hưởng thụ khí tức tự do, bay loạn

khắp nơi trên đỉnh núi, dừng lại nơi đây một chút, dừng lại nơi kia một chút.

Một người một trùng, như thủ cô đảo vậy.

Trên đỉnh núi nhìn không thấy một chút màu xanh nào, ngay cả một con chuột cũng không thấy, từ trên núi nhìn thấy khắp nơi bị đào lỗ là có thể biết được, không phải nói trên mặt đất, cho dù là trong lòng đất, thoạt nhìn có thể ăn được đều đã bị ăn rồi.

Tản bộ một hồi, đem tóc dính đầy nước bùn cũng dọn dẹp một lần, lúc này Dữu Khánh mới lại cầm tàng bảo đồ vào tay, lần nữa tỉ mỉ nghiên cứu.

Lấy điều kiện hiện nay của hắn, biện pháp để kiếm về mười sáu vạn kia, nhìn theo trước mắt, cũng chỉ có thể trông chờ vào tấm tàng bảo đồ này.

Thứ này trở thành niềm mong chờ duy nhất của hắn.

Tổn thất lớn như vậy, lại để cho hắn đi dày vò chỉ vì kiếm mấy trăm lượng, một nghìn lượng thì ngày tháng năm nào mới có thể lấy lại được vốn, đã không có hứng thú nữa rồi.

Khẩu vị lớn lên, muốn một ngụm nuốt trở về, nếu không khó tiêu nỗi đau xót trong lòng.

Chỉ cần tìm được động tiên mà tiên nhân di lưu lại, mười sáu vạn tự nhiên chỉ vơ một cái liền thu được trở về.

Nhưng mà nâng bức thư họa kia nhìn tới nhìn lui, nhìn đến mức muốn thổ huyết, vẫn là không thể nhìn ra bất cứ manh mối gì.

"Thứ này là tàng bảo đồ chó má gì chứ, lộ tuyến không có, dấu hiệu gì cũng không có, địa danh cũng không thấy, tính là thứ bản đồ gì, ta cần nó làm gì…"

Trong cơn tức giận, Dữu Khánh đưa hai tay nắm lấy tàng bảo đồ muốn trực tiếp xé rách.

Hắn vẫn luôn hoài nghi có phải bức họa phục chế này vô dụng hay không, bí mật chân chính của tàng bảo đồ có khả năng không tại trong bức tranh chữ này, mà là tại trong giấy vẽ.

Nhưng mà hai tay vừa túm lấy thì lại luyến tiếc, trong lòng lại có lí do khuyên mình bớt giận, mình xem không hiểu không có nghĩa là bảo đồ vô dụng, chỉ có thể là kiến thức mình nông cạn, tạm thời để lại đó, tương lai nói không chừng ngày nào đó vừa nhìn liền hiểu a?

Có lẽ trước mắt chỉ có thể là trước tiên kiếm chút tiền sống qua ngày cái đã.

Sau khi buông tha, người chịu đựng đến bây giờ, quả thực cũng cảm thấy mệt mỏi rồi, định khoanh chân đả tọa điều tức nhưng mà trong lòng không ngừng thương tiếc, tạp niệm quá nhiều, căn bản không thể tĩnh tâm đả tọa.

Được rồi, hắn dứt khoát leo lên đến trên thân đại thụ trơn bóng, nằm ở trên chạc cây đại thụ, ngủ, tàng bảo đồ đặt tại trên bụng mình tiếp tục phơi, xem như là tùy thân thủ hộ.

Chỉ chốc lát sau liền ngủ thực sự rồi, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Trong lúc ngủ mơ còn đần độn mà ngẫu nhiên sờ tìm tàng bảo đồ trên bụng xem còn tại hay không.

Ngủ một mực thẳng đến chính ngọ, ngủ thẳng đến khi mặt trời nhô lên cao, bị ánh mặt trời chói chang mạnh mẽ cưỡng ép chiếu tỉnh dậy rồi.

Không có cách nào, nơi đây cũng tìm không được nơi che nắng.

Vừa mở mắt, chính là ánh nắng chiếu vào chói mắt, hắn vô ý thức cầm lấy tàng bảo đồ che chắn ánh nắng.

Có được một tấm che nắng, hắn lại lần nữa mở ra đôi mắt còn ngái ngủ, ánh mắt vô ý thức đảo qua phía trên bảo đồ, khi nghiêng đầu nhìn nhìn y phục đang phơi nắng thì chợt ngẩn ra, có một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu óc.

Hơi trầm mặc, con mắt nháy nháy, bỏ tàng bảo đồ trên tay xuống rồi lại cầm lên, lại giơ lên phía trên che ánh nắng, hắn cũng nghiêng đầu nhìn lên tấm tàng bảo đồ kia.

Rất nhanh, hắn đã tìm thấy nguồn gốc làm nảy sinh ý nghĩ kia.

Chữ và hình vẽ ở trong tay hắn tại trong vô ý thức mà chồng lên nhau, lúc này xuyên qua ánh nắng, xuất hiện trình trạng hình ảnh sơn thủy và những dòng ca ngợi sơn thủy kia chồng lên nhau.

Chồng nhau chỉ là thứ yếu, quan trọng là, trong lúc vô ý hắn phát hiện thấy, trên đỉnh từng ngọn núi trong bức họa, có đỉnh núi thì bị bút mực đè lên không còn có chỗ trống nào, có một số thì bởi vì là vẽ đám mây dẫn đến đỉnh núi có chỗ trống.

Những chỗ trống này và chữ chồng vào nhau, liền xuất hiện cảnh tượng trong lúc vô ý hắn nhìn thấy vừa rồi, xuyên qua ánh sáng liền thấy được chỗ trống trên đỉnh núi khoanh vòng ra một chữ đơn nào đó.

Cảm giác thấy mình đã có phát hiện trọng đại, tinh thần bỗng nhiên chấn động, Dữu Khánh lập tức xoay người nhảy xuống cây, tranh chữ gấp đôi giơ lên, ở dưới ánh nắng đối chiếu.

Sau đó phát hiện thấy nằm ở trên cây tương đối càng thuận lợi hơn, hắn lại ở trần ở truồng leo về lại trên chạc cây đại thụ, hướng về ánh nắng mặt trời chậm rãi di động vết gấp trên tranh, dùng chỗ trống trên đỉnh núi đi dò tìm những chữ đơn trong bài viết mô tả kia.

Dò tìm ra một chuỗi chữ, đọc lui đọc tới đều không thông, vậy thì khẳng định không phải rồi.

Hắn dò dần dần từng chút một, dù cho phơi dưới ánh nắng gay gắt cũng cực có kiên trì, nhiều nhất chỉ là dùng ngón chân gãi gãi vết ngứa trên đùi.

Cuối cùng công phu không phụ lòng người, rốt cuộc đúng là để cho hắn đối chiếu ra được một hàng chữ nhấp nhô trên dưới dọc theo đường đỉnh núi, tối thiểu là một câu có thể đọc được lưu loát.

Chương 149: Đồng Huyệt chi địa

Sở dĩ nói tối thiểu có thể đọc được lưu loát, là bởi vì hắn xem nhưng không hiểu nhiều ý tứ trong.

Câu này tổng cộng có tám chữ: Muốn được trường sinh, Đồng Huyệt chi địa!

Muốn được trường sinh còn dễ lý giải, Đồng Huyệt chi địa thì ý gì?

Cũng không biết có phải vì không hiểu hết những lời này hay không, vì vậy hắn tiếp tục di chuyển, xê dịch bức tranh chữ này để dò xét tìm chữ, vừa dò xong chiều này một lần, lại dò ngược về một lần nữa.

Một mực dò lui dò tới cả nửa buổi chiều, hắn phơi nắng thân thể trần truồng của mình đến mức đổi màu, lúc đó mới đem toàn bộ khả năng đều dò xét xong một lần.

Không tìm được một câu nào lưu loát và đọc hiểu, một câu duy nhất được xem như lưu loát chính là tám chữ kia.

Kỳ thực cũng chính là muốn loại trừ những khả năng khác, đã xác định không còn có khả năng nào nữa, hắn lập tức trở nên hưng

phấn.

Bởi vì chỉ dựa vào câu 'Muốn được trường sinh' kia thì đã không sai rồi, đã khẳng định được có liên quan với tiên gia động phủ rồi.

"Đồng Huyệt chi địa" là có ý gì?

Hắn theo từ trên cây nhảy xuống, lúc ẩn lúc hiện trên đỉnh núi, suy nghĩ cực kỳ lâu.

Dựa theo suy nghĩ bình thường để lý giải, sống thì Đồng tẩm, chết mới gọi là Đồng Huyệt, như vậy, cái gọi là "Đồng Huyệt chi địa" chẳng lẽ là chỉ một tòa mộ hay sao?

Chiếu theo lời Chung Túc nói, tấm tàng bảo đồ đó chẳng phải là đến từ một tòa cổ mộ gọi là Quan Phong Dương gì đó hay sao.

Lẽ nào chính là tòa cổ mộ kia ư?

Suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, bảo đồ xuất từ trong tòa cổ mộ kia, không có nghĩa là tòa cổ mộ đó chính là "Đồng Huyệt chi địa".

Lại nói, lúc đó Ty Nam phủ đã trắng trợn khai quật ra, có phải trường sinh chi địa hiển nhiên đã được nghiệm chứng rồi hay không, có thể loại trừ.

Nói cách khác, nếu như muốn làm rõ ý của tám chữ ẩn giấu trên bảo đồ thì cần phải biết rõ lai lịch của tấm bảo đồ này mới được.

Lúc đó hắn vội vã thoát khỏi kinh thành, lời Chung Túc kể thật sự không rõ ràng lắm, hắn cũng không biết Chung Túc có biết lai lịch của bảo đồ hay không, quay trở lại kinh thành tìm ông ta hỏi một chút hay sao?

Suy nghĩ lại, còn là bỏ qua ý nghĩ này đi, hắn không muốn lại đụng vào kinh thành chi địa đó.

Hắn trái lại nghĩ đến một người khác, A Sĩ Hành!

Tên kia rõ ràng đối với mình che giấu bí mật của bảo đồ. Năm đó, nếu đám người A Tiết Chương đã có thể đi khai quật tòa cổ mộ kia, hiển nhiên là biết rõ lai lịch của bảo đồ, nói cách khác, A Tiết Chương rất có khả năng đã nói cho A Sĩ Hành biết!

Không sai, tìm A Sĩ Hành là ổn thỏa nhất!

Đã có mục tiêu để phấn đấu, Dữu Khánh lập tức đem chuyện mười sáu vạn lượng bạc vứt ra sau đầu, kỳ thực cũng không nguyện tiếp tục suy nghĩ nữa, nỗ lực xem như đã quên đi!

Hắn lập tức mặc vào y phục đã phơi nắng khô, thu dọn hết đồ vật, lại chạy vào trong khu vực bùn lầy, một đường tiến về phía trước, đã sống trở lại rồi.

Một ngày sau, hắn chạy bộ ra khỏi tai khu, tìm một nơi tắm giặt sạch sẽ, tìm đến thủ hạ của Đào Vĩnh Lập chờ đợi làm việc buôn bán tại bên ngoài tai khu, đánh lén từ phía sau, đánh cho ngất đi, cướp sạch tiền tài, đã có lộ phí liền dắt lấy Thanh Thông mã của mình, sau đó chạy đi.

Xem như đã cùng cái đội này triệt để mỗi người đi một ngả, rõ ràng không muốn tiếp tục lăn lộn trong nghề buôn người này nữa rồi…

Non nửa tháng sau, đường dài bôn ba chạy đi, cuối cùng Dữu Khánh trở lại Lương Đào huyện, trở lại Cửu Pha thôn.

Lén lút trở về, không dám lộ diện tại Cửu Pha thôn, dưới ánh trăng lặng lẽ lẻn về nơi mình từ nhỏ lớn lên - Linh Lung quan, rón ra rón rén tìm đến gian phòng sáng ánh đèn, đó là gian phòng của tiểu sư thúc.

Tìm đến cửa sổ, vừa định vạch cửa sổ lén nhìn vào trong, đột nhiên mông bị người đá cho một cước.

Sống sờ sờ bị người đá cho nhảy lên, nhìn lại, dưới ánh đèn mông lung ngoài cửa sổ cũng có thể nhìn thấy là một nam tử rất tuấn tú, chính là tiểu sư thúc, nhưng mà đã thay đổi đạo bào, lại là có một loại anh tuấn phong tình khác.

Bốn mắt nhìn nhau, tiểu sư thúc phì cười, đi tới cửa, đẩy cửa phòng ra, đi vào trước.

Dữu Khánh bị đá, không còn cách nào khác, cũng cùng đi theo luồn vào, trước khi đóng cửa còn hướng ra phía ngoài hết nhìn đông tới nhìn tây một phen.

Tiểu sư thúc nói: "Đã về đến nhà mình rồi, đừng có làm giống như trộm cắp vậy nữa, ba tên gia hỏa kia đang luyện công, không đếm xỉa tới ngươi."

Lúc này Dữu Khánh mới yên tâm đóng cửa lại.

Hai người đối diện với nhau, tiểu sư thúc lại nói: "Không phải đã bảo ngươi từ quan xong thì trước đừng vội trở về sao? Ngươi làm vậy nếu như bị người theo dõi, chẳng phải là rước đến phiền phức cho Linh Lung quan sao? Ngươi không biết môn quy sao? Bên ngoài dù cho quậy sóng to gió lớn như thế nào, cũng đừng đem phiền phức về nhà."

Nói đến việc này, Dữu Khánh có phần tức giận, ngồi bên kia bàn trà, "Sư thúc, ngươi còn nói được sao, ta nghe lời ngươi từ quan, thiếu một chút đẩy ta vào chỗ chết…" Bô bô ba ba kể chuyện mình bị vây bắt ra.

Tiểu sư thúc cười ha hả, "Ta không có bức ngươi a, ngươi có gan thì đừng từ, viết thơ làm phú đi."

Dữu Khánh bĩu môi, được rồi, không đề cập tới việc này nữa rồi, lập tức chuyển đổi chủ đề câu chuyện, "A Sĩ Hành đâu?"

Tiểu sư thúc: "Đi rồi."

Dữu Khánh cả kinh, "Về Cửu Pha thôn rồi?"

Như thế nào có thể không sợ, một khi A Sĩ Hành trở về Cửu Pha thôn, nếu để ngoại nhân nhận ra 'A Sĩ Hành' tại kinh thành là giả, vậy thì vui rồi?

"Không có ngốc như ngươi vậy. Hắn đi rồi, khi tin tức ngươi từ quan truyền quay về tới, xác định ngươi đã không có việc gì, hắn liền đi rồi, đại khái là sẽ không trở về nữa rồi. Về việc lai lịch của ngươi, cũng cứ yên tâm đi, hắn bảo ta chuyển lời cho ngươi, từ nay về sau ngươi chính là chân chính 'A Sĩ Hành', rất có thể yên tâm dùng thân phận này hành tẩu bên ngoài, hắn sẽ đổi thân phận khác."

"Việc này… Việc thi đậu Hội Nguyên, không phải ta cố ý, ngươi có nói cho hắn rõ ràng không?"

"Đã nói rồi, hắn nói nếu đã là việc ngoài ý muốn, vậy thì không trách ngươi, nói là đã khiến ngươi bị phiền hà. Cố ý để ta nói cho ngươi biết, nói không có việc gì, nói là nếu sự việc đã xảy ra như vậy, hắn trái lại đã được giải thoát."

"Giải thoát?"

"Ừ, nói là từ nhỏ bị phụ thân dùng đòn roi bức đi con đường kia, kỳ thực đã sớm tâm sinh chán chường, nhưng mà tại lúc phụ thân còn sống thì đã đáp ứng. Bây giờ sự việc xảy ra đột nhiên, đã định trước như thế, hắn nói mình đúng lúc giải thoát rồi."

"Sẽ không phải chỉ là vì để an ủi chúng ta đi?"

"Lúc trước ta cũng cho rằng như vậy. Hắn tựa hồ cũng đã nhìn ra, về sau lại thổ lộ một điểm tâm tư, ta nghĩ hắn đại khái là thật sự được giải thoát rồi."

"Ý là sao?"

"Theo hắn, triều đình này đã không cứu được rồi, triều đình này không đáng cho hắn dốc sức. Hắn cho rằng trung với Hoàng đế như vậy không có bất cứ ý nghĩa gì, chỉ cần Hoàng đế như vậy còn tại, triều đình như vậy còn tại, dù cho diệt trừ được Ty Nam phủ cũng vô dụng. Hắn nói mẫu thân của mình chết, ca ca, tỷ tỷ của mình bị chết, dù cho không phải chính tay Hoàng đế giết nhưng Hoàng đế cũng khó từ chối trách nhiệm. Hắn cho rằng phụ thân của mình trung thành với Hoàng đế là vô cùng cổ hủ. Hắn nói, loại ngu trung này, hắn làm không được!"

Dữu Khánh trầm mặc.

Tiểu sư thúc cũng không nói lời nào, khều khều bấc đèn, cho hắn chậm rãi đi tiếp nhận.

Một lúc lâu sau sau, Dữu Khánh mới lại hỏi: "Cánh tay của hắn thế nào rồi?"

"Sau khi ta trở về đã kiểm tra cho hắn, vấn đề nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Khi ta trở về thì có phần trễ, xương cốt khuỷu tay của hắn đã nối liền lại với dáng vẻ dị thường, muốn chữa lại cho tốt, cần phải đập vỡ ra lại. Ta không có năng lực chữ trị, nhưng Tu hành giới thì có cao thủ về phương diện này, tìm được người thích hợp, hẳn còn có thể khôi phục lại. Ta vốn nói với hắn nghĩ biện pháp, nhưng sau khi hắn lý giải được thương thế của mình thì cự tuyệt, nói tự hắn sẽ xử lý."

"Tự hắn có thể xử lý như thế nào?"

"Hắn hẳn là có biện pháp của mình."

"Hắn đi đâu rồi?"

"Không biết, hắn không chịu nói cho ta biết sẽ đi đâu, cũng không chịu nói cho ta biết sau này muốn làm gì. Nhưng mà chúng ta cũng không cần phải quá lo lắng, tên tiểu tử kia là người thông minh, hẳn đã có tính toán riêng của riêng mình. Đi thị trấn đưa giùm hắn một

phong thư, sau đó có một chiếc xe ngựa tới đón hắn ở đầu đường rời núi, sự việc cứ như vậy đó, hắn cứ như vậy mà biến mất."

"Ai!" Dữu Khánh có phần phiền muộn.

Những việc khác không nói, ngàn dặm xa xôi chạy về tới chính là muốn tìm A Sĩ Hành để hiểu rõ hơn về việc tàng bảo đồ, kết quả người ta đã đi rồi, từ rất xa chạy về chỉ chụp được vào khoảng không.

Tiểu sư thúc chợt cười lạnh nói: "Có thể tiện tay vung ra hơn mười vạn lượng bạc cứu tế cho dân, còn rất có tiền a. Chỉ là nơi khác lại muốn đoạt lấy chỉ mấy trăm lượng bạc của sư huynh mình, vậy thì có phần quá mứa a."

Dữu Khánh ngay tại chỗ đưa hai tay che mặt, dáng vẻ vô cùng đau đầu, "Không nên nhắc tới việc này nữa, chờ cho ta nuốt xuống được cơn giận này hãy nói tiếp!"

Nhìn dáng vẻ hắn giống như bị chết cha chết mẹ vậy, tiểu sư thúc liền biết sự việc có khả năng có nội tình khác. Lại nói, tiểu tử này là có thể ôm tiền ngủ như ấp trứng, làm sao có thể quyên ra hơn mười vạn lượng bạc, y như thế nào cũng không thể tin nổi a? Huống hồ ở đâu ra mà có nhiều tiền như vậy?

Dữu Khánh bỗng ngạc nhiên hỏi: "Ngươi ngây người ở trong núi, làm sao nghe được việc này?"

Tiểu sư thúc cười ha hả, "Danh tiếng của ngươi rất lớn rồi, đã sắp trở thành thần tiên sống cứu khổ cứu nạn rồi, ngay cả lão đầu bán đồ ăn trên trấn cũng đang nghị luận về ngươi."

"Ai!" Dữu Khánh lại là thở dài một tiếng, phát hiện tin tức này thật đúng là đã được mọc cánh, hắn xem như là ngay sau sự việc liền chạy gấp trở về, không nghĩ tới tin tức lan truyền còn nhanh hơn cả hắn.

Hắn đứng dậy, cầm ngọn đèn đi tới bên bàn lớn, bỏ xuống bên cạnh, sau đó móc ra tấm tàng bảo đồ kia, trải ra trên mặt bàn, quay đầu lại ngoắc tay, "Sư thúc, tới đây, có một trận phú quý chia sẻ cùng ngươi."

"Đừng biến đổi thủ đoạn tìm ta đòi tiền, ta không có tiền." Tiểu sư thúc trước nói câu đề phòng rồi mới chậm rãi đi tới.

Dữu Khánh: "Ai nha, ngươi thật là! Thật, ngươi xem, đây là tàng bảo đồ của ta!"

Tiểu sư thúc cúi sát vào ngắm nhìn, xem thường hỏi: "Lừa gạt quỷ đi? Thứ này vừa mới vẽ ra không đến ba tháng, còn dám nói không phải có rắp tâm khác?"

Dữu Khánh lập tức kinh ngạc, "Sư thúc, ngươi còn có bản lĩnh giám định như vậy sao? Trước đây làm sao chưa từng nghe ngươi đề cập tới a?"

Bốp! Tiểu sư thúc vỗ cho hắn một cú vào ót, chỉ vào phần kí tên của Chung Nhược Thần lưu lại trên bức vẽ, "Giám định cái rắm! Ngươi cho rằng ta mù lòa hay cho rằng ta khờ khạo chứ, thứ này cũng dám lấy ra nói là tàng bảo đồ?"

Dữu Khánh rịn mồ hôi, là mình đã quên, được rồi, trước tiên dùng sự thực nói chuyện.

Hắn đem bức họa gấp lại, sau đó đối diện ánh đèn di chuyển, đem tám chữ kia dò ra, sau đó ra hiệu cho y nhìn.

Tiểu sư thúc nhìn chằm chằm nói thầm: "Muốn được trường sinh, Đồng Huyệt chi địa… Có ý gì?" Cũng đã cảm giác được vị Chưởng môn này làm như vậy tựa hồ có chút thâm ý.

"Khi ta thay thế A Sĩ Hành vào kinh thành thì vì để dễ dàng có người tiếp ứng chiếu cố ta, A Sĩ Hành từng giao cho ta nửa bức thư họa làm tín vật tiến vào Chung phủ…" Dữu Khánh đem sự việc đã trải

qua nói ra đại khái, xem như là để giải thích cho lai lịch tranh chữ, trọng điểm đương nhiên là việc mình trong lúc vô ý hiểu thấu đáo được huyền bí trong bức tranh chữ phục chế này.

Vừa nghe xong là có chuyện như vậy, tiểu sư thúc lập tức cũng tinh thần tỉnh táo, lại lần nữa đem bức thư họa kia lên soi chiếu trước ánh đèn, sau khi đối chiếu ra được tám chữ kia, lại lẩm bẩm một lần, "Muốn được trường sinh, Đồng Huyệt chi địa…"

Dữu Khánh: "Hiển nhiên, Đồng Huyệt chi địa này chính là then chốt để tìm động tiên. Động tiên của Tiên gia a, sư thúc, chỉ cần tìm được, chúng ta sẽ phát đại tài a."

Tiểu sư thúc liếc nhìn hắn một cái, "Nhìn xem ngươi điểm tiền đồ này đi, mặt trên viết 'Trường sinh' nha, mắt ngươi bị mù nhìn không thấy sao? So với việc này, tiền tính là thứ gì?"

Dữu Khánh không đồng ý, "Sư thúc, trường sinh mà không có tiền, thì muốn làm gì?"

Chương 150: Nghi vấn

Cây gai trong lòng còn chưa được nhổ đi, nói cái gì mà trường sinh tốt hơn tiền, hắn tuyệt không đồng ý!

Tuổi còn trẻ như vậy, bình thường sẽ không đi nghĩ đến sự già cả, vẫn là nhìn trước mắt mới tương đối thực tế.

Tiểu sư thúc không lời nào để chống đỡ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một tiếng: "Ai, sư huynh, ta xem ngươi trên trời linh thiêng cũng không có biện pháp nhắm mắt được rồi."

Dữu Khánh hiện tại chỉ là một lòng một dạ muốn kiếm khoản tiền lớn, không dông dài với y về những chuyện vô dụng kia, tâm tư lại quay trở về trên bức họa, nói ra: "Sống thì đồng tẩm, chết thì đồng huyệt. Sư thúc, ngươi nói Đồng huyệt chi địa này có phải là một tòa mộ phần hay không?"

Tiểu sư thúc hơi gật đầu, "Có khả năng này."

Dữu Khánh: "Mộ của người nào a? Đồng huyệt chi địa của người nào a? Hiển nhiên là của người chế tác tàng bảo đồ, nếu là như vậy, chỉ cần làm rõ lai lịch của tấm tàng bảo đồ này liền có thể biết được chủ nhân vốn có của tàng bảo đồ là ai, mới có thể nghĩ biện pháp tìm được mộ của hắn. Bây giờ, bước đầu tiên là chúng ta phải nghĩ biện pháp biết rõ lai lịch của tàng bảo đồ. Ta vốn cho rằng A Sĩ Hành có khả năng biết rõ, kết quả người đã đi rồi." Vẻ mặt tiếc hận.

Tiểu sư thúc hơi nhíu mi, đại khái đã minh bạch đứa này vì sao lại đột nhiên lén lút gấp trở về, thì ra là vì tìm A Sĩ Hành dò hỏi tin tức.

Trong lòng đã có cơ sở, hỏi ngược lại: "Không phải ngươi đã biết được chủ nhân của Tàng bảo đồ rồi sao?"

Dữu Khánh kinh ngạc, "Ta nào biết được?"

Tiểu sư thúc: "Không phải ngươi nói là Chung Túc đã nói cho ngươi biết nó lấy từ 'Quan Phong Dương cổ mộ' sao?"

"Là có nói…" Dữu Khánh nói xong liền sửng sốt, hoài nghi, "Chủ nhân của Bảo đồ chính là Quan Phong Dương, chủ nhân của tòa cổ mộ kia sao?"

Tiểu sư thúc đặt hai tay xuyên vào trong cửa tay áo rộng thùng thình, ôm ở trước bụng đi qua đi lại, "Hẳn chính là hắn. tin đồn về 'Vân Đồ' trên giang hồ, trước đây ta cũng từng nghe nói qua. Nghe đồn thời cổ có một tiên gia động phủ tên là 'Tiểu Vân gian', trước khi tiên nhân động phủ phản hồi Tiên giới thì trả thị nữ về hồng trần.

Trong đó, có một vị thị nữ tên là 'Vân Hề', sau khi phản hồi Nhân gian thì lấy một vị tướng quân, vị tướng quân này chính là Quan Phong Dương.

Tục truyền, trước khi thị nữ lâm chung mới để lộ cho Quan Phong Dương biết mình từng phụng dưỡng Tiên nhân Tiểu Vân gian, cũng để lại một bức tranh chữ cho Quan Phong Dương, nói là bản đồ thông tới 'Tiểu Vân gian', nếu có thể xem hiểu rõ, liền có thể tìm được động phủ của vị tiên gia kia.

Hình như là vừa đúng lúc gặp phải thay đổi triều đại, Quan Phong Dương chưa kịp đi tìm tiên gia động phủ kia thì đã bị chết trận. Bộ tướng tâm phúc đi theo đem bí mật hắn giao cho an táng theo rồi. Đồn đãi, bức 'Vân Đồ' kia cũng được an táng hcung với Quan Phong Dương, nói là tìm được mộ của Quan Phong Dương là có thể tìm được 'Vân Đồ' .

Về sau lại, không biết từ nơi nào mà Ty Nam phủ biết được tin tức, biết được mộ của Quan Phong Dương tại 'Kiến Nguyên sơn', liền triển khai trắng trợn khai quật, đại khái chính là lần mà A Tiết Chương tham dự kia.

Nghe nói trong cổ mộ có rất nhiều yêu tà chiếm giữ. Lần đó Ty Nam phủ tổn thất nặng nề nhưng không tìm được thứ gì. Bây giờ xem ra,

thì ra lần đó đã tìm được 'Vân Đồ', nhưng mà bị A Tiết Chương lặng lẽ cầm đi mà thôi. A Tiết Chương này ẩn giấu thật đúng là đủ sâu, ngay cả Ty Nam phủ đều bị hắn lừa gạt."

Lại nhìn bức họa trên bàn, "Muốn được trường sinh, đồng huyệt chi địa! So sánh với lời nói trong truyền thuyết, thật đúng là phù hợp rồi, giống như lời 'Vân Hề' nhắn lại cho 'Quan Phong Dương'."

Dữu Khánh ngẫm nghĩ về cố sự này, gật đầu tán thành với lời sư thúc nói, vội hỏi: "Vậy 'Đồng huyệt chi địa' của bọn họ ở đâu?"

Tiểu sư thúc quay đầu lại nhìn hắn, "Ngươi có bệnh đi? Ta nào biết được Đồng huyệt chi địa của bọn họ ở đâu?"

Dữu Khánh cười gượng, "Sư thúc không phải kiến thức rộng rãi sao."

Tiểu sư thúc xùy một tiếng, "Nếu như bức tranh này và truyền thuyết đều là thật thì rõ ràng tám chữ này là Vân Hề nói cho một mình Quan Phong Dương biết. Đồng huyệt chi địa của phu thê bọn họ ở đâu, e rằng chỉ có một mình Quan Phong Dương biết rõ."

Dữu Khánh hoài nghi, "Có phải là mai táng tại trong cổ mộ của Quan Phong Dương không?"

"Hẳn là không phải." Tiểu sư thúc suy nghĩ một chút, chỉ chỉ bức tranh chữ, "Nếu như tất cả thứ này đều là thật, theo ta thấy, phu phụ hai người này e là vẫn chưa được mai táng tại cùng một chỗ. Nếu như thật sự cùng một chỗ thì lần đó, Ty Nam phủ chỉ sợ cũng không phải chỉ tìm được 'Vân Đồ' mà thôi."

Dữu Khánh đã hiểu được, nghiêng đầu nhìn chằm chằm bức họa, "Nhưng mà… Sư thúc, nếu như lời đồn đại là thật, ngươi không cảm thấy Vân Hề có phần cổ quái sao?"

"Ý ngươi là sao?"

"Chỉ với tám chữ này, ngươi thử nghĩ xem. Quan Phong Dương hẳn phải biết rõ Vân Hề táng nơi nào đi, nếu như không biết, Vân Hề không có khả năng nói lời này, rất có khả năng Vân Hề chính là do Quan Phong Dương an táng. Vậy thì việc này có chút kỳ quái rồi, nơi mình táng thân có bí mật, nếu đã muốn nói cho trượng phu của mình biết, vậy thì vì sao không nói thẳng cho biết luôn đi, còn phải lưu lại bức tranh chữ che giấu, khiến Quan Phong Dương đi nghiền ngẫm làm gì?"

"Ngươi nói như vậy, đúng là có điểm kỳ quái. Có lẽ đây là nguyên nhân Quan Phong Dương không thể cùng thê tử đồng huyệt hợp táng, bởi vì không phá giải được bí ẩn này? Hoặc là nơi thê tử táng thân quá bí ẩn, sau khi hắn chết trận, bộ hạ không biết vị trí nên không thể đem hai người hợp táng?"

Dữu Khánh lập tức hỏi: "Kiến Nguyên sơn phát hiện có cổ mộ Quan Phong Dương ở đâu?"

Tiểu sư thúc suy nghĩ một chút, "Tại trong khu vực Loan châu phía Đông Cẩm Quốc, núi nằm trong phạm vi Yêu giới. Nghe nói lúc đó, trước khi Ty Nam phủ đi vào khai quật thì đã có nói chuyện trước với bên Yêu giới, tuy vậy lúc đầu lấy cớ là Cẩm Quốc triều đình đào quặng mỏ, về sau xảy ra chuyện mới bị Yêu giới phát hiện."

Dữu Khánh: "Địa hình bên kia như thế nào?"

"Ta chưa có đi qua, làm sao biết địa hình như thế nào…" Tiểu sư thúc nói đến đây, tựa hồ nhận ra được chút gì.

Dữu Khánh chỉ chỉ đầu mình, "Sư thúc, ngươi suy nghĩ kỹ càng lại chút, phạm vi Nhân gian trên cơ bản là chậm rãi mở rộng ra, nếu như vị trí hiện tại của cổ mộ nằm tại Yêu giới cảnh nội, năm đó khả năng không tại Yêu giới cảnh nội là rất nhỏ. Tạm thời không nói bộ hạ của Quan Phong Dương vì sao đem hắn mai táng ở nơi như vậy, yêu tà trong cổ mộ lại là chuyện gì? Cổ mộ có thể ẩn núp nhiều yêu tà như vậy, chỉ sợ không gian trong lòng đất sẽ không nhỏ, nơi như

vậy há là sau khi Quan Phong Dương chết mới lâm thời lựa chọn để an táng hay sao?"

Tiểu sư thúc nhíu mi: "Ngươi hoài nghi phu phụ bọn họ đã được hợp táng cùng nhau, hoài nghi của Quan Phong Dương chính là nơi được gọi là Đồng huyệt chi địa?"

"Không sai."

"Đó chỉ là suy đoán của ngươi, còn đám người Ty Nam phủ kia nhưng là đã thực địa thăm dò qua, dựa vào chút thực lực này của ngươi, có vấn đề gì còn đến phiên ngươi tới phát hiện sao?"

"Cũng không nhất định a, không phải việc A Tiết Chương nuốt lấy 'Vân Đồ', Ty Nam phủ không biết đó sao?"

"Ngươi làm gì? Ngươi sẽ không thật sự là muốn chạy đến đó tầm bảo đi?"

"Nếu đã là bảo, vì sao không tìm? Nếu chúng ta đã khám phá ra được huyền cơ trong bảo đồ, ngồi yên không lý đến chẳng phải phung phí của trời sao? Sư thúc, nếu truyền thuyết là thật, chiêu thức lưu lại bức họa đó của Vân Hề nhìn thế nào đều thấy kỳ hoặc, ngươi ta không ngại liên thủ đem bảo địa đó tìm ra."

Tiểu sư thúc chỉ vào mũi mình, "Ngươi bảo ta đi cùng với ngươi làm việc này?"

Dữu Khánh kinh hô: "Sư thúc, đây là chuyện rất tốt a, đổi là người khác, ta còn không chịu nói cho biết bí mật bảo đồ a."

Tiểu sư thúc tiện tay đem tranh chữ trên bàn hết, trực tiếp hất tung rơi trên mặt đất, "Ngươi đã quên môn quy rồi hả? Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, nhất định cần phải có một đệ tử chân truyền tọa trấn tại trong quan, hai chúng ta cùng chạy đi Yêu giới mạo hiểm, còn là làm cùng một việc, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ngươi là định để cho Linh Lung quan bị diệt môn sao?"

Lần này y quả thực là có phần tức giận rồi, hành vi vì tiền mà không quan tâm gì cả này có điểm chọc giận y.

Dữu Khánh trầm mặc, cũng đã nhận ra, cúi người nhặt bức họa lên, chậm rãi gấp lại, "Được rồi, dù sao hiện tại ta về trong quan cũng không thích hợp, ngươi lưu lại tọa trấn, bản thân ta đi là được rồi." Dứt lời xoay người liền đi.

Gương mặt Tiểu sư thúc căng ra, đột nhiên lên tiếng: "Đứng lại!"

Dữu Khánh đưa lưng dừng bước.

Hiện trường một hồi yên tĩnh.

"Ta nói rồi, nơi mà Ty Nam phủ đã đảo qua một chuyến, ngươi đến lại cũng không có ý nghĩa gì, hà tất uổng công chạy một chuyến. Còn có, Yêu giới cũng không phải là nơi ngươi nói xông là có thể xông."

"Việc này ta sẽ tự nghĩ biện pháp giải quyết."

"Theo lý thuyết, nội môn đệ tử cũng phải có ra ngoài lịch lãm, sư phụ ngươi đi sớm, còn chưa kịp an bài việc lịch lãm cho ngươi, chuyến này xem như là ngươi xuất sơn lịch lãm đi!"

Tiểu sư thúc thả ra một hơi, bởi vì biết rõ ngăn không được tên này, y không có khả năng một mực trông chừng không thả người, chỉ có thể là chặn kín không bằng nhả dần.

Dữu Khánh lập tức xoay người, thu hồi bảo đồ, vẻ mặt lại trở nên vui vẻ.

Tiểu sư thúc: "Dẫn hai nhân thủ theo đi, nhiều thêm hai trợ thủ cũng tốt. Ba sư huynh kia của ngươi, tự mình chọn hai người, lưu một người lại trong quan làm việc lặt vặt cho."

Dữu Khánh sửng sốt, chỉ ra bên ngoài hỏi: "Bọn họ? Bản lĩnh còn không bằng ta."

"Lời không phải nói như vậy, nếu như bọn họ không được việc gì, thì tại trên giang hồ cũng từng lang bạt qua một số năm, có kinh nghiệm giang hồ hơn ngươi, xuất môn ở bên ngoài, có người của mình giúp đỡ luôn luôn tốt. Về phần đi làm cái gì, việc này cũng không cần phải giấu giếm bọn họ, nói rõ cho bọn họ biết, huynh đệ của mình, tâm cùng hướng một chỗ sử dụng không sai lầm."

"Nói bí mật này cho bọn họ biết?" Dữu Khánh giật mình không nhỏ.

"Thế nào? Linh Lung quan ta, mỗi người đệ tử đều là tinh tế tuyển chọn ra, có kẻ không tiền đồ, có kẻ tham lợi, nhưng còn chưa có kẻ phản bội, đều là trông được. Ngoại trừ những bí mật môn quy ước định chỉ nội truyền, những việc khác đều có thể cho biết. Ngươi nói cho bọn họ biết đại bí mật như vậy, có thể tin tưởng bọn hắn, bọn hắn mới cũng có thể tin tưởng ngươi. Đều là đồng môn, trong môn có thể nháo ra chút mâu thuẫn, tại bên ngoài gặp chuyện vẫn phải đứng cùng một chỗ!"

Dữu Khánh có điểm bối rối, hắn không phải không tin ba vị kia, hắn cảm thấy quyền sở hữu tài sản tại Linh Lung quan còn là do mình nói mới tốt.

"Đi thôi!" Tiểu sư thúc bắt chuyện một tiếng, trước tiên mở rộng cửa đi ra ngoài rồi.

Dữu Khánh bất đắc dĩ đi theo ra ngoài, cùng đi theo thẳng đến khu đất trống trước viện, người còn chưa tới liền nghe được một trận tiếng đánh nhau hừ hừ ôi ôi.

Trên đất trống ngoài Đại điện ngoài có đốt một đống lửa, ba bóng người đang qua lại đan xen giao thủ luyện tập với nhau.

Trong ba người, người râu tóc như mực, mắt lớn tinh thần đầy đủ tên là Cao Vân Tiết, là nhị sư huynh của Dữu Khánh, cũng là lão đại

trong đồng lứa sư huynh đệ trung hiện nay. Ngoại hình rất có phong thái, bình thường lời nói cử chỉ cũng rất ổn trọng, lại thêm tuổi cũng được khoảng năm mươi, có sự lắng đọng của năm tháng, dáng vẻ một mực có cảm giác đạo mạo.

Bối phận thứ nhì chính là Thất sư huynh, tên là Nam Trúc, tướng mạo bình thường, chỉ là vóc người tương đối phí vải vóc cho y phục, là một người mập mạp. Theo lý thuyết, bình thường, mập mạp đều có vẻ tương đối hòa ái, kiểu như tấm lòng rộng rãi dáng mập mạp vui tươi hớn hở, nhưng vị Thất sư huynh này lại là một người mập mạp làm ra vẻ tương đối nghiêm túc, hai tay trường kỳ giao nhau tại nơi bụng, thân thể thẳng tắp, nói năng thận trọng.

Sau nữa chính là Cửu sư huynh Mục Ngạo Thiết, khuôn mặt có cảm giác góc cạnh, đầu gọn gàng, khóe mắt và khóe miệng tựa hồ luôn có treo vẻ lạnh lùng ngạo ý, thân hình cao lớn, khi luyện võ thì cởi áo ra, khoe ra một thân cơ bắp cuồn cuộn, nhìn cứng rắn hơn cả tàng đá. Ra vẻ say mê võ học, tự mình xưng mình là "Võ si" .

Chương 151: Bắt thăm

Xa xa, vừa nhìn thấy ba vị sư huynh không phục mình làm Chưởng môn kia, trong lòng Dữu Khánh liền âm thầm hừ lạnh.

Quả thực rất không nguyện ý để cho mấy vị này cũng liên quan đến bảo tàng động tiên, nếu thật sự tìm được thì người ta cũng đã xuất lực, chiếm bao nhiêu phần, phải nói rõ ràng?

Nợ nần sổ sách của ngoại nhân dễ tính toán được rõ ràng, người trong nhà thì không dễ làm rõ.

Đối với ba vị sư huynh này, hắn đều có đánh giá với mỗi người.

Nhị sư huynh thì là bốn chữ, ra vẻ đạo mạo!

Thất sư huynh, tên mập tự cho là lãnh khốc.

Cửu sư huynh, tự cho là kẻ Võ si cao ngạo.

Ba người tại trong lòng Dữu Khánh hết thảy gói gọn trong bốn chữ: Tự cho là đúng!

Còn có thể thêm hai chữ, phế vật!

Tiểu sư thúc đi tới bên cạnh đống lửa, quan sát một hồi tỷ thí, tại đó cười ha hả vỗ tay tán thưởng, tán dương ba người đánh không tệ.

Dữu Khánh thì ôm cánh tay trước ngực, "Xùy" một tiếng, vẻ mặt xem thường, cảm thấy tiểu sư thúc quá dối trá.

Hắn không rõ, tiểu sư thúc đối với hắn có chút không cao hứng thì lập tức không khách khí, đối với ba tên gia hỏa kia nhưng là rất ôn hòa, mỗi lần cho tiền thì khác biệt cũng rất lớn. Nói chung từ xưa tới nay hắn luôn luôn là kẻ nghèo nhất Linh Lung quan, là kẻ nhìn thấy người nào, con mẹ nó, đều là muốn xin cơm.

Trong âm thanh vỗ tay tán thưởng có chứa ý nhắc nhở dừng lại, ba vị đang tỷ thí rất nhanh thu quyền cước, dừng lại, dồn dập hướng tiểu sư thúc ôm quyền hành lễ, một bộ muốn nói đang bêu xấu vậy.

Nhưng vừa đối diện với ánh mắt Dữu Khánh, ba người lập tức từng người hừ lạnh, nghiêng đầu nhìn về phía khác.

Ngay cả một câu kiểu như 'Ngươi tại sao trở về rồi' cũng không hỏi, hoàn toàn chính là điệu bộ cũng không muốn làm bộ ở mặt ngoài nữa, chính là không phục, bất mãn, gặp mặt liền muốn trở mặt.

Nếu không phải từng bị tiểu sư thúc "Áp chế" qua trước đó thì trực tiếp có thể động thủ rồi, đánh không lại cũng phải đánh, đó không phải là tại sao một mực ngày đêm cần cù khổ luyện sao, chính là vì tìm một cơ hội rửa sạch sỉ nhục trước đó!

Trước đây quan hệ cũng còn tạm được, ba kẻ lớn lúc trước đều còn rất nhường cho tiểu sư đệ, nhưng từ khi trao chức Chưởng môn cho Dữu Khánh thì sư huynh đệ liền trở mặt rồi.

Tiểu sư thúc nghiêng đầu ra hiệu đối với Dữu Khánh một cái.

Lúc này Dữu Khánh mới lấy tàng bảo đồ ra, đứng bên cạnh đống lửa, kêu gọi một câu, "Đều lại đây đi, có việc thương nghị."

Tiểu sư thúc di chuyển đến, thấy ba người kia vẫn bộ dạng phớt lờ như không có nghe thấy, lúc này sắc mặt trầm xuống, "Ba người các ngươi làm gì vậy, Chưởng môn có việc trọng yếu thương nghị cùng các ngươi."

Nhị sư huynh Cao Vân Tiết lạnh nhạt xem thường: "Hắn thì có thể có việc gì trọng yếu chứ?" Tuy là nói như vậy, nhưng chân vẫn đã đi động rồi, vẫn là di chuyển đến.

Thất sư huynh Nam Trúc và Cửu sư huynh Mục Ngạo Thiết cũng tụ tập đi qua.

Thể hiện rõ ra đều là cho tiểu sư thúc mặt mũi.

Kỳ thực tuổi của tiểu sư thúc cũng chỉ xấp xỉ với Mục Ngạo Thiết, khoảng ba mươi tuổi, còn không lớn bằng hai vị khác, Nam Trúc khoảng bốn mươi tuổi, Cao Vân Tiết không sai biệt lắm năm mươi tuổi rồi.

Chỉ là ba người đều phục tiểu sư thúc, không còn cách nào, mấy năm nay, mỗi người đều là dùng tiền do tiểu sư thúc kiếm về.

Mỗi lần Tiểu sư thúc lên núi, đều phát tiền cho mọi người, nhân phẩm này là không thể chê.

Đợi cho bốn người đều đã đi đến trước mặt, Dữu Khánh mở bức họa kia ra, trước tiên để cho mọi người nhìn xem rõ ràng, sau đó đem bức họa gấp lại, đối diện đống lửa, lại lần nữa di chuyển hai cạnh,

thẳng đến khi bắt được tám chữ kia, mới hỏi: "Có nhìn ra thứ gì không?"

Ba vị sư huynh hoài nghi, không rõ lí do, không có suy nghĩ gì trước, tự nhiên cũng không biết Dữu Khánh đang làm gì.

Còn là được tiểu sư thúc đưa tay chỉ tới từng chữ được bắt ra kia, ba người mới nhìn ra nội dung.

"Muốn được trường sinh, Đồng huyệt chi địa…" Ba người thì thầm đọc ra tiếng, từng người kinh nghi, kỳ thực xem không hiểu nhiều, nhưng đều nhìn hiểu được bốn chữ 'Muốn được trường sinh'.

Tiểu sư thúc hỏi: "Khi các ngươi hành tẩu trên giang hồ thì đã có từng nghe nói tới 'Tiểu Vân gian' không?"

Ba người đều sửng sốt, liên hệ với bốn chữ 'Muốn được trường sinh', nhị sư huynh Cao Vân Tiết chợt kinh hô: "Thứ này chẳng lẽ là 'Vân Đồ' trong truyền thuyết?"

Tiểu sư thúc nhìn về phía Dữu Khánh.

Dữu Khánh nhẹ nhàng ho một tiếng, "Đúng là 'Vân Đồ', nhưng không phải 'Vân Đồ' chân chính, 'Vân Đồ' chân chính đã tổn hại rồi, thứ này là phục chế. Vì lấy được thứ này, ta thiếu một chút đã mất đi tính mạng, còn không biết phí bao nhiêu tâm huyết mới khám phá ra được bí mật trong bảo đồ này…"

Sau đó hắn đem những ý nghĩ hoài nghi Quan Phong Dương cổ mộ chính là 'Đồng huyệt chi địa' mà bảo đồ nhắc tới nói ra, cuối cùng nói rõ ý đồ đến đây, "Lần này ta khẩn cấp gấp trở về, chính là muốn dẫn theo hai trợ thủ xuất sơn, cùng đi tìm kiếm nơi này. Nếu như thật sự có thể tìm được động tiên 'Tiểu Vân gian' trong truyền thuyết, tự nhiên là đại tạo hóa của Linh Lung quan ta, không biết hai vị nào nguyện ý cùng đi theo ta?"

Đột nhiên đập ra một cái kinh thiên tin tức lớn như vậy, ba vị sư huynh đều bị chấn kinh rồi, cũng đều hai mắt tỏa sáng, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Đều khó có thể tin, không nghĩ tới một cái Linh Lung quan nho nhỏ còn có cơ hội tham dự đến loại việc này, điều này cũng quá không Linh Lung quan rồi.

Sau khi lấy lại tinh thần, nhị sư huynh Cao Vân Tiết nói: "Vì sao phải cùng đi với ngươi? Việc này tự chúng ta đi tìm là được rồi, không muốn làm bạn cùng với tên tiểu nhân nhà ngươi!"

"Không sai."

"Ba sư huynh đệ chúng ta có thể làm được."

Dữu Khánh lập tức bừng bừng lửa giận, lập tức xoay người đối diện tiểu sư thúc, "Sư thúc, ngươi đã nhìn thấy chưa?"

Ngụ ý là, nhìn thấy hay không, đây là hậu quả ngươi bảo ta nói cho bọn họ biết.

Khuôn mặt Tiểu sư thúc cũng âm trầm xuống, mắt lạnh lẽo đảo qua ba người kia, "Chưởng môn này của chúng ta, tham tài hảo lợi, kỳ thực ta cũng nhìn hắn không vừa mắt, ta cũng không biết sư huynh vì sao phải chọn hắn làm chưởng môn!"

Vừa nghe lời ấy, Dữu Khánh mặt đen lại.

"Hiện tại, ta cuối cùng đã hiểu được. Hắn chỉ là tham tài hảo lợi, nhưng tại chuyện quốc gia đại sự thì không thiếu sót, đây mới là căn bản của đệ tử Linh Lung quan ta. Hắn biết rõ bản thân và các ngươi có ân oán, vẫn y nguyên không đề phòng với các ngươi, y nguyên đem bí mật trọng đại như thế thản nhiên nói cho các ngươi biết, trái lại các ngươi, quả thực khiến người sởn tóc gáy!"

Nghe được lời này, sắc mặt Dữu Khánh thả lỏng trở lại.

Lời nói nặng nề, lại tru tâm, ba người Cao, Nam, Mục lộ ra vẻ chột dạ, hơi có phần bối rối.

"Tự các ngươi nói đi, nếu như các ngươi là Chưởng môn Linh Lung quan, đụng phải đệ tử Linh Lung quan giống như các ngươi vừa rồi vậy, đáng sợ hay không đáng sợ?"

Cao Vân Tiết vội nói: "Sư thúc, chúng ta không phải có ý đó, chỉ là tiểu nhân như hắn xác thực khiến người xem thường làm bạn."

Dữu Khánh lập tức mắt trợn trừng, chĩa ngón tay nói, "Lão già kia, ngươi nói cho rõ ràng…"

Tiểu sư thúc đưa tay đè tay hắn xuống, cũng cắt đứt lời hắn nói, "Lão nhị, hắn có phải là tiểu nhân hay không là chuyện khác, ta hỏi ba người các ngươi một chút, nếu các ngươi âm thầm nắm giữ được bí mật trọng đại như thế, để tay lên ngực tự hỏi, có thể thản nhiên nói cho biết chúng ta biết hay không? Không cần nói đáp án cho ta, ở trong lòng tự trả lời với chính các ngươi là được. Ở trong lòng hỏi chính mình một chút, gặp phải sự việc tương tự, ai thích hợp làm Chưởng môn hơn!"

Ba người không có hé răng rồi, tựa hồ thật sự đang ở trong lòng tự hỏi.

Tiểu sư thúc lại nói: "Cũng không cần dông dài nữa, mâu thuẫn nội bộ môn phái chỉ nói ở bên trong, bây giờ là nói việc xuất sơn, là việc ở bên ngoài, trước hãy bỏ xuống ân oán nội bộ. Cần hai người làm rõ được chuyện trong và ngoài, ai nguyện ý đứng ở lập trường bản môn đệ tử cùng theo Chưởng môn đi một chuyến này?"

Ba người lại là ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, kỳ thực đối với việc tầm bảo đều có hứng thú mãnh liệt, nhưng không bỏ xuống được phong thái.

Xem dáng vẻ của bọn hắn, tiểu sư thúc lắc mình bay qua đống lửa, rơi xuống tại trên bậc cấp đại điện, bước nhanh tiến vào bên trong

điện.

Một lúc sau trở ra, lại đến trước mặt mấy người, trong lòng bàn tay xòe ra ba cục giấy, "Bắt thăm!"

Ba người nhìn nhau, do do dự dự.

Tiểu sư thúc lại thúc giục một tiếng, "Nhanh lên một chút."

Lúc này ba người mới đưa tay, từng người chọn lấy một cục giấy vào tay, sau khi mở ra, cùng nhau nhìn xem nội dung, ngay cả Dữu Khánh cũng nhịn không được vươn đầu tới nhìn xem trên đó viết cái gì.

Kỳ thực cũng không có viết gì, trên ba trang giấy, có hai tấm phía trên có chấm mực, một tờ để trống.

Thất sư huynh Nam Trúc và Cửu sư huynh Mục Ngạo Thiết bắt được thăm có mực, nhị sư huynh Cao Vân Tiết cầm đến thăm trống.

Như vậy rất đơn giản dễ hiểu rồi, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết xuất sơn, Cao Vân Tiết lưu thủ.

Tiểu sư thúc kết luận cuối cùng, "Quyết định như vậy đi, Lão Thất và lão Cửu bồi lão Thập Ngũ đi một chuyến. Đừng đứng tại đây chướng mắt nữa, thừa dịp ban đêm, đều thu dọn đồ vật đi thôi."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng thời chắp tay lĩnh mệnh, sau đó xoay người rời đi.

Dữu Khánh cũng xoay người chuẩn bị đi, một đường phong trần mệt mỏi, cũng muốn tắm rửa một cái.

Còn lại một mình lão nhị Cao Vân Tiết, cầm một tờ giấy trắng trong tay, muốn nói lại thôi, kỳ thực ông ta muốn tranh thủ một chút, thí dụ như Lão Thất cùng lão Cửu đều là tu vi Sơ Võ cảnh giới, ông ta là

Thượng Võ cảnh giới, nếu ông ta xuất sơn thì càng thích hợp hiệp trợ Dữu Khánh.

Nhưng mà loại lời nói này lại nói không nên lời, một mực do dự, cũng chỉ có thể nhìn bóng lưng tiểu sư thúc rời đi yên lặng hóa thành một hơi thở dài ra, không còn cách nào, đã chấp nhận rồi…

Tắm rửa xong, vừa đi ra ngoài, Dữu Khánh liền nhìn thấy tiểu sư thúc đứng chờ ở cửa gian phòng mình.

Sau khi hai người đi vào, Dữu Khánh cười trêu chọc một câu, "Lần này ngươi trở về, e đã cho bọn họ không ít tiền đi?"

Tiểu sư thúc: "Tiền ta cho bọn hắn là tiền của ta, liên quan rắm gì đến ngươi?"

Dữu Khánh cười ha hả, "Việc ngươi làm không công bằng, nặng bên này nhẹ bên kia, lúc trước mỗi lần cho bọn hắn một lần chính là hàng trăm lượng, mà ta thì sao chứ, giống như đánh đuổi tiểu hài tử vậy."

Tiểu sư thúc cười nhạt, "Vậy ngươi làm sao không nói một thân tu vi này của ngươi là tiêu phí bao nhiêu tài nguyên chồng chất ra, trong mấy người sư huynh đệ các ngươi, tài nguyên tu luyện đều dốc hết lên người ngươi, tuổi của bọn họ đã một đống rồi, tu vi còn không bằng ngươi, ngươi còn không biết xấu hổ sao? Đồng môn đệ tử, dù sao bọn họ cũng phải được một phần đi, tối thiểu cũng phải được thoải mái đi? Lại nói, người mà hơn mười vạn lượng đều có thể tùy tiện vung ra ngoài còn tính toán mấy lượng bạc đó làm gì?"

Dữu Khánh nhấc tay, "Ngừng! Ngươi cứ đánh rắm đi, đừng có nhắc tới việc này với ta nữa!"

Vừa nhắc tới chuyện hơn mười vạn lượng kia, hắn lập tức đau lòng đến mức không muốn nhớ tới, phải nỗ lực tự nhủ với chính mình, sự việc đã qua rồi.

Tiểu sư thúc kỳ thực vẫn luôn muốn tìm cơ hội hỏi hắn một chút xem làm sao có được nhiều tiền như vậy, rất kinh ngạc với năn glực kiếm tiền của tên này, mới đi ra ngoài bao lâu a, đã có thể kiếm đến hơn mười vạn lượng bạc, đó cũng không phải là số lượng nhỏ, với y thì cần phải bao nhiêu năm mới có a.

Then chốt là, đứa kia còn phải bận rộn với việc càng trọng yếu hơn, thí dụ như đi thi.

Nhưng mà Dữu Khánh đã thể hiện ra dáng vẻ chó chết như muốn thổ huyết, chết sống không chịu nhắc tới việc này.

Y tạm thời cũng tìm không được cơ hội thích hợp để hỏi nhiều hơn, chỉ có thể trước dặn dò chính sự, "Ta nhắc nhở ngươi thêm một lần, lần xuất môn này, không quản các ngươi tại trong môn có cái ân oán gì, đã đi ra bên ngoài thì đều chính là người mình. Tu vi của ngươi cao hơn bọn họ, lại là Chưởng môn, lần này nếu đã dẫn bọn họ đi ra ngoài, vậy thì phải giúp cho bọn họ từng người sống tốt mang về tới. Linh Lung quan chúng ta không thể ít đệ tử hơn nữa rồi, một người đều không thể thiếu. Không quản ngươi có nguyện ý hay không, ngươi cần phải có lòng dạ này, cũng là trách nhiệm của người chưởng môn là ngươi đây!"

Dữu Khánh bị y nói làm cho hơi có xúc động, lại cố ý bày ra dáng vẻ không kiên nhẫn, "Mỗi đời đều thích đọc loại kinh này, được rồi được rồi, ta đã biết rõ rồi."

Sau khi thay đổi y phục sạch sẽ, hắn lại từ trong đống quần áo bẩn lôi ra một quyển tranh chữ, chính là Phong Trần kiếm quyết, trực tiếp ném cho tiểu sư thúc, "Trời không biết gió mưa, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì đó không về được, ngươi không ngại nhìn xem, thứ này hẳn là thứ tốt."

Chương 152: Giáo huấn

Tiểu sư thúc lườm hắn một cái, giống như muốn nói gì đó nhưng không nói ra, mở thứ trên tay ra nhìn xem, có tâm sự, trong lúc nhất thời không có xem kỹ, trái lại phát hiện thấy cuộn tranh kiếm quyết này thật có đủ dài, hỏi một câu, "Lấy từ đâu?"

"Phát hiện được trong kho sách Ngự Sử đài…" Dữu Khánh đem đại khái quá trình phát hiện nói ra, "Ta đã tu luyện qua, mặc dù còn chưa có luyện thành, nhưng mà cảm thấy cũng không tệ lắm, hẳn phải là thứ tốt."

Tiểu sư thúc có vẻ hơi kinh ngạc, "Chỉ là một đồ vật thuận tiện liền nhặt được như thế, một thứ không người nào cần, vả lại lai lịch bất minh, không có bất cứ cái gì nghiệm chứng, ngươi cầm tới tay liền dám luyện, không sợ bên trong có thiếu sót khiến mình luyện cho kinh mạch đều hủy, tẩu hỏa nhập ma sao?"

Dữu Khánh: "Không thể nào, không có khả năng có người tại trong kho sách kia đào hầm lừa ta, ta là đột nhiên đi đến, không người nào bết mà đến làm gian lận, ta đã luyện rồi, cảm giác thật sự cũng được."

Tiểu sư thúc vẻ mặt không nói nên lời, loại chuyện này sao có thể lý luận như thế?

Tại Tu hành giới, nếu như tùy tiện công pháp gì đó tới tay liền dám luyện thì cần gì phải nói nữa? Đã sớm tranh đoạt đến rối loạn rồi.

Vấn đề là, pháp môn tu hành là thứ rất muốn mạng, nếu không phải là thành tâm cho ngươi, tùy tiện động tay động một chút là có thể đẩy người vào chỗ chết, không khác gì đưa độc dược cho ngươi ăn, mà ngươi vẫn là giống như tự sát lấy ăn vào, tự nhiên là không chết cũng tàn phế, ai dám mạo muội tu luyện?

Cho nên, loại công pháp này bình thường đều là môn phái truyền thừa hoặc thầy trò truyền thừa mới có thể đáng tin.

Giống như Dữu Khánh, tùy tiện nhặt được một đồ vật nào đó liền dám tu luyện, gan thật lớn!

Tiểu sư thúc điều chỉnh tâm lý, hỏi: "Không người nào dạy cho ngươi biết, công pháp tu hành ở bên ngoài không thể tùy tiện tu luyện sao?"

Đang chỉnh lý xiêm y, Dữu Khánh thuận miệng trả lời: "Sư phụ từng nói qua, ta biết không có thể tùy tiện luyện, nhưng mà kiếm quyết này hẳn là không có vấn đề gì, không liên quan gì đến nội công tu hành, phương diện nội công chỉ liên quan đến một ít tâm pháp kiểm soát nội lực mà thôi."

Tiểu sư thúc không nói nên lời, nghẹn họng, cuối cùng thở dài: "Được rồi, nếu ngươi đã cảm thấy được, lại xem như bảo bối, ta cũng tìm không ra vấn đề gì để phản bác, bảo ngươi đừng luyện nữa e rằng cũng không khuyên được, nói chung chính ngươi cẩn thận một chút, nếu phát hiện thấy không thích hợp, vậy thì lập tức dừng lại đi." Lại tiện tay đem kiếm quyết ném trở lại.

Dữu Khánh tiếp đến tay lại ném đi qua, "Nội dung trong đó ta đều đã ghi tạc trong đầu, không cần xem lại nữa. Sư thúc, ngươi có thể nhìn xem a, ta cảm giác thật sự không tệ."

Tiểu sư thúc cười ha hả, "Ngươi cũng không có luyện thành, liền dám nói không tệ, người nào cho ngươi dũng khí như vậy? Vạn nhất có vấn đề, ngươi là định đem toàn bộ môn phái diệt trừ sao? Vẫn là chờ ngươi trước tiên thử qua một lần rồi nói tiếp đi! Ta trước tiên cất giữ nó, kết quả thì còn cần thời gian nghiệm chứng đã, chờ ngươi thật sự luyện thành, chứng minh quả thực không có vấn đề, chứng minh quả thực là thứ tốt, cũng có thể xem như truyền thừa của môn phái."

Dữu Khánh nhịn không được lắc đầu, hắn cũng không biết có phải mình có ảo giác hay không, lúc trước chưa nghiêm chỉnh xông xáo bên ngoài còn không biết, sau khi thật sự xông xáo qua, cảm giác vị

tiểu sư thúc này tựa như ồ có phần nhát gan, hoặc là nói cẩn thận quá mức?

Dù sao không giống cảm giác không gì làm không được như hắn tưởng tượng trước đây.

Đương đương đương, trong bình kim loại, 'Đầu to' lại va chạm kêu vang, hiển nhiên là muốn ăn thứ gì đó.

Tiểu sư thúc liếc mắt nhìn, y từng gặp qua chiếc bình này, cũng từng gặp qua thứ bên trong, biết thứ này là cái gì, chế nhạo nói: "Thế nào, cái trò này còn chưa có đi sao?"

Dữu Khánh lập tức tự biên tự diễn, "Nó là bảo bối tốt, ta bán nó làm chi?"

Tiểu sư thúc cười nhạt, "Ta đã nghe Trùng Nhi nói rồi, trên đường ngươi vào kinh thành vẫn một mực xui khiến nàng, muốn nàng giúp ngươi cổ động tên Hứa Phí gì kia ra giá cao mua con côn trùng của ngươi."

Dữu Khánh lập tức bối rối, hắn đang định tán dương một đống chỗ tốt, nhìn xem có thể bán cho tiểu sư thúc hay không, không nghĩ tới bị Trùng Nhi bán đứng rồi, nhưng mà chính là bởi vì nhắc đến Trùng Nhi, hắn mới chợt nhớ tới còn có người này.

Nếu như không nhắc tới thì hắn để quên Trùng Nhi luôn rồi, lúc này hiếu kỳ hỏi: "Đúng vậy, Trùng Nhi đâu? Tại sao không thấy hắn."

Tiểu sư thúc: "Nàng chỉ là một đệ tử ký danh, ta làm sao có thể dễ dàng để cho nàng biết rõ sào huyệt của chúng ta ở đâu. Dạy cho nàng biết một chút việc tu hành, an bài tại một nơi nào đó tu luyện, chờ nàng có chút cơ sở tu hành rồi nói tiếp đi. Hiện tại cái gì cũng theo không kịp, chạy đến làm gì?"

Dữu Khánh suy nghĩ cũng phải, đệ tử chưa làm nghi thức là rất không có khả năng mang về Linh Lung quan.

Hai người dặn dò một hồi, Dữu Khánh đem 'Đầu to' đi đến nhà bếp tìm xương cốt.

Đứng ở ngoài cửa nghiêng tai lắng nghe một hồi, tiểu sư thúc đã nhận ra ba người Cao, Nam, Mục đang tụ vào trong một phòng nói chuyện với nhau, liền trực tiếp đi đến.

Đối với ngoại môn đệ tử mà nói, không biết đó chính là điểm kinh khủng nhất của Linh Lung quan.

Có loại người tu luyện Âm Tự quyết như vậy tồn tại, lén lút nói chuyện gần như không có bất cứ bí mật gì để nói, mà chính bọn họ lại không biết rõ.

Lại có thêm Quan Tự quyết, nhất cử nhất động căn bản trốn không thoát quan sát.

Mà đây cũng chính là một trong những thủ pháp hữu hiệu nhất để Linh Lung quan phân biệt đệ tử.

Vấn đề dạng gì có thể chịu, vấn đề dạng gì không thể nhịn.

Người dạng gì có thể lưu, người dạng gì không thể lưu.

Người dạng gì có thể chân chính trở thành đệ tử Linh Lung quan, Linh Lung quan tự có cân nhắc.

Tỉ lệ đào thải rất cao, mỗi một đệ tử có thể lưu lại, đó chính là chân chính được tinh tế tuyển chọn ra.

Tìm đến nơi, tiểu sư thúc gõ cửa đi vào, đảo qua ba người bên trong phòng, a lên một tiếng, nói, "Đều tại đây a, vậy thì vừa đúng lúc."

Ba người Cao, Nam, Mục đều hành lễ, "Sư thúc."

Tiểu sư thúc ừm một tiếng, đi tới trước mặt ba người, ánh mắt quét qua quét lại trên mặt mọi người, đột nhiên mặt đen lại, chỉ vào mũi ba người đổ ập xuống một trận thóa mạ, "Ngay trước mặt lão Thập

Ngũ, vì chừa chút mặt mũi cho các ngươi, ta đã không tiện nói các ngươi, nhìn xem đức hạnh hiện tại của các ngươi mà xem, vô cùng xấu xí!

Đệ tử của Linh Lung quan cũng không mượn sự việc bên ngoài để dùng làm đối nội trả thù!

Lão Thập Ngũ biết được trọng đại bí mật, hắn hoàn toàn có thể tàng tư, hoàn toàn có thể độc chiếm. Hắn chẳng lẽ không biết rằng mình không trông chờ được vào việc các ngươi giúp hắn sao? Nhưng hắn không có, hắn vẫn đem thu hoạch của riêng mình xem như là lợi ích chung của môn phái. Hắn ngàn dặm bôn ba khẩn cấp chạy về trong quan, nói cho mọi người biết tin tức này.

Bên trong môn phái, bên ngoài môn phái, lão Thập Ngũ đối với các ngươi dù có bất mãn, cũng phân biệt rõ ràng, nhưng các ngươi thì sao chứ? Các ngươi có nhìn thấy sắc mặt xấu xí của chính các ngươi lúc trước không? Không phân biệt đúng sai, ân oán bất minh, Linh Lung quan làm sao lại có kẻ vô liêm sỉ như các ngươi vậy chứ!

Tin tức ở bên ngoài, các ngươi cũng đã nghe được, 'A Sĩ Hành' ở bên ngoài kia là ai, trong lòng các ngươi cũng có nhận biết.

Các ngươi hỏi bản thân mình một chút, trong thời gian ngắn như thế, kiếm được hơn mười vạn lượng bạc, các ngươi có năng lực đó không?

Các ngươi nói hắn tham tài, không sai, các ngươi là phóng khoáng so với hắn, nhưng hắn có thể móc hết đến mức trên người mình không còn dư thừa dù chỉ một đồng, đem hơn mười vạn lượng bạc quyên góp cho nạn dân, các ngươi vuốt lương tâm nói thử xem, các ngươi có thể làm được không?

Tại trên vấn đề trái phải rõ ràng, các ngươi dù cho không phục, các ngươi chính là không bằng hắn!

Còn có bức Vân Đồ kia, hắn đi ra ngoài một chuyến liền đem về tới, các ngươi có năng lực đó không?

Linh Lung quan nuôi các ngươi từ nhỏ đến lớn, dạy các ngươi bản lĩnh, cho các ngươi tiền tiêu, cho ăn cho uống, nhưng một khi các ngươi cảm thấy nán lại môn phái không có tiền đồ, nói chạy liền chạy. Sư phụ các ngươi có từng ngăn cản các ngươi không? Mắng chửi các ngươi không? Ta nhớ kỹ sư phụ các ngươi là nói lời ngon ngọt để đưa tiễn a?

Được rồi, ở bên ngoài gây sự, chạy trốn quá khó khăn, lại trốn về trong môn phái, sư phụ các ngươi có ngăn cản các ngươi không? Môn phái vẫn như cũ nuôi ăn nuôi uống các ngươi!

Môn phái như vậy, các ngươi đi đâu tìm được?

Các ngươi vậy mà còn bất mãn, trong mắt toàn là người khác đen tối, không thấy dơ bẩn trên người mình.

Các ngươi tự nói xem, các ngươi là đào phạm triều đình, có thích hợp làm Chưởng môn Linh Lung quan không?”

Một trận đổ ập xuống như vậy khiến ba người bị mắng cho cực kỳ bối rối, mặt đỏ lên, nhưng nghe nói như thế, hình như mình quả thực chẳng ra gì cả rồi, trái lại cảm thấy lão Thập Ngũ là một thân bản lĩnh, mạnh hơn bọn họ nhiều.

Nam Trúc hơi hơi khom khom cái eo mập, lúng túng nói: “Sư thúc, chúng ta không có ý nhằm vào Linh Lung quan, thuần túy là nhằm vào cá nhân lão Thập Ngũ, cảm thấy hắn căn bản không có tư cách làm Chưởng môn, tối thiểu còn có sư thúc ngài tại đây a, sao có thể đến phiên hắn a!”

Tiểu sư thúc nhíu mi hỏi: “Ý của ngươi là, sư phụ các ngươi có mắt không tròng sao?”

Nam Trúc vội xua tay đáp: "Không không không, ta cũng không phải là ý này."

Tiểu sư thúc: "Vậy ngươi gấp gáp làm gì? Lão Thập Ngũ làm Chưởng môn, ta cũng bối rối, dựa vào cái gì truyền cho hắn mà không phải truyền cho ta nha? Nhưng ta nghĩ, sư huynh làm như vậy khẳng định là có nguyên nhân, ta không thể vì tư dục bản thân liền không phân tốt xấu, có thích hợp hay không, cần có thời gian để chứng minh.

Không thể giống như các ngươi, thi cốt sư phụ các ngươi chưa lạnh, liền khẩn cấp muốn bác bỏ sự truyền thừa bởi sư phụ các ngươi, lập tức muốn thay vào đó. Có được hay không được, sư phụ các ngươi có ánh mắt hay không có ánh mắt, lão Thập Ngũ có thể để chúng ta chịu phục hay không, dù sao cũng phải cho chút thời gian để chứng minh đi?"

Ba người bị nói không lời nào chống đỡ, qua một trận mắng đổ ập xuống này, có cảm giác ba người mình có phần đúng như vậy.

"Lão Thất, lão Cửu, ta vẫn là câu nói kia, không quản tại bên trong môn phái có mâu thuẫn gì, đi ra bên ngoài thì phải đứng chung một phía. Lần này đi ra ngoài, các ngươi cần phải chu toàn tốt cho lão Thập Ngũ. Nếu như hắn có chuyện gì sơ suất, đừng trách ta không khách khí đối với các ngươi!"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, cũng không có ý kiến gì, đều khúm núm cất tiếng đồng ý.

Tiểu sư thúc xoay người, sau đó lấy ra một cái gương chiếu chiếu soi soi, đẩy đẩy tóc, vừa đi vừa mắng: "Bị các ngươi làm tức giận đến nổi loạn cả tóc luôn rồi."

Ba người Cao, Nam, Mục nhìn nhau không nói nên lời…

Sau nửa đêm về sáng, ba đồng môn sư huynh đệ cần xuất môn đều đã lưng cõng khăn gói, cất lời từ biệt hai vị lưu thủ.

Tiểu sư thúc đưa tiễn, trong mắt có sự lo lắng, nhắc nhở: "Kiến Nguyên sơn, là địa bàn Yêu giới, không phải các ngươi có thể tự tiện xông xáo, các ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?"

Mục Ngạo Thiết: "Trước đi tìm hiểu chút tình huống bên kia rồi nói tiếp, tùy thời tìm biện pháp trà trộn vào."

Nam Trúc gật đầu, đây quả thực là biện pháp mà lúc trước bọn hắn cùng lão nhị trao đổi với nhau ở trong phòng.

Tiểu sư thúc nhìn chằm chằm Dữu Khánh, y biết rõ hai tên gia hỏa kia không làm chủ được Dữu Khánh, ý kiến của Dữu Khánh là trọng yếu nhất.

Dữu Khánh nhàn nhạt cho một câu, "Đầu tiên là tìm hiểu tình huống đến khi nào mới được? Không trước tiên đi vào thì làm thế nào dễ dàng thăm dò được tình huống cụ thể? Trước tiên đi U Giác Phụ kiếm cái thân phận, sau đó trực tiếp tiến vào Yêu giới, dùng thân phận thương nhân U Giác Phụ để làm việc, như vậy mới tương đối đơn giản thuận lợi!"

Cao Vân Tiết ra tiễn đưa hờ hững nói: "Ngươi là đứng nói chuyện không eo đau a, thân phận thương nhân U Giác Phụ há là ngươi nói kiếm là kiếm được, ai có thể để cho ngươi dùng thân phận cửa hàng nhà mình đi gây chuyện ở bên ngoài?"

Dữu Khánh: "Ta có người quen ở bên kia."

Cao Vân Tiết cứng họng.

Tiểu sư thúc đại khái đã minh bạch cái gọi là người quen là ai, hơi hơi gật đầu nói: "Xuất môn tại bên ngoài, ba người sư huynh đệ các ngươi phải nâng đỡ lẫn nhau, vạn sự cẩn thận! Lão Thất và lão Cửu chú ý mình là người đang bị phát lệnh truy nã, bình an đi, bình an trở về."

Dữu Khánh cùng với một người mập mạp một người vạm vỡ chắp tay từ biệt, ngay lập tức cùng xoay người rời đi.

Có tiểu sư thúc tự mình tọa trấn tại bên trong quan, Dữu Khánh không có gì để không yên tâm, huống hồ cũng đã có chuẩn bị tâm lý vạn nhất không về được, phải dặn dò đều đã dặn dò rồi.

Chương 153: U Giác Phụ

Một cái dãy núi vắt ngang cao vút, như là nét bút Tạo hóa càn khôn, đem toàn bộ đại lục từ Nam đến Bắc chia ra làm hai, bước tiến chinh phục đại lục của mỗi nước Cẩm Quốc và Ân quốc đều dừng lại tại chân hai bên dãy núi này, bởi vì đụng phải nơi hiểm yếu mà không thể khuếch trương.

Nơi đây vừa là ranh giới giữa hai quốc, cũng là đường ranh giới của cả đại lục.

Mặt trời mọc, mặt trời lặn, sơn sơn thủy thủy, ba người sư huynh đệ Linh Lung quan từng chặng đường lại từng chặng đường, cuối cùng đến được vùng này, dừng lại tại dưới chân một tòa tuyết sơn ánh nắng tươi đẹp.

Một bên là dãy tuyết sơn liên miên chập trùng, một bên là một tòa vách núi cao chót vót.

Nước tuyết tan chảy tràn qua mặt nham thạch, phủ ra một lớp mỏng manh nông cạn đến mức ngay cả bàn chân cũng không thể ngập hết, lại bởi vì quanh năm suốt tháng cọ rửa, đem dưới chân vách núi cao vút kia ăn mòn ra vô số hang động, nhìn qua thấy sâu thẳm.

Tại tình cảnh như thế lại trông thấy không ngừng có người ném ra ván trượt, đạp lên ván trượt nhảy vào trong động quật sâu thẳm kia, theo hướng nước chảy đồng thời biến mất tại dưới mặt đất.

Ba sư huynh đệ đứng ở trên một tảng đá trong vùng nước chảy này thì nó có địa thế tương đối cao, theo thứ tự mập mạp, thon gầy, vạm vỡ mà đứng đó.

Kỳ thực Dữu Khánh cũng không phải gầy, thân thể rất tiêu chuẩn, chỉ là không so nổi hai vị sư huynh làm nền, đứng ở giữa hai vị sư huynh có vẻ nhỏ yếu.

Nam Trúc thân thể mập mạp y nguyên là dáng cao ngất, hai tay giao nhau đặt tại trước bụng, bởi vì bụng lớn, nên luôn tạo ra cảm giác thân người hơi ngửa ra sau, thần sắc vĩnh viễn nghiêm túc, vĩnh viễn một bộ muốn giáo dục người khác!

Cuộn đơn giản bím tóc đuôi ngựa, ngoài miệng nuôi dưỡng chút râu tơ, hai tay Dữu Khánh khoanh ở trước ngực, đầu hiếu kỳ mà nhìn trái nghiêng phải, nhìn từng người đạp ván trượt lục tục lướt qua.

Đầu tóc nghiêm chỉnh, khuôn mặt có phần góc cạnh, Mục Ngạo Thiết cũng khoanh hai tay trước ngực, đầu hơi nghiêng, cằm hơi ngước lên, khiến cho người khác có cảm giác tựa như đang dùng khóe mắt nhìn kĩ, dáng vẻ rất lạnh lùng cao ngạo.

Cọc cọc cọc, âm thanh guốc gỗ truyền đến.

Một con "Bán yêu quái" chỉ mặc đoản khố ống tay áo ngắn lộ ra chân trần đến sát bẹn xuyên guốc gỗ bơi đứng mà đến, thân người, đầu mèo.

Thân thể rất vạm vỡ, đầu mèo cũng rất lớn, lớn như đầu sư tử, phía sau còn kéo theo một cái đuôi mèo dài.

Vừa nhìn chính là di chứng do khi tu hành lần đầu tiên tiến giai hóa người thất bại, dẫn đến ngoại hình dừng lại tại đó, trên cơ bản rất khó tiếp tục có khả năng triệt để hóa thành hình người, vì vậy mà được xưng là Bán yêu quái.

Trong chốn giang hồ xưng Mèo yêu nơi đây là "Đại miêu", bởi vì bản thể quả thực rất lớn, nhìn đầu lớn như đầu sư tử liền biết.

Chúng nó không chủ động trêu chọc người, ngoại nhân bình thường cũng không dám chọc chúng nó, bởi vì chúng nó đến từ U Nhai.

Đại miêu trước mắt có cái đầu màu nâu, tục xưng Hoa kiểm miêu, đứng ở ngay phía sau ba người, cõng tới một đống lớn ván trượt ném rầm rầm ra phía sau, tiện tay từ trong cái sọt trên eo rút ra từng cây gậy nhám giống như cành cây khô sau khi phơi nắng.

Nắm đỉnh từng cây, một tay tuốt xuống lột bỏ cành lá.

Sát! Một tay bấm rớt phái đầu non mềm, lại bấm đứt phần dưới khô cứng, ngậm tại trên cái miệng lớn, lấy ra bùi nhùi đánh lửa đốt cháy một đầu khác, sau đó liền kéo cây gậy đầy khói phun thổi ngay tại trước mặt ba người, một đôi con mắt lớn giống như hạt châu mã não nhìn chằm chằm bọn hắn.

Cái đầu thật cao, ngay cả to con như Mục Ngạo Thiết cũng phải hơi ngẩng đầu mới có thể đối diện với ánh mắt đối phương.

Ba người không biết nó chặn tại trước mặt bọn họ là có ý gì, đôi mắt hai bên trừng lên nhìn nhau.

Đại miêu từ trên một đống ván trượt lấy ra cái nón lớn như cái dù che đầu, đem đồ án trên nón phát sáng lên cho ba người nhìn thấy, sau đó chụp lên trên đầu mình, nhấc tay kẹp lấy cây gậy đầy khói trên miệng mình ra, hướng phía dưới chân bọn họ phun ra khói, nghiêng đầu ra hiệu một cái.

Ba người nhất tề soàn soạt cúi đầu nhìn, phát hiện trên mặt đất cũng có một bức đồ án giản dị, giống nhau như đúc với đồ án trên nón người ta, lúc này đã minh bạch có ý gì, đang sững sờ không hiểu, lúc này ba người lại nhất tề đồng loạt lui lại ra sau mấy bước, đem quầy hàng của người ta nhường lại cho người ta.

Bởi vì ở xung quanh có không ít đại miêu bán ra ván trượt nên vừa nhìn liền hiểu ngay.

Đại miêu lại ngậm lấy cây gậy đầy khói, kéo một đống ván trượt lên nơi khô ráo, bày ra một cái ghế ngồi đó chờ, ở phía sau ghế, cái đuôi thỉnh thoảng lay động vung vẩy, ngẫu nhiên còn dính nước rãy rãy mấy cái.

"Nhìn hiểu hay không?"

Nam Trúc hỏi Dữu Khánh.

Ánh mắt Dữu Khánh dõi theo một cái ván trượt, vuốt chút râu mép, "Hẳn là không có gì khó đi."

Nam Trúc hướng về phía Đại miêu bán ván trượt hất hất cằm, ý bảo mua đi, mình thì móc ra mười hai bạc trước.

Mục Ngạo Thiết cũng móc ra mười lượng bạc.

Hai người đều đi tìm đại miêu mỗi người mua một tấm ván trượt, không có mua giúp Dữu Khánh, mỗi người mua một cái.

Dọc theo đường đi, ba người đều là chuyện người nào trả tiền mà thiếu một chút trở mặt động thủ, về sau đạt thành hiệp nghị, mỗi người phải tự bỏ tiền ra, tập thể ba người đều phải bỏ ra, thân phận Chưởng môn cũng chiếm không được lợi.

"Chỉ là một miếng ván mà thôi, vậy mà phải bỏ ra mười lượng bạc." Dữu Khánh thì thầm một tiếng, nhưng vẫn phải bỏ tiền mua một cái. Hiện tại hắn rất nghèo, lần trước cướp đoạt được bạc từ đồng bọn của đám người Đào Vĩnh Lập thì trên đường đi về đã chi tiêu nhiều, còn thừa lại không bao nhiêu.

Tiểu sư thúc dưa cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết mỗi người một nghìn lượng bạc, nhưng lại không cho Dữu Khánh một đồng nào, không phải ngươi rất biết kiếm tiền sao? Không phải ngươi không

chịu thảo luận về việc hơn mười vạn lượng bạc kia sao? Vậy tự mình chịu đi.

"Theo sát." Nam Trúc cất tiếng kêu gọi, ném ván trượt xuống, một chân đạp lên, giãy giụa thân thể mập mạp đẩy ván lướt đi.

Mục Ngạo Thiết theo sát phía sau.

Dữu Khánh cố gắng kiên trì ném ván xuống đuổi theo, bộp, tấm ván chạm mặt đất trượt đi, hắn xiêu xiêu vẹo vẹo điều chỉnh phương hướng, thỉnh thoảng còn phải vươn chân ra ngoài ván trượt đạp mặt đất điều chỉnh phương hướng, nhìn chuẩn xem hai vị sư huynh tiến vào hang động nào, mình cũng đi theo trượt vào.

Vừa vào trong động, tầm mắt lập tức trở nên tối đi không ít, cũng may trên vách động cách một khoảng sẽ có khảm huỳnh thạch phát quang, vừa để chiếu sáng vừa để báo hiệu hướng đi.

Địa thế quanh co khúc khuỷu một đường đi xuống phía dưới, dòng nước chảy xuôi xuống cũng một đường theo địa thế mà tràn xuống phía dưới.

Tốc độ trượt xuống rất nhanh, lúc ban đầu khiến Dữu Khánh vô cùng lo sợ, lo lắng chuyển hướng không kịp sẽ bị đụng vào vách động.

Nhưng mà thường tại lúc tốc độ sắp không kiểm soát được thì sẽ xuất hiện một vũng nước, xông qua mặt nước sẽ có hiệu quả trì hoãn lại, tốc độ giảm xuống.

Dựa vào một thân tu vi, Dữu Khánh rất nhanh liền nắm giữ được bí quyết cân bằng, dần dần thả lỏng tự nhiên, đến tiếp sau đó thì rất vui sướng mà lướt đi.

Lướt đi khoảng mười mấy dặm xa, một khung cảnh thế giới trong lòng đất đột nhiên xuất hiện tại trước mắt, dưới chân cũng nhảy vào

một con sông, quán tính giúp cho người lướt qua mặt nước đến được bờ bên kia.

Con sông làm giảm tốc độ xuống, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thoải mái nhấc chân lên bờ, không để ý tấm ván trượt ở dưới chân bị cuốn đi.

Theo sát lên bờ, Dữu Khánh gọi theo, "Cứ như vậy vứt bỏ thứ này luôn hả? Không phải đã nói thứ này chính là phương thức tốt nhất để tiến vào và rời đi sao?" Hắn thuận tay cầm lấy tấm ván trượt lên tay.

Vẻ mặt Mục Ngạo Thiết lãnh khốc không nói lời nào, Nam Trúc ung dung điềm tĩnh nói ra: "Dưới hạ du có người thu dọn, khi rời đi thì có thể nhận tấy một tấm mà không cần bỏ tiền ra."

Thì ra là như vậy, Dữu Khánh lập tức phất tay đem ván trượt ném về lại trong sông, lúc này mới có lòng thanh thản đối diện thế giới trong lòng đất trước mắt, U Giác Phụ!

Không gian trong lòng đất rất lớn, trên mái vòm lác đác có các lỗ trống xuyên lên bầu trời, giống như từng chùm cột sáng thật lớn rọi xuống, đem thế giới trong lòng đất này mơ hồ phác họa ra một hình dáng mông lung, một tòa thành!

Một tòa thành thật lớn trong lòng đất!

Phía sau thỉnh thoảng có người đạp ván trượt qua sông đi tới, ba người không tiện chặn đường, vừa đi vừa nhìn.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết trước đây hành tẩu giang hồ thì từng tới nơi đây, Dữu Khánh nhưng là lần đầu tiên đi đến, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ.

Không có tường thành, bên trong thành có rất nhiều sông ngòi uốn lượn chảy qua, dọc hai bờ sông đều là cửa hàng và nhà cửa, phong

cách kiến trúc không có khác biệt quá lớn với Nhân gian, có lẽ càng thiên hướng phong cách cổ xưa.

Thực vật trong thành đa số đều là thực vật huỳnh quang biết phát sáng.

Khi đi qua dưới lỗ thủng trên mái vòm, đặt mình trong cột ánh sáng tự nhiên chiếu rọi, Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn, cảm giác giống như đặt mình tại dưới vực sâu vạn trượng, quanh mép lỗ thủng có mọc không ít thực vật đỏ đỏ xanh xanh rất đẹp, dưới ánh sáng phản chiếu phụ trợ nhìn có phần mộng ảo.

Mỗi một cái lỗ thủng mái vòm đều không giống nhau, có tròn, có dẹp, có cái như vết rách, có cái nước nhỏ giọt tí tách tí tách không ngừng nhìn như tấm màn nước.

Nghe nói người có năng lực cũng có thể theo lỗ thủng trực tiếp bay xuống đến U Giác Phụ, chỉ là bên ngoài cũng không phải là đường bằng phẳng, sơn thế chót vót, nhấp nhô bất định, phiền phức rắc rối hơn xa cách thức dùng ván trượt tiến vào trong lòng đất, dù tiết kiệm mười lượng bạc kia nhưng rất có khả năng không có lời.

Phía trên thành bay lượn từng phiến tinh vân tựa như ảo mộng, không ngừng đan xen qua lại, liên tục phiêu đãng không ngừng.

Tụ hợp thành phiến tinh vân kia chính là một loại gọi là "Vân quang trùng" từ dưới U Nhai bay lên, tương tự như Huỳnh Hỏa trùng tức là con đom đóm, tổ hợp thành từng cái hàng chữ thuyết minh bay tới bay lui trên đỉnh đầu từng cái cử hàng to to nhỏ nhỏ.

"Ba mươi vạn lượng thu một quả 'Băng phách'!"

"Chín trăm chín mươi vạn lượng bán ra một viên 'Nghiệt Linh đan'!"

Dừng bước ngẩng đầu nhìn, Dữu Khánh nhìn hàng chữ bay qua trên đỉnh đầu, thì thầm tự nói, mí mắt nhảy nhảy, đồ vật giá trị một nghìn vạn lượng trực tiếp rẻ hơn mười vạn lượng, nếu như có thể

mua được chính là kiếm lời, ngẫm nghĩ lại một chút, cũng không biết đời này mình có thể trông thấy chín trăm vạn lượng đặt tại một chỗ là có dạng gì hay không.

Chỉ sợ đem chính bản thân mình đi bán cũng không gom đủ được chín trăm vạn lượng, cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, lại nhìn chằm chằm vào những dong chữ khác đang lướt qua ở gần xung quanh.

Nghe nói đây đều là người có nhu cầu buôn bán tìm đến U Nhai, bỏ ra chi phí để U Nhai hướng U Giác Phụ phát ra thông báo.

Cửa hàng nào trên tay có hàng bán ra, hoặc là muốn mua vào, cảm thấy giá cả thích hợp, sau khi nhìn thấy tin tức sẽ đi tới U Nhai giao hàng.

Đương nhiên, không muốn phô trương, muốn lặng lẽ đến một cửa hàng nào đó để buôn bán đồ vật thì cũng tùy tiện.

Tại U Giác Phụ, các phương thế lực đều đã đạt thành hiệp nghị, coi như là ấn tỳ của Hoàng đế bị người đánh cắp đem tới nơi đây bán ra, chỉ cần không phải là cửa hàng U Giác Phụ ăn trộm, vậy thì chính là phù hợp quy định bình thường, bất cứ thế lực bên ngoài nào đều không thể quấy nhiễu U Giác Phụ bình thường buôn bán, sau khi hàng hóa ra khỏi U Giác Phụ, các ngươi thích xử lý như thế nào cũng được.

Còn có, giữa các cửa hàng to to nhỏ nhỏ trong U Giác Phụ là không phân chia chủng loại buôn bán, chỉ cần con đường của ngươi đủ rộng, có thể lấy được hàng, ngươi muốn buôn bán thứ gì cũng được.

Nói đến cùng, sự cạnh tranh giữa các cửa hàng chính là xem nguồn cung cấp của ai rộng hơn, thủ đoạn nhiều hơn, sau đó chính là giá cả có thể khiến người thỏa mãn hay không.

Trong thành rất nhiều người lui tới, cảm giác như là nơi yêu ma quỷ quái tụ tập, có rất nhiều người đều mặt đấu bồng hoặc che chắn

khuôn mặt.

Nhìn xem cửa hàng hai bên đường phố, Dữu Khánh liền tiến vào trong một cửa hàng.

Chủ quán nhấc mắt lên, lập tức nhiệt tình bắt chuyện, "Quý khách muốn mua thứ gì?" Xoay tay lại chỉ chỉ hàng mẫu rực rỡ muôn màu xếp trên hàng kệ phía sau mình, lại lôi ra danh mục phân loại vật phẩm, để cho Dữu Khánh muốn thứ gì cứ việc chỉ ra.

Dữu Khánh khoát tay áo, biểu thị không phải tới mua đồ vật, "Chưởng quỹ, muốn hỏi thăm ngươi một chút, có biết 'Diệu Thanh Đường' ở đâu hay không?"

Chương 154: Thám Hoa

Vừa nghe thấy không phải tới mua đồ vật, trái lại là tới hỏi vị trí cửa hàng khác, lúc này chủ quán không còn là khuôn mặt tươi cười, hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Diệu Thanh Đường chỉ là một cái cửa hàng nhỏ a, vị tất đã có hàng giúp cho khách quan ngài thỏa mãn, không bằng ngài trước tiên nhìn xem bản điếm có thể giúp ngài thỏa mãn hay không rồi nói tiếp."

Biết rõ người ta đã hiểu lầm, Dữu Khánh giải thích: "Không phải tới buôn bán, là tới tìm người, làm phiền chưởng quỹ chỉ điểm một chút."

Chủ quán trên dưới lườm hắn một cái, chỉ chỉ một cái phương hướng, nói, "Hướng phí kia thẳng đi, đi qua ba cây cầu, rẽ trái rồi đi thẳng, trông thấy một phiến tiểu châu, phía trên có mấy chục nhà cửa hàng, Diệu Thanh Đường ngay tại trong đó."

- Giải thích, Tiểu châu là một khu vực riêng nhỏ. Hết giải thích.

Dữu Khánh cảm tạ rồi cáo từ, nhưng vừa định xoay người lại chợt nghĩ đến điểm gì đó, hiếu kỳ hỏi: "Nghe nói U Giác Phụ có hơn một nghìn cửa hàng, nếu chưởng quỹ đã nói Diệu Thanh Đường chỉ là một cửa hiệu nhỏ, tại sao biết rõ ràng vị trí của nó như vậy?"

Chủ quán đứng nơi quầy hàng khép lại cuốn danh mục, hỏi: "Ngươi hỏi thăm địa phương, ta có thể chỉ điểm cho ngươi, ngươi trái lại không hài lòng hay sao?"

Dữu Khánh vội xua tay đáp: "Không phải không phải, chỉ là có chút kỳ quái."

Chủ quán cười ha hả, cuối cùng vẫn là có chút cân nhắc mà cho một câu trả lời, "Lão bản nương Thiết Diệu Thanh a, là đại mỹ nhân có tiếng, thương gia tại U Giác Phụ có ai mà không biết?"

"Ách…" Dữu Khánh ít nhiều sửng sốt, biết rõ Thiết Diệu Thanh hẳn rất xinh đẹp, nhưng vẫn chưa gặp qua chân diện mục, không nghĩ tới lại là một nhân vật có thể dùng khuôn mặt đẹp để dương danh tại U Giác Phụ.

Lại có khách nhân đi vào điếm, chủ quán vội vàng bắt chuyện.

Dữu Khánh không tiếp tục quấy rầy, chắp tay cáo từ.

Chủ quán cũng chỉ là phất phất tay, bảo hắn đi mau.

Đi ra cửa, ba sư huynh đệ dựa theo lời chủ quán chỉ điểm mà đi, một đường đi dạo phố, gặp cầu thì qua.

Bên trong U Giác Phụ xen kẽ tương đối nhiều sông ngòi, nên cũng rất nhiều cầu.

Trong sông có tàu thuyền lui tới, người chèo thuyền giống nhau đều là người Một Mắt, cánh tay dài đến khoảng một trượng, dùng hai tay vạch nước còn tốt hơn cả dùng mái chèo chân chính. Cần cập bờ thì

cũng bớt việc, cánh tay dài vươn tới trên bờ kéo một cái liền ổn định cập bờ, ngay cả dây thừng cũng chẳng cần tới.

Chỉ là tướng mạo người chèo thuyền có chút quái, trên mặt chỉ có một con mắt lớn, đứng lên cao đến hai trượng, gầy, khép tứ chi lại đứng yên thì tựa như một cái cọc, tứ chi giang mở ra thì giống như là bọ tre, gầy mà dài.

Tướng mạo người Một Mắt mặc dù quái dị, nhưng tay dài, chân dài, thân cao chính là ưu thế, rất nhiều chức nghiệp tại Tu Hành giới vẫn rất thích thuê mướn người Một Mắt.

Trên đường và trên thuyền thường xuyên có thể nhìn thấy Bán yêu quái qua lại. Bán yêu quái không có nghĩa là tu vi không tốt, chỉ có thể chứng minh trên đường tu hành từng gặp phải không thuận lợi mà thôi, đệ nhất nhân Yêu giới chính là Bán yêu quái.

"Trừ thử" mà Dữu Khánh từng nhìn thấy tại Tịch Nguyệt phường cũng thỉnh thoảng xuất hiện tại trên đường đi nhặt rác rưởi.

Qua cầu, đi qua cột ánh sáng tự nhiên từ lỗ thủng trên không chiếu xuống, đưa lưng về phía cột sáng, ánh mắt Dữu Khánh mới nhìn rõ dị tượng phía trước, bị một cái vách núi cao vút chìm trong bóng tối ở phần cuối phía trước thu hút, chỉnh thể thoạt nhìn giống như tạo hình một cái chữ "Phong", đồ án giao nhau ở giữa chữ phong giống như là bậc thang cao chót vót giao nhau, có thể mơ hồ nhận thấy được có người đang đi lại tại trên đó, ánh đèn nhập nhoạng, thỉnh thoảng còn có những đốm sáng nho nhỏ lúc ẩn lúc hiện, tại trong u ám lộ ra một sự thần bí.

Không cần người nào giới thiệu, Dữu Khánh cũng có thể đoán được, đó đại khái chính là U Nhai trong truyền thuyết rồi, là nơi kiểm soát quy tắc của U Giác Phụ.

Dựa theo chỉ điểm, đi qua ba cây cầu, rẽ trái đi thẳng tới phần cuối, quả nhiên nhìn thấy một tòa tiểu châu được dòng nước uốn lượn xoay quanh, quả thực chỉ có mấy chục nhà cửa hàng, so với sự náo

nhiệt tại khắp các nơi U Giác Phụ thì quả thật có vẻ tương đối quạnh quẽ, nhưng cũng có ưu thế của nó, một vùng ánh sáng trời gần như bao phủ toàn bộ Tiểu châu, phỏng chừng là một địa phương hiếm có tại U Giác Phụ mà ban ngày không cần đốt đèn lồng.

Ba sư huynh đệ đi qua cầu bước lên Tiểu châu, tại nơi đây có thể nhìn thấy thực vật màu xanh tương tự như bên ngoài, phỏng chừng thời điểm ánh nắng mặt trời lên cao thẳng chiếu xuống thì nơi đây còn có thể được ánh nắng soi sáng một đoạn thời gian.

Ba người cũng không gấp gáp, tại trên Tiểu châu không nhanh không chậm đi dạo nửa vòng, cuối cùng nhìn thấy được cửa hàng treo tấm biển "Diệu Thanh Đường", phía trước là cửa hiệu, mặt sau là đình viện.

Dữu Khánh dẫn đầu đi vào trong.

Chủ quán là một nam tử, vừa nhấc mắt, lập tức đứng lên, nhiệt tình bắt chuyện, "Ba vị quý khách muốn mua cái gì?"

Nam nhân này lạ mặt, Dữu Khánh không nhận biết người này, không có nói chuyện, lấy ra một hạt "Cúc áo" kim loại, chính là cái U Cư bài mà lúc trước Thiết Diệu Thanh lấy xuống từ trên người, đặt ở trên quầy hàng đẩy qua cho đối phương.

Chủ quán vừa nhìn thấy cúc áo kim loại này thì sửng sốt, cầm lấy phân biệt một chút, phát hiện ba chữ "Diệu Thanh Đường" bên trên không có vấn đề gì, lúc này mới có phần kinh nghi bất định, trên dưới quan sát Dữu Khánh một phen, sau đó lập tức xoay người đi đến cửa sau, vén rèm lớn tiếng gọi ra phía sau, "Chưởng quỹ, ngươi tới đây một chút."

Rất nhanh, một phụ nhân tướng mạo mạnh mẽ hơi có vẻ đẫy đà vén rèm lên từ phía sau đi tới, không phải ai khác, chính là Tôn Bình.

Tôn Bình quét mắt nhìn đám người Dữu Khánh một lần, ngay lập tức hỏi nam nhân ngồi ở quầy hàng, "Chuyện gì?"

Nam nhân kia đem U Cư bài đưa cho nàng.

Cầm đến U Cư bài, Tôn Bình hơi phân biệt, bỗng nhiên ngẩn người, lại ngẩng đầu nhìn kỹ ba vị khách tới.

Dữu Khánh hướng nàng vẫy vẫy tay cười nói: "Tôn chưởng quỹ thật đúng là quý nhân hay quên a."

Tôn Bình nhìn chăm chú để nhận rõ, ngay lập tức lộ ra vẻ rất vui mừng, thất thanh kinh hô, "A…" Nhìn nhìn bốn phía, tựa hồ lo lắng tai vách mạch rừng, lại sửa lời hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?" Rất nhanh liền xoay người đi vòng ra khỏi quầy hàng, nhưng nhịn không được đưa tay đấm một quyền lên ngực Dữu Khánh, "Tuổi còn trẻ, làm gì để lại chút râu mép khó coi như vậy chứ, hại ta thiếu một chút không nhận ra được."

Nam nhân ở phía sau quầy hàng ánh mắt lấp lánh không ngừng, có thể nhìn ra là người quen, lại là người quen có thể làm cho Tôn Bình mừng rỡ như thế, thật đúng là hiếm thấy, âm thầm phỏng đoán người vừa đến rốt cuộc là loại nhân vật nào.

Gã không khỏi quan sát hai người phía sau một chút, một kẻ vẻ mặt không khách khí, một kẻ lãnh khốc cao ngạo, dáng vẻ này chỉ nhìn qua liền biết không phải người bình thường, làm cho gã càng thêm hiếu kỳ với lai lịch của Dữu Khánh.

Râu mép khó coi? Nét tươi cười của Dữu Khánh cứng lại, hắn vẫn luôn cảm thấy râu mép của mình nhìn rất được, rất không thích đánh giá trái ngược, cười gượng nói: "Che giấu, che giấu!"

"Đi! Đi theo ta gặp lão bản nương đi." Tôn Bình kéo cánh tay hắn lập tức kéo đi vào phía bên trong quầy hàng, kết quả lại phát hiện Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng đi theo, không khỏi ngừng bước nghi ngờ hỏi, "Hai vị này là?"

Bên trong là nội trạch, lại có nữ quyến ở, một ít nam nhân không đáng tin thì quả thực không tiện dẫn vào.

Dữu Khánh a một tiếng, nói: "Là hai thủ hạ của ta, tin cậy, cứ yên tâm đi!"

Thủ hạ? Sắc mặt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết hơi trầm xuống, nhưng cũng không thể phản bác người ta là nói sai, thân phận của người ta đích thật là Chưởng môn, chỉ là cảm giác cách nói này có phần vũ nhục bọn họ.

Nhưng mà đây là tại ngoại giới, hai người lại không tiện bộc lộ quan hệ chân thực giữa ba người, hoặc là nói, không thể bộc lộ Linh Lung quan, đây là phẩm hạnh cơ bản nhất của đệ tử Linh Lung quan khi ra ngoài hành sự. Dùng cách nói của tiểu sư thúc chính là, không quản bên ngoài có sóng gió gì đều không thể rước về nhà.

Tôn Bình thấy hắn đã đảm bảo, đành phải chấp thuận cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cùng tiến vào nội trạch.

Nam nhân ngồi trong quầy hàng càng thêm kinh ngạc, càng thêm hiếu kỳ với lai lịch của Dữu Khánh, chỉ một lời đảm bảo liền có thể dẫn hai nam nhân xa lạ tiến vào Diệu Thanh Đường nội trạch?

Vừa tiến vào nội trạch đình viện, Dữu Khánh quan sát khắp nơi.

Nội trạch viện không lớn cũng không nhỏ, chí ít không lốn giống như một ít cửa hàng lớn ở bên ngoài, hoa cỏ cây cối đan xem có ý có tứ, lộ ra vẻ lịch sự tao nhã, vừa nhìn liền biết người trồng tốn nhiều tâm tư.

Viện hình tứ giác, mỗi mặt chắn một bức tường, mỗi cái mở một lối vào kiểu nguyệt môn, giống như tại bốn góc viện lại phân cách ra bốn gian tiểu viện tương đối riêng tư, mà ở giữa đại viện là một tòa đình đài thủy tạ bố cục kiểu hiên các, bốn mặt thả mành lụa, có thể dùng để tiếp khách.

Tôn Bình mời ba người ngồi chờ tại trong hiên các, mình thì bước nhanh đi vào trong góc viện bên trái.

Chỉ chốc lát sau lại đi ra, theo sau còn có một nữ tử diễm lệ có thể khiến người trong nháy mắt đôi mắt sáng ngời.

Dáng người duyên dáng uyển chuyển chầm chậm đi tới, mái tóc đen nhánh cuộn tròn sau đầu, để lệ trọn vẹn vầng trán và khuôn mặt mượt mà, nhìn qua liền có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngọc diện phù dung, mặt mày như họa, da trắng tuyết môi đỏ mọng, là một nữ tử đẹp đến mức vừa nhìn liền in khắc vào trong lòng người.

Bởi vì nàng đẹp, một động tác, trong lúc giở tay nhấc chân thì tựa hồ đều có thể thể hiện ra được nét quốc sắc thiên hương.

Nữ nhân gì nhìn thấy liền trầm trồ khen ngợi, đây mới là nữ nhân vừa nhìn liền phải trầm trồ khen ngợi, loại tao nhã này thật sự có cảm giác điên đảo chúng sinh, đủ để khiến cho rất nhiều nam nhân chỉ ao ước uyên ương không ao ước tiên.

Ba nam nhân nhìn ngây người tại chỗ.

Nam Trúc không còn vẻ mặt nghiêm túc rồi, kinh ngạc, kinh ngạc, kinh ngạc nhìn chằm chằm người đi tới.

Nét ngạo ý nhàn nhạt vốn luôn treo tại khóe miệng của Mục Ngạo Thiết cũng không còn nữa rồi, lệch đầu nhìn thẳng, không còn nghiêng đầu nhìn người bằng khóe mắt nữa.

Dữu Khánh hơi há miệng. Từ dung mạo hắn đại khái đã nhận ra người tới chính là Thiết Diệu Thanh, có phần kinh ngạc, đã biết Thiết Diệu Thanh rất xinh đẹp, nhưng mà không nghĩ tới Thiết Diệu Thanh có thể xinh đẹp như vậy, thảo nào đi ra ngoài phải che mặt không chịu tháo khăn che mặt xuống, nếu tháo khăn che mặt xuống thì đây quả thực chính là kẻ gây tai họa a!

Hắn hoài nghi nếu không phải nữ nhân này trốn tại U Giác Phụ, nơi U Giác Phụ mà không ai dám xằng bậy thì chỉ sợ từ lâu đã là vận

mệnh lận đận.

Cũng cuối cùng đã minh bạch vì sao lúc trước hỏi thăm vị chủ quán kia thì lại có thể rõ ràng biết rõ Diệu Thanh Đường nho nhỏ nằm ở đâu.

Nhưng mà hắn cũng nhìn ra được trong ánh mắt Thiết Diệu Thanh có ẩn chứa mấy phần thần thái khác thường, là một loại ưu thương nhàn nhạt.

Mặc một bộ váy đen bình thường, tại vành tóc mai cài một đóa hoa trắng nhỏ.

Cách trang điểm này… Dần dần lấy lại tinh thần, Dữu Khánh kinh ngạc, đây rõ ràng là cách trang điểm khi trong nhà có tang sự.

Đi vào hiên các, Thiết Diệu Thanh đối diện với Dữu Khánh, tựa hồ đã quen với phản ứng khi nam nhân nhìn mình, nhe răng cười yếu ớt, âm thanh âm êm tai như trước, "Thám Hoa lang đại giá quang lâm, Diệu Thanh Đường thực sự chân chính vinh dự!"

Có thể gặp lại Dữu Khánh, nàng cũng có phần cảm khái và mừng rỡ.

Có một số việc là nằm mộng cũng nghĩ không ra, nghĩ không ra mình chợt gặp được một người giúp mình làm việc không nói, vậy mà lại còn là một đại tài tử độc nhất vô nhị!

Khi nàng nghe được tin tức thi cử tại Cẩm Quốc truyền đến thì thực sự bị chấn động. Sau đó xem được văn chương truyền lưu tới thì mới hiểu được cái gì gọi là chân chính tài hoa hơn người!

Không chỉ là nàng, phu phụ Tôn Bình cũng tựa như nằm mơ vậy, không dám tưởng rồi.

Về sau, lại nghe nói tới sự tích Thám Hoa lang vứt quan mà đi, tiếp đó lại nghe đồn đại chuyện bỏ hết tiền tài cứu tính mạng hàng ngàn hàng vạn nạn dân.

Bây giờ trong thiên hạ ai mà không biết Cẩm quốc Thám Hoa lang, đây nghiễm nhiên đã trở thành một nhân vật truyền kỳ!

Các nàng vốn tưởng rằng cuộc đời này khả năng sẽ không còn có cơ hội gặp lại vị Thám Hoa lang kia nữa, nhưng mà lại lần nữa nằm mơ cũng không nghĩ đến Thám Hoa lang vậy mà chủ động đăng môn bái phỏng rồi.

Khi Thiết Diệu Thanh nghe được thông báo, thậm chí trong nháy mắt lại có chút dao động sinh ra ý nghĩ sai lầm, có phải là bị mỹ sắc của mình hấp dẫn tới hay không? Về sau nghĩ đến người ta căn bản không biết dung mạo mình như thế nào, là mình tự suy nghĩ nhiều đi.

Cũng chính bởi vì 'A Sĩ Hành' bây giờ hơn xưa, lúc này mới có hành động vô cùng thân thiết của Tôn Bình lúc trước, có thể trực tiếp đem nam nhân bên ngoài kéo vào nội trạch.

Vừa nghe kiểu xưng hô này, Dữu Khánh liền đau đầu, cười khổ nói: "Nơi đây không có Thám Hoa lang nào, đều đã là quá khứ, nếu như thật sự có Thám Hoa lang, Hoa ngay tại trước mắt. Lão bản nương, thật sự không nghĩ tới a, dung mạo ngươi lại đẹp như vậy!"

Chương 155: Bỏ văn theo võ

Lời khen ngợi người như vậy thật sự đủ thẳng thắn trực tiếp a.

Đã u buồn rất lâu, Thiết Diệu Thanh nhịn không được bật cười, nàng trái lại không ngại Thám Hoa lang miệng ba hoa, muốn kiến thức xem Thám Hoa lang tài hoa văn chương phong lưu khác biệt với người thường lớn đế mức nào, thế nhưng vừa mở miệng liền rất tục, cảm giác như vậy không giống như là tiêu chuẩn của Thám Hoa lang, y nguyên vẫn là tên tục nhân quen biết lúc trước.

Cái gì gọi là người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo lường? Nàng thật nhìn không ra vị này chính là vị Thám Hoa lang danh dương thiên hạ kia. Lúc đó, khi nghe được Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm tên gọi là 'A Sĩ Hành' thì nàng khó có thể tin, cho đến tận khi có được các phương diện xác nhận.

Ánh mắt nàng dừng lại tại hai người khác, "Hai vị này là?"

Dữu Khánh: "Người của ta, gọi bọn hắn Lão Thất và lão Cửu là được."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức vẻ mặt không biểu tình, cảm giác tại trước mặt đại mỹ nhân đã bị mất thể diện.

Mục Ngạo Thiết ôm cánh tay trước ngực, khôi phục lại vẻ lãnh ngạo nhìn người, một bộ không vì mỹ sắc dao động.

Thiết Diệu Thanh không quen thuộc với hai người, chỉ hơi gật đầu chảo hỏi, sau đó đưa tay mời Dữu Khánh ngồi. Nàng đang định hỏi đối phương tại sao lại đột nhiên tới nơi đây, nào ngờ Dữu Khánh nhìn chằm chằm đóa hoa trắng nhỏ cài bên tóc mai của nàng, hỏi: "Trong nhà có tang sự?"

Trên mặt Thiết Diệu Thanh hiện lên nét cay đắng nhàn nhạt, lời nói nhỏ nhẹ: "Sắp nửa năm rồi."

"Ách…" Dữu Khánh hơi giật mình, hơi tính toán, chia tay tại Cổ Trủng Hoang Địa, đường đi vào kinh thành xấp xỉ ba tháng, ở kinh thành lại mất một tháng ôn thi, về sau lác đác các khoảng thời gian khác cộng lại với nhau, như vậy từ khi chia tay đến nay không phải đã sắp nửa năm rồi sao, không khỏi nghi vấn: "Chẳng lẽ là… Chẳng lẽ là…"

"Là chuyết phu." Thiết Diệu Thanh gật đầu, trực tiếp trả lời vấn đề hắn không tiện hỏi ra miệng, thời gian trôi qua lâu như vậy, xem như đã vượt qua.

"A!" Dữu Khánh giật mình không nhỏ, vội hỏi: "Chẳng lẽ là Hỏa Tất Xuất không thể đúng lúc đưa đến bên này, hay là nói có người nhanh chân đến trước hoàn thành nhiệm vụ rồi?"

Trước kia bởi vì Hỏa Tất Xuất không ăn thứ gì, lo lắng Hỏa Tất Xuất có thể sống đến được lúc về tới U Giác Phụ hay không, về sau tiếp xúc nhiều với Hỏa Tất Xuất, phát hiện Hỏa Tất Xuất chịu đựng rất tốt, hẳn không dễ dàng chết như vậy.

"Nhiệm vụ thì chúng ta đã hoàn thành trước tiên, Hỏa Tất Xuất là ta đưa đến trước, chỉ là chuyết phu không thể chờ đến lúc ta trở về liền ra đi rồi." Thiết Diệu Thanh vẻ mặt đau buồn mà lắc đầu.

"Cái này…" Dữu Khánh thật sự không biết nên đánh giá như thế nào, hồi lâu mới nghẹn ra một tiếng thở dài, "Thế nào lại như vậy chứ?"

"Có lẽ đây là số mệnh đi!" Tôn Bình thở dài, nói ra nguyên so sự việc.

Bọn họ nghĩ hết biện pháp mang Hỏa Tất Xuất về, lại không nghĩ rằng xảy ra chuyện bất ngờ ai cũng không nghĩ tới, Diệu Thanh Đường lão bản Nhan Hứa vậy mà đã tự sát rồi!

Chỉ vì khi thì thanh tỉnh khi thì hôn mê, trong lúc vô ý Nhan Hứa biết rõ vì để giữ mạng cho mình, Thiết Diệu Thanh mượn nợ rất nhiều ra ngoài mua dược vật trân quý. Nhan Hứa biết rõ mình khó có cơ hội cứu vãn, vì tránh kéo thê tử kéo vào vô tận vực sâu, vì vậy lưu lại di thư rồi ra đi.

Vấn đề là Nhan Hứa chỉ biết một chuyện mà không biết chuyện thứ hai, mọi người đều gạt hắn, không cho hắn biết vì để cứu hắn thê tử không tiếc tiếp nhận nhiệm vụ của U Nhai, đã chạy đi mạo hiểm, cũng là bởi vì thân thể hắn quá suy yếu không muốn để cho hắn lo lắng.

Kết quả, Hỏa Tất Xuất đã đem về được, nhưng lại muộn mất hơn mười ngày, vừa vội vã chạy về đến, Thiết Diệu Thanh gần như sụp

đổ.

Mà phiền phức sau đó chính là việc phải trả các khoản nợ đã mượn người ta, vì xoay sở tiền cứu trượng phu, kỳ thực Thiết Diệu Thanh đã đem Diệu Thanh Đường bán đi rồi, chỉ là trong khế ước cho thời gian có sự thư thả nhất định. Sau khi Nhan Hứa chết không bao lâu, chủ nợ liền tới nói chuyện thu nhận cửa hàng.

Trượng phu đã mất, nghĩ đến gian cửa hàng này là trượng phu lúc sinh tiền đưa cho mình, bởi vì tưởng niệm trượng phu, cũng chính là bởi vì trượng phu không còn nữa, Thiết Diệu Thanh sinh ra ý nghĩ giữ lại Diệu Thanh Đường, tưởng mua lại Diệu Thanh Đường.

Bởi vì đã hoàn thành nhiệm vụ của U Nhai, nàng có thể hướng U Nhai yêu cầu một điều kiện, rất có thể sẽ muốn có một khoản tiền để mua lại Diệu Thanh Đường, thậm chí còn có thể dư ra không ít tiền.

Nhưng mà tân chủ nhân Diệu Thanh Đường không bỏ qua, ngươi muốn mua lại cũng được, nhưng thêm một cái điều kiện xấu xa, nói trắng ra chính là nhìn trúng sắc đẹp của Thiết Diệu Thanh, muốn nếm thử tư vị.

Thiết Diệu Thanh không đồng ý, lại bị buộc không còn cách nào, đành phải hướng U Nhai yêu cầu một điều kiện khác, chính là giúp nàng chuộc về Diệu Thanh Đường.

U Nhai đồng ý, loại chuyện này U Nhai đứng ra giải quyết rất đơn giản, người mua không có khả năng không nể mặt, trả đủ các yêu cầu của người mua là được, vì vậy Diệu Thanh Đường trở lại trong tay Thiết Diệu Thanh.

Dữu Khánh nghe xong thổn thức không thôi, thật sự không nghĩ tới lúc đó hao hết công phu bắt lấy Hỏa Tất Xuất, kết quả lại sẽ là như vậy, người mà chân chính muốn bảo đảm lại không giữ được, ngược lại bảo vệ cửa hàng.

Hắn không khỏi liếc mắt nhìn Thiết Diệu Thanh đang bị khơi gợi lên chuyện thương tâm, trong lòng thầm nói, như vậy chẳng phải đại mỹ nhân này đã trở thành quả phụ rồi sao?

Trong lòng lại lần nữa thổn thức.

Hắn nghĩ như vậy thật sự không có ý gì khác, hắn thừa nhận Thiết Diệu Thanh xinh đẹp, cũng thích, nhưng sự yêu thích của hắn không giống với tình yêu nam nữ, thuần túy là nhìn yêu thích vì cảm thấy nữ nhân này xinh đẹp.

Nếu như Thiết Diệu Thanh một mực che mặt, khiến người nhìn không ra tuổi thì có lẽ còn có thể khiến hắn có nhiều hơn chút mơ màng, bây giờ bỏ khăn che mặt ra, rõ ràng có thể nhìn ra tuổi hẳn phải đã qua ba mươi, rất có khả năng lớn hơn mình trên mười tuổi, hắn thật sự là yêu thích không nổi nữa.

Nói thông tục một chút, chính là không thích tuổi lớn.

Ở tuổi này của hắn, tình đầu còn chưa có, còn chưa biết tư tình nam nữ là vật gì, lẽ đương nhiên sẽ cho rằng mình một nửa tình yêu tương lai kia của mình khẳng định phải là lương phối có tuổi xấp xỉ với mình. Hắn đang đúng vào lứa tuổi với những ước mơ thuần khiết tốt đẹp, bảo hắn yêu thích một nữ nhân lớn hơn mình hơn mười tuổi, lại từng đã có chồng, hắn là làm không được.

Huống hồ còn là một quả phụ, hắn tuổi trẻ như vậy, tâm lý tuyệt đối không tiếp thu được.

Nói trắng ra, chính là thể xác và tinh thần của hắn hiện tại thật sự còn rất trẻ tuổi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì có phần bất ngờ quan sát Thiết Diệu Thanh, không nghĩ tới nữ nhân này còn rất thương cảm, cũng không nghĩ tới Dữu Khánh có thể có bằng hữu xinh đẹp như thế.

"Nén bi thương!" Sau cùng Dữu Khánh cũng thốt ra được mấy chữ như thế, lại nhìn nhiều một chút cách trang điểm của đối phương, dung mạo đặt ở đó, không trang điểm, không son phấn, không đeo bất cứ đồ trang sức gì.

Đã hiểu rồi, đây cũng không phải vì nguyên nhân trong nhà vừa có người chết, sự việc đã trôi qua sắp nửa năm rồi, đây là góa phụ đang thủ tiết với vong phu, nhằm bày tỏ sẽ không có ý tái giá.

Thiết Diệu Thanh cười gượng ép, "Không sao, đã qua rồi, chỉ là đột nhiên trông thấy ngươi, nghĩ đến lời ngươi đoán mệnh lúc đó. Bây giờ nghĩ đến, không khỏi cảm thấy buồn cười, Thám Hoa lang nhất định là học rộng biết nhiều, biết được trò gì đó, ta hẳn phải đã bị ngươi lừa gạt đi. Nhưng mà ta rất kỳ quái, ngươi làm sao biết được trượng phu ta gặp phải phiền phức, trong tro rơm làm sao lại có chữ ta viết ở trong lòng bàn tay, ngươi lại là làm thế nào bắt được Hỏa Tất Xuất?"

Lúc đó đối phương nói là đã bặc tính qua, nói có thể giúp nàng cứu trượng phu, sau khi đã trải qua một ít sự việc, nàng đã cho rằng là thật, thẳng đến khi trở về Diệu Thanh Đường, phát hiện trượng phu đã chết, mộng đẹp tan tành, mới ý thức được mình là bị lừa gạt.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết không biết tình huống cụ thể, nhưng nghe ra được Dữu Khánh từng dùng thủ đoạn hãm hại lừa gạt nữ nhân này, dựa vào lý giải của hai người đối với Dữu Khánh, trái lại cũng không có bất ngờ.

Dữu Khánh có phần bối rối, "Chút tài mọn, chút tài mọn không đáng nhắc tới."

Thấy hắn không muốn nhiều lời, Thiết Diệu Thanh cũng không miễn cưỡng, y nguyên hiếu kỳ, "Ngươi có thể tới, thật đúng là khách hiếm đến. Tại sao sẽ đột nhiên nghĩ đến tới đây?"

Nếu đã nhắc đến rồi, Dữu Khánh cũng liền không khách khí nữa, "Có một chuyện muốn thỉnh lão bản nương hỗ trợ."

Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình nhìn nhau, đều có chút bất ngờ, hỏi: "Chuyện gì?"

Dữu Khánh chỉ chỉ hai người phía sau: "Có thể cho ba người chúng ta thân phận người của Diệu Thanh Đường hay không, giúp chúng ta làm một quả U Cư bài."

Thiết Diệu Thanh ngạc nhiên, "Các ngươi cần thân phận này làm gì?"

Dữu Khánh: "Giống các ngươi tại Cổ Trủng Hoang Địa như vậy, có thể tự do ra vào Yêu giới, có thể tránh bị Yêu tu gây phiền toái."

Thiết Diệu Thanh lại hỏi, "Các ngươi đi Yêu giới đề làm gì?"

Vấn đề này, Dữu Khánh liền không tiện trả lời rồi, chỉ có thể là đảm bảo: "Ta biết rõ một khi dùng tới thân phận của Diệu Thanh Đường, chẳng khác nào là Diệu Thanh Đường làm bảo đảm cho chúng ta, một khi gặp phải chuyện gì đó, U Nhai sẽ trách hỏi Diệu Thanh Đường. Nhưng mà lão bản nương cứ việc yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không rước phiền phức cho ngài."

Thiết Diệu Thanh trầm ngâm một hồi, cuối cùng khẽ lắc đầu.

Dữu Khánh ngầm nôn nóng, vội hỏi: "Lão bản nương như thế nào mới có thể yên tâm giúp việc này, có yêu cầu gì không ngại nói rõ ra."

Tôn Bình chen vào nói: "Thám Hoa lang, không phải tiểu thư không chịu giúp các ngươi, mà là muốn giúp cũng bất lực, Diệu Thanh Đường chúng ta có khả năng không bảo đảm được rồi, một khi Diệu Thanh Đường không còn, cho các ngươi thân phận của Diệu Thanh Đường lại có tác dụng gì?"

Dữu Khánh hoài nghi, "U Nhai không phải đã giúp các ngươi cầm về Diệu Thanh Đường rồi sao? Chẳng lẽ còn có người dám ở U Giác Phụ ngạnh đoạt hay sao?"

Tôn Bình phiền muộn than thở, "Xem ra các ngươi rất không lý giải tình hình U Giác Phụ. Cửa hàng tại U Giác Phụ tổng cộng là ba nghìn nhà, số lượng này là cố định, sẽ không nhiều cũng sẽ không ít, từ khi U Giác Phụ khai phụ tới nay, vẫn luôn như thế.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là mỗi nhà cửa hàng có thể vô tư rồi, U Nhai miễn phí bảo hộ cũng không có khả năng vĩnh viễn không công tiếp tục hưởng thụ, nếu như đúng là như vậy thì U Giác Phụ đã sớm thay đổi vị.

U Giác Phụ không phải là chuyên tổ chức chỗ tránh nạn, ba nghìn nhà cửa hàng, tại U Nhai bên kia là có xếp hạng lượng giao dịch, lượng giao dịch này gần như không cửa hàng nhà ai dám giả mạo, một khi bị U Nhai tra ra được, chính là tử lộ, không người có thể cứu!

Mỗi ba năm, U Giác Phụ sẽ hạch toán một lần xếp hạng, ba mươi nhà có lượng giao dịch xếp sau cùng sẽ trực tiếp bị đá ra U Giác Phụ, sẽ đổi một nhóm người khác phù hợp điều kiện tới thay thế vào chỗ trống ba mươi nhà này.

Vốn có, cửa hàng vẫn luôn được Đông gia tức là ông chủ kinh doanh, các phương diện nguồn cung cấp và nguồn khách cũng đều là Đông gia duy trì, tiểu thư không quản những việc này. Từ khi Đông gia tổn thương bị bệnh, Diệu Thanh Đường liền sụp đổ nữa bầu trời, không có Đông gia kinh doanh, phương diện nguồn hàng và nguồn khách vốn cố định lập tức xảy ra vấn đề.

Sức lực của mọi người cũng đều tập trung vào bệnh tật của Đông gia, đã bỏ lỡ việc buôn bán khá lâu, lại thêm dược liệu kéo dài mạng sống cho Đông gia vô cùng đắt đỏ, tốn hao quá lớn, chúng ta cũng không có đủ tiền duy trì nguồn vốn quay vòng cho cửa hàng buôn bán, một mực kéo dài đến khi Đông gia qua đời, xếp hạng của chúng ta tại U Nhai đã là đệ nhất đếm ngược từ dưới lên!"

Dữu Khánh không nói nên lời, cũng không biết mình đụng phải vận rủi gì, hỏi: "Không có biện pháp nào giải quyết sao?"

Tôn Bình: "Có a, tranh thủ tại trước khi kết quả hạch toán xếp hạng sau cùng đưa ra, hoàn thành lượng lớn giao dịch. Thế nhưng là tại thời điểm này, ba mươi nhà sếp hạng phía sau đều đang nỗ lực phấn đấu, sẽ tạo thành phản ứng dây chuyền hướng về phía trước, muốn tại trong khoảng thời gian ngắn vượt lên trước bọn họ, nói dễ vậy sao, ai!" Thần tình rõ ràng lộ ra cảm giác vô lực.

Thiết Diệu Thanh chợt toát ra một câu, "Bây giờ trái lại có một cái biện pháp giải quyết đơn giản."

Mọi người nghe vậy rung lên, đôi mắt Dữu Khánh tỏa sáng, "Nguyện ý nghe lão bản nương cao kiến."

Hai mắt Thiết Diệu Thanh kỳ thực cũng có chút tỏa sáng, nhìn hắn, "Nghe nói từ phú của ngươi bây giờ là một thiên vạn kim khó cầu. Không bằng ngươi làm nhiều chút từ phú, giao cho Diệu Thanh Đường ta kinh doanh. Như vậy Diệu Thanh Đường nhất định có thể rất nhanh thoát khỏi nguy cơ, cũng có thể giúp đỡ việc của ngươi, như thế nào?"

Mọi người lập tức nhất tề đồng loạt quay nhìn Dữu Khánh chăm chú. Nét mặt Tôn Bình tràn đầy hưng phấn.

Dữu Khánh ngưng nghẹn hết lời để nói, sau một hồi, cuối cùng toát ra một câu, "Ta cảm thấy còn là thảo luận biện pháp của Tôn chưởng quỹ tương đối tốt."

Thiết Diệu Thanh vội la lên: "Vì sao? Mọi người đều có thể được lợi, không tốt sao?"

Dữu Khánh nghiêm trang nói: "Ta đã bỏ văn theo võ, tuyệt không quay đầu lại!"

Chương 156: Phía nam có trúc

Bỏ văn theo võ? Thiết Diệu Thanh ngây ra.

Nói đến một đạo văn chương này, kỳ thực Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết có phần nghi hoặc, hai người đều biết rõ Dữu Khánh giả mạo A Sĩ Hành đi thi thay, chỉ là không thể tưởng tượng nổi Dữu Khánh có thể thi được thành tích tốt như vậy.

Đương nhiên rồi, hai người cũng không có tài hoa văn chương gì, cũng làm không rõ được sự sâu cạn trong tài hoa văn chương của Dữu Khánh. Trước đây, lúc mọi người còn tại trong quan, không người nào suy nghĩ quá nhiều về phương diện này, chỉ biết khi sư phụ còn trên đời quả thực vẫn luôn bức vị tiểu sư đệ này làm chút chuyện không giống với những người khác, làm việc mà một ít văn nhân mới làm, luyện chữ!

Đến tột cùng là làm sao thi được Hội Nguyên và Thám Hoa, tại trong tình huống bọn họ và Dữu Khánh còn có mâu thuẫn chưa hóa giải được thì ngay cả tiểu sư thúc cũng không nói cho bọn họ sự thật.

Có một điểm bọn họ có nghe nói qua, thi Đình là Hoàng đế ngay tại chỗ ra đề mục để thi, không có khả năng nào để gian lận.

Bởi vì việc này, thái độ của sư huynh đệ bọn họ đối với Dữu Khánh kỳ thực đã có chút mềm hóa, không nghĩ tới tiểu sư đệ là tiểu sư đệ như vậy, tiểu sư đệ cũng là người đã từng một lần đi qua cung vàng điện ngọc, gặp mặt trực tiếp Hoàng đế, người dám tại kinh thành vứt quan mà đi, sao có thể sợ bọn họ.

"Văn võ kiêm tu không tốt sao?" Trong giọng Thiết Diệu Thanh nói chút chút cầu xin, theo nàng, tài tử danh khắp thiên hạ a, bao nhiêu người ao ước còn không được, vì sao phải vứt bỏ như vứt giày? Nghĩ không ra a.

Dữu Khánh than thở: "Lão bản nương, không nói gạt ngươi, người tìm ta viết thơ làm phú quá nhiều, ứng phó không nổi, ta cũng đã cự tuyệt rất nhiều, nếu là lại đáp ứng lời ngươi nói, chẳng phải là ta sẽ đắc tội với rất nhiều người sao? Việc này ta thật không thể làm!"

Sự mong đợi trong mắt Thiết Diệu Thanh biến thành thất vọng.

Tôn Bình đột nhiên hỏi: "Kinh thành Tịch Nguyệt phường, có một nhà hàng tên là 'Tiểu Tiên lâu', nghe nói ngươi có viết lưu niệm cho nhà hàng kia?"

Không nghĩ tới chút phá sự đó cũng truyền tới nơi đây, Dữu Khánh nháy nháy mắt nói: "Là có chuyện như vậy."

Tôn Bình: "Ngươi giúp nhà hàng kia viết ba chữ 'Nhân gian hảo', đem nhà hàng kia nâng lên trời, làm cho nó dương danh thiên hạ, bây giờ nghe nói việc buôn bán hưng thịnh, không đặt chỗ trước một tháng là sẽ không có chỗ. Ngươi không chịu viết thơ làm phú, trước cho Diệu Thanh Đường chúng ta cũng viết mấy chữ chúc phúc hẳn là được đi?"

Quả nhiên là như thế, Dữu Khánh bỗng thấy lòng mệt mỏi, việc này có thể nói là bất đắc dĩ, lúc đó hắn chỉ là tùy tiện viết ra ba chữ, nào biết được sẽ 'bị' người khen thành một đóa hoa, thực sự giống như là không hiểu ra sao mà thi đậu Hội Nguyên vậy.

Hắn không ngốc, biết không có khả năng luôn có vận khí tốt như vậy, đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp ma, làm nhiều khẳng định chính là bêu xấu.

Trước lúc chưa lĩnh giáo qua thực lực đuổi bắt của triều đình, hắn có khả năng sẽ không thu liễm như thế, sau khi đã lĩnh giáo qua, càng thêm không dám khiến cho việc giả mạo A Sĩ Hành đi thi bị lộ tẩy.

Vì vậy mà quyết đoán cự tuyệt, "Ta đã lập thệ bỏ văn theo võ, đã đứt tuyệt việc múa văn chơi chữ, há có thể lật lọng. Nếu đã khiến mọi người cảm thấy không vui, là tại hạ đường đột, cáo từ!" Dứt lời đứng dậy chắp tay, xoay người làm cái ánh mắt ra hiệu với hai vị sư huynh, lập tức xoay người rời đi.

Bên này không thể giúp mình, mình cũng giúp không được đối phương, lưu lại khiến người nghĩ lầm là thấy chết mà không cứu,

cũng khó xử, không đi thì làm gì?

"Thám Hoa lang!"

"A Sĩ Hành!"

Thiết Diệu Thanh đứng lên la hét, Tôn Bình cũng truy đuổi kêu gọi.

Dù sao mọi người đã quen biết một trận, cũng từng cùng chung hoạn nạn, dù cho không giúp được nhau cái gì, cũng không đến mức sơ sót đạo đãi khách, huống hồ vị kia còn là Thám Hoa lang danh khắp thiên hạ.

Nhưng Dữu Khánh vừa nghe nói là viết thơ làm phú liền có cảm giác như chim sợ cành cong, chạy nhanh như tặc, quản ngươi ở phía sau kêu to như thế nào cũng không quay đầu lại.

Người nào đều có nhược điểm, việc này quả thực rất không dễ chịu, có cảm giác như bị người đâm một đao vào nhược điểm của mình.

Được rồi, quyết tâm phân rõ quan hệ với Diệu Thanh Đường đi.

Một hơi chạy tới đường phố bên ngoài, Mục Ngạo Thiết đang cùng chạy theo chợt gọi lên một tiếng, "Lão Thất không đi ra."

"Hả?" Dữu Khánh nhìn lại, thật đúng là vậy, chỉ có hắn và lão Cửu đi ra, lão Thất làm gì vậy, bị chụp lại hay sao? Nếu thật sự là như thế, vậy thì Diệu Thanh Đường này không khỏi có chút không đạo đức đi.

Nhớ tới mình tại Cổ Trủng Hoang Địa bị nhóm người Diệu Thanh Đường giữ lại bắt Hỏa Tất Xuất, trải nghiệm rất không thoải mái, chẳng lẽ dùng lại chiêu thức ấy hay sao? Lập tức cảm thấy tức giận nợ mới nợ cũ chồng nhất.

Đuổi theo chạy đến, Tôn Bình muốn thỉnh hai người dừng chân, kết quả phát hiện không cần mở miệng người ta cũng đã dừng chân lại,

lại nhìn thấy phản ứng của hai người, nàng cũng nhìn lại, cũng ý thức được không thích hợp, phát hiện còn có một người không đi ra, hơi kinh, trong nội trạch chẳng phải đã trở thành cô nam quả nữ một chỗ rồi sao?

Nam Trúc quả thực không đi ra, không phải bị bắt lại, mà ung dung điềm tĩnh đứng ở nguyên chỗ không di động, hai tay vẫn y nguyên đan nhau đặt tại trước bụng.

Đứng ở cửa hiên các, Thiết Diệu Thanh âm u thở dài, cũng không biết Tôn Bình có thể đuổi theo gọi người trở về hay không, dù cho không muốn hỗ trợ, làm bằng hữu cũng được đi.

Khác phái bình thường, nàng thật đúng là không muốn làm cái gì bằng hữu, nhưng với loại đại tài tử tài hoa hơn người này nàng là rất nguyện ý, về sau dù cho không tiếp tục kinh doanh Diệu Thanh Đường, có cái tài tử như vậy làm bằng hữu cũng rất không tệ.

Trong lúc than thở xoay người lại, trong lúc vô ý ánh mắt phát hiện bên trong hiên các còn có một người, thiếu một chút bị hù dọa làm giật nảy mình.

Người bỏ chạy, người đuổi theo, người lưu lại, mọi người đều không chú ý tới Nam Trúc còn ở tại chỗ này không dời bước.

Một nam một nữ, một mập một gầy, một đầy mỡ, một xinh đẹp, hai người trợn mắt nhìn nhau.

Nam Trúc chợt chủ động lên tiếng: "Lời của tại hạ, lão Thập Ngũ ít nhiều còn sẽ nghe theo một chút. Lão bản nương yên tâm, chỉ cần ta còn tại, hắn liền sẽ không đi. Dám hỏi lão phương danh bản nương xưng hô như thế nào?"

Thiết Diệu Thanh nhất thời có phần chưa kịp hiểu rõ, sau khi hiểu được ý tứ trong lời nói thì thử hỏi: "Lão Thập Ngũ là chỉ…"

Nam Trúc: "Chính là Thám Hoa lang trong miệng ngươi."

"Nga!" Thiết Diệu Thanh đã hiểu rồi, lúc này hơi khom người nói: "Thiếp thân Thiết Diệu Thanh."

Vẻ mặt nghiêm chỉnh nghiêm túc, Nam Trúc cũng a một tiếng, nói, "Thì ra chiêu bài Diệu Thanh Đường chính là lấy theo tục danh của Thiết nương tử, đã hiểu rồi. Dám hỏi Thiết nương tử, các ngươi là làm sao quen biết lão Thập Ngũ?"

Lời này nói như thế nào chứ? Thiết Diệu Thanh do dự một chút, cũng chỉ có thể nói ngắn gọn, bỏ đi một ít quá trình không vui vẻ, đơn giản hóa việc Dữu Khánh giúp bọn nàng tìm được Hỏa Tất Xuất, bọn họ thì giúp Dữu Khánh rời đi Yêu giới.

Nam Trúc làm ra vẻ nghiêm chỉnh suy tư, gật gật đầu, "Đã là bằng hữu thì sẽ không có đạo lý thấy bằng hữu gặp nạn mà không giúp. Thiết nương tử yên tâm, đợi chút nữa ta sẽ răn dạy lão Thập Ngũ, ta sẽ tận lực nói giúp cho ngươi, không quản hắn có nghe hay không, ta nhất định làm hết sức."

Nghe cách nói, có vẻ vị này tại trước mặt Thám Hoa lang có phân lượng không tầm thường a, lúc trước còn tưởng rằng là thủ hạ của Thám Hoa lang, đã là sơ sót rồi, Thiết Diệu Thanh âm thầm tự trách cũng cảm thấy mừng rỡ, vội khom người hỏi: "Tạ tiên sinh, còn chưa thỉnh giáo tiên sinh tôn tính đại danh?"

Nam Trúc trong nét nghiêm chỉnh lộ ra chút trầm ổn văn nhân, nói: "Phía nam có trúc, trọng lễ thủ tín, tại hạ Nam Trúc."

Thiết Diệu Thanh phát hiện không hổ là người bên cạnh Thám Hoa lang, cho dù là người rất mập mạp, nói chuyện cũng toát ra sự văn nhã, liền lại khom người, "Thì ra là Nam tiên sinh."

Lúc này, Tôn Bình và Mục Ngạo Thiết lục tục chạy về, nhìn thấy Thiết Diệu Thanh cùng Nam Trúc đang trò chuyện với nhau thật vui, đều sửng sốt.

Tôn Bình không biết vì sao tiểu thư lại nói chuyện với một người xa lạ có vẻ vui vẻ như thế.

Mục Ngạo Thiết không biết đại mỹ nhân như vậy vì sao đàm tiếu cùng với một tên mập mạp như thế.

Dữu Khánh không đi vào, lo lắng bị Diệu Thanh Đường diệt gọn, phải lưu lại một người ở bên ngoài đề phòng, một khi phát hiện thấy không bình thường, cũng dễ tìm tới U Nhai để khiếu nại đi, không thể lặng yên không một tiếng động bị người xử lý.

Thấy Thất sư huynh không có việc gì, Mục Ngạo Thiết thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh tới, "Lão Thất, đi thôi, bên ngoài đang đợi ngươi."

Nam Trúc đối với Thiết Diệu Thanh hơi xin lỗi một tiếng, đi xuống bậc cấp, gọi Mục Ngạo Thiết: "Tới, lão Cửu ngươi tới đây, ta có lời nói với ngươi."

Hoàn toàn là kiểu cách rất đại ca.

Cũng không có cách nào, Mục Ngạo Thiết quả thực phải tôn hắn là sư huynh, chỉ có thể là vẻ mặt nghi hoặc mà ngoan ngoãn đi theo.

Đi đến một góc, Mục Ngạo Thiết kỳ quái hỏi, "Các ngươi cũng không quen biết, làm sao cùng nàng trò chuyện với nhau rồi?"

Nam Trúc không tiếp đề tài này, bóp vai gã, hạ thấp giọng nói: "Lão Cửu, việc này là lão Thập Ngũ làm không đúng."

Mục Ngạo Thiết hoài nghi, "Sao rồi?"

"Ta vừa mới lý giải một chút quá trình nàng quen biết với lão Thập Ngũ. Trên đường lão Thập Ngũ vào kinh thành, gặp phải tập kích, lầm nhập Cổ Trủng Hoang Địa của Yêu giới, được người ta cứu, đem lão Thập Ngũ đưa ra Yêu giới…" Nam Trúc lại đem tình hình mà Thiết Diệu Thanh kể tóm tắt nói cho biết.

Mục Ngạo Thiết hơi cau mày, "Ngươi muốn nói cái gì?"

Nam Trúc: "Nàng đối với lão Thập Ngũ có ân cứu mạng! Lúc trước ngươi cũng đã nghe được, cũng nhìn thấy được, đối diện mê hoặc mà bất khuất, vả lại một mực thủ tiết vì vong phu, có thể thấy là một nữ tử tốt, cũng là một người đáng thương. Một khi nàng không thể tiếp tục đặt chân tại U Giác Phụ, dựa vào tư sắc của nàng tất nhiên sẽ trở thành đồ chơi, ngươi có thể chịu được sao? Lão Thập Ngũ là loại người gì, ngươi ta đều rõ ràng, đó chính là tên tặc trở mặt, hắn có thể bỏ mặc ân cứu mạng, ngươi ta làm sư huynh làm sao có thể ngồi xem loại chuyện bất nhân bất nghĩa này xảy ra, làm sao có thể không diều chỉnh một chút…"

Hai nữ nhân ở bên trong hiên các cũng không biết hai vị kia đang thì thầm chuyện gì, nói chung sau cùng nhìn thấy Mục Ngạo Thiết sau đó gật đầu, hai vị kia lại đi tới.

Nam Trúc bắt chuyện với bên này, "Thiết nương tử tạm thời chờ tin tức của ta. Ta và lão Cửu đi khuyên nhủ giúp ngươi."

Thiết Diệu Thanh rất vui, "Làm phiền nhị vị, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh vị này?"

Nam Trúc cười nói: "Lão Cửu và Thiết nương tử xem như là hữu duyên, trong tên đều có một chữ 'Thiết'. Mục trong Mục thủ một phương, Ngạo trong Ngạo nghễ trác tuyệt, Mục Ngạo Thiết!"

"Thì ra là Mục tiên sinh, hạnh ngộ." Thiết Diệu Thanh lại chắp tay chào.

Vẻ mặt Mục Ngạo Thiết cao ngạo gật gật đầu, rồi bị sư huynh lôi kéo rời rồi.

Đợi hai người biến mất, Tôn Bình mới nghi vấn hỏi: "Bọn họ có thể khuyên được vị Thám Hoa lang kia sao?"

Thiết Diệu Thanh: "Nam tiên sinh nói hai người bọn họ đều là anh em kết nghĩa của A Sĩ Hành. Nếu huynh trưởng lên tiếng, nói vậy phải có chút phân lượng đi!"

"A, lúc trước A Sĩ Hành nói hai người bọn họ là thủ hạ của hắn."

"Ách, không thể nào? Nhìn cái dạng này, tựa hồ lời Nam tiên sinh càng có thể tin hơn chút."

"Cũng phải, tại Cổ Trủng Hoang Địa đã nhìn ra được, vị Thám Hoa lang kia là có phần đủ chuyện ma quỷ, về sau nhìn lại mới phát hiện đem chúng ta đều lừa gạt. Tiểu thư chờ chút, để ta đi xem." Tôn Bình ném xuống lời nói rồi chạy đi.

Nhìn thấy hai vị sư huynh bình an đi ra, Dữu Khánh nhìn chung thở phào nhẹ nhõm, nếu thật sự có chuyện gì thì hắn thật sự không biết phải giải thích với tiểu sư thúc như thế nào.

Sau khi song phương chạm trán, Dữu Khánh hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy, không làm khó dễ ngươi đi?"

Nam Trúc lắc đầu, thuận tay quặp lấy cánh tay Dữu Khánh, đem Dữu Khánh đang không hiểu ra sao lôi kéo đến một chỗ yên lặng ở bên.

Chương 157: Đi qua

Không biết là chuyện quỷ gì, Dữu Khánh vẫy thoát lôi kéo, hỏi: "Làm gì vậy?"

"Nghe nói ngươi và bọn họ là quen biết nhau tại Cổ Trủng Hoang Địa…" Nam Trúc lại đem lời kể sơ lược của Thiết Diệu Thanh nói lại một lần, hỏi: "Có phải như thế hay không?"

Dữu Khánh hoài nghi, "Không khác lắm đi, ngươi muốn nói cái gì?"

Nam Trúc: "Từ rất xa chạy tới nơi đây, không phải ngươi đã nói tới đây tìm người ta kiếm cái thân phận để thuận lợi đi Yêu giới sao?"

Dữu Khánh kinh nghi: "Ngươi vừa mới ngủ dậy phải không? Cửa hàng của người ta đã sắp không bảo đảm được rồi, còn kiếm thân phận cái quỷ gì."

Nam Trúc: "Ngươi giúp người ta giữ lại không phải được rồi sao, không phải chỉ là viết mấy chữ, làm gì phải nhiều chuyện như vậy. Nếu ngươi đã có biện pháp ở kinh thành thi tốt như vậy, viết thơ làm phú hiển nhiên không làm khó được ngươi."

Dữu Khánh trừng mắt: "Ngươi cho rằng viết thơ làm phú là cái gì? Ngươi cho rằng muốn viết là có thể viết ra được sao? Ta là làm không được, ngươi làm được thì ngươi tới viết đi à nha!"

Nam Trúc: "Vậy ngươi muốn như thế nào? Ngươi còn có cửa hàng khác quen thuộc sao?"

Dữu Khánh: "Không có. Việc đã đến nước này, ta cảm thấy biện pháp lúc trước ngươi nói, trước tiên tìm hiểu tình hình 'Kiến Nguyên sơn' cũng không tệ, tuy rằng mất công chạy nhiều thêm chút lộ trình, nhưng ta tin tưởng làm việc tốt thường gian nan."

Nam Trúc: "Việc đó để sau này nói tiếp, trước tiên nói chuyện trước mắt, dù cho ngươi không viết chữ cho người ta, không phải còn có biện pháp khác sao? Không viết thơ làm phú, có thể tìm chút việc buôn bán tốt nào đó để làm, cũng được a."

Dữu Khánh: "Có thể dễ dàng như ngươi nói vậy mới là lạ, ngay cả chính bọn họ còn tìm không được biện pháp gì tốt, chúng ta lại càng không đủ nhìn. Di, không đúng, lão Thất, ngươi làm gì mà chú tâm như thế, sẽ không phải là nhìn trúng quả phụ xinh đẹp kia rồi đi?"

Mục Ngạo Thiết nghe vậy nhịn không được gắt gao nhìn Nam Trúc.

Nam Trúc trầm giọng hỏi: "Luận sự, ta là loại người này sao?"

Dữu Khánh nhìn hình thể y từ trên xuống dưới, suy nghĩ cũng phải, không đến mức ngay cả chút tự mình hiểu lấy cũng không có đi, nhưng vẫn là cảnh cáo: "Không phải là tốt nhất, đừng quên chúng ta tới đây làm gì. Dùng lời tiểu sư thúc nói, loại nữ nhân quá mức xinh đẹp này chính là kẻ gây tai họa, người nào áp sát người đó không may, nhất định giảm phúc. Lại nói tiếp, nàng cũng chướng mắt ngươi."

Nam Trúc: "Không cần ngươi dạy ta, đi, quay lại nhớ kỹ thảo lậun cho tốt."

Dữu Khánh: "Quay lại? Quay lại đâu?"

Nam Trúc: "Đương nhiên là quay lại chỗ Thiết nương tử kia."

Dữu Khánh: "Nói hết nửa ngày, đàn gảy tai trâu rồi đi? Các ngươi không phải là chuyện gì cũng phải đối nghịch với ta mới thỏa mãn đi?"

Nam Trúc đối với Mục Ngạo Thiết nói: "Lão Cửu, ngươi nói cho hắn vì sao."

Mục Ngạo Thiết: "Người ta từng cứu mạng ngươi, bây giờ người ta gặp nạn, ngươi há có thể ngồi xem không để ý đến?"

Dữu Khánh: "Ngươi suy nghĩ nhiều, ta giúp bọn hắn tìm được Hỏa Tất Xuất từ lâu đã báo đáp rồi, từ lâu không thiếu nợ lẫn nhau."

Mục Ngạo Thiết: "Ân cứu mạng, há là bắt hai con côn trùng liền có thể báo?"

Dữu Khánh kinh nghi, "Làm gì theo mãi không bỏ vậy? Trước đây các ngươi có thiện tâm như vậy sao? Ta nói, lão Cửu a, không phải là ngươi nhìn trúng sắc đẹp của người ta rồi đi?"

Mục Ngạo Thiết: "Người ta là một nữ tử yếu ớt đáng thương, Mục mỗ có ngạo nhưng không nhục, sao lại lợi dụng lúc người ta gặp khó

khăn chứ!”

Nữ tử yếu ớt đáng thương? Dữu Khánh á khẩu không trả lời được, trên dưới quan sát gã, rất muốn hỏi gã một chút, ngươi là từ đâu nhìn ra người ta đáng thương yếu ớt, dựa vào tu vi của người ta, chỉ sợ ba người chúng ta cùng góp vào cũng không đủ cho người ta nhét kẽ răng.

Nam Trúc cảm thấy có lúc cùng loại người này giảng đạo lý là không được, trao đổi một cái ánh mắt với Mục Ngạo Thiết rồi hai người đột nhiên đồng thời xuất thủ, mỗi người chụp lấy một cái cánh tay Dữu Khánh, ngay tại chỗ nhấc Dữu Khánh lên khỏi mặt đất, trực tiếp kéo ra ngoài.

Dữu Khánh vừa kinh vừa giận, “Hai tên các ngươi muốn làm gì? Nếu không bỏ xuống thì đừng trách ta trở mặt.”

Soạt! Nam Trúc đột nhiên đưa ra một tờ ngân phiếu đến trước mắt hắn.

“Ách…” Ánh mắt Dữu Khánh dừng lại tại trên mệnh giá của tấm ngân phiếu, phát hiện đây là tờ một trăm lượng, vẻ giận dữ biến mất, lập tức ngừng kêu gào, một tay đoạt lấy ngân phiếu vào trong tay, ai nha nói: “Bỏ xuống bỏ xuống, ta đi cùng các ngươi là được rồi, lôi lôi kéo kéo còn ra thể thống gì.”

Hai vị sư huynh phát hiện, quả nhiên, vẫn là biện pháp cũ từ nhỏ đến lớn để trị đứa này dùng tốt nhất, nếu như không dùng được, vậy khẳng định là số tiền chưa phù hợp.

Lúc này yên tâm đem hắn thả xuống.

“Gấp cái gì?” Đã được tự do, Dữu Khánh oán giận một câu, kéo kéo y phục bị kéo nhàu nát của mình, vuốt vuốt lại bím tóc đuôi ngựa, sờ sờ chút râu mép non nớt, đi thì đi, liền vất bước đi về phía cửa hàng Diệu Thanh Đường.

Với hắn mà nói, chỉ là đơn giản tùy tiện đi một lần xem thử liền có được một trăm lượng, kiếm tiền dễ dàng như vậy ngu hay sao mà không kiếm.

Nam Trúc bước nhanh đuổi theo, nhìn Tôn Bình đang đứng tại cửa vào Diệu Thanh Đường nhìn về phía bên này, hạ thấp giọng nói: "Lão Thập Ngũ, ta đã nói với họ, giữa chúng ta là anh em kết nghĩa, ngươi đừng nói lỡ miệng nha."

"Được rồi, biết rõ rồi." Dữu Khánh mở miệng đáp ứng, mặt mũi này là có thể cho, uy tín thu tiền làm việc thì hắn vẫn phải có.

Đương nhiên, trong lòng cũng đang cười nhạt liên tục, nếu như nói hai tên gia hỏa này là vì tốt cho hắn mới tích cực như thế, đem đầu hắn cưỡng ép vặn mười vòng hắn cũng sẽ không tin, hai tên gia hỏa này không phải đã nhìn trúng quả phụ xinh đẹp kia mới là lạ.

Hắn cũng không biết hai người này là nghĩ như thế nào, vừa không có tiền vừa không có tướng mạo, còn không có bản lĩnh gì, người ta có thể nhìn trúng loại mặt hàng như hai kẻ các ngươi sao?

Nhất là tê mập mạp này, phỏng chừng cho rằng mình là một mập mạp có mị lực không tầm thường đi?

Ba người cứ như vậy lại quay trở lại Diệu Thanh Đường nội viện, lại lần nữa gặp mặt Thiết Diệu Thanh tại bên trong hiên các.

Lần này, thân là chủ nhân, Thiết Diệu Thanh cũng không dám tiếp tục thất lễ với hai vị khác nữa rồi, kể cả Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều mời cùng ngồi.

Nhưng mà lần này, Nam Trúc cất lời trước, "Thiết nương tử, ba huynh đệ chúng ta đã thương nghị qua rồi, viết từ làm phú hắn quả thực không tiện làm, giống như hắn nói, dễ dàng đắc tội với người. Ngoại trừ viết từ làm phú ra, cũng không đến mức không còn có biện pháp nào khác đi? Chúng ta có thể ngồi xuống rất tốt thương lượng, ngươi nói có đúng hay không?"

Đôi mắt Thiết Diệu Thanh trông mong nhìn Dữu Khánh, than thở: "Đó là biện pháp giá thành thấp nhất, nguy hiểm thấp nhất."

Kỳ thực vẫn là nói cho Dữu Khánh nghe, vẫn hi vọng Dữu Khánh có thể cân nhắc lại một lần.

Mà Dữu Khánh thì xem như chẳng nghe thấy gì, dù sao hắn đã quyết định chủ ý, mình chính là thu tiền mà tới đây.

Với hắn mà nói, khi không có tiền, một trăm lượng cũng đã không ít.

Thấy hắn không có bất cứ đáp lại gì, Thiết Diệu Thanh mới từ bỏ, "Đương nhiên vẫn có biện pháp khác, chỉ cần có thể tại trong một tháng tìm được hàng hóa đủ nguồn cung cấp, lại dễ dàng bán ra, tự nhiên còn có thể vãn hồi cục diện, nhưng mà nói dễ vậy sao."

Nam Trúc: "Chỉ có thời gian một tháng thôi sao?"

Tôn Bình chen vào nói, "Còn lại hơn một tháng một chút, tính tính, còn có ba mươi bảy ngày chính là hết hạn kỳ rồi. Dù sao còn cần thời gian bán hàng, cũng chỉ có thời gian một tháng rồi."

Nam Trúc một bộ ung dung bình tĩnh, "Có thời gian thì dễ làm, mọi người đều không nên gấp gáp, thương lượng mà làm. Là như vậy, chúng ta đối với nghề này của các ngươi thì không biết, các ngươi nói nhiều quá với chúng ta cũng vô dụng, hỏi trực tiếp nhất đi, thế cục đã đến tình trạng này, các ngươi có thể cho biết một ít biện pháp hoặc phương hướng để giải quyết vấn đề hay không?"

Thiết Diệu Thanh hơi lắc đầu, cay đắng đáp: "Nếu không có đầu mối mà bắt đầu lại, muốn tại trong vòng một tháng giải quyết được vấn đề thì cơ bản rất không có khả năng. Có chút con đường hoặc có một số yêu cầu của người ta, là ta không thể tiếp nhận!"

Nửa câu sau khiến ba người Dữu Khánh nhìn nhau, đại khái đều biết được ý của nàng.

Tôn Bình: "Cũng không phải là không hề có khả năng, địa điểm gần đây trái lại có thứ có thể giải vây được, chỉ là vị tất có thể được đến."

Nam Trúc: "Việc đã đến nước này, không ngại nói ra thử nghe một chút."

Tôn Bình: "Trong Tuyết Sơn cách xa nơi này hơn tám trăm dặm, có một cái băng cốc vạn năm không tan, trong băng cốc có bảo vật trú nhan, một loại là dùng cho người chết, một loại là dùng cho người sống."

Nam Trúc trầm ngâm, "Chẳng lẽ là Băng phách và Định Nhan châu?"

Tôn Bình: "Chính phải. Trong Băng cốc, bên trong huyền băng vạn năm không tan là có Băng phách, lấy một viên giá trị ba mươi vạn lượng, để vào trong miệng di thể thì có thể bảo đảm di thể nghìn năm không mục nát.

Phía dưới Băng cốc còn có một cái Linh hồ không kết băng, trong hồ có 'Băng thận', bên trong vật thể này liền có 'Định Nhan châu', nếu như đem viên châu này nghiền nát thành phấn để sử dụng thì có thể trì hoãn già yếu rất nhiều, nghe nói hiệu quả trú nhan tuyệt hảo, sự thay đổi trong mười năm chỉ giống như một năm.

Thứ này cực được nữ nhân yêu thích, giá trị một viên mấy trăm vạn lượng, cho dù đắt như thế, cũng không phải người bình thường có thể dùng được, vẫn y nguyên là cung không đủ cầu, chỉ vì khó mà có được."

Nghe đến một viên hạt châu liền có thể giá trị mấy trăm vạn lượng bạc, Dữu Khánh lập tức dựng lỗ tai lên.

Nam Trúc thì thầm hỏi nhỏ, "Ngươi nói chính là 'Huyền phỉ cốc' đi?"

Tôn Bình: "Chính phải."

Nam Trúc hơi kinh, "Đó thế nhưng là địa bàn của Lê Hoa nương nương, có Lê Hoa lão yêu tại đó, ai dám tự tiện xông vào?"

Tôn Bình: "Bình thường có lẽ không ai dám nghĩ đến, nhưng gần đây vị đại thánh Thiên Lưu sơn kia vừa đúng lúc muốn tổ chức lễ thọ, Lê Hoa lão yêu chắc chắn sẽ đi mừng thọ."

Dữu Khánh nhịn không được chen miệng vào, "Lê Hoa nương nương đó hẳn phải là một phương đại yêu đi. Dưới trướng của nàng há có thể cho phép người tự tiện xông vào trong 'Huyền phỉ cốc' gì kia?"

Tôn Bình cười khổ: "Cho nên không dễ làm."

Dữu Khánh nhịn không được xùy nói, "Biết rõ là việc làm không được, ngươi nói với chúng ta làm gì?"

Tôn Bình nhìn hắn, mắt nháy nháy, trong lòng lẩm nhẩm, tên gia hỏa nhà ngươi rất tà môn, chúng ta cũng không phải chưa thấy qua thủ đoạn của ngươi, vạn nhất ngươi có biện pháp thì sao chứ? Ngoài miệng lại nói: "Nam tiên sinh hỏi đến các khả năng, thuận miệng nói ra mà thôi."

Thiết Diệu Thanh nhịn không được âm thầm cắn cắn môi, nàng có thể nghe ra được lời này Tôn Bình chính là nói cho Dữu Khánh nghe.

Nam Trúc nghe xong lắc đầu, suy nghĩ qua cũng cảm thấy quả thực không được.

Dữu Khánh thì suy nghĩ có phần phiêu hốt, nhìn trái nhìn phải một hồi, chợt di một tiếng, "Tôn chưởng quỹ, tại sao một mực không thấy Chu tiền bối?"

Nói đến Chu Thượng Bưu, Tôn Bình buông tiếng thở dài, "Cùng với một người làm khác trong cửa hàng đi ra ngoài, đang bôn ba bên ngoài để kiếm nguồn cung cấp, đã sắp hai tháng rồi, đến nay vẫn hoàn toàn không có tin tức, cũng không biết như thế nào rồi."

"Ai, khổ cực rồi." Dữu Khánh sách sách hai tiếng thể hiện đồng cảm, bỗng nói: "Chúng ta dự định ngừng tại U Giác Phụ một quãng thời gian, không biết ở lại trong Diệu Thanh Đường có được không?"

Tôn Bình có phần do dự, nhìn về phía Thiết Diệu Thanh, một lần ở lại ba nam nhân, cũng không biết có thích hợp hay không đây, nếu không được thì an bài đến khách sạn bên ngoài đi.

Thiết Diệu Thanh lại nói: "Bình nương, đem khách viện thu dọn đi."

Ước chừng sau nửa canh giờ, Dữu Khánh cùng hai vị sư huynh đã dừng chân tại trong tiểu viện ở một góc.

Đợi cho sau khi không còn ngoại nhân, Nam Trúc trái lại thấy kỳ quái, lôi kéo Dữu Khánh hỏi: "Tại sao ở lại vậy, không phải ngươi vội vàng đi 'Kiến Nguyên sơn' sao?"

Dữu Khánh tự tiếu phi tiếu nói: "Như vậy không phải như ngươi mong muốn rồi sao? Đã cho các ngươi có cơ hội, ta rất tuyệt vời đi?"

Nam Trúc mặt không đổi sắc, phất tay áo bỏ đi, "Nghe không hiểu ngươi nói bậy nói bạ cái gì."

Dữu Khánh kéo gã lại, "Trước đừng đi, nói chính sự đã. Diệu Thanh Đường này còn có thể kéo được một tháng, chúng ta phải tính toán một chút, nhìn xem trong vòng một tháng, chúng ta dùng thân phận U Giác Phụ có đủ để chúng ta đi Kiến Nguyên sơn làm xong sự việc hay không."

Chương 158: Lời nói có uy tín

Vừa nghe nói tới việc này, Nam Trúc cũng không nhiều lời, trước tiên chỉ chỉ cái bàn trước mặt, nói: "Đây là Cẩm Quốc."

Lại cầm lấy hai cốc trà, rầm, một cái vỗ vào sát bên trái bàn, "Đây là vị trí chúng ta hiện tại, đã ra khỏi Cẩm Quốc, tại phía cực Tây Cẩm quốc."

Rầm, lại vỗ một cốc trà vào sát bên phải bàn, "Loan châu, cực Đông Cẩm quốc, khu vực Kiến Nguyên sơn."

Hắn chỉ chỉ khoảng cách hai cốc trà, "Một nơi tại cực Đông Cẩm quốc, một nơi tại cực tây Cẩm quốc, giữa hai khu vực cách nhau mười mấy Châu, dù cho chúng ta có tài lực suốt một đường liên tục đổi tọa kỵ tại Trạm dịch để không ngừng bôn ba, tốc độ nhanh nhất e rằng cũng phải khoảng hai mươi ngày. Về tình hình Kiến Nguyên sơn bên kia chúng ta còn hoàn toàn chưa biết gì cả, thân phận U Giác Phụ thương nhân chỉ có thể tránh cho chúng ta bị một ít ác ý tấn công, cũng không thể trợ giúp chúng ta mọi việc đều thuận lợi, thời gian mười ngày quá gắt rồi."

Mục Ngạo Thiết ôm cánh tay không nói, chỉ nghe, y vẫn luôn giữ dáng vẻ cao ngạo, cũng không thích nói chuyện.

Dữu Khánh: "Như vậy, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống không thể sử dụng thân phận U Giác Phụ thương nhân."

Nam Trúc xùy nói: "Không thể chính là không thể, còn cần chuẩn bị sao?"

Dữu Khánh: "Làm tặc không đi uổng công, chuyến này chỉ là lộ phí đi đường đã tốn mấy trăm lượng, chúng ta không có lí do đến không một chuyến đi? Nếu như đã tới U Giác Phụ, không ngại nhân cơ hội làm rõ tình hình Kiến Nguyên sơn. Nhớ được lúc trước tại 'Trong nhà', khi các ngươi kể chuyện hiểu biết giang hồ cho ta thì không phải có nhắc tới tại U Giác Phụ có 'Vọng lâu' sao?"

U Giác Phụ 'Vọng lâu' kỳ thực chính là một cửa hàng buôn bán tin tức.

Nam Trúc hơi trầm mặc, "Ngươi định dùng tiền tới 'Vọng lâu' mua tình hình Kiến Nguyên sơn sao?"

Dữu Khánh: "Có nắm chắc rồi mới làm chuẩn bị không tốt sao? Việc này xem như là chỗ tốt khi tới U Giác Phụ. Các ngươi suy nghĩ xem, chúng ta đến Kiến Nguyên sơn mới tìm hiểu tin tức, đó dù sao cũng là Yêu giới, có khả năng sẽ gây sự chú ý, dẫn tới nguy hiểm, hiện tại tốn chút tiền liền có khả năng hạ thấp nguy hiểm, không tốt sao?"

Nam Trúc thận trọng nói: "Dễ làm như thế thì tốt, nhưng là phải tốn tiền a, tin tức của 'Vọng lâu' không có rẻ, giá cả tin tức bán ra thấp nhất cũng phải từ một trăm lượng, chúng ta mua được không?"

"Đếm tiền!" Dữu Khánh nện xuống một câu nói.

Ba sư huynh đệ lập tức vây quanh ở trước bàn, bỏ tiền túi ra, từng người lấy tiền trên người bỏ xuống, đặt tại trên bàn tập thể kiểm kê.

Đây là thói quen xấu mà ba người tạo ra sau quá trình tranh cãi về tiền bạc trên đường đi, chỉ trích người nào tiền nhiều người nào tiền ít, người nào phải ra thêm tiền, người nào ít ra tiền.

Gặp phải một ít việc không dễ chia đều chi phí, tự nhiên là người nào tiền nhiều người đó bỏ ra.

Sau khi kiểm kê, Mục Ngạo Thiết nhiều tiền nhất, có năm trăm năm mươi lượng.

Nam Trúc thứ nhì, bốn trăm ba mươi lượng.

Dữu Khánh tương đối thảm, chỉ có một trăm chín mươi lượng, đây còn là bởi lúc trước được Nam Trúc đưa cho một trăm lượng mới có nhiều như vậy.

Vì để gom đủ lộ phí tới U Giác Phụ lần này, hắn không tiếc đem con Thanh Thông mã mà mình phí mấy trăm lượng bạc mua để thể hiện

kia đều bán tháo luôn rồi, đổi lấy một con tọa kỵ bình thường mới chống được đến bên này.

Trên đường, một khi hai vị sư huynh muốn ăn chút đồ ngon, tính toán chia đều chi phí phí, Dữu Khánh hắn liền gào thét lên, ngại đắt.

Được rồi, ngươi sợ đắt, ngươi có thể ăn đồ rẻ, chúng ta ăn đồ của chúng ta, vì vậy Chưởng môn chỉ có thể ở một bên gặm bánh mì, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn hai vị sư huynh ăn tiệc.

Không còn cách nào, ai bảo lúc trước hắn đem sự tình làm quá mức rồi, vì chuyện tiền bạc mà đem mấy vị sư huynh đánh cho mặt mũi bầm dập, bây giờ người ta có tiểu sư thúc làm chỗ dựa tự nhiên sẽ cùng hắn tính sổ sống qua ngày.

Kỳ thực ăn uống cũng không phí bao nhiêu tiền, dọc theo đường đi này chân chính tốn tiền chính là lộ phí.

Một khi sức lực tọa kỵ không tốt, thay đổi tọa kỵ tại trạm dịch thì không phải là mua, chỉ là dễ đổi, tối thiểu chính là từ một hai bạc.

Nếu như chỉ là cưỡi ngựa đi bình thường, đi một ngày cũng không tốn bao nhiêu tiền, nhưng chỉ cần tọa kỵ tung vó cất bước chạy, đó chính là hành động tiêu tiền như nước chảy.

Một thớt ngựa, chạy một mạch không được bao lâu.

Ngươi cất bước cuồng chạy kiểu "Tám trăm dặm kịch liệt" thử xem, một ngày chỉ là lộ phí đổi ngựa tại trạm dịch đã hơn mấy chục lượng bạc.

Vấn đề là ba người bọn hắn cũng không có khả năng cưỡi ngựa đi bình thường tới U Giác Phụ, nếu làm như vậy e rằng đi nửa năm còn chưa đi đến.

Số lượng bạc còn lại trên thân ba người bây giờ đã xem như là tiết kiệm ăn uống, tiết kiệm chi tiêu rồi.

Cho nên thời kỳ này, người bình thường nếu không phải bất đắc dĩ thì căn bản không có khả năng rời nhà quá xa, chỉ có nhà quyền quý hoặc loại người trong giang hồ tiêu tiền như nước này mới đi xa.

Đối với người thường mà nói, ba người bọn họ tiêu dùng chân chính đã được xem như là tiêu tiền như nước rồi.

Nhưng đối với ba người mà nói, lại là nghèo rớt mồng tơi, đó chính là ngay cả một chút tài nguyên cũng mua không nổi, muốn mua chút Linh Mễ nhằm tăng lên tiến độ tu hành, bọn họ ăn nổi sao? Cho dù là mua một chút để nếm thử mùi vị, chút tiền này trên người liền có khả năng đi không đến Kiến Nguyên sơn.

Nhất là Dữu Khánh, đó chính là đã nghèo điên rồi, lộ phí trên người đã không có khả năng chống đỡ hắn đến được Kiến Nguyên sơn.

Muốn đi Kiến Nguyên sơn phát tài, nhưng ngay cả tư cách phát tài cũng không có.

Dữu Khánh vốn đã có tính toán sổ sách, bán Thanh Thông mã đi, kiên trì đến U Giác Phụ, tìm Thiết Diệu Thanh rồi mượn chút bạc, dựa vào mặt mũi của mình, phỏng chừng mượn ngàn lượng sẽ không có vấn đề đi, ai ngờ bản thân Diệu Thanh Đường cũng rơi vào tình trạng ăn bữa nay lo bữa mai.

Hắn ngay cả chút việc cũng không chịu giúp, ngay cả mấy chữ cũng không chịu viết, làm sao có thể không biết xấu hổ bào người ta cho hắn vay tiền, hắn cũng là có cốt khí a, không muốn để người khác coi thường.

Nam tử phải có tiền, nam tử không có tiền rất khó xử.

Đường giang hồ không dễ đi, bao nhiêu người trong giang hồ, bởi vì tiền mà đi sai đường, nhịn không được làm chút việc như cướp, như đoạt, làm được một lần đầu tiên liền dễ dàng làm lần thứ hai, sớm muộn sẽ đụng phải cọng rơm cứng mà rơi vào trong hố.

Đếm xong số tiền trên bàn, Nam Trúc và Dữu Khánh cùng nhau nhất tề nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, số tiền đến 'Vọng lâu' mua tin tức Kiến Nguyên sơn tựa hồ đã tìm được đối tượng bỏ vốn.

Mục Ngạo Thiết thu hồi tiền trên bàn, cũng không nói lời vô dụng, lắc đầu, ý tứ đơn giản, lão tử sẽ không bỏ ra khoản tiền này!

Sự lãnh khốc cao ngạo của y là cái gì? Chính là tôn nghiêm!

Về sau nếu ngay cả lộ phí cũng không còn, y còn thế nào duy trì sự tôn nghiêm? Tự nhiên sẽ không đồng ý.

Nam Trúc: "Chuyện Kiến Nguyên sơn là việc chung của mọi người, để một mình lão Cửu một bỏ tiền ra thì quả thực cũng không thể nào nói nổi, như vậy đi, mọi người chia đều đi."

Dữu Khánh nhìn nhìn số tiền trên bàn, nếu tiếp tục chia đều, e rằng hắn phải đi xin cơm ăn rồi, liền đưa ngón tay gõ mặt bàn kêu vang cóc cóc, "Các ngươi phải rõ ràng một điểm, khách sạn tại U Giác Phụ nhưng là không rẻ, nơi các ngươi ở hiện tại là do ta tìm, Diệu Thanh Đường là quan hệ của ta, các ngươi là dính vinh quang từ ta mới tiết kiệm được tiền nghỉ chân."

Mục Ngạo Thiết nói rất đơn giản sáng tỏ: "Ta có thể không ở…"

Nam Trúc nhấc tay ra hiệu ngừng, ngăn chặn lão Cửu tiếp tục nói ra lời ngu xuẩn, nhìn chằm chằm Dữu Khánh nói: "Người nào dính vinh quang của ngươi rồi? Ngươi cũng đã chạy đi rồi, là theo chúng ta trở về. Có bản lĩnh hiện tại ngươi hỏi một chút, hỏi thử xem Thiết Diệu Thanh có thu tiền ở lại của chúng ta hay không."

Dữu Khánh lập tức giương mắt nhìn, làm sao hắn có thể hỏi điều này, mở lời thì khẳng định sẽ là không thu tiền, lúc này chỉ vào hai người nói: "Được a, ta liền biết các ngươi là cẩu không đổi được thói ăn cứt, quả nhiên là qua sông dỡ cầu a, thiệt thòi ta còn dẫn bọn ngươi làm quen với một đại mỹ nhân xinh đẹp như thế. Lương tâm các ngươi đều bị chó ăn rồi!"

Dứt lời thở phì phì phất tay đảo qua, đem một trăm lượng bạc kia cất đi, ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ bàn cười nhạt, "Ta kỳ thực còn có một ít tin tức trọng yếu có liên quan đến Thiết Diệu Thanh, là thứ các ngươi tuyệt đối cảm thấy hứng thú, ai nguyện ý bỏ tiền mua tin tức Kiến Nguyên sơn, ta liền đem tin tức này nói cho người đó."

Bên trong phòng lập tức yên tĩnh.

Mục Ngạo Thiết lạnh lùng nói: "Không có hứng thú!"

Dữu Khánh xùy một tiếng, lười chọc thủng y, sư huynh đệ nhiều năm, ai còn không hiểu người khác?

Vị Cửu sư huynh này là người thể hiện ra phải lãnh khốc đến cùng, nếu không phải vừa vặn thuận theo bậc thang của Thất sư huynh thì sẽ không chen lẫn vào loại chuyện này.

Nói chung là, vừa vểnh mông lên liền biết kéo ra loại cứt gì, nếu thật không có hứng thú thì sẽ không cùng theo Lão Thất cùng nhau kéo hắn trở về.

Nam Trúc hừ một tiếng, "Tiểu tử ngươi đã quen hãm hại lừa gạt, đừng có dùng bộ dạng này lừa gạt chúng ta."

Dữu Khánh hắc hắc, "Thật đúng là không phải lừa gạt! Ta có phải là người nói lời có uy tín hay không, các ngươi rất rõ ràng. Chỉ cần các ngươi bỏ tiền mua tin tức Kiến Nguyên sơn, ta nhất định nói ra chút tin tức khiến các ngươi cảm thấy hứng thú."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, tiểu tử này nói mình là người lời nói có uy tín gì đó, bọn họ không tin, loại chuyện này ma quỷ có thể tin mới là lạ. Nhưng mà chỉ luận tới phương diện tiền bạc thì lời nói có thể tin a, về phương diện đó nhân phẩm của tên này, bọn họ còn là tương đối tin tưởng.

Không có cách nào, vốn chính là mấy người bọn họ một tay dạy dỗ ra.

Vị tiểu sư đệ này từ nhỏ không có tiền tiêu nhìn rất thương cảm, nhìn hài tử trong thôn trên trấn mua đồ ăn, cũng có thể đôi mắt trông mong ở một bên nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng, thường thường sẽ chạy tới chạy lui tại trước mặt các sư huynh giống như xin cơm, tại bên này mài mài cọ cọ kiếm chút đồng, sang bên kia mài mài cọ cọ xin một hai đồng.

Cho ta một đồng, ta lau giày cho ngươi.

Cho ta hai đồng, ta giặt quần áo cho ngươi.

Nói trắng ra là, chỉ cần Dữu Khánh dám không có uy tín, về sau trong một thời gian thật dài liền không kiếm được tiền nữa, chỉ có thể là đứng ở một bên nhìn thèm chảy nước miếng mà thôi.

Qua mấy lần đau khổ, vị tiểu sư đệ này dần dần học được giáo huấn, về sau liền không còn có sai lầm nữa.

Điển hình nhất chính là, Cửu Pha thôn đã từng có một quả phụ xinh đẹp. Có một lần mấy vị sư huynh đệ xuất phát từ tâm tình rục rịch muốn động, lại đánh cuộc với nhau áo lót của vị quả phụ kia có màu gì, bỏ ra năm đồng tiền liền thúc đẩy tiểu sư đệ leo lên mái nhà quả phụ xinh đẹp kia, dỡ mái ngói nhìn lén xem quả phụ kia tắm.

Kết quả bởi vì nóc nhà lâu năm thiếu tu sửa hay là thế nào đó, nóc nhà sụp xuống, tiểu sư đệ rớt vào trong, cảnh tượng đó có thể nghĩ mà biết, trong thôn tìm đến trong quan yêu cầu giải thích.

Mấy vị sư huynh đưa ra chủ ý bị hù dọa hỏng rồi, rất sợ Dữu Khánh khai ra bọn họ, vì vậy cùng chung nhau bỏ vốn một lượng bạc, yêu cầu duy nhất chính là Dữu Khánh gánh lấy chuyện này, không thể nói ra là có liên quan với bọn họ.

Cầm người tiền tài, thay người tiêu tai, cho dù Dữu Khánh cũng rất sợ hãi, nhưng vẫn là tiếp nhận công việc này, kết quả bị sư phụ nổi giận đánh cho một trận. Lúc đó thật sự thê thảm, về sau còn bị phạt

diện bích ba tháng, nhưng tiểu sư đệ chính là ương ngạnh chống chịu đến cùng, chết sống đều không khai ra bọn họ.

Lần đó Tiểu sư đệ xem như là tại Linh Lung quan tạo ra được biển chữ vàng, chỉ là giá lau giày, giặt quần áo các loại đều đã tăng lên, bởi vì một lần đưa cho nhiều tiền, đã có được cảm giác cầm một lượng bạc, sau đó chỉ cho một đồng tiền thật sự chướng mắt.

Cho nên a, chỉ cần về mặt tiền bạc đã thỏa thuận xong rồi, việc vị tiểu sư đệ này tuyệt đối không thành vấn đề.

Kỳ thực sư huynh đệ bọn họ đến nay đều rất không minh bạch, vì sao sư phụ đều tương đối khoan dung với những sư huynh đệ khác, đều dành cho khoản tiền tiêu vặt nhất định, duy độc đối với vị tiểu sư đệ này lại rất keo kiệt, luận thiên phú tu luyện rõ ràng còn cao hơn bọn họ.

Chương 159: Khinh bỉ

Cho dù biết rõ Dữu Khánh đã đưa ra đảm bảo thì sẽ không nuốt lời, nhưng dáng vẻ Mục Ngạo Thiết vẫn giống như là không có liên quan gì với ta vậy.

Nam Trúc lại nói: "Chuyện Kiến Nguyên sơn thì nói tới chuyện Kiến Nguyên sơn, không nên kéo tới trên người nữ nhân, phân không rõ nặng nhẹ sao? Lão Thập Ngũ, không phải ta không muốn bỏ tiền ra mua tin tức về Kiến Nguyên sơn, mà là không rõ giá cả, chỉ sợ tất cả số tiền trên người ba chúng ta cũng không đủ."

Dữu Khánh: "Việc này dễ làm, trước hỏi thử xem, mua được thì mua, mua không nổi vậy thì quên đi."

Lời đều đã nói đến nước này rồi, ba sư huynh đệ cũng không còn gì để nói, nói đi là đi, lập tức rời đi.

Ở bên ngoài, Tôn Bình cùng ba người đối mặt, cất tiếng chào hỏi rồi đứng ở cửa vào cửa hàng nhìn theo ba người rời đi, cũng không biết ba người này muốn đi làm việc gì.

Ánh sáng từ mái vòm U Giác Phụ cùng nhau dần dần tối, hẳn phải là mặt trời phía bên ngoài đang xuống núi rồi, dưới mái vòm càng thêm nổi bật lên ánh đèn đuốc rực rỡ, hình dáng U Nhai thần bí cũng càng rõ ràng hơn.

Trải qua hỏi thăm, cuối cùng ba sư huynh đệ dừng bước tại dưới biển hiệu một gian cửa hàng, bên trên viết hai chữ "Vọng lâu".

Khác với những cửa hàng bình thường khác, không có cổng vào, chí ít thì mặt chính diện sát đường không có.

Lâu cao hai tầng, tại U Giác Phụ, làm được như vậy cũng không dễ dàng, thí dụ như Diệu Thanh Đường chỉ là một tầng.

Bởi vì cao độ không gian trong lòng đất U Giác Phụ hữu hạn, lại thêm xây quá cao dễ dàng cản trở tầm mắt, thí dụ như tin tức do 'Vân quang trùng' tụ tập thành trong không trung rất dễ dàng bị che chắn, cho nên bình thường sẽ không cho phép làm nhà lầu.

Nếu muốn làm nhà lầu cũng có thể, cần phải liên hệ với bên phía U Nhai, ngươi cần phải trình bày nguyên nhân ngươi muốn làm nhà lầu với U Nhai, nếu như hợp lý thì có thể được tiếp thu, như vậy U Nhai mới sẽ đồng ý cho ngươi làm, nếu không thì thành thành thật thật mà làm một tầng đi, tìm quan hệ gì gì đó đều vô dụng.

Vọng lâu sát đường không có cửa vào, lầu một lại có từng cái thang lầu thông tới trên lầu, có hơn mười cái, có nơi cửa vào thang lầu đóng cửa.

Dữu Khánh ba người chui vào một cái thang lầu không có đóng cửa.

Vừa tiến vào hành lang, Nam Trúc liền đem cửa đóng lại, ánh sáng trong hành lang tối đi rất nhiều, chỉ có lỗ thông khí trên cửa chiếu

vào ít ánh sáng yếu ớt, trên bậc thang có khảm huỳnh thạch chiếu sáng giúp cho dễ thấy hơn không ít, nhưng y nguyên là không đủ ánh sáng.

Ánh sáng khắp U Giác Phụ vốn đã không tốt, lại thêm chui vào trong loại hành lang này, có thể nghĩ mà biết.

Thời điểm này, Dữu Khánh sẽ vô ý thức mà nhìn bốn phía, cảnh giác.

Mà thời điểm này, Mục Ngạo Thiết vẫn vĩnh viễn như một nam tử, cất bước lên bậc thang, đi ở phía trước.

Dữu Khánh theo ở phía sau, Nam Trúc tại sau cùng.

Ba người từng bước một đi lên, độ dốc thang lầu không lớn nhưng có phần hơi dài, phỏng chừng đi không ít hơn mười trượng xa, cuối cùng ba người mới đứng ở trên sàn phẳng lầu hai, là một gian phòng nhỏ không lớn, không có cửa sổ, một màu đen kịt, không nhìn thấy được gì.

Quay đầu lại còn có thể nhìn thấy ở cuối hành lang cầu thang lên lầu còn có chút tia sáng trên cửa, nhưng đã rất nhạt bởi vì khoảng cách quá xa.

"Tình huống gì đây?" Dữu Khánh thấp giọng hỏi, hoàn toàn không hiểu ra sao.

Nam Trúc: "Không biết, ta lần đầu tới đây."

Mục Ngạo Thiết: "Ta cũng vậy."

Hai người quả thực chưa từng lên tới đây, trước đây chỉ là nghe nói mà thôi.

Nghe bọn hắn nói như vậy, Dữu Khánh vô ý thức cầm lấy chuôi kiếm.

Nhưng vừa mới nói xong, bên trong phòng đột nhiên sáng ngời, trên nóc nhà đột nhiên toát ra ánh sáng, giống như là cái gương phản chiếu ánh lửa, rọi chéo qua phòng chiếu tại trên một cái bàn.

Tiếp theo, mặt sau bàn chui lên một người, tựa hồ là từ dưới sàn nhà chui ra.

Vừa nhìn thấy bộ dáng người đến, là người Một Mắt, đại khái có thể xác định người ta là đứng ở lầu một, thân thể xuyên qua đến lầu hai.

Trên đỉnh đầu người Một Mắt đội một chiếc mũ màu đen nhìn vừa như chiếc thuyền nhỏ và cũng giống như một thỏi vàng, hai bên mũ mỗi bên treo một đai tơ đen buông thả xuống vai kéo dài tới ngực.

Một đôi bàn tay của hắn vươn ra từ sau mặt bàn, song song bấu vào mép bàn, quy quy củ củ chỉnh tề đặt đó một chút, sau đó có một bàn tay lật chuyển, làm ra động tác mời, "Có ghế, tới đây ngồi đi."

Ba sư huynh đệ nhìn thấy được đối diện bàn có một cái ghế, di chuyển đi đến.

Tay Dữu Khánh chọc vào sau eo Nam Trúc một cái, Nam Trúc đành phải ra mặt đến trước, ngồi ở trên ghế.

Người Một Mắt tựa hồ mới nhìn rõ số người là ba người, "Là ba người, xin lỗi, ánh sáng chiếu vào mắt ta, ta nhìn không rõ các ngươi. Xin lỗi, nơi đây chỉ có một cái ghế, chỉ có thể thất lễ hai vị khác."

Nam Trúc: "Không sao."

Người Một Mắt: "Nói cho ta, các ngươi cần gì?"

Nam Trúc: "Chúng ta muốn biết tình hình Kiến Nguyên sơn."

Người Một Mắt: "Kiến Nguyên sơn? Trong ấn tượng của ta hình như chỉ có Loan châu cảnh nội ở phía Đông Cẩm Quốc có một nơi gọi là Kiến Nguyên sơn. Các ngươi hẳn phải minh bạch, chúng ta không phải là thần tiên không có gì không làm được, không biết Kiến Nguyên sơn mà ta nói tới có phải là địa điểm các ngươi nói tới hay không."

Nam Trúc: "Không sai."

Người Một Mắt: "Mục tiêu rõ ràng là một chuyện tốt, chúng ta có thể tiếp tục làm rõ phạm vi giao dịch, các ngươi muốn biết tình hình gì về Kiến Nguyên sơn? Là tình hình tổng thể đại khái, hay là cụ thể về một người nào, hoặc là sự vật gì đó. Các ngươi cần biết, phạm vi chứa đựng tin tức khác nhau, mục tiêu khác nhau thì giá cả cũng sẽ khác nhau."

Nam Trúc nhìn nhìn hai vị sư đệ ở hai bên, bọn họ không có biện pháp nói rõ là chúng ta muốn biết rõ tình hình 'Quan Phong Dương cổ mộ', huống hồ chạy đến nơi đất xa người lạ, nếu vẻn vẹn chỉ biết rõ tình huống cổ mộ thì chưa hẳn ổn thỏa, gã chỉ có thể trả lời: "Muốn biết tình hình đại khái tổng thể."

Người Một Mắt: "Nếu như là hình hình tổng thể, ta cần phải lần nữa nhắc nhở các ngươi, chúng ta không phải thần tiên không gì không làm được, không thể chuẩn xác nắm giữ tất cả sự vật. Chúng ta chỉ có thể cung cấp một ít tình hình đại khái có thể thẩm tra được, cho nên tin tức cung cấp cho các ngươi không thể đảm bảo có thể tuyệt đối thỏa mãn nhu cầu của các ngươi.

Mặt khác, một ít nội dung liên quan đến riêng tư cá nhân, nếu như chưa công khai thì sẽ không nằm trong phạm vi cung cấp, có khả năng sẽ dẫn tới việc các ngươi phải lần nữa bỏ tiền mua tin tức có tính nhằm vào mục tiêu cụ thể. Chúng ta chỉ có thể đảm bảo, tình hình mà chúng ta cung cấp là có thể kiểm chứng được, là tương đối toàn diện. Ý của ta có nghe hiểu không?"

Nam Trúc đằng hắng đáp: "Biết rồi."

Người Một Mắt: "Muốn tình hình trước năm nay, hay là tình hình mới nhất năm nay?"

Nam Trúc: "Có gì khác biệt sao?"

"Chờ chút." Bàn tay bám tại mép bàn của người Một Mắt thả xuống, một hồi sau, lấy ra một tờ giấy, xem qua nội dung trên đó, rồi cho biết, "Mức độ phức tạp về thông tin địa vực tại Kiến Nguyên sơn không cao, tình huống trước năm nay, chúng ta hiện tại có thể chỉnh lý sắp xếp ra cho các ngươi, giá cả là ba nghìn lượng. Tình hình mới trong năm nay thì cần phải mười ngày sau mới có thể đưa cho các ngươi, chúng ta cũng cần phải đi hỏi thăm một chút, giá cả là sáu vạn lượng!"

Lời này vừa nói ra, ba sư huynh đệ đều kinh ngạc, Nam Trúc trầm giọng hỏi: "Tin tức cũ, cũng muốn bán ra ba nghìn lượng?"

Người Một Mắt: "Ba nghìn lượng đã rất rẻ, không đắt. Nếu các ngươi tự bỏ tiền bỏ thời gian đi hỏi thăm, với chi phí ba nghìn lượng khẳng định nắm giữ được tình hình không toàn diện như chúng ta cung cấp, chúng ta là có tích lũy. Tại tình huống bình thường, người tới nơi này đều là dùng tiền mua thời gian, nhất định là vật có giá trị của nó.

Nếu như ngay cả ba nghìn lượng đều không muốn tốn… Thứ cho ta nói thẳng, năng lực bình thường của các ngươi có khả năng tương đối thấp, bình thường kiếm được có khả năng cũng tương đối ít, nếu như là trả giá không tương xứng với nhận được thì có khả năng không thích hợp tới nơi như Vọng Lâu để mua tin tức."

Vừa nghe lời này, sắc mặt ba sư huynh đệ đều thay đổi, cảm giác đã bị xem thường.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng thôi đi, Dữu Khánh thì không phục, nghe vào tai có phần tức giận.

Lão tử là người từng tiến vào Hoàng cung, gặp qua Hoàng đế, thi đậu Hội Nguyên, đạt được Thám Hoa, hơn mười vạn lượng bạc cũng từng bỏ ra, vậy mà lại bị một con Độc nhãn quái xem thường, lúc này phản kích: "Chỉ cần ngươi có thể cung cấp tin tức chúng ta muốn, bao nhiêu tiền đều không thành vấn đề. Chúng ta muốn biết tình hình bên trong U Nhai, bao nhiêu tiền, ngươi nói đi!"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhưng là đồng thời gật gật đầu, phát hiện vẫn là đầu óc lão Thập Ngũ nhanh nhạy.

Giọng điệu người Một Mắt vẫn bình tĩnh như trước, "Loại vui đùa này không thể nói. Ta xem như các ngươi là đang giỡn chơi. Nếu như các ngươi xác định các ngươi đích xác có loại nhu cầu này, chúng ta chỉ có thể là đem tình huống thông báo cho U Nhai. Về phần U Nhai sẽ xử trí các ngươi như thế nào, sẽ để cho các ngươi biết rõ bao

nhiêu tình huống, không phải chúng ta có thể kiểm soát. Các ngươi xác định các ngươi còn muốn dò hỏi tình hình bên trong U Nhai không?”

“…” Vẻ mặt đắc ý vì cảm thấy đã hòa nhau một ván trên khuôn mặt ba sư huynh đệ lập tức không còn sót lại chút gì, đều là á khẩu không trả lời được, thần tình đó không biết là đang bối rối hay là chột dạ.

Nhất là Dữu Khánh, ngưng nghẹn không nói nên lời, tiếp tục mạnh miệng thử xem?

Người Một Mắt lại nói: “Không có ý hạ thấp các ngươi. Thói quen của ta là luận sự, ta chỉ là đang nói ra một chuyện thực. Nếu như khiến cho các ngươi phản cảm, ta biểu thị xin lỗi. Ba vị, xin hỏi chúng ta còn cần tiếp tục giao dịch không?”

Còn giao dịch thế nào đây? Ba người nhìn nhau, toàn bộ tiền trên người ba người cộng lại còn chưa đến phân nửa, giao dịch cái rắm.

Nam Trúc vội ho một tiếng, “Để cho chúng ta trở về cân nhắc đã.”

“Được. Ba vị quý khách đi thong thả, thứ cho không tiễn xa được.” Người Một Mắt dứt lời, thân thể hạ thấp xuống, lại biến mất tại phía sau mặt bàn, có chút động tĩnh.

Dữu Khánh lắc mình đi đến, muốn nhìn xem tình hình phía sau bàn, chỉ thấy được một tấm sàn khép lại lỗ hổng trên sàn nhà, không nhìn thấy gì khác.

Ngay sau đó trước mắt ba người chợt tối đen, ánh sáng bên trong phòng triệt để biến mất.

Trạng thái đột nhiên từ sáng ngời chìm vào hắc ám này chân chính khiến người cảm giác đen tối vô cùng.

Ngay lập tức lại thoáng hiện một chút ánh sáng yếu ớt, Mục Ngạo Thiết lấy ra mồi lửa, ba người lại sắp hàng sờ soạng đi xuống cầu thang.

Đi xuống tới nơi, mở cửa, lại lần nữa trở về trên đường phố U Giác Phụ, ba sư huynh đệ mới tính là thở phào nhẹ nhõm.

"Đã để người xem thường rồi đi? Lão Thập Ngũ, không phải ta nói ngươi, nếu là lúc đó hơn mười vạn lượng bạc kia, ngươi hơi lưu lại một chút mấy vạn lượng thì hôm nay chúng ta làm gì phải chịu sự nhục nhã này!" Nam Trúc oán giận.

Dữu Khánh xụ mặt xuống nhìn trái nhìn phải, hừ lạnh nói: "Đi, tìm một hiệu cầm đồ đi!"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhất tề nhìn về phía hắn, con mắt sáng ngời, đã hiểu, cuối cùng vị này muốn vận dụng đến đồ vật áp đáy hòm rồi!

"Tùy tiện đến bên kia, có nhiều." Nam Trúc lôi kéo cánh tay hắn, tùy tiện chỉ một cái phương hướng.

Ba sư huynh đệ lại rời đi như một cơn gió, không đi bao xa, liền dũng mãnh tiến vào một nhà cửa hàng tựa hồ nghề chính là hiệu cầm đồ, chí ít thoạt nhìn từ cửa vào thì là như thế.

Dữu Khánh cuối cùng hướng trên quầy hàng đập ra bình Huyền cấp Điểm Yêu lộ kia của hắn.

Lão chưởng quỹ tới đây tự mình cầm nhìn, sau đó khai giá, "Một chén Huyền cấp Điểm Yêu lộ đã dùng qua, bảy nghìn lượng!"

Dữu Khánh lập tức hai mắt trừng lớn, "Chưởng quỹ, ngươi có nhìn thấy rõ ràng hay không, thứ mà một vạn lượng một chén, chỉ mới dùng hai ba giọt mà thôi, tối thiểu cũng phải được đánh giá chín ngàn lượng đi, bảy nghìn lượng không khỏi cũng quá hắc a?"

Lão chưởng quỹ: "Tiểu huynh đệ, đạo lý không phải là làm toán một cộng một bằng hai như ngươi nói. Loại đồ vật này, chỉ cần là vừa mở ra niêm phong, giá cả liền phải giảm đi, huống chi còn là đã dùng qua. Ngươi suy nghĩ mà xem, có thể sử dụng được tới thứ này, còn quan tâm tới vạn bả lượng bạc kia sao? Bình thường đều mua đồ vật hoàn hảo không tổn hao gì. Nếu thứ này của ngươi không có được ưu đãi về giá cả, là bán ra không được! Cho ngươi bảy nghìn lượng, ta cũng kiếm không được bao nhiêu. Chỉ có thể giá này, ngươi nghĩ thông suốt thì bán, nghĩ không thông thì…" Đồ vật thả lại tại trên mặt quầy hàng, phất phất tay, có ý mời đi không miễn cưỡng.

Dữu Khánh tức giận, chụp đồ vật về trong tay, quay đầu đi liền, đảo mắt liền lỗ hai nghìn lượng, không thể làm.

Chương 160: Niềm vui bất ngờ

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đành phải cùng theo rời khỏi tiêm cầm đồ, ít nhiều có chút tiếc nuối.

Dữu Khánh không thốt tiếng nào, trực tiếp trở lại Diệu Thanh Đường, tiến vào nội trạch, tìm đến Tôn Bình, lấy "Đầu to" ra đưa tới, hỏi: "U Nhai từng phát ra nhiệm vụ tìm thứ này, tại U Giác Phụ hẳn là có thể bán được chút tiền đi?"

Tôn Bình thấy chiếc bình kia nhìn quen mắt, lại nhìn thứ ở bên trong, có phần không biết nói gì, bảo bọn họ chờ một chút.

Không bao lâu sau, bà ta lại mời Thiết Diệu Thanh tới.

Sau khi Thiết Diệu Thanh xác nhận là Hỏa Tất Xuất, ít nhiều có phần kinh ngạc, không nghĩ tới con Hỏa Tất Xuất này vậy mà còn sống, hơn nữa nhìn dáng vẻ còn là sống rất mạnh khỏe, nhớ tới ba con bọn họ mang về kia chỉ cảm thấy giống như có thể chết bất cứ lúc nào, không khỏi hỏi: "Bình thường ngươi cho nó ăn cái gì?"

Dữu Khánh: "Xương cốt, xương ăn còn thừa lại là được."

Ăn xương còn thừa lại? Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình quay mặt nhìn nhau.

Thả bình kim loại lại trên bàn, Thiết Diệu Thanh hỏi: "Thám Hoa lang dự định bán đi?"

Dữu Khánh gật đầu, trong lòng có phần chán ngán, cứ mở miệng ngậm miệng liền xưng hô "Thám Hoa lang" khiến hắn rất không quen.

Thiết Diệu Thanh không biết vì sao bọn họ đột nhiên nghĩ đến việc muốn bán thứ này, thăm dò hỏi: "Các ngươi thiếu tiền dùng?"

Dữu Khánh hơi ưỡn ngực, làm ra vẻ chúng ta làm sao sẽ thiếu tiền dùng chứ, "Không có, chỉ là phát hiện thấy nuôi thứ này cũng không biết có tác dụng gì, còn phải tốn tâm tư hầu hạ, không bằng bán đi cho rồi. Đương nhiên, nếu như có thể bán ra giá tốt, vậy thì đương nhiên càng tốt."

Nam Trúc hơi gật đầu, đồng dạng cũng không lộ ra vẻ thiếu tiền, việc xấu trong nhà không thể biểu dương ra ngoài.

Mục Ngạo Thiết hơi nghiêng người nhìn về phía ngoài hiên các, giống như sự việc tại đây không có quan hệ gì với y.

Thiết Diệu Thanh có chút do dự, nhìn về phía Tôn Bình, lộ ra vẻ dò hỏi.

Tôn Bình hiểu ý, sau một hồi trầm mặc, than thở: "Thám Hoa lang, không ngại nói thẳng thắn chút, hiện tại trong tay chúng ta cũng không dư dả, thứ này của ngươi chúng ta thật đúng là không tiện ra giá với ngươi. Giá thấp thì có lỗi với ngươi, nếu giá cao, đầu tiên chính là trong tay chúng ta cũng rất eo hẹp, thứ hai là qua tay chúng ta cũng chưa hẳn có thể bán ra được, dù sao đến cùng thứ này có công dụng gì ngoại nhân lại không rõ lắm."

"Không nói bán cho các ngươi." Dữu Khánh khoát tay áo, lại chỉ những dòng chữ điểm sáng bay tới bay lui trên không bên ngoài hiên các, "Các ngươi là tại U Giác Phụ làm nghề này, hỏi một chút ý kiến của các ngươi, công khai treo bán ra, các ngươi cảm thấy có thể bán ra được không?"

Thì ra là như vậy, hai nữ nhân đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Thiết Diệu Thanh đảm bảo nói: "Dù sao cũng là thứ mà U Nhai công khai phát ra nhiệm vụ, không quản có công dụng như thế nào, tại nơi kinh doanh buôn bán với lượng lớn tiền tài ra vào này, cho dù là mua về 'Cho biết', cũng sẽ có người đến mua, bán thì khẳng định có thể bán được."

Ánh mắt Dữu Khánh sáng lên, vội hỏi: "Vậy bán bao nhiêu tiền thì thích hợp?"

Thiết Diệu Thanh có chút đắn đo bất định, "Thứ này cũng không có giá cả để đối chiếu, chỉ là dựa vào địa vị của U Nhai, có U Nhai giúp nó nhấc lên danh tiếng, theo lý thuyết bán ra mười vạn lượng hẳn sẽ không thành vấn đề. Cho dù là muốn nhìn một chút thứ này có dạng gì, kẻ có tiền chân chính hẳn cũng sẽ không quan tâm chút tiền ấy." Nhìn chăm chú Dữu Khánh, thử hỏi, "Nếu không, ngươi treo mười vạn lượng thử xem?"

Mười vạn lượng? Đôi mắt Nam Trúc lập tức đăm đăm, nhìn chằm chằm vào bình kim loại kia. Thứ đồ chơi chẳng ra gì của lão Thập Ngũ, bình thường ném xương cho ăn như nuôi chó, con Đánh Rắm trùng xả ra chướng khí mù mịt khiến bọn họ nhìn thấy liền ghét bỏ kia vậy mà giá trị nhiều tiền như vậy?

Cái đầu luôn nhìn bên ngoài của Mục Ngạo Thiết lật trở về, cũng nhìn chăm chú tới chiếc bình kim loại kia, trong ánh mắt cao ngạo cũng hiện lên nét kinh ngạc.

Trong đầu Dữu Khánh lập tức vang ong một tiếng, gương mặt đỏ lên, hưng phấn, trong đầu nhìn thấy được hình ảnh mặt trời nhảy ra

khỏi mặt biển tỏa ra vạn đạo kim quang.

Thiếu một chút hưng phấn đến bùng nổ!

Lúc trước, hắn cũng từng cho là như vậy, cảm thấy thứ đồ vật U Nhai phát ra nhiệm vụ hẳn phải có chút giá trị mới đúng, chỉ là về sau bán mãi không được, giá cả liên tục hạ thấp đều vô dụng, làm cho chính hắn cũng không còn lòng tin nữa, sau đó thậm chí đã nuôi thả, có bỏ chạy cũng không quan trọng nữa.

Bây giờ nghe được lời người trong nghề nói, cuối cùng hắn lại lần nữa tỉnh lại.

Hắn dựng thẳng sống lưng, trong lòng thầm nói với mình, thẳng lên, phải thẳng lên.

Sau khi ổn định tâm tình, hắn lại lần nữa xác nhận một tiếng, "Lão bản nương, ngươi xác định có thể bán ra được với giá mười vạn lượng?"

Thiết Diệu Thanh gần như đưa ra đảm bảo, "Đồ vật mà U Nhai phát ra nhiệm vụ, mười vạn lượng hẳn không thành vấn đề."

Dữu Khánh hít sâu một hơi, kích động có thừa, ấn tượng về Thiết Diệu Thanh cũng có thể nói là thật to đổi mới rồi, phát hiện nữ nhân này xác thực rất xinh đẹp.

Nếu không phải như thế, sự việc lần đầu gặp nhau thiếu một chút đã bị đối phương lấy đầu đi lĩnh thưởng hắn luôn luôn nhớ kỹ, đó là vướng mắc trong tâm lý hắn, hoặc là nói đó là vết bẩn của Thiết Diệu Thanh ở trong lòng hắn, cảm thấy nữ nhân này mặt ngoài xinh đẹp như hoa, kì thực lòng dạ rắn rết!

Lần đó nếu không phải hắn phản ứng nhanh thì đã táng mệnh tại trong tay nữ nhân này.

Lúc trước, khi hắn đi tới nơi này, vừa nhìn thấy khuôn mặt Thiết Diệu Thanh thì trong đầu óc liền hiện lên ấn tượng này.

Bây giờ thì không còn rồi, có thể bỏ xuống ân oán, đổi vai trò để suy nghĩ, có thể lượng giải rồi.

Chí ít hiện tại đã chứng minh một điểm, Thiết Diệu Thanh khi còn tại Cổ Trủng Hoang Địa liền đã biết Hỏa Tất Xuất dư thừa có thể bán được không ít tiền, nhưng khi Dữu Khánh hắn mở miệng đòi hỏi thì người ta vẫn cho hắn, không quản có phải là vì xem như trả thù lao cho hắn hay không, chỉ dựa vào phần lòng dạ này, có thể thấy được tính cách.

Nhất là bây giờ biết rõ thời gian đó Thiết Diệu Thanh kỳ thực cũng không dư dả, còn gánh vác một thân khoản nợ.

Hiện tại hắn phát hiện thấy nữ nhân này không chỉ xinh đẹp, tâm địa kỳ thực cũng rất không tệ.

Một mực trầm ngâm ở bên cạnh, Tôn Bình chợt chen vào một câu, "Tiểu thư, ta trái lại có cái ý nghĩ."

Mọi người đồng loạt nhìn về phía bà ta, Thiết Diệu Thanh hoài nghi, không biết bà ta nói lời ấy có ý gì.

Mọi người đều chờ bà ta nói ra.

Tôn Bình hơi chần chừ, sau đó từ từ nói: "Nếu là ta, không bằng trực tiếp treo giá năm trăm vạn lượng!"

"A?" Vẻ mặt Dữu Khánh ngây ra, cho rằng mình đã nghe lầm.

Tất cả đều sững sờ.

Thiết Diệu Thanh chần chừ, "Bình nương, thứ này ngay cả có công dụng gì cũng không biết, bán năm trăm vạn lượng có phải quá mức rồi hay không?"

Dữu Khánh hơi gật đầu, có thể nói đồng cảm.

Theo hắn, năm trăm vạn không khỏi cũng quá kinh khủng đi, chỉ nghe cũng dọa người.

Tôn Bình lại lắc đầu nói: "Tiểu thư, có người có thể chi mười vạn lượng mua chút hiếm lạ, thì có người có thể chi năm trăm vạn lượng mua thứ hiếm lạ. Trong buôn bán, vật phẩm buôn bán có thể có tác dụng gì, đối với một số người mà nói kỳ thực cũng không trọng yếu, có một số người không thiếu tiền, mua chính là vì khan hiếm, hướng về danh tiếng của đồ vật mình muốn mua.

Con côn trùng này là được U Nhai kéo lên danh tiếng, treo mười vạn lượng vậy thì nó sẽ có giá trị mười vạn lượng, treo năm trăm vạn lượng, nó chính là giá trị năm trăm vạn. Kỳ thực ta còn nghĩ treo một nghìn vạn lượng, chỉ là sợ không có được nhiều người có thể gặm được, nếu chậm chạp không bán đi được thì sẽ dẫn đến càng khó bán ra. Tiểu thư, ý của ta là, Diệu Thanh Đường đã đến thời điểm mấu chốt, không bằng đánh cuộc một lần, chỉ cần có thể làm thành công giao dịch một đơn hàng năm trăm vạn lượng này, Diệu Thanh Đường liền có thể qua được cửa này!"

Mấy người đại khái đã nghe hiểu ý của bà ta.

Tôn Bình dứt khoát đã nói rõ, nói với Dữu Khánh: "Con Hỏa Tất Xuất này giao cho Diệu Thanh Đường chúng ta bán ra, sau khi giao dịch thành công, chúng ta lấy một thành lợi nhuận, cho ngươi bốn trăm năm mươi vạn, xem như là ngươi bán cho chúng ta với giá bốn trăm năm mươi vạn.

Sau khi xong việc, Diệu Thanh Đường gánh nguy hiểm cho các ngươi, đứng ra đảm bảo cho các ngươi, giúp các ngươi làm U Cư bài.

Nếu như năm trăm vạn lượng bán ra không được, Diệu Thanh Đường dù cho bị U Nhai thủ tiêu, đồ vật trong cửa hàng chúng ta

vẫn có thể mang đi, hắn còn có thể gom góp chừng mười vạn lượng cho ngươi, xem như là chúng ta mua lấy con Hỏa Tất Xuất này."

Xoay nhìn về phía Thiết Diệu Thanh, "Tiểu thư, hiện tại cũng không còn biện pháp khác, ngươi nếu như còn muốn giữa được gian cửa hàng này, không ngại đánh cuộc một lần!"

Thiết Diệu Thanh đã hiểu rồi, đây quả thật là đang đánh cuộc, một khi bị thua, không chỉ cửa hàng không còn, ngay cả một ít tài sản còn dư lại cũng phải đưa cho người ta, gần như chính là không công làm việc tại U Giác Phụ mấy năm nay, phải rời đi với hai bàn tay trắng!

Nhưng mà nàng cũng không có quá nhiều do dự, nếu không muốn duy trì gian cửa hàng này thì sẽ không tại lúc biết rõ thời gian kiểm kê ba năm một lần tại U Giác Phụ sắp đến còn đi lãng phí một cơ hội đưa ra điều điện với U Nhai.

Nàng mong đợi mà nhìn về phía Dữu Khánh, "Thám Hoa lang, ngài cảm thấy như thế nào?"

Dữu Khánh nhún vai, hắn kiểu nào đều không lỗ, bán được giá cao còn có thể phát đại tài, có gì mà không nguyện ý, đây là chuyện tốt tự dưng tới cửa, đương nhiên nguyện ý.

Hắn thả tay nói: "Nếu như chính các ngươi đã cảm thấy thích hợp, vậy thì ta không có ý kiến."

Vì vậy sự tình cứ định như thế rồi. Tôn Bình lập tức bắt tay xử lý, Thiết Diệu Thanh đương nhiên là liên tục biểu hiện cảm tạ Dữu Khánh.

Tiếp đó chính là chờ tin tức bán ra.

Bên trong hiên các, Thiết Diệu Thanh tự tay châm trà rót nước cho ba sư huynh đệ, người tại đây đều thỉnh thoảng nhìn về phía không

trung, chờ đợi dòng chữ do "Vân quang trùng" hợp thành bay qua không trung.

Rất có khả năng sẽ ngồi giữ mấy trăm vạn lượng bạc, nỗi lòng Dữu Khánh vừa mong đợi vừa kích động, ánh mắt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn hắn cũng không giống trước nữa rồi.

Nhưng mà chờ lui chờ tới, chờ đợi không sai biệt lắm sắp một canh giờ, vẫn còn chưa nhìn thấy dòng chữ kia xuất hiện, mấy người đều cảm giác có phần kỳ quái.

Thấy Tôn Bình liên tục đi lui đi tới mấy lượt phía trước cửa hàng trở lại đây, Thiết Diệu Thanh cuối cùng nhịn không được hỏi: "Mậu Phong còn chưa trở về sao?"

Mậu Phong chính là chỉ người làm ngồi tại quầy hàng phía trước, tên là Cầu Mậu Phong. Sau khi Chu Thượng Bưu dẫn theo một vị người làm khác chạy đi kiếm nguồn cung cấp, trong cửa hàng chỉ còn sót lại một vị người làm này ngồi tại đó.

Chỉ là đi U Nhai treo một cái tin tức bán ra công khai mà thôi, việc làm chân chạy này, chưởng quỹ như Tôn Bình tất nhiên là bảo Cầu Mậu Phong đi làm.

Tôn Bình lắc đầu, sau đó chần chừ nói: "Có lẽ là nhiều người đang xếp hàng? Tiểu thư, để ta đi xem đi."

Dữu Khánh đứng lên, "Vừa lúc, ta cũng muốn đi U Nhai mở mang kiến thức, cùng đi đi." Dứt lời quét nhìn hai vị sư huynh một cái, theo lý thuyết hai người hẳn cũng sẽ đi theo mở mang kiến thức một chút, kết quả phát hiện hai vị này cũng không có ý định rời đi.

Nam Trúc thì không cần phải nói rồi, rõ ràng càng thích lưu lại nói chuyện phiếm với Thiết Diệu Thanh.

Mục Ngạo Thiết khoanh tay tựa ở cây cột hiên các, hơi ngẩng đầu nhìn mái vòm U Giác Phụ.

Dữu Khánh cũng không biết y duy trì tư thế đó lâu như vậy đến tột cùng là đang nhìn cái gì, nếu tiếp tục nhìn nữa, thật sợ tên gia hỏa này nhìn xuyên thấu cả mái vòm.

Đi tới, vỗ vỗ cánh tay y, "Đi, cùng đi U Nhai mở mang kiến thức nào."

Lời này vừa nói ra, chính hợp ý Nam Trúc, gã lập tức quay đầu lại nói: "Đúng vậy, lão Cửu, không đến đó mở mang kiến thức chút đi."

Mục Ngạo Thiết không chút động lòng, lạnh lùng một câu, "Không có hứng thú."

Nam Trúc không nói gì, đối với Thiết Diệu Thanh thể hiện ra một nụ cười khổ rất có phong độ.

Dữu Khánh nhịn không được sờ sờ chút râu tơ trên mép mình, thật sự là có chút chịu không nổi hai vị này, nhìn không nổi nữa, xoay người phất phất tay ra hiệu với Tôn Bình, lúc này song song rời đi.

Hai người đi ra Diệu Thanh Đường, cũng không gấp gáp, vừa đi vừa nói chuyện phiếm, Tôn Bình chỉ trỏ, giới thiệu tình hình U Giác Phụ cho Dữu Khánh, làm cho Dữu Khánh có thêm không ít kiến thức.

Đi qua cầu, ra khỏi Tiểu châu không xa, tại cử vào một tửu lầu bên đường đột nhiên lướt ra một người, ngăn cản ở phía trước hai người.

Người kia chắp tay với Dữu Khánh, cười nói: "Không nghĩ tới Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh đã tới U Giác Phụ. Đại chưởng quỹ nhà ta ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đặc biệt tại bên trong lâu mở chút tiệc mỏng, mong rằng rất hân hạnh được đón tiếp Thám Hoa lang!" Sau đó liếc Tôn Bình một cái, lại bổ sung một câu, "Cũng là không muốn Thám Hoa lang bị người hại mà không biết!"

Chương 161: Thế nào lại là ngươi

Người tới là một nam tử trung niên râu ngắn, sắc mặt vàng như nến, chính là lúc trước tại Cổ Trủng Hoang Địa truy tung nhóm người Diệu Thanh Đường - chấp sự Thôi Du của Giám Nguyên trai.

Dữu Khánh quan sát, cảm thấy lạ mặt, không hề có ấn tượng, không nhận biết, mà đối phương có thể mở miệng nói toạc ra lai lịch của mình, lại kèm thêm lời nói khác, không khỏi làm cho hắn kinh nghi, quay đầu lại nhìn về phía Tôn Bình, lộ ra ý dò hỏi.

Tôn Bình vừa nhìn thấy người đến liền biến sắc mặt, sau khi nghe được câu nói kia, lập tức trầm giọng nói: "Thôi Du, ngươi muốn làm gì?"

Thôi Du: "Tôn Bình, ta mời khách của ta, ngươi gấp làm gì?"

Dữu Khánh lập tức hỏi Tôn Bình, "Người nào đây?"

Không nhọc Tôn Bình trả lời, Thôi Du chủ động đáp: "Chấp sự của Giám Nguyên trai - Thôi Du. Đại chưởng quỹ nhà ta ở trên lầu xin đợi Thám Hoa lang."

Giám Nguyên trai, tên này, Dữu Khánh vừa nghe liền nhớ tới, không phải là nhóm người truy tung theo tại Cổ Trủng Hoang Địa kia sao. Những người này đến tột cùng có ân oán gì với Diệu Thanh Đường. hắn không rõ lắm, nhưng mà liên lụy tới Thiết Diệu Thanh thì còn có thể có chuyện gì, hắn hoài nghi tám chín phần mười chính là liên quan tới chuyện nam nữ.

Sau khi nhìn thấy chân diện mục của bản thân Thiết Diệu Thanh, hắn càng thêm khẳng định rồi, lúc trước định nói với Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết kỳ thực chính là việc này, muốn nhắc nhở hai tên gia hỏa cẩn thận một chút, 'Tình địch' của các ngươi có khả năng không đơn giản.

Không nghĩ tới còn chưa kịp nhắc nhở hai người, Giám Nguyên trai này đã chủ động tìm tới cửa rồi.

Dữu Khánh hơi nhíu mi hỏi: "Ta hình như không quen biết các ngươi a?"

Thôi Du: "Quả thực không quen biết, nhưng là trước lạ sau quen a, ngồi xuống nói chuyện không phải liền quen nhau sao."

Tình hình tại Cổ Trủng Hoang Địa lúc đó, Dữu Khánh ký ức hãy còn mới mẻ, biết rõ năng lượng của nhóm người này không nhỏ, hắn cũng không nghĩ dễ dàng đắc tội, ngoài miệng khách khí nói: "Hôm khác đi, hiện tại ta có việc. Hôm nào đó ta tự mình đăng môn bái phỏng đại chưởng quỹ các ngươi." Chắp tay liền định ly khai.

Thôi Du nhưng là đưa tay cản lại, "Thám Hoa lang, như vậy e rằng không được. Đại chưởng quỹ nhà ta đã chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn chờ đợi, rất có tâm ý, ngài cứ như vậy vung tay bỏ đi, khiến mặt mũi đại chưởng quỹ chúng ta phải đặt nơi nào?"

Tôn Bình lập tức quở trách, "Thôi Du, Giám Nguyên trai các ngươi định tại U Giác Phụ bắt cóc hay sao?"

"Nói quá lời, thiên hạ còn không có người dám ở U Giác Phụ làm bậy." Thôi Du một câu nói lướt qua, lại chắp tay nói với Dữu Khánh: "Thám Hoa lang, đại chưởng quỹ chúng ta thật tình muốn kết giao bằng hữu với ngài, cũng biết ngài muốn đi làm việc gì, cố ý tới đây ngăn ngài lại, tối thiểu không cần phải trở thành địch nhân, ngài nói sao chứ?"

Trong lời nói mơ hồ có ý uy hiếp.

Tôn Bình cắn răng nói: "Đi, không cần để ý tới hắn, thách bọn họ cũng không dám tại nơi đây làm xằng làm bậy."

Dữu Khánh nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn Thôi Du, nhấc tay sờ sờ chút râu mép, nói với Tôn Bình: "Nếu không, ngươi đi trước nhìn xem, ta đi lên trên chào hỏi chút?"

Tôn Bình vừa kinh vừa giận, "Thám Hoa lang, ngươi không thể bị bọn họ đầu độc. Tại U Giác Phụ cứ yên tâm đi, không cần sợ bất cứ kẻ nào." Dứt lời nhưng là lôi kéo cánh tay Dữu Khánh, muốn cưỡng ép kéo người đi.

Dữu Khánh phất tay vung ra, bỏ qua lôi kéo, có chút tức giận, "Còn đi cái rắm nha! Người ta đã nói rất rõ ràng rồi, biết rõ chúng ta muốn đi làm việc gì, cố ý ngăn chặn tại đây a! Ta chỉ là kỳ quái, sự việc vừa mới trò chuyện tại Diệu Thanh Đường nội trạch, chúng ta còn chưa rời cửa, người khác làm sao lại biết?

Người làm kia của các ngươi đi đâu rồi, bây giờ còn cần phải đoán sao? Ta thật sự bối rối, Diệu Thanh Đường các ngươi làm sao lại giống như con thuyền nước vào khắp nơi, làm cái gì đều có lỗ thủng, lần trước là Trình Sơn Bình, lần này lặp lại, các ngươi làm cái gì vậy hcứ?"

Lời nói rất trắng ra rồi, con thuyền này của các ngươi khắp nơi lọt nước, bảo ta làm thế nào lên, lên rồi cùng chìm với các ngươi sao?

Thôi Du nghe vậy nở nụ cười, "Tại Cổ Trủng Hoang Địa đã kiến thức qua bản lĩnh của Thám Hoa lang, quả nhiên là người thông minh."

Cầu Mậu Phong cũng đã làm phản rồi sao? Tôn Bình ngây ra, cũng có thể nói là bị lời Dữu Khánh nói làm cho giật mình tỉnh lại rồi, lại nhìn nét cười nhạt của Thôi Du, lập tức viền mắt đỏ lên, kéo lấy cánh tay Dữu Khánh, "Nếu như Cầu Mậu Phong sinh dị tâm, vậy thì chỉ có thể nói là chúng ta nhận thức người không rõ, không quan hệ tới vụ giao dịch này, không ảnh hưởng chúng ta trực tiếp đi U Nhai."

Giọng điệu gần như cầu xin, đối với bà ta mà nói, đây gần như là cơ hội sau cùng để giữ được Diệu Thanh Đường.

Tình thế rất rõ ràng, nếu như Cầu Mậu Phong là kẻ phản bội, người của Giám Nguyên trai tới chính là vì chặt đứt cơ hội sau cùng của Diệu Thanh Đường.

Thôi Du lại một tay bắt lấy cổ tay bà ta, trầm giọng nói: "Tôn Bình, ngươi dám động tay động chân với khách nhân tại trên đường cái U Giác Phụ, là định ép mua ép bán sao? Cho rằng quy củ U Giác Phụ không trị được ngươi sao? Ta khuyên ngươi tự giải quyết cho tốt!" Phất tay một cái đẩy Tôn Bình lảo đảo lùi ra, quay sang cười với Dữu Khánh, đưa tay mời, "Không cần để ý tới tên nữ nhân điên cùng đồ mạt lộ này, mời!"

Dữu Khánh quả thực không để ý tới, cùng đi theo tiến vào tửu lầu.

Đứng ở ngoài đường, Tôn Bình thất hồn lạc phách, tựa hồ khó có thể tin, các nàng hảo tâm tin tưởng Thám Hoa lang này, cảm thấy đại tài tử như vậy hẳn không phải là người nuốt lời, sợ Thám Hoa lang suy nghĩ nhiều, vì vậy mà không có ký kết khế ước buôn bán, nhưng không nghĩ tới vì như vậy mà bị chui chỗ trống.

Tuổi của bà ta cũng không còn nhỏ rồi, vẫn luôn xem như là kiên cường, giờ phút này đột nhiên cảm thấy uất ức đến cực điểm, trong mắt bỗng nhiên có lệ, nhìn nhìn những người đi ngang qua hiếu kỳ quan sát, nhấc tay áo xóa lệ đi, nhanh chóng chạy trở về Diệu Thanh Đường báo tin…

Tại một gian phòng đơn bên trong tửu lầu, trên bàn đã dọn sẵn rượu và thức ăn, một gã nam tử cẩm y hoa phục chắp tay đứng ở phía trước cửa sổ, đầu đội ngọc quan, tướng mạo khá được, rất có khí phái, ánh mắt hơi có vẻ u tối buông xuống, nhìn chằm chằm Tôn Bình ở trên đường gạt lệ rời đi.

Thôi Du dẫn Dữu Khánh đi vào, thông báo một tiếng, "Đại chưởng quỹ, Thám Hoa lang tới rồi."

Nam tử trước cửa sổ xoay người lại, nhìn thấy Dữu Khánh, mặt lộ vẻ tiếu ý, đi tới chắp tay đón chào, "Ngưỡng mộ đại danh Thám Hoa lang đã lâu, hôm nay gặp được, đã đủ an ủi đời này rồi. Tại hạ Tần Quyết, một trong những chưởng quỹ của Giám Nguyên trai."

Dữu Khánh cũng cười chắp tay, "Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu."

Ánh mắt liếc liếc nhìn hướng một góc trong phòng, có một người nhìn quen mắt đứng tại đó, không phải ai khác, chính là người làm Cầu Mậu Phong của Diệu Thanh Đường.

Nhìn thấy tên gia hỏa này, trong lòng hắn liền rõ ràng rồi, quả nhiên không sai, Diệu Thanh Đường kia quả thật tràn đầy lỗ hổng.

Cầu Mậu Phong hiển nhiên cũng có phần bối rối, gã là bị gọi tới để phân biệt người, nơi đây ngoại trừ gã ra chưa người nào thấy qua dung mạo Thám Hoa lang như thế nào.

Bây giờ đã không cần thiết nữa rồi, Thôi Du phất tay ra hiệu một cái, Cầu Mậu Phong lập tức xoay người lui ra.

Dữu Khánh lại không buông tha cho gã, đột nhiên đưa tay ngăn cản, hỏi: "Vị này nhìn có phần quen mắt, chúng ta có phải từng gặp qua ở đâu hay không?"

Nét bối rối trên mặt Cầu Mậu Phong khó tiêu, không biết nên trả lời như thế nào, nhìn về phía Thôi Du cùng Tần Quyết.

Biết hắn đã biết rõ còn cố hỏi, Tần Quyết thản nhiên cười, "Lúc trước chính là người làm của Diệu Thanh Đường, không lâu trước đây đã chuyển vào Giám Nguyên trai ta. Hiện tại là người của Giám Nguyên trai ta."

Dữu Khánh a một tiếng, tay giơ lên lúc bỏ xuống thì vỗ vỗ vào ngực Cầu Mậu Phong, "Thì ra là ngươi bán đứng ta."

Kỳ thực hắn cũng không muốn đến đây, cũng không muốn khiến cho phía bên Diệu Thanh Đường cho rằng hắn bội bạc, nhưng hắn không còn cách nào, hắn không biết chút nào tình hình của Giám Nguyên trai này, cảm giác thực lực không nhỏ, hắn không cần phải không hiểu ra sao có cái cường địch.

Tôn Bình kia nói không sai, tại U Giác Phụ có U Nhai trấn, Giám Nguyên trai là không dám xằng bậy, nhưng hắn không thể trốn cả một đời tại U Giác Phụ, hắn còn dẫn theo hai đệ tử Linh Lung quan a, đi ra U Giác Phụ thì làm sao bây giờ?

Chỉ những phá sự tình mà Diệu Thanh Đường làm ra đã hại hắn bị phiền phức quấn lên người rồi, hắn có thể làm sao bây giờ? Nếu đã trốn không được, hắn dù sao cũng phải tới đây trước tiên làm rõ tình hình rồi nói tiếp.

Cầu Mậu Phong lúng túng, môi nhúc nhích, nhưng cuối cùng vẫn là không lên tiếng.

Tần Quyết lại nói: "Mỗi người vì chủ của hắn mà thôi, không nói được là bán đứng." Lại nghiêng đầu ra hiệu, bảo Cầu Mậu Phong trước tiên lui ra.

Thế nhưng Cầu Mậu Phong vừa dịch bước, Dữu Khánh lại đưa tay ấn lên ngực gã, "Không gấp gáp, ta muốn hỏi ngươi một chút, vì sao phải phản bội Diệu Thanh Đường?"

Tần Quyết lại trả lời thay: "Không có gì là phản bội, chim khôn chọn cành mà đậu mà thôi."

Dữu Khánh nhìn chằm chằm Cầu Mậu Phong nói: "Ngươi là chim khôn cũng được, làm cầm thú cũng được, ngươi phản bội Diệu Thanh Đường không có quan hệ gì với ta, nhưng mà không nên làm với ta. Lúc trước Diệu Thanh Đường có một kẻ gọi là Trình Sơn Bình, có nghe nói qua hay không? Làm đến trên đầu ta, ta đã làm thịt hắn rồi!"

Môi Cầu Mậu Phong lập tức cắn chặt.

Khóe miệng Tần Quyết cũng hơi động một cái, phát hiện vị Thám Hoa lang này quả thật có điểm tà tính, quả thực không giống người học hành, hơi có cảnh cáo: "Thám Hoa lang, hắn chỉ là phụng mệnh làm việc, không cần phải làm khó hắn!"

Dữu Khánh cuối cùng nghiêm chỉnh đối diện với y nói: "Ta bị người bán, trong lòng rất không vui, giải tỏa chút cơn giận cũng không được sao?"

Tần Quyết cười ha ha, đưa tay mời ngồi vào bàn, "Thám Hoa lang, mời!"

Dữu Khánh không tiếp tục để ý tới Cầu Mậu Phong, đến ghế ngồi xuống theo Tần Quyết, rõ ràng là một cái bàn nhỏ được tạm thời thay đổi tới, có thể để cho song phương nói chuyện không cách nhau quá xa.

Cầu Mậu Phong như trút được gánh nặng rời đi.

Tần Quyết đưa tay mời dùng, "Tay nghề của U Giác Phụ, nếm thử xem thế nào."

Dữu Khánh không hề có ý động đũa, lạnh nhạt nói: "Nếu như ta nhớ không lầm, trượng phu của Thiết Diệu Thanh hẳn phải là bị người hạ độc đi."

Tần Quyết không phủ nhận, "Hắn là nên chết, Thám Hoa lang là người thông minh, không đến mức bị người đối đãi như vậy."

Dữu Khánh: "Ta và Diệu Thanh Đường kỳ thực không quen thuộc, rất nhiều chuyện từ đầu không rõ ràng lắm, có chút hiếu kỳ, ngươi cần gì phải không bỏ qua được cho Diệu Thanh Đường kia, bởi vì đại mỹ nhân Thiết Diệu Thanh kia sao?"

Tần Quyết nhàn nhạt cười nói: "Nàng là con gái của sư phụ ta, xem như là sư muội ta đi. Khi sư phụ còn sống ngay mặt chúng ta đã từng nói qua, sẽ đem nàng gả cho ta. Về sau ta xuất sơn lịch lãm, có một lần Diệu Thanh chạy tới U Giác Phụ này du ngoạn, gặp được Nhan Hứa, không kháng cự được Nhan Hứa dỗ ngon dỗ ngọt, quen biết còn chưa được một tháng liền ủy thân cho Nhan Hứa, định cư tại U Giác Phụ này. Nói cách khác, bọn họ là sợ ta, trốn ở U Giác Phụ không dám đi ra ngoài!

Vì vậy ta liền tại U Giác Phụ sáng lập Giám Nguyên trai, ta lấy về thứ ta mất đi, có sai sao?”

Thì ra là có chuyện như vậy, Dữu Khánh suy tư một chút, nói: “Tư nhân ân oán của các ngươi không cần phải kéo ta cuốn vào đi?”

Tần Quyết: “Ngươi cho rằng ta nguyện ý sao? Ta cũng không muốn liên lụy tới ngươi, là Thám Hoa lang ngươi muốn tham gia vào việc này. Vốn lần trước tại Cổ Trủng Hoang Địa, Diệu Thanh đã nằm trong tầm kiểm soát của ta, kết quả ngươi chặn ngang một tay, làm hỏng chuyện của ta, còn phế đi quân cờ Trình Sơn Bình kia.

Chỉ cần Diệu Thanh còn trốn ở U Giác Phụ, ta liền không làm gì được nàng, mắt thấy Diệu Thanh Đường sắp tiêu vong, mắt thấy ta sắp lấy về được thứ của ta, ngươi tại sao lại đột nhiên chạy tới chứ? Ngươi đi đâu không tốt, làm gì chạy tới nơi này? Lại làm ra cái gì ‘Hỏa Tất Xuất’, làm cho ta không thể không khẩn cấp xuất thủ, ngươi vừa tới lại đem con cờ ẩn Cầu Mậu Phong kia phế đi rồi.

Thế nào lại là ngươi? Ta sợ ngươi, được hay không?

Cho nên, Thám Hoa lang, chúng ta phải rất tốt nói chuyện đi, làm bằng hữu hay là làm địch nhân, chính ngươi chọn!”

Chương 162: Trao đổi ổn thỏa

Làm bằng hữu hay là làm địch nhân?

Đối với Dữu Khánh mà nói, một việc có sự lựa chọn không được xem là chuyện gì lớn, hắn quan tâm chính là một vấn đề khác, hỏi: “Nói cách khác, Hỏa Tất Xuất treo năm trăm vạn lượng có thể bán ra được?”

Hoàn toàn là hỏi một đằng, trả lời một nẻo, Tần Quyết hơi cau mày, “Có lẽ có thể bán được, nhưng khả năng bán không được lớn hơn.

Tuy rằng đều buôn bán tại U Giác Phụ, nhưng Diệu Thanh Đường và Giám Nguyên trai ngay từ đầu đã không ở tại cùng một đẳng cấp, có một số việc Tôn Bình chỉ biết một mà không biết hai.

Có một số đồ vật buôn bán không phải đơn giản như Tôn Bình nhìn thấy, không biết là thứ gì liền bỏ ra giá tiền lớn mua về, thật sự cho rằng kẻ có tiền là kẻ ngu si sao? Kẻ ngu si có thể kiếm được nhiều tiền như vậy sao? Là có kẻ loạn dùng tiền, nhưng đối với người bình thường mà nói, số tiền tiêu loạn ra ngoài là món tiền nhỏ, món tiền lớn không người nào sẽ loạn chi, năm trăm vạn lượng cũng không phải là số lượng nhỏ.

Tôn Bình gặp qua vật hiếm lạ bán ra được với giá cao đều chỉ là thấy được mặt ngoài, bà ta không biết rằng phía sau còn có một loạt hoạt động.

Đồ vật đưa cho Diệu Thanh Đường, bọn họ chỉ có thể là đến U Nhai treo cái thông báo, sau đó ngồi chờ vận khí.

Làm gì có nhiều vận khí tốt như vậy?

Loại đồ vật không rõ công dụng này muốn bán ra được với giá cao thì cần phải biết rõ ràng người nào có thực lực mua thứ này, người nào có khả năng sẽ mua, còn phải có các loại thao tác làm cường điệu nhằm vào mục tiêu, thực lực của Diệu Thanh Đường căn bản nắm giữ không được loại nguồn khách có sức mua này.

Ngươi phải hiểu rằng, trên tay ngươi chính là con Hỏa Tất Xuất thứ tư, ngắn ngủi trong vòng nửa năm liền xuất hiện bốn con, nghĩa là vật này cũng không hiếm lạ, nghĩa là vật này còn có thể bắt được, trong loại tình huống như vậy, ngươi cảm thấy người nào sẽ chịu tiêu tốn năm trăm vạn lượng cho thứ này?

Một khi có người bỏ ra năm trăm vạn mua lấy, một con Hỏa Tất Xuất là có thể giá trị năm trăm vạn lượng, tất nhiên sẽ kinh động tứ phương, cao thủ Cao Huyền cảnh giới tự mình đi bắt cũng đáng giá.

Đầu óc của người có thể tùy ý xuất ra năm trăm vạn lượng có thể không rõ ràng được đạo lý này sao? Có thể khiêng bạc lên đập vào chính chân mình sao?

Nếu là chúng ta xuất thủ, trước tiên chúng ta sẽ quảng bá tạo thanh thế, khiến tất cả mọi người đều biết được Hỏa Tất Xuất rất cao cấp.

Làm cho tất cả mọi người đều biết rất khó bắt được Hỏa Tất Xuất, trên cơ bản là không có khả năng tiếp tục bắt được nữa, phải chặt đứt ý nghĩ muốn đi bắt tiếp của những người khác, cũng phải cho những người có tiềm lực mua biết được sự hiếm lạ của nó.

Chúng ta là sẽ làm ra một số hình thức nào đó để đảm bảo giá đối với người có tiềm lực mua, bảo đảm tại trong một thời gian nhất định, đồ vật tại trên tay người ta sẽ không hạ giá, người ta không muốn chơi đùa nữa thì tùy lúc có thể trao tay lấy vốn về, thậm chí là còn có thể kiếm lời một khoản, về phần người nào đó nhận chuyển nhượng lại mà gặp không may thì không còn quan hệ gì với chúng ta.

Cho nên, dù cho có người còn có thể bắt được Hỏa Tất Xuất, chúng ta cũng phải cho nó không thể xuất hiện tại trên thị trường.

Thám Hoa lang, tại trước lúc bán ra với giá cao là cần phải làm rất nhiều chuẩn bị, Diệu Thanh Đường căn bản không có thực lực làm những hoạt động này, ngươi không nên bị bọn họ làm cho thiệt hại. Một khi treo lên rao bán mà chậm chạp bán không bán được, vậy thì thật sự trở thành hàng rẻ tiền rồi!”

Dữu Khánh nghe nói mà con mắt lấp lóe, xem như đã mở rộng nhãn giới, có thêm kiến thức, nhưng cũng hoài nghi, “Nếu đã bán không được, Tần chưởng quỹ còn có gì phải lo lắng?”

Tần Quyết: “Ta nói rồi, cũng có khả năng bán được, ai cũng không dám đảm bảo có đột nhiên toát ra kẻ nào đó đầu óc có vấn đề hay không, Hỏa Tất Xuất kia dù sao cũng là đã được U Nhai dương danh. Cổ Trủng Hoang Địa bị ngươi làm cho thất thủ một lần, bây

giờ ngươi lại xuất hiện tại thời khắc mấu chốt, loại số mệnh này nói rất không rõ ràng, ngươi khiến cho lòng ta có chút không yên lòng được, ta tự mình tới gặp Thám Hoa lang, chính là muốn ngăn chặn khả năng này."

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Ý của ngươi là, chờ các ngươi làm đủ hoạt động rồi, sẽ bán giúp ta?"

Tần Quyết: "Lúc nào mới tính là làm xong các hoạt động chứ? Nếu nói như vậy, đó chính là ta không có thành ý rồi, còn như thế nào kết giao bằng hữu với Thám Hoa lang? Giám Nguyên trai có thể rất nhanh quật khởi chính là bởi vì có thể giúp cho bằng hữu đến đây buôn bán cao hứng. Nếu ta đã tự mình tới đây, Thám Hoa lang không cần treo ra ngoài chờ vận khí nữa, trực tiếp bán cho ta là được, ta ra sáu trăm vạn lượng mua về, tiền mặt, tiền trao cháo múc!"

Sáu trăm vạn lượng? Đôi mắt Dữu Khánh đăm đăm, thiếu một chút kích động đến phun máu mũi, sau khi cưỡng ép ổn định tâm tình, lại có chút kinh nghi bất định, còn chủ động tăng giá một trăm vạn lượng, có thể có chuyện tốt như vậy sao? Nhịn không được hỏi: "Tần chưởng quỹ là người làm ăn buôn bán lớn, thật hào sảng!"

Tần Quyết hơi lắc đầu, "Ta ra giá cao hơn là có điều kiện, giống như phía trước ta đã nói, trên thị trường không thể tiếp tục xuất hiện con Hỏa Tất Xuất thứ hai. Ta vừa đúng lúc biết rõ Thám Hoa lang ngươi là người có năng lực bắt được Hỏa Tất Xuất, ngươi cần phải kí đảm bảo, và không thể nói cho người khác biết cách làm thế nào để bắt Hỏa Tất Xuất, nếu không phải bồi hoàn cả vốn và lời cho ta."

Quả nhiên là không có tiền cho không, đôi mắt Dữu Khánh nhấp nháy, kỳ thực trong lòng hắn vừa rồi mới nảy sinh ra ý nghĩ không đứng đắn này, không nghĩ tới đối phương nhanh như vậy liền chặt đứt ý nghĩ của hắn.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn đột nhiên nói: "Thêm năm mươi vạn nữa!"

Tần Quyết cau mày, "Thám Hoa lang, ngươi làm vậy có chút quá mức đi, sáu trăm vạn đã rất cao rồi!"

Dữu Khánh: "Ngươi là làm buôn bán, sẽ không làm buôn bán lỗ vốn, nếu ngươi đã có thể cho ra giá này, nói rõ ngươi còn kiếm được lời, các ngươi có thể điều khiển giá cả, cùng lắm thì lại nâng lên một chút. Ta hi vọng Tần chưởng quỹ minh bạch, ta và Thiết Diệu Thanh là bằng hữu, loại việc ruồng bỏ bằng hữu này, ảnh hưởng cực lớn tới danh dự của ta, chẳng lẽ ngươi cảm thấy danh tiếng của ta còn không đáng năm mươi vạn?

Tần chưởng quỹ, nếu như ta muốn giúp Diệu Thanh Đường thì dù cho không có Hỏa Tất Xuất, ngươi tin hay không ta viết nhiều chút từ phú dành riêng cho Diệu Thanh Đường kinh doanh, cũng có thể trợ giúp Diệu Thanh Đường tránh thoát một kiếp này? Sáu trăm năm mươi vạn, ta đảm bảo không viết cho Diệu Thanh Đường những thứ kia, nếu không, quay trở lại Thiết Diệu Thanh tìm ta chất vấn, một đại mỹ nhân yểu điệu như vậy yêu cầu, ta thật sự không dám đảm bảo mình sẽ không đáp ứng nàng."

Dứt lời, trong lòng nhịn không được thổn thức, không nghĩ tới mình đã hào khí đến loại cảnh giới này, lúc trước vẫn còn đang lo nghĩ vì trong túi chỉ có trăm lượng bạc, chỉ trong chớp mắt đã nói chuyện lên xuống giá cả với con số năm mươi vạn lượng bạc rồi, còn có thể mặt không đổi sắc.

Đột nhiên thấy lúc trước mình vì chuyện hơn mười vạn lượng bạc mà muốn chết muốn sống cảm thấy không đáng.

Tần Quyết hơi trầm mặc, suy nghĩ thấy cũng đúng, tên gia hỏa trước mắt này đích xác không phải là người thiếu tiền, danh tiếng tại bên ngoài, tùy tiện viết mấy thủ thơ phú liền có thể bán không ít tiền, lần này bức người ta ruồng bỏ bằng hữu, người ta có thể đồng ý quả thực đã là làm ra nhượng bộ rất lớn, có thể thấy đây là một người thức thời.

Sau khi trong lòng cân nhắc rõ ràng, gật đầu nói: "Được, vậy thì cứ quyết định như vậy đi!"

Vì sáu trăm năm mươi vạn lượng, Dữu Khánh vỗ nhẹ bàn một cái, "Quyết định, hiện tại liền tiền trao cháo múc!"

Tần Quyết cuối cùng lại lộ ra tiếu ý, nói với Thôi Du: "Đi tiền trang, mời Ngô chưởng quỹ đem sáu trăm năm mươi vạn ngân phiếu tới đây một chuyến."

Y phát hiện thấy sự việc thuận lợi hơn hẳn so với y tưởng tượng, lúc trước lo lắng người ta có cốt khí, dù sao cũng là văn sĩ nổi danh a, bình thường đều là yêu thích thể diện.

Người dám ở kinh thành Cẩm quốc vứt quan mà đi, ngay cả thể diện của hoàng đế cũng không cho, lại là nhân vật có thể vì bách tính gặp tai họa bỏ hết tiền tài.

Nhân vật như vậy, nghĩ cũng có thể nghĩ đến, khẳng định không dễ làm.

Đó cũng là nguyên nhân vừa mở miệng y liền tăng giá một trăm vạn lượng, đổi thành người thường y khẳng định không tăng giá phóng khoáng như thế.

"Vâng!" Thôi Du lĩnh mệnh rời đi.

Dữu Khánh lại nói: "Không gấp, còn có một cái điều kiện."

Thôi Du sững sờ dừng bước.

Tần Quyết trầm giọng hỏi: "Điều kiện gì?"

Dữu Khánh: "Ta còn có hai huynh đệ. Thiết Diệu Thanh đã đáp ứng chúng ta, sau việc sẽ làm U Cư bài Diệu Thanh Đường cho chúng ta, không biết Tần chưởng quỹ Giám Nguyên trai có thể cho không?"

Tần Quyết kinh ngạc, hỏi, "Các ngươi muốn đặt chân tại U Giác Phụ, muốn gia nhập vào Giám Nguyên trai ta?"

Dữu Khánh: "Không muốn, nơi này không thấy mặt trời, ở lại thời gian lâu dài ta chịu không nổi. Chính là lần trước tại Cổ Trủng Hoang Địa ăn qua thiệt thòi, muốn kiếm cái thân phận U Giác Phụ thương nhân, khi có việc thì thuận lợi ra vào Yêu giới."

Tần Quyết thần sắc cứng lại một chút, mới hỏi: "Ngươi đang giỡn chơi sao? Thân phận này há có thể loạn cho sao, một khi Giám Nguyên trai làm bảo đảm cho các ngươi, mà các ngươi ở bên ngoài gặp phải chuyện gì đó, Giám Nguyên trai ta chẳng phải sẽ trực tiếp sập tiệm đóng cửa, chẳng phải là sẽ trực tiếp bị các ngươi đánh gục hay sao?"

Đối với việc này, Dữu Khánh than thở: "Tần chưởng quỹ lo lắng nhiều rồi, ngươi xem ta giống như là kẻ chuyên gây chuyện thị phi sao?"

Khóe miệng Tần Quyết nhấp nhấp, thầm nghĩ, việc này ai nói được rõ ràng.

Dữu Khánh lại nói: "Ta là không thể cố ý hại ngươi đi? Nếu không, các ngươi há có thể buông tha ta? Lẽ nào ta còn có thể muốn chết hay sao? Ta là có thể dùng chiêu bài Giám Nguyên trai đi cướp đoạt hay là có thể đi làm chuyện gì thương thiên hại lý hay sao?"

Tần Quyết hơi trầm mặc, cảm thấy điều này cũng đúng, dựa vào danh tiếng vị này, tại bên ngoài quả thực không đến mức làm ra chuyện gì khác người đi.

"Chính là vì để đi qua Yêu giới được thuận lợi, lại nói, dùng chiêu bài của các ngươi cũng làm không được cái gì. Tần chưởng quỹ, chỉ những điều kiện này, ta là thành tâm kết giao bằng hữu, chỉ nhìn ngươi rồi."

Tần Quyết suy tư một lúc, sau đó nói ra: "Có thể đáp ứng, nhưng cần ký kết khế ước, một khi gây ra ảnh hưởng cho Giám Nguyên trai ta, các ngươi cần phải bồi thường tương ứng."

"Không thành vấn đề." Dữu Khánh lập tức đồng ý. Hắn quả thực chỉ là mượn dùng thân phận, không cần phải hãm hại người ta.

Tần Quyết lại đối với Thôi Du gật gật đầu, người sau bước nhanh rời đi.

Bên trong nhã gian chỉ còn lại hai người, rượu và thức ăn để trên bàn không dùng tới, nếu khách nhân đã lo lắng bị hạ độc, Tần Quyết cũng liền không tiếp tục mời dùng.

Chuyện trọng yếu đã quyết định được rồi, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm.

Kỳ thực đối với vị Thám Hoa lang này, Tần Quyết cảm thấy rất hiếu kỳ, không nói tới mấy chuyện như Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, nghe nói tại Cẩm Quốc vừa nhập sĩ liền trở thành người bên cạnh Ngự Sử trung thừa, rõ ràng tiền đồ vô lượng, nhưng vẫn là ném quan mão, nói không làm liền không làm.

Nghe nói vị hôn thê cũng là nói không muốn liền không muốn, nhưng vậy mà vị hôn thê còn trở thành đệ tử thân truyền của một trong những nhân vật đỉnh cấp Tu Hành giới.

Nghe nói còn giết chết quan viên triều đình bỏ chạy lấy người, kết quả bị một số đông nhân mã vây bắt, sau khi bị bắt vậy mà còn có thể thoát thân.

Làm sao sẽ có loại người này? Khiến người ta không thể đo lường theo lẽ thường, sự việc phát sinh tại trên người vị này quả thực có đủ truyền kỳ.

Nói thật, đối với Dữu Khánh, Tần Quyết cũng không dám công khai động hắn.

Không có cách nào, người ta xuất thân tốt, cha của người ta là nguyên là Ngu bộ Lang trung Cẩm Quốc, then chốt là thế lực phía sau lưng cha người ta rất khổng lồ, giết chết loại người này hoặc là đừng để lọt ra tin tức gì, một khi truyền ra, quỷ mới biết rõ sẽ rước lấy phiền phức như thế nào.

Người thường sẽ không thể khiến y tự thân xuất mã, còn trực tiếp nện ra hơn sáu trăm vạn lượng bạc…

Viền mắt đỏ ửng, Tôn Bình vừa chạy về đến Diệu Thanh Đường liền vẻ mặt bi phẫn kể lại sự việc đã trải qua.

Thiết Diệu Thanh kinh hãi, hơn mười vạn lượng bạc đều có thể vung ra ngoài cứu tế dân, người như vậy làm sao có khả năng bội nghĩa?

Bùm! Nam Trúc càng là vỗ bàn đứng lên, giận không thể át: "Không có khả năng! Lão bản nương cứ yên tâm, có ta ở đây, nhất định không thể để cho lão Thập Ngũ làm ra việc bội bạc."

Thiết Diệu Thanh lập tức mắt lộ ra vẻ cảm kích và mong đợi, liên tục gật đầu.

Nam Trúc quay đầu, xoay người, "Hắn đang ở nơi nào? Làm phiền Tôn chưởng quỹ dẫn đường, bọn ta đi nhìn chằm chằm tên súc sinh kia, nhìn xem hắn dám làm gì!"

Tôn Bình cũng liên tục gật đầu, nhanh chóng dẫn đường.

"Lão Cửu, đi, cùng đi nhìn xem!" Nam Trúc thét to một tiếng.

Không cần gã kêu gọi, Mục Ngạo Thiết với vẻ mặt lạnh lùng đã đuổi đi theo rồi.

Vẻ mặt sư huynh đệ hai người đầy căm phẫn.

Nếu không phải trong cửa hàng còn có hàng hóa, còn cần có người trông chừng, Thiết Diệu Thanh cũng sẽ đi theo nhìn xem là chuyện

gì xảy ra, lúc này chỉ có thể là đôi mắt trông mong nhìn theo, khẩn trương thấp thỏm, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết không thể nghi ngờ đã trở thành hi vọng cuối cùng của nàng…

Chương 163: Bội bạc

Một nhóm ba người vội vã chạy tới nhà tửu lầu kia, Nam Trúc một bộ lão đại ca dẫn đầu xông thẳng.

Chưởng quỹ tửu lầu lắc mình đến, cùng người làm đồng thời ngăn chặn tại cửa vào, chưởng quỹ cười nói: "Ba vị, không đúng lúc, vào lúc này có khách nhân bao toàn bộ rồi, nghiêm dặn không cho ngoại nhân quấy rầy, chúng ta cũng không có cách nào. Xin lỗi, mấy vị quý khách đổi lúc khác lại đến đi."

Nam Trúc cả giận nói: "Ngoại nhân nào quấy rầy? Huynh đệ của chúng ta đang tại trên lầu, chúng ta tìm người."

Mục Ngạo Thiết càng là động thân tại phía trước xông thẳng.

Chưởng quỹ đưa tay đẩy lại ngăn cản, chống tại lồng ngực Mục Ngạo Thiết, trầm giọng nói: "Ta nói lại lần nữa, khách nhân bao điếm đã dặn dò, các ngươi đừng để cho chúng ta khó xử, nếu không ta sẽ phải phát ra cảnh báo để người của U Nhai đến mời các ngươi rời đi!"

Vừa nghe nói tới U Nhai, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết liền cứng lại, đụng chạm quy củ của U Nhai, không phải bọn họ có thể chịu nổi, cũng không dám.

Thấy vậy, là không có khả năng xông vào rồi, Tôn Bình cho hai người bậc thang để xuống nước, chủ động lôi kéo hai người thối lui khỏi cửa vào.

Nhưng Nam Trúc vẫn còn sự hùng hồn lúc nãy, gã đứng ở đường phố đối diện, hướng về phía trên tửu lâu bên này hô to, "Lão Thập Ngũ, ta biết rõ ngươi ở bên trong, ta và lão Cửu có chuyện hỏi ngươi, lập tức lăn ra đây cho ta, nếu như ngươi thật sự làm ra việc bội bạc, vậy thì đừng trách huynh đệ ngươi ta trở mặt thành cừu…"

Gã đứng tại đó lải nhải kêu gọi. Mục Ngạo Thiết thì khuôn mặt lạnh lùng nắm chặt song quyền.

Tôn Bình chỉ có thể bồi ở một bên, cũng thật sự đặt hi vọng vào hai người này rồi.

Người qua đường lui tới cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, dần dần có người bắt đầu dừng lại theo dõi, người xem náo nhiệt có xu hướng càng ngày càng nhiều.

Bên trong nhã gian trên lầu, nghe được âm thanh chửi bới bên ngoài, Tần Quyết hỏi: "Là đang kêu gào với ngươi à?"

Dữu Khánh hừ một tiếng, "Cứ để cho hắn chậm rãi kêu gào, không cần phải xen vào."

Tần Quyết: "Nghe kêu gào kiểu này, bằng hữu của ngươi tựa hồ đứng ở phía bên Diệu Thanh."

Dữu Khánh bình tĩnh nói: "Không trọng yếu, ta cũng là vì tốt cho bọn họ. Thiết Diệu Thanh là không được, không có sự quyết đoán của Tần chưởng quỹ, cũng không có năng lực như Tần chưởng quỹ, càng không có ánh mắt như Tần chưởng quỹ, không có được thành tựu, sớm muộn cũng sẽ khuất phục tại dưới chân Tần chưởng quỹ."

Lời này nghe rất thoải mái, Tần Quyết cười ha ha, quay đầu ra trước cửa nói: "Một người đi ra ngoài, nói một tiếng với chưởng quỹ tửu lầu, dưới lầu không ngừng chửi bậy, bảo người ta làm như thế nào an tâm uống rượu được?"

"Vâng." Tại cửa vào có thủ hạ của y đáp một tiếng, rồi nhanh chóng đi thông báo.

Chỉ chốc lát sau, chưởng quỹ tửu lầu khuôn mặt âm trầm, dẫn theo mấy người đi ra, mạnh mẽ chặn kín tại trước mặt ba người Nam Trúc, lão cũng không tìm Nam Trúc mà nhìn chằm chằm Tôn Bình nói: "Tôn chưởng quỹ, cửa hàng của chúng ta gần nhau, xem như là ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy người quen, ta không quản các ngươi cùng người bên trong có ân oán gì, người ta tiến vào trong tiệm của ta tiêu tiền, chính là khách nhân của ta, ngươi không nên dẫn theo người ở tại cửa vào tiệm của ta đứng chửi đổng. Làm như vậy có khác gì đập phá việc buôn bán của ta? Trước kia không oan gần đây không cừu, đều là người quen, ta không muốn huyên náo khiến cho mọi người gặp mặt không nhìn nhau, lại cho các ngươi một lần cơ hội, lập tức yên tĩnh đi, nếu không ta lập tức báo cho U Nhai tới xử lý!"

Khi nói một câu nói sau cùng thì nhấc tay chỉ, chỉ về phía Nam Trúc, kẻ đang lải nhải chửi bậy.

Sắc mặt Nam Trúc giận dữ.

Tôn Bình vội vàng lôi kéo gã một cái, ngay lập tức lại hướng chưởng quỹ tửu lầu cất tiếng xin lỗi, việc này quả thực là bọn họ làm không đúng, đảm bảo không tiếp tục chửi mắng nữa.

Lúc này Chưởng quỹ Tửu lầu mới tạm thời buông tha bọn họ, phất tay áo quay trở về.

Không còn náo nhiệt để xem, người đi đường lục tục tản đi.

Không bao lâu sau, Thôi Du quay trở lại, còn dẫn đến mấy tên nhân viên Tiền trang, trực tiếp dẫn người vào trong tửu lầu.

Vừa bước vào cửa trước, nhìn thấy đám người Tôn Bình trên đường phố đối diện, Thôi Du cất nụ cười cổ quái, ẩn chứa ý trào phúng rất đậm.

Tôn Bình cũng nhận biết mấy người của tiền trang kia, vừa thấy trận thế như vậy liền ý thức được việc gì, lập tức sắc mặt đại biến…

Trong nhã gian trên lầu, người của Tiền trang vừa đến, sự việc liền trở nên dễ làm, song phương buôn bán lập tức phác thảo khế ước.

Đợi cho khế ước được ký kết xong, Tần Quyết trực tiếp từ nhân viên tiền trang kia lấy tiền.

Một tấm ngân phiếu một vạn lượng, đầy đủ sáu trăm năm mươi tấm, ngoại trừ một sấp là năm mươi tấm, sáu sấp khác đều là một trăm tấm.

Một hàng, tổng cộng bảy chồng ngân phiếu đặt tại trước mặt Dữu Khánh, mà Dữu Khánh cũng tháo chiếc bình bên hông xuống, chính thức đem 'Đầu to' giao cho Tần Quyết.

Dữu Khánh đem từng đống ngân phiếu tách ra nhét vào trong quần áo, phân biệt cất kỹ.

Tần Quyết cũng cầm cái bình muốn thưởng thức Hỏa Tất Xuất có hình dạng như thế nào, tránh không được phải đưa cho Thôi Du giám định thật giả.

Thôi Du cũng là người từng đi Cổ Trủng Hoang Địa chụp bắt Hỏa Tất Xuất, tuy rằng không bắt được nhưng mà đã thấy qua nó như thế nào. Sau khi xác nhận không có sai lầm, y mới gật gật đầu với chưởng quỹ của mình.

Chưởng quỹ Tiền trang vừa vặn làm nhân chứng cho việc buôn bán giữa song phương.

Tần Quyết yên tâm nhận lấy 'Đầu to', sau đó hỏi thêm một câu, "Thám Hoa lang nuôi dưỡng Hỏa Tất Xuất đến nay, không biết thường ngày cho nó cái gì?"

Dữu Khánh chỉ chỉ đồ ăn trên mâm, "Xương cốt, không ăn thịt, ăn xương. Thứ khác chính là Linh Mễ, chỉ ăn sống."

Ăn xương? Đám người Tần Quyết hiếu kỳ, Tần Quyết nhịn không được ngay tại chỗ thử một lần, lấy một miếng xương nhỏ ra, ném vào trong bình kim loại.

Rất nhanh, trong bình truyền đến âm thanh găm xương răng rắc răng rắc, nhìn qua lỗ thông khí, quả thực đang ăn xương cốt.

Đã được mở rộng nhãn giới đều sách sách lấy làm kỳ.

Giao dịch hoàn thành, tiếp tục nán lại nơi này cũng không còn ý nghĩa, Tần Quyết đứng dậy bắt chuyện, "Thám Hoa lang, chuyện U Cư bài, hôm nay thuận tiện thì cùng đi U Nhai làm đi."

Dữu Khánh cũng đứng lên, nghiêng đầu ra hiệu ở phía ngoài cửa sổ một cái, "E rằng ta cần nói chuyện với hai huynh đệ kia của ta một chút, sau này ta sẽ đi tìm ngươi."

Tần Quyết thản nhiên cười, "Vậy thì ngày mai đi, ngày mai ngươi tới Giám Nguyên trai, Thôi Du sẽ dẫn bọn ngươi đi xử lý."

Trò chuyện với nhau thật vui, mỗi người đã đạt được thứ mình cần, dắt tay nhau rời đi.

Vừa ra cửa vào tửu lầu, Tần Quyết liếc mắt với Tôn Bình, cố ý lộ ra bình kim loại trong tay để thưởng thức, mặt không biểu tình rời đi.

Vừa thấy chiếc bình kia đã đến trên tay y, Tôn Bình lập tức mặt như tro tàn, thần sắc ảm đạm.

Mà Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì trừng lớn mắt nhào tới Dữu Khánh, thế nhưng tu vi cũng không bằng Dữu Khánh, muốn giữ Dữu Khánh lại chất vấn, lại bị Dữu Khánh trực tiếp bỏ qua rồi.

"Có lời gì trở về rồi hãy nói, người nào tại trên đường làm ầm ĩ, đừng trách ta không nể mặt!" Dữu Khánh lạnh lùng cảnh cáo một câu.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức đình chỉ tức giận, một người thở phì phì, một người mặt lạnh lùng đi theo phía sau hắn.

Tôn Bình thì phải làm thế nào đây, buồn bã theo đuôi ở phía sau.

Bên trong Diệu Thanh Đường, gần như là đang mỏi mắt chờ mong, Thiết Diệu Thanh nhìn thấy mấy người trở về, nhìn thấy thần sắc mấy người, đại khái biết rõ không ổn.

Nàng theo sát bên cạnh Dữu Khánh, cẩn thận phụng bồi, muốn nói lại thôi.

Dữu Khánh tại bên trong hiên các ngồi xuống. Bộp! Nam Trúc vỗ lên trên bàn, chỉ vào hắn quở trách: "Bây giờ có thể nói rồi đi, ngươi đã làm ra chuyện tốt gì, có phải ngươi bội bạc đem Hỏa Tất Xuất bán cho Giám Nguyên trai rồi hay không?"

Tại dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mấy người, Dữu Khánh đưa tay vào trong tay áo, lấy ra một đống ngân phiếu.

Vừa thấy là một vạn lượng một tấm, ánh mắt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều bị hấp dẫn.

Tôn Bình và Thiết Diệu Thanh vừa thấy nhiều tiền như vậy thì sắc mặt có vẻ bi phẫn.

Dữu Khánh kiểm đếm ngay tại trước mặt mấy người, không nhiều không ít, vừa đúng hai mươi tấm. Hắn đem một sấp ngân phiếu này đẩy đến trước mặt Thiết Diệu Thanh, "Lão bản nương, xin lỗi, ta không thể giao Hỏa Tất Xuất cho các ngươi đi bán, ta đã bán cho Giám Nguyên trai. Ta một đồng cũng không có lấy nhiều hơn, nơi này là hai trăm vạn lượng ngân phiếu, là đưa cho ngươi, xem như là

một điểm tâm ý của ta, cũng xem như là thể hiện áy náy, các ngươi lưu lấy tương lai mưu sinh đi!”

Hắn quả thực một đồng cũng không có kiếm nhiều hơn, dựa theo lúc trước ước định với bên phía Thiết Diệu Thanh, sẽ treo bán với giá năm trăm vạn lượng, sau khi bán ra thì Diệu Thanh Đường sẽ lấy một thành thu nhập, tương ứng với việc đưa cho Dữu Khánh hắn bốn trăm năm mươi vạn lượng.

Hiện tại hắn chỉ thu nhận bốn trăm năm mươi vạn lượng, nhiều thêm hai trăm vạn lượng kia, hắn một lượng cũng không lấy nhiều thêm, toàn bộ đều giao cho bên phía Thiết Diệu Thanh.

Lúc trước hắn tại phía bên Tần Quyết tranh thủ nhiều hơn năm mươi vạn lượng, kỳ thực cũng là để tranh thủ kiếm cho bên này, cũng là hi vọng có thể vì bên này tranh thủ nhiều hơn chút lợi ích.

Dù sao, nếu là Diệu Thanh Đường không còn nữa, còn có chuyện gì càng thực tế hơn việc trong tay hai nữ nhân này có nhiều thêm chút tiền.

Chí ít tại trong mắt hắn, trên tay nhiều thêm chút tiền là thực tế nhất.

Vốn có tràn đầy lửa giận, muốn phát tiết đối với Dữu Khánh, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng thời bị làm cho sợ ngây người, song song nhìn chằm chằm vào một đống ngân phiếu kia, hầu kết không ngừng rung động, không thể tưởng tượng nổi, khó có thể tin, đây không phải là hai trăm lượng, đây chính là hai trăm vạn lượng a, lão Thập Ngũ điên rồi sao? Cứ như vậy tặng cho người ta rồi?

Muốn mắng tiểu sư đệ cái gì đó? Hai người đều đã quên lời rồi, tâm tư cùng ánh mắt đều tập trung tại trên sấp ngân phiếu dày cộm kia.

Trong mắt Thiết Diệu Thanh hiện lên nước mắt lưng tròng, “Sớm một chút bán ra quyền kinh doanh Diệu Thanh Đường, bán đi cũng có thể bán hai trăm vạn! Ta muốn chính là Diệu Thanh Đường

trượng phu ta đưa cho ta, mà không phải là hai trăm vạn lượng ngân phiếu này. Nếu như ta thật sự muốn tiền, lúc trước hoàn thành nhiệm vụ của U Nhai, ta rất có thể đổi lấy tiền, hẳn không chỉ hai trăm vạn như thế này đi?"

Dữu Khánh: "Cho nên ta nghĩ không ra a, biết rõ mình không có năng lực giữ được Diệu Thanh Đường, vì sao còn lãng phí cơ hội đưa ra điều kiện với U Nhai kia?"

Thiết Diệu Thanh nghẹn ngào nói: "Thám Hoa lang, ta tin tưởng ngươi, cho nên sau khi trao đổi xong cũng không có bức ngươi kí khế ước, kết quả lại cho ngươi cơ hội lật lọng. Ngươi bội bạc như thế, sẽ không sợ làm bẩn danh dự đại tài tử của ngươi sao?"

Dữu Khánh có phần tức giận, cũng vô tâm thuật lại những lý luận bán đồ kai của Tần Quyết cho các nàng nghe, đứng lên, "Chó má đại tài tử, đừng có lôi thứ này ra! Thiết Diệu Thanh, ngươi, mẹ nó, đang trách ta sao? Ngươi có thể trách ta sao? Ngươi nghĩ rằng ta muốn bội bạc sao? Trong lòng lão tử cũng không chịu nổi!

Ngươi, mẹ nó, nhìn xem ngươi đã làm những gì, trước đây có Trình Sơn Bình, thiếu một chút hại chết ta, bây giờ lại toát ra tên Mậu gì gì đó, bên người thủ một tên lại một tên gian tế, chân trước vừa trao đổi xong sự việc, chân sau liền đem lão tử bán đi rồi.

Ngươi như vậy là ngại mạng lão tử dài sao, không muốn cho lão tử đường sống!

Ngươi rất dễ nhìn, ngươi rất xinh đẹp, đi đâu đều có người thương hương tiếc ngọc, sư huynh ngươi hao hết tâm tư cũng đơn giản chỉ là muốn ôm về được ngươi người này mỹ nhân.

Các ngươi nam hoan nữ ái, yêu yêu hận hận, vòng vòng vèo vèo, làm đến sau cùng hắn dù sao là sẽ không hạ sát thủ với ngươi, lão tử thì làm sao bây giờ?

Ta không bán cho hắn, hắn sẽ xem ta là địch nhân, sẽ chơi đùa chết ta. Phá sự tình mà ngươi làm ra, chính mình đều không rõ, dựa vào đâu phải muốn người khác đứng ở phía trước đi gánh trách nhiệm giùm ngươi, đi gánh chịu nguy hiểm thay ngươi. Ta đã trêu người nào chọc người nào rồi, ta là đã ôm qua ngươi hay là từng ngủ với ngươi rồi?

Dù cho ta không bán cho hắn, dù cho các ngươi có thể bán ra Hỏa Tất Xuất, dù cho Diệu Thanh Đường có thể chống quá lần này, ba năm sau thì làm sao bây giờ? Sự tình đã rõ ràng, ngươi đã đem Diệu Thanh Đường kinh doanh thành một chiếc thuyền rách nát khắp nơi là lỗ thủng, nước tràn vào khắp nơi, sớm muộn se4bi5 chìm, ngươi căn bản không thắng được hắn, ba năm sau Diệu Thanh Đường cũng phải xong đời!

Bây giờ ngươi còn có thể cầm được hai trăm vạn lượng bạc này, đã là rất may mắn trong bất hạnh. Lão tử để tay lên ngực tự hỏi, đã tận lực tranh thủ giúp ngươi rồi, quen biết một hồi, không có lỗi với ngươi. Nếu là ngươi thực sự nghĩ không thông, ta đây cũng không còn cách nào, ngươi thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó đi. Cùng lắm thì xem như chưa bao giờ quen biết!”

Chương 164: Nhận sai

Dứt lời, hắn giận dữ đứng dậy liền bỏ đi, nghiễm nhiên là lời đã nói tận, đã không còn gì để nói.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quay đầu nhìn hai bên, thỉnh thoảng nhìn xem Thiết Diệu Thanh mắt đẫm lệ, lại thỉnh thoảng nhìn xem Dữu Khánh phẩy tay áo bỏ đi.

Cuối cùng vẫn là cái ý nghĩ nào đó thắng qua mỹ nhân lệ bên này.

"Tên lão Thập Ngũ kia quá phận rồi, Thiết nương tử chớ khóc, ta đi mắng hắn giúp ngươi!" Nam Trúc bỏ lại lời nói rồi cũng rời đi.

Mục Ngạo Thiết mặc dù không có hé răng, nhưng cũng đi theo rồi.

Lần này vừa ra tay liền tặng người hai trăm vạn lượng bạc, sư huynh đệ hai người đều muốn biết tên lão Thập Ngũ kia đến cùng bán được bao nhiêu tiền.

Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình thì đã ngây dại, có chút lời nói tuy rằng khó nghe, nhưng là một chậu nước lạnh phủ đầu, có thể giúp người thanh tỉnh…

Trở lại bên trong phòng, Dữu Khánh lập tức thu dọn đồ đạc, hiển nhiên đang chuẩn bị rời đi.

Theo vào tới, sư huynh đệ hai người phối hợp ăn ý, lão Thất làm cái ánh mắt, lão Cửu lập tức đóng cửa, sau đó song song chặn kín tại trước mặt Dữu Khánh.

Dữu Khánh quay người lại, thiếu một chút đụng phải hai người đang đi tới, không vui nói: "Cút ra!"

Không cút, không chỉ không cút, Nam Trúc còn đưa tay đoạt lấy chiếc túi trên tay hắn, hỏi: "Ngươi đây là chuẩn bị đi đâu?"

Đã không còn truy trách tiểu sư đệ bội bạc nữa, then chốt là hai vị sư huynh cũng đã nghe hiểu rồi, tiểu sư đệ làm như vậy có khả năng thật sự không sai, đối với mọi người đều tốt.

Dữu Khánh: "Mù hay là điếc? Đều đã không nể mặt nữa rồi, còn có ý tứ ở lại trong nhà người ta sao? Đều thu dọn đồ đạc đi, đến khách sạn ở, ta mời khách!"

Lão Thất, lão Cửu nhìn nhau, phát hiện quả nhiên là đã phát tài rồi, phóng khoáng như thế, còn là chủ động thể hiện mời khách nữa.

Nam Trúc áp sát vào một chút, hạ thấp giọng hỏi: "Ngươi thành thật nói cho chúng ta biết, con Đánh Rắm côn trùng kia đến tột cùng bán được bao nhiêu tiền?"

Dữu Khánh: "Liên quan rắm gì đến ngươi!" Một tay giựt lại chiếc túi của mình, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Không quản lão Thất hỏi thế nào, hắn chính là không nói ra mình bán được bao nhiêu tiền.

Người khác quan tâm ngươi có bao nhiêu tiền, có thể có hảo tâm sao?

Một khi để hai người này biết rõ nội tình, dọc theo đường đi phải bị phiền chết.

Thấy tên gia hỏa này không lộ ra, hai người cũng không còn cách nào khác, động thủ ngạnh làm thì đánh không thắng được người ta.

Về sau bất đắc dĩ, Nam Trúc hiếu kỳ hỏi: "Lúc trước ngươi nói ai là sư huynh của Thiết nương tử?"

Dữu Khánh: "Giám Nguyên trai Đại chưởng quỹ Tần Quyết, phụ thân của Thiết Diệu Thanh là sư phụ của hắn. Quan hệ này Tần Quyết không cần phải nói giả. Ta từng kiến thức qua thủ đoạn của Giám Nguyên trai, các ngươi cũng đã nghe nói rồi, sát nhân, hạ độc, bức hiếp các loại, thủ đoạn độc ác, dùng bất cứ mánh khóe nào, lại có tiền tài quyền thế, căn bản không phải chúng ta có thể ngăn cản. Hai người các ngươi muốn cùng người ta tranh đoạt nữ nhân, trước tiên phải suy nghĩ hậu quả, đừng nói là trước đó ta không có nhắc nhở các ngươi."

Thần sắc hai vị sư huynh đều có chút mất tự nhiên.

Chỉ là Nam Trúc bỗng nói: "Cầu Mậu Phong kia thật sự đã bị xúi giục rồi?"

Dữu Khánh: "Hừ, người đã đứng ở phía sau Tần Quyết chờ sai bảo, ngươi nói sao chứ?"

Nam Trúc thổn thức, "Nếu nói như thế, trượng phu của Thiết Diệu Thanh chỉ sợ chưa hẳn là trong lúc vô ý mà nghe được tin tức, là có người cố tình để cho hắn nghe được cũng không chừng."

Buộc chặt chiếc túi, Dữu Khánh thoáng sửng sốt, sau khi hơi suy nghĩ thì gật gật đầu, "Ngươi nói như thế, về thời cơ quả thực có vấn đề, sớm không tự sát muộn không tự sát, ngay sau lúc Thiết Diệu Thanh được đến Hỏa Tất Xuất. Hoàn toàn có khả năng là phía bên Tần Quyết nhận được truyền tin, biết được Thiết Diệu Thanh đã đắc thủ, tại trong lúc không thể nắm giữ hướng đi của Thiết Diệu Thanh, sợ U Nhai cứu khỏi Nhan Hứa, lại không dám công khai giết người tại U Giác Phụ, liền dùng thủ đoạn bức tử Nhan Hứa."

Nam Trúc lắc đầu nói: "Nếu thực sự là như thế, Đại chưởng quỹ Giám Nguyên trai kia quả thực đáng sợ."

Dữu Khánh xách bao lên vắt qua vai vác trên người, "Đều là suy đoán của chúng ta, cũng không tới phiên chúng ta đi quản, người ta cũng sẽ không cảm kích, đi thôi!"

"Mà thôi!" Nam Trúc khoát tay áo, dáng vẻ buông bỏ, thở dài, "Ai, mắt mở trừng trừng nhìn một nữ tử yếu đuối bị người ta hãm hại, tâm ta thực sự không đành lòng, không phải là việc đệ tử chính phái chúng ta nên làm."

Dữu Khánh quay đầu mắng, "Yếu cái đầu ngươi! Mắt mù sao? Ngươi phải bị ma quỷ ám ảnh tới khi nào? Ai là nữ tử yếu đuối? Người ta chùi mấy giọt lệ liền là nữ tử yếu đuối rồi hả? Hai nữ nhân bên ngoài kia đều là tu vi Huyền cấp. Hai các ngươi tại trước mặt người ta chỉ là mẩu vụn mà thôi. Ta nói các ngươi nha, tướng mạo khó coi, tu vi kém, không có tiền lại không có bản lĩnh, còn nhiều chuyện vô cùng, người ta dựa vào cái gì nhìn trúng các ngươi chứ? Chọn các ngươi, còn không bằng nàng chọn sư huynh kia của nàng cho rồi, đều tỉnh táo lại đi cho ta!"

Tu vi Huyền cấp? Hai vị đồng thời sửng sốt, trong lòng đều có phần thẹn thùng.

Chỉ là lời tiểu sư đệ nói có đủ khó nghe, trên mặt hai người đều có chút không nhịn được, Nam Trúc xùy nói, "Cũng không vung vũng nước tiểu soi chiếu đức hạnh bản thân mình một chút, làm như hay lắm hay sao mà đi nói người khác."

Mục Ngạo Thiết cũng nhàn nhạt cho một câu, "Không có gì, chỉ được da dày!"

Dữu Khánh kinh dị, thả hai tay, nói: "Ta thế nào? Mạnh hơn các ngươi rất nhiều, được hay không! Tướng mạo ngọc thụ lâm phong, nhất phái chí tôn, tài hoa văn chương phong lưu, thi Hội đầu bảng, Bảng Vàng tiến sĩ Nhất giáp, cung vàng điện ngọc gặp qua Hoàng đế, tại kinh thành từng làm đại quan, là thiên hạ danh sĩ, hai tên dân quê các ngươi có thể so với ta sao?

Ta là chính nhân quân tử thanh tâm quả dục. Ta là không muốn những người kia, nếu như ta muốn, nữ nhân gì mà chẳng tùy tiện bắt được, chỉ cần cho cái ánh mắt thì quả phụ sẽ xuân tâm nhộn nhạo, ngoắc ngoắc ngón tay Thiết Diệu Thanh liền ôm được vào trong lòng, chỉ cần ta nguyện ý, sang năm nàng sẽ sinh hai nhi tử cho ta!"

"Xùy, sinh một năm hai đứa con, ngươi cho rằng là heo đẻ hay sao?"

"Nàng sinh cho ta song bào thai không được sao?"

"Ngươi được! Ngươi có gan thì đừng đứng ở trong này khoác lác, đi làm cho chúng ta nhìn xem, nếu thật sự có thể ngoắc ngoắc ngón tay liền để cho nàng ôm vào trong lòng, vậy hai chúng ta lập tức quỳ xuống dập đầu gọi Chưởng môn!"

"Ngươi nghĩ rằng ta là hai nam nhân già các ngươi sao, nhìn thấy nữ nhân liền hoa mắt? Ta là người có tiết tháo, có mục tiêu, người ta

tìm khẳng định là hoa cúc khuê nữ băng thanh ngọc khiết, dung mạo như thiên tiên!”

“Lão Thập Ngũ, ngươi đừng mạnh miệng. Chúng ta trái lại muốn nhìn xem ngươi có thể tìm được dạng nữ nhân gì…”

Mấy sư huynh đệ liên tục không ngừng đấu võ mồm với nhau, lẫn nhau nhìn không vừa mắt, động tác thu dọn đồ đạc cũng không ngừng.

Chờ đến khi đều đã vác bao lên lưng, cửa cót két mở rộng ra, ba người lại đồng thời ngây ngẩn cả người, chỉ thấy ngoài cửa viện đứng hai người, chính là Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình.

Ba người nhìn nhau, đi ra mái hiên, bước xuống bậc cấp, xuyên qua tiểu đình viện, đến đứng đối diện với hai người ngoài cửa viện.

“Ta vừa mới suy nghĩ tỉ mỉ một chút, Thám Hoa lang nói không sai, một lời nói làm giật mình tỉnh lại người trong mộng, có một số việc quả thực là ta tỉnh nguyện tự cho là đúng, ta quả thực đã không có năng lực duy trì Diệu Thanh Đường, lại chấp nhất tại việc này, càng lún càng sâu, thậm chí là đã hại chết người khác. Hai người Chu Thượng Bưu bọn họ đến nay vẫn hoàn toàn không có tin tức, Cầu Mậu Phong phản bội khiến ta có phần sợ hãi!”

Thiết Diệu Thanh ngoài miệng áy náy liên tục, vành mắt đỏ hoe, hiển nhiên đã khóc một trận dữ dội.

Nói đến trượng phu của mình, Tôn Bình thần sắc buồn bã, lại có sự lo lắng.

Đây là tới nhận sai rồi, Dữu Khánh cau mày hỏi: “Ta nhớ kỹ trượng phu ngươi gặp chuyện không may, chính là vì Trình Sơn Bình tiết lộ hành tung của hắn mà gây ra? Ăn một lần hãm hại lớn như vậy, chẳng lẽ ngươi còn không có học được giáo huấn hay sao?”

Thiết Diệu Thanh lắc đầu, "Tự nhiên là đã được giáo huấn, Chu Thượng Bưu là bí mật xuất hành, chỉ là… Nếu thật sự có ý, người ở chung cùng dưới một hiên nhà, e rằng trước đó cũng có thể nắm giữ một ít dấu hiệu. Sự việc đến cùng làm như thế nào rồi, ngay cả một tin tức cũng không có, ta đã không dám suy nghĩ nhiều."

Dữu Khánh không biết nên nói nữ nhân này lời gì mới tốt, nếu đúng như lời đối phương nói, vậy htì Diệu Thanh Đường này chỉ sợ cũng chỉ còn lại hai nữ nhân này mà thôi. Suy nghĩ một chút, hắn đành phải trấn an: "Trước đây, trượng phu ngươi bảo hộ ngươi quá tốt, ngươi không có quản qua việc buôn bán, mạo muội tiếp nhận như vậy, xảy ra sự cố cũng là bình thường, lại thêm luôn luôn có người ngáng chân ngươi, không cho ngươi có cơ hội hòa hoãn lấy hơi, đổi thành người nào khác đều dễ dàng bị giật gấu vá vai, chậm rãi tới đi."

Thiết Diệu Thanh cười khổ, lấy ra đống ngân phiếu kia, "Đột nhiên trông thấy ngươi tới, ta rất cao hứng, ta cho rằng là trời không tuyệt Diệu Thanh Đường ta, thật sự mong đợi vào ngươi, bởi vì tại Cổ Trủng Hoang Địa từng kiến thức được năng lực ứng biến của ngươi."

Dữu Khánh cười tự giễu, ở kinh thành không hiểu ra sao liền bị người đưa vào tròng, một cái hố to rõ ràng đặt tại trước mắt nhưng cứ thế mà nhìn không ra được, thiếu một chút liền chết như thế nào cũng không biết, bị người truy đuổi chạy trốn như dã cẩu, mình có năng lực ứng biến quỷ gì chứ.

"Lúc trước nhắc tới Huyền Phỉ cốc, chúng ta cũng là ẩn giấu tư tâm, mong đợi vào năng lực của ngươi, hi vọng có thể có điều thu hoạch. Hiện tại nghĩ đến, quả thực giống như ngươi chỉ trích vậy, không nên để người khác cầm tính mạng đi mạo hiểm."

Dữu Khánh lại mỉm cười, nói thật đi, lúc đó hắn đột nhiên quyết định lưu lại, cũng là động tâm tư có ý định xông Huyền Phỉ cốc, là định lưu lại chậm rãi thăm dò tình huống rồi nói tiếp. Hiện tại sao, hắn đã có tiền, hơn nữa còn có thể giải quyết vấn đề thân phận của U Giác

Phụ, tự nhiên không cần phải chạy đến sào huyệt của một phương Đại yêu để mạo hiểm.

"Vô công bất thụ lộc, hai trăm vạn lượng ngân phiếu này, ta quả thực hổ thẹn để nhận lấy, chỉ là bị tình thế bức bách, ta vẫn quyết định nhận. Dù sao hiện tại còn chưa tới cuối cùng, còn có một đường hi vọng, nếu như Chu Thượng Bưu thật sự tìm được nguồn cung cấp trở về thì sao chứ? Hai trăm vạn lượng này có lẽ có thể giải quyết vấn đề lớn của ta! Khoản tiền này xem như ta tạm thời mượn ngươi."

Dữu Khánh bỗng nhiên nghĩ đến quá trình giao dịch với Tần Quyết, Chu Thượng Bưu rời đi lâu như vậy, Tần Quyết không có khả năng không biết, nhưng Tần Quyết tựa hồ vẫn không đặt nặng, hắn mơ hồ cảm giác thấy Chu Thượng Bưu e rằng đã về không được.

Nhưng mà đó chỉ là mình hoài nghi, cũng không tiện nói lung tung, trầm ngâm hỏi: "Lão bản nương, ta nghe Tần Quyết nói, hắn là đệ tử của phụ thân ngươi, phụ thân ngươi từng nói đem ngươi gả cho hắn, có phải là thật không?"

Còn có việc này? Thần sắc Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết rõ ràng trở nên quan tâm.

Thiết Diệu Thanh gật đầu, "Quả thực như thế."

Dữu Khánh lập tức chần chừ nói: "Ta đây thật sự không rõ rồi, ta đã gặp Tần Quyết, có đảm lược, có khí phách, cũng có thủ đoạn, tướng mạo cũng không kém, tiền tài quyền thế càng rõ ràng, huống chi còn có mối tình thắm thiết đối với ngươi. Vì sao ngươi không chọn hắn, trượng phu của ngươi tốt hơn hắn ở điểm nào, tướng mạo tốt hơn hắn hay sao?"

Thiết Diệu Thanh lắc đầu, "Sự việc không phải như ngươi nghĩ như vậy. Ta vốn cũng là nhất tâm nghĩ rằng gả cho hắn, nhưng hắn đã đi lên đường tà đạo, thậm chí còn tu luyện tà pháp. Phụ thân là chết

như thế nào, ta đến nay vẫn còn hoài nghi có liên quan đến hắn. Ta là thật sự sợ."

Tôn Bình cũng chen vào nói: "Giám Nguyên trai chính là hắn cùng với một đám người tà môn ma đạo kết hội mở ra. Hắn là Đại chưởng quỹ, còn có kẻ gọi là Nhị chưởng quỹ, Tam chưởng quỹ. Giám Nguyên trai khai trương sau Diệu Thanh Đường, thực lực bây giờ lại xếp hạng trong tốp một trăm tại U Giác Phụ, quật khởi cực nhanh, không biết đã dùng bao nhiêu thủ đoạn không thể công khai. Thám Hoa lang, người này thật sự rất đáng sợ, ta khuyên ngươi tốt nhất ít giao tiếp với hắn, cách xa hắn một chút, một khi bị hắn quấn lấy, sợ rằng ngươi sẽ thoát thân không được."

Chương 165: Kỳ hạn thuê mướn một năm

Dữu Khánh sờ sờ chút râu mép, hơi không đồng ý, "Yên tâm, ta không có tư sắc, cũng không có tiền, cũng không đáng cùng hắn giao tiếp nhiều." Ánh mắt dừng tại sấp ngân phiếu trong tay Thiết Diệu Thanh, "Tiền nếu đã đưa cho ngươi, chính là của ngươi, không cần trả."

Đối phương biết rõ đem Hỏa Tất Xuất về U Giác Phụ có thể bán được mười vạn lượng, lúc đó hắn yêu cầu thì lập tức cho hắn, hắn sẽ không để người ta trả lại khoản tiền này.

Thiết Diệu Thanh muốn nói, Tôn Bình huých tay nàng một cái, làm chút ra hiệu.

Thiết Diệu Thanh hiểu ý, có điều kiện thì trả cho người ta, nói nhiều không có ý nghĩa.

Nàng lại đem ngân phiếu cất đi, nhìn bao quần áo trên lưng bọn họ, "Các ngươi là định rời đi U Giác Phụ, hay là do ta nói sai lời nói?"

Nam Trúc chen vào một câu, "Hắn nói ngươi không vui, muốn ra ở khách sạn."

Dữu Khánh chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía gã, muốn làm ngay trước mặt mọi người nện lên khuôn mặt béo phì kia của gã một quyền, phát hiện thấy tên mập mạp chết tiệt này thật đủ bỉ ổi, dù cho không chiếm được người, dù cho thủ tại bên cạnh mỹ nhân nhìn nhiều chút cũng tốt, then chốt vẫn là đem hắc oa động lên mặt hắn.

Kết quả có thể nghĩ mà biết, không thể đi ở khách sạn, nếu nhất quyết muốn đi tức là không chịu tha thứ cho người ta, vì vậy lại bị Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình kéo giữ lại, mất công thu dọn đồ đạc một hồi.

Vì vậy, tên mập mạp nhất kia lại bồi người đẹp nhất đó nói chuyện phiếm.

Người có khổ người lớn nhất, dáng người vạm vỡ nhất thì một mực đứng ở nơi dễ thấy, dáng vẻ lãnh khốc và đăm đăm nhìn trời như đang hồi ức, vĩnh viễn không biết y tại suy nghĩ cái gì.

Thiết Diệu Thanh khá bất đắc dĩ, phát hiện Nam Trúc thực có đủ chuyện để nói, trên biết trời, dưới biết đất, giống như không gì không biết vậy, nhưng Thiết Diệu Thanh nàng thật sự không có một chút hứng thú nào, nàng không muốn biết những thứ đó, nàng trái lại muốn biết một mặt khác của Dữu Khánh là như thế nào.

Chính là về phương diện đại tài tử độc nhất vô nhị kia, về phương diện viết ra được "Một sớm bước vào Quân vương điện, kết thúc sinh tiền thân hậu danh" kia.

Nàng muốn hỏi hắn một chút, ngươi đã nhập Quân vương điện, không biết đã hoàn thành được sinh tiền thân hậu danh hay chưa?

Nàng muốn hỏi một chút, danh mà ngươi muốn cầu lại là danh như thế nào?

Một bức chữ viết lưu niệm, chỉ ba chữ, lập tức giúp cho một nhà tửu lầu trở nên nổi tiếng.

Nàng muốn biết hương vị món ăn tại nhà tửu lầu kia thật đáng giá được đánh giá cao "Nhân gian hảo" như vậy sao?

Nàng càng muốn biết hắn là nghĩ như thế nào mà dùng góc độ "Nhân gian hảo" đó để ca ngợi một nhà tửu lầu.

Nếu đã có cơ hội tiếp xúc trực tiếp với một vị đại tài tử độc nhất vô nhị, nàng rất muốn nghe đại tài tử bình luận những lời hoa mỹ về thơ từ phú văn, muốn nhìn đại tài tử múa bút hành văn, diệu bút sinh hoa, mà không phải nghe một tên đại mập mạp đầy mỡ nói về giang hồ cố sự gì đó.

Nếu thật muốn thảo luận về cố sự, những gì mà bản thân vị Thám Hoa lang kia trải qua cũng đã đủ truyền kỳ rồi, có một vị hôn thê có thể được Địa Mẫu nhìn trúng thu làm đệ tử thân truyền, hắn vậy mà lại vứt bỏ rời đi, nghe nói dung mạo không xấu, nghe nói còn là một đại mỹ nhân a.

Vì sao phải vứt bỏ không muốn?

Vị nam nhân này hình như là có phần không giống với những nam nhân bình thường khác, hình như là không có gì hứng thú với dung mạo xinh đẹp, lẽ nào chỉ thích nữ nhân tài ba?

Trong đầu nàng có hình ảnh khi mới quen biết với Dữu Khánh, có hình ảnh khi Dữu Khánh vẽ bùa, rõ ràng là đang giả thần giả quỷ gạt người, vì sao có thể vẽ thuần thục như thế?

Còn có, trong đám tro tàn vừa đốt cháy qua kia, vì sao sẽ xuất hiện hai chữ mà nàng viết ra trong lòng bàn tay?

Vì sao lại biết trượng phu của nàng có phiền phức?

Dù cho hiện tại nghĩ lại, cũng y nguyên cảm thấy thần kỳ.

Nàng thật sự có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi Dữu Khánh, nhưng mà có tên mập mạp trước mắt này tại đây, nàng gần như không tìm được cơ hội trò chuyện với Dữu Khánh, cũng không có cách nào trò chuyện, một mở lời trò chuyện với Dữu Khánh, tên mập mạp này rất nhanh liền xen mồm vào, còn thế nào trò chuyện được?

Cũng vẫn luôn không có cơ hội kiến thức được phương diện mà vô song tài tử tỏa ra tài hoa kia, trái lại thì lời mắng chửi người thô tục đã nghe không ít.

Nói chuyện phiếm với Nam Trúc, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn vào trong viện phía trong góc, có thể nhìn thấy Dữu Khánh cột bím tóc đuôi ngựa khoanh tay đi lui đi tới, vuốt vuốt chút râu mép non nớt đảo qua đảo lại trong viện, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nếu không phải trước đó đã biết tình hình, thật sự không thể tin được đây là đại tài tử trăm năm khó gặp kia.

Cũng không biết nghĩ đến việc gì, Thiết Diệu Thanh chợt cắt đứt lời Nam Trúc nói, hỏi: "Nam tiên sinh, nghe nói chữ hắn viết nhìn rất được?" Hất cằm ra hiệu vế phía Dữu Khánh đang đảo qua đảo lại phía bên kia.

"Ách…" Nam Trúc thoáng sửng sốt, không biết vì sao nàng đột nhiên chuyển đề tài tới việc này, ừ một tiếng: "Hắn quả thực có khả năng viết chữ đẹp, phương diện này ta cũng không bằng hắn… Việc này hắn không khó biết được đi, Bảng Vàng có thể thi đậu Nhất giáp, chữ viết đương nhiên sẽ không kém."

"Cũng phải." Thiết Diệu Thanh hơi gật đầu, có phần tiếc nuối nói: "Từ khi quen biết hắn đến nay, còn chưa có nghiêm chỉnh nhìn thấy hắn viết chữ. Thực sự không nghĩ tới, làm một văn nhã danh sĩ tài hoa văn chương phong lưu, danh dương thiên hạ không tốt sao, vì sao phải bỏ văn theo võ nhảy vào trong vũng nước đục giang hồ này chứ."

Nam Trúc cười khổ, thầm nói, đại mỹ nhân, không có cách nào nha, người ta không phải "A Sĩ Hành" thật sự.

Bỗng nhiên, Mục Ngạo Thiết cất bước đi tới, Nam Trúc thuận thế nhìn sang, chỉ thấy Dữu Khánh từ trong tiểu viện đi ra, rõ ràng muốn xuất môn, không biết muốn đi đâu.

Hắn cũng lập tức đứng lên, xin lỗi Thiết Diệu Thanh không tiếp chuyện được nữa, cũng bước nhanh đuổi theo.

Dữu Khánh mới đi ra cửa Diệu Thanh Đường, đang nhìn trái nhìn phải liền phát hiện hai vị sư huynh đã xuất quỷ nhập thần đi theo bên cạnh, không khỏi hỏi: "Theo ta làm gì?"

Nam Trúc hỏi: "Ngươi đi đâu?"

Dữu Khánh: "Ta tùy tiện đi dạo không được sao?"

Nam Trúc: "Chúng ta cùng theo ngươi."

"Theo ta? Ngạc nhiên a! Không bồi mỹ nhân của ngươi nữa à?" Dữu Khánh châm chọc một câu rồi đi.

Một nhóm đi dạo một lúc, sau đó lại đi đến bên ngoài "Vọng Lâu".

Ba người dừng lại, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, trao nhau ánh mắt, phát hiện quả nhiên không đoán sai, quả nhiên là tài đại khí thô đi ra tiêu tiền rồi.

Dữu Khánh hơi suy nghĩ, sau đó hỏi: "Tình hình Kiến Nguyên sơn, các ngươi cảm thấy là mua tình hình mới nhất tốt, hay là mua cũ tốt?"

Nam Trúc: "Đương nhiên là mới nhất tốt hơn, nhưng giá cả đắt đỏ, cần sáu vạn lượng a, còn phải chờ mười ngày mới có thể lấy được. Cũ thì trong ngày liền có thể cầm đến, chỉ cần ba nghìn lượng, giá cả khác biệt rất xa. Chỉ là tên Độc nhãn quái kia cũng có nói rồi, thứ

gọi là tin tức cũ chính là trước năm nay, thời gian khác biệt hình như cũng không lâu, ngươi có tiền ngươi cứ xem rồi làm."

Dữu Khánh trầm mặc một lúc, cuối cùng lại cất bước tiến vào hành lang.

Cửa cửa ra, thân ảnh ba người biến mất tại sau cửa…

Sau một lát, ba người lại mở rộng cửa đi ra.

Phí sáu vạn lượng cảm giác không đáng, Dữu Khánh cảm thấy không cần thiết, cảm thấy đại khái thoáng nắm giữ tình huống là đủ rồi, cho nên cuối cùng còn là bỏ ra ba nghìn lượng mua tình hình cũ.

Giao tiền đặt cọc, còn chưa lấy được thông tin, bảo ba canh giờ sau quay lại đây lấy hàng, bên phía Vọng Lâu cũng cần có thời gian để tập hợp chỉnh lý tin tức liên quan khu vực "Kiến Nguyên sơn".

"Thân phận của U Giác Phụ còn chưa được giải quyết, ra vào Yêu giới cũng không thuận tiện, hiện tại mua thông tin này là chuẩn bị xông vào hay sao?"

"Không phải cần phải cứ treo cổ tại trên cây 'Diệu Thanh Đường' kia, dùng thân phận 'Giám Nguyên trai' cũng hữu dụng như nhau."

"A, ngươi đã trao đổi ổn thỏa với Giám Nguyên trai rồi?"

"Ừ, hôm nay nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng đủ tinh thần, ngày mai làm xong U Cư bài, chúng ta lập tức xuất phát rời đi."

"Thật sự không quản tới Diệu Thanh Đường nữa rồi?"

"Chuyện tốt a! Diệu Thanh Đường không còn rất tốt, lễ vật mà vong phu cho đã không còn nữa, triệt để chặt đứt nàng niệm tưởng, không phải đã cho ngươi có cơ hội để thừa dịp sao?"

"Xấu xa, ngươi suy nghĩ nhiều!"

"Ta xem là ngươi suy nghĩ nhiều, cũng không nhìn xem lại mình vừa nghèo vừa mập mạp, dựa vào tư sắc của người ta, cần đến ngươi lo lắng cho cuộc sống của người ta không tốt sao? Đổi thành nam nhân nào khác đều mạnh hơn ngươi. Chúng ta loại người lăn lộn tại tầng dưới chót này, đừng nằm mơ nữa, kiếm nhiều thêm chút tiền, mới thực tế chút!"

Một nhóm thừa dịp cơ hội này, đem toàn bộ đường phố to to nhỏ nhỏ tại U Giác Phụ đều đi một vòng.

Sau đó, tại Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết mãnh liệt yêu cầu, Dữu Khánh liền hào phóng rộng rãi trước giờ chưa từng có mời bọn họ một bữa, chính là một bữa bao no cơm Linh Mễ!

Ăn uống no đủ rồi, ba người quay trở lại Vọng Lâu, giao đủ tiền, cầm lấy thông tin tình hình Kiến Nguyên sơn rồi rời đi.

Sau khi quay trở về Diệu Thanh Đường, Nam Trúc cũng không có tâm tư đi tìm Thiết Diệu Thanh nói chuyện phiếm, ba người đều tụ tập tại trong phòng, ôm một đống thông tin hình hình Kiến Nguyên sơn để kiểm tra.

Nhìn xem một mạch đến hừng đông hôm sau, trên mái vòm lại chiếu xuống cột sáng, ba người mới thu công.

Sau đó lại rời Diệu Thanh Đường đi thẳng đến Giám Nguyên trai.

Thôi Du đang tại Giám Nguyên trai chờ bọn họ, Tần Quyết không có xuất hiện, nói là có việc rời đi rồi.

Không có dừng lại tại Giám Nguyên trai, ba sư huynh đệ đi theo Thôi Du thẳng đến tòa U Nhai toát ra vẻ thần bí kia.

Khi đến gần nhìn, y nguyên là một tòa vách núi chót vót, năn cách với U Giác Phụ bằng một khe vực sâu, có một cây cầu kết nối.

Trong vực sâu không biết có thứ gì, đen kịt không thấy đáy, thỉnh thoảng có âm phong vù vù dâng lên, âm khí rất nặng.

Vách đá ngăm đen, cầu cũng màu ngăm đen, cầu rất rộng, người đi tại trên mặt cầu đối diện với vách núi cao vút kia có cảm giác thấy mình nhỏ bé.

Trên cầu có không ít Đại miêu thân hình giống như sư tử, màu trắng, màu đen, màu vàng, vằn vện, vân vân… Hoặc thong dong bước chậm, hoặc cuộn mình nằm ngủ.

Lại nhìn trên vách đá, đồng dạng có rất nhiều đại miêu.

Cuối cùng Dữu Khánh đã minh bạch những điểm điểm tinh quang trên U Nhai này là thứ gì, đó là ánh sáng phản chiếu ra từ đôi mắt những con đại miêu này.

Trên cầu, người đến người đi rất náo nhiệt, người qua lại đều tránh né những đại miêu trên mặt cầu.

Trên vách đá có không ít động quật và bậc thềm, người lui tới đều không có tư cách đi tới.

Đi qua cầu, Thôi Du dựa vào U Cư bài dẫn ba người vào trong một chỗ địa quật, đi đến phần cuối, có ánh lửa hừng hực.

Ở giữa một vòng ánh lửa soi sáng, một chiếc bàn dài, có một lão già mập mạp da nhăn nheo, da thịt trên mặt nhăn nheo đến mức có phần dọa người, ngồi ở ngủ gật trên chiếc ghế sau bàn dài.

Thôi Du đến gần, nói rõ ý đồ đến đây với người kia, cho biết Giám Nguyên trai muốn thuê mướn ba gã người làm, kỳ hạn thuê mướn là một năm, đến đây thực hiện U Cư bài.

Nói cách khác, ba người Dữu Khánh chỉ có thể sử dụng thân phận Giám Nguyên trai trong một năm, đây là thỏa thuận khi Tần Quyết và Dữu Khánh ký kết khế ước đã thống nhất với nhau.

Tần Quyết ít nhiều vẫn là sợ Dữu Khánh sẽ gây ra chuyện gì đó, tận lực rút ngắn thời gian.

Dữu Khánh cảm thấy thời gian một năm cũng xem như đủ dùng, cũng được, liền đồng ý.

Lão đầu ngủ gật nghe tiếng tỉnh lại, hai tròng mắt màu lam, một tay mở ra cuốn sổ, đẩy đến trước mặt ba người, ngón trỏ với móng tay sắc nhọn điểm điểm và chỗ trống, bảo bọn họ điền nội dung liên quan.

Việc này không có gì, chỉ là làm cho có, trọng điểm là Giám Nguyên trai phải làm đảm bảo.

Sau khi điền xong, lão đầu ngủ gật chống gậy đứng lên, kéo thân thể mập mạp đi tới trước một ngọn liệt diễm, vươn quải trượng ra tại trong liệt hỏa gạt đẩy một hồi, khi quải trượng gạt ngang ra ngoài, bên trên có nâng ba điểm đỏ, tựa hồ là miếng sắt nung cháy đỏ.

Thôi Du lập tức ra hiệu cho ba người Dữu Khánh đi đến, nên làm như thế nào thì đã dạy cho bọn họ.

Ba người bước nhanh đi đến, dồn dập cắt ngang đầu ngón tay, mỗi người nhỏ một giọt máu tươi tại trên miếng sắt nung đỏ.

Xì, xì, xì, ba tiếng vang liên tiếp.

Trên ba miếng sắt nung đỏ đều xuất hiện một điểm đen, đang bốc lên hư diễm màu xanh lam nhạt.

Chương 166: Đánh cướp

Lão già ngủ gật giơ ngang quải trượng ở trong tay, đi tới bên cạnh một khối đe sắt ở bên cạnh, quải trượng điểm lên trê đe sắt, ba

miếng sắt nung đỏ lách cách rơi xuống tại bên trên.

Quải trượng cắm vào trên mặt đất, lão già ngủ gật từ bên hông rút ra một khúc xương màu đỏ sậm, giống như là sương sườn của con gì đó, lấy nó làm bút, viết chữ lên trên miếng sắt nung đỏ kia. Vị trí xương sườn tiếp xúc với miếng sắt nung đỏ rất nhanh hòa tan, bốc lên bụi mù xám xịt.

Sau khi viết xong trên ba miếng sắt ung đỏ, lão già cất đồ vật giống như khúc xương sườn kia đi, nhấc quải tiện tay đem ba miếng sắt nung đỏ gạt rơi vào trong thùng nước ở bên cạnh, bên trong thùng nước lập tức dấy lên nồng đậm hơi nước.

Lão già nhìn cũng không nhìn, xoay người đi trở về mặt sau bàn dài, khép lại cuốn sổ, lại tựa ở trên ghế ngủ gà ngủ gật.

Thôi Du đi đến, từ trong thùng nước vớt ra ba tấm U Cư bài, quay đầu lại bắt chuyện kêu ba người rời đi.

Đi ra địa quật, qua cầu rời khỏi U Nhai, khi đi tới đối diện U Giác Phụ, Thôi Du mới đưa ra ba tấm U Cư bài, để cho ba người lấy đi của mỗi người.

Hễ là tiếp xúc vào cái nào có thể tại dưới tia sáng chiết xạ ra u quang, chính là của người đó, đây cũng là biện pháp vừa nhìn vào liền có thể phân biệt thật giả.

Dữu Khánh cầm lấy U Cư bài của mình, lật xem, chỉ thấy mặt trên có ba chữ "Giám Nguyên trai".

Thôi Du dọc đường lại lần nữa dặn dò ba người tuân thủ quy củ của U Giác Phụ, không nên ở bên ngoài làm bậy, vân vân…

Trở lại Diệu Thanh Đường, ba người lại lần nữa thu dọn hành lý.

Trông thấy ba người cõng túi đi ra, Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình biết rõ, lúc này đây, ba người là thật sự phải rời đi rồi.

Ly biệt luôn luôn khiến người thương cảm, huống hồ lần ly biệt này còn có một hàm ý dạng khác.

Cũng không biết giữa song phương còn có cơ hội gặp lại hay không, nếu gặp lại chỉ sợ cũng không còn Diệu Thanh Đường.

Cho dù biết rõ tu vi hai nữ nhân đều xa xa cao hơn bọn họ, nhưng trong lòng ba nam nhân ít nhiều vẫn là có một chút xấu hổ, nữ nhân lưu lại phải một mình đối diện khó khăn trắc trở, huống hồ còn là nữ nhân xinh đẹp. Nhưng mà Dữu Khánh tương đối hiện thực, cố ý rời đi, Nam Trúc cũng khuyên không được.

Nhìn theo ba người rời đi, Thiết Diệu Thanh hơi có tiếc nuối, vẫn luôn muốn nhìn xem Thám Hoa lang viết chữ, muốn cầu lấy một bức chữ, chung quy vẫn là không thể không biết xấu hổ mở miệng đòi hỏi, lưu lại trong lòng phiền muộn khó tả.

Đương nhiên cũng có thu hoạch, không hiểu ra sao lại có được hai trăm vạn lượng bạc…

"Lão Thập Ngũ, lần này đến tột cùng ngươi kiếm được bao nhiêu bạc?"

"Liên quan ngươi cái rắm."

"Ngươi nói thật đi, chúng ta không chiếm tiện nghi của ngươi, cũng chiếm không được tiện nghi của ngươi, nhiều nhất là trên đường chiếm chút tiền tiêu dùng."

"Không cần phải nói cho các ngươi."

"Lão Thập Ngũ, ta là nghĩ như vậy, chỉ bằng tính cách rõ ràng chi ly của ngươi, ngươi có thể cho Thiết Diệu Thanh hai trăm vạn, vậy thì nói rõ trên tay ngươi vượt xa hơn hai trăm vạn. Chúng ta đã có nhiều như vậy tiền, còn cần phải chạy đi Yêu giới gánh chịu nguy hiểm sao?"

Đi bộ trên đường U Giác Phụ, Nam Trúc đưa ra nghi vấn, cũng thật sự là thấy cảnh thương tình, nghĩ đến hình ảnh Thiết Diệu Thanh đối với gã lưu luyến không rời, có phần lo lắng, gã còn chưa có ở gần đại mỹ nhân Thiết Diệu Thanh như vậy đủ lâu a, không đành lòng rời đi, khó có được có đại mỹ nhân tư sắc như vậy nguyện ý ở cùng một chỗ với loại người như mình.

Dữu Khánh bị lời gã nói làm cho sửng sốt, ngay tại chỗ dừng bước trên đường.

Ánh mắt hắn có phần mờ mịt, trong lòng thầm nhủ, đúng vậy a, đã có nhiều tiền như vậy, còn chạy đến Yêu giới mạo hiểm làm gì? Đi Yêu giới mạo hiểm không phải chính là vì để kiếm tiền sao? Nếu thật sự muốn đi, có nhiều tiền như vậy trước tiên đem tu vi tăng lên đã, có được tu vi càng cao lúc đó đi chẳng phải càng ổn thỏa sao?

Phục hồi lại tinh thần, hắn nói với Nam Trúc: "Có tiền hay không là chuyện của ta, không có quan hệ gì với ngươi."

Nam Trúc hạ thấp giọng nói: "Nếu như ngươi thật sự có thực lực về phương diện tiền tài mà làm Chưởng môn, chúng ta cảm thấy không bằng, cũng phải chấp nhận rồi, về sau theo ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, chúng ta đều nghe lời ngươi là được."

Dữu Khánh dần dần phấn chấn, hắn nỗ lực phấn đấu, chờ chính là một ngày này, lạnh nhạt hỏi: "Thật?"

Nam Trúc: "Nếu ngươi thực sự có 'Thực lực' đó, chúng ta còn có lựa chọn sao? Không phục cũng không được!" Gã kéo tay áo Mục Ngạo Thiết một cái, "Lão Cửu, ngươi nói có đúng hay không?"

Mục Ngạo Thiết hơi trầm mặc, rồi nhè nhẹ gật gật đầu.

Dữu Khánh vuốt vuốt chút râu mép non nớt, bắt đầu suy nghĩ, nếu như một người một ngày hai cân Linh Mễ, bốn người chính là tám cân, một ngày cũng chính là tám trăm lượng bạc, lại thêm chi tiêu cho những tài nguyên tu luyện lặt vặt khác, một ngày tiêu tốn không

sai lắm khoảng một nghìn lượng, một năm phải chi hơn ba mươi vạn lượng.

Nói cách khác, số tiền trong tay mình, có thể chống đỡ khoảng hơn hơn mười năm, huống hồ còn có tiểu sư thúc hàng năm nộp tiền vào theo chức trách.

Có Linh Mễ loại này mỗi ngày bao no rồi luyện hóa, hơn mười năm sau, phỏng chừng toàn bộ Linh Lung quan đều phải có tu vi Huyền cấp a.

Xem ra Linh Lung quan tại được đương nhiệm Chưởng môn là mình đây dẫn dắt, sắp hướng tới thời kì tân huy hoàng rồi.

Trước mắt hiện lên bóng dáng người qua người lại, đột nhiên khiến hắn ý thức được mình nghĩ có chút xa xôi, thu hồi ý nghĩ mơ màng, đằng hắng nói: "Đi, đi thôi!"

Nam Trúc trở nên vui vẻ, lập tức đuổi theo, không đi mấy bước liền phát hiện thấy không thích hợp, quay đầu lại nhìn phương hướng Diệu Thanh Đường, vội hỏi: "Đi đâu?"

Dữu Khánh: "Còn có thể đi đâu? Đương nhiên là về quan rồi!"

Bên ngoài động một chút liền có nguy hiểm, đã có tiền rồi, làm gì bằng trốn về Linh Lung quan an tâm tu luyện, chơi đùa thích ý.

Hiện tại hắn chỉ muốn trở về hỏi Nhị sư huynh Cao Vân Tiết một câu, ngươi có phục hay không!

"A? Về trong quan…" Nam Trúc ngây người, cảm thấy đối phương đã hiểu sai ý mình, nhưng lại tìm không được lí do để phản đối.

Một nhóm ba người chọn theo đường thủy rời đi, chạy tới hạ du dòng nước U Giác Phụ, mỗi người lĩnh một tấm ván trượt, lại lần nữa trốn vào một chỗ địa quật.

Tại trong ánh sáng mờ tối khúc khuỷu trượt đi rất lâu, khi trước mắt đột nhiên sáng ngời thì đã nhảy vào trong một con sông, tiếp đó bởi vì quán tính bay lên trời, đặt mình ở không trung, trong một cái thác nước.

Theo trong tiếng vang thật lớn, rất nhiều bóng người tung bay trong không trung, dồn dập mượn lực từ xích sắt vắt ngang hai bên vách núi, tung người rơi tại trên hai bên núi.

Ánh nắng chói mắt, nhìn sơn thế, tựa hồ đang ở dưới cao nguyên, Tuyết sơn đã nằm ở nơi rất xa xôi.

Ván trượt theo thác nước rơi xuống trong nước, nghe nói dưới hạ du có người của U Nhai thu dọn đem về.

Hạ sơn, dưới chân núi chính là trường ngựa, cũng là người của U Nhai kinh doanh.

Ba người mua tọa kỵ, lúc này tại sát vách núi vung roi chạy đi.

Sau khi chạy băng băng được vài dặm, ba người dần dần cảm không thích hợp, phát hiện phía sau có năm người lao nhanh đến, người gần như là không dính đất, tốc độ rất nhanh.

Ba người vừa nhìn liền biết đều là Huyền cấp cao thủ, lập tức giơ roi quất vùn vụt, thúc tọa kỵ phát huy ra tốc độ nhanh nhất.

Vẫn không có tác dụng, tốc độ của ngựa so ra kém Huyền cấp cao thủ.

Rất nhanh, năm người tung bay tới, từ trên trời giáng xuống, ba người Dữu Khánh cũng bị đòn tấn công cường đại, dồn dập té rớt khỏi ngựa.

Chỉ chớp mắt công phu, ba kỵ đã đổi chủ, đổi thành ba gã bịt mặt ngồi ở trên lưng ngựa, ngựa đang phi nhanh bị cưỡng ép ngừng lại tại chỗ, sau đó bị người bịt mặt xoay chuyển.

Xoay người tung lên, sư huynh đệ ba người còn chưa kịp phản ứng lại, hai gã người bịt mặt khác đã vụt lướt tới.

Trong khóe mắt cảm giác được một người xông về phía mình, bùm! Dữu Khánh một cước đạp bùng nổ đá sỏi trên vách đá.

Loạn thạch bùng nổ bay về phía người kia, vừa tới gần người kia liền dồn dập bị đánh bay.

Keng! Dữu Khánh nhân cơ hội rút kiếm, không trốn, cũng biết trốn không thoát, ý nghĩ chợt lóe lên, xông ngược trở lại, Phong Trần kiếm quyết ra, kiếm quang liên tục trảm, trực tiếp liều mạng!

Muốn lắc mình thoát ra, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tránh không kịp, rầm rầm hai tiếng, đã bị đánh bay ra ngoài.

Người bịt mặt nhằm phía Dữu Khánh nhìn thấy kiếm quang phá hộ thể cương khí của gã, nhưng không có tránh né, ỷ vào tu vi cường đại, trực tiếp cách không một chưởng đánh lên trên thân kiếm đang chém tới, lại không giống như tưởng tượng là kiếm bị đánh bay đi.

Năm ngón tay bị chấn động xòe ra, Dữu Khánh vẫn không mất kiếm, kiếm đã cách không theo hắn xoay chuyển mà đến, lại lần nữa lăng không hợp nhất.

Người tại không trung, Địa kiếm thức ra!

Âm kiếm thế, sát!

Hùng kiếm thức, sát!

Dương kiếm thức, sát!

Thư kiếm thức, sát!

Thiên kiếm thức, trảm!

Bóng người kết hợp với kiếm quang, tựa hồ mũi nhọn chồng chất dung hợp, thân pháp lấp lóe, xoay quanh một người bịt mặt trong giây lát đã phong sáu kiếm, chiêu chiêu đều là sát chiêu không quản sự sống chết của mình, chỉ tấn công không phòng thủ, chân chính là liều mạng, nhưng làm cho người bịt mặt trong lúc vội vàng không quản nổi tấn công, chỉ có thể là khẩn cấp chống đỡ tự bảo vệ mình.

Rơi xuống sặc huyết, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhấc mắt nhìn, đều là kinh sợ, trong thế tiến công sắc bén của tiểu sư đệ, vì để thế tấn công có thể liên tục không kẽ hở, đã là sử ra Tả thủ kiếm, vả lại tại trong lúc thân hình xoay chuyển đưa lưng về phía địch nhân thì phía sau xuất kiếm cũng sát chiêu liền mạch.

Chỉ với một màn này, đã khiến hai sư huynh đệ cả kinh rồi, tiểu sư đệ nghịch thế phản công, lại bức cho Huyền cấp cao thủ luống cuống tay chân sao?

Năm người bịt mặt khác trong ánh mắt rõ ràng cũng thoáng hiện nét kinh ngạc.

Nhưng mà rất đáng tiếc, Dữu Khánh vẫn chưa luyện thành ba mươi sáu kiếm hợp nhất, chỉ có thể phối hợp Du Long thân pháp một lần duy nhất trong nháy mắt phong sát sáu kiếm.

Sáu kiếm vừa đi hết thế, định bắt đầu lại từ đầu thì lập tức lộ ra kẽ hở lớn.

Đang bị buộc cho tay chân luống cuống, cuối cùng người bịt mặt đã có thể thở dốc lấy hơi, bùm! Cách không một chưởng đem Dữu Khánh đánh bay ra ngoài.

Tu vi giữa song phương chênh lệch thật sự là quá lớn.

Cuối cùng đã thoát thân, người bịt mặt cúi đầu nhìn cánh tay của mình, trên tay áo bị cắt ra một cái lỗ thủng, không nghĩ tới mình thiếu một chút đã bị một tên tu sĩ Thượng Võ cảnh giới đánh bị thương.

Năm kẻ người bịt mặt đang quan chiến cũng thở phào nhẹ nhõm, phát hiện Dữu Khánh chẳng qua chỉ như thế, cũng chỉ có thế tấn công một hơi, thiếu một chút khiến bọn họ bị hù dọa nhảy dựng lên.

Dữu Khánh rơi xuống, sặc ra một ngụm máu, chống kiếm đứng lên, thở hổn hển, hung hăng nhìn chằm chằm mấy người, trầm giọng hỏi: "Các ngươi muốn làm gì?"

Người bịt mặt trên tọa kỵ ở giữa ha hả cười nói: "Trời đất bao la, con đường nào không dễ đi, lại đi con đường này! Nghe cho rõ, đường này là ta mở, muốn đi qua đường này thì phải lưu lại phí mua đường, nếu như không mua đường, dùng hài để lót đường!"

Gặp phải cướp đoạt? Ba người Dữu Khánh nhìn nhau, có chút không nói nên lời.

Đợi một lúc sau, người bịt mặt kia lại lần nữa quát lớn: "Giao tiền hay là giao mạng!"

Dữu Khánh không chút do dự, liền hai chữ, "Giao tiền!"

Người bịt mặt lập tức ui một tiếng, nói, "Tiểu tử, thật đúng là sảng khoái. Ngươi không sợ ta nuốt lời đổi ý, thu tiền rồi lại muốn mạng các ngươi hay sao?"

Dữu Khánh nhấc tay lau vết máu trên khóe miệng, hỏi ngược lại: "Ta có được lựa chọn sao?"

"Quả nhiên là kẻ thông minh!" Người bịt mặt kia lại cất tiếng cười ha ha, ngay lập tức phất tay ra hiệu.

Người bịt mặt giao thủ với Dữu Khánh lập tức tiến lên, trước tiên đá bay một viên đá, keng, đánh văng thanh kiếm trên tay Dữu Khánh đi, rồi mới đứng ở đối diện Dữu Khánh.

Dữu Khánh nhìn chằm chằm đối phương, đôi mắt nhíu lại nhìn một hồi, đưa tay vào trong người, bắt đầu móc từ bên trái ra một đống

ngân phiếu, móc từ bên phải ra một đống ngân phiếu, đem hơn bốn trăm vạn toàn bộ đưa cho rồi mới dừng tay, ra hiệu không còn nữa rồi.

Người che mặt kia đếm xong, trầm giọng hỏi: "Chỉ hơn bốn trăm vạn?"

Nghe được lời ấy, Dữu Khánh đột nhiên hơi nhíu mắt, ánh mắt chậm rãi quét qua mấy kẻ bịt mặt này một lần, trả lời: "Thật sự không còn nữa rồi!"

Chương 167: Chạy rồi

Không phải tùy hắn nói bao nhiêu thì chính là bấy nhiêu, người bịt mặt không tin, lập tức lục soát người hắn.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng không thể tránh khỏi, cũng bị lục soát ngay tại chỗ.

Đồ vật trong bao bị vung vãi khắp một vùng, sấp giấy ghi chép tình hình Kiến Nguyên sơn bay loạn khắp nơi, cuối cùng, ngay cả chút bạc vụn trên thân ba người cũng không buông tha, cũng không có thể gom được thêm bao nhiêu tiền.

Chút tiền hơi có giá trị đều bị cướp đoạt đi, trong toàn bộ quá trình, Dữu Khánh nhìn nhìn hai vị sư huynh bị giám sát, bản thân mình cũng kiềm chế không có làm ra bất cứ hành động phản kháng gì, thậm chí mắt mở trừng trừng nhìn Điểm Yêu lộ mà mình luyến tiếc bán tháo đi cũng bị người lấy mất.

Cuối cùng, trên thân ba người bị lục soát triệt để, quả thực không còn tiền.

Mấy tên bịt mặt chạm trán thì thầm với nhau mấy câu, sau đó lập tức lướt đi, trái lại cũng không có nuốt lời, lấy được tiền liền rời đi,

không hạ sát thủ.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết chỉnh đốn y phục ngổn ngang sau khi bị lục soát, phì phì nhổ ra mấy ngụm bọt máu, nhìn thấy Dữu Khánh vẫn còn khuôn mặt âm trầm nhìn chằm chằm theo phương hướng mấy tên cướp rời đi, liền sáp lại.

"Ai, đừng nhìn nữa. Bên ngoài U Giác Phụ thường xuyên có chuyện cướp đoạt, xem như chúng ta không may!" Nam Trúc vỗ vỗ vai Dữu Khánh, an ủi.

Dữu Khánh lạnh lùng nói: "Không phải là không may, hẳn phải là tên chó chết Tần Quyết kia phái người làm!"

"Giám Nguyên trai - Đại chưởng quỹ Tần Quyết?" Nam Trúc kinh ngạc.

Mục Ngạo Thiết cũng kinh ngạc hỏi, "Làm sao biết rõ?"

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, "Vừa rồi ta đem tiền đưa cho tên kia, sau khi kiểm kê xong, tên kia thốt ra một câu… Chỉ hơn bốn trăm vạn?"

Hai vị sư huynh đồng thời sửng sốt, dần dần hiểu được ý tứ trong lời hắn nói, Nam Trúc hỏi: "Con côn trùng đánh rắm kia ngươi bán được hơn sáu trăm vạn?"

Dữu Khánh cắn răng nói: "Bán được bao nhiêu tiền, ta không nói cho bất cứ kẻ nào, các ngươi không biết, Thiết Diệu Thanh bọn họ cũng không biết, chỉ có Tiền trang và Tần Quyết biết rõ. Tiền trang sẽ không tùy ý để lộ chuyện riêng của khách nhân."

Lúc này lão Thất và lão Cửu mới biết được đã bị chơi xấu. Nam Trúc lập tức hận đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ vào Dữu Khánh chửi ầm lên, "Để cho ngươi đắc ý, để cho ngươi chiếm tiện nghi, bây giờ hay quá rồi đi, bị người chơi xấu lột sạch sẽ, ngay cả hai chúng ta cũng

bị ngươi liên lụy không còn chút gì. Hiện tại ba chúng ta không có cả một đồng, ngươi nói làm sao bây giờ?”

Dữu Khánh mặt lạnh lùng, “Ta tự hỏi tên họ Tần kia vì sao xuất thủ phóng khoáng như vậy, ta còn cho rằng hắn là một nhân vật a, không nghĩ tới lại âm thầm hạ độc thủ. Lúc trước nghe Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình nói tới, ta còn không cho là đúng. Bây giờ xem ra, tên chó chết kia quả thực không phải là thứ gì tốt.”

Nam Trúc: “Đừng nói tới việc này nữa, không có tác dụng, ngươi nghĩ biện pháp lấy tiền về lại đi!”

Dữu Khánh: “Ta có thể có biện pháp gì? Chúng ta không có bằng chứng, người ta có thể thừa nhận sao? Chúng ta cũng đánh không thắng người ta. Tiểu sư thúc tới cũng vị tất là đối thủ của người ta a.”

Nam Trúc kêu gào, “Vậy ngươi nói làm sao bây giờ, dựa vào hai cái đùi ăn không khí đi trở về sao?”

Dữu Khánh xoay người quét mắt nhìn xung quanh, đi đến tìm lấy kiếm của mình, trường kiếm trở vào bao, sau đó lại kêu gọi hai vị sư huynh đi thu nhặt lại mấy trang giấy có liên quan đến tình hình Kiến Nguyên sơn bị phân tán khắp nơi.

Dù sao cũng là tốn ba nghìn lượng bạc mua về, ba người mang theo thương thế chạy một vòng thật lớn mới thu nhặt về được đủ những trang giấy bị phân tán khắp nơi kia.

Cầm một chồng giấy đi trở về, Nam Trúc đập vào trên tay Dữu Khánh, “Nếu sớm biết sẽ biến thành tiền của người khác, vậy thì tiêu tiền sáu vạn lượng mua tình huống mới nhất luôn cho rồi. Nhặt về mấy trang giấy này còn có tác dụng gì, mua vào tay phải tốn ba nghìn lượng, sang tay chỉ sợ ngay cả một lượng cũng bán không được. Hơn bốn trăm vạn a, tiền của ta và lão Thất cũng không còn rồi. Ngươi là Chưởng môn, ngươi nói làm sao bây giờ?”

Dữu Khánh nghe mà đau lòng, trong lòng càng hận, "Khoản nợ này ta sớm muộn sẽ tính toán với hắn! Về phía Thiết Diệu Thanh, ai trong các ngươi có thể đắc thủ, ta thưởng người đó một vạn lượng. Ta phải làm cho tên chó chết họ Tần kia tức chết luôn!"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nghe được liền sửng sốt, quả thực không nói nên lời.

Nào ngờ hắn lại bổ sung một câu, "Được rồi, trông chờ vào các ngươi, phỏng chừng họ Tần chưa bị tức chết, ta phải bị các ngươi làm tức chết trước rồi. Đáng tiếc tiểu bạch kiểm tiểu sư thúc kia không tại đây."

Cũng may mấy tên bịt mặt kia không đem ba con ngựa mang đi.

Đánh không thắng người ta, lại trị không được người ta, ăn thiệt thòi phải ngậm bồ hòn, giận khó tiêu, hận đến nói bậy nói bạ, Dữu Khánh đột nhiên chạy tới một tọa kỵ gần nhất, nhảy lên, thúc ngựa chạy đi.

"Uy, ngươi đi đâu?"

Nam Trúc gọi với theo, không nhận được trả lời, lập tức cũng cùng Mục Ngạo Thiết nhảy lên ngựa, giục ngựa đuổi theo…

Giám Nguyên trai, bên trong một tiểu đình viện nội trạch, Tần Quyết chắp tay đứng ở trong một tòa đình, vẻ mặt lo lắng.

Bên ngoài đình đứng ba gã người làm đầu đầy mồ hôi lạnh.

Thôi Du sải bước đi đến, trông thấy tình huống hiện trường, không khỏi sửng sốt, đi tới gần lại không thấy người nào hé răng, lúc này huých cánh tay một gã người làm, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Người làm kia vẻ mặt cầu xin đáp: "Hỏa Tất Xuất chạy mất rồi."

Thôi Du kinh hãi, "Đang rất tốt, làm sao lại chạy mất rồi? Không phải đã dặn dò các ngươi rồi sao, tốc độ con Hỏa Tất Xuất này cực nhanh, một khi chạy trốn, ngay cả tu sĩ Huyền cấp bình thường cũng đuổi không kịp. Ai bảo các ngươi tùy tiện lấy ra?"

Tần Quyết đột nhiên chen vào, "Là ta bảo bọn họ lấy ra, ai ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Ách…" Thôi Du nghẹn họng, không nói nên lời.

Người làm ở bên cạnh giải thích: "Thôi chấp sự, ngài là không nhìn thấy được, con Hỏa Tất Xuất kia sức ăn thực sự quá mạnh, ăn đến nổi cái bụng căng tròn như sắp bùng nổ luôn rồi, cứ căng tròn to như quả trứng gà vậy, căng đến tròn vo, căng đến mức mấy cái chân đều không thể chống được xuống đất, căng đến nỗi không động đậy được. Chúng ta bị hù dọa quá mức, liền mời Đại chưởng quỹ đến xem sao, ai ngờ… Ai ngờ…"

Thôi Du: "Đừng nói lắp, rồi thế nào?"

Người làm giậm chân nói: "Đều cảm thấy nó đã căng đến mức như vậy rồi, hẳn sẽ không có biện pháp chạy đi, Đại chưởng quỹ lo lắng có vấn đề, bảo chúng ta lấy ra kiểm tra, vì vậy chuyện bất ngờ xảy ra rồi. Nó thả cái rắm, thả một cú đánh rắm thật lớn. Nó đột nhiên đánh rắm phun ra bụi xám phủ đầy gian nhà, khiến cho chúng ta giật nảy cả mình, rất sợ có độc… Đợi đến khi bụi mù lắng xuống, nào còn có thể nhìn thấy bóng dáng nó. Nó đã sớm chạy không còn bóng dáng. Chúng ta tìm kiếm một trận, ngay cả đi hướng nào đi cũng không biết."

Thôi Du á khẩu không trả lời được, ngây ngây nhìn về phía Tần Quyết trong đình, vị này thế nhưng là dự định đem con Hỏa Tất Xuất kia quảng bá đẩy lên đến một nghìn vạn lượng mới bán ra. Bây giờ thì hay rồi, một cái rắm liền mất tăm rồi, việc này đi đâu để nói lý bây giờ?

Nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, sau đó gã phất tay ra hiệu cho ba gã người làm kia.

Đợi cho ba người lui ra khỏi, gã mới đi vào đình, hạ thấp giọng nói: "Đả đuổi theo ba tên gia hỏa kia rồi, chỉ là cũng xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn."

Tần Quyết cau mày, "Có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Có kẻ xuất thủ xen vào việc của người khác hay sao?"

Thôi Du: "Không có, rất thuận lợi. Chỉ là tiền thiếu đi, tất cả trên thân ba người, cũng chỉ lục soát được tổng cộng khoảng bốn trăm bốn mươi chín vạn lượng, thiếu đi xấp xỉ hai trăm vạn."

Tần Quyết từ từ nói: "Chỉ mới một ngày, làm gì đã tiêu hết hai trăm vạn…"

Thôi Du: "Bọn họ sợ lộ, cũng không tiện truy hỏi hai trăm vạn lượng kia đi đâu."

Tần Quyết trầm mặc suy tư một hồi, cuối cùng phẩy tay nói: "Được rồi, ít nhiều cũng lấy về được mấy trăm vạn."

Thôi Du: "Đại chưởng quỹ, thuộc hạ không rõ, nếu như đã động thủ, vì sao còn phải lưu người sống?"

Tần Quyết liếc nhìn gã một cái, "Không có cách nào, người ta xuất thân tốt, chúng ta so không được. Cha của hắn vốn là Cẩm Quốc Ngu bộ Lang trung, thế lực phía sau khổng lồ, tiểu tử kia vừa bước vào con đường làm quan là có thể trở thành người tâm phúc bên cạnh Ngự Sử trung thừa, ở kinh thành dám đùa giỡn tính khí vứt quan mà đi, bị bao vây tiêu trừ như vậy, khi sa lưới còn có thể được thả ra, nếu như nói không có những thế lực phía sau cha hắn xuất thủ tương trợ, ngươi tin tưởng được sao?

Dù cho muốn giết hắn, hiện tại cũng không đúng lúc. Vừa mới ra khỏi U Giác Phụ liền bị người giết chết, trừ phi có thể không để lộ

bất cứ tin tức gì, nếu không chúng ta và hắn có qua lại, và liên quan đến lợi ích lớn như vậy, có thể thoát khỏi hiềm nghi sao? Hắn nói là đã từ quan rồi, một khi truyền ra tin bị chết, quỷ mới biết rõ thế lực phía sau cha hắn có ngoảnh mặt làm ngơ hay không. Nếu thật sự bị những kẻ kia theo dõi, sẽ rất phiền phức. Lại thêm danh tiếng đứa kia quả thực cũng lớn, nếu thật có kẻ nào đó mộ danh đi đến đây báo thù cũng không kỳ quái."

Thôi Du có vẻ bừng tỉnh đại ngộ, chắp tay nói: "Vẫn là Đại chưởng quỹ mưu tính sâu xa!"

Ánh mắt Tần Quyết quét về phía bốn phía, "Hỏa Tất Xuất, tiếp tục sai người tìm kiếm, tìm kiếm thật kĩ một lần khắp các ngóc ngách trong cửa hàng!"

"Vâng." Thôi Du lĩnh mệnh, vừa mới quay người, nhưng nghĩ đến gì đó, xoay người lại nói: "Đại chưởng quỹ, mục đích ba tên gia hỏa kia đi 'Vọng Lâu' hẳn đã có manh mối rồi. Người của chúng ta tại trên người bọn họ lục soát ra một phần mô tả tình hình tỉ mỉ có liên quan đến Kiến Nguyên sơn tại Cẩm quốc Loan châu."

"Cẩm Quốc… Loan châu… Kiến Nguyên sơn…" Tần Quyết lẩm bẩm một lượt, chần chừ hỏi: "Bọn hắn đến Vọng Lâu mua tin tức về phương diện này làm gì?"

Thôi Du: "Không biết."

Hoang vắng chi địa, một tòa trấn nhỏ.

Khi nhóm người Dữu Khánh cưỡi ngựa đi đến nơi thì đã sắp hoàng hôn.

Nơi này là một nơi lúc trước trên đường đến U Giác Phụ thì từng tới qua, tại nơi này dừng chân, ăn uống.

Bây giờ ôm một vòng lớn, sư huynh đệ ba người lại chạy về tới đây, lại muốn đến U Giác Phụ.

Không còn cách nào, triệt để không còn tiền nữa rồi, dự định tìm Thiết Diệu Thanh vay chút tiền. Ngoại trừ tìm Thiết Diệu Thanh ra, tại địa phương quỷ quái này, bọn họ cũng không biết có thể tìm ai nữa.

Chỉ có thể vòng về trấn nhỏ trước đây.

Giống như lúc trước, ba người lại lần nữa bán ngựa, nơi đây có chuyên môn thu mua ngựa.

Lúc trước tại trường ngựa tốn mấy mươi lượng bạc một mua con, bây giờ tại nơi đây chỉ có thể bán năm lượng một con, ngươi thích bán hay không, không miễn cưỡng.

Về sau, người ta sẽ vận chuyển đến trường ngựa để bán, ngươi có thể làm gì?

Bình thường người tới nơi này đều sẽ bán, về sau khi đi ra U Giác Phụ đã là tại địa phương rất xa, không có mấy người nguyện ý đi một vòng lớn chạy về lấy.

Sư huynh đệ ba người cũng cần phải bán hai con, trên người nghèo đến mức ngay cả một đồng cũng không có, cần phải bán ngựa gom được gần mười lượng bạc mua ván trượt tiến vào U Giác Phụ.

Cuối cùng, ba người chỉ còn một con ngựa, nghênh đón mặt trời chiều dắt đi ra trấn nhỏ.

"Nếu không, hay là để ta đi tìm Thiết nương tử đi." Nam Trúc một bộ làm ra quyết định da mặt dày đi một lần.

Dữu Khánh: "Ta thật sự không muốn chạy một chuyến này, nhưng hình dáng các ngươi như vậy có phải hơi quá dễ bị nhận ra hay không? Lúc trước người ta từ trong một đống người như vậy mà có thể bị nhìn nhằm chằn vào, phỏng chừng cùng việc này thoát không được can hệ. Ta ra vào còn phải dịch dung. Nếu như ngươi không sợ

chết, muốn bị Tần Quyết làm lại một lần, ngươi cứ đi là được.” Xòe bàn tay để lộ ra mười lượng bạc kia.

Chỉ với chút tiền này, ba người chỉ có thể đi một người.

Nam Trúc rụt tay về, hai tay đặt lại trên bụng, không tiếp tục hé răng rồi.

Dữu Khánh thu cất thỏi bạc kia.

Ba người mới đi ra dưới cổng chào của trấn nhỏ cũ nát, bàn tay Dữu Khánh nhét bạc vào trong người còn chưa có kịp rút ra, một con côn trùng nằm tại trên cổng chào gỗ liền bay về phía hắn.

Dữu Khánh phản ứng cũng được, tay rút ra khỏi người thuận thế phẩy một cái đem côn trùng vỗ bay đi.

Một con côn trùng rơi trên mặt đất xoay người giãy giụa một cái, ba người tùy ý nhìn trên mặt đất, thoáng xem xét, ánh mắt mới dời khỏi thân thể côn trùng, lại đồng thời giật mình sửng sốt, đồng loạt chỉnh tề mà quay lại nhìn chăm chú, đều là bị giật mình.

Côn trùng lại vù một cái bay tới, lại lần nữa xông về phía Dữu Khánh.

Dữu Khánh duỗi một tay bắt lấy nó vào trong tay, hai ngón tay vân vê lật qua lật lại xem xét, mặt tràn đầy nghi hoặc, thầm nói, “Có phần giống như Hỏa Tất Xuất. Địa phương lộ thiên này cũng có sao?” Hắn quay nhìn quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Hai vị sư huynh cũng rất nghi hoặc, Nam Trúc hoài nghi hỏi: “Tại sao có cảm giác giống như là con côn trùng Đánh rắm mà ngươi nuôi dưỡng kia?”

Chương 168: Leo tường

"Giống sao?" Dữu Khánh thể hiện sự hoài nghi, kỳ thực hắn cũng cảm thấy đây là Hỏa Tất Xuất, con Hỏa Tất Xuất mà mình đã nuôi dưỡng rất lâu, vừa nhìn liền biết, quả thực là giống nhau như đúc, chỉ là nhịn không được lại lần nữa nhìn nhìn xung quanh, "Nếu như xung quanh U Giác Phụ cũng có Hỏa Tất Xuất, vậy thì còn cần thiết phải đi Cổ Trủng Hoang Địa tìm sao?"

Mục Ngạo Thiết hỏi: "Có phải là con Đánh rắm trùng của ngươi hay không?"

Dữu Khánh và Nam Trúc nhất tề nhìn chăm chú về phía hắn, đều giống như đang nhìn kẻ ngốc.

Nam Trúc: "Lão Cửu, dùng hơn sáu trăm vạn lượng bạc mua lấy côn trùng này, ai có thể đem nó thả đi được?"

Lí do của Mục Ngạo Thiết rất đơn giản, "Nó chỉ bay về phía lão Thập Ngũ."

Lời này vừa nói ra, Dữu Khánh và Nam Trúc lại ngây ngẩn cả người, nhìn nhau, đúng a, vừa rồi hình như là như vậy.

Dữu Khánh vân vê côn trùng hỏi, "Đầu To, là ngươi sao?"

Côn trùng không phản ứng.

Dữu Khánh suy nghĩ không đúng, nếu là "Đầu to" thì cũng không biết trả lời, lúc này phất tay lại đem côn trùng ném ra ngoài.

Côn trùng vẫy cánh bay trong không trung, bay một vòng rồi lại hạ xuống, không để ý tới người khác, vẫn là rơi tại trên vai Dữu Khánh.

Lúc này, bất cứ là ai đều đã nhìn ra được cái gì gọi là minh xác mục tiêu, ba người quay mặt nhìn nhau.

Nam Trúc kinh nghi, "Điều này không có khả năng đi. Thứ đáng giá hơn sáu trăm vạn, Giám Nguyên trai có thể thả đi sao?"

Trong trấn nhỏ thỉnh thoảng có người đi ra, vượt qua bên cạnh ba người, người có thể tới nơi này phỏng chừng đều là đi U Giác Phụ.

Dữu Khánh hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, rồi đi đến một bên, đi tới bên đường, cách không đánh một chưởng, đem một nhúm cỏ khô đè bẹp xuống, sau đó ngồi chồm hổm lấy lên đặt vào trong tay vo thành một cục, tiếp đó ném về trên mặt đất, chỉ vào kêu gọi, "Đầu to, khóc một cái."

Côn trùng trên vai hắn lập tức nhảy ra, rơi tại trên cục cỏ khô, phát ra liên tiếp tiếng "Tích tích tích", phun ra một chùm đốm lửa, rất nhanh liền đem cục cỏ khô kia đốt cháy lên, sau đó lắc mình bay trở lại trên vai Dữu Khánh.

Khu vực rất hoang vu, xa xa có tuyết sơn, ánh trời chiều rất đẹp, ba người rất sững sờ.

Ba người ở trước một đám lửa nhỏ, đều trợn mắt há mồm.

Người đi đường đi ngang qua, trong ánh mắt có nghi vấn, cũng có vẻ giống như nhìn kẻ ngu si.

Lửa rất nhanh tắt ngúm, Dữu Khánh nhìn nhìn côn trùng trên đầu vai mình, chậm rãi đứng lên, cùng hai vị sư huynh ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tựa hồ đều muốn nói cùng một câu nói: Con côn trùng giá trị sáu trăm năm mươi vạn lượng tự mình trở về rồi?

Đã không hề nghi ngờ nữa rồi, Hỏa Tất Xuất có thể nghe hiểu Dữu Khánh khẩu ngữ thì ngoại trừ "Đầu to" ra sẽ không có con khác.

Đôi mắt Nam Trúc tỏa sáng, chợt sách sách hỏi, "Làm sao trở về được chứ?"

Đúng vậy, Dữu Khánh cũng rất muốn biết rõ là chuyện gì xảy ra, "Chẳng lẽ là Tần Quyết phát thiện tâm, thả nó ra?"

Nam Trúc xùy nói, "Bản thân ngươi tin tưởng sao?"

Dữu Khánh lắc đầu, mình cũng cảm thấy lí do này không thể nào nói nổi.

Mục Ngạo Thiết: "Không phải được thả ra thì chính là tự nó bỏ chạy."

Dữu Khánh và Nam Trúc suy nghĩ một hồi, Nam Trúc hỏi Dữu Khánh: "Ngươi cảm thấy con côn trùng này có thể tự chạy mất không?"

Dữu Khánh nhấc tay vuốt vuốt chút râu mép non nớt, trầm ngâm nói: "Tên này một khi dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy, Huyền cấp tu sĩ bình thường muốn bắt được nó quả thực không dễ dàng. Giám Nguyên trai tại sao lại không cẩn thận như thế?" Hắn xoay người nhìn về phía cổng chào gỗ mục nát kia, rất không lý giải được, "Xem như là chạy thoát được, vấn đề là, tại sao ở chỗ này chờ chúng ta, 'Đầu to' hẳn không thể biết trước, biết rõ chúng ta sẽ trở về nơi đây đi?"

Việc này quả thực có điểm khó hiểu.

Không quá thích nói chuyện, Mục Ngạo Thiết lại mở miệng rồi, "Lần trước khi tiến vào U Giác Phụ, chúng ta đã ghé nơi này, dừng chân nghỉ ngơi, ăn uống, ngươi còn đem nó thả ra, nó tại nơi đây bay khắp nơi, còn cùng một con chim khô quần một trận, nó có để lại mùi quen ở nơi đây!"

Bốp! Nam Trúc đột nhiên vỗ tay hoan nghênh trầm trồ khen ngợi, chỉ vào côn trùng nói: "Không sai, không sai, lão Cửu nói không sai. Bên ngoài U Giác Phụ, e rằng nó chỉ quen thuộc với nơi đây, chỉ nhớ rõ địa phương này. Ha ha, lão Thập Ngũ, nó không phải ở nơi này chờ ngươi, xung quanh đây quá hoang vắng, sợ là nó tìm không được nơi nào để đi, không nghĩ tới vừa vặn tại nơi đây đụng phải ngươi."

Phải không? Dữu Khánh không biết nói gì, đưa tay lại từ trên vai cầm "Đầu to" xuống, rất muốn hỏi nó một chút đến tột cùng là

chuyện gì xảy ra, thế nhưng mà con côn trùng này lại không biết nói.

Nam Trúc đợi người đi đường đã đi qua bên cạnh, chợt hạ thấp giọng nói: "Chẳng phải là lại có thể bán nó đi một lần nữa? Như vậy chẳng phải đã giải quyết được chuyện tiền bác."

Dữu Khánh suy tư một hồi, tiện tay đem côn trùng treo tại trước ngực mình, lắc đầu nói: "Họ Tần đã sớm chặt đứt đường lui của ta, trước đó khi kí kết khế ước với ta còn có người của Tiền trang làm nhân chứng. Hiện tại trên thị trường chỉ cần vừa xuất hiện Hỏa Tất Xuất, hắn khẳng định sẽ hoài nghi là ta. Chúng ta quá yếu. Nếu hắn tiếp tục hạ thủ lần nữa, chỉ sợ không chỉ có là cướp đoạt tiền rồi… Chí ít trong khoảng thời gian ngắn là không dễ làm như vậy, tương lai nhìn xem tình hình rồi nói tiếp."

Ngụ ý là, hắn không bài xích việc đem "Đầu to" bán đi một lần nữa, nhưng hiện tại cần phải thận trọng.

Nam Trúc suy nghĩ cũng phải, tên họ Tần kia xác thực không phải loại lương thiện gì, tiểu sư thúc tới đây cũng vị tất có thể giữa được bọn họ, quả thực không phải bọn họ có thể tùy ý trêu chọc.

Không quản thế nào, hiện tại ánh mắt sư huynh đệ ba người nhìn "Đầu to" quả thực không còn giống trước, đây đã không phải là con Đánh rắm trùng bình thường nữa rồi, giá trị bản thân mấy trăm vạn lượng a, còn đáng giá hơn cả bọn hắn, lại còn có thể dựa vào nó khiếm một khoản lớn.

Sau đó, Dữu Khánh trốn trong một góc, hơi làm cải trang liền rời đi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì quay lại khu vực đường về, đã thương lượng xong rồi, sư huynh đệ ba người sẽ tụ họp tại khu vực đường ra U Giác Phụ, chính là khu vực bị cướp đoạt kia.

Thật sự có thể nói là từ Chưởng môn đến bên dưới, không một ai có tiền đồ, chạy tới chạy lui khổ cực vô cùng…

U Giác Phụ, ngoài Diệu Thanh Đường, một người bịt mặt ăn mặc y phục tay áo bào rộng từ ngoài cửa chính lướt qua.

Người bịt mặt chính là Dữu Khánh.

Phương thức hắn dịch dung cũng đơn giản, trao đổi y phục với Mục Ngạo Thiết, y phục hiển nhiên rất rộng.

Lại đem bím tóc đuôi ngựa cuộn lên.

Sau đó chính là che mặt, công khai che mặt là phong cách nhất quán của hắn, giống như chỉ cần che lại mặt mình là được.

Hắn không có đi vào theo cửa chính, chỉ là tản bộ đi qua, cẩn thận quan sát xung quanh.

Vượt qua, vòng một vòng, chuyển tới hậu viện Diệu Thanh Đường, tìm đúng tiểu viện Thiết Diệu Thanh ở lại kia, thừa dịp khi bốn phía không có người, đột nhiên xoay người nhảy vào.

Rơi xuống nhìn xung quanh, hắn là lần đầu tiến vào khu vực phòng ở riêng của Thiết Diệu Thanh, phát hiện tiểu viện tử tràn đầy hương thơm hoa hoa cỏ cỏ, nơi ở của nữ nhân này quả nhiên không giống người thường.

Tại lúc hắn đang lén lút tìm đến cửa một gian phòng thì đột nhiên cửa mở ra một khe hở. Rẹt! Một cây ngân sương kiếm đột ngột lướt đến, cắt ngang tới cổ hắn.

Cửa đã triệt để mở ra, người cầm kiếm không phải ai khác, chính là Thiết Diệu Thanh, cảnh giác lao ra.

Thiết Diệu Thanh khuôn mặt lạnh lùng, "Tự tiện xông vào tư trạch, người nào dám coi rẻ lệnh cấm của U Nhai?"

Dữu Khánh sợ nàng kích động thất thủ, vội nói: "Lão bản nương, là ta."

Thiết Diệu Thanh sửng sốt, giọng nói này nàng tự nhiên không xa lạ.

Lúc này Dữu Khánh mới dám nhấc tay, một tay kéo tấm khăn che mặt mình xuống.

"Thám Hoa lang…" Thiết Diệu Thanh thất thanh, mặt đầy kinh ngạc, thu hồi kiếm trong tay, nhưng kiếm vẫn còn cẩn thận chắn ngang trước người, chỉ là ánh mắt không hiểu sao trở nên có chút hoảng loạn, vô ý thức nhìn nhìn xung quanh, có vẻ gấp gáp, nhỏ giọng thúc giục: "Nơi nữ tắc nhân gia ta ở góa, há có thể gặp riêng nam tử, chớ làm hỏng danh tiết của ta, cũng chớ hủy danh dự bản thân ngươi, ngươi mau đi ra đi!"

Không gấp gáp cũng không được, nếu là bên ngoài có người nhìn thấy có nam nhân vượt tường nhảy vào nơi nàng ở, còn chậm chạp không đi ra, muốn không nghĩ lầm nàng đang làm chuyện không thể gặp người cũng khó.

Sau khi trượng phu qua đời, trong tiểu viện này không có cho bất cứ nam tử nào tiến vào, để tránh tị hiềm, đều là ở ngoài Nguyệt môn nói chuyện.

Đồng thời, trên gương mặt cũng đã hiện lên nét ửng đỏ, trong lòng có chút lo sợ bất an, không biết Thám Hoa lang đột nhiên lặng lẽ lẻn vào nơi ở riêng tư của nàng là có ý gì.

Dựa vào tư sắc của nàng, nàng tự nhiên đã gặp qua rất nhiều nam nhân đối với nàng có tâm ý, tự nhận vẫn còn có chút mị lực, tự nhiên cũng đem hành vi Dữu Khánh vượt quả phụ tường mà suy nghĩ theo phương diện đó rồi.

Trong lòng thậm chí hiện lên ý niệm nào đó.

Lúc trước nàng rõ ràng cảm giác được Dữu Khánh không giống với những nam nhân khác, rõ ràng đối với mình không có hứng thú gì, cảm thấy có thể là đại tài tử ánh mắt cao, có thể là nhìn mình chướng mắt. Cũng không phải là nói chính nàng có ý nghĩ xấu xa gì, nhưng lén lút vẫn là nhịn không được lấy gương soi soi mình.

Lúc này, Dữu Khánh leo tường vào gặp, lại cảm giác được mị lực của mình, nỗi lòng có chút hoảng hốt, đồng thời vừa kinh vừa giận, đối phương dùng phương thức này tới gặp, thật sự là quá mức vô lễ, Thám Hoa lang này xem nàng là loại nữ nhân gì?

Dữu Khánh dựng thẳng ngón tay ngoài miệng, "Lão bản nương chớ kêu gọi, làm việc vô lễ này đúng là bất đắc dĩ, gặp phải phiền phức, ta mượn chút tiền, lập tức sẽ đi."

Vay tiền? Thiết Diệu Thanh trố mắt nhìn, lúc đó khi đối phương đưa cho nàng hai trăm vạn, nàng cũng đã đánh giá được trên người Dữu Khánh còn có không ít tiền, làm sao sẽ quay lại tìm nàng vay tiền rồi, lúc này nghi vấn hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Chính lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng Tôn Bình kêu gọi, "Tiểu thư."

Nghe tiếng bước chân, rõ ràng đang đi tới bên này.

Dữu Khánh còn đỡ, Thiết Diệu Thanh nhưng là thiếu một chút bị hù dọa hồn phi phách tán, nếu như bị người khác nhìn thấy nàng đang lén lút gặp gỡ một nam nhân khác tại nơi ở riêng tư, vậy còn được sao? Dù cho nam nhân này là Thám Hoa lang, dù cho người nhìn thấy là Tôn Bình, nàng không muốn có sự hiểu lầm.

Ngay từ đầu nàng không suy nghĩ nhiều, phản ứng đầu tiên liền là chụp lấy cánh tay Dữu Khánh, vội vàng, trực tiếp thuận tay đem Dữu Khánh đẩy mạnh vào trong phòng mình, khẩn cấp làm cái thủ thế ra hiệu không nên lên tiếng, sau đó nhanh chóng đem cửa đóng lại, rất nhanh kiếm trở vào bao, làm bộ như không có việc gì, đứng ở trên bậc cấp.

Gần như là chân trước bước đi chân sau tới, kiếm của nàng mới trở vào bao, thân ảnh Tôn Bình đã xuất hiện tại ngoài Nguyệt môn.

Thấy tiểu thư tại, Tôn Bình lập tức đi tới, sau khi tới gần, phát hiện sắc mặt Thiết Diệu Thanh rõ ràng không thích hợp, nghi vấn hỏi:

“Tiểu thư, ngươi làm sao vậy, không khỏe sao?”

Trên thực tế là, Thiết Diệu Thanh đẩy Dữu Khánh vào trong phòng xong, xoay người lại, tâm thần vừa hơi ổn định nàng lại lập tức hối hận rồi, đó là phòng ngủ riêng của mình.

Sau đó hối hận cũng vô dụng, bây giờ lôi ra cũng không còn kịp nữa, cũng càng thêm không dám để người khác phát hiện ra, nếu như để người phát hiện trong mình ngủ cất giấu một nam nhân, vậy thì nàng thật sự hết đường chối cãi, dù cho đối tượng giải thích là Tôn Bình.

Vì vậy, sắc mặt nàng nhìn không tốt, đang vô cùng lo sợ, rất sợ Dữu Khánh tại bên trong phòng gây ra bất cứ âm thanh gì.

Đương nhiên, nàng cũng có lý do giải thích, “Tâm tình không tốt, luyện kiếm phát tiết một chút. Đúng rồi, Bình nương, ngươi tại sao đột nhiên trở về rồi?”

Diệu Thanh Đường là không thể tiếp tục kinh doanh nữa, không còn người làm, đã đóng cửa, nhưng hai người cũng không tiện ngồi đợi, vẫn là phải có người đi ra ngoài qua lại tại U Giác Phụ, nhìn có thể tìm được cơ hội gì hay không, bởi vì Thiết Diệu Thanh bị tư sắc liên lụy, không tiện xuất đầu lộ diện, chỉ có thể làm giữ nhà hộ viện, còn Tôn Bình ra ngoài bôn ba.

Chương 169: Ám muội

Tôn Bình ngưng mắt nhìn thần sắc của nàng một chút, ánh mắt vô ý thức quan sát xung quanh một chút, lúc này mới chỉ chỉ không trung, trả lời: “Nhìn thấy có người đang thu mua ‘Tuyết ngọc tham’, giá cả cũng không tệ lắm, nhớ đến trong tiệm chúng ta vừa lúc có một cây, chúng ta cũng phải từng bước xử lý hết đồ vật trong tiệm, nên quay trở về lấy.”

Thiết Diệu Thanh vội vàng gật đầu, "Được, Bình nương, ngươi cầm đi xử lý đi, không cần thông báo cho ta."

Tôn Bình ừ một tiếng, lại hỏi: "Tiểu thư, ngươi thật sự không có việc gì?"

Thiết Diệu Thanh miễn cưỡng vui cười nói: "Ta có thể có chuyện gì, trái lại ngươi bôn ba khắp nơi, khổ cực rồi."

"Vậy ta đi đây."

"Được, cẩn thận một chút."

Thời điểm Tôn Bình xoay người rời đi, ánh mắt còn quét qua dưới mái hiên, nơi đó mơ hồ có cái vết chân dính đất.

Ánh mắt bà ta còn chú ý thấy chậu cây hoa hoa cỏ cỏ đặt dọc tường giống bị người đạp đổ hai cái, thật sự là quá rõ ràng rồi, muốn nhìn không thấy cũng khó.

Nhưng bà ta làm bộ như không có gì, rời đi.

Đợi cho bóng lưng bà ta biến mất khỏi Nguyệt môn, Thiết Diệu Thanh mới một tay ôm lấy ngực thở phào nhẹ nhõm, thiếu một chút hù chết nàng.

Quay người lại, đối diện với cửa phòng, nghĩ đến nam nhân ẩn giấu trong phòng, bên tai nóng lên, không biết mình có nên đi vào hay không.

Mà lúc này, Dữu Khánh thì đang tại bên trong phòng hết nhìn đông tới nhìn tây.

Sáng sủa sạch sẽ, trên bàn trang điểm không nhiễm một hạt bụi, sắp đặt đều là vật dụng nữ nhân. Trên móc áo chữ thập treo váy áo nữ nhân thường mặc, góc tường sắp đặt một hàng giày hài nữ nhân. Mấy cái tủ lớn, một chồng rương hòm, giường gấm mền tơ.

Bàn tròn và băng ghế đỏ thẫm, bình sứ trên bàn có cắm hoa. Trang trí rườm rà nhưng cũng sắp xếp gọn gàng, tất cả đồ vật đều được sắp đặt chỉnh chỉnh tề tề, bên trong phòng thoang thoảng mùi thơm, lịch sự tao nhã.

Hắn còn đỡ, hắn không có gì khẩn trương, chỉ là có phần bối rối, Tôn Bình phát hiện thì phát hiện a, giải thích rõ ràng chuyện gì xảy ra không phải là được rồi, cần gì đẩy hắn vào trốn trong phòng, còn không cho lên tiếng, làm vậy không phải càng nói càng không rõ ràng sao? Việc này con mẹ nó nếu thật sự bị phát hiện thì sợ rằng mình nhảy vào trong sông cũng rửa không sạch.

Hắn không khỏi nhớ tới sự việc khi còn bé từ trên nóc nhà ngã xuống, sau khi bị phát hiện, lúc đó thật sự rất thảm, mông sưng phù, hai đùi không cách nào nhấc bước.

Cót két, cửa mở ra, Thiết Diệu Thanh nhanh chóng lắc mình tiến vào, lại nhanh chóng đóng cửa.

Đợi nàng quay người lại, ánh mắt trực tiếp đối diên với Dữu Khánh, bốn mắt nhìn nhau, đều là nhìn nhau không biết nói gì.

Đều tại trong nháy mắt liền minh bạch tình hình hiện tại, cô nam quả nữ cùng ở trong một gian phòng!

Hoàn cảnh rất trọng yếu, dẫn đến bầu không khí cũng có chút là lạ, vốn trong lòng hai người đều không có gì, đột nhiên đều cảm thấy tim đập nhanh hơn, đều cảm nhận được có chút cảm xúc dị dạng quanh quẩn tại trong lòng, dễ dàng khiến người sinh ra tà niệm.

Gương mặt Thiết Diệu Thanh thật rất đỏ, lại thêm bông hoa trắng cài trên tóc mai một bên đầu tôn thêm, nhìn càng thêm kiều diễm.

Nàng vốn là tư sắc phi phàm, giờ thêm thần thái chọc người này nữa, e rằng thần tiên cũng phải động tâm, lập tức khiến cho Dữu Khánh trở nên khẩn trương.

Dữu Khánh ngoài miệng tuy thường nói chuyện như một người đàn ông, nhưng việc cô nam quả nữ thật đúng là chưa từng trải qua, hắn không muốn mình có vẻ vô dụng, không có kinh nghiệm, giả vờ bình tĩnh, trái lại chỉ trích: "Lão bản nương, ngươi làm cái gì vậy nha. Ngươi đem ta giấu vào trong phòng ngủ của ngươi, việc này nếu như để Tôn Bình phát hiện ra, ta giải thích rõ được sao?"

Thiết Diệu Thanh cũng là đã say, bị nói cho vẻ mặt say đỏ bừng, thần tình không chịu nổi.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến có một ngày mình có thể làm ra loại chuyện giấu dã nam nhân vào trong phòng ngủ của mình như vậy, cuống quýt xua tay, mấy bước đi đến trước mặt Dữu Khánh, tay chân hoảng loạn, chỉ kém chút đưa tay lên đi che miệng Dữu Khánh lại rồi, giọng gần như cầu xin, "Ngươi nhỏ giọng chút, Bình nương còn chưa đi."

"Ta trước phải chuồn ra ngoài ẩn núp." Dữu Khánh lập tức hướng bên ngoài chạy đi, định mở rộng cửa lặng lẽ chuồn ra.

Thiết Diệu Thanh lại bị hành động của hắn làm hù dọa hoảng loạn tay chân, cuống quýt vọt tới kéo cánh tay hắn lại, lại lần nữa cầu xin, "Trước tiên không nên đi ra ngoài, chờ chút, chờ cho Bình nương rời đi rồi hãy đi ra."

Nếu để Tôn Bình phát hiện từ trong phòng nàng đi ra ngoài, lại thêm việc giấu giếm Tôn Bình lúc trước, vậy thực sự là nói không rõ được rồi.

Nếu như đã tiến vào thì cũng không cần phải tiếp tục làm cho phức tạp thêm, không cần phải để cho người khác hiểu lầm.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn xem gian phòng ngủ này, lại nhìn nhìn hành vi của Thiết Diệu Thanh, nằm mơ cũng không dám suy nghĩ, hắn cũng là say, gật đầu nói: "Ngươi trước buông tay đi, đừng lôi lôi kéo kéo."

Khuôn mặt Thiết Diệu Thanh lập tức đỏ càng thêm đỏ, vội vàng rụt tay về.

Nàng cũng phát hiện hành vi của mình hôm nay quả thực có phần kỳ cục, cố ý tìm lời nói hóa giải bối rối, nhỏ giọng hỏi: "Lúc nãy ngươi nói đã xảy ra chuyện, là chuyện gì vậy?"

Dữu Khánh nhỏ giọng than thở: "Không may, vừa ra khỏi U Giác Phụ, còn chưa đi được bao xa liền gặp phải cướp đoạt, hơn bốn trăm vạn lượng bạc không còn nữa rồi. Ba người chúng ta bị cướp đoạt sạch sẽ, còn phải bán tọa kỵ mới có tiền trở về nơi đây."

"Tại sao có thể như vậy?" Thiết Diệu Thanh kinh ngạc, dù sao cũng là mấy trăm vạn bị cướp đoạt.

Dữu Khánh: "Ta nào biết được."

Vẫn không nói cho đối phương biết suy đoán của mình.

Thật sự là từ khi xuất sơn tới nay ăn thiệt thòi quá nhiều rồi, vạn nhất về sau nữ nhân này thật sự đi theo Tần Quyết, có khả năng sẽ đem hắn bán đi, hắn không thể không đề phòng, không thể không giấu.

Nghĩ đến việc về sau nữ nhân này có khả năng sẽ ở cùng Tần Quyết, nhớ tới lúc trước nói lời hùng hồn với hai vị sư huynh, nếu ai có thể bắt lấy nữ nhân này làm cho Tần Quyết tức chết, hắn sẽ thưởng một vạn lượng.

Ý nghĩ này nổi lên, tâm tư lập tức không thích hợp nữa rồi, thân ở trong hoàn cảnh này, tà niệm sinh sôi.

Thiết Diệu Thanh hơi trầm ngâm, "Có phải là Tần Quyết làm hay không?"

Dữu Khánh bất ngờ, "Ngươi hoài nghi là hắn làm sao?"

Thiết Diệu Thanh: "Nếu như số tiền kia của ngươi đều đến từ Tần Quyết, loại người như hắn sẽ không để cho người khác chiếm lợi, rất có khả năng ở sau lưng làm ra loại chuyện này. Bên ngoài U Giác Phụ thường có việc cướp đoạt, nhưng nếu như không có mục tiêu rõ ràng, nếu không biết rõ nền tảng của các ngươi, không có nắm chắc tất thắng thì bình thường không ai dám tùy tiện gặp người liền đoạt."

"Không có bằng chứng không dễ nói." Dữu Khánh nói nói nhưng là tới gần nói tiếp với nàng, "Thực sự không còn cách nào, nơi đây chỉ cảm thấy ngươi tin cậy nhất, cho nên đặc biệt tới tìm ngươi mượn chút lộ phí."

Hai người vốn đã ở gần, hắn tiếp tục tới gần chút như thế, chỉ hơi cúi người, đã cảm thấy dán sát tại bên tai Thiết Diệu Thanh nói chuyện rồi.

Thiết Diệu Thanh hoàn toàn có thể cảm nhận được khí tức của đối phương phả lên trên mặt, má và tai mình, thậm chí cảm thấy mình có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đối phương, thân thể nam nhân như lửa, khiến cho mình có cảm giác nóng lên, gương mặt nóng lên, cả người lập tức giống như bị làm định thân thuật, động cũng không dám động, hạ thấp giọng nói: "Nói mượn thì khách sáo rồi, vốn là tiền ngươi cho ta mượn, ngươi cần bao nhiêu?"

Dữu Khánh lần đầu tiên ở gần bên tóc mai nàng để thưởng thức dáng vẻ nàng như thế, nét phong tình đó, mùi thơm cơ thể đó thật sự là hấp dẫn người, nỗ lực duy trì lý trí nói: "Việc nào ra việc đó, đã nói là của ngươi thì chính là của ngươi. Ngươi cho ta mười vạn lượng đi, ta làm giấy mượn nợ đưa ngươi!"

Đặt ở trước đây, cho hắn một trăm lá gan cũng không dám mở miệng liền mượn mười vạn lượng bạc.

Nói đến viết giấy vay nợ, nét mặt Thiết Diệu Thanh chợt động, nghĩ đến việc muốn hắn viết chữ, âm thầm cắn cắn môi, không tiếp tục

chối từ, lập tức mở miệng đồng ý, "Được! Nhưng ta không muốn giấy vay nợ bình thường!"

Dữu Khánh kỳ quái, "Giấy vay nợ còn có phân chia bình thường và không bình thường sao?"

Thiết Diệu Thanh răng ngà rõ ràng cắn cắn môi, đôi mắt sáng như làn sóng chớp mắt nhìn hắn, "Viết một bức thư pháp cho ta, xem như giấy vay nợ."

Trong lúc không chú ý toát ra thần thái quyến rũ kia, lại thêm loại lời này vừa nói ra khỏi miệng, lập tức giống như thiên lôi kéo ra địa hỏa, khiến Dữu Khánh hô hấp trở nên gấp gáp, hơi thở không ngừng phả vào gương mặt và cổ Thiết Diệu Thanh kích thích.

Bầu không khí bên trong phòng tức thì trở nên ám muội đến cực điểm, bầu không khí này nồng nặc đến mức hương thơm bình hoa trên bàn gần như đọng lại thành sương.

Thiết Diệu Thanh cũng tại trong nháy mắt này cảm nhận được sự xâm lược cường đại đến từ Dữu Khánh, khiến đầu ngón tay nàng run nhè nhẹ.

Tư thế giữa hai người, một người với ưu thế thân cao hơi cúi người ép xuống, ý đồ muốn gần kề hơn rất rõ ràng, một người dáng vẻ yêu kiều uyển chuyển hơi ngửa về sau, tình trạng tránh cũng không thể tránh.

Hầu kết Dữu Khánh rung động, một tay mấy lần đều muốn thuận thế ôm nàng ngửa ra sau ôm lấy vòng eo, nhưng chung quy chỉ dám rục rịch muốn động, không dám khinh bạc, nhưng sự việc mà bình thường sẽ không có khả năng đồng ý, trong nháy mắt này lại là ma xui quỷ khiến thế nào mà mở miệng đáp ứng rồi, "Được!"

Trong mắt Thiết Diệu Thanh hiện lên nét mừng rỡ, đột nhiên, bên ngoài cửa chính mơ hồ truyền đến tiếng đóng cửa.

Âm thanh này khiến hai người hơi chút khôi phục một ít bình tĩnh, Thiết Diệu Thanh càng là giật mình tỉnh lại, giãy giụa thân thể, thoát khỏi tư thế có tính xâm lược của hắn, ngượng ngùng nói: "Có thể là Bình nương đi ra ngoài rồi, để ta đi xem." Nhấc tay ra hiệu cho hắn trước hết không nên đi ra ngoài, vũ khí trong tay cũng không còn đề phòng, đặt ở một bên trên bàn, nhanh chóng mở rộng cửa đi ra ngoài.

Trước khi cửa đóng lại, lại cùng Dữu Khánh bên trong phòng nhìn nhau một cái.

Cửa vừa đóng, Dữu Khánh chợt tỉnh lại, một tay vỗ vào trán mình, hoài nghi có phải mình bị điên rồi hay không, vậy mà lại đồng ý viết cho nàng viết một bức chữ, ảo não, phát hiện Mỹ nhân quan trong truyền thuyết quả nhiên là khó vượt qua.

Ngoài cửa, xoay người bước xuống bậc cấp, Thiết Diệu Thanh cũng thở phào ra một hơi, chỉ cảm thấy thân thể quá nóng, tay vẫy vẫy quạt gió không có tác dụng, phải vận công mới có thể áp chế.

Tình cảnh ám muội vừa rồi ở bên trong phòng khó mà dùng vận công xua đuổi ra khỏi đầu, cảm giác ngượng ngùng hoang đường, cũng cảm thấy hổ thẹn khó tả, nhưng nghĩ đến đại tài tử danh khắp thiên hạ đã đồng ý viết chữ cho nàng, nàng lại cảm thấy hưng phấn, bước chân trở nên nhẹ nhàng, lại có cảm giác như tiểu cô nương.

Tại bên trong Diệu Thanh Đường khắp nơi nhìn nhìn, xác nhận Tôn Bình đã đi rồi, nàng mới như trút được gánh nặng.

Sau đó bước nhanh trở về tiểu viện của mình, đến thư phòng bưng giấy và bút mực, rất nhanh trở lại gian phòng của mình, sắp đặt lên trên chiếc bàn tròn trong phòng mình.

Ý tứ rất đơn giản, vào cũng đã vào rồi, không nên chạy loạn nữa, vẫn là ở tại gian phòng này an toàn nhất, không người nào sẽ xông vào.

Dữu Khánh vừa nhìn thấy nàng bưng giấy bút tới, khóe miệng co giật một cái, trong lòng chỉ có một tiếng gào thét: Nghiệp chướng a!

Gặp quỷ rồi, viết gì chứ?

Vẻ mặt Thiết Diệu Thanh thì tươi cười dịu dàng, dáng người yểu điệu chầm chậm xoay quanh bàn tròn bận rộn một hồi, động tác tao nhã từng thứ từng thứ xếp đặt ra, hỗ trợ trải phẳng trang giấy không nói, lại còn một tay thon nhấc tay áo, tự mình hỗ trợ mài mực, thỉnh thoảng nhìn về phía Dữu Khánh, trong ánh mắt tràn đầy sự mong đợi.

Quả thực rất mong đợi, thiên hạ danh sĩ, đại tài tử trăm năm khó gặp được một lần, lại là phải lén lút viết chữ cho mình, nàng rất mong đợi không biết vị Thám Hoa lang này có thể viết gì cho mình, đương nhiên hi vọng có thể cho mình một sự kinh hỉ, hi vọng tài hoa của vị này có thể làm mình kinh diễm.

Dữu Khánh nhưng là vẻ mặt bối rối, thật sự nghĩ không ra những người này đến cùng là suy nghĩ như thế nào, học đòi văn vẻ hay lắm sao? Rõ ràng đang có vấn đề càng hiện thực không đi giải quyết, lại nôn nôn nóng nóng đi làm việc này, cũng không biết những người này đến tột cùng là bị tật xấu gì.

Chương 170: Người hảo

Mực đã mài mực xong, Thiết Diệu Thanh đặt khối mực xuống, hai tay nâng bút, lộ vẻ 'xin mời' lưu lại văn chương.

Dữu Khánh trong lòng âm thầm suy nghĩ làm thế nào để đổi ý, bên ngoài thì cố gắng kiên trì đi tới, nhận lấy bút, than khổ: "Ngươi muốn ta viết cái gì?"

Thiết Diệu Thanh thản nhiên, "Thám Hoa lang tài hoa hơn người, chính là việc múa văn chơi chữ làm sao cần người khác nhiều lời, ngươi muốn viết cái gì thì viết cái đó." Ánh mắt nhưng là càng thêm mong đợi, loại cảm giác được người lực áp tài tử thiên hạ này đứng ở bên cạnh mình, sẽ vì mình mà viết, là người ngoài không thể cảm nhận được.

Mong đợi nhất chính là, đến tột cùng hắn sẽ viết gì cho mình chứ?

Tùy tiện? Dữu Khánh lại thở dài, "Ta cũng là nhất thời bị mỹ sắc của ngươi mê hoặc, ta đã phát thệ bỏ văn theo võ, ngươi làm vậy không phải là làm khó ta sao?"

Mỹ sắc mê hoặc? Thiết Diệu Thanh muốn cười, mình cũng không biết có nên cảm thấy kiêu ngạo hay không, lại phải dè dặt, dịu dàng nói: "Chỉ viết một chút, không ảnh hưởng tới chuyện ngươi bỏ văn theo võ."

Dữu Khánh thực sự muốn khóc luôn rồi, then chốt là không biết phải viết cái gì, vẫn là muốn buông bỏ, gác bút xuống, nói: "Không thích hợp! Ta đã nói qua, ta đã cự tuyệt rất nhiều người, nếu như việc này truyền ra ngoài, không biết phải đắc tội với bao nhiêu người."

Thiết Diệu Thanh lập tức nôn nóng, tràn đầy mong đợi ngay tại trước mắt, tên đã trên dây há có thể không bắn? Nếu không phải lúc này còn bận tâm đến khác biệt nam nữ thì đôi tay duỗi ra đã thiếu một chút lại chụp lấy kéo người, cuối cùng biến thành xua tay, "Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không phô trương với người ngoài."

Dứt lời lại nhanh chóng cầm bút lên, lại lần nữa dâng hai tay.

Đối diện với đôi ánh mắt mong đợi của nàng, câu 'Tuyệt đối không phô trương với người ngoài' trái lại khiến trong lòng Dữu Khánh nảy sinh ý nghĩ, trong lòng đột nhiên biết rõ mình nên viết cái gì, đưa tay lại lần nữa nhận lấy bút, lại lần nữa nói ra: "Đây là ngươi nói a, tuyệt đối không phô trương với người ngoài."

Thiết Diệu Thanh lập tức như con gà con mổ thóc gật đầu liên tục.

Lúc này Dữu Khánh mới đi tới trước trang giấy đã trải sẵn trên bàn, trám mực.

Thiết Diệu Thanh lập tức vạn phần mong đợi, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Dữu Khánh, muốn nhìn xem văn chương loại đại tài tử này viết ra có gì khác biệt với người thường, nghĩ thầm cuối cùng đã có thể nghiêm chỉnh trông thấy một mặt kia của tên gia hỏa này rồi.

Trám mực xong, Dữu Khánh đã sẵn sàng hạ bút, múa bút tung bay, bút đi như gió táp, liền mạch lưu loát viết ra ba chữ: Nhân Gian Hảo!

Rất nhanh đã viết xong, rất nhanh đặt bút xuống.

"…" Thiết Diệu Thanh tại chỗ nhìn ngây ra, tựa hồ khó có thể tin, chỉ ba chữ này? Như vậy đã viết xong rồi? Lại là Nhân Gian Hảo? Có phần sững sờ, nhưng mà rất nhanh đã thưởng thức ra hàm ý trong đó, thoáng chốc gương mặt, bên tai lại có chút nóng lên, nhưng giả bộ như không biết, tựa như hơi lộ ra vẻ oán giận, "Sao lại là 'Nhân Gian Hảo', không phải ngươi đã viết cho người ta rồi sao, hà tất dùng loại này lừa gạt, không tính, viết lại."

Bộ dạng hơi có vẻ làm nũng này của nàng lại thể hiển ra một loại phong tình khác, tâm tình của Dữu Khánh lại xao động nhộn nhạo cả lên, bất tri bất giác cũng đã dùng ra giọng điệu dây dưa, "Thế nào có thể không tính? Ngoảnh nhìn nhân gian rượu thịt hảo, quyến luyến không rời vì Nhân hảo."

Dứt lời, trong lòng nhịn không được lẩm nhẩm, phát hiện lời này của mình nói rất nhịp nhàng trôi chảy.

Thiết Diệu Thanh tiếng lòng run lên, lời đối phương nói quả nhiên điểm trúng suy đoán của mình, lúc này cái gọi là 'Nhân gian hảo' chỉ quả nhiên là nàng, lại thêm có lời đối phương nói, bị kích thích làm cho hô hấp có phần trở nên gấp gáp, không khỏi hít một hơi thật

sâu, đè nén trấn định nói: "Không nghĩ tới Thám Hoa lang cũng sẽ nói ra loại lời nói ong bướm này, truyền đi ra chỉ sợ là danh dự tận hủy, thỉnh tự trọng!"

Hiện tại Dữu Khánh trái lại không còn sợ rồi, dù sao đã nói là chỉ viết một chút, không ngờ lại nhấc bút lên, trám mực, sau đó lại lần nữa hạ bút, tại bên cạnh ba chữ lớn kèm thêm hai hàng chữ nhỏ, chính là lời nói nhịp nhàng trôi nhảy hắn vừa mới nói: Ngoảnh nhìn nhân gian rượu thịt hảo, quyến luyến không rời vì Nhân hảo!

Viết xong lại đặt bút xuống, xem như đã có khác biệt với Nhân Gian Hảo lúc trước.

Sau khi Thiết Diệu Thanh đọc rõ nội dung, cũng là say, không nghĩ tới gia hỏa này nhưng lại đem lời nói trắng trợn này bổ sung vào luôn rồi, như vậy làm sao dám để cho ngoại nhân nhìn thấy.

Dữu Khánh cười nói: "Lão bản nương, nghĩ đến bức chữ viết này ngươi quả thực là không dám phô trương với người ngoài rồi."

Thiết Diệu Thanh lập tức biết được dụng ý khi vị này lại viết "Nhân gian hảo" rồi, thực sự là quá giảo hoạt đi, nhịn không được oán giận một câu, "Ngươi chính là đang lừa gạt ta."

"Dù sao đã nói chỉ viết một chút, nếu ngươi đã không muốn, vậy thì xé đi là được." Dữu Khánh chính đang mừng rỡ tự do, lúc này liền muốn đưa tay đem thứ mới viết ra hủy thi diệt tích.

Nhưng Thiết Diệu Thanh đã lần nữa xuất thủ, lần này là ấn tay hắn lại, thân thể dán sát với nhau, hai người bốn mắt đối diện.

Thiết Diệu Thanh thoát khỏi khỏi ánh mắt nóng bỏng của hắn, cũng dịch bước rời xa một chút, buông lỏng tay nói: "Còn chưa có kí tên."

Dữu Khánh thật sự bị thần thái quyến rũ kia của nàng câu dẫn có phần mất hồn mất vía, cũng không dám tiếp tục nhìn nhiều, lại lần

nữa nhấc bút, do dự một chút, cuối cùng vẫn là lưu lại tục danh "A Sĩ Hành".

Điểm này hắn vẫn phải có tự mình hiểu lấy, người ta không cần tên Dữu Khánh hắn, người ta muốn chính là Thám Hoa lang bốn khoa đầy điểm kia đề danh.

Lại lần nữa đặt bút xuống, hắn tránh sang một bên, đưa tay về phía thứ mới viết xong, ra hiệu cầm đi.

Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn chung đã lừa gạt qua được rồi.

Thiết Diệu Thanh tiến lên, hai tay nhấc bức thư pháp kia lên, tỉ mỉ thưởng thức, càng xem, thần tình càng ôn nhu.

Nàng không thừa nhận cũng không được, bức thư pháp này không chỉ chữ viết đẹp, cũng quả thực rất có vị đạo, trong nét bút tuấn dật ẩn chứa một sự mạnh mẽ khoa trương, có nét cuồng dã cho người ta cảm thấy sự phóng đãng không ràng buộc, lộ ra dã tính, cũng làm cho từng chữ này tràn đầy linh tính, càng xem càng cảnh đẹp ý vui.

Trong lòng nàng không khỏi thầm than thở, thảo nào có thể trở thành Thám Hoa lang bốn khoa đầy điểm, chỉ dựa chữ viết này liền có thể nhận thấy được.

Cũng đã giải tỏa được tâm nguyện, cuối cùng đã nhìn thấy một mặt tài hoa hơn người của người này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật sự không thể tin được bên trong biểu hiện thô tục bình thường lại là không tầm thường như thế, có thể viết ra chữ viết đẹp như vậy.

"Nhân Gian Hảo…"

Trong khi thưởng thức, nàng như là nói mớ thì thầm nỉ non ra mấy tiếng, từ lâu vẫn luôn nghe truyền thuyết Tịch Nguyệt phường 'Nhân

Gian Hảo', trong lòng sinh ra hướng tới, muốn đi xem đến tột cùng là Nhân Gian Hảo dạng gì có thể đảm đương được với lời tán dương như vậy, thế nhưng mà bị gông xiềng vô hình ràng buộc, nằm mơ cũng không nghĩ tới phần 'Nhân Gian Hảo' này có thể rơi tại trên thân chính nàng.

Lại nhìn xem hai hàng chữ nhỏ kia: Ngoảnh nhìn nhân gian rượu thịt hảo, quyến luyến không rời là Nhân hảo!

Nàng miên man bất định, cho dù là nói mê, cũng không dám đem hai hàng chữ này đọc ra tiếng, đây rõ ràng là đang khen nàng càng tốt.

Từng nghe hàng ngàn hàng vạn lời dỗ ngon dỗ ngọt, đều không tiên linh bằng rất ít mấy chữ này, tiên khí phiêu phiêu, sâu sắc khó quên.

Thần thái Thiết Diệu Thanh đã như ngây dại, như có tiên trên trời, vì nàng mà Nhân Gian Hảo…

Lại nhìn thấy một loại phong tình khác của nàng, Dữu Khánh hầu kết rung động, mấy lần xung động, muốn từ phía sau nàng vòng tay ôm lấy, đi làm việc âu yếm kia.

Thế nhưng không được đến mỹ nhân rõ ràng thể hiện, hắn không dám làm bậy.

Tu vi hai người một trời một vực, sợ mình hiểu sai ý bị người đánh chết, đường đường Linh Lung quan Chưởng môn bởi vì loại chuyện này mà bị người đánh chết, vậy thì việc vui thật quá vui rồi.

Có một số việc, nam nhân phải là có điểm sức lực mới dám cử trọng nhược khinh.

Phương diện này, hắn quả thực không có kinh nghiệm, mặc dù rục rịch muốn động, nhưng không được đến bày tỏ rõ ràng, chính là không dám.

Chỉ có thể thành thật đứng ở bên cạnh, len lén nhiều lần quan sát nữ nhân này từ đầu đến chân, trong lòng thỉnh thoảng hiện lên các loại giãy giụa, gào thét cổ động các sư huynh làm việc mà chính mình cũng không dám làm…

Một lúc lâu sau sau, dần dần hoàn hồn lại, Thiết Diệu Thanh chậm rãi bỏ bức thư pháp kia xuống, xoay người đối diện với Dữu Khánh, ánh mắt long lanh kia có chút khác lạ, khiến Dữu Khánh cảm giác có điểm không rời được.

Thiết Diệu Thanh từ trong tay áo lấy ra một đống ngân phiếu, đưa ra nói: "Là ngươi cho ta, ngươi cầm đi bao nhiêu đều được."

Việc nào Dữu Khánh đã phân rõ thì chính là phân rõ rồi, sẽ không lấy nhiều, hắn liền từng tờ từng tờ từ trên tay nàng đếm ra mười tầm, xòe ra cho nàng nhìn thấy, "Chờ ta có tiền sẽ trả lại cho ngươi." Dứt lời nhét vào trong quần áo, chắp tay cáo từ, xoay người liền đi.

"Chậm đã." Thiết Diệu Thanh gọi hắn lại, đi qua bên người hắn, "Ta đi ra ngoài nhìn xem. Ngươi trước hãy ở trong phòng chờ chút đã." Sau đó mở rộng cửa, nhìn ra bên ngoài một chút, lại nhanh chóng kiểm tra toàn bộ Diệu Thanh Đường một vòng, đã xác định không có người, mới trở lại trong phòng bắt chuyện Dữu Khánh đi ra.

Chạy ra cửa, Dữu Khánh như trút được gánh nặng, thật sự là bầu không khí ám muội trong phòng nồng đậm tràn ngập đến mức khiến người loạn tâm thần, hắn nhưng không dự định làm chính nhân quân tử gì, thật sự không dám đảm bảo mình nán lại lâu thì có làm ra việc gì không nên làm hay không, không dám đối diện với tà niệm của mình, có cảm giác giống như chạy trốn.

Hắn lại lần nữa che đi khuôn mặt của mình, rồi trực tiếp chạy thẳng tới vị trí bức tường lúc trước leo vào.

Thiết Diệu Thanh kìm nén giọng nói nôn nóng gọi, "Không nên, đi bên này?"

Dữu Khánh đành phải chạy về tới, hỏi: "Cái gì?"

Thiết Diệu Thanh chỉ hướng ngoài Nguyệt môn, "Đi cửa chính, ngươi che lại mặt rồi, không có người nhận biết ngươi, rất có thể quang minh chính đại đi ra ngoài, lén lút leo tường sẽ khiến người hiểu lầm."

Không quản có phải đã hồi thần lại hay không, nếu để người ta phát hiện chỗ của nàng có nam tử leo tường ra, bảo nàng làm sao chịu cho nổi, không vượt qua được cũng không giải thích được a!

Dữu Khánh sửng sốt, xua tay, "Không được! Ngươi cũng đã hoài nghi là Tần Quyết cướp đoạt ta, Tần Quyết đã sớm theo dõi nơi đây của ngươi, ta che mặt đi ra khỏi cửa chính, vừa nhìn liền thấy khả nghi, rất có khả năng bị nhìn chằm chằm vào, vừa ra khỏi U Giác Phụ rất có khả năng lại sẽ rơi vào trên tay hắn. Lần thứ hai này không chừng sẽ hại mạng ta."

"Việc này…" Thiết Diệu Thanh lập tức khó xử, lui một bước chọn phương án 2, gọi Dữu Khánh đi đến một gian tiểu viện khác, nói chung không tiện vượt tường tại tiểu viện của nàng để đi ra ngoài.

Đi đến tiểu viện khác, Dữu Khánh nằm úp sấp trên tường viện quan sát bên ngoài một hồi, sau khi xác định không có người nào đi qua, quay đầu ném lại cho Thiết Diệu Thanh hai chữ "Đi đây", sau đó cấp tốc tung người ra khỏi tường, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Người cứ như vậy không còn nữa, Thiết Diệu Thanh thở phào nhẹ nhõm, cũng khó giải thích mà cảm thấy có chút phiền muộn cùng mất mát, nhẹ nhàng than thở, kinh ngạc một hồi, rồi mới xoay người cất bước.

Sân vắng bước chậm, phát hiện toàn bộ Diệu Thanh Đường người càng ngày càng ít, vắng lặng quạnh quẽ, dù cho không quạnh quẽ thì mình cũng giống như là một con chim trong lồng, không có một thân tu vi.

Chợt nhận thấy, phát hiện từ sau khi mình lập gia đình gần như toàn bộ thời gian đều một mực bị vây khốn tại trong viện này.

Trở lại trong phòng, đối diện bức thư pháp kia, lại chìm vào trong ngây ngẩn ngơ ngác…

Sau khi rời xa Diệu Thanh Đường, bước chân Dữu Khánh trái lại khoan khoái hơn không ít, cuối cùng lại có chút tiền rồi.

Hắn cũng không vội rời đi U Giác Phụ, muốn trước tiên mua sắm vài thứ.

Không còn cách nào, lúc trước trên người có chút đồ vật có giá trị đều đã bị người đoạt sạch rồi, sư huynh đệ ba người đi lại giang hồ, hắn chí ít phải mua sắm một số thứ như thuốc trị thương chẳng hạn.

Một người một mực không xa không gần đi theo phía sau người bịt mặt là hắn, không phải ai khác, chính là Tôn Bình.

Nhìn thấy trong nhà nhảy ra một nam nhân che mặt, Tôn Bình có thể nói thất kinh, khó mà tưởng tượng nổi tiểu thư là sẽ… Hiện tại bà ta chỉ muốn biết nam nhân này đến tột cùng là ai, nhất định cần phải biết rõ ràng!

Nhìn thấy nam nhân kia tiến vào một nhà cửa hàng, bà ta dừng lại ở bên ngoài, có chút nôn nóng, không biết nên theo vào hay không.

Theo vào quá gần sợ sẽ bị nhận ra, người có thể lén lút cùng một chỗ với tiểu thư khẳng định nhận biết bà ta, không đi vào lại lo lắng người ta ở bên trong đổi phục sẽ mất đi mục tiêu theo dõi.

Chính lúc khó xử thì ánh mắt chợt sáng lên, nhìn thấy một người quen, là người làm của một cửa hàng cái nào.

Lúc này đi tới bắt chuyện, kéo người đến một bên thì thầm, “Tiểu Tống, giúp ta một việc.”

Chương 171: Đi xa

Người làm kia nhìn thấy bà ta lén lén lút lút, không rõ lí do, nghi hoặc hỏi: "Tôn chưởng quỹ, làm gì nha?"

Tôn Bình ra hiệu cho gã đưa lỗ tai lại gần, chỉ vào gian cửa hàng mà Dữu Khánh đi vào kia, sát bên lỗ tai gã thì thầm một hồi.

"Cái này…" Người làm kia có chút khó xử, "Việc này không hay lắm đi?"

Tôn Bình lập tức lấy ra một tấm ngân phiếu giá trị trăm lượng, vỗ vào trong tay gã, "Cầm đi uống trà, không có bảo ngươi đi đánh đánh giết giết a."

Người làm kia dở khóc dở cười, "Được rồi, nhưng mà, ngươi phải ở một bên nhìn chăm chú, một khi chọc giận người kia, nếu thật sự có động thủ, ngươi phải đúng lúc lộ diện."

Tôn Bình: "Yên tâm, nơi này là U Giác Phụ, không ai dám xằng bậy. Nếu thật sự xảy ra chuyện, ngươi cứ việc đẩy lên người ta."

Người làm kia than thở: "Được rồi."

"Đừng dông dài nữa, nhanh đi." Tôn Bình đưa tay đẩy gã đi ra ngoài, có thể thấy đang rất nôn nóng.

Người làm cẩn thận từng bước đi vào trong gian cửa hàng kia.

Không bao lâu sau, Dữu Khánh che mặt từ trong cửa hàng đi ra. Trốn ở bên cạnh đường phố, Tôn Bình hơi yên tâm một chút, không thay hình đổi dạng bỏ chạy mất là được.

Tại lúc Dữu Khánh đi ra cửa bước xuống bậc cấp thì người làm kia cũng theo đuôi đi ra, có thể nói đột nhiên xuất thủ, ở một bên đưa

tay chộp lấy khăn che mặt của Dữu Khánh kéo tung ra, "Lão Tống, ngươi che mặt làm gì vậy?"

Dữu Khánh cả kinh, đột nhiên rút kiếm cầm nơi thủ, xoay người đối diện.

Người qua lại trên đường bị một màn này làm cho giật mình, dồn dập dựa tạt sang một bên.

Người làm kia giật nảy mình, vội vàng làm bộ nhận sai người, nhanh chóng trả che mặt khăn, liên tục thở dài, "Xin lỗi, xin lỗi, đã nhận sai người, là ta có mắt không tròng, là ta đã nhận sai người."

Dữu Khánh kiếm trở vào bao, một tay chụp lấy khăn che mặt, rất nhanh đem mặt che kín lại, sau đó nhanh chóng quan sát xung quanh, trong lòng cao độ cảnh giác.

Đối phương mặc dù nói xin lỗi, mặc dù xin lỗi nói là hiểu lầm, nhưng hắn căn bản không tin có kiểu hiểu lầm như vậy, lập tức ý thức được chuyện này có kỳ hoặc, rất có thể là khi mình đi ra Diệu Thanh Đường thì bị người theo dõi, rất có khả năng lại là Giám Nguyên trai đang nhìn chằm chằm vào Diệu Thanh Đường.

Hắn không dám tiếp tục dừng lại, không đi đường cái, cấp tốc lắc mình xuyên vào một con ngõ hẻm rồi biến mất.

Trong một cái ngõ hẻm khác, Tôn Bình dán sát lưng vào tường, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, bà ta đã nhìn thấy, nằm mơ cũng không nghĩ tới người len lén gặp gỡ cùng tiểu thư vậy mà lại sẽ là A Sĩ Hành, thật sự là không thể tin được!

Lúc trước bà ta vẫn còn bối rối, tiểu thư trường kỳ núp ở trong nhà không gặp ngoại nhân, người nào sẽ len lén gặp mặt với tiểu thư?

Không nghĩ tới đúng là một nam nhân, đúng là tên kia, tên kia không phải đã rời đi U Giác Phụ rồi sao?

Bà ta trái lại phải là phản đối Thiết Diệu Thanh tìm nam nhân khác, bà ta vốn đã cảm thấy tiểu thư không cần phải thủ tiết cả đời, dù sao vẫn còn trẻ tuổi như thế.

Huống hồ dựa vào năng lực của tiểu thư là không đủ để tự bảo vệ mình, bà ta hi vọng tiểu thư có thể tìm được một nam nhân thực sự có thể đáng giá dựa vào cả đời.

Bà ta thậm chí còn từng khuyên nhủ Thiết Diệu Thanh, sự việc quá khứ đã qua rồi, giang hồ nhi nữ không cần câu nệ tiểu tiết, hẳn nên đúng lúc bỏ xuống, đi tìm khởi đầu mới.

Chỉ là không nghĩ tới sự tình lại phát sinh đột nhiên như thế. Trời ơi, bà ta vậy mà không biết hai người là thông đồng với nhau từ lúc nào, bà ta cảm thấy nếu không phải mình đột nhiên trên đường trở về chợt phát hiện thấy kẽ hở đó, chỉ sợ sẽ bị giấu giếm cả đời.

Dĩ nhiên là Thám Hoa lang kia?

Tuổi trẻ nam nữ, lại là nam tài nữ mạo, lén lút ở chung lâu như vậy, tiểu thư còn khẩn trương giấu giếm, nghĩ cũng có thể nghĩ được hai người ở sau lưng làm chuyện gì.

Tôn Bình bắt đầu có chút sầu lo.

Thám Hoa lang thích tiểu thư nhà mình là rất bình thường, tiểu thư thiên sinh lệ chất, có được mấy nam nhân dám nói không thích?

Nàng lo lắng chính là tiểu thư làm sao lại đi yêu thích tuổi trẻ như thế, niên kỷ khác biệt khác lớn, nam lớn cũng được đi, nhưng hết lần này tới lần khác lại là nữ lớn hơn nam xấp xỉ mười tuổi, cảm thấy như vậy có phần không thích hợp.

Người ta tuổi trẻ chưa kết hôn, tiểu thư lại là quả phụ, như vậy có thể thích hợp sao?

Trọng điểm là tiểu tử kia làm ra việc rất không có nguyên tắc, buông bỏ tiền đồ rất tốt của mình, hô hào lên bỏ văn theo võ, đường đường một tài tử, tiến sĩ Nhất giáp, vậy mà lại càn rỡ lặn lộn vào giang hồ, đó là chuyện gì chứ? Việc này phải là kẻ đầu óc bị vào bao nhiêu nước mới có thể làm ra loại việc như vậy?

Nếu như tiểu tử kia còn tại trên con đường làm quan thì tiểu thư theo cũng được.

Kỳ thực từ nhỏ tiểu thư cũng xem như là một tiểu thư khuê các, chỉ là xuất thân gia đình người giang hồ mà thôi, kỳ thực tính tình thật sự không thích hợp đi con đường tu hành, làm quan phu nhân, lại thêm có gia thế bối cảnh vị kia che chở, giúp chồng dạy con qua cuộc đời này trái lại thích hợp.

Nhưng mà tồi tệ là tiểu tử kia ăn nhầm thuốc, đường tốt không đi, cứ muốn đẩy mình nhảy vào trong hố, Tu Hành giới chính là nơi đánh đánh giết giết, nào phải dễ dàng lăn lộn trong đó, bây giờ chỉ sợ chính bản thân còn lăn lộn không lưu loát, nào có năng lực gì bảo hộ tiểu thư chu toàn.

Bà ta rất rõ ràng, xem như là đã có bài học kinh nghiệm từ chuyện Nhan Hứa, người không có đủ năng lực, không chỉ không cho được tiểu thư cái gì, trái lại có khả năng sẽ bị sắc đẹp của tiểu thư làm liên lụy. Sau khi tiểu thư gả cho Nhan Hứa, gần như bị vây ở U Giác Phụ không dám đi ra ngoài, mà Nhan Hứa cũng mất đi tính mạng, không phải vì nguyên nhân đó sao?

Rất nhanh bà ta cũng tìm được đáp án vì sao tiểu thư lại thích tiểu tử kia, vẫn là câu nói kia, tiểu thư không thích hợp tại Tu Hành giới, trong xương cốt ngược lại là thích những gì văn nhã, một đại tài tử như thế không phải vừa đúng với khẩu vị của tiểu thư rồi sao.

Nghĩ một chút, liền có chút dở khóc dở cười, hiện tại bà ta càng lo lắng chính là tiểu tử kia chỉ là muốn chơi đùa.

Trong lúc nhất thời bà ta cũng không biết có nên tìm Thiết Diệu Thanh nói thẳng việc này hay không, một mực suy nghĩ mãi, cuối cùng vẫn cảm thấy trước tiên nhìn xem tình huống rồi nói tiếp, quả phụ tại trong nhà của chính mình lén gặp gỡ dã nam nhân dù sao cũng không phải là chuyện vinh quang gì.

Nói thật đi, bà ta có phần khó mà tin được tiểu thư nhà mình có thể làm ra loại chuyện này, bởi vì có lý giải tiểu thư, bà ta hoài nghi là do tên Thám Hoa lang kia chủ động lôi kéo dụ dỗ…

Lại lần nữa theo dòng thác nước ù ù bay ra, đạp lên xích sắt bay đến bên bờ, sau khi rơi xuống, Dữu Khánh ngước nhìn tinh không, đồng thời âm thầm quan sát bốn phía.

Lúc này, bộ dạng của hắn là một lão già.

Sau khi phát hiện mình có khả năng lại bị Giám Nguyên trai nhìn chăm chú, hắn lập tức tại bên trong U Giác Phụ giống như chơi trốn tìm, chạy vòng vòng khắp nơi, cố ý tìm một cửa hàng chuyên về dịch dung, trực tiếp dùng tiền để người ta dịch dung cho mình.

Không có dừng lâu, lại lần nữa thẳng đến trường ngựa dưới núi.

Mua năm con ngựa, cưỡi một con, dắt bốn con, lúc này tại trên sa mạc mịt mờ rong ruổi chạy đi, dọc đường thỉnh thoảng quan sát quanh quanh.

Trên đường đổi ngựa, ước chừng sau nửa canh giờ thì chạy tới một gò núi nhỏ giống như bị cắn một miếng.

Hắn vừa đến nơi, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết chờ đợi tại đây còn chưa dám ra nhận.

Thẳng đến khi Dữu Khánh ném dây cương ra, gọi lên một tiếng "Lên ngựa", hai người mới biết là ai.

Nam Trúc kỳ quái: "Làm sao lại dịch dung thành lão già chứ?"

Trên lưng ngựa, Dữu Khánh trầm giọng nói: "Không còn cách nào, gặp phải chuyện khác thường, có khả năng ta lại bị người của Giám Nguyên trai theo dõi, đi, nhanh đi đi."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cả kinh, lập tức leo lên lưng ngựa.

Có thêm một con ngựa có sẵn trước đây, bây giờ dư ra ba con.

Không chờ bọn hắn hỏi, Dữu Khánh đã giải thích, "Một người hai ngựa, trên đường đổi ngựa, bằng tốc độ nhanh nhất rời xa nơi này."

Sáu ngựa cấp tốc ù ù rong ruổi chạy đi, chạy tới quan đạo, lại dọc theo quan đạo một nắng hai sương chạy về phía xa xôi.

"Lão Thập Ngũ, ngươi mượn bao nhiêu tiền?"

"Ngươi không có giúp ta trả, liên quan rắm gì đến ngươi!"

"Đi, chúng ta mặc kệ, lần này chi tiêu trên đường đi ngươi phải bao rồi!"

"Trước tiên thành thành thật thật gọi tiếng 'Chưởng môn' nghe một chút."

"Lão Thập Ngũ, ngươi cứ như vậy thật không có ý nghĩa gì. Ngươi làm vậy gọi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn hiểu hay không? Nếu như ngươi không muốn làm như vậy, luận giao tình, giao tình giữa ta và Thiết nương tử nhưng là thân cận hơn ngươi nhiều. Bây giờ ta trở lại cũng là có thể mượn được tiền, ngươi tin hay không?"

"Với bộ dáng mập mạp này của ngươi, dù cho dịch dung kiểu nào cũng có thể bị nhận ra, nếu không sợ Giám Nguyên trai làm thịt thì ngươi cứ việc đi đi!"

"Ngươi… Lão Cửu, ngươi có thể nuốt xuống được cơn tức này sao? Ta thì không được, ngươi trở về Diệu Thanh Đường một chuyến đi."

Sư huynh đệ một đường tranh chấp, nhưng đến khi thật sự phải chi tiêu nhiều, Dữu Khánh cũng không có cách nào mặc kệ hai người.

Trên người hai vị sư huynh một đồng cũng không có, chỉ có thể là giúp hai người ký nợ, tính toán xem lại thiếu nợ mình bao nhiêu.

Mà chuyến đi này quả thực chi tiêu nhiều, vẫn là trên đường hai ngựa liên tục thay đổi chạy đi, ngày đêm không ngừng, một khi gặp được trạm dịch thay ngựa, một lần đổi chính là đổi hai con, chỉ tính lộ phí một người một ngày đã phải tốn gần trăm lượng bạc, ba người là ba bốn trăm lượng.

Ba ngày không ngủ không nghỉ, ngày đêm chạy đi, một hơi chạy được hơn ba nghìn dặm, lại nhìn thấy non xanh nước biếc, sư huynh đệ ba người mới cảm giác an toàn, mới dám lười biếng nghỉ ngơi chỉnh đốn…

Giám Nguyên trai, hiên các nội viện, Tần Quyết ngồi một mình, lật xem sổ sách kế toán gần đây, vô ích tổn thất hai trăm vạn, phải suy nghĩ từ nơi nào tìm về để cân đối, dù sao không phải là việc buôn bán của một mình y.

Thôi Du vội vã từ ngoại viện đi vào, đi thẳng vào hiên các, chắp tay hành lễ, sau đó cúi người báo cáo: "Đại chưởng quỹ, ngài bảo ta quan tâm một chút 'Kiến Nguyên sơn' kia, ta đã sắp xếp người đi tìm hiểu. Căn cứ một ít tin tức truyền quay lại, 'Kiến Nguyên sơn' e rằng thật sự có chuyện gì đó xảy ra."

Tần Quyết a một tiếng, rất có hứng thú hỏi: "Như thế nào?"

Lúc trước khi sắp xếp người cướp đoạt vị Thám Hoa lang kia thì trong lúc vô ý phát hiện thấy vị kia vậy mà lại từ Vọng Lâu mua sắm tin tức có liên quan đến Kiến Nguyên sơn, ít nhiều có phần hiếu kỳ, cảm thấy vị kia muốn có thân phận U Giác Phụ chỉ sợ chính là vì đi Kiến Nguyên sơn, nếu không thì không cần phải phía một khoản tiền mua tin tức có mục tiêu rõ ràng, thật sự là thời cơ vừa đúng trùng khớp rồi.

Một là hiếu kỳ Thám Hoa lang vì sao phải lặn lội đường xa chạy đi Kiến Nguyên sơn, khẳng định có nguyên nhân gì đó.

Hai cũng là lo lắng tên kia sẽ gây ra chuyện gì đó liên lụy tới Giám Nguyên trai.

Cho nên bào người duy trì quan tâm nhất định, không nghĩ tới thật sự là có tình huống.

Thôi Du: "Hiện nay, Yêu tu khống chế Kiến Nguyên sơn là một con Hổ yêu, tên là Hồng Đằng. Vị sơn đại vương này, gần đây sắp nạp thiếp, thiếp sắp nạp chính là linh sủng của Loan châu mục Lữ Khai. Linh sủng của nó là một con Linh hồ, tên là Minh Nguyệt, tu vi rất được, có thể hóa thành hình người.

- Giải thích "châu mục" là quan đứng đầu của châu đó.

Ước chừng nửa tháng trước, Lữ Khai muốn tìm chút sơn trân, nhờ Hồng Đằng hỗ trợ, Hồng Đằng trợ giúp một tay.

Về sau có qua có lại, Lữ Khai vì đáp tạ, mời Hồng Đằng đi Mục phủ, thiết yến khoản đãi.

Trong buổi tiệc, linh sủng Minh Nguyệt của Lữ Khai, thiên kiều bách mị, hiến lên ca vũ, ngay tại chỗ liền câu lấy hồn Hồng Đằng.

Sau đó thường xuyên qua lại giao tiếp, Lữ Khai đồng ý tặng Minh Nguyệt cho Hồng Đằng làm thiếp, nhưng có yêu cầu, muốn giống như là gả nữ nhi, nói là bình thường đối đãi Minh Nguyệt giống như đối đãi con gái của mình. Vì vậy mà, Kiến Nguyên sơn sắp xuất hiện một trận việc vui, Sơn đại vương Hồng Đằng nạp thiếp!"

Tần Quyết vừa nghe nghe vừa ngẫm nghĩ, nghe xong chần chừ hỏi: "Thấy sắc nảy ý, rất bình thường, có vấn đề gì hay sao?"

Thôi Du: "Đại chưởng quỹ, trong đó thật sự có vấn đề, có một người quen vừa vặn thường có lui tới với phía Loan châu mục phủ, gần đây

phát hiện thấy bên cạnh Minh Nguyệt sắp xuất giá kia xuất hiện một ít người xa lạ thay hình đổi dạng, trong lúc vô ý phát hiện đúng là người của Ty Nam phủ. Người của Ty Nam phủ cải trang thành hộ vệ tống giá Minh Nguyệt, cho thấy chính là muốn mượn cơ hội này lặng lẽ tiến nhập Kiến Nguyên sơn!"

Chương 172: Ứng tuyển

Nghe đến đây, Tần Quyết không khỏi chậm rãi đứng lên, chắp tay dựa vào lan can suy tư một hồi, không lý giải được nói: "Người của Ty Nam phủ, dựa vào mặt mũi của bọn họ, muốn đi Kiến Nguyên sơn thì rất có thể đi một cách quang minh chính đại, đáng giá lén lút sao?"

Thôi Du nở nụ cười, "Đại chưởng quỹ, lần này người của Ty Nam phủ sợ rằng thật đúng là không tiện đi một cách quang minh chính đại, người của Kiến Nguyên sơn tại trên tay bọn họ đã từng ăn phải thiệt thòi lớn."

Tần Quyết xoay người, kinh ngạc hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Thôi Du nhắc nhở: "Quan Phong Dương cổ mộ, Đại chưởng quỹ còn có ấn tượng không?"

Tần Quyết sửng sốt, "Tại Kiến Nguyên sơn?"

Thôi Du gật đầu, "Không sai. Chuyện đã rất nhiều năm trước. Lúc trước ta cũng không đem việc kia liên tưởng tới Kiến Nguyên sơn, cũng là vừa mới nhận được tin tức mới nhớ tới. Năm đó Ty Nam phủ vì tìm Quan Phong Dương cổ mộ, để cho triều đình Ngu bộ đứng ra liên hệ Kiến Nguyên sơn, nói dối là khai thác quặng mỏ, cũng thỏa thuận xong phương án phân chia, đem Kiến Nguyên sơn lừa gạt.

Cho đến khi tại trong cổ mộ gặp phải chuyện không may, nháo ra đại động tĩnh, không thể tiếp tục giấu giếm sự việc được nữa, sự thật mới bộc lộ ra ngoài.

Trên địa bàn của mình có giấu bảo, vậy mà lại thả cho ngoại nhân đi vào khai quật cũng không biết, phía bên Yêu giới đương nhiên tức giận, khiển trách Ty Nam phủ rất nhiều, cũng tránh không được đem quản lý Kiến Nguyên sơn xử lý, Sơn đại vương đảm nhiệm khu vực Kiến Nguyên sơn chính là bởi như vậy mà không còn.

Thử hỏi Ty Nam phủ từng tại Kiến Nguyên sơn làm ra phá sự tình như vậy, Kiến Nguyên sơn làm sao còn có thể tiếp tục hoan nghênh bọn họ, Ty Nam phủ lại như thế nào có thể quang minh chính đại đi vào?"

Tần Quyết thật lâu không nói, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Nếu nói như thế, phía sau việc Loan châu mục gả nữ, có khả năng là Ty Nam phủ đang bố cục. Vấn đề là… Ty Nam phủ vì sao phải lén lút tiến vào Kiến Nguyên sơn?"

Thôi Du nhắc nhở, "Đại chưởng quỹ, ngài đừng quên Ty Nam phủ là làm việc gì."

Thần sắc Tần Quyết hơi chấn động, đi qua đi lại, trầm ngâm nói: "Lẽ nào Kiến Nguyên sơn cùng tiên gia động phủ còn có liên hệ gì đó hay sao? Lúc trước không phải bọn họ đã tìm đến Quan Phong Dương cổ mộ, không phải đã dò xét một lần rồi sao? Vì sao trôi qua nhiều năm rồi lại muốn tới lần nữa? Là nhằm vào tòa cổ mộ kia hay là có lí do gì khác? Tên A Sĩ Hành kia tại sao cũng vào lúc này tiếp cận tới nơi đó chứ?" Nói đến việc này, y bỗng nhiên ngừng nói, quay đầu lại.

Ánh mắt hai người đối diện nhau.

"Cha hắn!"

"Phụ thân hắn!"

Thần sắc hai người đồng thời chấn động, cơ hồ là đồng thanh thốt ra lời.

Thôi Du tiến đến trước mặt Đại chưởng quỹ, gật đầu nói: "Năm đó sự việc Kiến Nguyên sơn chính là do Ngu bộ đứng ra làm. Quản lý Ngu bộ lúc đó chính là phụ thân của A Sĩ Hành."

Tần Quyết suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không đúng, lắc đầu, "Nếu như thực sự là cha hắn biết rõ chút gì, cũng không đáng để cách qua nhiều năm như vậy mới động thủ, hơn nữa Ty Nam phủ cũng kéo đến hiện tại mới có động tác, bên trong này khẳng định có nguyên nhân gì đó mà chúng ta không rõ ràng lắm."

Thôi Du suy nghĩ cũng phải.

Tần Quyết đi lui đi tới mấy bước, sau đó chợt vỗ lan can nói: "Mặc kệ đi, nếu như thật sự có liên quan với tiên gia động phủ, náo nhiệt như thế làm sao có thể nhẫn nhịn không đến tham gia một chút."

Thôi Du hơi có vẻ lo lắng, "Đại chưởng quỹ, đó thế nhưng là Ty Nam phủ, chúng ta không thể trêu vào, cuốn vào sợ là không thích hợp."

Tần Quyết nở nụ cười, "Ty Nam phủ chúng ta là không thể trêu vào, nhưng có Yêu giới kiềm chế. Ngươi đừng quên, Kiến Nguyên sơn là nằm trong địa bàn của Yêu giới, Ty Nam phủ cũng chỉ có thể lén lút, không dám công khai trắng trợn làm xằng làm bậy. Nếu việc này bị chúng ta trong lúc vô ý khám phá rõ, chính là rất có tương lai. Không ngại đến xem tình huống rồi nói tiếp, khả thi thì làm, không được thì tránh sang bên. Lẽ nào Hồng Đằng sắp có việc vui, ta đi chúc mừng cũng không được sao?"

Thôi Du hơi kinh, "Ngài muốn đích thân đi sao? Nếu như thật sự có chuyện gì đó nổi bật, nơi đó liền trở thành chốn thị phi, một khi Ty Nam phủ nhúng tay vào việc gì thì ít có chuyện tốt, việc vui không chừng sẽ biến thành tang sự, e rằng sẽ phi thường nguy hiểm."

Tần Quyết: "Nếu như thật sự có liên quan tới tiên gia động phủ, sao dễ mượn tay người khác lấy vào tay."

Thôi Du: "Đại chưởng quỹ, Diệu Thanh Đường không đến nửa tháng nữa sẽ biến mất, việc Kiến Nguyên sơn trong vòng nửa tháng sợ rằng vô pháp quay về, ngài không đợi Thiết Diệu Thanh nữa sao?"

Tần Quyết trầm ngâm không nói…

Loan châu, một trong các châu vùng duyên hải phía Đông Cẩm Quốc.

"Đứng lại, người nào cả gan dám xông vào Yêu giới?"

Giữa núi non trùng điệp vang lên một tiếng quát, có ba người bị tuần sơn tiểu yêu ngăn cản lại.

Người mập mạp cầm đầu không phải ai khác, chính là Nam Trúc, bộ dạng ăn mặc còn là rất phú quý, rất phù hợp với khí chất của gã, rõ ràng đã phí tâm tư dự tính trước.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thì ăn mặc kiểu tùy tùng, thể hiện là lấy Nam Trúc cầm đầu.

Vốn dự định về quan, sau khi ba người bị cướp đoạt, cuối cùng vẫn là nhắm hướng Kiến Nguyên sơn chạy tới.

Dữu Khánh cũng từng có chủ ý đối với Huyền Phỉ cốc, về sau cảm thấy sào huyệt của một phương Đại yêu càng khó chọc hơn, lựa chọn bóp nặn trái hồng mềm tương đối an toàn hơn chút, huống hồ tiên gia động phủ có khả năng có càng nhiều chất béo.

Quan trọng là Quan Phong Dương cổ mộ đã không khiến người chú ý nữa rồi, hắn có thể ung dung hạ thủ.

Thấy bị ngăn cản, Nam Trúc cố ý đẩy ra miếng sắt treo bên hông, cho thấy U Cư bài, "Chúng ta là U Giác Phụ thương nhân, đang

muốn đi vào Yêu giới làm việc buôn bán, đi qua quý bảo địa, mong rằng cho đi thuận lợi."

Mấy tên tuần sơn tiểu yêu hơi quan sát U Cư bài một chút, biết rõ trò này giả mạo không được, người cầm đầu a một tiếng, nói, "Thì ra là U Giác Phụ, xin lỗi chư vị, xem như các ngươi tới không đúng lúc, Kiến Nguyên sơn chúng ta phong sơn rồi, chư vị còn là đi vòng đi."

Phong sơn? Ba người Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, không biết đây là chuyện gì xảy ra.

Nam Trúc chắp tay nói: "Chúng ta chỉ là đi ngang qua, đi thẳng xuyên qua thuận lợi, khu vực lớn như vậy, tại trong núi đi vòng đi vèo thật sự rất phiền phức. Mấy vị, còn thỉnh cho chút tình mọn, tương lai có cơ hội tới U Giác Phụ, chắc chắn cực kỳ khoản đãi." Tiếp đó quay đầu lại nghiêng đầu ra hiệu với Dữu Khánh, "Mấy vị huynh đệ tuần sơn khổ cực, ta nơi đây có chút tiền trà, mong rằng không nên ghét bỏ."

Mập mạp chết tiệt! Dữu Khánh trong lòng âm thầm chửi rủa một chút, nhưng vẫn là dốc túi, tiến lên phân chia ngân phiếu, một người mười lượng.

Nào ngờ người ta không chấp nhận chuyện này, người cầm đầu đẩy tay ngăn cản, cự tuyệt nói: "Không phải huynh đệ chúng ta không cho U Giác Phụ các ngươi mặt mũi, tiền trà này chúng ta quả thực không tiện nhận. Các ngươi tới đây thật sự không đúng lúc, phía trên có lệnh, bất cứ kẻ nào đều không được tự tiện xông vào, người tự tiện xông vào đều xử lý nghiêm khắc như nhau! Không để cho các ngươi đi qua, cũng là vì tốt cho các ngươi, nếu thật sự xông vào mà bị phát hiện ra, bị thương tính mạng thì không tốt rồi."

Nam Trúc nghi hoặc hỏi: "Việc này là sao a, trước đây tựa hồ cũng không có như vậy?"

Cầm đầu tiểu yêu nói: "Nhìn đến thật đúng là cô lậu quả văn rồi, Đại vương chúng ta lập tức sẽ kết hôn, lấy chính là nữ nhi của Loan châu Châu mục, nữ nhi của một phương chư hầu lập gia đình há có thể gặp chuyện không may, đương nhiên là phải thanh tràng, người không liên quan đều không được tự tiện xông vào!"

Dữu Khánh ba người nhìn nhau không nói nên lời, nữ nhi của một phương chư hầu làm sao sẽ gả cho một yêu quái, loại chuyện này cũng có thể đụng phải?

Không còn cách nào nữa rồi, người ta cũng đã nói rất rõ ràng, tự tiện xông mà bị phát hiện thì sẽ mất mạng.

Lấy lực lượng ba người kháng cự toàn bộ Kiến Nguyên sơn? Ba người còn chưa có bản lĩnh này, đành phải xám xịt xuống núi rồi, trên đường cũng hùng hùng hổ hổ nói mấy câu.

Mắng xong rồi cũng không có biện pháp nào, tới không đúng lúc, sau khi thương nghị chỉ có thể là chờ, chờ đến khi việc vui của vị Sơn đại vương kia qua đi rồi nói tiếp, việc vui không thể một mực kéo dài hoài đi?

Sau khi xuống núi thì cũng không trở về theo đường cũ, lúc trước bọn họ là đường dài bôn ba chạy thẳng Kiến Nguyên sơn, còn chưa có tản bộ đi dạo xung quanh, lúc này xác định phương hướng một thị trấn gần nhất để đi đến, dự định dừng chân tại thị trấn kia, tránh cho đường dài đi về phiền phức.

Sau khi đi đến thành đây, mới phát hiện tại nơi đây việc Sơn đại vương Hồng Đằng đón dâu gần như là mọi người đều biết, Yêu tu Kiến Nguyên sơn cũng đã tới bên này trắng trợn chọn mua vật phẩm.

Sư huynh đệ ba người lượn lờ ở trong thành, vừa hỏi thăm tin tức vừa tìm kiếm địa điểm đặt chân thích hợp.

Lúc này bọn họ mới biết được, Loan châu mục gả đi cũng không phải nữ nhi ruột gì đó, mà là một con Linh sủng, Hồng Đằng cũng không phải cưới vợ, mà là nạp thiếp, ngày tốt là mấy ngày sau.

Khi ba người đang ăn uống tại một tửu lầu thì bỗng nghe được một tin tức, bởi vì thị trấn này sát biển, một Thuyền Hành lớn bên phía Ân quốc, cũng là một Thuyền hành lớn nhất thiên hạ, tên là "Bích Hải Thuyền Hành", nhìn trúng vị trí địa lý của thị trấn, muốn ở bên cạnh vùng duyên hải khai Phụ, muốn thành lập một cái bến cảng, cần tuyển chọn rất nhiều nhân công, nghe nói tiền công không tệ, khiến không ít người hưng phấn, không ít bách tính đều mong đợi mình có thể được mướn.

- Giải thích, Thuyền hành là nghề vận tải bằng thuyền. Còn "phụ" nghĩa là bến cảng hoặc thành phố cảng hoặc trung tâm kinh doanh. Hết giải thích.

Cũng bởi vì nơi này cách Kiến Nguyên sơn gần, Bích Hải Thuyền Hành khẳng định sẽ cùng với người của Yêu giới bên này làm tốt quan hệ, nghe nói đã chọn mua không ít lễ vật muốn đi chúc mừng, đang chọn lựa một nhóm nhân công có thể vượt đường núi làm khuân vác.

Khi sư huynh đệ ba người nghe được tin tức thì lập tức chúi đầu vào nhau thì thầm trao đổi.

Dữu Khánh: "Căn cứ vào tin tức Vọng Lâu cung cấp, sào huyệt của Hồng Đằng cách Quan Phong Dương cổ mộ cũng không xa, chúng ta đang suy nghĩ tìm lí do nào đó để tiếp cận, đây đúng lúc là một cơ hội tốt, chúng ta ứng tuyển làm khuân vác đi đến một chuyến, như thế nào?"

Nam Trúc kinh hãi, "Chẳng phải là sẽ đi Hồng Đằng sào huyệt?"

Một số thời điểm, Dữu Khánh quả thực gan lớn hơn hẳn hai vị sư huynh, "Chúng ta làm khuân vác, có gì phải sợ."

Mục Ngạo Thiết: "Khuân vác cũng không có thể để cho ngươi chạy loạn đi?"

Dữu Khánh: "Cổ mộ rất gần Hồng Đằng sào huyệt, Yêu tu lui tới tuần tra nhiều, Hồng Đằng đón dâu trái lại có khả năng sẽ thu hút toàn bộ sự chú ý, nói không chừng chính là có thể thừa dịp cơ hội. Sau này dùng thân phận của U Giác Phụ đi đến còn phải chậm rãi nghĩ biện pháp chu toàn để tiếp cận, vừa lề mề vừa phiền phức."

Nam Trúc y nguyên kinh hãi, "Làm như vậy có phải quá mạo hiểm hay không?"

Dữu Khánh: "Không có nguy hiểm giống như ngươi tưởng, về việc cổ mộ có khả năng còn có huyền cơ, chỉ có chúng ta biết rõ, không người nào sẽ làm đề phòng tại phương diện này. Huống hồ cũng không cần mạo hiểm, chỉ là đi nhiều một chuyến mà thôi, thuần túy chỉ là tùy cơ ứng biến. Thuận lợi thì chúng ta liền thuận tay mà làm, không thuận tiện thì chúng ta sẽ chờ lần sau. Dù sao chúng ta có thân phận U Giác Phụ, hoàn toàn có thể tiến thối tự nhiên. Đi nhiều hơn một chuyến là có thể nhiều thêm một lần cơ hội."

Tựa hồ cũng có lý, hai vị sư huynh cũng không muốn tại trước mặt vị này thể hiện ra nhát gan, vì vậy nỗ lực kiên trì đồng ý.

Ăn uống xong, sau khi tính tiền, Dữu Khánh lại lấy cuốn sổ nhỏ ra ghi một chút, ghi lại hai vị sư huynh lần này thiếu nợ hắn bao nhiêu tiền.

Hai vị sư huynh cười nhạt, cứ để cho hắn ghi lại đi, ngay từ đầu đã không có dự định trả khoản tiền này.

Đi ra tửu lầu, ba người lại lần nữa đặt mua một bộ trang phục, làm ra dáng vẻ của một lao động phổ thông, tìm đến nơi Thuyền hành tuyển chọn nhân công, trà trộn vào trong đám lao động đại chúng.

Thời gian vừa đến, cửa rào mở ra, một đám người chen chúc xông vào. Ba người Dữu Khánh cũng lắc lư theo sóng người mà bị cuốn

vào, người nào đó làm gì còn có dáng vẻ gì của Chưởng môn.

Phải vào núi, phải gánh đồ trèo đèo lội suối, đối với thân thể có yêu cầu khá cao.

Người của Thuyền hành đã sắp đặt sẵn gánh nặng chờ bọn họ, đến đây ứng tuyển đều phải làm khảo thí gánh vật nặng.

Mọi người lần lượt theo thứ tự sắp hàng, từng người tới thử.

Đương nhiên, người vượt qua cũng không chỉ là làm khuân vác, cũng bằng với việc đã được Thuyền hành thuê mướn, về sau có thể tại Thuyền hành kiếm được bát ăn cơm rồi.

Tại cửa sổ trên lầu, có một lão giả thân thể gầy gò đứng đó, con mắt hữu thần, lưu giữ lại hai chòm râu dê, chính là chấp sự phụ trách sự vụ nơi đây của "Bích Hải Thuyền Hành", Hữu Lăng La!

Lão nhìn quét qua khung cảnh đám người ứng tuyển phía dưới, ánh mắt chợt ngẩn ra, phát hiện một kẻ rất mập mạp tương đối dễ thấy, ít nhiều có phần bất ngờ, không nghĩ tới tên mập mạp trắng trảo như vậy cũng có thể tới ứng tuyển làm cu-li.

Ánh mắt lão vừa định dời đi, bỗng bị một người trẻ tuổi hết nhìn đông tới nhìn tây bên cạnh kẻ mập mạp thu hút, cau mày ngưng mắt nhìn một lúc, sau đó trong miệng không biết thì thầm chút gì, chợt nghiêng đầu nói: "Đi xuống dặn dò một chút, tên có chút râu ria kia, có thể mướn!"

Chương 173: Tuyển dụng

Một gã nam tử khuôn mặt đôn hậu từ một bên đi tới, tên là Mạnh Vi, nhìn ra ngoài cửa sổ dò xét hỏi: "Tiên sinh, ngài nói chính là tên râu ria nào?"

Hữu Lăng La đưa tay cầm lấy chòm râu dê, nhìn chằm chằm đám người bên ngoài dưới lầu nói: "Bên cạnh tên đại mập mạp đó, kẻ có bím tóc đuôi ngựa, hết nhìn đông tới nhìn tây kia."

Được nhắc nhở như thế, Mạnh Vi đưa ánh mắt hơi dò xét, rất nhanh liền nhìn thấy mục tiêu, "Được." Xoay người nhanh chóng rời đi.

Đi đến phía dưới, tới khu vực khảo thí gánh nặng, Mạnh Vi cũng không gấp gáp, đứng tại bên cạnh nhìn, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn tới Dữu Khánh ở trong đám người.

Trắc thí cũng đơn giản, chính là gánh đồ vật và khiêng đồ vật, bố trí ra các gờ, sườn dốc, bậc cấp và ván cầu, còn có một số ổ gà lồi lõm gồ ghề, để cho ngươi gánh nặng hai trăm cân đi một vòng, nhìn xem trình tự và thể hiện để mướn người.

Người tới ứng tuyển không ít, nhưng có thể thuận lợi vượt qua thì không nhiều, vật nặng hai trăm cân đối với người thường mà nói cũng không dễ dàng, có một số người gánh lên căn bản đứng không thẳng được người, có một số đứng thẳng tại một chỗ lung lay lắc lắc, càng không cần nói tới việc gánh nặng vượt qua những chướng ngại kia.

Không ít người lên sân khấu dự thi ảo não than thở rời đi.

Đến phiên Dữu Khánh, dựa vào thực lực của hắn, việc này không tính là chuyện gì, gánh lên hai trăm cân nhanh nhẹn vượt chướng ngại đi xong một vòng, đặt trọng vật vác trên vai, lại tại các chướng ngại nhanh chóng vượt qua một vòng.

Đứng ở cửa sổ trên lầu nắm bắt chòm râu, Hữu Lăng La không biết vì sao, nhìn thấy Dữu Khánh làm công việc thể lực xong còn vẻ có đắc ý, khóe miệng khó giải thích mà co quắp một cái, có cảm giác đau răng.

Ở phía dưới, Mạnh Vi không khỏi quay đầu lại nhìn lên cửa sổ trên lầu, cảm giác tựa hồ không cần phải chiếu cố rồi.

Dưới lầu, tạm thời đã vượt qua, Dữu Khánh thối lui đến một bên chờ thông báo, đứng chung với đám người cũng đã vượt qua đang thông báo.

Ngay sau đó chính là Nam Trúc, lúc trước đứng ở phía sau Dữu Khánh, lên sân khấu.

Đang sải bước đi về phía trọng vật, Nam Trúc sắn sắn tay áo, chợt người phụ trách trắc thí hướng về phái gã phất tay nói: "Ngươi không cần thử, trở về đi. Người tiếp theo!"

Có ý gì? Nam Trúc sửng sốt.

Đang chờ gã, Dữu Khánh cũng sửng sốt, còn đang xếp hàng, Mục Ngạo Thiết cũng cảm thấy bất ngờ.

Nam Trúc tự nhiên không phục, kêu lên: "Ta còn chưa thử a, ngươi làm sao biết ta làm không được?"

Người phụ trách than thở: "Ngươi lấy gương soi soi mình mà xem. Ngươi cảm thấy ngươi là người làm công việc lao động chân tay sao? Ngươi quá mập mạp đi, chúng ta không muốn, đừng dông dài nữa. Người tiếp theo!"

Lời này lập tức làm cho đám người cười ha hả.

Kế tiếp chính là Mục Ngạo Thiết, sư huynh đệ ba người là cùng nhau tới, xếp hàng tự nhiên cũng liên tục một hàng, vừa nhìn thấy là tình huống như vậy, Mục Ngạo Thiết cũng không biết mình có nên lên sân khấu đẩy sư huynh mình xuống hay không.

Cái gì gọi là mắt chó nhìn thấy người thấp? Nam Trúc hiện tại xem như đã lĩnh giáo, vẻ mặt tức giận, còn muốn lý luận đến nơi đến chốn với những người này, kết quả nhìn trông Dữu Khánh nháy mắt với gã, rõ ràng đang ra hiệu không nên gây sự.

Nam Trúc đành phải lấy đại cục làm trọng, nghẹn một cơn tức quay đầu rời đi.

"Kế tiếp!" Người phụ trách lại lần nữa kêu to.

Mục Ngạo Thiết bị người phía sau chờ không kiên nhẫn đẩy một cái, quay đầu nhìn một cái, sau đó đi về phía trọng vật.

Chỉ với thân thể này, chỉ với khổ người này, còn chưa có bắt tay vào thử, người phụ trách trông mặt mà bắt hình dong cũng đã thỏa mãn gật gật đầu. Nhìn xem một màn này, đã bị loại đứng bên ngoài, Nam Trúc nghiến răng nghiến lợi không thôi.

Kết quả cũng không có khiến cho người phụ trách thất vọng, thân hình Mục Ngạo Thiết không phải chỉ để trưng bày, dễ dàng chinh phục trọng vật và chướng ngại, có thể cùng nhau đứng ở bên cạnh Dữu Khánh chờ đợi kết quả sau cùng.

Về phần việc Thất sư huynh gặp phải, hai người đã cảm thấy bất ngờ, cũng thừa nhận là việc nằm trong tình lý, ánh mắt người ta cũng không sai, thể hình đó của Thất sư huynh quả thực không giống như là người có thể đi làm công việc này.

Sau khi trắc thí hoàn tất, tổng cộng có hai mươi sáu người vượt qua, người không liên quan bị đuổi đi ra ngoài, cổng rào đóng lại.

Mạnh Vi đi tới ném lại một câu nói, Bích Hải Thuyền Hành ngay tại chỗ đem toàn bộ những người vượt qua đều tuyển nhận, làm cho một đám người cất tiếng hoan hô.

Bên ngoài hàng rào, không ít người đang vây xem, hâm mộ những người bên trong đã kiếm được việc làm tốt. Nam Trúc cũng tựa tại trước hàng rào, đôi mắt dõi theo nhìn, gã cũng không tính là người duy nhất bị loại bỏ vì thể hình bên ngoài, còn có người tuổi già thể yếu.

Bên trong, những người được tuyển bắt đầu điền thông tin của mình, Thuyền hành muốn lập danh sách nhân viên.

Mạnh Vi quan tâm tới nội dung Dữu Khánh điền, muốn biết đây là người nào lại có thể khiến tiên sinh trên lầu tự mình mở miệng chiếu cố, khi nhìn thấy điền tên là "Ngưu Hữu Khánh" thì cảm thấy rất xa lạ.

Mà điền xong tờ khai, Dữu Khánh cũng thông qua hiện trường cảm giác được Mạnh Vi là người có thể làm chủ tại đây, liền mặt dày sáp lại gần, cúi đầu khom lưng nói: "Đại lão gia, tên mập mạp kia không phải mập mạp vì lười, là trời sinh mập mạp. Hắn thật sự rất lợi hại, ta đã thấy hắn gánh nặng hai trăm cân một hơi đi mười dặm đường không ngừng. Ngài cho hắn một cơ hội đi." Chỉ chỉ Nam Trúc ở ngoài hàng rào đang dõi mắt trông mong.

Tiếp đó Mục Ngạo Thiết cũng tới đây phụ họa, "Ta có thể chứng minh, tên mập mạp kia có thể làm việc nặng."

Mạnh Vi nhìn xem Dữu Khánh, lại nhìn xem Mục Ngạo Thiết, trầm mặc một chút rồi nói: "Chờ ta nhìn xem nhân thủ đã đủ hay chưa đã." Dứt lời lại đi vào trong nhà.

Gã đi thẳng lên lầu, đi vào bên trong phòng, tìm đến Hữu Lăng La, đem thỉnh cầu của Dữu Khánh báo cho lão biết, hỏi ý kiến của lão.

Hữu Lăng La thoáng nhìn qua phía trước cửa sổ, nhìn tên đại mập mạp ngoài hàng rào, "Nói cách khác, là một tốp."

Mạnh Vi: "Hắn là vậy, còn có tên to con bên cạnh hắn."

Hữu Lăng La: "Nếu đã là một tốp, vậy thì mướn luôn đi."

"Vâng." Mạnh Vi đáp lại, sau đó nhịn không được hỏi: "Tiên sinh, Ngưu Hữu Khánh kia là người nào?"

Hữu Lăng La nghi hoặc, hỏi "Ngưu Hữu Khánh nào?"

Mạnh Vi kinh ngạc, "Là tên để chút râu tơ mà Ngài bảo chiếu cố kia, tên hắn không phải là Ngưu Hữu Khánh sao? Ta nhìn thấy hắn điền tên là Ngưu Hữu Khánh, ngưu trong thịt ngưu, Hữu trong phú hữu tức là giàu có, Khánh trong hoan khánh."

"Ngưu Hữu Khánh…" Hữu Lăng La tựa hồ ngẫm nghĩ một chút, mặt lộ ra vẻ cổ quái, "Một đại tài tử như vậy, sao lại bịa ra cái tên tục như thế chứ?"

Mạnh Vi kinh nghi, "Tên giả? Đại tài tử? Tiên sinh, người này đến tột cùng là ai a?"

Hữu Lăng La đi tới sau bàn dài, ngồi xuống, buông tiếng thở dài, "Hẳn là chính là kẻ khiến chúng ta đau đầu kia, nếu như ta không có nhận sai thì chính là tên Thám Hoa lang vứt quan mà đi kia. Gặp quỷ rồi, khắp nơi tìm không được, vậy mà lại tại nơi đây đụng phải rồi."

Mạnh Vi gần như kinh hô, "Hắn chính là A Sĩ Hành?"

Hữu Lăng La: "Vẻ ngoài có không ít biến đổi, nhưng mà theo lý thuyết là không có nhận sai, tuy chỉ tại lúc hắn cưỡi ngựa dạo phố đó gặp qua hắn một lần, nhưng ta đặc biệt ghi chớ hắn, nhất là đức tính hết nhìn đông tới nhìn tây kia, quả thực là giống nhau như đúc, tám chín phần mười sẽ không sai. Ai, đi mòn giày sắt tìm không thấy, được đến lại chẳng phí chút công phu, hắn vậy mà chủ động đưa mình tới cửa rồi."

Mạnh Vi rõ ràng kinh nghi bất định, "Tiên sinh, hắn tại sao lại chạy tới nơi này nhận lời làm cu-li, cảm giác tựa hồ rất không bình thường."

Hữu Lăng La ha hả, "Vừa rồi ta cũng không rõ, loại người này dù có suy sụp nghèo túng cũng không đến mức như thế, tùy tiện viết chút gì đó cũng đã không thiếu để ăn tiêu. Về sau nghĩ lại, hẳn phải là mục đích giống chúng ta, cũng là xông tới vì Kiến Nguyên sơn.

Chúng ta không hiểu Ty Nam phủ xông trở lại Kiến Nguyên sơn là có ý gì, trái lại tiểu tử này e rằng hiểu rõ hơn cả chúng ta."

Mạnh Vi kinh ngạc, "Làm sao thấy rõ?"

Hữu Lăng La: "Ngày hắn thoát khỏi Cẩm Quốc kinh thành kia, một hạ nhân Chung phủ đã xuất hiện tại bên ngoài Ty Nam phủ liều mạng gõ cửa, sau khi tiến vào Ty Nam phủ không lâu, Địa Mẫu liền đích thân tới Chung phủ, còn thu vị hôn thê của hắn làm đệ tử. Bây giờ Ty Nam phủ lại lần nữa mưu đồ bí mật Kiến Nguyên sơn, mà hắn thì cùng lúc này lén lút tới gần, trong đó tất nhiên sẽ có một chút liên quan.

Cho nên nói, tình huống chúng ta làm không rõ, A Sĩ Hành nhưng có thể biết chút gì đó. Đã như vậy, không phải là hắn muốn mượn chúng ta để vào núi sao? Vậy thì thuận tiện mang đi vào là được rồi, vừa vặn có thể đặt tại bên người nhìn xem là chuyện gì xảy ra."

Mạnh Vi thần tình nghiêm trọng nói: "Tiên sinh, nếu thực sự là hắn, nếu đã tìm được người rồi, không phải cần thỉnh người đi Ân quốc sao? Nếu thật sự khiến cho hắn xảy ra chuyện gì đó thì sợ là bọn ta không dễ báo cáo kết quả công tác."

Hữu Lăng La nhịn không được nhéo nhéo trán, dáng vẻ quả thực rất đau đầu, cuối cùng than thở: "Lời nói là không sai, nhưng tiểu tử này không có việc gì liền tìm việc, nếu như đã quấn vào loại chuyện này, vậy thì sự tình nhất định cần phải phân nặng nhẹ. Ta tin tưởng bên trên là biết rõ nặng nhẹ. Cứ làm như thế đi, xảy ra chuyện gì ta chịu trách nhiệm!"

"Vâng!" Mạnh Vi đáp ứng.

"Nhân thủ của chúng ta, đã chọn đủ chưa?"

"Tổng cộng hai mươi sáu người, phía chúng ta có hai mươi người, đều mượn dùng lần tuyển chọn nhân công này đưa vào rồi, nếu như lại thêm tên mập mạp kia, thì chính là hai mươi bảy người."

"Đến tột cùng có đúng là tiểu tử kia hay không, ta còn cần xác nhận lại một lần, bố cục một chút, ngươi đi sắp xếp đi…"

Cổng hàng rào gỗ lại được mở ra.

Chắp tay đi đến, Mạnh Vi chỉ Nam Trúc, "Tên mập mạp kia, cho ngươi một cơ hội, ngươi đến thử xem."

Vừa nghe lại có được cơ hội, Nam Trúc lập tức từ trong đám người vây xem thoát đi ra, đối với Mạnh Vi dừng lại cúi đầu khom lưng, bộ dáng như muốn nói ta nhất định sẽ rất tốt biểu hiện, có vẻ vô cùng a dua nịnh nọt.

Nếu là hai vị sư đệ cũng bị loại bỏ, mọi người đồng mệnh tương liên thì cũng thôi đi, dựa vào cái gì hết lần này tới lần khác chỉ mình gã không được? Trong lòng gã cực không cân bằng, vì vậy mà gấp đôi quý trọng cơ hội lần này.

Lon ton đi theo phía sau, gã còn liên tục nháy mắt đối với Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đang dõi theo, dáng vẻ như muốn nói chờ một chút lập tức sẽ tới, thịt mỡ trên mặt lóng lánh hưng phấn hồng quang.

Kết quả chứng minh gã là có năng lực, gánh trọng vật đi đi về về, khiêng trọng vật cũng không thành vấn đề, hai chuyến đi về mặt không đỏ hơi thở không đổi, là một tên mập mạp cương liệt.

Mạnh Vi hất đầu một cái ra hiệu, "Đi, đi đăng ký đi."

"Vâng!" Nam Trúc cúc cung một cái, lập tức chạy đến nơi người phụ trách lúc trước loại bỏ gã.

Đợi khi Mạnh Vi rời đi, Dữu Khánh lại lần nữa cúi đầu khom lưng thể hiện cảm ta người ta.

Mục Ngạo Thiết trầm lặng ngẩng đầu nhìn trời, khó giải thích mà cảm thấy môn phái này có phần thảm, cũng không biết cuộc đời này

có thể nhìn thấy được ngày nào đó đệ tử Linh Lung quan hay không thẳng tắp sống lưng xuất đầu lộ diện hay không.

Dữu Khánh tựa hồ cảm giác được vị "Ngạo khí" sư huynh này đang suy nghĩ cái gì, thừa dịp không người chú ý thì nhỏ giọng cho một câu, "Chúng ta lần này là phải thâm nhập hang hổ, đại trượng phu co được dãn được, đừng có xụ mặt ra, muốn diễn cái gì thì phải giống cái đó."

Chỉ chốc lát sau, Mạnh Vi lên tiếng bắt chuyện, đem một đám người dẫn vào trong nhà kho phụ cận.

Trong nhà kho đặt một cái bàn, trên bàn đặt giấy và bút mực.

Mạnh Vi đứng ở trước bàn, đối diện mọi người nói: "Trong các ngươi có người nào biết chữ, biết viết không? Nếu có thì đứng ra đây, viết mấy chữ cho ta xem."

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Sư huynh đệ ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không có hé răng, coi như không biết viết.

Bọn họ cũng không muốn làm việc gì khác, chỉ muốn làm khuân vác đi vào núi.

Có người hô: "Chúng ta là tới làm lao động chân tay, còn phải biết chữ, biết viết sao?"

Chương 174: Vài phần kính trọng

Mạnh Vi chuyển khóe mắt thoáng quan sát một chút ba người Dữu Khánh phản ứng, chỉ vào người kia nói: "Cho nên đời này ngươi chỉ có thể làm việc lao động chân tay! Mấy ngày tới mọi người sẽ tiến một chuyến vào Kiến Nguyên sơn, biết chữ, biết viết thì có thể

không cần gánh nặng, cần nhiều thêm mấy đôi mắt, giúp đỡ quan sát đội là được.

Xem như là lĩnh đội, nhìn thấy cảnh báo thì có thể đúng lúc nhắc nhở mọi người, không thể không có người biết chữ nhắc nhở mà đụng chạm quy củ trong núi, dù sao chúng ta cũng không có khả năng đi đến đâu đều dẫn theo các ngươi. Chỉ cần hai ba người, có không?"

Vừa nghe là vẫn được đi vào núi, còn không cần gánh nặng, lại có thể làm lĩnh đội, không khác gì có không gian hoạt động càng rộng lớn, lúc này Dữu Khánh liền là người đầu tiên xông lên trước, đi lên trước cúi đầu khom lưng nói: "Đại lão gia, nhỏ trái lại biết một chút."

Biết một chút? Trán Mạnh Vi hơi nhíu, quay người, chỉ vào bàn, "Vậy thì thử xem đi."

"Vâng." Dữu Khánh chạy đến bên bàn, nhìn nhìn đồ vật trên bàn, hỏi: "Thử thế nào?"

Mạnh Vi chỉ một quyển sách trên bàn, "Không trông chờ các ngươi có học vấn gì, có bản lĩnh đó thì cũng không cần làm nghề này rồi, có thể tàm tạm dùng là được, tự mình tùy tiện lật một tờ, tùy tiện tìm một đoạn viết ra là được, xem có phải vừa nhìn liền biết hay không."

Quả thực quá đơn giản, Dữu Khánh ừm một tiếng, lập tức mở trang sách ra, sau đó nhấc bút trám mực, lả tả hạ bút, sao chép lại một đoạn, cũng chỉ là viết mấy chục chữ, không bao lâu đã viết xong rồi, sau đó đặt bút xuống bẩm báo: "Đại lão gia, người xem được hay không được?"

Mạnh Vi ra hiệu cho hắn viết tên lên đó, sau đó cầm lên nhìn nhìn, đằng hắng nói: "Cũng được, không tệ, nhìn qua chính là có thể biết chút chữ. Được rồi, chờ phân công công việc."

"Vâng." Dữu Khánh đi trở về chỗ.

Nhìn thấy chỉ đơn giản như vậy, lập tức có mấy người đều lên tiếng, đều muốn thử xem, ngay cả Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng đều giơ tay lên rồi.

Dữu Khánh khá không cho là đúng, ngay từ đầu liền không đem những người này xem như đối thủ cạnh tranh, một đám làm cu-li có thể viết ra trò trống gì chứ? Đối với chữ viết của mình, hắn vẫn là rất có lòng tin, chỉ cần mắt quản sự này không mù, thì có thể nhìn ra ai tốt hơn.

Không bao lâu, kể cả những người có thể viết xiêu xiêu vẹo vẹo ra gần như chữ cũng đã viết xong, Mạnh Vi liền ra hiệu cho mọi người trước tiên tản đi, chờ sắp xếp.

Đợi mọi người đã đi ra nhà kho, Mạnh Vi nhanh chóng đem tờ giấy Dữu Khánh viết chữ gấp lại nhét vào trong tay áo, rất nhanh rời đi, thẳng đến phòng chính trên lầu.

Tìm đến Hữu Lăng La, gã đem tờ giấy kia dâng lên.

Hữu Lăng La cầm tới tay nhìn xem, chỉ liếc mắt liền nhịn không được vui vẻ thở phù một tiếng, "Thần vận nhất trí như trên bài thi, quả nhiên là tên kia. Tên này thật đủ càn rỡ a, khi dễ nơi đây không có người, chữ viết cũng không thèm chút nào che giấu."

Mạnh Vi cười khổ, "Thật đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, được đến lại chẳng phí chút công phu." Đã xác nhận được rồi, rõ ràng lại khiến gã có chút đau đầu.

"Tên gia hỏa này càn rỡ xem náo nhiệt gì chứ, thực sự là không có việc gì đi tìm việc." Hữu Lăng La cũng vê vê trán, cuối cùng hừ một tiếng, "Nếu hắn đã thích diễn, vậy thì để cho hắn tận tình diễn đi, thời gian còn có mấy ngày, cũng không nên để cho hắn nhàn rỗi, bắt đầu từ ngày mai, bảo hắn làm việc chân tay cho đủ nghiện đi."

Mạnh Vi chần chừ, "Tiên sinh, việc này thích hợp không?"

Hữu Lăng La: "Chính bọn hắn mắt mù, cho rằng người khác cũng mắt mù sao? Cho rằng mình mặc bộ y phục rách nát là giống cu-li rồi sao? Tên đại mập mạp kia có vẻ như là một tên thổ tài chủ, lừa gạt người bình thường còn được, tại trước mắt người kiến thức rộng rãi còn cố tình phòng bị, có thể lừa gạt được sao? Cho bọn hắn một bài học đi."

Mạnh Vi nhấc tay ôm trán cười.

Vì vậy, một đám người đực thuê mướn tạm thời tản đi, bảo sáng sớm ngày mai chính thức tới làm việc.

Sư huynh đệ ba người lại lần nữa đi tìm nơi đặt chân, đã lăn lộn làm cu-li, tiếp tục ở khách sạn cũng không thích hợp, dễ dàng khiến người hoài nghi.

Ba người tản bộ khắp nơi trong thị trấn, tìm một căn nhà cũ kĩ thuê ở, được cái rẻ.

Ngày hôm sau, ba người đi tới Thuyền hành bắt đầu làm việc, quản sự phân công công việc vừa nhìn thấy ba người, lập tức nói với đốc công ở một bên: "Vừa lúc, có ba người tới đây, ngươi dẫn đi thôi."

Đốc công kia lập tức kêu gọi ba người: "Đi theo ta."

Ba người nhìn nhau, Dữu Khánh nhịn không được hỏi quản sự một câu, "Những người khác đâu?"

Quản sự: "Làm gì nhiều lời vô dụng như vậy, đã tới còn có thể nhàn rỗi hay sao, tự nhiên đều đã đi làm việc rồi."

Ba người không nói gì, đành phải đi theo đốc công kia, trực tiếp bị đưa đến khu vực bên cạnh bến tàu ngoài thành.

Trên bến tàu có neo đậu mấy chiếc thuyền lớn, một chiếc thuyền trong đó, người trông thuyền đang cuốn vải che mưa, lộ ra một đống bao tải to sắp xếp chỉnh tề, trong bao tải đều là chứa đậu.

Đốc công đem ba người dẫn tới thuyền, nói cho ba người biết phải làm gì, trước tiên đem một thuyền lớn bao tải dời xuống thuyền, chất đống trên đất trống, sau đó lại đem đống vật liệu đá bên cạnh xếp lên thuyền, tại trước khi bầu trời tối đen cần phải làm xong việc.

"Công việc một thuyền lớn như thế, chỉ ba người chúng ta?" Nam Trúc cả kinh hỏi.

Đốc công: "Ta nhìn ngươi không giống người làm việc, người nào tuyển nhận ngươi? Chỉ có công việc này, có thể làm thì làm, không thể làm thì cút đi, đổi người khác, đừng làm chậm trễ công việc."

"Có thể làm, có thể làm." Dữu Khánh vội chen vào giảng hòa.

Đốc công vung tay rồi rời đi.

Ba người quay mặt nhìn nhau, còn có thể làm sao bây giờ, vì giữ được công việc có thể đi vào núi này, phải làm việc thôi.

Nhưng mà đều chưa từng trải qua loại công việc chất lên thuyền, dỡ xuống thuyền như thế này, không thể không đi thỉnh giáo người trông thuyền kiến thức rộng rãi, sau cùng dựng lên ván cầu, sư huynh đệ ba người bắt đầu khiêng bao tải, từ trên thuyền cho trượt xuống dưới thuyền.

Từng chuyến từng chuyến như vậy, thật sự là dày vò.

Làm đến buổi trưa, thật vất vã dỡ hết trên thuyền xuống, lại cùng những người làm việc trên tàu thuyền khác đi tìm nơi tụ tập ăn bữa trưa.

Khi quay trở lại thì đến thời gian chịu tội, xếp đá lên thuyền nhưng mệt hơn rất nhiều so với dời bao tải xuống, mặt trời nhô cao, ánh nắng gay gắt, ba người đẩy xe cút kít chứa đá từng chuyến từng chuyến đẩy lên ván cầu, dù có một thân tu vi cũng vẫn là mồ hôi như mưa, phơi nắng chưng ra một tầng dầu, nhưng bộ dạng vẫn là rất chịu khổ chịu cực.

"Không phải nói là biết chữ, biết viết thì có thể không cần làm công việc chân tay sao? Dù cho hai chúng ta không được, lão Thập Ngũ ngươi viết chữ cũng không được sao?"

"Quỷ mới biết rõ. Phải mấy ngày sau mới đi lên núi, những thương nhân lòng dạ hiểm độc này làm sao có khả năng để cho người nghỉ ngơi lấy tiền công chứ, nhẫn nhịn chút đi."

Đến lúc hoàng hôn thì hoàn thành được công việc, mập mạp trắng trẻo đã bị phơi nắng thành mập mạp đỏ hồng, ba người có thể nói là cả người đầy bụi đất.

Chí ít Dữu Khánh biết rõ khi làm công việc chân tay này thì không thích hợp để bím tóc đuôi ngựa, không thể không cuộn tóc lên, người khiêng bao lớn cũng không thích hợp đeo trâm gài tóc, làm loại việc khuân vác này cần dùng khăn trùm đầu.

Công việc tương tự, ba người phải làm liên tục mấy ngày.

Đến tối ngày thứ tư, sau khi kết thúc công việc thì ba người được thông báo ngày mai vào núi, nói là cũng đã nhận thấy ba người là người chịu khó, khá yên tâm, lại thêm có biết chữ, điểm danh ba người làm áp đội vào núi.

Khổ tận cam lai, ba người có loại cảm giác mừng rỡ bởi nỗ lực đã đổi được hồi báo.

Lúc này ba người cũng giống như đổi thành người khác, đã phơi nắng thành đen thui, trong đen có đỏ.

Ngày hôm sau chạy tới thuyền hành, sư huynh đệ ba người đều khiêng theo cây bổng thô to, nói là đề phòng có cần khiêng đồ thì có thể có thứ mà dùng, kì thực thì bên trong đều cất giấu vũ khí.

Vừa nhìn thấy Mạnh Vi, được Mạnh Vi ngay tại chỗ điểm danh làm áp đội, sau đó Dữu Khánh cùng Nam Trúc lập tức cầm theo gậy giống như chó săn vòng vòng xoay quanh, duy độc Mục Ngạo Thiết

chống cây gậy ở một bên trầm mặc, giống như xem thường đức hạnh của hai vị đồng môn.

Dữu Khánh và Nam Trúc kỳ thực cũng ghét bộ mặt âm trầm của lão Cửu, mọi người đều là vì phát tài, là vì tìm tiên gia động phủ, bày đặt thanh cao hay lắm sao? Thanh cao có thể đổi lấy tiền sao? Có cốt khí không có tu luyện tài nguyên, trốn ở Linh Lung quan tu luyện nhiều năm như vậy có hữu dụng sao?

Nhưng mà hai người biết rõ, lão Cửu vĩnh viễn đều là dáng vẻ chó không ăn cứt này, có nói như thế nào cũng vô dụng.

Một ít cửa hàng trong thành cũng đang chuyển hàng tới cho Thuyền hành, tại Mạnh Vi ra hiệu, ba sư huynh đệ Dữu Khánh kêu gọi chúng cu-li xắn tay áo hỗ trợ sắp xếp vào gánh, buộc dây đỏ, thắt nơ, kết hoa.

Sau khi tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng, phụ trách sự vụ khai Phụ của Thuyền hành nơi đây - Hữu Lăng La cuối cùng cũng đã lộ diện, phía sau đi theo hai người mặc trang phục hộ vệ.

Hữu Lăng La hỏi thăm tình huống chuẩn bị, Mạnh Vi trả lời đều đã chuẩn bị sẵn sàng, sau đó gọi ba người Dữu Khánh tới đây, giới thiệu: "Tiên sinh, ba vị này đều biết chữ, làm việc cũng siêng năng chịu khó, là áp đội chuyến đi này. Trên đường, nếu tiên sinh có chuyện gì cũng có thể trực tiếp dặn dò bọn họ đi làm."

Dữu Khánh và Nam Trúc lập tức cúi đầu khom lưng, vẻ mặt tươi cười.

Hữu Lăng La hỏi một câu, "Ai là Ngưu Hữu Khánh?"

Dữu Khánh hơi nhấc tay, thu eo nói: "Chính là nhỏ."

Nhìn dáng vẻ nịnh bợ cùng với chút râu ria non nớt kia, Hữu Lăng La ngưng nghẹn một hồi không nói nên lời, sau đó ho khan một tiếng nói: "Chữ ngươi viết ta đã xem qua rồi, không tệ, làm nghề này thì

có phần không trọng dụng đúng nhân tài rồi, về sau đi theo bên cạnh ta đi, chậm rãi tới."

Mạnh Vi vội phụ họa: "Tiên sinh đối với ngươi đã có mấy phần kính trọng, còn không mau cảm tạ?"

Đang ngây người suy nghĩ, Dữu Khánh vội cúi đầu khom lưng cảm tạ, trong lòng nhưng là xem thường, chỉ cần mục đích chuyến này vừa đạt được, hắn lập tức bỏ chạy lấy người, làm gì còn theo lão nhân này lăn lộn.

Lúc này Mạnh Vi thuận theo lời nói chỉ định Dữu Khánh làm dẫn đầu áp đội, ngay cả Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết dọc theo đường đi này cũng thuộc hắn quản lý.

Lão Thất và lão Cửu nhìn nhau không nói nên lời, sư phụ chỉ định lão Thập Ngũ làm Chưởng môn cũng thôi đi, tại sao ngay cả nơi đây cũng chỉ định làm đầu lĩnh của bọn họ, người học hành được ưa chuộng như thế sao?

Rất nhanh, mấy thớt ngựa được dắt tới, Hữu Lăng La, Mạnh Vi cùng hai gã hộ vệ đều là cưỡi ngựa đi phía trước, một đám cu-li thì ngồi thùng xe chứa các gánh đồ, bây giờ còn chưa cần bọn họ gánh, đường quá dài, cần tiết kiệm một ít thể lực cho bọn hắn.

Hạ lễ chứa đầy tám chiếc xe ngựa kéo, đi theo phía sau đám người Hữu Lăng La chuyển bánh lên đường…

Thẳng đến khi xe ngựa không thể đi tiếp được, một tốp cu-li mới dồn dập xuống xe, dồn dập đem mấy gánh hạ lễ gánh lên.

Thân là đầu lĩnh áp đội, Dữu Khánh khiêng cây gậy kêu gọi không ngừng, "Nhanh lên một chút, mọi người đều nhanh lên một chút, còn phải chạy mấy chục dặm sơn đạo a."

Tại thời điểm vẫn đang bận rộn, chợt nhìn thấy hai người quen cũ không muốn trông thấy, không phải ai khác, chính là Đại chưởng

quỹ Tần Quyết cùng Thôi Du của Giám Nguyên trai.

Xem ra cũng là tới chúc mừng, chỉ là đội hình xa xa không có quy mô như bên này, tổng cộng cũng chỉ bốn người.

Tần Quyết và Thôi Du cũng rất bất ngờ, cũng không phải bất ngờ với việc ba người Dữu Khánh xuất hiện tại đây, mà là bất ngờ với sự biến hóa của ba người, nếu không phải thân hình mấy người quá dễ nhận biết, thì thật đúng là thiếu một chút không thể nhận ra, còn bất ngờ với thân phận mà ba người dùng để vào núi.

"Ba tên gia hỏa kia vậy mà lại phơi nắng đến mức biến thành như thế, vì để vào núi thật đúng là chịu bỏ vốn, đủ tàn nhẫn với chính bản thân mình!" Thôi Du thì thầm nhỏ giọng bên tai Tần Quyết mấy câu.

Tần Quyết gợn sóng không sợ hãi, dẫn theo mấy người vào núi, làm như không nhận biết đám người Dữu Khánh.

Vào núi cũng không chỉ chút người này, cũng có giống như Bích Hải Thuyền Hành như vậy bỏ không ít công phu để chuẩn bị, liên tục tới hơn mười nhóm người, không ít đều là các hiệu buôn có số có má tại Loan châu, thậm chí còn có cả quan viên Loan châu.

Nơi hoang sơn dã lĩnh, trong lúc nhất thời nhưng là trở nên có phần náo nhiệt, người đến nối liền không dứt.

Chương 175: Khách không mời mà đến

Có thể có nhiều người từ nơi này vào núi như vậy, nói rõ địa phương này cách mục đích gần nhất.

Có thể tới nhiều khách mừng như vậy, cũng không phải chỉ là bởi mặt mũi Hồng Đằng lớn, nguyên nhân "Châu mục gả nữ" càng lớn hơn.

Luận thân phận địa vị, Lữ Khai cao hơn Hồng Đằng, trong địa phận Loan châu mà Lữ Khai quản hạt, địa bàn tương tự như Kiến Nguyên sơn có nhiều chỗ, linh sủng Minh Nguyệt của ông ta xem như là gả cho.

Dữu Khánh không rõ khách tới những những loại người nào, chỉ nhìn theo đám người Tần Quyết đã đi xa, trong lòng bối rối, đám gia hỏa này tại sao cũng tới rồi.

Vừa nghĩ đến bốn trăm vạn lượng mình bị mất đi kia, hắn lập tức nghiến răng ngứa ngáy, nếu không phải như thế, hắn cũng sẽ không cần chạy đến nơi đây dày vò.

Toàn bộ hạ lễ đã được sắp xếp thỏa đáng rồi, Mạnh Vi lưu lại bốn người đem xa giá đem đi bố trí.

Bốn người lưu lại mặc dù thân thể khỏe mạnh, kì thực tất cả đều là bách tính phổ thông, còn lại, ngoại trừ ba người Dữu Khánh ra, toàn bộ đều là người của Bích Hải Thuyền Hành mình, sở dĩ làm ra chuyện tuyển người khuân vác, thuần túy là vì giấu giếm ánh mắt người khác.

Hai mươi tên khuân vác, gánh mười hai gánh hạ lễ, hai người khiêng cáng tre, khiêng Hữu Lăng La vào núi, còn lại sáu gã khuân vác làm dự bị thay phiên cho toàn đội, không bao gồm ba gã áp đội Dữu Khánh ở trong đó.

Ba người Dữu Khánh cảm thấy mình lăn lộn vào được rất tốt, dọc theo đường đi tinh thần phấn chấn, tận tâm tận lực làm việc.

Nhất là Nam Trúc, lại biến thành bộ dạng rất nghiêm túc, bắt đầu làm thầy người ta mở miệng thuyết giáo, cơ hồ mở miệng không ngừng, khiêng gậy lớn trèo đèo lội suối cũng không chặn kín được miệng, chụp lấy những người khuân vác kia dông dài lải nhải không ngừng, trong nhà mấy nhân khẩu gì gì đó, buồn nôn nhất chính là dạy người khác làm người như thế nào.

Ngay cả người ta nóng hay không nóng, có muốn cởi bớt đồ ra hay không đều chẳng quan tâm.

Dần dần về sau, một nhóm người trên đường chỉ còn lại có âm thanh của Nam Trúc, những người khuân vác kia chẳng ai muốn đáp lại gã nữa.

Mạnh Vi cũng không muốn nhìn về sau nữa, Hữu Lăng La tựa hồ nghe như nghe được hát ru, nhắm hai mắt lại ngủ rồi.

Dữu Khánh xem như đã phục vị sư huynh này, lải nhải liên miên cùng với đại mỹ nhân như Thiết Diệu Thanh còn có thể hiểu được, ngay cả với đàm đàn ông thô ráp này mà vẫn có thể trò chuyện liên tục, không phục cũng không được, thật sự không biết gã cùng với những người kia làm gì có nhiều như vậy tiếng nói chung.

Lại nhìn một vị khác, Mục Ngạo Thiết, một cây gậy cũng đánh không ra một cái rắm.

Trước đây tại trong quan, có nhị sư huynh Cao Vân Tiết ở giữa hai người làm trung hòa, còn không có cảm giác thấy cái gì, hiện tại càng ngày càng cảm giác được hai vị sư huynh này chính là hai cái cực đoan.

Dọc theo đường mòn, càng đi càng sâu vào trong thâm sơn, khung cảnh núi non càng thêm thanh tĩnh, càng nhiều cây rừng chọc trời, đại thụ mấy người ôm không hết cũng là càng ngày càng nhiều.

Tốc độ tổng thể của nhóm người xem như là nhanh, thỉnh thoảng trên đường sẽ vượt qua đội ngũ chúc mừng dừng lại nghỉ ngơi khác.

Một mực đi tới, cho dù nhân thủ dự phòng thay phiên nhau gánh vác, trên đường vẫn sẽ thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Một nhóm đi đến lúc bầu trời tối đen thì nhấc cây đuốc tiếp tục đi tới trước, thường xuyên sẽ gặp phải Yêu tu ngăn kiểm tra.

Thẳng đến khoảng đầu giờ Hợi, tại trong núi mới thấy được một vùng đèn đuốc huy hoàng, đã đến Kiến Nguyên sơn, mục đích của chuyến đi này.

Một nhóm xuất phát từ tờ mờ sáng, thẳng đến đêm khuya mới đến nơi, không phải đường rất xa, chỉ vì rất không dễ đi, tương đối tiêu tốn thời gian.

Bầu trời tối đen, đã thấy không rõ hình dạng Kiến Nguyên sơn, chỉ cảm thấy núi rất cao, trên đường đi thỉnh thoảng nghe thấy có âm thanh nước chảy róc rách, hoặc âm hưởng bay đổ ù ù vang vọng trên núi.

Đường trên núi đã tương đối dễ đi, trên đường đều có bậc cấp có lát sàn, giữa núi thỉnh thoảng còn có đình, gần như không có gì khác biệt với Nhân gian.

Vì để nghênh đón khách tới, trên đường treo không ít đèn lồng.

Leo lên một cái bãi đất bằng trên sườn núi, mọi người với mồ hôi đầm đìa bỗng nhiên trước mắt trống trải sáng loáng, trong khung cảnh đèn đuốc sáng trưng, dưới cổ mộc là thấp thoáng đình đài lầu các, giống như tiên cảnh.

Có bậc cấp giống như thang trời nối thẳng đỉnh núi, một đường giăng đèn kết hoa, phía trên mơ hồ có thể nhìn thấy thứ gì giống như cung điện.

Sớm có tiếp tân chờ đợi tại lối lên, Mạnh Vi dâng lên danh mục quà tặng chúc mừng, lập tức có Yêu tu của Kiến Nguyên sơn tới đây, đem toàn bộ hạ lễ khiêng đi.

Hữu Lăng La, Mạnh Vi cùng hai gã hộ vệ được xem như khách nhân chủ yếu, được mời đi theo bậc cấp lên trên, nói là Hồng Đằng tại phía trên tự mình thiết yến.

"Các huynh đệ một đường khổ cực rồi, mau mời nhập tọa, rượu và thức ăn cam đoan đủ, thoải mái ăn, thoải mái uống, không cần khách khí."

Có Yêu tu bắt chuyện kêu gọi đám người Dữu Khánh ngồi vào vị trí.

Những cu-li bọn họ không có tư cách đi lên trên, chỉ có thể ngồi vào bàn tiệc cơ động trước mắt, tuy nhiên có được loại chiêu đãi này đã tính là rất không tệ rồi, tại lúc bình thường, Kiến Nguyên sơn làm sao có khả năng xem trọng bọn họ.

Ngày Đại hỉ là ngày mai, hôm nay đã dọn ra tiệc cơ động rồi.

Không có cách nào, vào núi không thuận tiện, khách nhân cần phải đến sớm một ngày, nếu không sẽ không kịp tiệc vui ngày mai.

Khách tùy theo chủ, sư huynh đệ ba người trước tiên đem cây gậy mình cầm trên tay ném sang một bên trên bãi cỏ, sau đó cùng theo mọi người tùy tiện tìm mấy cái bàn bắt đầu ăn uống, hương vị rượu và thức ăn cũng không tệ lắm.

"Mọi người khổ cực rồi, ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút."

Nam Trúc khàn khàn kêu gọi mọi người, dọc theo đường đi này gã nói quá nhiều lời lảm nhảm, khiến cho giọng nói của mình khàn khàn sắp tắt tiếng luôn rồi.

Sau khi cơm no rượu say, một đám người ngồi đợi một hồi, mới thấy đám người Hữu Lăng La đi xuống, lại dẫn theo bọn họ đồng thời hạ sơn, có Yêu tu dẫn bọn họ đi xuống nhà cửa dưới núi đặt chân. Sư huynh đệ ba người lại nhanh chóng nhặt lên cây gậy của mình nằm trong bãi cỏ.

Căn cứ vào nhân số của bọn họ, cho bọn họ khu nhà tương đối nhiều phòng.

Cho dù tương đối nhiều gian phòng, những hạ nhân như Dữu Khánh cũng không có khả năng một người một gian phòng, hơn hai mươi người phân chia vào bốn gian, ngủ giường chung.

Nơi đây mới đem chăn nệm trải xong, Mạnh Vi đã xuất hiện tại cửa vào, cất tiếng kêu gọi, "Ngưu Hữu Khánh, đến đây một chút."

Dữu Khánh đáp lại một tiếng rồi đi đến.

Mạnh Vi chỉ về phía Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đang muốn đi theo, "Không gọi các ngươi."

Hai người đành phải dừng lại.

Mạnh Vi trực tiếp dẫn Dữu Khánh đến thư phòng khách viện, Hữu Lăng La ngồi ngay ngắn chờ ở sau bàn, một ngọn đèn sáng tối lập lòe bất định.

"Tiên sinh." Dữu Khánh khách khí bái kiến.

Hữu Lăng La đưa tay chỉ chỉ chiếc ghế, "Ngồi."

Dữu Khánh xua tay, "Không cần không cần, ngài có gì phân phó cứ việc nói là được."

Hữu Lăng La cũng không tiếp tục miễn cưỡng hắn, trầm mặc một chút, nói ra: "Dọc theo đường đi này, ta thấy ngươi xem như là nhạy bén chịu khó, lại còn biết chữ, ta cố tình tài bồi ngươi, nếu như có cơ hội, có nguyện theo ta đi Ân quốc không?"

Dữu Khánh sửng sốt, "Nhỏ là người Cẩm Quốc, đi Ân quốc làm gì?"

Hữu Lăng La: "Ngươi bây giờ vẫn là quá non đi, gánh không nổi gánh nặng. Tổng hành dinh của Bích Hải Thuyền Hành tại Ân quốc, có thể giúp ngươi học được càng nhiều thú, đợi ngươi học giỏi rồi, có thể giao bản địa Thuyền hành cho ngươi quản lý. Chẳng lẽ ngươi không muốn sao?"

Thấy Dữu Khánh do dự, Mạnh Vi ở một bên nói chen vào, "Thực sự là tiên sinh đã nhìn trúng ngươi, bao nhiêu người cầu cũng cầu không được cơ hội này."

Dữu Khánh lập tức bị làm cho có phần khó chịu, hắn mới không cần chấp chưởng cái gì Thuyền hành tại nơi rách nát này, nhưng trong tình huống hiện tại thì hắn không tiện cự tuyệt, hắn là một cu-li, có cơ hội tốt như vậy đặt tại trước mắt, nếu như cự tuyệt thì không khỏi cũng quá không bình thường đi.

Nghĩ lui nghĩ tới đành phải lấy lệ nói: "Tiên sinh, Ân quốc quá xa, ta phải đi về thương nghị với người nhà rồi mới có thể quyết định."

Mạnh Vi lập tức nhìn phản ứng của Hữu Lăng La, Hữu Lăng La vẻ mặt mỉm cười, không có miễn cưỡng, "Được, vậy ngươi cứ suy nghĩ đi. Đã bôn ba một ngày, cũng mệt mỏi rồi, trước tiên trở về nghỉ ngơi đi."

"Vâng." Dữu Khánh lúc này xin cáo lui.

Đợi hắn đi khỏi, tại cửa vào nhìn theo một chút, Mạnh Vi rất nhanh trở lại trước án thư, hạ thấp giọng nói: "Tiên sinh, hà tất dông dài với hắn, đợi sự việc nơi đây xong rồi, không ngại trực tiếp bắt trói hắn đem đi Ân quốc."

Hữu Lăng La than thở: "Có thể làm đơn giản như ngươi nói thì tốt rồi, có một số việc là không thể dùng sức mạnh, cần phải chính hắn nguyện ý mới được. Được rồi, vẫn là trước tiên quan tâm sự tình trước mắt đi. Tiểu tử này chạy tới đây đến tột cùng muốn làm gì, cần phải nhìn chăm chú vào, đột phá khẩu của chuyến này không chừng sẽ tại trên người hắn."

Mạnh Vi: "Tiên sinh yên tâm, những cu-li ở cùng bọn họ đều là người của chúng ta, ba người đều rơi vào giữa trong đám người của chúng ta, ngay cả nhất cử nhất động khi ngủ đều có người nhìn chằm chằm."

Đỉnh núi Kiến Nguyên sơn là dạng nửa đào rỗng, vách núi bị đào bới cùng với cấu trúc gạch gỗ hòa hợp nhất thể, nhìn rất khí thế.

Theo các nơi truyền tin, hiện tại không còn có khách nhân tiếp tục đến, Hồng Đằng lưng hùm vai gấu chống trường án đứng lên, thân thể to lớn, hai mắt tròn vo hữu thần, vẻ mặt vàng óng râu quai nón.

Đem một số công việc dặn dò xong, gã ta mang theo một thân mùi rượu bước theo bậc cấp đi lên, tiến vào trong khu đình đền cao nhất.

Phía sau Đại điện còn có một cái cửa đá, bị đẩy mở ra ầm ầm kêu vang rồi lại ầm ầm đóng lại, bên trong là một cái động quật, Hồng Đằng đi thẳng đến chỗ mỹ nữ đang nằm chờ trên giường.

Mỹ nhân trên giường có thân hình khiêu gợi quyến rũ, Hồng Đằng nhào tới loay hoay, nhưng phát hiện không có phản ứng, bỗng thấy không thích hợp, thoáng điều tra liền phát hiện được người đã bị khống chế rồi, đã rơi vào hôn mê, lập tức thất kinh, lúc này mới thanh tỉnh lại nhìn nhìn khắp nơi.

Khi lắc mình đến một bên phòng thì gã ta mới phát hiện thấy mặt sau án thư có một người đang ngồi.

Là một nam nhân bình thản ung dung, ngọc diện tử kim quan, môi son mũi ưng, mày kiếm tinh mâu, tuấn dật yên tĩnh, mặc một bộ áo cừu đen, tựa ở lưng ghế dựa, nhẹ nhàng lật sách, có vẻ đang nhìn xem rất tập trung.

Hồng Đằng vừa định nổi giận quát hỏi người phương nào, nhưng khi thấy rõ khuôn mặt người đến thì trong mắt hiện lên vẻ kinh sợ, tiến lên mấy bước, thấp thỏm hỏi: “Ngài là… Ngài là Tam động chủ Thiên Lưu sơn?”

Nam nhân kia chậm rãi lật trang sách qua, ngay cả con mắt cũng không nhấc, lạnh nhạt hỏi: “Ngươi từng gặp ta sao?”

"Ngài chưa từng gặp qua tiểu yêu, là khi tiểu yêu tiến đến Hải Thị thì có may mắn nhìn thấy Tam gia ngài lộ diện." Hồng Đằng dứt lời, lại tiến lên hai bước, quỳ một gối xuống đất, "Tiểu yêu Hồng Đằng, bái kiến Tam gia!"

Trong nội tâm kì thực kinh nghi bất định, không biết đối phương là vào bằng cách nào, lại càng thêm không biết đối phương xuất hiện tại nơi đây là có ý gì.

Nam nhân được xưng là Tam động chủ lúc này mới ném quyển sách trên tay xuống, nhìn về phía hắn, "Nghe nói ngươi sắp làm đại hỉ, ta cố ý chạy tới chúc mừng."

Hồng Đằng rịn chảy mồ hôi, đây chính là nhân vật mà ngay cả một phương Đại yêu cũng không dám lỗ mãng, tại trước mặt người ta, gã ta được tính là cái rắm, sợ hãi nói: "Không dám không dám, chỉ là việc nhỏ, không đáng kinh động Tam gia pháp giá. Tam gia đại giá quang lâm, tất có phân phó, còn thỉnh Tam gia nói rõ, nếu như có việc gì cần dùng tới tiểu yêu, tiểu yêu nhất định xông pha khói lửa không chối từ!"

"Đứng lên rồi nói."

"Vâng."

Đợi cho gã ta đứng lên xong, Tam động chủ hỏi: "Việc Đại thánh xuất thủ, khiến cho Địa Mẫu giết chết một tên đệ tử, sau đó Địa Mẫu lại thu nhận hai gã nữ đệ tử, có nghe nói qua chưa?"

Đột nhiên nhảy đến trên thân nhân vật cao cấp như thế, thần sắc Hồng Đằng trang nghiêm, thu eo trả lời: "Đại sự như thế, tiểu yêu muốn không nghe được cũng khó, có nghe thấy."

Tam động chủ: "Có biết thân phận của hai gã nữ đệ tử mà Địa Mẫu mới thu kia không?"

Hồng Đằng suy nghĩ một chút, "Nghe nói một kẻ gọi là Chung Nhược Thần, một kẻ gọi là Văn Nhược Vị. Hai người là thân tỷ muội, một người theo họ cha, một người theo họ mẹ, đều là con gái của một vị phú thương họ Chung tại kinh thành. Mà Chung Nhược Thần kia từng có một vị hôn phu, chính là đại tài tử danh dương thiên hạ, tân khoa Thám hoa A Sĩ Hành. Không biết sao, Chung Nhược Thần lại bị A Sĩ Hành hối hôn vứt bỏ. Tam gia, tiểu yêu biết đại khái như thế, không biết có sai hay không?"

Chương 176: Đồ cưới

Tam động chủ không trả lời, tiếp tục hỏi: "Có biết vì sao Địa Mẫu thu Chung gia hai nữ làm đồ đệ?"

Hồng Đằng thẹn thùng đáp: "Tiểu yêu nghèo thủ một góc khu vực trong núi, không có năng lực hiểu rõ thiên hạ, tiểu yêu không biết, còn thỉnh Tam gia thứ tội."

Tam động chủ bình tĩnh nói: "Không có ý trách tội ngươi, dựa vào năng lực của ngươi cũng không thể quan tâm quá nhiều, nhưng với động tĩnh của Ty Nam phủ thì Thiên Lưu sơn vẫn luôn luôn có theo dõi sát sao. Địa Mẫu cũng không phải là vô duyên vô cớ thu đồ đệ, tại trước lúc thu đồ đệ có nô bộc nhà ai đó không biết lai lịch liều mạng xông vào sơn môn Ty Nam phủ, sau đó không biết vì sao, người của Ty Nam phủ lại đem hắn mang vào.

Về sau lại, chính là ngươi nghe nói, Địa Mẫu xuất sơn, đi đến Chung gia, thu hai nữ nhi Chung gia làm đồ đệ.

Sau kinh kiểm chứng, kẻ liều mạng xông vào sơn môn Ty Nam phủ kia chính là một hạ nhân của Chung gia. Nói cách khác, nhìn từ tiền căn hậu quả đến xem, là Chung gia chủ động liên hệ với Ty Nam phủ trước, sau đó mới có Địa Mẫu tìm đến Chung gia thu đồ đệ. Chỉ là một thương nhân kinh thành, xem như là phú thương thì như thế

nào, ngươi cảm thấy dựa vào gì có thể kinh động Địa Mẫu tự mình đăng môn?”

“Cái này…”

Hồng Đằng kinh nghi bất định, thử trả lời: “Trên đời này, sự việc có thể khiến Địa Mẫu cảm thấy hứng thú e rằng không nhiều, với chức trách của Ty Nam phủ, lẽ nào có liên quan với tiên gia động phủ?”

Tam động chủ gật đầu: “Có thể làm Sơn đại vương một phương, vẫn không tính ngốc. Bên phía Thiên Lưu sơn cũng suy đoán như vậy, cho nên mới điều động toàn bộ lực lượng có thể điều động theo dõi sát sao nhất cử nhất động của Ty Nam phủ, nhưng một mực chưa phát hiện thấy Ty Nam phủ có động tác gì. Thẳng đến khi truyền ra tin tức linh sủng của Loan châu Châu mục gả cho ngươi, tại dưới ánh mắt Thiên Lưu sơn quan tâm chăm chú mới phát hiện thấy dị thường, phát hiện có người của Ty Nam phủ cải trang bí mật ra vào.”

Hồng Đằng vô cùng lo sợ, không biết vị này đến tột cùng muốn nói việc gì, tựa hồ mơ hồ đoán được một chút vị này muốn nói cái gì.

Tam động chủ nhìn chăm chú gã ta, “Ngươi còn cho rằng Loan châu Châu mục Lữ Khai mời ngươi hỗ trợ, sau đó mời ngươi dự tiệc đáp tạ là chuyện bình thường sao?”

Hồng Đằng hầu kết rung động, gian nan nói: “Ý của Tam gia là, đây là bố cục của Ty Nam phủ lập ra?”

Tam động chủ: “Rất hiển nhiên, đã thăm dò được sở thích của ngươi, những gì đã làm trước đó chính là vì để ngươi trông thấy ‘Minh Nguyệt’ mà không khiến người hoài nghi.”

Hồng Đằng nghiến nghiến răng, “Là tiểu yêu bị ma quỷ ám ảnh, Tam gia yên tâm, việc nạp thiếp, tiểu yêu sẽ tìm lí do từ chối.”

Tam động chủ tựa ở lưng ghế dựa, khoát tay áo, “Ta tới đây không phải để làm hỏng chuyện tốt của ngươi. Trúng phải Mỹ nhân kế rồi

cũng không sao, mỹ nhân cứ việc thoải mái nhận lấy. Với loại chuyện này, 'Minh Nguyệt' kia cũng là thân bất do kỷ, huống hồ Ty Nam phủ đại khái sẽ không cần phải nói cho nàng ta biết sự thật. Ngươi đã quan tâm sai trọng điểm, Hồng Đằng, ngươi không có nghĩ một chút vì sao Ty Nam phủ lại nhằm vào ngươi sao?"

Hồng Đằng thoáng sửng sốt, sợ hãi cả kinh hỏi: "Chẳng lẽ là nhằm vào 'Quan Phong Dương cổ mộ'? tại Kiến Nguyên sơn trừ nó ra, tựa hồ cũng không có gì đáng giá để Ty Nam phủ bỏ ra công phu như thế. Chỉ là, cổ mộ này năm đó không phải đã bị Ty Nam phủ lục soát vơ vét một lần rồi sao?"

Tam động chủ: "Đây chính là nguyên nhân ta tự mình tới đây tìm ngươi. Không ai biết Ty Nam phủ có phải nhằm vào cổ mộ hay không, có phải là vùng Kiến Nguyên sơn này còn có thứ gì là chúng ta không biết rõ hay không? Cho nên không thể hành động thiếu suy nghĩ, không thể đả thảo kinh xà. Việc nạp thiếp ngươi cứ tiếp tục, làm bộ như cái gì cũng không biết, cần ngoài thả lỏng bên trong chăm chú, phải mở to hai mắt nhìn nhìn chằm chằm những người Ty Nam phủ kia, xem bọn hắn đến tột cùng muốn làm gì."

Hồng Đằng: "Tam gia yên tâm, ta đã minh bạch rồi. Chỉ là một khi có biến, lực lượng của Kiến Nguyên sơn tiểu yêu e rằng chống không lại Ty Nam phủ."

Tam động chủ: "Không có gì phải sợ, Đại thánh đã tới rồi, đang tại phụ cận trầm tĩnh quan sát."

"A!" Hồng Đằng kinh hô, lần này thật sự là chấn kinh rồi, không nghĩ tới nhân vật số một Yêu giới cũng đã tới đây, lập tức khẩn trương vô cùng, "Đại thánh ở đâu, cho phép tiểu yêu tiến đến bái kiến!"

Tam động chủ: "Không cần làm chút tục lễ đó. Thời điểm này, Đại thánh sẽ không dễ dàng lộ diện, khi nào bằng lòng gặp ngươi, ngươi tự nhiên có thể gặp được, không cần cưỡng cầu."

"Vâng." Hồng Đằng đáp lại, chợt nghĩ đến Yêu giới Đại thánh ở sau lưng mình nhìn chằm chằm, bỗng thấy nơm nớp lo sợ.

Tam động chủ lại hỏi, "Đã tới những khách nhân nào, Địa Hoang nguyên, U Nhai và Ân quốc có người liên quan tới không?"

Hồng Đằng trầm mặc lặng lẽ suy nghĩ một hồi, đáp: "Khách nhân tới không ít, đa số đều là Loan châu cảnh nội, không có nghe nói có người của Địa Hoang nguyên và U Nhai, trái lại Ân quốc 'Bích Hải Thuyền Hành' khai Phụ tức là xây dựng bến cảng tại bờ biển phụ cận, có người tới chúc mừng. Ý của Tam gia là…"

"Thật đúng là trùng hợp, thật biết chọn địa phương, đúng lúc chạy tới nơi này khai Phụ rồi!" Tam động chủ một tiếng hừ lạnh, "Không ngoài dự liệu, không chỉ mình Thiên Lưu sơn ta nhìn chằm chằm Ty Nam phủ, Ân quốc Đại Nghiệp ty e rằng cũng đã phát hiện thấy tình trạng tương tự. Địa Hoang nguyên và U Nhai trái lại nhất quán thanh tịnh không cuốn vào những sự tình này. Xem ra, e rằng không chỉ Đại thánh đã tới, chỉ sợ Địa Mẫu và Địa Sư cũng đã quang lâm."

Hồng Đằng á khẩu không trả lời được, bị hù dọa quá mức, không nghĩ tới mình nạp cái thiếp lại kinh động nhiều nhân vật đỉnh cấp Tu Hành giới như vậy, lần này thật sự không biết là phúc hay là họa rồi.

Nhìn bộ dáng của gã ta, biết rõ gã ta sợ hãi, Tam động chủ trấn an: "Không cần sợ hãi, trừ phi sự tình lộ rõ ra sự thật, trừ phi đến tình trạng cần phải bọn họ xuất thủ tranh đoạt, bọn họ mới có khả năng lộ diện. Không có khả năng ngay cả sự tình còn chưa có rõ ràng, liền sẽ vì một sự việc chưa xác định mà nhảy ra đánh nhau dữ dội. Cho nên việc ngươi làm lần này rất trọng yếu. Nếu làm tốt, Đại thánh tự nhiên sẽ có trọng thưởng!"

"Vâng." Hồng Đằng mặt ngoài cung kính đáp lời, trong lòng mệt mỏi, lại bất đắc dĩ, không nghĩ tới mình sẽ bị cuốn vào loại phá sự tình này.

Cuối cùng, Tam động chủ đứng lên đi ra mấy bước, lại đột nhiên nói: "Đúng rồi, tình huống trong cổ mộ kia như thế nào rồi?"

Hồng Đằng cẩn thận đi theo bên cạnh, bẩm báo: "Không dám giấu giếm Tam gia, tiểu yêu cũng không rõ lắm. Năm đó Ty Nam phủ chạy đi vào dày vò một chuyến, không biết gây ra bao nhiêu là tử thương, nghe nói dân phu cùng đi, chết không dưới hơn một nghìn người tại trong đó.

Về sau người của Thiên Lưu sơn cũng tới, dẫn dắt bầy yêu Kiến Nguyên sơn đi xuống lục soát một chuyến, lúc đó tiểu yêu cũng ở trong đó, tận mắt nhìn thấy lại tạo ra rất nhiều thương vong.

Nơi đó giống như mê cung, yêu tà đáng sợ, mượn địa khí sinh sôi, giống như giết không dứt. Lúc đó, sau khi dò xét qua một lần, vị chủ sự đến từ Thiên Lưu sơn từng cân nhắc đến việc triệt để quét sạch Tà nguyên dưới mặt đất kia. Bởi vì những yêu tà kia không dám gặp ánh nắng, biện pháp tốt nhất chính là đẩy ngã cả tòa núi lớn, sau đó khai quật mặt đất, để cho ánh nắng chiếu vào."

Tam động chủ gật đầu, "Vị chủ sự mà ngươi nói tới chính là Nhị động chủ. Việc này ta có nghe Nhị ca nói qua, quả thực từng có cân nhắc như vậy, nhưng khối lượng công việc quá lớn, chỉ riêng việc muốn mở ra tòa núi kia cũng đã không biết phải tốn bao nhiêu năm thời gian, càng không nói tới khai quật sâu vào trong lòng đất, không thể không xóa bỏ."

Hồng Đằng: "Thì ra là Nhị gia, là tiểu yêu mắt vụng về. Không sai, về sau cân nhắc đến việc đám yêu tà kia cũng không dám đi ra ngoài gặp ánh sáng, liền xóa bỏ rồi, chỉ là dùng tảng đá đem lối vào đã bị đào ra kia phong kín lại mà thôi. Bởi vì tiểu yêu từng đi vào, biết rõ tình hình bên trong thật sự đáng sợ, cho nên sau khi tiểu yêu chấp chưởng Kiến Nguyên sơn thì cũng không có đi vào lại để kiểm tra, vì vậy không rõ ràng lắm bên trong đến tột cùng như thế nào rồi."

Địa phương mà có thể khiến Yêu tu nói ra là "Yêu tà", có thể thấy quả thực là một nơi tà môn.

Tam động chủ chắp tay lặng im một hồi, chợt tự nói thầm một câu, "Trong mộ còn có thể có thứ gì? Lần này Ty Nam phủ tới, sẽ có liên quan cùng nơi đây sao?"

Trời còn chưa sáng, còn đang nửa đêm, Loan châu Mục phủ vẫn đang bận rộn.

Bên trong một gian tiểu viện, có hai người khiêng một cái rương lớn tiến vào, trực tiếp tiến vào chính sảnh.

Bên trong chính sảnh cũng có hai người đang chờ.

Một người thân mặc hắc y, thân hình gầy gò, trên mặt gầy đến mức gần như không có thịt, khiến người ta có cảm giác như là bộ xương, màu da ám trầm, địa vị tại Ty Nam phủ không tầm thường, chấp chưởng Tiền ty, tên là Mông Phá.

Có một người khác chính là Ty Nam phủ hành tẩu, từng tham dự hộ tống Liệt Châu sĩ tử vào kinh thành đi thi - Kim Hóa Hải.

Tại trước mặt Tiền ty tiên sinh của Ty Nam phủ, Kim Hóa Hải tự nhiên là tất cung tất kính.

Trông thấy khiêng tiến vào là cái rương gỗ được sơn phết, mặt trên còn buộc dây đỏ thắt hoa thắt nơ, hiển nhiên chính là đồ cưới đưa tới Kiến Nguyên sơn, Kim Hóa Hải có chút nghi hoặc, không biết có ý gì.

Mông Phá hất hất cằm, thanh âm trầm thấp, "Mở ra."

Cái rương hạ xuống, hai người khiêng rương nhanh chóng cởi ra dây chằng dây buộc, mở nắp rương ra, lộ ra các loại đồ dùng vàng bạc ở bên trong.

Mông Phá hỏi: "Có biết đây là cái gì không?"

Kim Hóa Hải chần chừ hỏi lại: "Đồ cưới đưa vào núi?"

Mông Phá lại hướng về phía cái rương hất hất cằm, "Nhấc lên."

Hai người khiêng rương lập tức lại khiêng cái rương kia lên, Mông Phá phất tay tại mặt bên cái rương đập vang "Thùng thùng đông" ba tiếng.

Kim Hóa Hải còn đang nghi hoặc, chợt nghe phía dưới rương truyền đến một tràng âm thanh sột sộ soạt soạt, vật phẩm trong rương bỗng nhiên trầm xuống một mảng lớn, mà phía dưới rương thì đột nhiên rơi xuống một gã hắc y nhân, ngay tại chỗ lăn lộn đến một bên, đứng lên, trên tay còn cầm lấy một tấm ván.

"Có hiểu chưa?" Mông Phá hỏi.

Đã biểu thị rõ ràng minh bạch như thế, đơn giản chính là phía dưới rương có thể giấu người, Kim Hóa Hải làm sao còn có thể không hiểu, gật đầu nói: "Thuộc hạ đã hiểu rồi."

Lúc này Mông Phá mới phất phất tay, ra hiệu cho ba người kia lui xuống. Sau khi bên trong phòng không còn người khác, y mới nói: "Ta cũng sẽ vào núi, kỳ thực ngươi là phụ, ta là chính. Lần này ta chính là ẩn giấu tại trong cái rương đặc chế này để đi vào, có một nhóm người sẽ đi vào theo cách giống như ta."

Dáng vẻ Kim Hóa Hải như rịn cả mồ hôi, nói: "Sao có thể để tiên sinh bị ủy khuất như thế."

Mông Phá nhấc tay đình chỉ, "Ngươi cho rằng các ngươi cải trang thành người đưa đồ cưới vào núi là có thể giấu giếm được con mắt người có ý sao? Bên này có bao nhiêu người đưa đồ cưới, vào núi có bao nhiêu người, người ta sẽ nhìn chăm chú sát sao, các ngươi khó có thề làm được gì. Sau khi vào núi, trên đường đưa đồ cưới, tìm đến cơ hội thích hợp thì người giấu tại trong rương sẽ rơi xuống và

ẩn núp ngay tại chỗ. Các ngươi ở ngoài sáng thu hút sự chú ý của bọn họ, yểm hộ cho phía bên ta hành động."

"Vâng." Kim Hóa Hải đáp ứng, sau đó lại chần chừ hỏi: "Không phải để cho thuộc hạ tùy thời đi cổ mộ tìm kiếm sao?"

Mông Phá: "Cổ mộ, chúng ta năm đó đều đã đi vào điều tra qua, bên trong yêu tà hoành hành, hành động bất tiện. Chủ yếu nhất chính là, lần này nhân thủ của chúng ta không đủ, không có biện pháp giống như năm đó phát động một số đông nhân mã tiến vào chiếm đóng và lộ liễu làm việc.

Còn có một điểm cũng khác với năm đó, năm đó chính là vì đi vào tìm quan tài, tìm vật bồi táng, xem xét tại trong địa cung có khả năng có sơ hở gì, lần này nhất định cần phải tra xét kỹ.

Nhưng bên trong địa cung yêu tà quấy rầy quá dữ, chỉ là đối phó với những yêu tà kia đã là rất phiền phức, huống hồ chúng ta còn không đủ nhân thủ, muốn an tâm tra xét kỹ e rằng quá sức.

Cho nên, ngươi phải tùy thời an bài nhân thủ đi cổ mộ tìm kiếm, bọn họ nhất định sẽ nhìn chằm chằm vào các ngươi, đem bọn họ dụ dỗ đi vào, để cho lực lượng của bọn họ đi vào trước dọn dẹp đường giúp chúng ta. Đợi cho bọn hắn hạ thấp đi sự quấy nhiễu trong cổ mộ, hãy để cho bọn hắn minh bạch mình đã bị lừa, đợi khi bọn hắn đều đã rút đi, đều nhìn chằm chằm theo ngươi rời đi, phía bên ta mới bắt đầu dẫn người đi vào."

Kim Hóa Hải bừng tỉnh đại ngộ, "Thuộc hạ đã minh bạch rồi. Tiên sinh, lần này chúng ta đi vào vẫn là tìm 'Vân Đồ' sao?"

Mông Phá: "Không nên hỏi, đừng hỏi!"

"Vâng." Kim Hóa Hải thúc thủ khom người.

Chương 177: Chợt gặp

Phải chạy đường xa, vì để có thể kịp giờ lành, đồ cưới mà Mục phủ chuẩn bị liền được chất lên xe xuất phát khởi hành ngay nửa đêm.

Không chờ tân nương cùng lúc xuất phát, tân nương có thể xuất phát muộn hơn, Kiến Nguyên sơn sẽ phái người tới đón dâu, để tránh tân nương đường dài xóc nảy, sẽ dùng phương thức phi hành tới đón.

Theo lý thuyết, tại Nhân gian là không cho phép đại hình phi cầm dùng loại phương thức này tới đưa đón người, bởi vì đối với thế lực Nhân gian mà nói, sẽ ảnh hưởng tới việc quản lý kiểm soát Nhân gian, lại thêm có thể chở vật nặng phi hành đa số là Yêu tu.

Nếu đã không dễ kiểm soát, Nhân gian liền muốn lập ra quy củ, đem loại lực lượng phi hành bên trong khu vực của mình này kiểm soát tại trên tay, nhưng Yêu giới lại không đồng ý, làm sao có khả năng toàn diện do Nhân gian kiểm soát quản lý.

Sau khi trao đổi không đạt được thỏa thuận, lập tức trở nên phiền phức, phạm vi thế lực của Nhân gian và Yêu giới ở trên đại lục là trong tình trạng đan xen cài răng lược, ngươi không để cho ta đưa đón khách bay đến phía bên ngươi, vậy thì ta cũng không để cho ngươi đưa đón khách bay đến phía bên ta, phi hành mà không thể bay thẳng thì không có nhiều ý nghĩa.

Vì vậy mà việc chở người phi hành rất hiếm thấy tại Nhân gian, trên cơ bản đều là tại địa vực ở ngoài đại lục.

Nhưng mà lần này hiển nhiên là ngoại lệ, người nắm quyền Loan châu thuộc Nhân gian bên này cùng Yêu giới bên kia trao đổi với nhau xong rồi, trước đó đã đạt thành thỏa thuận.

Cũng chỉ có thể là đón người, đồ cưới không tiện không vận, Mục phủ không phải nhà người bình thường, đồ cưới thật sự là quá

nhiều, cần rất nhiều đại hình phi cầm có thể chở vật nặng mới được…

Trời mới sáng lên, Dữu Khánh liền thức dậy chạy ra bên ngoài nhà nghỉ chân, ngồi trên một chỗ bồn hoa, lưng dựa vào phía hoa hoa cỏ cỏ, tay đặt ở phía sột sột soạt soạt, thả "Đầu to" ra, lại lặng lẽ cho ăn một chút Linh Mễ.

Hắn thuần túy là bị "Đầu to" làm náo loạn.

Ngày hôm qua trước lúc xuất phát, hắn sợ "Đầu to" trên đường nhịn không được, cũng đã cho ăn no một lần rồi.

Theo lý thuyết một lần no tối thiểu có thể chống hai ngày, nào ngờ a, mới qua một đêm, "Đầu to" đã nhịn không được rồi, ra sức tại trong quần áo hắn bò tới bò lui, bò tới nơi giấu Linh Mễ trong quần áo hắn.

Những Linh Mễ đó kỳ thực cũng là chuẩn bị cho "Đầu to", xuất môn không tiện mang theo xương cốt, lại thêm biết rõ con côn trùng này tùy thời có khả năng bán ra giá cao, đãi ngộ dành cho "Đầu to" quả thực tốt lên rất nhiều, lập tức chuẩn bị cho cả Linh Mễ.

Nhưng mà đang giả mạo là cu-li phổ thông, không tiện để người ta nhìn thấy trên người có Linh Mễ, hắn liền đem Linh Mễ may tại mặt trong quần áo, cần có thời gian xé mở đường may đổ ra một chút.

Chưa từng nghĩ tới, phỏng chừng là "Đầu to" ngửi thấy được mùi vị, phát hiện Linh Mễ ở gần trong gang tấc, đến nửa đêm liền nhịn không được nữa, ra sức lủi về phía đó.

Với con côn trùng này lại không có biện pháp giảng đạo lý, nhìn tại giá trị bản thân người ta không nhỏ, hắn nhịn rồi.

Được rồi, đành phải chờ trời sáng ngời liền chạy ra hầu hạ.

Không chạy ra cũng không được, âm thanh "Đầu to" ăn cái gì cũng rất giòn vang, dát dát băng băng, dễ dàng bị người nghe được, chỉ có thể chạy đến nơi kín đáo một chút.

Lúc này, "Đầu to" đang tại trong bồn hoa phía sau mông hắn gặm ăn dát dát băng băng, mà hắn cũng chỉ có thể hết nhìn đông tới nhìn tây vểnh tai hỗ trợ thông khí.

Đương nhiên, hắn cũng không quá khẩn trương, dù sao cũng có rất ít người có thể nhận biết Hỏa Tất Xuất.

Nhìn nhìn khắp nơi, tối hôm qua không thấy rõ Kiến Nguyên sơn, bây giờ xem như đã thấy rõ rồi.

Quả thực là một nơi linh sơn tú thủy, bốn phía núi non trùng điệp, thác đổ thanh tuyền, trong mịt mờ có mái đao rường cột chạm trổ, thấp thoáng trong cây cối xanh um là đình đài lầu các xa hoa, không khí tươi mát thấm vào phế phủ, xác thực có cảm giác như tiên cảnh.

Đem nhà ở Nhân gian độc đáo dời đến xây dựng vào trong thâm sơn này, cảm giác đám yêu quái này so với người còn sẽ hưởng thụ hơn.

Nhưng mà ánh mắt hắn vẫn là bị một toàn núi lớn trong sương mỏng xa xa thu hút, một tòa núi lớn màu đen hình trụ dựng thẳng, vách núi tựa hồ bởi vì quá mức cao chót vót mà không có mọc được thực vật gì, trái lại trên đỉnh núi được che phủ một tầng cây, giống như đeo nón xanh.

Căn cứ theo tư liệu lấy được từ Vọng Lâu, dưới tòa núi kia hẳn chính là vị trí cổ mộ.

Hơi tính toán khoảng cách, cách nơi này đại khái khoảng mười lăm dặm.

Tại lúc hắn đang suy nghĩ thất thần, chợt mơ hồ có tiếng bước chân truyền đến, nghiêng đầu nhìn qua, thấy một người quen chậm rì rì

dọc theo tiểu đạo thềm đá sườn núi đi tới, không phải ai khác, chính là Thôi Du của Giám Nguyên trai.

Dữu Khánh lập tức xem như không phát hiện thấy, đưa tay ra phía sau, một tay nắm lấy "Đầu to" đang ở phía sau há miệng gặm ăn dát băng bắt vào trong lòng bàn tay, nắm trong nắm đấm.

Cho ai nhìn thấy "Đầu to" cũng được, duy chỉ không thể cho người của Giám Nguyên trai nhìn thấy.

Hắn cũng đứng dậy, chắp tay phía sau, giả bộ bước chậm đi về, muốn làm bộ như không thấy được người ta, muốn đi về trong viện.

Thôi Du vốn là nhắm hắn mà tới, lúc này cất tiếng gọi, "Bằng hữu, nhìn quen mặt nha, có phải chúng ta ở đâu gặp mặt qua hay không?"

Tối hôm qua gã đã theo dõi Dữu Khánh, đã biết Dữu Khánh đặt chân ở đâu, nhưng không dễ chạm mặt, chờ tới bây giờ mới có cơ hội, sao có thể dễ dàng bỏ qua, tự nhiên phải chợt gặp.

Dữu Khánh nhìn lại, làm bộ mới phát hiện thấy, hơi nở nụ cười, di chuyển đi đến, cùng gã khách sáo hàn huyên.

Sau khi song song đi tới gần mép núi, thấy xung quanh không có người tới gần, Thôi Du mới làm bộ bất ngờ hỏi: "Thám hoa lang, ngươi tại sao cũng tới nơi đây?"

Dữu Khánh không nghĩ tới đối phương có thể bởi vì tình báo của Vọng Lâu trên người hắn mà theo dõi tình huống Kiến Nguyên sơn, trả lời: "Mới gia nhập 'Bích Hải Thuyền Hành', được Thuyền hành chấp sự coi trọng, tại trong Thuyền hành đảm nhiệm một chức vị quan trọng nhất định, vừa đúng lúc người ta muốn tới chúc mừng, gọi ta cùng đi theo mở mang kiến thức, vì vậy ta tới đây rồi. Biết 'Bích Hải Thuyền Hành' a? Thuyền hành lớn nhất thiên hạ, về sau Giám Nguyên trai có cần gì, cứ việc tìm ta, ta sẽ chiếu cố."

Thôi Du trong lòng hừ lạnh, lúc trước gã và Tần Quyết còn chỉ hoài nghi đứa này sẽ đến Kiến Nguyên sơn, sau khi tận mắt nhìn thấy, không khác gì đã xác thực một ít suy đoán, nào còn sẽ tin Dữu Khánh chỉ tới chúc mừng, lạnh nhạt nói: "Thì ra là thế, còn tưởng rằng ngươi là lấy thân phận Giám Nguyên trai tới đây chúc mừng, thì ra đã trở thành người của 'Bích Hải Thuyền Hành'. Được rồi, đều là người mình, có việc sẽ không khách khí, nhất định tìm ngươi."

Vừa nghe nói tới thân phận của Giám Nguyên trai, trong lòng Dữu Khánh lập tức mắng chửi, hắn trái lại muốn dùng thân phận Giám Nguyên trai tới chúc mừng, thế nhưng đã bị người cướp đoạt mất mấy trăm vạn, trong tay không dư dả gì, nơi này là nhà người bình thường có thể tùy tiện một chút hạ lễ liền có thể chạy tới hay sao? Hơn nữa còn là Châu mục gả nữ, nhìn xem người khác hạ lễ là đưa cho cái gì a.

Hạ lễ đưa ít, bị người cười chỉ là thứ yếu, bị người hoài nghi mục đích chạy tới đây mới thật sự phiền phức.

Có sức mạnh từ mấy trăm vạn, hắn khẳng định tùy tiện đập, hắn còn không biết có tiền dễ làm việc sao?

Thế nhưng chút tiền trên tay kia là phải dự định dùng lâu dài, phải tiết kiệm chi tiêu, không thể lại chạy về U Giác Phụ tìm Thiết Diệu Thanh mượn nữa đi? Huống hồ chờ hắn quay lại U Giác Phụ thì tám chín phần mười Diệu Thanh Đường đã không còn nữa rồi, Thiết Diệu Thanh phỏng chừng cũng không biết đã đi đâu, không chừng đã rơi xuống trên tay Tần Quyết, sinh hài tử cho Tần Quyết rồi đi.

Hắn cũng bởi luyến tiếc tiêu tiền nên mới đi tìm nơi nương tựa Bích Hải Thuyền Hành, chứ hắn cũng không nguyện ý phơi mình dưới ánh nắng chói chang đến mức biến thành như vậy.

Đương nhiên, hiện tại nói việc này không có ý nghĩa gì, mối thù mấy trăm vạn bạc, hắn há có thể quên, tìm được cơ hội hắn khẳng định sẽ tính khoản nợ này, biểu hiện ra ngoài vẫn phải làm bộ như đối

phương không cướp đoạt mình, hỏi: "Các ngươi tại sao cũng chạy tới đây?"

Thôi Du: "Ngươi cho rằng U Giác Phụ buôn bán, là ngồi đó làm chay hay sao? Bình thường cần phải đi ra ngoài tìm tìm con đường buôn bán, làm bát phương buôn bán, kết giao bát phương bằng hữu là chuyện bình thường."

Dữu Khánh a một tiếng, hắn trái lại tin tưởng việc này.

"Đầu to" trong lòng bàn tay tựa hồ không quen bị nắm như vậy, giãy giụa trong lòng bàn tay hắn, nhưng mà Dữu Khánh chính là không cho nó lộ diện.

"Đúng rồi, đang muốn vì việc này nhắc nhở ngươi. Lần này ta và Đại chưởng quỹ tới là trước tiên xem xét tình huống, không có dùng thân phận của U Giác Phụ, ngươi quay lại không nên nói lỡ ra miệng." Thôi Du ngoài miệng nhắc nhở, trong lòng cũng là nói thầm.

Bọn họ cho rằng Dữu Khánh làm ra thân phận của Giám Nguyên trai, khi tới Kiến Nguyên sơn, khẳng định sẽ dùng thân phận của Giám Nguyên trai tới chúc mừng, sợ bên này lại làm ra một thân phận của Giám Nguyên trai tới chúc mừng thì không thích hợp, cùng là người nhà lại chia hai nhóm tới chúc mừng thì tính là chuyện gì? Bất cứ người nào đều sẽ hoài nghi.

Sợ đưa dẫn bất tiện, sợ sẽ khiến cho sự tình phức tạp, cho nên thân là chủ nhân Giám Nguyên trai nhưng lại không dám dùng thân phận của Giám Nguyên trai, tạm thời dùng một cái thân phận khác.

Không nghĩ tới chính là, Dữu Khánh tìm bọn họ làm ra cái thân phận Giám Nguyên trai, nhưng chạy tới nơi này vậy mà không dùng, nếu sớm biết như thế bọn hắn liền không cần giả tạo làm gì.

"Đều là người mình, yên tâm, sẽ không nói nói lộ ra." Dữu Khánh miệng đầy đáp ứng, ngay lập tức lại hiếu kỳ hỏi: "Vậy các ngươi dùng thân phận gì xông tới đây?"

Thôi Du: "Việc này đơn giản, chỉ nói là chuẩn bị tại Loan châu cảnh nội làm cửa hàng buôn bán kim tiền, người ta vừa nghe liền hiểu, là tới ôm bắp đùi hai bên."

Dữu Khánh a một tiếng.

Hai người không có trò chuyện nhiều, cũng không tiện trò chuyện nhiều, làm bộ như mới quen biết, tùy tiện nói chuyện với nhau một chút liền tách ra.

Dữu Khánh cũng không vội trở về trong viện, lại ngồi trở lại bên cạnh bồn hoa, Linh Mễ vẫy ra trong bồn hoa vẫn còn, hắn lại thả "Đầu to" đi ra ăn…

Ngoài một khu tiểu lâu, Tần Quyết thả bộ bước loanh quanh, bọn hắn không nhiều người, lễ không đủ trọng, lại thêm thân phận không đủ sức nặng, không có phân riêng nhà cửa cho bọn hắn, chỉ cho bọn hắn ở chung trong một tòa tiểu lâu.

Trông thấy Thôi Du trở về, y lập tức đi tới trong đình bên cạnh chờ đợi, đối với người đi vào, lập tức hỏi: "Tình huống như thế nào?"

Lúc này Thôi Du đem nội dung trao đổi nói lại cho y biết.

Sau khi nghe xong, Tần Quyết nghi hoặc, "Tên kia làm sao lại trộn lẫn vào trong 'Bích Hải Thuyền Hành' rồi. Thực lực Thuyền hành này không nhỏ, ta nghe mấy người lão nhị từng nói, chỗ dựa phía sau Thuyền hành này kỳ thực chính là Ân quốc. Thám Hoa lang của Cẩm Quốc lại cùng Ân quốc quấn vào một khối, lấy thân phận của hắn không có khả năng là chợt gặp. Hắn vậy mà còn tại trong Thuyền hành gánh vác chức vị quan trọng? Tên gia hỏa này trái lại khiến người càng ngày càng tìm không rõ sâu cạn rồi."

Thôi Du: "Nói chung hắn nói cái gì mà chỉ là cùng Thuyền hành tới đây chúc mừng, chuyện ma quỷ không thể tin. Nếu hắn đã xuất hiện tại nơi đây, suy đoán của ngài hẳn sẽ không sai, khẳng định là có mưu đồ."

Tần Quyết tại trong đình xoay người lại, nhìn về phía ngọn núi lớn đội nón xanh xa xa kia, "Thực sự là nhằm vào nơi đó mà xông tới hay sao? Theo dõi hắn thật chặt."

"Yên tâm, đã bảo hai bọn hắn đi theo dõi rồi." Thôi Du cho một lời khẳng định, nhưng vẫn có chút lo lắng, "Đại chưởng quỹ, theo như lời ngài nói, phía sau Bích Hải Thuyền Hành là Ân quốc, A Sĩ Hành cùng những người Thuyền hành kia quấn cùng một chỗ, thế cục tựa hồ trở nên phức tạp, chúng ta có vẻ hơi thế đơn lực bạc, thật sự còn phải tiếp tục cuốn vào việc này sao?"

Lúc trước bọn họ phán đoán là sự việc mà chỉ với ba người Dữu Khánh cũng có thể lội vào, với bọn họ tự nhiên càng không có vấn đề, không nghĩ tới Dữu Khánh chỉ chớp mắt đã cùng một tốp thế lực lớn trở thành một nhóm rồi.

Tần Quyết cũng có phần tiến thoái lưỡng nan, "Hiện tại thông báo cho mấy người lão nhị cũng không còn kịp rồi, trước tiên nhìn chằm chằm xem tình huống rồi nói tiếp đi."

Chương 178: Có chỗ dựa vào

Một bên Kiến Nguyên điện, có sân thượng, trên sân có một bạch y nam tử, một tay phe phẩy chiết phiến, một tay vuốt chòm râu dê, nhìn rất có dáng vẻ thư sinh, chỉ là trong mắt thường xuyên hiện lên nét lạnh lùng.

Đây là Kiến Nguyên sơn Chưởng Mục yêu, trên dưới xưng là Đại Chưởng Mục, chấp chưởng Quan sơn, các loại sự vụ như canh gác dò xét.

Một gã tiểu Chưởng Mục thì thầm nói nhỏ bên tai y một lúc, sau đó bạch y Đại Chưởng Mục phất tay ra hiệu cho nó lui ra sau, mình

cũng xoay người rời đi, tiến vào bên trong Kiến Nguyên điện.

Bên trong Điện, hai gã tiểu yêu đang tại giúp Hồng Đằng chỉnh đốn xiêm y ngày Đại hỉ, bình trên luận dưới.

Đi tới đây, đại Chưởng Mục hất đầu ra hiệu, hai gã tiểu yêu nhanh chóng lui xuống, y tại bên tai Hồng Đằng hạ thấp giọng nói: "Trong nhóm khách mừng ngày hôm qua, trong nhóm người nói là muốn tại Loan châu mở Ngô thị Kim phô kia, có một người tiếp xúc với người của Bích Hải Thuyền Hành. Phía dưới báo cáo, hai bên thoạt nhìn là sáng sớm ngẫu nhiên gặp nhau, nhưng xem thần sắc nói chuyện thì hẳn phải là người quen."

Hồng Đằng hơi chút trầm mặc, hỏi: "Hai bên có quan hệ gì? Là một nhóm sao?"

Đại Chưởng Mục: "Không rõ ràng lắm."

Hồng Đằng: "Tìm Thiên Lý lang, lập tức truyền tin cho người quen phía bên kinh thành, nhờ bên kia hỗ trợ tra xét xem tại Kinh thành có phải có Ngô thị chuyên môn mở Kim phô tức là tiệm vàng hay không, có mấy người trên như vậy hay không, và có phải có phái người đến Loan châu mở rộng buôn bán Kim phô hay không."

Đại Chưởng Mục hơi chần chừ nói: "Đại vương, chỉ để cho Thiên Lý lang chỉ vì một chuyện này mà đi kinh thành một chuyến thì tiêu tốn hao không ít, ngoài ra nhanh nhất cũng phải ngày mai mới có thể có kết quả trở về. Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, quản hắn thật hay giả, chỉ cần hắn đưa lên hạ lễ hàng thật giá thật là được, về sau tiễn khách, xong việc cùng lắm thì không tiếp tục qua lại là được."

Hồng Đằng suy nghĩ một chút, cảm thấy có một số việc vẫn là nên để cho tên gia hỏa này biết rõ một ít, nếu không sẽ không dễ làm việc, lúc này ngoắc tay, ra hiệu cho y ghé tai sát tới, nhỏ giọng nhỏ nhẹ nói: " Tam gia Thiên Lưu sơn đã giá lâm, mang đến trọng yếu việc chẳng ra gì, lần hôn sự này là ta bị người trù tính…"

Qua một phen nói nhỏ, vẻ mặt đại Chưởng Mục khiếp sợ, thần sắc cũng càng thêm trở nên nghiêm trọng.

Sau khi cho biết đại khái nguyên do, ngón tay Hồng Đằng chọc chọc vào ngực y, trầm giọng nói: "Lần này không cần sợ tốn tiền, lập tức đi làm đi. Ta nói lại lần nữa, trên núi có mắt và lỗ tai đều phải mở to hai mắt, vểnh hết tai lên cho ta, đem mỗi người đều nhìn chăm chú vào, tin tức lớn nhỏ gì đều tùy thời báo cho ta biết, quyết không thể xuất hiện sai sót, nếu không tính mạng của ngươi, ta sợ là khó giữ được!"

"Vâng!" Đại Chưởng Mục chắp tay lĩnh mệnh, đã biết sự tình nghiêm trọng, biết rõ nên làm như thế nào rồi, không dám tiếp tục có chút lười biếng, nhanh chóng chạy đi bố trí.

Bên ngoài Khách viện, Hữu Lăng La với hai gã hộ vệ cùng đi theo bước chậm tại trên đường mòn trong núi, thảnh thơi ngắm sơn cảnh, thỉnh thoảng dừng chân cúi người nhìn kỹ hoa dại tươi đẹp không biết tên ở bên đường.

Đến lúc mặt trời mọc thì Mạnh Vi xuất hiện, bước nhanh lên trên, đuổi tới bên người Hữu Lăng La, hạ thấp giọng nói: "Tiên sinh, đã dò xét được, người lúc trước tiếp xúc cùng Ngưu Hữu Khánh là người của Kim phô Ngô thị nào đó tại Cẩm Quốc kinh thành, nói là chuẩn bị mở rộng kinh doanh Kim phô đến bên này."

Hữu Lăng La hơi suy tư một chút, chậm rãi nói: "Cẩm Quốc kinh thành, trong mấy nhà kinh doanh Kim phô là có Ngô thị, không biết có phải cùng một nhà hay không. Nếu phải, phía sau Ngô thị thế nhưng là đứng ở bên đối lập với Ứng Tiểu Đường, làm sao dám quấn vào một khối với A Sĩ Hành? Nếu như nói không phải, vậy còn có Ngô thị nào có thực lực nhảy ra kinh thành tới địa bàn Loan châu tranh đoạt sinh ý?"

Mạnh Vi: "Có lẽ thực sự là ngẫu nhiên gặp gỡ tùy tiện nói mấy câu đi."

Hữu Lăng La: "Không quản có phải hay không, sắp xếp hai người nhìn chằm chằm vào."

"Được." Mạnh Vi đáp ứng.

Hữu Lăng La: "Ngưu Hữu Khánh đang làm gì?"

Mạnh Vi: "Mấy người cùng nhau đi dùng cơm sáng rồi. Người của chúng ta nhân cơ hội kiểm tra cây gậy gỗ ba người mang theo, bên trong quả nhiên có giấu vật, cất giấu ba thanh kiếm, còn có chút đồ linh tinh không biết là thứ gì."

Hữu Lăng La kỳ quái: "Cái gì gọi là linh tinh không biết thứ gì?"

Mạnh Vi: "Không dám phá vỡ gậy gỗ, sợ không thể phục hồi nguyên dạng sẽ bị phát hiện, chỉ có thể cách gỗ điều tra, cảm giác bên trong còn có vật gì đó từng cây từng cây, cũng không biết là thứ gì."

Hữu Lăng La vuốt chòm râu nói: "Nhìn kỹ vào."

Kiến Nguyên sơn đãi khách có phân chia cao thấp sang hèn, khách nhân chủ yếu tương tự như Hữu Lăng La là có bữa cơm sáng xa hoa, chủ nhân cũng sẽ bồi tiếp, về phần những tùy tùng như Dữu Khánh thì chỉ là tùy tiện cung cấp một nơi ăn cơm tập thể.

Không có người tiếp đãi, dù sao tới cũng có ăn, ăn xong lau miệng bỏ đi cũng không người nào quản.

Sư huynh đệ ba người ăn xong, Dữu Khánh ra hiệu cái ánh mắt liền đồng thời động thân rời đi, đám cu-li cùng đi cũng lục tục có người cùng đứng lên theo.

Trên đường trở về viện, Dữu Khánh tìm đến một tiểu yêu đứng ở bên đường phụ trách giải đáp, chỉ đường cho khách nhân, dò hỏi: "Chúng ta vừa tới Kiến Nguyên sơn, có thể đi dạo vòng vòng ngắm cảnh được không?"

Tiểu yêu nhìn nhìn cách ăn mặc của những người này, trong lòng có phần rất không nguyện ý trao đổi, nhưng mà hiện tại là ngày đại hỉ của Đại vương, bên trên cũng đã dặn dò, người tới đều là khách, miễn cưỡng nặn ra nét tươi cười nói: "Đi một chút nhìn xem thì được, nhưng mà không thể tự tiện xông, nhà cửa, môn đình, nhà cửa, động quật cùng với những nơi có người thủ vệ thì chưa được cho phép đều không được tự tiện vào, nhìn xem sơn sơn thủy thủy thì không sao."

Nói trắng ra là, ngoại trừ một ít sơn sơn thủy thủy cùng nơi bọn họ ăn ở, những nơi khác bọn họ một mực không được tiến nhập.

Đối với Dữu Khánh mà nói, đã xác nhận có thể đi lại giữa sơn sơn thủy thủy cũng đã đủ rồi.

Cảm ta đối phương đã giải thích nghi hoặc, xoay người rời đi, kết quả phát hiện đám cu-li kia vẫn còn đi theo bên cạnh, liền kêu lên, "Không cần cứ đi theo chúng ta, các ngươi cũng đã nghe được, muốn chạy đến đâu nhìn xem thì cứ đi xem đi, khó có được một lần tới đây, không nên bỏ lỡ."

Ném xuống lời nói xong liền kêu gọi hai vị sư huynh đi nhanh, ba người trước tiên về khu viện đặt chân, chui vào gian phòng của mình, đóng cửa lại, cũng trực tiếp cài then cửa.

Nhìn bộ dáng của hắn liền biết có việc, giọng Nam Trúc còn chưa khôi phục bình thường, còn có chút khàn khàn, thấp giọng hỏi: "Thế nào?"

Dữu Khánh cũng hạ thấp giọng nói: "Ta tính đi ra ngoài một chút, nơi đây cách cổ mộ đại khái cũng chỉ khoảng mười lăm dặm đường, dù cho theo sơn đạo đi tới, có khoảng nửa canh giờ cũng đủ rồi. Dù sao hiện tại cũng không có việc gì, dứt khoát hôm nay đi dò xét tìm tòi xem sao."

Nam Trúc hơi kinh, "Không phải chứ, cứ như vậy ban ngày ban mặt đi thẳng đến cổ mộ sao?"

Dữu Khánh hai tay đè đè xuống, "Không nên khẩn trương, ngoại trừ chúng ta…"

Lời nói mới phân nửa, bên ngoài đã truyền đến âm thanh gõ cửa rầm rầm, cũng có tiếng người gọi, "Đầu lĩnh, các ngươi đang làm gì vậy, mở cửa a."

Dữu Khánh quay đầu lại la lớn: "Đều chờ ở bên ngoài cho ta, ba lĩnh đội chúng ta đang nói chuyện."

Người bên ngoài lại gọi, "Nói chuyện gì phải tránh chúng ta nha? Có chuyện gì tốt không dẫn theo chúng ta, chúng ta nhưng không đồng ý a."

Lập tức có mấy người cùng kêu gào theo, "Đúng, chúng ta không đồng ý."

Dữu Khánh lập tức mắng, "Nói chuyện người lớn nha, đừng ầm ĩ, ở bên ngoài đợi một chút đi, một chút là xong ngay." Tiếp đó liền không quản tới bên ngoài kêu gọi nhao nhao, ra hiệu cho hai vị sư huynh tiếp tục thảo luận chuyện của mình.

Bên ngoài ầm ĩ không ngừng, Nam Trúc ít nhiều lo lắng, "Ta trước đến giải thích một chút."

Dữu Khánh phất tay cản lại, "Đừng quản bọn hắn, bọn hắn có bản lĩnh thì phá cửa mà vào, có bọn hắn kêu gào nhao nhao, vừa hay đề phòng người khác nghe trộm." Tiếp đó áp sát vào hai người tiếp tục đề tài lúc trước, "Không có gì phải lo lắng, ban ngày đi cũng không sao, chỉ có chúng ta biết rõ chuyến này chúng ta tới là làm gì. Chúng ta đi ra ngoài tản bộ, tại trong mắt người khác cũng chỉ là du sơn ngoạn thủy. Lại nói, nếu đêm tối trèo đèo lội suối chạy đi xa như vậy, các ngươi cảm thấy bình thường sao? Trái lại có hiềm nghi."

Có phần nơm nớp lo sợ, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết suy nghĩ cũng phải, cảm thấy phần lo lắng kia quả thực dư thừa.

Nhưng Nam Trúc vẫn không thể không cẩn thận nói: "Trong tin tức Vọng lâu cung cấp, cũng không có nói nhập khẩu cổ mộ ở đâu, ngọn núi kia lớn như vậy a."

Dữu Khánh: "Cho nên phải đi đến đó tìm kiếm. Năm đó Ngu bộ trắng trợn đào móc qua, khẳng định có vết tích vô cùng rõ ràng, đi đến khẳng định có thể tìm được."

Nam Trúc nhưng không có sức mạnh và tinh thần như hắn, vừa tới liền đã có can đảm, đối diện với loại chuyện mạo hiểm này, phần nhiều là nói lời thận trọng tỉ mỉ kiểu kinh nghiệm: "Trong nội dung tình huống Vọng lâu, bên trong có Yêu tà hoành hành, từng khiến người của Ty Nam phủ và Yêu giới phải trả cái giá rất lớn, chúng ta cứ như vậy xông vào, ta tại sao cảm giác có điểm ngốc a?"

Dữu Khánh: "Là có yêu tà, nhưng đã bị người của Ty Nam phủ và Yêu giới trắng trợn thanh trừ qua rồi, dù cho còn có, hẳn là không thừa lại bao nhiêu. Còn nữa, căn cứ lời người sống sót kể lại, thực lực những yêu tà kia kỳ thực cũng không ra sao, lúc đó hoàn toàn là dựa vào số lượng, dựa vào quỷ dị, dựa vào sự khó lòng phòng bị mới khiến cho ngoại giới gánh chịu tổn thất thật lớn."

Cửa bị người bên ngoài kêu la vỗ đập rầm rầm vang không ngừng, trong sự ầm ĩ Mục Ngạo Thiết đột nhiên lên tiếng: "Ngươi cảm thấy ba chúng ta tại tình trạng chưa thăm dò tình huống, có thể mạnh hơn đám người Ty Nam phủ tiến vào lúc trước không? Bên trong đó thế nhưng là một tòa mê cung trong lòng đất, tự tiện xông vào nếu như gặp phải yêu tà, sợ rằng rất khó thoát thân."

Y và Nam Trúc không rõ, vì sao ngay cả tình huống còn chưa bắt đầu tìm hiểu, thì đã vội vã động thủ rồi, nào có sự tình làm như vậy, ngay cả y cũng là như cũ trong lòng không có căn cứ, cảm thấy tương đối không có nguyên tắc.

Dữu Khánh cũng không dông dài, đi đến cầm lấy cây gậy của mình, tìm đến khe hở phù hợp, dùng sức vặn một cái, lập tức nứt vỡ ra như vỏ đậu lạc, lộ ra thanh kiếm khảm ở bên trong, còn có một bó

nhang dùng giấy dầu bao bọc. Hắn quay đầu lại cầm lấy bó nhang kia đung đưa tại trước mặt hai vị sư huynh, "Yên tâm đi, sẽ không cầm mạng nhỏ của mình mạo hiểm, nếu một điểm nắm chặt cũng không có, ta cũng không có khả năng chạy tới đó. Đây chính thứ đảm bảo cho chuyến vào mộ này của chúng ta. Thứ Ty Nam phủ không phát hiện được, không có nghĩa là bản Chưởng môn không được!"

Về điểm này, hắn thật đúng là không có khoác lác, chỉ cần một nén nhang tại tay, trong địa cung cổ mộ có gió thổi cỏ lay gì đó liền không thể gạt được hai mắt hắn. Nếu thật có tình huống không thích hợp, hắn cũng có lòng tin sớm phát hiện để bò chạy lấy người.

Một thân bản lĩnh đặc thù này chính là nơi hắn dựa vào để tới đây, thế nhưng không tiện nói rõ cho hai vị sư huynh biết.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, bọn họ đương nhiên biết rõ trong gói giấy dầu kia là thứ gì, ba người cùng đi mua, làm sao có thể không biết, chỉ là nhang hương bình thường mà thôi, có thể tính là thứ gì mà đảm bảo? Lúc trước đã kỳ quái mua thứ này làm gì, đứa này chỉ nói vào mộ dùng được, bây giờ xem ra, tựa hồ thật sự có đại tác dụng gì đó.

Dữu Khánh đem kiếm treo tại trên eo, lại đem bó hương kia nhét vào trong tay áo, thúc giục hai người đang do dự, "Dây dưa kì kèo làm gì, chờ bọn hắn dỡ cửa vào sao? Nhanh, cầm lấy đồ vật rời đi."

Nam Trúc chỉ vào bội kiếm của hắn, "Ta nói, ngươi là cu-li, cứ như vậy trực tiếp đem theo kiếm đi ra ngoài sao?"

Dữu Khánh: "Ai nói cu-li thì không thể đeo kiếm? So với một người khiêng một cây gậy lớn du sơn ngoạn thủy càng bình thường hơn đi. Ôi, các ngươi nhanh lên một chút, vạn sự có ta ứng phó."

Chương 179: Có phần không hiểu

Nói thật, hai vị sư huynh hiện tại vẫn không hiểu như thế nào, chỉ thấy Chưởng môn sư đệ tựa hồ có nắm chắc, loại việc có khả năng gặp phải nguy hiểm này thì chỉ có thể ai là người hiểu rõ thì sẽ nghe người đó.

Huống hồ trên cơ bản, hiện tại cũng đã là lời Dữu Khánh nói là chính, không còn cách nào, dọc trên đường đi ăn tiêu đều do Dữu Khánh bỏ tiền ra, có khi một chút thực tế nho nhỏ cũng là thực tế, mặc dù khiến người tiếc nuối nhưng nhất định cần phải đối diện.

Hai người chỉ có thể làm theo, cũng đến phá vỡ gậy gỗ, lấy ra kiếm và hương giấu ở bên trong.

Không chỉ Dữu Khánh có hương, vì để đem theo nhiều một chút, hai vị sư huynh cũng mỗi người giấu một bó.

Rồi giống như Dữu Khánh, treo kiếm bên eo, hương nhét trong tay áo, chuẩn bị rời đi.

Dữu Khánh phất tay ra hiệu lên đường.

Nam Trúc vẩn có cảm giác không thích hợp, sải bước tiến nhanh lên một bước, đưa tay kéo hắn lại, "Ngươi xác định chúng ta cứ như vậy đeo kiếm đi ra ngoài được sao? Làm vậy là không có biện pháp để giải thích a."

Dữu Khánh: "Với đám cu-li bên ngoài kia, cần gì phải giải thích với bọn hắn?"

Nam Trúc than thở: "Ngươi xác định chúng ta cứ như vậy đi thẳng đến cổ mộ không có vấn đề? Xảy ra chuyện đó chính là thảm án diệt môn a." Chỉ chỉ sư huynh đệ ba người.

"Diệt không được, còn có tiểu sư thúc." Dữu Khánh ném xuống một câu, vẫy ra lôi kéo, đi thẳng đến, mở ra cánh cửa đang rầm rầm

vang.

Một đám cu-li chặn kín tại cửa vào, ánh mắt bỏ qua bọn họ, ra sức quan sát ở trong phòng, tựa hồ muốn nhìn xem được bọn họ ở trong phòng làm cái gì.

"Các ngươi ở trong phòng giấu chúng ta lén lút làm gì vậy?" Có người chất vấn một câu.

Dữu Khánh xùy nói: "Bầu trời rớt xuống một đống lớn bạc, mấy người chúng ta không muốn chia cho các ngươi, lén lút dấu đi, không được sao?" Hắn dứt khoát nói rõ ta chính là muốn giấu các ngươi đó.

"…" Một đám cu-li không nói nên lời.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng nhìn nhau không nói nên lời.

"Tránh ra tránh ra, đều tránh ra cho ta." Dữu Khánh đẩy mọi người ra, nghênh ngang bước đi, hai vị sư huynh chỉ có thể nhanh chóng đuổi theo.

Một đám cu-li tự nhiên phát hiện thấy sự khác thường trên người bọn họ, đều thấy được bội kiếm trên người bọn họ, nhìn nhau một cái.

Lập tức có người đuổi theo, ngạc nhiên hỏi: "Các ngươi lấy kiếm ở đâu ra vậy?"

Dữu Khánh ngay từ đầu đã không xem trọng những người này, thuận miệng nói: "Trong phòng, đặt phía dưới ván giường, đeo lên chơi đùa, các ngươi muốn thì tự tìm đi, nói không chừng còn có thể tìm được."

Trong đám cu-li có người nhịn không được mắt chấn động như sắp trợn trắng cả lên, cái gì mà phía dưới ván giường, rõ ràng chính là

các ngươi mang theo đến, bọn hắn phát hiện tên này quả thực trắng trợn xem bọn hắn như kẻ ngu si.

Làm bọn hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ chính là vẫn phải giả ngu ra vẻ như tin thật, không thể vạch trần.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhịn không được đồng thời ngẩng đầu nhìn nhìn trời, phát hiện hôm nay khí trời tựa hồ rất không tệ.

Lại có người từ phía sau gọi: "Các ngươi đi đâu?"

Chân không ngừng bước, Dữu Khánh quay lưng về bọn hắn nói: "Đã nói với các ngươi rồi, thật vất vả tới được đây, đi dạo vòng vòng chơi, các ngươi không đi, chúng ta đi, tùy tiện đi dạo một vòng trong núi nhìn xem."

"Tùy tiện đi dạo cần phải xách theo kiếm sao?"

"Ta thích vậy, liên quan rắm gì đến ngươi? Vạn nhất tại trong núi đụng phải rắn, đụng phải chuột gì gì đó, ta nhát gan, mang theo vật phòng thân, không được sao?"

Ngay cả rắn và chuột cũng sợ rồi, lúc này một đám cu-li tắt tiếng nghẹn lời, người ta cái gì đều không quan trọng, ngay từ đầu đã không giảng đạo lý, như vậy còn có thể nói gì bây giờ?

Thần tình Mục Ngạo Thiết càng trở nên căng thẳng, Nam Trúc đã phục hắn, tên này không nhìn dưới chân cũng có thể bước đi.

Lại nhìn nhìn tiểu sư đệ ở phía trước, gã càng là nhịn không được khe khẽ thở dài, phát hiện tuổi trẻ thật là tốt, nói chuyện không cần phải nghiêm túc, không cần phải thận trọng, làm ẩu làm càn, nói cũng có thể nói lung tung, hai người sư đệ thực sự là không giúp người bớt lo, lần này xuất sơn e rằng mình phải lo lắng đến vỡ tim.

Nhưng mà nghĩ lại một chút, vốn không có biện pháp giải thích việc đeo kiếm đi ra ngoài tựa hồ đã giải quyết được, có vẻ như thật sự lo

lắng quá mức rồi.

Một đám người đồng thời đi ra viện, đi qua bãi đất bằng bên ngoài, lại theo thềm đá đi xuống sườn núi, xuống đến giữa núi thì đặt chân lên con đường chính trên núi, Dữu Khánh cũng đã nhận ra không thích hợp, nhìn lại, phát hiện còn có bảy tám tên cu-li cùng đi theo, lúc này dừng bước xoay người, chất vấn: "Các ngươi cùng đi theo chúng ta làm gì?"

Có người đáp: "Chúng ta cũng muốn đi xem xem."

Dữu Khánh: "Muốn xem các ngươi tự đi, đi theo chúng ta làm gì?"

Người kia nói: "Chúng ta cũng muốn đi khắp nơi nhìn xem, nhưng nơi đây thật nhiều yêu quái, cùng đi theo các ngươi an tâm hơn chút, các ngươi là lĩnh đội, không đi theo các ngươi thì đi theo người nào?"

"Tùy tiện các ngươi." Dữu Khánh không nói thêm cái gì, ném xuống lời nói xoay người bước đi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều nhíu mày, dẫn theo một đám người như vậy, còn làm sao làm việc bây giờ?

Tìm một cơ hội, Nam Trúc lôi Dữu Khánh bước nhanh tới trước chút, thấp giọng hỏi ra sự lo lắng này.

Dữu Khánh: "Ta nói ngươi có phải là quan tâm quá nhiều rồi hay không, sẽ trèo đèo lội suối, bọn hắn muốn theo thì để cho bọn họ cùng theo là được, muốn cắt đuôi bọn hắn còn không phải dễ dàng sao? Chân chính phiền phức là Yêu tu vùng này."

Nói trắng ra là, lại lần nữa không thèm quan tâm đám cu-li này, Nam Trúc thoáng sửng sốt, chỉ là suy nghĩ thấy cũng phải.

Lúc này một nhóm nhằm thẳng phương hướng cổ mộ xa xa mà đi đến, nhìn như du sơn ngoạn thủy ngắm phong cảnh.

Trên đường thỉnh thoảng gặp phải Yêu tu vặn hỏi, cũng chỉ hỏi hỏi bọn hắn làm gì, đối với việc ba người Dữu Khánh có bội kiếm hay không nhưng là một chữ cũng không có hỏi nhiều.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết dần dần thở phào nhẹ nhõm, cũng đã tỉnh ngộ rồi, là chính bọn hắn có tật giật mình nên suy nghĩ nhiều, ngoại nhân căn bản không biết bọn họ muốn làm gì, chỉ xem bọn họ là khách tới ngày đại hỉ mà thôi.

Hai người phát hiện lá gan mình quả thực không bằng lão Thập Ngũ, quả thực không ung dung bình tĩnh bằng lão Thập Ngũ.

Phong cảnh bên trong thâm sơn rừng già xác thực bất phàm, thỉnh thoảng có cổ thụ cao to che trời, thỉnh thoảng có cổ mộc mọc thành rừng, giữa núi suối trong róc rách lao nhanh không ngừng, hoa cỏ hương thơm, dây leo rêu xanh, vách núi như nhai, kỳ thạch tô điểm.

Hết nhìn đông tới nhìn tây, một nhóm không ngừng thâm nhập trong núi, dần dần không đi theo đường chính, bước vào đường mòn do những Yêu tu thường xuyên đi tuần tra nơi đây tạo ra.

Trên đường, có một gã cu-li mượn cớ không muốn đi nữa, quay trở về.

Gã một đường nhanh chóng trở lại khu nhà đặt chân, hỏi người lưu thủ, được biết Hữu Lăng La đã đi dạo chơi trở về rồi, liền nhanh chóng đi gặp.

Trông thấy Hữu Lăng La đang ngồi trong đình, lúc này gã đi đến báo cáo lên tình hình liên quan.

Hữu Lăng La lập tức truy vấn: "Đ về phương hướng nào?"

Cu-li kia nhìn nhìn bốn phía, chỉ hướng về phía ngọn núi đội nón xanh có thể nhìn thấy vươn lên ngoài tường viện kia, "Trên đường tuy có quanh co, nhưng đại khái là đi về phía phương hướng kia."

Hữu Lăng La nhướng mày, "Lẽ nào mục đích của Ty Nam phủ thật sự chính là tòa cổ mộ kia hay sao?"

Vấn đề này, người khác không có cách nào cho lão đáp án.

Mạnh Vi ở một bên suy nghĩ một hồi, bối rối hỏi: "Không giả trang cu-li nữa, còn công khai lộ liễu đeo kiếm mà đi, lẽ nào muốn tại ban ngày ban mặt như vậy mà tiến vào cổ mộ hay sao, không khỏi cũng quá kiêu ngạo đi, tại sao cảm giác sự việc có phần không thích hợp?"

Hữu Lăng La biết rõ gã đang bối rối vì việc gì, "Trong cổ mộ kia không có dễ chơi đùa, dựa vào tu vi ba người bọn họ là dám đi vào?"

Bên này không có khả năng dễ dàng làm ra chuyện bảo hổ lột da, sau khi ba người Dữu Khánh tại Thuyền hành ứng tuyển thành công, trong lúc đi dạo tại tiểu thị trấn thì đã bị người ta dò ra tu vi sâu cạn, trọng điểm là nhằm vào Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, bởi vì không biết nội tình của hai người.

Mạnh Vi chần chừ hỏi: "Chẳng lẽ bọn họ có chuẩn bị sẵn ứng đối, chẳng lẽ trong cây gậy gỗ kia có thứ gì đó có thể đối phó Yêu tà trong cổ mộ hay sao?"

Chính lúc này, bên ngoài lại bước nhanh đến một người cu-li, bẩm báo: "Sau khi người của Ngô thị Kim phô theo đuôi ba người Ngưu Hữu Khánh trở về, những người khác đã toàn bộ lộ diện, toàn bộ đi về phía Ngưu Hữu Khánh rồi."

Mạnh Vi trầm ngâm nói: "Lẽ nào bọn họ và nhóm người Ngưu Hữu Khánh thực sự là một tốp, chính là chỗ dựa tạo sức mạnh cho Ngưu Hữu Khánh đi cổ mộ hay sao? Nếu thực sự là một tốp thì vì sao không tụ tập với nhau, mà phải chia thành hai nhóm?"

Hữu Lăng La chậm rãi hít sâu một hơi, "Sự việc có phần khó hiểu, vậy thì không nên đoán, quay lại căn bản đi, vẫn là câu nói lúc đầu

kia, trên người Ngưu Hữu Khánh có khả năng có đáp án mà chúng ta muốn biết. Trước tiên đừng quản tới những việc liên quan khác, chỉ cần để ý nhìn chăm chú vào Ngưu Hữu Khánh. Mạnh Vi, ngươi không cần phải quan tâm tới chỗ ta, ngươi đem theo mấy người nữa, tự mình đi một chuyến đi."

"Vâng." Mạnh Vi lĩnh mệnh rời đi.

Trên đường mòn trong núi, Tần Quyết và Thôi Du cũng bắt đầu du sơn ngoạn thủy.

Bản địa chủ nhân cũng không có lí do đem khách mừng giam ở trong phòng không cho xuất môn, người tới là khách nhân, phong cảnh sơn thủy tại nhà tự nhiên là phải cho khách nhân thưởng thức.

Nhưng Thôi Du vẫn có chút lo lắng, "Đại chưởng quỹ, thực sự là đi xông cổ mộ sao? Sẽ không làm xảy ra chuyện gì đi? Ban ngày ban mặt, gây chuyện trước đại hôn của chủ nhân thì có phần quá đáng a. Một khi để xảy ra chuyện gì đó, chúng ta bị cuốn vào e rằng không thích hợp."

Tần Quyết: "Trong lòng ta đã có dự tính, trước tiên đi xem tình huống rồi nói tiếp, nếu như thế cục không thích hợp, chúng ta liền đứng ngoài cuộc."

Thôi Du: "Ta lo lắng chính là tên 'Dữu Khánh' kia, về phía U Nhai, hắn nhưng là đeo danh hiệu cửa hàng chúng ta a."

Thời điểm đăng kí tại U Nhai, Dữu Khánh là dùng tên thật, không có sử dụng cái tên đại danh đỉnh đỉnh kia.

Tần Quyết: "Chí ít hiện tại hắn không có bày ra danh hiệu của cửa hàng chúng ta để hành sự, mọi người đều biết hắn là người của Bích Hải Thuyền Hành."

Bọn họ chính là lo lắng quy củ của U Nhai, U Nhai sẽ không quản thương nhân U Giác Phụ ở bên ngoài làm chuyện giết người phóng

hỏa, tiền đề là ngươi phải giấu giếm được, nếu giấu không được, vậy thì không có biện pháp nào, lập trường nhất quán mà U Nhai tuyên bố với bên ngoài là hai chữ "Trung lập".

Bên trong Kiến Nguyên điện, đã thay đổi một thân áo bào đỏ thẫm ngày vui, Hồng Đằng đi qua đi lại ở trong điện.

Thân ảnh Bạch y đại Chưởng Mục bỗng nhiên xuất hiện, bước nhanh vào, đi theo bước tiến của Hồng Đằng, bẩm báo: "Đại vương, người của Bích Hải Thuyền Hành cũng tăng số lượng nhân thủ chạy đi rồi."

Hồng Đằng đột nhiên dừng lại, cau mày, "Lẽ nào mỗi bên đều thực sự là chạy tới vì cổ mộ?"

Đại Chưởng Mục trầm ngâm nói: "Xem ra tựa hồ quả thực có khả năng này."

"Môi bên không đến mức đều hung hăng như thế đi?" Hồng Đằng khó hiểu, giang hai tay ra, nhìn nhìn y phục ngày vui trên người, "Không phải nói muốn mượn ngày ta đón dâu làm ngụy trang sao? Tân nương tử còn chưa có tới, canh giờ đại hỉ của bản vương còn chưa tới, bọn hắn đã bắt đầu rồi sao? Không lẽ bây giờ hành sự đều trở nên hung hăng như vậy rồi, mỗi bên đều không cần chút che giấu nào rồi? Mẹ nó, không đem bản vương để vào mắt thì cũng phải cho Yêu giới chút mặt mũi đi?"

Đại Chưởng Mục cũng là mặt đầy khó hiểu, quả thực cảm thấy có phần không bình thường.

Đạo lý rất đơn giản, một đám người không để ý mưu đồ cố ý tới gây chuyện, là tới chúc mừng hôn sự, sau đó xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn đem mọi người đều quấn vào, lúc đó tối thiểu còn có cớ để mượn làm việc thì có thể nói được. Như hiện tại thì tính là chuyện gì?

Rõ như ban ngày, lộ liệu trắng trợn chạy đến Yêu giới gây chuyện, đây chẳng phải là muốn mượn người ta thành thân để cố ý đập nhà

người ta sao, cho rằng Yêu giới dễ bắt nạt hay sao?

Ngươi có thể làm mùng một, ta là có thể làm mười lăm, chẳng lẽ thật sự muốn đem hậu quả tương tự sự kiện Tê Hà nương nương tái diễn lại một lần hay sao?

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì còn cần gì phải làm ra chuyện chúc mừng ngày vui gì gì nữa chứ, Ty Nam phủ cũng không cần phải làm ra việc hôn sự này, trực tiếp tới đây gậy chuyện là được rồi.

Hồng Đằng bỗng nói: "Không đúng nha, đội ngũ đưa dâu còn chưa tới, người của Ty Nam phủ đều còn chưa tới nơi, việc này sao có thể bắt đầu rồi, không phải đều nhìn chằm chằm vào Ty Nam phủ mà tới sao?"

Chương 180: Rơi vào hố

Bạch y đại Chưởng Mục cũng có phần khó hiểu, "Quả thực, rõ ràng là Ty Nam phủ đang lên sân khấu biểu diễn."

Chợt lắc đầu nói: "Đại vương, có phải là chúng ta suy nghĩ nhiều rồi hay không, thật sự là đang du ngoạn?"

Hồng Đằng hỏi ngược lại: "Mỗi bên đều nhằm hướng đó mà đi, phong cảnh tòa cổ mộ kia tuyệt đẹp lắm hay sao?"

Đại Chưởng Mục: "Chí ít bây giờ còn chưa thể chứng minh bọn họ nhất định sẽ đi cổ mộ, nếu Đại vương thật sự cảm thấy trong đầu không có cơ sở, chúng ta không ngại xuất thủ can thiệp một chút."

Hồng Đằng xua tay, "Ý của Tam gia rất rõ ràng, ngoài lỏng trong chặt, thể hiện ra ngoài là sẽ không can thiệp, để cho bọn hắn đi xông vào, mục đích chính là muốn làm rõ Ty Nam phủ đến tột cùng là xông tới vì cái gì, không tiện đả thảo kinh xà."

Đại Chưởng Mục: "Nhưng vấn đề là, người của Ty Nam phủ bây giờ còn chưa có tới, dù để cho bọn hắn đi nháo, chúng ta cũng không rõ ràng được đến tột cùng Ty Nam phủ là tới vì cái gì."

Hồng Đằng tại đó ra sức chà xát râu ria trên mặt, cuối cùng thở dài nói, "Giao cho Tam gia định đoạt đi!" Quay đầu rời đi, ngồi vào bàn chính tay soạn một phần báo cáo tình hình cụ thể và tỉ mỉ, sau đó cuộn lại nhét vào trong miệng một con chim.

Một con chim nhỏ lông trắng bay vút ra Kiến Nguyên điện, nhằm phía trời cao, lại lướt về phía núi rừng phương xa.

Không để cho bên này chờ quá lâu, con chim bạch vũ kia lại từ xa xa bay trở về trong Kiến Nguyên điện, hạ xuống tại trên tay Hồng Đằng.

Hồng Đằng cũng lấy cuộn giấy trên miệng nó ra, mở ra đọc, chỉ thấy bên trên viết hai hàng chữ: Tình huống không rõ, tạm thời xem kỳ biến.

Sau khi xem xong, y lại đưa cho đại Chưởng Mục xem, người sau đọc xong hơi gật đầu.

Du tẩu tại trong núi rừng, Nam Trúc thỉnh thoảng nhìn xem đám kia cu-li ở phía sau, lại nhìn nhìn Dữu Khánh ở phía trước ra vẻ nhàn nhã thong dong, biết rõ mưu đồ tại trên đường vứt bỏ đám cu-li kia của Dữu Khánh đã thất bại rồi.

Không phải không muốn vứt bỏ, mà là không tiện vứt bỏ, dọc theo đường đi đều có những ánh mắt như ẩn như hiện nhìn chằm chằm bọn hắn, bọn họ không tiện triển lộ ra bản lĩnh không phải người thường.

Vấn đề là tình huống hiện thực sẽ khiến cục diện vượt qua tưởng tượng.

Sơn đạo đã không còn dễ đi, dù cho vẫn có đường mòn, nhưng hai bên đều là cỏ dại cùng bụi gai chằng chịt, căn bản không thích hợp cho người bình thường hành tẩu.

Tối thiểu đã chứng minh một điểm, Yêu tu Kiến Nguyên sơn bình thường cũng không thường đi về phía Quan Phong Dương cổ mộ.

Bất đắc dĩ, Nam Trúc lại tìm cơ hội lôi kéo Dữu Khánh đến một bên, "Ta nói a, ngươi thật sự cho rằng Yêu tu Kiến Nguyên sơn đều là kẻ ngu sao, người bình thường nào lại băng băng len lỏi giữa đám bụi gai như vậy để đi thật xa du sơn ngoạn thủy?"

Dữu Khánh sẽ không dễ dàng nhận sai trước mặt hai vị sư huynh, sự tình liên quan đến tôn nghiêm của Chưởng môn, "Yêu nào biết được Nhân nghĩ như thế nào?"

Nam Trúc sửng sốt, lập tức muốn đạp cho hắn một cước, phát hiện thấy tên này hiện tại không chừng sẽ kéo bọn họ vào trong hố.

Mà kết quả tựa hồ đã xác minh lời Dữu Khánh nói, không có bất cứ Yêu tu nào đứng ra can thiệp.

Nguyên nhân chân chính khiến ba người thỉnh thoảng quay đầu lại là ở phía sau người.

Sư huynh đệ ba người cưỡng ép lặn lội đường xa đi giữa đám bụi gai mọc chằng chịt, không giống như là người du sơn ngoạn thủy bình thường, những cu-li theo sát không bỏ ở mặt sau tự nhiên cũng không giống cu-li bình thường rồi.

Cuối cùng ba sư huynh đệ đã nhận thấy được những cu-li này không thích hợp, vì vậy thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn những người phía sau kia.

Đám cu-li kia cũng rất bất đắc dĩ, mình rõ ràng diễn cũng không tệ lắm, thế nhưng đường này không dễ đi.

Sư huynh đệ ba người biết rõ mình đã bị người theo dõi, lại làm bộ không biết, khuôn mặt bình tĩnh tiếp tục yên lặng đi tới trước, cái miệng liên tục trên đường chỉ điểm phong cảnh sơn thủy của Nam Trúc cuối cùng đã ngậm lại.

Đám cu-li kia biết rõ mình đã bại lộ cũng làm như là chưa lộ, tiếp tục đi theo không bỏ, lưu lại một người quay lại đi báo tin.

Dù sao song phương đều trầm mặc tiếp tục chống đỡ, đều đang suy nghĩ nên làm gì bây giờ.

Trên đường, khi leo lên một ngọn đỉnh núi, giả bộ nhìn ra phong cảnh xa xa thì Nam Trúc thấp giọng hỏi Dữu Khánh: "Bọn họ cứ nhìn chằm chằm vào chúng ta làm gì chứ?"

Dữu Khánh: "Nếu như ta biết rõ đáp án thì làm sao có thể như vậy? Ngươi hỏi bọn hắn đi."

Nam Trúc sao có thể dễ dàng mở miệng đi hỏi, người ta đang giả bộ hồ đồ, nếu thật sự triệt để không nể mặt không cho đối phương tiếp tục giả bộ thì quỷ mới biết rõ sẽ xảy ra chuyện gì, "Sự tình là do ngươi làm ra, ngươi nói làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh nhỏ giọng đáp lại câu: "Tiếp tục đi, chờ đến khi bọn hắn nguyện ý nói tự nhiên sẽ nói, tùy thời hành sự."

Nam Trúc không nói gì, nói tới nói lui không phải là không có biện pháp sao.

Một nhóm xuống đỉnh núi, tiếp tục đi tới trước, đã là càng lúc càng gần ngọn núi lớn có cổ mộ kia.

Xa xa, Mạnh Vi dẫn theo người lướt nhanh chạy tới, là lướt đến.

Nhận được báo tin, biết rõ đã bộc lộ rồi, liền dùng tốc độ cao nhất chạy đến chủ trì cục diện, để ứng biến, có một số việc người phía dưới dù sao cũng không tiện làm chủ.

Mạnh Vi dẫn người từ trên trời giáng xuống, lật người rơi xuống, ngăn ở phía trước ba người Dữu Khánh, tại phía sau ba người vẫn còn có một đám cu-li một mực cùng theo kia.

"Các ngươi muốn làm gì?" Dữu Khánh cảnh giác trước sau, chất vấn, tay sư huynh đệ ba người đã nắm tại trên chuôi kiếm, tự động lưng dựa vào nhau.

Mạnh Vi quét mắt nhìn những Yêu tu đang ở phụ cận âm thầm nhìn chằm chằm bên này, xua tay nói với Dữu Khánh: "Không cần khẩn trương, chúng ta đã sớm biết được ba người các ngươi có tu vi, chủ yếu là vị này."

Hướng về phía Nam Trúc hất hất cằm, "Mập mạp như vậy mà vẫn có thể thoải mái vượt qua ứng tuyển, không giống người mập mạp bình thường. Nhìn chằm chằm các ngươi chỉ là muốn nhìn xem các ngươi nhận lời mời làm việc đến bên cạnh chúng ta đến tột cùng muốn làm gì, cũng không có ác ý."

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, cuối cùng, ánh mắt Mục Ngạo Thiết và Dữu Khánh đồng thời chăm chú nhìn vào trên người Nam Trúc, đều có chút không biết nói gì, không nghĩ tới sơ hở tại nơi này.

Chủ yếu là lúc trước bọn họ không cho rằng việc Bích Hải Thuyền Hành thông báo tuyển dụng có thể có vấn đề gì, bọn họ cho rằng đó chỉ là một thông báo tuyển dụng bình thường.

Khóe miệng Nam Trúc giật giật, đã đọc hiểu ánh mắt của hai vị sư đệ, lập tức muốn nói lại thôi.

Dữu Khánh kh6ong khoan nhượng, "Chúng ta sở dĩ nhận lời mời nhập Hành, chính là phát hiện thấy có không ít tu sĩ đi tới Thuyền hành nhận lời làm cu-li, cảm thấy kỳ quái, muốn làm rõ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, cũng không có ác ý."

Mạnh Vi ngưng mắt nhìn vào mắt hắn, chợt mỉm cười nói: "Nếu đã đều không có ác ý, vậy thì không ngại bỏ địch ý xuống, mọi người làm bằng hữu, thế nào?"

Dữu Khánh lại lần nữa quan sát hoàn cảnh bốn phía một chút, ánh mắt đã trở nên thâm sâu, gật đầu nói: "Được, cầu còn không được a!"

Mạnh Vi hỏi: "Các ngươi đi đâu?"

Dữu Khánh nhấc tay chỉ chỉ, chỉ về phía tòa cổ mộ đã gần ngay trước mắt kia, "Đi đến chỗ đó, biết rõ nới đó là nơi nào không?"

Cao độ cảnh giác bốn phía, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết hơi giật mình, không nghĩ tới vị này vậy mà lại bộc lộ ra mục đích.

Mạnh Vi cũng âm thầm cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới Dữu Khánh thẳng thắn thành khẩn như thế, thuận thế nhìn qua, "Biết, truyền thuyết nói dưới núi cất giấu mộ của một vị tướng quân."

Dữu Khánh: "Ta nghe nói bên trong có bảo tàng, muốn đến đó tầm bảo, có nguyện cùng đi không?"

Mạnh Vi: "Tòa cổ mộ kia thuộc về cấm địa của Kiến Nguyên sơn, ngươi không giấu không giếm, ban ngày ban mặt mà tự tiện xông vào, có biết hậu quả không?"

Dữu Khánh: "Theo ta được biết, cổ mộ cũng không có thủ vệ."

Mạnh Vi: "Một tòa một phần đã bị người đào móc rỗng rồi, bên trong cả đống Yêu tà, không đáng cần thủ vệ. Nhưng xung quanh có giám sát, ngươi không cảm giác được Yêu tu Kiến Nguyên sơn đang âm thầm nhìn chằm chằm ngươi sao?"

Dữu Khánh cũng nhìn vào đôi mắt gã, "Vậy ngươi cảm thấy ta nên làm cái gì bây giờ?"

Mạnh Vi xoay người tránh đường, "Nếu như ngươi muốn đến đó xem cũng được, nếu mà ngươi ta không ngăn cản ngươi đi vào, thì cứ tùy ngươi là được."

"Đi!" Dữu Khánh quay đầu lại kêu gọi hai vị sư huynh một tiếng, dẫn đầu lắc mình bay lên, đã không tiếp tục che giấu mình là tu sĩ.

Khuôn mặt đầy sầu lo, hai vị sư huynh bám sát phía sau, đám người Mạnh Vi cũng không nhàn rỗi, cũng lắc mình đi theo.

Không bao lâu sau, một nhóm người đến được đích muốn đến, dừng lại tại dưới núi đá có cổ mộ chót vót kia.

Người rất nhỏ bé, núi đá rất lớn rất cao, giống như đứng tại phía dưới vực sâu vạn trượng ngước nhìn lên.

Không biết có phải bởi vì đều là nham thạch hay không, dưới chân núi cơ hồ không có một ngọn cỏ, trên vách đá chót vót cũng là như thế, màu sắc mặt đất và sơn thể đều hiện ra màu đen sẫm.

Không nhìn thấy thực vật cũng thôi đi, khu vực những phiến đá dưới chân núi tựa hồ ngay cả một con động vật cũng nhìn không thấy, nhìn không thấy phi điểu dừng đậu ở xung quanh, trên mặt đất cũng nhìn không thấy một con bò sát nào, thậm chí ngay cả một con kiến cũng không thấy, tình huống này tại trong thâm sơn là rất không bình thường.

Khi bước đi, âm thanh đạp lật viên đá, mơ hồ có âm vang từ trên vách đá truyền ra.

Một đám người lướt vòng đi dưới chân núi, muốn tìm kiếm lối vào.

Năm đó, Ngu Bộ từng tại nơi đây rầm rộ khai quật ta cổ mộ nhập khẩu, tin tưởng vị trí nhập khẩu nhất định có dấu vết rất rõ ràng.

Đầy đủ chạy năm sáu dặm đường, mọi người mới dừng lại, giống như bọn họ suy đoán, nhìn thấy được lượng lớn tảng đá chồng chất,

còn có vật liệu gỗ sứt mẻ vứt bỏ.

Trên gỗ còn có thể rõ ràng nhìn thấy vết tích năm tháng, nhưng không có vẻ mục nát quá nhiều, biến đen, có mùi vị gỗ âm trầm, bên trên thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một ít linh kiện kim loại màu đen liên kết vào, đã qua nhiều năm như vậy nhưng không có bị gỉ sét ăn mòn.

Một màn này cũng khiến cho nơi đây lộ ra sự quái dị dị dạng.

Vách núi có vết tích bị đào móc rất rõ ràng, nhưng mà đã bị một đống lớn tảng đá chất đống lại.

Đối với sư huynh đệ ba người mà nói, tình cảnh này phù hợp với nội dung tin tình báo Vọng Lâu mô tả, nhập khẩu đã bị chặn kín lại rồi.

Dữu Khánh quay đầu lại nói với Mạnh Vi: "Đây hẳn chính là nhập khẩu, bảo người của ngươi xuất lực, hỗ trợ mở ra cái lối vào, như thế nào?"

Đống lớn tảng đá chồng chất tại chân núi cao đạt bốn năm trượng, độ rộng ea rằng cũng phải có sáu bảy trượng.

Mạnh Vi quan sát một chút, "Muốn dọn sạch cái động khẩu này, có phần mất công."

Dữu Khánh: "Không cần dọn sạch toàn bộ, vạch ra một lỗ hổng có thể đi vào là được rồi."

Mạnh Vi không hai lời, hất đầu ra hiệu một cái, một đám "Cu-li" lục tục động thân, phi thân đến trên đống tảng đá kia, bắt đầu lật tung đống tảng đá ra xung quanh, tùy tiện một khối đá phỏng chừng phải nặng mấy trăm cân, âm thanh ù ù bắt đầu vang lên không ngừng.

Mấy bóng người nghe tiếng chạy đến, giấu mình tại sát ranh giới rừng cây và khu vực đất trống không một ngọn cỏ, chính là đám người Tần Quyết, ẩn thân quan sát động tĩnh bên này.

Nam Trúc mượn âm thanh ù ù che giấu, lại lôi Dữu Khánh đến một bên nói chuyện, "Ngươi có phải đã điên rồi hay không, làm đến mức như vậy, còn không quay lại, còn định xông vào trong làm gì?"

Dữu Khánh thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía Mạnh Vi, "Ngươi nghĩ rằng bọn ta còn có đường lui sao? Ngươi tin hay không, chỉ cần chúng ta vừa thu tay lại liền thoát thân không được, chỉ sợ không chỉ một hai nhà muốn bắt chúng ta cạy mở miệng. Mẹ nó, lần này chúng ta thật sự đã rơi vào trong hố rồi."

Mục Ngạo Thiết cau mày, y biết rõ khỏi cần mình nói cái gì, tự nhiên sẽ có người hỏi.

Nam Trúc quả nhiên hỏi: "Lão Thập Ngũ, lời này của ngươi có ý gì?"

Dữu Khánh khẽ thở dài, "Nãi nãi, lão tử cho rằng mình vận khí tốt, kết quả vẫn là đã đánh giá thấp Ty Nam phủ, Ty Nam phủ hẳn cũng đã làm rõ được bí mật trong 'Vân Đồ', hôn sự lần này tám chín phần mười chính là Ty Nam phủ bố cục."

Mục Ngạo Thiết nhịn không được lên tiếng, "Làm sao thấy được?"

Dữu Khánh nhếch nhếch miệng về phía Mạnh Vi, "Còn không nhìn ra sao? Bích Hải Thuyền Hành tuyển nhận cu-li kỳ thực chính là tuyển nhận người của mình, chính là vì làm chuẩn bị để tới Kiến Nguyên sơn, không phải Thuyền hành khai Phụ đúng lúc trùng dịp Hồng Đằng đón dâu, mà bởi vì đón dâu mới cố ý tới đây khai Phụ."

Chương 181: Động khẩu

Hắn nói còn chưa dứt lời thì trông thấy Mạnh Vi đi tới, liền đúng lúc ngậm miệng lại.

Mạnh Vi đi đến trước mặt sư huynh đệ ba người, cười hỏi: "Đang nói chuyện gì chứ?"

Dữu Khánh: "Đang nói chuyện chúng ta còn có thể sống rời đi hay không."

Mạnh Vi hướng về phía đang ầm ầm dọn dẹp hiện trường hất hất cằm, "Chỉ cần ngươi nói cho ta biết, các ngươi đến nơi này rốt cuộc là muốn làm gì, ta có thể đảm bảo cho các ngươi còn sống rời đi Kiến Nguyên sơn."

Khẩu khí không nhỏ, sư huynh đệ ba người nhìn nhau.

Dữu Khánh khuất phục một cách rất thoải mái và dứt khoát, "Nghe nói tới 'Vân Đồ' chưa? Nghe nói trong cổ mộ có thứ đó."

Mạnh Vi trầm mặc một hồi, "Thứ này mọi người đều biết, không tính là bí mật." Ngụ ý là, đây không phải là đáp án ta muốn.

Dữu Khánh: "Là mọi người đều biết, nhưng thứ ở bên trong vẫn chưa được tìm ra." Hắn đang thăm dò, muốn biết xem đối phương có biết việc Ty Nam phủ đã có được Vân Đồ hay không.

Mạnh Vi: "Ta đi an bài một số người cùng ngươi đi vào tìm."

Sư huynh đệ ba người đều không hé răng nữa rồi.

Không đợi quá lâu, đống đá bốn năm trượng cao đã được dọn thấp đi phân nửa, có thể thấy được tu vi của những cu-li kia như thế nào.

Về sau không còn nhìn thấy người dọp dẹp đá ở trên đỉnh đống đá nữa, chỉ thỉnh thoảng thấy có khối đá lớn từ trong đống đá được ném ra dưới vách đá.

Sau đó có người nhảy ra, từ trên đống đá phi thân bay lên, lắc mình rơi tại trước mặt Mạnh Vi, gật đầu nói: "Đã đào ra miệng động rồi."

Mạnh Vi nhìn nhìn xung quanh, nói với Dữu Khánh: "Xem ra Yêu tu Kiến Nguyên sơn vẫn không có dự định ngăn cản ngươi đi vào. Những người tự xưng là Ngô thị Kim phô kia không phải cùng một

tốp với các ngươi sao? Có muốn cùng nhau đi vào với các ngươi hay không?”

Ngô thị Kim phô? Dữu Khánh thoáng sửng sốt một chút, rồi minh bạch là chỉ đám người Tần Quyết, phủ nhận: “Ta cùng bọn họ không quen thuộc.”

Hắn không hi vọng có người bắt được Tần Quyết bộc lộ ra thân phận chân thực của hắn.

Nếu đã không cùng nhau đi vào, Mạnh Vi tạm thời cũng không có dây dưa tại việc này, “Ta từng nói, ta có thể đảm bảo để cho ngươi còn sống rời đi Kiến Nguyên sơn, có cái gì muốn nói cho ta biết thì bây giờ có thể nói ra, hiện tại ngươi hối hận còn kịp.”

Dữu Khánh: “Ta nói rồi nhưng ngươi không tin, ta có thể làm sao bây giờ?”

Mạnh Vi lại nhìn về phía Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, “Có chuyện gì nhị vị nói ra cũng đều như nhau, ta đều sẽ thực hiện hứa hẹn, nhị vị liền không muốn nói gì sao?”

Mục Ngạo Thiết hơi nghiêng đầu, ngạo nghễ nhìn bầu trời, không lời nào để nói.

Nam Trúc trái lại muốn nói, cũng âm thầm oán giận Dữu Khánh, cũng đã như vậy rồi, đã bị người theo dõi, còn cần phải vì một câu nói trong tấm phá đồ kia mà đi dày vò sao?

Nhưng giữa các sư huynh đệ cũng có một điểm còn tốt, bình thường thì ân oán không ít nhưng khi đối ngoại thì thái độ vẫn là nhất trí, cho nên gã cũng không có hé răng.

Không nói lời nào chính là thái độ, Mạnh Vi đã hiểu rồi, nhìn thấy người đi dọn dẹp cửa động đều đã xuất hiện tại trên đống đá, gã cũng lắc mình đi đến, rơi tại trên đỉnh đống đá nhìn nhìn cửa động được dọn dẹp ra kia, phất tay gọi mấy người tới gần, tiện tay gom

sáu người lại, căn dặn: "Sáu người các ngươi bồi bọn họ đi xuống dưới một chuyến, xem bọn hắn đến tột cùng muốn tìm thứ gì, tìm được thì nắm giữ tại trên tay chúng ta.

Cổ mộ này đã phong bế khá lâu năm, những lời nói trước đây hiện tại chưa hẳn còn phù hợp, tình hình bên trong đến tột cùng như thế nào thì chẳng có ai rõ ràng lắm, nhưng sự việc đã xảy ra lúc trước, nói vậy các ngươi đều có biết một chút đi, bên trong có Yêu tà là không thể tránh khỏi. Nhớ kỹ, nếu như tình huống thật sự nguy hiểm, gặp phải cục diện các ngươi không thể ứng đối, vậy thì không nên cậy mạnh, cậy mạnh mà vẫn thất bại thì không có ý nghĩa, hãy lập tức rút lui ra ngoài.

Tận lực theo sát ba tên gia hỏa kia, bọn họ cũng không phải kẻ ngu si, chỉ có ba người cũng dám lẻn vào bên trong, có thể có chỗ gì đó cậy vào, theo sát ba người bọn họ có lẽ có thể lẩn tránh một ít nguy hiểm.

Mặt khác, nếu như sự tình không thể làm được, thì tận lực bảo đảm cho tên râu tơ lún phún kia bình an. Tên đó là người mặt trên cần…"

Dữu Khánh đi lui đi tới, muốn tìm một cái góc độ để thi triển Quan Tự quyết, nhưng mà mặt Mạnh Vi hướng vào vách đá, hắn tìm không được góc độ quan sát động tác môi của đối phương.

Âm thầm khẩn trương, Nam Trúc lại đưa tay kéo hắn tới bên cạnh, nhỏ giọng oán trách: "Ngươi điên rồi sao? Đã đến mức như vậy rồi, còn nghĩ gì đến việc tìm tiên gia động phủ để phát tài chứ? Nghe ta, chúng ta không chơi đùa nữa, chỉ cần bọn họ có năng lực thực hiện hứa hẹn, liền nói cho bọn họ biết bí mật."

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Sau đó lại tiếp tục trở về trong núi khổ cực ẩn núp sao?"

Nam Trúc trừng mắt: "Trong Quan đã nhiều đời đều là như vậy, đến phiên ngươi thì lại không được rồi sao? Lão Thập Ngũ, dù có nhiều tiền bao nhiêu cũng không có trọng yếu bằng mạng sống a!"

Dữu Khánh ngoài miệng không phản đối, trong lòng lại rất rất không đồng ý với cách nói này.

Hắn nhưng là Chưởng môn trẻ tuổi nhất trong lịch sử Linh Lung quan, tại lứa tuổi rất xao động như vậy làm chưởng môn chưa hẳn thích hợp, thế nhưng là không còn cách nào, một ít tình huống đặc thù tạo thành, một đời trước không có thời gian và cơ hội để cho hắn trải qua năm tháng lắng đọng lại, không thể chờ đợi đến khi hắn thành thục trầm ổn rồi mới truyền ngôi.

Tên mập mạp chết tiệt trước mắt dù sao cũng từng phong hoa tuyết nguyệt, còn hắn thì sao chứ? Mỹ nhân gì gì đó mà hắn mơ màng tưởng tượng tới cũng còn chưa có trải nghiệm qua, hắn từng có mấy trăm vạn lượng bạc lại bị người cướp đoạt rồi, bây giờ bảo hắn vác thân xác nghèo hề hề trở về núi ẩn cư, hắn không cam lòng.

Hắn rất muốn hỏi tên mập mạp chết tiệt này một chút, lúc đó khi sư phụ khuyên bảo thì các ngươi có ở lại hay không? Còn không phải là từng người đều rời núi.

Bản thân trải qua phong hoa tuyết nguyệt rồi mới chạy về trong quan, hiện tại vậy mà có mặt mũi tới khuyên người khác bỏ xuống, có bệnh đi?

Đương nhiên, ngoài miệng thì hắn không nói như vậy, hiện tại cũng không còn thời gian dây dưa lôi kéo gì nhiều, nhỏ giọng giải thích: "Hắn nói buông tha chúng ta, có thể đảm bảo chúng ta bình an, ngươi tin sao?"

Nam Trúc: "Không tin có thể làm sao bây giờ? Đã bị người theo dõi, chạy thoát được sao? Trao đổi thảo luận xong giao dịch, chí ít chúng ta còn có một đường hi vọng. Việc này ngươi đừng quản nữa, nhìn ngươi làm càn liền đau đầu, từ giờ trở đi ngươi ngậm miệng, ta và lão Cửu tới xử lý."

Thấy lại đang dao động quyền uy Chưởng môn của mình, Dữu Khánh lập tức không vui, mở miệng liền mắng, "Ngươi xử lý cái rắm,

thiếu ta bao nhiêu tiền?”

Nam Trúc không quản hắn, hỏi Mục Ngạo Thiết, “Lão Cửu, ngươi có ý gì? Chúng ta số ít nghe đa số.”

Dữu Khánh nhỏ giọng đoạt lời, nói, “Trong cổ mộ có lối ra khác!”

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng thời sửng sốt, Nam Trúc kinh nghi bất định hỏi: “Lão Thập Ngũ, việc này không thể bởi vì hơn thua khí phách mà giỡn chơi a, sẽ mất mạng đó.”

Dữu Khánh bảo hai người tới gần một chút nữa, nhỏ giọng nói: “Chung viên ngoại tại kinh thành kia lúc trước chính là trong lúc vô ý theo một lối ra khác của cổ mộ mà thoát được ra ngoài, vì vậy mới may mắn nhặt về một cái mạng.”

Việc này hắn không phải nói lung tung, lúc trước ở kinh thành, Chung Túc chuẩn bị lấy tàng bảo đồ tự bảo vệ mình, khi thương nghị cùng hắn thì được biết hắn không biết hai nửa bức vẽ là thứ gì, từng đơn giản giải thích qua lai lịch của Vân Đồ, có nói khi leo ra động thì trông thấy sự việc phụ thân A Sĩ Hành sát nhân diệt khẩu đoạt bảo đồ.

Nam, Mục hai mặt nhìn nhau, Nam Trúc hạ thấp giọng hỏi: “Hắn nói cho ngươi biết cách đi tới lối ra kia?”

Dữu Khánh: “Việc này thì không nói, ông ta cũng là trong lúc hoảng loạn mà leo bậy đi ra ngoài, làm gì nhớ được đường đi, bên trong giống như mê cung, trong lúc hoảng loạn cũng không có cách nào nhớ kỹ.”

“Vậy ngươi sao dám cam đoan có thể tìm được?”

“Ngươi nghĩ rằng ta người chưởng môn này là không làm được gì sao? Người khác tìm không được, không có nghĩa là ta tìm không được, yên tâm, chỉ cần có lối ra khác, ta nhất định có thể tìm được.

Không nắm chặt được việc này, ta làm sao có thể cầm mạng nhỏ của mình đi giỡn chơi?”

“Lão Thập Ngũ, có chút người nói chuyện tương đối theo cảm tính, vạn nhất Chung viên ngoại gì đó là thuận miệng thêm mắm thêm muối thì làm sao bây giờ? Đã qua nhiều năm như vậy rồi, vạn nhất một cái lối ra khác không còn nữa, đã sụp đổ thì làm sao bây giờ?”

Vừa nghe nói nói ra một vạn điều lo lắng như thế, Dữu Khánh có phần nén giận không được, “Ta nói Lão Thất, ngươi có thể có chút suy nghĩ được hay không? Dù cho chúng ta muốn chịu thua với bọn họ, vậy cũng phải là khi chúng ta không làm được gì nữa mới nói tiếp, ngay cả thử xem cũng không dám, liền trực tiếp quỳ xuống rồi, ngươi vừa mập mạp vừa kinh sợ, sống sót còn có ý nghĩa sao?

Tính mạng của chính chúng ta mà cần phải tin tưởng vào người ta đảm bảo, ngươi không cảm thấy hoang đường sao? Dù cho chúng ta muốn làm giao dịch với bọn họ, vậy cũng phải là bị buộc không còn cách nào mới được, chỉ cần có một chút khả năng, thì trước tiên phải đem an toàn của chính bản thân chúng ta nắm giữ tại trong tay mình.

Chúng ta đã tiến vào trong hố, hiện tại nhìn chằm chằm vào chúng ta không chỉ một nhóm người, chỉ có tiến vào trong mộ mới có thể có cơ hội thoát khỏi tầm mắt bọn hắn, chỉ có tìm đến một lối ra khác kia, chúng ta mới có cơ hội lặng yên thoát khỏi Kiến Nguyên sơn. Đương nhiên, có thể thuận tiện tìm được đồ vật mà chúng ta muốn thì càng tốt.”

Mục Ngạo Thiết liếc mắt khinh bỉ, cảm thấy một câu sau cùng nói có phần dư thừa.

Nam Trúc phát hiện tên lão Thập Ngũ này mong nhớ nhất sợ rằng vẫn là động tiên, cười lạnh, “Lão Cửu, ngươi nghe ta một câu, chúng ta sớm muộn sẽ bị hắn hãm hại chết!”

Dữu Khánh: "Không đến mức! Nói đơn giản một chút, chính là đại trượng phu co được dãn được, được thì tự mình trốn thoát, không được hãy quỳ xuống cũng không trễ."

Nam Trúc hừ lạnh, không có nói gì nữa, sư huynh đệ ba người xem như đã thống nhất ý kiến.

Cũng không có cơ hội tiếp tục dông dài, đã dặn dò, sắp xếp thủ hạ xong, Mạnh Vi đang ngoắc tay với bọn họ, bảo bọn họ đi đến.

Dữu Khánh đi đầu, ba người bước đi như bay, leo lên trên đống loạn thạch.

Lại lần nữa đối diện, Mạnh Vi chỉ sáu người, nói với Dữu Khánh: "Tin hay không đều phải nói cho các ngươi một tiếng, sáu người bọn họ sẽ tận lực bảo hộ các ngươi."

Sáu người? Dữu Khánh quét mắt nhìn mấy người một cái, hỏi: "Mạnh tiên sinh không đi vào sao?"

Mạnh Vi: "Nơi này là cấm địa Kiến Nguyên sơn, người của Bích Hải Thuyền Hành làm sao có khả năng vô duyên vô cớ tự tiện xông vào. Các ngươi chỉ là một nhóm cu-li Thuyền hành mới mướn, Thuyền hành cũng không biết các ngươi có ý đồ khác, Thuyền hành cũng là bị giấu giếm, việc làm của các ngươi không có chút quan hệ nào với Thuyền hành, chỉ có thể là Kiến Nguyên sơn muốn xử trí các ngươi thế nào cũng được."

Dữu Khánh đã hiểu rồi, "Cho nên Bích Hải Thuyền Hành mới làm ra một trận chiêu mộ."

Nam Trúc: "Tình hình thời điểm này, ngươi cho rằng người của Kiến Nguyên sơn là người mù hay sao?"

"Nhìn thấy thì đã có sao? Ta chỉ là đang khuyên các ngươi không nên đi vào, các ngươi không nghe, ta cũng không còn cách nào." Mạnh Vi tự tiếu phi tiếu, ánh mắt chậm rãi dừng tại trên mặt Nam

Trúc, "Cớ gì châm biếm? Có thực lực chính là sự thực, không có thực lực chính là mượn cớ. Mập mạp, trên đời này người nguyện ý giả bộ mù lòa còn rất nhiều."

Nam Trúc không lời để chống đỡ.

Lúc này, hai gã cu-li lúc trước được Mạnh Vi điều đi đã trở lại rồi, mỗi người ôm một đống cây đuốc lâm thời làm ra đi tới.

Mạnh Vi quay đầu lại nhìn về phía cái hố trống trong loạn thạch ở một bên, trong hố nửa lộ ra một cái miệng động, gã nhìn chằm chằm nói ra; "Yêu giới từng dốc vào rất nhiều dầu hỏa, dùng lửa đem bên trong đốt một lần, muốn don sạch sẽ bên trong đó, nhưng không đạt được hiệu quả, nghe nói bên trong còn có không ít dầu hỏa. Ta xem các ngươi cũng không có chuẩn bị gì, mang theo đuốc đi vào, có lẽ có thể dùng được." Phất tay ra hiệu một cái.

Lúc này, sáu gã cu-li từng người ôm một bó đuốc mang theo, về sau lục tục nhảy xuống, lục tục chui vào trong cửa động tối như mực kia.

Mạnh Vi quay đầu lại, đưa tay làm ra một cái thủ thế với Dữu Khánh, mời đi!

Dữu Khánh cũng cúi người nhặt lên hai cây đuốc, nhảy xuống hố, khom lưng nhìn vào trong miệng động tối đen như mực chỉ cao khoảng nửa người vừa mới đào ra, quan sát bên trong, không nhìn thấy được gì.

Lanh canh!

Trong bóng tối bên trong đột nhiên truyền đến âm thanh giòn vang.

Chương 182: Quỷ dị

Âm thanh đột ngột vang lên khiến Dữu Khánh giật mình ném cây đuốc trong tay đi, chụp lấy chuôi kiếm.

Bất quá rất nhanh lại thở phào nhẹ nhõm, bên trong sáng lên ánh lửa, có người đốt cháy lên mồi lửa, một gã cu-li dí đầu cây đuốc vào bên trong một cái bình gốm bể, ngâm một hồi, sau khi rút ra thì đưa tới trên mồi lửa, dầu đen bao trùm trên đầu cây đuốc lập tức bốc cháy lên, bên trong động lập tức sáng sủa không ít.

Mùi dầu hỏa theo đó tràn ra.

Dữu Khánh đã biết được âm thanh tới từ chỗ nào, có người nện vỡ bình dầu hỏa, quả như Mạnh Vi nói, bên trong hẳn còn có không ít dầu hỏa, ngay cả nơi cửa động cũng có.

Hắn nhặt cây đuốc trên mặt đất lên, khom người chui đi vào.

Người ở bên ngoài bởi vì âm thanh bên trong động mà cảnh giác cũng thả lỏng tâm thần, Mục Ngạo Thiết xách cây đuốc rất nhanh nhảy xuống chui vào bên trong động, Nam Trúc cẩn thận từng li từng tí đi sau cùng.

Lanh cạch!

Lại có mấy cái bình gốm rải rác bị nện vỡ, người vào động dồn dập đem cây đuốc mang theo nhúng vào trong dầu hỏa, để chuẩn bị sau này sử dụng.

Được mấy cây đuốc chiếu sáng, khu vực lối vào đã là sáng trưng.

Tảng đá nghiêng đổ một nửa chặn kín miệng động, một nửa lộ ra sắc trời bên ngoài, một đám người nâng cây đuốc bốc cháy nhìn quanh bốn phía, sâu bên trong nữa là bóng tối vô cùng vô tận.

Trên mặt đất ngoại trừ có loạn thạch, bình dầu hỏa, hướng phía trước mặt xa một chút còn có hài cốt nằm lăn trên thân mặc quần áo.

"Từ vết tích đào mở cửa động đến xem, tựa hồ không giống với một lối vào địa cung bình thường, xem ra năm đó Ngu Bộ cũng không tìm được lối vào đúng của ngôi mộ, mà cưỡng ép đánh vào bên trong sơn động." Nam Trúc nhìn bốn phía bình luận.

Gã vừa mở miệng, sáu gã cu-li dồn dập quay đầu lại nhìn một cái, ánh mắt kia giống như đang nói, tên mập mạp này lại sắp mở ra trạng thái lắm lời rồi sao?

Quả nhiên, Nam Trúc vừa quay đầu lại nhìn chằm chằm bọn hắn rồi tiến đến gần, hỏi: "Tên của các ngươi lúc trước hẳn phải là giả đi, bây giờ nên xưng hô các ngươi như thế nào?"

Sáu người không để ý đến gã, biết rõ nếu tiếp lời thì vị này sẽ có khả năng một mực lải nhải liên tục không ngừng.

Một người nhìn về phía Dữu Khánh, hỏi: "Đi vào phía trong sao?"

Không đi vào trong thì còn có thể đi hướng nào? Dữu Khánh gật đầu.

Sáu gã cu-li lúc này bày ra trận hình, ba người thành hình chữ phẩm nâng cây đuốc bốc lửa tại phía trước mở đường, ba người khác nâng đuốc hừng hừng cháy đi ở phía sau, đem ba người Dữu Khánh hộ ở chính giữa.

Cái thông đạo qua quýt bới ra này cũng không rộng lắm, nhiều nhất chỉ có thể cho ba người đi song song mà thôi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thủ chặt sau lưng hai bên Dữu Khánh.

"Ai…"

Không đi được bao xa, chợt có tiếng than thở của nữ tử vang lên, âm thanh u oán kéo dài, rõ ràng lọt vào tai, rõ ràng đến từ trong bóng tối ở chỗ sâu trong dũng đạo.

Dữu Khánh sửng sốt, còn tưởng rằng mình nghe lầm, nhưng nhìn trước nhìn sau, phát hiện tất cả chín người gồm hắn ở trong đó đều đã đồng thời dừng lại, trong mắt mỗi người lộ ra tâm tình khó giải thích nhìn chằm chằm bóng tối ở chỗ sâu trong phía trước.

Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ cả chín người đều nghe được.

Trong ngôi cổ mộ đã bị phong kín một hai mươi năm này làm sao có nữ nhân? Nhất là tại trong hoàn cảnh này.

Khó giải thích mà lông tơ trên thân chín người đều dựng thẳng cả lên, đối với không gian lạnh lẽo này càng thêm rõ ràng có cảm giác khắc sâu.

Chín người vừa mới tiến vào cổ mộ chưa đi được bao xa thì đã bị chế ngự rồi.

"Trong các loại tin tức về Cổ mộ mà các ngươi nghe nói qua trước đây có tình hình này không?" Nam Trúc hỏi.

Dồn dập lắc đầu, không nghe nói qua.

Dữu Khánh nhấc tay, giơ cây đuốc trong tay lên đưa đến cây đuốc của người khác để thắp cháy, sau đó khua tay ném đi, ánh lửa vù vù thu nhỏ lại, nện xuống tại trên mặt đất xa xa phía trước mới lần lửa bốc cháy lên.

Mọi người dõi mắt đến nơi ánh lửa được ném tới, ngoại trừ hài cốt nằm lăn trên mặt đất ra, không nhìn thấy được có bất cứ nữ nhân nào.

Vì vậy, mọi người lại tiếp tục đi về phía trước, đồng thời cao độ cảnh giác với bốn phía.

Khi đi tới hài cốt thì trông thấy bên cạnh hài cốt có vũ khí, Nam Trúc bắt chuyện: "Các ngươi không có vũ khí, có thể mượn trên mặt đất dùng một lát."

Lúc trước hi vọng nhìn thấy những người này trên tay không vũ khí, bây giờ cảm thấy trên tay những người này không có vũ khí sẽ khiến cho người cảm thấy không yên tâm.

Những cu-li này quả thực không có mang theo vũ khí tới Kiến Nguyên sơn.

Một người ở phía trước nhất nghe lời Nam Trúc, đầu ngón chân hất cây đại đao bên cạnh thi hài ra, chộp vào trong tay đề phòng.

Một nhóm đi tới phía trước vị trí cây đuốc bốc cháy trên mặt đất, Dữu Khánh cúi người nhặt lên, lại phất tay ném tới trước, lại lần nữa chiếu sáng tỏ phía trước.

Trên đường khi lại gặp hài cốt thì một người khác phía trước cũng nhặt vũ khí trên mặt đất lên.

"Không phải có nói trong lòng đất này từng bị đốt cháy qua sao? Y phục hài cốt trên mặt đất còn rất tốt, bên trong dũng đạo cũng nhìn không thấy bất cứ vết tích gì chứng tỏ đã bị lửa đốt cháy qua a, chuyện gì xảy ra?" Nam Trúc lại nhịn không được thì thầm.

Không người để ý đến gã, tiếp tục đi tới trước, lại lần nữa đi tới trước cây đuốc bốc cháy trên mặt đất, không cần Dữu Khánh lại tái ném, người đi phía trước mở đường đã ném đi tới…

Tại cửa động, một gã cu-li ngồi đó, nhìn thấy người thâm nhập vào trong động đã triệt để không còn bóng dáng, lập tức đứng dậy chui đi ra ngoài, nhảy lên trên đống tảng đá chồng chất, gật gật đầu với Mạnh Vi.

Mạnh Vi nhìn quanh bốn phía, "Ta tiếp tục lưu thủ bên này, ngươi nhanh chóng trở lại báo cáo cho tiên sinh biết."

"Vâng." Cu-li kia nhanh chóng phi thân rời đi.

Bên trong từng núi ở phụ cận, một nhóm người Giám Nguyên trai ẩn núp quan sát cẩn thận co mình lại.

Trông thấy cu-li ly khai, Thôi Du hỏi Tần Quyết ở một bên, "Đại chưởng quỹ, đám người Dữu Khánh đã tiến vào, chúng ta có đi vào không?"

Tần Quyết ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, ít nhiều có chút bối rối nói: "Đó là cấm địa của Kiến Nguyên sơn, ban ngày ban mặt, trong tối trong sáng đều có con mắt nhìn chằm chằm, làm sao đi vào?"

Thôi Du: "Chúng ta chờ trời tối đen sao?"

Tần Quyết nhìn nhìn rừng núi xung quanh, "Vẫn là nhìn xem phản ứng của Kiến Nguyên sơn rồi nói tiếp đi."

Thôi Du: "Chúng ta là tới uống rượu mừng, một mực thủ tại đây theo dõi sao?"

Tần Quyết: "Một người trở lại, khi việc vui sắp bắt đầu thì lập tức tới đây thông báo."

Lúc này Thôi Du chỉ một người, bảo hắn trước tiên quay trở về…

Cho dù trước sau đồng thời có sáu cây đuốc chiếu sáng, đối với người bên trong dũng đạo mà nói vẫn là có thể cảm nhận được cảm giác bị bóng tối đèn nén.

Phía trước y nguyên không có nhìn thấy bất cứ nữ nhân nào, nhưng tiếng thở dài của nữ nhân kia vẫn y nguyên nặng trịch ở trong lòng mọi người.

Dữu Khánh cảnh giác xung quanh, ánh mắt thỉnh thoảng quét nhìn "Tiểu động tác" của ba người trước mắt, phát hiện tay cầm vũ khí của ba người tựa hồ có chút ngứa, thỉnh thoảng sẽ thuận tay tại trên y phục cọ cọ lưng bàn tay một chút.

Lúc ban đầu, chỉ có một người có động tác này, hiện tại ba người đều lục tục xuất hiện, khiến cho hắn quan tâm.

Hắn ngẫu nhiên sẽ quay đầu lại nhìn xem ba gã cu-li ở mặt sau, phát hiện ba vị đó không có sự dị thường này.

Đi khoảng hơn một dặm đường, đột nhiên xuất hiện phần cuối dũng đạo, kéo dời đi sự chú ý của Dữu Khánh, phát hiện con đường phía trước bị thứ gì đó phá hỏng rồi.

Mấy người áp sát tới nhìn, là do những cái rễ cây kích cỡ không giống nhau đan xen đem con đường phía trước chặn kín không kẽ hở.

"Bốn phía đều là nham thạch, ở đâu mọc ra rễ cây?" Nam Trúc nói thầm.

Tên cu-li ở phía trước nhất hình như có chút vội vàng xao động, đột nhiên khua đao chém tới, phanh! Chém ra một chỗ vỡ, ánh lửa đưa tới gần chiếu sáng, mặt sau chỗ vỡ quả nhiên có không gian.

Người khua đao lại liên tục chém mấy đao, rất nhanh liền chặt mở ra một cái lỗ.

Hành động không kiêng nể gì cả này khiến Dữu Khánh âm thầm cau mày, làm vậy là thật sự không sợ kinh động thứ ở trong lòng đất hay là thế nào?

Ba người phía trước mở đường nâng cây đuốc cháy rực từng người chui đi qua, tiếp đến ra hiệu cho phía sau biết không có vấn đề, đám người Dữu Khánh mới nối đuôi nhau đi qua, sau đó phát hiện thấy đã tiến vào một vùng không gian khác.

Vách tường hình thành từ những khối đá dài ngay ngắn xây đắp thành, mặt đất được trải bằng những tấm đá khối lớn, thông đạo trong lòng đất rộng rãi chỉnh chỉnh tề tề, ba chiếc xe ngựa song

song di chuyển cũng không thành vấn đề, sức chứa của không gian này khiến mấy người kinh ngạc.

So sánh với thông đạo tiến tới, hiển nhiên đây mới là bộ phận vốn có của cổ mộ địa cung.

Hỏa quang chiếu rọi, trước sau thông đạo đều nhìn không thấy phần cuối, cũng nhìn không thấy lố rẽ, Nam Trúc sách sách không ngừng, "Chỉ dựa vào cái thông đạo này, có thể thấy rõ được quy mô của cái địa cung này. Tại dưới đất làm ra phô trương như thế, người kiến tạo phải tốn bao nhiêu nhân lực vật lực chứ, việc này thực sự là bởi Quan Phong Dương kia làm ra sao?"

Một gã cu-li nhìn chằm chằm Dữu Khánh hỏi: "Không có địa điểm mục tiêu, vòng vòng đi tới đi lui khắp nơi không mục đích sao?"

Dữu Khánh thoáng trầm mặc một chút, rồi trả lời: "Tìm chủ mộ thất."

Căn cứ ghi chép trên Vân Đồ, nhắc nhở về địa điểm mục tiêu thì chỉ có bốn chữ "Đồng huyệt chi địa", bên trong địa cung to lớn này, hẳn chỉ có chủ mộ thất mới gần với cách mô tả này nhất, hắn cũng chỉ có thể là trước tiên tìm tòi xem sao rồi nói tiếp.

Một nhóm lại lần nữa xuất phát đi về phía trước, người tại trong ánh lửa chập chờn, khoảng cách hơi xa một chút chính là hắc ám.

Yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân mấy người, không thấy bất cứ thứ gì gọi là Yêu tà.

Đi không bao xa, Dữu Khánh càng thêm cảm thấy ba gã cu-li phía trước không thích hợp.

Thật sự là động tác dị thường của ba người quá rõ ràng đi, không ngừng dụi mắt, làm như nhìn không rõ đường đi vậy.

Cây đuốc lắc lư quá chừng, tay cầm cây đuốc bốc cháy không ngừng gãi ngứa ngáy trên tay cầm đao.

Người ở phía sau cũng đã nhìn thấy sự không bình thường, Dữu Khánh trầm giọng nói: "Dừng lại!"

Tính bắt đầu từ hắn, người ở phía sau đều dừng lại, ba người phía trước lại giống như là không có nghe được, tiếp tục gãi ngứa ngáy đi tới trước.

Chuyện này có phần quỷ dị, Nam Trúc gọi to: "Lý Đại Hảo, các ngươi dừng lại đi!"

Hơn hai mươi tên cu-li cùng đi đến Kiến Nguyên sơn, gã có thể gọi ra tên của toàn bộ, bởi vì gã đều hàn huyên rất lâu với từng người, cho dù nhớ được có khả năng đều là tên giả.

Gọi lớn, ba người phía trước tựa hồ mới nghe được, lục tục dừng lại, lục tục xoay người, vẫn còn đang gãi ngứa ngáy, một bộ gãi rất lo lắng, còn thỉnh thoảng dụi mắt, thần trí tựa hồ đã không còn bình thường.

Tay ba người đã gãi chảy ra máu nhưng vẫn còn gãi, gãi đến mức nhìn thấy mà giật mình.

Quỷ dị nhất chính là con mắt ba người, màu sắc không có tròng trắng, toàn bộ đen kịt, dưới ánh lửa chiếu rọi, màu đen đó nhìn như hắc bảo thạch vậy.

Đám người Dữu Khánh nín thở ngưng thần, á khẩu không trả lời được, đều đã bị kinh sợ.

Không bao lâu, Dữu Khánh chậm rãi quay đầu lại nhìn, bởi vì ánh lửa lắc lư, cảm giác được cây đuốc phía sau cũng đang dao động.

Quay đầu lại nhìn thấy được một màn quen thuộc, ba người phía sau cũng đã bắt đầu có động tác gãi ngứa, bởi vì đối diện với tình

trạng của đồng bọn, chính ba người tựa hồ cũng nhận thức được chút gì, trong thần sắc tràn đầy sự kinh sợ.

Có người dứt khoát ném cây đuốc xuống, khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, vận công tự cứu chữa mình.

Hai người khác nhìn thấy đồng bạn dáng vẻ kinh khủng, sợ hãi mà bắt chước, nhanh chóng ném cây đuốc học theo.

Ánh sáng bên trong thông đạo lập tức tối đi không ít.

Dữu Khánh chợt quay mạnh đầu nhìn về phía hai vị sư huynh, phát hiện hai vị sư huynh cử chỉ bình thường, ít nhiều thở phào nhẹ nhõm.

Quay đầu lại nhìn về phía sau, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết phát hiện ba người mặt sau cũng đã không thích hợp nữa rồi, đều sợ ngây người.

Ba kẻ y nguyên giơ cây đuốc, một kẻ lắc lư cây đuốc đi tới đây, tên cu-li nắm giữ cây đuốc không ngừng lắc lư cái đầu sang hai bên, không lưu loát, giống như xương cổ bị kẹp chặt, tập tễnh đi tới phía Dữu Khánh, cất tiếng nói khàn khàn khẩn cầu, "Nước, có nước không? Ta khát, cho ta nước uống."

Tiếng nói đích xác đột nhiên trở nên khàn khàn nghẹn giọng rồi, so với Nam Trúc còn khàn khàn hơn.

"Các ngươi thế nào rồi?" Mục Ngạo Thiết mở miệng hỏi, vẻ mặt nghiêm trọng, muốn đi tới bắt mạch kiểm tra cho đối phương.

Nào ngờ Dữu Khánh đột nhiên xuất thủ, một thanh ấn vai y lại, cũng kéo y lùi về phía sau, "Vũ khí hắn nhặt lên cầm trong tay có khả năng có vấn đề, không nên được tới. Tình huống không rõ, tạm thời không nên đụng vào bọn họ."

Chương 183: Thoát thai

Vũ khí có vấn đề? Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cả kinh giật mình, nhất thời không kịp phản ứng lại, nhìn chăm chú về phía cái tay bị gãi đến nỗi máu chảy đầm đìa kia.

Ngoại trừ vũ khí ra, trong lúc nhất thời Dữu Khánh cũng không nghĩ ra được nguyên nhân khác.

Cùng nhau tiến vào chín người, chỉ ba người sư huynh đệ bọn họ là không có việc gì, theo lý thuyết thì rất không có khả năng như vậy, điểm khác biệt lớn nhất chính là ba người sư huynh đệ bọn họ không có nhặt lấy vũ khí trong cổ mộ, mà lúc trước hắn nhìn thấy ba người không ngừng gãi lên cái tay cầm lấy vũ khí kia, vì vậy có sự hoài nghi này.

Chỉ là cầm lấy một thanh vũ khí, trong khoảng thời gian ngắn liền xuất hiện sự việc quỷ dị như thế, thử hỏi hắn làm sao dám để cho hai vị sư huynh đi đụng vào bọn họ.

"Nước, cho ta nước!"

Giọng nói cầu xin của người khát nước kia càng lúc càng thêm gấp gáp, âm thanh cũng càng thêm khàn khàn, cây đuốc và đao trong tay đồng thời đánh rơi trên mặt đất, tầm mắt tựa hồ đã mơ hồ rồi, cảm giác nhìn không rõ ba người bọn họ, hai tay quơ quơ trong không khí tìm tòi tìm kiếm.

Không còn gãi ngứa nữa thì lại chuyển sang khát nước như sắp chết đến nơi.

"Khát, cho ta nước!"

Hai gã cu-li khác con mắt đã biến thành tối đen cũng trước sau lên tiếng, cũng trước sau di chuyển tới gần sư huynh đệ ba người, kêu khát nước đòi hỏi nước.

Dữu Khánh đưa hai tay đẩy ra sau, đẩy hai vị sư huynh cùng nhau lui về sau, không để cho ba người đụng phải.

Nam Trúc tiếp đó lại kéo Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết một cái, tránh cho hai người đụng vào ba người đang khoanh chân đả tọa ở phía sau.

Sư huynh đệ theo giữa khoảng trống của sáu người chậm rãi thối lui ra sau.

Rầm rầm, leng keng.

Vũ khí và hai cây đuốc sau cùng đang giơ lên cũng rơi xuống rồi, sáu cây đuốc không có tắt, đều nằm trên mặt đất bốc cháy, nhưng đã khiến ánh sáng bên trong thông đạo tối đi rất nhiều.

Ba người đang khoanh chân đả tọa hình như cũng có vẻ nhịn không được có xung động muốn đưa tay lên tiếp tục gãi ngứa, nhưng có thể nhìn ra được họ đang liều mạng kiềm chế, giống như đang vận công liều mạng kháng cự, cũng có thể nhìn ra có thứ gì đó đang gây ra quấy rầy rất lớn khi bọn họ tập trung tinh thần kháng cự.

Run run rẩy rẩy, lung lung lay lay, ba người tầm mắt không rõ, cách ba người khoanh chân đả tọa càng ngày càng gần.

Mục Ngạo Thiết chỉ vào đó ra hiệu một cái, trong in lặng dò hỏi có nên kéo ba người đó cách ra hay không, tránh cho bị đụng phải.

Còn chưa nhận được trả lời, người dị biến trước đã mềm nhũn chân, ầm ngã xuống trên mặt đất, người co quắp, trong cổ họng giống như bị thứ gì đó ngăn chặn, không thể nói ra lời, ngay cả âm thanh khàn khàn cũng khó tiếp tục phát ra, hai tay ôm lấy cổ.

Rất nhanh hai tay đều tê liệt, thân thể co quắp căng thẳng cũng buông lỏng ra, cả người đột nhiên không còn có động tĩnh.

Liên tiếp.

Hai người khác cũng lần lượt đổ nhào xuống, sau một trận co quắp rồi cũng không còn động tĩnh.

Xem ra tựa hồ đã chết bất đắc kỳ tử rồi, sư huynh đệ ba người cũng không dám đụng tay vào kiểm tra xem đã tắt thở hay chưa.

Dữu Khánh cũng không dám đụng tới cây đuốc mà bọn họ từng cầm qua, giao ra cây đuốc chưa đốt cháy, mượn ánh sáng từ cây đuốc đang bốc cháy trên mặt đất, nhẹ bước đi tới bên cạnh cây đao rơi xuống trên đất kia, quỳ một gối xuống đất, đưa cây đuốc đến gần đại đao rọi sáng, cúi người nhìn chằm chằm tỉ mỉ quan sát.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng muốn biết là chuyện gì xảy ra, cũng đi tới ngồi xổm xuống kiểm tra.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, từ trên chuôi đao ba người phát hiện thấy dị thường, trên chuôi đao có từng sợi tơ nhỏ nhàn nhạt, giống như là tơ nhện rất nhỏ, dài khoảng một ngón tay, lại có màu đen, tại trong hoàn cảnh này nếu không tỉ mỉ quan sát thì sẽ không dễ dàng bị phát hiện, dù cho va chạm vào mà không chú ý lưu tâm e rằng cũng không cảm giác được.

Phát hiện lớn nhất là những tơ nhỏ này tựa hồ như vật sống, giống như có phản ứng nhất định đối với nhiệt độ, cây đuốc vừa đưa tới gần, tơ nhỏ màu đen lập tức chậm rãi trôi nổi, giống như hoa hướng dương hướng về ánh mặt trời vậy.

Sau khi có phát hiện này, Dữu Khánh đem cây đuốc đè ép sát tới, kết quả phát hiện vật này mặc dù hướng tới ấm áp nhưng lại sợ nhiệt độ cao, bị lửa đốt quá nóng liền cháy sém rồi.

Dữu Khánh lập tức dùng cây đuốc đem thân đao kia đốt khắp, dùng đầu ngón chân hất hất liên tục đốt.

“Ngươi làm gì?” Nam Trúc kinh nghi hỏi.

Dữu Khánh: "Không biết rõ đến tột cùng là như thế nào trúng chiêu, chúng ta sẽ không biết làm thế nào để đề phòng, kế tiếp còn làm sao dám xông vào bên trong? Không tại trong cổ mộ tìm được một lối ra khác, chúng ta đi ra ngoài chính là tìm tử lộ."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, không thể không thừa nhận, điều này cũng đúng.

Đem thân đao hung hăng dội qua lửa, hung hăng nung đốt qua một lần, lúc này Dữu Khánh mới dám đưa tay cầm lấy chuôi đao, sau đó đứng dậy, đi tới bên cạnh cu-li tựa hồ đã ngã chết, lại quỳ một gối, nhìn chằm chằm vào chuôi đao quan sát một chuyến, đem vị trí có tơ nhỏ màu đen đưa tới gần mu bàn tay người chết.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức đi tới, cũng quỳ một gối quan sát.

Người chết vừa ngã chết không bao lâu, trên thân thể vẫn còn độ ấm, tơ nhỏ màu đen trên chuôi đao quả nhiên lại cảm giác được rồi, nhẹ nhàng trôi nổi chậm rãi chạm đến mu bàn tay người chết. Lỗ chân lông người tỏa ra nhiệt độ, tơ nhỏ màu đen vừa chạm vào trên da người chết liền chuẩn xác bắt được vị trí lỗ chân lông, từng đầu bắt đầu theo lỗ chân lông chậm rãi thâm nhập vào.

Thì ra là thế, sư huynh đệ ba người lục tục ngẩng đầu, hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đã làm rõ nguyên nhân người ngã chết bị trúng chiêu.

"Thứ này là thứ quỷ gì, có thể im hơi lặng tiếng nhanh như vậy lấy mạng một người." Nam Trúc lẩm bẩm.

Dữu Khánh buông lỏng cây đao trên tay ra, "Quả thực nhanh, lúc này mới bao nhiêu lâu. Chí mạng nhất chính là thân thể mình rõ ràng không bình thường, gãi đến mức trên người mình chảy máu vậy mà bản thân còn không có nhận thấy được dị thường, lại cò không biết làm ra phản ứng. Cái trò này sau khi tiến vào trong thân

thể thì cũng có ảnh hưởng với nơi đây." Hắn chỉ chỉ vào đầu người chết, lại chỉ chỉ vào ba người đang khoanh chân đả tọa.

Ba người kia nếu như không phải mắt mở trừng trừng nhìn thấy được tình trạng của đồng bọn, có một sự so sánh rõ ràng với bản thân, chỉ sợ cũng không nhận thức được mình đã trúng tà.

Nhưng là ba người kia tựa hồ đã chậm rãi ổn định lại, không còn có loại bất an dị thường kia, có người, lỗ chân lông trên một số bộ vị đang rịn máu ra.

Người hiểu việc vừa nhìn liền biết, Mục Ngạo Thiết trầm giọng nói: "Tốt, đã ổn định rồi, bọn họ đang vận công đem độc vật bức ra khỏi cơ thể."

Nam Trúc không thể không nhỏ giọng nhắc nhở, "Tu vi bọn họ cao hơn chúng ta rất nhiều, đổi thành chúng ta có khả năng sẽ rất mất công."

Những lời này trái lại nhắc nhở Dữu Khánh, hắn kêu gọi một tiếng, "Thuốc Phòng trùng, đưa cho ta."

Đã có chuyện nghiệm chứng vừa rồi, biết rõ tiểu sư đệ không phải đang làm xằng bậy, Mục Ngạo Thiết không chút do dự, lúc này từ trong người lấy ra một khối đĩa sắt.

Dữu Khánh: "Mở ra."

Mục Ngạo Thiết tách mở đĩa sắt ra, lộ ra thuốc mỡ màu vàng như nến ở bên trong, tản ra mùi vị cay độc gay mũi.

Thứ này chính là một chút đồ chơi mà người trong giang hồ khi xuất môn bên ngoài dùng để đề phòng muỗi chích trùng cắn.

Dữu Khánh lại nhặt lên cây đao kia, đem tơ nhỏ màu đen trên chuôi đao đến gần thuốc mỡ quan sát phản ứng, kết quả tơ nhỏ màu đen có phản ứng rất mãnh liệt, vừa tới gần lập tức co lui sau.

Dữu Khánh đưa mu bàn tay cầm cây đuốc ra, "Thoa lên mu bàn tay ta một chút."

Mục Ngạo Thiết đại khái đã hiểu biết ý của hắn, không có nghe hắn, một ngón tay quẹt lên thuốc mỡ trực tiếp thoa lên trên mu bàn tay mình, sau khi bôi khắp một lần thì đưa lưng bàn tay đến trước mặt Dữu Khánh.

Dữu Khánh cũng không khách khí, lại đem tơ nhỏ màu đen trên chuôi đao áp sát về phía mu bàn tay của Mục Ngạo Thiết, muốn nhìn xem nhiệt độ thân thể có thể hấp dẫn tơ nhỏ màu đen kia đột phá sự phòng ngự của thuốc mỡ hay không. Kết quả khả quan, tơ nhỏ màu đen không dám chạm đến thân thể đã thoa thuốc mỡ, thuốc mỡ có tác dụng phòng ngự rõ ràng.

"Được rồi, cái trò này cũng không quá đáng sợ." Dữu Khánh như trút được gánh nặng.

Nhưng vào lúc này. thi thể trước mặt ba người lại có phản ứng, thi thể vậy mà lại động đậy một cái, cổ họng thi thể thầm thì có âm thanh.

Ánh mắt ba người nhất tề soàn soạt nhìn đến, chỉ thấy cổ họng thi thể đang nhúc nhích nhô lên, đang căng ra, quai hàm cũng đang lồi lên, mà thi thể thì đang rất nhanh khô quắt.

Cái quỷ gì chứ? Ba người nhanh chóng đứng lên, quan sát phản ứng của thi thể, chậm rãi lui về phía sau.

Đột nhiên, thi thể mở miệng ra, một thứ giống như con rắn từ trong miệng nhảy ra.

Ba người cả kinh, nhìn kỹ thì phát hiện không phải rắn, là một gốc cây màu đen, đang sinh trưởng rất nhanh, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà rất nhanh mọc cành đâm lá, thi thể mà nó bám vào thì đang rất nhanh khô quắt.

Rõ ràng có thể nhìn ra được, màu đen thực vật tà mị này sở dĩ có thể rất nhanh sinh trưởng, hấp thu chính là thi thể phía dưới.

Tốc độ thực vật sinh trưởng cùng tốc độ thi thể khô quắt có quan hệ trực tiếp.

Không chỉ một gốc cây, hai cái thi thể khác cũng đang khô quắt, trong miệng cũng lục tục mọc ra màu đen thực vật kia.

Thực vật kia rất nhanh lớn lên cao ngang người, hình dáng uốn lượn xinh đẹp, như dây leo, trên một nhánh mọc một đám lá cây đen nhánh, khi mọc dài đến khoảng một trượng cao thì đình chỉ, trên đỉnh bắt đầu nở ra một điểm bạch quang nhàn nhạt, một hạt châu hình hạt gạo bên trong tỏa ra ánh sáng óng ánh.

Ở dưới cây dây leo, sư huynh đệ ba người có thể nói là khiếp sợ, ngẩng đầu ngước nhìn, lần đầu tiên trong cuộc đời nhìn thấy cảnh tượng này.

Ba người khoanh chân đả tọa dưới thân dây leo thì nhắm mắt chú tâm, hết sức chuyên chú kháng cự trong cơ thể, không rãnh bận tâm tới bất cứ thứ gì ngoài thân.

Trên đỉnh tà mị thực vật, viên hạt gạo chi châu kia đang rất nhanh lớn lên, dần dần lớn như quả trứng gà, vẫn còn đang tiếp tục to lên, phần tỏa ra ánh sáng cũng càng lúc càng lớn.

Thi thể nuôi dưỡng triệt để biến thành da bọc xương, đã khô quắt giống như bộ xương, nhưng quang cầu chịu tải kia vẫn còn đang to lên.

Hai cây khác quấn quýt với những cành nhánh của cây mọc ra trước kia, trên đỉnh cũng lần lượt nở ra quang mang.

Quang cầu càng lớn nhìn càng đẹp, ánh sáng nhu hòa tinh khiết, chiếu sáng vùng không gian thông đạo này, khiến cho ánh sáng cây

đuốc tự ti mặc cảm, làm cho người ta có cảm giác rất tinh thuần, cảnh đẹp ý vui, rất là xinh đẹp,

Cũng khiến người khó mà tưởng tượng được thực vật tà mị này vậy mà lại có thể sinh ra được đồ vật dễ nhìn như thế.

Quang cầu vẫn còn đang to lên, càng lúc càng lớn, khiến những vật bám ở bên ngoài thân nó tách ra một khoảng không gian, sau đó mới khiến người phát hiện thấy xung quanh quang cầu mọc đầy tơ mềm tuyết trắng mảnh mai, mỗi một sợi tơ mềm đung đưa đều tản ra ánh sáng trắng nhu hòa thánh khiết.

Theo kích thước to lên, dưới chân tơ mềm, hình cầu nuôi dưỡng chúng nó sinh trưởng càng ngày càng trong suốt, giống như là cái lồng lưu ly óng ánh rực rỡ.

Lúc này hình dáng quang cầu giống như là một bông hoa bồ công anh to lớn.

Tại lúc quang cầu to lớn lên cỡ cái chậu rửa mặt thì.

Bùm!

Như là quả cầu bị thổi quá căng bùng nổ, đột nhiên nổ tung rồi.

Âm thanh nổ tung không lớn, chỉ là quá mức đột ngột, tại trong không gian lòng đất yên tĩnh này thật khiến người hãi hùng khiếp vía.

Vô số tơ mềm tuyết trắng tung bay ra, đều tản ra bạch quang nhu hòa và thánh khiết, tung bay bốn phương tám hướng, mỗi một sợi đều lơ lửng nhấp nhô trong không trung nhìn như sóng, giống như một bầy cá con được ấp nở thoát ra khỏi túi trứng bơi đi bốn phương tám hướng tìm kiếm tự do. Cảnh tượng này đẹp đến nao lòng.

Nhưng ba người Dữu Khánh cũng không dám an tâm thưởng thức cảnh đẹp này.

Bất cứ người nào đã chứng kiến quá trình sinh trưởng của thực vật tà mị này đều sẽ không dám.

Vừa nghe tiếng nổ vang, lại thấy tình trạng này, sư huynh đệ ba người lập tức lắc mình lui về phía sau tránh đi, sợ bị sợi tơ bạch quang nhu hòa ảnh hưởng đến.

"Ba người bọn họ!" Mục Ngạo Thiết chỉ ba người khoanh chân đả tọa đã bị rất nhiều bạch quang đụng nhẹ.

Nhưng đúng vào lúc này, sư huynh đệ ba người cơ hồ là cùng lúc con ngươi đột nhiên co lại, quản không nổi ba người khoanh chân đả tọa kia, cấp tốc lắc mình tiếp tục thối lui.

Chỉ vì vô số tia sáng bay tới bên này đang dần dần tắt đi quang hoa, từ đầu tới đuôi tắt hết quang mang, biến thành màu đen.

Không còn quang hoa ảnh hưởng tầm mắt, kích cỡ chân thực của bản thân sợi tơ bộc lộ ra, chính là tơ nhỏ màu đen mà lúc trước ba người Dữu Khánh nhìn thấy trên chuôi đao, thử hỏi làm sao có thể không kinh, nào dám để cho nó đụng phải.

Chương 184: Không đường để đi

Vô số điểm điểm du quang lan tràn ra đang dần tắt, hình ảnh tắt dần giống như thủy triều thối lui có một loại vẻ đẹp kinh diễm quỷ dị.

Cây dây leo phát triển đầu tiên kia cũng giống như hao hết toàn bộ lực lượng, sụp đổ xuống thành bụi bặm.

Bùm!

Tiếp theo đó là một quang cầu khác nổ tung ra, lại lần nữa tung bay ra điểm điểm quang mang lơ lửng lan tràn trong không gian thông đạo, nhìn rất huyễn lệ.

Ánh sáng thánh khiết biến mất, ánh sáng thánh khiết lại tỏa ra.

Bùm!

Quang cầu thứ ba đã nổ tung rồi.

Đây là một màn sau cùng mà sư huynh đệ ba người nhìn thấy sau khi đã cấp tốc lùi xa.

Ba người không dám dừng lại, thật sự là số lượng tơ nhỏ màu đen bùng nổ ra quá lớn, lan tràn bay đến, sợ là khó lòng phòng bị.

Không biết có thể bay ra bao xa, tự nhiên là phải trốn xa một chút mới là thượng sách.

"Không đúng!" Dữu Khánh chợt dừng lại, cây đuốc trong tay lách tách vù vù vang lại lần nữa sáng ngời lên.

Hắn nâng cây đuốc bốc cháy chiếu sáng vách đá, đi ngược lại kiểm tra.

Hai vị sư huynh quay lại, Nam Trúc hỏi: "Sao rồi?"

Dữu Khánh quay đầu lại hỏi ngược lại bọn họ, "Cửa động này đâu rồi? Cái cửa động mà chúng ta tiến vào biến đi đâu rồi?"

Hai người Nam, Mục ngẩn ra, được nhắc nhở như thế mới ý thức được không đúng, vừa rồi một đường đi tới đây giống như không có nhìn thấy cửa động xuyên thủng đến thông đạo này.

Nam Trúc chần chừ hỏi: "Có phải còn ở phía trước hay không, còn chưa tới nơi?"

Mục Ngạo Thiết nhìn về phương hướng khi đi tới, "Chúng ta từ động khẩu tiến tới, đi tới phía trước hẳn không có xa như vậy, hẳn đã vượt qua khoảng cách chúng ta đi tới rồi, hẳn phải đã đi qua động khẩu."

Nam Trúc: "Không có khả năng hư không biến mất, tiếp tục đi tới phía trước một chút nhìn xem." Gã đưa tay ra phía sau rút lấy một cây đuốc, đưa tới trên cây đuốc của Dữu Khánh đốt cháy lên.

Mục Ngạo Thiết cũng làm như thế, ánh sáng lập tức sáng lên không ít.

Sư huynh đệ ba người nâng cao cây đuốc chiếu theo đường cũ đi về, đi ước chừng trăm trượng, vẫn không có nhìn thấy động khẩu.

Lại thêm khoảng cách lúc trước chạy đi, động khẩu tiến vào đây không có khả năng xa như vậy.

Nam Trúc: "Có phải là lúc trước chúng ta đã chạy qua rồi nên bây giờ không thấy được hay không?"

Ba người quay mặt nhìn nhau, một người không nhìn thấy còn nói được, cả ba người đều không nhìn thấy được sao?

"Nếu không, quay trở lại thử xem?" Nam Trúc lại hỏi một câu.

Mục Ngạo Thiết đồng ý: "Bên kia có không ít tơ nhỏ màu đen chí mạng, nhớ kỹ vận công hộ thể, đừng cho đồ vật gần người."

Tu vi của bọn họ tuy rằng còn chưa tới tình trạng luyện ra cương khí hộ thể, nhưng nội lực ngoại phóng chống đỡ những thứ nhẹ hều kia thì vẫn là không có vấn đề.

Dữu Khánh trầm giọng nói: "Nội lực duy trì liên tục ngoại phóng lâu dài sẽ chịu không nổi, đem thuốc Phòng trùng cũng thoa lên người đi."

Không sai, nói làm liền làm, ba người lập tức đem thuốc Phòng trùng cất trên người lấy ra.

Khiến Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết trố mắt chính là, Dữu Khánh đưa cây đuốc cho Mục Ngạo Thiết nhờ cầm giúp một chút, sau đó lập tức lột đồ sạch sẽ, trần truồng mà đem toàn bộ thân thể đều thoa lên một lớp thuốc, ngay cả tóc cũng tháo ra xoa nhẹ một lần, sau đó lại khôi phục bím tóc đuôi ngựa.

Trọng điểm là, ngay cả bàn chân hắn cũng không quên xoa một lần.

Sau khi mặc xong y phục, Dữu Khánh lại đem thuốc mỡ còn dư bôi lên trên y phục của mình, một bánh thuốc mỡ cứ thế mà bôi hết lên người mới dừng tay.

Hai vị sư huynh rất không biết nói gì, thật sự là không biết nên nói như thế nào với tên gia hỏa ngốc cực kỳ này, đã sợ chết như vậy, còn tận lực làm chuyện to gan này làm gì, cái này gọi là chuyện gì.

"Ta xong rồi." Dữu Khánh vỗ vỗ ngực mình, nhe ra một hàng răng trắng cười hắc hắc, chủ động đem ba cây đuốc cầm vào trong tay mình, ra hiệu cho hai vị sư huynh nhanh lên.

Hai vị sư huynh nhìn nhau, vốn dự định chỉ thoa một chút bên ngoài, sau khi nhìn thấy cách Dữu Khánh thoa thuốc, lại nghĩ nghĩ tới kiểu chết đáng sợ khi bị trúng chiêu kia, vì vậy cũng bắt đầu cởi bỏ quần áo, tháo thắt lưng ra.

Chỉ là, sau khi hai người cởi sạch đồ thì quay mặt về phía vách tường để thoa thuốc, không có không biết xấu hổ như Dữu Khánh vậy.

Đợi cho tất cả đều mặc xong y phục, thoa hết thuốc mỡ rồi, mỗi người lại nâng cây đuốc quay lại đường cũ.

Dọc theo đường đi, ba người phân biệt chiếu trái chiếu phải, soi trên soi dưới, không bỏ sót một khối địa phương nào.

Cứ như vậy kiểm tra kỹ càng một lúc sau, ba người dần dần cảm thấy hoảng hốt, nào thấy có cái động khẩu nào, động khẩu kia vậy mà lại hư không biến mất rồi.

Vấn đề là dọc theo đường đi vậy mà lại ngay cả một chút mẫu vụn rễ cây bị chặt nát cũng không nhìn thấy, bọn họ nhớ rõ ràng khi tiến đến thì cửa động từng bị một đống rễ cây đan xen chặn kín, lúc phá vỡ ra động khẩu thì tạo ra không ít mẫu vụn, nhưng mà một đường đi đến bây giờ thật sự là ngay cả một miếng mẩu vụn cũng không thấy.

Quỷ dị nhất chính là, hiện trường sự việc phát sinh trọng đại biến cố lúc trước cũng không còn thấy nữa rồi.

Không nhìn thấy được nhưng tơ nhỏ màu đen chí mạng lơ lửng kia, cũng không nhìn thấy được ba cái thi thể biến thành bộ xương khô quắt kia.

Càng không thể tưởng tượng nổi chính là ba người sống ngồi khoanh chân đả tọa cũng không còn thấy nữa.

Lúc đầu, ba người cảm thấy có thể là đi chưa tới nơi, nhưng sau khi nhẩm tính đã đi thêm khoảng hai dặm đường nữa, lúc này đã xa vượt quá xa khoảng cách đến nơi xảy ra sự việc kia, vậy mà vẫn không thấy được hiện trường phát sinh kinh biến lúc trước.

Cái gì gọi là càng chạy càng kinh ngạc?

Nhìn xem vô tận hắc ám âm u thâm trầm ở trước và sau, dưới ánh lửa dao động, khiến người có cảm giác trong chốn âm u ẩn giấu thứ gì đó.

Yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của ba người.

Một cảm giác kinh khủng khó tả dần dần sinh sôi trong lòng sư huynh đệ ba người.

Người tu hành không sợ yêu ma quỷ quái gì gì đó, mà là nỗi sợ hãi đối với thứ không biết, sợ hãi khi hãm thân tại trong sự việc không hiểu, nhân tâm đều là nhục thể, không thể tránh né.

Chí ít sư huynh đệ ba người cao, mập mạp, gầy đều vô ý thức càng chạy càng áp sát gần nhau.

Sau khi vạn phần xác định về khoảng cách đã vượt qua hiện trường sự việc, ba người dừng lại, cuối cùng đã cảm nhận được ngoại giới vì sao lại xưng nơi đây là Yêu tà chi địa, quả thực rất tà môn.

Nam Trúc quay đầu lại nhìn, "Một cái thông đạo ngay ngay ngắn ngắn, chỉnh tề thẳng tắp, tại sao lại đột nhiên không nhìn thấy nữa chứ? Có cơ quan, có trận pháp gì hay sao?"

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng đang suy nghĩ xem việc này đến tột cùng là như thế nào.

"Lối ra đâu chứ, ngươi không phải nói ngươi nhất định có khả năng tìm được sao? Bảo ngươi đừng tới, ngươi lại cứ muốn tới, cái vụ này thấy ngu rồi đi? Đây là còn chưa gặp phải những Yêu tà chi vật được gọi là đánh đánh giết giết gì gì đó, chỉ một con đường đã khiến chúng ta bị khốn chết rồi. Lão Cửu, ta nói chúng ta sớm muộn sẽ bị hắn hại chết a, ta không nói sai đi?"

Nam Trúc bắt đầu lải nhải, liên miên cằn nhằn trách cứ.

Vấn đề là tốn công tốn sức lui tới dày vò đến đây, cây đuốc trên tay ba người đều chỉ còn một cây sau cùng.

Dữu Khánh nhìn chăm chú cây đuốc bốc cháy lên ngọn lửa quan sát một hồi, nhíu nhíu mày, đưa tay đến bên hông, từ trên bó hương lúc trước giấu tại trong tay áo, bởi vì cởi quần áo ra mà giờ cắm nghiêng bên hông, rút ra ba cây, đưa lên trên cây đuốc thắp cháy.

Hai người Nam, Mục không nói gì nhìn chằm chằm, khi mua sắm hương thì tên này đã nói là hữu dụng, đến tột cùng có tác dụng gì

thì không chịu nói rõ, bây giờ trái lại đã thắp hương lên rồi, không biết đang làm cái quỷ gì.

Dữu Khánh đem cây đuốc giao cho Mục Ngạo Thiết, hai tay cầm hương, ổn định bất động, nhìn chăm chú quan sát khói xanh bốc lên từ trên cây hương.

Thấy hắn thật lâu không có phản ứng, Nam Trúc phụng phịu khiển trách: "Lão Thập Ngũ, nơi này không phải tại trong quan, ngươi thắp hương làm gì, đến cùng là đang làm gì?"

Dữu Khánh trầm giọng nói: "Thỉnh thần hỏi đường!"

Hắn không có khả năng nói sự thật cho hai sư huynh, chỉ có thể là nói như vậy.

Hai người Nam, Mục song song nghẹn lời, còn tưởng rằng tên này mua hương làm gì, thì ra là làm trò tạp kỹ mê tín này?

Nam Trúc dần dần khiếp sợ nói: "Ta nói a, trong quan giả thần giả quỷ để lừa gạt thôn dân trong thôn, làm ổn định tâm tình thôn dân cũng thôi đi, ngươi, mẹ nó ngay cả chính mình cũng lừa gạt sao?" Gã nhịn không được toát ra lời thô tục, thật sự là nhịn không được nữa.

"Mập mạp chết tiệt, ngươi câm miệng cho ta!" Dữu Khánh quở trách một câu, rõ ràng đã có phần nổi giận, hắn cũng có phần nôn nóng rồi.

"Ngươi…" Nam Trúc còn muốn nói cái gì nhưng bị Mục Ngạo Thiết đưa tay ngăn cản lại.

Mục Ngạo Thiết hơi lắc đầu, ra hiệu cho Thất sư huynh bình tĩnh đừng nóng giận.

Kiểu nói thỉnh thần hỏi đường này, y cũng là không tin, nhưng mà lại cảm thấy lão Thập Ngũ rất không có khả năng tại thời điểm này còn

có thể xả ra loại trò đó, có thể từ lâu đã chuẩn bị sẵn hương đốt, hẳn phải có dự định làm gì đó.

Cho nên y cảm thấy vẫn nên chờ một hồi nhìn xem rồi hãy nói.

Nam Trúc đã minh bạch ý tứ, vung tay áo, một tay cầm cây đuốc bốc cháy, một tay đặt sau lưng, khuôn mặt hầm hầm, âm thầm chờ đợi.

Dữu Khánh nhìn chằm chằm hương khói, trên trán dần dần rịn ra mồ hôi, hắn lần này đích thật có phần nôn nóng rồi.

Vốn định xuất ra bản lĩnh áp đáy hòm, thi triển Quan Tự quyết để tìm tòi, nào ngờ hương khói trước mắt lại là thẳng tắp bay lên, hơi có dao động giải đọc ra được cũng là bởi hai vị sư huynh ở bên cạnh hô hấp mà tạo ra.

Điều này nghĩa là gì? Nghĩa là bọn họ đang tại trong một cái không gian tương đối kín, nghĩa là động khẩu tiến tới lúc trước quả thực đã biến mất.

Nếu thực sự là như vậy thì không khí đã bị đoạn tuyệt, chẳng phải ba người sớm muộn sẽ chết ngạt ở nơi này hay sao?

Tiếp tục quan sát một hồi, vẫn là như thế.

Hắn trong lòng gấp gáp, nhưng biết rằng không thể thể hiện ra ngoài, không thể làm mất phong phạm Chưởng môn của mình, vì ổn định nhân tâm, sau một lúc nhắm mắt ngưng thần, hắn trầm giọng nói: “Tổ sư gia nói cho ta biết, trong thông đạo này quả thực có cơ quan.”

Hai người Nam, Mục bị hắn hù cho sửng sốt ngây người.

Nam Trúc hoài nghi hỏi: “Cơ quan ở đâu?”

Nếu thật sự có thể chỉ ra vị trí cơ quan, vậy thì gã đúng là sẽ tin lời.

Rẹt! Dữu Khánh rút kiếm tại tay, đi tới bên cạnh vách tường, ra sức vung chuôi kiếm làm búa, gõ rầm rầm thình thịch lên mặt tường, "Động khẩu tiến vào đã bị che lấp lại, tất nhiên là giấu tại phía sau vách tường, chúng ta cứ như vậy một đường vừa đập vừa đi trở lại, phía sau vị trí vách tường có âm thanh khác lạ chính là động khẩu."

Hai vị sư huynh ngưng nghẹn lời hết chỗ nói.

Nam Trúc trừng lớn hai mắt, lại lần nữa khiếp sợ chất vấn: "Lão Thập Ngũ, đây là thứ mà ngươi nói là thỉnh thần hỏi đường sao? Đây là Tổ sư gia nói cho ngươi biết cơ quan ở đâu sao? Ngươi đây là trắng trợn không chút kiêng nể gì cho rằng hai chúng ta là kẻ ngu si sao?"

Dữu Khánh thẹn quá thành giận, "Mập mạp chết tiệt, lời của Tổ sư gia cũng không nghe hả, ngươi là muốn động thủ với ta sao?"

Mềm không được, hắn liền nghĩ đến cứng, một mình hắn khó xử không bằng mọi người đều khó xử.

"Ngươi…" Nam Trúc một bộ nghiến răng nghiến lợi.

Khuôn mặt Mục Ngạo Thiết cũng trở nên âm trầm.

Dữu Khánh thấy khiến cho nhiều người tức giận, dứt khoát làm tới luôn, kiếm trong tay lật một cái, rẹt, một vào trong vỏ, khoa tay múa chân nói: "Lão Thất đập vách tường bên này, lão Cửu gõ vách tường bên kia, ta tính toán khoảng cách bước đi, chúng ta cứ như vậy một đường đi tới trước vừa đi vừa gõ, sớm muộn có thể tìm được xuất khẩu."

Dứt lời, bên trong thông đạo yên tĩnh đến mức kim rơi có thể nghe.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết gắt gao nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Một lúc lâu sau sau, cuối cùng vẫn là Nam Trúc khuất phục trước tiên, "Lão Cửu, chúng ta trong lòng rõ ràng, tên này không là thứ gì

tốt, vậy mà hết lần này tới lần khác chúng ta bị ma quỷ ám ảnh, mắt bị mù, cứ thế mà cùng theo hắn tiến vào đây. Bây giờ cũng không còn biện pháp nào, làm vậy xem như là một cái biện pháp, trước tiên làm thử xem đi, tất cả chờ đi ra ngoài hãy nói tiếp." Dứt lời còn thúc Mục Ngạo Thiết một cái.

Gã biết rõ lão Cửu người này ngạo khí, không dễ dàng khuất phục, sợ xảy ra chuyện, một khi bị tiểu tử kia tìm được mượn cớ động thủ, lão Cửu chỉ là thứ yếu, nhìn ánh mắt kia, tuyệt đối là sẽ lấy gã làm người đầu tiên để hạ ngoan thủ.

Chương 185: Tìm được rồi

Thời điểm này, trong trường hợp này, quả thực cũng không tiện lại xảy ra nội chiến.

Mục Ngạo Thiết hít sâu một hơi, kìm nén nhịn lại cơn tức này, cùng với Nam Trúc mỗi người một bên, từng người tháo kiếm ra, lấy chuôi kiếm không ngừng gõ thùng thùng thình thịch lên thạch bích hai bên.

Dữu Khánh thì đi ở giữa hai người tính toán khoảng cách đi được, đồng thời quan sát sự biến hóa của làn khói hương trong tay.

Hắn cũng không biết tình huống trước mắt là chuyện gì xảy ra, rõ ràng có nhập khẩu tiến vào, tại sao lại đột nhiên biến mất?

Chí ít hắn khẳng định một điểm, xem như là có cơ quan, chỉ cần cơ quan sinh ra biến hóa thì sẽ có động tĩnh, đã có động tĩnh thì sẽ có khí lưu, đã có khí lưu biến hóa thì khói hương trong tay liền sẽ bị ảnh hưởng.

Nhất là tại trong không gian đóng kín, một khi có một điểm nào đó mở ra lỗ hổng hoặc cơ quan có sự biến hóa, khí lưu trong toàn bộ

không gian đều sẽ bị liên lụy, một nơi thay đổi dẫn đến động toàn thân, sẽ có liên lụy rất rõ ràng đối với khí hương, cho nên hắn muốn duy trì quan sát.

Âm thanh gõ cạch cạch cạch không ngừng vang lên quanh quẩn bên trong thông đạo u ám.

Sự dày đặc chắc chắn thể hiện trong âm thanh cạch cạch duy trì liên tục, về thính giác thì không có sự khác biệt gì rõ ràng.

Một đường vừa đi vừa gõ cành cạch, cây đuốc lần lượt tắt đi hết, ba người lại xé rách đường may của vạt áo lót bên trong, từ kẽ rách lấy Huỳnh thạch được quấn kỹ trong đó đem ra, bóc mở lớp bao bọc, lập tức tỏa ra ánh sáng lục nhạt, ánh sáng có màu trắng nhạt.

Đây là Dữu Khánh đã chuẩn bị sẵn trước khi tới Kiến Nguyên sơn, tại phương diện này không dám tiết kiệm tiền, mỗi người đều chuẩn bị sáu bảy viên, dù sao cũng mua tổng cộng hai mươi viên Huỳnh thạch, ba người phân chia.

Chút ánh sáng này mặc dù không đủ sáng ngời, nhưng mà thị lực của người tu hành cũng không tệ lắm, tại nơi chỉ có bóng tối thì không nhìn thấy gì nhưng chỉ cần có chút nguồn sáng, tại trong phạm vi nhất định, thị lực quan sát còn là không thành vấn đề, dùng đuốc chính là chiếu được xa hơn một chút mà thôi.

Cạch cạch cạch…

Âm thanh cạch cạch một mực vang vọng trong thông đạo u tối, một nhóm người tại trong thông đạo càng đi càng xa, nỗi lòng Dữu Khánh cũng dần dần chìm xuống đến đáy.

Âm thanh cạch cạch không có biến hóa gì, trong tay đã đổi mấy cây hương, Quan Tự quyết cũng không nhìn ra được cái gì, thật sự là cổ quái.

Ấn theo hắn tính toán quãng đường đi, đã đi được rất xa, nhưng con đường phía trước y nguyên nhìn không thấy phần cuối.

Ngưng thần gõ vách tường cạch cạch nghe âm thanh, Nam Trúc chợt dừng lại, tựa hồ cũng cảm thấy được mình đã đi rất xa, hỏi câu, "Đi bao xa rồi?"

Dữu Khánh không có giấu giếm, "Khoảng chừng ba dặm đường."

"Cái gì?" Nam Trúc giật mình, Mục Ngạo Thiết cũng dừng gõ vang.

"Một cái thông đạo thẳng tắp, không có bất cứ đường rẽ nào, tại sao lại dài như thế chứ?" Nam Trúc kinh ngạc hỏi.

Mục Ngạo Thiết cũng hỏi: "Cả ngọn núi rộng bao nhiêu?"

Dữu Khánh: "Không rõ lắm, nhìn ở bên ngoài thì ước chừng nơi rộng nhất hẳn sẽ không vượt quá năm dặm."

Nam Trúc: "Quay đầu nhìn lại phía trước, bên kia không thấy được phần cuối, nơi đây đi ba dặm cũng không thấy được cuối cùng, vấn đề là ngay cả đường dốc chúng ta cũng không có đi qua, thông đạo thẳng tắp bằng phẳng tại trong sơn thể này lại có thể dài như thế sao? Chỉ là thông đạo dẫn tới mộ thất đã dài như thế, làm sao có thể?"

Dữu Khánh: "Tiếp tục gõ."

Nam Trúc cả giận nói: "Còn gõ? Việc này rõ ràng có vấn đề."

Dữu Khánh trầm giọng nói: "Ta biết rõ có vấn đề, độ rộng sơn thể hẳn không vượt quá năm dặm, hiện tại đã đi được khoảng ba dặm, vậy thì đi tiếp hai dặm thì có sao, nói không chừng phía trước chính là lối ra, tiếp tục gõ!" Hắn ném chân cây hưng trong tay xuống, lại lấy ra một cây hương bật mồi lửa đốt cháy lên.

Nam Trúc: "Nếu thật sự không có lối ra thì sao?"

Dữu Khánh chỉ hướng vách đá ở một bên, "Vậy thì sử dụng biện pháp ngốc chút, trực tiếp đào móc vào vách núi. Ta trái lại muốn nhìn xem có thể đào ra được hay không."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn tới chỗ sâu trong bóng tối phía trước, lại đồng thời quay đầu lại nhìn nhau, suy nghĩ cũng phải, đã đi được ba dặm, tiếp tục đi hai dặm thì có sao, nói không chừng phía trước liền có lối ra, bây giờ dừng lại chẳng phải đáng tiếc.

Cạch cạch…

Mục Ngạo Thiết dẫn đầu gõ vang, Nam Trúc cũng theo sau đó, một nhóm tiếp tục tại trong dũng đạo hắc ám đi tới trước.

Tại bên ngoài lối vào, đứng thủ ở trên đống tảng đá, Mạnh Vi chợt quay đầu lại, nhìn thấy một đám người lướt đến, ba người cầm đầu gã có nhận biết, ngày hôm qua tới thì từng bái kiến qua.

Hồng y nữ tử vác song kiếm đi chính giữa chính là nhân vật số một phụ trách phương diện vũ lực của Kiến Nguyên sơn, được xưng là Đại chưởng vệ, Liễu Phiêu Phiêu.

Lão già đầu trọc khiêng đại phủ ở phía bên trái, và nam tử khôi ngô trên người treo liên chùy ở phía bên phải, chính là hai phụ tá đắc lực của Liễu Phiêu Phiêu, Chu Minh Trì và Đồng Xuân Thu.

Hơn trăm tên Yêu tu như ong vỡ tổ lướt đi tới, ba người Liễu Phiêu Phiêu càng trực tiếp bay lên hạ xuống trước mặt Mạnh Vi.

Mạnh Vi chắp tay cười hỏi: "Đại chưởng vệ làm sao tới đây rồi?"

Liễu Phiêu Phiêu khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt lạnh lùng, "Mạnh Vi, ngươi dám tự tiện xông cấm địa Yêu giới ta, có ý đồ gì?"

Mạnh Vi lập tức khép lại nét tươi cười, "Lời này của Đại chưởng vệ không khỏi cũng nói quá sự thật rồi, người nào trong các ngươi nhìn thấy ta từng tiến vào Yêu giới cấm địa?"

Lão già Đầu trọc Chu Minh Trì khua đại phủ chỉ tới, gầm lên: "Thủ hạ của ngươi tiến vào một đám, còn dám nói sạo, cho rằng chúng ta là người mù sao?"

Mạnh Vi: "Đều chỉ là cu-li ta lâm thời tuyển nhận để hạ lễ vào núi, ta cũng không biết vì sao đột nhiên sẽ biến thành như vậy, một mực bồi hồi tại đây không dám vượt qua giới hạn chính là vì nguyên nhân này. Đại chưởng vệ tới vừa đúng lúc, mong rằng bắt lấy đám người mưu đồ gây rối kia, tra xét rõ ràng, Bích Hải Thuyền Hành ta tuyệt đối không bao che."

"Hừ, cu-li lâm thời tuyển nhận? Thật là đem mình rửa sạch sẽ, chuyện ma quỷ này chính ngươi tin sao?" Liễu Phiêu Phiêu hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục dông dài, cũng không tiếp tục quản tới Mạnh Vi, phất tay ra hiệu một cái, lập tức có một đám Yêu tu nhảy xuống hố đá, chui vào nhập khẩu cổ mộ dò đường.

Ba gã đầu lĩnh Liễu Phiêu Phiêu sau đó cũng lục tục nhảy xuống, rất nhanh tiến vào trong động.

Sơn đại vương Hồng Đằng nhận được tin tức, được biết có người đã tiến vào cổ mộ, lập tức liên hệ với vị tam gia kia.

Vị Tam động chủ kia vốn thờ ơ lạnh nhạt, được biết người của Bích Hải Thuyền Hành đúng là trực tiếp công khai tiến vào cổ mộ, ít nhiều có phần kinh ngạc, cảm thấy Bích Hải Thuyền Hành làm việc có điểm không bình thường, nhưng mà y biết rõ người ở phía sau Bích Hải Thuyền Hành là người nào.

Tam động chủ cũng có phần kéo không nổi nữa, phía bên Ân quốc đã trực tiếp xuất thủ, có phải cũng đã nắm giữ được tình huống gì mà bọn họ không biết hay không? Y khó mà ngồi xem, dù chưa toàn diện triển khai hành động nhưng vẫn là bảo phía bên Hồng Đằng trước tiên phái ra người đắc lực có khả năng tiến vào cổ mộ tham gia.

Đám người Liễu Phiêu Phiêu phụng mệnh đi đến, không rảnh lý luận với Mạnh Vi, nợ nần sau này tự nhiên sẽ có người đi tính.

Hơn trăm tên Yêu tu dồn dập rất nhanh tiến vào bên trong động.

Mạnh Vi nhìn theo, chậm rãi chắp tay sau lưng, nhíu mày, một đám đông Yêu tu tiến vào như vậy, không biết mấy người A Sĩ Hành kia có thể chịu đựng được hay không, gã chỉ hy vọng A Sĩ Hành sở dĩ dám vào cổ mộ là có điểm cậy vào.

Trốn ở trong núi rừng, Tần Quyết và Thôi Du vẫn âm thầm quan sát…

Sơn động bên trong nhập khẩu, một đám Yêu tu cẩn thận đi đến được lỗ thủng thông vào cổ mộ, lần lượt chui vào bên trong cổ mộ thông đạo, một đống cây đuốc chiếu sáng bốn phía.

Chui vào trong đó, Liễu Phiêu Phiêu phất tay ra hiệu một cái, một đội nhân mã bước nhanh đi vào hướng phía sâu bên trong…

Cạch cạnh cạch, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vẫn tại hai bên gõ vang vách đá.

Đi bộ theo ở chính giữa, ánh mắt Dữu Khánh chợt lóe lên, chỉ thấy khói xanh lắc lư bay lên chợt rối loạn nhịp điệu, chao đảo một cái.

Hắn đột nhiên dừng lại, tránh cho bước đi của mình gây ra quấy nhiễu tới khói hương, nhìn chằm chằm vào biến hóa của làn khói, dùng Quan Tự quyết rất nhanh thôi diễn nguyên nhân và kết quả của biến hóa chao đảo đó.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đang gõ vang vách đá lần lượt phát hiện thấy dị thường, đều quay đầu lại nhìn hắn.

"Động khẩu đã xuất hiện rồi, hình như còn có không ít kẻ tiến vào, đi!" Dữu Khánh chợt vội vàng kêu gọi một tiếng, lập tức lắc mình mà đi.

Lải nhải gì vậy, thật đúng là có sức mạnh hay sao? Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết kinh ngạc, ngẫm nghĩ lại cảm thấy không giống như là giỡn chơi, lập tức lắc mình đuổi theo.

Tốc độ này nhanh hơn rất nhiều so với vừa đi vừa gõ vách đá, chỉ mấy dặm đường tại tốc độ lướt nhanh cũng không cần bao nhiêu thời gian.

Không bao lâu sau, Dữu Khánh đột nhiên dừng bước, tay cầm huỳnh thạch rọi chiếu khắp nơi, đi theo sau đó vừa lắc mình đến hai người thiếu một chút va vào hắn.

Nam Trúc cũng nhìn nhìn xung quanh, "Động khẩu đâu chứ? Không phải còn có thật nhiều người sao?"

Dữu Khánh chợt chỉ vào vách đá ở một bên, nói: "Động khẩu ở mặt bên kia của vách đá, nằm trong phạm vi đại khái khoảng chừng hai mươi trượng. Gõ, tiếp tục gõ, lấy nơi này làm điểm giữa, các ngươi đi ra hai phía mỗi người gõ khoảng mười trượng, hắn là có thể tìm được."

Hắn không có cảm ứng ra được vị trí cụ thể, nếu như là nơi thông gió, hắn còn có thể căn cứ tốc độ gió để tính ra vị trí cụ thể, nhưng chỉ là một cái không gian đóng kín đột nhiên xuất hiện lỗ hổng, dẫn đến khí lưu đột nhiên dây dưa đến làn khói mà thôi, không đủ điều kiện làm căn cứ để phán đoán, dựa vào năng lực Quan Tự quyết của hắn hiện nay, chỉ có thể ước chừng ra đại khái phương vị.

Nam Trúc giận mà cười, "Lão Thập Ngũ, ngươi điên rồi đi, không lâu trước chúng ta mới gõ qua nơi này, bên này là chính tay ta gõ, làm gì có động khẩu?"

Dữu Khánh lười dông dài cùng gã, cởi xuống bội kiếm bên hông, tự mình nhấc tay lấy chuôi kiếm gõ lên vách đá, dù sao phạm vi không lớn.

Cạch cạch cạch…

Đang bước đi nhanh bên trong thông đạo, Liễu Phiêu Phiêu đột nhiên dừng bước nhấc tay.

Vừa thấy nàng làm ra thủ thế, Đồng Xuân Thu treo liên chùy trước người lập tức quát lớn: "Dừng lại!"

Tại dưới ánh lửa hừng hực, lũ Yêu lập tức dừng bước, đều trở nên yên tĩnh.

Bầu không khí vừa yên tĩnh, lập tức loáng thoáng nghe được âm thanh cành cạch, lũ Yêu lục tục quay đầu nhìn lại, đều có phần kỳ quái.

Chu Minh Trì: "Người nào đang tại đó không ngừng đập vang, lại có người tiến đến hay sao?"

Đồng Xuân Thu: "Có phải là những kẻ tiến vào lúc trước hay không?"

Chu Minh Trì: "Một đầu kia là lối vào cổ mộ chân chính, sau khi kiến tạo xong, thì dùng vật liệu chặn đất đặc biệt chặt kín, còn cứng hơn cả đá. Một đầu kia đã bị phá hỏng rồi, đi không được bao xa chính là phần cuối. Người lúc trước tiến vào đã lâu như vậy, làm sao có khả năng còn tại bên kia?"

Hơi lộ vẻ ngập ngừng, Đồng Xuân Thu hơi gật đầu.

Liễu Phiêu Phiêu cảm thấy có phần không thích hợp, lập tức phát lệnh: "Cổ mộ này tương đối tà tính, phái mấy người đi nhìn xem là chuyện gì xảy ra."

Lúc này có năm tên tiểu yêu nghe lệnh liền rất nhanh đi ngược lại điều tra…

Cạnh… Cạnh… Cạnh…

Tại trước vách đá không ngừng lui tới gõ cành cạch, Dữu Khánh đột nhiên dừng lại, chuôi kiếm trong tay lại lần nữa ra sức liên tục gõ lên vách đá trước mặt mấy lần.

Không phải nói tới hắn, ngay cả Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng đã nghe ra được âm thanh tại vị trí vách đá đó không bình thường, so sánh với âm thanh gõ vang tại những vị trí khác thì tiếng vọng hơi có vẻ không giống, có cảm giác ù ù, không đủ dày đặc.

Hai người cũng rất giật mình, lẽ nào thật sự đã tìm được động khẩu hay sao?

Dữu Khánh bỏ kiếm trong tay xuống, đột nhiên đá ra một cước.

Rầm! Một mảng đá dài bay ra ngoài, vách tường bị Dữu Khánh một cước đạp xuyên qua, xuất hiện một cái lỗ thủng.

Ba người cơ hồ đồng thời tiến đến trước lỗ thủng, huỳnh thạch trong tay cơ hồ đồng thời theo lỗ thủng kia vươn qua, nương theo ánh sáng nhìn qua phái bên kia vách tường, có một chỗ không gian, quan sát trên dưới, lập tức đã nhận ra, chính là địa điểm lúc trước bọn hắn phá vỡ rễ cây lấp kín để tiến vào thông đạo này.

Nói cách khác, bọn họ đã tìm được động khẩu ra vào cổ mộ.

Chương 186: Cừu nhân gặp mặt

Xa xa còn có một điểm bạch quang, nhìn cũng đã nhìn quen mắt, rõ ràng chính là ánh sáng bên ngoài tại vị trí lối vào khu loạn thạch kia.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quay mặt nhìn nhau, sau đó đều nhìn về phía Dữu Khánh, sắc mặt lộ ra vẻ động dung khác thường.

Hoặc là nói, hai người đã bị làm cho kinh ngạc, trong lòng đều hiện lên một cái nghi vấn, trò tạp kỹ mê tín thỉnh thần hỏi đường này

thật sự hữu dụng sao? Thật sự là Tổ sư gia đang tại trong minh minh chỉ đường hay sao?

Đã nhìn thấy được xuất khẩu, ba người tựa tại lỗ hổng vách tường cũng đều thở phào nhẹ nhõm, thiếu một chút cho rằng mình sẽ bị khốn chết ở bên trong rồi.

Mục Ngạo Thiết không biết nghĩ tới cái gì, cau mày nhìn về phía Nam Trúc.

Nam Trúc tựa hồ cũng nhận thức được chút gì, vỗ vỗ vách tường, ngoảnh nhìn hai bên nói, "Di, thật kỳ quái, nhìn cấu trúc vách tường này không giống như là có cơ quan điều khiển, lẽ nào thật sự có liên quan tới âm thanh than thở của nàng kia, lẽ nào thật sự có nữ quỷ quấy phá hay sao?"

Mục Ngạo Thiết không để cho gã nói sang chuyện khác, mạnh mẽ chen lời làm rõ, "Ngươi cũng đã nói rồi, vách tường bên này là do ngươi gõ phân biệt, vì sao ngươi lại bỏ sót nơi này?"

Dữu Khánh cũng lạnh lùng nhìn chăm chú về phía Nam Trúc.

Nam Trúc lập tức vẻ mặt uất ức nói: "Được rồi, ta liền biết các ngươi sẽ hiểu lầm ta, chỉ sợ các ngươi không tin. Ta rõ ràng vuốt lương tâm nói cho các ngươi biết, ta thật sự không bỏ sót, ta thực sự là lần lượt đúng mực gõ vang từng đoạn đi tới, ta cũng không rõ vì sao khi ta gõ thì âm thanh là bình thường. Có quỷ, các ngươi có nhớ tiếng thở dài của nàng kia không? Ta tin tưởng thật sự có nữ quỷ, các ngươi nhất định phải tin tưởng ta!"

Trong ánh mắt của Mục Ngạo Thiết và Dữu Khánh ẩn chứa hàm ý rất rõ ràng, mọi người có mâu thuẫn thì có mâu thuẫn, nếu là đem tâm tình đưa vào trong loại chuyện này, làm ra chuyện ăn bớt ăn xén vậy thì quá phận rồi.

Nam Trúc nhìn liền hiểu, bộ dạng càng thêm là không chỗ giải oan, vỗ tảng đá chồng chất xây đắp nói: "Sự việc tà tính như thế này đặt

tại trước mắt a. Các ngươi tình nguyện không tin ta, cũng phải tin địa phương quỷ quái này chứ? Đúng rồi, lão Thập Ngũ, lúc trước ngươi nói động khẩu đã xuất hiện, còn có thật nhiều người tiến đến, nhưng trước mắt ngươi nhìn xem, động khẩu lại bị phong kín rồi, việc này quá tà môn đi."

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn một chút, "Nơi này quả thực không thích hợp, đi, chúng ta trước tiên đi ra ngoài tìm hiểu tình huống bên ngoài, nhìn xem có hay không có cơ hội thoát thân rời đi."

Hai vị sư huynh lập tức vẻ mặt kinh ngạc, có cảm giác kinh ngạc không tin nổi.

Mục Ngạo Thiết: "Đi? Rời đi? Ngươi không tìm nữa?"

Dữu Khánh: "Nơi này quả thực không thích hợp, có phần vượt quá chúng ta tưởng tượng, chúng ta cần phải có lý giải nhiều hơn với tòa cổ mộ này rồi quyết định tiếp."

Hắn là muốn tìm được tiên gia động phủ không sai, nhưng hắn cũng không ngốc, không đáng phải chết.

Lúc trước cảm thấy có thể cậy vào Quan Tự quyết của mình tại trong cổ mộ có thể làm việc, đi một lần mới phát hiện thấy, tại trong cổ mộ, Quan Tự quyết của mình vậy mà lại không có tác dụng gì, điều này rút hết sức lực của hắn, hắn nào còn dám lỗ mãng, ba người cũng không thể dựa vào tu vi của chính mình để tiếp tục xông một lần đi?

Hai người Nam, Mục suy nghĩ cũng phải, nhưng cũng minh bạch tại bên ngoài có thể chạy thoát hay không vẫn là vấn đề.

"Ừm, trước tiên lặng lẽ chuồn ra ngoài dò xét tình huống đã." Biểu thị tán thành, Nam Trúc bắt đầu dỡ tường.

Nào ngờ mới ầm ầm đẩy ngã một khối đá, liền đột nhiên có âm thanh xé gió "vù vù" truyền đến.

Ba người cả kinh, không kịp nhìn xem tình huống gì, gần như cùng lúc lắc mình tránh ra.

Rầm rầm rầm…

Chấn động vang lên, mấy cây vũ khí liên tiếp phóng tới, đem tảng đá tại động khẩu đánh vỡ văng tung tóe.

Lúc này ba người mới nhìn rõ có mấy cái bóng người đánh tới, cũng có âm thanh quát chói tai đồng thời truyền đến, "Chạy đi đâu!"

Vừa nghe âm thanh này liền biết là muốn gây bất lợi cho mình.

Dữu Khánh quát lên, "Đi mau!" Huỳnh thạch trong tay khua ra một cái thủ thế.

Hai vị sư huynh lập tức theo hắn nhảy vào phía trong, không còn cách nào, thực lực của vị sư đệ này mạnh hơn, muốn chạy trốn giữ mạng thì cùng đi theo sư đệ mới tương đối an toàn một ít.

Năm tên Yêu tu lắc mình lao tới, rất nhanh tìm kiếm lại vũ khí của mình, bốn người trong số đó đuổi theo, một người khác rất nhanh trở lại báo tin cho đám người Liễu Phiêu Phiêu.

Ba người Dữu Khánh nhanh chóng lướt đi bên trong thông đạo hắc ám, toàn lực cuồng trốn.

Mặt sau, bốn gã Yêu tu đuổi theo không thả.

Khoảng cách truy đuổi giữa song phương thủy chung không thể kéo gần, có thể thấy tu vi giữa hai bên không khác biệt lắm, Dữu Khánh lập tức yên tâm không ít.

Tiểu yêu được phái đi dò đường, tu vi quả thực không thật tốt.

Một thân thịt mỡ rung rinh theo nhịp chạy, Nam Trúc có phần nôn nóng, "Lão Thập Ngũ, chúng ta đã tại ngay cửa động, không chạy ra

bên ngoài, còn chạy vào trong làm gì, định làm con ba ba trong chậu sao?”

Dữu Khánh: “Nếu đã là xông tới chỗ bọn ta, ngươi xác định được tình huống bên ngoài sao? Ngươi cảm thấy bên ngoài không có người nào canh gác sao? Lao đầu ra ngoài để tự chui đầu vào lưới sao? Phương hướng chúng ta đang chạy khẳng định chưa có người đi qua, quản làm gì, cứ một mực chạy tới trước, nhìn xem thông tới chỗ nào.”

Nam Trúc: “Vạn nhất phía trước là một tử lộ bị chặn kín thì làm sao bây giờ?”

Dữu Khánh: “Bớt đoán mò đi, dùng đầu óc mà suy nghĩ, người nào lại đi xây một cái thông đạo dài như thế làm cái tử lộ?”

Lời này vừa nói ra, hai người Nam, Mục suy nghĩ cũng phải, lập tức có thêm mấy phần lòng tin chạy thoát.

Hai người có lúc không thừa nhận cũng không được, lão Thập Ngũ tuy rằng không phải là thứ gì tốt, nhưng nếu luận tới tốc độ phản ứng đầu óc thì đa số thời điểm hai người thật đúng là so không được với lão Thập Ngũ tuổi trẻ này.

Đương nhiên, Nam Trúc vẫn là không khỏi lo lắng dò hỏi, “Nếu bọn họ cứ đuổi theo không thả như vậy thì cũng không phải hay a!”

Dữu Khánh: “Trước tiên cứ chạy, nếu như thực sự không thức thời, mấy tên này để ta giải quyết.”

Lời này cũng không phải là nói suông, tu vi của hắn cao hơn hai vị sư huynh, bồi chạy là vì không tiện ném xuống hai người không quản, loại người mà ngay cả hai vị sư huynh của hắn cũng đuổi theo không kịp, hắn thật đúng là vị tất đã để vào mắt.

Sở dĩ chạy, là vì lúc trước cảm nhận tra xét được tiến vào không chỉ có mấy người này, sợ dẫn tới kẻ lợi hại hơn, nhưng nếu là thật sự không cho đường sống, vậy thì hắn đành phải xuất thủ giải quyết rớt mấy tên này.

"Lam Sắc Yêu Cơ, nhìn xem là những kẻ nào."

Dữu Khánh nhắc nhở một tiếng, tự mình đã lấy ra thuốc mỡ, vừa chạy vừa bôi hai vệt lam nhạt tại trên mí mắt.

Hai người Nam, Mục nghe tiếng cũng làm theo.

Lần này tới Kiến Nguyên sơn, người nào đó quả thực đã làm không ít chuẩn bị, cũng quả thực là phí không ít bạc.

Nghèo có cách làm của nghèo, giàu có cách làm của giàu, nếu đổi thành trước đây, Dữu Khánh là không có khả năng phí một khoản tiền lớn mua sắm thứ "Lam sắc yêu cơ" này, sau khi vung ra mười vạn lưỡng ngân phiếu khỏi túi cũng không cảm thấy nhiều, phương thức chi tiêu liền hơi có biến hóa.

Ba người lục tục nhìn lại, đã nhận ra yêu khí, lập tức liền minh bạch, kẻ đuổi theo bọn hắn là Yêu tu của Kiến Nguyên sơn, càng thêm cảm thấy may mắn không có trực tiếp chạy ra bên ngoài.

Chạy tới chạy tới, đột nhiên, ánh mắt sư huynh đệ ba người sáng lên, mơ hồ trông thấy phía trước xuất hiện ánh sáng.

"Di, cuối cùng đã chạy ra cái thông đạo gặp quỷ này rồi, nghe nói địa hình phía sau giống như mê cung, chúng ta…"

Âm thanh Nam Trúc hơi có sự phấn khích bởi vì bị kích thích khi chạy thoát chết, nhưng mà âm thanh phấn khích của y rất nhanh liền líu lo ngừng bặt.

Bọn họ nhìn thấy rõ ánh sáng đó là cái gì, là ánh lửa.

Đèn đuốc sáng trưng!

Thật nhiều đuốc, thật nhiều người, muôn hình muôn vẻ kiểu người.

Một đống người chặn kín ở thông đạo phía trước, vả lại yêu khí đằng đằng, không thấy chút nào nhân khí.

Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ phía trước toàn bộ là Yêu tu, toàn bộ là yêu quái!

Không cần phải kêu gọi, ba người khẩn cấp dừng lại, có chút mờ mịt, làm sao sẽ có một đám Yêu tu chặn kín tại đây chờ bọn hắn?

Phía trước, đám Yêu tu trong lúc vô ý chặn đường bọn hắn đầu tiên là nghe tiếng chân dồn dập, sau khi nhìn thấy thì cũng có phần sững sờ, thỉnh thoảng nhìn xem phía trước, lại nhìn xem mặt sau.

Truy đuổi theo sau chạy đến, mấy tên Yêu tu cũng sững sờ, khẩn cấp dừng lại, vẻ mặt kinh nghi bất định.

Tại mặt sau bọn chúng, lại vọt tới mười mấy người, do Đồng Xuân Thu treo liên chùy tự mình dẫn dắt đuổi theo.

Sau khi nhận được báo tin, sau đó mới đuổi theo, vậy mà gần như có thể đuổi theo kịp, có thể thấy tu vi của mười mấy kẻ này như thế nào.

Nhưng mà khi mười mấy kẻ này nhìn thấy rõ tình hình phía trước thì cũng ngây ngẩn cả người, cũng khẩn cấp dừng lại, trợn mắt há mồm, rõ ràng có chút sững sờ.

Nguyên nhân không gì khác, một đám đông Yêu tu chặn kín ở phía trước chính là đám người đại chưởng vệ Liễu Phiêu Phiêu của Kiến Nguyên sơn.

Hiện trường đột nhiên trở nên yên tĩnh, một đám Yêu tu kinh nghi bất định thể hiện rất rõ ràng.

Trước không lối ra, sau không đường lui, ba người sư huynh đệ Dữu Khánh phản ứng đầu tiên là lưng tựa lưng đề phòng, cũng bị phản ứng của đám Yêu tu này làm cho ngây ngẩn, nhìn xem phía trước, lại nhìn xem mặt sau, không một kẻ nào hé răng, cũng không một kẻ nào có phản ứng, không biết hai nhòm Yêu tu này đến tột cùng là quen biết hay không quen biết nhau?

Cuối cùng, còn là Liễu Phiêu Phiêu tách khỏi đám Yêu tu đi ra trước, một thân hồng y, gánh vác song kiếm, giang chân mà đứng, dưới ánh lửa nhìn tư thế có mấy phần oai hùng hiên ngang.

Ánh mắt nàng ta vượt qua ba người Dữu Khánh, nhìn chằm chằm Đồng Xuân Thu, hỏi: "Lão Đồng, chuyện gì xảy ra, các ngươi từ nơi nào chui ra tới, tại sao lại chạy tới phía trước chúng ta?"

"Ách…" Đồng Xuân Thu ngẩn người, trả lời: "Đại chưởng vệ, chúng ta không chui vào đâu cả, chúng ta chảy thẳng tắp một đường, tại sao lại đụng phải các ngươi, các ngươi từ lối nào rẽ ngang vào đây sao?"

Đại chưởng vệ? Dữu Khánh lập tức nhìn chăm chú về phía Liễu Phiêu Phiêu, căn cứ cách xưng hô này, căn cứ vào tinh báo do Vọng Lâu cung cấp, lập tức đoán được người đó là ai, đồng thời đại khái cũng đoán được "Lão đồng" kia là ai, tức thì âm thầm kêu khổ, Kiến Nguyên sơn vì để bắt bọn họ thật đúng là bỏ đủ vốn, ngay cả nhân vật số một khống chế vũ lực của Kiến Nguyên sơn cũng đã xuất động rồi.

Đâu chỉ là hắn, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng đã xem qua tình báo của Vọng Lâu, cũng trở nên khẩn trương.

Nam Trúc nghiêng đầu tới gần bên tai Mục Ngạo Thiết, nhỏ giọng nói thầm một câu, "Lão Cửu, tên thần côn lão Thập Ngũ này nói không sai, quả nhiên tiến vào một đám người." Từ giọng điệu trong lời nói tựa hồ mong muốn Dữu Khánh nói sai đi.

Liễu Phiêu Phiêu nghe được lời Đồng Xuân Thu hỏi thì cau mày.

Khiêng đại phủ, Chu Minh Trì quát lớn: "Lão Đồng, ngươi nói mớ cái gì chứ? Các ngươi xuất động rồi, đi về phía nào không rõ, chúng ta sợ các ngươi có sai lầm, sợ gặp chuyện khẩn cấp không kịp tiếp viện, một mực tại nguyên chỗ chờ các ngươi, ngay từ đầu liền không động qua, rẽ cái gì mà rẽ, có phải các ngươi tự mình chạy vào ngả ba đường mà không có phát hiện được hay không?"

Lúc này Đồng Xuân Thu lớn tiếng đảm bảo chứng: "Tuyệt đối không có! Chúng ta là theo thông đạo thẳng tắp chạy tới, ngay cả một đoạn cong cũng không có thấy, không tin ngươi hỏi bọn hắn!" Phất tay chỉ hướng một đám người phía sau.

"Không có chạy rẽ a!"

"Đại chưởng vệ, chúng ta thật sự là thẳng tắp chạy tới a!"

"Đúng vậy, trên đường chúng ta thậm chí không có phát hiện thấy bất cứ lối rẽ nào."

"Đúng, suốt đường đi không có lối rẽ nào."

Một đám Yêu tu dồn dập gật đầu tán đồng với lời Đồng Xuân Thu nói.

Nghe bọn hắn nói như thế, ba người Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, mơ hồ đã minh bạch được vì sao lúc trước bọn họ đi hoài không đến cuối, lẽ nào vẫn luôn đang chạy vòng vòng sao?

Đôi mắt Liễu Phiêu Phiêu lấp lóe không ngừng, chợt nhìn chằm chằm Đồng Xuân Thu hỏi: "Lão Đồng, sáng nay ta ăn cái gì?"

Đồng Xuân Thu thoáng sửng sốt, ngay lập tức đã minh bạch đối phương có phần hoài nghi sự chân thực của y, người tiến qua cổ mộ đều rõ ràng là xảy ra chuyện gì, liền nói ngay: "Đại chưởng vệ sáng nay chưa ăn thứ gì, thuộc hạ hỏi ngài có muốn ăn chút gì hay không, ngài nói không muốn ăn."

Được nghe lời ấy, Liễu Phiêu Phiêu rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, bỏ nghi hoặc xuống trước tiên xử lý chuyện trước mắt, hướng về phía ba người Dữu Khánh hất cằm ra hiệu một cái, "Các ngươi truy đuổi chính là ba người bọn họ?"

Chương 187: Lại biến mất

Có phải là ba người này hay không, Đồng Xuân Thu cũng không thể hoàn toàn xác định, y là sau đó mới dẫn người đuổi theo tới, liền chuyển ánh mắt dò hỏi về phía mấy tiểu yêu đã đuổi theo trước đó một bước, tiểu yêu kia lập tức trả lời: "Đại chưởng vệ, không sai, chính là ba người bọn họ."

Liễu Phiêu Phiêu nhìn chăm chú về phía ba sư huynh đệ, "Các ngươi lá gan không nhỏ, tại ban ngày ban mặt lại dám xông vào cấm địa của Kiến Nguyên sơn ta!"

Dữu Khánh nhìn xem trận thế bao vây chặn kín trước sau, lại thêm biết rõ đối phương là người nào, biết rõ dựa vào ba người bọn họ là không thể chạy thoát, cưỡng ép đột phá vòng vây cũng là tự tìm mất mặt, gây náo loạn bỏ mất tính mạng thì càng không đáng, liền xoay lật kiếm trong tay, rẹt, cắm trở vào trong vỏ kiếm, nghiêng đầu nói thầm với hai vị sư huynh một chút, "Chưa làm rõ được ý đồ chúng ta đến đây thì sẽ không đến mức giết chúng ta, gặp được Hồng Đằng, ta sẽ có biện pháp tự bảo vệ mình, chịu thua đi!"

Nam Trúc rất chấp nhận, không cần phải tự tìm đau khổ, lập tức làm theo lật trường kiếm cắm vào vỏ, thấy bộ dạng Mục Ngạo Thiết vẫn như là không cam lòng, lúc này gã hỗ trợ, kéo lấy tay Mục Ngạo Thiết, đoạt lấy kiếm trong tay y, giúp y cắm kiếm trở vào trong vỏ.

Dữu Khánh buông ra hai tay, nói: "Đại chưởng vệ, bọn ta thúc thủ chịu trói."

Một đám tiểu yêu lập tức chen lấn xông lên, ngay tại chỗ đem ba người chế trụ lại, Đồng Xuân Thu xuất thủ kiểm tra, sau khi dò xét sáng tỏ được tu vi của ba người, nhịn không được xùy một tiếng khinh bỉ, "Còn tưởng là cao thủ gì chứ."

Thấy mục tiêu ngan ngoãn như thế, Liễu Phiêu Phiêu trái lại có chút bất ngờ, ngay lập tức nghĩ đến cái gì, lại hỏi: "Tiến vào chín người, còn có sáu người đi đâu rồi?"

Dữu Khánh than thở: "Ta cũng muốn biết đã đi đâu rồi, chúng ta vừa tiến vào liền đã xảy ra chuyện, có ba người không hiểu ra sao bị mất mạng ngay tại chỗ, trên người nở hoa, người cũng bị hút khô…" Hắn đem tình hình ba gã cu-li trúng chiêu bỏ mình nói ra, nhìn thấy một ít yêu tu kinh nghi nhưng Liễu Phiêu Phiêu thì tựa hồ không cảm thấy kinh ngạc chút nào, lúc này đã minh bạch rồi, người ra biết rõ đó là thứ gì, liền hỏi một câu, "Đại chưởng vệ, hoa kia là thứ gì vậy?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Bà Hề!"

Bà Hề? Sư huynh đệ ba người quay đầu lại nhìn nhau, đều chưa nghe nói qua, cũng đều có chút bối rối, Kiến Nguyên sơn rõ ràng biết rõ trong cổ mộ có tồn tại thứ này, nhưng trong thông tin Vọng Lâu cung cấp thì vậy mà lại không chút nào đề cập tới cái trò này, là vì không mua tình báo đắt nhất sao?

Không biết rằng, nói vậy là đã hiểu lầm Vọng Lâu, Vọng Lâu nếu thật sự có thể không gì không biết vậy còn được sao?

Sự cổ quái trong Quan Phong Dương cổ mộ, người đi vào đa số giữ kín như bưng, đa số đã bị bịt miệng rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, đối với thế lực từng tham gia qua, chúng ta đem tính mạng dọn ra đường sẽ không cho đối thủ không tốn công sức được sử dụng, hi vọng không phải người của bọn họ hoặc là đối thủ đi vào cũng ăn phải thiệt thòi lớn.

Liễu Phiêu Phiêu cũng không có hứng thú chậm rãi giải thích điều gì cho Dữu Khánh, hỏi tiếp: "Còn có ba người đâu?"

Dữu Khánh: "Chúng ta cũng không biết đã chạy đi đâu, quay lại đi tìm thì đã không thấy nữa rồi, cái thông đạo này có điểm cổ quái, lúc trước chúng ta muốn rời đi, quay ngược lại theo đường cũ nhưng làm sao cũng tìm không được lối ra."

Không ít Yêu tu nhìn trước nhìn sau nhìn xung quanh, đám người Đồng Xuân Thu xuất hiện từ trước mặt đã khiến bọn chúng cảm thấy được sự cổ quái.

Liễu Phiêu Phiêu hỏi tiếp: "Các ngươi là người của Bích Hải Thuyền Hành?"

Dữu Khánh: "Phải và cũng không phải."

Đồng Xuân Thu lập tức đi tới xô đẩy hắn một cú, "Vuốt thẳng đầu lưỡi rồi nói chuyện, không được vòng vo!"

Thấy Dữu Khánh bị đẩy văng vào trên tường, trên mặt Mục Ngạo Thiết lập tức hiện lên sự tức giận, muốn vọt tới, lại bị Yêu tu ở bên cạnh đưa tay đè lại, người sau tung một cước đá vào phía sau đầu gối của y, ngay tại chỗ đem y đè quỳ gối trên mặt đất.

Mục Ngạo Thiết càng thêm không cam lòng, vùng vẫy thân thể, thế nhưng đã bị điểm huyệt đạo, một thân tu vi bị khống chế, không có bất cứ sức lực gì để phản kháng.

Nói đi cũng phải nói lại, dù cho tu vi không có bị khống chế, dựa vào tu vi của sư huynh đệ ba người bọn họ ở tại nơi đây cũng không có năng lực phản kháng gì .

Va vào trên tường, Dữu Khánh lại vội vàng giơ tay ra hiệu với Mục Ngạo Thiết, ý bảo y không nên xung động.

"Hiểu lầm, hiểu lầm." Nét nghiêm túc trên mặt Nam Trúc không còn nữa rồi, đứng tại đó cúi đầu khom lưng với tiểu yêu đang đè Mục Ngạo Thiết xuống, dáng vẻ thể hiện xin không nên làm khó.

Dữu Khánh chỉ có thể là giải thích lần nữa: "Thân phận chúng ta khi vào núi là dùng danh hiệu của Bích Hải Thuyền Hành, nhưng là khi Bích Hải Thuyền Hành thông báo tuyển dụng tuyển cu-li thì mới trà trộn tiến vào, mục đích tự nhiên cũng là vì vào núi."

Cách nói này không có gì khác với cách Mạnh Vi nói lúc ngoài động, Liễu Phiêu Phiêu hừ một tiếng, "Trái lại là tên cu-li trung thành và tận tâm đối với Bích Hải Thuyền Hành, chết cũng muốn giúp Bích Hải Thuyền Hành phủi sạch!"

Dữu Khánh biết nàng đã hiểu lầm, không phải muốn giúp Bích Hải Thuyền Hành phủi sạch, mà trái lại là định phủi sạch mối quan hệ giữa mình với Bích Hải Thuyền Hành, có chút lời nói Mạnh Vi đã nói rất rõ ràng, người ta cùng làm chuyện xấu, nhưng sẽ không gánh chịu bất cứ trách nhiệm gì, nếu hắn dám liên lụy đến Bích Hải Thuyền Hành, nếu có thể qua được cửa Kiến Nguyên sơn thì cũng qua không được một cửa của Bích Hải Thuyền Hành.

Lúc này hắn lớn tiếng nói: "Đại chưởng vệ, chúng ta quả thực không phải là người của Bích Hải Thuyền Hành, ta mượn tên tuổi của Bích Hải Thuyền Hành để đến đây, chỉ là vì hoàn thành tâm nguyện của gia phụ."

Đang khiêng búa, Chu Minh Trì trở nên vui vẻ, "Tâm nguyện gì mà phải chạy đến trong phần mộ để hoàn thành, chẳng lẽ nơi đây chôn cha ngươi hay sao?"

Dữu Khánh: "Nói quá lời, cái cửa động tiến vào bên ngoài kia chính là năm đó gia phụ sai người đào móc ra, không có gia phụ, các ngươi vị tất có cơ hội tiến vào."

Đồng Xuân Thu xem thường, "Phụ thân ngươi là người nào nha?"

Dữu Khánh bình tĩnh đáp: "Gia phụ là Ngu Bộ lang trung trước đây - A Tiết Chương!"

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến hiện trường trở nên tĩnh mịch, yên tĩnh đến mức tựa hồ có thể nghe được âm thanh cây đuốc bốc cháy.

Yêu tu nơi khác có khả năng không biết A Tiết Chương là ai, nhưng nơi Kiến Nguyên sơn này, nguyên nhân bởi vì có tòa cổ mộ này, từ trên xuống dưới mỗi một Yêu tu đều biết rõ A Tiết Chương là ai.

Chu Minh Trì và Đồng Xuân Thu sững sờ nhìn chằm chằm quan sát Dữu Khánh từ trên xuống dưới.

Nét lạnh lùng trên mặt Liễu Phiêu Phiêu cũng không còn sót lại chút gì, rõ ràng có phần sững sờ, nhưng vẫn mấy phần ngây ngốc nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Ánh mắt Nam Trúc ngây ngốc thẳng tắp nhìn chằm chằm Dữu Khánh, trong lòng trực tiếp toát ra một chữ: Mẹ!

Mục Ngạo Thiết đang quỳ một gối xuống đất, vẻ mặt không cam lòng cũng ngây ngẩn cả người, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Dữu Khánh.

Sư huynh đệ hai người đều không nghĩ tới lão Thập Ngũ tại thời khắc mấu chốt sẽ toát ra lời này, vị này không phải rất phản cảm với việc người khác coi hắn là A Sĩ Hành sao?

Một đám Yêu tu toàn bộ lẳng lặng nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Một lúc lâu sau, Liễu Phiêu Phiêu mới thử hỏi: "Ngươi tên gì?"

Dữu Khánh bình tĩnh như trước, "Tại hạ vào núi không dùng tên thật, tại hạ A Sĩ Hành!"

Liễu Phiêu Phiêu lập tức trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Chu Minh Trì vội vàng cầm lấy râu ria gãi không ngừng hỏi: "Ngươi chính là tên Thám Hoa lang thi cái gì mà bốn khoa đầy điểm kia sao?"

Dữu Khánh than thở: "Chuyện quá khứ rồi, không cần phải nhắc lại."

Đồng Xuân Thu cũng tiến tới gần, vẻ mặt ngạc nhiên thả bộ bước xoay quanh, "Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh có thể chạy tới nơi đây sao?"

Liễu Phiêu Phiêu hỏi: "Ngươi dựa vào cái gì chứng minh ngươi là A Sĩ Hành?"

Dữu Khánh: "Việc này đơn giản, không biết các ngươi có nghe nói tới Huyền Quốc công Ứng Tiểu Đường hay không?"

Một đám Yêu tu lại trở nên yên tĩnh, đó thế nhưng là một đại nhân vật, một nhân vật tại Cẩm Quốc dám đối nghịch cùng Ty Nam phủ, há có thể không nghe thấy.

Liễu Phiêu Phiêu: "Biết rõ thì thế nào?"

Dữu Khánh: "Ta rơi tại trên tay các ngươi cũng chạy không thoát, ngươi dẫn chúng ta đi ra ngoài, cho phép ta viết một phong thư gửi cho Huyền Quốc công, ông ta tự nhiên sẽ chứng minh thân phận của ta với các ngươi."

Lũ yêu hai mặt nhìn nhau.

Liễu Phiêu Phiêu trầm mặc một chút, lại hỏi: "Hai người bọn họ là người nào?"

Dữu Khánh: "Làm việc vặt bên cạnh Huyền Quốc công, khi ta từ quan rời kinh thì Huyền Quốc công sai bọn họ đi theo ta, chiếu cố sinh hoạt hàng ngày cho ta."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết rất không biết nói gì, chúng ta làm sao lại trở thành sai vặt rồi?

Nhưng mà hai người cũng không ngốc, biết rõ Dữu Khánh đang cứu bọn họ, nếu không cho bọn hắn một cái thân phận thì rất dễ dàng bị Yêu tu của Kiến Nguyên sơn làm thịt.

Liễu Phiêu Phiêu: "Ngươi làm vậy là đang lấy Ứng Tiểu Đường ra để bọn ta sợ hay sao? Ta nói cho ngươi biết, Kiến Nguyên sơn chúng ta không để mình bị đẩy xoay vòng vòng, coi như là Ứng Tiểu Đường tự mình tới đây, nơi đây cũng không phải là địa phương hắn có thể tự tiện xông vào."

Dữu Khánh: "Đại chưởng vệ hỏi cái gì, ta đáp cái đó mà thôi, làm gì có chuyện hù dọa nào chứ?"

Liễu Phiêu Phiêu hừ nói: "Ngươi tự tiện xông vào nơi đây, dù cho chúng ta giết chết ngươi, Ứng Tiểu Đường cũng không thể nói cái gì."

Dữu Khánh theo lời nàng nói khách khí thừa nhận, "Đó là đương nhiên."

Ở bên cạnh, thần sắc Chu Minh Trì và Đồng Xuân Thu lại có chút rất không tự nhiên, trong lòng hai yêu rõ ràng lời này của Đại chưởng vệ có phần dát vàng mặt mũi cho Kiến Nguyên sơn rồi, Ứng Tiểu Đường làm gì là bọn hắn trêu chọc tới được, Đại vương nhìn thấy một phương chư hầu như Loan châu mục Lữ Khai cũng đã phải khách khí, huống chi là Ứng Tiểu Đường, loại người địa vị cao hơn Lữ Khai rất nhiều.

Kiến Nguyên sơn dù sao vẫn còn tại Cẩm Quốc cảnh nội, nếu thật sự náo loạn đến mức trở mặt, người ta có đủ các loại biện pháp gây phiền phức cho ngươi.

Coi như là luận về võ lực, Kiến Nguyên sơn cũng không phải là đối thủ của Ứng Tiểu Đường, chỉ sợ một chi Lang vệ của người ta đã có

thể tiêu diệt Kiến Nguyên sơn.

Loại chuyện này cũng chưa phải chưa từng xảy ra, từng có Yêu tu của một núi nào đó tại Yêu giới tác loạn làm hại nhân gian, không đợi Yêu giới tới xử lý, Ứng Tiểu Đường ra lệnh một tiếng, Lang vệ ngàn dặm bôn tập, lập tức trực tiếp san phẳng!

Liễu Phiêu Phiêu tiếp đó lại hỏi: "Sáu người kia cũng là người của Ứng Tiểu Đường?"

Dữu Khánh lắc đầu, "Không phải. Chúng ta kỳ thực không nhận biết sáu người kia, bọn họ cũng là ứng tuyển làm cu-li. Chúng ta vẫn luôn cho rằng bọn họ là ứng tuyển làm cu-li, cho đến trước khi tiến vào cổ mộ, chúng ta mới phát hiện được bọn họ không đơn giản chỉ là cu-li." Không nói là người của Bích Hải Thuyền Hành, cũng sẽ không đi làm chứng cho việc này.

Liễu Phiêu Phiêu; "Ngươi tới nơi này tìm cái gì?"

Dữu Khánh: "Khi gia phụ còn sinh tiền thì phán đoán 'Vân Đồ' còn tại trong mộ."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết phát hiện trong miệng lão Thập Ngũ gần như không có lời nào nói thật, làm cho bọn họ cũng không dám hé răng nữa rồi, rất sợ nói sai không giống nhau.

"Nếu như có một câu nói dối, ta sẽ khiến ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!" Liễu Phiêu Phiêu nên một câu hung dữ với Dữu Khánh, phất tay xoay người mà đi, "Trước tiên đem ba bọn họ mang về."

Một đám Yêu tu đi theo nàng, ba người Dữu Khánh cũng bị áp giải cùng đi theo.

Đồng Xuân Thu trái lại bước nhanh đuổi tới bên cạnh Liễu Phiêu Phiêu, "Đại chưởng vệ, đã chết ba tên, còn có ba tên không biết đi đâu, không đuổi nữa sao?"

Liễu Phiêu Phiêu quay đầu lại liếc nhìn Dữu Khánh, "Nếu như tình hình hắn nói là thật, ba tên kia khẳng định không sống được nữa rồi, không cần phải tiếp tục mạo hiểm đuổi theo. Việc ngươi chạy một vòng tròn có phần kỳ hoặc, trước đây chưa từng có, nhìn xem ý của Đại vương rồi nói tiếp."

Đồng Xuân Thu suy nghĩ cũng phải, liền không nói tiếp gì nữa.

Nhưng mà sau khi một nhóm đi được một lúc, chợt lục tục dừng lại, từng người hết nhìn đông tới nhìn tây.

Dữu Khánh sư huynh đệ ba người có thể rõ ràng biết được cảm nhận của những người này, bởi vì lúc trước bọn họ cũng đã tự mình trải nghiệm qua, xuất khẩu lại không nhìn thấy nữa rồi!

Xuất khẩu đâu chứ? Không nhìn thấy tự nhiên phải tìm.

Một đám người hướng phía trước đi tới, vẫn là không tìm được, vì vậy sư huynh đệ ba người lại bị chăm chú vào, Liễu Phiêu Phiêu hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Ba người mất tích đang làm trò quỷ gì sao?"

Dữu Khánh nói: "Sẽ không, lúc trước chúng ta cũng gặp phải việc này rồi, tìm rất lâu cũng tìm không được xuất khẩu, khi biết các ngươi đã tiến vào, chúng ta mới nhận thấy được vị trí xuất khẩu, gõ gõ vách đá để tìm đến cửa động đã bị tảng đá xây kín. Lúc trước người của các ngươi trong khi truy đuổi chúng ta, hẳn là nhìn thấy được chúng ta đang phá tường."

Lời này vừa nói ra, rất nhanh liền có tiểu yêu đi ra làm chứng, chứng minh quả thực là như thế.

Vậy thì không còn có gì để nói, Liễu Phiêu Phiêu lập tức bảo người đập gõ tường nghe âm thanh để tìm kiếm.

Một đám Yêu tu xác định vị trí đại khái của xuất khẩu, rồi lạch lạch lạch cạch gõ không ngừng.

Sau khi gõ thật lâu, không nói tới bọn họ, ba người Dữu Khánh cũng dần dần cảm thấy không đúng, vị trí bọ phong kín kia tựa hồ lại biến mất rồi!

Chương 188: Địa cung nhập khẩu

Theo lý thuyết, xem như là có người gian lận đi phong kín lại, cũng không có khả năng xuất hiện loại tình trạng không tìm được này.

Bộ dạng Nam Trúc thì như là oan ức được rửa gạch, tại trước mặt hai vị sư đệ nói nhỏ, "Nhìn thấy không? Nhìn thấy hay không? Ta đã nói các ngươi làm oan uổng ta. Ta nói đã lần lượt đập gõ từng khối mà các ngươi không tin, bây giờ nhìn xem đi, nhiều người như vậy liên tục gõ đập, cũng là như trước, không có tác dụng."

Nỗi oan ức này gã bị kìm nén trong lòng một mực không nói ra được, làm cho chính mình cũng có phần hoài nghi phải chăng trong quá trình gõ tường dò tìm, mình thật sự thất thần mà có sơ sót hay không, bây giờ mới minh bạch lúc trước quả thực mình đã bị oan uổng.

Nhưng hiện tại không người nào quan tâm tới việc lúc trước gã có bị oan uổng hay không, trên thế gian chỉ có mình gã quan tâm, ngay từ đầu không người để ý tới gã.

Dữu Khánh cau mày không nói, quan sát bốn phía, có một điểm hắn xem như đã minh bạch, Yêu tu Kiến Nguyên sơn trước đây cũng không biết trong cổ mộ sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Nói cách khác, đây là tình huống mới?

Tại sao không thể tìm được xuất khẩu?

Một đám Yêu tu cũng cảm thấy không có khả năng, phản ứng của bọn chúng cũng giống phản ứng của ba người Dữu Khánh lúc trước,

mở rộng phạm vi lớn đi gõ vang.

Ba người Dữu Khánh cùng đi theo bọn họ một đường dày vò, muốn không đi theo cũng không được, thân bất do kỷ.

"Không đúng!"

Liễu Phiêu Phiêu đột nhiên lên tiếng, dẫn tới những người đứng bên cạnh chú ý. Ba người Dữu Khánh nhìn chằm chằm nàng, không biết nàng có chuyện gì.

Chu Minh Trì hỏi: "Đại chưởng vệ, thế nào?"

Liễu Phiêu Phiêu phất tay chỉ về phía vách tường xung quanh, "Vách đá này rất sạch sẽ. Năm đó khi lần sau cùng chúng ta rời khỏi thì đã tiến vào phóng hỏa đốt cháy qua, các ngươi nhìn xem cái thông đạo này, nhưng là không có chút nào dấu vết bị khói xông lửa đốt qua."

Lũ yêu kinh nghi nhìn xung quanh, không ít người đưa tay sờ sờ lên vách tường.

Không nói không biết, vừa nói mới phát hiện thấy quả nhiên là như thế, bởi vì màu sắc tảng đá vốn là hơi đen, lúc trước cũng không có người chú ý tới phương diện này.

Lời này cũng nhắc nhở Dữu Khánh, làm hắn nhíu mày.

Nam Trúc cũng lưu tâm quan sát một phen, vuốt cằm nói thầm, "Nếu thật sự là như vậy, dù cho có người giở trò quỷ, người nào lại rảnh rỗi đến mức nhàm chán lau chùi sạch sẽ vách tường đá dài như thế, lại còn chà lau sạch sẽ đến mức một chút vết tích khói xông lửa đốt cũng không có?"

Đùng! Liễu Phiêu Phiêu chợt vỗ một chưởng lên trên vách đá, làm vỡ nát một khối đá dài lớn, sau khi có lỗ hổng, nàng lại phất tay cạy ra một tảng đá dài lớn khác.

Còn chưa triệt để dỡ nó xuống, một đầu vẫn còn kẹt tại trên vách đá, nhưng đã giúp người nhìn thấy rõ mặt sau của tảng đá.

Mặt trái tảng đá mới giống như lời Liễu Phiêu Phiêu nói, có rõ ràng vết tích từng bị khói xông lửa đốt.

Mọi người nhìn nhìn bốn phía, rất kinh ngạc, không biết người nào lại nhàm chán như thế, đem toàn bộ tảng đá xây tường đều lật lại hết một lần hay sao?

Vừa nhìn thấy tình trạng này, Chu Minh Trì và Đồng Xuân Thu cũng liên tiếp động thủ, từ trên vách đá sỡ xuống mấy chục tảng đá, kết quả phát hiện có tảng đá thì mặt trái có vết tích khói xông lửa đốt, có tảng đá thì không, những tảng đá phía trên vòm trần cong thì mặt sau đều sạch sẽ.

Tình hình này càng thêm khiến người xem không hiểu ra sao.

Trọng điểm là, trên vách tường mặt sau tảng đá có rất nhiều lỗ thủng lớn cỡ nắm đấm, khi thi pháp điều tra thì phát hiện nó sâu không lường được, không biết thông tới chỗ nào.

Liễu Phiêu Phiêu chỉ vào hiện trường tảng đá rải rác một vùng, "Lão Chu, ngươi cùng một số người thủ tại chỗ này làm dấu, những người khác tiếp tục gõ đập đi tới phía trước, nếu như thật sự có thể khiến người một mực đi xoay quanh vòng vòng, ta sẽ đem toàn bộ tảng đá này đều tháo dỡ xuống, nhìn xem mặt sau đến tột cùng ẩn giấu cái quỷ gì, ta cũng không tin tìm không được đường!"

Nàng vung tay lên, đại bộ phận Yêu tu tiếp tục gõ đập vách tường đi tới trước.

Cau mày suy tư một hồi, Dữu Khánh đi về phía Liễu Phiêu Phiêu, có chuyện muốn hỏi, nào ngờ lại bị tiểu yêu trông coi đưa tay đè lại.

"Ngươi muốn làm gì?" Tiểu yêu quát bảo ngừng lại.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết hơi căng thẳng, không biết lão Thập Ngũ có phải lại muốn làm chuyện gì hay không.

Hai người lo lắng a, thật vất vả vượt qua được một cửa trước mắt, mặt sau còn chưa biết làm sao bây giờ a, vị này lại chủ động tiếp cận tới làm gì, lại muốn gây chuyện thị phi hay sao?

Liễu Phiêu Phiêu nhìn lại, thấy Dữu Khánh tựa hồ muốn trao đổi với nàng, nhấc tay ra hiệu, "Để hắn đi."

Lúc này Tiểu yêu mới buông thả người ra.

Dữu Khánh tiến đến cạnh Liễu Phiêu Phiêu đi theo, hỏi: "Đại chưởng vệ, năm đó sau khi xuất khẩu cổ mộ bị phong tỏa, từng có người nào dời mở đống loạn thạch chồng chất ngoài động để tiến vào hay không?"

Đổi thành loại người bình thường đã bị bắt như vậy rồi, Liễu Phiêu Phiêu sẽ không để ý tới, nhưng mà loại chuyện thân phận cùng bối cảnh này rất nhiều lúc quả thực càng có sức nặng hơn cả năng lực.

Liễu Phiêu Phiêu suy nghĩ một chút nói: "Không rõ ràng lắm. Nếu không phải có những người các ngươi chạy tới đây làm gì đó, người nào sẽ rảnh rỗi chạy tới một cái mộ phần từng bị khai quật qua để chạy vào trong? Huống hồ bên trong còn có yêu tà, phái người thủ tại chỗ này cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, không có thủ vệ nên cũng không rõ ràng lắm có người nào từng tiến vào hay không."

Dữu Khánh lại hỏi: "Khi các ngươi tiến vào có nghe thấy trong sơn động có âm thanh gì kỳ quái hay không?"

Liễu Phiêu Phiêu không lý giải được, hỏi, "Âm thanh gì?"

Dữu Khánh: "Âm thanh của một nữ nhân."

"Âm thanh của nữ nhân?" Liễu Phiêu Phiêu kinh nghi, "Nàng ta nói cái gì ó?"

Dữu Khánh: "Không nói gì, chỉ là cất tiếng than thở, cả ba chúng ta đều nghe được rất rõ ràng, không người nào trong các ngươi nghe được sao?"

"Không có." Liễu Phiêu Phiêu rất khẳng định.

Dữu Khánh trầm tư không nói nữa, mơ hồ cảm giác sự kỳ hoặc trước mắt có liên quan với tiếng than thở của nữ nhân kia.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, quãng đường đã đi được bao nhiêu thì mọi người đều tính ra được.

Trước sau đã đi hơn mười dặm đường, không chỉ không nhìn thấy phần cuối, cũng không có gặp lại được đám người Chu Minh Trì dừng lại để xách định địa điểm đánh dấu.

Lúc trước ba người Dữu Khánh chạy trốn bị đuổi theo thì cũng không có chạy được khoảng cách xa như vậy.

Nếu như nói đang chạy quanh một vòng thì hẳn đã sớm gặp mặt với đám người Chu Minh Trì mới phải.

Việc này không khỏi cũng quá tà môn đi.

Quỷ dị, tiếp tục đi tới phía trước không biết lúc nào mới là phần cuối, một đám Yêu tu dần dần lo sợ bất an.

Đuốc cũng đều đã dùng gần như hết rồi, cơ bản đều đã lấy ra huỳnh thạch để chiếu sáng.

Đồng Xuân Thu đột nhiên nói: "Đại chưởng vệ, có điểm không đúng, đã lâu như vậy rồi, lão Chu thấy chúng ta lâu như vậy không đáp lại, dù cho không truy theo xem thử, cũng sẽ phái người đi tìm chúng ta, hiện tại lại không có một điểm phản ứng, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Liễu Phiêu Phiêu trầm giọng nói: "Ngươi tự mình dẫn người đi xem, một khi phát hiện không thích hợp thì ra sức tấn công vách đá nhằm gửi báo hiệu cho ta."

"Được!" Đồng Xuân Thu đáp ứng, phất tay lại dẫn đi ba mươi tên Yêu tu, rất nhanh theo đường cũ quay ngược trở lại.

Bên này thì tiếp tục gõ vách tường lạch cạch đi tới trước.

Nhưng chưa đi được bao xa, một nhóm liền dừng lại rồi.

Trước mắt lũ yêu vậy mà lại xuất hiện một cảnh tượng khác, bậc thang, bậc thang hướng xuống phía dưới.

Đối với cùng một khung cảnh cứ một mực đi tới đến mức đã gần như chết lặng, giờ thấy khung cảnh khác, đám Yêu tu lập tức nâng cao tinh thần.

Thông đạo thẳng tắp được xây dựng bằng đá tảng kết thúc ở đây, bậc thang và vách đá là được đục đẽo trực tiếp tại trong sơn thể, trọn vẹn một khối, không còn có trang trí xây đắp bằng những tảng đá chỉnh chỉnh tề tề nữa, kỳ thực chính là một hang động.

Phía trên hang động có rủ xuống không ít rễ thực vật, hoặc dài hoặc ngắn, không biết làm thế nào mọc xuyên qua được tảng đá, mặt trên có kèm theo không ít mảnh sáng lốm đốm như hạt cát, không biết là thứ gì.

Liễu Phiêu Phiêu đi ra khỏi lũ yêu, bảo Yêu tu phía sau đem một cây đuốc trong số lượng cây đuốc còn thừa lại không nhiều kia đưa tới một cây, rồi tiện tay ném xuống bậc thang, cây đuốc rơi tại bậc thang phía dưới bốc cháy, trên dưới cao độ đạt mấy trượng.

Quan sát hoàn cảnh phía dưới một hồi, Liễu Phiêu Phiêu quay đầu nhìn lại, đột nhiên giòn giã nói: "Cái thông đạo này không phải bằng phẳng!"

Dữu Khánh hỏi: "Có ý gì?"

Liễu Phiêu Phiêu liếc mắt nhìn hắn, "Nơi này ta từng tới qua, vị trí cách động khẩu khoảng nửa dặm đường, mặt thềm đi xuống bậc thang này chênh lệch cao độ với động khẩu đại khái khoảng hai mươi trượng. Phía trước nửa dặm đường là thông đạo nhập khẩu, đi đến nơi này mới xem như chân chính bắt đầu tiến vào địa cung."

Nơi đây chênh lệch cao độ với động khẩu đến hai mươi trượng? Lũ yêu hơi kinh ngạc, Nam Trúc thất thanh hỏi: "Như vậy chẳng phải chúng ta đã đến chỗ sâu trong lòng đất rồi sao?"

Đây là vấn đề then chốt, Dữu Khánh cũng xoay người nhìn về phía đường đi tới, lúc trước một đường đều là đường thẳng bằng phẳng, đi trên đường bằng phẳng tại sao đã đến vị trí sâu trong lòng đất hai mươi trượng rồi?

Hắn lại quay đầu lại hỏi Liễu Phiêu Phiêu, "Nói cách khác, cái thông đạo khiến chúng ta bôn ba rất lâu này, trước đây kỳ thực chỉ có độ dài khoảng nửa dặm đường?"

Liễu Phiêu Phiêu gật đầu, ánh mắt hiện nét lạnh lùng quan sát bốn phía, "Lúc trước các ngươi đi vòng vòng có khả năng là đang đi bằng phẳng, bây giờ kỳ thực đang một mực đi xuống dốc, chỉ là độ dốc không dễ bị phát hiện, nếu không phải là dốc thoải thì chính là bậc chênh lệch rất thấp, với tầm mắt này là không dễ dàng bị phát hiện. Nói chung có người tại trên thông đạo động tay động chân, hơn nữa là động đại thủ cước."

Dữu Khánh đã minh bạch ý của nàng tứ, "Nói cách khác, chúng ta sở dĩ tìm không được động khẩu đi ra ngoài cũng không phải vì chúng ta tìm sai vị trí mà vì có xuất hiện thay đổi cao độ, có lẽ khi chúng ta gõ vách đá mà nâng cao cánh tay nâng lên một chút thì đã tìm được rồi?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Hẳn phải là như vậy."

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, "Khó trách khi các ngươi mới tiến vào, ba chúng ta lập tức chạy đi liền tìm được động khẩu. Bởi vì chúng ta đi quá nhanh, cơ quan không kịp điều chỉnh cao độ, nếu không sẽ dễ dàng bị phát hiện."

"Cơ quan?" Liễu Phiêu Phiêu hỏi ngược lại, "Cơ quan gì có thể tại dưới đất làm ra quy mô điều chỉnh lớn như vậy, tải trọng như vậy hoạt động, còn có thể không khiến cho chúng ta phát giác động tĩnh vận chuyển, như vậy thì phải là cơ quan kinh khủng như thế nào mới có thể làm được?"

Dứt lời sắc mặt chợt biến, quay mạnh đầu lại nhìn về phía đường tới, "Không tốt! Độc thủ phía sau màn tùy thời có thể thay đổi phương hướng thông đạo, lão Chu và lão Đồng sợ là không biết sẽ bị dẫn đến nơi nào."

Chính lúc này, phương hướng địa cung dưới bậc thang đột nhiên truyền đến một trận âm thanh chấn động ù ù, tựa hồ có âm thanh tranh đấu gì đó.

Liễu Phiêu Phiêu nghe tiếng nghiêng tai lắng nghe, sau đó trực tiếp lắc mình một cái nhẹ nhàng đi xuống, lũ yêu lập tức cùng nhảy xuống theo, ba người Dữu Khánh là bị xách đi xuống.

Một đám người tại bên trong địa đạo cấp tốc đi tới trước, cảm giác bị người xách đi này quả thực không tốt, Dữu Khánh nhịn không được la lớn: "Đại chưởng vệ, như vậy xác thực không dễ chịu, ngươi có thể trước tiên cởi cấm chế trên người chúng ta ra hay không, ngươi yên tâm, tại địa phương quỷ quái này chúng ta không dám đơn độc chạy loạn, chỉ có thể là đi theo với các ngươi."

Hắn chỉ là gọi thử một lần, hữu dụng hay không thì trước cứ thử rồi nói tiếp, nào ngờ Liễu Phiêu Phiêu thật đúng là đồng ý, âm thanh từ phía trước truyền ra sau, "Cởi ta cho bọn hắn."

Vì vậy sư huynh đệ ba người lại được tự do, cũng cùng đi theo một đám Yêu tu tại trong cảnh tối lửa tắt đèn lao tới phía trước.

Không chạy bao lâu sau, phía trước đột nhiên dồn dập dừng lại, Dữu Khánh ngừng lại theo, kiễng đầu ngón chân nhìn tới phía trước, nhìn thấy được bóng lưng cõng song kiếm của Liễu Phiêu Phiêu, lúc này tách đoàn người ra tiến lên trước rồi, phát hiện đã đến một nơi đầu mối giao nhau chữ thập.

Bên trên giống như trước buông xuống rất nhiều rễ, tại phía dưới rễ cây có ba người ngồi khoanh chân đả tọa.

Sau khi nương theo ánh sáng mông lung mờ nhạt tỉ mỉ quan sát, Dữu Khánh hơi kinh ngạc, phát hiện không phải ai khác, chính là ba tên cu-li lúc trước biến mất kia, tựa hồ còn vẫn duy trì động tác trước lúc biến mất.

Chương 189: Quỷ thai

Ba gã cu-li vẫn đang trong tình trạng vận công kháng cự như trước.

Đám người Liễu Phiêu Phiêu dừng lại là bởi vì không biết ba người này là người phương nào, nhưng là cũng có điểm hoài nghi, Liễu Phiêu Phiêu liếc mắt quay về phía Dữu Khánh, hỏi: "Có phải là ba tên tiến vào cùng các ngươi hay không?"

Dữu Khánh: "Đúng."

Dứt lời liền di chuyển đi đến, muốn nhìn xem ba người đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, bị trúng chiêu đã được hóa giải hay chưa.

Ánh mắt Liễu Phiêu Phiêu lạnh lùng, thể hiện rõ ràng sự thờ ơ lạnh nhạt.

Tại khi Dữu Khánh đi tới cách ba gã cu-li còn khoảng năm sáu bước, một tràng âm thanh "keng keng keng" kịch liệt và to rõ vang lên sau lưng hắn.

Âm thanh này âm vang hữu lực, đối với màng tai có sức xuyên thấu rất mạnh, tựa hồ có thể rót thẳng vào trong đầu óc vậy, rất làm cho người ta có cảm giác thanh tỉnh tinh thần, âm thanh đột nhiên vang lên khiến người giật mình, rất đột ngột quả thực có cảm giác chấn động phế phủ, kinh động tâm thần người.

Ánh mắt đám người Liễu Phiêu Phiêu nhanh chóng tỏa định tại trên bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh, không biết trên người tên gia hỏa này cất giấu thứ gì, âm thanh phát ra lại khiến nỗi lòng những Yêu tu bọn hắn trầm bổng khó yên bình, có cảm giác tinh thần chấn động.

Liễu Phiêu Phiêu cũng nói không rõ được loại cảm giác đó là như thế nào, trong âm thanh leng keng hữu lực đó tựa hồ có khí thế cực kỳ dương cương, tựa hồ có thể chạm đến linh hồn bọn họ, loại ảnh hưởng đến nỗi lòng bọn họ đó tựa hồ có thể hình dung là một loại bọn họ không muốn đối diện, chấn nhiếp!

Dữu Khánh cũng đột nhiên dừng lại, cao độ đề phòng bốn phía.

Tiếng kêu đến từ "Đầu To", "Đầu To" vốn chui luồn tại phía trong quần áo hắn, về sau lại khi hắn cởi sạch đồ để thoa thuốc thì "Đầu To" liền chui vào trong bím tóc đuôi ngựa của hắn.

Lúc này Dữu Khánh có thể cảm giác được "Đầu To" ở trong tóc hắn đang rất khẩn trương, có động tác muốn tránh né rất rõ ràng, có cảm giác còn muốn chui sâu vào trong tóc.

Hắn nuôi dưỡng "Đầu To" lâu như vậy, biết rõ bình thường "Đầu To" sẽ không phát ra tiếng kêu, thông thường tại trong hai loại tình huống mới sẽ phát ra tiếng.

Một loại là khiến nó bị chọc giận, thí dụ như khi đem nó đùa nghịch như món đồ chơi, nó sẽ kêu to thể hiện kháng nghị.

Còn có một loại chính là khi Đầu To cảm giác được không an toàn, mới sẽ kêu to.

Lúc này tự nhiên không có người trêu chọc giận Đầu To, Dữu Khánh rất rõ ràng, hiện tại "Đầu To" kêu vang chính là cảnh báo cho hắn.

Đây cũng là một loại thói quen được hắn dạy dỗ ra.

Trước đây khi một mình lang thang ngủ đêm rừng núi thì, hắn liền sẽ bảo Đầu To canh gác, thả Đầu To ra khỏi bình kim loại, cố ý đậy lại nắp bình không cho Đầu To về tổ, một khi có dị thường tới gần, Đầu To lại không thể chui về tổ tránh né, liền chỉ có thể lớn tiếng nhắc nhở hắn.

Nói cách khác, giờ khắc này Đầu To cảm giác thấy nguy hiểm!

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng chui ra khỏi đám Yêu tu, bọn họ từng nghe tiếng Đầu To kêu vang, nhưng không có nhận biết sâu như Dữu Khánh, sau khi đi tới bên cạnh Dữu Khánh, Nam Trúc tiếp tục về phía trước, cũng hiếu kỳ hỏi thăm: "Triệu đại bảo, các ngươi tại sao chạy nơi này, thân thể thế nào rồi?"

Những tên giả của mấy cu-li kia, cũng chỉ có một mình gã có thể mở miệng gọi ra, phỏng chừng ngay cả Mạnh Vi cũng không nhất định có thể làm được.

Dữu Khánh xuất thủ, đưa tay kéo cánh tay gã lại, lôi kéo trở về.

Nam Trúc quay đầu lại, mắt lộ ra vẻ dò hỏi, có ý gì?

Dữu Khánh không giải thích, hắn cũng giải thích không rõ, nhìn nhìn bốn phía, không nhìn ra dị thường gì, nếu nói tới dị thường thì cũng chính là ba kẻ ngồi tách biệt ở đó.

Đúng lúc này, ba gã cu-li kia đồng thời mở mắt, đều thở phào ra một hơi, tựa hồ đã vận công hoàn tất rồi, lại lục tục đứng lên, đi về phía đám người Dữu Khánh, một người trong đó nói: "Các ngươi tới rồi."

Nam Trúc kỳ quái hỏi: "Chỉ chớp mắt không thấy các ngươi, các ngươi làm sao đi tới nơi đây?"

"Tích tích tích…"

Tại lúc ba gã cu-li phái trước mới tiến lên hai bước thì Đầu To tại trong bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh lại phát ra âm thanh kêu vang to rõ và gấp gáp.

Thần sắc Dữu Khánh đột nhiên biến đổi, thấy kẻ đối diện tới gần, đưa tay sang hai bên, gạt hai vị sư huynh rất nhanh lui về phía sau.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều có phần kinh ngạc, cũng đã nhận ra không đúng, phối hợp lui trở về trong lũ yêu.

Dữu Khánh nói với Liễu Phiêu Phiêu: "Ngươi không phải muốn bắt chúng ta sao? Đã tìm được ba người bọn họ rồi, đồng thời bắt về đi."

Vẻ chán ngán lộ rõ trong ánh mắt Liễu Phiêu Phiêu, vô pháp che giấu, phát hiện vị này cho rằng nàng là kẻ ngốc hay sao?

Không nói gì khác, chỉ cần nhìn phản ứng của Dữu Khánh, nàng ta liền biết ba người kia có khả năng không thích hợp, nào phải nhắc nhở nàng ta bắt người, rõ ràng chính là bởi tình huống không rõ, bản thân không muốn mạo hiểm nên muốn giao nguy hiểm lại cho bọn họ, muốn để bọn họ dò đường.

Khoảng cách không xa, ba người kia đã chạy tới bên này, Liễu Phiêu Phiêu không có khoanh tay đứng nhìn, phất tay làm thủ thế ra hiệu đánh giết, mấy tên Yêu tu lập tức lao ra, vung đao kiếm chém tới.

Thấy tình thế không đúng, ở trong thân thể ba gã cu-li đột nhiên toát ra đao kiếm, muốn chém giết cùng mấy tên Yêu tu.

Thế nhưng thực lực thật sự quá kém, căn bản không phải là đối thủ của mấy tên Yêu tu, ngay tại chỗ bị chém tứ phân ngũ liệt, thân đầu mỗi nơi.

Tình cảnh ở trong thân thể có giấu đao kiếm đã khiến ba người Dữu Khánh giật mình, mà tình hình sau khi ba gã cu-li bị giết thì càng thêm quỷ dị, thân thể đã bị tách rời hiện ra nguyên hình, tổng thể thì có phần hình dáng con người, lông hầu tử nâu đen giống như quái vật, lại không giống như có huyết nhục, y phục hiện ra nguyên hình hóa thành dịch thể lục sắc dính bên ngoài thân, nhìn có phần buồn nôn.

Rất hiển nhiên, ba gã cu-li là quái vật biến hóa thành, toàn bộ thân thể chỉ có ba cái vũ khí đánh rớt tại đất là thật.

Dữu Khánh kinh nghi, "Đây là thứ gì?"

Trước mắt chợt có bóng người hiện lên.

Rẹt! Bội kiếm bên hông hắn đột nhiên bị người rút ra, mũi kiếm gác ở trên cổ hắn, xuất thủ chính là Liễu Phiêu Phiêu.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết kinh hãi, lập tức cùng nhau soàn soạt rút kiếm chỉ về phía Liễu Phiêu Phiêu.

Nhưng khi một đám Yêu tu nhao nhao vung lên vũ khí trong tay, thanh thế đó lập tức khiến hành vi của hai người có vẻ nhỏ yếu và thương cảm.

Nhưng mà hai người vẫn không bị áp lực đè ép mà buông tha, Mục Ngạo Thiết trầm giọng nói "Buông ra hắn!"

Trên mặt Nam Trúc dồn ra nét cười, "Đại chưởng vệ, chúng ta ngoan ngoãn nghe lời như thế, ngài tại sao đột nhiên nói trở mặt liền trở mặt rồi?"

Dữu Khánh cũng không hiểu, hỏi: "Đại chưởng vệ, ngài đây là có ý gì?"

Liễu Phiêu Phiêu không để ý tới hai người khác, chỉ nói với hắn: "Con trai của A Tiết Chương vậy mà không biết 'Bà Hề', lại không

biết 'Quỷ thai' này, còn nói cái gì mà Bích Hải Thuyền Hành không có quan hệ gì với các ngươi, chỉ bằng tu vi của ba người các ngươi cái này không hiểu, cái kia cũng không biết, sao dám tới ngôi cổ mộ này? Nói, các ngươi đến tột cùng là người nào?"

Lúc trước đã cảm thấy có phần không thích hợp, suy nghĩ đem về cho Đại vương xử trí sẽ không nói cái gì, bây giờ xem ra trong lúc nhất thời đi ra không được, lại nhìn thấy tình hình này, nếu bên người vẫn luôn bám theo một cái tai họa ngầm thì thật sự khiến người không yên tâm, cuối cùng nhịn không được phát tác.

Dữu Khánh nhìn cây kiếm trên cổ, rất sợ nàng ta xung động, cười khổ nói: "Đại chưởng vệ, ta thật sự không lừa ngươi, trong xương cốt ta thực sự là một người đọc sách, là một người thành thật, thật sự không có giả mạo, cũng chẳng đáng đi giả mạo người khác.

Muốn trách thì trách gia phụ lúc sinh tiền cũng không muốn để cho ta tới dò xét mộ này, cho nên không nói cho ta biết tình hình gì cụ thể. Nếu ta sớm biết sẽ nguy hiểm như thế, ngay từ đầu đã không tiến vào rồi.

Chúng ta lúc trước phát hiện thấy không thích hợp liền muốn rời đi, ngươi không tin có thể hỏi thủ hạ của ngươi mà xem, lúc trước khi chúng ta tìm được động khẩu đi ra ngoài có phải là muốn dỡ tường để đi ra ngoài hay không, có phải là bị bọn họ bức chạy trở về hay không."

Liễu Phiêu Phiêu hướng bầy yêu nhìn lướt qua, "Có phải như vậy không?"

Có Yêu tu chần chừ một chút rồi lên tiếng, "Đại chưởng vệ, có vẻ là như vậy, lúc đó bọn họ giống như quả thực muốn rời đi."

Dữu Khánh lập tức vẻ mặt hòa ái nở nụ cười tươi: "Người xem, đúng đi, chúng ta thuần túy là cái gì cũng đều không hiểu liền chui đầu đi vào. Nếu như ngài như còn không tin, ta đã nói rồi, sau khi rời khỏi đây ta có thể viết một phong thư gửi cho Huyền Quốc công Ứng

Tiểu Đường, để ông ấy tới chứng minh thân phận của ta. Ta rơi tại trên tay các ngươi, dựa vào chút thực lực này của chúng ta thì cũng chạy không thoát."

"Hừ!" Đã có thủ hạ làm chứng, Liễu Phiêu Phiêu rút cây kiếm trên cổ hắn, "Ngươi cho rằng độc thủ phía sau màn trong cổ mộ này còn có thể để cho chúng ta dễ dàng đi ra ngoài theo lối cửa chính sao?"

Thấy nàng ta đã bỏ vũ khí xuống, bầy yêu cũng đều bỏ xuống.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc nãy vừa nghe thấy Liễu Phiêu Phiêu chất vấn, hai người kỳ thực đều rất hoảng, đều cho rằng lần này tiêu rồi, không nghĩ tới cục diện mạng treo một đường như vậy lại được lão Thập Ngũ cưỡng ép làm chu toàn trở lại.

Hai người thấy nguy hiểm đã giải trừ, cũng bỏ kiếm xuống.

Nói đến việc ra không được, Dữu Khánh lại không lý giải được rồi, "Đại chưởng vệ, trước đây các ngươi làm thế nào đi ra ngoài?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Trước đây thông đạo đi ra ngoài không có bất cứ vấn đề gì, lần này không biết nháo ra cái quỷ gì. Độc thủ phía sau màn hiển nhiên có thể tùy thời nắm giữ hướng đi của chúng ta, chỉ cần không muốn cho chúng ta đi ra, vậy thì một khi chúng ta bước chân lên thông đạo quay về, đối phương tùy thời có thể làm cho tường đá thông đạo ngăn chặn chúng ta lại trong đó. Lúc trước động tĩnh bên trong là tín hiệu do lão Đồng phát ra, lão Đồng và lão Chu có khả năng đã tiến vào địa cung trước rồi, trước tiên tụ họp với bọn họ rồi nói tiếp."

Lật tay đem kiếm cắm trở lại trong vỏ kiếm bên hông Dữu Khánh, phất tay kêu gọi mọi người tiếp tục đi tới trước.

Dữu Khánh đuổi theo, nhảy qua thi thể quái vật bị tách rời dưới chân, vẫn tiếp tục thỉnh giáo: "Đại chưởng vệ, 'Quỷ thai' gì đó đến tột cùng là thứ gì?"

Liễu Phiêu Phiêu vừa đi vừa nói: "Trong sách cổ có ghi chép về 'Bà Hề'. Cái tên 'Quỷ thai' đó là do những người trước đây tiến vào đặt ra, đến tột cùng là cái gì thì ai cũng không rõ, lục lọi sách cổ khắp nơi cũng tìm không được ghi chép liên quan.

Vật này lực công kích không lớn, xem như là các ngươi cũng có thể dễ dàng chém giết chết nó, nhưng vật này có bản lĩnh rất đặc biệt, có thể biến hóa thành người, có thể biến ảo thành dáng vẻ của đủ loại đủ kiểu người. Ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, trên thân chúng có thể giấu vũ khí để đánh lén.

Năm đó, rất nhiều người tiến vào chính là trúng phải chiêu này, bị quái vật này tới gần đánh lén ám sát chết. Điểm nguy hiểm thực sự của con quái này chính là năng lực mô phỏng theo, người tiến vào ở trong này càng lâu thì con quái này liền mô phỏng theo càng giống, ngay cả thần thái, âm thanh và cử chỉ đều có thể mô phỏng theo giống như đúc."

Dứt lời nhìn nhìn bốn phía, bồi thêm một câu, "Đây cũng là điểm đáng sợ nhất trong cái địa cung này, tựa hồ có những con mắt ở khắp nơi đang nhìn chằm chằm vào ngươi, tựa hồ khắp nơi có những lỗ tai đang nghe ngươi nói chuyện. Bây giờ xem ra, trận chiến sống mái trước khi phong kín cổ mộ năm đó không có gây ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với nơi này."

Nàng bỗng quay đầu lại nhìn chăm chú vào trong bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh, "Trong tóc ngươi ẩn giấu thứ gì?"

Dữu Khánh nhấc tay từ trong bím tóc đuôi ngựa bắt Đầu To ra, cho nàng ta nhìn thấy, "Không có gì, mua tại U Giác Phụ, một con ve tương đối đặc biệt, Đại chưởng vệ có hứng thú cũng có thể đến U Giác Phụ mua về nuôi dưỡng chơi đùa." Dứt lời lại thả vào trên bím tóc đuôi ngựa của mình, Đầu To chủ động chui vào bên trong tóc.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lại bị làm cho vô cùng lo sợ, phát hiện lão Thập Ngũ lại đang nói bậy, vạn nhất người khác nhận biết thì làm sao bây giờ?

Trong lòng hai người đều có ý nghĩ, chỉ cần lần này có thể sống sót trở về, lần sau không bao giờ đi theo tên hỗn đản lão Thập Ngũ này đi ra ngoài nữa rồi.

Chương 190: Tà khí

Con ve? Liễu Phiêu Phiêu không thể hiện ra là tin hay không tin, lại hỏi: "Ngươi muốn đi tìm Vân Đồ gì đó, hẳn sẽ không phải là ngay cả vị trí cụ thể cũng không biết liền chúi đầu xông vào trong cổ mộ này đi?"

Trải qua việc bị kiếm gác trên cổ, Dữu Khánh cảm giác được nữ nhân này đang thăm dò hắn, trả lời: "Chủ mộ thất, gia phụ hoài nghi manh mối về Vân Đồ còn tại Chủ mộ thất. Ngài biết rõ làm sao để đi tới Chủ mộ thất không?"

Lời này vừa nói ra, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhịn không được nhìn nhau, đồng thời đã cảm giác được, lão Thập Ngũ vẫn còn không buông tha manh mối đi tìm tiên gia phúc địa, đã đến mức như vậy như vậy rồi, vẫn còn ôm hi vọng sao.

Liễu Phiêu Phiêu: "Ta đã từng đi qua Chủ mộ thất, sớm đã bị Ty Nam phủ lật cho đáy hướng lên trời, nếu như có Vân Đồ gì đó thì cũng đã sớm bị người của Ty Nam phủ lấy mất."

Dữu Khánh: "Nếu như có cơ hội, ta vẫn là muốn tận mắt nhìn xem."

Liễu Phiêu Phiêu không có hé răng, dáng vẻ từ chối cho ý kiến.

Dữu Khánh lại thỉnh giáo, "Quái vật 'Quỷ Thai' kia, dùng 'Lam sắc yêu cơ' có thể nhìn ra được hay không?"

Hắn cũng là không có cách nào, tình báo Vọng Lâu cung cấp về tình hình Kiến Nguyên sơn xem như tỉ mỉ, nhưng đối với tình huống bên trong cổ mộ thì đề cập rất ít, cũng không biết có phải bởi vì mua tin

tức loại rẻ hay không, hiện tại tự nhiên là phải nắm chặt cơ hội thỉnh giáo.

Liễu Phiêu Phiêu: "Vô dụng, quái vật kia rất tà môn, tựa hồ có biện pháp có thể hấp thu các loại như yêu khí và nhân khí rồi tồn trữ lại, khi hóa thành người các ngươi thì trên thân có thể hiện ra nhân khí, hóa thành Yêu chúng ta thì trên thân có thể hiện lên Yêu khí. Đối với chúng nó, 'Lam sắc yêu cơ' không làm gì được."

Còn có thể hấp thu nhân khí và yêu khí? Dữu Khánh kinh nghi, nếu quả thật như vậy thì thực sự là tà môn.

Lúc này hắn cùng Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết gặp mặt trao đổi, nếu như ba người mình có phân tán ra rồi gặp lại thì nhất định phải xác minh rõ ràng có phải là chính bản thân hay không.

Đương nhiên, ba người cũng không quản 'Lam Sắc Yêu Cơ' có hữu dụng hay không hữu dụng, trước tiên bôi một lớp rồi nói tiếp, lần bôi lúc trước đã trôi qua hơn nửa canh giờ, không còn hiệu lực.

Bộ dạng tham sống sợ chết đó của ba người khiến Liễu Phiêu Phiêu liếc nhìn mấy lần…

Sau lưng bọn họ, tại sau khi một nhóm người biến mất không bao lâu, trong lỗ thủng trên vách đá đột nhiên vọt ra từng cái xúc tu, cuốn lấy những bộ phận của "Quỷ Thai" bị chia tách trên mặt đất, đem những bộ phận đó lắp ráp trở lại thành bộ dáng của ba con "Quỷ Thai" lúc trước, sau đó xúc tu phun ra chất lỏng xanh lục tưới lên trên thân thể mới rắp ráp lại của "Quỷ Thai".

Không bao lâu sau, thân thể rắp ráp còn nứt ra kia hấp thu lục dịch đó vào, vết nứt cũng theo lục dịch bị hút vào mà khép lại, sợi rễ trên mặt đất cũng giống như xúc tu thật nhỏ kết nối tại trên thân thể lắp ráp.

Rất nhanh, ba con "Quỷ Thai" nhìn như Mao hầu tử lần lượt mở mắt ra, phất tay hất những sợi rễ vướng víu trên thân ra, hai tay chống

đất ngồi dậy. Sau khi lục tục bò đứng lên, dịch nhờn trên thân rất nhanh nhúc nhích đổi màu, chẳng mấy chốc đã biến thành hình dáng ba vị Yêu tu, tiếp đó chạy nhanh đi…

Cái gì gọi là mê cung trong lòng đất? Dữu Khánh xem như đã lĩnh giáo.

Một chuyến chạy nhanh, ngoại trừ càng ngày càng đi sâu vào trong lòng đất ra, cùng theo bầy yêu tại bên trong địa đạo chạy tới chạy lui, từ lâu vòng vòng khiến hắn đã phân không rõ phương hướng rồi.

Hắn không rõ, công trình lớn như vậy thật sự là huyệt sao? Chẳng lẽ là vì để bảo vệ mới làm ra phức tạp như thế?

"Còn tưởng rằng trận lửa lớn năm đó không gây ra ảnh hưởng gì đối với nơi đây, bây giờ xem ra vẫn có chút hiệu quả."

Đang dẫn một nhóm nhân thủ đi nhanh, Liễu Phiêu Phiêu chợt phát ra tiếng cảm khái.

Dữu Khánh tự nhiên sẽ cổ động, cũng là muốn lý giải nhiều hơn một ít tình huống, chủ động hỏi: "Đại chưởng vệ chỉ giáo cho?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Đặt tại năm đó, thật sự là một đường vừa giết vừa tiến đến, hiện tại nhưng cũng không lực cản gì, có thể thấy trận tàn sát nhằm vào cổ mộ yêu tà năm đó vẫn là có hiệu quả."

Về phương diện lời nói và cử chỉ, thái độ của nàng ta đối với Dữu Khánh đã có sự cải thiện rõ ràng.

Không vì điều gì khác, trên đường hàn huyên một ít sự việc vào kinh thành đi thi, vô số chuyện như tình hình trường thi khảo thi như thế nào, tình hình Hoàng cung thi Đình các loại chuyện tương tự, tuy rằng nàng ta cố tình thăm dò, nhưng Dữu Khánh quả thực đối đáp trôi chảy, gặp phải những bẫy rập trong lời nàng nói thì cũng dễ dàng chỉnh sửa lại cho nàng ta.

Liễu Phiêu Phiêu đã nhận thấy được, vị này có khả năng thật sự Thám Hoa lang danh dương thiên hạ kia, vì vậy thái độ có điều đổi mới.

Bởi vì có một số vấn đề, người trong giới Tu hành bình thường sẽ rất không có khả năng tốn tinh lực để hiểu rõ, nhưng Dữu Khánh vừa mở miệng ra liền thể hiện rõ là người trong nghề, khẳng định là người từng vào kinh thành tham gia đại khảo.

Kỳ thực nàng ta còn có một ít vấn đề muốn hỏi Dữu Khánh, chỉ là ngay tại trước mặt nhiều thủ hạ như vậy thì không tiện có vẻ quá quan tâm chuyện đó.

Không có cách nào, thật sự đã gặp được một nhân vật có đủ sự truyền kỳ, chỉ cần là một người bình thường, đều sẽ hiếu kỳ với việc vì sao Dữu Khánh lại từ quan, vì sao lại vứt bỏ vị hôn thê kia, nữ tử có thể được Địa Mẫu nhìn trúng thu làm đệ tử hẳn sẽ không kém đi?

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh nghe nói cũng có phần không biết nói gì, lúc trước mặc dù hai người không dám phủ nhận, nhưng ít nhiều vẫn có chút hoài nghi, Linh Lung quan nơi sơn dã tàn tạ kia thật sự có thể xuất ra loại nhân tài này sao?

Bây giờ nghe được loại đối đáp này, trong lòng hai người có loại cảm giác nhận mệnh, không phục cũng không được, lão Thập Ngũ người ta có khả năng thật sự đã kiến thức qua tràng diện kia, so về phương diện này, những sư huynh đệ khác có khả năng thực sự là người đặc biệt quê mùa.

Nhưng trong lòng hai người vẫn có phần chán ngấy, Quan chủ Linh Lung quan vậy mà lại có thể thi đậu Nhất giáp tiến sĩ, việc này hoang đường cỡ nào, Linh Lung quan làm sao có khả năng xuất hiện loại chuyện này?

Tại nơi đây cũng chỉ có hai người họ có thể lý giải nguyên nhân Dữu Khánh từ quan, giả mạo thi thay a.

Đám Yêu tu dự thính kia cũng đối với Dữu Khánh nhìn với ánh mắt hơi có phần sùng bái, khổ tâm tu luyện thành người tự nhiên là bởi vì mong mỏi hướng tới, xu thế tâm tính hướng về nhân tính, ngưỡng mộ sự phong nhã đó.

Cọc cọc cọc, phía trước, ở trong chỗ sâu lại truyền đến âm thanh va đập hơi có tiết tấu.

Liễu Phiêu Phiêu nghiêng tai lắng nghe, phất tay nói: "Là tính hiệu của lão Chu, ngay tại phía trước, nhanh lên!"

Một nhóm lập tức tăng nhanh hơn tốc độ tiến lên.

Không bao lâu sau, một nhóm thuận theo một cái đường dốc xông vào một cái hầm ngầm trống không, cao đến mấy trượng, rất rộng rãi, xung quanh có bốn cái thông đạo dốc nghiêng, thoạt nhìn giống như là đoạn đường trung tâm.

Một nhóm tập hợp nơi này, đang suy nghĩ phải đi theo thông đạo nào, bốn cửa thông đạo đột nhiên ùng ùng rớt xuống bốn cái cửa đá, chặn đường bọn họ tiến thối, phía sau cửa đá càng là không ngừng vang lên âm thanh ào ào.

Gặp sự đột biến này, mọi người đều giật mình.

Liễu Phiêu Phiêu phản ứng nhanh nhất, lắc mình một cái nhanh như mị ảnh, một chưởng ầm ầm nổ vang, trực tiếp đem cửa đá kia đánh vỡ ra, nào ngờ mặt sau lại là quả cầu đá lớn như nắm đấm cuồn cuộn lăn đến như thủy triều, cuồng lăn vào bên trong phòng.

Sau khi chiếm hết một phần dung tích tương đối bên trong phòng, quả cầu đá chồng chất nhau mới ngăn cản lại những thạch cầu phía sau tiếp tục tràn vào.

Chỉ với tình cảnh này liền không người nào dám động tới ba cánh cửa khác nữa, ai biết phía sau đến tột cùng có bao nhiêu thạch cầu, không người nào nguyện ý bị chôn sống.

Ngay tại thời điểm mọi người kinh hoảng nhìn xung quanh, trong bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh lại truyền đến âm thanh kêu to "tách tách tách".

Lũ yêu dồn dập nhìn đến, Dữu Khánh cũng ý thức được có khả năng Đầu To đã nhận ra nguy hiểm gì đó.

Đúng lúc này, trong lỗ trên đỉnh chóp đột nhiên xì xì tràn xuống khí lưu.

Khí lưu vô sắc vô hình, nhưng vừa mới bôi "Lam sắc yêu cơ" lên mắt, với ba người Dữu Khánh mà nói, nhìn thấy lại là luồng khí hai màu đỏ đen đan xen, Dữu Khánh trầm giọng nói: "Mọi người cẩn thận, là tà khí!"

Nghe được lời ấy, bao gồm cả đám người Liễu Phiêu Phiêu đều nhanh chóng lấy ra "Lam sắc yêu cơ" bôi lên hai mí mắt mình.

Sau khi xác nhận quả thực là Tà khí tuôn trào vào, Liễu Phiêu Phiêu lập tức quát lớn: "Nín thở!"

Không cần nàng dặn dò, mọi người liền đã làm như vậy rồi, không người nào nguyện ý trúng tà.

Bầy yêu không ít kẻ bắt đầu khoanh chân đả tọa, để kiên trì được lâu một chút thời gian.

Ba người Dữu Khánh cũng khoanh chân ngồi xuống, nào ngờ Liễu Phiêu Phiêu lại chỉ vào bọn họ quát lớn: "Đi, ba người các ngươi hướng cái phương hướng kia một mực đào nghiêng lên trên cho ta, đào móc ngang bằng với thông đạo vừa mới tiến tới, ta cũng không tin đối thủ có thể đem toàn bộ thông đạo đều chứa đầy thạch cầu, nhanh đào đi!"

Dữu Khánh cả kinh nói: "Tảng đá cứng như thế, lại trọn vẹn một khối, dựa vào tu vi của ba chúng ta, phải đào tới khi nào, các ngươi tu vi cao, các ngươi đào càng nhanh."

Rẹt! Cuối cùng song kiếm của Liễu Phiêu Phiêu đã ra khỏi vỏ rồi, kiếm chỉ thẳng ba người uy hiếp, "Không làm lập tức chết, lập tức đào cho ta!"

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau, đã minh bạch rồi, nếu là bắt đầu đào móc, một hơi nín thở sẽ bị tiêu hao càng nhanh, Kiến Nguyên sơn người ta mới là một tốp, nếu chết cũng phải là bọn họ chết trước.

Không sai, Liễu Phiêu Phiêu chính là có ý này, tận lực lợi dụng ngoại nhân rút ngắn cự ly thông đạo chạy thoát, sau đó người của mình mới lên làm tiếp, chỉ có như vậy, huynh đệ của mình mới có thể kéo dài thời gian nín thở lâu hơn chút, mới có thể nhiều thêm một chút cơ hội kiên trì đến thời điểm thoát khốn sau cùng.

Thấy không có phản ứng, nàng lại quát lớn: "Chết hay là đào?"

Dữu Khánh cắn răng nói: "Cho mấy cái gia hỏa tiện tay."

Liễu Phiêu Phiêu lập tức ra hiệu cho thủ hạ ném mấy thanh đao, phủ, các loại vật nặng đi tới.

Dữu Khánh nhặt lấy búa, đi tới trước thạch bích liền định vung lên nện, lại bị Nam Trúc cũng khiêng búa kéo lại, Dữu Khánh không lý giải được nhìn gã. Nam Trúc hiếm thấy mà rặn ra nét tươi cười khó coi với hắn, "Lão Thập Ngũ, ngươi ở bên đả tọa, có thể kiên trì nhiều bao lâu thì kiên trì nhiều bấy nhiêu, ta mập mạp, tiêu hao lớn, thời gian nín thở khẳng định ngắn nhất, ở một bên ngây ngốc cũng là lãng phí, ta làm trước đi."

Dữu Khánh gương mặt căng ra, đầy gã ra, "Tu vi ta cao nhất, tốc độ nhanh một chút, để ta làm."

Thân ảnh Mục Ngạo Thiết chen tại phía trước hai người, quay đầu lại nói với hắn: "Nếu như muốn có một người sống, lưu một người tu vi cao, có năng lực báo thù!" Âm thanh mấy chữ sau cùng rất thấp, gần như chỉ có hình dạng của miệng khi phát âm, từ trong tay Dữu

Khánh đang có chút đờ ra đoạt lấy cây búa, vung tay hướng vách đá rầm rầm bắt đầu nện.

Nam Trúc gật đầu, tựa hồ thể hiện tán thành, đưa tay đẩy Dữu Khánh ra.

Dữu Khánh lảo đảo một cái lui về phía sau, dưới chân đạp phải thạch cầu tròn tròn, thiếu một chút ngã sấp xuống, sau khi đứng vững thì ánh mắt tụ lại nhìn hai vị sư huynh rất lâu, mặt không biểu tình, sau đó chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt đối diện với ánh mắt Liễu Phiêu Phiêu, ánh mắt hắn rất bình tĩnh, lại chậm rãi quét qua bầy yêu một lần.

Hắn đã tiếp nhận lời hai vị sư huynh nói, nếu như chỉ có một người có thể sống sót, hắn sẽ tận lực làm người duy nhất kia, bởi vì hắn quả thực là người có hi vọng lớn nhất kia.

Hắn khoanh chân ngồi xuống điều tức, nín thở ngưng thần, tận lực giúp cho mình kiên trì lâu hơn.

Tà khí dần dần tràn ngập khắp cả vùng không gian.

Đá vụn rầm rầm đào móc ra cũng càng ngày càng nhiều, Mục Ngạo Thiết tại bên trong động tiếp tục đào, Nam Trúc thì ở bên ngoài dọn dẹp tảng đá, chồng chất ra bốn phía.

Về sau lại, động tĩnh đào móc trong động càng ngày càng chậm lại, động tác dọn dẹp đá vỡ ra xung quanh trên thân thể mập mạp của Nam Trúc cũng càng ngày càng chậm lại.

Dữu Khánh nhắm hai mắt lại không tới nhìn, môi bặm chặt thành một đường, gắt gao bặm chặt.

Không bao lâu sau, sắc mặt tím tái, Nam Trúc ngừng làm việc, chậm rãi di động đến bên cạnh Dữu Khánh, "Lão Thập Ngũ, ta chống không nổi nữa rồi, không hít vào không được rồi, nếu như ta bị trúng tà, đừng để ta bị tội, cho ta đi thống khoái!"

Trong lúc nhắm mắt, môi Dữu Khánh đang rung động, không đáp lại, trong lòng đang liên tục nói với chính mình, ta phải tiếp tục sống sót!

Nam Trúc chậm rãi nằm ở trên đống đá, giang hai tay ra, cuối cùng ngừng bế khí, thoải mái hô hấp, nhắm mắt, trên mặt hiện lên sự tốt đẹp, cũng có tiếc nuối.

Sau đó, sắc mặt gã dần dần khôi phục bình thường, bỗng nhiên trợn mắt, tròng mắt quay tròn loạn chuyển, rồi đột nhiên ngồi dậy, bò đến bên tai Dữu Khánh, thấp giọng hỏi: "Lão Thập Ngũ, ngươi xác định đây là tà khí?"

Ta xác định cái gì, chính ngươi cũng không phải nhìn không hiểu? Dữu Khánh chợt sửng sốt, trợn mắt nhìn gã, thấy gã như vậy, không khỏi ngạc nhiên.

Rất nhanh, Mục Ngạo Thiết cũng từ trong cái động được đào móc trượt đi ra, vẻ mặt hoài nghi nhìn xung quanh.

Nhìn thấy tình hình này, Dữu Khánh cũng thả lỏng hơi, thử hít vào, kết quả phát hiện hình như là không có việc gì, không khỏi đứng lên.

Nhìn dáng vẻ ba bọn hắn há miệng hít vào, Liễu Phiêu Phiêu ngây ngẩn cả người, lẽ nào mình cũng nhìn nhầm rồi?

Có tiểu yêu cũng thử xả hơi hít vào, nào ngờ sắc mặt kịch biến, bỗng nhiên hai tay nắm lấy cổ họng mà run rẩy.

Chương 191: Bỏ trốn mất dạng

Vừa nhìn liền biết, tiểu yêu kia là bị tà khí kích thích.

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, mới vừa cảm thấy có thể là phán đoán sai, có khả năng không phải là tà khí, bây giờ vừa nhìn thấy vậy liền phát hiện không sai, quả thực là tà khí.

Chỉ là ba người có phần không rõ.

Dữu Khánh nhìn hai vị sư huynh nhíu màu chậm rãi hít sâu một hơi.

Nam Trúc nhìn hai vị sư đệ, cũng ưỡn cái bụng bự chậm rãi hít sâu một hơi.

Mục Ngạo Thiết dứt khoát ngay cả miệng cũng mở ra, chậm rãi hít sâu một hơi.

Sư huynh đệ ba người không thốt tiếng nào, nhưng là tâm hữu linh tê, tức là rất hiểu ý nhau, đều thực hiện cho hai vị khác nhìn xem, cho thấy mình hô hấp thật sự không có vấn đề.

Việc này thật kỳ lạ, ba người quay đầu lại nhìn về phía tiểu yêu đang run rẩy, không hiểu rõ, vì sao ba người bọn hắn không có việc gì, chỉ có tiểu yêu kia là có việc?

Là tiểu yêu kia đang diễn hay là tà khí này chỉ nhằm vào Yêu tu?

Nếu là đang diễn, vậy thì diễn xuất này quả thực rất tốt, cảm giác như toàn bộ bầy yêu, kể cả Liễu Phiêu Phiêu, đều đang phối hợp với gã để diễn.

Nếu như nói tà khí chỉ nhằm vào Yêu tu vậy thì cũng không thể nào nói nổi rồi, trong phương diện này Yêu loại càng có năng lực kháng cự mới đúng.

Bầy yêu cứ nhìn tiểu yêu kia, không kẻ nào đi tới hỗ trợ giúp đỡ, bởi vì một khi xuất thủ giúp đỡ chính là làm cho bản thân tiêu hao một hơi nín thở kia, chính là đang hạ thấp tỷ lệ sống sót của mình.

Quan trọng nhất là, đó chỉ là một vị tiểu yêu.

Tiểu yêu kia chỉ có thể dựa vào chính bản thân để hóa giải, cũng may chỉ là thử hít vào một hơi nhỏ, hút vào cũng không nhiều, rất nhanh liền vận công bức ra tà khí kia, dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

Nhưng mà sắc mặt tiểu yêu cũng không bình tĩnh, gã biết rõ một lần dày vò này đã khiến một hơi kia tiêu hao gần như không còn, kiên trì không nổi nữa rồi, trong ánh mắt có sự kinh hoảng.

Sau đó, ánh mắt bầy yêu dồn dập nhìn chăm chú về phía ba sư huynh đệ.

Liễu Phiêu Phiêu quát lớn: "Vì sao ba người các ngươi không có việc gì?"

Dữu Khánh chần chừ đáp: "Chúng ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ cái này là nhằm vào Yêu tu các ngươi?"

Liễu Phiêu Phiêu chần chừ, không phải không có khả năng này, nhưng có phần hoài nghi đây có phải chính là một trong những điểm mà ba người trông cậy để tiến vào cổ mộ hay không, nhưng hiện tại cũng không tiện chất vấn, còn phải dựa vào ba người này làm việc, lúc này quát lớn: "Còn không mau đào?"

Mục Ngạo Thiết trực tiếp cầm búa trong tay ném cho Dữu Khánh, phất tay ra hiệu một cái, ý tứ rất rõ ràng, đến phiên ngươi rồi.

Vô ý thức tiếp nhận lấy búa, Dữu Khánh không nói nên lời, lúc trước còn là sư huynh tốt muốn chết muốn sống, đảo mắt liền trở mặt rồi?

Hắn cũng không tiện ngay tại trước mặt bầy yêu nói cái gì, đành phải xách búa chui vào trong cái động đào nghiêng ra, đến cuối động vung tay từng búa từng búa bắt đầu nện đập đào móc.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì ở tại ngoài động dọn dẹp đá vụn từ bên trong lăn xuống.

Liễu Phiêu Phiêu ngẩng đầu nhìn cái lỗ ở bên trên vẫn đang còn phun xuống tà khí, đã nhận ra được ý đồ của độc thủ phía sau màn, giết chết bọn họ là thứ yếu, việc này tựa hồ là định đem toàn bộ bọn họ đều luyện chế thành tà vật.

Đột nhiên, tên tiểu yêu lúc trước hút vào tà khí kia lại lần nữa phát ra động tĩnh.

Mọi người nhìn tới, chỉ thấy tiểu yêu kia cúi đầu xuống, đang há mồm thở dốc, hiển nhiên là hậu quả sau khi đã hao hết một hơi.

Sau đó, tiểu yêu triệt để yên tĩnh lại, chậm rãi ngẩng đầu, một đôi mắt đã biến thành huyết sắc, nhìn thật dọa người.

Rẹt! Một đạo hàn quang hiện lên, trực tiếp đem đầu nó trảm bay, keng, một thanh kiếm cắm lên trên vách đá.

Xuất thủ chính là Liễu Phiêu Phiêu.

Hạ sát thủ đối với người của mình, nàng ta cũng là không còn cách nào, thân là Kiến Nguyên sơn Đại chưởng vệ, nàng ta cần phải cân nhắc đến tính mạng của đại đa số huynh đệ, không thể cho phép một huynh đệ trúng tà phát tác quấy nhiễu mọi người duy trì tiết tấu tiêu hao một hơi kia.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng thời quay đầu lại nhìn, thấy thi thể tiểu yêu kia chậm rãi biến thành một con sói.

Liễu Phiêu Phiêu lắc mình đến động khẩu được đào ra, hướng bên trong quát lớn: "Tốc độ quá chậm, nhanh hơn một chút, lề lề mề mề đừng trách ta không khách khí!"

Bên trong đang cố ý làm chậm lại, Dữu Khánh không còn cách nào, đành phải dốc toàn bộ sức mạnh đào núi, quyết đoán dứt khoát nện mạnh.

Tiếp tục kéo dài một đoạn thời gian sau, lại bắt đầu có Yêu tu khác tu vi không tốt chống không nổi nữa, không còn cách nào phải trúng chiêu rồi.

Vì để không liên lụy đến người khác, Liễu Phiêu Phiêu không có lựa chọn nào khác, vẫn phải giết đi.

Giết đến mức Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết không dám thở mạnh, sợ khiến cho bầy yêu đố kị.

Hai người không ngại gian khổ, thành thành thật thật vùi đầu làm việc.

Về sau, thỉnh thoảng có Yêu tu đổ nhào xuống.

Mà Liễu Phiêu Phiêu cũng thỉnh thoảng phái người đi vào trong động xem tình hình đào móc, cứ cách một đoạn khoảng cách liền sẽ bức ba người Dữu Khánh hướng về phía thông đạo sát vách song song đào ngang sang, đánh ra một lỗ nhỏ, phát hiện sát vách vẫn có thạch cầu lấp kín, lại sai tiếp tục đào móc song song.

Đá vụn tại trong không gian tràn ngập tà khí càng chồng chất càng nhiều, Yêu tu chết ở trên tay chính mình cũng càng ngày càng nhiều.

Tại khi thay đổi người đào móc, Dữu Khánh nhân cơ hội nói nói thầm mấy câu với sư huynh tiếp nhận công việc.

Tại khi hơn bảy mươi tên Yêu tu chết dần đến chỉ còn khoảng hai mươi người thì Mục Ngạo Thiết một búa đào ngang bổ ra được một lỗ trống, lấy Huỳnh thạch ra dò xét phía bên kia, phát hiện đã đào thông rồi.

Vui mừng khôn xiết nhưng vẫn không dám lộ ra manh mối gì, dựa theo lời Dữu Khánh dặn dò, tiếp tục đào móc, duy trì động tĩnh không ngừng, mở rộng động khẩu ra.

Đợi cho động khẩu đủ để cho người ra vào được, cuối cùng Mục Ngạo Thiết hô lên tín hiệu, "Búa cùn rồi, đổi cái khác tiện tay đi."

Ở phía dưới đang dọn dẹp đống đá trượt xuống, tinh thần hai người rung lên, nhìn nhau, Dữu Khánh nghiêng đầu ra hiệu cho Nam Trúc rút trước, do hắn đoạn hậu.

Nam Trúc căng khuôn mặt, xách cây búa khác chui vào bên trong động.

Rất nhanh, âm thanh đào động lại vang lên, Dữu Khánh quan sát bầy yêu, thừa dịp không ai chú ý, khinh thân cong người tiến vào động khẩu.

Bên trong động nghiêng vẫn đang tiếp tục trượt xuống đá vỡ, cũng là căn cứ vào tình huống Yêu tu tại hiện trường mà tổng kết ra phương thức bố trí, yểm hộ một người cuối cùng thoát thân.

Dữu Khánh nhảy lên đúng vị trí, chui vào đường ngang, sư huynh đệ ba người vừa chạm trán nhau, lập tức không nói hai lời, nhanh chóng chui ra động, trước tiên trốn chạy.

Đột nhiên trở nên yên tĩnh, đang khoanh chân đả tọa, Liễu Phiêu Phiêu đột nhiên mở mắt, phát hiện ba gia hỏa kia không còn tại hiện trường, bỗng thấy không thích hợp, lắc mình cầm song kiếm xông vào bên trong động.

Chờ khi nàng ta chui ra khỏi lỗ hổng đào sinh thì nào còn có thể nhìn thấy bóng dáng ba người Dữu Khánh, một đường đuổi nhanh tới một chỗ đường giao nhau, đã không biết ba gia hỏa kia trốn theo hướng nào.

Chỉ chốc lát sau, khoảng hai mươi thủ hạ còn sót lại cũng đuổi tới, tu vi có thể chống chịu đến bây giờ, xem như là tinh anh.

"Đáng ghét, lại bị ba tên gia hỏa kia chạy thoát rồi." Một gã Yêu tu oán hận một câu, nhưng mà cảm giác há miệng thoải mái hô hấp

quả thực không tệ.

Bị phạm nhân dễ dàng chạy thoát, cũng không thể nói có gì để hận, tại trong tình huống loại này, mọi người đều tận lực tự bảo vệ mình, có thể nói ốc còn không mang nổi mình ốc, bị người luồn qua chỗ trống là rất bình thường.

Ở mức độ nào đó mà nói thì vẫn cảm thấy may mắn, may mắn vì sống sót sau tai nạn, nếu không phải ba tên gia hỏa kia có thể giống như người không bị gì duy trì liên tục làm việc, nếu dựa vào chính tay bọn họ đào móc thông đạo đào sinh thì bọn họ không có khả năng kiên trì một hơi đến bây giờ.

Keng! Liễu Phiêu Phiêu vung kiếm bổ vào trên vách đá, tung tóe ra một đám đốm lửa, vẻ mặt rất oán hận.

Cảm giác thấy mình đã bị ba tên gia hỏa kia đùa giỡn.

Ba tên gia hỏa kia vì sao không sợ tà khí? Vì sao dám vẫy ra bọn họ để chạy trốn?

Vấn đề lại quay trở lại vấn đề sớm nhất lúc trước, ba tên gia hỏa kia thế đơn lực bạc vì sao dám xâm nhập vào tòa cổ mộ này?

Tất có điều cậy vào!

Ba tên gia hỏa kia tất có biện pháp không sợ tà khí, nàng ta cảm thấy mình đã bị lừa, dẫn đến nhiều thủ hạ như vậy uổng mạng!

Một đường chui loạn trốn loạn, sư huynh đệ ba người cảm giác được mình đã chạy rất xa, đã cảm thấy sẽ không tiếp tục bị đuổi kịp rồi, cuối cùng mới dừng lại.

Nam Trúc lo lắng: “Việc này nếu như thực sự bị bắt lại, chúng ta e rằng chết chắc rồi.”

Dữu Khánh xem thường, "Lúc trước tại trong thông đạo xung quanh bị chặn kín, đó là không có biện pháp, bây giờ đã tiến vào trong địa cung chẳng chịt này, muốn bắt được chúng ta nhưng không dễ dàng như vậy, bọn họ vẫn nên suy nghĩ chính mình có thể còn sống rời đi hay không."

Nam Trúc than thở: "Dựa vào thực lực của bọn họ, nếu như cũng không thể sống sót rời đi, chúng ta chẳng phải càng nguy hiểm sao?"

"Vậy thì chưa chắc." Dữu Khánh có chút tự tin, rút ra một cây hương bên hông, lấy mồi lửa ra thắp cháy lên.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quay mặt nhìn nhau, trong lòng hiện lên cùng một ý nghĩ, lại muốn thỉnh Tổ sư gia rồi?

Dưới ánh sáng của Huỳnh thạch chiếu rọi, khói xanh lượn lờ phiêu đãng, hơi chút quan sát, khóe miệng Dữu Khánh hiện lên tiếu ý, phù hợp với phán đoán của hắn lúc trước, Chung Túc không nói sạo, cái địa cung này kỳ thực có thông khí, chỉ vì thông đạo địa cung quá mức quanh co dài dằng dặc, không dễ dàng bị nhận ra mà thôi.

Hắn xoay người hướng về phía gió thổi tới, "Đi, đi dạo địa cung này đi."

Đi ngược theo hướng gió có thể bảo đảm bình an.

Nếu có thứ gì đó xuất hiện tại phía trên hướng gió, sẽ làm cho khí lưu sinh ra yếu ớt biến hóa, ảnh hưởng đối với làn khói có thể giúp hắn nhận thấy được, từ đó có thể sớm lẩn tránh. Cuối hướng gió thì hắn hoàn toàn không có biện pháp phán đoán, việc này khác hẳn với việc tại trong địa quật tràn ngập khói mù lợi dụng Quan Tự quyết để bắt Hỏa Tất Xuất.

Nhưng chưa đi được bao xa, hắn liền ngây ngẩn cả người, ngưng thần quan sát làn khói biến hóa.

“Sao rồi?” Nam Trúc hỏi.

“Rút, phía trước có người, tới giao lộ phía sau đổi đường đi khác.” Dữu Khánh ném xuống một câu, dẫn theo hai người quay đầu bỏ chạy.

Chỉ cần có người, không phải Yêu tu chính là tà vật nơi đây, dù sao khẳng định không phải là cùng một bọn với bọn hắn, khẳng định phải né tránh.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết có phần kinh nghi, không biết thật giả, nếu là thật, lẽ nào tổ sư gia có thể phù hộ hỗ trợ đến nước này?

Ba người vừa mới chạy đến gần ngã tư đường lúc trước đi qua liền khẩn cấp dừng lại rồi, lại đúng lúc bị chặn kín, phía trước, một đám Yêu tu vừa vặn chặn kín tại ngã tư đường, cầm đầu chính là Liễu Phiêu Phiêu, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Quay đầu lại, mặt sau một đám Yêu tu cũng đang chạy tới, chặt đứt đường lui của bọn họ.

Dữu Khánh không nói nên lời, như vậy cũng có thể bị chặn đường, phải không may cỡ nào a?

Liễu Phiêu Phiêu lạnh lùng hỏi: “Còn không thúc thủ chịu trói đi?”

Ba người còn có thể làm gì? Dữu Khánh chỉ có thể cười khổ thả hai tay xuống, thực lực cách biệt quá xa, phản kháng lập tức chết, thúc thủ chịu trói có khả năng còn có cái đường sống.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng thúc thủ nhận mệnh rồi.

Nam Trúc đặc biệt u oán quét nhìn Dữu Khánh một cái, phát hiện tên này thích làm bậy, thích dày vò, đào ra thông đạo đào sinh vốn là rất tốt, cứ muốn chạy, vụ này hay rồi đi, không chết cũng phải chịu tội.

"Tích tích tích…"

Tại thời điểm một đám Yêu tu trước sau tới gần, Đầu To ở trong bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh đột nhiên lại phát ra tiếng tích tích kêu to.

Dữu Khánh sửng sốt, ánh mắt đảo qua đám người Liễu Phiêu Phiêu trước mắt, nhất là theo dõi trường kiếm của Liễu Phiêu Phiêu, phát hiện cũng không phải là song kiếm vốn có của Liễu Phiêu Phiêu, đột nhiên cả kinh, rẹt một tiếng rút kiếm ra, kêu lên: "Giả, chém nó!"

Lắc mình lao ra, kiếm quang liên tục lóe lên, lục dịch văng ra.

Lướt qua giữa một đám Yêu tu, Dữu Khánh như chém dưa thái rau vậy, khi hắn dừng tại ngã tư đường thì đám Yêu tu "Liễu Phiêu Phiêu" đã đổ đầy khắp nơi, hiện hình ra một đám Quỷ Thai.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vừa nhìn thấy tình hình này thì cũng rút kiếm lao tới một đám Yêu tu phía sau.

Tranh đấu rất nhanh liền kết thúc, ba người Dữu Khánh nhưng là nghĩ mà sợ không thôi, nguy hiểm thật, vừa rồi nếu như thật sự thúc thủ chịu trói, bị một đám rác rưỡi không có sức chiến đấu gì tới sát bên người đâm chết thì đó mới gọi là chết oan.

Tại chỗ không thích hợp ở lâu, ba người lại lần nữa đi tới trước, khi xông đến một hầm ngầm dưới núi thì lại nhất tề dừng lại, phía trước, trên cầu đá đứng một vị bạch y nữ tử, tựa hồ từ lâu đang chờ bọn họ.

Chương 192: Tiên nhân

Ở đâu ra một bạch y nữ tử như vậy?

Sư huynh đệ ba người có thể xác định, trong số người trước sau tiến tới đây khẳng định không có người nào ăn mặc như vậy, trừ phi sau đó còn có người khác tiến vào thì có thể.

Bạch y nữ tử xoay ngang mặt đứng ở cạnh cầu đá, cầu đá không có tay vịn, khiến người lo lắng sẽ trượt chân ngã xuống.

Cách một chút cự ly, ánh sáng cũng không quá tốt, nhìn không rõ dung mạo nữ tử như thế nào.

Là người? Là quỷ? Hay là yêu quái?

Mục Ngạo Thiết đưa huỳnh thạch trong tay dứ dứ tới trước con mắt Dữu Khánh, ra hiệu đồ vật bôi trên mí mắt đã không còn rồi.

Không cần phải nói chuyện, sư huynh đệ ba người lập tức móc "Lam sắc yêu cơ" ra bôi lên mí mắt của mình.

Sau đó ba người lại nhìn về phía bạch y nữ tử kia, quỷ dị chính là, không có nhân khí không phải người, không có yêu khí không phải yêu, không có âm tức cũng không phải quỷ.

Hoàn toàn giống vật chết.

Nam Trúc thở phào nhẹ nhõm, "Làm ta hoảng sợ, đó hẳn phải là bức tượng điêu khắc gì đó đi. Thật rất sống động giống như thực vậy. Ai đặt ở đó dọa người sao?"

Vấn đề này hỏi cũng là hỏi không, không người nào có thể trả lời, chỉ là gã hơi bị nhiều lời nhảm mà thôi.

Lúc này ba người tiếp tục đi tới trước, leo lên cầu đá, thỉnh thoảng quan sát xung quanh, đồng thời cũng cảnh giác với bức tượng bạch y nữ tử kia, dù sao nơi này là địa phương rất tà môn, trực tiếp không nhìn tới cũng làm không được, trong lòng vẫn là có lòng đề phòng.

Nói thật, quan sát hoàn cảnh bốn phía, ba người rất kinh ngạc, không nghĩ tới trong lòng đất này còn có không gian tương tự vách núi hẻm núi như vậy.

Tại lúc không còn mấy bước thì sẽ đến chính giữ cầu đá, cũng chính là sắp đến vị trí có bức tượng bạch y nữ tử kia thì bạch y nữ tử chợt chuyển động, chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía bọn họ, thần tình lạnh nhạt.

Một màn này thiếu một chút khiến ba người giật nảy cả mình.

"Tích tích tích…"

Đầu To ở trong bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh cũng ngay lúc này phát ra tiếng kêu to tích tích.

Căn cứ kinh nghiệm lúc trước, sư huynh đệ ba người cơ hồ là cùng lúc huy kiếm, cùng một động tác, cao, mập mạp, gầy cất tiếng ha hả gào to cùng tiến lên, chém nàng!

Như trước là không chịu nổi một kích, chỉ là phản ứng của ba sư huynh đệ có phần quá khích, ai bảo tại trong khung cảnh tối như mực như vậy lại đứng trên cầu một bạch y nữ nhân hù dọa bọn họ.

Bạch y nữ tử ngay tại chỗ bị ba người liên thủ chém vỡ nát, lục dịch văng khắp nơi, biến trở về dáng vẻ Quỷ Thai buồn nôn kia, ở trước mặt rớt xuống cầu đá, rơi về phía sơn cốc phía dưới.

Sau đó, có thể nghe được phía dưới sơn cốc có âm thanh lộp bộp truyền đến.

Nam Trúc thở ra một hơi, "Còn 'Quỷ Thai' này đang làm cái gì, lúc trước còn có thể biến hóa thành người chúng ta nhận biết, bây giờ tại sao đột nhiên biến thành một người xa lạ chứ, như vậy không phải lộ rõ ra khiến người ta cảnh giác sao?"

Mục Ngạo Thiết nhắc nhở, "Không giống với 'Quỷ Thai' lúc trước, trước đây không có nhân khí thì cũng có yêu khí, lần này thì cái gì cũng không có, giống như là vật chết."

Dữu Khánh và Nam Trúc trầm mặc lại.

"Nhân khí? Yêu khí?"

Âm thanh một nữ nhân đột nhiên cất lên vang vọng trong sơn cốc.

Sư huynh đệ ba người đột nhiên có cảm giác lông tóc dựng thẳng lên, rợn tóc gáy.

Bọn họ không xa lạ với âm thanh nữ nhân này, tuy chỉ nghe qua một tiếng than thở ngắn ngủi, nhưng là ấn tượng khắc sâu, lúc này vừa nghe được liền nhớ tới tình hình lúc trước khi vừa mới tiến vào cổ mộ, cùng với âm thanh than thở kia là cùng một người, trong giọng nói có hơi hiện ra vẻ u oán.

Ba người nhìn nhau, theo phản ứng của đối phương đã nhìn ra được không phải ảo giác thính giác, cũng không phải chỉ một mình mình nghe được.

Ba người nhìn xung quanh, ngay lập tức rùng mình.

Từ động khẩu ở đầu kia của cầu đá, đi ra một bóng người, tới hơi gần chút là có thể nhìn thấy được đó chính là một con mao hầu tử bám đầy dịch nhầy buồn nôn.

"Quỷ Thai" ngang nhiên dùng hình dáng thực vừa đi tới vừa biến hóa, dịch nhầy bên ngoài thân nhúc nhích nhuyễn động biến hóa, rất nhanh lại biến trở thành bạch y nữ tử kia.

Sư huynh đệ ba người còn là lần đầu tiên mắt mở trừng trừng nhìn thấy "Quỷ Thai" là làm thế nào biến hóa thành người.

Việc này cũng thôi đi, càng khiến ba người kinh nghi chính là bạch y nữ tử theo từng bước đi tới, trên thân không ngừng hoán chuyển nhân khí, yêu khí, tà khí, tựa hồ đang đáp lại lời Mục Ngạo Thiết nói, ngươi muốn cái khí gì ta đều có thể cho ngươi.

"Đây là quái vật gì, xem ra những người trước đây từng đi tới cổ mộ cũng không lý giải nhiều lắm đối với 'Quỷ Thai' này nha!" Giọng Nam Trúc hơi có vẻ khẩn trương.

Đều rõ ràng cảm giác được, lần này "Quỷ Thai" lộ diện hình như rất không giống lúc trước, dường như có chiêu số gì khác để xông tới bọn họ.

Nhất là cảm giác được người cất tiếng than thở kia hẳn phải là nhằm về phía bọn họ mà tới rồi.

Dữu Khánh làm ra thủ thế, về phương diện nào đó mà nói, sư huynh đệ ba người thực sự rất ăn ý, lập tức xoay người lướt đi, trực tiếp thoát khỏi cầu đá, nhằm về phía động khẩu lúc tới.

Gặp phải sự việc như vậy, biện pháp tốt nhất chính là trước tiên trốn xa một chút rồi nói tiếp, thông tục xưng an toàn đệ nhất, tục hơn một chút chính là chạy trốn.

Nhưng mà tương phùng chính là có duyên, có một số việc trốn không thoát.

Vọt tới động khẩu, ba người chợt gấp gáp dừng lại, chầm chậm lui về phía sau.

Sau đó, từ trong động lại đi ra một người, lại là một bạch y nữ tử.

Sư huynh đệ ba người không ngừng quay đầu nhìn, phía sau vẫn còn bạch y nữ tử, bạch y nữ tử hai phía đều giống nhau như đúc.

Dữu Khánh đột nhiên lắc mình một cái lao ra, chỉ một kiếm liền đem bạch y nữ tử phía trước chém giết, vẫn là không chịu nổi một kích

như trước, thậm chí không có bất cứ ý định tránh né gì, lại ngã xuống đất biến thành thi thể "Quỷ Thai".

Hắn muốn diệt trừ kẻ chặn đường, trước tiên trốn về thông đạo giống như mê cung kia.

"Ta tùy lúc có thể làm cho những Yêu tu kia tìm được các ngươi."

Bạch y nữ tử vô cùng đơn giản nói một câu vang vọng tại sơn cốc, lập tức khiến cho Dữu Khánh trừ quái xong muốn chạy phải khựng lại. Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết trở tay không kịp ngược lại vọt tới phía trước hắn, lại song song dừng lại, song song quay đầu lại nhìn về phía Dữu Khánh, làm sao không chạy nữa rồi?

Lúc này, bên trong động đi ra một đám bạch y nữ tử, khiến hai người buộc lòng phải lui về.

Đồng thời, một chỗ khác của cầu đá cũng xuất hiện một đám bạch y nữ tử, toàn bộ đều giống nhau.

Đám đông bạch y nữ tử ở hai bên động khẩu đều đang tập trung về giữa cầu đá.

Sư huynh đệ ba người bị ép buộc phải lui về phía sau, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết muốn động thủ đánh giết đi ra ngoài, lần này là Dữu Khánh vung kiếm giang tay ngăn cản hai người, gạt hai người cùng nhau lui về phía sau, đồng thời la lớn: "Ngươi muốn làm gì, muốn khiến bọn ta sợ sao?"

Lời này vừa nói ra, bạch y nữ tử đang từ hai bên đi tới chợt hiện cử chỉ khác thường, đột nhiên giống như bị điên, từ hai bên cầu đá nhào tới, dồn dập giống như tự sát nhảy xuống cầu.

Một mực lui về phía sau, sư huynh đệ ba người kinh ngạc, chỉ thấy phía trước chỉ còn lại một gã bạch y nữ tử đi về phía bọn họ, quay đầu nhìn lại, trên cầu không còn có một bóng người.

Đối phương tựa hồ thể hiện ra mức độ thiện ý nào đó.

Bạch y nữ tử ở trước mặt đi tới giơ tay phải lên, ống tay áo dài hướng phía sơn cốc phất qua.

Kỳ tích lập tức xuất hiện, cả tòa sơn cốc trong nháy mắt trở nên tinh quang xán lạn, ngay lập tức lại như biển sao mênh mông.

Trên cầu, trên vách núi đá, trong sơn cốc dưới cầu, còn có trên đỉnh đầu, khắp địa cung tùy ý có thể thấy loại rễ sợi này bắt đầu tản ra quầng sáng, không ngừng có quầng sáng rót vào trong từng sợi rễ kia, cuối cùng sau khi đình chỉ thì mỗi một sợi rễ đều tản ra ánh huỳnh quang trắng sáng nhu hòa.

Lúc này sư huynh đệ ba người cuối cùng cũng nhìn rõ ràng dung mạo bạch y nữ tử, tóc dài áo choàng, tướng mạo chỉ có thể nói là tạm được, không thể nói xinh đẹp, thần tình đạm mạc.

Dáng vẻ chân trần bước đi tới trái lại dễ nhìn, mỗi một bước đạp tại trên những sợi rễ kia có sóng ánh sáng rung động, giống như đang đạp sóng ngân hà mà đến.

Chân trần vừa hạ xuống đất, sợi rễ xung quanh liền giống như sống lại, nhẹ nhàng chạm vào.

Không gian sơn cốc trong lòng đất vốn đen kịt u ám trở nên huy hoàng sáng sủa, biến thành một nơi tựa như ảo mộng, giống như tiên cảnh, thật sự quá đẹp rồi.

Đẹp đến mức làm cho sư huynh đệ ba người trợn mắt há mồm.

Đẹp đến mức làm cho sư huynh đệ ba người có phần sợ hãi, đối phương làm cho bọn hắn có cảm giác cao thâm khó lường.

Đây còn là cổ mộ âm trầm trong truyền thuyết sao? Còn tà môn như trước.

Ba người nhìn nhìn huỳnh thạch trên tay mình bị làm cho buồn bã thất sắc.

Cái này đến cùng là tình huống gì? Trong tình báo của Vọng lâu không nhìn thấy được, trong truyền thuyết không có nghe nói qua, đám người Liễu Phiêu Phiêu cũng không nhắc tới còn có cảnh tượng như vậy.

Vấn đề là, một con "Quỷ Thai" có thể có năng lực khống chế dùng một cú phất tay liền thắp sáng được một mảnh thiên địa sao?

Ba người đã cảm giác được, con "Quỷ Thai" này không phải chính chủ, chính chủ hẳn phải là người khống chế "Quỷ Thai", là người có dung mạo nữ nhân này sao? Độc thủ phía sau màn đã xuất hiện rồi sao?

Dữu Khánh kêu to, "Ngươi là người nào?"

Bạch y nữ tử vừa chậm rãi đi tới, vừa chậm rãi nói ra: "Ngươi hi vọng ta là người nào, ta chính là người đó."

Dữu Khánh: "Nếu đã lộ diện rồi, cần gì phải cố lộng huyền hư."

Bạch y nữ tử: "Người bất tử bất diệt, dùng lời nhân gian nói thì là, Tiên nhân."

Tiên nhân? Sư huynh đệ ba người đồng thời sửng sốt, ngay lập tức nhìn nhau, trong ánh mắt đều có hoài nghi, nếu thật sự là Tiên nhân trong truyền thuyết thì phải cần trốn ở trong lòng đất dùng thủ đoạn lén lút như vậy sao?

Bạch y nữ tử cuối cùng đứng ở trước mặt ba người.

"Tích tích tích…"

Trốn ở trong tóc, Đầu To lại leng keng kêu to báo nguy một phen.

Lần này, sư huynh đệ ba người không có chém nữ tử đối diện nữa.

Bạch y nữ tử nhìn chằm chằm Dữu Khánh nói: "Nếu như ta không có đoán sai thì con côn trùng trên người ngươi chính là Địa Hỏa chi tinh đi?"

Là nói tới Đầu To sao? Dữu Khánh nghi hoặc hỏi: "Địa Hỏa chi tinh? Có lẽ là vậy đi."

Bạch y nữ tử: "Địa Hỏa chi Tinh, là do địa hỏa linh khí dựng dục ngưng kết mà thành, tám trăm năm mới có thể hóa hình một lần lộ diện, một lần lộ diện cũng chỉ có ba mươi sáu ngày, chỉ vì giao phối, về sau lại ẩn tại dưới địa hỏa không ra. Đây là vật chí dương, có thể khắc âm hồn, bách tà bất xâm, thông thường dùng để chế thuốc và luyện chế bảo khí, vật còn sống chính là tinh linh không nhiễm phong trần, lưu lạc tại thế tất sẽ tuyệt thực mà chết, làm sao sẽ tại trong thế gian phong trần cùng đi theo người chạy loạn khắp nơi, nó không bỏ chạy sao?"

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau.

Dữu Khánh trong lòng đang nói thầm, nàng nói chính là Đầu To sao?

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng đang âm thầm tự hỏi trong lòng, đang nói tới chính là con đánh rắm trùng kia sao?

Sư huynh đệ ba người đều có cảm giác bạch y nữ tử này nâng Đầu To lên quá hay quá cao cấp, nhưng là đều cảm thấy lời đối phương nói có phần không phù hợp.

Cái gì mà tám trăm năm mới lộ diện một lần, cái gì mà tinh linh không nhiễm phong trần, cái gì mà lưu lạc tại thế tất sẽ tuyệt thực mà chết, trong lòng ba người đều đang nói thầm, tuyệt thực cái rắm, tham ăn muốn chết, không ăn đến căng tròn bụng cũng đã rất tốt, một cái đại rắm liền có thể đồ thán một phương, thật sự không nhìn ra được phần cao nhã mà nhân gia nói tới kia.

Về phần có bỏ chạy hay không, Dữu Khánh suy nghĩ một chút tình hình đã bán đi lại chạy về tới, chần chừ nói: "Hiện tại hẳn là sẽ

không chạy?”

Bạch y nữ tử gật đầu: “Thứ mà tám trăm năm mới xuất hiện một lần, ngươi có thể gặp gỡ được, còn có thể tùy tùng theo ngươi, có thể thấy ngươi cũng là người thân có cơ duyên, trái lại cũng không uổng ta lộ diện gặp ngươi.”

Dữu Khánh: “Không nên nói huyền ảo như vậy, ba chúng ta vào Nam ra Bắc cái gì chưa từng thấy qua, không có bị lừa bởi cái kiểu này, ngươi đến cùng là ai, chân thân trốn ở phía sau màn đến tột cùng có ý đồ gì?”

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nghe vậy cũng ưỡn ưỡn lồng ngực, kiếm trong tay vung vung trợ uy cho sư đệ.

Bạch y nữ tử: “Ta tại đây ở lại ba ngàn năm, các ngươi phá gia môn ta, nhiễu ta thanh tịnh, trái lại chất vấn ta có ý đồ gì, là đạo lý gì?”

Chương 193: Hợp tác

Ba ngàn năm? Nghe có phần kích thích a, sư huynh đệ ba người nhìn nhau, đều không rõ.

Dữu Khánh lại lần nữa quát hỏi: “Rốt cuộc, ngươi là ai?”

“Là ai?” Bạch y nữ tử giống như tự hỏi một câu, không có trả lời, lại chân trần đi tới sát mép cầu đá không có lan can, ngước nhìn không trung không đáp, giống như tịch liêu, như thâm trầm, như hồi ức lại quá khứ.

Trong sơn cốc bỗng nhiên nổi gió lên, khiến ba sư huynh đệ hơi kinh ngạc, không gian này ở trong lòng đất, gió từ đâu tới, nhìn nhìn khắp nơi, mới phát hiện là phía dưới vách núi có tà khí dâng lên, quấy nhiễu lên giống như có gió nổi mây bay vậy.

"Tích tích tích…"

Tà khí thổi tới như cơn gió khiến cho Đầu To lại kêu to cảnh báo lần nữa.

Đứng ở trong quầng sáng tinh khiết, bạch y nữ tử như muốn đón gió tung bay theo, tay áo váy phất phới, tóc dài cũng lay động trong gió, đột nhiên nói: "Các ngươi muốn phỏng đoán ta là ai cũng được, quan trọng là các ngươi đã nhìn thấy, ta không có ác ý đối với các ngươi."

Dúng mạo nữ nhân này không tính là xinh đẹp nhưng lại có một đôi mắt thâm tình chân thành.

Ánh mắt thâm tình ngước nhìn tinh không trước mắt, dáng vẻ cô đơn đứng đó, đem đến cho người ta một cảm giác khó mà tả rõ.

Dữu Khánh chỉ chỉ nàng, lại chỉ chỉ mình, "Ngươi dùng phương thức này gặp mặt chúng ta, e rằng không phải một câu không có ác ý là có thể giải thích được, ngươi xác định không có ý đồ khác?"

Bạch y nữ tử: "Ta có thể trợ giúp các ngươi giải quyết hết đám Yêu tu đang truy giết các ngươi kia. Tại trong địa cung này, nếu như có ta trợ giúp, các ngươi có thể dễ dàng tránh thoát được bất cứ kẻ nào. Những kẻ tiến vào địa cung, giúp ta giết chết bọn họ."

Không biết có phải bởi vì đã thật lâu không có nói chuyện với người khác hay không, trình tự lời này không thuận, nói có phần luẩn quẩn.

Nam Trúc một tay cầm kiếm, một tay cầm Huỳnh thạch, vẻ mặt bối rối hỏi: "Đến tột cùng là ngươi giúp chúng ta giết chết những Yêu tu, hay là chúng ta giúp ngươi giết chết những Yêu tu kia?"

Bạch y nữ tử cúi đầu trong gió, tóc dài tung bay, trầm tư, cuối cùng đưa ra một đáp án, "Hợp tác."

Dữu Khánh: "Chúng ta đối với ngươi hoàn toàn không biết gì cả, vì sao phải hợp tác với ngươi?"

Bạch y nữ tử lại đổi một câu trả lời, "Có thể là giao dịch."

Dữu Khánh: "Giao dịch như thế nào?"

Bạch y nữ tử: "Nghe ta, ta liền cho thứ các ngươi muốn."

Dữu Khánh: "Ngươi có thể cho chúng ta cái gì?"

Bạch y nữ tử xoay người đối diện với bọn họ, "Ngươi người này rất không thành thật."

Dữu Khánh không nói nên lời, việc này là thế nào, tại sao lại kéo tới vấn đề đó.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết trái lại nhịn không được nhìn nhau, phát hiện ánh mắt nữ nhân này nhìn rất không tệ.

"Không phải." Dữu Khánh có phần không biết phải nói tiếp vấn đề này như thế nào, lắc đầu, rất bất mãn nói: "Chúng ta không oán không cừu, ngươi đến cùng muốn nói cái gì?"

Bạch y nữ tử: "Năm đó A Tiết Chương là người chủ trì khai quật địa cung, nhân viên Ty Nam phủ cùng đi lấy Vân Đồ đi khỏi Địa cung, từ đó về sau Địa cung yên tĩnh nhiều năm, bây giờ đột nhiên liên tiếp có nhiều kẻ khác nhau xâm nhập, tuyệt không phải trùng hợp, nói rõ bí mật trong Vân Đồ đã có người giải được, cho nên mới gợn sóng trở lại. Con trai của A Tiết Chương cũng đúng lúc tới đây, nói là tới tìm Vân Đồ, ngươi đang nói láo, ngươi đã biết bí mật trong Vân Đồ, đang lừa gạt những Yêu tu kia."

Dữu Khánh á khẩu không trả lời được.

Sư huynh đệ ba người coi như đã hiểu rồi, xem ra Liễu Phiêu Phiêu nói thật sự không sai, tại trong địa cung này, mỗi lời nói cử chỉ đều

sẽ bị người ta nhìn trộm.

"Ngươi không phải tới tìm Vân Đồ, ngươi đã biết bí mật trong Vân Đồ, là tới tìm kiếm manh mối tiên gia động phủ. Chủ mộ thất không có manh mối mà ngươi muốn, manh mối tại nơi chỗ ta đây, ta biết rõ Tiên gia động phủ ở đâu. Nghe ta dặn dò, xong việc ta sẽ nói cho các ngươi biết Tiên gia động phủ ở đâu."

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau.

Nam Trúc thăm dò hỏi: "Ngươi nói ngươi đã ở tại đây ba ngàn năm, còn nói mình bất tử bất diệt, chẳng lẽ ngươi chính là 'Vân Hề' kia?"

Bạch y nữ tử trực tiếp phủ nhận, "Không phải."

"Ách…" Nam Trúc sửng sốt, sư huynh đệ ba người đều có phần sửng sốt, trước mắt ngoại trừ vị kia trong truyền thuyết, nghĩ không ra còn có ai có thể tương ứng được, Nam Trúc lại hỏi: "Vậy ngươi là ai?"

Bạch y nữ tử tựa hồ không muốn đối diện vấn đề này, "Là ai các ngươi đều không thể xác nhận được, đối với các ngươi mà nói, biết rõ Tiên gia động phủ ở đâu, có thể sống sót rời đi hay không mới là trọng yếu nhất."

Dữu Khánh gật đầu, "Có thể đồng ý với ngươi."

Hai vị sư huynh nhất tề quay nhìn hắn chăm chú, Nam Trúc đưa kiếm trong tay gõ thình thịch vào kiếm trong tay Dữu Khánh, nhắc nhở: "Ngay cả đối tượng hợp tác là ai cũng không biết, ngươi lấy sức lực ở đâu mà đồng ý thống khoái vậy?"

"Nàng nói không sai. Nếu như nàng thực sự là người của ba ngàn năm trước, không quản nàng nói mình là ai, chúng ta đều không thể xác nhận được. Cho nên ta chỉ quan tâm tới việc lời nàng nói ra có thể làm được hay không, có thể thực hiện được hay không." Dữu Khánh nâng tay đưa kiếm hất kiếm của gã ra, nói với nàng kia: "Cần

thỏa mãn hai điều kiện. Thứ nhất, trước tiên nói cho chúng ta biết Tiên gia động phủ ở đâu."

Hai vị sư huynh lại ngẩn ra, cảm thấy lời này của lão Thập Ngũ có phải có phần quá lộ liễu trực tiếp quá hay không.

Bạch y nữ tử cũng hơi chần chừ, "Dù cho bây giờ nói cho ngươi, làm sao ngươi biết ta nói là thật hay là giả?"

Dữu Khánh: "Xong việc ngươi mới nói cho ta, ta cũng không biết là thật hay là giả. Ngươi nói trước cho ta, ta tự sẽ nghĩ biện pháp để xác minh."

Bạch y nữ tử: "Hai cái điều kiện, còn cái kia thì sao?"

Dữu Khánh: "Ngươi trước tiên làm xong cái thứ nhất rồi nói tiếp."

Bạch y nữ tử trầm mặc.

Hai vị sư huynh nhìn xem người này, lại quay nhìn người kia.

Một lúc lâu sau, bạch y nữ tử suy nghĩ hồi ức nói ra: "Vị trí cụ thể của Tiểu Vân gian, ta cũng không rõ lắm, cửa ra vào tại trên đỉnh một ngọn núi, tại đỉnh ngọn núi cao nhất giữa những đám núi ở chỗ sâu trong mây trắng."

Dữu Khánh nhịn không được liếc mắt khinh bỉ, "Ngươi nói vậy sao tính là biết, dù cho đúng như ngươi nói, làm sao có thể tìm được?"

Bạch y nữ tử: "Dưới núi có một dòng nước xiết, cưỡi bè gỗ trôi theo dòng nước khoảng nửa canh giờ là có thể nhìn thấy một trấn nhỏ, trên núi xung quanh trấn nhỏ có rất nhiều Sơn Trà hoa, non nửa ngày sau có thể thấy một cái bến tàu, lại là một trấn nhỏ."

Dữu Khánh thả hai tay giang ra: "Tên của hai trấn nhỏ là gì, ngươi không nói ra được địa danh thì có tác dụng gì?"

Bạch y nữ tử: "Xuôi dòng trôi qua, trấn nhỏ có Sơn Trà hoa không biết tên là gì, trấn nhỏ bến tàu thì gọi là Thạch Cơ Loan."

"Thạch Cơ Loan…" Nam Trúc lẩm nhẩm ghi nhớ tên này.

Dữu Khánh nghi hoặc: "Nghe cách ngươi nói, ngươi từng ra vào Tiểu Vân gian, tại sao lại không hiểu rõ địa danh bên ngoài Tiểu Vân gian?"

Bạch y nữ tử: "Đi bộ xuất hành, chỉ có một lần." Lời dừng tại đây, có vẻ không muốn giải thích nhiều hơn.

Được rồi, Dữu Khánh lui mà cầu thứ nhì, "Thiên hạ lớn như vậy, đã ba ngàn năm trôi qua, tên của một trấn nhỏ còn như cũ hay không cũng là cái vấn đề, cho tên của địa danh lớn hơn đi."

Bạch y nữ tử suy nghĩ một chút, nói: "Ninh châu. Địa danh to to nhỏ nhỏ khác nữa thì ta nhớ không rõ rồi, cần phải tự các ngươi đi tìm."

Ninh châu? Sư huynh đệ ba người nhìn nhau, cái tên châu này trái lại vẫn còn tiếp tục được sử dụng tại Cẩm Quốc.

Dữu Khánh suy nghĩ một chút lại hỏi, "Nếu như nhập khẩu tại trên đỉnh một ngọn núi, làm sao có khả năng qua nhiều năm như vậy mà không bị người phát hiện?"

Bạch y nữ tử, "Không có biện pháp ra vào, dù cho ngươi đứng ở cửa vào cũng nhìn không thấy, huống chi khi Thượng tiên ly khai thì đã phong ấn động phủ, thời điểm bình thường là không vào được. Hàng năm tại giờ Tý ngày mồng một tháng một sẽ mở ra một lần, chỉ cần có ánh trăng, đứng ở đỉnh núi tự nhiên có thể nhìn thấy nhập khẩu. Điều kiện đầu tiên của ngươi ta đã nói rất rõ ràng rồi, điều kiện thứ hai là gì?"

Dữu Khánh lại nhìn nhìn hai vị sư huynh, thấy hai người gật đầu thể hiện đã nhớ kỹ, lúc này mới nhắc tới điều kiện thứ hai, "Bản đồ, ta muốn bản đồ của tòa địa cung này, ngươi có thể hiểu rõ tất cả về

tòa địa cung này, làm ra một tấm bản đồ đối với ngươi mà nói hẳn là không thành vấn đề."

Bạch y nữ tử: "Ta chính là bản đồ sống, không cần phải làm thêm cái bản đồ."

Dữu Khánh: "Nếu như ngươi nuốt lời thì ngay cả đi hướng nào để đột phá vòng vây ta cũng không biết. Ta cần một phần bản đồ địa cung tỉ mỉ cũng là để nắm giữ địa hình, đem địa hình nhớ kỹ trong lòng mới tiện cho đúng lúc làm ra phán đoán, mới dễ giúp ngươi đối phó đám người kia. Ngươi nói có đúng hay không?"

Bạch y nữ tử suy nghĩ một chút, "Chờ."

Dứt lời liền xoay người bỏ đi, biến mất tại động khẩu phía một đầu cầu.

Ánh sáng trắng nhạt xung quanh cũng đột nhiên rút đi như thủy triều, trong nháy mắt lại biến thành thế giới hắc ám, chỉ còn có Huỳnh thạch trên tay ba người đang phát sáng.

Nam Trúc nhìn khắp nơi, áp sát tới trước người hai vị sư đệ, hỏi: "Nàng ta là 'Vân Hề' sao?"

Mục Ngạo Thiết: "Nếu như thật sự sống hơn ba nghìn năm thì có thể là nàng."

Nam Trúc: "Ba ngàn năm, thật đã trở thành Tiên nhân trường sinh bất lão hay sao?"

Dữu Khánh: "Tiên nhân hội ở tại loại địa phương quỷ quái này sao? Còn sẽ cùng chúng ta nói chuyện hợp tác? Lão Thất, ngươi vậy mà thực sự tin hay sao? Nếu nàng ta là Vân Hề kia, vậy thì khẳng định không phải là Tiên nhân gì. Tà khí tại nơi đây cũng không phải là trống không mà có, nàng ta hẳn phải tu luyện tà thuật gì đó. Nếu như dự đoán không sai thì nàng ta đã biến thành tà ma!"

Trực tiếp không hề cấm kỵ nói ra như vậy khiến Nam Trúc liên tục ra hiệu cho hắn im tiếng, chỉ chỉ bốn phía, thể hiện là đối phương có thể nghe được.

Sau khi mọi người đều đã yên tĩnh, Nam Trúc lại nhịn không được lẩm bẩm một câu, "Các ngươi không có kỳ quái sao, vì sao lại cứ là tìm chúng ta hợp tác, rõ ràng còn có kẻ khác tu vi càng cao hơn."

Dữu Khánh: "Có thể đi vào nơi đây chen một tay đều là loại người nào? Không tìm chúng ta thì tìm ai? Tìm Ty Nam phủ, tìm Thiên Lưu sơn, hay là tìm Đại Nghiệp ty? Tìm những kẻ kia để hợp tác không khác nào bảo hổ lột da. Chỉ cần nàng ta dám để lộ ra nội tình, chỉ sợ ngay cả sào huyệt cũng sẽ bị người bưng đi."

Nam Trúc thổn thức, "Thì ra là bởi vì thực lực chúng ta yếu a!"

Dữu Khánh nhìn nhìn hai bên, "Có chút thủ đoạn trước kia từng sử dụng qua với đám người kia, lần này dùng lại, hiệu quả đã không lớn nữa, nàng ta cũng có phần sợ rồi, nàng cũng có chuẩn bị khác, từ lời đám người Liễu Phiêu Phiêu nói là có thể nhìn ra, thí dụ như mê hồn trận tại nhập khẩu chính là trước đó không có.

Quan trọng nhất là, một ít thủ đoạn của nàng ta không có tác dụng đối với ba chúng ta. Lúc trước nàng có dự định gặp ba chúng ta hay không thì ta không biết. Bởi chúng ta đem đám người Liễu Phiêu Phiêu cứu ra khỏi cạm bẫy của nàng ta nên nàng ta đại khái thật sự có phần gấp gáp rồi, đại khái là không hi vọng ba chúng ta tiếp tục liên thủ cùng người khác, mới không tiếc lộ diện nói chuyện cùng chúng ta."

Nói đến đây, hắn chợt lớn tiếng hướng về phía không trung sơn cốc hô lên: "Vị Tiên nhân bất tử bất diệt kia ơi, có phải như vậy hay không?" Âm thanh vang vọng trong sơn cốc tối như mực.

"Hừ!" Chỉ có một tiếng nữ nhân hừ lạnh đáp lại.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nghe vậy đều là toát ra vẻ như có suy nghĩ, không thừa nhận cũng không được, đầu óc lão Thập Ngũ có lúc rất là cơ trí, bọn họ cũng chỉ mong lão Thập Ngũ làm ra một số quyết định thì trong lòng có cơ sở.

Bọn họ cũng lo lắng bên mình hợp tác với bạch y nữ tử cũng là bảo hổ lột da, nhưng mà dựa vào sự lý giải về Dữu Khánh, đều mơ hồ cảm giác được Dữu Khánh đồng ý thoải mái như vậy thì có phần không bình thường, giống như là đang ẩn giấu trò xấu gì đó.

Không đợi quá lâu, vị bạch y nữ tử kia lại xuất hiện, từ trong động quật đầu cầu kia đi tới, cầm tấm vải trên tay, đi đến trước mặt ba người, giao qua.

Chương 194: Bọn ta vô năng

Dữu Khánh tiếp nhận tấm vải vào tay, ra hiệu với hai vị sư huynh một cái ánh mắt, sau đó mở ra kiểm tra, là một tấm vải trắng lớn.

Nam Trúc chủ động đưa Huỳnh thạch trên tay lên cao hỗ trợ soi sáng, Mục Ngạo Thiết thì nắm chặt kiếm trong tay, tùy thời cảnh giác đề phòng bạch y nữ tử.

Hơi chút nhìn qua bản đồ, Dữu Khánh và Nam Trúc liền đau đầu vô cùng rồi, lộ tuyến dày đặc chi chít, ngay từ đầu liền phân không rõ đường nào với đường nào, phát hiện có ba loại màu sắc khác nhau, lúc này hỏi: "Tại sao có ba loại màu sắc khác nhau?"

Bạch y nữ tử: "Đại biểu cho tầng cao khác nhau, màu lục cạn nhất, màu đỏ ở giữa, màu đen là tầng thấp nhất."

Dữu Khánh lập tức giương mắt nhìn nàng ta chằm chằm, "Đâu chỉ có ba tầng, chúng ta đến nơi này cũng không biết đã xuống bao nhiêu là bậc thang."

Bạch y nữ tử: "Cái mà ngươi gọi là tầng chính là tầng lầu, màu sắc trên bản đồ chỉ chính là một tầng lầu nhất định ở trong lòng đất, một tấm bản đồ khó mà mô tả ra được cao độ khác nhau của mỗi cái thông đạo."

Dữu Khánh hơi trầm mặc, tiếp tục nhìn chằm chằm bản đồ để kiểm tra.

"Cái này nhìn như mạng nhện thật đúng là mê cung rồi." Nam Trúc sách sách không thôi, ánh mắt bỗng nhiên lướt qua lướt lại trên bản đồ, "Di, trên đường đi chúng ta nhìn thấy một ít động quật, trên bản đồ không có bất cứ mô tả nào về phương diện này."

Bạch y nữ tử nhắc nhở: "Bản đồ có thông đạo còn chưa đủ sao? Ngươi còn muốn cái gì?"

Nam Trúc cũng đưa tay kéo lấy bản đồ: "Không đúng đi, vị trí xuất khẩu ở đâu?"

Bạch y nữ tử: "Bởi tình hình đoạn đường xuất khẩu đã bị các ngươi đi qua, nên địa phương đó đã được ta cải tạo lại, có thể thiên biến vạn hóa, không có thông đạo cố định. Chỉ cần các ngươi tập trung hoàn thành tốt việc ta dặn dò, ta tự nhiên sẽ thả các ngươi đi ra ngoài."

Nam Trúc lập tức chất vấn: "Ta làm sao biết rõ ngươi có tuân thủ hứa hẹn hay không?"

Dữu Khánh lại lên tiếng ngắt lời: "Tiên nhân, nói tới xuất khẩu, ta rất kỳ quái, đoạn đường lớn như vậy, nhiều đá tảng như vậy, ngươi là bằng cách nào tại ngay dưới mí mắt chúng ta làm được thiên biến vạn hóa mà còn có thể không khiến cho chúng ta phát hiện được chứ?"

Bạch y nữ tử: "Đó không phải việc ngươi cần quan tâm. Ta nói rồi, làm xong việc, ta liền sẽ tha các ngươi đi ra ngoài."

Dữu Khánh nhún vai, lại tiếp tục nhìn xem bản đồ.

Nam Trúc bỗng chỉ vào bản đồ hỏi: "Vị trí chúng ta hiện tại, ở đâu?"

Bạch y nữ tử: "Nơi đây không được vẽ vào."

Ba người đồng thời nhìn chăm chú về phía nàng, Nam Trúc hỏi ra vấn đề mà cả ba người đều muốn hỏi, "Vì sao không vẽ?"

Bạch y nữ tử lạnh nhạt nói: "Không cần phải vẽ, thiếu đi một ít địa phương không có bất cứ ảnh hưởng gì tới việc các ngươi làm."

Quan sát sắc mặt và lời nói nàng ta, Dữu Khánh chợt nhấc nhấc tay, ngăn cản Nam Trúc hỏi tiếp, "Một ít tiểu tiết thì không cần phải quan tâm nữa."

"…" Nam Trúc một hồi câm nín, rất muốn hỏi một chút, loại chuyện này cũng có thể qua loa sơ sài như thế sao? Cuối cùng nhịn không được nhắc nhở: "Thanh niên nhân, làm việc phải cẩn thận, không nên xung động như thế!"

Dữu Khánh không để ý tới gã, giơ giơ bản đồ lên trước bạch y nữ tử, "Còn có điều gì cần dặn dò không?"

Nam Trúc không cam lòng, còn muốn nói gì đó, Mục Ngạo Thiết ở một bên kéo tay áo gã lại, ra hiệu cho gã đình chỉ.

Ý tứ rất rõ ràng, trước mắt giao cho lão Thập Ngũ làm chủ.

Nói như thế nào chứ, trước lúc xuất sơn, tiểu sư thúc đã từng dặn dò bọn họ, bảo bọn họ dùng kinh nghiệm giang hồ của mình tại Tu Hành giới để hỗ trợ lão Thập Ngũ.

Nhưng sự việc phát triển cho đến tận bây giờ, Mục Ngạo Thiết rõ ràng đã cảm giác thấy cật lực, rõ ràng cảm giác được chút kinh nghiệm giang hồ của mình và Thất sư huynh trước đây quá thấp cấp rồi, nói trắng ra chính là trước đây cấp độ mà bọn họ tiếp xúc quá

thấp cấp, đặt ở hiện tại, trong rất nhiều chuyện là căn bản không đủ nhìn.

Phỏng chừng ngay cả tiểu sư thúc lúc đó cũng không nghĩ tới bọn họ sẽ gặp phải phá sự tình như vậy, ai cũng không có khả năng biết trước, biết trước thì đã không cho đi ra rồi.

Có một số việc, trước đây tại Linh Lung quan còn không cảm thấy được, sau khi cùng nhau đã trải qua một ít sự việc, sư huynh đệ mấy người không nói người nào thông minh người nào ngốc, nhưng lão Thập Ngũ quả thực so với bọn hắn càng có đảm lược, khi gặp chuyện thì phương thức xử lý cũng không giống với bọn hắn.

Khi bọn hắn gặp chuyện, nhiều nhất chỉ có thể nghĩ biện pháp làm sao ứng đối.

Lão Thập Ngũ chính là người gặp việc liền giải quyết việc, là người gặp chuyện có thể làm ra quyết đoán.

Gặp chuyện, có lá gan cùng với có đảm lược vẫn là có khác biệt rất lớn.

Thí dụ như khi tại U Giác Phụ, quấn vào phân tránh giữa Giám Nguyên trai và Diệu Thanh Đường, hiện tại suy nghĩ lại, nếu thật sự làm theo chủ ý và kiến giải của bọn họ thì chỉ sợ còn không biết là kết quả thế nào.

Lúc không có việc gì, y cũng cảm thấy lão Thập Ngũ người này không có nguyên tắc, dễ dàng khiến người nổi cơn tức giận, nhưng khi thật sự gặp phải phiền phức, tựa hồ giao cho lão Thập Ngũ xử lý càng thích hợp hơn.

Nam Trúc quay đầu lại, thấy y lôi kéo, đành phải ngậm miệng.

Bạch y nữ tử: “Ngươi dự định làm thế nào giải quyết đám Yêu tu kia?”

Dữu Khánh: "Trước tiên nhìn xem tình huống rồi nói tiếp. Dù sao ngươi tùy thời có thể liên hệ với ta, chúng ta tùy thời có thể phối hợp."

Bạch y nữ tử không nói lời nào, đại biểu cho đã chấp nhận.

"Đi thôi." Dữu Khánh đem trường kiếm chống xuống đất trong tay cắm vào vỏ, phất tay kêu gọi.

Hắn nghênh ngang đi tại trước, hai vị sư huynh cảnh giác đi ở phía sau.

Bạch y nữ tử đột nhiên nói: "Nhìn trên mặt đất."

Ba người Dữu Khánh nhìn lại, lại theo nàng ta thể hiện nhìn về phía mặt đất, chỉ thấy sợi rễ dây dưa tại trên mặt cấu đột nhiên dựng thẳng lên kéo dài một hàng, phát ra ánh sáng yếu ớt, giống như xúc tu thật nhỏ hơi nghiêng.

Bạch y nữ tử nói cho biết, "Đây là một loại phương thức chỉ đường, không dễ dàng bị phát hiện, không tiện dùng lời thì chú ý quan sát."

"Đã biết rõ." Dữu Khánh gật gật đầu, dẫn theo hai vị sư huynh tiếp tục rời đi.

Bạch y nữ tử nhìn theo, lại có mấy phần muốn nói lại thôi, thật sự là Dữu Khánh quá dễ nói chuyện, có cảm giác gần như là nàng nói cái gì liền làm cái đó.

Theo lý thuyết, như vậy hẳn phải là chuyện tốt, nhưng khiến nàng cảm thấy có chút không ổn định.

Lẽ nào ngay cả một chút lo lắng nàng nuốt lời cũng không có sao?

Nàng trái lại cảm thấy giống như tên mập mạp kia càng tương đối bình thường hơn.

Một mực nghĩ mãi, nàng vẫn là đối với bóng lưng ba người rời đi gọi lên một câu, "Tốt nhất đừng đùa giỡn thủ đoạn gì, nếu không ta tùy thời có thể khiến cho những Yêu tu kia tìm được các ngươi."

"Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ không đem mạng nhỏ của mình làm trò đùa." Dữu Khánh quay lưng về phía nàng phất phất tay.

Nam Trúc không nói gì, cảm thấy lão Thập Ngũ này rất thoải mái thích ý, tâm lớn đến dạng gì rồi, cho rằng đến đây đi dạo phố hay sao?

Nói đi cũng phải nói lại, trước lúc vào động, lần đầu gặp trường hợp như thế này, gã đã chuẩn bị sẵn tâm lý sợ hãi, kết quả bị lão Thập Ngũ đông làm tây làm khiến cho bầu không khí rất không đúng nữa, không hiểu ra sao mà đem "Sợ hãi" ném đi rồi, hại đến mình kẻ làm sư huynh này lo lắng đến vỡ tim.

Một nhóm đi vào động không bao lâu, gặp cái ngã giao thứ nhất, Dữu Khánh lại lấy bản đồ ra, Mục Ngạo Thiết đưa Huỳnh thạch trên tay đến.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ Dữu Khánh, Nam Trúc liền đoán được hắn đang tìm cái gì, đưa tay kéo cổ Dữu Khánh tới, nhỏ giọng thì thầm: "Đang tìm vị trí sơn cốc cầu đá vừa rồi kia đi? Lúc nãy khi ta vừa mới, ngươi nói là tiểu tiết không quan tâm, đến cùng ngươi muốn làm gì? Còn có, người ta nói cái gì ngươi liền tin cái đó, ngươi có phải là đồng ý qua dễ dàng rồi hay không?"

Mục Ngạo Thiết vừa nhìn thấy động tác của Thất sư huynh liền có thể đoán được Thất sư huynh muốn nói cái gì, phỏng chừng là có nghi hoặc giống như mình, chỉ là không biết lão Thập Ngũ làm như vậy là có ý gì, y cũng muốn biết rõ.

Liền vươn lỗ tai tới gần để nghe, sợ nghe không rõ.

Y tự nhiên có thể lý giải sự cẩn thận đó của Thất sư huynh, tại trong địa cung này nói chuyện bình thường thì căn bản không thể gạt

được lỗ tai của nữ tiên nhân kia.

Dữu Khánh nhỏ giọng tại bên tai hai người nhắc nhở, "Không dễ dàng có được hay không? Nàng vì sao gặp mặt chúng ta tại đó? Trong sơn cốc đó e là có cất giấu sát chiêu có thể đối phó chúng ta, chúng ta đồng ý thì thôi, không đồng ý chính là cái chết, nàng ta sẽ không để cho chúng ta bộc lộ sự tồn tại của nàng ta!"

Lúc trước ba người một đường tại trong địa cung chạy loạn, khi đi đến sơn cốc cầu đá kia thì hắn cho rằng là bởi một đường tránh né yêu tà dây dưa, trong lúc vô ý xông vào tới, về sau lại nhận thấy được không thích hợp, mới ý thức được rất có thể là bọn họ bị người nhằm vào, trên đường tiến tới bị bố trí trở ngại, trong vô hình kiểm soát lộ tuyến bọn họ tiến lên.

Dựa vào năng lực khống chế toàn cục của đối phương, hoàn toàn có năng lực làm được một điểm này.

Nói ngắn gọn, bọn họ có thể là bị tận lực dẫn dắt đến cái sơn cốc kia.

Mắt thấy là thực, nữ nhân kia hoàn toàn có năng lực mượn nhờ bất cứ "Quỷ Thai" nào đó tại bất cứ nơi nào hiện thân gặp mặt bọn hắn, vì sao phải đem bọn hắn dẫn tới địa phương kia?

Quan Tự quyết của hắn cũng không phải chỉ để trưng bày, khi trong sơn cốc dâng lên tà khí thì hắn đã quan sát được, phía dưới sơn cốc dường như có giấu thứ đồ vật khổng lồ gì đó đang âm thầm mạnh động.

Hai vị sư huynh nghe nói mà âm thầm kinh hãi, Nam Trúc kinh nghi, "Ngươi làm sao nhận thấy được?"

Dữu Khánh: "Đương nhiên là bởi vì ta thông minh hơn ngươi."

"…" Hai vị sư huynh đồng thời quay đầu lại nhìn tên gia hỏa không biết xấu hổ này, đều là vẻ mặt khinh thường.

Nam Trúc: "Đừng đùa. Nàng ta cho biết tiên gia động phủ kia, là thật hay là giả?"

Dữu Khánh: "Ngươi ngốc nha, ta mới không quản tới nàng nói thiệt hay giả. Nếu không thể sống sót rời đi thì có thật đến mấy cũng là giả. Hiện tại nghĩ biện pháp sống sót rời đi mới là hàng đầu."

Ngay từ khi tìm được xuất khẩu bị phong kín kia, hắn đã muốn đi ra ngoài, đã buông tha cho việc tiếp tục thâm nhập cổ mộ tìm kiếm manh mối Tiên gia động phủ.

Tình huống không thích hợp, vượt quá phạm vi bọn họ chuẩn bị, nếu tiếp tục đi vào thì không còn là lòng tham nữa mà là ngu ngốc. Lúc đó hắn cũng đã quyết đoán buông tha rồi, nếu không phải bị đám người Liễu Phiêu Phiêu bức trở về, hắn đã sớm chạy đi rồi, tình nguyện đối diện với phiền phức bên ngoài.

Được nghe lời ấy, Mục Ngạo Thiết rất tán đồng mà hơi gật đầu.

Nam Trúc đã hiểu nhưng cũng có chút thất vọng, "Náo loạn nửa ngày thì ra là tán dóc, thấy ngươi hỏi tỉ mỉ như vậy, còn tưởng rằng làm thật chứ."

Dữu Khánh xùy nói, "Ngươi cho rằng ta nguyện ý bồi nàng tán gẫu sao? Người ta ngay mặt quăng ra cái dụ hoặc rất lớn, phía sau lại đang mài đao soàn soạt, ngươi nói ta tiếp hay là không tiếp? Ta không tiếp ngươi cảm thấy chúng ta có thể thoải mái đi ra sơn cốc kia sao?"

Nam Trúc buông tiếng thở dài, xem như lý giải rồi, không nghĩ tới vừa rồi đã lướt sát qua ngay bên cạnh nguy hiểm, nhưng cũng không thể thoải mái, "Đám người Liễu Phiêu Phiêu nhưng không dễ giết, việc này không dễ giúp a! Ngươi dự định làm thế nào?"

Dữu Khánh: "Giết cái rắm, người nào thích giết người đó đi giết a! Không còn thế lực có thể uy hiếp đến tà ma kia, ngươi dám đảm bảo nàng có thể thực hiện hứa hẹn? Chúng ta phải ngốc cỡ nào mới có

thể làm ra chuyện giao tính mạng cho người khác, có thể sống sót hay không tự nhiên là phải do chính mình đi tranh.”

“A?” Nam Trúc hơi kinh, “Việc này sợ rằng không thể tùy theo chúng ta đi, nàng ta tùy thời tùy chỗ nhìn chằm chằm chúng ta a.”

Dữu Khánh: "Cũng không thể tùy theo nàng, chúng ta cũng không phải người chết có thể tùy ý nàng sắp xếp. Kéo dài, chờ viện binh tới rồi nói tiếp."

"Viện binh?" Nam Trúc không lý giải được, ánh mắt rõ ràng đang hỏi, chúng ta nào có viện binh?

Dữu Khánh; "Trò vui còn chưa có bắt đầu a! Lúc này chỉ mới tiến vào mấy người, dự đoán người của Ty Nam phủ còn chưa có đăng tràng, về sau có Tiên nhân này chống chịu. Nói chung ai có thể cứu chúng ta, người đó chính là viện binh của chúng ta. Ai, bọn ta vô năng, cũng chỉ có thể là làm cỏ đầu tường rồi."

Chương 195: Khôi sĩ

Nam Trúc: "Ngươi xác định người của Ty Nam phủ sẽ đến?"

Lúc trước tại ngoài động, lão Thập Ngũ đột nhiên giác ngộ nói là, hôn sự là do Ty Nam phủ đang bố cục, Ty Nam phủ cũng xông tới vì cổ mộ, gã liền sững sờ, nghe không hiểu, không biết vì sao biết được điều đó, lúc đó chưa kịp nghe giải thích rõ ràng.

Dữu Khánh: "Ngươi đang nghĩ gì thế? Ngay cả nữ tiên nhân kia cũng nhìn ra được Vân Đồ đã bị phá giải rồi, ngươi tại sao còn giống như đang mơ ngủ vậy?" Đẩy tay ý bảo gã tránh ra, hiện tại không phải thời điểm lải nhải tán gẫu không dứt, cứ tiếp tục thì thầm mưu đồ bí mật sẽ dễ dàng khiến cho nữ nhân kia hoài nghi.

Có một số việc hắn kỳ thực cũng không muốn giải thích, nhưng mà không còn cách nào, không phải làm việc một mình, hai vị sư huynh là người sống sờ sờ, nếu không thống nhất được suy nghĩ, tâm tư không hướng về cùng một chỗ, dễ dàng bị cản trở.

Hắn lại lần nữa cầm bản đồ vừa đi vừa cân nhắc so sánh.

Ba người có thể nói là tại khu vực này tới tới lui lui vòng qua vòng lại, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng đã trăm phần trăm khẳng định, lão Thập Ngũ, tên gia hỏa này chính là đang tìm vị trí đại khái của cầu đá sơn cốc kia tại trên bản đồ.

Nhất thời không hiểu rõ tại nơi này vòng tới vòng lui cũng có thể lý giải được, thật sự là bản đồ này không dễ vừa nhìn liền hiểu.

Then chốt là bạch y nữ tử kia không chịu nói cho biết vị trí địa điểm xuất hiện lúc đó, mà trên bản vẽ lộ tuyến dày đặc chi chít này, địa hình tượng tự rất nhiều, bọn họ cầm bản đồ trên tay nhưng vẫn không thể minh bạch được vị trí hiện tại của mình.

Vòng vòng một hồi lâu, sau đó Nam Trúc bỗng nhiên uy một tiếng, ngón tay chỉ mặt đất, "Nhìn kìa."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thuận thế nhìn tới, chỉ thấy sợi rễ trên mặt đất nhẹ nhàng lay động thành một hàng, một đường dẫn đi xa.

Ba người đi theo hướng được chỉ đi tới phần cuối, gặp giao lộ, chỉ thấy sợi rễ chỉ đường quẹo hướng về một phương hướng khác ngược lại.

"Đây là đang bảo chúng ta đi theo hướng được chỉ a." Nam Trúc nhắc nhở.

Dữu Khánh hơi nhíu mày, không nghe, cái gì mà chỉ hướng hay không chỉ hướng chứ, ngay từ đầu đã không để ý tới, xoay người đi trở về, lại quay về tới vị trí vừa rồi, nâng bản đồ tiếp tục nghiền ngẫm.

Hắn phí thời gian dài như thế, đã đem những địa phương có lộ tuyến tương tự loại trừ gần như hết rồi, làm sao có thể để phí công nhọc sức chứ.

Cùng đi trở về, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết xem như đã phục tên này, đây là ngang nhiên đối nghịch với nữ tiên nhân kia rồi.

Nam Trúc không thể không nhỏ giọng nhắc nhở một câu, "Lão Thập Ngũ, nếu chọc giận nàng ta, thật sự đưa đến đám người Liễu Phiêu Phiêu kia thì rất phiền phức."

Dữu Khánh liếc gã một cái, "Huỳnh thạch trên tay ngươi có thể đừng để nơi bụng hay không, có thể nâng cao lên chút hay không?"

Nam Trúc đem Huỳnh thạch đặt nơi cái bụng lồi ra nâng cao lên, trợ giúp chiếu sáng, miệng thì nói ra một câu bất mãn, "Đó chẳng phải là vì một mực giơ cao khiến cho mỏi tay sao."

Lần này ba người đi không được bao lâu thì bị người ở giao lộ phía trước chặn đường.

Bạch y nữ tử lại xuất hiện, lần này là đứng ở một chỗ giao lộ chờ bọn họ.

Ba người không chút nào lo lắng, trực tiếp tiến tới, dù sao đối phương không có khả năng là do đám Yêu tu Liễu Phiêu Phiêu kia biến thành.

Dữu Khánh ôm bản đồ chắp tay hỏi: "Tiên nhân ngài tại sao tới đây rồi?"

Bạch y nữ tử khuôn mặt lạnh lùng, "Các ngươi tại nơi này vòng tới vòng lui để làm cái gì?"

Thôi rồi, hai vị sư huynh trong lòng căng thẳng, có phần khẩn trương, đây là tới tính sổ a.

Dữu Khánh nhấc nhấc bản đồ trong tay, "Chúng ta không rõ đang ở tại nơi nào, đang đối chiếu so sánh."

Bạch y nữ tử: "Đã chỉ đường cho các ngươi, vì sao không đi theo?"

Dữu Khánh lập tức trở mặt, trầm giọng hỏi: "Theo cái gì? Chúng ta thủy chung không tìm được vị trí hiện tại, ngay cả bản đồ thật hay giả đều không rõ ràng lắm, cứ u u mê mê như vậy làm theo lời ngươi nói sao? Ngươi gạt chúng ta đi tìm chết, chúng ta cũng nghe theo sao? Dù cho ngươi là tiên nhân, cũng phải giảng chút đạo lý a?"

Hai vị sư huynh liếc mắt nhìn nhau, lúc trước khi người ta đưa bản đồ thì lão Thập Ngũ, tên gia hỏa này không có bất cứ nghi vấn gì, bây giờ trái lại bạo phát.

Bạch y nữ tử trầm mặc một hồi, tiến tới, ánh mắt nhìn nhìn bản đồ trong tay Dữu Khánh, ngón tay điểm lên một chỗ giao lộ màu đen, một điểm này, điểm ra một giọt lục dịch lên bản đồ, "Hiện tại các ngươi đang tại vị trí này." Sau đó lui về giao lộ chỉ hướng một con đường khác, "Những Yêu tu kia còn đang quanh quẩn tại khu vực tầng thứ nhất, các ngươi nhanh chóng đến đó xử lý đi."

Nâng bản đồ, Dữu Khánh lại đi thẳng tới trước mặt nàng ta.

Bạch y nữ tử phất tay ra hiệu cho hắn đi hướng bên phải.

Dữu Khánh lại muốn đi thẳng tới phía trước, nghiêng đầu ra hiệu cho nàng ta tránh ra.

Đây là cứng rắn chống lại rồi, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết mới thả lòng tâm tình lập tức lại trở nên căng thẳng, không biết lão Thập Ngũ đến tột cùng muốn làm gì.

Bạch y nữ tử hờ hững nói: "Xem vị trí ta chỉ cho ngươi liền biết, đường này đi không thông."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhanh chóng tới gần, nhìn xem trên bản đồ, phát hiện quả nhiên giống như đối phương nói.

Dữu Khánh: "Ta muốn đi xem thì phải làm thế nào đây? Thái độ của ngươi khiến cho ta hoài nghi, phương hướng ngươi chỉ mới có khả

năng là lộ tuyến vẽ thật, phương hướng không cho đi thì là giả."

Nếu hắn đã nói như vậy rồi, liên lụy tới vấn đề thành ý hợp tác, bạch y nữ tử còn có thể nói cái gì, chậm rãi tránh ra.

Dữu Khánh không khách khí, lập tức di chuyển đi tới nhìn xem đến cùng, không đi bao xa, phát hiện phía trước quả nhiên là một cái đường cụt.

Nhưng mà hắn lại âm thầm cảm thấy kỳ quái, đường cụt, đối phương còn ngăn cản làm gì?

Liền cẩn thận quan sát dần đến điểm cuối cùng.

Tại lúc sắp tiếp cận tới ranh giới cuối cùng, "Tích tích tích…" Đầu To lại phát ra một trận tiếng kêu leng keng hữu lực.

Cuối đường có thứ gì đó? Sư huynh đệ ba người cấp tốc nhìn nhau, Dữu Khánh cho cái ánh mắt.

Ở phía sau, bạch y nữ tử vừa nghe thấy Đầu To kêu vang, ánh mắt lập tức thay đổi, rất nhanh liền nhận ra không đúng, hai từ "Đứng lại" vừa mới ra khỏi miệng, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã vượt qua ở hai bên Dữu Khánh, đồng thời vung kiếm cắt ngang.

Lạch tạch!

Trên vách đá hai bên bắn tung tóe ra đốm lửa.

Phốc…

Song kiếm quét ngang vách đá hai bên rồi tụ hợp lại tại cuối đường phía trước, lại xuất hiện động tĩnh khác thường, trên vách đá phần cuối tung tóe ra lục dịch.

Thạch bích lung lay, hiện ra nguyên hình, đúng là một đám "Quỷ Thai" xếp lớp chồng lên nhau, biến hóa thành hình dáng một mặt thạch bích, chặn kín một tòa động khẩu.

Sư huynh đệ ba người giật mình không nhỏ, không nghĩ tới "Quỷ Thai" còn có thể sử dụng như vậy, việc này không khỏi cũng thật đáng sợ.

Tại dưới đòn công kích, một đám "Quỷ Thai" loạn trận thế, động khẩu ở mặt sau cũng ẩn giấu không được nữa, bộc lộ ra tại trước mặt sư huynh đệ ba người.

Bên trong rõ ràng có thứ mà bạch y nữ tử không muốn để cho bọn họ nhìn thấy.

Tận dụng thời cơ, mất đi sẽ không có lại, Dữu Khánh quyết định thật nhanh, quát lớn: "Tiến!"

Năm tháng trong núi, ở chung nhiều năm, giữa các sư huynh đệ là có sự ăn ý, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nghe tiếng lập tức nhân cơ hội xông tới bên trong động.

Sức chiến đấu của "Quỷ Thai" rất kém cỏi, căn bản chống không được bọn họ, nhưng mà vẫn đuổi theo vào.

Ở bên ngoài, bạch y nữ tử vung ống tay áo lên, miệng đám "Quỷ Thai" truy kích đi theo phát ra âm thanh trầm thấp rồi chậm rãi lui xuống.

Việc đã đến nước này, đã bộc lộ rồi liền không có cần thiết ngăn cản.

Đi tới, ánh mắt bạch y nữ tử và Dữu Khánh va chạm vào nhau.

Ánh mắt nữ nhân rõ ràng đang hỏi, ngươi đến cùng muốn làm gì?

Ánh mắt nam nhân rõ ràng đang hỏi, đây có phải thông đạo hay không? Bản đồ của ngươi có phải là giả không?

Đã xuất hiện thử thách về thành ý hợp tác, hai người cũng không có hé răng, trước mắt cũng chỉ có thể là nói chuyện theo sự thực rồi.

Bạch y nữ tử cất bước đi qua thi thể mấy tên "Quỷ Thai", Dữu Khánh đi theo vào.

Đi vào trước tiên, tay cầm Huỳnh thạch chiếu sáng, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tựa hồ bị hù dọa, lại rất nhanh lui trở lại, sắc mặt rất không dễ coi.

"Thế nào?" Dữu Khánh hỏi.

Mục Ngạo Thiết trầm giọng nói: "Rất nhiều thi thể!"

Rất nhiều thi thể? Dữu Khánh nghi hoặc.

Không đợi hắn đặt câu hỏi, bạch y nữ tử lại vung ống tay áo lên, điểm điểm tinh quang tái hiện, rất nhanh lại thắp sáng lên một vùng không gian rất lớn trong lòng đất.

Quang cảnh nơi đây không giống với những địa phương khác, rất nhiều sợi rễ tươi tốt từ trên hạ xuống.

Mỗi một đám sợi rễ tựa hồ đều bao phủ một người, bị sợi rễ quấn lấy.

Rẹt! Dữu Khánh đột nhiên rút kiếm, đến gần một thân thể bị sợi rễ bao phủ, mũi kiếm nhẹ nhàng đẩy ra sợi rễ bao dính, lộ ra hình dạng đại khái của người kia, vậy mà lại là mặc nhung y, khi còn sống tựa hồ là sĩ tốt.

"Xem mặt." Nam Trúc ở bên nhắc nhở một tiếng.

Mũi kiếm của Dữu Khánh lại đẩy ra sợi rễ che lấp khuôn mặt thi thể, lộ ra dung mạo của sĩ tốt, sắc mặt xanh đen, ngẩng cao đầu, môi khép không sát, vậy mà lại mọc ra răng nanh, có sợi rễ nho nhỏ dẫn dắt từng giọt từng giọt dung dịch màu đỏ tiến vào trong miệng nó.

Có thể ngửi được mùi máu tươi, dung dịch màu đỏ kia là máu tươi.

Hắn buông kiếm, lại hất ra một thân thể nhìn khác biệt để kiểm tra, đẩy ra sợi rễ bao phủ, là một gã tướng lĩnh mặc áo giáp.

Nhìn kiểu dáng giáp trụ, không giống như là Cẩm Quốc.

Dữu Khánh liên tiếp nhìn kỹ một số, phát hiện đại đa số thi thể tựa hồ đều từng bị tách rời ra, giống như là được lắp ráp lại, nhìn có phần buồn nôn.

Trên tay mỗi một cái thi thể đều còn cầm vũ khí.

Bên trong vùng không gian trong lòng đất này đến tột cùng có bao nhiêu thi thể như vậy, bởi vì từng đám sợi rễ thả xuống che chắn tầm mắt, thấy không rõ, dựa trên quan sát bố trí sắp hàng, Dữu Khánh hơi nhẩm tính suy đoán số lượng, nơi đây e rằng phải có hơn vạn cái thi thể.

Dữu Khánh chợt quay đầu lại hỏi bạch y nữ tử, "Cương thi? Ngươi dưỡng? Ngươi đã giết chết nhiều người như vậy?"

Bạch y nữ tử: "Ta không có giết bọn họ, đều là bộ hạ của Quan Phong Dương ba ngàn năm trước, sau khi chết trận thì lần lượt được đưa đến nơi đây an táng."

Dữu Khánh trầm giọng hỏi: "Vì vậy từng người đều bị ngươi luyện chế thành Cương thi?"

Bạch y nữ tử: "Không giống với Cương thi bình thường, gọi là 'Khôi sĩ', bọn họ sinh tiền nguyện tận trung với Quan Phong Dương, sau khi chết nguyện làm hộ lăng cho Quan Phong Dương. Lần trước khi đám người phụ thân ngươi xâm lấn, chính là lấy bọn họ làm chủ lực đẩy lùi, nhưng tổn thất cũng là nặng nề, gần như đều bị đao kiếm tu sĩ tách rời ra."

Sư huynh đệ ba người nghe mà âm thầm kinh hãi, có thể tưởng tượng được tình hình hơn vạn 'Khôi sĩ' này xung xong trong cổ mộ.

Dữu Khánh ngẩng đầu, ánh mắt theo dõi sợi rễ từ phía trên từng giọt từng giọt máu tươi chảy xuống, "Ngươi lại đem thi thể bọn họ lắp ráp lại, còn truyền máu cho bọn hắn, chẳng lẽ bọn hắn đã bị tách rời ra còn có thể sống lại lần nữa hay sao?"

Bạch y nữ tử: "Còn kém một chút đồ vật, lúc trước giết chết đám người kia còn chưa đủ máu, tiếp tục có lượng máu của hơn trăm người nữa thì xem như đủ rồi, đã có thể thức tỉnh bọn họ. Có bọn họ và những thứ mà các ngươi cái gọi là 'Quỷ Thai' liên thủ, ngươi cũng có thể thoải mái rồi. Đi thôi, đem đám Yêu tu còn lại kia giải quyết thôi!"

Dữu Khánh: "Cần bàn bạc kỹ hơn, không thể cứng rắn, ba chúng ta không phải là đối thủ của bọn hắn."

Bạch y nữ tử: "Có thể chia từng nhóm lần lượt giải quyết từng chút một. Quỷ Thai sẽ phối hợp với các ngươi, Quỷ Thai sẽ hóa thành bộ dáng các ngươi, không ngừng tập kích quấy rối bọn hắn, chờ đến khi bọn hắn sơ sẩy, cảm thấy Quỷ Thai lực công kích chẳng qua chỉ như thế thì các ngươi xen lẫn vào trong đó đúng lúc đánh lén!"

Chương 196: Rất vui

Dữu Khánh: "Vậy thì phải chết bao nhiêu Quỷ Thai? Sẽ hi sinh quá nhiều thủ hạ của ngươi."

Bạch y nữ tử: "Ta không quan tâm."

Dữu Khánh không nói gì quay đầu lại, nhìn chằm chằm nàng.

Bạch y nữ tử cũng quay đầu lại nhìn chăm chú về phía hắn, ánh mắt thâm trầm.

Dữu Khánh giơ bản đồ trong tay lên, đáp lại mấy chữ, "Không gấp gáp, ta tiếp tục đi vòng vòng một chút, xác nhận bản đồ cái đã."

Bạch y nữ tử: "Có cần thiết như vậy không? Các ngươi có thể bình yên đi ra ngoài hay không, phụ thuộc vào ta, không phụ thuộc bản đồ."

Dữu Khánh: "Đương nhiên là cần thiết! Xác nhận bản đồ không phải là mục đích, thậm chí không nhắc tới điều kiện thứ hai cũng không trọng yếu, ngươi ta đều rõ ràng việc gì trọng yếu nhất, ngươi ta đều rõ ràng lần này chúng ta tới là vì cái gì, Tiểu Vân gian!

Ngươi nói vị trí 'Tiểu Vân gian' mà ngươi nói ra là thật, đó là ngươi nói, chúng ta dựa vào đâu để tin tưởng?

Cho nên ta nhắc tới điều kiện thứ hai, chính là tấm bản đồ này. Nếu như bản đồ là thật, chứng minh ngươi quả thực không có lừa gạt chúng ta, vậy thì vị trí 'Tiểu Vân gian' mà ngươi nói cho chúng ta biết mới có thể là thật. Ngược lại, nếu như ngay cả bản đồ cũng là giả, chúng ta còn có thể trông chờ vào việc 'Tiểu Vân gian' mà ngươi đã nói là thật sao?

Càng trọng yếu chính là muốn chứng minh lời ngươi nói chúng ta có thể tin hay không, chúng ta muốn chứng minh ngươi có phải thật sự sẽ để cho chúng ta còn sống đi ra ngoài, muốn chứng minh sự thành tín của ngươi!"

Hắn lại lần nữa giơ giơ bản đồ trong tay lên, "Cho nên, thẩm định tấm bản đồ này có chân thực không sai lầm hay không, đối với chúng ta mà nói là rất trọng yếu, chỉ cần xác nhận được tấm bản đồ này không có vấn đề, việc gì cũng dễ nói, ngươi bảo làm gì cũng được, làm gì chúng ta đều yên tâm."

Bạch y nữ tử lặng im rồi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết khóe mắt liếc nhau, lúc trước còn lo lắng việc mà lão Thập Ngũ gọi là "Kéo dài" kia phải làm thế nào mới có thể kéo dài chờ đến lúc viện binh gì đó tới, bây giờ mới phát hiện được lúc trước lão Thập Ngũ đã sớm đào sẵn hố cho việc này rồi,

quả thật là muốn kéo dài, hơn nữa là sẽ quang minh chính đại mà kéo dài.

Khóe miệng Nam Trúc nhếch lên nét hài hước, phát hiện lão Thập Ngũ tiểu gia hỏa này đầu óc còn là rất cơ trí.

"Ngươi cần xác định bao lâu?" Bạch y nữ tử đột nhiên hỏi.

Dữu Khánh: "Chiếu theo bản đồ đi một lần, cần phải bao lâu ngươi hẳn là rõ ràng hơn ta."

Bạch y nữ tử vung ống tay áo lên.

"Ù… Ù…"

Bên trong không gian đang yên tĩnh đột nhiên truyền đến một trận âm thanh khí lưu ù ù như có như không, giống như dã thú ẩn phục rình mồi.

Dữu Khánh ba người quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy bên trong phòng, vị trí dựa sát hai bên vách tường, mỗi bên đứng một hàng "Khôi sĩ" tựa hồ đang hô hấp, có tà khí nhàn nhạt từ trong đám sợi rễ bao phủ phun ra nuốt vào bất định. Đột nhiên, trong từng đám từng đám sợi rễ, mỗi cái xuất hiện hai điểm huyết hồng, hai hàng "Khôi sĩ" hai bên tựa hồ mở mắt ra.

Đông! Một Khôi sĩ mặc áo giáp ở giữa đột nhiên nhấc trường phủ trong tay lên, nện mạnh xuống nền một cái, mặt nền chấn động vang ong ong.

Đám sợi rễ bao phủ ở trước hai bên vách tường lay động, hai hàng Khôi sĩ ở hai bên bắt đầu cất bước đi ra, từng người đi ra khỏi đám sợi rễ bao phủ, từng người mặt xanh nanh vàng, từng người hai mắt đỏ đậm trôi nổi ánh sáng như tà ma, từng người trên thân bao phủ nhàn nhạt tà khí.

Sau khi đám Khôi sĩ dừng lại, tà khí trên thân Khôi sĩ cầm trường phủ đột nhiên bùng lên, một cú sải bước xa như bay, bỗng nhiên bay lên không, bật nhảy nhào tới, lăng không vung phủ chém về phía mấy người.

Sư huynh đệ ba người hơi kinh, dồn dập né tránh, còn tưởng rằng bạch y nữ tử trở mặt, kiếm trong tay Dữu Khánh thuận thế ra khỏi vỏ, trước lúc né tránh thì một kiếm đem bạch y nữ tử chặt ngang chém thành hai đoạn, lục dịch vẩy ra.

Một búa thất bại, Khôi sĩ toàn thân đem trường phủ quét ngang.

Rầm! Mục Ngạo Thiết hai tay đẩy kiếm ngăn cản, cánh tay bị chấn động có phần tê dại.

Không đợi ba người tiếp tục xuất thủ, trường phủ Khôi sĩ đã lại lần nữa tung người bật lên nhảy đi, rơi tại trước mặt hàng Khôi sĩ bên kia, sau đó xoay người, đùng, trường phủ dậm mạnh xuống nền, đột nhiên đứng yên, không chút động đậy, không còn có dấu hiệu động thủ lần nữa.

Dữu Khánh vụt quay đầu lại, nhìn chăm chú về phía bên cạnh động khẩu, chỉ thấy một con Quỷ Thai đứng chờ đợi tại đó biến hóa thân hình, đảo mắt đã biến thành bạch y nữ tử kia.

Nàng cũng quay đầu lại nhìn về phía ba người, "Không phải cần xác định bản đồ sao? Nếu tiếp tục kì kèo dây dưa nữa, ta không dám đảm bảo bọn họ sẽ làm ra chuyện gì nữa."

Sư huynh đệ ba người đã hiểu rồi, chuyện vừa mới xảy ra kỳ thực là đang cảnh cáo bọn họ, nơi đây cũng không phải là địa phương ai muốn xông vào liền có thể dễ dàng xông vào.

Dữu Khánh chợt toát ra lời nói không liên quan chủ đề, "Người của Liễu Phiêu Phiêu trước chia làm ba nhóm, bây giờ đã tập trung lại chưa?"

Bạch y nữ tử hơi trầm mặc, tựa hồ có phần theo không kịp ý nghĩ của hắn, suy nghĩ một chút, trả lời: "Chưa. Mô phỏng theo âm thanh gõ thình thịch của bọn hắn, đã đem bọn hắn tách ra xa nhau rồi, sẽ không để cho bọn hắn dễ dàng tụ tập với nhau."

Dữu Khánh gật gật đầu, không có nói cái gì nữa, cũng không có tiếp tục dừng lại, phất tay ra hiệu, dẫn hai vị sư huynh rất nhanh rời đi.

Ba người đi đến động khẩu cũng chỉ là quay đầu lại thoáng nhìn một cái mà thôi, ánh sáng bên trong động dần dần u ám tối dần đi trước tầm mắt bọn họ, đám Quỷ thai chạy đến động khẩu xếp chồng lên nhau rồi lại biến thành một mặt vách đá, không có thấy bạch y nữ tử đi ra.

"Không có việc gì đi?" Nam Trúc đối với Mục Ngạo Thiết cất tiếng quan tâm, ý chỉ về việc vừa rồi ngăn cản Khôi sĩ một kích kia.

Mục Ngạo Thiết lắc đầu, "Tốc độ nhanh, sức lực cũng rất lớn, chút ít không có gì, nếu là thành quần kết đội để tấn công thì còn có thể sinh ra uy hiếp."

Dữu Khánh: "Nếu như có rất nhiều Quỷ Thai biến hóa thành bộ dáng của Khôi sĩ rồi đồng thời vây công…"

Lời nói còn chưa dứt, tình cảnh đó cũng đã đủ cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tưởng tượng, nói vậy, người đụng phải tất nhiên sẽ đem toàn bộ Quỷ Thai coi như Khôi sĩ để đối phó, khi xuất thủ sẽ một mực không dám thả lỏng.

Tâm tư Dữu Khánh tựa hồ rất nhanh thoát khỏi động quật kia, trường kiếm trở vào vỏ, lại nâng bản đồ lên.

Lần này không có tiếp tục vòng lui vòng tới nữa, thật sự dựa theo lộ tuyến trên bản đồ để đi tới.

Hơi đi một vòng, về sơn cốc không có thể hiện ra trên đồ kia, hắn đại khái trong lòng đã có cơ sở, đã tìm được vị trí của nó.

Không bao lâu sau, hắn đem bản đồ đưa cho Mục Ngạo Thiết, bảo Mục Ngạo Thiết cầm bản đồ đi thẩm tra đối chiếu, chính hắn thì lại thắp lên một nén nhang cầm trên tay.

Trên đường, khi gặp phải giao lộ thì hắn thỉnh thoảng sẽ lên tiếng, ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết đi theo lộ tuyến nào đó, cũng thường xuyên sẽ thúc giục Mục Ngạo Thiết đi nhanh một chút.

Người khác không hiểu hắn đang làm cái gì, chỉ có chính hắn rõ ràng, hắn một mực đang đốc thúc một nhóm đi lên về phía gió tới.

Thấy tình trạng này, tính nhiều chuyện của Nam Trúc lại nổi lên, không nín được, nhịn không được lại kéo Dữu Khánh, nhỏ giọng thì thầm tại bên tai hắn, "Vội vàng như thế làm gì, không phải ngươi muốn kéo thời gian sao?"

Dữu Khánh nhẹ giọng trả lời: "Ta từng nói qua, trong địa cung này khẳng định còn có lối ra khác. Chờ viện binh chỉ là chuẩn bị thêm một thủ đoạn, chờ viện binh tới cũng là trông chờ vào người khác, có thể dựa vào chính mình tìm đến xuất khẩu khác không phải càng tốt hơn sao?"

Nam Trúc liên tục gật đầu, lúc này không tiếp tục dông dài, chỉ là đôi ánh mắt nhìn Dữu Khánh có phần tỏa ánh sáng, phát hiện lão Thập Ngũ tiểu tử này là càng ngày càng héo hỏng rồi, vụ bản bản đồ đòi hỏi đủ hung, vừa có thể kéo dài thời gian, còn có thể quang minh chính đại tại trong mê cung cổ mộ đi dạo khắp nơi, rõ ràng là đang đi tìm lối ra.

Hắn yên tâm cùng chạy theo, chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút buồn chán.

Có bạch y nữ tử kia chiếu cố, không chỉ là Yêu tà bên trong địa cung sẽ không nguy hại bọn họ, cũng sẽ không đụng phải đám Yêu tu kia.

Địa cung rất yên tĩnh, không cần lo lắng điều gì, ngoại trừ bước đi vẫn là bước đi, quả thực có phần buồn chán…

Sắc trời đã gần đến hoàng hôn, quang cảnh trong núi tươi đẹp.

Đội ngũ đưa đồ cưới của Loan châu Mục phủ đã đến nơi, không hổ là quy cách Châu mục gã con gái, người bưng mâm khiêng hơn trăm mâm, mỗi mâm đều phủ lụa đỏ tu dải màu, xếp hàng đi trên sơn đạo quanh co khúc khuỷu.

Cải trang thành lĩnh đội, Ty Nam phủ hành tẩu Kim Hóa Hải không ngừng quan sát bốn phía, phát hiện dọc theo đường đi trong sơn cốc đều có Yêu tu ngoài sáng trong tối quan sát đội ngũ này của bọn hắn chằm chằm.

Sau khi nhìn thấy nhân thủ đi trước phát ra ám hiệu, Kim Hóa Hải biết rõ đã đến địa điểm mà Ty Nam phủ trước đó đã điều tra chọn lựa sẵn.

Hắn rất nhanh di chuyển đi đến, phát hiện quả nhiên là một địa phương tốt, tại một chỗ rẽ ngoặt trên mõm một ngọn núi. Sơn đạo tại đây lõm vào bên trong, dưới núi nhìn không thấy hết tình hình nơi đây, đối diện cũng không có đỉnh núi liền nhau để cho người có thể quan sát nơi này.

Chờ đến khi cái rương có đánh dấu đến nơi, Kim Hóa Hải lập tức đưa tay vỗ vỗ, miệng hô, “Mặt sau đuổi theo!”

Phía dưới rương vang lên tiếng răng rắc rất nhỏ, lập tức hạ xuống một gã hắc y nhân.

Hắc y nhân ngay tại chỗ lộn vòng, cấp tốc lộn vào chỗ lõm nơi mõm núi, quỳ một gối xuống đất dừng lại, đưa tay liền trực tiếp bưng lên một nắp đậy có phủ bụi cỏ, lộ ra một cái động khẩu tối như mực, y nhào người chui vào.

Kim Hóa Hải không có tham gia giai đoạn chuẩn bị trước đó, nhưng nhìn tình hình trước mắt này liền biết cái động này tuyệt không phải tự nhiên mà có, có thể tại nơi đây đào ra một cái động có thể chứa nhiều người như vậy, có thể tưởng tượng được giai đoạn chuẩn bị lúc trước Ty Nam phủ đã bỏ ra công phu rất lớn để chuẩn bị.

"Mặt sau đuổi theo." Hắn lại vỗ vỗ rương đồ cưới có ký hiệu.

Lại một hắc y nhân từ phía dưới cái rương hạ xuống, ngay tại chỗ lăn lộn, cấp tốc cúi thấp người nhào vào trong lỗ động kia.

"Mặt sau tiếp tục đuổi theo."

Một cái lại một cái hắc y nhân rơi xuống lăn lộn chui vào trong động biến mất.

Người khiêng đồ cưới nhìn như không thấy, muốn nói chuyện phiếm thì cứ nói chuyện phiếm, muốn giỡn chơi thì cứ giỡn chơi, tựa hồ không nhìn thấy gì cả.

Khi Ty Nam phủ Tiền ty chấp chưởng Mông Phá cũng rơi xuống lăn lộn đến bên cạnh lỗ động, Kim Hóa Hải cùng hắn nhìn nhau gật gật đầu, dáng vẻ muốn nói tất cả cứ việc yên tâm.

Sau đó Mông Phá cũng chui vào bên trong động, lại có hắc y nhân từ bên trong động chui lên, bưng cái nắp đậy có bụi cỏ kia che đậy lại động khẩu.

Kim Hóa Hải dùng chân đẩy cỏ trên mặt đất, che giấu dấu vết người lăn lộn trên mặt đất, lại nhìn nhìn xung quanh, sau đó mới hộ tống đội ngũ bưng mâm quả tiếp tục đi tới trước.

Yêu tu ở xung quanh quan sát vẫn ở ngoài sáng trong tối nhìn chằm chằm, nhưng không biết hơn trăm nhân thủ tinh nhuệ của Ty Nam phủ đã lặng yên không một tiếng động tiến vào Kiến Nguyên sơn.

Trên Kiến Nguyên sơn rất vui, âm thanh khua chiêng gõ trống đột nhiên vang lên, bắt đầu tấu nhạc.

Đồ cưới đang lên núi, tân nương tử cũng đã đáp phi cầm từ trên trời giáng xuống.

Trước mắt bao người, Sơn đại vương Hồng Đằng mặt đầy hồng quang lắc mình đến không trung, chính tay bế tân nương tử rơi xuống.

Tân nương tử đầu đội mũ phượng, da kiều thịt non, con mắt long lanh như nước, dáng vẻ thẹn thùng xấu hổ, thực sự là thiên kiều bách mị.

"Úc…"

Một tràng âm thanh hoan hô trầm trồ khen ngợi vang lên.

Xen lẫn trong đám người, Tần Quyết cùng mọi người đồng thời vỗ tay, Thôi Du ở một bên thì thầm nói với y, "Thật đúng là một yêu tinh mị thái chọc người, ta thấy mà yêu!"

Tần Quyết cười thản nhiên, vẫn cảm thấy Thiết Diệu Thanh càng đẹp mắt hơn.

Đối với hôn lễ này y cũng không có hứng thú, tình nguyện thủ tại bên ngoài cổ mộ, nhưng mà không có cách nào, sau khi được biết việc vui sắp bắt đầu, vẫn phải khẩn cấp chạy đến.

Chấp sự Hữu Lăng La của Bích Hải Thuyền Hành cũng đứng tại trong đám người vỗ tay, nhưng mà ánh mắt đảo qua một đám người bưng mâm đồ cưới từ phía dưới bậc thang đi lên, khóe miệng nhịn không được nhếch lên nét tiếu ý.

Cho dù Kim Hóa Hải đã hóa trang, nhưng lão ta vẫn là vừa nhìn liền nhận ra được, bởi vì trước đây đã quen biết.

Chương 197: Một nhóm nữa tới rồi

Đối với bản thân Kim Hóa Hải mà nói, hắn chỉ cần hóa trang trang một chút và đừng gây sự chú ý là được, còn không quản tới việc có người nào nhận ra hắn hay không, Tiền ty đại nhân đã dặn dò rất rõ ràng, mục đích chuyến đi này của hắn chính là để thu hút các thế lực liên quan chú ý.

Cô dâu đã đến, giờ lành đã đến, tiếng trống tiếng nhạc vang trời, tiệc vui bắt đầu.

Đám người đưa đồ cưới như Kim Hóa Hải thuộc về loại cấp bậc hạ nhân, khu vực chủ yến sẽ không tới phiên bọn họ nhập tọa.

Một đám hạ nhân không có tư cách cùng một đám quý khách ngồi cùng tiệc, sau khi đặt đồ cưới tại Thiên điện thì theo bậc thang đi xuống dưới, được người dẫn tới khu vực giữa sườn núi uống rượu mừng.

Bọn họ vừa đi, bên trong Thiên điện lập tức toát ra mấy người rất nhanh kiểm tra rương, đại Chưởng Mục tự mình dẫn người lục soát, nhưng mà không tra ra vấn đề gì.

Sau khi hôn lễ hoàn thành, lúc một đôi tân nhân chuẩn bị kính rượu thì Hồng Đằng tranh thủ khoảng thời gian rảnh chạm mặt với đại Chưởng Mục tại một góc.

"Đại vương, toàn bộ rương đồ cưới đều được lục soát rồi, không phát hiện cái gì."

"Vậy thì chính là những kẻ khiêng đồ cưới kia, phải theo dõi chặt chẽ vào. Đồng thời trong núi phải tăng mạnh cảnh giác, nếu như có người lẻn vào thì cần phải đúng lúc phát hiện."

"Vâng, không dám có sơ sót."

Tại sườn núi, trong một đám Yêu tu chiêu đãi khách nhân, có một kẻ thỉnh thoảng đến bên cạnh Kim Hóa Hải, ra vẻ nhiệt tình chiêu đãi, kì thực dưới khuôn mặt cười nói lại là nói ra những lời khác, "Toàn bộ Kiến Nguyên sơn ngoài lỏng trong chặt, khắp nơi bố trí tai mắt, Hồng Đằng đã phái một nhóm người đi cổ mộ."

Đây là một trong mấy tên tai mắt gián điệp mà Ty Nam phủ trước khi hành sự mua chuộc được, muốn làm đại sự như thế, không có khả năng ngay cả một chút cục diện cũng không nắm giữ được liền nhắm mắt xông vào, có thể tại trên địa bàn của Kiến Nguyên sơn mà đào ra một cái động giấu được người nhiều như vậy thì có thể thấy rõ ràng.

Kim Hóa Hải nghe vậy hơi kinh, theo lời Mông Phá nói, Yêu giới nhận ra được Ty Nam phủ dị động là nằm trong dự liệu, cho nên ngoài lỏng bên trong chặt thì có thể lý giải, nhưng mà việc trước tiên phái người đi cổ mộ là có ý gì, lẽ nào đã bị biết rõ kế hoạch sao?

Hắn cảm thấy rất không có khả năng đó mới phải. Trong nhóm người đưa đồ cưới này, hiện nay cũng chỉ có mình hắn biết được bước kế hoạch tiếp theo, hắn còn chưa có âm thầm thông báo cho mọi người a, lập tức truy hỏi: "Đi cổ mộ làm gì?"

Yêu tu mặt đầy tươi cười khắp nơi phất tay chào hỏi bắt chuyện với khách nhân đáp: "Không rõ ràng lắm là muốn làm gì, ta biết được hữu hạn. Phía bên Hồng Đằng cũng không lộ ra bất cứ điều gì với người liên quan. Thật sự là không dễ tìm hiểu."

Kim Hóa Hải trầm mặc một chút, đằng hắng nói: "Biết rõ rồi."

Hôm nay, bầu không khí đại hỉ đã định trước cả đêm khó nghỉ.

Tiệc vui không có trắng đêm, nhưng mà cũng làm đến nửa đêm mới kết thúc.

Một nhóm người đưa đồ cưới lần lượt lui ra. Có người sau khi rời tiệc thì trở về gian phòng được bố trí để nghỉ ngơi. Có người thì mượn cớ

ngắm trăng đi tản bộ khắp nơi. Thí dụ như Kim Hóa Hải, tản bộ đến địa phương không người liền lặng yên chui vào bên trong rừng núi, có bị phát hiện hay không chỉ là thứ yếu.

Từng nhóm lần lượt rời tiệc, từng nhóm lần lượt biến mất, phân nửa người trở về phòng nghỉ ngơi, phân nửa người trốn vào núi rừng đi đến địa điểm mục tiêu.

Ở ngoại vi cổ mộ, trước tiên chạy tới nơi, đám người Kim Hóa Hải đợi xấp xỉ nửa canh giờ, gần trăm người mới tới đủ.

Kim Hóa Hải làm ra một cái thủ thế, mọi người dồn dập từ chỗ ẩn nấp nhảy ra, khi lướt tới chỗ động khẩu mới phát hiện phong lấp kín đã được đào ra rồi, cũng không biết có phải Hồng Đằng phái người làm ra hay không, hắn cũng chỉ có thể là dẫn người đi vào trước.

Người trốn ở chỗ tối quan sát phát hiện hơn trăm người cứ như vậy tiến vào, lập tức mỗi người chạy đi báo tin…

Một đoàn người Ty Nam phủ thủ tại trong cổ mộ một, sau một hồi đi nhanh, Kim Hóa Hải bỗng nhiên nhấc tay ra hiệu ngừng lại, đã nhận ra không thích hợp.

Hắn sở dĩ có thể đảm trách nhiệm vụ này là bởi vì năm đó hắn từng tiến vào trong tòa cổ mộ này, không nhớ rõ được hết toàn bộ tình huống bên trong cổ mộ, nhưng tình huống đại khái của đoạn đường nhập khẩu cổ mộ thì vẫn còn có chút ấn tượng.

Vừa rồi đã đi hai ba dặm đường vẫn còn chưa đi đến chỗ rẽ là tình huống gì?

Là mình nhớ lầm sao? Hắn lại lần nữa phất tay, một đám người lại lần nữa đi nhanh.

Theo khoảng cách tra xét càng ngày càng xa, Kim Hóa Hải cũng càng ngày càng xác định là đụng tà rồi, một đoạn thông đạo nhập khẩu cổ mộ không có khả năng dài như thế.

Hắn nhận thức được có khả năng gặp phải đại phiền toái rồi, lập tức nôn nóng.

Trong kế hoạch, hắn chỉ là mồi nhử khiến người khác chú ý. Sau khi hắn dẫn người tiến vào thì lập tức phải tìm một địa phương để ẩn núp đi, chờ đến khi các thế lực liên quan bị dụ dỗ tiến đến, cùng Yêu tà trong cổ mộ phát sinh xung đột thì hắn sẽ dẫn người rời khỏi nơi này.

Cũng không phải trở về nơi nghỉ chân ở Kiến Nguyên sơn mà là thừa dịp người khác còn chưa có làm rõ được đã xảy ra chuyện gì thì lập tức bỏ chạy lấy người, bên ngoài có người có thể làm xáo trộn hành tung của bọn hắn đợi sẵn tiếp ứng, chỉ cần chạy ra khỏi Kiến Nguyên sơn liền có thể chứng minh bọn họ chỉ là đúng lúc đi ngang qua, vẫn chưa tiến vào Kiến Nguyên sơn.

Chỉ cần không bắt được người bọn họ ngay tại chỗ, Ty Nam phủ là có thể chết không thừa nhận tự tiện xông vào cấm địa của Kiến Nguyên sơn.

Mượn lực lượng của các thế lực liên quan tiến vào cổ mộ dọn dẹp trước, khi các thế lực liên quan cho rằng Ty Nam phủ đã đắc thủ cái gì đó rời đi rồi, đợi cho phía bên cổ mộ đã tan cuộc, toàn bộ sự chú ý đã bị đảo loạn, lúc đó mới là thời điểm nhóm nhân viên ẩn núp của Mông Phá dưới sự âm thầm tiếp ứng của nội ứng ra sân, có thể ung dung tiến nhập cổ mộ chậm rãi thăm dò.

Vì để làm ra việc này, Ty Nam phủ giai đoạn chuẩn bị lúc trước có thể nói đã phí tâm huyết rất lớn để lên kế hoạch và thực hiện.

Bây giờ lại đụng phải tà rồi, nếu như lần này bị bắt quả tang tại trong cổ mộ thì kế hoạch trở thành công dã tràng rồi, toàn bộ mọi sự chuẩn bị bên ngoài liền không tiếp tục tiến hành được, làm sao có thể không khiến cho Kim Hóa Hải sốt ruột cho được…

Khói xanh lượn lờ, Dữu Khánh một nén nhang cầm trên tay, đứng ở bên cạnh một đống đá vụn sụp đổ.

Trên con đường sư huynh đệ ba người đi này, phát hiện bên cạnh có khu vực bị sụp xuống.

Bên trong Địa cung có không ít địa điểm bị sụp đổ tương tự, hẳn là đã có xảy ra tranh đấu hay tương tự gì gì đó gây ra.

Có phần khác biệt chính là, lần này Dữu Khánh hơi dừng lại.

Thông qua quan sát làn khói trên tay, Dữu Khánh cảm giác được có khí lưu yếu ớt quấy nhiễu, khí lưu đến từ những khe hở giữa kẽ đá vụn.

Phía sau đống đá vụn này rất có khả năng chính là một cái xuất khẩu khác.

Nói cách khác, nơi đây không phải bị sụp đổ bình thường, hẳn phải là được người cố ý tạo thành, có người đang cố ý che lấp.

"Vì sao dừng lại? Không xác minh bản đồ nữa?"

Chợt có âm thanh nữ nhân vang lên tại phía sau ba người.

Ba người nhìn lại, chỉ thấy bạch y nữ tử lại xuất hiện một cách xuất quỷ nhập thần.

Dữu Khánh: "Đương nhiên phải tiếp tục, đi!" Cất tiếng kêu gọi hai sư huynh đệ tiếp tục đi tới trước.

Dựa vào kinh nghiệm, tại trong tình huống nhập khẩu cổ mộ bị lấp kín mà khí lưu còn có thể lưu thông, vậy thì nói rõ không chỉ có cái xuất khẩu trước mắt này, hắn không ngại tiếp tục kéo dài, thuận tiện tìm đến ra cái xuất khẩu thứ ba.

Còn nữa, hắn cảm giác khu vực sụp đổ tại xuất khẩu này tựa hồ có phần dài, dựa vào ba người bọn họ mà muốn tại khi đã bị phát hiện, trước khi bị quấy nhiễu ngăn cản dọn dẹp sạch xuất khẩu để đào

tẩu là rất không có nắm chắc, không bằng tìm được xuất khẩu khác để có nhiều thêm một khả năng.

Nhưng bạch y nữ tử lại gọi bọn hắn lại, "Lại có một nhóm người tiến vào rồi."

Ba người dừng lại xoay người, Dữu Khánh hỏi: "Người nào?"

Bạch y nữ tử: "Không biết, bọn họ không lộ ra, không phải Yêu tu."

Dữu Khánh: "Bao nhiêu người?"

Bạch y nữ tử: "Khoảng một trăm."

Dữu Khánh vừa nghe liền biết, nếu như Bích Hải Thuyền Hành không có tăng thêm nhân thủ vào núi thì hẳn phải là người của Ty Nam phủ tới rồi.

Thấy đối phương nhìn chằm chằm vào mắt mình, không khỏi hỏi: "Thế nào?"

Bạch y nữ tử trầm giọng nói: "Địa cung chỉ có lớn như vậy, người tiến tới càng ngày càng nhiều, nếu ngươi không xuất lực giải quyết từ từ, một khi địa cung này giữ không được, ta không dám đảm bảo ta sẽ có tìm người hợp tác khác hay không… Đem bí mật 'Tiểu Vân gian' nói cho người khác biết."

Nói rõ ra là đang uy hiếp.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, Dữu Khánh hít một hơi thật sâu, nghiêng đầu hỏi Mục Ngạo Thiết, "Lão Cửu, trên đường đi vừa rồi, lộ tuyến bản đồ có sai lầm gì không?"

Mục Ngạo Thiết: "Đến hiện tại không phát hiện có vấn đề gì."

Dữu Khánh đoán chừng cũng không có vấn đề gì, nếu không đối phương cũng sẽ không để cho bọn hắn thoải mái đối chiếu xác minh lâu như vậy, lại thêm xác minh đối chiếu đến bây giờ quả thực

không phát hiện có vấn đề, lúc này liền nói với bạch y nữ tử: "Ta là người thẳng thắn, ta đã nói, chỉ cần hứa hẹn của ngươi không có vấn đề, chúng ta cũng nhất định nói được thì làm được." Quay đầu lại hỏi, "Các ngươi nói đúng hay không?"

Nam Trúc theo tiếng, "Đúng vậy!"

Mục Ngạo Thiết thì gật đầu.

Bạch y nữ tử phất tay ra hiệu, "Vậy thì bắt đầu đi."

Dữu Khánh: "Dẫn đường đi."

Bạch y nữ tử: "Người tổng cộng ở tại bốn địa phương, đám Yêu tu đi cùng với các ngươi chia làm ba nhóm, mỗi nhóm di chuyển tại một cái khu vực, hơn trăm người mới tiến tới còn đang di chuyển tại bên trong thông đạo phụ cận nhập khẩu, trước tiên giải quyết bên nào?"

Dữu Khánh: "Trước tiên đem nhiều người thả vào đi."

Bạch y nữ tử: "Không giải quyết ít trước, muốn giải quyết nhiều trước sao?"

Dữu Khánh: "Vì sao phải chúng ta tự mình động thủ? Sau khi thả đi vào, ngươi để cho một nhóm Quỷ Thai biến hóa thành dung mạo của chúng ta và Liễu Phiêu Phiêu, chỉ cần có động thủ, chúng ta xen lẫn trong đó đánh lén một cái, lần sau hai nhóm bọn họ gặp lại nhau liền dễ làm rồi, dẫn dụ bọn họ tự giết lẫn nhau không tốt hơn sao?"

Ánh mắt Bạch y nữ tử hơi lấp lóe, khẽ gật đầu, lập tức đi ở phía trước dẫn đội.

Dữu Khánh lấy bản đồ trong tay Mục Ngạo Thiết tới tay, nhìn nhìn bản đồ, nhớ kỹ vị trí hiện tại rồi cất bản đồ đi…

Thông đạo xây đắp chỉnh chỉnh tề tề cuối cùng đã mở ra, cuối cùng đã xuất hiện bậc thang đi xuống trong ấn tượng.

Trước khi đi xuống bậc thang, Kim Hóa Hải quay đầu lại ngóng nhìn đường đi tới, trong ánh mắt có vẻ sầu lo, sau đó quay đầu lại, dẫn một đám người rất nhanh đi xuống bậc thang, dựa vào ấn tượng đi tìm nơi có thể giấu người.

Khi đi tới một cái giao lộ thì phát hiện bên cạnh ngã giao có đứng ba người cao, mập mạp, gầy.

Ba người này không phải ai khác, chính là sư huynh đệ ba người Dữu Khánh, cười lên hướng bọn họ phất tay chào hỏi.

Mọi người đầu tiên là cảnh giác, sau đó bởi vì phản ứng của ba người mà kinh nghi nhìn nhau, thầm nghĩ, ba người này là người nào nha, người quen sao?

Kim Hóa Hải là nhận biết Dữu Khánh, năm đó Dữu Khánh tại Cổ Trủng Hoang Địa mất tích trở về, hắn còn cố ý đi gặp mặt để tìm hiểu tình huống.

Tên này tại sao cũng xuất hiện tại nơi đây? Quỷ Thai nơi đây biến thành sao? Không đáng đi, Quỷ Thai biến thành đứa này làm gì?

Hắn không để ý đến, cũng hi vọng mình hóa trang hữu dụng, có thể khiến cho Dữu Khánh không nhân ra mình.

Cũng quả thực là một vạn lần không hi vọng bị nhận ra, nếu thật sự là bị nhận ra thì bảo hắn phải làm sao bây giờ? Giết người diệt khẩu sao?

Diệt khẩu khẳng định là không sai, nhưng vấn đề là, đứa này là vị hôn phu của đệ tử Địa Mẫu, cho dù giữa thanh niên với nhau có xảy ra biến cố nhưng cũng không tới phiên ngoại nhân quản a, ngoại nhân động thủ giết chết khẳng định sẽ không thích hợp, quỷ mới biết rõ đệ tử của Địa Mẫu trong lòng đến lúc đó sẽ nghĩ như thế nào, có một số việc là không tiện dính dáng.

Một đám người phòng bị ba người, cùng theo Kim Hóa Hải quẹo vào một con đường khác mà đi.

Tại sau khi một nhóm người biến mất không bao lâu, bên ngoài thân sư huynh đệ ba người nhúc nhích chuyển động, hiện ra nguyên hình Quỷ Thai, chạy vội đi…

Một nơi khác, đang đi trước dẫn đường, bạch y nữ tử hơi gật đầu, chợt quay đầu lại nói với ba người: "Ta sẽ không đi cùng các ngươi nữa rồi, các ngươi theo chỉ dẫn trên mặt đất mà đi thôi." Dứt lời khôi phục lại nguyên hình Quỷ Thai, chạy đi.

Sư huynh đệ ba người đành phải đi theo chỉ dẫn bởi đám sợi rễ trên mặt đất, Dữu Khánh tựa hồ còn rất tích cực, chủ động thể hiện nhanh lên một chút.

Chương 198: Tự mình đâm mình

Trên đường, Dữu Khánh thỉnh thoảng sẽ lấy bản đồ ra nhìn xem vị trí, cũng không thể không biết đang bị chỉ dẫn đi đến địa phương nào a.

Xu thế là một đường đi lên, sau cùng đi đến khu vực lộ tuyến lục sắc, cũng có nghĩa là đã đi đến tầng cao nhất trong địa cung.

Tại khu vực lộ tuyến màu lục đi nhanh một hồi sau, bạch y nữ tử lại xuất hiện, ở tại phía trước chờ bọn họ.

Nói thật đi, sư huynh đệ ba người thật đúng là hâm mộ nàng, Nam Trúc sách sách: "Trò này của ngươi thật tiện lợi, ngay cả đường cũng không cần phải đi, tại bên trong địa cung muốn xuất hiện ở đâu liền xuất hiện ở đó."

Giọng điệu hơi có vẻ phô trương, tiền đề để làm được chỗ nào cũng có thể xuất hiện còn là phụ cận có Quỷ Thai tồn tại.

Nhưng mà không sai biệt lắm chính là ý đó, cũng quả thực tiện lợi.

Bạch y nữ tử nói thẳng, "Đám trăm người tới lần này có chút kỳ quái."

Nam Trúc: "Kỳ quái? Kỳ quái là sao?"

Bạch y nữ tử ra hiệu về phái bản đồ trong tay Dữu Khánh, sau khi tới gần thì tại trên bản đồ chỉ chỉ, "Hiện tại các ngươi ở nơi này, bọn họ thì thu mình tại trong đường hầm mặt sau chỗ ngoặt, hơn trăm người trốn ở đó, không nói lời nào cũng không di động."

Dữu Khánh hoài nghi: "Có ý gì?"

Bạch y nữ tử: "Không biết, cho nên ta nói là kỳ quái."

"Chạy vào ẩn núp bất động, vậy thì chạy vào làm gì?" Dữu Khánh lẩm bẩm tự nói đồng thời hơi chút suy nghĩ, sau đó phất tay nói: "Đi, đi xem."

Bạch y nữ tử đưa tay ngăn cản lại, lại chỉ vào bản đồ nói: "Ta đã triệu tập hơn trăm tên Quỷ Thai chờ tại chỗ này, đợi chút nữa biến hóa thành hình dáng những Yêu tu đó và các ngươi để cùng nhau đi qua, chủ động khiêu khích tấn công, các ngươi xen lẫn trong đó hơi thêm xuất thủ rồi lập tức thối lui, Quỷ Thai sẽ đoạn hậu cho các ngươi. Các ngươi đi đến giao lộ gần nơi đó thì lập tức quẹo vào, sẽ có Quỷ Thai hóa thành vách tường che kín, hẳn đã đủ để tránh cho bọn họ đuổi theo các ngươi, cho nên các ngươi cứ việc yên tâm."

"Không tệ không tệ." Dữu Khánh liên tục gật đầu, nhưng mà sau đó lại xua tay nói: "Trước tiên không nên tùy tiện xuất thủ, chúng ta trước tiên đi tới nhìn xem đã."

Bạch y nữ tử: "Xem cái gì?"

Dữu Khánh kỳ quái: "Ngươi không muốn biết bọn họ vì sao trốn ở đó bất động sao?"

Bạch y nữ tử trầm mặc một chút, trả lời: "Không muốn."

Dữu Khánh vẻ mặt bất đắc dĩ hỏi: "Ngươi vì sao luôn suy nghĩ chúng ta tự mình xông tới động thủ? Vạn nhất bọn họ trốn ở đó chính là vì mai phục người khác thì sao chứ? Vạn nhất không cần chúng ta nhúng tay, bọn họ liền sẽ cùng một nhóm người khác liều chết liều sống, chúng ta liền sẽ không cần phải làm hỏng chuyện tốt của bọn họ. Ngươi nói có đúng hay không?"

Nam Trúc lé mắt nhìn hắn, khóe miệng hơi co giật một cái.

Bạch y nữ tử lại trầm mặc rồi.

Dữu Khánh trực tiếp thu hồi bản đồ, đi vòng qua trước nàng, cũng phất tay kêu gọi, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức đuổi theo.

Bạch y nữ tử yên lặng xoay người, đi theo phía sau mấy người.

Bọn họ vốn cũng cách vị trí đám người Ty Nam phủ ẩn núp không xa, chỉ chốc lát sau đã đến nơi.

Đi đến chỗ ngoặt, biết rõ phía bên kia chỗ ngoặt có ẩn giấu một đám người, Dữu Khánh đánh giá bên kia đã nghe được tiếng bước chân mấy người bọn họ tới gần.

Vì thể hiện không có địch ý, "Ân hừ!" Hắn cố ý ho khan rõ to một tiếng, sau đó mới cất bước đi ra ngoài, cũng queo qua chỗ ngoặt.

Vừa quẹo qua, Huỳnh thạch trong tay rọi sáng bên kia, lập tức nhìn thấy một đám người thu mình tại đó, cũng nhìn thấy được một đống vũ khí chỉ vào mình, càng có từng đôi mắt nhìn chằm chằm cảnh giác.

Đợi cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cùng hiện thân, đám người Ty Nam phủ vừa nhìn thấy, phát hiện lại là ba tên gia hỏa lúc trước kia.

Dữu Khánh áp sát tới một chút, đang định tự giới thiệu, ánh mắt chợt ngẩn ra, nhìn chăm chú vào khuôn mặt Kim Hóa Hải, cảm giác nhìn quen mắt, nghĩ đến những người này có thể là người của Ty Nam phủ, lập tức nhớ tới là ai, lúc này đã minh bạch dung mạo quỷ quái này của Kim Hóa Hải hẳn phải là đã được hóa trang, lập tức cười nói: "Là Kim Hóa Hải Kim tiên sinh sao? Ta, A Sĩ Hành, Liệt Châu vào kinh thành đi thi còn là được ngươi hộ tống, ta là A Sĩ Hành, có nhớ hay không?"

Đoán được người tới chính là người của Ty Nam phủ, không nghĩ tới còn có người quen cũ, vậy thì càng dễ xử lý rồi.

Bên kia chỗ ngoặt, còn chưa có hiện thân, bạch y nữ tử chỉ có thể nhìn thấy ba người Dữu Khánh, nhìn không thấy đám người Ty Nam phủ bên trong, nghe nói vậy thì ngây ngẩn cả người, kinh nghi bất định mà nhìn Dữu Khánh, không biết hắn đến tột cùng muốn làm gì.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng sững sờ, phát hiện lão Thập Ngũ này thật đúng là một bộ đã đi ra ngoài trải nhiều việc đời, chạy đến trong mộ phần cũng là có thể đụng phải người quen?

"A Sĩ Hành?"

Phía bên Ty Nam phủ có người thì thầm một tiếng, tiếp đó là một trận rối loạn.

Đối với toàn bộ Ty Nam phủ mà nói, cái tên "A Sĩ Hành" này còn thật không dễ dàng bị bỏ qua, vị hôn phu của đệ tử Địa Mẫu a, ngay mặt không nói, phía sau còn có ai chưa từng thảo luận qua.

Huống chi còn là đại tài tử danh dương thiên hạ.

Kim Hóa Hải khá bất đắc dĩ, phát hiện thật đúng là sợ cái gì tới cái đó, tên ngốc này đầu óc có bệnh đi, đã là làm bộ không quen biết rồi, làm gì còn phải giống như muốn chết xông tới chứ.

Hiện tại hắn rất muốn hỏi Dữu Khánh một chút, ngươi bảo ta làm sao bây giờ?

"Đi, tra xét một chút, nhìn xem có phải là Quỷ Thai biến thành hay không." Kim Hóa Hải nghiêng đầu ra hiệu một tiếng, tại phương diện này hắn còn là hơi có kinh nghiệm.

Lúc này có hai người đi tới, Dữu Khánh chủ động đưa tay ra cho hai người tra xét.

Chỉ một người tra xét, một người khác phụ trách đề phòng.

Bạch y nữ tử thân thể hơi nghiêng, lưng dán tại trên vách tường bên kia chỗ ngoặt, sợ bị hai người đi ra nhìn thấy.

Không chỉ có là Dữu Khánh, sư huynh đệ ba người đều bị kiểm tra một lần, hai người kia mới lui về ra hiệu cho biết là người thật, không phải Yêu tà biến thành.

Lúc này Kim Hóa Hải mới đi ra khỏi đám người, đi đến trước mặt Dữu Khánh quan sát trên dưới, không vui hỏi: "Ngươi tại sao chạy tới nơi này, đây là địa phương ngươi phải tới sao?"

Dữu Khánh cười nói: "Ta là tại sao chạy tới? Các ngươi vì sao chạy tới, ta chính là vì đó mà chạy tới. Thế nào, ngươi không biết Vân Đồ mà Chung gia hiến cho Địa Mẫu là ta đưa cho Chung gia sao?"

Tại nơi này gặp được người của Ty Nam phủ, hắn liền xác định được, Ty Nam phủ quả thực đã giải được Vân Đồ.

Ở bên kia, bạch y nữ tử kinh ngạc.

Đám người Kim Hóa Hải đều kinh nghi, Vân Đồ?

Bọn họ đều không biết Ty Nam phủ Chưởng lệnh đã cầm đến Vân Đồ vào tay.

Chuyến này, bọn họ cho rằng có liên quan tới Vân Đồ, cho rằng là tới tìm Vân Đồ, không nghĩ tới Vân Đồ đã đến trên tay Chưởng lệnh. Vậy lần này chẳng phải chính là trực tiếp nhằm tới Tiên gia phúc địa trong truyền thuyết sao?

Dữu Khánh nhìn phản ứng của bọn họ, không khỏi hoài nghi, "Thế nào, các ngươi đi đến nơi đây vẫn còn không biết?"

Kim Hóa Hải vội nhấc tay ra hiệu ngừng, "A Sĩ Hành, ngươi câm miệng cho ta, chúng ta không biết lời ngươi nói có ý gì, ngươi cũng không nên nói tiếp nữa."

Cơ mật trọng đại như thế, nghe được cũng đã vô cùng lo sợ, quả thực là đang hù dọa bọn họ, biết rõ thứ không nên biết, trở về thật sợ bị người diệt khẩu a.

Trước lúc nói mấy lời này, hắn còn dự định đem đối phương diệt khẩu a.

Dữu Khánh thì là lời nói không khiến cho người khác sợ hãi đến chết thì không ngừng, "Không nói? Ta đã trước các ngươi một bước tìm được vị trí 'Tiểu Vân gian' rồi, các ngươi xác định không có hứng thú?"

Kim Hóa Hải triệt để hết chỗ nói rồi, một đám người Ty Nam phủ đều sững sờ, như bị thiên lôi đánh trúng.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng trợn tròn mắt, rất muốn hỏi lão Thập Ngũ xem đây là tình huống gì, ăn sai thuốc rồi sao? Vậy mà lại đem bí mật như thế cứ như vậy báo cho người của Ty Nam phủ biết?

Phía sau lưng dán sát tường, bạch y nữ tử cũng có cảm giác có phải mình đã nghe lầm rồi hay không.

Đám người Ty Nam phủ sau khi sững sờ thì đều là sợ hãi.

Thấy Dữu Khánh còn muốn nói gì đó nữa, Kim Hóa Hải lập tức giơ tay quở trách: "Ngậm miệng! Không được nói tiếp nữa, vị trí Tiểu Vân gian kia, gặp Chưởng lệnh rồi nói cũng không muộn!"

Nhiều đôi lỗ tai như vậy vểnh nghe, nếu thật sự nói ra miệng rồi, nếu thật để cho nhiều người như vậy nghe được, vậy thì còn được sao?

Dữu Khánh lập tức vỗ tay hoan nghênh đồng ý, nói: "Kim tiên sinh nói không sai, vậy thì làm phiền chư vị hộ ta mau mau rời đi nơi đây."

Lời này vừa nói ra, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều là thần tình co quắp, đánh giá một đám người Ty Nam phủ phải liều mạng hộ tống rồi.

Lưng dựa vách đá, bạch y nữ tử có thể nói triệt để sợ ngây người, nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ là như vậy, người chạy đến nơi đây muốn chết muốn sống đều là vì Tiểu Vân gian mà đến, nhân tính tham lam, làm sao có khả năng chủ động bộc lộ bảo tàng chia sẻ với người khác?

Lúc trước nàng ta còn dùng việc này đè ép Dữu Khánh, nào ngờ Dữu Khánh vừa quay đầu lại liền tự mình đem mình bóc trần đi ra.

Sau khi qua cơn khiếp sợ, nàng cũng đột nhiên kịp phản ứng lại, lập tức xoay người lộ diện, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Dữu Khánh, gằn từng chữ: "A Sĩ Hành, ngươi dám chơi xỏ ta!"

Giọng điệu đó âm lãnh đến mức khiến người như rơi hầm băng.

Nghĩ đến Dữu Khánh lúc trước nói vì sao phải trước tiên gặp đám người nhiều người bên này, đó chỉ là lí do che đậy mà thôi, nói đến nỗi nàng cũng rất chấp nhận rồi. Náo loạn nửa ngày, thì ra hướng nơi nhiều người nhất chính là bởi vì nhiều người lực lượng lớn, là bởi vì dễ làm ô dù cho hắn.

Nghĩ đến lúc trước mình còn một đường chỉ dẫn bọn hắn đi tới đây gặp mặt, bạch y nữ tử lập tức tức giận đến cả người đều run rẩy cầm cập, nắm chặt song quyền.

Kim Hóa Hải nghe tiếng lộ diện, vừa nhìn thấy nữ nhân này, nghi hoặc hỏi: "Đây là người nào?"

Dữu Khánh: "Nàng có khả năng chính là lão bà 'Vân Hề' của Quan Phong Dương, dùng tà thuật gì đó sống đến bây giờ, ta cũng không rõ."

"A!"

Không ít người nghe vậy giật mình thất thanh.

Không ít người của Ty Nam phủ lập tức chạy đi ra nhìn nhìn, đều minh bạch, nếu như thực sự là lão bà của Quan Phong Dương, vậy chẳng phải đã sống mấy nghìn năm rồi.

Thấy mọi người có vẻ kinh sợ, Dữu Khánh đặc biệt cường điệu, "Mọi người không cần sợ, hiện tại nàng là Quỷ Thai biến thành, thực lực cũng không lợi hại như mọi người nghĩ, nếu không chúng ta đã sớm mất mạng rồi."

Chuyện tới bây giờ, Kim Hóa Hải cũng không quản gì khác nữa rồi, trầm giọng nói: "Đi, rời khỏi địa phương quỷ quái này, đi ra ngoài!"

Ngay cả vị trí Tiểu Vân gian cũng đã lấy tới tay rồi, đem Dữu Khánh đưa đi ra ngoài mới là hàng đầu, cần gì còn phải quản nhiệm vụ gì đó nữa chứ, đem người dẫn đi ra ngoài chính là một đại công, tự nhiên cũng không cần phải tiếp tục ở lại đây mạo hiểm nữa.

Nào ngờ Dữu Khánh lại vội vàng giữ hắn lại, hỏi hắn, "Khi các ngươi tiến đến thì không có phát hiện thông đạo nhập khẩu có phần cổ quái sao?"

Được nghe lời ấy, Kim Hóa Hải dừng lại, nghi vấn: "Là có cổ quái, ngươi biết chuyện gì xảy ra?"

Dữu Khánh chỉ vào bạch y nữ tử, "Nhập khẩu hoàn toàn bị nàng ta khống chế, không biết nàng ta làm phương pháp vận chuyển gì, có thể rất nhanh điều khiển những tảng đá kia, muốn theo nhập khẩu đi ra ngoài sợ là trắc trở trùng điệp. Ta biết được một cái xuất khẩu khác ở đâu, đi, đi theo ta."

Vừa nghe lời này, bạch y nữ tử lập tức đoán được cái mà hắn gọi là một cái xuất khẩu khác là chỉ địa phương nào, khi ba người Dữu Khánh dừng lại tại nơi địa phương sụp đổ kia thì nàng còn cố ý hiện thân quấy nhiễu một chút.

Bởi vì lúc trước Dữu Khánh cầm cây hương trong tay, lải nhải cái gì mà tổ sư gia hiển linh, nàng có quan sát qua, ít nhiều có phần lo lắng.

Bây giờ xem ra, bất hạnh thành thật, tên gia hỏa này quả nhiên đã nhận ra.

Khiến nàng không thể tiếp nhận nhất chính là bản đồ giúp cho hắn tìm được xuất khẩu còn là do chính tay nàng ta vẽ ra đưa cho, nghĩ đến điểm này, lập tức có cảm giác tức giận đến thổ huyết.

Chương 199: Tổn thất nặng nề

Bạch y nữ tử cực giận mà cười, "Tiến vào đây, một tên đều đừng nghĩ sống sót rời đi!" Nhấc tay chỉ về phía Dữu Khánh, "Ta sẽ khiến cho ngươi biết cái gì gọi là muốn sống không được muốn chết không xong!"

Giọng điệu đó, thật sự là rất hận.

Bởi vì năm đó bị tập kích quấy rối gây ra tổn thất, thí dụ như một số Khôi sĩ được lắp ráp lại kia đến nay cũng không thể toàn bộ khôi phục lại. Bị bức bách bởi tình cảnh hiện tại, nàng ta mới ước lượng nhóm thực lực yếu nhất, cho rằng có thể kiểm soát được nên mới hiện thân gặp mặt, không nghĩ tới chính là nhóm người mà nghĩ rằng có thể kiểm soát được này lại dễ dàng khiến nàng ta bộc lộ rồi!

Năm đó khi lần đầu tiên cổ mộ bị khai quật ra, đối diện với một đám người tập kích quấy rối, nàng ta cũng chưa từng lộ diện, là bởi vì biết rõ một khi mình bộc lộ, hậu quả thiết tưởng chịu không nổi, chỉ sợ ngoại giới đem cái tòa địa cung này lật đáy lên trời cũng muốn tìm ra nàng ta cho bằng được.

Cổ mộ trải qua một lần bị tập kích quấy rối có thể không bị việc gì, may mắn còn tồn tại được chính là bởi vì ngoại giới cảm thấy không đáng tiếp tục đại động can qua.

Một khi biết được sự tồn tại của nàng ta thì chắc chắn không tiếc trả giá, hậu quả đó không phải nàng ta có thể chịu nổi.

Lần này tựa như nàng ta nói, nàng là thật sự phát hung rồi, một người đều đừng nghĩ sống sót rời đi!

Dữu Khánh lập tức trào phúng, "Năm đó người còn sống sót rời đi hình như cũng không ít a?"

Trên thực tế, Kim Hóa Hải ở bên cạnh chính là người năm đó còn sống rời đi, nếu đã dám lại lần nữa tiến vào thì nói rõ cũng không quá đáng sợ, cho nên đối với lời nói uy hiếp của bạch y nữ tử, hắn không có phản ứng gì, cho rằng chỉ cần thận trọng cẩn thận đúng lúc đúng chỗ thì sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Đã bị làm cho tức giận, còn gặp phải châm biếm, bạch y nữ tử lập tức giận không thể át, cũng có thể nói là tâm tình không khống chế được, hung hãn nhào tới Dữu Khánh.

Keng! Mục Ngạo Thiết vung kiếm trong tay ra, ngay tại chỗ chém nàng ta rơi trên đất, một kiếm chia đôi, phù phù rơi xuống.

Bị chém xéo tách đôi nằm trên mặt đất, bạch y nữ tử vẻ mặt cười thảm, đối với Dữu Khánh nở nụ cười quỷ quái nói: "Làm sao có khả năng ngươi vừa mở miệng hỏi liền nói cho ngươi sự thật, vị trí 'Tiểu Vân gian' mà ngươi biết là giả!" Dứt lời liền hiện ra nguyên hình của Quỷ Thai, không còn động tĩnh.

Dữu Khánh không biết nói gì, ngay từ đầu hắn đã không cho rằng đối phương có thể triệt để giũ ra sự thật, đó cũng là nguyên nhân hắn quyết đoán buông tha, nhưng mà ngươi đừng nói ra nha, nói rõ ra như vậy chính là muốn phá công sức của hắn.

Nói trắng ra chính là không hi vọng người của Ty Nam phủ bảo hộ hắn rời đi, nhằm dễ dàng đùa chết hắn.

Quả nhiên, ánh mắt toàn bộ đám người Ty Nam phủ đồng loạt nhìn chăm chú về phía hắn.

Kim Hóa Hải hỏi: "Nàng nói giả, là như thế nào?"

Dữu Khánh cũng không phải gỗ mục, tự sẽ có cách nói để vãn hồi, "Kim tiên sinh, thật hay giả ta không dám đảm bảo, nhưng mà tại thời điểm này nàng nói ra như vậy, ý đồ gây xích mích ly gián rất rõ ràng, đơn giản là không hi vọng ta rời đi, ngươi nói là thật hay là giả?"

Vấn đề giao cho đối phương tự trả lời, làm cho đối phương tự đi gánh chịu trách nhiệm đó.

Khóe miệng Kim Hóa Hải giựt giựt, đã hiểu rồi, không quản thật hay là giả, hắn đều phải đưa người đi ra ngoài, chuyện phân rõ thật giả không cần hắn phải quan tâm, nếu không thể đưa người đi ra ngoài, đó chính là trách nhiệm của hắn.

Lúc này hỏi: "Địa cung này không khác gì mê cung, ngươi xác định ngươi biết một lối ra khác ở đâu?"

Dữu Khánh lấy bản đồ ra, "Ta đã lấy được bản đồ từ trên tay nữ nhân kia."

Kim Hóa Hải: "Nàng ta làm sao lại đưa bản đồ cho ngươi? Bản đồ mà nàng ta đưa ngươi há có thể cho là thật?"

Dữu Khánh: "Sẽ không có sai, ta đã theo bản đồ đi một chuyến, đã tìm đến vị trí lối ra và tra xét qua."

Kim Hóa Hải lập tức nhìn chằm chằm bản đồ hỏi: "Vị trí xuất khẩu ở đâu?"

Dữu Khánh vừa định chỉ ra, nhưng đột nhiên ngừng lại, "Để ta dẫn đường."

Hắn muốn giữ lại một chút, sẽ càng có nhiều đảm bảo hơn, trên đường lại càng không có khả năng bị vứt bỏ.

Kim Hóa Hải không miễn cưỡng, trầm mặc một chút, ánh mắt lấp lóe bất định, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dữu Khánh chờ một hồi, chậm chạp không thấy có phản ứng gì, lúc này có phần sốt ruột nói: "Kim tiên sinh, không thể do dự nữa, đi nhanh thôi."

Kim Hóa Hải chợt than thở: "Nếu không thể xác định 'Tiểu Vân gian' thật hay giả, chúng ta không thể rời đi."

Chuyện gì? Dữu Khánh sửng sốt, ngay lập tức cả kinh hỏi: "Nữ nhân kia đã thể hiện rõ là đang gây chia rẽ, ngươi còn cho là thật hay sao?"

Kim Hóa Hải trầm giọng: "Ngươi nghĩ rằng bọn ta là tiến đến đây chơi đùa sao? Ngươi có biết chúng ta tiến vào một lần không dễ

dàng cỡ nào hay không, chúng ta gánh vác nhiệm vụ trọng yếu, không gánh chịu nổi hậu quả của việc tự ý rời đi!”

Đến tột cùng là nhiệm vụ gì, những nhân viên đi theo khác cũng không biết rõ, trước đó cũng không biết sự thật, thuần túy là phụng mệnh hành sự.

Dữu Khánh hỏi ngược lại: “Các ngươi tới nơi này, còn có thể có nhiệm vụ gì chứ, khẳng định là tới vì ‘Tiểu Vân gian’.”

Khóe miệng Kim Hóa Hải nhếch nhếch, giống như làm ra quyết định sau cùng, trầm giọng nói: “Dẫn đường đi!”

Dữu Khánh thở phào nhẹ nhõm, lập tức chỉ về phía đường đi tới lúc trước, “Đi phía này!”

Một đám người cấp tốc rời đi, Kim Hóa Hải không thể để cho Dữu Khánh đi ở phía trước mạo hiểm, phái mười mấy người ở phía trước mở đường, Dữu Khánh ở chính giữa chỉ đường là được.

Khi xuyên qua khu vực lộ tuyến có màu lục trên bản đồ thì tất cả đều thuận lợi, không có xuất hiện bất cứ dị thường gì.

Nhưng càng là thuận lợi, càng khiến cho Dữu Khánh nâng cao cảnh giác, lo lắng đây là sự yên tĩnh trước cơn bão tố.

Không ngoài dự liệu, sau khi đi tới khu vực lộ tuyến hồng sắc không được bao lâu, phiền phức liền ập tới rồi.

“Tích tích tích…”

Một nhóm mới vừa đi đến một chỗ không gian giao nhau bởi bốn cái thông đạo, một tòa không gian tương đối lớn, Đầu To liền cất tiếng kêu to leng keng vang lên.

Đám người Kim Hóa Hải đang kỳ quái không biết thứ gì trên người hắn đang kêu vang thì Dữu Khánh đã hô vang trước: “Mọi người cẩn

thận!”

Vừa mới nói xong, từ phương hướng bốn cái thông đạo đã truyền đến một tràng âm thanh chạy nhanh.

Sư huynh đệ ba người nhìn về phía phát ra âm thanh, phát hiện là Khôi sĩ, vô số Khôi sĩ từ bốn cái thông đạo chen chúc đánh tới.

Địch ta song phương trong nháy mắt giao chiến với nhau, trong nháy mắt liền đánh nhau oanh oanh liệt liệt.

Lúc này Dữu Khánh mới ý thức được, hơn trăm nhân viên Ty Nam phủ này vậy mà không có mang theo vũ khí, lại là dùng bàn tay trần nghênh chiến.

Cho dù không có vũ khí, nhưng những Khôi sĩ kia khi đối diện bọn họ thì đa số là không chịu nổi một đòn.

“Cẩn thận, trong những cương thi giả này có khả năng ẩn giấu cương thi thật!” Kim Hóa Hải gào to nhắc nhở, không phải lần đầu tiên tiến vào, hắn hiển nhiên có chút kinh nghiệm.

Âm thanh va chạm kịch liệt rầm rầm, đã chứng minh lời hắn nói, trong đó quả thực ẩn giấu cương thi thật.

Được đoàn người bảo vệ xung quanh, Dữu Khánh ở chính giữa nhắc nhở: “Đây không phải cương thi, là Khôi sĩ.”

Kim Hóa Hải quay đầu lại hỏi: “Có ý gì?”

Dữu Khánh: “Ta cũng không biết, cũng không rõ có khác biệt gì, là nữ nhân kia nói cho biết.”

Cũng quản không nổi nói thêm cái gì, cục diện đột nhiên giống như không khống chế được.

Chỉ thấy lượng lớn Khôi sĩ thật thật giả giả giống như thủy triều tràn vào, Quỷ Thai càng là vừa nhào lên trước cuốn lấy liền cắn, dù cho

yếu ớt không chịu nổi một kích thì cũng dùng số lượng khiến cho hiện trường hỗn loạn.

Thực lực đám người Ty Nam phủ phái tới này không kém, lượng lớn Quỷ Thai tại dưới tay bọn họ giống như chém dưa cắt rau vậy, bị đánh cho bay tán loạn, nhưng vẫn y nguyên hung dữ không sợ chết mà vọt tới.

Vì ngăn chặn người xâm nhập, chân chính là không tiếc trả giá.

Càng kinh khủng chính là rất nhiều Quỷ Thai nhưng là hóa thành hình dạng của nhân viên Ty Nam phủ tại hiện trường, thừa dịp rối loạn mà tràn vào, lập tức khiến hiện trường luống cuống tay chân, trong lúc vội vàng phân không rõ địch ta.

Kim Hóa Hải chợt hô to: "Tận lực lưng dựa vào vách đá, giảm thiểu mặt thụ địch."

Rất nhiều người nghe vậy lập tức nghe theo, lưng dựa vào vách tường chống đỡ tình cảnh hỗn loạn trước mắt.

Nhưng mà không bao lâu sau, sự tình kinh khủng liền xuất hiện.

Nhân viên dựa vào vách tường, trên ngực hoặc bụng lục tục tung tóe ra huyết hoa, có mũi nhọn sắc bén đâm xuyên qua.

Người bị thương bi rống đánh trả, đem Quỷ Thai bám tại trên vách đá đánh hiện ra nguyên hình.

Chỉ là lần này, đại bộ phận nhân viên Ty Nam phủ đều đổ nhào xuống rồi.

Nhanh chóng hộ tại hai bên Dữu Khánh, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cực kỳ hoảng sợ, kiếm trong tay càng là nắm chặt thỉnh thoảng bổ ra chém vào Quỷ Thai nhào tới.

Phát hiện mình y nguyên đứng ở giữa khu vực không gian giao lộ, gần như không di động được chút nào, Dữu Khánh bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Kim Hóa Hải ở bên cạnh đang che chở mình, trong ánh mắt có vẻ khiếp sợ, lại nhìn nhìn xung quanh.

Đột nhiên, không biết xúc tu từ nơi nào toát ra, dán sát mặt đất luồn tới, cuốn người bị thương ngã xuống đất rồi trực tiếp kéo đi, đụng lật đổ không ít Quỷ Thai.

Ánh mắt theo những khe hở giữa những bóng người chớp động nhận thấy được dị thường, Dữu Khánh hô to, "Đừng cho mang thi thể đi, nàng muốn thức tỉnh càng nhiều hơn Khôi sĩ, chém đứt xúc tu!"

Có người làm theo, càng nhiều chính là ốc còn không mang nổi mình.

Kim Hóa Hải có ý khác, quát lên, "Không nên dây dưa, đi, lao đi ra!"

Người sống sót lập tức mở đường, lúc này giết ra một cái con đường dính đầy lục dịch.

Đám Khôi sĩ hỗn tạp lượng lớn Quỷ Thai cũng ngăn cản không được bọn họ, chỉ có thể một đường truy kích, đuổi theo một hồi sau cùng cũng chầm chậm yên tĩnh lại…

Một đám người chạy đến giao lộ, khi Dữu Khánh lấy bản đồ ra xác nhận vị trí hiện tại thì tiện thể nhìn nhìn nhân số còn lại hiện nay, phát hiện ngoại trừ sư huynh đệ ba người bọn họ, Ty Nam phủ tiến tới hơn trăm người vậy mà chỉ còn lại có mười ba người, bao gồm cả Kim Hóa Hải ở trong đó.

Tổn thất nặng nề! Trên mặt nhân viên Ty Nam phủ lộ rõ sự bi thương, một đám người thực lực không kém, vậy mà dễ dàng bị sụp đổ trong tay một đám Yêu tà thực lực tệ hại vô cùng, thật sự là quá không nên rồi!

Quan sát xung quanh một chút, Kim Hóa Hải đột nhiên hỏi: "Ngươi vừa mới nói thức tỉnh Khôi sĩ gì đó nghĩa là gì?"

Dữu Khánh nhìn chằm chằm bản đồ không nói, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nam Trúc tiếp lời, "Lúc trước chúng ta tại một chỗ nhìn thấy, trong đó chứa rất nhiều, hình như đạt hơn vạn Khôi sĩ, nhưng cơ hồ tại năm đó đều đã bị Ty Nam phủ và Thiên Lưu sơn giết chết một lần, được lắp ráp điểu chỉnh lại, nếu muốn thức tỉnh lại lần nữa thì nữ nhân kia nói là cần có máu tươi của hơn trăm người. Lúc trước còn kêu chúng ta đi bắt về. Các ngươi một lần tổn thất nhiều người như vậy, e rằng đã đủ cho nàng ta thức tỉnh gần nửa Khôi sĩ."

Nghe được lời ấy, một gã nhân viên Ty Nam phủ trầm giọng nói: "Đã là như thế, các ngươi còn nhớ rõ vị trí chứa ở đâu không? Thừa dịp còn chưa có thức tỉnh, hủy nó đi!"

Nam Trúc gật đầu, "Biết rõ."

Kim Hóa Hải lại nhấc tay, "Những Khôi sĩ kia kỳ thực cũng không đáng sợ, chân chính đáng sợ trái lại là đám Quỷ Thai nhìn như rất yếu kia, chúng nó với năng lực thiên biến vạn hóa lúc nào cũng có thể tận dụng mọi thứ, khiến người khó lòng đề phòng, thí dụ như lúc trước. Ai dà !

Năm đó, lượng lớn nhân thủ tiến đến, sau khi chúng ta phát hiện năng lực biến hóa của những Quỷ Thai này thì liền có thủ đoạn nhằm vào, giữa đồng bọn với nhau đặt ra ám hiệu ước định. Ai ngờ những Quỷ Thai này nhưng là ở trước mặt hắn biến thành ngươi, lại tại trước mặt ngươi biến thành hắn, hai bên bắt lấy ám hiệu của nhau, khiến chúng ta bị tổn thất thật lớn."

Một người khác hỏi: "Hành Tẩu, lẽ nào cứ mặc kệ như vậy không quản sao?"

Kim Hóa Hải: "Chuyện trọng yếu nhất hiện tại của chúng ta không phải là đánh đánh giết giết mà là mau chóng rời đi nơi đây." Chỉ chỉ Dữu Khánh, thể hiện bí mật trên người hắn mới là trọng yếu nhất.

Người khác suy nghĩ cũng phải, đành phải nghẹn lấy một bụng tức giận muốn báo thù.

Thấy đã thuyết phục được những người khác, Kim Hóa Hải lại hỏi Dữu Khánh: "Đã xác định được vị trí hay chưa, cách xuất khẩu còn bao xa?"

Dữu Khánh đưa tay chỉ lên bản đồ, "Chúng ta đang ở đây, xuất khẩu tại nơi này, cũng không tính xa."

Ở bên hỗ trợ chiếu sáng, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết gần như đồng thời sửng sốt, nhịn không được nhìn nhau, nhìn thấy phản ứng của đối phương, mới biết được mình cũng không có nhìn lầm, xuất khẩu mà lão Thập Ngũ chỉ tới dĩ nhiên là sơn cốc trong lòng đất lúc lần đầu gặp được bạch y nữ tử kia.

Chương 200: Công lao của ta

Chuyện gì vậy?

Hai người bọn họ là không biết xuất khẩu ở đâu, bởi vì lúc trước khi tìm được cửa ra thì Dữu Khánh cũng không có nói cho bọn họ biết.

Nhưng nếu là nói xuất khẩu tại trong sơn cốc kia vậy thì hai người liền có phần bối rối, nếu như tại trong sơn cốc kia, vậy lúc trước tìm tới tìm lui tính là chuyện gì xảy ra?

Đã nhớ lầm địa điểm hay sao?

Hai người cảm thấy rất không có khả năng này, đầu óc của tên gia hỏa lão Thập Ngũ này rất tốt, chưa nói được là đã gặp qua thứ gì

liền không quên được, nhưng quả thực là rất tốt, mấy sư huynh đệ khác đều không bằng, rất không có khả năng nhớ lầm mới phải.

Huống chi, tại trên bản đồ, vị trí của sơn cốc kia gần như ở ngay tại trung tâm toàn bộ bản đồ, có thể là sai lầm không?

Nếu sai lầm cũng không sao, nhưng hai người nhớ kỹ lão Thập Ngũ nói trong sơn cốc kia có ẩn giấu đồ vật khổng lồ gì đó, nếu như đụng phải nó thì làm sao bây giờ?

Tại lúc hai người định nhắc nhở thì Dữu Khánh đột nhiên lại lần nữa chỉ tay lên bản đồ, nhấn mạnh nói: "Ta sẽ không nhớ lầm, chính là tại nơi này!"

Cử chỉ này của hắn thu hút tất cả mọi người nhìn vào trên bản đồ, mà chính hắn thì nhân cơ hội này ném cho hai vị sư huynh một cái ánh mắt, cau mày ra hiệu.

Lời hai vị sư huynh định nói vừa lên đến miệng liền kẹt lại rồi, đã hiểu, lão Thập Ngũ biết rõ bọn họ lo lắng, trong lòng đã có tính toán.

Càng thêm không hiểu, đã biết rõ trong sơn cốc kia có giấu nguy hiểm còn muốn mọi người đi tới, lão Thập Ngũ đây là muốn làm gì? Đừng dọa người có được hay không.

Nhưng một ít ăn ý thì vẫn phải có, biết rõ tại trong loại chuyện này, lão Thập Ngũ hẳn sẽ không hại bọn họ, đoán chừng là có nguyên nhân đặc biệt gì đó khác, chỉ có thể là nhẫn nại nơm nớp lo sợ, xem tình huống rồi nói tiếp.

Thấy Dữu Khánh chỉ ra vị trí xuất khẩu, Kim Hóa Hải chúi đầu tới sát nhìn rõ, muốn nỗ lực nhớ kỹ, nhưng mà sau khi xem xong thì nghi hoặc, "Nơi ngươi chỉ này tại sao chỉ là một chỗ trống, ngay cả đường cũng không có?"

Dữu Khánh nở nụ cười, "Ngươi cảm thấy bản đồ mà nữ nhân kia đưa cho ta có thể vẽ ra xuất khẩu đào sinh hay sao? Có cũng sẽ không vẽ, không có vẽ ra, trống rỗng là đúng rồi."

Mọi người nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, Kim Hóa Hải cũng yên lặng gật đầu, rất chấp nhận.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lại nhịn không được liếc mắt nhìn Dữu Khánh, xem như đã phục tên gia hỏa này, lời ứng phó người thuận miệng là có thể toát ra được.

Khiến hai người chịu không nổi nhất chính là lời nói mà tên kia dùng để ứng phó người khác còn luôn nói nghe rất có đạo lý, lời nói bậy nghe vào tai vậy mà nghe còn thật hơn cả nói đúng.

Thấy xuất khẩu quả thực không còn xa nữa, Kim Hóa Hải trầm giọng nói: "Nếu đã không còn xa, vậy thì nhanh lên một chút chạy đi đi, đừng để cho đám Yêu tà kia quấn lấy nữa."

Lời hắn nói là quyết định, mọi người lập tức lại tiếp tục xuất phát.

Lần này vừa động thủ, Dữu Khánh lại phát hiện không đúng, phát hiện trên tay đám này gia hỏa vậy mà đều xuất hiện một thanh vũ khí, nhìn vũ khí chỉnh thể phiếm màu đen tối, hơi suy nghĩ liền có thể minh bạch, đám này gia hỏa hẳn phải là lúc trước đoạt lấy từ trên tay những Quỷ Thai và Khôi Sĩ kia.

Hắn nhớ tới cảnh tượng từ bên trong thân thể có thể mọc cây nở hoa kia, muốn nhắc nhở một chút, nhưng suy nghĩ lại thì vẫn là ngậm miệng rồi.

Nhưng mãi cho đến sau cùng cũng không có xuất hiện cảnh tượng mà hắn lo lắng kia, nghĩ đến Ty Nam phủ không phải một lần tiến vào cổ mộ thì bình thường trở lại. Người ta tại một số phương diện khẳng định có chuẩn bị, giống như đám người Liễu Phiêu Phiêu tiến và không sợ gì vậy.

Mọi người một đường cấp tốc đi tới trước, đồng thời cảnh giác xung quanh.

Một đường kế tiếp, rất thuận lợi, không có gặp phải bất cứ Yêu tà gì quấy rầy, chỉ có âm thanh va chạm cành cạch từ địa phương xa xa không biết nào đó mơ hồ truyền đến, Dữu Khánh đoán là đám người Liễu Phiêu Phiêu.

Đi một chặng đường rất dài, vẫn là đi đường bình an, một đường bằng phẳng thuận lợi đến mức khiến cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt với nhau, lại thỉnh thoảng quan sát sợi rễ ở xung quanh.

Hai người không chút nào nghi ngờ việc bạch y nữ tử đã thấy được xuất khẩu mà Dữu Khánh đã chỉ ra trên bản đồ.

Cho nên, hai người hoài nghi là bạch y nữ tử đang cố ý thả cho Dữu Khánh hay là thế nào khác.

Đây mới là điểm khiến hai người âm thầm kinh nghi, lão Thập Ngũ lại cùng bạch y nữ tử kia yên lặng phối hợp với nhau hay sao?

Khi một nhóm cuối cùng đi đến được một khu vực trống nhỏ trên bản đồ thì xuất hiện một cái thông đạo không có trên bản đồ.

Đi tới phần cuối thông đạo, chỗ không gian trong lòng đất, chỗ sơn cốc trong lòng đất kia, còn có cái cầu trong lòng đất kia lại xuất hiện tại phía trước.

Phong cách, hình thức đột ngột thay đổi, hoàn toàn khác với hoàn cảnh trong lòng đất mà lúc trước đã gặp qua.

Đám người Kim Hóa Hải đều dừng lại tại phần cuối động khẩu, giơ Huỳnh thạch trong tay lên hướng ra phía ngoài chiếu sáng khắp nơi, thế nhưng ánh sáng lại chiếu không được xa lắm, cẩn thận hết nhìn đông tới nhìn tây phía ngoài kia.

Vù! Kim Hóa Hải chợt bấm tay bắn ra một quả Huỳnh thạch, nhìn Huỳnh thạch đi xa, nhìn huỳnh thạch hóa thành một điểm ánh sáng nhạt hạ xuống thâm cốc.

Dữu Khánh lại giũ bản đồ ra cho hắn nhìn, "Kim tiên sinh, ngươi nhìn xem, ta không nói sai đi, nơi đây có động thiên khác, nữ nhân kia cố ý không có vẽ ra, là ta trong lúc vô ý tìm đến."

"Là ta lo lắng nhiều." Kim Hóa Hải gật đầu tán thành, nhìn quanh hoàn cảnh đen kịt trống trải trước mắt, cũng có mấy phần cảm khái, "Năm đó cũng tính là tại trong Địa cung này luồn lách khắp nơi, không nghĩ tới còn có không gian trong lòng đất rộng lớn như thế tồn tại."

Dữu Khánh nghiền ngẫm cười, nghĩ thầm, tiện nhân kia nếu là không muốn để cho các ngươi phát hiện được cái nhập khẩu này, chỉ sợ dù có đi ngang qua sát bên cạnh các ngươi cũng vị tất có thể phát hiện.

"Xuất khẩu ở đâu?" Kim Hóa Hải chợt hỏi.

Dữu Khánh thu bản đồ cất đi, chỉ chỉ phía dưới, "Tại trong sơn cốc phía dưới cầu, chỉ là bị phá hỏng rồi, dọn dẹp ra khả năng có chút phiền phức."

Kim Hóa Hải: "Vậy hãy mau dọn dẹp, trực tiếp từ nơi này đi hay sao?"

"Các ngươi chờ chút." Dữu Khánh ném xuống một câu nói, liền phất tay ra hiệu một cái, trực tiếp dẫn theo hai vị sư huynh trước tiên đi lên cầu.

Chờ chút cái gì? Những người khác có phần không hiểu ra sao.

Kim Hóa Hải đang định cũng đi theo lên cầu, Dữu Khánh quay đầu lại kêu gọi, "Đừng nhúc nhích, cầu đã năm lâu, không vững chắc,

chịu nặng không được, nếu không cẩn thận sẽ bị sụp, một lần chỉ có thể đi qua hai ba người."

Kim Hóa Hải nửa tin nửa ngờ, chậm rãi thu hồi chân, nhìn chằm chằm mặt cầu thì thầm một tiếng, "Không vững chắc sao? Không phải a, đồ vật trong Địa cung này đều sẽ không dễ dàng mục nát mới phải." Rồi lại ngẩng đầu kêu hỏi: "Các ngươi làm gì?"

Dữu Khánh: "Chờ ta đi đến một đầu khác kêu to lên, các ngươi lại từng nhóm ba người, từng nhóm đi qua."

Bên này đành phải chờ chút, mắt mở trừng trừng nhìn thân ảnh ba người cầm Huỳnh thạch dần dần đi xa.

Sư huynh đệ ba người đi đến động khẩu ở đầu cầu bên kia, cũng là lần đầu tiên đến động khẩu bên này.

Sau khi hơi chút đi sâu vào một khoảng cách, Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu dừng lại, đối với thông đạo trống trơn lên tiếng: "Nữ tiên nhân, nhìn làm trò còn chưa có nhìn đủ sao? Ngươi dự định nhìn tới khi nào?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tiếng lòng căng thẳng.

"Tích tích tích…" Đầu to lại leng keng kêu to.

Bên trong thông đạo tối như mực phía trước xuất hiện một cái bóng trắng, sau khi đi tới gần thì chính là bạch y nữ nhân kia.

Bạch y nữ nhân gặp mặt tựu hỏi: "Ngươi có ý gì?"

Nói thật đi, nàng cũng có chút bị làm cho hồ đồ, không biết trong hồ lô vị này muốn làm gì, làm cho nàng cũng không tiện tiếp tục nổi giận đùng đùng mà hạ thủ rồi.

"Cái gì mà có ý gì?" Dữu Khánh hai tay buông thả xuống, "Ngươi không phải muốn ta giải quyết những người kia sao? Không quản

quá trình như thế nào, ta đã làm được, đại bộ phận đã giúp ngươi giải quyết rồi, số còn lại cũng đã mang đến cho ngươi."

Lần này, ngay cả Mục Ngạo Thiết cũng có phần chịu không nổi, hầu kết rung động một cái.

Y và Nam Trúc đều không nghĩ đến, tên gia hỏa lão Thập Ngũ này vậy mà lại làm cái thòng lọng treo lên xà nhà, sau khi buộc vào cổ lại trợn mắt nói dối, việc này không phải muốn chết sao?

Bạch y nữ nhân quả nhiên cười lạnh nói: "Ngươi giúp ta giải quyết? Rõ ràng là dưới trướng ta không tiếc trả giá để giải quyết, thế nào lại qua miệng ngươi lại thành công lao của ngươi rồi chứ, ngoại giới thế đời đã đổi thay đến tình trạng như thế sao?"

Dữu Khánh xùy cười nhạt, chỉ chỉ đầu mình, "Suy nghĩ, tiên nhân, ngươi suy nghĩ kĩ càng lại xem những người kia là chết như thế nào, tại sao đột nhiên trong nháy mắt liền trùng hợp như vậy đều đem phía sau lưng bày ra cho ngươi đi đâm đao."

Bạch y nữ tử hơi giật mình, nghe hắn nói như thế thì cảm giác có chút không bình thường, kỳ thực lúc trước nàng cũng cảm thấy có chút bất ngờ, hơn trăm người đột nhiên liền bị nàng thuận lợi giải quyết đại bộ phận, thuận lợi đến mức khiến nàng có chút vô cùng mừng rỡ, vốn tưởng rằng phải trả cái giá thật lớn vậy mà lại tiết kiệm được rồi.

Đương nhiên, nàng vẫn y nguyên hừ lạnh hỏi: "Muốn dùng một cái miệng lưỡi ba tấc không nát cưỡng ép kéo thành công lao của ngươi sao?"

Dữu Khánh trâng tráo: "Đương nhiên là công lao của ta! Ta nói cho ngươi biết, dù cho ngươi không phát động lần tấn công kia, sau đó bọn họ cũng xảy ra ngoài ý muốn, cũng đều là sẽ chết, hơn nữa sẽ chết càng nhiều, hơn trăm người sẽ chết đến chỉ còn một người!"

Bạch y nữ tử: "Tiếp tục biên đi, ta đã nói, sẽ khiến cho ngươi nếm thử tư vị muốn sống không được muốn chết không xong!"

"Ngươi dù sao cũng đã sống mấy nghìn năm, sao vẫn còn là trong mắt đầy cách nhìn của phụ nữ? Ta không cần nếm tư vị kia, cũng không cần phải biên!" Dữu Khánh nghiêng người, phất tay chỉ về hướng tối như mực ngoài động, "Thắp sáng bên ngoài, ta sẽ dùng sự thực khiến ngươi tỉnh táo lại."

Bạch y nữ tử đối diện với hắn.

Bên ngoài đột nhiên từ xa xa truyền đến tiếng Kim Hóa Hải gào to, "A Sĩ Hành, ổn hay không?"

Dữu Khánh tiếp tục chỉ chỉ bên ngoài, ra hiệu nhanh lên một chút.

Bạch y nữ tử chậm rãi nhấc tay, sau cùng giống như đã hạ quyết tâm, chợt vung ống tay áo lên.

Vì vậy rất nhanh, tòa sơn cốc kia lại lần nữa trở nên quang minh và xa hoa, giống như tiên cảnh trong mộng.

Nơi động khẩu đầu cầu bên kia, đám người Kim Hóa Hải lập tức trong mắt tràn đầy kinh ngạc, trong nháy mắt liền bị mỹ cảnh trước mắt làm cho sợ ngây người.

Lúc này bọn họ cũng nhìn thấy rõ tình hình động khẩu ở đầu cầu bên kia, nhìn thấy được ba người Dữu Khánh đi ra, cũng nhìn thấy được Bạch y nữ tử song song với Dữu Khánh cùng đi ra.

Thấy cảnh này, đám người Ty Nam phủ kinh hãi, lập tức cảm giác địa phương này không thích hợp. Kim Hóa Hải chỉ tay hướng bạch y nữ tử, gầm lên: "A Sĩ Hành, ngươi giải thích thế nào?"

Dữu Khánh ra hiệu cho bên mình dừng lại, cùng bên kia duy trì một khoảng cách an toàn nhất định, sau đó mới thản nhiên cười, cách cây cầu lớn tiếng trả lời: "Kim Hóa Hải, cái tên thật hay a, hoàng kim

hóa thành hải, thế nhưng a, y nguyên cản không được lòng tham tư dục của ngươi. Vì để có được bí mật của 'Tiểu Vân gian', không tiếc chính tay sát hại gần trăm người của Ty Nam phủ, ngươi vẫn nên suy nghĩ ngươi phải giải thích thế nào với Địa Mẫu đi!"

Những người khác của Ty Nam phủ đều có chút sững sờ.

Bạch y nữ tử cùng hai người Nam, Mục thì rõ ràng có phần nghi hoặc, không hiểu, tên này không phải đoạt công lao sao, tại sao lại đem công lao giao cho người khác rồi?

Kim Hóa Hải nội tâm kịch chấn, mặt ngoài lại giận tím mặt, "A Sĩ Hành, dám tại đây ăn nói bừa bãi, là có ý gì?"

Dữu Khánh: "Ngươi từng tiến vào trong tòa cổ mộ này, năm đó cũng đã từng giao thủ với những đồ vật trong cổ mộ. Quỷ Thai nơi đây có thể biến ảo thành vách đá, khi người tới gần, sẽ nhân cơ hội tập kích người, ngươi dám nói ngươi không biết việc này sao? Ngươi thân là người hiệu lệnh, vì sao còn kêu lên câu 'Tận lực dựa lưng vào vách đá, giảm thiểu mặt thụ địch kia, đến nỗi thủ hạ trong nháy mắt chết thảm phần lớn?"

Đám người Ty Nam phủ lập tức kinh nghi bất định.

Kim Hóa Hải hận không thể tiến lên làm thịt hắn, nhưng đối phương đã dụ hắn tới nơi này, dáng vẻ còn là không chút sợ hãi khiến cho hắn không dám lỗ mãng, lo lắng có cạm bẫy gì đó, chỉ có thể là kịch liệt bác bỏ, "Muốn đổ tội thiếu gì từ, năm đó khi ta tiến vào chưa có gặp qua Quỷ Thai biến thành vách đá, lúc đánh nhau lưng tựa tường giảm thiểu mặt thụ địch mặt có gì sai chứ?"

Dữu Khánh cũng chỉ ngón tay hét lớn: "Vì sao chỉ bảo thủ hạ làm như vậy, còn chính mình lại không hề có ý dựa vào tường? Cẩu tặc, ngươi rõ ràng là thấy được cơ hội độc chiếm bí mật 'Tiểu Vân gian', đang mượn đao giết người a!"

Nói đến đây, trong bụng hắn cũng tràn đầy tức giận, mình vốn muốn mượn thế của đối phương để thoát thân rời đi cổ mộ, nào ngờ đối phương lại nảy ra lòng xấu xa.

Nghĩ cũng có thể nghĩ được, sau cùng chính là khiến cho hắn phun ra bí mật, rồi hạ thủ với hắn.

Làm hại hắn vì để tự bảo vệ mình, không có biện pháp nào đành phải là ngựa tốt quay đầu ăn cỏ quen, lòng đau xót a!

Chương 201: Chân thân

Vì sao để cho thủ hạ làm, còn mình thì không làm theo?

Một câu nói này liền đâm trúng vào điểm then chốt, mấy người Ty Nam phủ đều có xúc động, có thể nói vừa sợ vừa giận vừa lo lắng.

Đã lộ sự thật, còn bị kéo giữ lại, Kim Hóa Hải tức thì thẹn quá thành giận, không nghĩ tới trong tình huống hỗn loạn như vậy mà còn có người chú ý tới việc này, nhưng hắn ta không có khả năng thừa nhận, nhất là hơn mười người bên cạnh đã duy trì cảnh giác đối với hắn, lập tức lớn tiếng nói: "A Sĩ Hành, việc ngươi làm bạn cùng tà ma nơi đây đã rõ ràng, lại còn dám cố ý vu oan hãm hại, thật cho rằng chúng ta là kẻ ngu si sao?"

Hắn ta nói lời này là muốn nói cho những người bên cạnh nghe.

Dữu Khánh: "Không sai, ta là làm bạn cùng nàng, vậy thì thế nào? Nhân tâm a, có khi càng đáng sợ hơn cả yêu ma quỷ quái! Ta vốn định dùng lấy biện pháp khác để đối phó các ngươi, nào ngờ tới nhìn xem các ngươi một lần, duyên phận a, không nghĩ tới có thể tại nơi đây gặp phải Kim Hóa Hải ngươi.

Ngươi ta từ Liệt Châu vào kinh thành, đường dài đằng đẵng, sớm chiều ở chung mấy tháng lâu, ngươi là người dạng gì, ta quá rõ ràng

rồi.

Nhìn thấy ngươi tại đó, ta lập tức liền biết, chỉ cần để cho ngươi biết được bí mật của 'Tiểu Vân gian', ngươi tất nhiên sẽ muốn chiếm làm của riêng mình. Vừa nhìn thấy ngươi, ta liền biết bớt được việc rồi, liền biết ngươi sẽ giúp ta đem người bên cạnh ngươi đều diệt trừ, quả nhiên không ngoài dự liệu, ngươi thật đúng là thủ đoạn cao minh a, sát nhân trong vô hình a!"

Dứt lời quay đầu lại đối với bạch y nữ tử bên người, dùng giọng điệu bình thường nói: "Có thể dễ dàng một lần giải quyết được nhiều người như vậy, ngươi còn cảm thấy là công lao của ngươi sao? Dù cho ngươi không ra tay, tên đối diện kia cũng sẽ nghĩ biện pháp đem người bên cạnh đều diệt trừ hết."

Nói chuyện bình thường thì ở bên kia cầu là nghe không được.

Ở bên kia, Kim Hóa Hải lập tức giận dữ hô to, "Phì! Ngươi tính là thứ gì, ta với ngươi rất quen thuộc sao?"

Lúc đó, khi vào kinh thành đi thi, ngay từ đầu hắn ta liền không thèm liếc con mắt đi nhìn vị này, cái gì mà sớm chiều ở chung, cái gì mà rõ ràng tính cách của hắn ta, quả thực vô nghĩa, bị làm cho tức giận quá chừng.

Bạch y nữ tử đã minh bạch thứ mà Dữu Khánh gọi là công lao là chuyện gì, cũng đã minh bạch vì sao Dữu Khánh lại đột nhiên làm phản, bởi vì đột nhiên nhìn thấy Kim Hóa Hải, biết rõ có thể nhân cơ hội lợi dụng, tình huống lúc đó không kịp giải thích với nàng.

Nhưng nàng không dễ dàng cứ như vậy tin tưởng, nghi vấn hỏi: "Đột ngột chuyển biến như thế, rõ ràng là làm phản, biết rõ có khả năng sẽ sinh ra hiểu lầm, vì sao ngay cả một cái ám chỉ đều không báo cho ta?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Ám chỉ cái gì? Ta nào biết được xuất khẩu nào khác, lẽ nào trong tòa cổ mộ này thật sự có xuất khẩu khác hay

sao?”

Bạch y nữ tử trầm mặc.

Dữu Khánh tiếp tục nói: “Nhân tâm tham lam, ngươi quá để mắt tên Kim Hóa Hải ở đối diện kia, cũng đã đánh giá thấp sự tham lam của ta, ngươi cảm thấy ta có khả năng đem bí mật của ‘Tiểu Vân gian’ chắp tay dâng cho người khác sao?

Cũng không cần phải ám chỉ, ta đã từng nói, không có khả năng ngươi nói cái gì liền làm cái đó, ta cần nghiệm chứng, ta muốn biết rõ vị trí ‘Tiểu Vân gian’ mà ngươi nói cho ta đến tột cùng là thật hay giả.

Kết quả, ngươi ta đều đã nhìn thấy được kết quả, ngươi đã cho ta biết vị trí ‘Tiểu Vân gian’ là giả.”

Hắn duỗi tay về phía bạch y nữ tử, thể hiện yêu cầu, “Đưa cho ta, nói cho ta biết địa điểm chân chính ở đâu!”

Ở một bên, trong lòng Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã giống như là vạn mã lao nhanh, ánh mắt nhìn Dữu Khánh kia có thể nói là quan tâm đặc biệt.

Hiện tại, cuối cùng hai người đã minh bạch là chuyện gì xảy ra, đều sợ ngây người, cỏ đầu tường còn có thể làm được kiên cường như thế sao?

Cuối cùng Bạch y nữ tử lộ ra nét mỉm cười, nhưng mà lại nhìn về phía đối diện, “Hiện tại, những người này phải làm sao?”

Ở phía bên kia, Kim Hóa Hải đang trao đổi với những người còn lại, hiển nhiên cũng đang giải thích gì đó.

“Ngươi cảm thấy bọn họ còn có thể đồng lòng sao? Đã là năm bè bảy mảng rồi.” Dữu Khánh xùy nói, như là để chứng minh cho nàng

thấy, lại hướng về phía đối diện la lớn lên: "Chư vị, các ngươi cảm thấy Kim Hóa Hải còn có thể tha cho các ngươi sống rời đi sao?

Một khi để cho các ngươi đi ra ngoài, một khi để cho các ngươi báo cáo sự việc đã trải qua cho Ty Nam phủ biết thì hắn sẽ có kết quả như thế nào, hắn rõ ràng hơn hẳn ai khác, hắn sẽ không lưu người sống.

Huống hồ các ngươi cũng ra không được rồi, không bằng liên thủ tru sát tên già này, nạp cái công lao gia nhập vào nhóm chúng ta bên này, có thể bảo đảm tự do ra vào cổ mộ còn có thể cùng hưởng tiên gia động phủ, ý chư vị như thế nào?"

Bạch y nữ tử hơi liếc mắt nhìn Dữu Khánh, nhàn nhạt cho một câu, "Ngươi thật sự không phải thứ gì tốt… Tại vừa mới rồi, bên ngoài lại tiến vào không ít người, chỉ cần ngươi có thể làm tốt việc ta dặn dò, ngươi yên tâm, ta sẽ không bạc đãi ngươi, sẽ nói cho ngươi vị trí chân thực của 'Tiểu Vân gian'."

Đám người Ty Nam phủ quay mặt nhìn nhau.

Kim Hóa Hải thì hơi nghiến răng cẩn thận đề phòng những người này. Hắn ta đột nhiên phát hiện mình không còn đường lui, suy nghĩ mãi, chỉ cần có thể nắm giữ vị trí Tiểu Vân gian, làm gì cần phải đường lui gì nữa, chỉ cần có thể trốn vào tiên phủ, khi xuất thế trở lại còn không biết ai sợ ai a.

Trong nháy mắt lập tức nảy sinh ý ác độc, hắn ta đột nhiên tung mình phi thân bay lên, đánh về phía người ở đầu cầu đối diện.

Trán Dữu Khánh co giật, cấp tốc lui về phía sau một bước đứng chung cùng hai vị sư huynh, "Tiên nhân, dựa vào ngươi rồi, đơn đả độc đấu chúng ta không được."

Hắn biết rõ mình đang bức Kim Hóa Hải vào tuyệt lộ, đã sớm đề phòng Kim Hóa Hải chó cùng bứt giậu.

Cũng chính là muốn cho Kim Hóa Hải chó cùng bứt giậu, hắn đã sớm muốn nhìn xem một chút con bài chưa lật của bạch y nữ tử đến cùng là cái gì.

Tại trên cầu đặt chân điểm một cái, Kim Hóa Hải đang định mượn lực tiếp tục bay lên, chợt có một đoàn bóng đen hiện lên, rầm! Trực tiếp đem Kim Hóa Hải đánh bay ra ngoài.

Ở đối diện bên kia cầu, đám người Ty Nam phủ nhìn thấy rõ ràng.

Dưới cầu đột nhiên nhảy lên một cái bóng thật lớn, thoáng cái đem Kim Hóa Hải đánh bay đi.

"Phốc…" Sặc ra một búng máu, Kim Hóa Hải lăng không quay cuồng, một kiếm vạch tại trên vách núi đá, kéo ra một đường lửa tóe ra, cuối cùng dừng lại lơ lững giữa trời, kiếm cắm vào vách đá, một tay túm lấy, trong mắt tràn đầy vẻ kinh nghi mà nhìn chằm chằm xúc tu khổng lồ kia sau khi đánh bay mình thì mò lên trên vách núi đá tìm tòi.

Xúc tu màu đen rất to, mức độ to lớn của nó phỏng chừng phải mười người mới có thể ôm hết.

Lục tục lại có rất nhiều xúc tu nhỏ cũng theo vách đá trong sơn cốc lan tràn vươn lên trên.

Vừa giống như là xúc tu bạch tuộc, lại giống như là rễ cây, không biết là quái vật gì, nhưng hắn ta có thể rõ ràng cảm giác được trên xúc tu bắn ra sức lực rất lớn.

Hắn ta thế nhưng là Huyền cấp tu sĩ, nhưng đụng một kích liền bị đánh bị thương rồi.

Ba người Dữu Khánh thấy hoa mắt, lại nghe thấy phía sau có loại âm thanh ma sát mạnh mẽ khiến người rợn tóc gáy này, quay nhìn lại, khi thấy rõ đó là cái trò gì thì càng thêm rợn tóc gáy, phát hiện ngay cả cái động khẩu ở phía sau cũng đã bị vật ma sát lấp kín rồi.

Tại thời điểm Kim Hóa Hải đang kinh nghi thì bỗng vụt cúi đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy lại một cái xúc tu phóng lên cao, giống như cái roi vụt lên không quất về phía hắn.

Hắn ta đạp một chân vào vách, rút kiếm ra, tung người bay chém, phốc một tiếng, một kiếm chặt đứt xúc tu.

Chỉ một kiếm, hắn ta liền thử ra được sâu cạn nhất định, thứ này mặc dù lực lớn, mặc dù lực công kích hung mãnh nhưng mà tứ chi cũng không phải là kim cương bất hoại, vũ khí sắc bén là có thể tùy ý chặt phá.

Từng cái xúc tu từ dưới phóng lên nện vào, Kim Hóa Hải thì tại trên vách núi đá chót vót lao chạy, né tránh rất nhanh, kiếm trong tay liên tục chém ra, từng đoạn từng đoạn xúc tu to lớn bị chặt đứt, phụt ra lục dịch, rơi xuống đáy cốc, từ trong sơn cốc không ngừng có xúc tu lao ra nhưng mà không làm gì được hắn.

Đối diện với việc bị xúc tu bao vây tiêu diệt, hắn ta một kiếm chém ra một cái chỗ trống, phi thân lật người lao ra, rơi lại trên cầu đá.

Một đạo bóng đen thật lớn nện xuống, bị hắn ta lắc mình tránh thoát, cầu đá bị nện ầm ầm sụp đổ, người ở trên cầu dồn dập rơi xuống.

Thời điểm nện xuống thâm cốc, Mục Ngạo Thiết một chưởng vỗ tại phía sau lưng Nam Trúc, đem Nam Trúc đẩy về phía vách núi, thuận tay chụp lấy mắt cá chân Nam Trúc, cũng một tay nắm lấy cánh tay Dữu Khánh. Nam Trúc rút kiếm, một kiếm cắm ở trên vách núi đá, sư huynh đệ ba người đồng thời trượt xuống, rất nhanh liền ổn định thế rơi, cùng nhau soàn soạt quay đầu lại nhìn về phía Kim Hóa Hải cũng đang hạ xuống.

Trong sơn cốc, một đám xúc tu nhìn như búp măng đâm tới Kim Hóa Hải đang hạ xuống. Kim Hóa Hải lại không hề e sợ, hoành kiếm cắn chặt trong miệng, hai tay hướng phía dưới cách không đẩy liên tục,

từng đạo chưởng ảnh sáng xanh ầm ầm ầm nện xuống xúc tu đang đâm tới, giống như một loạt pháo, thanh thế kinh người.

Một đường hạ xuống, một đường đánh cho xúc tu tung tóe lục dịch, nhưng là mạnh mẽ đột phá vòng vây rơi xuống, nhìn dưới chân một cái, kiếm trong miệng đã tới tay, gầm lên một tiếng: "Tà ma ngoại đạo cũng dám càn rỡ. Hôm nay ta liền diệt ngươi!" Tay vung kiếm quang, tại dưới đáy cốc giống như chém trúc vậy một đường giết đi tới, từng cái xúc tu đổ lệch.

Từ trên vách đá nhảy xuống, sư huynh đệ ba người rơi xuống bất ổn, phát hiện mặt đất hư không mượn lực, ba người gần như đồng thời lung lay đổ nhào xuống, khi bò dậy mới phát hiện mình nằm ở trong một đống hài cốt, một đống hài cốt màu sắc đen kịt.

Sư huynh đệ ba người lúc này mới kinh khủng phát hiện, phía dưới toàn bộ sơn cốc vậy mà lại tất cả đều là hài cốt con người, lúc trước tại bên trên không nhìn thấy rõ, nơi này phải dùng hài cốt biết bao nhiêu người mới lấp đầy ra được, mới có thể phủ kín toàn bộ đáy cốc?

Dữu Khánh tiện tay cầm lấy một cái đầu lâu lên, nhìn xem, phát hiện là một cái đầu lâu nhỏ, một chưởng có thể cầm được, đây rõ ràng là sọ của một tiểu hài tử.

"Tích tích tích… Tích tích tích…"

Đầu To đột nhiên cất tiếng kêu to leng keng gấp gáp không ngừng, có cảm giác rất khẩn cấp.

Kim Hóa Hải tung hoành chiến đấu, thế không thể đỡ, tựa hồ chọc giận thứ gì, đáy cốc đột nhiên dao động mạnh mẽ giống như sóng to gió lớn, tà khí nhàn nhạt dâng lên trên diện tích rộng.

Có thứ gì đó đột nhiên phá tan hài cốt đầy đất mà ra.

Bạch y nữ tử rơi xuống trước cũng đã hiện hình, biến thành Quỷ Thai, tại trong cuồn cuộn tung thân bay lên, rơi tại trên một cái xúc tu thật lớn bay lên không.

"Đi!" Dữu Khánh kêu gọi một tiếng.

Sư huynh đệ ba người học theo, dồn dập tung người bay lên, rơi tại trên một cái xúc tu thật lớn, quỳ một gối xuống tại bên trên, một tay vận công hút chặt, trợ giúp mình rơi ổn định tại bên trên.

Ba người nhìn về vật chịu tải phía dưới người, trong ánh mắt cũng để lộ sự khiếp sợ, là một cái xúc tu so với cái xúc tu rất lớn thấy qua lúc nãy còn phải lớn hơn mấy lần, mấy chiếc xe ngựa có thể tùy tiện chạy song song tại mặt trên.

Bị đồ vật khổng lồ đứng dậy nhấc tung lên, đám xương khô giống như mưa rầm rầm rầm rơi xuống.

Tụ tập tại động khẩu, mười hai tên Ty Nam phủ đều là mặt đầy sự chấn động, trước mắt tựa hồ là một con bạch tuộc thật lớn, chỉ là số lượng xúc tu nhiều hơn xa bạch tuộc, xúc tu to to nhỏ nhỏ nhiều như tóc, leo lên vách đá bò ra, người nhìn thấy đều nổi da gà khắp người.

Ở giữa vô số xúc tu, trung tâm của toàn bộ xúc tu có hình cái chậu, bạch y nữ tử được hút tại bên trên.

Đứng ở trên xúc tu, Dữu Khánh cũng nhìn thấy, bởi vì sư huynh đệ ba người tại phía trên giác hút bốn năm trượng xa.

Nhìn thấy phía sau thân thể bạch y nữ tử và giác hút liên thông, như sinh trưởng cùng một chỗ, sư huynh đệ ba người lập tức minh ngộ, chân thân của bạch y nữ tử đã xuất hiện rồi, đây mới là chân thân của người ta.

Kim Hóa Hải theo phía dưới sơn cốc đạp vách đá lao lên như diều gặp gió, một đường đánh đâu thắng đó, không thể ngăn cản.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có hàng trăm hàng nghìn xúc tu đồng thời bao phủ tới, trong nháy mắt đem hắn ta ấn tại trên vách đá.

Sau một tràng âm vang oanh long long, đại bộ phận xúc tu buông lỏng ra, một cái xúc tu đã đem Kim Hóa Hải cuốn vào giữa, chỉ còn thừa lại từ vai trở lên ở bên ngoài.

"Nha!" Kim Hóa Hải chợt gầm một tiếng giận dữ.

Đùng! Xúc tu cuốn chặt đã huyết nhục mơ hồ, nổ tung rồi.

Hắn ta mới dựa vào một thân tu vi đánh văng ra trói buộc, tứ chi mới vừa mở ra vây khốn, bốn phía hơn trăm cái xúc tu lại nắm lấy đao thương không biết lấy từ đâu, nhất tề đánh tới, ngay tại chỗ đem hắn ta đâm lủng giống như cái sàng.

Ánh mắt Dữu Khánh từ trên người hắn chuyển dời, lại rơi tại địa phương phía sau nơi nhục thân bạch y nữ tử cùng giác hút liên thông, hộp sọ nhỏ cầm trong tay vẫn chưa có thả ra, đưa lên ngóng nhìn, ánh mắt thâm trầm, lại chậm rãi nhìn nhìn hài cốt chồng chất dày đặc dưới đáy cốc.

Hắn đột nhiên thả người nhảy xuống, tại không trung buông lỏng hộp sọ nhỏ trong tay ra, lăng không rút kiếm, một kiếm chém về phía địa phương kết nối giữa nhục thân nữ tử và giác hút.

"Ngươi dám…" Đột nhiên phát hiện ra, bạch y nữ tử vụt ngẩng đầu thét chói tai.

"Khặc khặc…" Miệng mũi sặc huyết, Kim Hóa Hải phát ra tiếng cười gằn, giống như vô cùng vui sướng, giống như chết cũng không tiếc vậy.

Chương 202: Sinh mà làm người

Đương nhiên, cả người hắn ta cũng đang rất nhanh khô quắt đi.

Một cái xúc tu cắm ở trên thân thể hắn ta, giống như rễ cây, đang ồ ồ hấp thu.

Nhưng lại không thể cản trở hắn ta tại trước khi chết cảm nhận được kinh hỉ rất lớn, còn có điều gì có thể hạnh phúc hơn khi được ra đi trong niềm vui sướng?

Dù cho gương mặt đang rất nhanh khô quắt đi, hắn ta vẫn trừng lớn mắt nhìn chằm chằm…

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết chịu không nổi nữa, nhìn thấy động tác Dữu Khánh rút kiếm bổ tới, tròng mắt hai người thiếu một chút nhảy lồi ra ngoài.

Chuyện gì chứ?

Ngươi làm gì vậy?

Trong lòng sư huynh đệ hai người đang gào thét chất vấn, chỉ còn kém chút trực tiếp gào lên hai từ "Dừng tay".

Không phải là cần làm cỏ đầu tường sao? Không phải là bên nào mạnh thì đổ hướng bên đó sao?

Bên này rõ ràng đang chiếm thượng phong, rõ ràng đã làm thịt được Kim Hóa Hải rồi, thời điểm này ngươi lại nhảy đi ra chém bên này, lão Thập Ngũ ngươi đến tột cùng muốn nháo ra loại nào a?

Sư huynh đệ hai người thực sự trở tay không kịp, trước khi Dữu Khánh xuất thủ không hề có chút dấu hiệu nào, ngay cả cơ hội khuyên can cũng không có cho bọn hắn, đột nhiên nhảy xuống động thủ, hai người nói không sợ là giả, thiếu một chút sụp đổ.

Ngay cả Kim Hóa Hải cũng không phải là đối thủ, ngươi kẻ này nhảy ra sân khấu làm gì?

Bọn họ không nghĩ ra được, chúng ta chẳng qua là dã đạo sĩ của một cái phá quan trong sơn dã, làm gì phải chơi đùa cho thật lớn, chúng ta chơi đùa nổi sao?

Cơ hồ đồng thời hiện lên cùng một cái ý nghĩ, nếu có thể tránh thoát kiếp nạn này, về sau có bị đánh chết cũng không đi ra ngoài cùng với lão Thập Ngũ nữa, thanh niên nhân quá xung động đi, quá không thể kiểm soát a!

Tại nơi động khẩu, người của Ty Nam phủ kinh ngạc, cũng cho rằng mình đã nhìn lầm, vị kia không phải thuộc bên tà ma sao? Tại sao lại liên thủ cùng với Kim Hóa Hải rồi?

Lời Bạch y nữ tử cảnh cáo không thể hù dọa Dữu Khánh.

Mới phát ra hai chữ cảnh cáo, kiếm của Dữu Khánh đã đến rồi.

Thân thể nàng ta thật sự là quá khổng lồ, trọng điểm là bộ vị trung tâm đều là gốc rễ của các xúc tu, phản ứng tương đối vụng về, xúc tu căn bản không kịp cứu viện.

Nàng ta duy nhất có thể làm chính là nhanh chóng nghiêng người tránh né.

Nhưng, kiếm quang chớp mắt đã đến.

Chờ đến khi nàng ta kịp phản ứng lại thì đã muộn rồi, Dữu Khánh vốn là đang nhào xuống, lại có thêm tốc độ rơi xuống, kiếm quang trong khoảnh khắc liền xẹt qua.

Bạch y nữ tử phất tay ngăn cản, nhưng mà nàng ta cũng không phải là tu sĩ, không có tu vi cùng pháp lực để chống đỡ, cái thân thể người này là không mạnh hơn bao nhiêu so với thân thể huyết nhục phổ thông.

Tay vung ra liền bị chặt đứt.

Thế đi của kiếm quang không bị chặn, lướt qua phía sau lưng bạch y nữ tử, trực tiếp đem cả người nàng chia cắt ra khỏi giác hút, tuôn ra chất lỏng lẫn lộn hai màu đỏ lục.

"A…"

Cả người nàng ta tung bay ra ngoài, phát ra tiếng kêu đau đớn thê lương thảm thiết.

Mà nhóm xúc tu bị mất đi thân người kia cũng đang kịch liệt lay động, ngay cả toàn bộ sơn cốc tựa hồ đều đang rung động theo, có âm thanh ong ong vang vọng.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết trừng lớn đôi mắt, mọi người đều trừng lớn đôi mắt, chỉ thấy Dữu Khánh cũng không chịu buông tha cho nhục thân nữ nhân bay đi ra ngoài kia, hai chân đạp một cái lên trên giác hút, nhào người đuổi theo, phất tay lại là một kiếm điên cuồng chém.

Phốc!

Chất lỏng hồng lục tuôn ra, bạch y nữ tử bị một kiếm chia hai nửa.

Lần này, nàng không còn có hiện ra nguyên hình Quỷ Thai, trong mắt tràn đầy hận thù đối với Dữu Khánh, nhớ tới các loại hành vi của Dữu Khánh tại trước mặt mình lúc trước, thật hận!

Hận mình không nên tin loại chuyện ma quỷ đó, đến nỗi mất lòng đề phòng để cho người tới gần thân.

"Không hổ là Thám Hoa lang danh dương thiên hạ, ôi… Ôi…"

Viền mắt hãm sâu, gầy như que củi, Kim Hóa Hải gắng gượng chống đỡ nhìn thấy được một màn này, gượng ép nói ra mấy chữ ca ngợi một câu, sau đó đầu nghẹo sang một bên, mang theo nụ cười ra đi rồi, xúc tu đang rung động cũng buông hắn ta ra, thân thể hắn ta cắm đầy vũ khí tự do rơi xuống thâm cốc.

Cũng đang rơi xuống thâm cốc, Dữu Khánh lăng không lật người xoay chuyển, liên tục đạp lên những xúc tu vung vẩy đảo loạn khắp nơi không mục đích kia để mượn lực, cuối cùng bình ổn rơi xuống tại thâm cốc.

Bị lay động đứng không vững, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng nhảy về phía trước mượn nhờ xúc tu rơi xuống.

Bỗng nhiên, biến cố dị thường xuất hiện, miệng vết thương giác hút đã mất đi bạch y nữ tử dần nổi mụt, không ngừng có đồ vật đẩy lồi lên, giống như bị một lớp màng dày chặn lại, rõ ràng có thể nhìn ra là hình dáng một người, tựa hồ muốn tùy thời phá vách chui ra.

Dữu Khánh khóe miệng co quắp, hắn đoán chừng bạch y nữ tử kia là trung tâm đầu óc của tà vật này, lúc trước xuất thủ chính là đang đánh cuộc, đánh cuộc diệt trừ được bạch y nữ tử kia chính là chém mất đầu óc của tà vật, bây giờ xem ra, tựa hồ đánh cuộc sai rồi.

Hắn không có khả năng chờ đến khi người phía sau màng phá vách chui ra, một khi nó khôi phục, chỉ sợ người thứ nhất bị đùa chết chính là mình, lúc này liền hướng đám người Ty Nam phủ phía động khẩu trên vách đá vung kiếm kêu gọi: "Nếu như muốn thuận lợi rời đi Địa cung, cần phải trừ diệt được tà ma này. Chư vị theo ta đồng lòng hợp lực cùng tru nó!"

Nhưng một đám người tại động khẩu nhìn thấy tà ma sắp tái sinh, nghĩ đến ngay cả Kim Hóa Hải đều bị người ta phát tác đùa chết, do dự chỉ là thứ yếu, có người lập tức quay đầu bỏ chạy.

Bỏ lại một câu mượn cớ, "Nơi đây tà khí quá thịnh, ta sợ khó kéo dài, để ta trước tiên đi thở một hơi đã!"

Có một người đi đầu, những người khác cũng đều không nói hai lời, lập tức quay người chạy đi, rõ ràng muốn nhân cơ hội này nhanh chóng thoát thân.

Mở lời kêu gọi, gọi không còn người luôn rồi? Sư huynh đệ ba người đều không còn lời để nói, phát hiện đám người Ty Nam phủ kia cũng quá không ra gì đi.

Nhìn thấy tà ma kia càng ngày càng lồi ra ngoài, tùy thời có khả năng phá màng chui ra, Dữu Khánh phất tay vứt tấm bản đồ ra, sau đó dứt khoát tung người nhảy lên một cái xúc tu đang dao động, giơ kiếm nhanh chóng phóng đi.

Nam Trúc tiếp lấy hình vẽ nhìn xem, phát hiện là bản đồ, lập tức kinh hãi.

"Lão Thập Ngũ, trở về!"

"Chúng ta cũng rút!"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết kinh hô gào to.

"Các ngươi đi trước đi!" Dữu Khánh gào to đáp lại, theo xúc tu khổng lồ chưa từng có từ trước đến nay mà xông đi tới.

Hắn biết rõ mình không thể đi, nếu như hắn rời đi, sau khi tà ma khôi phục sẽ lập tức tìm hắn tiết hận, nhất định sẽ không tiếc trả giá ngăn cản hắn thoát thân, hắn là chạy không thoát.

Nếu hắn rời đi, ba sư huynh đệ rất có khả năng đều sẽ đi không được.

Hắn lưu lại liều mạng đánh nhau một trận còn có một đường sinh cơ, chí ít có khả năng khiến cho tà ma chú tâm phát tiết vào hắn, nói không chừng có thể giúp hai vị sư huynh tranh thủ được một đường sinh cơ.

"Lão Thập Ngũ, trở về!" Mục Ngạo Thiết nhanh chóng kêu to.

Môi Nam Trúc run rẩy, tiếng nói như bị kẹt lại, gọi không ra tiếng.

Bởi vì ngay vào lúc này, trên trung tâm tà vật cao cao tại thượng, tấm màng phá vỡ ra, một nữ nhân phá màng chui ra.

Nữ nhân trần truồng, thân thể uyển chuyển, không gì che thân, cùng tà vật nghìn vạn xúc tu nối liền một thể, khiến người không sinh ra nổi bất cứ cảm giác hương diễm gì, trái lại khiến cho người ta có cảm giác vô tận tàn ác.

Nữ nhân phá màng chui ra có dung mạo giống y như đúc bạch y nữ tử, lạnh lùng nhìn chằm chằm Dữu Khánh đang vọt tới, vẻ mặt oán độc.

Dữu Khánh cũng nhìn thấy được nàng ta, đối diện với ánh mắt của nàng ta, mặc ngươi oán độc, không sợ hãi, tăng tốc xung kích, giận dữ gầm một tiếng, "Ta chỉ có một cái tiện mệnh, chết không đủ tiếc! Sinh mà làm người, há cho phép ngươi tại nhân gian làm bậy, trời không thu ngươi, ta chém ngươi hai kiếm!"

Trên lỗ hổng sơn động, đột nhiên xuất hiện một đám người, cầm đầu chính là Liễu Phiêu Phiêu một thân hồng y cầm trong tay song kiếm, vừa đúng lúc nhìn thấy được một màn này, cũng nghe được lời Dữu Khánh hô to, mắt mở trừng trừng nhìn Dữu Khánh phi thân xông tới.

Còn có Chu Minh Trì và Đồng Xuân Thu.

Bọn họ là bị động tĩnh tranh đấu kịch liệt bên này thu hút tới, cũng là bởi vì độc thủ phía sau màn xảy ra chuyện bất ngờ, thủ đoạn ngăn cách bọn họ đã không ngăn nổi bọn họ nữa, mới giúp cho bọn họ nương theo động tĩnh chạy tới đây, kết quả ba nhóm người bị ngăn cách ra bởi vì vậy mà lục tục chạm mặt với nhau.

Bọn họ không nghĩ tới sẽ thấy một màn như vậy.

Không nghĩ tới nơi đây còn có một cái không gian dưới lòng đất rộng lớn và khắp nơi sáng ngời như thế.

Không nghĩ tới còn có một đại quái vật như thế.

Không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Dữu Khánh ôm thái độ làm một cái tiện mệnh, chết không đủ tiếc xông tới đối nghịch cùng quái vật lớn như vậy.

Đám người Liễu Phiêu Phiêu hơi trố mắt, có phần bị lời nói, giọng điệu hô lớn của Dữu Khánh làm cho chấn động.

Sừng sững tại trên bề mặt hài cốt chất thành đống, Mục Ngạo Thiết nghiến răng, chợt vung kiếm chỉ đến, "Chém nàng!"

Tung người bay lên, nương theo đám xúc tu vút lên, nhảy đi tới, dọc theo xúc tu một đường lao nhanh lên trên.

"Mẹ ngươi…" Nam Trúc nhếch nhếch miệng, nhanh chóng đem bản đồ nhét vào trong quần áo, cũng vung kiếm hô to: "Lão Thập Ngũ, chém nàng!"

Gã xoay người nhảy lên, một đường đạp lên vách đá theo vách đá chạy đi, đợi cho có xúc tu đảo qua thì thân thể mập mạp lập tức bay tới, xách kiếm đạp lên xúc tu hướng phía trên gào thét xông tới, đến lúc này miệng vẫn không ngừng kêu gào.

Ý nghĩ của Dữu Khánh mong đợi về việc bạch y nữ tử còn chưa có hoàn toàn khôi phục tiêu tan rồi, một đám xúc tu chuẩn xác quật đến.

Hắn lập tức dùng Du Long thân pháp len lỏi tại giữa đám xúc tu bật nhảy tránh né, kiếm trong tay không ngừng vung chém.

Hắn không có tu vi như Kim Hóa Hải, một kiếm chém xuống, thường thường chỉ có thể tại trên xúc tu chém ra vết thương dài bằng thân kiếm, kiếm lực phóng thích ra không thể trực tiếp chém đưt được xúc tu thô to.

Tu vi chênh lệch đặt tại đó, cho dù là Du Long thân pháp cũng không có tốc độ phản ứng né tránh tốt như Kim Hóa Hải.

Một cái xúc tu đột nhiên như cuộn sóng lay động vung lên, trực tiếp quất Dữu Khánh văng ra ngoài.

Tiếp đó một cái xúc tu lại lăng không quật tới, Dữu Khánh lật chuyển trong không trung, hai tay nắm kiếm chém ra tự cứu.

Phốc! Xúc tu quật tới bị chém gãy, đại bộ phận lực công kích tan mất, dư uy vẫn y nguyên đem người đập bay đi ra.

Giống như vỗ bay một con ruồi, Dữu Khánh ầm ầm va chạm tại trên vách đá, trong miệng nuốt một ngụm máu, đầu có phần choáng váng, cảm giác được đang rơi xuống, vung kiếm cắm ngược vào trên vách đá, đem mình treo tại trên vách đá, cảnh tượng trước mắt có bóng chồng, bị chấn động đến nổi nhìn không rõ nữa rồi.

Giấu tại trong bím tóc đuôi ngựa của hắn, Đầu To cũng tại lúc đụng vào vách thì bị nện một cú, bò ra khỏi bím tóc đuôi ngựa, thuận theo vách đá rơi lên đầu vai hắn, giãy giụa bò động.

Về phần Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, vậy thì lại càng không đủ nhìn rồi, tùy tiện liền bị quật rơi xuống mặt đất, rớt tại đáy cốc, đập vỡ một đống hài cốt, té đau khổ không thể tả.

Không có tu vi Huyền cấp, khó mà giao phong chính diện cùng loại tà ma này, tu vi và thực lực của sư huynh đệ ba người ngay từ đầu đã không tại trên tầng cấp đó, không có biện pháp đánh nhau cùng loại đối thủ này.

Tại thời điểm tầm mắt Dữu Khánh mới khôi phục thanh minh, một cái xúc tu đã như sấm sét vỗ tới, tức thì khiến hắn cực kỳ hoảng sợ, tránh né đã không kịp.

Đồng thời một đạo hàn quang hiện lên, thế tiến công của xúc tu chợt lệch, nện lên trên vách đá tại bên cạnh Dữu Khánh, ầm ầm một

tiếng rơi xuống, lục dịch bùng nổ văng ra tung tóe lên khắp người Dữu Khánh.

Cảm giác thân kiếm cắm ở trên vách đá đang lung lay, Dữu Khánh cầm lấy chuôi kiếm ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên thân kiếm đứng một người, một bộ hồng y, chính là Liễu Phiêu Phiêu, cầm song kiếm trong tay.

Liễu Phiêu Phiêu miệt thị nhìn xuống, châm chọc nói: "Đại tài tử nói chuyện chính là không tầm thường, nghe rất có sức lực, chỉ là tay không có sức, không giống nam nhân!"

Dữu Khánh không lời chống đỡ, không vì cái gì khác, người ta rõ ràng đã cứu hắn một mạng, hắn còn có thể phản bác cái gì?

Lại nhìn động tĩnh tranh đấu oanh oanh liệt liệt xung quanh, đám thủ hạ của Liễu Phiêu Phiêu đã dồn dập phi thân lao ra tham chiến, vây công xúc tu quái.

Đối tượng mà Bạch y nữ tử chủ yếu oán hận hiển nhiên vẫn là Dữu Khánh, xúc tu như cuồng phong bão táp kéo tới, song kiếm của Liễu Phiêu Phiêu như cầu vồng phản kích, người tại trên vách đá cùng những xúc tu tấn công kia liên tục lao ra bắn về không ngừng, chỉ chốc lát sau đã chặt đứt vài chục cái xúc tu.

Cái đầu trên những cái chân gấp khúc lay động một hồi, Đầu To tựa hồ cũng đã thanh tỉnh lại, nó cũng không phải người mù, tự nhiên nhìn thấy được lực xung kích trước mắt từ đâu mà đến, chỉ thấy tà khí không ngừng đập vào mặt tập kích quấy rối, lập tức nổi giận, trên người đột nhiên nổi lên hồng quang như vết rạn, lưu chuyển.

"Tê…"

Dữu Khánh nhe răng, cảm giác trên vai đột nhiên tê rần, nhìn lại, chỉ thấy Đầu To đã tức giận, đang tại trên y phục nơi vai hắn đốt cháy ra một cái lỗ thủng.

Còn không kịp mắng, Đầu To đã vù một tiếng bay đi, trực tiếp lao về phía đồ vật khổng lồ.

Chương 203: Khắc tinh

Làm gì? Xông tới để chết sao?

Dữu Khánh giật nảy mình, Đầu To chỉ nhỏ có chút xíu như vậy, làm gì chịu nổi bị đồ vật khổng lồ như thế quất vào, còn không phải là tùy tùy tiện tiện liền sẽ bị vỗ cho nát bét như đập muỗi sao.

Không vì cái gì khác, giá trị mấy trăm vạn lượng bạc a, hắn không hi vọng Đầu To cứ như vậy mà không còn.

Nhưng không đợi hắn kịp phản ứng lại, Đầu To cũng đã xông tới rồi, nhào lên một xúc tu đang lắc lư mà cắn.

Tại trong nháy mắt khi thân thể nóng hổi của Đầu To rơi tại trên xúc tu, xúc tu liền giống như bị bỏng, co giật một cái, hàm răng sắc bén nhai xương cốt của Đầu To một ngụm cắn xuống, bên ngoài xúc tu rung động toát lên khói đen nhàn nhạt, sau đó kịch liệt vùng vẫy muốn thoát khỏi.

Bởi vì kích thước quá lớn, mà Đầu To bám cắn lại quá nhỏ, nên khó mà thoát được, một cái xúc tu khác liền nện đến.

Vù! Đầu To lắc mình một cái liền né tránh được rồi, hai cái xúc tu đụng vào nhau cái ầm…

Đồ vật khổng lồ đột nhiên thay đổi phương thức tấn công, không để ý mình bị tổn thương, ngàn vạn cái tay trùm hướng những tu sĩ khác.

Người bị tấn công lập tức trốn không thể trốn, ra sức chặt đứt từng cái xúc tu cũng không thể thuận lợi giết ra trùng vây, người bị bao

phủ lập tức bị xúc tu cuốn lấy.

Kẻ tu vi kém chống không nổi bị cuốn siết, ngay tại chỗ bị siết cho thất khiếu xuất huyết, ngay lập tức bị vặn nổ rồi.

Tu vi tốt, sau khi bị cuốn, kết quả giống như Kim Hóa Hải, sau đó liền bị đao thương từ bốn phương tám hướng đâm tới đâm thành như cái sàng.

Dù cho Chu Minh Trì vung đại phủ xông tới cấp cứu cũng không kịp, một búa cũng chỉ có thể chém đứt một cái xúc tu cầm đao thương.

Đồng Xuân Thu vung múa liên chùy giống như gió xoáy cuốn vào giữa đám xúc tu xoay vòng lui tới.

Tổng cộng chỉ còn lại hơn ba mươi tên Yêu tu, không bao lâu sau, đã tổn thất quá nửa.

Mắt thấy huynh đệ tử thương càng ngày càng nhiều, Liễu Phiêu Phiêu hai mắt muốn nứt, sau khi song kiếm chặt đứt mấy cái xúc tu thì búng về, rơi tại trên cây kiếm Dữu Khánh đang treo người kia, gầm lên: "Ngươi treo tại nơi đây ngây ngốc làm cái gì, còn không mau trốn đi, ta quản không nổi ngươi nữa rồi." Dứt lời lắc mình mà đi, lần này là thật sự không quản tới Dữu Khánh nữa, cầm song kiếm đi tấn công.

Mà Dữu Khánh thì quả thực đang đờ ra, đang sững sờ nhìn chằm chằm đám quang điểm lấp lánh như sao băng màu đỏ trong sơn cốc, quang điểm còn là như mưa hạ xuống.

Là Đầu To, Đầu To tức giận, trên người bùng ra hồng quang, bay xuyên qua giữa đám xúc tu đang quay cuồng, không ngừng tại đó "Tích tích tích" mà hộc ra hỏa tinh.

Trọng điểm là đám hỏa tinh kia khi rơi xuống tại trên xúc tu đang vùng vẫy thì xúc tu liền sẽ rung động một cái, mặt ngoài còn sẽ tản ra một tầng khói đen nhàn nhạt.

Mà những xúc tu vung vẩy quấy nhiễu kia lại cứ thế mà không làm gì được Đầu To, muốn vỗ chết Đầu To nhưng tựa hồ có phần quá khó, có thể nào không khiến Dữu Khánh nhìn ngây người.

Kỳ thực cũng chính là bởi vì Đầu To xen vào mới khiến cho xúc tu trở nên khác thường, vẻ mặt nữ tử trên giác hút bắt đầu hiện lên nét vội vàng xao động, lúc đầu không tiếc trả giá nhào giết kẻ khác, cừu hận tập trung trên người Dữu Khánh tựa hồ đã vứt ra sau đầu.

Liễu Phiêu Phiêu cất tiếng gọi khiến cho Dữu Khánh định thần lại.

Mà song kiếm tại tay, lực phá hoại cực mạnh, khi Liễu Phiêu Phiêu phóng tay phóng chân tấn công, cũng thành công làm cho Xúc tu quái cao độ quan tâm, trong nháy mắt trăm nghìn cái xúc tu bao trùm đánh tới, khiến cho Liễu Phiêu Phiêu cực kỳ hoảng sợ cấp tốc đột phá vòng vây nhưng trong nháy mắt vẫn bị bao trùm vào trong, xúc tu bao trùm nhanh chóng co lại.

Treo tại trên vách đá, đang nhìn về phía nàng ta, Dữu Khánh cũng kinh hãi, lại thêm nhìn thấy được những xúc tu khác chụp lấy đao thương nâng lên.

Trong nháy mắt liền ý thức được Liễu Phiêu Phiêu sắp phải bước theo chân Kim Hóa Hải, lúc này Dữu Khánh chỉ vào bên kia, vận công cao giọng gào thét, "Đầu To, khóc một cái, nhanh đi khóc một cái!"

Đang vọt bay không ngừng trong không trung, điểm đỏ đột nhiên biến đổi phương hướng, giống như lưu tinh nhằm phía đám xúc tu co cụm kia, vừa đến được liền "Tích tích tích" phun ra hỏa tinh không ngừng.

Hỏa tinh thành từng đám phủ xuống, rơi tại trên đám xúc tu đang co cụm.

Xúc tu co cụm run rẩy toát ra khói đen, dồn dập co rút lại buông lỏng ra, giống như cánh hoa nở ra, rất nhanh lộ ra Liễu Phiêu Phiêu bị cuốn chặt vẻ mặt đỏ bừng ở bên trong.

Liễu Phiêu Phiêu ngẩng đầu nhìn, thấy được từng đám đốm lửa dồn dập phủ xuống gây ảnh hưởng tới đá xúc tu dây dưa mình.

Thừa dịp xúc tu buông lỏng và đang xào xạc run rẩy, Liễu Phiêu Phiêu vung tay vung lên, hất văng ra dây dưa, tung người bay đến trên vách đá quan sát.

Thấy chỉ huy có hữu hiệu, Dữu Khánh rất vui, lập tức lại chỉ hướng về phía nữ nhân trần truồng trên giác hút ở giữa, lại lần nữa cao

giọng hô to, "Đầu To, khóc một cái, nhanh khóc một cái đi, đi khóc chết nàng ta!"

Hắn cũng không biết Đầu To có thể nghe hiểu ý hắn hay không, nhưng hắn biết rõ chỉ hướng về phía nào nói ra chữ "Khóc", Đầu To liền sẽ chạy đến đó phun đốm lửa.

Liễu Phiêu Phiêu kinh ngạc, quay đầu lại nhìn hắn, lại quay đầu lại nhìn xem điểm đỏ len lỏi bay xuyên qua trong không trung.

Nữ nhân trần truồng trên giác hút nghe tiếng cũng nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh treo tại trên vách đá, phát hiện lại là tên gia hỏa này, giận tím mặt, đột nhiên giơ lên trăm nghìn cái xúc tu, muốn làm như mũi tên nhọn vọt tới, muốn chỉ một lần kết thúc.

Nhưng ánh mắt chợt lóe, lập tức vẻ mặt kinh hoảng, chỉ thấy côn trùng phát ra hồng quang kia đã vù một tiếng nhằm phía nàng ta phóng tới.

Tức thì không quản nổi việc tấn công Dữu Khánh nữa, cơ hồ toàn bộ xúc tu phía ngoài đều khẩn cấp co trở về, vung vẩy tại trước người để phòng ngự, phòng ngự con côn trùng nhỏ đang vọt tới kia.

Trên mặt đất, tại trong một đống hài cốt mệt mỏi rã rời chạy tới chạy lui ẩn núp, Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đám Yêu tu tấn công kia cũng lập tức trở nên nhẹ nhõm rồi.

Liễu Phiêu Phiêu kinh ngạc, nàng đã nhìn ra, đồ vật khổng lồ như thế gặp phải một con côn trùng nhỏ như thế tựa hồ trở nên hoảng sợ, hành động cử chỉ rõ ràng có phần kinh hoảng thất thố.

"Tích tích…"

"Tích tích tích…"

” Tích tích tích…”

Xông tới trong đám xúc tu hỗn loạn, bay lượn quyên qua, Đầu To tùy ý phun phun đốm lửa nhỏ, rong ruổi tung hoành trong đám loạn ảnh, hấp dẫn ánh mắt mọi người chú ý.

Hễ là xúc tu đụng phải hỏa tinh, xúc tu tất sẽ rung động toát ra một thân khói đen nhàn nhạt.

Thế cục trong nháy mắt trở nên bất khả tư nghị.

Treo tại trên vách, Liễu Phiêu Phiêu lúc này chạy vội tới, lại rơi tại trên kiếm của Dữu Khánh.

Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nhắc nhở: “Ta cũng đã cứu ngươi một mạng.”

Liễu Phiêu Phiêu biết, nhưng không cùng hắn dây dưa việc này, hỏi: “Con côn trùng kia là thứ gì?”

Dữu Khánh: “Linh sủng của ta.”

Có thể nói đã chính thức xác định thân phận của Đầu To, không còn là con côn trùng có thể bị bán đi bất cứ lúc nào kia nữa.

Dứt lời, chợt thần sắc căng thẳng, nhìn chằm chằm phía bên Đầu To, Liễu Phiêu Phiêu thấy thế cũng quay đầu lại nhìn tới, cũng kinh hãi, phát hiện Xúc tu quái tựa hồ bị hỏa tinh thiêu đốt chịu không nổi nữa rồi, tiến vào trong trạng thái cuồng bạo, hàng ngàn hàng vạn xúc tu điên cuồng lắc lư, điên cuồng quấn giết Đầu To.

Nhưng Đầu To tựa hồ cũng càng thêm bị chọc giận, lượng hỏa tinh phun ra tựa hồ đã gia tăng, mỗi một lần phun ra hỏa tinh rõ ràng đang tăng nhanh.

Hỏa tinh kia rõ ràng không giống với hỏa tinh bình thường, Dữu Khánh cũng là bây giờ mới phát hiện được, khi từ không trung bay

xuống thì tựa hồ không chạm đến thứ gì là sẽ không tắt.

Chân chính khiến xúc tu quái phát điên, e rằng còn là tốc độ né tránh của Đầu To.

Tốc độ phản ứng mà nhiều Huyền cấp tu sĩ như vậy đều bắt không được không phải bình thường.

Mặc cho ngươi dùng hàng ngàn hàng vạn xúc tu điên cuồng quấn giết, Đầu To y nguyên là tới lui qua lại tự nhiên.

Kỳ thực cái gì mà nghìn vạn xúc tu, đối với Đầu To mà nói ngay từ đầu đã không có sức uy hiếp gì, bởi vì kích thước xúc tu quá lớn, vung vẩy khép kín thì không thể phong bế kín, người có lẽ tránh không được, nhưng hễ là hơi có một cái khe hở cỡ nắm đấm, Đầu To liền sẽ dễ dàng trốn ra.

Đối diện với thế tiến công như thế mà còn có thể đi lại tự nhiên tùy ý phóng hỏa, quả thực là ngang ngược.

Một màn này cứ thế mà đem một đám Người a Yêu a nhìn xem choáng váng.

Một đám cao thủ liên thủ đều khó mà chống lại Xúc Tu quái, lại bị một con trùng nhỏ giày vò cho quá chừng.

"Con trùng nhỏ này đúng là khắc tinh của tà ma này!" Liễu Phiêu Phiêu đưa ra cho mình một cái kết luận.

Dữu Khánh đột nhiên nói: "Các ngươi còn chờ cái gì, còn không nhân cơ hội làm thịt nàng ta?"

Liễu Phiêu Phiêu tỉnh ngộ, lúc này cao giọng quát lớn: "Tách rời nàng ta ra!" Chính cô ta trước tiên xông đi, song kiếm huy vũ, đem từng cái xúc tu chém đứt.

Còn lại hơn mười tên Yêu tu cũng xông đi tấn công.

Dữu Khánh chân đạp tại vách đá, rút kiếm nhào ra ngoài, cũng nhảy lên trên xúc tu đang lắc lư mà cuồng chém.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng liên thủ xuất kích.

Nương theo Đầu To chế tạo ra quấy nhiễu, bên này đối với Xúc Tu quái tổ chức toàn diện phản công.

"A…" Nữ nhân trần truồng trên giác hút thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng thét chói tai.

Đối mặt với hỏa tinh phun tới, nàng ta khẩn cấp dùng hai tay che mặt, nhưng hỏa tinh chạm đến những bộ vị khác trên thân thể nàng ta thì y nguyên có thể khiến cho nàng ta có cảm nhận sâu sắc chạm đến linh hồn, rung động, thân thể bốc lên khói đen.

Nhưng Đầu To lại không để ý đến nàng ta có cảm nhận gì, thỉnh thoảng xuyên qua được khe hở giữa các xúc tu phong kín, liền sẽ xông lại đây hướng nàng "Khóc" ra mấy lần đốm lửa nhỏ.

Điều này làm cho nàng ta cảm thấy sợ hãi khó tả.

Nàng biết rõ con côn trùng kia hẳn chính là tinh linh do Địa hỏa dựng dục hóa hình, cũng biết có thể bách tà bất xâm, nhưng không nghĩ tới có thể gây ra cảm giác sợ hãi to lớn như thế cho mình.

Khi làm người, chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ sợ một con côn trùng như thế.

Mà những tu sĩ kia lại đang thừa dịp thời điểm nàng ta không thể tập trung sức chú ý phản kích, nhân cơ hội này chặt đứt xúc tu của nàng ta.

Nàng ta dù có nhiều xúc tu đến mấy cũng chịu không nổi một mực cứ tiếp tục như vậy, tại lúc vừa sợ vừa giận, nhuyễn động thể thân thể khổng lồ, "A!" Ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Rất nhanh, hài cốt dưới mặt đất đang không ngừng cuồn cuộn.

Vô số Quỷ Thai bò ra.

Rất nhiều Khôi Sĩ cũng bò ra, hàng ngàn, hiển nhiên đã được thức tỉnh không ít.

Dồn dập theo xúc tu xông tới, sau đó lại bay tung rơi xuống, dồn dập tấn công tu sĩ.

Cứ như thế tuần hoàn lặp đi lặp lại, không ngừng bò lên xúc tu, không ngừng tấn công, cảnh tượng tấn công đó giống như trời mưa vậy.

Chỉ chốc lát sau, đám người Dữu Khánh liền bị tấn công mà toàn bộ rơi xuống, tại trên mặt đất điên cuồng chém giết.

Đầu To dường như phun hỏa tinh mãi không hết vậy, hỏa tinh phun ra cũng là có sự uy hiếp đối với Quỷ Thai và Khôi Sĩ đến đây tập kích, hỏa tinh vừa dính vào, trên thân từng cái liền bốc khói rung động, trong miệng phát ra tiếng gào thét kêu to thống khổ.

Lúc trước bị người chém thành hai đoạn cũng chưa từng thấy kêu to, lại không chịu nổi một điểm hỏa tinh.

Tà khí kích động như phong vân, giết chóc không thấy dừng.

Một đường như cắt rau thái dưa đánh tới, Liễu Phiêu Phiêu đúng lúc nhắc nhở Dữu Khánh, "Không được rồi, nơi đây tà khí quá đậm, nhân thủ của ta kiên trì không được quá lâu, nhất định cần phải đi đổi hơi rồi, trước tiên cần phải rút đã!"

Dữu Khánh cả kinh nói: "Tiếp tục kiên trì một hồi, tà ma này cũng đã tự nói rồi, bên ngoài lại tiến đến không ít nhân thủ, chỉ cần ngăn chặn nàng ta không để cho nàng ta phân tâm ứng phó bên ngoài, chờ lượng lớn nhân thủ nghe tiếng chạy tới, tà ma này hẳn phải chết không thể nghi ngờ!"

Liễu Phiêu Phiêu: "Không gấp tại nhất thời, mấy phương thế lực ngoài sáng trong tối đều đang chạy tới Kiến Nguyên sơn, nhân thủ có là, cao thủ chân chính cũng đã tới, lần này nàng ta đã định trước có chạy đằng trời!"

Lời đối thoại tựa hồ nhắc nhở nữ nhân trần truồng trên giác hút, cũng là thật sự đã nhận ra lượng lớn nhân thủ đang tới gần nơi đây.

Bị hỏa tinh giày vò quá sức, thân thể khổng lồ đột nhiên rất nhanh trầm xuống, thậm chí không để ý đến nghiền ép dẫn đến Quỷ Thai và Khôi Sĩ tử thương, rất nhanh chìm vào phía dưới đám hài cốt chồng chất, rất nhanh liền không biết đã đi đến phương nào.

Dồn dập tung người nhảy lên, đám người Dữu Khánh kinh hãi, nhưng lại không ai dám cùng theo chui vào trong lòng đất.

Đầu To cũng không có chui theo xuống, lắc mình bay trở về, hồng quang trên thân tắt ngấm, liệng người rơi tại trên đầu vai Dữu Khánh.

Không còn cách nào, đối diện với Quỷ Thai và Khôi Sĩ cuộn trào mãnh liệt như nước thủy triều vây công tới, không thích hợp ở lâu, chỉ có thể là trước tiên rút lui rồi nói tiếp, dồn dập đột phá vòng vây mà ra, nhảy lên vách núi, một đường bấu víu bay lên.

Như nước thủy triều mà đến, Quỷ Thai và Khôi Sĩ cũng leo lên vách truy sát, nhưng tốc độ leo lên thua xa chúng tu sĩ.

Ù ù ù!

Toàn bộ sơn cốc bỗng nhiên chấn động một cái, tiếp đó có cảm giác đất rung núi chuyển, tảng đá trên đỉnh cũng bắt đầu rầm rầm rầm rơi xuống.

Mọi người kinh hãi, không biết xảy ra chuyện gì.

Tiếng bạch y nữ tử cười gằn chợt vang vọng trong sơn cốc, "Ai cũng đừng nghĩ còn sống rời đi, đều lưu lại chôn cùng ta đi!"

Chương 204: Sụp đổ

Chôn cùng?

Leo lên tại trên vách đá, mọi người không biết tà ma kia từ đâu mà có tự tin lớn như vậy, nhìn quanh bốn phía.

Rầm rầm rầm, đá rơi không ngừng, đem vô số Quỷ Thai và Khôi Sĩ trên mặt đất không ngừng đập lật.

Ầm ầm! Đáy cốc đột nhiên sụp đổ một khối lớn, hài cốt, Quỷ Thai và Khôi Sĩ ngã xuống một đống lớn.

Càng đáng sợ chính là vách đá mọi người đang leo lên ầm ầm xuất hiện một cái vết nứt lớn.

Lúc này mọi người mới kịp phản ứng lại, chôn cùng là chuyện gì xảy ra, tà ma này đã điên rồi, chết cũng muốn kéo theo một ít người chôn cùng.

Liễu Phiêu Phiêu là một kẻ cảm thấy hối hận, hối hận không nên nói ra lời nói tà ma có chạy đằng trời kia, phỏng chừng đã bị tà ma kia nghe được, lúc này hô lớn: "Đi mau, sắp sụp."

Một đám tu sĩ dồn dập theo vách đi lên, trên đường không ngừng đánh bay loạn thạch phía trên rớt xuống, lục tục chui vào trong động khẩu ở mặt trên.

Bên trong thông đạo cũng đang rung động, thỉnh thoảng cũng có mảnh đá vỡ vụn rơi xuống, thậm chí có khe nứt xuất hiện.

"Đi nhanh, nhanh lên!" Trước tiên vào động, Liễu Phiêu Phiêu thỉnh thoảng phất tay, ra hiệu cho thủ hạ đi mau.

Đợi cho thủ hạ đều đã chạy tới, phát hiện tại động khẩu còn có một người, là Dữu Khánh, còn thủ tại nơi động khẩu nhìn xuống, lúc này kêu gọi: "A Sĩ Hành, ngươi còn không mau đi?"

Dữu Khánh cũng quay đầu lại hô: "Chạy loạn không có tác dụng. Nếu như nàng ta thật sự có biện pháp làm sụp đổ nơi đây khiến chúng ta chôn cùng, chúng ta tiến vào nhập khẩu chính là ngay tại phía dưới núi lớn, một tòa núi lớn như vậy sụp xuống, người nào đều chống không nổi, toàn bộ đều sẽ thành thịt vụn!"

Quay đầu lại tiếp tục quan tâm Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết còn đang leo phía dưới, tu vi hai người kém cỏi nhất, tốc độ leo lên chậm nhất.

Liễu Phiêu Phiêu: "Ngoại trừ theo xuất khẩu kia còn có thể làm gì bây giờ?"

Dữu Khánh: "Coi như là xuất khẩu kia, ngươi có thể trong thời gian ngắn nhất xuyên qua cái mê cung này sao? Nếu như thật sự sụp đổ thì còn là cùng theo ta cược một lần đi!"

Dứt lời, hai vị sư huynh cũng lần lượt leo tới nơi, hắn lập tức đưa tay nói: "Bản đồ, nhanh đưa ta!"

Nam Trúc cấp tốc từ trong quần áo móc bản đồ ra đưa cho hắn.

Bản đồ? Bên trong này còn có bản đồ? Nhìn chằm chằm bên này, Liễu Phiêu Phiêu sửng sốt, ngay lập tức lắc mình đến trong ngã giao trong thông đạo, gọi lớn: "Trở lại, mau trở lại!"

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn sơn cốc kia một cái, chỉ thấy sơn cốc vốn sáng ngời đã trở nên tan tành thành mảnh nhỏ, ánh sáng tan vỡ cũng đang dần dần mờ tối đi.

Sau đó quay đầu lại, hắn dứt khoát kiên quyết, biết rõ lúc này trách nhiệm lớn nhất của mình chính là nghĩ biện pháp dẫn hai vị sư huynh chạy thoát.

Hắn một tay cầm bản đồ, một tay cầm huỳnh thạch, dẫn hai vị sư huynh chạy mau, đảo mắt liền chạy vượt qua trước mặt Liễu Phiêu Phiêu rồi.

Liễu Phiêu Phiêu phất tay kêu gọi huynh đệ vừa quay lại, cũng chạy đuổi theo.

Dọc theo đường đi có tảng đá đang rơi, thỉnh thoảng còn có xúc tu từ trong lỗ thủng chui ra cản trở.

Liễu Phiêu Phiêu lập tức bảo phụ tá đắc lực Chu Minh Trì và Đồng Xuân Thu tự mình ở phía trước mở đường, gặp phải xúc tu ngăn cản thì vung đại phủ chặt đứt, trông thấy tảng đá rơi xuống ngăn chặn thì dùng liên chùy đánh vỡ mở đường.

Chính cô ta thì tự mình hộ tại bên người Dữu Khánh, hễ trông thấy tảng đá rơi tới Dữu Khánh thì hất ra.

"Giao lộ phía trước, rẽ trái."

"Giao lộ phía trước, rẽ phải, nhìn thấy bậc thang thì lên."

"Đừng để ý giao lộ phía trước, đi thẳng tới cuối, rẽ phải."

Một đường đi nhanh, Dữu Khánh thỉnh thoảng nhìn bản đồ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn phía trước nhắc nhở.

Ầm ầm!

Giao lộ phía trước sụp đổ, bụi mù tung lên, Đồng Xuân Thu khua chùy nện liên tục mấy lần nghe âm vang, sau đó quay đầu lại hô lớn: "Phía trước bị chặn kín rồi, không qua được."

Dữu Khánh ánh mắt đảo qua bản đồ, cấp tốc nói: "Rút lui phía sau, thấy giao lộ thì rẽ trái!"

Một nhóm nhanh chóng tuân theo hắn chỉ huy xoay chuyển phương hướng.

Việc bị sụp đổ chặn kín tương tự như vậy, trên đường gặp mấy lần.

Đều là tình huống khẩn cấp, không dám dây dưa, cấp tốc điều chỉnh lại lộ tuyến, có chút địa phương thật sự là mới vừa đi qua liền ầm ầm sụp đổ xuống, muộn một chút sẽ không qua được rồi.

Đường này không thông, lập tức đổi.

Đường này không thông, lại đổi lộ tuyến mới.

Nói chung tuyệt không thể bị sụp đổ chặn kín chôn sống tại đây!

Mỗi lần cấp tốc điều chỉnh lại lộ tuyến, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều sẽ nhịn không được nhìn nhau, tấm bản đồ này dày đặc chi chít lộ tuyến, bọn họ nhìn đến nỗi mắt cũng hoa luôn rồi, mà lão Thập Ngũ tên gia hỏa này lại có thể tùy tiện quét nhìn một chút là có thể lần nữa thiết lập ra lộ tuyến mới, việc này giữa người với người trong đó chênh lệch quả thực quá mức đi!

Liễu Phiêu Phiêu nín nhịn một trận, cuối cùng còn là nhịn không được hỏi, "Trong lòng đất này, Kiến Nguyên sơn chúng ta cũng không phải chỉ một lần tìm tòi thăm dò lộ tuyến, các ngươi từ đâu lấy tới bản đồ trong lòng đất?"

Dữu Khánh tập trung sự chú ý tại trên bản đồ, không có lòng suy dây dưa vấn đề này với nàng.

Nam Trúc trong khổ mua vui, hắc hắc một tiếng, "Việc này nói đến liền khá dài, nói ra sợ rằng ngươi cũng không tin."

Hiện tại gã suy nghĩ lại đều có chút dở khóc dở cười, làm sao từ trên tay tà ma lấy được bản đồ chứ…

Trong Địa cung quả thực lại tiến đến không ít người.

Đại bộ phận đều là Yêu tu, lần này cơ hồ đều là Yêu tu trực thuộc tại Thiên Lưu sơn.

Mấy trăm người, lúc này xâm nhập, chưa chạy được bao lâu thời gian, con đường phía trước liền sụp đổ, về sau chạy, đều bị động tĩnh đất rung núi chuyển này làm cho sợ không nhẹ, đều cảm giác được toàn bộ địa cung sắp sụp, chạy tới chui lui không biết nên chạy đi hướng nào.

Sau cùng bị ngăn chặn lại, tại nơi đó liều mạng đào móc, muốn đào ra một cái thông đạo.

Đột nhiên, bóng đen bao phủ xuống, nhấn chìm toàn bộ ánh sáng, toàn bộ thông đạo ầm ầm sụp đổ…

Đám Yêu tu một mực chạy theo Dữu Khánh, có thể nói là một đường thực sự ngoan ngoãn chạy theo, nói nhiều một câu cũng không dám nói.

Bốn phía không ngừng có âm thanh sụp đổ âm ầm truyền đến, mặt đất rung động, vách động lay động, tùy thời sẽ bị chôn sống, tùy thời sẽ rơi vào tình cảnh trước không đường tiến sau không đường lui.

Bao nhiêu lần đường lui đột nhiên không còn nữa.

Bao nhiêu lần con đường phía trước đột nhiên bị lấp kín.

Bao nhiêu lần con đường phía trước đột nhiên mở ra thành khe rãnh vực sâu, cần tiếp tục đi tới trước, Dữu Khánh nói phải nhảy qua.

Chân chính là tại trong tuyệt cảnh tìm một con đường sống.

Chỉ có như lúc này, người ở tại dưới nền đất như vậy, mới có thể cảm nhận được sự kiềm chế trong việc duy trì trầm mặc kia, toàn bộ thành thành thật thật làm theo lời Dữu Khánh nói, xem Dữu Khánh là hy vọng duy nhất có thể dẫn bọn hắn sống sót rời đi nơi này.

Ngoại nhân là vĩnh viễn đều không thể cảm nhận được loại sợ hãi tùy thời sẽ bị chôn sống đó.

Phía trước, thông đạo võng xuống hai phần ba, phải khom người mới qua được.

Phía trước mở đường, Chu Minh Trì và Đồng Xuân Thu lập tức chui vào, sau đó lập tức kêu lên thông báo, "Đại chưởng vệ, thông, có thể qua."

Một đám người lập tức chui vào, nào ngờ đúng vào lúc này, thông đạo đột nhiên lại lần nữa sụp xuống.

Chu Minh Trì và Đồng Xuân Thu lập tức vô ý thức dùng vai chống đỡ lại, dùng hết toàn lực tu vi để đứng vững.

Mọi người đều tại giờ phút này dùng hết sức để đứng vững.

"Phía bên trên tiếp tục sụp xuống sẽ chống đỡ không được, các ngươi nhanh đi qua đi." Liễu Phiêu Phiêu hướng phía Dữu Khánh gấp gáp kêu lên.

"Đi mau!" Dữu Khánh lập tức khom người đẩy hai vị sư huynh một cái.

Chỉ chốc lát sau, ba người cấp tốc khom lưng chui đi qua.

Hai bên có vị trí chật hẹp do hai bên sụp xuống chồng chất ngăn cản, thậm chí cần phải chui qua giữa hai chân Chu Minh Trì và Đồng Xuân Thu, hiện tại không người nào quan tâm việc này.

"Đại chưởng vệ, ngươi đi trước đi." Chu Minh Trì kêu gọi.

Liễu Phiêu Phiêu cũng không khách khí, cấp tốc hạ thấp người lăn đi qua, sau đó ở bên ngoài dùng vai chống đỡ mép cự thạch sụp xuống.

Ba người Dữu Khánh cũng nhanh chóng quay lại đây hỗ trợ.

Ai ngờ đúng vào lúc này, vài cái xúc tu luồn tới, dưới chân bầy yêu đang chống đỡ sức nặng đột nhiên bị lực mạnh lôi kéo, toàn bộ trọng tâm tức thì mất ổn định.

Lực chống đỡ bị lệch đi, áp lực từ toàn bộ đỉnh chóp lại lần nữa biến hóa, ầm ầm toàn diện sụp xuống.

Ba người Dữu Khánh trực tiếp bị lực đạo thật lớn đè cho nằm úp sấp xuống, trong đám bụi mù tung lên trước mắt còn có máu tươi chảy ra, tung tóe lên mặt ba người.

Phía dưới tảng đá không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ có máu tươi ồ ồ chảy ra tại trước mắt ba người.

Liễu Phiêu Phiêu còn đứng được, tu vi của nàng quả thực cao, tảng đá lớn hạ xuống bị nàng cưỡng ép chống đỡ một khối lớn, còn khiêng tại trên vai, chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy máu tươi chảy xuôi dưới chân, bỗng nhiên ném tảng đá đi, vỗ cự thạch sụp đổ, hô to: "Lão Đồng, lão Chu, lão Chu…"

Trong thanh âm tràn đầy sự kinh hoảng và bi thương.

Rầm rầm rầm, lại có đá vụn rơi xuống, cái khe xuất hiện trê đỉnh chóp dần dần to lên.

"Đi!" Dữu Khánh gọi một tiếng, xoay người tung lên, xoay đem Liễu Phiêu Phiêu khiêng tại trên vai, trực tiếp khiêng chạy.

Hai vị sư huynh tự nhiên là phối hợp ăn ý chạy theo sát.

"Lão Đồng, lão Chu…" Liễu Phiêu Phiêu nhìn khu vực sụp đổ lại hiện lên động tĩnh ầm ầm, gào thét, đã khóc rồi, nước mắt rơi như mưa.

Chậm một chút nữa, nàng cũng sẽ bị chôn sống.

Về sau, Dữu Khánh thả nàng xuống, cũng không có khả năng một mực khiêng nàng, nói với nàng, "Chỉ cần phía trước còn có đường đi, ta sẽ tiếp tục đi tới trước, phải tận lực dẫn bọn hắn đi ra ngoài, không thể vì ngươi mà bỏ lỡ. Nếu ngươi nguyện ý lưu lại thì ta không miễn cưỡng, ta hẳn là không còn thiếu nợ ngươi." Dứt lời lại nâng bản đồ lên kiểm tra, dẫn theo hai vị sư huynh tiếp tục đi tới trước.

Nức nở một trận, sau đó Liễu Phiêu Phiêu vẫn là bước nhanh đuổi theo, cùng đi theo sau một lúc, hỏi: "Không đi ra ngoài theo lối nhập khẩu, chúng ta có thể đi nơi nào?"

Dữu Khánh nói: "Ta đã nói rồi, yêu ma kia nếu như thật sự có biện pháp làm sụp đổ Địa cung, nhập khẩu ngay tại dưới chân núi lớn, tiến tới đó mà bị sụp xuống thì không người nào chống chịu nổi.

Địa cung này tại dưới đất có phạm vi rộng lớn hơn hẳn tòa núi lớn phía trên, càng đi về sát biên giới, tốc độ sụp đổ ở xung quanh hẳn phải càng chậm hơn, càng tới gần khu vực sát biên giới Địa cung thì khả năng chống chịu càng lớn, xác suất bị sụp đổ toàn bộ càng nhỏ, cơ hội cho chúng ta giữ được mạng sống cũng càng lớn."

Tựa hồ là để xác minh lời hắn nói, động tĩnh sụp xuống ở phía sau duy trì liên tục, nhưng mà phương hướng bọn họ đi tới tựa hồ ít có động tĩnh.

Cuối cùng, Dữu Khánh dừng lại tại một chỗ sụp đổ, không tiếp tục đi tới trước nữa.

Nơi này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn rất quen.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên rung động kịch liệt, giống như long trời lở đất vậy, bốn người giật mình không biết làm như thế nào cho phải, dưới chân ngay cả đứng cũng đứng không ổn…

Trời đã sáng lên rồi, Mạnh Vi từ trong bụi mù bay ra, rất nhanh chạy trốn.

Nhân viên trốn ở khắp nơi quan sát cũng dồn dập thoát đi.

Mọi người thỉnh thoảng nhìn lại, mắt mở trừng trừng nhìn ngọn núi đá to lớn kia ầm ầm chìm xuống một đoạn thật lớn.

Bên trong Kiến Nguyên điện, một thân ảnh còn chưa mặc xong y phục lao ra, Hồng Đằng đứng sừng sững tại trên bậc thang, nhìn chằm chằm đại phương xa xa kia bùng lên bụi mù tràn ra bốn phía, cũng phát hiện thấy ngọn núi kia thấp đi rồi.

Trốn ở trong hầm ngầm, Tiền ty đại nhân của Ty Nam phủ cũng nhịn không được đẩy nắp cỏ khô ngụy trang, ra bên ngoài quan sát dò xét khu vực động tĩnh, nhìn chằm chằm địa phương bụi mù nổi lên bốn phía, kinh nghi bất định…

Bốn người Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, sau khi động tĩnh kịch liệt trôi qua, tựa hồ mọi âm thanh đều trở nên yên tĩnh.

Đỉnh động thỉnh thoảng còn sẽ rơi xuống một khối đá nhỏ, nhưng âm thanh ù ù vang không còn nữa rồi, quá trình sụp đổ tựa hồ đã triệt để kết thúc.

Địa điểm nơi bọn họ đang đứng tựa hồ đã vượt qua được thử thách, chỉ có cách đáo không xa lại sụp một đoạn.

Dữu Khánh tạm không quản nhiều như vậy, chỉ vào một đống đá vụn trước mắt nói: “Đào, một mực đào ra bên ngoài cho ta.”

Nam Trúc hỏi: “Làm gì?”

Dữu Khánh nói: "Đây là một cái thông đạo thông ra bên ngoài, đã bị chặn lại, đào ra, chúng ta liền đi ra ngoài được rồi."

Liễu Phiêu Phiêu kinh ngạc, lại bỗng nhiên nghiêng đầu quát lớn: "Người nào?"

Mấy người đồng thời quay đầu lại nhìn tới, giơ Huỳnh thạch trong tay lên soi sáng dò xét.

Một bóng người đến gần, vị bạch y nữ tử kia đi tới phía bọn họ, cười lạnh nói: "Ngươi quả nhiên đã tìm được một cái xuất khẩu khác, lừa gạt ta thật thảm!"

Chương 205: Vân Hề

"Tích tích tích…"

Đầu To lại bắt đầu cất tiếng kêu to, không biết có phải bởi vì lúc trước từng đã đối kháng với nhau hay không, nó lại là trực tiếp chui ra bím tóc đuôi ngựa, nhảy xuống, rơi tại trên vai Dữu Khánh, theo dõi bạch y nữ tử đang đi tới.

Đám người Dữu Khánh cũng không tập trung sự chú ý trên người bạch y nữ tử mà là nhanh chóng quan sát hai đầu thông đạo, lo lắng bạch y nữ tử còn có giúp đỡ.

Bạch y nữ tử là tới từ phía bọn họ đi tới, một đầu khác cách không xa đã sụp đổ, nhìn chằm chằm phương hướng đi tới cảnh giác một hồi, không phát hiện thấy có gì khác thường, bọn họ mới dần dần chuyển sự tập trung chú ý tới trên người bạch y nữ tử.

Đối phương chỉ một mình đi đến đây, thẳng thắn mà nói, không người nào nơi đây sợ nàng, người nào đều có thể giết chết nàng ta.

Bạch y nữ tử tựa hồ cũng rất kiêng kỵ Đầu To, không dám tới quá gần, ánh mắt đảo qua đảo lại vài lần trên thân bốn người, chợt hừ một tiếng, "Ngay cả ta cũng thiếu một chút không thể tới đây, ngươi vậy mà lại tới được đây rồi, ngươi vậy mà có thể chạy tới đây, đều đã chết rồi, ngươi vậy mà còn sống, ngươi đến cùng là quái vật dạng gì?"

Nam Trúc xùy nói: "Nơi đây trừ ngươi ra, không có quái vật."

Liễu Phiêu Phiêu không rõ lí do, nàng chỉ thấy quá thân thể không mặc y phục, chưa thấy qua hình dạng bạch y nữ tử mặc quần áo, chất vấn: "Ngươi là ai?"

Bạch y nữ tử chậm rãi nhấc tay, nhìn nhìn tay mình, "Nói cái gì mà vạn pháp quy tông, nói cái gì mà trăm sông đổ về một biển, ta cũng không biết ta còn có cơ hội biến trở lại thành người hay không, ta cũng không biết hiện tại đến tột cùng ta có thể tính là người hay không nữa."

Dữu Khánh: "Đến tột cùng người có phải là 'Vân Hề' hay không?"

Nghe được lời này, Liễu Phiêu Phiêu rất chấn động, nhìn đối phương từ trên xuống dưới, thất thanh hỏi: "Vân Hề? Ngươi còn sống?"

Bạch y nữ tử cúi đầu đánh giá mình, gần như nói mê, "Nếu là để cho người biết rõ ta đã biến thành cái dạng này, có phải sẽ khiến người rất chán ghét hay không?"

Lời này không khác đã thừa nhận thân phận của chính mình.

Liễu Phiêu Phiêu lập tức hỏi: "Nếu nói như thế, ngươi biết 'Tiểu Vân gian' ở đâu?"

"Tiểu Vân gian? Ha ha, Tiểu Vân gian, ha ha, lại là một kẻ muốn hỏi Tiểu Vân gian, đã bao nhiêu người vì Tiểu Vân gian mà chết, vì sao cứ u mê không tỉnh ngộ chứ?" Vân Hề đột nhiên cười, cười đến run cả người, cười đến mức giống như thở không nổi, chỉ vào Liễu Phiêu

Phiêu, hỏi Dữu Khánh, "Ngươi nghe, nàng đang hỏi ta Tiểu Vân gian ở đâu. A Sĩ Hành, ngươi nói, ta có nên nói cho nàng biết hay không?"

Có ý gì? Liễu Phiêu Phiêu lập tức nhìn về phía Dữu Khánh.

Dữu Khánh nhịn không được liếc mắt khinh bỉ, "Nói hay không tùy ngươi, liên quan gì đến ta."

Vân Hề khanh khách cười to không ngừng. Liễu Phiêu Phiêu không biết nàng ta có cái gì phải buồn cười, người tới nơi này tìm kiếm bí mật Tiểu Vân gian không phải là rất bình thường sao?

Cuối cùng, sau khi ngừng cười, Vân Hề nói với Liễu Phiêu Phiêu: "Ta chính là từ đó đi ra, ta đương nhiên biết rõ ở đâu, nhưng mà ta không nói cho ngươi, ta chính là không nói cho ngươi biết, ta sẽ giữ chặt bí mật này, sẽ không lại nói cho bất cứ kẻ nào biết." Nói đến đây thì còn hướng Dữu Khánh vứt cái ánh mắt, ra vẻ muốn nói trong lòng ngươi biết rõ, mới tiếp tục nói, "Ta không nói, ngươi cũng không làm gì được ta, bây giờ không người nào có thể bức ta, ta chính là không nói, ngươi có thể làm gì?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Vậy thì đừng trách ta khiến ngươi ăn chút đau khổ!"

Nam Trúc thở vắn than dài nói: "Đại chưởng vệ, vô dụng, đây không phải chân thân của nàng ta, nữ nhân trần truồng không mặt đồ trên Xúc Tu quái kia mới là chân thân của nàng ta. Đây là một con Quỷ Thai, nàng ta chẳng qua là đang thông qua một con Quỷ Thai để đối thoại cùng chúng ta mà thôi."

Liễu Phiêu Phiêu không lý giải được, "Ngươi làm sao mà biết được?"

Nam Trúc: "Trước lúc ngươi gặp lại chúng ta, thì chúng ta cũng đã giết chết không biết bao nhiêu cái nàng ta như vậy rồi, vô dụng."

Liễu Phiêu Phiêu cau mày.

Dữu Khánh: "Nếu như ngươi như thực sự là Vân Hề, vậy ta thật sự không rõ, ngươi có điều kiện rất tốt, biến thành cái gì không được, vì sao phải đi lệch đường biến thành tà ma?"

"Cái gì gọi là tà ma ngoại đạo? Phân biệt giữa Yêu Ma Quỷ Quái Nhân, đơn giản chính là như sự khác biệt giữa heo ngựa trâu dê chó, nếu muốn phân cái cao thấp quý tiện, đơn giản là phân biệt xem ai làm cá thịt, ai làm dao thớt, mạnh được yếu thua mà thôi." Vân Hề lắc đầu trả lời như thế, bỗng hơi hiện ra vẻ phiền muộn, dáng vẻ như đang tiếp tục hồi ức, nói: "Có lẽ, nếu như không gặp hắn, biết đâu ta cũng sẽ không biến thành cái dạng này đi."

Người nào? Mấy người đều hiếu kỳ, Nam Trúc hỏi ra, "Gặp phải người nào?"

"Năm đó vừa rời đi Tiểu Vân gian, thuận sông theo dòng trôi đi, dừng lại tại một cái bến tàu, lên bờ. Đó là lúc trên ý nghĩa ta chân chính tiếp cận nhân gian, cũng chính là tại đó, ta gặp được trượng phu của ta. Lúc đó hắn vẫn còn là một tiểu tướng, phấn chấn hăng hái, thấy ta không hiểu thế sự, bị người khi dễ, đã cứu ta…" Giọng Vân Hề kể chuyện càng ngày càng nhỏ, thần tình si ngốc, rõ ràng đã sa vào chuyện cũ.

Ba người Dữu Khánh lại quay mặt nhìn nhau, thuận sông theo dòng trôi xuống, còn có bến tàu?

Liễu Phiêu Phiêu cũng đã nắm bắt được tin tức trọng yếu, nhịn không được truy hỏi: "Con sông nào, bến tàu gì?"

Vân Hề nghe tiếng tỉnh lại, lại cười rồi, tránh mà không đáp, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Thế đạo hỗn loạn, Phong Dương bởi vì lập chiến công mà từng bước thăng chức tới Đại tướng quân, nhưng nhân sinh lại tràn đầy buồn vui đan xen, cơ thể của ta không được rồi. Lưu luyến bên trong nhân thế, nhục thân không thể ngoại lệ, nhiễm bệnh, quả thực là người sắp chết.

Cũng may từng phụng dưỡng Thượng tiên, hơi thông hiểu pháp môn trường sinh. Không muốn cùng phu quân vĩnh biệt, liền bảo phu quân đem ta đưa đến nơi này, tu luyện khởi tử hồi sinh thuật, sau đó bệnh hết, thành tựu Địa tiên, bất tử bất diệt, đảo mắt đã qua ba ngàn năm."

Phản ứng của mấy người cứ như là đang nghe chuyện trên trời.

Nam Trúc kinh nghi: "Biến thành dáng vẻ giống như tà ma này, trốn ở trong lòng đất không dám lộ diện, liền xem như là trường sinh rồi?"

Vân Hề xem thường: "Ta đã nói rồi, vạn pháp quy tông, trăm sông đổ về một biển, không quản ngươi là cái gì, gà cũng được, chó cũng tốt, chỉ cần có phương pháp, sau cùng đều có thể thành tiên. Cùng hạ trùng nói chuyện băng giá, có thể hiểu thì hiểu, không hiểu làm gì cần nhiều lời."

Dữu Khánh chú ý tới trọng điểm là câu nói kia của nàng ta: 'Không muốn vĩnh biệt với trượng phu ', hỏi: "Trượng phu của ngươi về sau thì sao?"

Vân Hề lại thất thần rồi, thì thào lẩm bẩm: "Năm đó nhục thân ta nhiễm bệnh trầm kha, lâu dài không khỏi, thế gian đã không có thủ đoạn cứu chữa, chỉ đành vận dụng thủ đoạn tiên gia biết được, mới báo cho phu quân ta biết lai lịch đã ẩn giấu từ lâu, nhưng vẫn không nói cho hắn biết ta biết trường sinh thuật.

Bởi vì ta biết rõ, triều đình đang lúc lắc lư trong gió, thời điểm loạn trong giặc ngoài, lâu đài sắp đổ. Phong Dương chồng ta là đại tướng triều đình, có lòng trung quân báo quốc, nhất định sẽ không vì trường sinh gì đó mà bỏ quốc gia bách tính rời đi. Lúc đó ta mới làm ra Vân Đồ. Khi tặng hình vẽ thì ta mới cho hắn biết, khám phá Vân Đồ liền có thể tìm đến động phủ tiên gia, cầu được trường sinh.

Trong hình cất giấu trò chơi giữa ta cùng với Phong Dương thường chơi lúc nhàn hạ, chỉ cần hắn có lòng dạ thảnh thơi, ta tin tưởng hắn

nhất định có thể khám phá ra bí mật ẩn giấu trong hình. Toàn bộ bức hình, kỳ thực chỉ ẩn giấu tám chữ bí mật… Muốn được trường sinh, đồng huyệt chi địa!”

Lời này vừa nói ra, sư huynh đệ ba người đều là chấn động, nếu như nói lúc trước còn có hoài nghi lai lịch của bạch y nữ tử này, như vậy thì đến lúc này đã là vững tin không thể nghi ngờ, tà ma này đích thật chính là tiên nhân thị nữ Vân Hề trong truyền thuyết.

“Ta tin tưởng đợi đến lúc thời cơ thích hợp, khám phá ra Vân Đồ, Phong Dương nhất định sẽ đến nơi này tìm ta, với bí mật như vậy ai có thể nhịn xuống không đi dò xét sự thật chứ? Mà lúc đó đi tu luyện trường sinh thuật trước, ta cũng đã miễn cưỡng có năng lực để hắn và ta cùng nhau đồng tu.

Nào ngờ thiên ý trêu người, Phong Dương ngay từ đầu đã không quản tới bí mật trong Vân Đồ, mà vì cứu gia quốc chinh chiến sa trường không ngừng nghỉ, đến khi thật sự tới tìm ta thì đã là di thể chết trận, là bộ hạ tuân theo nguyện vọng của hắn, đem hắn đưa tới hợp táng cùng ta. Người đã chết rồi, từ lâu không biết hồn quy nơi nào, còn làm sao tu trường sinh thuật gì được nữa?”

Nói đến đây, mặt nàng ta đã là ngấn lệ.

Mọi người đều thổn thức.

Duy độc Nam Trúc thì thầm nhỏ giọng nói, “Quỷ Thai biến thành người còn có thể rơi lệ sao?”

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết rất không biết nói gì mà nhìn gã một cái, phát hiện tên mập mạp chết tiệt này chỉ quan tâm những vấn đề râu ria bên ngoài, thảo nào luôn có thề lải nhải lời vô dụng nói hoài không hết.

Dữu Khánh: “Đáy cốc nhiều hài cốt như vậy là từ đâu mà có, là ngươi giết sao?”

Vân Hề: "Năm đó khi nhục thân ta còn chưa bị bệnh suy sụp, trước đó ta đã làm chuẩn bị. Chiến loạn không ngừng, lưu dân khắp nơi, ta sai người ở bên ngoài, tại trên đường lấy thức ăn làm dụ dỗ, lấy hành thiện làm cớ, nói trong núi có địa phương để thu xếp, liên tục đem lưu dân dẫn tới nơi này. Làm cái gì đều cần phải có căn cơ, tại phương thức ta tu luyện mà nói, cần có một nhóm 'Phân' ."

Lời này vừa nói ra, đều bị kinh động.

Cho dù Liễu Phiêu Phiêu là Yêu tu cũng thì phía sau lưng cũng toát ra hàn ý, suy nghĩ tới số lượng hài cốt trong sơn cốc, tà ma này phải giết chết bao nhiêu là người a!

Dữu Khánh đã vô ý thức cầm lấy chuôi kiếm, trầm giọng hỏi: "Nhiều mạng người như vậy, tại trong mắt ngươi nhưng chỉ là 'Phân' sao? Ngươi dù sao cũng từng là con người, sao nhẫn tâm trắng trợn tàn sát như thế?"

Vân Hề nói: "Nạn dân còn là người sao? Những lưu dân kia dù cho ta không giết bọn họ, ngươi cho rằng bọn họ còn có thể sống sót được mấy người? Ngươi có biết cái gì gọi là sống không bằng chết hay không? Ngươi có biết cái gì gọi là chết không có chỗ chôn hay không? Không bằng thuận tiện có chút tác dụng, bọn họ ở tại chỗ của ta, lúc chết rất vui vẻ, không có đau đớn.

Các ngươi luôn mồm xưng hô ta là tà ma, đó là đã xem trọng ta, những kẻ vì tư dục bản thân mà thao quyền đoạt bính kia mới chân chính là xem mạng người như trò đùa, những kẻ kia xem mạng người như cỏ rác, gây họa loạn thiên hạ, dẫn đến sinh linh đồ thán, so sánh chuyện giết người với bọn chúng, ta chẳng qua chỉ là tiểu gặp sư phụ, bọn họ mới là tà ma chân chính!

Ngươi muốn tru sát tà ma, ngươi tru được bọn chúng sao?

Nếu không phải vì bọn chúng, trượng phu ta không cần phải quanh năm chinh chiến, cũng sẽ không chết trận, đợi ta thành công, tất sẽ đồ tận đám ác ma kia!"

Dữu Khánh: "Đây là lí do ngươi phải giết nhiều người như vậy sao? Ngươi tu luyện nhiều năm đã thành công chưa? Không phải vẫn còn là bộ dạng quỷ quái này!"

"Ha ha!" Vân Hề một trận cười to giống như tự giễu, xoay người lại, đi ra không xa lại dừng lại, xoay người, đi tới đi lui, "Năm đó tâm phúc bộ tòng của Phong Dương đem di thể của Phong Dương đưa tới đây, ta cố ý để cho bọn họ biết rõ bí mật của Tiểu Vân gian, muốn dụ đến một ít huyết thực tu luyện, nào ngờ đám gia hỏa kia sau khi biết rõ bí mật vậy mà lại có thể vì Phong Dương thủ khẩu như bình, hại ta tại đây vô ích ba ngàn năm.

Về sau lại, ta không còn biện pháp, mới từ lỗ thông khí dụ cái tiểu yêu Kiến Nguyên sơn tiến vào, bảo hắn hỗ trợ vung mồi nhử ra ngoài, nào ngờ lại trực tiếp dẫn tới cường địch, chạy đến trong địa cung của ta trắng trợn đốt giết.

Vốn tưởng rằng Vân Đồ đã bị người đem đi ra ngoài rồi, sau khi bí mật trên Vân Đồ bị người khám phá ra, nhất định sẽ có huyết thực tu luyện đưa lên tới cửa.

Vì ứng phó ngày này, ta không ngừng tiến hành cải tạo địa cung, nhằm ứng phó cường địch có khả năng xuất hiện.

Ai ngờ người có được Vân Đồ lại là vụng về như thế, chậm chạp không thể phá giải bí mật trong hình, khiến ta phí công đợi gần hai mươi năm mới có động tĩnh.

Nếu không phải nhiều lần xảy ra ngoài ý muốn, ta từ lâu đã thoát thai hoán cốt tu luyện thành công, sao có thể bị ngươi gây họa!" Ngón tay chỉ Dữu Khánh, nghiến răng nghiến lợi, hận ý tràn đầy.

Chương 206: Đi ra rồi

Đương nhiên, ánh mắt nàng cũng dừng tại con côn trùng trên vai Dữu Khánh, nét hận thù trong ánh mắt có chưa thêm mấy phần uất ức.

Nàng có thể hiện thân gặp mặt với Dữu Khánh, cùng con côn trùng này có quan hệ rất lớn, thậm chí là một loại cảm giác nói không rõ kể không ra, có lẽ là sợ con côn trùng này sẽ cùng với người khác tạo ra sự uy hiếp gì gì đó cho nàng ta.

Kết quả sau khi gặp mặt với Dữu Khánh, tức thì giống như bị uống nhầm thuốc, một bước sai, từng bước sai, không hiểu ra sao liền tiến vào trong hố, thật uất ức!

Không biết có phải bởi vì tức giận hay không, mặt nàng đột nhiên xuất hiện vặn vẹo.

Mọi người còn tưởng rằng mình đã nhìn lầm, bởi vì sự vặn vẹo đó chỉ thoáng hiện rồi khôi phục lại bình thường.

Nhưng mà tình huống vặn vẹo lại liên tục xuất hiện, khiến cho người ta có cảm giác khi thì biến thành hình dạng Quỷ Thai, khi thì lại biến thành bộ dạng Vân Hề, nửa giống nửa không phải.

Mọi người không biết nàng xảy ra chuyện gì, nói chung vô cùng cổ quái.

Đột nhiên nàng ta phát ra tiếng cười quái dị, chỉ vào Dữu Khánh nói: "Ta đã từng nói, sẽ khiến ngươi muốn sống không được muốn chết không xong, chúng ta còn sẽ tái kiến, nhất định còn sẽ tái kiến, ta nhất định…" Thanh âm trở nên lộn xộn, cả người đột nhiên trong nháy mắt biến trở về thành Quỷ Thai.

Tựa hồ đã mất đi điều khiển, Quỷ Thai lập tức lộ ra hết bản tính, há ra răng nanh miệng rộng hướng mấy người nhào tới muốn cắn.

Keng! Mục Ngạo Thiết tiến lên một kiếm, ngay tại chỗ đem nó trảm thành hai đoạn.

Nhìn thi thể dính dịch nhầy sền sệt đổ xuống, Liễu Phiêu Phiêu trầm ngâm nói: "Xem ra bản thể Vân Hề trong lòng đất cũng đã không chịu nổi gánh nặng rồi."

Đều hiểu được ý của nàng, đã bị sụp đổ đè chết rồi.

"Ai biết được." Dữu Khánh từ chối cho ý kiến, trong đầu là câu nói kia của Vân Hề về việc bọn họ còn sẽ tái kiến. Hắn buông tiếng thở dài, quay đầu lại đối diện với đống sụp đổ kia, phất tay nói: "Đào ra đi, khoảng cách bị lấp kín này sợ là không ngắn."

Không có gì để nói, đã có lối ra, đương nhiên phải tận lực, mấy người lập tức bắt tay hành động, tại Dữu Khánh ra hiệu, tảng đá được dốc sức ném về phương hướng Vân Hề đi tới, trước tiên đem địa phương đó ngăn chặn lại đã rồi nói tiếp, nếu không rất sợ bị tới quấy rối.

Hơi đào ra được một chút khoảng cách hai trượng liền có thể nhận ra, thì ra thật sự có một cái động quật hình thành thông đạo.

Sau khi đào được vài chục trượng sâu, vì để giảm bớt việc, cũng là để tiết kiệm sức lực, liền không quản tới việc đường lui có bị ngăn chặn hay không, phía trước đào ra được tảng đá nào liền vứt về phía sau bốn năm trượng xa…

Ánh nắng đã xuất hiện, bụi bặm cuồn cuộn còn chưa hoàn toàn lắng xuống, xung quanh núi đá lớn đem tới cho người ta một loại cảm giác mờ mịt.

Thật sự là khi ngọn núi lớn sụp xuống, bụi mù tung lên quá dữ, xu thế dâng dần lên cao, trên cành lá núi rừng xung quanh đều bịt kín một tầng bụi.

Cho dù vẫn còn bụi mù, Tam động chủ Thiên Lưu sơn vẫn đi đến.

Xảy ra biến cố lớn như vậy, Tam động chủ ngồi không yên, cuối cùng từ phía sau màn xuất hiện ra trước sân khấu, đã hiện thân rồi.

Chắp tay lặng im đối diện với tòa núi lớn kia, khuôn mặt âm trầm, nhìn đám Yêu tu trên núi, dưới núi đang đi vòng vòng kiểm tra tu.

Sơn đại vương Hồng Đằng im ắng bồi tại bên cạnh y.

Trên thân núi, từ mấy cái phương hướng xuất hiện mấy cái lỗ lớn, có một số nơi có cảm giác sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào, một vòng xung quanh đã sụp đổ với diện tích lớn.

Sau đó, đại Chưởng Mục tới báo, "Tam gia, theo đo lường tính toán, cả ngọn núi đã chìm xuống ước chừng khoảng hai mươi trượng, hiện nay không biết người phía dưới có còn hi vọng sống sót hay không."

Tam động chủ đã nhìn ngọn núi ước lượng sức nặng của nó, trong lòng biết rằng rất không có khả năng còn có người sống sót, hừ một tiếng nói: "Chìm xuống hai mươi trượng, phía dưới có không gian lớn như vậy để hạ xuống sao?"

Sự thực đặt tại trước mắt, bảo người trả lời như thế nào? Hồng Đằng do dự nói: "Không biết là nguyên nhân gì."

Chính vào lúc này, một đám người lướt tới, không phải ai khác, chính là nhân viên Ty Nam phủ với Mông Phá cầm đầu.

Nhận được báo tin, được biết đã xảy ra biến cố lớn như vậy, cũng trốn không được nữa rồi, tự mình lộ diện chạy tới đây.

"Chuyện gì xảy ra?" Mông Phá gào hỏi.

Tam động chủ liếc mắt nhìn hắn, "Mông Phá, ngươi chạy tới đây làm gì?"

Mông Phá tiên phát chế nhân, "Nghe nói nhân viên của Ty Nam phủ ta bị các ngươi dụ vào Quan Phong Dương cổ mộ, bị các ngươi lừa giết chết, Mông mỗ đi ngang qua nơi đây, làm sao có thể không đến nhìn xem?"

Tam động chủ: "Đi ngang qua? Ngươi đi đường nào sao ta không biết? Đi ngang qua cũng tối thiểu phải đem y phục dạ hành trên người thay đổi đi? Thối không biết xấu hổ, ngươi thật đúng là dám lật ngược. Người của Ty Nam phủ ngươi làm sao lại len lén chạy tới nơi đây, trong lòng ngươi còn không biết gì sao? Luận vô sỉ, thật không người nào so được với nhân loại các ngươi."

Mông Phá: "Không nên lòng vòng quanh co, nói đi, ngươi đến cùng đã làm gì người của chúng ta rồi?"

Tam động chủ: "Người của các ngươi chạy tới đây ăn trộm đồ, trộm đi của Thiên Lưu sơn ta mười tỉ lượng ngân phiếu, sợ tội chạy trốn rồi. Ty Nam phủ ngươi không đem kẻ trộm giao ra đây, Thiên Lưu sơn ta nhất định không bỏ qua!"

Mông Phá: "Nói bậy, nói bạ!"

Cách không xa, Hữu Lăng La của Bích Hải Thuyền Hành thỉnh thoảng liếc nhìn sang bên này, Mạnh Vi ở bên cạnh bẩm báo tình hình.

Sau khi nghe xong bẩm báo, Hữu Lăng La hỏi: "Ngươi xác định không có người nào sống đi ra?"

Mạnh Vi: "Đã nhìn rõ rõ ràng ràng, tuyệt không có người sống, sự việc xảy ra quá đột ngột, người bên trong sợ là không kịp đi ra."

Hữu Lăng La ngẩng đầu nhìn nhìn ngọn núi to lớn như thế, buông tiếng thở dài, "Nói cách khác, phía dưới là không có khả năng còn có người sống rồi, Thám Hoa lang danh dương thiên hạ kia cũng chết rồi?"

Mạnh Vi chần chừ nói: "Hẳn là không còn có khả năng sống sót."

Hữu Lăng La thổn thức lắc đầu, "Tại sao lại chết rồi chứ? Hắn dám đi vào, hẳn phải có điểm cậy vào nha."

Mạnh Vi: "Đột nhiên xảy ra loại biến cố này, dù có điểm gì cậy vào cũng chống không nổi a!"

Hữu Lăng La thở vắn than dài, "Trời đố kị anh tài a, cái vụ này thì hay rồi, sau khi về nước ta cũng không biết phải giải thích như thế nào với vị công chúa muốn gả cho thiên hạ đệ nhất tài tử kia. Một ngọn núi đang yên đang lành như vậy, tại sao đột nhiên sẽ sụp đổ chứ?"

Mạnh Vi có thể lý giải được sự khó xử của lão ta, người không còn nữa rồi, nếu là có thể làm tốt công việc thì cũng thôi, đối với bên trên cũng có thể nói qua được, việc khác đều dễ làm, nhưng nếu việc gì cũng không làm tốt, vậy thì không dễ báo cáo rồi.

Gã cũng chỉ có thể an ủi: "Sự việc xảy ra đột nhiên, ai cũng không có cách nào."

Hữu Lăng La ngoại trừ cười khổ còn có thể làm gì?

Bên kia, còn có một đám động người bởi vì động tĩnh thu hút mà tới, đa số là khách chung vui đến đây chúc mừng, Tần Quyết và Thôi Du cũng đứng ở một góc quan sát.

Nhìn thấy Yêu tu Kiến Nguyên sơn vòng vòng giống như con ruồi không đầu, Thôi Du thổn thức, "Đại chưởng quỹ, vị Thám Hoa lang kia e rằng tiêu rồi, ngươi nói xem hắn ở kinh thành tiền đồ vô lượng, đang rất tốt từ quan làm gì, con đường đường đường chính chính thì không đi, cứ muốn chui địa động, vụ này là triệt để chơi đùa chết luôn rồi."

Tần Quyết hơi lắc đầu, ít nhiều cũng có phần cảm khái với sự vô thường của nhân sinh, "Có lẽ đây là số mệnh đi! Chết rồi cũng tốt, cũng đỡ cho chúng ta một cọc tâm sự, nếu không lỡ gặp phải chuyện gì còn sẽ liên lụy tới Giám Nguyên trai chúng ta. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, đại tài tử trăm năm khó gặp cứ như vậy chết mất, quả thực đáng tiếc."

Thôi Du đằng hắng gật đầu, trong lòng lại suy nghĩ khác.

Theo lão, thì không thể đáp ứng yêu cầu quá phận kia của Thám Hoa lang đó, thân phận người làm của cửa hàng U Giác Phụ làm sao có thể cấp cho người không thể kiểm soát được, vị này thuần túy là đưa nữ nhân kia lên trên đầu rồi…

Qua khe hở giữa tảng đá đột nhiên trông thấy ánh sáng, Liễu Phiêu Phiêu đang đào ở phía trước nhất chợt mừng rỡ quay đầu lại nói: "Thấy ánh sáng rồi, đã đến cuối rồi!"

Ở mặt sau, ba người lập tức mừng rỡ, đã đào được tối thiểu hai dặm đường rồi, quả thực có phần mệt mỏi.

Nhìn thấy tư thế Liễu Phiêu Phiêu bày ra song chưởng, muốn mạnh mẽ đánh mở lối ra, Dữu Khánh lập tức tiến tới đè cánh tay nàng lại, "Chậm một chút chậm một chút, nhẹ chút, còn là nhẹ nhàng một chút mới tốt, đừng để người khác phát hiện."

Liễu Phiêu Phiêu: "Không cần phải lén lút."

Dữu Khánh cười khổ, "Đó là ngươi, ngươi là tại trong nhà của mình, đương nhiên không cần lén lút, ba chúng ta có thể giống ngươi sao? Ngài đã vất vả rồi, nghỉ ngơi đi, để ta, để ta làm cho." Khách khách khí khí mời người ta sang một bên, mình thì nhanh chóng đem tảng đá vứa ra phía sau.

Đào đến sau cùng, trên tảng đá lôi ra thấy có cả rêu xanh.

Cửa động sau khi toàn diện đào mở ra là rất nhỏ, ngồi xổm cũng không được.

Mấy người là từng người bò ra, sau khi thoát khốn leo lên, thỏa sức hô hấp không khí tươi mới, trên người bẩn thỉu nhìn như tên ăn mày.

Miệng ra nằm tại một chỗ đáy khe núi có chênh lệch cao độ tương đối lớn, khắp nơi là những tảng đá xương xẩu hướng lên trời phủ đầy rêu, dưới chân còn có lớp nước mỏng manh chảy ồ ồ, không biết đổ tới nơi nào.

Liễu Phiêu Phiêu nhìn nhìn xung quanh, nhìn nhìn thế núi bên ngoài khe núi, đại khái đã biết mình tại vị trí nào trong Kiến Nguyên sơn cảnh nội, nàng vô cùng quen thuộc nơi này.

Keng! Thừa dịp không người đề phòng, nàng đột nhiên rút kiếm, lưỡi kiếm đột nhiên gác ở trên cổ Dữu Khánh.

Dữu Khánh sửng sốt, sư huynh đệ ba người đồng thời cứng đờ, vừa rồi còn đang rất tốt, nói trở mặt liền trở mặt rồi?

Vấn đề là, nếu thật sự động thủ thì ba người cùng trói vào một chỗ cũng không phải là đối thủ của người ta.

Liễu Phiêu Phiêu hỏi: "Vì sao không muốn để cho người khác phát hiện, vì sao phải muốn len lén rời đi?"

Dữu Khánh cười gượng: "Việc này lưu lại không khỏi cũng quá phiền phức đi. Kỳ thực ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, chúng ta cũng là uổng công chịu đựng một trận đau khổ, không có bất cứ thu hoạch gì, nhưng mà người ta vị tất đã tin tưởng, sợ là sẽ bị người ta chất vấn không ngừng."

Liễu Phiêu Phiêu: "Ta không thể để cho các ngươi rời đi. Nếu như chỉ là việc của Kiến Nguyên sơn, dù cho ta tự ý làm chủ, đại vương cũng sẽ cho ta mấy phần mặt mũi, nhưng mà người của Thiên Lưu sơn cũng tới rồi, một khi để cho Thiên Lưu sơn biết được ta lén lút thả ngươi rời đi, ta chịu trách nhiệm không nổi."

Dữu Khánh: "Kỳ thực ngươi rất rõ ràng, bắt hay không bắt bọn ta, đối với Thiên Lưu sơn và Kiến Nguyên sơn là không có bất cứ ảnh hưởng gì, ngươi làm vậy cũng không tính là làm việc thiên tư."

Liễu Phiêu Phiêu: "Ngươi hẳn đã biết được sau khi ta thoát thân có khả năng sẽ gây bất lợi cho ngươi, lúc trước khi bị tà khí vây khốn thì ta thậm chí đã muốn khiến cho ba các ngươi phải chết, vì sao còn phải giúp ta thoát thân?"

Dữu Khánh: "Không có gì khác, ngươi đã cứu ta một mạng, chuyện muốn giết ta đã là quá khứ. Mặt khác, ta xem như đã cứu ngươi ba lần, cứu ngươi một lần trên tay Vân Hề, mấy người Chu Minh Trì gặp nạn thì là ta khiêng ngươi tránh thoát một kiếp, ta dẫn ngươi thoát thân ra đến đây, thế nào cũng xem như lại cứu ngươi một mạng. Bù trừ cho lần ngươi cứu ta kia, ngươi còn thiếu ta hai cái mạng."

Ánh mắt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết chạm nhau.

Liễu Phiêu Phiêu lật tay, thu hồi kiếm, cắm trở lại sau lưng, "Trước tiên không nên vội rời đi, bốn phía bố trí lượng lớn trạm gác ngầm, thời điểm này mà rời đi là rất khó tránh tai mắt của người khác. Để ta dẫn bọn ngươi đến một nơi có thể ẩn thân ở gần đây trốn một hồi, chờ tình hình dịu lại, ta sẽ an bài các ngươi rời đi. Một lần cứu ba cái mạng các ngươi, xem như trả hết nợ cả vốn và lãi."

"Được được được." Dữu Khánh liên tục gật đầu, dựa vào thân phận vị này tại Kiến Nguyên sơn, có thể hỗ trợ thoát thân, vậy thì tuyệt không có vấn đề, thực sự là không thể tốt hơn rồi.

Liễu Phiêu Phiêu bảo bọn họ chờ một chút, rồi trước tiên đi dò đường.

Đem tình huống xung quanh tra xét một lần, sau khi làm tốt an bài, nàng mới trở lại, đem ba người đưa đến sắp xếp tại một chỗ sơn động bí ẩn, bảo ba người chờ tin tức của nàng rồi đi.

Trước khi chia tay, Dữu Khánh gọi nàng lại, "Vân Hề có khả năng vẫn chưa chết, tốt nhất là bảo Thiên Lưu sơn sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, diệt cỏ tận gốc!"

Câu nói nhất định còn sẽ gặp lại kia của Vân Hề vẫn còn quanh quẩn ở trong lòng hắn.

Liễu Phiêu Phiêu: "Việc này không cần ngươi nhắc, chỉ cần biết được Vân Hề sống ba ngàn năm vẫn chưa có chết, Thiên Lưu sơn tất nhiên sẽ muốn đào nơi này lật đáy lên trời."

Dữu Khánh: "Còn có, trong đám người lần này tới chúc mừng có một kẻ tên là Tần Quyết, ngươi có thể hay không thuận tay hoặc nghĩ chút biện pháp…" Nhấc tay làm ra cái động tác cắt cổ.

Chương 207: Xích Lan các

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã hiểu, lão Thập Ngũ đây là muốn báo thù.

"Tần Quyết?" Liễu Phiêu Phiêu âm thầm suy nghĩ một chút, không có ấn tượng, tự nhiên hỏi: "Tần Quyết là ai?"

Dữu Khánh hơi giật mình, nhớ lại, đám người Tần Quyết đã sử dụng thân phận khác, hẳn là không có sử dụng tên thật, nhưng hắn cũng không biết đã đổi dùng tên gì, liền giải thích: "Là Đại chưởng quỹ 'Giám Nguyên trai' tại U Giác Phụ, cũng có tới chúc mừng. Lần này hắn giả mạo người của Tiệm Vàng gì đó tới chúc mừng, hẳn không có dùng tên thật, ngươi tại trong hạ khách hơi tra tìm là có thể biết được."

"Người của U Giác Phụ?" Liễu Phiêu Phiêu hơi cau mày, "Vô duyên vô cớ, ta đáng giá đắc tội người của U Giác Phụ sao? Lại nói, xem như là mạo danh thân phận, chỉ cần không có làm chuyện gì xấu, tới dâng lên hạ lễ chính là khách nhân, Kiến Nguyên sơn không có lí do không nói đạo lý gì đi làm khó người ta."

Dữu Khánh lập tức đổi phương thức khác để nói, "Vấn đề là tên kia biết rõ thân phận của ta. Ta không nghĩ tới lại gặp hắn tại Kiến Nguyên sơn. Hắn biết rõ ta đã tới đây, biết rõ ta đã tiến vào cổ mộ, nếu như hắn không chết, ngày nào đó phát hiện ra ta còn sống, ta thì không quan trọng, ta sợ sẽ liên lụy ngươi."

Liễu Phiêu Phiêu: "Có cái gì có thể liên lụy tới ta? Chỉ cần ngươi không nói là ta tha các ngươi đi, ngươi làm sao có thể từ trong cổ mộ chạy ra ngoài thoát đi thì đâu có chuyện gì liên quan tới ta. Người nào quy định ta nhất định phải biết rõ các ngươi sống hay chết, làm sao đi ra được? Vừa mở miệng liền muốn đẩy người ta vào chỗ chết, ta xem là ngươi cùng hắn có cừu oán đi?"

Dữu Khánh bĩu môi, thành thật thừa nhận: "Không sai, là có cừu oán, tên kia đoạt của ta mấy trăm vạn lượng ngân phiếu. Nhưng mà tên gia hỏa đó quả thực biết rõ thân phận của ta, để cho hắn biết ta còn sống vị tất là chuyện tốt, dù sao người ta đang tại trên địa bàn của ngươi, lại trong lúc lộn xộn này, ngươi muốn hắn chết còn không phải chỉ là chuyện tiện tay mà thôi sao. Xem như là giúp ta một việc, thế nào?"

"Thiếu nợ ngươi đã trả rồi, ta dựa vào cái gì giúp ngươi? Chỉ là…" Liễu Phiêu Phiêu bỗng nhiên xoay chuyển chủ đề câu chuyện, lại hướng nhìn về phía bím tóc đuôi ngựa của hắn, "Nếu ngươi chịu nói cho ta biết con côn trùng kia là thứ gì, ta có lẽ sẽ thử xem."

Được, Dữu Khánh cũng không gạt nàng, "Nói đến việc nhờ ngươi giúp kia thì cũng có liên quan đến con côn trùng này, con côn trùng này không phải thứ gì khác, chính là 'Hỏa Tất Xuất' mà lúc trước U Giác Phụ phát ra nhiệm vụ tìm kiếm. Trước lúc tới Kiến Nguyên sơn, ta từng đi qua U Giác Phụ, dự định đem 'Hỏa Tất Xuất' bán đi…"

Rồi trực tiếp đem chuyện từ khi bắt đầu giao dịch Hỏa Tất Xuất, kể ra ân oán giữa hắn và Tần Quyết.

Nói chung đối với chuyện bị cướp đoạt, hắn đặc biệt nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải là bị người chơi một cú mất nhiều tiền

như vậy, bọn họ cũng không đáng phải chạy đến nơi đây mạo hiểm.

Liễu Phiêu Phiêu lại có sự kinh nghi khác, "Ý của ngươi là nói, ngươi dùng giá cả sáu trăm năm mươi vạn để bán Hỏa Tất Xuất cho tên Tần Quyết kia, tiền tới tay đưa hai trăm vạn cho nữ nhân mà Tần Quyết yêu thích kia, còn lại hơn bốn trăm vạn thì bị Tần Quyết lật tay âm thầm cướp đoạt đi, là như vậy đi?"

Dữu Khánh: "Đúng vậy, tiểu nhân gian trá như thế, không trừ đi khó tiêu mối hận trong lòng ta."

Liễu Phiêu Phiêu hoài nghi hỏi: "Vậy vì sao Hỏa Tất Xuất còn tại trên tay ngươi, không phải ngươi đã bán cho hắn rồi sao?"

"Ách…" Dữu Khánh ngẩn người, nhìn nhìn hai vị sư huynh.

Nam Trúc giải thích: "Chúng ta cũng không rõ ràng là chuyện gì xảy ra, không biết nó tại sao bay trở về rồi, trên đường đang đi thì, nó bỗng nhiên bay lên thân người rồi."

"Thực sự là như vậy sao?" Giọng điệu Liễu Phiêu Phiêu có phần quái lạ, "Nói cách khác, người ta phí hơn hai trăm vạn nhưng chẳng được cái gì, mà các ngươi thì là cái gì cũng không tổn thất, bỗng dưng kiếm được hơn hai trăm vạn, có phải như vậy hay không?"

Sư huynh đệ ba người đã nhìn ra, vị Đại chưởng vệ này rõ ràng đang hoài nghi ba người bọn họ mới là kẻ lừa đảo.

Rất dễ suy diễn theo kiểu logic, người ta dùng tiền mua đồ vật, đồ vật chạy trở về trong tay chủ bán, sau đó người ta trong lúc giận dữ liền đem tiền đoạt lại, việc này tựa hồ càng hợp lý.

Dữu Khánh giận đến cười luôn rồi, "Thật kỳ quái, cái thế đạo này thật đúng là không còn có thiên lý nữa, rõ ràng là chúng ta bị người chơi xấu, trái lại người đi cướp đoạt càng chiếm lý hơn rồi, chúng ta đây là có miệng mà nói không rõ rồi."

Liễu Phiêu Phiêu: "Con Hỏa Tất Xuất này rõ ràng là bảo bối có thể áp chế tà vật, thế gian hiếm thấy, ngươi chỉ vì mấy trăm vạn lượng bạc liền bán đi?"

"Ta…" Dữu Khánh phát hiện thật đúng là càng nói lún càng sâu, càng ngày càng giải thích không rõ.

"Như vậy đi, ta cho ngươi đủ con số chẵn, Kiến Nguyên sơn ta ra bảy trăm vạn lượng mua nó, như thế nào?"

Dữu Khánh mắt trợn trắng, than thở: "Lúc trước ta vốn không biết thứ này có thể khắc chế tà vật trong Địa cung, bây giờ ta khẳng định sẽ không bàn rẻ ra rồi.

Không đúng, ánh mắt kia của ngươi là kiểu gì? Ta hỏi ngươi có ý gì, ngươi cảm thấy chúng ta là loại người vì mấy trăm vạn lượng bạc mà không từ thủ đoạn kia sao?

Ta là người như thế sao? Ta có tục như vậy sao? Nếu như ta thật sự vì tiền, ta liền sẽ không bỏ văn theo võ rồi, ta muốn kiếm tiền thì quá đơn giản rồi, tùy tiện viết mấy thứ cũng có thể bán mấy vạn lượng, mỗi ngày ngồi ở trong nhà viết viết họa họa liền có tiền dùng không hết, ta đáng giá bán danh tiếng của mình đi làm kẻ lừa đảo để kiếm tiền sao?"

Lời này làm cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết khá bị xúc động, một kẻ cúi đầu nhìn nhìn mấy ngón chân đã bị bụng bự ngăn che, một kẻ ngẩng đầu nhìn vách động suy tư.

Bộ dạng hai người đột nhiên đều trở nên có sự sâu sắc và thâm trầm.

Liễu Phiêu Phiêu trầm mặc.

Những lời khác nói nhiều kỳ thực đều vô dụng, trái lại một đoạn lời nói sau cùng càng có sức thuyết phục, khiến cho Liễu Phiêu Phiêu tin tưởng.

Sau khi hơi suy nghĩ thêm chút, Liễu Phiêu Phiêu cảm thấy quả thực là như thế, cảm thấy dựa vào tài hoa nền tảng của tên gia hỏa này, muốn kiếm tiền thì chỉ cần động bút viết viết là đủ rồi, quả thực không đáng dùng thanh danh đi lừa đảo, mình nghi vấn như vậy quả thực có phần oan ức người ta.

Liền không tiếp tục dây dưa việc này, "Không nói nữa, lúc trước vì dẫn bọn ngươi tới đây, ta tìm cớ đem tai mắt vùng này dời đi rồi, người bên ngoài đã biết rõ ta đi ra được cổ mộ rồi, ta không thể ở lại đây lâu, càng kéo dài khẳng định sẽ có người tìm đến. Các ngươi trước tiên nán lại nơi này, chờ tin tức của ta."

Nàng ném xuống lời nói này xong liền chạy đi. Ba người Dữu Khánh không còn cách nào, cũng chỉ có thể là trước tiên chờ nhìn xem tình huống rồi nói tiếp.

"Nữ yêu này đầu óc có bệnh đi." Dữu Khánh cất tiếng thì thầm.

Hắn bối rối, nói thật thì không người tin, trái lại bị buộc gấp gáp phải nói láo thì mới được. Chuyện này là thế nào?

"Ai, cái thứ danh tiếng này chính là tốt a, lão Cửu, nếu như hai chúng ta cũng có thể đi lăn lộn kiếm được cái đề danh Bảng Vàng thì tốt rồi." Nam Trúc cảm khái vạn phần.

Mục Ngạo Thiết: "Ngươi suy nghĩ nhiều, ngươi là đào phạm."

"Lão Cửu, ngươi thật sự không phải là người thích hợp nói chuyện phiếm. Được rồi, ngươi còn là đừng mở miệng nữa."

Theo việc Liễu Phiêu Phiêu trở về, bên trong Kiến Nguyên sơn chấn động.

Tam động chủ Thiên Lưu sơn đương nhiên là muốn đích thân gặp mặt.

Sau khi gặp mặt nói chuyện, Tam động chủ lập tức bảo Liễu Phiêu Phiêu dẫn đường, một đám người cùng theo Liễu Phiêu Phiêu đi đến nơi miệng động mà nàng trốn ra kia, cũng chui vào kiểm tra một phen.

Từ trong động đi ra, Tam động chủ lệnh cho Hồng Đằng sắp xếp nhất nhóm người trước tiên từ địa phương này đào ngược trở vào nhìn xem, chính y thì tạm thời biến mất.

Sau đó đám người Hồng Đằng nhận được tin tức, Thiên Lưu sơn đã truyền lệnh, lệnh cho Yêu tu bên trong mấy đại địa vực phụ cận Loan châu tập kết tới Kiến Nguyên sơn.

Khi gặp lại Tam động chủ thì Hồng Đằng hơi chút hỏi thăm, mới biết được Đại thánh muốn tập kết một vạn Yêu tu đem Địa cung đào cho đáy lật lên trời.

Đồng thời, đám người Tần Quyết và Thôi Du xem náo nhiệt thì được mời lảng tránh đi.

Chí ít chính bọn họ cho rằng chỉ là bị mời lảng tránh, nhưng sau khi trở lại nơi nghỉ chân, vừa tiến vào viện, lập tức phát hiện mình đã bị bao vây, là Liễu Phiêu Phiêu tự mình dẫn đội.

Thôi Du kinh hãi, Tần Quyết trầm giọng hỏi: "Đại chưởng vệ, ngươi làm gì vậy?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Còn muốn tiếp tục giả bộ với ta sao? Bên phía kinh thành truyền tin tức tới, Ngô thị Kim phô tức là tiệm vàng không có mấy người như các ngươi."

Tần Quyết chắp tay: "Tại hạ ngưỡng mộ đại vương, lại sợ mặt mũi mỏng, đành phải giả mạo thân phận đến đây hiến lên hạ lễ, dù cho có điều không đúng, dù cho tại hạ không có tư cách đến đây tặng lễ, cũng không đáng bày ra trận thế đại động can qua này đi?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Ta may mắn thoát thân khỏi Địa cung, lúc trước tại bên trong địa cung trông thấy ba người, một người tự xưng là Dữu Khánh, một người tự xưng là Nam Trúc, một người xưng là Mục Ngạo Thiết. Các ngươi là nguyện ý thúc thủ chịu trói, hay là muốn tiếp tục mạnh miệng bức ta tiếp tục nói?"

Thôi Du sắc mặt đại biến, tự tiện xông Yêu giới cấm địa, lại bị người phát hiện ra, việc này nhưng không phù hợp quy tắc trung lập của U Giác Phụ.

Lúc đầu lão đã tỏ ý với đại chưởng quỹ không nên đáp ứng cho ba tên gia hỏa kia thân phận, đại chưởng quỹ vì nữ nhân, cái vụ này hay rồi, đã xảy ra chuyện a.

Gương mặt Tần Quyết căng thẳng, không nghĩ tới vị Thám Hoa lang kia trước khi chết còn để lại cho y chuyện lộn xộn này.

Y muốn biện giải, không phải là người y mang đến, là người do Bích Hải Thuyền Hành mang đến, nhưng mà người đã chết rồi, có đem Bích Hải Thuyền Hành kéo vào không có bất cứ ý nghĩa gì, đầu tiên là Bích Hải Thuyền Hành sẽ không thừa nhận, làm không tốt còn sẽ trả đũa nói là người do y xếp vào Bích Hải Thuyền Hành.

Nói đến cùng, thế lực phía sau Bích Hải Thuyền Hành không dễ chọc.

Liễu Phiêu Phiêu phất tay, "Bắt lại!"

Tại thời điểm lũ yêu vây lên, Tần Quyết cấp tốc lật tay đưa ra một tấm thẻ bài huyết sắc tinh xảo rõ ràng, hoa văn trên thẻ bài là một đóa hoa lan.

Y không có phản kháng, tùy ý để cho bắt lại, nhưng nhắc nhở: "Ta cảm thấy còn là không nên để bị thương hòa khí mới tốt. Tấm thẻ bài này, nếu Đại chưởng vệ xem không hiểu thì không ngại giao cho đại vương nhìn xem."

Liễu Phiêu Phiêu đã bước đến trước chụp lấy thẻ bài vào tay, vào tay trơn lạnh, vừa nhìn liền biết chất liệu bất phàm.

Nàng phất tay ra hiệu trước tiên đem người bắt giam lại, sau đó rất nhanh đi Kiến Nguyên điện.

Bên trong điện, Hồng Đằng cùng mấy người đang tại bên cạnh Tam động chủ nghe lời.

Liễu Phiêu Phiêu đến, hành lễ, sau đó xuất ra tấm thẻ bài kia đưa cho Hồng Đằng nhìn xem, "Đại vương, trên người tên gia hỏa U Giác Phụ kia có thứ này, đây là thẻ bài của 'Xích Lan các' sao?"

"Xích Lan các?" Tam động chủ nghe được thì có phần kinh ngạc, không đợi Hồng Đằng tiếp nhận, đã đưa tay nói: "Đưa ta xem."

Hồng Đằng đành phải trước tiên cầm lấy, rồi dâng lên.

Tam động chủ cầm tới lật xem, sau đó lại đặt ở trước mũi ngửi ngửi, gật đầu: "Đây là eo bài ra vào 'Xích Lan các', các ngươi lấy thứ này từ đâu?"

Hồng Đằng đại khái giải thích một chút, "U Giác Phụ có một cửa hàng tên gọi là cái gì trai đó, vậy mà lại giả mạo người của kim phô gì đó để chạy tới đây tham gia náo nhiệt, còn phái mấy người tiến vào Địa cung gây chuyện, cản trở Phiêu Phiêu tại địa cung hành sự, quả thực là có phần láo xược. Phiêu Phiêu đi ra được khẳng định phải tìm bọn họ tính sổ, việc này đã giao cho Phiêu Phiêu tự mình xử trí."

Tam động chủ a một tiếng, hỏi Liễu Phiêu Phiêu, "Ngươi dự định xử trí như thế nào?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Là người của U Giác Phụ hắn vi phạm trước, giết cũng không quá đáng!"

"Ừm, quả thực không quá đáng." Tam động chủ gật đầu, cũng ném trả eo bài kia cho nàng, lại chỉ chỉ eo bài trong tay nàng, "Quan hệ giữa Đại thánh và Xích Lan các Các chủ như thế nào, nói vậy các ngươi cũng có nghe thấy. Người có thể có được cái eo bài này, không phải người của Xích Lan các thì tất nhiên cũng có giao tình nhất định với Xích Lan các. Ý của ta là, nếu như đối phương đã không làm chuyện gì quá phận thì trừng phạt một chút là được rồi, thông báo cho U Nhai tới đây giải thích một chút, rồi để U Nhai dẫn người đi là được."

Y cũng đã nói như vậy rồi, Liễu Phiêu Phiêu còn có thể làm sao bây giờ, Hồng Đằng cũng đang nháy mắt, nàng đành phải chắp tay lĩnh mệnh.

Chương 208: Thủ tiêu

Một nhóm Tần Quyết bốn người bị quản chế tu vi, bị giam giữ tại bên trong nhà tù nước ngầm của Kiến Nguyên sơn.

Ánh đèn mờ ảo, nước trong lồng sắt ngập tới thắt lưng.

Liễu Phiêu Phiêu theo con đường cầu ván gỗ đi tới, dừng lại giữa từng gian tù giam, từ trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm Tần Quyết ngâm ở trong nước dưới lồng giam.

Tần Quyết cũng ngẩng đầu nhìn nàng, "Đại chưởng vệ, thế nào rồi, tấm thẻ bài kia của ta có dùng được không?"

Liễu Phiêu Phiêu lấy tấm thẻ bài kia ra, đưa tay tại trên đỉnh lồng giam, buông tay, thẻ bài rơi xuống, nện tại trên lồng sắt lêu vang leng keng rồi rơi vào bên trong lồng.

Ở bên trong, Tần Quyết luống cuống tay chân chụp lấy, lại hỏi: "Bây giờ có thể thả bọn ta ra ngoài rồi hay chưa?"

Liễu Phiêu Phiêu nhìn y chằm chằm: "Tự tin như thế, thảo nào dám giả mạo thân phận xông vào Kiến Nguyên sơn ta, đây là nhận định Kiến Nguyên sơn ta không làm gì được ngươi đi."

Tần Quyết: "Đại chưởng vệ nói quá lời, tuyệt không có ý mạo phạm, tại hạ cũng không muốn thương tổn hòa khí, cho nên, ngươi xem bọn ta đã ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, nào có chút phản kháng nào đâu?" Hai tay chỉ chỉ ra hiệu mình đang bị nhốt tại trong lao ngâm ở trong nước.

Liễu Phiêu Phiêu: "Vậy ngươi không ngại phản kháng một chút thử xem."

Được rồi, Tần Quyết đành phải chịu thua nói: "Là tại hạ dùng ngôn từ không thỏa đáng, Đại chưởng vệ thứ tội. Không biết Đại chưởng vệ xử lý bọn ta như thế nào?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Tại nơi đây ngâm mấy ngày đi, chúng ta sẽ thông báo cho người của U Nhai tới đón các ngươi."

Nghe được lời ấy, sắc mặt Tần Quyết đột nhiên biến đổi, trong một gian tù giam bên cạnh, Thôi Du cũng bì bõm tiến sát vách lồng giam nhìn sang bên này.

"Đại chưởng vệ, bọn ta biết đường về U Nhai, không cần nhọc lòng U Nhai tới đón." Tần Quyết mặt đầy khách khí.

Liễu Phiêu Phiêu: "Tam gia đã nói rồi, trừng phạt nhỏ, để U Nhai cho chúng ta một cái công đạo."

Sắc mặt Tần Quyết trầm xuống, "Đại chưởng vệ, chúng ta không oán không cừu, không cần phải đem sự tình làm quá tuyệt đi, ngài nói có đúng hay không?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Ta đã nói rồi, đây là ý của Tam gia Thiên Lưu sơn. Nếu như ngươi cảm thấy cách làm của Tam gia không thích hợp, có

thể đưa ra ý kiến, nhìn tại mặt mũi của Xích Lan các, ta đảm bảo giúp ngươi chuyển báo nguyên vẹn cho Tam gia."

Tần Quyết hô hấp nặng nề một hồi, cuối cùng cắn răng chịu thua, "Tạ ý tốt của Tam gia, vậy thì làm theo ý của Tam gia."

Liễu Phiêu Phiêu xoay người rời đi.

Bốn người trong lao nhìn theo.

Sắc mặt Tần Quyết khó coi, y biết rõ, chỉ cần việc này vạch trần đến chỗ U Nhai, Giám Nguyên trai liền tiêu rồi.

U Nhai phong cách nhất quán, không quản ngươi ở bên ngoài đốt giết đánh cướp thế nào, có bản lĩnh làm thì phải có bản lĩnh đừng để người ta bắt được nhược điểm, đừng để người nào biết, U Nhai cũng không biết, nếu không ai cầu tình đều vô dụng.

Y không nghĩ tới thẻ bài của Xích Lan các cũng không thể làm cho phía bên Yêu giới nhả ra.

Y không biết chính là, vốn có người muốn mạng của y, thẻ bài của Xích Lan các đã bảo đảm cho y một mạng.

Vài ngày sau.

Ngục tốt mở lồng giam, thả bọn hắn ra, cuối cùng bọn hắn đã thoát khỏi được cảnh ngâm mình trong nước.

Dù là tu sĩ như thế nào, ngâm mấy ngày ở trong nước thì cũng không chịu nổi.

Đi ra đến bên ngoài, một gã đầu mục Yêu tu giúp bọn hắn cởi ra cấm chế trên người, sau đó cảnh cáo: "Từ hôm nay trở đi, Kiến Nguyên sơn không tiếp tục chào đón các ngươi, về sau không cho phép đến nữa, đi đi, lập tức chạy về U Giác Phụ của các ngươi đi."

Không nhìn thấy Liễu Phiêu Phiêu, Tần Quyết có phần nghi hoặc, thử hỏi: "Không phải nói người của U Nhai sẽ đến sao?"

Đầu mục nói: "Chúng ta đã thông báo cho U Nhai, nhưng U Nhai truyền đến tin tức, nói nếu như đã nắm giữ chứng cứ rõ ràng, mặc cho chúng ta xử lý các ngươi. Nếu như không muốn xử trí thì để cho các ngươi tự trở về giải thích với U Nhai, U Nhai lười tới đón các ngươi.

Đúng rồi, U Nhai đặc biệt nhắc nhở chúng ta, nếu như thả các ngươi đi, bảo chúng ta cần phải nhắn cho chư vị biết, bắt đầu từ khi nhận được tin tức, không quản các ngươi dùng biện pháp gì, hạn các ngươi trong vòng 3 ngày chạy về U Nhai, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

Không nói lời nào, Tần Quyết chắp tay, xoay người lập tức rời đi.

Một nhóm vội vã rời Kiến Nguyên sơn, chạy tới thành trì gần nhất, liên hệ thuê phi hành tọa kỵ, tiêu phí một khoản chi phí lớn, đi đường biển vòng một vòng khẩn cấp trở về.

Nếu U Nhai đã đưa ra kỳ hạn ba ngày, vậy thì y nhất định phải trong vòng 3 ngày chạy về tới nơi, một phút cũng không dám chậm trễ.

Có lời nói được lưu truyền, vi phạm quy củ của U Nhai, hãy thành thành thật thật đối diện, thành thành thật thật tiếp nhận nghiêm phạt, không nên chạy, cũng không nên trông chờ may mắn. Bởi vì ngay từ ngày U Nhai bắt đầu xuất hiện, không có bất cứ một người nào có thể chạy thoát U Nhai trừng trị.

Không có bất cứ ngoại lệ nào!

Chỉ dựa vào việc không có ngoại lệ này, chính là một loại chấn nhiếp cường đại!

Có người nói, U Nhai đối đãi người vừa khoan dung, nhưng cũng tuyệt không có ngoại lệ!

Trời cao mây thoáng, sóng biếc vô biên, bầu trời đêm đầy sao.

Không cần đến ba ngày, ngày hôm sau, Tần Quyết đã chạy về tới U Giác Phụ, sau đó liền thẳng đến U Nhai.

Gặp mặt nói chuyện không bao lâu, sau nửa canh giờ y đã đi ra khỏi U Nhai rồi.

Tại cây cầu lớn bên ngoài kia, Thôi Du chờ đến khi y đi tới, vội vàng hỏi: "Đại chưởng quỹ, đã xem xét quyết định chưa?"

Tần Quyết buông tiếng thở dài, "May mắn trong bất hạnh, người không có việc gì, cửa hàng thì xóa bỏ rồi, tài sản tại U Giác Phụ bị tịch thu, có thể chuyển đồ đạc đem đi. Từ nay về sau, U Giác Phụ không còn có 'Giám Nguyên trai', cũng không cho chúng ta mở lại cửa hàng tại U Giác Phụ. Cho chúng ta ba ngày thời gian thu dọn đồ đạc, thanh toán các loại sổ sách. Ba ngày sau giao ra U Cư bài của mọi người rồi rời đi."

Thôi Du than thở: "Ai, làm sao giải thích với Nhị chưởng quỹ và Tam chưởng quỹ chứ?"

Tần Quyết cười khổ: "Bọn họ ngay cả U Cư bài cũng không có, dù sao chỉ là trên danh nghĩa, Giám Nguyên trai đối với bọn họ mà nói đây chỉ là trò chơi, không có cũng không ảnh hưởng gì tới bọn họ, việc này tự ta sẽ giải thích với họ. Đi thôi, trở về thu dọn đi."

Hai người xoay người mà đi.

Đi không được bao xa, Thôi Du đột nhiên nói: "Đúng rồi, đại chưởng quỹ, người theo dõi Thiết Diệu Thanh nói, sau khi Diệu Thanh Đường bị thủ tiêu, Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình liền vào khách sạn ở lại, thoạt nhìn tựa hồ không có ý muốn rời đi U Giác Phụ, bọn họ cũng không tiện hạ thủ."

Không còn có thân phận U Giác Phụ thương nhân, Thiết Diệu Thanh đã mất đi một tầng bảo hộ, phía bên Giám Nguyên trai đã không

còn cố kỵ gì nữa.

Chỉ là khi nói tới việc này, Tần Quyết có phần nổi giận, nếu không phải vì nữ nhân kia, Giám Nguyên trai làm sao sẽ rơi vào kết quả như thế, hừ nói: "Chi phí ở lại khách sạn trong U Giác Phụ không rẻ, có bản lĩnh thì cứ ở tại đó cả đời đừng đi ra ngoài!"

Sau khi hai người trở lại Giám Nguyên trai, lập tức hạ lệnh đóng cửa hàng, bắt đầu thực hiện việc kiểm kê sau cùng.

Cần đẩy đi thì đẩy đi, cần bán của cải lấy tiền mặt thì bán của cải lấy tiền mặt, tùy tiện dày dày vò vò, hai ba ngày liền trôi qua.

Lấy chiêu bài xuống, cửa đóng lại, lúc này Giám Nguyên trai biến mất.

Thu thập đầy đủ U Cư bài của mọi thành viên xong, Tần Quyết và Thôi Du trở lại U Nhai.

Hai người tiến vào địa quật phía dưới U Nhai, tại trong một vòng ánh lửa hừng hực, lão già mập mạp da dẻ nhăn nheo chuyên môn phụ trách sự vụ phương diện này kia vẫn y nguyên ngủ gật tại phía sau trường án, tựa hồ vĩnh viễn ngủ không đủ vậy.

Thôi Du đi đến gõ gõ bàn, nói rõ mục đích đến đây.

Lão già mở mắt nhìn, đôi tròng mắt lam sắc quét qua hai người một cái, thuận tay cầm lấy quải trượng, gõ gõ quyền sổ trên bàn, "Bỏ đồ vật tương ứng xuống là được."

Hai người nhìn xem, phát hiện trang giấy về Giám Nguyên trai đã mở sẵn từ lâu đặt đó chờ bọn hắn.

Thôi Du đem mấy chục cái U Cư bài trong tay áo lách cách đổ ra, "Đều tại nơi này rồi, ngài đếm lại xem."

Lão đầu đảo đảo đôi mắt lam sắc lên đống U Cư bài vài vòng, quải trượng lại thùng thùng gõ gõ bàn, "Tại sao còn thiếu ba cái?"

Thôi Du than thở: "Là thiếu ba cái, ba người kia đã chết rồi, theo quy củ, người chết có thể không cần nộp lên."

Lão đầu: "Không đúng, lúc sáng sớm ta mới nhìn qua tình huống Giám Nguyên trai, theo số lượng hiện tại, tất cả đều còn sống, không có người chết."

Tần Quyết và Thôi Du đồng thời sửng sốt, quay mặt nhìn nhau.

Tần Quyết sau đó tiến lên một bước, "Lam lão, ngài xác định ba người kia còn sống?"

Lão đầu: "Người nào tại nơi đây lưu lại máu huyết, khi vừa chết thì U Cư bài tương ứng sẽ tự nhiên cùng pháp khí nơi đây sinh ra cảm ứng tương ứng, sống hay chết, các ngươi lừa gạt không được chúng ta. Chỗ chúng ta rõ rõ ràng ràng."

Tần Quyết nhíu mày, nói thầm, "Không chết? Bọn hắn vậy mà không có chết!"

"Được rồi, cửa hàng cũng đã thủ tiêu rồi, chết sống cũng không còn trọng yếu nữa, đợi chút nữa đem Phô bài của bọn ngươi nung chảy thì ba miếng U Cư bài kia liền vô dụng, ta cũng không làm khó dễ các ngươi rồi." Lão đầu đem quải trượng trong tay khua khua, ra hiệu rời đi không nên quấy rầy lão ta ngủ.

Thôi Du lôi kéo tay áo Tần Quyết, lúc này hai người mới cáo từ rời đi.

"Chôn ở phía dưới đó vậy mà không chết, bọn họ chưa chết…"

Sau khi rời khỏi U Nhai, dọc theo đường đi Tần Quyết đều lẩm bẩm suy nghĩ việc này, Thôi Du cũng đồng dạng là không thể tưởng tượng nổi.

U Lan hiên quán.

Không tính là khách sạn tốt nhất tại U Giác Phụ nhưng tuyệt đối là một cái lớn nhất.

Tôn Bình vội vã chạy vào bên trong, xông thẳng vào u đình ở chỗ sâu trong một khu đình viện.

Đình viện phi thường nhỏ, viện chỉ lớn cỡ một gian phòng, một tòa tiểu đình liền chiếm đi gần nửa diện tích, trong góc còn có một thân cây.

Thiết Diệu Thanh ngồi ở trong đình phẩm trà, nhìn thấy dáng vẻ Tôn Bình, hỏi: "Bình nương, thế nào rồi?"

Tôn Bình bước nhanh đi vào cấp báo: "Tiểu thư, Giám Nguyên trai bị thủ tiêu rồi, Giám Nguyên trai bị U Nhai thủ tiêu rồi."

Thiết Diệu Thanh kinh ngạc, "Dựa vào khả năng kinh doanh của bọn hắn, làm sao sẽ bị thủ tiêu?"

Tôn Bình: "Không biết, ta nghe được tin tức liền vội vàng chạy đi kiểm tra, phát hiện quả nhiên đã đóng cửa, cũng đã lấy xuống chiêu bài, trên cửa còn có dán giấy niêm phong chuyển nhượng của U Nhai."

Thiết Diệu Thanh kỳ quái hỏi: "Tại sao có thể như vậy?"

"Còn không phải là bị bằng hữu Thám Hoa lang kia của ngươi làm hại!"

Bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói của Tần Quyết, sau đó tại cửa vào viện cũng xuất hiện thân ảnh Tần Quyết.

Thiết Diệu Thanh lập tức có phần khẩn trương, đứng lên, "Sư huynh, ngươi muốn làm gì?"

Tần Quyết hỏi: "Sư muội, ta có thể đi vào nói chuyện với ngươi không?"

Thiết Diệu Thanh lập tức cự tuyệt: "Không được, giữa chúng ta không có gì để đàm luận, thỉnh ngươi lập tức rời đi."

Hộ tại trước người nàng, Tôn Bình cũng lạnh lùng nói: "Tần Quyết, nếu ngươi không đi, ta sẽ gọi người!"

Sắc mặt Tần Quyết hơi trầm, nhưng chung quy vẫn không dám tự tiện xông vào, nơi này là không gian tư nhân của khách cư trú, nếu tự tiện xông vào khi chưa được cho phép, vậy thì khách sạn sẽ tìm y tính sổ, dù cho hiện tại y cũng là khách trú tại nơi đây, cũng không thể xông loạn vào nơi người khác ở.

Khách sạn quản không được y, còn có U Nhai, việc buôn bán nơi đây là được U Nhai bảo hộ.

"Hừ!" Cuối cùng y cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi, dáng vẻ rõ ràng là nhìn Tôn Bình cực không vừa mắt.

Thiết Diệu Thanh cũng không dám ngồi tại trong tiểu viện, nhanh chóng dời bước trở về trong phòng.

Theo đuôi đi vào, Tôn Bình đột nhiên hỏi: "Tiểu thư, ý của Tần Quyết vừa rồi có phải là đang nói, việc Giám Nguyên trai bị thủ tiêu là bởi A Sĩ Hành giở trò quỷ hay không?"

Thiết Diệu Thanh vốn có phần kinh hồn chưa định, chợt nghe lời ấy, hơi giật mình, "Là A Sĩ Hành làm sao?"

Tôn Bình: "Bằng hữu Thám Hoa lang của ngài còn có người khác sao?"

Thiết Diệu Thanh suy nghĩ cũng phải, chỉ là không rõ A Sĩ Hành làm sao có thể khiến Giám Nguyên trai bị thủ tiêu?

Tôn Bình cẩn thận quan sát sắc mặt, thăm dò hỏi: "Tiểu thư, vị Thám Hoa lang kia có phải là đang giúp ngươi hay không?"

Chương 209: Tan thành tro bụi

Thiết Diệu Thanh nghe hỏi thì ngẩn ra, hỏi ngược lại: "Ý của ngươi là A Sĩ Hành vì giúp chúng ta mới phá đổ Giám Nguyên trai sao?"

Tôn Bình nháy nháy mắt, "Có phải là bởi vì nguyên nhân này hay không?"

Thiết Diệu Thanh hoài nghi: "Là như vậy sao? Hắn không có nói qua việc này."

Tôn Bình bĩu môi, "Hắn đột nhiên đưa cho ngươi hai trăm vạn, đó cũng không phải là món tiền nhỏ, trước đó không phải cũng là không có để lộ ra."

Lời này vừa nói ra, Thiết Diệu Thanh không biết có phải hay không bởi mình suy nghĩ nhiều, cảm giác như câu nói của đối phương có chứa hàm ý khác, vô ý thức nghĩ đến một màn ám muội tại trong căn phòng của mình ngày đó, ánh mắt có phần hơi hơi thoáng hiện nét chột dạ, nghiêm trang nói: "Bình nương, là mượn, đã nói rõ mượn của người ta thì chính là mượn của người ta, sẽ phải trả lại."

Tôn Bình: "Ừ, đúng vậy, là mượn."

Thiết Diệu Thanh im lặng, kì thực có phần thất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tôn Bình đợi một chút, lại nhắc nhở: "Tiểu thư, ngươi không phải có nói, nếu như vị Thám Hoa lang kia thật sự nguyện ý giúp ngươi thì nói không chừng chúng ta thật sự có cơ hội mở lại cửa hàng. À không, nếu hắn có thể giải quyết được vấn đề Tần Quyết, ngươi liền

không cần tái co mình tại trong lòng đất này nữa rồi, liền có thể sống một cuộc sống bình thường rồi."

Thiết Diệu Thanh than thở: "Ngươi nói nghe dễ dàng, sự tình nhưng không dễ dàng như vậy, hắn tuổi còn trẻ…" Lắc đầu.

Tôn Bình: "Vậy thì không nhất định a. Hắn tuy rằng trẻ tuổi, nhưng năng lực là không thể chê, không nói tới là đại tài tử, khi tại Cổ Trủng Hoang Địa, chúng ta cũng đều đã nhìn thấy được năng lực của hắn rồi.

Còn có hiện tại, Giám Nguyên trai cũng bị hắn phá đổ rồi, đây chính là chuyện mà trước đó chúng ta nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bản lĩnh thì vị kia khẳng định là có, chỉ xem hắn có nguyện ý tận lực hay không. Nếu như hắn nguyện ý hỗ trợ, tiểu thư sẽ không cần tiếp tục một mực ủy khuất tại nơi này nữa. Nếu là lại có thể báo được mối thù của Đông gia, vậy thì tâm nguyện của tiểu thư cũng xem như triệt để được kết thúc, coi như đã có thể cho Đông gia một cái công đạo, cũng có thể bắt đầu lại lần nữa rồi."

Thiết Diệu Thanh: "Dù cho hắn có thể làm được, đó cũng không phải là việc nhỏ, hắn dựa vào cái gì để giúp chúng ta?"

Tôn Bình ấp úng: "Vậy thì ta không biết rồi, phải do tiểu thư quyết định."

Sau đó hai người rơi vào trầm mặc.

Hai người ở tại nơi này chi tiêu quả thực không nhỏ, bởi vì địa lợi và hoàn cảnh mà quyết định.

Thế nhưng là không có cách nào, hai người không thể cứ như vậy rời đi, tin tức mấy người Chu Thượng Bưu đến nay vẫn hoàn toàn không có, không quản còn có thể trở về không thể, hai người đều không thể rời đi.

Phiền toái nhất chính là không còn có thân phận U Giác Phụ thương nhân che chở, phía bên Tần Quyết vẫn luôn nhìn chằm chằm, nếu không có biện pháp tuyệt đối an toàn thì hai người cũng không dám rời khỏi nơi đây, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Cũng may vẫn còn có chút tiền mặt sau khi bán chút tài sản cuối cùng của Diệu Thanh Đường, lại thêm Dữu Khánh đưa cho một khoản tiền lớn kia, đủ để cho trong tay hai người dư dả rất lâu.

Nhưng đây cũng không phải kế lâu dài.

Một lúc lâu sau, Tôn Bình buông tiếng thở dài, "Cũng không biết vị Thám Hoa lang kia bây giờ đi đâu rồi." Dứt lời liền đứng dậy đi ra ngoài, trở về gian phòng của mình.

Thiết Diệu Thanh nhìn cửa phòng đóng lại, tĩnh tọa một trận, đứng dậy đi tới trước bàn trang điểm, mở hộp trang sức của mình ra, từ trong tầng thấp nhất lấy ra một tờ giấy, mở ra xem, chữ viết bên trên chính là Dữu Khánh lúc đó lưu lại cho nàng.

"Nhân Gian Hảo… Ngoảnh nhìn nhân gian rượu thức ăn hảo, lưu luyến là Nhân hảo…"

Cầm bức chữ viết lẩm bẩm tự đọc cho mình nghe, dần chìm vào trong ý cảnh hai gò má có mấy phần ửng đỏ lên, lại giống như nói mớ mà thì thầm: "Thật sự là vì ta mà phá đổ Giám Nguyên trai sao?"

Ở bên ngoài, trong một tòa tiểu đình viện ở chếch đối diện, Tần Quyết mặt trầm như nước ngồi ở trong đình, chính y cũng không biết mình sẽ cùng Thiết Diệu Thanh dây dưa tới khi nào.

Vốn là, y còn có thể từ từ mưu đồ.

Biện pháp ổn thỏa nhất cũng là từ từ mà làm. Lúc trước thân phận của Thiết Diệu Thanh dù sao cũng tại trong hàng ngũ được U Nhai che chở, mạnh bạo cũng không dám để cho U Nhai biết rõ.

Nhưng tại hành trình Cổ Trủng Hoang Địa, Trình Sơn Bình bại lộ, bộc lộ ra việc y mưu hại Nhan Hứa, cũng may Trình Sơn Bình đã chết, chết không có đối chứng.

Chỉ là từ đó về sau, y liền biết, kế hoạch đợi cho Nhan Hứa chết đi rồi lại làm xúc động tâm hồn Thiết Diệu Thanh là đã không thể tiếp tục tiến hành rồi, dù cho Thiết Diệu Thanh có tâm tình đó thì cũng sợ người khác đâm sau lưng, nàng không có năng lực để báo thù thì cũng thôi, làm sao có khả năng tới với một nam nhân đã sát hại trượng phu của nàng?

Vì vậy thủ đoạn của y đột nhiên trở nên kịch liệt, hiện tại hay rồi, Giám Nguyên trai và Diệu Thanh Đường đều không còn nữa.

"A Sĩ Hành! Sự việc Cổ Trủng Hoang Địa chính là bị phá hủy ở trên tay hắn, thiệt thòi lúc trước ta còn lo lắng hắn sẽ lại làm hỏng chuyện tốt của ta, còn cực kỳ khách khí với hắn, kết quả là vô nghĩa, lại bị hắn phá hoại rồi. Liễu Phiêu Phiêu làm sao sẽ biết thân phận ba người bọn hắn? Khẳng định là chính bọn hắn nói ra."

Sau một phen tiết cơn phẫn hận, Tần Quyết nói với Thôi Du ở một bên: "Nghĩ biện pháp xác nhận xem hắn có chết hay không, nghĩ biện pháp tìm được hắn, khoản nợ này phải tính sổ với hắn."

Thôi Du nhắc nhở: "Cũng có khả năng là bọn hắn bị Liễu Phiêu Phiêu bắt, bất đắc dĩ mới nói ra. Huống hồ ngài cũng từng có nói, phía sau hắn còn có một ít bối cảnh thế lực, e rằng phải cẩn thận một chút mới tốt."

Tần Quyết: "Tình huống cổ mộ sụp đổ ngươi cũng đã nhìn thấy, hắn vậy mà còn có thể sống sót, đều này nói rõ điều gì? Nói rõ lúc trước chúng ta có thể đã suy đoán đúng, hắn có khả năng nắm giữ tình huống gì đó nên mới có thể tại trong cổ mộ tránh thoát được một kiếp. Vậy, mục đích hắn đi cổ mộ lần này, ngươi nói có đạt được hay không?"

Thôi Du bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: "Đúng, việc này quả thực rất trọng yếu, phải nghĩ biện pháp xác minh mới được!"

Chân trời đã sáng lên.

Thời khắc vốn nên là yên tĩnh, rừng núi vốn nên yên tĩnh, động tĩnh y nguyên tại oanh oanh liệt liệt.

Hơn vạn Yêu tu, ngày đêm không ngừng tham dự đào móc.

Nửa tháng, chỉ chớp mắt liền trôi qua, trong lòng đất đã đào ra một cái hố sâu diện tích rất lớn.

Không ít thi thể huyết nhục mơ hồ, hoặc là thi thể đã biến thành thịt vụn, tại trong mấy ngày qua lần lượt được tìm thấy.

Liễu Phiêu Phiêu cũng gần như là ngày đêm không ngừng thủ tại chỗ này, muốn biết còn có người nào sống sót hay không.

Xuất hiện lượng lớn bộ xương màu đen sẫm gần như đã vỡ nát, khiến cho nàng chú ý.

Sau đó, lại xuất hiện miệng của một cái hầm ngầm, một đám Yêu tu rất nhanh dọn dẹp xung quanh, phát hiện một khối lông tơ bị dịch nhầy bao bọc.

"Đây là thứ gì?" Có Yêu tu đụng vào cầm lấy đồ vật.

Liễu Phiêu Phiêu hô to, "Cẩn thận!"

Vừa mới nói xong, Quỷ Thai giống như mao hầu tử đã nhảy ra, nhào tới muốn cắn Yêu tu kia, kết quả bị một quyền đánh bay.

Hiện trường giống như một tổ ong vò vẽ bị đâm chọc, vô số Quỷ Thai giống như thủy triều tuôn ra, nhào về bốn phương tám hướng, trông thấy vật còn sống liền tấn công.

Trong đó còn xen lẫn Khôi Sĩ có cầm vũ khí lao ra chém giết.

Cũng may Yêu tu đủ nhiều, lúc này triển khai phản kích, lại thêm thực lực mạnh hơn xa Quỷ Thai và Khôi Sĩ, gần như là tàn sát nghiêng về một phía.

Động tĩnh nơi đây đã kinh động khiến Tam động chủ Thiên Lưu sơn và đám người Hồng Đằng khẩn cấp chạy tới.

Liễu Phiêu Phiêu phát hiện bên cạnh Tam động chủ xuất hiện một người xa lạ, một bạch y thư sinh tay cầm chiết phiến, cũng không biết là người nào, ở tại bên cạnh Tam động chủ nhưng dáng vẻ vẫn là bình tĩnh tự nhiên.

Khi mặt trời lên cao ngất thì một trận diệt trừ mới xem như kết thúc, thi thể nằm la liệt khắp nơi, khắp nơi là thi thể của Quỷ Thai và Khôi Sĩ, khắp nơi là thi thể phủ dịch nhầy.

Đợi cho ánh nắng bắt đầu chiếu xuống hố sâu thì những thi thể Quỷ Thai và Khôi Sĩ bị ánh nắng chiếu đến đều vang lên âm thanh bị đốt cháy xèo xèo, bốc khói lên, tan rã dưới ánh mặt trời, tan rã đến lúc không còn thấy chút vết tích nào.

Kỳ quan như thế, mọi người quan sát một lúc lâu, Tam động chủ chỉ vào miệng động có tà vật chui ra kia, quát lớn: "Tiếp tục đào, móc nó ra!"

Một đám Yêu tu lập tức xông tới, vung búa tạ lên bùm bùm bùm một trận cuồng đập.

Theo miệng động được mở rộng, phát hiện phía dưới là một cái cấu trúc không gian hình kim tự tháp thật lớn, miệng động tại vị trí đỉnh tháp, phía dưới giống như vực sâu.

Ầm ầm!

Một tảng đá lớn trên mặt đất bị búa tạ nện sụp xuống, ánh nắng theo lỗ hổng chiếu vào vực sâu.

"A…" Bên trong vực sâu truyền đến một tràng âm thanh kêu rên đau đớn.

Không ít Yêu tu lập tức chạy tới miệng lỗ quan sát phía dưới, nương theo ánh sáng cuối cùng nhìn thấy rõ tình hình phía dưới.

Tại trong vực sâu có một quả cầu thịt thật lớn giống như núi được bao bọc đan xen thứ gì giống như dây leo, tà khí dày đặc, vị trí bị ánh nắng rọi sáng đến cũng đang xèo xèo bốc khói, tựa hồ bị ánh nắng chiếu khiến cho co nhỏ lại, thu nhỏ đến lúc tránh khỏi chùm ánh nắng kia.

"Đây là Vân Hề biến thành tà ma kia sao?" Tam động chủ hỏi Liễu Phiêu Phiêu ở bên cạnh.

Liễu Phiêu Phiêu đáp: "Chưa nhìn thấy qua dáng vẻ nàng ta cuộn mình thành quả cầu, nhưng hẳn chính là vậy."

"Sợ ánh nắng?" Tam động chủ thì thầm một tiếng, nhìn nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, lúc này chỉ vào vị trí miệng lỗ che chắn ánh nắng, "Mở ra, triệt để khiến cho nó trông thấy ánh nắng."

Một đám Yêu tu lập tức xông lên động thủ, một trận cuồng nện loạn đập, miệng lỗ bị sụp đổ rất nhanh, lại thêm mặt trời dần dần lên cao.

Ánh nắng xuyên qua bụi bặm chiếu rọi xuống, động tĩnh xèo xèo bốc khói ở phía dưới càng mãnh liệt.

"A…"

Giọng của một nữ nhân tại trong vực sâu thảm thiết đau đớn kêu rên duy trì liên tục không ngừng, âm thanh thê thảm đó khiến người nghe rợn tóc gáy.

Búa tạ đập núi vẫn còn đang tiếp tục, phía dưới xèo xèo toát ra khói đặc, nồng đậm đến mức tựa hồ muốn che chắn lại ánh nắng.

Khi mặt trời dần dần treo thẳng trên đỉnh đầu mọi người thì khói đặc cháy tan thành tro bụi trong vực sâu mới phai nhạt.

Tiếng kêu thảm thiết cũng dần dần không còn nữa.

Một đồ vật ánh vàng rực rỡ xuất hiện tại trong vực sâu, xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Là một cái quan tài kim sắc.

Tại trên quan tài, nằm một nữ tử trần truồng, tóc tai bù xù cuộn thân thể nằm nghiêng.

Tại phía sau lưng nàng còn có một đồ vật kiểu như xúc tu bạch tuộc bám vào, tại ánh nắng chiếu rọi xuống mà xèo xèo bốc lên khói đen, đang chậm rãi thu nhỏ lại, sau cùng biến mất tại phía sau lưng nàng ta, giống như hình xăm.

Tay nữ tử nhẹ nhàng vuốt ve kim sắc quan tài, hình như có phần hữu khí vô lực.

Tam động chủ chợt lắc mình một cái bay xuống, Hồng Đằng và đám người Liễu Phiêu Phiêu lập tức cùng hạ xuống theo, rơi tại bên cạnh kim sắc quan tài kia.

"Ngươi chính là Vân Hề?" Tam động chủ hỏi.

Liễu Phiêu Phiêu nhận biết, gật đầu nói: "Chính là nàng."

Tay Vân Hề vỗ về kim sắc quan tài, giống như là đang vuốt ve tình nhân, vẻ mặt lưu luyến si mê, thì thào tự nói, giống như đang nói chuyện với quan tài, "Muốn để cho bọn họ cho rằng ta đã chết rồi, kết quả vẫn là không thể tránh thoát, ta không thể tiếp tục cùng ngươi nữa rồi."

Dứt lời, trên mặt trên lộ ra tiếu ý, nét tươi cười dần dần trở nên gượng ép, là loại cảm giác không thể chịu đựng được.

Nàng dốc sức cuộn mình đứng lên, thân thể kịch liệt rung động.

"A…" Âm thanh đau đớn cực kỳ kiềm chế phát ra từ trong cổ họng nàng ta.

Dưới ánh nắng, trên người nàng ta đột nhiên toát ra khói trắng, cả người tựa hồ trong nháy mắt bị ánh nắng chiếu trong suốt.

Tam động chủ kinh hãi, lắc mình tới, hai tay ôm lấy, y nhận thức được vấn đề là từ ánh nắng, muốn đem Vân Hề ôm đi tránh khỏi ánh nắng.

Người là ôm rời đi rồi, nhưng còn chưa chạy đến chỗ bóng râm thì nhân ảnh gần như trong suốt trên tay đột nhiên tan rã, nhẹ nhàng tung bay như bông, bốc lên trong không trung tan rã thành tro bụi, cuối cùng biến mất vô tung vô ảnh.

Chương 210: Người trong quan tài

Hai tay Tam động chủ vẫn còn trống không nâng lên, ngây ngẩn ngẩng đầu nhìn khu vực tan hành tro bụi bên trên, lại nhìn nhìn hai tay trống trơn, không biết nói gì.

Y dự định bắt lấy Vân Hề này để cạy miệng nàng hỏi ra vị trí của Tiểu Vân gian, kết quả sao chứ, cứ như vậy không còn rồi?

Mấy người ở xung quanh quan tài gần như đều có phần sững sờ, duy độc Liễu Phiêu Phiêu thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vân Hề là biết rõ nàng cùng Dữu Khánh tụ thành một nhóm, nếu như tà ma này rơi vào trong tay Thiên Lưu sơn, sau đó để cho Thiên Lưu sơn biết được nàng đang nói dối, vậy thì căn bản không phải nàng có thể chịu đựng.

Nàng cũng là tại trước khi chạy ra địa cung, nhìn thấy Vân Hề phụ thân Quỷ Thai có dị thường, cho rằng Vân Hề đã bị đè chết rồi, cho nên mới dám chỉ điểm khai quật.

Nào ngờ đào ra thì thấy Vân Hề vậy mà chưa chết, hơn nữa còn sống rất tốt, một khắc đó, trong lòng nàng là có phần hoảng loạn.

Bây giờ tốt rồi, cuối cùng đã kết thúc rồi.

Thùng thùng thùng, Bạch y thư sinh kia đột nhiên vươn tay cầm cây quạt gõ gõ lên quan tài đặt tại trên đài đá.

Mấy người nghe tiếng nhìn tới, không cần nói tới Liễu Phiêu Phiêu, kỳ thực ngay cả Hồng Đằng cũng không rõ Bạch y thư sinh này là người nào, nhưng đều có thể nhìn ra được vị này tại trước mặt Tam động chủ thì bình thản ung dung.

Lúc trước Hồng Đằng cũng có hỏi qua, nhưng mà Tam động chủ chỉ đáp lại một câu "Là bằng hữu của ta" rồi đuổi đi.

"Bên trong này còn nằm một cái." Bạch y thư sinh nhắc nhở Tam động chủ một câu.

Tam động chủ lập tức đi tới, đưa tay vuốt quan tài dò xét một trận, hừ một tiếng, "Vậy mà lại là chế tạo từ vàng ròng, nằm bên trong là ai, là Quan Phong Dương kia hay sao?"

Hồng Đằng đáp: "Hẳn là không phải, thi thể của Quan Phong Dương năm đó chúng ta từng nhìn thấy tại chủ mộ thất, đã trở thành một cái thây khô, bị người của Ty Nam phủ lật tìm đồ vật rơi xuống tại bên ngoài quan tài, còn là chúng ta tiện tay làm chuyện tốt đặt trở lại trong quan tài."

"Quan tài mà có thể khiến cho Vân Hề đến lúc hấp hối vẫn thủ bên cạnh, lẽ nào nói, còn có người nào còn quan trọng hơn cả Quan Phong Dương sao?" Tam động chủ có chút nghi hoặc, ngay lập tức phất tay ra hiệu, "Mở ra đi!"

Ở trước mặt y, đám người Hồng Đằng cũng chỉ có thể làm trợ thủ, đều tiến tới đưa tay tìm kiếm cách mở ra.

Cũng may không có phức tạp, chỉ là một cái quan tài kiểu cài vào nhau mà thôi, hai người một đầu một đuôi liền đem nắp quan tài khiêng mở được rồi.

Những người khác lập tức nhảy lên đài đá nhìn vào bên trong, quan sát, kết quả phát hiện bên trong có một cái lồng màn rèm vàng, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong màn nằm một người, trên người còn mặc áo giáp, bên ngoài thân mơ hồ có tà khí lượn lờ.

Ánh nắng xuyên qua khe hở lớp màn rèm vàng chiếu vào trong, khiến cho trên thân người bên trong xèo xèo bốc khói.

Tam động chủ lập tức phất tay nói: "Đậy lại, đậy lại, nhanh đậy lại, nhanh che chắn ánh nắng."

Liễu Phiêu Phiêu cùng vị đại Chưởng Mục kia khiêng nắp quan tài còn chưa có bỏ xuống, nghe vậy nhanh chóng khiêng đi tới, đem nắp che đậy trở lại trên quan tài.

Tam động chủ lại chỉ tới khu vực trong góc mà ánh nắng không chiếu đến, nói, "Khiêng sang bên kia đi."

Đã có Vân Hề làm vết xe đổ, mọi người đều hiểu biết ý của y.

Liễu Phiêu Phiêu cùng vị đại Chưởng Mục kia đành phải tiếp tục làm trợ thủ, liên thủ nâng toàn bộ quan tài lên, nhảy xuống đài đá, di chuyển đến khu vực bóng tối âm u rồi mới đặt xuống.

Sau đó, Tam động chủ đi tới nơi, đưa tay cầm tại một góc quan tài, tiện tay đem nắp quan lật tung đến dựa vào vách đá một bên, một thanh âm vang lên.

Tấm màn vàng bên trong vẫn còn tại, giống như là mùng treo giường.

Không còn bị ánh mặt trời chiếu vào, lần này bên trong trái lại không còn vang tiếng xèo xèo bốc khói nữa rồi.

Tam động chủ cầm lấy tấm màn chỉ vàng, rẹt, trực tiếp khua tay xé rách ra, cũng không quản tới tấm màn vàng ròng lấp lóe sáng vang lanh canh kia, thuận tay liền ném tới nắp quan dựa ở vách đá.

Mọi người lập tức tiến sát tới trước quan tài, cùng nhau nhìn vào bên trong.

Bên trong nằm một gã nam tử khôi ngô mặc trang phục võ tướng, một thân áo giáp, khuôn mặt trông rất sống động, râu quai nón, màu da tái mét, hai cái răng nanh màu xanh thon nhọn rất bắt mắt, trên mười ngón hai tay thả dọc tự nhiên theo người cũng có móng tay dài màu xanh bén nhọn.

Vừa nhìn thấy trang phục người này, mọi người liền có thể liên tưởng đến là người nào, Tam động chủ hoài nghi hỏi: "Nếu như thây khô mà trước đây các ngươi nhìn thấy tại trong chủ mộ thất là Quan Phong Dương thì võ tướng này là ai? Các ngươi không cảm thấy đây mới càng giống như là Quan Phong Dương sao?"

Mọi người yên lặng gật đầu, đúng vậy, nhìn từ mức độ coi trọng của Vân Hề thì đây mới có thể là Quan Phong Dương.

Hồng Đằng nói: "Nhìn như thế quả thực khả nghi, năm đó Ty Nam phủ xâm nhập chủ mộ thất trước, đem di thể Quan Phong Dương làm cho rối loạn, mà Vân Hề kia nhưng vẫn không quản tới, có thể thấy bộ thây khô mà chúng ta nhìn thấy trước đây quả thực khả năng có vấn đề, có khả năng là thủ thuật che mắt. Khả năng đây mới là Quan Phong Dương chân chính."

Liễu Phiêu Phiêu ở một bên không có hé răng, trên thực tế nàng vừa nhìn thấy người trong quan tài này liền đoán được là Quan Phong Dương.

Lúc trước khi nàng chạy ra khỏi địa cung thì có nghe Vân Hề đối thoại với Dữu Khánh, Vân Hề nói rõ ràng, cái Vân Đồ gọi là chôn cùng Quan Phong Dương kia chỉ là mồi nhử, nghĩ cũng có thể nghĩ đến, Vân Hề rất không có khả năng đem mồi nhử đặt chung với di thể trượng phu của mình.

Nhưng mà trong lòng nàng có cơ sở cũng sẽ không nói ra.

Tam động chủ nhìn chằm chằm người trong quan tài, thẳng lắc đầu: "Cũng không biết đôi phu thê này đến tột cùng là nghĩ như thế nào, nữ thì biến thành tà ma, nam rõ ràng lại biến thành cương thi, đôi phu thê này ngay cả chết cũng không chịu chết cho yên ổn, đến cùng muốn làm gì?"

Bạch y thư sinh giọng điệu bình thản: "Không quản Vân Hề kia biến thành thứ gì, nhưng quả thực đã dùng phương thức nào đó sống qua mấy nghìn năm. Nếu thây khô lúc trước có thể là giả Quan Phong Dương, như vậy thì có thể giải thích cho hành động lần này của Ty Nam phủ rồi, Ty Nam phủ hẳn đã biết rõ Quan Phong Dương tìm thấy trước kia là giả, lần này là xông tới vì di thể thật."

Ánh mắt hắn dừng tại trên di thể bên trong quan tài, "Nói cách khác, vật chôn cùng thực sự có khả năng lớn nhất là tại bên cạnh di thể chân chính."

"Vân Đồ!" Tam động chủ buột miệng nói ra, con mắt chớp sáng, lúc này cúi người tựa tại bên mép quan tài, đưa tay trước tiên đặt ở trên thi thể tra xét một chút, sau khi đã xác định là vật chết không có phản ứng, lúc này mới bắt đầu tại trên thi thể lật tìm khắp nơi.

Đang lật lật, y đột nhiên nhận thấy được có chút không thích hợp, tà khí nhàn nhạt trên thi thể tựa hồ ngừng tỏa ra, không chỉ ngừng lại, tựa hồ còn đang co rút trở về, đang hấp thu nội liễm.

Người ở một bên quan sát cũng phát hiện ra, đang lúc còn kinh nghi, chợt thấy thi thể đột nhiên mở ra hai mắt, một đôi con ngươi đỏ tươi nổi bật đến dọa người, có cảm giác như máu chảy đầm đìa,

nhìn nhiều vào đôi mắt đó có thể khiến người như gặp ác mộng, tà khí lẫm liệt.

"Cẩn thận!"

Trừ mấy người Bạch y thư sinh ra, cơ hồ đồng thời phát ra tiếng kinh hô.

Tam động chủ cũng vụt nghiêng đầu nhìn tới, nhìn thấy đôi mắt của thi thể thì kinh hãi, vụt dựng người lên.

Tay của cương thi kia đột nhiên chuyển động.

Phốc! Trảo ảnh sắc bén như đao, đã một chưởng cắt vào trong vị trí trái tim của Tam động chủ.

Ngay cả với thực lực của Thiên Lưu sơn tam gia cũng bị trúng chiếu, có thể nghĩ mà biết tốc độ xuất thủ của cương thi kia cực nhanh cỡ nào.

Tình cảnh này khiến mọi người cực kỳ hoảng sợ.

Tam động chủ mặc dù trở tay không kịp, bị chậm một chút, nhưng vẫn là chụp được cổ tay cương thi kia, không để cho cái thủ trảo đó tại trong lồng ngực mình làm loạn, đồng thời một tay kia thì nắm lấy một cái thủ trảo khác của cương thi đang cắm tới.

Cương thi đang nằm ở bên trong bỗng nhiên dựng người lên.

Cũng không biết là bởi Tam động chủ đứng dậy kéo cương thi đứng lên, hay là Tam động chủ bị cương thi đẩy bay lên.

Một người một thi bắn bay lên.

Tà khí đen đỏ đan xen trên thân Cương thi trong nháy mắt đậm đặc lại, như phong vân lượn lờ, tuôn trào về hướng đối phương, miệng lớn há ra giơ răng nanh cắn tới, cuồng bạo vô cùng.

Tam động chủ nắm chặt lấy hai tay đối phương, cương thi cũng vô pháp cắn được y, một thân tu vi cũng ngăn cản tà khí nồng nặng xung kích đến.

Song phương dây dưa cùng một chỗ, song song rơi tại dưới ánh nắng.

"Ôi…"

Mặt trời chói chang vừa chiếu vào, tà khí trên thân cương thi lập tức bị áp chế, trên thân bị ánh nắng thiêu đốt xèo xèo bốc khói, ngửa mặt lên trời gầm một tiếng giận dữ, rõ ràng đau đớn vô cùng, vùng vẫy muốn tránh thoát rời đi.

Nhưng Tam động chủ rõ ràng tức giận, chết sống không chịu thả nó trốn đến bóng râm.

Ở một bên, Bạch y thư sinh chợt đạm mạc nhắc nhở một tiếng, "Trên người nó còn chưa có lục soát rõ ràng."

Được nghe lời ấy, Tam động chủ lập tức buông tay đẩy cương thi ra.

Cương thi kia vừa thoát thân liền cấp tốc lắc mình trốn vào chỗ bóng râm, co đầu rút cổ tại một góc, giống như dã cẩu bị thương, trầm thấp thở hổn hển, tà khí trên thân lại dần dần nồng đậm trở lại.

Nó không dám tiếp tục xông tới người trong ánh nắng, đôi mắt đỏ đậm như tà ma đột nhiên nhìn chăm chú về phía đám người đứng dưới bóng râm.

Bạch y thư sinh bình thản ung dung phe phẩy cây quạt nhìn nó.

Tà khí tuôn trào ra, cương thi đột nhiên vọt tới nhanh như mị ảnh.

Đám người Hồng Đằng kinh hãi, thứ mà có thể khiến cho Tam gia Thiên Lưu sơn chịu thiệt, bọn họ chỉ sợ vị tất có thể ngăn cản được.

Nào ngờ phong cách đột nhiên biến đổi, cương thi đang vọt tới như mị ảnh đột nhiên bất động.

Chiết phiến trong tay Bạch y thư sinh không biết đã khép lại từ lúc nào, đùa giỡn ở trong tay, một đầu cây quạt nhìn rất nhẹ nhàng điểm tại đầu vai cương thi.

Chỉ một cú điểm nhẹ như vậy liền khiến cho Cương thi đang vọt tới với xu thế ngàn quân phải dừng lại, cố định đến mức cương thi kia ngay cả móng vuốt cũng không thể nhúc nhích chút nào, tà khí bao phủ tại quanh thân nó cũng ngưng tụ lại không còn gợn sóng.

Cây quạt hơi ép xuống, cương thi kia liền phù phù quỳ gối trước mặt Bạch y thư sinh.

Đám người Hồng Đằng nghẹn họng nhìn trân trối.

"Sinh tiền cũng xem như là nhân vật thiết huyết, thời điểm không nên lưu, nên đi thì đi, hà tất không thoải mái như vậy, đem bản thân biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ, tội gì vậy chứ. Nói đi, nói ra ta cho ngươi một cái thể diện, Vân Đồ ở đâu?" Thư sinh từ trên cao nhìn xuống, chất vấn cương thi kia.

Nhưng mà Cương thi hơi được nhẹ nhõm chút thì chỉ gào rống "Ôi ôi" như dã thú, giãy giụa muốn cắn, nhìn không ra chút phản ứng nào như một người bình thường.

Thư sinh ngưng mắt nhìn một hồi, một tay đặt ở trên trán nó để điều tra, sau khi buông tay thì dần dần nhíu trán, "Còn cho rằng ngươi bình thường như Vân Hề, thì ra thực sự là một cái xác không hồn đã mất đi linh trí."

Cây quạt trong tay hắn cũng thu trở về, lại vung vẩy xòe ra, xoay người phe phẩy cây quạt nói với đám người Hồng Đằng: "Đem nó từ đầu đến chân lột sạch sẽ, lục soát tỉ mỉ một lần."

Đám người Hồng Đằng còn chưa kịp đáp lời, nhìn thấy Cương thi lại nhào lên, muốn tập kích thư sinh liền trừng lớn hai mắt kinh hô.

Bọn họ còn chưa kịp thốt ra hai chữ "Cẩn thận", thư sinh ngay cả đầu cũng không quay lại, chiết phiến trong tay đã phẩy về phía sau.

Không thấy gió nổi, đám người Hồng Đằng lại cảm giác không khí tại đây bị cây quạt kia vung lên làm cho trống không rồi, tựa hồ ngay cả không khí trong phổi cũng bị một cây quạt kia ép cho mất sạch không còn rồi.

Cương thi giống như lưu tinh bay ngược ra ngoài.

Bùm!

Mặt đất tung lên bụi mù, vách động nứt nẻ như mạng nhện, chỉ thấy lỗ động, không thấy người, cương thi giống như tảng đá nện vào trong đậu hủ vậy.

Thư sinh mắt lạnh nghiêng liếc, quay đầu nhìn lại, chợt cách không một trảo chộp tới, thân ảnh cương thi lại từ bên trong động bị lôi ra, trong nháy mắt đã đến trước mặt thư sinh, rồi giống như một bãi bùn nhão ngã xuống dưới chân hắn, không chút động đậy.

Đám người Hồng Đằng mặt đầy kinh hãi nhìn thư sinh, nếu không phải biết rõ vị Đại thánh kia là Bán yêu quái thì thật sự sẽ hoài nghi chính là vị này rồi.

Chương 211: Chia tay

Thư sinh phất tay chỉ tới Cương thi đã đánh mất năng lực phản kháng kia, đám người Hồng Đằng lập tức tiến lên tiến hành lục soát cương thi.

Chân chính là từ đầu đến chân đều lột ra sạch sẽ để tỉ mỉ kiểm tra, thậm chí là kiểm tra cả việc trên người cương thi có hình xăm hình vẽ gì hay không.

Từ đầu tới cuối, thư sinh đều ở một bên nhìn xem, giám sát bọn họ lục soát.

Sau khi đã xác định chẳng có cái gì, thư sinh nói: "Đoạn trần duyên này của phu phụ các ngươi còn là nên triệt để kết thúc đi thôi." Một cây quạt đem cương thi vỗ bay ra dưới ánh nắng.

"Ôi…"

Tứ chi bách hài đều bị đánh gãy, cương thi tại dưới ánh nắng mặt trời thảm thiết gào thét, thân thể giãy giụa rất nhanh hóa thành tro bụi.

Không bao lâu, trên mặt đất liền chỉ còn lại một đống bụi, thư sinh cầm quạt phẩy phẩy cho đám bụi kia bay tung ra, nhìn nhìn, nhưng không có nhìn thấy đồ vật mình muốn tìm được, lúc này mới chuyển sự chú ý tới trên người Tam động chủ.

Tam động chủ nhắm mắt đứng tại dưới ánh nắng chói chang, vết thương nơi lồng ngực đã không tiếp tục chảy máu, nhưng vẫn đang bốc lên từng làn tà khí nhè nhẹ.

Đi tới trước mặt, thư sinh hỏi: "Thế nào rồi?"

Tam động chủ mở mắt, "Có điểm tà môn, tà khí xâm nhập vào huyết nhục, ta nhưng là chậm chạp khó mà bức ra được. Không có việc gì, ta chậm rãi làm."

Thấy y nói không có việc gì, thư sinh cũng không tiếp tục hỏi nhiều, đầu tiên là đi tới bên cạnh đài đá kia, sau khi kiểm tra tỉ mỉ đài đá, chợt một chưởng đem đài đá chấn động vỡ thành bột mịn, cây quạt nhẹ nhàng phe phẩy quạt bay bụi bặm, tan hết rồi cũng không có trông thấy thứ mình muốn tìm.

Sau đó, hắn lại đi tới bên cạnh cái kim quan kia, xoay quanh quan tài hoa văn tinh xảo đó quan sát một hồi, trong lúc nhất thời cũng không nhìn ra kết quả gì, liền phất tay vẫy một cái, chiếc mùng rèm vàng kia bay trở xuống bên trong quan tài, nắp đậy cũng ầm ầm rơi xuống đậy lại.

Thư sinh ngay lập tức một cước đem quan tài đá bay, người cũng cất bước lên không, dẫm tại trên quan tài, trong tay phe phẩy chiết phiến, người cùng quan tài cùng từ từ lơ lửng bay lên không. Thẳng đến khi bay ra lỗ lớn giống như vực sâu, người cùng quan tài mới dừng lại trong không trung, chuyển động tìm đúng phương hướng, rồi đột nhiên vù một tiếng lướt không bay đi. Cảnh tượng đó giống như lăng không ngự kiếm vậy, chỉ là lần này chính là ngự quan tài.

Mà bầy yêu bận rộn ngoài hố thì nhìn choáng váng.

Bên trong vực sâu, đám người Hồng Đằng lại lần nữa mặt đầy kinh hãi, có thể lơ lửng và dừng trên không trung thì tu vi đã rất đáng kinh ngạc, huống hồ còn mang theo quan tài nặng nề như thế để ngự không phi hành.

Mọi người đều đang phỏng đoán, người này đến tột cùng là ai…

Mấy ngày sau, cuối cùng người tan đi, Yêu tu từ tứ phương tụ tập đến lục tục tán đi, để lại cho khu vực Kiến Nguyên sơn một cái dấu vết cực lớn.

Bầy yêu chỉ tập trung đào móc, không quản việc lấp lại, cứ như vậy mà bỏ đi, bản thân Kiến Nguyên sơn cũng không có ý định xen vào nữa.

Khi tất cả đều đã quy về bình tĩnh, Liễu Phiêu Phiêu mới đến lại động quật trong núi gặp mặt đám người Dữu Khánh đã tránh né rất lâu.

Được biết có thể đi được rồi, đám người Dữu Khánh tự nhiên muốn hỏi tình huống xem thế nào.

Biết được Vân Hề đã bị phơi nắng mà chết, tàn thành tro bụi, nỗi lo lắng âm thầm trong lòng Dữu Khánh nhìn chung đã được hóa giải.

Nào ngờ hắn vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì Liễu Phiêu Phiêu lại toát ra một vấn đề khác, "Đúng rồi, ngươi phải cẩn thận tên Tần Quyết kia một chút."

Dữu Khánh không hiểu, hỏi, "Ta cẩn thận hắn làm gì?"

"Thân phận Giám Nguyên trai của ba người các ngươi, ta đã nói cho hắn…" Liễu Phiêu Phiêu đem quá trình mình dự định giải quyết Tần Quyết lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nói ra.

Ba người lập tức kinh hãi, Nam Trúc thất thanh: "Đại chưởng vệ, ta thật sự phải gọi ngươi là cô nãi nãi rồi, ngươi có thể giải quyết xong hắn thì giải quyết, giải quyết không xong thì quên đi, làm gì phải nói ra ba người chúng ta dùng thân phận của Giám Nguyên trai. Ngươi nói ra như vậy, hắn khẳng định sẽ cho rằng là chúng ta bán đứng hắn."

Liễu Phiêu Phiêu xin lỗi, "Ta chỉ là muốn tìm cái cớ để động thủ, không nghĩ tới hắn lại toát ra cái thân phận của Xích Lan các."

Nam Trúc: "Vậy thì ngươi dứt khoát một chút, trực tiếp làm thịt hắn a, hạ độc thủ sau lưng cũng được a."

Liễu Phiêu Phiêu: "Ta đã nói rồi, tam gia Thiên Lưu sơn đã lên tiếng, ta không tiện tiếp tục động thủ."

Dữu Khánh than thở: "Ngươi đem sự tình làm một nửa, cứ như vậy, về sau hắn còn không phải sẽ đi tìm chúng ta tính sổ a?"

Liễu Phiêu Phiêu khinh bỉ: "Đắn đo do dự, vậy thì đừng nảy lòng xấu xa mưu hại tính mạng người, đã dám có tâm tư đó thì phải dám gánh chịu hậu quả."

Với lời nói này, sư huynh đệ ba người lại không còn lời nào chống đỡ.

Liễu Phiêu Phiêu cũng không nhiều lời vô dụng nữa, đẩy ra đám dây leo che lấp tại cửa động, nhìn thấy một đội người đã đi tới bên này, "Được rồi, chuẩn bị xuất phát, cùng theo bọn họ rời núi đi."

Dữu Khánh: "Cứ quang minh chính đại như vậy cùng đi theo ra núi?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Đó là một đội công tượng định kỳ tới bên này làm việc, đã nói trước sẽ sắp xếp người hộ tống bọn họ rời đi, bọn họ không biết các ngươi là người nào, các ngươi đi theo ly khai là được. Tuần sơn trông thấy cũng sẽ không hoài nghi cái gì. Có chuyện gì ta sẽ giúp các ngươi ứng đối. Được rồi, đừng dông dài nữa, đi xuống đi."

Dữu Khánh đẩy dây leo ra, tại thời điểm định từ trên vách núi đá nhảy xuống thì chợt quay đầu lại hỏi: "Chúng ta có tính là bằng hữu không?"

Liễu Phiêu Phiêu trầm mặc một chút, "Không tính."

Dữu Khánh cười khổ, nhưng vẫn là đáp lại hai chữ, "Cảm tạ." Dứt lời trực tiếp thả người nhảy xuống.

Nam Trúc chắp tày chào Liễu Phiêu Phiêu rồi nhảy xuống, Mục Ngạo Thiết cũng như thế.

Ba người đi đến phía dưới, sau khi chờ cho đội công tượng kia đi tới nơi liền đi theo phía mặt, không chút hoang mang mà theo đội rời đi.

Liễu Phiêu Phiêu đứng ở cửa sơn động nhìn theo một hồi…

Đến giữa buổi chiều, đội ngũ công tượng đi ra khỏi núi, bước lên trên quan đạo, sư huynh đệ ba người mới cùng những công tượng kia tách ra, trước tiên tụ tại dưới gốc cây ven đường.

Đi đâu bây giờ? Chuyện này trở thành vấn đề hàng đầu mà bọn họ cần đối diện.

Đang lúc thương lượng, Nam Trúc chợt toát ra một câu, "Các ngươi nói thử xem, chỗ 'Tiểu Vân gian' mà Vân Hề nói kai có thật hay không?"

Ba người bỗng nhiên đều yên tĩnh, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Mục Ngạo Thiết: "Chính cô ta nói là giả."

Nam Trúc: "Nàng ta thấy lão Thập Ngũ phản bội, đương nhiên sẽ nói là giả. Vấn đề là địa phương liên quan mà nàng trước sau hai lần nhắc tới kia tựa hồ đều tương đồng nhau, nếu không, chúng ta đi nhìn thử xem?"

Dữu Khánh không vui nói: "Lão Thất, nếu là thật sự, làm sao có khả năng tùy tiện nói cho chúng ta biết. Chẳng lẽ ngươi cũng muốn trường sinh bất lão hay sao?

Ngươi cũng không suy nghĩ xem, tiên gia động phủ kia nếu thật sự có biện pháp trường sinh bất lão gì đó thì nàng ta còn cần dùng phương pháp khiến cho mình biến thành cái người không ra người quỷ không ra quỷ kia sao? Từ lâu, chính cô ta đã sớm tìm trường sinh. Thứ mà ngay cả nàng ta đều không thể chiếm được, thật sự không biết một người thế nhân như ngươi vì sao còn phải suy nghĩ hay ho như thế. Tự mình lừa gạt mình sao?"

Nam Trúc hỏi ngược lại: "Ai nói tìm tiên gia động phủ thì nhất định là cầu trường sinh. Ngươi nói ngươi vì sao xông tới Kiến Nguyên sơn? Chúng ta đều rõ ràng, lần này chúng ta đi ra chính là vì kiếm tiền, không có tiền thì mua không được tài nguyên tu luyện, không có tài nguyên tu luyện thì tu vi tựu chúng ta không thể nhanh chóng tăng lên."

Mục Ngạo Thiết: "Khả năng giả khá lớn."

Nam Trúc: "Ta liền hỏi các ngươi, không quản thật hay giả, nếu đã biết rõ địa điểm mục tiêu, các ngươi thật sự nín nhịn được không đi xác định một chuyến sao?"

Ba người lại yên tĩnh rồi.

Dữu Khánh đột nhiên nói: "Ta nhịn được, giả chính là giả, không cần phải đi lãng phí thời gian. Hai vị sư huynh, trải qua lần này, ta xem như đã khắc sâu nhắc nhở bản thân. Các ngươi cũng nhìn thấy được, thiếu một chút chúng ta đã ném mất tính mạng mình. Ta là thật sự không nên mang bọn ngươi đi ra mạo hiểm."

Hắn xoay người sang chỗ khác, đưa tay vào trong quần áo moi tìm một hồi, khi xoay người lại đối diện thì xuất ra hai tấm ngân phiếu mệnh giá một tấm là một trăm lượng, "Lần này thiếu một chút hại các ngươi ném mất tính mạng là ta không đúng, một chút nho nhỏ tâm ý, xem như là ta xin lỗi. Coi như là lộ phí, các ngươi trở về trong quan đi thôi, trên đường dùng tiết kiệm chút."

Chủ động trả thù lao? Hai vị sư huynh lập tức có phản ứng giống như sống gặp quỷ.

Mục Ngạo Thiết hỏi: "Ngươi không quay về?"

Dữu Khánh: "Lão Thất nói đúng, chúng ta muốn tăng lên tu vi thì phải có tài nguyên tu luyện, ta thân là Chưởng môn gánh vác trách nhiệm môn phái, ta phải nghĩ biện pháp đi kiếm tiền a."

Nam Trúc: "Ngươi đi đâu kiếm tiền?"

Dữu Khánh: "Ta suy nghĩ kỹ rồi, ta phải đi kinh thành, dùng thân phận A Sĩ Hành mở quầy bán chữ đi, hẳn là có thể kiếm chút tiền."

Nam Trúc: "Vậy chúng ta cùng đi với ngươi là được. Chúng ta còn có thể giúp ngươi làm trợ thủ."

Mục Ngạo Thiết ừ một tiếng, "Không sai."

Dữu Khánh lắc đầu, than thở: "Lời Liễu Phiêu Phiêu nói các ngươi đều đã nghe được, tên Tần Quyết kia là bối cảnh gì? Xích Lan các, các ngươi hẳn có nghe thấy đi? Tần Quyết biết đã bị chúng ta bán, sớm muộn là sẽ tìm chúng ta tính sổ, huống hồ nước kinh thành rất sâu, ta quả thực không muốn liên lụy các ngươi. Lại nói, viết mấy chữ mà thôi, cũng không cần có trợ thủ gì, các ngươi trở về đi."

Nam Trúc: "Trước lúc ra đi, tiểu sư thúc một mực dặn dò chúng ta, nhất định phải bảo hộ tốt an toàn cho ngươi, ngươi không trở về, chúng ta trở sẽ không có biện pháp báo cáo kết quả công tác với tiểu sư thúc."

Mục Ngạo Thiết ừ một tiếng, "Đúng vậy."

Dữu Khánh thấy bọn họ lải nhải không dứt, lúc này liền trở mặt, "Các ngươi bảo hộ ta? Lấy cái gì bảo hộ ta? Đừng cho mặt mũi mà không biết xấu hổ, không nhìn ra được các ngươi chính mình là gánh nặng sao? Không nhìn ra được là ta muốn vứt bỏ hai cái gánh nặng các ngươi sao? Một khi tại kinh thành gặp chuyện, một mình ta nói chạy liền chạy, kéo theo hai người các ngươi, ta làm sao chạy?"

Lời này quả thực là nhục nhã, Mục Ngạo Thiết lập tức vẻ mặt nổi giận, liền muốn phản bác.

Nam Trúc nhấc tay đình chỉ, kéo gã lại, "Được rồi, hắn đây là bày ra đức tính tặc trở mặt, trong mắt không có tôn trưởng quen rồi, giảng đạo lý với hắn chính là đàn gảy tai trâu." Sau khi giữ lại Mục Ngạo

Thiết thì chỉ chỉ vào ngân phiếu trên tay Dữu Khánh, "Đường xa như vậy mà chỉ hai trăm lượng bạc, ngay cả một con ngựa cước lực tốt chút cũng mua không nổi, ngươi đây là muốn chúng ta đi trở về sao? Đưa thêm một chút."

"Vì sao phải mua cước lực tốt? Có ngựa cưỡi không phải được rồi sao, tiêu tiền người khác không đau lòng a?" Dữu Khánh dừng lại trào phúng, vung ngân phiếu trên tay lên, "Chỉ có chừng đó, muốn thì lấy, không muốn thì thôi đi, nguyện trộm nguyện cướp gì đó thì tự mình nghĩ biện pháp đi."

"Được rồi được rồi, xem như ngươi lợi hại." Nam Trúc vung tay, đoạt lấy hai tấm ngân phiếu kia vào tay, đưa một tấm cho cấp Mục Ngạo Thiết, sau đó đẩy Mục Ngạo Thiết liền đi, "Đi thôi đi thôi, không có gì để nói với tên tặc trở mặt này nữa."

Dữu Khánh đứng ở dưới cây chắp tay nhìn theo, thỉnh thoảng sờ sờ chút râu tơ.

Sau khi đi xa một chút, thỉnh thoảng quay đầu lại, Mục Ngạo Thiết hỏi: "Ngươi sẽ không thật sự cho rằng hắn sẽ đi kinh thành bán chữ đi?"

Nam Trúc hừ một tiếng, "Ta tin hắn mới lạ. Với đức hạnh cầu tài như khát nước kia của hắn, nếu hắn dám đi kinh thành bán chữ kiếm tiền thì còn cần chờ tới bây giờ sao? Hắn tuyệt đối là có chuyện gì đó lo lắng mà không dám ăn chén cơm kia, không phải tuyệt đối không khách khí. Một trăm lượng cũng không ít rồi, có tiền trước hết cầm đã… Được rồi, đừng quay đầu lại nhìn nữa." Ra sức mà nháy mắt với y.

Xác nhận hai vị sư huynh đã đi xa biến mất, Dữu Khánh mới nhíu mày, vuốt bím tóc đuôi ngựa, xoay người đi một hướng khác.

Tại phương hướng trái ngược, trong núi rừng đoạn đường dưới dốc, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lẻn trở về, cúi người ẩn núp tại trong rừng lén lút rình coi.

"Đi rồi, đi rồi, đuổi theo." Nam Trúc phất tay kêu gọi.

Lúc này hai người liền tiềm hành tại trong núi rừng ở một bên quan đạo, vẫn duy trì khoảng cách nhất định đi theo phía sau Dữu Khánh, Dữu Khánh thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, hai người nhanh chóng cúi thấp người ẩn núp bất động, cứ như thế một đường cùng đi theo, hồn nhiên quên đi thời gian gặp gặp nạn lúc trước.

Chương 212: Đến Ninh châu

Trước lúc bầu trời tối đen, Dữu Khánh chạy tới một cái tiểu thị trấn, tùy tiện đi dạo trên đường, mua một thân xiêm y mới rồi loanh quanh tìm địa điểm đặt chân qua đêm nay, nhìn xem khách sạn nào tốt hắn sẽ tiến vào nơi đó.

Trốn ở góc tường, Nam Trúc lập tức phất tay kêu gọi Mục Ngạo Thiết ở phía sau tiến tới nhìn, "Ngươi nhìn xem, ngươi nhìn xem, tên súc sinh này, khi dẫn theo chúng ta thì tùy tùy tiện tiện tìm một cái khách sạn, một mình một người thì lựa chọn khách sạn tốt để đừng chân."

Bùm bùm mắng một trận xong, hai người mới từ chỗ ngoặt đi ra, đi thẳng đến khách sạn Dữu Khánh tiến vào kia.

Đi tới cửa, thiếu một chút giật nảy mình, phát hiện thấy Dữu Khánh còn úp sấp đăng ký trước quầy, hai người vôi lui bước trốn ở một bên.

Chờ đến khi Dữu Khánh được dẫn đi nhận phòng, hai người mới nhanh chóng đi đến trước quầy, cũng muốn thuê gian phòng.

Mục Ngạo Thiết phụ trách đăng ký, Nam Trúc thì mượn cớ nhìn xem hoàn cảnh trong phòng để trước một bước đi về khu vực gian phòng.

Đợi cho Mục Ngạo Thiết được người phục vụ của khách sạn dẫn đến gian phòng, Nam Trúc đã thăm dò biết được Dữu Khánh đang ở tại phòng nào.

Gian phòng Dữu Khánh ở chính là loại phòng hảo hạng, phòng hai người thì là loại phòng đôi ở tầng dưới, thủ tại bên cạnh cầu thang lên xuống.

Bắt đầu từ giờ phút này, hai người thay phiên canh gác giám thị, chỉ cần trên lầu truyền đến tiếng bước chân xuống lầu thì lập tức sẽ có một người đi tới cửa sổ nhìn xem là người nào đi qua…

Rửa mặt tắm rửa xong, đổi một thân xiêm y sạch sẽ, Dữu Khánh thoải mái dễ chịu đi xuống lầu, đi thẳng đến khách sạn đại đường, gọi tiểu nhị tới, gọi rượu và thức ăn ngon.

Từ khi tiến vào cổ mộ cho tới bây giờ, đã xấp xỉ gần một tháng rồi, gần như là chưa từng ăn thứ gì, bây giờ có thể nói là muốn khao mình một bữa hoành tráng.

Rượu ngon, thức ăn ngon bày lên bàn, mỹ vị tươi ngon, một mình một người nhâm thi thường thức.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhẹ nhàng im ắng tìm đến phòng ăn thông thẳng với đại đường, cũng gọi đồ ăn.

Hai người đôi khi vươn đầu đến chỗ lan can, thỉnh thoảng liếc nhìn xuống dưới, trông thấy bàn ăn của Dữu Khánh thật phong phú, bày không hết đồ ăn, thậm chí còn phải xếp chồng lên rồi. Nam Trúc lại nhịn không được nhỏ giọng chửi bới, "Tên súc sinh này, khi dẫn theo chúng ta đi ăn thì thuần túy chỉ là ăn cho qua, ăn cho qua rồi còn phải tính là chúng ta thiếu hắn, còn phải bắt chúng ta ký nợ, ngươi xem hắn giờ ngồi một mình đó hưởng thụ."

Đối với việc này, Mục Ngạo Thiết trái lại không thể hiện cái gì.

Lúc trước, khi một nhóm từ Linh Lung quan xuất sơn lao tới U Giác Phụ thì tiểu sư thúc không cho Dữu Khánh tiền. Dọc theo đường đi đó, hai người bọn họ cũng là rất keo kiệt với Dữu Khánh như vậy.

Thời điểm hai người ăn ngon uống đã thì cũng giống vậy, không cho Dữu Khánh, Dữu Khánh chỉ có thể ở một bên đôi mắt trông mong ôm bánh mì lớn gặm ăn.

Một lát sau, rượu và thức ăn của hai người cũng được đưa lên rồi, cũng tạm được, chỉ là không có lãng phí như Dữu Khánh mà thôi.

Trên thực tế, phương thức chi tiêu của nhân gian phổ thông là hoàn toàn không có cách nào so với phương thức chi tiêu của Tu Hành giới, không giống Tu Hành giới động một chút liền cần phải mấy nghìn mấy vạn lượng như vậy.

Sau khi Dữu Khánh ăn uống no đủ, trên bàn còn thừa lại rất nhiều thức ăn, hắn gọi người phục vụ tới, bảo người phục vụ cầm giấy dầu tới đây, đem toàn bộ thức ăn còn dư đóng gói lại, rồi bảo người làm cầm toàn bộ ra ngoài khách sạn, phát cho những người ăn xin gian nan kiếm ăn ngoài đường kia.

Bản thân Dữu Khánh thì không có đi ra ngoài, hắn tại bên cạnh quầy nói chuyện phiếm với chưởng quỹ, tìm hiểu con đường đi tới Ninh châu…

Qua một đêm nghỉ ngơi chỉnh đốn, buổi sáng ngày hôm sau, Dữu Khánh thần thanh khí sảng tính tiền ly khai khách sạn, đi tới chợ mua một con ngựa, sau đó ra thành từ phía cửa Tây rong ruổi mà đi.

Một đường một người, một mình sung sướng, cảm giác vừa tự do vừa tự tại.

Mặt trời buổi sáng, ánh nắng không gắt, khung cảnh nhiều màu sắc, sặc sỡ nhiều vẻ, con người có cảm giác ấm áp và thoải mái.

Một đường không nhanh không chậm chạy đi được mấy chục dặm, thì phía trước có hai người cưỡi ngựa bị hắn dần dần tới gần.

Không biết có phải ảo giác hay không, nhìn bóng lưng hai người cưỡi ngựa phía trước nhìn rất quen thuộc, một mập mạp, một khôi ngô.

Dữu Khánh tăng nhanh tốc độ vượt qua, liếc nhìn ngang khuôn mặt, không cần nhìn thấy chính diện liền đã nhận ra là ai, ngoại trừ lão Thất cùng lão Cửu ra thì không phải ai khác.

Nam Trúc cùng Mục Ngạo Thiết nghe tiếng vó ngựa nghiêng đầu nhìn, đều rất giật mình.

Ánh mắt ba người tại không trung va chạm vào nhau.

Dữu Khánh trầm giọng hỏi: "Các ngươi làm gì?"

Nam Trúc: "Về Linh Lung quan."

Dữu Khánh: "Về Linh Lung quan là đi phương hướng này sao? Là đi đường này sao?"

Nam Trúc hỏi ngược lại: "Đi kinh thành hình như cũng không phải đi đường này a?"

Dữu Khánh đã hiểu rồi, ý đồ muốn ăn một mình của mình đã bị hai người nhìn thấu rồi.

Giống như lúc trước Nam Trúc có nói, nếu đã biết rõ vị trí của nơi gọi là Tiểu Vân gian, vậy thì không quản thật hay giả, ai có thể nhịn không tới nhìn xem chứ?

Vạn nhất là thật, vạn nhất thật sự tiến vào tiên gia động phủ, tùy tiện kiếm chút bảo bối liền phát tài rồi.

Vấn đề xuất hiện tại điểm này, hắn định một mình độc chiếm, nên bảo hai vị sư huynh đi về, nếu tham dự vào, vậy thì khẳng định là phải chia sẻ.

Vẫn là câu cách ngôn kia, hắn là chưởng môn, hắn muốn kiểm soát túi tiền của Linh Lung quan.

Bây giờ bị người lột trần ra, hắn lập tức thẹn quá thành giận: "Các ngươi muốn làm gì?"

Mục Ngạo Thiết: "Ngươi muốn làm cái gì, chúng ta muốn làm cái đó."

Nam Trúc khuyên hai bên, "Đều đừng kích động. Lão Thập Ngũ, ngươi xem, chúng ta cũng chỉ là hảo tâm, là tới giúp đỡ ngươi, như vậy chính là đồng môn sư huynh đệ a, đổi thành người khác, nào có chuyện tốt như thế."

Dữu Khánh: "Giúp gì mà giúp? Chỉ với vóc dáng này của ngươi, là tới hỗ trợ sao? Rõ ràng là tới quấy rối."

Nam Trúc cả giận nói: "Không nên công kích về hình thể, việc này có quan hệ tới vóc người? Mập mạp một chút thì vẫn là một nam tử, vẫn có thể xách có thể khiêng, làm chút việc còn là không có vấn đề. Thế nào, mập mạp một chút liền không cho làm việc sao? Lão Thập Ngũ, ta nói cho ngươi, ngươi không nên quá bá đạo!"

Lời này đã xem như gã rất nhẫn nhịn rồi, nếu không phải cân nhắc đến việc dọc theo đường đi còn cần tiêu tiền của người ta, cùng lắm thì phẩy tay tan rã, không đáng lén lút phí tâm tư này.

Dữu Khánh: "Ta công kích hình thể? Với hình thể của ba chúng ta, nếu tụ vào một chỗ, chỉ cần có biết chúng ta, vừa nhìn liền biết chúng ta là ai. Nếu để cho Tần Quyết biết rõ thì có còn để cho mập mạp ngươi sống sót hay không thật đúng là cái vấn đề."

Nam Trúc: "Cùng lắm thì dịch dung!"

Dữu Khánh lập tức kinh ngạc vô cùng, "Khuôn mặt có thể dịch dung, mập mạp làm thế nào?"

"…" Nam Trúc á khẩu không trả lời được, cũng có phần bi phẫn, "Chạy đến Ninh châu là được, hắn làm sao nhận biết, hắn cũng không thể quen biết khắp thiên hạ đi? Lão Thập Ngũ, ngươi chính là muốn ăn một mình, đừng tìm nhiều lý do như vậy."

Dữu Khánh hắc hắc: "Được rồi, tùy tiện, ta lười quản các ngươi!" Dứt lời vung roi liên tục, tăng tốc chạy nhanh.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức giơ roi truy theo.

Nhưng tọa kỵ của hai người quả thực là hàng giá rẻ, chạy không nhanh, thật sự là tiền vốn trên tay hai người quá ít, mua không nổi loại đắt tiền.

Lại thêm thể trọng hai người, đối với ngựa quả thực cũng là gánh nặng rõ rệt.

Không có ngựa tốt, Nam Trúc có một cái miệng tốt, mắt thấy cự ly càng lúc càng kéo xa, lúc này lớn tiếng gào lên: "Lão Cửu, không sao, chúng ta có thể đi chậm rãi, dù sao chúng ta đã biết rõ địa điểm ở đâu, dù sao không đến ngày mồng một tháng một sang năm thì cũng vào không được, chạy có nhanh cỡ nào cũng vô dụng. Lại nói, còn chưa biết ai có thể tìm được địa điểm trước nha!"

Ngụ ý rất đơn giản, muốn vứt bỏ chúng ta? Không có cửa!

Ở phía trước, Dữu Khánh nghe được thì nghiến răng nghiến lợi…

Ninh châu.

Phía Nam Cẩm quốc, khí hậu ôn hòa, bốn mùa như xuân, trời mưa đầy đủ, có lợi cho nông nghiệp, vì vậy mà sản vật phì nhiêu. Lại bởi vì vị trí tại ven biển Nam bộ, bên trong cảnh nội còn có sông ngòi kênh rạch chằng chịt đan xen, có mấy con sông lớn nối thẳng ra biển rộng, xem như là trọng địa vận tải đường thủy và đường biển.

Tổng thể mà nói, tại trong thế giới này, Ninh châu được xem là khu vực tương đối.

Ninh Châu thành, cũng là thủ phủ của Ninh châu, tại phương diện giàu có phì nhiêu thì nó càng thể hiện ra rõ ràng.

Ngoài thành, tàu thuyền cập sát bờ, cảnh tượng bốc dỡ bận rộn nhộn nhịp, vô số kho hàng hóa to to nhỏ nhỏ.

Bên trong thành, ngựa xe như nước, có vinh hoa lộng lẫy, có người buôn bán nhỏ, người đến người đi, nối liền không dứt,

Dưới cầu thuyền, tửu quán hai bờ sông, bên trong một cửa sổ là một nửa thân hình của Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đang ngồi đối diện nhau, cửa sổ sát vách là Nam Trúc cùng một gã nam tử khoảng bốn mươi tuổi cụng cụng chén.

Nam tử tên là Quách Văn Cam, một người phụ trách văn thư của Châu phủ, là Nam Trúc khắc phục bóng ma đối diện với quan lại mà đi chủ động kết giao.

Mục đích kết giao là thứ đang đặt tại một bên trên ghế, một chồng dày "Ninh Châu chí" và "Ninh Châu toàn đồ".

Không còn cách nào, Vân Hề lúc sinh tiền cho biết tên một địa danh duy nhất chính là một trấn nhỏ gọi là "Thạch Cơ Loan", Ninh châu lớn như vậy, sư huynh đệ ba người tại nơi này là lạ nước lạ cái, trên đường có hỏi qua một ít nhân sĩ Ninh châu, không người nào từng nghe nói tới Thạch Cơ Loan gì đó.

Cũng chỉ dám dọc ven đường hỏi một chút, không dám gióng trống khua chiêng mà hỏi thăm khắp nơi.

Về sau lại, ba người suy nghĩ, muốn tìm được cái trấn nhỏ kia từ trong một vùng Ninh châu to như vậy thì còn cần phải nhìn xem toàn cục mới được, vì vậy trực tiếp chạy tới Ninh châu châu thành, vì vậy mới có một màn trước mắt này.

Nhưng mà ba người đem "Ninh châu chí" và "Ninh châu toàn tập bản đồ" liên tục lật xem từ đầu đến cuối cũng không có thể từ trong đông đảo trấn nhỏ tìm ra được nơi nào gọi là Thạch Cơ Loan.

Ba người có phần lo lắng, dù sao cũng là tên của một cái trấn nhỏ ba ngàn năm trước, ai dám đảm bảo chưa từng có thay đổi?

Vấn đề là từ các địa danh cổ trong Địa phương chí cũng không có tìm thấy cái tên "Thạch Cơ Loan".

Nhân tiện lấy lí do trả lại đồ vật, đem Quách Văn Cam chuốc cho mặt đỏ tới mang tai, sau đó Nam Trúc mới xoay chuyển đề tài tới trên hai chồng tài liệu kia, chỉ vào hỏi: "Quách huynh, bộ Châu chí này hình như có phần không đúng nha, tại sao có cảm giác rất nhiều địa phương mô tả lại bị gián đoạn không liên tục?"

Quách Văn Cam hỏi ngược lại: "Như thế nào?"

Nam Trúc: "Ngươi xem, ta ví dụ một chút, các đời quan lãnh đạo địa phương, trên chí bình thường đều có ghi chép, nhưng rất nhiều địa phương rõ ràng bị đứt quãng, cảm giác thiếu mất không ít a!"

Quách Văn Cam cười ha ha, "Trước lúc Cẩm Quốc nhất thống, nơi nào mà chẳng từng bị chiến hỏa hoành hành? Rất nhiều thứ đều hủy ở trong chiến hỏa, loại văn chí này nếu là có thể tu bổ lại thì tu bổ, về phần có thể khôi phục bao nhiêu thì đơn giản là nhìn xem có thể tìm được bao nhiêu văn quyển liên quan, có khuyết thiếu là rất bình thường."

Nam Trúc cau mày hỏi: "Nói cách khác, muốn nhìn xem Châu chí hoàn chỉnh kéo dài không ngừng là không có khả năng rồi?"

"Đó là không có khả năng." Quách Văn Cam lắc đầu, ngay lập tức lại dừng lại, chần chừ nói: "Có một chỗ có lẽ có thể xem được tương đối hoàn chỉnh."

Nam Trúc lập tức truy hỏi: "Chỗ nào?"

Quách Văn Cam: "Văn thị Tàng thư các."

Nam Trúc lại thỉnh giáo: "Không biết đó là chỗ nào?"

Quách Văn Cam lập tức kinh ngạc, "Ninh châu Văn thị, tại Ninh châu đã léo dài hơn hai nghìn năm trăm năm, đứng phía sau là một cái đại phái tu hành, là danh môn vọng tộc chân chính. Văn thị gia tộc là một trong tam đại gia tộc tại phía Nam Cẩm quốc, Nam huynh không có nghe nói qua sao?"

Nam Trúc cảm giác từng có nghe thấy, lại không có ấn tượng gì, ngoài miệng vội nói: "Văn thị gia tộc a! Nghe qua nghe qua, nhưng Tàng thư các gì đó, ta là người bên ngoài lại là lần đầu nghe người ta nhắc tới, nguyện cung kính nghe Quách huynh chỉ điểm."

Chương 213: Thông báo chiêu đinh

Quách Văn Cam nâng chén đối ẩm với gã, khi bỏ chung rượu xuống thì cho phép đối phương châm rượu thêm cho mình, hơi ngà ngà say mà gật gù nói: "Thanh Liên sơn, một trong những môn phái về linh thực đỉnh cấp tại Tu Hành giới, mà tổ tiên Văn thị thì chính là khai sơn tổ sư của Thanh Liên sơn.

Tổ tiên kia của Văn thị không giống như những người bình thường khác, không đem chức Chưởng môn truyền cho con trai của mình, trái lại truyền cho ngoại nhân, truyền cho đệ tử của mình. Để tránh gây ra phân tranh bên trong môn phái, còn lệnh cưỡng chế con trai của mình rời khỏi môn phái, không cho nhi tử tiếp tục can dự vào sự vụ bên trong môn phái, cưỡng ép con trai của mình trở thành người không có phận sự.

Văn thị tổ tiên lưu lại tổ huấn, chỉ cần một ngày Thanh Liên sơn còn tại, hậu thế tử tôn của Văn gia liền không được tiếp tục tu hành, để

tránh cho hậu nhân mượn danh nghĩa của ông ta mà làm môn phái khó xử.

Có thể nói, tổ huấn này một mực áp chế toàn bộ hậu thế tử tôn của Văn gia.

Cũng để cảm ơn về việc này, Thanh Liên sơn yên lặng đứng ở phía sau Văn gia, khi Văn gia hậu nhân gặp phải tai nạn thì Thanh Liên sơn sẽ không có không quản, có thể nói nâng đỡ rất nhiều, đây cũng là nguyên nhân Văn thị có thể kéo dài thịnh vượng hơn hai nghìn năm đến nay.

Hậu nhân của Văn thị tổ tiên không thể theo võ, từ đó văn phong trở nên hưng thịnh. Ngươi ngẫm lại xem, hàng đời qua hơn hai nghìn năm cất giữ lại sách vỡ a, vậy thì không một cái thư phòng nào có thể chứa được, khẳng định phải xây dựng một cái Tàng thư lâu mới được. Vì vậy bên trong Văn gia liền xây dựng một cái Tàng thư lâu tên là 'Văn Xu các', bên trong đó có thể nói bao hàm toàn diện."

Đôi mắt Nam Trúc tỏa sáng, "Nếu nói như thế, trong Văn thị tàng thư các hẳn có bảo tồn Châu chí hoàn chỉnh nhất?"

Quách Văn Cam nâng chén nhấp một ngụm nhỏ, "Ở chỗ bọn họ có khả năng cũng không gọi là Châu chí gì, nhưng Văn thị có thể tại trong loạn thế mà may mắn tồn tại đến nay, Ninh châu các loại biến đổi hẳn phải là được ghi chép hoàn thiện nhất ở chỗ Văn thị. Trong tộc bọn họ cũng có người chuyên môn phụ trách tu bổ sách, sẽ không ngừng sao chép tu bổ. Ngươi muốn tìm cái gì, cái gì nhỉ?"

Nam Trúc cười nói: "Tổ tiên chốn cũ."

Quách Văn Cam: "A, đúng, tổ tiên chốn cũ. Trong Văn thị tàng thư các hẳn có thể tìm được địa điểm tương ứng với địa danh cổ. Nhưng mà… e rằng không dễ dàng đi vào Văn thị tàng thư các."

Nam Trúc vội thỉnh giáo: "Có gì khó xử?"

Quách Văn Cam: "Nói như thế nào a, nói ngắn gọn, rất nhiều cất giữ đều là đồ vật từ hai nghìn năm trước, có phần quý trọng, địa phương đó không phải nơi những người không liên quan có thể tùy tiện ra vào ra. Về cụ thể thì ta cũng không quá rõ ràng, chỉ biết là ngay cả Văn gia đệ tử đều không thể tùy tiện ra vào, hình như có gia quy nghiêm ngặt."

Nam Trúc thử hỏi: "Ngoại nhân cũng không thể mượn đọc sao?"

Quách Văn Cam: "Vậy thì không nhất định, còn phải nhìn là người nào. Tàng thư các a, nếu đã có thể ở trong nhà xây dựng nơi như vậy, tụ tập không chỉ là bầu không khí văn chương, nếu như ngươi thực là đương kim Trạng Nguyên đi tới, văn hoa chói mắt, đó là việc tăng thêm quang vinh, không phải nói mượn đọc, khẳng định là sẽ mở rộng cửa cho ngươi tiến vào.

Lại thêm, chính là Văn gia cũng không thể ngoại lệ, nếu thật có quan to triều đình nào đó muốn vào xem thì Văn gia sợ rằng cũng không tiện ngăn cản. Về phần những người khác, không có lớn như Văn thị thì khẳng định phải làm theo quy củ của Văn thị."

Đương kim Trạng Nguyên? Nam Trúc vuốt cằm, vô ý thức nghĩ đến thanh danh của người nào đó giống như không kém đương kim Trạng Nguyên, cũng không biết có được hay không.

Quách Văn Cam uống nhiều rồi, có phần nói nhiều hơn, "Nói đến Văn gia nha, cũng không biết đại điển tế thần năm nay có thể đến phiên Văn gia làm làm chủ tế hay không."

Nam Trúc sửng sốt, "Đại điển tế thần gì vậy?"

"Việc này cũng không biết? Thật đúng là người bên ngoài trăm phần trăm a. Ninh châu phát triển vận tải đường biển, rất nhiều người đều phải bám biển kiếm ăn, bám biển phát tài, tự nhiên là phải tế bái hải thần, với phong tục như thế, chưa nói tới không ít tế tự to to nhỏ nhỏ hàng năm, toàn bộ các thương hội Ninh châu mỗi ba năm

sẽ tập thể tổ chức một lần đại tế. Nếu đã là đại tế, khẳng định sẽ có người làm chủ tế tuyên đọc các loại văn tế."

"Thì ra là thế, người nào làm chủ tế đó là có gì đặc biệt sao?"

"Văn gia dựa vào Thanh Liên sơn, tại Ninh châu có lẽ xem là đệ nhất đại gia tộc, nhưng mà qua đời đời tới nay tránh không được sẽ xuất hiện chút tinh tú mới có bối cảnh, không nói gì tới việc đoạt vị trí đệ nhất đại gia tộc, nhưng vị tất sẽ sợ Thanh Liên sơn. Luận tới gia nghiệp, luận thời gian truyền thừa có lẽ người ta so không được với Văn thị, nhưng không nhất định sẽ cúi đầu trước Văn thị, sẽ chằm chằm ngay phía dưới, vị trí chủ tế của Văn thị thỉnh thoảng sẽ thất thủ rơi ra ngoài."

"A, hiểu rồi, đại tế mỗi ba năm một lần, việc có thể làm chủ tế hay không liên quan đến thể diện của gia tộc, là vậy đi?"

"Không sai." Quách Văn Cam gật đầu, lại nâng chén chạm cốc với gã, "Theo kể lại, những năm đó, vì tranh giành vị trí chủ tế, các gia tộc tham dự minh tranh ám đấu không nói, thậm chí là đánh nhau dữ dội, làm cho tu hành môn phái đứng phía sau cũng tham gia vào, dẫn đến ảnh hưởng quá lớn, huyên náo khắp nơi không được an bình. Về sau, là quan phủ đứng ra làm người trung gian tiến hành hòa giải, kết quả là chỉ cho phép đấu văn, không cho phép võ đấu."

Nhấp ngụm rượu vào miệng, Nam Trúc lại châm rượu hắn, hiếu kỳ hỏi: "Cái gì gọi là đấu văn?"

Quách Văn Cam: "Đơn giản chính là các loại thi từ phú, mỗi gia tộc có đệ tử kiệt xuất về tài hoa văn chương tham dự tỷ thí, mời một ít Ninh châu văn đàn túc lão làm giám khảo. Nhà nào thắng thì nhà đó chính là chủ tế năm đó. Bình thường mà nói, nội tình Văn gia dù sao đặt tại đó, không sai biệt lắm thì ba lần sẽ có hai lần là Văn gia làm chủ tế. Nhưng mà năm nay, Văn gia e là có chút nguy hiểm."

Nam Trúc nhịn không được trên dưới quan sát hắn nhiều chút, không biết một người phụ trách văn thư nho nhỏ như hắn làm sao

có thể hiểu rõ sự thành bại của những đại gia tộc kia, nghi vấn: "Quách huynh làm sao kết luận được?"

Quách Văn Cam cười hắc hắc: "Cho nên mới nói ngươi là người bên ngoài. Lão huynh có điểm không biết đi, Vạn thị là một trong những gia tộc đối đầu cùng Văn thị. Trong tay Vạn thị gia tộc có nắm một tấm đại bài, Nhất giáp Bảng Nhãn kỳ thi kinh thành năm ngoái chính là người của Ninh châu chúng ta, là con rể tương lai của Vạn thị.

Nghe nói vị Bảng Nhãn kia sắp về tỉnh thăm viếng theo thường lệ, càng quan trọng là sẽ thành hôn với nữ nhi của Vạn thị. Sau hôn lễ hẳn sẽ dẫn theo gia quyến định cư tại kinh. Cùng lúc thời điểm này, nghe nói hôn kỳ cũng là Vạn thị đã sớm tính kế sẵn rồi, tám chín phần mười là muốn mượn tài hoa của vị Bảng Nhãn kia dùng một lát, nhằm đè ép Văn thị một lần."

Nam Trúc hoài nghi: "Không phải chỉ đệ tử của mỗi gia tộc tham gia tỷ thí sao? Còn có thể tìm ngoại viện sao?"

Quách Văn Cam hỏi ngược lại: "Ai dám ngang nhiên nói con rể không phải là người một nhà?"

Nam Trúc không lời, được rồi, thừa nhận rồi, nhưng vẫn là giữ thái độ hoài nghi, "Bảng Nhãn thì nhất định có thể thắng sao?"

Quách Văn Cam: "Nhất giáp Bảng Nhãn do Triều đình khâm định, lẽ nào sẽ thua ở trên tay một đám người dưới bảng hay sao, như vậy thể diện triều đình phải đặt đi đâu? Có quan to Ninh châu ở một bên trầm tĩnh nhìn chằm chằm, mà những văn đàn túc lão Ninh châu làm giám giảo kia, hễ là người nguyện ý lộ mặt tham gia loại chuyện này, đều không phải là lại người ngoan cố không thay đổi.

Lại nói, vị Bảng Nhãn lang kia cũng quả thực là tài hoa phi phàm. Ngươi có nghe nói qua Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm kỳ thi Hội kia không? Cũng chính là vị Thám Hoa lang danh dương thiên hạ kia."

"Ách… Nghe nói qua." Nam Trúc cười gượng, cười đến có phần nghĩ một đằng nói một nẻo, nghĩ thầm, đâu chỉ là nhận thức, mỗi ngày đầu chửi ta a, đang ngay tại sát vách dựng lỗ tai nghe trộm chúng ta nói chuyện phiếm a.

Quách Văn Cam: "Người có thể cùng vị Thám Hoa lang kia đồng thời danh liệt Nhất giáp, có thể kém gì chứ? Nghe nói hắn cùng vị Thám Hoa lang kia quan hệ không tệ, còn từng cùng vị Thám Hoa lang kia đồng thời làm việc tại kinh thành Ngự Sử đài. Tục ngữ nói vật họp theo loài, không sai được. Có người như vậy hợp thế mà đến, khả năng Văn thị thắng không lớn, chỉ sợ ngay cả bản thân Văn thị cũng không có tự tin gì."

Nam Trúc mặt ngoài a a hai tiếng, nghe thấy có người khen lão Thập Ngũ nâng lên như đóa hoa, trong lòng có phần chán ngấy.

Sát vách vểnh tai nghe, Mục Ngạo Thiết nhìn chằm chằm phản ứng của Dữu Khánh.

"Bảng Nhãn…" Dữu Khánh cau mày suy nghĩ một chút, mới thì thầm ra tên người kia, "Ân Cát Chân, là người Ninh châu sao?"

Hắn hình như có nhớ Ân Cát Chân từng nói qua, nhưng mà ngay cả cái tên Ân Cát Chân cũng thiếu một chút đã quên, nhớ không rõ là ngươi phương nào cũng là chuyện rất tự nhiên.

Nhớ tới lại có thể làm gì? Hắn yên lặng lắc đầu, dù sao hắn khẳng định là sẽ không đối mặt với gã, cũng không cần phải cùng người ta ôn chuyện cũ gì, vốn là người không phải một đường, càng không hi vọng đối phương biết rõ mình ở đâu.

Cơm no rượu say, Nam Trúc tiễn người phụ trách văn thư kia xuống đến dưới lầu, còn mướn một chiếc xe ngựa đón đi, sau đó mới quay trở về trên lầu, chui vào gian phòng của hai vị sư đệ.

Vừa gặp mặt gã liền hỏi: "Đều đã nghe được rồi đi?"

Hai vị sư đệ gật gật đầu.

Nam Trúc hướng Dữu Khánh hất cằm, "Thế nào, e rằng ngươi phải đích thân đến 'Văn Xu các' gì đó của Văn thị gia tộc một chuyến mới được."

Dữu Khánh: "Lạ nước lạ cái, chính bản thân ta đi có tác dụng gì? Loại nhà giàu này, trong nhà tránh không được là có nuôi cao thủ giữ nhà hộ viện."

Nam Trúc ngạc nhiên nói: "Ta nói a, thông minh thì có lúc rất thông minh, lúc ngốc thì cũng rất ngốc, ngươi như vậy tính là cái dạng gì a, đương nhiên vào không được. Không có nghe vị kia nói gì sao, Trạng Nguyên khẳng định có thể đi vào, ngươi thay đổi một cái thân phận khác hẳn không kém Trạng Nguyên đi? Không dùng cũng là lãng phí, không bằng tạm thời lợi dụng một lần."

Dữu Khánh chớp mắt trừng lớn mắt, "Lời vô dụng, nếu thân phận kia có thể tùy tiện dùng, ta còn cần có ngươi tới nhắc nhở sao? Úc, ta trực tiếp tìm tới cửa nói ta là A Sĩ Hành, vậy cũng phải là người ta có thể tin mới được."

Nam Trúc: "Ngươi không phải có thể viết thơ viết văn gì gì đó sao? Viết ra chứng minh cho bọn hắn nhìn a. Dù sao bọn họ thích cái trò này, ngươi cái này gọi là nhằm vào sở trường."

Thật đúng là biết bới móc khuyết điểm của người khác, Dữu Khánh mắt trợn trắng, không muốn dây dưa đề tài này với gã, "Ngươi đã quên Tần Quyết rồi sao? Còn có một tên Huyền cấp Yêu tu gọi là Bạch Lan, hình như cũng đang một mực tìm ta báo thù, thân phận của A Sĩ Hành không thể loạn dùng, việc chúng ta tới đây không thể công khai ra ngoài, hiểu hay không?"

Nếu đã là cái này không được, cái kia cũng không được, lúc này ba người đành phải đình chỉ.

Thủ tại chỗ này cũng không có biện pháp, sau đó tính tiền rời đi, thuận tiện hỏi thăm một chút vị trí Văn thị gia tộc ở đâu.

Không quản là có cơ hội tiến vào Văn thị tàng thư các hay không, đều phải trước tiên dò xét tình huống một chút, tối thiểu phải đến Văn thị dạo một vòng.

Nghe nói ngồi thuyền thuận lợi, ba người ra khỏi nhà hàng liền tới bến lên một chiếc thuyền, báo địa điểm, lộ tuyến còn lại giao cho nhà đò.

Chỉ một giờ sau, khi trở lên bờ thì đã tại phụ cận Văn thị gia tộc.

Xác thực mà nói, đã tại bên ngoài cổng bên của Văn thị gia tộc, cũng là cái cổng dành cho lượng lớn vật phẩm ra vào.

Ngoài cổng vây quanh một đám người, giống như đang nhìn xem thông báo gì đó.

Sư huynh đệ ba người chen lấn tới nhìn xem, là thông báo tuyển dụng.

Thông báo nói, Văn thị muốn tuyển một trăm tên gia đinh, thử việc ba tháng, vượt qua thử việc liền có cơ hội trở thành gia đinh chính thức của Văn thị.

Rất nhiều người không biết chữ, không biết trên thông báo viết gì, có người biết chữ đọc co mọi người nghe.

Không ít người nghe xong liền nóng lòng muốn thử, có thể thấy làm Văn thị gia đinh được đãi ngộ không tệ.

"Hoắc, đại gia tộc chính là không tầm thường, tuyển gia đinh một lần tuyển chính là hơn trăm người, thật xa hoa."

"Có gì phải ngạc nhiên, đại tế ba năm một lần sắp bắt đầu rồi, cần dùng không ít nhân thủ, mỗi lần tại thời điểm này, nhân thủ của Văn

gia đều không đủ dùng, đều phải lâm thời tuyển một nhóm, chờ đại tế xong xuôi, hừ, chân chính có thể lưu lại không có mấy người.”

Chương 214: Tân gia đinh

Nghe người qua đường vây xem nói chuyện với nhau, một lúc sau sư huynh đệ ba người đại khái đã hiểu được.

Đại tế cũng không phải là trốn ở trong Châu thành để tế mà cần đi thuyền dọc sông chạy ra tới biển, thuyền được dùng cũng không phải thuyền bình thường mà cần phải làm trang trí phô trương, còn phải chuẩn bị sân bãi tế tự ở cạnh biển, vân.. vân, cần phải dùng không ít nhân lực vật lực.

Phía bên Văn thị phải điều không ít người đi chuyên môn chuẩn bị trù bị cho việc này, không phải tùy tiện thuyên chuyển mười mấy nhân thủ đi là có thể đủ dùng, chỉ có mười mấy người thì ngay cả việc cải tạo một chiếc thuyền dùng để chở tế phẩm tới biển cũng không đủ.

Lượng lớn nhân thủ vừa được điều đi, xử lý công việc hàng ngày trong nhà thoáng cái thiếu đi quá nhiều nhân thủ thì không thích hợp, cho nên mỗi lần đến thời điểm đại tế thì đều sẽ tuyển một số nhân thủ tạm thời.

Loại tình huống tuyển người này không chỉ xảy ra tại Văn gia, các gia tộc liên quan tham dự tới đều sẽ như thế.

Nói chung, muốn cự tuyệt làm nền trong loại trường hợp đại tế này, muốn nghiêm chỉnh lấy được thể diện mặt mũi, thật sự là không phải nhà có tài sản bình thường có thể làm được.

Sư huynh đệ ba người lý giải được đại khái tình huống liền rời đi, dừng tại một nơi yên tĩnh trong con đường ngõ gần sông để thương

nghị.

Nam Trúc là người đầu tiên mở miệng hỏi hai vị sư đệ, "Thế nào, có muốn trà trộn vào hay không?"

Dữu Khánh nghiễm nhiên đã ngã một lần khôn hơn một chút, hoặc là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, nói chung xem như là đã có kinh nghiệm, thì thầm: "Tại sao lại là thông báo tuyển dụng, tại sao chúng ta đi đến đâu đều có thể đụng đến thông báo tuyển dụng? Không phải là giống như Bích Hải Thuyền Hành, lại đang đào hố chờ sẵn, lại là để chúng ta chủ động nhảy vào đi?"

Nam Trúc: "Lần này không có khả năng, chuyện này mọi người đều biết, Cẩm Quốc còn chưa có xuất hiện, Văn thị người ta đã có lệ cũ này rồi, không có khả năng nghìn năm trước liền đã đào hố chờ ngươi, ngươi cho rằng chúng ta là thứ gì chứ? Lão Thập Ngũ, do do dự dự không giống như là phong cách của ngươi nha."

Người nào đó trái lại không phải do dự mà là có sự cảnh giác khó giải thích, không vì điều gì khác, chỉ bởi vì chững sự việc liên quan đến "Văn" đã khiến lòng hắn có bóng ma.

Thời gian tại Kinh thành kia thật sự quá mức bị dày vò.

Bảo một người đọc không nhiều sách trường kỳ xen lẫn giữa một đám văn nhân, còn phải giả dạng làm đại tài tử trăm năm khó gặp, người nào giả bộ người đó chột dạ.

Nói không chột dạ đó chính là người đứng nói chuyện không đau eo.

Dữu Khánh hỏi ngược lại, "Vậy ngươi nghĩ phải phong cách gì? Không phải ngươi nhất quán kêu gào thận trọng sao? Theo ta, không cần phải trà trộn vào, chúng ta nghĩ biện pháp tìm hiểu một chút, nhìn xem người nào của Văn gia có thể đi vào Tàng thư các, sau đó nghĩ biện pháp bảo hắn đi vào giúp chúng ta kiểm tra là được, không đáng chúng ta tự mình mạo hiểm."

Nam Trúc: "Ngươi nói có lý, nhưng mà ta phải nhắc nhở ngươi, có thể tìm được nhân tuyển thích hợp hay không còn chưa biết, phải tìm tới khi nào cũng không biết, mà cơ hội tiến vào Văn thị này thì đang ngay tại trước mắt, về sau vị tất lại có rồi.

Ý của ta là, không ngại trước tiên tiến vào Văn thị, tiến vào Văn thị cũng không nhất định phải mạo hiểm làm gì, cũng có thể làm được việc mà ngươi nói. Ngươi không cảm thấy trước tiên tiến vào Văn thị thì sau đó càng dễ dàng lý giải tình huống bên trong, cũng càng dễ dàng tìm kiếm nhân tuyển có thể đi vào Tàng thư các sao?"

Dữu Khánh chần chừ, nhưng không thể không thừa nhận, lần này lão Thất nói có đạo lý.

Một mực yên lặng quan sát bốn phía, Mục Ngạo Thiết chợt toát ra một câu, "Trước tiên nhân cơ hội đi vào, nếu không được thì tùy thời có thể ly khai."

Dữu Khánh hơi trầm mặc một chút rồi mới hạ quyết tâm, "Được, trước tiên chuẩn bị thân phận thích hợp đi."

Lúc này ba người liền rời đi.

Chút kinh nghiệm này ba người vẫn phải có, hào phú giống như vậy sẽ không tùy ý để cho người trà trộn vào trong nhà, khẳng định sẽ tra xét nền tảng của ngươi, không chuẩn bị tốt thân phận làm nền tảng thì sợ là không dễ dàng trà trộn vào được…

Ngày hôm sau, đổi một bộ trang phục lao động phổ thông, Dữu Khánh đi đến địa điểm Văn thị nhận đăng kí, vẫn là nơi ngoài cổng bên kia.

Người ngồi ở sau bàn phụ trách tuyển dụng, lơ đễnh, nhàn rỗi đến muốn ngủ vẫn không có người nào đến ứng tuyển, điều này khiến cho trong lòng Dữu Khánh có phần không chắc chắn.

Vì vậy hắn trước tiên tìm một người đi đường để hỏi thăm, hỏi mới biết được, vấn đề là tại trên ba tháng thử việc kia.

Đại gia tộc, trả tiền công cao một chút là không sai, nhưng chỉ có ba tháng, sau đó thì làm sao bây giờ?

Người đã có công việc đàng hoàng sẽ không bỏ đi bát cơm lâu dài trong tay chỉ vì có được tiền công ngắn hạn cao một chút.

Trừ phi đúng lúc gặp phải khó khăn, hoặc thật sự tìm không được công việc làm.

Những kẻ ăn xin, hay thân thể có vấn đề thì trái lại rất muốn đổ xô vào Văn thị, nhưng mà dựa vào thể diện của Văn thị thì cũng sẽ không cần.

Thì ra là như vậy, lúc này Dữu Khánh mới yên tâm đi tới.

"Còn cần người không?"

"Cần."

Người phụ trách tuyển dụng quan sát hắn, lập tức liền có tinh thần, hỏi tên và tuổi, nhà ở nơi nào, thân thể có bệnh gì hay không, sau đó liền nhanh nhẹn cho qua, quay đầu lại gọi một người đem Dữu Khánh dẫn đi vào.

Sự tình đơn giản thuận lợi đến mức khiến cho Dữu Khánh có phần bất ngờ, ngay cả kiểm tra cơ bản nhất cũng không có.

Xem như đã chính thức tiến vào bên trong khu nhà Văn thị.

Vào viện, vừa nhìn tình cảnh bên trong, liền biết đây là đại gia tộc chân chính, mặc dù so ra không khí phái như hoàng cung mà hắn đã gặp qua, nhưng quy mô cũng đủ để dùng to lớn tới hình dung, bên trong tường cao của đại viện là đình đài lầu các liên miên, đi ngang

qua góc cạnh, ngẫu nhiên có thể liếc mắt nhìn thấy vườn cây cảnh quan sắc màu rực rỡ.

Với khu nhà lớn như thế này, ngoại nhân tiến vào hẳn phải lạc đường.

Cũng có thể lý giải, lúc trước khi sư huynh đệ ba người hỏi thăm về Văn thị thì biết được toàn bộ Linh Mễ do Thanh Liên sơn trồng trọt, đem ra buôn bán trên thế tục gần như là một mực giao cho Văn thị tới xử lý. Văn thị mặc dù đã rời khỏi Thanh Liên sơn, nhưng vẫn là đối tượng tin cậy nhất của Thanh Liên sơn làm việc tại thế tục, vẫn là tận tâm tận lực làm việc cho Thanh Liên sơn, có thể tích lũy phú quý đến như vậy, cũng không khó lý giải.

Phùng Trường Điển, một nam nhân bốn năm mươi tuổi, khuôn mặt nghiêm túc, cũng là một trong những quản sự nội bộ của Văn thị, ngồi ở trong một gian phòng nhỏ ánh sáng khá mờ tối nhìn Dữu Khánh từ trên xuống dưới.

Gia đinh dẫn người tới giới thiệu cho Dữu Khánh xong, đưa một mảnh giấy cho Phùng Trường Điển rồi rời đi.

"Ngưu Hữu Khánh…" Bỏ xuống cốc trà, Phùng Trường Điển cầm mảnh giấy nhìn xem, thầm thì đọc rồi lại ngước mắt hỏi Dữu Khánh, "Biết viết chữ không?"

Dữu Khánh hơi giật mình, trong lòng nghi hoặc, làm hạ nhân, cần đến mức vậy không?

Nhìn ra hắn có nghi hoặc, Phùng Trường Điển giải thích: "Biết chữ biết viết thì tiền công mỗi ngày tăng thêm một đồng tiền, một tháng chính là ba mươi đồng, cũng xem như không ít. Mặt khác bố trí công việc cũng có thể thoải mái một chút, để tránh cho có nhục văn nhã, đây là quy củ của Văn thị. Những chỗ tốt này, có bản lĩnh thì nhận được, không có bản lĩnh nhận thì thành thật thừa nhận."

Ba mươi đồng, Dữu Khánh đã sớm chướng mắt rồi, làm ít chút việc thì còn chấp nhận, lúc này gật đầu nói: "Biết một chút có tính không?"

Vừa nói ra lời này, Phùng Trường Điển lập tức đẩy giấy và bút mực trên bàn, chỉ chỉ bức trang trí trên tường, "Chép lại chữ trên đó."

Dữu Khánh lập tức tiến tới nhấc bút trám mực, hạ bút cố ý làm ra vẻ không thuần thục, không muốn để cho chữ viết coi được.

Lúc trước, khi tại Bích Hải Thuyền Hành nhận lời mời viết chữ, là vì tranh chỗ tốt làm đốc công gì đó, mới lộ ra một tay chữ tốt, hiện tại không có chỗ tốt gì tự nhiên là sẽ không thể hiện rồi.

Viết xong đặt bút xuống, đưa cho đối phương nhìn.

Phùng Trường Điển cầm vào tay nhìn xem, hơi gật đầu, có thể lưu loát đem chữ viết ra được chính là chứng minh tốt nhất, sau khi bỏ trang giấy xuống, khuông mặt nghiêm túc thả lỏng hơn một chút, ánh mắt nhìn Dữu Khánh cũng nhu hòa hơn không ít.

Trong thế đạo này, đại đa số người thường là không biết chữ biết viết, người có thể biết chữ biết viết nếu không phải thật sự gặp khó khăn thì chẳng ai nguyện ý làm hạ nhân cho nhà người khác?

Còn có chính là, có một số việc người biết chữ biết viết có thể làm, người không biết chữ biết viết chính là làm không được.

"Lưu Quý." Phùng Trường Điển gọi với ra ngoài một tiếng.

"Ơi." Tuổi trẻ gia đinh đang xếp dọn đồ đạc ngoài cửa lập tức chạy vào.

Phùng quản sự chỉ Dữu Khánh, "Trước tiên dẫn hắn đi lĩnh y phục. Để cho hắn quản lý phòng kho phía tây, nên làm việc gì, còn có quy củ trong phủ, đều dặn dò rõ ràng cho hắn."

Có lời này, nói rõ đã chân chính tiếp nhận Dữu Khánh làm tân gia đinh rồi.

"Đi." Lưu Quý đáp lại, phất tay kêu gọi Dữu Khánh đi theo gã.

Nơi nhận y phục ngay tại sát vách nhà kho, Lưu Quý dẫn Dữu Khánh nhận lấy hai bộ y phục vải xám, cũng bảo Dữu Khánh lập tức thay đổi một bộ, nếu không sẽ không tiện đi lại trong phủ.

Dữu Khánh tránh trong góc thay đổi y phục xong, phát hiện kiểu dáng mặc dù giống với y phục của Lưu Quý nhưng màu sắc thì khác nhau, lúc này thỉnh giáo: "Vì sao y phục của Lưu huynh lại có màu xanh?"

Dẫn hắn đi, Lưu Quý cười ha hả đáp: "Đang định nói cho ngươi biết những quy củ này, về sau nhớ kỹ, chỉ có gia đinh mặc thanh y trở lên mới có thể tiến vào nội viện, gia đinh áo xám các ngươi nghìn vạn lần không thể chạy loạn, lại càng không cho phép vào nội viện."

Gã chỉ chỉ vách tường ngoài cao vút, "Nếu tạm thời phân không rõ nội viện và ngoại viện thì nhớ kỹ bức tường này, nếu về sau có chuyện gì cần đi lại, cứ đi theo bên bức tường này là sẽ không sai. Nếu không có người cho phép thì đừng đi vào lối vào và môn đình bên trong, vạn nhất hộ viện bên trong tâm tình không tốt, đem ngươi đánh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì ngươi không nơi để kêu than rồi. Trong tình huống bình thường sẽ không người nào gọi các ngươi đi vào, không nên chạy loạn thì không có việc gì."

Vừa nghe lời này, Dữu Khánh lập tức liền minh bạch vì sao mình dễ dàng được tuyển chọn như vậy rồi.

Nói mình là gia đinh của Văn thị, đó là tự nâng mình lên.

Loại người như Lưu Quý vậy mới là gia đinh Văn thị chân chính. Giống như hắn thì thuần túy chỉ là kẻ làm công hàng ngày bên ngoài Văn thị, tiếp xúc không đến thứ gì, Văn thị lười tốn tinh lực đi tra rõ xem nền tảng gì đó của ngươi, bởi vì nhìn như ngươi đã trà trộn

được vào Văn thị, kỳ thực ngay từ đầu là chẳng vào được, cổng tường hữu hình và quy củ vô hình đã ngăn cách ngươi ngay tại bên ngoài.

Thì ra là như thế, Dữu Khánh lập tức có phần hối hận, hối hận không nên đến đây, nhưng mà nếu như đã tới rồi, vẫn phải để nhìn xem tình huống rồi nói tiếp.

Theo tường cao đi qua một chỗ ngoặt, đi tới trước khoảng hai mươi trượng, đến ngoài cửa một căn tiểu viện, Lưu Quý chỉ trái chỉ phải nói: "Về sau, mỗi ngày, từ chỗ ngoặt bên này đến cửa hông phía trước, đoạn đường này phải được duy trì sạch sẽ, nhìn thấy dơ bẩn thì phải đúng lúc quét dọn. Bình thường cũng không có người làm dơ, cho nên cũng không có chuyện gì."

"Được." Dữu Khánh đáp lại.

Lưu Quý lại từ trên eo móc ra một chuỗi chìa khóa, tháo xuống một cái, mở ra cổng viện.

Bên trong là cái tứ hợp viện rất nhỏ, trong viện chỉ có một cái giếng nước, những gian phòng khác rõ ràng đều là kho chứa.

Lưu Quý mở ra từng gian cho hắn nhìn, bên trong chất đống nào bàn nào ghế, chổi, gỗ các loại tạp vật, "Đồ vật nào nhập kho, nhập vào mấy kiện, còn có người nào lấy đi cái gì, mỗi thứ ngươi đều cần phải ghi chép rõ ràng, nếu không thiếu đi thứ gì thì sẽ khấu trừ vào trong tiền công của ngươi."

Phần công việc này đơn giản, nhưng không biết chữ viết chữ thì làm không được.

Đưa Dữu Khánh đến một gian phòng nhỏ bên cạnh viện, đẩy cửa ra, bên trong bố trí đơn giản, có một cái giường chiếu cùng một cái bàn, "Nhìn đơn giản chút, nhưng cũng xem như là một địa bàn của riêng ngươi, những kẻ ngủ giường chung khác nhưng là rất ước ao đó.

Lúc trước, nơi đây cũng là do ta quản, nhưng nhân thủ đều ra ngoài làm việc rồi, một mình ta cũng quản không được quá nhiều nơi, hiện tại xem như đã giao cho ngươi rồi. Làm cho tốt, ngươi là người biết chữ biết viết, chỉ cần làm việc để cho Phùng quản sự thỏa mãn, nếu có Phùng quản sự nói chuyện giúp ngươi thì ba tháng sau ngươi có cơ hội rất lớn lưu lại a."

Chương 215: Một con chó con

"Vâng."

Dữu Khánh tận lực làm ra vẻ rất nhu thuận, đáp lại, y phục trên tay cũng đặt ở trong phòng nhỏ trước mắt.

Lưu Quý chắp tay sau lưng đi ra gian phòng, "Nơi mà ngươi gặp Phùng quản sự, cách hai gian phòng chính là địa điểm ăn cơm. Giữa giờ Mão ăn buổi sáng, giữa giờ Ngọ ăn trưa, đầu giờ Tuất ăn chiều, quá hạn không chờ."

Quay đầu lại chỉ tập vở trên bàn trong phòng, "Lấy sổ ra thẩm tra đối chiếu đồ vật trong kho một lần, nhìn xem có đúng hay không, thiếu cái gì thì đúng lúc nói cho ta biết, qua hôm nay thiếu cái gì thì sẽ tính lên đầu ngươi rồi."

"Được." Dữu Khánh nhanh chóng đi vào cầm sổ đi ra.

Lưu Quý không tiếp tục lưu lại kiểm kê cùng hắn, dặn dò một phen các hạng mục công việc cần chú ý rồi rời đi, bảo Dữu Khánh tự mình xem mà làm, vốn cũng không phải là chuyện gì trọng yếu.

Nhưng Dữu Khánh vẫn phải thành thật đi kho chứa để kiểm kê, tránh cho đến lúc đó có chuyện gì nói không rõ ràng.

Sau khi thẩm tra đối chiếu xong, không có thiếu vật gì, đều đúng cả, thì cũng xấp xỉ đến thời gian bữa ăn trưa.

Nói thật, ngay từ đầu hắn đã không muốn đi đến địa điểm ăn cơm gì đó, cơm canh của hạ nhân, không cần nghĩ cũng có thể biết được là đẳng cấp gì, hắn cũng không có đói. Nhưng mà đối với người thường mà nói, có cơm lại không đi ăn vậy thì rất không bình thường.

Đi ra tiểu viện, đóng cổng viện lại, liền đi về phía chỗ ăn cơm, chuẩn bị làm cho qua một bữa.

Đi đến nơi, nghe mùi là có thể tìm được, Dữu Khánh đi vào nhìn nhìn, phát hiện đã ngồi mấy chục người, gia đinh áo xám giống như hắn chiếm khoảng gần nửa.

Học theo, hắn cũng dựa vào eo bài gia đinh "Ngưu Hữu Khánh" cầm đến một cái chén lớn.

Chiếc chén lớn đến nổi có thể úp mặt cất vào, sau khi múc cơm vào, đầu bếp lại úp lên trên một muôi đồ ăn, đây là khẩu phần một bữa cơm của gia đinh.

Cơm là ngũ cốc, đồ ăn cũng chỉ là rau xanh thường thấy.

Đối với loại người như Dữu Khánh mà nói, cơm nước như thế này rất không dễ nuốt xuống, nhưng đối với đa số gia đinh mà nói, tại nơi đây có thể quản cơm no đã là tương đương không tệ rồi, hơn nữa là ba bữa cơm no.

Huống hồ hiện tại trong rau xanh còn bỏ thêm chút thịt, da heo băm vụn, làm cho gia đinh trong phòng ăn nhìn rất ngon miệng.

Dữu Khánh ôm một chén lớn đi vào trong góc, ngồi xuống, đối diện cũng có hai gã gia đinh ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn, lập tức sửng sốt.

Hai người vừa tới không phải ai khác, chính là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết.

Dữu Khánh kinh dị, nhìn nhìn xung quanh, thấp giọng hỏi: "Hai người các ngươi làm sao cũng tới rồi?"

Vốn đã thống nhất với nhau chỉ mình hắn tiến vào hành sự tùy theo hoàn cảnh, hai vị khác ở bên ngoài phối hợp.

Nam Trúc nhỏ giọng cười khẽ, "Không phải là do nhìn thấy ngươi tiến vào rất dễ dàng sao, chúng ta liền tới thử xem, không nghĩ tới liền dễ dàng được chọn rồi."

Mục Ngạo Thiết bổ sung một câu, "Hắn thì không dễ, nhìn thấy hắn quá mập, sợ hắn ăn không đủ lại làm không được. Hắn liền khiêng tảng đá ở bên cạnh lên để chứng minh, mới được chọn vào."

Nam Trúc có phần bối rối, cũng khơi gợi lên oán giận trong lòng, hừ một tiếng, "Một đám mắt chó nhìn thấp người ta."

Dữu Khánh rất không biết nói gì, cũng không biết phải làm gì với hai tên gia hỏa này.

Nam Trúc chuyển chủ đề câu chuyện, "Đúng rồi, lúc trước chúng ta tại trong phòng ngủ tìm ngươi khắp nơi cũng tìm không được, ngươi ngủ ở gian phòng nào?"

Dữu Khánh vừa nghe lời này, tinh thần tốt lên, không chút nào che giấu sự kiêu căng của mình, "Ta và các ngươi có thể giống nhau sao? Ta không ngủ phòng chung, cũng không cần chen lấn cùng người khác, ta có gian phòng riêng của ta."

"Xùy!" Nam Trúc vẻ mặt xem thường, nhìn nhìn xem xét y phục trên người hắn cũng giống như của mọi người.

Vẻ mặt của Mục Ngạo Thiết rõ ràng cũng là không tin.

"Nói nghiêm chỉnh, ngươi đến cùng ở nơi nào, có việc dễ liên hệ." Nam Trúc hỏi tiếp.

Dữu Khánh: "Đi ra cửa này rẽ trái, đi một mực tới cuối, sau đó rẽ phải, nhìn thấy cổng viện đầu tiên chính là nó."

Hai vị sư huynh trầm mặc, nhìn nhau, coi như đã nhớ kỹ.

Dữu Khánh đang muốn hỏi một chút xem hai bọn họ ở nơi nào, đang làm gì, nào ngờ vừa đúng lúc lại có người đi đến, bưng bát ăn cơm ngồi ở một bên, ba người lập tức không tiện nói chuyện nữa, chỉ có thể vùi đầu ăn.

Cơm nước trong chén không dễ ăn, then chốt là số lượng còn rất nhiều, Dữu Khánh chỉ có thể là nỗ lực kiên trì ăn.

Về sau sư huynh đệ ba người cũng không thể kiếm được cơ hội nói chuyện với nhau.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ăn xong, rời đi trước, phía bên kia thỉnh thoảng có người thúc giục hai người bọn họ ăn nhanh lên một chút, hình như là còn có công việc phải làm.

Dữu Khánh theo đi ra thì trên tay bưng chén cơm còn đến một nửa chưa ăn xong.

Thật sự là không có mùi vị gì, nhìn thấy những người khác đều là cầm chén rửa sạch sẽ rồi cầm theo, hắn hỏi thăm mới biết được, chiếc chén này vốn là phát cho bọn họ, về sau tới đây ăn cơm thì phải mang theo.

Trên đường không nhanh không chậm đi trở về, ngửi thấy có mùi thịt thơm thoang thoảng, hình như là từ trong nội viện bay tới, cũng không biết là người nào đang ăn uống ngon lành.

Khi lắc lư về tới cổng vào viện thì ánh mắt hắn chợt mở lớn lên, phát hiện cổng vốn đóng chặt, lúc này lại một cánh mở hé ra, bên trong còn có chút động tĩnh.

Hắn thử đẩy cửa vào trong nhìn xem, phát hiện một con tiểu cẩu lông nhung mềm mại đang tại trong kho chạy lui chạy tới, miệng kéo một cái chổi ra sức cắn xé.

Thì ra là một con chó xông vào, phỏng chừng còn là một con chó con, cũng không biết từ đâu chạy tới, Dữu Khánh yên tâm, vào cửa, đóng cửa lại.

Con chó nhỏ lông xám mũm mĩm kia vừa thấy người xa lạ tới thì lập tức hướng về phía Dữu Khánh nhe răng "Gừ gừ" hai tiếng, dáng vẻ hung dữ trẻ nít.

"Xùy!" Dữu Khánh xem thường, bị tiểu gia hỏa làm cho vui rồi, chiếc đũa trong tay hất hất đồ ăn trong chén ra đất thăm dò.

Tiểu cẩu lập tức không gầm gừ nữa, nhìn chằm chằm cơm nước trên mặt đất xoay xoay đầu, mũi hấp háy, lại nhìn nhìn Dữu Khánh, có phần do dự.

Dữu Khánh liền bỏ đi.

Lúc này tiểu cẩu mới đánh bạo đi tới, ngửi ngửi thức ăn trên mặt đất, cuối cùng vươn ra đầu lưỡi ra liếm ăn, mấy miếng liền ăn sạch sẽ rồi, lại ngẩng đầu đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm Dữu Khánh, đầu lưỡi còn vươn ra liếm liếm miệng.

Dữu Khánh nhìn trái nhìn phải, cuối cùng đem đồ ăn đổ xuống mặt đất dưới mái hiên.

Tiểu cẩu lập tức chạy tới, ngay tại trước mặt Dữu Khánh chóp chép chóp chép nhai ngấu nghiến, ăn rất ngon miệng.

Dữu Khánh nhân cơ hội ngồi chồm hổm tại trước mặt nó tỉ mỉ quan sát, lại phát hiện lông của con tiểu cẩu này không phải màu xám, kỳ thực là màu tím nhạt.

Hắn đưa tay nhấc đầu chó lên nhìn nhìn, phát hiện con ngươi của con chó này lại là màu tím, giống như hai viên Tử bảo thạch.

Không đúng, hắn lập tức tách miệng con chó ra nhìn nhìn hàm răng, lại nhìn nhìn móng vuốt, phát hiện không phải chó, rõ ràng là một con dã thú.

Tiểu cẩu đã có cho ăn nên cũng không nổi giận, còn chủ động lắc lắc đuôi với Dữu Khánh thể hiện lấy lòng.

Dữu Khánh thả nó xuống, để cho nó tiếp tục ăn, vừa lúc tránh khỏi lãng phí.

Hắn thì đứng dậy đi bên giếng múc nước rửa sạch bát ăn cơm, sau đó đi vào trong kho lôi ra một túi than củi, xách đến cửa kho. Hắn nhớ trong kho còn có nồi sắt, sau khi tìm được thì xách đến bên cạnh giếng nước, chuẩn bị cùng nhau rửa sạch sẽ.

Khi hắn múc nước giếng, lau gỉ sắt chiếc nồi thì tiểu cẩu đã ăn xong cũng chạy tới, thái độ đối với Dữu Khánh hoàn toàn không giống lúc đầu nữa rồi, lắc đầu vẫy đuôi xoay chuyển quanh hắn, dáng vẻ rất thân thiết.

Thái độ của Dữu Khánh đối với nó cũng không như trước, thỉnh thoảng lộ ra nét cười tà mị, động tác kỳ rửa nồi sắt trên tay càng thêm ra sức.

Cạch cạch cạch, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Tiểu cẩu phản ứng trái lại cơ cảnh, tựa hồ muốn tránh né gì đó, mập mạp bỏ chạy, chạy vào trong gian phòng của Dữu Khánh.

“Có ai không?” Bên ngoài truyền đến tiếng hỏi.

Dữu Khánh cảm giác âm thanh quen thuộc, hình như là Nam Trúc, nói: “Vào đi.”

Cửa được đẩy ra, đi đầu tiên tiến vào không phải ai khác, chính là Nam Trúc, tại phía sau gã còn có năm sáu người, đều mặc y phục gia đinh màu xám, ở trong đó có cả Mục Ngạo Thiết.

Nhìn thấy Dữu Khánh thật sự tại nơi đây, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết y nguyên cảm thấy kinh ngạc.

Dữu Khánh dừng công việc trên tay lại, vẫy vẫy nước trên tay, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Có ngoại nhân, Nam Trúc cũng chỉ có thể là làm bộ không quen biết, lấy ra mảnh giấy, "Tới lấy đồ."

Đồng thời cũng có một người khác lấy ra mảnh giấy.

Dữu Khánh nhận cầm mảnh giấy nhìn xem, người phân làm hai nhóm, đều là tới lấy đồ, lúc này dẫn mấy người tiến vào một gian nhà kho, chỉ vào nói ra: "Thùng nước, đòn gánh, chổi đều tại nơi đây, tự mình chọn đi."

Một đám người lập tức đi vào chọn lựa.

Đợi cho bọn hắn chọn xong đi ra, Dữu Khánh hướng mọi người ngoắc tay nói: "Tất cả tới đây ký tên."

Đem một đám người đưa đến cửa vào gian phòng của mình.

Thừa dịp thời gian Dữu Khánh viết kê khai vào trong cuốn sổ, đã quan sát xong hoàn cảnh nơi đây, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vươn đầu nhìn nhìn vào trong phòng, phát hiện quả nhiên là một gian phòng riêng cho một người.

Vừa tới là có thể có một gian phòng riêng, còn có một tiểu viện độc lập, người tiến vào cùng một ngày lại có thể khác biệt lớn như vậy sao? Sư huynh đệ hai người quay mặt nhìn nhau.

Kê khai xong vào trong cuốn sổ, Dữu Khánh đưa cho bọn họ lần lượt tới đây ký tên, không biết viết tên mình thì bảo in lại dấu vân tay, nhìn một đám người thái độ khúm núm, rõ ràng đều là tân nhân.

Đợi cho đám người rời đi rồi, Dữu Khánh đem cửa đóng lại, tiếp tục đến bên giếng nước rửa nồi.

Không ngoài hắn dự liệu, không bao lâu, cổng viện lại bị đẩy ra, Nam Trúc thò đầu nhìn nhìn vào bên trong, tiếp đó rất nhanh nghiêng người tiến vào, miệng sách sách không ngừng.

Gã còn chưa đi đến trước mặt Dữu Khánh, cổng lại mở ra rồi, Mục Ngạo Thiết cũng mượn cớ quay trở lại.

Quay đầu lại nhìn một cái xong, Nam Trúc đi tới trước mặt Dữu Khánh, cúi người chống hai đầu gối hỏi: "Lão Thập Ngũ, chuyện gì vậy, vì sao lại cho ngươi một gian riêng lại cho ngươi một viện riêng, ngươi dùng thân phận A Sĩ Hành à?"

Dữu Khánh: "Ngươi suy nghĩ nhiều, không có cách nào, tướng mạo ta nhìn được a. Hai người các ngươi làm gì?"

Nam Trúc: "Ta chính là phụ trách quét dọn, thể hình lão Cửu phải chịu thiệt, trực tiếp bị phân đi làm các công việc cần thể lực như dỡ hàng rồi."

Dữu Khánh kỳ quái, "Họ Phùng kia không có hỏi các ngươi biết chữ biết viết sao?"

"Hỏi."

"Các ngươi nói như thế nào?"

"Tự nhiên là nói không biết, a…" Lời nói được phân nửa, Nam Trúc ngây ngẩn cả người, cũng tỉnh ngộ rồi, hỏi lại, "Ngươi sở dĩ được ở tại đây là bởi vì ngươi nói mình biết chữ?"

Dữu Khánh suy tư gật đầu: "Có thể là như vậy."

Đã biết được vấn đề xảy ra ở đâu, Nam Trúc ước ao đố kị hận nói: "Lão Thập Ngũ, ngươi lại không cẩn thận rồi, chạy tới làm hạ nhân, nói mình biết chữ, ngươi sẽ không sợ khiến cho hoài nghi sao?"

Dữu Khánh: "Ta một cái đại tài tử như vậy, chỉ nói mình biết chữ cũng đủ ủy khuất bản thân mình rồi."

Nam Trúc có phần bất mãn, đứng thẳng, hừ nói: "Tài tử thì thế nào, không phải cũng cọ nồi rửa chén như mụ đàn bà sao."

Dữu Khánh buông tay đứng dậy, bỏ đi, hướng hai người ngoắc tay, "Tới đây."

Sau khi dẫn hai người vào trong phòng mình, Dữu Khánh nhìn nhìn khắp nơi, sau cùng cúi người nhìn dưới gầm giường, nhìn thấy được con chó con trốn ở phía dưới, ra hiệu cho hai người nhìn xem.

Hai người khom lưng nhìn, đã thấy được.

"Một con chó, thế nào?" Nam Trúc hỏi.

Dữu Khánh: "Nồi chuẩn bị cho nó, chỗ ta cũng có sẵn than củi, không nên nói ta ăn mảnh một mình không để ý huynh đệ nha, đến thời gian cơm tối các ngươi tìm cớ tới đây."

Ánh mắt Nam Trúc sáng lên, "Ăn thịt chó?"

Dữu Khánh: "Không phải, không biết là dã thú gì. Chút nữa ngươi đi bên kia nghĩ biện pháp kiếm chút đồ gia vị đem tới."

Nam Trúc chần chừ, "Người ta chưa chắc đã cho."

Dữu Khánh xùy nói, "Ngay cả Thái Thú nữ nhi đều có thể lừa gạt tới tay, thiếu một chút đã là con rể Thái Thú, một chút đồ gia vị tính là gì?"

Chương 216: Linh sủng

Nói đến việc này, khuôn mặt Nam Trúc lập tức trầm xuống, "Lão Thập Ngũ, ngươi mà còn nói bậy nữa thì đừng trách ta trở mặt a."

Dữu Khánh biết rõ vì thuận miệng đã đâm trúng phải nỗi đau của đối phương, hơi có chột dạ, cười gượng một tiếng, "Chỉ là ví dụ, chỉ là ví dụ."

Nam Trúc hừ một tiếng, "Đừng ngốc đi, nơi đây nấu thịt vừa chín, mùi thịt không phải sẽ bay đi khắp nơi đều biết."

Dữu Khánh: "Đến giai đoạn khai hỏa, có mùi thịt là bình thường, lúc trước ta đã nghe được rồi, không có việc gì."

Vừa nghe hắn nói như thế, Nam Trúc cũng có chút thèm ăn, ừ một tiếng nói: "Để ta thử xem."

Món hầm dân dã chính là kỹ năng sở trường của Linh Lung quan, tại trong núi khi bắt được chim muông dã thú gì đó, một nồi hầm kia tỏa ra hương vị quả thực quá tuyệt. Sau khi mấy người bọn họ xuất sơn, đã thật lâu chưa có nếm qua rồi.

Mục Ngạo Thiết hơi có lo lắng, "Nơi đây làm gì sẽ có dã thú, không phải là của nhà ai nuôi đi?"

Nam Trúc phì nói, "Quản gì là của nhà ai nuôi, ai bảo chính họ không trông chừng, ăn xong còm thừa lại xương cốt tìm một chỗ chôn đi, thần không biết quỷ không hay. Đúng rồi, xương cốt còn có thể cho Đầu To thưởng thức. Bữa ngũ cốc lúc trưa kia thực là cứng, ăn đến tê cả đầu lưỡi, cần phải thay đổi khẩu vị."

Thế đạo đầy đói kém như thế này đương nhiên sẽ có bầu không khí như vậy, chó nhà ai nếu để chạy sang nhà người khác, vậy thì có một câu tục ngữ gọi là đóng cửa đánh chó!

Dữu Khánh gật đầu, ý của hắn cũng là như vậy, chính là muốn thay đổi khẩu vị, bữa cơm trưa kia khiến hắn chán ghét đến bây giờ.

Kỳ thực, ăn ngũ cốc gì gì đó cũng được, bọn họ cũng không phải là không thể ăn, then chốt là tên đầu bếp kia cũng không biết từ đâu mời tới, cơm nước làm ra thật sự khó ăn, mùi vị thuần thiên nhiên hẳn còn ngon hơn hẳn so với tay nghề chế biến kiểu đó. Linh Lung quan dù có nghèo, sư huynh đệ ba người bọn họ cũng chưa từng phải chịu qua đói khát, trong ngắn hạn không có cách nào ăn được ngon lành giống như những người dân lao động khác.

Hết lần này tới lần khác loại hạ nhân như bọn họ còn không thể tùy ý ra vào Văn thị, muốn đi ra ngoài thay đổi khẩu vị cũng không thể.

Dữu Khánh hắn còn đỡ, chưa ăn bao nhiêu thì đã đem về rồi, hai người Nam, Mục và một đám người ở chung với nhau, đem về cũng không thể xử lý tốt, đành phải cố gắng kiên trì nhét toàn bộ vào trong bụng, bây giờ có một bữa mỹ vị chủ động đưa lên cửa, suy nghĩ rất nhanh liền thống nhất được rồi.

Người chính là như vậy, thời điểm thật sự gặp được thứ chân chính muốn ăn kỳ thực là thời điểm không có tiền đồ nhất, hoàng đế đều có thể xắn tay áo lên chẻ củi nhóm lửa.

Làm món ăn dân dã, sư huynh đệ ba người đều là kẻ lão luyện trong phương diện này, không nhiều lời nữa, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lại cấp tốc rời đi.

Hai người chỉ là quay trở lại hỏi một chút tình hình, không thể nán lại lâu, còn có công việc phải làm.

Dữu Khánh hướng về phái bóng lưng hai người rời đi gọi, "Ta trước tiên làm thịt vặt lông sẵn, chỉ chờ các nguyên liệu của ngươi, tận lực tới sớm một chút."

Nam Trúc đưa lưng về phía hắn phất phất tay, cùng song song đi ra cổng, sau đó đem cửa đóng lại.

Hai người là chạy chậm trở về, khi chạy đến cổng vào Tây tạp viện thì lại gặp được một đám gia đinh chạy đến.

Có người còn hướng bọn họ phất tay nói: "Đừng ngẩn ra đó, đi mau."

Hai người không hiểu ra sao, lúc này cũng chạy đuổi theo, Nam Trúc hỏi người bên cạnh, "Không phải cần đi làm việc sao? Vội vội vàng vàng như vậy để làm gì?"

Người kia đáp: "Không biết a, chính là kêu gọi toàn bộ Tây tạp viện chúng ta đến sân phơi tập hợp."

Hỏi không ra nguyên do gì, hai sư huynh đệ đành phải cứ vậy đi theo.

Sau khi khoảng trăm người tập kết tại sân phơi, chưởng quản toàn bộ Tây tạp viện Phùng Trường Điển Phùng quản sự bồi một nam một nữ xuất hiện.

Nam mày kiếm mắt tinh, ngọc thụ lâm phong, một thân bạch y, lưng đeo bảo kiếm.

Nữ con mắt tròn lóe sáng, mũi cao, trên mặt có chút tàn nhang, phấn y váy dài, nhìn rất cơ trí khả ái, chỉ là nhìn kiểu tóc thì chính là nha hoàn.

Cho dù là như thế, Phùng Trường Điển thân là một trong những Quản sự cấp bậc hắc y của Văn gia, tại trước mặt nha hoàn kia tựa hồ thỉnh thoảng còn hơi có vẻ khom người khách khí.

"Đều đã đến rồi chưa?" Phùng Trường Điển cất tiếng hỏi Lưu Quý đang đứng ở phía trước đám người.

Rất rõ ràng, Lưu Quý tại Tây tạp viện khá được Phùng quản sự coi trọng.

Lưu Quý lập tức đáp: "Trong lúc nhất thời khả năng còn có nơi chưa được thông báo, còn đang kiểm kê."

Phùng Trường Điển xua tay nói: "Được rồi, gặp nhau thì thông báo một tiếng đi." Tiếp đó xoay người hỏi phấn y nha hoàn ở bên cạnh, "Tiểu Hồng, là ngươi nói hay là ta nói?"

Nha hoàn được xưng là tiểu Hồng nói: "Phùng quản sự, đây là người của ngươi, còn là ngươi nói đi."

Phùng Trường Điển gật gật đầu, lại đối diện mọi người nói: "Mọi người tạm thời đặt công việc hiện tại của mình sang một bên, tập trung đi tìm một con chó con, thực sự thì không phải là con chó con, chỉ là nhìn giống như vậy, màu lông thoạt nhìn là màu xám, thực tế là màu tím nhạt. Ta phải đặc biệt nhắc nhở một chút, đó là Linh sủng của Tam tiểu thư, người nào tìm được sẽ có trọng thưởng."

Lời này vừa nói ra, đứng giữa đám người, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quay mặt nhìn nhau, đều đoán được thứ mà lão Thập Ngũ muốn hầm chính là cái gì.

Hiện tại hai người tuy rằng còn chưa biết rõ Tam tiểu thư là người nào, nhưng mà có thể nuôi Linh sủng thì có thể là người bình thường được sao?

Hai người phát hiện mắt lão Thập Ngũ có phần mù, Linh sủng cũng có thể nhìn thành dã thú, hai cái tròng mắt dùng để làm gì? Thứ này nếu như ăn vào trong bụng, vậy thì quá đắt rồi.

Khiến hai người rịn mồ hôi lạnh chính là không biết lão Thập Ngũ đã làm thịt tiểu gia hỏa kia chưa.

Hai người nhớ mang máng câu nói trước lúc sắp chia tay kia của Dữu Khánh, nói cái gì mà trước tiên làm thịt cạo lông sẵn, chỉ suy nghĩ đến cũng khiến người run rẩy tay chân.

Hai người cũng không biết tính mạng tiểu gia hỏa kia có còn hay không, nếu như đã bị giết chết rồi thì phải nhanh chóng thông báo cho lão Thập Ngũ hủy thi diệt tích, nếu không như thế, một khi bị phát hiện được, vậy thì đã chơi đùa lớn rồi, ngày đầu tiên vừa mới trà trộn vào Văn thị a!

Hai người chỉ mong còn có thể cứu chó dưới đao nhưng mà Phùng Trường Điển vẫn còn đang nói, làm cho trong lòng hai người rất sốt ruột.

"Các ngươi tản ra đi tìm, đem tất cả các ngóc ngách mà các ngươi có thể đi tìm đều xem xét tỉ mỉ một lần, tất cả các ngóc ngách đều không thể bỏ qua, phải giống như cái sàng vậy, quét qua toàn bộ một lần cho ta, đều nghe được không?"

"Nghe được."

Lưu Quý dẫn đầu hưởng ứng, chúng gia đinh cùng cao giọng phụ họa theo.

Phùng Trường Điển phất tay nói: "Đi thôi, nhanh đi."

Một đám gia đinh lập tức giải tán.

Không còn người khác, Phùng Trường Điển mới quay đầu lại đối với nha hoàn kia khách khách khí khí hỏi: "Đã thông báo đến các địa phương khác chưa?"

Luận về địa vị, quản sự như hắn là trực tiếp thuộc sự quản lý của quản gia Văn phủ, nhưng mà gia đinh cùng loại thiếp thân nha hoàn này vẫn còn có sự khác biệt, thiếp thân nha hoàn trực tiếp thuộc chủ nhân mỗi phòng quản lý, không tới phiên gia đinh quản sự tới quản.

Người bên cạnh chủ nhân, người trường kỳ giao tiếp với chủ nhân, cho dù là địa vị như Phùng quản sự cũng phải khách khí, huống hồ chủ nhân của nha hoàn này còn không phải là loại tầm thường.

Tiểu Hồng gật đầu, "Là dọc đường thông báo đi tới đây, đều đã cho biết rồi."

Phùng Trường Điển đưa tay ra hiệu, "Đừng đứng nơi này phơi nắng nữa, vào trong đình ngồi đợi đi. Ta đã bảo người đi thông báo những nơi khác, bảo bọn họ có tin tức thì tới đây thông báo cho các ngươi."

Một nam một nữ gật đầu, đi theo hắn…

Bên trong tiểu viện Tạp vật, con chó nhỏ đã lại chạy đi ra, tự mình chạy vào trong chiếc nồi đã đánh rửa sạch sẽ để chơi đùa.

Gỉ sắt trong nồi đã được cọ rửa sạch sẽ, tẩy rửa sáng loáng, đáy nồi hình nón, tiểu cẩu tử phình phịch tại trong nồi chạy vòng xoay quanh theo nồi sắt, bị nước trong nồi làm cho ướt sũng, tiểu cẩu tử tựa hồ còn rất cao hứng.

Dữu Khánh đi một vòng quanh tiểu viện, tìm không được bếp lò, sau cùng đành phải từ trong xó xỉnh mó ra mấy viên gạch, chuẩn bị sắp đặt thành cái bếp đơn giản.

Nơi đây đang còn xếp gạch, cổng viện cót két kêu rồi trực tiếp bị đẩy ra, ngay cả gõ cửa cũng không có.

Dữu Khánh nhìn lại, chỉ thấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lại trước sau lóe lên lướt vào, còn nhanh chóng đem cửa cài chốt trong lại.

Ánh mắt sư huynh đệ hai người đã trực tiếp nhìn chằm chằm con chó con đang chơi đùa trong nồi.

Nhìn thấy tiểu gia hỏa vẫn còn sống, hai người có thể nói trùng điệp thở phào nhẹ nhõm.

Nam Trúc sải bước đến trước mặt tiểu gia hỏa.

Tiểu cẩu bị hù dọa giật mình lập tức muốn bỏ chạy, nhưng đáy nồi quá trơn, bị trượt ngã vừa lăn vừa bò, sau khi đứng lên thì hung dữ hướng Nam Trúc "gầm gừ".

Nam Trúc xuất thủ rất nhanh, ôm lấy nó, cũng bóp chặt miệng nó, không cho nó gọi ra tiếng, rất sợ bị người đang tìm kiếm bên ngoài nghe được, đồng thời rất nhanh nhìn nhìn xem tuổi nó, móng vuốt và màu lông, phát hiện hẳn chính là thứ người ta muốn tìm.

Dữu Khánh còn chưa kịp hỏi bọn hắn tại sao quay trở lại, nhìn thấy bọn họ như vậy thì đứng lên, hoài nghi hỏi: "Các ngươi làm gì vậy?"

Nam Trúc muốn phun vào vẻ mặt đó của hắn, nhấc nhấc thứ bị kiềm chế trong tay, hỏi: "Thứ này là món ăn dân dã sao? Đây rõ ràng là Linh sủng nhé?"

Linh sủng? Dữu Khánh hoài nghi, "Cái gì mà Linh sủng hay không Linh sủng, ngươi từ đâu nhìn ra nó là Linh sủng?"

Nam Trúc: "Lông là màu tím, ngươi mù a."

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Lông màu tím thì chính là Linh sủng sao?"

Nam Trúc hết lời chống đỡ, kỳ thực, nếu không phải có người nói cho biết, sư huynh đệ ba người không người nào nhận biết, không một ai có kiến thức đó.

Mục Ngạo Thiết ăn ngay nói thật, "Đây là Linh sủng mà Văn phủ Tam tiểu thư nuôi dưỡng, hiện tại bên ngoài đều đang phát động tìm kiếm, không thể ăn được rồi."

"Ách…" Dữu Khánh sửng sốt, hỏi ngược lại: "Tam tiểu thư là chuyện gì vậy?"

Nam Trúc: "Chúng ta cũng không rõ ràng, có thể dưỡng Linh sủng, có thể nghĩ mà biết." Gã nhìn nhìn cái nồi đã được đánh bóng sạch

sẽ dưới chân, hắc, bên kia đã đang xếp đặt bếp lò rồi, không khỏi cảm thấy may mắn, "Cũng may chúng ta tới kịp, nếu không còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Được rồi, thứ này ta mang đi." Dứt lời xoay người liền đi, trực tiếp chạy ra cửa.

Dữu Khánh kỳ quái, "Hắn tích cực như vậy làm gì?"

Mục Ngạo Thiết: "Người nào tìm được con Linh sủng này thì sẽ có trọng thưởng."

Dữu Khánh bừng tỉnh đại ngộ, cũng hết chỗ nói rồi, cắn răng, "Lão Thất thật sự không phải thứ gì tốt, rõ ràng là lão tử tìm được nha, hắn trái lại cầm đi lĩnh công!"

Mục Ngạo Thiết từ chối cho ý kiến, xoay người rời đi.

Sau khi bên trong tiểu viện chỉ còn lại một mình, Dữu Khánh nhìn xem chiếc nồi đã được đánh bóng sạch sẽ, còn có nửa cái bếp lò đang xếp kia, thì ra uổng công bận rộn rồi…

"Ai nha, Tử Long, ngươi tại sao ướt sũng thành như vậy rồi, chạy đi đâu chơi đùa nước phải không?"

Trong đình, tiểu Hồng nhận lấy con chó con do Nam Trúc truyền đến, nhanh chóng đem nó đặt ở trên bàn đá hỗ trợ lau nước.

Nam Trúc đứng ở trên bậc thang vẻ mặt bồi cười theo, thế nhưng tạm thời không ai để ý tới gã.

Nam tử mày kiếm tinh mâu kia nói: "Lén trốn đi nghịch nước cũng không sao, chỉ sợ nó chạy đi ăn đồ bậy bạ."

Tiểu Hồng vừa lau chùi cho chó nhỏ, vừa hỏi: "Vì sao?"

Mày kiếm nam tử nói: "Linh sủng tương lai sẽ hóa hình, sẽ hóa thành dạng gì có liên quan rất lớn với quá trình nó trải nghiệm và phát triển. Gần đèn thì sáng, gần mực thì đen, nói cách khác, người

từ nhỏ lăn lộn lớn lên cùng một đám chân lấm tay bùn thì lớn lên cũng dễ dàng biến thành kiểu chân lấm tay bùn. Linh sủng từ nhỏ cần dưỡng thành tâm tính tốt, càng là siêu phàm thoát tục, như vậy tương lai hóa hình bộ dáng càng dễ nhìn, cho nên tận lực đừng cho nó đụng tới những thức ăn thô bỉ kia, nếu không để nhiễm phải quá nhiều tạp chất, tương lai nó hóa hình cũng sẽ rất đau đớn."

Chương 217: Thăng cấp người làm vườn

Tiểu Hồng như có đăm chiêu, đại khái nghe hiểu rồi, nhưng lại khó xử nói: "Nhưng nó không thích ăn loại thức ăn mà ngươi mang đến đó a, cho nó ăn, nó sẽ nôn ra."

Mày kiếm nam tử: "Thức ăn thanh tâm quả dục tự nhiên sẽ không có vị gì, không thích ăn là rất bình thường. Nó không muốn ăn cứ để cho nó bị đói, đói đến lúc không chịu nổi nữa tự nhiên sẽ ăn. Tiểu gia hỏa này vừa mới cai sữa, đây chính là thời gian để dưỡng thành thói quen ăn uống tốt, không nên nuông chiều nó. Qua thêm một tháng nữa, đợi cho năng lực tiêu hóa của nó tăng lên thì có thể để cho nó dùng Nghiệt Linh đan rồi. Đến lúc đó theo nó chậm rãi lớn lên, linh trí cũng dần dần mở ra, sẽ trở thành bạn tốt đồng hành với tiểu thư nhà ngươi."

Nghiệt Linh đan? Ánh mắt Nam Trúc hơi lóe lên, trong lòng âm thầm chấn động, ai da, con chó con này vậy mà sắp dùng một viên Nghiệt Linh đan giá trị nghìn vạn lượng bạc?

Có lúc gã thật sự không hiểu được ý nghĩ của nhà có tiền, giá trị một viên Nghiệt Linh đan đủ để bồi dưỡng ra một Huyền cấp tu sĩ, tình nguyện đem nhiều tiền như vậy tùy tiện tiêu phí tại trên người một con sủng vật cũng không nguyện tùy tiện tiêu phí tại trên thân người, thật không biết là nghĩ như thế nào.

Gã phát hiện đời này của mình sống còn không bằng một con chó của nhà có tiền.

Tiểu Hồng ôm tiểu cẩu tử lên, "Tử Long, vậy thì ngươi sắp phải chịu đói bụng rồi, ai bảo ngươi không ngoan."

Phùng Trường Điển nhịn không được hỏi một câu, "Con Linh sủng này thoạt nhìn giống y như chó."

Mày kiếm nam tử cười nhẹ nói: "Phùng quản sự, nó không gọi là chó, gọi là 'Tử Vân hống', bây giờ còn chưa nẩy nở mà thôi, lớn lên thì to hơn hẳn chó, một trảo dễ dàng có thể khiến sư tử hổ báo vỡ toang đầu óc, mãnh thú bình thường nhìn thấy nó đều phải đi vòng."

Phùng Trường Điển thổn thức, "Trước giờ chưa từng nhìn thấy, Tam tiểu thư lúc nào nuôi dưỡng nó lớn lên, lớn lên thì phải cẩn thận một chút."

Tiểu Hồng kiêu ngạo nói: "Là lễ vật do Thanh Liên sơn Chưởng môn đại nhân tặng cho tiểu thư nha, ba ngày trước Sở công tử mới đem xuống núi."

Vừa nghe nói là Thanh Liên sơn Chưởng môn tặng cho, Phùng Trường Điển đem lời nói cảm thấy nuôi dưỡng cái trò này nguy hiểm nuốt trở vào, nga nga đáp lời mấy tiếng.

Nam Trúc trong lòng lại sách sách không ngừng, Thanh Liên sơn Chưởng môn thế nhưng là Chưởng môn đại phái rồi, cũng không biết Tam tiểu thư này đến tột cùng là người nào, lại có mặt mũi lớn như vậy.

Lúc này, Phùng Trường Điển mới nhận ra tên mập mạp kia vẫn còn tại đây, lúc này đằng hắng nói: "Ngươi làm không tệ, trước tiên trở về đi, đã nói có trọng thưởng thì sẽ có trọng thưởng, sẽ không thiếu ngươi."

"Vâng." Nam Trúc vẻ mặt nịnh nọt cười cười lui xuống.

Mày kiếm nam tử kia và tiểu Hồng cũng không nán lại lâu, cùng nhau mang theo tiểu gia hỏa rời đi.

Về phần Nam Trúc, vừa đi ra sân phơi liền bị một đám gia đinh với lòng ước ao vây quanh.

"Ui, mập mạp, Phùng quản sự thưởng ngươi cái gì rồi?" Có thanh y gia đinh hỏi.

Nam Trúc buông tay, "Không biết, nói là sẽ thưởng sau. Đúng rồi, nha hoàn kia là ai vậy, tại sao thoạt nhìn ngay cả Phùng quản sự cũng phải cho bọn hắn mặt mũi."

Thanh y gia đinh cười hắc hắc nói: "Đó là thiếp thân nha hoàn tiểu Hồng của Tam tiểu thư."

"Tam tiểu thư là ai?" Nam Trúc nhân cơ hội hỏi thăm.

Mặt trời chiều hạ thấp về phía Tây, ngoài cổng hông phía Tây Văn phủ, một con thuyền chở hàng nhỏ neo đậu trong nhánh sông, Mục Ngạo Thiết và những gia đinh khác lục tục lên thuyền chất lương, khi hai sọt được chứa đầy liền gánh lên bờ, đưa vào bên trong phủ.

Lương là tân lương cao cấp, bách tính tầng dưới chót chưa hẳn ăn nổi, tại Văn phủ nhưng là định kỳ bổ sung cấp cho các đại trù phòng bên trong phủ.

Cho dù chỉ có thể tại dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hộ viện và đi theo lộ tuyến quy định, nhưng mà Mục Ngạo Thiết xem như đã có cơ hội tiến vào nội viện Văn phủ.

Dọc theo đường đi, y đều âm thầm quan sát xung quanh, ghi nhớ lộ tuyến và địa hình, âm thầm phỏng đoán "Văn Xu các" ở đâu…

Nam Trúc cũng tương tự, trong ngày đầu tiên trà trộn vào phủ thì đã tiến vào Văn phủ nội viện, tuy rằng tiến vào tầng thứ tương đối nông cạn.

Gã chỉ có thể di chuyển tại khu vực vườn ươm sát với nội viện môn đình kia.

Mặt trời chiều hạ xuống, một tên đại mập mạp đi theo một ông già làm vườn học tập cách làm cỏ như thế nào, tỉa cành vặt lá cho hoa và cây như thế nào, tưới nước cho hoa cỏ cây cối như thế nào.

Toàn bộ hoa cỏ cây cối trong Văn phủ đều có chuyên gia không ngừng chăm sóc, phải luôn luôn duy trì tươi đẹp, duy trì sum xuê, duy trì vĩnh viễn vui sướng hướng vinh cũng là để cho khách nhân nhìn thấy, đây cũng là một loại phô trương của đại gia tộc.

Phùng quản sự nói chuyện giữ lời, phần thưởng tới rất nhanh, đầu tiên là trực tiếp thưởng một lượng bạc, thứ hai chính là làm công việc của người làm vườn này.

Xem như là bố trí cho một công việc nhẹ nhàng, trọng điểm còn là có thể học chút tài nghệ, hơn nữa tiền công mỗi tháng còn có thể nhiều thêm năm mươi đồng.

Đó chính là trọng thưởng mà Phùng quản sự đã nói.

Đó chính là trọng thưởng mà Nam Trúc độc chiếm công lao của sư huynh đệ ba người có được.

Nam Trúc khuôn mặt tươi cười tiếp nhận, xoay người liền cười nhạt, oán thầm không thôi, Linh sủng đáng giá cỡ nào a, giúp các ngươi tìm về mà chỉ thưởng một lượng bạc, thật cho rằng lão tử là dân nhà quê chẳng biết chẳng hiểu gì hay sao, nếu sớm biết như thế, còn không bằng để cho lão Thập Ngũ khai đao, mọi người cùng nhau nếm thử hương vị Linh sủng hầm là như thế nào.

Nói đến cùng, ngay từ đầu gã đã chướng mắt loại khen thưởng này.

Kì thực đối với những gia đinh phổ thông khác mà nói, đó quả thực là một phần trọng thưởng.

Thái dương sắp xuống núi rồi, đám gia đinh đã làm xong công việc dồn dập thu công, nhao nhao đi ăn cơm.

Sư huynh đệ ba người lại chạm mặt nhau, đều ăn không quen, nhưng vẫn phải cố gắng kiên trì mà nhai.

Lúc lấy cơm, người ta ước gì lấy nhiều thêm một chút, ba người bọn họ cũng không tiện để người lấy ít.

Dữu Khánh đã có kinh nghiệm, hắn có tổ riêng của mình, dễ xử lý, sau khi lấy xong một chén cơm nước thì trực tiếp quay đầu rời đi, có người hỏi thì nói mang về từ từ ăn.

Khóe mắt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết chú ý thấy vậy, cũng lục tục đứng dậy đi theo.

Dọc theo đường đi, một trước một sau, cẩn thận lưu tâm bốn phía, đi tới cổng vào khu nhà Dữu Khánh, khi đã xác định không người nào nhìn thấy mới nhanh chóng lách người đi vào.

Bên trong viện, Dữu Khánh đang an vị trên một cái ghế chờ đợi, khi nhìn thấy hai người lấm la lấm lét nhìn mình thì liền biết hai người sẽ đến.

"Ai, cái thứ này thật sự là ăn không vào nổi. Nếu như có thể đưa ra ngoài thì thật tốt, ăn xin ngoài đường e rằng nằm mơ cũng phải cười tỉnh rồi."

Nam Trúc ngoài miệng lải nhải, người đi tới phía sau Dữu Khánh thì trực tiếp đem một chén lớn cơm nước đổ vào trong cái nồi mà lúc trước Dữu Khánh đã đánh chùi sạch sẽ.

Mục Ngạo Thiết học theo, cũng đổ vào trong nồi kia.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn thấy thì sửng sốt, vội đứng lên hỏi: "Thứ các ngươi không ăn lại đem tới chỗ ta là có ý gì?"

"Ai, ngươi một phần cũng là xử lý, hai phần ba phần cũng là xử lý giống nhau."

"Ta nói a, ai là Chưởng môn?"

"Hiện tại đều là gia đinh, đều là châu chấu trên một sợi dây thừng, nói việc này còn có ý nghĩa sao? Ta tìm hiểu được không ít tình huống, ngươi có muốn biết hay không?" Nam Trúc hỏi ngược lại, người thì tại bên giếng ném gàu xuống, múc nước lên, sau đó đem chén của mình nhét cho Mục Ngạo Thiết đã ngồi xổm xuống chuẩn bị rửa chén, bảo rửa luôn một lần.

Dữu Khánh thấy thế, ngoài miệng hỏi: "Tình huống gì?" Động tác cũng không chậm, cũng nhanh chóng cầm chén đổ cơm nước vào trong nồi sắt, sau đó đưa cho Mục Ngạo Thiết rửa.

Mục Ngạo Thiết mắt lạnh quét về phía hai người, rõ ràng đang hỏi, các ngươi coi ta là cái gì?

Nam Trúc hắc hắc nói: "Lão Cửu, ta giúp ngươi lấy ghế đi."

Sau đó rung rung một thân thịt mỡ chạy vào trong kho, nhanh chóng xách ra hai chiếc ghế, bên trong kho có không ít loại đồ này.

Dữu Khánh ngồi trở lại trước, lại lần nữa hỏi: "Tình huống gì?"

Nam Trúc ôm bụng ngồi xuống, tựa ở lưng ghế, thở ra một hơi, "Ta xem như đã hiểu rõ, gia đinh có thể làm việc lâu dài tại Văn thị này, nếu không phải là con cái sinh ra trong phủ thì chính là đã kí kết khế ước bán mình, những người khác gần như không có khả năng nào lưu lại.

Nói cách khác, chúng ta nhiều nhất chỉ có thời gian ba tháng, chờ đến khi việc đại tế kết thúc, nếu như còn không có được thứ chúng ta cần, vậy thì phải cút đi."

Dữu Khánh: "Việc này không cần ngươi nói, nghĩ cũng có thể nghĩ ra được. Ta cũng không tin thời gian ba tháng còn vào không được 'Văn Xu các' . Đúng rồi, con Linh sủng gì kia là chuyện gì vậy, ngươi đoạt lấy công lao của ta chạy đi, được đến chỗ tốt gì?"

Rửa bát xong đứng lên, Mục Ngạo Thiết đi tới ngồi xuống, "Nghe nói thưởng cho một lượng bạc, thăng cấp làm người làm vườn học đồ, một tháng nhiều thêm năm mươi đồng tiền công."

Nam Trúc có chút bối rối, chuyển hướng đề tài, "Cũng may chúng ta chạy tới đúng lúc, ngăn cản ngươi hạ sát thủ, nếu không sự tình liền lớn rồi. Con Linh sủng kia chính là 'Tử Vân hống' trong truyền thuyết, là lễ vật do Thanh Liên sơn Chưởng môn đưa cho Văn thị Tam tiểu thư, vừa mới từ trên núi đưa tới không được mấy ngày."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Có thể được Thanh Liên sơn Chưởng môn tăng Linh sủng làm lễ vật, Tam tiểu thư này là người nào?"

Nam Trúc: "Văn thị đương đại tộc trưởng Văn Mậu, có ba con trai hai con gái, lấy vợ thì đã lấy vợ, gả đi cũng đã gả đi, đều từng người có gia đình. Hai vợ chồng tiểu nhi tử sinh được một nữ nhi, sau đó không biết xảy ra chuyện gì, đã gặp nạn, lưu lại một bé gái mồ côi, tên là Văn Hinh.

Văn Hinh không cha không mẹ, từ nhỏ chính là do một tay tộc trưởng Văn Mậu nuôi lớn, có lẽ là bởi vì mồ côi nên rất được Văn Mậu thương yêu, vì vậy địa vị tại Văn gia rất không như bình thường. Văn Mậu còn có hai cháu gái, nhưng mà đều đã xuất giá rồi, cho nên đều xưng Văn Hinh là Tam tiểu thư.

Nghe nói Tam tiểu thư này xinh đẹp dịu dàng, hiểu thư đạt lễ, cầm kỳ thư họa đều biết, là một tài nữ đọc đủ loại thi thư, chính là hòn ngọc quý được Văn Mậu tinh tế mài khắc. Ta đánh giá vị Thanh Liên sơn Chưởng môn kia tặng Linh sủng cũng là vì Văn Mậu yêu thích."

Nghe gã nói như thế, Dữu Khánh thiếu một chút chảy nước miếng, tại sao có cảm giác đó chính là một nửa khác mà mình mộng tưởng,

nuốt nuốt nước bọt hỏi: "Văn Hinh kia thật sự tốt như ngươi nói vậy sao?"

Nam Trúc: "Ta chưa có gặp qua, ta làm sao biết được. Nghe nói người là không tệ, chỉ là có một điểm không tốt, nói là đã đính hôn rồi, đáng tiếc." Nói xong lắc đầu thổn thức.

Dữu Khánh vui vẻ, "Người ta đã đính hôn là chuyện người ta, ngươi đáng tiếc cái gì, cũng không có nhìn xem mình bao nhiêu tuổi rồi. Lại nói người nào nha, có thể xứng đôi với gia thế bối cảnh của nhà hảo cô nương này?"

Nam Trúc: "Nhớ không rõ, nghe nói là đối tượng do chính Văn Mậu tìm kiếm cho cháu gái, nói là cháu của một cự phách văn đàn họ kép 'Vũ Văn' nào đó, nói đó là một đại nhân vật mà người đọc sách nào đều biết rõ, trong cái trò này ngươi hẳn là vừa nghe liền biết là ai đi?"

Dữu Khánh hừ một tiếng, ăn ngay nói thật, giọng điệu lại rất không tốt, "Không có nghe nói qua, quỷ mới biết là bãi thối cứt chó gì."

Nam Trúc thoáng sửng sốt, không nghĩ tới ngay cả lão Thập Ngũ đọc đủ thứ thi thư đều chưa nghe qua, tiếp tục nói: "Nghe nói bản nhân nhà trai cũng không tệ, cũng là một đại tài tử, thi Hương đạt hạng ba, vốn sẽ vào kinh thành đi thi cùng khóa với ngươi, nào ngờ phát bệnh hiểm nghèo nên bị lỡ kỳ thi, đành phải đợi kỳ thi tiếp theo."

"Xùy!" Dữu Khánh mặt đầy xem thường, "Ta cũng không dám xưng mình là đại tài tử, hắn cũng xứng?"

Mục Ngạo Thiết thình lình toát ra một câu, "Ngươi còn chưa gặp qua cô nương kia thì đã bắt đầu nói như vậy rồi, có điểm quá a."

Chương 218: Lại tới kiếm cơm

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Thứ gì tốt ta đều muốn, không được sao?"

Được rồi, Mục Ngạo Thiết không nói nữa rồi, không dông dài cùng hắn.

Dữu Khánh cũng không muốn nói tiếp đề tài này, nói đến liền khó chịu, cô nương tốt đều là của người khác, lấy thân phận địa vị của hắn cũng không chiếm được, gia thế tương tự như Văn gia là sẽ chướng mắt hắn, trừ phi giả mạo A Sĩ Hành, vấn đề là giả mạo nam nhân khác để tìm nữ nhân cho mình thì tính là chuyện gì?

Nữ nhân tìm được kiểu như vậy kỳ thực là thích nam nhân khác, khó chịu hay không khó chịu?

Hắn nhiều khi suy nghĩ nếu mình là Chưởng môn hoặc đệ tử của một danh môn đại phái thì sẽ muốn tiền có tiền, muốn tài nguyên tu luyện tùy tiện mua, muốn thân phận địa vị có thân phận địa vị, đến nhà ai đều có thể môn đăng hộ đối.

Nhưng mà không có cách nào, với xuất thân của hắn, trừ phi đầu thai lại lần nữa, chứ sư môn không có điều kiện cho hắn càng nhiều hơn, khi thực lực và dục vọng không tương xứng, người chưởng môn là hắn đây cũng chỉ có thể theo hai vị sư huynh đồng thời tại nơi này làm hạ nhân.

Nếu không muốn đấu tranh một lần, vậy thì tựa như một đời trước vậy, tiếp tục trốn ở bên trong núi chịu đựng là được, còn rất an toàn.

Nghĩ đến là phiền, liền phất tay với Nam Trúc, nói: "Đang rất tốt nói gì tới chuyện nữ nhân, không nói chuyện này nữa, nói chút tình hình nghiêm chỉnh."

Nam Trúc gật đầu, "Căn cứ một ít gia đinh miêu tả, có thể cho ra một cái kết luận, Thanh Liên sơn đệ tử đi lịch lãm, đa số là mượn nhờ lực lượng của Văn gia tại thế tục làm bố trí sắp xếp. Nói cách khác, lực lượng hộ viện giữ nhà hạch tâm của Văn gia chính là tu sĩ Thanh Liên sơn, tu sĩ Thanh Liên sơn tại Văn gia không ít, muốn lén lút trà trộn vào 'Văn Xu các' sợ rằng có điểm phiền phức."

Dữu Khánh: "Tình hình mà ngươi nói chỉ cần suy nghĩ là biết, nói cũng chẳng khác gì không nói?"

Nam Trúc lập tức hỏi: "Vậy ngươi nắm giữ được tình hình gì?"

Nghe hỏi như thế, Dữu Khánh lập tức bối rối, lăn lộn đến chỗ khu kho tạp vật này, lúc đầu còn cảm thấy là tới được một địa phương tốt.

Tương đối mà nói, quả thực cũng là một nơi tốt, nhưng đối với việc hắn muốn làm thì nơi này tuyệt không phải là địa phương gì tốt, đơn độc lẻ loi, lại không tiện đi lại khắp nơi, ngay cả người cũng không thấy được người nào, tìm một người để tán dóc cũng khó, rất khó nắm giữ được tình hình gì.

"Ta tại nơi đây hiện nay không có gì."

Hắn một câu nói liền lướt qua, lại hỏi Mục Ngạo Thiết, "Phía bên ngươi có được tình hình gì không?"

Mục Ngạo Thiết trả lời: "Ta gánh chút đồ đi vào trong đó, nhớ được một ít lộ tuyến và hoàn cảnh bên trong, có thể dùng để vẽ bản đồ."

Dữu Khánh sờ sờ chút râu tơ, suy tư, gật đầu, "Có thể, chúng ta cùng lúc thực hiện cả hai cái biện pháp. Thứ nhất, âm thầm tìm kiếm nhân tuyển thích hợp có thể đi vào 'Văn Xu các'. Thứ nhì, thăm dò địa hình Văn phủ, vẽ bản đồ, chuẩn bị cho chính chúng ta dùng để xâm nhập 'Văn Xu các'. Bản đồ đặt tại chỗ của ta, chỗ của ta có điều kiện, các ngươi đem địa hình dò xét được từng chút đưa tới đây, chúng ta hoàn thiện từng chút từng chút một."

Lão Thất và lão Cửu đều gật đầu, hiện nay cũng không có biện pháp nào càng tốt hơn, tạm thời cũng chỉ có thể là trước tiên chuẩn bị như vậy.

Hai người đi không được bao lâu, trời cũng đã gần như tối đen.

Tại lúc Dữu Khánh vừa mới cài chốt cửa, chuẩn bị về phòng đả tọa tu luyện thì cửa bị người đẩy, tiếp đó vang lên tiếng đập cửa.

Dữu Khánh lập tức đi tới mở cổng ra, ngoài cổng là Lưu Quý, hắn nhanh chóng nhường đường, cũng khách khí chào: "Lưu đầu."

Lưu Quý cũng không dò tìm chạy loạn, trực tiếp tiến vào gian phòng của Dữu Khánh.

Tại bên trong phòng quan sát khắp nơi một chút, đi tới bên cạnh bàn, tại dưới đèn lật xem một chút sổ đăng ký, thấy làm cũng không tệ lắm, thỏa mãn gật gật đầu, khép sổ lại, xoay người nói: "Trong Phủ không đủ nhân thủ, ta phải qua tâm quá nhiều địa phương, cũng không có thời gian chậm rãi dạy ngươi, tự ngươi phải tỉ mỉ cẩn thận, không hiểu thì đi tìm ta."

Dữu Khánh: "Vâng."

"Ừ, ta đi nơi khác nhìn xem." Lưu Quý ném lại một câu nói rồi chắp tay sau lưng rời đi, khi đi tới cửa thì chợt dừng bước quay đầu lại nói: "Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trên đường không có chuyện gì phải ngừng lại thì buổi trưa ngày mai, Ngũ thiếu gia sẽ trở về. Tộc trưởng lên tiếng rồi, đến lúc đó mọi người đều có thể tạm dừng làm việc nghỉ ngơi một chút, có thể đến cửa chính xem náo nhiệt."

"Vâng." Dữu Khánh đáp lại, sau đó còn là nhịn không được hỏi, "Lưu đầu, Ngũ thiếu gia là ai?"

"Ngươi ngay cả…" Lưu Quý vừa nói ra phân nửa liền nghẹn lại, tỉnh ngộ rồi, đúng rồi, đây là tân nhân, còn chưa biết, lúc này kiêu ngạo

trả lời: "Ngũ thiếu gia tên là Văn Ngôn An, công tử của Đại gia gia, tại trong các cháu của tộc trưởng thì xếp hàng thứ năm, khoa thi năm ngoái danh liệt Bảng Vàng, tiến sĩ Nhị giáp, phụng chỉ về quê hương thăm viếng.

Phụng ý chỉ của Hoàng đế bệ hạ về thăm người nhà, hiểu không? Bao nhiêu người cả đời đều không xem được cảnh náo nhiệt này, cũng không phải tùy tiện nhà ai đều có thể gặp gỡ, tộc trưởng lòng từ bi, cho phép các ngươi mở mang kiến thức, tranh thủ vui vẻ đi."

Văn Ngôn An? Trên Bảng Vàng năm ngoái có người tên này sao? Dữu Khánh trong lòng lẩm bẩm, một chút ấn tượng cũng không có.

Người đứng đầu danh sách chỉ sẽ so với phía trên, không mấy người sẽ đi quan tâm tới người xếp ở phía sau mình.

"Vâng vâng vâng." Dữu Khánh khách khí đáp lời.

"Đây là tiến sĩ thứ mười bảy của Văn gia ta, toàn bộ Cẩm Quốc muốn tìm ra được dòng dõi như vậy, thì cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay." Lưu Quý chắp tay sau lưng đắc ý dào dạt rời đi, tuy là làm hạ nhân, nhưng ma cùng có quang vinh.

Đóng cửa lại, Dữu Khánh nho nhỏ phì nói, "Nhị giáp có gì hay mà phách lối."

Xem thường rồi, về phòng cho Đầu To ăn, tu luyện, về phần Văn Ngôn An gì gì đó, hắn chẳng chút nào lo lắng, trước tiên không nói tới với bộ dạng hiện tại của hắn sẽ có nhận ra được hay không, thứ nhì hắn vị tất sẽ đi xem trò náo nhiệt kia, dù cho có đi thì cũng là trốn ở trong đám người, sẽ không để cho ai nhìn thấy.

Thổi tắt đèn, khoanh chân đả tọa tu luyện.

Lúc này một đêm im ắng trôi qua.

Khi trời vừa sáng lên thì trong lúc tĩnh tọa, lỗ tai Dữu Khánh khẽ động, mơ hồ nghe đến bên ngoài cổng có âm thanh cào cào sột soạt gì đó, tiếp tục lắng nghe thì lại không nghe được rồi.

Hắn cho là đám chuột hay là loại gì đó tương tự, đang muốn tiếp tục tu luyện thì bên ngoài viện đột nhiên truyền đến âm thanh rõ ràng, hắn lập tức thu công đứng dậy, rất nhanh mở rộng cửa đi ra, chỉ thấy mặt sau cây cột kho chứa có một con tiểu cẩu, đang bốp bốp nhai ăn gì đó.

Thứ đang ăn là thức ăn mà ngày hôm qua ba người sư huynh đệ bọn hắn đổ đi, hắn dùng một tờ giấy dầu gói lại, tiện tay đặt ở dưới cột hành lang, dự định hôm nay khi đi ra bên ngoài quét dọn thì len lén xen lẫn trong đám rác rưởi cùng nhau đổ đi.

Tiểu cẩu đang ăn nhìn cũng thấy có vẻ quen mắt, hắn cúi đầu nhìn kỹ, con chó nhỏ cũng quay đầu lại nhìn hắn, cái đuôi phía sau cái mông tròn mũm mĩm vung vẩy bày tỏ thiện cảm, lắc đầu vẫy đuôi một hồi xem như chào hỏi, sau đó lại tiếp tục vùi đầu bốp bốp bốp bốp mà nhai ngấu nghiến.

Ngoại trừ con Linh thú gọi là Tử Vân hống kia ra, cũng không có gì khác biệt.

Dữu Khánh vuốt chút râu tơ, vẻ mặt kinh nghi, cơm thừa cách một đêm có gì đặc biệt mà cũng có thể ăn ngon lành như vậy, đây là Linh thú sao? Nhìn cái đức hạnh này rõ ràng chính là một con thổ cẩu.

Không đúng, làm sao chạy vào được rồi?

Hắn quay đầu nhìn lại, lại lập tức chạy đến cổng vào lôi kéo cánh cổng, không sai, cửa đã được đóng chặt.

Về sau lại phát hiện ra được vấn đề, hắn ngồi xổm xuống nhìn xem xét cống thoát nước dưới mái hiên đổ ra ngoài, thông suốt, đây không phải chính là một cái chuồng chó thiên nhiên sao.

Dữu Khánh quay lại, đưa tay túm da gáy thằng nhãi con nhấc lên, xem kỹ, tương đương hoài nghi có phải là người dưỡng Linh thú quá không để tâm rồi hay không, có phải là để cho tiểu gia hỏa này bị quá đói rồi hay không, nếu không đường đường Linh thú làm gì đến mức phải đem cơm thừa cách đêm làm như mỹ vị.

Tiểu cẩu le lưỡi liếm liếm cơm dính trên miệng, con mắt to tròn tội nghiệp nhìn hắn, đuôi lắc lắc càng nhiều rồi.

Dữu Khánh xách nó đến miệng cống thoát nước, ngồi xổm xuống nói, "Vật nhỏ, không phải ta không cho ngươi ăn, đây là cơm cách đêm rồi, ta nghe thấy cũng thiu rồi, nếu như ngươi ăn hỏng bao tử, một khi bị tìm tới cửa, ta sợ là ta gánh không nổi trách nhiệm." Dứt lời đem nó nhét vào miệng cống, đẩy hướng ra bên ngoài một cái rồi đứng lên.

Kẹt tại miệng cống, tiểu gia hỏa lắc lắc cái mông, lại là thụt lui trở về di chuyển từng chút một, xem bộ dáng đó, chính là không đi, còn muốn quay lại.

Dữu Khánh lập tức chống tường, vươn chân vào trong mương, nhắm vào mông tiểu gia hỏa đẩy một cước, bên ngoài lập tức truyền đến âm thanh phù phù té rơi.

Nơi đây mới thả lỏng chân, ngồi xổm xuống nhìn nhìn ra bên ngoài một cái, lập tức thấy tiểu gia hỏa lại bò vào, lại đang chui vào bên trong, Dữu Khánh lập tức một cước đạp tới, bàn chân chặn kín tại miệng cống nucớ, chính là không cho nó tiến vào.

Không nói tới việc hắn chướng mắt với một lượng bạc phần thưởng kia, sở dĩ không cho nó tiến vào lại chính là như hắn nói, tiểu gia hỏa ăn đống cơm nước thiu qua đêm đó, có khả năng bị tiêu chảy, sợ bị tính sổ, cho nên phải kiên quyết cùng tiểu gia hỏa phân rõ giới hạn, phủi rõ quan hệ.

Thủy chung ủi không được, cũng chạy không ra, tiểu gia hỏa "Gầm gừ" không cam lòng hai tiếng, lui về phía sau té ngã xuống, lại là âm

thanh phù phù.

Chờ một hồi, không còn có phản ứng, Dữu Khánh cho rằng nó đã hết hy vọng rồi, đang định dời cục gạch tới ngăn chặn miệng cống thoát nước, khóe mắt chợt thấy bên kia có động tĩnh lắc lư, nhìn lại, giỏi thật, tiểu cẩu kia vậy mà lại đã từ bên kia cống thoát nước dưới mái hiên chui trở vào.

Vừa tiến vào được liền vui mừng, lại ngoe nguẩy lon ton chạy tới đống cơm thừa qua đêm kia, xông tới liền bốp bốp bốp bốp nhai ngấu nghiến.

"Hắc!" Dữu Khánh vui rồi, dùng hết sức lực chỉ vì miếng ăn, so với những dân đói kia thật đúng là không có gì khác biệt.

Vẫn là câu nói kia, con tiểu cẩu này ăn thức ăn thiu, hắn phải giũ sạch quan hệ, liền đứng dậy đi đến túm lấy nó.

Đang cuồng nhai nhì nhoàm, tiểu gia hỏa quay lại nhìn, tựa hồ ý thức được chút gì, lập tức lon ton lon ton chạy trốn, chui thẳng vào bên trong kho chứa.

Dữu Khánh vào kho chứa theo, kết quả phát hiện có phần phiền phức, một đống đồ đạc lung tung rối loạn, bàn ghế tạp vật chất đống, hắn ngồi xổm xuống xem xét, ánh sáng rất không tốt, cũng không biết tiểu gia hỏa đa chui vào nơi nào ẩn núp rồi.

"Đừng có rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, lăn ra đây nhanh lên, ngươi đừng hại ta." Dữu Khánh tiện tay chụp lấy một cây mộc côn, đập bàn rầm rầm để đe dọa.

Chính vào lúc này, bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa.

Hắn lập tức đi ra, trước tiên nhanh chóng đem đống cơm thiu chưa ăn hết kia giấu đi, rồi mới vội vàng hỏi, "Người nào?"

"Ta." Là giọng của Nam Trúc.

Dữu Khánh thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh đến mở cổng ra, nhìn thấy chỉ một mình Nam Trúc, nghi hoặc hỏi: "Trời còn rất sớm, làm gì vậy?"

Nam Trúc than thở: "Ai, thì là rất sớm, ai nói không phải chứ. Linh sủng của Tam tiểu thư lại chạy mất rồi, lại bảo mọi người hỗ trợ tìm, ta nghĩ nghĩ, có phải là lại chạy tới chỗ này của ngươi hay không, nên cố ý tới đây hỏi ngươi một chút."

Gã vừa mới dứt lời, bóng dáng của Mục Ngạo Thiết cũng đã xuất hiện.

Không cần hỏi, khẳng định là cùng một mục đích, Dữu Khánh lập tức bảo hai người tiến vào, còn hướng phía ngoài cổng nhìn nhìn xung quanh rồi mới lùi vào đóng cửa lại.

Nam Trúc thấp giọng hỏi: "Thật sự lại chạy tới nơi này của ngươi rồi?"

Dữu Khánh: "Đừng lời vô dụng, phiền chết rồi, nhanh lên bắt lại đi." Phất tay kêu gọi hai người cùng theo hắn.

Chương 219: Áo gấm về nhà

Đập đập bên trái, gõ gõ bên phải, thậm chí là cong người chui vào trong đám đồ đạc lộn xộn, đem từng viên gạch góc tường này gõ thình thịch.

"Ngươi làm gì vậy?" Đứng nhìn từ trên, Nam Trúc kinh nghi hỏi.

Gã và Mục Ngạo Thiết đều đã đại khái nhận ra được mục đích, nhưng hai người vẫn chưa nghe ra được âm thanh thình thịch có gì dị thường.

"Ngao… Ngao…"

Bị bắt lại, tiểu gia hỏa kia kêu to lên, Mục Ngạo Thiết một tay bóp miệng nó lại.

Không đập ra được động tĩnh dị thường, Dữu Khánh không đáp lời, lại nhìn chằm chằm bụi mù đang tung bay ngưng mắt nhìn một hồi, sau đó, lại lần nữa nhấc tay, khớp xương ngón tay ngầm phát nội lực, bắt đầu tại trên nền gạch một tiếng lại một tiếng thong thả gõ "Thình… Thịch…".

Tại từng tiếng gõ có dùng lực, cuối cùng thanh âm phát ra đã có dị thường, một khối khu vực nào đó ẩn có âm thanh kim loại rung động.

Dữu Khánh đưa tay lên, "Đưa đèn cho ta."

Mục Ngạo Thiết vội vàng lấy đèn từ trên tay Nam Trúc, rồi cúi người đưa cho hắn.

Phía dưới một cái bàn gỗ có nhét mấy cái ghế băng, Dữu Khánh giương đèn đưa vào bên trong, phát hiện thấy khe hở tại một chỗ nền gạch có dị thường, đa số khe hở gạch đều bị bụi bặm phủ kín, phía dưới khu bàn ghế này có mấy khe gạch vẫn chưa bị bụi bặm lấp kín hoàn toàn.

Lúc này lại nhìn phản ứng đám bụi mù lơ lửng bồng bềnh, quấy nhiễu yếu ớt khiến cho khí lưu biến hóa quả thực chính là đến từ phía dưới những khe gạch này.

Hắn vặn mở đèn cháy to hơn, đặt ở trên mặt đất một bên, bắt đầu dời băng ghế phía dưới bàn ra, Mục Ngạo Thiết đem từng cái ghế dời ra chất đống tại mặt trên.

Phía dưới bàn được dọn trống, Dữu Khánh dùng ngón tay kẹp lấy viên gạch kéo mở ra một viên, từ phía trên cao nhìn xuống, trong mắt Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc đều lộ ra sự kinh ngạc, bởi vì nhìn thấy được vật kim loại phía dưới, theo Dữu Khánh đem từng viên gạch cạy lấy ra, một tấm kim loại bộc lộ ra ngoài.

Trên tấm kim loại còn có chỗ tay cầm lõm vào bên trong.

Dữu Khánh đưa tay vào chỗ tay cầm, chậm rãi nhấc tấm kim loại lên, lộ ra một cái miệng động phía dưới tối như mực, còn có bậc thang đi xuống, đây rõ ràng là một cái địa đạo.

Đứng nhìn ở ba cao độ cao trung thấp, sư huynh đệ ba người nhịn không được quay mặt nhìn nhau.

Khiến cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết càng kinh ngạc chính là lão Thập Ngũ này có năng lực phát hiện không khỏi cũng quá mạnh mẽ đi, như vậy mà cũng có thể phát hiện ra nơi này có địa đạo? Đổi thành bọn họ thì tuyệt đối không có khả năng phát hiện được, dù cho đem toàn bộ đồ vật dời sạch sẽ rồi để cho bọn họ đi một lần cũng không có khả năng phát hiện.

Xốc tấm sắt lên, đặt dựa vào tường, Dữu Khánh cầm ngọn đèn đưa vào trong địa đạo quan sát dò xét, sau đó chui vào phía dưới bàn, cong người theo bậc thang đi xuống dưới.

Địa đạo cũng không rộng, chỉ có thể cho hai cái người đi song song mà thôi.

Phía trước tối như mực, cũng không biết thông tới nơi nào.

Hắn đang định đi tới phía trước nhìn xem, Nam Trúc ở bên trên chợt áp chế giọng nói gọi: "Lão Thập Ngũ, hừng đông rồi, không còn thời gian nữa, quay lại đi. Bên ngoài đang tìm kiếm con tiểu cẩu khắp nơi, khả năng sẽ có người tiến vào đây bất cứ lúc nào. Phía dưới này khẳng định là mật đạo của Văn gia, dò xét ban ngày không thích hợp, đến đêm tối không người quấy rầy hãy nói tiếp, mau trở lại đi."

Gã đã mơ hồ nghe được bên ngoài viện có tiếng bước chân chạy qua.

Suy nghĩ cũng phải, Dữu Khánh cố kìm nén sự hiếu kỳ, nhanh chóng đi ra, đậy tấm sắt cẩn thận, lấy gạch xếp trở lại, cấp tốc đem ghế

băng cũng như những tạp vật khác qua loa đặt về vị trí cũ.

Đi ra kho chứa, ba người nhìn nhau, đối với địa đạo bên trong càng thêm thấy hiếu kỳ.

Nam Trúc: "Không nghĩ tới phía dưới kho chứa này còn có mật đạo. Tình cảnh của chúng ta khác hẳn với nơi này của ngươi, không quản là ban ngày hay là đêm tối đều không có biện pháp thoát thân thời gian dài, không thể tới đây cùng nhau dò xét với ngươi. Nếu ngươi thật sự muốn đi xuống điều tra, phía dưới này còn không biết là tình huống như thế nào, ngươi phải nghìn vạn lần cẩn thận."

Gã nhìn nhìn xung quanh, chỉ tới phía trên tường viện dưới mái hiên trước cửa vào phòng ngủ, "Nếu muốn tiến địa đạo, trước đó hãy đặt một cục đá phía trên tường kia, vạn nhất không nhìn thấy ngươi, chúng ta cũng có thể biết rõ ngươi là tại trong địa đạo xảy ra chuyện, không quản có thể cứu ngươi hay không, tối thiểu cũng biết phương hướng gặp chuyện không may, dễ nghĩ biện pháp."

Dữu Khánh ừ một tiếng, thấy gã lại đi lấy tiểu cẩu trong tay Mục Ngạo Thiết, lúc này bắt cổ tay gã lại, "Ta nói a, công lao này không thể luôn dành cho một mình ngươi đi, lại là ngươi tìm được tiểu cẩu, vậy được sao? Ta thì không nói, lão Cửu vẫn còn đang làm cu-li a, ngươi cũng phải cho hắn lập công a?"

Nam Trúc đẩy tay hắn ra, "Ngươi nhìn hai người các ngươi xem, ta là loại người đó sao? Công lao của hạ nhân có gì hay mà đoạt, chút nát công lao này, nếu chia sẻ cho nhau liền không đủ để nhét kẽ răng. Công lao dành cho một mình ta thì khác rồi. Hiện ta đã có thể đi vào cổng nội viện, nếu tiếp tục tích lũy công lao, nói không chừng có thể đổi một thân thanh y, vậy thì có thể đi lại ở bên trong đình rồi, đến lúc đó tìm hiểu cái gì cũng thuận lợi hơn."

Hai người còn lại nghe gã nói vậy thì sửng sốt một hồi, cảm giác hình như có điểm đạo lý.

Nam Trúc ôm tiểu cẩu xoay người rời đi, "Được rồi, từng người rời đi, đừng quá sát nhau."

Dữu Khánh: "Đừng nói là tìm được ở chỗ ta."

"Yên tâm, sẽ không, ta không có ngốc, ngươi tìm được, tại sao lại là ta ôm đi? Ta khẳng định sẽ nói tìm thấy trong bụi cây." Nam Trúc quay đầu lại đáp một câu, người đã đi đến cửa vào, nhẹ nhàng mở cổng viện ra, vươn đầu ra bên ngoài quan sát dò xét, sau khi xác nhận không có người liền cấp tốc lách người đi ra ngoài.

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: "Lời tuy có lý, nhưng vì sao ta cảm giác như mình đã bị hắn lừa?"

"Không kỳ quái." Mục Ngạo Thiết ném xuống một câu hình như có ám chỉ, rồi cũng sải bước rời đi.

Dữu Khánh xoay người đi đến dưới mái hiên cầm lấy dụng cụ quét dọn, mở rộng cổng đi ra, nhấc chổi quét dọn đoạn đường do mình phụ trách.

Thật đúng là không có rác rưởi gì, cũng chỉ quét đi vài miếng lá cây, sau đó kèm theo cơm và thức ăn còn thừa lại cùng nhau đổ xuống khu vực đổ rác chỉ định.

Trở về, hơi chút rửa mặt, lại đi ra.

Sáng sớm vắng vẻ, được hai cái bánh ngô.

Còn có kẹp theo dưa muối không biết làm từ thứ gì, nghe người bên cạnh bàn nói, là dùng lớp ngoài của quả dưa mà các chủ nhân nội trạch không ăn để làm.

Những thứ này, tựa hồ không phải do cùng một đầu bếp làm, Dữu Khánh còn miễn cưỡng có thể ăn được.

Đề tài nói chuyện nhiều nhất bên trong nhà ăn chính là vị Ngũ thiếu gia đề danh Bảng Vàng sắp về tới nơi kia.

"Phùng quản sự đã nói rồi, bên trên đã bảo người đưa tới cho Tây tạp viện chúng ta một con heo và một con dê, hôm nay sẽ làm thịt khao mọi người."

"Không chỉ vậy a, bên trên còn bảo bên này báo cáo số lượng người, chỉ cần Ngũ thiếu gia vừa trở về, liền án theo số người phát tiền mừng, mỗi người một trăm đồng!"

"Oa, cũng giống như lần Ngũ thiếu gia đề danh Bảng Vàng kia a!"

"Đúng vậy, từ trước tới nay vị tiến sĩ thứ mười bảy của Văn thị xuất thân tại Đại phòng, vâng Thánh ân áo gấm về nhà, Đại phòng trên mặt có vinh quang a."

"Tiến sĩ thứ mười bảy của Văn thị, có tiến vào Nhất giáp không?"

Nói ra lời này chính là Nam Trúc.

Dữu Khánh nghe tiếng nhìn tới, phát hiện luận về tìm hiểu tin tức các loại, vẫn là Nam Trúc càng thích hợp, chỉ cần có cơ hội liền sẽ thừa dịp mà chen vào hỏi thăm, Mục Ngạo Thiết thì như một khối gỗ, không nói chuyện chút nào, là loại người dù biết rõ cũng sẽ không mở miệng.

Hiện trường yên tĩnh một chút, sau đó có người bắt đầu mở lời nói giúp Văn thị.

"Nhất giáp chỉ có mấy người? Là Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa ba người! Muốn thi đậu Nhất giáp, đã không chỉ cần học vấn, còn phải có vận khí."

"Đúng vậy, có thể vào kinh đi thi đã là tài tử xuất sắc của mỗi Châu, Ngũ thiếu gia sau cùng có thể tại trong đông đảo anh tài tinh nhuệ danh liệt trước ba mươi lăm, đó đã là nhân vật khó lường rồi."

Trong một mảnh âm thanh ầm ĩ, Dữu Khánh ngồi ở trong góc im ắng, trong đầu không biết vì sao nghĩ đến Minh tiên sinh sống bừa bãi nửa cuộc đời, nghĩ đến bộ dạng Minh tiên sinh múa bút thành văn giống như điên cuồng, không biết Minh tiên sinh bây giờ sống thế nào rồi.

Biểu hiện của vị Minh tiên sinh kia tại trong kỳ thi đại khảo, với hắn mà nói, đến nay y nguyên là một câu đố, đến nay y nguyên không nghĩ ra, người có thể chỉ dạy ra được một số tiến sĩ tốt, tại trong trạng thái tinh thần uể oải không phấn chấn tùy tiện viết viết là có thể đáp đề được bốn khoa đầy điểm, vậy mà lại sẽ thi liên tục nhiều lần như vậy vẫn thi không đậu, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Mà vận mệnh của hắn cũng bởi bài đáp đề mà Minh tiên sinh liền mạch lưu loát viết ra kia làm thay đổi.

Vận mệnh giống như tại đó đào một cái hố chờ hắn, trốn cũng trốn không thoát, hãm hại hắn không còn cách nào khác…

Đến nửa buổi sáng thì Trung môn của Chính môn Văn phủ mở ra, bày ra tư thế nghênh đón quý khách.

Bao gồm cả Tây tạp viện ở trong đó, gần như toàn bộ đều được triệu tập đến, đại môn trong ngoài, đám gia đinh phân chia ở hai bên, đứng chờ.

Mặt trời lên cao hơn, đứng lâu ở bên ngoài, đầu trống phơi nắng có chút choáng váng, Dữu Khánh cũng xen lẫn trong đám người.

Ở bên ngoài nữa thì tụ tập không ít bình dân bách tính hiếu kỳ, đều biết rõ quý nhân của Văn phủ sắp trở về rồi.

Lóc cóc, lóc cóc…

Một kỵ binh chạy nhanh đến, xông qua đại kiều, xuyên qua cổng chào cao to, thẳng đến Văn phủ, tại ngoài cổng lớn siết cương dừng

lại, nhảy xuống tọa kỵ liền chạy vào bên trong phủ, vừa chạy vừa hô lớn: "Tới rồi, tới rồi, Ngũ thiếu gia trở về rồi."

Người vây xem lao nhao ngoi đầu lên.

Bên trong đại môn rất nhanh lại xuất hiện một đám người, các chủ nhân Văn phủ cuối cùng đã hiện thân, già trẻ lớn bé, cả trai lẫn gái, một đám đông.

Một lão già đi giữa một đám người vây quanh, cẩm y hoa phục, diện mạo hiên ngang, râu và lông mày trắng như tuyết, sắc mặt hồng nhuận trái lại không thấy vẻ gì già cả.

Người không biết vừa nhìn như vậy cũng biết là tộc trưởng Văn gia đã tự mình lộ diện.

Ánh mắt Dữu Khánh nhạy cảm chắm chú vào một nữ tử váy dài khoác sa y màu xanh biếc ở một bên nâng đỡ cánh tay tộc trưởng.

Văn tĩnh là ấn tượng đầu tiên khi vừa nhìn thấy.

Tóc mây đen nhánh, mặt mày như họa, làn da trắng nõn và đôi mắt sáng trong veo có cảm giác gột rửa bụi trần, trong mắt có sự khiêm cung dè dặt, trước mắt bao người thì có dáng vẻ thục nữ ngượng ngùng nhưng cũng không thiếu sự tự nhiên phóng khoáng của người nhà giàu sang, hình dáng thân thể thanh xuân uyển chuyển dưới lớp sa y.

Là một loại văn tĩnh duyên dáng yêu kiều, nổi bật lên ở giữa trong đám người, thần vận có sự quyến rũ mà không khêu gợi, thoạt nhìn chính là được thấm đẫm trong hương thơm sách vở, chân chính đảm đương được bốn chữ "Tú ngoài tuệ trong".

Lại thêm tuổi tác tương đương, tiếng lòng Dữu Khánh lập tức bị kích thích, ánh mắt bị hấp dẫn, hiện tại hắn chỉ muốn biết nữ tử này là ai, không quan tâm gì nữa, trực tiếp hỏi gia đinh ở bên cạnh, chỉ chỉ hỏi: "Nữ tử xinh đẹp bên cạnh Tộc trưởng là ai vậy?"

Người kia liếc nhìn hắn trên dưới một cái, đáp, "Ngoại trừ Tam tiểu thư còn có thể là ai?"

Dữu Khánh a một tiếng, thì ra đó là Văn Hinh, lão Thất nói không sai, quả nhiên xinh đẹp.

Nguyên nhân chính là vì như thế, trong lòng hắn dâng lên tiếc nuối, sinh không đúng lúc, người ta đã có hôn ước rồi, nữ nhi của loại đại hộ nhân gia này, mình chỉ là một tiểu tử nghèo muốn cái gì cũng không có, tại bên cạnh nhìn xem thì được, không tới phiên mình làm mộng tưởng hão huyền.

Ngay tại lúc tâm tư hắn đang đắn đo suy tính thiệt hơn thì một tràng tiếng pháo đùng đoàng đột nhiên vang lên, tiếp đó là âm thanh khua chiêng gõ trống như sấm dậy, kèn Xô-na vang lừng.

Xe ngựa đặc biệt được phái đi nghênh đón đã xuất hiện, xe ngựa bình thường không chịu nổi tiếng pháo hù dọa.

Đám hạ nhân ở hai bên hoan hô như sấm dậy, trầm trồ khen ngợi không ngừng, phi thường náo nhiệt.

Xa giá đi qua trước mắt Dữu Khánh, thẳng đến trước bậc cấp đại môn mới dừng lại, từ trên bước xuống một người trẻ tuổi thân mặc quan bào bát phẩm màu xanh sẫm, bước lên bậc thang hàn huyên cùng người nhà một chút rồi cùng nhau tiến vào bên trong phủ, cứ như vậy biến mất.

Dữu Khánh "Xùy" một tiếng, cảm thấy buồn cười, từ đầu tới đuôi ngay cả mặt mũi người ta cũng trông thấy, vậy mà lo lắng bị người ta nhận ra, thật sự là có chút dư thừa, không nhìn ra được Văn Ngôn An kia dung mạo thế nào, trái lại nhìn ra được quan phẩm tăng rất nhanh, nhớ được những người Nhị giáp kia đều là bắt đầu từ Tòng Cửu phẩm, vị này chỉ trong thời gian ngắn ngủi một năm đã bước vào hàng ngũ Bát phẩm rồi.

Chương 220: Trăm năm nhất tử

Náo nhiệt tới oanh oanh liệt liệt, đi cũng nhanh, việc vui quanh quẩn thật lâu tại Văn phủ.

Đám hạ nhân nghênh đón ngoài cổng dồn dập tản đi, có người kêu lên, "Trở về viện của mình, cấp trên sẽ phát lì-xì cho mọi người."

Vì vậy tiếng vỗ tay tán thưởng rầm rầm vang lên, đám người đang chầm chậm tản đi đột nhiên ùa ùa giải tán rất nhanh.

Có người muốn quét dọn rác pháo, lại có người gọi to không cần quét dọn, bảo để đó một ngày đã, nói đây là niềm vui nghênh đón Ngũ thiếu gia trở về!

Các chủ nhân Văn thị cũng líu ríu vui cười trở về đại trạch chính sảnh, nhân vật chính hiện tại đương nhiên là Văn Ngôn An vừa áo gấm về nhà.

Dù Văn thị là tài lớn thế lớn, nhưng cũng chỉ có điều kiện bồi dưỡng càng nhiều người học hành. Còn việc thi cử thứ này, chỉ có nền tảng là không đủ, càng nhiều chính là thiên phú của cá nhân và cảm ngộ nhân sinh triết lý của cá nhân, điều kiện sinh sống tốt không có nghĩa là có cảm ngộ càng tốt.

Tài nhiều thế lớn xuất hiện được một tiến sĩ triều đình cũng không dễ dàng, vật thì hiếm là quý, đáng giá Văn thị vui mừng.

Nhưng mà tương đối mà nói, một gia tộc có thể có được mười bảy tiến sĩ, đã là tỷ lệ rất cao, có tài có thế thì ở mức độ nào đó vẫn là có ưu thế tương đối.

Mà tiến sĩ lần này còn là xuất từ nhất mạch gia chủ Văn thị thế hệ này, khiến bàng chi đánh giá cao, nên càng thêm đáng giá ăn mừng.

Mặc Bát phẩm quan bào, Văn Ngôn An khuôn mặt tuấn lãng, cùng Văn Hinh đồng thời đứng ở hai bên cạnh tộc trưởng Văn Mậu, mỗi

người nâng một cánh tay đi lên bậc cấp.

Tộc trưởng Văn Mậu thực sự là mặt mày hồng hào, cười không ngậm miệng.

Đi vào trong phòng, chỗ ngồi đã được sắp xếp theo thứ tự, Văn Ngôn An đi thi trở về sẽ làm bái lễ đối với trưởng bối, mà có tư cách làm trưởng bối tiếp nhận phần bái lễ này, tại đây cũng không có nhiều người.

Văn Mậu đương nhiên là ngồi ở cao nhất.

Bác lớn Văn Kiến Đường tướng mạo đôn hậu, phu nhân Văn Dung Thị khuôn mặt hiền hòa, cũng là phụ mẫu của Văn Ngôn An, có tư cách ngồi tại hàng dưới bên trái Văn Mậu.

Sau lưng bọn họ, trưởng tử Văn Ngôn Hưng, nữ nhi Văn Thục, thứ tử Văn Ngôn Hải, còn có vợ con của ba người.

Nhị gia Văn Kiến Minh khuôn mặt thẳng thắn, phu nhân Văn Quách Thị đã qua tuổi trung niên vẫn giữ được dung mạo diễm lệ, ngồi tại phía dưới bên phải Văn Mậu.

Đứng phía sau bọn họ, nữ nhi Văn Tuệ, trưởng tử Văn Ngôn Thượng, thứ tử Văn Ngôn Bình, vợ con của ba người cũng có mặt.

Có con dâu và con cái đều được dẫn đến, gả đi ra ngoài cũng dẫn theo trượng phu và con cái gấp trở về, người một nhà vô cùng náo nhiệt, thật sự có thể nói là con đàn cháu đống.

Văn Ngôn An lui ra vị trí phía sau, đứng đối diện với Văn Mậu, hạ nhân nhanh chóng tiến tới đặt đệm cói xuống, Văn Ngôn An tung quan bào, quỳ xuống dập đầu bái, "Tôn nhi Văn Ngôn An vào kinh thành đi thi trở về, bái kiến gia gia." Liên tục dập đầu ba cái.

"Tốt tốt tốt, đứng lên đứng lên." Văn Mậu liên tục cười, gật đầu nhấc tay.

Văn Ngôn An đứng lên, hạ nhân lại dời vị trí tấm nệm, Văn Ngôn An lại quỳ xuống, đối diện phụ mẫu dập đầu nói: "Nhi tử vào kinh thành đi thi trở về, bái kiến cha mẹ!"

"Đứng lên đứng lên, con ta mau đứng lên."

Phu phụ con lớn mừng rỡ nhấc nhấc tay, Văn Dung Thị cực vui mừng mà khóc, trong mắt ngấn lệ.

Văn Ngôn An đứng dậy, lại di chuyển theo tấm nệm, quỳ xuống dập đầu, nói: "Chất nhi Văn Ngôn An vào kinh thành đi thi trở về, bái kiến thúc thúc thẩm thẩm."

"Được rồi, đứng lên đứng lên."

"Nhanh lên nhanh lên." Văn Quách Thị đứng lên, dáng vẻ thụ sủng nhược kinh hoặc là không dám nhận lễ.

Văn Ngôn An đứng dậy, lại chắp tay chào các huynh đệ tỷ muội ngang hàng.

Tại trước mặt trưởng bối, nhất là trước mặt tộc trưởng gia gia, đa số thế hệ ngang hàng là có thái độ dè dặt, đám nhóc con bé gái thì không để ý nhiều như vậy, xông tới như ong vỡ tổ.

"Ngũ thúc, chúng ta có quà không?"

"Cữu, ta muốn quà."

Tư thế đó, chính là nếu không cho quà thì chắc hẳn quan bào phải bị xé rách.

Văn Mậu chỉ vào chúng cười mắng, "Một đám hài tử, thúc các ngươi vừa mới về nhà, cũng không chờ cho hắn thở một chút a." Khi các nhà định kéo hài tử nhà mình ra, hắn ngược lại khoát tay áo, ý tứ là, để tùy ý chúng đi.

"Có có, đều có." Văn Ngôn An quay đầu lại kêu gọi một tiếng.

Thư đồng của hắn lập tức chạy ra ngoài, rất nhanh liền khiêng tới một cái rương.

Văn Ngôn An ngay trước mặt mọi người mở ra, đều là mấy thứ đồ chơi nho nhỏ tại kinh thành, "Tự chọn đi, mỗi người chỉ cho lấy hai cái."

Không có phân biệt nặng bên này nhẹ bên kia gì đó.

Đám nhỏ rất vui vẻ hạ thủ, sau khi mỗi đứa lấy hai món liền chạy đi rồi, cái rương bị lấy sạch cũng được dời đi, bên trong sảnh giảm đi rất nhiều tiếng tranh cãi ầm ĩ, trở nên yên tĩnh.

Lúc này, Văn Hinh đứng ở một bên ghế Văn Mậu, vẫn luôn muốn nói lại thôi, giờ mở miệng rồi, "Ngũ ca thế nhưng đã quên rồi a, trong thư nói là có quà cho ta."

Văn Mậu nhìn xem cháu gái, lại nhìn xem cháu trai, vuốt râu mỉm cười, giống như biết rõ chút gì.

Tại trong thế hệ cháu của ông ta, cũng chỉ có đứa cháu trai này là chưa lập gia đình cùng đứa cháu gái này là chưa gả rồi, cũng là hai đứa cháu kiệt xuất nhất trong mắt ông ta.

Văn Ngôn An cười nói; "Ta nào dám quên quà cho Hinh nhi chứ." Quay đầu lại ra hiệu cho thư đồng đi lấy đem tới.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, không biết là quà gì, có thể làm cho người văn tĩnh như Văn Hinh chủ động mở miệng khẩn cầu.

Chi thứ hai Văn Thông Tuệ nhịn không được hỏi, "Ngũ đệ, quà gì mà có thể khiến cho Hinh nhi nôn nóng khó dằn nổi như vậy?"

Văn Hinh có phần bối rối.

Văn Ngôn An lắc đầu cười khổ, "Lễ vật này nói đơn giản thì cũng đơn giản, chỉ là một bức thư pháp mà thôi, nhưng nếu không phải có gia gia ủng hộ, ta sợ rằng thật đúng là không có năng lực đem về được cho Hinh nhi."

Đại phòng Văn Ngôn Hải nói: "Chữ của người nào nha, còn có thể kinh động đến gia gia, sẽ không phải là của Thám Hoa lang kia đi?"

Văn Ngôn An: "Tam ca, không sai, chính là của Thám Hoa lang."

"…" Văn Ngôn Hải lập tức kinh ngạc.

Văn Ngôn An vung tay ra dấu, "Phải tiêu tốn hết một trăm hai mươi vạn lượng bạc mới đấu giá mua được, đó còn là nhờ có gia gia cung

cấp cho tin tức đúng lúc, nếu không với giá này e rằng còn không tới phiên chúng ta, tiền cũng là gia gia trả."

Ách! Tùy tiện tặng nha đầu kia một bức lễ vật tranh chữ liền tiêu hết một trăm hai mươi vạn lượng bạc, có người âm thầm lẩm nhẩm trong lòng, lão gia tử không khỏi cũng quá bất công đi.

Có chút đồ vật cũng không phải chuyện tiền bạc, một trăm vạn lượng bạc đối với Văn thị mà nói thì cũng không phải là món tiền gì quá lớn, vấn đề chính là bất công.

Văn Mậu ho khan một tiếng, đúng lúc lên tiếng nói: "Nói là lễ vật cho Hinh nhi, cũng chỉ là cho Hinh nhi tạm thời thưởng ngoạn một đoạn thời gian, về sau còn là phải cất giữ vào trong 'Văn Xu các', là gia sản lưu lại cho Văn thị hậu nhân."

Lời này vừa nói ra, vậy liền chính là sự thực ván đã đóng thuyền, lúc này các loại thần sắc dị thường của mọi người mới thu liễm.

Chỉ là mọi người càng thêm thấy hiếu kỳ, thư pháp dạng gì nha, có thể giá trị nhiều tiền như vậy.

Rất nhanh, một cái ống kim loại dài không đủ hai thước được thư đồng cầm tới.

Văn Ngôn An duỗi tay nhận lấy, lại đi tới trước mặt Văn Hinh, chính tay nâng lên nói: "Hinh nhi, bản gốc chữ viết do chính tay A Sĩ Hành viết, ta thế nhưng là hoàn hảo không tổn hao gì mà đam về cho ngươi rồi."

Văn Hinh răng ngà cắn môi, hai tay tiếp nhận đồ vật cũng có chút rung động, "Tạ Ngũ ca."

Vừa vào tới tay liền nhanh chóng nắm chặt tại trong tay, ôm ở trước người, thật hưng phấn, hưng phấn đến nỗi mặt có phần đỏ.

Văn Ngôn An xua tay, "Ngươi đừng cảm tạ ta, ta chỉ là cái chân chạy, ngươi nên tạ gia gia đi, không có tin tức và bạc của gia gia thì cũng không chiếm được thứ này."

Văn Mậu vuốt râu bạc cười nói: "Nàng nha, ngưỡng mộ Thám Hoa lang kia thật lâu rồi, thế nhưng một mực không tìm được bản chữ viết của chính tay người ta để đánh giá và thưởng thức. Phát hiện thấy trên thị trường cực kỳ hiếm thấy, có tiền cũng mua không được, liền một mực nói lui nói tới bên tai ta. Ôi, khiến cho lão nhân ta bị phiền quá chừng a. Nàng hết lần này tới lần khác còn không chịu nói rõ ra. Nha đầu, lần này nhìn chung là đã được đền bù mong muốn rồi đi?"

Văn Hinh dở khóc dở cười, ôm đồ vật xoay người đi liền, đã khẩn cấp muốn xem bút tích thực rồi.

Đại phòng Văn Thục gọi với theo: "Hinh nhi, ngươi đừng đi nha, thứ tốt mở ra cùng nhau thưởng thức a, chờ cho chúng ta đều được mở rộng tầm mắt rồi ngươi cầm đi cũng không muộn!"

Lời này vừa nói ra, Văn Hinh suy nghĩ cũng phải, thứ quý trọng như thế, mình độc hưởng một mình quả thực không thích hợp, liền quay trở lại, tại trước mặt mọi người mở ống kim loại ra, đổ ra một thứ được bao bọc chống ẩm bằng giấy dầu.

Vừa nhìn cách đóng gói này liền biết là được làm rất cẩn thận.

Mọi người vây quanh tới, hỗ trợ mở giấy dầu ra, lộ ra một cuộn giấy trắng ở bên trong.

Văn Thục đưa tay lên mạnh dạn lay mở, "Ta trái lại muốn nhìn xem viết cái gì mà đáng giá như thế."

Nàng kia dứt khoát lay mở kiểu không xem nó như bảo bối khiến cho Văn Hinh bị dọa, nhanh chóng ấn tay nàng ta lại, vội la lên: "Nhị tỷ, ngươi cẩn thận một chút, bản viết tay gốc thật sự rất khó tìm, làm hỏng thì sẽ không tìm được nữa rồi."

Văn Thục cười nói: "Nhìn kìa, khiến ngươi làm cho cấp bách, không có dễ hỏng như vậy."

Trong lúc nói chuyện, toàn bộ bức chữ viết đã được mở ra, hai nữ nhân trước tiên mỗi người kéo một đầu, trước tiên dâng đến trước mặt Văn Mậu, gia giáo là như thế, thời điểm này phải trước tiên chú ý trưởng bối.

Văn Mậu quan sát rồi khẽ gật đầu, "Chữ đẹp chữ đẹp, không hổ là Vũ Văn lão tiên sinh cũng tán dương 'Thương hải hoành lưu, trăm năm nhất tử', không hổ là Thám Hoa lang danh dương thiên hạ."

"Di, bức chữ này hình như là tiện tay luyện bút." Trưởng tôn Văn Ngôn Hưng vẻ mặt kỳ quái, chỉ tới một nhóm chữ không nằm trong đoạn văn, "Các ngươi nhìn xem."

Ánh mắt mọi người nhìn chăm chú vào đó, Văn Thục thì thầm đọc lên tiếng, "Bên ngoài ba con sỏa điểu…" Tiếng nói chợt ngừng bặt.

Một nhóm chữ này cực không hài hòa, tại sao có cảm giác như đang mắng người.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, kinh nghi bất định, tình huống gì?

Văn Ngôn An nói: "Có thể là tại lúc viết chữ, ngoài cửa sổ có ba con chim đang kêu réo hoặc là làm gì đó. Nhưng mà đại ca nói không sai, bức chữ này quả thực là chữ viết luyện bút. Tác phẩm lúc luyện bút, lại phối thêm một nhóm câu chữ ngoài lề này, có thể nói làm cho bức chữ này đặc biệt thú vị."

Mẫu thân Văn Dung Thị của hắn, tựa ở mặt sau ghế lão gia tử nhìn một hồi, "Đoạn văn này chỉ mấy chữ, khoảng chừng năm sáu mươi chữ đi, còn là luyện bút, sao dám bán một trăm hai mươi vạn lượng bạc. Khoản tiền này không khỏi kiếm cũng quá dễ đi? Ngôn An, ngươi và hắn coi như là tiến sĩ đồng khoa, chữ của ngươi giá trị bao nhiêu tiền?"

Ở một bên, Văn Quách Thị nhịn không được che miệng "Phốc xuy" cười ra tiếng.

Văn Dung Thị lập tức ý thức được khả năng mình đã nói sai rồi, có chút bối rối.

Con trai của nàng, Văn Ngôn An vội giải thích: "Mẹ, có chút món tiền không phải tính như mẹ vậy, một là danh tiếng, hai là khan hiếm. Đồn đãi hắn đã bỏ văn theo võ rồi, về sau quả nhiên giống như lời đồn đại, không phải nói đã không còn nhìn thấy tác phẩm mới của hắn, tựa hồ ngay cả chữ cũng không tiếp tục viết nữa rồi.

Vì vậy có người khắp nơi tìm lấy chữ hắn đã viết trước đây. Ngoại trừ một ít đã xuất hiện công khai, những cái khác căn bản tìm không được, ngay cả các loại bài thi lúc trước hắn tham gia thi Huyện, thi Hương đều không còn thấy rồi, cũng không biết bị người nào tham ô rồi.

Thứ này còn là có người lôi ra được từ trong nhà cũ của hắn ở thôn, nông dân không biết quý trọng, tùy tiện có được chút tiền liền bán đi. Bức bút tích thực mà chúng ta có này chính là xuất phát từ nơi đó."

Văn Dung Thị thổn thức, "Nếu nói như thế, tên Thám Hoa lang kia nếu là dựa vào viết chữ để kiếm tiền, cũng là có thể phát đại tài, người có tài chính là không giống bình thường."

Văn Hinh lập tức nhẹ nhàng nhỏ nhẹ tranh luận, "Bá mẫu, không phải như thế, Thám Hoa lang này thật sự không phải tầm thường, tài hoa hơn người, phẩm tính cao xa, ngạo nghễ tại thế, xương mai phiêu hương, không có nghe nói qua hắn dựa vào viết chữ để kiếm tiền, một bức cũng không có, rõ ràng là xem thường làm như vậy!"

Chương 221: Cố sự

Vừa nghe nói như thế, Văn Dung Thị nhìn chằm chằm bức chữ kia, càng thêm cảm khái, "Năm sáu mươi chữ, giá trị một trăm hai mươi vạn lượng, một chữ không sai biệt lắm hai vạn lượng, tiền kiếm dễ như vậy mà không viết nữa, quả thực đáng tiếc."

Ở một bên, Văn Quách Thị cười trộm một tiếng, "Đại tẩu, nếu thật sự viết ra nhiều thêm thì không còn đáng tiền nữa rồi, người vẫn còn sống mà chữ có thể đáng giá như vậy đã là rất hiếm thấy."

Văn Ngôn An cũng nói: "Mẹ, giá tiền không phải tính như vậy, nếu như thật sự đếm chữ tính tiền thì một số bức chữ khác của hắn càng quý hơn. Kinh thành Tịch Nguyệt phường, Tiểu Tiên lâu có ba chữ 'Nhân gian hảo' kia, có người ra giá đến một nghìn năm trăm vạn lượng muốn mua nó, tiền đề là phải bán chung luôn với ba chữ 'Nhân gian hảo' kia, nhưng mà Tiểu Tiên lâu chính là không chịu chuyển nhượng.

Cũng là ba chữ, ở kinh thành, A Sĩ Hành còn từng tại một nhà vườn tên là 'Long Viên Khâu', cũng là một chỗ nhà hàng, giúp nhà hàng viết ra ba chữ 'Long Viên Khâu' để làm chiêu bài, sau khi tin tức truyền ra, việc buôn bán của Long Viên Khâu lập tức náo nhiệt thịnh vượng, bây giờ cũng là cần phải sớm đặt trước nhiều ngày mới có thể có bàn tiệc.

Long Viên Khâu, cho dù ý cảnh và danh tiếng đều xa không bằng ba chữ 'Nhân gian hảo' kia, nhưng cũng có người ra giá cao đến chín trăm vạn lượng muốn thu mua nhà hàng 'Long Viên Khâu' kia, tiền đề cũng là cần mua chung với bức chữ chiêu bài 'Long Viên Khâu' mà A Sĩ Hành viết ra kia.

Nhà hàng đó cũng không chịu bán, nói là muốn lấy nhà hàng kể cả chiêu bài đồng thời làm đồ gia truyền để truyền cho con cháu.

Nếu thật muốn luận về giá trị thì Long Viên Khâu ở trong kinh thành, tuy rằng vị trí tương đối hẻo lánh nhưng dù sao cũng là có một khu vườn lớn ở ngay trong kinh thành, tối thiểu giá trị mười vạn lượng, khẳng định là so với Tiểu Tiên lâu càng đắt tiền, nhưng hiện nay, giá

thị trường của Tiểu Tiên lâu chính là đắt hơn rất nhiều. Mẹ, ngài nói nếu thật sự đếm chữ tính tiền thì một chữ bao nhiêu tiền mới thích hợp?"

Văn Dung Thị như có đăm chiêu mà gật gật đầu, tuy nói bà ta không rõ đạo lý trong đó, nhưng cũng tính là đã minh bạch, nhưng mà vẫn còn thổn thức nói: "Thế nào đều là nhà hàng, hẳn phải là cho Thám Hoa lang kia chỗ tốt gì đó mới có thể để cho hắn viết viết lưu niệm nha?"

Văn Ngôn An lắc đầu, "Việc này sớm đã có người xác nhận, chính là đúng lúc ăn cơm tại nhà hàng của người ta, đều là bởi chủ quán năn nỉ mới viết. Tiểu Tiên lâu là đồng liêu mời khách, Long Viên Khâu thì là không tính tiền ăn, đều là không lấy một xu."

Văn Hinh chợt khẽ khàng ngâm ra một câu biểu lộ cảm xúc, "Không vì thiên kim phú quý, nhưng cầu sung túc no bụng!"

Đại phòng Văn Ngôn Hải cười nói: "Kỳ thực chính là lấy vật hiếm làm quý."

Văn Ngôn An gật đầu tán đồng, "Quả thực là như thế, sau khi hắn từ quan rời kinh, nghe nói là bỏ văn theo võ, từ đó không còn có người nào nhìn thấy hắn lưu lại mặc bảo rồi. Mà hắn tại trước lúc bỗng nhiên nổi tiếng thì cũng rất kín tiếng, tại địa phương cũng không có người nào từng có được mặc bảo của hắn.

Liệt Châu thủ phủ, kho chứa tồn giữ bài giải thi Hương của hắn không hiểu sao bốc cháy, bài thi Hương của hắn bị một đám lửa đốt cháy rồi. Về sau lại phát hiện ngay cả các loại bài thi Huyện của hắn cũng không hiểu ra sao biến mất, không có khả năng đều trùng hợp như thế, lúc này mới khiến mọi người liên tưởng đến án hỏa hoạn tại kho chứa Liệt Châu thủ phủ.

Gom các vụ án vào chung với nhau liền trở nên rất rõ ràng, hẳn là có người ham muốn mặc bảo của A Sĩ Hành, vì che giấu trộm cắp mà cố ý phóng hỏa.

Dù sao, đó đều là những thứ hơi động một chút liền giá trị hơn trăm vạn lượng, có người động lòng tham cũng không quái lạ.

Đó thế nhưng là bài giải thi nghiêm chỉnh, so với bức chữ tùy ý luyện bút nơi chỗ chúng ta đây là phải đáng giá hơn không ít.

Vì các loại nguyên nhân, mặc bảo của A Sĩ Hành hiện tại lưu thông trên đời có thể nói là ít đến thương cảm.

Sau khi câu chuyện hắn vung hết tài sản trên người cứu vạn dân tại lúc nước lửa, nhưng không lưu lại tính danh truyền ra, thanh danh càng thêm vang dội, danh tiếng càng lớn, người muốn có mặc bảo của hắn cũng càng thêm nhiều, nhưng hết lần này tới lần khác chính là ít được thương cảm, dẫn đến mặc bảo của hắn giá cả sang tay càng ngày càng cao, vấn đề là có tiền cũng mua không được.

Sự tình là tương đối, giá cả càng cao, người muốn có cũng lại càng nhiều, càng ít ỏi càng có thể thể hiện rõ được thân phận. Hiện tại nếu là nhà ai có thể treo lên một bộ chữ do A Sĩ Hành nghiêm chỉnh viết lưu niệm, ở kinh thành đó tuyệt đối là tượng trưng cho thân phận địa vị.

Nhưng vấn đề là, thật sự có quá ít, kể cả bài giải thi của hắn khi vào kinh thành đi thi, hiện nay số lượng tồn thế đã biết còn chưa đến hai mươi bộ, đây còn là bao gồm cả mấy tấm luyện bút moi ra đực từ nhà hắn.

Ai có thể tưởng tượng được, một đại tài tử như thế, hơn nữa là người vẫn luôn một mạch học và thi cho đến được kinh thành, văn chương tồn thế nhưng lại không đến hai mươi bộ, mà mặc bảo nghiêm chỉnh thì chỉ có tám bộ, là hai bức viết lưu niệm 'Nhân gian hảo' và 'Long Viên Khâu', còn nữa chính là bài giải thi bốn khoa thi Hội cùng một bài giải khi thi Đình, à, còn có một bản đơn xin từ quan.

Không ít người có tiền có thế muốn tìm được một bức thư pháp nghiêm chỉnh, lục lọi khắp các nơi có khả năng có được nhưng chính

là tìm không được.

Về sau, bởi vì địa phương có tình hình thiên nạn, triều đình cần gấp tiền để dùng, có người nhân cơ hội nhìn chăm chú vào bài giải tham gia thi Hội và thi Đình của A Sĩ Hành, nhất là bài thi "Triêu Thiên Khuyết" kia, hiện nay đó là một bài thơ tồn thế duy nhất của A Sĩ Hành, lại thích hợp đóng khung treo lên tường cho mọi người thưởng thức, cho nên có người đưa ra giá trên trời, muốn mua lại từ trong tay triều đình đem về cất giữ."

Văn Hinh lập tức hỏi: "Triều đình có bán đi không? Có thể bán ra vì sao Ngũ ca không nói cho gia gia biết?"

Văn Ngôn An xua tay nói: "Lúc đầu thì triều đình có ý dao động, về sau lại hình như là phía trên tức giận, nội các triều đình nghiêm khắc bác bỏ việc này."

Một đám người bên trong sảnh đường nghe được loại cố sự mới mẻ này, cảm thấy truyền kỳ, cũng cảm thấy có ý có tứ, không quản nam nữ đều hứng thú tập trung nghe.

Đại phòng thứ tử Văn Ngôn Hải lại kỳ quái hỏi: "Không đúng a, kinh thành không phải còn có cái phú thương họ Chung sao? Chính là gia đình vị hôn thê huyên náo xôn xao của A Sĩ Hành kia, không phải nói khi A Sĩ Hành vào kinh thành từng đơn độc một khu tại Chung phủ ôn tập văn chương hơn một tháng sao? Lẽ nào Chung phủ cũng không có mặc bảo của hắn?"

Văn Ngôn An than thở: "A Sĩ Hành ngay từ đầu rõ ràng là cố ý duy trì ít tiếng, xếp hạng thi Hương cũng không cao, Chung phủ nào biết được hắn có thể thi được Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, mỗi ngày người hầu trong nhà đến thư phòng A Sĩ Hành quét dọn thì đều đem các loại mặc bảo thu dọn lại như giấy nháp, cho là rác rưởi, vò lại ném hết rồi, đã sớm bị đạp hư rồi."

"Hít hà!" Bên trong sảnh có người hít vào một hơi dài.

Cho dù tại đây đều là người có tiền thì cũng y nguyên có không ít người lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Vẻ đẹp mãi bảo tồn Văn Quách Thị cũng thổn thức lên tiếng, "Ném đi thế nhưng là từng đống ngân phiếu, như vậy thật đúng là quá đáng tiếc."

"Chờ đến khi hắn thi đậu bốn khoa đầy điểm, bắt đầu dương danh thì mặc bảo của hắn cũng bắt đầu có giá, nghe nói Chung gia chủ mẫu cũng từng đồng ý với không ít bằng hữu, nói là sẽ hỗ trợ tìm A Sĩ Hành cầu lấy. Về sau lại cũng không biết xảy ra chuyện gì, ngay cả bản thân Chung phủ cũng không thể có được tấm nào.

Có người phỏng đoán, A Sĩ Hành đột nhiên vứt bỏ vị hôn thê không để ý đến, khiến cho mặt mũi Chung gia mất hết, lầm lỡ một đời Chung gia nữ nhi, Chung gia còn làm sao có khả năng cầm mặc bảo của A Sĩ Hành đi tặng người, phỏng chừng sẽ không bao giờ muốn đề cập đến việc này nữa.

Lúc đó, mặc bảo của A Sĩ Hành còn chưa phải rất đáng giá, Chung gia vứt bỏ đi, cũng không có khả năng lưu lại trong nhà khiến mình chán ghét, phỏng chừng đều đã bị Chung gia hủy đi. Cá nhân ta cảm thấy lời đồn đại này có khả năng rất lớn."

Một đám nữ nhân đối với loại cố sự tình ái ân oán này là rất cảm thấy hứng thú, từng người có thể nói là rất chăm chú lắng nghe, cho dù đã sớm nghe nói tới cố sự A Sĩ Hành vứt bỏ hôn thê.

Văn Dung Thị buông tiếng thở dài, "Danh dương thiên hạ, tương lai rực rỡ, đang làm quan rất tốt, tại sao nói từ liền từ chứ. Nghe nói Chung gia nữ nhi cũng là một nhân vật ghê gớm, tại sao lại chướng mắt nói bỏ hôn liền vứt bỏ chứ?"

Sự cảm khái trong lời nói, còn có ánh mắt nhìn về phía nhi tử, giống như đang nói, có thể gả cho con trai của ta thì tốt rồi.

Văn Ngôn An cười nói: "Người phi thường làm việc phi thường đi, cho nên hắn mới có thể là một truyền kỳ không muốn cúi đầu trước người khác, nhi tử chỉ có thể là một cái tiểu quan nhỏ nhoi tuân theo mệnh lệnh."

"Vạn trượng cơ nghiệp khởi đầu từ đất bằng mà lên!"

Một mực dự thính đám con cháu nghị luận, Văn Mậu chợt cehn vào một câu.

Văn Ngôn An lập tức hướng về lão, chắp tay, "Vâng, gia gia giáo huấn chính phải."

"Từ cổ chí kim, bao nhiêu tuấn kiệt đã kết thúc buồn bã bởi vì nổi danh làm mệt mỏi, với hắn mà nói, quan trường chìm nổi vị tất là chuyện tốt, từ quan rời đi có lẽ chưa hẳn là chuyện xấu. Hắn không phải người ngốc, nếu đã phất y bỏ đi, tất nhiên có nguyên nhân của chính hắn, bọn ta là ngoại nhân không cần băn khoăn."

Văn Mậu hơi đưa ra nhận xét, sau đó nhấc tay ra hiệu trước tiên thu cất bức chữ này đi, Văn Hinh lập tức cẩn thận cuộn lại.

Mọi người đối với lời lão gia tử nói có suy nghĩ nhiều hơn.

Chi thứ hai nữ nhi Văn Tuệ bỗng nói: "Ngôn An, vị Thám Hoa lang kia trông như thế nào…" Ánh mắt liếc sang một bên, ý thức được trượng phu ở bên cạnh, thuận thế đổi giọng, "Ngươi cùng vị Thám Hoa lang kia là cùng khoa, nói vậy cũng quen thuộc đi, nhìn xem có cách nào mời tới Văn thị chúng ta làm khách hay không, ngươi tận tình địa chủ, chúng ta cũng được một lần nhìn thấy phong thái của Thám Hoa lang."

Vừa nghe lời này, mọi người lập tức nảy sinh hứng thú, nhất là nữ quyến, sự mong đợi thể hiện rất rõ trong ánh mắt.

Vị Ngũ thiếu gia trước mắt này từ khi vào kinh thành đi thi đến giờ đây là lần đầu trở về, mọi người còn là lần đầu ngay mặt hỏi thăm

tình hình.

Văn Ngôn An cười khổ, "Người trái lại từng có gặp qua, dáng vẻ là một nam nhi đường đường, thoạt nhìn tinh khí thần đều tốt hơn thư sinh bọn ta, có thể bởi vì hắn cũng là người luyện võ, nghe nói hắn có cảnh giới Thượng võ. Về phần nói có quen thuộc hay không, vậy thì hoàn toàn không nói được, ta nhận biết hắn, hắn vị tất đã nhận biết ta, nói ra tên của ta, cũng chỉ sợ chưa chắc hắn đã có ấn tượng, ta cũng không biết hắn ở đâu, làm thế nào mời được?"

Văn Tuệ kinh ngạc, "Ngay cả ngươi là ai cũng không biết, điều này sao có thể, các ngươi là đồng khoa nha, lẽ nào chưa từng trò chuyện với nhau?"

Văn Ngôn An suy nghĩ một chút, "Không có cơ hội nào để tiếp xúc. Trước lúc thi Hội thì không biết hắn là ai, sau khi thi Hội, cũng chính là tại thời gian tiến cung xuất cung, chủ động tiến lên chắp tay bắt chuyện chào hỏi hắn, cơ hồ toàn bộ tiến sĩ lên bảng đều đi tới chào hỏi hắn, ta chỉ là một thành viên trong đó, hắn làm sao có thể nhớ kỹ ta?

Có thể đứng chung với hắn một chỗ và làm quen với nhau thì không tới phiên nhóm người Nhị giáp như ta. Khi bọn ta ra vào cung nhìn thấy một người hoạn quan cũng đã nơm nớp lo sợ, những người chủ động đi đến chào hỏi hắn đều là quan to tử bào của triều đình.

Chúng tiến sĩ mới được thụ phong, hắn liền đã tiến vào Ngự Sử đài trở thành cánh tay mặt bên cạnh Ngự Sử Trung Thừa đại nhân, Bảng Nhãn Ân Cát Chân rõ ràng xếp hạng cao hơn hắn nhưng tại Ngự Sử đài vẫn là bị hắn gắt gao trấn áp, chỉ thể tới trông kho chứa.

Nhân vật như vậy, làm sao đặt ta vào trong mắt. Nếu muốn nói có quen thuộc thì con rể Ân Cát Chân của Vạn gia là đồng liêu với hắn, khẳng định quen thuộc hắn. Thậm chí là Nhị ông nhà chúng ta cũng có khả năng quen thuộc hơn cả ta, dù sao Nhị ông cũng là người từng ngay mặt mời rượu nước khi hắn cưỡi ngựa dạo phố, hai người dù sao cũng có đối mặt hàn huyên một hồi."

Người được gọi là Nhị ông chính là chỉ Nhị thúc của gia chủ Văn Mậu, đã tạ thế, nhưng mà khi tân khoa Bảng Vàng đi ra thì đúng lúc có mặt tại kinh thành.

Nghe nói xuất hiện đại tài tử trăm năm khó gặp liền yêu cầu gia tộc sắp xếp cho ông ta chạm mặt với Thám Hoa lang tại thời điểm dạo phố.

Khi tiến sĩ cưỡi ngựa dạo phố thì cũng không phải là một mực đi đạo suốt trên đường không ngừng, trên đường sẽ có phân ra từng đoạn tạm dừng, làm bộ khát nước, sẽ tiếp nhận dân chúng nhiệt tình kính tửu kính nước, cùng dân chia sẻ niềm vui, có ý là không quên gốc.

Trên đường tự nhiên cũng không phải là người nào đều có thể tùy tiện rót nước dâng rượu cho tân khoa tiến sĩ, khẳng định trước đó đã có an bài.

Nếu đã là được an bài trước, vậy thì liền có cơ hội để thao tác can thiệp, có tiền có thế là có thể giải quyết.

Chương 222: Người nào cũng đều quá trẻ tuổi

Có thể làm thúc thúc của Văn Mậu, tuổi thực sự đã rất lớn.

Nhị ông tự cảm thấy thời gian phàm phu tục tử không còn nhiều, nhìn lại một đời bất cứ thị phi thành bại cùng những gì trải qua, biết rõ sau khi mình chết chẳng qua cũng chỉ là một cái tên trên gia phả dòng họ mà thôi, cam lòng hay không cam lòng đều là không còn cách nào, đột nhiên gặp gỡ được tài tử trăm năm khó gặp hiện thế, ông ta biết rõ mình có đã có cơ hội lưu danh hậu thế.

Đã có được cơ hội, đối diện với điều thỉnh cầu của Nhị ông như thế, thân là tộc trưởng, Văn Mậu làm sao có thể cự tuyệt?

Vì vậy tìm kiếm quan hệ và dùng tiền, đem Nhị ông sắp xếp thành một trong những dân chúng mời nước kính rượu hoặc dâng trà cho các tiến sĩ khi họ dạo phố, cũng dùng một số tiền lớn mời tới họa sĩ tài giỏi bố trí tại một góc độ tốt ở tửu lầu bên đường.

Chờ khi đội ngũ dạo phố đi đến, trong ba người dân chúng kính trà dâng rượu cho ba người Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa thì có Nhị ông, mà đối tượng Nhị ông được sắp xếp phục vụ chính là Thám Hoa lang.

Thám Hoa lang tiếp nhận rượu của ông ta, trước và sau khi uống một hơi cạn thì đều có nói chuyện và hàn huyên khách sáo với nhau.

Một màn này được họa sĩ sao chép lại vào trong tranh.

Sau khi Nhị ông trở lại Ninh châu không bao lâu thì qua đời, tục danh Văn Nguyên Xuân, tang sự làm rất lớn.

Mà bức vẽ kia, Văn Nguyên Xuân gặp thi Cống Thám Hoa lang bốn khoa đầy điểm, trọng văn dùng lão kính hiền đồ, thực sự được treo vào bên trong nghìn năm tàng thư lâu 'Văn Xu các' của Văn thị, coi như đã hoàn thành nguyện vọng lúc sinh tiền của Nhị ông.

Nếu như nghìn năm sau Văn thị còn tại, hậu thế tử tôn tiến vào 'Văn Xu các' tất nhiên sẽ nhìn thấy bức tranh này, liền biết trong các tổ tiên của mình còn có một người gọi là Văn Nguyên Xuân, sẽ cảm khái tổ tiên Văn thị là như thế nào tôn sùng văn đạo.

Cái tên Văn Nguyên Xuân này có khả năng cũng sẽ trở thành một điển cố được tương truyền qua lời kể của các hậu thế tử tôn.

Nếu không mà nói, thật sự sẽ chỉ là một cái tên nằm trên một tờ trong gia phả thoáng cái sẽ lật qua.

Bình thường, trong Văn thị cũng chỉ có loại người tương tự như Văn Ngôn An mới có tư cách được vẽ thành bức họa treo vào trong Văn Xu các, bên trong các đã treo bức họa của mười sáu người tiến sĩ

trong các đời Văn thị, Nhị ông xem như là dùng một loại phương thức khác được vẽ tranh treo tại Văn Xu các.

Nói đến chuyện vẽ tranh này, Văn Ngôn An cũng rất cảm khái, ở tại trong đội ngũ Tiến sĩ dõi đôi mắt trông mong nhìn Nhị ông nhà mình kính rượu cho người khác, chỉ có thể tự trách mình vô năng.

Nghe được không có cách nào mời Thám Hoa lang tới Văn thị, Văn Tuệ đặt ra câu hỏi cũng đành phải tiếc hận bỏ đi ý định.

Chỉ là nói đến việc chỉ trọng Thám Hoa lang mà không kính Trạng Nguyên lang này, Văn Quách Thị cũng nhịn không được hiếu kỳ cất tiếng hỏi, "Ngôn An, nghe nói Thám Hoa lang vốn là Trạng Nguyên, là bị bệ hạ biếm thành Thám Hoa, thực sự là như vậy sao?"

Văn Ngôn An cười khổ, "Xem ra chuyện này đã là huyên náo khắp thiên hạ đều biết rồi. Trạng Nguyên lang Chiêm Mộc Xuân là một người lúng túng nhất. Nhưng mà triều đình lại đang dùng phương thức ra sức nâng đỡ để bác bỏ tin đồn, cho Chiêm Mộc Xuân không ít cơ hội thể hiện tài năng.

Chỉ dựa vào lần cứu tế năm ngoái kia liền có thể nói là dám nghĩ dám làm, chẳng qua chỉ là Tòng Bát phẩm được sai phái tới tai khu làm việc chạy chân, lại dám hiến kế chèn ép cường hào phú thân, sau đó lại liên hợp sĩ tử địa phương cùng lượng lớn nạn dân làm cho mấy đại gia tộc địa phương không thể không mở kho phóng lương.

Việc này quả thực là đem quan mão treo tại lưng quần với kiểu chơi đùa không đếm xỉa đến hậu quả, đổi thành lúc khác, người làm như vậy khẳng định sẽ có kết quả rất thảm.

Nhưng mà lần đó, hắn lại được bệ hạ toàn lực ủng hộ, vì hắn ngăn cản toàn bộ công kích trên triều đường, ngay cả đám người Huyền Quốc công cũng đứng ra toàn lực ủng hộ, có thể nói là thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều đang trợ giúp hắn thành công, giúp hắn tại tai khu nhận được dân vọng rất lớn, cũng triệt tiêu đi không ít lời đồn có liên quan tới danh Trạng Nguyên lang.

Chỉ dựa vào sự việc lần đó và sau việc hắn bởi vì công lao mà cấp quan tăng hai cấp, tại thời điểm ta vừa rời kinh, hắn đã là lại lần nữa được thăng chức tới Tòng Lục phẩm.

Trong thời ngắn ngủi hơn một năm, từ Tòng Bát phẩm lên tới Tòng Lục phẩm, một năm thời gian tăng lên bốn cấp, thật sự có thể nói là tăng cấp nhanh hiếm thấy, không biết khiến bao nhiêu người ước ao muốn chết."

Nói đến việc này, hắn thổn thức không thôi, rõ ràng cũng rất ước ao.

Câu đáp cũng tránh ra câu chất vấn của Văn Quách Thị, không có bất cứ nội dung nào trả lời trực tiếp vào vấn đề.

Văn Mậu từ từ lên tiếng: "Triều đình có lẽ có xuất lực nâng đỡ, nhưng nếu là đổi thành ngươi đi tai khu, ngươi dám làm như vậy sao? Ngươi có thể làm được không?"

Văn Ngôn An hơi trầm mặc, tiếp đó khẽ lắc đầu.

Văn Mậu nhắc nhở, "Người ta cầm mạng ra liều, là người ta phải được, không cần nói ra lời ganh tị, cũng không cần phải ước ao, trong nhà cũng không cần phải ngươi đi liều mạng, chỉ cần ngươi bốn bề yên tĩnh, có việc thì cần trao đổi nhiều hơn với người trong nhà, hiểu chưa?"

"Vâng." Văn Ngôn An khom người đáp.

Văn Mậu lại liếc mắt nhìn Văn Quách Thị, "Có chút lời nói, ở nhà thì thầm mấy câu cũng thôi, ra khỏi cửa nhà dám loạn nói lung tung, xử theo gia pháp!"

Khóe miệng Văn Quách Thị giựt giựt, rồi cùng theo mọi người đồng thời đáp, "Vâng."

Văn Mậu lại đối với mọi người phất tay ra hiệu, "Nữ quyến đều lui ra."

Đây là đến lúc cần trao đổi chính sự rồi, một đám nữ nhân thích tán dóc không quản cao hứng hay không cao hứng, đều thành thành thật thật xin cáo lui.

Không còn những nữ nhân kia ríu ríu nhiều chuyện, Văn Mậu mới hỏi: "Ngôn An, con rể Vạn gia Ân Cát Chân vừa mới nói đến kia, lần này có cùng trở về không?"

Văn Ngôn An: "Là đồng hương, đi Ngự Sử đài hỏi qua hắn, hắn có chút việc, có khả năng sẽ một thời gian nữa mới về."

Văn Mậu: "Ngươi hẳn là biết rõ, đại tế sắp bắt đầu rồi, ngươi hẳn cũng không muốn gia gia ta tại trước mắt bao người đi theo phía sau mông Vạn gia lão quỷ làm trợ thủ đi? Ta tại đó mất mặt, toàn bộ Văn thị liền không ngẩng nổi đầu, sẽ cùng mất mặt theo. Tại đại hội so văn, một khi Ân Cát Chân dùng thân phận con rể Vạn gia để tham dự, ngươi có nắm chặt thắng hắn không?"

Văn Ngôn An chần chừ, "Gia gia, với thân phận của ta và hắn bây giờ, tham dự loại chuyện này có phải là rất không thích hợp hay không? Hắn lại là Ngôn quan của Ngự Sử đài, sợ là sẽ không tham gia đi?"

Văn Mậu: "Ta hỏi chính là vạn nhất, vạn nhất cần tham gia, ngươi có nắm chặt thắng hắn hay không?"

Văn Ngôn An có chút do dự, nhưng cuối cùng còn là không có làm màu làm mè, vẫn là gian nan thừa nhận: "Ta đều đã xem qua bài đáp đề thi Hương, thi Hội, thi Đình của hắn, mỗi lần đều không phải là may mắn, phát huy ổn định, quả thực là thắng ta một bậc."

Văn Mậu liếc mắt khinh bỉ, vừa nghe liền biết thôi rồi.

Cái gọi là văn không đệ nhất, có thể khiến văn nhân thừa nhận mình không bằng người, vậy thì tất nhiên là chênh lệch không nhỏ.

Trên thực tế nếu không phải là Dữu Khánh lấy đáp án Minh tiên sinh đưa cho tham khảo cùng với ăn gian thì không chỉ là Dữu Khánh làm Trạng Nguyên không được, ngay cả Chiêm Mộc Xuân cũng là rất không có khả năng.

Nói cách khác, Bảng Nhãn Ân Cát Chân khuất phục bên dưới mới chính là Trạng Nguyên hàng thật giá thật.

Văn Ngôn An có thể cảm giác được sự chênh lệch giữa mình và Ân Cát Chân là rất bình thường.

Bác lớn Văn Kiến Đường, cũng là phụ thân của Văn Ngôn An, trầm giọng nói: "An nhi, cứ dốc sức đánh một trận, cứ nỗ lực một lần!"

Văn Ngôn An muốn nói lại thôi, Văn Mậu đã nhấc tay ra hiệu dừng, "Vốn còn muốn để ngươi lên sân khấu thử một lần, nếu đã là bản thân mình cũng nhận thấy có chênh lệch, vậy thì không cần miễn cưỡng nữa. Thiên phú trong một đạo về văn thật trêu người, cũng là rất không miễn cưỡng được. Ừm, không được thì đừng tham gia nữa, dù sao ngươi cũng là viên chức, không cần phải biết rõ tất bại còn đem mặt ra bôi đen, trở về kinh mặt mũi cũng không dễ nhìn."

Văn Kiến Đường hơi sốt ruột: "Cha, vậy làm sao bây giờ, trong con cháu Văn gia chúng ta, hiện nay về phương diện múa văn chơi chữ này cũng chỉ có Ngôn An là mạnh nhất, nếu như ngay cả Ngôn An đều không chống được con rể Vạn gia, vậy thì người khác càng không cần phải nói."

Văn Mậu: "Khi dễ Văn gia ta không người sao? Vạn gia hắn có con rể, Văn gia ta không có sao? Không được thì để cho vị hôn phu của Hinh nhi tham gia đi. Thành tích thi Hương Vũ của Văn Uyên không khác biệt với Ân Cát Chân lắm, hai người có lẽ có thể ganh đua cao thấp. Huống hồ có mặt mũi Vũ Văn lão tiên sinh tại đó, những nhân viên đánh giá kai cũng phải cân nhắc một chút, chí ít không dám dễ dàng bất công hướng về Vạn gia."

Nhà thủy tạ bờ hồ, dựa vào lan can có ba người đang nói chuyện, nội dung nói chuyện cũng là việc Văn Ngôn An trở về.

Một lão già mập mạp, một gã bạch y thanh niên mày kiếm mắt như sao, còn có một gã nữ tử lanh lợi mặc váy dài màu xanh lam.

Lão già mập mạp là trưởng lão Thanh Liên sơn, tên là Phiền Vô Sầu, phụ trách sự vụ đệ tử Thanh Liên sơn lịch lãm tại thế tục, cư ngụ lâu dài tại Văn phủ, ở mức độ nào đó mà nói cũng là đang bảo đảm an toàn cho Văn phủ.

Thanh niên tuấn dật mày kiếm mắt sao là đệ tử của lão, tên là Trâu Vân Đình.

Nữ tử váy lam cũng là đệ tử của Phiền Vô Sầu đích đệ tử, tên là Tống Bình Bình.

Đang nói chuyện, thầy trò ba người lục tục quay đầu lại, nhìn thấy Văn Hinh tay ôm ống kim loại dài bước nhanh đi, theo ở mặt sau là nha hoàn tiểu Hồng.

Trông thấy bọn họ, Văn Hinh dừng bước khom người, hành lễ sau mới rời đi.

Tiểu Hồng cũng nửa ngồi xổm thi lễ, liền định chạy theo.

"Tiểu Hồng." Tống Bình Bình gọi nàng ta lại, ngoắc tay ra hiệu cho nàng đi tới đây, sau đó hỏi: "Hinh nhi ôm thứ gì mà vội vội vàng vàng vậy?"

Tiểu Hồng cười dí dỏm, "Bảo bối, chí ít tại trong mắt tiểu thư là bảo bối, một bức chữ." Tiếp đó lại đối với Trâu Vân Đình sầu mi khổ kiểm nói: "Trâu công tử, Tử Long vẫn là không ngừng nhổ thức ăn ra, chết sống chính là không chịu ăn, còn lại chạy trốn đi, làm sao bây giờ a?"

Trâu Vân Đình bình tĩnh nói: "Tiếp tục bỏ đói, đói đến đúng lúc rồi thì cái gì đều sẽ ăn. Buộc chắc giam kỹ, tự nhiên sẽ chạy không thoát được rồi."

Tiểu Hồng than thở: "Sau khi giam lại, nó không ăn không uống, gào thét không ngừng, nhìn dáng vẻ thật thương cảm, tiểu thư không đành lòng, cuối cùng thả nó ra, vừa mới thoáng không nhìn chăm chú vào liền chạy rồi, thật phiền nha."

Phiền Vô Sầu mỉm cười, "Cũng giống như tiểu hài tử đang cai sữa vậy, vừa mới khóc lại chơi đùa là rất bình thường, đều có một cái thời kỳ quá độ, chờ cho nó quen đi thì tốt rồi."

"Ừ." Tiểu Hồng ra sức gật đầu, thể hiện đã hiểu, sau đó cáo từ rời đi.

Tống Bình Bình nói: "Sư phụ, ta đi xem Hinh nhi có được bảo bối gì." Sau khi được cho phép thì lập tức bước nhanh rời đi.

Trâu Vân Đình nhìn theo, không phải tiễn sư muội, mà là chằm chằm nhìn theo bóng hình xinh đẹp vừa mới biến mất tại lối vào bờ hồ xa xa.

Phiền Vô Sầu liếc mắt nhìn phản ứng của đệ tử, chợt lẩm bẩm: "Người nào đều rất trẻ tuổi, người nào đều có người không chiếm được, có một số người chỉ có thể đặt ở trong lòng, thứ không thuộc về ngươi, không nên thể hiện ra bằng hình thức, càng không thể thực hiện bằng hành động, nếu không đối với người nào đều không tốt."

Nghe được lời ấy, Trâu Vân Đình sợ hãi cả kinh, sắc mặt đại biến, ánh mắt nhìn về phía sư phụ có chút hoảng loạn, tựa hồ không nghĩ tới tâm tư mình ẩn giấu tại sâu trong nội tâm lại bị sư phụ biết được.

Phiền Vô Sầu: "Nữ nhân tốt người nào đều thích, nhưng ngươi hẳn phải rõ ràng, tổ sư gia đã lập ra quy củ cho Thanh Liên sơn, đệ tử trong môn phái không thể cưới nữ nhi Văn thị, không thể gả cho

nam nhân Văn thị, nếu không chờ đợi ngươi sẽ là trừng phạt nghiêm khắc, chuyện này là đã có vết xe đổ. Thu liễm tốt dục vọng của mình, tránh cho lầm người lỡ mình. Sư muội ngươi đối với ngươi một phen tình nghĩa, ngươi cần gì phải cô phụ nàng. Nếu như không thể nắm chặt khắc chế được dục vọng của mình, ta cho ngươi một lần cơ hội, trở về núi thanh tu đi!"

Trâu Vân Đình cúi đầu trầm mặc một hồi, mới trả lời: "Đệ tử đã hiểu rồi."

Phiền Vô Sầu nhắm mắt không nói nữa.

Ngọc viên, chỗ ở của Văn Hinh.

Tống Bình Bình đã đuổi theo Văn Hinh, hỏi: "Được chữ của người nào mà làm cho ngươi hưng phấn như thế?"

Văn Hinh thản nhiên cười, "Bút tích chữ viết thực của A Sĩ Hành."

"Nha, là Thám Hoa lang kia sao? Nhanh lấy ra đi, nhanh cho ta cùng nhìn xem."

Chương 223: Lẻn vào địa đạo

Tâm tư nàng là tâm tư của người tu hành nghiêm túc, đối với Thám Hoa lang gì đó cũng không có hứng thú, điểm có hứng thú cũng thuần túy là vì khi nói chuyện phiếm thì nghe Văn Hinh thường hay nhắc tới, Văn Hinh luôn luôn muốn nhìn xem bản chữ viết tay thực của Thám Hoa lang, nhưng dựa vào tiền tài quyền thế của Văn thị vậy mà tìm không được bút tích thực của vị kia, vì vậy ngay cả nàng cũng trở nên hiếu kì.

Bây giờ được biết đã có được bút tích thực, tự nhiên cũng nảy sinh hứng thú, muốn nhìn xem một chút thư pháp có thể làm cho loại nữ nhân như Văn Hinh yêu thích rốt cuộc cao minh bao nhiêu.

Hai nữ nhân rất nhanh đi thẳng đến thư phòng, lại tại bên trong thư phòng rất nhanh mở nắp ống kim loại, đổ cuộn giấy kia ra, trải ra trên mặt bàn.

Hai nữ chụm đầu vào thưởng thức, vẻ mặt Văn Hinh là yêu thích như lấy được chí bảo, vươn đầu ngón tay ra như ngòi bút, cách không uốn lượn đi theo nét chữ viết.

Tống Bình Bình khẽ gật đầu đánh giá, "Ta không hiểu nhiều, nhưng thoạt nhìn chữ rất đẹp."

Trong lòng kỳ thực đang thì thầm, còn tưởng rằng cao minh cỡ nào, không phải cũng chỉ là chữ bình thường.

"Di, có chút câu tại sao thoạt nhìn rất không lưu loát?"

Văn Hinh: "Đây chỉ là một bức tùy bút để luyện chữ, tác phẩm thư pháp nghiêm chỉnh của hắn, khắp thiên hạ đều tìm không được mấy tấm, có thể tới tay một tờ bản nháp như thế đã rất không dễ dàng rồi."

Tống Bình Bình có chút qua loa mà a một tiếng, sau khi nhìn thấy vật thật thì rõ ràng hứng thú đã giảm xuống thẳng tắp, nhưng mà ánh mắt vẫn là dừng lại trên giấy, nhìn chằm chằm lẩm bẩm đọc, "Bên ngoài ba con sỏa điểu…" Nàng nhấc tay xoa nhẹ con mắt, nhìn kỹ lại, không sai, lập tức chỉ vào, kinh ngạc hỏi: "Cái này… Cái này cũng là do Thám Hoa lang gì đó viết ra?"

Văn Hinh mỉm cười, "Lúc luyện chữ thì tùy tâm sở dục, tùy tính mà làm, lúc đó có khả năng đúng lúc ngoài cửa sổ có ba con chim líu ríu, hẳn phải là hắn bị làm ồn."

Tống Bình Bình hoài nghi, bối rối thưởng thức thêm một lúc, thử hỏi: "Vì sao ta cảm giác mấy chữ này như là đang mắng người?"

Văn Hinh bật cười.

Khẳng định là mình đã nói ra lời ngu xuẩn khiến người chê cười, Tống Bình Bình lập có chút bối rối, "Ta đã nói rồi, đó chỉ là cảm giác của ta, không hẳn là đúng, ngươi là tài nữ, ngươi hiểu biết nhiều, chỉ giáo cho ta nhiều chút là được, không nên cười ta."

Văn Hinh lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Không phải, chúng ta đều là suy đoán, ai biết lúc đó hắn viết những chữ này là đang suy nghĩ cái gì, nói không chừng chính là ngươi đoán đúng."

Tống Bình Bình chu miệng, "Ngươi vừa rồi cười ta, suy nghĩ cũng biết, đại tài tử như vậy làm sao có khả năng giống đám người từ trong núi đi ra như chúng ta, thuận miệng liền mắng chửi người."

"Mắng chửi người làm gì còn sẽ phân chia người ở nơi nào." Văn Hinh lắc đầu cười khổ, giải thích không rõ, cũng liền không giải thích nữa, đầu ngón tay lại trên trang giấy cách không múa theo nét chữ viết.

Tống Bình Bình đối với mặc bảo của Thám Hoa lang gì gì đó đã là triệt để không còn hứng thú, lui ra phía sau một bước lại bắt đầu quan sát cách ăn mặc của Văn Hinh, trong mắt lộ ra vẻ thưởng thức và ước ao, phát hiện nữ nhân này mặc cái gì cũng dễ nhìn, đều có một loại cảm giác văn tĩnh thanh lịch thấm vào gan ruột.

Nàng biết rõ đó là bởi một loại tu dưỡng thấm vào trong xương cốt tạo ra, đã vượt quá ngoại vật, các loại vật chất làm đẹp, các loại trang sức gì đó đã không còn trọng yếu nữa.

Nàng cũng cảm giác được, khi mà thực sự không còn quan tâm tới chút tục vật kia, bản thân chính là một loại tu dưỡng, hễ là có một chút loại dục vọng này thì nó đều sẽ ghi lại vào trong khí chất.

Nhìn nhìn, nàng đưa một tay tới, hơi kéo ống tay áo lên, nét mặt cũng lộ ra vẻ ôn nhu yên tĩnh, đầu ngón tay múa may, lặng lẽ mô phỏng theo cử chỉ, động tác của Văn Hinh.

Ở một bên, đang quét dọn, tiểu Hồng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, thấy như vậy thì nhịn không được hé miệng cười trộm.

Kỳ thực nàng ta đã sớm phát hiện ra, nữ nhân này rất thích mô phỏng theo bộ dáng của tiểu thư, thậm chí là mô phỏng theo quần áo y phục, kiểu tóc sớm đã là giống như đúc với tiểu thư rồi…

Mấy người chưa có nán lại quá lâu trong thư phòng, bên ngoài có hạ nhân tới báo, yến tiệc chuẩn bị cho Ngũ thiếu gia đón gió tẩy trần đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Tiệc đón gió này là gia yến, không tiện vắng mặt, Văn Hinh cũng không thể không tạm bỏ xuống sự yêu thích trong lòng, nhanh chóng đi dự tiệc.

Chỉ là trước lúc sắp chia tay, Văn Hinh vẫn là vội vã quan sát sủng vật của mình một cái.

Trong lồng sắt dưới mái hiên, tiểu gia hỏa đang chổng vó ngủ, nhìn dáng ngủ kia có thể nói là ngủ rất ngon, trong mộng thỉnh thoảng còn vươn đầu lưỡi ra liếm một vòng quanh môi, không biết có phải đang nằm mơ ăn cái gì hay không.

"Đồ cho nó ăn, nó còn chưa ăn một chút nào sao?" Chồm hổm tại trước lồng, Văn Hinh quay đầu lại hỏi.

Tiểu Hồng khổ não đáp: "Chưa ăn a, cho mà nó không ăn, nếu ép nhét vào bụng nó thì sau đó nó lại có thể nôn ra."

Hai tay chống đầu gối cúi người nhín, Tống Bình Bình nói: "Sư huynh nói không sai, cứ để cho nó tiếp tục đói, chỉ cần đói đúng mức rồi, tự nhiên là cái gì cũng sẽ ăn. Chuyện này là giống như người vậy, đói quá tự nhiên sẽ không kén chọn nữa rồi."

Văn Hinh nghiêng đầu nhìn nàng một cái, muốn nói lại thôi, luôn cảm giác phương pháp bọn họ dưỡng Linh sủng có phải là có phần

quá thô bạo rồi hay không, tiểu gia hỏa vừa mới cai sữa liền chọn dùng các loại thủ đoạn cưỡng chế, thật sự là…

Nhưng mà nàng cũng minh bạch, những người này mới hiểu kinh nghiệm thuần dưỡng linh thú, tại phương diện này mình là vô tri, loạn phát biểu ý kiến thì không tốt.

"Dù sao nhìn chung đã yên tĩnh rồi. Di…" Dường như Văn Hinh chợt nhớ tới cái gì đó, nhìn về phía tiểu Hồng hỏi, "Tiểu Hồng, ngươi có phát hiện hay không, chỉ cần để cho nó đi ra ngoài thả lỏng, về tới nơi liền trở nên ngoan ngoãn, không kêu gào cũng không náo loạn nữa, có thể thành thành thật thật ngủ say rồi."

Tiểu Hồng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đằng hắng gật đầu, "Hình như là như vậy a."

Tống Bình Bình than thở: "Thật chịu không nổi các ngươi, cái gì gọi là đi ra ngoài thả lỏng, nó nào biết được cái gì là thả lỏng? Rõ ràng là chạy đi ra ngoài chạy mệt mỏi, trở về mệt tự nhiên sẽ ngủ, dù sao cũng còn nhỏ như thế."

Văn Hinh và tiểu Hồng đều là lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

"Ai, đừng dông dài nữa, tiệc đón gió cho Ngũ ca ngươi vẫn còn đang chờ a."

Tống Bình Bình thúc giục một tiếng, chủ tớ hai người cả kinh, thiếu một chút thì quên rồi, nhanh chóng đứng dậy rời đi…

Nhà ăn, gặp Mục Ngạo Thiết, Dữu Khánh cố ý tìm cơ hội hỏi thăm y một chút, hỏi xem Nam Trúc lại lần nữa tìm được tiểu cẩu thì nhận được ban thưởng gì.

Mục Ngạo Thiết nói, chính là nhiều tiền hơn, lần này cho hai lượng bạc.

Không có xuất hiện tình hình có thể tiến thêm một bước như Nam Trúc tưởng tượng.

Sau khi trở lại Tạp vật viện, Dữu Khánh an vị ở trong sân chờ bầu trời tối đen.

Khi bầu trời đã tối đen, hắn đem cổng khóa trái lại, cũng không có vội vã làm việc, trước tiên trở về phòng khoanh chân đả tọa.

Đang kéo dài, đang chờ đợi.

Kéo dài đến âm thanh báo giờ Hợi vang lên, phỏng chừng sẽ không còn có người tới tìm, mới lập tức lẻn ra khỏi gian phòng, bên ngoài ánh trăng lung linh như nước.

Một số lời của Nam Trúc vẫn là có đạo lý, hắn làm theo, tìm một cục đá lặng lẽ đặt ở trên tường viện dưới mái hiên.

Sau đó tiến vào trong kho chứa, đốt sáng ngọn đèn lên, khinh thân chạy tới chỗ đống tạp vật, lại bắt đầu đem đống đồ vật chồng chất trong xó xỉnh từng kiện nhẹ nhàng dời ra, chồng chất lên trên đống tạp vật khác.

Đợi cho đến khi lại lần nữa đào ra tấm sắt giấu tại dưới nền gạch kia, hắn không có vội vã mở ra, mà là nhảy lên từ trên đống tạp vật bay đi ra ngoài.

Hắn lại trở về trong viện, nhẹ bước đến sau cổng, nhẹ nhàng hé mở cánh cổng ra.

Ngồi xổm xuống, đem một đoạn cành cây khô đã chuẩn bị sẵn trước đó chặn ở dưới cửa, tránh cho gió thổi mở rộng cửa ra, nhưng vẫn có thể để cho người đẩy mở cửa.

Đây là hắn tại ban ngày thì đã suy nghĩ xong.

Dù cho có người đẩy cổng tiến vào tới, phát hiện hắn không có mặt, lại thấy cửa không cài then, thì cũng sẽ cho rằng hắn đi đâu đó rồi, tại bên ngoài tìm không được hắn, vấn đề cũng không lớn.

Người tìm đến hắn cũng sẽ không phải là nhân viên Văn thị quan trọng gì, đơn giản cũng chỉ là loại hạ nhân như Lưu Quý, dễ chu toàn, điểm này lá gan và năng lực ứng biến của hắn vẫn là có.

Lúc ban đầu hắn định làm thiết bị báo tin gì đó, thí dụ như kéo sợi dây thừng báo nguy vào trong địa đạo, về sau phát hiện làm như vậy không tiện, trái lại dễ dàng bị người theo đó tìm kiếm phát hiện ra hướng đi của hắn. Không quản là ai, một khi biết rõ hắn tiến vào mật đạo của Văn phủ, vậy thì không dễ xử lý rồi.

Làm xong thủ đoạn tại cổng vào, hắn nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, rồi cấp tốc luồn trở vào trong kho chứa, đến vị trí lối vào địa đạo, cầm lấy gờ nắm trên nắp sắt, phù một tiếng thổi tắt ngọn đèn, lúc này mới tại trong bóng tối chậm rãi xốc lên tấm nắp sắt kia.

Đem nắp sắt nhẹ nhàng đặt dựa vào tường, sau đó hắn sờ mò trong bóng tối, nhẹ nhàng từng bước chân bước đi xuống, tận lực không để cho mình phát ra bất cứ âm thanh gì.

Phía dưới mới là chân chính đen kịt, đưa tay không nhìn thấy năm ngón.

Đi xuống hết bậc thang, đi tới đất bằng, hắn dán sát tường lặng im một hồi, nín thở ngưng thần, nghiêng tai lắng nghe.

Sau khi xác định bên trong địa đạo im ắng không có bất cứ thanh âm gì, cũng không thấy có bất cứ ánh sáng gì, hắn mới lấy mồi lửa ra thắp đèn lên, chiếu sáng một đường lặng lẽ đi tới phía trước.

Đoạn đường này không bao xa, khoảng ba trượng liền kết thúc.

Một cái địa đạo băng ngang qua trước mặt, đi hướng trái hay là đi bên phải?

Dữu Khánh nhẩm tính một chút hướng của địa đạo sau khi xuống kho chứa, hướng trái hẳn phải là thâm nhập Văn phủ nội viện.

Về phần lối đi về hướng phải, hắn có chút kỳ quái, tạp viện đã là tại bên cạnh tường cao ngoài cùng Văn phủ rồi, tiếp tục đi về phía phải chẳng phải là đã ra khỏi Văn phủ?

Ngọn đèn chiếu chiếu lên vách tường, tay lấy ra que trúc nhỏ bẻ ra từ trên cây chổi, cắm ở trên kẽ tường, lúc này mới rẽ trái đi tới. Gặp tới vị trí cần phải đánh dấu ghi nhớ lộ tuyến, hắn sẽ tại trên kẽ tường cắm vào một que. Trong quần áo cất không ít cái trò này, đều là ban ngày rảnh rỗi đến buồn chán liền chuẩn bị sẵn.

Mặt đất ẩm ướt, một đường nhẹ nhàng đi tới trước ước chừng khoảng mười trượng, lộ tuyến địa đạo bắt đầu trở nên giống như cành cây phân nhánh.

Phải đi bên nào? Dừng lại hơi chút suy nghĩ.

Nghĩ đến hiện tại còn không có chút lý giải gì đối với tình huống bên trong Văn thị, lần đầu tiên lẻn vào mật đạo này, hắn cũng không dám nán lại quá lâu.

Suy nghĩ một chút phương hướng địa đạo dẫn đến, lại suy nghĩ một chút phương hướng vị trí hạch tâm Văn phủ, liền nhằm thẳng đến khu vực trọng tâm mà đi, buông tha cho ý nghĩ lần lượt kiểm tra các lối rẽ.

Tại lúc chính hắn cũng làm không rõ hiện tại mình đã đến vị trí nào trong Văn phủ thì đột nhiên nhìn thấy bên đường có bậc thang.

Hắn lập tức rón ra rón rén lẻn tới.

Đến cuối bậc thang, phát hiện không còn đường nữa, bị một bức tường chặn kín, bỗng thấy kinh ngạc.

Quay đầu lại nhìn nhìn, đây rõ ràng là bậc thang đi lên, không có đường làm cái bậc thang này làm gì?

Lập tức ý thức được bức tường trước mắt này có vấn đề, giương đèn lên chiếu sáng kiểm tra, thoáng nhìn liền nhận thấy giá đỡ đèn có chút vướng mắt, hắn nắm giá đỡ đèn thử đung đưa lung lay, tìm kiếm phương hướng nào thả lỏng được, tay cầm lôi kéo xuống, bên trong vách tường vang lên tiếng răng rắc rất nhỏ.

Bức tường trước mắt dao động rồi, tường im ắng nghiêng sang bên.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng đẩy, bức tường vậy mà lại im hơi lặng tiếng theo chính giữa xoay tròn mở ra.

Hắn đỡ lấy bức tường, tránh cho nó đóng lại, lại phát hiện phía sau bức tường là một không gian nhỏ hẹp, không biết là tình huống gì, bên trong vách tường lồi lõm gồ ghề, còn có hai điểm sáng.

Sau đó Dữu Khánh mới ý thức được không gian bên trong là cái gì, hình như mình đứng ở phía sau một bức tượng gì đó.

Hai điểm sáng kia hình như là con mắt của pho tượng.

Hơi giật mình, lập tức nhấc tay, ngón trỏ cùng ngón cái trực tiếp bấm tắt ánh lửa trên bấc đèn.

Chương 224: Phi lễ chớ nhìn

Đứng lặng im trong bóng tối, im lặng nhìn chằm chằm hai điểm sáng kia, cảm giác ánh sáng hơi có dao động, mơ hồ còn có một chút động tĩnh nhỏ.

Đợi một hồi, không còn tiếp tục có nhiều phản ứng, hắn thử chậm rãi đến gần điểm sáng, phát hiện ra là hai cái khe nhỏ hẹp dài hơi uốn lượn, nhìn từ hình dạng lồi lõm này, hẳn phải là khe hở giữa nhãn cầu và mí mắt của bức tượng.

Khoảng cách giữa hai khe hở này quá rộng, hắn đành phải theo một khe hở nhìn ra phía ngoài.

Nhìn thấy bên ngoài có màn vải che rủ xuống, lại thêm từ cách trang trí, giống như là một chỗ từ đường.

Có thân ảnh của một nữ tử, là một nha hoàn mặc xiêm y màu vàng nhạt trứng muối, đang thắp sáng từng ngọn đèn sắp hàng trên giá.

Sau khi đã sắp xếp, bố trí xong các loại đồ vật, đèn nến, nha hoàn mới đóng kỹ cửa rời đi.

Sau đó bên trong từ đường này liền chìm vào tĩnh mịch.

Dữu Khánh yên lặng quan sát một hồi, cảm thấy không có ý nghĩa gì, vừa định xoay người rời đi thì chợt mơ hồ nghe được âm thanh mở, đóng cửa sổ, lập tức chăm chú nhìn ra bên ngoài, động tĩnh truyền đến từ khu vực nằm ngoài tầm mắt nhìn từ khe hở này, vì vậy không nhìn thấy được cái gì.

Rất nhanh, thân ảnh một bạch y nam tử tuổi trẻ xuất hiện tại trong tầm mắt, mày kiếm mắt sao, nhìn rất tuấn dật.

Người này rõ ràng đang lục soát tòa từ đường này, vén mở màn che buông xuống ra để kiểm tra, cũng ngồi xổm xuống quan sát phía dưới bàn, kiểm tra khắp nơi.

Sau khi xác nhận không có người, nam tử mày kiếm mắt sao đứng ở phía sau một cây cột, mượn nhờ màn che vàng thả xuống che chắn thân hình, khoanh tay trước ngực, dựa vào cây cột nhắm mắt dưỡng thần.

Dữu Khánh kỳ quái, làm gì vậy, chạy tới đây lẳng lặng tĩnh tâm sao? Nhưng nhìn dáng vẻ vừa rồi của đối phương thì không giống.

Hắn mơ hồ cảm giác thấy đối phương hình như đang đợi người.

Kết quả không ngoài dự liệu, không bao lâu sau, cửa cót két kêu vang, được mở ra, là nha hoàn lúc trước kia mở cửa, đón một phụ nhân qua tuổi thanh xuân nhưng dung mạo vẫn rất diễm lệ đi vào.

Sau khi phụ nhân vào cửa thì quay đầu lại nói: "Ta muốn kính thần, đừng cho người khác quấy rầy, ở bên ngoài trông chừng."

"Vâng."

Nha hoàn lui ra, cũng đóng cửa lại.

Phụ nhân xoay người duỗi ra một tay, nhẹ nhàng đem chốt cửa cài lại, lúc này mới chầm chậm đi về phía thần tượng chỗ Dữu Khánh, khi đi ngang qua vị trí hai bên buông xuống màn che vàng thì nàng ta tựa hồ biết rõ có người đang chờ, nghiêng đầu thoáng nhìn một cái về phía bạch y nam tử đang tựa vào cây cột.

Diễm lệ phụ nhân lấy hương trên án, đưa vào ngọn nến đốt cháy, ngẩng đầu thoáng nhìn thần tượng rồi thôi, sau đó tiện tay đem hương đã thắp cháy cắm vào trong lư hương, cũng không hề thành kính gì. Sau đó lại liếc mắt nhìn bạch y nam tử kia, trêu tức nói: "Đứng xa như vậy làm gì, sợ ta ăn thịt ngươi sao?"

Bạch y nam tử động thân đi tới, cau mày nói: "Ta đã nói rồi, nơi đây gặp mặt không an toàn, tận lực không nên gặp mặt tại nơi đây."

Diễm lệ phụ nhân: "Yên tâm, ngoại nhân biết được ta tại nơi đây kính thần thì sẽ không chưa chào hỏi liền tự tiện xông vào, có nha hoàn của ta trông chừng ở bên ngoài, không có việc gì."

Bạch y nam tử có chút không kiên nhẫn, "Nói đi, tìm ta có chuyện gì."

Diễm lệ phụ nhân: "Còn có thể có chuyện gì? Vị trí gia chủ Văn thị, bảo ngươi tại trước mặt sư phụ ngươi nói nhiều chút, đến tột cùng ngươi có làm hay không?"

Bạch y nam tử: "Đã có nói, nhưng mà sư phụ ta không tỏ thái độ gì. Nói đi cũng phải nói lại, việc này cũng không phải là sư phụ ta có thể làm chủ, chi thứ hai các ngươi muốn làm gia chủ thì phải nghĩ biện pháp làm cho gia chủ đương nhiệm thỏa mãn mới phải, người nào tiếp quản Văn gia, quyền quyết định tại trong tay lão gia tử."

Diễm lệ phụ nhân: "Lời vô dụng, Thanh Liên sơn và Văn thị dây dưa hơn hai nghìn năm, từ lâu đã trở thành hai mặt của một bàn tay. Thanh Liên sơn làm sao có khả năng để cho người mà mình không hài lòng đảm đương gia chủ Văn gia, thái độ của lão gia tử tất nhiên trọng yếu, thái độ của Thanh Liên sơn cũng có tính quyết định."

Nghe đến lời nói đó, Dữu Khánh đại khái đã minh bạch, bạch y nam tử mày kiếm mắt sao này là đệ tử của Thanh Liên sơn, cũng không biết là người nào, về phần phụ nhân này là người của Văn gia chi thứ hai, muốn giúp cho chi thứ hai tranh vị trí người thừa kế Văn thị.

Bạch y nam tử than thở: "Sư phụ ta làm sao có khả năng quyết định được thái độ của toàn bộ Thanh Liên sơn."

Diễm lệ phụ nhân: "Sư phụ ngươi là không thể quyết định toàn bộ thái độ của Thanh Liên sơn, nhưng mà có thể ảnh hưởng Thái độ của Thanh Liên sơn, Thanh Liên sơn có thái độ, lão gia tử liền không thể không đắn đo. Sư phụ ngươi tọa trấn Văn thị, bản thân liền không thể tránh né đảm nhiệm người liên hệ giữa Thanh Liên sơn và Văn thị. Chỉ cần ngươi có thể dần dần ảnh hưởng cảm nhận của sư phụ ngươi, tự nhiên là có thể ảnh hưởng đến thái độ của Thanh Liên sơn, thời gian thích hợp lại thêm mấy mồi lửa, sự tình liền thành công rồi."

Dữu Khánh trong lòng nói thầm, Thanh Liên sơn tọa trấn Văn thị chính là người nào a?

Bạch y nam tử mặt mày sa xầm, cau mày, "Người một nhà mà như vậy, có mệt hay không?"

Diễm lệ phụ nhân: "Mệt? Vậy ngươi hỏi lão gia tử có mệt hay không, hỏi hắn năm đó có phải là dùng thủ đoạn mới ngồi lên được vị trí tộc trưởng hay không. Ngươi hẳn phải biết rõ, một khi trở thành bàng chi, thì phải dời đi ra ngoài cái phủ đệ này, trong gia tộc chỉ chia một phần sản nghiệp cho ngươi kinh doanh mà thôi.

Một khu nhà tốt như vậy mà để cho nữ nhân đại phòng ngu ngốc kia làm chủ mẫu, gia nghiệp lớn như vậy mà để cho nữ nhân nhu ngốc kia hưởng thụ, nửa đời sau còn phải nhìn sắc mặt nàng ta mà hành động, ngay cả con cháu ta cũng phải thấp hơn con cháu hắn một bậc, dựa vào đâu a? Ngươi bảo ta làm sao có thể cam tâm? Hiện tại nhìn dáng vẻ nhi tử của tiện nhân kia chân nhấc cao mặt vênh váo trở về, ta liền giận chịu không nổi!"

Tại phía sau thần tượng, Dữu Khánh sờ sờ chút râu tơ, đại khái đã biết rõ nữ nhân này là ai, phát hiện bên trong đại gia tộc này có nước ngầm cuồn cuộn.

Bạch y nam tử có thể lý giải tâm tình của nàng, hừ một tiếng, lắc đầu, "Thứ cho ta nói thẳng, trượng phu của ngươi cùng gia chủ đại phòng đều không phải là hạng người thông tuệ gì, đều không thích hợp gánh trọng trách này."

Diễm lệ phụ nhân: "Nếu như trượng phu của ta có bản lĩnh, ta còn cần phải tìm tới ngươi sao? Chí ít, hai nhi tử của ta là thông tuệ hơn hai nhi tử nhà hắn nha."

Bạch y nam tử: "Con trai của mình, tự mình cảm thấy tốt, là rất bình thường, so được với Văn Ngôn An sao?"

Diễm lệ phụ nhân: "Đây là điểm then chốt cần ngươi thổ lộ cho sư phụ ngươi a, Văn Ngôn An đã đi con đường làm quan, một khi Văn thị rơi tại trong tay đại phòng, một đời tiếp theo sợ là tìm không được người thừa kế thích hợp."

Bạch y nam tử trầm mặc một hồi, chỉ nặn ra ba chữ, "Nói xong rồi?"

Diễm lệ phụ nhân hỏi ngược lại: "Làm gì vẻ mặt không kiên nhẫn?"

"Điều ngươi nói, ta biết rõ rồi, để ta thử xem." Bạch y nam tử dứt lời liền đi.

Diễm lệ phụ nhân đột nhiên vung tay kéo lấy tay áo gã, trên mặt hiện lên thần sắc khác lạ, trong giọng nói ẩn chứa mấy phần khiêu khích, "Thế nào, chơi đùa chán rồi liề muốn vứt bỏ sao?"

Lời này vừa nói ra, đang chuẩn bị rời đi, Dữu Khánh sửng sốt, nghe ra tin tức không bình thường, lại tập trung nhìn tới, chỉ thấy diễm lệ phụ nhân đã giống như không có xương cốt tựa vào người nam tử kia, từ phía sau hai tay ôm lấy eo người ta.

Một màn này lập tức khiến cho Dữu Khánh há miệng, thiếu một chút cả kinh rớt quai hàm.

Hắn đều có điểm hoài nghi suy đoán của mình có phải là sai rồi hay không, phụ nhân này thực sự là nữ chủ nhân chi thứ hai Văn thị sao? Nếu thật sự là vậy, vậy thì việc này…

Đưa lưng về phía sau, vẻ mặt bạch y nam tử rõ ràng không kiên nhẫn, nắm hai tay ôm quấn quanh trên eo mình kéo ra liền đi, "Ta còn có việc."

"Ngươi dám bỏ mặt ta lại thử xem!" Thanh âm Diễm lệ phụ nhân đột nhiên trở nên gay gắt chói tai.

Bạch y nam tử bị một câu nói này làm giật nảy mình, khẩn cấp xoay người lại cảnh cáo, "Ngươi điên rồi sao?"

Diễm lệ phụ nhân khuôn mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào gã, bỗng nhiên bật cười, lại tiến lên xông vào trong lòng gã, hai tay vòng quanh cổ gã, "Nhìn kìa, ngươi bị hù giật cả mình."

Trong lúc nói chuyện thì nâng mặt đối phương, kiễng đầu ngón chân chủ động sôi nổi hôn môi.

Bạch y nam tử nghiêng đầu né tránh, "Ta thật sự còn có việc, lần sau bồi ngươi."

"Ngươi đang cố ý trốn ta sao?" Diễm lệ phụ nhân nỉ non thì thầm, dây dưa không bỏ.

"Không có, nơi đây không thích hợp."

"Trước đây tại sao không nói không thích hợp?"

Quấn quít lấy, quấn quít lấy, y phục trên người diễm lệ phụ nhân đã cởi ra rồi, phô bày bộ ngực trắng nõn đẫy đà. Sau đó, bạch y nam tử bị kích thích dao động, đột nhiên bế lấy nàng ta đến một bên, đi đến phía sau màn che vàng rũ xuống.

Nơi đó chất đống một đống tấm đệm đã được trải phẳng ra, toàn bộ y phục trên người một nam một nữ rất nhanh cũng được cởi sạch sẽ, tại trên đống đệm quần quít triền miên.

Cảnh tượng đó, tình hình đó khiến cho Dữu Khánh nhìn xem trợn mắt há mồm, nằm mơ cũng không nghĩ tới lần đầu tiên mình tiến vào địa đạo Văn gia liền sẽ nhìn thấy một màn như vậy.

Hắn đang ở tuổi huyết khí phương cương, làm sao chịu được một màn này, cấp tốc quay đầu lại không nhìn nữa, hai tay ôm chặt phía dưới, nỗ lực khống chế nhịp hô hấp của mình.

Sau đó phát hiện cứ như vậy cũng không được, âm thanh cổ quái bên ngoài cứ một mực truyền đến chui vào trong lỗ tai mình, liền vận công điều tức, muốn cho mình tỉnh táo lại.

Nhưng trong đầu y nguyên hiện lên bức hình ảnh kia, lại thêm có động tĩnh bên ngoài, căn bản không cách nào ổn định được tâm tình, cưỡng ép vận khí làm không tốt sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Không khỏi buông tha kháng cự, chuẩn bị rời khỏi nơi đây, nếu tiếp tục dừng lại nơi này, hắn sợ mình sẽ chịu không nổi.

Chỉ là trước khi đi, hắn lại nhịn không được ghé mắt vào trên khe hở tiếp tục nhìn lén, hắn đời này còn là lần đầu kiến thức đến loại cảnh tượng này.

Trong lòng thầm đọc bốn chữ "Phi lễ chớ nhìn", cuối cùng mới đánh động bước chân của mình, cẩn thận từng li từng tí lại cẩn thận từng li từng tí mà dịch bước rời đi.

Về phần bức tường cần di chuyển đóng kín kia, hiện tại hắn không dám đóng, sợ có động tĩnh bị người phát hiện.

Thật vất vả tìm trở về chủ địa đạo, hắn mới thở phào ra một hơi, lại lấy mồi lửa ra thắp sáng ngọn đèn, tiếp tục đi tới trước, trong đầu óc thỉnh thoảng vẫn sẽ xuất hiện tình cảnh lúc nãy, tinh thần chậm chạp khó mà tập trung trở lại, có cảm giác như đã bị câu hồn.

Đi không bao lâu, lại phát hiện một chỗ bậc thang dẫn lên trên, không biết là thông tới nơi nào, hắn lại lần mò đi tới.

Kết quả sau khi lên bậc thang đến cao độ nhất định, lại bắt đầu hướng xuống phía dưới, đi tới phần cuối phát hiện bị nước đọng chặn kín rồi.

Hiển nhiên cũng không phải là nước đọng đơn giản như vậy, có từng khối tảng đá lớn bất quy tắc chồng chất tại trong nước.

Liên tưởng đến bậc thang lên rồi xuống kia, cơ bản có thể khẳng định, đây cũng là một cái địa đạo thông tới nơi nào đó, có người dùng tảng đá chặn kín lại mà thôi.

Hôm nay hắn tính là mới đến, cũng không chuẩn bị đủ đầy đủ, chỉ có thể nói là tới dò đường, là tới hơi chút xác nhận hoàn cảnh bên trong địa đạo, để có cơ sở làm chuẩn bị cho lần dò xét tiếp theo,

tạm không có dự định dời những tảng đá này để dò xét còn đường nước này, liền quay trở lại.

Sau khi trở lại chủ địa đạo, lại tiến tới phía trước dò xét một hồi, đột nhiên phát hiện không gian rộng rãi hơn không ít, đến gần đưa ngọn đèn soi chiếu, phát hiện đã đến phần cuối, phần cuối là một cánh cửa kho, cửa sắt kim loại.

Hắn đưa tay thử phát lực đẩy một cái, đẩy không động, đã bị khóa, ngọn đèn chiếu chiếu tại trên cửa sắt, phát hiện thấy ổ khóa.

Tay ấn lên ổ khóa, vận công rót vào điều tra, không ra ngoài dự liệu, là Thiên Cơ tỏa có thể đối phó tu sĩ, không có chìa khóa tương ứng là rất khó mở ra.

Thu tay lại quan sát nơi đây, trong lòng lẩm bẩm, tại trong mật đạo còn dùng cửa sắt để phong tỏa, cũng không biết bên trong đến cùng cất giấu đồ vật gì.

Mà thôi, chuẩn bị không đầy đủ, cũng không nắm chặt mở ra, không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải lại lần nữa buông tha, quay đầu trở lại, đi tới giao lộ lại đổi cái đường khác.

Đi tới đi tới, đột nhiên mơ hồ nghe được có âm thanh đang đang thình thịch truyền đến, lập tức dựa vào tường nín thở ngưng thần.

Chương 225: Tiếng kêu

Nghe động tĩnh một hồi, xác định không phải có thứ gì đó tới đây, hắn mới tiếp tục đi tới trước, đi về phía khu vực có âm thanh âm.

Không bao xa, lại có một chỗ bậc thang đi lên, âm thanh truyền tới từ phía trên bậc thang.

Còn chưa có đi tới là có thể cảm giác được nhiệt độ phía bên trên này rất không bình thường, nhiệt độ tựa hồ có phần cao, hoàn toán khác biệt với hoàn cảnh tối tăm mát lạnh dưới địa đạo này.

Tình huống gì? Dữu Khánh hiếu kỳ, lại quẹo đi tới.

Đi đến cuối bậc thang, âm thanh kêu vang đang đang trên đỉnh đầu rất nhanh cũng không còn nữa rồi, nhưng mà có thể nghe được một ít âm hưởng kỳ quái, cũng mơ hồ có người đang nói chuyện.

Giơ ngọn đèn lên chiếu sáng, bên trên là một tấm bàn đá lớn, bị hai cây thiết côn cố định tại mặt trên, nhiệt độ phía dưới bàn đá thì càng cao hơn nữa, có cảm giác bị thiêu đốt.

Hắn thử đưa tay chạm vào, hơi vừa đụng tới liền bỏng, hắn liền vung ngón tay ra, lập tức ý thức được mặt trên bàn đá tại đốt lửa.

Nơi mà bậc thang đi thông đến đây, rõ ràng là một cái cửa ra vào, bên trên tại sao lại đúng lúc có người đang đốt lửa? Mật đạo như thế này theo lý thuyết tại cửa ra vào sẽ không dễ dàng có người tiếp xúc đến mới phải.

Đưa ngọn đèn chiếu sáng quan sát, phát hiện vị trí hai cây thiết côn tiếp xúc với bàn đá kia kỳ thực là có rãnh trượt kim loại, nói cách khác, bàn đá này là có thể kéo đẩy trượt đi, chỉ là một mặt có bộ phận kim loại kẹp chặt lại rồi. Muốn đẩy mở bàn đá này thì trước tiên cần chuyển dời bộ phận kim loại.

Hắn trái lại muốn đẩy mở ra nhìn xem, nhưng bên ngoài rõ ràng đang có người, cũng không biết là người nào, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chú ý tới trong khe hở ở bàn đá phía trên có bụi bặm lấp kín, đưa tay vào trong y phục lấy ra một que trúc nhỏ, nhẹ nhàng nhét vào trong khe hở bàn đá phía trên moi hất ra, bụi bặm bám trong đó từng chút được móc ra, cuối cùng chậm rãi khẩy ra một cái khe hở, cũng lộ ra ánh lửa ở bên trên.

Hắn chịu đựng nhiệt độ cao thiêu đốt, áp sát khe hở nhìn sang bên kia, hơi quan sát liền đã minh bạch mặt trên là chuyện gì xảy ra.

Mặt trên chính là một cái bếp lò của cái nhà bếp nào đó, bên trong lửa đang cháy phừng phực, đốm lửa và tro củi không ngừng rơi xuống tại trên bàn đá, vừa rồi tiếng đang đang xào xạc hẳn phải là có người cào gạt bụi than trong lòng bếp.

Cái cửa ra vào này vậy mà lại nằm tại trong bếp lò nhà bếp.

Dữu Khánh có phần không biết nói gì, lại nghiêng tai tỉ mỉ lắng nghe, chỉ mơ hồ nghe được có mấy phụ nhân đang nói chuyện vui cười bằng tiếng địa phương, hình như là đang chuẩn bị bữa ăn khuya cho nơi nào đó.

Bỗng nhiên thấy không thú vị, xoay người liền đi.

Thuận theo bậc thang đi đến hết, hắn bỗng nhiên cảm giác không đúng, ngọn đèn trong tay hạ thấp xuống chút, nhìn kỹ chằm chằm dưới mặt đất, mơ hồ cảm giác có hơi mù nhàn nhạt phiêu đãng sát mặt đất, không vượt qua vị trí cách mặt đất một thước cao.

Lúc trước chỉ là phát hiện mặt đất địa đạo và vách tường tương đối ẩm ướt, không thấy mặt đất có hơi mù phiêu đãng.

Hắn lại giơ ngọn đèn nhìn kỹ, phát hiện chỉ có một vài địa phương có xuất hiện hơi mù mịt mờ như thế, nơi xa hơn một chút thì tựa hồ phai nhạt đi.

Quay đầu lại nhìn nhìn phía trên bậc thang, cảm giác có thể là do nơi đây đan xen giữa nhiệt độ cao và nhiệt độ thấp mà tạo ra.

Vì để nghiệm chứng suy đoán của mình, hắn ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ nhiệt độ mặt đất.

Nào ngờ tay vừa với vào trong hơi mù mịt mờ, Đầu To đang tạm thời trốn ở trong tay áo hắn đột nhiên "Tích tích tích" kêu to lên.

Một tiếng kêu này vang vọng quanh quẩn bên trong địa đạo, cũng không biết có thể truyền bao xa, thiếu một chút khiến cho hắn kinh hãi đến mất hồn, trực tiếp nhảy bật đứng lên, ngọn đèn đổi tay, một tay chụp lấy Đầu To trong tay áo, rõ ràng là muốn làm cho Đầu To ngậm miệng.

Đồng thời phù một tiếng thổi tắt ngọn đèn, tránh cho có người tới đây sẽ phát hiện.

"Ngươi là đại gia của ta!"

Đầu To bị bắt ra từ trong tay áo, bị người đang tức muốn bể phổi nhỏ giọng mắng cho một câu.

Hắn đã chậm rãi lui về trên bậc thang mặt sau, trốn ở phía dưới bàn đá, một khi phát hiện thấy không đúng, hắn liền sẽ xốc lên đáy lò ở bên trên, trước tiên chui ra đã rồi nói tiếp.

Trong tay hắn, Đầu To cũng không tiếp tục kêu nữa rồi.

Đây là thói quen của Đầu To, từ trước đến nay khi muốn kêu thì chỉ kêu một lần là đủ, sẽ không lãng phí tiếng kêu rõ to của mình.

Điểm bản tính này, Dữu Khánh là biết rõ, nhưng mà vừa rồi thật sự là giật cả mình, vô ý thức mà muốn che miệng Đầu To lại.

Đợi cho nỗi lòng ổn định lại, liền ý thức được không đúng, hắn hiểu rõ Đầu To, từ trước đến nay sẽ không kêu loạn, hoặc là bị người trêu chọc, hoặc chính là bị thứ gì xúc động.

Lập tức nghĩ đến một màn vừa rồi mình đưa tay tiến vào trong hơi mù mịt mờ kia, trong lòng hơi kinh, hơi mù kia có vấn đề gì hay sao?

Lúc này vận công tỉ mỉ điều tra thân thể của mình, vẫn không phát hiện thấy bất cứ dị thường gì.

Trong lòng vẫn còn nghi vấn, tâm tình căng thẳng, cao độ đề phòng bốn phía, bởi vì một tiếng kêu của Đầu To gây ầm ĩ, hắn cũng đem Đầu To đặt ở trên đầu vai của mình.

Bên trên bàn đá vẫn loáng thoáng nghe được tiếng đàm tiếu trò chuyện liên tục, tựa hồ không có nghe đến tiếng Đầu To kêu vang.

Yên tĩnh chờ, đầy đủ chờ đợi ước chừng nửa canh giờ, xác định không nghe thấy chút động tĩnh nào dị thường, hắn mới lại lần nữa đốt cháy ngọn đèn, lại lặng yên đi xuống bậc thang, cũng không quên lại lần nữa quan sát một chút vùng hơi mù dưới bậc thang kia.

Bị Đầu To cất tiếng kêu to như vậy, hắn đã không dám ở lâu nữa, rất nhanh rút lui trở về, một đường nhổ đi đánh dấu đường đi mà mình cắm ở trên kẽ tường.

Rất nhanh rút đi, khi đi qua một cái ngã rẽ, hắn cũng đã tiến qua rồi, lại bỗng nhiên dừng lại, tiếp đó lui trở về, nhấc một tay đặt trên vành tai, nghiêng tai lắng nghe, sau đó nhanh chóng xoay người, lại hướng một cái ngã rẽ khác lẻn đi tới.

Sau khi đi được một khoảng cách tương đối, âm thanh gầm gừ "Gào thét" càng thêm rõ ràng.

Không sai, âm thanh không phải chó không phải mèo có phần giống như tiếng cọp kêu này là âm thanh mà hắn đã có ấn tượng kia, không có cách nào, sáng sớm hôm nay vẫn còn chạy tới chỗ hắn để ăn cơm thiu để qua đêm, hắn chính là con Linh sủng tiểu cẩu kia.

Con tiểu cẩu này không phải là do Tam tiểu thư kia nuôi dưỡng sao?

Chính là bởi vì nguyên nhân này, hắn mới buông tha việc nhanh chóng rút lui, không tiếc mạo hiểm đến xem đến cùng.

Nghĩ đến hình dáng Văn Hinh trông thấy lúc ban ngày, trong lòng hắn lại là dâng lên ước mơ của một người thanh niên, bước chân lại nhanh hơn mấy phần.

Với tâm tính thanh niên, đã quên đi nguy hiểm, chỉ muốn nhìn xem Văn Hinh đang làm gì.

Khi đi qua một cái lối rẽ thì hắn bỗng dừng bước, mũi mấp máy, hướng một cái phương hướng đen kịt khác nâng ngọn đèn lên, nhìn không thấy phần cuối, chỉ nghe được thoang thoảng mùi thơm.

Một loại mùi thơm như có như không, rồi lại có thể bỗng nhiên cảm thấy mùi hương rất đậm, giống như là hoa quế.

Trong bóng tối kia có cái gì? Dữu Khánh nghi hoặc hiếu kỳ, nhưng cuối cùng tâm trí vẫn là bị tiếng kêu to "Gào thét" không ngừng kia hấp dẫn mà đi, tiếp tục bước nhanh đi tới trước.

Tiếng kêu càng ngày càng rõ ràng, hơn nữa có vẻ kêu rất khổ.

Bên đường xuất hiện một chỗ bậc thang đi ngược lên, tiếng kêu chính là truyền tới từ đây, hắn lập tức chạy đi tới.

Phần cuối bị một tòa giả sơn thật lớn chặn lại, hắn nhìn thấy được vòng kim loại bên cạnh xuất khẩu, theo khe hở, từ bên ngoài đưa tay thò vào bên trong tìm đúng vị trí hắn là cũng có thể tìm được vòng kim loại này. Hắn biết rõ đây có thể là cơ quan mở ra xuất khẩu, nhưng không dám kéo mở, bên ngoài có người đang nói chuyện.

Dập tắt ngọn đèn, hắn tựa tại khe hở nhìn ra bên ngoài, tại trong đình cách đây không xa, có ba nữ nhân vây quanh một cái bàn đá, trên bàn đá có đặt một cái lồng sắt.

Ba nữ nhân chính là Văn Hinh, Tống Bình Bình và tiểu Hồng.

Dữu Khánh chỉ nhận biết Văn Hinh, hai người khác hắn đều không nhận biết.

Trong mắt hắn cũng không có hai người kia, chỉ nhìn chằm chằm vào Văn Hinh.

Văn Hinh rõ ràng là mới tắm rửa xong đi ra, thả một đầu tóc dài đen tuyền, ở dưới ánh đèn lồng lại có một loại phong tình dạng khác, tại trong đêm tối trăng sáng rực rỡ này, tại trong mắt hắn chỉ có bốn chữ: Hoa nhường nguyệt thẹn!

Chó nhỏ kêu gào rất thảm, ở trong lồng khóc lóc om sòm lăn lộn không ngừng, dù sao chính là một mực gào thét kêu la không ngừng.

Trong đêm tối như vậy, Dữu Khánh không biết con chó này làm gì phải tru lên không ngừng, thảo nào làm cho hắn ở tại trong địa đạo cũng nghe được động tĩnh.

Nói chung làm ầm ĩ khiến người nghe không rõ ba nữ nhân đang nói cái gì, trên mặt Văn Hinh tràn đầy vẻ không đành lòng.

Dữu Khánh tại trong bóng tối nhìn chằm chằm mỗi một cái nhăn mày, mỗi một cái động tác của nàng, lung tung mơ màng, nếu như Văn Hinh có thể buông tha vinh hoa phú quý cùng hắn về Linh Lung quan thì hay rồi, nghèo thì có nghèo một chút, nam canh nữ dệt cũng có thể sống qua ngày, chỉ cần có thể sớm chiều ở chung, hắn cũng lười tiếp tục đi mạo hiểm.

Đương nhiên, hắn cũng có thể vì Văn Hinh mà đi nỗ lực kiếm tiền.

Ngay cả hình ảnh Văn Hinh ưỡn cái bụng bự sinh con đẻ cái cho hắn cũng đã xuất hiện tại trong đầu hắn, hắn thậm chí ngay cả đặt tên cho nhi nữ là gì hắn cũng đang suy nghĩ.

Nghĩ lại, nhưng mà, người ta có vinh hoa phú quý, vì sao phải cùng ngươi vào núi chịu cảnh khốn cùng?

Ngươi vì người ta nỗ lực kiếm tiền? Chỉ sợ ngươi liều mạng cả đời kiếm tiền cộng hết cả lại cũng không đủ bằng tiền tiêu vặt của người ta, người ta tùy tiện nuôi con sủng vật cũng là Tử Vân hống.

Buông tha thân phận Linh Lung quan Chưởng môn tới ở rể? Tại trong mắt Văn thị người ta, Linh Lung quan của ngươi tính là cái gì, người ta xem trọng ngươi sao?

Lấy thân phận Thám Hoa lang A Sĩ Hành để lừa dối thì có ý nghĩa gì? Huống hồ không chịu nổi khảo nghiệm, sớm muộn sẽ lộ tẩy, cừu nhân cũng sẽ nghe tin tìm tới cửa.

Người ta đã đính hôn rồi, sẽ gả cho danh môn đệ tử, mà ngươi thì sao chứ, văn không thành võ không nên, không có tiền còn không có bản lĩnh, lại không có gia thế bối cảnh gì, nông thôn dã tiểu tử mà thôi, dựa vào đâu để người ta buông tha danh môn đệ tử mà đi theo ngươi? Nằm mơ cũng không có làm như vậy.

Suy nghĩ suy nghĩ, tưởng tượng tốt đẹp tan thành mây khói, chỉ còn vẻ mặt buồn bã tâm hồn tổn thương.

"Ngao…"

Tiểu cẩu đang kêu to không chết không ngớt, đột nhiên líu lo ngừng bặt, mũi thở mấp máy, chợt quay cuồng đứng lên, xoay chuyển phương hướng, hướng phía giả sơn rất sôi nổi mà lắc đầu vẫy đuôi.

Tam nữ trợn mắt há mồm, đều không biết là tình huống gì, đều chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía nó bày tỏ thái độ tốt.

Dữu Khánh bị hù dọa co đầu rụt cổ lại, nhanh chóng rón ra rón rén chạy trở về nhập khẩu, lẻn về bên trong địa đạo, thắp sáng ngọn đèn, sau khi đi xa một chút mới trùng điệp thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, âm thanh con tiểu cẩu kia không vừa lòng không buông tha cất tiếng gào thét lại vang lên rồi.

Dữu Khánh âm thầm chửi bới, "Chết cha hay là chết mẹ rồi, làm gì mà gào thét thảm như vậy, có bệnh sao, hù dọa lão tử giật cả mình, hôm nay đụng đủ chuyện tà môn."

Chân chính khiến hắn bất mãn chính là làm quấy rầy hắn ngắm nghía Văn Hinh.

Khi quay trở lại đến ngã giao ngửi được mùi hương kia thì hắn lại ngửi thấy được, đưa ngọn đèn trong tay rọi tới, phía trước y nguyên là khung cảnh tối như mực sâu không thấy đáy.

Một mực do dự, nếu như đã tới, hắn suy nghĩ một chút, vẫn là nên dời bước đến xem, theo mùi hương từng bước một đi tới phía trước tìm kiếm.

Cái đoạn đường này dần dần khiến cho Dữu Khánh cảm thấy kỳ quái, có phần dài, không có lối rẽ.

Đột nhiên, mùi hương không còn, nhào vào trước mặt chính là một mùi tanh tưởi, mùi hương kia giống như là vì ngăn cản mùi tanh tưởi tản mát ra ngoài vậy.

Hắn bế khí giơ ngọn đèn lên điều tra bốn phía, muốn xác nhận mùi tanh tưởi là đến từ chỗ nào, ánh mắt chợt lóe, trông thấy không trung phía trước loáng thoáng bay qua một bóng người.

Trong lòng bỗng nhiên cả kinh, chăm chú nhìn kỹ, lập tức khiến cho hắn bị hù dọa, bóng dáng Văn Hinh trong lòng cũng biến mất không còn nữa rồi.

Nhân ảnh bay qua mơ hồ là một bộ xương!

Trên người bộ xương còn mặc y phục.

Cao độ phòng bị, Dữu Khánh rất nhanh lại phát hiện không thích hợp, bộ xương không chút động đậy, hắn ổn định tâm thần chăm chú quan sát, phát hiện thấy bộ xương bị một sợi dây treo cái cổ.

Hắn lại nhìn thấy được dưới chân bộ xương có bậc thang.

Giơ ngọn đèn đi đến gần nhìn, phát hiện trên thân bộ xương có dị thường, liền leo lên bậc thang nhìn, kết quả phát hiện phía sau bậc thang là trống không, có một cái hố sâu, trong hố chồng chất lộn xộn hài cốt.

Mà bộ xương tỏa ra tanh tưởi thì treo tại trước mặt hắn, tùy thời như muốn đưa tay sờ hắn vậy.

Chương 226: Bầy Kiến

Bộ xương đã ngủm củ tỏi tự nhiên là sẽ không đưa tay sờ tìm hắn, hắn trái lại còn cầm đèn đi soi chiếu cái đầu bộ xương, còn hơi cúi người đi chiếu sáng khuôn mặt bộ xương.

Bởi vì do có bậc thang, vị trí hắn đứng còn cao hơn một chút so với vị trí treo bộ xương.

Tỉ mỉ kiểm tra có thể phát hiện thấy bộ xương quả thực có chút không bình thường, trên bộ xương có rất nhiều vết xước nhỏ mảnh dày đặc chi chít, không biết do thứ gì tạo thành, không giống như là người làm, nhưng khẳng định cũng không phải tự nhiên.

Bộ xương không sờ hắn, hắn trái lại nhịn không được giơ tay, thử dùng ngón tay sờ sờ tại trên đầu bộ xương, sự việc dùng con mắt nhìn không rõ thì dùng cảm xúc trên tay thử xem những vết xước mảnh nhỏ này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Đầu To đột nhiên lắc mình, cũng nhảy tới trên bộ xương, bị Dữu Khánh vung tay bắt trở về, thứ này cũng là ngươi có thể ăn sao?

Vừa đụng vào, bộ xương liền động rồi.

Là dao động.

Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn, sợi dây treo bộ xương này cũng kỳ quái, xác thực mà nói là địa điểm treo sợi dây có phần kỳ quái, dĩ nhiên là hai cái vòng móc vào nhau, dao động cũng đến từ vị trí đó, còn hơi phát ra âm thanh ma sát "Cọt kẹt cọt kẹt " cổ quái.

Ánh mắt quay trở lại trên bộ xương, hắn có thể cảm giác được thời gian mà thi thể này biến thành bộ xương cũng sẽ không quá lâu, bằng không thì sẽ không tản mát ra mùi vị tanh tưởi như vậy.

Mùi tanh tưởi càng nhiều chính là đến từ y phục của bộ xương, hẳn phải là bởi vì dính máu, là mùi vị sau khi máu bị thối rữa.

Nguyên nhân chính là vì như thế, hắn mới kỳ quái, cái thi thể này chết đi không quá lâu, tại sao sẽ biến thành một cái bộ xương sạch sẽ như thế?

Nhìn vết xước trên bộ xương cốt, chẳng lẽ là người nào cạo sạch sẽ hay sao?

Bên trong mật đạo trong lòng đất tại một cái Văn phủ to như vậy, lại có người làm ra loại chuyện cực kỳ tàn ác vậy sao?

Mật đạo như thế, lại có người làm ra loại chuyện loại này, lại nhìn nhìn số lượng hài cốt phía dưới hố, nơi đây sợ rằng đã tồn tại rất nhiều năm, nếu như nói gia chủ Văn thị không biết, hắn có phần không tin.

Nếu như biết rõ còn mặc kệ nó, hoặc là nói có khả năng chính là người biết tình hình làm ra, ý nghĩ nổi lên, hắn suy nghĩ cũng có chút sởn tóc gáy, phía sau khung cảnh phú quý lại là giấu giếm loại này hay sao?

Nhưng kỳ quái chính là xương cốt bị cạo sạch sẽ rồi, vì sao còn mặc y phục?

Sau khi cạo sạch sẽ lại giúp bộ xương mặc vào quần áo hay sao? Việc này sợ rằng chỉ có kẻ biến thái mới có thể làm ra được.

Còn có những hài cốt chồng chất trong hố kia, có thể nhìn ra được cơ bản cũng đều mặc y phục, khác biệt ở chỗ xương sọ và thân người đều đã tách ra rồi.

Bộ hài cốt treo trước mắt này, đưa ngọn đèn tới gần, lại lần nữa chiếu sáng để xác nhận, giống như chính là y phục của gia đinh Văn phủ. Sau khi xem kỹ, xác nhận không sai, đây còn là y phục của thanh y gia đinh, chỉ là bị máu nhuộm đẫm mà đổi màu mà thôi.

Liền ngồi xổm xuống, tận lực để cho ánh sáng ngọn đèn chiếu sáng rõ ràng y phục của hài cốt trong hố, phát hiện y phục muôn hình muôn vẻ, cả trai lẫn gái đều có.

Ánh mắt hắn chợt dừng lại tại trên tay áo một kiện y phục, mặt trên giống như có thêu biểu tượng một đóa thanh liên, vừa nhìn liền nhận ra là tiêu chí của một số môn phái, hơi suy nghĩ, lập tức giật mình, chẳng lẽ là hài cốt của đệ tử Thanh Liên sơn hay sao?

Trong mật đạo dưới lòng đất của Văn thị có đệ tử Thanh Liên sơn chết thảm, địa phương quỷ quái này đến tột cùng là chuyện gì gì?

Lại đứng lên nhìn nhìn bộ xương đang treo này, chợt nhìn nhìn dưới chân mình, lại cảm thấy có chút kỳ quái, từ việc bậc thang và dây treo tương xứng cao độ đến xem, tại sao có cảm giác bậc thang dưới chân được xây dựng chính là vì phối hợp với sợi dây thừng treo này.

Nếu không phải là như thế, vị trí xây dựng bậc thang này không khỏi có phần đột ngột, bậc thang này có cảm giác giống như là bậc cấp chuyên dành cho người dùng để treo cổ.

Âm thanh lay động "Cọt kẹt cọt kẹt" vẫn còn, bộ xương vẫn đang nhẹ nhàng đung đưa, mức độ trơn nhẵn của vòng treo bên trên kia cũng khiến Dữu Khánh cảm thấy kinh ngạc.

Bỗng nhiên, có âm thanh rất nhỏ vang lên, sột soạt sột soạt, giống như là hạt cát đang chảy.

Hơi lắng nghe, không cần tận lực cầm ánh lửa soi chiếu cũng nhìn thấy được, phía dưới hố sâu đột nhiên tuôn ra một đám bóng trắng bạc, rất nhanh tuôn ra bốn phía, dùng phương thức lan tràn để tràn lên vách đá.

Thứ gì vậy? Cao độ đề phòng, Dữu Khánh đưa ngọn đèn ra ngoài nhìn, phát hiện là lượng lớn con kiến, lại có phần giống như con nhện, màu trắng bệch, hơi lớn hơn chút so với hạt đậu xanh, cùng tràn ra theo bầy kiến dũng mãnh tuôn ra này, còn có hơi mù nhàn nhạt.

"Tích tích tích…"

Vào lúc này, Đầu To lại quỷ quái kêu lên, lại khiến cho Dữu Khánh giật mình luống cuống tay chân, một tay xiết chặt lại, nhưng mà Đầu To cũng đã kêu ra tiếng rồi.

Cũng bởi vì có âm thanh này nhắc nhở, Dữu Khánh cảm giác được bầy kiến này khẳng định không phải loại bình thường, nhìn thấy bầy kiến cũng bò lên bậc thang dưới chân, hắn cấp tốc lóe lên rồi nhảy ra sau, rơi xuống dưới đất.

Vừa muốn biết rõ bầy kiến này là như thế nào, lại lo lắng tiếng kêu của Đầu To dẫn tới người nào đó, hắn thỉnh thoảng quay đầu lại sau phía nhìn.

Vô số con kiến bò lên vách tường, thậm chí là bò ngược người trên đỉnh tường, tại trên vòng treo tụ thành một đường, rồi theo dây thừng bò xuống dưới, tuôn lên trên bộ xương đang treo, chui vào trong các lỗ, hốc trên xương sọ, chui vào trong quần áo.

Dữu Khánh trong nháy mắt liền bừng tỉnh đại ngộ, đã minh bạch những vết xước nhỏ mảnh trên xương hài cốt là chuyện gì xảy ra, tất cả đều là những vết cắn của đám kiến này.

Có thể tại trên xương cốt cắn ra dấu vết, lực cắn của loại kiến này hiển nhiên không phải tầm thường.

Ca!

Có lẽ là số lượng kiến bò lên bộ xương quá nhiều, xương khô không chịu nổi tải trọng, chỗ xương cổ tách ra, thân đầu chia lìa rầm rầm nện xuống rơi vào bên trong hố sâu, làm cho hắn minh bạch vì sao hài cốt trong hố đều là cái đầu thân khác nơi.

Còn có lượng lớn con kiến tại trên mặt đất và trên vách tường lan tràn, rất nhanh bò về phái hắn.

Có thể khiến cho Đầu To phát ra tiếng kêu, Dữu Khánh làm không rõ những con kiến này gì quỷ quái, không dám dễ dàng trêu chọc, cấp tốc lui về phía sau tách ra khỏi chúng.

Rất nhanh, đám bóng trắng bạc đang tuôn trào đến từ trên mặt đất, trên vách, trên đỉnh đột nhiên ngừng tiến lên, đám kiến ở mặt sau chồng chất tràn đến cũng dừng lại tại một vị trí, giống như là bị vật thể vô hình nào đó ngăn cản lại.

Chuyện gì xảy ra?

Dữu Khánh hơi giật mình, chợt nghĩ đến cái gì, chậm rãi thả lỏng hô hấp của mình, quả nhiên, mình đã thối lui đến khu vực tỏa ra mùi hương kia.

Mùi hương này vậy mà lại có thể ngăn cản những con kiến kia khuếch tán ra?

Nghĩ lại cũng phải, cũng không bất ngờ, những thi thể kia rõ ràng đều là bị những con kiến này ăn tươi nuốt sống, nếu như không có thủ đoạn khống chế đám kiến ăn thịt người này thì nào dám nuôi dưỡng tại trong lòng đất ở dưới nền nhà có lượng lớn nhân khẩu sinh sống, nếu để chúng bò đi ra ngoài vậy thì thực kinh khủng rồi.

Cũng bởi vì vậy, có thể tuyệt đối xác nhận, tất cả mọi thứ trước mắt đều là được cố ý tạo ra, đám kiến ăn thịt người này là có người nuôi dưỡng tại đây.

Tại mép khu vực tỏa ra mùi hương giằng co không bao lâu, bầy kiến lại giống như thủy triều sàn sạt lui về, giống như chảy ngược về trong cái hố kia.

Nhìn thấy hơi mù nhàn nhạt tràn ngập, Dữu Khánh cũng không dám nán lâu ở trong đó.

Bản thân cũng cảm giác thấy thời gian mình xuống đây lần này đã đủ lâu, lần đầu đi xuống tìm hiểu tình hình lại không thể nắm giữ tình huống ngoại giới, xuống quá lâu thì không thích hợp.

Liền cấp tốc rút lui.

Trên đường trở về, tiện đường hắn rẽ vào mật đạo thông tới từ đường, lại lần nữa đứng ở trước khe hở nhìn ra bên ngoài rình coi, phát hiện ở bên ngoài ánh đèn đã mờ tối đi không ít, đám tấm đệm phía sau màn che màu vàng kia cũng được xếp chồng lại rồi, về phần đôi nam nữ trần truồng kia đương nhiên cũng không còn thấy nữa rồi.

Nghĩ đến cảnh tượng trần truồng đó, sắc mặt Dữu Khánh có phần đỏ tới mang tai, miệng lưỡi phát khô, cảm giác trong cơ thể có xao động.

Sau khi xác nhận bên trong từ đường đã không còn người nào, hắn triệt thoái lui phía sau, bắt đầu di chuyển bức tường xoay tròn chặn kín kia. Khi nó đã chuyển động về đúng vị trí thì có một tiếng lách cách rất nhỏ vang lên, nó đã lần nữa được kẹp cứng lại.

Đem hiện trường trả về lại vị trí cũ, hắn mới nhanh chóng rút lui khỏi.

Một đường vừa đi vừa nhổ các đánh dấu trên kẽ tường ra, khi chạy về đến ngã giao thông tới gian Tạp vật thì hắn lại nâng đèn hướng về phía địa đạo không biết thông tới nơi nào ở ngoại giới kia, chiếu chiếu nhìn, rất hiếu kỳ, muốn đi xem, nhưng nghĩ lại một chút, còn là kìm nén lại lòng hiếu kỳ của mình.

Dù sao còn có thời gian, lần sau lại đến cũng không muộn.

Ổn định tâm thần, cấp tốc luồn trở về, dập tắt đèn, bò về trong kho chứa.

Lặng im tại cửa động nín thở ngưng thần một hồi, khi đã xác nhận không có động tĩnh gì khác thường thì mới chậm rãi đập nắp sắt lại, chậm rãi xếp gạch về vị trí cũ.

Sờ soạng xử lý xong hết tất cả, đi ra kho chứa, lại rón ra rón rén tới cổng, sờ sờ tìm cành khô dưới cổng, vẫn còn, hẳn là không có người nào đến, lúc này mới yên tâm dời cành khô đi, rồi nhẹ nhàng cài then cổng lại, lúc này mới lặng yên trở về phòng mình.

Khoanh chân ngồi xuống trên giường, chỉnh lý lại tình hình tra xét được trong lần vào động này, căn cứ vào những đường rẽ mình phát hiện thấy dưới lòng đất đến xem, trong đêm nay mình đã dò xét được điểm có cửa ra vào chỉ sợ cũng đến mười một mười hai cái.

Nghĩ đến cửa kho khóa chặt, thủy lộ xếp lớp loạn thạch, còn có cái hố có người treo cổ kia, cũng không biết trong lòng đất Văn phủ này đến tột cùng ẩn giấu bao nhiêu bí mật.

Định khoanh chân đả tọa tiếp tục tu luyện lại phát hiện mình thủy chung khó mà tĩnh tâm được, trong đầu luôn có hình ảnh.

Không phải là hình ảnh nam nữ tầm hoan trong gian từ đường kia mà là hình dáng Văn Hinh cứ xuất hiện tại trong đầu.

Suy nghĩ càng nhiều, càng là ý loạn, vô pháp tĩnh tâm tu luyện, lật qua lật lại cũng vô tâm chìm vào giấc ngủ.

Về sau liền đi ra cửa, lấy cái ghế ngồi ở trong sân, nhìn ánh trăng, thần tình khi thì cười ngây ngô, khi thì ưu thương, khi thì phiền muộn than thở.

Tiểu đạo sĩ xuất sơn, lần đầu tiên gặp được nữ tử tuổi xấp xỉ, dung mạo coi được, lại cảm thấy mọi mặt đều hợp mắt thuận duyên.

Chỉ dựa vào khí chất kia, hắn đã cảm thấy thật tốt, dù cho nhìn càng nhiều đều cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Nói chung đã nhập vào tâm trí, cảm thấy cái gì cũng đều tốt.

Nhưng vừa nghĩ đến việc người ta đã đính hôn, hắn liền không nhịn được thấy tim co thắt.

Đời này, lần đầu bởi vì một nữ nhân không quen thuộc mà cảm thấy đau lòng. Hiện tại hắn rất muốn nhìn xem vị hôn phu của Văn Hinh đến cùng là mặt hàng gì, mẹ nó, phỏng chừng cũng không có bản lĩnh gì đi, không phải là vì có xuất thân tốt hơn lão tử sao, dám cùng lão tử lên sân khấu đơn đấu không?

Dưới ánh trăng, Dữu chưởng môn khi thì hai tay che mặt, khi thì hai tay ôm ngực, khi thì thở ngắn than dài, tên tiểu tử giết người không chớp mắt kia trở nên rất không bình thường…

Ngọc viên.

Trời vừa mới sáng lên, Văn Hinh đã sớm dậy rồi, chồm hổm tại trước mặt lồng sắt dưới mái hiên.

Tiểu gia hỏa trong lồng tự dày vò đến mệt liền ngủ, khi trong bụng rột rột vang tỉnh dậy thì lại gào thét kêu gào.

Toàn bộ người trong Ngọc viên đều bị nó dày vò muốn điên rồi, làm cho người tại Ngọc viên căn bản không có cách nào an tâm đi vào giấc ngủ.

Một đêm lại một đêm làm ầm ĩ, Văn Hinh đều bị nó làm cho viền mắt thâm đen, tiểu Hồng cùng tới đây vừa ngồi xổm nhìn vừa ngáp thì càng thêm tiều tụy hơn.

Tiểu gia hỏa liên tục kêu gào ngao ngao, giờ giọng gào đã là hữu khí vô lực rồi.

Thấy có người tới, lập tức hướng lên trời nằm quậy, bốn cái chân nhỏ hướng lên trời đạp không ngừng, còn lật tới lật lui, lăn qua lăn lại, còn nhào tới thành lồng, dùng đầu liều mạng mà muốn chui ra bên ngoài, thấy thực sự ra không được thì co mình ở trong góc nức nở rơi lệ, khóc ướt khóe mắt ướt lông mi.

Ôi uy, nhìn tiểu gia hỏa lông nhung mũm mĩm thương tâm rơi lệ đó, thiếu một chút khiến cho nỗi lòng Văn Hinh khóc tan vỡ rồi.

Thật sự là nhìn không nổi nữa, nàng nói với tiểu Hồng: "Đi mời Bình Bình tỷ tới."

Tiểu Hồng lập tức rời đi, chỉ chốc lát sau ương ngạnh lôi kéo Tống Bình Bình mặt ủ mày chau tóc tai bù xù tới, nàng ta cũng ở tại bên trong Ngọc viên.

"Ầm ĩ muốn chết rồi, không nuôi nữa, làm thịt hầm ăn cho rồi." Vẻ mặt không tình nguyện, Tống Bình Bình vừa đi tới trong miệng vừa thì thầm oán giận.

Văn Hinh đứng dậy, thương lượng với nàng ta: "Bình Bình tỷ, hay là thả nó ra đi."

Tống Bình Bình lập tức thanh tỉnh hơn một ít, than thở: "Tam tiểu thư của ta a, sư phụ ta đã nói rồi, hiện tại chính là thời gian cai sữa, sẽ giống như tiểu hài tử vậy, chính là sẽ quậy a, không thể luôn chiều theo nó nha, nếu để thành thói quen rồi, khi không đúng ý nó, nó sẽ quậy ầm ĩ, vậy còn được sao?"

Văn Hinh bắt lấy tay nàng, "Không phải, Bình Bình tỷ, ta là nghĩ như vậy, mỗi lần nó chạy trốn ra ngoài, khi tìm được trở về thì trở nên ngoan ngoãn, có phải là có nguyên nhân gì đó hay không. Chúng ta thả nó ra rồi đi theo nhìn xem, xem có tìm ra được nguyên nhân không?"

Chương 227: Cực kỳ hoang mang

"A..."

Tống Bình Bình nghẹn lời, trên mặt có vẻ đang suy nghĩ sâu xa, sau đó chậm rãi gật đầu, hiển nhiên cũng cảm thấy có đạo lý, đột nhiên xoay người đi liền, "Để ta trước đi rửa ráy chút."

Đây là đồng ý rồi, bảo nàng chờ.

Trước tiên tùy ý để cho tiểu cẩu ở trong lồng kêu rên, ba nữ nhân đều chạy đi rửa mặt.

Chờ đến khi ba người tập trung lại, tiểu Hồng mở lồng ra.

Cửa lồng mở ra vừa vang lên âm thanh răng rắc, tiểu cẩu tử ngừng bặt kêu gào, đôi mắt đẫm lệ mơ hồ đóng chặt cũng lập tức mở ra, cấp tốc quay đầu nhìn tới.

Trông thấy cửa đã mở ra rồi, tiểu cẩu lập tức động thân nhảy đứng lên, trực tiếp chạy đi ra ngoài.

Quay đầu lại nhìn nhìn cái lồng, quả nhiên đã được tự do, lập tức nhấc chân vui vẻ, hự hự mà vung chân chạy đi, lao xuống bậc thang, ngoe nguẩy cái mông lông nhung mịn màng, xông vào trong bụi cỏ nơi sân, vượt mọi chông gai ào ào chạy đi.

Ba nữ nhân nhìn nhau, ngay lập tức đều xách váy chạy xuống bậc thang, đuổi theo.

Trước khi đi, tiểu Hồng còn không quên nhấc lên một cái túi nhỏ "Cẩu lương" mang đến từ Thanh Liên sơn, dù sao xem như cũng đã đến giờ ăn cơm sáng.

Ba nữ nhân đuổi tới trước một hàng bụi hoa cỏ thì phải dừng lại, tiểu cẩu không đi chính lộ, cảm thấy chỗ nào kín đáo thì luồn vào chỗ đó, các nàng không có biện pháp cùng theo.

"Để ta." Tống Bình Bình phi thân bay lên, điểm chân đạp tại phía trên hoa cỏ cây cối mà lướt đi, một đường truy tung theo hướng tiểu cẩu đi.

Văn Hinh và tiểu Hồng không có bản lĩnh như vậy, chỉ có thể thành thành thật thật đi chính đạo, trước tiên chạy ra viện, sau đó tìm đường đi vòng.

Vừa ra Ngọc viên, Văn Hinh không tiện xách váy chạy, gia giáo là như thế và cũng cảm thấy chướng tai gai mắt.

Tiểu Hồng biết rõ, gọi: "Tiểu thư, ta đuổi theo Bình Bình tỷ."

Nhưng không bao lâu thì đã không còn thấy tăm hơi bóng dáng Tống Bình Bình, nàng ta cũng không biết đã đi hướng nào rồi.

Cũng may Tống Bình Bình rất nhanh lại hiện thân tại xa xa, phất tay ra hiệu cho chủ tớ hai người đi về phía bên này, nàng đưa ra báo hiệu xong lại lắc mình biến mất.

Cho dù là Tống Bình Bình có thể bay tới bay lui, một đường truy tung này cũng không dễ dàng.

Tiểu cẩu luôn không đi đường của con người, cũng không biết nó làm sao tìm ra được một con đường như thế, thỉnh thoảng còn sẽ băng qua không ít địa bàn của người ta, thí dụ như đình viện của một số người là không thể tùy cho ai muốn tự tiện xông vào thì xông vào, cũng có hộ vệ.

Cũng may đều là người quen, Tống Bình Bình giải thích một chút liền vượt qua.

Một đường đi đó có thể nói là dày vò.

Mấy người nhìn chung đã hiểu được, vì sao tiểu cẩu tại ngay trong Văn phủ nhà mình mà cũng rất biết chạy mất tích rồi…

Trời sáng sớm, Dữu Khánh nhấc chổi, phân nửa con bên ngoài viện là hắn có trách nhiệm làm vệ sinh sạch sẽ, theo lệ thường quét sạch.

Đang quét, chợt thấy một cái thân ảnh nho nhỏ tròn mũm mĩm xuất hiện, Dữu Khánh nghiêng đầu, mắt mở trừng trừng nhìn nó chạy tới trước mặt mình, chính là con tiểu cẩu kia.

Dữu Khánh nhìn trái nhìn phải, không thấy có người khác, cũng vẫn làm bộ không quen biết, nhỏ giọng khuyên nhủ, "Đã tới chậm rồi, mới đổ thức ăn đi rồi, sang một bên đi."

Tối hôm qua nhìn thấy con tiểu cẩu này kêu gào thật sự thê thảm, hắn hoài nghi có phải là bởi vì ăn phải thức ăn thiu để qua đêm ở chỗ hắn hay không, khiến cho bao tử bị vấn đề, vì vậy mà muốn cùng tiểu cẩu này phủi sạch quan hệ, tránh khỏi bị liên lụy.

Ngoài miệng nhỏ giọng cảnh cáo, tiếp tục quét dọn, xem như không nhận biết.

Tiểu cẩu lại không nghĩ như vậy, vậy mà uỵch một cái nhảy lên, nhào vào đám lá hắn đang dùng chổi quét lả tả kia, tựa hồ xem việc Dữu Khánh quét dọn là đang chơi đùa cùng nó.

Tên nhóc thối không biết xấu hổ này, lại tới rồi, Dữu Khánh mặt không biểu tình, cái chổi vung lên, trực tiếp đem tiểu cẩu hất tung ra nửa trượng xa.

Mập mạp quay cuồng lộn một vòng lại bò dậy, lắc đầu vẫy đuôi, dáng vẻ hưng phấn vô cùng, lại uỵch một cái tiếp tục nhảy tới, lại nhào vào ngậm chặt lấy đám lá đầu chổi, miệng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp mà hân hoan, đôi mắt trong suốt như thủy tinh tím nhìn chằm chằm Dữu Khánh, cái đuôi vung vẩy càng thêm vui vẻ rồi, ý tứ này giống như đang nói, làm lại!

Nhìn tình hình thật sự đã đem hành động muốn phủi sạch quan hệ của Dữu Khánh coi như là đang chơi đùa với nó.

Di, Dữu Khánh phát hiện con tiểu cẩu này da mặt thật sự có chút dày, lúc này một cước đem tiểu cẩu đá bay đi ra ngoài.

Cũng chỉ là một cước hất văng xa hơn một chút, thân phận bối cảnh tiểu cẩu ở đó, đánh chó cũng phải xem mặt chủ nhân, nào dám đá thật sự, nếu đá thật xảy ra chuyện gì thì sợ gánh không nổi trách nhiệm.

"Hắc, tiểu hồ tử kia, ngươi làm gì?"

Âm thanh một nữ nhân quát chói tai đột nhiên truyền đến.

Dữu Khánh nhìn lại, chỉ thấy từ cửa hông nội viện đi ra một nữ tử váy lam dung mạo, dáng người xinh đẹp, rõ ràng là đang chỉ vào mình phát ra cảnh cáo.

Hắn từng thấy qua, chính là tối hôm qua khi đứng trong giả sơn rình coi thì nhìn thấy, trong lòng rùng mình, lập tức âm thầm kêu khổ, sớm không đến, muộn không đến, hết lần này tới lần khác vừa vung chân đá một cước thì xuất hiện, bỗng thấy phiền phức tới rồi.

Chống chổi đứng, hắn có phần rơi vào tình huống khó xử.

Nghĩ cũng có thể nghĩ được, tại trong mắt những người này, mạng của một hạ nhân như hắn e rằng còn không đáng giá bằng một ngón chân con tiểu cẩu này.

Nghe đến lời quở trách, tiểu Hồng người thứ nhất chạy ra nhìn xem là chuyện gì.

Ở mặt sau, Văn Hinh cũng cất bước nhanh hơn, cùng theo đi ra nhìn tới, hỏi: "Bình Bình tỷ, thế nào?"

Tống Bình Bình khuôn mặt lạnh lùng đi đến, "Tên cẩu gia đinh này dám dùng chấn đá Tử Long."

Văn Hinh và tiểu Hồng sửng sốt, ngay lập tức cũng bước nhanh đi đến.

Nhìn về phía bên này, Dữu Khánh cũng ngây ngẩn cả người, trông thấy Văn Hinh cũng đã đi tới đây lập tức tim đập tăng nhanh, từ trước đến nay luôn xem như bình tĩnh, giờ hắn lại có phần khẩn trương khó tả, không nghĩ tới nhanh như vậy mình liền đã chạm mặt với Văn Hinh rồi.

Đương nhiên, hiện tại hắn càng lo lắng chính là việc mình đá con chó con bị người tận mắt nhìn thấy, phiền phức rồi, còn không biết Văn Hinh sẽ nhìn hắn như thế nào.

Chỉ là trông thấy tiểu cẩu lại lần nữa nhào tới bám chặt cái chổi, trong đầu chợt nảy sinh ý nghĩ, có rồi.

Ba nữ nhân trước sau đi tới, Tống Bình Bình vẻ mặt sương lạnh, tiểu Hồng đã là chỉ vào mũi Dữu Khánh chất vấn: "Ngươi đá Tử Long?"

Dữu Khánh vội xua tay nói: "Không có không có, nhỏ nào dám, nhỏ đang chơi đùa với nó."

Tống Bình Bình trừng mắt quở trách: "Đánh rắm, ta tận mắt thấy ngươi dùng chân đá nó.

"Nhỏ thật không có, vừa rồi là như vậy…" Dữu Khánh vừa nói vừa vươn chân biểu thị một lần, lại một cước đem chó nhỏ hất bay ra, lần này mức độ phát lực đã thu lại rất nhiều.

Chó nhỏ bị hất bay đi, lập tức lại lắc lư quanh cây chổi chơi đùa.

Bốp bốp bị nện xuống mặt đất, tiểu cẩu lại xoay người đứng lên, nhìn thấy quả nhiên là đang đùa nghịch, nó còn hưng phấn đùa giỡn

sôi nổi quay lại, tiếp tục nhào tới bám chặt lấy đầu chổi, lắc lắc đuôi chờ làm lại, nhìn ánh mắt kia quả là tràn đầy mong đợi.

Tống Bình Bình nghẹn lời không nói gì, bĩu môi không nói lời nào nữa rồi.

Ba nữ nhân đều đã nhìn ra, là đang cùng tiểu cẩu chơi đùa, phản ứng của tiểu cẩu chính là thuyết minh chân thực nhất.

Suy nghĩ cũng phải, đây là Văn phủ, ai dám vung chân đá Linh sủng do Thanh Liên sơn Chưởng môn đưa tới, huống hồ còn là một hạ nhân.

Văn Hinh thoáng nhìn tên trên thẻ bài nơi eo Dữu Khánh, mỉm cười gật đầu, "Ngưu Hữu Khánh, không có việc gì rồi, các nàng đã hiểu lầm, ngươi cứ làm việc của ngươi đi thôi."

Dữu Khánh lần đầu tiên ở gần nhìn khuôn mặt nàng được rõ ràng, ánh mắt giao nhau, tình cảm khó giải thích chiếu vào nội tâm, hơi khom người hành lễ tránh khỏi ánh mắt của nàng, đáp lại một tiếng, "Vâng."

Tiểu Hồng đã rất nhanh ngồi xổm xuống, một tay ôm tiểu cẩu đứng lên, "Không nên cắn, Tử Long, đó là cái chổi quét dọn, bẩn chết đi."

Dữu Khánh cũng không quét dọn nữa, cầm chổi xoay người rời đi.

Tiểu cẩu lập tức không yên, lại tại trong lòng tiểu Hồng liều mạng giãy giụa, "Gào thét" kêu to không ngừng, rõ ràng là hướng theo bóng lưng Dữu Khánh rời đi mà kêu to.

Tống Bình Bình: "Bỏ xuống đi, để nó tiếp tục tìm kiếm, xem nó muốn đi đâu."

Tiểu Hồng đành phải đem nó thả lại trên mặt đất.

Tiểu cẩu vừa được tự do, lập tức vung mở mấy cái chân nhỏ xông vế phía Dữu Khánh, lại nhào tới cắn cây chổi.

Dữu Khánh nhanh chóng đem chổi gác tại trên đầu vai, thuận tiện quay đầu lại nhìn ba người Văn Hinh, người ta ngại cái chổi của hắn bẩn, hắn tự nhiên phải thức thời một chút.

Không còn cây chổi, tiểu cẩu lập tức vọt tới dưới chân Dữu Khánh chui tới chui lui lượn lờ vây quanh.

Việc này liền không tốt rồi, làm cho Dữu Khánh cũng không tiếp tục bước đi nữa, rất sợ đạp phải nó, nhất là ngay tại trước mặt đám người Văn Hinh thì càng không tiện có bất cứ hành động gì thể hiện sự bài xích.

Càng không dễ thể hiện ra năng lực phản ứng tránh né có được từ tập võ, hắn đành phải đứng lại, tiểu cẩu lập tức chạy đến chỗ phía trước hắn, ngẩng đầu dùng đôi mắt trông mong nhìn Dữu Khánh, cái đuôi vung vẩy hân hoan, ý định lấy lòng rất rõ ràng.

Dữu Khánh lúc này bước nhanh vòng tránh, tiểu cẩu quay đầu lại tiếp tục quấn tới, lại bức Dữu Khánh đứng lại rồi, người dừng lại, nó lại đứng tại chỗ lắc đuôi, đôi mắt trông mong.

Với đức hạnh như vậy, Dữu Khánh nhịn không được thầm nghĩ, con Tử Vân hống này cùng chó con có khác biệt gì sao?

Ba người Văn Hinh đã nhìn đến choáng váng, không biết đây là tình huống gì, sau khi con Tử Long này đi tới Văn phủ, đối với người nào đều vô cảm, còn chưa bao giờ thấy nó hữu hảo với con người như vậy, nhất là bộ dạng chỉ nương tựa lại vào một người.

"Thích cây chổi? Sở thích này rất đặc biệt…" Tống Bình Bình nói thầm một câu, chợt bước nhanh đi đến, đưa tay nói: "Tiểu hồ tử chờ chút, đưa chổi cho ta."

Dữu Khánh còn có thể làm gì, một kẻ hạ nhân, ngoại trừ phục tùng vô điều kiện ra là không có bất cứ lựa chọn nào, chỉ có thể đem cây chổi hai tay dâng tới.

Cầm cây chổi tới tay, Tống Bình Bình có chút hưng phấn, bày ra tư thế ta muốn chinh phục ngươi, trong miệng phát ra tiếng "Chóc chóc", đầu chổi loay hoay soàn soạt trên mặt đất, ý đồ dụ dỗ tiểu cẩu chú ý.

Đã giao ra cây chổi, Dữu Khánh cất chân bước đi, tiểu cẩu lập tức đứng dậy chạy đuổi theo.

Đương nhiên, động tĩnh cây chổi tạo ra quả thực cũng khiến cho tiểu cẩu chú ý, nhưng mà cũng chỉ là quay đầu lại nhìn một cái, nhìn một cái Tống Bình Bình và cây chổi lắc lư trên tay nàng, ánh mắt thoáng nhìn đó không biết nên hình dung như thế nào.

Tống Bình Bình động tác cứng lại, khóe miệng giật giật, cảm giác mình tựa như tên hề, có một loại cảm giác nhục nhã khó tả, cũng không biết có phải đã nhìn lầm rồi hay không, vừa rồi nàng ta giống như từ trong ánh mắt Tử Long đọc ra được ẩn ý như nhìn kẻ ngu ngốc, đã coi thường nàng.

Nhìn thấy dáng vẻ tiểu cẩu như không quản dùng thủ đoạn gì, lão tử chỉ đi theo một người, Văn Hinh và tiểu Hồng đều kinh ngạc, cảm giác vạn phần kinh ngạc!

Tiểu cẩu tựa hồ cũng từ trong niềm vui sướng vì đã được tương phùng bình tĩnh trở lại, không tiếp tục luồn qua luồn lại dưới chân Dữu Khánh, bắt đầu đi theo bình thường.

Bước từng bước chân nhỏ, cái mông mịn lông ngoe nguẩy, đuôi đung đưa lúc lắc vui vẻ, nương theo bước chân Dữu Khánh một đường song song đi tới trước, cảm giác cùng nhau đi về nhà thể hiện rất rõ ràng a.

Nhưng mà Dữu Khánh không có khả năng mang nó trở về, vừa nhìn cái đức hạnh này, làm thế nào đây?

Hắn lại dừng lại, chỉ vào tiểu cẩu cũng vừa dừng lại theo, hỏi đám người Tống Bình Bình, "Cái này… Nhỏ sợ tiếp tục xuất hiện hiểu lầm, các ngươi không mang nó đi sao?"

Ba nữ nhân đã là vẻ mặt ngây ra, vẻ mặt cực kỳ hoang mang như đang tự hỏi ta là ai, ta ở đâu, ta nhìn thấy gì.

Chương 228: Chỉ định

Văn Hinh chợt hạ thấp giọng hỏi hai người bên cạnh, "Tử Long không làm ầm ĩ cũng không náo loạn, rất ngoan ngoãn, vội vã đi ra sẽ không phải chính là muốn tìm hắn đi?"

Tìm hắn? Chống cây chổi đứng nhìn, Tống Bình Bình không lý giải được, bước nhanh đến, hỏi to: "Uy, tiểu hồ tử, có phải lúc trước ngươi từng có tiếp xúc với nó hay không?" Vừa nói vừa chỉ tới tiểu cẩu.

Dữu Khánh muốn nói chưa từng thấy, nhưng với kiểu dây dưa như vậy của tiểu cẩu, nói chưa từng thấy sợ là không thể nào nói nổi, liền đáp: "Tại hai ngày này, lúc quét dọn có gặp nó hai lần, sau đó thấy có người tìm đến, đem nó ôm đi."

Tống Bình Bình hoài nghi, "Thật sự chỉ có như vậy?"

Dữu Khánh có thể trả lời thế nào nữa? Chỉ có thể nỗ lực kiên trì đáp: "Vâng."

Tống Bình Bình xoay người, đem chổi giao cho tiểu Hồng, lại kéo lấy cái túi "Cẩu lương" mà tiểu Hồng mang theo vào trong tay, đưa cho Dữu Khánh, "Cầm."

Dữu Khánh mờ mịt nhận lấy, thuận tay nhéo nhéo, không biết là thứ gì, cũng không biết có ý gì.

Tống Bình Bình: "Bên trong là thức ăn đặc chế cho nó ăn, ngươi chó nó ăn đi." Thái độ cường ngạnh.

Dữu Khánh đành phải kéo mở túi ra, lấy ra một viên hình cầu chứa keo nửa trong suốt có màu hổ phách, lớn cỡ quả trứng chim cút, nắm trong tay có cảm giác co dãn, cũng không biết làm từ cái gì, chậm rãi ngồi xổm xuống đưa đến bên mép tiểu cẩu, huých huých miệng nó.

Tiểu cẩu vừa nhìn thấy thứ này, rõ ràng có phần bài xích, nhỏ giọng nức nở một tiếng, nghiêng đầu, lui về sau hai bước.

Dữu Khánh lại đưa lên trước, hình cầu màu hổ phách lại đụng đụng vào miệng nó.

Tiểu cẩu giương mắt nhìn chăm chú hắn, thần tình có vẻ ủy khuất, sau khi miệng liên tục bị đụng mấy lần, cuối cùng không tình nguyện mà mở miệng ra, một ngụm ngậm vào trong miệng, nhai vài cái rồi ngẩng đầu nuốt vào bụng.

Ba nữ nhân thì đã bị một màn này làm cho khiếp sợ!

Đã ăn rồi? Lần này không phải ép rót vào, là tự nó chủ động ăn vào!

Ba nữ nhân mặt tràn đầy vẻ khó tin, sắc mặt chân chính là sống gặp quỷ rồi.

Bởi vì các nàng biết rõ con tiểu cẩu này sau khi cai sữa muốn cho nó ăn là khó cỡ nào, cả ngày vừa khóc vừa quậy a, bây giờ vậy mà lại nhu thuận như vậy tại trước mặt một ngoại nhân, hơn nữa còn là một gia đinh, còn là gia đinh cấp thấp.

Ba nữ nhân rất muốn hỏi, làm sao có thể như vậy?

Tiểu cẩu sau khi nuốt vào "Cẩu lương", thì từ từ đi đến dưới chân Dữu Khánh, bám chặt ống quần Dữu Khánh, lôi kéo hắn đi, giống như muốn nói, ta đã ăn rồi, có thể trở về rồi đi?

Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn phản ứng của mấy vị kia, ra vẻ đang hỏi đã được rồi chưa?

Nhưng mà phản ứng của ba nữ nhân có chút kỳ quái, hắn không hiểu mấy vị này muốn làm gì, làm cho hắn cũng không còn tâm tư âm thầm quan tâm Văn Hinh nữa rồi, chậm rãi đứng lên, thử hỏi: "Nhỏ đã có thể đi rồi chưa?"

Ánh mắt ba nữ nhân vẫn còn nhìn chằm chằm trên mặt đất, chỉ thấy tiểu cẩu bám chặt lấy ống quần Dữu Khánh ra sức kéo về sau, không thể nghi ngờ đã dốc hết tất cả sức lực, nhưng mà quá yếu ớt rồi, căn bản kéo bất động, liền dừng lại vẫy vẫy đuôi với Dữu Khánh, thấy Dữu Khánh không chút động lòng, lại cắn kéo.

Dữu Khánh đương nhiên biết rõ con tiểu cẩu này là muốn trở về viện của hắn, rất có thể không cần để ý tới, vấn đề là ba vị trước mắt có ý gì, lại thử nói ra: "Nhỏ còn có việc làm."

"Làm việc?" Tống Bình Bình ngẩng đầu hỏi: "Làm việc gì?"

Dữu Khánh chỉ chỉ cổng viện cách đây bảy tám trượng, "Nhỏ quản một chỗ Tạp vật viện."

Tống Bình Bình nghiêng đầu hất về phương hướng nội viện, "Đừng có làm Tạp vật viện gì nữa rồi, đi thôi, đi theo chúng ta."

Nàng ta vừa nói ra lời này, Văn Hinh và tiểu Hồng đều biết rõ là có ý gì, đã có biện pháp giải quyết việc tiểu cẩu không chịu ăn, để cho vị này trợ giúp cho ăn không phải là được rồi.

Dữu Khánh sửng sốt, ánh mắt hơi lóe, nhìn về phía Văn Hinh, trong lòng âm thầm thầm vui mừng.

Tiểu Hồng lại lên tiếng: "Bình Bình tỷ, hạ nhân trong phủ có quy củ của hạ nhân trong phủ, nơi đây thuộc về Phùng quản sự Thiên Tạp viện quản, người của hắn chúng ta không thể tùy tiện dẫn đi."

Tống Bình Bình: "Đơn giản, ngươi đi nhanh, đi gọi Phùng quản sự kia tới đây a."

Tiểu Hồng lập tức nhìn về phía Văn Hinh, người sau khẽ gật đầu, cũng có ý này.

"Được, chờ ta một chút, rất nhanh sẽ trở về." Tiểu Hồng ném cây chổi, xách váy chạy đi.

Dữu Khánh mặt ngoài không gợn sóng, không sợ hãi, nghĩ đến sắp cùng Văn Hinh ở chung một nơi, trong nội tâm âm thầm hưng phấn không thôi.

"Ta nói a, chúng ta đứng trên đường làm gì. Nơi kia…" Tống Bình Bình chỉ cổng viện ở cách không xa, hơi nhìn eo bài của Dữu Khánh, "Ngưu Hữu Khánh, đi xem viện của ngươi đi."

Văn Hinh nhìn nhìn tiểu cẩu trên mặt đất còn đang cắn kéo ống quần hắn, cũng gật gật đầu.

Dữu Khánh lúc này khom lưng nhặt cây chổi trên mặt đất lên, sau đó cất bước rời đi, tiểu cẩu lập tức nhả ra, ngoe nguẩy nhảy nhót ở một bên cùng đi theo, về phần Văn Hinh và Tống Bình Bình gì đó là không thèm liếc mắt nhìn.

Một màn này làm cho hai nữ nhân không còn gì để nói, có cảm giác đã nuôi dưỡng một thứ vô tình vô nghĩa.

Khi leo lên bậc thang cổng viện thì bởi thân thể tiểu cẩu tròn trịa, chân lại ngắn, bậc thang có chút cao hơn bụng, nhìn có cảm giác như phải liều mạng vừa nhảy vừa bò mới đi lên được. Nói chung khi cùng theo Dữu Khánh đẩy ra cổng viện, cùng nhau tiến vào thì rất

hân hoan, bắt đầu ở trong sân loạn chui loạn chạy, tìm kiếm khắp nơi.

Đi đến bậc thang cửa vào, Văn Hinh lại có chút lo lắng, chậm chạp không dám đi vào.

Tống Bình Bình quay đầu lại nhìn, biết rõ nàng lo lắng điều gì, "Ai, không sao, cũng không phải cô nam quả nữ, không phải có ta bồi theo sao, ngươi đứng tại cổng vào để cho người đi qua nhìn thấy được còn khó coi hơn."

Khóe miệng Văn Hinh nhấp nhấp, lúc này mới thử cất bước tiến vào.

Hai nữ đi vào, thoáng nhìn qua, đúng là một khu Tứ hợp viện rất nhỏ, thật đúng là địa phương chồng chất tạp vật.

Tại bên trong Văn phủ tràn đầy ngăn nắp, sắc thái nơi đây giống như là một thế giới khác, hoa cỏ cây cối bên ngoài viện đều là được chăm sóc tinh tế.

Văn Hinh đứng ở giữa viện, không loạn động, chỉ là chậm rãi quan sát khắp nơi, Tống Bình Bình nhưng là duỗi chân vươn đầu đi dạo khắp nơi, nhìn thấy nơi Dữu Khánh nghỉ ngơi là nhà một gian chật hẹp thì bĩu môi, hiển nhiên xem thường.

Dữu Khánh chuyển hai cái ghế tới đây, Văn Hinh trông thấy thì mỉm cười xua tay, thể hiện không cần, Dữu Khánh đành phải đặt trở lại, về sau khoanh tay đứng thẳng tại dưới mái hiên.

Hắn muốn đi tới bắt chuyện với Văn Hinh nhưng mà biết rõ đó không phải là chuyện một hạ nhân như mình nên làm.

Chạy khắp nơi tìm một vòng, tiểu cẩu chạy tới chỗ đối diện với Dữu Khánh, ngẩng đầu nhìn Dữu Khánh, ngẫu nhiên ngao ngao hai tiếng, dáng vẻ rất ủy khuất.

Một người đứng dưới mái hiên, một chó tại trên đất, một người một chó đối diện nhau, ở giữa ngăn cách bởi một rãnh cống nước.

Không đợi quá lâu liền có tiếng bước chân vội vã đi tới, đầu tiên là tiểu Hồng chạy qua cổng vào, phía sau đi theo hai nam nhân.

"Nơi đây." Tống Bình Bình kêu gọi.

Rất nhanh, tiểu Hồng chạy đi vào, quét mắt nhìn tình huống trong viện, đi đến bên cạnh Văn Hinh, "Tiểu thư, Phùng quản sự tới rồi."

Tới đây không chỉ có Phùng Trường Điển, còn có Lưu Quý, hai người vừa tiến đến liền vội vàng đối với Văn Hinh tất cung tất kính hành lễ, "Tam tiểu thư."

Sau khi miễn lễ, Phùng Trường Điển lại gật đầu chào hỏi Tống Bình Bình, "Tống cô nương."

Tống Bình Bình trực tiếp hướng Dữu Khánh hất cằm, "Ngưu Hữu Khánh này là người của Tây tạp viện các ngươi?"

"Vâng." Phùng Trường Điển đáp, có chút kinh nghi bất định, không biết xảy ra chuyện gì, khi tiểu Hồng tìm đến lão thì chỉ nói nhanh một chút đi tới đây, nói là Tam tiểu thư đang đợi.

Tống Bình Bình: "Báo cho ngươi một tiếng, người này, hữu dụng với Tam tiểu thư, chúng ta sẽ dẫn đi."

"Việc này…" Phùng Trường Điển hơi chút chần chừ, chắp tay hỏi: "Tam tiểu thư, lão nô mạo muội hỏi một tiếng, ngài cần hắn làm gì?"

Tống Bình Bình trả lời thay, chỉ chỉ tiểu cẩu đối diện với Dữu Khánh, "Hắn thích hợp nuôi dưỡng Linh sủng cho Tam tiểu thư, chúng ta muốn dẫn đi, có vấn đề sao?"

Việc này là thật có vấn đề, Phùng Trường Điển cười khổ, nhìn Dữu Khánh một cái, đưa tay mời: "Tam tiểu thư, có thể mượn một bước

nói chuyện hay không?”

Văn Hinh kinh ngạc, theo lý thuyết không nên cự tuyệt mình mới phải a, đang định gật đầu, nào ngờ Tống Bình Bình kêu lên: “Phùng quản sự, ngươi làm gì nhiều chuyện như vậy, có lời gì không thể nói thẳng ra sao? Chỉ hỏi ngươi một câu cho hay là không cho.”

Phùng Trường Điển bất đắc dĩ, đành phải thực sự thông báo: “Tống cô nương, trong phủ có quy củ trong phủ, ta cũng phải làm việc theo quy củ. Là như vậy, Ngưu Hữu Khánh là gia đinh vừa mới tuyển vào, tạm thời chỉ có thể làm người hầu tại ngoại viện. Mỗi một gia đinh tiến vào nội viện đều phải được tra rõ lai lịch, tại trước khi chưa thể xác định không có vấn đề thì không thể đưa vào nội viện.

Đây là quy củ đã được trong phủ định ra thật lâu trước đây, nếu như muốn phá lệ thì lão nô là không có quyền hạn đó, chí ít cần chính quản gia cho phép mới được.

Nhưng mà thứ cho lão nô nói thẳng, dù cho đi tìm quản gia, muốn để cho quản gia đồng ý, vậy cũng phải phân rõ là làm chuyện gì, để cho Ngưu Hữu Khánh trực tiếp đi làm người hầu bên cạnh Tam tiểu thư, vậy thì thật sự không phải là việc nhỏ. Tại trước khi chưa có xác định được rõ ràng nguồn gốc trước lúc Ngưu Hữu Khánh vào phủ, sợ rằng quản gia cũng sẽ không trực tiếp đồng ý, có khả năng ngay cả tộc trưởng cũng sẽ không dễ dàng gật đầu, khẳng định phải có quá trình mới được.”

Tống Bình Bình, Văn Hinh, tiểu Hồng quay mặt nhìn nhau, đều đã nghe hiểu, nếu nói như thế tới, sợ rằng thật đúng là không được, là các nàng đem vấn đề suy nghĩ đơn giản rồi.

Dữu Khánh cũng có cảm giác mộng đẹp tan vỡ, trong lòng âm thầm chửi bới, đại hộ nhân gia thật nhiều quy củ.

Phùng Trường Điển thoáng quan sát phản ứng của mọi người, lại chắp tay nói: “Tam tiểu thư, theo ý lão nô, không bằng như vậy, nếu

như ngài yên tâm thì không bằng để Linh sủng lại Tây tạp viện nuôi dưỡng, chúng ta nhất định giúp ngài trông nom tốt, thế nào?"

Tống Bình Bình xua tay, "Cái này cũng không phải ai muốn nuôi dưỡng là có thể nuôi dưỡng được, các ngươi vô dụng, để cho hắn nuôi dưỡng." Ngón tay chỉ Dữu Khánh.

Ngoan ngoãn đứng ở một bên, lúc này vẻ mặt Lưu Quý kinh nghi bất định, có phần ước ao nhìn về phía Dữu Khánh, không biết vị này làm sao lại vào được pháp nhãn của phía Tam tiểu thư, cái này nếu như thông qua Văn phủ xác minh lai lịch, ba tháng sau lưu lại, một khi tiến vào nội viện, e rằng sẽ trở thành nhân vật ngay cả gã đều phải nịnh bợ.

Phùng Trường Điển sửng sốt, ngay lập tức đáp: "Vậy cũng đơn giản, vậy thì để lại nơi đây cho hắn nuôi dưỡng là được rồi."

"Nơi đây?" Tống Bình Bình liếc mắt khinh bỉ, hỏi ngược lại: "Nơi này là nơi cho người ở sao?"

Ý của nàng ta là, nơi mà ngay cả người đều không dễ ở, hoàn cảnh này làm sao có thể dưỡng Linh sủng?

Nhưng người khác nghe thấy có phần chói tai, Dữu Khánh không nói nên lời, Phùng Trường Điển cũng không nói nên lời, đều hết chỗ nói rồi, bảo người làm sao trả lời?

Văn Hinh nhìn Dữu Khánh một cái, trong lòng nảy sinh áy náy, vội nói: "Không sao, có thể, vậy thì để lại đây dưỡng đi."

Tống Bình Bình dứt lời cũng ý thức được mình đã lỡ lời, hừ một tiếng, không nhiều lời nữa.

"Được." Phùng Trường Điển nặn ra nét tươi cười đáp, rồi chuyển sang nói với Dữu Khánh: "Ngưu Hữu Khánh, Tam tiểu thư coi trọng ngươi, ủy thác trọng trách cho ngươi, ngươi phải làm cho tốt, không thể sơ suất, có thể làm được không?"

Dữu Khánh thấy bối rối. Hắn chưa từng dưỡng qua cái trò này, quỷ mới biết làm sao để nuôi dưỡng, nhưng nghĩ đến việc làm vậy thì có khả năng thường xuyên được gặp mặt Văn Hinh, liền cung kính đáp: "Nhỏ nhất định làm hết sức."

Phùng Trường Điển gật đầu: "Có cần cái gì thì có thể nói với Lưu Quý, cũng có thể trực tiếp tới tìm ta."

Dữu Khánh: "Vâng."

Sự tình xem như xác định như vậy rồi.

Ngoài cổng, Nam Trúc đi tới, vốn định tiến vào viện, muốn hỏi thăm xem tối hôm qua có tiến địa đạo hay không, kết quả nghe thấy trong Tạp vật viện có người nói chuyện, liền dự phòng một chút, tiếp tục đi tới trước, khi nhìn thấy một đám người trong viện thì không tiếp tục quay đầu lại.

Chương 229: Ngậm miệng

Lưu Quý chạy chậm ra khỏi viện.

Đã quyết định dưỡng Linh sủng tại nơi đây, gã liền trở thành chân chạy, cần đi Ngọc viên một chuyến, thông báo cho bên kia đem cái lồng giam tiểu cẩu và thức ăn của tiểu cẩu đem tới.

Dữu Khánh muốn chạy đi làm việc này cũng không có tư cách, không thể vào nội viện.

Sự tình đã được định ra, Phùng Trường Điển cũng phát hiện thấy dị thường, nhìn thấy con Linh sủng kia chỉ thủ tại bên cạnh một mình Dữu Khánh, đại khái đã lý giải các nàng Tam tiểu thư vì sao phải chỉ định Dữu Khánh nuôi dưỡng, không khỏi có chút hiếu kỳ.

Tiểu Hồng hiếu kỳ hỏi Dữu Khánh, "Ngưu Hữu Khánh, vì sao Tử Long lại tốt với ngươi như vậy?"

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Dữu Khánh, đây cũng là chuyện mọi người muốn hỏi.

Tốt với ta? Dữu Khánh bị câu hỏi của nàng ta làm cho hồ đồ, con tiểu cẩu này ngoại trừ quấn quít lấy mình đòi ăn ra, thật đúng là không nhìn ra được điểm gì tốt với mình, hắn có phần không hiểu được cách nói chuyện của những người này, không khỏi hoài nghi hỏi: "Nó có tốt với ta sao?"

Tiểu Hồng lúc này đổi một cách nói, "Vì sao Tử Long tương đối thân cận với ngươi."

A! Dữu Khánh lập tức đã hiểu rồi, nào dám nói ra việc mình cho nó ăn cơm thiu để qua đêm, trả lời ngắn gọn: "Ta cũng không biết, kể từ khi ta còn nhỏ, hình như tiểu động vật liền tương đối thích chơi đùa cùng ta, lão nhân trong nhà nói là bởi vì chúng ta tốt."

Dứt lời, trong lòng âm thầm đổ mồ hôi, cảm giác tự khen mình như vậy có phải hơi quá rồi hay không, dù sao sư huynh đệ Linh Lung quan bọn họ ở trong núi nào nhìn thấy tiểu động vật gì chứ, với đại động vật thì đa số đều là xử lý như là thức ăn.

Mấy người trẻ tuổi một chút có cảm giác nghe cố sự, Phùng Trường Điển trái lại vuốt râu nói: "Đúng vậy, con tiểu động vật này nhìn như còn nhỏ, kỳ thực nha, người nào chân tình đối tốt với nó, nó đều có thể cảm nhận được, cho nên, Tam tiểu thư, để con Linh sủng này lại đây nuôi dưỡng, ngài cứ việc yên tâm."

Văn Hinh khẽ gật đầu.

Không đợi quá lâu, Lưu Quý liền dẫn theo hạ nhân Ngọc viên tới nơi, lồng sắt và một túi vải bố lớn chứa "Cẩu lương" đưa đến.

Nhìn thấy lồng sắt, tiểu cẩu lập tức lủi qua mương cống nước, trốn đến phía sau Dữu Khánh.

Đồ vật đã bàn giao xong, trước khi chuẩn bị ly khai, Tống Bình Bình dặn dò Dữu Khánh, "Thức ăn của nó, trước mắt một bữa cho nó ăn năm viên là được, ăn hết rồi ta sẽ đưa tới nữa. Nhớ kỹ, không thể cho nó ăn thứ khác, nếu không đừng trách ta không khách khí, đã nghe hiểu rõ chưa?"

Dữu Khánh gật đầu, "Nghe rõ rồi."

Có lẽ là bởi vì đối diện với nam nhân xa lạ, Văn Hinh vẫn luôn không nói lời nào, khi đi mới lại khách sáo với Dữu Khánh một câu, Làm phiền ngươi rồi, làm phiền rồi."

Dữu Khánh còn chưa có mở miệng, Phùng Trường Điển cười nói: "Tam tiểu thư khách khí rồi, nào có gì phiền phức, đây là việc hạ nhân chúng ta phải làm. Tam tiểu thư có thể giao việc này cho hắn, đó mới là phúc khí mà đời trước hắn tu mà có được."

Văn Hinh dè dặt cười, nhã nhặn lịch sự gật gật đầu, rồi mới dẫn người Ngọc viên rời đi.

Đi ra khỏi đại môn, tiểu Hồng thở dài ra một hơi, "Việc này xong rồi, nhìn chung đã có thể thở phào rồi, cuối cùng đêm tối cũng có thể ngủ ngon giấc rồi."

Tống Bình Bình giơ hai nắm tay lên trời, cũng là dáng vẻ đã được giải thoát, "Sư phụ và sư huynh đã xuất môn, mấy ngày nay hắn là không có về, có thể xem như được tự tại rồi."

Bên trong Tạp vật viện, không còn những người khác, Phùng Trường Điển nhìn nhìn tiểu gia hỏa chạy đi ẩn núp khi cái lồng được đưa tới, cảm khái nói với Dữu Khánh: "Người có phúc a. Lần này ngươi thật đúng là đụng đại vận, ba tháng sau nếu như ngươi được lưu dùng, có Tam tiểu thư chiếu cố ngươi, đời này ngươi xem như đã vượt qua rồi." Chỉ tiểu cẩu, "Nói vậy không cần ta nhiều lời, ngươi cũng minh bạch nó chính là chỗ dựa của ngươi đời này, phải chăm sóc nó cho tốt, cần có nhu cầu gì cho nó thì cứ việc mở miệng, Lưu Quý giải quyết không được thì tìm ta."

Ở một bên, mắt Lưu Quý lộ ra sự ao ước.

"Vâng." Dữu Khánh đáp.

"Ta còn có chút việc." Phùng Trường Điển dứt lời liền rời đi.

Dữu Khánh và Lưu Quý đồng thời đưa tiễn lão đến cổng vào.

Đợi khi Phùng quản sự đã đi xa, Lưu Quý có phần hưng phấn mà vỗ vỗ vai Dữu Khánh, "Chỉ cần lai lịch trong sạch rõ ràng, ba tháng sau ngươi khẳng định có thể lưu lại rồi. Ngưu huynh, tương lai phát đạt, nhưng chớ quên huynh đệ ta tốt a!"

Dữu Khánh cười bồi: "Đều nhờ có Lưu đầu chiếu cố."

Lưu Quý lay lay vai hắn, "Gọi 'Lưu đầu' nghe kỳ quặc, về sau đều là huynh đệ, chúng ta kín đáo xưng huynh đệ là được."

Tùy tiện, Dữu Khánh khách khí ứng phó một hồi.

Thật vất vã ứng phó đem người tiễn đi rồi, tiểu cẩu lại chạy tới trước mặt hắn, đứng đó lắc đầu vẫy đuôi, đôi mắt trông mong.

Người khác có lẽ không hiểu, Dữu Khánh vừa nhìn liền hiểu, lại đang đòi ăn, lúc này kéo mở miệng túi "Cẩu lương", lấy ra bốn viên, ngồi xổm xuống cho nó ăn.

Ăn thứ này? Tiểu cẩu không chịu rồi, vội vàng lui về phía sau.

"Không ăn? Ngươi muốn ăn cái gì? Điểm tâm của ta cũng đã bị ngươi làm lỡ rồi, muốn cho ngươi ăn cũng không có."

Dữu Khánh hùng hùng hổ hổ đứng dậy, trước tiên đi khóa cổng lại, khi quay người đột nhiên lắc mình xuất thủ, ôm tiểu cẩu lại, không quen được tật xấu của nó, bóp mở miệng nó ra, đem "Cẩu lương" trực tiếp nhét vào trong miệng nó, sau khi xong việc thì trực tiếp đem tiểu cẩu tống vào trong lồng, đóng chặt.

Đơn giản thô bạo, không có chút lòng yêu thương nào đáng nói.

Sau đó trước tiên đi dời một đống gạch, đem hai đầu miệng cống thoát nước chặn kín lại, đề phòng ngày nào đó không cẩn thận để cho tiểu cẩu chạy mất.

Đưa cho hắn nuôi dưỡng, nếu chạy mất thì cần hắn báo cáo kết quả công tác, tự nhiên phải đề phòng sơ hở.

Chờ khi hắn đã chặn kín xong, quay lại nhìn chuồng chó, phát hiện tiểu cẩu vẫn còn ở trong lồng phát ra âm thanh "ngao ngao", đến gần nhìn, đúng lúc nhìn thấy tiểu cẩu đem một viên "Cẩu lương" nhổ ra. Tập trung nhìn vào, không chỉ một viên, trong lồng có bốn viên ướt sũng.

Dữu Khánh phát hiện thấy tiểu gia hỏa này tính tình thật cương liệt, chỉ cần là không ăn, ngươi cưỡng ép cho nó ăn, nó sẽ nhổ ra.

"Ngao… Ngao…"

Tiểu cẩu vẫy đuôi mừng chủ một lúc, sau đó thấy có không phản ứng gì thì lại bắt đầu ở trong lồng quay cuồng làm ầm ĩ, không bao lâu liền khóc ướt cả hai khóe mắt, giống như bị ủy khuất cực lớn, ở tại đó giãy đạp mấy cái chân nhỏ thê thảm gào thét không ngừng.

Dữu Khánh bị nó làm cho trong lòng hoảng sợ, hắn cũng không phải là Văn Hinh, hắn lo lắng bị người khác nghe tiếng cho rằng hắn đang ngược đãi Linh sủng.

Vì tránh gây phiền phức, hắn nhanh chóng kéo lồng sắt vào trong gian phòng của mình, lôi chó nhỏ ra ngoài, lấy một sợi dây tới tay, rất nhanh trói chặt miệng chó nhỏ lại.

Bị ném trở vào trong lồng giam giữ lại, tiểu cẩu cuối cùng đã yên tĩnh, không kêu gào được nữa, chỉ còn tại đó giương móng vuốt cạy cạy sợi dây trên miệng, nhưng cạy không ra.

Rầm! Dữu Khánh trực tiếp một cước đá bay lồng sắt vào dưới gầm giường, mắt không nhìn thấy tâm không phiền, trọng điểm là sợ bị ngoại nhân nhìn thấy.

Nếu có người đến, hắn khẳng định phải nhìn xem rõ là người nào mới cho đi vào, nếu là mấy nàng Văn Hinh, thì trước tiên sẽ cởi bỏ sợi dây trên miệng tiểu cẩu ra.

Tạm thời đã giải quyết được vấn đề về tiểu cẩu, hắn lại đi đến kho chứa, tìm cuộn giấy dán cửa sổ, cắt ra một miếng lớn đem về phòng.

Trở về phòng, cuộn chăn đệm trên giường lại, trải tấm giấy lớn ra trên giường, lôi bút mực ra, vẽ lại đại khái địa hình của Văn phủ.

Về hình dáng tổng thể của Văn phủ, khi sư huynh đệ ba người bọn họ còn chưa có tiến vào đây thì đã đi vòng quanh một vòng, là một cái hình vuông bốn cạnh to lớn.

Vẽ hình vuông bốn cạnh, đánh dấu phương hướng bốn cái cổng, tiếp đó đánh dấu vị trí Tạp vật gian, sau cùng vẽ ra đại khái các vị trí, hướng đi của địa đạo mà mình có thể nhớ được, sau đó tạm dừng.

Từ hôm nay trở đi, hắn cần để cho hai vị sư huynh tại trên bản đồ từ từ bổ sung địa hình địa vật trên mặt đất của Văn phủ, mà hắn thì từ từ hoàn thành địa hình trong lòng đất, sau đó tìm đến cửa ra vào địa đạo gần Văn Xu các nhất, để chuẩn bị sẵn sàng cho trường hợp không còn cách nào khác sẽ lén lẻn vào Văn Xu các.

Có cái mở đầu, lấy bút mực đi, lật chăn nệm lại, che giấu đi bản vẽ.

Về phần động tĩnh uỳnh uỵch dưới giường không ngừng kia thì hắn không quản tới, cũng không có cách nào, hắn tạm thời cũng không có biện pháp trấn an, chỉ có thể dùng thủ đoạn cưỡng ép.

Giờ cơm trưa vừa đến, Dữu Khánh bưng bát ăn cơm xuất hiện tại nhà ăn lấy đủ cơm rau liền rời đi.

Tại bên trong nhà ăn dùng cơm, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, cũng lần lượt đứng dậy, cũng dùng một phương thức giống nhau.

Sư huynh đệ ba người lên bậc thang tiến vào Tạp vật viện. Cửa đóng lại, Nam Trúc lập tức đuổi theo Dữu Khánh hỏi: "Sáng sớm nay, ta làm sao lại trông thấy Tam tiểu thư đi tới nơi này của ngươi vậy?"

Mục Ngạo Thiết cũng rất hiếu kỳ, y là nghe Nam Trúc nói.

Sáng sớm nay y cũng định tới tìm hiểu xem tối hôm qua lão Thập Ngũ có tiến vào địa đạo hay không, kết quả bị Nam Trúc chặn đường kéo trở về.

Dữu Khánh ngoài miệng không đáp, người luồn xuống dưới gầm giường, kéo lồng sắt ra ngoài, mở cửa lồng rồi bắt tiểu cẩu bị cột miệng đang giãy giụa lôi ra.

Hai vị sư huynh vẻ mặt kinh ngạc, Nam Trúc kinh ngạc hỏi: "Vật nhỏ này lại chạy tới chỗ ngươi? Lại đem bạc tới cho ta rồi?"

Dữu Khánh không để ý tới, xách cổ tiểu cẩu, đi thẳng tới kho chứa, đem nồi sắt đã cất đi lôi ra lại, lật ngửa lên đặt tại trên mặt đất, quay đầu lại nói với hai người vừa theo tới: "Các ngươi còn ăn hay không? Không ăn thì đổ hết vào trong nồi đi."

Hai người đang có ý này, lập tức đem đồ ăn chưa ăn hết trong bát đổ vào trong nồi sắt.

Tiểu cẩu nước mắt lưng tròng lập tức trong mắt lóe sáng kỳ dị, cái đuôi vung vẩy có thể nói rất hân hoan, đợi khi Dữu Khánh cởi sợi dây trên miệng ra, thả nó xuống, nó lập tức nhanh như hổ đói vồ mồi nhào vào trong nồi, cùng xoay chuyển theo nồi tròn, lăn lộn ở trong đống cơm canh, trên người lập tức bẩn thỉu không thể nhìn nổi, sau khi đứng vững thì lập tức nhai nuốt ngấu nghiến.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn ngây người.

"Ngươi cho Linh sủng ăn thứ này?" Nam Trúc chỉ vào hỏi.

Dữu Khánh: "Thứ cần ăn thì nó không ăn, còn chết sống muốn làm ầm ĩ, ta có thể làm sao bây giờ, ta nào có thứ gì khác cho nó ăn, nó không ăn cái này thì ăn cái gì?"

Mục Ngạo Thiết hỏi: "Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Còn có thể là chuyện gì, bảo ta nuôi dưỡng nó…" Dữu Khánh đem tình huống đại khái nói ra.

Hai vị sư huynh vẻ mặt không nói nên lời, không nghĩ tới còn có thể gặp phải chuyện như vậy.

Nam Trúc chợt hưng phấn hỏi: "Tam tiểu thư kia nói không chừng có cơ hội tiến vào Văn Xu các, đã có cơ hội tiếp xúc, sao không tìm cơ hội thử xem?"

Dữu Khánh: "Nhìn xem rồi nói tiếp, hiện tại tìm không được cơ hội mở miệng. Đúng rồi, bởi vì việc nuôi dưỡng con chó con này dễ

dàng tiếp xúc với Văn Hinh, Văn thị không chừng sẽ tra xét nguồn gốc của ta, các ngươi tiếp tục tới đây thì phải cẩn thận, nếu không cần thiết thì tận lực không nên tiếp xúc với ta."

Hai vị sư huynh yên lặng gật đầu.

Dữu Khánh ngoắc tay, dẫn hai người đi theo hắn trở lại phòng ngủ, xốc chăn nệm lên, lộ ra bản vẽ được che phủ phía dưới, cũng đem bút mực tới đây cho hai người, thúc giục: "Các ngươi không thích hợp ở lâu, nhanh chóng."

Không khó lý giải, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vừa nhìn liền biết là chuyện gì, lúc này vây quanh ở trước bản đồ ngươi một vạch, ta một nét mà làm bổ sung lên bản đồ.

Sau đó tránh không được hỏi đến chuyện địa đạo.

Về việc này, Dữu Khánh không có giấu giếm bọn họ, ngoại trừ việc mình nhìn lén Văn Hinh, những chuyện khác đều đại khái kể ra.

Nghe nói người thông dâm cùng đệ tử Thanh Liên sơn có thể là chủ mẫu chi thứ hai của Văn thị, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vạn phần khiếp sợ, khó có thể tin tưởng.

Hai người cũng biết lão Thập Ngũ sẽ không lấy việc này ra nói lung tung, Nam Trúc lập tức hỏi: "Hình dáng hai người đó như thế nào, để hai chúng ta lưu tâm chú ý, tìm cơ hội xác định."

"Nữ trung niên nhưng vẫn rất đẹp, dung mạo diễm lệ, dáng vẻ đẫy đà, đôi mắt lộ ra khôn khéo. Nam thoạt nhìn xem như trẻ tuổi, một thân bạch y, mày kiếm mắt sao, có chút tuấn dật…"

Dữu Khánh lời nói mới ra, Nam Trúc liền nhịn không được vỗ bắp đùi, "Mẹ, nam nhân mà ngươi nói hẳn phải là tên mà ta đã gặp kia, đó hẳn phải là đệ tử của Phiền Vô Sầu, trưởng lão Thanh Liên sơn trú tại Văn thị, tên là Trâu Vân Đình! Mẹ, thoạt nhìn là một người trẻ tuổi rất thể diện, thật sự nhìn không ra nha!"

Chương 230: Giấy nháp

Dữu Khánh: "Nếu nói như thế, vậy thì đúng rồi, phụ nhân kia nói sư phụ hắn tại Văn thị, có thể ảnh hưởng phía bên Thanh Liên sơn."

Nam Trúc trong miệng y nguyên là sách sách không ngừng, "Thanh niên nhân làm sao lại quấn vào cùng với lão nương một chỗ rồi, khẩu vị này đủ mạnh a."

Nghe giọng điệu này, giống như có điểm đáng tiếc, giống như đang tiếc mình không có cùng theo để thưởng thức được cảnh tượng kia.

Mục Ngạo Thiết: "Trong lòng đất lại có hố người chết, nhất định giấu giếm sát cơ, không nên tiếp tục nữa, còn là nghĩ biện pháp trên mặt đất đi."

Nghe được lời ấy, Nam Trúc trầm mặc một chút, cũng gật đầu nói: "Lão Cửu nói có lý. Lão Thập Ngũ, việc này cũng không phải là giỡn chơi."

Dữu Khánh chỉ "Ừm" một tiếng.

Nam, Mục hai người cũng chỉ là tranh thủ chút giờ Ngọ nghỉ ngơi, không thích hợp nán lại quá lâu, tới giếng múc nước rất nhanh rửa chén xong liền rời đi.

Tiễn hai người đi rồi, Dữu Khánh đi đến kho chứa, gặp lại tiểu cẩu thì thiếu một chút hắn bị hù dọa nhảy dựng lên rồi, cơm thừa của hai vị sư huynh vậy mà đều bị nó quét sạch, bao tử căng phồng lên có thể nói tròn vo, nhưng vẫn còn tựa tại trong nồi liếm đáy nồi, thân thể bẩn vô cùng.

Quỷ chết đói đầu thai sao? Cái đức hạnh này tại sao cũng giống như khi Đầu To ăn đồ vậy?

Hắn nhanh chóng đem tiểu cẩu túm ra, ném vào bên giếng, nhấc thùng múc nước.

Tiểu cẩu quả thực ăn đã quá no, liếm môi cũng không nguyện động đậy nữa rồi.

Kéo gầu múc nước giếng lên trên, một thùng nước giếng dội xuống, một thùng lại một thùng, ào ào ào, cho đến khi giội cho nó sạch sẽ mới thôi.

Thỉnh thoảng rùng mình vùng vẫy tung tóe một thân bọt nước, tiểu cẩu tựa hồ cũng rất thoải mái, cách tắm như vậy cũng là trước đây nó chưa bao giờ trải nghiệm qua, nước quá lớn, thỉnh thoảng đem nó dội lật người, còn chẹp chẹp chẹp liếm nước trên mặt đất để uống.

Dữu Khánh xách nó lên khỏi mặt đất ẩm ướt, ném tới khu vực có ánh nắng mặt trời.

Tiểu cẩu cũng lười động, ngáp ngáp, hướng về phía Dữu Khánh lắc lắc đuôi một hồi, sau đó liền nhắm mắt ngủ vùi, phơi dưới ánh nắng mặt trời, chậm rãi ngủ đến mức chổng cả vó, làm gì cần cần phải dùng tới lồng sắt, triệt để yên tĩnh rồi.

Trở về phòng, Dữu Khánh nhìn cơm nước trong bát mình, có lác đác thịt heo, có linh tinh thịt dê, đây còn là dính vinh quang của Văn gia Tiến sĩ, thế nhưng mà đầu bếp là một nhân tài, quả thực làm không thể ăn. Sau khi do dự một lúc lại đi vào trong kho chứa, cơm nước cũng đổ vào trong nồi, để cho tiểu cẩu tự mình lượng sức mà làm, hắn không có khả năng đem toàn bộ tinh lực đặt ở trên người tiểu cẩu.

Buổi chiều có hai nhóm gia đinh tới lấy đồ, không người nào chú ý tới tiểu cẩu phơi nắng ngủ dưới mái hiên, tin tức nơi đây đang giúp Tam tiểu thư nuôi dưỡng Linh sủng cũng chưa lộ ra, được tận lực che giấu.

Ban ngày ngẫu nhiên sẽ có người tới gõ cửa quấy rầy, cũng không dễ an tâm tu luyện, khi nhàn rỗi buồn chán thì Dữu Khánh cũng lấy chút giấy bút tùy ý viết viết họa họa, xem như là luyện chữ đi, dù sao trong kho chứa không thiếu giấy.

Tới lúc gần chạng vạng, có người gõ cổng, Dữu Khánh đứng dậy đi mở cửa, một gia đinh đứng ngoài cổng cao hứng phất tay nói: "Đi mau, Phùng quản sự bảo thông báo cho mọi người đến cửa nhà ăn nhận đồ."

Dữu Khánh không lý giải được, "Nhận đồ gì?"

Gia đinh kia cười hắc hắc nói: "Nhờ quang vinh của Ngũ thiếu gia, chủ mẫu đại phòng lại phát thưởng rồi, phát cho mỗi người hai đôi giày."

Dữu Khánh không có hứng thú gì, đằng hắng đáp: "Được, ta đã biết rồi."

Gia đinh kia nhắc nhở: "Ta nói a, phải nhanh lên một chút, nếu đi muộn, giầy thích hợp cỡ chân bị người chọn hết, giầy là loại không dễ sửa chữa hay chịu đựng, chỉ có thể tặng cho người khác rồi." Nói xong liền chạy đi.

Người mà trên tay từng cầm mấy trăm vạn lượng bạc, làm gì để hai đôi giày vào mắt, Dữu Khánh đóng cổng lại, bỗng nhiên trầm ngâm một hồi, sau đó lại mở cổng đi ra ngoài, đóng cổng đàng hoàng rồi hướng nhà ăn mà đi.

Không có biện pháp, cũng giống như việc hắn rõ ràng không muốn ăn cơm nước nơi đây nhưng vẫn phải nỗ lực kiên trì đi ăn cơm vậy, chỉ là một gia đinh mà ngay cả hai đôi giày mới cũng không để vào mắt, việc này bình thường sao? Cho nên vẫn là phải đi lĩnh.

Còn phải làm ra vẻ rất cao hứng, một đường chạy chậm đi tới.

Cửa vào nhà ăn đã rất náo nhiệt rồi, một đám người điển hình làm việc không tích cực, nhận đồ thì rất tích cực, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng xen lẫn ở trong đó.

Cửa vào dừng một chiếc xe đẩy tay, bên trên chất đống một số cái sọt chứa đầy giày, có người phụ trách đăng ký, Lưu Quý phụ trách phân phát.

Trông thấy Dữu Khánh đã tới rồi, tránh tại phía sau đội ngũ xếp hàng, Lưu Quý lập tức phất tay, kêu gọi hắn tới đây, hỏi: "Ngươi tại sao lại tới đây rồi, một hồi ta sẽ cho ngươi đưa đến cho ngươi là được."

Nghe được lời ấy, đám gia đinh không rõ nguyên nhân dồn dập nhìn về phía Dữu Khánh, đều rất kinh ngạc, quan sát hắn trên dưới, không biết tại sao người tâm phúc bên cạnh Phùng quản sự lại xem trọng vị này như thế.

Dữu Khánh hơi khom người, "Không dám làm phiền Lưu đầu, tự ta tới lấy được rồi."

Tới cũng đã tới rồi, Lưu Quý cũng không tiện nói thêm gì, đối với gia đinh đến lượt lĩnh kế tiếp khua tay vẫy lui, "Ngươi trước tiên chờ chút, hắn có chuyện quan trọng, để hắn nhận trước đi."

Vị kia không dám không tuân theo, cũng không gấp gáp tại nhất thời, gật đầu.

Lúc này, Lưu Quý nói Dữu Khánh trước tiên báo lên số đo làm đăng ký, sau đó tự mình lựa chọn hai đôi đưa cho hắn, cũng lôi hắn đến một bên thì thầm, "Ngưu huynh, trong viện chỗ ngươi có bảo bối, cũng không thể rời đi lâu, mau trở về đi thôi."

"Được, lập tức trở về." Dữu Khánh hơi khom người, rời đi tại dưới ánh mắt nhìn kỹ của một đám người.

Xoay người lại, Lưu Quý thét to một tiếng, "Tiếp tục."

Có thể nói oai phong vô cùng.

Mà tại cổng vào Tạp vật viện thì có ba nữ nhân đăng môn, không phải ai khác, chính là Văn Hinh, Tống Bình Bình và tiểu Hồng.

Không có cách nào, không thể làm được đem Linh sủng ném đi liền không quản nữa rồi, cũng có lo lắng Linh sủng ở bên này có quen được hay không, có bởi vì không khỏe mà xuất hiện vấn đề gì hay không.

Kỳ thực lúc trưa đã muốn tới đây, chỉ là cảm giác tới quá siêng năng thì không dễ nhìn, cho nên mới kéo dài đến chạng vạng tối, cuối cùng vẫn là quyết định đến xem mới tương đối thích hợp, cũng dễ yên tâm.

Tiểu Hồng một hồi đập cổng bang bang, kết quả trực tiếp đập bung mở cánh cổng ra rồi, vươn đầu vào bên trong đánh giá, gọi: "Ngưu Hữu Khánh, Ngưu Hữu Khánh… Di, người không tại sao?" Nàng trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

"Ngưu Hữu Khánh, Ngưu Hữu Khánh…"

Tiểu Hồng lại gọi liền mấy tiếng, vẫn là không thấy bất cứ kẻ nào đáp lại.

Ba người đi vào nhìn nhìn khắp nơi, Tống Bình Bình trực tiếp tiến vào phòng ngủ của Dữu Khánh, gọi: "Ngưu Hữu Khánh."

Nàng ta đi vào nhìn nhìn, không thấy được người, trái lại nhìn thấy trên bàn áp sát tường có một đống giấy nháp để ngổn ngang, tiện tay cầm lấy một tờ nhìn nhìn, "Các ngươi xem này, gia hỏa trông coi Tạp vật gian này vậy mà còn biết viết chữ."

Tiểu Hồng nói: "Nơi đây có kho tạp vật a, nhập kho xuất kho đều cần phải ghi vào sổ sách, đừng xem chỉ là một cái Tạp vật gian, không biết chữ còn là không làm được đó."

"Chữ viết này thoạt nhìn tựa hồ viết cũng không tệ. Hinh nhi, không phải ta nói ngươi, tên Thám Hoa lang, Trích Hoa lang gì gì đó, đó chính là người múa văn chơi chữ các ngươi truyền nhau ra danh tiếng, ta xem tên Ngưu Hữu Khánh trông chừng Tạp vật gian này chữ viết cũng không kém hơn tên Thám Hoa lang kia a." Tống Bình Bình tiện tay cầm tấm giấy viết chữ trên tay rung mở dựng lên cho hai người ở cửa vào nhìn xem.

Nàng ta kỳ thực là không đánh giá được chữ viết đẹp xấu, hoàn toàn là nói ra dựa theo con mắt và cảm giác của mình.

Tiểu Hồng tùy tiện quét mắt đảo qua, vẫn không để ý.

Văn Hinh lúc đầu cũng không để ý, nhưng nghe Tống Bình Bình nói như vậy, mới nhìn chăm chú, kết quả ánh mắt vừa đụng đến chữ viết thoảng qua trên tay Tống Bình Bình, lập tức nhịp tim có cảm giác như dừng lại, đôi mắt sáng lập tức trừng lớn lên mấy phần.

Nàng vừa nhìn qua liền cảm giác được chữ viết trên tờ giấy nháp này tựa hồ có thần vận tương tự với chữ viết mà mình gần đây nghiên cứu học tập.

Tống Bình Bình đem tờ giấy nháp ném trở lại trên bàn, xoay người liền đi, "Tên Ngưu Hữu Khánh này cũng không biết đã đi đâu rồi, sẽ không phải là cũng đem Tử Long đi rồi đi."

Tiểu Hồng theo nàng ta đi ra ngoài, cùng nhau đi tìm Tử Long.

"Di, Tử Long tại nơi đây a." Tiểu Hồng hoan hô một tiếng.

Tại cửa vào, Văn Hinh lại ngoảnh mặt làm ngơ, có mất đi lễ giáo, dời bước tiến vào trong phòng ngủ của nam tử xa lạ, tại trên bàn cầm lấy tờ giấy nháp luyện chữ, trong mắt dần dần có thần sắc khó thể tin tưởng.

Nhìn một tờ không đủ, nàng lại cầm lấy tờ thứ hai, lại tờ thứ ba, tờ thứ tư.

Đem toàn bộ giấy nháp rất nhanh xem qua một lần, nàng cuối cùng chọn ra một tờ nhiều chữ và giống nhất với trong ấn tượng của mình, nâng ở trong tay, trong mắt hiện lên vẻ kinh nghi bất định không cách nào hình dung, thì thào tự nói, "Làm sao có thể, là ta nhìn lầm rồi sao?"

"Tiểu thư, tiểu thư, ngươi mau đến xem Tử Long."

Tiếng kêu gọi của Tiểu Hồng lập tức khiến Văn Hinh định thần lại, bước nhanh đi ra ngoài, chỉ thấy Tống Bình Bình và tiểu Hồng đang chồm hổm tại dưới mái hiên, đến gần nhìn xem, chính là thủ tại bên cạnh Tử Long đang ngủ say.

Tống Bình Bình một tay đang sờ sờ bộ lông của Tử Long.

Văn Hinh cũng ngồi xổm xuống, hỏi: "Thế nào?"

Đầu ngón tay Tống Bình Bình chọc chọc vào mũi Tử Long, Tử Long lập tức vươn đầu lưỡi ra liếm, "Ngươi nhìn tên gia hỏa này, tại chỗ chúng ta thì làm ầm ĩ muốn chết muốn sống, bây giờ trái lại thật tốt, ngủ ngon như vậy, ầm ĩ cũng không tỉnh, thật giận a."

Tiểu Hồng đưa tay vuốt ve bộ lông của Tử Long một cái, "Tiểu thư, ngươi sờ sờ mà xem, mới chỉ non nửa ngày không gặp, bộ lông Tử Long liền trở nên bóng loáng trơn mượt như thế, xem ra giao cho Ngưu Hữu Khánh nuôi dưỡng thật là đã tìm đúng người rồi."

Văn Hinh nhịn không được đưa tay sờ một cái, phát hiện xúc cảm quả thực là trơn mượt hơn nhiều, hơn nữa còn rất xõa tung.

Tống Bình Bình nhìn khắp nơi một cái, "Cứ để cho Tử Long ngủ trên mặt đất như vậy, giống như nuôi chó nhà vậy sao? Thật bẩn. Còn có, tên kia cũng quá sơ suất rồi đi, người chạy ra ngoài chơi mà cũng không có dùng lồng sắt nhốt lại, nếu như để nó chạy đi thì làm sao bây giờ?"

Văn Hinh trầm mặc một hồi, tiếp tục vuốt ve bộ lông Tử Long, "Như vậy không phải rất tốt sao, không cần nhốt, vẫn thành thành thật thật ngủ rồi. Tử Long không thích bị nhốt, hắn còn biết cách ở chung với Tử Long hơn cả chúng ta."

Lúc này, ở bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, ba người đồng thời quay đầu nhìn tới.

Thân ảnh Dữu Khánh đã xuất hiện, nhìn thấy cổng mở thì hiển nhiên có phần bất ngờ, nhìn thấy ba người bên trong thì sửng sốt, không nghĩ tới mình mới đi ra ngoài một hồi, các nàng đã tới rồi, lúc này bước nhanh đi vào.

Ba nữ nhân bên trong cũng lục tục đứng lên, Văn Hinh bỗng nhiên ý thức được trong tay mình còn cầm một tờ giấy, hơn nữa còn là giấy nháp luyện chữ trong phòng ngủ của người ta, một nam nhân, mặt chợt đỏ lên rồi, tay cầm tờ giấy nháp nhanh chóng giấu ra phía sau, vò vò mấy cái tay đã vo giấy nháp thành một cục, nắm chắc, giấu tại trong lòng bàn tay, che giấu tại trong tay áo.

Hành vi lén lút này càng khiến cho tim nàng đập nhanh hơn, hai gò má ửng đỏ.

"Tam tiểu thư." Dữu Khánh bước nhanh lại đây hành lễ, lại đối với Tống Bình Bình và tiểu Hồng hơi khom người, ánh mắt cũng quét nhìn Tử Long còn đang ngủ, trong lòng nói thầm, tên tiểu cẩu này thật biết ngủ, ngủ đầy đủ cả một buổi chiều vẫn còn không có tỉnh.

Hắn tự nhiên không biết Tử Long từ ngày hôm qua đến bây giờ khổ cực cỡ nào, không nói ăn không ngon, còn một mực kêu gào, lăn lộn ầm ĩ, đã sớm mệt vô cùng, bây giờ đã được ăn uống no đủ, không ngủ một giấc thật ngon mới là lạ.

Tống Bình Bình uy một tiếng, "Ngươi có phải không biết Linh sủng quý trọng hay không, có thể tùy tiện bỏ mặc nó mà chạy đi sao? Nó nếu như xảy ra chuyện gì, ngươi gánh chịu được trách nhiệm sao?"

Chương 231: Nhã tặc

Dữu Khánh chỉ có thể giải thích, "Vừa rồi nhận được thông báo, bảo đi lĩnh đồ, nhỏ chỉ đi ra ngoài một chút liền lập tức trở về, cũng không chậm trễ quá lâu, trước sau cũng chỉ một khắc thời gian. Bình thường cũng cần phải đi ra ngoài một chút, nhỏ một ngày ba bữa còn phải đến nhà ăn lấy cơm." Dứt lời thể hiện cho thấy trên tay đang ôm hai đôi giày vải, chứng tỏ quả thực là lĩnh đồ.

Từ khi hắn vào cửa, Văn Hinh liền đã chăm chú theo dõi tỉ mỉ quan sát hắn, lúc này nhìn đôi giày vải rẻ tiền vô cùng phổ thông trên tay hắn một cái, lại nhìn trên người ăn mặc trang phục hạ nhân, trong đôi mắt sáng hiện lên vẻ nghi hoặc.

Tống Bình Bình trừng mắt, "Ôi chao! Ngươi còn dám tranh luận với ta?"

Dữu Khánh trong lòng đang 'ân cần thăm hỏi tổ tiên' nàng ta, ngoài mặt thì vội nói: "Không có không có, nhỏ không dám."

Văn Hinh nhanh chóng kéo ống tay áo Tống Bình Bình lại, hỗ trợ đỡ lời, nói, "Thông báo hắn lĩnh đồ, hắn không thể không đi, hắn cũng là không có cách nào, đi ra ngoài một chút cũng không có việc gì." Tiếp đó lại áy náy nói với Dữu Khánh: "Không có việc gì, chúng ta chính là sợ Tử Long tại nơi đây quậy quá, ầm ĩ khiến ngươi sống không yên ổn, chính là tới đây nhìn xem, nếu như không có việc gì thì tốt, chúng ta liền không quấy rầy ngươi nữa rồi." Nói xong hơi khom người chào hỏi, rồi cáo từ.

Dữu Khánh hơi giật mình, đây là lần đầu tiên nữ nhân này nói với hắn nhiều lời như vậy, làm cho hắn đều có phần thụ sủng nhược kinh, cũng không biết có phải do mình gặp ảo giác hay không, cảm thấy hôm nay ánh mắt nữ nhân này nhìn mình tựa hồ đều có chút rất không bình thường, nói không rõ là ý vị như thế nào.

Nhìn theo Văn Hinh rời đi, trong lòng hắn có chút không thỏa mãn, hận không thể sớm chiều làm bạn, vội vã từ biệt thật sự là quá không thỏa mãn đi, huống hồ ngay cả lời nói còn chưa nói được cái gì.

Tam tiểu thư đã vội vã rời đi, Tống Bình Bình và tiểu Hồng cũng đành phải đi theo.

"Trông nom cho tốt, có gì sơ suất ngươi chịu trách nhiệm không nổi!" Khi rời đi thì Tống Bình Bình còn là hung hăng cảnh cáo Dữu Khánh một câu.

Bóng hình xinh đẹp của giai nhân đã biến mất, Dữu Khánh nhìn nhìn đôi giày ôm trong tay, "Ai!" Nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, thầm nghĩ, dù cho có cơ hội nói chuyện, sợ là cũng không biết nói cái gì.

Địa vị hai người khác biệt quá mức cách xa, hắn ngoại trừ tràn đầy phiền muộn, còn có thể làm thế nào, đi đóng cổng lại.

Trở lại phòng ngủ, bỏ giày xuống, nhìn thấy đống giấy nháp mình luyện viết bút, mới phát hiện lúc trước mình sơ sót, vậy mà không thu dọn liền rời đi, cần biết những chữ này là không giống với những chữ ghi trong sổ xuất nhập kho.

Có phần lo lắng không biết vừa rồi ba nữ nhân kia có nhìn thấy hay chưa, lúc trước thật sự là không nghĩ tới chỉ đi một chút thời gian như thế thì ba vị đã tới rồi, trọng điểm là nhận thấy người tới nơi này đều là loại tầng thứ gia đinh hạ nhân mà thôi, hắn cũng không còn căng thẳng thận trọng như trước, dù sao không phải người nào đều có thể nhận thức được sự tao nhã của hắn khi ở kinh thành.

Nhưng mà nghĩ lại một chút liền thấy thoải mái, đầu tiên là người ta vị tất đã nhìn thấy, dù cho có nhìn thấy thì có thể làm gì chứ, ba nữ nhân như thế nhìn thấy được lại có thể liên tưởng đến cái gì?

Thu dọn lại giấy nháp, cuốn lại vặn xoắn đứt thành nhiều đoạn, chuẩn bị chút nữa cho vào đống rưởi cùng nhau đổ đi…

"Hinh nhi, ngươi đi nhanh như vậy làm gì? Lo lắng cho Tử Long, luôn nhắc muốn đến xem chính là ngươi, không nhìn nó bao lâu đã vội vã muốn đi cũng là ngươi."

Tống Bình Bình đuổi theo Văn Hinh đang vội vã ly khai, lải nhải một phen lời bất mãn.

"Nhìn thấy Tử Long rất tốt, ta liền yên tâm rồi, không cần phải thủ tại đó." Văn Hinh gượng ép giải thích một câu, chỉ cảm thấy bàn tay nắm bắt cục giấy kia đã sắp bóp ra mồ hôi rồi.

Nàng đến tuổi này, một ít lễ giáo đã thâm nhập vào cốt tủy, nằm mơ cũng không nghĩ đến mình lại làm ra chuyện không cẩn thận lén trộm đồ vật của người ta.

Quả thực là không cẩn thận, chỉ cầm nhìn xem mà thôi, bị tiểu Hồng cất tiếng kêu gọi thì quên thả xuống, chờ kịp phản ứng lại thì chủ nhân đã trở về, chính cô ta hổ thẹn không dám lấy ra lại mà thôi, lúc này còn phải nói trong lòng chột dạ cỡ nào rồi.

Nghĩ đến việc chạy vào phòng ngủ nam nhân xa lạ trộm đồ, bên tai cũng nóng cả lên.

Càng thấp thỏm chính là, không biết chủ nhân trở về có phát hiện mình thiếu mất giấy nháp rồi hay không, có hoài nghi là nàng trộm rồi hay không.

Việc đã đến nước này, nàng chỉ có thể an ủi mình, theo lý mà nói, không người nào tính toán xem mình đã viết bao nhiêu tờ giấy nháp đi?

Nàng biết rõ, biện pháp tốt nhất chính là lúc đó thành thật nhận sai rồi trả cho người ta, dù cho lúc đó có chút lúng túng thì cũng có hai đồng bạn hỗ trợ giải thích.

Nhưng nàng cảm giác mình giống như đã phát hiện được cái gì, lại là ma xui quỷ khiến không giao ra, làm một lần nhã tặc.

"Hừ, sớm biết vậy thì không cùng ngươi chạy tới chạy lui rồi." Tống Bình Bình bĩu môi thể hiện bất mãn, chợt thấy dáng vẻ Văn Hinh mặt đỏ tới mang tai, lập tức kinh ngạc hỏi: "Hinh nhi, ngươi làm sao vậy, mặt ngươi tại sao đỏ như thế, trong người không khỏe sao?"

Nghe được lời ấy, tiểu Hồng lập tức chạy tới gần nhìn, "Nha, tiểu thư không khỏe sao?"

Văn Hinh vội nói: "Không có không có."

Tống Bình Bình lập tức đưa tay, bắt lấy cổ tay Văn Hinh, muốn bắt mạch cho nàng.

Văn Hinh thiếu một chút bị hù dọa hồn phi phách tán, cục giấy kia tại trong lòng bàn tay, trong tình thế cấp bách vội vàng rụt tay lại, co tay về phía sau vội vàng tìm lí do biện giải, "Thật sự không có việc gì, chỉ là vừa rồi chồm hổm một chút, đứng dậy quá nhanh mà thôi."

"Để ta xem qua cho ngươi a, cũng không có mất cái gì."

"Không cần, thật sự không có việc gì."

"Hinh nhi, sắc mặt ngươi lúc trắng lúc đỏ, ngươi đừng làm ta sợ."

"Bình Bình tỷ, cầu ngươi rồi, ta thật sự không có việc gì."

"Nga, cảm giác ngươi là lạ."

"Ai!" Văn Hinh bất đắc dĩ than thở, phát con người nha, quả nhiên là không thể làm việc đuối lý.

Một nhóm trở lại Ngọc viên, tiểu Hồng thấy Văn Hinh bỏ qua các nàng sang một bên liền rời đi, lúc này gọi: "Tiểu thư, ngươi đi đâu, lập tức phải đến chỗ tộc trưởng dùng cơm rồi, trước tiên rửa mặt cái đi."

"Không cần rửa."

Ném xuống lời nói xong, Văn Hinh cất bước đi nhanh tiến vào thư phòng, cót két đem cửa đóng lại, dựa lưng vào cửa ôm lấy ngực thở phào ra một hơi, cuối cùng thoát khỏi sự khẩn trương.

Bên ngoài, Tống Bình Bình và tiểu Hồng hai mặt nhìn nhau.

"Tiểu thư nhà ngươi chính là có điểm là lạ, khẳng định có chuyện gì gạt chúng ta." Tống Bình Bình bất mãn hừ một tiếng.

Bên trong thư phòng, Văn Hinh nghiêng tai nghe nghe động tĩnh bên ngoài, nhẹ nhàng cài then kỹ lại, rồi mở cục giấy nắm trong tay đã bị mồ hôi lòng bàn tay nàng làm cho ẩm ướt, đi tới trước bàn mở ra, trải ở trên bàn, đưa tay vuốt vuốt mấy lần đều vẫn còn nhiều nếp nhăn, sau cùng dùng cái chặn giấy đè lại mới miễn cưỡng tính là bằng phẳng.

Sau đó đi tới bên cạnh giá sách, cầm lấy ống kim loại tròn kia, mở đầu, rút ra tấm giấy luyện chữ bút tích thực của Thám Hoa lang đã dùng hơn một trăm vạn lượng bạc mua về kia.

Bút tích thực mở ra đặt tại bên cạnh tấm giấy nháp phủ đầy nếp nhăn, vừa so sánh chữ viết hai bên, vẻ kinh nghi trong mắt càng thêm khó giải thích.

Sau đó tìm đến mấy chữ tương đồng, từng chữ từng chữ gấp lọc ra đặt sát vào nhau để so sánh, trong mắt dần dần toát ra sự kinh hãi, trong miệng bắt đầu thì thào tự nói, "Làm sao có thể, điều này sao có thể, không có khả năng."

Khi tại Tạp vật viện cảm thấy giống, là vì đưa mắt nhìn qua phát hiện thần vận rất giống.

Mặc dù thời gian nàng tiếp xúc với bút tích thực của Thám Hoa lang chưa bao lâu, nhưng là đã chân tình đánh giá qua, thần vận trong chữ, nét dã tính và linh khí nội liễm kia đem tới cho người xem cảm giác rất đặc biệt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi tại Tạp vật gian, nàng có thể vừa nhìn liền có thể sinh ra xúc động, chữ viết của một người dễ dàng bắt chước theo, nhưng mà thần vận thì khó có được.

Mà lúc này kết quả so sánh những chữ tương đồng lại là cả hình thái chữ viết và thần vận đều hoàn toàn giống nhau như đúc.

Thử hỏi nàng làm sao có thể không khiếp sợ.

Vẫn là câu nói kia, thần vận trong nét chữ của Thám Hoa lang rất đặc biệt, có người mô phỏng theo kiểu chữ hoặc chữ viết thì có thể lý giải, làm sao có khả năng ngay cả thần vận cũng có thể rất giống?

Lẽ nào là chữ của cùng một người hay sao?

Chính cô ta lại nhịn không được lắc đầu, nhịn không được yên lặng phủ định, vị Thám Hoa lang kinh tài tuyệt diễm, danh chấn thiên hạ kia làm sao có khả năng tại Văn phủ làm hạ nhân, tuyệt đối không có khả năng, mình làm sao có khả năng vừa mới có được bút tích thực của Thám Hoa lang liền có thể gặp gỡ bản thân Thám Hoa lang chứ, trên đời không có khả năng có chuyện trùng hợp như vậy đi.

Nhưng ánh mắt lại dừng tại trên hai bức chữ, sau đó trong thần sắc của nàng lại tràn đầy bối rối, như nói mớ, "Tại sao lại giống như thế chứ, là nhãn lực của ta có vấn đề sao?"

Cũng không biết đã ngây người bao lâu, nói chung trong thư phòng không đốt đèn giờ đã không nhìn thấy rõ chữ, bên ngoài chợt truyền đến tiếng tiểu Hồng gọi, "Tiểu thư, phải đi rồi, không thể để tộc trưởng chờ ngài."

Văn Hinh tỉnh thần, đáp một tiếng, "Được."

Ánh mắt dừng tại trên hai trang giấy, do dự một hồi, sau cùng dứt khoát xếp chồng lên nhau, cùng cuốn lại cất chung vào trong ống kim loại tròn.

Mở cửa thư phòng đi ra, bên ngoài sắc trời đã mờ tối.

Ba người lại cùng nhau chạy tới chính viện, nơi tộc trưởng ở.

Trên đường, Văn Hinh đột nhiên nói: "Tiểu Hồng, lúc trước Phùng quản sự không để cho Ngưu Hữu Khánh tới nội viện nuôi Tử Long, có phải nói là bởi vì Ngưu Hữu Khánh vừa mới tới nên không yên tâm hay không?"

Tiểu Hồng: "Đúng vậy, việc này không thể trách Phùng chưởng quỹ, thật sự là quy củ của Văn phủ, người vừa tới là không thể tiến vào nội viện, không thể tiếp xúc với người và sự tình quan trọng, chỉ có thể làm người hầu tại ngoại viện."

Văn Hinh: "Nói cách khác, lúc trước hắn cũng không phải là gia đinh của Văn phủ?"

Tiểu Hồng: "Khẳng định là mấy ngày hôm trước mới tuyển vào đi. Đại tế sắp tới, trong phủ điều đi rất nhiều nhân thủ đi làm việc, trong nhà thiếu người, mấy ngày hôm trước mới dán thông báo tuyển dụng."

Văn Hinh như có đăm chiêu mà khẽ gật đầu.

Tống Bình Bình: "Không phải đã để hắn trông nom Tử Long sao, yên tâm, không có việc gì, nếu hắn dám xằng bậy, xem ta trừng trị hắn như thế nào."

Ba người một đường đàm luận nói chuyện đi đến nội trạch chính viện, cũng là nơi ở của gia chủ.

Sau khi đi đến nơi, Tống Bình Bình và tiểu Hồng không có bồi Văn Hinh, hai người rẽ đến thiên viện, nơi đó có địa điểm dành cho các nàng ăn uống, đều không phải là lần đầu tiên tới.

Văn Hinh thì đi bái kiến gia gia, sau đó bồi gia gia cùng đi nhà ăn dùng cơm.

Trên bàn cơm, chỉ có ông cháu hai người ngồi dùng cơm, nhìn rất quạnh quẽ.

Đã đến tình trạng của Văn Mậu, đại đa số việc xã giao của Văn phủ đều không cần phải chính lão đứng ra, mà trong nhà, người có thể hàng ngày cùng ngồi ăn cơm với lão cũng chỉ có đứa cháu do lão nuôi lớn từ nhỏ.

Không phải là trong nhà không có người bồi lão, mà là lão không thích.

Nói cái gì mà người thân cách đời cũng phải phân biệt người nào, thân cũng là tuổi trẻ đơn thuần, người một đời lèo lái, không muốn nhìn thấy con cháu tâm tư không thuần, ngột ngạt.

Hôm nay Văn Hinh yên lặng dùng cơm, đa số thời gian là thất thần.

Còn là Văn Mậu chủ động đánh vỡ trầm mặc, cười hỏi: "Hinh nhi, hôm nay không có chuyện gì mới mẻ muốn kể cho gia gia nghe sao?"

Văn Hinh "Ừm" một tiếng, ngơ ngẩn qua loa, rõ ràng còn đang thất thần.

Văn Mậu dở khóc dở cười, trực tiếp gõ bàn lóc cóc, "Cơm cũng đã sắp nhét vào trong lỗ mũi rồi kìa."

"A?" Văn Hinh tỉnh thần nhìn lão, hỏi: "Gia gia, thế nào rồi?"

Văn Mậu hỏi ngược lại: "Ngươi đã thật lâu không có ngẩn ngơ như vậy rồi, đang suy nghĩ gì vậy chứ?"

"Ân?" Văn Hinh thoáng sửng sốt, hỏi: "Gia gia, Ngũ ca đâu, không phải nói cơm chiều sẽ tới đây bồi ngài cùng uống mấy chén sao?"

"Hôm nay không rảnh, phải đi bái phỏng nhà bàng chi dòng họ một cái, hôm nay đại khái là tại nhà cha vợ tương lai bồi cha vợ uống

rượu rồi.”

“Ngũ ca hôm nay có trở về không?”

“Nói bậy, còn chưa có thành thân, làm sao có thể qua đêm tại nhà người ta, nhà chúng ta ngay cả điểm gia giáo này cũng không có sao? Tối nay khẳng định sẽ trở về.”

“Gia gia, ta không phải có ý đó.”

“Hôm nay không yên lòng, sẽ không nói là ngươi đang nhớ Ngũ ca của ngươi đi?”

“Có chút việc muốn tìm Ngũ ca.”

“Để xem, nếu là trở về sớm, ta sẽ cho người thông báo hắn đi tìm ngươi. Bây giờ tập trung ăn cơm đi, cô nương phải có dáng vẻ của cô nương chứ.”

Chương 232: Mời

Cháu gái biểu hiện ra thì rất nghe lời, nhưng cách ăn cơm rõ ràng vẫn còn không tập trung, hơi chút liền thất thần, thậm chí không thể kéo về lại.

Lão gia tử coi như đã nhận ra, đợi nàng ăn được xem như đủ rồi, liền cười nói: “Ta tiếp tục uống mấy chén, ngươi có việc cứ về trước đi.”

Chỉ đợi gả đi, còn có thể có chuyện gì? Nhưng Văn Hinh vẫn là thuận thế cáo từ.

Nhìn ra được, tâm tư từ lâu đã không tại nơi này.

Quản gia Văn Khôi với thân hình cao gầy xuất hiện tại cửa vào khom người đưa tiễn.

Trên bàn cơm, Văn Mậu lên tiếng nói: "Khôi tử, cầm bộ bát đũa tới, bồi ta uống mấy chén."

Tóc hoa râm, Văn Khôi quay đầu nhìn lại, sau đó đi đến, từ trên kệ ở một bên cầm lấy một bộ bát đĩa đi đến, ngồi ở bên cạnh Văn Mậu, chủ động giúp Văn Mậu rót rượu, lại rót cho mình, sau đó nâng chén, "Lão gia, ta kính ngài."

Văn Mậu nâng chén chạm cốc, một hơi uống cạn, sau khi bỏ chén xuống thì than thở: "Nha đầu lớn rồi, đã có tâm tư rồi, bắt đầu có việc gạt ta rồi, nếu như thường lệ, con Linh sủng này đã đưa cho người khác nuôi dưỡng, trên bàn cơm là sẽ nói cười liên tục, kể cho lão nhân ta nghe, hôm nay làm sao vậy chứ?"

Văn Khôi lại châm rượu cho lão, "Có thể là cho rằng ngài đã biết rõ rồi đi."

Văn Mậu lắc đầu, rất không đồng ý với cách giải thích này, "Hoàn cảnh nàng phát triển sẽ không vì một dạng đồ vật nào đó mà tâm sự trùng điệp… Hôm nay ngoại trừ việc tống Linh sủng đi, còn có việc khác không?"

"Tam tiểu thư hôm nay cũng đã lui tới dày vò về việc này."

"Không phải nói muốn đem gia đinh nuôi dưỡng Linh sủng kia đưa vào nội viện hỗ trợ nuôi dưỡng sao?"

"Việc này sợ rằng không được, người này, tuân theo quy củ trong nhà là sẽ không được."

"Không thể phá lệ?"

"Lão gia, không quản là công khai hay là âm thầm, hễ là chủ động tiếp cận nhà chúng ta, giống nhau đều không được, nếu phá lệ thì e

là phải triệu tập một ít sức lực đi nghiêm túc tra xét. Nếu thật sự gặp phải người có ý thì kết quả điều tra ra được cũng chưa chắc là thật. Ngài xác định muốn phá lệ?”

“Người cũng đã bắt đầu tiếp xúc với nha đầu rồi, vẫn là tra một cái đi.”

“Điều tra bình thường thì đã âm thầm triển khai rồi.”

“Tra kỹ.”

“Lão gia, chẳng lẽ ngài hoài nghi gia đinh này có vấn đề?”

“Ta đã nói rồi, nàng không dễ dàng bởi vì ngoại vật mà tâm sự trùng điệp, có lẽ là bởi vì con người, cho nên sợ người tâm tư khó dò nha.”

“Đã minh bạch.” Quản gia Văn Khôi đáp, nhưng lại có chút chần chừ, “Lão gia, Tam tiểu thư các nàng có khả năng không hiểu đi, Linh sủng làm sao có thể để cho người khác dưỡng, không ngăn cản sao?”

Ý của ông ta là, ngăn chặn Linh sủng và gia đinh kia lui tới, như vậy không phải liền có thể tránh được sự lo lắng về phương diện nào đó sao?

Văn Mậu: “Khôi tử, cái nhà này, lớn như vậy, nhiều người như vậy, nhiều chuyện như vậy, người nào, việc gì cũng muốn nắm giữ là không thích hợp, tránh không được có chút khập khiễng, nếu không phải tất yếu, tại bên cạnh thờ ơ nhìn xem là được, coi như là xem náo nhiệt đi, thoải mái tự tại một chút không tốt sao? Các nàng không hiểu, có người hiểu, để các nàng tự xử lý đi, chơi đùa mà, trời không sụp xuống được.”

“Vâng.” Văn Khôi gật đầu, lần này xem như trong lòng có cơ sở rồi.

Tạp vật viện.

Bầu trời đã tối đen, tiểu cẩu tử cũng tỉnh lại, lại chạy đến kho chứa, nhào vào trong nồi sắt nhồm nhoàm nhồm nhoàm bắt đầu ăn.

"Cái thùng cơm này không phải là Linh sủng, mà là đầu heo đi?"

Hai tay ôm ở sau đầu, tựa ở lưng ghế, ngồi trong sân ngắm ánh trăng, Dữu Khánh thì thầm một câu, không có quản nhiều, để tùy ý, làm như vậy, tiểu cẩu tự tại, hắn cũng tự tại.

Khi tiểu cẩu ăn xong, bởi vì ăn quá no, ưỡn cái bụng bự gần như phình đụng mặt đất, lung lay lắc lắc đi ra, khi qua mương thoát nước thì bởi vì bụng quá phệ mà nhảy không qua được, té ngã xuống, Dữu Khánh thờ ơ lạnh nhạt, cũng không giúp nó, nhìn nó phí rất nhiều sức lực mới giãy giụa leo được lên trên.

Thở hổn hển do mệt mỏi quá chừng, chạy tới dưới chân Dữu Khánh nằm ình ra, thỉnh thoảng dùng đầu cọ cọ mắt cá chân Dữu Khánh.

"Bẩn chết đi, đừng đụng ta." Dữu Khánh một cước đem tiểu cẩu với cái bụng căng tròn vì cơm hất lăn ra.

Thuận thế lăn một vòng, tiểu cẩu lập tức không động đậy, một bộ như ta đã chết rồi, sau đó lặng lẽ quay đầu lại, phát hiện Dữu Khánh là thật sự không để ý đến nó, vả lại nhìn chằm chằm mặt trăng, nó cũng thuận thế nhìn tới, rồi cũng bày ra tư thế như một thi thể nằm đó ngắm trăng.

Ban ngày đã ngủ đủ rồi, bây giờ cũng ngủ không được, nằm hóa thực mới gọi là thích ý, ngẫu nhiên lung lay đuôi, đầu lưỡi liếm một chút hương vị cơm nước trên môi.

Cảm thấy yên tĩnh và an toàn, Đầu To cũng chui ra khỏi ống tay áo của Dữu Khánh, tại trong sân bay vài vòng.

Tiểu cẩu tựa hồ đã phát hiện thấy, chợt kiễng chân ngẩng đầu, bò đứng lên, cái đầu xoay quanh theo hướng Đầu To đang bay tới bay lui.

Đầu To đậu xuống trên mái hiên, tiểu cẩu cũng lặng lẽ tìm đến dưới mái hiên, sau đó ngồi chồm hổm tại chỗ, nhìn chằm chằm Đầu To không thả, có cảm giác như đang chuẩn bị đi săn.

Đầu To tại trên mái hiên bất động nhìn phía dưới, tiểu cẩu ngồi dưới đất kiễng chân bất động nhìn chằm chằm phía trên.

"Ăn cho cố vào." Dữu Khánh mắng một câu.

Trăng sáng tại trong màn đêm di chuyển đổi vị, kéo dài đến giờ khoảng giữa giờ Tuất, Dữu Khánh liền có chút ngồi không yên.

Đầu To và tiểu cẩu vẫn còn không chút động đậy, giống như tượng đá, đều không lộ ra bất cứ kẽ hở gì, cảm giác đang giằng co. Dữu Khánh cũng không biết hai tên gia hỏa này đang làm cái quỷ gì, phỏng chừng sẽ không còn có người đến đây, hắn đứng dậy.

Ở trên mái hiên thượng, Đầu To lập tức lắc mình bay tới, chui vào trong tay áo Dữu Khánh, tiểu cẩu cũng lập tức chạy tới, lại bị Dữu Khánh một tay túm lấy gáy xách đi.

Bị bắt lại, tiểu cẩu vung vẩy bốn chân cào cào, muốn cào vào ông tay áo mà Đầu To tiến vào kia.

Đi vào phòng ngủ, Dữu Khánh lấy một sợi dây vào tay, đem miệng tiểu cẩu trói lại, kể cả tứ chi của nó cũng bị trói, đem tiểu cẩu rên rỉ ư ử vì khó chịu ném vào trong lồng sắt, đóng chặt, tránh cho nó làm ra động tĩnh gì thu hút người bên ngoài.

Cầm lấy đồ đã chuẩn bị sẵn, đi ra phòng ngủ, đặt một tảng đá lên trên đầu tường viện dưới mái hiên, một cành cây khô chèn ở dưới chân cổng, sau đó lặng lẽ kéo mở hé cổng.

Lại đi vào kho chứa, phi thân đến trên một đống tạp vật, dùng biện pháp cũ mở ra nắp địa đạo, lẻn vào trong địa đạo, im lặng rất lâu rồi mới đốt sáng ngọn đèn đi tới trước.

Lần này, hắn có cảm giác quen việc dễ làm, rất nhanh đi theo lộ tuyến đã biết, trong lòng âm thầm tính toán số bước.

Khi gặp được lối rẽ, hắn lập tức lấy trang giấy và than bút ra, đơn giản vẽ ra hướng đi, ghi nhớ số bước chân, sau đó tiếp tục đi tới trước.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã cảnh cáo hắn, nói bên trong địa đạo có khả năng giấu giếm sát cơ, bào hắn không nên tiếp tục đi xuống, nhưng hắn vẫn là nhịn không được đi xuống rồi, một mặt chính là muốn biết rõ lộ tuyến địa đạo, mặt khác chính là nhớ nhung bóng hình xinh đẹp trong đầu kia.

Tại trong địa đạo mò mẩm đi đến điểm đầu tiên chính là lối ra vào đặt tại ngọn giả sơn kia, lại lặng lẽ tựa tại bên trong khe hở nhìn trộm ra bên ngoài.

Thấy được tòa đình kia, nhưng mà trong đình lại không có bóng dáng người thương, thậm chí ngay cả một bóng người cũng không có, một ngọn đèn lồng tỏa sáng.

Không người, một ngọn cô đăng, cũng không biết có phải bởi vì tiểu cẩu đã đặt ở chỗ mình nuôi dưỡng hay không.

Hắn lẳng lặng nằm úp sấp ở đó chờ đợi, kỳ thực cũng không có ý nghĩ khác, chỉ là muốn nhìn Văn Hinh một chút, dù cho nhìn một mắt cũng là thỏa mãn.

Cũng chỉ có tại thời điểm này, hắn mới có thể không kiêng nể gì cả mà nhìn chằm chằm quan sát Văn Hinh.

Một lần chờ đợi này, đợi không sai biệt lắm nửa canh giờ, cũng không có thể chờ được Văn Hinh đi ra, đánh giá hẳn là đi nghỉ ngơi rồi, hẳn là sẽ không trở ra nữa, tại thời điểm lòng hắn tràn đầy tiếc nuối chuẩn bị rút lui khỏi thì bên ngoài đột nhiên đi tới hai người, hai nam tử, nhìn ăn mặc rõ ràng là hai chủ tớ.

Thanh niên trẻ tuổi ăn mặc chỉnh tề tiến vào trong đình, chắp tay đứng chờ, người hầu thì khoanh tay đứng thẳng chờ tại bên ngoài đình.

Đã có hạ nhân Ngọc viên chạy đến thư phòng gõ cửa phòng thông báo.

Rất nhanh, Văn Hinh, tiểu Hồng đều lần lượt lộ diện, bước nhanh đi về phía này.

Trông thấy Văn Hinh lộ diện, mặt Dữu Khánh lộ ra vẻ vui mừng, nhưng nhìn thấy dáng vẻ cao hứng của Văn Hinh, lại nhìn nhìn thanh niên trong đình, trong mắt lộ ra vẻ hoài nghi.

Trong lòng thầm hỏi, người kia là ai? Chính là vị hôn phu kia của Văn Hinh sao? Nhìn thấy vị hôn phu liền cao hứng như vậy sao? Nam chưa kết hôn, nữ chưa gả chồng, đêm tối gặp mặt, thật đúng là không biết cảm thấy thẹn.

Văn Hinh vui mừng nghênh đón khách, khiến trong lòng Dữu Khánh nổi lên từng cơn ghen ghét.

Tiến vào đình, Văn Hinh cười nói: "Ngũ ca, cuối cùng ngươi đã trở về rồi."

Vừa nghe lời xưng hô này, Dữu Khánh sửng sốt, đây là tên Ngũ thiếu gia Văn Ngôn An kia?

Lúc này hắn liền nhìn chằm chằm vào người thanh niên, tỉ mỉ quan sát, khi nhìn kỹ như thế liền nhận thấy, không sai, phát hiện thật đúng là nhìn có phần quen mắt, có khả năng thật đúng là đã gặp qua tại kinh thành.

Thấy hẹn gặp đêm tối không phải là tình lang, lòng hắn nhìn chung đã thoải mái rồi.

Chắp tay mà đứng, Văn Ngôn An than thở: "Hinh nhi triệu kiến, ta dám không đến sao?"

Văn Hinh đi đến gần liền có thể ngửi thấy được mùi rượu, lập tức nhấc tay áo che che mũi, "Mùi rượu thật nồng, Ngũ ca ngươi đã uống không ít rượu đi."

"Thân bất do kỷ." Văn Ngôn An hơi cười khổ, xua tay không nói việc này, "Mới đi thỉnh an gia gia, gia gia bảo ta tới đây gặp ngươi, nói ngươi có việc tìm ta, chuyện gì vậy?"

Văn Hinh cười xinh đẹp, "Ta có được một đồ vật tốt, tự nhiên không thể tàng tư trước mặt Ngũ ca."

Văn Ngôn An: "Nga, đồ vật gì tốt có thể làm cho Hinh nhi cao hứng như thế?"

Văn Hinh: "Thanh Liên sơn Chưởng môn đưa cho ta một con Linh sủng, tên là Tử Long, là tên do ta đặt, thỉnh Ngũ ca cùng nhau thưởng thức."

"Ách…" Văn Ngôn An ngẩn người, còn cho là việc gì, a một tiếng, nhấc tay nói: "Đi, tới cũng đã tới rồi, vậy thì lấy ra cho ta xem đi."

Văn Hinh: "Không tại nơi đây, ta đưa đến phía bên Tây Tạp viện tìm chuyên gia nuôi nấng rồi, hôm nay trời tối rồi, sáng ngày mai mời Ngũ ca cùng đi xem, thế nào?"

"Việc này…" Văn Ngôn An sắc mặt lúng túng, chần chừ nói: "Hinh nhi, ngươi biết đó, ta vừa mới trở về, phải đi tặng lễ khắp nơi, hôm nay ta vừa chạy được năm sáu nhà, ngày mai còn phải tiếp tục chạy, ngày mai ta có khả năng thật sự không có thời gian."

Văn Hinh nhấc tay kẹp kẹp ngón tay, ý là ngắt nhéo, "Không cần quá lâu, một chút thời gian là được rồi, sẽ không làm lỡ Ngũ ca quá lâu."

Văn Ngôn An trầm mặc một chút, nghĩ đến vị này chính là hòn ngọc quý trên tay gia gia, cuối cùng than thở: "Được rồi được rồi, sáng mai ăn điểm tâm xong rồi đi, ta tới tìm ngươi, sau khi xem qua bảo bối của ngươi rồi ta mới xuất môn, như thế nào?"

Văn Hinh hưng phấn gật đầu, "Ừm, theo lời Ngũ ca."

"Được rồi, ta đã mệt mỏi, phụ mẫu có khả năng còn đang chờ ta. Ngươi cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, ta đi trước đây." Văn Ngôn An ném xuống lời nói liền rời đi.

Văn Hinh bước nhanh đuổi theo, Văn Ngôn An bảo không cần tiễn, nhưng nàng vẫn là tiễn đưa gã đến cổng vào.

Sau khi trở về, nàng vẫn chưa nghỉ ngơi, lại đi đến thư phòng.

Tựa tại khe hở giả sơn nhìn theo, Dữu Khánh chậm rãi xoay người, có phần há hốc mồm, cái quỷ gì? Văn Ngôn An sắp đến Tạp vật viện nhìn xem tiểu cẩu?

Hắn đối với Văn Ngôn An là không có ấn tượng gì, nhìn thấy cũng nhận không ra, nhưng Văn Ngôn An trông thấy hắn thì chưa hẳn, ai bảo lúc đó hắn là Thám Hoa lang gì đó kia, lại còn là một Hội nguyên bốn khoa đầy điểm.

Hắn xem như đã phục nữ nhân Văn Hinh này rồi, rất tốt, người ta đã nói là không có thời gian, còn cứ muốn kéo người ta đi Tạp vật viện làm gì, việc này là rảnh rỗi không có việc gì đi tìm việc sao.

Chương 233: Mộ phần, Thanh lâu

Đương nhiên, trong lòng hắn là không đành lòng oán giận Văn Hinh, chủ yếu vẫn là cảm thấy Văn Ngôn An không hiểu chuyện, dù sao cũng là một tiểu quan Bát phẩm, không lo đi làm chính sự lại cùng

theo một cô nương chưa lấy chồng chưa hiểu việc đời, xem náo nhiệt vớ vẩn làm gì?

Đình viện bên ngoài giả sơn không một bóng người, đã trở lại yên tĩnh, hắn được nhìn thấy Văn Hinh, đêm nay xem như đã an tâm rồi, lại lặng yên lẻn ngược về trong địa đạo.

Về chuyện ngày mai Văn Ngôn An tới Tạp vật viện, hắn cũng không quá yên tâm, hơi suy suy nghĩ nghĩ một chút liền có phương pháp ứng đối.

Văn Ngôn An không phải là không có thời gian sao, không phải là tới nhìn xem thôi sao, hắn đúng lúc không có mặt là được rồi, chỉ cần bỏ lỡ giai đoạn chạm mặt đó, về sau Văn Ngôn An liền rất không có khả năng lại đến Tạp vật viện rồi.

Trong lòng đã có ý định, sự chú ý nhìn chung đã chuyển khỏi chuyện nhi nữ tình trường, bắt đầu bận rộn chính sự, cầm tờ giấy và than bút vừa đi vừa vẽ.

Tiện đường, hắn lại đi đến khu vực cái hố người chết kia nhìn một lần, hài cốt treo trên dây không còn nữa, vẽ địa điểm ra trên giấy, đánh dấu số bước đi.

Về sau đi đến một con đường chưa từng đi qua, một đường đi tới trước.

Đi tới đi tới, phát hiện thấy không thích hợp, cái địa đạo này không khỏi cũng quá dài chút, hắn là đã đi ra phạm vi Văn phủ từ lâu, nhưng địa đạo y nguyên không có chút dấu hiệu nào sắp đến phần cuối.

Hắn hiếu kỳ không biết địa đạo này là thông tới nơi nào, tiếp tục đi tới trước, nhưng càng chạy trong lòng càng không thể xác định.

Đã đi được một vạn bước, vẫn chưa tới cuối, hắn nhịn không được dừng lại, quan sát trước sau.

Rõ ràng, Văn phủ là rất lớn nhưng phạm vi cũng không lớn đến mức như vậy, hơn nữa con đường này gần như không có một đoạn cong quẹo nào. Từng có tao ngộ tại Quan Phong Dương cổ mộ, hắn có chút hoài nghi có phải mình lại đang đi vòng quanh hay không.

Lẽ nào phía dưới Văn phủ cũng ẩn giấu sự việc tà môn tương tự trong cổ mộ?

Sau một lúc do dự bất định, hắn hung hăng hạ quyết tâm, tiếp tục đi tới trước.

Đạo lý đơn giản, nếu như thực sự lại là bị trúng tà thì dù có quay đầu lại cũng chưa chắc có thể đi ra ngoài, nếu như không trúng chiêu vậy thì khẳng định sẽ có phần cuối.

Một mực đi tới, đi cho đến khi ngọn đèn trong tay hắn đã cháy không còn nhiều dầu nữa rồi, như vậy liền xác định không có đèn chiếu sáng để quay trở về, tại thời điểm chính hắn đều sắp tuyệt vọng thì sau khi đi được thêm sáu ngàn bước, phía trước đột nhiên xuất hiện một nơi rẽ ngoặt.

Hắn nhanh chóng đi đến nhìn, là đường cong, vẫn y nguyên không thấy phần cuối.

Sau khi rẽ ngoặt, lại đi tiếp khoảng một trăm bước, cuối cùng đã trông thấy bậc thang hướng lên trên, bậc thang tương đối dài, thuận theo bậc thang đi đến cuối, là một bức tường đá.

Đi xa như vậy mới đến phần cuối, không có khả năng là tử lộ, phía bên kia đến cùng là địa phương gì?

Hắn dán lỗ tai tại trên vách đá, ngưng thần tĩnh khí, nghe rất lâu, không nghe thấy có chút động tĩnh nào.

Đưa ngọn đèn chiếu chiếu khắp nơi, trông thấy trên vách đá một bên có một cái giá đèn kim loại, căn cứ theo kinh nghiệm lúc trước,

hắn nhấc tay nắm giá đèn kim loại phát lực thử thử, hướng phía dưới quả thực có không gian di chuyển, lập tức lôi kéo xuống dưới.

Răng rắc một tiếng, tường đá buông lỏng ra, lại là một cái cửa xoay tròn.

Hắn nhẹ nhàng đẩy ra nhìn vào bên trong, là một cái không gian tối như mực, đưa ánh đèn chiếu vào, hiện ra trong mắt là một cái quan tài, mà quan tài thì đặt trong một cái thạch thất nhỏ, hai bên có đặt một số đồ vật chôn cùng.

Hắn tiến vào tiểu thạch thất, không gian quả thực rất nhỏ, dùng một ngọn đèn là có thể chiếu sáng toàn bộ không gian, trên hai bên tường mật đạo tiến vào mộ thất cũng có hai cái giá đèn kim loại, hắn đưa tay lên tay thử thử, phát hiện cùng với cái chỉ đặt ở một bên mật đạo kia là cùng một cái cơ quan, nói cách khác từ trong mộ thất cũng có thể tiến vào mật đạo.

Đào địa đạo xa như vậy chỉ vì xây dựng cái mộ thất này? Chôn ở đây là đại nhân vật dạng gì mới tương xứng được với công trình khổng lồ như thế?

Hắn nhịn không được luồn đến bên cạnh quan tài, tay ấn tại bên trên, vận công điều tra bên trong, cảm giác bên trong hình như quả thực có một cái thi thể, lúc này đem ngọn đèn đặt ở trên giá đèn của mộ thất, sau đó nhấc tay bấu vào một góc quan tài, vận công dùng sức, mạnh mẽ nhấc lên nắp quan tài cùng đống đi được đóng vây quanh, nắp quan tài được xốc lên, lộ ra tình hình bên trong.

Hắn lại cầm ngọn đèn chiếu vào mặt trong quan tài, có cái bạch cốt sau tẩm liệm, bên cạnh đặt một chút vàng bạc nữ trang chôn cùng.

Dữu Khánh cảm thấy không thích hợp, nhìn ra được chủ nhân mộ thất này giống như là một tiểu phú nhân gia, nhưng so sánh với gia sản của Văn gia, kiểu quy cách này rõ ràng không thích hợp với công trình lớn như thế.

Nhìn nhìn bốn phía, phát hiện trên vách đá đối diện mật đạo cũng có hai cái giá đèn kim loại, ở giữa phía dưới bức tường đá dài còn có mấy bậc thang, liền đi đến nhấc tay lên thăm dò hai cái giá đèn, có một cái quả nhiên răng rắc một tiếng, phía trên tường đá dài buông lỏng một chút.

Dữu Khánh lập tức đưa tay đẩy, phát hiện đẩy không động, lại lần nữa đẩy theo hướng ngược lại, răng rắc một tiếng nó lập tức trở lại vị trí cũ.

Hắn lại kéo cơ quan giá đèn kia, tường đá lại lần nữa buông lỏng, lần này hắn nắm giữ lỗ hổng buông lỏng và đẩy hướng bên trong, quả nhiên liền dễ dàng đẩy mở được rồi, lúc này mới biết đây không phải là cửa xoay tròn, chính là cửa đá cố định một bên.

Cửa đá vừa mở ra, bên ngoài chính là ánh trăng ánh sao rọi sáng.

Dữu Khánh ngẩn ra, cấp tốc bấm tắt ngọn đèn, sau đó mới chậm rãi chui đi ra ngoài.

Ngoảnh nhìn khắp nơi, gió núi phơn phớt, phát hiện mình vậy mà đã đi tới một ngọn núi hoang lâm, trên núi có thật nhiều phần mộ, mà hắn chính là từ trong một cái mộ phần bề ngoài cũ nát đi ra, lối ra tại phía sau bia mộ.

Một bên là một con sông lớn uốn lượn chảy qua, lấp loáng dưới ánh trăng.

Dưới chân núi còn có một con sông nhỏ, lấp lánh long lanh, nối vào sông lớn.

Nơi đây là khu vực tam giác tại giữa sông nhỏ đổ vào sông lớn.

Quay đầu lại nhìn, Ninh châu phủ thành xa xa, đèn đuốc mờ nhạt. Văn thị vậy mà lại từ bên trong phủ thành đào một cái địa đạo thông đến nơi này ngoài thành, trên đường sẽ không sợ có việc thi công đào móc gì đó đụng vỡ hay sao?

Nghĩ đến điểm này, chợt ngẩn ra, hắn chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía cửa ra vào ở mộ thất dưới chân, phía lưng mộ thất chính là đối diện với con sông nhỏ kia, khoảng cách tới nơi này đại khái cũng chỉ khoảng một trăm bước chân.

Hắn lại lập tức tính ra góc độ đường rẽ, ánh mắt nhìn theo dòng chảy sông nhỏ, hoảng sợ phát hiện ra một cái khả năng, con đường địa đạo dài dằng dặc kéo đến nơi này hẳn phải là được xây dựng tại phía dưới sông nhỏ đó, có khả năng là theo con sông kia một đường đào tới đây.

Kể từ đó, tự nhiên là không cần lo lắng tại trong năm tháng lâu dài trong lúc vô ý có người sẽ đào đến địa đạo.

Địa đạo tại dưới sông phải thực hiện chống thấm đề phòng rò rỉ, mà quãng đường còn kéo dài như thế, khối lượng công việc đồ sộ, thật sự khó mà tưởng tượng, việc này phải phí bao nhiêu năm mới có thể lặng lẽ làm ra được một cái địa đạo như thế?

Sau khi cảm thán, hắn xoay người lại tại bên ngoài tấm bia mộ khắc chìm tìm tòi một hồi, tin tưởng ở bên ngoài cũng có cơ quan mở ra cửa ra vào.

Về sau phát hiện tại mép phía dưới mộ bia, một trong những hòn đá đỡ phía dưới, hướng lên phía trên dùng sức thì có thể ấn động, chính là kết nối với cơ quan mở ra.

Trở lại bên trong mộ thất, khi đóng mộ bia lại, theo ánh trăng chiếu bên ngoài nhìn nhìn chữ viết mặt trên, nói là vô danh nghĩa sĩ được hương thân hùn tiền mai táng.

Khép lại mộ bia, tiếng răng rắc vang lên, tính là đã trở lại vị trí cũ.

Lại lần nữa thắp sáng lên ngọn đèn, nhìn nhìn vàng bạc trang sức chôn cùng bên cạnh hài cốt trong quan tài, chung quy là không động tới.

Không phải là hắn không muốn, đồ vật trong quan tài này hiển nhiên chính là để cho kẻ trộm mộ.

Theo lý thuyết, mộ của vô danh nghĩa sĩ là không có tài vật gì, ngôi mộ này không dễ dàng bị trộm mộ, nếu như thật sự có người không cam lòng đào mộ ra, khi mở quan tài ra tìm thấy tài vật tự nhiên sẽ không tiếp tục đập gõ lung tung để tìm kiếm, đây hẳn là một loại thủ đoạn đề phòng mật đạo bị bộc lộ.

Nếu như hắn muốn lấy đống vàng bạc trang sức vật chôn cùng này, thì phải đem mộ phá đi, không thì không thể nào giải thích được đồ vật bên trong tại sao không còn?

Không chỉ không có cầm đi đồ vật bên trong, hắn còn đem nắp quan tài đậy lại, vận công đem đống đinh trên nắp quan tài đánh trở về, khôi phục nguyên dạng, rồi kiểm tra khắp nơi một hồi, sau đó mới lui trở về bậc thang mật đạo, lại đem tường đá khép kín xong mới rút đi.

Trên đường khẩn cấp chạy đi, gần như chạy vội, nhưng vẫn là như lúc trước đã dự liệu, ngọn đèn hết dầu tắt đi.

Về sau người ở trong bóng tối tuyệt đối, hắn vừa sờ tường, vừa tại trong hắc ám đi tới trước.

Đi được mấy dặm đường, tay va chạm vào cái chỗ rẽ ngoặt thứ nhất, hắn mới lấy ra mồi lửa đốt cháy, rất nhanh tìm được lối ra, lặng lẽ luồn trở về trong Tạp vật gian.

Âm thầm lặng im một hồi, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, mới từ trong đống tạp vật lật người đi ra ngoài.

Kiểm tra cửa vào không có vấn đề, lại kiểm tra phòng ngủ, xác nhận tiểu cẩu cũng không có vấn đề gì, hắn lại lần nữa đổi ngọn đèn, lại lần nữa lẻn về trong địa đạo.

Hôm nay, hắn muốn đem địa đạo phía dưới Văn thị vẽ ra cái hình dáng đại khái, để chuẩn bị sẵn sàng cho lần sau lẻn vào điều tra có mục tiêu.

Đi đến giao lộ có hai hướng đi hai bên, hơi do dự một chút, cuối cùng hắn lựa chọn địa đạo phía bên phải, hướng này rõ ràng là đi ra Văn phủ.

Qua mấy lần đi về, hắn chưa một lần nào đi qua phía bên này, bây giờ trái lại muốn đi nhìn xem là thông tới chỗ nào ngoài phủ.

Đi tới đi tới, phát hiện lại là một cái trường đạo không lối rẽ.

Chỉ là so với cái địa đạo ra khỏi thành lúc trước thì ngắn hơn rất nhiều, ước chừng đi khoảng bốn dặm đường liền đến phần cuối, một cái bậc thang thẳng lên, phát hiện miệng ra vào lại bị một tòa đại giả sơn chặn lại, bên ngoài mơ hồ có âm thanh hoan ca nói cười truyền đến.

Tình huống gì, đã trễ thế này vẫn còn có người đang múa hát sao?

Tìm đến lỗ hở có ánh sáng nhìn ra bên ngoài, giữa đình đài lầu các có những cô nương oanh oanh yến yến trang điểm xinh đẹp, có hai có ba ôm choàng lấy khách nam, lập tức liền minh bạch bên ngoài là địa phương nào, thanh lâu!

Trên từng cái đèn lồng treo cao có đề chiêu bài: Ngọc xuân lâu!

Trong khi nhìn trộm, Dữu Khánh âm thầm ngạc nhiên, phần cuối địa đạo này của Văn phủ dĩ nhiên là một tòa thanh lâu, xác thực khiến người có chút bất ngờ.

Lúc trước một tòa mộ phần, nơi đây một tòa thanh lâu, hắn chỉ có thể cảm khái Văn gia thật biết chơi đùa.

Quan sát một chút hoàn cảnh bên ngoài, đang chuẩn bị xoay người phản hồi thì bỗng dừng chân, xoay người lại tựa tại một chỗ khe hở

nhìn ra ngoài, nhìn thấy một cái tường vây ở cách không xa, trong lòng nảy sinh ý nghĩ đi ra Văn phủ một chuyến.

Lúc đầu tại khi tiến vào Văn phủ thì trên người không mang theo vật gì hữu dụng, thí dụ như Huỳnh thạch dùng chiếu sáng, nếu có cái trò đó thì khi dò xét địa đạo sẽ thuận tiện hơn hẳn dùng dèn dầu lúc nào cũng phải cẩn thận che chắn. Thứ khác chính là Linh Mễ, khi tiến vào Văn phủ thì không dám mang nhiều, sợ bị lục soát, chỉ tại trong túi may theo quần áo cất một chút, Đầu To dùng sắp hết rồi, nếu có Linh Mễ, sau này tránh phải tại Văn phủ tìm xương cốt.

Kể cả vũ khí phòng thân, đồ đạc của sư huynh đệ ba người đều giấu tại bên ngoài.

Trong thời gian thử việc, nếu không có tình huống đặc biệt, trên cơ bản là không ra được Văn phủ, tình huống của hắn ban ngày cũng không tiện vào địa đạo.

Sau khi suy nghĩ một hồi, một mực quan sát bên ngoài, hắn cởi áo khoác, lộn ngược lại mặc vào, về sau tìm đến một cái vòng sắt treo tại trên dây xích sắt, thử lôi xuống, một tiếng răng rắc, một khối núi đá trước mặt lập tức rung động.

Dữu Khánh tận lực cẩn thận, thử nhẹ nhàng đẩy, núi đá có thuận theo trượt ra, lộ ra một cái lỗ hổng.

Hắn vươn đầu ra bên ngoài dò xét, cẩn thận chui ra, lại nhẹ nhàng dùng lưng đem núi đá đẩy về, răng rắc một tiếng trở lại vị trí cũ, sau đó liền ngồi chồm hổm tại trong bóng tối cẩn thận quan sát bốn phía.

Lại không biết trên đỉnh giả sơn, có một hắc y nhân râu quai nón cầm tửu hồ lô trên tay, ngồi đó có chút ngây ngẩn.

Chương 234: Khờ ngốc

Râu quai nón vốn một mình tĩnh tọa tại trên đỉnh giả sơn, nửa tỉnh nửa say nửa tựa ở trên tảng đá, ẩn nấp giữa ánh sáng và bóng tối loáng loáng, khi thì ngưỡng vọng tinh không, khi thì nhìn những cô nương oanh oanh yến yến kia cùng khách vui cười quấn quýt.

Phía dưới mộng đột nhiên xuất hiện động tĩnh, khiến y cảm thấy thân thể không ổn, lập tức thanh tỉnh, không chút động đậy, không dám có chút động tĩnh.

Thoáng nhìn giả sơn dần dần bị đẩy ra, y cũng chậm rãi nghiêng người khom lưng đổ nhào xuống, đem thân thể dán tại trên giả ẩn nấp…

Chui ra giả sơn, Dữu Khánh lưng dựa giả sơn lẳng lặng quan sát một lúc, sau đó nghênh ngang đi ra ngoài, nghiêng nghiêng ngả ngả đi vòng qua hồ nước, dáng vẻ như uống rượu say, đến gần tường vây thì tại dưới tường thả lỏng đai lưng quần, tư thế như muốn đi tiểu vào chân tường.

Lôi kéo đai lưng quần mang tại trái, tại phải, tại trước tại sau thờ ơ quan sát một lúc, rồi đột nhiên lắc mình tung lên, leo tường vượt qua, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Nằm dán sát trên giả sơn, râu quai nón lúc này mới đứng dậy, mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định, lắc mình trượt đến vị trí Dữu Khánh xuất hiện, đưa tay sờ giả sơn xô đẩy mấy cái. Rồi cũng không có dây dưa tại nơi đây, nơi đây sau này có thể chậm rãi điều tra, y chợt như một lũ khói xanh quỷ mị, lướt qua mặt nước, bay qua tường vây, lặng yên không một tiếng động mà chìm vào trong một tán cây trên một cây đại thụ ở bên ngoài, quan sát đến…

Đi ra Ngọc Xuân lâu, Dữu Khánh cấp tốc dọc theo đường hẻm rời xa vùng này, rất nhanh xuyên qua con đường yên tĩnh vắng lặng, thỉnh thoảng quan sát xung quanh.

Vào canh giờ này, trên đường không có người nào, cơ hồ đều đang ngủ.

Tìm đến một cây cầu lớn, sau khi xác nhận vị trí hiện nay của mình thì nhanh chóng hướng một phía trong thành lẻn đi.

Cuối cùng đi đến một chỗ nhà dân, tạm không có người ở, vốn chính là nơi sư huynh đệ ba người bọn họ thuê ở, không phải dùng để che giấu thân phận mà là địa phương dùng để ứng phó khẩn cấp, vạn nhất có chuyện gì cũng có thể tạm thời đặt chân.

Chui vào bên trong nhà, hắn tìm đến nhà bếp, dời lu chứa nước một nửa ra, phía dưới có một tấm đá, vạch ra, phía dưới là một cái hố, chính do hắn đào, bên trong đặt một thanh kiếm và một cái bao.

Mở bao ra nhìn nhìn, xác nhận không thiếu thứ gì, ngân phiếu các loại tiền tài đều tại, liền cầm lên buộc tại trên thân.

Đem tấm đá và lu đặt trở lại vị trí cũ, sau đó hắn đi ra căn nhà, bắt đầu quay ngược lại.

Trong căn nhà đó có khả năng còn có đồ vật do Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết giấu, mỗi người giấu đồ của riêng từng người, cũng không biết giấu tại nơi nào. Dữu Khánh cũng không có hứng thú tìm kiếm đồ vật của hai người, hai vị kia nghèo muốn chết, làm gì có thể có thứ gì.

Một đường quay ngược trở lại đến Ngọc Xuân lâu, ngoài lâu có một chỗ đầu ngõ, bày một chiếc xe bán hàng bánh xe gỗ, trên bếp lò xe bán hàng đặt gà nướng đã nướng chín, mùi hương phiêu đãng tại con đường đêm khuya.

Khi Dữu Khánh đi ngang qua, một lão đầu ngồi ở trên băng ghế đặt sau xe bán hàng kêu gọi, “Tiểu ca, gà nướng a, ăn rất ngon.”

Dữu Khánh nghe tiếng dừng lại, nhìn một cái, trong lòng có chút cảnh giác, hắn ở kinh thành thì từng ăn phải thiệt thòi của Chung

gia, một cái quầy mì trên đường phố gần Chung phủ vậy mà lại là tai mắt do Chung phủ bố trí ở bên ngoài.

Chỉ là vừa nhìn thấy lão đầu quần áo đơn bạc tại trong màn đêm lạnh giá, thức đêm ở cạnh lò nóng, lại vẫn là nhịn không được hỏi một câu, "Đã bán quá nửa đêm rồi, không còn người qua đường sao vẫn còn bày quầy bán?"

Lão đầu chỉ chỉ Ngọc Xuân lâu ở bên vẫn còn có âm thanh tìm hoan mua vui vang ra, "Luôn sẽ hội có người thấy đói bụng. Cũng là lão nhi ta lòng tham, mấy ngày trước đây thấy bán được tốt, hôm qua nướng nhiều thêm mấy con, kết quả còn dư lại, không bán ra hết thì lão nhi lỗ chịu không nổi, trở về qua đêm lại lấy ra bán, sợ ăn không ngon bị tới đập quầy, khách nhân ăn vào trúng thực thì Ngọc Xuân lâu sẽ không cho lão nhi tiếp tục bày quán bán tái nơi này nữa rồi. Tiểu ca, đêm đã khuya, đã đói bụng rồi đi, mua một con nếm thử đi, lão nhi bán rẻ cho ngài."

Dữu Khánh trầm mặc một chút, hỏi: "Còn có mấy con?"

Lão đầu lập tức tinh thần tỉnh táo, chỉ chỉ ba con đang sấy trên bếp lửa, "Chỉ còn ba con này thôi."

Dữu Khánh hất hất cằm, "Gói tất, ta lấy hết."

"Được được được." Lão đầu nhanh chóng xé giấy dầu, đem ba con gà nướng gói lại, dùng dây thừng buộc thành xâu.

Dữu Khánh đưa tay vào trong bao, lấy ra một thỏi bạc khoảng một lượng, ném vào trên quầy hàng, nhấc gà nướng liền đi.

"Tiểu ca, không phải chừng này tiền, thối tiền, còn chưa tìm ra tiền lẻ thối cho ngài."

"Không cần tìm."

Lão đầu ngẩn người, nhanh chóng dùng răn cắn cắn thỏi bạc, sau khi xác nhận là thật lập tức vô cùng cao hứng, bắt đầu thu dọn quầy hàng.

Đi vòng đến phái sau Ngọc Xuân lâu, dựa vào tường ngưng thần yên lặng lắng nghe một lúc, sau đó Dữu Khánh nhảy lên nằm úp sấp trên đầu tường, vươn đầu quan sát bên trong.

Hắn biết rõ loại địa phương này cũng có các loại hộ viện tay chân, nhưng mà hộ vệ trông nhà tại loại địa phương như thanh lâu này thì hắn thật đúng là sẽ không để vào mắt.

Khi đã xác nhận không có vấn đề gì, hắn lật người qua tường vây, sau khi rơi xuống thì nghênh ngang mà đi vòng qua hồ nước, di chuyển đến mặt sau giả sơn mới đột nhiên thấp người, bàn tay tiến vào trong một cái lỗ trên giả sơn, ở bên trong tìm tòi một hồi, bắt được cái chuỗi vòng kim loại kia thì dùng sức giật một cái, bên trong truyền đến âm thanh răng rắc.

Khi thu tay lại thì tay thò vào trong lỗ thủng kia lôi kéo khối núi đá về phía sau, bên cạnh lập tức hiện ra một khe hở, hắn cấp tốc nghiêng người lách vào, lại nhanh chóng đem núi đá hở ra quay trở lại vị trí cũ, lúc này ẩn nấp biến mất.

Âm thanh tìm hoan mua vui bên trong Ngọc Xuân lâu vẫn như trước, trên đại thụ bên ngoài, ẩn thân tại trong tán cây, râu quai nón nhìn chăm chú hòn giả sơn.

Đợi một hồi như vậy, y mới lắc mình lao ra, như một làn khói xanh phủ xuống hiện hình tại bên cạnh giả sơn, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh trong giả sơn.

Đã xác nhận ổn định, y chậm rãi ngồi xổm xuống, tay cũng chậm chậm thò vào vái lỗ mà lúc nãy Dữu Khánh thò vào kia, dò xét tìm tòi khắp nơi, chỉ chốc lát sau thì cũng tìm được chuỗi xích vòng sắt.

Nội bộ vang lên âm thanh răng rắc.

Cũng giống như lúc trước, khối núi đá kia cũng chậm rãi mở ra rồi, đã bị y kéo mở ra.

Hắn trông thấy cái khe nhập khẩu, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, hơi do dự, phát hiện núi đá mở ra đang tự chậm rãi trượt trở về, bỗng thấy thiết kế xảo diệu, cơ quan khép kín hẳn phải là được chế tạo có độ dốc nhất định, có thể để cho núi đá dựa vào tải trọng bản thân tự đóng lại.

Núi đá khép lại, lần nữa được mở ra, cuối cùng vẫn là theo khe hở lách đi vào, y trái lại muốn nhìn xem bên trong ẩn giấu bí mật gì, là bí mật chỗ dựa sau lưng Ngọc Xuân lâu sao?

Bên trong một mảnh đen kịt, y lấy ra một quả huỳnh thạch chiếu sáng, cảnh giác mà chậm rãi đi tới trước, mặt sau đột nhiên truyền đến âm thanh răng rắc rất nhỏ, hắn biết rõ, hẳn phải là cửa vào tự mình đóng lại, cũng may mình biết rõ mở ra cơ quan. Tiếp tục đi tới trước, khi trông thấy bậc thang mật đạo, trong lòng càng thêm kinh nghi, thềm đá kia, vách tường kia chỉnh tề viên đá, không nghĩ tới phía dưới Ngọc Xuân lâu còn bỏ ra công phu tinh tế như thế…

Cầm ngọn đèn, Dữu Khánh một đường bước chân nhẹ nhàng đi trở về, đánh giá hôm nay không tiện tiếp tục hoàn thành vẽ địa đạo đại khái rồi.

Không có biện pháp, chính hắn lâm thời nảy sinh ý nghĩ đi vòng trong thành một vòng, dẫn đến thời gian không còn nhiều nữa.

Liền dứt khoát chuẩn bị trở về thừa dịp còn nóng nếm thử gà nướng, từ khi đi tới Văn phủ liền chưa được ăn uống một bữa đàng hoàng.

Đi tới đi tới, ngọn lửa đèn trong tay chợt bập bùng lung lay vài cái, Dữu Khánh lập tức hóa đá tại nguyên chỗ, nhìn chăm chú ngọn lửa, bỗng nhiên há mồm, phù một hơi thổi tắt ngọn lửa, nhẹ nhàng rút kiếm tại tay, xoay người đối diện, tìm tường lui về phía sau, dựa vào

địa hình đã nắm giữ, thối lui đến phía sau một cái chỗ ngoặt mới dừng lại, tùy thời mà động…

Giơ nguồn sáng, râu quai nón một đường cảnh giác chậm rãi đi tới trước, càng chạy càng kinh ngạc, cái địa đạo này độ dài vượt quá y tưởng tượng.

Nhưng chính y lại không chú ý tới, thần sắc cảnh giác trên mặt mình dần dần không còn nữa, dần dần toát ra một chút tiếu ý.

Về sau lại, nét tiếu ý kia tựa hồ trở thành khờ ngốc, bước chân cũng không còn lưu loát nữa, đi rất chậm chạp.

Thời gian Dữu Khánh và y tiến vào cũng cách nhau không nhiều, đợi không bao lâu, trốn ở chỗ ngoặt xa xa trông thấy ánh sáng huỳnh thạch.

Từ chỗ sáng nhìn vào chỗ tối, về thị giác là đặt ở thế yếu, đối với Dữu Khánh có tu luyện Quan Tự quyết mà nói, hắn biết rõ đạo lý này.

Trong bóng tối nhìn vào nơi sáng là có khả năng phân biệt rất rõ, cho nên hắn trốn ở góc tường nhìn trộm, muốn nhìn rõ đến tột cùng là người nào.

Đối phương rõ ràng cũng là tiến vào từ lối vào Ngọc Xuân, là chuyện chân trước chân sau với hắn, trùng hợp như thế sao? Hắn hoài nghi có phải là mình bộc lộ khiến người phát hiện ra rồi hay không.

Ý nghĩ đầu tiên chính là diệt khẩu, nhưng sau khi nghĩ lại thì có lo lắng, đã phát hiện ra mình mà mình lại không chút nào biết được, hoặc là trùng hợp, hoặc chính là tu vi vượt xa chính mình.

Đương nhiên, còn có cái khả năng thứ ba, vốn là người biết rõ mật đạo, đúng lúc từ Ngọc Xuân lâu tiến vào, nhưng mà về mặt thời gian làm cho hắn cảm giác khả năng này không lớn.

Nếu mình thật sự đã bị phát hiện, sự việc trà trộn vào Văn thị liền trở nên phiền phức.

Ánh sáng càng ngày càng gần, bóng người cũng càng ngày càng gần, chỉ là tốc độ đi tới trước này thật sự là khiến cho Dữu Khánh không dám khen tặng, hắn có phần kỳ quái, tại sao lại đi chậm như thế?

Còn có, tiếng bước chân thật kỳ quái.

Đợi khi người đến gần, cuối cùng hắn đã nhìn thấy rõ dung mạo người đến, là một tên râu quai nón, vẻ mặt cười cười ngây dại, tựa hồ nhìn thấy cái gì đó tốt đẹp, cười đến mức khóe miệng chảy cả nước miếng.

Dữu Khánh kinh ngạc, rõ ràng có thể nhìn ra được người đến không bình thường, giống như kẻ ngu ngốc bị mất trí.

Kẻ ngốc có thể tìm ra cách tiến vào nơi đây sao?

Dữu Khánh âm thầm hoài nghi, tới gần hơn rồi, không dám tiếp tục vươn đầu ra, co đầu nhanh chóng rút lui phía sau.

Hắn rất nhanh lẻn về miệng ra vào tại kho chứa Tạp vật viện kia, âm thầm chờ đợi, tùy thời có thể luồn đi ra ngoài đem nắp sắt đóng lại.

Đợi một hồi lâu, mới thấy ánh sáng huỳnh thạch xuất hiện, người kia chầm chậm từ từ bước đi băng qua đầu đường, vẫn tiếp tục đi tới trước.

Đây là muốn đi đâu? Dữu Khánh trong lòng hoài nghi, đưa tay qua miệng vào đặt ngọn đèn thả lại trên sàn kho chứa, mình thì lại lẻn quay lại, ngay tại chỗ ngoặt nhìn trộm, đợi cho bóng người đi xa rồi, hắn lại lặng lẽ đi theo phía sau.

Một đường theo đuôi, về sau, râu quai nón tiến tới một cái địa điểm khiến hắn vô cùng lo sợ, hắn lại nghe thấy được loại mùi khương lúc

thì như có như không lại bỗng nhiên nồng đậm kia.

Bóng lưng dưới ánh huỳnh quang cứ một đường hướng phần cuối đi tới.

Khi hắn mơ hồ trông thấy râu quai nón chậm rãi leo lên bậc thang ở cuối kia, mơ hồ trông thấy râu quai nón hai tay với tìm lấy dây thừng tròng lên trên cổ mình thì hắn giật mình kinh ngạc.

Hắn đột nhiên ý thức được cái gì, không có tiếp tục lén lút nữa, lắc mình cấp tốc nhảy lên.

Huỳnh thạch đã rơi xuống trong bóng tối, tựa hồ lọt vào trong cái hố kia.

Trong bóng tối truyền đến âm thanh cổ quái "cọt kẹt, cọt kẹt" của sợi dây thừng treo cổ.

Phi thân bay tới, Dữu Khánh lấy ra mồi lửa, thổi sáng lên chiếu tới, dưới ánh lửa, chỉ thấy râu quai nón quả nhiên treo cổ tại mặt trên, cả người treo tại trên dây khoanh tay lắc lư. Treo cổ rõ ràng là một chuyện rất khó chịu, nhưng trên mặt người kia vẫn là nét cười cười kia, giống như đang hưởng thụ, giống như đã tìm đến Thiên đường.

Sự tình kinh khủng xuất hiện, một đám bóng trắng từ trong hố phía sau bậc thang lan tràn ra, leo lên tường, lại treo người leo lên đỉnh tường, sau đó theo dây thừng bò thẳng xuống.

Vô số con kiến cấp tốc bao phủ cái đầu treo trên dây thừng, dần dần giống như một con nhộng lớn nhúc nhích mạnh, đem người treo trên sợi dây bao bọc lại toàn bộ, càng ngày càng dày.

Mùi máu tươi đột nhiên tràn ngập, người bị treo nhưng lại không có chút nào chống cự, về sau, cuối cùng cũng có dấu hiệu nhúc nhích, nhưng đã bất lực rồi, rất nhanh trở nên yên tĩnh lại.

Cầm mồi lửa, Dữu Khánh nhìn mà vô cùng lo sợ, không có xuất thủ cứu người.

Chương 235: Đại cục làm trọng

"Cọt kẹt, cọt kẹt…"

Dây thừng lay động không ngừng phát ra thanh âm cổ quái.

Treo ở phía dưới dây thừng, con nhộng sống nặng trĩu cũng đang liên tục vặn vẹo nhúc nhích không ngừng.

Đám kiến lúc nhúc ở nửa dưới Hoạt nhộng đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi, có máu tươi lách tách chảy ra từ đàn kiến, mùi máu tươi nồng nặc.

Bầy kiến cũng không phải kẻ mù, còn có lượng lớn dùng thế phô thiên cái địa tràn tới phía Dữu Khánh.

Dữu Khánh đã nắm giữ một số biện pháp ứng đối, lắc mình lui về phía sau, thối lui đến trong đám mùi hương kỳ dị.

Giống như trước đây, bầy kiến vọt tới phạm vi mép mùi hương tràn ngập liền dừng lại, bị lực lượng vô hình ngăn cản tại khu vực bên trong.

Dữu Khánh dập tắt mồi lửa, từ trong bao lấy ra Huỳnh thạch để chiếu sáng.

Không bao lâu sau, bầy kiến lại giống như thủy triều rút lui, kể cả đám kiến treo ở trên dây thừng kia, tới như thế nào thì rút đi như thế nào đó.

Tới đột ngột, đi cũng đột ngột.

Âm thanh cọt kẹt cọt kẹt vẫn còn, treo phía dưới dây thừng đã biến thành một bộ xương mặc y phục.

Dữu Khánh lắc mình, rơi tại trên bậc thang, dùng Huỳnh thạch chiếu đến, trên thân bộ xương gần như không nhìn thấy bất kì vết máu nào, đó là loại màu trắng hếu mới mẻ, ngay cả những màng xương tươi mới mẻ cũng bị đám kiến kia gặm nhấm sạch sẽ, không chút dư thừa, khắp nơi trên xương cốt là những vết cắn mảnh nhỏ.

Người đến gần, tựa hồ còn có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể còn giữ lại trên bộ xương.

Một nam tử râu quai nón, đảo mắt liền biến thành một cái bộ xương trắng hếu, đám kiến kia gặm ăn cực nhanh, khiến hắn có cảm giác sởn tóc gáy.

Lúc trước hắn còn nghĩ tới việc diệt khẩu, cái vụ này trái lại bớt việc rồi.

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, lắc mình rời đi, tại bên trong địa đạo lao nhanh, trực tiếp chạy tới vị trí miệng ra vào thông với bếp lò nhà bếp.

Trước tiên đến phía dưới bản đá cảm thụ một chút nhiệt độ cao, nghiêng tai lắng nghe, có thể cảm giác được đám hạ nhân đã dậy sớm, đã đang nhóm lửa chuẩn bị hầu hạ chủ nhân rồi.

Quay đầu lại, hắn lại xuống bậc thềm đi đến đầu đường, cầm Huỳnh thạch cúi đầu nhìn kỹ, lại nhìn thấy được một tầng hơi mù nhàn nhạt chỉ tụ tập từ đầu gối trở xuống.

Cho tới tận bây giờ, hắn còn chưa có tại nơi khác trong địa đạo nhìn thấy được cảnh tượng này.

Lúc đầu khi hắn mới nhìn thấy thì phán đoán tại địa phương này, có khả năng bởi vì nóng lạnh đan xen mới làm cho thứ gì đó hiện hình.

Cho nên lại lần nữa chạy tới nhìn xem vùng mù mịt này, là bởi vì lúc trước khi chạm đến đám hơi mù mịt này thì Đầu To từng kêu to cảnh báo.

Lúc đó hắn còn không biết là chuyện gì xảy ra, về sau cũng một mực không có phát hiện ra có vấn đề gì, thẳng đến khi tao ngộ vừa rồi, nhìn thấy râu quai nón kia hóa thành bạch cốt, hắn mới ý thức được chút gì, ý thức được nam tử râu quai nón si ngốc ngây ngô cười cười kai là xảy ra chuyện gì.

Hắn tại trong đám hơi mù đi lui đi tới mấy bước, chỉ thấy hơi mù lập tức bị quấy nhiễu bốc lên.

Hắn đã minh bạch, chỉ cần có người tự tiện xông vào trong địa đạo này, không quản là ngươi cố ý hay là vô tình tiến vào, gần như sẽ không có người có thể tránh thoát được một kiếp.

Từ xiêm y của đám hài cốt trong hố kia có thể thấy được, người chết có hạ nhân của Văn gia, cũng có đệ tử Thanh Liên sơn, trời mới biết trong đám hài cốt chất thành đống kia lúc sinh tiền còn có những loại người nào. Xem ra là không quản người tới là ai, người chưa cho phép xâm nhập vào đây đều như nhau bị giết không tha.

Lúc này mới minh bạch cái địa đạo bốn phương thông suốt này nhìn như yên tĩnh không gì quấy nhiễu, kì thực có giấu giếm rất lớn sát cớ vô hình.

Giết không tha, vả lại sát nhân trong vô hình, đây mới là sự kinh khủng chân chính!

Về phần vì sao mình không có việc gì, tại trong Phong Thanh Dương cổ mộ, hắn đã từng có tao ngộ tương tự, hắn là có điều suy đoán.

Về phần tên râu quai nón kia là ai, hắn cũng không có lòng đi thăm dò, xoay người bước nhanh rời đi.

Chạy về nhập khẩu, luồn trở về Tạp vật gian, lần nữa đem nhập khẩu che lấp kỹ.

Tại trong bóng tối lặng im yên lặng lắng nghe kỹ một hồi, rồi mới đem cái bao và kiếm mình tùy thân mang đến giấu vào chỗ sâu trong đống tạp vật.

Đi ra kho chứa, tới cổng rút cành cây khô chèn dưới cánh cổng ra, cài lại then cổng, lúc này mới trở về phòng ngủ của mình.

Sau khi đóng cửa, bỏ đồ vật xuống trên bàn, đốt sáng lên ngọn đèn trong phòng ngủ, rồi mới từ dưới giường kéo lồng sắt ra, lôi tiểu cẩu bị trói khỏi lồng, cời sợi dây quấn chặt miệng và tứ chi của nó, ném lại trên mặt đất.

"Ngao ô ngao ô…"

Tiểu cẩu phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, lung lay lắc lắc đứng lên lại bị lật đổ, bò đứng lên lại như uống say lảo đảo đổ xuống.

Dữu Khánh không lý tới nó, phỏng chừng là bị trói lâu, chân cẳng tê dại rồi, không có việc gì, hắn chúi đầu mở ra gói gà nướng.

Đã hơi chút hoạt động được, cuối cùng tiểu cẩu đã có thể đứng lên, giống như kẻ què di chuyển thân thể, vô cùng gian nan nhưng cũng đi được tới cửa vào, bắt đầu dùng móng vuốt cào lay cửa phòng.

Muốn mở rộng cửa, muốn rời đi, ngay cả nhìn cũng không tiếp tục nhìn Dữu Khánh nhiều chút nào, dáng vẻ như đối với Dữu Khánh là đã triệt để không còn cảm tình.

Nó đời này cũng chưa từng chịu đau khổ lớn như vậy, cho dù là con chó cũng minh bạch được sự ác ý của Dữu Khánh, không bao giờ vẫy đuôi hân hoan với Dữu Khánh nữa rồi.

Dữu Khánh giựt ra một cái đùi gà cắn hai miếng, liên tục gật đầu, phát hiện mùi vị quả thực không tệ, liền tựa ở lưng ghế hưởng thụ

mỹ vị, nhìn chung là được ăn thứ có chút hợp khẩu vị, thần thái có phần thỏa mãn.

Trông thấy tiểu cẩu đang cạy cửa, cầm đùi gã đã gặm mấy miếng trên tay ném tới, lạch cạch rơi tại bên cửa.

Ngẫu nhiên nức nở mấy tiếng, tiểu cẩu cũng chỉ là nghiêng đầu nhìn thoáng qua đùi gà, sau đó tiếp tục cạy cửa, về sau, mũi mấp máy mấy cái, móng vuốt chậm rãi từ trên cửa bỏ xuống, chậm rãi đến gần đùi gà, ngửi ngửi, ngay lập tức thử thăm dò liếm một miếng, chỉ một miếng liền phát ra âm thanh ngao ngao, đã biết được cái gì gọi là mỹ vị, bắt đầu nằm tại trên mặt đất cuồng cắn, còn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xem Dữu Khánh cũng đang ăn đồ vật.

Dữu Khánh vặn cổ gà giựt đứt đầu gà ném tới, tiểu cẩu ngửi ngửi, lập tức hướng hắn hân hoan vẫy vẫy đuôi, ánh mắt cũng lập tức sáng lên, làm gì còn có thể nhìn thấy chút uất ức nào nữa.

Có thể là âm thanh gặm xương tương đối mẫn cảm, Đầu To cũng bay ra, rơi tại bên mép bàn, nhìn chằm chằm tiểu cẩu gặm xương ở phía dưới.

Tiểu cẩu cũng đã nhận ra, ngẩng đầu nhìn chăm chú Đầu To, miệng gặm lấy xương đùi gà đối mắt nhìn nhau.

Lại xé cánh gà ra gặm, Dữu Khánh thoáng nhìn phản ứng của hai tên gia hỏa đó một cái, phát hiện lại bắt đầu giằng co rồi, không oán không cừu, không biết hai tên gia hỏa này vì sao luôn làm ra vẻ giống như oan gia vậy.

Sau đó, tiểu cẩu cũng không tiếp tục tính toán cùng Đầu To, trước tiên hưởng thụ mỹ vị rồi nói tiếp, nhổ miếng xương ra khỏi miệng, lại kéo đến một bên đầu gà cổ gà, gặm ăn.

Đầu To lập tức vẫy cánh bay xuống, bay về phía xương đùi gà mà tiểu cẩu vứt bỏ.

Ánh mắt tiểu cẩu chợt lóe, đột nhiên hai trảo chụp giữ xương cốt, hướng Đầu To "ngao ngao" há ra một miệng đầy răng trắng, phát ra nghiêm chỉnh cảnh cáo.

Đầu To lơ lững giữa trời tại trước mặt nó, rồi đột nhiên hướng mũi nó "Tích tích" hai tiếng, hai luồng đốm lửa phun ra.

"Ngao… Ngao…"

Giật nảy mình, tiểu cẩu cũng bị kích thích, kêu thảm nhảy loạn nhảy loạn tránh đi, trốn ở dưới giường hai trảo che mũi gạt gạt không ngừng, hiển nhiên là đã bị đốt đau.

Đầu To thì không chút hoang mang mà rơi tại trên xương đùi gà, bắt đầu rôm rốp rôm rốp gặm cắn.

Dữu Khánh nhìn thấy liền vui vẻ, một đứa oắt con cũng dám cùng người già đời đùa giỡn ngang tàng, tự tìm mất mặt.

Sau một lúc ở dưới giường bình tĩnh lại rồi, tiểu cẩu vẫn là không thể chống chịu được sự cám dỗ ăn uống, lại xám xịt chạy đi ra, thử tới gần cái cổ gà của mình.

Tựa tại trên xương gà, Đầu To lập tức ngẩng đầu nhìn chằm chằm nó.

Một trùng một cẩu hơi chút giằng co như vậy một hồi, sau đó Đầu To lại tiếp tục gặm cục xương của mình.

Lúc này tiểu cẩu mới dám tới gần đi kéo cái cổ gà của mình gặm ăn…

Ba con gà nướng, Dữu Khánh ăn không hết, hắn cũng chỉ nếm thử mùi vị, phần nào ăn ngon thì ăn, đầu gà, cổ gà, mông gà và những phần nhiều xương không dễ gặm thì đều ném hết ra mặt đất, tiện nghi cho tiểu cẩu.

Văn Hinh kêu hắn hỗ trợ dưỡng Linh sủng, hắn dùng tiền mua gà nướng cho Linh sủng nếm, ăn còn ngon hơn cả người bình thường, tự nhận cũng không có bạc đãi Linh sủng của Văn Hinh đi.

Tiểu cẩu thì có cảm giác như ăn ngon đến muốn điên, thỉnh thoảng kêu 'ngao ngao' ngẩng đầu hướng Dữu Khánh vẫy vẫy đuôi.

Nó cũng học được cách chia sẻ, Đầu To muốn tới đây gặm xương nó ăn còn thừa lại, nó lập tức tránh ra, gặm thịt trên phần xương khác.

Ăn uống một trận thỏa mãn cơn thèm ăn, Dữu Khánh không quản tới hai chúng nó, mở cửa đi ra ngoài, bên ngoài sắc trời đã tảng sáng.

Tới giếng múc nước rửa sạch tay, lại xách một thùng nước vào trong phòng.

Đóng cửa lại, Dữu Khánh tại trong thùng nước vỗ vỗ mặt nước vang lên âm thanh, Đầu To ăn đã căng tròn cái bụng lập tức nghe tiếng bay tới, lướt vào trong đánh rắm vào trong nước, tro bụi chìm vào nước, bụng mình thì đang lần lượt biến nhỏ, có thể nói đã luyện ra được rồi.

Sau khi bụng xẹp xuống, lại bay đến đống xương gặm ăn.

Bầu trời đã trở nên sáng sửa, bụng tiểu cẩu lại căng tròn lên, một ngày ba bữa thực sự ăn no. Dữu Khánh túm gáy nó, xách đi ra ngoài lại ném vào bên cạnh giếng, thả gàu múc nước giếng lên, một thùng lại một thùng nước giúp nó giội rửa.

Không có cách nào, ngày hôm qua nằm úp sấp trong nồi ăn cơm thừa, có chút đồ ăn còn dính ở trên người, được tắm rửa sạch sẽ xong trông vẻ ngoài cũng tốt hơn một chút, còn có gà nướng để ăn, rõ ràng nhìn ăn còn ngon hơn cả người, tránh cho rằng hắn bị ngược đãi.

Tiểu cẩu không phải lần đầu tiên trải qua, đã hiểu, sau khi tắm xong thì chạy sang một bên dùng sức rung người hất văng bọt nước khỏi người, sau đó lại chạy đến dưới mái hiên vù vù ngủ say, thỉnh thoảng nhắm mắt nhưng lại lè lưỡi liếm miệng, lần này là ăn thật ngon rồi.

Cầm chổi trở về gian phòng, Dữu Khánh đuổi Đầu To đi, đem gian phòng quét dọn nền nhà, sau đó mở cổng, đi ra ngoài quét dọn con đường bên ngoài, đem một ít xương gà còn chưa ăn hết đổ lẫn lộn vào trong đống rồi cùng nhau xử lý.

Vừa làm xong công việc quét dọn bên ngoài, liền trở về cầm bát ăn cơm đi ăn điểm tâm.

Hắn cũng không có đi thẳng đến nhà ăn, mà là tìm người hỏi thăm, sau đó trực tiếp tìm đến Lưu Quý đang ngồi đăn điểm tâm sáng trong phòng của mình.

"Xin nghỉ?"

Lưu Quý mời hắn ngồi còn tự mình châm trà rót nước, vừa nghe được ý đồ đến đây thì mặt đầy kinh ngạc.

Đẩy tay không cần, Dữu Khánh gật đầu nói: "Đi ngay trong sáng hôm nay. Lúc trước cũng đã hẹn sẵn với lão nương rồi, sáng nay lão nương của ta có khả năng sẽ tới cổng bên tìm ta. Lưu huynh, ba tháng không thể về nhà, ta phải tại ngoài cổng chờ lão nương thông báo bình an, thuận tiện dặn dò một ít chuyện trong nhà, làm phiền giơ cao đánh khẽ."

Cũng đã lén lút xưng huynh gọi đệ rồi, hắn đánh giá với chút việc nhỏ này Lưu Quý không có khả năng cự tuyệt, khẳng định sẽ giúp hắn việc này.

Bộp! Lưu Quý nhấc tay vỗ đùi, than thở: "Ngưu huynh, không phải ta không muốn giúp ngươi việc này, mà vì ngươi xin nghỉ lúc nào

không được, vì sao hết lần này tới lần khác lại là hôm nay? Hôm nay là thật sự không được."

Dữu Khánh không hiểu, hỏi, "Vì sao hôm nay thì không được?"

Lưu Quý chỉ ra bên ngoài, "Vừa rồi, Phùng quản sự phái người tới báo cho biết, nói phía bên Ngọc viên, Tam tiểu thư chuyển lời tới, nói là buổi sáng hôm nay sẽ cùng quý khách tới Tạp vật gian xem Linh sủng, bảo Linh sủng và ngươi đều cần phải tại đó chuẩn bị, ta còn đang định đi tìm ngươi thông báo một tiếng, ai ngờ chính ngươi tới tìm ta trước rồi."

Quý khách? Dữu Khánh vừa đoán liền biết là ai, lập tức có chút gấp gáp, "Lưu huynh, ta và lão nương gặp một lần không dễ dàng, nhìn xem Linh sủng thì thật đơn giản a, ta tại hay không tại không quan hệ gì, ngươi tùy tiện đổi một người khác tới trông chừng cũng được a."

Lưu Quý chắp tay xin tha, "Ngưu huynh, ngươi chớ giỡn chơi có được hay không, đã chỉ định là muốn ngươi và Linh sủng chuẩn bị sẵn sàng tại đó, có khách quý tới, Phùng quản sự còn cố ý phái người thông báo cho ta. Đến lúc đó ngươi không có mặt, hơn nữa còn là ta cho phép ngươi, vạn nhất tại đó hỏi đến việc gì mà chỉ có ngươi mới biết rõ, không có người có thể trả lời được, ta có phải hay không phải đi tìm cái sợi dây đem mình tươi sống treo cổ mới có thể làm cho Phùng quản sự bớt giận? Ngưu huynh, ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi không thể hại ta a!

Chuyện của lão nương ngươi thì dễ xử lý a. Ta tìm một người tin cậy ra ngoài cổng nhìn chằm chằm, chỉ cần có lão thái thái tới đây thì trước tiên để cho người xác nhận, chỉ cần lão nương của ngươi tìm tới, đảm bảo giúp ngươi chiêu đãi tốt, chờ ứng phó Tam tiểu thư và quý khách xong, lập tức sẽ an bài ngươi đi gặp mặt lão nương, như vậy là được rồi đi? Huynh đệ, đại cục làm trọng a!"

Chương 236: Trở mặt tặc

Ý tứ của một câu sau cùng rõ ràng cũng là đang nhắc nhở Dữu Khánh, ngươi phải suy nghĩ cho việc ba tháng sau được lưu lại.

Dữu Khánh không nói gì, không có cách nào giải thích với đối phương, thân phận Thám Hoa lang của hắn là không thể bộc lộ, nếu không chắc chắn đối mặt với không ít phiền phức, thậm chí còn có khả năng bị truy sát, nhưng để muốn cho vị gia đinh này rõ ràng hợp lý nhả ra thì rất không có khả năng rồi.

Hắn muốn ngay tại chỗ đổ nhào xuống giả bệnh, nhưng mà quá vội vội vàng vàng, không có chuẩn bị thì không thể giấu được, tùy tiện một tu sĩ đi tới kiểm tra liền sẽ lộ tẩy ngay.

Được rồi, coi như mình chưa từng tới qua, chắp tay cảm tạ ý tốt của người ta, xoay người rời đi.

Lưu Quý chạy tới cửa vào hô lên: "Ngưu huynh, nhớ kỹ a, nghìn vạn lần không nên chạy loạn, ở trong viện chuẩn bị sẵn sàng, nhớ kỹ quét dọn trong viện cho sạch sẽ."

Dữu Khánh đưa lưng về phía gã phất phất tay, không muốn tiếp tục đối diện, ủ rũ chán ngán.

Hắn bưng bát ăn cơm đi thẳng đến nhà ăn, mua cơm chỉ là thứ yếu, quan trọng là tìm người, ánh mắt hướng đám người đang ngồi trong nhà ăn quét qua đảo lại mấy lần, đã tìm được Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, hai người vẫn không ngồi cùng nhau, nhưng mà thân thể kia rất dễ nhận ra.

Khi lấy cơm, đầu bếp nhưng là cho nhiều thêm một cái bánh ngô, còn gật đầu cười với Dữu Khánh, ý định bày tỏ hảo ý rất rõ ràng, đều biết rõ Dữu Khánh và Lưu Quý có quan hệ không tệ.

Dữu Khánh đành phải cười ngây ngô đáp lễ.

Sau đó hắn hướng phía bàn ăn bên kia vòng một vòng, tận lực đi lướt qua trước mặt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết một lần rồi mới ly khai, cũng không nói cái gì.

Hai người Nam, Mục tự nhiên biết rõ vị này sẽ không phải rảnh rỗi đi tìm việc, vậy thì khẳng định là có việc tìm bọn họ, liền cũng lần lượt đứng dậy rời đi.

Lại là dùng cùng một cái phương thức đi đến Tạp vật viện.

Cửa đóng lại, sư huynh đệ ba người tại bên trong phòng ngủ chạm trán với nhau, Nam Trúc hỏi: "Có việc?"

Bỏ bát cơm xuống trên bàn, Dữu Khánh thở dài, "Đã xảy ra chuyện, lần này, trong hai người các ngươi, sợ rằng phải hi sinh một người."

Hai vị sư huynh quay mặt nhìn nhau, Nam Trúc: "Hi sinh? Đến cùng là chuyện gì, ngươi đừng làm bọn ta sợ."

Dữu Khánh: "Văn Hinh muốn dẫn Văn Ngôn An đến xem Linh sủng, Văn Ngôn An và ta là Tiến sĩ cùng khoa, khả năng nhận ra ta là rất lớn. Nếu là gặp mặt, ta lập tức sẽ bị bộc lộ…" Hắn bô bô đem quan hệ lợi hại rất nhanh kể ra một lần.

Sau khi nghe xong, hai vị sư huynh nhìn nhau, Nam Trúc hỏi: "Việc này có quan hệ gì đến chúng ta? Bảo chúng ta hi sinh một người là cái quỷ gì?"

Dữu Khánh: "Như vậy, trong các ngươi, một người đi ra quấy rối, cố ý va chạm Văn Ngôn An, xảy ra chuyện, dẫn đến Văn Ngôn An không thể tới là được, cái này… Ai muốn mạo hiểm? cùng lắm thì trục xuất ra Văn phủ, ta ra một nghìn lượng bạc."

Nam Trúc: "A phì, đây là cái ý tưởng thối gì vậy, thiệt thòi cho ngươi nghĩ ra được. Tại Văn phủ va chạm Văn Ngôn An, ngươi sẽ không sợ hai chúng ta bị đánh cho tàn phế sao, đó là một nghìn lượng bạc có

thể bù đắp được sao? Một khi phát hiện ra hai chúng ta là tu sĩ lẻn vào, vậy còn không biết có thể thoát thân hay không nữa a."

Mục Ngạo Thiết trái lại quyết đoán, "Ngươi mau nhanh chạy giữ lấy người, ngươi đi rồi sẽ không còn chuyện gì rồi."

Nam Trúc: "A đúng, ngươi mau nhanh chạy đi, chuyện nơi đây hai chúng ta sẽ chậm rãi nghĩ biện pháp hoàn thành."

Cần gì phải được bọn họ nhắc nhở, khi phát hiện không thích hợp, ý nghĩ đầu tiên của Dữu Khánh chính là bỏ chạy, dù sao mình đã nắm giữ hai cửa mật đạo ra vào Văn thị, tùy thời có thể lẻn vào Văn thị, nhưng mà, nếu là trực tiếp chạy mất, vậy thì sẽ rất khó gặp lại Văn Hinh, càng không cần nói gặp lại nói chuyện…

Sau một lúc trầm mặc, hắn lắc đầu nói: "Không thích hợp, chỉ hai người các ngươi tại nơi đây, ta rất không yên tâm."

Nam Trúc trừng mắt: "Lão Thập Ngũ, đầu óc ngươi có bệnh đi, cái gì mà nói hai chúng ta tại nơi đây ngươi không yên tâm. Hai chúng ta đây ra mặt bị đánh cho tàn phế hoặc bị đùa chết, ngươi liền yên tâm rồi sao? Ngươi suy nghĩ gì vậy chứ? Nhanh chóng chạy đi, chuyện còn lại hai chúng ta sẽ cẩn thận."

Dữu Khánh không có ý muốn bỏ chạy, trầm mặc một hồi, sau đó tại trước mặt mình đưa lên nắm đấm, do dự, mấy lần muốn nhằm lên trên mặt mình, nhưng có phần không thể tàn nhẫn hạ thủ được.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều là kinh ngạc nhìn hắn, đại khái đã minh bạch ý của hắn.

Thấy hắn giống như do do dự dự không nhẫn tâm hạ thủ được, Nam Trúc thử nói ra: "Đây quả thực là một biện pháp, có muốn hai chúng ta giúp ngươi hay không?"

Dữu Khánh mắt lạnh nhíu lại, "Giúp ta? Ngươi có hảo tâm kiểu gì ta không biết sao?"

Nam Trúc trở nên vui vẻ, "Tự ngươi làm a, vậy ngươi còn nên tìm cái gương đi, nếu không thụ tội cũng vị tất có thể che giấu được dung mạo của ngươi."

Dữu Khánh nhìn khắp nơi, thật đúng là vậy, nơi chỗ hắn ngay cả một cái gương soi cũng không có.

"Tên gia hỏa này nghĩ ra rừng chút từng việc a, thanh niên nhân còn chưa có định tính, lão Cửu, chúng ta đi, không có thời gian tán gẫu với hắn." Nam Trúc đưa tay kêu gọi một tiếng, Mục Ngạo Thiết quay đầu theo gã cùng nhau đi ra ngoài.

Dữu Khánh sau đó từ trong phòng ngủ đi ra, cho một câu, "Nếu các ngươi là nhân cơ hội phát tiết lên thân ta, về sau đừng trách ta không khách khí."

Vừa nghe lời này, thỏa thuận rồi, Nam Trúc đem bát ăn cơm của mình tạm thời giao cho Mục Ngạo Thiết, quay đầu lại nói với Dữu Khánh: "Yên tâm nhắm mắt đi."

Dữu Khánh hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Nam Trúc không chút khách khí, bốp! Phất tay chính là một quyền nện tại trên mặt hắn.

Chúi người tới chính là một loạt nắm đấm giống như loạt pháo liên tục nện lên trên mặt Dữu Khánh, hành động dứt khoát lưu loát.

Nhìn thấy Dữu Khánh bị đánh lảo đảo đến gần, bưng hai cái bát cơm, Mục Ngạo Thiết đột nhiên xoay thân, một cái chân quét tại trên mặt Dữu Khánh.

Bộp! Dữu Khánh theo tiếng xoay người ngã xuống đất, khẩn cấp nhấc tay đình chỉ, "Đủ…"

Nam Trúc tiến lên chính là một cái mập mạp quyền, đem âm thanh đánh nghẹn lại rồi.

Mục Ngạo Thiết bỏ xuống hai cái bát cũng xông đến, sư huynh đệ hai người liên thủ, rầm rầm rầm, lại một trận quyền đấm cước đá, mạnh mẽ đánh ra tư thế quần ẩu, cũng không biết là cơn tức đã nghẹn bao lâu nhân cơ hội này phát tiết.

Đầu To đã kinh động bay ra, rơi tại trên mái hiên nhìn.

Ngủ dưới mái hiên, tiểu cẩu tử cũng bị giật mình tỉnh lại, thấy Dữu Khánh đang chịu đòn, xông tới đây, ở bên cạnh nhe răng "Ngao ngao" hai tiếng, dáng vẻ hung dữ trẻ nít, lại không người lý đến nó, nó cũng không dám đến gần.

"Nói các ngươi đánh mặt, không nói các ngươi đánh lên người, Vương bát đản, các ngươi dám…" Ở trên mặt đất gào thét kêu gào, Dữu Khánh nổi giận rồi, như nộ long lập tức hoàn thủ.

Bốp bốp hai tiếng, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết bị đá bay ra ngoài.

Ngã xuống đất, ba người cơ hồ là cùng lúc bò lên.

Dữu Khánh hai tay ôm mặt, đẩy đầy cằm sang hai bên, trên mặt đau xót tê dại rồi, cảm giác cằm cũng sắp bị đánh trật khớp, sờ sờ miệng mũi, trên tay nhiễm đỏ vết máu, lúc này hướng hai người chửi ầm lên, "Hai người các ngươi thích quan báo tư thù đi, được a, đều chờ đó cho ta, khoản nợ này chúng ta chậm rãi tính!"

Xoa bụng đứng lên, Nam Trúc hừ hừ nói: "Lão Cửu, đã nhìn thấy được đi, cái này gọi là làm người tốt không dễ báo, giúp hắn, còn bị hắn đá một cước, còn nói lời độc ác."

Mục Ngạo Thiết vỗ vết chân trên eo, "Trở mặt tặc!"

"Đi." Nam Trúc kêu gọi một tiếng, hai người từng người bưng bát cơm của mình rời đi.

Mặt mũi đã bầm dập, hoàn toàn thay đổi, Dữu Khánh chỉ vào mặt của mình, hỏi với theo, "Thế nào rồi?"

Hai vị sư huynh quay đầu nhìn lại, Nam Trúc: "Chúng ta không phải ngươi nghĩ như vậy, hạ thủ có chừng mực, yên tâm, khẳng định nhận không ra ngươi, đợi chút nữa sưng phù sẽ càng lợi hại hơn, càng thêm không dễ nhận ra."

Mục Ngạo Thiết cũng cho một câu, "Khẳng định nhận thức không ra."

Dữu Khánh: "Cút!"

Nam Trúc thẳng lắc đầu, nghiêm trang nói: "Đừng tức giận, chúng ta thực sự là vì muốn tốt cho ngươi, một quyền một quyền chậm rãi tới, càng khó chịu, làm một trận liên tục như vậy, ngươi nhìn thật nhanh a, đảo mắt thì xong rồi."

Mục Ngạo Thiết: "Đau lâu không bằng đau ngắn!"

Nam Trúc mu bàn tay vỗ vỗ ngực y, "Nói rất hay, chính là đạo lý này."

Dữu Khánh phất tay chỉ hướng ngoài viện, "Cút!"

Hai vị sư huynh lắc đầu mà đi, đã mở rộng cổng đi ra ngoài rồi, Nam Trúc quay đầu lại cho một câu, "Muốn để sưng phù che giấu được càng lâu một ít thì đừng có vận công lưu thông máu hóa ứ."

Mục Ngạo Thiết cũng khuyên nhủ một câu, "Tiêu tan sưng phù quá nhanh, dễ dàng dẫn tới hoài nghi."

Rầm! Cổng viện đóng lại rồi, người trong viện không muốn nghe bọn họ đánh rắm.

Hai vị sư huynh nhìn nhìn bốn phía, bưng bát cơm nghênh ngang rời đi, cho dù đều chịu đựng một cước, nhưng rõ ràng đều có cảm giác khoan khoái về thể xác và tinh thần.

Vẻ mặt thích ý, Nam Trúc nói: "Đáng tiếc lão nhị không tại."

Mục Ngạo Thiết: "Ừ, đã bỏ lỡ."

Nam Trúc: "Lần đầu thấy lão Thập Ngũ nguyện ý chủ động ăn thiệt thòi lớn như vậy, ăn sai thuốc gì rồi hay sao, tại sao ta cảm giác có chút không thích hợp?"

"Là có điểm không bình thường."

Trong viện, Dữu Khánh liên tục sờ sờ khuôn mặt tê dại của mình, nhìn nhìn vết máu trên tay, đi đến bên cạnh giếng nước múc nước, phải rửa ráy một chút.

Trên người còn có thật nhiều vết chân, chút nữa còn phải đổi một bộ y phục, nếu không sẽ không giải thích được.

Tiểu cẩu không ngủ nữa rồi, ngồi chồm hổm ở bên cạnh giếng nước, rất yên tĩnh, nghiêng đầu nhìn Dữu Khánh đã hoàn toàn thay đổi dung mạo rửa ráy, thỉnh thoảng hướng hắn nhẹ nhàng "Ngao" một tiếng, không biết muốn nói cái gì.

Ngọc viên, Văn Ngôn An dẫn theo hạ nhân đúng hẹn mà tới.

Văn Hinh thì từ lâu chờ đợi tại cổng vào viện, thấy người đã tới liền cao hứng chào: "Ngũ ca."

Ở một bên, Phùng Trường Điển Phùng quản sự có chút ngây ngẩn cả người, ông ta còn tưởng rằng quý khách là ai, liền sáng sớm chạy tới nghênh tiếp phụng bồi, nào ngờ vậy mà lại là tân Tiến sĩ của Văn gia.

Vậy thì có phần kỳ quái rồi, vì sao lúc trước hỏi quý khách là ai bên này lại không chịu báo cho biết?

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng vẫn là thành thành thật thật hành lễ, "Ngũ thiếu gia."

Không biết là Văn Hinh giấu giếm ông ta vì có mục đích khác, nếu như người tại Tạp vật viện kia quả nhiên là người mà nàng suy đoán hoài nghi thì bộc lộ ra Văn Ngôn An muốn đến, e rằng đối phương cố ý giấu giếm thân phận sẽ không muốn gặp mặt, sợ sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mà bỏ qua gặp mặt.

Cho nên sáng sớm liền phái người thông báo cho bên phía Tây Tạp viện nói là sẽ đến, còn chỉ định vị kia cần phải có mặt, cũng là bởi vì thời gian của Văn Ngôn An eo hẹp, không có khả năng một mực dừng lại tại Tạp vật viện chờ một hạ nhân, một khi đã bỏ lỡ muốn thỉnh Văn Ngôn An tới lại thì không thích hợp nữa rồi, người ta quả thực rất bận, cứ đến Tạp vật viện tiêu khiển thì tính là chuyện gì xảy ra? Nàng cũng không phải không hiểu chuyện, cũng không tiện tiếp tục thỉnh nữa rồi.

Cho nên, trước đó nàng đã làm an bài và chuẩn bị, để phòng bất trắc.

Một ít thói quen hành sự, coi như là gia gia nàng từ nhỏ dạy bảo và bồi dưỡng.

Sải bước đi đến, Văn Ngôn An cười nói: "Hinh nhi, ta xem như lời nói có uy tín đi?" Dứt lời cũng đối với Phùng quản sự hơi gật đầu chào hỏi.

Văn Hinh cao hứng đáp: "Văn đại nhân tự nhiên sẽ không nuốt lời."

Văn Ngôn An bất đắc dĩ mà gật gật đầu với nàng, "Ngươi nha ngươi nha, thực là không có biện pháp nào với ngươi, đi thôi."

Một nhóm liền động thân xuất phát.

Văn gia cũng quả thực lớn, đi tới được Tạp vật viện quả thực cũng phí một chút thời gian.

Cổng vào Tạp vật viện, Lưu Quý đã đứng chờ ở đó, gã đã tự mình tới kiểm tra trước rồi.

Dữu Khánh cũng đứng ở cổng vào chờ đón, chỉ là đã che mặt, một tấm vải lâm thời kiếm tới làm che mặt.

Lưu Quý thỉnh thoảng liếc nhìn hắn một cái, phút cuối cùng còn có thể gặp chuyện không may, cũng thật sự là hết chỗ nói rồi.

Nhưng mà không còn cách nào, Dữu Khánh nói là nghe lời gã, tích cực dọn dẹp quét tước, kết quả lật đổ đồ vật trong kho chứa, rõ ràng đổ nện thành như vậy.

Cũng đã như vậy rồi, còn giống như là bị gã làm liên lụy, Lưu Quý còn có thể nói cái gì, chỉ có thể trách Dữu Khánh không cẩn thận.

Chương 237: Mặt mũi bầm dập

Chỉ là, kiếm vội một miếng bố che mặt, đứng ở cổng vào không tránh khỏi nhìn có vẻ kỳ quái.

Khi nhóm người Văn Hinh đi đến, còn chưa có đi tới cửa thì từ xa xa liền nhìn thấy được quái nhân bao trùm đầu kia, ngay cả Văn Ngôn An cũng nhịn không được kinh ngạc, chỉ tới, "Ban ngày ban mặt lại che mặt trùm đầu, đây là giá trị mới gì đó trong phủ sao?"

Văn Hinh không lý giải được, lắc đầu.

Cùng đi đến đây, Phùng quản sự sắc mặt âm trầm xuống, không biết Lưu Quý đang làm cái quỷ gì.

Mấy người đi đến cổng vào, Lưu Quý và Dữu Khánh đứng nghênh đón, đồng thời hành lễ, "Ngũ thiếu gia, Tam tiểu thư."

Nghe âm thanh, ngoại trừ Văn Ngôn An ra, những người khác đều nghe ra được người che đầu bao mặt chính là người nào.

Văn Hinh trong lòng kinh nghi, vị này hẳn là đã biết rõ chút gì? Lập tức hỏi: "Ngưu Hữu Khánh, ngươi làm sao vậy?"

Phùng Trường Điển cũng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Lưu Quý nhìn ra được Phùng quản sự không vui, nhanh chóng giải thích: "Ngưu Hữu Khánh nghe nói Tam tiểu thư sắp tới, chủ động quét dọn kho chứa, không cẩn thận lật đổ giá tạp vật, một đống đồ vật đổ nhào xuống tới đập bị thương khuôn mặt. Hắn sợ tổn thương trên mặt nhìn không tốt, sợ có ngại mặt mũi Tam tiểu thư, tìm khối bố che chắn lại."

Gã nhân cơ hội này đem mình phủi sạch ra ngoài, cố ý cường điệu là Dữu Khánh tự mình chủ động quét dọn kho chứa mới bị tổn thương.

Nửa câu lời nói sau kỳ thực cũng là sự thực, Dữu Khánh quả thực là sợ mặt mũi bầm dập nhìn không tốt, sợ lưu lại ấn tượng khó coi cho Văn Hinh, vì vậy tìm khối vải bố che mặt.

Phùng quản sự vừa nghe được là bởi vì nghênh đón Tam tiểu thư mà bị thương, trái lại thể hiện ra được gia đinh Tây tạp viện mình cần cù, không tính là chuyện xấu, sắc mặt hơi nguôi, lại đối với Văn Hinh và Văn Ngôn An đưa tay mời vào.

Văn Hinh nhưng là không nôn nóng, nhìn chằm chằm Dữu Khánh nói: "Nếu đã là bị thương, phải đúng lúc trị liệu. Bình Bình tỷ, lấy khăn trùm đầu hắn xuống, giúp hắn nhìn xem."

"Ách…" Dữu Khánh vội xua tay đáp: "Không cần không cần, chỉ là chút tổn thương nhỏ không trở ngại việc gì, nhỏ dưỡng mấy ngày thì tốt rồi."

Tống Bình Bình mới không cho hắn dông dài, cũng hiếu kì với việc bị tổn thương thành dạng gì vậy mà lại cần phải che mặt như vậy, cấp tốc đưa tay, một tay liền đem khăn trùm đầu của Dữu Khánh lấy ra.

Lộ ra hình dáng, Dữu Khánh rất không biết nói gì, càng bất đắc dĩ, hắn lại không tiện né tránh, chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể là tùy ý thưởng thức rồi.

Trong lòng xem như là bình thường trở lại, nếu thực sự chỉ là đeo cái khăn trùm đầu liền lừa gạt qua được vậy thì hắn bị tổn thương này là chịu oan uổng rồi, cũng may mình lần này đã hạ nhẫn tâm.

Ánh mắt mọi người nhất tề tập trung tại trên mặt Dữu Khánh, cùng nhau há hốc mồm, đã kiến thức được cái gì gọi là sưng phù thành đầu heo, mặt mũi bầm dập đến nỗi có thể nói là hoàn toàn thay đổi.

Cuối cùng cũng đã minh bạch vị này vì sao phải mang khăn trùm đầu.

Tống Bình Bình cầm khăn trùm đầu trên tay chậm rãi giao trả cho Dữu Khánh, hiếm thấy mà có chút xấu hổ rồi, tuy rằng người ta là hạ nhân, nhưng mà mình cưỡng ép khiến người ta xấu mặt, quả thực là có chút tổn thương người, nhưng nàng ta thật sự không nghĩ tới sẽ là cái dạng này, hoài nghi hỏi: "Tại sao cảm giác thấy tổn thương này của ngươi giống như là bị người đánh?"

Tiếp nhận đồ vật, Dữu Khánh lập tức nói: "Coi như là bị đánh, một đống đồ vật nhào vào đầu vào mặt đánh xuống."

Lưu Quý phụ họa: "Lúc đó toàn bộ giá kệ muốn đổ, hắn dùng hai tay ra sức đẩy lại, không buông tay ra để che mặt mình được, tùy ý cho một đống đồ vật đổ ập xuống, liền trở thành như vậy." Hai tay còn khoa tay múa chân làm động tác, làm như gã tận mắt nhìn thấy vậy.

Nhanh chóng đội bao trùm đầu lại, Dữu Khánh ở bên cạnh liên tục gật đầu, đó chính là cảnh tượng hắn đã giải thích với Lưu Quý.

Văn Hinh hết chỗ nói rồi, thì ra là nếu như nàng không đến, người ta còn sẽ không bị thương, bởi vì nàng sắp tới, cho nên bận rộn quét dọn làm sạch mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nói cách khác, nếu là nàng không cầu ổn thỏa, trước đó không thông báo, trực tiếp dẫn người đến đây thì trái lại không có việc gì.

Nàng nhìn xem phản ứng của Ngũ ca.

Một cái đầu heo, Văn Ngôn An tự nhiên là không nhận biết, đối với Dữu Khánh lãnh đạm nói: "Về sau làm việc cẩn thận một chút."

Dữu Khánh vội khom người đáp: "Vâng."

Văn Ngôn An không nhiều lời nữa, đưa tay ra hiệu với Văn Hinh, "Hinh nhi, là ở bên trong sao? Đi thôi."

Văn Hinh hơi cắn môi, đẩy ra nét tươi cười gượng ép, gật đầu, trong mắt hơi có sự thất vọng.

Đối với nàng mà nói, sự tình trở thành cái dạng này, Văn Ngôn An đã không cần phải tới nữa, bây giờ cũng chỉ có thể là tiếp tục làm cho xong việc.

Tiểu viện nhỏ chật, đi vào trong, Văn Ngôn An quan sát khắp nơi một chút, ít nhiều có chút bất ngờ, toàn bộ Tạp vật gian này còn không có lớn bằng nhà chính của Ngọc viên, không nghĩ tới Văn Hinh lại đem Linh sủng đặt tại nơi đây để nuôi dưỡng.

Tiểu Hồng chợt chỉ hướng dưới mái hiên, "Tử Long đang ngủ ở đó."

Tiểu cẩu tử quả thực lại đang ở dưới mái hiên vù vù ngủ say, liên tiếp ăn ba bữa no, ăn ngon ngủ ngon thật thoải mái.

Văn Hinh mời Ngũ ca đi tới nhìn xem.

Văn Ngôn An đi tới thoáng nhìn, không khỏi bật cười khanh khách, "Đây là con Linh sủng kia của ngươi, sao nhìn giống như con cún?"

"Không phải chó a." Tống Bình Bình hơi bất mãn, ngồi xổm xuống vuốt ve bộ lông Tử Long, "Hiện nay chỉ là còn nhỏ, còn chưa có nẩy nở mà thôi. Ngươi nhìn, màu lông kỳ thực là tím nhạt, đợi nó lớn

lên, màu lông đó mới gọi là xinh đẹp a, đi lại giống như một đám mây tím bay qua, nếu là tung hoành sơn lâm thì ngay cả yêu thú bình thường cũng không phải là đối thủ của nó. Chưởng môn đây là đưa lễ trọng cho Hinh nhi, ngươi không hiểu thì đừng nên nói lung tung."

Văn Ngôn An bị nói cho có chút bối rối, đường đột đụng đến trên thân Thanh Liên sơn Chưởng môn, cảm giác quả thực mình đã nói sai lời rồi, lúc này liên tục xin lỗi, "Là ta không nhìn được minh châu, là ta vọng ngữ rồi, Bình nhi cô nương không nên chấp nhặt với ta."

Tống Bình Bình chu chu miệng, không nói lời nào nữa.

Văn Ngôn An cũng ngồi xổm xuống, cũng đưa tay vuốt ve tiểu cẩu một chút, sau khi sờ xong thì gật đầu khen: "Con linh thú này quả nhiên là không tầm thường, bộ lông lại trơn trượt êm tay như thế." Nhưng kì thực thì đối với loại trò chơi này là không có chút hứng thú nào.

Ở một bên, Dữu Khánh trong lòng nói thầm, nhờ ngươi ban tặng!

Khi hắn mới trở thành gia đinh Văn phủ thì đồ ăn của nhà ăn cũng không có chất béo gì, vị Tiến sĩ này vừa trở về, tâm tình Đại phòng tốt lên, thưởng lớn cho đám gia đinh, phía bên Tây tạp viện này còn là giết lợn, còn làm thịt dê, tiểu cẩu lăn lộn trong đống cơm nước mấy lần, nước giếng giội không sạch sẽ, muốn không trơn trượt cũng khó.

Phùng Trường Điển và Lưu Quý thì ở bên cạnh thay phiên nhau vỗ mông ngựa, Ngũ thiếu gia nói tốt, bọn họ cũng phụ họa liên tiếp nói tốt.

Văn Ngôn An cũng chỉ hơi chút thể hiện ý tứ, sau đó đứng dậy nói với Văn Hinh: "Hinh nhi, quả thực là đồ vật tốt, chúc mừng ngươi thu được bảo bối tốt, chỉ là hiện tại ta không thích hợp ở lâu, đợi ta trước làm xong sự tình trước mắt rồi nói tiếp?"

Văn Hinh cũng không cần thiết giữ gã lại, đằng hắng nói: "Ngũ ca cứ lo việc của mình, không cần phải xen vào ta."

Văn Ngôn An lại hướng mọi người hơi gật đầu chào hỏi, rồi ngay lập tức dẫn theo tôi tớ thiếp thân của mình bước nhanh rời đi.

Mọi người lại đồng thời tới cổng tiễn đưa, cho dù người ta nói không cần tiễn.

Trở lại trong viện, Văn Hinh lại đứng ở trước mặt tiểu cẩu ngủ say, đột nhiên hỏi: "Luân phiên tới đây, đều thấy Tử Long đang ngủ say, nó suốt ngày đi ngủ sao?"

Cái này, người khác thật đúng là không dễ trả lời, Phùng Trường Điển và Lưu Quý đều là nghiêng đầu nhìn về phía Dữu Khánh ra hiệu, bảo hắn nhanh chóng trả lời.

Dữu Khánh lúc này tiến lên đáp: "Cũng không hẳn là vậy, trên cơ bản ăn no liền sẽ ngủ."

Tống Bình Bình: "Ăn đều là thức ăn ta đưa cho ngươi sao?"

Nàng đã dặn dò chỉ có thể cho ăn thứ đó, Dữu Khánh còn có thể trả lời thế nào, tự nhiên là gật đầu, "Đúng vậy."

Văn Hinh ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, Tử Long tại chỗ các nàng, chết sống chính là không chịu ăn, nếu không phải tận mắt nhìn thấy tên Ngưu Hữu Khánh này đã làm cho Tử Long ngoan ngoãn chủ động ăn, các nàng thật sự là không thể tin được.

Văn Hinh còn muốn nói với Dữu Khánh chút gì, nhưng mà ngay tại trước mặt mọi người lại không biết nên nói cái gì.

Dữu Khánh cũng đang lặng lẽ quan sát ở bên cạnh nàng, cũng muốn nói với nàng chút gì đó, nhưng mà lại không thể nói ra lời.

"Tử Long lúc nào sẽ tỉnh?" Văn Hinh không lời nói tìm lời nói.

Dữu Khánh: “Nhỏ cũng không biết, thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, nó lúc nào tỉnh còn không có thăm dò ra quy luật.”

Văn Hinh hơi gật đầu, liếc mắt nhìn phòng ngủ của Dữu Khánh, liền chậm rãi đi lại dưới mái hiên, đi tới cửa vào phòng ngủ thì hướng bên trong quan sát một chút, nhìn thấy giấy viết bản thảo gì gì đó trên bàn đã không còn nữa rồi, chỉ có một quyển tập, không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt khẽ động.

Ngay tại trước mặt mọi người, nàng không tiện tiếp tục tiến vào phòng ngủ của nam tử xa lạ, xoay người nói: "Trở về đi."

Tống Bình Bình và tiểu Hồng đi theo nàng đi.

Sau khi ra cổng, tiểu Hồng quay đầu lại hướng Dữu Khánh hô lên: "A Khánh, phải chăm sóc Tử Long cho tốt."

Xưng hô thay đổi, đã có cảm giác trở thành một tốp.

"Vâng." Dữu Khánh đáp.

Ba người Tây tạp viện cũng đi đến ngoài cổng cung kính tiễn đưa.

Đi ra không bao xa, Văn Hinh không biết nghĩ đến cái gì, chợt quay đầu lại gọi, "Phùng quản sự."

Phùng Trường Điển hơi giật mình, ngay lập tức cất bước đuổi theo, cùng đi theo bên cạnh hỏi: "Tam tiểu thư có gì phân phó?"

Văn Hinh vừa đi vừa hỏi: "Đồ vật trong Tạp vật gian này xuất nhập có phải đều phải ghi chép đăng ký hay không?"

Phùng Trường Điển cười nói: "Đó là đương nhiên, cũng là quy củ tối thiểu, đồ vật xuất nhập nếu là không có ghi sổ, nếu là tùy ý lĩnh thì chẳng phải là sẽ sai lầm. Mỗi một dạng đồ vật xuất nhập, kể cả là ai đưa tới hoặc là người nào lĩnh đi, đều sẽ tỉ mỉ ghi chép vào danh sách, đến thời điểm là phải đối chiếu với sổ cái."

Văn Hinh lại hỏi: "Do ai phụ trách ghi chép?"

Phùng Trường Điển không biết vì sao nàng hỏi tỉ mỉ việc này, tỉ mỉ xác thực báo cho biết, "Tự nhiên là do người phụ trách trông coi Tạp vật gian."

Văn Hinh: "Ngưu Hữu Khánh sao?"

Phùng Trường Điển: "Hiện nay là hắn. Lúc đầu khi tuyển người, sở dĩ đem hắn phân đến Tạp vật gian cũng chính là bởi vì thấy hắn biết chữ, biết viết."

Văn Hinh: "Chữ viết rất tốt đi?"

Phùng Trường Điển ha ha cười nói: "Tam tiểu thư, đây cũng không phải là thi Trạng Nguyên, trông coi cái Tạp vật gian mà thôi, không cần phải viết thật tốt, chỉ cần có thể đem khoản mục ghi nhớ là được, chữ của hắn cũng miễn cưỡng chấp nhận!"

Miễn cưỡng chấp nhận? Văn Hinh có chút kinh ngạc mà nhìn ông ta một cái, cũng không biết khả năng giám định và thưởng thức của vị này như thế nào, hỏi lại: "Còn có người khác phụ trách đăng ký không?"

Phùng Trường Điển: "Tam tiểu thư, trông coi Tạp vật viện tính là công việc rất nhẹ nhàng, không cần phải hai người."

Văn Hinh gật đầu, "Phùng chưởng quỹ, ta chỉ hiếu kỳ tùy tiện hỏi một chút, ngươi trước cứ làm việc của ngươi."

"Được, cung tiễn Tam tiểu thư." Phùng Trường Điển dừng chân chắp tay nhìn theo, trong lòng đang nói thầm, không biết vị này đột nhiên tỉ mỉ hỏi đến những chuyện này là có ý gì.

Bên trong Tạp vật viện, Lưu Quý thở phào nhẹ nhõm, "Không nghĩ tới ngay cả Ngũ thiếu gia cũng tới. Ngưu huynh, đã ứng phó xong rồi, không có việc gì nữa rồi, nơi đây ta giúp ngươi trông một chút, ngươi đến cổng chờ lão nương của ngươi đi thôi."

Bây giờ còn đi cái rắm! Dữu Khánh oán thầm, buông tiếng thở dài, chỉ vào khuôn mặt bao che của mình, "Ngươi cảm thấy bây giờ ta còn có thể đi sao?"

Lưu Quý ngẩn ra, cũng phải, việc này nếu như để lão nhân gia nhìn thấy được còn không phải là lo lắng muốn chết sao…

Trong một tòa tiểu đình viện, trước mặt Văn phủ quản gia Văn Khôi tóc hoa râm đứng mấy tên nam tử. Văn Khôi đang dặn dò công việc với mấy người đối diện, ngoài Nguyệt môn xuất hiện thân ảnh ba người Văn Hinh, Văn Khôi hơi giật mình, ngay lập tức phất tay hất đầu nói: "Các ngươi đi thôi."

Mấy tên nam tử cũng không đối mặt với Văn Hinh, nhanh chóng biến mất về phía một cánh cổng khác.

Văn Khôi cung kính hành lễ hỏi: "Tam tiểu thư, ngài làm sao tới nơi này rồi, là tìm lão nô sao?"

Văn Hinh có chút hiếu kỳ mà thoáng nhìn phương hướng mấy tên nam tử biến mất, mới trả lời: "Khôi gia gia, ta muốn tiến vào Văn Xu các một chuyến, có được không?"

Văn Xu các có cất giấu rất nhiều sách cổ, không thể tự tiện ra vào, ngoại trừ tộc trưởng Văn Mậu ra, những người khác ra vào đều phải làm theo quy củ, trước tiên từ chỗ quản gia Văn Khôi cầm lấy văn bản chấp thuận mới được, nếu không môn đồ trông coi Văn Xu các sẽ không cho ngươi đi vào.

Chương 238: Giám thị

Văn Khôi cười nói: "Lão gia đã nói rồi, Văn Xu các ngài tùy thời có thể vào, chỉ là vẫn nên làm theo quy củ hỏi ngài một tiếng, ngài muốn mượn xem thứ gì?"

Nói là thoải mái, nhưng cũng phải là đặc cách, nếu không quy củ sẽ không nghiêm như vậy.

Vốn là địa phương không phải ai muốn vào là có thể vào, cho dù là đệ tử Văn gia, cũng phải nhìn xem ngươi là có nhu cầu gì mới sẽ cho

đi, nếu cầu lấy tri thức gì gì đó mà bên ngoài có thư tịch tương tự thì không đáng phải tiến vào Văn Xu các.

Trọng điểm là, nếu như thực sự là người ham học hỏi thì cũng không có gì, Văn Xu các khẳng định sẽ mở ra cho vào. Nhưng mà đệ tử Văn gia tuy nhiều, chân chính ham học hỏi lại không nhiều, đa số chỉ là có bề ngoài, dù sao đa số đều là người ăn uống không phải lo.

Cho nên nói, đa số đệ tử Văn gia muốn tiến vào Văn Xu các đều chỉ là muốn nhìn xem bên trong như thế nào, có những thứ gì, thuần túy chỉ là muốn lục lọi nhìn xem cho biết.

Bộ sưu tập của lịch đại tổ tiên trong hai nghìn năm qua là để cho hậu bối tử tôn chẳng ra gì tùy tiện lật xem chơi đùa sao?

Văn Hinh: "Không cầm đồ ra ngoài, chỉ là đi vào kiểm tra chút đồ vật."

"Được, ngài chờ một chút." Văn Khôi bỏ xuống một câu rồi bước nhanh vào bên trong phòng, đi vào sau trường ná ngồi xuống nhấc bút viết giấy chấp thuận cho vào.

Trên giấy phải viết rõ tiến vào Văn Xu các làm gì, nếu như muốn mượn đồ vật gì đó đem ra thì cần phải viết ra trên giấy, nếu không người trông coi sẽ không cho mang đi.

Sau khi viết xong, Văn Khôi lại lấy con dấu ra đóng dấu đỏ lên, lúc này mới cầm giấy đem đi ra dâng.

Văn Hinh cảm tạ, xoay người dẫn Tống Bình Bình và tiểu Hồng rời đi.

Đưa tiễn một đoạn đường xong, Văn Khôi vuốt râu cau mày, nhìn theo thân ảnh rời đi…

Bên trong Văn phủ có một khu nhà đặc biệt yên tĩnh, trong đó có một tòa lầu các gạch xây rất lớn chiếm diện tích gần hai mẫu, nhìn

có cảm giác xưa cũ và nặng nề, chính là Văn Xu các.

Bên ngoài viện, Văn Hinh gõ vang vòng cổng.

Cửa mở, một thiếu niên tại sau cổng thò đầu ra, Văn Hinh đưa tờ giấy cho hắn, sau khi xem qua thiếu niên trả lại tờ giấy, cho nàng đi vào.

Tống Bình Bình và tiểu Hồng chỉ có thể buồn chán chờ ở ngoài cổng, hai người không thể đi vào.

Thiếu niên mở cửa đóng cửa lại, quay đầu nhặt cây chổi trên mặt đất lên, tiếp tục quét dọn.

Cửa vào Văn Xu các, dưới mái hiên, trên bậc cấp, có một lão già hành vi phóng đãng nằm trên một cái xích đu, trong tay ôm một quyển sách, thích ý lật xem, lộ ra vẻ tự do tự tại.

Bên cạnh là một thiếu niên khác đang pha trà, nhưng vẻ mặt thì buồn chán.

"Văn lão." Văn Hinh đi tới dưới mái hiên, hành lễ.

Nàng cũng không biết lão nhân trước mắt này tên gọi là gì, đa số người bên trong phủ cũng không biết, bởi vì xuất phát từ Văn Xu các, người khác xưng hô là Văn lão, nàng cũng liền xưng hô theo như vậy.

Nàng từng hỏi qua gia gia, Văn Mậu lại nói, đến thời điểm nàng phải biết thì tự nhiên sẽ biết, mà không trả lời ngay.

Lão đầu dời sách đi nhìn nàng một cái, cười nói: "Tới rồi."

"Vâng." Văn Hinh đáp một tiếng, dâng giấy lên.

Thiếu niên ở bên cạnh đứng dậy, tiếp nhận tờ giấy xem qua, sau đó đưa tay mời Văn Hinh đi vào, rồi theo tại phía sau Văn Hinh.

Đi tới đầu cầu thang, Văn Hinh hỏi, "Bức tranh đưa vào lúc tháng ba năm nay treo tại nơi nào?"

"Tháng ba…" Thiếu niên suy nghĩ một chút, hỏi: "Là bức 'Sùng văn lấy lão kính hiền đồ' sao?"

Văn Hinh: "Đùng, chính là bức đó."

"A, treo tại lầu một, đi theo ta." Thiếu niên chỉ chỉ cầu thang phía sau, rồi dẫn nàng đi.

Đi qua giữa từng hàng giá sách, tràn đầy mùi sách, tuy là ban ngày, ánh sáng y nguyên có chút mờ tối.

Trên vách tường phần cuối dãy giá sách, tại một bức ngoài cùng trên một hàng bức họa, thiếu niên dừng bước chỉ chỉ.

Văn Hinh tới gần nhìn, không sai, chính là bức họa nàng muốn tìm kia, khi bức họa này vừa được đưa tới, còn chưa có tiến vào Văn Xu các thì nàng đã xem qua, lần này tới chỉ là muốn nhìn lại một lần.

"Hinh nhi tỷ tỷ, cần leo lên không?"

Thiếu niên hỏi, vì ánh sáng rất không tốt.

"Có thể thấy rõ." Văn Hinh hơi lắc đầu, đã tập trung sự chú ý tại trên bức họa.

Bức họa vẽ rất nhiều người, chính là cảnh tượng tân khoa Tiến sĩ dạo phố ở kinh thành, một đám người ở giữa là Tiến sĩ cưỡi ngựa, hai bên là vô số lớp người, đây đều là bối cảnh làm nền cho toàn bộ bức họa. Chủ yếu mô tả tập trung tại trên người ba gã Nhất giáp Tiến sĩ xuống ngựa, góc nhìn chính của hình ảnh là nhìn từ phía bên phải một Tiến sĩ, người đó chính là Nhất giáp Thám Hoa, một người tuổi trẻ, đang tiếp nhận một gã lão giả kính tửu.

Lão giả chính là Nhị ông Văn Nguyên Xuân đã tạ thế, vẽ từ một bên.

Nàng nhìn chằm chằm dung mạo danh Thám Hoa trẻ tuổi kia, nhìn kỹ, thì thầm nói, "Không râu ria…"

"Cái gì?" Ở một bên, thiếu niên nghe tiếng, hỏi lại.

Văn Hinh lắc đầu, ra dấu không có gì, sau một lúc nhìn kỹ, hơi hiển phiền muộn thở dài.

Bức họa này, vẽ kỳ thực chỉ là mô tả cảnh tượng, ngay cả Nhị ông cũng nhìn không ra được giống dung mạo, những người khác cũng kém không nhiều.

Nghĩ cũng có thể nghĩ được, đội ngũ dạo phố chỉ là tạm dừng một chút, họa sĩ có thể vội vội vàng vàng vẽ thành như vậy đã không tệ rồi.

Không tìm được đáp án mình mong muốn, tùy tiện đi dạo một chút bên trong Văn Xu các, cuối cùng Văn Hinh mang theo tiếc nuối mà rời đi.

Đi về dày vò một chuyến như vậy, không sai biệt lắm đã trôi qua hết một buổi sáng.

Đến giờ cơm trưa, Văn Hinh lại như thường ngày bồi gia gia cùng nhau ăn cơm.

Cơm canh thức ăn trên bàn, phân nửa là tinh tế và phong phú, phân nửa là đơn giản và chay tịnh.

Tinh tế phong phú chính là để cho Văn Hinh hưởng dụng, đơn giản và chay tịnh thì dành cho Văn Mậu.

Cũng không phải vì Văn Mậu sinh hoạt mộc mạc, mà bởi vì tuổi đã lớn, tất cả tốt đẹp đều từ từ rời xa, ngay cả ăn uống thức ăn cũng là như thế, cơm nước quá mức phong phú thì thân thể người tuổi lớn ăn không tiêu, chỉ có thể đơn giản một ít.

Trên bàn cơm, Văn Mậu phát hiện dáng vẻ cháu gái lại là một bộ không yên lòng, lần này lão cũng không tiếp tục nhắc nhở nữa, chỉ yên lặng quan sát.

Cũng may không bao lâu sau, chính Văn Hinh đánh vỡ yên tĩnh, "Gia gia, không phải ngài vẫn luôn hi vọng ta lý giải tham dự nhiều hơn một ít chuyện trong nhà sao?"

Văn Mậu nở nụ cười, "Có ý nghĩ gì nói nghe một chút."

"Ta muốn tham dự thử xem."

"Là do ta an bài, hay là tự ngươi có an bài?"

"Ta định trước tiên bắt đầu từ Tây tạp viện."

"A, vì sao là Tây tạp viện?"

"Tử Long vừa vặn đặt ở đó nuôi dưỡng, sau khi đi qua hai chuyến, phát hiện có mấy thứ là ta không hiểu, muốn hiểu rõ hơn."

"Được, ngươi trở về tìm Khôi tử thương lượng đi."

Như lão nói, sau khi ăn xong, Văn Hinh liền tìm đến quản gia Văn Khôi thương lượng việc này.

Cũng không có gì để thương lượng, trực tiếp chính là đồng ý, Văn Khôi bảo nàng chờ, một hồi sẽ an bài Phùng quản sự đi tìm nàng.

Đuổi Văn Hinh đi, Văn Khôi trở lại bên cạnh bàn ăn, báo cáo cho Văn Mậu.

"Nha đầu kia gần đây rất không bình thường, đến cùng muốn làm gì?" Văn Mậu có chút khó hiểu.

Văn Khôi: "Cảm giác hành vi của Tam tiểu thư gần đây có liên quan tới tên gia đinh Tây tạp viện kia."

Văn Mậu: "Người kia tra được gì rồi?"

Văn Khôi: "Không dễ tra, nếu thật sự muốn tra thì khẳng định sẽ đả thảo kinh xà."

Văn Mậu kỳ quái, "Còn có loại chuyện này?"

Văn Khôi than thở: "Thành Nam có một bà góa, đanh đá chua ngoa, chính là một người đàn bà chanh chua thường xuyên chửi đổng, một cái tiện mệnh, là loại không sợ trời không sợ đất, gần như không có người nguyện ý qua lại với bà ta. Ngưu Hữu Khánh chính là con trai của bả, theo chính bà ta nói, là con riêng mà năm đó bà ta và nam nhân khác sinh ra, dù sao hàng xóm đều không rõ ràng lắm. Cái thân phận này đơn giản thô bạo, ám tra là tra không ra kết quả, trừ phi trực tiếp chế trụ bà góa kia để thẩm vấn mới được."

Văn Mậu ngạc nhiên, hỏi: "Nói cách khác, đích xác là có khả năng có vấn đề?"

Văn Khôi: "Lão gia, Tam tiểu thư đột nhiên tham gia công việc Tây tạp viện, có nên trước tiên đem tên gia đinh kia khống chế lại hay không, tránh cho xuất hiện chuyện ngoài ý muốn?"

Văn Mậu hơi lắc đầu: "Không nôn nóng, là hồ ly thì rốt cuộc sẽ lộ ra đuôi. Vấn đề là cần biết rõ đến tột cùng hắn muốn làm gì, là hành vi cá nhân hắn, hay là phía sau có thế lực gì đang điều khiển, không để cho hắn có cơ hội, thế nào bộc lộ ra được?"

Văn Khôi: "Được, đã sắp xếp người tiến hành giám thị. Đúng rồi, lão gia, phía bên Ngọc Xuân Lâu đã xảy ra chuyện. Vị cao thủ có mối tình thắm thiết đối với lão bản nương Ngân Phượng, người ta xưng là 'Phấn son khách' kia đã thất tung rồi."

Văn Mậu ha ha cười, "Không phải tuyên bố muốn thủ hộ Ngân Phượng cả đời sao? Kiên trì không nổi, cuối cùng ly khai rồi sao?"

Văn Khôi cúi người ghé vào lỗ tai lão, "Người tại trong địa đạo của chúng ta, treo tại trên 'Yểm trì', đã là một cái bạch cốt."

Văn Mậu giật mình, cau mày, "Hắn làm sao lại chạy vào trong địa đạo rồi?"

Văn Khôi: "Hẳn phải là trong lúc vô ý phát hiện ra nhập khẩu. Lão nô cũng là nhớ đến phía bên Ngọc Xuân Lâu có một cái cửa ra vào, lo lắng chuyện thất tung có liên quan đến nó hay không, liền đi xuống kiểm tra một chút, kết quả còn là thật sự đúng rồi."

Văn Mậu trầm mặc một hồi, "Phấn son khách coi như là một trong những cao thủ đứng đầu có số má tại Nính Châu thành đi?"

Văn Khôi: "Đúng vậy."

"Đáng tiếc."

Ban đêm, Dữu Khánh lại lần nữa lặng lẽ tiềm nhập địa đạo, tìm tòi bổ sung hoàn thành bản đồ lộ tuyến địa đạo.

Bình thường, đã nắm giữ được tình huống mới trên mặt đất, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng sẽ lặng lẽ đi tới Tạp vật viện, tiến hành hoàn thiện bản đồ Văn phủ.

Sau khi trải qua mấy ngày, tình huống đại khái các khu vực Văn phủ trên cơ bản đã được mô tả rõ ràng trên bản đồ, mỗi cái địa đạo thông tới vị trí nào của Văn phủ đều có thể hiện đại khái, về phần tỉ mỉ và cụ thể thì dựa vào thân phận của bọn họ là không dễ lý giải rõ ràng.

Ba người không biết chính là cho dù họ không bộc lộ ra cái gì, chỉ đơn giản là Dữu Khánh có tiếp xúc với Văn Hinh thì cũng đã dẫn đến Văn phủ tổ chức phòng ngự.

Bởi vì đem Dữu Khánh nhét vào trong vòng giám thị, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết có tiếp xúc với Tạp vật viện lập tức bị phát hiện ra

dị thường, dẫn đến đều bị nhét vào trong vòng bí mật giám thị.

Trời đầy mây mưa nhỏ.

Dưới mái hiên, Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn trời, Lưu Quý ở một bên nói thầm, "Trời mưa rồi, hẳn là sẽ không tới đi?"

Buổi sáng hàng ngày, Văn Hinh đều sẽ theo thường lệ tới Tạp vật viện quan sát Tử Long, làm cho Lưu Quý cũng phải mỗi ngày đến theo.

Thùng thùng, tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên, thanh âm của tiểu Hồng vang lên, "A Khánh, mở cửa."

Dữu Khánh mừng rỡ, lập tức đi tới mở cửa, chỉ thấy ba người Văn Hinh che dù đi tới.

Vào cửa, ánh mắt Văn Hinh dừng tại trên mặt Dữu Khánh, sửng sốt, cười nói: "Cuối cùng đã tháo khăn trùm đầu xuống rồi?"

Dữu Khánh cười gượng, "Sưng phù tiêu tan gần như hết rồi."

Kỳ thực còn có chút vết thâm, hai vị sư huynh hạ thủ có chút tàn nhẫn.

Hôm nay Tử Long không ngủ, bị nhốt tại trong cái lồng dưới mái hiên, trời mưa, sợ nó chạy loạn.

Ba nữ nhân thăm nom qua, chơi đùa cũng đã chơi đùa xong, xem như không còn việc gì, vốn nên theo bình thường rời đi, lần này Văn Hinh lại che dù đi tới cửa kho chứa, đứng đối diện nhìn nhìn đống tạp vật ở bên trong, sau đó đột nhiên hỏi: "Lưu Quý, đồ vật nơi đây xuất nhập đều có thông tin rõ ràng không?"

Cùng đi, Lưu Quý vội vàng đáp: "Có có, đều có."

Đều đã biết vị này bây giờ bắt đầu tham gia vào công việc Tây tạp viện, quan tâm những chuyện này là rất bình thường.

Văn Hinh nhìn về phía Dữu Khánh, "A Khánh, chí tiết của tháng này, tập hợp lại viết một bản cho ta."

"Được." Dữu Khánh gật đầu đồng ý, vội vàng chạy đi làm việc.

Lưu Quý: "Tam tiểu thư, khi viết xong, nhỏ sẽ đưa đến cho ngài."

Văn Hinh liếc mắt nhìn về phía phòng ngủ, "Không cần, đồ vật xuất nhập trong một tháng liệt kê ra hẳn không tốn bao lâu, ta tại đây chờ."

Chương 239: Dạy cho ta

Nịnh bợ làm không được tốt, Lưu Quý đành phải liên tục dạ dạ vâng vâng, cũng nhanh chóng đi đến phòng Dữu Khánh, đốc thúc Dữu Khánh nhanh lên một chút.

Văn Hinh thì ra vẻ sân vắng, đi tới dưới mái hiên đối diện phòng ngủ, âm thầm quan tâm, nàng muốn xác định bản liệt kê giao cho nàng phải chính là Dữu Khánh tự tay viết.

Số lượt tạp vật xuất nhập một tháng quả thực không nhiều, không đến nửa canh giờ liền viết xong rồi.

Tiếp nhận bản liệt kê chi tiết do Dữu Khánh đưa tới, nhìn chằm chằm nét mực chưa khô bên trên, chữ viết lại còn có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, khóe miệng Văn Hinh giật giật, giương mắt nhìn chăm chú Dữu Khánh, cho dù tận mắt nhìn thấy được là Dữu Khánh viết, vẫn nhịn không được hỏi một câu: "Đây là chữ viết của ngươi?"

Dữu Khánh cúi đầu khom lưng, "Đúng vậy, chữ viết không tốt, đã khiến Tam tiểu thư chê cười."

Hắn sao có thể giao ra kiểu chữ viết chân thực cho đối phương, khẳng định là dùng cách viết khi làm kiểm tra gia nhập vào Văn thị,

loại chữ miễn cưỡng có thể đọc được kia để báo cáo kết quả công tác.

Ánh mắt Văn Hinh lại lần nữa dừng tại những hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, so với chữ viết lần trước mình đã nhìn thấy, quả thực là không giống do cùng một người viết ra.

Từ đây cũng xác nhận được một điểm, vị này quả thực là đang có ý giấu giếm lại lịch chân thực.

Vì sao phải giấu giếm? Chữ viết tốt lấy ra cho người nhìn không tốt hơn sao? Chữ viết tốt không ảnh hưởng cái gì đi?

Vì sao phải giấu giỏi dùng dốt? Rất sợ người khác biết rõ mình quá ưu tú sao?

Nàng càng ngày càng cảm giác hoài nghi của mình là thật sự, gia đinh này của nhà mình không chừng thật sự chính là người trong truyền thuyết kia, nghĩ đến điểm này, nỗi lòng nhưng là nhịn không được có phần nhảy lên thình thịch.

Nói đến chữ viết, đang ở tại bên cạnh Tử Long, Tống Bình Bình và tiểu Hồng cũng đi tới, muốn nhìn một chút, nhưng Văn Hinh lại thuận tay đem bản liệt kê gấp lại, không cho hai người nhìn thấy, bởi vì lúc trước hai người cũng đã nhìn thấy những chữ viết rất tốt kia của a Khánh, sợ lộ tẩy.

Nếu quả thật là người đó, nếu như người đó thật sự không muốn để cho ngoại nhân biết rõ hắn tại nơi này, nàng cảm thấy mình sẽ không cần phải vạch trần.

Đương nhiên, sự tình thật sự là quá mức không thể tưởng tượng nổi, nàng cũng không thể, cũng không dám xác định.

Nàng thật sự rất muốn nhằm vào một ít điểm đáng ngờ để hỏi Dữu Khánh rõ hơn, nhưng mà vẫn luôn tìm không được cơ hội ở riêng với

Dữu Khánh, bởi vì nàng đi tới đâu đều có người cùng theo, cho dù là tại trong nhà của mình.

"Đi thôi."

Không có ở lâu, Văn Hinh ném xuống một câu rồi dẫn người rời đi.

Các nàng vừa rời đi, Lưu Quý cũng ly khai theo sau đó, chỉ còn lại có Dữu Khánh tại bên trong Tạp vật viện thở ngắn thở dài.

Hắn cũng muốn tìm một cơ hội để được nói chuyện cùng Văn Hinh, không phải định nói chuyện tư tình nhi nữ gì, hắn tuy rằng thích nàng, cũng muốn thân cận nhiều hơn, cũng thường âm thầm nhìn lén, nhưng một ít tự mình hiểu lấy hắn vẫn phải có, biết rõ mình không xứng với nàng, càng biết rõ mình là một tiểu tử nghèo, không trèo cao lên được Văn thị.

Hắn chỉ là muốn tìm cơ hội từ chỗ Văn Hinh tìm hiểu một chút sự tình về Văn Xu các.

Từ tin tức Lão Thất tìm hiểu được, Văn Hinh vừa vặn chính là người có thể tương đối dễ dàng ra vào Văn Xu các.

Cơ hội rất tốt như thế, lão Thất tự nhiên là thường thúc giục hắn nhân cơ hội hạ thủ tại trên người Văn Hinh thử xem.

Hiện nay, ngoại trừ Văn Hinh ra, bọn họ cũng khó mà tiếp xúc đến người nào khác cao cấp một chút trong Văn thị, thật sự là ngay từ đầu bọn họ đã đem bản thân mình thiết lập ở đẳng cấp quá thấp một chút, không có tư cách gì tiếp xúc qua lại với người có chút địa vị trong Văn phủ, người ta cũng chẳng đáng qua lại với bọn họ, ngươi chủ động chào hỏi người ta đều không nhếch con mắt nhìn ngươi.

Bọn họ nhiều nhất là qua lại với gia đinh có địa vị cao chút mà thôi, mà tuyệt đại đa số gia đinh đều là người ngay cả khu vườn của Văn Xu các còn vào không được.

Dù cho không thể làm cho Văn Hinh tự mình hỗ trợ tìm hiểu địa danh "Thạch Cơ Loan" hiện tại, dù cho muốn tự mình tìm hiểu tiến vào Văn Xu các thì tối thiểu cũng phải nắm giữ một chút tình huống bên trong Văn Xu các, nghe nói là có người trông coi, cũng khẳng định có người trông coi.

Những điều này, lão Thất cảm thấy đều thích hợp tìm hiểu từ trên người Văn Hinh.

Dữu Khánh cũng rất đồng ý, thế nhưng bên cạnh Văn Hinh luôn luôn có người cùng theo, ngay cả cơ hội lén lút tán gẫu một chút cũng không có, thật sự là không tiện mở miệng…

Dưới mái hiên, Văn Mậu đứng chắp tay, nhìn bọt nước tí tách.

Văn Khôi ở một bên bẩm báo, "Trên cơ bản có thể xác định, tên mập mạp và tên to con kia cùng Ngưu Hữu Khánh chính là một tốp. Tra xét đến nền tảng của bọn họ ở bên ngoài, đều giống như Ngưu Hữu Khánh, đều không tiện xác minh, không làm cứng rắn là không rõ được lai lịch ba người. Chỉ là, căn cứ vào cơ sở thủ pháp bố trí của ba người, nhìn không ra có mưu tính sâu xa gì, thoạt nhìn đều tương đối nông cạn, chỉ là một chút thủ thuật cấp thấp quen thuộc của giang hồ mà thôi, đối phó với tiêu môn tiểu hộ không có năng lực tùy thời tra xét xa thì còn được, tại trước mặt Văn thị thì thật sự không đủ nhìn, hơi tra xét liền sẽ lộ tẩy."

Văn Mậu: "A, chỉ chút nền tảng như vậy mà cũng dám tới Văn thị ta gây chuyện?"

Văn Khôi: "Lão nô cũng kỳ quái. Đúng rồi, trải qua giám sát kiểm tra, phát hiện tên mập mạp và tên to con kia luôn tại lúc cố ý hoặc vô ý mà hướng người khác tìm hiểu tình hình 'Văn Xu các'."

"Tìm hiểu Văn Xu các?" Văn Mậu trầm ngâm một hồi, từ từ hỏi: "Lẽ nào bên trong Văn Xu các có đồ vật gì bọn họ muốn có?"

Văn Khôi: "Không rõ ràng lắm. Lão gia, cùng với ngồi đợi bọn họ hiện hình, có nên thuận nước đẩy thuyền làm chút bố cục câu ra hay không?"

"Câu?" Văn Mậu vuốt râu trầm ngâm, "Dùng cái gì làm mồi?"

Văn Khôi khom người không nói, tin tưởng đối phương tự có phán đoán sáng suốt…

Bên trong một tòa nhã tĩnh đình viện, giọt nước trên đại thụ nhỏ xuống tí tách, còn lớn hơn mưa.

Phiền Vô Sầu đứng ở dưới mái hiên trước phòng khách bồi hồi, đệ tử Trâu Vân Đình tại bên trong phòng mở từng cánh cửa sổ ra để thông thoáng.

Ngoài cổng viện, Tống Bình Bình xách váy đội mưa phùn chạy tới, từ rất xa đã hô lên: "Sư phụ, sư huynh, các ngươi đã về rồi."

Nhìn thấy dáng vẻ hào sảng đạp nước lạch bạch lạch bạch chạy tới, Phiền Vô Sầu liền nhịn không được nhéo nhéo trán, chỉ vào nàng đang nhảy lên bậc cấp, "Thục nữ một chút, thục nữ một chút, đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, phải thục nữ một chút."

Sự phấn khích của Tống Bình Bình lập tức không còn nữa, chu miệng lên, "Người luyện võ, bảo ta làm sao thục nữ được?"

"Ta thật hoang mang a, việc này cùng luyện võ có quan hệ gì chứ? Động chút liền như thỏ chạy, không biết tĩnh như xử nữ sao? Thục nữ, chỉ chính là tâm tính…" Lời còn chưa có nói xong, Phiền Vô Sầu đã hết chỗ nói, phát hiện nữ đồ đệ này ngay từ đầu đã không có hứng thú lắng nghe, đã chạy về phía sư huynh rồi.

Tống Bình Bình vào nhà tìm đến Trâu Vân Đình cười hỏi, "Sư huynh, lần này đi ra ngoài chơi vui không?"

"Cũng không phải đi ra ngoài chơi." Trâu Vân Đình lắc đầu, tiếp đó hỏi: "Ta và sư phụ không tại, con Tử Vân hống kia thế nào rồi?"

Nói đến việc này, Tống Bình Bình nổi lên hứng thú, "Rất tốt! Sư huynh, ngươi không biết a, chuyện Tử Vân hống không chịu ăn cái gì đã được giải quyết rồi, chúng ta đã tìm được cho nó một nhân viên nuôi dưỡng rất tốt…" Nàng bô bô, đem việc giao cho Dữu Khánh nuôi nấng nói ra.

Nơi đây vừa mới nói xong, bên ngoài liền truyền đến tiếng Phiền Vô Sầu quở trách, "Quả thực hồ đồ!"

Sư huynh muội hai người nhìn tới, chỉ thấy sư phụ hầm hầm chỉ vào người nào đó bước đi tới.

Tống Bình Bình co cổ, "Lại thế nữa rồi."

Phiền Vô Sầu nhấc ngón tay chọt vào trán nàng, "Ngươi đầu óc heo sao? Linh sủng là Linh sủng, không hiểu sao? Người nào dưỡng chính là Linh sủng của người đó. Các ngươi đem Tử Vân hống giao cho người khác, là người khác một tay nuôi lớn, cùng Văn Hinh còn có quan hệ gì, chẳng phải trở thành Linh sủng của người khác sao! Ta không phải đã cảnh cáo rồi sao? Cần để cho chính tay Văn Hinh nuôi lớn!"

Sư huynh muội vừa nghe nói vậy, phát hiện việc này thật đúng là đã làm ra nhiễu loạn không nhỏ.

Tống Bình Bình biện giải: "Chúng ta chưa từng nuôi dưỡng, ngươi lại không có nói rõ ràng, chúng ta nào biết được."

Phiền Vô Sầu: "Còn ngây ra đó làm gì, thật là phải chờ tới khi Linh sủng vô ý thức nhận người khác làm chủ hay sao, còn không mau xách trở về?"

Tống Bình Bình thè lưỡi, nhanh chóng chạy đi.

"Mọi người cho đều không ăn, duy độc tên gia đinh kia cho ăn thì lại ăn, ta làm sao cảm giác có chút kỳ hoặc?" Trâu Vân Đình bỏ xuống tay áo kéo lên, "Sư phụ, ta cũng đi nhìn xem."

Phiền Vô Sầu từ chối cho ý kiến.

Không có nói chuyện, coi như đã đồng ý rồi, Trâu Vân Đình cấp tốc đi ra ngoài cửa cầm lấy cây dù, bung dù rời đi…

Tống Bình Bình không có che dù, là đội mưa phùn chạy tới Tạp vật viện, tại cổng vào đập cửa thình thịch, "A Khánh, mở cửa, A Khánh, mở cửa nhanh lên một chút."

Cót két một tiếng, cổng mở ra, sau cánh cổng, Dữu Khánh nhìn thấy nàng thấm ướt y phục chạy tới, kinh ngạc hỏi: "Thế nào?"

"Thiếu một chút đã để cho ngươi nhặt được lợi lớn." Tống Bình Bình lầm bầm một câu, cũng đưa tay đẩy hắn ra, trực tiếp xông vào.

Cũng không có ý gì khác, tìm đến Tử Long, kể cả lồng sắt cùng nhau xách lên, một tay kia nhấc túi lương chuyên dành cho Tử Long ăn.

Dữu Khánh kinh ngạc, "Tống cô nương, ngài đây là làm gì?"

"Không phiền ngươi nữa rồi, để Hinh nhi tự mình dưỡng." Tống Bình Bình ném xuống lời nói rồi cầm đồ vật rời đi.

Dữu Khánh không nói nên lời, sững sờ không hiểu vì sao, thật vất vả tìm được một điểm chung để tiếp xúc với Văn Hinh, cứ như vậy không còn nữa rồi?

Hai tay xách theo đồ vật, Tống Bình Bình tại trên đường gặp được sư huynh che dù đi đến.

Thấy bộ dạng đội mưa xách đồ của nàng, Trâu Vân Đình lập tức ngăn cản đưa tay, "Đưa đây, ta giúp ngươi cầm đến Ngọc viên."

"Không cần." Tống Bình Bình lập tức né tránh, ở chỗ sâu trong ánh mắt hơi hiện ra vẻ cảnh giác, "Ngọc viên là nơi ở của nữ nhân, sư huynh, ngươi đi không tiện." Dứt lời vòng tránh rời đi, tình nguyện mình bị mưa ướt cũng không mượn tay người khác.

Cầm dù, Trâu Vân Đình không lời chống đỡ, chợt quay đầu lại hỏi: "Sư muội, gia đinh nuôi dưỡng Linh sủng mà ngươi nói ở đâu?"

Tống Bình Bình quay đầu lại đáp một câu, "Đi về phía trước, một khu nhà có cổng là nó."

Trâu Vân Đình nhìn theo nàng biến mất tại cổng vào nội viện, mới xoay người tiếp tục đi tới trước, đi đến khu nhà có cổng mới dừng bước, hơi chút quan sát, bước lên bậc cấp, gõ cổng.

Rất nhanh cửa mở ra, sau cửa, Dữu Khánh vừa nhìn thấy là hắn, lập tức sửng sốt, trong đầu hiện lên cảnh tượng chịu không nổi trong tòa từ đường kia, không nghĩ tới vị này lại chủ động tìm tới cửa.

Trâu Vân Đình trên dưới quan sát Dữu Khánh một lần, trọng điểm quan tâm tới vết thâm chưa tiêu trên mặt Dữu Khánh, hỏi: "Ngươi chính là Ngưu Khánh gì gì đó sao?"

Dữu Khánh cung kính đáp: "Nhỏ Ngưu Hữu Khánh, tôn giá là Trâu công tử đi, không biết có gì phân phó?"

Được biết tìm không sai, Trâu Vân Đình trực tiếp đi vào trong, tại trong viện cầm dù ô đi đi khắp nơi, nhìn nhìn, ngay cả phòng ngủ của Dữu Khánh cũng không buông tha.

Dữu Khánh đành phải đội mưa phùn bồi gã đi dạo.

Sau khi chậm rãi thu lại cây dù, thuận tay chống tại trên mặt đất, Trâu Vân Đình mặt hướng ngoài mái hiên, "Nghe nói con Linh sủng Tử Long kia, người nào cho ăn đều không ăn, duy độc chỉ có ngươi cho mới ăn, có đúng là có chuyện này hay không?"

Dữu Khánh không lý giải được, "Người khác cho ăn thì không ăn, có chuyện này sao?"

Trâu Vân Đình a một tiếng, "Ngươi không biết?"

Dữu Khánh lắc đầu, "Nhỏ quả thực không biết."

Cũng không phải là hư ngôn, hắn thật sự không biết là bởi vì việc này mới đem Tử Long giao cho hắn nuôi dưỡng, không người nào nói cho hắn biết.

Trâu Vân Đình vươn tay ra hứng giọt nước từ mái hiên rơi xuống, "Không biết không sao, nói đi, ngươi dùng biện pháp gì mới để cho Tử Long ăn, dạy cho ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi."

Từ khi nghe được có người có thể cho Tử Long ăn, gã đã nảy sinh hứng thú, nếu như gã học được, liền có thể đến Ngọc viên góp một tay.

Dữu Khánh từng bị cảnh cáo không thể cho ăn thứ khác, nào dám nói ra sự thật, "Nhỏ chính là trực tiếp đưa cho nó ăn, nó liền ăn, không có biện pháp gì."

Bộp! Cán dù trong tay Trâu Vân Đình đột nhiên thúc ra sau.

Trở tay không kịp, Dữu Khánh ôm bụng, mặt hiện lên nét đau đớn mà ngã đập vào tường.

Hắn một hơi còn chưa có bình thường trở lại, Trâu Vân Đình đột nhiên xoay người đã một tay nắm đầu hắn ấn tại trên tường, giống như có thể ấn bùng nổ bất cứ lúc nào, lạnh lùng nói: "Suy nghĩ cho kỹ, nghĩ xong lặp lại lần nữa."

Chương 240: Phản kích

Dữu Khánh xác thực bị đánh trở tay không kịp.

Đối phương hạ thủ không chút nào khách khí, không có vận công hạ sát thủ đã tính là giơ cao đánh khẽ.

Tại lúc không hề đề phòng, Dữu Khánh cảm giác ruột đều thiếu một chút bị cú thúc của đối phương đánh đứt đoạn rồi.

Bởi vì quá đau đớn, lời nói của đối phương, hắn nghe văng vẳng bên tai, trong đầu chỉ có âm vang ù ù quanh quẩn, ánh mắt có chút ngây dại, có một thoáng hiện lên trắng dã.

Hắn kịch liệt thở dốc một hồi mới lấy lại được hơi thở bình thường, lúc này mới cảm giác được đầu mình đang bị đè ép tại trên tường, da mặt cọ vào trên tường đau rát.

Khi thanh tỉnh lại, theo đó là cơn đau đớn tràn tới, nỗi giận dữ dâng trào lên từ tận đáy lòng.

Không nghĩ tới một nhân vật như thế, dù sao cũng là người tu hành, mà nơi đây lại là Văn phủ, giữa hai người không oán không cừu, tên gia hỏa này vậy mà lại đột nhiên động thủ đối với một gia đình bình thường như mình, không khỏi khinh người quá đáng.

"Không muốn nói?" Trâu Vân Đình chất vấn một câu, sau đó nhàn nhạt nhắc nhở: "Tại Văn thị, chỉ một gia đinh cấp thấp như ngươi, dù cho ta có giết chết ngươi, cũng sẽ không có người nào nói gì."

Dữu Khánh nỗ lực kiềm chế phẫn nộ, hèn mọn nói: "Ta nói, nhưng… Trứu công tử, ngài làm như vậy ta không thể nói được."

- Giải thích từ "trứu" nghĩa là nhăn nhó. Hết giải thích.

Trâu Vân Đình mặt lộ vẻ khinh thường, dáng vẻ rõ ràng muốn nói rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, nhưng mà cũng buông tay ra.

Nào ngờ Dữu Khánh đưa cho gã không phải là lời nói, mà là nắm đấm!

Trâu Vân Đình vừa mới buông tay, nắm đấm của Dữu Khánh đã tựa như pháo ra nòng bắn tới.

Gã đánh một tên gia đinh không dùng nội lực, nhưng Dữu Khánh lại là quán chú một thân tu vi toàn lực một quyền giội ra.

Trâu Vân Đình nằm mơ cũng không nghĩ tới, gã mới tập kích người ta, người ta trở tay liền đánh lén trở lại, không nghĩ rằng sự trả thù tới nhanh như vậy.

Tu vi của gã kỳ thực còn cao hơn cả Dữu Khánh, là Cao võ cảnh giới, nhưng đồng dạng là không hề phòng bị, đồng dạng là trở tay không kịp, khoảng cách quá gần, khẩn cấp nhấc tay đón đỡ cũng đã chậm một chút.

Không quản tu vi có thể so hơn người ta hay không, cũng không quản đánh lén có thể thành công hay không, Dữu Khánh chính là vẫn dám xuống tay với gã, đổi là người khác, Dữu Khánh tất nhiên không dám làm như vậy.

Bùm! Trâu Vân Đình cả người ngay tại chỗ bị đánh bay ra ngoài.

Phốc! Lăng không phun ra một búng máu, cả người bay qua sân nhỏ, nện xuống tại dưới mái hiên đối diện, bay vào góc tường đối diện mới dừng lại.

Bộc phát ra tới, Dữu Khánh vẻ mặt âm hàn, một tay xoa bụng, người cũng lóe lên lao ra, rơi xuống đứng ở trước mặt Trâu Vân Đình.

Trâu Vân Đình rõ ràng bị một quyền đánh cho mộng rồi, ngũ tạng lục phủ giống như phiên giang đảo hải, người chưa bình thường trở lại, nằm úp sấp trên mặt đất ra sức lắc đầu, vừa muốn xoay người

đứng lên, Dữu Khánh đã tung một cước hung dữ đá vào dưới sườn gã.

Răng rắc!

Tiếng sương sườn đứt gãy vang lên rất rõ ràng.

Phanh! Phanh! Phanh…

Dữu Khánh một cước lại một cước hung dữ đá tới, hung dữ giẫm đạp.

Hắn rất tức giận, có rất nhiều thóp như vậy rơi vào trên tay hắn, vậy mà còn dám động thủ với hắn, hắn không đi tìm phiền phức đã tính là suy nghĩ cẩn thận rồi, xem như hắn giơ cao đánh khẽ rồi, đối phương vậy mà còn dám tìm tới cửa tập kích hắn, thật đúng là chán sống!

Lại thêm sư muội vị này đem tiểu cẩu lấy đi, về sau hắn có khả năng rất khó gặp lại Văn Hinh, càng nghĩ càng thêm tức giận.

"Khụ khụ…" Trâu Vân Đình ho khan sặc huyết, đã là bị nội thương rất nặng, sặc huyết mơ hồ phất phất tay, "Dừng tay… Có người biết ta tới đây, nếu ta chết, ngươi cũng thoát thân không được."

"Còn dám uy hiếp ta?" Dữu Khánh thấy vui rồi, bỗng nhiên cúi người, nhằm cái đầu gã chính là bùm bùm mấy quyền cuồng đập, vừa đánh vừa mắng, "Đó là chuyện ta phải quan tâm sao? Đó là chuyện ngươi cần quan tâm, lão tử không để mình bị xoay vòng vòng!"

Khóe mắt, mũi, xương mi, xương gò má, rất nhiều vị trí đều bị đánh bứt vỡ, Trâu Vân Đình đã không còn giữ được hình tượng tuấn nhã công tử ca, giống như tùy thời có thể tắt thở, vô lực mắt trợn trắng.

Dữu Khánh cũng không tiện trực tiếp đánh chết gã, phát tiết đã gần như xong rồi, liền dừng tay lai.

Một lúc lâu sau, choáng váng mơ hồ thỉnh thoảng còn sặc ngụm máu, Trâu Vân Đình cuối cùng chậm rì rì định thần lại, gã có phần không rõ mình đã gặp phải chuyện gì nữa, ánh mắt có chút mê man đối diện với ánh mắt Dữu Khánh từ trên cao nhìn xuống, sau đó thở dốc hỏi: "Ngươi là tu sĩ, ngươi là người nào?"

Gã không thể tưởng tượng nổi, vậy mà có người dám ở trong Văn gia động thủ với mình như vậy.

Dữu Khánh cúi người túm búi tóc gã, một tay xách cả người gã lên, ấn tại trên tường, "Ta là người nào không trọng yếu, quan trọng là, ta là người mà ngươi không thể trêu vào. Ngươi nói xem, nếu như chuyện ngươi và chủ mẫu chi thứ hai của Văn thị thông dâm với nhau bộc lộ ra ngoài, Thanh Liên sơn và Văn thị sẽ có phản ứng gì?"

Nghe được lời ấy, đang còn có chút choáng váng mơ hồ, Trâu Vân Đình tựa như lập tức thanh tỉnh lại, con ngươi đột nhiên co vào, kịch liệt giãy giụa, lại bị Dữu Khánh ấn tại trên tường không thể thoát khỏi, dẫn đến khụ ra một búng máu.

Dữu Khánh túm chặt tóc gã, nhắc nhở, "Muốn diệt khẩu sao? Ngươi sẽ không cho rằng ta chỉ có một mình đi? Ta nói cho ngươi biết, nếu như ta tại Văn thị xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, Thanh Liên sơn và Văn thị nghìn năm danh dự liền sẽ tận táng tại trong tay ngươi. Ngươi hỏi bọn họ một chút, sẽ có cho ngươi đường sống hay không."

Dứt lời một tay đẩy gã đi ra ngoài, "Cút!"

Thiếu một chút ngã sấp xuống, Trâu Vân Đình ôm lấy cây cột dưới mái hiên mới không có đổ nhào xuống, cả người không thể thoát khỏi thật lớn sợ hãi, giống như đang nằm mơ, tại sao đột nhiên lại như vậy rồi?

Sau khi nội tức thở đều đặn, đối diện với ánh mắt Dữu Khánh một cái, gã đẩy người ra khỏi cây cột, lảo đảo tới mở cổng.

Không có trực tiếp xông đi ra, mà là trước tiên quan sát xung quanh một chút, đã xác định xung quanh không người, gã mới nhìn chăm chú về phía tường vây đối diện, nỗ lực tụ lên một ngụm chân khí, rồi mới tung người nhảy lên, nhào qua tường cao, rơi xuống ngoài tường.

Dữu Khánh cũng đi tới cổng nhìn nhìn xung quanh, sau đó đứng ở cổng vào lặng im một hồi, hắn cảm thấy nhân thủ thích hợp tìm hiểu tin tức đã tìm được rồi, chỉ là còn phải tiếp tục hơi chút quan sát.

Vốn không dự định tìm Trâu Vân Đình làm loại chuyện này, bởi vì việc làm của Trâu Vân Đình và người đàn bà chi thứ hai kia đích xác đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến nghìn năm danh dự của Thanh Liên sơn và Văn thị, quan hệ quá lớn, sợ làm phức tạp, nhưng nếu người ta đã chủ động tìm tới cửa, bức hắn không còn cách nào.

Hắn nói mình không có biện pháp nuôi nấng tiểu cẩu, người ta ngay cả giải thích cũng không nghe, một câu nói nhiều cũng không có, liền trực tiếp động thủ. Hắn chỉ là một hạ nhân, người ta trực tiếp nói rõ đùa chết hắn cũng sẽ không có người nào nói gì.

Nếu hắn cung khai ra là mình cho tiểu cẩu ăn lung tung, để người biết rõ mình đã làm trái lời dặn dò của nhóm người Tống Bình Bình, có bị người đùa chết hay không thì hắn không biết, nhưng khẳng định sẽ bị người đánh cho một trận, tên tiểu bạch kiểm kia tuyệt đối có thể ra tay tàn độc.

Nếu đã như vậy, vậy thì hắn cũng liền không khách khí nữa rồi, để cho đối phương bị tội luôn tốt hơn để chính mình bị tội.

Trong lòng đã có quyết định, hắn đóng cửa lại, sau đó đi đến giếng múc nước, cọ rửa vết máu trên mặt đất…

Trời mưa lớn rồi, trên đường không có người nào đi lại, Trâu Vân Đình thất tha thất thểu cất bước, trái lại không cảm giác được có đau đớn gì, càng nhiều chính là tâm lạnh.

Một hồi đi vòng vòng, cuối cùng đi vòng đến bên ngoài cổng lớn Văn phủ.

Gã cũng không thể không đi vòng, không thể không làm ra dáng vẻ ở bên ngoài bị người đả thương.

Giống như Dữu Khánh có nói, vì sao gã bị tổn thương thành như vậy không phải là chuyện Dữu Khánh phải quan tâm, mà là Trâu Vân Đình gã phải nghĩ biện pháp làm thế nào giấu giếm việc mình bị một tên gia đinh đả thương.

Hạ nhân tại cổng vào lập tức bị kinh động, nhanh chóng gọi người đến, đem Trâu Vân Đình bị trọng thương khiêng đi vào.

Người vừa được đưa về, trông thấy đệ tử bị trọng thương, toàn thân đầy máu, mặt cũng bị đánh không thành dung mạo, Phiền Vô Sầu tức giận, hỏi Trâu Vân Đình, "Ai làm?"

Nằm ở trên ván, Trâu Vân Đình trong lòng tràn ngập khủng hoảng, cũng bi thương, nhưng y nguyên suy yếu lắc đầu nói: "Đệ tử không biết, ở bên ngoài đột nhiên bị người đánh lén, không biết người nào làm…"

Thấy gã nói chuyện cũng không còn sức lực, Phiền Vô Sầu lập tức chẩn bệnh cho gã, phát hiện tổn thương rất nặng, quả thực bị người ra tay tàn nhẫn, ngay cả ngũ tạng lục phủ đều bị tổn thương nặng, nếu không đúng lúc cứu chữa thì có khả năng thật sự bị chết, liền nhanh chóng kêu gọi nhân thủ tới hỗ trợ xử lý.

Không quá lâu, Tống Bình Bình cũng nghe tin khẩn cấp chạy đến, tại Ngọc viên mới đổi một thân xiêm y giờ lại bị mưa to thấm đẫm nước, trông thấy thảm trạng của sư huynh, khóc đỏ mắt, hỏi là ai làm, không có đáp án, còn bị sư phụ đuổi đi ra ngoài, bảo nàng không nên làm ảnh hưởng cứu chữa.

Lau nước mắt, Tống Bình Bình lại lần nữa xâm nhập trong màn mưa, đi thẳng đến Tạp vật viện, tìm đến Dữu Khánh.

Hành động này thiếu một chút hù dọa Dữu Khánh giật nảy mình, cho rằng Trâu Vân Đình không đếm xỉa đến muốn liều cái ngọc thạch câu phần, đợi khi nghe rõ lí do Tống Bình Bình đến đây, được biết chỉ là tới tra tìm đầu mối Trâu Vân Đình bị thương, hắn đương nhiên là đẩy sạch sẽ, nói là Trâu Vân Đình chỉ tới hỏi hắn phương pháp nuôi nấng Tử Long, sau đó liền rời đi, không biết vì sao lại bị thương.

Hắn còn làm bộ quan tâm, hỏi, "Tổn thương không có sao đi?"

"Không cần phải ngươi quản!" Đôi viền mắt đỏ hoe, Tống Bình Bình phất tay áo rời đi.

Dữu Khánh nhìn màn mưa bên ngoài, trầm tư, hơi có suy nghĩ, lúc trước trong lúc nổi nóng, khẳng định hạ thủ đã có chút nặng tay, tên kia không biết còn có thể cứu chữa khỏi hay không, nếu như mà bị chết, thám tử phù hợp vừa mới tìm được liền không còn nữa, không khỏi đáng tiếc…

Ngoài cửa sổ tròn, màn mưa và lá chuối như họa.

Bên trong cửa sổ tròn, trên bàn một lò đàn hương lượn lờ.

Văn Mậu tóc trắng như tuyết ngồi ở trên một cái ghế cầm từng tờ giấy kiểm tra.

Quản gia Văn Khôi che dù theo trong màn mưa to đi tới, tới dưới mái hiên thì thu ô đặt ở một bên, rung rung bọt nước trên người, lại chùi chùi giày lên một tấm vải bông dày, lúc này mới đi vào trong phòng, đối với Văn Mậu đang ở phía trước cửa sổ kiểm tra, hành lễ, "Lão gia, bên kia gãy ba cây xương sườn, một cái cánh tay, ngũ tạng lục phủ trọng thương."

Văn Mậu đưa lưng về phía ông ta, hỏi: "Bắt được hung thủ chưa?"

Văn Khôi: "Hiện tại vẫn chưa, Phiền trưởng lão tung không ít đệ tử Thanh Liên sơn ra ngoài tra tìm, còn bảo chúng ta hỗ trợ tra tìm, lão

nô không tiện từ chối, nhưng mà lão nô đoán chừng là uổng phí sức lực, phỏng chừng là tìm không được hung thủ."

Trong lời nói có ý, Văn Mậu a một tiếng, hỏi, "Nói như thế nào?"

Văn Khôi: "Tên dưỡng Linh sủng tại Tạp vật gian kia, lúc trước Tống Bình Bình đi một chuyến, đem Linh sủng mang về Ngọc viên, để cho Tam tiểu thư tự mình nuôi nấng."

Văn Mậu ha ha cười, "Xem ra là sau khi Phiền trưởng lão trở về liền biết tình hình rồi, thanh niên nhân không hiểu chuyện, sợ là bị mắng."

Văn Khôi tiếp tục nói: "Sau khi Tống Bình Bình đi ra, Trâu Vân Đình lại tiến vào trong viện kia, khi đi ra thì bị thương, leo tường đi ra ngoài, sau đó trở về thì nói là ở bên ngoài bị tập kích."

Đang xem giấy tờ, Văn Mậu cuối cùng chậm rãi quay đầu lại, nhìn ông ta hỏi: "Trâu Vân Đình là tại gian Tạp vật viện kia bị tên gia đinh kia đả thương?"

Văn Khôi: "Người giám thị Ngưu Hữu Khánh cũng không thể xác định trong viện đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng lúc đó trong viện chỉ có một mình Ngưu Hữu Khánh, ngoại trừ hắn ra, phỏng chừng không còn có người thứ hai là hung thủ."

Văn Mậu đứng lên, chắp tay nhìn ra ngoài cửa sổ, "Nói cách khác, Trâu Vân Đình bị thương, không chỉ không nói ra hung thủ là ai, còn cố giúp hung thủ giấu giếm?"

Văn Khôi khom người, "Hẳn phải là như vậy."

Văn Mậu: "Khôi tử, ngươi nói thủ đoạn của người ta nông cạn, là thủ thuật giang hồ tạp kỹ cấp thấp, bây giờ xem ra, tựa hồ không có đơn giản như ngươi nói a."

Chương 241: Công việc béo bở

Văn Khôi: "Là lão nô xem thường bọn họ. Lão gia, sự việc của Trâu Vân Đình có nên nói cho Phiền trưởng lão biết không?"

Văn Mậu lặng im một hồi, rồi chậm rãi nói: "Chính đồ đệ của hắn cũng không muốn nói cho hắn biết, chúng ta cần gì phải gây xích mích quan hệ thầy trò bọn họ, dù sao chúng ta cũng không biết rõ đến tột cùng là xảy ra chuyện gì."

Văn Khôi: "Được."

Văn Mậu: "Dựa vào thực lực của Trâu Vân Đình, vậy mà lại bị chỉ là một tên gia đinh đả thương, còn phải giấu giếm giúp hung thủ, sự tình thật là càng ngày càng có ý tứ rồi, những người này lẻn vào Văn phủ, đến tột cùng muốn làm gì chứ?"

Văn Khôi: "Sự việc trên cơ bản đã sắp xếp ra được một chút mạch lạc, lúc đầu Linh sủng của Tam tiểu thư mất tích hai lần, kết quả đều là tên mập mạp kia tìm được, sau đó tên Ngưu Hữu Khánh kia lại là người duy nhất có thể làm cho Linh sủng ăn thức ăn, về sau mới phát hiện bọn họ là một tốp. Nói cách khác, bọn họ có khả năng là có ý định mượn Linh sủng để tiếp xúc Tam tiểu thư. Bọn họ đang tìm hiểu tình huống Văn Xu các, mà Tam tiểu thư tiếp xúc với Ngưu Hữu Khánh sau đó không lâu, cũng cố ý tiến Văn Xu các một chuyến. Lão nô hoài nghi Tam tiểu thư có phải là trúng chiêu gì hay không."

Văn Mậu hơi gật đầu, "Nha đầu kia quả thực là có chuyện gì đó đang gạt chúng ta, đến tột cùng là chuyện gì mà có thể làm cho nàng ngay cả gia gia ta đây cũng muốn gạt."

Bên trong phòng yên tĩnh một hồi, sau đó Văn Khôi lại đánh vỡ yên tĩnh, "Lão gia, tên con rể họ Ân kia của Vạn gia đã đến Nính Châu thành tại một canh giờ trước."

Nói đến việc này, Văn Mậu hình như có chút đau đầu, lại ngồi xuống, tựa ở trên lưng ghế hừ một tiếng, "Vạn gia lão nhi thật chán ghét! Một khi để cho hắn đắc chí, hẳn sẽ rất ngang ngược!"

Văn Khôi biết rõ lão thống hận chuyện gì, Vạn gia lão nhi rất thích tại thời gian tế tự làm ra một ít trò trống khiến người khó chịu.

Từng làm ra một chiếc lễ phục tế tự quá dài, quá long trọng, phải có người hỗ trợ cầm vạt áo, lão gia là một trong những thành viên đi theo ở phía sau.

Từng làm ra hương tế quá to lại quá lớn cầm không được, phải có người hỗ trợ đỡ mới được, lão gia lại là một trong số những thành viên đi theo ở phía sau.

Nói chung là chính bản thân làm chủ tế gây náo động không nói, còn phải khiến lão gia tại trước mắt bao người xách áo nâng tay, làm cho thể diện Văn thị không vinh quang, khiến cho lão gia cho dù tính tình tốt đến đâu mà một khi đối mặt Vạn gia lão nhi thì cũng không nén được tức giận.

"Văn hội còn có thời gian một tháng để chuẩn bị, với chức vị là Ngôn quan, Ân Cát Chân chưa chắc sẽ đăng tràng, cho dù có đăng tràng, cháu rể của lão gia vị tất đã không bằng hắn." Văn Khôi cũng chỉ có thể là trấn an như vậy.

Loại Văn hội này là không có cách nào, chỉ có thể là con cháu gia tộc lên sân khấu, nếu con cháu gia tộc văn tài hữu hạn thì dù có nỗ lực đến mấy cũng vô dụng.

Về phần muốn cho con rể lên sân khấu, là tin tức tìm hiểu được từ phía bên Vạn gia, đó đã là chơi đùa lệch hướng rồi, sợ là sợ phía bên Vạn gia thật sự không biết xấu hổ, thật sự để cho Ân Cát Chân lên sân khấu, nếu như Vạn gia còn giữ thể diện thì bên này cũng sẽ không để con rể lên sân khấu, then chốt vẫn là nhìn xem thái độ phía bên Vạn gia như thế nào.

Về phần sau Văn hội, khi đã xác định nhà ai làm chủ tế, vậy thì nhà đó là có thể dựa theo quy cách chủ tế để chuẩn bị.

Mỗi Chủ tế có quy cách chuẩn bị khẳng định là không giống nhau, nhưng mà có thời gian một hai tháng để chuẩn bị thì cũng đủ rồi.

Đến chiều tối, trời hết mưa, ráng chiều tỏa khắp bầu trời.

Hai ông cháu lại như thường lệ cùng nhau dùng cơm, sau ba chén rượu, Văn Hinh lại đè bầu rượu lại, không cho phép gia gia uống tiếp.

Văn Mậu đành phải cười tươi buông tay, cũng thuận miệng hỏi một câu, "Nghe nói Bình Bình không rảnh bồi cháu nữa?"

Văn Hinh lắc đầu, "Sư huynh của nàng bị thương rất nặng, không thích hợp loạn động, nói là tối thiểu phải nằm non nửa tháng mới thích hợp xuống giường đi lại, Bình Bình cần phải chăm sóc sư huynh của mình, không bồi ta cũng không sao. Cũng không biết là kẻ bắt cóc loại nào, lại nhẫn tâm hạ độc thủ như thế với một người đang khỏe mạnh."

Văn Mậu quan sát phản ứng của nàng một hồi, chợt buông tiếng thở dài, "Thế sự vô thường mà thôi. Nha đầu a, gia gia ta vẫn luôn suy nghĩ, có phải là từ nhỏ đến lớn đem ngươi bảo hộ quá tốt rồi hay không, 'Nhân tâm hiểm ác' không chỉ là bốn chữ mà ngươi nhìn thấy tại trên sách vở."

Văn Hinh hơi giật mình, theo dõi lão, không biết lão đang muốn nói gì, cảm giác hôm nay gia gia tựa hồ có chút dị thường.

Văn Mậu cũng không có quá nhiều cảm khái, lại quay về đề tài, "Không còn có Bình Bình, bên cạnh ngươi cũng thiếu đi một cái chân chạy, tự mình chọn một người đi."

Văn Hinh: "Gia gia, ta không có chuyện gì, không cần phải phiền phức như vậy."

Văn Mậu: "Ngươi không phải muốn bắt đầu thử tiếp xúc công việc trong nhà sao? Không phải đã bắt đầu từ Tây tạp viện rồi sao?"

Văn Hinh không lời chống đỡ, trong lòng suy nghĩ phải trả lời thế nào.

Văn Mậu lại nói: "Bình Bình là bạn, tiểu Hồng là thiếp thân nha hoàn của ngươi, ngươi cũng đã trưởng thành, bên người cũng cần phải có người có thể trong trong ngoài ngoài làm việc và làm chân chạy giúp ngươi rồi, sớm muộn đều phải cần. Chọn một người đi, cả nhà trên dưới toàn bộ gia đinh, tùy tiện ngươi chọn lựa, ngươi nguyện ý chọn người nào đến Ngọc viên của ngươi cũng được."

Văn Hinh sửng sốt, con mắt nháy nháy, không biết nghĩ đến cái gì, ngẫm nghĩ một hồi, mới thử hỏi: "Gia gia, thật sự do tự ta chọn lựa sao?"

Từ nhỏ đến lớn, người tiến vào Ngọc viên, kể cả tiểu Hồng, đều là gia gia này của nàng tinh tế lựa chọn giúp nàng, phương diện chọn người này, thật đúng là nàng chưa từng làm chủ lần nào, bởi vì gia gia luôn nói người là phức tạp nhất, sợ nàng không nắm chặt được tốt.

Văn Mậu xếp đôi đũa trên tay lại, đặt xuống, "Gia gia nói chuyện giữ lời, ngươi cũng đã trưởng thành, không phải cũng đã để cho ngươi thử làm chủ rồi sao."

Văn Hinh lại thử hỏi: "Người nào cũng được sao?"

Nàng cũng biết, có một số việc trong nhà là có quy củ.

Văn Mậu đằng hắng nói: "Chỉ cần là gia đinh của Văn phủ, ngươi chọn người nào cũng được, về sau tự mình đi chọn đi."

Văn Hinh "Ừ" một tiếng, không cự tuyệt, tính là đã đồng ý, chỉ là lúc ăn cơm lại có chút thất thần rồi.

Chờ đến khi nàng ăn xong rời đi, Văn Mậu đưa ngón tay gõ gõ bàn, Văn Khôi ở bên ngoài mới tiến đến.

"Ngươi nói, nàng sẽ chọn tên trông coi Tạp vật gian kia không?" Văn Mậu nhìn ngoài cửa hỏi một câu, lại giống như tự lẩm bẩm.

Văn Khôi biết rõ vị này đã làm ra quyết định, muốn lấy cháu gái mình làm mồi, ông ta không tiện nói thêm cái gì, đơn giản trả lời: "Xem ra, tám chín phần mười là vậy."

Hừng đông ngày hôm sau, Dữu Khánh lại nhấc chổi xuất môn, quét dọn hàng ngày.

Trời có mưa xuống, nước mưa dính trên lá cây không ít, nhưng đa số nện lên mặt đất, hiện tại rất không dễ quét, chỉ là thái độ Dữu Khánh làm việc cũng không tệ lắm.

Không ngại gian khổ là biểu hiện ra ngoài, trong đầu lại đang lật qua lật lại nghĩ đến ba người, Văn Hinh, Trâu Vân Đình, Văn Quách Thị.

Tiểu cẩu bị đem đi rồi, khả năng Văn Hinh lại đến đây không lớn, dù cho lại tới, bên người luôn luôn có người, cũng thật sự là không tiện mở miệng.

Theo lý thuyết, sự việc thông dâm đã bị bộc lộ, Trâu Vân Đình khẳng định sẽ nói cho Văn Quách Thị, không biết sau khi Văn Quách Thị biết được tình hình thì có tìm đến hắn hay không, nếu như Trâu Vân Đình bị thương nặng tới không được, Văn Quách Thị tới cũng được, với thân phận chủ mẫu chi thứ hai Văn thị, nếu nguyện ý hỗ trợ tìm hiểu tin tức thì cũng là không tệ.

Đương nhiên, một mặt là suy nghĩ tốt, về phương diện khác thì cần đề cao cảnh giác, ngay cả đêm tối đi ngủ đều phải mở một con mắt nhắm một con mắt.

Đây là cái giá phải trả cho việc tìm lấy thống khoái nhất thời, đã phá vỡ gian tình giữa người ta, thì phải một mực đề phòng người ta sẽ

làm ra chuyện gì đó nghĩ không ra hoặc việc bí quá hóa liều.

Quét dọn xong, lại trở về trong viện cầm bát ăn cơm, theo lệ thường đi đến nhà ăn một lần…

"Cái gì? Để cho Ngưu Hữu Khánh đi Ngọc viên?"

Bên trong Tạp sự phòng, Lưu Quý đối với Phùng quản sự đang nấu nước ngâm trà phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Rót nước nóng vào trong ấm trà, Phùng quản sự tới sau bàn ngồi xuống, "Việc này có gì phải kỳ quái, thích hợp dưỡng Linh sủng cho Tam tiểu thư, sẽ đến đó là rất bình thường."

Lưu Quý có chút ghen tỵ, "Quản sự, Ngưu Hữu Khánh chỉ mới tới mấy ngày, nền tảng sợ là cũng chưa có điều tra rõ, cứ như vậy trực tiếp tiến vào nội viện làm người hầu, việc này thích hợp sao?"

Đi địa phương khác làm việc, gã còn có thể tiếp nhận, nhưng đây là trực tiếp đến Ngọc viên của Tam tiểu thư, vậy thì quá khiến người đố kị đi.

Phía bên Ngọc viên, ngoại trừ thủ vệ ra, không có nam gia đinh, tuyển nam gia đinh tới đó có nghĩa là gì? Rất có khả năng sẽ trở thành tâm phúc của Tam tiểu thư.

Đó là vị trí mà biết bao nhiêu gia đinh đỏ mắt a!

Ai chẳng biết rằng đó là người cháu gái được gia chủ tộc trưởng vô cùng thương yêu, có thể nghĩ mà biết, khi Tam tiểu thư lập gia đình, Văn thị tất nhiên sẽ dành cho lượng lớn của hồi môn.

Tâm phúc bên cạnh Tam tiểu thư, lại là nam gia đinh duy nhất, tương lai tám chín phần mười là sẽ giúp Tam tiểu thư quản lý của hồi môn.

Ngẫm lại mà xem, vô số ruộng tốt, nhà cửa, cửa hàng, vàng bạc tài bảo vân vân nắm ở trong tay quản lý trông coi, đó là khái niệm gì? Tùy tiện hạ thủ một chút cũng là chất béo đầy tay.

Công việc béo bở như thế, thử hỏi có mấy gia đinh có thể không ước ao đố kị cùng đỏ mắt?

Phùng quản sự tựa ở lưng ghế, "Nếu quản gia phía bên kia đã có thể cho phép, thì thuyết minh đã tra xét rồi, đã nói rõ là không có vấn đề gì, không cần ngươi tới quan tâm."

Lưu Quý nói nhỏ: "Quản sự, ta không có ý gì khác, người dù sao cũng là do ngài tuyển vào, ta chỉ là sợ vạn nhất có chuyện gì sẽ liên lụy ngươi mà thôi. Lại nói, chuyện tốt mà con cái bao nhiêu nhà đều không đến lượt, dựa vào đâu một ngoại nhân mới tới là có thể hầu hạ Tam tiểu thư, về sau ngài chờ nhìn đi, sợ là một đống lớn người không phục!"

Phùng quản sự than thở: "Ta hiểu tâm tư của ngươi, không cần nói ngươi, ta cũng ước ao, nhưng mà Lưu Quý, người này a, thật sự là có mệnh, có lúc chúng ta thật cần phải nhận mệnh. Ngươi xem, con chó Tam tiểu thư nuôi dưỡng… A, không phải, là Linh sủng, với ai đều không thân cận, không thích ngươi, cũng không thích ta, chỉ thích Ngưu Hữu Khánh, ngươi nói làm sao bây giờ? Tam tiểu thư tự nhiên phải vài phần kính trọng, ngươi nói đó không phải mệnh thì là cái gì?"

"Ai!" Lưu Quý ủ rũ.

Phùng quản sự: "Người mỗi người đều có tạo hóa, ước ao không được! Được rồi, việc này đã không tới phiên chúng ta tới quản, ngươi đi gọi người tới là được."

"Vâng." Lưu Quý thở dài rời đi.

Gã chưa đi được quá xa liền từ xa xa nhìn thấy được Dữu Khánh đang đi đến nhà ăn, lúc này bước nhanh tới đón, nặn ra nét tươi

cười, nói: "Ngưu huynh, chúc mừng chúc mừng."

Dữu Khánh không lý giải được, quan sát gã trên dưới, "Có gì vui mừng?"

"Tam tiểu thư chọn ngươi đến Ngọc viên làm người hầu rồi…" Lưu Quý đem tình huống đại khái nói ra.

"Ách…" Dữu Khánh đầu tiên là âm thầm vui mừng, bởi vì đã có thể ở tại bên cạnh Văn Hinh, nhưng ngay lập tức lại sửng sốt, dần dần có điểm giật mình, nghĩ đến tùy thời có khả năng gặp phải Văn Ngôn An, lúc này liên tục xua tay, "Không nên không nên, ta làm sao làm được việc đó, ta không đi, ngài nói với Phùng quản sự một tiếng, bảo đổi người khác đi thôi, ta thật sự không được, vừa tới, cái gì cũng đều không hiểu."

"Ngưu huynh, ngươi đừng không biết tốt xấu, việc này, mặt trên đã xác định ngươi, Phùng quản sự cũng không làm chủ được. Hạ nhân chúng ta được giao việc gì thì phải làm việc đó, nào có chuyện cò kè mặc cả, chọn việc để làm. Lại nói, đây là công việc cực kì béo bở a, Tam tiểu thư sớm muộn sẽ lập gia đình…" Lưu Quý lúc này đem chuyện vô số ruộng tốt, tòa nhà, cửa hàng cùng vàng bạc châu bảo nói ra, có thể lén lút nói ra lời này đã xem như là đang kết giao rồi.

Dữu Khánh nghe sửng sốt, kinh nghi bất định hỏi: "Có thể có nhiều của hồi môn như vậy sao?"

Lưu Quý ừm một tiếng, hạ thấp giọng nói: "Chuyện này ngươi là không hiểu đi. Tam tiểu thư xuất giá, là cháu gái được gia chủ thích nhất, của hồi môn mà gia tộc dành cho tuyệt đối không ít, những thúc bá kia cũng sẽ cho nàng thêm của hồi môn. Còn có, toàn bộ Tam phòng chỉ có một mình Tam tiểu thư, từ kinh thành đến ngoại cảnh toàn bộ sản nghiệp của Tam phòng về danh nghĩa đều là thuộc Tam tiểu thư. Nghe nói khi mẫu thân Tam tiểu thư gả đến Văn gia thì mang theo của hồi môn trị giá mấy nghìn vạn lượng, đó đều là của Tam tiểu thư. Này này nọ nọ, của hồi môn của Tam tiểu thư là

con số hàng trăm triệu. Ngươi cho rằng tài phú của một trong ba đại gia tộc tại Cẩm Nam là trò đùa hay sao?”

Chương 242: Tân kỳ ngộ

Dữu Khánh nghe xong rất không biết nói gì, phát hiện thấy thế giới của kẻ có tiền không phải là hắn có thể đồng cảm thừa nhận, hắn đường đường là Chưởng môn một phái lại vì mấy lượng bạc vụn mà bôn ba liều mạng, còn là không bằng nổi bất cứ một món hồi môn nào của nữ nhi nhà người ta khi xuất giá, so ra kém xa.

Đồng thời cũng cực kỳ hâm mộ không thôi, thổn thức nói: “Người nào cưới được Tam tiểu thư, đời này thật đúng là áo cơm không lo rồi.”

Lưu Quý: “Đó là đương nhiên. Nhưng mà cũng phải xem là người nào, nếu mà không thể môn đăng hộ đối, gả cho một tiểu tử nghèo thì làm sao có khả năng có nhiều của hồi môn như vậy, dòng dõi đối phương càng cao, trong nhà gái mới có thể cho càng nhiều. Không thể mang đến chỗ tốt cho gia tộc, không thể làm rạng rỡ thêm vinh dự cho gia tộc, hôn sự mà không chiếm được gia tộc tán thành thì chỉ sợ ngay cả sản nghiệp của Tam phòng có thể thuận lợi mang đi khỏi gia tộc hay không đều là một vấn đề.

Khụ khụ… Nói quá mức, của hồi môn của Tam tiểu thư đương nhiên là sẽ không xảy ra vấn đề này, Vũ Văn lão tiên sinh chính là cự phách trong giới Văn đàn, thông gia với ông ta, toàn bộ Văn thị trên mặt đều có quang vinh. Nghe nói trên Triều đường không ít quan viên đều tự xưng là học sinh của lão tiên sinh, có chút người thậm chí là có địa vị cao, không nói ai khác, chỉ nói Ngũ thiếu gia tại kinh làm quan, về sau tất nhiên cũng là sẽ được lợi không ít. Có thể nghĩ mà biết, Tam tiểu thư xuất giá, chỉ Đại phòng thì phải tăng thêm một khoản của hồi môn hậu hĩnh có thể làm cho Tam tiểu thư cảm thấy có phân lượng.

Ngưu huynh, bên người Tam tiểu thư chưa có người nào thân tín, chỉ có Tống Bình Bình và tiểu Hồng. Tống Bình Bình là người của Thanh Liên sơn, là sẽ không theo xuất giá, tiểu Hồng thì là thiếp thân nha hoàn, đi theo bồi giá cũng là phải bận rộn giúp việc bên cạnh Tam tiểu thư, bên ngoài nhiều chuyện như vậy làm gì quan tâm được chứ.

Khoản của hồi môn kia sau khi đến tay Tam tiểu thư, nếu như trên tay Tam tiểu thư không có người nào có thể sử dụng thì đó chính là bên phía gia tộc bên này sai khiến người đến hỗ trợ quản lý. Nếu như có nhân thủ của mình có thể dùng, vậy thì không cần người khác nhúng tay. Nói chung không có khả năng trực tiếp rơi vào trên tay Vũ Văn gia. Văn gia sẽ không đáp ứng, nhà mẹ đẻ cũng không phải không có người, Vũ Văn gia cũng là người có thể diện, không làm ra được chuyện da mặt dày như vậy.

Mà Ngưu huynh sắp trở thành lựa chọn duy nhất bên người Tam tiểu thư, chỉ cần Ngưu huynh có thể được Tam tiểu thư tín nhiệm, tương lai người quản lý sản nghiệp cho Tam tiểu thư ngoại trừ Ngưu huynh ra sẽ không có người khác. Ngưu huynh, đây chính là công việc béo bở bao nhiêu người tha thiết ước mơ a, người khác cầu cũng cầu không được, ngươi làm sao có thể cự tuyệt?"

"Ha hả." Dữu Khánh cười gượng một tiếng, giọng điệu đã chậm lại, "Ta là sợ ta năng lực hữu hạn, sợ làm không tốt a!"

"Chúng ta làm hạ nhân, không cần người khác nói ngươi tốt, chỉ cần Tam tiểu thư cảm thấy ngươi tốt là được. Đi thôi, có chỗ tốt thì đừng quên huynh đệ ta là được." Lưu Quý kéo hắn rời đi.

Dữu Khánh cười gượng, "Vậy thì thử xem đi, điều gì không hiểu còn thỉnh Lưu huynh chỉ giáo nhiều hơn."

"Chúng ta làm gì phân ai với ai, dễ nói, có chuyện gì há mồm nói một tiếng là được."

Hai người chỉ kém kề vai sát cánh, rơi tại trong mắt gia đinh khác, phát hiện quan hệ giữa hai người này quả nhiên không tệ.

Rất nhanh, hai người tiến vào Tạp sự phòng.

Lần này, Phùng quản sự đứng lên, đi vòng ra trước bàn, có cảm giác là tự mình nghênh tiếp, trái lại khiến Dữu Khánh có điểm thụ sủng nhược kinh.

Nhìn bộ dáng hai người, Phùng quản sự đã đoán được chút gì, cười nói: "Lưu Quý hẳn là đã nói cho ngươi, ta liền không nói nhiều nữa, nói chung đến Ngọc viên làm việc là ngươi có phúc, Tây tạp viện bên này đãi ngươi cũng không bạc, về sau đến chỗ Tam tiểu thư còn phải giúp Tây tạp viện chúng ta nói ngọt nhiều hơn a."

Dữu Khánh cúi đầu khom lưng, "Không dám không dám, quản sự có việc gì cứ việc phân phó là được."

"Ôi, về sau là không tới phiên ta tới phân phó rồi." Nhìn thấy chiếc bát trong tay hắn, Phùng quản sự cười hỏi: "Còn chưa có dùng cơm sáng đi?"

Lưu Quý chen vào một câu, "Hắn đang đi đến nhà ăn thì bị ta kéo tới đây."

Phùng quản sự: "Vậy trước tiên đi lấp đầy bụng đã, đây là một bữa sau cùng tại Tây tạp viện rồi. Lưu Quý, ngươi đi nói một tiếng, làm một phần đặc biệt, mặt khác nấu nhiều trứng gà một ít, một hồi đưa cho Ngưu Hữu Khánh mang đi từ từ ăn."

"Được." Lưu Quý đáp.

Phùng quản sự: "Ăn xong rồi thì trở về thu dọn, thu dọn xong thì tới tìm ta, chính ta sẽ đưa ngươi đến Ngọc viên làm bàn giao. Cho ngươi thời gian một buổi sáng để thu dọn, đủ đi?"

"Đủ rồi đủ rồi." Dữu Khánh còn có thể làm gì, ngoại trừ liên tục cảm tạ vẫn là liên tục cảm tạ.

Sau đó đi theo Lưu Quý thẳng đến nhà ăn. Lưu Quý tiến vào trù phòng nói chuyện, Dữu Khánh thì nhân cơ hội nháy nháy mắt với Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc đang bên trong nhà ăn.

Đợi cho phần đặc biệt đã chuẩn bị xong, Dữu Khánh nhấc một chồng hộp thức ăn đi trở về.

Đẩy cổng Tây tạp viện ra, vừa nhìn liền phát hiện Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã có mặt rồi.

"Đây là lại kiêm thêm việc đưa cơm cho ai rồi hay sao?" Nam Trúc nhìn hộp thức ăn hiếu kỳ hỏi.

Đóng cửa lại, Dữu Khánh đặt hộp thức ăn xuống mặt đất, "Thấy các ngươi đã lâu chưa ăn qua bữa nào ra hồn, mới từ nhà ăn lấy về phần đặc biệt, phải ăn nhanh chóng."

Hai vị sư huynh quả thực ăn chay đã lâu, nghe được lời ấy thì nhanh chóng đi đến mở ra xem, hiện ra trong mắt chính là một cái chén lớn, mở ra nhìn xem, mùi hương tràn vào mũi, là một chén canh thịt sắc lát lớn rải đầy hành lá xanh biếc.

Lại nhanh chóng mở ra tầng thứ hai nhìn xem, giỏi thật, tất cả đều là trứng gà luộc.

Tiếp tục mở ra tầng thứ ba, tầng thứ tư, vẫn còn là trứng gà.

Thực tế, tổng số vừa vặn là một trăm.

"Có thể ăn?" Mục Ngạo Thiết hỏi.

Dữu Khánh: "Chính là cầm về cho các ngươi ăn."

Mục Ngạo Thiết lập tức cầm chén canh đưa lên miệng ừng ực mấy ngụm cạnh thịt sắc lát, ngon, sau khi chuyển giao cho Nam Trúc thì

lập tức cầm lấy trứng gà, hai bàn tay xoa xoa chà xát, lớp võ trứng vỡ vụn liền được bóc đi sạch sẽ ngay, quả trứng trắng phau phau chỉ hai miếng đã nuốt hết xuống bụng.

"Gần nhất, trong miệng thực sự là nhạt ra chim luôn rồi, nhìn chung cũng đã được thay đổi khẩu vị, con người a, dù có tu luyện thế nào thì vẫn là tục nhân, ham muốn ăn uống đời này là chém không đứt rồi." Nam Trúc trong miệng vừa nhai vừa lầm bầm.

Hai người chồm hổm trên mặt đất, thay phiên ngươi một ngụm canh, ta một ngụm canh, cũng lười hỏi làm sao có được, trước tiên ăn đã rồi nói tiếp, tin tưởng lão Thập Ngũ không đến mức hạ độc hại bọn họ.

Dữu Khánh cũng chồm hổm ở bên cạnh chậm rãi bóc trứng ăn, thỉnh thoảng cũng tiếp nhận chén canh bọn hắn đưa qua uống một ngụm, chén canh thịt sắc lát này quả thực ngon, không cần phải có trù nghệ gì đều ngon.

Rất nhanh, một chén canh lớn đã hết sạch, trứng gà cũng giết chết sáu bảy mươi cái.

Lúc này Nam Trúc mới chép chép miệng hất hất cằm, "Phong phú như thế, từ đâu lấy tới."

Dữu Khánh trầm mặc một chút, nói: "Tây tạp viện cho, Phùng quản sự dặn dò trù phòng làm cho, xem như là đưa tiễn ta."

"Đưa tiễn?" Hai sư huynh đệ đồng thanh một lời, đều là kinh ngạc.

Dữu Khánh: "Ừ, ta phải ly khai nơi này rồi, mới nhận được lời nói, Văn Hinh gọi ta đến Ngọc viên của nàng làm việc, phỏng chừng là con chó con kia đặt tại đây dưỡng không thích hợp, cần ta đi Ngọc viên hỗ trợ dưỡng Linh sủng đi."

Nam Trúc hắc một tiếng, nói với Mục Ngạo Thiết: "Vị Tam tiểu thư kia nguy hiểm rồi, vốn đã là bị tặc nhớ nhung, vụ này còn đem tặc

kéo đến bên người mình, sợ là thuần khiết khó bảo toàn a!”

Dữu Khánh: “Ôi ôi ôi, ăn cho cố vào, nói mò cái gì chứ?”

Nam Trúc ha hả nói: “Cho ngươi khuôn mặt, để ngươi giả bộ, ngươi thật đúng là cho rằng ta mù sao, nhìn ngươi từ nhỏ đánh rắm đến lớn, thật sự cho rằng bọn ta nhìn không ra tâm ý của ngươi đối với Tam tiểu thư kia sao?”

Mục Ngạo Thiết trực tiếp vạch trần, “Ngươi thích nàng.”

Dữu Khánh: “Bớt đánh rắm, không nên lấy lòng tiểu nhân độ bụng quân tử.”

Nam Trúc nhấc tay, “Được rồi, mở miệng là cố chấp cứng đầu, ỷ vào tuổi trẻ chơi xấu, chúng ta không tranh với ngươi.

Lão Thập Ngũ, ngươi có thích nàng hay không, chúng ta không quản, chỉ là có một điểm ta phải nhắc nhở ngươi, sau khi đến bên cạnh người ta, nghìn vạn lần phải khống chế bản thân mình, ngươi và người ta là người của hai thế giới, hoàn toàn không tại trên một tầng thứ, môn không đăng hộ không đối là không có kết quả tốt.

Trọng điểm là chênh lệch quá cách xa, người ta còn là đã được định hôn, có một vạn cái lí do Văn gia cũng không có khả năng để cho nữ nhi này cùng với ngươi, ngươi cũng không có thực lực từ trên tay Văn gia mang nàng đi. Vì vậy nghìn vạn lần không nên theo cảm tính làm việc xằng bậy. Cái trò này, hãm càng sâu, càng khó thể kết thúc.

Ca ca ta là ăn phải cái lỗ này, thiếu một chút ngay cả mạng cũng tiêu rồi, không nên bước vào vết xe đổ của ta, sẽ rất đau rất đau. Chúng ta còn là kiếm chút tiền nâng cao tu vi của mình mới là thực tế nhất, khi có thực lực rồi làm gì cũng có sức lực, cũng sẽ không thiếu nữ nhân xinh đẹp, ngươi nói có đúng hay không?”

Mục Ngạo Thiết gật đầu, “Lão Thất nói không sai.”

Dữu Khánh than thở: "Suy nghĩ gì vậy chứ, chính là muốn nói với các ngươi về chuyện tiền bạc. Theo ta được biết, sau khi Văn Hinh này xuất giá sẽ có rất nhiều của hồi môn…" Hắn đem tình huống Lưu Quý nói kể lại cho hai vị sư huynh biết.

"Hoắc, có nhiều của hồi môn như vậy sao?" Nam Trúc giật mình không nhỏ.

Mục Ngạo Thiết trầm ngâm không nói, ánh mắt từ từ chớp động.

Dữu Khánh: "Hẳn là sẽ không có giả, rất có khả năng là thật."

Nam Trúc kinh nghi: "Nói cách khác, ngươi có cơ hội chấp chưởng khoản sản nghiệp thật lớn này?"

"Không phải sao." Dữu Khánh bày ra vẻ buông tay.

Nam Trúc: "Mẹ, như vậy hàng năm tùy tiện qua tay, dù cho không tham không chiếm, cũng phải là cả người toàn chất béo a! Sản nghiệp lớn như vậy bóp tại trên tay đó chính là tiền tài quyền thế a!"

Dữu Khánh móc móc tay, đợi khi đầu hai người áp sát vào mới hạ thấp giọng nói: "Ta là định nói, nếu thật sự có thể chấp chưởng cái này, chúng ta cần gì phải đi tìm Tiểu Vân gian gì gì đó nữa sao?"

Nam Trúc chần chừ, "Vấn đề là, ngươi không thể đảm bảo phần sản nghiệp này cuối cùng nhất định sẽ do ngươi tới quản lý, rất nhiều biến số."

Dữu Khánh: "Cho nên chúng ta phải tranh thủ. Kỳ thực chúng ta đều biết rõ, lời Vân Hề nói ngay từ đầu đã không đáng tin, chúng ta đi Tiểu Vân gian thuần túy là hành động bất đắc dĩ khi không có con đường nào tìm được tài lộ, chính là muốn đi thử vận khí. Bây giờ đã có cơ hội này, đây thế nhưng là sự thật đặt tại trước mắt, quả thực là không dễ bỏ qua. Nếu thật sự buông tha rời đi, vạn nhất Tiểu Vân gian chính là Vân Hề đang nói dóc, lúc đó chúng ta muốn quay đầu lại mưu chỗ tốt này của Văn thị thì đã không có cơ hội."

Mục Ngạo Thiết: "Đến thời hạn ba tháng, hai chúng ta đều phải đi."

Nam Trúc: "Đúng vậy, ngươi đã lưu lại rồi, hai chúng ta tám chín phần mười sẽ bị đánh đuổi."

Dữu Khánh: "Không phải còn có ta tại sao? Ta lưu lại, đầu tiên có thể tranh thủ cơ hội chấp chưởng phần sản nghiệp kia, thứ nhì không còn bị giới hạn ba tháng, ta có thể chậm rãi ung dung hỏi thăm chuyện Thạch Cơ Loan. Nói chung các ngươi ở bên ngoài phối hợp ta làm việc là được, đến lúc đó các ngươi nguyện ý đi tìm Tiểu Vân gian thì cứ tiếp tục đi tìm."

Nam Trúc ha hả, "Vạn nhất Vân Hề thực sự là tán dóc, ngươi biết tình hình lại là kẻ không chịu thiệt thòi, chúng ta đều phải ở phía sau giúp ngươi làm những việc không thể gặp ánh sáng."

Dữu Khánh: "Thất sư huynh, ngươi ngốc nha, chỉ cần phần sản nghiệp kia quy về ta quản, muốn dùng người nào còn không phải là do ta nói sao? Chuyển một phần sản nghiệp giá trị mấy nghìn vạn lượng cho ngươi quản thì thế nào? Đến lúc đó chúng ta cũng sẽ không thiếu tài nguyên tu luyện."

Đôi mắt của hai vị sư huynh tỏa sáng, Nam Trúc: "Ta thấy khả thi."

Mục Ngạo Thiết hơi do dự, "Linh Lung quan trong núi thì làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh: "Để tiểu sư thúc thủ tại đó là được rồi, mấy năm nay, hắn vẫn luôn ở bên ngoài tiêu… Ở bên ngoài làm lụng vất vả, bây giờ cũng nên đến lúc chúng ta chia sẻ gánh nặng rồi."

Nam Trúc: "Rất đúng, rất đúng. Chỉ cần tâm tại, người tại nơi nào tu hành còn không phải đều giống nhau sao, coi như lần này thời gian ra ngoài lịch lãm dài một chút."

Chương 243: Người nghèo chí đoản

Mục Ngạo Thiết không thể không nhắc nhở, "Vậy thì không nên vạch trần sự việc Trâu Vân Đình thông dâm với chi thứ hai."

Nghe vậy, Dữu Khánh cũng có chút hối hận rồi, nếu sớm biết như thế thì để cho vị kia đánh một trận là được, nhất thời không kiềm chế, quả thực lưu lại lo lắng lâu dài, trầm ngâm nói: "Ta không nói, hắn hẳn là cũng không dám làm bậy."

Nói đến vấn đề thực tế cần phải đối diện trước mắt, Nam Trúc: "Loại chuyện này, nếu là không biết có ngoại nhân biết rõ, còn không có gì, nếu là đã bị biết rõ, vậy đôi cẩu nam nữ kia sợ là cả ngày lẫn đêm cuộc sống hàng ngày khó an, còn không biết sẽ làm ra chuyện gì. Còn có, tên Văn Ngôn An kia, không phải có khả năng nhận biết ngươi sao? Đến chỗ Ngọc viên, có phải sẽ càng dễ dàng bị bắt gặp hay không?"

Dữu Khánh: "Việc này ta đã nghĩ qua, Văn Ngôn An nói vậy cũng sẽ không thường tới Ngọc viên, ta sẽ tận lực nghĩ biện pháp lảng tránh. Chỉ cần sống qua thời gian hắn hồi hương thăm viếng, hắn sẽ phải về kinh, đi về một chuyến không dễ dàng, một khi đã trở về kinh, sợ là mấy năm cũng chưa hẳn sẽ quay trở về lại, chờ khi hắn lại lộ diện, Văn Hinh hẳn cũng đã lập gia đình rồi, ta cùng hắn kiếp này hẳn phải là không có cơ hội nào gặp mặt lại nữa."

Nam Trúc ừ một tiếng, "Trong lòng ngươi có tính toán là được."

Sư huynh đệ ba người đã thống nhất ý kiến, sự việc cứ như thế quyết định.

Một trong những mục đích thống nhất ý kiến cũng là vì tạm hoãn tiến nhập Văn Xu các, sợ làm ra chuyện gì ngoài ý muốn, trước cần ổn định, trước lấy việc Dữu Khánh trở thành tâm phúc của Văn Hinh, có thể thuận lợi chấp chưởng của hồi môn của Văn Hinh làm đầu.

Kỳ thực, trong lòng Dữu Khánh là có chút đau lòng khó hiểu, người nghèo chí đoản.

Sau khi Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết rời đi, Dữu Khánh thu dọn rồi cũng xử lý một ít đồ vật cất giấu.

Không bao lâu sau, Lưu Quý đi tới, là tới làm bàn giao, Tạp vật viện này tạm thời lại quy về Lưu Quý kiêm quản rồi.

Không có cách nào, liên quan đến việc ghi chép vật phẩm xuất nhập, người phải biết chữ biết viết mới làm được.

Bàn giao xong rồi, Lưu Quý đem cửa khóa lại, bồi Dữu Khánh đi gặp Phùng quản sự.

Phùng quản sự cũng không gấp gáp, lại bảo Lưu Quý theo Dữu Khánh đi lĩnh hai bộ xiêm y, hai bộ y phục gia đinh màu xanh.

Người hầu có thể đi vào Ngọc viên là đã trực tiếp thăng cấp rồi, tiền công cũng được nâng cao.

Lĩnh y phục, thay đổi xiêm y, lúc này Phùng quản sự mới dẫn Dữu Khánh rời đi.

Lưu Quý đôi mắt trông mong nhìn theo, chưa được cho phép, gã còn không có tư cách chạy tới Ngọc viên…

"Tiểu thư, A Khánh đã tới rồi."

Cửa vào Ngọc viên, thỉnh thoảng chạy ra bên ngoài quan sát, tiểu Hồng trông thấy Phùng quản sự dẫn theo Dữu Khánh đi tới, lập tức chạy vào bên trong la to.

Trong vườn, mấy hạ nhân đang cắt tỉa cành lá hoặc quét dọn có phần không rõ lí do.

Đợi cho tiểu Hồng bồi Văn Hinh lộ diện, Phùng quản sự cũng đem Dữu Khánh đưa đến nơi.

“Tam tiểu thư.”

Dưới bậc thang, Phùng quản sự và Dữu Khánh đồng thời hành lễ với Văn Hinh ở trên bậc cấp.

Người đã đưa đến nơi, làm bàn giao xong, Phùng quản sự hơi chút khách sáo mấy câu, rồi lại nhắc nhở Dữu Khánh hai câu, cũng liền cáo từ.

Dữu Khánh cùng Văn Hinh ở trên bậc thang bốn mắt nhìn nhau, đều là không hiểu sao cùng nở nụ cười.

Đột nhiên, trong sương phòng ở một bên chợt vang lên tiếng kêu gào không hài hòa “Ngao ngao”, không gọi thì thôi, vừa cất tiếng liền rất thê lương.

Dữu Khánh vừa nghe liền biết là tiếng của tiểu cẩu, hoài nghi hỏi, “Tử Long là thế nào rồi?”

Tiểu Hồng thở dài, “Không ăn cái gì, ầm ĩ không ngừng.”

Nói đến việc này, nàng cũng không còn tinh thần, nuôi dưỡng cái trò này thực quá mệt mỏi, quấy phá cho người khác cả ngày lẫn đêm không được bình an.

Dữu Khánh tích cực chủ động hỏi: “Có cần ta đi xem hay không?”

“Ngươi có thể bảo nó không nên làm náo loạn thì tốt.”

Tiểu Hồng dẫn hắn đi, mở ra cửa phòng nhà bên, chủ tớ ba người đều tiến vào.

Trong lồng sắt trong phòng, tiểu cẩu hướng tứ chi lên trời gầm rú, từ lâu đã khóc ướt hai mắt, dáng vẻ có thể nói là cực kỳ đáng thương.

Nghe thấy có người tiến vào, cũng giương mắt nhìn ra, chợt thấy được Dữu Khánh thì tiếng gào thét chợt ngừng bặt, vả lại lập tức

xoay người, nước mắt lưng tròng mà hướng Dữu Khánh vẫy vẫy đuôi.

Dữu Khánh thuận tay từ trong cái khay ở một bên cầm lấy một viên "Cẩu lương", cúi người đưa tới dụ dỗ.

Tiểu cẩu tử vừa nhìn thấy "Cẩu lương" thì rõ ràng có chút bài xích, hơi lui về phía sau, bất quá sau đó vẫn là đầu lưỡi liếm một cái, một ngụm cuốn đi vào, nhai nhai mấy cái ngẩng đầu nuốt xuống, tiếp đó hướng Dữu Khánh sôi nổi lắc lắc đuôi, cái đầu không ngừng húc vào vị trí khóa cửa lồng, ra vẻ đang ý bảo Dữu Khánh thả nó đi ra ngoài.

Thật đúng là vị này chi thì ăn, Văn Hinh và tiểu Hồng tương đương không biết nói gì, rồi đột nhiên, đại khái có phần lý giải được lời Phiền Vô Sầu Phiền trưởng lão đã nói, nếu tiếp tục như vậy, sợ rằng thật sự không biết là Linh sủng của ai rồi, chủ nhân trở thành ngoại nhân, ngoại nhân xem như trở thành chủ nhân.

Tiểu Hồng không thể không nhắc nhở, "A Khánh, về sau ngươi không thể tiếp tục cho nó ăn nữa. Lúc trước đặt ở chỗ ngươi để nuôi nấng là chúng ta sai, Phiền trưởng lão cũng nổi giận. Phiền trưởng lão đã nói rồi, về sau Tử Long cần phải do tiểu thư tự mình nuôi nấng, bất cứ kẻ nào khác cũng không được nhúng tay hỗ trợ, hiểu chưa?"

Dữu Khánh sửng sốt, mục đích hàng đầu khi điều chuyển mình tới đây không phải là việc này sao?

"Tiểu Hồng, ngươi trước dẫn A Khánh đến chỗ đặt chân đi." Văn Hinh dặn dò một tiếng.

"Được." Tiểu Hồng lập tức hướng Dữu Khánh phất tay, "Đi, đi theo ta."

Đợi cho hai người rời đi, Văn Hinh lại có chút đau đầu mà ngồi xổm tại trước lồng sắt, hi vọng có thể cùng Tử Long hữu hiệu giao tiếp.

Nhưng tiểu cẩu nhìn thấy Dữu Khánh rời đi thì lập tức như thụ liễu thiên đại đích oan uổng bình thường, ngay tại chỗ quay cuồng dày vò, tứ chi hướng lên trời đạp cái không ngừng, tru lên không ngừng…

"Không cần khẩn trương, chúng ta đây bình thường kỳ thực cũng không có chuyện gì. À, mặt sau chính là chính viện, nơi tộc trưởng ở. Tiểu thư từ nhỏ là được tộc trưởng nuôi lớn lên, tiểu thư chưa lập gia đình thì sẽ không ở riêng. Chúng ta đây, tất cả các loại việc như ăn uống quét dọn, chính viện đều có người phụ trách, nha hoàn tới xử lý, không cần chúng ta làm gì.

Đúng rồi, chỗ chúng ta đây bình thường không nấu ăn, tiểu thư ba bữa đều ăn tại chỗ tộc trưởng, hai chúng ta cũng sẽ theo tiểu thư tới bên đó ăn uống.

Bình thường chúng ta muốn ăn cái gì, có thể dùng danh nghĩa của tiểu thư đi sát vách thông báo một tiếng, sẽ có người nhanh chóng xử lý đưa tới, ta và Bình Bình tỷ thường làm như vậy. Không phải là chúng ta tự tiện làm chủ, mà là tiểu thư cho phép.

Nga, Bình Bình tỷ ngươi tạm thời là không dễ dàng gặp được rồi, không biết người xấu nào đem sư huynh của Bình Bình tỷ đánh thành trọng thương, Bình Bình tỷ phải chăm sóc sư huynh của nàng.

Bình Bình tỷ và Trâu sư huynh đều là đệ tử của Phiền trưởng lão, cũng là hai đệ tử nhỏ nhất, đi theo bên người Phiền trưởng để lão tu hành. Nghe nói mấy vị sư huynh sư tỷ của Bình Bình tỷ cũng sẽ từ Thanh Liên sơn chạy đến thăm sư đệ, sợ là cũng muốn báo thù cho sư đệ đi.

Kỳ thực, Bình Bình tỷ hẳn phải là rất thích sư huynh của nàng, nhưng ta cảm thấy sư huynh của nàng hình như không thích nàng, tiểu thư hẳn cũng cảm giác được, nhưng mà bảo ta không nên nói lung tung, về sau ngươi cũng phải làm như không biết mới được.

Từ hôm nay trở đi, hai chúng ta chính là phụ tá đắc lực của tiểu thư, chỉ là dù sao cũng là nam nữ có khác biệt, dãy phòng nơi tiểu thư ở kia, ngươi là không thể tùy tiện tiến vào, tiểu thư còn chưa có lập gia đình a, phải yêu thương danh dự của tiểu thư, có chuyện gì đứng ở ngoài cửa nói là được.

Ừm, dãy nhà nhỏ kia, ngươi có thích hay không? Bên trong tạm thời đặt đồ dùng để quét dọn, nếu như ngươi muốn ở đó thì ta sẽ bảo người đến quét dọn sạch sẽ cho ngươi.

Bên kia, nhìn thấy tòa hiên các kia hay không, nơi đó cũng có gian phòng, dọn một chút cũng có thể vào ở.

Còn có tòa gác cao ở một bên ngoài cổng kia, nếu ngươi thích ở trên cao nhìn xa thì cũng có thể đến đó ở. Chỉ là trên gác cao nhất thường xuyên có mấy thủ vệ ngày đêm trực ban, luôn có người từ trên xuống dưới, cũng không biết ngươi có thể quen được hay không."

Tiểu Hồng lải nhải liên tục giải thích một đống, có thể thấy được rất vui vẻ, dáng vẻ nam nữ phối hợp làm việc không thấy mệt.

Dữu Khánh đi dạo một vòng, cuối cùng còn là chọn lấy tòa hiên các sát bờ sông, có gian phòng còn có sân thượng, nhìn rất nhẹ nhàng thoải mái.

Tiểu Hồng lập tức gọi mấy người hạ nhân làm việc vặt tới đây, bảo bọn họ dọn dẹp phòng nhỏ trong hiên các trước đi.

Dữu Khánh xem như lúc này ở lại đây rồi.

Sau đó tạm không còn tạp niệm, chính thức xốc dậy tinh thần làm cho tốt vai trò gia đinh của mình, tại trước mặt Văn Hinh biết vâng lời, tại trước mặt tiểu Hồng ngoan ngoãn phục tùng.

Kỳ thực Văn Hinh sẽ không bảo làm cái này làm cái kia, ngược lại thì tiểu Hồng có sai khiến một chút, mà Dữu Khánh thì có chủ ý quyết

định ôm chặt lấy bắp đùi tiểu Hồng, bảo làm gì hắn lập tức liền vô cùng cao hứng, thống thống khoái khoái đi chấp hành.

Hắn biết, mình còn chưa phải là tâm phúc của Văn Hinh, tiểu Hồng mới là Văn Hinh của Văn Hinh, muốn được Văn Hinh tán thành thì trước tiên phải công hãm tiểu Hồng, vì vậy mà nhanh chóng xoay chuyển quanh tiểu Hồng.

Đến đêm khuya người tĩnh, một ngày nữa lại sắp trôi qua, trong Ngọc viên thư phòng ánh đèn thắp sáng rất lâu.

Bên cạnh án thư, cầm hai tờ chữ viết tương đồng so sánh với nhau, Văn Hinh không thốt tiếng nào, chỉ nhìn thật lâu.

Nàng mấy lần đều có một loại xung động, muốn đem hai trang giấy này đến chỗ Dữu Khánh hỏi một chút, chữ trên hai trang giấy này có phải là do chính ngươi viết hay không?

Vô luận là so sánh như thế nào, nàng đều cảm thấy chữ viết này thật sự là xuất từ trong tay cùng một người.

Nàng đã so sánh không biết bao nhiêu lần rồi, nhìn thế nào đều giống.

Nghĩ đến người trong truyền thuyết kia có khả năng đang ở tại bên cạnh mình, hơn nữa đang làm hạ nhân cho mình, tim nàng liền đập mạnh không ngừng.

Đó là một người có thể viết ra "Một sớm vào tới Quân vương điện, kết thúc sinh tiền thân hậu danh" a! Vì sao sẽ vứt bỏ cẩm tú tiền đồ? Vì sao sẽ vứt bỏ kiều thê mỹ quyến? Một đại tài tử danh khắp thiên hạ, vì sao lại chạy tới đây làm một hạ nhân? Nàng rất muốn lý giải cảnh giới tinh thần của loại người này sẽ là dạng gì?

Hay là nói, thật sự bởi mình suy nghĩ nhiều a?

Ngồi trên ghế ở một bên, tiểu Hồng chịu không nổi nữa rồi, ngồi đó ngửa đầu, hơi há miệng ra, đã ngủ rồi…

Bên trong phòng nhỏ nơi hiên các, đã tích cực bận rộn cả một ngày, Dữu Khánh không có tu luyện, cũng không ngủ, mà là nằm nghiêng cuộn mình tại trên giường, si ngốc ngơ ngác mở to mắt, không chút động đậy, trên mặt là một loại tịch liêu bởi mất mát.

Từ khi quyết định hướng về phía của hồi môn của Văn Hinh thì lòng hắn xem như đã chết.

Nhìn thấy Văn Hinh tại bên cạnh, sau khi tâm hồn nhiều lần bị khơi gợi gợn sóng thì hắn liền sẽ nghĩ tới lời Nam Trúc nói, dùng lời Nam Trúc đã nói để trào phúng mình, ngươi chỉ là một tiểu tử nghèo dựa vào đâu mà ảo tưởng vọng tưởng?

Mỗi lần sau khi nói với bản thân là mình tiếp cận Văn Hinh vì tiền, hắn liền cảm giác mình làm cái gì đều là đáng giá, dù cho là cúi đầu khom lưng trước mặt tiểu Hồng.

Tựa như Nam Trúc có nói, đã có tiền, có tài nguyên tu luyện, có thực lực, nữ nhân xinh đẹp nào mà không có?

Ban ngày đã tự an ủi mình rất tốt, nhưng đến đêm khuya người tĩnh, sau khi nằm xuống thì trong đầu liền sẽ khó giải thích mà sinh ra vô tận mất mát cùng đau thương, dùng hết tất cả biện pháp đều không xua đi được, chỉ có thể giống như một con chó chết tùy ý để tràn ngập.

Bên ngoài, tiếng gào thê lương của tiểu cẩu lại vang lên, quấy nhiễu không người nào được yên bình…

Hai ngày sau, trong Ngọc viên, tiểu Hồng hoan hô cười to, "Đã ăn rồi ăn rồi, A Khánh, Tử Long đã ăn rồi, đã chịu ăn đồ do tiểu thư cho ăn rồi."

Dữu Khánh nghe tin lập tức đi tới nhìn xem, đi đến cửa vào thì không tiến vào, tiểu Hồng không cho hắn đi vào, sợ tiểu cẩu nhìn thấy hắn lại chơi xấu, bảo trốn ở ngoài cửa lặng lẽ nhìn.

Trong lồng, tiểu cẩu vẫn còn đang nức nở, nhưng mà đã là vừa ô oa ô oa mà ăn từng viên "Cẩu lương" Văn Hinh đưa cho kia.

Tiểu Hồng bô bô, "Vẫn là mấy người Phiền trưởng lão nói đúng, khi đói đến đúng lúc tự nhiên sẽ ăn. Lúc trước tiểu thư một mực không đành lòng."

Gia hỏa không có cốt khí, Dữu Khánh trong lòng khinh thường, chỉ mới đói bụng ba ngày đã chống không nổi rồi.

Chương 244: Hơi có nghe thấy

Bỏ xuống sự quật cường, cúi thấp đầu, thì không có tư cách náo loạn, tiểu cẩu quả thực cũng đã náo loạn quá lâu, quậy mệt rồi, sau khi ăn no bụng lập tức ngủ một giấc đến lúc trời đen kịt.

Đã bị dày vò quá chừng, cuối cùng chủ tớ cũng có cảm giác ngủ được an tâm.

Ngủ đẩy giấc, thức dậy, đi ra cửa, nhìn ánh nắng mặt trời, Văn Hinh bỗng nhiên thấy thần thanh khí sảng, nhìn thấy Dữu Khánh chờ đợi trong vườn, tâm tư hơi động.

Nàng tạm thời không có việc gì, trước tiên đi sát vách ăn sáng.

Tiểu Hồng bồi theo, Dữu Khánh đi ở phía sau.

Sau khi đưa Văn Hinh đến chỗ tộc trưởng dùng bữa, tiểu Hồng và Dữu Khánh cũng đi nơi đám hạ nhân chính viện dùng cơm. Cơm nước nơi đây không phải Tây tạp viện có thể so sánh, đầu bếp đều là đội ngũ nấu cơm cho tộc trưởng, trù nghệ có thể nghĩ mà biết, lại

càng không thiếu nguyên liệu nấu ăn, có chút đầu thừa đuôi thẹo cũng không phải người thường có thể ăn được.

Ăn xong trở lại Ngọc viên, Văn Hinh đi đến trong đình bên trong vườn ngồi xuống, nhìn khung cảnh ưu nhã xung quanh, tâm tình thoải mái nói: "Tiểu Hồng, cầm giấy và bút mực tới."

"Vâng." Tiểu Hồng đáp một tiếng, đi ra đình, phất phất tay với Dữu Khánh ở phía ngoài, nói: "A Khánh, tới đây hỗ trợ."

"Được." Dữu Khánh lập tức nhanh nhảu đuổi theo nàng.

Đi đến cửa thư phòng, lại bị tiểu Hồng cưỡng chế đứng chờ ở ngoài cửa.

Chờ một chút, tiểu Hồng chia làm mấy lần ôm ra một đống dụng cụ thư phòng, tất cả đều nhét vào trong lòng Dữu Khánh, sau đó liền tay không bước đi, Dữu Khánh ôm đồ đi theo ở phía sau.

Đi đến trong đình, tiểu Hồng lại giống trước từ trong lòng hắn, lấy ra từng vật một sắp đặt lên bàn đá.

Ngồi ở một bên, Văn Hinh thỉnh thoảng lặng lẽ quan sát Dữu Khánh, phát hiện vị này vẫn là như vậy, từ đầu tới đuôi đều không liếc nhìn nàng một cái.

Ngày hôm sau khi vị này tiến vào Ngọc viên, nàng liền phát hiện thấy, khi đối diện với nàng thì không bao giờ liếc nhìn nàng lần nào nữa rồi, chất vấn cũng chỉ là cúi đầu nhìn dưới chân.

Dáng vẻ rất quy quy củ củ kiểu phi lễ chớ nhìn, tựa hồ là bổn phận, cũng có thể để cho người yên tâm không ít, nhưng nàng biết rõ lúc trước hắn là dạng gì, khi tại Tạp vật viện, cười cười nói nói cùng sự tự nhiên kia làm cho nàng nhớ rõ như còn mới mẻ, bây giờ tựa hồ không còn có sinh khí như trước, không còn sống động nữa rồi, trở thành chất phác.

Bày xong văn phòng phẩm, tiểu Hồng lại bắt đầu mài mực.

Tay đã trống không, Dữu Khánh theo thường lệ rời xa nữ chủ nhân một chút, đi ra khỏi đình, thủ tại ngoài đình, quay lưng vào trong. Cần biết có quyền lực khiến hắn rời đi Ngọc viên không chỉ là Văn Hinh, nam nữ có khác biệt, vì để có thể chấp chưởng của hồi môn của Văn Hinh, hắn cần phải làm cho Văn thị yên tâm về hắn, đây mới là nền tảng để trở thành tâm phúc của Văn Hinh.

Văn Hinh nhấc bút viết viết họa họa, rõ ràng cũng có chút không yên lòng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn một chút người ngoài đình.

Kéo dài được một lúc, nàng bỗng nhiên lên tiếng nói: "Tiểu Hồng, ngươi đi nói với Phiền trưởng lão, Tử Long đã bắt đầu ăn rồi, hỏi hắn một chút có phải có thể thả Tử Long ra rồi hay không, cảm giác giam nó ở trong lồng thật khó chịu."

"Vâng, được." Tiểu Hồng xoay người rời đi.

Văn Hinh lại bổ sung một câu, "Thuận tiện đi xem Bình Bình tỷ, nhìn xem tổn thương của sư huynh nàng thế nào rồi."

"Được, ta biết rồi." Tiểu Hồng một bộ không cần nhắc nhở, xoay người liền khoan khoái rời đi.

Đương nhiên, trước lúc đi cũng không quên quan sát một chút Dữu Khánh và nữ chủ, sau khi nghĩ đến đây là ngay tại ban ngày ban mặt, bốn phía có hạ nhân đang làm việc, bên ngoài còn có thủ vệ nhìn chằm chằm, liền cũng yên tâm rời đi.

Hiện trường yên tĩnh, nam nữ thụ thụ bất thân, trong đình ngoài đình, gió nhẹ thổi giấy mỏng tung lên.

Vừa viết viết họa họa, Văn Hinh thỉnh thoảng liếc nhìn bóng lưng Dữu Khánh, nỗi lòng có chút khẩn trương, cảm thấy không biết mình là một người đang đợi gả đi lại lén lút nói chuyện với nam tử khác thì có thích hợp hay không, mấy lần muốn nói lại thôi, nhưng cuối

cùng vẫn là hít sâu một hơi, hạ bút viết mấy chữ rồi cất tiếng gọi to, "A Khánh."

"Tại." Dữu Khánh đáp lời, người cũng khoanh tay tiến vào, thành thành thật thật đứng ở bên, "Tiểu thư có gì phân phó?"

Văn Hinh: "Ngươi cũng là người biết chữ biết viết, nhìn xem mấy chữ này ta viết như thế nào."

"Chữ của tiểu thư đương nhiên là…" Cuối cùng ngẩng đầu, Dữu Khánh nghiêng đầu nhìn qua chữ viết trên giấy, nhìn thấy ba cái chữ lớn, tiếng nói chợt ngừng bặt, thần tình tức thì có chút rối loạn, nhanh chóng liếc nhìn Văn Hinh, phát hiện đối phương đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt lại cấp tốc tránh né, đáp: "Đương nhiên là phi thường tốt."

Ba chữ trên giấy không phải chữ gì xa lạ, chính là ba chữ "Nhân gian hảo".

Văn Hinh chính là muốn viết ra xem phản ứng của hắn, cũng đã thấy được, ba chữ đó rõ ràng làm cho vị gia đinh này có phản ứng không bình thường, hơn nữa là vô cùng rõ ràng, răng ngà nhịn không được âm thầm cắn cắn môi, ánh mắt ôn nhu dường như có vẻ hướng về người nào đó.

Cúi đầu ở một bên, trong lòng Dữu Khánh nói thầm, từng trận kinh nghi, không biết nữ nhân này đột nhiên viết ra ba chữ đó là có ý gì, lẽ nào đã biết rõ ta là ai hay sao, không có khả năng a, lần trước đã đánh cho ngay cả chính mình cũng không nhận ra được mình, Văn Ngôn An không có khả năng nhận ra được.

Về sau cảm thấy, có thể là mình suy nghĩ nhiều, là danh tiếng của A Sĩ Hành quá lớn, hình như người biết chút múa văn chơi chữ đều thích.

Văn Hinh: "A Khánh, ngươi coi như là người có học hành qua, có từng nghe nói tới năm ngoái thi Cống xuất hiện một Hội Nguyên bốn

khoa đầy điểm, cũng là Thám Hoa lang trên Bảng Vàng, bây giờ được xưng là thiên hạ đệ nhất tài tử A Sĩ Hành hay không?"

Trong lòng Dữu Khánh lại lần nữa tự hỏi, ngoài miệng lại đáp: "Hơi có nghe thấy, hơi có nghe thấy."

Khí thế của hắn càng yếu, khí thế của nàng lại càng mạnh, trái lại không còn khẩn trương nữa rồi.

Văn Hinh: "Vậy ngươi nhưng có biết ba chữ này là có ý gì không?"

Dữu Khánh lại liếc nhìn trên giấy, "Nhỏ học hành không nhiều, hẳn là có ý chỉ Nhân Gian hảo đi?"

Văn Hinh giải thích: "Đây là tân khoa Thám Hoa A Sĩ Hành một lần đến nhà hàng dùng cơm thì viết ra mấy chữ này cho nhà hàng đó, viết xuống ba chữ 'Nhân gian hảo' này để khen nhà hàng kia có rượu và thức ăn ngon."

Dữu Khánh a một tiếng, nói, "Thì ra là thế."

Văn Hinh chậm rãi đặt bút xuống, nhìn chằm chằm ba chữ, trong mắt lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ, "Trước đây cũng từng gặp qua nhiều từ ngữ, lời nói tán dương mỹ vị món ngon, nhưng chưa bao giờ gặp qua có người từ loại góc độ không thể tưởng tượng này để tán dương, chỉ dùng ba chữ 'Nhân gian hảo' ngắn ngủi thông tục không thể thông tục hơn, gom vào với nhau lại thành hình ảnh thiên tiên hạ phàm, được nếm nhân gian một lần say, lấy những từ ngữ trau chuốt của tiền nhân ra so sánh, lập tức lộ rõ sự dài dòng.

Chỉ ba chữ ngắn ngủi, nhưng ý cảnh như thế có thể nói là trước chưa từng có, về sau cũng không người tới, sợ là thiên tiên chân chính mới có thể có lòng dạ như vậy, chuẩn bị ra ý cảnh như thế đi. Vị Thám Hoa lang kia không phụ với thanh danh Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, không hổ là thiên hạ đệ nhất tài tử!"

Dữu Khánh khóe miệng co giật, trong đầu vạn mã lao nhanh, khói bụi nổi lên bốn phía.

Không phải lần đầu tiên nghe đến lời nói tương tự, làm cho ngay cả chính hắn cũng nhớ không rõ lúc sảng khoái viết xuống ba chữ đó thì tâm tình mình thế nào, nghe nhiều liền khiến cho chính mình cũng có chút nghĩ lầm, giống như lúc đó hạ bút thì thật sự có ý cảnh như thế, giống như mình thực sự là A Sĩ Hành vậy.

Ngoài miệng tẻ nhạt đáp: "Hay, thì ra là thế, hay."

Cứ thế mà bị làm cho không biết nên nói chuyện gì rồi, hắn là nên nói tốt hay là nên khen như thế nào chứ? Nói quá tốt sợ xin lỗi với lương tâm.

Văn Hinh: "Ngươi nói xem, lúc đó hắn tại sao sẽ có ý cảnh như vậy, làm sao viết ra được những từ ca ngợi như thế chứ?"

Việc này dễ trả lời, Dữu Khánh khom người đáp: "Nhỏ không biết."

Thấy hắn vẫn là không thừa nhận, Văn Hinh cũng không có thói quen ngay mặt hùng hổ dọa người, mở trang giấy kia ra, nhấc bút trám mực, lại tiếp tục viết viết họa họa.

Đợi một chút không có phân phó gì, Dữu Khánh lại chậm rãi thối lui, đi ra ngoài đình đứng thủ.

Sau một lúc, tiểu Hồng sôi nổi trở về, chạy vào trong đình bẩm báo: "Tiểu thư, Phiền trưởng lão nói, Tử Long bây giờ còn chưa thể thả ra, nói nguyên nhân không thể thả chính là vì ngay từ đầu đáng lẽ ngươi không nên thả, hiện tại nếu thả ra, Tử Long còn sẽ chạy đi, phải lần nữa dưỡng cho nó thành thói quen mới được."

Cầm bút lơ lửng, Văn Hinh trầm mặc một chút, gật đầu, "Đã biết rồi."

Tiểu Hồng: "Gặp qua Bình Bình tỷ rồi, Trâu công tử còn nằm ở trên giường, nói là bây giờ còn chưa thích hợp loạn động, cần tiếp tục nằm yên nhiều thêm một chút ngày, để thuận lợi cho nhanh chóng khôi phục. Ai, tại nằm trên giường mấy ngày như thế cũng là chịu tội. Tên ác tặc chết tiệt kia nghìn vạn lần đừng để bị chúng ta bắt được, nếu không tất nhiên sẽ đánh gãy chân hắn, ném vào nhà tù giam hắn ba năm mới được!"

Dữu Khánh khoang tay tại trước bụng, một tay gãy gãi lên mu một bàn tay khác.

Văn Hinh cũng không biết có nghe vào được hay không, tiếp tục yên tĩnh viết, đột nhiên hỏi một câu: "Ngũ ca đang làm gì?"

Tiểu Hồng: "Ta nào biết được, nếu phải không bảo A Khánh hỏi một chút."

Văn Hinh đặt bút xuống, đứng lên, "Không cần, chúng ta cũng đã có mấy ngày chưa đến chỗ đại bá rồi, trực tiếp đi thăm Ngũ ca là được."

Đi gặp Văn Ngôn An? Dữu Khánh có chút sững sờ.

Chủ tớ hai người đã đi ra khỏi đình, vượt ngang qua bên cạnh hắn.

Tiểu Hồng quay đầu lại nhìn một cái, phất tay kêu gọi: "A Khánh, còn ngốc ở đó làm gì, đi mau a!"

"Ách…" Dữu Khánh lúc này chạy chậm theo sau, không phải cùng đi theo mà là ôm bụng xin nghỉ: "Tiểu thư, bụng ta có chút khó chịu, thật sự là không tiện…" Ý rất rõ ràng, không tiện đi theo tới đó.

Tiểu Hồng cau mày, "Đang rất tốt, tại sao lại đau bụng rồi?"

Dữu Khánh: "Có thể là chưa ăn qua đồ ngon, đến chỗ tiểu thư nơi này đồ ăn quá ngon nên vẫn chưa thích ứng."

“Di, thật ghê tởm, ngươi trở về đi, đừng đi theo nữa.” Tiểu Hồng đã trực tiếp làm chủ, với cái lí do này quả thực cũng không tiện quá miễn cưỡng.

Dữu Khánh như được đại xá rời đi.

Văn Hinh không có tỏ bất cứ thái độ gì, ngay cả đầu cũng không quay lại, vẫn y nguyên đi tới trước như cũ, ánh mắt sáng ngời có nét cười, môi cắn thật lâu không thả.

Nếu như nói, lúc trước chữ viết trên hai tờ giấy tương đồng chỉ khiến nàng hoài nghi là xuất phát từ trên tay một người, như vậy thì hiện tại, nàng đã có chín thành nắm chặt, hạ nhân này của mình tám chín phần mười chính là người trong truyền thuyết kia.

Lúc này, tâm tình của nàng không cách nào hình dung, vừa vui mừng vừa kích thích, còn có một chút khẩn trương, nàng muốn xé vỡ tầng cửa sổ giấy kia, nhưng lại không dám.

Không giống lúc đầu, nàng chỉ muốn xác nhận có phải là người kia hay không.

Khi người ta có thể bình thường tại bên cạnh mình, nàng lại có phần sợ, sợ khi mình phá vỡ màn cửa sổ giấy đó thì lưu không được hắn, người ta rõ ràng có ý giấu giếm thân phận. Nhưng nếu như một mực không lộ sự thật thì nàng lại có cảm giác không giải được khát. Nàng thật sự hi vọng đối phương có thể dùng thân phận A Sĩ Hành giao lưu với nàng, đó là một loại khát vọng tâm hồn.

Nàng không có nói sai, quả thực đi đến phía bên đại phòng, nhưng cũng chỉ là đi lướt qua một chút, sau đó liền rời đi, lại trực tiếp trở về Ngọc viên.

Lại trở về trong đình kia, viết viết họa họa.

“Bung không có việc gì rồi đi?” Tiểu Hồng tại bên ngoài đình quan tâm hỏi.

Dữu Khánh xoa bụng, "Thoải mái hơn nhiều."

Trong đình, Văn Hinh chợt nghiêng đầu nhìn đến, hỏi: "A Khánh, ngươi có nguyện ý một mực tại Văn phủ làm gia đinh không?"

Lời nói đột xuất đó khiến cho ngay cả tiểu Hồng đều ngây ngẩn cả người.

Dữu Khánh hơi giật mình, ngay lập tức nghĩa chính ngôn từ mà thể hiện lòng trung, "Nguyện một mực đi theo tiểu thư, vì tiểu thư ra sức khuyển mã chi lao."

Văn Hinh: "Vì sao?"

Chương 245: Nghiệt Linh đan

Có thể vì sao? Dữu Khánh không thể nói lời nói thật, "Để báo ơn tri ngộ tiểu thư, nếu như không có tiểu thư dẫn dắt, nhỏ vẫn còn tại trong Tạp vật gian."

Văn Hinh nhìn kĩ hắn nói: "Ngươi thật sự có thể một mực tại bên cạnh ta dốc sức sao?"

Dữu Khánh: "Chỉ cần tiểu thư không ghét bỏ."

Văn Hinh thần tình có chút phức tạp, ra vẻ lẩm bẩm: "Chỉ mong ngươi có thể nói lời nói giữ lời."

Đối với Dữu Khánh mà nói, mình tuyệt đối là nói chuyện giữ lời, tiền đề là Văn Hinh có thể xem hắn là tâm phúc, có thể đem sản nghiệp của hồi môn khổng lồ kia giao cho hắn quản lý.

Hắn cũng minh bạch biểu hiện của mình rất trọng yếu, cho nên một mực ra sức thể hiện.

Vô cùng chịu khó là một phương diện, các công việc chân chạy trong trong ngoài ngoài Ngọc viên gần như được một mình hắn bao hết, cũng nỗ lực lý giải tất cả sự vụ liên quan với Ngọc viên, đem người và sự việc liên qua tới Ngọc viên chăm sóc rất tốt, nỗ lực đem mình đắp nặn thành một cái gia đinh cao cấp có năng lực cũng đáng giá tin cậy.

Hắn muốn cho Văn Hinh biết rõ nàng không tìm sai người, cũng muốn cho người của Văn phủ biết rõ Văn Hinh không tìm sai người.

Vì khoản của cải hồi môn kia của Văn Hinh, hắn có thể nói là đang nỗ lực phấn đấu.

Chí ít từ kết quả sơ bộ đến xem, thì giống như tiểu Hồng đã vỗ lồng ngực hắn, nói: A Khánh ngươi rất không tệ a!

Ngược lại là phía bên Văn Hinh, luôn khiến cho Dữu Khánh trong đầu có chút không hiểu, cảm thấy trong ánh mắt Văn Hinh nhìn mình thường xuyên có một loại cảm giác là lạ khó tả.

Theo sau Văn Hinh có một cái chỗ tốt lớn nhất, chính là dùng danh nghĩa của Văn Hinh thì có thể tùy thời đi ra Văn phủ, xem như là ba ngày hai ngày lại đi ra ngoài làm chân chạy mua chút đồ vật cho Văn Hinh hoặc tiểu Hồng.

Ngẫu nhiên cũng sẽ đụng mặt với Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết một lần, lẫn nhau hiểu rõ một chút tình huống, trên đại thể vẫn là tận lực tránh gặp mặt nhau, suy nghĩ cho đại cục.

Phái bên Tây tạp viện, Dữu Khánh cũng thỉnh thoảng đi gặp Lưu Quý một chút, một ít chuyện không hiểu quả thực phải thỉnh giáo với người ta.

Theo Lưu Quý nói, sau khi hắn tiến vào Ngọc viên, quả thực rước lấy không ít người đố kị, may là tại chỗ Tam tiểu thư không người dám chọc, nếu không khẳng định có không ít người tìm hắn gây phiền phức.

Phương diện này, Dữu Khánh cũng đã cảm giác được, trên đường thường gặp phải gia đinh không cho hắn sắc mặt hòa nhã.

Cũng may hắn có lý tưởng, có mục tiêu phấn đấu, có thể chịu, không chấp nhặt, nhìn thấy người nào đều tận lực khách khí, lời khó nghe thì xem như không có nghe được…

Trong đình bên bờ hồ, Trâu Vân Đình tách khỏi sư muội, một mình ở bên trong tĩnh tọa, đợi đã lâu, người cần đợi cuối cùng xuất hiện.

Là Dữu Khánh, một tay ôm một cái đàn cổ, một tay nhấc giỏ trái cây, vội vã đi đến.

Đàn cổ là đem đi sửa đã sửa xong rồi, trái cây thì là chút trái cây dại thuận tay mua trên đường.

Khi trông thấy Trâu Vân Đình trong đình, hắn xem như không có phát hiện ra, muốn đi vượt qua.

Trâu Vân Đình lại ngang nhiên kêu gọi, "Ngưu Hữu Khánh, tới đây một chút."

Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh, đành phải đi đến, còn làm bộ làm tịch cúi đầu khom lưng cho người khác nhìn, miệng thì hỏi; "Tổn thương khỏe rồi?"

Trâu Vân Đình hỏi: "Nghe nói ngươi đến Ngọc viên, làm người bên cạnh Văn Hinh?"

Dữu Khánh: "Mắc mớ gì đến ngươi?"

Trâu Vân Đình âm thầm cắn răng hỏi: "Không ngại nói rõ ra đi, ngươi đến cùng muốn như thế nào?"

Dữu Khánh: "Ta không muốn thế nào cả. Nếu như ngươi không tìm ta phiền phức, thì ta vĩnh viễn sẽ không vạch trần chuyện của ngươi. Đối với điểm gian tình này của ngươi, ta không có bất cứ hứng thú

gì. Về sau mọi người duy trì một chút khoảng cách, ngươi đừng tìm ta, ta cũng không sẽ vướng mắt ngươi."

Trâu Vân Đình trầm giọng nói: "Người khác cho ăn, Tử Long không ăn, chỉ có ngươi cho mới ăn, bây giờ xem ra là có kỳ hoặc khác, chẳng lẽ ngươi chính là hướng Văn Hinh mà tới?"

"Ngươi suy nghĩ nhiều. Ta nói lại lần nữa, ta không chọc ngươi, ngươi cũng không nên chọc ta." Dữu Khánh ném xuống lời nói liền rời đi, lười để ý tới.

Trâu Vân Đình thần tình phức tạp…

Mặt trời chiều hạ xuống, đứng ở trên gác cao, nhìn thấy tận mắt chân trời, một mảnh huy hoàng.

Dựa vào lan can, Văn Mậu cầm tay vịn khom lưng thở dốc, "Ai, năm tháng không buông tha người, thật là đã già rồi, leo không nổi rồi."

Văn Khôi đỡ ở một bên, vỗ vỗ phía sau lưng lão, giúp lão thuận khí.

Một lúc lâu sau, đã thường trở lại, Văn Mậu đối diện sự huy hoàng phía chân trời, hỏi: "Đảo mắt cũng gần một tháng rồi, tên gia đinh nơi Ngọc viên kia vẫn còn không có động tĩnh gì sao?"

Văn Khôi suy nghĩ một chút, chần chừ đáp: "Quả thực không có phản ứng gì, từ khi đến Ngọc viên, mọi việc đều là thành thành thật thật, hơn nữa đầu óc linh hoạt, làm việc cũng vô cùng nỗ lực và chịu khó, ngay cả tên to con và tên mập mạp kia cũng trở nên thành thật rồi, trước đây bình thường sẽ hỏi thăm tình huống Văn Xu các, bây giờ cũng không tiếp tục hỏi đến rồi. Nếu không phải đã biết rõ bọn họ không bình thường, thật đúng là nhìn không ra có vấn đề gì."

Văn Mậu: "Ẩn nhẫn càng sâu, mưu đồ có khả năng càng không nhỏ, nhìn chăm chú chặt vào không nên buông lỏng, là hồ ly sớm muộn sẽ lộ ra đuôi, ta trái lại muốn xem đến cùng là muốn làm gì."

"Vâng." Văn Khôi gật đầu.

Lúc này phía dưới có người chạy vội lên trên, giao một phong thư cho ông ta. Sau khi xem xong, ông ta bảo người lui xuống, bẩm báo cho Văn Mậu: "Lão gia, phía bên Thanh Liên sơn truyền đến tin tức, ngày mai, Lâm Chưởng môn sẽ phái người đưa Nghiệt Linh đan đến, để Linh sủng của Tam tiểu thư dùng."

Văn Mậu ừ một tiếng, "Việc này ngươi xử lý là được. Trước mắt quan trọng là văn hội, tỷ thí còn có mấy ngày thì bắt đầu rồi, Vũ Văn Uyên còn không có nói lúc nào tới sao?"

Văn Khôi: "Vũ Văn lão gia tử giống như rất không thích cháu trai mình trộn lẫn vào việc này, ý của Vũ Văn Uyên là, đến lúc đó hắn nhất định sẽ chạy tới hội kiến ngài, nhưng không nói là mình sẽ có tham gia hay không. Lão nô cảm thấy như vậy là được rồi, không cần tiếp tục bức bách làm gì, chờ khi hắn đến nơi rồi nói tiếp, đến lúc đó tự nhiên có thể nghĩ biện pháp để hắn thịnh tình không thể chối từ."

Văn Mậu vuốt râu không nói.

Chạng vạng hôm sau, Ngọc viên đột nhiên trở nên náo nhiệt, một đám người đi đến.

Văn phủ quản gia Văn Khôi và trưởng lão Phiền Vô Sầu Thanh Liên sơn tới rồi.

Còn có Tống Bình Bình và Trâu Vân Đình cũng tới. Một người khác chính là một trung niên nhân hành động cử chỉ trầm ổn, là Đại sư huynh của hai người, tên là Triển Lăng Siêu, tại Thanh Liên sơn đã có địa vị nhất định, cũng là đệ tử được Thanh Liên sơn lần này cố ý điều động tới Văn thị.

Dữu Khánh và tiểu Hồng tự nhiên là cùng theo Văn Hinh đồng thời lộ diện nghênh tiếp.

Dữu Khánh và Trâu Vân Đình đều làm ra vẻ không nhận biết nhau, ngay cả ánh mắt cũng không có bất cứ giao lưu gì.

"Khôi gia gia, sao mà ngay cả Phiền trưởng lão và Triển tiên sinh đều tới, hưng sư động chúng như thế là vì chuyện gì?" Văn Hinh có phần không rõ lí do, đối với Triển Lăng Siêu nàng cũng là nhận biết, các đệ tử của Phiền trưởng lão nàng đều nhận biết.

Phiền Vô Sầu nói: "Nha đầu, Chưởng môn thế nhưng là một mực nhớ đến ngươi nha, Linh sủng của ngươi cũng đã cai sữa không sai biệt lắm rồi, dạ dày hắn đã thích ứng với thức ăn bình thường, hắn đã có thể tiêu hóa đồ vật cứng một chút rồi, cho nên Chưởng môn cố ý sai Lăng Siêu đưa Nghiệt Linh đan tới cho ngươi."

Nghiệt Linh đan? Dữu Khánh âm thầm líu lưỡi, hắn tự nhiên biết rõ đó là thứ giá trị nghìn vạn, không thể không cảm khái với một con sủng vật của nhà kẻ có tiền!

"Tạ Chưởng môn, làm phiền Triển tiên sinh bôn ba." Văn Hinh liên tục hành lễ cảm tạ.

Triển Lăng Siêu mỉm cười xua tay, biểu thị không cần đa lễ, có sư phụ tại đây, y cũng không nói nhiều.

Văn Khôi: "Tam tiểu thư, ngươi có khả năng cũng không biết dùng Nghiệt Linh đan, không ngại đem Linh sủng tới để nhờ Triển tiên sinh hỗ trợ một chút."

"Được." Văn Hinh lập tức nghiêng đầu nói: "A Khánh, đi đem tới đây đi."

"Vâng." Dữu Khánh xoay người chạy nhanh đi.

Lúc này ánh mắt Trâu Vân Đình mới nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt Văn Khôi như có như không cũng hướng bóng lưng Dữu Khánh nhìn nhiều chút.

Tống Bình Bình thì đến bên cạnh Văn Hinh, đối với Dữu Khánh đã rời đi hất hất cằm, "Tên gia hỏa này dùng được không?"

Văn Hinh mỉm cười gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, Dữu Khánh liền đem tiểu cẩu kể cả lồng sắt cùng nhau đưa đến.

Đối với Dữu Khánh, tiểu cẩu rõ ràng vẫn còn có ấn tượng, ở trong lồng y nguyên vẫy đuôi không ngừng với hắn, nhìn ra được là rất muốn đi ra ngoài, mong đợi đối với Dữu Khánh tựa hồ rất cao.

Cái lồng đặt ở trước mắt mọi người, Dữu Khánh liền lui xuống.

Lúc này tiểu cẩu mới phát hiện mình bị một đám người vây xem, có chút không rõ lí do mà hết nhìn đông tới nhìn tây.

Triển Lăng Siêu nhìn về phía sư phụ, chờ ý của sư phụ, Phiền Vô Sầu gật gật đầu, y mới lấy ra một viên thuốc ánh vàng rực rỡ.

Ngay tại trước mặt mọi người, y chậm rãi đem viên thuốc vàng kim vặn mở ra, sau khi mở ra một nửa, dưới ánh nắng mặt trời chiều chiếu rọi xuống, bên trong kim hoàn hiện ra nhàn nhạt mịt mờ. Triển Lăng Siêu tương đem đồ vật trong kim hoàn đổ tại lòng bàn tay, mọi người mới nhìn thấy một viên đan hoàn màu tím lớn cỡ trứng chim cút, mịt mù lượn lờ, có hương thơm thấm vào gan ruột.

Tiểu Hồng kinh ngạc, lặng lẽ hỏi người bên người cạnh, "Bình Bình tỷ, đây là đan dược sao? Sao còn có phù vân lượn lờ."

Tống Bình Bình: "Đây là hiện tượng chỉ có loại thuốc gọi là tiên cấp đan dược mới có, gọi là đan khí."

Ở một bên, Dữu Khánh xem như đã mở rộng nhãn giới, hắn còn là lần đầu tiên tận mắt trông thấy đan hoàn cấp bậc này.

"Sư đệ." Triển Lăng Siêu nghiêng đầu ra hiệu một cái.

Trâu Vân Đình hiểu ý gật đầu, lúc này ngồi xổm xuống, mở lồng sắt ra, trực tiếp đem tiểu cẩu bắt lấy.

Triển Lăng Siêu tiếp nhận vào tay, bóp mở miệng tiểu cẩu, trực tiếp đem Nghiệt Linh đan ném vào trong cổ họng tiểu cẩu, sau đó buông tay ra hiệu xong rồi.

Trâu Vân Đình lại khom lưng đem tiểu cẩu nhét vào trong lồng sắt.

Mới đem cửa lồng đóng lại, tiểu cẩu liền ở trong lồng lui về phía sau, trong cổ họng không ngừng phát ra âm thanh "Khụ khụ" khọt khẹt, trước mắt bao người đột nhiên "Khụ" một tiếng, phun ra một viên thuốc, viên thuốc cho dù rơi trên mặt đất dính đất vẫn y nguyên là có hơi mịt mờ lượn lờ.

Nhổ Nghiệt Linh đan ra rồi? Mọi người đều không nói nên lời.

"Cái này…" Triển Lăng Siêu chỉ vào.

Tống Bình Bình vội nói: "Sư huynh, lúc trước Tử Long là không ăn thứ gì, chỉ cần là cưỡng ép đưa vào thì là có thể nhổ ra, chuyện thổ đồ vật xem như là do luyện mà ra."

Nghiệt Linh đan giá trị nghìn vạn không có khả năng lãng phí, sư huynh đệ liên thủ làm lại, tiểu cẩu lại nhổ ra, sau khi dùng nước đẩy trôi Nghiệt Linh đan vào, lại tiếp tục rót nước vào. Sau đó Triển Lăng Siêu phải dùng sợi dây, trực tiếp đem miệng tiểu cẩu trói lại, lúc này mới đem nó ném về trong lồng, "Nghiệt Linh đan không dễ hóa tan, không nên cởi sợi dây ra, trói ba ngày, sau ba ngày hẳn là có thể hóa tan toàn bộ thành đan dịch hấp thu hết."

Trâu Vân Đình khó giải thích nhìn xem Dữu Khánh một cái, có phần rất không yên tâm, chợt lên tiếng nói: "Sư huynh, dù sao cũng là thứ Chưởng môn dặn dò đem tới, giá trị nghìn vạn, ta xem còn là đưa đến chỗ chúng ta đi, giúp Tam tiểu thư trông chừng ba ngày rồi hãy cho trở về. Nếu có xuất hiện tình huống gì thì chúng ta còn có thể tùy thời xử lý."

Dữu Khánh đã nghe ra chút dị dạng, nhìn gã một cái, muốn hỏi xem gã có ý gì, là sợ lão tử sẽ từ trong miệng chó móc Nghiệt Linh đan ra sao?

Tống Bình Bình cũng nhìn sư huynh mình, khóe miệng giựt giựt.

Triển Lăng Siêu không tỏ thái độ, nhìn về phía sư phụ, người sau suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Đem về chỗ chúng ta trông ba ngày cũng được, Khôi tử, ngươi nói sao chứ?"

Văn Khôi: "Phiền trưởng lão, loại chuyện này khẳng định nghe các ngươi, các ngươi nói làm thế nào tốt thì cứ làm như vậy. Tam tiểu thư ngài nói sao?"

"Được." Văn Hinh đáp.

Vì vậy một nhóm người thành đàn đi tới, lại thành đàn rời đi, còn mang theo Tử Long một mực vẫy vẫy sợi dây buộc trên miệng cũng cất tiếng ô ô không ngừng.

Dữu Khánh thổn thức lắc đầu, cảm thấy con tiểu cẩu này thụ chút tội cũng đáng được, có đại lực như vậy giúp đỡ, một số năm sau hóa thành hình người hẳn phải là không thành vấn đề.

Mặt trời đã lặn, chủ tớ ba người cũng không ở lâu, cùng đi đến chính viện.

Trên đường, Dữu Khánh bỗng nhiên cúi đầu, tiếp đó quay đầu lại nhìn qua, chỉ thấy Đầu To chui ra từ trong tay áo hắn, lắc mình một cái, trốn vào giữa trời chiều.

Chương 246: Đổi chủ

Đầu To đã bay đi, hắn cũng chỉ là tùy tiện nhìn theo một cái, cũng không có quản nhiều, đã sớm quen việc nuôi thả rồi.

Cũng không sợ Đầu To sẽ có nguy hiểm gì, Đầu To chỉ lớn có chừng đó, chỉ cần không phát ra hồng quang thì người nào nhìn thấy cũng sẽ cho rằng đó chỉ là một con côn trùng bình thường, nếu không chủ động trêu chọc đến người thì không người nào sẽ làm gì nó, còn một ít loài chim thích bắt mồi thì lại không phải là đối thủ của Đầu To.

Đương nhiên, có lẽ là bởi vì sinh trưởng tại dưới đất, Đầu To vẫn là rất không quen ngang nhiên xuất đầu lộ diện tại ban ngày, bình thường đều phải chờ đến sắc trời sầm tối giống như bây giờ mới sẽ bay ra.

Tập mãi thành thói quen, Dữu Khánh tự mình đi theo Văn Hinh đến chính viện dùng cơm, không quan tâm đến Đầu To, cũng biết chỉ cần Đầu To duy trì cảnh giác, tu sĩ bình thường cũng rất khó bắt được nó…

Trên nửa đường, đám người Văn Khôi và Phiền Vô Sầu tách ra, người trước vốn có ý thiết yến khoản đãi Triển Lăng Siêu nhưng Triển Lăng Siêu từ chối khéo, cùng theo sư phụ rời đi.

Một nhóm mấy thấy trò trở về đến một tòa viện tại bên trong Văn thị, trong viện có một tòa lầu các, tên là Thanh Liên các, các đời trưởng lão nhập trú Văn thị đều cư trú tại nơi này.

Không còn ngoại nhân, thầy trò mấy người tại bên trong phòng nhỏ yên tĩnh ngồi nói chuyện một hồi, trao đổi về các sự việc trên Thanh Liên sơn và trong gia tộc Văn thị.

Khi tản đi thì Phiền Vô Sầu thoáng nhìn một chút tiểu cẩu đang còn không ngừng rên rỉ ô ô dày vò tại trong cái lồng ở bên cạnh, "Nhìn bộ dạng không thể yên tĩnh này của nó, sợ rằng thật đúng là phải có người trông chừng mới được."

Trâu Vân Đình nói: "Để ta lưu lại đi." Ý kiến là gã đề xuất, đương nhiên gã phải phụ trách.

Tống Bình Bình vội nói: "Sư huynh, ngươi tổn thương còn chưa khỏi hẳn, không thích hợp thức đêm, còn là để cho ta đi."

Phiền Vô Sầu: "Cũng được, đêm tối để cho Bình Bình gác đêm, ban ngày lại đổi Vân Đình, hai người các ngươi ngày đêm thay phiên, thủ nó ba ngày đi."

Trâu Vân Đình và Tống Bình Bình nhìn nhau, rồi đồng thời chắp tay đáp, "Vâng."

Sau đó Tống Bình Bình lưu lại, ba người khác cùng nhau đi ra cửa, vừa đi vừa trò chuyện.

Triển Lăng Siêu: "Sư đệ, còn chưa tìm được người đả thương ngươi sao?"

Trâu Vân Đình: "Tạm thời không có đầu mối."

Triển Lăng Siêu: "Đột nhiên toát ra một người đem ngươi đả thương, sẽ không có một chút manh mối nào sao? Đây chính là tại Ninh châu thủ phủ phồn hoa a."

Phiền Vô Sầu: "Ngày đó mưa lớn, bên ngoài căn bản không có người nào qua lại, hung thủ lại che mặt, sau việc thì ngay cả một người chứng kiến cũng tìm không được, hiển nhiên là có chủ mưu từ lâu."

Triển Lăng Siêu: "Ý đồ đả thương sư đệ là gì? Bản thân sư đệ cũng không có hoài nghi một đối tượng nào sao?"

Trâu Vân Đình: "Sư huynh, ta quả thực rất kinh ngạc, đi theo bên người sư phụ để tu hành, trên cơ bản cũng không rời sư phụ quá xa, cũng không đắc tội người nào, không biết vì sao có người tập kích ta."

Nghe âm thanh trao đổi ở bên ngoài, đã ngồi trở lại trên ghế, Tống Bình Bình nhìn tiểu cẩu ở trong lồng dày vò rên rỉ ô ô, lập tức cái miệng làm ra hình dạng đang phát âm, không biết mắng cái gì, sau cùng thì bĩu môi, có vẻ như thở phì phì tức giận.

Việc nàng thích Trâu Vân Đình, mọi người đều biết, chỉ cần tại bên cạnh Trâu Vân Đình, trên cơ bản tâm tư của nàng đều đặt tại trên người Trâu Vân Đình, cho nên có thể cảm giác được một ít tâm tư của Trâu Vân Đình, nàng cũng đã sớm nhận thấy sư huynh có ý với Văn Hinh.

Theo nàng, sau khi Tử Long phục đan, ngay cả miệng cũng đã trói lại, cũng không thổ đan ra được rồi, còn có thể có chuyện gì? Sư huynh muốn đem Tử Long tới đây, đơn giản chính là vì để tương lai thuận lợi tiếp xúc với Văn Hinh.

Buồn bực, bất mãn, nhưng hết lần này tới lần khác nàng vẫn phải chủ động trông chừng giúp sư huynh, vì vậy cũng là đang tự mình

giận mình.

Đợi cho tâm tình hơi chút ổn định, nàng bắt đầu khoanh chân đả tọa, chuẩn bị tiến nhập trạng thái tu luyện, thời gian như vậy trôi qua cũng rất nhanh.

Nào ngờ, thủy chung khó mà tĩnh tâm ngưng thần, không có cách nào, tiểu cẩu bị giam giữ trong lồng sắt ngay tại bên cạnh, tiểu cẩu vẫn một mực rên rỉ ô ô không chết không ngừng, mặc dù không có gào rống kêu to, nhưng ngay tại bên cạnh cũng đủ ầm ĩ mệt người.

Nàng thế nhưng đã biết rõ tiểu cẩu có thể dày vò cỡ nào, đừng xem tiểu gia hỏa còn nhỏ, thể lực đặc biệt tốt, có thể dày vò một ngày một đêm không ngừng.

Vừa nghĩ đến việc này, nàng lập tức cảm thấy đau đầu, đã biết đêm nay sợ là gian nan, cứ phải chịu đựng ba đêm như vậy a.

Chính mình chủ động yêu cầu, sự tình đã định rồi, nàng cũng chỉ có thể nhận mệnh mà thôi.

Đến khi chịu đựng thực sự không nổi nữa, nàng đi ra cửa một chuyến, tìm hai quyển sách đến xem, tại dưới ngọn đèn đọc đọc, không bao lâu liền lệch đầu sang một bên, ngủ gục rồi.

Đây là bệnh cũ của nàng, đọc sách một hồi liền buồn ngủ, dù bị tiểu cẩu dày vò vẫn ngủ được.

Ông long!

Đang ngủ say thì tiểu cẩu đột nhiên quay cuồng một trận mãnh liệt, cái lồng phát ra động tĩnh khá lớn, làm cho nàng giật mình tỉnh lại.

Bên trong phòng đen kịt, phát hiện đèn đã tắt rồi, kích thích bấc đèn, lần nữa thắp đèn sáng lên, lau lau nước miếng nơi khóe miệng, rồi nhặt quyển sách rơi trên mặt đất lên, cũng quên luôn trông chừng cái gì, tùy tiện lật một trang sách tiếp tục nhìn xem.

Đã ngủ qua một trận, lần này tiếp tục xem sách thì cũng không dễ dàng buồn ngủ như trước, thật sự là không đọc tiếp được nữa, ném sách sang một bên, tiếp tục chịu đựng.

Một mình một người tại trong phòng, tiếp tục chịu đựng thêm một canh giờ, cũng không biết mấy sư huynh đang làm gì, tâm tư lật qua lật lại có phần chịu đựng không nổi nữa.

Về sau suy nghĩ, trong viện này đều là tu sĩ, căn bản không có người nào có thể tùy tiện tới gần nơi đây, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Nàng liền đứng dậy đi ra ngoài.

Trước khi đi ra ngoài thì không quên khóa cửa lại, đi thẳng tới Thanh Liên các ở bên ngoài, muốn đi lên nhìn xem sư huynh mấy người đang làm gì, đồng thời vừa có thể chú ý thủ gian phòng phía dưới, ở trên các còn có những tu sĩ khác để nói chuyện phiếm, vừa có thể nhìn xem cảnh đêm.

Ngã mình nằm úp sấp lên trên tay vịn lầu các, hứng gió đêm, nhìn ngôi sao, quả thực cảm thấy thần thanh khí sảng hơn nhiều.

Trong gian phòng cửa sổ đóng chặt, đang ô ô dày vò trong lồng, tiểu cẩu đột nhiên dừng rên, xoay người quay đầu lại nhìn chăm chú về phía một góc nóc nhà.

Trên một góc nóc nhà, từ giữa đấu củng có một con côn trùng bò ra, không phải con gì khác, chính là Đầu To.

Nó đã sớm tới, là theo tiếng tiểu cẩu kêu rên ô ô mà theo tới.

Nhưng mà nó tương đối sợ người lạ, tính cảnh giác cũng cao, có người xa lạ tại đây, nó là không dám dễ dàng lộ diện, nhận thấy người đã rời đi, yên tĩnh ẩn núp một hồi, khi xác định đã không còn động tĩnh dị thường gì khác, nó mới lén lút hiện thân, cũng giống như lúc nó tại trong dung nham dưới mặt đất lúc trước vậy.

Vẫy cánh, từ trong đấu củng bay ra, nhẹ nhàng rơi tại trên lồng sắt, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn tiểu cẩu ở bên trong, đối với bộ dáng bị trói im miệng đó của nó, tựa hồ có chút nghi hoặc không lý giải được.

Kỳ thực từ lúc ăn qua xương thừa còn lại của tiểu cẩu thì nó gần như mỗi đêm đều sẽ quan sát tiểu cẩu.

Tại Tạp vật viện là như thế, sau khi tiểu cẩu trở về Ngọc viên cũng là như thế, lúc đó Dữu Khánh còn chưa có được điều đến Ngọc viên, Đầu To kỳ thực đã trước một bước quang lâm Ngọc viên, tại ban đêm bay lượn tại trên không Văn phủ, theo hướng âm thanh tiểu cẩu mà bay đi.

Sau khi Dữu Khánh đến Ngọc viên, vậy thì càng thuận lợi hơn rồi, mỗi đêm Đầu To đều sẽ tới quan sát tiểu cẩu, giống như hiện tại vậy, thủ tại trên lồng sắt một lần liền sẽ chờ rất lâu.

Không có biện pháp, điều kiện sinh hoạt có hạn chế, Dữu Khánh cũng không tiện tại Văn phủ thu thập xương cốt cho Đầu To ăn, sợ bị người phát hiện thấy dị thường. Vấn đề là Ngọc viên chỗ Văn Hinh này vậy mà không khai lò nấu cơm, hiếm thấy, Dữu Khánh muốn chừa lại chút xương cũng không có, chỉ có thể là len lén cho Đầu To ăn Linh Mễ.

Cứ ăn hoài một loại thức ăn, đổi thành người nào đều nguyện ý thay đổi khẩu vị, Đầu To cũng như vậy, nó đã rất lâu không gặm xương rồi.

Thế nhưng mà bây giờ tiểu cẩu cũng không còn ăn thịt, nào có xương cốt cho nó gặm.

Mỗi lần Đầu To đều đem theo nỗi lòng mong đợi mà đến, không chút thu hoạch mà về, cũng may nó có là thời gian.

Nhìn thấy Đầu To phủ xuống, tiểu cẩu giống như thấy được cứu tinh, chi trước lập tức chống tại trên vách lồng dựng đứng người lên,

đem miệng áp sát phía trên, thể hiện cho Đầu To nhìn thấy sợi dây trói miệng.

Ý đồ trong động tác của nó rất rõ ràng, muốn bảo Đầu To giúp nó cởi ra sợi dây trên miệng, cầu người không được, cũng chỉ có thể là cầu một con côn trùng rồi.

Bởi vì nó biết rõ Đầu To có năng lực này, nó tận mắt nhìn thấy khí phách của Đầu To, đó là kẻ có thể gặm xương cốt, là kẻ mà ngay cả xương còn có thể dễ dàng cắn vỡ, cắn đứt sợi dây này trên miệng nó là quá dễ dàng.

Nhưng mà ngôn ngữ không thông, Đầu To không hiểu nó là có ý gì.

Giống như thường ngày, giống như những đêm tối lúc trước, Đầu To cứ như vậy tựa tại trên lồng sắt mà nhìn nó, thủ nó, dám xằng bậy thì phun đốm lửa lên mặt nó.

Tiểu cẩu nằm úp sấp ở đó rên rỉ đã lâu, hai cái chân sau cũng đứng tê mỏi rồi, thấy không được giải cứu, cuối cùng lảo đảo rơi xuống, yếu ớt nức nở, hai trảo tiếp tục đưa lên mặt cào cào xuống.

Có một số việc quả thực là có công mài sắt, có ngày nên kim.

Người muốn xin giúp đỡ không còn thấy, xin côn trùng giúp đỡ cũng không đề ý tới, nó triệt để buông tha trông chờ vào ngoại lực tương trợ, tại tự bản thân nó kiên cường bất khuất cào cào xuống, sợi dây trói miệng dần dần buông lỏng ra.

Khi đã được buông lỏng thì nhanh rồi, không bao lâu sau sợi dây buộc ngoài miệng nó nguyên vẹn mà thoát ra, rơi xuống.

Miệng vừa được tự do, trong cổ họng tiểu cẩu lập tức phát ra âm thanh "Khọt khọt", chỉ chốc lát sau thì phun ra một đồ vật, còn mang theo hôi mù mịt mờ lượn lờ, chính là viên Nghiệt Linh đan lúc trước ép tưới vào bụng kia.

Tính cách nó vẫn là cương liệt như vậy, chỉ cần không phải chính nó chủ động nguyện ý ăn, ép nó nuốt vào cái gì nó liền sẽ thổ ra cái đó.

Trên lồng sắt, Đầu To lệch cái đầu, theo dõi thứ nó phun ra, thân thể trượt một cái, liền bay tiến vào trong lồng, nhìn chằm chằm quan sát đồ vật kia, hiển nhiên là bởi vì chưa thấy qua.

Đã phun ra được đồ vật, tiểu cẩu cao hứng xoay chuyển, thiếu một chút đạp đến đồ vật vừa phun ra, Đầu To "Tích" một tiếng, một đám đốm lửa bay ra cảnh cáo.

Bị đốt cháy mấy sợi lông, tiểu cẩu sợ đến mức vội hướng trong góc rụt mình lại, sau cùng ngoan ngoãn nằm úp sấp tại đó tỏ ra yếu kém, không dám vọng động nữa.

Đối với rất nhiều động vật mà nói, lửa là có tính áp chế bẩm sinh.

Đầu To dùng miệng đụng đụng viên thuốc lượn lờ hơi mù kia, sau cùng thử răng rắc cắn một miếng, hơi nhai nhai rồi nuốt xuống, lại nghiêng trái nghiêng phải nhìn chằm chằm viên thuốc, rõ ràng phát hiện thấy lần này "Xương cốt" do tiểu cẩu phun ra ăn vào có cảm giác không được tốt.

Do dự hồi lâu, nhưng vị đạo tựa hồ cũng không phải không thể tiếp thu, chí ít cứng rắn, cũng có cảm giác như gặm xương cốt.

Hoặc là nói, đồ vật này ăn vào trong bụng làm cho nó có cảm giác gì đó.

Nói chung, nó bắt đầu ôm viên thuốc kia răng rắc răng rắc một mạch gặm ăn.

Trong tình huống bình thường, nó một miếng thấy không thích hợp thì sẽ không ăn, nhưng có thể có cục diện hiện tại này là bắt nguồn từ gà nướng Dữu Khánh mua về tại đêm muộn kia.

Miệng của nó quả thực rất sắc bén, không bao lâu sau, một viên Nghiệt Linh đan đã bị nó mạnh mẽ gặm đi gần nửa.

Cuối cùng, toàn bộ một viên Nghiệt Linh đan chảy vào bao tử nó, đem bao tử nó căng tròn lên như một quả trứng nhỏ.

Ăn xong rồi, nó ưỡn bụng bự bay lên, lại rơi tại trên lồng, ở đó chờ.

Cuối cùng Tiểu cẩu đã dám thả lỏng tự nhiên mà ở trong lồng đi lại, thỉnh thoảng hướng Đầu To ở phía trên gào thét hai tiếng, như muốn nói chuyện với Đầu To.

Nhưng nó vừa cất tiếng kêu lên, lập tức kinh động người ở bên ngoài, rất nhanh liền có tiếng bước chân truyền đến.

Đầu To lập tức lắc mình bay đi, lại chui vào bên trong đấu củng trên góc nóc nhà.

Chương 247: Vị hôn phu

Khóa cửa kêu lách cách, cửa mở ra, người tới không phải ai khác, chính là Tống Bình Bình tại trên tháp nghe được tiếng tiểu cẩu kêu.

Không phải đã bị cột miệng rồi sao? Tại sao kêu ra tiếng được?

Chạy về tới, đẩy cửa tiến vào nhìn, phát hiện sợi dây cột miệng tiểu cẩu quả nhiên đã lỏng rơi ra.

Đây chỉ là thứ yếu, trọng điểm là sợ tiểu cẩu lại đem Nghiệt Linh đan nhổ ra, giá trị Nghiệt Linh đan không ít, đó cũng không phải là "Cẩu thực", cũng không thể lãng phí, nếu không cần gì phải cố ý lưu lại một người tại nơi này trông chừng.

Lúc này nàng xách lồng sắt lên kiểm tra, phát hiện trong lồng không có, ánh mắt lại nhanh chóng đảo qua bên trong phòng.

Cũng may gian tĩnh thất này chỉ có mấy cái bàn, đơn giản rõ ràng, không có bố trí gì dư thừa, cúi người nhìn lui nhìn tới mấy lần sàn nhà bên trong phòng, quan sát rõ ràng.

Không nhìn thấy được Nghiệt Linh đan, Tống Bình Bình thở phào nhẹ nhõm, đánh giá là bởi vì đã ăn vào lâu như vậy nên không có nhổ ra.

Nói chung không quản thế nào, đều phải là đem miệng tiểu cẩu trói lại, vạn nhất vẫn chưa kịp nhổ ra thì sao chứ?

Bắt tiểu cẩu ra khỏi lồng, cầm lấy sợi dây trói lại, lần này đã có kinh nghiệm, đem đầu dây thừng buộc vào trên cổ tiểu cẩu, đề phòng lại bị nó lay cào xuống.

Bị ném trở vào trong lồng, tiểu cẩu lại bắt đầu rên rỉ ô ô, rất nhanh liền khóc ướt hai mắt.

Liều mạng dày vò cũng vô dụng, Tống Bình Bình sẽ không cho nó tự do…

Một ngọn cô đăng, hai tay làm gối, bên trong hiên các, Dữu Khánh nằm ở trên giường khó ngủ, bên ngoài truyền đến tiếng đàn du dương.

Hắn biết là Văn Hinh đang đánh đàn, nữ nhân đó cầm kỳ thư họa mọi thứ đều biết.

Theo trong lỗ đấu củng bò ra, Đầu To bay trở về hạ xuống, Dữu Khánh ngắm nhìn, ít nhiều có chút kỳ quái, cảm giác hôm nay Đầu To trở về có phần hơi sớm.

Rất nhanh, liền phát hiện thấy bụng Đầu To căng tròn bay trở về, hắn không khỏi ngồi dậy.

Đầu To trực tiếp bay rơi tại một góc bàn, sau đó liền nằm úp sấp ở đó bất động.

Tình huống gì? Dữu Khánh hiếu kỳ, đứng dậy quan sát một chút, không biết Đầu To lần này là chạy đi ra ăn thứ gì đó trở về.

Trọng điểm là, chưa bao giờ thấy Đầu To bay với cái bụng to, nó hóa thực rất nhanh, hơn nữa là cực nhanh vô cùng, trong bụng giống như là cái lò thiêu, phóng cái rắm, bao tử liền bình thường trở lại.

Ôm cái bụng bự bay trở về, đã ăn phải thứ gì khó tiêu hóa hay sao?

Hắn nhìn chằm chằm Đầu To tỉ mỉ quan sát một hồi, còn đưa tay bắt lên liên tục nhìn nhìn nhiều lần, phát hiện Đầu To rất bình thường, cũng không có thể hiện ra bất cứ dấu hiệu gì không khỏe.

Lại đem Đầu To thả lại trên bàn quan sát, cảm giác chỉ là không thích động đậy.

"Đầu To, xuất môn cũng không thể ăn bậy ăn bạ a!" Dữu Khánh nói thầm thể hiện sự lo lắng của mình.

Một đêm này, hắn không ngủ, gần như một mực chú ý quan sát, Đầu To đã là thứ đáng giá nhất của hắn, nếu như xảy ra vấn đề gì, vậy thì hắn sẽ gặp tổn thất lớn.

Kéo dài đến hừng đông, bao tử Đầu To vẫn căng tròn, vẫn là không thể phóng ra rắm, tựa tại một góc bàn, không chút động đậy, có khi khiến người có cảm giác như là có phải đã chết rồi hay không, đưa tay đụng một cái, lại phát hiện vẫn còn sống.

Trời đã sáng lên rồi, hắn còn có việc phải làm, không thể một mực trông chừng Đầu To, trước tiên vội vã đi rửa mặt, về sau bắt đầu tại Ngọc viên tuần tra.

Nếu có nơi nào không sạch sẽ thì sẽ gọi người quét dọn lần nữa, có địa phương không thích hợp thì sẽ gọi người đến chỉnh lý lại, trong trong ngoài ngoài, mấy chuyện lặt vặt linh tinh thượng vàng hạ cám cũng rất nhiều.

Bây giờ chức trách của hắn đã tương tự quản gia Ngọc viên, đây cũng là chuyện hắn muốn, về sau khi Văn Hinh lập gia đình, Vũ Văn gia khẳng định sẽ không dùng người của Văn phủ làm quản gia, vậy thì hắn liền có thể sẽ đi giúp Văn Hinh giám thị quản lý sản nghiệp trong tay rồi.

Chờ đến khi Văn Hinh lộ diện đi ăn sáng, Dữu Khánh đã đem một ít việc vặt vãnh xử lý không sai biệt lắm rồi.

Sau khi ăn sáng trở về, ánh nắng đẹp đẽ, Văn Hinh theo thường lệ một mình tại trong vườn đi dạo vài vòng, không cần bất cứ kẻ nào đi cùng, kể cả tiểu Hồng.

Dữu Khánh cũng chỉ có thể là đứng ở trong vườn nhìn từ xa xa.

Tiếp xúc lâu, liền sẽ phát hiện, đây tựa hồ là một thói quen sinh hoạt của Văn Hinh, không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, có khi là đi dạo tại lúc chạng vạng tối.

Đi vài vòng trở về, Văn Hinh lại tiến vào trong đình ngồi xuống, trên bàn đá có trà ngon tiểu Hồng pha sẵn.

Mà bản thân tiểu Hồng thì không biết đang trò chuyện với người nào phía bên chính viện.

Không bao lâu sau, tiểu Hồng có vẻ vô cùng hưng phấn chạy tới, lớn tiếng ồn ào vừa chạy vào trong đình vừa báo hỉ: "Tiểu thư tiểu thư, tới rồi, Vũ Văn công tử tới rồi."

Cách đó không xa, Dữu Khánh cũng nghe được, nghe tiếng thì quay đầu lại nhìn đến, kinh ngạc.

Văn Hinh thoáng sửng sốt, ngay lập tức mặt chợt ửng đỏ, "Nhỏ giọng chút, la to làm gì?"

Tiểu Hồng: "Vũ Văn công tử đang nói chuyện phiếm với tộc trưởng gia gia a, tiểu thư, chúng ta có nên đi nhìn lén một chút hay

không?”

Văn Hinh phì một tiếng, “Không biết xấu hổ không ngượng sao, nói gì vậy chứ?”

Tiểu Hồng: “Không phải a, là ý của phía bên chính viện, để cho tiểu thư ngươi an tâm.”

Ngay cả trong ánh mắt đều cất giấu bối rối, Văn Hinh cấp tốc thoáng nhìn Dữu Khánh phái bên này, lại phù phù nói, “Nói bậy gì chứ?”

Dứt lời liền cấp tốc đứng dậy, bước nhanh rời đi, mang theo một cỗ mùi thơm nhàn nhạt đi qua trước mặt Dữu Khánh, vội vã tiến vào thư phòng, cót két đóng cửa lại.

Tiểu Hồng cũng đã đi tới, buông tiếng thở dài, “Hết rồi, chỉ sợ ngay cả bữa trưa tiểu thư cũng sẽ không đi ra ăn rồi.”

Dữu Khánh thử hỏi: “Tiểu thư và Vũ Văn công tử chưa từng gặp mặt sao?”

Tiểu Hồng lắc đầu: “Trước khi xuất giá không tiện gặp mặt đi?”

Dữu Khánh suy nghĩ cũng phải, đại hộ nhân gia nhiều quy củ, lúc trước tại kinh thành, Chung gia giống như cũng là như thế, đến nay hắn còn chưa thấy qua dung mạo Chung Nhược Thần như thế nào. Hắn lại có điểm không lý giải được, “Hôm nay không phải cũng là chưa gả sao? Vì sao lại có thể gặp rồi?”

Tiểu Hồng than thở: “Lúc đầu, khi tộc trưởng tìm Vũ Văn gia đính hôn, Vũ Văn gia đã nói rồi, để Vũ Văn công tử trước tiên lấy công danh rồi cưới vợ, sau khi đề danh Bảng Vàng sẽ thành thân, đó là hôn kỳ. Vốn là năm nay tiểu thư đã tiến vào cửa Vũ Văn gia rồi, nào ngờ năm ngoái trước khi vào kinh thành đi thi, Vũ Văn công tử đột nhiên sinh bệnh, bỏ lỡ kỳ thi kia, vì vậy, bây giờ hôn kỳ cũng bị kéo dài ra, tối thiểu phải qua hai năm, chờ xong kỳ thi tới đã. Tiếp tục

kéo dài hai ba năm a, có khả năng ý của tộc trưởng là để cho hai người gặp một lần, cũng an tâm."

Dữu Khánh nhíu mi: "Gặp một lần thì có thể an tâm cái gì?"

Tiểu Hồng ôi chao, nói: "Dung mạo Tiểu thư chúng ta không xinh đẹp sao? Tài mạo song toàn! Vũ Văn công tử nhìn thấy, tự nhiên sẽ an tâm, tự nhiên sẽ không dễ dàng có ý nghĩ khác. Nghe nói tướng mạo Vũ Văn công tử cũng rất tốt, tiểu thư trông thấy người tự nhiên cũng sẽ tâm lý kiên định a."

Dữu Khánh hắc hắc hai tiếng, "Vào kinh thành đi thi không có dễ dàng như vậy, hắn đã bỏ lỡ một kỳ rồi, một kỳ tiếp theo cũng vị tất có thể thi đâu."

Tiểu Hồng: "Làm sao có khả năng, Vũ Văn lão tiên sinh là văn đàn túc lão, cháu trai của ông ấy làm sao có khả năng thi không đậu, chỉ cần tham gia thì nhất định có thể thi đâu."

Dữu Khánh cười ha hả, "Vậy thì không nhất định, có một số người chính là không nghiêm chỉnh lên được mặt bàn, có một số người trước lúc nhập kinh kết quả thi rất tốt, nhưng một khi tham gia thi Hội, có người thi liên tục năm sáu bảy tám lần đều thi không đậu. Nếu như hắn vĩnh viễn thi không đậu, chẳng phải là tiểu thư sẽ phải vĩnh viễn chờ đợi?"

"Phi phi phi!" Tiểu Hồng nhổ liền mấy lần, chọc vào ngực Dữu Khánh, "A Khánh, miệng ngươi quá thối đi, ngươi là đang chú cho tiểu thư chúng ta không gả ra được sao?"

"Ách…" Dữu Khánh ý thức được đã nói quá lời rồi, vội giải thích: "Ta không phải có ý này, ta là cảm thấy, Vũ Văn gia uổng phí làm lỡ thanh xuân của tiểu thư, hôn kỳ mà bọn họ định ra kia không khỏi khinh người quá đáng, đường đường Văn thị, là nghìn năm gia tộc, làm gì cần phải nịnh bợ bọn họ?"

Tiểu Hồng hừ một tiếng, nhưng mà ngay lập tức lại thì thầm oán giận mấy câu, "Đợi tiếp hai ba năm, khi tiểu thư xuất giá thì tuổi là có hơi lớn rồi, sợ là sẽ khiến người chê cười a." Nàng ta lắc đầu, buông tiếng thở dài rồi cất bước đi về phía thư phòng.

Dữu Khánh đứng im nguyên chỗ, âm thầm nhắc nhở mình, vừa rồi mình là bị làm sao rồi, nói một đống lời vô dụng, không nên a!

Cho dù biết rõ nhắc nhở mình, nhưng hắn phát hiện thấy nỗi lòng mình y nguyên là khó bình tĩnh.

Lúc trước chỉ biết Văn Hinh có một vị hôn phu, tâm tính còn đỡ, vừa rồi đột nhiên nghe nói vị hôn phu kia đã tới, hơn nữa còn sẽ gặp mặt Văn Hinh, tâm tình hắn khó giải thích mà có phần không khống chế được, nói chung chính là cảm giác trong lòng rất uất ức.

Lúc trước liên tục nhắc nhở chính mình, mình là hướng về phía của hồi môn của Văn Hinh mà tới, hiện tại mới phát hiện thấy có một số việc thì ra là khó mà bỏ xuống như thế.

Rõ ràng đã thuyết phục bản thân mình, mộng tưởng hão huyền không hiện thực, mình chính là tới đây vì tiền, mình là một người chưởng môn, không có trách nhiệm nào trọng yếu hơn để gánh vác, thế nhưng là vì sao còn sẽ có cảm giác đau lòng?

Hắn vẫn còn kinh ngạc ngây ra, tiểu Hồng rồi lại đã đi ra khỏi thư phòng, trong tay còn bưng theo bàn cờ.

Khi chạm mặt, tiểu Hồng nhún vai: "Tiểu thư sợ là cũng tâm loạn rồi, nhất thời nửa hội là ra không được, chúng ta nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nào, lại cho ngươi một cái cơ hội luyện tập nâng cao."

Dữu Khánh đương nhiên biết rõ việc được gọi là luyện tập kia chính là chuyện gì, còn không phải là chơi cờ sao, lúc này xua tay nói: "Được rồi được rồi, ta làm tốt công việc của mình là được, thật sự không cần tiếp tục nâng cao."

Mấy ngày nay, hai người từng đánh mấy lần, Dữu Khánh đã quá biết rõ trình độ của nha hoàn này, so với mình, đó thật sự là một trời một vực, chơi cờ cùng loại người này có thể có được thú vị gì? Huống hồ hắn còn không dám tỏ vẻ mình rất lợi hại, còn phải hao hết tâm tư để nhường đối phương, làm cho đối phương bất động thanh sắc giành chiến thắng, việc này so với để mình thắng còn khổ cực hơn nhiều.

Hết lần này tới lần khác, tiểu Hồng dù trình độ chơi cờ vừa dở vừa thiếu sót nhưng lại thắng hắn thắng đến nghiện luôn rồi, hơi một chút liền nghĩ đến việc dạy hắn thế nào làm người.

Tiểu Hồng trừng mắt: "Cái gì gọi là không cần nâng cao? Người bên cạnh tiểu thư, cầm kỳ thư họa đều phải biết một chút, đi ra ngoài không thể khiến tiểu thư mất mặt, hiểu hay không? Nhanh chóng lại đây." Dứt lời trực tiếp đi vào trong đình bày cờ ra.

Dữu Khánh không biết nói gì, hắn chơi cờ đã sớm chơi chán ngấy rồi, chơi cờ vốn là một trong những việc hắn ghét nhất, loại cảm giác này hình dung như thế nào chứ? Cứ giống như mọi người khi còn bé đều thích chơi đùa bùn, về sau lớn lên, đã là người trưởng thành thì sau đó lại bị một đám tiểu hài tử níu kéo đòi cùng đi chơi bùn, làm sao có khả năng còn có hứng thú, thật sự là ngay cả việc qua quít cho qua cũng lười.

Nếu là ở nơi khác, hắn khẳng định lười để ý tới, nhưng trước mắt, hắn còn phải ôm bắp đùi tiểu Hồng, chỉ có thể miễn cưỡng vui cười mà tiến đến.

Nam nữ ngồi đối diện, ngươi tới ta đi đẩy tay, liên tục đan xen hạ cờ.

Sau một lúc đánh cờ, Dữu Khánh đã bắt đầu giả bộ kinh sợ, tính kế để tiểu Hồng chiếm thượng phong tới nghiền áp mình, hết lần này tới lần khác tiểu Hồng vẫn còn tại đó nói nói cười cười mà chỉ điểm hắn, hắn thì phải phối hợp tiếp tục biểu diễn.

Ngay tại lúc hắn cảm thấy chán ngấy, buồn nôn, đã sắp bị độc lật đổ, ánh mắt khẽ động, chỉ thấy trên con đường bọn họ thường đi chính viện ăn cơm kia có hai người đang chậm rãi tản bộ đi đến.

Một người là hắn nhận biết, nhân vật số 2 Văn thị, quản gia Văn Khôi.

Còn có một người trẻ tuổi hắn chưa từng bao giờ gặp qua, tao nhã, da bạch thanh tú, một bộ thanh sam phong nhã bắt mắt, nhìn qua liền thấy ngọc thụ lâm phong, giở tay nhấc chân đều có một cỗ giáo dưỡng thấm vào trong xương cốt, vừa nhìn liền biết không phải con cháu gia đình bình thường có thể điều dạy dỗ ra.

Chương 248: Người mất hứng

Công tử như ngọc, khả năng chính là nói tới loại người này đi, chí ít biểu hiện ra thoạt nhìn là có vị đạo đó.

Đột nhiên xuất hiện một nam tử trẻ tuổi như thế, còn là quản gia Văn Khôi tự mình cùng đi, trọng điểm là đưa đến Ngọc viên, nơi Tam tiểu thư ở.

Nơi ở của nữ tử chưa lấy chồng, nào phải là nơi tùy tiện một nam nhân nào đều có thể đi vào, Văn Khôi sẽ không phải là không hiểu quy củ.

Dữu Khánh không cần suy nghĩ nhiều cũng đã đoán được người tới là ai, ngoại trừ Vũ Văn công tử kia ra thì không còn có người nào khác, xem ra lần này đến là thật sự phải gặp mặt Văn Hinh rồi.

Càng làm cho hắn khó chịu chính là Vũ Văn công tử gì gì đó tướng mạo xác thực không kém hắn, cảm thấy so với một tiểu tử nông thôn như hắn đây thì quả thực có phong độ nhiều hơn hẳn, quỷ mới biết rõ Văn Hinh trông thấy thì sẽ có cảm giác gì.

Dữu Khánh trong lòng mắng thầm, còn chưa có cưới vợ thì đã nóng lòng gặp mặt, thối không biết xấu hổ!

Hắn mới không muốn chủ động chạy đến trước mặt Vũ Văn Uyên cúi đầu khom lưng, bởi vì đối phương không xứng!

Vì vậy, cho dù là quản gia Văn Khôi tự mình cùng đi, hắn cũng làm bộ như không có phát hiện, làm bộ như đang tập trung sự chú ý tại trên bàn cờ, cũng không có nhắc nhở tiểu Hồng đang quay lưng về phía đó.

Đối với việc này, Tiểu Hồng hoàn toàn không biết gì cả, nàng chơi cờ còn không làm được giống như Dữu Khánh có thể tùy ý phân tâm…

Vũ Văn Uyên kỳ thực cũng không biết nơi đây chính là Ngọc viên, nơi ở của Văn Hinh, dù sao không có từ cửa chính tiến vào mà là từ cửa nhỏ đi dạo tiến tới, không nhìn thấy được tên hiệu.

Có cửa nhỏ này cũng là vì để thuận tiện cho Văn Hinh từ bên này sang chính viện ăn cơm bớt phải đi đường vòng mà sau đó mở ra một cái Nguyệt môn.

Mà Văn Khôi cũng không có nói cho Vũ Văn Uyên biết là tới nơi ở của Văn Hinh.

Đây cũng là ý của Văn Mậu lão gia tử, nếu tôn nữ vì xấu hổ mà không muốn tới gặp, vậy thì sắp xếp cho Vũ Văn Uyên đi dạo một chút Ngọc viên, có thể gặp gỡ thì tốt nhất, nếu không gặp được thì cũng có thể để cho cháu gái len lén nhìn thấy.

Về sau sẽ ắp xếp một lần ngược lại, để cho lúc Văn Hinh đi dạo thì Vũ Văn Uyên trong lúc vô ý nhìn thấy.

Đối với tài nghệ dung mạo của cháu gái mình, Văn Mậu là có lòng tin.

Đương nhiên, cũng là vì để một đôi thanh niên nhân này có thể an tâm, việc hôn sự này đẩy lùi về sau hai ba năm thật sự là khiến người không dễ nói, ai biết có xuất hiện biến số gì hay không.

Văn Mậu bồi quý khách vừa đi vừa trò chuyện, hai người tự nhiên cũng là thấy được tình hình đánh cờ trong đình.

Nhìn qua là hai kẻ hạ nhân, trong lúc ban ngày ban mặt này vậy mà lại có thời gian nhàn rỗi tại trước mắt bao người chơi trò đánh cờ tao nhã, xác thực hiếm thấy, chí ít Vũ Văn Uyên là chưa thấy qua.

"Nhìn một việc mà biết toàn bộ, ngay cả hạ nhân cũng có thói quen tao nhã này, có thể thấy Văn thị hài hòa, nghìn năm thế gia quả nhiên là danh bất hư truyền."

Vũ Văn Uyên khen ngợi từ đáy lòng, gia đình có thể phóng túng hạ nhân như vậy quả thực hiếm thấy, chí ít trong nhà gã, tại ban ngày, hạ nhân dù cho không làm việc cũng không dám ngang nhiên làm như vậy.

Văn Khôi cười mà không nói, không giải thích, lời tán dương có thể tiếp thu.

Đương nhiên, ông ta cũng rõ ràng, tình hình tại Ngọc viên đặc thù, cũng không phải nơi nào trong Văn phủ đều có thể như thế.

Chợt thấy một màn này, Vũ Văn Uyên trái lại cảm thấy có chút thú vị, dù sao cũng là đi dạo, bất tri bất giác liền đi về phía hai người đánh cờ trong đình.

Văn Khôi hơi giật mình, cũng không nói gì, tiếp tục cùng đi, chỉ là lặng lẽ liếc nhìn về phía dãy phòng Văn Hinh ở kia, không biết Văn Hinh có thể nhìn thấy hay không.

Khóe mắt Dữu Khánh đã thấy được hai người đang đến gần, trong lòng nói thầm, chạy tới đây làm gì chứ?

Hắn không muốn dùng thân phận hạ nhân hành lễ với Vũ Văn Uyên, nếu là thật sự tới đây thì hắn không còn lựa chọn, trừ phi không muốn làm việc tại Văn thị nữa.

Rất nhanh, Vũ Văn Uyên và Văn Khôi tiến vào bên trong đình, trái lại cũng rất có phong độ, nhẹ nhàng đi đến, không quấy rầy hai người chơi cờ.

Dữu Khánh tiếp tục giả bộ không biết, giả bộ chơi cờ nhập thần, hi vọng hai vị này cũng chỉ tùy tiện nhìn xem, sau đó liền rời đi.

Hắn muốn giả bộ nhưng tiểu Hồng lại không phối hợp, tiểu Hồng đột nhiên phát hiện trên bàn cờ xuất hiện bóng người, chợt ngẩng đầu nhìn sang, trông thấy là Văn Khôi thì giật mình, nhanh chóng đứng dậy hành lễ nói: "Tổng quản."

Cho dù là người bên cạnh Văn Hinh, tại trước mặt Văn Khôi nàng cũng không dám vô lễ.

Vẫn là câu nói kia, Văn Khôi mặc dù cũng là hạ nhân, nhưng mà chân chính là nhân vật số 2 Văn thị.

Về phần người tuổi trẻ bên cạnh, tiểu Hồng không nhận biết, không biết nên xưng hô như thế nào, nhưng rồi rất nhanh kịp phản ứng lại, đại khái đã đoán được là ai, ánh mắt không ngừng len lén quan sát, cần biết rằng đây có khả năng chính là nam chủ nhân tương lai của nàng.

Dữu Khánh không còn cách nào, đành phải đứng lên, dáng vẻ kinh sợ hành lễ, "Tổng quản."

Việc đã đến nước này, Văn Khôi giới thiệu một chút, "Vị này chính là Vũ Văn Uyên Vũ Văn công tử."

"Vũ Văn công tử." Tiểu Hồng và Dữu Khánh lại nhanh chóng đồng thời bái kiến.

Đã xác định được suy đoán của mình, khuôn mặt tiểu Hồng liền hưng phấn ửng đỏ, phát hiện tướng mạo Vũ Văn công tử thật sự đẹp mắt, thỉnh thoảng lén liếc nhìn gian phòng, không biết tiểu thư có nhìn thấy hay không.

Vũ Văn Uyên xua tay, "Không cần đa lễ. Là ta đã quấy rầy các ngươi, không cần phải xen vào ta, các ngươi cứ tiếp tục đánh cờ đi, ta đảm bảo chỉ xem không nói."

Nào dám không đếm xỉa gì đến bọn họ để tiếp tục chơi cờ, tiểu Hồng khom người, người thứ nhất lui về phía sau xoay người rời đi.

Thấy nàng đi rồi, Vũ Văn Uyên đối với Dữu Khánh buông xuống hai tay thể hiện sự bất đắc dĩ, "Xem ra ta là người gây mất hứng."

Dữu Khánh trong lòng lầm bầm, biết rõ là được.

Văn Khôi: "Công tử nói quá lời, công tử có thể xem bọn họ chơi cờ là vinh hạnh của bọn họ. Công tử, nếu không, ngồi xuống nghỉ chân một chút?" Ông ta tự nhiên biết rõ tiểu Hồng là đi thông báo cho Văn Hinh rồi, muốn nhìn xem Văn Hinh có xuất hiện tới gặp hay không.

Ánh mắt nhìn chằm chằm ván cờ xem kĩ, Vũ Văn Uyên đáp một câu, "Không mệt." Sau đó lại đưa tay theo trong lon cờ bắt lấy một con cờ trắng, chậm rãi nhét vào bàn cờ, đánh tiếp cho tiểu Hồng, giúp tiểu Hồng bổ sung một con, sau đó phất tay ra hiệu với Dữu Khánh, "Nào, tiếp tục."

Dữu Khánh và Văn Khôi đồng thời sửng sốt, ngay lập tức lại cùng cảm nhận được là có ý gì, có thể chơi cờ cùng một hạ nhân như thế, chính là tự nhiên bình dị gần gũi, không có lên mặt.

Dữu Khánh hơi nhíu trán, phát hiện thật sự là có đưa lên tới cửa tìm kích thích.

Hắn cũng không tin mình chơi cờ không thắng được đối phương, tuy rằng hắn cũng chưa có chơi cờ với quá nhiều người, nhưng đó từng là kiến thức cơ bản để luyện tập năng lực suy diễn khi tu luyện Quan Tự quyết, nếu như ngay cả chơi cờ cũng không bằng người ta, vậy thì hắn xem như là chấp nhận rồi, thừa nhận mình là phế vật, đáng đời Văn Hinh gả cho người ta.

Được rồi, Văn Khôi vừa vặn hi vọng sáng tạo cơ hội cho Văn Hinh và Vũ Văn Uyên nên cũng lập tức ra hiệu, nói: "A Khánh, nếu Vũ Văn công tử đã vui lòng chỉ giáo, ngươi cứ tập trung tinh thần tới tiếp chiêu đi, mở mang kiến thức cũng tốt."

Dữu Khánh kỳ thực phản ứng là nhanh, thuận miệng chính là trước tiên cất lời cảnh cáo, cũng có ý khích tướng, "Tổng quản, thật sự để nhỏ tập trung tinh thần đánh cờ?"

Giọng điệu đó rất rõ ràng, còn kèm theo ánh mắt liếc nhìn Vũ Văn Uyên kia, đã thể hiện rõ là đang nói, sẽ không khiến cho Vũ Văn công tử khó chịu đi?

Văn Khôi nghe được lời ấy, trong lòng có cảm giác khó giải thích, nghĩ tới, người này không phải là hạ nhân bình thường, thân phận chân chính còn không biết là người nào, sức cờ e rằng không phải hạ nhân bình thường có thể so sánh, việc này nếu như lấy thân phận là một hạ nhân đánh thắng Vũ Văn Uyên… Ngay cả hạ nhân của Văn phủ cũng không bằng, vậy thì có phần khó xử.

Nhưng lời đã nói ra miệng, không khỏi do dự lựa chọn từ ngữ, muốn làm thế nào để nói cho được vẹn toàn.

Vũ Văn Uyên vốn là bình dị gần gũi, cử chỉ ngôn ngữ thể hiện áy náy, hiện tại đột nhiên phát hiện có cảm giác khác rồi, nghe lời Văn Khôi nói phía trước, còn định nói mấy lời khách khí kiểu như chỉ giáo lẫn nhau, kết quả lời Dữu Khánh nói ra sau đó liền khiến gã ngây ngẩn cả người, bây giờ lại nhìn phản ứng của Văn Khôi, lập tức không nói nên lời, có ý gì chứ? Văn quản gia sẽ không phải là thật

sự cho rằng mình chơi cờ còn không bằng cả một gia đinh Văn phủ đi?

Nếu như một chút sâu cạn còn chưa biết thì cũng thôi, nhưng gã không có mù, ván cờ chưa đánh xong còn đặt tại đây, nằm ngay trước mắt gã, chỉ với trình độ này, Văn quản gia vậy mà còn do dự, là đang khôi hài, hay là đang khinh thường mình?

Lúc này gã chợt thấy vui, có chút cảm giác bị chọc cười, chính gã cũng không biết có phải là bị làm tức mà cười hay không nữa, đối với Dữu Khánh cười nói: "Đương nhiên là phải tập trung tinh thần để đánh cờ, lẽ nào khinh thường ta, muốn cố ý nhường ta thắng hay sao?"

Văn Khôi muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không có hé răng, đã không tiện nói gì nữa rồi, nói tiếp chính là khinh thường Vũ Văn công tử, sợ là làm cho Vũ Văn công tử hiểu lầm.

Dữu Khánh thấy đã thành công bịt miệng của ông ta, lúc này gật đầu ứng chiến, chắp tay mời, "Công tử mời ngồi."

Vốn chỉ định tiện tay hạ một con cờ chơi đùa, Vũ Văn Uyên giờ ngồi xuống, cũng đưa tay ra hiệu hắn ngồi, "Đến phiên ngươi rồi."

Ánh mắt Dữu Khánh đảo qua bàn cờ, vân vê một quân cờ đen không suy nghĩ nhiều, thuận tay liền hạ cờ xuống, rất dứt khoát, lưu loát.

Sau đó mới chậm rãi ngồi xuống, đưa tay lại nắm lấy quân cờ vào tay chuẩn bị đánh tiếp, khí thế đó, chỉ kém việc xắn hai tay áo lên làm việc nữa mà thôi, trong lòng cũng nảy sinh hung dữ, hôm nay nếu là lão tử không thể khiến cho tên tiểu bạch kiểm này lưu lại cho Văn Hinh ấn tượng đầu tiên không tốt thì sẽ đem vị trí Chưởng môn thoái vị nhượng hiền!

Gia đinh này hạ cờ rất dứt khoát lưu loát, Vũ Văn Uyên mặt hiện mỉm cười đã cảm nhận được rồi, nhìn nhiều một chút, sau đó ánh

mắt trở lại trên bàn cờ, cân nhắc nước cờ tiếp theo.

Văn Khôi cũng xốc tinh thần lên ở một bên quan sát…

Tiểu Hồng xông thẳng đến thư phòng, gõ gõ cửa, khi nghe được cho phép thì lập tức đẩy cửa đi vào, chỉ thấy tiểu thư ngồi ở sau án thư từng bút từng vạch mà viết chữ.

Tiểu Hồng nhanh chóng chạy tới cửa vào đóng cửa lại, lúc này mới chạy đến bên cạnh án thư, hưng phấn nhắc nhở: "Tiểu thư, tới rồi, Vũ Văn công tử tới rồi, quản gia cùng đi, đang tại ở trong đình bên ngoài a."

Tay Văn Hinh cầm bút hơi run lên một chút, rõ ràng có phần khẩn trương, "Ừ" một tiếng, rồi tiếp tục viết chữ.

Tiểu Hồng ngạc nhiên hỏi: "Không đi gặp sao?"

Văn Hinh hỏi ngược lại: "Hắn có nói là tới thăm ta không?"

Tiểu Hồng suy tư, đáp: "Không nói, thoạt nhìn là quản gia cùng nhau đi dạo, nhưng không cần phải nói a, không phải là ý đó sao?"

Văn Hinh lại lắc đầu: "Nếu đã không nói là tới thăm, nam chưa kết hôn, nữ chưa gả chồng, không hợp lễ nghi."

Vũ Văn gia là danh gia văn đàn, nghe nói là trọng lễ nghi, nàng cũng không muốn làm cho mình bị người khinh thường.

Tiểu Hồng không lý giải được: "Người đã tới nơi rồi, cho dù là một khách nhân thì chủ nhân cũng nên lộ diện tiếp đãi a?"

Văn Hinh: "Khôi gia gia không phải đang làm tận tình địa chủ sao?"

Tiểu Hồng thở dài, đành phải thôi, ngay lập tức vừa cười hì hì, "Tiểu thư, tướng mạo Vũ Văn công tử cũng không tệ lắm a, ngươi có nhìn hay không?"

Văn Hinh lắc đầu.

Vừa rồi không biết Vũ Văn Uyên đã tới, hiện tại trái lại đã biết rõ, kỳ thực cũng muốn nhìn xem, nhưng mà tiểu Hồng lại ở tại bên cạnh, nàng cũng không tiện đi nhìn lén.

Tiểu Hồng lập tức thúc giục: "Vậy ngươi đi xem a."

Văn Hinh khẩn trương và đỏ mặt, vẫn là lắc đầu.

Không thể miễn cưỡng, tiểu Hồng bất đắc dĩ, "Ta trước đi pha trà cho bọn hắn." Xoay người bước nhanh rời đi, đi tới cửa, vừa mở cửa ra, trông thấy tình hình trong đình thì sửng sốt, ngay lập tức lại bước nhanh trở về, "Tiểu thư, không tốt rồi, không tốt rồi."

Văn Hinh dừng bước ngẩng đầu, "Thế nào rồi?"

Tiểu Hồng: "A Khánh không có tôn ti, vậy mà tại trong đình đánh cờ cùng Vũ Văn công tử."

Văn Hinh hơi giật mình, hai vị kia tại sao lại cùng nhau ngồi chơi cờ rồi?

"A Khánh chơi cờ chẳng ra gì, ngay cả ta cũng đánh không thắng, còn dám bêu xấu tại trước mặt Vũ Văn công tử. Làm vậy không phải là ném mất mặt mũi Ngọc viên chúng ta sao, thực sự là tức chết ta rồi." Tiểu Hồng tức giận đến giậm chân, quả thực có chút không cao hứng.

Chương 249: Hắn không thắng được

Đối với việc tiểu Hồng đánh giá kỳ nghệ của Dữu Khánh, Văn Hinh có thể lý giải, nàng đã xem qua hai người chơi cờ, Dữu Khánh quả thực đánh không thắng tiểu Hồng.

Nói thật, đối với việc này nàng là nửa tin nửa ngờ.

Trái lại không phải bởi vì tiểu Hồng là hạ nhân mà khinh thường, mà hạ nhân quả thực là không có thời gian gì cho mình, không quản là vì mưu sinh hay là làm việc vô cùng vất vả, phương thức chơi cờ chậm rãi nhàn hạ như vậy quả thực không thích hợp với người không có thời gian rảnh.

Nói đến cùng chính là tiếp xúc ít, sự học tập và lịch lãm về phương diện này đều không đủ, kỳ nghệ tự nhiên không cao được đến đâu, huống hồ cái trò này quả thực cần có đầu óc.

Vì vậy mà việc tiểu Hồng có thể đánh cờ thắng người nàng đang hoài nghi có thân phận kia, nàng là nửa tin nửa ngờ, nhưng nàng lại nhìn không ra kẽ hở gì, nhìn kỳ nghệ rõ ràng Dữu Khánh bại là lẽ đương nhiên.

Chiếu theo dạng đó mà nói, Dữu Khánh quả thực có khả năng là đánh không thắng Vũ Văn Uyên.

Nhưng nếu như dùng thân phận địa vị để luận kỷ nghệ cao thấp thì nàng không cho rằng Vũ Văn Uyên có thể thắng được Dữu Khánh.

Một người là hậu nhân của văn đàn túc lão, một người có thể là thiên hạ đệ nhất tài tử, luận thân phận chỉ sợ người sau phần thắng còn phải càng lớn hơn một ít.

Hai người kia ngồi đó cùng đánh cờ với nhau, một người là vị hôn phu của mình, một người có thể là nam nhân mình ngưỡng mộ, nàng vẫn là có chút giật mình.

Vì vậy mà trong lúc nhất thời đã quên xấu hổ, bước nhanh đến cửa vào, rồi lại không dám đứng tại cửa vào nhìn xung quanh, cuối cùng đi tới bên cạnh cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy ra một cái khe có thể nhìn thấy, quan sát hai người đang đánh cờ trong đình.

Với Dữu Khánh, nàng tự nhiên là dẫ quen thuộc, một nam tử thanh sam khác nàng nhìn nhiều mấy lần, hiện tại cũng chỉ có thể nhìn thấy mặt bên, thấy không rõ toàn diện, nhưng cũng có thể nhìn ra được dáng vẻ tao nhã không tầm thường, giở tay nhấc chân đều thể hiện được là người có giáo dưỡng.

Tiểu Hồng đi tới một bên cười vui, "Tiểu thư, nhìn thấy được không, tướng mạo Vũ Văn công tử không tệ a."

"Không nên nói lung tung." Văn Hinh ngượng ngùng trách cứ một câu.

"Được rồi, nếu không dâng trà, về sau Văn quản gia lại sẽ răn dạy ta a. Ai, A Khánh kia a, một hồi để xem ta giáo huấn hắn như thế nào." Tiểu Hồng hừ một tiếng, bước nhanh rời đi, không quên đem cửa thư phòng đóng lại, biết rõ tiểu thư vẫn còn xấu hổ.

Văn Hinh thì tại thư phòng tiếp tục len lén quan sát, chỉ thấy khi Vũ Văn Uyên nhấc tay hạ cờ thì lộ ra vẻ chần chừ, mà Dữu Khánh thì cho nàng có cảm giác sát phạt quyết đoán, đối phương trầm ngâm rồi mới hạ một quân cờ, Dữu Khánh bộp một tiếng liền nhanh chóng hạ cờ ngay theo sau, tốc độ cực nhanh, khác hẳn với lúc chơi cờ với tiểu Hồng.

Điều này làm cho nàng mơ hồ nhận thấy được một ít không đúng, thật sự rất muốn đi đến nhìn xem trận ác chiến giữa hai người sẽ là cục diện như thế nào, thế nhưng mà quả thực có xấu hổ.

Pha trà xong, tiểu Hồng bưng khay đi tới trong đình, một chén trà dâng cho khách nhân Vũ Văn Uyên, "Công tử dùng trà."

Thế nhưng Vũ Văn Uyên đã tập trung toàn bộ sự chú ý tại trên bàn cờ, căn bản không nghe đến, tự nhiên cũng không để ý đến.

Tiểu Hồng hơi cảm ngoài ý muốn, tiếp đó lại dâng trà cho Văn Khôi, "Tổng quản dùng trà."

Văn Khôi gật đầu ừ một tiếng, ánh mắt cũng không có rời bàn cờ, ông ta cũng đã ngồi xuống, đang nghiêm chỉnh quan tâm cục diện giao phong trên bàn cờ.

Dữu Khánh dõi đôi mắt trông mong nhìn về phía tiểu Hồng, người sau lại trừng mắt lườm hắn, chỉ có trà cho Vũ Văn Uyên và Văn Khôi, không có trà cho Dữu Khánh hắn.

Bỏ khay xuống đứng ở một bên, tiểu Hồng bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp, sau khi ánh mắt đảo qua ba người đang ngồi thì mới ý thức được không thích hợp ở điểm nào, tổng quản và Vũ Văn công tử là hết sức chăm chú tại trên bàn cờ, dáng vẻ rất chuyên tâm, mà tên gia hỏa A Khánh vậy mà lại còn có tâm tư dõi mắt nhìn nàng bày tỏ sự thương cảm.

Chuyện gì xảy ra? Tiểu Hồng ngay lập tức nhìn kỹ, phát hiện thấy ván cờ này tựa hồ vẫn là nguồn gốc từ ván cờ giữa nàng và Dữu Khánh đang đánh lúc trước, ước lượng số lượng quân cờ trên bàn cờ, có thể khẳng định là đánh tiếp ván cờ kia của nàng và Dữu Khánh, nếu không trong khoảng thời gian ngắn sẽ không đánh ra được nhiều cờ như vậy.

Lại nhìn ván cờ, thế cục tựa hồ đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lật đất, cục diện lúc trước là nàng hơi chiếm thượng phong, bây giờ tại trên tay Vũ Văn Uyên thì đã là toàn diện rơi xuống hạ phong, vả lại còn cận kề nguy hiểm.

Tiểu Hồng âm thầm kinh ngạc, nhịn không được nhìn Vũ Văn Uyên nhiều mấy lần, vậy mà ngay cả kỳ nghệ kém cỏi, nhiều thiếu sót như A Khánh cũng đánh không thắng? Bỗng nhiên cảm thấy kỳ nghệ của Vũ Văn công tử tựa hồ cũng không có tốt như tướng mạo của gã.

Ván cờ đã là sắp phân ra thắng bại, nàng không biết quá trình nhưng Văn Khôi ở một bên nhìn xem thì chau mày.

Là người đứng xem từ đầu tới đuôi, Văn Khôi thật sâu sắc biết rõ Vũ Văn Uyên đã trải qua cái gì, đó là một trận hạo kiếp, trời long đất lở!

Tàn cuộc lúc ban đầu, Vũ Văn Uyên còn hơi chiếm ưu thế, cũng là không muốn chiếm tiện nghi của Dữu Khánh, chỉ là tiện tay tiếp tục thế cờ của tiểu Hồng mà thôi.

Sau khi thay đổi người, theo song phương ngồi xuống đối diện giao phong, theo Dữu Khánh một quân lại một quân cờ rất nhanh hạ xuống, ván cờ dần dần xuất hiện biến hóa trời sụp đất lở.

Những quân cờ đen vốn nằm trong khuôn mẫu, lần lượt diễn biến thành sát thủ ngầm ẩn phục.

Từng quân cờ đen theo tay hạ xuống, bộ bộ sinh liên, tại trên ván cờ phiên vân phúc vũ, ấp ủ ra từng lớp kinh đào hãi lãng, dần dần đem cờ trắng đánh giết không còn sức chống đỡ.

Nét mỉm cười trên mặt Vũ Văn Uyên lúc ban đầu đã dần dần biến mất, tiếp đó là sự bình tĩnh ung dung trong ngôn ngữ cử chỉ cũng biến mất không còn, cờ trên tay càng lúc hạ xuống càng chậm.

Thẳng đến lúc này, Vũ Văn Uyên đã là do dự toát mồ hôi lạnh.

Một lúc lâu sau sau, vô năng vô lực, Vũ Văn Uyên ngẩng đầu, hướng Dữu Khánh đẩy ra nụ cười gượng ép, đôi mắt trông mong nói: "Một bàn nữa đi?"

Giọng điệu càng giống như là khẩn cầu, cũng có vẻ không cam lòng.

Ý tức trong những lời này, mọi người đều hiểu, chính là đã chịu thua.

Vũ Văn công tử thua rồi? Tiểu Hồng kinh ngạc, cho dù nàng cũng đã nhìn ra Vũ Văn Uyên nhất định thua nhưng vẫn khó mà tiếp thu kết quả này, Vũ Văn công tử vậy mà lại bại trong tay A Khánh? Nam chủ nhân tương lai vậy mà lại không bằng A Khánh?

Đối với yêu cầu này của khách nhân, Dữu Khánh không có ý kiến, chi bằng nói là cầu còn không được.

Ngay từ đầu, hắn không biết Vũ Văn Uyên sâu cạn, là rất thận trọng. Cũng là câu cách ngôn kia, hắn biết mình chơi cờ hẳn là không tệ, nhưng dù sao chưa giao thủ với nhiều người, chuyện nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên là khó nói rõ, nói không chừng liền sẽ gặp gỡ.

Về sau phát hiện Vũ Văn Uyên chẳng qua chỉ như thế, nếu tiếp tục có cơ hội thì hắn tự nhiên sẽ không khách khí.

Đương nhiên, hắn vẫn là nhìn về phía quản gia Văn Khôi, đang trưng cầu ý kiến của ông ta.

Văn Khôi cau mày, nói thật, theo nửa ván cờ vừa rồi ông ta đã nhận ra, Dữu Khánh nghịch thế ngược lên, là người nghịch thế phiên vân phúc vũ, sau cùng nghịch chuyển Càn Khôn, đây chính là cao thủ chân chính, Vũ Văn Uyên căn bản không phải là đối thủ của Dữu Khánh, kỳ lực khác biệt quá xa.

Ngay cả đang chiếm thượng phong cũng vẫn bị thua, còn muốn người ta bày cờ đánh lại từ đầu, đó chẳng phải là tìm kích thích sao?

Nhưng mà bản thân người chơi cờ Vũ Văn Uyên lại không nghĩ như vậy, cho rằng sở dĩ thua thành như vậy là bởi vì nửa bố cục lúc đầu không phải do chính mình bố cục có quan hệ rất lớn, nếu làm lại từ đầu, thế cục rất quen thuộc tại trong lòng, hưu chết bởi tay ai còn chưa biết.

Nhìn dáng vẻ của Vũ Văn Uyên, Văn Khôi khẽ khàng buông tiếng thở dài, đại khái đã hiểu tâm tình đối phương, nếu không cho đối phương đánh tiếp một ván thì sợ là sẽ không cam tâm.

Nghĩ lại một chút, dù sao cũng đã thua rồi, thua nhiều thêm một ván cũng không quan trọng, cũng sẽ không nói cái gì.

Thấy ông ta không hé răng, Dữu Khánh gật đầu nói: "Được."

Sau đó hai người nhanh nhẹn nhặt cờ, Vũ Văn Uyên vừa nhặt cờ vừa nhấc tay áo chà lau mồ hôi rịn ra trên trán và trên mặt, còn liên tục thở mạnh, tựa hồ đang nỗ lực khôi phục tâm thần.

Tiểu Hồng cầm khay nhẹ nhàng lui bước rời đi, bước nhanh quay trở về thư phòng.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy tiểu thư còn tại trước cửa sổ quan sát, cũng không biết có thấy rõ ràng hay không, lập tức đóng cửa đi đến, nhắc nhở: "Tiểu thư, A Khánh hắn…" Có chút khó mà mở miệng.

Văn Hinh: "Đã nhìn thấy, Vũ Văn Uyên thua rồi."

Tiểu Hồng đi tới bên cạnh nàng, lầm bầm, "Vũ Văn công tử là đánh tiếp ván cờ mà ta đang chiếm thượng phong, vậy mà còn là đánh thua. Xem ra bình thường Vũ Văn công tử không có chơi cờ, đã để cho A Khánh nhặt được tiện nghi. Người tới là khách, A Khánh một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng đều không hiểu, xem ta sau này trừng trị hắn như thế nào."

"Ván cờ ngươi đang chiếm thượng phong?" Trong đầu Văn Hinh hiện lên chữ Dữu Khánh viết, một bức thật, một bức giả, không khỏi khẽ lắc đầu, "Ngươi thật sự cho rằng A Khánh trước đây đánh không thắng ngươi sao? Hắn chỉ là không muốn thắng ngươi mà thôi, hắn cố ý nhường cho ngươi thắng, hơn nữa là nhường mà không lộ vết tích. Không phải nói ngươi, lúc trước ngay cả ta đều nhìn không ra kẽ hở, từ đây có thể thấy, kỳ lực của hắn vô cùng cao, hơn nữa là cao hơn xa chúng ta nên mới có thể khiến cho chúng ta không nhìn ra được. Vũ Văn Uyên…"

Nói đến tên này, thần tình nàng có chút phức tạp, hơi dừng một chút, mới nói: "Nếu như A Khánh không muốn nhường hắn, hắn không thắng được."

Hình ảnh vừa rồi đã khắc sâu ấn tượng vào nàng, dáng vẻ A Khánh thì ung dung điềm tĩnh, mà Vũ Văn Uyên thì đánh cờ rịn ra một đầu mồ hôi, ngay cả phong độ cũng không cần, giơ ống tay áo lên lau mồ hôi. Thử hỏi, khác biệt như vậy, nếu như A Khánh không muốn nhường cho Vũ Văn Uyên thắng thì Vũ Văn Uyên làm sao thắng được?

Nếu như nói lúc trước nàng còn muốn đi ra ngoài nhìn xem hai người đánh như thế nào, vậy thì lúc này nàng không muốn đi ra ngoài nữa rồi, sợ khiến cho Vũ Văn Uyên khó chịu nổi.

Tiểu Hồng trừng lớn mắt, "Hoắc, A Khánh nào có lợi hại như tiểu thư nói vậy?"

Văn Hinh hơi hất cằm, "Chính ngươi đi xem đi, nhìn dáng vẻ hắn chơi cờ hiện tại so với lúc hắn chơi cờ với ngươi, có giống nhau sao?"

Lúc này Tiểu Hồng đem cửa sổ trước mặt mình đẩy mở ra thêm một chút, được nhắc nhở như thế, đưa mắt nhìn xem liền phát hiện được sự không thích hợp, Dữu Khánh hạ cờ rất nhanh, Vũ Văn Uyên thì cân nhắc rất lâu mới hạ cờ xuống, Dữu Khánh không chút do dự gần như ngay lập tức liền hạ cờ đuổi theo, sau đó chậm rãi chờ Vũ Văn Uyên suy nghĩ, ngẫu nhiên còn phân tâm nhìn quanh nhìn quất, đa số thời gian tựa hồ là bình thản ung dung mà ngắm nhìn thưởng thức Vũ Văn Uyên ở đối diện.

Tiểu Hồng phát hiện, quả nhiên là không giống với khi chơi cờ với mình, lúc đó, A Khánh thường xuyên do dự, vò đầu bứt tai suy nghĩ…

Trong đình, cuối cùng Văn Khôi cũng nhớ đến việc nâng chung trà lên nhấp một ngụm, đồng thời quan sát hai người đánh cờ hai bên.

Lúc đầu ván cờ mới, khi đánh những nước cờ đầu tiên thì vốn tâm tính đoan chính, Vũ Văn Uyên hạ cờ xem như có tiết tấu, không chút hoang mang, thế nhưng là theo số lượng quân cờ trên bàn cờ càng

ngày càng nhiều thì tốc độ Vũ Văn Uyên hạ cờ càng ngày càng chậm.

Trên trán lại bắt đầu rịn ra mồ hôi, một con cờ hướng vị trí bên này nhứ nhứ, không hạ xuống được, lại nhứ nhứ bên kia, vẫn không dám hạ xuống, thật vất vả hạ xuống một con, tâm thần mình còn chưa kịp bình thường trở lại, tay cũng còn chưa có hoàn toàn nhấc lên, kẻ đối diện liền cách một tiếng, đã là con cờ dứt khoát hạ xuống, không cho gã có chút cơ hội lấy hơi nào, làm cho gã một mực duy trì trạng thái.

Vũ Văn Uyên là lần đầu đụng phải người chơi cờ như vậy, gây ra cho gã cảm giác áp bách quá cường liệt.

Mà Văn Khôi sở dĩ đã có lòng thanh thản uống trà là bởi vì tâm tư đã không còn đặt tại ván cờ, bởi vì ông ta phát hiện một vấn đề, khi Dữu Khánh có thể kết ăn cờ thì thường sẽ giơ cao đánh khẽ buông tha Vũ Văn Uyên, đây là có ý muốn nhường sao?

Đã có cảm giác như vậy, Văn Khôi yên tâm không ít.

Không biết rằng, Dữu Khánh không có lòng tốt như vậy, hắn muốn khiến cho Vũ Văn Uyên muốn sống không dễ, muốn chết lại không chết hẳn, muốn làm cho Vũ Văn Uyên một mực bị dày vò tại trong loại trạng thái này, hôm nay nếu không "Chôn sống" được Vũ Văn Uyên một lần, hắn cảm giác có lỗi với chính mình đã làm hạ nhân tại Ngọc viên những ngày qua.

Chương 250: Tru tâm

Dữu Khánh cũng biết mình làm như vậy không thay đổi được cái gì, nhưng hắn chính là muốn dùng một loại phương thức khác nói cho Vũ Văn Uyên biết, gia đinh thì thế nào? Ngươi chỉ là xuất thân tốt hơn ta mà thôi!

Hai bên đánh cờ một nhanh một chậm, sau khi tới tới lui lui nhiều lượt, Dữu Khánh hơi nhíu trán, đột nhiên chậm rãi hạ xuống một quân cờ, cuối cùng đem ván cờ điều chỉnh đến tình trạng hắn muốn, yên tĩnh xem Vũ Văn Uyên làm sao bây giờ.

Vũ Văn Uyên vốn là hạ cờ chậm, lần này nhìn chằm chằm ván cờ ngóng nhìn một lúc lâu, trong mắt dần dần hiện lên thần sắc nôn nóng, mặt đầy bất an, vân vê lên một quân cờ chậm chạp không hạ xuống được.

Đợi một hồi vẫn không có hạ xuống, chậm đến nỗi hai người bên trong thư phòng đều có phần nhìn không hiểu.

Văn Hinh chậm rãi cúi đầu không nói, dù cho nàng không đi đến gần nhìn xem, chỉ nhìn phản ứng của hai bên đánh cờ cũng có thể rõ ràng nhìn ra được Vũ Văn Uyên đang quá quá khó khăn, lần này khẳng định là đã đụng tới nước cờ quan trọng.

Nàng có chút không rõ, cờ đã đánh đến loại tình trạng này, thật sự còn cảm thấy mình có thể có hi vọng thắng sao? Vì sao không nhận thua cho rồi?

Theo nàng, bại bởi Dữu Khánh cũng không có gì, dù sao cũng là tồn tại khả năng kia.

Tiểu Hồng xoay người rời đi, đi ra thư phòng, muốn đi xem đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Nàng lại lần nữa bưng nước trà đi tới trong đình, phát hiện thấy Vũ Văn Uyên từ đầu đến cuối không có đụng đến chút nước trà nào, nhưng vẫn là đổi nước trà cho gã và Văn Khôi.

Dữu Khánh vẫn là không có phần, hạ nhân chính là hạ nhân, nào có đạo lý ngang vai ngang vế uống trà cùng chủ nhân.

Bỏ công việc xuống, nàng bắt đầu nhìn kỹ xem ván cờ là xảy ra chuyện gì, nhìn nhìn, tiểu Hồng dần dần minh bạch vì sao Vũ Văn

công tử khó mà hạ cờ.

Ván cờ rơi vào giai đoạn giằng co, song phương đánh cờ đều đã đến tình trạng mệnh treo một đường, cảm giác vô luận một phương nào chỉ cần đi nhầm phương hướng đều sẽ phải thua cả ván cờ, song phương đều là đi tới thời khắc thắng bại mấu chốt.

Tại sao có thể như vậy? Tiểu Hồng rất kinh ngạc, nàng còn là lần đầu trông thấy ván cờ như vậy, lúc đầu còn tưởng rằng Vũ Văn công tử đã thua rồi, thì ra là không phân trên dưới nha.

Lúc cái này mới phát hiện mình đã xem thường Vũ Văn công tử.

Tiếp tục quan sát một hồi, sau đó cũng rơi vào trạng thái giống như Văn Khôi, bởi vì vô ý thức cũng đứng tại phía bên do dự như Vũ Văn Uyên, cũng đứng tại phía Vũ Văn Uyên mà suy nghĩ bước tiếp theo phải hạ cờ tại đâu mời tốt.

Không suy nghĩ thì thôi, một khi đã suy nghĩ, tâm tư lập tức bị lôi kéo tiến vào trong ván cờ, nơm nớp lo sợ, cảm thụ được từng bước nguy cơ kia, không biết nên đi hướng nào.

Rơi vào trong đó, mới biết được hiện tại lựa chọn khó cỡ nào, nếu đi nhầm phương hướng sẽ thua cả ván cờ, đi đúng thì sẽ trở thành người thắng.

Thắng bại cơ hồ chỉ tại trong một nước, loại lựa chọn này thật sự là muốn mạng rồi, lựa chọn thế nào chứ?

Có khó khăn cỡ nào cũng là phải tiếp tục hạ cờ, Vũ Văn Uyên hạ xuống một quân cờ, bắt đầu tranh thủ cục diện.

Dữu Khánh theo sát, cạch, hạ một con.

Hai người tới tới lui lui một hồi, sau đó, Vũ Văn Uyên lại lần nữa rơi vào tình cảnh gian nan.

Ở một bên nhìn xem, tiểu Hồng nhìn chằm chằm bàn cờ, hai tay vô ý thức nắm chặt song quyền, phát hiện ván cờ lại dùng một loại tình thế khác kéo trở về, Vũ Văn công tử thật vất vả mở ra một ít cục diện, tại A Khánh từng bước từng bước áp bách, lại lần nữa đan xen thành một tình cảnh "Thắng bại chỉ tại một đường" khác.

Lại là loại lựa chọn muốn mạng này, trán Vũ Văn Uyên đổ mồ hôi, trong mắt tràn đầy nôn nóng, khuôn mặt đầy thấp thỏm.

Gã bỗng giương mắt nhìn đối phương một cái, đối diện là một gia đinh, nếu là mình bị thua, không còn mặt mũi.

Gã một mực gánh vác áp lực vô hình.

Trọng điểm là, gã còn có hi vọng thắng, bảo hắn làm sao có thể cam tâm buông tha.

Nhấc tay áo lau mồ hôi, hít sâu một hơi, lại lần nữa nhấc hết tâm huyết, chìm đắm vào trong nước cờ sinh tử thắng bại.

Hạ cờ…

Lại mấy lượt cờ hạ xuống, da đầu tiểu Hồng có chút tê dại, trừng lớn hai mắt, hô hấp đã có phần gấp gáp.

Nàng phát hiện thấy Vũ Văn công tử lại lần nữa tranh thủ lấy lại cục diện, lại lần nữa kéo ván cờ về, lại lần nữa lấy một loại cục diện khác bày ra tình cảnh lựa chọn "Thắng bại chỉ tại một nước" kia.

Nàng chỉ là một người đứng xem cũng muốn điên đầu rồi.

Lần lượt lặp lại tình cảnh phải lựa chọn sinh tử, nàng chỉ là một người đứng xem tựa hồ cũng phải bị chịu đựng đến khô tâm huyết, huống chi là bản thân Vũ Văn Uyên.

Vũ Văn Uyên hô hấp trầm trọng và gấp gáp, hai mắt đỏ lên, gắt gao nhìn chằm chằm bàn cờ, sắc mặt chợt đỏ chợt trắng, mồ hôi đang

từng giọt nhỏ xuống từ trên cằm. Vân vê quân cờ chậm chạp khó mà hạ xuống, tay cầm cờ đang run rẩy, cũng không biết có phải bởi vì nhứ nhứ trên không quá lâu mà dẫn đến mệt nhọc hay không.

Gã chỉ cảm thấy lúc này mình giống như là đang suất lĩnh đại quân xông pha chiến đấu, đã trải qua vô số lần chém giết và liều mạng, đã là tinh bì tận lực, nhưng dưới trướng còn có nhiều mạng người như vậy đang trông chờ vào gã, một mặt là thắng lợi ngay trước mắt, một mặt là hơi có sai lầm sẽ vạn kiếp bất phục, gã có thể làm sao bây giờ? Đành phải dốc hết tâm huyết tập trung tinh thần…

Phù! Văn Khôi chợt ngẩng đầu thở phào ra một hơi, bị ván cờ làm cho nghẹn đến nổi thiếu một chút khiến mình tắt thở, cũng may ông ta không phải người trong cuộc, lòng có tạp niệm, đúng lúc thoát khỏi ra ngoài.

Bỗng ngẩn ra, liền ý thức được không thích hợp, mắt lạnh liếc nhìn Dữu Khánh.

Lúc đầu còn tưởng rằng Dữu Khánh không đối với Vũ Văn Uyên đuổi tận giết tuyệt là đang nhường cờ, hiện tại mới phát hiện căn bản không phải là chuyện như vậy, hẳn phải là cố ý lưu giữ không giết.

Một hai lần rơi vào tình cảnh lựa chọn "Thắng bại chỉ tại trong một nước cờ" thì có thể nói là trùng hợp, nhưng đã liên tiếp ba lần thì còn có thể là trùng hợp sao?

Tiếp tục quan sát phản ứng của Dữu Khánh, liên tục chờ đối phương hạ cờ, quả thực chờ có chút buồn chán, trong tay thưởng thức quân cờ, ngẫu nhiên nhìn nhìn bàn chân phía dưới bàn, thỉnh thoảng chỉnh chỉnh y phục của mình, ngẫu nhiên sờ sờ chút râu tơ trên mép, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn xem hoa hoa thảo thảo trong viện, có những hạ nhân khác đi qua đều sẽ đưa mắt nhìn nhìn một chút.

Nói chung chính là rất nhiều tiểu động tác.

Văn Khôi đã xác định, song phương đánh cờ căn bản không phải là thắng bại chỉ tại một nước cờ, biểu hiện ra là như thế, kì thực là thực lực nghiền áp nghiêng về một phía.

Nguyên nhân chính là đã minh bạch, ông ta mới đột nhiên kinh hãi, người có thể liên tiếp bố trí ra loại cục diện lựa chọn thắng bại này, tại trong phạm vi bàn cờ chia ô vuông này, năng lực trù định quả thực kinh khủng, ông ta còn là lần đầu trông thấy nhân vật yêu nghiệt có năng lực như vậy, người này đến tột cùng là người nào?

Lại nói, đây làm gì là chơi cờ, đây rõ ràng là đang tru tâm!

Ông ta nhìn chằm chằm Dữu Khánh, thật sự là không biết nên nói cái gì cho tốt, bảo ngươi tập trung tinh thần đánh cờ, ngươi cũng không cần đem người đẩy vào trong hố đi?

Ông ta tương đương hoài nghi, đứa này sẽ không phải là muốn khoe khoang tài nghệ cao siêu của mình để đi lĩnh thưởng đi?

Ngoại lí do này ra, ông ta không nghĩ ra tên gia hỏa lai lịch bất minh này vì sao phải làm như vậy.

Tiếp tục quan sát tình hình Vũ Văn Uyên, Văn Khôi thiếu một chút giật nảy mình, không nghĩ tới Vũ Văn Uyên đã biến thành dáng vẻ quỷ quái này.

Ông ta tỉnh táo lại và nhận ra, mình không thể tiếp tục suy nghĩ nữa rồi, thử hỏi ngay cả chính mình rơi vào trên ván cờ cũng phải nghẹn đến khó chịu, nếu tiếp tục để cho Vũ Văn Uyên rơi vào trong thế cục này, hẳn phải là thổ huyết, đó không phải là việc không có khả năng.

Lúc này liền quyết đoán quyết định xuất thủ can thiệp, làm ra hành động không phải người quân tử có thể làm, quấy rầy cắt đứt ván cờ.

Ông ta đột nhiên xuất thủ, chụp lấy cánh tay cầm quân cờ đang run rẩy không ngừng của Vũ Văn Uyên, trầm giọng nói: "Công tử, không

nên tiếp tục đánh nữa."

Dữu Khánh ngạc nhiên nhìn sang, có điểm không biết nói gì, xem cờ không được nói, không biết sao? Đây chẳng phải là quấy rối sao?

Hai mắt phủ đầy tơ máu, Vũ Văn Uyên cho dù đã ngẩng đầu nhìn về phía Văn Khôi, nhưng nét đần độn trên mặt vẫn chưa tiêu, tâm tình rõ ràng còn đang tại trong ván cờ, thở hổn hển nói: "Ta chưa thua, còn chưa kết thúc, ta còn chưa có bại."

Ở một bên, cũng đã tỉnh táo lại, tiểu Hồng sợ ngây người, kinh ngạc nhìn dáng vẻ như quỷ của Vũ Văn Uyên, đôi mắt phủ đầy tơ máu, khí tức gấp gáp không đều đặn, sắc mặt trắng bệch hơi có ửng đỏ, đầu đầy mồ hôi, y phục trên người vậy mà đã bị mồ hôi ướt đẫm, dính sát vào người.

Nàng thật là có phần bị hù dọa rồi, lúc trước tới đây thì còn không đến mức, chỉ chớp mắt tại sao đã biến thành như vậy rồi? Mà nàng vậy mà lại không chút nào nhận ra được.

Nhìn thấy dáng vẻ cử chỉ như điên rồ của Vũ Văn Uyên, càng khiến cho Văn Khôi không dám mặc kệ, đứng lên, dùng sức nắm chặt tay Vũ Văn Uyên lắc lắc, nghiêm khắc nói: "Công tử, đã sắp đến chính ngọ rồi, lão gia có mở tiệc chiêu đãi ngài, lẽ nào ngài muốn cho tộc trưởng đã có tuổi của chúng ta một mực chờ ngài dùng cơm hay sao?"

Nghe được lời ấy, Vũ Văn Uyên mới như ở trong mộng chợt tỉnh, đôi mắt chớp chớp từ trong trạng thái uể oải khôi phục lại thanh minh, nghiêng đầu nhìn về phía quang cảnh ngoài đình, ngạc nhiên hỏi: "Nhanh như vậy đã chính ngọ rồi?" Tựa hồ không nghĩ tới một ván cờ này còn chưa kết thúc thì cũng đã qua một buổi sáng.

Gã quay đầu lại nhìn về phía bàn cờ.

Văn Khôi không muốn gã lại lần nữa rơi vào trong đó, đem gã kéo tách khỏi bàn cờ, "Không nên tiếp tục đánh nữa, ván cờ này không

phân trên dưới, hòa rồi! Công tử, lão gia đang đợi ngài, đi nhanh đi!" Đưa tay mời.

Hòa rồi? Dữu Khánh lại lần nữa không biết nói gì, nhưng mà tại trong loại tình hình này, hắn là không có quyền nói chuyện, Văn Khôi nói hòa thì đương nhiên là hòa rồi, nói hắn thua hắn cũng phải nhận.

Vẫn còn có chút mất hồn mất vía, Vũ Văn Uyên a một tiếng, khi bước xuống bậc thang thì chân đột nhiên đạp hổng nửa chân, đạp hụt chân rồi, phù phù một tiếng, té ngã lảo đảo quỳ xuống đất.

"A!" Tiểu Hồng kinh hô, nhanh chóng chạy đến, cùng Văn Khôi vội vàng đồng thời người bên trái người tay phải đem nâng lên.

Vũ Văn Uyên quay trái quay phải nói: "Không sao, không sao."

Tiểu Hồng đã là nhanh chóng khom lưng giúp hắn phủi sạch sẽ vạt áo trường sam.

Bên trong thư phòng, phía trước cửa sổ, Văn Hinh cuối cùng đã nhìn thấy rõ dáng vẻ vị hôn phu của mình, không nghĩ tới lần đầu tiên trông thấy lại là dạng này, còn đúng lúc quỳ hướng phía bên mình.

Nàng cũng kinh ngạc không nói nên lời, trong lúc nhất thời cũng không còn sự ngượng ngùng và khẩn trương khi lần đầu nhìn trộm vị hôn phu, ánh mắt nàng trái lại dừng tại trên người Dữu Khánh ở trong đình đang cùng đi ra, chỉ thấy Dữu Khánh đi tới đứng ở mặt sau mấy người, có vẻ nhất thời cũng không biết nên giúp đỡ việc gì.

Nàng có điểm không rõ, đánh cờ mà thôi, Vũ Văn Uyên tại sao lại đánh thành dáng vẻ khủng khiếp như vậy?

Văn Khôi giúp đỡ Vũ Văn Uyên, thực sự là vội vàng giúp gã nhanh chóng rời đi, đã hối hận chết luôn rồi, hối hận không nên để cho Dữu Khánh chơi cờ cùng Vũ Văn Uyên, ông ta cũng không nghĩ tới

sẽ đánh cờ thành bộ dáng quỷ này, then chốt là Dữu Khánh đã trưng cầu ý kiến của ông ta, là ý của ông ta.

Mà ý của tộc trưởng Văn Mậu là muốn để cho Vũ Văn Uyên lưu lại ấn tượng tốt với Văn Hinh, Văn Khôi không nghĩ tới sẽ náo loạn thành hoàn toàn ngược lại, ông ta chỉ hy vọng Văn Hinh tốt nhất là không có nhìn thấy dáng vẻ chật vật bất kham này của Vũ Văn Uyên.

"Được rồi, các ngươi trở về đi."

Đi đến Nguyệt môn ngăn cách chỉ một bức tường thì Văn Khôi quay đầu lại, bảo tiểu Hồng và Dữu Khánh không cần tiễn đưa nữa.

Trước khi chia tay, Văn Khôi ý vị sâu xa mà liếc nhìn Dữu Khánh một cái.

Tiếp thu đến ánh mắt này, Dữu Khánh lập tức cứng ngắc tại nguyên chỗ.

Sau khi sự tình trôi qua, hắn cũng đã hối hận, cảnh tỉnh mình, sức cờ như vậy là một gia đinh hạ nhân có thể có được sao? Biết rõ mình đã xung động, không khỏi nhớ tới những lời lúc trước khi mấy vị sư huynh phản đối hắn làm chưởng môn, tựa hồ vẫn không có nói sai, trẻ tuổi xung động không định tính.

Tiểu Hồng thì xách váy chạy trở về, bởi vì trông thấy Văn Hinh lộ diện đi tới tòa đình kia.

Chương 251: Vì ngươi

Đối với tình hình ván cờ là như thế nào, Văn Hinh từ lâu đã khẩn cấp muốn hiểu rõ, nếu không phải ngại với việc không tiện lộ diện thì nàng đã sớm đi ra xem rồi.

Lúc này đứng ở bên trong đình, nhìn chằm chằm ván cờ tinh tế nhìn xem, mới phát hiện vẫn chưa đánh xong, tiếp tục chắm chú thưởng thức, lại phát hiện vẫn chưa phân ra thắng bại, bỗng thấy kinh ngạc.

Trọng điểm là, song phương đen trắng đều ở tại cục diện thắng bại chỉ một nước cờ, người nào đều có khả năng thắng.

Nàng lập tức không hiểu rõ, Vũ Văn Uyên cũng không có thua a, vì sao dáng vẻ lại chật vật như là thảm bại?

Trông thấy tiểu Hồng vội vã chạy về tới, lúc này nàng chỉ vào bàn cờ hỏi: "Chưa đánh xong, là chuyện gì xảy ra?"

Tiểu Hồng than thở: "Quản gia nói, hòa rồi!"

Ánh mắt Văn Hinh dừng tại trên ván cờ, hơi gật đầu, "Thế cờ này thoạt nhìn cũng quả thực có thể nói là hòa rồi."

Tiểu Hồng thổn thức lắc đầu, "Tiểu thư, không phải như thế, Vũ Văn công tử đánh ván cờ này kỳ thật là quá khó khăn, ta ở bên cạnh xem cũng khẩn trương muốn chết, nếu tiếp tục đánh, ta thật sợ Vũ Văn công tử sẽ xảy ra chuyện. Ngài không nhìn thấy, hai mắt Vũ Văn công tử đều đã sung huyết, quá dọa người."

"Ai." Văn Hinh than nhẹ, nhìn chằm chằm bàn cờ, "Nhìn bộ dáng của hắn quả thực đánh rất gian nan, có thể đánh cờ với A Khánh đến cục diện giằng co như vậy coi như là không dễ dàng rồi."

Tiểu Hồng lập tức biết nàng đã hiểu lầm, "Không phải, tiểu thư, cục diện giằng co này không phải lần đầu tiên xuất hiện, chỉ với ta xem được cũng đã là lần thứ ba rồi. Lúc đầu là tại nơi đây mạng treo một đường…" Nàng ta chỉ vào bàn cờ bô bô đem quá trình hình dung đại khái kể ra.

Văn Hinh nghe xong hơi kinh, "Ý của ngươi là nói, A Khánh đang cố ý bố cục giày vò Vũ Văn công tử?"

Nếu quả thật là như vậy, có thể đem ván cờ điều khiển đến tình trạng như thế, tại sao có khả năng không thắng được Vũ Văn Uyên, lưu giữ không giết, không phải giày vò thì còn có thể là gì?

Chỉ là, khiến người khó có thể tin, thật sự có người có thể đem ván cờ điều khiển đến tình trạng như vậy sao?

Tiểu Hồng chần chừ: "Hẳn phải là trùng hợp đi, ta đã xem rồi, sức cờ Vũ Văn công tử cũng không yếu, muốn nhằm vào hắn bố trí ra thế cục như vậy hẳn là rất không có khả năng, có thể là trùng hợp đánh tới tình trạng đó."

Thật là trùng hợp sao? Ánh mắt Văn Hinh hướng tới thân ảnh Dữu Khánh còn đang đứng ngây ra tại Nguyệt môn, nhớ tới hình ảnh vị này dứt khoát hạ cờ, đó đã không phải là kiểu tầm thường rồi, chỉ sợ đặt ở trên người hắn cũng không phải là không có khả năng đi.

"Bất quá, tiểu thư, về sức cờ, Vũ Văn công tử có khả năng thật sự không bằng A Khánh nha. Ta cũng không có ý nói Vũ Văn công tử không tốt, chỉ là, A Khánh quả thực đánh cờ thoải mái hơn Vũ Văn công rất nhiều. Tiểu thư, ta cảm giác ngài nói không sai, lúc trước A Khánh có khả năng là thật sự cố ý nhường ta." Nói đến việc này, tiểu Hồng cúi đầu vân vê cạp váy lật qua lật lại, trong thần thái toát ra một chút xấu hổ.

Văn Hinh không lưu tâm chút phong thái này của nàng ta, ánh mắt lại dừng tại trên bàn cờ, bắt đầu đứng ở góc độ của Vũ Văn Uyên để cảm thụ cục diện tranh phong.

Quả thực cũng đã cảm giác được phần dị thường gian nan lựa chọn kia, nhưng vẫn không tận mắt trông thấy được quá trình đánh cờ giao phong giữa song phương, cho nên không thể cảm nhận được loại cảm giác có thể khiến cho Vũ Văn Uyên chật vật thành như vậy.

Đánh cờ lại đem chính mình biến thành như vậy, còn bị trượt chân quỳ xuống, nam nhi dưới trướng có hoàng kim, mà người này chính

là vị hôn phu của mình, thần tình Văn Hinh có chút phức tạp, nỗi lòng khó tả.

Là khinh thường sao? Nàng cũng không biết, nhưng về tâm tính quả thực không còn sự ngượng ngùng và thấp thỏm tại lần đầu gặp gỡ vị hôn phu.

Lời Tiểu Hồng kể lại không làm cho nàng cảm nhận được, nàng cũng không cảm nhận được cảm thụ của Văn Khôi, nếu là tận mắt đứng bên xem quá trình giao thủ, e rằng sẽ bình thản hơn nhiều đối với sự chật vật của Vũ Văn Uyên.

Cho dù như thế, nàng vẫn đã cảm nhận được sức cờ phi phàm của Dữu Khánh, nàng nhìn chăm chú vào hắn, trong lòng có tính toán, nếu như không có bất ngờ, vị này nhất định là người kia không thể nghi ngờ.

Trong lòng cũng không khỏi vì đó cảm thán, đây là thực lực trù tính của thiên hạ đệ nhất tài tử sao?

Nghĩ đến ngay cả Tử Long cũng phá lệ thân cận người này, nàng thật sự không cách nào hình dung nổi, lẽ nào đây là thứ được gọi là mị lực sao?

Bên cạnh Nguyệt môn lặng im một hồi, Dữu Khánh cuối cùng định thần lại, xoay người đi tới.

Ánh mắt Văn Hinh khẽ động, nghiêng đầu hỏi tiểu Hồng, "Vũ Văn công tử thế nào rồi?"

Tiểu Hồng chần chừ, "Không biết, hẳn là không có việc gì đi."

Văn Hinh: "Ngươi còn là đi xem một chút, không nên nói là ta bảo ngươi đi."

Tiểu thư quan tâm vị hôn phu là rất bình thường, tiểu Hồng ừ một tiếng, lập tức xách váy chạy đi.

Trên đường đi gặp được Dữu Khánh, tiểu Hồng hướng hắn khua khua nắm đấm, "Lát nữa xem ta thu thập ngươi thế nào."

Dữu Khánh không nói gì, hắn đã đủ hối hận rồi.

Sư huynh đệ ba người lẻn vào Văn thị, thật vất vả ẩn núp đến nay, mình cũng thật vất vả trộn lẫn được đến bên cạnh Văn Hinh, mắt thấy đã cách của hồi môn của Văn Hinh càng ngày càng gần, bây giờ bởi vì xử trí theo cảm tính mà tất cả mọi thứ có khả năng đều phải tan thành mây khói.

Một hạ nhân lại có sức cờ như vậy, muốn không để cho người ta hoài nghi cũng khó, còn có thể nán lại sao?

Còn muốn chấp chưởng của hồi môn của Văn Hinh sao, Thạch Cơ loan ở đâu còn chưa làm rõ ràng, vì sự xung động của mình mà sắp sửa dẫn đến tâm huyết một tháng này của sư huynh đệ ba người bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Hắn cũng không biết nên mở miệng như thế nào với hai vị sư huynh, không mặt mũi để nói, nói ra hẳn phải bị nước miếng nhấn chìm đến chết đuối.

Vấn đề là, mình đem Vũ Văn Uyên trừng trị một trận xong rồi thì làm thế nào đây? Chứng minh được phương diện năng lực nào đó của mình rồi thì thế nào chứ? Cũng vẫn là không chiếm được Văn Hinh, Văn thị cũng không có khả năng để cho Văn Hinh cùng với ngươi. Vũ Văn Uyên người ta có thể lấy Văn Hinh thì nền tảng tuyệt không chỉ là tại trên một ván cờ này, hành vi ngu xuẩn của mình không thay đổi được cái gì, đối với mình không có bất cứ chỗ tốt gì không nói, còn lầm lỡ đại sự.

Huống hồ, nhục nhã vị hôn phu của người ta, còn không biết Văn Hinh sẽ nhìn ngươi như thế nào chứ.

Thời điểm xung động thì vì xả giận, tỉnh táo lại mới phát hiện kỳ thực đạo lý gì mình đều hiểu biết.

Trên đời không có thuốc hối hận, chỉ có thể là đối diện, vừa nhấc mắt lên, phát hiện Văn Hinh đang nhìn mình chằm chằm.

Hắn đi tới, tại bên ngoài đình nói: "Tiểu thư, chính ngọ rồi, là đi qua bên kia ăn hay là sắp xếp người đưa cơm tới?"

Văn Hinh căn bản không tiếp vấn đề này, hỏi ngược lại: "Có sức cờ này, bày ra cờ thế hẳn cũng là kiếm được nhiều tiền hơn hẳn làm gia đinh, vì sao phải tại chỗ ta làm gia đinh?"

Việc đã đến nước này, Dữu Khánh dũng cảm mà toát ra một câu, "Có lẽ không phải vì tiền, có lẽ là vì người."

Văn Hinh không lý giải được, "Vì người?"

Dữu Khánh nhìn chằm chằm nàng không nói lời nào, trong lòng khẩn trương.

Bốn mắt nhìn nhau, Văn Hinh lập tức kịp phản ứng lại, khuôn mặt lập tức ửng đỏ, cũng chột dạ, ánh mắt né tránh, không dám đối diện với hắn, rõ ràng trong lòng đã rõ người mà đối phương nói là ai, nhưng vẫn nhịn không được trầm thấp hỏi một câu, "Vì người nào?"

Nàng yếu, hắn liền mạnh.

Dữu Khánh tiếp tục cố lấy dũng khí đáp: "Vì ngươi."

Văn Hinh lập tức xoay người nhìn về phía khác, gương mặt nóng lên nói: "Khi ta gặp ngươi thì ngươi đã nhập phủ, cùng ta có quan hệ gì chứ? Còn tiếp tục nói bậy!"

Lời tuy như thế, nỗi lòng lại giống như là tiểu lộc loạn đụng, tay chân có chút tê dại, Thám Hoa lang danh khắp thiên hạ thật sự là nhập phủ làm nô vì ta hay sao?

Dù có lễ giáo gì ước thúc, cũng chịu không nổi xung đột kinh hỉ lớn như vậy, nàng làm không được gợn sóng không sợ hãi.

Dữu Khánh: "Ta tất nhiên là không bằng Vũ Văn công tử, nhưng ta nhớ kỹ tiểu thư tựa hồ có chút thưởng thức vị Thám Hoa lang kia, dám hỏi tiểu thư, nếu là vị Thám Hoa lang kia tới đây, tiểu thư nhưng có nguyện cùng hắn xa chạy cao bay không?"

Văn Hinh tiếng lòng run lên, lần này là thật sự bị làm cho khẩn trương, lẽ nào vị này thật sự sẽ vì nàng mà công khai thân phận của mình rồi sao?

Sau một hồi rối loạn, nàng lại nỗ lực ổn định tâm tình, không quản đối phương là người nào, nàng cân nhắc từng câu từng chữ mà đưa ra trả lời chính thức, "Không quản là ai, hôn ước đã công khai, há có thể đổi ý? Nếu như tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ, đừng trách ta trục xuất ngươi ra khỏi Văn phủ."

Dữu Khánh cười khổ, "Chuyện cho tới bây giờ, ta còn có thể lưu lại sao?"

Văn Hinh: "Bỏ qua việc hôm nay đừng nhắc tới, nếu như còn vọng ngôn, tất nhiên đem ngươi trục xuất!"

Dứt lời, nàng đột nhiên cảm thấy rất xấu hổ, không biết mình vì sao sẽ nói ra lời nói như vậy, không phải là lập tức phủi sạch quan hệ tránh tị hiềm sao? Loại nữ nhân như mình vậy có phải là quá vô sỉ rồi hay không?

Dữu Khánh đã hiểu rồi, người ta nguyện ý coi như cái gì cũng không có xảy ra, cho phép hắn tiếp tục lưu lại.

Nhưng chính hắn đã không còn hứng thú lưu lại.

Đầu tiên là Văn Hinh cự tuyệt làm hắn mất hết hứng thú, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn thể hiện cõi lòng mình cho nữ nhân biết.

Kết quả khiến hắn rất hối hận, đã biết rõ người ta không có khả năng đáp ứng ngươi, không có khả năng đi theo ngươi, ngươi còn ngốc nghếch nói ra loại lời nói này làm gì, đã đủ mất mặt rồi đi?

Thứ nhì là hắn rõ ràng, sau chuyện hôm nay, Văn Khôi không phải là người mù, muốn chấp chưởng của hồi môn của Văn Hinh, là không qua được một cửa Văn thị này rồi.

Đương nhiên, nếu như Văn Hinh quả thật có thể ổn định cục diện, hắn cũng không vội vã ly khai.

Mục tiêu lúc đầu đã bị chệch đi bây giờ lại lần nữa được hắn điều chỉnh trở về, tìm được vị trí Thạch Cơ Loan, khi biết rõ rồi thì lập tức rời đi, trước đó có thể nàn lại nhiều được ngày nào thì nán lại ngày đó.

Dưới mái hiên bên ngoài nhà ăn, Văn Mậu đứng chắp tay, Văn Khôi ở bên cạnh bẩm báo quá trình chơi cờ, đồng thời cũng là đang đợi Vũ Văn Uyên tới dùng cơm.

Với dáng vẻ như quỷ kia của Vũ Văn Uyên là không tiện trực tiếp tới gặp người, trước tiên đi rửa ráy đã.

Nghe kể lại xong, Văn Mậu cảm thấy kinh ngạc, "A, tên gia hỏa kia lại có sức cờ cao siêu như vậy sao?"

Văn Khôi cảm thán: "Không thể không thừa nhận, thật là thế gian hiếm thấy."

Kỳ nghệ thế nào, Văn Mậu cũng không quá quan tâm, trầm ngâm nói: "Nếu như nói là muốn đến làm chuyện bí mật, vậy vì sao lại sẽ bộc lộ ra kỳ nghệ cao siêu của mình, chẳng phải là khiến cho người khác thoáng nhìn liền biết có vấn đề? Đám gia hỏa này đến cùng là muốn làm gì, lão phu đã sống một xấp dầy tuổi rồi, như mà tại sao càng ngày càng xem không hiểu?"

Văn Khôi do dự một chút, thử hỏi: "Lão gia, ngài nói có phải chính là hướng tiểu thư mà tới hay không?"

Văn Mậu: "Ý của ngươi là, là tới vì tư tình nhi nữ?"

Văn Khôi: "Giày vò Vũ Văn Uyên như vậy, có lẽ có chút ít khả năng."

Văn Mậu: "Vậy bọn họ tìm hiểu Văn Xu các là để làm gì? Một lần lẻn vào một nhóm người với mục đích chủ yếu chính là bởi vì Hinh nhi, nói ra lời này, chính ngươi tin sao?"

Văn Khôi nhíu trán, "Quả thực kỳ quặc, đường đi của mấy tên gia hỏa này thực khiến người ta hoàn toàn không hiểu ra sao. Nếu không thì dứt khoát trực tiếp khống chế lại, cạy miệng bọn họ ra là được rồi."

Văn Mậu: "Ngươi xác định trực tiếp khống chế lại là có thể hữu dụng sao? Phía sau bọn hắn là người nào còn làm không rõ, hai ngày nữa thì văn hội sẽ bắt đầu rồi, hiện tại, việc này là trọng yếu nhất, tạm thời trước tiên ổn định cục diện, không nên làm phức tạp, trước tiên tăng số người nhìn chặt bọn hắn, nghiêm ngặt đề phòng là được, chờ cho văn hội kết thúc rồi lại đi xử lý. Ta trái lại muốn nhìn xem bọn hắn trà trộn vào Văn thị định quậy trò gì!"

Chương 252: Giày vò

"Vâng, lão nô sẽ phái người giám sát chặt chẽ, canh phòng nghiêm ngặt tránh để bọn hắn làm ra chuyện gì."

Văn Khôi đáp, kì thực trong lòng rõ ràng, nguyên nhân lão gia không hành động thiếu suy nghĩ không phải tại văn hội gì đó đã sắp tới, mà tại Thanh Liên sơn.

Văn hội chỉ là sự tình liên quan thể diện của lão gia, dù có lớn một chút thì cũng chỉ là sự việc liên quan thể diện của Văn gia mà thôi, mà chuyện Thanh Liên sơn lại là quan hệ tới nền tảng của gia tộc.

Đệ tử Trâu Vân Đình của Thanh Liên sơn và Ngưu Hữu Khánh kia có tình huống không bình thường, chỉ sợ đã khiến cho lão gia cảnh

giác.

Lão gia càng muốn biết chỉ sợ là việc phía sau chuyện đó Thanh Liên sơn có sắm vai gì hay không.

Vì thế, lão gia không tiếc thuận nước đẩy thuyền, góp cả cháu gái của mình vào làm mồi, để cho Ngưu Hữu Khánh kia tiến vào Ngọc viên…

Ban đêm tại Nính Châu thành, sự phồn hoa của nó không kém hơn Cẩm Quốc kinh thành, nếu thật sự so sánh với nhau, bởi vì tại kinh thành có rất nhiều cấm kỵ, sự náo nhiệt về đêm e rằng còn không bằng thủ phủ Ninh châu. Mà Ninh châu bởi vì khí hậu rất tốt cùng vị trí địa lý ưu việt, vốn là khu vực giàu có hàng đầu Cẩm Quốc.

Văn thị có thể tại bên trong châu thành này chiếm cứ một diện tích to lớn như thế để xây dựng phủ đệ, cũng quả thực bất phàm.

Đêm tối ngoài phủ rất náo nhiệt, bên trong phủ thì tương đối thanh tịnh, khắp nơi đèn đuốc mờ tối.

Bên trong Ngọc viên, Dữu Khánh đốt đèn lồng đi tuần tra, đem những nơi cần phải đốt đèn chiếu sáng đều thắp sáng lên.

Cho dù biết rõ mình tại Văn phủ đã lưu không được bao lâu nữa, nhưng việc phải làm thì vẫn cứ phải làm, cũng không cảm thấy hèn mọn, dù sao lúc trước đã làm lâu như vậy rồi.

Khi thắp xong đèn lồng trở về thì phát hiện ngoài hiên các có một bóng người, đến gần nhìn xem thì phát hiện là tiểu Hồng, chỉ thấy tiểu Hồng đang chắp tay sau lưng đi tới đi lui, cũng không biết tại suy nghĩ cái gì.

Trông thấy hắn trở về, tiểu Hồng dừng lại chờ đợi.

Dữu Khánh đưa đèn lồng chiếu chiếu lên mặt nàng, hỏi: “Có việc?”

"Ai, đáng ghét!" Tiểu Hồng một tay đẩy ra đèn lồng của hắn ra, bạc giận, cảm giác giống như đối phương đang đùa giỡn mình.

"Ách…" Dữu Khánh đành phải đem đèn lồng dời đi, hỏi tiếp: "Có việc?"

Tiểu Hồng chắp tay sau đít, chu miệng, trên thân lắc lư xoay tới chuyển lui, mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, cất tiếng hừ hừ, sau cùng lấy giọng điệu kiêu căng báo cho biết, "Ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất không nên có suy nghĩ làm việc gì lung tung không an phận, giữa nam nữ hạ nhân trong phủ cũng là không thể cẩu thả, không được chủ nhân cho phép thì người nào cũng không thể miễn cưỡng người nào, không nên cho rằng ta dễ bắt nạt, hừ!" Dứt lời hừ lạnh một tiếng rồi vung tay rời đi.

Dữu Khánh lúc đầu cho rằng nàng ta là đang nói sự việc giữa mình và Văn Hinh, cho rằng Văn Hinh đã nói cho nàng ta biết cái gì, về sau lại thì bị làm cho hồ đồ rồi, giữa mình và tiểu Hồng hình như cũng không có cái gì đi? Không hiểu ra sao, mù mờ, cứ thế mà bị làm cho không hiểu là có ý gì.

"Cô nàng nha hoàn này nói lung tùng cái gì vậy chứ?"

Thì thầm một câu xong, Dữu Khánh giơ đèn lồng lên chiếu chiếu, còn định đuổi theo hỏi một chút là có ý gì, nhưng cuối cùng là bởi vì tâm tình hôm nay không tốt mà bỏ qua rồi.

Xách theo đèn lồng trở về bên trong phòng nhỏ nơi hiên các, thắp sáng ngọn đèn, thổi tắt đèn lồng treo lên trên vách tường, lúc này mới ngồi vào bàn quan sát Đầu To.

Đầu To cũng không biết thế nào rồi, cả một ngày hôm nay cũng không có bò lên người hắn.

Đầu To y nguyên tựa tại một góc bàn, cả một ngày tựa hồ lẳng lặng nằm úp sấp tại đó không động đậy qua một lần, bụng vẫn còn tròn trịa, chỉ là rõ ràng đã nhỏ đi không ít.

Thật có điểm hoài nghi có phải là chết rồi hay không, bắt lên nhìn nhìn, phát hiện vẫn còn đang sống, đành phải thả lại trên bàn.

Dữu Khánh có thể cảm giác được, tình trạng Đầu To như vậy, khẳng định là bởi vì ăn bậy thứ gì đó, cái bụng ăn no này rất rõ ràng.

Đến tột cùng sẽ thế nào, phải xử lý như thế nào, hắn cũng tìm không được người thích hợp để giải đáp, dưỡng Hỏa Tất Xuất, giống như Vân Hề nói, mình có thể là người đầu tiên, hắn là cũng tìm không được bài học người đi trước, then chốt là việc này cũng không tiện tìm người hỏi thăm.

Đầu To lại không thể trực tiếp giao tiếp.

Không có cách nào, dù sốt ruột đến mấy cũng chỉ có thể là tùy ý Đầu To tự mình chống chọi rồi.

Bây giờ, tại trong lòng hắn, Đầu To được định giá rất cao, hắn cũng chỉ có thể ở trong lòng cầu khẩn Đầu To có thể không có việc gì.

Sau khi rửa mặt, vô tâm tu luyện, Dữu Khánh nằm ở trên giường, tại trong bóng tối trợn mắt nhìn, suy nghĩ sự xung động lúc ban ngày, sau đó tâm tình hối hận lại dâng lên.

Tình hình biểu lộ cõi lòng với Văn Hinh một mực lặp lui lặp tới dằn vặt ở trong đầu.

Hối hận nhất chính là không rõ vì sao mình lại hội lấy ra danh Thám Hoa lang để nói chuyện, dựa vào thân phận của A Sĩ Hành để đối phương nhả ra thì phải làm thế nào đây? Dù cho thật sự cùng nhau rồi, sớm muộn gì nàng cũng sẽ phát hiện Dữu Khánh hắn là một tên lừa đảo…

Trong thư phòng, ngồi ở trước án, Văn Hinh nhu tĩnh và phiền muộn, một mực thủ tại trước hai bức chữ, một bức Ngũ ca dùng số tiền lớn mua về, một bức nàng từ Tạp vật viện đánh cắp tới.

Một màn thổ lộ lúc ban ngày cũng luôn luôn quanh quẩn tại trong đầu óc nàng.

Nàng rõ ràng nhớ kỹ, đối phương thiếu một chút đã nói ra thân phận chân thực, một khắc đó nàng cảm nhận được chính là bất an.

Một khi để cho đối phương thổ lộ thân phận chân thực, với thân phận của nàng làm sao có khả năng qua lại với một nam nhân không phải là gia phó.

Điều này làm cho sự sám hối trong nội tâm nàng kéo dài không dứt, một ít ý nghĩ xung động về phương diện tình dục vượt quá ra ngoài lễ giáo của nàng, nàng cảm giác được sự tàn ác của mình.

Đối phương nói ra bốn chữ "Xa chạy cao bay", càng là khiến nàng sinh ra chấn động vô cùng mãnh liệt, Thám Hoa lang danh dương thiên hạ, thiên hạ đệ nhất tài tử lại nói ra lời nói muốn dẫn nàng bỏ trốn!

Khó mà tưởng tượng được, nàng dâng trào cảm xúc khó bình, tâm tình nàng đến bây giờ vẫn y nguyên khó mà bình tĩnh lại.

Chuyện này đối với nàng mà nói, giống như một giấc mộng, là mộng đẹp, một giấc một rất đẹp, đẹp nhất.

Nhưng chính tay nàng bóp chết cơn mộng đẹp này.

Một khắc đó, nàng thật sự hi vọng mình không có hôn ước tại thân.

Nếu như không có hôn ước, liền sẽ tới với vị kia đã nguyện ý bỏ xuống tất cả kiêu ngạo nói ra lời nói như vậy với nàng, nàng nguyện ý vì lựa chọn của mình mà trả bất cứ giá nào, không tiếc tất cả cùng hắn bỏ trốn.

Nhưng mà hiện thực chính là hiện thực, không quản nàng lúc trước từng có gặp qua Vũ Văn Uyên hay không, không quản tướng mạo Vũ Văn Uyên như thế nào, cũng không quản mình có thích hay

không, nếu đã là hôn ước do trưởng bối trong nhà định ra, vậy thì nàng nhất định phải tuân thủ.

Không quản tương lai tốt hay xấu, nàng biết rõ mình cần phải tuân theo lễ giáo, cần phải trở thành thê tử của Vũ Văn Uyên, nữ nhân không phải đều là như vậy sao?

Huống hồ trong lòng nàng mơ hồ rõ ràng, Vũ Văn lão gia tử có không ít học sinh làm quan trong triều, có người thậm chí là thân cư địa vị cao, trong gia tộc rất nhiều rất nhiều người là không hi vọng cọc hôn sự này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Năm đó khi gia gia đính hôn cho nàng, từng kín đáo cho nàng biết, không quản nàng có nguyện ý hay không, đây đều là nàng vì gia tộc nghìn năm truyền thừa mà đáp tận trách nhiệm.

Ba ngày, phía bên Phiền Vô Sầu Phiền trưởng lời nói có uy tín, nói ba ngày thì ba ngày, Tống Bình Bình và Trâu Vân Đình cùng nhau đưa Tử Long trở về.

Tiểu cẩu sợ là đã rất đói bụng, đói đến mức nằm úp sấp ở trong lồng, tứ chi đều đang lạnh run rẩy, vừa nhìn thấy Văn Hinh liền gào thét đau khổ kêu gọi, nước mắt lưng tròng lao ra.

Hình ảnh đó thực sự có thể nói là thương cảm, Văn Hinh nhanh chóng cầm thức ăn cho nó ăn.

Làm gì còn có cái gì mà thích ăn hay không thích ăn, "Cẩu lương" mà lúc trước tiểu cẩu chán ghét, lúc này thì nhào tới ngao ngao kêu to mà ăn, nhai nuốt ngấu nghiến, vị đạo gì gì đó đã không trọng yếu nữa rồi, chỉ cần có ăn là được.

Thừa dịp cơ hội này, Dữu Khánh dùng ánh mắt ra hiệu với Trâu Vân Đình.

Hai người một trước một sau lần lượt thoát khỏi những người vây quanh tiểu cẩu rời đi, đi đến bên cạnh nhà thủy tạ.

Từ xa nhìn lại, Dữu Khánh giống như đang hầu hạ Trâu Vân Đình.

Âm thầm quan sát bốn phía, Trâu Vân Đình nhỏ giọng phẫn hận hỏi: "Không phải người đã nói mọi người duy trì khoảng cách, ta không tìm ngươi, ngươi cũng không tìm ta sao? Ngươi có biết xung quanh Ngọc viên này có bao nhiêu đôi mắt hộ vệ đang nhìn chằm chằm hay không?"

Dữu Khánh: "Một chút việc nhỏ, giúp chút việc."

Trâu Vân Đình âm thầm cắn răng, nhưng cũng không có biện pháp, hỏi: "Chuyện gì?"

Dữu Khánh: "Ta muốn tiến vào Văn Xu các lật xem điển tịch tra tìm một ít thứ, giúp ta tìm một người có thể ra vào Văn Xu các."

Đã bỏ xuống nhi nữ tình trường, bắt đầu dứt khoát lưu loát làm chính sự rồi.

Trâu Vân Đình sửng sốt, không nghĩ tới là việc này, "Tra tìm cái gì?"

Dữu Khánh: "Chờ ngươi tìm được người thích hợp, đã xác định có thể đi vào, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Tại trước lúc sự tình còn chưa có xác định làm được, hắn không có khả năng nói ra cho mọi người đều biết.

Trâu Vân Đình nghi hoặc, "Đó là sùng văn chi địa của Văn thị, hơn nữa có cất kỹ rất nhiều sách cổ trân quý, không thích hợp cho người đến người đi, vì vậy mới định ra quy củ nghiêm ngặt, không có nguyên nhân chính đáng là rất khó đi vào. Đúng rồi, Văn Hinh là người tương đối dễ dàng đi vào trong Văn gia, ngươi trực tiếp tìm nàng không phải được rồi sao, hà tất quanh co lòng vòng tìm ta."

Dữu Khánh trong lòng nói thầm, một khi có tình huống, hạ thủ diệt khẩu ngươi tương đối tốt hơn một chút, ngoài miệng lại nói: "Lí do

rất đơn giản, ta có nắm nhược điểm của ngươi, ngươi không dễ dàng để lộ bí mật."

Không nói lời nói dối, đó quả thực cũng là một trong những nguyên nhân, đối phương quả thực là người không dám dễ dàng tiết lộ bí mật của hắn.

Đã nói trắng ra như thế, Trâu Vân Đình khó chịu không nói gì.

Dữu Khánh lại nói: "Văn thị phụ thuộc vào Thanh Liên sơn, ngươi thân là đệ tử Thanh Liên sơn, tiến vào một cái phá tàng thư các cũng không được sao?"

Trâu Vân Đình: "Đệ tử Thanh Liên sơn không phải là không thể vào, nhưng tại trong nhà người ta thì phải tuân thủ quy củ trong nhà người ta, là trước tiên phải được sư phụ ta, người trưởng lão kia đồng ý rồi mới có thể tìm quản gia Văn Khôi lấy đến giấy cho phép. Lại nói, đệ tử Thanh Liên sơn tiến vào địa phương đó làm gì? Đột nhiên mở miệng thì rất khác thường, rất dễ dàng khiến cho sư phụ ta hoài nghi, sư phụ ta vị tất sẽ đồng ý, có đồng ý cũng sẽ bị nhìn chăm chú."

Gã rất bài xích, bởi vì trong lòng minh bạch, làm càng nhiều sẽ lún càng sâu.

Dữu Khánh lại không buông tha gã, "Vậy thì đi tìm người tình kia của ngươi. Nàng ta không phải có hai đứa con sao? Đều là chính tông tử tôn của Văn thị, vào xem sách không được sao? Bảo nàng nghĩ biện pháp xúi giục con trai của nàng đi vào tìm kiếm điển tịch. Nếu là ngươi cảm thấy ngươi đi không thuận tiện tìm kiếm, ta đây tự mình đi tìm nàng thương lượng, chính ngươi nhìn mà làm."

Khuôn mặt Trâu Vân Đình sầm xuống.

"Di, hai bọn họ đang tại đó làm gì?"

Đang vây xem tiểu cẩu ăn, Tống Bình Bình chợt nhìn nhìn xung quanh, nhìn thấy sư huynh và tên gia đinh kia đang nói chuyện với nhau, không khỏi hiếu kỳ.

Tiểu Hồng không cho là đúng, "Nói chuyện đi."

Gió nhẹ thoang thoảng chập chờn làn váy, duyên dáng yêu kiều, Văn Hinh thuận thế nhìn qua, ngóng nhìn, trong mắt lộ ra tình cảm phức tạp.

Từ sau ngày hôm đó, Dữu Khánh và nàng chạm mặt nhau, đều không nói lời nào, ánh mắt hai người đều không có đối nhau, thậm chí là tận lực tránh cho giữa hai bên có bất cứ giao lưu gì, nhưng đều sẽ tại khi đối phương không chú ý đến mình thì sẽ lặng lẽ ngóng nhìn đối phương.

Đã từng, nàng chỉ là thuần túy ngưỡng mộ người nào đó, bị tài hoa của hắn làm cho kinh diễm, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ cùng người nào đó có quan hệ vượt quá, nhưng Dữu Khánh đã đánh vỡ sự thuần túy kia, khơi dậy tâm hồn nàng rung động, tựa như đánh vỡ một cái miệng cống, khiến ý nghĩ của nàng thường xuyên không tự chủ được mà suy nghĩ về phương diện đó, cũng khiến nàng rơi vào sự giày vò nào đó, cuộc sống hàng ngày khó an.

Dữu Khánh tuy rằng không nói, nhưng Văn Hinh lại khó giải thích mà rõ ràng cảm giác được, đối phương sắp đi rồi, bởi vì nàng, phải ly khai nàng, phải ly khai Văn thị, sau khi chia tay sẽ vĩnh viễn không gặp lại nữa.

Chương 253: Nữ giả nam trang

Đưa Tử Long về tới nơi rồi, Trâu Vân Đình đã rời đi, Tống Bình Bình nhưng chưa đi.

Vết thương trên người sư huynh nàng tuy rằng còn chưa khỏi hẳn, nhưng đã không cần phải có người hầu hạ nữa, Tống Bình Bình vốn là muốn tiếp tục chăm sóc sư huynh một đoạn thời gian nhưng sư huynh nói thật sự không cần nữa, một mực bị từ chối, nàng đành phải trở về.

Nàng là bạn của Văn Hinh, kỳ thực cũng có nghĩa vụ thiếp thân hộ vệ, có một số việc giữa nữ tử cùng tuổi với nhau ở chung sẽ thuận lợi hơn chút.

Tiễn Trâu Vân Đình đi xong, ba nữ nhân lại chụm vào với nhau bắt đầu thì thầm to nhỏ.

"Bình Bình tỷ, ngày mai Văn hội đã bắt đầu, cuối cùng ngươi cũng trở về kịp rồi."

"Kịp thì thế nào? Nhìn một đám người lội kéo văn vẻ, không có gì thú vị."

"Rất thú vị a, có rất nhiều người nha, rất náo nhiệt, còn có bán rất nhiều các loại đồ ăn vặt."

"Nha đầu chết tiệt chỉ thích náo nhiệt. Hinh nhi, ngươi khẳng định lại muốn chạy đến đó đi? Ngươi đi, ta đây đành cũng phải đi theo rồi, có đúng là lại phải ăn mặc giả nam hay không?"

"Khẳng định phải ăn mặc giả nam a, nếu không ba nữ nhân chúng ta đứng ở giữa một đống nam nhân thì thật bất nhã."

Tống Bình Bình giang rộng hai tay ưỡn ưỡn bộ ngực, "Đi thì đi, đã khó chịu lâu như vậy rồi, ta cũng sắp chịu không nổi, đi ra ngoài nhìn xem náo nhiệt cũng tốt, thuận tiện trợ uy cho Văn thị, chúc Văn thị đè ép Vạn thị, một lần đoạt giải nhất!"

Nói đến việc này, tiểu Hồng chu chu miệng, "Lần này muốn lực áp Vạn thị sợ là quá sức nha, nghe nói con rể Bảng Nhãn Ân Cát Chân của Vạn thị từ kinh thành trở về rồi, đó thế nhưng là Giải Nguyên

khóa trước của Ninh châu, giống như sẽ đứng ra tranh phong giúp Vạn thị a."

"A, đã nghe nói." Tống Bình Bình hất hất cằm với Văn Hinh ra hiệu, "Không phải có vị hôn phu Vũ Văn Uyên của Hinh nhi tại đây sao, trong lần thi Hương trước, hình như xếp hạng của Vũ Văn Uyên và Ân Cát Chân cũng chênh lệch không lớn. Việc này lại không phải như luận võ trong giới tu hành chúng ta, ta nghe nói trong đạo về văn này nếu chênh lệch không lớn thì phát huy tại hiện trường ai mạnh ai yếu hình như cũng không chắc chắn a. Ta tin tưởng vị hôn phu của Hinh nhi nhất định thắng, Văn thị tất thắng! A, đúng rồi, ta nghe nói Vũ Văn Uyên không phải đã tới rồi sao?"

Ánh mắt nàng ta nhìn tới Văn Hinh, phản ứng của người sau khiến nàng ta có phần nghi hoặc, thường ngày, chỉ cần vừa nhắc tới Vũ Văn Uyên thì Văn Hinh luôn không thể tránh khỏi có chút ngượng ngùng, hiện tại lại cho nàng ta có cảm giác bình thản không dao động.

Tiểu Hồng vỗ trán, "Bình Bình tỷ, ngài đừng nhắc tới Vũ Văn công tử nữa, vấn đề phát sinh từ việc hắn chưa chắc có thể tham gia."

Tống Bình Bình trầm giọng hỏi: "Không thể tham gia? Vì sao? Lẽ nào con rể của Vạn thị có thể tham gia, con rể của Văn thị thì không thể tham gia hay sao?"

"Bình Bình tỷ, không phải như ngươi nghĩ như vậy, ai, Vũ Văn công tử hắn…" Tiểu Hồng muốn nói lại thôi, nhìn phản ứng của Văn Hinh một cái, thấy tiểu thư không ngăn cản, lúc này mới chỉ chỉ vào đầu mình, "Công tử suy nghĩ quá độ, tổn thương tinh thần, hai ngày này chậm chạp chưa có bình thường trở lại, người vẫn luôn có chút hoảng hốt. Trạng thái như vậy làm sao có thể ra sân tham gia tỷ thí chứ? Ngày mai có thể bình thường trở lại hay không còn chưa nhất định."

Tống Bình Bình không lý giải được, "Sao rồi, đang rất tốt, tại sao lại bị thương tinh thần?"

Nói đến việc này, tiểu Hồng ra vẻ có chút tức giận, chỉ hướng Dữu Khánh ở một bên nói: "Đều do hắn, đều là chuyện tốt do hắn làm ra, động chân động tay lúc chơi cờ, cố ý hại Vũ Văn công tử, ta thật sự hoài nghi hắn có phải là nội gian do Vạn thị phái đến Văn thị hay không a."

Lời nói này, làm cho vẻ mặt Dữu Khánh bối rối, hắn là định kích thích Vũ Văn Uyên một chút, quả thực định cho chút giáo huấn, nhưng cũng không nghĩ tới năng lực chịu đựng tinh thần của Vũ Văn Uyên lại yếu đuối như thế. Đến bây giờ hắn thật là có phần cảm thấy may mắn, may là lúc đó Văn Khôi ngăn cản đúng lúc, nếu không để cho Vũ Văn Uyên một mực tiếp tục đánh ván cờ kia thì còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Tiểu Hồng!" Văn Hinh khó có được giọng điệu nghiêm khắc mà quở trách một tiếng, từ trước đến nay nàng nói chuyện gì gì đó đều là tương đối lịch sự nhã nhặn. "Việc này không thể hoàn toàn trách A Khánh, là Vũ Văn công tử chủ động muốn đánh cờ cùng hắn, cũng đã được Khôi gia gia chấp thuận, tài không bằng người trách không được bất cứ kẻ nào."

"Chơi cờ… Bị thương tinh thần?" Tống Bình Bình đại khái đã nghe hiểu ý trong đó, nhưng mà vẫn không rõ, hoài nghi hỏi: "Chơi cờ cũng có thể khiến cho người ta qua mấy ngày rồi còn chưa định thần lại được sao? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Hắn cố ý bố cục đào hầm…" Tiểu Hồng chỉ vào Dữu Khánh, bô bô đem tình huống đại khái kể ra.

Chơi cờ, Tống Bình Bình không giỏi, nhưng ít nhiều cũng biết một chút, chần chừ nói: "Chơi cờ không phải là tìm cách bẫy nhau sao, không đào hố đối phương còn gì gọi là chơi cờ, việc này hình như cũng không thể trách hắn đi? Trái lại Vũ Văn công tử… Thân thể thư sinh chính là quý báu, là rất không giống người trong giới tu hành chúng ta a."

Tiểu Hồng giương mắt nhìn, cũng biết hai người này không tận mắt nhìn thấy quá trình là không thể đồng cảm, quá trình giày vò người đó nàng dùng ngôn ngữ là không cách nào mô tả ra, nhưng nàng ta vẫn còn là hướng Dữu Khánh hung hăng một câu, "Nếu Văn thị bại bởi Vạn thị, ngươi khó từ chối trách nhiệm!"

"Tiểu Hồng, không nên nói lung tung!" Văn Hinh lại quở trách một câu.

Dữu Khánh trầm mặc không nói, cũng không giải bày, tùy ý cho nói…

Ngày hôm sau, ngoài Ngọc viên, một chiếc xe ngựa nhìn như đơn giản kì thực được chế tác tinh xảo dừng tại cửa vào viện.

Bên cạnh xe ngựa, Dữu Khánh cũng đổi y phục hạ nhân, đổi thành trang phục người thường.

Chỉ chốc lát sau, Văn Hinh, Tống Bình Bình và tiểu Hồng từ trong vườn đi ra, đều là đã thay đổi nam trang, trên đầu còn đeo nón rộng vành, vành nón đè thấp khiến người khác không dễ nhận rõ chân diện mục.

"Nhìn cái gì vậy, chưa từng nhìn thấy sao? Mắt bốc lên tặc quang."

Khi đi ngang qua bên cạnh Dữu Khánh, tiểu Hồng lại oán giận Dữu Khánh một câu.

Dữu Khánh rất không biết nói gì, không biết hai ngày vừa rồi nàng nha hoàn này đã ăn sai thuốc gì rồi, đối với hắn có vẻ bám sát rất hung hăng, hắn cảm thấy bối rối, Vũ Văn Uyên cũng không phải vị hôn phu của ngươi, chính bản thân Văn Hinh còn không nói gì, ngươi có gì phải giận?

Ba nữ giả nam trang bước lên xe ngựa, thả rèm cửa, Dữu Khánh cũng nghiêng người ngồi ở trên càng xe, lưng dựa khuông cửa.

Xa phu ngồi chung trên càng xe vung roi, điều khiển xe ngựa lăn bánh tiến lên.

Khi xe ngựa đi ra từ lối cổng bên Văn phủ thì tám vị hộ vệ cưỡi ngựa đã chờ đợi tại hai bên đường từ lâu lập tức rong ruổi ngựa đuổi theo, chia ra phía trước mở đường, mặt sau theo sát, hộ vệ ở hai bên.

Được biết Văn Hinh muốn đi ra ngoài xem Văn hội, Văn phủ đã sắp xếp chuẩn bị sẵn sàng cho công tác an toàn, đây chỉ là hộ vệ công khai, trong âm thầm còn có người thủ.

"Ai, đến nơi lại phải đứng thật lâu, Văn gia có khu vực chỗ ngồi tại sao không cho ngồi chứ, thật là. Cũng chỉ có Hinh nhi ngươi mới thích xem loại trò chơi, luận điệu múa văn chơi chữ này."

Trong xe, Tống Bình Bình nói không ngừng.

Giọng Văn Hinh nhẹ nhàng vang lên, "Bình Bình tỷ, khu vực chỗ ngồi bố trí xung quanh sân bãi có số chỗ ngồi hạn chế, rất nhiều trưởng bối còn không có chỗ ngồi, chúng ta làm sao có thể chạy đến ngồi? Nếu như chúng ta thật tới ngồi ở đó, người sáng suốt vừa nhìn liền biết chúng ta là ai, sau đó sẽ bị người chỉ trỏ nữa thì không thích hợp, trong nhà có thể cho chúng ta sắp xếp đến vị trí ở gần phía trước đã không tệ rồi."

Tống Bình Bình hừ nói: "Ta và tiểu Hồng không sợ người khác chỉ trỏ, cũng chỉ có ngươi mới sợ hãi người ta nói giấu đầu lộ mặt gì gì đó, cái này không được cái kia không được, đi ra cổng còn phải giả thành nam nhân, ngươi sống thật sự không thú vị. A, đã nói trước rồi, trước tiên đi dạo 'Bích Kiều' đã, chờ đến khi tỷ thí sắp bắt đầu mới đi đến đó, ta không muốn sáng sớm đã đứng sắp hàng trước sân khấu."

Văn Hinh: "Yên tâm, không để cho ngươi chờ không, Khôi gia gia đã an bài người giúp chúng ta chiếm vị trí tốt."

"Úc!" Tiểu Hồng nhẹ nhàng vỗ tay hoan hô, "Quá tốt rồi, khu vực Bích Kiều kia có thật nhiều đồ ăn ngon và trò thú vị, ta cũng đã lâu chưa đi tới đó rồi."

Ngồi dựa vào khung cửa, Dữu Khánh yên lặng nghe bên trong nói chuyện, hắn không có hứng thú gì đối với văn hội gì đó, khi đến nơi cũng là dự định co mình dấu tại phía sau trong đám người, tránh cho bị Ân Cát Chân và Văn Ngôn An ở tại đó nhận ra.

Xe ngựa chuyển hướng, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên cửa xe.

Văn Hinh ở bên trong xe nói chuyện phiếm với hai nữ, thỉnh thoảng nhìn về phía thân ảnh nơi rèm cửa kia, trong lòng lại nảy sinh phiền muộn.

Tống Bình Bình bỗng nhiên nắm lấy tay nàng, "Còn đang lo lắng cho Vũ Văn công tử sao? Được rồi, yên tâm đi, nếu thật sự có chuyện gì thì khẳng định đã sớm mời sư phụ ta đến khám và chữa trị rồi. Không kinh động sư phụ ta liền đã nói rõ là không có việc gì, đại phu không phải đã nói rồi sao, nghỉ ngơi mấy ngày là được rồi."

Lần này trở lại Ngọc viên, qua tiếp xúc, nàng liền phát hiện thấy, Văn Hinh dường như không còn giống trước đây, thường xuyên sẽ ngây ngẩn thất thần, trong mặt mày thỉnh thoảng hiện lên vẻ ưu thương nhàn nhạt, ưu thương giống như tích tụ tại trong lòng, phiền muốn không giải tỏa được luôn sẽ khiến người có cảm giác vui cười miễn cưỡng, khiến chi nữ nhân nàng đây nhìn thấy mà đau lòng.

Trước đây không có như vậy, vậy khẳng định chính là bởi vì thân thể của Vũ Văn Uyên rồi.

Văn Hinh có điểm không biết nên phản hồi nàng ta như thế nào, chỉ lắc đầu, lại lặng lẽ nhìn nhìn bóng người nơi rèm cửa, trong lòng lại đang phỏng đoán xem hắn còn có thể đợi bao lâu, không biết hắn sẽ dùng phương thức như thế nào để rời đi, sẽ không từ mà biệt, từ đó không còn tin tức sao?

Nhớ tới lời hắn nói muốn dẫn nàng xa chạy cao bay, nhớ tới việc sau khi mình dứt khoát cự tuyệt thì dáng vẻ đối phương buồn bã đau thương kia, nàng liền cảm thấy lo lắng đau khổ.

Hai ngày vừa rồi, nàng cũng không biết mình làm thế nào vượt qua, tựa hồ mỗi người đều cho rằng nàng là vì Vũ Văn công tử, vì vậy vì để giúp nàng hết giận, tiểu Hồng không ngừng trách móc A Khánh nhằm an ủi nàng.

Nhưng nàng rõ ràng, không phải như vậy.

Nàng cũng không minh bạch, mình không phải vẫn luôn thẹn thùng e lệ chờ đợi xuất giá sao? Không phải một mực mong đợi đến được ngày gả cho Vũ Văn Uyên sao? Vì sao lại đột nhiên toát ra một người, đột nhiên một phen thổ lộ là có thể khiến mình giống như mất hồn?

Nàng liên tục nhắc nhở chính mình, như vậy là không đúng, cũng chỉ có thể là không ngừng dùng đạo lý để áp chế tà niệm của mình.

Nàng cho rằng mình đã sinh ra tà niệm.

Tựa ở khung cửa, Dữu Khánh nghe được lời Tống Bình Bình nói, biết rõ Văn Hinh đang lo lắng cho Vũ Văn Uyên, khóe miệng không khỏi lộ ra nét cười thảm nhàn nhạt, lại lần nữa cảm thấy mình thật ngốc, càng nhiều chính là cảm thấy trong lòng thật là khó chịu.

Khi biết rõ Văn Hinh luôn quan tâm cho Vũ Văn Uyên, so với việc Văn Hinh cự tuyệt hắn lần trước càng làm cho hắn đau lòng.

Hắn đồng dạng không rõ, mình cũng không phải là chưa gặp qua mỹ nhân, Thiết Diệu Thanh so với Văn Hinh càng đẹp mắt đi, thế nhưng là vì sao? Một nữ nhân quen biết chưa lâu lại có thể khiến mình có cảm giác tê tâm liệt phế mãnh liệt như vậy, khiến cho mình vốn vẫn luôn tự xưng là bình tĩnh giờ đây gần như không có biện pháp làm cho lý trí bình thường để đối diện.

Hắn nói với chính mình, trở về phải tìm Trâu Vân Đình, thúc giục gã mau chóng tìm đến đáp án mình muốn rồi ly khai, mau chóng rời đi Văn phủ…

Bích Kiều, một trong những danh thắng tại Nính Châu thành.

Bởi vì đê cầu sử dụng đá xanh lục xây đắp thành, vì vậy được xưng là Bích Kiều, cũng là một cây dầu dài nhất bên trong Nính Châu thành.

Hai bên Bích Kiều lấp lánh long lanh, phong cảnh tú lệ, du thuyền lui tới không ngừng, liễu rủ hai bờ sông, bên cạnh càng là du khách như dệt, các tiểu thương bày quầy bày gánh ra rao hàng, cũng có không ít khất cái tại bên đường đưa tay.

Kinh quan Ân Cát Chân, một thân quần áo thường phục, chắp tay đứng ở dưới một gốc cây liễu rủ, thưởng thức khung cảnh xinh đẹp duyên dáng trên hồ, so với lúc mới vào kinh thì đã giảm đi không ít nét ngây ngô, càng lộ ra trầm ổn.

Tại bên cạnh gã có một nam tử hơi mập bồi tiếp, dáng vẻ khôi ngô, là đại cữu ca Vạn Thắng Quần tương lai của Ân Cát Chân.

ở xung quanh, công khai cũng như âm thầm đều có rải nhân thủ rải rác hộ vệ, đều là Vạn gia phái tới bảo hộ Ân Cát Chân.

Chương 254: Quen biết cũ

Vạn Thắng Quần, tóc mai nối liền với râu, lại thêm vóc người khôi ngô phối với cẩm y, nhìn qua chính là một hào khách, cũng là một nam nhân có gia đình và bận rộn các loại sự vụ, bình thường là không có thời gian nhàn hạ thoải mái chậm rãi dạo chơi tại loại địa phương này, chỉ là hiện tại việc bồi em rể tương lai mới là chuyện trọng yếu nhất.

Thấy em rể tương lai đứng ở đó thật lâu không nói, cười cười đánh vỡ trầm mặc, "Cát Chân, ở kinh thành có từng nhớ tới nơi này?"

Ân Cát Chân than thở, "Hình như chưa từng nhớ tới, trong mộng trái lại thường quanh quẩn tại bên hồ này, tỉnh lại thất vọng như đã mất, mới biết cố thổ khó về."

Vạn Thắng Quần gật đầu, có thể lý giải được, trở thành kinh quan, ngàn dặm xa xôi, trở về một chuyến cũng không dễ dàng, dù cho điều nhiệm gì gì đó, cũng vị tất có thể trở về Ninh châu, đa số thời gian đã là thân bất do kỷ rồi.

Đồng dạng, muội muội mình lấy chồng theo chồng gả cho chó theo chó, sau khi thành hôn sẽ theo vào kinh thành, muốn về nhà một chuyến sợ là cũng rất khó.

Ân Cát Chân xoay người, phất tay ra hiệu tiếp tục đi dạo, gã không muốn sớm như vậy đã chạy đến nơi Văn hội tỷ thí, ứng phó một chút người mộ danh tới chơi là không có ý nghĩa gì, mệt mỏi ứng phó cũng là mệt mỏi, không bằng tại đây giải trí thả lỏng.

Tình trạng tốt nhất chính là Văn hội bắt đầu mới đi tới, sau khi kết thúc thì lập tức rời đi, tránh dây dưa kéo dài.

Hai người đẩy ra màn liễu rủ trở lại trên đường tiếp tục bước chậm đi tới trước.

Nhìn cảnh người đến người đi trước mắt, chắp tay sau lưng cất bước Vạn Thắng Quần mới tiếp lời: "Bao nhiêu người nghèo cả đời, khốn cư nguyên chỗ, đi không ra trăm dặm, so với bách tính cùng khổ bọn ta là may mắn biết bao. Đường, có lẽ là đi càng xa càng tốt, chỉ cần có thể đặt chân chỗ nào đều là nhà, ngươi ta là nam nhi, há có thể như đám phụ nhân trước mắt thành đàn kết bạn tham luyến phong cảnh, đùa vui du ngoạn. Cát Chân, muốn mưu quốc, không nên nhớ quê nhà. Dẫn theo tiểu Phân đến kinh thành, chỉ cần có thể đi ra một con đường của riêng mình, chỗ nào đều là phong cảnh đẹp."

Ân Cát Chân nhàn nhạt đáp một câu, "Đường đi khó."

Vạn Thắng Quần: "Ở đâu tới nhiều cảm khái như vậy. Ta đây ngốc già hơn ngươi mấy tuổi, nghe ta một câu, đừng có ngừng, một mực đi tới phía trước là được."

Ân Cát Chân: "Ngươi bây giờ trái lại hiểu rõ thế sự, thành thạo hiểu đời. Vạn huynh, thứ cho ta nói thẳng, ta vẫn luôn cho rằng ngươi không nên bỏ bút theo thương, nếu như ngươi kiên trì, thành tựu sẽ không nhỏ."

Vạn Thắng Quần ha ha cười nói: "Ta được tranh gia sản a, nhiều tiền như vậy chứ, rơi ở trong tay người khác đi thật không cam lòng, ta cảm thấy tiền vẫn là thực tế nhất."

Ân Cát Chân nghe nói, lắc đầu.

Hai người song song đi thong thả, đi tới chỗ cao nhất Bích Kiều, nhìn quanh hồ cảnh lấp lánh long lanh.

"Bích Kiều hoành, lưỡng mịt mờ…"

Âm thanh một nữ nhân nhẹ dàng giống như đang chậm rãi ngâm nga biểu lộ cảm xúc, lập tức lại vang lên một âm thanh nữ nhân khác có vẻ vội vàng xao động cắt đứt, "Ai nha, ngươi lại nữa rồi, thật chịu không nổi ngươi, có thể nói chuyện bình thường hay không."

Đang chắp tay dựa vào lan can trông về phía xa, Ân Cát Chân và Vạn Thắng Quần nhất tề quay đầu lại nhìn tới, phía âm thanh vang tới không có nữ nhân, chỉ có ba bóng lưng nhỏ gầy mặc đồ nam nhân đầu đội nón rộng vành.

"Đực cái không phân biệt." Vạn Thắng Quần ha ha cười một tiếng.

Ân Cát Chân nhưng là hai mắt ngây ra, cùng một gã nam tử ở phía sau người đội nón rộng vành kia giương mắt nhìn nhau, người sau

không phải ai khác, chính là Dữu Khánh.

Như vậy cũng có thể đụng phải? Hai người đều cho rằng mình đã nhận sai người, tiếp đó lại từ trong phản ứng của đối phương nhận ra được sự thật, không sai, chính là hắn.

Nghe được đánh giá "Đực cái không phân biệt", ba kẻ mặc nam nhân đội nón đã biết rõ bị người nhìn thấu rồi, cùng nhau nhất tề quay đầu nhìn lại.

Ba người này tự nhiên chính là Văn Hinh, Tống Bình Bình và tiểu Hồng.

Ân Cát Chân đã nhấc tay, vẻ mặt kinh ngạc mà chỉ về phía Dữu Khánh.

Miệng gã vừa muốn mở ra, Dữu Khánh đã giành trước hô lên: "Vương huynh, ngươi tại sao lại ở nơi này?" Sải bước đi tới, cũng liên tục nháy mắt với Ân Cát Chân.

Vương huynh? Ba người Văn Hinh có chút bất ngờ, không nghĩ tới Dữu Khánh tại nơi đây còn có thể gặp được người quen, trọng điểm là dáng vẻ vị người quen này thoạt nhìn còn rất có khí phái, kể cả người đồng hành bên cạnh thoạt nhìn cũng không phải là phổ thông bách tính.

Vương huynh? Vạn Thắng Quần vẻ mặt kinh ngạc, y tự nhiên biết rõ Ân Cát Chân không phải họ Vương, nhưng nhìn bộ dạng Ân Cát Chân nhấc tay chỉ tới, tựa hồ lại nhận biết đối phương.

Không đợi cho Dữu Khánh tới gần, đã có hộ vệ bước nhanh tới chặn ngang, chắn tại phía trước hắn, nhấc tay ra hiệu hắn không nên tới gần.

Có hộ vệ, thấy cảnh này, ba người Văn Hinh càng thêm có thể khẳng định một nhóm người đối diện không phải người bình thường.

"Ách…" Thần sắc Ân Cát Chân hơi chút ngẩn ra, cuối cùng cũng kịp phản ứng lại, vị ở đối diện kia không muốn bộc lộ thân phận, lúc này lớn tiếng đáp lại: "Lâm huynh, sao ngươi lại tới đây rồi?" Tiếp đó nhanh chóng nói với hộ vệ: "Tránh ra, là bằng hữu."

Nghe đến là bằng hữu, Vạn Thắng Quần cũng lập tức phất tay ra dấu cho hộ vệ tránh ra.

Lâm huynh? Ba người Văn Hinh đầu đầy sương mù, A Khánh không phải họ Ngưu sao?

Ân Cát Chân và Dữu Khánh đã đưa tay ôm lấy nhau, lẫn nhau không ngừng vỗ vỗ tay đối phương, chân chính là vô tận cảm khái sai khi xa cách từ lâu.

Sau đó, Dữu Khánh trực tiếp đưa tay khoác lấy vai Ân Cát Chân, kề vai sát cánh với gã đi trước một bước.

Ân Cát Chân cho dù rất không quen loại động tác này, nhưng lúc này vẫn rất cao hứng, thậm chí là mừng rỡ, thật sự không nghĩ tới mình còn có thể gặp lại vị ngưu nhân này.

Vạn Thắng Quần vẻ mặt kinh ngạc, phản ứng này của em rể tương lai là rất ít thấy a, xem ra không phải người quen bình thường.

Không thể để em rể tương lai xảy ra chuyện, y nhìn ba người không phân biệt đực, mái. Văn Hinh một cái liền phất tay ra hiệu, bảo hộ vệ ở trước sau đồng thời đi theo.

Văn Hinh và tiểu Hồng quay mặt nhìn nhau.

Tống Bình Bình lại đứng tại đó không ngừng nhẹ nhàng vỗ trán, trong miệng thì thầm, "Hình như là hắn, hình như chính là hắn…"

Tiểu Hồng thử hỏi: "Bình Bình tỷ, ngươi làm sao vậy?"

Tống Bình Bình nghiêng đầu nhìn về phía bóng lưng Ân Cát Chân rời đi, "Nam nhân cùng đi với A Khánh kia, ta hình như đã gặp qua, cũng không biết có phải là mình nhớ lầm hay không, A Khánh làm sao có khả năng quen biết hắn. Kỳ quái, giống như chính là hắn."

Văn Hinh nghi hoặc, "Là ai?"

Tống Bình Bình: "Hinh nhi, ngươi còn nhớ rõ Vũ Văn Uyên lần trước thi Hương không? Sau khi có kết quả thi Hương, ta muốn kéo ngươi đi nhìn xem tướng mạo Vũ Văn Uyên như thế nào, nhưng ngươi xấu hổ không chịu đi, ta liền đi một mình, ngươi còn nhớ rõ không?"

Được nhắc nhở như thế, Văn Hinh gật đầu, quả thực có chuyện như vậy, hỏi: "Việc đó thì thế nào?"

Tống Bình Bình chỉ chỉ bóng lưng đi xa, "Lúc đó Châu phủ thiết yến, một đám cử tử dự tiệc, ta tại bên ngoài nhìn, hắn hình như chính là Giải Nguyên lang, người đỗ đầu kia."

"A!" Tiểu Hồng giật mình không nhỏ, "Bình Bình tỷ, ngươi có nhớ lầm rồi hay không, A Khánh làm sao lại quen biết Giải Nguyên lang người ta, hơn nữa còn kề vai sát cánh."

Tống Bình Bình bối rối nói: "Lúc dự tiệc, người đó đi tại phía trước nhất, bộ dáng phô trương như đầy sao vây quanh trăng sáng, ngay cả Vũ Văn Uyên cũng chỉ có thể co mình làm nền, ta muốn không theo dõi nhìn hắn nhiều một chút cũng khó, cảm giác tướng mạo thật sự rất giống."

Tiểu Hồng nhắc nhở: "Bình Bình tỷ, Giải Nguyên lang đồng khoa với Vũ Văn công tử chính là Bảng Nhãn Ân Cát Chân tại kinh thành đề danh Bảng Vàng a. A Khánh làm sao có khả năng quen biết Ân Cát Chân, lại còn kề vai sát cánh như vậy."

Tống Bình Bình sờ cằm thì thầm, "Có khả năng thực sự là ta nhớ lầm, thời gian cũng đã khá lâu, ta cũng nói không rõ ràng. Nhưng

mà A Khánh này là chuyện gì xảy ra, ném xuống chúng ta lại đây rồi trực tiếp chạy đi, còn có chút dáng vẻ của gia đinh sao?”

Người kia chính là Ân Cát Chân sao? Ở một bên, Văn Hinh đã là răng ngà cắn môi, trong con mắt long lanh thần thái khác lạ, nàng đã biết rõ vì sao A Khánh lại quen biết Bảng Nhãn Ân Cát Chân rồi.

Nếu như nói lúc trước nàng còn có một chút không dám xác định, như vậy hiện tại thì nàng có thể trăm phần trăm khẳng định, A Khánh chính là Thám Hoa lang thi Hội bốn khoa đầy điểm kia, chính là thiên hạ đệ nhất tài tử trong truyền thuyết kia!

Những chữ trong Tạp vật gian đó, mình không có nhận sai, chính là mặc bảo của vị Thám Hoa lang kia!

Thương hải hoành lưu, trăm năm nhất tử!

“Trăm năm nhất tử” được Vũ Văn lão tiên sinh thừa nhận vậy mà lại thật sự kín tiếng ẩn giấu tại Văn phủ làm hạ nhân.

Cho dù lúc trước đã có phán đoán, lúc này khi đã xác định, nàng y nguyên là cảm xúc dâng trào, đột nhiên nói: “Đi, đi xem.”

Nàng đi đầu đi về phía Dữu Khánh rời đi, nào còn có tâm tư gì bồi hai nữ nhân khác dạo chơi.

Ở một phía đầu cầu, y nguyên là liễu rủ thành hàng, hai vị cố nhân kinh thành đứng ở dưới cây nhìn nhau chợt cười, lại còn lắc đầu không ngừng, đều là dáng vẻ cảm khái vạn phần.

Trông thấy Vạn Thắng Quần dẫn theo người đi tới, Dữu Khánh thì thầm mấy câu với Ân Cát Chân.

Ân Cát Chân gật đầu, sau đó bước nhanh đi tới, đến nơi nói với Vạn Thắng Quần: “Gặp được bạn cũ, chúng ta có chút lời muốn nói chuyện riêng với nhau, bảo người của ngươi không nên tới quá gần, không thích hợp.”

"Ừm." Vạn Thắng Quần đáp, nhưng nhìn nhìn dáng vẻ Dữu Khánh, lại không khỏi hoài nghi hỏi: "Cát Chân, tại Ninh châu, bằng hữu có thể quen thuộc đến mức kề vai sát cánh với ngươi, hẳn là không có người ta không biết a? Người này là ai a, đối với mệnh quan triều đình lại là thô tục vô lễ như vậy."

Ân Cát Chân buồn cười nói: "Hắn thật đúng là sẽ không đem mệnh quan triều đình để vào mắt, không tuân thủ lễ thì thôi đi. Mọi việc bởi vì người mà khác, không cần chú ý." Xua tay rời đi, không nói là ai, then chốt là vị kia cũng không muốn cho nói.

Trở lại dưới cây liễu, từ biệt đã lâu lại tương phùng, hai vị cố nhân lại lần nữa nhìn nhau cười.

Văn Hinh ở trên cầu đi tới, nhìn thấy thì dừng lại, từ xa xa nhìn.

"Thế nào liền biến thành Lâm huynh. Để ta đi hỏi A Khánh một chút xem là chuyện gì." Tiểu Hồng hừ một tiếng, định đi tìm Dữu Khánh.

"Tiểu Hồng." Văn Hinh gọi nàng ta lại, lắc đầu, ra hiệu không nên đi.

Ánh mắt Tống Bình Bình quét lui quét tới tình hình bên kia, cũng nói: "Không nên đi tới, bên kia có hộ vệ cải trang đề phòng, ngươi tới gần không được."

Dưới cây liễu rủ, tâm tình đã bình phục, Ân Cát Chân nhìn từ trên xuống dưới, "Sĩ Hành huynh, hình ảnh ngươi từ quan chạy ra Ngự Sử đài, ta đến nay vẫn còn ký ức mới mẻ a. Lần trước tại Thượng Uyển phủ cứu tế, ngươi nháo ra động tĩnh cũng không nhỏ, làm mặt mũi triều đình không còn ánh sáng, về sau liền không còn có tin tức về ngươi, không nghĩ tới sẽ tại nơi này gặp được ngươi. Sau lần đó ngươi ẩn cư tại Ninh châu hay sao?"

Dữu Khánh: "Tính là vậy đi, ta không làm quan một thân nhẹ nhàng. Ngươi thế nào rồi, cũng không đến mức vẫn còn tại Ngự Sử đài trông kho chứa đi?"

Ân Cát Chân cười nói: "Dù sao cũng là Bảng Nhãn, cho dù làm để thiên hạ sĩ tử nhìn, cũng không đến mức một mực để ta trông chừng kho chứa, nhờ được Trung Thừa đại nhân thưởng thức, xem như là có thể có chút việc chính sự để làm. Nói đến, Trung Thừa đại nhân thỉnh thoảng còn sẽ nhắc tới ngươi, ngươi tính là đã phụ ý tốt của Trung Thừa đại nhân. Về sau gặp lại Trung Thừa đại nhân, ta nhất định sẽ đề cập tới chuyện gặp lại ngươi."

Đã biết rõ tính cách vị Sĩ Hành huynh này, nói chuyện cũng không có câu nệ như với người khác.

Dữu Khánh lắc đầu, "Nhắc tới ta làm gì, người trong giang hồ, đều đã là quá khứ. Đúng rồi, Lâm Thành Đạo thế nào rồi, vẫn còn trông chừng kho chứa sao?"

Ân Cát Chân ha ha, "Dính ánh sáng của ngươi, về sau được điều đến Lễ bộ."

Dữu Khánh hoài nghi, hỏi "Hắn đến Lễ bộ có quan hệ gì với ta?"

Ân Cát Chân: "Tịch Nguyệt phường, ngươi hẳn là không xa lạ đi? Ba chữ 'Nhân gian hảo' kia của ngươi, thế nhưng là làm cho rất khó kiếm một bữa cơm tại Tịch Nguyệt phường a, được biết rõ hắn tại Tịch Nguyệt phường tương đối dễ dàng đặt chỗ, Lễ bộ liền muốn điều hắn đến chỗ mình, dùng để làm các loại việc như chiêu đãi khách. Hiện tại hắn là phụ trách phương diện này. Ngươi cũng đã biết Ngự Sử đài, kiềm luật người trước phải kiềm chế bản thân, quan hệ đó của hắn không phát huy được tác dụng tại Ngự Sử đài."

Chương 255: Hoàn lại

Sau đó lại bồi thêm một câu, "Ngươi và ta còn thực sự là tâm hữu linh tê, vừa rồi gọi ngươi là 'Lâm huynh' chính là bởi vì nghĩ đến ngươi và Lâm Thành Đạo quan hệ tốt."

Dữu Khánh chỉ chỉ người kia, "Ta và ngươi quan hệ không tốt sao?"

Ân Cát Chân ha ha cười, từ chối cho ý kiến, hiện tại không cần phải nói lời nói gì trái lương tâm, chỉ là trái lại thật sự nguyện ý trở thành bằng hữu cùng loại người này, nói tránh đi: "Hiện tại ngươi ở nơi nào? Hôm nào tiện ta đăng môn bái phỏng, cũng nhìn xem ngươi bây giờ không còn quan một thân nhẹ, đến tột cùng nhẹ nhàng tự tại đến mức nào."

Ánh mắt Dữu Khánh chợt chạm đến Văn Hinh trên cầu, nhìn nhau một hồi, ngay lập tức lại tránh ra, hơi cúi đầu, trầm ngâm không nói.

Ân Cát Chân sửng sốt, chờ một chút, đánh vỡ trầm mặc, hỏi: "Sĩ Hành huynh, thế nào rồi?"

Dữu Khánh hít sâu một hơi, giống như đã làm ra quyết định gì đó, cười nói: "Trước tiên nói ngươi. Ninh châu có cái đại gia tộc lừng lẫy đại danh, gọi là Vạn thị gia tộc, nghe nói ngươi sắp trở thành con rể của Vạn thị?"

Ân Cát Chân nhìn Vạn Thắng Quần ở phía kia một cái, sau đó cười nhàn nhạt: "Phải. Hồi hương thăm viếng chủ yếu chính là vì cọc chung thân đại sự này, không còn bao lâu thì sẽ thành hôn, đến lúc đó ngươi thuận lợi dự tiệc không?"

Dữu Khánh: "Ta thì sẽ không đi, tránh rước phiền phức tới cho ngươi."

Ân Cát Chân hiểu biết ý của hắn, chính gã kỳ thực cũng có chút lo lắng, "Ta phỏng chừng hiện tại ngươi cũng không dùng tên thật đi, nếu không thì không có khả năng trốn ở Ninh châu mà không người biết, dùng tên hiện tại của ngươi dự tiệc cũng không sao."

Dữu Khánh: "Việc hôn sự của ngươi trước tiên đặt ở một bên, hiện tại ngươi và ta sắp trở thành đối đầu rồi, vẫn là trước tiên hóa giải việc này đã, tránh cho ngươi và ta tự giết lẫn nhau."

"Đối đầu?" Ân Cát Chân ngạc nhiên, "Làm gì ra lời này?"

Dữu Khánh: "Vạn thị hiện tại muốn làm gì, ngươi không biết sao? Vạn thị tranh đấu Văn hội, ngươi không tham gia sao?"

Ân Cát Chân hoài nghi, "Tham gia. Ta kỳ thực rất bài xích, ngươi biết đó, ta là ngôn quan Ngự Sử đài, không thuận tiện, thế nhưng không tìm được lí do thoái thác, thật sự là chối từ không rớt, không còn cách nào, không phải là… Ngươi nói lời này có ý gì, không lẽ ngươi cũng sẽ tham gia?"

Dữu Khánh cười nói: "Ninh châu ngoại trừ một cái Vạn thị gia tộc đại danh đỉnh đỉnh, còn có một cái Văn thị gia tộc cũng Vạn thị gia tộc, ngươi vừa mới hỏi ta ở tại nơi nào, chính là cái sau."

"…" Ân Cát Chân á khẩu không trả lời được.

Vạn Thắng Quần nhìn chằm chằm bên này, mặt lộ vẻ kinh nghi, không biết em rể tương lai thế nào rồi, vì sao lại có dáng vẻ giật mình như vậy.

Một lúc lâu sau sau, Ân Cát Chân mới kinh nghi bất định hỏi: "Văn hội này chỉ có người của từng gia tộc mới có thể tham gia, Sĩ Hành huynh há có thể tham gia?"

Dữu Khánh: "Nghe lời nói này của ngươi, ngươi có thể dùng thân phận con rể của Vạn thị để tham gia, lẽ nào ta không được sao? Văn thị gia tộc rất nhiều con cháu, muốn chọn ra mấy người nữ nhi để ứng phó còn không dễ dàng sao? Vạn thị mở đầu không theo lệ thường, Văn thị tự nhiên cũng có thể không biết xấu hổ."

Ân Cát Chân ngây ra một lúc, sau đó mới bối rối hỏi: "Ngươi là dùng tên thật lên sân khấu, hay là dùng giả danh hiện tại?"

Dữu Khánh: "Tên thật hay tên giả đều không trọng yếu nữa, trước lúc chưa gặp qua Ân huynh, ta còn chưa từng nghĩ tới thoái nhượng, bây giờ đã gặp được Ân huynh, còn đem kẻ giang hồ thảo mãng ta

đây xem là bằng hữu, việc gì cũng không cần nói nữa rồi, ta trực tiếp nói với Văn gia, ta cảm thấy không bằng, chịu thua rời sân, tránh cho ngươi ta tự giết lẫn nhau khiến người chế giễu, thành toàn cho Ân huynh nổi danh.

Nói thật đi, cứ treo cái danh hiệu gì mà thiên hạ đệ nhất tài tử, khiến ta một mực không được tự nhiên, không bằng thành toàn Ân huynh, ta cũng tránh được bị sự nổi danh làm mệt mỏi, được cái thoải mái tự tại, tránh khỏi đi đâu cũng bị người nhớ đến, phiền chết luôn. Lại nói, ngươi là Bảng Nhãn, ta là Thám Hoa, Bảng Nhãn vốn phải là sếp tại phía trước Thám Hoa, theo lý phải là như vậy, thực tế tới quy danh!"

"…" Ân Cát Chân lại trợn tròn mắt, bị loại lời nói này làm nghẹn lại, tròng mắt cứng ngắc giật giật, chụp lấy cổ tay Dữu Khánh, "Ngừng! Ta nói Sĩ Hành huynh a, tật xấu tùy tiện theo tính của ngươi có thể sửa lại hay không, làm sao vừa nhớ tới liền phát ra, ở kinh thành quan mão ném đi, nói không làm liền mặc kệ không làm, hù dọa mọi người nhảy dựng, bây giờ lại tới rồi hay sao?

Ta nói a, ngươi tùy tính cũng không sao, đừng đào hố ta có được hay không? Cái gì gọi là ngươi chịu thua rời sân thành toàn ta? Ta… Ai, ngươi đến cùng là nghĩ như thế nào, ngươi cảm thấy không bằng, chịu thua rời sân, vậy thì cũng phải có người tin a, cái trò này không phải chúng ta lén lút thương lượng là có thể định được. Nếu ngươi thật sự muốn bởi vì chịu thua ta mà rời sân… Lời truyền đi, ngươi dựa vào đâu chịu thua, ngươi không phải đem ta gác ở trên lửa nướng sao?"

Dữu Khánh thuận miệng đáp một câu, "Vậy ta lên sân khấu rồi mới thua ngươi?"

"…" Ân Cát Chân câm họng, ngay lập tức dở khóc dở cười hất cổ tay hắn ra, "Lão huynh, ngươi đừng náo loạn nữa có được hay không, công khai thắng ngươi, cũng phải lấy ra thứ có thể thắng ngươi a, thắng ngươi không giống với thắng người khác, danh tiếng của

ngươi quá lớn, ngươi thua người ta sẽ nói là khẳng định có nguyên nhân khác, ngươi tin hay không còn sẽ có người hoài nghi là triều đình tạo áp lực lên ngươi.

Sĩ Hành huynh, thắng ngươi, thứ bày ra để tỷ thí cũng phải có thể phục chúng a! Bài thi bốn khoa kia của ngươi chính là đỉnh cao mà ta khó vượt qua. Nếu như ta thắng ngươi, đó mới là bắt đầu phiền phức, thiên hạ văn sĩ dồn dập hỗn loạn, đời này ta cũng đừng nghĩ được thanh tĩnh. Lại nói, danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài tử kia của ngươi quá trầm trọng, ta nhưng cõng không nổi, ngươi đừng hại ta."

Dữu Khánh giương mắt nhìn, "Ta nói a Ân huynh, ta chịu thua không được, lên đài bại bởi ngươi cũng không được, ngươi đây là có điểm ép buộc rồi, đây là đùa giỡn quan uy với ta hay sao? Ta nói cho ngươi a, ta nhưng là không để mình bị xoay vòng vòng."

Ân Cát Chân ấn tay xuống, "Ngừng, đã biết rõ ngươi không để mình bị đẩy xoay vòng vòng. Ta đùa giỡn quan uy với người nào cũng không dám đùa giỡn đến trên đầu ngươi a, ngươi là người nào? Muốn từ quan liền từ quan, quan mão nói ném liền ném, vị hôn thê nói không muốn liền không cần nữa, chính là tùy hứng như thế, đùa giỡn quan uy với ngươi hữu dụng sao?"

Dữu Khánh: "Vậy ngươi muốn ta làm thế nào? Bảo ngươi thắng, ngươi vậy mà không dám thắng, ta chịu thua cũng không được, lẽ nào phải diễn một trận tiết mục cho ngươi thua mới được? Ngươi cứ phải muốn chạy tới thua làm gì, là ngươi không muốn mặt mũi, hay là mặt mũi mệnh quan triều đình không đáng tiền? Nếu không, ta dùng tên giả lên sân khấu bại bởi ngươi?"

Ân Cát Chân: "Tên giả? Ai dám đảm bảo tương lai sẽ không bộc ra sự thật? Văn thị có thể tìm được ngươi, nếu thua có thể nuốt xuống được cơn tức này sao? Một khi lộ ra, vậy thì trở thành chuyện gièm pha rồi, ta cầm con đường làm quan của mình đi so đấu, tính toán với cái trò này làm gì? Được rồi được rồi, ngừng, đừng nói nữa, ta rời khỏi, ta rời khỏi có được hay không? Dù sao ta cũng không muốn

tham gia cái phá Văn hội này, đúng lúc, ngươi trái lại giúp ta hạ quyết tâm."

Dữu Khánh có chút bất ngờ, lí do thoái thác chuẩn bị sẵn còn chưa có nói đến a, không nghĩ tới đối phương liền chủ động phối hợp như thế, trái lại tiết kiệm không ít miệng lưỡi của hắn, liền hư tình giả ý nói: "Việc này không thích hợp đi, ngươi làm sao giải thích với bên Vạn thị?"

Ân Cát Chân: "Việc này ngươi đừng quan tâm tới. Nếu ta không muốn tham gia, bọn họ cũng không có khả năng dùng đao gác trên cổ bức ta tham gia a, bảo ta tham gia việc này vốn là có phần lung tung, quay về sợ rằng còn phải hướng Ngự Sử đài dân thư giải thích, bỏ đi là tốt nhất."

Dữu Khánh: "Được rồi, nếu như ngươi không tham gia, phía bên Văn thị ta cũng có lý do chối từ rồi, tránh khỏi bộc lộ ta đang tại Ninh châu. Ta nói a, tin tức ta tại Ninh châu ngươi phải giúp ta che giấu a, tránh cho đa sự."

"Lý giải." Ân Cát Chân gật đầu, nhìn nhìn bốn phía, "Thời gian cũng tới rồi, nếu như đã quyết định như vậy, ta xem chúng ta còn là để hôm khác ôn chuyện đi, trước khi Văn hội bắt đầu ta phải cho Vạn thị một lời giải thích, khi tỷ thí bắt đầu lại nháo người ta trở tay không kịp thì không thích hợp." Dứt lời còn thở dài.

Dữu Khánh đằng hắng gật đầu, chắp tay.

"Ngươi để bộ râu ria này thật sự không dễ nhìn, còn là cạo đi cho rồi." Ân Cát Chân ném xuống lời nói, chắp tay sải bước rời đi, kêu gọi Vạn Thắng Quần đồng thời ly khai.

Rất nhanh, phía bên kia kể cả hộ vệ nhân thủ đồng thời đi hết rồi.

Dữu Khánh sờ chút râu tơ của mình, cảm thấy trình độ thẩm mỹ của Ân Cát Chân quả thực không được tốt lắm, không biết thưởng thức. Lại nói, chút râu ria này của mình cũng là vì để phát huy tác dụng dịch dung.

Vạn Thắng Quần đuổi theo Ân Cát Chân, lại lần nữa truy hỏi: "Cát Chân, người đó là ai?"

Ân Cát Chân cười khổ than thở, "Là ai ta không tiện nói, ngươi cũng không nên hỏi, hỏi ta cũng sẽ không nói, nói chung là một người tuyệt đại trâu bò!"

"Tuyệt đại trau bò?" Vạn Thắng Quần ngạc nhiên, cảm giác lí do thoái thác này của em rể tương lai không khỏi có chút khoa trương, Ninh châu nếu có nhân vật như vậy y có thể không biết rõ sao?

Nhìn theo một nhóm người rời đi, Dữu Khánh quay đầu lại nhìn về phía trên cầu, quả nhiên, đám người Văn Hinh đã đi tới.

Tiểu Hồng là người đầu tiên chạy tới, nàng ta còn cố ý bẻ một cành cây, tuốt lá cây đi, đi tới nơi không thương không tiếc mà quất Dữu Khánh một cái, "Lâm huynh? Thành thật giải thích, ngươi tại sao lại trở thành Lâm huynh?"

"Tiểu Hồng!" Bước nhanh đi đến, Văn Hinh lại lần nữa quở trách, phát hiện gần đây thái độ nha đầu kia đối với A Khánh quả thực có phần quá rồi, vậy mà lại còn động tay động chân, đánh vào trên người A Khánh, nàng khó giải thích mà cảm giác có chút không nỡ, cảm thấy ủy khuất cho hắn.

Đương nhiên, nàng cũng kỳ quái với việc vì sao lại xưng hô A Khánh là "Lâm huynh", nếu vị kia là Ân Cát Chân thì hắn đã biết rõ tên thật của A Khánh, tại sao lại xưng hô là "Lâm huynh" ?

Một bên xưng hô là "Vương huynh", một bên xưng hô là "Lâm huynh", cảm giác hai bên gọi còn rất thuận miệng.

Dữu Khánh thật sự không có ý tính toán với tiểu Hồng, thuận miệng trả lời: "Đi ra kiếm cơm ăn, ai có thể không có một hai cái tên giả để che giấu."

Tống Bình Bình đi tới hờ hững hỏi: "Vương huynh kia là ai?"

Dữu Khánh thuận miệng biên: "Đã từng cũng là người xin cơm ăn, hiện tại phát đạt rồi."

Tống Bình Bình ngưng mắt nhìn hắn một hồi, cũng không nói thêm gì, nàng đã sắp xếp người đi theo tra lai lịch.

Văn hội đã sắp bắt đầu, một nhóm người cũng không có tiếp tục dừng lại, bắt đầu chạy tới.

Trên đường, thừa dịp cơ hội cùng Dữu Khánh kéo giãn một đoạn khoảng cách, Tống Bình Bình nói khẽ với Văn Hinh: "Hinh nhi, A Khánh này khẳng định có vấn đề, chơi cờ có thể thắng Vũ Văn Uyên cũng đã rất khả nghi. 'Vương huynh' kia tám chín phần mười chính là Ân Cát Chân, kể từ đó, nguyên nhân A Khánh dùng một ván cờ làm hại Vũ Văn Uyên không thể ra sân tỷ thí cũng tìm được rồi, A Khánh này rất có khả năng chính là Vạn thị phái tới đánh vào Văn thị làm gian tế!"

Văn Hinh không nói gì ngóng nhìn nàng, nhưng cảm giác đối phương nói rất có đạo lý.

Ở bên nghe, tiểu Hồng thật sự là trong lòng run sợ, mặt đầy vẻ khó có thể tin, Tống Bình Bình còn đối với nàng nhẹ nhàng "Xùy" một tiếng, ra hiệu không nên lộ ra manh mối.

Lúc này Tiểu Hồng vâng vâng dạ dạ, cũng không dám nhìn tới Dữu Khánh nữa, thần sắc trên mặt cũng toát ra mấy phần sa sút tinh thần.

Sự dị thường của ba nữ nhân, Dữu Khánh cũng cảm giác được, nhưng không để trong lòng.

Đột nhiên gặp được Ân Cát Chân, chỉ cần không ngốc, đều có thể nhìn ra hắn có vấn đề.

Hắn cũng không quan trọng nữa rồi.

Hắn đã quyết định, thời điểm quan sát Văn hội, sẽ thừa dịp nhiều người thì lặng yên rời sân biến mất.

Chuyện cho tới bây giờ, nếu như đã khiến cho hoài nghi, vậy thì an toàn là đệ nhất.

Hắn đã biết mật đạo ra vào Văn phủ, Văn phủ còn có lão Thất và lão Cửu làm nội ứng, còn có Trâu Vân Đình giúp hắn làm việc, cho nên hắn có trở về Văn phủ hay không đã không trọng yếu nữa rồi, có thể rút rồi.

Đột nhiên gặp được Ân Cát Chân, làm cho kế hoạch rời đi của hắn không thể không sớm hơn rồi.

Trước lúc đi, hắn giúp Văn thị ngăn cản Ân Cát Chân, xem như là thể hiện sự áy náy với việc làm cho Vũ Văn Uyên không thể ra sân.

Kỳ thực hắn biết rõ thực lực của Ân Cát Chân, đó là Trạng Nguyên tài chân chính, dù cho Vũ Văn Uyên lên sân khấu cũng rất khó là đối thủ.

Chỉ là, trước khi ly khai Văn thị, hắn không muốn tiếp tục thiếu nợ Văn Hinh cái gì, ngăn cản Ân Cát Chân tính là hoàn lại, về sau không còn thiếu nợ.

Hắn đã từng, giết người cướp của cũng không nháy mắt, nào có cái gì gọi là thiếu nợ hay không thiếu nợ.

Chương 256: Đã mời cao thủ tới

Sân bãi tổ chức Văn hội cách Bích Kiều cũng không xa, bên ngoài hội trường đã là người đông nghìn nghịt.

Người có thể dồn đống đến phía trước hội trường cũng không nhiều, đa số người đều chỉ là bởi vì náo nhiệt mà đến, ngoài hội trường các lộ bán hàng rong cũng nhân cơ hội tụ tập rao hàng lôi kéo khách, còn có rất nhiều người học hành, bởi vậy hấp dẫn tới không ít nữ tử thẹn thùng e lệ.

Hội trường bốn mặt trống một mặt, giống như hình cái thùng, hai bên và dưới đáy đều là ba tầng lầu, kỳ thực nó chính là lối vào một quảng trường, sân bãi đủ lớn.

Trên đất trống bên trong dựng lên một cái sân khấu, trên tầng lầu xung quanh sân khấu là từng cái khán đài, đều có sắp đặt chỗ ngồi, là chỗ ngồi của các gia tộc dự thi.

Trên khán đài còn dựng một bức vách làm nền, trên vách treo rất nhiều mộc bài, đều là tên của con cháu các gia tộc tham gia Văn hội.

Phía trước phông nền còn sắp đặt một hàng chỗ ngồi, là cho văn đàn danh túc Ninh châu ngồi, cũng là người làm giám khảo cho Văn hội tỷ thí.

Trước khán đài kéo dài mãi cho đến lối ra vào quảng trường cũng đứng đầy người, âm thanh nghị luận ong ong vang vọng, không ngừng có người chỉ vào những cái tên trên thẻ bài treo trên phông nền nghị luận, cái tên "Ân Cát Chân" không ngừng được người nhắc tới.

Tại hiện trường, quan phủ còn phái tới không ít nhân mã để duy trì trật tự.

Thùng thùng thùng thùng thùng…

Tay trống tại một góc trên đài đột nhiên gấp gáp nổi trống không ngừng.

Những nhân vật chủ yếu của các gia tộc lần lượt xuất hiện tại trên khán đài hai bên lầu.

Trên khán đài ở giữa bên trái, nơi có góc quan khán rất tốt, tộc trưởng Văn Mậu của Văn thị hiện thân, cùng đi theo còn có mấy tên tộc lão chi nhánh Văn thị, quản gia Văn Khôi dẫn bọn họ nhập tọa.

Ở chính diện, trên khán đài bên phải, tại khu vực chính giữa có quan sát tốt nhất, một lão già râu tóc hoa râm, mặt đầy râu quai nón, mặc áo choàng đáy đen mạ vàng, có vẻ có chút khí thế rào rạt đi ra, lưng hùm vai gấu có vẻ khá hung hãn, chính là tộc trưởng Vạn Kình Đào của Vạn thị.

Người vừa ngồi xuống, liền nhìn chằm chằm Văn Mậu ở đối diện, hừ lạnh một tiếng, vẻ xem thường và bất mãn thể hiện rõ ràng.

Tộc nhân cùng đi theo lộ diện cũng lần lượt ngồi xuống tại hai bên lão ta.

Phía dưới hai bên khán đài, năm tên văn đàn danh túc Ninh châu tại trong một tràng âm thanh cung kính bái kiến lên sân khấu rồi, sau khi lên đài thì lục tục ngồi ở trên ghế giám khảo.

Có nhân viên tại lư hương chính chính giữa đài cắm xuống một nén nhang, sau đó đối với người ở trên khán đài hai bên hô: "Trong thời gian một nén nhang, thỉnh mỗi gia tộc lần cuối cùng xác định nhân viên dự thi!" Quay đầu chỉ về phía các thẻ bài treo trên phông nền.

Văn Mậu xem xét nhìn tên của năm tên gia tộc đệ tử Văn gia, lại nhìn xem phía bên Vạn thị quả nhiên có treo tên "Ân Cát Chân", thần sắc có chút nghiêm trọng, Vũ Văn Uyên tinh thần hoảng hốt không thể tới tham gia, làm cho bên này trên cơ bản không có nắm chắc thắng lợi, chỉ có thể là mong đợi con cháu trong tộc có thể phát huy vượt xa bình thường.

Các tộc lão khác, trên mặt cũng nhìn không thấy sự vui vẻ nào, đều biết rõ lần này Văn thị không có hi vọng gì chiến thắng, thuần túy là tới làm nền.

Mỗi gia tộc trên cơ bản cũng đều không có người hé răng, những cái tên treo trên tường, người của các gia tộc đều đã xác nhận từ sớm rồi.

Mọi người cần uống trà thì uống trà, phải chờ đợi thì chờ đợi, chờ tất cả sẵn sàng để bắt đầu.

Dưới đài y nguyên vẫn líu ríu âm thanh thảo luận.

Khi cây hương trong lư hương đốt cháy đến một phần ba thì nhóm người Văn Hinh cuối cùng đã đến nơi.

Xe ngựa dừng lại tại bên đường ngoài quảng trường, mấy người xuống xe, người Văn gia từ lâu chờ đợi tại đây dẫn nhóm người tiến vào trong cửa hàng ở một bên, từ trong phòng trực tiếp đi xuyên qua hội trường trước đài, lại từ một bên đi ra.

Dưới đài, nhân thủ Văn gia từ lâu chiếm giữ sẵn vị trí liền nhường vị trí lại cho bọn hắn, người nhường chỗ lại nhanh chóng lui ra.

Trốn ở phía sau đám người Văn Hinh, Dữu Khánh thỉnh thoảng quan sát hiện trường xung quanh, đang suy nghĩ làm thế nào thoát thân, dù sao những hộ vệ kia của Văn Hinh không theo đến nơi đây.

Nhưng mà hắn có thể cảm giác được, Tống Bình Bình vẫn luôn như có như không theo dõi hắn, hoặc là nói đề phòng hắn, thời khắc che ở giữa hắn và Văn Hinh.

“Nhiều gia tộc dự thi như vậy, chúng ta không ngại đoán một chút lần này nhà ai có thể thắng được, có thể trở thành chủ tế của đại tế.”

“Huynh đệ, ngươi lần đầu tới đi?”

"Chính phải, ách, ngươi là thế nào biết được?"

Lời này vừa nói ra, một tràng âm thanh cười trộm "Hắc hắc" vang lên.

Có người hạ thấp giọng nói: "Còn cần đoán sao? Không phải Văn thị chính là Vạn thị."

"Nhiều gia tộc như vậy tham gia, vì sao có thể chắc chắn chính là một trong hai nhà bọn họ chứ?"

"Đạo lý đơn giản, ngoại trừ hai nhà đó, những gia tộc khác đều chỉ là làm bộ làm tịch để làm nền, rất nhiều gia tộc vốn là dựa vào hai nhà đó để sinh tồn."

"Đối đầu, dù cho trong gia tộc có đệ tử kiệt xuất có năng lực áp Văn thị và Vạn thị, cũng không dám a, bồi chơi đùa là được rồi."

"Chủ tế là cái gì? Đại biểu chính là địa vị, là địa vị lãnh tụ trong mỗi cái thương hội tại Ninh châu a, đè ép Văn thị và Vạn thị một đầu, chạy đi làm chủ tế, để cho tộc trưởng của hai đại gia tộc đó tại bên cạnh giúp việc làm nền, cũng phải có người dám làm a, trừ phi về sau không muốn lăn lộn tại Ninh châu nữa?"

"Nếu nói như thế, tổ chức cái Văn hội này còn có ý nghĩa gì?"

"Đương nhiên là có ý nghĩa, có thể dàn xếp ổn thỏa a. Năm đó hai đại gia tộc kia ai cũng không phục ai, đó thế nhưng là làm qua chuyện đao thật thương thật, ngay cả thế lực Tu Hành giới đều vận dụng đến, không biết bị chết bao nhiêu người, thậm chí là ảnh hưởng đến gia dịch kinh doanh bình thường tại toàn bộ Ninh châu, khiến cho Ninh châu nhân tâm hoảng sợ. Về sau Mục phủ đứng ra cường thế trấn áp, đứng giữa điều giải, mới đem đấu võ đổi thành đấu văn."

"Kỳ thực cũng rất có ý tứ, dù sao đều là văn tài kiệt xuất của mỗi gia tộc, các loại thi từ phú không phải là vô giá trị, xem xét học tập một

chút cũng được. Ngươi xem, ngay cả tân khoa Bảng Nhãn Ân Cát Chân năm ngoái cũng tới tham gia, đây chính là tài tử chân tài thực học a, có thể ở bên quan sát một chút cũng được ích lợi không ít."

"Di, ta nghe nói con rể tương lai Vũ Văn Uyên của Văn thị cũng sẽ tới tham gia, ta nhìn xem nửa ngày, trên tường tại sao không có tên của hắn?"

"Đùa cái gì vậy, một trận tỷ thí cũng không công bình, Vũ Văn lão gia tử là nhân vật gì, làm sao có khả năng để cho cháu mình tới quấy nhiễu."

Một đám người đang líu ríu nhỏ giọng nghị luận ở phía sau, Dữu Khánh thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xem, đa số thời gian là vểnh tai nghe.

Văn Hinh cũng nghe được, âm thầm cắn môi lặng im, xấu hổ, cũng không biết A Khánh nghe được sẽ có cảm tưởng thế nào.

Trên sân khấu phía bên phải, Vạn thị tộc trưởng Vạn Kình Đào đang cùng tộc nhân ở hai bên nói chuyện phiếm, phía sau, Vạn Thắng Quần, cháu của lão ta đột nhiên đi ra, cúi người ghé vào lỗ lão ta, nói: "Gia gia, thỉnh ngài dời bước đi một chút."

Vạn Kình Đào quay đầu lại nói: "Chuyện không quan trọng thì trước tiên đặt sang một bên, trước mắt trước ứng phó trận Văn hội này đã. Ta hôm nay muốn nhìn một chút Văn lão đầu khó chịu thế nào."

Vạn Thắng Quần bất đắc dĩ, hạ thấp giọng nói: "Phía Ân Cát Chân xảy ra chút biến cố, hắn muốn rời khỏi trận tỷ thí này, ta khuyên thế nào cũng vô dụng, nếu gia gia đứng ra nói, nói không chừng còn có thể vãn hồi."

Cơ nhục trên mặt Vạn Kình Đào giựt giựt, ngay lập tức rất nhanh đứng dậy rời đi.

Vạn thị tộc nhân ở hai bên quay mặt nhìn nhau, ít nhiều đều nghe được một ít, không nghĩ tới chuyện ập lên trên đầu rồi, vậy mà lại xảy ra loại biến cố này.

Tại trên khán đài đối diện bọn họ, Văn Mậu tựa hồ đã nhận ra gì đó, quay đầu lại nói: "Phía bên Vạn lão nhi hình như có chút không bình thường."

"Được." Ở phía sau, Văn Khôi hiểu ý rời đi, đi vào trong phòng phía sau, kêu gọi người tới đây, sắp xếp người đến bên Vạn thị để tìm hiểu.

Rầm!

Cửa một gian phòng bị Vạn Kình Đào một cước đá bung ra.

Đứng trước cửa sổ nhìn cảnh đường, Ân Cát Chân giật nảy mình, nhìn lại, thấy là Vạn Kình Đào nổi giận đùng đùng đi đến, lúc này hành lễ chào: "Gia gia."

Vạn Kình Đào nhấc tay đình chỉ, âm thanh to lớn, "Đừng! Ngài thế nhưng là Bảng Nhãn đề danh Bảng Vàng, ngài là đại gia của ta, ta nhưng không thụ nổi đại lễ của ngài. Nói đi, nghe nói ngài đột nhiên lại không muốn tham gia Văn hội nữa, có ý gì?"

Ân Cát Chân vẻ mặt không biết nói gì, tiếp đó lại bất đắc dĩ nói: "Gia gia, ta nghĩ tới nghĩ lui, thân phận hiện tại của ta thật sự không thích hợp tham gia loại Văn hội này, quả thực là không thể tham gia."

Vạn Kình Đào đẩy khuôn mặt hổ đầy râu ria kia tới gần, "Ngươi là thân phận gì? Một quan tép riu thất phẩm mà thôi, loại mặt hàng như ngươi đây, bên trong Nính Châu thành này ta tùy tiện nắm ra một cái nào mà không mạnh bằng ngươi? Vẫy vẫy tay, giữ kẽ tay tùy tiện rớt ra cũng là Ngũ Lục phẩm. Cung ngươi, kính ngươi, là đã cho ngươi mặt mũi rồi, đã để ngươi lên mặt rồi sao?"

Ân Cát Chân dở khóc dở cười, đã biết rõ tính tình vị này.

Ở một bên, Vạn Thắng Quần rịn mồ hôi, nhanh chóng tiến lên khuyên can, "Gia gia, chúng ta có chuyện từ từ nói."

Vạn Kình Đào trừng mắt, "Từ từ nói? Ta không phải đang từ từ nói với hắn sao? Lúc trước là ta cầu hắn như thế nào? Ta tự mình cầu hắn non nửa ngày, hắn mới đáp ứng, bây giờ lại đổi ý, có ý gì, ý định nhìn Vạn thị cười nhạo hay sao? Nếu thực sự không được, ngay từ đầu thì không nên đáp ứng, đã đáp ứng thì phải làm được, đây cũng là nguyên tắc làm việc của Vạn mỗ, chỉ bốn chữ là lời nói uy tín!"

Quay đầu lại trừng mắt với Ân Cát Chân, "Ngươi bây giờ rút ra, ta trong lúc nhất thời tìm đâu bù vào chứ? Cái gì gọi là không thích hợp? Chút cảm thụ này của ngươi tính là cái rắm gì! Ta nói cho ngươi biết, lí do này của ngươi ta không đồng ý. Cháu trai a, lão phu người này rất dễ nói chuyện, từ trước đến nay là người giảng đạo lý, cũng không ép buộc, chỉ cần ngươi có thể đưa ra đạo lý thuyết phục được ta, rời khỏi thì rời khỏi. Nếu là không thể nói ra lẽ phải, ngươi nói rút lui là vô dụng, đến thời điểm lên sân khấu liền trực tiếp áp lên đài, muốn mất mặt mọi người cùng nhau mất mặt! Nếu không…"

Lão ta đột nhiên nhấc một chân lên, từ trong giày rút ra một thanh chủy thủ, bụp! Trực tiếp cắm ở một bên trên bàn, "Trừ phi ngươi cắm nó vào người ta, đạp thi thể của ta mà rời đi!"

"…"

Ân Cát Chân trừng mắt tròn vo nhìn chủy thủ sáng loáng cắm trên bàn, cho dù biết rõ vị Vạn lão gia tử này rất hung, nhưng hiện tại mới tính là chân chính kiến thức được, đã một đống lớn tuổi rồi, trong giày vậy mà còn cất giấu chủy thủ là có ý gì?

Nhìn thấy đối phương nhìn chằm chằm không thả, gã cũng không còn chịu nổi, một mực do dự, cuối cùng cười khổ nói: "Gia gia, ta ăn ngay nói thật đi, không phải ta không muốn giúp Vạn thị, mà là lần

này ta thật sự giúp không được, dù cho ta lên sân khấu cũng là tự rước lấy nhục. Phía bên Văn thị đã mời được cao thủ tới."

Vạn Kình Đào nhíu mi: "Cao thủ gì, là mọc cánh hay là mọc móng vuốt?"

Ân Cát Chân từng chữ từng chữ nói ra rõ ràng: "A Sĩ Hành!"

Chuyện tới bây giờ, gã cũng không có biện pháp, chỉ có thể là đem Dữu Khánh giũ ra để ứng phó, nếu không sẽ không có cách nào để kết thúc.

"Cái gì mà A nha cứt nha, cái nát người gì toát ra, ngươi… A? A Sĩ Hành…" Đang táo bạo, Vạn Kình Đào đột nhiên ngưng nghẹn không nói nên lời một hồi, ngay lập tức cẩn thận thử hỏi: "Người nào? Thám Hoa lang xếp hạng tại phía sau ngươi kia sao?"

Ân Cát Chân than thở: "Không sai, chính là hắn."

Ở một bên, Vạn Thắng Quần giật mình không ít, "Ngươi là nói, là tên thiên hạ đệ nhất tài tử A Sĩ Hành, thi Hội thi được bốn khoa đầy điểm trăm năm khó gặp, tại tửu lầu viết ba chữ là có thể khiến người trong thiên hạ đổ xô tới như xua vịt, kinh thành vứt quan mà đi kia sao?"

Ân Cát Chân gật đầu, "Chính là hắn."

Chương 257: Thua người không thua trận

Hai ông cháu đối mặt nhìn nhau, Vạn Kình Đào lặng yên không một tiếng động, cơn giận không còn, gãi gãi râu, rõ ràng có chút bối rối, "Văn lão nhi từ đâu tìm được, loại người này hẳn không phải dùng

tiền tài có thể đả động a, Văn lão nhi có thể có mặt mũi lớn như vậy sao?"

Ân Cát Chân: "Gia gia, không có sai, chính là hắn, không lâu trước ta còn gặp hắn, chỉ vừa mới trò chuyện qua."

Ở một bên, Vạn Thắng Quần đột nhiên minh ngộ, vội hỏi: "Chính là tên 'Lâm huynh' lúc trước gặp được ở trên Bích Kiều kia hay sao?"

Ân Cát Chân cười khổ, "Hắn gọi ta là 'Vương huynh', ta gọi hắn là 'Lâm huynh', không có gì không thích hợp."

Vạn Thắng Quần thổn thức, "Khó trách ngươi nói hắn là kẻ tuyệt thế trâu bò, với khí chất đó thật đúng là nhìn không ra hắn chính là Thám Hoa lang kia, thật kín tiếng."

Vạn Kình Đào: "Không đúng nha, chỉ có thể là con cháu của các gia tộc mới được tham dự, hắn dựa vào đâu trộn lẫn vào việc này, dù cho hắn có tài học đến đâu, cũng không thể vi phạm tham gia đi!"

Ân Cát Chân: "Người ta nói rồi, Vạn thị có thể không theo lệ thường tìm đến ta, Văn thị cũng là có thể không biết xấu hổ, nói Văn thị đông đảo con cháu, muốn tìm mấy cái nữ nhi đưa ra cho qua là rất dễ dàng."

Vạn Kình Đào sờ râu ria, nhíu mày nói: "Văn lão nhi quá âm hiểm a, cho tới bây giờ đều bất động thanh sắc, đây là ý định để cho ta mất mặt ngay trước mặt mọi người a." Chợt hít sâu một hơi, chắp tay sau lưng đi tới đi lui một hồi, "Cháu rể chớ sợ, ngươi chưa chắc đã thua người ta, cứ yên tâm lớn mật mà so tài đi."

Ân Cát Chân than thở: "Gia gia, có chút người chúng ta không thể không thừa nhận, hắn thật sự là ngút trời chi tư, thiên phú thứ này là có linh tính, ngươi coi như là cố đến mệt chết cũng khó mà so sánh, thủ bút của hắn ta đã xem qua, ta quả thực không bằng hắn."

Vạn Kình Đào trừng mắt, "Hà tất làm mạnh chí khí người khác, diệt oai phong của mình. Đều là nam nhân, sợ hắn làm chi, là sống hay là chết phải so qua rồi nói tiếp, bại không cần nói, không có đạo lý còn chưa có đấu võ thì đã đầu hàng."

Ân Cát Chân lại lần nữa than thở: "Gia gia, lẽ nào kinh thành đại khảo không phải là tỷ thí sao? Đồng dạng là ra đề mục, đồng dạng là đáp đề, lần này đơn giản là đề mục bất đồng mà thôi, ở kinh thành cũng đã phân ra thắng bại rồi, ta cần gì phải tiếp tục lên đài tự rước lấy nhục.

Hắn không giống với người khác, nếu ta thua, mọi người cảm thấy ta thật lố bịch, cười ta không biết lượng sức, cười ta tự rước lấy nhục.

Nếu là hắn thua, ngài cảm thấy người trong thiên hạ sẽ dễ dàng tin tưởng sao? Nhất định sẽ cảm thấy bên trong này có vấn đề gì đó, thậm chí sẽ hoài nghi là triều đình tạo áp lực.

Gia gia, ngài ít nhiều hẳn là nghe nói qua bối cảnh của hắn, hắn lúc đó thế nhưng là người tâm phúc bên cạnh Ngự Sử Trung Thừa đại nhân, đến nay Trung Thừa đại nhân còn thường xuyên nhắc tới hắn. Ta bây giờ được sử dụng tại Ngự Sử đài, thật sự không tất yếu phải khiến cho Trung Thừa đại nhân đối với ta có 'ánh mắt khác' a.

Chỉ cần so đấu với hắn, không quản thắng hay thua, ngay lập tức ta sẽ bị bao vây bởi những lời đồn đại và đàm tiếu trong thiên hạ, việc này rất bất lợi cho ta. Gia gia, dù tình hay dù lý, ta đều không thể so cùng hắn, ta rời khỏi mới là lựa chọn tốt nhất."

Nghe được những lời này, Vạn Thắng Quần cũng gật đầu nói: "Gia gia, đây là lời tâm huyết của Cát Chân, cũng quả thực nói có lý. Nếu như là lên sân khấu cũng sẽ thua, thì thật sự không cần thiết phải đem danh dự của Cát Chân làm nếm thử, nếu sự tình làm lớn rồi, đến lúc đó bị người trong thiên hạ quan tâm e rằng không chỉ có là Cát Chân, Vạn thị sợ cũng là khó tránh khỏi."

"Ai!" Vạn Kình Đào bất đắc dĩ than thở, cuối cùng lộ ra vẻ chịu thua, "Được rồi, muốn trách thì trách chúng ta không có nham hiểm bằng Văn lão nhi, không nên lộ chiêu quá sớm, bị hắn chơi xỏ rồi. Đi thôi, bảo bên ngoài rút thẻ bài của Cát Chân đi."

Ngay sau đó trán chợt nhíu rồi lại giãn ra, mặt rạng rỡ phấn chấn như chọi gà, sải bước đến bên cạnh bàn, một tay nhổ chủy thủ lên, quay ngược cầm trong tay, ồn ào rời đi, "Ta trái lại muốn nhìn xem Thám Hoa lang kia có bộ dáng gì, phải nhắc nhở hắn một chút, cẩn thận tên cẩu tặc nham hiểm Văn lão nhi kia."

Ý nói rất rõ ràng, cho dù là thua, cũng phải đi đâm chọc Văn lão nhi một chút mới được.

Lão ta đi ra cửa, sải bước đi trong hàng hiên.

Vạn Thắng Quần nhanh chóng đi ra ngoài, trước tiên tìm quản gia bảo đi rút thẻ bài dự thi của Ân Cát Chân, sau đó dẫn người đuổi theo lão gia tử…

Ở một bên dưới đài, người của Vạn thị từ bên trong lầu đi ra, cùng với nhân viên lo liệu Văn hội nói chuyện một hồi, người sau lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau nhiều lần xác nhận tình huống, nhân viên lo liệu mới lên đài, cầm lấy gậy móc, đi tới trước vách nền, ngay trước mắt bao người móc lấy thẻ bài của Ân Cát Chân xuống, sau đó đi tới trước đài, cầm thẻ bài vừa lấy xuống quay một vòng cho mọi người xem, lớn tiếng nói: "Ân Cát Chân rời khỏi!"

"A?"

"Rời khỏi?"

"Cái gì quỷ? Hắn thế nào rời khỏi rồi?"

"Không phải chứ? Ta từ rất xa chạy tới, từ sớm đã tới đây chiếm vị trí, chính là vì hắn mà tới a, đang rất tốt làm gì lại rời khỏi a!"

"Sẽ không phải là cảm thấy không có đối thủ đi?"

"Thân phận của người ta đặt tại đó, đường đường viên chức cùng một đám áo vải so đấu thứ này vốn là không thích hợp."

"Có phải là Vạn thị ngay từ đầu khi chưa có sự đồng ý của hắn thì đã báo danh hắn rồi hay không?"

Ở phía sau, đám đông dậy sóng thảo luận, âm thanh như nước thủy triều, Dữu Khánh thấy biến không sợ hãi, không chút bất ngờ, đó vốn là kiệt tác của hắn, giúp Văn thị ngăn cản Ân Cát Chân.

Trong đám đông, kinh ngạc nhất chính là ba người Văn Hinh nữ mặc nam trang, có lẽ là bởi vì đã có suy đoán, ba người đều giả vờ quay đầu lại nhìn động tĩnh thảo luận phía sau, kì thực là lặng lẽ nhìn phản ứng của Dữu Khánh, kết quả không nhìn thấy được bất cứ phản ứng gì.

Kỳ thực ba người đều hoài nghi việc này có phải là có liên quan Dữu Khánh hay không.

Trên khu vực khán đài của Văn thị, Văn Mậu một hồi ngạc nhiên, quay đầu lại hỏi: "Khôi tử, chuyện gì vậy, tại sao Vạn thị lãi để cho Ân Cát Chân rời khỏi rồi?"

Văn Khôi lắc đầu, "Không rõ ràng lắm, để ta tái phái nhân thủ đi tìm hiểu." Xoay người định ly khai.

"Chờ chút." Văn Mậu gọi ông ta lại, "Ân Cát Chân đã rời khỏi, phía chúng ta có thể đem Ngôn An treo lên, nhanh chóng phái người đi dẫn Ngôn An tới."

Vì tránh cho có người nói bậy, thí dụ như nói cái gì mà sợ Ân Cát Chân không dám lên sân khấu vì Văn thị vân vân, Văn Ngôn An dứt

khoát không có tới xem thịnh hội này, tai không nghe là thanh tịnh.

"Được." Văn Khôi đáp, rất nhanh đi an bài.

Nhưng ngay vào lúc này, bên ngoài hành lang đột nhiên phát sinh tranh cãi ầm ĩ, khiến bọn họ dồn dập quay đầu lại nhìn.

Vạn Kình Đào dẫn theo người đi đến rồi, bị hộ vệ của Văn thị cản lại, không cho lão ta vào đây, cũng không có khả năng để cho lão ta tự tiện xông vào.

Trên tay lão ta cầm chủy thủ đưa ra, khoa tay múa chân cảnh cáo, "Tránh ra, đều cút ngay cho ta, nếu ai làm ta bị thương, ta xem người nào gánh được trách nhiệm!" Dứt lời liền xông tới phía trước, hộ vệ cản lại, lão ta vậy mà lại cầm chủy thủ hướng trên người mình vạch một cái, rẹt, trên y phục xuất hiện một cái lỗ thủng.

Chỉ là cắt rách xiêm y, vẫn chưa tổn thương đến da, xuống tay với chính mình vẫn có chừng mực, nhưng y nguyên là khiến cho hộ vệ Văn thị đang ngăn cản giật nảy mình.

Nếu thật sự tại trong quá trình xông vào để cho vị này tự mình vạch mình bị thương, vậy thì nói không rõ ràng rồi, đem tộc trưởng Vạn thị làm bị thương, vậy còn được sao? Kẻ có thể khiêu chiến Văn thị thì bối cảnh cũng không phải trò đùa, Văn thị sợ là không cho ra cái giải thích cũng không được, nếu không sẽ có khả năng dẫn đến hai đại gia tộc trực tiếp khai chiến.

Một người xằng bậy, làm cho một đám hộ vệ Văn thị lui về phía sau.

May là Văn Khôi đúng lúc đứng ra giải vây, một câu nói: "Vạn tộc trưởng, bỏ xuống vũ khí mới có thể đi vào gặp lão gia chúng ta."

Cộp! Vạn Kình Đào khua chủy thủ lên, cắm thẳng vào trên tường, chỉ vào chủy thủ cười lạnh một tiếng, "Đồ vật đặt tại nơi này, ai dám trộm đồ của ta thử xem!"

Sau đó dẫn theo mấy người nghênh ngang đi qua.

Có nhiều nhân thủ không được cho qua theo lão ta, lão ta đưa lưng về phía sau, phất phất tay ra hiệu không sao, để những người khác chờ tại bên ngoài.

Trên khán đài, đám người Văn Mậu đã đứng dậy trở lại bên trong phòng chờ.

Trông thấy lão gia hỏa hùng hổ xông tới, khuôn mặt Văn Mậu trầm xuống, "Lão thất phu, lại muốn đến làm người đàn bà chanh chua hay sao?"

"Phì phì!" Vạn Kình Đào một ngụm nước bọt thổ xuống, nhìn quanh một vòng bên trong phòng, cười lạnh hỏi: "Ta đối với tên lão tặc nham hiểm nhà ông là không có hứng thú, Thám Hoa lang danh khắp thiên hạ đâu chứ? A Sĩ Hành ở đâu? Vạn mỗ đến đây bái phỏng, còn thỉnh đi ra gặp mặt!"

A Sĩ Hành? Một nhóm người quay mặt nhìn nhau, đều là làm không hiểu lão nhân này nháo cái trò gì.

Văn Mậu cau mày hỏi: "Lão thất phu, ngươi có phải uống rượu say hay không, chạy đến chỗ ta hồ ngôn loạn ngữ gì vậy?"

"Nhìn thấy hay không? Đây mới gọi là giả bộ hồ đồ này!" Vạn Kình Đào chỉ vào mũi Văn Mậu, đối với cháu của mình nghiến răng nghiến lợi nói: "Loại người này là âm hiểm nhất, cũng là đê tiện nhất, là tiểu nhân làm kỹ nữ còn muốn lập cổng chào!"

Văn Mậu nổi giận, "Lão thất phu, miệng đầy cứt đái, ngươi nói rõ là tới gây sự có phải hay không?"

Vạn Thắng Quần: "Văn tộc trưởng, thứ cho vãn bối nói lời bất kính, ngươi làm như vậy không có gì thú vị đi, Ân Cát Chân đã cho Thám Hoa lang đầy đủ mặt mũi mà rời khỏi tỷ thí. Hai bọn họ không lâu trước chạm mặt tại Bích Kiều thì ta cũng là tận mắt nhìn thấy, người

tại phái bên Văn thị cũng là chính miệng Thám Hoa lang nói với Ân Cát Chân, nhân vật như vậy hẳn vậy hẳn không đến mức đem loại chuyện này nói dối đi? Gia gia ta không có ý gì khác, chỉ là mộ danh đến đây bái phỏng mà thôi. Lui một vạn bước mà nói, gặp hoặc không gặp cũng nên là chính bản thân Thám Hoa lang làm chủ, ngươi giúp hắn cự khách tính là chuyện gì?"

"Nói rất hay!" Vạn Kình Đào đại thủ vỗ vai cháu, mặt đầy tán thưởng.

Văn thị tộc nhân quay mặt nhìn nhau, kinh nghi bất định.

Văn Mậu hơi hé mắt, về sau hít sâu một hơi, chợt quát lớn: "Tiễn khách!"

Vạn Kình Đào giận dữ, chỉ vào lão giận dữ, "Lão tặc! Ngươi không có quyền thay Thám Hoa lang làm chủ!"

Văn Mậu dứt khoát nói: "Khôi tử, có người dẫn người tới mưu tài hại mạng, báo quan!"

"Vâng." Văn Khôi đáp.

"Ngươi…" Vạn Kình Đào giận không thể át, chỉ vào đối phương chỉ chỉ một hồi, bộ dáng như muốn nói coi như ngươi lợi hại, sau đó hừ một tiếng tức giận, xoay người, "Đi!"

Mấy tên tùy tùng lập tức theo lão ta rời đi, đi qua hành lang bên trong, lão ta đưa tay rút chủy thủ trên tường, mũi dao lãi quay ngược dấu trong lòng bàn tay, hận nghiến răng nghiến lợi rời đi.

Bên trong phòng, Văn Mậu nhìn nhìn các tộc lão, muốn nói lại thôi, đợi Văn Khôi đi "Tiễn khách" trở về, hỏi: "Ngươi cảm thấy chuyện bọn họ nói là thật hay giả?"

Văn Khôi chần chừ đáp: "Không giống như là giả, gây sự cũng không cần phải kéo đến vị Thám Hoa lang danh khắp thiên hạ kia đi,

huống hồ vừa rồi Ân Cát Chân rời khỏi tỷ thí quả thực rất kỳ hoặc. Chỉ là, vị tài tử thiên hạ đệ nhất kia tại sao có khả năng vô duyên vô cớ giúp chúng ta bức lui Ân Cát Chân?"

Văn Mậu: "Tra, lập tức, mau chóng!"

Dưới lầu.

Đi xuống lầu, Vạn Kình Đào chợt nói với cháu mình ở một bên: "Truyền lời, toàn bộ đệ tử tham gia của Vạn thị chúng ta rời khỏi Văn hội, để cho bọn họ tự chơi đi, dù sao chúng ta là thua, dứt khoát cho Văn thị kéo dài mặt mũi!"

Vạn Thắng Quần sửng sốt, ngay lập tức ánh mắt sáng lên, sau đó liên tục gật đầu, đưa tay mời gia gia rẽ ngoặt ở phía trước.

Vạn Kình Đào lại đẩy một cái lên tay gã, nhìn lên đài tỷ thí xây dựng bên ngoài, lão ta không rẽ ngoặt vòng trở về, mà trực tiếp xuyên ngang đi ra, tại trước mắt bao người trèo lên đài tỷ thí.

Mọi người trên đài dưới đài ngạc nhiên nhìn nhóm người này nghênh ngang lên đài đi qua, các gia tộc trên khán đài hai bên sân cũng kinh ngạc, không biết Vạn thị đang làm cái quỷ gì.

Rầm!

Lư hương kể cả giá đỡ được sắp đặt ở trên đài bị Vạn tộc trưởng đi ngang qua một cước đạp đổ lật, lão ta khua tay gào thét nói: "Rời khỏi, Vạn thị rời bỏ, để cho các ngươi so với nhau đi."

Ném xuống lời nói đó xong, lão ta dẫn theo một đoàn người nghênh ngang rời đi, thua người không thua trận.

Hiện trường đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ, Văn Mậu ở trên khán đài nhìn chằm chằm phía dưới, khuôn mặt sầm lại.

Chương 258: Mời dùng trà

Ở trên đài, năm tên văn đàn danh túc ngây người, trợn tròn mắt.

Khán giả dưới đài, kể cả Dữu Khánh ở trong đó, đều không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, vô luận là Văn Hinh hay là Tống Bình Bình hay là tiểu Hồng, đều đã nhận ra được Vạn Thắng Quần đi theo bên cạnh Vạn Kình Đào, không khác là từ một góc độ khác nghiệm chứng được lai lịch của Ân Cát Chân. Ngoại trừ Văn Hinh trong lòng đã biết rõ ràng, Tống Bình Bình và tiểu Hồng đều là hoảng sợ, càng thêm khẳng định bên cạnh các nàng ẩn giấu một tên gian tế do Vạn thị phái tới.

Quản qua của Vạn thị nhanh chóng nghênh đón Vạn Kình Đào từ bên kia băng qua đi xuống đài, cũng muốn lý giải một chút là chuyện gì xảy ra, chuyện gọi là Vạn thị rời khỏi là lời nói trong lúc tức giận nhất thời hay là thực sự, khẳng định cần phải biết rõ ràng.

Sau khi xác nhận là toàn diện rời khỏi, liền phái người đi trao đổi với phía điều hành Văn hội về việc rời khỏi.

Ban điều hành cũng có phần sững sờ, nhìn thấy cây hương tính thời gian đã sắp hết rồi, Văn hội đã sắp bắt đầu rồi, nào ngờ lư hương bị Vạn thị tộc trưởng một cước đạp lật, còn tính thời gian cái quỷ gì nữa, bây giờ Vạn thị lại muốn toàn diện rời khỏi, bọn họ làm sao bây giờ?

Then chốt phía rời khỏi chính là Vạn thị, Văn hội tự nhiên là không thể bắt đầu đúng giờ nữa rồi, ban điều hành phải khẩn cấp trao đổi với các gia tộc dự thi khác.

Rất nhanh, dưới đài một mảnh rộ lên, âm thanh nghị luận dồn dập, đều là đang thảo luận chuyện tại sao Vạn thị tộc trưởng thất thố ngay trước mặt mọi người như vậy, lại còn việc tuyên bố rời khỏi tỷ thí là chuyện gì xảy ra.

Trên khán đài, phía đối diện hướng tới vô số ánh mắt ngờ vực, Văn Mậu hừ lạnh một tiếng, phất tay áo đi vào bên trong phòng.

Đúng lúc, Văn Khôi cũng vội vã đi trở về, thấy tại đây còn có những tộc lão Văn thị khác tức thì trở nên do dự.

Chủ tớ nhiều năm, Văn Mậu biết là có ý gì, hất cằm ra hiệu, hai người đồng thời đi ra gian phòng.

Tiến vào trong một gian phòng khác trên lầu, đóng cửa lại, Văn Khôi mới khẩn cấp bẩm báo: "Lão gia, Vạn Thắng Quần không nói dối, hôm nay, tại không lâu trước đây, Ân Cát Chân quả thực có tiếp xúc với người phía bên chúng ta, lúc đó Vạn Thắng Quần cũng có mặt. Là người bên cạnh Tam tiểu thư, chính là Ngưu Hữu Khánh kia."

"Hắn là A Sĩ Hành? Khôi tử, ngươi không phải già rồi hồ đồ đi?" Văn Mậu kinh nghi, đồng thời cũng không thể không hoài nghi, "Ngươi vừa mới đi ra ngoài, sao nhanh như vậy đã điều tra rõ ràng được tình huống?"

"Lúc đó, mấy người Tam tiểu thư đang du ngoạn tại Bích Kiều…" Lúc này, Văn Khôi kể lại đại khái tình hình lúc đó.

Nguồn gốc tin tức chính là đến từ những hộ vệ công khai, những hộ vệ ngầm bảo vệ Văn Hinh kia, Dữu Khánh gặp mặt Ân Cát Chân khiến cho Tống Bình Bình hoài nghi, Tống Bình Bình dặn dò người đi theo tra tìm lai lịch đám người Ân Cát Chân, kết quả cũng chính là cùng một đường đi đến hội trường này.

Mấy người Ân Cát Chân đến nơi đây liền tiếp xúc với người của Vạn thị, tình huống rõ ràng, người đi tra xét tìm người hỏi thăm, sau khi nghe ngóng thì biết được lai lịch của Vạn Thắng Quần và Ân Cát Chân.

Nhân viên đi theo tra xét muốn trở về bẩm báo tình hình thì vừa đúng lúc Văn Khôi lại đang tìm những hộ vệ của Văn Hinh để hỏi thăm chuyện Vạn Thắng Quần nói có phải là thật hay không, song

phương đụng nhau hỏi thăm một lần, quá trình lập tức liền trở nên rõ ràng rồi, ngay cả kết quả đều khớp với nhau.

Biết rõ được toàn bộ sự việc, Văn Mậu trợn mắt há mồm, thì thào tự nói, "Thiên hạ đệ nhất tài tử làm gia đinh tại trong nhà chúng ta, việc này…"

Cả đời này, lão xem như là kiến thức rộng rãi, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ đụng phải sự việc quá trái lẽ thường như thế, sau một lúc lâu ngây ra, vẫn là không thể tin được, "Điều này sao có thể? Không phải là đả thương Trâu Vân Đình sao?"

Văn Khôi thử nhắc nhở: "Vị Thám Hoa lang kia hình như là văn võ song tu, không phải có đồn đại đã bỏ văn theo võ rồi sao?"

"Vậy hắn tìm hiểu Văn Xu các làm… Làm gì… Làm gì…"

Lời này Văn Mậu là hỏi, hỏi, hỏi không nói tiếp được nữa, một đống tuổi rồi, mình cũng tự hỏi mình, Văn Xu các tàng thư vô số, đông đảo sách cổ trân quý, người ta là một người đại tài tử, muốn đi vào đọc sách, có ý đồ với Văn Xu các không phải là bình thường sao?

Lén lút cũng là bình thường, người ta không muốn bộc lộ thân phận a.

Nếu là như vậy, lúc trước hoài nghi có gì đó với Thanh Liên sơn chẳng phải là hiểu lầm rồi sao?

Nếu như thực sự là Thám Hoa lang, lại đâu chỉ là hiểu lầm, chỉ sợ là mười phần sai, hoàn toàn sai lầm phương hướng.

Một lúc lâu sau thở ra một hơi tới, "Khôi tử, việc này ta tại sao có cảm giác giống như nằm mơ, lại nói, người ta dựa vào đâu để giúp chúng ta bức lui Ân Cát Chân?"

Văn Khôi: "Lão gia, ta vừa mới xem qua rồi, người còn tại bên cạnh Tam tiểu thư. Không phải Ngũ thiếu gia lập tức sẽ đến nơi sao? Chỉ

cần Ngũ thiếu gia đến nơi, vừa gặp mặt với hắn liền biết ngay là có đúng Thám Hoa lang hay không."

Văn Mậu vỗ vỗ trán, "Không sai không sai, chờ Ngôn An tới, bảo Ngôn An tới nhanh." Vừa mới hơi định thần trở lại, lại nhanh chóng rơi vào trạng thái trầm ngâm, chợt từ từ nói: "Khôi tử, hắn tại bên cạnh Hinh nhi không thích hợp, truyền ra không có cách nào giải thích với Vũ Văn gia, đến lúc đó danh dự đời này của Hinh nhi cũng bị hủy hoại, không nên gây ra động tĩnh, tách người ra. Việc này, về sau phải nghiêm mật phong tỏa tin tức."

Trong nháy mắt này, lão đã suy nghĩ rất xa.

Sau khi suy nghĩ, Văn Khôi đã minh bạch ý của lão.

Nếu như quả thật chỉ là hạ nhân làm việc tại Ngọc viên, vậy thì có một số việc là không thể tránh khỏi, rất nhiều chuyện chính là thích hợp nam nhân đi làm, nhưng nếu hạ nhân đó lại là Thám Hoa lang A Sĩ Hành thì chính là một chuyện khác rồi. Thám Hoa lang ở tại trong viện của Tam tiểu thư, đó tính là chuyện gì xảy ra?

Huống chi bản thân Thám Hoa lang lại rất có tính cố sự, vốn là một nhân vật dễ dàng được người truyền xướng, ẩn cư tại bên cạnh một giai nhân xinh đẹp, chỉ sợ không có việc gì cũng sẽ bị người thêu dệt theo hướng một tình yêu lãng mạn.

"Vâng." Văn Khôi lập tức lĩnh mệnh rời đi, không dám chậm trễ, đây không phải là việc nhỏ, tại trước khi có người nhận ra vị kia ở trong đám người thì cần nhanh chóng tách người ra khỏi, tránh khả năng bị ngang nhiên nháo lớn.

Sau khi ra khỏi cửa, ông ta nhanh chóng tìm tới mấy người âm thầm dặn dò một phen, sau đó mấy người kia đi thẳng đến phía dưới khán đài bên ngoài, chính ông ta cũng không dám lộ diện, sợ gây ra chú ý.

Khi mấy người kia đứng ở phía trước bên cạnh Văn Hinh, nhìn chăm chú Dữu Khánh thì Dữu Khánh liền biết mình đã bị Ân Cát Chân bán rồi, đã bị bộc lộ rồi.

Hắn cũng không ngốc, Ân Cát Chân rời khỏi tỷ thí, người của Vạn thị lại tức giận hậm hực từ phía bên Văn thị đi ra, sau đó nhân thủ Văn thị theo dõi hắn, không phải đã bộc lộ thì là gì? Chỉ có thể là thầm mắng Ân Cát Chân không khỏi cũng quá không có nguyên tắc đi.

Một người đối với Văn Hinh hơi gật đầu chào hỏi, im ắng ra hiệu cho nàng nhường một chút.

Đã nhìn ra là nhân thủ thân tín bên cạnh Văn Khôi, Văn Hinh cũng không quá rõ ràng tình hình, hướng phía trước tránh ra.

Sau đó, Tống Bình Bình và tiểu Hồng cũng được ra hiệu tránh ra.

Người kia mới đến bên cạnh Dữu Khánh hạ thấp giọng nói nhỏ bên tai: "Tổng quản mời ngài uống trà, xin đi theo bọn ta."

Biết rõ mình đã bị lộ, Dữu Khánh trái lại không sợ hãi, khẽ gật đầu, cứ như vậy đi theo bọn họ.

Dưới khán đài tụ tập rất đông người, không ai chú ý tới một cảnh này, hoặc là nói đối với một cảnh này cũng chẳng quan tâm.

Văn Hinh nhưng là kinh nghi bất định, cũng không còn tâm tư tiếp tục xem xét cái Văn hội lộn xộn này nữa, cũng đi theo. Tống Bình Bình và tiểu Hồng tự nhiên cũng đuổi theo.

Bên trong cửa một bên khán đài, Văn Khôi cười đón khách, tại trước khi chưa có tuyệt đối xác nhận thì cũng không có nói nhiều lời gì, đối với Dữu Khánh đưa tay ra hiệu, "Mời lên lầu."

Thái độ cũng là không kiêu ngạo không tự ti, chỉ là vẫn không nhịn được hiếu kỳ, quan sát nhiều mấy lần, phát hiện trên người vị này

không có khí chất của văn nhân chân chính, đây thật sự là vị thiên hạ đệ nhất tài tử kia sao?

Trong lòng cũng có suy đoán, có thể là bởi vì bỏ văn theo võ đi.

Việc đã đến nước này, Dữu Khánh cũng không tiếp tục giả bộ hạ nhân gì nữa rồi, sống lưng đựng thẳng, đi lên lầu.

Văn Khôi liếc mắt nhìn Văn Hinh từ bên ngoài đi theo tới, nhanh chóng thì thầm mấy câu với thủ hạ ở bên cạnh, sau đó rất nhanh đi lên lầu.

Bên ngoài, bị ngăn cản lại, Văn Hinh nhấc vành nón lên lộ ra khuôn mặt, thủ vệ lập tức cho đi.

Nhưng vừa mới vào cửa thì lại bị thân tín bên cạnh Văn Khôi cản lại, "Tam tiểu thư, mời ba vị đi bên này."

"Các ngươi làm việc của các ngươi đi, không cần phải xen vào chúng ta." Văn Hinh liền muốn đuổi theo Dữu Khánh đi lên lâu, muốn nhìn xem là chuyện gì xảy ra.

Người kia nói: "Tam tiểu thư, bên này đã chuẩn bị sẵn cho các ngươi một gian phòng tạm nghỉ, là ý của tộc trưởng."

Vừa nghe là ý của gia gia, từ nhỏ đến lớn ngay cả hôn nhân đại sự đều phải nghe theo an bài, Văn Hinh lập tức không dám lỗ mãng, cắn môi yên lặng tiếp nhận an bài, ba người được dẫn đến trong phòng ở một bên, cửa đóng lại, đem ba người ngăn cách ở bên trong.

Tiểu Hồng kinh nghi bất định hỏi: "Ta mới nhìn thấy quản gia nói chuyện với A Khánh, là bị quản gia mang đi rồi sao?"

Tống Bình Bình hừ nói: "Theo ta thấy, là bị lộ rồi, đã bị bắt!"

Văn Hinh mười ngón đan nhau quấn quýt, thấp thỏm đi tới đi lui, có phần không biết làm sao bây giờ mới tốt, lo lắng Dữu Khánh gặp phải chuyện gì bất hạnh, việc gia tộc sừng sững nghìn năm dưới chân có dính máu tanh là nàng ít nhiều biết rõ một chút, nhưng nàng lại không dám làm trái ý của gia gia.

Tại trong lúc nàng còn đang do dự có nên bộc lộ thân phận của Dữu Khánh hay không.

Trên lầu, Văn Khôi đẩy mở cửa một gian phòng, đưa tay nói: "Mời vào trong dùng trà!"

Dữu Khánh đi vào, Văn Khôi phất tay ra hiệu cho người phía sau đi vào ngâm trà, về sau mới cười nói: "Làm phiền chờ một chút, bên ngoài có chút loạn, tộc trưởng xử lý xong liền sẽ tới gặp ngài."

Dữu Khánh từ chối cho ý kiến, đi tới bên cạnh bàn trà chậm rãi ngồi xuống, bình tĩnh ung dung, không nói lời nào.

Văn Khôi xoay người rời đi, lưu lại hai người thủ tại bên trong phòng nhìn chằm chằm…

Trên khán đài, Văn Mậu hờ hững nhìn chằm chằm những khu vực khán đài phía đối diện, phát hiện thấy người của các gia tộc ở trên khán đài đối diện đều đã biến mất, đương nhiên là bao gồm cả Vạn thị.

Đẩy cửa đi vào, Văn Khôi gật đầu chào hỏi với các tộc lão ở đang phẩm trà ở bên trong phòng, không có dừng lại, đi thẳng lên trên khán đài, bẩm báo: "Đã mời người đến trong phòng uống trà rồi."

Văn Mậu: "Ngôn An còn phải bao lâu mới đến?"

"Đã tiếp tục phái người đi thúc giục." Văn Khôi trả lời, sau đó cũng phát hiện thấy sự khác thường ở phía đối diện, không khỏi lo lắng hỏi: "Vạn thị sẽ không xúi giục bên kia tập thể rời khỏi đi? Nếu thật

là như vậy thì chúng ta đây coi như đã thắng rồi, có thể tính thắng không?”

Văn Mậu: “Yên tâm, trời không sụp xuống được! Vạn lão nhi là tên quỷ tinh, hắn còn không dám triệt để làm lớn mọi chuyện, đơn giản chỉ là trút cơn tức mà thôi. Hắn chỉ cần dám làm ra cái lệ này, chỉ cần dám phá hư sự cân bằng này, thì lần tiếp theo nếu chúng ta so đấu không thắng, cũng có thể chơi đùa như vậy, tối thiểu về phía Châu mục là hắn không dễ giải thích.

Nếu như Thám Hoa lang là thật, Vạn lão nhi lại càng không dám đem sự việc nháo lớn, Ân Cát Chân chủ động rời khỏi sợ rằng không chỉ có là sợ văn tài của Thám Hoa lang, có chút thế lực dù cho không hé răng không can dự, cũng không phải Vạn lão nhi hắn dám nếm thử mạo phạm. Mặt khác, Ngôn An rời khỏi, không cần tham gia.”

Văn Khôi như có đăm chiêu nói: “Vâng.”

Không bao lâu sau, người của các gia tộc tại trên khán đài đối diện lại lục tục xuất hiện, duy độc thiếu Vạn thị.

Văn hội bị trì hoãn cuối cùng cũng bắt đầu, Văn Mậu đối với trò vui mừng náo nhiệt đã không còn hứng thú nữa, theo Vạn thị rời khỏi, kết quả đã được định trước rồi, không còn sự hồi hộp thì cũng không có gì đáng để xem, lại thêm trong lòng chất chứa sự tình khác, không còn tâm tình.

Lão trở về một gian phòng khác nghỉ ngơi, tại trước khi chưa có tuyệt đối xác nhận được lai lịch Thám Hoa lang thì sẽ không gặp mặt Dữu Khánh, bởi vì không biết phải đàm luận thế nào.

Cũng may bởi bị khẩn cấp thúc giục, Văn Ngôn An đã bằng tốc độ nhanh nhất từ Văn phủ chạy đến.

Chương 259: Nhã tặc

Văn Ngôn An vội vã chạy tới, vẫn đang còn thở hổn hển thì bị người trực tiếp dẫn đến ngồi ngay ngắn trước mặt Văn Mậu.

Văn Ngôn An hành lễ xong, hỏi: "Gia gia, lại cần để ta tham gia Văn hội tỷ thí sao?"

Văn Mậu cười nói: "Được rồi, xóa bỏ rồi. Ngươi trước tiên điều chỉnh hơi thở cho đều đặn đã, rồi dẫn ngươi đi gặp một người."

Văn Ngôn An bất ngờ, lão gia tử dẫn gã đi tiếp khách, còn là lần đầu a, lúc này truy vấn: "Người nào?"

Văn Mậu: "Gặp sẽ biết."

Văn Ngôn An đành phải thôi, lão gia tử tại Văn thị là có quyền uy tuyệt đối.

Chờ đến khi hơi thở gã đã đều đặn trở lại, Văn Mậu mới đứng lên ra hiệu, lúc này Văn Khôi đưa tay mời Văn Ngôn An, "Ngũ thiếu gia, đi cùng lão nô nào."

Ra khỏi cửa, một nhóm người đi tới trước cửa một gian phòng ở giữa hành lang, Văn Khôi tự mình mở cửa, lại lần nữa khách khách khí khí đưa tay mời vào.

Văn Ngôn An cắm cúi xông đi vào, ánh mắt đảo qua hai gã thủ vệ không có cảm giác, khi dừng tại trên mặt một gã nam tử bên cạnh bàn trà thì chợt sửng sốt.

Văn Mậu và Văn Khôi cũng xuất hiện phía sau gã, quan sát hiện trường.

Dữu Khánh vừa nhìn thấy là Văn Ngôn An, liền rõ ràng việc mình ngồi tại đây chờ lâu như vậy, đột nhiên cảm thấy chuyện mình để

hai vị sư huynh đánh cho mặt mũi bầm dập tại Tạp vật viện là không đáng.

Hắn vẫn là đứng lên, mặt hiện lên nét mỉm cười nhàn nhạt, làm bộ như còn nhớ rõ dáng vẻ đối phương, kỳ thực nếu không phải tại Văn thị đã gặp lại lần nữa thì quỷ mới biết rõ vị này là người nào.

Văn Ngôn An đầu tiên là cảm thấy người này nhìn quen mắt, sau đó mới chậm rãi trừng lớn hai mắt, cho dù phản ứng có chút chậm chạp, nhưng vẫn là đã kịp phản ứng lại, kinh hô một tiếng, "Sĩ Hành huynh, ngươi… Ngươi tại sao lại tại nơi này?"

Tiếp đó nhanh chóng tiến lên chắp tay hành lễ, dáng vẻ thực sự là rất cúc cung, không chỉ là bất ngờ, hơn nữa còn là rất kinh ngạc vui mừng, thậm chí là có chút kích động.

Về phương diện nào đó mà nói, một khoa thi năm ngoái kia, tuy rằng không ít người đều cùng Dữu Khánh là đồng khoa Tiến sĩ, nhưng thật sự là không cùng tại trên một cái tầng thứ, đủ để cho các đồng khoa ngưỡng vọng, chân chính là tồn tại như truyền kỳ trong đám đồng khoa.

Lúc trước muốn bắt chuyện cũng tìm không được cơ hội, đột nhiên gặp mặt, Văn Ngôn An lập tức tâm tình có chút không khống chế được.

Văn Mậu và Văn Khôi nhìn nhau cười, đã xác định rồi, đã không sai rồi, thật đúng là vị thiên hạ đệ nhất tài tử kia.

Văn Khôi lúc này phất tay, ra hiệu cho hai gã thủ vệ trong phòng trước tiên tránh đi.

Dữu Khánh cũng chắp tay đáp lễ, "Văn huynh, từ biệt nhiều năm, nhưng có mạnh khỏe?"

"Mạnh khỏe." Văn Ngôn An liên tục gật đầu, nhìn thấy đối phương vậy mà còn nhớ rõ mình thì tâm tình càng thêm kích động, đến gần

muốn cầm tay ngôn hoan, lại cảm thấy giao tình giữa hai người còn chưa tới loại tình trạng này, một đôi tay có điểm không biết nên đặt nơi nào, miệng cũng là cao hứng không khép lại được, chân chính là vui mừng bất ngờ.

Nếu đã có thể gặp nhau, gã có rất nhiều lời muốn giao lưu với Dữu Khánh, nhưng mà Văn Mậu nhìn thấy gã kích động đến mức có chút thất thố, liền đúng lúc lên tiếng can thiệp, "Ngôn An, ngươi trước tiên tránh một chút, ta có việc muốn trao đổi với Thám Hoa lang trước, sau đó các ngươi tiếp tục chậm rãi ôn chuyện cũng không muộn."

Văn Ngôn An sửng sốt, cho dù kích động, nhưng lời gia gia nói thì không dám không theo, chỉ có thể lại lần nữa hướng Dữu Khánh liên tục chắp tay, "Sĩ Hành huynh, các ngươi trước tiên nói chuyện chính sự, ta ở bên ngoài chờ ngươi, nếu đã tới Ninh châu, nhất định phải để cho ta tận tình địa chủ."

"Dễ nói." Dữu Khánh mỉm cười chắp tay.

Văn Khôi tự mình đưa Văn Ngôn An ra cửa, đồng thời ra hiệu cho thủ vệ bên ngoài, không cho phép người khác tới gần gian phòng này.

Ở bên trong phòng, Văn Mậu đã là ha ha cười nói: "Xấu hổ xấu hổ, là lão hủ hoa mắt ù tai rồi, mắt mờ, cũng không biết bên trong phủ có ngọa long."

Dữu Khánh chắp tay: "Văn lão tiên sinh khách khí, là tại hạ mạo muội lẻn vào bên trong phủ, thật sự là xấu hổ, khiến lão tiên sinh chê cười."

"Không mạo muội, không mạo muội, Thám Hoa lang theo tuyển chọn gia đinh nhập phủ, đường đường chính chính, muốn nói cũng là hạ nhân trong phủ có mắt không tròng. Khôi tử, đổi trà, đổi trà." Văn Mậu phất tay thể hiện, sau đó đưa tay mời Dữu Khánh ngồi xuống.

Văn Khôi nhanh chóng châm trà rót nước cho hai người.

Sau khi khách và chủ dùng trà, Văn Mậu trực tiếp hỏi: "Không biết Thám Hoa lang vì sao giúp Văn thị ta tại trận Văn hội này ngăn cản con rể Ân Cát Chân của Vạn thị, thế nhưng là có dụng ý gì không?"

Dữu Khánh tiện tay chỉ hướng Văn Khôi, "Việc này nói đến cũng là bởi vì Văn quản gia mà lên."

Lời nói này khiến chủ tớ hai người đồng thời sửng sốt, Văn Mậu hoài nghi, "Không biết Thám Hoa lang vì sao nói ra lời ấy?"

Dữu Khánh cười khổ, "Vũ Văn Uyên muốn chơi cờ cùng ta, Văn quản gia ngầm đồng ý, đối diện Vũ Văn Uyên khiêu chiến, ta nảy sinh ý nghĩ trêu chọc, nào ngờ Vũ Văn Uyên…" Lắc đầu, tin tưởng đối phương cũng hiểu được, lời nói 'không chịu nổi' thì không nói ra nữa rồi, "Nghe nói Vũ Văn Uyên bởi vì chơi cờ với ta mà dẫn đến không thể làm vẻ vang giúp Văn thị, khiến tại hạ có chút xấu hổ, đúng lúc hôm nay gặp được Ân Cát Chân, liền dứt khoát lấy công chuộc tội, khuyên lui hắn."

Nói đến việc chơi cờ, chủ tớ hai người trong lòng rùng mình, lại nghĩ tới vị này có sức cờ không tầm thường, phát hiện thiên hạ đệ nhất tài tử này quả nhiên là danh bất hư truyền, vừa ra tay liền có thể thấy rõ, chân chính là ngút trời chi tư, thật đáng kinh ngạc a!

Nói chung vừa nghe giải thích là có chuyện như vậy, còn rất là đơn giản, hình như là tự mình suy nghĩ nhiều, Văn Mậu vuốt râu cười ha hả: "Thì ra là thế, thì ra là thế, Vũ Văn Uyên không biết tự lượng sức mình khiêu chiến Thám Hoa lang, coi như là thua không oan uổng, càng là có thêm giáo huấn, mới biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Giáo huấn rất tốt, Thám Hoa lang không cần tự trách." Tiếp đó bưng trà mời dùng.

Dữu Khánh phối hợp bưng trà nhấc mời một cái.

Văn Mậu hai tay giữ lấy cốc trà lại hỏi thăm: "Thám Hoa lang dự định tiếp tục ẩn cư tại Văn thị ta hay sao?"

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, thẳng thắn nói: "Tại trước mặt lão tiên sinh, tại hạ liền không che che lấp che nữa, khiến lão tiên sinh bất mãn. Tại hạ dùng thân phận gia đinh xâm nhập Văn phủ là có ý đồ khác."

Văn Mậu đang định quanh co lòng vòng hỏi thăm, nào ngờ đối phương chủ động nói thẳng ra, trái lại làm cho lão thở phào nhẹ nhõm, liền cũng lỗi lạc nói: "Thám Hoa lang có ý đồ gì, không ngại nói ra, lão phu lấy thân phận tộc trưởng Văn gia để đảm bảo, nếu Văn thị có thể tương trợ tuyệt sẽ không keo kiệt."

Dữu Khánh phóng khoáng đáp: "Hướng Văn thị tàng thư lâu mà đến! Nghe nói bên trong 'Văn Xu các' cất chứa điển tịch, kéo dài qua nghìn năm, ta mặc dù bỏ văn theo võ, nhưng trong xương cốt vẫn là người học hành, muốn tiến vào trong 'Văn Xu các' lật xem một chút, muốn tra tìm một ít thứ để lý giải nghi hoặc. Kết quả sau khi tiến vào Văn thị mới biết được, ngoại nhân rất khó tiến nhập 'Văn Xu các', đành phải lén lút nghĩ biện pháp giống như một tên trộm, hi vọng có thể trà trộn đi vào, kết quả bây giờ vẫn là bị bộc lộ rồi. Ai, Ân Cát Chân nói không giữ lời, đã nói không nói cho Vạn gia, vậy mà còn là giũ ta đi ra."

Chuyện tới bây giờ, hắn biết rõ thời gian của mình không còn nhiều rồi, nhất định cần phải mau chóng rời đi Văn thị, mau chóng mai danh ẩn tích, tránh cho bị người có lòng dạ gây rối hắn quấn lấy. Cho nên tại trước khi tin tức mình tại Ninh châu tản ra xa, hắn nhất định cần phải tiến vào Văn Xu các tìm đến đáp án, không trông chờ vào người khác chậm rãi làm rồi, hắn chờ không kịp nữa.

Nói ngắn lại, nếu như đã bộc lộ thân phận, vậy thì hắn liền không có cố kỵ, nói thẳng ra!

Thật không ngờ rằng hắn lại chủ động giải thích như thế, chủ tớ hai người trái lại cực kỳ nhẹ nhõm.

Văn Mậu càng là cười ha ha nói: "Văn gia nghìn năm hương mực có thể dụ thiên hạ đệ nhất tài tử tới làm kẻ trộm, may mắn thay, chính là một câu chuyện đẹp cho mọi người đàm luận, tất nhiên làm cho 'Văn Xu các' càng thêm vinh quang, cũng sẽ để cho hậu nhân Văn thị ghi khắc lại như đồ gia truyền! Ha ha, tục nhân làm vậy là kẻ trộm, Thám Hoa lang làm vậy nhưng là văn nhân nhã sự, tất sẽ làm cho hậu thế hứng thú đàm luận. Việc này, lão phu làm chủ, chỉ cần Thám Hoa lang có hứng thú, Văn Xu các tùy thời có thể tiến vào, toàn bộ điển tịch mở ra cho Thám Hoa lang."

Ánh mắt Dữu Khánh sáng lên, "Thật sự?"

Văn Mậu: "Cầu còn không được!"

Dữu Khánh lập tức đứng lên, chắp tay cúc cung thật sâu, "Tạ lão tiên sinh."

Trong lòng có thể nói là cảm khái không thôi, nếu sớm biết như thế, từ lâu liền trực tiếp làm rõ rồi, uổng công nghe người ta sai tới bảo lui làm công việc hạ nhân một tháng.

Thấy hắn là thật tâm cao hứng mà cảm tạ, chủ tớ hai người cũng là buồn cười, phát hiện người ta có thể trở thành thiên hạ đệ nhất tài tử không phải may mắn, mà là một loại tất nhiên, chỉ dựa vào việc vì đọc sách này mà không tiếc lén lén lút lút làm hạ nhân, tinh thần học tập đó thật đáng kinh ngạc!

Văn Mậu càng là âm thầm cảm khái, đáng tiếc trong đám con cháu Văn gia, người có một nửa tinh thần học tập này cũng không có, nếu không Văn hội tỷ thí này tộc trưởng như mình có gì phải sợ.

Đã biết rõ vì sao ngăn cản Ân Cát Chân, vì sao lẻn vào Văn phủ, những việc khác Văn Mậu liền không có hỏi nhiều nữa rồi.

Vì sao đả thương Trâu Vân Đình, còn có hai người khác cùng lẻn vào là chuyện gì xảy ra, Văn Mậu cũng không có hỏi.

Có một số việc không tiện trực tiếp hỏi ngay mặt, có một số việc người khác không muốn chủ động nói ra thì có hỏi cũng vị tất là đáp án mình muốn, không bằng chừa lại một chút, ở một bên quan sát rồi quyết định có nên hỏi hay không.

Khách và chủ, hai bên lại hơi chút nói chuyện phiếm một hồi, rồi tại Văn Mậu đề nghị mà trở về Văn phủ, muốn tại Văn phủ thiết yến khoản đãi quý khách.

Dữu Khánh thì khách tùy theo chủ là được.

Nhanh chóng thu xếp xa giá, trong lòng Văn Khôi rõ ràng, lão gia sợ là đang vội vã muốn cho Thám Hoa lang dời khỏi Ngọc viên, muốn tại trước khi tin tức truyền ra thì đem Thám Hoa lang tách ra…

"Di, tiểu thư, ngươi mau đến xem, tộc trưởng, A Khánh, còn có Ngũ thiếu gia…"

Tựa tại cửa sổ buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ, tiểu Hồng chợt kinh ngạc quay đầu lại kêu gọi.

Ở bên trong phòng hoặc đứng hoặc ngồi, Văn Hinh và Tống Bình Bình lập tức bước nhanh đi tới, đồng thời dồn tại cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy một chiếc xe ngựa dừng tại dưới lầu, chính là xe ngựa của Văn thị tộc trưởng, Văn Mậu được đỡ lên xe ngựa trước tiên, Dữu Khánh nói cười cùng Văn Ngôn An cũng trước sau leo lên tọa giá của tộc trưởng, sau cùng mới là Văn Khôi.

Hộ vệ mở đường, xa giá và hơn mười kỵ đồng thời từ từ rời đi.

"Tộc trưởng không xem Văn hội nữa sao? Tiểu thư, A Khánh không phải là gian tế sao? Vì sao lại cùng tộc trưởng và Ngũ thiếu gia bên cười bên nói rồi, lại còn ngồi chung xa giá của tộc trưởng nữa chứ?"

Tiểu Hồng vò đầu mà hỏi, cảm giác đầu óc mình không đủ dùng rồi, hi vọng từ trên người hai vị khác tìm được đáp án.

Tống Bình Bình rõ ràng cũng có chút ngây ra, nhìn xa giá đi xa, đầu đầy sương mù, trong miệng thì thầm, "Không phải là gian tế sao? Ngồi chung cùng Văn tộc trưởng, làm gì có mặt mũi lớn như vậy?"

Nhìn theo xa giá, Văn Hinh buồn vô cớ như mất mát, trong lòng nàng rõ ràng, có thể xuất hiện loại cục diện này thì chỉ có một loại tình trạng, thân phận chân thực của A Khánh đã được công khai rồi!

Nàng thậm chí có thể đoán được Ân Cát Chân rời khỏi cũng là A Khánh làm.

Hơn nữa nàng có thể cảm giác được nguyên nhân A Khánh vì sao lại làm như vậy, vì nàng, mới giúp Văn thị ngăn cản Ân Cát Chân.

Loại cảm giác này rất mãnh liệt, khi tại Bích Kiều thì nàng đã nhìn ra từ trong ánh mắt Dữu Khánh, rất rõ ràng không có lầm, lại không thể nói.

Nàng cũng từ trong ánh mắt hắn cảm giác được sự chia ly sắp đến.

Đột nhiên, nàng xoay người bước nhanh đi tới cửa vào, nói với thủ vệ tại cửa vào: "Chuẩn bị xe, ta muốn về phủ!"

"Trở về? Không xem Văn hội nữa?"

Tống Bình Bình đi tới, vẻ mặt ngạc nhiên, bình thường vị này nhưng là rất thích cảnh náo nhiệt nho nhã này, không tiếc nữ giả nam trang.

Văn Hinh yên lặng cắn môi không nói, trong lòng đột nhiên tràn đầy gấp gáp.

Đột nhiên nghĩ đến, thân phận của A Khánh đã công khai, không có khả năng tiếp tục ở tại Ngọc viên nữa, sau khi rời đi Ngọc viên, có lẽ

cuộc đời này của hai người cũng sẽ không còn gặp mặt nhau nữa rồi, mà thời gian A Khánh về Ngọc viên thu dọn đồ đạc có thể là cơ hội gặp mặt nhau lần cuối cùng giữa hai người trong cuộc đời này.

Chương 260: Ta tên là Dữu Khánh

Mình trở về nhà mình chính là chuyện đương nhiên, cũng không nằm trong những điều ngăn cấm mà quản gia Văn Khôi dặn dò lúc trước, lúc này bên ngoài đã chuẩn bị xong xe ngựa đưa người trở về.

Văn Hinh vội vã chui vào thùng xe, cũng thúc giục xa phu nhanh chóng trở về, hai vị đi theo kia cũng chỉ có thể cùng đi theo.

Dọc đường đi, Tống Bình Bình và tiểu Hồng đều đang nói chuyện về việc A Khánh và mấy người tộc trưởng đến cùng là chuyện gì xảy ra, duy độc chỉ có Văn Hinh là không thốt một tiếng nào, mở màn che ra một nửa, người tựa ở bên cửa sổ ngây người nhìn khung cảnh đường phố bên ngoài, vẫn y nguyên là trang điểm nam nhân.

Người qua người lại ngoài cửa sổ xe, còn có tiếng nói chuyện líu ríu bên tai đều không thể khiến con mắt nàng động cái nào, giống như mất hồn.

Về tới Văn phủ, khi xe ngựa dừng tại ngoài cổng Ngọc viên thì nàng mới bị gọi tỉnh lại.

Xuống xe ngựa, nghe động tĩnh xe ngựa rời đi, nhìn thấy hai nữ nhân líu ríu trước mắt, trong thần sắc Văn Hinh chợt có ý nghĩ, quay đầu lại gọi xa phu: "Ngươi chờ một chút, chợt nhớ có việc cần làm, còn phải dùng xe của ngươi."

"Vâng." Xa phu chỉ có thể khẩn cấp siết cương dừng xe ngựa, lời Tam tiểu thư nói không dám không nghe.

Văn Hinh bước nhanh đi vào, Tống Bình Bình đuổi theo, hiếu kỳ hỏi: "Còn phải dùng xe làm gì? Một khi ngươi trở về rồi, lại đi ra ngoài thì cần phải báo cho trong phủ chuẩn bị trước, rất phiền phức."

"Các ngươi đi giúp ta." Văn Hinh đáp một câu.

Tống Bình Bình ngạc nhiên, "Đi làm gì?"

Văn Hinh không nói, đi thẳng trở về thư phòng, tháo nón rộng vành trên đầu xuống đặt tại một bên, ngồi tại trước bàn, xách bút lên, tiểu Hồng nhanh chóng hỗ trợ mài mực.

Chấm mực, Văn Hinh tại trên một tờ giấy rất nhanh viết xuống một số một ít nội dung, đưa cho hai người, nói: "Đi giúp ta mua chút lễ vật, hai người các ngươi cùng đi đi."

Tiểu Hồng tiếp nhận trang giấy nhìn xem, Tống Bình Bình cũng tiến tới gần chúi đầu nhìn, nhìn thấy mô tả trên giấy đều là các thứ dùng cho trang điểm như phấn son, hai nữ lập tức vô cùng vui mừng.

Hai người là rất thích mấy thứ này, thế nhưng dung nhan Văn Hinh rất ức hiếp người, từ trước đến nay đều là đặt ở trên trời, cơ bản không cần tới chút thứ đó, tiểu Hồng chỉ là một nha hoàn liền càng không cần dùng tới, làm cho Tống Bình Bình muốn dùng cũng không tiện dùng, lại thêm nàng ta còn thích học theo Văn Hinh.

Bây giờ trông thấy cần nhờ hai người đi mua những thứ này, chỉ nghĩ đến việc đi dạo những cửa hàng này thì hai nữ cũng đã hưng phấn không ngừng rồi.

"Lệ vật mua cho ai nha?" Tống Bình Bình hiếu kỳ hỏi.

Văn Hinh mỉm cười: "Không nói cho các ngươi biết, trở về các ngươi tự nhiên sẽ biết. Tiểu Hồng, đem nhiều chút tiền đi, nhìn thấy cái gì thích hợp thì mua, mua hết về."

"Ừ." Tiểu Hồng liên tục gật đầu, đi thẳng tới giá sách ở một bên, mở ra một cái ngăn kéo, từ bên trong lật lấy ngân phiếu ra.

Sau đó hai người liền kích động chạy đi, cũng không suy nghĩ Văn Hinh một mình ở tại Văn phủ sẽ có xảy ra việc gì hay không, chạy ra Ngọc viên, leo lên xe ngựa liền bảo xa phu đi mau.

Xe ngựa lọc cọc chạy đi, Văn Hinh cũng từ thư phòng đi ra ngoài, một mình đi tới trong đình, chậm rãi ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi.

Ngay cả nữ trang cũng không có thay đổi, rất sợ bỏ qua cái gì.

Chưa đến nửa canh giờ, không ngoài nàng dự liệu, Dữu Khánh trở về rồi.

Không có đi bằng cổng chính, là từ phía chính viện nơi tộc trưởng ở đi trở về, chính là thông qua Nguyệt môn mà bên này bình thường dùng để qua lại bên kia dùng cơm.

Kỳ thực nhóm người tộc trưởng dù xuất phát trước một bước nhưng so với mấy nàng Văn Hinh thì về đến nơi còn phải chậm hơn một ít, bởi vì Văn Hinh thúc giục xa phu chạy về rất nhanh.

Ở trên xe, Văn Mậu liền trong lúc nói chuyện thì chuyển dời đề tài đến Ngọc viên, Dữu Khánh cũng biết đã bộc lộ thân phận thì không còn thích hợp ở lại đó, sẽ làm hỏng danh dự của Văn Hinh.

Vốn là muốn phái người tới hỗ trợ thu dọn, Dữu Khánh không muốn, cũng nhắc tới yêu cầu, cho dù phía bên Vạn thị đã biết rõ thân phận của hắn, nhưng hắn vẫn hi vọng tại trước khi mình rời đi Văn thị thì tận lực không nên phô trương thân phận của hắn.

Lí do cũng rất đơn giản, sợ người tới thăm hỏi quá nhiều, hắn không muốn lộ diện, Văn Mậu biểu thị lý giải, dặn dò Văn Khôi đi lo liệu.

Thứ nhì cũng là cá nhân hắn cũng không có đồ vật gì nhiều để thu dọn, đơn giản chỉ là đem những vật phẩm cá nhân mà trước đó đã

len lén từ Tạp vật viện đưa tới, đồ vật đều giấu tại trong hiên các, tự mình đi lấy là được rồi, không cần người khác hỗ trợ.

Hắn cũng không nghĩ tới Văn Hinh đã trở về rồi, không nghĩ tới đã tranh thủ về tới nơi trước khi hắn trở về, hắn còn định lặng lẽ rời đi.

Không phải nói hắn, ngay cả mấy người quản gia Văn Khôi cũng không nghĩ tới Văn Hinh có thể gấp trở về trước.

Hắn nhìn thấy nàng, ngồi ở trong đình nàng cũng nhìn thấy hắn.

Nàng nhìn chằm chằm hắn một đường đi vào bên trong vườn.

Hắn và nàng đối mặt nhìn nhau, liền chuyển dời ánh mắt, xem như nàng không có tồn tại, không đi về phía đình, cứ như thường đi theo một con đường mòn đi về phía hiên các.

Không có giống như thường ngày, thường ngày gia đinh nhìn thấy tiểu thư đương nhiên là phải hành lễ bái kiến.

Lần này không có, về sau cũng sẽ không tiếp tục có như vậy.

Không nhìn qua lâu, chỉ chớp mắt giống như không quen biết, Văn Hinh nghẹn một hơi, hai tay không biết đặt vào đâu, ngón tay tìm đến góc áo đột nhiên nắm chặt, muốn chủ động đi đến, nhưng sự gia giáo và dè dặt của nàng lại không cho phép nàng làm như vậy, bỗng thấy vô cùng giày vò, mắt mở trừng trừng nhìn Dữu Khánh tiến vào hiên các.

Tiến vào gian phòng, Dữu Khánh đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa phòng, kinh ngạc thất thần một hồi, cuối cùng hai tay ôm mặt ra sức chà xát mặt mình, để cho trên mặt mình hiện lên nét mỉm cười, làm như vậy tựa hồ mình cũng thoải mái hơn không ít.

Hắn lại đi tới trước bàn, nhìn Đầu To vẫn y nguyên lẳng lặng nằm tại trên góc bàn, vẫn không chút động đậy, bụng đã xẹp đi khôi phục bình thường.

Hắn đưa tay cầm Đầu To lên, nhéo nhéo cái bụng, Đầu To lập tức tứ chi nhúc nhích giãy giụa một cái.

Xác nhận còn sống là được, chỉ là bộ dạng quỷ quái này cũng không tiện giấu tại trong tay áo.

Hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn thấy một bên có bình trà nhỏ, lập tức cầm tới, mở nắp đậy, đem Đầu To ném vào, đậy nắp lại, còn có miệng vòi có thể thông khí, ném vào trong bao cũng không sợ Đầu To nghẹt thở.

Quay đầu lại cạy mở một thanh gỗ sàn gian phòng, lấy ra kiếm và cái bọc ở bên trong.

Kiếm treo trở về trên eo, mở bọc ra, lấy ngân phiếu và bạc vụn bên trong nhét vào phía trong quần áo, bây giờ cũng không còn sợ bị người phát hiện mình có tiền tài không tương xứng với gia đinh nữa. Một ít dược vật cần thiết khi hành tẩu giang hồ cũng tùy thân xếp đặt, sau đó cầm lấy ấm trà có chứa Đầu To lắc lắc, ném vào trong bao đồng thời buộc lại.

Lưng đeo bao, đi tới cửa, tay đặt tại trên cửa nhưng chậm chạp không dám mở cửa, bởi vì hắn biết rõ Văn Hinh đang chờ tại bên ngoài.

Giờ phút này, hắn đột nhiên cảm giác rất khó.

Đối phương chỉ là một nữ tử yếu đuối, hắn không biết dũng khí giết người cướp của đã đi đâu rồi, ngay cả bọn buôn người mình đều dám làm thịt, tại sao ngay cả chút dũng khí đối diện với một nữ tử yếu đuối cũng không có.

Hắn chợt nắm lấy bên hôn mình, hung hăng dùng sức nhéo một cái, mới làm cho chính mình hơi chút tập trung, rồi đưa tay kéo mở cánh cửa, làm cho vẻ mặt mình trống rỗng và như không quan tâm đến bất cứ điều gì cất bước đi ra ngoài.

Hắn đi ra, ở trong đình, Văn Hinh nhìn thấy hắn đã chuẩn bị xong trang phục rời đi, đang do dự bất định, nàng đột nhiên thu hết can đảm đứng lên, bước nhanh ra đình, đi nhanh về phái con đường mòn mà hắn sẽ phải đi qua.

Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm trăm năm khó gặp, Thám Hoa lang danh khắp thiên hạ, thiên hạ đệ nhất tài tử mà tùy tiện viết một bức chữ là có thể giá trị trăm vạn, không tiếc ẩn giấu làm hạ nhân tại bên cạnh nàng, sau khi thổ lộ bị nàng cự tuyệt, lại yên lặng vì nàng ngăn cản Ân Cát Chân cho Văn thị, nội tâm nàng là một mực dâng trào cảm động.

Thiên chi kiêu tử như thế, vốn nên là một người kiêu ngạo cỡ nào, nhưng lại vì nàng mà buông bỏ toàn bộ kiêu ngạo và tôn nghiêm, giờ này khắc này nàng biết rõ nếu là không cho hắn một cái công đạo, hoặc là không cho chính mình một cái công đạo, đời này sợ rằng mình đều không thể đi ra được.

Dữu Khánh tự nhiên đã nhìn thấy được động tác của nàng, không biết đối phương muốn làm gì, suy nghĩ hắn là đến nói lời chia tay, trong lòng buồn bã, tiếp tục âm trầm đi tới trước.

Nhưng cuối cùng sự việc cần phải đối diện cũng vẫn là phải đối diện, Văn Hinh ngăn ở phía trước con đường, chờ hắn.

Mà hắn cuối cùng cũng đứng ở trước mặt nàng, xung quanh là sắc màu rực rỡ, hai người bốn mắt đối nhau.

"Phải đi rồi?"

Văn Hinh chủ động mở miệng, chỉ là âm thanh nói chuyện thoáng có chút rung động, nàng đang nỗ lực khống chế tâm tình mình.

"Ừ." Dữu Khánh nặn ra nét tươi cười gượng gạo, "Phải đi rồi. Cảm tạ Tam tiểu thư chiếu cố trong đoạn thời gian vừa rồi."

Văn Hinh lại chằm chằm theo dõi hắn hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Trong nét tươi cười gượng gạo của Dữu Khánh hiện lên một chút cay đắng, cuối cùng cố lấy dũng khí nói: "Ta tên là Dữu Khánh!"

Văn Hinh cứng miệng, cúi thấp đầu, cuối cùng yếu ớt nói, "Đi theo ta."

Xoay người rời đi.

Dữu Khánh hơi giật mình, không biết làm gì, nhưng vẫn là đi theo nàng, đi một mạch tới cửa thư phòng, thấy Văn Hinh đẩy cửa tiến vào, hắn sững sờ đứng ở ngoài cửa, nếu đi theo vào sẽ không phù hợp.

Nào ngờ Văn Hinh quay đầu lại nhìn một cái, cất tiếng nói nho nhỏ có hơi rung động, "Không sao, vào đi."

Dữu Khánh lập tức tâm hồn nhộn nhạo, cất bước tiến vào, tại lúc vừa bước vào thư phòng, bỗng cảm thấy tim mình đập như nổi trống, cho phép hắn và nàng cô nam quả nữ cùng ở chung một phòng, lại nhìn thần thái của đối phương, hắn không biết mình có phải đã hiểu lầm chuyện gì hay không.

Sau khi đi vào, hắn nhìn quanh quan sát một chút hoàn cảnh thư phòng.

Văn Hinh tại trên giá sách cầm lấy một cái ống tròn kim loại, mở ra, đổ hai bức chữ viết ở bên trong ra, trải ra từng tấm ở trên bàn, dùng cái chặn giấy đè lại, mới ngước đôi mắt sáng long lanh như nước lên nói: "Lại đây nhìn xem."

Dữu Khánh một bộ quy quy củ củ như con rối giật dây, di chuyển đi đến, nhìn nhìn vào hai bức chữ, lập tức sửng sốt, cảm giác nhìn quen mắt, hình như là chữ của mình, bởi vì chữ của hắn đã hình thành phong cách đặc biệt của chính hắn.

Văn Hinh chỉ vào một bức bên trái, nói: "Đây là mặc bảo của Thám Hoa lang A Sĩ Hành mà Ngũ ca từ trên thị trường dùng số tiền lớn

mua về được."

Dữu Khánh quan sát nội dung bên trên, ánh mắt dừng tại hàng chữ "Ba con ngốc điểu bên ngoài", sáu chữ cuối cùng này giúp hắn nhớ tới, đây hẳn là bản nháp luyện chữ của mình tại Linh Lung quan, tại sao lại lưu lạc đến trên thị trường bị người buôn bán?

Việc này làm trong lòng hắn kinh nghi không thôi, người biết rõ thân phận chân thực của hắn, còn có thể từ Linh Lung quan lấy ra giấy nháp của hắn, hắn lập tức có hai cái đối tượng hoài nghi, không phải A Sĩ Hành thì chính là tiểu sư thúc, ngoại trừ hai người này ra hẳn là sẽ không có người khác.

Hai người đem chữ của mình quăng ra ngoài hẳn phải là vì che giấu ánh mắt người khác, tiếp tục che giấu thân phận của hắn.

Tại trong lúc lòng hắn còn tràn đầy hoài nghi thì Văn Hinh lại về phía bức bên phải, trên nét mặt hơi hiện lên nét ngượng ngùng, "Đây là tại Tạp vật gian, trong lúc vô ý phát hiện bản nháp luyện chữ tại trong phòng ngủ của ngươi, phát hiện nó tương tự với bức mà Ngũ ca mua về, ta liền cầm lấy một bức, sau khi nhiều lần so sánh với bức bên trái, phát hiện hai bức chữ hoàn toàn giống nhau như đúc. Ta hi vọng ngươi có thể chính miệng nói cho ta biết, ngươi rốt cuộc là ai?"

Chương 261: Có nước mắt

Là ai? Dữu Khánh sửng sốt, vừa rồi không phải đã nói cho ngươi rồi sao?

Ánh mắt hắn lại dừng lại tại trên hai bức chữ viết, đại khái đã minh bạch tại sao đối phương lại dò hỏi lần nữa, thần tình lập tức lộ ra vẻ phức tạp, rất khó mở miệng.

Văn Hinh dùng ánh mắt chờ đợi ngóng nhìn hắn một hồi, thấy chậm chạp không có trả lời, chợt run rẩy không thành tiếng hỏi: "Ngươi nói muốn dẫn ta xa chạy cao bay, lời đã nói đó có còn tính hay không?"

Dữu Khánh bỗng nhiên quay đầu lại, đối diện với đôi mắt ngượng ngùng né tránh của nàng, còn có dáng vẻ khẩn trương rung động kia, đã hiểu rồi, chỉ cảm thấy trong lòng "Đùng" một tiếng, giống như đống đốt trong nháy mắt bị đốt cháy lên rồi, hắn đột nhiên mở rộng vòng tay, ôm nàng vào trong lòng, ôm chặt lấy.

Hành vi đột ngột không thích hợp như thế khiến Văn Hinh bị hù dọa nhảy dựng, không nghĩ tới nam nhân này vậy mà lại trực tiếp động thủ với nàng, Điều này… Điều này sao được?

Trong quan niệm lễ giáo của nàng, y nguyên là nam nữ thụ thụ bất thân, đột nhiên cứ như vậy bị nam nhân ôm vào lòng, vô ý thức giãy giụa chống cự.

Nhưng hai tay Dữu Khánh mạnh mẽ khiến nàng không thể thoát ra, gắt gao ôm lấy nàng, cùng vành tai và tóc mai nàng chạm vào nhau, thậm chí là không hề khuôn phép mà khẽ hôn vào cổ trắng nõn của nàng, chỉ có vô hạn cảm xúc, tựa hồ muốn đem nàng triệt để dung nhập vào trong thân thể mình.

Cả người nàng run rẩy, nụ hôn nồng nhiệt như vậy, hơi thở mạnh mẽ đó luồn vào trong cổ áo mình như vậy, còn có bộ ngực nóng bỏng ôm vào lòng kia, đều là Văn Hinh chưa từng có trải qua, cảm giác hoa mắt thần mê, cảm giác hồn phi phách tán, cảm giác cả người tê dại như nhũn ra, rất nhanh khiến nàng buông tha phản kháng, thậm chí là chủ động ôm sát eo Dữu Khánh, môi cũng đang nếm thử tìm kiếm tại trên cổ Dữu Khánh.

Trước khi nàng hỏi ra câu nói đó thì cũng đã làm ra lựa chọn, nguyện ý cùng hắn xa chạy cao bay!

Nàng cảm giác được Dữu Khánh dùng hành động thực tế để đưa ra đáp án cho nàng, lời nói lúc trước đã nói ra vẫn hiệu lực, nguyện ý dẫn nàng xa chạy cao bay!

Loại cảm giác mê muội trầm mê này tựa như toàn thân ngâm tại trong nước ấm áp, khiến người nguyện ý vĩnh viễn chìm vào tay giặc.

"Chỉ cần ngươi nguyện ý, ta dẫn ngươi xa chạy cao bay, không quản trời sụp đất lở hãm, chỉ cần có ngươi là đủ rồi…" Dữu Khánh thì thầm tại bên tai nàng.

Chìm đắm với lời tâm tình bên tai, Văn Hinh vẻ mặt ửng đỏ mà "Ừm" một tiếng đáp lại.

Cửa thư phòng vẫn chưa đóng, vẫn còn mở ra…

Một lúc lâu sau, Dữu Khánh bỗng nhiên buông hai tay ra, hai tay nâng khuôn mặt nàng, hai người bốn mắt đối diện nhau, một đôi mắt nóng bỏng, một đôi mắt chan chứa tình cảm.

Văn Hinh chợt trừng lớn mắt, mắt mở trừng trừng nhìn Dữu Khánh đột nhiên đặt môi hôn lên đôi môi của mình, tiếp đó lại nhắm mắt lại, cũng ôm sát đáp lại đối phương.

Sau khi buông ra, mặt Dữu Khánh đầy hưng phấn, tiếp tục nắm mặt nàng nói: "Văn Hinh, đi, làm nữ nhân của ta, đi theo ta!"

Văn Hinh mặt đầy đỏ bừng, lại tràn đầy hạnh phúc, hai tay còn vòng lấy eo hắn không thả, đôi mắt sáng ẩn tình long lanh, vẫn là hỏi ra câu hỏi kia, "Hiện tại có thể nói cho ta biết, ngươi là ai rồi chưa?"

Dáng vẻ của nàng tràn đầy mong đợi.

Dữu Khánh lại như bị sét đánh, thân thể cứng ngắc, kinh ngạc không nói.

Thấy vậy, từng có một phen tứ chi tiếp xúc thân thiết, đã hơi chút có thể buông ra, hai tay Văn Hinh nắm lấy hai cổ tay hắn, "Ngươi đã biết, ta có hôn ước tại thân, ta là không có biện pháp cùng ngươi quang minh chính đại rời đi, Văn thị cũng tuyệt đối không có khả năng cho phép, ta chỉ có thể là theo ngươi bỏ trốn.

Văn thị không chỉ có là nhà lớn nghiệp lớn như mặt ngoài nhìn thấy, thế lực của Văn thị tại Ninh châu cũng rất lớn, nói là của toàn bộ Ninh châu cũng không quá. Nếu không thể bày ra thân phận cũng đủ sức nặng, ngươi dẫn ta đi không được, chúng ta cũng không thể cùng nhau."

Thấy Dữu Khánh vẫn còn đang do dự, dáng vẻ nàng dần dần biến thành gần như cầu xin, "Ta có thể vì ngươi làm một nữ nhân hư hỏng luân thường, ta có thể không cần danh dự này, ta cũng có thể không để ý đến danh dự của Văn thị, ta cái gì đều không quản nữa, nhưng ta muốn một cái xứng đáng, cho chính ta một cái công đạo, cho Văn thị một cái công đạo, cũng là cho Vũ Văn gia một cái công đạo, bởi vì ta đã gặp gỡ được một nam nhân làm cho ta xứng đáng, ngay cả hắn cũng không tiếc danh dự, không hãi sợ nghìn người chỉ trỏ, không hãi sợ vạn người phỉ nhổ, ta lại có gì phải sợ? Ta chỉ là muốn một cái lí do để cho ta ruồng bỏ tất cả đi theo ngươi mà thôi, van cầu ngươi, nói cho ta biết, ngươi là ai?"

Trên mặt Dữu Khánh hiện ra đau đớn, hầu kết rung động một hồi, cuối cùng mặt lộ vẻ cười thảm, gằn từng chữ: "Ta là Dữu Khánh!"

Hắn muốn lừa gạt nàng, thật sự rất muốn lừa gạt nàng, hắn cũng không phải chưa có lừa gạt người, việc giết người cướp của cũng đã làm không nháy mắt, hãm hại lừa gạt tính là cái gì, đã trải qua từ lâu rồi. Nhưng lần này, hắn gặp gỡ một người mà đời này không muốn lừa dối.

Nguyên nhân chính là vì nàng phải vì mà hắn buông tha tất cả, cho nên hắn không thể lừa dối nàng nha!

Trong nháy mắt, Văn Hinh cũng như bị sét đánh, trong mắt hiện lên khó có thể tin, dần dần hiện lên tràn đầy bi phẫn và tuyệt vọng, đột nhiên vùng thoát ra khỏi hắn, dùng sức đẩy hắn ra, động tác gần như điên cuồng, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía một bên, từng giọt nước mắt tràn mi trào ra.

Nàng không nghĩ tới, đều đã như vậy rồi, hắn vậy mà còn muốn lừa gạt nàng, đau lòng đến khó mà hít thở.

Thối lui, Dữu Khánh cúi thấp đầu, chậm rãi xoay người, bất chấp tất cả cảm xúc mạnh mẽ tiêu tán rất nhanh, ngay cả một chút dũng khí dây dưa cũng không có, từng bước một đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi thư phòng, hắn ngẩng đầu ngước nhìn trời cao, chỉ thấy tinh không vạn dặm, mây trắng đóa đóa, làm cho lòng người rộng mở trong sáng.

Hắn lần đầu nhận thức được vô cùng rõ ràng, mình không phải là người được nâng lên trời kia, y nguyên chỉ là một người đứng dưới mặt đất ngẩng đầu ngước nhìn trời cao, đối diện với vòm trời lồng lộng là hèn mọn và nhỏ bé như thế, như con kiến hôi.

Trên mặt dần dần lộ ra nét mỉm cười, tay vịn bội kiếm bên hông, đã thông suốt đạo lý kia, đột nhiên trở nên bình thường trở lại, không còn luyến tiếc, sải bước rời đi, chỉ là trong viền mắt có giọt nước mắt không chịu đua tranh mà tràn ra bên ngoài, rơi xuống.

Trong lòng chung quy vẫn còn bị đâm một cái gai, gai sẽ không tan rã cũng không thể rút ra, lưu lại một cái ấn ký.

Đi tới vị trí không có người nhìn thấy, hắn nhấc tay áo kéo một cái xóa đi nước mắt…

Yên lặng đi ra thư phòng, Văn Hinh nhìn quanh bốn phía, phát hiện bóng dáng người kia đã không thấy nữa, đã đi rồi.

Nàng cảm giác được rồi, về sau cũng sẽ không còn gặp lại nữa, yên lặng đi trở về bên trong tẩm phòng, cửa phòng đóng lại, sau đó từ bên trong truyền ra tiếng khóc tê tâm liệt phế mà cũng cực kỳ kiềm chế…

Hai ông cháu Văn Mậu và Văn Ngôn An muốn thiết yến khoản đãi Thám Hoa lang, Dữu Khánh lại chối từ, dáng vẻ hiếu học, vội vã trước tiên đi Văn Xu các.

Thấy hắn cố ý như thế, Văn Mậu đành phải thôi, còn bảo Văn Ngôn An làm bạn, lấy tận tình địa chủ bồi Dữu Khánh đồng thời tiến Văn Xu các.

Văn Xu các trên dưới mấy tầng, chồng chất các loại sách cổ cùng thư tịch rực rỡ muôn màu, phong phú.

Văn Ngôn An dẫn quý khách đi khắp các khu vực tham quan, sau đó hỏi: "Không biết Sĩ Hành huynh muốn lật xem, tìm đọc cái gì?"

Dữu Khánh hơi trầm ngâm, rồi nói: "Nếu đã tới Ninh châu, trước hết xem xét những gì có liên quan tới Ninh châu bản địa đi."

Văn Ngôn An lập tức nhìn về phía thiếu niên cùng đi ở một bên, thiếu niên hiểu ý nói: "Có liên quan đến Ninh châu bản địa, phạm vi quá rộng, liên quan đến quá nhiều phương diện, không phải toàn bộ đặt tại một chỗ, có thể nói rõ hơn chút hay không?"

Dữu Khánh: "Trước tiên xem các loại Ninh châu địa đồ và Ninh châu châu chí đi."

Văn Ngôn An ngẩn ra, phát hiện thứ mà vị này muốn xem thật sự đủ buồn chán.

Thiếu niên a một tiếng, đưa tay nói: "Xin đi theo ta."

Hai người sau đó được thiếu niên đưa đến một chỗ giá sách tại lầu ba, thiếu niên chỉ vào nói ra: "Ninh châu đồ văn chí được các đời tu

chỉnh qua đều tồn giữ tại nơi này, quý khách xin cứ tự nhiên, có gì cần thì gọi ta một tiếng là được."

"Làm phiền." Dữu Khánh chắp tay cảm tạ.

Đợi thiếu niên vừa đi, hắn lập tức động thủ bắt đầu lật xem.

Văn Ngôn An vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn dáng vẻ giống như đói kai của hắn…

Xe ngựa dừng tại cổng vào Ngọc viên, Tống Bình Bình và tiểu Hồng đã trở về, xách bao lớn bao nhỏ chạy vào bên trong.

Đi đến dưới lầu, tiểu Hồng nhìn xung quanh gọi: "Tiểu thư, tiểu thư, chúng ta mua đồ trở về rồi."

Liên tục gọi mấy lần, cửa sổ trên lầu mở ra, Văn Hinh vươn ra nhìn phía dưới, "Nơi đây."

Hai nữ nhân lập tức vào nhà lên lầu, cũng trực tiếp xông vào gian phòng của Văn Hinh, còn chưa kịp khoe khoang thứ mình mua về, chợt nhìn thấy dáng vẻ Văn Hinh liền đều ngây ngẩn cả người, chỉ thấy hai mắt Văn Hinh sưng đỏ.

Tiểu Hồng kinh hãi, "Tiểu thư, mắt ngươi thế nào rồi?"

"Không có gì." Văn Hinh không được tự nhiên mà lắc đầu, có phần che che lấp lấp.

Bỏ đồ xuống, Tống Bình Bình hoài nghi hỏi: "Hinh nhi, không phải là ngươi vừa mới khóc xong đi?"

Văn Hinh chột dạ nói: "Không có, không cẩn thận bị bụi vào mắt mà thôi."

Tiểu Hồng lập tức oán giận, "Ai nha, tiểu thư, ngươi tại sao lại không cẩn thận như thế chứ, xem ra ta thật sự là một khắc đều không thể rời đi bên cạnh ngươi rồi."

Tống Bình Bình tỉ mỉ quan sát nét ửng đỏ trong mắt Văn Hinh, rõ ràng rất không tin tưởng, trong miệng ra vẻ lẩm bẩm nói, "Sợ là lo lắng cho nam nhân đi, sau khi Vũ Văn Uyên xảy ra chuyện, ngươi liền không còn bình thường, cũng đã nói Vũ Văn Uyên không có việc gì, có gì phải lo lắng."

Văn Hinh không hé răng, tùy ý hai người tùy tiện nói một hồi.

Sau khi xác nhận nàng không có việc gì, Tống Bình Bình và tiểu Hồng rất nhanh lại tập trung trở về đống đồ mình mua về, đem ra từng thứ khoe khoang một hồi, sau đó Tống Bình Bình lại hiếu kỳ hỏi: "Hinh nhi, ngươi mua những lễ vật này đến tột cùng là cho người nào nha?"

Văn Hinh nhàn nhạt nói một câu, "Chính là đưa cho hai các ngươi, các ngươi phân chia đi."

"A?"

"Thiệt hay giả."

Văn Hinh tinh thần uể oải, nhàn nhạt cười, "Thật."

"Oa!" Tống Bình Bình cất tiếng thét chói tai, lập tức nhanh nhẹn nhằm đống lễ vật chụp, trước tiên đem thứ mình ngưỡng mộ trong lòng nhất cầm tới tay rồi nói tiếp.

Đoạt không thắng, tiểu Hồng gào thét, "Ta muốn thứ đó, Bình Bình tỷ, ta rất ưa thích thứ trong tay ngươi, ngươi cho ta đi!"

Hai nữ nhân vì lễ vật mà vui mừng, không chú ý tới trên mặt Văn Hinh thỉnh thoảng hiện lên nét đau thương…

Bên trong Văn Xu các, trước mặt Dữu Khánh treo một tấm bản đồ, hắn đang đốt đèn đánh đêm đối chiếu bản đồ.

Cơm nước bày ở một bên, hắn cũng không có tâm tình để ăn uống, Văn Ngôn An ngồi đó một mình hưởng dụng.

Không có biện pháp, mấy lần kéo Dữu Khánh đi ra ngoài dùng cơm đều kéo đi không được, sau khi ôm đống thư tịch, Dữu Khánh giống như bị mê dại, vùi đầu vùi cổ nghiên cứu thư tịch, sức lực đó khiến Văn Ngôn An cảm thấy đáng sợ.

Văn Mậu cũng tới đây nhìn một chút, muốn tự mình đi mời Dữu Khánh ăn uống đàng hoàng một bữa, kết quả phát hiện Dữu Khánh ngay từ đầu liền không có tâm tư gì đáp lại lão, sau khi từ chỗ cháu mình biết rõ tình trạng, lại tận mắt nhìn thấy Dữu Khánh chuyên chú nghiên cứu bản đồ, thư tịch, có thể nói trước đây chưa từng gặp, không khỏi thổn thức lắc đầu.

Kể cả Văn Khôi và Văn Ngôn An đều đã phục rồi, phát hiện người ta có thể thi được bốn khoa đầy điểm không phải không có nguyên nhân.

Sau cùng, Văn Xu các phá bỏ quy củ, để cho bên ngoài đưa cơm nước vào đây.

Để ngoại nhân ăn cơm tại bên trong Văn Xu các, đây quả thật là lần đầu tiên từ khi Văn Xu các sáng lập tới tơi.

Không biết rằng Dữu Khánh nỗ lực phấn đấu chính là vì để sớm ngày rời đi Văn Xu các, vì để sớm ngày rời đi Văn phủ, mới liều mạng như vậy.

Hắn hận không thể lập tức liền rời đi, một ngày cũng không muốn nán lại thêm, nếu không sẽ mơ hồ đau lòng không ngừng.

Chương 262: Thạch Cơ Loan

Đợi cho người cùng đi theo Văn Ngôn An ngồi xếp bằng ở một bên ăn uống no đủ rồi, Dữu Khánh cũng đối chiếu bản đồ đem toàn bộ trấn nhỏ cần tra xét liệt kê ra danh sách.

Toàn bộ Ninh châu có gần tám chín trăm trấn nhỏ, hắn đối chiếu với bản đồ sàng lọc ra được hai ba trăm cái, căn cứ theo đầu mối lúc đó Vân Hề cung cấp, đem từng cái trấn nhỏ dựa vào sông ngòi sàng lọc ra. Nếu như toàn bộ Ninh châu mà không có trấn nhỏ sát sông nào gọi là Thạch Cơ Loan, vậy thì nói rõ Vân Hề đã nói dối, cũng không cần thiết phải tiếp tục truy tra những trấn nhỏ khác nữa.

Đương nhiên, địa hình địa mạo ba ngàn năm trước đích xác có khả năng xuất hiện biến hóa thật lớn, thương hải tang điền, sông ngòi thay đổi tuyến đường hoàn toàn có thể xảy ra.

Nhưng mục đích tìm được Thạch Cơ Loan chính là vì tìm được con sông làm đầu mối trọng yếu kia, muốn theo dòng chảy của nó để tìm đến vị trí Vân Hề xuất sơn, nếu như quả thật xuất hiện tình trạng sông ngòi thay đổi tuyến đường, ngay cả sông ngòi cũng bị nhấn chìm theo năm tháng không còn tìm được nữa, vậy thì thật sự không cần thiết tìm nữa.

Danh sách trấn nhỏ liên quan đã dược liệt kê ra, bây giờ việc tiếp theo là tiếp tục xác định từng cái, việc này quả thực tốn thời gian, Dữu Khánh không thể không lôi kéo Văn Ngôn An hỗ trợ.

Văn Ngôn An vui vẻ xuất lực, có thể cùng Thám Hoa lang tại bên trong tàng thư các lấy thư tịch làm thiên địa, cùng qua đêm trường, cũng là một câu chuyện được mọi người ca tụng a.

Còn chưa đủ, tại Dữu Khánh xui khiến, Văn Ngôn An lại kêu gọi hai thiếu niên bên trong tàng thư các tới hỗ trợ tra tìm.

Về phần vị "Văn lão" thủ tàng thư các kia, Văn Ngôn An khoát tay áo, ra hiệu cho Dữu Khánh không nên trông chờ vào, cụ thể vì sao thì gã không nói, kỳ thực cũng nói không rõ ràng, chỉ biết người đó

ngay cả gia gia đều phải khách khách khí khí, không phải là gã có thể vô lễ.

Dữu Khánh cũng không cưỡng cầu, lúc này đem danh sách phân chia theo địa vực, phát cho ba người, bảo từng người lật theo danh sách ghi chép, đem tên đã từng dùng của mỗi nơi tìm ra, ghi chú ở một bên.

Chính hắn cũng cầm một phần danh sách, tìm đến phủ chí và huyện chí liên quan, chiếu theo địa danh từng cái để dò xét.

Sau khi biết rõ cần phải làm gì, Văn Ngôn An thực sự kinh ngạc, phát hiện thái độ nghiên cứu học vấn của vị này không khỏi cũng quá tinh tế và tỉ mỉ đi, vì để lý giải Ninh châu, vậy mà ngay cả tên từng dùng của mỗi một nơi cũng không chịu bỏ qua.

Ngọn đèn tối đi lại được khơi sáng lên, liên tục lặp lại như thế, bất tri bất giác đã đến đêm khuya.

Văn Ngôn An không có sức lực thịnh vượng như Dữu Khánh, từ lâu đã ngáp liên tục, về sau thật sự là ráng không nổi nữa, không thể không lại lần nữa khuyên nhủ, "Sĩ Hành huynh, đã khuya rồi, trở về nghỉ ngơi đi. Văn Xu các mở rộng cửa cho ngươi bất cứ lúc nào, ngày mai lại đến lật xem cũng không muộn, để dặn dò bọn họ không được thu dọn nơi này, ngày mai ngươi tới tiếp tục."

Dữu Khánh: "Ta không mệt, chưa có rõ ràng ta cũng ngủ không được, còn không bằng tiếp tục, ngươi mệt thì hãy đi về nghỉ ngơi trước đi."

Văn Ngôn An không nói nên lời, không tiện bỏ mặc quý khách không quản, liền nỗ lực kiên trì chịu đựng thêm một hồi, ráng đến sau nửa đêm thật sự là quá buồn ngủ, thỉnh thoảng ngủ gà ngủ gật, cũng không còn hiệu xuất tra tìm, không thể không cáo lui trước.

Dữu Khánh cũng không có tiễn hắn, hơi nhìn theo, lại nhìn nhìn hai vị thiếu niên kia, thấy hai người làm đến bây giờ vẫn không hề có vẻ

buồn ngủ, thần thái trong mắt thanh minh như trước, trong lòng lập tức sáng tỏ, hai thiếu niên này vậy mà lại cũng đang tu hành.

Mãi cho đến giờ dần, còn có không sai biệt lắm một canh giờ thì trời sẽ sáng lên rồi, hai vị thiếu niên cuối cùng giúp hắn hoàn thành toàn bộ, đem danh sách có ghi chú địa danh cổ giao cho hắn, lại thu dọn mâm đồ ăn Văn Ngôn An ăn còn thừa lại rồi mới ly khai.

Dữu Khánh tập hợp toàn bộ danh sách, bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra từng cái, cuối cùng cụt hứng buông tay, khoanh chân tại chỗ lưng dựa vào giá sách.

Không có tìm được, nhìn lui nhìn tới ba lần cũng không có từ bất cứ trấn nhỏ nào nhìn thấy tên địa danh cổ "Thạch Cơ Loan" kia.

Mà Văn hiến và các loại địa phương chí chưa tuyệt tự tại nơi đây đã là đầy đủ nhất trong toàn bộ Ninh châu rồi, nếu là ngay cả nơi đây cũng tìm không được, vậy thì thuyết minh thật sự không tồn tại.

Nghĩ tới đây, Dữu Khánh mơ hồ có chút tức giận, quả nhiên là bị tên đàn bà Vân Hề kia lừa dối.

Ngốc nhất chính là, biết rõ đàn bà kia người không ra người quỷ không ra quỷ có thể là đang lừa gạt bọn họ, nhưng sư huynh đệ ba người bọn họ vẫn là nhịn không được lòng tham chạy tới đây, vì thế mà tại Văn thị làm gia đinh hơn một tháng, quả thực buồn cười, đáng đời!

Hiện tại hắn thật sự vô cùng hối hận, hối hận nhất chính là không nên tiến vào Văn thị.

Bên cạnh giá sách, một bóng người vô thanh đi tới, chính là Văn lão trông coi tàng thư các, hai gã thiếu niên trở về nghỉ ngơi rồi, sau khi lão hỏi qua tình huống thì đi tới đây.

Lặng im nhìn chằm chằm Dữu Khánh quan sát một hồi, chợt lên tiếng hỏi: "Có phải ngươi đang tìm cái gì hay không?"

Kỳ thực lúc trước lão từng tới hai lần, thấy mấy người bận rộn lật tìm nên cũng không quấy rầy.

Dữu Khánh vừa nhìn thấy là lão, vội vàng đứng lên hành lễ.

Văn Ngôn An đã nói rồi, không biết tên của vị này, bởi vì lão trông coi Văn Xu các, vì vậy mọi người đều gọi lão là Văn lão, trên cơ bản một mực ẩn cư tại trong viện Văn Xu các không đi ra, ngay cả Văn gia đệ tử đều rất ít trông thấy người.

Văn Ngôn An nói, lão nhân trong tộc từng nghe tổ tiên nói lại, Văn lão từ nhỏ đã tại Văn Xu các, giống như hai thiếu niên Văn Xu các kia vậy, về sau lại thiếu niên biến thành thanh niên thì rời đi Văn Xu các, cũng rời đi Văn thị, mấy chục năm sau lại trở về, từ đó về sau liền ẩn cư tại Văn Xu các không ra.

Loại người này khiến người ta không biết sâu cạn, lại thêm phát hiện hai vị thiếu niên kia cũng có tu hành, Dữu Khánh không dám khinh mạn, thấy hành vi của mình không thể gạt được người sáng suốt, đã nhìn ra mình đang tìm thứ gì đó, liền trả lời: "Đúng vậy."

Văn lão: "Bận rộn một đêm, nhìn dáng vẻ của ngươi, chẳng lẽ không tìm được?"

Dữu Khánh cười khổ, lắc đầu, "Quả thực không tìm được, có lẽ căn bản đã không tồn tại."

Văn lão: "Có thể nói cho ta đang tìm cái gì không? Ta tại Văn Xu các ngây người rất nhiều năm, không có việc gì thì ôm sách lật xem giết thời gian, rất nhiều thư tịch nơi đây ta đều đã xem qua, dù cho không nhớ được thì cũng có thể có chút ấn tượng, có lẽ có thể cho ngươi chút ý kiến."

Dữu Khánh có phần do dự, thật sự là ba chữ địa danh kia không tiện nói cho người biết rõ thân phận mình, dễ dàng rước lấy nguy hiểm, nếu không sư huynh đệ bọn họ cũng không cần phí sức lực này, đã

sớm khắp nơi ồn ào ngang nhiên tìm một đống người hỗ trợ hỏi thăm rồi.

Bất quá nghĩ lại một chút, tám chín phần mười là bị Vân Hề lừa, phỏng chừng căn bản không có tồn tại, cũng liền bình thường trở lại, than thở: "Tìm một cái đại danh cổ tên là 'Thạch Cơ Loan'."

"Thạch Cơ Loan… Địa danh cổ…" Văn lão chìm vào suy tư, trầm ngâm thì thầm một hồi, lại hỏi: "Ngươi thức trắng một đêm, tìm khắp toàn bộ Ninh châu cũng không có tìm được sao?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, gật đầu: "Không sai biệt lắm."

Văn lão cũng không có hỏi hắn vì sao muốn tìm địa phương đó, "Vậy thì có lẽ có thể tìm những địa phương ngoài Ninh châu thử nhìn?"

Dữu Khánh ngạc nhiên, cười khổ, "Văn lão, nếu như địa phương ta muốn tìm tồn tại, thì tại Ninh châu cảnh nội."

Văn lão: "Nếu là cổ địa danh thời gian lâu dài, vậy thì vị tất còn tại Ninh châu cảnh nội. Tại trong lịch sử Ninh châu, có một số khu vực từng đưa vào ranh giới, cũng có chút khu vực lại cắt xén ra ngoài, vạch cho châu khác, chuyện nhập vào cắt ra tương tự lặp lại rất nhiều lần. Ngươi lật châu chí, lẽ nào không chú ý tới sao?"

"Ách…" Dữu Khánh sửng sốt, thật đúng là không phải nói, hắn chỉ lo đối chiếu bản đồ tra tìm có nhằm vào, cũng không phải lật xem hoàn chỉnh toàn bộ thiên châu chí không có bỏ sót. Sau khi được người nhắc nhở thì trong lòng lại dâng lên hi vọng, vội nói: "Văn lão nói chính là, là vãn bối ngu dốt rồi, dám hỏi Văn lão, nơi đây nhưng có bản đồ châu giáp ranh Ninh châu hay không?"

Văn lão: "Có, bản đồ toàn bộ Cẩm Quốc đều có, tình huống địa lý đại khái nơi đây đều có thể tìm được thuật lại, khối khu vực hàng giá sách này chính là tình huống đại khái một châu. Ninh châu một mặt giáp biển, hai bên phía sau mỗi bên giáp với một nơi, ngươi theo trong mấy hàng giá sách đối diện hẳn là có bản đồ ba nơi đó.

Quý khách không nên lật lộn xộn, để ta gọi tiểu tử tới tìm giúp ngươi.” Dứt lời xoay người biến mất tại trong bóng tối.

“Vâng.” Dữu Khánh chắp tay cảm tạ.

Rất nhanh, hai vị thiếu niên lịch sự nhã nhặn, trắng trẻo sạch sẽ kia lại đi tới, sau khi hỏi rõ tình huống thì lập tức đem toàn bộ bản đồ tường tận của ba châu liền nhau tìm ra, có bản đồ tổng thể toàn châu, cũng có bản đồ chi tiết của từng phủ.

Sau khi giao bản đồ cho Dữu Khánh, hai người lần này cũng không rời đi, nghe Văn lão đặn dò bồi ở một bên, một khi có cần thiết thì hỗ trợ tìm kiếm, đồng thời mỗi người cũng lấy ra bản đồ một châu hỗ trợ kiểm tra.

Giày vò đến hừng đông thì một vị thiếu niên chợt lên tiếng: “Địa phương quý khách muốn tìm gọi là Thạch Cơ Loan sao?”

Dữu Khánh ngạc nhiên ngẩng đầu, “Không sai.”

Thiếu niên chỉ vào bản đồ nói: “Ngao châu cảnh nội có một đại phương gọi là ‘Thạch Cơ Loan’, không biết có phải là Thạch Cơ Loan mà quý khách muốn tìm kia hay không.”

Một vị thiếu niên khác lập tức vươn đầu tới nhìn, Dữu Khánh đang khoanh chân ngồi cũng nhanh chóng bỏ bản đồ xuống bò đến đối diện, theo địa điểm mà ngón tay thiếu niên chỉ nhìn tới, không sai, trên bản đồ bên cạnh một chỗ sông bẻ ngoặt rõ ràng viết ba chữ “Thạch Cơ Loan”.

Nhìn lại lần nữa, thật đúng là tại trong phủ nội liền với Ninh châu.

Dữu Khánh hưng phấn ngẩng đầu, “Ngao châu chí, làm phiền tìm giúp ta.”

Hắn muốn xác định xem Thạch Cơ Loan này có phải từ Ninh châu chuyển qua đó hay không.

Một vị thiếu niên khác cấp tốc đứng dậy đi tìm, rất nhanh tìm tới một bộ Ngao châu chí to lớn giao cho Dữu Khánh.

Dữu Khánh đã có mục tiêu rõ ràng, trực tiếp lật đến phủ huyện liên quan để tìm đọc, sau cùng thật đúng là tra được đến ghi chép liên quan.

Ước chừng tại một nghìn ba trăm năm trước, bởi vì quần hùng chiến loạn cắt cứ, một khối khu vực lớn đó từ Ninh châu rơi xuống trên tay Ngao châu, mãi cho đến thời kỳ đầu Cẩm Quốc bản triều, lại từng phân chia đến Ninh châu quản lý, về sau bởi vì các loại nguyên nhân mà không bao lâu sau khối khu vực kia lại lần nữa phân chia về Ngao châu.

Căn cứ vào ghi chép trong Địa phương chí, một khối địa phương đó có thể nói là biến đổi liên tục.

Mà địa danh "Thạch Cơ Loan" này tại trong ghi chép thì chưa từng xuất hiện qua bất cứ biến hóa gì, cũng nói là từ cổ tiếp tục sử dụng đến hiện tại.

Càng quan trọng là, chí ít tại một khối địa danh này, Vân Hề không có nói bậy, ba ngàn năm trước, Ninh châu quả thực có một cái trấn nhỏ gọi là "Thạch Cơ Loan".

Nhưng một cái trấn nhỏ có thể một mực tồn tại, còn có thể một mực không thay đổi tên, thuyết minh địa mạo hoặc vị trí địa lý tương đối đặc biệt.

Nói chung cuối cùng đã tìm được rồi, Dữu Khánh vừa hưng phấn vừa cảm thán, nếu sớm biết "Thạch Cơ Loan" chưa bao giờ đổi tên, nếu như mình có kiến thức như Văn lão, ôm tất cả bản đồ tra một lần là xong rồi, tội gì mất công chạy đến giày vò Văn phủ một chuyến.

Cao hứng có thừa và cũng có âm thầm đau buồn, mình đã bộc lộ mục đích mình muốn tìm, chỉ mong sẽ không làm phức tạp.

Nhưng mà không còn cách nào, nếu không phải để cho Văn lão biết rõ, chỉ sợ mình cũng đã buông tha rồi, sợ là vĩnh viễn đều tìm không được Thạch Cơ Loan.

Đã tìm được địa điểm mục tiêu, Dữu Khánh không tiếp tục dừng lại, tìm đến Văn lão bái biệt rồi lúc này ly khai Văn Xu các.

Mặt trời đã nhảy ra đường chân trời.

Trở lại khách phòng chính viện, Dữu Khánh mang theo đồ vật, viết một phong thư cáo từ giấu vào trong lòng, sau đó tìm Văn Khôi, muốn một chiếc xe ngựa, nói là muốn ra phủ đi dạo, ngay cả bữa sáng cũng không dùng, nói là sẽ ở trong thành tìm chút đồ ăn mới lạ.

Sau khi lên xe ngựa, hắn không có trực tiếp ra phủ, mà là bảo xem ngựa chạy đến Tây tạp viện, kêu gọi một gã hạ nhân đi tìm Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tới đây.

Chương 263: Đầu óc có bệnh

Mục Ngạo Thiết đến trước, Dữu Khánh đẩy màn che ra kêu gọi một tiếng, "Lên xe đi."

Sau đó, khi Nam Trúc đến cũng như thế, tiến vào thùng xe trông thấy Dữu Khánh không mặc y phục gia đinh còn ngồi xe ngựa thì có chút ngây ra.

Hai người lão Thất và lão Cửu đã có một đoạn thời gian chưa gặp Dữu Khánh rồi, vẫn còn đang chấp hành kế hoạch đã định ra lúc trước, kế hoạch nghĩ biện pháp quản lý của hồi môn của Văn Hinh, để tránh khiến người sinh nghi, họ tận lực tránh gặp mặt với Dữu Khánh.

"Đi." Dữu Khánh kêu gọi, xe ngựa lóc cóc lăn bánh chạy đi.

Lão Thất và lão Cửu quay mặt nhìn nhau một hồi, sau đó, Nam Trúc chỉ chỉ trường kiếm Dữu Khánh đeo nơi lưng, còn có cái bao đặt ở một bên, thử hạ thấp giọng hỏi: "Ngươi cứ dạng này trực tiếp tới tìm chúng ta, không sợ bọ lộ?"

Dữu Khánh nhỏ giọng đáp, "Không sợ, ta đã lộ rồi."

"A?" Nam Trúc kinh hô, lại vội vàng thấp giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Mục Ngạo Thiết cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm tiểu sư đệ.

Dữu Khánh không nói chuyện gì xảy ra, cũng không muốn nói mình là như thế nào bị bộc lộ, "Nếu đã như thế, ta chỉ đành trực tiếp dùng thân phận A Sĩ Hành tiến vào tàng thư các. Ta đã tìm được Thạch Cơ Loan rồi, không tại Ninh châu…" Hắn đem tình huống tìm được vị trí nói ra.

Ngay cả là Mục Ngạo Thiết vốn giống như khúc gỗ, cũng nhịn không được cùng theo Nam Trúc đồng thời lộ ra vẻ mừng rỡ.

"Nghe ngươi nói như thế, may mà ngươi dùng thân phận Thám Hoa lang để tiến vào, nếu là do người khác đi vào thì sợ rằng thật đúng là khó tìm được." Nam Trúc khó có được ca ngợi tiểu sư đệ một cái, rồi lại tỉnh ngộ, chỉ vào trang phục của tiểu sư đệ, hỏi: "Vậy ngươi đây là?"

"Đi, lập tức rời đi…" Dữu Khánh đem kế hoạch thoát thân của mình nói ra.

Sư huynh đệ ba người chúi đầu vào một chỗ thì thầm một hồi.

Xe ngựa dạo chơi trên đường phố, đi đến một cái tửu lầu có bán điểm tâm sáng do Dữu Khánh chỉ định thì dừng lại.

Sư huynh đệ ba người tiến vào không bao lâu thì có hai gã nam tử đi vượt qua bên cạnh xe ngựa, cùng với xa phu chạm ánh mắt nhau

một cái, chính là người của Văn phủ phái tới bảo vệ Dữu Khánh. Dữu Khánh nói không cần bảo vệ, đã cự tuyệt, nhưng Văn phủ vẫn là âm thầm phái người đến.

Hai gã nam tử tiến vào tửu lầu quan sát một chuyến, vốn định dùng thân phận thực khách để tiếp tục quan tâm sự an toàn của mục tiêu, kết quả đi vào nhìn quét khắp nơi cũng không phát hiện thấy bóng dáng Dữu Khánh, hai người lập tức đảo quanh lầu trên lầu dưới tìm một hồi, phát hiện mục tiêu quả thực đã không thấy nữa rồi.

Không còn cách nào, hỏi người làm tìm người, hỏi chưởng quỹ ở phía trước.

Chưởng quỹ quầy lễ tân sau khi nghe khách tới mô tả hình dạng người cần tìm thì lấy ra một phong thư đưa cho, "Đừng tìm nữa, người đã rời đi từ phía sau rồi, trước khi đi lưu lại phong thư, nói là nếu có người tìm bọn họ thì bảo đem phong thư này giao cho đối phương. Cũng bảo ta chuyển lời, bảo các ngươi không nên đi tìm bọn họ, nói bọn họ đã đi rồi, bảo ngươi đem phong thư này giao cho tộc trưởng. Cho ít tiền xong, chỉ dặn dò những lời nói không rõ ràng này, không có nói nhiều hơn cái gì."

Người dò hỏi cầm thư lập tức kêu gọi đồng bạn, ngay lập tức rất nhanh rời đi, tại phụ cận tìm đến tọa kỵ, cầm thư khẩn cấp trở về Văn phủ.

Đi ra ngoài từ phía bên kia nhà hàng, sư huynh đệ ba người tại trên đường ngăn cản một chiếc xe ngựa, chui lên xe liền nhanh chóng rời đi.

Ba người cũng không đi địa phương khác, đi đến nơi đã thuê ở trước khi tiến cào Văn phủ, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết còn giấu đồ đạc tại đó.

Đến được nơi thuê ở, tìm đến bội kiếm và bọc hành lý, đổi một thân y phục, hai người lại cùng Dữu Khánh đi đến đường ngõ gần sông,

chui vào trong một chiếc thuyền có khoang che, theo người chèo thuyền khuấy động mái chèo lắc lư rời đi.

Sau khi ra khỏi thành, Dữu Khánh trả nhiều hơn chút tiền cho người chèo thuyền, bảo hắn tiếp tục chèo về phía trước hai mươi dặm, về phần sư huynh đệ ba người bọn họ thì lên bờ.

Không tiếp tục đi đường thủy, đi đến chợ động vật ngoài thành mua lấy ba con tọa kỵ, lúc này vung roi giục ngựa chạy đi.

Không đi cũng không được, cần phải tại trước khi tin tức Thám Hoa lang tại Văn phủ lan xa nhanh chóng ly khai.

Dữu Khánh đi ở trước dẫn đầu, đi theo phía sau, Nam Trúc hỏi: "Đây là chạy đi đâu?"

Dữu Khánh: "Thạch Cơ Loan!"

Nam Trúc hơi kinh, "Nếu như đã bộc lộ mục đích, ta đề nghị trước tiên đi đường vòng, cho dù là dứt khoát trốn mấy năm cũng được, dù sao người ta dù cho biết rõ Thạch Cơ Loan cũng không biết làm như thế nào để tìm được động phủ, huống hồ Văn thị cũng không biết chúng ta muốn làm gì, chỉ cần chúng ta không bị nhìn chăm chú vào liền sẽ không có việc gì."

Dữu Khánh: "Trước tiên tìm đến nhập khẩu động phủ rồi nói tiếp, chỉ một chữ 'Nhanh', một đường không ngừng, chúng ta bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới Thạch Cơ Loan. Nếu như Thạch Cơ Loan thật sự sẽ bị những thế lực lớn kia nhìn chăm chú rồi, chúng ta trốn mấy năm vị tất đã hữu dụng, nếu đi sớm đi muộn gì đều sẽ bị nhìn chăm chú, ta lựa chọn lúc bọn họ còn chưa có chuẩn bị đầy đủ hết để chạy đi."

Nam Trúc nhắc nhở, "Cách ngày mồng 1 sang năm còn có ba bốn tháng thời gian, nếu như Vân Hề nói là thật, đi sớm cũng vào không được."

Dữu Khánh: "Cùng lắm thì tại nhập khẩu động phủ trốn mấy tháng. Nếu đi muộn, khi địa phương đó thật sự bị theo dõi thì khắp nơi đều là tai mắt."

"Ai!" Nam Trúc buông tiếng thở dài, có phần bối rối, mọi người cẩn thận từng li từng tí lâu như vậy, không tiếc lẻn vào Văn thị làm gia đinh, không phải là muốn âm thầm tìm kiếm Thạch Cơ Loan sao, kết quả vẫn là bị tên gia hỏa lão Thập Ngũ này phá tan rồi, điều này nghĩa là sẽ xuất hiện nguy hiểm không thể biết trước.

Nhưng mà lão Thập Ngũ cũng đã nói rồi, không bộc lộ thì căn bản tìm không được, kiến thức của sư huynh đệ ba người nhưng là không người nào nghĩ đến Thạch Cơ Loan đã không tại Ninh châu cảnh nội, tìm phá đầu cũng không có khả năng tìm được.

Ba người không nhiều lời nữa, rất nhanh vù vù phi nhanh trên quan đạo.

Phía trước rộng rãi, ba người nghênh đón phướng hướng ánh nắng hiện lên lao tới, ánh nắng tươi sáng, cỏ trải dài, chim bay lượn.

Trên lưng ngựa, Dữu Khánh bỗng nhiên trọng quyền rầm rầm đấm ngực, hướng ánh nắng vàng rực rỡ lớn tiếng gào thét, "Một ngày nào đó, ta nhất định phải đường đường chính chính khiến mọi người biết rõ, ta là Dữu Khánh!"

Lão Thất và lão Cửu quay mặt nhìn nhau.

Nam Trúc: "Đầu óc có bệnh."

Mục Ngạo Thiết: "Quả thực có bệnh."

"Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ trở thành kẻ có tiền, nhất định sẽ trở thành cao thủ, người nào đều ngăn không được ta!"

Dữu Khánh hướng phía mặt trời gào thét khiến người ta có cảm giác như hắn bị bệnh tâm thần.

Hai vị sư huynh không biết hắn bị làm sao rồi, nói chung đều đã nhìn ra, tâm tình lão Thập Ngũ rất không bình thường, tựa hồ đang phát tiết.

Cắt đứt Dữu Khánh kêu gào như quỷ không phải là hai vị sư huynh mà là động tĩnh va chạm trong cái bao của hắn, hắn đưa tay tiến vào trong bao cầm ra một cái ấm trà, dùng sức ném về phía một tảng đá bên đường.

Cách cách!

Ấm trà va đập vỡ tung thành nhiều mảnh, một cái bóng đen theo trong đám mảnh vỡ tung tóe mà lướt ra, phóng lên cao, chính là đã thức tỉnh lại - Đầu To.

Sư huynh đệ ba người ngước cao đầu nhìn bóng đen tại không trung bay loạn như con ruồi không đầu, phỏng chừng là bị một cú va chạm kia làm sững sờ.

Nam Trúc thổn thức, "Lão Thập Ngũ đã phạm sai lầm, thứ đáng giá như thế mà cũng dám loạn ném như vậy, vạn nhất đùa chết thì làm sao bây giờ."

Thấy Đầu To đã thanh tỉnh rồi, Dữu Khánh nhìn về phía trước, lại lần nữa ra roi thúc ngựa, phía sau một đường bụi bặm.

Đầu To đang tại không trung bay loạn đột nhiên thẳng tắp phi hành, một đường truy đuổi ba kỵ, cuối cùng lắc mình rơi tại trên đầu vai Dữu Khánh, "Tích tích" kêu to một tiếng, tựa hồ muốn kể ra chuyện gì đó, cùng Dữu Khánh mặt mang mỉm cười đồng thời đón gió rong ruổi…

Trong một tòa đại đình mái đao đấu củng, Văn Mậu cầm bức thư từ biệt mà Dữu Khánh lưu lại trong tay.

Trong thư cũng không nói gì khác, chính là nói cảm tạ đã chiếu cố, mạo muội quấy rầy các lời tương tự, còn đề cập đến có một tên béo

cùng một người to con cũng là người của hắn, biểu thị đồng thời dẫn đi rồi. Nguyên nhân sở dĩ vội vã rời đi cũng có sơ lược báo cho biết, nói trên người mình liên lụy tới một ít thị phi, thân phận đã bộc lộ thì không thích hợp ở lâu, không muốn đem tới trêu chọc cho mình cũng không muốn rước lấy phiền phức cho Văn thị.

Bỏ bức thư xuống, Văn Mậu thổn thức, "Còn định bảo hắn viết cho Văn phủ chút thứ chứ, kết quả cứ như vậy chạy đi rồi, thật đúng là không đi con đường tầm thường."

Ở một bên, Văn Khôi nói: "Đúng vậy, đang rất tốt, thật sự không nghĩ tới hắn lại đột nhiên dùng phương thức này để rời đi, làm cho chúng ta trở tay không kịp."

Văn Mậu vuốt râu, "Xem ra tối hôm qua tại Văn Xu các hắn đã tìm đến thứ hắn muốn tìm, là thứ gì chứ?"

Văn Khôi: "Văn lão, cũng không biết có biết rõ hay không, sợ rằng phải tự ngài đi hỏi rồi."

Văn Mậu: "Bây giờ còn có hai điểm đáng ngờ chưa cởi ra, Trâu Vân Đình bị đánh là chuyện gì xảy ra, Hinh nhi có phải là trước đó đã biết rõ cái gì hay không? Khôi tử, ngày hôm qua bộ dáng Hinh nhi thoạt nhìn có chút không bình thường, ta lo lắng a, chỉ mong không phải động tâm với A Sĩ Hành rồi đi."

Văn Khôi: "Thanh niên nhân có ý nghĩ gì không dễ nói, nhưng có một điểm có thể khẳng định, hai người không có thời gian cũng không có cơ hội làm ra chuyện gì không quay đầu được. Lão gia, trừ việc đó ra, đều là việc nhỏ, A Sĩ Hành cũng đã đi rồi."

"Đi thôi, ta đi dạo Văn Xu các." Văn Mậu dời bước rời đi, khi thuận tay đem bức thư giao cho Văn Khôi thì chợt ha ha cười nói: "Đây có thể là bức thư duy nhất hiện nay trên đời của Thám Hoa lang, hẳn là giá trị không ít tiền."

Văn Khôi mỉm cười…

Đợi cho Văn Mậu trở về từ Văn Xu các, cũng không sai kém lắm đã đến giờ ăn trưa.

Giống như tối hôm qua vậy, Văn Hinh lại phái tiểu Hồng tới nói, miệng không có cảm giác không muốn ăn, không thể bồi gia gia ăn cơm, đành để gia gia ăn một mình, không cần chờ nàng.

Văn Mậu trầm mặc một hồi, nói: "Còn là gọi nàng tới đi, nói có một chuyện ta phải ngay mặt nói cho nàng, nếu là không theo, để cho Tống Bình Bình đem nàng kéo tới."

Tiểu Hồng khúm núm đáp lại, lời tộc trưởng nói không dám không nghe, nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu, Văn Hinh đi tới, chỉ là sắc mặt có thể nói là tiều tụy, vừa nhìn liền biết không nghỉ ngơi tốt.

Văn Mậu vừa thấy bộ dáng nàng như vậy, trong lòng liền trầm xuống, sự hoài nghi kia bị mình bất hạnh nói trúng rồi.

Trên bàn cơm, hai ông cháu hơi chút lấp lấp bao tử, sau đó Văn Hinh liền không còn cảm giác gì, bỏ đũa xuống, thử hỏi: "Gia gia có chuyện gì muốn nói cho Hinh nhi?"

Văn Mậu: "Gia đinh Ngưu Hữu Khánh tại Ngọc viên của ngươi, kỳ thực có thân phận khác, hắn chính là Thám Hoa lang danh khắp thiên hạ kia."

Văn Hinh mím môi không nói.

Thấy như vậy, Văn Mậu đã hiểu rồi, nha đầu kia quả nhiên đã sớm biết thân phận vị đó, lúc này hỏi: "Ngươi đã sớm biết rõ hắn là ai?"

Văn Hinh trầm mặc một hồi, hạ thấp giọng nói: "Tại Tạp vật viện, trong lúc vô ý trông thấy giấy nháp hắn luyện chữ, phát hiện giống với mặc bảo do Ngũ ca mua về, lúc đó ta đã hoài nghi rồi, chỉ là vẫn luôn không dám khẳng định."

Văn Mậu a một tiếng, hỏi: "Cho nên ngươi thừa dịp cơ hội ta nhả ra đem hắn đưa đến Ngọc viên của ngươi? Hinh nhi, ngươi thành thật nói cho ta biết, có phải ngươi đã thích hắn rồi hay không?"

Trong mắt Văn Hinh lập tức hiện lên vẻ hoảng loạn, vội lắc đầu liên tục, biểu thị không có.

Văn Mậu: "Ta không quản ngươi có thích hắn hay không, gia gia hỏi ngươi, ngươi có biết hắn đã từng có một vị hôn thê hay không?"

Văn Hinh hơi trầm mặc, sau cùng gật đầu.

Văn Mậu: "Ngươi có biết vị hôn thê của hắn là người nào hay không?"

Văn Hinh đằng hắng, "Đệ tử của Ty Nam phủ chưởng lệnh, đệ tử thân truyền của Địa Mẫu."

Văn Mậu: "Đây là then chốt. Văn thị mặc dù lớn, nhưng ở trong mắt Ty Nam phủ, chẳng là cái gì, một khi Ty Nam phủ muốn động thủ đối với Văn thị, Văn thị nghìn năm cơ nghiệp sẽ trong nháy mắt đổ nát, cho dù là Thanh Liên sơn cũng không dám bảo đảm Văn thị. Phải, bây giờ A Sĩ Hành cùng Chung cô nương kia là không còn có quan hệ, nhưng A Sĩ Hành từ bỏ nàng cũng là việc thiên hạ mọi người đều biết, nếu như ngươi cùng với hắn có ý gì, muốn chứng minh ngươi càng tốt hơn đệ tử thân truyền của Địa Mẫu sao? Có lẽ gia gia là lấy lòng tiểu nhân, nhưng gia gia dám cam đoan, thiên hạ không có mấy người dám gả nữ nhi cho hắn!"

Chương 264: Quý khách đăng môn

"Quản sự, ngài nói xem, Thám Hoa lang được truyền lưu rầm rộ bên ngoài kia có phải chính là Ngưu Hữu Khánh lúc trước hay không?"

Tây tạp viện, tiến vào Tạp sự phòng báo cáo kết quả công tác với quản sự, Lưu Quý nhịn không được thốt ra hỏi.

Bưng nước trà nhấm ngụm ấm bụng, Phùng Trường Điển chợt mắt lạnh nghiêng liếc, "Đoán mò cái gì, không phải đã nói rồi sao, việc này không tới phiên ngươi tới lắm miệng."

Lưu Quý: "Quản sự, ta chỉ là hiếu kỳ. Người xem, Tây tạp viện thiếu đi hai người, có người nhìn thấy là chính Ngưu Hữu Khánh ngồi xe ngựa đón đi, nhưng trong phủ vậy mà lại không cho người đi tìm, đúng lúc trong phủ lại nói là Thám Hoa lang đã đi rồi…"

Phùng Trường Điển chợt trầm giọng quở trách, "Lưu Quý, phải làm rõ ràng mình là thân phận gì, ngươi chỉ là hạ nhân trong phủ, việc tư trong nhà chủ nhân là được ngươi hiếu kỳ sao? Nhớ kỹ, Ngưu Hữu Khánh chính là Ngưu Hữu Khánh, không phải Thám Hoa lang gì cả. Thám Hoa lang là tộc trưởng lâm thời mời tới đối phó con rể của Vạn thị, Ân Cát Chân, Ngưu Hữu Khánh đã được điều đến thôn trang khác rồi."

Lưu Quý kinh ngạc, "Ngưu Hữu Khánh đã được điều đến nơi khác rồi? Đây là đã bắt đầu tham dự chăm sóc sản nghiệp của Tam phòng rồi sao?"

Phùng Trường Điển chậm rãi tựa ở lưng ghế, ánh mắt yếu ớt lấp lánh, "Đúng vậy, đây là mệnh của người ta. Nhưng mà, ngươi cũng không cần phải ước ao, đột nhiên tới một người thanh niên trẻ tuổi, những người vốn đang quản lý những sản nghiệp kia làm sao cam tâm, Ngưu Hữu Khánh có thể đứng vững gót chân hay không còn là vấn đề, nói không chừng ngày nào đó phải hứng đầy bụi đất mà rời đi."

Lưu Quý suy nghĩ cũng phải, không khỏi thổn thức, nhưng vẫn kỳ quái, "Hai người kia thế nào lại đi cùng với Ngưu Hữu Khánh rồi?"

Phùng Trường Điển đáp một câu, "Là ta sắp xếp, nguyên nhân thì không nên hỏi nhiều, làm tốt việc của ngươi đi."

Bên trong Văn phủ, không chỉ có Lưu Quý thảo luận về Thám Hoa lang.

Chuyện Thám Hoa lang vì Văn thị, đứng ra bức lui Ân Cát Chân, dẫn đến toàn bộ Vạn thị rời khỏi Văn hội, bây giờ đã tại toàn bộ Ninh châu tạo thành chấn động thật lớn, tin tức nhanh chóng khuếch tán.

Một mình Thám Hoa lang liền bức lui một Vạn thị to như vậy, thật khiến người cảm khái.

Một người học hành khiến một hào phú cúi đầu, đây là một cố sự mà một số người hoặc nói là rất nhiều người vui thích, đa số Ninh châu sĩ tử đều có vinh quang, nhất là những sĩ tử nhà nghèo, cảm thấy vui mừng khôn xiết và phấn khích, càng thêm nguyện ý xướng danh cho thiên hạ đệ nhất tài tử, hoặc lấy ba tấc miệng lưỡi giúp Thám Hoa lang dệt hoa trên gấm.

Châu thành, tại đầu đường cuối ngõ đều đang dồn dập thảo luận, không biết bao nhiêu bách tính khốn quẫn không nhìn thấy tương lai từ đó dạy con cái nhà mình, phải học hành!

Tại trong sự tưng bừng náo nhiệt, Văn thị cũng là vừa lòng đẹp ý mà lấy được vai trò chủ tế trong lần tế tự này.

Môn đình Văn thị cũng trở nên náo nhiệt khó tiêu, không ngừng có người đến đây đăng môn bái phỏng Thám Hoa lang, đó thực sự là các loại nhân vật đua nhau mà tới, cho dù là người gác cổng của Văn phủ, lần này cũng coi như là được mở rộng ánh mắt.

Có thư sinh ăn mặc nghèo kiết hủ lậu cũng cố lấy dũng khí đơn độc đến đây, cũng có thư sinh thành quần kết đội, có một số nhân vật còn phải là tộc trưởng Văn Mậu tự mình lộ diện tiếp đãi.

Văn phủ thì không ngừng giải thích với bên ngoài, nói Thám Hoa lang đã ly khai, tin tức đã được thông báo ra rất rõ ràng, nhưng vẫn liên tục có người đến hỏi thăm Thám Hoa lang còn tại hay không, hoặc là đã đi nơi nào.

Một ngày này, một chiếc xe ngựa nhìn như phổ thông dừng tại dưới cổng chào ngoài đại môn Văn phủ.

Người gác cổng của Văn phủ không phải tại bên trong đại môn, mà tại trong phòng ở hai bên phía sau cổng chào, bên ngoài Văn phủ còn có một tường vây bao quanh.

Xa phu siết xe ngựa dừng lại, màn xe tung lên, chui ra một người đàn ông râu ngắn, sắc mặt vàng như nến, không phải ai khác, chính là chấp sự Giám Nguyên trai lúc trước bị U Giác Phụ xóa bỏ - Thôi Du.

Nhảy xuống xe ngựa, Thôi Du tại dưới cổng chào bị hạ nhân trông cửa Văn phủ ngăn cản lại, sau một hồi nói chuyện, Thôi Du đi trở về đến bên cạnh xe, đẩy màn che ra, nói: "Tiên sinh, người gác cổng không cho thông báo, nói gần đây quá nhiều người dùng đủ loại chiêu bài để đến đây, không có lai lịch nghiêm chỉnh muốn gặp Văn thị tộc trưởng thì càng không có khả năng, nói là nếu tùy tiện người nào cũng gặp thì tộc trưởng bọn họ cũng gặp không xuể. Nếu không, lại dùng chiêu bài 'Giám Nguyên trai'?"

Bên trong xe là một nam tử đầu đội ngọc quan, cẩm y hoa phục, trong ánh mắt thâm trầm lộ ra vẻ âm u, chính là Tần Quyết. Nghe vậy hỏi: "Đã bị xóa bỏ rồi, không cần thiết, nếu thật sự bị U Nhai làm nghiêm thì sẽ lợi bất cập hại. Lúc trước ngươi nói Thanh Liên sơn có trưởng lão tọa trấn tại nơi đây?"

Thôi Du: "Đúng vậy, theo điều tra, tên là Phiền Vô Sầu."

Tần Quyết lật tay theo cửa sổ đưa ra một cái huyết sắc thẻ bài tinh xảo, "Thanh Liên sơn xem như là danh môn đại phái, là trưởng lão một phái nói vậy sẽ không phải là không có kiến thức như những tục nhân này, bảo người trông cửa giao cho Phiền Vô Sầu."

"Được." Thôi Du tiếp nhận thẻ bài, xoay người mà đi, lại lần nữa gặp người trông cửa trao đổi.

Hạ nhân có thể làm người trông cửa, nhãn lực vẫn là có một chút, vừa nhìn thấy huyết sắc ngọc bài này liền biết không phải vật phổ thông, lại thêm đối phương nói là bạn của Phiền trưởng lão, lúc này liền cầm thẻ bài đi vào thông báo.

Người trông cửa cũng không ngốc, người ta ngay từ đầu chính là hướng tộc trưởng xông tới, bây giờ rõ ràng là dùng cách đi vòng, lúc này trực tiếp trước tiên đi tìm thông báo cho quản gia Văn Khôi.

Kết quả lúc này Văn Khôi đang cùng một chỗ với tộc trưởng Văn Mậu, Văn Mậu cũng là đang chơi cờ với Phiền Vô Sầu, vừa chơi cờ vừa nói chuyện.

Văn Khôi tiếp nhận thông báo, rời chòi nghỉ đi gặp người trông cửa, cầm lấy huyết sắc ngọc bài lật tới lật lui nhìn một hồi, cũng không nhận ra lai lịch, sau khi hỏi rõ tình hình thì bảo người trông cửa trước tiên chờ đợi ở ngoài tiểu viện, mình thì xoay người bước nhanh trở về bên trong đình, lấy thẻ bài ra đưa cho hai người chơi cờ xem, "Tộc trưởng, ngoài cổng có người đến gặp ngài, sau khi bị người gác cổng ngăn lại thì đối phương chuyển sang muốn gặp Phiền trưởng lão, nói là bạn của Phiền trưởng lão, cũng đưa ra vật này làm tín vật."

Hai người đang chơi cờ lập tức dừng lại, Phiền Vô Sầu cầm lấy ngọc bài vào tay, vừa nhìn thấy kiểu diễm hoa lan phía trên huyết sắc ngọc bài, tức thì thần tình nghiêm trọng, mũi đưa ra trước hít hít, buột miệng nói ra ba chữ, "Xích Lan các!"

Văn thị chủ tớ hai người nhìn nhau.

Trâu Vân Đình ở phía sau sư phụ nghe vậy thì nhịn không được tiến lên nhìn nhìn, xem như là khai mở nhãn giới.

Phiền Vô Sầu ngẩng đầu hỏi, "Khôi tử, người tới tính danh là gì?"

Văn Khôi: "Đối phương không nói ra tính danh của mình, chỉ nói Phiền trưởng lão nhìn thấy vật này liền sẽ minh bạch."

Phiền Vô Sầu lập tức cau mày, có vẻ có chút do dự, hoặc là nói có chút kiêng kỵ.

Văn Mậu nhìn thấy phản ứng của lão ta hơi nghiêm trọng, lúc này hỏi: "Người tới là địch hay là bạn?"

Phiền Vô Sầu: "Không phải địch không phải bạn, vốn không có qua lại, vốn không có quen biết, không biết vì sao phải tìm ngươi ta, lúc này tìm tới, lẽ nào cũng là vì Thám Hoa lang kia?"

Nói đến Thám Hoa lang, Trâu Vân Đình ở phía sau lão ta khóe miệng nhịn không được giựt giựt, gã nằm mơ cũng không nghĩ tới tên gia hỏa đánh mình gần chết kia vậy mà lại là Thám Hoa lang danh khắp thiên hạ, không nghĩ tới đường đường thiên hạ đệ nhất tài tử hành sự nhưng là dữ dằn như vậy, quả thực không hề có khí khái văn nhân.

Văn Mậu: "Có thể làm cho trưởng lão khó xử, lai lịch Xích Lan các này là như thế nào, vì sao chưa bao giờ nghe nói?"

"Ai!" Phiền Vô Sầu nhẹ giọng than thở, "Nói như thế nào chứ, có một số người và việc tại Tu Hành giới coi như là cấm kỵ, là sẽ không khắp nơi loạn truyền, nếu không dễ dàng rước lấy phiền phức cho mình. Các chủ của Xích Lan các này từng là tình nhân của Thiên Lưu sơn đại thánh, nghe nói cùng vị đại thánh kia nháo ra một ít mâu thuẫn lộn xộn không tiện nói với người ngoài, đều là chút truyền thuyết, ta cũng không tiện nói lung tung, nói chung vị Các chủ này bị vị đại thánh kia đuổi đi."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, Văn Mậu không lý giải được, "Nếu là như thế, đã tách khỏi vị đại thánh kia rồi, từ chối khéo không gặp là được, cớ gì khó xử?"

Phiền Vô Sầu: "Chúng ta biết được đều chỉ là mặt ngoài, đều là tin đồn, quỷ mới biết rõ giữa bọn họ thực sự xảy ra chuyện gì. Lại nói, tu vi bản thân của vị Xích Lan các chủ kia cũng đã đến Cao Huyền

cảnh giới, không phải tùy tiện người nào đều có thể dễ dàng trêu chọc."

Văn thị chủ tớ hai người đều âm thầm kinh hãi.

Đối với việc tư của Thiên Lưu sơn đại thánh, bọn họ là người trong thế tục có khả năng không rõ ràng lắm, nhưng đối với phương diện phân chia tu vi thì ít nhiều vẫn là biết rõ một ít. Sơ Huyền cảnh giới nhiều như chó, có điều kiện thì người người đều có thể đạt, mà Thượng Huyền cảnh giới thì đã là huyền diệu khó giải thích, đó đã không chỉ cần dựa vào tài nguyên tu luyện là có thể tích tụ ra được, càng quan trọng vào nội tại bản thân người tu hành, có thể hiểu thông thì liền thông, không thể thông suốt thì cả đời dừng lại không tiến.

Chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, gọi đó là ngộ, gọi là huyền diệu khó giải thích.

Giữa Sơ Huyền và Thượng Huyền ngăn cách một cái cánh cửa mà tuyệt đại đa số người cả đời không thể vượt qua.

Thanh Liên sơn đã tính là Linh Thực môn phái có số má trong toàn bộ Tu Hành giới, nhưng theo bọn họ biết, hiện nay, Thanh Liên sơn cũng chỉ có năm vị tu sĩ Thượng Huyền cảnh giới, đã rất nhiều năm cũng không có lại xuất hiện Cao Huyền cảnh giới rồi.

Thử hỏi chủ tớ hai người đối với tu vi của Xích Lan các chủ như thế nào có thể không kinh hãi.

"Vậy thì nên gặp hay không gặp?" Văn Mậu hỏi.

Phiền Vô Sầu một mực do dự chần chần, sau đó từ từ nói: "Thanh Liên sơn ta trái lại cũng không phải sợ Xích Lan các, đây dù sao cũng là tại Cẩm Quốc cảnh nội, còn không tới phiên Xích Lan các tùy ý dương oai, chỉ là cũng không đáng tận lực đắc tội, không ngại gặp một lần, nhìn xem đối phương đến tột cùng muốn làm gì rồi quyết định cũng không chậm, ngươi nói sao?"

Văn Mậu khẽ gật đầu, đối với Văn Khôi nói: "Nếu đã là quý khách đăng môn, ngươi tự mình đi nghênh đón đi."

"Được." Văn Khôi đáp, lấy huyết sắc thẻ bài vào tay, bước nhanh rời đi.

Không bao lâu sau, quản gia liền tự mình đưa hai vị khách tới nơi.

Khách và chủ hai bên không tránh được hàn huyên khách sáo một phen, sau khi ngồi xuống, Phiền Vô Sầu cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Thứ cho ta nói thẳng, ta cùng với Tần tiên sinh vốn không quen biết, Tần tiên sinh lần này tới rốt cuộc là tới tìm ta hay là tìm Văn thị tộc trưởng?"

Tần Quyết cười nhạt, ánh mắt dừng tại trên mặt Văn Mậu, "Thực không dám giấu giếm, thật sự là cổng Văn thị quá cao, muốn gặp tộc trưởng một lần thật quá khó khăn, tự tiện xông vào thì không thích hợp, mới không thể không ra hạ sách này, còn thỉnh Phiền trưởng lão thứ tội."

Phiền Vô Sầu trên mặt lập tức không còn vẻ ôn hòa, không nóng không lạnh nói: "Ngươi lấy chiêu bài 'Xích Lan các' ra, ta há là có thể oán trách xem như việc nhỏ."

Tần Quyết còn là cười đứng dậy chắp tay khom người, xem như bồi tội.

Đợi y ngồi xuống, Văn Mậu hỏi: "Lão phu và Tần tiên sinh cũng vốn không quen biết, không biết đột nhiên đăng môn là vì chuyện gì?"

Ánh mắt Tần Quyết nhìn chằm chằm vào mắt lão, "Hỏi thăm một chuyện."

Văn Mậu a một tiếng, hỏi, "Không biết là chuyện gì?"

Tần Quyết biết rõ cùng loại người này vòng vo là không có ý nghĩa, trực tiếp hỏi: "Tại hạ muốn biết A Sĩ Hành đi đâu?"

Còn cho là chuyện gì, thì ra thật đúng là tới vì Thám Hoa lang, những người khác tại đây quay mặt nhìn nhau.

Văn Mậu ngay lập tức cười ha ha, cười xong vuốt râu lắc đầu nói: "Tần tiên sinh, gần đây cổng nhà Văn thị ta gần như bị người đạp vỡ rồi, mọi người gần như đều hỏi giống như ngươi, đều là hỏi Thám Hoa lang đi đâu rồi. Ai nha, không nói gạt ngươi, Thám Hoa lang này hành sự xác thực khiến người dở khóc dở cười, hắn là trốn Văn thị ta len lén rời đi, Văn thị ta cũng không biết hắn đã đi đâu rồi."

Đối với lời này, Tần Quyết gợn sóng không bất ngờ, bình tĩnh nói: "Lời này của Văn tộc trưởng là nằm trong dự liệu của ta, tại hạ muốn nói chính là, A Sĩ Hành sẽ không vô duyên vô cớ tới Văn thị, mục đích chủ yếu mà hắn tới Văn thị càng sẽ không là vì giúp Văn thị thắng trận Văn hội kia, hắn công khai thân phận nhất định là có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó.

Ta có thể khẳng định, sau khi hắn bộc lộ thân phận sẽ không ở lại Văn thị lâu, đạt được mục đích liền sẽ nhanh chóng rời đi, trước khi hắn rời đi nhất định đã làm qua chuyện gì đó khiến cho tộc trưởng chú ý. Dựa vào nội tình của Văn thị, muốn tại dưới mí mắt tộc trưởng để giấu giếm cái gì, khả năng là không lớn.

Ta nghĩ, hắn nhất định là đang tìm một cái địa chỉ, mà tộc trưởng ngài cũng đã biết rõ địa chỉ này. Ta muốn biết cái địa chỉ này, chỉ cần tộc trưởng chịu nói cho ta biết, Xích Lan các liền thiếu tộc trưởng một cái nhân tình!"

Y lại lấy ra cái huyết sắc thẻ bài kia, đẩy đến trước mặt Văn Mậu, "Không ngại nhận lấy, về sau hễ là chuyện gì Xích Lan các có thể làm được, thấy vật này tất nhiên sẽ trả lại phần nhân tình này cho Văn thị."

Chương 265: Mưa gió sắp tới

Nhân tình của Xích Lan các? Không nhẹ!

Ánh mắt mấy người chăm chú nhìn vào miếng thẻ bài đại biểu cho thân phận Xích Lan các kia, đối với phân lượng của Văn thị mà nói, đây đích xác được xem như là thứ có giá trị.

Nhưng trong lòng Văn Mậu lại là một phen cuồn cuộn khác, lão đã nói chuyện với Văn lão Tàng thư các, tự nhiên biết rõ Dữu Khánh là đang tra tìm một cái địa chỉ, lúc trước có chút nghi hoặc, không biết Dữu Khánh tìm địa điểm đó để làm gì, bây giờ nghe được lời Tần Quyết nói, mới ý thức được địa chỉ mà Dữu Khánh tìm kiếm e rằng không đơn giản.

Cơ hồ không có do dự gì, Văn Mậu đưa tay ấn tại trên thẻ bài, lại đem huyết sắc thẻ bài đẩy trở lại, "Có thể được nhân tình của Xích Lan các tất nhiên rất tốt, nhưng lời Tần tiên sinh nói, lão hủ thật sự là nghe không hiểu, không dám lừa gạt, lão hủ là thật sự không biết Thám Hoa lang có tìm địa chỉ gì."

Tần Quyết không cam lòng, lúc này lại đem thẻ bài đẩy trở lại, "Không sao. Dựa vào nội tình của Văn thị tại Ninh châu, nếu thật sự chịu mở to hai mắt, khắp Ninh châu là tai mắt của Văn thị, muốn tìm được đường đi của một người ắt hẳn không khó, chỉ cần Văn thị nguyện phát động lực lượng tìm kiếm, Xích Lan các làm vẫn là ghi nhớ phần nhân tình này."

Văn Mậu xua tay, "Tần tiên sinh, không nên đẩy tới đẩy lui nữa, không có ý nghĩa. Ta ngay cả việc giữa các ngươi đến tột cùng xảy ra chuyện gì cũng không biết, Văn thị không đáng mù lòa chen chân vào. Lại nói, chúng ta cũng không rõ ràng lai lịch của ngươi, ngươi dù sao vẫn không phải là Xích Lan các chủ, lại nhiều lần lấy thân phận của Xích Lan các hướng lão hủ hứa hẹn, không khỏi cũng quá coi thường lão hủ. Nếu phải nói lời nghiêm túc, Thiên Lưu sơn bên kia lão hủ cũng nhận thức cái người quen, chuyện của Xích Lan các, lão hủ không tiện mạo muội cuốn vào, sợ là không giúp được ngươi

cái gì. Tần tiên sinh, người tới là khách, có thể an tâm phẩm trà không?”

Tần Quyết đã nghe hiểu ẩn ý trong lời nói của đối phương, người ta cũng không phải dễ hù dọa, ngươi cũng không cần cứ phải lấy Xích Lan các ra hù dọa người.

Hơi ngưng mắt nhìn đối phương một chút, nhìn thấy Văn Mậu đối diện không chút nào né tránh, y rất nhanh đổi sang khuôn mặt tươi cười, nâng chung trà lên bồi tội: “Là tại hạ mạo muội rồi.”

Tuy rằng đã chịu thua, nhưng có một điểm y vẫn là thăm dò ra được, đối phương quả thực là không muốn giúp y, cho nên chưa hẳn là thật sự không biết nơi A Sĩ Hành đến.

Vì vậy cả khách và chủ lại khôi phục khuôn mặt tươi cười.

Nhìn thấy không thể có được thứ mình muốn, Tần Quyết không ở lại lâu, hơi ngồi một chút liền cáo từ.

Văn Mậu cũng không có lòng lưu y lại, khách sáo bảo Văn Khôi đi tiễn khách.

Phiền Vô Sầu nghiêng đầu ra hiệu cho đệ tử Trâu Vân Đình của mình cũng đại biểu mình đi tiễn khách.

Bên người đã không còn người khác, Phiền Vô Sầu mới hỏi: “Văn huynh, lời này của hắn có ý gì, Thám Hoa lang kia tới Văn phủ chẳng lẽ thật sự có mục đích khác?”

Văn Mậu: “Nếu hắn đã nói như vậy thì e rằng là có khả năng này.”

Phiền Vô Sầu hỏi thăm: “Ngươi biết Thám Hoa lang đi đâu?”

Văn Mậu biết rõ, nhưng không muốn Văn thị trở thành địa điểm cho ngoại nhân đấu sức, cho dù là Thanh Liên sơn cũng không được, lập tức phủ nhận: “Nếu thực sự là một nơi nào đó trọng yếu, vị Thám

Hoa lang kia làm sao có khả năng để cho chúng ta biết rõ. Họ Tần này không khỏi cũng quá tự cho là đúng, đánh cái chiêu bài Xích Lan các liền muốn chúng ta làm cái này làm cái kia, chê cười!

Phiền huynh, có một số việc chúng ta còn là không nên biết mới tốt, thế lực phía sau Thám Hoa lang ngươi hẳn cũng đã có nghe thấy, chúng ta cũng làm không rõ bọn họ đến tột cùng đang làm cái gì, Văn thị và Thanh Liên sơn cuốn vào trong đó sợ là không thích hợp, vẫn nên duy trì một chút khoảng cách mới tốt."

Phiền Vô Sầu yên lặng gật đầu…

Xe ngựa từ bên ngoài phía dưới cổng chào Văn thị chậm rãi rời đi. Bên trong xe ngựa, Tần Quyết lặng im không nói gì.

Vươn đầu ra cửa sổ xe nhìn nhìn bên ngoài, Thôi Du lùi đầu vào, thấp giọng hỏi: "Tiên sinh, cứ như vậy sao?"

Tần Quyết: "Chiêu bài Xích Lan các cũng trấn không được người ta, còn có thể làm gì, còn muốn làm cứng hay sao? Văn thị gia tộc có thể sừng sững nghìn năm tất có nội tình, chỉ chút lực lượng này của chúng ta làm cứng thì không phải là đối thủ của đối phương, huống hồ là tại trên địa bàn của người ta. Trước tiên tìm một chỗ đặt chân, đem tình huống tỉ mỉ nắm giữ rồi lại nghĩ biện pháp."

"Được." Thôi Du gật đầu.

Thay sư tiễn khách, Trâu Vân Đình đứng tại dưới cổng chào nhìn theo xe ngựa rời đi, sau đó mới cùng Văn Khôi đồng thời xoay người quay trở về.

Trên đường, khi đi qua một dãy đình đài lầu các, nhìn thấy một nha hoàn xách giỏ hái hoa ở cách không xa thỉnh thoảng nhìn về phía mình, Trâu Vân Đình ý thức được cái gì, tìm lấy cái cớ không theo Văn Khôi đồng thời trở lại.

Sau khi hai người tách ra, gã đi về phía một chỗ lầu các, khi đi ngang qua từng dãy cửa sổ dưới mái đao thì chợt nghe từ bên trong một cửa sổ truyền đến thanh âm một nữ nhân, "Tại đây."

Trâu Vân Đình dừng chân lại, liếc mắt nhìn người phía trong khe cửa sổ, thấy chính là Văn Quách Thị, liền chậm rãi ngồi xuống trên ghế băng phía dưới hành lang, quan sát xung quanh một chút, giả bộ nghỉ chân, miệng thì tận lực giảm thiểu động tĩnh mà hỏi thăm: "Trên đường ngăn ta gặp mặt, ngươi muốn làm gì, ngươi điên rồi sao?"

Trong cửa sổ, ánh mắt Văn Quách Thị yếu ớt, khuôn mặt tiều tụy, đè nén âm thanh, "Ta nhiều lần hẹn ngươi không có kết quả, ngươi thủy chung không chịu gặp ta, nếu cứ tiếp tục như vậy, ta không điên cũng sắp điên rồi."

Trâu Vân Đình: "Ta đã nói rồi, hiện tại chúng ta không thích hợp gặp nhau, ngươi nghe không hiểu tiếng người sao? Nói đi, có việc gì gấp phải muốn bây giờ gặp mặt?"

Văn Quách Thị: "Nghe nói tới quý khách, lão gia tử và Phiền trưởng lão đều gặp mặt?"

Trâu Vân Đình nhịn không được than thở: "Chỉ là một khách nhân, không có quan hệ gì với ngươi."

Văn Quách Thị vốn đang kiềm chế giọng nói đột nhiên như bị bệnh tâm thần hỏi: "Ngươi làm sao biết rõ không có quan hệ gì với chúng ta? Ta nói cho ngươi biết, lão gia tử người kia phi thường âm hiểm, chờ chúng ta nhận thấy được không đúng thì đã muộn rồi, tới chính là người nào, tới làm gì, vì sao phải gặp mặt ngay trước mặt ngươi?"

Trâu Vân Đình quả thực không biết nói gì, nếu sớm biết như thế thì lúc đó mình thật không nên để cho nữ nhân này biết rõ gian tình giữa hai người đã bại lộ, đã có người biết được.

Lúc trước gã cũng là bị buộc bất đắc dĩ, thân thể còn chưa có hoàn toàn bình phục không nói, Văn Quách Thị còn luôn muốn tìm cơ hội gặp mặt lén tìm vui với gã, khi gặp mặt gã không thể không cảnh cáo đối phương nói đã bại lộ rồi, bảo về sau ít gặp mặt.

Nào ngờ nữ nhân này ngay tại chỗ bị hù dọa hỏng rồi, phí một phen công phu mới trấn an lại được.

Gã liền không rõ, đã sợ chết như vậy, vì sao năm đó còn muốn câu dẫn gã, lẽ nào chỉ vì tranh cái vị trí gia chủ?

Nói chung là từ đó về sau, nữ nhân này liền có cảm giác một thanh kiếm treo lơ lửng trên đỉnh đầu tùy thời hạ xuống, giống như hơi có chút gió thổi cỏ lay liền sợ bóng sợ gió, có thể nói là ngày nào cũng hoảng sợ không chịu nổi, làm cho gã cũng phiền chịu không nổi, hối hận lúc đầu không quản được lưng quần.

"Ai, người tới thật sự cùng ngươi ta không quan hệ, là người của Xích Lan các…"

Vì trấn an đối phương, Trâu Vân Đình đem tình huống đại khái nói ra.

Văn Quách Thị kinh ngạc: "Tới vì A Sĩ Hành? Hảo ý hay là ác ý?"

Trâu Vân Đình: "Với trạng thái đó, nghĩ cũng có thể biết là không có hảo ý."

Văn Quách Thị chợt hỏi: "Thanh Liên sơn lợi hại hay là Xích Lan các lợi hại?"

Trâu Vân Đình hàm súc đáp: "Việc này không dễ nói, Thanh Liên sơn thế nhưng là nghìn năm đại phái, vị tất không bằng Xích Lan các… Ta nói a, việc này mắc mớ gì đến ngươi, ngươi có phải là quan tâm quá xa hay không…" Lời đến đây, chợt sợ hãi cả kinh, "Ngươi hỏi việc này làm gì, ngươi muốn làm gì?"

Văn Quách Thị đã từ trong giọng nói của gã nghe ra được sự kiêng kỵ với Xích Lan các, Thanh Liên sơn sợ rằng vị tất so được với Xích Lan các, lúc này cắn răng nói: "Ngươi dựa vào cái gì kết luận A Sĩ Hành sẽ không tiết lộ chuyện chúng ta cho người khác?"

Trâu Vân Đình: "Người đã xa chạy cao bay rồi, vẫn không để lộ ra chút tin tức, ngươi không nên làm phức tạp."

Văn Quách Thị: "Ta không muốn làm phức tạp, ta chỉ biết rõ đem sinh tử của mình mong đợi vào lòng thiện của người khác là chuyện rất không đáng tin cậy, ngay cả ngủ ta cũng có cảm giác ngủ không ngon. Ngươi chẳng lẽ còn không rõ sao? Chỉ có khi Nhị phòng của ta làm đương gia, chỉ có Nhị phòng của ta nắm giữ Văn thị, mới không sợ nội bộ Văn thị đối thanh toán chúng ta, mới ép lại được lời đồn!"

Trâu Vân Đình: "Việc này không đơn giản như ngươi nghĩ như vậy, há có thể theo ngươi nói?"

Văn Quách Thị chợt âm trầm cắn răng nói: "Nếu là lão gia tử và người của đại phòng đều chết hết thì sao? Sau khi ruột thịt trực hệ của Lão gia tử chỉ còn thừa lại Nhị phòng, ngoại trừ Nhị phòng ta làm đương gia ra thì còn có thể có ai? Ngươi đi liên hệ với Xích Lan các kia, đi tìm hắn nói chuyện, chỉ cần hắn có biện pháp có thể giúp chúng ta diệt trừ lão gia tử và người của những phòng khác, sau khi chúng ta làm đương gia thì có thể giúp hắn tra ra hướng đi của A Sĩ Hành."

Trâu Vân Đình sợ hãi cả kinh, quả thực là không rét mà run, phát hiện nữ nhân này khi trở nên ngoan độc thì quả thực kinh khủng, lúc này lạnh lùng nói: "Việc này, ta không có khả năng đáp ứng, càng không thể giúp ngươi đi làm. Ta cảnh cáo ngươi, ngươi tốt nhất không nên xằng bậy, loại chuyện này tìm ngoại nhân hợp tác, quả thực là bảo hổ lột da, không khác uống rượu độc giải khát, tuyệt không có thể làm!"

"Ngươi nhìn lá gan này của ngươi xem, ta thấy ngươi cũng chẳng khác gì nam nhân kia của ta, đem thân thể cho các ngươi thực sự là

mắt ta bị mù rồi. Được rồi, ta chỉ là nói mà thôi, ngươi cũng không cần sợ hãi, đi đây." Trong cửa sổ, Văn Quách Thị ném xuống lời nói đó, nói đi liền đi ngay.

"Quay lại, ngươi phải nói cho rõ ràng, quay lại…"

Trâu Vân Đình nôn nóng hỏi liền mấy tiếng, thậm chí là đứng lên đến bên cửa sổ kêu gọi, nhưng mà khi nhìn vào bên trong, chỉ mơ hồ thấy thân ảnh nữ nhân nhoáng lên, đã ra cửa rời đi rồi.

Xoay người lại, trên mặt gã hiện lên thần sắc sầu lo, cũng không biết nữ nhân kia nói thật hay giả, gã thật sự sợ nữ nhân kia sẽ xằng bậy…

Vừa rời khỏi Văn phủ đại môn không bao lâu, Văn Khôi lại lần nữa chạy quay lại đại môn, tự mình đón một vị quý khách vào nhà.

Quý khách là một lão già thon gầy, hai mắt hữu thần, lưu giữ chòm râu dê, chính là chấp sự Hữu Lăng La của Bích Hải Thuyền Hành.

Lão dẫn theo mấy tên tùy tùng đi vào, tâm phúc Mạnh Vi cũng có mặt.

Khách và chủ gặp mặt nhau ở trong vườn, Văn thị gia chủ Văn Mậu tự mình tại cổng vào vườn viên nghênh đón.

Ninh châu thủy lộ nhiều, lại ven biển, Văn thị và Bích Hải Thuyền Hành có quan hệ hợp tác thâm hậu.

Khách và chủ sau một phen khách sáo thì không khỏi đi vào việc chính.

Vô sự không đăng môn, Hữu Lăng La đem ý đồ đến phun ra. Khi Văn Mậu biết được ý đồ vị này đến đây cũng giống như Tần Quyết thì không khỏi âm thầm kinh hãi, không biết vị Thám Hoa lang kia đến cùng là như thế nào, tại sao ngay cả thế lực lớn của Ân quốc cũng cuốn tiến vào.

Văn thị dù sao thân tại Cẩm Quốc, không rõ được tình thế thì càng thêm không dám vượt giới hạn nửa bước, nếu không Cẩm Quốc bên này nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ.

Không thể thương lượng được, cuối cùng Hữu Lăng La phất tay áo bỏ đi.

Đứng ở ngoài cổng vườn tiễn khách, Văn Mậu kinh ngạc thất thần.

Ở một bên, Phiền Vô Sầu trầm giọng hỏi: "Nói là tìm A Sĩ Hành, lại cũng không chịu nói ra nguyên nhân, bảo người làm sao giúp đỡ?"

Văn Mậu sắc mặt nghiêm trọng nói: "Phiền huynh, ta có cảm giác mưa gió sắp tới."

Ngoài đại môn Văn thị, Văn Khôi khom người, tự mình đưa quý khách lên xe ngựa.

Chui vào xe ngựa ngồi ngay ngắn, Hữu Lăng La cũng không có cảm kích, khi xe ngựa đã khởi động, chậm rãi nói: "Chỉ là Văn thị, lá gan cũng không nhỏ! Thông báo Thuyền hành, tìm lí do tạm dừng toàn bộ hàng hóa Văn thị vận chuyển ra ngoài Cẩm Quốc. Cùng trong nhà kêu gọi, đem các điểm bán Linh Mễ của Văn thị tại ngoài Cẩm Quốc đều đặc biệt 'Chiếu cố' một chút, nếu như Văn thị không thức thời, thì phát động thế lực liên quan chèn ép hạn ngạch của Thanh Liên sơn tại thị trường Linh Mễ. Ta trái lại muốn nhìn xem là Văn thị có thể chống, hay là Thanh Liên sơn có bản lĩnh có thể ngồi yên!"

Chương 266: Đêm trăng tròn

"Vâng."

Mạnh Vi trầm giọng lĩnh mệnh.

Bên trong khoang xe hơi lay động, Hữu Lăng La chậm rãi nhắm mắt, nỗi lòng y nguyên dây dưa tại trên người vị Thám Hoa lang kia.

Sau sự kiện Kiến Nguyên sơn, lão vốn tưởng rằng vị Thám Hoa lang kia xảy ra chuyện ngoài ý muốn, táng mệnh tại trong Quan Phong Dương cổ mộ, nào ngờ đột nhiên nghe được tin tức, nói vị Thám Hoa lang kia lại xuất hiện tại Ninh châu.

Điều này sao có thể? Lúc đó, là chính mắt lão nhìn thấy cảnh tượng Quan Phong Dương cổ mộ sụp đổ xuống, sau việc lại bị nhân mã Yêu giới vây quanh chật như nêm cối, đào sâu xuống đến dưới lòng đất cũng không thấy có bất cứ người nào còn sống sót, vị Thám Hoa lang kia là làm sao thoát thân được?

Không tin, sai người xác minh, kết quả phía bên Ninh châu báo chó biết, cũng xác nhận, đích thật là Thám Hoa lang A Sĩ Hành đã xuất hiện. Ân Cát Chân đồng bảng đồng liêu với A Sĩ Hành đã gặp mặt nói chuyện với nhau, không có sai lầm.

Có được đáp án này, lão không thể tránh khỏi nghĩ đến, cũng vẫn là ý nghĩ kia, tiểu tử đó dám thế đơn lực bạc xông vào Quan Phong Dương cổ mộ tất nhiên là có điểm cậy vào. Dám kết luận như thế, là bởi vì phụ thân của A Sĩ Hành từng là Ngu Bộ lang trung, từng tự mình phụ trách lượng lớn nhân mã khai quật cổ mộ.

Căn cứ vào các loại dấu hiệu đến xem, vị Ngu Bộ lang trung kia năm đó hẳn phải là tại trong cổ mộ nắm giữ được tình huống đặc biệt gì đó mà chưa báo cáo, điều này chỉ sợ cũng là nguyên nhân trọng yếu mà con của hắn dám lần nữa dò xét cổ mộ. Nói vậy cũng là nguyên nhân trọng yếu con của hắn có thể từ trong cổ mộ sụp đổ tránh được một kiếp.

"A Sĩ Hành" vì sao xuất hiện tại Ninh châu?

Lúc trước, trong các phương thế lực tham dự sự kiện Quan Phong Dương cổ mộ, Hữu Lăng La và Tần Quyết tính là chỉ có hai bên biết

rõ thân phận Dữu Khánh, cho nên hai người đều có ý nghĩ giống nhau, ý nghĩ đầu tiên chính là nghĩ tới tiên gia động phủ.

Logic suy nghĩ rất đơn giản, Quan Phong Dương cổ mộ không phải là tiên gia động phủ, mục đích A Sĩ Hành đi cổ mộ chính là vì tìm được manh mối tiên gia động phủ, bọn họ không biết bên trong cổ mộ sụp xuống đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng có thể tưởng tượng, một khi A Sĩ Hành từ trong cổ mộ tìm được manh mối tiên gia động phủ, trạm tiếp theo tất nhiên chính là đi tìm đến chỗ tiên gia động phủ.

Cho nên, tất nhiên là muốn truy tra hướng đi của A Sĩ Hành.

Văn thị tộc trưởng Văn Mậu rõ ràng muốn giấu giếm không nói ra, việc này không phải giỡn chơi sao? Hữu Lăng La làm sao có khả năng từ bỏ ý đồ, chỉ với giá trị của bí mật mà Văn Mậu giấu giếm đã đủ để đem tới cho toàn bộ Văn thị ngập đầu tai ương, bị đối đãi bằng bất cứ thủ đoạn gì cũng không quá đáng.

Cũng may vì che giấu chân tướng sự việc, lão không thể không giả ý đem tình thế khống chế tại trên xung đột thương nghiệp, tạm thời cũng chỉ có thể là dùng phương thức tạo áp lực bức bách Văn thị, nếu không từ lâu đã trực tiếp sử dụng thiết huyết thủ đoạn với Văn thị…

Khách sạn, một người làm nhấc một thùng nước nóng đi tới một gian thượng phòng, tại ngoài cửa gõ cửa thùng thùng.

Cửa mở, Thôi Du hiện thân tại sau cửa.

Người làm cúi đầu khom lưng, “Khách quan, đưa nước nóng tắm rửa tới cho ngài.”

Thôi Du cảnh giác quan sát một chút người làm đang cúi đầu khom lưng, thấy quả thực là người làm của khách sạn lúc trước đã gặp qua, lúc này mới nghiêng người cho hắn tiến vào.

Người làm đi vào bỏ nước nóng xuống, sau đó chợt từ trong ngực móc ra một phong thư giao tới, "Khách quan, dưới lầu vừa mới có người bảo nhỏ đem phong thư này giao cho các ngươi."

Thôi Du ngẩn ra, Tần Quyết đang chắp tay đứng ở phía trước cửa sổ lập tức quay đầu lại nhìn tới.

Thấy hai người trong gian phòng đều không có phản ứng, người làm cầm thư nhìn trái nhìn phải, không biết phải làm gì cho đúng.

Tần Quyết hơi gật đầu, lúc này Thôi Du mới nhận lấy bức thư, sau khi người làm rời khỏi đây, lập tức mở thư ra xem, sau khi xem xong thì có chút kinh ngạc, sau đó mới bước nhanh đến đưa cho Tần Quyết.

Khi xem hết nội dung trong thư, trán Tần Quyết hơi nhíu, chợt hỏi: "Khi chúng ta tiến vào Văn phủ, có mấy người biết rõ thân phận ngươi ta?"

Thôi Du hơi hơi nhớ lại, "Khi ở ngoài đại môn thông báo thì chúng ta không cho biết thân phận, khi gặp được mấy người Phiền Vô Sầu mới thổ lộ ra. Cho nên, có mặt lúc đó, biết rõ thân phận chúng ta, cũng chỉ có chủ tớ Văn Mậu, còn có thầy trò Phiền Vô Sầu, hẳn chỉ là bốn người này."

Ánh mắt Tần Quyết dừng tại trên nội dung thư, lại lần nữa xem kĩ một lần, "Theo lý thuyết, mấy vị này không nên tùy ý phô trương ra việc người của Xích Lan các tìm tới cửa, bây giờ vừa mới ra Văn phủ không bao lâu thì đã có người hẹn bí mật gặp mặt chúng ta, còn biểu thị có biện pháp giúp chúng ta biết rõ điều chúng ta muốn biết. Xem ra, ở trong bốn người kia có một người có ý tứ."

Thôi Du hoài nghi hỏi: "Có phải là có cạm bẫy gì hay không?"

"Có thể có cạm bẫy gì? Văn thị không muốn hỗ trợ, cự tuyệt chúng ta là được, không đáng tìm người của Xích Lan các gây phiền phức." Tần Quyết xùy một tiếng, ánh mắt lướt qua trên thư, khóe miệng

chợt nhếch ra nét tiếu ý, "Có điểm ý tứ, ngươi chuẩn bị một chút, ta trái lại muốn nhìn xem là ai am hiểu lòng người như thế."

"Được." Thôi Du đáp.

Rất nhanh, lão ta liền cầm tới một bộ y phục người làm khách sạn.

Đợi cho tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, Thôi Du chờ cho người phục vụ mục tiêu có thân thể không khác Tần Quyết lắm xuất hiện thì lập tức gọi hắn vào gian phòng.

Người phục vụ vừa vào cửa, còn chưa kịp có phản ứng là chuyện gì thì liền té xỉu rồi.

Cải trang dịch dung thành người làm, lúc này Tần Quyết đi ra cửa, đây cũng là dặn dò trong thư, đối phương rất cẩn thận, lo lắng phía bên Văn thị phái nhân thủ nhìn chằm chằm địa điểm bên này đặt chân, cũng có thể lý giải được việc đối phương không muốn để cho Văn thị phát hiện bọn họ có chạm mặt.

Đi ra khách sạn, trà trộn tại trong đám người trên đường phố rời đi, sau một quãng đường xa, Tần Quyết mới tại một cái bến sông bên cạnh chui vào một chiếc thuyền có che mui, lúc này theo thuyền rời đi.

Ước sau nửa canh giờ, thuyền dừng lại tại bên cạnh một chỗ thần miếu hương hỏa hưng thịnh, lên bờ, Tần Quyết nhìn nhìn bốn phía, lẫn vào đám người ra ra vào vào đi vào trong thần miếu.

Đến khi y quay trở ra thần miếu thì sắc trời đã sắp đến chạng vạng.

Lại lần nữa lên thuyền ly khai, trên đường tại trong một tiệm y phục đổi thân xiêm y rồi mới quang minh chính đại mà trở lại khách sạn.

Y cũng không sợ người ta biết rõ y đã rời khách sạn, chỉ là không muốn để cho người theo dõi, không muốn để cho người biết rõ y đi đến đâu, gặp mặt người nào mà thôi, trên thực tế khi y rời đi không

bao lâu Thôi Du liền cứu tỉnh tên người làm, không làm lỡ công việc của người kia tại khách sạn.

Chờ đợi đã lâu, Thôi Du bồi y trở về phòng, sau đó lập tức hỏi: "Thế nào?"

Tần Quyết hài hước nói: "Văn thị nghìn năm nội tình không phải trò đùa, chỉ bằng vào chúng ta tại bên trong Nính Châu thành này, sợ rằng thật đúng là không có biện pháp nào với Văn thị, cũng may có chút người lá gan lớn, ngay cả ngươi ta cũng theo không kịp. Lập tức liên hệ lão nhị, việc này đại khái cũng chỉ có hắn có thể làm được, bảo hắn nghĩ biện pháp hỗ trợ, cần phải đem tới một loại độc dược vô sắc vô vị không thể để người phát hiện còn có thể sát nhân, hơn nữa còn phải là độc vật mà không có giải dược đặc biệt thì không thể giải được, trong vòng 3 ngày nhất định phải đưa đến nơi đây."

Thôi Du kinh ngạc, "Việc này… Tiên sinh, việc này có phải là quá gấp chút hay không, dù cho là bay, lộ trình đi về đều phải cần gần nửa ngày, còn phải phí thời gian tìm được loại độc vật đạt yêu cầu, phía bên Nhị gia sợ là quá sức."

Tần Quyết: "Bên trong Văn phủ, đêm trăng tròn mỗi tháng, đều sẽ tiểu tụ toàn nhà một lần, lần này là tại ba ngày sau, nếu bỏ lỡ lần này, lại phải chờ tiếp một tháng. Có một số việc nhất định cần phải nhanh, nếu không dễ dàng bị người khác nhanh chân đến trước."

Thôi Du hơi kinh, "Muốn hạ độc tại trong Văn phủ gia yến? Người gửi thư là người của Văn gia?"

Có hoài nghi này rất đơn giản, đồ vật khổng lồ như Văn thị vậy tự nhiên có năng lực tự vệ, ngoại nhân là rất khó đắc thủ.

Tần Quyết không phủ nhận, tạm thời cũng không nói cho lão ta biết là ai, "Bình thường đồ ăn uống của Văn Mậu đều được kiểm tra nghiêm ngặt, càng không cần phải nói là ngày toàn gia yến tiệc, cho

nên độc vật nhất định không thể bị kiểm tra ra, điểm yêu cầu này cần phải nói cho lão nhị hiểu rõ."

Thôi Du: "Văn thị tài đại thế đại, lực phòng ngự không có khả năng quá yếu, tự sẽ có một bộ năng lực kiểm tra cường đại, các loại linh dược giải độc khẳng định cũng không thiếu, khả năng bị người hạ độc thành công sợ là không lớn."

Tần Quyết: "Là một cái cơ hội có thể cạy mở Văn thị khó có được, như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp thử xem, nói cho lão nhị, cần hắn phải hỗ trợ làm được."

…

Trăng sáng sao thưa, hào phú dạ yến.

Đảo mắt, ngày Văn gia một tháng đoàn tụ một lần lại đến rồi, đây cũng là quy củ do Văn Mậu định ra sau khi tiếp chưởng vị trí gia chủ.

Năm đó vì tranh vị trí gia chủ, anh em trong nhà bất hòa, cốt nhục tương tàn, Văn Mậu có cảm nhận về điều này, thiết lập ra cái gia quy này, muốn làm cho các cốt nhục huynh đệ hậu bối thân cận nhiều hơn, để cho đám con cháu niệm thân tình nhiều hơn.

Lần này, người đến phá lệ đầy đủ, Văn thị vừa vặn bắt được vị trí làm chủ tế lần này, ngay cả nữ nhi gả ra ngoài cũng dẫn theo trượng phu và người thân dồn dập đuổi tới tham gia bữa gia yến này, chạy tới chúc mừng lão gia tử.

Trong đình viện lộ thiên, con cháu đầy đàn, tiếng nói cười trò chuyện râm ran.

"Gia gia, đại tế lần này, ngươi cũng phải khiến cho Vạn lão nhi kia xấu hổ mới được."

Lời này của Trưởng tôn Văn Ngôn Hưng làm cho mọi người tại đây cất tiếng cười vang.

Đề tài này vừa được gợi lên, một đám tiểu bối lòng đầy căm phẫn, đồng thời cũng tâm tình tăng vọt, dồn dập thảo luận làm thế nào để khiến cho tộc trưởng Vạn thị gia tộc xấu hổ.

Ngồi ở thượng vị, Văn Mậu vuốt râu vui vẻ, coi như là nghe tiểu bối đang nói chuyện cười, ánh mắt lão thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Văn Hinh đang ngồi phía dưới, tâm tình không vui mà chậm rãi uống thức uống. Trông thấy cháu gái thỉnh thoảng nặn ra nụ cười sơ sài đáp lại khác người, lão biết rõ, cháu gái đại khái vẫn còn chưa thể thoát ra khỏi chuyện Thám Hoa lang.

Loại chuyện này, lão cũng không có cách nào, có chút khúc mắc chỉ có thể là dùng thời gian để hóa giải.

Trên một tòa lầu các, đứng trên cao, Trâu Vân Đình nhìn chằm chằm động tĩnh bữa yến tiệc trong tòa đình viện kia, thần tình phức tạp mà nhìn chằm chằm Văn Hinh u sầu không vui.

Bỗng nhiên, ánh mắt gã khẽ động, theo dõi trong yến hội Văn Quách Thị Nhị phòng.

Văn Quách Thị quay đầu lại ra hiệu cho phía dưới, nha hoàn đi tới hỗ trợ rót rượu, sau đó xoay người liền hướng ngoài đình viện đi đến.

Trâu Vân Đình hai gò má căng ra một hồi, sau cùng giống như đã làm ra quyết định trọng đại, xoay người rất nhanh đi xuống lầu…

Tại gia yến, nửa cái ngoại nhân xuất hiện, Tống Bình Bình đột nhiên đi tới, nàng ta sang một bên đi vòng tới phía sau Văn Hinh, tại bên tai nàng nhẹ giọng vui cười nói: "Hinh nhi, đi, đi theo ta, cho ngươi xem một đồ chơi thú vị."

Văn Hinh đang không muốn tại nơi đây miễn cưỡng vui cười, liền đứng dậy, trước tiên báo cho gia gia biết một tiếng, nói mình đi một chút.

Văn Mậu gật đầu đáp ứng, nhìn theo cháu gái cùng Tống Bình Bình rời đi.

Ngồi chung một bàn với trượng phu Văn Kiến Minh, Văn Quách Thị nhìn thấy tình trạng này, nhìn theo Văn Hinh rời đi, thầm cắn môi, nhíu mày.

Lúc này, Văn Ngôn An lên tiếng nói: "Gia gia, gần đây Hinh nhi thế nào vậy, luôn cảm giác mặt ủ mày chau, có vẻ không vui."

Văn Mậu cười nhẹ, nói: "Nữ nhi mà, đã đến tuổi đa sầu đa cảm, khó tránh khỏi, sau khi lập gia đình thì sẽ ổn."

Lời này rước lấy cả sảnh đường vui cười.

Bên trong đình, quản gia Văn Khôi đứng ở bên cạnh Văn Mậu bỗng nhiên mũi mấp máy, nghe thấy được vị khói, hứng phía mùi khói bay tới nhìn qua, phát hiện phái hướng gió tựa hồ có hương khói nhàn nhạt bay tới.

Rất nhanh, tất cả mọi người tại chỗ lần lượt ngửi thấy được.

Văn Khôi lập tức lặng yên rời hiện trường, muốn đi nhìn xem là chuyện gì xảy ra.

Chương 267: Truyền Vị

Nhưng không đợi ông ta đi ra khỏi đình viện, liền nghe âm thanh bát đĩa rơi vỡ "Lạch cạch" vang lên.

Văn Khôi nhìn lại, chỉ thấy hiện trường tựa hồ có chút lộn xộn, đang ngồi, có người che ngực, có người che trán, có người ềm oặt đổ nhào ra mặt đất.

Trong đình, Văn Mậu đột nhiên hai tay chống lấy trường án, ổn định thân hình không để lay động, tiếp đó nhấc tay sờ râu nơi môi, sờ thấy ướt sũng đưa tay nhìn, đúng là máu tươi từ trong lỗ mũi chảy ra, ánh mắt lão nhanh chóng lạnh lùng quét nhìn xung quanh, phát hiện thấy đám con cháu Văn thị tại đây đều có bệnh trạng, giống như không có một ai có thể may mắn tránh khỏi.

Văn Khôi kinh hãi, lập tức quát lớn: "Người đâu!"

Hộ vệ nhân thủ lướt tới, nhìn thấy hiện trường thì cũng kinh hãi, Văn Khôi khẩn cấp chỉ về hướng khói bay tới, "Nhanh chóng đem người thả khói bắt lại!"

Hộ vệ khẩn cấp lĩnh mệnh rời đi.

Văn Khôi lại nín thở tức khẩn cấp dẫn người chạy về bên cạnh Văn Mậu, đỡ Văn Mậu đang lung lay sắp đổ, lập tức khiêng Văn Mậu đi trước cứu chữa, về phần các con cháu Văn thị đang tại chỗ trong miệng thổ huyết, lỗ mũi chảy máu thì không quản tới, bảo đám hộ vệ nghĩ biện pháp đi nghĩ cách cứu viện.

"Mẹ, bụng ta đau quá."

Có tiểu hài tử ôm bụng ngã xuống đất.

Có phụ nhân đưa tay hướng về phía hộ vệ đang chạy tới, miệng đầy máu, mặt đầy đau đớn mà cầu xin, "Cứu ta…"

Khóe miệng chảy máu, Văn Quách Thị cũng cong lưng ngã xuống đất, thống khổ rên rỉ, cũng nhìn thấy được con trai con gái của mình đổ nhào xuống, nàng ta kịch liệt thở hổn hển.

Hiện trường một mảnh thê thảm, các Văn thị hộ vệ liên tục chạy tới cất tiếng kêu sợ hãi khiếp sợ, quả thực không thể tưởng tượng nổi, tại sao lại đột nhiên xảy ra như vậy?

Đại biểu Thanh Liên sơn tọa trấn nơi đây, Phiền Vô Sầu rất nhanh chạy tới, quản không nổi gì nữa, có thể nói là từ trên trời giáng xuống, thấy tận mắt tình hình hiện trường, sợ ngây người…

Trên một tòa nhà cao tầng trong thành, dựa vào lan can chỗ nhìn chằm chằm Văn phủ ra xa, Thôi Du chợt lộ vẻ hưng phấn nói: "Tiên sinh, bắt đầu rồi!"

Chắp tay ngắm trăng, Tần Quyết a một tiếng, chậm rãi đi tới, phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy đèn đuốc bên trong Văn phủ đột nhiên trở nên sáng hơn rất nhiều, và có thật nhiều ánh lửa đang chạy, hẳn phải là xảy ra nhiễu loạn.

"Cũng không biết là đã bị nhìn thấu, hay là có hiệu quả rồi." Tần Quyết hơi có lo lắng.

Thôi Du: "Không có cách nào, đã muốn không bị phát hiện còn có thể tất giết, Nhị gia hồi âm cũng đã nói rồi, trên đời không có khả năng có độc vật không bị phát hiện, chỉ cần là độc vật đối với thân thể có tổn hại thì nhất định tồn tại khả năng bị kiểm tra ra, cho nên Nhị gia mới làm ra loại này cho người ăn vào sẽ không có bất cứ tổn hại gì, khi bị phụ dược kích thích mới có thể thúc phát độc vật. Chỉ mong vị kia của Văn phủ có thể đúng lúc đúng chỗ phát huy ra tác dụng mới tốt."

Tần Quyết: "Không quản có thể thành hay không, chúng ta đều phải chuẩn bị sẵn sàng tinh thần bị bắt."

Thôi Du kinh ngạc, "Không có chứng cứ cũng có thể bắt bọn ta hay sao?"

Tần Quyết: "Xảy ra chuyện như vậy, lấy sức lực của Văn thị tại Ninh châu, bắt người còn cần chứng cứ sao? Chuyện lớn như vậy, tại Ninh châu có thể tính là đại sự phá trời rồi, quan phủ dù cho không phối hợp cũng phải mở một con mắt nhắm một con mắt, tòn bộ người khả nghi đều khó thoát lưới. Ngươi cũng không cần khẩn trương,

không có chứng cứ thì không đến mức tùy tiện giết chết người của Xích Lan các, nhưng bị mang đi thẩm vấn là tránh không được."

Thôi Du thổn thức, "Đàn bà kia lòng thật đủ độc, lá gan cũng đủ lớn, dám trực tiếp cùng chúng ta hợp mưu việc này, nhược điểm lớn như vậy cũng dám để rơi vào trên tay người khác, quả thực điên rồi!"

Chuyện cho tới bây giờ, một ít sự tình cụ thể phải qua chính tay ông ta thực hiện, ông ta đã biết rõ một phương khác hợp mưu là ai.

Tần Quyết hừ một tiếng, "Nàng không điên, nhiều nhất chỉ tính là chó cùng rứt giậu, được ăn cả ngã về không mà thôi. Cái cán này để chúng ta biết rõ thì thế nào, chúng ta dám giũ ra sao? Tại Cẩm Quốc làm ra loại chuyện này, là đã đuối lý, đến chỗ nào đều không thể nào nói nổi, Xích Lan các cũng phải rũ sạch quan hệ, Văn thị và Thanh Liên sơn tất nhiên dốc hết toàn lực truy sát chúng ta không thả."

Thôi Du lắc đầu, "Vẫn là cảm thấy nàng ta điên rồi."

Tần Quyết xoay người, "Đi thôi, về khách sạn chờ bị bắt đi."

Thôi Du nhìn theo y, nhìn chằm chằm bóng lưng phía trước âm thầm lắc đầu, kỳ thực ông ta cảm thấy y cũng rất gan lớn, dám tại sào huyệt Văn thị làm ra loại chuyện này, đã là gan lớn vô cùng rồi.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, thứ muốn thu được đáng giá để bên này bốc lên bất cứ nguy hiểm gì…

Toàn bộ Văn phủ gà bay chó sủa, hạ nhân đều là ngây ngẩn sững sờ tại các nơi, không biết chuyện gì xảy ra.

Bên cạnh giường tộc trưởng, Văn Khôi rất nhanh mở ra một cái tráp, lấy ra một viên thuốc sáp nặn vỡ, lập tức thấy một vật hào quang mịt mờ tại trong lòng bàn tay ông ta, là một viên kim đan giải độc Tiên cấp, giá trị không nhỏ.

Kim đan cấp tốc nhét vào trong miệng Văn Mậu.

Phiền Vô Sầu tự mình ngồi ở phía sau Văn Mậu, song chưởng vận công dán sát sau lưng, một là áp chế độc tính trong cơ thể lão, vừa là rất nhanh luyện hóa kim đan dược lực để giải độc.

Một lúc lâu sau sau, Văn Mậu hồi thần lại, mở đôi mắt ra, há miệng đỏ lòm, hữu khí vô lực mà hỏi thăm: "Khôi tử, tại hiện trường người nào không có trúng độc?"

Văn Khôi nói: "Hộ vệ trong Đình viện, kể cả ta ở trong đó, không có ăn tiệc sẽ không trúng độc, sơ bộ phán đoán, thứ độc này cần phải có độc dẫn mới có thể phát tác, người hạ độc hẳn là phân hai tay…"

Văn Mậu cắt đứt, "Khôi tử, nếu đã dám hạ thủ, tất nhiên là hạ tử thủ, ta e cũng khó thoát kiếp nạn này, sợ là không có thời gian chậm rãi lý giải tình hình cụ thể và tỉ mỉ. Những người khác ta không quản, ta chỉ muốn biết ở trong những người ăn tiệc, người nào không có trúng độc."

Văn Khôi trầm mặc một chút, "Cơ hồ đều bị trúng độc, cơ hồ đều là đang được cứu chữa, duy độc… Duy độc Tam tiểu thư không có việc gì, lão nô tạm thời đã khống chế nàng."

Văn Mậu khẽ lắc đầu, suy yếu nói: "Hinh nhi không có động cơ gây án, tâm tình của nàng chưa được ma luyện, không làm ra được chuyện như vậy. Tại bên trong Văn phủ không có nhân thủ lực lượng tương đương để phối hợp, cũng không có khả năng đắc thủ, Hinh nhi tạm thời còn không có vây cánh và năng lực như vậy. Nhà lớn người nhiều, có người không an hảo tâm là rất bình thường, chỉ là không nghĩ tới hạ thủ lại là tàn nhẫn như thế, ngay cả trẻ em cũng không bỏ qua."

Nói đến việc này, nét cười trên khuôn mặt đó thực sự là thảm thiết và bi thương.

Văn Khôi căng hai gò má không nói, tình huống hiện trường bi thảm ông ta nhìn thấy được, một đám tiểu hài tử nằm gục khắp nơi ông ta cũng thấy được.

Văn Mậu chợt sốc dậy tâm tình, hơi nghiêng đầu nhìn ra sau, "Phiền huynh, ta còn có thể sống bao lâu?"

Phiền Vô Sầu trầm giọng nói: "Không nên nhiều lời, không nên lãng phí tinh lực."

Văn Mậu cực kỳ uể oải nói: "Sự tình liên quan tới Văn thị nghìn năm truyền thừa và thật lớn lợi ích của Thanh Liên sơn, ta muốn biết rõ tử kỳ, để làm an bài tốt hậu sự nha."

Phiền Vô Sầu trầm mặc một hồi, mới đông cứng nói: "Ngươi nói không sai, người xuất thủ đã hạ tử thủ, độc này rất xảo quyệt, lai lịch nhất định không phải chuyện đùa, ta cũng làm không rõ là độc gì, giá trị sợ rằng sẽ không thấp hơn hạt kim đan giải độc ngươi vừa mới ăn vào kia, người hạ thủ coi như là không tiếc bỏ vốn gốc rồi…"

Văn Mậu lại cắt đứt, "Chuyện đó lưu lại cho các ngươi đi thăm dò, ta còn có bao nhiêu lâu?"

Trên mặt Phiền Vô Sầu cuối cùng hiện ra thần sắc khổ sở, "Viên tiên cấp giải độc kim đan này có thể giải bách độc, nhưng giải không được độc này, chỉ là tạm thời áp chế, cũng áp chế không được quá lâu, dược hiệu đang dần bị độc hiệu tiêu hao rất nhanh, thời gian khoảng một nén nhang đi!"

Văn Mậu mỉm cười: "Thì cũng là mệnh vậy, vậy thì không nên tiếp tục lãng phí thời gian nữa, Phiền huynh, nghe ta an bài, hướng Chưởng môn khẩn cấp truyền tin đi! Khôi tử, nhanh chóng dẫn Hinh nhi tới."

Văn Khôi theo tiếng đến ngoài cửa gọi người đến an bài.

Phiền Vô Sầu thì nhẹ nhàng đem Văn Mậu đặt nằm thẳng trên giường, sau đó khuôn mặt bình tĩnh rất nhanh rời đi.

Không bao lâu, Văn Hinh kinh hoảng thất thố lảo đảo lảo đảo chạy đến, nhào xuống quỳ gối trước giường, cầm lấy tay Văn Mậu, nước mắt rơi như mưa, "Gia gia, ngươi không nên làm ta sợ, Hinh nhi sợ hãi, Hinh nhi thật sự rất sợ hãi."

Văn Mậu nằm đó mỉm cười, rất tốn công mà nhấc tay sờ sờ đầu tôn nữ, trấn an, "Chớ sợ chớ sợ, chuyện người chết là thường có, mỗi người tới thời điểm đều là phải đi, đi sớm hay đi muộn mà thôi. Hôm nay khiến ngươi trài qua một trận như thế, đối với ngươi mà nói, vị tất là chuyện xấu, có thể sớm một chút để cho ngươi tiến vào trạng thái. Nha đầu a, chuyện như vậy, tương lai ngươi sợ là tránh không được còn sẽ trài qua nữa."

Nói xong đưa tay ngang đến trước mặt cháu gái, tay run rẩy, "Khôi tử, giới chỉ, lấy xuống, cho nàng đeo lên."

Văn Khôi lập tức tiến lên, nâng bàn tay run rẩy, tháo xuống cái giới chỉ xa xưa kia, sau đó đưa cho Văn Hinh.

Đây chính là giới chỉ đại biểu cho thân phận Văn thị tộc trưởng và gia chủ, Văn Hinh ngay cả là đang vạn phần bi thương, lúc này cũng bị làm cho trợn tròn mắt, liên tục gạt lệ, có phần không rõ lí do, then chốt là không dám tiếp nhận vật này.

Quy củ cơ bản nhất nàng vẫn là biết rõ, đồ vật gì là nàng có thể đeo.

"Nha đầu, gia gia không còn sức lực nữa rồi, đừng để cho gia gia nói lại, đeo lên đi, nhìn xem đem vào ngón tay nào thì thích hợp, đeo lên cho gia gia nhìn xem."

Văn Hinh nước mắt lại không đua tranh mà tràn ra, lại lần nữa liên tục gạt lệ, sau đó cấp tốc tiếp nhận giới chỉ, đẩy vào trên ngón tay, kết quả phát hiện chỉ có đeo tại trên ngón tay cái là thích hợp nhất,

đeo xong thì đưa lên cho gia gia miệng đầy máu nhìn xem, nín khóc mỉm cười hỏi: "Gia gia, coi được không?"

"Coi được, Hinh nhi của ta là nhìn xinh nhất rồi." Văn Mậu tán dương một phen, lại nhấc tay nắm ngón tay cái mang giới chỉ của nàng, hỏi: "Hinh nhi, đeo lên cái giới chỉ này, ngươi biết ý nghĩa là gì không?"

Ý nghĩa thân phận gia chủ! Khi trong đầu Văn Hinh hiện lên cái đáp án này thì lập tức lại hoảng rồi, vội vàng muốn lấy xuống, Văn Mậu giống như từ lâu đã liệu đến, nắm lấy tay nàng không thả ra, "Đeo đi, vốn chính là muốn truyền cho ngươi, vốn tưởng rằng đây là chuyện sau khi ngươi lập gia đình, nào ngờ a, người định không bằng trời định."

Văn Hinh quả thực bị hù dọa rồi, muốn cưỡng ép đẩy tay gia gia ra lại không đành lòng, đầu lắc như trống bỏi, hoảng loạn nói: "Gia gia, không được, thật sự không được."

Văn Mậu: "Gia gia không có hồ đồ, cũng không có nói mê sảng, ngươi không cần hoảng, cũng không cần sợ. Nha đầu, biết rõ vì sao ta đưa ngươi đi Thanh Liên sơn gặp Chưởng môn không? Sau khi ta cùng với Chưởng môn đàm luận dài lâu, biết rõ Chưởng môn vì sao muốn đưa Linh sủng cho ngươi không? Đó là đại biểu Thanh Liên sơn Chưởng môn đối với ngươi tán thành. Ta cùng với Chưởng môn từ lâu đã đàm luận ổn thỏa mà định ra, tiếp theo đảm nhiệm vị trí gia chủ Văn thị sẽ truyền cho ngươi.

Ngươi có lẽ cho rằng, ngươi là thân nữ nhi, làm sao có thể làm tộc trưởng cùng gia chủ Văn thị a? Nhưng điều đó thì sao chứ, thân nữ nhi thì thế nào, gia gia ta không thể tùy hứng một hồi sao? Không còn cách nào, ai bảo Hinh nhi là cháu gái mà gia gia thương yêu nhất chứ, ta chính là muốn đỡ cháu gái của ta thượng vị thì sao chứ?

Đương nhiên, quan trọng nhất là, Văn thị không còn người nối nghiệp rồi, một đám nam nhi đều không đủ để gánh trọng trách

này. Hai vị bá phụ của người đều không gánh nổi trọng trách này a, tâm tính những huynh trưởng kia của ngươi cũng không có một người nào có thể gánh được trách nhiệm này.

Nha đầu, không chỉ là ta đã nhìn ra, Thanh Liên sơn cũng đã nhìn ra, Thanh Liên sơn vì lợi ích kinh doanh của mình, muốn để cho Nhất phòng chúng ta đây thoái vị nhượng hiền, muốn đem cơ nghiệp Văn thị chúng ta giao cho con cháu bàng chi khác thích hợp.

Gia gia không cam lòng a, nhìn qua con cháu phía dưới mình, vậy mà phát hiện tâm tính cùng tài trí của ngươi mới là người thích hợp tiếp nhận gánh nặng này nhất, thiếu chỉ là lịch lãm từng trải mà thôi.

Gia gia có tư tâm, Thanh Liên sơn cũng đã đáp ứng, đảm nhiệm vị trí gia chủ tiếp theo của Văn thị giao cho ngươi, đợi ngươi tương lai truyền ngôi, lại từ trong con cháu Văn thị lại chọn hậu nhân thích hợp để kế thừa. Ta muốn cho hậu nhân của ta tranh thủ thêm cơ hội một đời a, nào ngờ còn là phát sinh ra chuyện như vậy.

Cũng không cần lo lắng mình sẽ làm không tốt, chuyện cụ thể có người làm, Khôi tử còn có rất nhiều rất nhiều người đều sẽ nâng đỡ ngươi, quan trọng nhất là có Thanh Liên sơn ủng hộ ngươi, bên trong Văn thị không người nào có thể lay động ngươi, cũng có đủ thời gian cho ngươi đi lịch lãm, đi học tập. Chỉ là a, tương lai ngươi sẽ chịu đựng rất nhiều áp lực, sẽ gánh chịu rất nhiều uất ức, nha đầu, không nên oán trách gia gia.”

Chương 268: Thê thảm

Cho dù nghe được gia gia nói ra một đống đạo lý như thế, nhưng Văn Hinh vẫn là cảm thấy sợ hãi, tự nhiên mà cho rằng, mình chỉ là một nữ nhân, làm sao có thể gánh chịu trách nhiệm của nam nhân,

Văn thị với một phần gia nghiệp lớn như vậy, mình chỉ là một nữ nhân làm sao có khả năng gánh vác được?

Sự sợ hãi và thương tâm bởi kịch biến trước mắt, còn có sự hoảng hốt đối với tương lai, đồng thời hiện lên trong lòng, ấp ủ trở thành áp lực khó tả thật lớn.

Nàng vẫn luôn được bảo hộ rất tốt, giờ đột nhiên phải thừa nhận áp lực lớn như vậy, tâm tình chỉ còn từ "Kinh sợ" để có thể hình dung.

Nàng lắc đầu: "Gia gia, Hinh nhi làm không được, Hinh nhi làm không xong, gia gia ngài sẽ khỏe, ngài nhất định sẽ khỏe." Tiếp đó quay đầu lại cầu xin với Văn Khôi: "Khôi gia gia, nhanh tìm đại phu, nhanh tìm đại phu cứu gia gia a!"

Văn Khôi buồn bã không nói.

Văn Mậu: "Gia gia không chống được nữa rồi, đừng cho gia gia chết không nhắm mắt. Nha đầu, để cho ngươi kế thừa vị trí gia chủ không phải là hành động qua loa không cẩn thận, mà là đã trải qua trường kỳ cân nhắc và đánh giá mới làm ra được quyết định gian nan này. Gia gia đã quan sát ngươi nhiều năm, ngươi được, nỗ lực lấy dũng khí, dựa vào tâm tính và đầu óc của ngươi, có thêm thời gian nhất định có thể gánh vác được trách nhiệm.

Sớm trước đây sở dĩ không nói cho ngươi biết những điều này, cũng là vì bảo vệ ngươi, nếu không ngươi tất sẽ trở thành cái đích cho mọi người công kích, nếu không lần này ngươi là tránh không được một kiếp này.

Đừng khóc, việc đã đến nước này, khóc cũng vô dụng, phải đối diện, một ít lời nói, ngươi phải nhớ kỹ.

Ngươi hãy nghe cho kỹ, nếu gia gia đã đưa ra quyết định, nếu đã quyết định đem Văn thị giao cho ngươi, thì có nghĩa là đại biểu toàn bộ Văn thị làm ra quyết định cực kì quan trọng liên quan đến vận mệnh của Văn thị gia tộc.

Tương lai, ngươi sẽ có nhà của chính mình, cũng sẽ có con của chính mình, nếu tương lai một ngày nào đó ngươi muốn đem gia nghiệp Văn thị truyền cho hậu nhân của chính mình, chỉ cần ngươi có thể làm được, thì cũng không sao. Trên đời không có gia tộc mãi không điêu linh, sớm muộn đều sẽ biến mất.

Đối với Thanh Liên sơn mà nói, dù cho bọn họ từ lâu đã chán ngấy Văn thị, cũng phải yêu thương danh tiếng, nếu người của chính Văn thị tự mình đem nghìn năm truyền thừa giày vò đứt đoạn, đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là chuyện có cũng được không có cũng chẳng sao. Gia gia cũng là lợi dụng tâm tính đó của bọn họ, mới đưa nhữ nhân là ngươi đẩy lên vị trí người thừa kế.

Đương nhiên, nếu như ngươi cảm thấy trong đám hậu nhân Văn thị có người đáng giá giao phó gia nghiệp Văn thị, và ngươi cũng nguyện ý nhường cho hậu nhân Văn thị tiếp tục chấp chưởng thì, cũng được!

Ngươi đem gia nghiệp truyền cho hậu nhân của mình, hậu nhân của ngươi sẽ ghi khắc công lao khai sáng sự nghiệp của ngươi. Ngươi đem gia nghiệp truyền cho hậu nhân Văn thị, hậu nhân Văn thị cũng tất nhiên sẽ tôn sùng công đức của ngươi. Gia gia không có thể chiếu cố tốt cha mẹ ngươi, bây giờ cũng không có cơ hội tiễn ngươi xuất giá, đây xem như là gia gia đưa cho ngươi một phần của hồi môn sau cùng đi!

Còn có rất nhiều chuyện, gia gia đều ghi lại tại trong mật thất địa đạo, giới chỉ trên tay ngươi có thể mở ra mật thất, đi vào trong đó lý giải toàn bộ bí mật của gia tộc này."

Văn Hinh nghe mà mơ hồ, nước mắt rơi như mưa, dần dần khóc không thành tiếng, cầm lấy tay lão, "Gia gia, là ai hại chúng ta, vì sao lại hạ độc thủ đối với chúng ta như vậy?"

Văn Mậu: "Ngươi không nên thương tâm, cũng không nên khổ sở, đây là nghìn năm số mệnh của Văn thị ta, mỗi thời điểm khi gia nghiệp truyền thừa, các loại chuyện ngạc nhiên chuyện cổ quái đều

có xảy ra, tinh phong huyết vũ trái lại không tính là cái gì. Hung thủ là ai, ngươi sẽ nhìn thấy. Khôi tử…"

Văn Khôi tới gần cúi người, "Lão gia."

"Khụ…" Văn Mậu trong miệng sặc ra một chút máu, "Ngoại nhân là không thể dễ dàng tại bên trong Văn phủ làm ra loại thủ đoạn này, tất có nội tặc! Phòng ngày phòng đêm, tặc nhà khó phòng, bây giờ còn chưa rõ ràng được tình trạng như thế nào, cũng không rõ ràng được bên trong đến tột cùng có bao nhiêu người tham dự vào việc này, bên trong người của Thanh Liên sơn có người nào cuốn vào hay không chứ?

Sau khi ta chết, thân phận của ngươi khó mà khống chế cục diện, nếu như ngươi tuyên bố nha đầu nữ nhân này là người thừa kế của Văn thị thì cũng không có người sẽ tin tưởng, trái lại sẽ nghĩ lầm ngươi có ý đồ, người mưu đồ gây rối tất nhiên sẽ nhân cơ hội đẩy ngươi cùng nha đầu vào chỗ chết.

Khôi tử, trước khi thông báo tin ta chết, hãy bí mật đưa nha đầu vào địa đạo, nếu không nha đầu có khả năng sẽ có nguy hiểm, Chưởng môn không đến chủ trì cục diện, trước khi chưa thể chấn nhiếp được bọn xấu thì không nên để nàng hiện thân."

Văn Khôi: "Được. Chỉ là, lão nô có điểm lo lắng, vạn nhất khi Chưởng môn Thanh Liên sơn chạy tới nơi lại thay đổi thái độ, thì làm thế nào cho phải? Tiểu thư sợ là sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục."

Văn Mậu hữu khí vô lực nói: "Không cần nhiều suy nghĩ, Thanh Liên sơn nếu dám nuốt lời, tự có cao nhân xuất thủ dẫn nha đầu đi, Thanh Liên sơn ngăn không được. Sẽ có người đưa nha đầu đến chỗ Vũ Văn lão tiên sinh, dựa vào sức ảnh hưởng của Vũ Văn lão tiên sinh, Thanh Liên sơn còn không dám tùy ý làm bậy, có thể bảo đảm cho nha đầu bình an!"

Thấy lão gia tử đã có lưu hậu chiêu, nỗi lòng có chút hỗn loạn của Văn Khôi ổn định lại, gật đầu nói: "Lão nô đã minh bạch rồi."

"Hinh nhi…"

"Gia gia."

"Trước lúc Thanh Liên sơn Chưởng môn chưa tới, trốn ở trong địa đạo, nghìn vạn lần không nên đi ra."

Mặt đầy nước mắt, Văn Hinh có chút không hiểu ra sao, địa đạo gì chứ?

Sắc mặt Văn Mậu đột nhiên có cảm giác như mặt mày hồng hào trở lại, ánh mắt trở nên sáng ngời, âm thanh nói chuyện rõ ràng hơn không ít, "Hinh nhi, trước khi sự tình xảy ra, ngươi đột nhiên rời tiệc, đột nhiên bị Tống Bình Bình gọi đi là chuyện gì xảy ra?"

Văn Hinh gạt lệ, "Bình Bình tỷ nói có thứ thú vị cho ta xem."

"Thứ gì?"

"Chưa thấy được. Đi đến trong đình bên hồ, Bình Bình tỷ nói chờ chút nữa sư huynh của nàng sẽ cầm đồ vật tới, chưa đợi đến khi thấy đồ vật thì chuyện đã xảy ra."

Văn Mậu nhắm mắt thở dốc một hồi, cuối cùng nhắm mắt lại nói: "Khôi tử, khi nha đầu tại trong địa đạo phải có người đưa cơm, Tống Bình Bình, bảo nàng ta bí mật đưa cơm cho nha đầu."

"Vâng." Văn Khôi ngoài miệng đáp ứng, trong mắt lại có thần sắc kinh nghi, bí mật của địa đạo, Tống Bình Bình cũng không phải là người thích hợp bảo thủ bí mật này, đây chính là sau chuyện thì đem nàng ta xử quyết rồi a? Cho nên nhịn không được hỏi một câu, "Lão gia, cần giải quyết tốt hậu quả sao?"

Văn Mậu: "Có lòng thủ hộ nha đầu thì tự sẽ không có việc gì. Có muốn giải quyết tốt hậu quả hay không, có một số quyết định tương lai giao cho nha đầu tự mình quyết định…" Âm thanh nói chuyện càng ngày càng nhỏ, sau cùng không còn có âm thanh, cũng không

còn có động tĩnh, ngoại trừ vết máu ngoài miệng, giống như là đang ngủ vậy.

Nắm tay gia gia, Văn Hinh đã nhận ra điểm gì, kinh sợ mà nhìn gia gia, không dám lên tiếng, giống như rất sợ quấy rầy gia gia ngủ.

Trái lại Văn Khôi thử kêu: "Lão gia, lão gia…" Ông ta chậm rãi đưa tay đi thử thử hơi thở của Văn Mậu, phát hiện Văn Mậu râu tóc bạc trắng đã không còn hơi thở, lúc này ngửa mặt lên trời thở dài, ngay lập tức lui về phía sau mấy bước, quỳ xuống dập đầu mấy cái, tính là kết thúc tình cảm làm nhiều năm chủ tớ.

Không đợi Văn Hinh bùng phát tâm tình sau cùng, ông ta lại cấp tốc đứng dậy căn dặn, "Tiểu thư, nơi đây tuy rằng là nhà của ngươi, nhưng lúc này đối với ngươi mà nói, cái nhà này mới là địa điểm nguy hiểm nhất thế gian. Ngươi phải im lặng, không thể để cho người nào biết rõ lão gia đã tạ thế rồi. Thời gian không còn nhiều nữa, ngươi phải cắn chặt cái này, mau đi cùng ta…"

Cũng không quản Văn Hinh có nguyện ý hay không, ông ta trực tiếp cầm lấy một cái khăn mặt nhét vào trong miệng Văn Hinh, đề phòng nàng bật khóc thành tiếng, sau đó cưỡng ép đem Văn Hinh rên rỉ nức nở kéo đi…

Một khu vườn, trong trong ngoài ngoài đột nhiên trở nên ánh lửa rừng rực, đột nhiên bị một đám người vây kín.

Bên trong vườn, đẩy cửa đi ra, Hữu Lăng La vừa nhìn thấy cảnh tượng hiện trường quan binh và nhân thủ ăn mặc thường phục chen lẫn nhau, nhíu trán.

Một gã quan viên đi ra, "Ngươi chính là chấp sự Hữu Lăng La của Bích Hải Thuyền Hành?"

Hữu Lăng La trầm giọng nói: "Là ta! Các ngươi tự tiện xông vào tư trạch, ý muốn như thế nào?"

Quan viên kia mặt không biểu tình nói: "Văn phủ gia yến, đột nhiên bị người hạ kịch độc, ngay cả Văn thị gia chủ cũng mạng tại sớm tối, có chút tình huống cần tìm các ngươi hỏi rõ, làm phiền các ngươi đi theo chúng ta một chuyến."

"Cái gì?" Hữu Lăng La kinh hãi, "Văn Mậu cũng trúng độc rồi?"

Quan viên kia phất tay quát lớn: "Toàn bộ mang đi!"

Một đám quan binh xông lên như sói như hổ đem đám người Hữu Lăng La vây lại, Hữu Lăng La ra hiệu cho thủ hạ không được phản kháng, cứ như vậy ngoan ngoãn bị dẫn đi…

Một nhà khách sạn trong thành cũng bị quan binh bao vây, ngoài đại môn khách sạn tụ tập một đám người xem náo nhiệt.

Tần Quyết và Thôi Du cũng bị quan binh xô đẩy đi ra, cũng đồng dạng không có phản kháng, trước mắt bao người bị áp giải đi…

Văn phủ Nhị phòng, nằm ở trên giường, sắc mặt Văn Quách Thị tái nhợt, còn rất khó nhìn, chỉ là người xem như đã hồi phục trở lại.

Nha hoàn của ả từ ngoài cửa bước nhanh tới, nhỏ giọng bẩm báo: "Phu nhân, xác định rồi, gia chủ đã đi rồi."

Đôi mắt Văn Quách Thị lập tức sáng ngời, lúc này giãy giụa bò dậy, "Đi!"

Bên trong một chỗ đình viện, trên mặt đất bày đầy thi thể, quản gia Văn Khôi đứng ở giữa một đám thi thể nhìn quanh, cũng nhịn không được trên mặt hiện lên tràn đầy thê lương, thật sự là quá thảm rồi.

Đại phòng kể từ gia chủ Văn Kiến Đường đến phu nhân Văn Dung Thị, đến ba con trai một con gái cùng con rể, còn có mấy đứa cháu trai, cháu gái, cháu ngoại, cũng không có thể cứu chữa được, đều chết rồi, kể cả tân khoa Tiến sĩ Văn Ngôn An ở trong đó.

Gia chủ Nhị phòng Văn Kiến Minh, nữ nhi Văn Tuệ, con rể, và cháu trai ngoại cùng cháu gái ngoại, đều là sắc mặt xanh đen yên tĩnh nằm ở trên đất.

Gia chủ Văn Mậu gả ra ngoài hai nữ nhi, hai con rể, cùng với mấy ngoại tôn và ngoại tôn nàng dâu, còn có ngoại tôn nữ cùng ngoại tôn nữ tế, lại thêm một đám chắt trai, gần ba mươi người cũng lẳng lặng nằm một vùng.

Tổng cộng chết đến năm mươi người, con cháu của Văn Mậu cơ hồ toàn quân bị diệt.

Nghe được bẩm báo tình huống, Văn Khôi chợt kinh nghi hỏi: "Nhị phòng, phu nhân cùng hai vị thiếu gia cũng như vợ con đều được cứu lại rồi?"

"Đúng vậy." Một gã hộ vệ giải thích: "Đã dò hỏi qua, vạn hạnh trong bất hạnh, trước khi khai yến bọn họ đã ăn không ít, trên yến hội cũng không ăn gì nhiều, có khả năng bởi vậy mà trúng độc tương đối nhẹ, xem như cứu lại được."

Văn Khôi lập tức có điều hoài nghi, nhưng mà quay đầu lại nhìn thấy thi thể gia chủ Nhị phòng, lại nhìn thấy thi thể của nữ nhi con rể cùng tiểu hài tử của Nhị phòng thì lại trở thành nửa tin nửa ngờ.

"Sau khi dùng gia súc nếm thử, trên cơ bản đã xác định được phương thức độc phát. Tại yến hội, độc trong rượu và thức ăn vẫn là kiểm tra không ra, không phát tác căn bản không có độc, một khi bị độc khói xúc tác, lập tức biến thành kịch độc chí mạng."

Văn Khôi gương mặt căng ra, cũng đã xác định nguyên nhân Văn Hinh tránh thoát được một kiếp, nói: "Đã bắt được người đốt lửa thả khói chưa?"

Hộ vệ đáp: "Đã bắt được rồi, chính là hai hạ nhân phổ thông, cũng bị trúng độc, khi chúng ta tìm đến thì đã rơi vào hôn mê, trên cơ bản đã không còn hơi thở. Độc thủ phía sau màn thiết kế xảo diệu,

trước tiên để cho bọn hắn trúng cùng một loại độc, đợi bọn hắn châm lửa đốt cháy độc dẫn thì tất nhiên là đầu tiên hít vào, chờ phía bên yến hội kịp phản ứng lại, tìm đến bọn họ thì đã muộn rồi, đã bị diệt khẩu rồi, không người biết được là ai bảo bọn họ đi đốt lửa. Rất có khả năng ngay cả chính bọn hắn cũng không biết mình đã tham dự chuyện gì."

Chương 269: Biến thiên

Nhìn nhìn bốn phía, hắn lại nhỏ giọng bổ sung: "Tổng quản, việc này cũng không phải là một hai hạ nhân là có thể hoàn thành, có thể hạ độc, còn có thể tránh thoát bên trong phủ giám sát, nếu không phải là người vô cùng lý giải và có thể tùy thời nắm giữ tình huống bên trong phủ thì căn bản không có khả năng làm được."

Điều này không cần phải hắn nói ra, trong lòng Văn Khôi rõ ràng, hỏi: "Tra ra là độc gì không?"

Hộ vệ đáp: "Chúng ta không làm rõ được, cần hỏi tới kiến thức của phái bên Thanh Liên sơn."

Chính vào lúc này, truyền đến âm thanh một nữ nhân khóc sướt mướt, mọi người nhìn tới, chỉ thấy Văn Dung Thị tại hai gã hạ nhân nâng đỡ thất tha thất thểu đi đến, sau đó quỳ xuống đất nhào vào trên người trượng phu Văn Kiến Minh, khóc có thể nói là tê tâm liệt phế.

Hiện trường cũng có châu phủ quan viên, nhìn thấy thế thì thổn thức lắc đầu, cảm giác sâu sắc đêm nay Văn thị tao ngộ phải một trận hạo kiếp.

Không có cách nào, Văn Ngôn An là mệnh quan triều đình, cho dù phía bên Văn thị chưa hẳn hoan nghênh bọn họ tham gia, nhưng bọn họ cũng không có khả năng chẳng quan tâm.

Trong xó xỉnh cách không xa, Trâu Vân Đình yên lặng nhìn chằm chằm Văn Quách Thị tựa hồ sắp khóc chảy ra huyết lệ, chỉ cảm thấy phía sau lưng có trận trận hàn ý toát ra.

Gã biết rõ độc thủ phía sau màn lần này chính là nữ nhân đó, không có cách nào, gã cũng là bị bức tham dự vào rồi.

Không có gã tham dự vào, không có gã hỗ trợ điều đi tầm mắt giám sát của hộ vệ, người mà Văn Quách Thị an bài khó có cơ hội hạ thủ.

Lúc đó khi nghe nói ra kế hoạch thì gã lập tức cự tuyệt, nhưng lập tức bị Văn Quách Thị áp chế.

Một khắc đó, gã thật sự nảy sinh sát tâm, muốn đem Văn Quách Thị diệt khẩu.

Nhưng mà Văn Quách Thị lại bày ra hai chuyện.

Một là cưỡng bức, nói nếu ta chết đi, lập tức sẽ có người giũ ra chuyện của ngươi ta.

Hai là lợi dụ, nói có thể thả cho Văn Hinh một con đường sống, nói chỉ cần nhánh của nàng lên làm gia chủ là có thể giúp Văn Hinh hối hôn, cũng có thể làm cho Văn Hinh không gả ra ngoài được, càng có thể sáng tạo cơ hội để Văn Hinh âm thầm trở thành nữ nhân của gã.

Lúc đó gã là thất kinh, không biết nữ nhân này vì sao lại biết gã yêu thích Văn Hinh.

Nào ngờ nữ nhân này nói là khi hai người hoan ái, lúc gã đến cao trào ngẫu nhiên sẽ gọi tên Văn Hinh.

Tại dưới cưỡng bức lợi dụ, gã liền đồng ý, có được đệ tử thân truyền của trưởng lão Thanh Liên sơn tọa trấn Văn thị hiệp trợ, rất nhiều sự tình lập tức dễ làm hơn nhiều.

Gã vốn tưởng rằng nữ nhân này dùng độc giết chết những người khác là định nâng đỡ trượng phu của mình thượng vị, nào ngờ ngay cả trượng phu của mình cũng giết chết, mà ngay cả con gái, con rể cùng đám ngoại tôn cũng không có buông tha. Nhìn tình hình này, nếu là nữ nhân đó có thể lên làm Văn thị gia chủ thì sợ là ngay cả con trai của mình cũng không buông tha đi?

Chuyện cho tới bây giờ, gã há có thể không biết, nữ nhân đó giết chết mấy người trượng phu và nữ nhi con rể của mình, chính là vì để phủi sạch hiềm nghi cho Nhị phòng.

Thủ đoạn độc ác của nữ nhân đó quả thực khiến người căm phẫn, càng khiến gã không rét mà run.

Vừa nghĩ đến việc bị nữ nhân đó dây dưa, gã liền có loại cảm giác đã bị độc xà quấn lên người.

Việc đã đến nước này, gã chỉ hy vọng nữ nhân đó có thể nói lời giữ lời, có thể giúp gã có được Văn Hinh, đây là niềm mong đợi và an ủi duy nhất trong nỗi niềm hối hận vạn phần lúc này.

"Cha!"

"Tỷ! Tỷ phu!"

Hai đứa con trai của Văn Quách Thị, Văn Ngôn Thượng và Văn Ngôn Bình cũng được người nâng đỡ tới đây, mặt hai người đầy suy yếu, bước đi càng thêm lảo đảo vô lực, trông thấy thân nhân bị mất nằm trên mặt đất mất, lập tức vô cùng bi thiết.

Không ít người đều đang tỉ mỉ quan sát phản ứng của hai người, lúc đầu là mơ hồ có chút hoài nghi gì gì đó, Văn thị xuất hiện loại tình huống bi thảm này rất dễ dàng khiến cho người liên tưởng đến phương diện đoạt tài sản. Nhưng người biết rõ bản tính hai người thì đều biết, hai vị này không đến mức có được diễn xuất tinh xảo như thế, thoạt nhìn là thật sự không biết được cái gì.

Trên thực tế hai huynh đệ đích xác là cái gì cũng không biết, giống như người đứng xem quan sát vậy, mẹ hắn biết rõ hai người diễn không giống.

Loại trừ khiến người miên man ngờ vực bất định, mọi người đều từ trên người hai huynh đệ nhìn ra hàm ý khác, con cháu của gia chủ gần như đều chết sạch, chỉ còn thừa lại hai vị này. Nói cách khác, chỉ còn duy nhất hai đứa cháu này của tộc trưởng trở thành người thừa kế Văn thị.

Văn Khôi cắn chặt môi, thần tình phức tạp, ông ta biết rõ sự thật kế thừa, biết rõ huynh đệ hai người là không có duyên phận với người thừa kế, nhưng ông ta lại không thể nói.

Ông ta yên lặng quan sát từng người từng người khác, đã nhìn ra, ánh mắt mọi người nhìn hai huynh đệ đã là xuất hiện biến hóa vi diệu.

Sau khi tựa tại thi thể trượng phu khóc sướt mướt một lúc, Văn Quách Thị chợt ngẩng đầu, hướng Văn Khôi gọi: "Quản gia, thân thể công công ta như thế nào?"

Văn Khôi hít sâu một hơi, trầm giọng trả lời: "Tộc trưởng đã đi rồi."

"A? Cha a…"

Văn Quách Thị cất một tiếng bi thiết, vừa khóc trời vừa gọi đất mà bò đứng dậy, lảo lảo đảo đảo mà đi, hai gã hạ nhân nhanh chóng nâng đỡ.

Trong xó xỉnh, khóe miệng Trâu Vân Đình co giật, mắt mở trừng trừng nhìn thấy nữ nhân đó biểu diễn đặc sắc.

Nghe đến tộc trưởng gia gia đã chết rồi, Văn thị huynh đệ gạt nước mắt cũng khiếp sợ, nhanh chóng lung lay lắc lắc bò lên, cũng được người đỡ đi.

Rất nhanh, trước di thể Văn Mậu, vang lên tiếng gào góc thê thảm của mẫu tử ba người.

"Gia gia, ngươi không nên làm bọn ta sợ a!"

"Cha nha, Kiến Minh đi rồi, ngài là gia chủ cũng bỏ lại chúng ta không quản nữa, có người muốn hại chúng ta, chúng ta sợ a!"

Bên ngoài tụ tập một đám người, lẳng lặng nhìn một màn khóc thiên gọi địa này.

Đang gạt lệ khóc chết đi sống lại, ánh mắt Văn Quách Thị chợt dừng lại, cho rằng mình đã nhìn lầm rồi, nhấc tay áo lau lau nước mắt, lại nhìn chằm chằm ngón tay Văn Mậu, nhìn kỹ, chỉ thấy trên ngón tay có dấu vết do lâu dài đeo giới chỉ, nhưng cái giới chỉ đại biểu cho thân phận tộc trưởng và gia chủ Văn thị thì không còn thấy nữa rồi.

Nàng đột nhiên kinh hô một tiếng, "Ai trộm đồ của cha?"

Lời này vừa nói ra, hai đứa con trai đang cực kỳ bi ai vạn phần cũng giật mình ngây ra.

Lúc này, từ bên ngoài tiến đến mấy người nhìn xem là thế nào, Văn Khôi và Phiền Vô Sầu cũng tiến đến.

Văn Quách Thị chỉ vào dấu vết trên ngón tay Văn Mậu, quay đầu lại hỏi: "Giới chỉ của cha đi đâu rồi?"

Mọi người hoài nghi, sau cùng ánh mắt đều dừng tại trên người Văn Khôi.

Phiền Vô Sầu cũng biết ý nghĩa của cái nhẫn kia, lúc này hỏi Văn Khôi, "Khôi tử, lúc trước ta còn nhìn thấy tại trên tay Văn huynh, giới chỉ đi đâu rồi?"

Văn Khôi: "Ta đã cất đi, trước lúc lâm chung tộc trưởng có dặn dò, phải chờ khi Thanh Liên sơn Chưởng môn tới nơi, mới có thể lấy ra."

Ông ta sẽ không nói ra chuyện đang tại trên tay Văn Hinh, hiện tại không dám nói, cho dù là đối diện Phiền Vô Sầu. Tựa như Văn Mậu lúc còn sống hoài nghi, Thanh Liên sơn có người nào cũng quấn vào việc này hay không?

Nếu đã là như thế, Phiền Vô Sầu liền không tiện nói gì nữa, người ta đã nói là khi Chưởng môn tới liền sẽ giao ra.

Nhưng có chút người có tật giật mình lại là đặc biệt mẫn cảm, thí dụ như Văn Quách Thị, nàng đầu tiên suy nghĩ chính là, vì sao tại thời điểm này lại đột nhiên đem giới chỉ khẩn cấp cất giấu đi, việc này khẳng định có nguyên nhân đặc biệt gì đó khác.

Nhưng mà thật sự cũng là không nghĩ ra nguyên nhân, chính là mơ hồ cảm giác có gì đó không đúng.

Không nghĩ ra, đành phải tiếp tục khóc sướt mướt.

Không sai biệt lắm rồi, được người khuyên nhủ nén bi thương, khi được người nâng đỡ đi ra ngoài thì vừa gạt lệ xong, ánh mắt Văn Quách Thị đột nhiên nhìn thấy Tống Bình Bình vốn bình thường vẫn cùng theo Văn Hinh ở trong đám người, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, chợt quay đầu lại hỏi: "Hinh nhi đâu?"

Ánh mắt mọi người tìm kiếm khắp nơi một lúc, lại cùng nhau nhất tề tập trung tại trên người Văn Khôi.

Văn Khôi: "Hẳn phải là thương tâm quá độ, đang tại Ngọc viên nghỉ ngơi đi."

Mọi người suy nghĩ cũng phải, liền bỏ qua, tiếp tục tiến hành công việc giải quyết tốt hậu quả.

Bọn họ bỏ qua, không có nghĩa là Văn Quách Thị lúc này trong lòng mơ hồ bất an có thể bỏ qua, trên đường được nâng đỡ trở về lấy lí do lo lắng cho sự an toàn của Văn Hinh, bảo người đón Văn Hinh đến bên cạnh để ả ta chăm sóc.

Kết quả lập tức phá vỡ màn giấy ngăn che của Văn Khôi, phát hiện Văn Hinh vốn không tại Ngọc viên.

Văn Quách Thị lập tức cảm giác được không thích hợp, lập tức bảo người tra tìm.

Lúc này, Nhị phòng vừa đưa ra hiệu lệnh, hiệu quả phi phàm, biến đổi vi diệu mà vui sướng như thế ngay cả chính Văn Quách Thị đều cảm giác được, ra lệnh một tiếng, không người không theo.

Chủ tử đều đã chết sạch, chỉ còn thừa lại một nhà này, mọi người không có mù, không nghe bên này thì nghe ai?

Rất nhanh liền tra ra được, lúc trước có năm chiếc xe ngựa đi ra Văn phủ, có người nhìn thấy nha hoàn tiểu Hồng của Văn Hinh ở trên một chiếc xe trong đó.

Trọng điểm là, còn tra ra đây là do quản gia Văn Khôi an bài, có người bởi vì muốn biểu hiện ở trước mặt Văn Quách Thị, vậy mà ngay cả quản gia Văn Khôi cũng dám bán đứng.

Trên ghế khiêng vừa mới lâm thời làm ra, một đám người vây quanh, khiêng Văn Quách Thị thẳng đến nơi đặt chân của Phiền Vô Sầu, Văn Quách Thị cũng không tìm Văn Khôi, đầu tiên tìm đến Phiền Vô Sầu giải thích tình huống, muốn Phiền Vô Sầu cho một lời giải thích.

Bất đắc dĩ, Phiền Vô Sầu đành phải bảo người đưa Văn Khôi tới.

Nói rõ tình huống đã tra xét ra, Phiền Vô Sầu chất vấn: "Khôi tử, chuyện này đến tột cùng là chuyện gì?"

Văn Khôi: "Đợi Chưởng môn tới nơi, ta sẽ giải thích."

Ông ta sẽ không nói ra sự thật, an bài năm chiếc xe ngựa rời đi chính là nghi trận bày ra vì để đề phòng có người truy tra tung tích Văn Hinh, để người ta cho rằng Văn Hinh đã rời đi rồi, vì để tranh

thủ kéo dài thời gian chờ đến khi Thanh Liên sơn Chưởng môn giá lâm.

Thật sự là, địa đạo của Văn thị tuy rằng bí ẩn, nhưng cũng chịu không nổi bị lcụ soát đào ba thước đất, liền cố ý lấy tiểu Hồng làm mồi nhử, làm sớm chuẩn bị cho khả năng ông ta không khống chế được thế cục. Hiện tại xem ra, đã rất rõ ràng, thế cục quả thực đã không nằm trong khả năng khống chế của một quản gia như ông ta, nếu không việc ông ta bí mật an bài sẽ không bộc lộ, đặt tại trước khi sự tình xảy ra thì căn bản không có khả năng có người dám bán đứng ông ta.

Phiền Vô Sầu sắc mặt trầm xuống, "Khôi tử, ngươi không cảm thấy lời nói trước sau mâu thuẫn của ngươi rất không bình thường sao? Ngươi đến cùng muốn làm gì? Ngươi tốt nhất lập tức cho ta lời giải thích!"

Ngồi ở trên ghế khiêng, mơ hồ bất an, Văn Quách Thị đã chịu không nổi nữa, nhân cơ hội bùng phát, "Phiền trưởng lão, ngươi còn nhìn không ra được sao? Hiện trường yến hội, người không có trúng độc đều có hiềm nghi, mà lão ta cùng với Văn Hinh chính là người có hiềm nghi lớn nhất, hiện tại, từ các hành vi nhìn đến, lão ta cùng với Văn Hinh nhất định có vấn đề!"

Phiền Vô Sầu hơi cau mày, lời Văn Mậu nói trước lúc còn chưa có tắt thở thì lão ta còn nhớ rõ, Văn Mậu nói Văn Hinh không có động cơ gây án.

Trong đám người, Trâu Vân Đình nghe vậy liền kinh hãi, cảm giác nữ nhân này điên rồi, vậy mà lại đang cắn lấy Văn Hinh, nhưng gã lại không dám đứng ra chỉ trích đối phương nuốt lời.

Văn Quách Thị chợt hô: "Người đâu, đem vị đại quản gia này của chúng ta áp giải đi thẩm vấn kỹ càng!"

Nhân thủ tại đây lập tức quay mặt nhìn nhau, không ít người rịn mồ hôi, động thủ đối với nhân vật số 2 Văn thị sao?

Thấy không có người hưởng ứng, Văn Quách Thị lập tức gào thét giống như bệnh tâm thần, "Các ngươi còn đang chờ cái gì?"

Sau hai lần kêu gọi, thái độ một số người đã có chút buông lỏng, cuối cùng có người cắn răng, phất tay một tiếng thét to, lập tức có mấy người xông lên, ngay tại chỗ đem Văn Khôi bẻ ngoặt tay áp giải đi.

Phiền Vô Sầu thấy vậy không đành lòng, cau mày hỏi: "Văn Quách Thị, ngươi làm vậy có điểm quá mức rồi?"

Văn Quách Thị lập tức lớn tiếng phản bác, "Rõ ràng khả nghi, lẽ nào chẳng quan tâm hay sao, người một nhà của ta đều gần như chết sạch rồi, lẽ nào phải chờ tới khi hung phạm chạy mất sao?"

"…" Phiền Vô Sầu ngưng nghẹn không nói nên lời, quả thực là trên người Văn Khôi có quá nhiều điểm đáng ngờ.

Trong đám người, hai tay Tống Bình Bình nắm chặt góc áo, cắn môi không nói, mắt mở trừng trừng nhìn Văn Khôi bị áp đi.

Cho dù là những thủ hạ tâm phúc của Văn Khôi, lúc này cũng chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn theo, không ai dám nói gì, cũng không tiện nói cái gì.

Rất nhanh, bên trong địa lao Văn phủ tư gia, vang lên âm thanh một trận roi quất.

Cột vào trên giá, Văn Khôi bị đánh cho quần áo tả tơi, cả người là máu, đã từng là nhân vật số 2 Văn phủ trong nháy mắt liền bị đánh thành nhân vật phản diện.

Sau khi âm thanh roi quất ngừng lại, nam tử xách roi tiến lên nâng cằm Văn Khôi lên, "Đại quản gia, hà tất phải vậy chứ, ta xem ngươi còn là khai ra đi?"

Văn Khôi thở hồng hộc nói: "Trước kia ta đãi ngươi không tệ, hôm nay mới nhìn rõ ngươi."

Nam tử xách roi cười ha hả, "Cái gì mà gọi là đãi ta không tệ? Lão gia hỏa, ngươi có phải đã sai lầm rồi hay không, ta tận hiến chính là Văn thị, cũng không phải là tận hiến với ngươi. Đây là đổi trời rồi, một thay hoàng đế một triều thần, ngươi lật không được người rồi, không hiểu sao? Thành thật nói ra, mọi người đều tự tại."

Văn Khôi chậm rãi quay đầu sang một bên, không để ý tới.

Bùm! Nam tử xách roi đột nhiên vung một cái trọng quyền, đánh cho xương sườn lộp bộp ùng oàng đứt gãy.

Chương 270: Chưởng môn gởi thư

Sở dĩ dám hạ nặng tay như thế là bởi vì phu nhân chi thứ hai đã nói rồi, Văn Khôi còn không thể chết được!

Ý đại khái là có một số thứ còn chưa có tìm được.

Nói cách khác, chỉ cần không đùa chết người thì làm thế nào cũng được.

Cái gì gọi là hạ nhân? Chính là người hiểu được ý người bên trên.

Có một số việc không cần phải giải thích, những kẻ làm hạ nhân này ở phương diện nào đó đặc biệt mẫn cảm, là có thể cảm giác được, chi thứ hai không thích Văn Khôi, khi chi thứ hai làm đương gia thì sẽ không tiếp tục để cho Văn Khôi trở mình.

Trên thực tế đã nói rõ rồi, chi thứ hai đã bắt đầu làm đương gia rồi!

Sau một quyền, không cho Văn Khôi trong cơn đau đớn lấy lại hơi, âm thanh roi quất lại tiếp tục vang lên…

"Phu nhân, đã gửi thư đi rồi, phía bên thôn trang đã phái người đi đến."

Trong phòng khách Chi thứ hai, thiếp thân nha hoàn vội vã trở về, bẩm báo một tiếng cho Văn Quách Thị.

Văn Quách Thị khẽ gật đầu.

Thư là Văn Quách Thị tự tay viết, là thư viết cho nhà mẹ đẻ của mình xin giúp đỡ, nhà mẹ đẻ của ả ta mặc dù so ra kém Văn thị, nhưng cũng là một phương vọng tộc, ả ta xin huynh trưởng của mình giúp đỡ phái người chạy tới nhà chồng tương lai của Văn Hinh, mai phục tại trên đường đi đến Vũ Văn gia, một khi phát hiện Văn Hinh thì lập tức bí mật chặn lại.

Sự việc đã đến tình trạng này, bốn phía hơi có biến động nhỏ đều sẽ khiến cho người bất an, ả ta đã cảm giác được trên người Văn Hinh có vấn đề, không đem vấn đề khống chế tại trong tay mình thì cuộc sống hàng ngày khó an. Ả ta cảm thấy Văn Hinh trốn tới Vũ Văn gia là an toàn nhất, cho nên cảm thấy đó là phương hướng Văn Hinh có khả năng chạy trốn, không thể không sớm chuẩn bị.

Về phần bên thôn trang kia, là thôn trang thuộc sản nghiệp của chính ả ta, vốn là của hồi môn của ả ta khi xuất giá, nhân thủ trong thôn trang đều là nhân thủ của chính ả ta, hiện tại ả ta phải khẩn cấp thuyên chuyển một nhóm nhân thủ tin cậy của chính mình tới đây nghe sai phái.

Đến lúc này, cảm thấy đều đã chuẩn bị không sai biệt lắm rồi, thân thể bị thương tăng gấp bội cảm giác thể xác và tinh thần uể oải, ráng đến trời tờ mờ sáng, Văn Quách Thị cuối cùng chịu không nổi nữa, mơ màng chìm vào cơn ngủ say, nhưng mà một mực đắm chìm trong ác mộng.

Kết quả mơ mơ màng màng ngủ còn chưa được một canh giờ, thì lại bị đánh thức rồi.

Nha hoàn tiểu Hồng của Văn Hinh bị bắt trở về!

"Ngươi làm gì? Buông ta ra, mau buông!"

Bị xách tới giống như con gà con, tiểu Hồng giãy giụa kêu loạn, nàng ta còn chưa từng trải qua tình trạng thất thế, tại trước khi nàng ta chạy ra Văn thị, dính quang vinh của Văn Hinh, nào có người nào dám đối với nàng ta như vậy, vì vậy mà khiến nàng ta vô cùng căm tức.

Cuối cùng bị người ném tại trên đất, té xuống kêu ôi ôi, khi ngẩng đầu lên, phát hiện Văn Quách Thị đang đứng ở trước mặt nàng từ trên cao nhìn xuống.

Năm chiếc xe ngựa chạy ra Văn phủ, nhân thủ phái ra đã truy tra được rồi, trong đó có bốn chiếc chỉ tìm thấy xe, người thì không biết đã chạy đi đâu, ngay cả xa phu cũng tìm không được. Điều này khiến cho Văn Quách Thị càng thêm thấy bất an, cho dù Văn Khôi chưa làm ra bất cứ phản kháng gì, nhưng ả ta y nguyên cảm thụ được Văn Khôi đem tới cho ả ta thật lớn uy hiếp, ý thức được ra khỏi Văn phủ này, cách khỏi tầm mắt của chủ tử là ả ta, tại địa phương ả ta nhìn không thấy, sức ảnh hưởng của Văn Khôi đối với thế lực Văn thị không phải nàng có thể so sánh.

Còn lại một chiếc xe ngựa, cũng chỉ bắt được một mình tiểu Hồng.

Thấy là ả ta, tiểu Hồng lập tức muốn đứng lên hành lễ, nào ngờ Văn Quách Thị lại một cước dẫm tại trên mu bàn tay của nàng.

"A!" Tiểu Hồng đau đớn nhe răng.

Trên mặt Văn Quách Thị hiện lên khoái ý, trước đây Văn Hinh ỷ vào được lão gia tử sủng ái, ngay cả hạ nhân bên người cũng đè ép hạ nhân bên này một đầu, ngay cả ả ta nhìn thấy cũng phải khách khách khí khí đối với một tiểu nha đầu như thế, bây giờ chân chính là dẫm tại dưới chân mình.

Ả ta chậm rãi ngồi xổm xuống, hờ hững hỏi: "Nói, Văn Hinh ở đâu?"

Tiểu Hồng không rút tay ra được, đau đớn trả lời: "Phu nhân, ta thật sự cái gì cũng không biết, quản gia an bài ta lên một chiếc xe ngựa, bảo ta không nên hỏi gì cả, bảo ta cùng xa phu rời đi là được…"

Bốp! Văn Quách Thị vung tay hung hăng tát tiểu Hồng một cái bạt tai, "Còn dám mạnh miệng!"

Dứt lời liền đứng dậy, nghiêng đầu ra hiệu một cái, bên cạnh ả ta lập tức chen lấn một đám, đem tiểu Hồng gắt gao ấn tại trên mặt đất, một người tìm được tú hoa châm liền đâm vào trong móng tay tiểu Hồng, hiện trường lập tức vang lên tiếng tiểu Hồng kêu thảm thiết thê lương…

Đến buổi trưa, có một con chim to từ trên trời giáng xuống, hóa thành hình người rơi xuống Văn phủ, Thiên Lý lang đến, đưa thư tới.

Thư đến từ Thanh Liên sơn, người nhận thư là Phiền Vô Sầu.

Thư là do chính tay Thanh Liên sơn Chưởng môn viết, là nhận được Phiền Vô Sầu truyền tin, biết được Văn thị bị kinh biến thì viết hồi âm.

Trong thư chỉ hai câu lời nói, đầu tiên là yêu cầu bên này cần phải bảo vệ tốt Văn Hinh, việc khác thì là Chưởng môn biểu thị ngày mai sẽ tự mình dẫn người chạy tới.

"Sư phụ, thế nào rồi?" Trâu Vân Đình tới đây hỏi một câu, gã cũng là có tật giật mình, muốn nắm giữ được nhiều một chút tin tức.

Phiền Vô Sầu tiện tay đưa thư cho gã xem.

Trâu Vân Đình nhìn xong nói: "Xem ra, nhóm người Chưởng môn đã đang trên đường tới đây rồi."

Phiền Vô Sầu ừ một tiếng, tâm tư y nguyên vẫn đang nghiền ngẫm nội dung trên thư, trên thư chỉ hai câu như thế, lời ít mà ý nhiều, nhưng lão có thể cảm giác được, chữ càng ít sự tình càng lớn.

Chưởng môn muốn pháp giá đích thân tới, mà liệt kê tại phía trước chính là bảo hộ Văn Hinh, bảo hộ Văn Hinh đặt ở vị trí trọng điểm cường điệu đầu tiên!

Đầu tiên là Văn Khôi tình nguyện bị quản chế cũng không chịu bộc lộ Văn Hinh, rõ ràng có ý đồ bảo hộ Văn Hinh, bây giờ Chưởng môn lại đang cường điệu bảo hộ Văn Hinh, lão đã ý thức được, trên người Văn Hinh tựa hồ có ý nghĩa gì đó không tầm thường.

Cũng bởi vậy mà tỉnh ngộ lại đây, chợt quay đầu lại, trầm giọng nói với Trâu Vân Đình: "Ngươi, tự mình dẫn người đi đến phái bên chi thứ hai, lập tức dẫn Văn Khôi tới đây, vi sư muốn đích thân thẩm vấn."

Trâu Vân Đình tức thì do dự, "Nữ nhân chi thứ hai kia bị chết nhiều người nhà như vậy, đã giống như người điên, nếu là cố chấp không cho thì làm sao bây giờ?"

"Cố chấp?" Phiền Vô Sầu quay đầu nhìn lại, lạnh lùng hỏi: "Vi sư muốn đích thân thẩm vấn, bảo ngươi dẫn người đi đòi người, ngươi nghe không hiểu sao?"

Trâu Vân Đình lập tức hiểu rồi, chắp tay một tiếng, "Vâng."

Phiền Vô Sầu lại nói: "Còn có tiểu Hồng mới bắt về kia, cũng cùng nhau đem lại đây!"

Thấy được thư của Chưởng môn, thái độ của lão bắt đầu nghiêng về một phương, bắt đầu bảo hộ phía bên liên quan với Văn Hinh.

"Vâng." Trâu Vân Đình đáp, xoay người phất tay kêu gọi mấy người đồng thời rời đi.

Chỉ chốc lát sau, một nhóm vội vã liền xông vào địa lao tư gia của Văn thị, cưỡng ép đem Văn Khôi cứu xuống khỏi giá hình phạt.

Thân thể Văn Khôi đã bị giày vò không còn giống hình người nữa rồi, có cảm giác như hơi thở chỉ còn thoi thóp, là dùng nửa phiến ván cửa để khiêng đi ra ngoài.

Tên giày vò Văn Khôi một đêm kia, mắt mở trừng trừng nhìn người của Thanh Liên sơn đưa Văn Khôi đi, mặt đầy kinh nghi bất định, trong ánh mắt cũng hiện ra vẻ sợ hãi.

Tiểu Hồng cũng là được nửa phiến ván cửa khiêng đi, khi được giải cứu xuống thì đã hôn mê rồi, trên người khắp nơi là vết máu.

Người của Thanh Liên sơn tự mình đứng ra, một ít hộ vệ giữ nhà của Văn phủ cũng không dám ngăn cản, Văn Quách Thị vội vã chạy tới cũng ngăn không được, ả ta chỉ có thể quát lên, "Trâu công tử, thỉnh cầu mượn một bước nói chuyện!"

Trâu Vân Đình cũng đang muốn tìm ả ta để tính sổ, lúc này phất tay ra hiệu cho người khác đưa Văn Khôi trở về trước, mình thì theo Văn Quách Thị đến hành lang bên kia thả bước nói chuyện.

Bên cạnh không còn có ngoại nhân, Văn Quách Thị lập tức hỏi: "Có ý gì?"

Trâu Vân Đình trầm giọng nói: "Ta còn muốn hỏi ngươi có ý gì, ngươi nói buông tha cho Văn Hinh, vì sao còn cắn chết nàng không thả?"

Văn Quách Thị hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Ta đã đưa thư cho huynh trưởng nhà mẹ đẻ ta, bảo bọn họ phái người ngăn chặn trên đường đi tới Vũ Văn gia, nói chung không thể để cho Văn Hinh đến Vũ Văn gia, một khi người đi đến nơi, vậy thì thật sự trở thành nữ nhân của Vũ Văn Uyên, cùng ngươi không còn nửa phần liên quan nữa. Nếu là ngươi không tin, ta hiện tại liền đem thiếp thân nha hoàn của ta gọi tới để cho ngươi chất vấn đối chất."

Trâu Vân Đình bị ả ta làm cho sửng sốt, đại khái đã hiểu ý của đối phương, thì ra mục đích làm như vậy còn là vì để thực hiện hứa hẹn với gã, nhưng nghĩ lại một chút liền cảm thấy không đúng, trầm giọng hỏi: "Vậy ngươi vì sao phải chụp mũ hạ độc lên đầu nàng?"

Trên khuôn mặt diễm lệ của Văn Quách Thị nhảy ra nét trào phúng, "Ngươi có phải ngốc hay không? Danh bất chính ngôn không thuận dựa vào cái gì vận dụng lực lượng của Văn thị đi đem vị Tam tiểu thư kia bắt trở về? Chỉ cần người trở về rồi, rất dễ dàng khôi phục thuần khiết, tùy tiện tra xét liền có thể biết rõ nàng căn bản không có khả năng, không có năng lực làm ra chuyện hạ độc, nàng ta cũng không có cần thiết làm chuyện như vậy."

Trâu Vân Đình cho dù còn nửa tin nửa ngờ nhưng đã không biết nói gì, lâu dài tới nay không thể thoát khỏi Văn Quách Thị dây dưa không phải không có nguyên nhân.

Văn Quách Thị lại nói: "Ngươi chẳng lẽ không biết năng lượng của Văn Khôi tại Văn thị không phải chuyện đùa? Ngươi đưa lão đi ra ngoài có biết hay không sẽ có hậu hoạn lớn cỡ nào?"

Trâu Vân Đình hừ lạnh, "Ngươi cũng có lúc sợ sao? Ta trái lại kỳ quái rồi, ngươi vậy mà không có diệt trừ lão."

Hiển nhiên là đang châm biếm, ngươi thế nhưng là người mà ngay cả trượng phu và nữ nhi của mình đều có thể hạ độc thủ.

Văn Quách Thị cắn răng, "Họ Tần muốn tra điều gì không phải ngươi không biết, lão gia tử không còn nữa, kẻ biết tình hình sợ rằng chỉ còn có lão gia hỏa này. Không đưa ra được lời giải thích với họ Tần, dù cho hắn không dám bộc lộ, những gì nắm giữ được cũng đủ để cho chi thứ hai không kế thừa được Văn thị."

Trâu Vân Đình: "Ngươi không phải đã đáp ứng người ta sau khi nắm giữ Văn thị thì sẽ vận dụng thế lực Văn thị tại Ninh châu giúp hắn tìm được người sao?"

Văn Quách Thị: "Văn Khôi biết rõ rất nhiều bí mật của Văn thị, tín vật của gia chủ cũng bị lão giấu đi rồi, hiện tại không nên kéo nhiều nữa, nói mau, sư phụ ngươi đột nhiên yêu cầu hai người đó là có ý gì?"

"Có khả năng liên quan tới thư Chưởng môn gởi tới…"

Trâu Vân Đình hơi chút trầm mặc một hồi, cuối cùng còn là đem nội dung thư nói ra cho biết.

"Bảo hộ Văn Hinh! Thanh Liên sơn Chưởng môn dặn bảo hộ Văn Hinh…" Văn Quách Thị ngây ngẩn cả người, trong miệng thì thào, sắc mặt thay đổi dần, cắn răng nói: "Một tên nha đầu không rành thế sự, lão gia tử sủng ái nàng ta, Văn Khôi liều mạng bảo vệ nàng ta, Thanh Liên sơn Chưởng môn cũng muốn bảo vệ nàng ta, dựa vào cái gì? Tín vật đại biểu gia chủ cũng không thấy nữa, bên trong này tuyệt đối có vấn đề, nha đầu kia không thể lưu lại rồi."

Trâu Vân Đình sắc mặt trầm xuống, "Ngươi muốn giết nàng?"

Đôi mắt Văn Quách Thị sáng lên thâm trầm nhìn gã chằm chằm, "Lời của ngươi đã nhắc nhở ta, Văn Hinh được trọng điểm bảo hộ như thế, thế nào sẽ đơn giản chỉ lên một chiếc xe ngựa rời đi, thiếp thân nha hoàn của nàng rời đi vậy mà cũng không đi cùng với nàng, chúng ta có khả năng đã trúng thủ thuật che mắt của Văn Khôi rồi, Văn Hinh rất có khả năng vẫn còn núp tại bên trong Văn phủ. Nhất định cần phải tìm xem bên trong Phủ, tìm được nàng, hoặc là ngươi giết chết nàng, hoặc là ngươi dẫn nàng cao chạy xa bay, hoặc là ngồi đợi chuyện ngoài ý muốn xuất hiện ngươi ta đồng thời xong đời, như vậy thì ngươi cái gì đều không chiếm được, chính ngươi nhìn mà làm."

Gương mặt Trâu Vân Đình căng ra, hiện tại chỉ muốn giết chết nữ nhân đối diện này.

Văn Quách Thị tiếp tục nói: "Người có liên quan cùng Văn Hinh, ta đều đang nhìn chằm chằm, bây giờ nghĩ đến, sư muội kia của ngươi

rất không bình thường, xảy ra chuyện lớn như vậy mà còn có thể ung dung điềm tĩnh một mình ở tại Ngọc viên. Dựa vào quan hệ giữa nàng và Văn Hinh cũng không thấy có bất cứ sốt ruột gì. Ta hiện tại hoài nghi nàng có phải là biết chút gì hay không. Nàng là đệ tử Thanh Liên sơn, nhân thủ trong phủ cũng không tiện làm gì nàng, ngươi là sư huynh của nàng, nàng lại thích ngươi, ngươi bỏ công sức vào nàng sẽ tương đối dễ dàng."

Chương 271: Tìm được

Hai tấm ván cửa đặt ở trên mặt đất, Văn Khôi và tiểu Hồng mỗi người nằm trên một tấm, người trước tình trạng hơi thở thoi thóp, người sau chìm trong hôn mê, có hai gã tu sĩ chồm hổm tại bên cạnh tiến hành cứu chữa cho hai người.

Trên người Văn Khôi khắp nơi là vết roi quật đến thấy máu, xương sườn gãy mấy cái, ngón tay cũng gãy mấy ngón, móng tay đều bị rút ra, những tổn thương khác thì không nói tới, nói chung vô cùng thê thảm.

Phiền Vô Sầu căng căng gương mặt ở một bên không nói, chau mày.

Ở xung quanh, những đệ tử Thanh Liên sơn khác nhịn không được thì thầm một câu, "Trưởng lão, nữ nhân kia đang làm gì vậy, hắn dù sao cũng là quản gia Văn phủ, giam giữ chất vấn thì chất vấn, tại sao còn dùng cực hình, còn đem người tổn thương thành như vậy?"

Nói thật đi, mọi người bên này cũng không đoán được Văn Quách Thị dám đối với Văn Khôi làm ra chuyện như vậy, thường ngày tại trước mặt Văn Khôi kẻ nào mà không phải ngoan ngoãn.

Phiền Vô Sầu hắc hắc một tiếng, "Trời mới biết trượng phu và nữ nhi của nữ nhân kia là chết như thế nào."

Lúc trước, dựa theo lý luận người nào được lợi người đó là hung thủ để suy đoán thì rất nhiều người đều có hoài nghi chi thứ hai, nhưng thấy người của chi thứ hai cũng chết thành như vậy, liền chuyển thành nửa tin nửa ngờ. Bây giờ, đối với tình hình Văn Khôi bị đám người hạ thủ, người ta nhìn thấy được cảm khẩn cấp vội vã quá rõ ràng.

Nhưng vậy thì thế nào chứ? Xem như là người ta làm, mục đích của người ta cũng đã đạt được rồi, đã thành công rồi, chi thứ hai đã là người thừa kế duy nhất.

Loại chuyện này, không có chứng cứ thì ai cũng không thể "Oan uổng" cho chi thứ hai.

Cho dù là Phiền Vô Sầu, cũng chỉ có thể lắc lắc đầu, một tiếng thở dài mà thôi.

Bình thường mà nói, người của Thanh Liên sơn tọa trấn nơi này ngoại trừ hạ sơn lịch lãm, chính là gánh vác trách nhiệm hộ vệ giữ nhà, phụ trách việc liên hệ giữa Thanh Liên sơn và Văn thị, sự vụ cụ thể bên trong Văn thị thì đều tận lực không tham dự, nếu không thì còn cần Văn thị làm gì? Kể cả phương diện tình yêu nam nữ đều vẫn duy trì cự ly với Văn thị.

Không có cách nào, bên trong đại gia tộc tranh quyền đoạt lợi là rất bình thường, nếu như ngươi khó giữ được khoảng cách, có người nhìn trúng sức ảnh hưởng của ngươi thì sẽ nghĩ hết biện pháp đem ngươi cuốn vào.

Ai là người, ai là quỷ, rất khó phân rõ.

Sau một hồi nỗ lực thi cứu, khí tức của Văn Khôi nhìn chung đã bình ổn lại, thuốc đã khống chế cơn đau đớn từ thân thể.

Lúc này Phiền Vô Sầu mới ngồi xổm xuống, hỏi: "Khôi tử, Văn Hinh đến tột cùng ở đâu?"

Văn Khôi hơi nghiêng đầu sang một bên, không nói lời nào.

Phiền Vô Sầu từ trong tay áo móc ra lá thư do Chưởng môn gửi tới, rung mở ra, giơ ở trước mắt lão, "Chính ngươi nhìn xem đi."

Văn Khôi nhìn một lần, cuối cùng mở miệng, "Còn là chờ Chưởng môn tới rồi nói tiếp đi."

Phiền Vô Sầu: "Ngươi hoài nghi bức thư này là giả, hay là hoài nghi ta có vấn đề?"

Văn Khôi: "Ngoại trừ những người đã chết trong yến hội, những người còn sống khác đều có khả năng có vấn đề, kể cả ta ở trong đó."

Phiền Vô Sầu liếc mắt khinh bỉ, đã hiểu rồi, đứng lên, mắng một câu, "Sớm nói rõ với ta thì đã có thể giảm đi bao nhiêu chuyện, lão tiểu tử nhà ngươi đáng đời bị tội."

Không có nói nhiều thêm, biết rõ nói tiếp cũng vô dụng, người ta sẽ không nói, suy đoán theo thái độ của người ta, toàn bộ bên trong Văn phủ, sợ là sẽ cho rằng trưởng lão Thanh Liên sơn là lão đây mới là nhân vật nguy hiểm nhất, nhân tâm này a, không còn cách nào nói nổi rồi…

Trên lầu các ngoài Ngọc viên, Trâu Vân Đình đem thủ vệ đánh đuổi đi xuống, sau đó tự mình lặng lẽ đứng sau một cánh cửa sổ, xuyên qua cửa sổ lặng lẽ quan sát động tĩnh bên trong Ngọc viên.

Thanh Liên sơn đệ tử có nhà ăn riêng của mình, tại nhà ăn gã phát hiện sư muội Tống Bình Bình có bảo đầu bếp làm bánh bao, nói là muốn ăn bánh bao.

Đầu bếp làm theo, bánh bao chưng chín xong, sư muội nhưng không có ăn ngay tại nhà ăn, xách một lồng bánh bao trở về, nói là về Ngọc viên ăn.

Người khác không rõ ràng lắm, gã còn có thể không rõ ràng sư muội của mình sao? Với lý giải của gã về sư muội, vừa nghe liền biết có vấn đề, liền tới nơi đây nhìn chằm chằm.

Đợi như vậy một hồi, chợt thấy bên trong Ngọc viên, cửa phòng sư muội mở ra, người cũng đi ra, dang tay áo tới lui ra vẻ đang tản bộ bên trong Ngọc viên, người di chuyển hai vòng trong Ngọc viên, khi đi tới một chỗ cây cối che lấp tầm mắt thì tựa hồ dừng lại nghỉ chân, một hồi lâu cũng không thấy người đi ra.

Sau khi lại lần nữa hiện thân, Tống Bình Bình trở về bên trong phòng mình.

Thẳng đến lúc chạng vạng, Tống Bình Bình mới lại lộ diện, lần này rời đi Ngọc viên, đi về phía khu vực Thanh Liên sơn đệ tử đóng quân.

Nàng đi không bao lâu, Trâu Vân Đình tiến vào Ngọc viên, khắp nơi quan sát một lúc, đi thẳng đến vị trí góc chết khi từ gác cao quan sát Ngọc viên, cũng chính là vị trí lúc trước Tống Bình Bình từng biến mất. Gã đem khu vực đó kiểm tra kỹ càng một phen, không phát hiện có gì dị thường, chỉ có một tòa giả sơn thoạt nhìn tương đối đập vào mắt, cũng bị gã từng chỗ từng chỗ điều tra qua, dày đặc, không có nơi nào có thể di động, không phát hiện dị thường gì.

Gã hơi cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ là mình suy nghĩ nhiều?

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, căn cứ gã lý giải đối với sư muội của mình, vẫn là khiến cho gã duy trì hoài nghi đối với khu vực này.

Gã không có ở lâu, nhanh chóng rời đi Ngọc viên, cũng trở về nơi Thanh Liên sơn đệ tử đóng quân, tìm hiểu xem Tống Bình Bình đang ở đâu.

Tống Bình Bình trước tiên tới thăm Văn Khôi, cũng chỉ là ở xa xa nhìn một chút, sau đó liền ngồi ở trong một chỗ đình, nằm úp sấp

trên bàn, hai tay chống cằm, si ngốc ngơ ngác, không biết suy nghĩ cái gì đến nhập thần.

"Cái vòng tay này nhìn rất đẹp, nhìn có phần quen mắt."

Bên tai chợt truyền đến giọng sư huynh, Tống Bình Bình quay đầu lại nhìn, thấy chính là sư huynh, lập tức lúm đồng tiền như hoa mà đứng lên, sau đó nhìn nhìn cái vòng tay giống như hổ phách sắc trên cổ tay mình, vô ý thức bỏ ống tay áo xuống che lấp.

Trên cổ tay Văn Hinh cũng có một cái vòng tay cơ hồ giống nhau như đúc, trên tay nàng chính là do Văn Khôi cho nàng không lâu trước đây.

"Lúc trước khi Văn Hinh tại đây thì mượn Văn Hinh để đeo."

Tống Bình Bình tìm cái cớ, lần này cũng không có nói thật đối với sư huynh mình, nàng đã phát thệ bảo đảm với Văn Khôi, nhất định phải giữ bí mật đến khi Chưởng môn tới.

Đương nhiên, nàng quả thực cũng thích mượn các loại đồ trang sức hoặc quần áo y phục của Văn Hinh.

Trâu Vân Đình a một tiếng, nói: "Nói đến Văn Hinh, vừa mới nghe nói, phía bên chi thứ hai hình như đã phát hiện được manh mối về Văn Hinh, cũng không biết đã tìm được hay chưa."

Tống Bình Bình lập tức trợn to mắt nhìn gã.

"Ta còn có chút việc, về sau lại nói tiếp." Trâu Vân Đình ném xuống lời nói rồi rời đi.

Tống Bình Bình thì không còn bình tĩnh nữa, tại trong đình đi tới đi lui, nôn nóng bồi hồi.

Một lúc lâu sau sau, nàng ta lại nhanh chóng đi đến nhà ăn, cũng không chờ đầu bếp đem đồ ăn chuẩn bị xong toàn bộ, liền vội vội

vàng vàng cất vào rời đi.

Nàng vội vã trở về Ngọc viên, quan sát một chút tình huống Ngọc viên, sau đó nhanh chóng luồn về bên trong phòng, đem đồ ăn xử lý một chút, đóng gói nhét vào giấu trong ống tay áo của mình, sau đó lại đi ra cửa bắt đầu đảo quanh trong Ngọc viên.

Vòng vòng vo vo một hồi, lại đi đến phía sau tòa giả sơn kia, cấp tốc chồm hổm xuống tại dưới chân giả sơn, đưa tay thò vào bên trong một cái lỗ, tìm đến một cái vòng sắt ở chỗ sâu bên trong, túm lấy lôi kéo, tiếng răng rắc rất nhỏ vang lên, phía bên này, một khối tảng núi đá giống như ngăn kéo trượt mở ra, kéo đến phần cuối thì dừng lại, cũng xuất hiện một cái chỗ hổng.

Tống Bình Bình lắc mình một cái liền chui đi vào, tảng núi đá vừa mở ra lại chậm rãi tự động trượt trở về vị trí cũ.

Tại trong mấy hàng rừng cây đối diện cơ quan, trên chạc một cây đại thụ, ẩn núp ở phía sau, Trâu Vân Đình lộ nửa khuôn mặt, cho dù đã có suy đoán, nhưng vẫn rất kinh ngạc, không nghĩ tới trong Ngọc viên lại có cơ quan nhập khẩu như vậy.

Gã vụt lóe người lao ra, rơi tại bên cạnh giả sơn, lại quan sát bốn phía, bởi vì biết rõ vị trí cơ quan nhập khẩu mới ý thức được, tại bên ngoài, vô luận quan sát Ngọc viên từ góc độ nào, thì khu vực phía sau giả sơn này, vừa vặn là một chỗ góc chết, có thể nói là đại xảo bất công.

Gã cũng ngồi xổm xuống, vươn tay vào trong khe hở tảng đá tìm tòi, tìm đến vòng sắt kéo ra một tiếng răng rắc, cũng chậm chậm kéo mở tảng núi đá kia…

Một ngọn đèn hôn ám, đặt ở trên bậc thang.

Một thân ảnh cô độc cũng ngồi ở trên bậc thang ôm đầu gối, nghiêng đầu gối lên trên đầu gối, nhìn ngọn đèn mờ nhạt, chính là Văn Hinh, buồn bã tinh thần tổn thương.

Hai mắt khóc sưng đỏ ngây ngẩn, trong đầu tràn đầy giọng nói và dáng điệu nụ cười của gia gia, nàng một mình tại trong hắc ám khóc đã lâu.

Ngọn đèn ngọn lửa hơi hơi lung lay một cái, cũng khiến nàng chậm rãi tỉnh lại, chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía chỗ hắc ám nơi bậc thang.

Trong bóng tối ngoại trừ ngọn lửa ra, nàng cũng không biết phải nhìn chằm chằm cái gì, nếu nhìn chằm chằm hắc ám thì, nàng sợ hãi.

Một người bị ném tại trong lòng đất tối như mực này, nàng thật sự rất sợ hãi, có lúc ở chỗ sâu trong địa đạo tựa hồ còn có âm thanh kỳ quái truyền đến.

Cứ nhìn chằm chằm vào ngọn lửa như vậy trái lại đã nhìn ra được kinh nghiệm, mỗi lần ngọn lửa rung chuyển một cái, nàng liền biết có người tiến đến rồi.

Quả nhiên, không bao lâu liền truyền đến tiếng bước chân, rất nhanh, thân ảnh Tống Bình Bình liền xuất hiện.

Tống Bình Bình vừa đến, liền nỗ lực nặn ra nét tươi cười với nàng, đứng ở dưới bậc cấp trước mặt nàng, còn từ trong tay áo lấy ra thức ăn đóng gói, "Hinh nhi nhanh đoán xem, xem lần này ta đem tới cho ngươi thức ăn ngon gì."

Văn Hinh khẽ lắc đầu, vẫn là không muốn ăn.

Tống Bình Bình nhìn xem thức ăn đặt trên bậc cấp, có thịt canh buổi sáng, bánh bao buổi trưa, còn nguyên dạng đặt ở đó không động tới, không khỏi buông tiếng thở dài, "Hinh nhi, không nên khổ sở nữa, ngươi phải ăn một chút đi, ít nhiều ăn một chút, cả ngày không ăn gì, thân thể sẽ chịu không nổi."

Văn Hinh: "Bình Bình tỷ, ta không đói bụng."

"Ai." Tống Bình Bình buông tiếng thở dài, lại đem thức ăn đóng gói đặt ở trên bậc cấp, nhưng đúng vào lúc này, nàng ta đột nhiên đưa tay cầm vào chuôi kiếm bên hông, nhìn chằm chằm hướng đi tới quát hỏi, "Người nào?"

Văn Hinh lập tức trở nên khẩn trương, cùng theo nhìn về phía phương hướng nhập khẩu.

Phù, sau một luồng gió thổi, một điểm ánh lửa sáng lên, hóa thành một ngọn lửa, chiếu sáng một gương mặt, chính là Trâu Vân Đình cầm trong tay mồi lửa đang bốc cháy.

Hai nữ nhân đồng thời sửng sốt.

"Sư huynh?" Tống Bình Bình cũng có chút không biết làm sao, nhưng mà vẫn là buông lỏng cán kiếm trong tay ra, rất nhanh cũng kịp phản ứng lại, ý thức được sư huynh của mình là làm sao tìm được đến nơi này, lập tức có chút tức giận hỏi: "Sư huynh, ngươi lừa ta?"

Trâu Vân Đình từng bước một đi tới, đi tới trước mặt hai người, nhìn nhìn thức ăn đơn sơ đặt trên bậc cấp, giương mắt nhìn chăm chú về phía Văn Hinh, phát hiện nữ nhân này cho dù là dáng vẻ tiều tụy vẫn y nguyên là dung mạo mình yêu thích, hỏi: "Đêm qua cho tới bây giờ, ngươi chỉ một mình núp tại nơi đây sao?"

Văn Hinh không nói, hơi lộ vẻ khẩn trương.

Trong đầu nàng y nguyên nhớ kỹ hình ảnh thật nhiều người nhà đã chết, còn có lời gia gia dặn dò lúc lâm chung, khiến nàng ý thức được có người có khả năng muốn gây bất lợi cho nàng.

"Ngươi không cần sợ hãi, ta sẽ không hại ngươi." Trâu Vân Đình trấn an một câu, lại chỉ trích Tống Bình Bình hỏi: "Sư muội, việc này ngươi vì sao phải gạt ta, vì sao không nói cho ta biết, có chuyện gì lẽ nào ta còn không thể giúp ngươi sao?"

Tống Bình Bình chu miệng, lầm bầm nói: "Ta cũng không muốn, là Văn tổng quản an bài, ta đã đồng ý vô luận người nào cũng không nói cho biết, ngay cả sư phụ ta cũng không nói. Văn tổng quản nói phải chờ tới khi Chưởng môn tới mới có thể để cho Hinh nhi đi ra ngoài, ta nghĩ, giao Hinh nhi cho Chưởng môn tự nhiên là không có sai."

Nàng có lí do của nàng, Trâu Vân Đình không dây dưa nữa, lại nhìn tới Văn Hinh, nghĩ đến lời Văn Quách Thị bảo mình dẫn Văn Hinh xa chạy cao bay, trong lòng nhịn không được một trận nhộn nhạo, ánh mắt lại chợt dừng hình ảnh tại trên ngón tay Văn Hinh, một cái giới chỉ cổ kính giống như đeo Ban chỉ đeo tại trên ngón tay cái.

Gã nhận biết cái giới chỉ này, là Văn thị gia chủ vẫn luôn đeo tại trên tay.

Hiện trường yên tĩnh một lúc, sau đó Trâu Vân Đình hỏi: "Hinh nhi, ngươi kế tiếp dự định làm sao bây giờ?"

Tống Bình Bình không thích gã nói với Văn Hinh bằng giọng điệu ôn nhu như vậy, bởi vì đối với nàng ta thì không có ôn nhu như thế, lúc này tiếp lời giúp Văn Hinh, "Đương nhiên là chờ Chưởng môn tới a."

Trâu Vân Đình không để ý tới nàng ta, tiếp tục nói với Văn Hinh: "Hinh nhi, sự nguy hiểm trong giới hào phú này ngươi chịu còn chưa đủ sao? Đi theo ta đi, ta dẫn ngươi rời đi, dẫn ngươi đi đến một an toàn địa phương."

Tống Bình Bình cau mày, "Sư huynh, ngươi nói gì vậy?"

Keng! Trâu Vân Đình chợt rút kiếm quay đầu lại nhìn về phía chỗ đi chới.

Rất nhanh, Tống Bình Bình cũng nghe được tiếng bước chân một đám người, cũng rút kiếm tại tay cảnh giác nhìn.

"Ý của sư huynh ngươi là muốn cùng Hinh nhi có đôi có cặp, muốn cùng Hinh nhi xa chạy cao bay."

Phía trên bậc cấp tối như mực đột nhiên truyền đến tiếng cười hồi đáp của Văn Quách Thị.

Chương 272: Chính tay đâm

Giọng nói này khiến cho Trâu Vân Đình thay đổi sắc mặt.

Mấy ánh lửa lần lượt cháy lên, bốn nam nhân cầm mồi lửa trong tay, đều là hộ vệ của chi thứ hai.

Mặt sau còn có hai nam nhân mỗi người nâng một cái cánh tay của Văn Quách Thị, đỡ nàng chậm rãi đi xuống bậc cấp.

Tống Bình Bình không biết Văn Quách Thị tốt hay xấu, nhưng đối phương xuất hiện tại nơi đây chính là không thích hợp, huống hồ nàng ta đã trông thấy Văn Khôi bị chi thứ hai ngược đãi, lập tức nhìn về phía Trâu Vân Đình, vội la lên: "Sư huynh, là ngươi dẫn đến sao?"

Trâu Vân Đình không trả lời, gắt gao nhìn chằm chằm Văn Quách Thị, trầm giọng hỏi: "Ngươi theo dõi ta?"

Sau khi một đám khách không mời mà đến dừng lại, Văn Quách Thị từ phía sau tiến lên lộ diện, tại trên bậc cấp từ trên cao nhìn xuống, quét mắt nhìn Trâu Vân Đình trong tay cầm kiếm chắn ngang, "Là phải cảm tạ ngươi. Vẫn là ngươi lý giải sư muội ngươi, vừa ra tay liền tìm được rồi, nếu ngươi không đem đệ tử Thanh Liên sơn trên lầu các bên ngoài điều đi, thì người của ta thật đúng là không dễ theo vào Ngọc viên."

Sau khi sự tình xảy ra, vì để tìm được Văn Hinh, ả ta trước tiên liền an bài người nhìn chăm chú vào động tĩnh của Trâu Vân Đình.

Nguyên nhân rất đơn giản, Trâu Vân Đình thích Văn Hinh, hoàn toàn có khả năng làm ra chuyện trợ giúp Văn Hinh thoát thân, ả ta không thể không đề phòng, vì vậy liền xuất hiện một màn trước mắt này.

Trâu Vân Đình cắn răng hỏi: "Ngươi chạy tới đây làm gì?"

Văn Quách Thị: "Ta không đến, ngươi làm sao bây giờ? Không có ta hiệp trợ, ngươi lấy cái gì dẫn theo Hinh nhi xa chạy cao bay? Ngươi dẫn theo một người sống sờ sờ mà muốn tránh thoát Thanh Liên sơn truy tra thì không dễ dàng như vậy. Ta tới là muốn hỏi ngươi một chút, đến tột cùng là xa chạy cao bay tốt, hay là Kim ốc tàng kiều tốt, ngươi không ngại cân nhắc cho kỹ."

Tống Bình Bình và Văn Hinh đồng thời khiếp sợ, Trâu Vân Đình gương mặt căng ra không nói.

Tống Bình Bình càng là vội la lên: "Sư huynh, các ngươi đến cùng đang nói cái gì?"

Văn Quách Thị hoàn toàn không để ý tới nàng ta, ánh mắt nhìn chăm chú vào trên người Văn Hinh đan khẩn trương thấp thỏm, nhìn chăm chú vào cái giới chỉ trên ngón cái bàn tay đang bấu chặt góc áo của Văn Hinh, đã nhận ra là tín vật của tộc trưởng, lúc này cười nhạt không ngừng, "Giới chỉ của Tộc trưởng vậy mà lại tại trên tay ngươi, Văn Khôi lại còn nói là mình giấu đi, lão gia hỏa kia không tiếc mọi cách giữ gìn ngươi như thế… Hinh nhi, trước lúc tộc trưởng lâm chung, các ngươi đến tột cùng đã mưu đồ bí mật chuyện gì? Ngươi thành thành thật thật nói cho Nhị nương ta biết."

Văn Hinh nhanh chóng đem tay đeo giới chỉ giấu ra phía sau, lắc đầu, không nói, hoặc là biểu thị không biết.

Văn Quách Thị lại hướng phía dưới đi tới, đưa tay đòi hỏi: "Hinh nhi, giới chỉ kia ngươi lưu lại không được, ngươi lưu giữ cũng vô dụng, đưa giới chỉ cho Nhị nương, Nhị nương bảo đảm ngươi bình an!"

Văn Hinh lắc đầu, nàng không ngốc, đã cảm giác được người Nhị nương bình thường vẫn mặt đầy tươi cười vời mình này không phải là người tốt.

Keng! Tống Bình Bình chợt rút kiếm cầm trong tay, chắn trước người Văn Hinh, một cánh tay che chở Văn Hinh lui dần xuống phía dưới bậc thang, cũng đưa kiếm chỉ Văn Quách Thị cảnh cáo, "Đứng lại, không cho phép tới gần nữa, nếu không đừng trách ta không khách khí với ngươi!"

Văn Quách Thị căn bản không sợ nàng ta, không chỉ không đứng lại, còn ưỡn ngực hướng mũi kiếm đẩy đến, "Nơi này là Văn thị, ngươi thân là Thanh Liên sơn đệ tử, sẽ không quên quy củ rồi đi? Ngươi cầm kiếm chỉ vào ta muốn làm gì, ngươi có gan thì đâm ta một kiếm xem, nhìn xem Thanh Liên sơn sẽ bỏ qua cho ngươi hay không!"

Tống Bình Bình bị làm cho tức giận nhe răng nhếch miệng, đột nhiên đưa mũi kiếm trong tay vạch qua trên vách đá.

Rẹt rẹt! Mũi kiếm tại trên vách đá cào ra một đám đá vụn.

"A!" Văn Quách Thị kêu lên sợ hãi, hai tay bưng kín mặt mình, bị đá vụn văng vào làm đau.

Mấy tên hộ vệ nhanh chóng tới đây che chở ả ta.

Tống Bình Bình cười nhạt, "Ta là không có can đảm đâm chết ngươi, nhưng khi ta múa đao múa kiếm thì tốt nhất còn là không nên tới gần mới tốt."

Lúc này Văn Quách Thị đối với thủ hạ quở trách nói: "Còn ngây ra đó làm gì, còn không mau bắt nàng ta lại!"

Tống Bình Bình kiếm chỉ mấy người, quát chói tai: "Ta xem ai dám!"

Mấy tên hộ vệ chi thứ hai lập tức quay mặt nhìn nhau, rất do dự, quả thực có phần không dám, cho dù là đối phó Văn Khôi cũng dễ

nói, động thủ với đệ tử Thanh Liên sơn thì không thể nào nói nổi rồi, Thanh Liên sơn thế nhưng là vượt trên Văn phủ.

Tống Bình Bình che chở Văn Hinh xuống đến dưới đáy bậc thang, che chở người quẹo hướng về phía bên trong địa đạo.

"Đồ phế vật vô dụng."

Trông thấy người sắp chạy rồi, Văn Quách Thị thẹn quá thành giận mà mắng một câu.

Ả ta đã đoán được có khả năng sẽ như vậy, cho nên ả ta mới tự mình chạy tới, để kiểm soát tình hình, nếu không lấy thân phận của ả ta thì cũng không đáng tự mình chui vào trong hầm ngầm.

Ả ta quay đầu lại nhìn chăm chú Trâu Vân Đình đang lo được lo mất, "Ta còn thực sự là mắt bị mù, tại sao luôn đụng tới nam nhân vô dụng, họ Trâu, ngươi còn ngây ra đó làm gì? Chuyện ngươi ta cấu kết, sư muội ngươi đã biết rõ rồi, ngươi muốn để cho nàng ta đi ra ngoài nói cho sư phụ ngươi sao? Đến lúc đó không nói tới ngươi không chiếm được Văn Hinh, ngươi sẽ còn mất đi tất cả, kể cả tính mạng của ngươi!"

Lời này vừa nói ra, Trâu Vân Đình cả người rung động một cái, thấy bóng dáng sư muội đã biến mất, lập tức lắc mình lao xuống, nhanh chóng đuổi theo.

Một đám người sau đó cũng che chở Văn Quách Thị vội vã đuổi theo.

Trên bậc thang, một ngọn cô đăng còn tại, còn có đồ ăn đặt trên bậc thang, giống như kính hiến cho quỷ thần.

Trong địa đạo có tiếng bước chân lộn xộn quanh quẩn.

Văn Quách Thị vừa đi nhanh trong địa đạo vừa nhìn quanh bốn phía, có thể nhìn ra được cái địa đạo này là rất phí công phu, nhịn không

được kinh ngạc, "Ta mười bảy tuổi gả vào Văn thị, tại Văn thị sinh sống hơn hai mươi năm, cũng không biết dưới nền đất Văn phủ còn có mật đạo tốn công phu như thế…"

Trong lòng còn có một câu nói thầm không có nói ra, cũng không biết Văn thị đến tột cùng còn có giấu bao nhiêu bí mật không để ngoại nhân biết được.

Tống Bình Bình dẫn theo một con người sống chạy không nhanh, huống hồ tu vi cũng không bằng Trâu Vân Đình, rất nhanh liền bị đuổi kịp.

Sư huynh muội giằng co nhau, Tống Bình Bình hoành kiếm chắn ở trước người Văn Hinh, cùng sư huynh bốn mắt nhìn nhau, cũng hô lên một câu, "Sư huynh, ngươi không nên ép ta!"

Trâu Vân Đình ý đồ tới gần, "Sư muội, ngươi nghe ta an bài, ta sẽ không hại ngươi."

Tống Bình Bình lớn tiếng cảnh cáo, "Đứng lại!"

Trâu Vân Đình cả giận nói: "Ngươi gạt sư phụ len lén đem Văn Hinh giấu tại trong địa đạo, còn có lý hay sao?"

Tống Bình Bình cắn cắn môi, "Ta không biết sự việc xảy ra tại Văn thị đến tột cùng là chuyện gì, nhưng ta biết rõ Hinh nhi là người tốt, Hinh nhi càng là tỷ muội tốt của ta, ta nhất định phải bảo hộ an toàn của nàng. Văn tổng quản đã nói rồi, chờ Chưởng môn đến, giao Hinh nhi cho Chưởng môn, giao cho Thanh Liên sơn, an bài này khẳng định không có sai. Trái lại sư huynh ngươi, cùng Văn Quách Thị đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Trâu Vân Đình hít sâu một hơi, chợt nhấc kiếm, chậm rãi cầm kiếm đẩy vào bên trong vỏ kiếm, cũng giống như Văn Quách Thị lúc trước, đem lồng ngực đưa đến trước mũi kiếm của sư muội.

"Ngươi… Ngươi lui về phía sau cho ta." Tống Bình Bình vừa gấp gáp vừa giận, kiếm trong tay cứ thế mà bị thân thể huyết nhục đẩy cho lui về phía sau, rất sợ mình không cẩn thận làm sư huynh bị thương.

Trâu Vân Đình lại nhân cơ hội chụp lấy mũi kiếm ở trước mắt.

Tống Bình Bình kinh hãi, kiếm trong tay hơi phản kháng rồi lại không dám vọng động nữa, chỉ thấy tay sư huynh nắm kiếm trong nháy mắt đã là chảy xuôi máu tươi, không khỏi kinh hô, "Sư huynh, ngươi… Không tổn thương đến gân cốt đi?"

Trâu Vân Đình đột nhiên vận công phát lực, làm cho kiếm thoát khỏi tay đối phương, đoạt lấy kiếm của đối phương vào trong tay, thuận tay quăng đi ra ngoài, leng keng va chạm tại trên vách đá, lại tiếp tục văng đi ra, leng keng trên rơi tại phía sau Văn Hinh, làm cho Văn Hinh bị hù dọa nhảy dựng lên.

Sư huynh muội hai người trong nháy mắt liền đã bang bang tay không so chiêu, đối diện đánh lén, Tống Bình Bình trở tay không kịp rất nhanh liền khó mà nhúc nhích được, hai tay giao nhau, bị Trâu Vân Đình nắm hai cổ tay giữ lại.

Hai người so đấu lực với nhau, trên mặt đất rơi xuống hai cái mồi lửa còn đang bốc cháy.

Tống Bình Bình bi phẫn giãy giụa, công lực không bằng sư huynh, không thể thoát khỏi, "Ngươi buông ta ra!"

Trâu Vân Đình nói: "Sư muội, ta đã nói là sẽ không hại ngươi, ngươi vì sao không tin?"

Tống Bình Bình: "Hành vi của ngươi rõ ràng không quan hệ với sư phụ, muốn để ta tin, vậy trước hết buông ta ra, thả chúng ta đi!"

Trâu Vân Đình lắc đầu: "Sư muội, chuyện cho tới bây giờ, ta ta cũng không gạt ngươi, là ta sai rồi, một bước sai, từng bước sai, sư huynh

ta khó quay đầu lại rồi. Sư muội, sợ rằng trước tiên phải khiến ngươi ủy khuất mấy ngày, chờ cho ta xa chạy cao bay lại thả ngươi trở về."

Tống Bình Bình khiếp sợ hỏi: "Sư huynh, ngươi đến cùng đã làm việc gì?"

Khi sư huynh muội dây dưa ngươi một câu ta một câu thì đám người Văn Quách Thị cũng chạy tới nơi.

Thấy Tống Bình Bình đã bị Trâu Vân Đình khống chế, nhưng Trâu Vân Đình vẫn còn tại đó lề mề, Văn Quách Thị lập tức có chút không thể kiên nhẫn, đối với người bên cạnh hất đầu ra hiệu một cái, nhỏ giọng nói một câu: "Không thể lưu tiện nhân họ Tống nữa rồi."

Mấy tên hộ vệ đi theo lập tức rịn mồ hôi, cảm giác việc này có phần chơi đùa quá mức rồi, đó thế nhưng là đệ tử thân truyền của trưởng lão Phiền Vô Sầu Thanh Liên sơn - tọa trấn Văn thị.

Phế vật! Văn Quách Thị thầm mắng một tiếng, ánh mắt dừng tại chủy thủ bên hông một người khác, đưa thân ảnh che chắn, thuận tay sờ lên liền rút chủy thủ vào tay, nắm ngược giấu tại trong tay áo rộng thùng thình, đi thẳng về phía sư huynh muội hai người.

"Ngươi dự định xử trí người sư muội này như thế nào?" Văn Quách Thị đến gần, hỏi.

Trâu Vân Đình: "Tự ta sẽ xử lý, không cần ngươi quan tâm."

"Phải không?" Văn Quách Thị cười nhạt, không chút do dự tại phía sau lưng Tống Bình Bình vung ra chủy thủ, hàn quang lóe lên từ trên cắm xuống, sau đó nhanh chóng thối lui.

Tống Bình Bình há to miệng, trừng lớn hai mắt, mặt đầy vẻ khó có thể tin, rất nhanh, trong cổ họng có máu sặc ra.

Hai tay nàng vẫn còn bị sư huynh khống chế, cả người bị tu vi của sư huynh gắt gao trấn giữ.

Trâu Vân Đình cũng trừng lớn hai mắt, bỗng nhiên buông hai tay sư muội ra, đem nàng lật lại nhìn, nhìn thấy được cây chủy thủ cắm ở vị trí tim phía sau lưng sư muội.

Khẩn cấp thối lui, hai tay Văn Quách Thị cũng đang rung động, ả ta cũng là lần đầu tiên làm chuyện chính tay dùng dao sát nhân, cũng là khẩn trương sợ hãi.

Thế nhưng là ả ta không có lựa chọn, ả ta làm sao có khả năng để cho Tống Bình Bình đi ra địa đạo trở lại Văn thị, Trâu Vân Đình nói cái gì mà xa chạy cao bay rồi thả Tống Bình Bình trở về, quả thực là vô nghĩa. Ngươi xa chạy cao bay rồi, ta tại Văn phủ làm sao bây giờ? Ả ta không có khả năng cho phép loại tình huống này xuất hiện, nhân cơ hội quyết đoán hạ độc thủ.

Một đám hộ vệ ở phía sau ả ta cũng sợ ngây người, nữ nhân này vậy mà lại chính tay đâm đệ tử thân truyền của trưởng lão Thanh Liên sơn?

Có lẽ là bởi vì bị sợ hãi, một đám người, từng người thỉnh thoảng có phản ứng run rẩy, kể cả Văn Quách Thị, thỉnh thoảng có dấu hiệu run nhè nhẹ.

Từng người, bất tri bất giác, trần sắc trên mặt đều chậm rãi trở nên có chút quỷ dị.

"Sư huynh…" Trong miệng có máu tuôn ra, Tống Bình Bình phát ra âm thanh mơ hồ không rõ, trong ánh mắt nhìn về phía sư huynh là vô tận bi ai, còn có rất nhiều tiếc nuối.

Mà Trâu Vân Đình lấy ôm nàng thì đầu tiên là mặt đầy khiếp sợ, tiếp đó trong thần sắc khiếp sợ lại trộn lẫn một chút kỳ quái.

Văn Hinh đã là lệ rơi mặt đầy, lắc đầu, miệng há hốc vô thanh rơi lệ, ngay cả một âm thanh bi thương cũng không thể phát ra.

Nàng vô pháp tiếp thu cảnh tượng trước mắt, khi lui về phía sau dưới chân đột đụng phát ra một tiếng leng keng, chính là chuôi kiếm bị vứt bay của Tống Bình Bình.

Ngay cả côn trùng cũng không dám đạp chết, Văn Hinh lại đột nhiên cúi người nhặt kiếm lên, hai tay ôm kiếm mang theo vô tận tuyệt vọng và bi thương xông đi đến, trường kiếm phốc một tiếng, trực tiếp từ dưới sườn Trâu Vân Đình đâm đi vào, mũi kiếm chui ra từ phía bên kia.

Sau khi rút kiếm ra, nàng còn muốn tiếp tục đâm Trâu Vân Đình, nhưng lại bị máu tươi phun ra phun đầy một thân, cả người bị máu tanh phun cho run rẩy một cái, hai tay ôm kiếm đứng tại đó run rẩy không ngừng.

Chương 273: Nghiệp chướng

Bị trúng kiếm nhưng Trâu Vân Đình lại không có phản ứng đau đớn gì, ngay cả Tống Bình Bình gần chết đến nơi rồi nhưng thần sắc cũng chỉ là có nụ cười quỷ dị khó hiểu mà thôi.

"Không nên…" Trong miệng Tống Bình Bình mơ hồ thốt ra hai chữ, là nói cho Văn Hinh nghe, chỉ về phía một kiếm Văn Hinh đâm vào sư huynh của nàng kia.

Văn Hinh nghe không hiểu, cũng không có nghe vào, toàn bộ tâm tình đang ở trong sự dị thường rất lớn.

Sư huynh muội hai người cuối cùng ôm nhau đổ nhào xuống, Tống Bình Bình nửa nằm ở trên người sư huynh.

Trâu Vân Đình cũng đang sặc máu, trên mặt vẫn là nụ cười quỷ dị như trước, muốn bò đứng dậy, thân thể lại không có sức lực, cũng

đang chảy máy rất nhiều, bị Tống Bình Bình đè ép không thể bò đứng lên, lặp lui lặp tới cùng một động tác rướn dậy mà thôi.

Dưới thân sư huynh muội hai người rất nhanh xuất hiện một bãi máu lớn, xùy xùy, dập tắt ánh sáng hai mồi lửa trên mặt đất.

"Không được tới đây, các ngươi không được tới đây!"

Mặt đầy máu, Văn Hinh đột nhiên hô hấp gấp gáp, âm thanh rung động, tay ôm kiếm cũng đang rung động.

Văn Quách Thị với nụ cười quỷ dị trên mặt hướng về phía nàng đi tới, sáu gã hộ vệ cầm mồi lửa bốc cháy trên tay cũng là như thế.

Đối diện với Văn Quách Thị chính tay sát hại Tống Bình Bình, nhìn thấy ả tới gần, Văn Hinh hô hấp càng ngày càng gấp gáp, nàng cũng không có thoái nhượng, cuối cùng nhắm mắt lại dùng sức rút kiếm về trong tay.

Phốc! Trường kiếm xuyên thấu qua lồng ngực Văn Quách Thị, nhưng Văn Quách Thị cũng không có phản ứng đau đớn gì, tiếp tục đi về phía trước.

Hai chân Văn Hinh đã là như nhũn ra, bổ nhào tới đổ xuống, ngã ngồi tại đất.

Mất ổn định, Văn Quách Thị cũng nhào vào trên người nàng, muốn đứng lên, làm cho tư thế như đang bò trên người Văn Hinh vậy.

Văn Hinh giơ hai chân liên tục đạp, nhìn thấy sáu gã hộ vệ kia đã đi tới gần, nàng hoảng sợ nắm chuôi kiếm trên lồng ngực Văn Quách Thị rút ra, ngồi dưới đất, nhắm mắt lại, hai tay vung kiếm chém lung tung một mạch.

Bị mũi kiếm chém tổn thương, sáu gã hộ vệ hoàn toàn không có làm ra bất cứ động tác dừng lại nào, trên mặt hiện ra nét tươi cười si

ngốc cổ quái, tiếp tục đi tới trước, cho dù là vết thương trên đùi đang chảy máu.

Máu tươi đầy tay, tay rất trơn, Văn Hinh sức nắm chặt vốn không mạnh, kiếm thoát tay văng ra ngoài, leng keng đụng tường rơi xuống.

Nàng lại bị Văn Quách Thị leo lên người nàng bò tới đè nằm xuống, vì vậy nàng cũng lập tức xoay người bò đi hai bước, lại nắm kiếm lên, xoay thân quỳ gối, đối với Văn Quách Thị đang nằm váy mình bò đi một kiếm đâm xuống, đâm vào phía sau lưng ả ta.

Rút kiếm, lại một kiếm đâm xuống.

Văn Quách Thị giống như không sợ chết, y nguyên muốn nắm lấy nàng mượn sức đứng lên.

Văn Hinh run rẩy, cả người giống như ngây ngốc, hai tay liều mạng nắm kiếm, quỳ gối ở đó một kiếm lại một kiếm mà đâm xuống.

Đâm tới sau cùng, Văn Quách Thị đã triệt để không còn động tĩnh, nàng vẫn còn đang một kiếm lại một kiếm đâm xuống, giống như giã tỏi.

Thẳng đến hai tay hết sức lực, đã không còn sức lực tiếp tục nhổ kiếm ra, lúc này mới thả người ngã ngồi trên mặt đất.

Sáu gã hộ vệ cầm mồi lửa khập khiễng, cầm theo ánh lửa dần dần đi xa.

Trong vũng máu, sắp tắt thở, Tống Bình Bình nhìn theo, nàng ta tựa hồ đã nhận ra sáu gã hộ vệ dị thường, phát ra giọng nói yếu ớt, "Hinh nhi…"

May là bên trong địa đạo rất yên tĩnh, nếu không sợ là nghe không được.

Một tiếng gọi này, giống như âm thanh của tự nhiên, cũng lập tức làm thức tỉnh Văn Hinh khỏi cơn si ngốc.

Nhưng trước mắt đã không có ánh sáng, chỉ có bóng tôi, Văn Hinh gào to lên, "Bình Bình tỷ." Sau đó sờ soạng thi thể Văn Quách Thị, sờ soạng máu tươi trên mặt đất để bò đi, tìm đến Tống Bình Bình, nắm lấy tay Tống Bình Bình, "Bình Bình tỷ, ngươi chịu đựng, ta tìm người cứu ngươi."

Tống Bình Bình giống như dùng hết toàn bộ sức lực sau cùng phát ra một câu tương đối rõ ràng, "Không nên đi ra ngoài, chờ Chưởng môn…"

Nói còn chưa dứt lời, liền không còn tiếng động.

"Bình Bình tỷ, Bình Bình tỷ…"

Văn Hinh tại trong bóng tối khóc rống lên.

Một lúc sau, nàng đứng lên, rời khỏi khu vực máu tanh, nhưng chính nàng đã mang một thân máu tanh, tại trong bóng tối tìm tòi theo vách đá, dựa vào ký ức lần mò đi tới trước.

Trên mặt đất phía sau còn có động tĩnh kéo dài hơi tàn, Trâu Vân Đình vẫn còn chưa chết.

Tiếp sau đó, nàng nhìn thấy ánh sáng, nhìn thấy được ngọn đèn phía trên bậc thang, ngọn đèn đã sắp tắt.

Nàng như được đại xá, vội vàng, lảo đảo lung lay đi tới, tay run rẩy khêu gợi bấc đèn, lại lần nữa đem ánh đèn cháy sáng lên.

Nàng lại tại vị trí cũ ngồi xuống dựa vào tường, nhìn thấy tay mình đầy máu, vì vậy liền chà lau ở trên người, nhưng trên người cũng khắp nơi là máu, một đôi tay làm thế nào cũng lau không sạch, liền không lau nữa, cảm thấy lạnh, cuộn mình dựa vào tường, mình tự ôm chính mình.

Nàng cũng không có bởi vì sợ hãi mà chạy ra, mà tiếp tục ở tại chỗ này chờ đợi, cũng không thấy mặt mình đầy vết máu có vẻ dữ tợn.

Sáng ngày hôm sau, ngoài đại môn Văn phủ, mấy chục kỵ mã rầm rầm rầm rập xông qua cổng chào, y phục màu xanh tay áo căng gió lao đến, khí thế phi phàm, nhóm người tới trực tiếp xuống ngựa tại ngay cổng vào.

Đám người Phiền Vô Sầu, còn có cả Văn Khôi trong lớp quần áo quấn đầy băng vải, trên mặt còn có dấu roi đều đứng ở ngoài cửa nghênh tiếp, có thể nói là đã đợi từ lâu.

Lão già râu dài cầm đầu diện mạo hiên ngang, cũng là Thanh Liên sơn Chưởng môn Nhiệm Thiên Hàng, nhảy xuống ngựa nhìn nhìn Văn Khôi.

Ông ta nhận biết Văn Khôi, cũng không có hỏi lão tổn thương thế nào, mà trực tiếp hỏi: "Văn Hinh thế nào?"

Văn Khôi: "Không việc gì."

"Dẫn đến gặp ta." Nhiệm Thiên Hàng ném xuống lời nói rồi sải bước đi vào, một đám người phía sau cùng đi theo vào.

Văn Khôi khom người lĩnh mệnh.

Lão không có đi đến Ngọc viên, mà là đi vào chính viện, từ trong thư phòng gia chủ tiến vào trong mật đạo, lão cũng là từ nơi này đưa Văn Hinh vào mật đạo.

Nơi chính viện gia chủ ở lại và Ngọc viên liền nhau, cho nên cách xuất khẩu tại Ngọc viên cũng không xa.

Nhưng lão tại bên trong địa đạo còn là nhìn thấy được thi thể.

Thấy được Văn Quách Thị phía sau cắm kiếm, thấy được phía sau Tống Bình Bình cắm chủy thủ, cũng thấy được Trâu Vân Đình trên

mặt nụ cười quỷ dị nằm ở đó.

Ba người bị chết khiến lão cảm thấy giật mình là một chuyện, then chốt là trong mật đạo hiếm có xuất hiện cách chết loại này, theo lý thuyết là chết rất sạch sẽ, tại sao lại chết máu tanh như thế?

Sự tình có khả năng đã xuất hiện chuyện gì bất ngờ, ngay cả Tống Bình Bình cũng bị chết, lão lập tức trở nên nôn nóng.

Tay quấn băng vải bưng ngọn đèn chiếu chiếu khắp nơi, nhìn thấy trên mặt đất có vết chân máu dựa vào tường rời đi, giống như là vết chân nữ tử, lúc này vội vàng hoang mang rối loạn chạy về phía bố trí Văn Hinh.

Không bao lâu, lão nhìn thấy được Văn Hinh cuộn mình tại trên bậc thang.

Ngọn đèn đã không còn dầu, từ tối hôm qua liền đã không còn, cháy khô rồi. Văn Hinh nhớ lời gia gia, Văn Khôi và Tống Bình Bình dặn dò, không có chạy loạn, không có đi ra ngoài, cho dù sợ hãi, vẫn y nguyên một mình co mình tại trong lòng đất đen kịt này kiên nhẫn chờ đợi.

Cơm canh đặt ở trên bậc thang nàng đã ăn rồi, khi thật sự quá lạnh và rất đói bụng, nàng tại trong bóng tối tìm lấy ăn đi, ăn sạch toàn bộ bánh bao.

Điều kiện sinh hoạt tại Văn thị quá hậu đãi, đời này đây còn là lần đầu tiên nàng ăn cơm canh còn lại, đôi tay tràn đầy vết máu cầm lấy bánh bao trốn tại trong bóng tối chậm rãi gặm ăn.

Một khắc đó nàng nghĩ đến tình hình nuôi dưỡng Tử Long, đói đến lúc Tử Long mở miệng, cũng bởi vậy mà nghĩ đến cái người rất đặc biệt kia, người không cần phải để cho Tử Long chịu đói cũng có thể bảo Tử Long ngoan ngoãn ăn.

Trên tóc, trên mặt, trên y phục, đều là vết máu đã khô, thiếu một chút khiến người không nhận ra.

Văn Khôi thiếu một chút cho rằng nàng đã chết rồi.

Nào ngờ con mắt Văn Hinh nhấp nháy, sau khi nhìn thấy người đến, cũng không có gì kích động, mà cẩn thận từng li từng tí lại yếu yếu mà toát ra một câu nói, "Khôi gia gia, ta đã giết người!"

Nếu không phải nam nữ có khác biệt, Văn Khôi rất muốn vuốt ve an ủi nàng, sốt ruột hỏi: "Tiểu thư, chính ngươi không có việc gì đi?"

Văn Hinh lắc đầu, hai tay lại ôm chặt chính mình, cuộn mình tại chân tường, nhỏ giọng yếu yếu nói: "Ta đã giết chết Nhị nương."

Kỳ thực nói tới nói lui, nàng liền muốn nói một chuyện, hiện tại ta nên làm cái gì bây giờ?

Văn Khôi nửa quỳ tại trước mặt nàng, khẽ khàng an ủi: "Không sao, không sao. Tiểu thư, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

"Ngày hôm qua, khi Bình Bình tỷ đưa đồ ăn tới, sau đó Trâu công tử không biết làm thế nào liền xông vào, hình như là theo dõi tới…"

Văn Hinh sắp xếp lại suy nghĩ rõ ràng, đem toàn bộ sự việc trải qua đâu vào đấy mà kể ra, kể cả cảnh tượng lúc sinh tử máu tanh cũng bình tĩnh nói ra, chỉ là khi nói đến lúc Tống Bình Bình chết, nàng lại rơi lệ, cũng tự ôm mình càng chặt hơn, giọng nói rất nhẹ nhàng.

Sau khi nghe xong, nhìn thấy bộ dáng của nàng, lại so sánh với dáng vẻ của nàng trước đây, Văn Khôi chợt lão lệ tràn mi chảy ra, ngửa mặt lên trời than thở một tiếng, "Lão gia, ngài đây là nghiệp chướng a!"

Lão đột nhiên minh bạch vì sao trước lúc lâm chung Văn Mậu đột nhiên muốn an bài Tống Bình Bình đưa cơm nước, lúc đó cảm thấy rất đột ngột.

Nếu đã muốn cho tiểu thư một mình trốn tại trong bóng tối này, cũng sẽ không cần phải đưa cơm nước gì, Văn phủ còn chuẩn bị không nổi một hai ngày lương khô cơm canh sao? Để cho một người đưa cơm, đã nói rõ là một chuyện dễ dàng bị bộc lộ.

Mặt đầy vết máu, đôi mắt Văn Hinh vụt sáng, sáng trong suốt, nhìn lão, hỏi, "Khôi gia gia, ngươi tại sao cũng bị thương?"

Văn Khôi nhấc tay áo lau lão lệ, cười khổ: "Ta không sao, cũng là ta làm điều thừa, nếu như làm theo những gì lão gia an bài trước lúc lâm chung thì cũng sẽ không phải gánh một thân tổn thương này, ta đây chân chính là tự tìm, còn kém chút làm hỏng việc."

Nhìn thấy được thi thể mấy người, lại nghe kể xong việc đã trải qua, lão đã hiểu rồi, mình đã làm phức tạp sự tình.

Ngay từ đầu không cần phải an bài năm chiếc xe ngựa làm thủ thuật che mắt gì.

Người có ý đồ gây bất lợi đối với tiểu thư là sẽ không công khai đối với tiểu thư làm chuyện xằng bậy, sẽ không xuất hiện tình huống mình lo lắng, tìm được nhập khẩu địa đạo thì thế nào? Hễ là người nào lén lút lẻn vào địa đạo đều phải chết.

Người tiến vào địa đạo tìm đến tiểu thư đều không có khả năng trực tiếp giết chết tiểu thư, tất nhiên sẽ muốn biết chút gì đó, có thời gian này, sự huyền diệu bên trong địa đạo đã đủ để gạt bỏ bất cứ kẻ gây rối nào.

Chuyện hạ độc tại yến hội, lão gia hiển nhiên là đến chết cũng không tin là không có liên quan với người của Thanh Liên sơn.

Tống Bình Bình đưa cơm, kỳ thực chính là mồi nhử mà lão gia an bài, có dụng ý là vì "Thanh quân trắc" tương lai bên cạnh Văn thị tân chủ, có mấy tầng dụng ý.

Lúc đó lão cho rằng trước lúc lão gia lâm chung không thể kịp làm ra an bài thích đáng mới bổ sung một ít thủ đoạn, kết quả hại chính lão, cũng hại thảm tiểu Hồng.

Văn Hinh chợt hỏi: "Khôi gia gia, Nhị nương và Trâu Vân Đình tại sao lại cấu kết với nhau?"

Văn Khôi than thở: "Việc này nói cũng dài, Quách thị và Trâu Vân Đình mấy năm trước đã âm thầm có tư tình với nhau."

"Tư tình?" Văn Hinh kinh ngạc, khó mà tưởng tượng được Trâu Vân Đình làm sao có thể cùng Văn Quách Thị quấn vào một khối, hỏi: "Gia gia có biết không?"

Văn Khôi gật đầu, "Biết rõ, về phần vì sao không xử lý… Lão gia đã nói rồi, không phải không xử lý, mà là không gấp tại nhất thời. Văn thị dựa vào Thanh Liên sơn thu lợi nhiều năm, kỳ thực bên trong Thanh Liên sơn luôn luôn có tạp âm, cũng không có khả năng không có tạp âm, có chút người đương quyền cũng có thế tục tử tôn. Trưởng lão tọa trấn Văn thị duy trì một khoảng cách với Văn thị là quy củ không sai, nhưng mà không thể quá thanh cao, như vậy đối với Văn thị không tốt, Phiền trưởng lão đối với đệ tử của mình quản giáo vô phương, một khi Văn thị cần phải… Tiểu thư, có một số việc rất phức tạp, lão nô nhất thời cũng nói không rõ ràng, trong những thứ tại mật thất lão gia để lại cho ngươi hẳn là có tường thuật."

Chương 274: Quản gia

Nói đến việc này, lão hắn cũng trở nên bối rối.

Hiện tại, từ đủ các loại dấu hiệu cho thấy, chuyện hạ độc rất có khả năng chính là Văn Quách Thị liên thủ với Trâu Vân Đình làm ra.

Nếu như thực sự là hai người này làm, nói khó nghe một chút, lão gia nắm bắt nhược điểm giữ lại không lộ ra để lưu làm dự bị, rất có khả năng đã là tự lấy tảng đá đập vào chân mình.

Vấn đề là, cho dù hai người có gian tình, hiện tại cũng chưa đến thời điểm Văn thị bình thường truyền thừa vị trí gia chủ, đột nhiên làm ra loại chuyện tà đạo tựa như chó cùng rứt giậu này, đó là phải bốc lên bao nguy hiểm lớn cỡ nào?

Nhất là tại khi Văn thị thu được vai trò chủ tế tế thần, thời điểm mà vạn chúng chú mục thì đột nhiên hạ loại sát thủ này, Văn Khôi thật sự nghĩ không ra đôi cẩu nam nữ kia là nghĩ như thế nào, đang rất tốt đột nhiên lại trở nên điên cuồng như thế làm gì, ăn sai thuốc rồi sao?

Văn Hinh lại hỏi: "Nhị bá có biết không?"

Văn Khôi: "Không biết. Lão gia nói, Thanh Liên sơn và Văn thị cũng sẽ không để cho loại chuyện gièm pha này lộ ra ngoài, Nhị gia nếu biết rõ cũng không có chỗ minh oan, đơn giản là giết chết đôi gian phu dâm phụ kia mà thôi, huống hồ vốn là không dự định buông tha, chỉ là định để muộn một chút rồi mới xử tử mà thôi, không cần phải để cho Nhị gia buồn lòng, còn có thể làm cho Văn thị được lợi ích lớn nhất."

Văn Hinh trầm mặc một hồi, hỏi: "Chuyện hạ độc là bọn hắn làm sao?"

Văn Khôi đã cảm giác được sự biến đổi của nàng, với cuộc sống của nàng trước đây thì sẽ không tồn tại chuyện hỏi về phương diện này, trả lời: "Hẳn là vậy, còn cần xác nhận. Bọn họ đã chết rồi, đem người liên quan tới bọn họ khống chế lại, hẳn là rất nhanh là có thể tra ra kết quả, đám người thiếp thân nha hoàn của Quách thị chắc là biết không ít tình hình, khi đi ra ngoài lão nô sẽ trước tiên khống chế bọn họ lại. Tiểu thư, Chưởng môn đã tới rồi, đang chờ ngươi, có lời gì đi ra ngoài rồi nói tiếp đi." Dứt lời cúi người nâng đỡ, nhưng mà

tay lão cũng có thương tích, bị chạm đến chỗ tổn thương khiến đau đớn phải hít vào một hơi.

"Khôi gia gia, không cần nâng, ta không sao." Văn Hinh tự mình đứng lên.

Văn Khôi cầm đèn đi trước, bồi nàng từng bước một đi xuống bậc cấp, không có dẫn nàng đi ra ngoài theo lối ra gần nhất tại Ngọc viên, vẫn là từ thư phòng gia chủ đi ra.

Không đi bao xa, lại nhìn thấy được thi thể trên mặt đất.

Chỉ nhìn Tống Bình Bình một cái, mắt Văn Hinh liền lại lã chã rơi lệ, nhưng không lên tiếng.

Những gì trải qua gần nhất khiến cho nàng đã chảy hết nước mắt của không biết bao nhiêu năm. Đầu tiên là tình yêu chết non, một mình trốn ở phía sau vụng trộm khóc không biết đã bao nhiêu lần. Tiếp đó lại là tình cảnh rất nhiều người một nhà trúng độc ngã lăn chết, còn có cả gia gia cũng chết, bây giờ bằng hữu tốt nhất vì bảo vệ nàng cũng bị người giết chết rồi.

Hơn nữa nàng còn làm ra chuyện mà đời này cũng không dám nghĩ tới, vậy mà chính tay cầm kiếm giết chết hai người.

Một đoạn hành trình tâm trí đột ngột mà đến, khó tả.

"Ai!"

Văn Khôi nhìn nàng một cái, lại nhìn thi thể Tống Bình Bình, cũng là cất tiếng thở dài.

Có chút lời nói lão cũng không tiện nói ra, từ khi Văn Mậu quyết định để cho Tống Bình Bình tới đưa cơm, lão liền biết Tống Bình Bình đã bước một chân vào quỷ môn quan, nếu lần này Văn Quách Thị không giết nàng ta, để cho nàng ta biết rõ bí mật chân chính của Văn thị địa đạo, tương lai có người nào giết chết nàng để diệt khẩu hay không, vậy thì chỉ có trời biết.

Văn Khôi cúi người tại trước thi thể Tống Bình Bình, tháo ra chiếc vòng tay tương tự hổ phách trên cổ tay Tống Bình Bình, than thở: "Tiểu thư, đi thôi, đợi một hồi lão nô sẽ an bài người đến nhặt xác."

Ý nghĩa phía sau những lời này là lại có người sắp chết.

Văn Hinh nhấc tay áo lau lệ, theo lão tiếp tục đi tới trước, nhìn thấy vết chân máu ngổn ngang trên mặt đất, nàng nhớ tới chuyện gì đó, nhắc nhở: "Khôi gia gia, còn có sáu người đi tới phía trước rồi, không biết đã đi đâu."

"Không sao, tiểu thư, người chưa được cho phép mà tự tiện xông vào Văn thị địa đạo thì đều phải chết, bọn họ hẳn là đã biến thành bạch cốt rồi. Đây cũng là nguyên nhân lão gia bảo ngài trốn ở trong địa đạo, nơi đây mới là nơi bảo hộ ngài tốt nhất."

"Đều phải chết?"

"Tiểu thư, nơi này là địa đạo do Văn thị tổ tiên đào ra. Thật lâu trước đây, còn chưa có Cẩm Quốc, phiến thiên địa này còn chưa được nhất thống, các phương chư hầu cắt cứ, thường xuyên có chiến tranh, tùy thời có khả năng gặp phải nguy hiểm, tổ tiên Văn thị đã sớm đào ra cái địa đạo này, mục đích chỉ là vì xây dựng một cái mật đạo thoát hiểm đề phòng vạn nhất.

Về sau lại, căn cứ theo nhu cầu của từng giai đoạn, cái mật đạo này càng xây dựng càng to lớn. Sau đó, vì đề phòng có người phát hiện ra mật đạo, Văn thị tiền bối nghĩ biện pháp cầm tới loại 'Thận kiến' cực kỳ hiếm thấy. Đó là một loại kiến đặc thù, có thể tản ra một loại huyễn độc khí vô sắc vô vị mạnh mẽ, có thể thấm vào thân thể, gọi là 'Thận khí' . Người trúng chiêu, hiếm có thứ gì có thể hóa giải được, sẽ bị dụ dỗ đi đến mẫu tổ của 'Thận kiến', người bị bầy kiến bao phủ không bao lâu liền sẽ bị gặm thành một bộ bạch cốt.

'Thận kiến' được Văn thị tổ tiên dùng một loại biện pháp đặc thù, ước thúc tại phía dưới địa đạo, trên cơ bản chỉ có thể chạy khắp nơi tại phía dưới mặt đất dưới chân chúng ta, 'Thận khí' tản ra lắng đọng trên mặt đất, người xâm nhập vào trong địa đạo di động liền sẽ làm cho 'Thận khí' bị khuấy động bay lên, sau đó liền sẽ bị mê hoặc.

Chiếc vòng tay Tiểu thư đeo trên tay không khác chiếc này lắm, chính là một loại kết tinh lấy từ trong cơ thể Mẫu tổ kiến, đeo ở trên người có thể thanh khiếu an thần trừ tà, có thể hóa giải hiệu ứng mê huyễn mà 'Thận khí' gây ra. Những thứ này, lão gia hẳn là đều có ghi chép lại trong mật thất."

Văn Hinh trầm mặc, đã ý thức được biện pháp Văn thị mật đạo đề phòng ngoại nhân phát hiện, đó chính là đem toàn bộ người xâm nhập đều giết chết!

"Tiểu thư, một hồi nếu Nhiệm Chưởng môn có hỏi ngài đi đâu thì ngài không cần phải nói ra sự việc trong địa đạo, ngài cứ nói là ngài một mực trốn ở trong mật thất phía sau thư phòng, cái gì cũng không biết, còn lại một ít việc vặt vãnh thì lão nô sẽ xử lý tốt."

Sau khi hai người đi ra khỏi thư phòng gia chủ, Văn Khôi lập tức an bài nha hoàn hầu hạ Văn Hinh rửa ráy, cũng không vội vã đi gặp Thanh Liên sơn Chưởng môn.

Đợi khi lão lại lần nữa xuất hiện tại tiểu viện nhà chính của mình thì mấy tên chủ sự thủ hạ tâm phúc đã đứng sắp hàng ở phía dưới bậc

thang nơi cửa chính, từng người đứng khoanh tay, chính là những người mắt mở trừng trừng nhìn lão bị bắt đi lúc trước.

Văn Khôi đứng ở trên bậc thang dưới mái hiên quét mắt nhìn mấy người một cái, chính thức tuyên bố: "Tam tiểu thư, là lão gia lúc sinh tiền cùng Thanh Liên sơn Chưởng môn cùng chung chỉ định làm tân gia chủ Văn thị gia tộc!"

Lời này vừa nói ra, mấy tên nam tử đều kinh ngạc ngẩng đầu, Tam tiểu thư? Để cho một nữ nhân trẻ tuổi không rành thế sự làm Văn thị gia chủ?

Văn Khôi: "Không cần hoài nghi, Thanh Liên sơn Chưởng môn sau đó sẽ tuyên bố công khai. Những kẻ cùng theo Chi thứ hai bên kia hoạt động sôi nổi đều đã nhìn rõ chưa?"

Nam tử cầm đầu đứng chính giữa chắp tay đáp: "Bên trong cùng bên ngoài phủ Văn thị, mỗi ngành nghề nhảy ra đều đã phát hiện, đã toàn bộ đưa vào danh sách."

Văn Khôi: "Văn thị nhà lớn nghiệp lớn, dễ dàng tích bụi, tân gia chủ sắp thượng vị, cũng đến lúc nên quét dọn rồi. Dựa theo danh sách dọn dẹp sạch sẽ đi, cần bắt thì bắt, phải xử lý thì xử lý, trong mỗi nghề có tạo thành chỗ trống chức vị thì lại liệt kê thành danh sách báo cho ta. Người bên cạnh Quách thị cũng vậy, bắt lại, nhất là thân tín, không để sót kẻ nào, toàn bộ bắt lại, cần người sống!"

"Vâng." Nam tử cầm đầu chắp tay lĩnh mệnh.

"Thời gian lâu dài, quy củ bị buông lỏng, cũng nên làm chặt lên rồi." Văn Khôi nhấc tay, nhìn băng vải trên ngón tay đứt của mình, "Tên gia hỏa này, sau khi bắt lại, móc mắt rút lưỡi, chém đứt tứ chi, bỏ vào trong lu, giành cho hắn một gian trong địa lao ở lại lâu dài. Nói cho hắn biết, lương tháng của hắn vẫn như thường phát cho vợ con hắn, bảo hắn nỗ lực cho tốt, hắn còn sống, vợ con hắn sẽ sống, hắn chết, vợ con hắn liền sẽ đi đoàn tụ cùng hắn." Tay quấn băng vải vung lên, "Đi thôi, dọn dẹp!"

"Vâng!" Mấy tên nam tử đồng thời chắp tay lĩnh mệnh, ngay lập tức xoay người sải bước rời đi, làm theo phận sự của mình.

Rất nhanh, ngoài Văn phủ đột nhiên xuất hiện mấy trăm nhân thủ, phân biệt tiến vào từ bốn cổng Văn phủ, rất nhanh liền đem bên trong Văn phủ khuấy đảo cho gà bay chó sủa, nhân tâm hoảng sợ.

Tây tạp viện, bên trong Tạp sự phòng, Phùng Trường Điển ngồi trong phòng tựa ở trên ghế uống trà, một tay nắm một quyển sách chậm rãi lật xem, dáng vẻ nhàn nhã thong dong.

Lưu Quý thủ tại cửa vào, úp sấp nơi khung cửa, lộ ra nửa cái đầu cẩn thận từng li từng tí mà nhìn ra bên ngoài, nhìn những người cầm vũ khí kai lui tới, thỉnh thoảng nhìn thấy có người bị bắt áp giải đi, đều là người quen thuộc.

Gã nuốt nuốt khan nước bọt, quay đầu chạy về bên cạnh bàn, khẩn trương vô cùng nói: "Quản sự, hình như bắt rất nhiều người, giống như tùy thời sẽ tới bên này, ngài có phải hay không cũng đi bái kiến tổng quản một lần, đem sự tình giải thích một chút?"

Phùng Trường Điển ngẩng đầu, kỳ quái hỏi: "Giải thích cái gì?"

Lưu Quý: "Lúc trước Chi thứ hai bày ra tư thế gia chủ tới đây sai khiến, chúng ta cũng đã nghe bên kia…"

Phùng Trường Điển nghe xong không cho là đúng, tiếp tục uống trà đọc sách giết thời gian, "Không quản Chi thứ hai phân phó, hay là quản gia phân phó, thành thành thật thật làm việc là được rồi. Tuổi còn trẻ, cứt chó cũng không hiểu, tự cho là đúng, nghĩ vớ vẩn, đừng có suy nghĩ chọn phe phái. Không nên tiếp tục ở nơi này, trong mắt không có công việc sao? Đi ra ngoài nhìn xem, nơi này lộn xộn, chỗ nào dơ thì lập tức gọi người đi quét dọn sạch sẽ đi, làm tốt công việc trong phận sự của mình, khu vực do Tây tạp viện chăm sóc không thể nhìn thấy bẩn thỉu rối loạn, đây gọi là thể diện của Văn thị!"

"Bây giờ?" Lưu Quý vẻ mặt thấp thỏm, nhìn nhìn bên ngoài, "Quản sự, hiện tại bên ngoài đao quang kiếm ảnh, còn là chờ chút đi."

"Nhìn ngươi một bộ chưa thấy qua việc đời kìa, bây giờ, lập tức, đi làm việc!" Phùng Trường Điển nắm lên một quyển tập trên bàn nhằm đầu đập đến, đập cho Lưu Quý chạy trối chết rời đi, mà chính hắn thì dựa vào lưng ghế, gác hai chân lên, tiếp tục uống trà đọc sách thảnh thơi.

Trước di thể Văn Mậu yên tĩnh nằm đó, Thanh Liên sơn Chưởng môn Nhiệm Thiên Hàng hai tay ôm tại trước bụng, lặng im.

Nhúng người cùng đi theo, đều tại trước di thể, đồng thời nghe Phiền Vô Sầu báo cho biết toàn bộ những gì xảy ra.

Sau khi nghe xong, mọi người thổn thức cảm khái không thôi, đều đồng cảm với Văn Mậu, không nghĩ tới lại rơi vào loại kết quả này, một gia đình lớn lại chết thảm như vậy.

Nhiệm Thiên Hàng đột nhiên hỏi: "Văn Khôi xảy ra chuyện gì, bảo hắn dẫn một người tới đây, tại sao đến hiện tại còn chưa thấy bóng người?"

Nơi đây vừa mới phái người đi hỏi thì bên ngoài lập tức có người Văn Khôi đã chuẩn bị sẵn từ lâu chạy tới đây trả lời, "Tam tiểu thư né tránh hai ngày, người rất dơ bẩn, sợ thất lễ tại trước mặt Chưởng môn, không thể không hơi chuẩn bị một chút, còn thỉnh Chưởng môn thứ tội!"

Lúc này, bên ngoài chợt lác đác có tiếng đánh nhau truyền đến, một đám người Thanh Liên sơn nhanh chóng quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa, không biết xảy ra chuyện gì.

Có đệ tử Thanh Liên sơn trú Văn thị rất nhanh chạy tới, bẩm báo: "Chưởng môn, Văn Khôi đột nhiên triệu tập nhân thủ tại bên trong phủ tiến hành trắng trợn bắt giữ."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, có người hừ nói: "Văn Khôi này làm cái gì vậy, sớm không làm, muộn không làm, làm cho chúng ta nhìn sao?"

Nhiệm Thiên Hàng trái lại nghiêng đầu hỏi Phiền Vô Sầu, "Sau khi sự việc xảy ra, Văn Khôi tùy ý để cho người bắt không có làm ra bất cứ phản kháng gì sao?"

Phiền Vô Sầu: "Không có, còn bị tra tấn tàn bạo khắp người tổn thương, còn là khi ta nhận được thư Chưởng môn mới từ trong lao đưa đi ra."

"Xem ra là nên nhảy đều đã nhảy ra ngoài." Nhiệm Thiên Hàng chắp tay phía sau, quay đầu lại nhìn một chút di thể nằm yên tĩnh, "Ngươi thật đúng là tìm được một quản gia tốt."

Trong lúc nói chuyện, bên ngoài có người tiến vào viện, Văn Hinh đã tới rồi.

Văn Khôi đi sau một bước, thúc thủ bồi tại một bên đi theo tới.

Chương 275: Đưa mắt thấy không quen, đều là địch

Bên trong Linh đường rất nhiều người, nhìn có vẻ lộn xộn, có thể nghi ngờ bất kính với người chết.

Tuy rằng Thanh Liên sơn cảm thấy mình cao hơn Văn thị một bậc, nhưng Nhiệm Thiên Hàng vẫn là chủ động trước đi ra ngoài, ra cửa đứng ở trên bậc thang thượng, người cùng đi ra theo chia ra đứng hai bên, toàn bộ thanh y trường bào.

Dưới ánh mắt mọi người, Văn Hinh chầm chậm đi tới, thanh tịnh, áo trắng để tang, dừng lại dưới bậc thang, hành lễ, nói: "Văn Hinh bái

kiến Chưởng môn, bái kiến chư vị cao nhân."

Toàn bộ quá trình bình tĩnh không sợ hãi, nhìn không thấy tâm tình có bất cứ dao động gì, âm thanh cũng rất bình tĩnh.

Thanh Liên sơn Chưởng môn Nhiệm Thiên Hàng sau khi tỉ mỉ quan sát cũng đã nhận ra, lúc trước khi Văn Mậu dẫn theo cháu gái của mình lên núi nói là muốn đem vị trí gia chủ truyền cho người cháu gái này thì Nhiệm Thiên Hàng cảm thấy vô nghĩa, cảm thấy lời vui đùa này không khỏi quá mức.

Văn Mậu tự có cách giải thích, một trong số đó tự nhiên là để cho Nhiệm Thiên Hàng tự mình quan sát, cho nên lúc trước đối với Văn Hinh, Nhiệm Thiên Hàng là có khắc sâu ấn tượng.

Nhớ kỹ lúc đó, là một cô nương duyên dáng yêu kiều, lịch sự nhã nhặn còn dễ dàng đỏ mặt.

Lúc này nhìn đến, so sánh với người trong ấn tượng thì đã tựa như là hai người, cảm giác về thị giác đem tới cho ông ta sự bất ngờ rất lớn.

Không phải nói ông ta, ngay cả Phiền Vô Sầu Phiền trưởng lão bình thường vẫn có tiếp xúc với Văn Hinh giờ cũng rất kinh ngạc, cảm giác thấy giống như cô nương này đột nhiên thay đổi thành một người khác, bình tĩnh trước nay chưa từng có.

Không biết rằng bản thân Văn Hinh cũng không biết mình nên làm như thế nào khi đối diện với bọn họ, không biết nên như thế nào đối diện với tất cả điều này.

Lúc trước, chìm đắm tại trong bi thương, chìm đắm tại trong sự khẩn trương và thấp thỏm, chìm đắm tại trong sợ hãi, chìm đắm tại trong cảnh máu tanh khi chính tay mình giết người, chìm đắm tại trong bóng tối lạnh lẽo, cô độc chờ đợi thời gian dài, lúc đó nàng hết sức hi vọng có một người có thể xuất hiện, có thể che chở nàng, có thể đem nàng giải thoát.

Con thuyền tưởng tượng không thể chở người, khổ hải vô biên, người không giỏi bơi quay đầu nhìn không thấy bến bờ, các loại cảm xúc tiêu cực đem nàng nhấn chìm xuống.

Bị các loại cảm xúc tiêu cực xung đột giày vò, bây giờ di thể gia gia vẫn còn tại bên trong phòng, bảo nàng làm sao đối diện với những người trước mắt này?

Trông thấy bọn họ sẽ khẩn trương sao? Trông thấy bọn họ sẽ sợ hãi sao? Hay là hi vọng nàng trông thấy bọn họ thì vẫn sẽ xấu hổ như trước?

Cũng không còn như vậy nữa, đã trải qua sự tàn khốc lúc trước, đã có thời khắc bình tĩnh như trước mắt để đối diện tất cả, liền trở về lại không được, vĩnh viễn cũng sẽ không còn tại trước mặt bọn họ sẽ giống như một tiểu cô nương cúi đầu xấu hổ nữa rồi!

Đương nhiên, trên mặt nàng vẫn khó mà che giấu được nét uể oải và tiều tụy, hai ngày hai đêm không chưa được nghỉ ngơi cho tốt, cũng là lần đầu tiên nàng trải qua trong cuộc đời này.

Cực độ uể oải có thể làm chết lặng những cảm xúc tiêu cực của nàng.

Ánh mặt Nhiệm Thiên Hàng dừng tại tín vật gia chủ trên trên tay nàng, trầm ngâm!

Chuyện tới ập lên đầu, ông ta vẫn còn có điểm do dự, thật sự sẽ đem Văn thị to như vậy giao vào trong tay một cô nương trẻ tuổi như vậy sao?

Chính vào lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh nhao nhao, thiếu gia chi thứ hai khoác áo tang đi tới, Văn Ngôn Thượng và Văn Ngôn Bình cùng dắt tay nhau xông đến.

Hai huynh đệ qua chắp tay chào gặp đám người Nhiệm Thiên Hàng trên bậc thang, sau đó lập tức xoay người chỉ trích Văn Hinh và Văn

Khôi.

"Mẫu thân ta từ đêm qua đến bây giờ hoàn toàn không có tin tức, đang rất tốt tại sao lại đột nhiên biến mất?"

"Không thấy mẫu thân ta nữa, Hinh nhi ngươi lại đột nhiên xuất hiện, bây giờ Văn tổng quản lại bắt đầu đối với người chi thứ hai ta trắng trợn bắt giữ, nếu như nói các ngươi không có âm mưu, chỉ sợ ngay cả lão thiên gia cũng không tin."

"Nói, các ngươi đem mẫu thân ta đi đâu rồi?"

"Chưởng môn đại nhân, thỉnh ngài làm chủ cho Văn thị chúng ta a!"

Huynh đệ hai người có thể nói khi biết thì đã muộn, sau khi trúng độc, tại trong một đoạn thời gian đều không có ý thức được cái gì, về sau lại được hạ nhân nịnh bợ, lại nhìn thế cục mới hiểu được, hai huynh đệ bọn họ vậy mà lại trở thành hai người thừa kế duy nhất của Văn thị. Đây là điều mà bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ đến, trước đây còn cho rằng là sự cạnh tranh giữa phụ thân bọn hắn và đại bá, nào ngờ đột nhiên lại xuất hiện chuyện cách đời truyền thừa, từ bầu trời rớt xuống một chiếc bánh lớn nện lên đầu bọn họ.

Giữa lúc hai huynh đệ đang còn suy nghĩ cạnh tranh như thế nào, huynh đệ tương tàn còn chưa có bắt đầu thì đột nhiên lại biến thiên rồi, không thấy lão nương nữa, một trận bắt giữ trắng trợn nhằm vào chi thứ hai bắt cũng bắt đầu.

Đương nhiên, không đến lúc chưa tất yếu, hai người bọn họ vẫn còn là chủ nhân, Văn Khôi cũng không tiện ngang nhiên lấy hạ phạm thượng.

Chi thứ hai có người trước lúc bị bắt thi đưa ra chủ ý với hai người, nói Văn Khôi quản lý Văn thị nhiều năm, thế lực quá lớn, không phải bọn họ có thể chống đỡ, cũng may pháp giá Thanh Liên sơn Chưởng môn đã tới, chỉ Thanh Liên sơn có thể khắc chế Văn Khôi, bảo bọn họ nhanh chóng tới, vì vậy mới có một màn này.

Những người Thanh Liên sơn, nhìn một màn trước mắt, thần sắc khác nhau.

Làm chủ? Nhiệm Thiên Hàng không có làm chủ, trái lại thần tình nhạt nhẽo quan sát phản ứng của Văn Hinh, đợi cho huynh đệ Văn thị cầu xin một lúc sau, mới nhàn nhạt nói một câu, "Việc nhà của Văn thị, nếu không tất yếu, Thanh Liên sơn sẽ không tham dự, đây là quy củ duy trì không thay đổi."

Lời này vừa nói ra, Văn Ngôn Thượng quỳ xuống ngay tại chỗ, kêu rên nói: "Chưởng môn, Văn thị nhiều năm như vậy, người ở trong trong ngoài ngoài đa số đều là qua tay Văn Khôi, nếu như lão có tâm tồn ác ý, tất nhiên khi chủ phạm thượng, bọn ta sợ là sẽ chết không có chỗ chôn."

Văn Khôi thấy Văn Hinh yên lặng đứng ở đó không nói lời nào, cuối cùng nhịn không được lên tiếng, "Nhị vị thiếu gia, không nên náo loạn, Tam tiểu thư là lão gia lúc còn sống chỉ định làm người thừa kế gia chủ, tất cả tự có Tam tiểu thư định đoạt."

Về phần tin tức Văn Quách Thị bị chết, bên phía lão tạm thời còn chưa có dự định công bố, tạm thời thất tung thì thất tung đi.

Nàng là người thừa kế gia chủ? Hai huynh đệ ngây ngẩn cả người.

Chưa bao giờ từng nghĩ tới người muội tử này có thể là đối thủ cạnh tranh của bọn hắn, cảm giác việc này so với việc hai người bọn hắn đột nhiên trở thành người thừa kế gia chủ còn càng không có khả năng, cảm giác nằm mơ cũng không có khả năng.

Văn Ngôn Bình lập tức giận dữ, "Hinh nhi là một nữ nhi, sắp gả ra ngoài, có thể nào trở thành gia chủ Văn thị, quả thực là một trò đùa cực lớn!"

Văn Ngôn Thượng giận dữ chỉ tới, "Văn Khôi, ngươi đã lộ rõ mưu mô hiểm ác, rõ ràng là ngươi muốn kèm Hinh nhi để nắm giữ toàn bộ Văn thị." Tiếp đó lại hướng Nhiệm Thiên Hàng chắp tay cầu xin,

"Nhiệm chưởng Môn, ngài cũng đã nhìn thấy rồi đó, Văn thị đã đến thời điểm sinh tử tồn vong, Thanh Liên sơn không thể ngồi xem a!"

Văn Khôi cũng đôi mắt trông mong nhìn Nhiệm Thiên Hàng, hi vọng Nhiệm Thiên Hàng có thể thông báo sự thật, nói ra việc Văn Hinh cũng là được Thanh Liên sơn tán thành làm người thừa kế Văn thị.

Nhưng mà Nhiệm Thiên Hàng duy trì trầm mặc, vẫn không nói ra đáp án lão muốn nghe, chỉ nhàn nhạt quan sát phản ứng của Văn Hinh.

Văn Ngôn Bình đột nhiên lôi kéo tay áo của huynh đệ mình, chỉ về phía trên tay Văn Hinh, Văn Ngôn Thượng thuận thế nhìn qua, nhìn thấy được cái giới chỉ đại biểu cho địa vị gia chủ Văn thị mà Văn Mậu trường kỳ đeo.

Bỗng nhiên, Văn Ngôn Thượng đang quỳ đột nhiên đứng dậy, lao thẳng tới Văn Hinh, bắt lấy tay Văn Hinh muốn cướp giật chiếc nhẫn kia.

Thấy huynh đệ nhà mình muốn đoạt được tín vật gia chủ, Văn Ngôn Bình lập tức cũng nôn nóng, cũng lập tức xông đến, gia nhập tranh đoạt.

Văn Hinh lập tức cũng gấp gáp, không phải bởi vì vị trí gia chủ mà là đây là di vật gia gia giao cho nàng trước lúc lâm chung, vô ý thức nắm chặt tay muốn bảo vệ nó.

Ba!

Một cái bạt vang dội.

Văn Hinh theo tiếng ngã xuống đất, buông tay ra, giới chỉ đã mất đi, rơi tại trên tay hai huynh đệ đang tranh đoạt, trên mặt nàng rất nhanh xuất hiện dấu vết một cái bàn tay.

Phiền Vô Sầu cau mày, tiến lên một bước, muốn nói, Nhiệm chưởng Môn ở một bên lại hơi nhấc tay cản lão ta lại, ra hiệu để mặc.

Văn Khôi nhanh chóng quỳ một gối xuống tại bên người nâng đỡ Văn Hinh, âm thanh đau đớn nói: "Tiểu thư, ngài là gia chủ, ngài là người đưa quyết định, là hi vọng cái nhà này tiếp tục loạn, hay là hi vọng cái nhà này khôi phục bình tĩnh, muốn như thế nào, đám người lão nô đều đang đợi một câu nói của ngài!"

Hai huynh đệ đang chụp lấy cánh tay nhau phân cao thấp, một người cảm thấy mình lấy được thì chính là của mình, một người khác cảm thấy mình là huynh trưởng, theo lý nên quy về mình.

Đám người Thanh Liên sơn chân chính là đang xem một trận trò cười việc xấu trong nhà.

Đứng lên, Văn Hinh nhìn một màn này, lại nhìn nhìn một đám ngoại nhân xem náo nhiệt, ánh mắt dừng tại bên trong linh đường, xuyên qua khe hở giữa đám người nhìn thấy được di thể gia gia, cuối cùng mở miệng, "Đừng cho bọn họ quấy rầy gia gia an bình."

"Vâng." Văn Khôi liên tục gật đầu, quay đầu lại ngoắc tay đạo: "Bắt lấy người gây náo loạn linh đường!"

Không còn cách nào, dù cho lão là quản gia, cũng chỉ là một hạ nhân, không có đạo lý lão làm chủ thay chủ nhân, huống hồ còn có nhiều ngoại nhân như vậy đang nhìn.

Hộ vệ giữ nhà ở gần đây lập tức xông lên như ong vỡ tổ, ngay tại chỗ đem huynh đệ hai người ấn đè ra đất rồi cưỡng ép kéo đi.

"Văn Khôi…" Văn Ngôn Bình gấp đến độ âm thanh gào thét, nhưng còn chưa có nói xong, liền bị người đưa tay bịt miệng lại.

Đều là những người trước đây Văn Mậu hạ lệnh liền lập tức chấp hành theo, động tác dứt khoát lưu loát, bảo ngươi yên tĩnh, ngươi phải thành thành thật thật yên tĩnh thì tốt rồi.

Giới chỉ đại biểu cho tín vật gia chủ Văn thị cũng lấy lại từ trên tay hai người, Văn Khôi đưa chiếc tay quấn quít băng vải nhận lấy, lại hai tay đưa trả cho Văn Hinh.

Văn Hinh chậm rãi cầm lại, chậm rãi đeo lại vào trên ngón cái, trên gương mặt vẫn còn đau đớn nóng rát.

Nhiệm Thiên Hàng từng bước một đi xuống bậc thang, trực tiếp đi qua bên cạnh Văn Hinh, không làm gì, thậm chí không đưa mắt nhìn Văn Hinh, cứ như vậy rời đi, rời linh đường đi về khu vực Thanh Liên sơn đệ tử đóng quân.

Một đám nhân viên Thanh Liên sơn cũng như thế, vung vẩy tay áo bào mà rời đi.

Văn Khôi nhìn Nhiệm Thiên Hàng rời đi, muốn nói lại thôi, rất muốn nhắc nhở ông ta, hẳn là nên tuyên bố tiểu thư làm Văn thị gia chủ.

Chỉ có vị này đại biểu Thanh Liên sơn chính thức mở miệng mới có thể chân chính dẹp được nội loạn trong Văn thị, bằng không chỉ sẽ càng ngày càng loạn, đến lúc đó trong Văn thị nhảy ra chỉ sợ cũng không chỉ là hai huynh đệ Văn Ngôn Thượng nữa rồi.

Nhưng mà loại chuyện này, với thân phận của lão còn không có tư cách bức Nhiệm Thiên Hàng bày tỏ thái độ.

Thái độ của Nhiệm Thiên Hàng khiến cho lão cũng bắt đầu thấy thấp thỏm.

Linh đường trong nháy mắt liền trở nên yên tĩnh.

Văn Hinh mang theo dấu bàn tay trên mặt tiến vào linh đường, lẳng lặng nhìn di thể an tường của gia gia.

Sau khi tiến vào, Văn Khôi không thể không ở bên nhắc nhở: "Tiểu thư, ngài cần phải suy nghĩ kỹ một chút, trước lúc lão gia lâm chung có phải đã giao phó Văn thị cho ngài hay không?

Tiểu thư, lời lão gia nói trước lúc lâm chung, bảo ngài không nên trách ông ấy, không phải là không có nguyên nhân.

Ngài không bị cuốn vào chuyện này thì thôi, bây giờ ngài đã bị cuốn vào, để một nữ nhân sắp gả ra ngoài trở thành gia chủ Văn thị, toàn bộ Văn thị trên dưới là rất khó tiếp thu.

Đồng thời, mỗi bàng chi trong toàn bộ Văn thị cũng nhìn thấy được cơ hội thay vào một chi này của lão gia, xoay chuyển tương tự tại trong lịch sử Văn thị đã không chỉ xảy ra một lần. Đối diện với lợi ích thật lớn như thế, dù cho hai huynh đệ chi thứ hai không nhảy ra, toàn tộc Văn thị cũng chắc chắn sẽ công kích ngài.

Nói lão gia truyền ngôi cho ngài, bọn họ không tin. Nếu như thừa nhận lão gia không có truyền ngôi cho ngài, đó chính là ngài nói dối. Không quản như thế nào, tộc nhân Văn thị đều sẽ không bỏ qua cho ngài, không quản người nào cười đến sau cùng, đều nhất định sẽ nắm chắc kết quả, là sẽ không để cho sự tình tương tự có khả năng xuất hiện lại, nhất định sẽ đẩy ngài vào chỗ chết.

Tiểu thư, Văn thị tuy là nhà của ngài, nhưng ngài tại Văn thị thật sự không có chỗ dựa nữa rồi, bây giờ là mắt nhìn không thấy thân, đều là là địch.

Ngài đứng tại vị trí này, nếu như không có thể dừng chân, nếu không thể đứng vững tại Văn thị, thì chưa nói tới việc khó nói về kết quả của ngài, toàn bộ bên trong gia tộc Văn thị cũng sẽ đại loạn, ngài thật sự muốn đem sự phó thác của lão gia biến thành như vậy sao?”

Chương 276: Giải thích

Đưa mắt thấy không quen, đều là địch?

Những lời này khiến Văn Hinh chấn động, trên mặt vẫn còn đau rát.

Những lời Văn Khôi nói lúc trước dù có nhiều đến đâu cũng không có khiến cho nàng chấn động mãnh liệt bằng một câu nói này.

"Tiểu thư, lão nô lớn tuổi rồi, không ở tại bên người ngài quá lâu. Phía sau Văn thị còn có Thanh Liên sơn, lão nô hiện tại nói mấy câu, người phía dưới có lẽ còn có thể nghe một chút, thời gian lâu dài, nhân tâm ủng hộ hay phản đối quyết định thành bại, thế nếu như không tại phía bên chúng ta thì những nhân thủ lão gia sử dụng lúc sinh tiền kia sớm muộn cũng sẽ dần dần rời xa, lời lão nô nói sớm muộn cũng sẽ không có tác dụng."

Văn Hinh nhìn khuôn mặt an tường của Văn Mậu, "Ta làm không được."

Văn Khôi: "Tiểu thư, trên đời đa số sự tình không có tuyệt đối, vừa phức tạp lại đơn giản, chỉ cần dựa theo ý ngài cho là đúng để đi làm là được…"

Mệt rồi, nghỉ ngơi.

Hai ngày hai đêm không chợp mắt, cuối cùng Văn Hinh mờ mịt thiếp đi, một giấc ngủ này liền ngủ đến bầu trời đen kịt.

Văn Khôi không quấy rầy nàng, biết nàng đang rất cần một trận nghỉ ngơi, biết rõ nàng cần phải có đầy đủ sức lực để lần nữa đối diện và tiếp nhận tất cả chuyện này.

Người của Thanh Liên sơn cũng không có quấy rầy, Nhiệm Thiên Hàng căn bản không hỏi chút gì, cứ ở tại trong khu vườn nơi Thanh Liên sơn đóng quân đứng nhìn, giống như chuyện tại Văn thị thật sự không có quan hệ gì với bọn họ vậy.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, phía sau sự bình tĩnh có lẽ đang chuẩn bị cái gì đó.

Âm thầm cảm thấy kinh nghi còn có cả Phiền Vô Sầu, hai đệ tử của lão ta cũng không thấy rồi…

Khi Văn Hinh lần nữa tỉnh lại, lại đi tới linh đường, Văn Mậu đã được chính thức liệm vào trong quan tài.

Văn Hinh chậm rãi quỳ gối trước linh cửu, đối diện linh cữu, nước mắt xém chút nữa lại chảy ra, thì thào lẩm bẩm: "Gia gia, Hinh nhi nhất định tận lực làm tốt, ngài ở trên trời có linh thiêng nhất định phải phù hộ Hinh nhi."

Lúc này Văn Khôi cũng chạy tới nơi, việc thẩm vấn nhân viên liên quan chi thứ hai đã có kết quả, đưa kết quả cho Văn Hinh xem.

Thiếp thân nha hoàn của Văn Quách Thị miệng thực sự cứng, đối diện với cực hình vẫn một mực gánh chịu, khi Văn Khôi biết được liền đem thi thể Văn Quách Thị tới bày ra trước mặt nàng ta, rồi cho thêm điều kiện rộng rãi, lúc đó nha hoàn kia mới sụp đổ, cuối cùng cái gì cũng khai hết ra.

Đã mất đi trụ cột, trời đã sụp, không còn có hi vọng, người phía dưới là rất khó chống lại được.

Cơ bản xác nhận được độc thủ phía sau màn hạ độc tại yến tiệc đêm tối đó chính là Văn Quách Thị, sở dĩ có thể thành công là bởi vì có sự hiệp trợ của Trâu Vân Đình đem tới tác dụng rất lớn.

Về việc Văn Quách Thị và Trâu Vân Đình thông gian, nha hoàn mặc dù không tận mắt xác nhận, nhưng cũng có thể dựa vào suy đoán để xác nhận, bởi vì bình thường nàng ta đảm nhiệm nhân vật kết nối.

Về chuyện gian tình này, kỳ thực Văn Khôi nắm chứng cứ trong tay còn nhiều hơn cả nha hoàn.

Nguồn gốc độc vật cơ bản cũng có thể xác định được là đến từ Tần Quyết, nhưng mà nha hoàn cũng không có tận mắt trông thấy Tần

Quyết và Văn Quách Thị qua lại, Tần Quyết có lưu lại đường lui, khi gặp mặt Văn Quách Thị thì đã dịch dung. Lúc song phương gặp mặt thì cũng không có ngoại nhân tại đó, chỉ có hai người Tần Quyết và Văn Quách Thị.

Về phần Văn Quách Thị vì sao đột nhiên muốn hạ độc thủ như vậy, bản thân nha hoàn cũng không rõ ràng, chỉ là cảm giác thấy gần đây trạng thái tinh thần Văn Quách Thị rất không bình thường.

Theo lời nha hoàn nói, đã lấy được lời khai, bằng chứng chửa những người tham gia có liên quan, thí dụ như người được phái đi khách sạn truyền tin cho Tần Quyết.

Toàn nhà gia gia vậy mà là bị con dâu của mình hạ độc thủ, Văn Hinh muốn kiên cường hơn một ít như vẫn không nhịn được rơi lệ xuống.

Văn Khôi ở bên nói: "Tiểu thư, những lời chứng này, lão nô cảm thấy không thích hợp công khai ra, vẫn nên thu hồi lại mới tốt. Nếu thật sự công khai ra, đệ tử của Phiền trưởng lão vậy mà lại tham dự vào chuyện diệt môn Văn thị, Phiền trưởng lão ước thúc đệ tử không tốt, khó từ trách nhiệm, sợ là sẽ bị môn quy liên lụy. Bây giờ thái độ của Thanh Liên sơn đối với việc tiểu thư chấp chưởng Văn thị vần còn chưa rõ ràng, chúng ta cần Phiền trưởng lão hỗ trợ nói chuyện, còn có một đoạn thời gian trong tương lai, tiểu thư phải đối diện với rất nhiều chuyện, e rằng cũng sẽ không thuận lợi, cho nên không ngại lén lút đưa cho Phiền trưởng lão xem."

Văn Hinh nhấc tay áo gạt lệ, nhìn linh cữu của gia gia, tại trong loại chuyện này, nàng hiếm thấy mà lắc lắc đầu, hiếm thấy mà trên mặt biểu đạt thái độ của mình, trong thần thái thậm chí có nét bi phẫn, "Trâu Vân Đình tham dự mưu hại gia gia ta, hại chết cả nhà Văn thị ta hơn năm mươi người, Phiền trưởng lão khó từ trách nhiệm! Văn thị hàm oan không được giải, còn phải giấu giếm giúp hắn, nào có thể có cái lý này?"

Ai! Văn Khôi trong lòng thầm than, phát hiện thật đúng là tâm tính thanh niên nhân, lúc này khuyên nhủ: "Tiểu thư, náo loạn quá cứng với trưởng lão Thanh Liên sơn tọa trấn Văn thị, thật sự không thích hợp."

Văn Hinh thái độ kiên quyết, "Thanh Liên sơn trông coi tự trộm, tội không thể tha, phải chịu trách nhiệm tương ứng, để cảnh cáo hậu nhân không thể tái phạm! Khôi gia gia, ngài không phải đã nói cho ta, chỉ cần ta cảm thấy đúng thì có thể làm sao?"

Văn Khôi á khẩu không trả lời được, bị một câu nói sau cùng của nàng chặn kín miệng.

Văn Hinh lại nói: "Sau khi đưa đi thể Bình Bình tỷ ra thì phải hậu táng!"

"A?" Văn Khôi kinh hãi, nhanh chóng khuyên nhủ: "Tiểu thư, trăm triệu không thể, hậu táng tất nhiên sẽ hưng sư động chúng, đến lúc đó làm sao có thể giải thích được cái chết của Tống Bình Bình với Thanh Liên sơn? Mật đạo trong lòng đất của Văn thị e rằng sẽ bị bộc lộ."

Văn Hinh: "Khôi gia gia, ta đã nói ta thật sự làm gia chủ không được, nếu như quả thật do ta làm gia chủ, ta chắc chắn hậu táng Bình Bình tỷ. Chuyện xấu giữa Trâu Vân Đình và Văn Quách Thị bị công khai ra, Bình Bình tỷ cùng lúc biến mất không thể tự biện luận thuần khiết, e rằng sẽ bị làm sai lệch làm bẩn. Bình Bình tỷ vì hộ ta mà chết, ta há có thể để cho nàng bị oan ức? Nếu như ta làm chủ, tất nhiên hậu táng!

Phía dưới Văn phủ có địa đạo, rất có thể thoải mái nói cho Thanh Liên sơn biết, nhưng nói rõ ràng ra cho biết, nơi đó là mật địa của Văn thị, đối với bên ngoài giữ bí mật không thể tuyên bố, đệ tử Thanh Liên sơn cũng không thể tự tiện xông vào. Khôi gia gia, Hinh nhi là không hiểu chuyện, Hinh nhi cũng không minh bạch, lẽ nào thiết lập quy củ không tốt hơn lén lút sao?

Khôi gia gia, Hinh nhi thật là không rõ, Văn thị ta sừng sững nghìn năm, lẽ nào thật sự chỉ là dựa vào mật đạo trong lòng đất không thể công khai hay sao? Nếu như Văn thị không ngừng vươn lên, không có mật đạo thì có sao chứ? Văn thị nếu như vô năng, nếu như không tự cường, có trăm nghìn cái mật đạo lại có tác dụng gì?

Khôi gia gia, ngài cũng từng nói, trong lịch sử Văn thị, vị trí gia chủ từng mấy lần đổi sang bàng chi, một chi chúng ta đây cũng từng là bàng chi của Văn thị, bình thường mà nói Văn thị kỳ thực từ lâu đã bại vong rất nhiều lần. Có thể thấy, mật đạo cũng không thể bảo toàn Văn thị, chân chính bảo toàn Văn thị chính là người!"

Văn Khôi lại lần nữa bị nói cho á khẩu không trả lời được, chân chính là không lời chống đỡ.

Thấy nàng lại dời ra kiểu nói 'Làm gia chủ không được ', lão đành phải khom người nói: "Vậy thì làm theo ý của tiểu thư."

Sau khi đã quyết định như thế, một ít chuyện trái lại dễ làm hơn.

Người nhà mẹ đẻ của Văn Quách Thị đã đến rồi, người tới là huynh trưởng của ả ta, nghe nói muội muội mình bị thất tung, liền khí thế rào rạt dẫn người đi đến, muốn vì muội muội đòi lời giải thích.

Văn Hinh tự mình đứng ra, ung dung đợi gặp, bảo người đem hai người Văn Ngôn Thượng và Văn Ngôn Bình cùng mang đến.

Hai người vừa nhìn thấy cậu đã tới, lập tức kêu gào uất ức, chỉ vào mặt mũi Văn Hinh và Văn Khôi mắng xối xả, muốn Quách thị gia tộc phái bên cậu làm chủ cho mình.

Văn Hinh lại bảo người đem thiếp thân nha hoàn của Văn Quách Thị dẫn đến, sau đó đem lời chứng và chứng cứ liên quan giao cho bọn họ nhìn xem, để cho Quách gia nhìn xem muội muội của mình đã làm ra chuyện gì, để cho hai vị ca ca chi thứ hai nhìn xem mẫu thân của mình đã làm ra chuyện tốt gì.

Cùng người khác yêu đương vụng trộm, còn hạ độc mưu hại Văn thị tộc trưởng cùng hơn năm mươi người trên dưới, ngay cả trượng phu, nữ nhi và ngoại tôn của mình cũng không có buông tha.

Sau khi dò hỏi và xác định, hai huynh đệ chi thứ hai có thể nói là đầu đầy mồ hôi lạnh, người cậu Quách gia cũng vô cùng lo sợ.

Chỉ dựa vào chuyện mưu hại Văn thị tộc trưởng đã là chuyện cực lớn, Quách gia còn chạy tới đây, là đồng mưu sao?

Chỉ với một chuyện cùng người yêu vụng trộm mưu hại chồng, liền sẽ đối với gia tộc nhà mẹ đẻ gây ra ảnh hưởng rất lớn về danh dự, một khi truyền ra ngoài, về sau nhữ nhi Quách gia gả đi ra ngoài đều sẽ bị người chỉ trỏ.

Quách gia đại ca vấn tội không thành, chuyển thành muốn lấy lại của hồi môn của muội muội, dù sao năm đó vì để gả muội muội vào Văn thị được phong phong quang quang, Quách thị gia tộc tại trên chuyện của hồi môn của nữ nhi không muốn để người xem thường, thế nhưng là hạ đủ vốn gốc.

Văn Hinh đại biểu Văn thị đưa ra quyết định, của hồi môn của Văn Quách Thị sung nhập vào Văn thị, cũng tịch thu toàn bộ tài sản của chi thứ hai, đem chi thứ hai biếm thành Văn thị bàng chi, sau đó chuyển giao của hồi môn của Văn Quách Thị cho hai huynh đệ chi thứ hai, để cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Ngoại nhân không biết tình huống như thế nào, đám người Thanh Liên sơn Chưởng môn đứng ngoài quan sát cũng chỉ thấy một đám người Quách thị khí thế rào rạt xông tới, lại xám xịt rời đi.

Trước mắt, gia sự bên trong Văn thị, Thanh Liên sơn Chưởng môn còn ngồi lại được, tiếp sau đó phong ba đến từ ngoại giới không ngừng tập kích bắt đầu khiến Nhiệm Thiên Hàng cũng chịu không nổi, Bích Hải Thuyền Hành nhằm vào Văn thị chèn ép bắt đầu khiến cho Văn thị cảm thấy đau đầu, việc này trực tiếp liên quan đến lợi ích căn bản của toàn bộ Thanh Liên sơn.

Toàn bộ mạng lưới kinh doanh của Văn thị trong nháy mắt cảm nhận được áp lực cực lớn, phần áp lực này cũng phản hồi đến trên người Văn Hinh, sự việc kéo theo nhau mà đến gần như không cho nàng bất cứ cơ hội thở dốc lấy hơi nào, có thể nói là không lưu tình chút nào mà đánh tan trạng thái sinh hoạt trước đây của nàng.

Lúc này, Nhiệm Thiên Hàng gọi người của Văn thị muốn nói rõ, đầu tiên tối thiểu phải biết được là chuyện gì xảy ra?

Văn Hinh và Văn Khôi đồng thời tới.

Chuyện về Bích Hải Thuyền Hành trước đó đặt ở một bên, tại Văn Hinh thể hiện, Văn Khôi trước tiên đem sự việc Văn phủ tao ngộ kịch biến nói rõ ra cho Thanh Liên sơn biết.

Xem hết toàn bộ chứng cứ, kiểm chứng tình huống, Chưởng môn Thanh Liên sơn mặt đen lại, một đống lời chứng trực tiếp vỗ vào trên người Phiền Vô Sầu, "Phiền trưởng lão, ngươi không phải tìm không được đồ đệ của mình sao? Tự mình nhìn xem đi!"

Phiền Vô Sầu không hiểu ra sao, lúc này lật xem, những người có tư cách tới gần khác cũng vây quanh xung quanh vươn đầu nhìn nội dung trên giấy.

Không bao lâu sau, gương mặt Phiền Vô Sầu liền biến màu như gan heo, nuốt khan nước bọt, "Điều này sao có thể?"

Người ở xung quanh sau khi nhìn xem thì sắc mặt cũng âm trầm.

Văn Khôi: "Phiền trưởng lão nếu như cảm thấy lời thông báo của Văn thị có vấn đề gì, về sau có thể tùy tiện xác minh nghiệm chứng. Hiện tại trước nói về chuyện Bích Hải Thuyền hành đã, việc Bích Hải Thuyền hành làm ra lần này, cùng với chuyện Tần Quyết kia làm, xét đến cùng là cùng vì một chuyện, đều là tới vì Thám Hoa lang kia…" Lúc này lão đem chuyện hai nhóm người lục tục tìm tới cửa nói ra.

Nghe xong tình huống, mọi người Thanh Liên sơn một trận rộ lên.

Có người trầm giọng nói: "Nói cách khác, Thanh Liên sơn cùng lúc đối điện với Xích Lan các và Bích Hải Thuyền Hành?"

"Các chủ Xích Lan các, đó từng là tình nhân của Yêu giới đại thánh, động đến Xích Lan các, chỉ sợ sau này người của Yêu giới đều sẽ đối với Thanh Liên sơn chúng ta phân biệt đối xử."

"Phía sau Bích Hải Thuyền Hành chính là Ân quốc hoàng gia, nháo lật mặt, càng thêm phiền phức."

"Văn thị các ngươi làm chuyện quỷ gì, đang rất tốt đụng chạm đến Thám Hoa lang kia làm gì? Đó là kẻ dám ở hoàng thành vứt quan mà đi, ngay cả mặt mũi của hoàng đế cũng không cho, nghe nói còn giết chết tướng thủ thành tại kinh thành, loại người này phải lộn xộn cỡ nào a? Nghe nói còn đắc tội đệ tử thân truyền của Địa Mẫu! Rước loại người này vào cửa, không phải là tự tìm phiền phức sao? Hiện tại hay rồi, ngay cả Thanh Liên sơn đều phải bị các ngươi liên lụy vào."

Chương 277: Bán đứng

Đối diện chúng nhân Thanh Liên sơn dồn dập nghị luận, còn có ngoài sáng trong tối chỉ trích, Văn Hinh xem như đã nhìn ra được, vô luận là đối diện Xích Lan các hay là Bích Hải Thuyền Hành thì Thanh Liên sơn cũng không có sức lực đi đối diện.

Nàng vốn là nữ tử yếu đuối, nguyên nhân vì sinh ra tại Văn thị, tại trong lòng nàng, hình tượng Thanh Liên sơn luôn luôn rất cao to, rất cường đại.

Nhưng mà lần này, khi nàng chân chính đứng ở trước mặt những người này, tại thời điểm chân chính cùng những người này cùng nhau gặp phải sự tình, nàng mới phát hiện được, những người này

cũng không có cường đại giống như nàng tưởng tượng, cũng có một mặt giống như người thường vậy.

Nàng lẳng lặng nhìn các loại sắc mặt ở trước mắt, tất cả đều nhét vào đáy mắt.

Nhiệm Thiên Hàng nhìn Phiền Vô Sầu ở bên cạnh sắc mặt vẫn rất khó nhìn như trước, chuyện Xích Lan các và Bích Hải Thuyền Hành tìm tới cửa, lúc trước Phiền Vô Sầu đã có nói cho ông ta.

Bởi vì một ít lo lắng, Phiền Vô Sầu chỉ âm thầm báo cho số ít mấy người cầm đầu như ông ta biết, chưa có tuyên bố cho mọi người.

Sau khi nghe một hồi ý kiến của mọi người, Nhiệm Thiên Hàng nhấc tay ra hiệu ngừng làm ầm ĩ lộn xộn, lên tiếng hỏi: "Vì sao bọn họ phải truy tra hướng đi của Thám Hoa lang?"

Văn Khôi: "Không rõ ràng lắm, bọn họ không nói."

Một người tại đây nói: "Nghe nói Ân quốc công chúa thả ra lời nói, muốn gả cho Thám Hoa lang, Bích Hải Thuyền Hành không phải là định đem Thám Hoa lang bắt đi Ân quốc làm phò mã đi?"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí nghiêm trọng tại hiện trường trở nên có chút khôi hài.

Văn Hinh hơi giật giật khóe miệng.

"Chớ khôi hài, Bích Hải Thuyền Hành muốn tìm Phò mã, lẽ nào Xích Lan các cũng muốn tìm nam nhân hay sao?"

"Chưởng môn, việc này sợ là không đơn giản như vậy, Xích Lan các và Bích Hải Thuyền Hành đều nhìn chăm chú về phía Thám Hoa lang, sợ là có ý đồ khác."

Nhiệm Thiên Hàng vuốt râu, hỏi tiếp: "Nơi bọn họ muốn tìm là nơi nào?"

Văn Khôi lắc đầu: "Không biết."

"Không biết?" Nhiệm Thiên Hàng cau mày, "Nếu không biết, trong lòng họ Tần kia không có cơ sở lại có thể mạo muội hạ độc thủ như vậy, thật cho rằng Thanh Liên sơn ta là để trưng bày hay sao?"

Văn Khôi: "Khi Thám Hoa lang sắp chia tay thì đã tiến vào 'Văn Xu các' của Văn thị một chuyến, không biết đang tìm cái gì, sau đó lão gia có đi đến 'Văn Xu các', hẳn là tra ra được Thám Hoa lang đang tìm cái gì, chỉ là không cho lão nô biết."

Nhiệm Thiên Hàng như có đăm chiêu, "Nói cách khác, bên trong Văn Xu các có thể tìm đến đáp án."

"Có thể tìm đến đáp án thì tốt, về sau có thể chậm rãi điều tra. Vấn đề hiện tại là người của Xích Lan các tham dự vào việc mưu sát Văn thị gia chủ, giết chết người của chúng ta, lẽ nào Thanh Liên sơn chúng ta phải làm như chưa có chuyện gì phát sinh sao?"

Chợt có người quăng ra một cái vấn đề sắc bén như thế, có lẽ đó là vấn đề rất nhiều người đều không muốn đi đối diện.

Hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Sau đó có người biểu thị bất đồng ý kiến, "Lời khai mọi người đều đã thấy được, vấn đề là chúng ta cũng không có chứng cứ, khi Tần Quyết và Văn Quách Thị chạm mặt không người nào nhìn thấy hình dáng, chứng nhân duy nhất là Văn Quách Thị cũng đã chết, chết không còn đối chứng."

Hai loại ý kiến, không có kịch liệt va chạm, yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Nhiệm Thiên Hàng đang ngồi ngay ngắn lại đứng lên, trầm giọng nói: "Có một số việc không cần phải chứng cứ, quan trọng là thái độ, Xích Lan các khinh người quá đáng, Thanh Liên sơn ta há có thể ngồi yên? Lấy danh nghĩa Thanh Liên sơn truyền tin tới Xích Lan các, muốn Xích Lan các cho một lời giải thích!"

Thái độ mọi người ba phải, thế nào cũng được, phản ứng không lớn.

Lúc này, vẫn luôn lẳng lặng lắng nghe, Văn Hinh đột nhiên lên tiếng, "Nhiệm chưởng Môn, Thanh Liên sơn có thể không can dự vào việc này hay không?"

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất tề nhìn chăm chú về phía nàng, vốn chỉ coi nàng là bày biện, không nghĩ tới nàng sẽ tại trong trường hợp này bày tỏ thái độ.

Không phải nói bọn họ, ngay cả Văn Khôi cũng có chút bất ngờ, không phải đã nói là giao cho Thanh Liên sơn đi xử lý sao? Như vậy, vô luận kết quả như thế nào đều là quyết định do Thanh Liên sơn làm ra.

Nhiệm Thiên Hàng a một tiếng, hỏi, "Ngươi muốn như thế nào?"

Văn Hinh môi nhấp nhấp, tại trong trường hợp này biểu đạt ý nghĩ trong lòng mình, nhất là ý nghĩ trọng đại đại biểu cho toàn bộ Văn thị, nàng ít nhiều vẫn là có chút không tự tin, nhưng cuối cùng vẫn cố lấy dũng khí nói: "Gác lại ân oán, dẹp loạn tranh chấp, trước tiên đem Văn thị kéo ra trận phong ba này, tránh để cho càng lún càng sâu, đợi sau khi Văn thị không còn gì phải quan tâm rồi hãy ung dung thương nghị cũng không muộn."

Mọi người nghe vậy ánh mắt đều lấp lánh, ngôn từ của cô nương trẻ tuổi này có thể giúp bọn họ xốc dậy tinh thần.

Nhiệm Thiên Hàng hỏi tiếp: "Ngươi muốn làm thế nào gác lại tranh chấp?"

Văn Hinh: "Tra ra địa phương bọn họ muốn tìm, chỉ cần Bích Hải Thuyền Hành đình chỉ quấy rầu và chèn ép đối với cửa hàng các nơi của Văn thị, Văn thị liền đem địa chỉ báo cho biết. Cũng không cần dây dưa cùng Xích Lan các, cho bọn hắn địa chỉ mà bọn hắn muốn, để bọn họ đi đi."

Mọi người sửng sốt.

Có người muốn hỏi, cừu nhân sát hại Văn thị tộc trưởng, ngươi cứ như vậy buông tha sao?

Nhưng chung quy là không có hỏi ra miệng.

Có người nói: "Chiếu theo lời ngươi nói như vậy, chúng ta không khác đang bán đứng Thám Hoa lang, chúng ta không biết tình huống như thế nào, chông chừng sẽ hại chết Thám Hoa lang. Văn Hinh, ngươi nhưng có biết, thế lực phía sau Thám Hoa lang cũng không phải ngồi không, bán đứng như vậy thích hợp sao?"

Văn Hinh lẳng lặng đứng đó nói ra: "Văn thị không biết bọn họ đang làm cái gì."

Có người còn muốn nhắc nhở, Nhiệm Thiên Hàng lại nhấc tay đình chỉ, nhìn chằm chằm vào nàng ngưng mắt nhìn một hồi, từ từ nói: "Tần Quyết hại chết gia gia ngươi, ngươi xác định ngươi muốn làm ra quyết định như thế?"

Trong đầu Văn Hinh hiện lên hình ảnh giọng nói và dáng điệu nụ cười của gia gia, cũng hiện ra cảnh tượng ôm hôn tràn đầy cảm xúc mạnh mẽ tại trong thư phòng ngày đó, sự nóng bỏng như muốn hòa tan thể xác và tinh thần đó, đến nay ký ức hãy còn mới mẻ. Nàng có thể cảm giác được, nàng là thích hắn, nhưng nàng vô pháp tiếp thu được hành vi lừa dối của hắn!

Lúc đó nếu như thật sự bỏ trốn cùng hắn, nếu như thật sự rời đi cùng hắn, có lẽ Văn thị liền sẽ không xuất hiện trận hạo kiếp này?

Trong lòng nàng nghĩ như thế, tựa hồ lại trở về thời khắc hai người bốn mắt đối diện nhau kia, trong mắt nàng mơ hồ ngấn lệ, nhưng vẫn là kiên cường mỗi chữ mỗi câu nói ra: "Ta muốn trước tiên bảo đảm Văn thị!"

Giờ phút này, mọi người tựa hồ từ trong tư thái nhu nhược của nàng nhìn thấy được một loại lực lượng khó giải thích.

Nhiệm Thiên Hàng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, chính thức đối với mọi người tuyên bố: "Nếu chính Văn thị đều đã có thể lấy đại cục làm trọng gác lại cừu hận, Thanh Liên sơn ta còn có thể có gì không thể nhẫn nhịn chịu nhục? Vậy thì trước hết thoát thân khỏi trong phong ba, sau khi không còn gì cần phải đếm xỉa đến thì lại ung dung thương nghị!"

"Vâng!"

Chúng nhân Thanh Liên sơn đồng thời chắp tay lĩnh mệnh, ý kiến xem như đã được thống nhất rồi.

Văn thị chủ tớ hai người liền xin cáo lui.

Sau khi rời đi khu vực đám tu sĩ tụ tập, Văn Khôi nhịn không được hỏi ra nghi hoặc trong lòng, "Tiểu thư, Nhiệm chưởng Môn nếu đã quyết định muốn đòi Xích Lan các giải thích, vì sao ngài phải ngăn cản?"

Trong mắt Văn Hinh có bi thương, "Ngay cả lời ta kiến nghị mà bọn họ cũng không dám phản đối! Làm cứng, nếu bọn họ làm không tốt, tựa như lúc trước chỉ trích, sai đều là của chúng ta."

Văn Khôi trong nháy mắt liền hiểu rõ thâm ý trong lời nói, trông chờ Thanh Liên sơn báo thù cho gia gia là không trông cậy được, như vậy thì quay trở lại lời nàng nói lúc trước, trước tiên bảo đảm Văn thị!

Văn Xu các, tọa lạc giữa sân vườn to rộng.

Văn Khôi ở tại trước đại môn gõ cửa, Văn Hinh ở bên, Nhiệm Thiên Hàng cũng dẫn theo hai người cùng đến.

Cửa mở, trong cổng, thiếu niên nhìn nhìn xung quanh bên ngoài, thấy là Văn Khôi tự mình tới, không nói nhiều, trực tiếp mở cửa.

Mọi người đi vào, cổng lại đóng.

Dưới mái hiên cửa vào Văn Xu các, trên một cái ghế nằm, lão già hành vi phóng đãng kia y nguyên nằm ở trên ghế thảnh thơi lật xem sách.

Một thiếu niên khác như trước ở bên pha trà, nhìn thấy có người đến, thiếu niên cũng không có phản ứng gì, vô lễ cũng tập mãi thành thói quen.

Văn Khôi dẫn dắt mọi người đi đến, sau đó chắp tay nói: "Văn lão, tân nhậm gia chủ tới gặp ngài."

Đối với lời nói này, Nhiệm Thiên Hàng từ chối cho ý kiến.

Văn lão dời ánh mắt khỏi quyển sách trước mắt, không chú ý những người khác, ánh mắt trực tiếp dừng tại trên người Văn Hinh.

Văn Hinh hành lễ, "Văn lão."

Văn Khôi lại chỉ vào Nhiệm Thiên Hàng giới thiệu, "Vị này chính là Thanh Liên sơn Chưởng môn."

Văn lão liếc liếc mắt mà thôi, như trước nằm đó không động, cũng không có ý đứng dậy, trực tiếp hỏi Văn Khôi, "Tới nhiều người như vậy, có việc?"

Không phải nói lão, ngay cả thiếu niên pha trà đều ngồi ở đ1o không chút động lòng, chuyên tâm làm việc của mình.

Hai kẻ đi theo Nhiệm Thiên Hàng thì tức giận lão nhi này vô lễ, một người quở trách: "Cuồng đồ lớn mật, dám vô lễ đối với Chưởng môn!"

Văn lão mắt lạnh qua loa nghiêng liếc một cái, tiếp tục hỏi Văn Khôi, "Chuyện gì?"

Văn Khôi bối rối, người bị không nhìn tới càng thêm giận dữ tím mặt.

Nhiệm Thiên Hàng trái lại đưa tay ngăn cản lại, "Được rồi."

Đây là tới có việc muốn dò xét, không cần phải làm phức tạp, ông ta cũng đã sớm nghe nói qua, người khốn tại chỗ này trông coi tàng thư các ngoại trừ Văn thị gia chủ ra, không nghe bất cứ kẻ nào sai bảo.

Lúc này Văn Khôi mới chính thức hỏi: "Văn lão, ngày đó Thám Hoa lang tiến vào Văn Xu các, ngươi nhưng có biết tìm cái gì hay không?"

Văn lão không trả lời, nhìn về phía Văn Hinh, hỏi: "Ngươi muốn biết?"

Văn Hinh gật đầu, "Đúng vậy."

Văn lão lúc này mới nằm đó chậm rì đáp: "Đang tìm một địa danh, một địa phương gọi là 'Thạch Cơ Loan'. Vì tìm được địa phương này, hắn lật xem rất nhiều Địa phương chí…" Tình hướng lúc đó, tại trong miệng lão nói ra nghe êm tai, biết rõ thì liền nói, dáng vẻ muốn nói rõ ràng để sớm kết thúc.

Rõ ràng minh bạch nói hết ra, để cho mọi người biết rõ lão chỉ biết rõ những thứ này, mọi người tự nhiên cũng liền không có gì để hỏi, sau đó cũng liền cáo từ rời đi.

Khách nhân đã rời đi, Văn lão lại ôm sách nhìn.

Thiếu niên ở một bên pha trà, toát ra một câu, "Sư phụ, là nữ gia chủ đầu tiên trong lịch sử Văn thị gia tộc sao? Gia chủ thật trẻ tuổi."

Văn lão cầm sách đặt lên ngực, nhìn cổng viện đóng lại, "Ai!" Nhẹ nhàng thở dài một tiếng…

Đã rõ chuyện gì xảy ra, Văn thị và Thanh Liên sơn lập tức làm an bài.

Trước tiên phái người đi gặp Hữu Lăng La bị giam giữ, nói ra điều kiện giao dịch, chỉ cần Bích Hải Thuyền Hành đảm bảo và sau khi đình chỉ quấy rầy Văn thị, Văn thị liền cho biết nơi đến của Thám Hoa lang. Đây cũng chính là mục đích mà Hữu Lăng La triển khai tạo áp lực đối với Văn thị, tự nhiên là đáp ứng liền.

Bên kia, đem một nhóm người Tần Quyết bị giam giữ thả ra, lấy hướng đi của Thám Hoa lang đổi lấy Tần Quyết dùng danh nghĩa Xích Lan các thiết lập giấy cam đoan, đảm bảo về sau không tiếp tục quấy rầy Văn thị. Tần Quyết vốn còn muốn Văn thị vận dụng lực lượng liên quan đi đến Thạch Cơ Loan hỗ trợ tìm người, nhưng bị Văn thị cự tuyệt.

Hai ngày sau khi Tần Quyết ly khai, Hữu Lăng La lại lần nữa đăng môn Văn phủ, lão ta đã thực hiện hứa hẹn, tới bảo Văn thị thực hiện hứa hẹn là một chuyện, đồng thời cũng muốn gặp mặt Văn Hinh.

Chuyện Văn thị gặp nạn, lão đương nhiên cũng đã biết được, hiếu kỳ Văn Mậu tại sao lại truyền ngôi cho một cô nương không rành thế sự.

Khách và chủ gặp mặt một phen nói chuyện với nhau, Hữu Lăng La gặp được người, cũng chiếm được tin tức mình muốn biết, vội vã truy tung mục tiêu, không muốn ở lâu.

Khi chủ nhân đứng dậy đưa tiễn thì Văn Hinh chợt lên tiếng nói: "Lăng la tiên sinh, có chuyện chớ có trách Văn thị ta không có nhắc nhở, Xích Lan các tới một người tên là Tần Quyết, tại hai ngày trước đã lấy được nơi Thám Hoa lang đi đến. Hắn lấy danh nghĩa Xích Lan các tạo áp lực, Văn thị ta có sự khó xử của Văn thị ta, người nào

đều không muốn đắc tội, cũng không muốn bất công với bất cứ một phương nào, mong rằng tiên sinh không lấy làm phiền lòng."

Lời này vừa nói ra, ở một bên, mí mắt Thanh Liên sơn Chưởng môn nhịn không được nhảy nhảy, trái tim cũng nhịn không được cũng đập mạnh một cái, bất động thanh sắc mà liếc mắt nhìn về phía nữ tử lịch sự nhã nhặn nhìn như nhu nhược kia, phát hiện trán nàng trơn bóng, đôi mắt sáng kiên định hữu thần.

Chương 278: Lễ tang

Văn Khôi đi tại bên cạnh sau đó cũng kịp phản ứng lại, con mắt nháy nháy, cũng âm thầm nhìn về phía Văn Hinh, so với cô nương hơi chút là đỏ mặt trong ấn tượng kia thì quả thật có phần không giống nữa rồi, dù cho lão vẫn luôn một mực ở tại bên cạnh nhìn lớn lên.

"Xích Lan các Tần Quyết? Hai ngày trước…"

Hữu Lăng La bị tin tức này làm cho ngây ngẩn cả người, nhưng cũng không tính là bất ngờ, tin tức Thám Hoa lang ở tại đây được công khai ra, còn có người khác tìm tới cũng là chuyện trong tình trong lý, sau khi hơi thì thầm nhắc nhở ghi nhớ thì trong lòng trở nên sốt ruột, sợ bị nhanh chân đến trước, vội vã chắp tay cảm tạ liền cáo từ rời đi.

Quản gia Văn Khôi tiến đến tiễn khách, khi tiễn khách xong đi trở về, trên đường gặp được Thanh Liên sơn Chưởng môn Nhiệm Thiên Hàng.

Lão gặp mặt hành lễ, Nhiệm Thiên Hàng lại trầm ngâm không nói, người trước nhìn người sau, không biết có ý gì.

Một lúc lâu sau, Nhiệm Thiên Hàng mới nói: "Ngày mai hạ táng, Văn thị tộc nhân đều đã được thông báo tới đi?"

Văn Khôi: "Đều đã được thông báo rồi, mỗi chi nhánh đại khái đều sẽ phái đại biểu tới, ở gần thì đã đến rồi, còn có một số đang tại trên đường."

Nhiệm Thiên Hàng lại trầm mặc, sau đó từ từ nói: "Khi các chi nhánh tộc nhân Văn thị đến nơi, ta sẽ đại biểu Thanh Liên sơn chính thức tuyên bố Văn Hinh làm đương đại gia chủ Văn thị được Thanh Liên sơn tán thành, các ngươi có sự chuẩn bị về tâm lý đi, chuẩn bị sẵn sàng đi!"

Văn Khôi ngẩn ra, ngay lập tức rất vui chắp tay nói: "Vâng, lập tức bắt tay vào chuẩn bị, chuẩn bị xong sẽ sớm báo cho Chưởng môn biết."

Nhiệm Thiên Hàng ừ một tiếng, sau đó trực tiếp xoay người bước đi.

Văn Khôi khom người đưa tiễn, có thể nói là khom người đến đất, khi sống lưng thẳng lên lại thì đã hưng phấn tới nỗi mặt đầy ửng hồng.

Vốn còn lo lắng ngày mai sau tang sự thì làm sao bây giờ, đến lúc đó Văn thị tộc nhân tụ tập tất nhiên sẽ hỏi về việc kế thừa gia chủ, để cho một người nữ tử tuổi trẻ làm chủ, tất nhiên sẽ nổ tung, cũng tất nhiên sẽ đưa tới mãnh liệt phản đối, nếu Thanh Liên sơn tỏ thái độ ngay tại trước mặt mọi người, vậy thì tất cả đều sẽ được dẹp loạn.

Lúc trước thái độ của Thanh Liên sơn vẫn luôn không rõ ràng, làm cho lão cực kỳ lo lắng, lẽ nào thật sự phải đi tới một bước mà lão gia đã nói lúc sinh tiền, có cao thủ xuất hiện đưa tiểu thư tới Vũ Văn gia tộc tị nạn, cho đến kết thúc cuộc đời này?

Một tảng đá ở trong lòng được dỡ bỏ rồi.

Tin vui! Lúc này lão nhanh chóng chạy đi báo tin vui cho Văn Hinh.

Nha hoàn tiểu Hồng nghe tin thì cao hứng đến nổi nhảy dựng lên hoan hô, Văn Hinh trái lại là không dao động không sợ hãi, trong nhà còn đặt đó hơn mười cái thi thể cần được hạ táng, nàng thật sự là cao hứng không nổi.

Những thi thể nữ nhi, con rể cùng các cháu của Văn thị, đều đã được người của bên thông gia đem đi, nữ nhi gả ra ngoài cũng đã trở thành người của nhà người khác, sau khi chết cần được táng tại nhà người khác.

Loại trừ nguyên nhân về những phương diện này, tiểu Hồng phát hiện thấy tiểu thư của mình đã thay đổi, không chỉ là trên mặt không còn nét tươi cười, tựa hồ cũng đã không còn sắc mặt gì, làm cho nàng ta có lúc cũng sẽ cảm thấy lời mình nói tại trước mặt tiểu thư có phải là quá ngây thơ rồi hay không.

Đối diện với tin vui, Văn Hinh chỉ dặn dò một chuyện, dọn nhà!

Nàng lần này làm việc mình đáng phải làm, muốn trực tiếp vào ở chính viện.

Văn Khôi lập tức an bài nhân thủ, đem tất cả vật phẩm tại Ngọc viên chuyển đến.

Bên trong thư phòng Gia chủ, sau khi được bố trí lại, Văn Hinh tự mình đi vào xem xét, nhìn xem còn có thứ gì cần phải chuẩn bị nữa hay không.

Vòng vòng vèo vèo, ánh mắt chạm đến một cái ống kim loại trên giá sách, khơi gợi lên tâm tư, nàng đưa tay cầm xuống, mở nắp rút ra hai trang giấy ở bên trong.

Mở ra xem qua nội dung bên trên, sau đó đem bức chữ của Thám Hoa lang mà Văn Ngôn An lúc sinh tiền dùng số tiền lớn mua về tới đưa cho tiểu Hồng, dặn dò: "Giao cho Khôi gia gia, bảo ông ấy dựa

theo lời gia gia dặn dò lúc sinh tiền, đóng khung treo vào trong Văn Xu các đi."

"Vâng." Tiểu Hồng hai tay nâng đồ rời đi.

Văn Hinh lại mở ra một bức chữ khác trên tay, nhìn xem, là bức luyện chữ do Dữu Khánh viết khi tại Tạp vật viện, trên mặt hiện lên thần sắc phức tạp không biết nên bỏ hay giữ, cuối cùng cuốn lại, đưa một đầu vào trên ngọn lửa đèn, thắp cháy rồi ném vào bên trong chậu than, tận mắt nhìn thấy nó cháy thành tro tàn.

Không có ở lâu tại bên trong thư phòng, nàng hiện tại rất bận rộn, mỗi ngày phải xử lý rất nhiều sự tình, cũng cần học tập rất nhiều chuyện.

Hiện nay vấn đề lớn nhất cần phải đối mặt chính là các vị trí phụ trách các công việc bị trống sau khi thực hiện thanh trừ trong Văn thị, cần phải bố trí lại nhân thủ, mỗi ngày Văn Khôi đều vẫn giảng giải cho nàng các loại tình huống liên quan, nhân viên, khoản mục, cơ cấu thương nghiệp vân vân, đều là thứ nàng cần tiếp xúc học tập, thậm chí là phải dứt khoát đưa ra quyết định.

Toàn bộ thể xác và tinh thần nàng đã từ một thế giới này triệt để bước vào một thế giới khác…

Ngày hôm sau, trong trong ngoài ngoài Văn phủ phướn trắng như mây, tang sự hết sức trọng thể.

Đại biểu tộc nhân Văn thị từ các phương tập hợp, đại biểu các ngành nghề khác nhau tập hợp, bạn bè kinh doanh các nơi ùn ùn kéo đến, ngay cả Châu mục Ninh châu cũng tự mình tới thắp một nén nhang, dù không dừng lại nhưng cũng đã là cho Văn thị thể diện cực lớn.

Vẫn liên tục gây chuyện với Văn thị, Vạn thị tộc trưởng Vạn Kình Đào cũng tới dâng hương, không phải tới nháo sự, quả thực là tới dâng hương. Đương nhiên, cũng là muốn một lần nhìn xem Văn

Hinh, lão ta đã nhận được tin tức, Văn Mậu trước lúc lâm chung tựa hồ đem vị trí gia chủ Văn thị truyền cho một con nhóc.

Điều này làm cho lão ta vô cùng hiếu kỳ, không biết Văn Mậu là già rồi bị hồ đồ, hay là tiểu nha đầu đó thật sự có điểm gì hơn người, vì vậy đến đây quan sát.

Khi trực tiếp trông thấy Văn Hinh thì Vạn Kình Đào âm thầm lấy làm kỳ, phát hiện con cháu Văn gia không còn người, người còn sống của chi thứ hai cũng không có lộ diện, chỉ có một mình Văn Hinh đại biểu gia thuộc tiếp nhận khách thăm hỏi, đại biểu gia thuộc đáp tạ.

Sau đó khi đã ngồi xuống tại ghế khách, Vạn Kình Đào và quản gia bên cạnh thì thầm một tiếng, "Nữ oa oa này không phải là loại lương thiện gì, trên tay là đã từng đụng tới máu, lão phu nếu như không trông nhầm thì tám chín phần mười đã chính tay lấy qua mạng mệnh!"

Quản gia của lão ta kinh ngạc, giương mắt quan sát, nhìn vẻ ngoài của Văn Hinh, có phần rất không tin.

Bỗng nhiên, tân khách tụ tập tại cửa vào hơi rối loạn, mọi người chuyển mắt nhìn qua, chỉ thấy một nhà bốn người xuất hiện, người có kiến thức vừa nhìn liền nhận ra lão nhân cầm đầu diện mạo hiên ngang kia chính là văn đàn túc lão Vũ Văn lão tiên sinh.

Đi theo ở mặt sau chính là con trai và con dâu của ông ta, còn người nữa chính là tiểu nhi tử của hai người, cũng là vị hôn phu của Văn Hinh, Vũ Văn Uyên!

Vũ Văn Uyên còn có các loại huynh trưởng, nhưng mà lần này không có tới.

Người một nhà dâng hương cho người chết xong, sau đó lần lượt đi đến trước mặt Văn Hinh, thỉnh Văn Hinh nén bi thương.

Khi Vũ Văn Uyên đi tới trước mặt Văn Hinh thì chợt nhìn thấy đến Văn Hinh với dung nhan xinh đẹp khoác áo tang, tại chỗ liền có chút sững sờ thất thần, bóng hình xinh đẹp đó trong nháy mắt chiếu vào trong trái tim của hắn, chỉ một màn gặp gỡ này liền sẽ vĩnh tồn ở trong lòng hắn.

Vị hôn thê của mình, hắn từng nghe kể qua, nghe nói rất xinh đẹp, nghe nói còn là một nữ nhân tài ba đều giỏi cầm kỳ thư họa, nói là có thể xứng đôi với hắn, sẽ không bôi nhọ hắn vân vân. Nghe đã nhiều, lại không ngờ tới đúng là mỹ lệ như thế.

Thấy hắn thất thố, Văn Khôi ở một bên không thể không nhắc nhở một tiếng, "Vũ Văn công tử."

Vũ Văn Uyên bỗng nhiên hồi thần lại, có chút bối rối, vội nói: "Nén bi thương!"

Cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, Văn Hinh không dao động, khom người biểu thị cảm tạ.

Bên cạnh có hạ nhân dẫn cả nhà Vũ Văn đi sang một bên ngồi xuống nghỉ ngơi, Vũ Văn Uyên vẫn y nguyên là trong lòng nhộn nhạo, có cảm giác có sự vui mừng ngoài ý muốn.

Văn Hinh lúc này, ngoại trừ sắc đẹp, trong khí chất tiểu thư khuê các còn có một loại khí chất khác được hình thành ra sau khi đã trải qua một lần kinh biến ma luyện, tự nhiên phóng khoáng, không quản khách tới có thân phận địa vị gì, đều có thể duy trì sự ung dung không kiêu ngạo không tự ti, cô nương tuổi còn trẻ tại trong cảnh tượng lớn như vậy lại có loại khí độ có thể khống chế cảm xúc.

Vũ Văn Uyên mặc dù coi như là rất có kiến thức, nhưng nào đã gặp qua nữ tử có loại khí chất này, huống hồ còn kiêm có sắc đẹp, trong nháy mắt liền âm thầm say mê.

Mẫu thân của hắn nhưng là có sự lo lắng khác, thì thầm tại bên tai trượng phu, lo lắng cho nhi tử của mình trong tương lai không trấn

trụ được. Vừa rồi bà ta đối diện với con dâu tương lai, khi đối diện với ánh mắt đối phương thì chính bà ta nhưng lại là vô ý thức mà hơi khom eo.

Đợi cho tân khách chủ yếu đều đã tới không sai biệt lắm rồi, một chúng người Thanh Liên sơn cuối cùng cũng đăng tràng.

Chưởng môn Nhiệm Thiên Hàng đi đầu, tự mình dẫn người tại trước linh cửu dâng hương, sau đó xoay người nghiêng đầu ra hiệu, bên cạnh có một người lập tức đi đến mời Văn Hinh.

Đợi cho nàng tới đây bái kiến, Nhiệm Thiên Hàng từ trên khay một người bưng theo bên cạnh lấy ra cái giới chỉ là tín vật đại biểu cho gia chủ, ngay trước mặt mọi người giơ lên công khai cho mọi người nhìn, thi pháp cất cao giọng nói: "Lúc trước, khi gia gia Văn Mậu của ngươi dẫn ngươi lên Thanh Liên sơn thì ông ấy cũng đã quyết định đem vị trí gia chủ truyền cho ngươi, bản tọa cùng các túc lão trong môn phái sau khi trải qua thận trọng suy tính thì cũng đã đồng ý, vì vậy lúc đó biếu tặng cho ngươi một con Linh sủng, để bày tỏ sự coi trọng! Ai nói nữ tử không bằng nam? Hôm nay, bản tọa đại biểu Thanh Liên sơn tán thành Văn Hinh ngươi làm đương đại gia chủ của Văn thị, mong Văn thị và Thanh Liên sơn có thể duy trì chân thành hợp tác, cộng tục nghìn năm truyền kỳ!"

Dứt lời, chính tay tại trước mắt bao người đem chiếc nhẫn kia giao cho Văn Hinh.

Văn Hinh khom người tạ, sau đó xoay người đối diện mọi người đem chiếc nhẫn kia đeo vào trên ngón tay.

"A, nữ gia chủ?"

Hiện trường lập tức giống như bị bùng nổ, Văn thị tộc nhân càng là hai mặt nhìn nhau.

Đang ngồi tại đây, Vũ Văn lão gia tử nhíu trán, con trai và nàng dâu của ông ta ngưng nghẹn không nói nên lời, lẽ nào phải cho nhi tử

lấy gia chủ Văn thị hay sao?

Vũ Văn Uyên cũng có phần sợ ngây người, vị hôn thê của mình là gia chủ của gia tộc Văn thị, một trong ba đại gia tộc tại Nam bộ Cẩm Quốc?

Hiện trường kinh ngạc bùng nổ không thể trở ngại nghi thức tiếp tục tiến hành.

Khi giờ lành đến, vẫn đưa tang như thường!

Quá trình long trọng, oanh động toàn thành, vô số bách tính vây xem tại hai bên đường phố, vô số tiền giấy tung trên đường.

Đợi cho tất cả quan tài đã được hạ táng hoàn tất tại trong nghĩa trang gia tộc, khi Văn Hinh trở lại Văn phủ thì đã là đêm tối.

Chính đường, tại trước linh vị gia gia dâng một nén nhang, Văn Hinh xuất môn gặp mặt Văn Khôi, "Khôi gia gia, có một chuyện hi vọng ngươi có thể xử lý giúp ta."

Văn Khôi: "Ngài cứ việc phân phó là được."

"Ta hôm nay tại linh đường nhìn thấy được Vũ Văn Uyên."

"Ách, đúng vậy, tiểu thư muốn làm gì?"

"Hắn vào kinh thành đi thi phải hai năm sau, dù cho trúng bảng, trở về thành hôn cũng phải là ba năm sau. Thời gian quá dài, bọn ta chờ không kịp nữa, ta muốn mau chóng thành hôn."

"Việc này…" Văn Khôi thiếu một chút bị nàng nói đỏ khuôn mặt, cái gì gọi là chờ không kịp nữa, nào có nữ nhân gia nói ra lời như vậy, chỉ là nhìn phản ứng của nàng tựa hồ có dụng ý khác, lúc này nghi hoặc hỏi: "Ý của tiểu thư là?"

"Văn thị có rất nhiều chuyện cần xử lý, ta chưa gả đi, ra vào cùng hành sự sẽ có nhiều bất tiện, ngươi giúp ta tìm Vũ Văn gia thương

lượng một chút, nhìn có thể hay không sớm thành hôn.

Kỳ thực ta có thể nhìn ra được, Vũ Văn lão gia tử đối với việc ta làm Văn thị gia chủ hình như có bất mãn. Cũng có thể lý giải, nàng dâu nhà mình là gia chủ nhà người khác, trước đó chưa từng có, không khỏi hoang đường, ta nghĩ Vũ Văn gia đối với việc hôn sự này sợ là đã có ý hối hận. Nếu như thế thì không cần phải lề mề nữa, đem ý muốn sớm thành hôn chuyển báo.

Ý làm sớm là, Vũ Văn Uyên không cần phải tiếp tục vào kinh đi thi, hắn đã là thân phận cử nhân, rất có thể tại Ninh châu thủ phủ này vì hắn kiếm một quan nửa chức nào đó. Nếu có thể đồng ý, sau này Vũ Văn Uyên tiếp tục lấy vợ, dù là ba vợ bốn nàng hầu, ta nhất định cũng không can thiệp, hàng năm Văn thị lại biếu tặng tương ứng tài vật để đáp tạ.

Nếu là không đồng ý, nếu như Vũ Văn gia thật sự cảm thấy hôn sự này không thích hợp, vậy thì cũng không cần miễn cưỡng, hối hôn thì hối hôn đi. Sau khi cùng Vũ Văn gia kết thúc hôn ước, ngài giúp ta xem xét một gã nam tử thích hợp, ở rể Văn thị làm trượng phu của ta, nói chung mau chóng thành thân là được."

Ở một bên, tiểu Hồng sợ ngây người.

Văn Khôi đỏ viền mắt, run giọng hỏi: "Tiểu thư, cần gì phải ủy khuất mình như thế?"

"Khôi gia gia, ngài cảm thấy tình huống của ta bây giờ còn có thể làm nữ nhân bình thường đi giúp chồng dạy con sống qua ngày sao?"

Chương 279: Một Thuyền hành

Trời với đất, trên sông dài, thuyền lướt theo sông dài.

Trời đầy mây mây đen, rơi xuống lã lướt mưa phùn, đứng ở đầu thuyền, Mục Ngạo Thiết đội nón, mặc áo tơi điều khiển bánh lái, khống chế chiếc thuyền theo sóng mà trôi.

Dưới mái che, bên trong khoang thuyền cũng không rộng rãi lắm, Nam Trúc khoanh chân đả tọa, Dữu Khánh thì ôm đầu nằm tại đó nhìn như chết không nhắm mắt, ngơ ngẩn nhìn đỉnh mái che, đờ ra.

Sư huynh đệ ba người thay phiên điều khiển thuyền.

Ba người vốn dự định cưỡi ngựa để rất nhanh chạy tới mục đích, nhưng chung quy là kế hoạch không theo kịp biến hóa, biến thành chậm rãi đi tới.

Không còn cách nào, trên đường đột nhiên gặp phải lượng lớn quân sĩ chặn đường kiểm tra, làm cho trong lòng ba người rất không tự tin, cũng không biết có phải xông tới vì bọn họ hay không.

Có phần lo lắng không biết có phải là thủ đoạn của người có lòng dạ gây rối nhằm vào bọn họ hay không.

Nếu thật là như vậy thì dọc đường dừng trạm dịch thay ngựa cũng không còn an toàn nữa rồi, thông qua trạm dịch quân đội rất dễ dàng sẽ tra được hướng đi của bọn họ.

Cũng may vùng này kênh rạch chằng chịt rậm rạp, rất nhiều đường thủy, sư huynh đệ ba người dứt khoát kiếm lấy chiếc thuyền.

Một người điều khiển thuyền, hai người trốn trong khoang thuyền, không dễ dàng bị phát hiện, cũng có thể xem là một cái biện pháp.

Trên đường gặp phải kiểm tra gì gì đó, hai người khác cấp tốc từ đuôi thuyền lẻn vào trong nước, bám tại đáy thuyền lăn lộn đi qua, nói chung không để cho ngoại nhân phát hiện là ba người đồng hành.

"Nếu như trên bản đồ không tính sai thì giải đất tam giác phía trước chính là Thạch Cơ Loan rồi."

Đứng ở bánh lái cuối thuyền, Mục Ngạo Thiết nhìn phía trước nhắc nhở một tiếng.

Nam Trúc mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn về phía Dữu Khánh, phát hiện vị tiểu sư đệ này nằm đó không chút động lòng, giống như không có nghe được vậy, không khỏi thổn thức lắc đầu, "Tính tình tên này, đơn phương tương tư không đến mức khiến hắn như thế, xem ra là cùng với Văn Hinh quả thực từng có chuyện gì."

Tại khoang lái, Mục Ngạo Thiết cúi đầu nhìn nhìn vào trong mái che, "Giống như đã Văn Hinh kia câu hồn rồi."

Hai người đã nhận thấy được giữa Dữu Khánh và Văn Hinh có vấn đề, không có cách nào, Dữu Khánh vậy mà đang ngủ lại gọi lên tên Văn Hinh, thật sự có thể nói là khiến hai vị sư huynh giật cả mình, hai người tự nhiên muốn ép hỏi chuyện gì xảy ra, thế nhưng Dữu Khánh đánh chết cũng không thừa nhận.

Ngày hôm qua, khi thuyền cặp bờ, Nam Trúc đi vào một trấn nhỏ để mua sắm, nghe được tin tức Văn Mậu đã chết, Văn Hinh kế thừa vị trí gia chủ Văn thị.

Tin tức này trên thực tế đã truyền khắp toàn bộ Ninh châu rồi, chỉ là ba người rất ít tiếp xúc với ngoại nhân nên không biết mà thôi.

Khi Nam Trúc đem tin tức này mang về tới, mọi người đều rất cảm khái, không nghĩ tới Văn thị chỉ chớp mắt vậy mà lại xảy ra biến cố lớn như vậy, thoáng cái bị người độc chết mấy chục người.

Dữu Khánh chỉ nói một câu, "Có thể là xông về phía bọn ta, không nên lên bờ tại nơi có người nữa."

Sau khi dứt lời, trên cơ bản liền biến thành như vậy.

Hai vị sư huynh đại khái cũng minh bạch được ý trong lời nói của hắn, tai nạn tại Văn thị có thể là do danh tiếng 'Thám Hoa lang' của hắn dẫn đến, rất khả năng có người đi qua Văn thị truy tra tung tích của bọn họ.

Thật sự là sự tình xảy ra quá trùng hợp, sớm không xảy ra, muộn không xảy ra, đúng lúc xảy ra sau khi bọn họ rời khỏi, muốn không nghĩ nhiều cũng khó.

Tối thiểu, bọn họ cũng nên đề cao cảnh giác, ai cũng không dám đảm bảo Văn thị sẽ không bán đứng bọn họ.

"Uy, sắp đến Thạch Cơ Loan rồi."

Đang khoanh chân ngồi, Nam Trúc thả ra một chân, đạp hai cái vào hông Dữu Khánh để nhắc nhở.

"Hử?" Dữu Khánh lúc này mới hồi thần lại, bò đứng lên, nửa bò đến đầu thuyền nhìn ra bên ngoài.

Nam Trúc cũng nửa bò tới hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, chỉ thấy thuyền đã đến chỗ hai con sông ngòi đổ vào, căn cứ vào thể hiện trên bản đồ, phương hướng sông ngòi đổ ra là biển rộng.

Lúc này, bên ngoài có không ít thuyền tới thuyền đi, vị trí bờ sông tam giác rõ ràng là một chỗ bến tàu.

Thỉnh thoảng có thuyền lướt qua ở bên cạnh, Dữu Khánh và Nam Trúc lập tức lùi về khoang thuyền, cũng hạ xuống mành che, tận lực tránh cho người khác biết rõ trên thuyền này có ba người.

Phốc! Dữu Khánh dùng một cái ngón tay đâm ra một cái lỗ trên vòm thuyền, nằm úp sấp trước lỗ thủng nhìn ra phía bên ngoài.

Nam Trúc nhìn nhìn ngón tay mình, học theo, cũng đâm ra một cái lỗ để nhìn ra ngoài.

Bởi vì dòng nước, Mục Ngạo Thiết không tiếp tục lái thuyền, mà là nhấc đôi mái chèo lên, ra sức lái về phía bến tàu.

Thuyền vẫn không cặp bờ, chỉ là đến gần rồi đi qua bên cạnh bến tàu mà thôi, trên cổng chào bến tàu viết ba cái đại tự "Thạch Cơ Loan".

Bên cạnh bến tàu có một khối cự thạch, nghe nói mùa khô thì giống như là một con ếch thật lớn nằm tại trong nước, lúc này chỉ lộ ra một khối lớn khỏi mặt nước, phía trên còn có ngư ông đang tại trên cự thạch dầm mưa thả câu vào nơi nước đọng.

Căn cứ vào ghi chép trong địa phương chí, nơi đây sở dĩ gọi là "Thạch Cơ Loan", chính là bởi vì khối cự thạch này.

Cuối cùng đã tìm được "Thạch Cơ Loan" mà Vân Hề đã nói, ba người đều rất phấn khích.

Nam Trúc nhắm mắt nhớ lại, nói ra: "Vân Hề nói, cửa ra vào tại ngọn núi cao nhất ở chỗ sâu trong dãy núi giữa mây trắng, dưới núi có dòng nước xiết, nương theo bè gỗ trôi khoảng nửa canh giờ thì thấy được một cái trấn nhỏ xung quanh có rất nhiều Sơn Trà hoa, sau đó lại trôi đi non nửa ngày mới trông thấy bến tàu gọi là Thạch Cơ Loan này."

Sau khi mở mắt ra, gã lại lấy ra bản đồ địa phương kiếm được dọc đường đi, mở ra, vị trí được dùng bút than vòng lại chính là Thạch Cơ Loan. Gã đưa tay chỉ vào địa điểm là một vùng núi non cách Thạch Cơ Loan khá xa, "Đánh giá đại khái, khoảng cách khả năng không sai biệt lắm, lại là khu vực có núi cao, cũng chỉ khu vực này rồi."

Không có cách nào, sau khi cầm đến bản đồ thực tế, mới phát hiện phương thức ngược dòng đi tìm kiếm nguồn gốc là không hiện thực, bởi vì dọc theo đường đi có quá nhiều nhánh sông giao nhau đổ vào con sông chính này, không thể phán đoán ra năm đó Vân Hề đến tột cùng là từ nhánh sông nào cưỡi bè gỗ trôi tới đây.

Ba ngàn năm rồi, nhánh sông hướng chảy cũng cực kì dễ có thay đổi.

Muốn theo từng cái nhánh sông ngược dòng hoặc xuôi dòng đi một lần, không nói tới vấn đề thời gian, cũng xác thực quá sức.

Bọn họ đành phải đánh giá đại khái theo tốc độ chảy để ước lượng non nửa này ngày đến tột cùng có thể trôi bao xa, rồi từ trên bản đồ tìm đến khu vực núi non gần với kết quả, quyết định trước tiên tìm đến ngọn núi được gọi là cao nhất, sau đó lại dựa theo hành trình mà Vân Hề nói để thử xem, nhìn có thể tìm được cái trấn nhỏ có rất nhiều Sơn Trà hoa kia hay không.

Nếu như tìm được đỉnh cao nhất, cưỡi bè gỗ trôi khoảng nửa canh giờ mà có thể nhìn thấy trấn nhỏ hoa Sơn trà thì hẳn là sẽ không sai rồi.

Tựa tại vòm cong của thuyền, theo lỗ thủng trước mắt quan sát bến tàu náo nhiệt bên ngoài, Dữu Khánh nói: "Thạch Cơ Loan này có thể tồn tại ba ngàn năm, là bởi vì địa hình tiện lợi, trời sinh là bến tàu tốt, một cái trấn nhỏ trong núi chỉ sợ chưa hẳn có thể kéo dài lâu như vậy, chúng ta chỉ sợ vị tất có thể tìm được."

Nam Trúc tựa ở trên vách, "Nếu như trấn nhỏ thật sự không còn tồn tại, tìm không được trấn nhỏ cũng không sao. Trấn nhỏ có thể biến mất, các loài thực vật thích hợp sẽ không dễ dàng biến mất, vị trí đại khái nếu có lượng lớn Sơn Trà hoa tồn tại coi như là một cái chứng minh.

Nếu như tìm không được chứng cứ, chúng ta đây liền đánh cuộc với đỉnh cao nhất trong dãy núi non kia là được, động phủ của tiên nhân, nếu đã tại đỉnh núi thì hẳn là sẽ không chọn nơi thấp hơn đi? Trước hết tìm đến ngọn núi cao nhất chờ đến ngày mồng một tháng một sang năm thử nhìn xem. Nếu thực sự không được, cùng lắm thì chúng ta lại tốn thời gian một năm, từng cái sông ngòi chạy tới chạy lui thử xem."

Dữu Khánh xoay người người xuống, "Vân Hề lại có thể nói cho chúng ta biết vị trí tiên gia động phủ, ta luôn cảm giác có vấn đề gì đó, luôn có cảm giác không thích hợp, nàng ta sẽ không phải là cố ý từ trong trí nhớ lấy ra một cái địa danh để đùa giỡn chúng ta đi?"

Nam Trúc: "Nếu thật là như thế thì cũng không còn cách nào, chúng ta có thể không đến, có thể không bị nàng đùa giỡn, là chính chúng ta tự mình dải gió dầm mưa muốn chạy tới nơi này, không có bất cứ kẻ nào miễn cưỡng, có thể trách ai được chứ? Được rồi, lão Thập Ngũ, tới cũngg đã tới rồi, làm cũng đã làm rồi, cứ đi xem đi.

Nói chung, hoặc là phát đại tài, hoặc là uổng công một chuyến. Ngươi không phải hăng hái muốn trở thành cao thủ Tu Hành giới sao? Không có tài nguyên tu luyện ngươi làm sao trở thành cao thủ được, không có tiền ngươi lấy đâu tài nguyên tu luyện? Cướp đoạt chúng ta cũng đánh không thắng người ta nha! Trước đây là chúng ta mạng tiện, vẫn luôn không có con đường phát tài, bây giờ thật vất vả mới có được cơ hội, làm sao có thể không thử xem? Lão Thập Ngũ, chúng ta cũng đã chạy tới nơi đây rồi…"

Dữu Khánh đưa tay ra hiệu ngừng, "Được rồi, ta chỉ là thuận miệng nói ra thôi, ngươi không cần nói tiếp nữa."

Hắn là phục với cái bệnh này, vừa bắt được cơ hội liền mở miệng nghiêm trang mà triển khai thuyết giáo người khác, có thể dông dài liên miên không dứt, thật sự là khiến người chịu không nổi.

Nam Trúc lắc đầu, dáng vẻ như là chán ngán với việc thanh niên nhân không nghe lời lão nhân vậy, quay đầu lại đưa tay vào trong thùng nước ở một bên lấy cái muỗng, múc nước rót vào trong ấm trà ở bên cạnh, gõ gõ vào ấm trà, đối với Đầu To nằm úp sấp trên thanh treo phơi quần áo bắt ngang vòm thuyền, gọi: "Tới, Đầu To, tới đây đun bình trà."

Đầu To nằm trên thanh phơi nghiêng đầu nhìn nhìn gã, rồi quay đầu trở lại, không chút động đậy, căn bản không để ý tới gã.

Nhìn phản ứng là nghe được Nam Trúc kêu gọi.

Nam Trúc nhíu trán, xoay người đưa tay vào trong túi moi móc một hồi, lôi Linh Mễ ra, thả lên trên boong thuyền, rồi gõ đập thùng thùng.

Trên thanh phơi, Đầu To nghiêng đầu nhìn, lập tức bay xuống, nhào về phía Linh Mễ.

Phanh! Nam Trúc lật tay, bàn tay che kín nhúm Linh Mễ kia, hướng ấm trà hất hất cằm, "Không làm việc mà không biết xấu hổ muốn ăn? Trước đun trà!"

Đầu To nghiêng đầu nhìn nhìn gã, xoay người một cái nhảy lên, rơi vào trong ấm trà.

Nam Trúc nhếch miệng cười vui, chợt giống như nghĩ đến cái gì, nói với Dữu Khánh: "Lão Thập Ngũ, ngươi có phát hiện hay không, con côn trùng đánh rắm này hình như thông minh hơn trước đây nhiều, giống như đã biết động não rồi, bắt đầu biết cách cò kè mặc cả rồi, bây giờ giống như dần dần đã có thể hoàn chỉnh nghe hiểu tiếng người rồi. Lẽ nào, là chậm rãi lớn lên rồi hay sao?"

Dữu Khánh sửng sốt, trường kỳ tại bên cạnh Đầu To nên không cảm thấy, được nhắc nhở như thế, thật sự đúng là không phải nói, dọc theo đường đi này so với trước đây hình như là có biến hóa không nhỏ, chẳng lẽ thực sự là trước đây còn nhỏ, bây giờ lớn lên rồi sao?

Sùng sục sùng sục, trong ấm trà rất nhanh bốc lên hơi nước, nước sôi lên rồi, Đầu To lại bò ra.

Nam Trúc rửa rửa, rót đổ nước nóng đi, lại rót đầy nước vào trong bình, gõ ấm trà một cái, Đầu To tự mình lại nhảy đi vào.

Sau khi bình nước sôi lên, Đầu To bò ra khỏi liền nhào thẳng về phía Linh Mễ, dát băng dát băng bắt đầu gặm ăn, lần này Nam Trúc không ngăn cản nữa, để cho nó ăn, lấy trà ra thả vào trong ấm trà.

Bên ngoài, đội nón áo tơi đứng tại trong mưa phùn, Mục Ngạo Thiết vung đôi cánh tay điều khiển đôi mái chèo dùng sức khua nước lái thuyền đi tới, cụ thể đi như thế nào thì y cũng biết.

Nói là ba người thay phiên chèo thuyền, nhưng thực tế đa số thời gian đều là một mình y chèo thuyền, Dữu Khánh và Nam Trúc chỉ là tại khi y cần thời gian nghỉ ngơi khôi phục mới sẽ thay phiên tiếp nhận một lần. Tình huống bình thường, các công việc cần sức lực thì cũng đều là do Mục Ngạo Thiết làm, người tự hào 'Võ si', đem làm việc trở thành tu luyện, bản thân mình nguyện ý thì không còn cách nào rồi, hai người khác tự nhiên sẽ không khách khí.

"Lão Cửu, kiềm chế chút, đừng chèo quá nhanh, dễ dàng khiến người hoài nghi."

Đẩy mành ra, Nam Trúc giao cho Mục Ngạo Thiết một chén trà đã ngâm xong, đồng thời nhắc nhở một tiếng.

Chương 280: Động phủ nhập khẩu

Chiếc thuyền có che khoang cách bến tàu Thạch Cơ Loan càng ngày càng xa, người trên thuyền không chỉ không có ngừng lại, thậm chí còn tận lực tránh đối mặt với người Thạch Cơ Loan.

Sau khi biết được Văn thị xảy ra biến cố, lo lắng người có ý sẽ đến Thạch Cơ Loan truy tra bọn họ, như vậy biện pháp tốt nhất chính là không lộ diện tại Thạch Cơ Loan, không tại Thạch Cơ Loan lưu lại bất cứ manh mối gì, khiến cho người có ý không chỗ có thể tra.

Đi ngược dòng nước, một đường đi tới trước.

Trước khi hoàng hôn, thuyền che khoang dừng lại tại dưới một chỗ chân núi trên dòng sông cái, sư huynh đệ ba người đem toàn bộ vật phẩm cất vào trong ba cái bọc lớn cõng trên lưng, rồi chui vào trong

rừng núi hiếm thấy vết chân. Chiếc thuyền che khoang được tự do, lung lay lắc lắc theo sóng trôi đi, sư huynh đệ ba người thì tại trong núi rừng đi thẳng tới trước.

Ký thực là có đường thông tới phương phướng của mục đích, dù sao bên đó rải rác có thôn trấn, tự nhiên có con đường thông tới thôn trấn.

Nhưng vì tránh tai mắt của người, sư huynh đệ ba người tình nguyện đi chậm một chút cũng không chịu đi đường cái.

Bởi vì thay đổi sang đi đường thủy, tiến độ quá chậm, làm lỡ hành trình, dẫn đến đã tới chậm hơn dự kiến, không thể không khắp nơi thận trọng tỉ mỉ.

Bầu trời tối đen thì nghỉ lại đêm trong sơn lâm, trời hừng đông lại tiếp tục đi tới trước.

May là trời đã quang rồi, lại thêm bọn họ là tu sĩ, trèo đèo lội suối như giẫm trên đất bằng, tốc độ đi sơn đạo cũng nhanh, hoàng hôn ngày hôm sau, sư huynh đệ ba người liền tại dưới chân núi rậm rạp nhìn thấy được đỉnh núi cao nhất lồng lộng vút lên dưới ánh nắng mặt trời chiều.

Nghiễm La sơn mạch là tên của khu vực này hiển thị trên bản đồ, ngọn núi cao vút kia chính là ngọn núi cao nhất trong Nghiễm La sơn mạch rồi.

Ráng mây quang ảnh diễm lệ nhiều màu, sư huynh đệ ba người cũng không quản bầu trời tối đen hay bầu trời không tối đen, trước tiên đi đến đỉnh núi nhìn xem rồi nói tiếp, tâm tình đã là đã có chút khẩn cấp.

Chờ khi bọn hắn bò đến giữa sườn ngọn núi cao kia, sắc trời đã tối đen, leo lên tới đỉnh đối diện với bầu trời đầy sao xán lạn, tựa hồ giang ra hai tay là có thể ôm hết cả bầu trời sao.

Gió vù vù, nhiệt độ nơi đỉnh núi rất thấp, đỉnh núi cũng không có thảm thực vật gì, ngay cả cỏ cũng không có, chỉ có mấy gốc cây đại thụ ngoan cường mọc sừng sững như sừng rồng, giãy giụa bất khuất, giận hướng trời cao.

Ba người cũng không biết nơi này có phải là chỗ đỉnh núi có lối vào tiên gia động phủ mà Vân Hề nói kia hay không, thừa dịp bầu trời đầy ánh sao liền nhìn nhìn khắp nơi, không nhìn thấy có bất cứ địa điểm nào có khác thường.

Nhìn ra núi non xa xa dưới màn đêm hạ, giống như vô số cự thú yên tĩnh ẩn phục.

Mục Ngạo Thiết chỉ về nơi có ánh sáng lấp lánh dưới chân núi, "Sông ngòi tại đó."

Sau khi ba người nhớ kỹ phương vị, Nam Trúc nhìn bốn phía vui vẻ nói, "Đỉnh núi này, người bình thường lên tới được cũng phải ohí không ít thời gian, người thường lên tới cũng khó thể hô hấp, nếu thực sự là nơi đây thì thật đúng là không cần sợ người nào rảnh rỗi đến đây quấy rầy, trực tiếp trốn ở trên đỉnh núi này chờ đến ngày 1 tháng 1 sang năm là được."

Dữu Khánh: "Nơi đây nhiệt độ quá thấp, gió lạnh vù vù, không tiện ở lại, xuống cái thung lũng phía dưới một chút kia, có thể trước đi tránh gió, việc khác thì hừng đông ngày mai hãy nói tiếp."

Ba người liền hạ sơn, dừng lại tại thung lũng, tránh được gió lạnh quả nhiên ấm áp hơn rất nhiều.

Đầu To thì vẫn là núp tại trong ống tay áo Dữu Khánh, không chịu đi ra…

Hừng đông ngày hôm sau, nghe được tiếng bước chân, đang khoanh chân đả tọa, Dữu Khánh mở mắt nhìn, nhìn thấy được Mục Ngạo Thiết đứng dậy rời đi, hắn quét mắt nhìn quang cảnh khắp nơi, thoáng sửng sốt, cũng đứng lên.

Biển mây, biển mây cực kỳ đồ sộ, giống như sóng lớn cuồn cuộn.

Vị trí bọn họ hiện tại, biển mây tại dưới chân bọn họ, xa xa là mặt trời tỏa ra vạn trượng kim quang.

Tình cảnh này, khiến người vui vẻ thoải mái.

"Có thể thấy mỹ cảnh đồ sộ thư thế này cũng không uổng ở tại trên núi chịu đựng một đêm."

Nam Trúc tiến đến bên cạnh hai vị sư đệ, tự đáy lòng ca ngợi một câu.

Thưởng thức một hồi, Dữu Khánh xoay người nói: "Hạ sơn đi."

Hai vị sư huynh cũng đi nhặt lấy bao đồ, ba người rất nhanh liền đi vào trong tầng mây, bị mịt mờ vụ khí vây khốn.

Đến được chân núi tầm mắt trái lại trở nên rõ ràng, trên đỉnh đầu là sương mù mịt mờ, ánh nắng khó mà xuyên qua, hơi nước tẩm ướt y phục ba người.

Ba người không quan tâm, dòng nước chảy xiết dưới chân núi làm cho ba người nhìn nhau vui mừng, điều này trùng khớp với lời Vân Hề nói dưới chân núi có dòng nước xiết.

Không nói hai lời, ba người đồng thời quay đầu lại, dỡ bao xuống liền bắt đầu chặt cây cối, làm ra bè gỗ.

Với thực lực của ba người, bè gỗ rất nhanh liền được làm ra, dây leo buộc chặt, đặt ở bên bờ, tùy thời có thể hất xuống.

Ba người hơi chút giao lưu, cuối cùng vẫn là quyết định do Dữu Khánh cưỡi bè gỗ đi một chuyến, nhìn xem dọc đường có nhìn thấy phù hợp với lời Vân Hề miêu tả hay không.

Trên bản đồ cũng thể hiện trong núi vùng này có trấn nhỏ, nhưng mà loại bản đồ thực hiện thô sơ này, thể hiện khoảng cách xa gần

của các vật là rất không đáng tin cậy, chỉ là một cái tên tương ứng với vị trí mà thôi, thí dụ như một dòng nước xiết trước mắt này là không có thể hiện tại trên bản đồ.

Cái bản đồ này sẽ không tỉ mỉ đến mức thể hiện ra toàn bộ các nhánh sông nhỏ, nhất là sông nhỏ ở chỗ sâu trong sơn dã, chỉ sẽ thể hiện một ít sông ngòi chủ yếu.

Dữu Khánh cởi bộ kiếm bên hông xuống ném cho hai vị sư huynh bảo quản, đội mũ rộng vành, một cước đem bè gỗ lật tung vào trong dòng nước xiết, đợi bè gỗ trầm xuống rồi nổi lên, hắn chạy nhanh dọc theo ven bờ, tung người nhảy lên bay vọt vào trong sông, rơi xuống trên bè gỗ, theo dòng nước xiết rất nhanh trôi đi.

Sở dĩ do hắn đi là bởi vì vóc dáng của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quá nổi bật, sợ bị cư dân trong núi nhìn thấy.

Có thể tưởng tượng, trong núi khẳng định còn có thôn xóm có thôn dân cư trú, chỉ là trên bản đồ không có mô tả tỉ mỉ mà thôi, theo vùng chân núi này vẫn còn thuộc phạm vi Nhân gian sở hữu là có thể tưởng tượng, còn tại trong phạm vi năm mươi dặm chi ước.

Đi một lần trên dòng nước xiết giữa khe núi nho nhỏ, cứ thế mà có cảm giác đi trong kinh đào hãi lãng, thỉnh thoảng có bọt nước kích động văng lên đập vào mặt, những thứ này Dữu Khánh còn có thể thoải mái ứng phó, trong lòng yên lặng bấm ngón tay tính thời gian.

Ước chừng sau khoảng nửa canh giờ, sông ngòi chảy xiết dần dần trở nên phẳng lặng, bè gỗ giống như tiến vào một chỗ thế ngoại đào nguyên.

Xuyên qua một chỗ khe núi, có thể cảm giác được mình tiến vào một cái sơn cốc khí hậu ôn hòa, hiện ra trước mắt chính là từng đám Sơn Trà hoa rực rỡ phấn phấn, bạch bạch, hồng hồng.

Có nam nhân đứng ở bên bờ tung lưới bắt cá.

Có phụ nhân chân trần chồm hổm tại trên bản đá bên bờ sông giặt giữ.

Có tiểu hài tử tại bờ sông truy đuổi chơi đùa, còn có tiểu hài tử đang chăn trâu.

Cũng có người chống đẩy bè tre cặp bờ, trên bè tre chở một ít hàng hóa.

Nơi đây, cả trai lẫn gái đều cuộn khăn đội đầu, tựa hồ không bị thế đạo hỗn loạn bên ngoài ảnh hưởng quá lớn, có thể là bởi vì hẻo lánh, nói chung đều hiếu kỳ mà nhìn người từ trong núi cưỡi bè gỗ đi ra này.

Dữu Khánh vô ý thức đè thấp vành nón của mình xuống một chút, tận lực không để cho người nơi đây nhìn thấy rõ khuôn mặt của mình.

Rất nhanh, càng nhiều người xuất hiện tại trong tầm mắt hắn, cũng có càng nhiều công trình kiến trúc, giống như là một cái thôn xóm, nhưng từ tình huống từ trên sơn đạo cõng sọt qua lại lui tới tụ tập và tản đi đến xem, đây quả thực là một cái trấn rất nhỏ và rất đơn sơ.

Trên một ít vách núi đá còn có khắc văn tự xa xưa loang lổ vết tích năm tháng.

Về sau, hắn nhìn thấy được cổng chào của trấn nhỏ, bên trên viết ba chữ "Hựu mã trấn".

Tên cái trấn này hắn đã từng nhìn thấy trên bản đồ, vị trí tại trên bản đồ cùng với ngọn núi cao kia là rất lệch hướng, trên bản đồ là càng gần với đường cái ngoại giới.

Nhưng điều này cũng không gây trở ngại trong lòng Dữu Khánh cảm thấy mừng như điên.

Dưới ngọn núi cao nhất có dòng nước xiết, đã phù hợp rồi.

Cưỡi bè gỗ tại dòng nước xiết trôi khoảng nửa canh giờ là có thể nhìn thấy một cái trấn nhỏ có rất nhiều hoa Sơn trà, cũng đã đúng rồi.

Núi cao, dòng nước xiết, trôi nửa canh giờ, trấn nhỏ hoa Sơn trà, mấy cái manh mối đều trùng khớp rồi, nói rõ Vân Hề không có nói dối, nói rõ phương thức bọn họ tìm kiếm không có sai, rất thuận lợi, một lần đã thành công rồi, thật sự đã tìm được vị trí lối vào tiên gia động phủ.

Chuyện còn lại, cái gì mà trôi theo dòng nước non nửa ngày sẽ đến Thạch Cơ Loan thì đã không cần phải nghiệm chứng nữa.

Khi bè gỗ trôi đến chỗ rẽ ngoặt nơi chân núi thì thừa dịp không người nhìn thấy, Dữu Khánh đột nhiên từ bè gỗ nhảy lên, chui vào trong núi rừng ở một bên, lại lần nữa trốn vào trong núi, rồi dọc theo đường đi tới để quay trở về.

Không có dùng tốc độ cao nhất để đi nhanh, khi trèo đèo lội suối trở về thì tốc độ không nhanh như trôi theo dòng nước xiết.

Tiêu hao gấp đôi thời gian, không sai biệt lắm khoảng sau một giờ, hắn mới trở lại dưới chân nọn núi cao nhất Nghiễm La sơn mạch.

Sư huynh đệ ba người lại lần nữa chạm mặt, Nam Trúc vội hỏi: "Thế nào?"

Dữu Khánh gật đầu, "Vân Hề không có nói sai. Bản đồ có vấn đề, trôi nửa canh giờ gặp trấn nhỏ chính là 'Hựu mã trấn' trên bản đồ."

Nam Trúc lập tức hưng phấn đến rợn tóc gáy, dùng sức nắm chặt song quyền.

Cho dù là luôn luôn bình tĩnh, lúc này Mục Ngạo Thiết cũng trở nên kích động, "Nói cách khác, lối vào tiên gia động phủ thật sự tại trên

đỉnh núi này?”

Nam Trúc phấn khích nói: “Hẳn là không có vấn đề nữa rồi, chỉ cần chờ đến ngày động phủ mở ra là được rồi. Khắp thiên hạ tìm gãy chân, địa phương mà ngay cả Ty Nam phủ và Đại Nghiệp ty đều tìm không được, trái lại đã bị chúng ta tìm được rồi. Mẹ nó, xem ra sư huynh đệ ba người chúng ta mới là người có thiên mệnh chân chính rồi!”

Dữu Khánh: “Cũng đừng cao hứng quá sớm, chưa đến sau cùng ai cũng không dám đảm bảo có thể thuận lợi tiến vào hay không. Thời gian còn xấp xỉ ba tháng, trong khoảng thời gian này chúng ta không thích hợp chạy loạn khắp nơi, trốn ở nơi hiếm có người ở này là an toàn nhất, vô luận như thế nào phải chịu đựng cho qua, trước tiên tìm một nơi thích hợp để an thân đi.”

Hai vị sư huynh rất đồng ý, ba người lại lần nữa cõng bao hành lý, lại bắt đầu leo lên ngọn núi cao nhất, tại trên núi quành lui quành tới, vòng vòng vèo vèo mà tìm kiếm, liên tục tại trên núi tìm được mấy cái sơn động, cuối cùng chọn một cái có điều kiện tốt nhất, vị trí đại khái tại giữa sườn núi.

Khi vào ở thì trời đã gần như tối đen.

Trong bao hành lý ba người mang đến có chứa đủ thức ăn, chí ít đủ cho ba tu sĩ bọn họ dễ dàng chống qua ba tháng.

Trong cuộc sống những ngày sau, khi ba người thích ứng với hoàn cảnh nơi đây, phát hiện quả thực không có người đến quấy nhiễu, có thể nói là tại đây an tâm tu luyện.

Buổi sáng lên núi nhìn xem sóng mây vụ hải, hoàng hôn lên núi nhìn xem ánh nắng chiều.

Sau một thời gian ở lại, ba người đại khái đã minh bạch tiên gia động phủ nơi đây vì sao gọi là Tiểu Vân gian, phát hiện nơi đây bình thường là có mây mù xinh đẹp lượn lờ.

Ngày nào đó, sau khi Dữu Khánh và Nam Trúc đến đỉnh núi xem biển mây mặt trời mọc, trên đường đi xuống nói chuyện phiếm, mặc sức tưởng tượng có tiền phát tài sẽ làm gì.

Hai người đang trong lúc làm mộng đẹp, tại một chỗ trong thung lũng, nhìn thấy được Mục Ngạo Thiết với cánh tay trần đang khiêng một khối cự thạch nặng đạt nghìn cân, đang tại đó chồm hổm nâng lên luyện tàn bạo chính mình, cơ bắp trên người nhìn có phần nổi bật.

Dữu Khánh nhìn đau răng, chợt nhớ tới một chuyện, lúc này kêu gọi hai người một tiếng.

Mục Ngạo Thiết bỏ cự thạch xuống, đi tới, cả người đầm đìa mồ hôi, hỏi: "Chuyện gì?"

Dữu Khánh nghiêm chỉnh nói: "Đã quên nói cho các ngươi biết, ta được đến một bộ kiếm quyết tuyệt thế, dù sao hiện tại cũng rảnh rỗi, không bằng thừa dịp này truyền cho các ngươi cùng nhau tu luyện."

Lão Thất và lão Cửu nhìn nhau.

Cầm khăn mặt lau mồ hôi, Mục Ngạo Thiết chợt hỏi, "Phong Trần kiếm quyết?"

"Ách…" Dữu Khánh sửng sốt, kinh ngạc hỏi: "làm sao ngươi biết? Tiểu sư thúc nói cho ngươi biết?"

Nam Trúc tiếp lời nói: "Tiểu sư thúc có nói, ngươi kiếm được bộ kiếm quyết chưa được nghiệm chứng, rất có khả năng sẽ đem hai chúng ta làm thí nghiệm, bảo chúng ta trong lòng sớm có chuẩn bị. Chúng ta nghĩ là ngươi không đến mức như thế, bây giờ xem ra, chúng ta thật đã xem trọng ngươi rồi."

Dữu Khánh lập tức trừng mắt quái khiếu, "Cái gì gọi là đem các ngươi làm thí nghiệm, ta là loại người đó sao? Từ khi ta tu luyện đến

nay, không phải sống được rất tốt sao?”

Càng kêu la thì trong lòng càng thêm chột dạ, lúc đó nghe tiểu sư thúc nói thì chính hắn cũng cảm thấy có chút qua loa, làm cho hắn cũng rất không dám chịu khó tiếp tục tu luyện, có phần muốn để cho hai vị sư huynh trước giúp mình trải đường, nếu như phát hiện không đúng thì mình sẽ nhanh chóng dừng lại.

Nam Trúc hỏi: “Ngươi đã tu luyện thành công trọn bộ kiếm quyết rồi?”

Dữu Khánh mạnh miệng nói: “Nào có nhanh như vậy.”

Mục Ngạo Thiết xoay người liền rời đi, lười lý đến hắn.

Nam Trúc cũng xoay người rời đi, đối với người bên cạnh nói: “Mở miệng chính là ‘Tuyệt thế kiếm quyết’, tên này thật sự không phải thứ gì tốt.”

Mục Ngạo Thiết: “Súc sinh!”

Chương 281: Tránh né kiếm tĩnh mịch

Hai người không che giấu âm thanh, Dữu Khánh cũng không phải người điếc, lúc này hướng hai người hô lên: “Ta là Chưởng môn, ta có thể hại các ngươi sao?”

Đối với lời nói đó của hắn, hai vị sư huynh ngay cả đầu cũng không quay lại, không cho bất cứ lời đáp lại nào chính là lời đáp lại rõ nhất, để cho người nào đó tự mình cảnh tỉnh lại mình đi.

Thế nhân đa số không thấy khuyết điểm của chính mình, chỉ nhìn chằm chằm vào cái sai của người khác, tâm tình Dữu Khánh bây giờ cũng khó mà ngoại lệ, tự nhiên cũng là như thế, miệng đối với hai vị sư huynh hùng hùng hổ hổ một hồi, phát tiết sự bất mãn của mình.

Đương nhiên, trong lòng cũng khá oán trách tiểu sư thúc, mình dù sao cũng là Chưởng môn, tiểu sư thúc tại sao cứ như đề phòng cướp vậy…

Cuộc sống từng ngày trôi qua, trốn ở nơi hẻo lánh hơn cả Linh Lung quan, núi cao đường hiểm, trong tình huống bình thường, người thường cũng sẽ không tới nơi này, sư huynh đệ ba người trái lại lăn lộn được tự do tự tại.

Có được thời gian nhàn rỗi, tu luyện đặt lên hàng đầu.

Nam Trúc trường kỳ khoanh chân đả tọa, tu vi của y đã sắp đột phá đến cảnh giới Thượng Võ, vì vậy mà tương đối cần cù tu luyện.

Mục Ngạo Thiết bình thường để cánh tay trần luyện thể.

Dữu Khánh thì tiếp tục tu luyện "Tuyệt thế kiếm quyết" của mình.

Mặc dù có chút lo lắng có khả năng sẽ xuất hiện loại vấn đề như tiểu sư thúc nói, nhưng vẫn là nhịn không được muốn tu luyện thử xem, quả thực nguyên nhân rất trọng yếu là bởi cảm thấy kiếm quyết này tương đối cao cấp, hắn cũng đã cảm nhận được chỗ tốt trong đó, nếu cứ như vậy uổng phí buông tha thì không khỏi có cảm giác như vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn.

Hắn trái lại muốn tìm một người làm vật thí nghiệm, nhưng thế lại không cam lòng lãng phí cho ngoại nhân, vạn nhất thực sự là thứ tốt không có vấn đề gì, chẳng phải là đã tiện nghi cho ngoại nhân? Cho nên hắn muốn để cho người của mình làm vật thí nghiệm, nào ngờ người của mình lại đề phòng hắn như đề phòng cướp, cự tuyệt làm thí nghiệm phẩm.

Nghĩ tới nghĩ lui, đành phải tự mình kiềm chế một chút, âm thầm cảnh cáo bản thân mình, nếu phát hiện có gì không thích hợp thì phải lập tức đình chỉ tu luyện thứ này.

Thế nhưng cái kiếm quyết này, hắn luyện tới luyện lui trong ngắn hạn lại khó có tiến thêm.

Ba mươi sáu kiếm hợp nhất, hiện nay hắn chỉ luyện được trong một hơi phối hợp du long thân pháp ra lục kiếm phong sát.

Đừng xem thường trong một hơi phong sát sáu kiếm, lúc trước khi ly khai U Giác Phụ bị người cướp đoạt thì hắn trong một hơi phong sát sáu kiếm từng đem một Huyền cấp tu sĩ bức cho luống cuống tay chân.

Cho dù vị Huyền cấp tu sĩ kia là bởi vì xem thường hắn, kết quả bị hắn náo loạn cho trở tay không kịp, nhưng cũng đủ để nói rõ một ít vấn đề.

Nếu chém ra nhiều hơn một kiếm thì sao chứ?

Không phải tùy tiện chém ra nhiều hơn một kiếm, mà là nhất định cần phải tại trong một hơi, phải tại trong thời gian ngắn ngủi chém ra nhiều hơn một kiếm, nếu không dù có chém ra nhiều hơn một kiếm thì cũng không có uy lực.

Trong một hơi nhiều ra thêm một kiếm, có nghĩa là đối thủ phải tại trong thời gian một hơi chống đỡ nhiều hơn một kiếm.

Một chút công kích nhiều thêm này, thường thường chính là chí mạng.

Trong một hơi phong sát sáu kiếm có thể ngăn chặn, nếu trong một hơi lại thêm ra hai kiếm ba kiếm bốn kiếm năm kiếm thì sao chứ? Hoặc là nói trong một hơi chính là ba mươi sáu kiếm thì sao?

Nếu thật sự luyện được đến ba mươi sáu kiếm hợp nhất, bản thân Dữu Khánh cũng khó mà tưởng tượng được đó là cảnh giới gì, trong một hơi ba mươi sáu kiếm, chẳng phải là quanh thân khắp nơi đều là kiếm, đã có thể hộ thể lại có thể tổn thương người?

Mà đây còn chỉ là luyện thành chiêu thứ nhất của kiếm quyết mà thôi.

Chiêu thứ hai biến phức tạp thành đơn giản, mười tám kiếm hợp nhất.

Đệ tam chiêu thì chỉ còn chín kiếm hợp nhất.

Đệ tứ chiêu tinh giản đến ba kiếm hợp nhất.

Thứ năm chiêu, kiếm ra liền chỉ còn một kiếm.

Thứ sáu chiêu, không hướng không kiếm!

Chiêu thứ sáu này, trong kiếm quyết chỉ một tả một chút thứ chỉ có thể ngầm hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, không tới gần cảnh giới kia phỏng chừng là xem không hiểu, dù sao Dữu Khánh là không biết cái gì gọi là "Không hướng không kiếm", hắn chỉ có thể tưởng tượng và lý giải được đến chiêu thứ năm, tưởng tượng một kiếm kia xuất ra là có thể ngăn địch là loại khí phách như thế nào!

Keng! Kiếm vừa rút ra liền xong việc, chỉ suy nghĩ cũng thấy sảng khoái.

Nhưng mà cũng chỉ có thể là suy nghĩ mà thôi, hắn bây giờ ngay cả chiêu thứ nhất ba mươi sáu kiếm cũng chỉ có thể trong một hơi xuất ra sáu kiếm phong sát mà thôi, đang nỗ lực tiến tới đệ thất kiếm.

Cứ như vậy sau khi ngày qua ngày tu luyện đến gần một tháng, hắn cảm giác mình đã tìm đến cánh cửa đệ thất kiếm.

Tạm thời mà nói, hắn tu luyện vẫn là kiến thức cơ bản của kiếm quyết, tu luyện còn là tốc độ xuất kiếm phối hợp thân pháp, giai đoạn này chỉ cần tốc độ phản ứng nhanh, chỉ cần chăm chỉ khổ luyện là có thể đạt được.

Nguyên nhân chính là vì cần cù khổ luyện như vậy, Dữu Khánh đã mơ hồ cảm giác được rồi, nếu thật sự luyện đến tình trạng một hơi ba mươi sáu kiếm, sự dung hợp giữa hắn và kiếm không nói siêu phàm thoát tục cũng nhất định là không còn bình thường, lúc đó giữa người và kiếm lẫn nhau lý giải hẳn cũng có thể đến một cái cảnh giới khác.

Một ngày này, hắn cũng để cánh tay trần ở trong núi luyện kiếm, chợt thấy Nam Trúc lảo đảo lắc lư hết nhìn đông tới nhìn tây đi tới, lúc này ngừng lại hỏi, "Thế nào rồi?"

Nam Trúc cũng không biết kiếm quyết hắn tu luyện là thứ quỷ gì, cùng một lộ số làm lui làm tới luyện hơn một tháng, cũng không thấy luyện ra được cái gì hoa quả. Gã nhìn xung quanh bốn phía kỳ quái nói: "Đầu To lại không chịu nấu nước nữa rồi, cho Linh Mễ cũng không ăn."

Dữu Khánh a một tiếng, nói, "Có khả năng lại muốn gặm xương cốt rồi, tìm chút xương cốt cho nó thay đổi khẩu vị là được. Chúng ta cũng đã lâu không nếm qua mùi vị thịt rồi, ngươi đi làm chút món ăn dân dã đi."

Nam Trúc: "Ta đang tìm a, kỳ quái chính là, ngươi có phát hiện hay không, trên ngọn núi chúng ta dừng chân này giống như không có muông thú, thậm chí ngay cả xà trùng chuột kiến cũng nhìn không thấy."

Dữu Khánh: "Con mắt ngươi không có bệnh đi, không phải bình thường vẫn nhìn thấy chim bay tới bay lui sao?" Trong lúc nói chuyện, hắn nghiêng hướng phía dưới đỉnh núi chỉ đến, chỉ về phía một con chim đang bay tới bay lui, hai người mắt thấy con chim kia hạ xuống trên một đại thụ trên núi.

Nam Trúc: "Không tính núi ở gần, ta nói là ngọn núi cao nhất mà chúng ta đang ở đây này. Chúng ta dừng chân tại nơi này đã lâu như vậy, ngươi đã từng tại trên ngọn núi này nhìn thấy muông thú đặt chân sao?"

Dữu Khánh: "Hẳn là bình thường có nhìn thấy đi?"

Nam Trúc hỏi ngược lại: "Ngươi xác định ngươi có nhìn thấy?"

Bị hỏi như thế, Dữu Khánh cũng có chút không dám xác định.

Về sau tự nhiên là muốn xác định một chút, hai người liền kêu gọi Mục Ngạo Thiết cùng đi, cùng nhau tại trên núi đi nhìn khắp nơi.

Từ trên xuống dưới đi đi khắp nơi, đi dạo đến lúc bầu trời đã tối đen, mới có được tổng kết, giữa sườn núi trở xuống là có động vật, giữa sườn núi trở lên thì nhìn không thấy, hơn nữa thật sự là ngay cả xà trùng chuột kiến cũng không có.

Lúc trước cảm thấy từng có nhìn thấy, kỳ thực là ảo giác, nhìn thấy đều là những địa phương khác ở xung quanh.

Sau khi ba người trở lại trong động, thảo luận mãi cũng không minh bạch là vì nguyên nhân gì, chính bọn họ cũng không cảm thấy thân thể có gì không khỏe, chỉ có thể hoài nghi là có liên quan với lối vào tiên gia động phủ…

Lại tại sáng sớm một ngày một tháng sau, sương mỏng mờ mịt bao phủ trong núi, Dữu Khánh chắp tay sau lưng lắc lư hạ sơn, dự định đi xuống dòng sông dưới chân núi bắt mấy con cá về nấu canh. Không phải nói Đầu To, người cũng là như vậy, thỉnh thoảng đều muốn thay đổi khẩu vị.

Đi tới đi tới, hắn bỏ hai tay chắp sau lưng xuống rồi, người cũng dừng lại, ngóng nhìn sương mù lượn lờ phiêu đãng giữa núi, sau đó di chuyển trốn ở phía sau một gốc cây đại thụ, lại lần nữa ngóng nhìn quan sát một lúc, rồi quay đầu lại bỏ chạy, rất nhanh chạy lên trên núi.

Chạy về sơn động, nhìn thấy Nam Trúc đang tản bộ tại cửa động, nhanh chóng kêu gọi một tiếng, "Có người đến rồi, nhanh thu dọn đồ vật rút đi."

Nam Trúc sửng sốt, "Người nào?"

Dữu Khánh: "Không biết, dù sao người đến không ít, đang thành quần kết đội hướng lên trên núi, chúng ta trước tiên chuyển tổ lảng tránh, nhìn xem tình huống rồi nói tiếp. Ngươi thu dọn đồ đạc, ta đi thông báo lão Cửu."

Nam Trúc vội nói: "Được."

Gã luống cuống tay chân mà vội vàng đứng lên, Dữu Khánh thì chạy tới nơi Mục Ngạo Thiết luyện công, phát hiện vị này Cửu sư huynh quả nhiên đang vật lộn cùng tảng đá lớn.

Lại kể lại tình huống, sư huynh đệ hai người cấp tốc trở về.

Nam Trúc đã hỗ trợ thu dọn xong đồ đạc, ba người cõng bao lên lưng, cấp tốc lật qua đỉnh núi, đổi phương hướng khác bỏ chạy lấy người.

Nhưng mà còn chưa có chạy đến giữa sườn núi, Dữu Khánh lại nhấc tay ra hiệu ngừng lại, nhìn chằm chằm sương mù giữa núi, ngưng mắt nhìn một lúc, sau đó nhỏ giọng chửi bới một câu, "Mẹ nó, bên này cũng tới thật nhiều người, đi, đổi đường."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết kinh nghi bất định, không biết hắn làm sao kết luận được phương hướng này cũng có người, nhưng vẫn là cùng chạy theo hắn.

Lần này không có lật đỉnh núi, chính là muốn đi vòng, muốn tìm một phương hướng không có người để hạ sơn.

Nhưng mà chạy vòng hơn phân nửa vòng cũng không có thể tìm được cơ hội triệt để tận dụng, sư huynh đệ ba người không chỉ không có thể đi xuống núi, trái lại còn bị buộc phải chạy lên núi rồi.

"Ta nói lão Thập Ngũ, cứ chạy loạn khắp nơi như vậy, chạy đến nổi thở giống như con chó, đến cùng ngươi muốn làm loại gì, ngươi xác

định…”

Thở hổn hển, lời Nam Trúc mới nói ra phân nửa, còn chưa có nói xong, phát hiện Dữu Khánh đã dừng lại, gã cũng ngậm miệng, cùng Mục Ngạo Thiết cũng dừng lại, chỉ thấy trên núi đã đứng một đám người.

Một đám người áo xám, vừa nhìn ăn mặc, sư huynh đệ ba người đã minh bạch, là người của Ty Nam phủ.

Nhìn trận thế nhân thủ lần lượt lên núi, tối thiểu tới hơn nghìn người Ty Nam phủ.

Người cầm đầu, thân hình gầy gò, gương mặt gầy đến mức như không có thịt, giống như một bộ xương, màu da ám trầm, con mắt lấp lánh hữu thần, chính là chấp chưởng Tiền ty của Ty Nam phủ - Mông Phá.

Sau Kiến Nguyên sơn, y lại lần nữa tự mình dẫn người chạy đến.

Bên cạnh y đứng một nam một nữ, Dữu Khánh nhận biết, nam chính là Từ Giác Ninh, nữ chính là Đường Bố Lan.

Từ Giác Ninh chỉ vào Dữu Khánh, tại bên cạnh Mông Phá nói mấy câu gì đó.

Dữu Khánh có thể đoán được là đang nói gì, khẳng định là đang chỉ chứng mình chính là “A Sĩ Hành” đi.

Nơi đây còn chưa có định thần trở lại, phía sau lại có động tĩnh một đám người xông lên. Ba người nhìn lại, là một đám người ăn mặc khác nhau, có hai người trong đó ba người bọn họ vậy mà đều nhận biết, chấp sự Hữu Lăng La của Bích Hải Thuyền Hành, và thủ hạ Mạnh Vi.

Nhưng mà rất rõ ràng, hai người tại trong đám người đi đến này đều không phải là người có thể làm chủ, một người đi đầu giấu mặt

trong đấu bồng phủ hiển nhiên mới là kẻ cầm đầu.

Đối diện với lượng lớn người của Ty Nam phủ, đoàn người này không có tiếp tục xông tới phía trước, Hữu Lăng La cũng đang chỉ trỏ về phía ba người Dữu Khánh, rõ ràng đang bẩm báo với người cầm đầu dấu trong đấu bồng.

Ngay sau đó, không trung đột nhiên lướt qua lượng lớn phi cầm to lớn, đầy đủ có hơn trăm con, trận thế kinh người, sau khi bay trở lại thì bồi hồi tại trên không.

Ngay lập tức phía bên kia đỉnh núi lại toát ra lượng lớn nhân thủ, vừa nhìn ăn mặc liền biết, hẳn đều là Yêu tu.

Kẻ cầm đầu chính là vị từng đã xuất hiện tại Kiến Nguyên sơn kia - Tam động chủ Thiên Lưu sơn, tại bên cạnh ya là một vị hồng y nữ tử và cũng là người quen cũ của ba người Dữu Khánh, đại chưởng vệ Liễu Phiêu Phiêu của Kiến Nguyên sơn.

Liễu Phiêu Phiêu ra vẻ không có giao tình gì cùng bọn họ, cũng đang chỉ vào Dữu Khánh bẩm báo với vị Tam động chủ kia gì đó, nói rõ cũng là đang chỉ chứng Dữu Khánh.

Sư huynh đệ ba người có phần sững sờ, cảnh tượng trên trời dưới đất này nói rõ chính là xông tới vì bọn họ.

Ba người vừa nhìn liền biết, lần này, bọn họ coi như là chắp cánh cũng khó mà chạy trốn.

Vấn đề là, ngay chính bọn họ đều cảm thấy mình rất nhỏ bé, rất yếu ớt, đối phó mẩu vụn như ba người bọn họ đáng giá vận dụng trận thế lớn như vậy sao?

Cảnh tượng này khiến bọn họ bị hù dọa quá mức, thở cũng không dám thở, dáng vẻ đôi mắt trông mong, thương cảm vô cùng.

Bọn họ không rõ chính là, vì sao nhiều người như vậy biết rõ bọn họ ở đâu, hơn nữa còn là Ty Nam phủ, Ân quốc và cả Yêu giới đều chạy tới như ong vỡ tổ vậy.

Sư huynh đệ ba người phát hiện chính bản thân bọn họ là ngu ngốc, tự cho là đúng tránh né lâu như vậy, thì ra tránh né kiếm tĩnh mịch, phóng mắt nhìn xem bốn phía đi, nơi bọn họ ẩn thân này đã bị bao nhiêu người biết rõ rồi?

Chương 282: Không có tư cách nói dối

Ba nhóm người tề tụ tại trên núi cao, thiếu một chút thì hình thành một vòng vây đem sư huynh đệ ba người bao quanh vào giữa.

Tình huống hiện trường có phần cổ quái khó tả, có chút yên tĩnh.

Ba nhóm nhân mã ngoài việc đề phòng lẫn nhau thì cơ hồ đều đang lẳng lặng quan sát ba người Dữu Khánh.

Tình trạng yên tĩnh giằng co như vậy kéo dài một hồi, vô cùng lo sợ không thôi, Nam Trúc có chút chịu không nổi nữa, miệng chợt phát ra âm thanh nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, "Tới vì bọn ta sao?"

Lời vô dụng! Dữu Khánh liếc gã một cái, không trả lời, để cho chính gã tự đoán đi.

Nam Trúc lại nhỏ giọng hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh cũng muốn biết rõ nên làm cái gì bây giờ, sau khi do dự một lúc lâu thì hướng mọi người chắp tay hỏi: "Chư vị, dám hỏi trận thế lớn như vậy là có ý gì?"

Im lặng, ba phương thế lực đều không có người đáp lời, y nguyên là cứ như vậy nhìn bọn hắn chằm chằm, hoặc là y nguyên đề phòng

lẫn nhau.

Thấy tình trạng này, Dữu Khánh nói với hai vị sư huynh ở hai bên: "Bọn họ còn có việc, nơi đây không phải nơi chúng ta nên ở lại, chúng ta đi, không nên quấy rầy bọn họ." Dứt lời hướng ba phương chắp tay chào, sau đó xoay người phía dưới núi cất bước rời đi.

Mục Ngạo Thiết lập tức cũng xoay người đi theo.

"Phải phải phải, các ngươi cứ làm việc của các ngươi, các ngươi cứ làm việc của các ngươi."

Nam Trúc nghiêm trang cúi đầu khom lưng, hướng xung quanh khách khí chào, sau đó cũng cấp tốc cùng đi theo.

Hiện trường vẫn là không có phản ứng gì, trái tim ba người đập thình thịch, nhằm hướng khoảng trống giữa đám nhân mã Ty Nam phủ và Ân quốc để đi xuyên qua, hi vọng không có việc gì, trong lòng vẫn luôn hi vọng không có việc gì.

Mắt thấy đã sắp đi đến giữa khoảng trống rồi, Hữu Lăng La phía bên Ân quốc liền lên tiếng, "Đứng lại."

Ba người lập tức dừng lại, đều nhìn về phía lão ta.

Hữu Lăng La nhịn không được cười cười, "Còn nhớ rõ ta không?"

Nam Trúc cười ha hả nói: "Thoạt nhìn thì có chút quen mặt."

Hữu Lăng La: "Lúc này không giả làm cu-li nữa rồi?"

Nam Trúc lập tức nghẹn lời không nói nữa.

Một phía khác, Tam động chủ Thiên Lưu sơn cất tiếng, "Đường bên kia không dễ đi, ba người các ngươi còn là theo phía bên ta để ly khai đi, ta bảo đảm các ngươi bình an không có việc gì."

Sư huynh đệ ba người bỗng nhiên thấy dưới chân như có ngàn cân nặng, tiếp tục đi về phía trước không được, quay đầu lại đi về phía nhân mã Yêu giới bên kia cũng không được, cũng không tiện hỏi người ta nói bảo đảm có phải thật hay không.

Chấp chưởng Tiền ty Mông Phá của Ty Nam phủ lên tiếng, nói: "Ngươi bảo đảm bọn họ bình an? Thiên Vũ, ngươi không yên ổn ở lại Thiên Lưu sơn, suất lĩnh bầy yêu tự tiện ra Yêu giới xâm nhập Nhân gian của chúng ta là đạo lý gì?"

Thiên Vũ chính là tên của Tam động chủ.

Sư huynh đệ ba người là không quen biết, nhưng đối với danh hiệu của một số người thì từng có nghe qua, nghe đến "Thiên Lưu sơn", lại nghe đến tên "Thiên Vũ" này, từng người kinh hồn táng đảm, một trong những thủ hạ tâm phúc của Yêu giới đại thánh, nhân vật đỉnh cấp phía dưới Bán Tiên, loại người này cũng tự mình tới rồi?

Tam động chủ Thiên Vũ nghe vậy cười nhạt: "Mông Phá, chuyện lần trước ngươi dẫn người tự tiện xông Yêu giới Kiến Nguyên sơn bên ta còn chưa có giải thích rõ ràng, hiện tại đặc biệt tới tìm ngươi yêu cầu giải thích!"

Tiền ty tiên sinh Mông Phá của Ty Nam phủ? Sư huynh đệ ba người trong lòng lại là một trận nhảy dựng.

Dữu Khánh từng gặp qua Hậu Ty tiên sinh của Ty Nam phủ, còn từng cùng nhau đánh cờ, biết rõ vị Tiền ty tiên sinh này là nhân vật cùng một cấp bậc với Hậu Ty tiên sinh, cũng là cấp bậc gần sát với Địa Mẫu.

Mông Phá lập tức quay đầu nhìn về phía người che mặt dưới đấu bồng bên Ân quốc, "Hướng Lan Huyên, chẳng lẽ ngươi suất lĩnh người của Đại Nghiệp ty xâm nhập Cẩm Quốc ta, cũng là vì muốn yêu cầu ta giải thích chuyện Kiến Nguyên sơn hay sao?"

Người dấu mặt dưới đấu bồng, hai tay duỗi ra khỏi chiếc áo choàng quấn thân, lộ ra một đôi tay nhỏ trắng nõn, xốc lên chiếc nón trùm đầu, lộ ra một khuôn mặt nữ nhân thanh tú, đôi môi đỏ mọng, xinh đẹp như hoa, đôi mắt sáng trong lúc đảo mắt nhìn ẩn chứa nét quyến rũ.

Ân quốc Đại Nghiệp ty? Sư huynh đệ ba người kinh ngạc, không nghĩ tới đầu lĩnh phía bên Ân quốc vậy mà lại là một nữ nhân, dung mạo rất xinh đẹp, nhưng mà lại tạo cho người ta có cảm giác không đoan chính.

Hướng Lan Huyên của Đại Nghiệp ty, cái tên này rất xa lạ với sư huynh đệ ba người, chưa nghe nói qua.

Nhưng mà có thể khẳng định được, người có thể được Mông Phá gọi thẳng tên cũng là ngang nhau, tuyệt đối khác biệt không nhiều đi.

Hướng Lan Huyên cười khanh khách, ánh mắt chằm chằm theo dõi Dữu Khánh, "Cái gì mà Kiến Nguyên sơn, lão nương nhưng không có hứng thú. Ta cũng không phải Yêu tu, thế nào, đi qua Cẩm Quốc một chuyến cũng không được sao? Ta tới không có gì khác, tới vì hắn." Nàng trực tiếp chỉ về phía Dữu Khánh, "Công chúa chúng ta nhìn trúng hắn, ta là tới kết thân, chẳng lẽ không được sao?"

Lời này vừa nói ra, không nói tới phản ứng của những người khác, bản thân Dữu Khánh đầu tiên là nhịn không được liếc mắt khinh bỉ, phát hiện da mặt đám người này thật là đủ dày, trợn mắt nói dối cũng đều là thuận miệng là có thể nói được, hắn há có thể không biết đối phương chỉ là lấy hắn làm mượn cớ, kì thực là tới vì tiên gia động phủ.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vô ý thức nhìn về phía Dữu Khánh, cảm thấy nếu như vị này hiến thân cho Ân quốc công chúa mà có thể giúp mọi người tránh thoát một kiếp này thì cũng không hẳn không được.

Hướng Lan Huyên đã hất cằm với hắn, "Uy, Thám Hoa lang, nghe nói ngươi là thiên hạ đệ nhất đại tài tử, hiện tại nếu là ngươi có thể viết một thủ thơ ca ngợi ta đưa cho ta, ta đảm bảo ngươi bình an, như thế nào?"

Viết cho ngươi đoạn tử tuyệt tôn không có nam nhân! Dữu Khánh trong lòng thầm mắng, biểu hiện ra ngoài mặt thì là không biểu tình nói: "Tại hạ không phải Thám Hoa lang gì đó, từ lâu đã bỏ võ theo văn, cuộc đời này cũng sẽ không tiếp tục vì ai viết thơ văn gì. Tại hạ bây giờ tên gọi là Dữu Khánh!"

Hiện tại hắn rất không thích người khác tiếp tục coi hắn là A Sĩ Hành, bây giờ có thể nói là cực độ phản cảm.

"Hừ!" Mông Phá chợt hừ lạnh một tiếng, "Vứt bỏ đường quan rất tốt không làm, nhảy sang học người ta múa đao múa kiếm, tật xấu quấy phá, ta xem may mà cha ngươi chết sớm, nếu không chắc chắn bị ngươi làm cho tức chết!"

Dữu Khánh có chút bất ngờ nhìn về phía hắn ta, giọng điệu của đối phương làm cho hắn có cảm giác tựa hồ tương đối quen thuộc với A Tiết Chương.

Không sai, Mông Phá vẫn luôn tại một đường tham dự chuyện tầm bảo, cùng Ngu Bộ trực tiếp hợp tác nhiều, năm đó cùng A Tiết Chương xem như là người quen cũ, lấy giọng điệu trưởng bối nói mấy câu cũng không tính quá phận.

Nói đến đây, Mông Phá đột nhiên chuyển đổi chủ đề câu chuyện, thuận theo phương hướng này để nói tiếp, "Ta và cha ngươi là bạn cũ, ta xem như là trưởng bối của ngươi, không thể nhìn thấy ngươi cứ như vậy một mực suy sụp rơi xuống. Đi theo ta đi, ở tại kinh thành ta còn có thể nói được mấy câu, nhìn có thể hay không giúp ngươi nhậm chức lại, ta tận lực tranh thủ để triều đình bắt đầu lần nữa dùng ngươi!"

Sư huynh đệ ba người không nói nên lời, còn tưởng rằng vị này thật sự đứng ở vị trí trưởng bối quan tâm vãn bối, náo loạn một vòng cuối cùng ý cũng chẳng khác hai nhà kia.

Hướng Lan Huyên cười khanh khách nói: "Người ta cũng đã tại Cẩm Quốc kinh thành vứt quan rời đi rồi, Cẩm Quốc hoàng đế thế nhưng là kẻ tiểu nhân mang thù, nếu không cũng không đến mức gạch bỏ danh Trạng Nguyên của hắn. Rõ ràng đem người ta biếm thành Thám Hoa lang chẳng lẽ còn có giả hay sao? Thật vất vả tại Cẩm Quốc kinh thành bảo đảm được một cái mạng, kẻ ngu si mới sẽ chạy trở về. A Sĩ Hành, còn là đi theo ta đi, lấy tài hoa của ngươi, muốn tại Ân quốc làm quan cũng được, làm phò mã cũng không thành vấn đề, cớ sao mà không làm?"

Mông Phá: "A Sĩ Hành, nữ nhân này chính là con ong độc, sẽ cắn ngươi bất cứ lúc nào, lời nàng nói không thể tin."

Hướng Lan Huyên: "Lẽ nào ta nói có giả sao? Nghe nói sau khi phụ thân hắn bị bãi quan, A gia gần như bị diệt môn, ngươi đoán cái huyết án này có liên quan đến Cẩm Quốc hoàng đế hay không?"

Mông Phá hừ lạnh, "Tiện nhân, bớt tại nơi này gây xích mích ly gián đi!"

"Ta nói hai người các ngươi lãi nhải đã đủ hay chưa?" Tam động chủ Thiên Vũ có chút không kiên nhẫn nổi nữa rồi, chen vào nói: "Nếu như không sợ khô miệng, vậy thì các ngươi cứ tiếp tục. Nhưng mà có một điểm ta phải nhắc nhở nhị vị, hiện tại mặc cho các ngươi miệng nói ra hoa ra trái gì thì cũng đừng ai nghĩ đơn độc đem bọn họ đi!"

Nghe được lời ấy, Mông Phá và Hướng Lan Huyên đều trầm mặc, chỉ vì người ta nói không sai.

Nói cách khác, không quản người nào có được ba người này, đều phải đối mặt với hai nhà khác liên thủ tấn công, người nào có nắm chắc tại dưới sự liên thủ của hai nhà khác dẫn đi người sống?

Thấy lời nói đã có hiệu quả, Thiên Vũ lúc này mới nhìn chăm chú về phía sư huynh đệ ba người, đạm mạc hỏi: "Thám Hoa lang, nói đi, ba người các ngươi ở tại nơi đây làm gì?"

Sư huynh đệ ba người khóe mắt chạm nhau một cái, Dữu Khánh âm thầm hít sâu một hơi, nếu đã bị người ta xem như là Thám Hoa lang, hắn cũng không muốn yếu đi thân phận Thám Hoa lang, cứng rắn trả lời: "Muốn ẩn cư tại đây."

Thiên Vũ lập tức cười nhạt một tiếng, "Gọi ngươi một tiếng Thám Hoa lang, ngươi thật coi như mình là một đại tài tử rồi? Ta nói cho ngươi biết, đại tài tử cũng được, tiểu tài tử cũng được, đối với chúng ta mà nói, đều chỉ là một đóa hoa làm đẹp trên thế gian này mà thôi, chỉ là chuyện tiện tay ngắt lấy.

Ta sau cùng trịnh trọng cảnh cáo ngươi, tại trước mặt chúng ta, ngươi ngay cả tư cách nói dối cũng không có, hễ là có một câu cùng chúng ta điều tra rõ ra mà không giống, sai một câu trên người các ngươi phải thiếu đi một thứ. Dám lừa gạt chúng ta, chúng ta đảm bảo trên thế gian này không có nơi cho các ngươi dung thân. Ta hỏi tiếp ngươi một lần, ba người các ngươi tại nơi đây làm gì?"

Sắc mặt sư huynh đệ ba người đều rất không dễ nhìn, bởi vì biết rõ lời này của người ta thật sự không phải hù dọa, chỉ bằng ba người bọn họ, tại trước mặt ba nhóm thế lực này quả thực ngay cả tư cách nói sạo cũng không có. Một khi ba nhóm thế lực này quay đầu lại muốn trừng trị bọn họ, trời đất bao la cũng khó có nơi cho bọn họ dung thân.

Sau một lúc trầm mặc, Dữu Khánh hỏi: "Ta nói ra, các ngươi có thể đảm bảo chúng ta an toàn?"

Thiên Vũ: "Chỉ cần lời ngươi nói chính là lời nói thật, chúng ta đảm bảo cho ngươi, nếu như nuốt lời khiến ta bị trời phạt."

Mông Phá: "Không sai, đảm bảo ngươi bình an ly khai, sau này chỉ cần các ngươi không tự tìm phiền phức, chúng ta cũng sẽ không làm

khó dễ các ngươi. Nếu như nuốt lời ắt bị trời phạt!”

Hướng Lan Huyên cười nói: “Là có chuyện như vậy. Nhưng mà làm phò mã thế nhưng là một chuyện tốt, công chúa chúng ta xinh đẹp. Đương nhiên, cũng không miễn cưỡng ngươi, nhưng vẫn là hi vọng ngươi rất tốt cân nhắc. Nếu như nuốt lời nguyện bị trời phạt!”

Dữu Khánh nhìn nhìn bốn phía, “Ý của các ngươi là, muốn chúng ta nói ra ngay trước mặt mọi người sao?”

Lời này vừa nói ra, ba vị đầu lĩnh nhìn nhìn khắp nơi, Thiên Vũ trước tiên quát lớn với người phía sau: “Các ngươi trước tiên lui đến sườn núi đi.”

Vì vậy một đám Yêu tu ở mặt sau bắt đầu triệt thoái.

“Các ngươi cũng lui ra đi.” Hướng Lan Huyên quay đầu lại hạ lệnh.

Mông Phá cũng hướng phía sau nhấc tay ra hiệu.

Rất nhanh, ba nhóm nhân mã toàn bộ rút đi rồi, mà ba vị đầu lĩnh cũng đã đi tới, đứng ở trước mặt sư huynh đệ ba người, chờ.

Khóe miệng Dữu Khánh căng ra một hồi, cuối cùng vẫn là nói ra một câu nói lở đất long trời, “Nếu như không có tính sai thì lối vào Tiểu Vân gian tại trên đỉnh núi này.”

Thấy đã nói ra sự thật, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều nhịn không được hơi cúi đầu, trong thần sắc đều có sự không cam lòng và buồn bã.

Khi mới tìm đến nơi này, Nam Trúc cao hứng hô to, nói ba người bọn họ là người có thiên mệnh.

Bây giờ xem ra, cái gì chó má thiên mệnh, thuần túy là tự mình suy nghĩ nhiều, căn bản không tới phiên bọn họ.

Cũng chỉ còn nửa tháng nữa, đại môn tiên gia động phủ có khả năng sẽ mở ra, bây giờ lại phải chắp tay nhường cho người khác, tình cảnh này khiến nội tâm sư huynh đệ ba người có bao nhiêu thê lương thì thê lương bấy nhiêu.

Nhưng mà hai người cũng biết, lão Thập Ngũ làm vậy cũng là không còn cách nào, tại những trước mặt những người này căn bản không có bất cứ thực lực phản kháng nào, chuyện cho tới bây giờ dù cho bọn họ không chấp nhận, bọn họ cũng đừng mơ tưởng được bảo vật trong tiên gia động phủ nữa, hơn nữa còn có khả năng vứt bỏ tính mạng.

Đường nào cũng thiệt, chọn lấy lựa chọn ít hại hơn, nếu bảo bối trong động phủ đã không chiếm được, vậy thì cũng chỉ có thể là lấy bảo mệnh làm đầu rồi.

Chương 283: Thành thật nói rõ

Lối vào Tiểu Vân gian trong truyền thuyết ở tại nơi này?

Đột nhiên nghe được lời ấy, đầu lĩnh của ba phương đều bị chấn động.

Hướng Lan Huyên và Thiên Vũ còn đỡ, hai phương này đều biết rõ Dữu Khánh từng xuất hiện tại Kiến Nguyên sơn, kết hợp với chuyện Quan Phong Dương cổ mộ thì đã hoài nghi Dữu Khánh có được manh mối về Tiểu Vân gian.

Phía bên Ty Nam phủ thì hoàn toàn không biết Dữu Khánh đã từng đi đến Kiến Nguyên sơn, có thể chạy tới nơi đây thuần túy là bị hai nhà kia làm kinh động.

Quá trình vừa phức tạp cũng đơn giản.

Mạng lưới tin tức của ba nhà đều không phải tầm thường, tin tức Thám Hoa lang xuất hiện tại Ninh châu Văn phủ tự nhiên đều có nghe thấy.

Nhưng ngay từ đầu chân chính hoài nghi Dữu Khánh đang tìm vị trí Tiểu Vân gian thì chỉ có Ân quốc Đại Nghiệp ty, bởi vì bắt nguồn từ Bích Hải Thuyền Hành, Đại Nghiệp ty biết Dữu Khánh từng tiến vào cổ mộ, kết hợp với gia thế bối cảnh của A Sĩ Hành tự nhiên cũng biết mục đích Dữu Khánh tiến vào cổ mộ, vốn tưởng rằng Dữu Khánh đã chết rồi, không nghĩ tới vẫn còn sống.

Nhưng ba phương thế lực này không có bên nào là không nhìn chăm chú hai nhà khác, cũng giống như Ty Nam phủ mưu tính Kiến Nguyên sơn, vòng vòng vo vo làm ra chuyện Châu mục gả nữ nhưng cũng bị hai nhà kia theo dõi như vậy.

Thám Hoa lang xuất hiện tại Ninh châu Văn thị, Văn thị bỗng nhiên lại xảy ra biến cố lớn như vậy, Bích Hải Thuyền Hành lại tham gia vào trong đó, điều này đã khiến cho hai nhà khác chú ý. Nếu như giữa Bích Hải Thuyền Hành và Văn thị chỉ là hành vi hoạt động thương nghiệp bình thường thì cũng thôi, nếu như Bích Hải Thuyền Hành có thể bí mật tìm được Dữu Khánh thì cũng được, nhưng vấn đề là Dữu Khánh không dễ tìm như vậy, sư huynh đệ ba người không có ngốc, một đường đi đều trốn trốn tránh tránh.

Nhân thủ của Bích Hải Thuyền Hành tại Ninh châu hữu hạn, thực sự không còn cách nào, Đại Nghiệp ty không thể không bí mật xuất động lượng lớn nhân thủ âm thầm tham gia.

Cho dù là bí mật hành động, nhưng một khi đã điều động lượng lớn nhân thủ thì rất khó giấu giếm được tai mắt của Ty Nam phủ và Thiên Lưu sơn.

Tìm Thám Hoa lang, nói là vì Ân quốc công chúa thì có thể giải thích, nhưng Đại Nghiệp ty là đang làm gì? Vì sao lại kinh động để Đại Nghiệp ty tham gia?

Tam đại thế lực này đã bao nhiêu năm rồi vẫn luôn thâm nhập lẫn nhau, luôn luôn sắp xếp cơ sở ngầm ở trong nhau, nếu nhà nào không có một người nằm vùng ở nhà khác thì trái lại trở nên không bình thường nữa rồi. Vì vậy, hai nhà khác tự nhiên sẽ phát động cơ sở ngầm sắp xếp tại trong Đại Nghiệp ty đi tìm hiểu.

Dù cho không có nguyên nhân này, Ty Nam phủ và Thiên Lưu sơn về sau cũng lục tục âm thầm nhúng tay vào Văn thị, đều hướng tới Văn thị để lý giải tình huống.

Điều này thật đúng là khiến cho Văn thị có điểm "Thụ sủng nhược kinh", cảm giác thấy sự tình phía sau tựa hồ vượt quá Văn thị tưởng tượng, mà sách lược của tân gia chủ Văn thị Văn Hinh thì cũng đơn giản dễ hiểu, hiện tại kinh đào hãi lãng không phải Văn thị có thể thừa nhận, vẫn là câu nói kia, muốn đem Văn thị kéo ra ngoài.

Văn thị tiếp tục làm bộ cái gì cũng không biết, các ngươi tới hỏi, ta liền thành thật báo cho biết tình huống chân thực.

Được biết Dữu Khánh tới Văn thị là để tìm hiểu một địa danh cổ gọi là "Thạch Cơ Loan", lại thêm Đại Nghiệp ty đã xuất thủ, Ty Nam phủ và Thiên Lưu sơn lập tức xù lông lên, còn có thể nhẫn nhịn không giương ra móng vuốt đã là lạ rồi.

Con mắt của ba nhà đều nhất tề nhìn chăm chú về phía Thạch Cơ Loan.

Vừa đúng vào lúc này, nội tuyến của Thiên Lưu sơn tại Đại Nghiệp ty truyền đến tin tức tìm hiểu được, nói là ba người Dữu Khánh từng giả trang thành cu-li cùng theo người của Bích Hải Thuyền Hành tiến vào Kiến Nguyên sơn cổ mộ. Thiên Lưu sơn nghe tin lập tức phái người đi đến Kiến Nguyên sơn xác minh việc này.

Tại trong cổ mộ chỉ có một mình Liễu Phiêu Phiêu sống sót, đầu tiên là tìm đến Liễu Phiêu Phiêu, hỏi nàng tại trong cổ mộ có gặp qua ba cu-li kia hay không.

Sự tình đã đến tình trạng này, Liễu Phiêu Phiêu không thể không thừa nhận mình từng gặp qua, nói chính là ba người kia khai ra Tần Quyết là người của Giám Nguyên trai, chỉ là không nghĩ tới kinh biến trong lòng đất như vậy mà ba người kia còn có thể sống sót được.

Đã đến tình trạng này, nàng vẫn không nói ra Dữu Khánh là Thám Hoa lang, cũng không dám nói ra, nếu không tất nhiên sẽ bị truy trách vì sao giấu giếm?

Cũng là bởi vì việc này, bởi vì nàng từng đối diện với ba người Dữu Khánh, từng tiếp xúc với ba người, có thể nhận ra ba người, cho nên trực tiếp được Thiên Lưu sơn yêu cầu dẫn đi, mục đích là vì trông thấy người thì có người có thể xác định.

Kiến Nguyên sơn tự nhiên phải hỏi, chuyến đi này phải đi bao lâu, Liễu Phiêu Phiêu dù sao cũng là đại chưởng vệ của Kiến Nguyên sơn, chưởng quản việc bảo vệ Kiến Nguyên sơn, chỗ bọn họ cũng cần phải sắp xếp cho tốt.

Loại chuyện này, Thiên Lưu sơn làm sao trả lời được rõ ràng, chậm thì mấy tháng, lâu thì mấy năm đều là có khả năng.

Thiên Lưu sơn lười dông dài, Kiến Nguyên sơn các ngươi cũng không cần suy nghĩ nữa, tuyển hiền lương khác đi, người Liễu Phiêu Phiêu này, Thiên Lưu sơn trực tiếp thuyên chuyển rồi.

Thiên Lưu sơn to như vậy, muốn an bài một mình Liễu Phiêu Phiêu là quá dễ dàng, chỉ sẽ càng tốt, cho nên Liễu Phiêu Phiêu ngươi cứ yên tâm đi, chỉ cần làm việc cho tốt là được.

Bản thân Liễu Phiêu Phiêu nằm mơ cũng không ngờ đến, vốn tưởng rằng cuộc đời này chỉ có thể an ổn tại Kiến Nguyên sơn, không nghĩ tới có thể tiến vào Yêu giới thánh địa.

Nàng là vừa mừng vừa kinh, vui mừng tự nhiên là có thể đi vào Thiên Lưu sơn, kinh chính là không biết mấy người Dữu Khánh đang làm gì, không biết có liên lụy đến nàng hay không.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Liễu Phiêu Phiêu lại xuất hiện tại nơi này.

Đại Nghiệp ty tìm Thám Hoa lang, hai nhà khác tự nhiên cũng sẽ phát động lực lượng tìm kiếm, chờ khi đường dây lực lượng của bọn họ đều tìm đến Thạch Cơ Loan thì ba người Dữu Khánh đã sớm cưỡi thuyền đi qua, ổn định trốn ở trong ngọn núi này, tùy ý ngoại giới tìm lật trời.

Nhưng mà sư huynh đệ ba người vẫn là xem thường sự kinh khủng của ba phương thế lực này, hoặc là nói đối với lực lượng của ba phương thế lực này còn chưa có lý giải khắc sâu, chút thủ đoạn này của bọn họ đặt sai lầm đối tượng.

Cho rằng trốn trốn tránh tránh không lưu lại manh mối thì không tìm được các ngươi sao?

Thực lực cường đại đến trình độ nhất định, tại tình huống nào đó là không cần có đầu mối.

Chỉ cần tỏa định khu vực mục tiêu, lực lượng ngoài sáng trong tối của người ta giống như là một cái sàng, giống như là một cái lưới nhỏ mịn, hoàn toàn có năng lực đem toàn bộ khu vực sàng lọc một lần, cùng lắm thì dùng nhiều chút thời gian.

Tiên gia động phủ đã tìm nhiều năm như vậy sắp xuất hiện, ba nhà phát động lực lượng rất kinh khủng.

Thạch Cơ Loan tìm không được, vậy thì mở rộng phạm vi, sàng lọc nhiều lần, lặp lui lặp tới, cũng không tin đào không ra ba người các ngươi.

Lui một vạn bước mà nói, trừ phi ba người các ngươi vĩnh viễn không muốn lộ diện tại trên đời này, nếu không thì chắc chắn sẽ truy tra đến lúc các ngươi chết mới thôi, đã ăn vào cũng có thể khiến ngươi nhổ ra.

Cũng chỉ tại mấy ngày trước, đường dây lực lượng liên quan bắt đầu tìm đến vùng này.

Người của Ty Nam phủ tìm đến Hựu Mã trấn trong núi, tìm đến cư dân trong trấn để tìm hiểu tình huống kỹ càng, dò hỏi có phát hiện bất cứ người nào khả nghi hay không.

Người miền núi phát hiện có người cưỡi bè gỗ từ thượng du trôi xuống khiến cho Ty Nam phủ chú ý, dẫn đến Ty Nam phủ lập tức tập trung một nhóm người âm thầm kiểm tra phía bên này.

Đây xem như là Ty Nam phủ cậy vào ưu thế địa lợi, nơi đây dù sao cũng là tại trên địa bàn của Cẩm Quốc, ngay cả quan phủ địa phương đều phải phối hợp với bọn họ.

Đồng thời vào lúc này, Yêu giới phát động "Tẩu sơn thú" cùng "Tuần tra cầm" cũng đã bí mật lục soát đến khu vực này.

Đầu tiên lục soát đến và phát hiện được sư huynh đệ ba người chính là lực lượng của Yêu giới.

Sư huynh đệ ba người lượn lờ tại trên núi, tại trong núi tu luyện, cho rằng có thể vô tư, không biết rằng đều đã bị nhìn thấy, thậm chí còn bị muông thú đến gần điều tra.

Với lực lượng truy tìm như thế, dù cho bọn họ trốn ở trong sơn động không lộ diện, cũng là trốn không được.

Tài phú không tương xứng với nhận thức của bọn họ, là không thuộc về bọn họ.

Dù cho hiện tại cầm vào tay rồi thì cũng chưa hẳn có thể giữ lại được.

Lực lượng một phương nhào tới, hai nhà khác lập tức bị kinh động, vì vậy liền xuất hiện cảnh tượng trước mắt, chỉ còn kém trực tiếp tranh đoạt.

Đối với Dữu Khánh mà nói, đây đã là lần thứ hai mình bị đại quy mô vây bắt, lần đầu tiên là ở ngoài kinh thành không thể chạy thoát, lần này lại sa lưới lần nữa, hắn ngoại trừ ngẩng đầu ân cần thăm hỏi ông trời thì không còn lời nào để nói.

"Dùng cái gì để xác định ở tại nơi đây?"

Mông Phá không lý giải được, hỏi.

Trên thực tế, cho đến trước khi Dữu Khánh mở miệng, Ty Nam phủ vẫn còn không biết Dữu Khánh là đang tìm Tiểu Vân gian, bởi vì đến bây giờ cũng không biết Dữu Khánh từng tiến vào Quan Phong Dương cổ mộ, lúc A Tiết Chương còn sống từng tham dự sự việc tương tự tương đối nhiều, là không dễ xác định.

Thuần túy là cá mập ngửi thấy được mùi máu tươi, dựa vào bản năng mà xông tới đây.

Trong lúc nhất thời Dữu Khánh nghĩ không ra lí do nào khác để giải thích, chỉ có thể giải thích: "Khi ta tại trong Quan Phong Dương cổ mộ thì gặp được Vân Hề, là nàng ta nói cho ta biết. Nàng nói cửa vào Tiểu Vân gian nằm tại ngọn núi cao nhất giữa vùng núi non, vị trí cụ thể tại mơi nào thì nàng không rõ ràng, nàng nói đó xem như là lần đầu tiên nàng ta chân chính phủ xuống nhân gian.

Nàng chỉ nhớ rõ dưới núi có dòng sông chảy xiết, cưỡi bè gỗ nửa canh giờ thì thấy được một cái trấn nhỏ khắp nơi là Sơn Trà hoa, lại trôi đi non nửa ngày, tới một trấn nhỏ khác gọi là 'Thạch Cơ Loan' thì lên bờ. Cụ thể hơn thì nàng ta cũng nhớ không rõ nữa, thật sự là thời gian đã quá lâu dài, nàng ta chỉ nhớ rõ là tại Ninh châu cảnh nội. Ta chính là dựa theo manh mối này để tìm kiếm, lúc đầu cho rằng tại Ninh châu, tìm tới tìm lui không tìm được, về sau lại mới phát hiện 'Thạch Cơ Loan' đã tại trong dòng sông năm tháng nhập vào Ngao châu cảnh nội."

Hắn cần phải giải thích việc này, nếu không thì một loạt vấn đề khác hắn là không có cách nào để biên ra.

Người ta có thể tìm đến Thạch Cơ Loan, hắn đã có thể khẳng định là phía bên Văn thị bán đứng hắn, điều này làm cho tâm tình của hắn rất phức tạp.

Đầu lĩnh ba phương đầu lắng nghe rất chăm chú, dáng vẻ như rất sợ bỏ sót một chữ nào đó.

Nghe xong, Mông Phá kinh nghi bất định, "Ngươi từng tiến vào Quan Phong Dương cổ mộ? Ngươi tiến vào lúc nào?"

"Tại lần trước, hắn giả trang thành cu-li của Bích Hải Thuyền Hành để trà trộn đi vào." Hướng Lan Huyên nhàn nhạt chen miệng vào.

Mông Phá càng thêm giật mình, "Vậy ngươi là làm thế nào trốn ra được?"

Dữu Khánh: "Các ngươi không trải qua tình huống trong lòng đất lúc đó, trời sụp đất lở, không người có thể có kế hoạch đào sinh, đều bị hù dọa muốn chết, nói chung là trông thấy động liền luồn vào, chính chúng ta cũng không biết mình là làm thế nào chui ra được, dù sao sau khi chạy ra được thì cùng theo một đám hạ khách bị đuổi đi xa cùng nhau rời đi."

Cách nói này là lúc trước đã thương lượng sẵn với Liễu Phiêu Phiêu, một khi bị phát hiện còn sống thì khẳng định phải có cách giải thích, xen lẫn trong đám hạ khách bị đuổi đi để ly khai là lí do thoái thác tốt nhất.

Hướng Lan Huyên: "Vì sao Vân Hề muốn nói cho ngươi biết Tiểu Vân gian ở đâu?"

Dữu Khánh hai tay giang ra, "Ta nào biết được, ta gặp nàng ta thì cũng không quen biết nàng, nàng ta nói mình là Vân Hề, ta liền hỏi nàng Tiểu Vân gian ở đâu, sau đó nàng liền nói cho ta biết. Nói thật, ngay cả chính ta cũng rất không tin tưởng, cảm thấy tới được quá dễ dàng, sau khi đi ra hoàn toàn là làm với mục đích thử xem. Ta cưỡi bè gỗ theo dòng sông dưới chân núi trôi đi thử xem, quả thật là sau nửa canh giờ liền trông thấy một cái trấn nhỏ, mới cảm giác có thể là thật."

Thiên Vũ quét mắt nhìn bốn phía, "Địa phương này, không phải nói Yêu tộc ta, tiền bối trong Đại Nghiệp ty và Ty Nam phủ các ngươi tìm núi đạp sóng khẳng định cũng từng tới, làm gì có tiên gia động

phủ gì.” Ánh mắt dừng tại trên mặt Dữu Khánh, “Nếu thật sự có lối vào thì vì sao các ngươi không đi vào?”

Dữu Khánh than thở: “Vân Hề đã nói rồi, cửa vào động phủ không dễ dàng mở ra, phải tới giờ Tý ngày 1 tháng 1 hàng năm, đứng ở trên đỉnh núi này mới có thể nhìn thấy lối vào động phủ mở ra. Nói chung nàng ta là nói như thế, thật hay giả thì ta cũng không rõ ràng.”

Hiện tại đầu lĩnh ba phương đã đại khái minh bạch ba tên gia hỏa này vì sao phải trốn ở nơi này, xem ra là đang đợi ngày mồng một sang năm tới.

Khóe mắt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết chạm nhau, hai người biết rõ lão Thập Ngũ hơi có giữ lại, có một tình huống không có nói ra, hai người nhớ kỹ Vân Hề có nói, phải có ánh trăng mới có thể nhìn thấy lối vào động phủ.

Chương 284: Mồng một

Mấy người lại lần nữa quan sát đỉnh ngọn núi này một chút, ngoại trừ cao hơn so với những ngọn núi xung quanh ra thì thật sự không nhìn ra được đỉnh núi này có thể có gì đặc biệt.

Ánh mắt Thiên Vũ trở lại trên mặt Dữu Khánh, “Ngươi cũng không rõ ràng? Như vậy xem như là nói rõ hay sao, bảo chúng ta làm sao có thể tin tưởng?”

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết bị câu hỏi làm cho âm thầm khẩn trương.

Dữu Khánh lại lần nữa giang hai tay ra, lời nói ứng phó thuận miệng nói ra, “Tam động chủ, Vân Hề đột nhiên nói cho ta việc này, ta cũng không biết là thật hay giả, lại càng không biết nàng ta là có

dụng ý gì, sự tình đã đến nước này, chúng ta là đang đánh cuộc vận mệnh. Một khi đến ngày được nói là ngày động phủ mở ra nhưng nó không có mở ra, chính chúng ta cũng không biết nên làm gì, chúng ta có thể đánh thắng các ngươi sao, hay là có thể chạy thoát? Dù cho có thể chạy được nhất thời, một lần đắc tội ba nhà các ngươi, về sau làm sao bây giờ?"

Nghe được lời ấy, đầu lĩnh ba phương suy nghĩ cũng phải, đây đã là cơ hội duy nhất để đối phương giữ mạng sống rồi.

Mông Phá đột nhiên nói: "Được rồi, phải nói đều đã để hắn nói ra rồi, hắn là người Cẩm Quốc ta, ta trước tiên đem về. Ba người các ngươi, đi theo ta đi." Nói xong phất tay ra hiệu với ba người Dữu Khánh.

"Chậm đã!" Thiên Vũ quát dừng lại, cảnh cáo Mông Phá, "Khô lâu đầu, ngươi đừng có làm bộ dạng này với ta, đi theo ngươi? Ta làm sao biết rõ hắn có nói thật hay không, làm sao biết rõ sau khi hắn tránh thoát khỏi chúng ta thì có nói thêm cái gì cho ngươi hay không?"

Hướng Lan Huyên cũng cười khanh khách nói: "Mông Phá, ngươi làm như vậy thì không đúng rồi, không nói công chúa Ân quốc ta có phải chung tình với hắn hay không, tối thiểu mấy người chúng ta thế nhưng là đã phát thệ, nếu như hắn nói chính là thật, thì phải bảo đảm cho hắn bình an, nếu để ngươi dẫn đi, vạn nhất hắn xảy ra chuyện gì, ta chẳng phải là sẽ bị trời phạt?"

Thiên Vũ đằng hắng gật đầu, "Là đạo lý này, mọi người đều đã thề."

Hướng Lan Huyên lại nói: "Một chén nước chia đều, còn là đem bọn họ đặt ở nơi rất cả chúng ta đều có thể nhìn thấy, như vậy mọi người đều yên tâm."

Mông Phá trầm giọng nói: "Các ngươi chạy đến Cẩm Quốc ta đoạt thịt ăn, còn dám lải nhải đưa ra điều kiện?"

Thiên Vũ: "Khô lâu đầu, người phía dưới không tại đây, ở đây chỉ có mấy người chúng ta, đạo lý lớn kia của ngươi đừng có lấy ra tán dóc với chúng ta nữa, chuyện như vậy, Ty Nam phủ ngươi cũng đã làm không ít lần tại Yêu giới ta. Hiện tại sự tình đặt tại tại nơi này, hoặc là mọi người đồng thời chờ cơ hội xem ai nhanh tay có bản lĩnh, hoặc là hai nhà chúng ta đánh ngươi một nhà, chính ngươi nhìn mà làm!"

Lời này nói quá trần trụi rồi, làm cho sư huynh đệ ba người thấy lúng túng, rất sợ biết rõ quá nhiều sẽ bị người diệt khẩu.

Mông Phá khuôn mặt âm trầm không nói lời nào.

Hướng Lan Huyên cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Dữu Khánh quan sát trên dưới một hồi, chợt uy một tiếng, nói: "Thám Hoa lang, viết một thủ thơ khen ta đi."

Dữu Khánh trong lòng lập tức rủa nàng lấy thanh lâu làm nhà, rũ mi buông mắt, mặt không biểu tình nói: "Tại hạ Dữu Khánh, không phải là Thám Hoa lang gì cả, cũng không biết viết thơ."

Hướng Lan Huyên cười khúc khích, thấy hắn chính là không chịu, cũng liền không miễn cưỡng nữa, chế nhạo nói: "Tuổi còn trẻ, làm gì để hai nhúm râu như vậy, thật sự khó coi?"

Dữu Khánh hoài nghi ánh mắt nàng có vấn đề, nhấc tay sờ sờ râu ria của mình, phát hiện là có hơi hài chút rồi, lúc này trả lời: "Thời gian dài không chỉnh sửa mà thôi."

Hướng Lan Huyên: "Cây non giả bộ già dặn làm gì, còn là cạo đi đi."

Dữu Khánh hơi có bất mãn nói: "Râu ria của ta không ảnh hưởng các ngươi tìm tiên gia động phủ đi?"

"Được rồi, hai các ngươi đừng vô nghĩa rồi." Thiên Vũ nghe không nổi nữa, nhấc tay chỉ đỉnh núi cao nhất, "Phía trên, ba người các

ngươi ở lại trên cao nhất, trước ngày động phủ mở ra, ai cũng không cho phép rời đỉnh núi nửa bước."

Mông Phá ngẩng đầu nhìn một cái, hơi gật đầu, như vậy cũng tốt, ba nhà đều tùy thời có thể nhìn thấy ba tên gia hỏa này, ai cũng không thể đơn độc mang đi.

Hướng Lan Huyên cũng đồng ý, "Được đó, như vậy mọi người đều có thể yên tâm."

Sư huynh đệ ba người lại thay đổi sắc mặt, Dữu Khánh là người thứ nhất phản đối, "Phía trên gió thổi ngày phơi nắng, các ngươi có biết trên đỉnh núi cao này, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lớn đến mức nào không? Trụi lủi đến nỗi ngay cả cái nơi che chắn cũng không có, là nơi để người ở lại hay sao?"

Thiên Vũ cau mày nói: "Ngươi có tư cách cò kè mặc cả sao? Muốn thoải mái thì đừng từ quan."

Hướng Lan Huyên cười khanh khách nói: "Được rồi, được rồi, làm cho các ngươi cái túp lều, ăn uống toàn bộ bao."

Tình thế người ta mạnh, không thể không cúi đầu, không còn cách nào, sư huynh đệ ba người cuối cùng vẫn là bị đẩy đến trên đỉnh núi đi phơi nắng.

Bất quá sau đó cũng có người kéo một đống cây cối và cành cây tới, thật đúng là tại trên đỉnh núi dựng ra một cái lều.

Chỉ một cái lều, bốn phía ngay cả che chắn cũng không có, nhằm để cho tầm mắt ba phương thế lực tùy thời đều có thể dễ dàng nhìn thấy bọn họ.

Vì vậy sư huynh đệ ba người liền tại nơi chốn bốn mặt thông gió này ở lại rồi.

"Nếu thật là bởi vì như vậy mà tìm được tiên gia động phủ, chúng ta đây thật sự là lỗ lớn a."

Khoanh chân ngồi xuống, Nam Trúc nhỏ giọng thì thầm một câu.

Nói đến việc này, tim ba người như đang chảy máu, trong lòng thực muốn ôm nhau khóc rống một trận.

Quá uất ức!

Đây là lại bị người cướp đoạt, lại là làm cu-li, lại là chạy vào trong cổ mộ mạo hiểm, thiếu một chút ngay cả mạng cũng mất rồi, còn cứ thế mà chạy đi làm gia đinh mấy tháng, một đường này đội nắng đội gió đội mưa chạy ngược chạy xuôi đâu chỉ là vạn dặm xa xôi, tiêu phí bao nhiêu là tâm huyết để mưu tính a, mắt thấy trái cây sắp chín rồi, lại trở thành của người khác.

Dựa vào cái gì nha? Các ngươi bản lĩnh lớn như vậy thì tự mình đi tìm a, làm gì đi đoạt của những tiểu nhân vật chúng ta chứ?

Then chốt chính là ngay cả một nơi để tố khổ cũng tìm không được, còn không dám phản kháng, giống như người ta nói, không có tư cách.

Không, còn phải kỳ vọng người khác có thể thành công thuận lợi lấy được trái cây của bọn họ, nếu không bọn họ có khả năng sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Sư huynh đệ ba người ngồi ở một chỗ, cao mập mạp gầy tựa ở một chỗ nhìn túp sơn cảnh ngoài lều, hồi tưởng chuyện cũ, hồi tưởng một đường gian khổ, dáng vẻ đều giống như cha mẹ đã bị chết…

Một ngày mới, lại là một ngày khí trời tốt, ánh nắng chiếu khắp.

Hựu Mã trấn, một tòa từ đường xây dựng dựa vào núi, hai người ăn mặc sơn dân đầu cuộn khăn đội đầu bị áp giải tiến đến.

Hai người này không phải ai khác, chính là Tần Quyết và thủ hạ Thôi Du của y, giả trang sơn dân đã bị phát hiện, bị bắt rồi.

Ở mức độ nào đó, Dữu Khánh sư huynh đệ ba người dọc theo đường đi quả thực đã đủ cẩn thận, đến Thạch Cơ Loan cũng không có lên bờ, chỉ là ở xa xa xác nhận chút vị trí mà thôi, liền lập tức rời đi rồi.

Bản thân Tần Quyết cũng không có nhân thủ gì, thậm chí không tính là người của Xích Lan các, chỉ là có quan hệ với người nào đó bên trong Xích Lan các mà thôi, ỷ vào tầng quan hệ này ở bên ngoài nho nhỏ lợi dụng một chút chiêu bài của Xích Lan các để dễ dàng hành sự mà thôi.

Chỉ với chút nhân thủ này của y, căn bản không biện pháp tìm đến sư huynh đệ ba người.

Đại Nghiệp ty biết rõ sự tồn tại của y, cũng lười để ý tới, căn bản không để y vào mắt, chỉ là âm thầm nhìn chằm chằm, nhìn xem y có cách nào hay không mà thôi.

Nhân thủ của y không phát hiện được hướng đi của sư huynh đệ ba người, trái lại phát hiện hướng đi của Ty Nam phủ, bởi vì gần nhất Ty Nam phủ hành động khá rầm rộ, vì vậy đi theo tới nơi này, định cải trang xen lẫn vào tìm hiểu tình huống.

Y không nghĩ tới chính là, Hựu Mã trấn tạm thời đã bị Ty Nam phủ âm thầm giới nghiêm, chạy tới nơi này tham gia náo nhiệt, bằng với việc chui đầu vào trong lưới, vừa tới liền bị bắt, thúc thủ bị giam cầm. Bị một đám nhân viên Ty Nam phủ đột nhiên toát ra vây quanh, cũng không dám phản kháng.

Bên trong từ đường, một gã người áo xám đứng chắp tay, đợi hai người bị áp đến trước mặt, người áo xám đi vòng quanh hai người một vòng, sau khi trở lại chính diện hai người thì hỏi: "Các ngươi là người nào?"

Tần Quyết đáp: "Đây là một trận hiểu lầm, ta…"

Bốp! Người áo xám nhấc tay chính là một cái bạt tai khiến y trở tay không kịp.

Thôi Du giật mình.

Tần Quyết cũng bị đánh cho ngây ra, trừng lớn mắt, ngơ ngẩn nhìn đối phương, khóe miệng đã có một tia vết máu.

Hai người một thân tu vi đều đã bị khống chế, tạm thời cũng không có năng lực phản kháng, chỉ có thể là ngạnh sinh sinh chịu đựng một cái tát này.

Người áo xám hỏi tiếp: "Các ngươi là người nào?"

Tần Quyết nghẹn cơn giận dữ nói: "Các ngươi thật sự đã hiểu lầm rồi…"

Bốp, lại là một cái tát tai.

"Các ngươi là người nào?"

Tần Quyết lần này học ngoan ngoãn rồi, coi như là đã bị giáo huấn đúng chỗ, ý của người ta rất đơn giản, hỏi cái gì đáp cái đó là được, làm gì nhiều lời vô dụng như vậy, lập tức đưa tay từ trong lòng móc ra cái thẻ bài huyết ngọc kia, giao ra, trầm giọng nói: "Tại hạ là người của Xích Lan các."

Người áo xám tiếp nhận huyết ngọc thẻ bài lật xem, sau đó trán hơi nhíu, tiếp đó bàn tay nắm chặt, ngay tại trước mặt đối phương, răng rắc một tiếng, trực tiếp đem thẻ bài làm thành mảnh vỡ, rải rác một vùng.

"Ngươi…" Tần Quyết kinh hãi giận dữ, khối thẻ bài giúp cho mọi việc đều thuận lợi này, còn là lần đầu đụng phải người vô lễ như thế.

Bốp! Lại là một cái tát tai.

"Đây là Xích Lan các…"

Bốp! Lại là một cái tát tai.

Mặt đã bị đánh sưng lên, ngay cả răng hàm đều bị tát rớt hai cái, khóe miệng Tần Quyết chảy máu, cuối cùng trở nên yên tĩnh.

Người áo xám hỏi: "Xích Lan các là làm cái gì?"

Tần Quyết nghẹn đầy lửa giận đáp: "Không làm gì cả, một phương tu hành chi địa."

Người áo xám: "Nghe nói Các chủ từng là tình nhân của lão yêu đầu Thiên Lưu sơn?"

Tần Quyết muốn phản bác hoặc nhắc nhở đối phương tôn trọng một chút, nhưng đối diện với con mắt không có cảm xúc gì của đối phương, lại không thể không nhẫn nhịn lại, "Phải."

Người áo xám: "Ngươi có biết chúng ta là ai hay không?"

Tần Quyết: "Hẳn phải là người của Ty Nam phủ."

Bốp! Lại một cái tát tai.

Tần Quyết nhấc tay bụm mặt, không biết đối phương vì sao lại động thủ, mình đã thành thật trả lời rồi.

Người áo xám: "Không phải là bồi lão yêu đầu ngủ qua sao? Lá gan không nhỏ, dám chạy tới dò xét nền tảng Ty Nam phủ. Kéo đi xuống nghiêm thẩm, thông báo với Xích Lan các tới đây nhận người, nói cho bọn họ biết, nếu như không giải thích rõ ràng, vậy thì phái người tới nhặt xác đi!"

"Vâng."

Lập tức có người tới đây túm sau cổ Tần Quyết và Thôi Du xách đi.

Lúc này Tần Quyết mới kịp phản ứng lại, rốt cuộc là vì sao còn phải chịu bị đánh, người ta căn bản không để Xích Lan các vào mắt, dám làm càn, đánh chính là mặt mũi Xích Lan các của ngươi.

Có thể thông báo Xích Lan các tới lĩnh người, đã xem như là cho mặt mũi rồi.

Sự thô bạo và bá đạo của Ty Nam phủ, lần này y xem như đã lĩnh giáo, ngay từ đầu không cần phân rõ phải trái với ngươi.

Trên mặt đất có máu, còn có mấy cái răng…

Hơn nửa tháng đảo mắt trôi qua, sơn dân Hựu Mã trấn không quản ngoại giới có gì thị thị phi phi, cứ như bình thường vô cùng náo nhiệt chúc mừng năm mới tới.

Tân niên ngày đầu tiên, đâm tối mồng một, khắp bầu trời đầy sao không thấy trăng, sơn dân tụ tập tại bên cạnh đống lửa vừa múa vừa hát.

Trên đỉnh núi ngọn núi cao nhất ở xa xa, ở tại trong túp lều, sư huynh đệ ba người sống tại trên đỉnh núi đến nghiện, vào lúc đêm tối trời mưa, trên núi cao gió lạnh thổi vào có thể nói là thỏa mãn.

Có lẽ là biết bọn họ sống nghiện, mấy người lướt tới giúp bọn hắn tháo dỡ túp lều, trực tiếp ném xuống dưới núi, tránh cho vướng bận.

Sư huynh đệ ba người nhìn xem dưới đỉnh núi, ba phương nhân mã không ít nhân thủ đều đang chờ xuất phát, chờ đợi thời khắc tiên gia động phủ mở ra kia.

Chờ một chút, đầu lĩnh ba phương lại tới rồi.

Sau khi chạm mặt, Hướng Lan Huyên đột nhiên hỏi: "Thám Hoa lang, có một chuyện ta thật sự là nghĩ không rõ, ngươi vì sao phải tham gia Văn thị Văn hội tại Ninh châu khiến bộc lộ mình? Nếu như

không bộc lộ, hiện tại nếu như tiên môn mở ra, trừ ba người bọn ngươi ra, người khác cũng vô phúc chia sẻ.”

Không phải nói nàng, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng là không hiểu tên sỏa điểu lão Thập Ngũ này là nghĩ như thế nào.

Chương 285: Sát giờ Tý

Mọi người không tiếc trà trộn vào Văn phủ làm gia đinh, không tiếc làm hạ nhân bị người gọi tới gọi lui sai khiến, không phải chính là vì ẩn giấu thân phận sao, kết quả vào phút cuối cùng, lão Thập Ngũ vẫn là để thân phận bại lộ rồi, nếu không thì làm gì phải tại nơi đây hốt hoảng lo sợ.

Việc này, nếu ba người không bị bắt thì còn không quan trọng, sau khi sa lưới mới chú ý tới.

Dữu Khánh trầm mặc, hiện tại quay đầu nghĩ lại, thấy có khả năng đem mạng của hai vị sư huynh cũng góp vào, mới biết lúc đó ý nghĩ và hành vi của mình ấu trĩ cỡ nào, chính hắn cũng nghĩ không thông vì sai mình sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Nhưng một màn trong thư phòng kia, Văn Hinh nguyện ý bỏ trốn cùng hắn, mà hắn thì không có tự tin đưa Văn Hinh đi, đến nay nhớ tới vẫn y nguyên là đau đớn đến xương.

Đối diện với vấn đề này, hắn lại có thể trả lời thế nào, nói là mình vì nữ nhân sao? Ngay cả chính mình cũng không có mặt mũi nói ra, hai vị sư huynh sợ là cũng không thể tiếp nhận, về sau người chưởng môn là mình đây nói chuyện sợ là cũng không còn phân lượng.

Không chỉ Hướng Lan Huyên hiếu kỳ với vấn đề này, Mông Phá và Thiên Vũ cũng nhìn chằm chằm phản ứng của Dữu Khánh, cũng

muốn biết rõ là chuyện gì xảy ra, tại sao lại lộ ra loại kẽ hở mà ngay cả kẻ mù cũng có thể tránh đi.

Các loại tâm tình cuối cùng đều bị Dữu Khánh hóa thành một tiếng than thở, "Lúc đó đúng lúc gặp được đồng liêu Ngự Sử đài ở kinh thành, cũng chính là Bảng Nhãn Ân Cát Chân, người đã cùng đi Ngự Sử đài nhậm chức với ta, ngay tại chỗ bị lộ thân phận, không có cách nào che giấu."

Thì ra là thế, Hướng Lan Huyên khẽ gật đầu.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, cuối cùng đã biết rõ chân tướng, nhưng hai người vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, nếu đã là như thế, lúc trước vì sao thủy chung không chịu chính diện trả lời bọn họ vấn đề này, làm như trong lòng có quỷ vậy?

Hai người cảm thấy phong cách này rất không giống Thập Ngũ.

Đợi cho ba người Hướng Lan Huyên lại lần nữa mỗi người trở về đội ngũ của mình để chuẩn bị, thừa dịp bên cạnh không có ai, Dữu Khánh nhỏ giọng nói thầm với hai vị sư huynh, "Tuy rằng tiên môn tại đây mở ra có khả năng rất lớn, nhưng hành vi của Vân Hề y nguyên khiến lòng ta còn nghi vấn phải suy nghĩ, vạn nhất nếu không có mở ra thì…"

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, "Mồng một không trăng, nếu như thật sự xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, động phủ không có mở ra, bọn họ sẽ không khách khí, tất nhiên sẽ dùng đủ các loại thủ đoạn để thẩm vấn chúng ta, các ngươi phải nghĩ tới ý kiến có trăng mới có thể mở ra, có lẽ có thể tiếp tục kéo dài cho chúng ta thêm một năm thời gian, có được dư dả thời gian mới có cơ hội thoát thân."

Lúc này Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết mới minh bạch vì sao lúc trước vị này cố ý che giấu nội dung có ánh trăng mới có thể nhìn thấy nhập khẩu.

Đã đến tình trạng này, có ánh trăng hay không đã không phải việc bọn họ có thể quyết định, không nói tới chuyện ánh trăng, động phủ phải mở ra thì sẽ như vậy mở ra, nếu như nói ra chuyện ánh trăng mà còn không có mở ra, vậy thì ít đi đường lui.

Cho nên hai người đã hiểu rồi, lão Thập Ngũ làm vậy là để lưu lại chút cơ hội hòa hoãn, đến lúc đó các phương sẽ phải lưu giữ lại mạng nhỏ bọn họ, nhằm chờ đợi nghiệm chứng.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, dù cho bảo vệ được mạng nhỏ, chỉ sợ mang vạ cũng khó trốn, không giải thích rõ ràng, dựa vào sự bá đạo của những người này, không cho ngươi chút giáo huấn mới là lạ.

Sư huynh đệ ba người nhìn bầu trời đêm, thỉnh thoảng nhìn quanh bốn phía, trong lòng chỉ có thể là yên lặng cầu khẩn Vân Hề trên trời có linh thiêng đừng hại người.

Ánh mắt Dữu Khánh nhìn chăm chú về phía hồng y nữ tử trong đám người phía dưới, hắn luôn luôn muốn tìm cơ hội đơn độc trò chuyện cùng Liễu Phiêu Phiêu một chút, muốn làm rõ trạng thái cùng tình huống.

Không nắm giữ được một chút tình huống tối thiểu thì hắn sẽ chẳng biết cái gì, sẽ không dám mạo muội làm ra bất cứ quyết định gì.

Vấn đề là ba phương thế lực này đều đang nhìn chằm chằm lẫn nhau, giống như rất sợ người khác uống nhiều một ngụm canh, hễ có một nhà tiếp xúc với ba người bọn họ, hai nhà khác lập tức liền tiến tới nhìn chằm chằm, chân chính là như đề phòng cướp vậy, căn bản không có cách nào lén lút giao lưu…

“Tam động chủ, con trai của Xích Lan các Các chủ cầu kiến ngài.”

Dưới chủ phong, một gã nhân viên Thiên Lưu sơn bước nhanh đến bên cạnh Thiên Vũ bẩm báo một tiếng.

Thiên Vũ nhíu mày, cuối cùng vẫn là ừ một tiếng.

Thủ hạ rời đi, chỉ chốc lát sau liền dẫn đến ba người.

Cầm đầu là một gã nam tử môi hồng răng trắng, bạch y như tuyết, diện mạo coi được, là dáng vẻ ngọc diện lang quân điển hình, chỉ là nét mặt hơi hiện ra cảm giác tà mị, trên tay cầm theo một cây chiết phiến tức là quạt xếp. Người này chính là con trai độc nhất của Xích Lan các Các chủ, tên là Long Hành Vân, cũng là anh em kết nghĩa của Tần Quyết, Tần Quyết là lão đại, gã là lão tam, cũng từng được gọi là Tam chưởng quỹ của Giám Nguyên trai trước đây.

Cái huyết ngọc lệnh bài kia của Tần Quyết chính là xuất từ chính gã, cũng chính bởi vì có tầng quan hệ này, Tần Quyết mới dám dùng cờ hiệu của Xích Lan các để hành sự ở ngoại giới, có người có thể che chở.

Hai người khác chính là Tần Quyết và Thôi Du.

Trông thấy Thiên Vũ, Long Hành Vân lập tức chắp tay hành lễ, "Tiểu chất bái kiến tam thúc."

Thiên Vũ cau mày hỏi: "Không phải bảo ngươi sớm một chút rời đi sao? Tại sao còn ở lại nơi này?"

Long Hành Vân vui cười đáp: "Tam thúc, ngươi còn muốn giấu giếm ta hay sao? Tiên gia động phủ, Tiểu Vân gian trong truyền thuyết ngay tại trước mắt, chính là thời điểm có thêm kiến thức, tiểu chất làm sao nỡ bỏ đi được. Tam thúc, ngài để cho ta đi vào mở rộng ánh mắt đi."

Tần Quyết nháy nháy mắt, lặng lẽ quan sát phản ứng của Thiên Vũ.

Long Hành Vân đi tới nơi này, tự nhiên là vì cứu y, cũng chính là Long Hành Vân lôi y ra khỏi tay người của Ty Nam phủ. Nhưng y vẫn là không cam lòng, sau khi được biết nơi đây đã bị thế lực lớn nắm giữ, mình không có khả năng tham gia, không thể ăn mảnh, chỉ có

thể là đem chuyện Tiểu Vân gian nói cho Long Hành Vân biết, cổ động Long Hành Vân cùng nhau nghĩ biện pháp.

Nghe nói là Tiểu Vân gian trong truyền thuyết, Long Hành Vân lập tức nảy sinh hứng thú, có thể nói là ăn nhịp với nhau.

Trên thực tế, hành động của ba phương thế lực đối với một số người mà nói thì đó là động tĩnh khá lớn, số người biết rõ Tiểu Vân gian sắp hiện thế đã không ít, chỉ là có ba nhà này liên thủ trấn giữ, trên cơ bản không có người nào còn dám tham gia mà thôi.

Thiên Vũ trầm giọng quở trách: "Hồ đồ, nơi này là địa phương ngươi chơi đùa sao? Nhanh một chút chạy trở về đi!"

Long Hành Vân lại không nghe theo, "Tam thúc, ta chỉ vào xem, chỉ đi mở mang kiến thức, chỉ có ta và hai người kia hẳn không thể đi vào đoạt đồ vật của các ngươi đi? Lại nói, sau khi tiến vào ta khẳng định là người của ngươi, khẳng định nghe ngươi chỉ huy, nhiều một phần trợ lực không tốt sao?"

Thiên Vũ: "Ngươi biết cái gì? Nơi này không phải là nơi ngươi nên tham gia náo nhiệt, mau cút!"

"Tam thúc, nếu ngươi không đáp ứng, thì ta không đi, cùng lắm thì tự ta đi vào."

Long Hành Vân dứt lời liền trực tiếp hạ người ngồi ở trên mặt đất, tại trên ngọn cao phong trong đêm tối nhiệt độ thấp này xòe quạt tự mình phe phẩy quạt mát cho mình.

Thiên Vũ sắc mặt âm trầm xuống, "Dám ở tại trước mặt ta chơi xấu, cho ngươi mặt mũi ngươi không biết xấu hổ có phải hay không?"

Long Hành Vân ngẩng đầu nói: "Tam thúc, ngươi đừng vội đuổi ta, ta chính là muốn đi vào mở rộng ánh mắt mà thôi, ngươi không ngại hỏi Đại thánh một chút xem có cho ta vào hay không, ta biết rõ, Đại thánh khẳng định đã là pháp giá đích thân tới rồi."

Sắc mặt Thiên Vũ lập tức âm tình bất định, hừ lạnh một tiếng rồi phất tay áo rời đi.

Tần Quyết nhìn nhìn bốn phía, cũng ngồi xổm xuống, tại bên cạnh Long Hành Vân nhỏ giọng hỏi: "Tam đệ, đại thánh cũng tới rồi sao?"

Long Hành Vân hạ thấp giọng nói: "Khẳng định đã tới rồi, thế nào có khả năng không đến, tiên phủ mở ra còn không đến, vậy thì lúc nào mới đến? Địa sư và Địa Mẫu khẳng định cũng đã tới rồi, chỉ là tình huống chưa rõ ràng thì sẽ không lộ diện mà thôi. Ngươi nghĩ a, vạn nhất thật sự có trọng bảo thì khẳng định là phải tự mình tham dự cướp giật, thực lực người phía dưới không đủ." Gã cũng nhìn nhìn bốn phía, "Không phải trốn ở nơi nào đó, thì chính là dịch dung sau xen lẫn trong đám người Thiên Lưu sơn, khẳng định tại đây."

Tần Quyết há há cằm, lắc lắc quai hàm, nghĩ đến việc mình bị tát rụng mấy cái răng hàm thì có phần không cam lòng, nhưng lại bất đắc dĩ, không khỏi thổn thức: "Nếu nói như thế, không có chuyện của người khác rồi."

Long Hành Vân thì thầm: "Đại ca, trường hợp này, có thể có cơ hội đi vào đã không tệ rồi, có thể đi vào để mở rộng tầm mắt, vận khí tốt thì nhặt chút bỏ sót còn lại cũng được, còn những thứ khác thừ đừng suy nghĩ nhiều, không tới phiên chúng ta. Còn không biết ý của Đại thánh là như thế nào, không biết có cho chúng ta đi vào hay không."

Bọn họ đợi như vậy một lúc, chợt thấy các thành viên Thiên Lưu sơn chợt trở nên rối loạn, người người đều cõng trên lưng một cái bao chứa đồ căng phồng.

Ba người Long Hành Vân nhìn nhìn trên người mình, phát hiện không hề có chuẩn bị gì, tình huống bọn họ nắm giữ được có hạn, cũng không biết nên chuẩn bị như thế nào.

Sau đó, Thiên Vũ lắc mình quay trở lại rồi.

Long Hành Vân lập tức áp sát tới, hỏi: "Tam thúc, tại sao đều cõng bao lớn như vậy, chứa cái gì vậy?"

Gã cũng muốn lí giải tình huống được nhiều hơn chút, để mình có chuẩn bị tâm lý.

Thiên Vũ không vui mà đập ra một câu, "Đồ ăn đồ uống."

"A, phải đem theo nhiều đồ ăn thức uống như vậy sao?"

"Chẳng hiểu gì cả, ngươi chạy tới nhắm mắt nhắm mũi xen lẫn vào làm gì? Ta nói cho ngươi biết, nếu thật sự là Tiểu Vân gian thì cửa ra vào không có khả năng một mức mở ra, nếu không thì đã sớm bị người phát hiện rồi, thời gian cửa ra vào mở ra có khả năng rất ngắn ngủi, tiến vào trong đó có khả năng không ra được nữa. Ngươi suy nghĩ cho rõ ràng, ngươi xác định ngươi vẫn muốn đi vào sao?"

Thiên Vũ vừa là đang hù dọa, cũng là đang nói một chuyện thực, nếu như tiên gia động phủ thực sự là có quy luật mở ra như vậy thì nếu như tình huống bên trong đáng giá lưu lại thăm dò, sợ rằng phải chờ tới một năm sau mới có cơ hội đi ra.

Ai cũng không biết tình huống bên trong như thế nào, không biết có ăn có uống gì hay không, không phải tu vi người nào đều có thể kiên trì một năm không ăn không uống, bọn họ khẳng định phải chuẩn bị vẹn toàn.

Long Hành Vân ngẩn người, suy nghĩ cũng phải, cửa ra vào quả thực không có khả năng luôn luôn mở ra, liền nhìn nhìn Tần Quyết ở bên cạnh, người sau lại ra hiệu cái ánh mắt, liếc liếc về phía Thiên Vũ.

Long Hành Vân lúc này hiểu ý, lập tức hỏi Thiên Vũ: "Tam thúc, ngươi có đi vào không? Nếu như ngươi đi vào, vậy thì ta cũng đi vào."

Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng, không có trả lời trực tiếp, chỉ lạnh lùng cảnh cáo: "Ngươi hãy nghe cho kỹ, tiến vào không được chạy loạn,

nghe ta dặn dò, ta bảo ngươi đi ra thì lập tức cút ra, có nghe rõ hay không?"

Long Hành Vân lập tức chắp tay đáp: "Đương nhiên là nghe theo tam thúc giống như Thiên Lôi sai đâu đánh đó."

Thiên Vũ chợt quay đầu lại, trông thấy thủ hạ giám thị hai nhóm người khác phát ra tín hiệu, lúc này vung tay lên, suất lĩnh một đám người tiến lên, hướng về phía vị trí đỉnh núi tập hợp.

Không có khả năng mọi người cũng đứng tại đỉnh núi, tại chỗ đó vẫn chỉ có mấy người.

Trong lúc Dữu Khánh quan sát khắp nơi thì chợt ngẩn ra, đối diện với ánh mắt một người phía dưới, không phải ai khác, chính là Tần Quyết.

Tần Quyết tự tiếu phi tiếu mà theo dõi hắn.

Long Hành Vân đã nhận ra chút gì, hỏi: "Đó chính là tên Thám Hoa lang gì đó sao?"

Tần Quyết lạnh nhạt nói: "Không sai, chính là tên gia hỏa phá hoại Giám Nguyên trai của chúng ta."

Phản ứng của Dữu Khánh cũng khiến cho hai vị khác chú ý, Nam Trúc thuận thế nhìn tới, lập tức kinh nghi nói thầm, "Hắn làm sao tới rồi, còn thuộc về phía bên Yêu giới, còn đứng tại phía trước, sẽ không nhân cơ hội trả đũa đi?"

Mục Ngạo Thiết không nói.

Dữu Khánh cũng không nói gì, nhìn quanh bốn phía, sắp tới giờ Tý, vẫn chưa trông thấy có dấu hiệu gì cho thấy tiên phủ mở ra.

Nhìn trận thế ba phương nhân mã vòng lớn vòng nhỏ liền biết, hại người ta phí tinh lực chuẩn bị lớn như vậy, nếu thật sự không có

động phủ mở ra thì sư huynh đệ ba người sợ là tránh không được phải chịu đựng một trận trừng trị hung dữ.

Chương 286: Tiểu Vân gian

Chờ!

Đã sát giờ Tý, mọi người đều đang đợi.

Khác biệt ở chỗ, người đứng ở phía dưới không biết đang đợi cái gì, không biết phải đợi tới khi nào, mà người đứng ở đỉnh núi thì biết rõ đang đợi giờ Tý tiên gia động phủ mở ra.

Đầu lĩnh của Tam đại thế lực đều đang mong đợi, không ngừng quan sát bốn phía.

Sư huynh đệ ba người thì khẩn trương, vẫn là câu nói kia, vạn nhất tiên gia động phủ không mở ra thì làm sao bây giờ?

Trên đỉnh núi đưa đến đồng hồ nước tính thời gian, âm thanh giọt nước tí tách không lớn nhưng lại rất rõ ràng, tựa hồ mỗi một giọt đều đập vào trên trái tim mỗi người.

Mấy người thỉnh thoảng tới nhìn xem vạch nước, mắt mở trừng trừng nhìn giờ Hợi sắp trôi qua, giờ Tý từng chút từng chút một tới gần.

Sư huynh đệ ba người chỉ cảm thấy trong miệng khô khốc, bốn phía y nguyên im ắng, chỉ có tiếng gió thổi thỉnh thoảng lướt qua, bầu trời đêm vẫn y nguyên là khắp bầu trời đầy sao, nhìn không thấy chút dấu hiệu nào trăng hiện ra.

Trọng điểm ở chỗ không thấy được chút dấu hiệu nào cho thấy tiên phủ sắp mở ra.

Khi mà vạch đồng hồ nước theo âm thanh giọt nước tí tách giảm xuống đến vị trí giờ Tý thì ánh mắt sáu người trên đỉnh núi đều đột nhiên rời khỏi vạch đồng hồ, rất nhanh quan sát xung quanh, tìm kiếm dấu hiệu tiên phủ mở ra.

Nhưng tìm tòi kỹ một hồi, y nguyên không thấy bất cứ dấu hiệu gì, mọi người cẩn thận quan sát.

Thời gian theo âm thanh giọt nước từng chút trôi qua, không có bất cứ người nào phát ra bất cứ âm thanh gì, vạch giờ đồng hồ nước lại chậm rãi giảm xuống một khắc, bốn phía vẫn không có dị thường gì, sư huynh đệ ba người không khỏi âm thầm kêu khổ, cảm giác đã bị Vân Hề hại rồi.

Nói cái gì mà động phủ mở ra phải có ánh trăng, còn nói cái gì mà cần phải tới ngày mồng 1 tháng 1 hàng năm, lời này vốn chính là mâu thuẫn, mồng một làm gì có ánh trăng? Trên bầu trời này ngay cả một đám mây che chắn cũng không có, có ánh trăng thì nhìn một cái liền có thể nhìn thấy, ánh trăng đâu chứ? Mặt khác, cái gọi là điều kiện động phủ mở ra căn bản không có nguyên tắc.

Nghĩ đến điểm này, ruột ba người đều hối hận đen rồi, biết rõ lời Vân Hề nói có khả năng có vấn đề, không rõ mình vì sao còn bị ma quỷ ám ảnh chạy tới đây, đây không phải là muốn chết sao?

Khi vạch đồng hồ nước giảm xuống đến giờ tý hai khắc, nhìn chằm chằm bốn phía quan sát kỹ một hồi, cuối cùng Thiên Vũ nhịn không được, quay đầu lại hỏi sư huynh đệ ba người, "Không phải nói giờ Tý mở ra sao? Giờ Tý đã qua hai khắc, thế nào còn không thấy mở ra?"

Dữu Khánh than thở: "Tam động chủ, chúng ta đều đã rơi vào trong tay các ngươi, việc này chúng ta dám nói dối sao? Vấn đề là chúng ta cũng là lần đầu tiên tới, ngươi hỏi bọn ta, chúng ta cũng không biết tình huống là như thế nào a!"

Hướng Lan Huyên tiếp tục một câu, "Vậy thì chờ một chút nữa đi."

Mông Phá trầm giọng nói: "Không chút động tĩnh, nhìn không ra có dấu hiệu gì là có trận pháp sắp khởi động, chỉ mong là sẽ không uổng công cuống quít một trận."

Người phía dưới đỉnh núi dồn dập nhìn chằm chằm phía bên trên, chờ mặt trên kêu gọi một tiếng.

Phía bên yêu giới, Long Hành Vân thì thầm, "Bọn họ đang ở tại bên trên chờ cái gì?"

Tần Quyết lắc đầu, nhìn chằm chằm bên trên, nói: "Không rõ ràng lắm, làm như vậy hẳn là có nguyên nhân làm như vậy, bên trên không phải có đặt đồng hồ ước tính thời gian sao? Hẳn phải là chưa tới canh giờ đi."

Theo âm thanh giọt nước tí tách, rất nhanh, vạch gỗ dần dần hạ xuống tới ba khắc, nhưng bốn phía vẫn im ắng như trước.

Dáng vẻ này giống như là giờ Tý gì đó sẽ mở ra sao? Sư huynh đệ ba người rất yên tĩnh, thành thật giống như là chim cút bị làm cho sợ hãi, chỉ có con mắt thỉnh thoảng ngoảnh nhìn bốn phía quan sát, vô cùng chột dạ, đã ở trong lòng âm thầm làm ra quyết định xấu nhất.

Thiên Vũ, Hướng Lan Huyên, Mông Phá đã không còn bắt đầu mong đợi nữa, ánh mắt nửa tin nửa ngờ cũng thỉnh thoảng quan sát sư huynh đệ ba người.

Nếu không phải cảm thấy ba tên gia hỏa này không dám nói dối, lại thêm cũng là lần đầu tiên tới, bọn họ sợ là đã chụp lấy cổ sư huynh đệ ba người tới chất vấn rồi.

Chờ, bầu không khí hiện trường cũng là đang chịu đựng.

Khi vạch hạ tới giờ Tý bốn khắc, nói cách khác giờ Tý đã trôi qua nửa canh giờ, đỉnh núi lại vẫn là bình tĩnh không gợn sóng, Thiên Vũ

nhịn không được lại lần nữa lên tiếng, "Các ngươi xác định các ngươi không có sai lầm gì?"

Dữu Khánh buông tay, "Tam động chủ, ta cũng rất nôn nóng, vấn đề này của ngươi bảo bọn ta trả lời như thế nào chứ?"

Vừa mới nói xong, Mục Ngạo Thiết đột nhiên nhấc tay chỉ trời, "Mau nhìn, ánh trăng!"

Ánh trăng? Dữu Khánh lập tức quản không nổi Thiên Vũ, cũng thuận thế nhìn qua, mấy người đều cùng nhìn theo về phía không trung.

Nào có ánh trăng?

Vừa nhìn qua thật đúng là nhìn không thấy ánh trăng, nhưng mà khi nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, trong trời đêm có một vệt sáng mong manh như ẩn như hiện, tỉ mỉ nhận rõ quả thực là ánh trăng, là một ánh trăng lưỡi liềm cực nhỏ, nhỏ đến mức nếu không chú ý thì không thể phát hiện.

Theo thời gian trôi qua, Nguyệt Nha trái lại càng thêm dễ thấy.

Nhưng đối với Thiên Vũ, Hướng Lan Huyên, Mông Phá mà nói, ánh trăng thì ánh trăng, nào có gì phải kích động?

Ba người Dữu Khánh quả thực có chút kích động nho nhỏ, sau đó phát hiện bốn phía cũng không có biến hóa gì, lúc này tâm lạnh hơn phân nửa.

Ánh trăng không xuất hiện còn đỡ, sau đó bọn họ còn có thể lấy có "Ánh trăng" để làm đường lui, bây giờ ánh trăng đã đi ra nhưng cũng không có phản ứng, đợi một chút nữa thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng đúng vào lúc này, sáu người trên đỉnh núi đột nhiên đồng loạt nhìn về phía vầng trăng khuyết kia.

Nguyệt nha dần dần trong trẻo kia tựa hồ phóng ra một luồng khí tức khó tả, vừa lúc chiếu lên trên người sáu người trên đỉnh núi.

Tình huống gì?

Sáu người kinh nghi bất định, rất nhanh liền phát hiện khí tức khó giải thích kia cũng không phải là đến từ Nguyệt Nha, mà là một điểm hư không phía dưới Nguyệt Nha đang mơ hồ vặn vẹo, giống như mơ hồ xuất hiện cái khe, khí tức là từ trong cái khe dâng trào ra, Nguyệt Nha giống như là một thanh dao sắc cắt ngang hư không.

Cái khe như sóng hư không, đang chậm rãi xé mở, chậm rãi mở rộng, bên trong mơ hồ có cảnh tượng gì đó xuất hiện.

Thiên Vũ, Hướng Lan Huyên, Mông Phá đều phấn chấn, đều đã ý thức được, Tiểu Vân gian trong truyền thuyết mở ra rồi, tiên gia động phủ thật sự mở ra rồi!

Sư huynh đệ ba người trợn mắt há mồm có thừa, lại đồng thời quan sát lẫn nhau, đã nhìn ra được, đều giống như trút được gánh nặng vậy.

Hướng Lan Huyên chợt quay đầu lại hỏi một câu, "Vừa rồi các ngươi vì sao đối với ánh trăng phản ứng lớn như thế, trăng ra, hư không chi môn cũng mở ra theo, có phải các ngươi có gì đang gạt chúng ta hay không?"

Thiên Vũ và Mông Phá cũng vô ý thức nhìn về phía hai người.

Mục Ngạo Thiết âm thầm hối hận, hối hận vừa rồi không nên thất thố, giải thích một câu: "Ánh trăng đột nhiên xuất hiện, hiếu kỳ mà thôi."

Phải không? Ba phương thủ lĩnh nửa tin nửa ngờ.

Hướng Lan Huyên nhìn chằm chằm phương hướng trăng khuyết, nói: "Ta đại khái đã minh bạch vì sao là mồng một giờ Tý mới mở ra. Giờ Tý chính là thời điểm chuyển đổi từ mồng một sang ngày tiếp theo, mồng một không trăng, mồng một trôi qua, trăng non mới bắt đầu. Hàng năm giờ Tý ngày mồng một đầu tiên, là thời điểm mới cũ thay nhau, nghĩa là thiên địa vận chuyển minh minh chi lực tiến vào một vòng tuần hoàn mới, là một cái cơ hội khởi động lại. Đại môn của động phủ này lợi dụng thiên địa chi lực phong ấn, đối với chúng ta mà nói, cũng cần thiên địa chi lực mới có thể mở ra, bình thường nhìn không thấy cũng vào không được."

Hai vị khác hơi gật đầu, Mông Phá trầm ngâm nói: "Đây cũng chính là vì sao ngày đầu tiên năm mới, khi trăng non xuất hiện thì chính là lúc động phủ mở ra."

Thiên Vũ: "Thảo nào cần phải chờ đến giờ Tý ngày mộng một tháng 1 hàng năm."

Khi ba vị nói những lời này thì ánh mắt y nguyên là nhịn không được quan sát sư huynh đệ ba người, hiển nhiên phản ứng của Mục Ngạo Thiết quá lớn làm cho bọn hắn không thể tiêu tan hoài nghi, cũng may hiện tại cũng vô tâm suy nghĩ tính toán cái gì, bọn họ tiếp tục nhìn chằm chằm quan sát lỗ trống hư không đang mở rộng.

Dữu Khánh ba người rất bất đắc dĩ, nhưng cũng đồng dạng nhịn không được hiếu kỳ, nhìn chằm chằm hư không chỗ hổng.

"Bọn họ giống như đều đang nhìn chằm chằm vào vầng trăng non trên không trung kia, nó có vấn đề gì sao? Ta nhìn không thấy có vấn đề gì, các ngươi có nhìn ra cái gì không?"

Ở phía dưới, Long Hành Vân hỏi Tần Quyết và Thôi Du, được đến trả lời là cái lắc đầu.

Tần Quyết cũng đã nhìn ra sáu người bên trên có dị thường, nhưng y đồng dạng không có nhìn ra bất cứ tình huống gì.

Hư không chỗ hổng dao động mơ hồ dần dần ổn định, một cái bậc thang xa xưa tương đối dài trống rỗng xuất hiện, tại phần cuối bậc thang là một cái chổng chào xa xưa, mặt trên mơ hồ có ba chữ, nhìn kỹ, chính là ba chữ "Tiểu Vân gian".

Mặt sau cổng chào có cái gì thì không rõ ràng lắm, nhưng có thể nhìn thấy nội bộ cũng là đêm tối tinh không, giống như không có khác biệt gì với bên ngoài.

Sáu người trên đỉnh núi đều trở nên kích động, đã xác nhận không thể nghi ngờ, Tiểu Vân gian trong truyền thuyết thật sự đã được tìm đến!

"Đi, ba người các ngươi đi trước dẫn đường."

Thiên Vũ bỗng nhiên xuất thủ đẩy Dữu Khánh một cái.

Lảo đảo một bước, Dữu Khánh kinh ngạc quay đầu lại, hỏi: "Chúng ta cũng phải đi vào sao?"

Mông Phá nói: "Quỷ mới biết rõ các ngươi còn có chuyện gì gạt chúng ta, các ngươi không đi vào, chúng ta làm sao an tâm?"

Dữu Khánh lập tức nói: "Cái nhập khẩu này hiển nhiên không có khả năng một mực mở ra, các ngươi muốn chúng ta đi vào bao lâu?" Hắn cũng không mù, tự nhiên cũng phát hiện ra được tình hình ba phương nhân mã cõng bao lớn, rõ ràng là làm chuẩn bị cho lâu dài.

Hướng Lan Huyên mỉm cười, "Có chúng ta bồi các ngươi a, sợ cái gì, đến lúc phải đi ra thì tự nhiên sẽ đi ra."

Vừa nghe là tình huống này, Dữu Khánh lập tức thẳng tắp sống lưng, "Chúng ta nguyện ý dốc sức cho các ngươi, nhưng chúng ta cũng không có thể làm việc không công, chúng ta cũng muốn được chút chỗ tốt."

Trông thấy thật sự đã tìm được Tiểu Vân gian, hắn không còn chột dạ không yên lòng nữa, lập tức có sức lực, bắt đầu cò kè mặc cả.

Thiên Vũ trầm giọng nói: "Bớt dông dài, nhanh chóng đi vào."

Dữu Khánh kiên trì: "Không có chúng ta, các ngươi tìm không được Tiểu Vân gian. Ta không có ý khác, chí ít chúng ta không có công lao cũng có khổ lao, các ngươi ăn thịt, chúng ta cũng muốn uống ngụm canh, việc này không quá phận đi? Các ngươi nếu là ngay cả một điểm đạo lý đều không nói, nói thật đi, chúng ta rất sợ hãi, sợ các ngươi qua sông dỡ cầu."

"Không có thời gian dông dài với ngươi, cái nhập khẩu này duy trì không được bao lâu." Thiên Vũ quay đầu lại ngoắc tay, "Người đâu!"

Phía dưới, bầy yêu Yêu giới lập tức chen chúc mà đến.

"Lên!"

Mông Phá và Hướng Lan Huyên cũng lục tục phất tay kêu gọi.

Người đi lên trước tiên cuối cùng nhìn thấy được Tiểu Vân gian nhập khẩu, đều khiếp sợ, cuối cùng đã minh bạch sáu người bên trên đang nhìn cái gì.

Chỉ cách biệt trên dưới đỉnh núi, người phía dưới vậy mà lại nhìn không thấy động phủ mở ra, chỉ có tại góc độ từ đỉnh núi này mới có thể nhìn thấy tiên phủ sơn môn mở ra.

Cảnh tượng đó giống như có một bậc cấp lên sơn môn kéo dài nổi tại không trung, xác thực thần kỳ.

"Đưa ba bọn họ áp đi vào!"

Thiên Vũ ra lệnh một tiếng, chỉ hướng Tiểu Vân gian nhập khẩu nổi trong không trung.

Mấy tên Yêu tu lập tức ra tay, phân biệt giữ cánh tay ba người Dữu Khánh, trực tiếp đẩy lên thềm đá lơ lửng.

Người lúc đầu nhấc chân đạp lên bậc cấp còn có chút lo lắng sợ hãi, một chân đạp vững vàng mới yên tâm cất bước đi lên, dù sao là áp giải ba người Dữu Khánh dò đường.

Đầu lĩnh Ba phương cũng chính là ý này, nếu như biết rõ có nguy hiểm gì đó mà không nói thì ba người các ngươi chết trước!

Ba người Dữu Khánh cũng không phải là kẻ ngu si, tự nhiên minh bạch ý định của những người này, trong lòng không khỏi tràn đầy hận ý, đoạt đồ vật của bọn họ còn muốn cầm mạng bọn họ gánh trách nhiệm, nhưng vậy thì phải làm thế nào chứ? Vô lực phản kháng!

Sư huynh đệ ba người dọc theo đường đi luôn mong đợi được tiến vào Tiểu Vân gian tầm bảo, lại không nghĩ rằng mình sẽ phải dùng phương thức bị ép buộc này để tiến vào Tiểu Vân gian.

Chương 287: Tiên đào

Theo bậc thang một mạch trèo lên đến đỉnh "Tiểu Vân gian", đứng dưới cổng chào, mọi người phóng mắt nhìn sang, cũng là một mảnh rừng núi mông lung, không khác lắm với hoàn cảnh ngoại giới, nhìn không có cảm giác gì là tiên gia động phủ. Quay đầu lên nhìn bầu trời bên trong bên ngoài cổng chào, cùng là một vầng trăng non, cùng là một phiến tinh không, không có cảm chuyển tiếp gì.

Cùng một ngọn núi cao, cùng một trời đêm yên tĩnh, cùng một sự giá lạnh.

Một đám người đi đến sân bằng dưới cổng chào "Tiểu Vân gian", nhân thủ đi trước cấp tốc trước tiên đi vào tản ra quan sát, sau khi

xác nhận không có vấn đề gì thì mới truyền tín hiệu cho người đứng trên đỉnh núi ở dưới bậc thang. Lúc này, Thiên Vũ, Mông Phá, Hướng Lan Huyên mới rất nhanh lắc mình lướt lên, rơi thân tại bên cạnh ba người Dữu Khánh.

Mặt sau, người của ba phương thế lực bắt đầu trắng trợn tràn vào, trực tiếp thông qua sơn môn để tiến vào trong.

Nhân thủ của ba phương cũng không có tiến vào toàn bộ, mỗi phương đều lưu lại xấp xỉ khoảng ba phần mười.

Cụ thể tiến vào bao nhiêu người, ba nhà đã trải qua hiệp thương, nếu không, tại tình huống không ai muốn chịu lỗ sẽ dẫn đến cục diện so bên nào nhiều người, sau khi hiệp thương, mỗi nhà chỉ có thể tiến vào năm trăm người.

"Tình huống không rõ ràng, còn là chờ tới hừng đông đi."

Mông Phá dùng giọng điệu trưng cầu ý kiến nói với Thiên Vũ và Hướng Lan Huyên.

"Ừ." Thiên Vũ gật đầu.

Hướng Lan Huyên cũng không có ý kiến.

Nhân thủ lục tục tiến vào bắt đầu tại bên trong sơn môn tiến hành bố trí.

Nhìn dáng vẻ nhóm người này cao độ cảnh giác, Dữu Khánh nhịn không được hiếu kỳ, thử hỏi một câu, "Yên lặng mấy nghìn năm, lẽ nào trong đó còn có trận pháp cơ quan hay sao?"

Hướng Lan Huyên cười cười, nhắc nhở: "Ảo Vọng lúc trước, cũng là tiên gia động phủ, khi bị người tìm đến, gặp phải thú thủ sơn tấn công, phí rất nhiều sức lực mới dọn dẹp sạch. Tiểu Vân gian này có các loại tương tự như Thú thủ sơn hay không thì không ai nói được

rõ ràng, ngươi từng gặp qua Vân Hề, lẽ nào Vân Hề không nói cho ngươi chút gì?”

Dữu Khánh minh bạch bọn họ lo lắng cái gì, lắc đầu đáp: “Nàng ta không nói, chúng ta thật sự không biết gì.”

Đầu lĩnh ba phương từ chối cho ý kiến với lời hắn nói, biểu hiện của Mục Ngạo Thiết về ánh trăng khiến bọn họ duy trì thái độ hoài nghi đối với sư huynh đệ ba người.

Ba nhà hơn nghìn nhân thủ bắt đầu ngay tại chỗ bố trí và chuẩn bị, trăng khuyết trên bầu trời cũng càng ngày càng rõ ràng, càng sáng ngời.

Đột nhiên, trên bậc thang thông tới nơi đây tràn ra sương mỏng nhàn nhạt, kể cả hai bên bậc thang cũng có vụ khí tràn ra bốc lên, mãi cho đến khi không còn thấy rõ bóng tối phần cuối.

Mông Phá trầm giọng nói: “Giờ Tý sắp qua rồi!”

Mấy người lập tức lý giải lời này có ý gì, quãng thời gian cửa ra vào động phủ mở ra có hạn, nhìn dạng này, nhiều nhất cũng chỉ duy trì nửa canh giờ, vừa qua giờ Tý, động phủ sẽ đóng lại.

Thiên Vũ đột nhiên quay đầu nhìn xung quanh, hô: “Long Hành Vân, nhanh lên một chút, cút đi ra ngoài cho ta!”

Bốn phía không có phản ứng.

Thiên Vũ hô to: “Long Hành Vân!”

Sau đó, có nhân viên của Thiên Lưu sơn tới đây bẩm báo, chỉ một cái phương hướng, “Ba bọn họ vừa mới đi theo hướng kia rồi, ta đã dẫn người tới nhìn xem, không biết đã chạy đi đâu rồi.”

Khuôn mặt Thiên Vũ lập tức sầm xuống, tiến vào loại địa phương này, y cũng không có khả năng một mực tập trung chú ý vào trên

người tên kia, chỉ vừa mới không lưu ý thì đã bị chui kẽ hở.

Mông Phá cười ha hả, "Nghiệt chủng do đàn bà Xích Lan các kia sinh ra cũng tiến vào rồi à?"

Lúc này, Thiên Vũ quay đầu lại cảnh cáo, "Ngươi giữ miệng sạch sẽ chút!"

Mông Phá xùy một tiếng, nói, "Ngoại tình cỡ như vậy, cũng chỉ có Đại thánh kia của các ngươi mới có thể chịu được."

Thiên Vũ lập tức trở mặt, "Khô lâu đầu, nếu ngươi còn tiếp tục đánh rắm bịa đặt, có tin ta xé nát miệng ngươi hay không?"

Phốc xuy cười, Hướng Lan Huyên ôm cánh tay trước ngực, dáng vẻ chờ xem náo nhiệt.

Nhưng mà hai vị kia không có cho nàng đạt được, Mông Phá không nói nữa, Thiên Vũ cũng nén giận không truy cứu tiếp.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, cảm giác mơ hồ đã nghe được một cái đại bí mật.

Tâm tình bọn họ lại rất nhanh bị kéo trở về hiện thực.

Sương mù càng ngày càng đậm, sau cùng quang cảnh bên ngoài thoáng nhìn cũng chỉ còn lại lờ mờ, bậc thang trở về phía dưới đỉnh núi cũng trở nên mông lung, cảm giác là bị sương mù dày đặc bao phủ.

Sau khi hình thành loại tình hình này xong thì không còn có biến hóa nữa.

Đợi khoảng một canh giờ, vẫn là như vậy.

Loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng rừng núi bên ngoài, còn có đường tới loáng thoáng, Hướng Lan Huyên đề nghị: "Mỗi bên phái một người trở lại thử xem?"

Hai vị khác không có ý kiến.

Ba nhà lập tức mỗi bên gọi một nhân thủ tới, cũng không nói tình hình cho ba thủ hạ, sau đó tìm tới ba sợi dây thừng, cột vào trên eo bọn họ, bảo bọn họ theo bậc thang trở về, nếu như liên hệ được với bên ngoài thì theo sợi dây quay trở lại.

Ba người cái gì cũng không biết, cứ như vậy kéo theo sợi dây thẳng đến bậc thang vào trong sương mù dày đặc đi xuống.

Ba cái bóng người rất nhanh biến mất tại trong sương mù dày đặc, điều này làm cho người đứng dưới cổng chào quan sát cảm giác không thích hợp, ngay cả đỉnh núi ở phía dưới còn có thể loáng thoáng nhìn thấy, bóng người mới tiến vào chưa đi được bao xa tại sao lại đột nhiên biến mất rồi?

Đứng trên bậc thang lôi kéo sợi dây thừng còn chưa thả ra được hai trượng, vốn đang ở trạng thái căng thẳng lại đột nhiên vô lực mềm oặt, rơi trên mặt đất.

"Nhanh kéo trở về." Mông Phá quát lên.

Ba sợi dây thừng rất nhanh được kéo về, không còn thấy người buộc trên sợi dây rồi, sợi dây đã bị đứt, đầu đây te tua.

Thiên Vũ lập tức gọi vào trong sương mù dày đặc: "Trả lời, có nghe hay không? Nghe thì trả lời đi!"

Không có trả lời, chỉ có sương mù dày đặc nhàn nhạt phiêu đãng.

Dữu Khánh dốc sức nháy nháy mắt, hắn dùng Quan Tự quyết tại khoảng cách gần như thế vậy mà cũng không nhận ra được là chuyện gì xảy ra, một ít biến hóa kỳ lạ trong màn sương mù dày đặc vượt qua khỏi phạm vi hắn có thể lý giải.

Ba người phái đi ra ngoài vậy mà lại lặng yên không một tiếng động biến mất, bên ngoài cổng chào tựa hồ dựng lên một bức tường

sương mù dài dằng dặc và liên miên vô tận.

Hướng Lan Huyên trầm giọng nói: "Xem ra, tình trạng là cùng loại với kết giới ở xung quanh Ảo Vọng. Xuất khẩu hẳn đã bị phong bế rồi, chúng ta dự liệu không sai, muốn đi ra ngoài lại sợ rằng phải chờ tới giờ Tý ngày 1 sang năm."

Mông Phá và Thiên Vũ không có hé răng, xem như là ngầm chấp nhận rồi.

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, thật sự phải bị giam trong Tiểu Vân gian một năm sao?

Kế tiếp, toàn bộ thành viên ngay tại chỗ chờ đợi.

Cũng may khi tiến vào nơi đây thì cũng đã rất khuya rồi, không cần phải chờ quá lâu liền đến hừng đông, ước chừng hai canh giờ sau liền nghênh đón ánh rạng đông.

Tới hừng đông, bên ngoài cổng chào y nguyên là sương mù mịt mờ.

Nơi mọi người dừng chân là một đỉnh núi trụi lủi, cũng là trên núi cao, cảnh tượng hoang tàn, lác đác có tượng đá vỡ vụn rơi trên mặt đất.

Ba phương thế lực mỗi phương lưu lại mười người tại nhập khẩu để trông coi, những người còn lại đều theo ba gã đầu lĩnh đi tới bên mép núi nhìn ra tân thiên địa xa xa.

Kỳ sơn tú thủy phản chiếu ánh nắng ban mai, núi non chập trùng, thác nước như lụa.

Một cầu thang dài dẫn tới tới sơn cốc phía dưới, mơ hồ thấy có ba người đang lượn lờ trên bậc thang, nhìn kỹ chính là ba người Long Hành Vân.

Thiên Vũ sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, lắc mình một cái lướt đi xuống.

Sau đó, mọi người trên núi mơ hồ nhìn thấy Thiên Vũ cho Long Hành Vân một cái bạt tai, không biết đang mắng cái gì.

Một đám người cũng đi xuống núi, bắt đầu tại trong núi dọc theo bậc cấp phủ kín cây dây leo và cỏ hoang đi tới trước, có người tại phía trước vung đao kiếm chém chặt mở đường.

Nhìn tình hình đường đi như thế này liền biết nơi đây đã lâu không có người cư ngụ.

Khi nhóm người rẽ vào giữa hai vách núi đá cao chót vót thì có người chỉ vào hai bên vách núi nói: "Nhìn này, trên vách núi đá có thật nhiều lỗ thủng to to nhỏ nhỏ."

Vừa dứt lời, trong tay áo Dữu Khánh đột nhiên phát ra tiếng kêu to "Tích tích tích".

Dữu Khánh ngẩn ra, ngay sau đó, cánh tay bị Mông Phá chụp lấy, tay áo cũng bị lật ra, lộ ra Đầu To đang bám ở trong tay áo.

Đầu To lập tức lắc mình bay đến trên đầu Dữu Khánh, luồn vào trong bím tóc đuôi ngựa của hắn.

Cách đó không xa, Liễu Phiêu Phiêu thấy thế thì hơi kinh, nàng nhận biết Đầu To, cũng từng kiến thức qua tác dụng của Đầu To, nhanh chóng cảnh giác nhìn vách núi hai bên.

Đồng dạng nghe được tiếng kêu nhìn chăm chú tới bên này, Tần Quyết và Thôi Du không khỏi nhìn nhau, rõ ràng có phần kinh ngạc.

"Con côn trùng này là thứ gì?" Mông Phá truy hỏi.

Dữu Khánh lúng túng nói: "Là sủng vật ta nuôi."

"Là Hỏa Tất Xuất." Ở trong bầy yêu, Tần Quyết tiếp lời, thấy mọi người nhìn đến liền bổ sung: "Chính là loài 'Hỏa Tất Xuất' mà U Nhai phát nhiệm vụ bắt lấy kia."

Thì ra là Hỏa Tất Xuất, mọi người sáng tỏ.

Sư huynh đệ ba người trong lòng đã là thầm nói không xong, quả nhiên, Tần Quyết quả nhiên không chịu bỏ qua, ngay sau đó liền ép hỏi: "A Sĩ Hành, ta phí sáu trăm năm mươi vạn lượng mua Hỏa Tất Xuất của ngươi, kết quả chạy mất không thấy bóng dáng, nghĩ không ra lại chạy về trên tay ngươi, ngươi làm vụ buôn bán đó thật đáng giá a."

Lúc này, Dữu Khánh không chút nào luống cuống, tại chỗ phản bác, "Thả rắm con mẹ ngươi. Ta còn muốn hỏi ngươi chứ, mới bán xong Hỏa Tất Xuất cho ngươi, ta vừa ra U Giác Phụ, thế nào liền sẽ chạy tới một đám cướp giật đặc biệt mai phục chúng ta, còn biết rõ trên người chúng ta có sáu trăm năm mươi vạn lượng ngân phiếu, ngươi dám nói không phải ngươi sai khiến?"

Kỳ thực người cướp đoạt hoàn toàn không nói trên người hắn có bao nhiêu ngân lượng.

Mọi người nhìn tới, thì ra là người quen cũ, còn có cũ oán.

Tần Quyết: "Chuyện không có chứng cứ đừng có tùy tiện giội nước bẩn."

"Đều câm miệng cho ta!" Thiên Vũ đột nhiên quát lớn, "Có ân oán tư nhân gì, chờ các ngươi đi ra ngoài hãy nói tiếp, nơi đây không phải là nơi các ngươi tính sổ nhau, kẻ nào còn dông dài, ta đánh rụng răng kẻ đó."

Tần Quyết vô ý thức nhấp nhấp khóe miệng.

Một nhóm tiếp tục đi tới trước, đột ngột gặp một đống loạn thạch chặn đường, có người chỉ phía trên nói, "Đây hẳn là từ bên trên sụp

đổ xuống. Phía trên lúc trước hẳn là có cầu đá."

Loạn thạch cũng không là gì, về sau lại lần lượt nhìn thấy có hài cốt cự nhân nằm lăn lộn, xương cốt tối đen, nghìn năm bất hủ.

Xuyên qua giữa đám hài cốt chặn đường, khi có người xé mở dây leo chặn đường thì bỗng nói: "Chú ý, nhìn xem gân lá cành cây thực vật nơi đây tựa hồ đều là màu đen."

Được nhắc nhở như vậy, mọi người đều đưa tay bứt xuống một chút cành lá nhìn xem, phát hiện thật đúng là như thế.

Có người bôi Lam Sắc Yêu Cơ lên mí mắt đột lớn tiếng nhắc nhở, "Cẩn thận, bên trong có ẩn chứa tà khí."

Nghe được lời ấy, mọi người lục tục nhìn vết đứt nơi cành lá, quan sát.

Ba người Dữu Khánh cũng không ngoại lệ, nhanh chóng lấy Lam Sắc Yêu Cơ lau lên mí mắt, sau đó nhìn chằm chằm vết đứt trên cành lá, xem kỹ mới phát hiện thấy, mơ hồ có tà khí nhàn nhạt như có như không đang tản ra.

Lượng không lớn, đối với một đám tu sĩ mà nói, trái lại không có ảnh hưởng gì.

"Thực vật nơi đây hẳn đều là bị tà khí thấm nhuộm, trước tiên rất nhanh thông qua nơi đây đi."

Mông Phá kêu lên.

Mọi người lập tức cất bước nhanh hơn đi xuyên qua.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh cao độ đề phòng bốn phía, đều biết rõ Đầu To sẽ không tùy ý kêu loạn, một tiếng kêu to kiểu báo nguy kia khiến cho ba người âm thầm cảnh giác.

Một nhóm người xuyên qua, khi đi đến một vùng đất trống, nói một cách chính xác thì là một chỗ lòng chảo thì đều dồn dập ngây ngẩn cả người.

Trước mắt dĩ nhiên là một vườn trái cây rộng lớn.

Cây ăn quả cao phải đến mười trượng, đường kính tán cây che phủ ước chừng cũng phải đến mười trượng, cành cây khô màu nâu như sắt thép thiết hình dạng như sừng rồng, lá cây xanh biếc như bảo thạch, trọng điểm là trên cành cây có treo rất nhiều quả đào to như cái đĩa, từng trái to tròn nhìn mê người.

Mọi người chưa bao giờ gặp qua cây đào lớn như vậy, cũng chưa từng nhìn thấy quả đào to như vậy, vừa nhìn liền không phải phàm phẩm.

"Là tiên đào!"

Chợt có người kinh hỉ gào thét một tiếng.

Nhân mã ba phương lập tức thì rối loạn, lập tức không kiểm soát được rồi, điên cuồng lao tới vườn đào ở phía trước.

Mông Phá trái lại không có mất đi lý trí, thấy thủ hạ có người nhảy lên cây hái được quả đào liền muốn cắn, lập tức hô to một tiếng, "Không thể sơ ý, cẩn thận quả đào này đã bị tà khí thấm nhuộm!"

Chương 288: Có thể ăn được

Một lời nói khiến người giật mình tỉnh khỏi giấc mộng.

Người cầm quả đào muốn gặm ăn liền dừng lại, người trên cây đều dừng lại rồi, người chạy đến dưới cây cũng được nhắc nhở rồi.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh cũng vội vàng theo sát một đám người kêu la oa oa chạy tới dưới thân cây đào.

Mọi người xem như đã trải nghiệm qua cái gì gọi là dục vọng như nước thủy triều, chỉ dựa vào hai chữ "Tiên đào" liền đem dục vọng của mọi người trong nháy mắt đốt cháy lên, giống như cướp được một trái là có thể thành tiên vậy. Nếu không phải lúc trước đã nhìn thấy được tà khí ngấm thấm vào trong những thực vật khác, sợ rằng một tiếng la nhắc nhở kia cũng không ngăn được tâm tình nhộn nhạo và kích động của mọi người.

Sau đó, mọi người dồn dập leo lên cây, dồn dập hái lấy quả đào lớn cầm trong tay.

Ba người Dữu Khánh cũng không ngoại lệ, cầm quả đào to tròn mê người ở trong tay lật qua lật lại nhìn xem, không cần để sát vào mũi cũng có thể ngửi được hương thơm thấm vào gan ruột.

Dữu Khánh bóp vỡ ra nhìn, lập tức trừng lớn hai mắt, trong thịt quả đào mọng nước vậy mà lại có khí tím mắt thường nhìn không thấy đang lượn lờ, đó là linh khí, lúc trước hắn bôi "Lam Sắc Yêu Cơ" tại trên mí mắt, vì vậy có thể nhìn thấy được.

Nói ngắn gọn, linh khí trong thịt quả đào vậy mà đậm đặc đến mức giống như nước sắp chảy ra.

Nhìn xem đánh giá, trong thịt quả đào, đại khái xấp xỉ có một thành là linh khí.

Đừng coi thường chỉ có một thành, linh khí này đã nồng đậm đến mức độ thực chất hóa, đã là chuyện khó mà tưởng tượng.

Bằng này phải ăn bao nhiêu Linh Mễ mới có thể rèn luyện ra được lượng linh khí ẩn chứa trong một quả đào này chứ?

"Quả nhiên là tiên đào a! Cũng chỉ có tiên đào mới có thể ẩn chứa linh khí nồng đậm như thế!"

Có người kìm lòng không đậu mà cất tiếng kinh hô.

Đồng thời cũng liên tiếp có âm thanh thổn thức vang lên.

Chỉ vì bóc mở ra nhìn, trong thịt đào nhàn nhạt xen lẫn màu đen, cũng tản ra nhàn nhạt tà khí, nói trắng ra chính là đã bị tà khí ô nhiễm, không có cách nào ăn được rồi, quả nhiên giống như lúc trước Mông Phá đã cảnh cáo.

"Linh vật như vậy mà lại bị tà khí ô nhiễm, phung phí của trời a!"

"Thế nào lại như vậy chứ? Đây không phải là tiên gia động phủ sao? Vì sao thực vật nơi đây lại khắp nơi tản ra tà khí?"

Phản ứng của sư huynh đệ ba người Dữu Khánh trái lại không giống những người khác, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

"Bị tà khí ô nhiễm là có điểm đáng tiếc a." Nam Trúc ngoài miệng nói, con mắt lại đang nháy nháy với hai vị sư đệ.

Hai vị sư đệ lập tức đọc hiểu rồi.

Mục Ngạo Thiết nhìn về phía bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh, miệng thì nói ra: "Bên trong này vẻn vẹn chỉ là tà khí sao? Cũng không biết còn có độc vật gì khác hay không?"

Sư huynh và sư đệ của y cũng hiểu được ý trong lời y nói.

Bởi vì từng có trải nghiệm tại Quan Phong Dương cổ mộ, ba người biết rõ mình hẳn phải là không sợ tà khí, về phần vì sao chỉ ba người bọn hắn không sợ tà khí, lời Vân Hề nói đã giúp bọn họ tìm được đáp án. Vân Hề nói Đầu To là vật chí dương, có thể bách tà bất xâm.

Vì sao Đầu To bách tà bất xâm thì kể cả ba người bọn họ cũng không sợ hãi tà khí? Đầu To tại trên người Dữu Khánh thì có thể che chở Dữu Khánh cũng thôi, cùng hai người khác có quan hệ gì chứ?

Ba người nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một cái nguyên nhân, đó chính là vì để bớt việc, bình thường ba người đều thả Đầu To vào trong nước để đun trà uống. Đại khái chính là bình thường dùng vật chí dương nấu nước ngâm trà, ít nhiều đối với thân thể bọn họ tạo thành ảnh hưởng nhất định, tính kỹ thì hẳn là chính diện ảnh hưởng.

Đã có sức lực này, ba người nhìn thịt quả đào mọng nước trong tay, nhìn linh khí nồng nặc đến mức chảy xuôi kia, từng người đều nhịn không được hầu kết rung động lên xuống, thật muốn mở miệng cắn một miếng cảm giác, nhưng mà lại không thể xác định trong quả đào này có phải thật sự chỉ có một loại độc vật hay không.

Nếu vì tham một miếng ăn khiến mình bị độc chết thì thảm rồi.

"Di, địa phương quỷ quái này tại sao giống như ngoại trừ thực vật ra thì không nhìn thấy được bất cứ một con động vật nào?"

Nhìn khắp nơi xung quanh, Nam Trúc vươn đầu thì thầm một tiếng.

Hai vị sư đệ lập tức hiểu được ý của gã, muốn tìm một con động vật cho thử ăn một cái.

Được nhắc nhở như thế, hai người cũng nhìn khắp nơi xung quanh.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Dữu Khánh cũng thì thầm một tiếng, "Hình như là không có, lúc trước vẫn luôn muốn nhìn xem một chút tiên phủ có chim quý thú hiếm gì, muốn mở rộng nhãn giới, có lẽ quả thực là không nhìn thấy động vật gì."

Mục Ngạo Thiết: "Nửa ngọn núi bên ngoài kia cũng không có bất cứ động vật nào, sợ là bị nơi đây ảnh hưởng."

Làm sao bây giờ? Ba người nhìn xem những người khác, muốn để cho những người này ăn thử thì không quá hiện thực, biết rõ quả đào có vấn đề, không có khả năng sẽ ăn.

Những người này rất bá đạo, dám lung tung mở miệng, vạn nhất bị ép bắt ăn thử thì làm sao bây giờ?

Póc!

Một tiếng quái vang rất nhỏ, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đồng loạt nhìn về phía Nam Trúc, chỉ thấy Nam Trúc đâm ngón trỏ vào trong quả đào, làm cho nước chảy ra.

Hai vị sư đệ đều nghi hoặc, không biết vị này có cử chỉ kỳ kỳ quái quái như vậy là đang làm gì.

Nam Trúc hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, bỗng nhiên, nhấc tay, đưa ngón tay đâm quả đào bỏ vào trong miệng, hút vào!

Hai vị sư đệ lập tức giật mình, đồ vật sao có thể ăn bậy như thế? Cũng cấp tốc nhìn nhìn bốn phía, sau khi nhìn thấy không có người nào chú ý, Dữu Khánh hạ thấp giọng hỏi: "Ngươi điên rồi sao? Ngươi cho là mình nhiều thịt thì độc không chết ngươi sao?"

Nam Trúc buông tay, quan sát người ở xung quanh, hạ thấp giọng nói: "Bằng này phải thay thế được bao nhiêu là Linh Mễ, bằng với bao nhiêu là tài nguyên tu luyện a, người ta không cấm, cơ hội tốt như vậy, bỏ lỡ thật sự là đáng tiếc. Nếu như ta bị chết, có thể đem ta đưa về trong quan an táng là tốt nhất, nếu thực sự phiền phức vậy thì quên đi, có thể táng thân tại tiên gia động phủ cũng không tệ. Còn rất ngọt, vừa thơm vừa ngọt, vị đạo rất tuyệt, không hổ là tiên đào."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều lập tức hô hấp trở nên nghiêm trọng, đều đã minh bạch, nói đến cùng, vẫn là vì quá nghèo, chỉ cần có cơ hội tốt liền không tiếc đem mạng mình ra đánh cuộc.

"Mập mạp chết tiệt, nơi đây thế nhưng là tiên gia động phủ, tình huống gì cũng còn chưa biết rõ, vạn nhất còn có thứ càng tốt hơn lại không có độc thì sao, ngươi chẳng phải đã chết oan uổng?"

Dữu Khánh nhắc nhở một tiếng.

Nam Trúc thần tình cứng đờ, cúi đầu nhìn quả đào lớn trong tay, cảm thấy mình quả thực có chút cầu thả, sau đó nhìn nhìn khắp nơi, hạ thấp giọng nói: "Nếu đã như vậy rồi, làm luôn, hai người các ngươi che chắn cho ta một chút."

Hai người nhìn liền hiểu ý của gã, thử cũng đã thử rồi, dứt khoát cắn một miếng cho luôn.

Đứng ở trên thân cây, Dữu Khánh chậm rãi xoay người di chuyển vị trí, xoay lưng che chắn cho gã, nói ra: "Nếu thật sự bị chết, ngươi quá mập mạp quá nặng, mục tiêu quá lớn, không tiện mang về, đốt thành tro cốt mang về mới thuận lợi một chút."

Đồng dạng quay lưng lại che chắn, Mục Ngạo Thiết nói: "Để ta cõng!"

Được che chắn ở giữa, Nam Trúc thấy phía trước không có người nào chú ý, nhanh chóng cúi đầu hung hắng cắn một miếng, một miếng này có thể nói miệng đầy hương vị ngọt ngào, rất nhanh nhai nuốt, cũng nhanh chóng nhấc tay áo lau sạch nước ngoài miệng, nhưng vừa nhấc mắt liền ngây ngẩn cả người, chỉ thấy một hồng y nữ tử đột nhiên từ cái cây phía trước vươn nửa người ra, nhìn về phía bên này, không phải ai khác, chính là Liễu Phiêu Phiêu.

Đột nhiên không còn nghe thấy tiếng nhai nuốt, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đồng thời quay đầu lại nhìn, phát hiện dị thường, sau đó nhìn theo hướng ánh mắt Nam Trúc, cũng nhìn thấy được Phiêu Phiêu.

Ùng ục! Nam Trúc đem miếng lớn trong miệng cưỡng ép nuốt xuống bụng, sau đó hai tay một trận loạn bóp, đem quả đào bóp nát nhừ, hủy diệt vết tích từng cắn qua, nhàn nhạt tà khí phiêu đãng.

Sau một lúc đối diện với ba người, Liễu Phiêu Phiêu lại thu người lùi về phía sau cây.

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau không nói gì, đều nghĩ tới, Liễu Phiêu Phiêu là người biết rõ bọn họ không sợ tà khí.

Về sau ba người yên lặng nhảy xuống khỏi chạc cây đào, lặng im lặng lẽ tại đó chờ, chờ Nam Trúc độc phát.

Nam Trúc nhắm mắt vận công, tăng tốc xúc tác thịt đào đã ăn vào, muốn mau chóng phát hiện vấn đề.

Một lúc lâu sau sau, Nam Trúc mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn trên cây, hai mắt tỏa ánh sáng, hầu kết rung động.

Dữu Khánh thấp giọng hỏi: "Thế nào?"

Nam Trúc nhấc tay ngăn cản miệng, đối với hai vị sư đệ ở hai bên nhỏ giọng toát ra một câu nói: "Thứ tốt!"

Hai vị sư đệ lập tức minh bạch rồi, ngoại trừ tà khí ra thì không có vấn đề khác.

Trong mắt ba người nhộn nhạo hưng phấn, không dám lộ ra, sau đó lại yên lặng quan sát người khác, tâm tính muốn ăn mảnh rất rõ ràng.

Vấn đề là nói ra thì sẽ không có phần của bọn họ nữa rồi.

"Đồ tốt như thế, nhưng không thể ăn."

"Đừng nóng vội, nơi này là tiên gia động phủ, nói không chừng còn có thứ càng tốt hơn."

Trong âm thanh vô cùng tiếc hận, mọi người đi xuyên qua vườn đào, tiếp tục đi tới trước, từng người cũng ném tiên đào trong tay xuống, hoặc tại trên mặt đất đập cho nát nhừ.

Mắt mở trừng trừng nhìn từng quả tiên đào bị vứt bỏ, mắt mở trừng trừng nhìn linh khí nồng đậm đến mức chảy thành dòng đang từ

trong từng quả đào vỡ nát lãng phí tản ra, sư huynh đệ ba người đau lòng vô cùng, rồi lại không thể nói ra sự thật.

Cần biết, đây chính là hơn một nghìn người, gần như mỗi người đều hái một quả tiên đào để kiểm tra, có kẻ thậm chí còn không chỉ hái một quả.

Nói cách khác, chỉ một lần dừng lại này, tối thiểu đã lãng phí không sai biệt lắm khoảng hơn hai nghìn quả tiên đào.

Phóng mắt nhìn qua, rải đầy đất, sư huynh đệ ba người cảm giác tim đang rên rỉ chảy máu, không thể ăn, ăn không được, các ngươi đừng có hái a, cần gì phải làm ra chuyện đạp hư lãng phí như vậy chứ?

Theo bọn họ, nếu đã người khác vô phúc tiêu thụ, hưởng thụ không được, vậy thì chính là đồ vật của bọn họ, chính là đang lãng phí đồ vật của bọn họ.

"Nhìn đến trong cái thung lũng này cũng là có bố trí Tụ Linh trận tương tự như của Linh Thực sư dùng để trồng trọt, nếu không thì cây đào có thể lớn lên nhưng cũng không có khả năng kết ra tiên đào chứa đựng lượng lớn linh khí như thế."

"Hiện nay những thực vật có thể nhìn thấy dường như đều hấp thu tà khí, ngay cả Tiên đào viên này cũng không ngoại lệ, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Trong âm thanh nghị luận, mọi người lục tục đi ra đào viên, cũng phát hiện được một cái vấn đề, những cây đào ở giữa đào viên này đều tương đối cao, xung quanh thì đều tương đối thấp.

Có người đứng ở trước một gốc cây đào còn chưa cao bằng thân người, gạt đẩy nhìn nhìn.

Mọi người đi ra khỏi quay nhìn lại đào viên, đại khái đã biết được là chuyện gì xảy ra, có khả năng trước đây đào viên vốn là không lớn

như vậy, sau khi quả đào rơi xuống cơ duyên trùng hợp lại lục tục mọc lên cây đào mới, tứ đó mới dần dần mở rộng đến diện tích lớn như vậy.

Mọi người ngoại trừ tiếp tục phát ra một phen cảm khái thì cũng không dừng lại tại nơi này, dù sao nơi đây cũng là tiên gia động phủ, có khả năng còn có thứ càng tốt hơn chờ bọn họ đi phát hiện.

Thật vất vả đi tới được Tiểu Vân gian trong truyền thuyết, mọi người đều rất kỳ lạ và phấn khích, dục vọng dò xét đều rất mạnh.

Ngoại trừ sư huynh đệ ba người Dữu Khánh thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía đào viên, những người khác đều nhất tâm về phía trước.

Một đám người đi đến phía trên thung lũng, đột nhiên rối loạn, đột nhiên hỗn loạn ào ạt lướt đi.

Trên đỉnh núi phía trước xuất hiện một mảnh cung điện, cho dù bị cây cối che phủ cũng khó giấu giếm được sự đổ nát của nó, còn có thể nhìn ra được nó đã từng to lớn.

Năm đó dù cho không phải là cung điện tiên nhân ở lại thì nhất định cũng không phải là nơi bình thường.

Nói đơn giản một chút, có khả năng rất lớn có lưu lại di vật của tiên nhân, các phương nhân mã đương nhiên là trước tiên đến đó rồi nói tiếp, cứ như thế ào ạt chạy đi như ong vỡ tổ.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh trái lại vẫn còn sững sờ tại nguyên chỗ, không giống như những người khác, không thể làm được động tác nhất trí, ngược lại có phần bị cảnh tượng này làm cho sững sờ.

Đột nhiên được tự do rồi? Đột nhiên không còn có người nào quản nữa rồi?

Ba người hết nhìn đông tới nhìn tây, phát hiện còn có một người dừng lại tại nguyên chỗ, một thân hồng y Liễu Phiêu Phiêu, đang nhìn bọn hắn chằm chằm.

Chương 289: Cùng hưởng

Tâm tư của Liễu Phiêu Phiêu cũng không đặt chung vào với ba phương thế lực, nàng vẫn luôn đang nhớ đến cảnh tượng nam mập mạp ăn vụng tiên đào, nghĩ đến chuyện khu đào viên phía sau kia, tình hình ba phương thế lực đột ngột rời đi cũng khiến nàng ta sững sờ.

Không nghĩ tới ngay cả một tiếng kêu gọi cũng không có, lại có thể giống như ong vỡ tổ đột nhiên không còn ai nữa, hơi chút sửng sốt định thần lại mới kịp phản ứng đây là chuyện gì xảy ra.

Vừa vặn, hiện tại chỉ còn lại người quen cũ trừng đôi mắt to to nhỏ nhìn nhau.

Sau một lúc đối diện nhau, bốn người đột nhiên không hẹn mà cùng nhìn quanh bốn phía tỉ mỉ quan sát.

Sau khi xác nhận những người khác quả thực đã chạy sạch rồi, hai bên mới thực sự có một lần chân chính về ý nghĩa là cửu biệt gặp lại, đi tới đối diện nhau, mặt đối mặt đứng chung một chỗ.

Song phương lẫn nhau trên dưới quan sát, Liễu Phiêu Phiêu vẫn bộ dạng gánh vác song kiếm tư thế oai hùng hiên ngang kia.

Nam Trúc hiếu kỳ hỏi: "Đại chưởng vệ, ngươi không ở tại Kiến Nguyên sơn, tại sao cũng chạy tới đây rồi?"

"Nhờ hắn ban tặng." Liễu Phiêu Phiêu nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh, "Nếu không phải hắn lại nổi danh, Thiên Lưu sơn cũng tra không đến trên đầu ta. A Sĩ Hành, ngươi làm cái gì vậy, không biết

mọi người đều nghĩ là ngươi đã chết ở trong cổ mộ kia sao? Vì sao còn phải đi tới Ninh châu Văn thị gì đó tham gia cái gì mà Văn hội, rất sợ người khác không biết ngươi còn chưa có chết sao?"

Vừa nhìn thấy mặt liền hỏi chuyện này, Dữu Khánh chân chính là có khổ khó nói.

Cũng may, Nam Trúc giúp hắn giải thích một chút, "Hắn cũng là không còn cách nào, tại Ninh châu đúng lúc gặp phải đồng liêu tại kinh thành, ngay tại chỗ bị nhận ra. Đúng rồi, hắn nổi danh tại Ninh châu, tại sao khiến cho Thiên Lưu sơn tra đến trên đầu ngươi rồi, ngươi không nói loạn cái gì đi?"

"Ta cũng không biết Thiên Lưu sơn từ đâu thu được tin tức, biết rõ chuyện các ngươi tại Bích Hải Thuyền Hành giả mạo cu-li tiến vào cổ mộ. Thể hiện ra ngoài ta là người duy nhất sống sót thoát khỏi cổ mộ, không tìm ta để xác định thì tìm ai?" Liễu Phiêu Phiêu lại nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh, "Còn là nhờ ngươi ban tặng a, nếu không phải ngươi đang rất tốt cứ phải muốn kêu ta hỗ trợ đẩy tên Tần Quyết gì đó vào chỗ chết, lúc đó ta cũng sẽ không đáng nói ta tại trong cổ mộ từng gặp được các ngươi. Thiên Lưu sơn tìm tới cửa, ta lại không biết nguồn gốc tin túc của Thiên Lưu sơn, nào dám phủ nhận chưa từng gặp qua các ngươi.

Về phần nói loạn gì đó, các ngươi suy nghĩ nhiều, ta lại có thể nói loạn cái gì? Nói là lúc trước ta giấu giếm không báo sao? Ta đã thấy chỉ là cu-li của Bích Hải Thuyền Hành, ba tên người làm của Giám Nguyên trai, cũng không biết thân phận chân thực của các ngươi. Ta bây giờ đã không phải là Đại chưởng vệ của Kiến Nguyên sơn nữa rồi, đã được đưa đến Thiên Lưu sơn, mục đích đi theo đội tới đây chính là cần xác nhận A Sĩ Hành ngươi có phải là người từng xuất hiện tại trong cổ mộ hay không."

Thì ra là như vậy, ba người lập tức yên tâm không ít, sợi dây cung kéo căng trong lòng xem như được thả lỏng ra.

Nam Trúc bỗng kinh ngạc hỏi: "Ngươi đã trở thành người của Thiên Lưu sơn?"

Liễu Phiêu Phiêu hơi nhấc cằm, "Ừ" một tiếng.

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau, Nam Trúc lập tức vui vẻ ra mặt mà chắp tay nói: "Vậy hẳn phải là đáng giá chúc mừng đi, người của Thiên Lưu sơn, hiện tại coi như là Kiến Nguyên sơn Sơn đại vương Hồng Đằng nhìn thấy ngươi, e rằng cũng phải cung kính đi?"

Liễu Phiêu Phiêu từ chối cho ý kiến, "Sau khi rời Kiến Nguyên sơn, ta còn chưa từng đi tới Thiên Lưu sơn. Sau khi xuất sơn thì vẫn một mực đi theo bọn họ tìm kiếm tung tích của các ngươi."

Nam Trúc hiếu kỳ, cũng đang muốn thỉnh giáo, "Chúng ta tự cảm thấy hành động xem như kín đáo, các ngươi làm thế nào tìm được chúng ta?"

Đây cũng là điều mà Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết muốn biết.

Liễu Phiêu Phiêu: "Vừa ly khai Kiến Nguyên sơn, ta liền cùng bọn họ thẳng đến Ninh châu, gặp mặt tân nữ gia chủ gì đó của Văn thị."

Nam Trúc gật đầu, "Tên là Văn Hinh."

"Ừ, là Văn Hinh, cô nương này, coi như là không tệ…"

Nhắc tới Văn Hinh, Liễu Phiêu Phiêu trong đầu nhớ tới hình ảnh lúc mới gặp gỡ Văn Hinh, đó là tới cho nàng ta một cảm giác bất ngờ khác lạ.

Khi nàng ta trông thấy Văn Hinh thì Văn Hinh đã không tại Ninh châu thủ phủ, mà là tại cạnh biển.

Vừa đúng lúc tế thần đại điển chuẩn bị đã lâu bắt đầu, Văn thị chủ tế, Văn Hinh lấy thân phận gia chủ Văn thị lĩnh hàm chủ tế.

Tại vạn chúng chú mục, Văn Hinh trang điểm tương tối đậm, liệt diễm môi đỏ mọng, che đi sự non nớt về tuổi tác, nói là trang điểm cầu kì cũng không quá đáng, nhưng cũng khắc họa ra một dạng khí chất khác biệt. Một bộ váy dài đáy đen mạ vàng, trên thêu hoa văn mây kim sắc, đầu đội mũ phượng hoàng kim, tay nâng ngọc bản khắc đầy tế văn, một mình đứng phía trước, lãnh tụ quần luân, phía sau là tộc trưởng các tộc tại Ninh châu chậm rãi theo đuôi.

Thời khắc Văn Hinh trầm ổn đi tới phía trước đó, nhìn không chớp mắt, lại có khí độ mẫu nghi thiên hạ.

Khi đối diện trời biển tuyên đọc tế văn thì văn từ cuồn cuộn, trầm bổng du dương, giống như một đời nữ hoàng tuyên bố với trời biển!

Hai bên đông đảo các loại đoàn người quan sát, người thành kính quỳ dưới cờ.

Lúc đó Liễu Phiêu Phiêu ở tại trong đám người, khiến nàng ta kinh ngạc chính là một cô nương trẻ tuổi như thế lại có thể dẫn dắt tràng diện lớn như vậy, không chút rối loạn, về mặt khí độ khiến người không dám khinh thường, có thể chế ngự tình cảnh, cô nương này phải mở tấm lòng ra rộng lớn bao nhiêu mới có thể nghênh đón tất cả những điều này?

Về sau lại, Liễu Phiêu Phiêu cùng người của Thiên Lưu sơn đồng thời gặp được Văn Hinh, lại kiến thức được Văn Hinh không kiêu ngạo không tự ti, khiến người cảnh đẹp ý vui, điều này làm cho nàng ta không thể không âm thầm cảm thán, nữ tử do đại gia tộc này bồi dưỡng ra chính là không tầm thường.

Nam Trúc gật đầu tán đồng một câu, "Là dung mạo rất không tệ."

Ánh mắt gã và Mục Ngạo Thiết vô ý thức đều liếc nhìn Dữu Khánh, phát hiện trong thần sắc Dữu Khánh quả nhiên có chút không thích hợp.

Liễu Phiêu Phiêu: "Sau khi gặp mặt nàng, Thiên Lưu sơn nói rõ ra lai lịch, cô nương kia cũng sảng khoái, trực tiếp báo cho biết việc ngươi tại Văn thị tàng thư lâu tìm kiếm địa chỉ 'Thạch Cơ Loan', Thiên Lưu sơn lập tức triệu tập nhân thủ đi tới 'Thạch Cơ Loan'…"

Sau đó nói gì nữa, Dữu Khánh căn bản không có nghe vào tai, chỉ nghe được là chính miệng Văn Hinh bán đứng mình.

Hắn nhớ tới cảnh tượng trong thư phòng Văn Hinh khóc lóc cầu xin, nghĩ tới hẳn phải là do mình đem tới thảm kịch cho Văn thị, phỏng chừng sau đó Văn Hinh cũng đã minh bạch, hẳn là sẽ hận chết "Tên lừa đảo" là hắn đây!

Giờ phút này hắn buồn bã đau lòng.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nghe xong, lại nhìn nhìn phản ứng của Dữu Khánh, không khỏi ánh mắt trao đổi với nhau, khẳng định đã xác định được, giữa tên này và Văn Hinh tuyệt đối không tầm thường, chỉ bằng vào tính cách lang tâm cẩu phế của lão Thập Ngũ này, đơn phương tương tư thì tuyệt sẽ không đến mức như thế.

"Ngươi làm sao vậy?" Liễu Phiêu Phiêu nhìn chằm chằm Dữu Khánh hỏi một câu.

Nam Trúc đưa tay vỗ vỗ vào mặt Dữu Khánh, "Cha mẹ ngươi đã sớm chết rồi, đau buồn bi thương như vậy làm gì?"

Dữu Khánh khua cánh tay đẩy gã ra.

Sau đó Liễu Phiêu Phiêu hỏi ra điều mình muốn hỏi, "Ta nhớ được các ngươi không sợ tà khí, tiên đào này các ngươi ăn vào có phải sẽ không có việc gì hay không?"

Nghe vậy, Dữu Khánh thoát khỏi tình trạng thương cảm, gật gật đầu.

Liễu Phiêu Phiêu lập tức trở nên phấn chấn, ai mà chẳng mơ ước linh khí nồng đậm trong tiên đào a, lúc này truy hỏi: "Tại trong cổ mộ ta đã kỳ quái, coi như là thiên phú dị bẩm, cũng không có khả năng cả ba người đều thiên phú dị bẩm, các ngươi có phải là có biện pháp gì hóa giải hay không?"

Lời này đã hỏi ra miệng, khiến ba người Dữu Khánh cảm thấy khó xử, không dễ trả lời.

Liễu Phiêu Phiêu dần dần kinh nghi, chỉ hướng khu đào viên kia, hỏi: "Ta nói các ngươi sẽ không là muốn ba người độc chiếm cả khu vườn đào viên rộng lớn này đi, khẩu vị không nên quá lớn, các ngươi nuốt được sao? Coi chừng căng bụng mà chết."

Dữu Khánh than thở: "Không phải chúng ta muốn độc chiếm, là chúng ta sợ ngươi muốn độc chiếm."

Liễu Phiêu Phiêu nhịn không được liếc mắt khinh bỉ, hỏi ngược lại: "Vậy các ngươi muốn làm như thế nào? Ta cảnh cáo trước, chỗ tốt này ta khẳng định là phải chiếm một phần.

Những tiên đào này tuy rằng chưa hẳn có thể giúp ta từ cảnh giới Sơ Huyền đột phá đến cảnh giới Thượng Huyền, nhưng có thể giúp ta rất nhanh đến được đỉnh cao Sơ Huyền cảnh giới.

Đạo lý các ngươi hẳn đều hiểu, càng sớm đến được đỉnh cao Sơ Huyền, thời gian dừng lại tại đỉnh cao Sơ Huyền càng lâu dài, lại càng có cơ hội chạm đến và tiến vào cánh cửa Thượng Huyền cảnh giới. Cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mắt, nếu ta đã biết rõ bí mật của các ngươi, vậy thì quyết không thể bỏ qua!"

Dữu Khánh hai tay đè đè xuống, "Ngươi yên tâm, chỗ tốt này chúng ta khẳng định sẽ cùng hưởng với ngươi, giao tình giữa chúng ta là thế nào chứ? Từng cùng trải qua sinh tử, cùng trải qua hoạn nạn, ngươi từng cứu tính mạng ta, đương nhiên, số lần ta cứu mạng ngươi càng nhiều hơn. Lần trước ngươi có thể ở sau lưng Kiến Nguyên sơn giúp chúng ta ly khai, không có bán đứng chúng ta, tính

cách của ngươi chúng ta là tin được." Quay đầu lại hỏi hai vị sư huynh, "Các ngươi nói đúng hay không?"

Nam Trúc lập tức ưỡn ngực, nghiêm trang đáp: "Đó là đương nhiên! Liễu đại mỹ nhân vừa nhìn chính là người tốt, vừa tốt vừa xinh đẹp, đáng tiếc tướng mạo này của ta, thật sự là tự ti mặc cảm, nếu không… Cái khác không nói, bên trong Tiểu Vân gian này, ba người chúng ta ngoại trừ tin tưởng ngươi ra, còn có thể tin tưởng được người khác sao? Ngươi là người tín nhiệm nhất của chúng ta."

Mục Ngạo Thiết gật đầu, "Không sai."

Dữu Khánh quay lại đề tài, "Ngươi biết bí mật này của chúng ta, một khi bị giũ ra, tam đại thế lực tất nhiên sẽ bức chúng ta giao ra. Mà ngươi lần trước cũng ở sau lưng Kiến Nguyên sơn giúp chúng ta, bằng với đã lừa dối Thiên Lưu sơn, chúng ta một khi giũ ra, ngươi sợ cũng là tính mạng khó bảo toàn."

Liễu Phiêu Phiêu lúc này cắn răng, "Ngươi là đang uy hiếp ta sao?"

Dữu Khánh một mực phủ nhận, "Nào có? Chúng ta đánh không thắng ngươi, làm sao uy hiếp được ngươi? Ý của ta là, chúng ta là người trên cùng một thuyền, vốn có chính là bằng hữu, hẳn phải giúp đỡ cho nhau. Nhưng vị đồng bọn này của ta có khả năng tương đối tiểu nhân…" Hắn chỉ vào Nam Trúc ra hiệu một cái, ngay mặt ngoại nhân thì sẽ không nói là sư huynh đệ.

Nam Trúc trong lòng kinh ngạc, nhìn hắn, không biết hắn muốn nói gì.

Dữu Khánh đổi cách xưng hô, "Phiêu phiêu tỷ, lúc trước chúng ta đã thương lượng qua, nhưng tên mập mạp này sợ ngươi qua sông dỡ cầu. Phiêu phiêu tỷ, ngươi cũng phải lý giải chúng ta, cho nên bí mật làm sao hóa giải tà khí là chúng ta khẳng định sẽ không nói cho ngươi biết, nhưng mà chúng ta khẳng định sẽ giúp ngươi hóa giải tà khí, dù sao ngươi là giúp đỡ duy nhất của chúng ta ở tại nơi đây, chúng ta muốn thuận lợi ly khai còn phải trông cậy vào ngươi âm

thầm tương trợ. Ngươi yên tâm, chúng ta nhất định giúp ngươi tận hưởng mỹ vị của tiên đào."

Mục Ngạo Thiết nhìn về phía Nam Trúc, "Hắn tuy là có lòng tiểu nhân nhưng cũng có chút đạo lý, có thể lưỡng toàn!"

Nam Trúc chậm rãi ngẩng đầu nhìn trời, không phủ nhận, trong lòng nhưng là oán hận khó tiêu, mình liều mình ăn tiên đào thử độc, nhưng hai tên súc sinh này là đối đãi gã thế nào chứ? Có chút nào tôn trọng người sư huynh này không chứ?

Liễu Phiêu Phiêu nhìn chằm chằm Dữu Khánh cười nhạt, "Lúc đó giúp ngươi, là tin và hư danh Thám Hoa lang của ngươi, cho rằng người có thể viết ra 'Dân đau thì quốc suy' há có thể là tiểu nhân? Nhất định sẽ không phụ người! Nghĩ rằng ở sau lưng Kiến Nguyên sơn và Thiên Lưu sơn giúp ngươi, ngươi cũng sẽ không bán đứng ta, không nghĩ tới bây giờ trái lại trở thành nhược điểm ngươi dùng để áp chế ta, cái gì mà thiên hạ đệ nhất tài tử, ta còn thực sự là tin tà của ngươi a. Được rồi, xem như mắt ta bị mù, nói đi, làm thế nào giúp ta hóa giải tà khí?"

Dữu Khánh bị nàng nói cho vẻ mặt bối rối, thở vắn than dài nói: "Phiêu phiêu tỷ, ta từ lâu đã bỏ văn theo võ, thử làm quen với cái giang hồ này, nếu không ngươi ta há có thể tương phùng nơi này? Cái gì mà thiên hạ đệ nhất tài tử kia, không đáng nhắc tới, ngươi coi như là cứt chó thối là được rồi.

Nói chung lý giải một chút đi, ba cái mạng nhỏ chúng ta dù sao đặt tại trong tay của ngươi, không cho phép không cẩn thận một chút.

Ta phát thệ, chỉ cần Phiêu Phiêu tỷ ngươi không phụ chúng ta, chúng ta cũng nhất định không phụ ngươi! Còn chuyện kia, hiện tại còn không thuận tiện hóa giải tà khí, về sau chúng ta còn cần tìm cơ hội, chuyện này đợi chút nữa nói tiếp, ngươi trước tiên trông chừng giùm chúng ta, thừa dịp những người kia không có chú ý, chúng ta trước đi nếm thử xem tiên đào kai còn có chất độc gì khác hay không." Dứt lời liền lắc mình chạy đi rồi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, về sau cũng rất nhanh lắc mình rời đi, cùng theo phía đi vào Tiên đào viên.

Chương 290: Kêu lên lần thứ hai

Thử độc sao? Liễu Phiêu Phiêu nhìn theo, có phần bị hành vi của ba người này làm dao động tâm thần, khi phản ứng lại thì cũng cho rằng cần phải thử độc, thế nhưng không phải lúc trước đã từng thử qua rồi sao?

Lại nhìn ba người kia vội vã chạy mất, rất khẩn cấp, dáng vẻ ngươi tranh ta cướp để đi thử độc, sắc mặt nàng lập tức trầm xuống.

Nàng còn có việc muốn hỏi mấy tên gia hỏa này, không nghĩ tới mấy tên gia hỏa này trước tiên vội vàng đi ăn quả đào rồi.

Trọng trách trông chừng cứ như thế đột nhiên rơi lên trên vai nàng, làm như nàng là dễ thao túng hay sao, phát hiện ba tên gia hỏa kia thực sự quá tùy hứng.

Không còn cách nào, tạm thời còn là người cùng trên một con thuyền, nàng đành phải cẩn thận quan sát bốn phía, trọng điểm là phương hướng cung điện hoang phế kia.

Sư huynh đệ ba người chạy về phía đào viên, tu vi cao nhất tự nhiên là chạy tại phía trước nhất, cũng là người đầu tiên nhảy lên đại thụ, hết nhìn đông tới nhìn tây như con khỉ, tìm đến một quả đào tự cho là xinh đẹp nhất, nhảy đi qua hái lấy, tay tùy tiện xoa xoa mấy cái rồi mở miệng gặm ăn.

Nhiều nước, ngọt ngào, hương vị thấm vào gan ruột, còn có linh khí nồng đậm nhập vào cổ họng thấm vào thân thể thật sảng khoái, Dữu Khánh đẹp lòng thẳng lắc đầu, mặt đầy vui mừng, hướng hai vị

sư huynh liên tiếp nhảy lên cây liên tục gật đầu, thể hiện hương quả thực không tệ, quả thực ăn ngon.

"Chuyến đi này không tệ, chuyến đi này không tệ a!"

Nhảy lên cây, hết nhìn đông tới nhìn tây, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng không khách khí, nhanh chóng hái đào vào tay gặm ăn.

Ba người ngồi ở trên chạc cây gặm ăn, đứng ở trên chạc cây mà ăn, tựa ở thân cây gặm ăn, gặm đến mức nước đào đầy miệng còn sợ lãng phí linh khí thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi càn quét quanh môi.

Trên thân ba người còn cõng theo bao lớn khi bị sa lưới.

Lúc này, nếu là người có pháp nhãn nhìn xem, nhất định có thể nhìn thấy ba người cầm đồ vật đang toát ra tà khí cuồng gặm, chắc chắn hoảng sợ.

Đồ vật mặc dù tốt, cũng rất thơm ngon, nhưng mà sức ăn có hạn, cuồng gặm hết hai trái đào to như cái đĩa, bụng liền căng đầy rồi.

Quá đã nghiền, lòng có dư mà bụng có hạn, ba người không còn cách nào khác đành phải từ bỏ mà quay trở về, chỉ là cảm giác linh khí nồng đậm kia vào trong cơ thể chậm rãi thâm nhập lan tỏa đi khắp toàn thân rất là sảng khoái.

Đáng tiếc tạm thời không có thời gian vận công luyện hóa.

Ba người ưỡn bụng căng tròn quay trở lại phía trên thung lũng, Liễu Phiêu Phiêu nhìn nhìn bụng ba người, hỏi: "Ăn no rồi?"

Nam Trúc xua tay, "Quả đào quá lớn, ăn không được mấy quả, ta…" Tiếng nói chợt ngừng bặt, nhận ra được cái gì, đi thử độc, ăn no là có ý gì?

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết dùng ánh mắt bất thiện nhìn về phía gã, trong ánh mắt tựa hồ viết hai chữ "Ngu ngốc".

Tính toán những điểm này đã không còn ý nghĩa, Liễu Phiêu Phiêu mở miệng nói: "A Sĩ Hành…"

Dữu Khánh nhấc tay cắt đứt, "Có chuyện ta phải nói cho rõ ràng, về sau không nên tiếp tục gọi ta là 'A Sĩ Hành' nữa, hiện tại tên ta là Dữu Khánh, về sau gọi ta là Dữu Khánh."

Liễu Phiêu Phiêu hừ một tiếng, rõ ràng đang nghi vấn hắn làm điều thừa, nhưng vẫn nói ra lời mình cần nói nếu không nói ra thì không thoải mái, "Các ngươi có thể tìm tới nơi này, thuyết minh các ngươi tại cổ mộ cũng đã phát hiện được đầu mối, nhưng các ngươi lại giấu giếm ta, có đúng hay không?"

Ba người bối rối, Dữu Khánh không thể không buông tiếng thở dài, "Còn thỉnh Phiêu Phiêu tỷ bao dung, chúng ta cũng là không có cách nào, chúng ta thực lực khác biệt quá lớn, chúng ta là thật sự sợ ngươi nảy sinh lòng xấu xa."

Lời này bằng với việc đã thừa nhận.

Liễu Phiêu Phiêu lập tức hận đến nghiến răng nghiến lợi, "Các ngươi thật tốt, vừa lừa dối ta, vừa bào ta dấu Thiên Lưu sơn và Kiến Nguyên sơn giúp các ngươi thoát đi, các ngươi thật giỏi a!"

Bản thân thiếu một chút tức giận đến bật cười rồi, bây giờ suy nghĩ lại, lúc đó bởi vì danh hiệu "Thám Hoa lang" của người ta vậy mà liền tin người ta là người tốt, mạo hiểm lớn như vậy để tương trợ, không tiếc lưu lại nhược điểm tại trên tay người ta, bản thân mình cũng không biết lúc đó mình là nghĩ như thế nào.

Đương nhiên, có một số việc là ý nghĩ lúc nổi nóng.

Lúc đó sở dĩ giúp Dữu Khánh, không chỉ bởi vì danh tiếng Thám Hoa lang mà còn bởi vì Dữu Khánh liên tiếp cứu tính mạng nàng.

Nam Trúc ở bên pha trò: "Ngàn sai vạn sai đều là chúng ta sai, cái này, Phiêu Phiêu tỷ, bây giờ không phải rất tốt sao, không phải đã

có cơ hội tiến vào Thiên Lưu sơn, ngươi nói có đúng hay không?”

Liễu Phiêu Phiêu quay đầu nhìn gã chăm chú, “Trông ta già hơn ngươi sao?”

Ngụ ý là, càn rỡ gọi cái gì, một tên già mập mạp như ngươi cũng gọi ta là tỷ?

“Ách…” Nam Trúc hết chỗ nói rồi, không nghĩ ra những nữ nhân này là nghĩ như thế nào, khi nói tới loại chuyện này, vậy mà còn có thể quan tâm đến dung mạo và tuổi tác, ngay cả nữ yêu quái cũng như thế, đặc biệt có bệnh sao, không biết là xưng hô thôi sao?

Tuy rằng gã là người bốn mươi tuổi, nhưng gã biết rõ, nữ yêu quái này con đường tu hành nếu như không phải ăn được Nghiệt Linh đan dẫn đến linh trí khai khiếu thì dựa vào năm tháng để thành tinh khai khiếu, tối thiểu phải tới trăm tuổi, gọi “Tỷ” đã là trẻ tuổi rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, Yêu tu không có bối cảnh tương đối, có mấy kẻ có thể được đến loại tài nguyên tu luyện khai khiếu Nghiệt Linh đan này?

Gọi tỷ không được, gọi muội tử sợ cũng không thích hợp, gã thật sự không biết phải xưng hô như thế nào mới được, trong lòng âm thầm tự nói một hồi, đường đường là nữ yêu quái, cái tốt không học, đi học tật xấu của Nhân gian nữ nhân.

Dữu Khánh thở vắn than dài nói: “Phiêu Phiêu tỷ, ngươi yên tâm, có chỗ tốt gì cũng sẽ không thiếu ngươi, bây giờ đừng náo loạn nữa, nếu chúng ta cứ một mực ở tại nơi này không đi qua đó, đợi chút nữa sợ là sẽ khiến cho bọn họ hoài nghi.”

Nam Trúc hoài nghi hỏi: “Còn chủ động tiếp cận tới chỗ bọn họ sao? Bây giờ không phải đúng lúc thoát thân sao?” Gã cảm thấy hiện tại hẳn nên tìm một địa phương để trốn đi, tùy thời tiếp tục hái đào.

Dữu Khánh chất vấn gã: "Cửa ra vào thông tới ngoại giới, trong ngoài đều có người canh gác, làm sao thoát thân?"

Nam Trúc hướng Liễu Phiêu Phiêu bĩu môi ra hiệu một cái.

Ánh mắt Liễu Phiêu Phiêu chạm đến, lập tức liền có phản ứng, "Thế nào, định sử dụng ta như là nội gian các ngươi xếp vào Thiên Lưu sơn sao?"

"Không có, không có." Nam Trúc bối rối cười, tuy là ý đó nhưng đối phương nói quá trắng ra rồi.

Dữu Khánh xua tay, "Bên ngoài chúng ta tạm thời ra không được, Phiêu Phiêu tỷ dù cho có thể giúp chút gì cũng phải một năm sau xuất khẩu mở ra lần nữa thì mới có khả năng. Ba phương thế lực vốn là hoài nghi chúng ta biết rõ bí mật gì đó, bây giờ mà trốn đi, tất nhiên sẽ dẫn tới ba phương thế lực lục soát không thả, chúng ta không rõ ràng lắm tình huống bên trong, không dám đảm bảo có thể tránh thoát một năm hay không. Dù cho muốn trốn, trước tiên cũng phải biết rõ tình hình, không phải bây giờ."

Nghe hắn nói như thế, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng liền không tỏ thái độ nữa, cho dù hai người không cho rằng lão Thập Ngũ là thứ gì tốt, nhưng sau khi xuất sơn qua những gì đã tao ngộ chứng minh, thời gian khi thật sự rơi vào hiểm cảnh, năng lực ứng đối của lão Thập Ngũ hình như là tốt hơn bọn hắn một chút.

Đối với việc này, Liễu Phiêu Phiêu cũng không biểu thị phản đối gì, đầu tiên là người ta nói có đạo lý, thứ nhì là cho dù hiện tại nàng bất mãn với Dữu Khánh, nhưng trong lòng vẫn là tán thành với tài hoa của Thám Hoa lang này, người có được tài hoa đầu óc đó hẳn không phải kẻ ngu ngốc, huống hồ đây còn không phải là con mọt sách chỉ biết đọc.

Về phương diện năng lực thì nàng đã từng kiến thức qua rồi, khi trong cổ mộ trời sụp đất lở, những người khác đều chết sạch, duy

độc vị Thám Hoa lang này dẫn theo mấy người bọn họ chạy ra sinh thiên.

Cho dù người ta là bởi vì cầm trên tay bản đồ biết rõ lộ tuyến, nhưng cũng không biết tình huống lộ tuyến sụp xuống, huống hồ thông đạo trước sau còn đang không ngừng rất nhanh sụp đổ, là bởi năng lực phán đoán rất nhanh và cường đại của vị Thám Hoa lang này dẫn dắt mọi người tìm được đường sống.

Nàng đã xem qua bản đồ lộ tuyến dày đặc chi chít trong địa cung kia, biết rõ đổi là mình thì chỉ sợ ngay cả chuyện chọn lộ tuyến cũng quá mức, nhất là trong tình huống khẩn cấp vội vội vàng vàng, khẳng định phải chết ở trong đó.

Lần đó mọi người có thể sống sót bò đi ra khỏi lòng đất, xác thực là dựa vào năng lực cá nhân của tên râu tơ này.

Cảnh tượng kinh tâm động phách đó đến nay nàng vẫn còn khắc sâu như mới, ở trình độ nào đó là bội phục, trong nội tâm không thừa nhận cũng không được, thiên hạ đệ nhất tài tử chính là không phải hạng tầm thường!

Không người nào phản đối, vậy thì chấp hành.

Một đoàn người xuống núi đi về phía cung điện hoang phế, trái lại cũng không có gấp gáp, không giống những người kia vội vã chạy đi đoạt đồ vật.

Trên đường đi, Dữu Khánh tiếp tục hướng Liễu Phiêu Phiêu tìm hiểu tình hình ba nhà kia, nếu không có cơ sở nào, hắn không dám nhúc nhích lung tung.

"Tích tích tích…"

Khi đi xuyên qua một cái sơn cốc thì Đầu To ở trên bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh lại đột nhiên leng keng cất tiếng kêu to.

Bốn người cơ hồ đồng thời dừng lại, vô ý thức cảnh giác xung quanh, tay đều chộp vào trên vũ khí.

Ngay cả Liễu Phiêu Phiêu cũng có thể lập tức cùng nhau làm ra phản ứng, là bởi vì tao ngộ tại trong cổ mộ, biết rõ Hỏa Tất Xuất sẽ không vô duyên vô cớ kêu lên, hẳn phải là cảm giác được có gì đó bất tường.

Nhưng sau một lúc bốn người cao độ đề phòng lại cũng không có phát hiện thấy bất cứ dị thường gì.

"Con côn trùng này của ngươi sẽ không phải là gọi vớ vẩn đi?"

Liễu Phiêu Phiêu thử hỏi.

Dữu Khánh: "Nó không thể câu thông như người thường, ta làm sao biết được. Theo lý thuyết, nó coi như là ăn cho cố vào cũng sẽ không kêu loạn."

Liễu Phiêu Phiêu nhìn quanh bốn phía, nhìn chăm chú từng cái lỗ phía trên vách đá, "Lúc trước khi con côn trùng này của ngươi kêu lên thì cũng là tại khu vực phía trên vách đá có lỗ thủng, sẽ không phải là trong cái lỗ thủng này có thứ gì đó đi?"

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau, việc này bọn họ tự nhiên cũng nhớ kỹ.

Liễu Phiêu Phiêu lại nhìn nhìn bốn phía hỏi: "Các ngươi không cảm thấy Tiểu Vân gian này và cổ mộ kia có sự tương tự nào đó sao?"

Nam Trúc hoài nghi, "Một cái trên mặt đất, một cái tại dưới đất, có thể có gì tương tự, ngươi là chỉ đều có tà khí sao?"

Liễu Phiêu Phiêu gật đầu, "Trong cổ mộ, Vân Hề trở thành tà vật, tà khí lẫm liệt, mà những thứ trong Tiểu Vân gian này tựa hồ cũng đều bị tà khí thấm vào rồi, nàng ta lại là từ trong Tiểu Vân gian đi ra, nơi đây sẽ không phải là cũng có tà vật gì đi?"

Nam Trúc hết nhìn đông tới nhìn tây, "Tiểu Vân gian này là có điểm kỳ quái, truyền thuyết là sau khi tiên nhân rời đi mà lưu lại, coi như là tiên nhân không còn tại đây nữa, động phủ của tiên nhân làm sao sẽ khắp nơi tản ra tà khí?"

Keng! Dữu Khánh đột nhiên rút kiếm cầm trong tay, lần mò tới gần một cái lỗ thủng, đến gần, đầu lắc lư dao động trước có lỗ thủng tối như mực, bên trong quá tối đen, nhìn không rõ.

Miệng lỗ lại quá nhỏ, người đi vào không được, trừ phi là nằm úp trườn vào.

Hắn lấy mồi lửa ra, đốt cháy lên, chậm rãi đưa vào trong lỗ động, cái đầu và nửa người trên cũng chậm rãi chui vào, soi chiếu dò xét kiểm tra vách bên trong lỗ động.

Một lúc lâu sau sau, hắn mới lui trở về, thổi tắt mồi lửa, cất đi, lắc đầu với mấy người, "Không nhìn thấy được bên trong động có dấu vết ma sát của đồ vật gì."

Lúc này mấy người mới biết hắn tiến vào nửa đoạn thân thể để làm gì.

Kiếm trở vào bao, Dữu Khánh nhấc tay bắt Đầu To từ trong bím tóc đuôi ngựa lôi ra, đặt tại lòng bàn tay chất vấn, "Ngươi làm gì vậy? Ta nhưng cảnh cáo ngươi nha, không có việc gì thì đừng kêu đại lên!"

Đầu To không có phản ứng, lắc mình nhảy lên, lại bay đến trên bím tóc đuôi ngựa của hắn, chui đi vào.

Mấy người nhìn nhìn bốn phía, không có bất cứ phát hiện gì, cũng không có cách nào, chỉ có thể là tiếp tục đi tới trước, vừa đi vừa duy trì cảnh giác…

Cung điện tan hoang trên núi đã bị nhân thủ của ba phương thế lực trong trong ngoài ngoài, khắp các ngóc ngách lục soát mấy lần.

Vì để dễ dàng kiểm tra, ngay cả dây leo phủ lên đều toàn bộ bị cắt ra, cho dù là một ít văn tự ghi chép cũng không muốn buông tha.

Chương 291: Chữ rễ cây

Phá bỏ cây cối che phủ mới phát hiện phần kiến trúc sụp đổ có thể nhìn thấy được chỉ là một bộ phận nhỏ của cung điện hoàn chỉnh, cung điện to lớn bởi vì năm tháng dài dằng dặc mà phần lớn đã bị sụp đổ.

Cấu trúc chủ thể của cung điện là bạch ngọc, nhưng đã không thể nhìn thấy được dung mạo chân chính mấy nghìn năm trước của công trình kiến trúc này, đã bị năm tháng nghiền ép thành phế tích.

Cho dù là như thế, vẫn y nguyên không ngăn cản được lòng nhiệt tình khai quật phế tích của ba phương thế lực.

Rõ ràng, quy mô lúc trước của công trình cung điện này khẳng định không phải là địa phương cho người bình thường ở lại, nhất là vị trí của bọn họ ngay tại đại môn chính của cung điện, lục lọi tìm ra tấm biển bị đập vỡ, sau khi đem nó lắp ráp lại, mơ hồ là hai chữ "Vân cung".

Tấm biển không thể nghi ngờ đã chứng minh cái cung điện này đã từng chính là nơi tiên nhân cư trú, thử hỏi một đám người làm sao có thể không hưng phấn, đều hi vọng có thể tìm được di vật của tiên nhân.

Ngay cả Long Hành Vân, Tần Quyết và Thôi Du cũng đều gia nhập vào đội ngũ khai quật, phong phạm hay hình tượng gì gì đó đều không cần, chỉ quan tâm không ngừng đào móc tìm kiếm.

Thiên Vũ, Hướng Lan Huyên và Mông Phá thì đứng ở nơi cao nhìn xem, hoặc nói là đang nhìn chằm chằm vào hành động của đám

người phía dưới.

Thời gian kéo lâu một chút, tâm tình hưng phấn của ba người dần dần ổn định lại, cũng dần dần nhận ra không thích hợp, ánh mắt Hướng Lan Huyên nhìn quét mấy lần qua đám người bận rộn tại hiện trường, sau đó hỏi: "Ba người A Sĩ Hành đi đâu rồi?"

Thiên Vũ và Mông Phá ngẩn ra, ngay lập tức cũng chuyển ánh mắt tìm tòi một lần, phát hiện không có.

Lúc này, Mông Phá mới có vẻ đăm chiêu nói: "Chúng ta nôn nóng ào ào chạy tới nơi này, tựa hồ đã bỏ hắn lại không quản."

Thiên Vũ và Hướng Lan Huyên nhìn nhau không nói gì, hình như thật là như thế.

Chính lúc này, ba người lại nhận thấy được động tĩnh, lần lượt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dưới núi có ba người chậm rì rì đi lên, không phải ai khác, chính là ba người Dữu Khánh, mặt sau cùng còn hiện ra Liễu Phiêu Phiêu.

Vậy mà lại chủ động quay trở về? Đầu lĩnh ba phương khá bất ngờ.

Lúc này Thiên Vũ ngoắc tay ra hiệu một cái, Liễu Phiêu Phiêu lập tức chạy tới trước mặt y, hành lễ.

Thiên Vũ hỏi nàng, "Các ngươi làm gì đi chậm rì ở phía sau vậy?"

Liễu Phiêu Phiêu lúc này bẩm báo, "Bẩm Tam động chủ, mọi người đột nhiên chen chúc chạy đến nơi này, ta vốn cũng định đi theo tới đây, lại phát hiện mọi người đã để quên ba người bọn họ không quản tới. Thuộc hạ cảm thấy ba người này vẫn cần phải được trông chừng, liền đi theo ba người bọn họ, đưa bọn họ cùng nhau áp tới."

Nghe được lời ấy, vô luận là Thiên Vũ hay là Hướng Lan Huyên và Mông Phá, đều hơi gật đầu, tương đối thỏa mãn đối với biểu hiện của Liễu Phiêu Phiêu.

Việc này bọn họ quả thực cũng cảm thấy là mình sơ sót, nhất thời kích động lại đã để quên còn có ba người A Sĩ Hành, Liễu Phiêu Phiêu không khác gì đã đúng lúc giúp bọn hắn chặn kín sơ sót.

Liễu Phiêu Phiêu vừa nói ra như vậy, không người nào sẽ nghĩ đến là ba người Dữu Khánh chủ động muốn trở về.

Đây cũng là ý của Dữu Khánh.

Dữu Khánh cảm thấy bốn người đồng thời trở sẽ dễ dàng rước lấy hoài nghi, cũng cho rằng dù sao trước sau cũng đã quyết định phải đi về, không thể trở lại quá tiện nghi rồi, sau cùng quyết định nên là phải kiếm chút chỗ tốt mới được, dứt khoát dành lợi ích cho Liễu Phiêu Phiêu.

Có một chút ý là tặc không đi một chuyến uổng công.

Lí do cũng đơn giản, kế tiếp thế nhưng là phải nán lại Tiểu Vân gian thời gian một năm, ba người sư huynh đệ bọn họ tại nơi đây thật sự là không nơi nương tựa, Liễu Phiêu Phiêu càng được trọng dụng, đối với bọn họ mới có thể có trợ giúp càng lớn.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nghe xong đều rất đồng ý, cũng cảm thấy nên như thế.

Liễu Phiêu Phiêu lúc đầu còn có chút xem thường, sau khi minh ngộ liền cũng cam chịu đi chiếm lợi của ba người, vì vậy mới có một màn này.

Cũng bởi vậy, Thiên Vũ nhịn không được trên dưới quan sát Liễu Phiêu Phiêu nhiều một chút, có hàm ý như cảm thấy kinh ngạc bất ngờ.

Lúc trước y chỉ coi Liễu Phiêu Phiêu là tới làm một người đi xác nhận mặt mũi, cũng không đặt nặng, thẳng đến lúc này mới có chút cảm nhận nhìn bằng ánh mắt khác.

Một đám người Thiên Lưu sơn, kể cả y ở trong đó, đều bị tiên gia di bảo làm cho đầu mê muội, vội vã tranh nhau chạy tới, hai nhà kia cũng chẳng phải là như thế, trái lại chỉ độc một nữ yêu này còn bình tĩnh hơn hẳn mọi người, không có tối mắt vì lợi, khó có được khó có được, quả thực khó có được.

Chỉ là, cuối cùng y vẫn là hơi nhíu trán.

Mà lúc này ba người Dữu Khánh thấy được cảnh tượng đào móc trong phế tích thì cũng có chút ý động, người đều có một loại tự tin tương đồng, vạn nhất mình có thể tìm được bảo bối thì sao chứ?

Sau một lúc rục rịch muốn động, cuối cùng Dữu Khánh nhịn không được cất bước đi về phía phế tích, hai vị sư huynh của hắn đương nhiên cũng sẽ không khách khí.

Thiên Vũ mắt lạnh đảo qua, lúc này quát lớn: "Đứng lại!"

Sư huynh đệ ba người nhìn lại, phát hiện quả thực là nói với bọn họ nên dừng lại.

Thiên Vũ lạnh lùng hỏi: "Các ngươi muốn làm gì?"

Dữu Khánh cười gượng đáp: "Nhiều hai tay nhiều thêm chút trợ lực, ba người chúng ta đứng nhìn không thật không tiện, nguyện dốc sức làm việc."

Hướng Lan Huyên lên tiếng, "Ta nói này Thám Hoa lang, ngươi dù sao cũng là thiên hạ đệ nhất tài tử, có thể viết ra từ phú ưu quốc ưu dân, nói chuyện có thể không nên nịnh nọt như thế hay không, nghe vào tai thật sự khiến người chán ngán, buồn nôn."

"…" Dữu Khánh không nói nên lời, thiên hạ đệ nhất tài tử thì thế nào, chỉ nói hai câu mềm yếu cũng không được sao?

Ở một bên, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều vì hắn mà cảm thấy bối rối, hai người thật không hiểu, tên gia hỏa lão Thập Ngũ này là

làm sao thi đậu được Tiến sĩ. Nói làm bừa thì hai người lại càng không tin, đáng giá tự tìm phiền phức đem mình làm thành chật vật bất kham sao?

Liễu Phiêu Phiêu cũng nhịn không được liếc mắt nhìn Dữu Khánh, nàng có sự đồng cảm giống như Hướng Lan Huyên, lúc đầu nghe nói đại danh của thiên hạ đệ nhất tài tử Thám Hoa lang, có thể nói ngưỡng mộ đã lâu, kết quả phát hiện lại là người như vậy, quả thực là có điểm khiến người ngao ngán.

Nàng chỉ muốn hỏi một chút, đây còn là Thám Hoa lang tự xưng là tiên nhân viết xuống ba chữ "Nhân gian hảo" sao?

Vốn có, nghe đồn thì cảm thấy hẳn là một tài tử phong hoa tuyệt đại, dù sao tự xưng là tiên nhân mà, cùng tiểu hồ tử thô tục bất kham trước mắt này quả thực có phần không tương xứng.

Mông Phá cũng nghiêng đầu nói: "Trở về đứng ở một bên đi, không sai ba người các ngươi hỗ trợ!"

Nói trắng ra là, không phải người của bọn họ, để cho ba tên gia hỏa này trà trộn vào đi sửa mái nhà dột, vô luận nhà ai đều không yên tâm, kẻ ngu si đều nhìn ra được ba người này cũng là đang trông mà thèm.

Không lời chống đỡ, còn có thể thế nào? Ngoại trừ ngước đôi mắt trông mong nhìn nhiều mấy lần, sư huynh đệ ba người đành phải dạt sang bên đứng nhìn.

Thiên Vũ chợt hất đầu ra hiệu với Liễu Phiêu Phiêu, sau đó từ chỗ cao nhảy xuống, thả bộ bước đi.

Liễu Phiêu Phiêu hơi giật mình, sau đó đi theo.

Hơi thoát ra khỏi người bên cạnh, Thiên Vũ dừng lại tại dưới một thân cây, đợi Liễu Phiêu Phiêu tới đây, y mới hạ thấp giọng nói: "Ngươi làm sai rồi, biết không?"

Liễu Phiêu Phiêu sửng sốt, ngay lập tức chắp tay hỏi: "Thỉnh Tam động chủ chỉ ra chỗ sai."

Thiên Vũ tiếp tục hạ thấp giọng nói: "Vừa rồi, ba người bọn họ rơi vào trên tay ngươi, ngươi hẳn phải trước tiên đem bọn họ mang giấu đi, sau đó mới tới đây mật báo cho ta, hiểu không?"

Liễu Phiêu Phiêu tự nhiên hiểu biết ý của y, nhưng đây cũng không phải là điều ba người Dữu Khánh muốn, đối với ba người Dữu Khánh mà nói, như vậy mới là nguy hiểm. Nhưng lại không có khả năng tiết lộ chân tướng, chỉ có thể chắp tay bồi tội: "Là tiểu yêu vô tri, Tam động chủ thứ tội."

Thiên Vũ nhàn nhạt liếc mắt, "Mà thôi, ngươi ngay cả Thiên Lưu sơn là như thế nào còn không rõ ràng lắm, nghĩ không ra cũng không thể trách ngươi, lần sau chú ý là được. Đúng rồi, ngươi tên gọi là gì a?"

Liễu Phiêu Phiêu vội trả lời: "Tiểu yêu là Liễu Phiêu Phiêu."

Thiên Vũ: "Được rồi, tạm thời tại bên ta nghe sai bảo đi." Dứt lời chắp tay rời đi.

Một đầu khác, Hướng Lan Huyên và Mông Phá cũng trước sau rơi tại bên người Dữu Khánh.

Hướng Lan Huyên hướng vế phía Liễu Phiêu Phiêu ra hiệu, "Thám Hoa lang, nữ yêu kia không có cưỡng bức ngươi làm gì đi?"

Dữu Khánh nháy nháy mắt, nói: "Không cần cưỡng bức chúng ta cũng sẽ tự mình tới đây, cửa ra vào đã bị phong lại rồi, chúng ta có thể chạy đi đâu chứ?"

Hướng Lan Huyên: "Nữ yêu kia sẽ không hỏi ngươi chút gì khác, thí dụ như Tiểu Vân gian này đến tột cùng có bảo vật gì."

Dữu Khánh lắc đầu, "Không có "

Nam Trúc cũng chen vào một câu, "Cái này thật không có."

Hướng Lan Huyên không để ý tới mập mạp, tự tiếu phi tiếu hỏi: "Tiểu Vân gian có bảo bối gì, ngươi hẳn là biết đi?"

Dữu Khánh dở khóc dở cười, "Chúng ta chỉ là muốn tiến vào tìm bảo, thật sự không biết bên trong có bảo gì."

Hướng Lan Huyên ha hả nói: "Không thể nào, Vân Hề là từ Tiểu Vân gian đi ra ngoài, Tiểu Vân gian có thứ gì thì nàng là rõ ràng nhất, nếu như thật sự là đổ nát hoang vu không một vật như thế này, còn cần phải nói cho ngươi biết vị trí Tiểu Vân gian hay sao? Đùa ngươi chơi đùa, để cho ngươi tới nơi hoang sơn dã lĩnh này buồn chán một chuyến hay sao?"

Dữu Khánh thở vắn than dài: "Các ngươi làm sao mới có thể tin tưởng chúng ta?"

Giọng Thiên Vũ đột nhiên truyền đến, "Nếu ngươi có thể bị chết rồi, chúng ta khẳng định tin ngay."

Mông Phá: "A Sĩ Hành, thời gian để lại cho ngươi không còn nhiều rồi. Hiện tại, chúng ta tạm thời tin tưởng ngươi nói chính là thật, nhưng nếu là chúng ta lục soát toàn bộ tiên phủ một lần mà không có thu hoạch gì, vậy thì chỉ có thể là tìm biện pháp từ trên người ngươi rồi."

Dữu Khánh trừng mắt nói: "Lúc trước các ngươi đã phát thệ, chỉ cần ta nói cho các ngươi biết nhập khẩu Tiểu Vân gian ở đâu, liền bảo đảm chúng ta bình an, chẳng lẽ định nuốt lời, lẽ nào sẽ không sợ trời phạt sao?"

Thiên Vũ cười nhạt, "Nếu không phải chúng ta đã phát thệ, ngươi cho là ngươi còn có thể rất tốt đứng ở trước mặt chúng ta nói năng sao? Đã sớm cạy miệng ngươi tra hỏi rồi. Bảo đảm các ngươi bình an không phải là không dùng biện pháp khác khiến các ngươi mở miệng nói thật!"

Sư huynh đệ ba người mặt sầm xuống, Dữu Khánh gằn từng chữ: "Tình huống nơi đây, chúng ta quả thực là không biết gì."

Thiên Vũ, Mông Phá, Hướng Lan Huyên đều từ chối cho ý kiến…

Với một phế tích cung điện như thế, một đám người lục soát đến chạng vạng cũng không có lục soát xong, ba phương thế lực đã phân chia nhân thủ đi đốn cây, chuẩn bị làm đuốc, nói rõ muốn thức đêm tiếp tục làm.

"Lục soát đã lâu như vậy, ngay cả một món đồ trang trí cũng không nhìn thấy, nhìn tư thế này, đồ vật bên trong cung điện này trước khi sụp đổ tựa hồ bị người dời sạch rồi. Ai, không tìm nữa!"

Giày vò cả một ngày, Long Hành Vân không còn nhẫn nại, xuất thân của gã vốn không phải là người làm loại công việc này, phất tay ném quang gánh.

Tần Quyết trái lại rất có kiên trì, nhưng Long Hành Vân rời đi, y và Thôi Du cũng đành phải đi theo.

Ba người muốn ly khai hiện trường còn không có dễ dàng như vậy, Thiên Vũ sai người đem ba người bọn họ tỉ mỉ lục soát một lần, xác nhận không có giấu đồ gì mới thả ra.

Thiên Vũ lệnh cưỡng chế ba người không được rời ngọn núi này.

Từ trên đỉnh núi đi xuống, ba người gặp người đưa cây đuốc lên trên, lấy chút cây đuốc, tại sườn núi tìm kiếm một trận, tìm một cái sơn động liền chui vào nghỉ ngơi.

Nơi người lạ không quen thuộc, cũng không dám tất cả đều nghỉ ngơi, thay phiên canh gác.

Đêm dần dần khuya, động tình tìm kiếm đồ vật trên núi vẫn không ngừng truyền đến.

Đến phiên Tần Quyết canh gác, y đổi cây đuốc sắp tắt, nhìn nhìn hai người khoanh chân đả tọa, bản thân thì ở tại chỗ tựa vào vách động, suy tư cân nhắc tình huống hiện nay.

Đột nhiên, trên mặt y dần dần hiện lên sự kinh ngạc, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn vách động đối diện.

Chỉ thấy rễ cây cối trên vách động vậy mà lại tụ tập vặn vẹo thành một nhóm chữ: Muốn được tiên bảo, im tiếng chớ nói, đi tới cuối động!

Chương 292: Tiên nhân

Tần Quyết còn tưởng rằng mình bị hoa mắt, nghiêng đầu nhìn về phía một bên, chớp mắt, lại nhắm mắt ngưng thần, thanh tâm tĩnh thần một chút, loại trừ tạp niệm, sau đó mới lần nữa trợn mắt nhìn về phía vách động ở đối diện, y cho rằng bở vì mình quá mơ ước tiên phủ bảo vật mà sinh ra ảo giác.

Nhưng mà mười hai chữ kia vẫn còn tồn tại rõ ràng.

Chuyện gì?

Y đang suy nghĩ xem dòng chữ này là có ý gì, nghĩa từ mặt chữ thì đương nhiên y đọc hiểu được, nhưng không biết là chuyện gì xảy ra, không biết vì sao lại xuất hiện tại nơi đây.

Lúc trước, khi ba người vào động thì có cầm đuốc tra xét qua cái động này, dường như không nhìn thấy có dòng chữ này, cả ba người đều không có nhìn thấy sao?

Kỳ quái chính là rễ của loại cây này tại sao lại vặn vẹo thành chữ như vậy, nếu như nói là trùng hợp, vậy thì sự trùng hợp này không khỏi quá kín kẽ một chút.

Y không tin đây là trùng hợp, cảm thấy hẳn phải là do con người làm ra.

Hơi đứng dậy, đang định tiến sát tới nhìn xem những rễ cây này là chuyện gì xảy ra thì mặt bỗng đầy kinh nghi, chỉ thấy rễ cây vặn vẹo đang chậm rãi buông lỏng, chữ viết dần dần mơ hồ, thẳng đến khi tiêu tán không còn, những rễ cây trên vách động kia cũng trở lại thành như rễ cây.

Tần Quyết hoảng sợ, thân thể vừa tiến tới khựng tại đó, ngưng thần rất lâu, hô hấp trở nên trầm trọng.

Rất rõ ràng, mười hai chữ này chính là viết cho y xem.

Người nào? Muốn được tiên bảo? Đến tột cùng là loại người nào mới có thể nói ra lời như vậy.

Y rất muốn đánh thức Long Hành Vân và Thôi Du, nhưng ý nghĩa ẩn chứa trong mười hai chữ đó làm cho miệng lưỡi y khô khốc, hầu kết rung động.

Đánh thức hai vị bên cạnh, Thôi Du còn đỡ, tam huynh đệ kết bái Long Hành Vân này kỳ thực so với người làm đại ca là y đây thì càng có chủ kiến. Không bởi vì cái gì khác, không quan hệ gì tới năng lực, ai bảo người ta có xuất thân tốt, có núi dựa và bối cảnh không phải là năng lực lớn nhất sao?

Nói trắng ra là, tuy rằng y là đại ca, thế nhưng Long Hành Vân càng quen xem lời mình mới là chính, y làm đại ca kỳ thực là dựa thế, nếu thật sự cùng nhau phát hiện được thứ gì tốt thì không tới phiên y tới chi phối.

Y quay đầu lại nhìn về phía sâu bên trong động, "Đi tới đáy động" trong mười hai chữ là có ý gì?

Khi bọn họ vào động nghỉ chân thì khẳng định sẽ đem hoàn cảnh kiểm tra một lần, lúc trước không phát hiện thấy có cái gì ở cuối động này.

Một mực do dự phân vân mãi, cuối cùng y vẫn là đứng dậy, cầm cây đuốc đốt cháy lên.

Cho dù động tĩnh không lớn, nhưng khoảng cách quá gần, Long Hành Vân và Thôi Du vẫn là mở mắt ra nhìn về phía y.

Tần Quyết khoát tay áo ra hiệu không có việc gì, chỉ chỉ vào bên trong, biểu thị cho biết mình chỉ là đi vào trong xem một chút, để cho Thôi Du giúp hắn canh gác một chút.

Thôi Du gật đầu đáp ứng.

Tần Quyết đưa tay từ trên vách động sờ lấy chút đất, chà xát ngón tay, lại đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó liền quang minh chính đại mà đi vào phía bên trong.

Long Hành Vân và Thôi Du đưa ánh mắt nhìn theo, Tần Quyết một đường giơ cây đuốc đi một chút dừng một chút, thỉnh thoảng chiếu lên kiểm tra vách động.

Sau khi hơi ngóng nhìn, Long Hành Vân vốn đang khoanh chân đả tọa liền không đặt nặng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cái động này cũng không sâu, Tần Quyết nhớ kỹ lúc trước kiểm tra thì chỉ sâu khoảng hai mươi trượng, nhưng sau khi đi một lúc, y chợt có loại cảm giác sau lưng lạnh lẽo, rõ ràng cảm giác được có gì đó không đúng, nếu không có tính sai thì đã đi được đâu chỉ là hai mươi trượng, chắc cũng phải hơn ba mươi trượng rồi.

Hơn nữa, phía trước y nguyên không có phần cuối, còn xuất hiện đường rẽ với độ cong lớn, phần cuối động lúc trước điều tra nhìn thấy rõ ràng không còn nữa rồi.

Tình huống gì?

Tiên gia động phủ xuất hiện tình hình cổ quái như vậy, y cũng không biết có phải là như vậy mới đúng hay không.

Y dừng chân lặng lẽ đứng một hồi, nhưng bởi dục vọng sui khiến, cảm thấy vạn nhất mình là người may mắn thì sao chứ? Liền cố gắng kiên trì quẹo vào ngã rẽ độ cong lớn kia.

Mới vừa ở đường rẽ đi tới trước chưa được mấy bước, trên vách động đột nhiên xuất hiện từng tia sáng nhàn nhạt, tia sáng trắng nhàn nhạt nhẹ nhàng, đột nhiên tại trên vách động bốn phía hình thành một cái vòng sáng, tiếp đó sóng ánh sáng giống như dao động lan tràn tới phía trước, trong nháy mắt thắp sáng lên phần cuối động quật.

Phía trước chính là phần cuối, một cái không gian hình cầu, lúc này tràn đầy ánh sáng trắng nhu hòa, giống như cảnh tượng mộng ảo.

Bên trong có một cái đài, trên đài có một bạch y nữ tử nằm nghiêng lộ ra một cái chân trần, một cái cánh tay gập lại kê dưới má, giống như đang ngủ say trong mộng ảo. Nhưng người được ánh sáng trắng nhu hòa bao bọc còn mặc bạch y, da thịt cũng trắng nõn nà, nếu không phải có một đầu tóc đen thì thiếu một chút đã không dễ dàng nhận ra.

Tần Quyết nghẹn họng nhìn trân trối, mình đi tới tựa hồ thức tỉnh quang minh, lại tựa hồ là quang minh đang hoan nghênh y đi tới.

Sau khi tâm tình hơi ổn định, y minh bạch, mình là được đưa tới, rất có khả năng chính là bạch y nữ tử nằm nghiêng ngủ trên đài dẫn mình tới.

Không cần phải hoài nghi, bạch y nữ tử này nhất định không phải là người cùng theo bọn họ đồng thời tiến vào, khẳng định chính là người của Tiểu Vân gian.

Y lấy ra "Lam sắc yêu cơ", bôi lên trên mí mắt mình, nhìn chằm chằm bạch y nữ tử trên đài đá, tỉ mỉ kiểm tra.

Không có Nhân khí, không có Yêu khí, về phần Tiên khí có dạng như thế nào thì y cũng không biết, nói chung trên người bạch y nữ tử nhìn không thấy bất cứ chủng loại khí tức nào, giống như một bức tượng.

Nhưng y có thể khẳng định, hẳn không phải là bức tượng.

Là tiên nhân sao? Y hoài nghi là đúng vậy, nếu không thì cần gì nhắc nhở "Muốn được tiên bảo", còn có tình hình ánh sáng nhu hòa như mộng huyễn này.

Nghĩ đến đây, y kích động không ngừng, cũng rất khẩn trương.

Cuối cùng vẫn là bị dục vọng điều khiển rồi, y trước tiên vận công dập tắt cây đuốc trong tay, nhẹ nhàng đặt ở trên mặt đất, nhằm bày tỏ tôn kính, sau đó dịch bước đi tới trước, tiến từng bước nhỏ.

Đi tới trước đài khoảng cách chừng một trượng xa, Tần Quyết cung cung kính kính chắp tay hành lễ, "Tu hành tiểu bối, nhờ thượng tiên chỉ dẫn, lễ bái tiên nhan!"

Một cánh tay chống đầu nằm nghiêng, bạch y nữ tử chậm rãi mở ra hai mắt, dung mạo không nói được là xinh đẹp, nhưng lại có một đôi con mắt thâm tình chân thành.

Hơi va chạm với ánh mắt nàng ta một cái, Tần Quyết liền nhanh chóng cúi đầu lảng tránh, phát hiện quả nhiên không phải tượng đá.

Bạch y nữ tử nhìn kĩ y, hỏi: "Tần Quyết?"

Tần Quyết kinh ngạc ngẩng đầu, "Chính phải, thượng tiên làm sao biết rõ tính danh của tiểu bối?"

Bạch y nữ tử thần tình nhạt nhẽo đáp: "Tiểu Vân gian là Tiểu Vân gian của bản tọa, nhất cử nhất động của các ngươi tại Tiểu Vân gian không thể gạt được bản tọa."

Tần Quyết khóe miệng căng căng ra, thử hỏi: "Thượng tiên chính là 'Vân trung tiên tử' trong truyền thuyết cổ đại sao?"

Bạch y nữ tử: "Chẳng qua là một cái xưng hô, phàm phu tục tử nguyện ý xưng hô như vậy thì thùy theo các ngươi đi."

"Thì ra thực sự là thượng tiên!" Tần Quyết lại lần nữa cung kính hành lễ, nhưng mà trong mắt có hiện lên một tia nghi hoặc, "Tiểu Vân gian là động phủ của thượng tiên, tại sao lại bị hoang vu, thượng tiên làm sao lại cư trú ở trong hang động lòng đất?"

Bạch y nữ tử: "Chân thân bản tọa từ lâu đã tại Tiên giới nơi ngân hà bỉ ngạn, đây là một cái huyễn ảnh cho ý niệm bản tọa tạo ra." Dứt

lời, cả nhân ảnh nhuyễn động biến hóa, đảo mắt đã biến thành dáng vẻ Tần Quyết nằm nghiêng ở đó.

Tần Quyết giật nảy mình, mới biết thì ra là thế, nhanh chóng lần nữa chắp tay khom mình hành lễ, đợi khi y ngẩng đầu lên lại thì vốn biến thành bộ dáng y, bạch y nữ tử đã khôi phục lại nguyên dạng.

Bạch y nữ tử: "Tiểu Vân gian mặc dù đã là bản tọa vứt bỏ, nhưng cũng không phải là địa phương mà loài bò sát nào đều có thể tự tiện xông vào, một đám đồ vật chướng khí mù mịt, không biết trời cao đất rộng, dám tự tiện xông vào động phủ bản tọa giày vò, xác thực vô lễ!"

Tần Quyết rịn mồ hôi, biết rõ đang nói tới đám người bọn y, khom người cúi đầu, rất là khẩn trương.

"Nhìn đến một giới này cũng là cần được trừng trị một phen rồi. Bản tọa muốn chọn một người, thay bản tọa chưởng quản trật tự vạn vật thế gian này, thấy ngươi là người có tâm, ngươi nhưng có nguyện gánh lấy trách nhiệm này?"

"A?" Tần Quyết bỗng nhiên ngẩng đầu, vừa kinh hãi cũng rất vui, không nghĩ tới mình vậy mà lại có thể gặp được cơ duyên lớn như vậy, phù phù, lập tức quỳ xuống, trước liền dập đầu ba cái, khi ngẩng đầu lên thì mặt đã đầy hồng quang, cấp thiết mà đặt tay lên ngực thể hiện trung tâm, nói: "Tiểu bối tất nhiên là cầu còn không được, nguyện vì thượng tiên máu chảy đầu rơi quên mình phục vụ, thế nhưng tiểu bối thế đơn lực bạc, pháp lực thấp kém, khó địch ngoại giới cao thủ nhiều như mây, e lực không bằng, thỉnh thượng tiên minh giám!"

Bạch y nữ tử: "Cao thủ nhiều như mây? Trong mắt Bản tọa đều là con kiến hôi! Đã muốn thành toàn ngươi, đương nhiên có đồ vật để thành toàn ngươi. Đồ vật bên trong Vân cung từ lâu đả dời sạch, chỉ là một đống phế tích, một đám con kiến hôi uổng phí sức lực mà thôi. Đồ vật đã được tồn giữ nơi khác, sau khi ngươi được di vật của

Vân cung, thực lực tự nhiên có thể đột nhiên tăng mạnh, quét ngang một giới này là không thành vấn đề."

Tần Quyết kinh hỉ vạn phần liên tục dập đầu, có thể nói là đập vang thùng thùng, "Tạ thượng tiên thành toàn, tiểu bối nhất định muôn lần chết không chối từ!"

Bạch y nữ tử miệt thị với việc y dập đầu, "Ngươi cũng không nên cao hứng quá sớm, muốn được đến vật do bản tọa di lưu, trước tiên phải xuất ra năng lực của ngươi, để bản tọa biết được ngươi xứng hay là không xứng. Bản tọa hỏi ngươi, quả đào tại phiến đào viên kia, ngươi có trúng ý hay không?"

Tần Quyết ngẩng đầu, ngớ ra một cái, đại khái đã nghe biết đối phương là muốn khảo nghiệm mình, nhưng không biết cùng đào viên có quan hệ gì, chần chừ đáp: "Tự nhiên là thứ tốt, thế nhưng bị tà khí ô nhiễm, không thể dùng, đáng tiếc."

Bạch y nữ tử: "Bản tọa liền trước tiên truyền cho ngươi phương pháp khư tà, để ngươi có thể tận hưởng tiên đào mỹ vị, trợ giúp ngươi sớm ngày đặt vững căn cơ tu hành."

Tần Quyết vui mừng, lại dập đầu, "Tạ thượng tiên thành toàn."

Bạch y nữ tử: "Bản tọa đã nói rồi, không nên cao hứng quá sớm. Trên đường ngươi đây từng hô lên 'Hỏa Tất Xuất', có thể thấy ngươi nhận biết vật đó."

Tần Quyết sửng sốt, không nghĩ tới vị này ngay cả cái này cũng biết rõ, ngay lập tức gật đầu, "Vâng, đó vốn là đồ vật của tiểu bối, là tiểu bối dùng tiền mua về từ trên tay đối phương, trông chừng sơ sót bị chạy mất, không nghĩ tới lại chạy về đến trên tay đối phương, lần này tiến vào Tiểu Vân gian chợt trông thấy, nhịn không được thốt ra miệng, không ngờ bị thượng tiên biết được."

Bạch y nữ tử: "Thì ra là thế, xem ra kẻ nắm giữ con Hỏa Tất Xuất kia không phải thứ gì tốt! Hỏa Tất Xuất là Địa hỏa chi tinh, địa hỏa

linh khí dựng dục mà thành, là vật chí dương, bách tà bất xâm, tám trăm năm mới chui ra địa hỏa xuất hiện một lần. Vật này có thể hóa giải tà khí trên tiên đào, ngươi đem vật này cầm tới, bất luận chết sống, đến lúc đó bản tọa sẽ truyền cho ngươi phương pháp sử dụng, có thân thể bách tà bất xâm, mới có thể lấy đi vật di lưu nơi đây."

Hưng phấn không thôi, Tần Quyết dần dần trở nên chần chừ, y còn không có triệt để bị hưng phấn làm cho mê muội đầu óc, Dữu Khánh bị ba phương thế lực trông giữ, muốn từ trên tay Dữu Khánh đoạt được Hỏa Tất Xuất, cơ bản là chuyện không có khả năng.

Then chốt là địa vị của y tại trước mặt ba phương thế lực thì quá thấp kém, hoàn toàn không có bất cứ quyền nói chuyện gì, sự việc bị tát rụng mấy cái răng hàm vẫn còn khắc sâu như mới, làm gì đến lượt y tới gian lận.

"Đi thôi, trước tiên lấy 'Hỏa Tất Xuất' tới đây, nếu như ngay cả chút việc nhỏ này cũng làm không được, thì bản tọa làm sao tin ngươi có năng lực đại chưởng trật tự vạn vật thế gian này? Nhớ kỹ, không thể tiết lộ sự tồn tại của bản tọa, không cho phép dùng cờ hiệu của bản tọa để đi tranh giành, trừ điểm đó ra, không quản ngươi dùng biện pháp gì, đều xem như là bản lĩnh của ngươi, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

Tần Quyết đã minh bạch, đây là khảo nghiệm dành cho y, lúc này lại dập đầu đáp: "Vâng!" Người đã bình tĩnh hơn không ít, khi ngẩng đầu lên lại, nhịn không được lại thử hỏi ra nghi hoặc trong lòng, "Dám hỏi thượng tiên, vì sao chọn trúng tiểu bối dốc sức cho thượng tiên?"

Bạch y nữ tử: "Đêm qua tiến vào động phủ khi ba người các ngươi tách ra nói chuyện với nhau, chẳng lẽ cho rằng có thể giấu giếm được bản tọa? Bản tọa biết ba người các ngươi cùng ba nhóm người kia không phải cùng một tốp, trong ba người, ngươi cũng loại tâm tư

sâu nhất. Cũng không phải là nhất định phải chọn ngươi, nếu như ngươi không được, bản tọa đương nhiên sẽ thay đổi người."

Chương 293: Dẫn dắt

Tần Quyết làm sao có thể bỏ qua thiên đại cơ duyên như thế, vội kinh sợ nói: "Thượng tiên yên tâm, tiểu bối nhất định máu chảy đầu rơi, toàn lực ứng phó hoàn thành khảo nghiệm mà thượng tiên ban tặng."

Bạch y nữ tử điểm đến thì thôi, lại tùy tâm sở dục xoay chuyển đề tài, "Tiểu Vân gian đột nhiên tiến vào nhiều người như vậy, bản tọa hỏi ngươi, các ngươi là làm sao phát hiện được Tiểu Vân gian nhập khẩu?"

Tần Quyết trả lời: "Nói đến còn là công lao của tên đoạt Hỏa Tất Xuất của tiểu bối kia. Tên gia hỏa đó tại trong một tòa cổ mộ tìm được manh mối Tiểu Vân gian nhập khẩu, các phương đều là bởi vì truy tra hắn mà tìm đến đây."

Bạch y thượng tiên tựa hồ rất không lý giải, "Đã tìm được manh mối Tiểu Vân gian nhập khẩu thì sao lại phô trương khắp nơi? Lén lút tìm tới không tốt sao? Cần gì huyên náo sôi sùng sục như thế?"

"Có thể là bị liên lụy vì nổi danh, cũng có thể là vì chính bản thân hắn quá mức rêu rao mà rước lấy họa, trên thực tế mọi người vốn đều cho rằng hắn đã chết tại trong cổ mộ kia, nếu như hắn lặng lẽ tìm tới thì quả thực không người nào biết được…"

Tần Quyết không dối gạt nàng, đem tình huống đại khái nói ra, chuyện bởi vì Văn thị mà bộc lộ ra tại Văn hội tự nhiên là không thể tránh khỏi nhấn mạnh.

Sau khi Bạch y thượng tiên nghe xong, trên khuôn mặt thần tình nhạt nhẽo lại toát ra thần sắc có phần hận đến nghiến răng nghiến lợi, "Ngu xuẩn, lại rước lấy nhiều người như vậy!"

Tần Quyết hơi cúi đầu, không có nhìn thấy thần sắc trên mặt nàng, cùng phụ họa theo một câu, "A Sĩ Hành kia quả thực không phải là thứ gì hay!"

Bạch y thượng tiên trầm mặc một hồi, lại nói: "Được rồi, ngươi không thể ở lâu, nán lại lâu, đồng bạn của ngươi sẽ sinh nghi, trở về đi."

"Vâng." Tần Quyết đáp một tiếng, sau đó lại thử hỏi, "Nếu như lấy được Hỏa Tất Xuất, còn tới đây tìm ngài sao?"

Bạch y thượng tiên: "Khi ngươi cầm được rồi, bản tọa tự sẽ liên hệ ngươi, nếu như cách một ngày cũng không có liên hệ ngươi, ngươi lại đến nơi này cũng không trễ. Được rồi, đi thôi."

"Vâng." Tần Quyết lại dập đầu một cái, lúc này mới đứng lên, cúi đầu lui ra.

Đi đến cửa vào, y lại nhặt lên cây được mình bỏ xuống, phía sau đồng thời cũng đột nhiên biến đen, nhìn lại, đã là một vùng tối như mực, tiên ảnh cũng vô tung.

Sợ thất lễ xúc phạm tiên nhân, không dám nhìn quá nhiều xung quanh, thắp cháy cây đuốc lên, bước nhanh rời đi.

Một đường trở lại bên cạnh Long Hành Vân và Thôi Du, y lại khoanh chân ngồi xuống, ra hiệu cho Thôi Du tiếp tục nghỉ ngơi.

Thôi Du thể hiện không cần, chủ động muốn nguyện ý canh gác giúp y, nhưng bị y cự tuyệt.

Đợi cho Thôi Du tiến vào trạng thái điều tức, tâm tình y vẫn còn âm thầm kích động không ngừng, không nghĩ tới, quá không nghĩ tới,

mình vậy mà lại cùng tiên nhân trong truyền thuyết kết nối với nhau rồi, đây không phải là cơ duyên thì là cái gì?

Nghĩ đến mình bị đánh rụng mấy cái răng hàm, y cũng không cảm thấy bị uất ức nữa, cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Nếu không phải mình nghĩ hết biện pháp cũng phải tiến đến đây, nếu không phải mình bị tội cũng không chịu buông tha, nếu không phải bởi mình kiên nhẫn, lại há có thể có thiên đại cơ duyên như vậy.

Chính y cũng không biết mình đã kích động bao lâu, không sai biệt lắm đến thời điểm đổi gác, y cũng không gọi thay, vẫn y nguyên chìm đắm tại trong tâm tình phấn khích của mình.

Thật vất vả chờ đến khi tâm tình bình tĩnh trở lại, y lại rơi vào trong ưu sầu, phải làm thế nào để hoàn thành khảo nghiệm của thượng tiên chứ?

Ba phương thế lực gắt gao nhìn chăm chú vào Dữu Khánh, hễ có người của một phương nào tới gần thì lập tức sẽ có người của hai phương khác tới gần, ngay cả ba phương thế lực muốn đơn độc tìm Dữu Khánh nói chuyện còn khó, huống chi là y, y căn bản không có cơ hội hạ thủ.

Làm sao bây giờ? Nhìn a nhìn, một mực lo nghĩ…

Năm ngày, phí đầy đủ năm ngày thời gian, ba phương thế lực mới xem như là lục soát hết toàn bộ phế tích, lật tìm triệt để hất đáy lên trời, ngay cả một viên gạch miếng ngói bể cũng không buông tha, không có tìm được bất cứ thứ gì có giá trị.

Tình hình khắc phục là, một đám người chịu đựng tiếp nhận kiểm tra, đề phòng có người tàng tư.

Thiên Vũ, Hướng Lan Huyên và Mông Phá thì mỗi người chồm hổm tại trước một đống cổ vật có khắc văn tự lật xem, hi vọng có thể tìm

được manh mối hữu dụng gì đó. Cuối cùng cũng không tìm được hi vọng gì, nhưng mà những cổ vật có khắc văn tự hoặc hình vẽ đó cũng không bị loạn ném đi, đều được thu thập lại, tương lai sẽ đem đi ra ngoài giao lên, dù sao ai cũng không dám hoàn toàn đảm bảo chúng vô dụng.

Ba nhà từng người cất giấu đồ của chính mình, người nào tìm được thì tính là của người đó, cũng không có tranh nhanh, vì đồ vật không rõ là cái gì mà đánh nhau dữ dội thì không đáng.

Dưới một gốc cây đại thụ dọc mép núi, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh trái lại rất chuyên tâm, đang ở dưới bóng mát của cây đả tọa tu luyện.

Không cho bọn họ đi, cũng không cho bọn họ dốc sức, bị ném tại một bên, bọn họ ngốc nhìn người khác bận rộn cũng không thú vị, đành phải như thế.

Bùm bùm…

Một trận âm thanh khớp xương bùng nổ từ bên trong thân thể Nam Trúc truyền ra.

Dưới gốc cây, mỗi người hướng về một phương hướng khác nhau khoanh chân đả tọa, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhất tề trợn mắt, đều quay đầu nhìn về phía Nam Trúc.

Đợi cho Nam Trúc từ từ mở mắt ra thở dài một hơi, Dữu Khánh hiếu kỳ hỏi: "Đột phá rồi?"

Mặt Nam Trúc lộ vẻ hưng phấn, mỉm cười gật đầu: "Ừ, cuối cùng đã đột phá rồi."

Miệt mài nhiều năm như vậy, cuối cùng đã đột phá đến cảnh giới Thượng võ, quả thực đáng giá cao hứng.

Cũng dựa vào hai quả tiên đào ăn vào bụng kia, trải qua luyện hóa hấp thu linh khí trong đó, một lần hành động trợ giúp gã đột phá đến thượng đẳng Chân Võ cảnh giới.

Đương nhiên, cũng là bởi tu vi của chính gã vốn đã đến được cánh cửa Thượng Võ cảnh giới, hai quả tiên đào chỉ là phát huy tác dụng đẩy một chân đặt tới cửa kia, một lần giúp gã mở ra một cánh cửa kia mà thôi.

Mục Ngạo Thiết cũng biểu thị chúc mừng, chỉ hai chữ, "Chuyện tốt."

Dữu Khánh hướng về y nói một câu, "Võ si, toàn nhà chỉ còn lại mình ngươi là còn tại Sơ Võ cảnh giới."

Mục Ngạo Thiết ngồi xuống, vươn ra một cái bàn tay, xòe ra ba ngón tay, "Cảm giác, tiếp tục có ba mươi cái, hẳn là đủ rồi."

Dữu Khánh và Nam Trúc nhìn nhau, hiểu biết ý của y, đó là một bí mật nhỏ của ba người, lão Cửu chỉ hẳn phải là tiếp tục ăn ba mươi quả tiên đào thì sẽ có thể đột phá.

Nhưng mà tình huống trước mắt, căn bản không được bỏ đi, làm gì có cơ hội tiếp tục đi ăn tiên đào, huống chi là ba mươi quả, dù cho ngẫu nhiên có cơ hội chạy đi được, cho dù chỉ cho một ngày thời gian, trong bụng cũng khó mà chứa được ba mươi quả đào lớn như vậy, cũng không thể cõng một túi đem về rồi ăn ngay trước mặt mọi người như ăn mì đi?

Tình huống bây giờ cũng chỉ có thể là chờ đợi có cơ hội rồi nói tiếp, huống hồ trong tương lai không bao lâu khả năng còn có đại phiền toái, đám gia hỏa này tìm không được bảo vật có khả năng sẽ bức cung bọn họ.

Ba người lại lần nữa ngồi ổn, sau một lúc lại nhắm mắt đả tọa, đột nhiên cảm thấy có động tĩnh dị thường, tựa hồ nổi lên gió to.

Ba người lại lục tục mở mắt ra, phát hiện sắc trời đã tối sầm xuống, mây đen khắp trời, lại nhìn tình hình cuồng phong nổi lên như thế này, rõ ràng là trời sắp có mưa to rồi.

Người đã khai pháp nhãn có thể phát hiện, trong mây đen khắp bầu trời trộn lẫn màu đỏ sậm.

Trải qua nhắc nhở, phía bên Ty Nam phủ, nhắm mắt thi pháp một hồi, Mông Phá đột nhiên trợn mắt, đôi mắt lấp lánh có thần nhìn chăm chú bầu trời.

Lão ta là dùng một thân tu vi mở ra pháp nhãn bản thân, sử dụng "Lam sắc yêu cơ" coi như là mở pháp nhãn, chỉ là phương thức có mượn dùng ngoại vật mà thôi.

Sau khi hơi chút quan sát, Mông Phá trầm giọng nói: "Xem ra, mây mưa này là hấp thu tà khí lơ lững trên bầu trời cao, tà khí này sợ là sẽ theo mưa rớt xuống mặt đất, thông báo với mọi người cẩn thận một chút."

Rất nhanh, người đã soát người kiểm tra xong rồi dồn dập thành quần kết đội xuống núi, đi tìm sơn động có thể tránh mưa.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh mặc dù không sợ tà vũ, nhưng cũng không đáng chịu đựng tại trong mưa, liền cũng trình báo xuống núi trốn mưa.

Việc này thì không có làm khó bọn họ, ba phương thế lực hiện tại cũng không muốn để cho ba người chết, tự nhiên là chấp thuận.

Tại khi ba người trốn vào một chỗ động quật không được bao lâu, mưa to tầm tả liền giáng xuống.

Sau nửa canh giờ, nhân viên ba phương mới toàn bộ được lục soát hoàn tất, đội mưa trở lại bên trong động.

Không biết khi nào mưa mới dừng, đa số người nhân cơ hội này để rất tốt nghỉ ngơi.

"Đây là tà vũ, thảo nào thực vật nơi đây đều bị tà khí ô nhiễm, thì ra là có chuyện như vậy. Tà khí theo mưa rơi xuống, lại theo hơi nước bốc hơi lên không trung, vòng đi vòng lại, không ngừng bị thực vật hấp thu."

"Cũng may mà bị thực vật hấp thu thật nhiều, nếu không thì trong Tiểu Vân gian này ta thấy rất khó nán lại lâu."

"Ngươi cho là hiện tại thì dễ dàng nán lại lâu sao? Điều này cho thấy, nước trong Tiểu Vân gian này cũng không thể uống, thứ mọc trong này cũng không thể ăn, xuất khẩu lại bị phong bế rồi."

"Điều này còn chưa là gì, dựa vào tu vi của mọi người, phương diện ăn có thể tiết chế, ba ngày hai ngày ngẫu nhiên ăn một chút cũng không quá quan trọng. Nước sao, dựa vào tu vi của mọi người, ăn gió uống sương, hấp chút hơi ẩm sạch sẽ thay nước không thành vấn đề. Tu vi không đủ, cũng có cao thủ tại, thi pháp từ hơi ẩm trong không khí ngưng tụ ra một chút nước giải khát thì không thành vấn đề. Cho nên a, vô luận là ăn hay là uống, kiên trì một năm, kiên trì đến lúc xuất khẩu mở ra là không có vấn đề."

"Chỉ mong có thể thuận lợi đi, nói chung cảm giác tiên gia động phủ này có điểm tà môn, tà trong tà khí, có thể nhìn thấy động vật đều chỉ còn hài cốt, không có chút cảm giác nào là tiên phủ."

"Phải a, cũng không biết tiên gia động phủ này đến tột cùng từng xảy ra chuyện gì, cũng không thể ngay từ khi khai sáng đã bắt đầu như vậy đi?"

Ngồi ở trong đám người không yên lòng, Tần Quyết nghe mọi người nghị luận, ánh mắt chợt sáng ngời, nhận được dẫn dắt.

Hơi chút suy tư, âm thầm mừng rỡ, vẫn luôn nghĩ không ra biện pháp giải quyết, nhưng là bởi vì trận mưa to này mà mang đến hi

vọng, thật sự có thể nói là thời điểm được trời ban.

Đem biện pháp tại trong lòng hơi chút sắp xếp, sau khi đã có lí do thoái thác, y chợt hơi nghiêng về bên trái, đối với Long Hành Vân ở một bên, nói: "Tam đệ, ta có cái biện pháp có thể giải được sự không vui trong lòng Tam động chủ, ngươi nhưng có nguyện đi làm hài lòng Tam động chủ không?"

"A?" Đang cảm giác buồn chán, Long Hành Vân lập tức nảy sinh hứng thú.

Tần Quyết đứng dậy ra hiệu, Long Hành Vân hiểu ý, lập tức đứng dậy cùng đi theo.

Hai người xuyên qua giữa đám người, sau khi tìm đến một góc yên lặng trong động, Tần Quyết tại bên tai Long Hành Vân nhỏ giọng thì thầm một hồi.

Long Hành Vân nghe nghe, từng bước ngộ ra, trán dần dần giãn rộng, có cảm giác như đang mở cờ trong bụng, nghe xong thì nhịn cười đám nhẹ vào ngực Tần Quyết một quyền, tiếp đó lại chắp tay, dáng vẻ như là cảm tạ đại ca.

Tần Quyết thì vỗ cánh tay gã, một bộ đừng khách khí, chúng ta cần gì phân biệt ai với ai.

Long Hành Vân mặt mày rạng rỡ, hai tay áo vung lên, lập tức nghênh ngang rời đi.

Gã cũng không đi nơi nào khác, trực tiếp tìm đến bên cạnh Thiên Vũ, gọi to, "Tam thúc."

Thiên Vũ đang nói chuyện với thủ hạ, nghiêng đầu nhìn gã một cái, hỏi: "Chuyện gì?"

Long Hành Vân buông tiếng thở dài: "Tam thúc, ta xem diện tích Tiểu Vân gian này cũng không nhỏ a, diện tích không nhỏ hơn Ảo

Võng chút nào, chiếu theo cách chúng ta tìm kiếm từng chút một như vậy, phải giày vò tới khi nào mới có thể yên tĩnh?”

Thiên Vũ lập tức răn dạy: “Bảo ngươi đi ra ngoài thì không đi ra, bây giờ biết rõ phiền phức rồi, than phiền cái gì? Ta xem ngươi chính là ít bị trừng trị!”

Long Hành Vân bất đắc dĩ, “Ai, tam thúc, ngươi coi thường ta rồi, ta không phiền, ta là cảm thấy, dùng loại phương pháp ngốc nghếch này, không biết phải giày vò tới khi nào chưa nói, cũng rất không có hiệu suất, có phải là còn có chút buồn cười hay không?”

Chương 294: Buông thả

Thấy tên này vậy mà lại chỉ điểm cả đến việc này rồi, Thiên Vũ cười nhạt, a một tiếng, “Biện pháp ngốc nghếch? Ngươi có biện pháp không buồn cười sao?”

Long Hành Vân nói thẳng: “Tên Thám Hoa lang kia, không phải đã hoài nghi hắn biết rõ bí mật nơi đây sao? Khiến cho hắn mở miệng không phải được rồi sao, hà tất bỏ tinh cầu vụng.”

Còn cho rằng gã có biện pháp gì tốt chứ, Thiên Vũ xem thường hỏi: “Điều này còn cần ngươi nhắc nhở sao?”

Ngụ ý rất rõ ràng, đã sớm thử qua rồi.

Long Hành Vân lập tức hỏi: “Như thế nào?”

Thiên Vũ: “Không rõ ràng sao?”

Long Hành Vân trong lòng biết rõ ràng, có một số việc đã được nghe nói rồi, lại cố làm ra vẻ hỏi: “Việc này tùy theo hắn hay sao? Tam đại thế lực đều không thể cạy miệng hắn ra được sao?”

Thiên Vũ: "Ngươi dông dài làm gì? Nơi đây đến phiên ngươi tới dông dài sao? Cút sang một bên đi."

"Tam thúc." Long Hành Vân nhanh chóng xin tha, muốn làm bộ làm tịch bày mặt mũi, kết quả không giả bộ tiếp tục được rồi, không thể không trực tiếp lấy ra, "Ta có một biện pháp, có lẽ có thể khiến hắn mở miệng."

Thiên Vũ đã kết kiên nhẫn đối với gã rồi, cũng chỉ là bởi một tầng quan hệ nào đó mà thôi, nếu không thì sớm đã bảo gã cút được bao xa hãy cút xa bấy nhiêu rồi, chỉ là một tên sống tạm bợ, tại nơi đây khoa tay múa chân cái gì. "Có chuyện nói mau, có rắm nhanh thả."

Long Hành Vân nghiêm mặt nói: "Tam thúc, ta nghe nói các ngươi cũng không có thể xác định hắn có phải là thật sự biết rõ gì hay không, lại thêm lúc trước từng phát thệ sẽ bảo đảm hắn bình an, cho nên không tiên cưỡng ép động thủ cạy miệng của hắn, có phải như thế không?"

Thiên Vũ liếc xéo hỏi: "Đến cùng ngươi muốn nói cái gì?"

Long Hành Vân cúi đầu khom lưng bồi cười, "Tam thúc, nếu biện pháp ta nghĩ ra hữu hiệu, ngươi phải cho ta một cái cơ hội ra sức cho Đại thánh, tránh cho phía sau đều đối với ta nói to nói nhỏ."

Thiên Vũ: "Đừng tại nơi đây nói nguyện vọng gì, ngươi nói hay là không? Không nói thì cút."

Long Hành Vân sững sờ nhìn y một hồi, chợt nháy nháy mắt, tiếp đó xoay người, tại chỗ phất tay áo bỏ đi, dáng vẻ là cút thì cút.

"…" Thiên Vũ không nói nên lời.

Mới rồi một đám thủ hạ nghị sự cùng y cũng quay mặt nhìn nhau.

"Đứng lại!" Thiên Vũ chợt cất tiếng gọi lại, đối với bóng lưng dừng bước nói: "Ngươi trước tiên nói ra, nếu như quả thực là biện pháp

khả thi, đương nhiên sẽ cho ngươi có cơ hội làm việc cho đại thánh."

Long Hành Vân lập tức xoay người bước nhanh trở về, vẻ mặt vui cười, "Tam thúc nói chuyện giữ lời?"

Thiên Vũ sắc mặt trầm xuống.

Long Hành Vân vội vẻ mặt xin tha, "Ta nói, ta nói, tam thúc đương nhiên là người nói chuyện giữ lời." Dứt lời, gã nhấc tay chỉ chỉ, chỉ về phía mưa to ngoài động.

Mọi người cùng quay đầu lại nhìn theo, có điểm không rõ lí do, Thiên Vũ cũng cau mày, nhìn không hiểu.

Long Hành Vân sau đó giải thích: "Mưa bên ngoài không thể uống, người không đủ tu vi, cũng không có năng lực hấp thu hơi nước sạch sẽ trong không khí, tên Thám Hoa lang gì đó hình như chỉ mới tu vi Thượng Võ cảnh giới? Tam thúc, người xem, nếu như hắn không có nước uống, nếu không cẩn thận ném mất thức ăn, bên trong phương thiên địa này hắn nhưng không có nơi tìm ăn tìm uống.

Dưới loại tình huống này, hoàn toàn có thể cho hắn tự do a. Dựa vào tu vi của hắn, một tháng không ăn có lẽ không thành vấn đề, một tháng không uống rất khó.

Khát bọn họ một tháng không được thì hai tháng, đói bọn họ hai tháng không được thì ba tháng, dù sao Tiểu Vân gian lớn như vậy, chúng ta đại khái cũng phải khắp nơi điều tra thật lâu.

Tam thúc, dựa vào tu vi của bọn họ, chống không được quá lâu, cái này vừa đói vừa khát, so với dùng cực hình càng đáng sợ hơn, ngài đã gặp qua dân đói chưa? Vì miếng ăn miếng uống, đảm bảo biết rõ điều gì cũng phải thành thành thật thật giũ ra. Không phải chúng ta bức hắn, là chính hắn thành thành thật thật chạy tới cầu xin nói cho chúng ta.

Tại trong lúc này, chúng ta có thể tiếp tục biện pháp ngốc nghếch, vạn nhất hắn thật sự không biết, cũng không làm lỡ chuyện của chúng ta. Tam thúc, hai cái đùi cùng bước đi, so một chân càng ổn định. Đương nhiên, cũng phải âm thầm phái chút người đi theo nhìn chằm chằm, vạn nhất bọn họ trực tiếp chạy tới nơi giấu bảo thì chúng ta cũng có thể đúng lúc phát hiện. Cho bọn hắn cơ hội, bọn họ mới có thể có động tác a."

Ánh mắt Thiên Vũ lấp lánh không ngừng, ánh mắt nhìn về phía tên cháu trai này có chút bất ngờ, trước đây luôn luôn cho rằng tên gia hỏa này đời này cũng chỉ có thể dựa vào vinh quang của đời trước làm chút chuyện khi dễ nam nữ, ỷ thế hiếp người, không nghĩ tới trong đầu còn có thể nghĩ ra chút ý nghĩ, trái lại đã xem thường rồi.

Mấy tên thủ hạ bên cạnh y lúc này ánh mắt nhìn về phía Long Hành Vân hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc.

Long Hành Vân khá hưởng thụ loại cảm giác này, vô ý thức ưỡn lồng ngực lên, chiết phiến trong tay lại được vẫy ra, nhẹ ngàng lay động một hồi, mới hỏi: "Tam thúc, ngài cảm thấy biện pháp này của ta thế nào?"

Thiên Vũ ừ một tiếng, "Được rồi, ta đã biết rõ rồi, ngươi trước tiên trở về đi."

Long Hành Vân: "Ta đây…"

Thiên Vũ: "Ta nói ta biết rõ rồi, không có nghe thấy sao?"

Long Hành Vân không nói gì, đành phải thành thành thật thật trước tiên trở về.

Liễu Phiêu Phiêu ngồi ở phụ cận kinh nghi bất định.

Lúc trước nàng được Thiên Vũ nhìn trúng, Thiên Vũ đã lên tiếng bảo nàng tại bên người nghe sai bảo.

Làm việc tại bên người Thiên Vũ, cũng không hàm ý cấp bậc hoặc chức vị cao bao nhiêu, mà là cảm thấy dùng nàng khá tốt mà thôi, cho dù là dùng làm chân chạy cũng là một chân chạy biết đúng mực, làm việc có thể làm cho người yên tâm. Đương nhiên, cũng ý nghĩa sẽ có càng nhiều cơ hội.

Ở trình độ nào đó, bằng với việc Thiên Vũ đã cho nàng cơ hội.

Nghe được loại mưu đồ bí mật này, Liễu Phiêu Phiêu lo lắng trái lại không phải vấn đề ba người Dữu Khánh có ăn uống hay không, bởi vì nàng biết rõ tà khí tại Tiểu Vân gian đối với ba tên gia hỏa kia căn bản không ảnh hưởng gì, cái gì gọi là nước không thể uống, đồ vật không thể ăn? Không tồn tại.

Nàng lo lắng chính là người ra ý tưởng thối đó, Long Hành Vân rõ ràng là cùng một tốp với Tần Quyết, mà ân oán giữa Tần Quyết và Dữu Khánh thì nàng biết rõ một ít, không biết trong đó có phải là ẩn giấu mưu đồ gì hay không, có gì bất lợi với mấy người Dữu Khánh hay không?

Tại nguyên chỗ lặng im một lúc, Thiên Vũ sai thủ hạ đi mời Mông Phá và Hướng Lan Huyên tới.

Người đi rồi, không bao lâu cũng lần lượt mời được hai người tới.

Đầu lĩnh của ba phương thế lực đều đi đến cửa động, chạm trán thì thầm với nhau…

Cuối cùng Liễu Phiêu Phiêu còn là xuất hiện tại trước mặt Dữu Khánh.

Khoanh chân mà ngồi, sư huynh đệ ba người đều ngẩng đầu nhìn nàng, có phần sững sờ, không biết nữ nhân này ngay trước mặt mọi người đi tới trước mặt bọn họ là có ý gì, không sợ người khác hoài nghi hay sao?

Liễu Phiêu Phiêu thưởng thức viên đá trong tay tiện tay ném vào trên mặt Dữu Khánh, "Nhìn cái gì vậy? Tại Kiến Nguyên sơn để cho các ngươi chạy thoát, lần này đừng hòng lại chạy, ta sẽ nhìn chăm chú vào các ngươi." Một tiếng hừ lạnh, chắp tay mà đi.

Dữu Khánh không nói gì, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau.

Tại giao lộ bên trong hang động này, nhân thủ của ba phương thế lực nhìn chằm chằm ba người bọn hắn cũng chỉ quan sát một chút, không có phản ứng gì.

Qua một hồi như vậy, thừa dịp bốn phía không có người nào chú ý thì Dữu Khánh đưa tay nhặt lên viên đá lúc trước Liễu Phiêu Phiêu ném lên mặt hắn, âm thầm nắm tại trong lòng bàn tay, hơi vận công điều tra, phát hiện quả nhiên, lúc trước khi viên đá đập lên trên mặt hắn thì hắn đã có cảm giác viên đá này hình như là rỗng ruột.

Bàn tay bóp một cái, viên đá vỡ ra, một cục giấy lăn vào trong lòng bàn tay hắn.

Cục giấy chậm rãi được mở ra trong lòng bàn tay, tìm cơ hội thỉnh thoảng lén nhìn, đem nội dung trong đó đọc nhớ hết rồi lại yên lặng đem cục giấy chà xát thành bột phấn.

Loại cử động buồn chán tùy ý này, ngay cả Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ngồi đả tọa bên cạnh hắn cũng không có nhận thấy được dị thường.

Dữu Khánh bắt đầu cẩn thận từng li từng tí mà quan sát bốn phía, hắn không nghĩ tới, Liễu Phiêu Phiêu nhanh như vậy đã cung cấp tình báo hữu dụng cho bọn hắn, hơn nữa còn là nội dung Long Hành Vân và Thiên Vũ nói chuyện, hắn có điểm hoài nghi có phải là Liễu Phiêu Phiêu bị lộ rồi hay không.

Viên đá bị bóp vỡ thành hai khối kia lại được hắn nhặt lên, tại trong lòng bàn tay âm thầm vận công phá hủy…

Hết mưa, trời cũng tối đen, nhân mã ba phương không có sờ soạng hành động, dứt khoát ngay tại chỗ chờ hừng đông.

Đợi đến hừng đông, mọi người lục tục ra hang động, nhân mã ba phương bắt đầu bố trí nhiệm vụ mới, cần xuất phát, buông tha ngọn núi này đi nơi khác tìm kiếm.

Cẩn thận cả đêm, cuối cùng Dữu Khánh cũng yên tâm không ít, phỏng chừng hẳn phải là Liễu Phiêu Phiêu chưa có bị lộ, kể từ đó, hắn lại không thể không lo lắng về vấn đề trong tin tức Liễu Phiêu Phiêu đã cung cấp.

Quả nhiên, chuyện hắn lo lắng còn chưa có hết, Thiên Vũ đã phất tay chỉ về phía sư huynh đệ ba người bọn họ, hỏi: "Ba người các ngươi có dự định gì?"

Dữu Khánh: "Chúng ta nào có tư cách dự định gì."

Hướng Lan Huyên cười khanh khách nói: "Được rồi, chúng ta nói chuyện giữ lời, cũng không làm khó dễ các ngươi nữa. Chúng ta cần phải khắp nơi bôn ba lục soát, sẽ không đem theo ba kẻ các ngươi làm vướng víu nữa, các ngươi tự đi đi, đợi đến khi xuất khẩu mở ra thì tạm biệt. Nhớ kỹ, công chúa chúng ta đang đợi ngươi a!"

Mông Phá: "Các ngươi dù sao không phải người của chúng ta, chúng ta cũng không có khả năng cả đời đem bọn ngươi mang theo bên người bảo đảm các ngươi cả đời bình an, tự mình lo không được cho mình, xảy ra chuyện thì không thể trách được chúng ta, tự mình cẩn thận đi."

Sư huynh đệ ba người vẻ mặt ngây ra, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết là thật sự sững sờ.

Đầu lĩnh ba phương phất tay ra hiệu, ba đường nhân mã cùng theo lướt đi xuống núi, rất nhanh chạy như bay tời đi.

Người có thể được tam đại thế lực mang tiến vào Tiểu Vân gian, ngoại trừ sư huynh đệ ba người ra, những người khác đều là tu sĩ Huyền cấp, sư huynh đệ ba người coi như là muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp, thân ảnh màu đỏ của Liễu Phiêu Phiêu cũng cùng theo đoàn người dần dần đi xa.

Nhìn theo, Mục Ngạo Thiết trước tiên lên tiếng, "Chuyện gì chứ?"

Nam Trúc chợt vỗ tay hoan nghênh: "Chuyện tốt a! Như vậy chúng ta…" Nói còn chưa dứt lời, đầu lưỡi liếm liếm môi, hướng hai vị sư đệ nháy nháy mắt, làm ra ám chỉ không cần nói cũng biết.

"Ngươi suy nghĩ nhiều, đừng nói lung tung." Dữu Khánh nhỏ giọng giội một chậu nước lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn quanh bốn phía, dựa theo tình báo Liễu Phiêu Phiêu cung cấp, xung quanh khẳng định có người đang âm thầm nhìn bọn hắn chằm chằm.

Đây cũng không phải là chuyện nguy hiểm nhất, bọn họ không sợ tà khí, hắn lo lắng là giống như Liễu Phiêu Phiêu, tốp người Long Hành Vân và Tần Quyết.

Hai vị sư huynh đã nhận ra chút gì, Nam Trúc hỏi: "Thế nào?"

Dữu Khánh ngoắc tay, ra hiệu cho hai người áp sát lỗ tai tới gần, đem tin tức tình huống ngày hôm qua Liễu Phiêu Phiêu truyền tới nói cho biết.

Hai vị sư huynh lập tức kinh nghi bất định, cũng âm thầm quan sát bốn phía.

"Đi, cùng đi theo phương hướng nhân mã ba phương đi." Dữu Khánh phất tay kêu gọi một tiếng rồi cất bước.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức đuổi theo, đều đã hiểu được ý của lão Thập Ngũ, nếu như quả thật chính là có người muốn tách ra ba phương nhân mã âm thầm hạ độc thủ đối với bọn họ thì như vậy bọn họ cùng đi theo nhân mã ba phương trái lại là an toàn nhất.

Nếu không, dựa vào tu vi của bọn họ, tại Tiểu Vân gian này đụng phải người nào đều không đủ nhìn, chỉ có thể bị làm thịt.

Cho dù nhân mã ba phương cũng không có hảo ý, nhưng bọn họ vẫn phải chạy theo ba phương nhân mã.

Nhưng hiện thực tàn khốc, nhân mã ba phương vốn là cố tình vứt bỏ bọn họ, bọn họ căn bản đuổi theo không kịp, chờ bọn hắn kịp phản ứng lại đuổi đi theo thì đã không biết nhân mã ba phương chạy đi đâu rồi.

Leo lên đỉnh núi, nhìn khắp nơi xung quanh, cũng chỉ thấy núi non như sóng, không thấy bóng người.

"Ăn cái gì, có thể ăn bao nhiêu tính bấy nhiêu."

Dữu Khánh cất lời kêu gọi, cởi xuống bao lớn trên lưng, lấy lương khô và túi nước ra.

Hai vị sư huynh cũng như thế, sư huynh đệ ba người bắt đầu nỗ lực nhét đồ ăn vào trong bụng.

Có người sẽ không để cho bọn họ như nguyện.

Phụ cận đột nhiên vang lên tiếng đánh nhau, chỉ thấy mấy chục người bỗng nhiên xuất hiện, chính là người của nhân mã ba phương, rõ ràng đang cướp giật đồ vật gì đó, đảo mắt liền đánh tới trước mặt bọn họ.

Chờ đến một đám người đánh đánh giết giết rời đi, sư huynh đệ ba người chỉ còn có thể giương mắt nhìn, đao kiếm không có mắt đã ngộ thương vật phẩm bọn họ mang theo, đồ ăn nước uống đều đã bị đánh cho không còn rồi, người gây ra họa cũng đã chạy mất, khiến người không chỗ kêu oan.

Chương 295: Liên hoàn chiêu

Một trận đó có thể gọi là loạn!

Né tránh không kịp, trên tay ba người còn cầm kiếm, còn ở tại trạng thái đề phòng, ngẩn ngơ nhìn đám nhân ảnh cấp tốc biến mất.

Sau đó, trong miệng từng người nhai nuốt, nuốt vào lương khô còn chưa kịp nuốt xuống trong miệng, bây giờ chậm rãi nuốt xuống cũng còn kịp.

Sau đó nhìn trên mặt đất, bao bọc của ba người làm sao chống lại được một đám tu sĩ Huyền cấp tàn phá, tan vỡ rồi, đồ ăn thức uống bị chấn vỡ thành bột phấn, theo gió mà đi.

Nam Trúc nâng kiếm đi tới một bên, chống kiếm xuống đất, quỳ một gối xuống đất, nhặt những mảnh vải rách vào tay nắm chặt, hướng phía đám người gây ra họa biến mất mà chửi bới, "Súc sinh, một năm a, phải tại nơi đây ở một năm a, ngay cả một bộ y phục để tắm rửa cũng không để lại cho chúng ta a!"

Dữu Khánh cầm kiếm trả vào trong vỏ, nhìn quanh bốn phía, "Nơi đây không thích hợp ở lâu, đi, bằng tốc độ nhanh nhất, đi về phía xuất khẩu, nơi đó, tam đại thế lực còn phái người thủ ở đó."

Sư huynh đệ ba người nhanh chóng độn rời nơi đây, không dám có bất cứ chút nào dừng lại, nhanh chóng trèo đèo lội suối mà đi.

Cũng may bọn họ cách vị trí xuất khẩu vốn không tính quá xa, cứ vội vã đi tới như vậy, không bao lâu đã thấy được đỉnh núi trụi lủi kia.

Ba người một đường chạy vội lên núi, phát hiện trên núi xuất hiện nhiều một chút xương sọ cự nhân.

Nghe đến động tĩnh, trong viền mắt xương sọ cấp tốc toát ra từng cái thân ảnh nửa đoạn, chạy lên núi, sư huynh đệ ba người hơi giật

mình, phát hiện người của tam đại thế lực ở tại chỗ này vậy mà lại đem xương sọ cự nhân dời lên đây coi như phòng ở.

Biện pháp này trái lại không tệ, tránh cho gió thổi ngày phơi nắng.

"Các ngươi làm gì?" Có nhân viên lưu thủ phát ra chất vấn.

Tam đại thế lực mỗi bên lưu lại mười người tại đây, tổng cộng ba mươi người.

Dữu Khánh cười chắp tay nói: "Bọn họ không muốn tiếp tục mang theo chúng ta, chúng ta không chỗ có thể đi, cũng chỉ có thể ở tại chỗ này chờ sang năm động phủ lại mở ra."

Mọi người cũng đều nhận thức sư huynh đệ ba người, nghe nói như thế thì cũng không người nào nói thêm gì nữa, để cho bọn hắn tùy tiện.

Dữu Khánh quay đầu lại lập tức cười nói với hai vị sư huynh: "Biện pháp dùng xương cốt làm phòng ở không tệ, chúng ta cũng đi tìm ba cái xương sọ cự nhân làm nhà ở đi. Ta lưu lại san phẳng mặt đất, các ngươi đi tìm xương sọ đưa đến."

"Được rồi." Nam Trúc vui cười, cảm giác biện pháp này quả thực không tệ, không theo kịp nhân thủ tìm kiếm của tam đại thế lực thì xen lẫn cùng nhân viên lưu thủ của bọn họ cũng được đi.

Nào ngờ ngay sau đó Dữu Khánh liền dùng ánh mắt ra hiệu với hai người, dùng âm thanh thật nhỏ bổ sung một câu, "Hai người khiêng một cái tới là được."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không ngốc, lập tức ý thức được tên gia hỏa lão Thập Ngũ này có dự định khác, hiện tại cũng không tiện hỏi nhiều, gật gật đầu liền đồng thời rời đi.

Thời điểm gặp phải tình hình nguy hiểm, hai người cảm thấy nghe theo lão Thập Ngũ có khả năng còn tốt hơn so với tự mình làm theo ý mình.

Dữu Khánh xoay người đối diện với ánh mắt trên xương sọ cự nhân, lại lộ ra khuôn mặt tươi cười, chắp tay hành lễ một vòng.

Có người lưu thủ nhịn không được hài hước một tiếng, "Thám Hoa lang, sắp cùng một chỗ ở lại một năm, nghe nói ngươi viết thơ rất lợi hại, tình cảnh này, không ngại ngâm một thủ cho mọi người đi, coi như là để đám người thô thiển chúng ta đây khai mở nhãn giới, tương lai đi ra ngoài chúng ta cũng có chuyện để nói!"

Dữu Khánh cười khổ, thở dài mong bỏ qua, "Chư vị tiền bối, từ lâu ta đã không phải là Thám Hoa lang gì nữa, cũng đã phát thệ bỏ văn theo võ, bây giờ bỉ nhân tên là Dữu Khánh, còn thỉnh các vị tiền bối sau này chiếu cố nhiều hơn."

"Tiểu lão đệ, ngươi thật là suy nghĩ nhiều, người sống một đời, cái gì mà theo văn theo võ, chỉ là phương thức sống bất đồng mà thôi. Nếu là ta a, nghề nào có thể làm tốt, thì làm nghề đó, suy nghĩ nhiều đều chỉ là đoán mò mà thôi. Chờ ngươi lăn lộn đến bảy mươi tám mươi vẫn còn phải đánh đánh giết giết, nhất là khi còn phải vì người khác mà đánh đánh giết giết, ngươi liền sẽ hiểu rồi."

"Đúng là đạo lý này. Thám Hoa lang, hiện tại ngươi đi con đường này, vĩnh viễn đều không đạt được cao độ như con đường ngươi đã đi lúc trước, ngươi nha, thật là đi lầm đường, tương lai sẽ hối hận."

Có người liên tiếp tình ý sâu xa mà nhắc nhở.

Dữu Khánh không muốn nói thêm về chuyện này, hắn làm ra lựa chọn có sự bất đắc dĩ của mình, không thể giải thích với ngoại nhân, lại lần nữa chắp tay nói: "Chư vị tiền bối, trước tiên không quấy rầy các ngươi, ta qua khu đất trống bên kia thu dọn một chút."

Không ít người tựa tại trên viền mắt xương sọ cự nhân tựa như xem náo nhiệt, dù sao suốt ngày đả tọa cũng buồn chán.

Dữu Khánh tìm một khối đất trống, bắt đầu rầm rầm rầm dọn dẹp san bằng.

Sau một lúc chờ đợi như vậy, Nam Trúc liên thủ với Mục Ngạo Thiết khiêng một cái xương sọ to lên đỉnh núi, khi nhìn thấy vị trí chỗ Dữu Khánh, lập tức dời đi qua, đặt ở trên mặt đất mà Dữu Khánh đã san bằng.

Dữu Khánh vây quanh xương sọ đi một vòng, khi vòng đến chính diện thì nhảy lên chui vào trong hốc mắt, sau đó đối với hai người bên ngoài hất đầu ra hiệu.

Hai vị ở bên ngoài cũng lập tức xoay người nhảy lên, mỗi người theo một cái hốc mắt tiến vào trong.

Khi áp sát lại với nhau, Dữu Khánh lập tức hạ thấp giọng hỏi: "Con sông bên ngoài thung lũng Đào viên kia, lúc trước các ngươi có nhìn thấy không?"

Hai người gật đầu, Nam Trúc nghi hoặc hỏi, "Có ý gì?"

Dữu Khánh: "Hai người các ngươi lập tức tiếp tục giả bộ đi dời xương sọ, sau khi đi xa, lão Cửu lập tức chạy đến đào viên hái đào, hái được lập tức đến bờ sông trốn vào trong nước chờ lão Thất. Lão Thất thì ở phía sau đi chậm kéo dài thời gian, hóng gió, chậm trễ người theo dõi ở phía sau, khiến người theo dõi không thể đúng lúc đuổi theo lão Cửu, sáng tạo thời gian cho lão Cửu hái đào. Sau khi không sai biệt lắm rồi thì lão Thất cũng trốn vào trong sông tụ tập với lão Cửu, các ngươi lặn xuống nước xuôi dòng rời đi, cứ việc đi tới phía trước, bằng tốc độ nhanh nhất tại trong dòng sông một mực tiềm hành là được."

Hai vị sư huynh hơi kinh, Nam Trúc vô cùng kinh ngạc, "Không phải sẽ cùng những người lưu thủ này kết nhóm sao?"

Dữu Khánh: "Phì, kết nhóm cái rắm! Ngươi nghĩ gì vậy chứ? Bọn họ cùng tam đại thế lực mới là một nhóm a, bọn họ là một nhà, chúng ta là ngoại nhân, ngươi có thể trông chờ vào việc bọn họ giúp chúng ta ứng phó người của chính bọn họ hay sao? Thể hiện ra tình trạng dự định làm tổ ở lâu là vì đem tai mắt theo dõi thu hút tới đây, hiểu hay không? Tính mạng của chúng ta còn phải được nắm giữ trong tay chính mình mới yên tâm, đừng hy vọng người khác bố thí, còn phải tìm một nơi bọn họ không dễ dàng tìm được để trốn đi mới được."

Hai vị sư huynh lập tức bừng tỉnh đại ngộ, náo loạn nửa ngày, thì ra chạy tới nơi đây là thủ thuật che mắt, là vì chạy trốn mà làm chuẩn bị.

Mục Ngạo Thiết: "Vậy ngươi làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh: "Ta tại nơi đây làm tổ, bày ra dáng vẻ là muốn ở lâu, bọn họ mới sẽ không đem chủ yếu nhân thủ dùng để theo dõi sát sao các ngươi, mới có thể thu hút chủ yếu nhân viên tại phụ cận nơi này nhìn chằm chằm."

Nam Trúc lo lắng: "Chúng ta chạy đi rồi, sau đó toàn bộ nhân thủ của bọn họ chẳng phải là sẽ tập trung lại nhìn chăm chú vào ngươi, ngươi làm sao thoát thân được?"

Dữu Khánh: "Ba phương thế lực sẽ không phái quá nhiều người nhìn chăm chú ba người chúng ta, bởi vì khinh thường chúng ta, nhân thủ được phái tới khẳng định có hạn, một khi vào nước, nhân thủ của bọn họ là không đủ để phân bố cự ly dài dọc sông để lục soát. Trong nước sông có ẩn chứa tà khí, bọn họ không thể ngâm ở trong nước lục soát thời gian dài, đến lúc đó khắp nơi là sơ hở, ta sẽ nghĩ biện pháp thoát thân.

Lão Cửu, ngươi nhớ kỹ hái nhiều một chút tiên đào, không thể ăn công khai, có thể ăn trong âm thầm a? Lúc này đây, không biết đám Vương bát đản kia muốn để chúng ta đói bao lâu, tiên đào ăn no khẳng định chống được lâu hơn Linh Mễ đi?

Lão Thất, ngươi nhớ kỹ trước khi xuống nước phải phóng hỏa đốt khói, ta muốn xem tín hiệu, để dễ phản ứng phía trước bọn họ. Nhớ kỹ, nếu như ta đuổi không kịp các ngươi, các ngươi tại sông cái tiềm hành một canh giờ liền lên bờ, nhớ kỹ tại vị trí các ngươi lên bờ hãy lưu lại dấu hiệu rõ ràng ở trong nước, ta chạm đến dễ lên bờ gặp mặt các ngươi."

"Được." Hai vị sư huynh đồng thời gật đầu đáp ứng.

Nhưng Nam Trúc vẫn là nhịn không được hỏi một câu, "Dù cho thoát thân được rồi, tương lai làm sao bây giờ, ba phương thế lực nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp tìm đến chúng ta, dù cho tìm không được, dù sao chúng ta cũng phải lộ diện đi ra ngoài đi!"

Dữu Khánh: "Vô duyên vô cớ nói ba người họ Tần muốn mưu hại chúng ta, chúng ta không có lí do hợp tình hợp lý, trái lại dễ dàng khiến người báo tin bị hoài nghi. Trước tiên làm việc đã, xảy ra chuyện mới có nói đầu, mới dễ vu oan, mới có thể nói đám người họ Tần muốn mưu hại chúng ta, dẫn đến chúng ta vì giữ mạng mà không thể không trốn, đến lúc đó mới dễ thuyết phục ba phương thế lực đồng thời liên thủ lập cục, dẫn họ Tần vào bẫy, mới dễ đùa chết họ Tần kia.

Mẹ nó, U Giác Phụ nhìn chằm chằm lão tử đoạt mấy trăm vạn lượng của lão tử, lão tử còn chưa có tìm hắn tính sổ, lúc này hắn vậy mà lại theo dõi lão tử. Đầu To là tự mình trở về, cũng không phải ta cướp về, có thể trách ta sao? Lúc này nếu là không đùa chết hắn, hắn không muốn yên tĩnh, cuộc sống hàng ngày của chúng ta cũng khó an. Nói chung, lần này nhất định phải mượn tay ba nhà trị hắn một lần, ta cũng không tin trị không chết hắn!

Nếu ngay cả mượn cớ trong tương lai cũng đã đều tìm tốt rồi, các ngươi không cảm thấy chính là cơ hội tốt cho chúng ta chạy trốn sao? Chạy trước, không người chú ý, quay đầu lại mới tiện len lén vòng trở về, mới tiện trốn ở đào viên từ từ ăn. Cho nên nói, không cần lo lắng, chạy thoát được thì ăn quả đào, chạy không thoát thì

cho ba phương thế lực một lời giải thích, mượn cơ hội trừng trị họ Tần."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng thời há hốc mồm, ngơ ngẩn nhìn hắn, thì ra tên gia hỏa lão Thập Ngũ này lúc trước dẫn bọn họ chạy tới nơi này thì cũng đã suy nghĩ xong liên hoàn chiêu phức tạp như thế…

Dữu Khánh: "Được rồi, tiếp tục dông dài sẽ khiến cho hoài nghi, các ngươi đi mau!"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tỉnh lại, sau đó lập tức xoay người chui đi ra ngoài, khi quay đầu lại nhìn về phía Dữu Khánh trong xương cốt thì thần tình đều có cảm xúc phức tạp khó tả.

Dữu Khánh phất tay, lại lần nữa ra hiệu cho hai người đi mau.

Sau đó hai người dắt tay nhau rời đi, đồng thời hạ sơn, trên đường thì thầm với nhau, trao đổi một ít vấn đề chi tiết.

Phụ cận dưới núi đã không còn xương sọ cự nhân để lấy, nhất định cần phải đi xa một chút, hai người dựa theo đã thương lượng, đi về phía đào viên.

Tại giữa đường thì sư huynh đệ hai người đột nhiên đồng thời phi thân nhảy lên, bay lên một tòa đỉnh núi chót vót.

Nam Trúc đứng ở trên đỉnh núi quan sát bốn phía.

Mục Ngạo Thiết thì theo phía bên kia rất nhanh xuống núi, sau đó trốn trốn tránh tránh tốc độ cao nhất nhằm phía đào viên.

Vừa tiến vào trong thung lũng thì y lập tức cởi áo khoác và quần, rất nhanh buộc ống quần lại, áo khoác cũng rất nhanh được buộc thành miệng, rất nhanh liền làm thành hai cái túi không thành dạng gì. Chân trần, nhảy lên cây thì lập tức hái quả đào ném vào trong túi.

Nhất định cần phải nhanh, người theo dõi thấy không thể theo phía dưới mí mắt Thất sư huynh tới đây, khẳng định sẽ nghĩ biện pháp đi vòng tới đây, cho nên nói, Nam Trúc có thể tranh thủ cho y không nhiều thời gian.

Hái đào cũng nhanh, huống hồ quả đào quá lớn, hai cái túi không hình dạng cũng chứa không được bao nhiêu, cũng chỉ chứa được khoảng hai mươi quả, liền với chân trần cõng hai túi quả đào cuồng chạy rời đi, chân chính là dáng vẻ người nghèo!

Vượt qua thung lũng trông thấy sông ngòi bên ngoài, một đường nhảy đi xuống, sau mấy cái lên xuống, cuối cùng nhảy vào ẩn thân trong nước.

Ngoi lên mặt nước tại trong đám bụi cỏ rũ xuống bên bờ để quan sát bên ngoài thì trong lòng đột nhiên hoài nghi, phát hiện sau khi xuất sơn cùng lão Thập Ngũ, thì tại sao luôn làm chuyện mạo hiểm như thế?

Y đột nhiên cảm thấy cách làm của lịch đại tiên sư Linh Lung quan có khả năng mới là đúng, nếu giống như vậy thì khi thật sự xảy ra chuyện sẽ không khác lắm xem như là diệt môn rồi, nếu để cho sư phụ trên trời có linh thiêng biết rõ, cũng không biết có hối hận truyền ngôi cho lão Thập Ngũ hay không…

Chương 296: Truy trốn

Đứng ở đỉnh núi nhìn xung quanh, Nam Trúc lại có động tác, rất nhanh túm kéo một đống dây leo cành lá trên đỉnh núi tới, chất một đống cao ngất, lập tức dùng một mồi lửa đốt cháy, mình thì nhanh chóng chạy xuống núi, rất nhanh trốn trốn tránh tránh thoát đi.

Gã một đường băng băng đến bờ sông thì Mục Ngạo Thiết ở dưới nước bên bờ sông nhìn thấy liền khua khua cánh tay.

Ánh mắt Nam Trúc đảo qua, cấp tốc nhảy xuống nước.

Sư huynh đệ hai người một hơi lẻn vào đáy nước, rất nhanh độn đi.

Chỉ chốc lát sau, vốn rất không dám bộc lộ hành tung, hai gã nhân viên của ba phương thế lực mới hiện thân, tìm đến bờ sông mới nhớ lại nơi đây có con sông.

"Chui vào trong sông đi rồi sao?"

"Chạy tới nơi đây không thấy nữa, hẳn phải là vậy đi, làm gì chứ, chơi đùa nước?"

"Chơi đùa cái rắm, trong nước sông này ẩn chứa tà khí, ngốc lâu tổn thương thân."

Hai người trốn ở bên bờ nói nhỏ.

Lúc này, trên núi bên kia bờ sông, từ bên trong thung lũng đào viên toát ra một người, đứng ở đỉnh núi hết nhìn đông tới nhìn tây.

Khi người trốn ở bên bờ chú ý thấy, lập tức hướng người trên núi làm ra thủ thế, ra hiệu cho gã ẩn núp.

Nào ngời người trên núi lại trực tiếp hướng bọn họ chạy vội mà đến, phi thân qua sông rơi tại bên cạnh hai người.

Một người trầm giọng hỏi: "Ngươi làm gì vậy chứ? Chúng ta là đang âm thầm theo dõi, không có công khai trắng trợn như ngươi, quay đầu lại phát hiện chúng ta đang theo dõi, làm sao giải thích?"

Người tới không thể không giải thích: "Tên to con mà ta theo dõi kia không còn thấy nữa rồi, hình như là đã tiến vào đào viên, ta chạy tiến vào đào viên lại không thấy được bóng người, cũng không biết đã chui đi đâu rồi."

Thẳng đến lúc này, ba người đều còn chưa có suy nghĩ tới việc người bị theo dõi đã chạy trốn.

Trong lúc ba người hoài nghi bất định thì một người nhìn khắp nơi xung quanh đột nhiên thấy được từ trên đỉnh núi theo hướng đi tới hiện lên khói mù, bỗng nhiên ý thức được chút gì, nhảy lên, rơi tại bờ sông, nhìn chằm chằm vào nước sông cuồn cuộn, mắt đầy kinh nghi bất định.

"Thế nào rồi?"

Hai vị khác sau đó theo tới dò hỏi, kỳ thực đều mơ hồ có suy đoán tương tự.

Ánh mắt ba người theo dòng nước quanh co khúc khuỷu chảy xuôi tại giữa núi non nhìn tới, nào còn có thể nhìn thấy một bóng người nào.

"Các ngươi tại nơi này nhìn chằm chằm, ta trở về thông báo."

Một người ném xuống lời nói, cấp tốc lắc mình rời đi, tình thế đã không phải bọn họ có thể làm chủ nữa rồi.

Trên đỉnh núi rừng, ẩn giấu tại trong rừng cây, mấy người nhìn chằm chằm đỉnh núi đối diện Tiểu Vân gian xuất khẩu.

Ba người Long Hành Vân cũng tại trong đó, chỉ là phụ trách hành động cũng không phải ba người bọn hắn, Ty Nam phủ, Đại Nghiệp ty cùng Thiên Lưu sơn, mỗi bên phái ra mười người tham dự việc này.

Sau khi quan sát một lúc, Long Hành Vân đã có chút thiếu kiên nhẫn, "Mấy tên gia hỏa này có ý gì, thật sự muốn tại nơi xuất khẩu này xây tổ ở lại lâu dài hay sao?"

Trán Tần Quyết đã nhíu rất lâu, "Bọn họ vốn là muốn tới tìm bảo, bây giờ đã cho bọn họ cơ hội, bọn họ trái lại thủ tại xuất khẩu, tình thế là có chút không bình thường."

Đây cũng không phải là cục diện y muốn, y đã dự mưu sẵn biện pháp đem người cùng tham dự theo dõi ở bên cạnh dẫn dắt rời đi,

sau đó sẽ cấp tốc hạ thủ, nào ngờ ba tên gia hỏa A Sĩ Hành này lại chạy tới đây, cùng xem lẫn giữa đám thủ vệ trông chừng động khẩu kia, nếu như vậy y không có cách đạt được mục của mình.

Hiện tại y thậm chí mơ hồ có chút hoài nghi, ba tên gia hỏa A Sĩ Hành kia sẽ không phải là đã nhận ra ý đồ của ba phương thế lực rồi đi? Có người mật báo hay sao?

Hơi chút suy tư, y lại hiến kế: "Trên người bọn hắn không có đồ ăn uống, sợ là muốn quấn lấy đám thủ vệ để kiếm ăn kiếm uống. Việc này kỳ thực cũng dễ làm, phái người đi đến cùng thủ vệ trên đỉnh núi trao đổi một chút, bảo bọn họ phối hợp tạm thời rút lui khỏi chỗ đó. Cửa ra vào dù sao phải một năm sau mới mở ra lại, tạm thời rút khỏi một chút cũng sẽ không có vấn đề gì."

Đầu tiên là muốn đạt được mục đích của mình, thứ nhì cũng là định kiểm tra lại sự hoài nghi của mình.

Lúc trước ba người Dữu Khánh cùng đuổi theo hướng đại đội nhân mã rời đi thì y đã có chút nghi hoặc rồi, đã được tự do, trên người có chuẩn bị đầy đủ thức ăn nước uống, không đi tìm bảo, trái lại đi theo đại đội nhân mã là có ý gì?

Nếu như lần này đem thủ vệ xuất khẩu dời đi, ba tên gia hỏa kia lại lập tức dời đi thì y thật sự có lý do hoài nghi là đã biết tình hình rồi.

Đầu lĩnh của Đại Nghiệp ty cho rằng có lý, quay đầu lại nói: "Đi một người đến đó trao đổi chút đi."

"Đừng nha." Long Hành Vân đột nhiên lên tiếng ngăn cản, thấy mọi người nhìn đến, lúc này cười giải thích: "Nếu đã là như thế, vậy thì chờ đi, nếu bọn hắn đã thích bận rộn, vậy thì chờ cho bọn hắn đem nhà ở xương cốt đều dời lên xong, chờ bọn hắn xong việc lại dỡ nhà của bọn hắn cũng không muộn."

Hứng thú tệ hại này khiến mọi người không nói nên lời.

Tần Quyết cũng là muốn nói lại thôi, nhưng thấy vẻ mặt Long Hành Vân muốn nhìn xem náo nhiệt, lời nói đến bên miệng chung quy còn là nhịn xuống.

Y tuy là đại ca kết bái, nhưng vẫn duy trì một cái thái độ, tận lực đừng để cho vị tam đệ này không hài lòng.

Mà lúc này, đã có người vội vàng chạy tới, đối với bên này bẩm báo: "Xuống núi rồi. A Sĩ Hành đột nhiên theo mặt bên kia đỉnh núi để chạy xuống núi rồi, tốc độ chạy rất nhanh."

Tần Quyết gấp giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Người tới: "Không biết, nhưng mà trong số những người bố trí tại chân núi, đã có ba người đuổi theo rồi."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, không hiểu là có ý gì.

Sau đó, lại có nhân viên Ty Nam phủ chạy tới, chính là người đi theo dõi Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, sau khi tới nơi liền cấp báo: "Không tốt rồi, tên mập mạp và tên to con kia chạy mất rồi."

Đầu lĩnh tiểu đội Ty Nam phủ lập tức trầm giọng nói: "Nói bậy, với tu vi của các ngươi còn có thể theo dõi không được, còn có thể để cho bọn họ chạy thoát?"

"Chúng ta quả thực không kịp phản ứng…" Người tới đem tình huống đại khái giải thích một lần.

Tần Quyết đột nhiên nắm tay, giậm chân nói: "Không tốt! Bọn họ hẳn là đã nhận ra bị theo dõi, là có dự mưu chạy trốn!"

Không có gì để nói, núp không được nữa rồi, một đám người lập tức xuất sơn, triệu tập nhân thủ rải rác, khẩn cấp truy đuổi theo phương hướng chạy trốn.

Khi mọi người đuổi tới bờ sông ngoài đào viên, cùng hai người thủ tại nơi này chạm mặt hơi chút trao đổi, sau đó phái người xuống nước.

Một bộ phận hướng hạ du lục soát, một bộ phận hướng thượng du tìm kiếm, đề phòng chạy trốn về hướng thượng du.

Một bộ phận ở trong nước tìm kiếm, một bộ phận tại hai bờ sông lục soát.

Tổng cộng chỉ ba mươi nhân thủ, tức thì có chút giật gấu vá vai…

Ở trong nước, như cá bơi cấp tốc chạy trốn, cuối cùng Dữu Khánh đã đuổi kịp hai người Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết.

Thuận lợi đuổi kịp liền không cần phải tiếp tục thủy độn. Lúc trước bảo hai vị sư huynh ở trong nước tiềm hành một canh giờ mới lên bờ là vì đề phòng hắn không thể đúng lúc thoát thân, không thể đúng lúc đuổi theo.

Đuổi kịp rồi thì lập tức trồi lên mặt nước, Dữu Khánh lấy chưởng đẩy nước, bọt nước bắn nhanh đến trên bờ.

Một đường xuôi dòng đi xuống, thỉnh thoảng lại làm động tác này, chế tạo biểu hiện giả có người từ trong nước lên bờ.

"Đi trở lui!" Ở trong nước, Dữu Khánh bỗng nhiên cất tiếng kêu gọi.

Không nhanh chóng trốn đi xa, còn bơi trở về? Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng thời sửng sốt, không biết có ý gì, nhưng tại tình huống khẩn cấp này cũng không cần phải nói nhảm nhiều, hai người trái lại tin tưởng làm theo lời Dữu Khánh sẽ không có sai, lập tức quay đầu lại, vận công hướng thượng du phá nước bơi đi.

Ba người trở lại một vị trí lúc trước từng hắt nước lên bờ, Dữu Khánh ngoắc tay ra hiệu, nhanh chóng lên bờ, vận công chấn động rớt giọt

nước trên người, rồi sau đó mang theo hai vị sư huynh trốn vào trong núi, có thể nói là bỏ trốn mất dạng.

Khiêng quả đào, Mục Ngạo Thiết vẫn là chạy trốn với hai cái chân trần, Dữu Khánh đưa tay giúp một chút, hỗ trợ khiêng một túi…

Chạy theo phương hướng hạ du, đám người Long Hành Vân chạm mặt với ba người cùng truy tung Dữu Khánh, gặp mặt liền hỏi, "Người đâu chứ?"

Một người chỉ vào trong sông, "Hẳn phải là nhảy vào trong sông bỏ chạy rồi."

Đầu lĩnh Đại Nghiệp ty tức giận hỏi: "Vì sao không truy?"

Ba người không nói gì, bọn họ là tới bí mật theo dõi, cũng không phải tới đuổi bắt, làm sao công khai đuổi theo?

Bọn họ chỉ có thể là đem tình huống lúc đó nói ra.

Tình hình gặp phải kỳ thực là cũng giống như ba người theo dõi Nam Trúc lúc trước vậy, bị mục tiêu theo dõi đột nhiên làm ra thủ đoạn như thế, khiến bọn họ tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm gì bây giờ mới tốt, chỉ có thể là chờ người quyết định đến.

Nghe kể lại xong, Tần Quyết lấy quyền thay chưởng, giọng căm hận nói: "Hay cho một cái cố bố nghi trận! Hay cho một cái dương đông kích tây! Hay cho một cái kim thiền thoát xác! Bọn họ chạy tới xuất khẩu xen lẫn cùng với nhân viên lưu thủ chỉ là làm ra cảnh tượng giả, là làm cho chúng ta nhìn thấy, là dùng để mê hoặc chúng ta, chúng ta bị trúng kế rồi, đều bị bọn họ đùa giỡn!"

Có người nói: "Nói cách khác, hắn đã biết rõ chúng ta đang nhìn chăm chú vào bọn hắn, bọn hắn làm sao mà biết được?"

Long Hành Vân đột xùy một tiếng, nói, "Nhìn xem cảnh tượng các ngươi diễn lúc trước kia, cũng giống như tính cách bình thường của

các ngươi vậy, quá không coi ai ra gì, kẻ ngu si đều có thể nhìn ra được các ngươi có vấn đề, không hoài nghi mới là lạ. Ba mươi người cũng theo dõi không được ba người kia, hơn nữa còn là ba người tu vi xa không bằng các ngươi, ta xem các ngươi trở về làm sao báo cáo kết quả công tác!"

Một đám người mắt lạnh quét nhìn gã, đối với vị này xong việc lại bình luận làm như là người thông minh, họ đều phản cảm.

Trái lại Tần Quyết gấp giọng nói: "Không nên tiếp tục kéo dài nữa, trước tiên phái hai người theo sông ngòi dùng tốc độ cao nhất chạy tới phía trước bọn họ đi, thủ tại trong nước chờ, những người khác tiếp tục tìm kiếm. Thôi Du, ngươi đi thượng du, cũng thông báo như vậy đi."

"Vâng." Thôi Du lĩnh mệnh, cấp tốc hướng thượng du chạy vội đi.

Đối diện với việc tự ý làm chủ này, những người khác cũng không biểu thị phản đối, bởi vì quả thực có lý, hiện nay mà nói cũng chỉ có thể là làm như vậy.

Tìm tòi đi tới không bao lâu, đột nhiên có người hô: "Mau nhìn, nơi đây có dấu vết giọt nước lên bờ lưu lại."

Không có gì để nói, lập tức đi ba người, hướng phía dấu vết nước văng để lục soát.

Không bao lâu sau, lại có người tại bên kia bờ sông hô lên: "Nơi đây cũng có dấu vết lên bờ."

Còn thừa lại không bao nhiêu người lập tức sáp lại.

Có người biểu thị hoài nghi: "Lẽ nào ba tên gia hỏa kia phân tán ra hành sự hay sao?"

Tần Quyết cắn răng nói: "Ngươi suy nghĩ nhiều, tại địa phương lạ nước lạ cái này, trừ phi có bản đồ, nếu không đã chạy xa rồi thì

muốn chạm trán cũng khó, phân tán ra thì khẳng định chạy không được xa, hoàn cảnh này khả năng phân tán không lớn. Vết tích nước bắn này hẳn là đang cố ý bố trí nghi trận, đối phương hẳn là đoán được nhân thủ chúng ta theo dõi bọn họ không nhiều, đang phân tán nhân lực của chúng ta, đang kéo dài thời gian của chúng ta, thuận lợi để bọn họ xa độn.

Phía trước, trên bờ ở hai bên hẳn là còn có vết tích của nước, phái hai người dọc theo hai bờ sông rất nhanh lục soát về phía trước, vết tích nước trên đường không cần phải xen vào, vị trí lưu lại vết nước trên bờ sau cùng mới rất có khả năng là vị trí lên bờ. Mau chóng tìm đến, mau chóng truy tung, thời gian lâu, với sự xảo trá của bọn hắn, trên đường khẳng định sẽ thay đổi phương hướng để chạy trốn, không có khả năng thẳng tắp chạy trốn."

Long Hành Vân trầm giọng nói: "Không sai, cũng giống như ta nghĩ, phải nhanh."

Tần Quyết: "Có phải Thiên Lưu sơn mang theo "Tuần Thiên cầm" và "Tẩu sơn thú" tiến vào hay không? Nếu như có, không ngại phái người đi tìm Tam động chủ khẩn cầu trợ lực."

Đầu lĩnh Thiên Lưu sơn lắc đầu, "Là có mang theo mấy con, trên cao trôi nổi tà khí, bay trên bầu trời bị rớt xuống, chạy trên mặt đất cũng không biết ăn lầm thức ăn gì, đều không còn rồi."

Nghe được lời ấy, cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể là dựa vào nhân lực đi lục soát, một đám người tiếp tục cố gắng kiên trì.

Chương 297: Thảo khâu (đồi cỏ)

Nhân thủ được phái tới truy tung ba người Dữu Khánh thật sự là hữu hạn, lục tới sát lui, tản ra tìm kiếm, nhân thủ cũng tìm kiếm đến tan ra rồi.

Để tránh thất tán, chỉ có thể chỉ định một ngọn núi xa xa làm địch tới, sau đó tản ra tìm kiếm, sau cùng tập trung tại địa điểm chỉ định, sau khi tập trung lại lần nữa chỉ định địa điểm, lại lần nữa tản ra tìm kiếm.

Lục soát thật lâu cũng không tìm được bóng người, nhân viên ba phương đều biết rõ đại khái là không có tỉ lệ tìm được rồi, thế nhưng là không có cách nào, là bọn hắn để người chạy mất, nếu không tiếp tục tìm kiếm cũng không được.

Cũng thật sự là cảm thấy mất mặt, ba con tép mà thôi, một đám tu sĩ Huyền cấp vậy mà không thể theo dõi, vậy mà ngay tại phía dưới mí mắt bọn họ để cho chạy mất, làm sao chịu nổi.

Đã tạo ra sai, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa, phái người đi về báo tin cho thủ lĩnh của ba phương thế lực…

Một đám nhân thủ lục soát tìm kiếm, giày vò đến lúc mặt trời xuống núi, chân trời chỉ còn một chút ửng hồng, đứng ở đỉnh một ngọn núi nhìn xa bốn phía, Tần Quyết thở dài, vô cùng ảo não, cảm thấy vẫn là do mình sơ ý.

Thật vất vả đem mục tiêu tách ra khỏi tay đại đội nhân mã, nhìn thấy kế hoạch của mình sắp đạt được rồi, nhìn thấy sắp có thể hoàn thành sự khảo nghiệm của tiên nhân rồi, nào ngờ vậy mà lại có thể để cho mục tiêu chạy thoát, nỗi uất ức này chân chính là ngay cả nơi tố khổ cũng không có.

Y biết rõ, sắc trời này đã muộn rồi, ban ngày còn tìm không được người, đêm tối chỉ sợ càng không khác gì biển rộng tìm kim.

Khi ánh mắt nhìn quét bốn phía thì bỗng nhiên dừng lại, trên đỉnh núi đối diện, có nền trời ửng hồng làm nổi bật một bóng dáng màu trắng tay áo phiêu phiêu.

Y chăm chú nhìn kỹ, hơi giật mình, ngay lập tức lướt đi xuống núi, gấp gáp vội vã bay đến đỉnh núi đối diện, hạ xuống nhìn xem, không

sai, chính là vị bạch y thượng tiên gặp được bên trong động kia, lúc này vừa kích động vừa cung kính mà hành lễ nói: "Tiểu bối bái kiến thượng tiên."

Trong lòng cũng càng thêm kính nể, mình đây chạy ngược chạy xuôi, chỉ dựa vào việc tùy thời có thể tìm đến y, thì đã là việc không phải người bình thường có thể làm được.

Bạch y thượng tiên chân trần mà đứng, tóc dài tung bay, tay áo dập dờn.

Đối diện với ánh chiều tà phía chân trời, trong đôi mắt thâm tình kia của nàng ta hình như có ẩn chứa sự si mê.

Sau khi ánh mắt khẽ động, liền lên tiếng hỏi: "Mấy ngày rồi?"

Tần Quyết biết rõ câu hỏi của đối phương là có ý gì, cách thời điểm đối phương đưa ra khảo nghiệm đã qua năm ngày, mình còn chưa có thể hoàn thành khảo nghiệm, lúc này y nhấc vạt áo, lại quỳ xuống, chúi đầu xuống đất, cầu xin: "Cầu thượng tiên cho tiểu bối thêm chút thời gian!"

Bạch y thượng tiên không biết nghĩ tới cái gì, trong đôi mắt thâm tình lại có thần sắc bi phẫn hiện lên, "Cũng không thể hoàn toàn trách ngươi, là kẻ ngươi muốn tìm kia quá giảo hoạt, vốn là một kẻ hãm hại lừa gạt có thể dùng bất cứ mánh khóe nào, bị hắn lừa, cũng không ngạc nhiên.

Ngươi có thể nghĩ được biện pháp đem hắn từ trong lượng lớn nhân thủ đẩy đi ra ngoài, đã là không dễ. Qua quan sát ngươi, từ các loại dấu hiệu cho thấy, ngươi còn là không tệ, cho nên bản tọa có thể cho ngươi thêm một lần cơ hội."

Tần Quyết nghe vậy rất vui, thiếu một chút cảm động đến rơi nước mắt, liên tục dập đầu không ngừng, "Tạ thượng tiên, tạ thượng tiên, tiểu bối nhất định dốc cạn toàn lực!"

Bạch y thượng tiên xoay người, từ trên nhìn y, "Hắn đã cách ngươi rất xa rồi, ngươi cứ tiếp tục tìm kiếm như vậy thì không có khả năng tìm được hắn. Hãy chú ý, nhớ cho kĩ, bản tọa chỉ con đường cho ngươi, cho ngươi một lần cơ hội sau cùng." Nàng phất tay chỉ về phía một cái phương hướng.

Quỳ trên mặt đất, Tần Quyết ngẩng đầu xoay thân, cùng nhìn theo phương hướng được chỉ.

"Tại phương hướng đó. Bọn họ đã đi ra khu vực núi rừng, chí ít đã ở ngoài trăm dặm. Đi thôi, trên đường nếu như có lệch đường, bản tọa sẽ chỉ dẫn cho ngươi, tìm đến bọn họ, hoàn thành khảo nghiệm của ngươi, nếu mà như vậy còn có thể tiếp tục bị thất thủ, vậy thì đem cơ hội nhường cho người khác đi!"

Tần Quyết lúc này mừng rỡ bái tạ, "Tạ thượng tiên, có thượng tiên chỉ dẫn như vậy, tiểu bối nhất định không phụ kỳ vọng!"

Bạch y thượng tiên thản nhiên nói: "Đi thôi."

"Vâng." Tần Quyết lại dập một cái, sau đó đứng dậy hướng phía sau lui lại mấy bước, mới dứt khoát xoay người xuống núi, hướng về phương hướng được tiên nhân chỉ dẫn chạy vội đi.

Với y mà nói, ở trên mức độ nào đó là nhân họa đắc phúc.

Nếu có thể bởi vì được chỉ điểm tìm đến ba tên gia hỏa A Sĩ Hành kia, y trái lại tiết kiệm được một chút phiền phức khác, không cần tiếp tục dời đi nhân thủ do ba phương thế lực đồng thời phái tới theo dõi, dù sao động nhiều tay chân rất dễ dàng rước lấy hoài nghi.

Hiện tại tốt rồi, mọi người phân tán lục soát, y làm cái gì cũng không người nhìn thấy, tách ra khỏi mọi người, quay lại cũng dễ giải thích…

Ba người Dữu Khánh quả thực đã chuồn ra khu vực rừng núi, xuyên qua một vùng thảo nguyên nhấp nhô bất định.

Ánh trăng cũng đã hiện ra, treo cao không trung, sáng tỏ trong sáng, Nguyệt Nha đã dày hơn không ít.

Trên tay Sư huynh đệ ba người mỗi người cầm một quả đào, vừa đi vừa gặm ăn, thời điểm gặm ăn thì hết nhìn đông tới nhìn tây.

Quả đào đã chia xong rồi, Mục Ngạo Thiết mặc quần áo vào lại.

Vừa vặn hai mươi bốn quả đào, mỗi người phân tám quả.

Trên người ba người cũng không thứ gì, trên đường kiếm chút dây leo đan bện thành cái túi lưới đơn giản, sau đó đem quả đào treo tại trên người.

Ban ngày sau khi cảm giác đã thoát hiểm, ba người tại trên đường trước hết từng người gặm hai khỏa rồi nói tiếp.

Đợi cho bao tử no căng tiêu hóa hết rồi, ba người lại mỗi người gặm hai quả, cũng không vội vã luyện hóa linh khí trong cơ thể, coi như là tồn trữ thể lực cho thân thể.

Lúc này đêm đã khuya, ba người lại đang gặm quả đào thứ hai, trên người đều chỉ còn lại có hai khỏa quả đào treo lắc lư.

Không có cách nào, quả thực cũng là muốn nhanh lên một chút ăn hết, cái thứ này nếu là bị người nhìn thấy dược, bị người của tam đại thế lực phát hiện ra, mang theo nó chạy xa như vậy thật sự không dễ giải thích.

Sợ cái gì tới cái đó, chạy đến trên đồi cỏ phía trước, cong eo quan sát phía trước, thân thể Mục Ngạo Thiết đột nhiên căng thẳng, quay về phía sau làm ra thủ thế ra hiệu im tiếng, chỉ thấy trên cỏ phía trước mơ hồ có năm sáu nhân thủ của tam đại thế lực đang dò xét khắp nơi.

Sau một lúc quan sát, Mục Ngạo Thiết lui trở về, đối với hai gã đồng bọn chỉ một cái phương hướng, dẫn theo Dữu Khánh và Nam Trúc

hướng một mặt có địa thế tương đối thấp ở phía mặt khác của đồi cỏ lẻn đi, một đường cong eo đi tới trước.

Dữu Khánh nhịn không được nhô lên nhìn ra phía ngoài một cái, sau khi xác nhận thì nhịn không được nhỏ giọng chửi bới, "Tình huống gì vậy a, người của ba nhóm kia tại sao cũng chạy đến nơi này rồi?"

Nam Trúc cũng nghi hoặc, "Là tới truy chúng ta sao?"

Dữu Khánh lắc đầu: "Tìm chúng ta thì có thể lý giải, nhưng Tiểu Vân gian lớn như vậy, nhanh như vậy liền có thể tìm được tới nơi này, chẳng phải nghĩa là tung tích của chúng ta đã bị phát hiện rồi? Nếu thật sự là như vậy thì không cần bố trí như vậy, hơn nghìn người hạ lưới, chúng ta căn bản chạy không thoát."

Sư huynh đệ ba người có phần không hiểu là chuyện gì xảy ra.

Đây đã là trên đường bọn hắn lần thứ ba gặp phải, lần thứ ba bị ép buộc không thể không thay đổi lộ tuyến tiến lên.

Đã xác định bỏ qua được nguy hiểm, ba người lại tiếp tục vừa đi vừa gặm quả đào chưa ăn xong trên tay.

"Đừng chỉ lo ăn, đều mở lớn con mắt ra chút."

Nam Trúc lấy thân phận sư huynh cảnh cáo một tiếng.

Tình thế rất rõ ràng, ba nhóm người kia phát hiện không còn thấy bọn họ nữa, khẳng định sẽ trắng trợn tìm kiếm, lục soát khắp phụ cận tự nhiên sẽ mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Mà kế hoạch của bọn họ cũng rất rõ ràng, trước tiên thoát khỏi khu vực ba phương nhân mã tìm kiếm gần đây, trốn càng xa càng tốt, đợi cho đối phương bắt đầu mở rộng phạm vi tìm kiếm thì bọn họ lại chạy về đến khu vực đối phương đã tìm kiếm qua, sau đó lại chạy trở về đào viên ăn đào tu luyện.

Ba người có điều không biết chính là đợi cho bọn hắn thay đổi lộ tuyến rời xa khu vực bị phát hiện là nguy hiểm thì thân hình năm sáu gã nhân thủ của tam đại thế lực tại trên thảo nguyên kia lại nhuyễn động, đảo mắt liền tại dưới ánh trăng hóa thành vật kinh khủng cả người là dịch nhầy, chính là Quỷ Thai mà bọn họ từng gặp tại Quan Phong Dương cổ mộ…

Sư huynh đệ ba người một đường đi tới, một đường ghi nhớ lấy những địa mạo đặc thù, nhằm chuẩn bị để trong tương lai khi phản hồi thì dùng tới.

Đi không ngừng, sau cùng ba người cũng không biết đã đi bao lâu, dù sao ánh trăng tại bầu trời đêm từ heo bên này chuyển đến bên kia.

Bọn họ cũng lại lần nữa ôm lấy quả đào gặm ăn.

Khi bọn họ đem một quả đào lớn sau cùng gặm gần như hết rồi, ba người nhất tề dừng bước, ngơ ngẩn nhìn phía trước.

Đột nhiên xuất hiện một cái hồ nước, một hồ nước yên tĩnh thật lớn đến mức nhìn không thấy giới hạn, phản chiếu bầu trời đầy sao, cùng trăng khuyết treo nghiêng tại một góc.

Gió nhẹ từ từ tới, cỏ động, hồ gợn sóng.

"Ách…" Nam Trúc nấc một cái vì no, nhấc tay chỉ tới một cái đồi cỏ to lớn cách bờ hồ không xa, "Cái đồi cỏ kia nổi bật tại bờ hồ, tại sao cảm giác có chút không bình thường?"

Thoạt nhìn là có chút không bình thường.

Ba người dắt tay nhau đi đến, còn chưa đi đến, dưới chân Mục Ngạo Thiết đột nhiên dát băng một tiếng.

Ba người dừng bước, nhìn nhau, Mục Ngạo Thiết ngồi xổm xuống, cấp tốc lấy tay lay lay, kết quả lay ra một hàng xương sườn.

Lại tiếp tục lay, rất nhanh liền từ dưới mặt đất lộ ra một cái hài cốt màu đen kim loại, là xương người, kích thước như xương người bình thường.

Ba người quay mặt nhìn nhau, điều này nhưng không giống với những hài cốt cự nhân bọn họ thỉnh thoảng trông thấy, tại Tiểu Vân gian chạy xa như vậy, còn là lần đầu tiên trông thấy hài cốt người bình thường.

Người chết là ai, bọn họ đã không thể nào truy tra, cũng không có lòng truy tra.

Đứng dậy bỏ qua, lại lần nữa thu hút ánh mắt bọn họ vẫn là đồi cỏ cao vút kia, thật sự là quá nổi bật tại bên cạnh bờ hồ, nhìn không thấy có chút chuyển tiếp nào, vừa nhìn liền cảm giác được là do người làm.

Ba người lại lần nữa đi đến, không được mấy bước, dưới chân Nam Trúc lại dát băng một tiếng, khiến ba người lại lần nữa dừng lại.

Nam Trúc dùng chân gạt đẩy mặt đất một cái, quả nhiên, lại lộ ra hài cốt.

Ba người không muốn tiếp tục đào móc cái hài cốt này ra, tiếp tục đi tới trước, mặt sau tiếp tục đạp ra âm thanh răng rắc cũng không quản tới nữa.

Đứng ở trước đồi cỏ cao vút, Mục Ngạo Thiết túm một nhúm cỏ, rột rột nhổ tận gốc, lại nhìn nhìn gốc rễ, không phát hiện thấy có dị thường gì.

Keng! Dữu Khánh đột nhiên rút kiếm, đột nhiên một kiếm đâm vào trong đồi cỏ, âm thân đâm vào sinh ra âm hưởng "lào xào" kia rõ ràng là không bình thường, có cảm giác ma sát với kim loại.

Dữu Khánh lấp tức dùng sức hất kiếm.

Phốc! Cỏ bay, đất bay, còn khua vẫy ra đồ vật sáng long lanh.

Nam Trúc cúi người nhặt lên đồ vật sáng long lanh nhìn xem, hạt kim loại vàng óng, cảm xúc và xúc cảm đều cảm thấy có chút quen thuộc, ba người quay mặt nhìn nhau.

Nam Trúc lập tức dùng ngón tay cái bấm một cái vào hạt kim loại kia, ngạc nhiên ngẩng đầu nói: "Vàng!"

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết vội vàng chồm hổm xuống đất nhặt hạt kim loại, muốn chính tay kiểm tra để xác định.

Mà Nam Trúc thì đã chuyển hướng móc gạt đồi cỏ.

Chờ cho Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết quay đầu lại nhìn tới, chỉ thấy bên trong đồi cỏ đã có tảng lớn vật tỏa ánh vàng rực rỡ bộc lộ ra.

Nam Trúc còn tại đó hưng phấn mà bóc gạt.

Hai vị sư đệ chậm rãi đứng lên, trợn mắt há mồm ngẩng đầu ngước nhìn toàn bộ đồi cỏ cao to, Dữu Khánh khiếp sợ nói: "Ôi trời ơi, chất đống bên trong này đều là vàng sao? Vậy phải có bao nhiêu vàng chứ? Coi như là một ngọn núi vàng đi, chúng ta phát tài rồi!"

Mục Ngạo Thiết giội một chậu nước lạnh, "Chúng ta mang ra không được."

Dữu Khánh không nói nên lời, hơi nghĩ một chút, hình như là mang ra không được, lập tức thanh tỉnh hơn rồi.

Mập mạp vẫn chưa thanh tỉnh, vẫn đang là diễn xuất của một người nghèo.

Lộ ra ngoài đều là cát vàng, hưng phấn đến nỗi mặt ửng đỏ cả lên, Nam Trúc nhào vào trên đó lăn lộn, kim sa yên tĩnh nằm tại nơi đây

không biết bị phủ đầy bụi bao nhiêu năm lập tức ào ào chảy xuôi, thiếu một chút đem Nam Trúc chôn vùi luôn rồi.

Dữu Khánh cho trường kiếm vào bao, chuẩn bị vòng qua đồi cỏ nhìn xem, định ước lượng xem nơi đây đến cùng có bao nhiêu vàng, nào ngờ mới từ bên này vòng đi ra, ánh mắt liền bị một công trình kiến trúc bên kia bờ hồ hấp dẫn.

Vừa rồi bởi vì góc độ nhìn, bị đồi cỏ kia che chắn tầm mắt nên không phát hiện được, bây giờ đã nhìn thấy, là một căn nhà hơn nữa là một căn nhà vô cùng nguyên vẹn.

Chương 298: Vân giám

"Uy, lão Thất, đừng lăn nữa, tổ vàng tổ bạc cũng không phải là tổ heo của ngươi, tới đây nhìn cái này."

Dữu Khánh quay đầu lại gọi một câu, phất tay chỉ về phía dãy nhà bên kia bờ hồ.

Mục Ngạo Thiết nghe vậy trước tiên đi tới.

Nam Trúc cũng biết số vàng này không thuộc về mình nhưng vẫn muốn chứng minh mình đã từng ôm lấy nó.

Tại trong Kim Sơn từng đã lăn lộn qua, chẳng lẽ không phải là một đoạn trải nghiệm trong cuộc đời sao? Tương lai cũng có thể kể cho hậu bối nghe.

Nghe nói có thứ khác đáng xem, cũng nhanh chóng bò đứng dậy khỏi đống kim sa, đó thực sự là khắp nơi trên người rơi rụng từng hạt từng hạt vàng, bên trong y phục, bên trong ống quần, tại bàn chân dưới cùng, vừa bước đi vừa giơ chân cởi giày, ngay cả trong giày cũng đổ ra vàng.

Bên trong tóc gã còn vương theo rất nhiều kim sa, lấp lóe tại dưới ánh trăng, đi đến trước mặt hai vị sư đệ thuận thế nhìn xem, chợt sửng sốt nói: "Kỳ quái thật, thời gian mấy nghìn năm, ngay cả tòa 'Vân cung' kia cũng đã sụp đổ, đám nhà nhỏ này làm sao còn sừng sững đến nay?"

Tiếp đó quay đầu lại nhìn về phía núi vàng kia, nghi hoặc thì thầm, "Vì sao phải tại nơi đây chất đống một ngọn núi vàng?"

Sự thực đặt tại trước mắt, có nhiều nghi hoặc hơn cũng không bằng đối diện hiện thực, ba người nhịn không được đi về phía đống nhà kia.

Mặt đất dưới chân phủ đầy bụi, thỉnh thoảng còn sẽ đạp ra âm thanh đứt gãy lách cách, đã biết là thứ gì rồi nhưng cũng coi như là không biết.

Đi đến bên ngoài căn nhà, mới phát hiện là một căn nhà hai tầng, tiểu lâu rất nhỏ. Theo ô cửa sổ nhìn vào bên trong có thể nhìn ra được cấu trúc bên trong cũng rất nhỏ, ngay cả gian phòng hai bên cũng không có. Phía trên cửa, vị trí treo tấm biển có khắc chữ, bị khuất bóng nhìn không rõ lắm.

Sau khi áp sát tới tỉ mỉ nhận rõ, Nam Trúc kỳ quái hỏi: "Vân giám… Vân giám… Vân gian trong Tiểu Vân gian cùng chữ 'Vân giám' này có âm đọc giống nhau, có liên hệ gì đó sao?"

"Quỷ mới biết rõ." Dữu Khánh lắc đầu, dù sao hắn là đoán không ra được, đi tới cửa, đưa tay đẩy cửa.

Qua cú đẩy này mới giật mình phát hiện, vậy mà có xúc cảm là kim loại, sức nặng cánh cửa tự nhiên cũng rất trầm trọng, khá mất công sức mới khiến cửa kim loại phát ra âm thanh cọt kẹt nặng nề mở rộng ra.

Vừa nghe thanh âm, hai người khác cũng phát hiện thấy không thích hợp, liền tiến tới đây, muốn đưa tay lên sờ, nào ngờ Dữu Khánh lại

bỗng nhiên lui về phía sau, giang ra hai tay cũng đem hai người khẩn cấp gạt lui về phía sau.

Ba người vọt đến ngoài cửa, đều nắm lấy chuôi kiếm.

Lúc này qua cánh cửa mở, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết mới phát hiện thấy trong phòng có cái bàn, phía sau bàn có một cái ghế, trên ghế vậy mà loáng thoáng có một bóng người đang ngồi, trong nháy mắt liền khiến cho bọn hắn có cảm giác rợn tóc gáy.

"Người nào?" Nam Trúc quát hỏi.

Người trong nhà không có phản ứng, ba người cũng dần dần phát hiện thấy dị thường, một luồng ánh trăng xuyên qua song cửa sổ thông khí từ từ chiếu đến trên đầu người kia, cái đầu của người kia có chút quái dị.

Dữu Khánh ngưng thần nhìn kỹ, sau khi hơi chút thích ứng với bóng tối, đại khái đã nhìn ra chút kết quả, liền lại dịch bước di chuyển đi tới, đi đến cửa vào, quan sát bốn phía bên trong, cẩn thận từng li từng tí bước qua ngưỡng cửa, tiến vào bên trong.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, lập tức đi theo, theo vào bên trong phòng, Dữu Khánh quan sát bốn phía, bọn họ vẫn còn cẩn thận từng li từng tí quan sát người ngồi kia.

Sau khi tới gần chút nữa, hai người bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, phát hiện thì ra chỉ là một bộ hài cốt, ngồi dựa lưng vào thành ghế dựa nên không ngã, làm cho bọn họ cho rằng là một người sống, khiến bọn họ bị hù dọa quá chừng.

Nam Trúc buông lỏng chuôi kiếm trong tay ra, sách sách nói: "Người khác sau khi chết đều bị chôn vùi trong bụi đất theo năm tháng thời gian, duy độc tên gia hỏa này là ngồi, có bàn có ghế còn có phòng ở, có phải là so với những người chết khác càng có địa vị hơn một ít hay không?"

Gã đưa tay sờ sờ bụi bặm trên bàn, bỗng di một tiếng, nói, "Cái bàn này cũng bằng sắt?"

Bên trong phòng vị trí dựa vào bên cạnh tường có một cái thang đi lên lầu, Dữu Khánh đang định đi lên lầu nhìn xem, nghe được lời ấy, quay đầu lại đi tới, cũng sờ sờ mặt bàn, đưa ngón tay gõ gõ, phát hiện quả thực là bằng sắt.

Nam Trúc đã vươn một tay móc vào dưới bàn, dốc sức nhấc lên một đầu, "Ai ya, rất nặng, cái này có khả năng không phải là sắt bình thường, sợ là còn nặng hơn vàng rất nhiều, làm bằng trò gì chứ?"

"Ghế cũng là bằng sắt." Mục Ngạo Thiết đã chuyển tới chiếc ghế tựa kia, tay sờ sờ vào chỗ tựa lưng bên cạnh xương sọ.

Nam Trúc buông tay nâng bàn, khi bỏ xuống thì vang lên một tiếng "Ông" chấn động.

Ba người đồng thời nhìn về phía dưới chân, lại lục tục cùng ngồi xổm xuống, tay hoặc sờ hoặc đập lên mặt sàn, phát hiện cũng là bằng sắt.

Sau đó ba người đứng dậy, tản ra tại bên trong phòng khắp nơi kiểm tra, ngay cả lầu cũng leo lên rồi.

Trên lầu trống không, trước đây có lẽ cũng có sắp đặt đồ vật, nhưng không chịu nổi mấy nghìn năm thời gian ăn mòn, có khả năng đều bị phong hóa rồi.

Xuống lầu chạm mặt nhau, Dữu Khánh nói: "Ngay cả thang lầu cũng là sắt."

Nam Trúc gật đầu, "Ngoại trừ cái bàn và cái ghế này, những thứ khác cùng toàn bộ phòng ở đều là trọn vẹn một khối, ai ya, một tòa nhà sắt được luyện chế sống động như vậy, cái này phải phí bao nhiêu tâm tư a. Còn có, loại sắt này hình như đều không phải là sắt

bình thường…" Nói đến đây, gã rút kiếm ra, định nhằm vào tay vịn cầu thang chém một kiếm, tựa hồ muốn kiểm chứng một chút.

"Dừng tay!" Dữu Khánh khẩn cấp gọi dừng, "Ngươi điên rồi sao, nơi yên tĩnh như thế này, ngươi cùng thứ thiết gia hỏa này làm một kiếm, ngoài mấy dặm cũng có thể nghe được."

Nam Trúc sửng sốt, suy nghĩ cũng phải, cười mỉa cắm kiếm vào vỏ.

"Có phát hiện thấy căn nhà nhỏ này có chút quen mắt hay không?"

Mục Ngạo Thiết đột nhiên toát ra một câu như thế, cũng không quản hai người đang nghi hoặc, tự mình trước tiên đi ra bên ngoài, ra khỏi cửa đi thêm một chút mới xoay người lại, đối diện nhà nhỏ nhìn kĩ.

Dữu Khánh và Nam Trúc hai mặt nhìn nhau, lão Cửu nói chuyện từ trước đến nay đơn giản, lần này thật sự nghe không có nghe hiểu, điểm nào nhìn quen mắt chứ?

Đầu đầy sương mù, hai người cũng chạy ra ngoài, một trái một phải đứng ở bên cạnh lão Cửu, cùng xem xét kĩ căn nhà nhỏ kia.

Không nhìn ra cái gì, Nam Trúc nhịn không được hỏi: "Lão Cửu, nhà ở không phải đều tương tự nhau sao, nhìn quen mắt không phải rất bình thường sao?"

Dữu Khánh cau mày, từ từ tiếp lời, "Hắn chỉ chính là 'Nhà Bốn chân."

"Nhà Bốn chân của Thiêu Sơn Lang?" Nam Trúc ngạc nhiên hỏi, ngay lập tức nhìn lại, đã được nhắc nhở như thế, thật đúng là không phải nói, căn nhà này có cảm giác đột ngột hiện ra tại đây, lại thêm bên trong trọn vẹn một khối, rõ ràng là căn nhà có thể toàn bộ dời tới dời lui.

Mục Ngạo Thiết lại đi về phía căn nhà, lần này đi về phía một bên căn nhà, đi tới bờ hồ ngồi xổm xuống nhìn phía dưới căn nhà.

Hai người Dữu Khánh cũng nhanh chóng tiến tới, cũng ngồi xổm xuống để kiểm tra.

Nhìn qua mới biết được, căn nhà này có một nửa tọa lạc tại trong nước, có điểm như nhà sàn, quả thực là dựa vào bốn cây cột bốn góc để chống đỡ.

Mục Ngạo Thiết đạp vào trong nước, lấy ra mồi lửa đốt cháy lên, lấy tay che ánh lửa, đưa đến phía dưới căn nhà chiếu sáng quan sát.

Lần này đều đã nhìn rõ ràng rồi, phía dưới căn nhà quả thực có cơ quan cấu tạo tương tự "Nhà Tứ giác" của Thiêu Sơn Lang.

Mục Ngạo Thiết thổi tắt lửa đi ra khỏi nước hồ, hai người nằm úp sấp trên mặt đất nhìn nhìn cũng chầm chậm đứng lên.

"Thật đúng là 'Tứ giác ốc', thời đại tiên nhân còn tồn tại kia, hình như không có Thiêu Sơn Lang đi? Lại nói, đối với Thiêu Sơn Lang mà nói, chất liệu của 'Tứ giác ốc' đều là càng nhẹ nhàng càng tốt, căn nhà này dùng tài liệu rất không bình thường, tuyệt đối nặng hơn so với vàng, thứ nặng giống như vậy, tu vi bình thường ngay cả khiêng cũng khiêng không động, càng không phải nói là đi xa. Chí ít với tu vi của ba chúng ta khẳng định là khiêng không động." Hoài nghi nan giải, Nam Trúc miệng lẩm bẩm đầy kỳ quái.

Dữu Khánh: "Sự thực rõ ràng ngay trước mắt, thuyết minh thời đại tiên nhân cũng đã có thứ tương tự, có lẽ chính là nguyên hình của 'Tứ giác ốc' về sau."

Hai tay Nam Trúc sờ cái bụng bự căng tròn vì quả đào của mình "Ừm" một tiếng, rồi lại bối rối, "Nơi đây bày một núi vàng, lại đặt một căn nhà này là có ý gì?"

"Được rồi, không quản căn nhà này là bằng chất liệu gì luyện chế ra, cũng không quản núi vàng thì như thế nào, tại nơi đây cũng không có tiên đào để ăn, then chốt là chúng ta không có năng lực mang đi. Vết chân trên mặt đất, vết chân trong phòng, hài cốt đào ra trong

lòng đất, còn có thảm cỏ bị cào rớt ra trên đống cát vàng đều cần phải khôi phục che lấp một chút, không thể để cho người tùy tiện nhìn một cái liền biết rõ từng có người đến qua. Lão Cửu, ngươi xử lý trong phòng, ta và lão Thất làm ở bên ngoài. Sớm một chút làm xong thì sớm một chút rời đi!”

Dữu Khánh khoa tay múa chân bắt đầu chỉ huy.

Mục Ngạo Thiết không nói gì, hướng trong phòng đi đến.

Hai vị khác theo đường đi tới quay trở lại, đi qua đồi cỏ nhìn thấy một đám kim sa chảy rải rác, Dữu Khánh nhịn không được mắng: “Mập mạp chết tiệt, đây đều là do ngươi tạo ra, tự ngươi khôi phục đi.”

Nam Trúc đáp trả một câu, “Không phải là ta giúp mọi người xem rõ ràng hơn sao?”

Dữu Khánh không để ý tới, trực tiếp đi về phía nơi đào lên những hài cốt kia, muốn khôi phục lại hiện trường.

Khôi phục bên trong phòng trái lại đơn giản, Mục Ngạo Thiết trước lên lầu hai, vận công thi pháp tạo ra gió thổi, thổi tung bụi lên, đợi cho bụi bặm rơi xuống xong, vết chân đã đi qua tự nhiên liền biến mất.

Xử lý xong bên trên, y lại đi xuống lầu xử lý phía dưới.

Khi đi qua cái bàn có hài cốt kia thì động tác của Mục Ngạo Thiết trái lại có kiềm chế lại một chút, duy trì sự tôn trọng cơ bản đối với di hài của người nào đó không biết, tránh cho chưởng phong thổi đổ nó.

Với sự cẩn thận như thế khi đi qua một bên ghế thì chân chợt khựng lại, cảm giác đạp phải thứ gì đó, cúi đầu nhìn xem, tia sáng không rõ không dễ nhìn, dùng chân đạp đạp, có cảm giác cộm cộm, liền cúi

người sờ tìm trên mặt sàn, tựa hồ là miếng đá nhỏ, ngón tay sờ sờ, dừng lại.

Y nhanh chóng đi tới phía trước cửa sổ thông khí, trong đám bụi bặm tràn ngập, giơ tiểu thạch phiến lên soi dưới ánh trăng kiểm tra, phát hiện tiểu thạch phiến là một loại hắc ngọc thạch, mặt trên có ba chữ "Đốc giam dung", mặt sau tựa hồ còn có vết tích chữ tiếp theo, bị đứt gãy không còn nữa.

Mục Ngạo Thiết lập tức trở lại bên cạnh ghế, tại khu vực nhặt được đồ vật chồm hổm xuống tìm tòi một hồi, không ngoài dự liệu, rất nhanh lại tìm được mảnh nhỏ, cũng tìm được chữ viết trên mảnh nhỏ.

Nhấc tay cầm những mảnh nhỏ trong tay đều đặt ở trên bàn, y xuất ra mồi lửa, lại lần nữa đốt cháy lên, tay giữ lấy ngọn lửa ở bên cạnh ghế, chiếu sáng mặt sàn để tiếp tục kiểm tra, bụi còn đang tràn ngập, nhưng có thể thấy rõ đồ vật trên mặt sàn.

Nếu không phải y vận công dùng chưởng phong làm một trận giày vò, thật đúng là nhìn không thấy, đều bị bụi bặm dày đặc trên mặt sàn che giấu rồi.

To to nhỏ nhỏ, tổng cộng y nhặt được bảy tám miếng mảnh nhỏ, thẳng đến khi không tìm được nữa, y mới che ánh sáng ngọn lửa đứng dậy, lưng quay đối diện mặt hồ, đưa lưng về phía cửa lấy thân hình che chắn ánh lửa, đứng ở trước bàn, đem mảnh nhỏ tứ phân ngũ liệt của miếng ngọc thạch tiến hành lắp ráp.

Ánh lửa chiếu vào bộ xương ngồi ở đối diện, trên xương sọ có bám bụi bặm, viền mắt tối om tựa hồ đang nhìn chằm chằm cử động của Mục Ngạo Thiết.

Vỡ cũng không ghê lắm, bảy tám miếng mảnh nhỏ mà thôi, so sánh với nhau liền rất nhanh lắp ráp ra được bộ dạng vốn có của ngọc thạch văn thư, mặt trên tụ tập ra một thiên văn tự. Chỉ là vị trí lắp ráp lại có một số chỗ nát vụn rồi, hẳn phải là lúc ném vỡ thì tạo

thành, mép vỡ vụn không ít chỗ vừa vặn tại nơi chữ viết, dẫn đến một ít chữ nhận ra không rõ.

Bất quá lời mở đầu lại thấy được rõ ràng, cùng mảnh nhỏ Mục Ngạo Thiết nhặt được lúc đầu có liên quan, mặt sau lại bổ sung một chữ, cụm từ hoàn chỉnh là: Đốc giám dung bẩm!

Chương 299: Ngọc trang văn thư

"Lão Cửu đang làm cái gì vậy, không biết trong đêm tối như vậy đốt lửa lên rất dễ dẫn tới chú ý sao? Vậy mà lại còn đốt cháy hoài vậy nữa chứ!"

Dữu Khánh hùng hùng hổ hổ lướt qua bên cạnh Nam Trúc, cho dù người trong phòng tận lực dùng thân thể ngăn cản ánh lửa, nhưng người bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vách tường bên trong phòng sáng ngời lên, hắn không thể không tạm dừng công việc trên tay đi tới nhìn xem là chuyện gì xảy ra.

Đang đem kim sa hất về đè cỏ lên ngụy trang lại, Nam Trúc quay đầu nhìn tới, cũng thấy được ánh lửa bên trong phòng, cũng là có chút kinh ngạc, không biết lão Cửu đang làm gì.

Chính vào lúc này, ánh lửa bên trong phòng đột nhiên dập tắt, Mục Ngạo Thiết cũng đi ra khỏi phòng, tại dưới ánh trăng hướng phía hai người bên ngoài ngoắc tay, ra hiệu cho hai người nhanh chóng tới đây.

Dữu Khánh đang đi tới và Nam Trúc đang chồm hổm tại bên cạnh hố kim sa đều sửng sốt, ngay lập tức đều bước nhanh đi tới.

Vừa chạm mặt, Dữu Khánh lập tức chất vấn, "Lão Cửu, ngươi làm cái gì vậy, đốt lửa sáng rực, rất sợ người khác trong đêm tối tìm không được chúng ta có phải hay không?"

Lung lay một thân thịt mỡ chạy tới nơi, Nam Trúc thì hiếu kỳ hỏi, "Lão Cửu, gì vậy, có chuyện gì vậy?"

Mục Ngạo Thiết không nói lời nào, xoay người trở vào trong phòng, lại vẫy tay, ra hiệu đều tiến đến.

Dữu Khánh và Nam Trúc nhìn nhau, đã nhìn ra có trò gì đó, ngay lập tức bước nhanh vào theo.

Chờ khi hai người bọn hắn đã đi vào nhà, Mục Ngạo Thiết còn đem hai cánh cửa sắt đóng lại, tuy rằng lớp da che chắn của cửa sổ bốn phía đã không còn, ánh sáng lộ hết cả ra, đóng hay không đóng cửa kỳ thực không có hiệu quả gì, nhưng mà y vẫn đóng lại, chứng minh y cũng không phải là không biết ánh lửa sẽ khiến cho người ta dễ dàng phát hiện ra.

"Nơi đây." Mục Ngạo Thiết kêu gọi hai người đến bên cạnh bàn, lại đốt cháy lửa lên, hiện ra trước mắt mọi người vẫn là bộ xương khô ngồi ở đối diện kia, tựa hồ cũng đang nhìn bọn họ.

Ánh mắt hai người Dữu, Nam theo hướng Mục Ngạo Thiết chỉ, dừng tại ngọc trang văn thư được lắp ráp lại trên bàn, chăm chú nhìn kỹ, lập tức liền bị nội dung chữ viết mặt trên thu hút rồi.

Nam Trúc nghi hoặc tự lẩm bẩm đọc ra, "Đốc giám dung bẩm: Vân hồ tạo cảnh, kim các lăng ba, là tiên dụ, công… Khẩn cấp, thuộc hạ nhất định không… Đến trễ. Nhưng mà hiện… Kinh hiện dị biến, nghiêm khống ra vào, kim liệu… Cái này kéo dài, hi vọng Đốc giám minh giám. Thủ… Kim sa hai nghìn nghìn cân, phái Tiêu Sơn áp giải, báo đốc… Minh nghiệm. Bởi vì biến cố, áp giải… Mã tái phó Kim Khư, không thể nối thẳng, Hoàng Kim cốc… Hạ phong ấn, cần trước tìm ngoài cốc cầm kích… Vệ. Tấn Dương bái bẩm…"

Sau khi Nam Trúc lẩm bẩm đọc xong, im lặng thật lâu, con mắt ba người đều tròn ra sững sờ nhìn chằm chằm nội dung văn thư trên ngọc trang, Dữu Khánh và Nam Trúc rõ ràng có cảm giác bị sợ ngây người.

Mục Ngạo Thiết thì từng đã bị kinh ngạc đến ngây người một lần, sau khi có phản ứng, nhìn nhìn hai người bên cạnh, "Kim Khư mà mặt trên này viết là chỉ Kim Khư trong truyền thuyết kia sao?"

Trong truyền thuyết, có mấy cái tiên gia động phủ, một trong số đó liền là một nơi gọi là "Kim Khư".

Hầu kết Dữu Khánh và Nam Trúc rung động, trong miệng có phần khô khốc.

"Chỉ e là vậy rồi." Nam Trúc nuốt xuống một hơi, chợt hai tay dùng sức chà xát mặt mình, quay đầu lại nhìn về phía bên ngoài, "Ta nói bên ngoài tại sao có một ngọn Kim Sơn, thì ra là lấy từ Kim Khư tới, hai nghìn nghìn cân kim sa, ôi mẹ ta. Truyền thuyết Kim Khư có vô số hoàng kim, xem ra Kim Khư trong truyền thuyết là thật sự, con mẹ nó, tồn tại a!"

Dữu Khánh sờ sờ chút râu tơ, thì thầm, "Truyền thuyết bên trong Kim Khư có rất nhiều hoàng kim, có hoàng kim chi tuyền chảy xuôi hoàng kim, còn có tiên gia bảo vật có thể giúp dung nhan vĩnh trú, trường sinh bất tử, nếu như Kim Khư trong truyền thuyết thật sự tồn tại, lẽ nào những truyền thuyết khác về Kim Khư cũng là thật hay sao?"

Nghe được lời ấy, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết một trận tinh thần hoảng hốt.

"Sợ là không có lửa thì làm sao có khói đi!"

Nam Trúc chợt nuốt nuốt nước bọt.

Nơi đây tuy là Tiểu Vân gian trong truyền thuyết, nhưng trong truyền thuyết cũng chỉ là nơi được gọi là tiên gia động phủ mà thôi, mọi người muốn tìm tới nơi này, chỉ là muốn tìm đến tiên gia di vật, về phần có di vật gì thì ai cũng không biết. Mà Kim Khư trong truyền thuyết thì không giống, tại trong truyền thuyết có tỉ mỉ đề cập tới là

có vật trường sinh bất lão, thứ nhì liền là thật lớn tài phú không thể đo lường.

Dữu Khánh chợt di một tiếng, nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, nói "Lão Cửu, ba nhóm người kia đem Vân Cung di chỉ tìm kiếm lật đáy lên trời, ngay cả đôi lời vài câu lưu khắc lại cũng không buông tha, người nhiều như vậy hình như cũng không có tìm được đồ vật gì có giá trị, ngươi làm sao tìm được thứ này?"

Thế nào đến Kim Khư trong truyền thuyết, bọn họ là xem không hiểu, nhưng đã nói rõ, trên phần ngọc trang văn thư này lưu lại manh mối tìm đến Kim Khư, đối với người hiểu biết mà nói, hẳn là sẽ phi thường có giá trị. Thứ này nếu như rơi xuống trong tay tam đại thế lực kia, dựa vào năng lực và thế lực của bọn họ, khả năng tìm được là rất lớn.

Nam Trúc thuận miệng chen một câu, "Ba nhóm người kia dù cho tìm được thứ gì có giá trị thì cũng sẽ có thủ đoạn cất giấu, là sẽ không để cho hai nhóm khác biết rõ, quỷ mới biết được bọn họ có tìm được gì hay không."

Mục Ngạo Thiết chỉ chỉ bộ xương ở đối diện, "Ta không có tìm cái gì, chính là tại dưới bàn đạp trúng, sau đó lấy ra xem, thì đụng tới rồi."

Dữu Khánh cau mày, "Các ngươi không có phát hiện thấy sao? Vân Cung kia bị thu dọn rất sạch sẽ, gần như ngay cả một đồ vật trang trí cũng không có, trước lúc sụp đổ khẳng định đã bị người thanh lý sạch sẽ rồi, mà trong căn phòng này kỳ thực cũng đã bị thanh lý rất sạch sẽ, cơ hồ là cũng không có cái gì, gần như y chang với Vân Cung kia vậy, tại sao lại đơn độc rơi xuống một đồ vật có đầu mối trọng yếu như vậy để bị ngươi phát hiện ra, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?"

Nam Trúc đằng hắng gật đầu nói: "Không sai. Các ngươi nhìn xem, một bàn một ghế dựa này sở dĩ chưa dọn dẹp đi, ta đoán chừng là bởi người này lúc còn sống có chút địa vị, mới lưu lại cho hắn một

chút thể diện, nếu không e là sẽ giống với những hài cốt bên ngoài vậy, phải phơi thây hoang dã."

Mục Ngạo Thiết suy nghĩ một chút, chỉ vào cánh tay của thi hài đối diện, nói: "Từ vị trí của mảnh vỡ mà xem thì hình như ngọc trang văn thư chính là từ trên tay hắn rơi xuống bị vỡ, nứt vỡ thành mấy miếng, xem như hoàn chỉnh, tương đối phù hợp với độ cao rơi xuống. Nếu thật là bị dùng sức nện vỡ hoặc rơi xuống từ quá cao thì mức độ vỡ vụn hẳn không chỉ như vậy.

Các ngươi nhìn màu sắc ngọc phiến mà xem, là màu đen, trùng với màu của mặt sàn này. Có lẽ, không phải không có người dọn dẹp qua, mà là không có người chú ý tới. Về sau thì bị bụi bặm tích tụ vùi lấp đi nên càng không thể thấy. Các ngươi nhìn xem, trên bàn không có bất cứ đồ vật gì, nếu như lúc đó Ngọc trang văn thư lúc đặt ở trên bàn thì chúng ta có thể là thật sự nhìn không thấy rồi."

Nói xong, y lại nhìn chăm chú về phía bộ xương ở đối diện, "Ta cảm thấy hình như hắn chết rất đột ngột, có khả năng khi chết thì đang xem nội dung này, đống kim sa bên ngoài kia có khả năng cũng là mới đưa đến. Các ngươi nhìn nội dung trong thư, không cảm thấy vị này có khả năng chính là vị Đốc giám trong thư kia sao?"

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn về phía bên trên cửa vào, thì thầm một câu, "Vân giám…"

Đã được nhắc nhở, Nam Trúc cũng có đăm chiêu, "Giám tạo quan của Tiểu Vân gian hoặc là người của chuyên ty đốc thúc, giám sát, khi kiến tạo đồ vật gì đó, căn Giám xá này cũng tùy thời có thể dừng tại hiện trường kiến tạo?"

Y hất hất cằm về phía nội dung trên Ngọc trang văn thư, "Vân hồ tạo cảnh, Kim các lăng ba, là tiên dụ… Đây là đang nói, Vân Trung tiên tử muốn tại trên hồ tạo một tòa hoàng kim lầu các, cho nên mới từ Kim Khư cầm tới lượng lớn kim sa. Nếu so sánh như thế thì…" Nhìn về phía bộ xương ngồi trên ghế ở đối diện, "Người này có thể thật sự là Đốc giám gì đó được nhắc tới trong thư."

"Vận khí chúng ta tốt như vậy sao?" Dữu Khánh nhìn nhìn bốn phía, "Ta làm sao cảm thấy có điểm quá trùng hợp."

Nam Trúc xùy một tiếng, nói, "Tên gia hỏa nhà ngươi trở nên càng ngày càng đa nghi rồi, đống kim sa bên ngoài kia đã tích tụ một đống bụi đến mức mọc cỏ rồi, căn phòng này rõ ràng đặt ở đây rất nhiều năm, chữ trên ngọc trang này rõ ràng là cổ tích, ngọc trang cũng giòn đến mức xuất hiện vết rạn, đặt ở trong phòng cũng đã sắp bị phong hóa, như vậy là có thể trong khoảng thời gian ngắn có thể dễ dàng tạo ra sao. Lại nói, cái gì là vận khí của ngươi, cái này rõ ràng là vận khí của lão Cửu, ngươi bớt thiếp vàng lên mặt mình đi."

Ánh mắt dừng tại những hàng chữ trên Ngọc trang, lại sờ cằm bắt đầu thì thầm, "Hoàng Kim cốc, cầm kích cái gì vệ, đó là những cái gì, các ngươi có từng nghe nói tới không?"

Mục Ngạo Thiết lắc đầu, Dữu Khánh trầm ngâm nói: "E rằng cần tìm người hỏi thăm một chút."

Nam Trúc lập tức trừng mắt, "Thanh niên nhân, không thể xung động! Không phải, ta nói a, ngươi đừng làm bừa đi hỏi thăm có được hay không, ngươi nhìn xem tại Văn gia ngươi đã làm ra chuyện gì, thiếu một chút khắp thiên hạ đều biết rõ chúng ta đi Thạch Cơ Loan. Làm gia đinh lâu như vậy, còn giống như con chim ngốc một mực trốn trốn tránh tránh, bây giờ suy nghĩ lại, đó chính là một trò khôi hài cực kì buồn cười.

Tránh né lâu như vậy trên đỉnh núi xa tại thâm sơn dã lĩnh, đột nhiên có thể bị hơn nghìn người bao vây, còn là, con mẹ nó tam đại thế lực đồng thời liên thủ vây kín, chúng ta tài đức tài năng gì a! Ngươi có biết lúc đó ta sững sờ cỡ nào không? Cả đời này đều chưa từng sững sờ như vậy!

Lão Thập Ngũ, loại chuyện này, thật sự không thể lại tiết lộ ra ngoài bất cứ tin tức gì. Ngươi nhìn xem, đống kim sa bên ngoài kia chúng ta cũng mang đi không được, Tiểu Vân gian chúng ta cũng chỉ có

thể ăn mấy trái đào mà thôi, toàn bộ tiện nghi đều chắp tay nhường cho người rồi. Mà thôi, thực lực không bằng người, bản thân mình làm việc không ổn thỏa, thiệt hại trong chuyến đi Tiểu Vân gian này, chúng ta chấp nhận thua rồi, chấp nhận rồi! Nhưng mà, chuyện Kim Khư cũng không thể lại xảy ra sự cố a. Ổn định rồi, chúng ta chính là người có nhiều tiền nhất thiên hạ, đó thế nhưng là Kim Khư trong truyền thuyết a, có thể bao tài nguyên tu luyện cho mấy đời của chúng ta."

Dữu Khánh than thở: "Ngươi ngoại trừ mập mạp ra, thì chỉ còn nhiều lời rồi."

Bộp! Nam Trúc đột nhiên một chưởng vỗ lên bàn, vỗ vào trên Ngọc trang văn thư được lắp ráp lại kia, bụi mù tung lên bốn phía.

Gã chậm rãi nhấc tay, chỉ thấy Ngọc trang văn thư đã bị gã một chưởng vỗ thành mẩu vụn.

Dữu Khánh trừng mắt, "Mập mạp chết tiệt, ngươi điên rồi sao?"

Mục Ngạo Thiết cũng kinh sợ rồi, đồ vật trọng yếu như thế mà cứ như vậy một chưởng vỗ cho không còn nữa rồi?

Nam Trúc lại không cho là đúng, vỗ vỗ bụi trên bàn tay, bình thản ung dung nói: "Nhìn dáng vẻ chưa thấy qua việc đời của các ngươi kìa, hoảng làm gì? Không có việc gì, quan trọng là chúng ta ghi tạc trong lòng là được, nhớ kỹ Hoàng Kim cốc và Cầm kích cái gì vệ gì đó là được rồi, những thứ khác đều không trọng yếu.

Then chốt là thứ này không thể lưu lại, cái trò này nếu như để cho người khác thấy được, thiên hạ này không thể không vỡ tổ a.

Kim Khư, dung nhan vĩnh trú, trường sinh bất tử, nếu để những hoàng đế hay kẻ quyền thế gì gì đó biết được, còn không quan tâm sao, khi các phương thế lực xao động thì diệt quốc cũng có thể, chúng ta sợ là cũng sống không được. Nhìn nhiều thêm nữa cũng là có lỗi, không thể lưu!" Nói rồi đưa tay xóa bỏ mẩu vụn trên bàn.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết không nói nên lời.

Thấy tên mập mạp này lại muốn tiếp tục thuyết giáo, Dữu Khánh nhanh chóng nhấc tay đình chỉ, "Đừng dông dài nữa, xem như ngươi có lý được hay không? Cũng đừng làm mộng đẹp nữa rồi, có thể sống sót rời khỏi Tiểu Vân gian là tiền đề cho tất cả, mông mình tự mình lau, đống kim sa bên ngoài kia là chuyện xấu do ngươi làm ra, tự mình nhanh chóng đi sửa sai đi. Tiếp tục thu dọn đi, thu dọn xong thì nhanh chóng rời đi, tiếp tục dây dưa dông dài thì trời sáng lên bây giờ!"

Mục Ngạo Thiết thuận tay dập tắt ngọn lửa.

"Hoàng Kim cốc, dễ thấy như thế, địa danh thông tục như thế, hẳn là không khó tìm mới đúng, tại sao chưa từng nghe qua, đừng, con mẹ nó, lại là cổ địa danh mấy nghìn năm trước a?"

Đi ra cửa, miệng Nam Trúc tiếp tục lải nhải.

"Ngậm miệng! Ngươi không phải muốn bảo mật sao? Cứ ồn ào làm gì?"

Ở mặt sau, Dữu Khánh há miệng mắng, có xung động muốn cho gã một cước vào mông.

Chương 300: Một đường sinh cơ

Lúc trước bên trong phòng vốn đã thu dọn như xong xuôi, bây giờ chỉ cần thêm một chút Mục Ngạo Thiết liền hoàn thành xử lý xong vết tích bên trong phòng, sau đó đi ra lại tiếp tục giúp hai vị khác.

Trong ba sư huynh đệ, y vốn là người chịu khó nhất, cũng có thể nói là người chịu khó nhất trong toàn bộ Linh Lung quan.

Cuối cùng, ba người đều chụm vào trước ngọn Kim Sơn kia.

Núi Kim sa chồng chất lúc trước bị Nam Trúc làm sụp một bên, chảy xuống một vùng, khôi phục lại có phần tương đối khó khăn.

"Muốn hoàn toàn phục hồi lại như cũ là không có khả năng rồi, đêm tối còn có thể lừa gạt một chút người, ban ngày sợ là không che giấu qua được, được rồi, cứ như vậy đi."

Sau khi tập trung làm một hồi, cuối cùng Dữu Khánh nổi giận đưa ra quyết định bỏ qua, trong lời nói tránh không được có ý trách cứ Nam Trúc một chút.

Cái hồ này không biết lớn cỡ nào, dù sao nhìn không thấy bờ bên kia, ba người chỉ có thể tiếp tục vòng bên hồ đi tới trước.

Đi ra xa rồi, tầm nhìn rộng hơn, quay nhìn lại địa thế phập phồng của khu vực này, mơ hồ có thể nhìn thấy, dưới bãi cỏ che lấp, năm đó hẳn là đã xây dựng ra được phần cơ bản của một bến tàu.

Đi được khoảng mấy dặm đường, Dữu Khánh đột nhiên dừng lại.

Đi thêm hai bước mới nhận thấy được, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết song song quay đầu lại, chỉ thấy Dữu Khánh ngây ngẩn nhìn phía trước, hai người lại quay đầu nhìn về phía trước, khi nhìn kỹ mới phát hiện thấy trên đồi cỏ phía trước loáng thoáng có đứng một bóng người.

Đến tột cùng là người hay chỉ là thứ giống bóng người, hai người nhìn không rõ lắm.

"Quay đầu lại, đi mau, chảy về phía hồ." Dữu Khánh nhỏ giọng nhắc nhở, mình thì đưa tay cầm chuôi kiếm, bày ra tư thế đoạn hậu.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tự nhiên đã ý thức được không ổn, lập tức lắc mình lướt về bên hồ.

Nhưng bóng người trên gò cỏ đột nhiên bay lên trời, lướt không bay tới, áp sát thì rơi tại phía trước hai người, mặt không biểu tình,

không phải ai khác chính là Tần Quyết.

Chỉ dựa vào tốc độ này liền để cho trong lòng sư huynh đệ ba người có đánh giá, tu vi của người ta vượt xa bọn họ, chạy sợ là chạy không thoát rồi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết song song rút kiếm, cao độ cảnh giác lui về phía sau, Dữu Khánh thì lắc mình đến phía trước hai người, nâng kiếm cười nói: "Thật trùng hợp, không nghĩ tới có thể tại nơi này gặp được Tần huynh."

Nói thật đi, hắn từng nghĩ tới tình hình bọn họ lại lần nữa bị ba phương thế lực bắt giữ, nhưng không nghĩ rằng lại trùng hợp đụng phải vị này.

Tần Quyết tự tiếu phi tiếu, "Là rất trùng hợp. Ta nói ba người các ngươi đây thật đúng là biết chạy, lại là một hơi chạy xa như vậy, muốn tìm được các ngươi còn thật không dễ dàng, dọc theo đường đi thiếu một chút chính ta cũng tự cảm thấy hoài nghi rồi."

Dữu Khánh ha hả nói: "Tần huynh, tìm chúng ta làm gì?"

Tần Quyết vui vẻ, "Ngươi cảm thấy ta tìm các ngươi nên làm cái gì?"

Dữu Khánh: "Có chuyện gì dễ thương lượng."

Tần Quyết nhìn nhìn bốn phía, chợt phát ra cảm khái, "Thật đúng là một địa phương tốt, may mà các ngươi chạy xa như vậy, có động tĩnh gì cũng không sợ người xa xa nghe được."

Trong lời này thể hiện sự không có ý tốt, vừa nghe liền biết, sư huynh đệ ba người trong lòng âm thầm rùng mình.

Dữu Khánh: "Tần huynh chẳng lẽ không biết, nhân thủ của ba phương thế lực cũng đã đến phụ cận sao?"

Tần Quyết: "Đừng tán dóc với ta, bọn họ không có khả năng không có mục đích chạy xa khắp nơi như vậy." Dứt lời cất bước tới gần, "Kiến Nguyên sơn, người bán đứng ta là ai?"

Sư huynh đệ ba người lập tức từng bước lui về phía sau, Dữu Khánh: "Không dối gạt Tần huynh, chúng ta biết rõ biện pháp loại trừ tà khí trong tiên đào."

Cảm giác mèo vờn chuột thật không tệ, Tần Quyết hài hước, "A, nếu thiên hạ đệ nhất tài tử đã nói như vậy, vậy thì không ngại nói ra nghe một chút."

Y không cần quan tâm, bạch y thượng tiên tự nhiên sẽ dạy cho y.

Dữu Khánh: "Việc này nói không rõ ràng, sau khi đến tiên đào viên, tự sẽ biểu thị cho Tần huynh xem."

Tần Quyết: "Thám Hoa lang, Hỏa Tất Xuất bán cho ta lại lấy trở về chính là người nào? Kiến Nguyên sơn bán đứng ta muốn đẩy ta vào chỗ chết thì là ai? Hại Giám Nguyên trai ta bị U Nhai thủ tiêu thì là ai? Lúc trước cố bố trí nghi trận thoát khỏi chúng ta lại là ai? Ngươi cảm thấy ta còn có thể tin tưởng ngươi sao? Ta xem ngươi không phải muốn đi đào viên biểu thị cho ta nhìn mà là muốn mượn cơ hội trở về lao vào vòng tay của ba phương thế lực đi? Trở về bên cạnh đại đội nhân mã, ta sẽ không làm gì được các ngươi có phải không? Các ngươi vốn là ta muốn tách ra khỏi đại đội nhân mã, làm sao có thể để cho các ngươi trở về chứ."

Quả nhiên, Dữu Khánh mắng, ngoài mặt cười nói: "Tần huynh, ngươi hiểu lầm rồi."

Tần Quyết đột nhiên sắc mặt trầm xuống, từng bước ép sát tới, đột nhiên đưa tay ra đòi, "Hỏa Tất Xuất, đưa trả Hỏa Tất Xuất cho ta."

Hỏa Tất Xuất? Nhìn tình cảnh này, Dữu Khánh không cho rằng khi đối phương cầm được Hỏa Tất Xuất thì có thể buông tha bọn họ, lại

gật đầu nói: "Dễ nói, ta còn có thứ càng trọng yếu hiến cho Tần huynh."

Tần Quyết cười nhạt, "Trước tiên đưa Hỏa Tất Xuất cho ta rồi nói tiếp."

Dữu Khánh: "Kim Khư! Chúng ta biết cách làm thế nào tìm được Kim Khư, lẽ nào Tần huynh không muốn biết sao?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết âm thầm cắn răng, không nghĩ tới không lâu trước còn nói phải nghiêm mật bảo thủ bí mật, nhanh như vậy đã phải chủ động tiết lộ ra ngoài.

Nhưng mà hai người biết rõ, đây là không còn cách nào, bí mật có trân quý đến cỡ nào cũng không trọng yếu bằng trước tiên giữ được mạng.

Đây hiển nhiên là muốn lấy đồ vật ra trước tiên chặn đối phương lại đã, khiến đối phương sợ ném chuột vỡ đồ không dám vọng động, sau đó tiếp tục tìm kiếm biện pháp thoát thân.

Kim Khư? Tần Quyết động dung, trên mặt hiện ra vẻ kinh nghi bất định, hoài nghi hỏi: "Các ngươi tại sao biết được làm cách nào tìm đến Kim Khư?"

Dữu Khánh: "Vân Hề nói cho chúng ta biết, nói cho chúng ta biết đến chỗ này là có thể tìm được bí mật đi tới Kim Khư. Cái hồ này tên là Vân hồ, năm đó Vân Trung tiên tử từng hạ lệnh tạo cảnh tại Vân hồ, tên gọi là Kim Các Lăng Ba, muốn kiến tạo một tòa Hoàng Kim lầu các tại Vân hồ. Đốc giám phụ trách xây dựng sau khi chọn địa điểm tại đây thì phái một nhóm nhân thủ đi tới Kim Khư trù liệu vận chuyển hoàng kim."

Hắn phất tay chỉ về phía phương hướng ba người vừa mới tới, "Nếu là Tần huynh không tin, cách phía trước không xa thì có di chỉ của Đốc tạo giám sở, còn có lượng lớn hoàng kim từ Kim Khư vận chuyển tới làm chứng. Vân Hề nói cho chúng ta biết, nhân viên đốc

tạo và Kim Khư có liên hệ trực tiếp, chỉ cần tìm được địa phương đó là có thể tìm đến manh mối đi tới Kim Khư, đây cũng là nguyên nhân vì sao ba người chúng ta phải chạy tới nơi đây."

Tại phía trước cách đây không xa sao? Ánh mắt Tần Quyết lấp lóe một hồi, nếu đã không xa, đương nhiên là phải đi kiểm chứng một lần, nhưng mà cuối cùng vẫn là chậm rãi bình tĩnh lại.

Không thể không nói, y quả thực động tâm rồi, nếu là chưa gặp qua bạch y thượng tiên thì y thật đúng là sẽ bị lời Dữu Khánh nói dắt mũi đi rồi.

Nhưng mà rất nhanh liền phân biệt được rõ ràng lợi và hại được và mất, y đã có mối quan hệ với bạch y thượng tiên, đã biết rõ sự tồn tại của bạch y thượng tiên, còn cần phải đi bỏ gần tìm xa sao?

Y cũng không dám làm trái Bạch y thượng tiên đi mưu cầu chỗ tốt khác, vì biết nhất cử nhất động của mình có khả năng không thể gạt được con mắt của Bạch y thượng tiên.

Cho nên, y lại lần nữa đưa tay ra, "Hỏa Tất Xuất đâu? Trước tiên đưa Hỏa Tất Xuất cho ta."

Dữu Khánh một mực quan sát phản ứng của đối phương, thấy đối phương nhanh chóng bình tĩnh lại, nỗi lòng hắn đã là bốc lên cảm giác lạnh lẽo, mơ hồ cảm giác thấy hiện tại sợ khó mà thiện được rồi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tựa hồ cũng đã cảm giác được, đều ở sau lưng hắn đưa tay kéo kéo y phục của hắn, ra hiệu cho hắn đi trước, hai người sẽ đoạn hậu cho hắn, kéo dài thời gian cho hắn.

Tâm ý cũng đơn giản, vạn nhất có thể sống một người tốt hơn hẳn so với tất cả đều chết tại chỗ này.

Dữu Khánh dù không cam lòng, cũng tuyệt không chịu dễ dàng buông tha, hễ là còn có một chút xíu cơ hội.

Hắn nhấc một tay từ trong bím tóc đuôi ngựa sau đầu bắt Đầu To ra, nắm vào trong tay, thể hiện cho Tần Quyết nhìn thấy.

Thấy Hỏa Tất Xuất còn tại, trong mắt Tần Quyết lập tức tỏa sáng, mừng rỡ, đưa tay đòi hỏi, "Còn cần ta động thủ sao? Cầm tới!"

Dữu Khánh nhìn chăm chú y, một ít phỏng đoán trong lòng tựa hồ đã có được đáp án.

Đối phương vừa rồi không để ý đến Kim Khư lại thủy chung muốn có được Hỏa Tất Xuất, hành vi đó khiến hắn có chút không lý giải được, hắn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng vào lúc này, từ sự mừng rỡ trong mắt đối phương tìm được đáp án, đối với đối phương mà nói, Hỏa Tất Xuất tựa hồ rất trọng yếu!

Có điểm sức lực thì tốt, hắn chỉ sợ không có bất cứ điểm sức lực nào.

"Đầu To, chạy mau!"

Đây là lời lúc này Dữu Khánh nói với Đầu To, đồng thời bấm tay bắn ra, tách!

Đầu To phát ra quái khiếu "Tích tích tích", bị đau đớn bay đi, cũng có thể nói là bị một ngón tay mạnh mẽ búng bay đi.

Dữu Khánh sợ nó đầu óc ngu ngơ không biết bỏ chạy, nếu nó chạy thoát, bọn họ có khả năng sẽ còn có cơ hội một đường mạng sống a!

Đầu To tựa hồ có ý kiến, tích tích quái khiếu xoay quanh tại trên không.

Bất ngờ, không nghĩ tới Dữu Khánh lại không để ý tới tính mạng mình làm ra chiêu thức ấy, Tần Quyết giật mình, đồng thời cũng gấp gáp, cách không một chưởng, chưởng lực gào thét lao đi, giận đánh

tới ba người, đồng thời bay lên trời khẩn cấp chụp vào Đầu To xoay quanh trong không trung.

"Đầu To, chạy đi!"

Dữu Khánh một tiếng gầm giận dữ, kiếm trong tay vạch ra một vệt ngân hoa, nghênh đón chưởng lực cường đại đang bổ tới, cưỡng ép ngạnh chống!

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết kinh hãi, dưới tình thế cấp bách mỗi người xuất ra một chưởng, song song vỗ vào phía sau lưng Dữu Khánh, dùng hết toàn bộ tu vi trợ giúp Dữu Khánh một tay.

Không thể không nói sư huynh đệ ba người phối hợp quả thực rất ăn ý, cùng bình thường luôn không vừa mắt nhau thì phản ứng hoàn toàn bất đồng.

Tốc bộ Đầu To bay rất nhanh, thấy có người chụp mình, không trung quay nhanh, vù một cái liền lướt đi.

Một tay chụp vào khoảng không, mặt Tần Quyết đầy sốt ruột, cuối cùng đã lĩnh giáo được tốc độ của Hỏa Tất Xuất, lại lần nữa lăng không nhào đi, mau chóng đuổi theo, cũng thật sự là nôn nóng rồi.

Bạch y thượng tiên cho y một lần cơ hội sau cùng, đều đã chỉ điểm cho y đến nơi này rồi, nếu như còn bắt không được Hỏa Tất Xuất, y làm sao có thể báo cáo kết quả công tác?

Đùng!

Va chạm cương khí tràn đến ầm ầm bùng nổ, gió mạnh đem cỏ ở bốn phía nhổ tận gốc một mảng lớn, giống như quét qua cành khô gỗ mục.

Mũi kiếm trong tay Dữu Khánh phát ra âm thanh "Ong ong", đang kịch liệt rung động, rung động ra hư ảnh, tay nắm kiếm cũng đang rung động

Đây là do chênh lệch thật lớn về tu vi, lấy loại tu vi nhỏ bé này cưỡng ép chống lại một kích cường đại của đối thủ, thừa nhận dư uy chưa tan.

Nhưng kiếm trong tay hắn lại như đại thụ giữa trong cơn lốc cường đại, cho dù gặp phải cường đại tập kích, cho dù cành ngọn kịch liệt lắc lư, lại khó mà hại đến gốc rễ đại thụ, diệu dụng của Phong Trần kiếm quyết Cầm Long thủ tái hiện.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lại lần nữa song song đẩy cánh tay, tiếp tục đem một thân tu vi của mình phát lực ra, độ vào thân thể Dữu Khánh.

Âm thanh kiếm minh ong ong lập tức ngừng, kiếm trong tay Dữu Khánh đình chỉ rung động.

Đồng thời thu tay lại, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết giật mình không ít, gia hỏa lão Thập Ngũ này gánh chịu một kích của Huyền cấp tu sĩ vậy mà lại một kiếm phá nó, vậy mà lại ngăn cản được rồi!

Cho dù cũng có hai người dùng hết toàn bộ tu vi trợ lực, nhưng theo lý thuyết tu vi của ba người chung vào một chỗ cũng khó ngăn cản một kích của Huyền cấp tu sĩ, nhưng lần này là thật sự ngăn cản được rồi!

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn hai người một cái, biết rõ nếu không có hai vị sư huynh tại thời khắc mấu chốt phản ứng đúng lúc, lại không chút do dự cấp tốc lấy một thân tu vi toàn lực tương trợ, dù cho hắn có thể ngăn cản lại một chưởng này thì cũng sẽ bị nội thương không nhẹ.

Đổi thành ngoại nhân, biết rõ tu vi ba người liên thủ cũng đỡ không được một kích của Huyền cấp tu sĩ thì sợ là chưa chắc đã tham gia gánh chịu sự nguy hiểm thụ thương đó.

Đương nhiên, ba người sư xuất đồng môn, tu luyện đồng dạng nội gia công pháp, nội lực tu luyện ra được không tạp, hiệu quả trong

nháy mắt đồng lưu dung hợp mà dùng cũng không phải ngoại nhân có thể so sánh.

Nhìn Tần Quyết truy đuổi Đầu To đi xa, Dữu Khánh biết rõ phán đoán của mình đã đúng rồi, đã tranh thủ được cơ hội giữ mạng sống, trường kiếm trở vào bao, không nói hai lời, kêu gọi một tiếng, "Đi!"

Hắn dẫn đầu đi trước, trực tiếp xông về phía hồ nước yên tĩnh kia.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết không chút do dự cùng xông đi theo.

Sư huynh đệ ba người trước sau nhảy vào trong nước, thoáng cái lặn xuống chui vào trong nước, thân ảnh biến mất, độn nước mà đi.

Không dám đi đường bộ rồi, cái hồ nước thật lớn này là nơi tuyệt hảo để che giấu hành tung, thời khắc mấu chốt đương nhiên phải mượn dùng lợi dụng để dễ thoát thân.

Chương 301: Tái kiến

Sóng hồ rung động, dần dần bình tĩnh.

Người vào nước đã không thấy tung tích, người đi xa cũng không thấy tung tích, chỉ còn gió nhẹ trăng sáng vẫn tại.

Rồi sau đó, dưới ánh trăng sao, trên thảm cỏ đi tới một người.

Một nữ tử bạch y tóc dài, chân trần đi tới, chính là vị nữ thượng tiên bạch y kia.

Đi tới bên hồ, chân trần đạp tại trên đá cuội, sóng hồ dập dềnh liên tục vỗ vào chân trần, tay áo váy phiêu phiêu, ngóng nhìn mặt hồ sóng biếc.

Sau một hồi, dưới màn đêm, từ phương xa lại rất nhanh có một người lướt tới, là Tần Quyết đi trở về.

Tần Quyết rơi tại bên bờ hồ, bộ dạng nghiến răng nghiến lợi, thế nhưng từ lâu đã không còn bóng dáng ba người Dữu Khánh, cũng không biết nên đi đâu để đuổi theo tìm kiếm.

Đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu của y trên đường trở lại, người ta không có khả năng ngoan ngoãn nán tại nơi này chờ y quay trở về bắt lại, chạy thoát mới bình thường.

Ngoài dự đoán chính là, y lại thấy được bóng hình bạch y xinh đẹp bên hồ, trong lòng lập tức thấp thỏm lo âu, miệng đầy cay đắng, thật sự không biết phải giải thích thế nào nữa.

Nghe đại danh Hỏa Tất Xuất đã lâu, nói là ngay cả tu sĩ Huyền cấp cũng khó mà bắt được, lúc đó khi Giám Nguyên trai phái thủ hạ đi Cổ Trủng Hoang Địa bắt nó thì y đã từng nghe được thủ hạ bẩm báo qua, nói Hỏa Tất Xuất không dễ bắt, lần này xem như đã tự mình lĩnh giáo.

Nói trắng ra chính là không bắt được.

Y một mực truy đuổi, liều mạng mà truy, một hơi đuổi theo rất xa, sau đó thì không thấy bóng dáng tăm hơi của Hỏa Tất Xuất.

Y sao có thể cam tâm, tìm kiếm khắp nơi, gần như muốn điên cuồng.

Trong đêm tối đen như vậy mà tìm kiếm một thứ biết chạy, còn là chạy nhanh hơn so với y, hơn nữa kích thước lại rất nhỏ, thử hỏi làm sao có thể tìm được.

Điên cuồng, khắp nơi không mục đích tìm lung tung một trận, bản thân mình thiếu một chút cũng khiến mình tự sụp đổ rồi, thượng tiên cho mình một lần cơ hội sau cùng, cứ như vậy không còn rồi?

Chính y cũng không biết mình là như thế nào rồi, tại sao ngay tại phía dưới mí mắt mình mà mình lại để cho Hỏa Tất Xuất chạy thoát chứ?

Cũng chân chính là nằm mơ cũng không nghĩ đến, tên gia hỏa gặp quỷ kia vậy mà lại không để ý đến sự sống chết của mình đem Hỏa Tất Xuất thả chạy rồi.

Nhưng y lại không thể không thừa nhận, không hổ là Thám Hoa lang thiên hạ đệ nhất tài tử, đột nhiên tung ra thủ đoạn như thế, triệt để khiến cho y luống cuống tay chân, làm cho y không thể không tạm thời buông tha đối phương, không thể không trước tiên khẩn cấp đuổi theo con côn trùng.

Bây giờ vội vã chạy gấp trở về là hi vọng còn có thể tìm được ba tên gia hỏa kia, có lẽ người ta thân là chủ nhân sẽ có biện pháp triệu hồi Hỏa Tất Xuất, đây là hi vọng duy nhất hiện tại của y.

Nhưng mà hi vọng tan tành, mình cũng không thể không đối diện với bạch y thượng tiên.

Y tung người bay vọt, rơi tại cách không xa phía sau bạch y thượng tiên, sau đó cung cung kính kính bước nhỏ lên trước hành lễ, "Bái kiến thượng tiên."

Bạch y thượng tiên tóc dài tung bay không có lời vô dụng, nhấc tay chỉ một cái phương hướng trên mặt hồ, "Dưới nước cách nơi này bảy dặm, ba tên kia trốn ở đó."

Tần Quyết kinh ngạc ngẩng đầu, rồi thuận theo nơi ngón tay thượng tiên chỉ tới, nhìn theo, một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, lập tức lại quỳ xuống dập đầu, "Tạ thượng tiên chỉ điểm sai lầm!"

Cho dù trong lòng y khó giải thích mà hiện lên một chút nghi hoặc, nhưng khi đứng dậy y vẫn khẩn cấp mà tung người bay vọt đi, một đường cấp tốc lướt đi trên mặt hồ, cấp tốc hóa thành điểm đen biến mất tại xa xa.

Ở bên bờ, bạch y thượng tiên mặt không biểu tình…

Khoảng cách bảy dặm đường, đối với tu vi của Tần Quyết mà nói, không tính cái gì, rất nhanh liền đến.

Chỉ trong một ngày một đêm này, y gần như một mực bôn ba, cơ hồ không có dừng lại chút nào, nội lực tiêu hao cũng quả thực thật lớn, nhưng đối phó ba người Dữu Khánh thì y vẫn có tự tin.

Đến khoảng cách không sai biệt lắm rồi, y lăng không lộn nhào một cái, liền nhảy thẳng vào trong nước tìm kiếm.

Sau một lát, một vùng mặt nước này giống như có dấu hiệu xuất hiện bùn đục cuồn cuộn, ngay sau đó là mạch nước ngầm cuồn cuộn, mặt nước bắt đầu dập dờn bồng bềnh.

Đột nhiên ba cái bóng người từ trong nước lục tục nhảy ra, sau khi nhảy ra mặt nước, lại không thể không nhào rơi xuống lại nước mặt, chính là ba người Dữu Khánh, trong tay còn mang theo kiếm.

Mặt ba người tràn đầy kinh hoảng thất thố, sau khi rơi xuống nước lại tại dưới mặt nước lặn đi với tốc độ cao nhất, giống như cá bơi rất nhanh rời đi khu vực cuồn cuộn bùn đục này.

Lúc trước khi ba người lẻn vào khu vực này thì đã cảm thấy dưới nước có phần không bình thường, nhìn thấy thật nhiều hài cốt cự nhân, có cảm giác chồng chất như núi ở trong nước.

Sau đó, cũng chính là vừa mới rồi, bọn họ đột nhiên phát hiện thấy Tần Quyết cũng nhảy vào trong nước tìm tới nơi, hù dọa bọn họ nhảy dựng.

Mà đồng thời vào lúc này, hài cốt cự nhân dưới đáy nước đột nhiên tán loạn, từ dưới đáy nước chui ra một đồ vật khổng lồ, cũng là đồ vật khổng lồ mà bọn họ không nguyện ý đối diện nhất.

Ba người thiếu một chút thì bị vô số xúc tu của đồ vật khổng lồ kia đè chìm xuống, cũng may thực lực Tần Quyết mạnh mẽ, thu hút đồ vật khổng lồ kia hợp lực bao vây diệt trừ, nên cho ba người bọn họ

cơ hội thở dốc. Không có gì phải do dự, chạy trối chết là đúng nhất, có thể nói là dùng hết toàn lực tại trong nước chạy trốn.

Tu vi không đủ, mặc dù không thể dùng Lăng ba vi bộ chạy nhanh trên mặt nước, nhưng ỷ vào một thân tu vi coi như là vào nước như cá bơi, bơi đi ở trong nước trái lại cũng mau lẹ.

Phần phật!

Kinh đào hãi lãng, tinh nguyệt rực rỡ chiếu rọi xuống mặt hồ, hiện lên một cái xúc tu to như cây cột.

Xúc tu cuốn lấy một cây trường thương, trường thương đâm thủng người Tần Quyết từ phía sau lưng, đem Tần Quyết xuyên ở không trung.

Bụng lưng chảy máu, Tần Quyết một tay cầm kiếm, một tay nắm chặt cán thương đâm xuyên qua bụng, liếc mắt nhìn ba người đang thoát đi rất nhanh tại trong nước, lộ ra vẻ mặt cười thảm, lẩm bẩm, "Thám Hoa lang, ta lại bị ngươi tính kế rồi hay sao?"

Vừa đúng lúc này, lại có thanh tú như sen vươn lên mặt nước, một cái xúc tu thật lớn nâng một bóng người, một bạch y nữ tử, chính là bạch y thượng tiên của y.

Chân trần đứng ở trên xúc tu, đến gần hắn, trả lời: "Hắn không có tính kế ngươi, là vì ngươi quá ngu xuẩn, ta từng bước một chỉ dẫn cho ngươi đến trước mặt hắn, ngươi vậy mà còn có thể để cho Hỏa Tất Xuất chạy thoát, ngươi nói loại người như ngươi vậy, sống còn có ý nghĩa gì?"

Đúng là thượng tiên đang nghiêm phạt mình, Tần Quyết mặt đầy kinh ngạc, không rõ, bi phẫn hỏi: "Vừa rồi Thượng tiên còn chỉ rõ phương vị để cho tại hạ đuổi bắt bọn hắn, vì sao trái lại giúp bọn hắn?"

Bạch y nữ tử: "Ta không có giúp bọn hắn, nếu ta đã tự mình xuất thủ, ngươi cảm thấy bọn hắn còn chạy thoát được sao? Bọn hắn có thể đi tới sào huyệt này của ta, vốn là ta hướng dẫn tới đây, đề phòng chính là sợ tên ngu xuẩn nhà ngươi thất thủ, như vậy ta cũng thuận lợi tự mình động thủ, chỉ có cách ba nhóm người kia đủ xa, động thủ mới không sợ bị ba nhóm người kia phát hiện.

Bọn hắn vừa mới trốn vào trong nước thì ta đã có thể giết chết bọn hắn, chưa giết bọn hắn là vì tránh cho đả thảo kinh xà, ngươi tu vi cao hơn bọn hắn, dễ dàng chạy thoát, cũng dễ dàng bức ta làm ra động tĩnh càng lớn hơn. Bắt đầu từ thời khắc ngươi trông thấy ta, thì ta đã không có khả năng để cho ngươi còn sống rời đi rồi."

Tần Quyết theo trong lời nói của nàng ta nghe ra được dạng khác, chợt hiểu ra phẫn nộ quát: "Ngươi không phải là Vân Trung tiên tử, ngươi là người nào?"

Bạch y nữ tử: "Ta là ai, ngươi là kẻ quỳ xuống đất dập đầu này còn không xứng biết rõ!"

Xúc tu đâm Tần Quyết bắt đầu vùng vẫy, muốn đem y vỗ đập về phía mặt nước.

Mà lúc này, Tần Quyết cũng không đếm xỉa đến rồi, "A!" Đột nhiên phát ra một tiếng bi rống, cả người nhưng là cưỡng ép tung người thoát ra khỏi cây thương đâm thủng y, bay vọt về phía bạch y nữ tử.

Y cũng không để ý đến trường thương phía sau lại lần nữa đâm tới, trực tiếp liều mạng, trong miệng sặc huyết, mang theo vô tận bi phẫn, toàn lực một kiếm chém về phía bạch y nữ tử.

Bạch y nữ tử không có chút dấu hiệu tránh né nào.

Rẹt, cả người trong nháy mắt bị Tần Quyết một kiếm chém nghiêng đứt thành hai nửa, lại không thấy máu, trái lại hiện ra nguyên hình của Quỷ Thai.

Tại chớp mắt trông thấy nguyên hình của Quỷ Thai, Tần Quyết trừng lớn hai mắt, y mặc dù chưa từng thấy qua, nhưng đã nghe nói qua, lại nhìn thấy xúc tu ở trước mắt, nghĩ tới nhiều xúc tu như vậy quấy nhiễu dưới nước, y tựa hồ nhớ tới cái gì.

Phốc! Truy theo đâm đến, trường mâu lại xỏ xuyên qua lồng ngực y, trực tiếp đem y đập vào trong nước.

Trong nước có xúc tu phóng đến nghênh tiếp, trong nháy mắt liền giống như mãng xà vặn quấn lấy y, xúc tu luồn vào trong miệng y, rất nhanh, bị quấn chặt, Tần Quyết rất nhanh khô quắt thành bộ xương, sau đó bị buông ra, chậm rãi chìm vào đáy hồ đục ngầu…

Khẩn cấp chạy trối chết, ba người Dữu Khánh thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn, mắt thấy đã rất gần bờ rồi, lại bỗng nhiên phát hiện không thích hợp, đều quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong hồ đột nhiên nhấc lên một vách tường sóng, còn càng cuốn tới càng cao, thoáng qua đã đến trước mặt bọn họ.

Ba người lập tức thân bất do kỷ, giống như tiểu thuyền trong như kinh đào hãi lãng, bị sóng đẩy tung lên, ngay lập tức lại bị sóng lớn nhấn chìm.

Sóng lớn như núi đổ ập xuống nện tại bên bờ, lại cấp tốc rút về trong hồ, thanh thế đó to lớn kinh người, khung cảnh tán loạn.

Ba người bị nện xuống trên bờ rồi bị lực lượng mạnh mẽ của dòng nước cuồn cuộn kéo về trong hồ.

Ba người gần như đồng thời vung kiếm trong tay cắm mạnh vào trong lòng đất, hai tay gắt gao nắm chặt chuôi kiếm.

Dòng nước nhổ lên cây cỏ, cuộn theo bùn đất, cuốn đi loạn thạch, dồn dập xô đập lên thân ba người.

Sóng lớn đập vào bờ cuối cùng rút đi, lưu lại ba người trên bờ phủ đầy cỏ trên thân, giống như bị cỏ cuốn thành cái kén.

Dữu Khánh thả lỏng một tay, một tay hất tung rác rưởi phủ đầy đầu, phủ đầy miệng, nhổ ra mấy ngụm, chợt thấy một đôi chân trần xinh đẹp đứng ở trước mắt hắn.

Hắn vụt ngẩng đầu lên, chỉ thấy một bạch y nữ tử đứng ở trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống, lộ ra ôn hòa tiếu ý với hắn, "Ta đã nói qua, chúng ta còn sẽ tái kiến. Ta còn nói qua, sẽ khiến ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!"

Khóe miệng Dữu Khánh kịch liệt co quắp. Cũng ngẩng đầu nhìn đến, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết sợ ngây người, Nam Trúc thất thanh kinh hô, "Vân Hề!"

Cảm thụ được động tĩnh phía sau, Dữu Khánh nhanh chóng quay đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy trong hồ nước kích động hiện lên một cái thân hình thật lớn đến kinh khủng, vô số xúc tu vung vây, so với cái ở trong cổ mộ Kiến Nguyên sơn kia không biết lớn hơn biết bao nhiêu lần.

"Mẹ nó!"

Dữu Khánh mắng một tiếng, mặt đầy ngang tàng, dáng vẻ không đếm xỉa đến rất rõ ràng.

Hắn quá rõ ràng, nếu rơi vào trong tay đối phương, sợ rằng thật là muốn sống không bằng chết.

Một chưởng vỗ mặt đất tung người lên, thuận thế rút kiếm, một đạo kiếm quang ngay tại chỗ đem bạch y nữ tử hất lật ra đất, người sau ngã xuống đất liền hóa thành Quỷ Thai.

"Chạy!" Dữu Khánh rống lên một tiếng rồi nhanh chân bỏ chạy.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhảy lên cùng chạy theo.

Trên không đột nhiên xuất hiện tiếng oanh minh, từng cái xúc tu thật lớn như quạt gió quấn giết về phía mặt đất, quét ngang đại địa!

Thổ thạch tung tóe, sư huynh đệ ba người nhanh như chó nhà có tang, loạn như kiến bò trên chảo nóng, chạy đông nhảy tây di chuyển không ngừng.

Trong lúc chạy trốn, ba người như gặp phải trêu chọc, không đào tẩu được không nói, trái lại còn bị ép buộc trở về.

Mắt thấy không chỗ có thể trốn, gần như tuyệt vọng, đột nhiên ánh mắt Dữu Khánh khựng lại, phát hiện căn nhà treo thẻ bài "Vân giám" kia, hình như bị sóng lớn chuyển dời vị trí không ít, tại sóng lớn cường đại lực xung kích như vậy, căn nhà kia vậy mà lại dường như không chút nào tổn hao.

"Đi!" Dữu Khánh lại rống một tiếng, đang không ngừng né tránh, xuyên qua giữa đám xúc tu nện xuống mà đi tới trước.

Kỳ thực không cần hắn kêu gọi, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng không còn có ý nghĩ gì nữa rồi, đã triệt để không biết nên làm cái gì bây giờ, nói chung lão Thập Ngũ bảo chạy đi hướng nào, bọn hắn sẽ chạy đi hướng đó, liều mạng không ngừng quay cuồng chạy trốn.

Chương 302: Báo nguy

Hoảng sợ né tránh, vừa lăn vừa bò, vì mạng sống chẳng còn có hình tượng gì.

Tránh thoát một cứ nện trời giáng, trong đám đất đá bùng nổ, Dữu Khánh bật nhảy lên, nhảy lên cái xúc tu rất to vừa nện xuống, mượn lực đạp một cái, cả người lại lao đi, chìm vào dưới mái hiên căn nhà, lăng không đẩy chưởng, đánh mở cánh cửa sắt nặng nề, khi rơi xuống lại lộn người lên, nhoáng tranh qua rồi lại nhấc kiếm vọt tới cửa vào, đôi mắt đỏ ngầu nôn nóng hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh.

"Nha…" Tránh thoát một kích, Nam Trúc gào thét nhào đến, đem bản thân mình đập tiến vào bên trong phòng, ầm ầm quay cuồng.

Vào lúc này Dữu Khánh lại một cước đạp khung cửa lao đi ra ngoài, lăng không chém ngang một kiếm, cắt đứt một cái xúc tu, rơi xuống chụp lấy cánh tay Mục Ngạo Thiết, đem Mục Ngạo Thiết đang dừng lại đấm liên tục thiếu một chút khó mà thoát khốn quăng đi ra ngoài, có thể nói là trực tiếp ném vào bên trong phòng.

Chính hắn thì sau đó xoay người tránh thoát một cú nện, lại lần nữa nhảy lên duỗi chân mượn lực, phong đi xông trở về bên trong phòng.

Rầm! Ở cạnh cửa, Nam Trúc lập tức đem cửa sắt đóng lại, còn nhanh chóng cài chốt cửa.

Cái bàn bên trong phòng từ lâu đã bị lật đổ lăn đến trong góc phòng, bộ hài cốt ngồi ngay ngắn kia cũng đã bị sóng triều làm tách ra rồi, lúc này xen lẫn giữa một đống cỏ và đá vụn bên trong phòng.

Đối với cái phòng sắt này, ba người ở cũng không có đặt trông chờ sự gì, cũng thật sự là trốn không thể trốn, thật sự là không chỗ có thể đi rồi, thuần túy là coi như là cọng rơm rạ cứu mạng sau cùng.

Bởi vì khi liên quan đến mạng sống thì đều như vậy, bất cứ khả năng gì đều đặt làm hi vọng.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng rít thật lớn truyền đến, ba người đều kinh sợ ngẩng đầu lên, nhìn về phía nóc nhà.

Trên không bên ngoài, một cái xúc tu thật lớn từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nện về phía mặt đất, nện xuống ca9n nhà sắt phía trên mặt đất.

Rầm!

Mặt đất hiện lên một vết nện sâu thật lớn, không thấy căn nhà nữa rồi, chỉ thấy nóc nhà lộ ra ngoài.

Xúc tu tấn công tựa hồ đã đánh giá thấp mức độ cứng rắn của căn nhà sắt, sau khi nện xuống thì cấp tốc bật lên, hơi có biến dạng, vị trí xúc tu đập trúng nóc nhà xuất hiện một cái vết thương.

Bên trong phòng, ba người Dữu Khánh thì là lập tức điếc đặc.

Trong đầu ong ong ong vang vọng, còn có âm thanh kim loại ma sát kịch liệt và đột ngột xuất hiện, khiến người trở tay không kịp, ba người bỗng đưa hai tay bịt lỗ tai, vẻ mặt đau đớn, thân thể cũng đột nhiên đánh vào nóc nhà, lại nện xuống tại đất, còn có đám sỏi đá vốn rải rác tại sàn nhà cũng vỡ ra nện lên thân bọn họ.

Bịt tai nằm úp sấp trên mặt đất giãy giụa, Dữu Khánh lật qua lật lại, cố nén sự khó chịu, quan sát bốn phía, phát hiện bên trong phòng chìm vào triệt để bóng tối, ngoài song cửa sổ cũng không nhìn thấy ánh sáng trăng sao, trên mặt đất bên ngoài còn có âm thanh nghiền ép to lớn và nặng nề.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đang phát ra tiếng thở dốc dồn dập và kịch liệt.

Trong bóng tối, miệng mũi sư huynh đệ ba người hoặc nhiều hoặc ít đều chảy ra chút máu, đều là dáng vẻ kéo dài hơi tàn, một cú vừa rồi kia khiến cả ba người đều bị thương…

Một ngọn núi, ánh lửa hừng hực, ánh lửa của người thay phiên công việc gác đêm.

Trời đã sắp sáng lên rồi, bóng tối trước lúc bình minh.

Trên đỉnh núi, ngoại trừ thay phiên công việc gác đêm, Thiên Vũ, Hướng Lan Huyên và Mông Phá đều đã xuất hiện, còn có một ít nhân viên nòng cốt của tam đại thế lực.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi chỉnh đốn, một ngày mới lại sắp lần nữa mở ra, bọn họ cần lập ra kế hoạch tìm kiếm cho một ngày mới, thuận lợi đến hừng đông sẽ công bố.

Khi thương nghị đến lúc mỗi người phát biểu ý kiến của mình thì bên cạnh ánh lửa, Thiên Vũ, Hướng Lan Huyên, Mông Phá gần như đều bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm.

Mọi người cùng nhìn theo, đột nhiên nhìn thấy một điểm đen lướt qua trên không trung.

Lúc này có người kinh ngạc, "Mau nhìn, có vật còn sống, Tiểu Vân gian có vật còn sống."

"Hình như là con côn trùng gì đó."

"Đầu To… Đầu To…"

Côn trùng trong không trung đột nhiên phát ra tiếng kêu to lanh lảnh và kịch liệt, tại không trung xoay quanh một hồi, rồi lại bay đi.

Một thân màu đỏ, Liễu Phiêu Phiêu nhìn bầu trời đêm chậm rãi đứng lên, mặt đầy kinh nghi bất định.

"Di, âm thanh này hình như đã nghe qua ở đâu đó."

"Cái gì mà hình như, đó không phải là Hỏa Tất Xuất gì đó của Thám Hoa lang kia sao?"

"Đúng đúng đúng, sau khi tiến vào động phủ này, chúng ta đều đã nghe qua."

Mông Phá trầm ngâm, "Đây là sau khi tăng số người tìm kiếm, đã tìm được rồi, hay là bọn hắn tự trở về?"

Đầu To đã bay đi đột nhiên quay trở về, lại xoay quanh tại bầu trời trên đỉnh núi, lại lần nữa phát ra âm thanh kêu to lanh lảnh và kịch liệt, "Tích tích tích… Tích tích tích…"

Kêu to một hồi rồi lại cấp tốc bay đi.

Liễu Phiêu Phiêu bỗng thấy không ổn, sau khi được biết đám người Dữu Khánh chạy mất, nàng luôn luôn nơm nớp lo sợ, một mực lo lắng sẽ xảy ra chuyện, vốn trong lòng đã có lo lắng, lại nhìn thấy một màn này, lập tức ý thức được cái gì, nàng rất nhanh đi tới bên cạnh Thiên Vũ, "Tam động chủ, đó là sủng vật của A Sĩ Hành, sẽ không tùy ý ly khai chủ nhân, nếu như nó là tới báo cảnh, có phải là đám người A Sĩ Hành xảy ra chuyện gì rồi hay không? Người xem, nó tới đây kêu to hai tiếng liền bay đi cùng một cái phương hướng, lại còn lặp lại như thế, có phải là giống như muốn dẫn chúng ta đi đâu đó hay không?"

Ánh mắt Thiên Vũ đột nhiên hơi nhíu, Hướng Lan Huyên và Mông Phá nghe vậy đều như có đăm chiêu.

Trên bầu trời đêm, điểm đen quay trở lại, Đầu To lại trở về rồi, lại xoay quanh tại trong không trung phía trên bọn họ, lại lần nữa phát ra kịch liệt kêu to, "Tích tích tích… Tích tích tích…"

Lần này coi như là Liễu Phiêu Phiêu không nhắc nhở, một đám người cũng có thể nhìn ra chút mánh khóe rồi.

Kêu to xong, Đầu To lại lần nữa ẩn vào đêm tối, hướng một cái phương hướng bay đi.

Vù! Thân hình Thiên Vũ đã biến mất tại nguyên chỗ, chỉ còn sóng khí đột nhiên hiện lên quét ra bốn phía, khiến ngọn lửa hừng hực kịch liệt lắc lư.

Người khác đã giống như hư ảnh bay lên không, vù một tiếng lướt ngang trời bay đi xa, truy theo hướng Đầu To rời đi.

Vù! Vù!

Hướng Lan Huyên và Mông Phá liên tiếp biến mất tại nguyên chỗ, đều như là mũi tên rời dây cung bắn về phía màn đêm, thân hình tại

không trung vạch ra âm thanh xé gió.

Tại đỉnh núi lập tức có bộ phận nhân thủ bay đi truy đuổi theo, sừng sững tại đỉnh núi, Liễu Phiêu Phiêu trầm mặc ngóng nhìn…

Ba người Mông Phá trước sau tại trong trời đêm đuổi theo Đầu To.

Trông thấy có người đi theo rồi, Đầu To trong miệng phát ra hai tiếng "Tích tích", cũng không biết là có ý gì, nói chung lần này không tiếp tục quay lại đỉnh núi bay xoay quanh nữa, đột nhiên vẫy cánh tăng tốc, cánh nhỏ vỗ vỗ, ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy rồi, vù một cái liền vọt tới phía trước ba người.

Trong không trung song song bay đi, ba người quay mặt nhìn nhau, Hướng Lan Huyên vui vẻ nói, "Đều nói con Hỏa Tất Xuất này không dễ bắt, xem ra quả thực có điểm ý tứ."

Thiên Vũ: "Phương hướng không thay đổi, xem ra đi thẳng là được, các ngươi nhìn chằm chằm côn trùng này, tránh cho phán đoán có sai lầm đường đi, ta đi trước xem là chuyện gì xảy ra."

Dứt lời, người "Vù" một tiếng, lập tức tăng tốc, rất nhanh đuổi theo Đầu To.

Khẩn cấp vỗ cánh, Đầu To rõ ràng quay đầu nhìn nhìn y, sau đó liền mắt mở trừng trừng nhìn Thiên Vũ rất nhanh vượt lên trước nó, dần dần biến mất tại phía trước.

Hướng Lan Huyên và Mông Phá cũng tăng tốc bay đến phía trên Đầu To, Mông Phá đột nhiên đưa tay, cách không một tay liền đem Đầu To khống chế lại, trực tiếp hút nó tới đây.

Đầu To vừa định phản kháng, kết quả phát hiện đối phương không có địch ý, đem nó đặt tại trên vai mà thôi, không có bất cứ hạn chế gì, vì vậy cũng trở nên yên tĩnh, chỉ là không ngừng nghiêng đầu quan sát, tựa hồ đang hiếu kỳ, ra vẻ lần đầu tiên cảm nhận được Dữu Khánh kém cỏi cỡ nào.

Lúc này, Hướng Lan Huyên và Mông Phá lại lần nữa tăng tốc, tốc độ cao nhất bay nhanh, truy hướng về phía phương hướng Thiên Vũ biến mất.

Thiên Vũ bảo hai người bọn họ tại đây trông chừng côn trùng, bản thân thì đi đi trước nhìn xem, điều này sao có thể được, hai người khẳng định không thể đáp ứng, nếu không nhìn chằm chằm thì quỷ mới biết rõ Thiên Vũ sẽ làm ra chiêu trò gì, đương nhiên phải đuổi theo.

Đương nhiên, cũng quả thực lo lắng sẽ đi lầm đường, liền đem Đầu To đang dẫn đường trực tiếp mang theo rồi.

Nói trắng ra là, chỉ ngại Đầu To bay quá chậm, nhìn không vào mắt…

"Các ngươi không có việc gì đi?"

Trong bóng tối, chậm rãi bò lên, cuối cùng Dữu Khánh phát ra âm thanh, cảm giác trước đó ăn nhiều tiên đào như vậy coi như là không sai, lúc này, khắp toàn thân tràn ngập linh khí, đối với tổn thương có hiệu quả chữa trị rất tốt.

Âm thanh Nam Trúc thở dài vang lên, "Chúng ta ăn cho cố vào, chạy tới đây làm gì? Biết rõ lời Vân Hề kia nói có khả năng có vấn đề, cứ phải đuổi tới chịu chết, ai!"

"Ân…" Mục Ngạo Thiết xoay người nằm ở trên mặt đất, lắc đầu, dùng hành vi phát ra âm thanh để đáp lại.

Tu vi của y thấp nhất, bằng với việc là người chịu khổ nhất, cũng may trường kỳ luyện thể, nhục thân mạnh hơn người bình thường.

Nam Trúc lại thở vắn than dài: "Mới cùng sư phụ tách ra không bao lâu, không nghĩ tới nhanh như vậy đã sắp đi gặp lão nhân gia rồi."

Dữu Khánh đưa tay lên người, muốn tìm thuốc trị thương, kết quả tựa hồ phát hiện cái gì, chợt sợ hãi kêu lên ngồi dậy, "Mẹ nó, ngân phiếu đều không còn rồi!"

Nam Trúc: "Dù sao ta và lão Cửu cũng không có tiền. Ai, đừng tìm nữa, chúng ta khẳng định đều thanh thanh bạch bạch, sạch sẽ rồi. Sức cọ rữa của cơn sóng lớn kia không lột sạch quần chúng ta đã xem như khách khí rồi, chút phá giấy đ1o của ngươi còn có thể lưu lại mới là lạ. Ta nói này lão Thập Ngũ, người còn phải bị đùa chết rồi, ngươi còn nhớ đến chút tiền đó của ngươi a, có ý tứ sao?"

Mấy vạn lượng bạc sau cùng, là toàn bộ gia sản! Dữu Khánh không cam lòng, tìm khắp trên người không tìm được, lại đưa tay sờ tìm khắp nơi trên sàn nhà, "Lão tử có chết cũng không làm quỷ nghèo!"

Nam Trúc đưa tay sờ soạn về phía có tiếng thở dốc, tìm đến Mục Ngạo Thiết, vỗ vỗ, "Lão Cửu, ngươi không sao chứ? Nói chuyện."

Mục Ngạo Thiết cuối cùng cũng lên tiếng, "Không có việc gì, chậm rãi lấy lại sức là được."

Vừa mới nói xong, mặt đất lại kịch liệt rung động, lại truyền đến âm thanh ma sát kịch liệt, lúc này ba người hoảng rồi, bắt đầu khắp nơi đi tìm kiếm của mình.

Rầm rầm, xúc tu thật lớn mạnh mẽ đem căn nhà bị đánh vào trong lòng đất nhổ ra, lại ầm ầm một tiếng nện lên trên mặt đất.

Ngoài cửa sổ cuối cùng đã có xuất hiện ánh trăng sao rực rỡ, ba người lung lay đứng vững, nương theo quang ảnh, nhanh chóng mỗi người nhặt lên một thanh kiếm vào tay, tạm thời trước tiên không quản là ai.

Ba người trước tiên lưng tựa vào lưng cảnh giác nhìn bốn phía, lại đều nhịn không được quan sát căn phòng một cái, phát hiện căn nhà sắt này tựa hồ vẫn nguyên vẹn thì đều có phần kinh ngạc.

Vậy mà không phát hiện thấy bất cứ dấu hiệu biến dạng nào, mức độ rắn chắc của căn nhà này vượt quá bọn họ tưởng tượng, vốn là tại tình thế cấp bách, không còn cách nào mà hành động như một cọng rơm rạ cứu mạng, không nghĩ tới thật đúng là trở thành hi vọng dung thân duy nhất của bọn họ.

Nam Trúc quay đầu lại thì thầm với hai vị sư đệ, "Không hổ là đồ vật của tiên gia động phủ, không nghĩ tới căn nhà này chính là bảo bối a, tùy tiện lấy một đoạn luyện chế thành kiếm, đó chính là bảo kiếm a, luyện chế thành hộ thân giáp thì lại càng quá tuyệt rồi."

Hoắc… Hoắc…

Động tĩnh ma sát nặng nề vang lên ở bên ngoài căn phòng, người trong nhà có thể nhìn thấy xúc tu thật lớn ở khắp nơi ngoài cửa sổ đang vặn vẹo.

Bỗng nhiên, xúc tu vặn vẹo tách ra một đạo cái khe hở, một người đi ra, một bạch y nữ tử chân trần đi tới, chính là dáng vẻ Vân Hề.

Vân Hề đi tới cửa vào, đẩy cửa, phát hiện đã bị cài chốt lại rồi, bên ngoài không thể đẩy ra, liền đứng ở ngoài cửa, thông qua song cửa ca-rô nhìn chằm chằm ba người ở bên trong, cười nhạt: "Tư vị thế nào? Đây chỉ là bắt đầu! Các ngươi hại chết trượng phu của ta, ta sẽ không để cho các ngươi chết quá thống khoái, ta đã từng nói, nhất định sẽ khiến các ngươi biết rõ cái gì gọi là muốn sống không được muốn chết không xong!"

Kỳ thực không cần phải nói lời hung dữ để phát tiết, Dữu Khánh có thể lý giải được đối phương hận mình đến mức nào, khi tại cổ mộ thì bị mình làm như kẻ ngu si liên tục lừa tới gạt lui, sau cùng chôn sống trong lòng đất, không hận mới là lạ, rơi xuống trên tay đối phương thì không dự định có thể chết yên lành.

Nhưng có chút vấn đề hắn vẫn không thể lý giải, không thể không tìm cách chứng thực, "Ngươi không phải đã chết rồi sao? Vì sao lại xuất hiện tại Tiểu Vân gian?"

Chương 303: Khốn thú chi đấu

"Ta chết rồi?" Vân Hề nhắm mắt nỉ non, tựa hồ đang ngẫm lại chuyện gì đó, lại giống như đang nói mớ, tựa như trong nháy mắt liền rơi vào trong trạng thái hồi ức nào đó, "Không có một đồng bạn nào, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có, loại tĩnh mịch kéo qua năm tháng dài dằng dặc đó, các ngươi là vô pháp thể hội. Về sau lại, ta động phàm tâm, không tiếc thật lớn tiêu hao, từ trên người tự mình thoát thai rèn luyện ra một chính mình khác, một cái bản thân có thể hành tẩu dưới ánh mặt trời.

Ta đi trên thế gian, ta giống như một người bình thường tự do tự tại hô hấp, tự do tự tại tắm rửa ánh nắng, tất cả đều thật là tốt đẹp, không uổng công ta nỗ lực trả cái giá lớn như vậy. Càng may mắn chính là, ta gặp được Phong Dương, hắn đối với ta thật rất tốt, chỉ tiếc thời cuộc quá loạn, hắn một mực chinh chiến, ta rất sợ hãi, ta sợ ngày nào đó… Ta muốn sinh một hài tử cho hắn…"

Nói đến đây, Vân Hề ở ngoài cửa đưa hai tay ôm kín mặt mình, khuôn mặt vừa mới còn tràn đầy ấm áp tốt đẹp đảo mắt liền giống như chìm vào trong vô cùng đau khổ, thần tình xoay chuyển biến hóa cực nhanh, khiến người trợn mắt há mồm.

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, có cảm giác tinh thần tà ma này có phần không bình thường.

Đương nhiên, đại khái cũng đã nghe hiểu rồi, Vân hề ở ngoại giới kia dĩ nhiên là một cái phân thân tách ra từ trên người tà ma này.

"Thế nhưng là ta không được, cơ thể của ta cũng không hoàn mỹ, còn có thiếu sót mà ta không thể rèn luyện hoàn thiện, ta không thể có thai sinh con cho hắn, cơ thể của ta cũng không thể tồn tại quá lâu dưới ánh mặt trời, mỗi lần tiếp xúc với ánh nắng quá lâu ta đều sẽ rất mệt, về sau lại ta bị bệnh. Phong Dương khắp nơi tìm người

trị liệu cho ta, kỳ thực ta biết rõ, trên thế gian là không có người nào có thể trị khỏi cho ta…”

Nói đến việc này, Vân Hề bật khóc, lệ rơi đầy mặt, thần tình tuyệt vọng.

Sư huynh đệ ba người không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại tình huống này, Dữu Khánh âm thầm nháy mắt, hướng ra ánh trăng phía ngoài cửa sổ mấp máy môi, ra hiệu nếu như có thể kéo dài đến hừng đông, có thể kéo dài đến lúc mặt trời xuất hiện thì tốt rồi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết sững sờ, con mắt nháy nháy, trong mắt hiện ra vẻ không hiểu, là thật sự nhìn không hiểu.

“Ta không muốn chết, ta muốn vĩnh viễn bồi Phong Dương, về sau lại ta liền đi trong lòng đất tiến hành tái sinh, sau đó di thể Phong Dương cũng được đưa tới, không sao, ta cũng có thể giúp hắn tái sinh, chỉ cần cho ta thời gian, chờ đến điều kiện đầy đủ thì ta nhất định có biện pháp giúp hắn tái sinh. Thế nhưng là, tất cả những điều này đều bị ngươi hủy đi, a!”

Vân Hề đột nhiên trở nên giống như bệnh tâm thần, hai tay cầm lấy khung cửa sổ dốc sức lay động gào thét, ánh mắt nhìn về phía Dữu Khánh giống như sắp bốc lửa, kể cả những xúc tu thật lớn ở phía bên ngoài kia tựa hồ tâm tình cũng kích động, tại không ngừng vặn vẹo.

Dữu Khánh vốn muốn biện giải, trượng phu của ngươi đã sớm chết, dù cho cái thi thể đã biến thành cương thi kia bị giết, thì đó cũng không phải là ta giết, nhưng mà nghĩ lại một chút, nếu muốn tính toán kỹ thì cũng có thể miễn cưỡng liên lụy đến trên người hắn, giải thích không rõ, liền chỉ hỏi về vấn đề mình muốn biết, “Nói cách khác, bị chết ở bên ngoài kỳ thực là phân thân của ngươi, tất cả những gì phân thân ở bên ngoài trải qua, ngươi ở tại Tiểu Vân gian cũng có thể cảm nhận được?”

Vân Hề sắc mặt lộ ra cười gằn, "Ngươi đoán ta sẽ xử lý các ngươi như thế nào?"

Dữu Khánh: "Nói cách khác, sở dĩ ngươi dễ dàng nói cho ta biết vị trí của Tiểu Vân gian là bởi vì ngay từ đầu ngươi liền biết dù cho ta có tiến đến đây được thì cũng không chiếm được cái gì, là bởi vì ngay từ đầu ngươi đã biết trong Tiểu Vân gian có một sát thủ là ngươi đang chờ ta. Nói cách khác, ngay từ đầu ngươi đã không dự định cho ta có đường sống!"

Nói đến việc này, vấn đề của hai người cuối cùng lại gặp nhau rồi, Vân Hề tựa hồ lại nổi trận lôi đình, có thể nói là nghiến răng nghiến lợi, "Ta tính cho dù tốt, cũng không nghĩ tới sẽ đụng phải kẻ ngu xuẩn như ngươi vậy. Kiến Nguyên sơn, ta đến chết cũng không có nói ra việc ngươi biết vị trí Tiểu Vân gian trước bất kỳ ai, nào ngờ tên ngu xuẩn nhà ngươi lại náo loạn cho mọi người đều biết, lại rước đến trăm nghìn người chạy tới Tiểu Vân gian. Tên ngu xuẩn nhà người đến cùng là nghĩ như thế nào?

Đã biết rõ địa điểm bảo tàng, biết rõ vị trí tiên gia động phủ, huống hồ còn biết rõ có rất nhiều kẻ có lòng dạ gây rối đang mơ ước, sự tình liên quan đến tính mạng bản thân, không phải là cần giấu trời giấu đất giấu mọi người sao? Người mang bí mật trọng đại như thế, không phải cần vô cùng thận trọng tỉ mỉ sao?

Ta không rõ ngươi đến cùng là nghĩ như thế nào, bắt đầu tại ngay từ khi ngươi tiến vào Tiểu Vân gian kia, ta liền luôn luôn muốn tìm cơ hội hỏi ngươi một chút. Một mực chờ tới bây giờ, ta cuối cùng đã có thể rất tốt hỏi ngươi một câu rồi, tên hỗn đản nhà ngươi đến cùng là nghĩ như thế nào?"

Rầm! Nàng tức giận đến nỗi tung một chưởng đánh mạnh lên cánh cửa, chân chính là vạn lần không nghĩ ra.

Thật sự là hậu quả quá nghiêm trọng.

Bình thường mà nói, thì ba tên gia hỏa này sẽ lén lút chạy tới tầm bảo, sau đó chính là dễ dàng rơi vào trên tay nàng ta, để nàng ta tiết mối hận trong lòng.

Nào ngờ dẫn đến một đám nhân mã như thế, hơn nữa còn là nhân mã của tam đại thế lực, cao thủ nhiều như mây, cứ thế mà khiến cho nàng ta không dám hành động thiếu suy nghĩ rồi.

Rõ ràng, một khi nàng ta bộc lộ tung tích, một đám người đang tại tiên gia động phủ khắp nơi tìm không được đầu mối gì kia khẳng định sẽ rất phấn khích, khẳng định sẽ làm thịt nàng ta.

Hết lần này tới lần khác, nàng ta muốn lén lút hạ thủ mà không được, chưa nói tới chuyện Hỏa Tất Xuất trên người Dữu Khánh đối với nàng ta có hiệu quả khắc chế, trọng điểm là khiến nàng ta không thể tới gần, hơi vừa tới gần liền đã kêu loạn tích tích báo nguy.

Đối phó mấy người Dữu Khánh thì đơn giản, nhưng một khi kinh động đến ba nhóm người kia thì sẽ phiền phức.

Cho nên mới nàng ta mới dùng tiểu xảo giả thần giả quỷ đi lừa gạt Tần Quyết.

Như vậy cũng thôi đi, trọng điểm là bị Dữu Khánh làm ra như thế, hậu hoạn trở nên vô cùng rồi.

Vị trí Tiểu Vân gian bằng với việc đã bị triệt để bộc lộ rồi, những thế lực bên ngoài kia thật sự sẽ chỉ tìm kiếm một lần tại Tiểu Vân gian rồi bỏ qua sao? Sau khi đã lý giải được tình huống, thời gian sau đó chỉ sợ sẽ phái càng nhiều người tới tìm kiếm, có thể trông chờ người ta không lục soát sâu vào trong lòng đất sao? Chỉ sợ nàng ta trốn ở trong lòng đất cũng chưa chắc an toàn.

Thử hỏi nàng ta làm sao có thể không nổi lửa, làm sao có thể không tức giận!

Hỏi vấn đề khác còn dễ nói, hỏi đến việc này, Dữu Khánh liền có phần bối rối.

Tại trên một điểm này, không có bất cứ kẻ nào đứng ở bên phía hắn, ngay cả một chút xíu dũng khí kiếm cớ cho mình, hắn cũng không có.

Tại trên một điểm này, hắn vì một nữ nhân mà phụ mọi người, ngay cả Vân Hề là tà ma cũng còn không thể chịu đựng được a.

Hết lần này tới lần khác, ngay cả nữ nhân kia cũng sẽ không nghĩ tốt cho hắn, hắn làm như vậy, hậu quả là đem tới cho Văn thị một trận hạo kiếp!

Hắn ngậm bồ hòn làm ngọt có khổ không thể nói ra.

Thấy hắn không có hé răng, Vân Hề nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Không nói? Được, đợi chút nữa ngươi sẽ ngoan ngoãn nói ra." Dứt lời chậm rãi lui về phía sau.

Dữu Khánh nhanh chóng chuyển hướng đề tài, gọi: "Chúng ta đều không nên xung động, chuyện quá khứ thì để quá khứ đi, không chuyện gì là không thể đàm luận. Như vậy đi, chỉ cần ngươi có thể thả cho chúng ta một con đường sống, không quản là điều kiện gì, ngươi đều có thể nói ra, không quản chuyện gì, chúng ta đều có thể đàm luận."

Trong lúc lui về phía sau, Vân Hề cười lạnh một tiếng, "Nếu như ta còn có thể tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi, vậy thì ta thực sự là đáng chết rồi, những gì trải qua tại Kiến Nguyên sơn rõ ràng nhắc nhở ta, lời ngươi nói, ngay cả một chữ cũng không thể tin!"

Tại trong cổ mộ, tình hình bị người liên tục lừa gạt tới lừa gạt lui, nàng ta vẫn còn nhớ như in. Càng hiểm chính là, nàng ta đem đối phương cho là đồng bọn, kết quả đối phương đột nhiên nhảy xuống chính là một kiếm, trực tiếp đặt đứt nàng ta ra khỏi chủ thể, may là lúc đó đối phương không biết mệnh môn của nàng tại đâu, bằng

không nếu bổ thêm sát chiêu thì nàng ta sợ rằng còn chờ không đến mặt sau đi tìm chết.

Cũng như chính nàng ta nói, nàng ta là không dám tiếp tục tin tưởng lời Dữu Khánh nói nữa rồi.

Xúc tu ở bốn phía nhuyễn động, đột nhiên toát ra rất nhiều xúc tu, đang luồn hướng khe hở của cửa sổ, giống như linh xà vậy, muốn kéo mở chốt cài cửa sắt.

Há có thể để cho đối phương như nguyện, Dữu Khánh lập tức lắc mình vung kiếm, đem tất cả xúc tu dài nhỏ chui vào trong nhanh chóng chặt đứt, khiến cho các xúc tu muốn vươn vào công kích thủy chung không mở cửa được.

Thẳng đến giờ phút này, Dữu Khánh mới ý thức được trời sắp sáng lên rồi, bởi vì tầm nhìn đã rõ ràng hơn rất nhiều, tại bên trong phòng vậy mà có thể nhìn thấy rõ rồi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì thủ tại cửa sổ ở hai bên, khoái kiếm liên tục chém đứt những xúc tu thon nhỏ vươn vào kia.

Chính vào lúc này, trên mái nhà đột nhiên xuyên tới âm thanh bò trườn nặng nề, Dữu Khánh mặt biến sắc, "Không tốt, cửa sổ trên lầu!"

Rất nhanh, trên thang lầu liền luồn xuống một cái xúc tu.

Nam Trúc lắc mình một cái lao tới, một kiếm chặt đứt cái xúc tu kia, rơi trên mặt sàn chưa chết hẳn quằn quại giãy giụa.

Rầm! Một phiến cửa sổ thất thủ bị mở ra, lập tức có xúc tu phóng vào.

"Ngươi chuyên tâm cố thủ cầu thang!" Dữu Khánh rống một câu với Nam Trúc, mình thì lắc người vọt tới, chém đứt xúc tu cuốn theo vũ khí chui vào cửa sổ.

Cửa lại mở bị ra, hắn lại cấp tốc xoay thân hướng cửa vào chém tới một kiếm, lại chặt đứt xúc tu xâm nhập từ cửa vào.

Ở giữa cửa vào và cửa sổ, hắn liên tục xoay người chuyển hướng, trước sau không ngừng xuất kiếm chém giết.

Cũng may kích thước cửa sổ và cửa đi đều có hạn, không chứa được xúc tu quá khổng lồ tráng kiện, chỉ có phần đầu xúc tu mới có thể chui vào, bị giới hạn quá lớn, còn phải tiến vào múa đao múa kiếm? Sự linh hoạt bị hạn chế, dù có ngàn tay vạn tay cũng không thể thi triển.

Không thể nghi ngờ cũng nói rõ một cái vấn đề, căn phòng sắt này quả thực rất chắc chắn, dựa vào lực đạo của tà ma Vân Hề đó vậy mà đều không thể phá hủy cửa sổ.

Bên trong phòng rất nhanh liền chồng chất nửa gian nhà phần đầu xúc tu, cái nào cũng thô to như cái sọt.

Đồ vật khổng lồ ở bên ngoài đột nhiên cả người run lên, vô số Quỷ Thai giống như bọt nước bị hất tung ra, rơi xuống, dồn dập cầm vũ khí chen chúc hướng về phía căn phòng bị xúc tu đè trên mặt đất kia.

Bên trong phòng lập tức rối loạn, cửa sổ trên lầu, cửa sổ dưới lầu, cửa đi, vô số Quỷ Thai không tiếc mạng dũng mãnh tràn vào, kiếm của sư huynh đệ ba người cũng đỡ không được.

Những Quỷ Thai này cầm vũ khí loạn chém, lấy ưu thế tuyệt đối về số lượng, hung hãn không sợ chết nào tới.

Dữu Khánh đột nhiên buông tha chống đỡ, nhào người một cái, túm lấy cái bàn sắt bị hất đổ kia, kéo đến góc tường phía dưới cầu thang, lật đổ chắn ngang tại phía trước, vừa vung kiếm chém giết vừa gọi to: “Tới đây!”

Chủ ý là gọi Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tới đây, nhằm hạn chế phạm vi diện tích Quỷ Thai tấn công bọn họ.

Nào ngờ vào lúc này, toàn bộ Quỷ Thai đều biến thành dáng vẻ của "Dữu Khánh", "Nam Trúc" và "Mục Ngạo Thiết".

Sư huynh đệ ba người thiếu một chút sợ ngây người, cũng may tại trong cổ mộ từng đã gặp qua, lập tức biết rõ là chuyện gì xảy ra, ngay tại chỗ đánh nhau với "Chính mình", tư vị này quả thực không dễ chịu.

Cũng may ba người bọn họ đều quá lý giải nhau rồi, nhất là kiếm trong tay ba người, đều rất quen thuộc.

Thật Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết rất nhanh cũng nhảy vào trong góc phía dưới thang lầu, cậy vào không gian nhỏ hẹp chống đỡ sự vây công bên ngoài.

Nhưng mà dưới cân một đám Quỷ Thai đột nhiên chui ra mấy cái xúc tu, quấn lấy bàn đột nhiên kéo đi, cũng kéo lật một đám Quỷ Thai biến thành hình người.

"Đứng vững, không cần sợ, tiện nhân kia muốn bắt sống!"

Đã đến thời khắc này, Dữu Khánh còn không quên cổ vũ hai vị sư huynh.

Ngoại giới, một cái bàn từ bên trong phòng được kéo đi ra, thật lớn xúc tu vung lên liền ném nó bay vào trong hồ.

Nhưng ngay vào lúc này, thân hình đồ vật khổng lồ đột nhiên mở rộng, lộ ra đài thịt trên cao ở chính giữa thiên thủ vạn thủ, nơi đó dán sát một nữ nhân trần truồng không chút che thân, chính là Vân Hề bản tôn.

Vân Hề bản tôn ngóng nhìn chân trời xa xa, trong mắt hiện lên nét bất an, tựa hồ đã nhận ra cái gì.

Chương 304: Ngăn trốn

Nàng ta lại nhìn về một phía chân trời khác, nơi đó là phương hướng mặt trời mọc, đã hiện ra màu trắng bạc.

"A…" Nàng ta đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét, trong tiếng gào là vô tận không cam lòng.

Ở bên trong phòng, một đám Quỷ Thai đột nhiên dừng tấn công, tiếp đó toàn bộ lại biến hóa về nguyên hình, bỗng giống như thủy triều dồn dập thối lui.

Cả người chật vật bất kham, sư huynh đệ ba người có phần sững sờ, quay mặt nhìn nhau, đang không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên trời đất quay cuồng, ba người bị nện vào trên tường.

Thời điểm đang còn lảo đảo lung lay, ba người nắm chặt tay vịn cầu thang, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy mấy cái xúc tu thật lớn liên thủ đem căn nhà khiêng lên, đang giơ lên cao ngất trong không trung.

Càng ngày càng cao, càng nâng càng cao.

Trong nháy mắt sắc mặt ba người đại biến, đều đã ý thức được, đây là muốn giơ lên thật cao nện xuống?

Dựa vào sức lực của tà ma này, nếu như từ trên cao như vậy nện xuống mặt đất, người còn không phải giống như là đậu hủ trong lồng, dựa vào tu vi của ba người làm sao chống lại được, lập tức sẽ xong đời.

Đây đâu còn là muốn bắt sống, đây chính là định trực tiếp đoạt mạng bọn họ a!

Dữu Khánh không thừa nhận cũng không được, lời vừa rồi an ủi hai vị sư huynh nói được quá mức tại lạc quan, cũng có chút không rõ là

chuyện gì xảy ra, Vân Hề không phải nói muốn làm cho bọn họ muốn sống không được muốn chết không xong sao? Trực tiếp đùa chết rồi, sẽ không sợ tiện nghi cho bọn họ sao? Có thể nuốt xuống được cơn giận đó sao?

Hắn muốn nhảy qua cửa sổ thoát đi ra ngoài, nhưng mà có thể khẳng định nếu làm theo như vậy thì khó mà thoát khỏi chết, dựa vào thực lực của tà ma này, bọn họ giống như là con kiến hôi, một khi đã hạ quyết tâm tốc chiến tốc thắng đùa chết bọn họ, trốn ở trong cái xác sắt này còn khó mà thoát chết, đi ra cái xác sắt này, đã không còn chút gì che chở thì càng không cần phải nói.

Ánh mắt hắn đảo qua trong phòng, chợt lóe lên ý nghĩ liền làm ra quyết định, quay đầu lại nói với hai vị sư huynh ba chữ, "Bánh mì kẹp!"

Chính hắn thì trước tiên liền lắc mình nhảy đến trước một cái xúc tu to lớn bị chém đứt, nhanh chóng một kiếm cắt tách ra, khoái kiếm đem bên trong vết cắt ra cắt gọt mấy cái, chỉ trong mấy hô hấp thì đã xong việc.

Hai vị sư huynh vừa nghe liền minh bạch, lại nhìn động tác của hắn, nhanh chóng lướt đi làm theo.

Đều biết rõ là đang liều mạng, tận hết tốc độ, mau mau mau.

Trường kiếm trở vào bao, Dữu Khánh lưng tựa vào đại xúc tu, đem mình kẹp vào giữa đại xúc tu bị cắt ra, một chân đạp vách tường, người cấp tốc chui vào trong đại xúc tu, không kịp có bất cứ chú ý gì, đưa lưng về phía cửa liền trực tiếp nhảy lên lao đi ra ngoài, cũng có thể nói là cùng theo một ít các đoạn xúc tu bị chặt đứt bên trong phòng đồng thời bay ra ngoài.

Tại chớp mắt trốn ở trong đại xúc tu bay đi ra ngoài, xuyên qua khe hở nhìn thấy, khi hắn bay đi ra thì cũng vừa đúng lúc cái xúc tu thật lớn kia đem phòng sắt đưa đến đỉnh điểm trên cao, mắt nhìn thấy phòng sắt ở tại trong không trung hơi dừng lại, rồi tiếp đó thật lớn

xúc tu đột nhiên phát lực, theo trong tiếng rít, đem phòng sắt bỗng nhiên đập xuống mặt đất.

Tầm mắt cũng qua khe hở theo đại xúc tu xoay chuyển, nỗi lòng Dữu Khánh nhắc tới cổ họng, nhìn thấy cũng không biết trong đống xúc tu đứt gãy bị giũ ra từ trong phòng có lão Thất và lão Cửu hay không, cũng không biết hai người có thể kịp thoát ra hay không, nhất là lão Thất, mập mạp như vậy, có kịp không?

Phanh! Va chạm, đại xúc tu bao bọc hắn va vào trên thân thể khổng lồ của Vân Hề.

Liên tục va chạm, tại giữa trong nghìn vạn cánh tay kai của Vân Hề mà không ngừng va chạm rơi xuống, Dữu Khánh kìm nén chịu đựng, cuối cùng bùm một tiếng nện xuống trên mặt đất.

Đại xúc tu rơi xuống hơi quay cuồng rồi đình chỉ, nghẹn một hơi, Dữu Khánh chậm rãi thở ra, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều chấn động cả lên, may là bên ngoài có thuẫn thịt bao bọc, nếu không chỉ sợ sẽ càng thêm chịu không nổi.

Cứ như vậy mạnh mẽ rơi xuống, khẳng định không có thoải mái bằng chủ động nhảy ra vận dụng tay chân mượn lực giảm bớt lực rơi xuống, kiểu sau cũng càng thêm an toàn, tại nơi cao như vậy mạnh mẽ rơi xuống chính là đang liều mạng. Thế nhưng là không còn cách nào, Vân Hề không phải người mù, còn có nhiều Quỷ Thai như vậy nhìn chằm chằm, có người chạy đến làm sao có thể nhìn không thấy? Muốn sống thì phải liều mạng.

Cũng may rắc rối hỗn loạn, Vân Hề quá nhiều xúc tu, khi rơi xuống không thể tránh khỏi sẽ đụng phải, tại trong tầng tầng va chạm mà rơi xuống đất, trái lại đỡ hơn nhiều so với từ trên cao nện thẳng xuống mặt đất, nếu không chỉ sợ cũng không chỉ là bị chấn động khó chịu mà thôi.

Oanh! Chấn động vang, mặt đất chấn động, bụi mù tung lên bốn phía.

Dữu Khánh nhanh chóng đem khe hở hé ra một chút, chỉ thấy phòng sắt đã ầm ầm nện xuống mặt đất, thanh thế đó, phỏng chừng nếu Huyền cấp tu sĩ bình thường trốn ở trong phòng sắt cũng khó chống nổi.

Còn có những xúc tu khổng lồ thỉnh thoảng đảo qua trên đỉnh đầu, khiến người vô cùng lo sợ, thật sợ sẽ đè lên trên giúp mình giãn gân giãn cốt.

Cùng lúc đó, cũng giống như vậy, tại trong hàng ngàn hàng vạn xúc tu một trận lảo đảo lung lay rơi xuống, Nam Trúc cũng nện xuống trên mặt đất. Gã tương đối bất hạnh, khi đập đất thì trực tiếp từ bên trong đoạn đại xúc tu kia bị bật ra ngoài, chỉ trách thân thể gã co dãn quá tốt, không dễ dàng khống chế.

Lộ ra rồi? Quản không nổi ngũ tạng lục phủ đảo lộn, Nam Trúc phải giật nảy cả mình.

Gã nhanh chóng nhìn xung quanh, phát hiện phụ cận vậy mà lại còn có mấy cái Quỷ Thai đang đứng, chân chính là bị hù dọa quá sức, lại lén nhìn bốn phía, phát hiện cũng may, những Quỷ Thai đó đang bị tình hình phòng sắt đập xuống đất thu hút, không người chú ý tới gã. Vừa đúng lúc bụi mù từ cú nện xuống mặt đất như bão cát kéo tới che lấp, thân thể mập mạp nhanh chóng lăn lộn một cái, chạy trở về bên cạnh cái xúc cất giấu mình kia, tách vết cắt ra, xoay người lăn trở vào, sau đó dùng "Xác" che lại chính mình.

Thế nhưng bở vì lúc trước thời gian vội vội vàng vàng, không kịp đem bên trong "Xác" móc rỗng đủ rộng, cũng chỉ tùy tiện gọt rớt mấy miếng lớn bên trong mà thôi, thân thể gã lại quá mập mạp, cho nên cái "Xác" này cũng không thể hoàn toàn bao bọc che hết người gã, hai tay gã cầm lấy cạnh vết cắt khép căng, vẫn còn để lộ ra khe hở xấp xỉ nửa thước.

Vì vậy gã lại lay động thân thể lăn một cái, tác động cho đoạn xúc tu đồng thời quay vòng một cái, đem khe hở xoay lật xuống mặt đất, sau đó bắt đầu yên lặng cầu khẩn chư thần phù hộ, trong lòng cũng

cất tiếng mắng lão Thập Ngũ, chỉ cần có thể tránh thoát một kiếp này, sẽ không bao giờ cùng tên vô liêm sỉ kia ra ngoài chạy loạn nữa, trốn ở Linh Lung quan sống lâu mấy năm so với điều gì càng tốt hơn?

Đáp lại gã lại là tiếng nện ầm ầm thật lớn.

Âm thanh ầm ầm khiến mặt đất rung động bắt đầu không ngừng vang lên.

Những xúc tu thật lớn kia không tiếp tục giơ lên cao đập xuống nữa, mà là giơ lên vài chục trượng liền đem phòng sắt cuồng đập xuống mặt đất, nhanh chóng lên cao nhanh chóng rơi xuống, điên cuồng loạn đập lên mặt đất.

Thần sắc Vân Hề cũng gần như bệnh tâm thần, cũng quả thực không dự định tiếp tục để cho mấy người Dữu Khánh muốn sống không được muốn chết không xong nữa, cùng với để cho người cứu đi, không bằng trực tiếp nện chết.

Nàng ta đã cảm nhận được rồi, cảm nhận được có cao thủ chân chính đang chạy đến.

Nói cách khác, nàng ta biết rõ mình bị lộ rồi, thân thể khổng lồ của nàng ta lưu lại vết tích trên mặt đất trong khoảng thời gian ngắn căn bản dọn dẹp không sạch được, không còn kịp rồi.

Đám người kia tới nơi, tất nhiên sẽ đem nơi đây tiến hành triệt để toàn diện lục soát, nàng ta trốn không thoát rồi!

Oanh! Oanh! Oanh…

Một trận nện liên tục, hung hăng nện.

Phẫn nộ phát tác, bản thân Vân Hề cũng không nghĩ tới có một ngày mình sẽ cùng căn phòng sắt này phân cao thấp, chủ nhân căn

phòng này từng là bạn của nàng ta, nàng ta cũng không nghĩ tới ba người Dữu Khánh có thể gặp được căn phòng này.

Ba người là nàng ta hướng dẫn tới bên này, không sai, nhưng nàng ta chỉ muốn đem ba người dẫn dắt đến bên hồ này, bởi vì nàng ta tạm cư tại vùng này, nhằm thuận lợi cho nàng ta động thủ mà thôi. Nàng ta không nghĩ tới sẽ cho ba kẻ đó kết duyên cùng căn phòng sắt này, cũng rất khó tại trong lúc không xem xét kỹ, vừa vặn đem ba người chuẩn xác dẫn đắt đến đây, thuần túy là ba người đúng lúc đụng vào nơi này.

Lúc này, nàng ta chân chính là điên cuồng nện liên tục mấy chục cái mới dừng tay lại.

Nằm trên mặt đất sư huynh đệ ba người cũng bị chấn động đến nỗi đầu choáng mắt hoa, nếu như còn tại trong lồng sắt vậy thì có thể nghĩ mà biết rồi.

Nằm úp sấp trên mặt đất, Nam Trúc thảm hại hơn, khe hở quá lớn, bụi mù xông thẳng vào trong.

Bụi mù cuồn cuộn còn chưa yên tĩnh lại, một đám Quỷ Thai đột nhiên lại xông vào trong bụi mù, luồn về phía căn phòng sắt kia, tiến vào bên trong phòng tìm kiếm khắp nơi.

Đây là sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, cho dù là thi thể vỡ nát cũng được.

Đợi cho bụi mù dần dần lắng xuống, Quỷ Thai cũng dồn dập từ trong phòng sắt bò ra, đều hai tay trống trơn, ngẩng đầu ngước nhìn Vân Hề trần truồng đứng trên mâm thịt giữa không trung.

Không cần phải nói ra lời, Vân Hề cũng biết được câu trả lời của những Quỷ Thai đó, không phải nói thi thể vỡ nát, ngay cả một khối y phục rách nát cũng tìm không được.

Điều này sao có thể?

Ba cái xúc tu thật lớn lập tức đem phòng sắt nhấc lên, đưa đến trước mắt nàng ta, lại có mấy cái xúc tu chui vào trong phòng sắt, ngay trước mặt nàng ta, móc ra toàn bộ mớ hỗn độn ở bên trong đó.

Sự thực sau cùng đã chứng minh, cái gì cũng không có.

Đồ vật khổng lồ giãy giụa thân thể, cao cao tại thượng mà nhìn mặt đất và mặt nước ở xung quanh, không thấy được bất cứ bóng dáng người nào.

Cũng không thấy được bất cứ chứng cứ gì có liên quan tới cái chết của ba người Dữu Khánh, không có bằng chứng, nàng ta cũng không dám xác định ba người có phải thật sự đã bị nàng ta đập chết rồi hay không.

Rầm!

Phòng sắt nện xuống mặt đất.

Có một đám Quỷ Thai chạy tới trong hố lúc trước bị phòng sắt nện ra lật đất tìm kiếm, còn có một đám phân tán ra đi lục soát.

Trong khe hở, nhìn thấy động tĩnh này, Dữu Khánh cấp tốc đem khe hở khép chặt lại, thầm hô không xong.

Cũng may đám Quỷ Thai kia đối với những đại xúc tu đứt gãy này phản ứng trì trệ, khi đi qua bên cạnh thì ngoại trừ ánh mắt đảo qua ra, không có bất cứ ý định nào để ý tới.

Rất nhiều quỷ tu thậm chí chạy vào trong hồ nước cùng trong đám bụi cỏ ở xa xa để tìm kiếm.

"Thật sự tránh không được rồi sao?"

Thân thể khổng lồ xoay người, Vân Hề ở trên cái mâm thịt to lớn mặt hướng chân trời lẩm bẩm.

Kỳ thực nàng ta rất rõ ràng, có một số việc quả thực đã là không tránh được, bắt đầu ngay từ khi những người kia tiến vào thì đã định trước là chuyện sớm muộn, huống hồ lúc này còn có vết tích trên mặt đất, trong khoảng thời gian ngắn quả thực là vô pháp giải quyết tốt hậu quả.

Chỉ chốc lát sau, một cái bóng người lướt không mà đến.

Bóng người đột nhiên dừng, đứng lơ lửng trên không, chậm rãi hạ thấp độ cao, lơ lửng tới cùng độ cao với Vân Hề trên mâm thịt, chính là Thiên Vũ trước tiên mà tới.

Đối diện với thân thể khổng lồ quen thuộc, còn có khuôn mặt quen thuộc bám vào ở bên trên, mặt Thiên Vũ đầy kinh nghi bất định, "Vân Hề? Không đúng, ngươi và Vân Hề có quan hệ gì?"

Y là tận mắt gặp qua Vân Hề, lúc đó khi đem Vân Hề và cái kim quan kia đồng thời đào ra, Vân Hề đã chết ở trước mắt y.

Vân Hề ngưng mắt nhìn y một hồi, không bi không hỉ, nhìn nhìn bốn phía, vẫn là không có phát hiện thấy tung tích ba người Dữu Khánh, nàng ta chợt xoay người mà đi, hướng mặt hồ đi đến.

Thiên Vũ lắc mình một cái, như thiên nhân rớt xuống, mũi chân chậm rãi chạm đến mặt hồ, từng vòng rung động rất tròn như vòng kim cương lan tràn bốn phương tám hướng.

Thân thể khổng lồ của Vân Hề mới chạm đến mặt hồ, sóng nước mới vừa kích động lên ở mặt hồ, trong khoảnh khắc liền bị rung động kia lan tràn đến tiêu tan rồi.

Xúc tu chạm đến trong hồ như bị sét đánh cấp tốc lui trở về, thân thể khổng lồ lại lần nữa xoay thân, bỗng nhiên giống như núi lở đảo hướng mặt đất, toàn bộ xúc tu thu lại, trong nháy mắt co thành một cái hình cầu thật lớn, oanh long long cấp tốc lăn trên đất mà đi.

Trong không trung lóe tới hai người, đứng lơ lửng không trung, chính là Mông Phá và Hướng Lan Huyên, hai người kinh ngạc, không biết là quái vật gì, lại thật lớn như thế.

Vân Hề xòe rộng ra bọn họ còn không từng gặp qua, huống hồ là co lại thành quả cầu.

Đùng!

Hình cầu khổng lồ đang lăn tròn đột nhiên như vung roi vậy, quất ra một cái xúc tu, nện lên trên mặt đất, mặt đất nứt vỡ, lộ ra cái khe không gian đen nhánh trong lòng đất, thì ra trong lòng đất có mê hoặc khác. Lúc này, hình cầu khổng lồ chậm rãi xòe rộng ra, nhanh chóng trượt vào trong khe hở, biến mất.

Vù vù hai tiếng, Mông Phá và Hướng Lan Huyên đồng thời rơi xuống, giống như lưu tinh đụng hướng mặt đất, bão bụi nổi lên bốn phía, mặt đất bị nứt nẻ sụp xuống.

Hai người lấy tu vi cường đại phong kín đường trốn của Vân Hề trong lòng đất.

Trong bão bụi, thân ảnh Mông Phá phóng lên cao.

Đang tràn ra, bão bụi tựa hồ muốn nhấn chìm tất cả đột nhiên cuốn ngược quay về, giống như một tấm màn vải bố được hất lên từ trên mặt đất, lại như vạn mã lao nhanh hướng vòm trời, trùng trùng điệp điệp chi thế, đi theo Mông Phá lao lên không mà đi.

Bão bụi kéo lên trên cao, tại không trung ngưng tụ thành một cây cự kiếm màu vàng đất thật lớn, mũi kiếm hất ngược lên cao, nhắm ngay vị trí nứt nẻ đang không ngừng cuồn cuộn lồi lên trên mặt đất.

Chương 305: Nội chiến

Cự kiếm lăng không, từ từ trầm xuống.

Trên chuôi kiếm, Mông Phá đứng lơ lửng, nghiêng liếc vị trí lồi lên trên mặt đất, một tiếng hừ lạnh nổ vang trong không trung: "Muốn chạy?"

Người đột nhiên giống như lưu tinh lao vào chuôi kiếm tại đầu phía sau.

Oanh! Dường như trên chín tầng trời truyền đến một tràng tiếng sấm.

Cự kiếm gào thét từ trên trời giáng xuống, Mông Phá đứng ở đầu phía sau chuôi kiếm, không ngừng thi pháp thúc đẩy cự kiếm tăng tốc tấn công, tốc độ cự kiếm rơi xuống càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, nhưng cự vật sau cùng vẫn là hóa thành hư ảnh…

Trên mặt hồ lần lượt toát ra ba cái đầu, cách bên bờ hoặc xa hoặc gần, chính là sư huynh đệ ba người Dữu Khánh.

Khi Mông Phá và Hướng Lan Huyên đụng sụp mặt đất thì nhấc lên gió bão mạnh mẽ, đem ba người nằm trên mặt đất giả làm "Nhân bánh" thổi bay ra ngoài, cùng một đống rác rưởi đồng thời bị thổi tung đến trong hồ.

Ba người thân bất do kỷ mà tắm rửa một hồi, vô ý thức nhô lên nhìn đến tột cùng.

Thấy được tình cảnh Mông Phá dẫn cuồn cuộn bụi bặm lên trời, thấy được bụi bặm cuồn cuộn lên trời rồi tại không trung ngưng kết thành cự kiếm, lúc này lại thấy cự kiếm như huyễn ảnh đánh về phía mặt đất.

Rầm rầm!

Cự kiếm như vạn quân sấm sét, trong nháy mắt chìm vào trong lòng đất, bụi bặm sóng xung kích chỉ trong chớp mắt lan tràn ra bốn

phương tám hướng.

Mông Phá vững vàng đứng trên mặt đất, quần áo phần phật, ở vào tầm vụ nổ gã ta trái lại không bị bất cứ bụi bặm gì quấy rầy, nghiêng đầu nhìn về phía con côn trùng nằm úp sấp trên đầu vai mình, mà Đầu To thì cũng nghiêng đầu nhìn gã ta.

Hướng Lan Huyên khua tay áo vung lên, sóng xung kích đụng vào thân nàng, dao động một cái rồi vòng qua.

"A…" Có tiếng kêu thảm thiết thê lương từ cái khe trong lòng đất truyền ra, tựa như u hồn phát ra từ vực sâu, lại bị sóng âm thanh chấn động lan tràn nhấn chìm.

Đã bay lên không trung, Thiên Vũ nhấc tay áo che mặt nghiêng người, tùy ý sóng xung kích lôi cuốn theo cát bụi lướt qua người.

Dữu Khánh ba người sợ ngây người, đây là thực lực của Cao Huyền cảnh giới trong truyền thuyết sao? Lại kinh khủng như thế!

Ba người lần đầu kiến thức được loại cảnh giới này xuất thủ, xem như được mở rộng nhãn giới, trong mắt tràn đầy vẻ cực kỳ hâm mộ, không biết năm nào tháng nào mình mới có thể có tu vi kinh thiên động địa như vậy!

Mắt thấy sóng xung kích cuốn tới như cuốn cành khô gỗ mục, ba người sợ hãi vội vàng nhanh chóng chui vào trong nước, đột nhiên phát hiện ở trong nước tạp âm cực lớn, tạp âm sắc bén vang rền thiếu một chút xuyên thủng màng tai, không thể không lấy hai tay bịt lỗ tai, lại thấy trong lớp bùn dưới đáy nước vọt lên lượng lớn bọt khí, tiếp đó là kinh đào hãi lãng tràn tới, lại đem ba người bọn họ cuốn nổi nổi chìm chìm mà đi.

Sóng xung kích rất nhanh tiêu tan, mặt đất vẫn còn chấn động khói bụi nhàn nhạt như sương mù.

Trên mặt đất của vùng thảo nguyên này, nơi thị lực có thể nhìn đến được cơ hồ là không còn thấy bất cứ một gốc cây ngọn cỏ nào, mặt đất cũng xuất hiện lượng lớn sụp xuống.

Mặt đất đột nhiên bang bang vang lên liên tục, đất đá bùng nổ văng ra, từng cái xúc tu thật lớn phá tan mặt đất, một mảng thảo nguyên to lớn bốc lên, đồ vật khổng lồ chui vào dưới nền đất giờ lại vọt ra.

Thật sự là hang động trong lòng đất toàn bộ bị sụp xuống, khắp nơi đều bị phá hỏng, đem nó chôn sống trong lòng đất, không ra liền không có lối đi.

Trên thân đồ vật khổng lồ không thấy có vết thương, nhưng hình thể rõ ràng rút nhỏ không ít.

Cuối cùng đã bức ra được, đứng trên mặt đất, Mông Phá và Hướng Lan Huyên cũng ngẩng đầu ngước nhìn, trông thấy người dán sát ở cái mâm thịt bên trên, hai người mới có sự hoài nghi nhất định.

Vân Hề trong Kiến Nguyên sơn cổ mộ, bọn họ là chưa nhìn thấy qua dung mạo dạng gì, nhưng có nghe nói qua.

Hướng Lan Huyên thi pháp cất cao giọng nói với người phía trước: "Cái thứ này tương tự với thứ trong Kiến Nguyên sơn cổ mộ, chẳng lẽ là cùng một loại đồ vật?"

Mông Phá hừ nói: "Vân Hề trong mộ vốn là đến từ Tiểu Vân gian, tại Tiểu Vân gian có đồng loại cũng không quái lạ. Thứ này nói vậy chính là 'Thủ sơn thú' của Tiểu Vân gian, không ngờ thực lực chỉ thường thôi, kém xa so với Ảo Vọng!"

Hướng Lan Huyên hơi nhíu mi, thực lực mạnh hay không mạnh cũng không trọng yếu, then chốt là cái thứ này đến tột cùng biết rõ bao nhiêu bí mật về Tiểu Vân gian.

Vân Hề trên cái mâm thịt lớn đã theo dõi hai người từ trong lòng đất, vô số xúc tu thật lớn trên người toát ra giống như con nhím,

thân thể xoay tròn một cái, lập tức giống như gió nổi mây bay, thật sự là thể tích quá lớn.

Vả lại tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, thanh thế vô số xúc tu thật lớn kia quét ra quả thực kinh khủng, nếu như là một ngọn núi bị quét trúng một cái, e rằng cũng phải sứt mẻ.

Đồ vật khổng lồ xoay tròn nghiền ép về phía hai người trên mặt đất.

"Tích tích tích."

Tựa tại trên vai Mông Phá, Đầu To leng keng kêu to lên.

Mông Phá nghiêng đầu nhìn nó một cái, khá kỳ quái, phát hiện tiểu gia hỏa này lá gan không nhỏ, nhìn thấy quái vật như thế vậy mà không sợ chút nào.

Bùm! Gã ta đột nhiên một cước đạp cho mặt đất run rẩy, sau đó mặt đất càng là sụp đổ với diện tích lớn, trong bụi mù tràn ngập đột nhiên có âm hưởng hoắc hoắc lao ra.

Trong lòng đất lao ra chính là từng cây phi kiếm màu vàng đất, hình dáng lớn hơn gấp đôi so với trọng kiếm bình thường.

Mấy cây, mấy chục cây, mấy trăm cây, sau đó là ngàn vạn cây, sau đó là vô số, dày đặc chi chít phi kiếm từ trong lòng đất thao thao bất tuyệt lao ra.

Đối diện với đồ vật khổng lồ nghiền ép đến, Mông Phá sừng sững nguyên chỗ bất động, lấy thân lập mệnh, lấy tâm ngự pháp, phía sau từng lớp từng lớp kiếm vân đột nhiên giống như du long xoay quanh xuất kích, "Vù vù vù" không dứt chi thế nhằm tới đồ vật khổng lồ đang xoay tròn nghiền ép đến.

Lực công kích thật lớn từ vật xoay tròn không ngừng đem mưa kiếm vỗ đập bùng nổ tan thành bụi.

Bụi bặm trong gió mạnh vù vù không có phân tán, mà lại như lưu vân vải lụa uốn lượn bay trở lại phía sau Mông Phá, lại lần nữa ngưng tụ thành phi kiếm, lại lần nữa gia nhập vào trong màn mưa kiếm tấn công, cứ như thế tuần hoàn lặp đi lặp lại không ngừng, thế tiến công thao thao bất tuyệt.

Đồ vật khổng lồ xoay tròn mặc dù đang không ngừng đánh tan mưa kiếm, bản thân nhưng cũng đang không ngừng bị mưa kiếm gây ra tổn thương, việc này không thể tránh khỏi.

Mưa kiếm không ngừng xung kích, kỳ thực chính là gia tăng trở lực, tốc độ đồ vật khổng lồ xoay tròn càng ngày càng chậm, càng chậm càng dễ dàng phải gánh chịu càng nhiều công kích, thừa nhận công kích càng nhiều, tốc độ xoay tròn cũng lại càng chậm.

Ở phía sau tựa như xem náo nhiệt, đôi mắt Hướng Lan Huyên nháy sáng, nàng ta phát hiện đại quái vật này sau khi bị thương thì hình thể tựa hồ đang càng ngày càng nhỏ.

Không còn cách nào, năng lực tái sinh tứ chi của Vân Hề có mạnh đến đâu thì cũng là cần phải tiêu hao năng lượng của bản thể để khôi phục.

Thế tiến công xoay tròn mới phát động chưa được bao lâu, liền bị Du long kiếm vũ của Mông Phá cưỡng ép làm cho dừng lại, thế tiến công của Du long kiếm vũ lại không dừng, trực tiếp giết tới bản tôn trên mâm thịt.

Vân Hề lập tức dựng lên một đống xúc tu chặn kín tại trước người để chống lại, thần tình đau đớn.

Nhưng cưỡng ép gánh chịu tấn công căn bản không phải là biện pháp, lúc này từng cái xúc tu bị mưa kiếm đánh nát nhừ rơi xuống.

Bàng quan đứng xem, ánh mắt Hướng Lan Huyên lấp lánh, đột nhiên lắc mình lóe đi, lại thừa dịp Vân Hề dựng xúc tu lên ngăn cản tầm mắt bản thân thì lắc mình mấy cái liền theo khe hở giữa các xúc

tu ở một bên luồn đi vào, bức thẳng tới Vân Hề bản thể trên mâm thịt.

Vân Hề bỗng nhiên quay đầu lại nhìn tới, kinh hãi, đang định huy động xúc tu chống lại phòng ngự, khóe mắt chợt hoa lên, vụt quay đầu lại, phát hiện không biết từ lúc nào Thiên Vũ đã xuyên tới đây, lập tức trở tay không kịp.

Thấy có người giành trước, Hướng Lan Huyên gầm lên: "Thiên Vũ!"

Thiên Vũ đã chụp lấy đầu vai Vân Hề, giống như là xé rách một tờ giấy trên vách tường, trực tiếp đem nó cùng cả mâm thịt xé ra, nhấc lên liền lắc mình lao đi.

"A!" Vân Hề phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, mặt tràn đầy đau đớn, chất lỏng mặc lục sắc giống như máu tung tóe phun ra từ phía sau lưng.

Toàn bộ đồ vật khổng lồ thả lỏng sụp xuống, phía trên trước sau bay ra hai cái bóng người.

Ánh mắt Mông Phá đảo qua liền biết là chuyện gì xảy ra, lập tức vừa nôn nóng vừa giận, phát hiện thật khó mà cộng tác bình thường cùng hai đám người này, hơi có chậm trễ liền sẽ bị lợi dụng sơ hở.

Gã ta tại nơi đây tân tân khổ khổ xuất thủ tấn công, hai tên gia hỏa đó lại nhân cơ hội hái đào, gã ta không thể ngồi xem, một tiếng quát: "Đứng lại!"

Tay áo vung lên, toàn bộ phi kiếm lập tức tại không trung tự tan vỡ thành bụi bặm, gã ta đã phóng lên cao đuổi theo.

Lúc này, Đầu To dừng tại đầu vai gã ta mới lắc mình bay đi, gã ta cũng chỉ là quay đầu lại nhìn một cái, quản không nổi chuyện khác, khẩn cấp truy đuổi hai cái quan trọng kia.

Đầu To sở dĩ bay đi, là bởi nhìn thấy được Dữu Khánh.

Dữu Khánh cuối cùng trở lại bên bờ, trông thấy có cao thủ trừng trị được liễu Vân Hề, cuối cùng cũng dám quay lại, nào ngờ hắn vừa mới lên đất liền, vừa mới bò lên sườn núi quan chiến, ba vị cao thủ kia liền bỗng nhiên làm ra chuyện này.

Tà ma còn chưa đánh tới nơi, các ngươi đã nội chiến rồi, là có ý gì?

Còn có Đầu To, Dữu Khánh nhìn thấy Đầu To rơi tại trên đầu vai mình, lập tức chửi ầm lên, "Ngươi chết ở đâu vậy? Thời điểm thiếu một chút thì bỏ mệnh, chính lúc cần có ngươi khắc chế con tà ma này, ngươi lại trốn đi không thấy bóng dáng rồi, khi không còn việc gì ngươi lại chạy về, thật đúng là lười biếng!"

Mắng thì mắng, vừa mắng vừa rút kiếm ra, dùng hết một thân tu vi xông về phía đồ vật khổng lồ còn đang giãy giụa lắc lư kia.

Không còn cách nào, lúc trước tại phía dưới cổ mộ hắn là đã giao thủ cùng Vân Hề, cũng từng một kiếm đem nhục thân Vân Hề chém xuống khỏi mâm thịt kia, nào ngờ nhục thân Vân Hề vậy mà không phải là mệnh môn của Vân Hề, cái mâm thịt kia mới là nơi chí mạng của nó, không phá hủy mâm thịt kia, nhục thân Vân Hề bị hủy hoại vẫn có thể tái sinh.

Lúc đó bởi vì hắn không biết, kết quả hối hận không kịp, thiếu một chút đã bị chôn sống rồi, bây giờ ba vị cao thủ kia làm tốt nhưng cũng phạm phải sai lầm tương tự.

Mặt sau lục tục lên bờ, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thấy thế cũng minh bạch là có chuyện gì, bởi vì đều từng trải qua tại phía dưới cổ mộ, lúc này cũng rút kiếm cầm vào tay liều mạng mà xông tới trước.

Miệng vết thương trên mâm thịt đã đọng lại rồi, đã giống như một lớp màng, dưới màng đã bắt đầu có động tĩnh đang nhúc nhích lồi lên.

Tiết tấu tái sinh này rất nhanh.

Dữu Khánh nhảy lên từng cái xúc tu, toàn lực nhảy lên trên, kết quả trông thấy lớp màng trên mâm thịt đã căng thẳng nhấp nhô, tùy thời sẽ phá vỡ tái sinh.

Hắn tức thì trở nên nôn nóng rồi, dưới tình thế cấp bách liền tung mình nhảy cao lên, kiếm trong tay nhấc ngược, khua cánh tay dùng hết toàn bộ tu vi ném mạnh ra ngoài.

Cũng may ở giữa không có trở ngại gì, trường kiếm bay ra khoảng cách gần năm mươi trượng, phốc một tiếng, trúng vào chính vị trí nhấp nhô nhúc nhích giữa mâm thịt.

Đồ vật khổng lồ lập tức kịch liệt giãy giụa.

Rớt xuống, Dữu Khánh lại xoay người leo lên một cái xúc tu thật lớn đảo qua, lại bắt đầu liều mạng rất nhanh hướng bên trên nhảy tới.

Khi hắn sắp vọt tới trên cái mâm thịt thì, phía sau lớp màng căng thẳng chui ra hai cái tay, nắm lấy chuôi kiếm cắm ở trên thân nhổ ra bên ngoài, vừa rút ra liền tiện tay ném đi.

Dữu Khánh kinh hãi, phi thân nhào đến chụp lấy thanh kiếm, chân đạp tại nếp gấp thật lớn phía dưới mâm thịt, lại lần nữa ra sức tung người lên.

Phốc! lớp màng che đậy trên mâm thịt triệt để vỡ ra, lại một cái Vân Hề phá màng chui ra, lắc lắc đầu, tung lên tóc dài.

Nàng ta vừa xuất thế, đối mặt đầu tiên chính là Dữu Khánh đang nhảy lên, "A!" Lập tức hướng Dữu Khánh há miệng phát ra tiếng gầm rống rất phẫn nộ.

Một đạo hàn quang phủ đầu hiện lên.

Rẹt! Dữu Khánh một kiếm bổ xuống làm tung ra chất lỏng mặc lục, ngay tại chỗ đem cái đầu Vân Hề chém thành hai nửa.

Đồ vật khổng lồ lại lần nữa kịch liệt giãy giụa lắc lư.

Dữu Khánh không chịu từ bỏ ý đồ, một tay treo lên ở mâm thịt, một tay vung kiếm một trận loạn chém lung tung, đem Vân Hề vừa mới tân sinh chém không còn không nói, còn trực tiếp tại trên mâm thịt chém ra lỗ, hắn hung dữ luồn đi vào, vung kiếm khắp nơi loạn chém lung tung.

Đột nhiên, hắn cúi đầu nhìn, phát hiện hai chân như bị lún vào ao đầm, đã không thấy đầu gối, có một cỗ hấp lực cường đại bao vây lấy chân hắn cưỡng ép kéo vào phía trong.

"Đầu To, con mẹ ngươi, còn ngây ra làm gì?" Dữu Khánh chụp lấy Đầu To nơi đầu vai, trực tiếp ném vào trong chất lỏng mặc lục, rống lên một tiếng, "Nấu nước!"

Chương 306: Trừ ma

Đầu To có bắt đầu "Nấu nước" hay không thì chưa biết, còn chưa có chìm vào trong chất lỏng mặc lục liền đã bị cơ nhục nhúc nhích bên trong tà ma chuyển động đè ép nuốt mất rồi.

"Đầu To!" Dữu Khánh kinh hô, lập tức nâng kiếm nhằm dưới chân chém chém lung tung một trận, hi vọng có thể phá vỡ thứ đang thôn phệ giữ chặt phía dưới chân, nhằm thoát khốn.

Nhưng mà sức thôn phệ của tà ma này thật mạnh mẽ, không phải tu vi của hắn có thể chống lại, chém nát chém phá cũng không có tác dụng, vị trí rách nát có tà khí nồng đậm dâng lên, người bình thường tại nơi đây căn bản chịu không nổi, vả lại còn trong nháy mắt có vật thể mới cuồn cuộn bám lên trên đem ngươi cuốt nuốt xuống, chỉ chốc lát sau liền đem hắn nuốt hết đến bắp đùi.

Nơi cửa động có bóng người chớp động, là Nam Trúc đến rồi, thấy tình huống của Dữu Khánh thì lập tức nhảy đến đưa tay cứu.

Ngay sau đó thân ảnh của Mục Ngạo Thiết cũng xuất hiện tại cửa động.

Quay lại nhìn, Dữu Khánh gấp gáp, hô to: "Không nên tiến vào!"

Nhưng mà đã muộn rồi, hai người trước sau đều nhảy vào, Nam Trúc mới túm giữ được tay hắn túm, lập tức cũng phát hiện thấy sự dị thường, phát hiện cẳng chân của mình rất nhanh bị chìm xuống phân nửa, ngay cả là dùng hai cái đùi thay phiên nhau phát lực chống lên, nhưng không cách nào rút ra được, mới biết sức thôn phệ của tà ma này thật mạnh mẽ.

Địa phương này, chỉ cần ngươi tiến vào rồi liền không có chỗ để cho ngươi mượn lực lên lại, càng giãy giụa thì chìm càng nhanh, tu vi không đủ, tiến vào cũng đừng hòng lại đi ra.

Giật mình một cái, Nam Trúc phản ứng cũng xem như nhanh, nghe được động tĩnh phía sau thì lập tức quay đầu lại xuất kiếm, đệm tại dưới chân Mục Ngạo Thiết vừa nhảy vào tới, một cánh tay vung kiếm hất một cái, lại đem Mục Ngạo Thiết hất bay đi ra ngoài.

Xoay người nhìn lại trong động, Mục Ngạo Thiết nhìn thấy tình hình bên trong động, nhất là Dữu Khánh, đã chìm đến khố, lập tức hai mắt muốn nứt, vung kiếm đối với vách động điên cuồng loạn chém.

Dữu Khánh: "Lão Cửu, vô dụng, năng lực tái sinh khôi phục của nó quá mạnh mẽ, thừa dịp 'Đầu óc' nó còn chưa có khôi phục, còn chưa có năng lực tự bảo vệ mình, nhanh kiếm lửa tới thiêu đốt, nó sợ ánh nắng, hỏa công hẳn là hữu dụng!"

Mục Ngạo Thiết dừng lại động tác trên tay, trong mắt tràn đầy nôn nóng mà nhìn bọn họ, không cần nói cũng biết, nếu ta rời đi, các ngươi làm sao bây giờ?

Dữu Khánh lập tức nổi giận rống to, "Cái thứ này nhìn nhân sinh linh chúng ta như con kiến hôi, dưới Kiến Nguyên sơn vô số oan hồn, sống làm người, há có thể chứa chấp nó! Ta hai lần vì đó liều mạng, nếu như còn không trừ được nó, chẳng phải là chết oan uổng sao?"

Nam Trúc nôn nóng nói: "Lão Cửu, nhanh đi, chúng ta tận lực kéo dài thời gian 'Đầu óc' nó tái sinh, nếu như ngươi đúng lúc làm được hỏa công, chúng ta chưa chắc đã tắt thở, nhanh đi!"

Lúc này Mục Ngạo Thiết mới tỉnh ngộ, gào lên: "Các ngươi chịu đựng!" Dứt lời xoay người trực tiếp nhảy xuống.

Tại trên xúc tu thật lớn nhảy mấy cái liền nhảy xuống tới nơi, sau khi rơi xuống thì ngỡ ngàng nhìn xung quanh, lòng nóng như lửa đốt, bị ba vị cao thủ kia giày vò một hồi, với thế như phá hủy cành khô gỗ mục khiến một vùng xung quanh ngay cả cọng cỏ cũng khó tìm được rồi, đến đâu tìm vật liệu làm hỏa công bây giờ?

Nhưng đúng vào lúc này, đồ vật khổng lồ bát đầu rõ ràng kịch liệt run rẩy.

Mục Ngạo Thiết bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy đồ vật khổng lồ bắt đầu giãy giụa vô số xúc tu loạn quét, một cái bóng đen quét tới, y cấp tốc nằm xuống lăn lộn tránh thoát.

Cũng may đồ vật khổng lồ vẫn không đem y làm mục tiêu tấn công, chỉ là đang lung tung giày vò, làm y liên tục lăn lộn nhảy tránh trốn ra khỏi phạm vi đồ vật khổng lồ càn quét…

Ở trung tâm tà ma, Dữu Khánh đã bị thôn phệ đến phần eo cùng với Nam Trúc đã bị thôn phệ đến chân nhìn nhau, đều cảm giác được lực thôn phệ đột nhiên buông lỏng, tựa hồ đột nhiên buông tha thôn phệ bọn họ.

Đồng thời, hai người cũng từ trên vật thể thôn phệ bọn họ cảm nhận được sự nóng rực, những chất lỏng màu mặc lục kai đang rất nhanh khô cạn.

Nói chung tận dụng thời cơ này, hai người cấp tốc giãy giụa thoát thân, trước sau nhảy đi ra.

Còn chưa kịp phản ứng lại là chuyện gì xảy ra, bên trong trung tâm tà ma đột nhiên trời đất quay cuồng, kịch liệt lay động, tà khí bên trong vách kích động lên, dâng lên khắp nơi, khắp nơi bên trong toàn bộ vách động có sợ nhỏ hồng quang rất nhanh lan tràn ra, tựa hồ là huyết mạch kinh lạc của tà ma.

"Chuyện gì xảy ra?" Đã nằm úp sấp xuống, Nam Trúc kêu to hỏi.

Đứng không vững cũng đã nằm úp sấp xuống, Dữu Khánh không vui hỏi: "Ta đi hỏi ai đây?"

Nhưng mà, hai người rất nhanh liền phát hiện được, nơi mà hồng quang theo huyết mạch kinh lạc tà ma lan tràn đến, đều dần trở nên trong suốt, dần dần loang lổ.

Tình hình vị trí hồng quang tràn đến, tựa như là vết rạn khi dung nham nóng hổi được rất nhanh làm lạnh lại.

Tà khí tuôn ra dâng lên khắp nơi cũng đang rất nhanh dừng lại.

Không ngừng có khối vỡ rơi xuống, nằm úp sấp, hai người lấy tay che mắt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phía trên vậy mà lại xuất hiện một cái bết nứt lớn, hơn nữa vết nứt còn đang không ngừng lớn lên.

Hai người lập tức tại bên trong không gian lay động xoay người bật lên, bấu víu ở tại miệng động, muốn lao đi ra ngoài, kết quả tình hình bên ngoài càng khiến cho hai người kinh ngạc.

Sợi tơ hồng quang kia lấy trung tâm cái mâm thịt làm trung tâm, khuếch tán ra theo vô số xúc tu to to nhỏ nhỏ, tựa như là toàn bộ xúc tu đều có xuất hiện vết rách sáng lên hồng quang.

Hồng quang lan tràn rõ ràng đang chảy xuôi theo hướng dịch thể vận chuyển trong cơ thể tà ma, khuếch tán tới mỗi ngóc ngách trên

thâh thể khổng lồ của tà ma.

Vô số xúc tu to to nhỏ nhỏ dần dần xơ cứng, có chút bắt đầu vỡ vụn, sau đó từng cái ầm ầm rụng xuống.

Đứng trên mặt đất, Mục Ngạo Thiết cũng kinh ngạc nhìn một màn này, chợt thấy được hai bóng người tại cửa động mơi mâm thịt, trông thấy Nam Trúc và Dữu Khánh còn sống, trên khuôn mặt vốn một mực không có vẻ mặt gì lại là lộ ra thần sắc vô cùng mừng rỡ.

Đột nhiên, những xúc tu gánh chịu toàn bộ thể trọng tà ma cuối cùng chống đỡ không được nữa, bắt đầu từng cái giòn giã nứt vỡ bùng nổ ra, đồ vật khổng lồ lập tức đổ nát.

Hai người ở trên cửa động nắm chặt, cùng theo đồ vật khổng lồ nghiêng đổ xuống sẽ càng an toàn.

Ầm ầm, ầm ầm, lại ầm ầm, động tĩnh ầm ầm to to nhỏ nhỏ vang lên một hồi.

Chủ thể đổ nát, xúc tu lại không ngừng đổ nát.

Bụi mù tung lên bốn phía.

Mục Ngạo Thiết lập tức nhảy lên, lướt về phía vị trí trung tâm cái mâm thịt đang dần đổ nát.

Sau một hồi nhảy về phía trước thì đến được, đang lúc tìm kiếm xung quanh, chợt thấy tại trong một đống sụp đổ lần lượt nhô lên hai cái tay nắm kiếm, hai bóng người phá vỡ đống sụp đổ lục tục bò ra, chính là Dữu Khánh và Nam Trúc bám đầy bụi đất, trường kiếm của Mục Ngạo Thiết trở vào bao lập tức nhảy đi qua đưa tay ra mỗi tay lôi một người.

Bò đi ra, hai người vận công chấn động rơi bụi trên người, cũng khó thay đổi sự chật vật, vẫn còn bộ dáng đầy bụi đất, giày cũng không

còn rồi, vạt áo trường sam thiếu nửa đoạn, quần cũng biến thành đoản khố, chân trần.

Không còn cách nào, lúc trước lực thôn phệ quá mạnh mẽ, đã giúp bọn hắn kéo rớt một ít.

Sư huynh đệ ba người song song đứng ở trên cái mâm thịt đổ nát đang trong quá trình đốt cháy, kinh ngạc nhìn quanh bốn phía.

Nơi xa một chút, còn có thể nhìn thấy xúc tu chưa xơ cứng đang giãy giụa, sợi tơ hồng quang kia vẫn còn đang di chuyển, sau cùng khiến xúc tu cứng ngắc tan vỡ.

"Là tình huống gì? Bởi vì chúng ta ngăn cản nó tái sinh, thời gian dài vô pháp tái sinh liền tan vỡ, liền chết rồi?"

Nam Trúc nghi vấn.

Dữu Khánh lắc đầu, "Ta đi hỏi ai đây?"

Bỗng nhiên, ba người đều quay đầu lại nhìn về phía sau, trong một tảng xác cháy đen mơ hồ có âm hưởng "Răng rắc răng rắc" toát ra.

Dữu Khánh chợt nghĩ đến cái gì, nhảy tới một kiếm đập nó, bốp, tảng xác cháy đen kia lập tức tứ phân ngũ liệt, bên trong vụt bắn ra một quang điểm, vọt tới trên không bay lượn xoay quanh, chính là thân trôi nổi hồng quang giống như vết rạn, Đầu To.

Tại loại hình thái này, Đầu To hoặc là đang nấu nước, hoặc chính là bị chọc giận.

Thấy cảnh này, ba người quay mặt nhìn nhau, đều có vẻ bừng tỉnh đại ngộ, mơ hồ đã minh bạch hồng quang khiến đồ vật khổng lồ kia cháy khét, hồng quang di chuyển trong thân thể đồ vật khổng lồ này là chuyện gì xảy ra.

"Trong cơ thể tà ma này đại khái là vận chuyển dịch thể đã bị Đầu To thiêu đốt."

Ngẩng đầu ngước nhìn, Dữu Khánh cảm khái một câu, ngắn gọn sáng tỏ nói ra sự thật tà ma bị tan vỡ.

Hai vị sư huynh hiểu ý của hắn, tựa như bọn họ uống nước do Đầu To nấu thì có thể trừ tà vậy, tà ma này đem dịch thể bị Đầu To nung đốt qua di chuyển khắp toàn thân, không có chút nào phản ứng mới là lạ.

Nam Trúc ha hả một tiếng, "Thật đúng là một vật khắc một vật, thảo nào Vân Hề sợ Đầu To, thảo nào phải làm ra chuyện Tần Quyết tìm kiếm được Đầu To."

Chuyện cho tới bây giờ, dù cho Vân Hề và Tần Quyết không nói, ba người cũng đoán được là chuyện gì xảy ra, Tần Quyết khẳng định là bị Vân Hề đầu độc rồi.

Dữu Khánh hừ một tiếng, "Đây là kết quả cùng nhảy múa với tà ma!"

Lúc trước, khi ba người tại trong hồ chạy trối chết, quay đầu lại đều nhìn thấy được khung cảnh Tần Quyết bị trường thương đẩy ra mặt nước.

Lúc này, Đầu To hiển nhiên cũng đã phát hiện được sự tình đã trôi qua, hồng quang tức giận trên người thu liễm lại, lắc mình một cái mà xuống, Dữu Khánh vươn bàn tay, đón nó rơi tại lòng bàn tay.

Nhìn tiểu gia hỏa này, Mục Ngạo Thiết nhưng là khó có được mở miệng khen một tiếng, "Thật lớn đầu!"

"Tích tích tích."

Đầu To lại nhìn chằm chằm Dữu Khánh leng keng kêu to một tiếng, ai cũng không biết nó gọi lên vậy là có ý gì, nhưng đều có thể nhìn

ra là gọi với Dữu Khánh.

Dữu Khánh không quản nó có ý gì, nói chung cho chỗ tốt khẳng định là sẽ không sai, lúc này đồng ý nói: "Về sau, Linh Mễ và xương cốt cam đoan đủ…" Hơi chần chừ, lại bổ sung một câu, "Chờ sang năm đi ra ngoài rồi nói tiếp."

Nói đến điều này, tựa hồ nhớ tới cái gì, xoay người nhìn về phía phương hướng hồ nước, "Hết rồi, ngân phiếu của ta, chúng ta cái gì cũng không còn nữa, đi ra ngoài ngay cả lộ phí cũng không có rồi." Trên mặt lộ ra vẻ vô cùng đau đớn.

Ngân phiếu của hắn, hai vị sư huynh sẽ không quan tâm, dù sao cũng không rơi vào đến trên tay bọn họ, còn sẽ làm cho bọn họ phải nhìn sắc mặt hắn, không có thì tốt, nghèo thì cùng nhau nghèo, ai cũng đừng cao hơn ai.

"Ai, ngọn Kim Sơn kia cũng không còn, nếu không, chúng ta tìm cơ hội tới đãi vàng?"

Nam Trúc ưu sầu thở dài mà hỏi.

Nào còn có Kim sa chồng chất như núi gì nữa, căn bản chịu không nổi thân thể khổng lồ của Vân Hề quét loạn, đã sớm bị quét tan không biết thành dạng gì rồi, lại thêm tam đại cao thủ xuất hiện, ngay cả, con mẹ nó, người còn có thể dễ dàng bị thổi bay, đám Kim sa kia còn có thể ổn định mới là lạ.

Khi bọn họ từ trong nước bò lên bờ thì ngay cả bóng một hạt kim sa cũng không có nhìn thấy.

Dữu Khánh xùy một tiếng, nói, "Đãi cái quỷ gì kim, kiếm cho nhiều cũng không đem ra được, kiếm ít thì không đáng, còn không bằng đi trong nước tìm xem ngân phiếu của ta."

Nam Trúc chợt nhỏ giọng nhắc nhở: "Kim Khư."

Dữu Khánh mắt trợn trắng, "Mập mạp chết tiệt, còn không có nhìn ra được à, chúng ta có thể trông thấy căn nhà sắt kia, đều là bởi Vân Hề giở trò quỷ, chúng ta là bị nàng hướng dẫn tới đây. Mẹ nó, bị nàng ta lừa gạt tiến vào Tiểu Vân gian một lần còn chưa đủ, còn muốn đi Kim Khư chết một lần nữa hay sao?"

Nam Trúc tiếp tục nhỏ giọng nhắc nhở, "Lão Thập Ngũ, việc này không hợp với lẽ thường nha, muốn giết chúng ta, dẫn chúng ta đến bên hồ là đủ rồi, không có lí do tại bên hồ làm ra một cái căn nhà như thế, còn làm ra một đống kim sa để gia tăng độ tin cậy, có cần thiết phải như vậy sao? Lần này dẫn chúng ta tới, ngươi cho là nàng ta không có nắm chặt tất giết chúng ta sao? Còn cần bố trí cái cục này, không có bất cứ cần thiết gì. Theo ta thấy…" Hất hất cằm, một bộ các ngươi đều hiểu.

Dữu Khánh trầm mặc không nói, Mục Ngạo Thiết cũng như có đăm chiêu.

Nam Trúc lại nói: "Có đi hay không lúc khác nói, về sau bọn họ khẳng định sẽ thẩm vấn chúng ta, chúng ta phải trước tiên thống nhất con đường."

Lúc này, bụi mù bốn phía cơ bản đều đã dẹp loạn xuống, trong lúc cân nhắc suy tư ba người lại chậm rãi quay đầu nhìn, bởi vì nhận thấy được trong đám xác đang đốt cháy, có một vùng vẫn còn không ngừng đang dâng lên tà khí, bốn phía đều đã yên tĩnh, chỉ một điểm còn chưa có triệt để bình phục, có điểm đáng chú ý.

Chương 307: Theo Vân Hề

Nơi đó còn có chút lồi lên.

Cảm giác có phần cổ quái, ba người nhìn nhau, Nam Trúc xách kiếm tiến lên, bước thấp bước cao đi đến, đột nhiên rẹt một tiếng, thân

hình bỗng nhiên hụp xuống.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cả kinh, đều vung kiếm lên cảnh giác.

"Không có việc gì." Nam Trúc quay đầu lại khoát tay áo, sau đó lại bò đứng lên, tiếp tục đi tới trước, thì ra chỉ là thể trọng quá nặng, một chân đạp sụp xuống mà thôi.

Hai vị sư đệ không nói nên lời.

Nam Trúc đi tới đại điểm bốc lên tà khí, rẹt, một kiếm cắt vỡ cục lồi lên kia.

Bụp! Một tiếng nổ vang không lớn, một đống tà khí tuôn ra.

Động tĩnh đó khiến ba người bị hù dọa, lại lần nữa nâng kiếm lên cảnh giác, kết quả hình như chỉ là một đoàn tà khí bị nén lại mà thôi, vừa được giải phóng ra hết thì cũng xong rồi.

Không còn động tĩnh, Nam Trúc vươn đầu nhìn vào trong cục lồi bị cắt vỡ kia, chợt "Di" một tiếng, nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải vào bên trong lỗ.

Hai vị sư đệ hiếu kỳ, lập tức cũng đi tới, cúi sát vào nhìn, liền phát hiện có một viên hạt châu màu đỏ sậm xen lẫn giữa trong đống nội tạng, chỉ lớn cỡ trứng chim cút, mặt trên phủ đầy hoa văn màu đen quỷ dị nhìn giống vân mây.

"Tích tích tích."

Đã đậu tại trên vai Dữu Khánh, Đầu To bỗng phát ra tiếng kêu to leng keng.

Ba người nhanh chóng quan sát bốn phía, không phát hiện thấy bất cứ dị thường gì.

Sau khi hơi làm đề phòng, Nam Trúc đưa tay tiến vào trong lỗ mụt để nhặt, kết quả vừa mới nhặt lên thì cả người run rẩy một cái, vô ý thức buông tay ra, hạt châu lại rơi xuống.

"Thế nào?" Dữu Khánh hỏi, Mục Ngạo Thiết cũng nhìn gã.

Nam Trúc thần sắc nghiêm trọng, "Thật lạnh, lạnh đến mức khiến ta run rẩy."

Lạnh? Nhiệt độ phải thấp đến mức nào mới có thể khiến cho một vị tu sĩ có phản ứng dữ như vậy? Hai vị sư đệ không lý giải được, cảm nhận một chút nhiệt độ trong không khí, không thấy có dị thường gì, lập tức cảm thấy kỳ quái, nếu thật sự lạnh đến mức như lời lão Thất nói như vậy thì nhiệt độ gần nó sao không bị ảnh hưởng gì?

Sau đó Nam Trúc lại đưa tay vào, lần này đã có chuẩn bị tâm lý, cẩn thận nắm lấy hạt châu kia, nhưng rồi lại "Di" một tiếng.

Hai vị sư đệ quan tâm tới phản ứng của gã.

Nam Trúc lần này đem hạt châu thoải mái cầm lên, kiếm trở vào bao, sau đó đem hạt châu gảy gảy trong lòng bàn tay quan sát, "Kỳ quái, vừa rồi còn lạnh đến mức khiến ta run rẩy a, chẳng lẽ là ta bị ảo giác?"

Nghe được lời ấy, Dữu Khánh đưa tay tới, muốn cầm vài tay xem sao, kết quả ngón tay vừa đụng vào hạt châu kia thì tay cũng run rẩy giựt lui lại.

Lần này đến phiên Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn hắn.

"Hình như là rất lạnh." Dữu Khánh đưa ra khẳng định, sau đó lại đưa tay đụng vào, lần này khi đụng tới, hắn cũng di một tiếng, dứt khoát đem hạt châu cầm vào trong tay mình, lòng bàn tay nắm lại, cuối cùng đã cảm nhận được lời Nam Trúc nói, lẽ nào vừa rồi cảm giác lạnh đóng băng thật sự là ảo giác?

Mục Ngạo Thiết cũng nhịn không được nữa, đưa tay thử sờ vào, đầu ngón tay cẩn thận từng li từng tí chạm đến, nhưng mà y lại không có chút cảm giác gì, lại đem hạt châu cầm vào trong lòng bàn tay mình lật xem, vẫn là không có bất cứ cảm giác gì, không khỏi mặt đầy hoài nghi mà nhìn về phía hai người, có phần hoài nghi không biết có phải hai người này đang đùa y hay không.

Nam Trúc nghi hoặc hỏi: "Lão Cửu, ngươi không có cảm giác?"

Mục Ngạo Thiết: "Không có cảm thấy hạt châu này có vấn đề gì."

Nam Trúc và Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, chỉ có người từng có cảm giác đó mới minh bạch phản ứng vừa rồi là chuyện gì xảy ra.

Mục Ngạo Thiết đem hạt châu mấy lần nắm tại trong lòng bàn tay cảm nhận một hồi, lại hỏi: "Các ngươi đều cảm giác được lạnh lẽo?"

Dữu Khánh hồi ức trầm ngâm nói ra: "Hiện tại suy nghĩ lại, hình như không hoàn toàn là cảm giác băng lãnh, chính là khi đụng vào thì đột nhiên cảm giác tâm lý cũng mát lạnh theo, giống như có một luồng hồn phách âm lãnh chạm đến."

Nam Trúc gật đầu, "Đúng đúng đúng, chính là cảm giác này, chính là cảm giác linh hồn cũng đều rung động, cảm giác lạnh lẽo khiến linh hồn phải run rẩy một cái, chờ khi tập trung tinh thần cẩn thận đụng vào lại thì hình như lại không cảm giác được nữa rồi…"

Dữu Khánh đột nhiên nhấc tay đình chỉ, những lời này đã nhắc nhở hắn, đáp lại: "Không sai, vừa rồi khi ta cũng tập trung tinh thần cẩn thận chạm vào thì không cảm giác được nữa rồi."

Hai bọn họ chợt cùng nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, lộ ra vẻ dò hỏi.

Mục Ngạo Thiết không nói nên lời, hai người này tu vi cao hơn y đều bị lạnh đến mức run rẩy, y làm sao dám xem là không có gì, đương nhiên là phải tập trung tinh thần cẩn thận thử dò xét.

Ánh mắt ba người va chạm vào nhau, vô thanh giao lưu, sau đó ánh mắt lại nhất tề tập trung vào hạt châu màu đỏ sẫm lớn cỡ trứng chim cút kia, đại khái đã minh bạch, nếu không cẩn thận va chạm vào thì có cảm giác chạm đến linh hồn, mà chỉ cần trong lòng đã có đề phòng thì sẽ không có bất cứ cảm ứng gì.

Cụ thể có phải như vậy hay không thì còn cần đợi sau này kiểm tra lại.

Có chuyện bọn họ nhưng là hiện tại muốn biết, Nam Trúc hoài nghi, "Hạt châu này là thứ gì? Thoạt nhìn không giống như là mấy loại như yêu đan. Có thể được Vân Hề giấu ở trong thân thể, sẽ không phải là bảo vật gì đi?" Hai mắt y có phần tỏa sáng.

Vấn đề này không dễ trả lời, Dữu Khánh nhìn quanh bốn phía đống đồ vật khổng lồ sụp xuống, "Cảm giác vừa rồi không giống như là thứ gì tốt, ta lo lắng không biết có phải là tà vật gì hay không!"

Cảm giác âm lãnh chạm đến linh hồn vừa rồi kia khiến hắn ấn tượng khắc sâu…

Trong không trung, Hướng Lan Huyên và Mông Phá y nguyên một trước một sau theo đuổi Thiên Vũ không bỏ.

Nhất là Mông Phá, khuôn mặt âm trầm, cảm giác bị người lén hái đào thực không dễ chịu.

Bị người từ trên bản thể cưỡng ép giựt xuống, Vân Hề cũng không tốt hơn bao nhiêu, một tảng lớn vết thương phía sau lưng vẫn còn đang nhỏ giọt chất lỏng màu mặc lục, giống như người chảy máu khi bị thương, sắc mặt khó coi, thần tình suy yếu, vai còn chộp vào trong tay Thiên Vũ, đau đớn không có lực hoàn thủ.

Đột nhiên, không biết có phải hay không là cảm giác được cái gì, thân thể nàng ta run lên, trên mặt lộ ra nét cười thảm, ngửa mặt lên trời cười to "Ha hả" không ngừng.

Thiên Vũ cúi đầu nhìn xem nàng ta, không biết nàng ta làm gì phát điên, lại quay đầu nhìn xem hai người phía sau đuổi theo không thả, cũng không biết lúc nào mới có thể cắt đuôi, nếu không phải trên tay còn mang theo một cái người, luận về tốc độ phi hành, y tự tin ít có người có thể đuổi theo.

Sau khi dừng cười, Vân Hề nhấc một tay, nắm lấy cổ cái tay chế trụ vai mình: "Các ngươi không có tư cách thẩm vấn ta, giết chết ta đi!"

Nàng ta hiển nhiên đã dự liệu đến kết quả của mình, cũng không khó đoán, những người này khẳng định phải nghĩ hết mọi biện pháp cạy mở miệng nàng ta, moi ra toàn bộ bí mật.

Muốn chết? Thiên Vũ cúi đầu nhìn nàng ta một cái, hừ một tiếng, thái độ này chính là lời đáp lại, làm sao có khả năng để cho đối phương dễ dàng chết được.

Cầm cổ tay y, trên mặt Vân Hề lại dần dần hiện ra nét kinh ngạc, đột nhiên hỏi: "Ngươi bị thương?"

Thiên Vũ lại cúi đầu liếc nhìn nàng ta một cái, không biết nàng ta đang nói bậy bạ gì.

Nét kinh ngạc trên mặt Vân Hề khó tiêu, "Ngươi có vết thương cũ chưa lành?"

Thiên Vũ hơi cau mày.

Hai mắt Vân Hề dần dần có thần sắc, "Ngươi bị Phong Dương làm bị thương?"

Thần sắc Thiên Vũ hiện lên vẻ hình như có xúc động, cuối cùng mở miệng hỏi, "Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?"

Vân Hề nở nụ cười, "Phải rồi, lúc đó khi ta nằm ở trên kim quan, trước lúc chết nhìn thấy được ngươi. Trong Kim quan là trượng phu Quan Phong Dương của ta, ngươi nhất định là sau khi khai quan

trông thấy trượng phu của ta, sau đó bị trượng phu của ta đánh bị thương, có đúng hay không?”

Khóe mắt Thiên Vũ run rẩy, hơi hé mắt, trầm giọng hỏi: “Ngươi là Vân Hề! Không phải ngươi đã chết rồi sao?”

Vân Hề cười càng thêm hài lòng, “Sau khi bị thương, có phải có cảm giác tà khí trong cơ thể một mực vô pháp triệt để loại trừ sạch sẽ hay không, dẫn đến vết thương một mực không thể hoàn toàn khép lại?”

Hai gò má Thiên Vũ dần dần căng lên, trong đầu hiện lên một đoạn hình ảnh.

Trong Kim quan, cương thi mặc áo giáp, không hề có sinh cơ, khiến người thả lỏng cảnh giác, lại đột nhiên mở hai mắt, một đôi con ngươi đỏ tươi, cấp người có cảm giác tròng mắt chứa máu, cặp con mắt kia có thể khiến người gặp ác mộng, tà khí lẫm liệt. Sau đó hai trảo sắc bén của cương thi kia tập kích cắm vào lồng ngực y, tà khí bộc phát ra càng giống như phong vân lượn lờ kéo tới…

Thiên Vũ nỗ lực ấn xuống một đoạn hình ảnh đó hiện lên trong đầu, đột nhiên một tay xách lấy Vân Hề lên, túm vào phần eo có tảng lớn vết thương kia của nàng ta, mặt đối mặt trầm giọng hỏi: “Nói, ngươi còn biết cái gì?”

Vân Hề lắc đầu, “Đám kiến hôi các ngươi này, ở trong mắt ta chẳng là cái gì. Nếu không phải là ta không thể đi ra, nếu không phải đã động phàm tâm, nếu không phải vì để luyện hóa ra một cái người sống thực sự, dẫn đến tiêu hao đi của ta phần lớn thực lực, bản thể của ta tùy thời có thể co rút lại biến hóa thành người, có thể lớn có thể nhỏ, có thể phi thiên độn địa, có thể thiên biến vạn hóa, chỉ bằng các ngươi làm sao có thể là đối thủ của ta? Dù cho Đại thánh gì đó của các ngươi tới đây, cũng phải ngoan ngoãn cút đi ra! Một đám con kiến hôi, không có tư cách thẩm vấn ta, càng không có tư cách nhục nhã ta!”

Thiên Vũ đang muốn tức giận, Vân Hề thong thả chậm rãi đưa mặt tới gần bên cạnh mặt y, thì thầm tại bên tai y mấy câu.

Nét giận dữ trên mặt Thiên Vũ tán đi, môi dần dần căng thẳng, quay đầu lại nhìn nhìn hai người y nguyên theo đuổi không bỏ ở phía sau.

Vân Hề đã là không sợ không hãi, không hỉ không bi, trán gối lên trên đầu vai y, vẻ mặt ôn nhu, trong miệng nho nhỏ, ôn nhu, ngâm nga cái gì đó, giống như là ca dao, lại giống như là nhạc thiếu nhi, nhẹ nhàng xướng lên xướng lên, nơi khóe mắt chảy xuống nước mắt lưng tròng óng ánh.

Tóc dài như tơ thỉnh thoảng theo gió lướt qua khuôn mặt Thiên Vũ.

Như là ôm chầm lấy nàng ta, Thiên Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rời khỏi phía trước, nhìn về phía đám mây trên bầu trời, cũng đột nhiên thay đổi phương hướng phi hành, thân hình chợt vạch ra một cái đường vòng cung, ôm Vân Hề lên như diều gặp gió, leo lên tầng mây.

Tại chớp mắt nhảy vào mây mù, phong vân lướt quá trước mắt, Vân Hề ngẩng đầu lên, một đôi mắt thâm tình mang theo nước mắt lưng tròng đối diện với đôi mắt Thiên Vũ, tựa hồ ý thức được cái gì đó, nở nụ cười, "Vân Hề Vân Hề, theo Vân Hề, táng tại vân đỉnh, rất tốt."

Cuối cùng Thiên Vũ cho nàng ta một câu nói tiễn biệt, "Kỳ thực, trước đây ta rất không minh bạch vì sao những Yêu tu chúng ta đây đều muốn tu luyện thành người."

Ngụ ý là, hiện tại cuối cùng ta đã minh bạch.

Vân Hề nở nụ cười.

Vù! Hai người song song chạy ra khỏi tầng mây dày đặc, nghênh tiếp bọn họ chính là vạn trượng kim quang.

"A…" Vân Hề bỗng nhiên ngửa đầu phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, cũng chỉ là gọi lên một tiếng, rồi cưỡng ép nhịn lại, thân thể tắm rửa dưới ánh mặt trời đang kịch liệt rung động không ngừng, đang xì xì bốc khói, đang rất nhanh tan biến thành tro bụi, đang đau đớn rên rỉ, "Phong Dương, ta tới đây."

Vù vù, lại có hai người song song chạy ra khỏi tầng mây, ngoại trừ Hướng Lan Huyên và Mông Phá ra cũng không phải ai khác.

Trông thấy tình hình trong không trung, Hướng Lan Huyên thi pháp kêu sợ hãi: "Thiên Vũ, nàng ta không thể gặp ánh nắng!"

Thiên Vũ buông lỏng hai tay ra, Vân Hề tại trong vạn trượng kim quang quay cuồng rơi xuống, tại trong lúc quay cuồng thì tan nát biến mất.

Song song vọt tới, hai người sốt ruột đưa tay đi tiếp ứng, nhưng mà người tan vỡ rơi vào trên tay bọn họ lại không hề có trọng lượng, trong nháy mắt băng tán, triệt để hóa thành tro bụi, theo gió bay đi, bay lả tả vẩy về phía vân đỉnh.

Chụp vào tay chỉ là trống không, hai người sợ ngây người, cũng đình chỉ phi hành, nổi không mà đứng, nhìn tro bụi theo gió bay đi, có phần sững sờ.

Chương 308: Thẩm vấn

Tan vỡ thành từng điểm, một cái người hình dáng rõ ràng như vậy lại đột nhiên cứ như vậy không còn nữa rồi.

Thiên Vũ từ trên hạ xuống, lơ lửng ở giữa hai người, hai người thì đồng thời quay đầu lại tức giận nhìn chăm chú hắn.

Mông Phá lớn tiếng chất vấn: "Vì sao giết nàng ta?"

Thiên Vũ: "Ta không có giết nàng ta, cũng không muốn giết nàng ta, ta làm sao có khả năng giết nàng ta, là các ngươi truy ta quá chặt, ta nhất thời trong tình thế cấp bách đã quên nàng ta không thể thấy ánh nắng mặt trời."

Hướng Lan Huyên cười nhạt, "Chuyện ma quỷ này của ngươi có thể lừa gạt được người nào? Với tốc độ của ngươi, thiên hạ ít có người có thể bằng, chỉ bằng hai người chúng ta truy đuổi là có thể làm cho ngươi giết chết nàng ta sao, chính bản thân ngươi có tin không?"

Thiên Vũ đột nhiên nhấc tay, cầm lấy vạt áo mình, kéo ra, lộ ra lồng ngực, cũng lộ ra một cái vết thương trên lồng ngực mình, giống như là bị đao cắt qua, vết thương nhìn như là vết thương cũ chưa lành, có thể nhìn thấy huyết nhục bên trong, khẳng định không phải vết thương mới bị gây nên.

Mông Phá và Hướng Lan Huyên đều ngẩn người, quả thực là không nghĩ tới trên thân vị này vậy mà có bị thương.

Đại khái cũng đã hiểu được ý của vị này, hành động tại trong lúc tình thế cấp bách, không chú ý, thất thủ dẫn đến Vân Hề tử vong.

Có lẽ là thật, nhưng cho dù là sự thực, hai người cũng phải kiên trì hoài nghi.

Mông Phá: "Nói đi, trước khi nàng ta chết đã nói với ngươi cái gì?"

Thiên Vũ thả vạt áo trở về: "Ta biết rõ các ngươi hoài nghi cái gì, nếu các ngươi cứ muốn nghĩ như vậy, ta cũng không có biện pháp nào. Nhưng các ngươi đều là có đầu óc, không ngại suy nghĩ cho tốt, các ngươi cảm thấy trong thời gian ít như vậy nàng ta có thể nói với ta cái gì? Điều kiện gì cũng không có, nàng ta chưa được có bất cứ bảo đảm gì, hoặc là nói còn chưa tra tấn cạy miệng nàng ta ra, ngươi cảm thấy nàng ta có thể dễ dàng nói ra hết hay sao? Bí mật của Tiểu Vân gian, chúng ta muốn biết quá nhiều, cần có thời gian giải thích, ta có thể dễ dàng giết chết nàng ta diệt khẩu hay sao?"

Mông Phá và Hướng Lan Huyên cũng cảm thấy lời này có lý, cũng không cho rằng trong thời gian chạy trốn ít như vậy, yêu ma kia có thể đem bí mật nói ra rõ ràng.

Ngoại trừ một cái mạng của yêu ma kia, bọn họ cũng không có gì khác có thể áp chế đến yêu ma, lại thêm bị bọn họ làm cho thành như vậy, không hận bọn họ mới là lạ, dù tình dù lý đều không nên nhanh như vậy nói ra mới phải. Lại nói, nếu cứ như thế dễ dàng nói ra, Thiên Vũ có thể tin sao? Có thể chưa xác định liền giết chết yêu ma kia để diệt khẩu sao?

Nhưng, yêu ma kia chết đi chính là điểm đáng ngờ lớn nhất, hai người tuyệt đối không dễ dàng buông tha hoài nghi, Hướng Lan Huyên một mực chắc chắn, "Nàng khẳng định đã nói với ngươi cái gì đó!"

"Nếu như ngươi cứ muốn nói như vậy, cứ muốn càn quấy, ta cũng không có biện pháp nào!" Thiên Vũ vung tay áo, vù một tiếng bay đi, không quản tới.

Sắc mặt âm tình bất định, hai người trái lại cũng không có làm ra động tác cưỡng ép ngăn cản gì, quả thực tìm không được động cơ, chỉ là hoài nghi mà thôi, như vậy thì không đáng giá động thủ không tiếc giá nào, tạm thời cũng chỉ có thể là bay đi theo, sau việc lại xem tình huống.

Đợi khi ba người lục tục bay trở về đến nơi đánh bại Vân Hề, chỉ thấy thân thể của đồ vật khổng lồ nằm sụp đổ tê liệt trên mặt đất, giống như một bức họa trên mặt đất.

Còn có một ít cao thủ của ba phương lúc trước đuổi theo, lúc này cũng đã chạy tới nơi, đang cùng tụ tập với mấy người Dữu Khánh.

Ba người hạ xuống, đều nhịn không được đưa tay bắt lấy tà thể bị đốt cháy của Vân Hề lên kiểm tra, thậm chí còn bóp nát kiểm tra, nhưng không nhìn ra kết quả gì.

"Đây là có chuyện gì?" Mông Phá hỏi thủ hạ.

Thủ hạ lắc đầu đáp: "Không biết, khi chúng ta tới nơi, nhìn thấy chính là như vậy."

Mông Phá lại nhìn chăm chú về phía ba người Dữu Khánh, không cần hỏi, nhìn ánh mắt liền biết là cùng một câu hỏi.

Dữu Khánh lập tức giải thích: "Chúng ta cũng không biết, khi các ngươi đi rồi, đại quái vật này lung lay lảo đảo một hồi, sau đó liền bắt đầu từ giữa cái mâm thịt bị trương, dần dần bị đốt cháy, sau cùng ầm ầm đổ nhào xuống, sau đó thì cứ như vậy rồi." Nói đến điều này, hắn còn nhìn nhìn ba vị cao thủ, chỉ phát hiện trên ống tay áo Thiên Vũ có dấu vết của chất lỏng màu mặc lục, thử hỏi, "Vân Hề đâu chứ?"

Hướng Lan Huyên lập tức hỏi: "Ngươi nói nàng ta là Vân Hề? Có thể xác định?"

Cái gì gọi là có thể xác định? Trong lòng Dữu Khánh lập tức nói thầm, các ngươi bắt được Vân Hề không có xác nhận trái lại bào lão tử xác nhận là có ý gì?

Hắn lập tức nhận thức được, có thể đã xảy ra chuyện gì rồi, ngoài miệng thì trả lời: "Ta đương nhiên có thể xác định, nàng ta muốn giết ta, muốn tính toán nợ nần tại trong Kiến Nguyên sơn cổ mộ với ta, là chính miệng nàng ta nói ra, ta mới biết được nơi đây mới chính là bản thể của Vân Hề, trong Kiến Nguyên sơn cổ mộ chỉ là nàng ta luyện hóa ra một cái phân thân. Mẹ nó, ta hiện tại cuối cùng đã biết rõ vì sao nàng ta nói cho ta biết vị trí của Tiểu Vân gian, thì ra là vì giết ta."

Hướng Lan Huyên và Mông Phá quay mặt nhìn nhau.

Sau đó Mông Phá trầm giọng hỏi: "Vậy ngươi trốn làm gì? Chúng ta đã cho ngươi tự do, còn phái người bảo hộ các ngươi, các ngươi vì sao phải nghĩ hết biện pháp chạy trốn?"

Dữu Khánh hai tay giang ra, ngạc nhiên trả lời: "Chúng ta không có cách nào không trốn a! Là Tần Quyết âm thầm nói cho chúng ta biết, nói các ngươi muốn hại bọn ta, hắn còn lập ra kế hoạch chạy trốn giúp chúng ta, giúp chúng ta chạy trốn, sau khi chúng ta chạy trốn tới nơi này, Tần Quyết cũng đến nơi, chúng ta mới biết được hắn và Vân Hề cấu kết với nhau, là đang giúp Vân Hề dụ dỗ chúng ta tới đây, chúng ta mới biết được bị người lừa gạt hãm hại, nếu không thì chúng ta cũng không dám gặp lại các ngươi. Việc này các ngươi có thể tìm Vân Hề để xác nhận!"

Tần Quyết? Mông Phá và Hướng Lan Huyên lập tức quay đầu lại nhìn chăm chú hướng về phía Thiên Vũ.

Gương mặt Thiên Vũ căng căng ra, hỏi: "Ngươi là nói Tần Quyết cũng đến nơi đây? Người đâu chứ?"

Dữu Khánh quay đầu lại chỉ hướng mặt hồ, "Khi chúng ta nhảy vào trong hồ chạy trốn, Tần Quyết truy vào trong hồ truy sát chúng ta, Vân Hề thứ đồ vật khổng lồ kia đột nhiên từ đáy hồ hiện thân, chúng ta cũng không biết Vân Hề đang làm trò quỷ gì, vậy mà trước tiên đem Tần Quyết giết chết, sau đó mới truy sát chúng ta. Khi các ngươi thẩm vấn Vân Hề, có thể hỏi thử xem, chúng ta cũng muốn biết rõ là chuyện gì xảy ra."

Hỏi cái rắm! Mông Phá và Hướng Lan Huyên trong lòng hiện lên cùng một ý nghĩ, nhưng mà người nào đều không nói ra Vân Hề đã chết rồi.

"Sau đó mới truy sát các ngươi? Ý của ngươi là nói, sau khi Vân Hề giết chết Tần Quyết, lại không có thể giết chết được ba người các ngươi?"

Hướng Lan Huyên đề xuất nghi vấn.

Dữu Khánh nhìn khắp nơi xung quanh, nhìn thấy được căn phòng sắt ngã lăn ra đất ở xa xa kia, nhấc tay chỉ đến, lại là một phen sinh động như thật mà kể lại, kể ra chuyện bị sóng vỗ lên bờ như thế

nào, kể ra đã bị giày vò như thế nào, kể ra làm như thế nào trốn vào trong phòng sắt kháng cự, kể cho biết làm như thế nào cắt tách đoạn xúc tu ra để ẩn thân.

Có thể kể đều kể ra, chủ yếu những gì trải qua quả thực cũng là sự thật, sau khi kể xong, hắn lại bổ sung một câu, "Không tin các ngươi có thể hỏi Vân Hề."

Người khác nghe đều vô cùng lo sợ, không nghĩ tới ba người này lại là như vậy mà tránh thoát được một kiếp, nếu không phải có ba phương đầu lĩnh đúng lúc chạy tới, ba tên gia hỏa này sợ là chạy trời không khỏi nắng.

Nhiều thứ trước không nói, nghe nói căn phòng sắt kia rắn chắc như vậy, một đám người dồn dập đi đến kiểm tra, sau khi nhìn xem có người thậm chí còn rút kiếm chém thử, kết quả cũng chỉ là tại mặt trên lưu lại chút dấu vết mà thôi.

Mọi người lập tức biết rõ gặp được bảo rồi, nhưng mà đồ vật quá nặng, dời cũng không dễ dời đi, lại không dễ phân tách, tạm thời cũng chỉ có thể là ném tại nơi đó.

Ba phương thế lực đương nhiên là hiệp thương phân phối.

Mà Dữu Khánh thì nhân cơ hội này nhắc nhở Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết một câu: Vân Hề chết rồi!

Hai vị sư huynh hiểu ý, lúc trước lão Thập Ngũ mở miệng liền đẩy lên người Vân Hề, bọn họ liền cảm thấy kỳ quái, hiện tại đã hiểu rồi, giải thích không rõ thì cứ đẩy lên thân người chết!

Đương thiên, ba phương nhân mã lập tức được điều tới đây, cũng tất nhiên là phải điều tới đây. Lúc trước là tìm kiếm khắp nơi không mục đích, bây giờ đã phát hiện được sào huyệt của Vân Hề, đương nhiên phải ngay tại chỗ tìm kiếm.

Sau khi bố trí công việc xong, Long Hành Vân cũng bị người đưa đến trong gian phòng sắt kia.

Trong phòng, Thiên Vũ, Hướng Lan Huyên, Mông Phá và bộ phận nhân viên nòng cốt đều tại tràng, phòng sắt rõ ràng đã được dùng như trung tâm chỉ huy tạm thời.

"Hắc, vậy mà lại là một cái phòng sắt."

Tiến vào, hết nhìn đông tới nhìn tây, Long Hành Vân nhịn không được vui vẻ thốt ra một câu, tại nơi đây có thể nhìn thấy công trình đã là ngạc nhiên, vậy mà còn là bằng sắt, đương nhiên kinh ngạc.

Đương nhiên, cũng không quên hành lễ, sau khi hành lễ lại phát hiện ánh mắt mọi người nhìn mình có chút không thích hợp.

Thiên Vũ thả bộ bước lên trước, nhìn gã, hỏi: "Lúc trước ngươi hiến kế buông thả cho ba người A Sĩ Hành, để cho bọn hắn hết nước cạn lương thực, còn nhớ rõ không?"

Đó là tác phẩm đắc ý của mình, Long Hành Vân nhịn không được cười gật đầu nói: "Nhớ kỹ, nhìn căn phòng sắt này, tam thúc, có phải là có hiệu quả rồi hay không?"

Thiên Vũ lại hỏi: "Người nào dạy cho ngươi biện pháp này?"

Long Hành Vân nháy nháy mắt, "Đương nhiên là tự ta nghĩ ra…"

Bốp! Lời nói còn chưa có nói xong, trên mặt đã hứng một cái bạt tai, tự nhiên là Thiên Vũ tát.

Không còn cách nào, Tần Quyết là người phía bên Yêu giới mang vào, bây giờ Dữu Khánh cung khai ra là Tần Quyết cấu kết với Vân Hề mưu hại hắn, còn nói là Tần Quyết giúp hắn chạy trốn, lại chính là Thiên Vũ cùng hai nhóm người khác thương nghị việc buông thả cho A Sĩ Hành, lại thêm chuyện "Ngộ sát" Vân Hề lúc trước, lẽ nào đều là hiểu lầm hay sao?

Muốn không cho lời giải thích làm rõ cũng không được.

Chiết phiến trong tay lạch cạch rơi xuống đất, Long Hành Vân che mặt, kinh ngạc, "Tam thúc, ngươi…"

Với gã mà nói, đây là lần đầu tiên đối phương động thủ đối với gã.

Thiên Vũ lạnh lùng hỏi: "Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, là ai dạy ngươi biện pháp đó?"

Long Hành Vân còn muốn mạnh miệng, nhưng vừa nhìn qua ánh mắt của mọi người nhìn trừng trừng, cảm giác được không đúng, chột dạ, do dự.

Thiên Vũ đột nhiên quát lớn: "Nói!"

Long Hành Vân giật nảy mình, buột miệng nói ra, "Là Tần Quyết."

Thiên Vũ có thể nói là nghiến răng nghiến lợi, lúc đó khi vị này hiến kế thì mình rất bất ngờ, còn cảm thấy mình đã xem thường, khi Dữu Khánh khai ra Tần Quyết, y liền phản ứng lại, ý thức được là chuyện gì xảy ra, lúc này đã được đến xác nhận, lúc này thực sự là ý nghĩ muốn làm thịt tên vô liêm sỉ này cũng sinh ra rồi, lạnh lùng nói: "Những gì trải qua, tình hình cụ thể và tỉ mỉ, dám giấu giếm mảy may, một khi tra ra được thì bảo mẹ ngươi tới Tiểu Vân gian nhặt xác cho ngươi!"

Một khi nghiêm túc, Long Hành Vân cũng sợ hãi, lúc này lầm bầm lầu bầu đem việc Tần Quyết bày mưu tính kế nói rõ ra một lần.

Đã đến tình trạng này, Thiên Vũ lại hoài nghi tới việc vì sao Long Hành Vân cố ý tiến vào Tiểu Vân gian, vừa hỏi, quả nhiên, cũng là do Tần Quyết xui khiến.

Rất hiển nhiên, Tần Quyết kia vốn là người mưu đồ gây rối.

Lại thêm sau khi ba người Dữu Khánh tách ra mọi người chạy trốn, sau đó Tần Quyết cũng thất tung, một đường truy tra ra, cơ bản đã chứng thực lời Dữu Khánh nói, là Tần Quyết đang cấu kết với Vân Hề để mưu hại.

Sự tình đến đây, sẽ không dễ dàng kết thúc, tất nhiên phải tra kĩ hơn, hơn nữa là ba phương hội thẩm, Long Hành Vân lại bị tỉ mỉ thẩm vấn là chuyện tránh không được, thủ hạ Thôi Du của Tần Quyết càng là khó thoát thẩm vấn.

Không phải nói bọn chúng, ba người Dữu Khánh cũng bị tách ra, đồng thời bị tiến hành nghiêm mật thẩm vấn, vấn đề đầu tiên chính là vì sao Vân Hề phải muốn giết các ngươi?

Bắt đầu từ khởi điểm sự việc, thẩm vấn bắt đầu từ Kiến Nguyên sơn, bắt đầu lần lượt lặp lại đào sâu toàn bộ điểm đáng ngờ.

Ngay cả Liễu Phiêu Phiêu cũng không thể tránh được bị thẩm vấn, lại lần nữa xác định tình hình nàng và ba người Dữu Khánh gặp nhau ở trong cổ mộ.

Trong lúc thẩm vấn, thi thể Tần Quyết đã tìm được rồi, thi thể bị hút khô máu huyết, lại ngâm nước trướng lên, đã chứng minh Tần Quyết quả thực chết ở trong tay Vân Hề.

Còn có ba cái xúc tu lớn mà ba người Dữu Khánh tách ra để ẩn thân cũng được tìm ra ở trong hồ, đã xác minh ba người quả thực từng dùng cách này để đào sinh.

Sư huynh đệ ba người đều bị tách ra hạn chế tự do, lần thẩm vấn này trong khoảng thời gian ngắn cũng không có khả năng kết thúc.

Chương 309: Một mảnh hảo tâm

Thẳng đến nửa tháng sau, sư huynh đệ ba người mới được thả ra.

Từng người đi ra khỏi hầm ngầm được tạm thời đào ra, vừa gặp lại ánh sáng đều có phần không thích ứng.

Dữu Khánh và Nam Trúc vẫn là dáng vẻ trước lúc bị khống chế, mặc đoản khố, hai chân trần.

Lúc trước vẫn luôn là bị giam giữ riêng, không rõ ràng lắm tình huống của nhau, ba người đang định gặp mặt hỏi thăm nhau một chút, nào ngờ còn chưa kịp gặp mặt, Từ Giác Ninh liền đã đi tới, bắt chuyện với Dữu Khánh: "Tiền ty tiên sinh tìm ngươi."

Gã đưa tay chỉ xuống, Dữu Khánh thuận thế nhìn sang, chỉ thấy Mông Phá đứng một mình ở bên hồ, mặt hướng mặt hồ rỗng lớn.

Đối với việc này, Dữu Khánh ít nhiều có chút kinh ngạc, thử hỏi: "Gặp mình ta?"

Từ Giác Ninh hỏi ngược lại: "Ngươi còn muốn bao nhiêu người cùng theo ngươi hay sao?"

Dữu Khánh vội xua tay phủ nhận, ý của hắn không phải như vậy, lúc trước ba nhóm thế lực không quản một phương nào đều không để cho người khác gặp mặt riêng hắn, hiện tại xem ra, tựa hồ đã giải trừ sự hoài nghi đối với hắn, trong lòng không khỏi âm thầm vui vẻ, lúc này bước nhanh đi đến.

Từ Giác Ninh nhìn theo, nhìn dáng vẻ hắn mặc đoản khố đi chân trần, không khỏi lắc đầu, xem như là phục gia hỏa này.

Cũng là cho đến qua việc lần này, gã và Đường Bố Lan hồi tưởng lại một lần mới phát hiện, vị Thám Hoa lang này bản lĩnh không lớn, lại là sự tình gì đều có, bắt đầu từ trên đường đi tới kinh thành đi thi, bị rớt lại phía sau lưu lạc tiến vào Cổ Trủng Hoang Địa, sau đó từng chuyện từng chuyện cho đến bây giờ, nếu không phải có chuyện lần này, gã và Đường Bố Lan cũng không biết tên này vậy mà còn từng len lén trà trộn xâm nhập Quan Phong Dương cổ mộ, một kẻ học

hành rất tốt đề danh Bảng Vàng lại lăn lộn thành cái dạng này, như vậy là nháo đến mức nào a, coi như là khác thường rồi!

"Mông tiền bối."

Đi đến bên hồ, Dữu Khánh cung kính hành lễ với Mông Phá.

Mông Phá liếc mắt nhìn hắn, lại nhìn nhìn hắn mặc đoản khố đi chân trần, mới nhàn nhạt nói ra: "Kim Hóa Hải chết rồi, Tần Quyết chết rồi, Vân Hề cũng đã chết, toàn bộ đương sự dính dáng đến ngươi đều đã chết hết, thật đúng là tìm được một đám nhân chứng tốt."

Đối diện với thẩm vấn, Dữu Khánh sở dĩ nhắc tới Kim Hóa Hải là bởi vì bên này truy tra vì sao Vân Hề muốn giết Dữu Khánh hắn, Dữu Khánh liền lấy ra một đoạn chuyện xảy ra ở trong cổ mộ, đem chuyện lừa dối Vân Hề, hợp tác với Vân Hề, từ chỗ Vân Hề được đến manh mối Tiểu Vân gian, sau đó lại hợp tác với Kim Hóa Hải đối phó Vân Hề nói ra, ý là bởi vì vậy mà Vân Hề thẹn quá thành giận, ghi hận trong lòng, bởi vậy mà đối phó hắn.

Sau đó nhân viên thẩm vấn của ba phương tự nhiên sẽ hỏi hắn trước đây vì sao không nói, lúc trước khi còn tại bên ngoài Tiểu Vân gian vì sao không nói rõ?

Dữu Khánh nói, lúc trước không biết Vân Hề còn sống, cảm thấy không có nhân chứng, chuyện không vinh quang gì có thể không nhắc tới đương nhiên sẽ không đề cập đến.

Trên thực tế, khi nhìn thấy ba vị cao thủ xuất hiện xử lý Vân Hề thí sư huynh đệ ba người liền biết vấn đề này không thể tránh khỏi, cũng là đã nhanh chóng thông cung rồi.

Lúc này nghe được câu nói đó của Mông Phá tựa hồ có hàm ý khác, Dữu Khánh trái lại thật muốn hỏi lão ta, ngươi cho rằng các ngươi là người nào? Dựa vào cái gì tự thiết lập công đường thẩm vấn chúng ta?

Nhưng mà không có cách nào, người ta không giảng vương pháp với ngươi, chỉ giảng nắm đấm với ngươi, người ta chỉ cần dùng thế lớn để thẩm vấn ngươi, ngươi không phục sao?

Dữu Khánh không phục cũng phải phục, vì vậy mà giả vờ kinh ngạc hỏi: "Vân Hề cũng đã chết? Cái này… Bí mật của Tiểu Vân gian nàng ta đều đã khai ra sao?"

Mông Phá lại liếc nhìn hắn một cái, trái lại rất muốn nói cho hắn biết, nếu không phải muốn để cho ngươi cho rằng Vân Hề đang ở trong tay chúng ta, để cho ngươi nghĩ rằng bọn ta tùy thời có thể xác định được lời khai của ngươi, ngươi cho là những lời khai đó của ngươi, chúng ta có thể tin bao nhiêu?

Đương nhiên, không chỉ là bởi những nguyên nhân này, đây cũng chính là nguyên nhân lão ta muốn nói chuyện riêng với hắn.

"Thanh niên nhân, không quản ngươi nói là thật hay là giả, sau khi bị ba nhà thẩm vấn, bây giờ ngươi còn có thể hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở chỗ này nói chuyện với ta, ngươi cho rằng ngươi dựa vào chính là cái gì? Ngươi thật sự cho rằng dựa vào chính là những lời khai luôn khiến người cảm giác không thích hợp kia hay sao?

Ta hạ thủ lưu tình không động tới ngươi là bởi nhìn mặt mũi của Chung cô nương. Hướng Lan Huyên không động ngươi, sợ là bởi vì mặt mũi của Ân quốc công chúa. Về phần Thiên Vũ vì sao cũng không động ngươi, ta thì có chút không rõ, đánh giá là bởi nhìn thấy ngươi có chút danh tiếng, Yêu giới cũng có chút kẻ học đòi văn vẻ đi. Ta nói những lời này, ngươi có hiểu ý của ta không?"

Chung cô nương? Chung Nhược Thần? Dữu Khánh giống như đã nghe hiểu, nhưng lại cảm giác cái gì đều không nghe hiểu, không khỏi hoài nghi nói: "Vãn bối ngu muội, còn thỉnh tiền bối nói rõ."

"Phụ thân ngươi không biết tốt xấu, không nên nhắm mắt trộn lẫn vào trong sự tình, ngươi hiện tại cũng là như thế, cứ muốn lao vào một ít chuyện không nên đụng vào. Thanh niên nhân, ngươi phải

hiểu được, có một số việc, một khi đã quấn vào là rất khó có đường rút ra.

Đối với chúng ta mà nói, loại chuyện này một khi quấn vào, lời khai gì lí do gì đều vô dụng, nhiều nhất chỉ có thể là coi như là tham khảo. Chỉ cần ngươi từng bị hoài nghi thì không tồn tại chuyện có thể tẩy sạch, một điểm khả nghi, cả đời khả nghi, nói không ra được chuyện chúng ta muốn, thông thường chính là cái chết. Không giết cũng chỉ có hai cái nguyên nhân, hoặc là ngươi còn có hữu dụng, hoặc là ngươi có bối cảnh hoặc núi dựa, hiểu chưa?"

Dữu Khánh tỉ mỉ suy nghĩ một chút, sau cùng vẫn là quyết định không nói vòng vèo, hoài nghi nói: "Thứ cho vãn bối nói thẳng, vãn bối vẫn là nghe chưa hiểu được."

Mông Phá lập tức trách cứ, "Cái gì mà thiên hạ đệ nhất tài tử, ta xem chẳng qua cũng chỉ là như thế!"

"…" Dữu Khánh muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là nhịn lại.

Mông Phá nghẹn một chút, lại hừ lạnh nói: "Nếu không phải bởi có chút giao tình với phụ thân ngươi, ta mới lười nhắc nhở ngươi."

Dữu Khánh hoài nghi bất định, tiếp tục chờ lão ta nói tiếp.

Mông Phá vội ho một tiếng, tiếp tục nói: "Chuyện của ngươi ở kinh thành lúc đó, ta cũng có nghe nói rồi, cũng đại khái lý giải một chút, có một số việc lúc đó không rõ lắm, sau việc cũng đại khái đã biết rõ là chuyện gì xảy ra. Lúc đó sở dĩ ngươi bị buộc hối hôn chạy trốn, là bởi vì có người đối với việc ngươi từ quan thúc đẩy lan tràn, muốn mượn cơ hội mưu hại ngươi, ngươi cũng là vì bảo mệnh mà không còn cách nào, có thể tha thứ, ta nghĩ Chung cô nương cũng không phải là người không thông tình lý."

Nghe đến đây, Dữu Khánh lập tức đã minh bạch, đây là tới tác hợp sao?

"Nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải có chuyện lần đó, tỷ muội Chung cô nương có khả năng cũng không có cơ hội trở thành đệ tử thân truyền của Địa mẫu, cho nên sự việc một tốt một xấu này chân chính là người định không bằng trời định. Nói vậy, sau việc, chính bản thân Chung cô nương cũng sẽ định thần lại. Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng nhìn thấy Chung cô nương mới bước vào Tu Hành giới không bao lâu, Địa mẫu đã nói ra rồi, sẽ cho hai tỷ muội các nàng trong ba năm nhập Huyền!"

"Ba năm nhập Huyền?" Dữu Khánh kinh ngạc, quả thực khó mà tưởng tượng, hắn từ rất nhỏ đã bắt đầu tu luyện, sư môn mặc dù nghèo, nhưng cũng xem như là cung cấp không ít tài nguyên tu luyện cho hắn, tu luyện không sai biệt lắm mười lăm năm, bây giờ cũng chỉ mới Thượng Võ cảnh giới, Chung Nhược Thần vậy mà lại chỉ ba năm bước vào Huyền cấp cảnh giới, việc này không khỏi cũng quá kinh khủng đi.

Mông Phá bình tĩnh hỏi: "Ba năm nhập Huyền thì thế nào, ngươi cho rằng Địa mẫu làm không được?"

Dữu Khánh: "Tất nhiên là không dám hoài nghi, chỉ là… Vãn bối kiến thức nông cạn, cảm thấy muốn ba năm nhập Huyền, trừ phi là một mực dùng 'Nghiễm linh đan'."

Mông Phá: "Nghiễm linh đan thì thế nào? Chính là dùng Nghiễm linh đan, cũng không phải dùng không nổi, ngươi có ý kiến hay sao?"

"…" Dữu Khánh lúc này á khẩu không trả lời được, Nghiễm linh đan thế nhưng là đan được cùng cấp bậc với Nghiệt Linh đan, theo được biết là thu thập thiên địa linh khí cô đọng thành đan, sau khi phục dụng vào lại lần nữa chậm rãi luyện hóa thành linh khí để hấp thu, nói chung chính là rất quý, linh khí ẩn chứa trong đó sợ là phải bằng với rất nhiều quả tiên đào.

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, thứ mà mình cảm thấy là giá trên trời, tại trong mắt Địa mẫu căn bản không tính là gì, người ta chính

là có điều kiện cầm Nghiễm linh đan tới chất đống, ngươi không phục sao?

"Ngươi là tu vi Thượng Võ cảnh giới đi?"

"Vâng."

Mông Phá đưa ngón tay điểm điểm tại ngực hắn, "Không lâu trước khi tới Tiểu Vân gian, tu vi Chung cô nương đã bước vào Cao võ cảnh giới!"

Dữu Khánh lại lần nữa không nói gì, suy nghĩ một chút thời gian ly khai Chung gia, tính tới thời gian ở lại Văn thị, còn có tại bên ngoài Tiểu Vân gian ở mấy tháng, tổng cộng toàn bộ thời gian đại khái rời kinh không đến hai năm đi, một tiểu thư khuê các chỉ tốn thời gian khoảng một năm liền trở thành tu sĩ Cao võ cảnh giới.

Chỉ hơn một năm đã vượt quá mình tu luyện mười lăm năm, chính hắn cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Mông Phá lại tiếp tục nói: "Ba năm nhập Huyền, sau đó Chung cô nương đại khái sẽ xuất sơn lịch lãm, đến lúc đó tất nhiên là nhân trung long phượng chi tư, thử hỏi tương lai gặp lại, đã là tồn tại mà ngươi phải ngước mắt ngưỡng vọng, ngươi thân là nam nhi, làm sao chịu nổi?"

Dữu Khánh hơi bối rối, cũng không phải là vị hôn thê của ta, ta cũng chưa từng gặp qua, ta có thể có gì mà không chịu nổi?

"Có thể được Địa mẫu đặc biệt thu làm đệ tử thân truyền, tư chất tu hành khẳng định là phi thường không tệ, lại thêm có tài nguyên tu luyện hùng hậu, có lẽ lại thêm mười năm, cũng không phải không có khả năng Chung cô nương sẽ bước vào cảnh giới Thượng Huyền. Ta cũng là nhìn tại giao tình với phụ thân ngươi năm đó, mới nguyện ý giúp ngươi một tay, chỉ cần thái độ của ngươi thành khẩn nguyện ý thấp đầu một chút, cái khác thì không dám đảm bảo, ta tại Ty Nam

phủ ít nhiều có chút địa vị, với Địa mẫu ta còn là có thể nói một ít lời nói.

Lại nói, có một số việc dù sao cũng là ngươi có sai trước, nam tử đại trượng phu, biết sai có thể cải thiện mới tốt, vốn là ngươi có lỗi với Chung cô nương, đi cúi đầu, đi nhận sai thì thế nào chứ? Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, huống hồ ngươi cũng không phải kẻ bất tài, chí ít có cái hư danh thiên hạ đệ nhất tài tử, cũng không tính quá bôi nhọ Chung cô nương, đây cũng là chỗ dựa mà ta có thể giúp ngươi nói chuyện.

Con mắt nháy loạn làm gì? Trúng tà sao? Ta không nói đùa với ngươi, không phải bởi vì nhìn mặt mũi phụ thân ngươi, ta mới lười quản sự chết sống của ngươi. Lời nói đã nói đến nước này, ngươi còn không rõ sao? Có Chung cô nương làm núi dựa cho ngươi, trước mắt có rối loạn gì tự nhiên cũng sẽ trôi qua, về sau tự nhiên cũng sẽ không có người nào tiếp tục truy cứu, muốn truy cứu cũng phải hỏi xem Ty Nam phủ có đồng ý hay không, tài nguyên tu luyện gì gì đó tự nhiên cũng là không thiếu.

Ta nói tiếp câu không xuôi tai, Chung cô nương tài mạo song toàn, bây giờ càng là kiêm văn võ song toàn, còn là thân phận địa vị phi phàm, giai nhân như thế thiên hạ không biết bao nhiêu nam nhi trông mòn con mắt, muốn quỳ gối cầu lấy. Tiểu tử, phải sớm đưa ra quyết định, nếu để muộn, bỏ lỡ thôn này, sẽ không còn thôn khác.”

Con mắt Dữu Khánh nháy nháy, muốn hỏi lão ta một chút, ngươi đây là đang dạy ta ăn cơm nhuyễn sao?

Việc này, hắn khẳng định là sẽ không đáp ứng, hắn không có khả năng đi đụng vị hôn thê của A Sĩ Hành, huống hồ lại xảy ra chuyện Văn Hinh, hắn muốn có một ngày đường đường chính chính để cho Văn Hinh biết rõ mình là ai, tuyệt không có khả năng để cho Văn Hinh biết rõ mình là kẻ ăn cơm nhuyễn.

Mông Phá thì chắp tay sau lưng ở đó giả vờ thoải mái.

Kỳ thực, giao tình với A Tiết Chương đều là vô nghĩa, lão ta mới không muốn kéo tới chuyện này, mà là Tiểu Vân gian sẽ liên lụy tới A Sĩ Hành, trước khi lão ta dẫn người chạy tới đây xử lý, Địa mẫu đã tìm lão ta nói qua một lần, nói là nếu không cần thiết, A Sĩ Hành vẫn là nên lưu cho Chung Nhược Thần trong tương lai tự mình đi xử lý mới tốt.

Một ngày nào đó, muốn cho đồ đệ của mình phong phong quang quang tìm về mặt mũi gì gì đó.

Nhưng mà Mông Phá đã nghe hiểu ẩn ý trong lời nói, không quản thế nào, mọi người thiên hạ đều biết, là A Sĩ Hành bỏ mặc Chung Nhược Thần, người thường thì thôi, rơi tại trên thân đệ tử của Địa mẫu, vậy thì sẽ trở thành vết bẩn vĩnh viễn, tương lai khi Chung Nhược Thần tại Tu Hành giới làm việc thì trong miệng kẻ đối đầu luôn là lời không hữu ích, chỉ sợ tránh không được thường sẽ lấy việc này ra để nhục nhã.

Địa mẫu tựa hồ đứng ở góc độ nữ nhân, hình như có điểm nuốt không nổi cơn tức này.

Về sau lại, Mông Phá liền hiểu rồi, vì vậy liền có sự việc vừa rồi.

Chương 310: Lại vào đào viên

Nói chung chỉ cần vị Thám Hoa lang danh khắp thiên hạ kia quay lại thành khẩn nhận sai, thể hiện hối cải, vậy thì mặt mũi liền hòa nhau rồi.

Ty Nam phủ khẳng định sẽ sắp xếp để cảnh tượng đó mọi người thiên hạ đều biết, Chung Nhược Thần tiếp nhận hay không tiếp nhận đều được, không thể ở cùng nhau thì cũng là do Chung Nhược Thần cự tuyệt, là Chung Nhược Thần vứt bỏ Thám Hoa lang danh khắp thiên hạ.

Dù sao thì cứ là chuyện như vậy, Mông Phá đại khái có thể đoán được tâm tư của Địa mẫu, phỏng chừng tám chín phần mười sẽ làm như vậy, nếu không thì sẽ không nhắc tới việc này.

Đương nhiên, việc này là có tiền đề, tiền đề là A Sĩ Hành có thể thoát khỏi chuyện Tiểu Vân gian, Địa mẫu không đến mức vì việc đó của đồ đệ mà làm lỡ chuyện chủ yếu nhất, cần hết sức hạ sát thủ thì cũng không có gì để thương lượng.

Vấn đề là, đột nhiên toát ra việc như thế, đối với Dữu Khánh mà nói thì là đang làm khó chính mình.

Thanh niên nhân vẫn luôn là tương đối hành động theo cảm tính, thanh niên nhân vốn luôn là cân nhắc lợi và hại không đúng chỗ, hắn không thể đáp ứng, chuyện ở chỗ sâu trong đáy lòng có bóng dáng một nữ nhân nào đó liên quan tới tôn nghiêm của hắn, huống hồ Chung Nhược Thần là vị hôn thê của A Sĩ Hành, mà hắn còn là nhất phái Chưởng môn!

Nhưng hắn biết rõ người ta là "Một mảnh hảo tâm", trực tiếp cự tuyệt không chừng sẽ khiến người ta thẹn quá thành giận.

Bắt đầu từ khi bị vây tại bên ngoài Tiểu Vân gian, sau đó đến chuyện khi tiến vào Tiểu Vân gian mấy ngày nay, đối diện những người này, trong lời hắn nói sẽ không dám quá cứng.

Thực lực cách biệt quá xa, muốn giết bọn hắn là quá dễ dàng.

Không quản trong kế hoạch có xuất hiện biến hóa gì, ý nghĩ khi hắn tới Tiểu Vân gian vẫn còn, phát tài, giành được tài nguyên tu luyện, tăng lên tu vi và thực lực.

Hắn cũng không quên mình là nhất phái Chưởng môn, không quên mục đích mình dẫn theo hai vị sư huynh tiến tới đây.

Tầm bảo gì gì đó, hắn đã không trông chờ tiếp tục tham gia nữa rồi, chỉ muốn có thể nhìn thấy lợi ích được lớn nhất.

Cho nên hắn không có trực tiếp cự tuyệt, bởi vì đắc tội không nổi, đồng thời cũng muốn giữ mạng, liền uyển chuyển đáp: "Mông tiền bối, đây là chuyện giữa thanh niên nhân chúng ta với nhau, các ngươi thế hệ trước không nên nhúng tay vào rồi. Nói chung, chuyện tại kinh thành là ta có lỗi với Chung Nhược Thần, ta sớm muộn sẽ cho nàng một lời giải thích!"

Thái độ ba phải cái nào cũng được, làm cho Mông Phá cũng không thể nói gì.

Mông Phá cũng không tiện quá mức bức ép, nếu là đem vị Thám Hoa lang này bức ép đi làm, vậy thì sự tình liền biến vị, dựa vào thế lực Ty Nam phủ, nếu như muốn dùng phương thức bức ép để giải quyết, còn cần chờ tới bây giờ phí miệng lưỡi này sao?

Mạnh mẽ bắt trở về ấn đầu khiến người ta cúi đầu, không có bất cứ ý nghĩa gì, cũng sẽ không có được hiệu quả mà Địa mẫu muốn, trái lại sẽ trở thành trò cười nhạo.

Mông Phá muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chỉ có thể là không nôn nóng tại nhất thời, nhưng có chuyện vẫn là cất tiếng nhắc nhở, hỏi: "Ân quốc công chúa mà Hướng Lan Huyên nói tới kia, ngươi nhận biết không?"

Dữu Khánh dở khóc dở cười, lắc đầu đáp: "Chuyện này thật sự không biết, vãn bối kiến thức nông cạn, cả đời cũng chưa có đi ra khỏi Cẩm Quốc, ngay cả bổn quốc công chúa còn chưa từng gặp qua, nào có cơ hội gặp Ân quốc."

Mông Phá lộ ra vẻ mặt ý vị sâu xa, "Chưa gặp qua là tốt nhất, tốt nhất là vĩnh viễn đừng thấy. Đừng nói ta không có nhắc nhở ngươi, ngươi phải biết rõ thân phận của Chung cô nương, cũng phải rõ ràng thân phận chính ngươi là như thế nào, không phải ngươi nói bỏ văn theo võ là xong, ngươi có thể sống đến bây giờ, có thể có tư cách đứng ở chỗ này nói chuyện với ta, dựa vào không phải là thân phận trước đây của ngươi sao? Ngươi buông bỏ hôn ước với Chung cô nương, lại cùng công chúa bên phía đối đầu Ty Nam phủ gắn vào

nhau, đến lúc đó mặt mũi của Cẩm Quốc, thể diện của Ty Nam phủ đều không cho phép ngươi!”

Dữu Khánh hết chỗ nói rồi, cuối cùng nhún nhún vai, “Thế nào có thể, ta chỉ là một tiểu tử nghèo, nào có tư cách cùng công chúa nào gắn vào một chỗ, sẽ không.” Trong lòng than thở, ngay cả tư cách cùng nữ nhi của Văn thị gia tộc cùng một chỗ cũng không có, ở chung cùng công chúa của một quốc gia không phải là tán dóc sao? Sau đó bảo mình ngâm thơ làm phú thì làm sao bây giờ, Phò mã gia nắm sợi dây tự treo cổ mình sao?

Mông Phá: “Không là tốt nhất. Ta có hảo tâm nhắc nhở ngươi một câu, muốn sống rời đi thì thành thật ở một chỗ, không nên tiếp tục đi đụng tới chuyện không nên đụng tới, thành thành thật thật chờ đến khi động phủ mở ra, sẽ bình an ly khai.”

Ánh mắt Dữu Khánh hơi lấp lóe, lập tức tiếp lời nói: “Tiền bối yên tâm, đã biết rõ là cái bẫy của Vân Hề, vãn bối đã rất hối hận chạy vào đây. Các ngươi thẩm vấn chúng ta nhiều ngày như vậy, ta cũng đã hiểu rồi, vì để tránh gây hiểu lầm, chuyện của các ngươi chúng ta không bao giờ xen lẫn vào nữa, chúng ta trở lại khu vực xuất khẩu kia để chờ đợi, thành thành thật thật chờ động khẩu mở ra rồi ly khai, một bước đều không chạy loạn, có thể không?”

Mông Phá: “Chỉ hy vọng như thế.”

Khi sư huynh đệ ba người chân chính rời đi thì mượn đến ba cái quần cùng ba đôi giày, nhìn chung không cần phải đi chân trần nữa rồi, y phục thiếu nửa đoạn cứ vậy mặc, dù sao tại nơi đây ngây ngốc một năm, mọi người đều rất căng thẳng về vật tư.

Mặt khác chính là mượn đến mười cân Linh Mễ, thể hiện ra là để cho mình ăn, kỳ thực là cho Đầu To ăn.

Sư huynh đệ ba người cũng phát hiện thấy Đầu To quả thực hiểu chuyện hơn lấy trước, bị giam mấy ngày nay không được ăn, bảo Đầu To nín nhịn, Đầu To vậy mà giống như nghe hiểu, thành thật yên tĩnh nằm đó không náo loạn.

Sau việc, bọn họ cũng đã biết, sở dĩ tam đại cao thủ biết mà chạy tới cứu bọn họ, vậy mà là do Đầu To chạy đi mật báo kéo cứu binh tới.

Gặp quỷ rồi, con côn trùng đánh rắm đầu gỗ này vậy mà còn biết đi gọi viện binh, xác thực làm cho ba người kinh diễm, đều có phần không thể tin được, sau khi liên tục xác nhận mới biết được đó là sự thật.

Mông Phá trái lại toát ra một chút hứng thú đối với Đầu To, nhưng mà Dữu Khánh lại tại chuyện này làm bộ hồ đồ. Mông Phá tự cao thân phận, lại thêm Dữu Khánh cũng có một tầng thân phận là A Sĩ Hành, Mông Phá không thể không biết xấu hổ vạch trần, cũng không quan trọng, nếu đã có thể tìm được tại Cổ Trủng Hoang Địa, cùng lắm thì trở về có rảnh rỗi cũng đi một chuyến đến Cổ Trủng Hoang Địa bắt mấy con về nuôi là được.

Nước thì không cần mượn, sau mấy ngày tiến vào đây, ba nhóm thế lực đã phát hiện thấy, dùng lửa nấu lâu một chút là có thể loại trừ tà khí trong nước.

Đồng thời, tại bên cạnh bọn họ nhiều thêm bốn người.

Từ Giác Ninh và Đường Bố Lan hộ tống, Hướng Lan Huyên và Thiên Vũ cũng mỗi nhóm phái một người cùng đi theo, nói là tiện đường, là thuận đường gửi lời nhắn cho thủ vệ tại xuất khẩu.

Liễu Phiêu Phiêu trốn ở góc phòng nhìn theo, nàng đại khái đã đoán được ba người Dữu Khánh muốn đi đâu, không chịu ở tại chỗ này, nói dễ nghe là cách thị phi xa một chút, nói cái gì mà thành thật thủ tại khu vực xuất khẩu, chỉ sợ là còn nhớ đến những quả đào kia, đã nói là có một phần cho nàng, ba tên gia hỏa kia cũng không có thực hiện.

Đương nhiên, nàng cũng có thể lý giải, ba tên gia hỏa có thể giữ lại được một cái mạng đã là vạn hạnh, tạm thời không có biện pháp làm gì khác.

Nàng cũng biết ba nhóm thế lực cũng không có tin tưởng ba tên gia hỏa kia, nói là cho tự do, kỳ thực vẫn là thủ đoạn, vẫn là âm thầm sử dụng thủ đoạn lúc trước, chí ít phía bên Thiên Vũ vẫn là âm thầm an bài người tiếp tục nhìn chằm chằm.

Khác biệt duy nhất là, lần này không còn Tần Quyết, không có người sẽ nhân cơ hội muốn mạng của bọn họ.

Liễu Phiêu Phiêu rất muốn đem những chuyện này nói cho sư huynh đệ ba người biết, nhưng mà tìm không được cơ hội tiếp xúc, nàng cũng thật sự không tiện lại ngang nhiên tiếp xúc với ba người.

Sau việc nàng mới biết rõ một ít tình huống, sự việc trong Kiến Nguyên sơn cổ mộ, ba người Dữu Khánh bị nhiều lần thẩm vấn đều không cung khai ra nàng, trong khẩu cung thủy chung vẫn duy trì khoảng cách quan hệ với nàng, mặc dù cũng là vì bản thân ba người, nhưng ba người quả thực cũng là đang bảo hộ nàng, đây cũng là nguyên nhân nàng còn có thể rất tốt đứng ở nơi này…

Một ngày sau, không nhanh không chậm chạy đi, cuối cùng sáu người đã đi tới khu vực thung lũng đào viên nơi xuất khẩu.

Trông thấy tiên đào xinh đẹp vẫn y nguyên treo đầy trên cây, sư huynh đệ ba người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, kỳ thực lúc trước vẫn luôn âm thầm lo lắng trái cây chín sẽ rơi xuống, bọn họ cũng

không biết loại tiên đào này sau khi kết quả đến chín rụng thì có thể kiên trì bao lâu.

Tại trong tình huống không thể xác định vẫn muốn chạy tới nơi này, lí do là lúc trước bọn hắn ở trong vườn đào cũng không có trông thấy một quả tiên đào nào chín mà rơi xuống, cho nên đánh giá hẳn là thời kỳ kết quả sẽ rất dài.

"Được rồi, chúng ta tại trong vườn tiên đào này tìm một chỗ đặt chân sống qua năm nay đi."

Bỗng nhiên dừng lại tại trong đào viên, Dữu Khánh đột ngột giang mở hai tay nói một câu.

Nhân viên của ba phương thế lực đi theo sửng sốt, Từ Giác Ninh hoài nghi hỏi: "Dừng chân tại nơi đây? Ngươi không phải muốn đến xuất khẩu sao?"

Dữu Khánh: "Nơi đây cũng không sai lắm là xuất khẩu rồi, trọng điểm là, nơi đây có thể dựng dục tiên đào, có khả năng có Tụ linh trận, linh khí hẳn là đầy đủ hơn so với địa phương bình thường, tại nơi đây tu hành, tiến độ hẳn sẽ càng nhanh."

Mặt Mục Ngạo Thiết không biểu tình, mặt Nam Trúc lộ ra vẻ dè dặt mỉm cười gật đầu.

Nhân viên ba phương thế lực nhìn nhau, suy nghĩ, trái lại cũng là có lý, ba tên gia hỏa này lại không có gánh vác nhiệm vụ bảo vệ xuất khẩu đề phòng người phá hư, quả thực không bằng trốn ở chỗ này tu luyện càng tốt.

Bọn họ cũng không có được trao quyền cần phải ép buộc sư huynh đệ ba người làm gì, cũng không biết nói cái gì, trở về báo cấp bên trên, xem bên trên định đoạt thế nào đi.

Đường Bố Lan lưu lại, Từ Giác Ninh và hai người khác tiếp tục đi đến xuất khẩu, truyền lời cho thủ vệ của mỗi phương tại nơi đó.

Chờ đến khi Từ Giác Ninh quay trở lại thì phát hiện ba người Dữu Khánh đã chọn xong chỗ đặt chân, đang tại trên vách núi đá đào ra động phủ an thân.

Từ Giác Ninh và Đường Bố Lan quan sát một lúc, rồi cũng rời đi, bọn họ không có ở lại nơi này, bởi vì không thể theo dõi ba người Dữu Khánh quá chặt, phải cho bọn hắn không gian hoạt động nhất định, đây là ý của mặt trên. Sắp xếp bọn họ tới, là bởi vì có chút giao tình, thuận lợi ngẫu nhiên tới đây ở gần nhìn xem tình huống.

Sau khi đào xong hang động, công việc thể lực còn lại đều giao cho Mục Ngạo Thiết, thí dụ như dọn dẹp đất đá chồng chất tại cửa vào.

Dữu Khánh nhảy đến trên cây ở phụ cận hái lấy mấy trái tiên đào đem về, đặt ở bên ngoài của động, hoặc đặt ở nơi râm mát, hoặc bộc lộ tại nơi có thể hứng gió hứng nắng.

Nam Trúc ở bên trong động làm điểu chỉnh tinh tế, khi đi ra nhìn thấy thì nhanh chóng đến bên cạnh hắn nhỏ giọng nhắc nhở, "Ngươi điên rồi sao? Ngang nhiên hái đào, quỷ mới biết rõ trong âm thầm có con mắt nào nhìn chằm chằm hay không."

Sư huynh đệ ba người cũng không ngốc, cũng cảm giác được mình còn ở tại bên bờ nguy hiểm, cảm giác ba nhóm người kia cũng không có dễ dàng buông tha bọn họ.

Dữu Khánh: "Không sao, không ăn những quả đào này, chỉ đặt ở đó làm thí nghiệm, coi như là chơi đùa, để cho bọn họ nhìn thấy cũng không sao."

Nam Trúc không lý giải được, "Làm thí nghiệm gì?"

Dữu Khánh đặt câu hỏi: "Nơi đây có bao nhiêu cây đào, có bao nhiêu quả đào?"

Nam Trúc nhìn nhìn bốn phía, thì thầm: "To to nhỏ nhỏ sợ là có hơn nghìn cây cây đào, quả đào sao, trên một cây phải có mấy chục trái,

tổng số phỏng chừng chí ít phải vượt hơn năm vạn quả đào đi."

Dữu Khánh: "Tu vi chúng ta hiện nay, một ngày có thể luyện hóa linh khí của bao nhiêu trái tiên đào?"

Nam Trúc: "Tu vi bất đồng, tốc độ luyện hóa cũng không giống nhau, ba đến sáu trái."

Dữu Khánh: "Coi như là mỗi người mỗi ngày sáu trái, tổng cộng ba người ta tính là hai mươi trái, tính hết cả một năm, chúng ta cũng chỉ tiêu hao khoảng bảy ngàn trái. Sang năm khi động phủ mở ra thì chúng ta khẳng định sẽ bị đuổi đi ra, nơi đây liền không có quan hệ gì với chúng ta nữa rồi, số quả đào còn lại đặt tại nơi đây chẳng phải là lãng phí? Ta phải nhìn xem những quả đào này khi hái xuống, tại trong hoàn cảnh bất đồng thì có thể bảo tồn bao lâu, nếu như có thể thì ăn không hết cũng kiếm đem ra để chúng ta tiếp tục từ từ ăn."

"A, còn có thể để cho chúng ta chuyển đi ra ngoài?" Nam Trúc có chút giật mình.

"Việc này về sau xem tình huống, trước tiên chuẩn bị sẵn sàng đề trong lòng mình có cơ sở sẽ luôn không sai. Lần trước lão Cửu nói còn cần khoảng ba mươi trái là có thể đột phá đến cảnh giới Thượng Võ đi? Xùy, khô lâu đầu chết tiết cầm 'Nghiễm Linh đan' bày ra sắc mặt kẻ có tiền, khi dễ lão tử chưa thấy qua việc đời, cái gì mà ba năm nhập Huyền, cho rằng một rừng tiên đào này của lão tử là trưng bày hay sao, ta cũng không tin ta nằm nơi đây ăn tiên đào một năm còn bò không tới cánh cửa Huyền cấp! Lão Thất, khi hái đào phải cẩn thận."

"Ai, hái đào thì đơn giản, mỗi ngày luyện luyện kiếm, chém chút cành đào cùng quả đào xuống, vừa vặn nhặt về làm củi đun nước mỗi ngày. Có nhiều biện pháp hái đào a, việc này giao cho ta, đảm bảo bao các ngươi ăn no tiên đào, cứ thoải mái mà ăn cho ta, ha hả!"

Chương 311: Cây đào dị dạng

Nam Trúc nói lời này nghe có chút hung hăng.

Dữu Khánh nghiêng đầu ra hiệu, "Bao no để nói sau, trước tiên quản tốt hiện tại đi."

"Nói tới hiện tại, ta trước sẽ đem mấy ngày nay đều quản tốt cho ngươi." Dáng vẻ Nam Trúc như trước đó đã tính kỹ càng, lại nhảy tiến vào bên trong hang động trên vách núi đá.

Bọn họ đem vị trí cửa động đào tại cách mặt đất một trượng, cửa động còn được chỉnh sửa thành giống như ban công.

Trong động rất nhanh lại truyền đến âm thanh đào móc, Dữu Khánh tạm không quản, trước tiên bay lên vách đá, đi đến phía trên thung lũng quan sát địa hình xung quanh.

Chờ đến khi hắn đi tản bộ một vòng trở về, vừa đúng lúc trông thấy nơi cửa động mới đào ra đang bốc khói, nhanh chóng chạy đến nhìn xem, khói càng lúc càng lớn, có thể nói là khói đặc cuồn cuộn.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều tại bên ngoài động ngước cao đầu nhìn cửa động bốc khói lên cuồn cuộn.

Dữu Khánh không cần đoán cũng biết là chuyện tốt do Nam Trúc làm ra, đi đến liền hỏi: "Ngươi đang làm gì vậy?"

Nam Trúc bình thản ung dung, ha hả đáp: "Không có gì, một chút nữa ngươi sẽ biết."

Thấy gã còn lấp lấp lửng lửng, Dữu Khánh đành phải nhẫn nại chờ đợi, kết quả chưa đợi được đáp án, trái lại chờ đến Từ Giác Ninh bị dẫn tới.

Từ Giác Ninh vừa chạy tới liền hỏi: "Các ngươi làm gì vậy? Ở đỉnh núi bên kia đều có thể nhìn thấy chỗ các ngươi đây đang bốc khói."

Nam Trúc tiếp lời đáp: "Trong sơn động có chút ẩm ướt, kiếm chút củi đem vào đốt một chút kho khô ráo."

Từ Giác Ninh không biết nói gì.

Chờ đến khi khói đặc tan hết, trong động đã triệt để tắt lửa, Nam Trúc lại chạy đi vào quét dọn, Từ Giác Ninh còn cố ý chạy đi vào nhìn xem, phát hiện trong động bị xông khói đen thui, Nam Trúc đang cạo khói đen trên vách.

Không nhìn ra được kết quả gì, Từ Giác Ninh tùy tiện hàn huyên mấy câu liền rời đi.

Tới lúc chạng vạng, Nam Trúc đứng ở động khẩu kêu gọi một tiếng, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết tiến vào bên trong động nhìn xem, phát hiện ở cuối động lại xuất hiện cái hang nhỏ, chỉ thấy bên trong chất đống sợ là có hơn trăm quả đào.

"Nhanh chóng ăn, mọi người thay phiên ăn, thay phiên canh gác, ta đã ăn no rồi, ta đi trông chừng cho các ngươi." Nam Trúc cười hắc hắc xoay người đi ra hang động.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau không nói nên lời, đại khái đã minh bạch là chuyện gì xảy ra.

Chuyện khác trước tiên không quản, chính là hướng tiên đào mà tới, không có gì phải khách khí, hai người vạch lấy đào ra trước tiên gặm ăn rồi nói tiếp.

Cũng ăn không được bao nhiêu, một người ăn trước hai trái liền no rồi.

Dữu Khánh quay đầu lại gọi Nam Trúc tiến vào, Nam Trúc lập tức đem tảng đá lúc trước đã chuẩn bị sẵn dùng để làm bàn bên trong

phòng di động về ngăn cản che hang nhỏ lại.

"Được rồi, về sau thì đừng dùng biện pháp phức tạp như thế nữa, đã gây chú ý, còn mệt vô cùng. Lão Thất, biện pháp luyện kiếm chặt cây gì đó của ngươi cũng đừng dùng nữa, đừng để nán lại một năm liền đem cành lá cây đào nơi đây chém sạch. Việc này, về sau đến đêm, thừa dịp bầu trời tối đen thì đi hái đào, một người hái, hai người canh chừng xung quanh, thay phiên nhau làm là được. Đừng tập trung vào một cây, nhớ kỹ điểm này thì vấn đề sẽ không lớn."

Dữu Khánh dặn dò một phen, xem như là đưa ra một cái biện pháp đơn giản trực tiếp, cầm hạt đào trên tay đưa cho Đầu To ở trên vai, biết rõ tên gia hỏa này thích ăn cứng, thử nhìn xem.

Có cơ hội cũng thật là phải thử xem nhiều một chút, nhìn xem có thể thử ra được Đầu To có ăn thứ gì khác hay không, chủng loại thức ăn quá kém đa dạng quả thực cũng là một vấn đề, đoạn thời gian trước bị giam giữ, tại đó ráng ruột chịu đói đã thể hiện ra được rồi.

Mà ăn Linh Mễ và xương cốt cũng là lúc trước trong lúc vô ý phát hiện ra, đó khẳng định cũng không phải là thứ mà Đầu To trời sinh đã ăn.

Nói như thế nào chứ, sau khi biết rõ Đầu To từng đi tìm kiếm cứu binh tới cứu bọn họ, liền xem như là tương đối để tâm đối với cơ bản sinh hoạt của Đầu To.

Răng rắc, Đầu To thử cắn một miếng, sau đó "Tích" một tiếng, ói ra chút hỏa tinh, xem như là ói ra, thể hiện không ăn.

"Ai, không nên phun lửa lung tung có được hay không, chỉ còn lại có nửa kiện y phục rồi."

Đầu vai y phục đang bốc khói, Dữu Khánh thở vắn than dài đưa tay vỗ dập tắt, lưu lại mấy cái lỗ thủng cháy đen điểm xuyến trên vai.

Hắn lại vận công đem hột đào bóp vỡ, rộp, hạt đào tương đương cứng rắn nứt vỡ ra, bóc ra đào nhân ở bên trong, sau đó ném vào trong miệng mình nhai ăn.

Đầu To nghiêng đầu nhìn hắn.

"Vị đạo cũng không tệ lắm, di, linh khí trong nhân hạt đào này càng nồng đậm."

Dữu Khánh bất ngờ cất lên một câu, tiếp đó lại bóp nát một hạt đào, bóc nhân đào ra đặt trên bàn đá, lại bắt Đầu To ở trên đầu vai đặt xuống bên cạnh nhân đào.

Đầu To cắn một miếng, lại khóc một tiếng, ói ra hỏa tinh, vẫn là không ăn.

Dữu Khánh nhặt lên thả vào miệng mình, tự ăn, lấy chút Linh Mễ đặt trên bàn đá, lúc này Đầu To mới dát băng dát băng bắt đầu hưởng thụ.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì học theo, lột nhân đào nếm thử, phát hiện quả thực cũng không tệ lắm…

Sáng sớm mấy ngày sau, Dữu Khánh và Nam Trúc ngồi ở trên sân thượng uống trà, kỳ thực cũng không phải trà, chính là nước mà Đầu To đun.

Sau khi biết được uống nước do Đầu To đun có thể trừ tà, sư huynh đệ ba người là mỗi ngày đều phải uống một lần, dù sao là đang sinh sống tại địa phương quỷ quái khắp nơi đều là tà khí.

Sáng sớm, ánh nắng chiếu rọi xuống, đào viên trước mắt xanh um tươi tốt, quả đào to tròn xen lẫn giữa tán cây làm đẹp, khiến người có cảm giác cảnh đẹp ý vui, còn có hương thơm của quả đào.

Bên trong động, đột nhiên truyền đến một trận khớp xương bùng nổ âm vang lách cách rồm rộp, Dữu Khánh quay đầu lại nhìn tới, đứng

dậy, đi vào bên trong động.

Khoanh chân đả tọa bên trong động, Mục Ngạo Thiết thở phào ra một hơi, trên mặt lộ ra sự vui mừng khó mà tự kiềm chế, sau đó chậm rãi đứng lên.

Dữu Khánh nhìn y, hỏi: "Đột phá rồi?"

Mục Ngạo Thiết chậm rãi nắm chặt song quyền, nhìn trái nhìn phải nhìn xem song quyền, đằng hắng đáp: "Đúng, cuối cùng đã đột phá rồi."

"Chuyện tốt." Dữu Khánh cười ha hả, chậm rãi uống nước trong chén đá, tâm tình vô cùng sung sướng, thậm chí còn cao hứng hơn cả bản thân mình đột phá.

Giờ phút này, hắn đột nhiên cảm thấy toàn bộ mạo hiểm đều đáng giá.

Lúc trước mỗi lần khi gặp phải thời điểm lo lắng cho tính mạng, hắn đều sẽ hoài nghi việc mình dẫn theo hai vị sư huynh đi ra ngoài mạo hiểm có phải là sai rồi hay không.

Bây giờ nhìn thấy được kết quả thiết thực như vậy, hắn cảm thấy mình người chưởng môn này không có làm sai, cuối cùng đã đem tiêu chuẩn tu vi của toàn bộ môn phái rất nhanh tăng lên.

Một mình vui không bằng mọi người đều vui, hắn quay đầu lại gọi: "Lão Thất, lão Cửu đã đột phá rồi. Lão Thất…"

Bên trong động, hai người phát hiện Nam Trúc đang ngồi ở sân thượng bên ngoài đờ ra, không khỏi nhìn nhau, sau đó đồng thời di chuyển đi ra.

Đi đến bên cạnh Nam Trúc mới phát hiện được, Nam Trúc đang nhìn một gốc cây đào ở một bên hang động, đờ ra.

Một cây đào tương đối nhỏ, chỉ cao khoảng hai trượng, tán cây vừa lúc vượt qua cửa hang động bên này, mọc sát chân núi, lớn lên có chút dị dạng, cũng không xum xuê. Căn cứ vào tình trạng lớn lên của toàn bộ cây đào trong đào viên có thể thấy được, cây này hẳn là do quả đào rơi xuống trên mặt đất rồi mọc rễ nảy mầm lớn lên.

Hai người không nhìn ra cây đào này có điểm gì đáng giá đờ ra, Dữu Khánh đẩy vai Nam Trúc, hỏi "Gì vậy?"

Lúc này, Nam Trúc mới chậm rãi đứng lên, hạ thấp giọng nói: "Các ngươi nhìn kỹ xem lá cây đào này có gì khác biệt với lá của những cây đào khác."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết lập tức nhìn chăm chú, tỉ mỉ quan sát.

Sau một lúc lâu nhìn kỹ, Dữu Khánh hỏi Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh, "Ngươi có nhìn ra sự khác biệt gì không?"

Mục Ngạo Thiết lắc đầu.

Nam Trúc lại lên tiếng, "Nhìn ánh nắng chiếu xuyên lá cây, so sánh với lá cây của những cây khác bị ánh nắng chiếu xuyên qua."

Được nhắc nhở như vậy, hai người tiếp tục nghiêm túc quan sát, rất nhanh liền phát hiện thấy bất đồng.

Lá của những cây đào khác tại dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, gân lá bên trong lá cây rõ ràng có màu đen, việc này rất bình thường, bởi vì đã bị tà khí xâm nhiễm.

Không bình thường chính là cây đào dị dạng ở bên cạnh hang động này, ánh nắng chiếu rọi xuống, gân lá bên trong lá cây rõ ràng tương tự như lá cây của cây cối bên ngoài, hình như không bị tà khí xâm nhiễm.

Dữu Khánh đi tới bên cạnh cửa động, đưa tay với lấy một đoạn cành cây vào tay, khá mất sức lực mới vặn gãy được cành cây vô cùng bền bỉ, kể cả một quả đào đồng thời hái vào tay, quay về trực tiếp bứt xuống một lá cây xé ra nhìn mặt vỡ, phát hiện bên trong quả nhiên không thấy dấu hiệu tà khí xâm nhiễm.

Hắn lại trực tiếp đem quả tiên đào kia bóp vỡ ra, nước giọt tí tách, thịt quả bên trong mọng nước thấm nhuần, còn có cảm giác óng ánh trong sáng, đường gân trong thịt quả sạch sẽ, cũng không thấy chút nào dấu hiệu bị tà khí xâm nhiễm qua, một làn hương đào thơm tho nồng đậm tràn vào mũi.

Lại nhìn nhìn mặt cắt cành đào bị vặn gãy, đồng dạng không phát hiện thấy dấu hiệu bị tà khí xâm nhiễm.

Ba người quay mặt nhìn nhau, sau đó Dữu Khánh đưa tay đem quả tiên đào bị bóp vỡ ném đi, hoặc là nói là trực tiếp dùng sức nện lên mặt đất đập nát, lãng phí cũng không lưu lại.

Cũng là không có cách nào, vạn nhất có người nhìn thấy thì làm sao bây giờ?

Người nào đều có thể lộ liễu táo bạo chơi đùa, chỉ là không thể lưu lại.

Nhìn chằm chằm cây đào kia suy nghĩ một hồi, Dữu Khánh lẩm bẩm: "Tại sao có thể như vậy, vì sao cây đào này có thể không bị tà khí ảnh hưởng, lẽ nào dưới cây đào này chôn bảo bối gì hay sao?"

Nam Trúc ừm một tiếng, nói: "Ta cũng là nghĩ như vậy, dưới cây này hẳn là có thứ gì đó khắc chế tà khí, chính là không tiện đào a, dễ dàng bị người phát hiện."

Mục Ngạo Thiết đột nhiên lên tiếng, "Suy nghĩ nhiều, dưới cây không có bảo bối."

Dữu Khánh và Nam Trúc đồng loạt quay nhìn về phía y, Nam Trúc kinh ngạc hỏi, "Làm sao biết?"

Mục Ngạo Thiết bình tĩnh đáp: "Mấy ngày nay, nước đầu tiên mà Đầu To nấu, ta vẫn luôn là thuận tay giội xuống bên này, vừa lúc là đổ xuống dưới gốc cây."

Bọn họ dùng Đầu To để nấu nước thì có thói quen, ngại Đầu To bẩn a, bò loạn bay loạn, cho nên đều là trước tiên đun một lần nước, rửa một lần, làm sạch một chút, nước này không người nào uống, đều là đổ đi.

"…"

Lão Thất và lão Thập Ngũ đều á khẩu không trả lời được, bởi vì trong nháy mắt đã hiểu biết ý của lão Cửu.

Nam Trúc nhỏ giọng nói thầm, "Mạnh mẽ như thế sao? Người uống có thể trừ tà, rễ cây hấp thu cũng có thể trừ tà cho cây sao?"

Mục Ngạo Thiết nhắc nhở một chút, "Hẳn phải là vừa vặn có thể khắc chế tà khí. Vân Hề tà thể là sụp đổ như thế nào, các ngươi cũng đã nhìn thấy."

Trong đầu hai người Dữu, Nam lập tức hiện lên cảnh tượng Vân Hề tà thể lan tràn sụp đổ như phóng xạ, không thể không thừa nhận Đầu To chân chính là khắc tinh của tà vật, ngay cả Vân Hề cũng phải sợ hãi.

Nam Trúc lại nhỏ giọng nói: "Muốn xác nhận có đúng hay không thì thật sự rất đơn giản, tìm cây khác thử xem là được rồi."

Dữu Khánh thì là ôm cánh tay trước ngực, sờ sờ chút râu tơ, híp mắt thì thầm, "Nếu như quả thật có thể… Nói cách khác, chỉ cần đem cây đào ra ngoài để trồng, về sau dù cho chúng ta vào Tiểu Vân gian không được, cũng có thể ở bên ngoài gieo trồng tiên đào để bán ra…"

Nam Trúc lắc đầu, "Điều này sao làm được, trước không nói người ta không cho chúng ta, cây đào này cao đến hơn mười trượng, tán cây cũng rộng không kém, dựa vào mấy người chúng ta muốn đem một gốc cây đi ra ngoài cũng quá sức."

Dữu Khánh: "Không phải còn có nhỏ sao, lớn không đem ra được, có thể kiếm nhiều chút cây nhỏ đem ra ngoài… Cũng không biết tiên đào này mấy năm ra quả một lần."

Nhìn đức hạnh tên gia hỏa này hai mắt tỏa ánh sáng, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau không nói nên lời, đều biết rõ ý nghĩ này của lão Thập Ngũ rất không hiện thực, đừng nói cái gì mà mấy năm ra quả một lần, đầu tiên là người ta chưa chắc sẽ cho ngươi, dù cho đem ra được rồi, vận tải trên đường, tìm nơi nào gieo trồng cũng là một vấn đề, người nào biết trồng cái trò này?

Nếu thật sự kết ra tiên đào mới gọi là phiền phức, vị tất có thể rơi vào trong bụng mình a.

Có câu nói nói rất hay, thất phu vô tội hoài bích có tội.

Dữu Khánh bỗng di một tiếng, nói, "Không đúng nha, ánh mắt chúng ta có điểm thiển cận rồi a, dù cho không thể hóa giải tà khí trên cây đào, trồng ra được, bản thân chúng ta cũng có thể ăn a."

Hai người Nam, Mục xem như đã nhìn ra được, tên gia hỏa lão Thập Ngũ này sợ là thật sự động tâm nảy sinh ý nghĩ biến thái muốn đem tiên đào đem ra ngoài, lúc trước còn chỉ nghĩ đến quả đào, bây giờ vậy mà còn muốn đem cả cây lẫn gốc đưa đi ra ngoài.

Chương 312: Mười ba kiếm

Nói chung, hai vị sư huynh chính là không tán thành với ý nghĩ này của Dữu Khánh, cảm thấy không khỏi quá không đáng tin cậy.

Chuyện không đáng tin cậy trước tiên đặt sang một bên đi, dù sao ngay cả bản thân Dữu Khánh còn chưa biết làm cách nào đưa đi ra, hiện thực trước mắt mới là trọng yếu.

Ba người ăn đào gần như hết sạch rồi, lúc vừa tới Nam Trúc lấy về được hơn trăm quả đào kia chỉ còn lại mấy quả, chỉ đủ số lượng ăn cho một người trong một ngày.

Khi trời bắt đầu vào đêm, sư huynh đệ ba người bắt đầu thực hiện hình thức tu luyện thực chiến đọ sức với nhau.

Vừa động thủ, chính là Nam Trúc liên thủ với Mục Ngạo Thiết đấu với Dữu Khánh. Sau khi hai người đột phá tu vi đến Thượng Võ cảnh giới thì đã sớm muốn thử xem sự sâu cạn của mình, những chuyện lão Thập Ngũ ỷ vào quyền đầu cứng mà làm ra, hai người vẫn luôn canh cánh trong lòng không quên.

Lúc đầu là so đấu rèn luyện, dần dần liền trở nên thực hơn, rồi bắt đầu đánh nhau thực sự, ganh đua thật là dễ dàng dẫn tới nổi giận.

Khi thì liều quyền cước, khi thì kiếm quang lập lòe, khi thì một đấu một, khi thì hai đánh một.

Đánh từ dưới cây, đánh lên trên cây.

Len lỏi xuyên qua giữa rừng cây, trên cây, trên tán cây nhảy đánh lướt đi tung hoành, dưới ánh trăng khi thì kiếm quang như thoi, thỉnh thoảng kiếm đụng vào nhau, âm thanh kim loại va chạm có thể vang xa ngoài mấy dặm.

Ba người trên cây dưới cây triền đấu một phen, đem xung quanh đều tuần tra qua một lần, rồi chuyển thành hai người giao thủ, một người an vị tại trong tán cây nhanh chóng ăn quả đào, ăn no rồi thì thay đổi người, hai người khác lại tại xung quanh du đấu canh chừng.

Trên đường còn có thể thỉnh thoảng giấu chút tiên đào đem về động phủ.

Từ Giác Ninh và Đường Bố Lan thỉnh thoảng sẽ đến nhìn xem, kết quả phát hiện ba tên gia hỏa này là thật sự đánh, thỉnh thoảng ban ngày đi đến, còn có thể phát hiện trên mặt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết xuất hiện dấu vết bầm dập chưa tiêu, đây khẳng định là đã bị hạ thủ nặng tay.

Không có cách nào, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết liên thủ vẫn y nguyên không phải là đối thủ của Dữu Khánh.

Cuộc sống hương đào đầy vườn cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, ngoại trừ mỗi đêm một hai canh giờ tranh đấu luyện tập, còn lại đa số thời gian sư huynh đệ ba người cơ hồ đều là khoanh chân đả tọa giết thời gian.

Một sáng sớm mấy ngày sau, đứng ở cửa động khẩu, Mục Ngạo Thiết quay đầu lại kêu gọi, "Đi ra một chút."

Hai người đang đả tọa bên trong động nghe tiếng thì thu công, đi ra, chỉ thấy Mục Ngạo Thiết bĩu môi ra hiệu một cái.

Dữu Khánh và Nam Trúc có hiểu ý, lúc này quay sang nhìn cây đào dị dạng ở bên cạnh hang động, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, nhìn kỹ lá cây, phát hiện trong gân lá của nó rõ ràng lại có dấu hiệu bị tà khí xâm nhiễm, mà một cây đào khác ở cách đây không xa thì trái ngược.

Nước sôi do Đầu To nấu đợt đầu đã ngưng hẳn tưới cho cây trước, chuyển sang tưới cho cây sau, vì vậy liền xuất hiện sự thay đổi này.

Điều này đã chứng thực phỏng đoán lúc trước, quả nhiên là liên quan tới nước do Đầu To nấu, cây trước đã không được tưới nước trừ tà, dần dần lại bởi vì không ngừng hấp thu tà khí trong lòng đất mà lại có triệu chứng bị ô nhiễm trở lại.

"Về sau nước tráng lần đầu không nên tiếp tục giội xuống cây đào." Dữu Khánh nhắc nhở Mục Ngạo Thiết một câu, bởi vì Mục Ngạo Thiết chịu khó, ra ngoài lâu, công việc lặt vặt tự nhiên mà để cho y làm.

Mọi người đều hiểu biết ẩn ý trong lời nói, người nhìn bọn hắn chằm chằm tuy rằng rất không có khả năng chú ý tới những điều này, nhưng khó bảo đảm sẽ không xuất hiện vạn nhất, vậy thì phiền phức thực sự rất to…

Mấy ngày sau, hai người Từ, Đường lại tới đây nhìn xem.

Khi rời đi thì khi đến ngoài động, chuẩn bị xoay người ly khai, ánh mắt Từ Giác Ninh dừng lại tại đống tiên đào sắp đặt trên vách núi đá, cuối cùng nhịn không được hỏi ra một câu, "Các ngươi đem đống quả đào này một mực đặt ở bên ngoài này phơi nắng là có ý gì?"

Dữu Khánh đơn giản dứt khoát: "Nhiều tiên đào tràn đầy linh khí như vậy ở tại trước mắt, ta không có cách nào không động tâm. Làm thí nghiệm, nhìn xem hái xuống đặt ở đó, phơi nắng xem có thể loại trừ tà khí bên trong hay không, nếu như có thể thì, nhiều tiên đào như vậy chẳng phải là có thể ăn rồi?"

Hai người Từ, Đường nhìn nhau không nói nên lời.

Đây là đang làm mộng đẹp, đương nhiên, hoàn toàn có thể lý giải được tâm tình đó, Từ Giác Ninh cười cười, "Là có thể thử xem, hữu dụng thì chớ quên nói cho ta một tiếng, để chúng ta cũng dính chút ánh sáng, Ty Nam phủ khẳng định cũng sẽ có trọng thưởng."

Phương diện này, bố cục của gã so với sư huynh đệ ba người còn phải cao hơn một chút, không cho là khi ba người thí nghiệm ra được biện pháp tốt thì Ty Nam phủ sẽ không cho ba người ăn tiên đào gì gì đó, không chỉ sẽ cho ba người ăn, còn sẽ có khen thưởng, chỉ cần cây đào không bị ăn hết là được.

"Tốt." Dữu Khánh gật đầu đồng ý, đã mỗi ngày đang ăn, nhưng sẽ không lộ ra nửa điểm manh mối, loại chuyện này hắn chính là nghèo không có bố cục.

Từ Giác Ninh cười cười dắt tay Đường Bố Lan cùng nhau rời đi.

Dữu Khánh thì nhảy lên đến trước vách núi, cầm lấy những quả đào đã bị phơi nắng một chút thời gian, cầm ở trong tay lật xem, không thể không thừa nhận, tiên đào chính là tiên đào, đã đặt ở đây nhiều ngày như vậy rồi, nhưng vẫn mọng nước tươi rói như là mới hái xuống, có thể phong tỏa hơi nước tốt như vậy, xem ra da của quả đào này cũng không phải bình thường.

Hắn đưa tay lên bóp mở quả đào ra, phát hiện tà khí tràn ngập tại trong thịt quả đào cũng vẫn không thiếu đi, da quả đào giữ lại hơi nước, cũng đồng dạng đem tà khí bên trong khóa lại…

Lại gần mười ngày sau, đang khoanh chân đả tọa bên trong động, Dữu Khánh đột nhiên hơi ngẩng đầu, quần áo đột nhiên không gió tự lay động, như gió thổi phồng lên, một cỗ khí cơ từ trong cơ thể hắn cuồn cuộn tràn ra, lượn lờ vận chuyển tại quanh thân.

Tại hai hốc lõm hai bên trong động, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng thời trợn mắt, cách lối đi nhỏ nhìn liếc nhau, sau đó nhanh chóng song song đứng lên, đi đến hốc lõm ở cuối hang động, nơi Dữu Khánh ngồi khoanh chân, nhìn tới, chỉ thấy quanh thân hắn gió phần phật tuôn ra, khí cơ bên trong phóng ra ngoài, hình thành chu thiên vận chuyển chi thế.

Sư huynh đệ hai người kinh ngạc, cũng đều đã nhìn ra được, tên gia hỏa lão Thập Ngũ này khí cơ đã sung mãn đến đả thông toàn bộ kinh mạch và nhục khiếu quanh thân, khí cơ có thể tùy ý ra ngoài du tẩu rồi, gọi là thu phóng tự nhiên, tu vi đối với năng lực khống chế và câu thông nhục thân đã bước vào một cái cảnh giới khác.

Sau khi khí cơ vận chuyển chu thiên một vòng, đột nhiên giống như ở hồ dưới nước mở ra một cái phễu, khí cơ đột nhiên xoay quanh

thu nạp trở về trong cơ thể Dữu Khánh.

Lúc này, Dữu Khánh cũng đột nhiên trợn mắt, đột nhiên chụp lấy thanh kiếm tựa ở một bên, người vù một tiếng bật lên từ nguyên chỗ, bắn thẳng về phía ngoài động.

Tại sân thượng nhảy lên trên, bay thẳng lên vách đá, đến đỉnh núi thì đạp lướt đi, lật qua lòng chảo bên kia núi, bay nhào xuống dưới núi, lăng không lộn vòng lao hướng sông ngòi chảy xuôi.

Khi người tại giữa không trung thì đột nhiên khí cơ ngoại phóng, giống như cái dù, rất nhanh hạ thấp tốc độ rơi xuống, từ từ rơi tại mặt nước, sau đó lẳng lặng đứng ở trên mặt nước.

Rõ ràng có thể nhìn ra được, dưới chân hắn có một khu vực mặt nước tương đối đã không thấy có bất cứ gợn sóng nào, là khí cơ trong cơ thể hắn phóng ra trải tại trên mặt nước, sức căng đem hắn nâng đỡ nổi tại trên mặt nước không chìm, vì vậy mà như có vẻ có thể trống rỗng đứng ở mặt nước.

Hắn đứng yên trên mặt nước nhắm mắt cảm nhận sự huyền diệu bời tu vi tiến giai kia, theo dòng nước đồng thời chảy xuôi.

Mặt sau lục tục lật người lên núi, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng nhìn thấy được một màn này, nhìn nhau, Nam Trúc nhếch nhếch khóe miệng còn có chút bầm tím, "Tên gia hỏa Lão Thập Ngũ này thật đúng là đã đột phá đến cảnh giới Cao võ!"

"Chuyện tốt." Mục Ngạo Thiết ngoài miệng chúc mừng một câu, trên mặt cũng có mấy phần cực kỳ hâm mộ.

Cao Võ cảnh giới so với bọn họ bước vào Thượng Võ cảnh giới khẳng định có khác biệt, chuyện khác không nói, chỉ nói việc từ trên cao rơi xuống thì Cao Võ cảnh giới là có thể bình an rơi xuống, mà Thượng Võ cảnh giới rơi xuống thì có khả năng là trực tiếp rơi chết.

Đụng tới vạn trượng vực sâu gì gì đó, người tu vi Cao võ cảnh giới là dám không cần mượn nhờ bất cứ ngoại lực gì trực tiếp nhảy xuống, Thượng Võ cảnh giới thì không dám.

Nhân viên âm thầm thủ tại trên núi phía bên kia thung lũng không rõ tình hình, lặng yên đẩy ra bụi gai che chắn, cũng đang quan sát hành vi Dữu Khánh đứng yên lơ lửng trên nước.

Đang lơ lửng trên mặt nước, Dữu Khánh lại lần nữa đột nhiên trợn mắt, nhìn về phía dưới chân mình, thử bước ra một bước, kết quả lập tức đánh vỡ sự cân đối của sức căng khí cơ, thân hình hơi lay động, hai chân gần như chìm vào trong nước, nhanh chóng vận công thi pháp ổn định mới chậm rãi nổi yên ổn.

Trong lòng hơi có thổn thức, xem ra muốn làm được thoải mái tự nhiên Lăng Ba Vi Bộ tại mặt nước, sợ rằng thật sự phải tu luyện đến cảnh giới Đạp tuyết vô ngân mới được.

Chợt thấy trên vách núi ở phía trước bờ sông xuất hiện vách đá, mắt hắn lộ ra tinh quang, khí cơ dưới chân bỗng nhiên toàn thịnh phóng thích, sức căng nơi chân ổn định mặt nước, cả người mượn lực bật người bắn lên, hướng phía vách đá bay đến.

Thương! Kiếm ra, bóng người như du long hiện lên tung bay tại trước vách đá, kiếm quang lượn lờ.

Rẹt rẹt rẹt…

Liên tiếp vết kiếm xuất hiện tại trên vách đá.

Khi rơi xuống lại nước mặt, Dữu Khánh mừng rỡ và khiếp sợ, có điểm không thể tin được, quay người, lại tung người bay lên, bay đạp tại trên vách đá, cả người cơ hồ tạo thành góc vuông với vách đá, chạy nhanh tại trên vách đá.

Hắn đang kiểm kê lại vết kiếm mình lưu lại trên vách đá, rất nhanh từng đạo được đếm qua, không sai, mười ba cái vết kiếm.

Khi mình xuất kiếm thì không tính sai, trong vòng một hơi, Phong Trần kiếm quyết của mình phát ra mười ba kiếm!

Tại lúc phấn khích, hắn lại đạp vách núi, bay lên như diều gặp gió, cuối cùng nhảy rơi tại đỉnh núi.

"A… !"

Hắn giang ra hai tay đứng ở trên đỉnh núi điên cuồng gào thét, phát tiết ra hết khoái ý trong lòng.

Mười ba kiếm a, chính hắn đều không nghĩ đến.

Không nghĩ tới sau khi tu vi đột phá đến Cao võ cảnh giới, thể xác và tinh thần cùng với tu vi hỗn hợp tiến giai liền có thể trực tiếp đem kiếm quyết cất cao đến mức này. Nhưng mà cũng không khó nghĩ thông suốt, không phải tốc độ hắn xuất kiếm có được bởi tiến bộ về phương diện tu luyện, mà là tự thân tu vi tăng trưởng làm tốc độ hắn xuất thủ và tốc độ phản ứng biến nhanh hơn không ít.

Nói chung so sánh với tình hình lúc trước làm sao cũng không thể luyện thành đệ thất kiếm, tâm tình có thể nói là phấn khích.

Đương nhiên, lúc trước tiến độ không lớn cùng với hành vi của bản thân hắn cũng có liên quan, thời gian hắn có được kiếm quyết kỳ thực cũng không tính lâu dài, sau đó vẫn luôn suy nghĩ phát tài khắp nơi chạy loạn, ngay từ đầu không có tập trung tu luyện, thời gian chân chính an tâm tu luyện trái lại là đoạn thời gian lúc trước trốn ở ngoài Tiểu Vân gian, trước lúc bị vây.

Trong lòng hắn rõ ràng, mình vừa mới bước vào cánh cửa Cao võ cảnh giới, theo tu vi cảnh giới trở nên tràn đầy, sau cùng khẳng định không chỉ là mười ba kiếm, nếu như lại có thể cần cù khổ luyện thì khẳng định còn có không gian tiến bộ tương đối.

Hắn nhìn quanh bốn phía, tâm tình giống như lúc đầu mới đem kiếm quyết tu luyện ra chút thành quả vậy, lại muốn đi tìm người gây sự

rồi.

Trông thấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết chạy tới, hơi lắc đầu, đánh hai người này không thú vị.

Nghĩ lại một cái, thành viên của ba nhóm thế lực tiến vào đây trên cơ bản đều không phải loại lương thiện gì, phát hiện nơi đây còn giống như không tới phiên mình hung hăng gây sự, bằng không là tự tìm kích thích.

Lại tưởng tượng lại cảnh tượng Mông Phá xuất thủ lay trời chuyển đất, sức lực mới toát ra lập tức yên tĩnh trở lại.

"Tiến giai Cao võ rồi?"

Chạy tới nơi, Nam Trúc vui tươi hớn hở hỏi một câu vô dụng.

"Ừ." Dữu Khánh cười gật đầu.

Nam Trúc lập tức sách sách trào ra âm thanh, "Cảm giác Cao võ cảnh giới kia, thoạt nhìn hình như là rất không tầm thường a."

Mục Ngạo Thiết: "Lão Thập Ngũ, không tệ, chúc mừng."

Dữu Khánh cũng có chút cười toe toét, biểu hiện ra vẫn là dè dặt nói: "Cùng vui cùng vui, không phải sau khi tiến vào đều đã tiến lên một bước sao. Một năm thời gian, mới trôi qua chỉ khoảng một tháng, tiếp tục nữa, không có gì bất ngờ xảy ra thì các ngươi đột phá đến Cao Võ cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì, là chuyện sớm hay muộn mà thôi."

Mục Ngạo Thiết mắt lộ ra vẻ mong đợi.

"Hẳn là có thể đi." Nam Trúc vui tươi hớn hở, hai tay chà xát không ngừng, rõ ràng mong đợi vô cùng.

Gã trước lúc bốn mươi tuổi, còn dừng lại tại Sơ Võ cảnh giới, hiện tại không nói, tương lai không xa có thể kỳ vọng, như thế nào có thể

không cao hứng.

Dữu Khánh lại nói: "Đã đột phá cũng phải kín tiếng, ta Thượng Võ đến Cao Võ thể hiện một chút không sao, các ngươi trong vòng một năm từ Sơ Võ đột phá đến Cao Võ, chỉ sợ không muốn để người hoài nghi cũng khó, dù sao chúng ta đều là người nghèo."

Chương 313: Đánh cuộc một lần

Đối với điểm này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều có thể lý giải, người giàu có nâng cao tu vi rất nhanh là đương nhiên, còn người nghèo mà tu vi được nâng cao rất nhanh thì khẳng định sẽ bị cho rằng có vấn đề, dù cho tất cả những gì có được tại trong Tiểu Vân gian này đều là những người nghèo bọn hắn đây dùng bản lĩnh của chính bản thân mình tìm được, dù cho là các quy tắc do những người giàu có kia đặt ra đang đánh cướp đi những gì bọn họ đoạt được.

Có thực lực đi bóc lột cướp đoạt thì không có tội, không có thực lực lại được hưởng thụ thì chính là có tội.

Nghèo chính là tội lỗi lớn nhất, đều là ốm đau rên rỉ, người giàu được người tới thăm hỏi ân cần, người nghèo thì khiến người chán ghét…

Bên hồ, nơi Vân Hề sụp đổ chết đi, ba phương nhân mã cơ hồ thay phiên nhau không ngừng bận rộn, không ngừng có nhân viên lặn vào trong hồ nước, lại không ngừng có người lên bờ.

Người lên bờ không ngừng đem các thứ vớt lên được đưa về doanh địa các phương.

Nơi đây quả thực có một cái sào huyệt của Vân Hề, cũng đích xác tại trong sào huyệt của Vân Hề phát hiện được một ít thứ.

Từ trong hồ vớt lên hài cốt cự nhân chồng chất như núi.

Cửa sổ phòng sắt mở rộng ra, bên trong có mấy cái bàn, Mông Phá, Hướng Lan Huyên, Thiên Vũ mỗi người thủ một vị trí, xem như chính bản thân theo dõi sát sao tình hình bên ngoài.

Có người đi vào giao lên trang giấy cho Hướng Lan Huyên.

Sau khi xem qua, Hướng Lan Huyên mỉm cười nói: "Vị Thám Hoa lang kia cũng được nha, vậy mà đã đột phá đến cảnh giới Cao võ, xem ra thiên phú tu hành cũng khá, đừng để ngày nào đó nháo ra chuyện văn võ song tu đều đệ nhất, vậy thì việc vui nhưng là thật to a!"

Thiên Vũ và Mông Phá nhìn về phía nàng, biết rõ nàng ta vừa được đến tình hình mới nhất phía bên đào viên.

Mông Phá: "Chỉ mới khoảng hai mươi tuổi, có thể đột phá đến cảnh giới Cao võ quả thực cũng giỏi."

Tuy là nói như vậy, tiến độ tu hành quả thực cũng được, nhưng đối với bọn họ mà nói, không tính là chuyện gì quá tốt, vẫn không để vào mắt.

Ba người chân chính quan tâm chính là ba người Dữu Khánh ở tại đào viên có hành động gì dị thường hay không, thậm chí là hi vọng có thể phát hiện một ít hành động dị thường.

Nhưng mà theo trong tin tức không ngừng được truyền đến, ba tên gia hỏa kia ngoại trừ tu luyện cũng chỉ là tu luyện, trên cơ bản ngay cả đào viên cũng không có rời đi, chân chính có thể nói là cần cù khổ luyện.

Đương nhiên, ba tên gia hỏa kia đã không phải là trọng điểm để bọn họ quan tâm, chỉ là dự định bố trí nhiều thêm một thủ đoạn, giống như là sớm đào ra cái cạm bẫy, hi vọng có con mồi có thể rơi vào.

Chân chính quan tâm vẫn là trước mắt.

Cũng không quản trước mắt thu hoạch như thế nào, đám người Mông Phá đều biết rõ, việc lục soát nhằm vào toàn bộ Tiểu Vân gian sẽ là một quá trình cực kỳ lâu dài, lúc trước Ảo Vọng bị lục soát mấy thập niên mới xóa bỏ…

Đêm tối đào viên, sư huynh đệ ba người so đấu đối kháng vẫn còn tiếp tục.

Mỗi khi đến thời điểm này, người âm thầm theo dõi trái lại được bớt việc rồi, ba người tại trong rừng đào đánh tới đánh lui, trái lại đã chứng minh đều có mặt, không có rời đi.

Cuộc sống như vậy trôi qua hơn hai tháng, kết quả mà Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết mong đợi đã xuất hiện rồi, hai người đều lần lượt đột phá đến cảnh giới Cao võ.

Chỉ vẻn vẹn sau hai tháng liền tiến giai Cao Võ, tâm tình hai người có thể nghĩ mà biết, hưng phấn vô cùng.

Hai người lúc trước khổ vô cùng, cơ hồ không có tài nguyên tu luyện gì, đa số thời gian trên cơ bản đều là dựa vào bản thân đi thu nạp thiên địa linh khí để tu luyện, hai người có thể rõ ràng cảm giác được, cộng hết lượng linh khí hấp thu trong hai mươi năm lại với nhau cũng không thể so với một tháng trước mắt, đây là khái niệm gì?

Đây là chỗ tốt khi ngồi giữ tiên đào viên có thể thoải mái ăn tiên đào.

Ngoại trừ Nghiễm Linh đan cấp bậc tiên đan đã biết, hiện nay đại khái là tìm không ra tài nguyên tu luyện càng trâu bò hơn so với tiên đào này, hết lần này tới lần khác ba người lại có thể được bao no cam đoan được hưởng thụ đầy đủ tài nguyên tu luyện trâu bò như thế, chân chính là khắp thiên hạ chỉ ba người bọn họ độc hưởng.

Nếu như đã có như vậy mà tu vi còn không thể rất nhanh tăng lên, vậy thì thật sự là có lỗi với hai chữ "Tiên đào" này rồi.

"Nhị sư huynh làm sao bây giờ?"

Tiếp thu hai gã sư huynh đệ chúc mừng, Mục Ngạo Thiết bỗng nhiên toát ra một câu như thế.

Dữu Khánh và Nam Trúc hai mặt nhìn nhau, hiểu được ý của lão Cửu, bọn họ tại nơi đây tu vi vù vù vù tăng lên như bão táp, tu vi của ba người đều đã đột phá đến cảnh giới Cao võ, tu vi của Nhị sư huynh Cao Vân Tiết vẫn còn tại Thượng Võ cảnh giới.

Dữu Khánh nhún nhún vai, dáng vẻ không quan trọng, "Hắn không phải thích làm mặt làm mày sao, để cho hắn tiếp tục làm ra vẻ đi."

Nam Trúc vội ho một tiếng, "Cái này, lời nói cũng không thể nói như vậy, lão nhị tuy rằng thích làm ra vẻ đạo mạo, nhưng dù sao cũng xem như là 'Đại sư huynh' của chúng ta, khi trở về chúng ta đều đã Cao võ cảnh giới, chỉ còn thừa lại một mình hắn còn tại Thượng Võ cảnh giới chậm rãi bò đi lên, sợ là sẽ có phần chua xót, chúng ta cũng khó xử phải không nào."

Dữu Khánh kỳ quái hỏi, "Khổ cực đoạt được, lấy mạng liều mà có, lại không để cho lão nhị hắn xuất ra nửa phần sức lực, ta có gì phải khó xử?"

Nam Trúc thở vắn than dài: "Lão nhị không phải không muốn xuất lực, lúc đầu lão nhị kỳ thực cũng là muốn đi."

Dữu Khánh: "Chính hắn vận may không tốt, bắt thăm không bắt được, đây là số mệnh, có thể trách người nào? Lại nói, ngươi cho là hắn tới đây thì có thể là chuyện gì tốt? Hắn không đối nghịch cùng ta mới là lạ a."

Việc này sao, Mục Ngạo Thiết không phủ nhận, Nam Trúc cũng nhịn không được cười gượng.

Hai người đều rất rõ ràng, còn là bởi vì vị trí Chưởng môn Linh Lung quan, lão nhị cho rằng lẽ đương nhiên phải là mình ngồi vào vị trí đó, nào ngờ sư phụ vậy mà lại đem chức Chưởng môn truyền cho lão Thập Ngũ. Việc này không phải nói Nhị sư huynh, coi như là hai người bọn họ cũng là không phục.

Đương nhiên, bọn họ không phục thì không phục, dù sao vị trí Chưởng môn cũng không tới phiên bọn họ, nhưng lão nhị lại lôi kéo hai người bọn họ đồng thời nhằm vào lão Thập Ngũ, muốn bức lão Thập Ngũ thoái vị, kết quả đem Chưởng môn làm thành Chưởng môn không người phía dưới.

Mà lão Thập Ngũ cũng không phải thứ gì tốt, bên này kéo bè kéo cánh hắn liền vung lên nắm đấm mạnh bạo, nhiều lần đánh nhau dữ dội cùng bọn họ.

Sau khi lão Thập Ngũ kế vị, công việc trong quan không người nào làm, đất trồng rau bỏ hoang, trên nóc nhà và trên đầu tường mọc đầy cỏ dại cũng không người nào chăm sóc.

Với tình hình như vậy, nếu thật sự là đổi thành lão nhị tới đây, sợ rằng sẽ không biết phải ồn ào xảy ra chuyện gì tới, phỏng chừng động thủ là nhẹ, sợ là đã sớm lật bài rồi.

"Được rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, có thể sống sót đi ra ngoài rồi nói tiếp."

Dữu Khánh đem lời nói lướt qua đề tài, Nam Trúc suy nghĩ cũng phải, đành thôi, tiên đào mang ra không được, gã có muốn cố tình thành toàn cho lão nhị cũng không có biện pháp, đến lúc đó cũng chỉ có thể là để cho lão nhị mặt đầy chua xót a.

Về sau, sư huynh đệ ba người bắt đầu nắm chặt thời gian tu luyện, toàn lực đi chạm đến cánh cửa Huyền cấp.

Vì thế, Dữu Khánh buông bỏ việc tu luyện Phong Trần kiếm quyết, vạn nhất không đem tiên đào ra được, kiếm quyết về sau còn có thể

luyện, cơ hội rất nhanh tăng lên tu vi này nhưng là khó có lại rồi.

Nhưng mà, sau khi ba người đều tiến vào Cao Võ mới phát hiện được, cảnh giới này yêu cầu lượng linh khí vượt xa so với Sơ Võ và Thượng Võ cùng cộng lại, dù cho ba người bởi vì tu vi tăng lên mà tốc độ luyện hóa linh khí nhanh hơn không ít, muốn làm đầy biển rộng thì tiến độ vẫn là thong thả.

Sau khi tự mình trải nghiệm qua, Dữu Khánh mới biết được mình đã đánh giá cao bản thân, chiếu theo tiến độ này, muốn nhập Huyền trước khi rời đi Tiểu Vân gian, trên cơ bản là không có khả năng, sợ là phải bại bởi Chung Nhược Thần rồi…

Nhất tâm tiềm tu, không biết thời gian ngày tháng, đảo mắt liền đã sắp hết một năm.

Khi cách ngày mồng một tháng một còn lại mười ngày sau cùng thì vào sáng sớm Dữu Khánh từ bên ngoài xách về mấy cái rương lớn do chính tay mình làm ra, ném xuống đất, hướng mặt lên phái hang động kêu gọi: "Lão Thất, lão Cửu, đừng tu luyện nữa, đi ra đi."

Chỉ chốc lát sau, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết từ bên trong động nhảy ra, rơi tại bên cạnh hắn, Nam Trúc nghi hoặc hỏi, "Làm hai cái rương này làm gì?"

Dữu Khánh: "Chỉ còn lại mười ngày, từ giờ trở đi, việc tu luyện đều dừng lại, hai người các ngươi toàn lực làm ra thật nhiều cái rương giống như vậy cho ta."

Hai người kinh nghi, Mục Ngạo Thiết: "Để làm gì?"

Dữu Khánh đem nắp rương lật tung ra, lộ ra từng cái ô vuông, trong rương còn có những cái vỉ chia thành từng ô có thể xếp chồng lên nhau.

Nhìn thấy từng ô vuông bên trong, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía tiên đào trên cây, đã có hoài nghi.

Quả nhiên, Dữu Khánh nhanh chóng nói tiếp: "Chứa tiên đào, không chế tạo sẵn rương để vận chuyển thì không dễ đem đi ra, một ô vuông đặt một quả đào, sau đó chèn thêm một chút đồ vào bên trong, đề phòng trên đường vận tải bị va chạm hỏng đi."

Nhấc tay chỉ tới những quả tiên đào đặt ở trên vách núi đá, "Nhìn thấy không? Ta đâm rách vỏ, không mấy ngày liền khô quắt, linh khí bên trong cũng tản đi sạch sẽ, mà những quả không bị rách vỏ, cho dù đã qua xấp xỉ một năm, cũng chỉ là thoạt nhìn vỏ ngoài không còn bóng bẩy nữa, ta đã bóp vỡ ra nhìn xem rồi, linh khí ở bên trong vẫn còn được bảo tồn rất tốt. Đương nhiên, có thể giữ tươi lâu như vậy, cùng với việc bên trong có linh khí tẩm bổ là có liên quan.

Nói chung chính là không thể làm rách vỏ, cho nên phải làm rương có từng ô để chứa đựng, cho dễ dàng vận chuyển. Cũng không cần các ngươi chế tạo quá tinh xảo, chỉ cần có thể rắn chắc để chứa đựng là được. Ta nói a, ánh mắt hai người các ngươi như vậy là ý gì, dựa vào tu vi của các ngươi bây giờ, dùng kiếm chém chút vật liệu còn không phải là chuyện rất dễ dàng sao. Hai người các ngươi làm rương, ta hái đào."

Nam Trúc nhe nhe răng trắng, giống như bị đau răng, "Ta tự hỏi, ba tháng trước ngươi trúng phải gió gì, tự dưng chạy lên núi luyện kiếm đem đại thụ phía trên thung lũng chém bay một mảng, thì ra ba tháng trước ngươi đã chuẩn bị cho việc này."

Dữu Khánh than thở: "Không có cách nào, vật liệu làm rương mà ẩm ướt thì không tốt, làm ra không rắn chắc, phải phơi nắng đủ thời gian mới thích hợp làm vật liệu gỗ, mọi người đều là từ trong núi đi ra, ngươi sẽ không phải không hiểu chuyện này đi?"

Nam Trúc hoài nghi đạo: "Ba phương thế lực kia đồng ý cho ngươi tiên đào, hay là đồng ý để cho ngươi đem tiên đào mang đi?"

Dữu Khánh: "Không có. Đừng dông dài nữa, nắm chặt thời gian làm việc đi."

"Không đúng." Nam Trúc chụp lấy cổ tay hắn, bối rối hỏi: "Ngươi ăn sai thuốc gì đi? Người ta không đồng ý, ngươi bận rộn làm gì, xong việc lại không được đem đi ra, chẳng phải là uổng công làm việc. Theo ta thấy, người ta cũng không có khả năng đem nhiều tiên đào như vậy đưa cho ngươi. Có thời gian bận rộn như vậy không bằng tu luyện, nắm chặt cơ hội mười ngày sau cùng trọng yếu bao nhiêu, ngươi biết không? Mười ngày này có thể chống đỡ với mấy năm bên ngoài a!"

Dữu Khánh hất tay gã ra, đè thấp giọng nói: "Lão Thất, ta xem ngươi mới ăn sai thuốc đi, mười ngày ngươi có thể ăn được mấy quả tiên đào? Chỉ cần có thể mang đi ra ngoài, đó thế nhưng là mấy vạn trái tiên đào, phải đổi được bao nhiêu lần mười ngày của ngươi, có cơ hội ngàn năm khó gặp như vậy, ngươi không đánh cuộc, thịt mỡ mọc trong đầu rồi đi, làm sao trơn trượt như vậy?"

Nam Trúc thở vắn than dài hỏi: "Nói nửa ngày, ngươi tại sao còn không rõ, người ta làm sao có khả năng đem mấy vạn trái tiên đào đưa cho ngươi?"

Mục Ngạo Thiết lắc đầu bổ sung một câu, "Cho dù là tà khí xâm nhiễm, cũng sẽ không cho!"

Dữu Khánh liếc mắt khinh bỉ, hai tay xốc hai tay áo lên, chỉ vào mũi hai người, dáng vẻ như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: "Ta nói hai tên ngốc các ngươi a, động động chút não có được hay không, nếu quả đào treo tại trên cây thì khẳng định người ta sẽ không cho, tình nguyện tiếp tục treo tại trên cây cũng sẽ không tới phiên cho loại tiểu nhân vật như chúng ta đây, chỉ có hái hết toàn bộ xuống rồi, mới có khả năng cho chúng ta, hiểu hay không?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết trố mắt ra, tựa hồ đã hiểu được ý của hắn.

Dữu Khánh tiếp tục giải thích: "Quả đào đã hái xuống rồi, bọn họ cần nhiều quả đào không thể ăn như vậy để làm gì? Đặt đó cho hỏng sao? Nếu chúng ta không hái thì triệt để không có cơ hội tới

tay, hái hết xuống rồi, bọn họ mới sẽ cân nhắc có nên cho chúng ta hay không, thời điểm đó lại dùng lý để nói chuyện với bọn họ, lấy tình làm cho cảm động, mới có khả năng thành công lớn nhất, hai tên ngốc điểu các ngươi có hiểu hay không?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quay mặt nhìn nhau, đối với cách xưng hô "Sỏa điểu" cũng không có tâm tình phản cảm, đều đã ý thức được, tên gia hỏa lão Thập Ngũ này nói rất hay, hình như là có chút đạo lý, tựa hồ thật sự đáng giá phí mười ngày thời gian để đánh cuộc một lần.

Chương 314: Vừa hái vừa đào

Dù sao đã hiểu không sai lắm rồi, Nam Trúc cầm lấy một cái khung vuông nhìn như cái lồng hấp săm soi, lật qua lật lại nhìn nhìn, hỏi: "Chỉ như vậy sao?"

Dữu Khánh: "Các ngươi cầm đi hai cái, so sánh với nó mà làm là được."

Nam Trúc thở vắn than dài, "Ai, lão Thập Ngũ, ngươi bảo chúng ta nói ngươi thế nào mới tốt, nói thật nha, ngươi làm lần này rồi lần khác, ngươi nói xem chúng ta đã cùng theo nơm nớp lo sợ bao nhiêu lần rồi, thực là vẫn luôn chết đi sống lại, chúng ta quả thật có phần sợ hãi a."

Dữu Khánh trấn an, "Yên tâm, việc này không có nguy hiểm gì, cùng lắm thì không cho chúng ta, cùng lắm thì chúng ta không chiếm được mà thôi. Được rồi, nhanh lên một chút, đừng có kì kèo dây dưa nữa, chì có thời gian mười ngày, còn có thật nhiều việc phải làm a."

Vì vậy lão Thất và lão Cửu nhảy lên cửa hang động, tiến vào trong hang, sau đó đều cầm kiếm đi ra.

Nam Trúc đứng ở cửa động rút ra nửa đoạn kiếm nhìn nhìn, lắc đầu thở dài, tựa hồ là nghĩ đến cảnh bội kiếm sắp biến thành công cụ thợ mộc.

Hai người nhảy xuống rồi mỗi người xách theo một cái khung ô vuông, sau đó bay lên vách đá, lao thẳng lên đỉnh núi, bắt đầu làm công việc nghề mộc.

Dữu Khánh hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, sau đó trực tiếp xách khung ô vuông bay lên cây đào, bắt đầu hái quả đào, hái xuống một quả liền đặt vào trong một ô vuông.

Không đến một canh giờ, Từ Giác Ninh và Đường Bố Lan liền vội vã chạy đến, tìm đến trước cây đào mà Dữu Khánh đang lủi lên lủi xuống, nhìn thấy dưới cây đào đặt từng chồng từng chồng khay tiên đào, hai người không nói nên lời.

Đường Bố Lan ngửa đầu cất tiếng hỏi với người trên cây: "A Sĩ Hành, ngươi đang làm gì vậy?"

Dữu Khánh liếc mắt nhìn dưới cây, hai người đi đến là tại trong hắn dự liệu, "Ta đã nói rồi, gọi ta là Dữu Khánh, đã không còn là A Sĩ Hành gì nữa, phải nói bao nhiêu lần các ngươi mới có thể sửa đổi chứ."

Đường Bố Lan: "Ngươi đến cùng đang làm gì?"

Dữu Khánh: "Việc này không phải rất rõ ràng sao, hái tiên đào."

Từ Giác Ninh giơ chân đá đá vào khung ô vuông, "Hái tiên đào làm gì?"

Dữu Khánh: "Xin lỗi a, cấp bậc các ngươi quá thấp, tạm thời không thể nói cho các ngươi biết, chờ Tiền ty tiên sinh trở về, các ngươi tự nhiên sẽ biết."

"…" Hai người Từ, Đường không biết là đang làm cái quỷ gì.

Nhưng mà người ta đã dời ra Mông Phá, bọn họ cũng không biết Mông Phá là có ý gì, trong lúc nhất thời trái lại là quả thực không tiện nói cái gì.

Việc này, bọn họ khẳng định là phải báo cáo, không dừng lại quá lâu liền rời đi.

Sau đó, lục tục lại có hai nhóm người đến, mục đích giống như hai người Từ, Đường vậy, đều ngay mặt hỏi thăm đây là có chuyện gì, nhận được đáp án tự nhiên cũng không sai lệch nhiều.

Sau khi nhìn theo những người này rời đi, Dữu Khánh ngồi ở trên cây trái lại chìm vào trầm tư.

Cùng lúc đó, Mục Ngạo Thiết đi tới, cũng đưa đến một chồng lớn khung ô vuông đã làm xong tới đây, đặt ở dưới cây rồi định đi.

Dữu Khánh ở trên cây chợt cất tiếng gọi lại, "Lão Cửu, kêu gọi lão Thất một tiếng, tạm thời không cần làm tiếp nữa, trước tiên trở về đi."

Mục Ngạo Thiết nghi hoặc, nhưng y không có nhiều lời, ừ một tiếng liền rời đi.

Không bao lâu, y lại cùng Nam Trúc đồng thời trở về.

Nam Trúc trở về khẳng định là oa oa mở miệng, "Lão Thập Ngũ, làm gì vậy, lại thế nào?"

Dữu Khánh xoay người từ trên cây nhảy xuống, trầm ngâm nói: "Vừa rồi, người của ba phương thế lực đều tới đây hỏi xem là chuyện gì xảy ra, đều đã bị ta đuổi đi rồi. Ta suy nghĩ một chút, chúng ta làm như vậy vẫn là quá chậm. Việc này, tạm thời bỏ qua làm thợ mộc đi, trước tiên mau chóng hái đào đã. Quả đào hái xuống trong lúc nhất thời cũng sẽ không bị hỏng, hái xuống trước đặt dưới cây, phải rất nhanh hái hết quả đào xuống, sau đó lại chậm rãi làm đồ đựng cũng không trễ."

Nam Trúc suy nghĩ cũng phải, không có ý kiến phản đối gì, vì vậy ba người cứ như vậy bắt đầu làm.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều lên cây, đều tại trên cây nhảy tới nhảy lui rất nhanh hái, hái xuống thì trực tiếp ném xuống dưới cây, Nam Trúc ở dưới tàng cây bắt lấy, rồi đem tất cả đều chất đống tại dưới cây.

"Bên kia, bên kia, còn có một trái, bên kia còn có một trái."

Nam Trúc thỉnh thoảng dưới tàng cây chỉ điểm cho hai người đang khắp nơi nhảy tới nhảy lui trên tán cây.

Ba người cứ phối hợp như vậy, tốc độ hái lập tức nhanh lên rồi, sau khi đã có kinh nghiệm quen tay, khoảng hai mươi mấy lượt là có thể dễ dàng hái sạch một cây đào, ba người trở thành giống như luyện công, Nam Trúc liên tục không ngừng xoay vòng cái eo mập mạp.

Một cây tiếp một cây, không ngừng giày vò, mỗi khi buông tha cho một cây thì dưới cây đó tất nhiên đã chất đầy một đống quả đào.

Tới lúc gần chạng vạng, tiên đào trên khoảng một nghìn cây đào đã bị ba người cưỡng ép toàn bộ hái sạch xuống rồi, tiên đào không biết kết quả treo tại trên cây đào đã bao nhiêu năm đột nhiên toàn bộ không còn rồi.

Dưới ánh nắng chiều, Nam Trúc lau lau mồ hôi trên trán, than thở: "Nhìn chung đã hái hết rồi."

Không sai biệt lắm không ngừng giày vò hết một ngày, tu vi cao đến đâu, nhục thân cũng có chút mệt.

Dữu Khánh lại nói: "Trước đừng vội nghỉ ngơi, cây đào cũng phải nắm chặt thời gian khai đào lên."

"Đào cây đào?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng thanh kinh hô, nhìn phản ứng quả thực có cảm giác là đã bị kinh hãi.

Dữu Khánh: "Tiên đào làm ra cũng là đã làm, tiện thể làm chút cây đào đi ra ngoài thì sao chứ?"

Nam Trúc: "Không được, ngươi biết chúng ta đã hái bao nhiêu quả đào rồi không? Ta tính đại khái một chút, hơn xa lúc trước chúng ta ước đoán, ta phỏng chừng phải có mười vạn quả. Ngươi biết mười vạn quả đào lớn như vậy, xếp vào thì có thể chất đống được phạm vi lớn cỡ nào không? Thời gian Tiểu Vân gian mở ra có hạn, chúng ta di chuyển ra Tiểu Vân gian cũng phiền phức, huống chi là chở đi, bây giờ ngươi còn muốn làm một đống cây đào đem ra ngoài, dù cho làm ra ngoài được rồi, vận chuyển như thế nào cũng là chuyện phiền toái cực lớn."

Mục Ngạo Thiết cũng nói: "Lão Thập Ngũ, không nên quá lòng tham."

Dữu Khánh vẻ mặt buồn bực, "Đuổi cũng đuổi không đi, chết sống cứ muốn theo tới, không có lòng tham thì các ngươi chạy tới nơi này làm gì? Những bảo bối khác tại Tiểu Vân gian chúng ta không chiếm được, đồ vật bọn họ không dùng được, chúng ta kiếm chút đem ra ngoài thì thế nào? Lại nói, có thể có phiền phức gì, chỉ cần có thể đem đồ vật đưa ra Tiểu Vân gian, ngay cả một cửa Tiểu Vân gian này ta cũng có thể vượt qua rồi, ta cũng không tin ta không có biện pháp chở đồ đi."

Nam Trúc tận tình khuyên bảo: "Tổ tông của ta ơi, chúng ta không phải sợ chịu chút mệt này, mà là cây đào này đem ra rất khó làm, chuyện khác không nói, chúng ta trồng không được, ngươi cho là tùy tiện tìm một chỗ trồng cắm nó xuống là có thể mọc ra tiên đào lớn như vậy sao? Gieo trồng Linh Mễ còn phải bố trí Tụ linh trận, huống hồ là trồng tiên đào có linh khí nồng đậm như thế."

Dữu Khánh: "Yên tâm, nhân tuyển trồng trọt giúp chúng ta, ta đã sớm có rồi. Được rồi, đừng dông dài nữa, ta tự có dự định, hiện tại

không dễ giải thích rõ ràng được với các ngươi, trước hết nghĩ biện pháp đem đồ vật làm đi ra đã, làm không ra được thì nói nhiều đều là lời vô dụng."

Mục Ngạo Thiết buông tiếng thở dài, "Lão Thập Ngũ, ngươi kiếm mấy thứ này đi ra ngoài, ba nhà kia sẽ nhìn chúng ta thế nào? Đồ vô dụng tại trong mắt bọn họ, chúng ta lại cứ muốn kiếm đem đi ra, muốn không nghi ngờ chúng ta cũng khó."

Dữu Khánh: "Ta đã nói ta tự có biện pháp. Các ngươi cũng đừng nhiều lời, cứ giúp ta đào cây đào lên là được, việc còn lại như vận tải gì gì đó cũng không cần các ngươi quản, một mình ta nghĩ biện pháp giải quyết, không nhọc phiền toái các ngươi được hay không?"

Nam Trúc: "Không phải không giúp ngươi, ngươi nhìn xem những cây đào này to lớn bao nhiêu, nào có dễ vận chuyển như ngươi tưởng, căn bản không có biện pháp vận chuyển. Đào ra để lâu, lâu dài không xử lý được, khẳng định sẽ chết."

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Cây đào nghiêng lệch nơi cửa hang kia, ta đào lên đã lâu như vậy rồi, có chết không?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng thời ngưng nghẹn không nói nên lời, nhớ tới đứa này non nửa năm trước ăn no rửng mỡ, chính là đem cây đào dị dạng nơi cửa động kia đào bung hết cả rễ lên, mà cây đào đổ nhào xuống kia đến nay vẫn còn nửa sống.

Lúc này bọn họ mới phản ứng lại, tên gia hỏa lão Thập Ngũ này tám chín phần mười non nửa năm trước cũng đã chủ mưu làm chuyện đưa cây đào đi ra ngoài rồi, nếu không thì mỗi ngày tưới nước cho cây đào bị đổ kia làm gì? Thì ra đã sớm làm thí nghiệm.

Dữu Khánh lại tâm bình khí hòa nói: "Ta không có lòng tham như vậy, không có khả năng đem toàn bộ cây đào nơi đây đều đưa đi ra, cũng biết không ra được, hái đào cũng thôi đi, đào hết toàn bộ cây đào lên, người ta cũng sẽ không đồng ý, không đợi đến khi chúng ta làm xong, người ta đã ngăn lại.

Chúng ta phải nắm chặt thời gian, chỉ những cây đào nhỏ ở bên ngoài, những cây không cao cũng không lớn, hễ là những cây đào nhỏ đã bắt đầu có thể kết quả đào thì có thể đào bao nhiêu cứ đào bấy nhiêu, những cây đó dễ vận chuyển. Quá nhỏ thì không cần, ai cũng không biết phải mọc bao nhiêu năm mới có thể nở hoa kết quả, dựa vào năng lực và tinh lực của chúng ta hiện nay còn là nhặt chút có sẵn càng ổn thỏa. Được rồi, các ngươi hỗ trợ làm việc là được, còn lại để ta xử lý, không cần các ngươi quan tâm. Nếu thực sự không được, về sau ta cho các ngươi tiền công, một người mười vạn lượng, được hay không? Nhưng ta cảnh cáo trước, đồ vật đều là của cá nhân ta!"

"Ngươi lấy đâu ra mười vạn lượng? Toàn thân ngươi có thể tìm ra nửa lượng bạc sao?"

"Ta đem Đầu To gàn nợ cho các ngươi có được hay không?"

Rất nhanh, ba người lại chạy đến sát biên giới thung lũng, bắt đầu đào những cây đào nhỏ kia lên, từng cây cả rễ và đất đồng thời đào lên, bận rộn kinh khủng.

Ba người suốt đêm không ngừng, thiên quá đen thì đốt đuốc cắm trên mặt đất, nói chung là làm việc không ngừng…

Ánh sao trăng phản chiếu hồ nước, hồ bờ hừng hực ánh lửa, từng đống từng đống lửa bốc cháy.

Có người vây quanh đống lửa nghỉ ngơi nói chuyện phiếm, cũng có kẻ thay phiên công việc tiếp tục bận rộn tại dưới hố sâu được đào ra.

Xa xa có ba bóng người dắt tay nhau lướt đến, đi đến nơi đây từng người liền vội chạy tới trận doanh của từng phương.

Nhận được tin tức bẩm báo mới, Mông Phá, Hướng Lan Huyên, Thiên Vũ đều trước tiên chạy tới chỗ căn phòng sắt kia.

Ba người chạm trán nhau tại cửa vào. Hướng Lan Huyên chạy tới sau cùng, vừa nhìn thấy hai người liền hỏi: "Đều đã biết rõ rồi đi? Tên kia đem toàn bộ tiên đào đều hái sạch rồi."

Thiên Vũ đằng hắng, "Đã biết rồi, hôm nay lại bắt đầu đào cây đào rồi."

Sắc mặt ba người đều hoài nghi bất định.

Lúc trước, khi được biết tin tức hái quả đào, ba phương vậy mà đều không ngăn lại, suy nghĩ ba tên gia hỏa kia cuối cùng đã có động tĩnh dị thường rồi, vậy mà lại đều duy trì cùng dạng ăn ý, bảo người phía dưới tạm thời không cần lo tới, chỉ cần gia tăng mức độ giám thị.

Kết quả bây giờ tin tức đem tới cho bọn họ biết, toàn bộ tiên đào bị hái sạch rồi!

Ba người có phần ngây ra, từ thời gian tin tức tới tới lui lui mà phán đoán, dù cho lúc trước ra lệnh cưỡng chế ngăn cản tiếp tục hái đào, chờ đến khi tin tức quay trở lại, phỏng chừng cũng không còn kịp rồi, phỏng chừng ba tên gia hỏa kia cũng đã hái đào gần như sạch sẽ rồi.

Vấn đề hiện tại là, ba tên gia hỏa kia lại bắt đầu đào cây đào.

Hướng Lan Huyên: "Ta xem ý của tên kia, tại sao có cảm giác giống như là đang đem đồ vật đóng gói lại, bọn họ sẽ không phải là định đem tiên đào và cây đào đồng thời đóng gói mang ra Tiểu Vân gian đi?"

Mông Phá: "Hình như là ý định như thế, nếu không phải thì làm rương chứa để làm gì. Vấn đề là hắn đem mấy thứ này mang đi ra ngoài làm gì? Đều đã bị tà khí xâm nhiễm rồi, lại không có thể dùng ăn, lẽ nào bọn họ có biện pháp hóa giải tà khí trong đó?"

Thiên Vũ trầm mặc một hồi, nói: "Vậy thì chờ thêm chút nhìn đi, để xem bọn hắn đến tột cùng muốn làm gì, lúc trước không phải các ngươi đều tồn tâm tư này sao?"

Hướng Lan Huyên: "Đầu óc ngươi bị thương đi? Quả đào hái xuống, còn có thể ra quả lại, ngay cả cây cũng bị đào luôn rễ rồi, thì làm thế nào? Không quản có phải là bị tà khí xâm nhiễm hay không, dù sao cũng phải có vật thật đặt tại đó, vạn nhất mặt trên có biện pháp giải quyết thì làm sao bây giờ? Vừa bắt đầu đã khiến nó đoạn tử tuyệt tôn, tại chỗ nào đều không thể nào nói nổi, còn chờ nhìn cái gì, ngươi còn muốn chờ cái gì? Sau đó ngươi có thể giải thích với Đại thánh các ngươi, hay là hai chúng ta có thể giải thích rõ với bên trên?"

Mông Phá trầm giọng nói: "Lập tức bào bọn họ đình chỉ!"

Chương 315: Ngày về

Đêm đen kịt, cây đuốc cắm nơi mặt đất chiếu sáng xung quanh.

Sư huynh đệ ba người lại vây quanh một thân cây, phương pháp nhổ cây tận gốc đối với bọn họ mà nói thì cũng đơn giản.

Ba người nâng kiếm chém xung quanh trên mặt đất, chém ra một hình ngũ giác xung quanh gốc cây đào, chặt đứt những rễ cây đào trong lòng đất lan tràn ra xung quanh, sau đó lại vận công đẩy ngã cây đào, rầm rầm một tiếng liền đã nhổ tận gốc đẩy đổ ra đất rồi.

Dữu Khánh bình thường sẽ tại bên cạnh cái hố vừa bật gốc chém thêm mấy kiếm, để lấp lỗ.

Làm xong một cây, ba người lại tiếp tục đi làm một cây khác.

Vừa mới lại đẩy đổ một gốc cây thì đột nhiên truyền đến tiếng Từ Giác Ninh gọi to, "Dừng tay, mau dừng tay!"

Sư huynh đệ ba người quay đầu lại nhìn tới, chỉ thấy có ánh lửa của cây đuốc, mơ hồ có năm sáu người rất nhanh đi tới.

Dữu Khánh than thở một tiếng, "Phỏng chừng đào đến cây cuối rồi."

Rất nhanh, năm sáu người kia đã đến nơi, hai người Từ, Đường đều có mặt, còn có người của Thiên Lưu sơn và Đại Nghiệp ty.

Một gã nhân viên Đại Nghiệp ty thoáng nhìn cây đào đổ nằm ra đất, chỉ vào cảnh cáo: "Từ giờ trở đi, không cho phép tiếp tục đào."

Dữu Khánh lập tức gật đầu, "Được, đã biết rồi."

Lại có người cảnh cáo, "Nếu dám tái phạm, tự gánh lấy hậu quả!"

Sau một trận cảnh cáo, một trận uy hiếp, một đám người mới liên tục tán đi.

Hai người Từ, Đường trái lại không gấp gáp, coi như là bởi có chút giao tình, Từ Giác Ninh không hiểu, nói: "A… Dữu Khánh, ngươi rốt cuộc muốn làm gì, ngươi sẽ không phải là định đem mấy thứ này đi ra ngoài đi? Ta hảo tâm khuyên ngươi một câu, an phận một chút, đừng lấy mạng nhỏ của mình ra giỡn chơi."

Dữu Khánh cười nói: "Hai vị đa tâm rồi, thử hỏi với những thứ này, nếu mấy người Tiền ty tiên sinh không cho phép chúng ta mang đi ra ngoài thì chúng ta làm sao có khả năng mang ra được."

Hai người Từ, Đường nhìn nhau, cảm thấy cũng là lý này.

"Ai!" Đường Bố Lan chợt than khẽ, "A… Dữu Khánh, ngươi là do hai người chúng ta một tay từ trong tiểu thị trấn kia mang đi ra ngoài, chúng ta coi như là một đường nhìn ngươi danh dương thiên hạ, con đường rất tốt không đi cũng thôi, không nên một mực tự gây rắc rối cho chính mình. Thật sự không nên nỗ lực đi khiêu chiến sự kiên trì của Ty Nam phủ, có biết như thế nào là hỉ nộ vô thường không? Chờ đến khi ngươi hối hận thì đã muộn rồi."

Dữu Khánh chắp tay: "Ta đã biết rõ hảo ý của nhị vị, tại đây cảm tạ, cũng nhất định không dám đi khiêu chiến Ty Nam phủ."

"Chỉ mong vậy đi, ngươi người này làm không ít chuyện đi tìm chết." Đường Bố Lan ném lại lời nói rồi xoay người rời đi.

Giơ cây đuốc, Từ Giác Ninh vỗ vai Dữu Khánh, cũng xoay người rời đi.

Song phương quả thực cũng tính là có chút giao tình, tất cả không chỉ ở trong lời nói.

Đối với người thổ lộ bản thân xong, Dữu Khánh quay đầu lại hỏi: "Chúng ta đào được bao nhiêu cây?"

Mục Ngạo Thiết: "Đây là cây thứ ba trăm hai mươi ba cây."

Nam Trúc: "Lúc trước khi hái đào, ta đại khái có đếm qua một chút, cây đào lớn đại khái có khoảng một nghìn năm trăm cây, chúng ta cũng kém không nhiều xem như đã đào một phần năm rồi."

Dữu Khánh: "Được rồi, người ta không cho đào, vậy thì không đào nữa, đi, bây giờ có thể an tâm đi làm thợ mộc rồi, đó mới là công việc chân chính tiêu hao thời gian."

Sư huynh đệ ba người sau đó lại lên núi, đốt đuốc, bắt đầu ngày đêm đẩy nhanh tốc độ.

Một người chém cắt vật liệu, hai người lắp lắp ráp ráp.

Vài ngày sau, Dữu Khánh đem từng đống rương đưa xuống núi, bắt đầu đem quả đào đặt trên mặt đất lần lượt nhặt xếp vào, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vẫn còn tại đó tiếp tục chế tác.

Lại hai ngày trôi qua, sư huynh đệ ba người mới tính là đem toàn bộ quả đào trên mặt đất đều sắp xếp hết rồi, toàn bộ dùng dây leo cột chắc rương, gom đến dưới chân núi nơi động khẩu.

Nam Trúc bắt đầu kiểm kê từng rương từng rương.

Ngồi ở trên sân thượng nơi cửa hang uống nước tạm nghỉ, Dữu Khánh cho một câu, "Không cần đếm, một vỉ đều là năm trái, lại năm vỉ xếp chồng trong một rương, mỗi rương một trăm hai mươi lăm trái, nơi đây tổng cộng chín trăm năm mươi mốt rương, tổng cộng mười một vạn tám ngàn tám trăm bảy mươi năm trái tiên đào. Này, nơi đây còn có một vỉ rưỡi, không có cách nào dồn thành một rương đầy." Chép chép miệng một cái, ra hiệu để đó ăn tươi.

Mười một vạn, xấp xỉ mười hai vạn quả tiên đào?

Được biết con số chính xác số, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết bị chấn động, bọn họ qua một năm tu hành, tổng cộng tất cả 3 người cũng không dùng đến một vạn quả, đều đã đột phá đến cảnh giới Cao võ, đây phải là một khoản tài nguyên tu luyện lớn cỡ nào a!

Nam Trúc phi thân nhảy đến cửa hang, chồm hổm tại bên cạnh Dữu Khánh, hạ thấp giọng hỏi: "Lão Thập Ngũ, ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi thật sự nắm chặt có thể đưa ra ngoài nhiều tiên đào như vậy, hơn nữa còn có thể làm cho chúng ta chiếm làm của riêng?"

Có câu hỏi này, lại thêm việc đã cùng nhau làm việc đến bây giờ, nói thật, đối với lão Thập Ngũ, kỳ thực gã cũng là ôm tương đối trông chờ.

Không phải là bởi cảm thấy lão Thập Ngũ người này đáng tin bao nhiêu, nhưng mà nói như thế nào chứ, sư huynh đệ mấy người từ khi xuất sơn đến nay, có khi không thừa nhận cũng không được, lão Thập Ngũ tên gia hỏa này một số thời gian vẫn là rất có ý kiến hay.

Đương nhiên, nếu đổi thành chính gã thì ngay từ đầu đã không dám suy nghĩ về phương diện này, cũng sẽ không làm như vậy, bởi vì không có bất cứ chút nắm chặt nào.

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, lắc đầu đáp: "Ta ngay từ đầu đã nói rồi, là đang đánh cuộc, cơ hội có một chút, nắm chặt cũng có một chút, phải chờ đến khi ta gặp được Thiên Vũ, Mông Phá, Hướng Lan Huyên, ba tên có thể làm chủ đó thì mới có thể tìm kiếm manh mối. Xác thực mà nói, ba người này có khả năng cũng không phải là người có thể làm chủ cuối cùng, người làm chủ có khả năng đã chờ tại bên ngoài Tiểu Vân gian."

Nam Trúc hơi giật mình, ngay lập tức kinh ngạc, "Ý của ngươi là, Địa mẫu bọn họ đã tới?"

Dữu Khánh: "Chuyện lớn như vậy mà không đến, vậy thì còn có chuyện gì có thể kinh động bọn họ? Ta cảm giác thời điểm khi chúng ta mới tiến vào Tiểu Vân gian thì bọn họ hẳn là đã tới rồi. Nếu như những người mở đường này tiến đến tra xét tình trạng, mà có thể khống chế cửa ra vào không phong bế thì chỉ sợ bọn họ cũng đã tiến vào Tiểu Vân gian rồi.

Ngược lại, trong tình trạng không rõ ràng bọn họ hẳn phải là không dám tiến vào, vạn nhất đây là cạm bẫy thì làm sao bây giờ? Chẳng phải là sẽ bị vây khốn chết ở nơi này! Thời điểm cửa mở ra lại đã tới gần, nói vậy bọn họ đã đến bên ngoài Tiểu Vân gian để chờ kết quả rồi. Đương nhiên, đây đều là suy đoán của cá nhân ta."

Nam Trúc nhìn về phía đám rương chất thành đống kia, than thở: "Nếu nói như thế, thật đúng là đang đánh cuộc rồi."

"Chỉ cần ba vị bên trong này có thể làm chủ và đồng ý, coi như đã thành công hơn phân nửa." Dữu Khánh bỏ chén đá xuống, lại đứng lên, "Được rồi, đừng dông dài nữa, việc còn lại không cần các ngươi quan tâm, để ta xử lý, trước mắt tiếp tục làm việc đi."

Ở phía dưới, Mục Ngạo Thiết ngẩng đầu nhìn đến.

Cùng đứng lên theo, Nam Trúc ngạc nhiên hỏi: "Làm việc? Còn làm việc gì?"

Dữu Khánh chỉ chỉ những cây đào bị đẩy đổ kia, "Còn phải tiếp tục đi chặt dây leo đem về, phải đem cả rễ cây cùng với đất bao chặt lại, nếu không, khi vận chuyển, đất rất dễ dàng bị rung động rơi hết đi, không còn đất, không có tưới nước, trên đường làm lỡ quá lâu thời gian thì dễ dàng bị chết. Phải làm đều đã làm, không thể bởi vì một phần việc sau cùng mà để cho hỏng việc."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng không nói lời nào, thời gian không còn nhiều, không nắm chặt chút thời gian cũng không được.

Vì vậy ba người lại đi chặt về lượng lớn dây leo, mang về từng đống, đối với mỗi cây tiến hành chặt chẽ buộc chặt.

Công việc đều là càng làm càng có kinh nghiệm, lúc ban đầu ba người thuần túy là buộc lung tung, về sau lại suy nghĩ ra đem dây leo bện thành dạng như cái chiếu lớn, sau đó đem toàn bộ rễ cây bao bọc lại, sau cùng lại quấn bịt hết lỗ hổng.

Lúc trước làm không ít công việc thợ mộc, sư huynh đệ ba người lại bắt đầu tự học ra công việc thợ đan tre nứa.

Phải tại mấy ngày sau cùng bện ra hơn ba trăm cái chiếu lớn cũng không phải việc dễ dàng, ba người lại là không ngủ không nghỉ bận rộn ngày đêm không ngừng.

Khi một ngày sau cùng đã đến, sau giờ ngọ, nhân mã dò xét bảo của ba phương thế lực cuối cùng đã toàn diện triệt hồi.

Rõ ràng mang về không ít đồ vật, đều được bao bọc kín đáo chặt chẽ, giữa ba phương với nhau bên này cũng không biết hai nhà khác tìm được cái gì.

Một đám người nhanh chóng theo đường chính đi qua bên ngoài thung lũng đào viên, có ba người thoát ly đội ngũ, trực tiếp bay đến trên không đào viên, bao quát tình hình bên trong đào viên.

Sư huynh đệ ba người vẫn còn bận rộn tại bên trong đào viên, còn có mấy chục cây còn chưa được bao bọc xong, cần phải tranh thủ thời gian làm cho xong trước khi xuất khẩu mở ra.

Những cây đã được bao bọc xong đều được khiêng đến chỗ động khẩu, dựng thẳng đứng dựa núi.

Mục Ngạo Thiết mới đem một gốc cây bao bọc xong khiêng lên, đang định rời đi, vù vù vù, ba cái bóng người rơi xuống, là ba người Mông Phá giá lâm.

Dữu Khánh và Nam Trúc đang liên thủ đem một thân cây đặt gốc rễ lên trên một tấm chiếu dây leo, nghe thấy động tĩnh thì nhìn tới, nhanh chóng buông tay hành lễ, kể cả Mục Ngạo Thiết cũng nhanh chóng bỏ xuống cây đào vừa nâng lên.

Ba người Mông Phá nhìn xem gốc cây đã được bao bọc lại, lại nhìn nhìn chiếu dây leo đệm tại phía dưới rễ cây, sau khi tận mắt nhìn thấy thì không nói nên lời.

Mà hình tượng của sư huynh đệ ba người lúc này quả thực cũng không được tốt lắm, không nói là tóc tai rối bù, y phục mặc trên người quả thực bẩn thỉu tựa như tên ăn mày vậy, trường sam còn là thiếu nửa đoạn, ba đôi giày không một đôi nào là không lộ ra ngón chân to.

Còn có ba người lộn xộn đống râu ria, Dữu Khánh thì từ lâu đã để râu ria mọc tự do, nơi ngăn cản miệng thì nâng kiếm tùy tiện cắt, tóc cũng tùy ý buộc ở sau lại như buộc bó cỏ. Cũng may ba người đều đã nhìn quen nhau rồi, cũng không cảm thấy mình có gì không thích hợp.

Vấn đề là vật tư sinh hoạt bọn hắn mang vào đều đã bị người hủy đi, lúc trước người của ba phương đánh đánh giết giết thuận tay đã liên lụy gây họa tới bọn họ.

Cũng may còn mượn được quần và giày, tuy rằng vốn là đồ cũ của người khác không cần nữa, nhưng ít ra còn có đôi phá hài để đeo, chỉ là tại trong lúc sư huynh đệ ba người ngày qua ngày thực chiến đánh nhau, giày càng thêm rách nhiều một ít mà thôi.

Hai người khác thì không nói tới, đường đường Thám Hoa lang danh dương thiên hạ cũng biến thành dáng vẻ ăn xin, khóe miệng ba vị cao thủ đều nhịn không được co quắp một cái.

Ba vị cao thủ đương nhiên rõ ràng, chính là bởi vì bên này ngầm hạ độc thủ hủy diệt hết vật tư sinh hoạt cơ bản nhất của ba tên gia hỏa này, cho nên mới khiến bọn họ rơi vào tình cảnh như vậy.

"Người nào bảo các ngươi hái đào, đào cây?"

Mông Phá trước tiên lên tiếng chất vấn.

Dữu Khánh không lý giải được, "Không có người nào bảo, thứ mà không ai cần, chúng ta tự mình nhặt a. Tại trước mặt đại năng Ty Nam phủ, Đại Nghiệp ty và Thiên Lưu sơn, chúng ta ngoại trừ nhặt chút đồ người khác không cần thì còn dám làm gì?

Tựa như chúng ta thật vất vả theo trong miệng Vân Hề biết rõ được tung tích Tiểu Vân gian, kết quả các ngươi đuổi tới nơi. Tiểu Vân gian bình thường mở ra rồi, chính là các ngươi nên được, nếu không thể mở ra thì chính là muốn mạng chúng ta, chúng ta dám nói cái gì sao?

Tiểu Vân gian tuy rằng là chúng ta tìm được, nhưng các ngươi nói bảo vật nơi đây là của các ngươi, chúng ta là không nên đụng tới, chúng ta lập tức thành thành thật thật lui sang một bên, cả một năm trôi qua, nơi nào cũng không dám chạy loạn, tự bế tại nơi đây. Những thứ đó, chúng ta thấy các ngươi không muốn, mới động thủ nhặt a, kết quả người của các ngươi nói là những cây này không thể đào, chúng ta nào dám có dị nghị, lập tức dừng lại rồi.

Ba vị tiền bối không ngại so sánh nhìn xem, dù cho coi như là đào những cây này, những cây to lớn kia chúng ta cũng không dám động, sợ sẽ chọc giận các ngươi không vui, cũng chỉ dám ở bên ngoài một ít cây. Thứ các ngươi cần, chúng ta không dám đụng vào, thứ các ngươi không cần, chúng ta mang một chút đi ra ngoài cũng không được sao? Ba nhà các ngươi từ trước đến nay đã nói, cung cấp đầu mối về tiên gia động phủ sẽ có trọng thưởng, coi như là cho chúng ta một ít ban thưởng cũng không được sao?"

Hướng Lan Huyên mỉm cười, "Ui, các ngươi nghe một chút, Thám Hoa lang nói nghe thật quá ủy khuất a, là muốn tìm kiếm đồng cảm sao? Ngươi phải suy nghĩ cho rõ ràng, may là có chúng ta tiến đến, nếu không ba người các ngươi nào còn có mạng, là chúng ta đã cứu các ngươi một mạng! Được rồi, đừng ở chỗ này bán thương cảm, chính ngươi cũng đã thừa nhận là muốn đem đồ vật mang đi ra ngoài, ngươi mang đi ra ngoài làm gì?"

Chương 316: Chuyện lớn hóa nhỏ

Tại loại thời điểm này, thời điểm quan trọng nhất trong cả một năm, cũng là thời điểm mấu chốt nhất để thu lợi ích từ hành trình Tiểu Vân gian, đối với Dữu Khánh mà nói, có phải là đang làm ra vẻ ủy khuất tìm sự đồng cảm hay không, bán thương cảm cũng không trọng yếu, quan trọng là hiệu quả. Hắn cũng không sợ người ta châm chọc, mục đích là hóa giải lời Mông Phá chất vấn, vấn đề có thể lớn có thể nhỏ này kỳ thực là rất chí mạng.

Chỉ cần giải quyết được vấn đề vì sao tự ý hái đào, đào cây thì vấn đề sau đó chính là có thể được đến hay không, mà không còn quan hệ đến tính mạng.

Hiện tại hắn đã đạt được mục đích, đã thành công vượt qua được sự chất vấn của Mông Phá.

Thấy Hướng Lan Huyên đã hỏi tới chính đề, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức đều trở nên khẩn trương.

Dữu Khánh lại trả lời như thể đó là một điều đương nhiên: "Mang đi ra ngoài bán nha!"

Lời này vừa nói ra, không phải nói tới ba người Hướng Lan Huyên, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều ngây ngẩn cả người.

Hướng Lan Huyên kinh ngạc hỏi: "Bán cho ai?"

"Đương nhiên là ai trả tiền thì bán cho người đó." Dữu Khánh rất tự nhiên mà tiếp lời, sau đó lại kéo kéo y phục của mình, "Sau khi tiến vào với các ngươi, thật sự là thân không còn xu nào, sau khi bị Vân Hề ấn ở trong nước chà xát mấy lần, toàn bộ gia sản đều bị cuốn đi sạch sẽ, ngay cả quần cũng không còn. Dù sao là theo ba vị tiền bối đồng thời tiến vào, dù cho vô duyên với bảo bối tại Tiểu Vân gian, cũng không thể đi một chuyến tay không, coi như là dính vinh quang của ba vị tiền bối cũng được a, chúng ta cũng không đến mức hai tay trống trơn đền rớt quần đi ra ngoài đi. Về sau đi ra ngoài để cho người khác biết được, nói ta vô năng là việc nhỏ, nói địa phương mà ba vị tiền bối đại biểu quá mức khắc bạc, vậy thì không tốt."

"Không cần phải nói lời tâng bốc cho chúng ta." Mông Phá nhìn thấu hắn, hoài nghi hỏi: "Mấy thứ này đều đã bị tà khí xâm nhiễm, mua về cũng vô dụng, người nào sẽ dùng tiền mua mấy thứ này?"

Dữu Khánh: "Mông tiền bối, đứng ở cao độ của các ngươi đương nhiên sẽ không mua, người khác thì vị tất đã vậy. Các ngươi nghĩ a, sau khi ta đem mấy thứ này kéo rời khỏi đây, thả ra tin tức, nói là tiên đào và cây tiên đào này là sản vật của Tiểu Vân gian, còn có thể không có người dùng tiền tìm mua nhìn xem thứ mới mẻ sao? Những kẻ có tiền kia không thiếu chút tiền đó."

Hướng Lan Huyên nghi ngờ hỏi: "Thứ này có tà khí không thể dùng, ngươi bán cho người ta như vậy, chẳng phải trở thành lừa dối?"

Dữu Khánh: "Ngài lời nói này, dù sao ta cũng từng có chút bạc danh, làm sao có khả năng làm ra chuyện lừa dối được chứ, nếu thật sự phải rơi vào tình trạng đi đến đâu cũng bị người đâm cột sống thì kiếm những đồng tiền này còn có ý nghĩa gì nữa. Trước lúc người ta mua, ta khẳng định sẽ nói cho bọn họ rõ ràng, đồ vật đã bị tà khí xâm nhiễm rồi.

Nói chung, chính là việc nguyện đánh nguyện chịu. Đồ vật khẳng định không phải thứ gì tốt, cũng khẳng định không dùng được, nhưng chống không nổi một cái chữ 'Tiên' nha, khẳng định có thể khiến cho một số người hứng thú. Vẫn là câu nói kia, kẻ có tiền không ngại nhìn xem thứ mới mẻ, người này mua quả đào đem về nhìn xem, người kia mua quả đào trở về mở rộng nhãn giới, luôn là có khả năng đó đi?

Về phần những cây tiên đào kia, ta không tin những môn phái linh thực kia có thể không nảy sinh hứng thú, dù cho nói cho bọn họ biết đã bị tà khí xâm nhiễm, vậy thì thế nào? Bọn họ sợ rằng vẫn sẽ mua trở về thử nhìn xem, bọn họ khẳng định sẽ ôm hi vọng vạn nhất có thể trừ tà thành công a.

Ý của Hướng tiền bối ta cũng có thể lý giải, đồ vật đưa cho Đại Nghiệp ty cầm đi bán, tự nhiên sẽ có rất nhiều lo lắng. Nếu bán rẻ thì đối với Đại Nghiệp ty mà nói, không thiếu chút tiền đó, giày vò không có ý nghĩa. Nếu bán đắt thì khi trở về, người khác phát hiện quả thực không thể dùng, chịu thiệt thòi khẳng định sẽ ở sau lưng chỉ trỏ, nói các ngươi cậy thế lừa dối, lừa gạt cũng là có khả năng. Các vị cao tôn quý, là phải giữ thể diện, ta thì khác, ta không cần thể diện, chính là nguyện mua nguyện bán, người khác không nói được ta cái gì."

Nghe được lời ngôn luận này, ánh mắt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhịn không được phiêu hốt, lặng lẽ quan sát thần sắc ba vị cao nhân phản ứng.

Ba người Hướng Lan Huyên thì quay mặt nhìn nhau không nói nên lời, phát hiện đồ vật đã không thể dùng này, đứa kia thật sự là có thể đem đi ra bán lấy tiền, thì ra là ngay cả người mua tương lai cũng đã tính toán xong rồi, thảo nào nghe nói ba tên gia hỏa này mười ngày gần đây đều không dừng lại, một mực bận rộn không ngừng, thì ra là đang chuẩn bị hàng.

Lúc trước ba người luôn kỳ quái, nếu thật sự có vấn đề gì thì tên kia không khỏi cũng công khai trắng trợn quá đi.

Dữu Khánh bỗng nói: "Ba vị tiền bối, nhìn tại chuyện vãn bối giúp các ngươi tìm đến Tiểu Vân gian, coi như là không có công lao cũng có khổ lao, có thể giúp vãn bối một việc hay không?"

Ánh mắt ba người Hướng Lan Huyên lập tức đồng loạt nhìn chăm chú hắn, không biết tên này có ý gì, còn dám mở miệng đưa ra yêu cầu?

Dữu Khánh lại nhanh chóng bổ sung một câu, "Đương nhiên, vãn bối cũng không để cho ba vị tiền bối hỗ trợ không công, vãn bối cũng khả dĩ giúp ba vị tiền bối một việc."

Thiên Vũ lên tiếng hỏi: "Ngươi giúp chúng ta? Ngươi có thể giúp chúng ta việc gì?"

Dữu Khánh phất tay chỉ về phía khu đào viên trước mắt này, hỏi ngược một câu, "Thiên hạ người tài ba dị sĩ biết bao nhiêu, ba vị tiền bối dám cam đoan trong thiên hạ này nhất định không có người có thể giúp những cây đào này tẩy tủy khư tà khôi phục thuần khiết sao?"

Ba người nhìn chằm chằm hắn, không biết hắn lại muốn giũ ra cái gì.

"Ta phỏng chừng không ít linh thực môn phái dù cho biết rõ cây tiên đào không thể dùng, cũng sẽ mua một hai cây đem về mân mê thử xem, vạn nhất có người thành công thì sao chứ? Ta sẽ nói cho người

mua, nói ta có quan hệ tiến vào Tiểu Vân gian, có thể cung cấp lượng hàng lớn. Không quản là linh thực môn phái hay là vị cá nhân nào, trong tình huống bình thường, không thể làm cho cây đào khôi phục thân thể thuần khiết là rất không có khả năng tiếp tục lãng phí tiền mua nữa, nếu như có người tiếp tục mua sắm, vậy thì nói không rõ rồi, ta sẽ trước tiên thông báo cho ba vị tiền bối."

Dữu Khánh vỗ ngực làm đảm bảo, kỳ thực bản thân mình đều biết rõ mình là đang đánh rắm, nếu thật sự xuất hiện loại tình huống này thì khách tiếp tục dùng thân phận lúc trước để tới mua sắm không có khả năng lớn, sợ là sẽ có người khác đứng ra tới mua.

Dựa vào sự linh thông của tai mắt ba nhà này, chỉ cần có tâm tư đó, không quản gia hỏa nào mua cây tiên đào về trồng thử, sợ là đều tránh không khỏi tai mắt ba nhà quan tâm, cần gì dùng hắn đi mật báo.

Kỳ thực hắn là đang nhắc nhở ba vị trước mắt, đem mấy thứ này ra ngoài bán đi còn có thể có chỗ tốt đó, cây đào tại đây vẫn còn có, vả lại đại bộ phận đều tại nơi đây, cũng không ảnh hưởng gì tới ba nhà, lại có thể giúp ba nhà có thêm nhiều một ít khả năng.

Chuyện khác cũng là đang nhắc nhở, đồ vật do hắn lấy ra bán mới là hợp tình hợp lý nhất, có thể nói là phần thưởng bởi hắn tìm được Tiểu Vân gian.

Đương nhiên, người ta cũng có thể không cần qua tay hắn, hoàn toàn có thể gióng trống khua chiêng trực tiếp hiệu lệnh người trong thiên hạ tới cùng nhau hỗ trợ nghĩ biện pháp.

Cho nên quả thực có thành phần rất lớn là đánh cuộc.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nín thở ngưng thần, thở cũng không dám thở.

Ba vị cao thủ tiền bối nhìn Dữu Khánh, khóe miệng Hướng Lan Huyên hiện lên nét tự tiếu phi tiếu.

Mông Phá nhìn quanh đào viên một chút, đột nhiên nói: "Ngươi thật là có đủ lòng tham, lại thật sự đem toàn bộ quả đào đều hái xuống."

Dữu Khánh thuận theo lời đối phương nói mà kéo lệch đi, "Vãn bối tại nơi đây ở lại gần như một năm, luôn luôn cảm thấy rất kỳ quái, những tiên đào này không biết tại trên cây đã treo bao lâu, một mực không rớt, cũng một mực không lần nữa nở hoa kết quả. Có phải hay không là bởi vì trên cây còn có trái cây mới không kết quả? Cũng không biết sau khi hái hết trái cây thì phải bao lâu mới có thể nở hoa kết quả lần nữa, không biết trái cây ra lại lần tới có thể bình thường hay không."

Nói đến điều này, ba vị cao thủ tiền bối ít nhiều cũng có chút suy tư, Mông Phá: "Vậy ngươi cũng không cần phải hái hết toàn bộ đi."

Dữu Khánh: "Cái trò này lưu lại trên cây cũng không có thể dùng, lưu giữ làm phong cảnh nhìn sao? Vãn bối tự nhiên là muốn kiếm nhiều được chút nào hay chút ấy."

Mông Phá: "Hái được bao nhiêu?"

Dữu Khánh không nói bao nhiêu trái, uyển chuyển đáp: "Tổng cộng khoảng chín trăm rương."

Con số này nghe qua quả thực không làm cho ba vị cao thủ tiền bối có thể sinh ra cảm giác nhiều cỡ nào.

Thiên Vũ chợt quay lại đề tài lúc trước, "Ngươi định nhờ chúng ta hỗ trợ việc gì?"

Dữu Khánh lập tức thở vắn than dài nói: "Tiểu Vân gian xuất khẩu sắp mở ra rồi, theo lần trước đóng mở đến xem, thời gian mở ra quá ngắn, ba người chúng ta đem nhiều đồ vật như vậy ra tới bên kia núi vốn rất phiền phức, trong thời gian ngắn muốn từ xuất khẩu đưa đi ra ngoài thì càng là quá sức, ba vị tiền bối nhiều thủ hạ như vậy, nếu có thể hỗ trợ góp chút tay thì tốt."

Hắn vừa mới nói xong, Thiên Vũ quay đầu xoay người, lắc mình một cái lướt không rời đi, bay đi rồi.

Hướng Lan Huyên cũng mỉm cười lắc mình bay đi, dáng vẻ không liên quan gì đến ta.

Mông Phá nghiêng liếc nói: "Ngươi rất thiếu tiền sao? Tùy tiện viết viết vẽ vẽ mấy chữ, cũng đủ ngươi đời này ăn dùng đi?"

Dữu Khánh nhỏ giọng đáp: "Đó chỉ được chút tiền, ta không viết mới đáng giá, viết nhiều thì không đáng tiền nữa. Vãn bối nói là làm, nếu đã nói bỏ văn theo võ, vậy thì sẽ không đổi ý."

Lời tuy không sai, nhưng hiện tại hắn kỳ thực cũng không biết giá trị thị trường chân thực của chữ mình.

Đương nhiên, có một số việc hắn không có biện pháp nói với ngoại nhân, nếu thật sự tiếp tục dùng danh hiệu A Sĩ Hành đi mưu sinh thì chuyện gì gì đó khác không nói, đầu tiên hắn phải làm là giết sạch người Cửu Pha thôn để diệt khẩu, nếu không sớm muộn sẽ bị lão gia nhân tìm tới.

"Chính lộ không đi, cứ muốn đi lệch đường! Lời ta nói, ngươi tốt nhất để vào trong lòng đi!" Mông Phá hừ lạnh một tiếng, trong lời nói có ám chỉ, nói xong quay người rời đi.

Dữu Khánh ngưng nghẹn không nói nên lời.

Dáng vẻ Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, phát hiện lão Thập Ngũ không hổ là người từng vào kinh gặp qua việc lớn, tại trước mặt những người này cũng có thể chậm rãi nói, vấn đề là tại trước mặt những người này đã làm ra chuyện đoạt thức ăn ngay trước cửa miệng.

Hai người áp sát vào bên cạnh hắn, Nam Trúc: "Bọn họ như vậy là đã đồng ý hay không đồng ý?"

Dữu Khánh: "Không cự tuyệt là được, ngươi còn trông chờ bọn họ nói, 'Được, đưa cho các ngươi' sao?"

Nam Trúc: "Tiên đào không phải là tài nguyên tu luyện cho chính chúng ta dùng sao? Cây đào không phải ngươi muốn tự mình trồng sao?"

Dữu Khánh lé mắt nhìn gã, "Toàn bộ nhét hết vào trong bụng mình, chúng ta nuốt hết xuống được sao? Tướng ăn quá khó coi không phải sẽ khiến người hoài nghi sao? Không có biến ra được một ít tiền, ta lấy đâu ra phí vận chuyển để người khác chở đi cho chúng ta? Chỉ ba người chúng ta có thể khiêng được nhiều đồ vật như vậy chạy khắp nơi hay sao? Muốn lưu lại đồ vật ở trong tay còn không phải đơn giản sao, báo giá ra cao ngất, người mua tự nhiên sẽ ít đi. Nếu thật sự là bán hết được với giá cao, chúng ta cũng không lỗ, có tiền còn sợ mua không được tài nguyên tu luyện càng tốt hơn sao? Chỉ cần vụ mua bán này hoàn thành, trong vòng mười năm chúng ta cũng sẽ không thiếu cái gì!"

Suy nghĩ cũng phải, Nam Trúc tức thì vui cười méo miệng.

Dữu Khánh: "Được rồi, ta đi tìm người đến hỗ trợ khiêng đồ vật đi, số cây còn lại, sau khi các ngươi bọc lại xong, tự mình chạy nhiều mấy vòng khiêng đi, ta phải ở bên đó trông chừng đồ vật."

Không thành vấn đề, Nam Trúc lập tức bảo hắn nhanh chóng đi đi, vô cùng tán thành việc phân công mỗi người có khác nhau, công việc còn lại hắn và Mục Ngạo Thiết bao hết.

Then chốt là bọn họ không dám đi thỉnh những người kia hỗ trợ, người ta còn chưa có đáp ứng lại áp sát tiếp cận trước sao? Cũng không cho rằng mình có thể thỉnh động, phỏng chừng cũng chỉ có tên thần côn lão Thập Ngũ ra tay mới được.

Dữu Khánh đi ra đào viên, chạy thẳng đến phía xuất khẩu.

Leo lên đến trên núi, trước tiên tìm tìm một nơi phù hợp để sắp đặt đồ vật, sau đó mới đi tìm nhân viên nòng cốt của ba phương thế lực, mở miệng nhân tiện nói: "Tiền bối, có thể hay không phái chút nhân thủ giúp ta vận chuyển vài thứ? A, vừa rồi ta đã nói chuyện với Hướng Lan Huyên tiền bối."

Ba vị kia không phải ngay trước mặt không trả lời trực tiếp sao? Y bảo nói thủ hạ của chính ba vị kia tự đi xin chỉ thị.

Quả nhiên, đối phương nghe vậy liền sửng sốt, bảo y chờ chút, ngay lập tức bước nhanh rời đi, hiển nhiên là đi tìm bên trên để xác định.

Chương 317: Đã đi ra

Không chỉ một nhà, cả ba nhà đều được thỉnh cầu giúp đỡ như thế.

Không bao lâu sau, Dữu Khánh liền từ trong ba nhóm thế lực mỗi thế lực điều tới không sai lệch lắm trăm người, dẫn tổng cộng khoảng ba trăm người lao tới đào viên.

Số lượng nhân thủ chỉ là thứ yếu, trọng điểm là ba nhà đều cho người, làm cho Dữu Khánh rất cao hứng, điều này đã thuyết minh rõ thái độ của ba nhà, những việc trước khi Tiểu Vân gian xuất khẩu mở ra, trên cơ bản đã ổn thỏa rồi!

"Nhìn xem."

Đang cùng với Nam Trúc cùng nhau bao bọc gốc rễ những cây đã được đào lên, Mục Ngạo Thiết đột nhiên báo hiệu một tiếng.

Nam Trúc quay đầu lại, nhìn xuyên qua cây đào, chỉ thấy một đám người đang đi về phía vị trí hang động mà bọn họ ở, sau đó lại mơ hồ thấy đám người kia lục tục khiêng đồ vật rời đi.

"Tên gia hỏa lão Thập Ngũ này, thật đúng là mời được người tới hỗ trợ rồi."

Nam Trúc sách sách không thôi, từ đào viên lấy đi nhiều thứ như vậy, còn có thể làm cho những người kia đến hỗ trợ khiêng đồ đi ra ngoài, việc này cũng có thể làm được, gã thật sự không dám tưởng tượng, lúc này tính là đã phục rồi.

Mục Ngạo Thiết khẳng định một cách chắc nịch, "Chúng ta làm không được."

"Phía lão nhị… Ai!" Nam Trúc buông tiếng thở dài, không biết nghĩ đến cái gì, lắc đầu, phất tay ra hiệu, "Sớm làm xong sớm yên tâm, chúng ta làm nhanh đi."

Phía bên Dữu Khánh, mặc dù đã có một đám người tới hỗ trợ nhưng hắn lại không tiện vung tay đứng chỉ đạo, sau khi dặn dò mọi người vận chuyển thứ gì xong thì trước tiên nâng lên một gốc cây đào hơi lớn chút, khiêng đi trước.

Lại leo trở lại khu vực đỉnh núi xuất khẩu, hắn dẫn đầu đem đồ vật khiêng đến địa điểm đã chọn sẵn trước khi hành động, đặt xuống, sau đó liền hướng dẫn những người tới sau sắp xếp chất đống có trật tự.

Mỗi khi chạm mặt một người thì đều chắp tay khiêm tốn nói: "Làm phiền làm phiền, làm phiền tiếp tục đi một chuyến."

Quá nhiều đồ, ngay cả là có khoảng ba trăm người, một chuyến cũng là không thể chuyển hết.

Về sau hắn liền thủ tại nơi đó, chờ đợi và hướng dẫn mọi người.

Ba trăm người, cũng là nhiều lần đi về chạy bốn chuyến mới xem như chuyển hết toàn bộ đồ vật đến nơi.

Đợi cho những người này xong việc đi trở về, rất nhanh liền tại trong ba phương thế lực tạo ra không nhỏ chấn động, không ít người dồn dập chạy tới xem náo nhiệt.

Trông chừng tại trước một đống đồ vật, Dữu Khánh không ngừng chắp tay thở dài, ngừng khách sáo không.

Có người hỏi chuyện này là chuyện gì thì Dữu Khánh hết thảy đều hồi phục: "Xin lỗi xin lỗi, chưa cho phép, tại hạ không tiện nói lung tung."

Đồng dạng một câu nói, đuổi đi toàn bộ người hiếu kỳ.

Nhưng có hai người rất không vui, Long Hành Vân mặt đầy u tối nhìn chằm chằm Dữu Khánh, lại thỉnh thoảng quan sát đống đồ vật chồng chất như núi kia.

Tâm phúc thủ hạ Thôi Du của Tần Quyết thì theo sát tại phía sau Long Hành Vân, lần này lão ta còn có thể giữ mạng, thật đúng là nhờ mặt mũi của Long Hành Vân, hai người quả thực là không biết chuyện Tần Quyết cấu kết với Vân Hề, thậm chí ngay cả việc cấu kết như thế nào cũng không biết, sau khi biết được việc này, hai người đều rất khiếp sợ.

Chỉ là, bởi vì tức giận, Thiên Vũ dùng trọng hình đối với hai người, cả hai đều nằm bệt cả tháng mới đứng lên được…

Liễu Phiêu Phiêu cũng thừa dịp cơ hội này đi tới đây, được biết ba tên gia hỏa kia lại đem toàn bộ tiên đào đều đưa tới đây, làm sao có thể không ngạc nhiên, sửng sốt.

Dữu Khánh thì thừa dịp không có người nhìn thấy, nháy nháy mắt với nàng, ý là hiểu ngầm với nhau không tuyên dương, bảo Liễu Phiêu Phiêu yên tâm, đã đáp ứng với nàng thì sẽ không thiếu.

Khóe miệng Liễu Phiêu Phiêu nhấp nhấp, lại bất động thanh sắc mà rời đi, nàng cũng thật sự không nghĩ tới, tên gia hỏa này vậy mà còn

có thể đem tiên đào kiếm tới tay, nhìn động tĩnh này liền biết, khẳng định là ba phương thế lực đều đã đồng ý.

Nàng thật sự không biết tên gia hỏa này đến cùng là làm sao mà làm được, cảm thấy người có thể trở thành thiên hạ đệ nhất tài tử quả thực có điểm không phải tầm thường…

Sau khi chậm rãi đối phó xon hết tất cả mọi người, Dữu Khánh lại leo lên trên một đống rương, ngồi ở trên rương hết nhìn đông tới nhìn tây, cố thủ khối tài sản này của mình không rời nửa bước.

Thẳng đến khi trời đã triệt để tối đen, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết mới tới tới lui lui đem mấy chục cây đào còn lại toàn bộ khiêng tới nơi.

Sau khi hoàn thành công việc, hai người cũng leo lên đống rương, ngồi xuống.

Dữu Khánh không thể không nhắc nhở Nam Trúc, "Ngươi nặng như thế, ngồi trên rương có được hay không, đừng có làm hỏng rương a, ngươi còn là xuống đất ngồi đi."

Nam Trúc tức thì u oán đáp: "Rương dùng vật liệu rất rắn chắc nha, nào có dễ dàng bị ngồi hỏng như vậy. Mười ngày rồi, không sai biệt lắm đã mười ngày không chợp mắt, một mực không ngừng nghe ngươi sai khiến, không ngừng làm việc, không thể nói câu êm tai sao?"

Dữu Khánh bĩu môi, không tiếp tục hé răng.

Ánh mắt ba người đa số thời gian đều quan sát phía cổng chào xuất khẩu kia…

Đêm dần dần thâm trầm, bầu trời đêm có sao không trăng, theo canh giờ dần dần tới gần, tất cả mọi người đều đang mong đợi.

Ba người Hướng Lan Huyên, Thiên Vũ, Mông Phá thì đứng ở dưới cổng chào để chờ đợi, trông chừng đám sương mù dày đặc ngoài cổng chào kia.

Mấy đống lửa rừng rực chiếu sáng tình hình trước cổng chào rõ ràng.

Sư huynh đệ ba người mặc dù không ở gần, lại thẳng tại đứng trên cao nhìn được rõ.

Sau khi giờ Tý đến, trên đỉnh núi càng là yên tĩnh đến lặng ngắt như tờ.

Tình huống giống như lúc trước mọi người tiến đến, thẳng đến giờ Tý trôi quá nữa, trên bầu trời xuất hiện một vầng Nguyệt Nha mảnh mai, sương mù dày đặc ngoài cổng chào cũng theo đó bắt đầu phập phồng dập dềnh, có minh minh chi lực đang dao động, tức thì khiến hiện trường trở nên rối loạn.

Có người thậm chí mừng rỡ gọi to, "Mở rồi, mở ra rồi."

Rất nhiều người sợ sẽ có chuyện ngoài ý muốn, cần biết rằng nếu có chuyện bất ngờ xảy ra, e rằng cả đời phải bị khốn chết ở nơi đây, bây giờ rốt cục được thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ chốc lát sau, sương mù dày đặc dập dềnh ngoài cổng chào trở nên yên tĩnh, lộ ra một cái bậc thang kéo dài.

Trên đỉnh núi ở cuối bậc thang cũng sớm đã là sáng bừng ánh lửa, rất nhiều người đang chờ đợi tại trên đỉnh núi, trông thấy những khuôn mặt quen thuộc đứng nơi cổng chào ở phía trên, trên đỉnh núi bộc phát ra một tràng tiếng hoan hô.

Tại Mông Phá, Hướng Lan Huyên và Thiên Vũ ra hiệu, thủ hạ mỗi người có một người nhảy ra, trước tiên đặt chân trên bậc thang, sau đó rất nhanh đi thẳng xuống.

Trông thấy nhân viên dò đường đã thành công đi đến đỉnh núi, lúc này ba người Mông Phá mới phi thân đi xuống.

Về phần những người khác thì đều chờ đợi tại nguyên chỗ, tạm thời chưa có ý định đi ra ngoài, phải đợi ba người Mông Phá ra hiệu lệnh.

Ngồi ở trên một đống rương, Dữu Khánh nhìn thấy tình hình này thì bỗng nhiên nở nụ cười, hạ thấp giọng nói: "Vấn đề hẳn đã không lớn rồi, mấy thứ này của chúng ta hẳn có thể đưa đi ra ngoài rồi."

Nam Trúc: "Nói như thế nào?"

Dữu Khánh cười nói: "Hẳn là không có sai, người có thể làm chủ hẳn là đang ở bên ngoài. Ta cảm thấy, người có thể làm chủ hẳn cũng sẽ muốn nhìn một chút tiên đào và tiên đào thụ có dạng gì, đại khái sẽ để cho đồ vật đi ra ngoài. Các ngươi chờ tại nơi này, ta đi xem."

Dứt lời phi thân rơi xuống, tiếp đó bước đi về phía đoàn người của ba phương, theo giữa khoảng trống các nhóm người đi tới phía trước, thấy những người đứng ở hai bên hàng trước nhìn chăm chú liền dừng lại chắp tay thở dài, sau đó cũng dừng lại tại nguyên chỗ không dám tự tiện xông.

Mọi người đứng đây chờ, xem như chờ đã lâu, chờ đến mức Dữu Khánh đều âm thầm trở nên nôn nóng.

Căn cứ kinh nghiệm lần trước, thời gian mở ra chỉ có nửa canh giờ, hiện tại nửa canh giờ đều đã sắp trôi qua quá nửa, tại sao còn chưa có phản ứng?

Cũng tại lúc một nửa thời gian không sai biệt lắm vừa mới trôi qua, Hướng Lan Huyên, Mông Phá và Thiên Vũ đều lục tục lắc mình quay trở về, rơi tại dưới cổng chào, phất tay hạ lệnh.

Trong các phương nhân mã lập tức có gần nửa nhân viên khiêng các loại đồ vật được che phủ rầm rầm rầm đưa ra bên ngoài.

Dữu Khánh nôn nóng, cũng tìm cơ hội chui đến bên cạnh ba vị cao thủ tiền bối, vừa mới chắp tay, lời khẩn cầu còn chưa có nói ra miệng, Mông Phá liền liếc mắt quát một tiếng, "Chờ!"

Dữu Khánh cứng họng, đành phải thành thành thật thật ở bên chờ.

Chờ đến khi gần nửa nhân mã khiêng đồ vật đi ra, phía dưới lại rầm rầm rầm xông lên lượng lớn nhân mã, cả trai lẫn gái một đống lớn, dồn dập gánh vác lượng lớn vật tư.

Dữu Khánh ở tại bên cạnh mắt mở trừng trừng nhìn, hơi chút tính toán, âm thầm kinh hãi, đợi cho toàn bộ nhân viên kết thúc tiến vào, hắn đánh giá lần này mỗi nhà bố trí nhân thủ tiến vào tối thiểu là gấp mười lần đầu tiên.

"Những nhân viên lưu thủ khác, trước tiên giúp hắn đưa đồ vật vận chuyển đi ra ngoài."

Mông Phá chỉ tới Dữu Khánh, phất tay kêu gọi.

Dữu Khánh tinh thần rung lên, vội vàng hướng lão ta chắp tay cảm tạ, sau đó tích cực chạy về phía nhân viên của Ty Nam phủ phất tay ra hiệu, "Bên này, bên này, tới bên này."

Hướng Lan Huyên cũng hướng thủ hạ phất tay ra hiệu một cái, "Các ngươi cũng đi đi."

Thiên Vũ cũng mở miệng, "Thời gian không nhiều, đều góp chút tay, tốc độ nhanh lên một chút."

Vì vậy gần bảy trăm người dồn dập cùng theo Dữu Khánh chạy đi di chuyển đồ vật.

Dữu Khánh lại trước tiên nâng lên một gốc cây đào, đồng thời hướng hai vị sư huynh gọi: "Bọn họ không rõ lắm, các ngươi ở tại chỗ này, hỗ trợ hướng dẫn một chút, sau cùng kết thúc thì hãy đi ra."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tự nhiên là liên tục gật đầu.

Tranh thủ cho kịp thời gian a, Dữu Khánh thực sự là khiêng một gốc cây đào chạy nhanh, khi xuyên qua cổng chào thì tán cây quá lớn, còn làm cho ba người Mông Phá phải thối lui sang bên cạnh.

Đỉnh núi rừng rừng ánh lửa, lượng lớn nhân viên tụ tập trông thấy trên thang trời xuất hiện một thân cây, đều rất kinh ngạc, về sau có góc độ nhìn mới phát hiện, thì ra là có người đang khiêng.

Không có cách nào, hai đầu dây đều lớn, nhất là tán cây, khẳng định là kéo trên mặt đất.

Nhìn thấy người khiêng cây ăn mặt rách nát, râu ria giống như cỏ dại, nhìn thật giống một tên ăm mày, rất nhiều người trên đỉnh núi đều là vẻ mặt kinh ngạc.

Nói như thế nào chứ, mười ngày này vì để lấy được những trái tiên đào và cây đào này, sư huynh đệ ba người ai cũng không quản ngày đêm, hình tượng vốn đã không tốt, mười ngày này lại hoàn toàn không chăm sóc, lại không ngừng làm các loại công việc bẩn thỉu, công việc mệt, dáng vẻ bên ngoài thật sự là vô cùng khó coi.

Cho dù như thế, khiêng đại gia hỏa kéo đi xuống, Dữu Khánh lại tại trên đường đi biểu diễn khiêm tốn, không ngừng hướng người nhìn đến gật đầu bày tỏ hảo ý, đồng thời ánh mắt loạn nhìn khắp nơi, tìm kiếm khu vực đất trống thích hợp.

"Ai vậy a?"

Có người đi tới bên cạnh người mới ra tới, hỏi một câu.

Người sau thở một hơi, nói, "Ngươi hẳn đã nghe nói qua, vị Thám Hoa lang danh chấn thiên hạ kai đi."

"A, là hắn? Làm sao lại biến thành như vậy?"

"Hắn lén lút tìm được Tiểu Vân gian, bị bắt đi vào, làm sao có thể tốt được chứ?"

"Hắn tại sao khiêng cây đi ra?"

"Đó thế nhưng là tiên đào thụ, cũng không chỉ một cây, hắn còn đem toàn bộ tiên đào bên trong đều hái xuống."

"Tiên đào? Chuyện gì xảy ra?"

"Là thứ không có tác dụng gì. Trong chốc lát nói không rõ được, về sau chậm rãi nói đi."

Dữu Khánh khiêng đồ vật vừa chạy xuống bậc thang, liền la lớn: "Nhường đường, nhường đường, thỉnh cầu nhường đường. Mặt sau, bên này, đi về phía bên này, mau đi theo ta."

Hắn theo con đường đám người tách ra rất nhanh kéo một gốc cây đại thụ chạy đi xuống, trên đỉnh núi đã không còn vị trí, chỉ có thể chạy tới khu vực phía dưới giữa sườn núi một chút.

Mặt sau một đám người khiêng đồ vật cùng chạy theo hắn, khi đi đến địa điểm chỉ định thì lập tức đặt đồ vật xuống rồi lại dồn dập bay trở về, lại lần nữa chạy vào bên trong Tiểu Vân gian vận chuyển đồ.

Hơn bảy trăm người, chỉ cần hai chuyến, tốn rất ít thời gian liền đem toàn bộ đồ vật vận chuyển ra ngoài.

Dữu Khánh thủ tại bên cạnh một đống đồ vật liên tục cảm tạ không ngừng, sau cùng mới nhìn thấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết mỗi người khiêng ba cái rương lớn chồng lên nhau chạy đến.

Chạy đến bên cạnh Dữu Khánh, bỏ xuống đồ vật xong, Nam Trúc hưng phấn nói: "Đem ra hết rồi, đều đem ra hết rồi."

Dữu Khánh gật gật đầu, cũng rất hưng phấn, nhưng vẫn là hướng phía đám người hỗ trợ chắp tay đưa tiễn, chỉ thấy những nhân viên lưu thủ kia lại lần nữa quay trở về Tiểu Vân gian.

Ba phương nhân mã thay nhau, không có khả năng toàn bộ thay hết, khẳng định phải lưu lại một bộ phận người quen thuộc tình huống bên trong Tiểu Vân gian.

Chương 318: Phí vận chuyển

Nhân viên thay nhau, ra vào hoàn tất, Thiên Vũ là người đầu tiên phi thân mà ra, rời đi Tiểu Vân gian.

Dưới cổng chào, Mông Phá và Hướng Lan Huyên nhìn chăm chú bóng lưng của y, rồi nhìn nhau một cái, sau đó cũng song song rời đi.

Đã là người quen thuộc Tiểu Vân gian, ba người bọn họ vốn đang định tiếp tục lưu lại Tiểu Vân gian một năm, nhưng mà việc Thiên Vũ đùa chết Vân Hề nhất thời có chút làm không rõ ràng.

Phía bên Thiên Lưu sơn thay đổi người, Ty Nam phủ và Đại Nghiệp ty tự nhiên cũng phải có đương sự tới chỉ chứng, vì vậy Mông Phá và Hướng Lan Huyên cũng được thay rồi.

Ba người rất nhanh đi xuống tới nơi, dưới bậc thang lại có ba người chạm mặt với bọn họ, chắp tay chào, sau đó ba người được thay rất nhanh lắc mình tiến vào bên trong Tiểu Vân gian.

Sau đó mọi người đều nhìn chằm chằm Tiểu Vân gian nhập khẩu, đều đang lẳng lặng chờ đợi một màn nào đó đến.

Thời gian quả thực cũng là không sai biệt lắm đã đến rồi, không bao lâu sau, sơn môn trên bậc thang dài kia đột nhiên hư hoảng dao động, dần dần giống như hư ảnh hòa hợp biến vào trong bóng đêm.

Dập dờn bồng bềnh biến mất, chỉ còn bầu trời đêm đầy sao và Nguyệt Nha trong trẻo, tất cả mọi thứ lúc trước biến mất giống như ảo cảnh vậy.

Hiện trường đột nhiên xôn xao náo động, ba phương nhân mã, người thủ tại bên ngoài và người từ bên trong đi ra xem như đã chính thức dung hợp cùng nhau.

Phía bên sư huynh đệ ba người tạm thời không người nào để ý tới.

Dữu Khánh với đầu lên, chỉ kém kiểng đầu ngón chân lên nữa mà thôi, không ngừng nhìn nhìn xung quanh phía bên nhân mã ba phương, không biết đang tìm kiếm cái gì.

"Lão Thập Ngũ, chúng ta đã đem đống này đi ra rồi, giờ làm thế nào? Còn có, phải đem đến nơi nào mới thích hợp? Một khi tin tức buôn bán lan đi ra ngoài, vạn nhất xuất hiện đánh cướp, chỉ với ba chúng ta, chỉ sợ chưa chắc thủ được. Còn có cừu nhân của ngươi, còn có tên Long Hành Vân kia, ánh mắt nhìn chúng ta hình như rất không thích hợp."

Nam Trúc không thể không nhắc nhở một phen.

Dữu Khánh: "Không sao, chí ít tạm thời đặt tại nơi đây sẽ không có việc gì, thiên hạ còn không có mấy người dám đến nơi này nháo sự."

Nam Trúc: "Ba phương thế lực sẽ không quanh năm suốt tháng đều một mực thủ tại nơi đây đi?"

Nơi đây đang trò chuyện, trên núi đột nhiên đi xuống một nhóm người, cầm đầu chính là Mông Phá.

Sư huynh đệ ba người lập tức cung cung kính kính, không biết vị này tự mình chạy tới có chuyện gì, lại còn dẫn theo nhân thủ.

Mông Phá cũng không nói lời vô dụng với bọn họ, đi tới trước một đống rương, trực tiếp kéo đứt sợi dây leo buộc chặt, vạch mở tấm

ván gỗ làm nắp đậy, đưa tay lấy ra một quả tiên đào, lại nhìn nhìn cấu trúc ô vuông bên trong đang chứa đựng từng quả tiên đào, phát hiện vậy mà còn có sử dụng một loại thực vật mềm mại ở bên trong Tiểu Vân gian để làm đồ lót.

Ông ta nhịn không được cười hắc hắc, nói, "Làm rất có bài có bản, thật đúng là để tâm."

Dữu Khánh có điểm nơm nớp lo sợ, đang muốn thăm dò ý, Mông Phá đã quay đầu lại kêu gọi: "Lấy đi một trăm rương, cây thì khiêng ba mươi gốc."

Một đám người phía sau ông ta lập tức động thủ.

Mông Phá quay đầu lại hỏi Dữu Khánh đang trơ mắt nhìn, "Các ngươi không ý kiến đi?"

"Không có không có."

Dữu Khánh và Nam Trúc vội xua tay lắc đầu, Mục Ngạo Thiết chỉ là khẽ lắc đầu.

Đối với Dữu Khánh mà nói, kỳ thực là thở phào nhẹ nhõm, hắn thật sợ hãi người ta lấy đi một đống lớn, một trăm rương tiên đào và ba mươi cây đào thì hắn miễn cưỡng có thể chấp nhận.

"Tiểu tử, lời ta đã nói qua, ghi vào trong đầu suy nghĩ nhiều chút." Mông Phá ném xuống một câu lời nói ý vị sâu xa, sau đó liền rời đi.

Một đám người Ty Nam phủ cũng đã dời đi một đống lớn đồ vật.

Qua không bao lâu, đến lượt Hướng Lan Huyên dẫn người đi tới, nàng ta càng trực tiếp hơn, vừa tới liền phất tay, "Mười cây đào, mười rương quả đào, mang đi."

Người phía dưới lập tức nhấc tay khiêng đồ vật, nàng ta cũng nghiêng đầu nhìn về phía Dữu Khánh, mặt lộ vẻ mỉm cười.

Dữu Khánh bồi cười, đưa tay ra hiệu xin cứ tự nhiên.

Hướng Lan Huyên chợt cau mày, hỏi: "Vừa rồi Ty Nam phủ lấy đi bao nhiêu?"

"Ách…" Dữu Khánh bỗng thấy không ổn, nhưng có một số việc không dám nói dối, giấu giếm không được, sáu đó người ta khẳng định sẽ biết, đành phải cố gắng kiên trì đáp: "Một trăm rương quả đào, ba mươi cây."

Quả nhiên, hắn sợ cái gì liền tới cái đó.

Hướng Lan Huyên nghe vậy lập tức quay đầu lại, "Đi, gọi thêm chút người đến, chúng ta cũng đem đi một trăm rương quả đào và ba mươi cây."

"Vâng." Lập tức có người theo tiếng lắc mình mà đi.

Hướng Lan Huyên quay đầu lại cười nói với Dữu Khánh: "Sẽ không lấy không mấy thứ này, nếu rảnh rỗi, có thể tới Ân quốc chơi đùa, có thể trực tiếp tới Đại Nghiệp ty tìm ta, ta sẽ tận tình địa chủ."

Lấy thân phận của nàng ta có thể nói ra lời như vậy, đã tính là rất nể tình rồi.

Không đi! Từ trong tâm khảm Dữu Khánh trực tiếp nhảy ra hai chữ này, hắn không có ngốc, khẳng định lại là kéo tới chuyện công chúa gì gì đó, Mông Phá đã nói rất rõ ràng rồi, sẽ cần mạng.

Dù cho không có việc đó, hắn cũng không dám đi.

Mặt ngoài thì cúi đầu khom lưng đáp: "Được được được, nhận được tiền bối quan ái, có cơ hội định đi quấy rầy."

Hướng Lan Huyên trên dưới quan sát trang phục ăn xin của hắn một cái, cười khanh khách xoay eo, phiêu nhiên rời đi.

Nhóm nhân thủ tiếp sau của Đại Nghiệp ty cũng đã tới nơi, sư huynh đệ ba người đôi mắt dõi nhìn theo bọn họ khiêng đồ vật đem đi.

Đồ vật nhóm này còn chưa có dời xong, đám người Thiên Lưu sơn tựa hồ cũng ngửi thấy mùi thịt mà đến rồi, tơi nơi liền hỏi hai nhà kia lấy đi bao nhiêu.

Dữu Khánh chỉ có thể thành thật nói rõ.

Kết quả không cần phải nói, ba nhà không một nhà nào nguyện ý kém hơn một bậc, không lấy nhiều hơn đã là khách khí rồi, nói chung một trăm rương quả đào cùng ba mươi cây lại không còn nữa.

Khiêng đi xong, liền yên tĩnh.

Chín mươi cây đào, ba bốn vạn khỏa tiên đào, gần một phần ba đồ vật cứ như vậy bị người chia cắt đem đi, hơn nữa người ta còn lấy đi như là lẽ đương nhiên.

Dữu Khánh nhịn không được lầm bầm oán giận, "Lúc trước thì cái này không được cái kia không được, chúng ta bận rộn muốn chết muốn sống, thật vất vả đem đi ra ngoài, các ngươi trái lại tới nhặt tiện nghi rồi."

Nam Trúc ở bên cạnh than thở: "Được rồi, coi như là tiền công bọn hắn vận chuyển giúp chúng ta đi."

Dữu Khánh cũng chỉ cất tiếng càu nhàu chút thôi, không được thì cũng chẳng thể làm gì.

Kỳ thực một ít chuyện cũng tại trong sự dự liệu của hắn, vô luận là Ty Nam phủ, Thiên Lưu sơn hay là Đại Nghiệp ty, cao tầng có tới hay là không có tới thì khẳng định đều muốn nhìn xem một chút tiên đào và tiên đào thụ có dạng gì, khẳng định cũng muốn lấy đi một chút đồ vật để làm thử xem, nhìn có thể hay không hóa giải tà khí trong đó.

Hắn oán giận chính là ba nhà cầm đi quá nhiều, với hắn mà nói, đây đều là tiền mồ hôi nước mắt mà Linh Lung quan hắn kiếm được a, đều là tài nguyên tu luyện của bọn họ a!

Ánh mắt chợt lưu ý thấy ba nhà đã đang bắt đầu vận chuyển đồ vật đi thẳng xuống núi, hắn lập tức quay đầu lại dặn dò: "Các ngươi tại nơi này trông đồ, ta đi tới nhìn xem."

"Đi làm gì?" Nam Trúc gọi hỏi.

Dữu Khánh đã chạy đi rồi, không đáp lại, hắn muốn đi xem người ta dùng cách nào để chở đi, muốn nhìn một chút có giá trị tham khảo gì hay không.

Chạy đến chân núi, phát hiện dĩ nhiên là trực tiếp đem cây đào ném thẳng vào trong sông, để cây đào trực tiếp xuôi dòng trôi xuống, có người đứng lơ lửng ở trên cây đào để hộ tống.

Về phần từng rương từng rương tiên đào thì không ném vào trong nước như vậy, mà đang rất nhanh kết bè gỗ, rõ ràng là định dùng bè gỗ vận chuyển đi ra ngoài.

Lui tới qua lại một hồi, Dữu Khánh không nhìn ra có thủ đoạn mới mẻ có giá trị gì, xoay người định trở về thì lại gặp hai tên người quen.

Hữu Lăng La và Mạnh Vi của Bích Hải Thuyền Hành, tựa hồ đang chỉ huy vận tải.

Ánh mắt Dữu Khánh sáng lên, lúc trước hắn chính là suy nghĩ không biết lần này hai vị này có tới đây hay không, thế nhưng mà không nhìn thấy, không nghĩ tới gặp được tại chân núi, lập tức vù vù chạy đến, gọi: "Hữu tiên sinh, Mạnh tiên sinh, đã lâu không gặp."

Hữu Lăng La và Mạnh Vi đều quay đầu lại nhìn đến, thấy là hắn thì đều sửng sốt.

Dữu Khánh chạy đến trước mặt hai người, nhanh chóng vuốt vuốt tóc, sau đó hai tay đẩy râu ria, "Ta, là ta, Dữu Khánh, còn nhận ra không?"

Hữu Lăng La tự nhiên là nhận ra, lúc trước vị này khiêng cây từ Tiểu Vân gian chạy ra thì lão ta ở trong đám người đã thấy được, chỉ là không nghĩ tới sẽ chủ động tìm tới. sau khi hơi trố mắt nhìn, buồn cười hỏi: "Thám Hoa lang a, thế nào có khả năng quên được. Ta nói a, ngươi làm sao lại biến thành cái dáng vẻ này?"

"Tiểu tiết mà thôi, không cần quan tâm." Dữu Khánh xem thường phất tay, rồi hai mắt tỏa sáng nói: "Hữu tiên sinh, Bích Hải Thuyền Hành chủ yếu kinh doanh vận tải, đúng lúc chỗ ta có một đơn hàng buôn bán lớn, với giao tình giữ ngươi ta, thay vì làm lợi chi người khác thì không bằng chiếu cố cho Hữu tiên sinh."

Hữu Lăng La vô ý thức nhìn nhìn về phía giữa sườn núi, hoài nghi hỏi: "Ngươi sẽ không phải là nói tới đống tiên đào và tiên đào thụ kia đi?"

Dữu Khánh vẻ mặt tán thưởng nói: "Tiên sinh quả nhiên anh minh, không sai, chính là chút đồ đó, giao cho người khác ta còn không yên tâm, ta tin tưởng tiên sinh."

Ngươi có thể tin tưởng ta? Hữu Lăng La trong lòng nói thầm, thử hỏi: "Ngươi định vật chuyển thứ đó đi đâu?"

Dữu Khánh: "U Giác Phụ."

Ngoại trừ địa phương đó ra, hắn cũng không nghĩ ra hiện nay còn có địa phương nào có thể bảo vệ tốt nhóm hàng hóa này của hắn, vận chuyển về Linh Lung quan là không có khả năng.

Cũng là không còn cách nào, hắn cũng nhất định cần phải làm ra vẻ đem đi buôn bán, nếu không thì không thể giải thích được với ba phương thế lực kia.

Hắn dự định dựa vào những tài nguyên hiếm có này lợi dụng quy tắc của U Giác Phụ, làm ra một cái cửa hàng, vừa bán vừa ăn, thần không biết quỷ không hay mà hưởng thụ hết khoản tài nguyên tu luyện, sau đó lại có thể góp lấy một khoản tiền chống đỡ đến kế hoạch trồng cây đào sau đó.

Hữu Lăng La chần chừ, "Vậy thì có phần hơi xa."

Dữu Khánh: "Bích Hải Thuyền Hành còn sợ đường xa hay sao, không phải càng xa càng kiếm được tiền sao? Thế nào, có tiền cũng không kiếm sao?"

Hữu Lăng La nào phải là có tiền cũng không kiếm, mà là nhóm đồ vật vật này tương đối mẫn cảm, từ tiên gia động phủ đem đi ra, lão ta không biết tình huống như thế nào, không dám dễ dàng tiếp đơn hàng.

Sau khi hơi chút do dự, lão nói với Mạnh Vi: "Ngươi trước tiên nói chuyện với Thám Hoa lang làm rõ ràng tình hình, ta trước xử lý cho xong chuyện trước mắt đã." Dứt lời hướng Dữu Khánh cáo từ.

Dữu Khánh còn muốn giữ lão lại nói chút gì đó, nhưng bị Mạnh Vi đưa tay cản lại, "Thám Hoa lang, nói chuyện với ta cũng đều vậy cả."

Mạnh Vi trong lòng rõ ràng, tiên sinh đây là không dám làm chủ, cần đi tìm mặt trên xin chỉ thị…

Sau một lúc, khi Hữu Lăng La lại xuất hiện thì trên mặt hiện lên nét tươi cười, hướng Dữu Khánh xin lỗi hai câu, sau đó chính thức hỏi: "Trên tay ngươi có bao nhiêu đồ muốn vận chuyển?"

Dữu Khánh: "Sáu trăm năm mươi mốt rương tiên đào, hai trăm ba mươi cây tiên đào thụ."

Hữu Lăng La: "Về phương diện vận tải, ngươi có yêu cầu gì không?"

Dữu Khánh: "Tự nhiên là tận lực duy trì hàng hóa hoàn hảo và an toàn, kỳ hạn trong vòng nửa năm vận chuyển đến nơi, càng nhanh càng tốt, về phương diện khác ta không quản, ta chỉ muốn nhìn thấy những hàng hóa này tại trong thời gian quy định được xuất hiện nguyên vẹn tại U Giác Phụ."

"Như vậy a." Hữu Lăng La trầm ngâm, suy nghĩ một lúc rồi dựng lên hai ngón tay, "Phí vận chuyển, hai ức lượng bạc!"

"Hai ức?" Hai trong mắt Dữu Khánh thiếu một chút lồi rớt ra ngoài, "Ngươi đoạt tiền a?"

Nhìn thấy dáng vẻ hắn như chưa thấy qua việc đời, Hữu Lăng La ấn ấn tay xuống, ra hiệu cho hắn bình tĩnh đừng nóng, giải thích: "Thám Hoa lang, cái khác không nói, hơn hai trăm cây đại thụ kai của ngươi, đi đường bộ, trong vòng nửa năm là không có khả năng vận chuyển đến U Giác Phụ, trên đường tối thiểu phải làm lỡ một năm trở lên, hơn nữa phí vận chuyển đi đường bộ càng đắt. Trước tiên đi thủy lộ, rồi mới chuyển sang đường bộ thì mới có thể đúng hạn đến nơi, những điều này e rằng ngươi cũng đã tính quá.

Những đại thụ kia của ngươi, nặng thì không nặng, nhưng mà một chiếc thuyền cỡ trung nhiều nhất chỉ có thể chở hai cây, chở nhiều hơn sẽ không thích hợp. Chỉ riêng về thuyền, ta đã phải thuyên chuyển hơn một trăm chiếc, vì sự an toàn cho mấy thứ này của ngươi, trên mỗi chiếc thuyền cơ bản nhất cũng phải cần một gã Huyền cấp tu sĩ đi theo?

Ta tối thiểu còn phải tìm một gã cao thủ Thượng Huyền cảnh giới đi tọa trấn mới được, nhiều Huyền cấp cao thủ như vậy, giúp ngươi bận rộn mấy tháng, không có mấy nghìn vạn lượng cơ bản tiền công làm sao có thể mời được? Trên đường đi qua một ít địa bàn hải yêu thì còn phải tốn kém chi phí giao hảo, sau khi đến được lục địa, ta còn phải mướn một ít yêu thú tới hỗ trợ vận tải đến U Giác Phụ. Phí dụng chp hơn trăm chiếc thuyền cùng người chèo thuyền, còn có phí

dụng cho nhân thủ đi các nơi tiền trạm, ta còn chưa chưa tính với ngươi chứ.

Thám Hoa lang, kiếm không được bao nhiêu tiền của ngươi, Bích Hải Thuyền Hành điều động nhiều người như vậy bận rộn non nửa năm, chỉ kiếm mấy nghìn vạn lượng, ngươi cảm thấy nhiều sao? Đương nhiên, nếu như ngươi không sợ xảy ra ngoài ý muốn, không muốn nhiều người như vậy bảo hộ, ngươi nguyện ý mình gánh chịu khả năng có tổn thất, ta đây cũng không có ý kiến, có thể giúp ngươi trên diện rộng hạ giá. Ta xem việc này, còn là chính ngươi suy nghĩ rõ ràng rồi nói tiếp đi."

Yên lặng nghe, Dữu Khánh chậm rãi nhấc tay đình chỉ, chợt đẩy ra một nét tươi cười, "Tiên sinh, là như vậy, trong tay tạm thời có chút túng thiếu, phí vận chuyển có thể trước cho thiếu hay không?"

Hữu Lăng La ngưng nghẹn không nói nên lời.

Chương 319: Quen biết cũ

Trên biển, mặt trời lặn rồi mặt trời lại mọc, yến âu bay liệng bầu trời, cá bơi nhảy lướt theo sóng.

Đội tàu do hơn trăm chiếc thuyền hợp thành, trùng trùng điệp điệp tiến lên tại trên sóng biếc biển rộng.

Xa xa trên mặt biển xuất hiện đường chân trời, đứng ở đầu thuyền nhìn ra xa, Nam Trúc quay đầu lại gọi to, "Đến rồi, đến rồi."

Bên trong khoang thuyền, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nghe tiếng gọi, đi ra, phía trên cửa khoang có cành cây rũ xuống.

Sư huynh đệ ba người đứng ở đầu thuyền nhìn ra xa, cuối cùng sau hơn hai tháng lênh đênh trên biển, rốt cuộc sắp chính thức lên bờ rồi.

Đội tàu là đội tàu vận tải của Bích Hải Thuyền Hành, chi phí vận tải hai trăm triệu vẫn không được giảm miễn, là Dữu Khánh ghi nợ lại.

Lúc ban đầu, Hữu Lăng La không đáp ứng, Thám Hoa lang ngươi thiếu nợ mấy trăm vạn cũng không có gì, cho dù là thiếu hai nghìn vạn, dựa vào danh tiếng của ngươi viết viết vẽ vẽ cũng dễ trả, nhưng nếu như thiếu hai trăm triệu, vậy thì không khỏi có chút quá mức rồi.

Con số quá mức khổng lồ, lão cũng không làm chủ được việc này, một khi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tổn thất hơn hai trăm triệu cũng không phải là trò đùa.

Vì vậy Dữu Khánh kiến nghị dùng một bộ phận tiên đào và tiên đào thụ để thế chấp.

Đối với cái trò này Hữu Lăng La cũng không quen thuộc, cũng không biết có được hay không, vì vậy hướng mặt trên xin chỉ thị một chút.

Việc này khẳng định là phải chuyển tới hỏi Hướng Lan Huyên, những tiên đào và cây đào kia có xứng đáng với cái giá đó hay không, Hướng Lan Huyên khẳng định là rõ ràng nhất.

Kết quả là, khi Hướng Lan Huyên nghe hỏi vậy thì lập tức phủ định, trực tiếp làm rõ, nói cho biết những trái tiên đào và cây đào kia đã bị tà khí xâm nhiễm, đã trồng hỏng rồi, căn bản dùng không được, hoàn toàn không đáng một xu, xuất ra đi lừa gạt một chút người nghe đến tiên gia động phủ mà muốn mở rộng ánh mắt thì còn có thể bán được chút tiền, thân là người biết tình hình làm sao có khả năng thu nó như là tiền, hơn nữa còn là để thế chấp cho một khoản tiền lên đến hai trăm triệu.

Huống hồ bên này đã cầm lấy ba mươi cây đào cùng một trăm rương quả đào, mở rộng ánh mắt cũng tốt, làm thí nghiệm cũng được, đều đủ dùng rồi, cần nhiều đào nát như vậy trong tay đẩy làm gì? Chính bọn họ lại không tiện cầm đem ra bán.

Nhưng mà Hướng Lan Huyên coi như cũng là cho chút tình cảm, cho phép Dữu Khánh thiếu nợ, cho phép thiếu hai trăm triệu!

Nàng ta biết rõ phương án bán ra mà Dữu Khánh đã nói, chỉ cần có thể vận chuyển an toàn đến nơi, phỏng chừng bán ra hai trăm triệu vẫn là không có vấn đề.

Nàng đã mở miệng, Hữu Lăng La lập tức yên tâm, trời sụp cũng đã có người chống đỡ, vì vậy mới cùng Dữu Khánh kí kết hợp đồng, cho phép Dữu Khánh trong vòng một năm thanh toán chi phí vận chuyển hai trăm triệu.

Đương nhiên, cũng có kí điều khoản nghiêm phạt nếu quá hạn…

Nhân viên vừa đi tiền trạm bờ biển mang đến một đám đồ vật khổng lồ, hai trăm bảy mươi con thổ vượn.

Là một đám cự vượn thân cao đạt hai ba trượng, đôi mắt đen lúng liếng, bộ lông mềm mại màu vàng đất, thần tình thoạt nhìn có chút ngoan ngoãn.

Thuyền mới tới gần bên bờ, lập tức có thổ vượn xuống nước, động thủ đem thuyền đẩy tới sát bên bờ, có thể thấy chúng nó đã làm quen loại công việc này.

Thành viên trên thuyền hỗ trợ dỡ hàng, đám thổ vượn bắt đầu dựa theo sự sắp xếp của nhân viên đi tiền trạm trước đó để tiếp nhận hàng hóa.

Một con thổ vượn cõng một gốc cây đào, tựa như cõng một cây dù đang xòe ra.

Tiên đào chứa thành rương thì mỗi con thổ vượn cõng hai mươi rương, còn có những thổ vượn nhàn rỗi, đó là dùng để dự phòng vạn nhất.

Về phần nhân viên hộ vệ đi theo thì tùy tiện đều có thể leo lên ngồi trên thân một con thổ vượn nào đó.

Rất nhanh, đội ngũ trên biển lại lần nữa chuyển thành đội ngũ trên đất liền, dọc theo con đường núi non gập ghềnh không ngừng lên cao mà đi tới trước.

Thổ vượn thân cao chân dài, một bước có thể bước ra khá xa, khi sải bước đi nhanh, leo lên trên cây đào nhờ bóng đổ che chắn ánh nắng, đám người Dữu Khánh có thể cảm giác được phong cảnh hai bên rất nhanh trôi về phía sau.

Một chuyến đi này, lại là ngày đêm lần lượt chuyển đổi không ngừng, núi cao nước dài, địa thế dần dần cao, cũng dần dần hoang vu…

U Giác Phụ, ở bên ngoài nơi đã từng là Diệu Thanh Đường, Tôn Bình bồi hồi, khi thì dừng chân tại ngoài tường viện, đứng trước cái ám hiệu mà chính tay bà ta vẽ ra kia, buồn bã rất lâu.

Mỗi ngày bà ta đều tới nơi này đứng nhìn, một mực chờ đợi trượng phu Chu Thượng Bưu trở về, hoặc nói là kỳ vọng trượng phu trở về.

Ám hiệu ở trên tường, Chu Thượng Bưu có thể nhìn hiểu, chỉ cần trở về tới nơi, nhìn thấy ám hiệu này thì sẽ biết đi tìm bà ta ở đâu, nhưng mà từ khi rời đi đến nay, vẫn chưa có trở về.

Vẫn như cũ đứng thất thần rất lâu rồi mới buồn bã ly khai, giống như cô hồn dã quỷ lang thang trên đường phố U Giác Phụ.

Đi tới đi tới, chợt nghe được âm thanh huyên náo ồn ào, nhìn thấy không ít người dồn dập bước nhanh đi về một cái phương hướng.

Nhìn theo phương hướng người trên đường đang đổ tới, xuyên qua cột sáng từ lỗ sáng trên mặt đất, chỉ thấy tại phía xa xa không ngừng có từng cái cây đang được hạ xuống.

Bà ta cảm thấy kỳ quái, cũng lập tức bước nhanh chạy tới nhìn xem là chuyện gì xảy ra.

Đi đến gần cửa sổ mái thì xung quanh đã bị người xem vây kín lối đi, bà ta chỉ là một nữ nhân, người cũng không cao, chỉ có thể là kiễng đầu ngón chân nhìn nhìn, vẫn là không đủ cao, cũng nhìn

không rõ được cái gì, chỉ nhìn thấy từng thân cây còn đang được hạ xuống, đồng thời còn có không ít cái rương.

"Tiên đào thụ, đó chính là tiên đào thụ sao?"

"Không biết a, ta mới nghe người quản lý cửa sổ mái nói, báo cho biết hàng hóa là trái tiên đào và tiên đào thụ."

"A, nghe một người trong đó nói những thứ này là của Thám Hoa lang thiên hạ đệ nhất tài tử kia, là người nào a?"

"Ta cũng không nhận biết, trong số những người này hình như không có người nào có khí chất như là người học hành, có lẽ đồ vật tới còn người không có tới."

"Thám Hoa lang đó thật là lợi hại a, nhấc bút liền có thể thi được Hội Nguyên bốn khoa đầy điểm, cầm kiếm liền có thể mở tiên gia động phủ."

Bây giờ, chuyện Tiểu Vân gian được phát hiện thấy đã không phải là bí mật gì, nhất là việc Dữu Khánh cuốn vào trong đó không biết làm sao được truyền ra, cũng không có cách nào, thật sự là số người liên quan đến quá nhiều, chỉ với động tĩnh tạo ra do tam đại thế lực đuổi bắt lúc đầu thì đã không có khả năng giấu giếm được.

Mà sau khi Tiểu Vân gian lại lần nữa mở ra, tin tức Dữu Khánh đem ra lượng lớn trái tiên đào và tiên đào thụ, chỉ trong thời gian một tháng đã truyền khắp Tu Hành giới.

Lúc đó Dữu Khánh còn đang tại trên thuyền, đến nay còn chưa biết mình lại nổi danh rồi.

Tai nghe âm thanh nghị luận hỗn độn, Tôn Bình chấn động cả thể xác và tinh thần, một cảm xúc phấn khích trong nháy mắt xông lên đầu, bà ta đương nhiên cũng đã nghe nói tới những lời đồn đại kia, lúc này cưỡng ép tiến lên đẩy đoàn người ra, "Có việc, làm phiền nhường một chút, có việc, làm phiền nhường đường."

Cuối cùng đi đến được phía trước, bà ta vừa đưa mắt nhìn liền thấy được người trẻ tuổi để râu ria với bím tóc đuôi ngựa ở trong đám người, còn nhìn thấy được kẻ mập mạp và to con kia, ba người đang chỉ huy nhân viên sắp xếp đống vật phẩm đang không ngừng được hạ xuống

Lúc này bà ta định xông tới nhưng bị thủ vệ lối vào ngăn cản, "Có việc gì không?"

Khu vực này là con đường vận chuyển từ cửa sổ mái, người có liên quan sự vụ, hoặc là người nắm giữ U Cư bài mới có thể từ nơi này ra vào.

Hai dạng này, Tôn Bình hiện tại đều không có, bà ta vừa định nói ra mình cùng đám người Dữu Khánh ở bên trong là một nhóm, nhưng lại có chút thấp thỏm, không biết người ta còn có nhận thức hay không.

Bà ta thế nhưng là đã từng nhìn thấy Dữu Khánh trở mặt, đã đồng ý đưa Hỏa Tất Xuất cho Diệu Thanh Đường bán, kết quả nói đổi ý liền đổi ý, vô tình để cho Diệu Thanh Đường tùy ý sụp đổ.

Nghĩ đến điểm này, bà ta bỗng nhiên xoay người lại luồn trở lui, sau khi tách ra chui ra khỏi đám người, bà ta lập tức chạy vội rời khỏi đây.

Bà ta một đường chạy về tới khách sạn đặt chân, chạy tới tiểu viện ở lại, ngay cả việc gõ cửa cũng quên, ào ào xông vào trong gian phòng của Thiết Diệu Thanh.

Thiết Diệu Thanh đang khoanh chân đả tọa, nghe tiếng thì mở mắt ra, trông thấy là bà ta liền thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi thu công lại, hỏi: "Bình nương, chuyện gì mà hoảng hốt vậy?"

"Tiểu thư, mau đi cùng ta." Tôn Bình sốt ruột kéo nàng đứng dậy.

"Đi đâu? Đi làm gì?"

"A Sĩ Hành trở về rồi, ta tận mắt nhìn thấy hắn mang theo rất nhiều quả tiên đào và tiên đào thụ trở về."

"A!" Thiết Diệu Thanh không thể nói là kinh hỉ hay là giật mình, nói chung nhanh chóng giãy giụa thoát khỏi đối phương lôi kéo.

Tôn Bình trừng mắt hỏi: "Tiểu thư, chẳng lẽ ngươi không muốn gặp hắn sao?"

Thiết Diệu Thanh lập tức bị lời bà ta nói làm cho đỏ mặt, "Bình nương, ngươi nói bậy cái gì vậy chứ, truyền ra sẽ làm cho người hiểu lầm." Nói đến điểm này còn vô ý thức sờ sờ đóa hoa trắng nhỏ cài ở tóc mai một bên, còn có một thân y phục màu đen, vào mọi lúc đang nhắc nhở ngoại nhân mình là một người thủ tang.

"Ai, là ta lỡ lời." Tôn Bình tát tát vào miệng mình, rồi nghiêm chỉnh nói: "Tiểu thư, hắn nắm giữ trên tay thế nhưng là vật phẩm khan hiếm a, y theo quy củ của U Nhai, nếu là độc môn sinh ý thì tuyệt đối có tư cách đặt chân mở cửa hàng tại U Giác Phụ, U Nhai sẽ vì chúng ta sắp xếp công việc chuyển nhượng cửa hàng. Tiểu thư, cơ hội mở lại Diệu Thanh Đường đã tới rồi."

"Việc này…" Thiết Diệu Thanh chần chừ, lại thấp thỏm, "Đồ vật mà người ta khổ cực có được, làm sao có khả năng cho chúng ta để mở cửa hàng."

Tôn Bình tận tình khuyên bảo, "Tiểu thư, việc này không phải đã nói rõ rồi sao? Nếu hắn đã đem những thứ đó đưa tới U Giác Phụ, vậy thì khẳng định là tới bán ra, đưa cho ai bán chẳng phải cũng là bán a? Chỉ cần ngươi đứng ra, hắn khẳng định sẽ không cự tuyệt." Trong lòng thì nói thầm một câu, không phải có nói không mấy nam nhân có thể từ chối ngươi sao, dựa vào quan hệ giữa các ngươi, khẳng định sẽ giúp ngươi.

Thiết Diệu Thanh lại bị nói cho gương mặt nóng lên, không biết có phải mình có ảo giác hay không, luôn cảm giác thấy trong lời Tôn

Bình nói có điều ám chỉ, đồng thời trong đầu cũng hiện lên nội dung của bức chữ kia.

"Ai nha, tiểu thư, nhóm hàng này vừa tới nơi, khẳng định sẽ có rất nhiều người nhìn chằm chằm nhóm hàng này, nếu đi muộn, để rơi vào trong tay người khác thì có hối hận cũng không kịp."

"Chờ chút."

Thiết Diệu Thanh cũng bị lời bà ta nói làm cho nôn nóng, nhưng mà vẫn là đi tới bên cạnh tường, lấy xuống một cái nón lụa cầm vào tay, khi đi qua bàn trang điểm thì lại nhịn không được lén nhìn hình ảnh mình trong gương.

Sau khi rời phòng, nàng đeo nón lụa lên, vừa thả lụa che mặt xuống liền bị Tôn Bình lôi chạy nhanh đi…

Khi toàn bộ đồ vật đã theo cửa sổ mái được đưa xuống và sắp xếp chỉnh tề rồi, cũng được kiểm kê toàn bộ không có sai lầm, người của Bích Hải Thuyền Hành liền cầm văn thư bàn giao hàng đưa ra.

Đợi cho Dữu Khánh ký tên đồng ý xong, quá trình vận tải dài đến mấy tháng của Bích Hải Thuyền Hành xem như đã chính thức kết thúc xong xuôi, bọn họ chỉ phụ trách đưa đồ vật đến nơi này, những việc khác thì bọn họ không quản tới.

Đồ vật đã đưa đến nơi, cuối cùng Dữu Khánh xem như đã triệt để yên tâm.

Một đám người giải tán rời đi, hắn kêu gọi Mục Ngạo Thiết: "Lão Cửu, ngươi tại đó nhìn cái gì, chúng ta làm xong rồi thì trở về đi."

Mục Ngạo Thiết gật đầu, Nam Trúc thì đồng thời rời đi theo.

Khi đi tới xuất khẩu thì thấy bên ngoài cửa lấp kín một đám người đứng xem náo nhiệt, bọn họ cũng không biết chuyện gì xảy ra, lại không quen thuộc nơi đây, cho rằng vốn là như thế.

Vừa chắp tay xin đám người nhường đường thì một người ở trước mặt đã thử hỏi: "Dám hỏi các hạ có phải là Thám Hoa lang A Sĩ Hành?"

"Ách…" Dữu Khánh kinh ngạc, quay nhìn một đám người có ánh mắt nồng nhiệt, cảm giác không thích hợp, phản ứng tặc nhanh, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, "Ta cùng với tặc tử Thám Hoa kia có thù không đội trời chung, nếu như tái kiến hắn thì…" Dáng vẻ ánh mắt lạnh lẽo tàn bạo nhìn quanh.

Keng! Nam Trúc chợt rút kiếm nửa đoạn, ngẩng đầu ưỡn bụng, cao giọng nói: "Tất giết hắn!"

Một tốp nhân viên Bích Hải Thuyền Hành cùng đi quay mặt nhìn nhau, đều im tiếng không nói, nếu mối hàng đã không nguyện ý bộc lộ, bảo hộ chuyện tư ẩn của mối hàng cũng là hành vi cơ bản thường ngày của bọn họ.

Keng, kiếm lại trở vào bao, Nam Trúc chắp tay xin nhường đường.

Hai người tại trước ánh mắt chú mục của một đám người mà nhanh chóng rời đi.

Mới vừa đi ra khỏi đám người, hai người liền đối mặt với hai nữ nhân, một người mỉm cười nhìn bọn họ chính là Tôn Bình, một thân ảnh yểu điệu đội nón lụa thoáng nhìn liền có thể liên tưởng ra là ai.

Hai người đồng thời sửng sốt, ít nhiều đều có phần bất ngờ, không nghĩ tới hai nữ nhân này vậy mà vẫn còn tại U Giác Phụ, thật đúng là coi U Giác Phụ là nhà hay sao?

Nam Trúc không nghĩ quá nhiều, hai mắt tỏa sáng.

Tôn Bình thấy không ít ánh mắt nhìn đến, nhanh chóng nhường đường, cũng đưa tay ra hiệu xin theo ta.

Chương 320: Ta nói mới tính

Sư huynh đệ hai người giống như cũng không tìm ra lý do gì để từ chối, đành phải đi theo hai nữ nhân.

Tôn Bình tự có địa phương thích hợp, không bao lâu sau liền dẫn hai người đi đến một cái trà lâu có hoàn cảnh không tệ, đặt một nhã gian.

Không có ngoại nhân, Thiết Diệu Thanh mới vén lên mành lụa che mặt, lộ ra dung mạo, vẫn là khuôn mặt như hoa như ngọc lúc trước, đôi mắt sáng đụng với ánh mắt Dữu Khánh một cái, hơi có né tránh.

Sư huynh đệ hai người đều chú ý tới đóa hoa trắng cài nơi tóc mai của nàng vẫn còn, đại biểu vị này vẫn còn đang thủ tiết cho trượng phu, vẫn còn đang tưởng niệm trượng phu.

Nam Trúc thì không quản nàng có phải là trượng phu chết rồi hay không, vô cùng trông mong, ánh mắt nhìn nàng vẫn y nguyên có cảm xúc dạng khác.

Dữu Khánh thì tâm tình bình thường hơn không ít, không giống trước kia ít nhiều sẽ bị sắc đẹp của Thiết Diệu Thanh lay động, tình đầu chớm nở, hắn còn chưa thật sự hiểu được tư vị nam nữ, tình yêu nam nữ thuần khiết, chung quy là bị một ít người và sự việc làm cho ảnh hưởng, còn chưa thoát ra được tâm tình đó, một ít phức tạp còn chưa có được hóa tan.

Khi mấy người ngồi xuống thì Nam Trúc đoạt trước một bước, khuỷu cánh tay thúc Dữu Khánh một cái, ra hiệu cho hắn ngồi tránh qua một chút, mình thì ngồi ở vị trí gần với Thiết Diệu Thanh.

Được rồi, Dữu Khánh đành phải ngồi ở vị trí gần với Tôn Bình, đối diện với Thiết Diệu Thanh.

"Các ngươi sao còn tại U Giác Phụ, không lẽ một mực ở tại U Giác Phụ không có rồi đi hay sao?"

Sau khi mấy người ngồi xuống, Dữu Khánh hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Tôn Bình buông tiếng thở dài, "Cũng không biết nên đi đâu, đám người Tần Quyết kia khẳng định đang âm thầm nhìn chằm chằm vào tiểu thư, chỉ cần rời đi U Giác Phụ, dựa vào thực lực của chúng ta, sợ là lập tức sẽ bị bất trắc. Khách sạn U Giác Phụ cần chi tiêu lớn, hơn một năm vừa qua đã chi mấy chục vạn, nếu không phải có khoản tiền Thám Hoa lang ngài trước kia lưu lại thì chúng ta sợ là cũng vô pháp ở lại U Giác Phụ đến bây giờ."

Sư huynh đệ hai người nhìn nhau, Nam Trúc cười nói: "Thiết nương tử không cần sợ, hậu hoạn Tần Quyết đã được chúng ta diệt trừ giúp ngươi rồi."

Dữu Khánh không nói gì, nhìn gã, rất muốn nhắc nhở gã suy nghĩ cho rõ ràng rồi hãy nói, người rõ ràng là bị Vân Hề đùa chết.

Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình nào biết được những thứ này, lúc này vẻ mặt kinh ngạc, cảm giác hưng phấn khó mà che giấu, Tôn Bình truy hỏi: "Thật sao?"

Dữu Khánh bổ sung một câu, "Đừng nghe hắn nói mò, Tần Quyết chết không có quan hệ gì với chúng ta, là chết ở trên tay người khác."

Nam Trúc lập tức nghiêm trang nói: "Không cần phải khiêm tốn, Tần Quyết chính là bởi vì chúng ta mà chết."

Dữu Khánh nhíu mi, "Lão Thất, về sau truyền ra ngoài, họ Long vì anh em kết nghĩa tới báo thù, hi vọng ngươi có thể chống được!"

Nam Trúc vỗ ngực, "Cho là ta sợ hắn sao!"

Dữu Khánh liếc mắt khinh bỉ, xem như đã minh bạch cái gì gọi là chết vì người đẹp thành quỷ cũng phong lưu, đã phục gã, cũng không nhìn xem mình mập mạp cỡ nào. Phì một tiếng, nói, "Đi, ngươi có gan."

Hai nữ nhân cũng không biết vì sao bọn họ tranh luận, Tôn Bình truy hỏi: "Thám Hoa lang, ngài cho một câu trả lời chắc chắn, Tần Quyết đến tột cùng đã chết hay là chưa chết?"

Tại trong mắt hai người các nàng, cảm giác lời Dữu Khánh nói đáng tin hơn Nam Trúc một chút.

Dữu Khánh: "Chết thì quả thực đã chết rồi, tại Tiểu Vân gian bị người khác giết chết, chỉ là hắn còn có chút vây cánh, có làm ra chuyện gì gây bất lợi cho các ngươi hay không thì chúng ta cũng không biết, các ngươi tốt nhất vẫn là cẩn thận nhiều một chút."

"Quả thực đã chết rồi là được." Tôn Bình thở phào một hơi, lại hỏi: "Không biết nhị vị từ chỗ Tần Quyết có nghe nói đến tin tức về trượng phu ta hay không?"

Sư huynh đệ nhìn nhau, việc này lúc trước bọn họ thật đúng là không có để ở trong lòng, không có hỏi Tần Quyết, nói ra thật xấu hổ.

Dữu Khánh thăm dò hỏi: "Chu Thượng Bưu đến bây giờ còn chưa có trở về hay sao?"

Nghe nói như thế, Tôn Bình liền hiểu rồi, người ta cũng không biết, liền lắc đầu, cười thảm đáp: "Tần Quyết đã chết rồi, hắn sợ là không có khả năng trở về được, được rồi, kỳ thực trong lòng ta sớm đã có chuẩn bị, chỉ là ôm chút xíu hi vọng mà thôi, không nói về hắn nữa. Thám Hoa lang, xem ra đồn đại là thật, không biết bên trong Tiểu Vân gian như thế nào?"

"Cái này…" Dữu Khánh do dự một chút, đáp: "Sự tình liên quan đến Ty Nam phủ, Thiên Lưu sơn và Đại Nghiệp ty, không tiện nói thêm

gì."

"Không sao không sao." Tôn Bình khoát tay áo, lại thử hỏi: "Những trái tiên đào và tiên đào thụ ngài đem tới kia là của chính ngài sao, cùng ba nhà kia không có quan hệ gì?"

Dữu Khánh cân nhắc dùng từ, "Xem như là phân thưởng mà ba nhà kia cho chúng ta đi."

Tôn Bình: "Là cầm đến U Giác Phụ để bán ra sao?"

Dữu Khánh gật đầu "Ừ" một tiếng, việc này không có gì phải giấu giếm, về sau bán ra thì chắc chắn huyên náo mọi người đều biết.

Tôn Bình nhìn Thiết Diệu Thanh một cái, cuối cùng thổ lộ mục đích chân thực, "Có thể hay không để cho chúng ta đại diện bán ra?"

Sư huynh đệ hai người đồng thời sửng sốt, U Giác Phụ là không cho phép giao dịch riêng tư, nếu tất cả đều làm như vậy thì còn cần cửa hàng để làm gì, không nói tới việc U Nhai quản không được, còn phải không công cung cấp bảo hộ. Đi ra U Giác Phụ, tùy tiện các ngươi giao dịch như thế nào đều được, đi đến U Giác Phụ thì phải thủ quy định của U Giác Phụ, vị này không có khả năng không hiểu quy định này đi, bị bắt được sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Nam Trúc hỏi: "Diệu Thanh Đường không phải đã đóng rồi sao?"

Tôn Bình: "Đã bị U Nhai đóng rồi, nhưng chúng ta muốn lợi dụng thứ trong tay các ngươi để mở lại Diệu Thanh Đường, chỉ cần cầm đến quyền mua bán độc quyền từ tay các ngươi, có thể làm phong phú sức hấp dẫn của U Giác Phụ thì khẳng định tại trong phạm vi phá lệ, U Nhai khẳng định sẽ hiệp trợ chúng ta mở lại. Phương diện phân chia lợi nhuận thì dễ bàn, các ngươi nhìn xem cho một ít là được. Trọng điểm là có mình được địa phương đặt chân, chi phí ở khách sạn tại U Giác Phụ thật sự quá đắt."

Nam Trúc lập tức cười nói: "Đều là người mình, dễ nói."

Dữu Khánh lập tức mắt lạnh nhìn đến, nhàn nhạt toát ra một câu, "Mười vạn lượng tiền công của ngươi, ta sẽ nhanh chóng đưa cho ngươi."

Hắn đang nhắc nhở đối phương, việc này không tới phiên ngươi làm chủ, đồ vật đều là của ta.

Nam Trúc vừa nghe liền hiểu rồi, mặt tái xanh.

Không sai, lúc đầu gã và lão Cửu về nhận thức có điểm không phù hợp với vị này, cũng đích xác đã nói về chuyện mười vạn lượng tiền công, nhưng rất nhiều chuyện vốn chính là trước khác nay khác, đồ vật đã vận chuyển ra rồi, lợi ích lớn như vậy khẳng định phải chia lãi một phần, quỷ mới cần mười vạn lượng tiền công kia.

Nhưng mà ngay tại trước mặt hai nữ nhân này, gã lại không tiện nói tới chuyện này, dù sao chuyện lật lọng cũng không phải là việc gì vinh quang.

Sắc mặt hai nữ nhân vẻ hoài nghi, không biết hai người này ông nói gà bà nói vịt là có ý gì.

Một câu nói chèn ép lại sư huynh xong, Dữu Khánh mới có chút không lý giải được hỏi: "Các ngươi bị Tần Quyết làm cho phải ngây người nhiều năm như vậy tại U Giác Phụ, bây giờ Tần Quyết đã chết rồi, chẳng lẽ còn định một mực ở lại U Giác Phụ hay sao, không muốn đi ra thế giới bên ngoài sinh sống hay sao?"

Tôn Bình: "Làm sao không nghĩ tới chứ, nhưng chúng ta đi ra ngoài có thể làm được cái gì, Thám Hoa lang có thể có sắp xếp tốt hơn cho chúng ta không?" Sau khi hỏi ra những lời này, bà ta trái lại có điểm mong đợi.

Thiết Diệu Thanh cũng đang lặng lẽ quan sát phản ứng của Dữu Khánh.

Dữu Khánh không nói gì, đối phương hỏi ra lời này, hắn cần phải sắp xếp những việc này sao? Chính mình còn tìm không được điểm dừng chân tốt, vì bảo hộ nhóm đồ vật đó mới đi đến U Giác Phụ.

Nhìn ra hắn khó xử, Tôn Bình than thở: "Tiểu thư ra ngoài đội sa lạp không phải là không có nguyên nhân, ngài hẳn có thể lý giải được, ly khai U Giác Phụ chưa chắc là chuyện tốt."

Dữu Khánh suy nghĩ cũng phải, sắc đẹp của Thiết Diệu Thanh tuyệt đối là loại cấp bậc hồng nhan họa thủy, đi ra ngoài không chọc người cũng được bị người chọc tới, nếu không tuân theo thì sớm muộn sẽ xảy ra chuyện, nhưng mà hắn cũng có điểm khó xử.

Không phải là không thể đưa đồ vật cho các nàng bán mà là ở mức độ nào đó mà nói, hai nữ nhân này cũng không phải là người của mình.

Hiện nay, hắn chỉ tin tưởng người của Linh Lung quan, tuy rằng hắn làm chưởng môn còn khó mà phục chúng, tuy rằng không hợp với các sư huynh, thậm chí còn đánh nhau dữ dội, nhưng hắn tín nhiệm nhất vẫn là những người này.

Việc buôn bán tiên đào chỉ là biểu hiện ra ngoài, dùng làm tài nguyên tu luyện cho Linh Lung quan mới là thật sự, về sau mọi người lấy quả đào ăn ộp oạp, làm sao giải thích với hai nữ nhân này? Một khi để lộ ra tin tức, vậy thì phiền phức vô cùng.

"Lão Thập Ngũ, làm người phải giảng lương tâm, lúc trước Thiết nương tử biết rõ Hỏa Tất Xuất tại U Giác Phụ có thể bán được không ít tiền, còn cho ngươi một con, ngươi phải suy nghĩ ý nghĩa như thế nào."

Nam Trúc lại nhịn không được đưa khuỷu tay thúc ra bên ngoài, câu nói có hàm ý khác, đang nhắc nhở bởi vì có con Hỏa Tất Xuất kia mà có chỗ tốt lớn cỡ nào.

Việc này kỳ thực không cần nhắc nhở, nếu không phải có việc như thế, lúc trước Dữu Khánh cũng sẽ không cho Thiết Diệu Thanh hai trăm vạn lượng, ân ân oán oán, mọi người có cái huề nhau.

Chỉ là, hắn quả thực có điểm lo lắng, đối với nền tảng của mấy người Thiết Diệu Thanh dù sao cũng rất không lý giải.

Ở dưới bàn, Tôn Bình đưa chân đá nhẹ Thiết Diệu Thanh một cái, ra hiệu cho nàng mở miệng nói chuyện.

Thiết Diệu Thanh có chút do dự, nếu như lúc trước không có một chút việc ám muội kia, nàng trái lại sẽ không do dự, khẳng định trực tiếp yêu cầu.

Tôn Bình trở nên có phần nôn nóng, lại dùng lực huých huých.

Bất đắc dĩ, cuối cùng Thiết Diệu Thanh nhìn chằm chằm Dữu Khánh mở miệng hỏi, "Giao cho chúng ta bán có việc gì không ổn sao?"

Cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, Dữu Khánh buông tiếng thở dài, "Thực không dám giấu giếm, ta vốn có ý nghĩ không khác lắm với các ngươi, ta là định tự mình mở cửa hàng tại U Giác Phụ, mình làm đương gia tiện làm chủ, bởi vì ta cũng có người của mình để quan tâm chú ý. Nếu lời đã nói đến tình trạng này, ta đây đề xuất một cái biện pháp chiết trung, nếu các ngươi cảm thấy được thì làm, nếu là cảm thấy không được, ta đây chỉ có thể xin lỗi rồi."

Thiết Diệu Thanh đằng hắng gật đầu: "Nói ra nghe một chút."

Dữu Khánh: "Cửa hàng có thể để cho các ngươi mở, cũng vẫn có thể gọi là 'Diệu Thanh Đường', mặt ngoài thì các ngươi cũng có thể tiếp tục lmà lão bản, nhưng thừ sự thì ta mới là chân chính hậu trường, lời ta nói mới tính. Các ngươi có thể chấp nhận không?"

Hai nữ nhân nhìn nhau, Thiết Diệu Thanh muốn hỏi ý kiến của Tôn Bình, nào ngờ Tôn Bình lại là trực tiếp gật đầu đáp ứng, "Được, được, đều là người mình, đều như nhau." Trên mặt tràn đầy tươi

cười, bà ta đã biết chỉ cần tiểu thư mở miệng thì sẽ không có vấn đề, thầm trách tiểu thư hẳn cần phải sớm mở miệng, nếu không thì cũng không cần phí miệng lưỡi vòng vo như vậy.

Thiết Diệu Thanh đành phải gật đầu nói: "Được."

Nếu ý kiến đã được thống nhất, song phương lập tức bắt đầu trao đổi cụ thể.

Sau khi tất cả đã thảo luận xong, hai nữ nhân đứng dậy liền chuẩn bị đi xử lý việc này.

Dữu Khánh cũng đứng lên, sờ sờ hai bên tay áo, nói với Nam Trúc: "Đi phòng khách đi, trên người ta không mang tiền, tiền tại trên người ngươi hay là tại trên người lão Cửu?"

Nam Trúc thoáng sửng sốt, ngay lập tức kịp phản ứng, trong lòng âm thầm khinh thường, chỉ thiếu chút mở miệng mắng, ngươi có cái quỷ tiền a!

Cũng may chính gã cũng nghèo không xu dính túi, không dám phá vỡ sự thật, lập tức cũng sờ sờ trên người, a một tiếng, nói: "Tiền đều tại trên người lão Cửu, để ta đi tìm lão Cửu lấy về."

Sao có thể để bọn họ phiền phức như thế, Tôn Bình không đến mức chút ánh mắt này cũng không có, lập tức nói: "Không cần phiền phức, để ta đi đặt phòng giúp các ngươi."

Dữu Khánh ừ nói: "Cũng được, một chút việc nhỏ không cần phải chạy tới chạy lui, vậy thì làm phiền Tôn chưởng quỹ. Đúng rồi, phí dụng mở cửa hàng với bên U Nhai, các ngươi cũng chi trước đi, về sau ta cùng nhau kết toán cho các ngươi."

Nam Trúc nhấp nhấp môi, biết rõ việc này cũng không phải là món tiền nhỏ giống như thuê cái gian phòng, hình như phải cần trăm vạn lượng a?

Thiết Diệu Thanh khẽ khàng cười nói: "Không sao."

Một nhóm ngay lập tức đi ra trà lâu, trước tiên đi khách sạn đặt gian phòng, vì để thuận lợi gặp nhau trao đổi liền dứt khoát đi đến nơi hai người Thiết Diệu Thanh đặt chân.

Đợi cho đã chính thức đặt chân tại khách sạn, mở cửa sổ phòng khách đẩy ra cửa sổ thông gió, Nam Trúc mới nhịn không được xùy một tiếng, ra vẻ đang lẩm bẩm, "Có chút người a, trên người nghèo đến một đồng cũng không có, còn thiếu nợ cả tiền đặt mông, hai trăm triệu a, vậy mà còn dám giả danh lừa bịp làm ra vẻ đại gia."

Đang thả bộ bên trong phòng, Dữu Khánh quay đầu lại liếc mắt, ra vẻ cũng đang lẩm bẩm, "Bỉ nhân thanh cao khinh thường mà thôi, muốn kiếm tiền ư, xách cây bút đi ra ngoài tùy tiện viết một bức chữ liền giá trị mấy vạn lượng, không giống một chút người, đó là nghèo thật sự!"

Chương 321: Định giá

Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình rời đi cũng không có bao lâu liền quay trở về, sau khi trở về thì lập tức gặp mặt với sư huynh đệ hai người.

Nhanh như vậy đã trở về, Dữu Khánh tự nhiên có điểm lo lắng.

Vừa hỏi liền biết, cũng không phải là không có làm tốt sự tình, sau khi đã xác định các nàng có thể lấy được quyền kinh doanh độc quyền trái tiên đào và tiên đào thụ, U Nhai thể hiện hoan nghênh và ủng hộ đối với việc các nàng mở cửa hàng.

Duy trì U Giác Phụ bán ra chủng loại vật phẩm đa dạng là một trong những căn cơ duy trì U Giác Phụ tiếp tục phồn vinh, tại nơi đây cái gì đều có thể mua được, chính là đối với một trong những điều hấp

dẫn khách hàng, cho nên người phụ trách chăm sóc U Giác Phụ là sẽ cho ra sự ủng hộ ở mức độ nhất định.

Chỉ là sự tình phát sinh đột ngột, phải để cho cửa hàng nhà ai bị loại, phía bên U Nhai cũng cần phải xem xét, cần phải cân nhắc một chút.

U Giác Phụ tổng cộng chỉ ba nghìn nhà cửa hàng, vĩnh viễn sẽ không nhiều thêm, cũng vĩnh viễn không ít đi, khống chế số lượng nhất định cũng là vì tránh việc chủng loại kinh doanh xuất hiện lượng lớn trùng lặp. U Giác Phụ không cần loại cạnh tranh đó, lại càng không cần lượng lớn người dùng chuyện kinh doanh cửa hàng để ngụy trang trốn ở nơi này cầu che chở, cũng hi vọng người kinh doanh tại U Giác Phụ có thể thu được lợi.

Hiện tại, còn chưa đến thời điểm mỗi ba năm một lần U Nhai tiến hành xem xét đào thải cửa hàng.

Còn chưa tới thời gian đào thải, Diệu Thanh Đường ngươi muốn mở cửa hàng, nếu U Nhai ủng hộ thì nghĩa là có một cửa hàng phải sớm bị loại mới có thể có vị trí trống. Mỗi khi gặp thời điểm này, U Nhai liền sẽ hướng về phía một số cửa hàng không có sức sống kinh doanh gì, hoặc là kinh doanh không tốt để hạ thủ, tiến hành khuyên lui.

Nếu U Nhai muốn để cho ngươi lui, ai cũng vô pháp chống cự, huống hồ người ta cũng không phải vô duyên vô cớ khiến ngươi lui, ngươi quả thực kinh doanh không tốt.

Việc này kỳ thực cũng là một loại phương thức tiến hành đào thải cửa hàng.

"U Nhai bây giờ còn chưa có đưa ra quyết định, bảo chúng ta sáng mai quay lại, đến lúc đó sẽ trả lời cho chúng ta."

Tôn Bình đem sự tình kể lại rất rõ ràng.

Tình huống chính là như thế, khi Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình ly khai thì Nam Trúc tích cực đưa tiễn.

Dữu Khánh thì nhìn theo, tâm tư cũng có chút phức tạp, sở dĩ đồng ý với hai nữ nhân này, vẫn là bởi vì nhắc tới Tần Quyết.

Trải qua chuyện Tần Quyết, hắn nghĩ đến việc Giám Nguyên trai bị thủ tiêu, nghĩ đến điểm bất tiện trong thân phận U Giác Phụ, cần phải tuân thủ quy củ của U Nhai, tại bên ngoài vạn nhất làm ra chuyện gì không thích hợp lại bị phát hiện, là sẽ bị U Nhai quản giáo, sẽ trực tiếp liên lụy đến cửa hàng.

Chính hắn cũng không dám xác định mình còn có ở bên ngoài làm ra chuyện gì hay không, nghĩ tới nghĩ lui, để cho hai nữ nhân này đi đứng tên cửa hàng chưa chắc là chuyện xấu.

Đầu tiên là đem so sánh với những ngoại nhân khác thì quan hệ với hai nữ nhân này xem như tốt đẹp, coi như là tương đối lý giải. Thứ nhì cũng chính là bởi vì hai người vừa vặn quen thuộc cái nghề này, không cần hoàn toàn lục lọi tìm hiểu từ đầu. Sau cùng chính là hai nữ nhân này đều đã bị người làm cho không còn thế lực bối cảnh, khả năng dưỡng hổ làm hoạn xem như không lớn.

Chính hắn cũng không biết vì sao mình sẽ đột nhiên đi cân nhắc vấn đề theo những phương diện này…

Nam Trúc tiễn người đi nửa ngày không có trở về, ngồi ở trong đình viện nhỏ nhỏ nơi chỗ hai nữ nhân, cùng Tôn Bình nói chuyện phiếm.

Người mà gã thực sự muốn nói chuyện phiếm cùng thì ở trong phòng, ngồi ở trước bàn trang điểm.

Nhìn hình ảnh mình trong gương, Thiết Diệu Thanh thử lấy xuống đóa hoa trắng nhỏ bên tóc mai, nhưng mà sau khi hơi cúi đầu thì lại chậm rãi đem đóa tiểu bạch hoa cài lại vào bên mái tóc…

Ngày hôm sau, hai nữ nhân đi tới U Nhai không bao lâu, lại rất nhanh quay trở về, lại lần nữa chạy về gặp mặt Dữu Khánh.

"Chọn một trong hai cửa hàng?"

Hai nữ chạy về nói ra tình huống, Dữu Khánh rất kinh ngạc.

Tôn Bình: "Một nhà cửa hàng rất lớn, một nhà cửa hàng thì rất nhỏ, còn không lớn bằng Diệu Thanh Đường trước đây, lớn thì phí chuyển nhượng đắt, nhỏ thì phí chuyển nhượng rẻ. U Nhai cũng là cân nhắc đến tình huống của chúng ta, nói chúng ta có cả một đống cây, vì thuận lợi cho chúng ta kinh doanh, cố ý tìm cho chúng ta một cái cửa hàng lớn, phía trên còn đúng lúc có cái 'Cửa sổ mái', hoàn cảnh thật sự không tệ, nếu không phải là hộ thương gia kia đã bị suy sụp, thật sự không tới phiên chúng ta lựa chọn.

Chọn cái nào, U Nhai không miễn cưỡng, tùy tiện tự chúng ta quyết định. Nhưng mà có một điểm, phía bên U Nhai đặc biệt nhấn mạnh, nếu lựa chọn cửa hàng lớn thì bảo chúng ta phải cân nhắc đống tiên đào kia có thể một mực có bán hay không, một khi tương lai không còn nguồn cung cấp, xuất hiện tình trạng kinh doanh không tốt thì cũng rất có khả năng sẽ tùy thời xuất hiện tình huống bảo chúng ta nhường ra cửa hàng cho người thích hợp hơn, bảo chúng ta tự cân nhắc rõ ràng."

Nam Trúc hỏi, "Lớn nhỏ mỗi cái bao nhiêu tiền?"

Việc này cần phải biết rõ, tên gia hỏa lão Thập Ngũ kia thiếu một khoản nợ lớn, hai trăm triệu lượng bạc a!

Gã lo lắng một khi nói ra sẽ hù chết lão Nhị còn tại Linh Lung quan, vì mấy trăm lượng có thể trở mặt đánh nhau mặt mũi bầm dập, bây giờ còn dám nợ hai trăm triệu, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn trả không nổi, vậy thì làm thế nào mới tốt a.

Tôn Bình: "U Nhai dứt khoát gọn gàng đưa ra giá cả là nhỏ một trăm vạn lượng, lớn…" Buông tiếng thở dài, "Rất đắt, phải trả cho

phía để lại cửa hàng trên ba nghìn vạn lượng, chúng ta cũng lấy không ra nhiều tiền như vậy."

Nam Trúc hừ một tiếng, "Chẳng khác gì đoạt tiền."

Tôn Bình: "Vậy chúng ta liền đi chọn nhỏ."

"Chậm đã." Dữu Khánh gọi lại, do dự một chút, "Nếu như chọn lớn, chúng ta hiện tại lấy không ra nhiều tiền mặt như vậy, có thể kéo dài mười ngày nửa tháng rồi mới thanh toán tiền hay không?"

Nam Trúc ngơ ngẩn nhìn hắn.

Tôn Bình: "Loại chuyện này chưa thử qua, nhưng cũng không phải là chuyện gì không thể thương lượng, U Nhai vẫn là cân nhắc cho thương hộ, có thể đi thương thảo. Huống hồ chúng ta có nhiều đồ vật để thế chấp như vậy, ta cảm thấy vấn đề hẳn là không lớn."

Dữu Khánh: "Vậy thì đi nói đi, nếu như có thể, các ngươi liền trực tiếp chọn lớn, nếu thực sự không được thì chọn nhỏ đi."

"Được." Tôn Bình hưng phấn đồng ý, lại cùng Thiết Diệu Thanh đồng thời cáo từ rời đi, quay lại U Nhai.

Đợi hai người vừa mới rời khỏi, Nam Trúc lập tức nhịn không được, "Ta nói a lão Thập Ngũ, ngươi hiện tại ngon a, dùng tiền hơi động một chút là tiêu phí hơn nghìn vạn, ta xem nếu vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ngươi làm sao bây giờ, còn khoản nợ hơn hai trăm triệu a!"

Lần này Dữu Khánh không cãi nhau với gã, trầm ngâm nói: "Không quản có thể trả được hai trăm triệu kia hay không, nợ nhiều thêm ba nghìn vạn, hay nợ ít đi ba nghìn vạn đều không khác biệt gì. Cửa hàng nhỏ, còn nhỏ hơn so với Diệu Thanh Đường trước đây, cần chỗ ở lại còn phải chú ý nhu cầu tu luyện, chúng ta và thêm hai nữ nhân các nàng ở lại cũng đã đủ chật chội, ngươi có thể đảm bảo tương lai tiểu sư thúc mấy người không đến sao?"

Nam Trúc cau mày, cá nhân gã cũng cho rằng tiên đào là có một phần cho tiểu sư thúc và lão Nhị.

"U Nhai cân nhắc giùm cho chúng ta không sai, cây cần được chiếu sáng, địa phương nhỏ ngay cả sắp xếp cũng không thuận tiện. Tôn Bình cũng đã nói rồi, hoàn cảnh rất tốt, cũng là vận khí tốt, nếu không căn bản không tới phiên chúng ta lựa chọn. Kỳ thực một lần chọn được đúng chỗ cũng tốt, tránh khỏi tương lai thi triển không được, địa phương lớn mới có lợi cho chúng ta."

"Ta xem ngươi là rận nhiều không sợ ngứa."

"Lải nhải dông dài, làm như ngươi sẽ trả tiền thay ta vậy."

Lần này, Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình đi thật lâu, không sai biệt lắm non nửa ngày mới trở về, dáng vẻ đều rất cao hứng.

Sự tình ổn thỏa rồi, cửa hàng đã tiếp nhận thành công, tiền do U Nhai đại diện ứng ra trước, cho mười ngày trả lại, việc khác là cho thương gia thời gian ba ngày để dọn đi, ba ngày sau bên này có thể đến tiếp nhận cửa hàng.

U Nhai ứng ra? Vừa nghe như vậy, Nam Trúc liền nhịn không được nhéo trán xoay người.

Thiếu tiền cũng thôi đi, hết lần này tới lần khác còn là thiếu nợ người không thể trêu vào, với nhà nào cũng không dám lại…

Ba ngày thời gian, đã dành thời gian cho bên dọn đi, cũng dành thời gian cho bên tiếp quản làm chuẩn bị.

Ba ngày sau, cửa hàng thuận lợi bàn giao.

Chuyện tu sửa tạm thời đặt một bên, trực tiếp vào ở, trực tiếp vận chuyển hàng tới đây, Dữu Khánh vội vã khai trương, kì hạn trả nợ cho U Nhai chỉ còn có sáu ngày!

Hoàn cảnh quả thực không tệ, chỉ dựa vào hoàn cảnh thì cho dù là tại toàn bộ U Giác Phụ cũng có thể xếp hạng ở phía trước.

Trong đình viện có nước chảy róc rách theo trong sông dẫn tới, còn xây dựng đình đài lầu các, cũng nhiều gian phòng, càng có ánh sáng trời như cột trụ chiếu xuống.

Dữu Khánh đứng một mình ở trên đỉnh lầu đài, tắm rửa ánh sáng trời, nhìn quanh toàn cảnh toàn bộ cửa hàng, lại nhìn xem tin tức buôn bán do lưu quang hợp thành đang bay lượn xung quanh trong không trung, kỳ huyễn và đồ sộ, trong lòng cảm khái vô hạn, trước đây thật sự không nghĩ tới có một ngày mình có thể tại U Giác Phụ có được một cái cửa hàng tốt như vậy.

Thời điểm lần đầu tiên hắn tiến vào thì đã yêu thích, phát hiện thật sự giống như Tôn Bình nói vậy, muốn có được một cái cửa hàng với hoàn cảnh tốt như vậy thì thật sự nhờ vận khí.

Đứng ở bên trong U Giác Phụ, ngẩng đầu ngước nhìn mây trắng trôi qua trên bầu trời, Dữu Khánh trong lòng đánh giá, không biết có phải mình là người đầu tiên từ trước tới nay của Linh Lung quan mở ra sản nghiệp ở bên ngoài, hơn nữa còn là tại U Giác Phụ.

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên cảm giác tự hào là Chưởng môn kiệt xuất nhất trong lịch sử…

Mục Ngạo Thiết ở trong sân trồng cây, muốn đem một cây tiên đào trồng làm hàng mẫu cho người mua sắm xem.

Những cây đào còn lại đều được tồn giữ tại khu vực vận chuyển ra vào của U Giác Phụ, nơi đây chỉ trồng một cây làm hàng mẫu, ngược lại quả tiên đào thì đều vận chuyển hết tới đây.

"Đây là tiên đào a!"

Sách sách không thôi, Tôn Bình và Thiết Diệu Thanh vây quanh cái rương được mở ra, dáng vẻ như đã được mở rộng ánh mắt.

Sau khi trải qua suy nghĩ cặn kẽ, Dữu Khánh quyết định sư huynh đệ ba người vẫn nên tận lực tránh không xuất đầu lộ diện mới tốt, phụ trách chuyện buôn bán còn là giao cho hai nữ nhân, có người tại sao không dùng? Liền do Nam Trúc phụ trách giới thiệu tình huống của tiên đào và tiên đào thụ cho hai nữ nhân, Nam Trúc đương nhiên là mừng rỡ.

"Không thể ăn sao? Nghe nói đã bị tà khí xâm nhiễm, không nghĩ tới là thật sự." Tôn Bình thổn thức một phen, lại hỏi Nam Trúc, "Tiên đào này định giá bao nhiêu một quả?"

Nam Trúc nhìn về phía liễu Dữu Khánh, việc này quả thật là gã không làm chủ được, không nói lung tung sợ bị bẽ mặt, gọi một câu, "Lão Thập Ngũ, bán bao nhiêu một quả thì thích hợp?"

Dữu Khánh tại phụ cận tay chắp sau lưng đi lui đi tới, không biết đang suy tư chuyện gì, nghe hỏi thì lại nghe một đằng, trả lời một nẻo, "Nghe động tĩnh bên ngoài, có phải là đã có người cảm thấy hứng thú với đồ vật của chúng ta hay không?"

Tôn Bình cười nói: "Khi Tiên đào thụ được vận chuyển tới đây thì đã hấp dẫn thật nhiều người tới nhìn xem, bọn họ còn chưa có nhìn thấy quả tiên đào, sợ rằng đều đang chờ chúng ta khai trương để tiến đến mở rộng nhãn giới đi. Mấy thứ này tại U Giác Phụ quả thực đã tạo thành oanh động nhất định."

Dữu Khánh gật đầu, dừng bước nhìn về phía mấy người, "Tiên đào thì bán năm mươi vạn lượng một quả, cây đào thì năm nghìn vạn lượng một cây!"

"A!" Nam Trúc thất thanh.

Tôn Bình cùng Thiết Diệu Thanh ngưng nghẹn không nói nên lời, cảm giác giá này không khỏi có phần cao quá mức.

Đang bồi thêm đất cho cây đào, Mục Ngạo Thiết cũng quay đầu nhìn tới.

Dữu Khánh chắp tay sau lưng, tiếp tục tự biên tự diễn nói: "Người muốn nhìn xem rất nhiều, vậy thì không cho tùy tiện nhìn xem. Chúng ta không đủ nhân thủ, đối phó không được quá nhiều người, vừa vặn đóng cửa làm buôn bán. Chút nữa ở bên ngoài treo thông báo, xác định đồng ý mua tiên đào mới có thể tiến vào nhìn xem, trước giao năm mươi vạn lượng mới có thể vào cửa nhìn xem tiên đào, nhìn xem tiên đào thụ, rời cửa thì có thể mang đi một quả tiên đào, không hoàn lại, mua nhiều lợi nhiều. Nguyện mua nguyện bán, không miễn cưỡng nhau!"

Chương 322: Khởi đầu tốt đẹp

Ánh mắt hai người Tôn, Thiết sững sờ, ra vẻ muốn nói, ngươi đây là đang làm buôn bán sao?

Tôn Bình nuốt nuốt nước miếng, nói: "Đông gia, tiên đào không thể ăn được."

Bà ta đang nhắc nhở, đồ vật của ngươi đã bị tà khí xâm nhiễm, có thể nhìn không thể dùng, bán chút đồ không trọn vẹn, thật sự định ra giá cao như thế sao?

Kỳ thực thì bà ta cũng cảm thấy nên định giá bán cao, dù sao cũng là thứ tài nguyên hữu hạn, một số ý nghĩ kỳ thực tương tự với Dữu Khánh. Nhưng cũng không thể quá mức không có cơ sở, trên tay ngươi có lượng lớn tiên đào như vậy, còn bán đắt như thế, thật sự là có phần mộng tưởng quá lớn. Căn cứ vào thị trường và lượng hàng cầm giữ trên tay, cân nhắc mức giá cả thỏa đáng, bà ta phỏng chừng mười vạn lượng một quả đã không sai biệt lắm rồi.

Dữu Khánh: "Ta biết rõ, cứ định như vậy đi."

Tôn Bình còn muốn nói gì đó nhưng Thiết Diệu Thanh đưa tay lôi kéo tay áo bà ta, lắc đầu ra hiệu.

Nam Trúc định mở miệng lải nhải nhưng rồi lại thôi, chung quy cũng không biết nói gì.

Gã biết rõ, hoàn toàn không phải giống như hai nữ nhân suy nghĩ, tên gia hỏa lão Thập Ngũ này căn bản vốn là không quá muốn đem đồ vật toàn bộ bán đi.

Gã tuy rằng thích nói chuyện phiếm với hai nữ nhân kia, nhưng cũng biết rõ có một số việc là không thể nói…

Ngày hôm sau, cửa hàng bắt đầu khai trương, khai trương một cách im ắng, mặt Tôn Bình đầy tươi cười, một mình đi ra cửa kéo tấm băng vải đỏ che chiêu bài xuống, chiêu bài y nguyên là ba chữ "Diệu Thanh Đường".

"Di, Diệu Thanh Đường? Là Diệu Thanh Đường của Thiết mỹ nhân trước kia sao?"

"Đương nhiên phải rồi, ngươi không thấy đứng ở cửa vào cửa hàng chính là Tôn chưởng quỹ của Diệu Thanh Đường trước đây sao?"

"Không phải nói bán tiên đào chính là Thám Hoa lang kia sao?"

"Ha hả, Thám Hoa lang sao, đương nhiên là của Thám Hoa rồi, một bông hoa của U Giác Phụ, thiên hạ đệ nhất tài tử muốn ngắt lấy, trái lại cũng không có gì không thích hợp, tài tử phong lưu a."

"A, hiểu rồi, ha ha."

"Bông hoa Thiết mỹ nhân này, không phải Tần đại chưởng quỹ của Giám Nguyên trai trước đây nhìn trúng rồi sao? Phía sau Tần đại chưởng quỹ kia thế nhưng là Xích Lan các a, Thám Hoa lang ngay cả rủi ro này cũng dám đụng?"

"Ngươi không có nghe nói qua sao? Vị Thám Hoa lang này cũng là người có gia thế bối cảnh, chưa hẳn đã sợ a."

"Sách sách, không hổ là Thám Hoa lang, vừa tới liền đem bông hoa của U Giác Phụ hái xuống."

Trong âm thanh thì thầm nghị luận, bỗng nhiên vang lên một tràng cười trộm.

Cửa vào cửa hàng chỉ mở ra hai tấm ván cửa, vừa vặn có thể đủ cho một người ra vào.

Thủ tại trước lối vào, ánh mắt Tôn Bình quét nhìn bên kia một cái, có thể đoán được những nam nhân kia đang nói chuyện gì, có một số việc cũng là không có cách nào, ai cũng chặn kín không được ngôn luận phía sau, chỉ cần không nói cho ngươi nghe thấy thì chỉ có thể giả câm giả điếc, tính toán không được.

Bà ta xoay người trở về trong phòng, cầm lấy tấm biển thông báo treo tại bên ngoài trên cánh cửa, sau đó liền thủ tại chỗ trống chờ đợi.

Mọi người lập tức vây xem thông báo, phát hiện chính là một phần thông báo quy tắc buôn bán, chính là những điểm mà Dữu Khánh đã nói, chỉ là càng thêm chi tiết kỹ càng hơn Dữu Khánh nói mà thôi.

"Tiên đào năm mươi vạn lượng một quả?"

"Tiên đào thụ năm nghìn vạn lượng một cây!"

"Ngươi xem, cũng giống như trong lời truyền kìa, thật sự đã bị tà khí xâm nhiễm, tiên đào không thể ăn, cây tiên đào có ra quả cũng chưa chắc có thể ăn."

"Muốn tiền muốn đến điên rồi đi, thứ không thể ăn cũng không thể dùng, vậy mà còn dám bán đắt như thế."

"Còn phải trước tiên giao năm mươi vạn mới có thể vào cửa nhìn xem, không muốn mua cũng không hoàn trả, đây không phải là ép mua ép bán sao?"

Một mực không có hé răng, lúc này Tôn Bình mặt mày chợt trầm xuống, sức lực mạnh mẽ lại nổi lên, cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, một ngón tay chỉ tới, "Vị kia, mở con mắt to ra rồi nói chuyện, ngươi tình ta nguyện, nguyện ý mua thì tiến vào, không muốn mua mời đi nhà khác, chữ đen giấy đỏ viết rất rõ ràng, tại sao trở thành ép mua ép bán rồi?

Không ngại nói rõ ra, Đông gia đã nói rồi, đây là đồ vật trong tiên gia động phủ, bán cái thanh tịnh, không hi vọng tùy tiện người nào đều có thể phun nước bọt nói lung tung, không hi vọng làm hỗn loạn, muốn mua bán thanh tịnh. Mua không nổi thì mọi người cũng tường an vô sự, ai với ai đều không cừu, nguyện ý tiêu tiền thì mời vào. Bỉ điếm kiến thức hạn hẹp, trước thu tiền sau nghiệm hàng!"

"Hắc, không có tiền thì ngay cả tư cách nhìn xem cũng không có."

"Mẹ, việc buôn bán này làm thực đủ cường hoành."

"Người ta là độc môn sinh ý, chỉ một nhà duy nhất tại toàn bộ U Giác Phụ, chính là có cá tính như vậy, ngươi có thể làm gì?"

Âm thanh nghị luận bất mãn dồn dập, bên ngoài lui tới tụ tập rất nhiều người, kỳ thực chỉ là muốn tiến vào nhìn xem quả tiên đào và Tiên đào thụ có hình dạng gì, nhất là quả tiên đào.

Lúc trước tại trong quá trình vận chuyển, Tiên đào thụ là che lấp không được, không ít người đều đã nhìn thấy rồi, nhưng quả tiên đào thì cất ở trong rương, không người nào nhìn thấy hình dáng, khiến vô số người trong lòng ngứa ngáy. Kết quả hiện tại Diệu Thanh Đường làm ra chiêu thức này, không có năm mươi vạn lượng liền ngay cả nhìn xem cũng không cho nhìn, lập tức có cảm giác khiến cho nhiều người tại đây tức giận.

Hiện trường ồn ào náo nhiệt âm thanh, nhưng mà rất nhanh liền có người tách đoàn người đi ra.

Năm người che mặt ở trong hắc đấu bồng đi tới cửa vào, người cầm đầu hỏi: "Năm mươi vạn lượng chỉ có thể một người đi vào sao, không thể thương lượng?"

Thủ tại cửa vào đang âm thầm lo lắng, Tôn Bình tinh thần rung lên, bà ta không phải ngày đầu tiên làm buôn bán, vừa nhìn liền biết mấy vị này là có ý định mua sắm, lúc này chỉ vào bố cáo, "Quy củ là Đông gia định ra, không thể thay đổi, năm mươi vạn lượng chỉ có thể một người đi vào."

Người cầm đầu nghiêng đầu ra hiệu cho Tôn Bình tránh ra.

Tôn Bình lập tức tránh lui, đưa tay mời.

Năm người đồng thời tiến vào, Tôn Bình lại thủ tại cửa vào.

Trong cửa hàng, ở phía sau quầy hàng, Thiết Diệu Thanh phụ trách thu tiền ghi sổ sách, sắc đẹp của nàng rõ ràng làm cho năm người tiến vào hơi chút kinh ngạc.

Dữu Khánh tạm thời cũng là thật sự không người để dùng, nếu mướn ngoại nhân thì sợ một ít bí mật không dễ giữ được, chỉ có thể để cho Thiết Diệu Thanh cũng đi ra làm việc.

Một người đi đến trước quầy hàng xuất ra một trăm năm mươi vạn lượng ngân phiếu, Thiết Diệu Thanh nhanh chóng viết chứng từ đưa cho đối phương, sau đó dẫn mấy người đi ra đình viện ở mặt sau.

Ngồi ở bên trong đình uống trà chờ khách, Nam Trúc lập tức đứng lên, cười ha hả đón khách.

Làm bàn giao xong, Thiết Diệu Thanh nhanh chóng quay trở lại.

Năm vị khách nhân nửa che mặt, Nam Trúc thấy không rõ khuôn mặt hoàn chỉnh, nhưng vẫn là vui tươi hớn hở dẫn khách nhân đi nhìn xem đồ vật.

Trong đình có hộp gấm đặc biệt dùng để đựng tiên đào, cũng là trước lúc khai trương cố ý đặt ra một số làm theo yêu cầu, thật sự là bán đồ vật đắt tiền như vậy mà để trong chiếc rương gỗ tạp như vậy thì không dê nhìn.

Sau khi năm người ngồi xuống, Nam Trúc chuyển ra năm hộp cho năm người nhìn xem.

Năm người mở ra nhìn, phát hiện trong hộp lớn như thế vậy mà chỉ có thể chứa được một quả đào.

Người cầm đầu âm thanh già nua đằng hắng nói: "Kích thước quả tiên đào này quả thực không phải bình thường, thoạt nhìn quả thực rất lớn, chỉ là không biết ngoại trừ lớn ra thì còn có gì hay."

"Đương nhiên là có, không chỉ kết ra quả lớn đi."

Nam Trúc cười xin lão ta bình tĩnh đừng nóng, sau đó bản thân cũng mở ra hộp gấm lấy ra một quả tiên đào, rồi ngay trước mặt bọn họ tách mở ra, lộ ra tình hình thịt quả bên trong."Ta có nói một nghìn một vạn lời đều vô dụng, sự thực thắng qua hùng biện, các ngươi không ngại nhìn kỹ xem, tốt nhất là bôi lên 'Lam sắc yêu cơ' để nhìn."

Năm người lập tức làm theo, lập tức thấy được trong đào thịt nồng đậm linh khí đến gần như thực chất hóa đang cuồn cuộn, khiến năm người ngay tại chỗ trong mắt lộ ra sự kinh diễm, duy nhất đáng tiếc chính là bên trong rõ ràng còn có tà khí nồng đậm xen lẫn.

"Không hổ là tiên đào, bên trong này bị tà khí quấn lấy thật sự đáng tiếc." Lão giả lắc đầu thổn thức.

Nam Trúc ha ha nói: "Tiền bối, nếu là không có tà khí thì ngài cảm thấy thứ này còn có thể lưu lạc bán ra ngoài sao? Sợ là sẽ bị khống chế tại trong tay một số người khác." Ngón tay gã chỉ chỉ bên trên.

Mấy người hiểu ý, lòng hiểu không tuyên dương.

Nam Trúc ngay lập tức lại đem quả đào được tách mở ra khép lại rồi cất đi, "Quả này cũng chính là của các ngươi, các ngươi là nhóm khách nhân khai trương đầu tiên, vì vậy mới phá vỡ tiên đào cho các ngươi nhìn xem, về sau rất không khả năng làm như vậy nữa, nếu mỗi người đều làm như vậy thì lỗ chịu không nổi, chúng ta từ Tiểu Vân gian đem đồ vật đưa ra được cũng là tiêu phí một cái giá khổng lồ. Đông gia đã nói rồi, một khách nhân đầu tiên miễn phí biếu tặng một quả tiên đào, chút nữa sẽ đóng gói kèm cho các ngươi mang đi."

Năm người nhìn nhìn lẫn nhau, không nghĩ tới còn nhặt được tiện nghi, xem như là niềm vui bất ngờ đi.

Ở trong lại có người hỏi: "Quả tiên đào này, các ngươi từ Tiểu Vân gian vận chuyển tới đây, hẳn là phí không ít thời gian đi, không biết quả tiên đào này có thể bảo tồn bao lâu?"

Nam Trúc: "Ngài không hỏi, ta cũng sẽ nói cho ngài biết, bởi vì chúng ta chỉ ở lại trong Tiểu Vân gian có một năm, cho nên chỉ làm được một năm thí nghiệm, tại tình huống da đào không bị tổn hao gì thì quả tiên đào này ít nhất có thể để một năm, nhiều hơn nữa thì ta không thể nói lung tung. Một khi da đào có tổn hại, không qua mấy ngày sẽ bị hư hỏng, linh khí bên trong cũng sẽ tản sạch."

"Có thể tồn giữ lâu như vậy?" Có người thì thầm một câu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lão giả cầm đầu lại chỉ về phía cây đào mới trồng trong đình viện, "Đó chính là Tiên đào thụ sao?"

Nam Trúc lập tức đứng lên, đưa tay nói: "Chúng ta là người làm kinh doanh, cũng là người không làm được buôn bán, ta cũng là đầu làm công việc này, nói không bằng xem, trông từ xa không bằng tới gần nhìn, mời!"

Lúc này năm người theo gã đi đến bên cạnh cây đào, xoay quanh cây đào quan sát, Nam Trúc còn hái cành lá xuống cho bọn hắn

quan sát, tỉ mỉ giới thiệu tình huống đã biết.

Kỳ thực cũng là không biết gì, khách nhân muốn biết các thông tin như cây đào bao lâu nở hoa bao lâu kết quả, bên này một mực thành thật thừa nhận không biết.

Nam Trúc rõ ràng từ trong nội dung chất vấn cảm giác được, những người này kỳ thực là càng cảm thấy hứng thú với Tiên đào thụ.

Sau cùng quả nhiên đúng, giá trị năm nghìn vạn lượng một gốc cây Tiên đào thụ, những người này lại một lần mua ba cây, tiên đào thì chỉ cần mười quả.

Khởi đầu tốt đẹp, Dữu Khánh nghe tin liền nói Nam Trúc tặng cho người ta miễn phí hai quả tiên đào.

Người mua phái người đi tiền trang lấy tiền tới, sau đó ngay tại chỗ thanh toán một trăm năm mươi lăm triệu lượng tiền mặt.

Sau đó chính là Mục Ngạo Thiết ra tay, hắn dẫn khách nhân thẳng đến khu vực cửa sổ mái chứa hàng hóa của U Giác Phụ, nơi bọn họ trữ hàng, bảo bọn họ tự mình tùy tiện chọn lựa ba cây.

Người mua rõ ràng có thực lực, rất nhanh đã tổ chức được nhân lực đem ba cây Tiên đào trực tiếp thông qua cửa sổ mái nhấc lên đem đi rồi.

Bên trong Diệu Thanh Đường, sinh ý còn phải tốt hơn cả Tôn Bình tưởng tượng, kẻ có tiền có thể bỏ ra năm mươi vạn lượng tựa hồ cũng nhiều hơn so với bà ta tưởng tượng.

Thỉnh thoảng có nam tử tướng mạo bình thường dẫn theo nữ nhân trang điểm xinh đẹp đăng môn tiêu tiền như nước, sau khi đi ra thì nữ nhân tay nâng một cái hộp gấm chứa tiên đào, trông thấy đông đảo người vây xem, thần thái có thể nói là tung bay.

Ở trong đình viện tiếp khách, Nam Trúc thì thiếu một chút nói khô cả miệng.

Đến lúc bầu trời tối đen, không còn thấy được ánh sáng chiếu xuống cây đào, Dữu Khánh lập tức bảo đóng cửa hàng.

Có khách nhân gõ cửa, Tôn Bình cũng nói cho khách nhân hôm nay không bán nữa, chính là nói như thế.

Dữu Khánh thì cùng mấy người kia đang tổng kết sổ sách.

Cây đào cũng chỉ bán được ba cây kia, tiên đào bán lác đác, lẻ tẻ vậy mà lại bán đến một trăm lẻ sáu quả, tổng kết một ngày bán ra, lại có hai trăm linh ba triệu.

Nói cách khác, chỉ dựa vào ngày đầu tiên, khoản nợ hai trăm triệu của Bích Hải Thuyền Hành đã được giải quyết.

Nam Trúc hưng phấn xoa xoa tay, "Khởi đầu tốt đẹp, đáng tiếc, người mua cây đào ít một chút."

Dữu Khánh cau mày nói: "Hôm nay, năm người mua cây đào kia hẳn phải là môn phái linh thực nào đó, lúc này chỉ vừa mới là ngày đầu tiên, về sau hẳn sẽ còn có."

Theo ý nghĩ của hắn, hắn tình nguyện bán nhiều một chút quả tiên đào, bởi vì không rõ được đến tột cùng tiên đào có thể tồn giữ được bao lâu, trong vòng một năm, bọn họ là ăn không hết nhiều tiên đào như vậy, mà cây đào thì hắn thật sự là dự định tự mình trồng, cảm thấy có phải là mình định giá cây đào quá rẻ rồi hay không.

Thiết Diệu Thanh cũng là mắt tỏa sáng, dáng vẻ rất hưng phấn, cũng là lần đầu tiên làm việc buôn bán khoản tiền lớn như vậy, càng là nhìn thấy được hi vọng cuộc sống, với đại đình viện có hoàn cảnh ưu mỹ này nàng cũng thật sự rất ưa thích.

Chương 323: Tiêu tiền như nước

Diệu Thanh Đường bây giờ, so với Diệu Thanh Đường trước đây thì lớn hơn nhiều, cũng tốt hơn rất nhiều, tiền thu vào càng không phải Diệu Thanh Đường lúc trước có thể so sánh.

Lúc trước, Diệu Thanh Đường vì sợ bị đào thải, vì doanh thu giao dịch mấy triệu mà sứt đầu mẻ trán, hơn nữa là tổng cộng ba năm mấy triệu.

Bây giờ, Diệu Thanh Đường doanh thu giao dịch một ngày liền đạt con số khổng lồ hai trăm triệu.

Chênh lệch thật lớn, lớn đến mức khó mà tưởng tượng nổi, chỉ dựa vào doanh số giao dịch một ngày hôm nay, xét duyệt đào thải tiếp theo liền không đủ gây sợ hãi.

Nỗi lòng mấy năm qua luôn luôn thấp thỏm bất an bây giờ bởi vì có khởi đầu tốt đẹp này làm cho Thiết Diệu Thanh cuối cùng đã thở phào nhẹ nhõm, cảm giác cuối cùng đã có thể lần nữa sống an ổn rồi.

Nhìn từng xấp từng xấp ngân phiếu ở trước mắt, tâm tình của Dữu Khánh cũng rất tốt, hắn cũng là lần đầu tiên trông thấy nhiều tiền như vậy, nếu không phải có người khác tại đây, hắn khẳng định sẽ không dè dặt như thế.

Ngước mắt nhìn thấy ánh mắt mọi người không phải nhìn mình thì chính là nhìn ngân phiếu của hắn.

Cảm giác một người độc chiếm này quả thực có chút không thích hợp, liền vội ho một tiếng, sau đó bắt đầu kiểm kê ngân phiếu.

Một tấm một vạn lượng, đếm ra mười tấm, đặt tới trước mặt Nam Trúc, "Lão Thất, có nhìn thấy hay không, ta nói chuyện giữ lời, đã

nói cho ngươi mười vạn làm tiền công, một đồng cũng không thiếu ngươi."

Nam Trúc nhìn xem mấy tờ mỏng manh trước mắt mình, lại nhìn nhìn trước mặt Dữu Khánh chất thành đống, ánh mắt bất thiện, khóe miệng nhếch nhếch, nếu không phải cân nhắc đến việc đối phương còn phải chi hơn hai trăm triệu thì mười vạn lượng này khẳng định đánh đuổi không được gã.

Nói chung trước mắt cầm tiền vào tay rồi nói tiếp, nếu không chỉ với cá tính của lão Thập Ngũ, rất có khả năng một lượng cũng không có.

Dữu Khánh lại đếm lấy ra mười tấm, đẩy đến trước mặt Mục Ngạo Thiết, "Lão Cửu, đây, thực hiện hứa hẹn, mười vạn lượng, không thiếu nợ ngươi."

Mục Ngạo Thiết nhìn nhìn, ánh mắt cũng chuyển đến đống ngân phiếu kia của hắn.

Vừa đúng lúc, Tôn Bình trở về tới nơi, hướng mọi người thông báo một câu, "Đông gia, ta đã treo thẻ bài đóng cửa lên."

"Không sao." Dữu Khánh ngoài miệng đáp một câu, trên tay lại ngay trước mặt mọi người đếm ra mười vạn lượng, đẩy đến trước mặt Thiết Diệu Thanh, "Lão bản nương, đây là lúc đầu mượn ngươi mười vạn lượng, hiện tại xin trả đủ số."

Nam Trúc lạnh như băng chen một câu, "Vay tiền không trả lợi tức sao? Ngươi một ngày kiếm được số tiền mà người khác mười đời cũng kiếm không được, đưa nhiều một chút sẽ chết sao?" Thay vì nói là giúp Thiết Diệu Thanh nói chuyện, còn không bằng nói là phát tiết sự bất mãn của mình, cả hai đều có.

Mục Ngạo Thiết cũng hừ một tiếng, "Nên đưa nhiều hơn."

Thiết Diệu Thanh bối rối liên tục xua tay.

Dữu Khánh: "Phải đưa thế nào trong lòng ta có tính toán, cần hai cái miệng của các ngươi chen vào sao? Tài nguyên tu luyện mà các ngươi dùng mỗi ngày là của ai, tính tính thử xem giá trị bao nhiêu tiền, có bạc đãi các ngươi sao?"

"Không cần không cần, tiến vốn lúc đầu vốn là ngươi cho ta."

Thiết Diệu Thanh lại đem ngân phiếu đẩy trở về, khoản tiền này nàng là thật sự xấu hổ thu nhận, không nói số tiền lúc đầu có phải là Dữu Khánh đưa cho hay không, bức chữ lúc trước Dữu Khánh viết kia, nàng là có nghe nói, căn cứ giá cả thị trường bây giờ thì tối thiểu có thể bán mấy trăm vạn, chỉ là nội dung mặt trên cũng quả thực khiến người xấu hổ bán ra.

Đứng ở phía sau nàng, Tôn Bình, vội cười phụ họa, "Đúng vậy đúng vậy, đều là người một nhà, tiền đặt trên người nào đều giống nhau." Mặt đầy tươi cười, ý có ám chỉ, nếu không phải sợ tiểu thư xấu hổ, nhìn theo tình thế rất tốt này, bà ta là thật sự muốn phá vỡ tầng cửa sổ giấy kia, tiếp tục để cho tiểu thư làm nữ chủ nhân, so với cầm mười vạn lượng này nhưng là mạnh hơn nhiều.

"Việc nào ra việc đó, đưa cho ngươi thì ngươi cứ cầm đi." Dữu Khánh lại đem ngân phiếu đẩy tới.

Thiết Diệu Thanh tiếp tục cự tuyệt không được, cũng đành phải buông tiếng thở dài rồi thôi.

Tiếp đó Dữu Khánh lại từ trong đống ngân phiếu lấy ra loại có mệnh giá lớn hơn, đếm ra một đống, đẩy đến trước mặt hai nữ nhân, "Đây là ba mươi triệu, các ngươi đếm lại đi, đem khoản nợ với U Nhai xử lý cho xong."

"Được." Thiết Diệu Thanh đáp.

Khoản tiền này không thể từ chối, Tôn Bình đưa tay cầm lấy đếm, quả thực cũng muốn tính toán rõ ràng, thiếu tấm nào đều sợ là giải thích không rõ.

Dữu Khánh lại hỏi: "Cửa hàng này của chúng ta, một năm giao bao nhiêu tiền cho U Nhai, lúc trước nói là một triệu phải không?"

Thiết Diệu Thanh gật đầu: "Đúng vậy. Kích thước của cửa hàng chúng ta tuy rằng chỉ có thể tính là cấp Bính, nhưng mà chiếm ưu thế cửa sổ mái, cho nên cũng là tính tiền như là cấp Ất, một năm phải một triệu."

"Ai!" Nam Trúc bỗng nhiên buông tiếng thở dài, lại nhìn nhìn bốn phía, cửa hàng là rất lớn, hoàn cảnh cũng rất tốt, chỉ là quá phí tiền, nếu không phải làm buôn bán lớn thì thật đúng là vô phúc hưởng thụ khối sản nghiệp này.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, trong lòng gã cũng rõ ràng, tên gia hỏa lão Thập Ngũ này bây giờ là đang ngồi ở trên núi vàng núi bạc, tài sản với con số mấy trăm triệu, giàu chảy mỡ, chút tiền đó chỉ là chín trâu mất sợi lông. Không có sức lực này, lão Thập Ngũ nào dám dùng cửa hàng lớn như vậy.

Dữu Khánh: "Một lần giao ba năm sao?"

Thiết Diệu Thanh: "Có thể một năm giao một lần, cũng có thể một lần giao đủ ba năm, giao nhiều một ít năm cũng được, có thể dư trả lại thiếu bổ sung, U Nhai tuyệt đối không chiếm chút lợi này. Cách thời điểm xét duyệt đào thải tiếp theo chỉ còn hơn một năm, tiền năm nay, nhà lúc trước đã nộp rồi, cho nên chỉ cần nộp một triệu cho sang năm là được."

Dữu Khánh: "Tiến hành xét duyệt lần này, chúng ta hẳn là không bị đào thải đi?"

Thiết Diệu Thanh nở nụ cười, "Khẳng định sẽ không, chỉ doanh thu giao dịch một ngày này đã đủ rồi."

Vì vậy Dữu Khánh lại đếm bốn triệu đưa ra, đẩy tới cho nàng, "Đem số tiền sang năm, và ba năm tiếp theo, thuận tiện đều nộp lên luôn đi, tránh khỏi nỗi lo ba năm sau đó rồi nói tiếp."

"Được." Thiết Diệu Thanh cười đáp.

Dữu Khánh lại nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, "Tính một chút, chi phí thuê nơi chứa hàng ở khu vực cửa sổ mái chúng ta phải trả bao nhiêu?"

Mục Ngạo Thiết trầm mặc một hồi, tính toán từng khoản rồi nói: "Một mảnh sân bãi, tiền thuê một ngày là một nghìn lượng. Chúng ta hơn sáu trăm rương hàng, tính là chúng ta sáu mảnh sân, tiền thuê năm ngày tổng cộng ba vạn lượng. Cây đào thì một gốc cây tính một mảnh sân, hai trăm ba mươi ba cây, tổng cộng sáu ngày, là một trăm ba mươi chín vạn tám nghìn lượng."

Phất tay chỉ tới cây đào ngày hôm qua đem về trồng trong viện, "Giảm đi một nghìn lượng. Đến hết hôm nay, chúng ta phải trả tổng cộng tiền thuê là một trăm bốn mươi hai vạn bảy nghìn lượng. Ngày mai, tiền thuê có thể tiếp tục giảm ba cây hôm nay đã bán đi."

Nam Trúc nhe răng: "Hơn hai trăm cây đào, tiền thuê kho bãi một ngày phải hơn hai mươi vạn lượng, U Nhai kiếm tiền thật dễ dàng."

Kiểm kê xong ngân phiếu trên tay, Tôn Bình giải thích: "Việc này cũng là không có cách nào, không gian trong lòng đất của U Giác Phụ hữu hạn, nếu như mọi người đều đem hàng hóa chết đống tại nơi để hàng thì sẽ tạo thành bất tiện nhất định, tiền thuê cao cũng là vì để bức mọi người mau chóng di chuyển hàng hóa khỏi nơi tập trung."

Dữu Khánh lại cúi đầu đếm một đống ngân phiếu đưa ra, giao cho Mục Ngạo Thiết, "Đây là năm triệu lượng, ngày mai ngươi trước tiên đem hơn một triệu tiền thuê lúc trước kết toán xong xuôi. Số tiền còn lại, mỗi ngày khi ngươi đi tới đó tưới nước thì thuận tiện trả một lần."

Không có cách nào, cửa hàng này mặc dù lớn cũng chỉ là nói một cách tương đối, cũng chỉ là đem so với những cửa hàng khác trong U Giác Phụ mà thôi.

Cây đào tuy rằng là đào cây nhỏ, nhưng cũng chỉ là nhỏ so với những cây đào lớn trong khu vườn đào đó, đối với cây cối bình thường thì cũng không tính nhỏ.

Trong cửa hàng là chứa không được nhiều cây đào như vậy, nếu trên tay đã có tiền thì cũng dứt khoát cất chứa lại tại nơi tập trung hàng đi, xem như là tạo thuận lợi cho khách hàng lấy được hàng.

Mục Ngạo Thiết ừ một tiếng, tiếp nhận ngân phiếu vào tay, ở một bên kiểm kê lại một lần.

Sau đó Dữu Khánh lại hỏi hai nữ nhân, "Các ngươi tại U Giác Phụ có kinh nghiệm, còn có việc gì cần chi tiêu không?"

Thiết Diệu Thanh trầm ngâm suy tư.

Tôn Bình trực tiếp nhắc nhở: "Các ngươi không có thân phận U Giác Phụ, chỗ chúng ta lại là cửa hàng mới khai trương, nhất thời không kịp làm, việc buôn bán tạm thời có thể hỗ trợ một chút, U Nhai cũng sẽ không quá bất cận nhân tình. Chỉ là… Nếu thời gian lâu dài thì U Nhai sẽ không bỏ mặc. Quy định của U Giác Phụ, người không được đưa vào U Giác Phụ giám sát, người không chịu quy định của U Nhai hạn chế thì không cho phép trực tiếp tham dự sự vụ kinh doanh của cửa hàng. Nếu các ngươi không làm U cư thân phận, ta đề nghị còn nên tuyển hai người."

Dữu Khánh trầm ngâm, "Tuyển người dễ dàng, chọn được người yên tâm sợ là không dễ dàng."

Tôn Bình: "Chúng ta buôn bán niêm yết giá rõ ràng, ngay cả khách nhân cũng lười mời chào, thích thì mua không thích thì thôi, buôn bán có thể làm đến tình trạng ngang tàng như thế, làm gì còn có chuyện gì phức tạp, công việc đơn giản như thế, không ngại mời mấy người Một Mắt, tư cách đáng tin, làm việc chịu khó, lại có giấy phép U Cư thân phận đặc biệt của U Nhai, nhà cửa lớn như vậy cũng cần phải có người quét dọn. Nếu không trước thuê hai cái tới thử xem?"

Dữu Khánh: "Bao nhiêu tiền?"

Tôn Bình: "Tiền công cho bọn họ đều là tính theo ngày, trả theo tháng. Toàn bộ U Giác Phụ đều một dạng giá cả, một trăm lượng một ngày, cái khác chính là cơm phải bao no, bọn họ ăn tương đối nhiều, nhưng mà ăn tương đối đơn giản, một người một ngày cũng phí không mấy lượng bạc. Giá cả tại U Giác Phụ đắt một chút, một người Một Mắt một ngày tính một trăm mười lượng bạc là đủ rồi."

"Được, vậy thì thử xem đi." Dữu Khánh đáp ứng, sau đó lại kiểm đếm đưa ra một xấp ngân phiếu, đẩy đến trước mặt hai nữ nhân, "Đây là một triệu lượng. Chi phí chi tiêu hàng ngày, chi phí thuê nhân công cho một năm, còn có các ngươi nhìn xem chỗ nào cần phải tu sửa điều chỉnh lại, giao cho các ngươi quyết định và an bài, ta tin tưởng ánh mắt các ngươi, tiền không đủ thì nói với ta, sổ sách rõ ràng là được."

Hai nữ nhân nhìn nhau, Tôn Bình gật đầu, "Được, tạ Đông gia tín nhiệm."

Sau đó Dữu Khánh lại đếm một xấp ngân phiếu đẩy đến trước mặt hai người, "Một năm một triệu lượng, đây là tiền công đã đồng ý cho hai người các ngươi, trước thanh toán cho các ngươi."

Lúc trước ý của Tôn Bình là đại diện tiêu thụ chia phần trăm, muốn cầm lấy một phần trăm, nhưng bị Dữu Khánh từ chối, chỉ chịu cho tiền công, không chịu chia phần trăm.

Lúc này đã biết rõ giá Dữu Khánh bán ra là cao như thế, tiền thu một ngày liền đã nhiều như vậy, Tôn Bình cũng cảm thấy phương thức phân chia mà mình đề nghị kia quả thực có chút hấp tấp, nếu thật là như vậy thì một ngày hôm nay phải chia cho các nàng hơn hai triệu.

Đối diện với tiền công, Thiết Diệu Thanh có chút lúng túng nói: "Không cần, có thể khôi phục chiêu bài Diệu Thanh Đường, lại có thể có chỗ dung thân đã rất tốt rồi."

Dữu Khánh: "Việc nào ra việc đó, các ngươi cũng có nhu cầu chi tiêu riêng cho cá nhân mình, tu hành cũng cần có tài nguyên."

Hắn cũng biết tiền công mình trả khá cao, nhưng người ta không phải là dung mạo xinh đẹp sao, nếu thật sự nguyện ý khuất thân tại người thì khẳng định không chỉ kiếm được chừng này. Trọng điểm là, tiền cho nhiều một chút, trong lòng mới thoải mái chút, bí mật về tiên đào hắn tạm thời còn là chưa có dự định chia sẻ với các nàng, dặn dò hai vị sư huynh trốn ở trong phòng âm thầm ăn.

Thiết Diệu Thanh biết rõ chối từ không được, bối rối không nói, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng được người phát tiền công, trước đây đều là nàng phát tiền công cho người khác.

Ở mức độ nào đó mà nói, tiền công này cũng là rất cao, Diệu Thanh Đường trước đây cả một năm cũng chưa hẳn có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

Ở một bên, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều không có hé răng, phát hiện đây có thể nói là tiêu tiền như nước chảy.

Đương nhiên, cũng lý giải vạn sự khởi đầu nan, ban đầu chi tiêu nhiều.

Cũng may nơi đây kiếm tiền cũng càng khoa trương.

Hai người quá rõ ràng tính keo kiệt của lão Thập Ngũ, nếu không phải có phần sức lực kiếm tiền kia, thì làm sao có khả năng vung tiền rất nhiều như vậy.

Chương 324: Trở mặt

Số tiền còn lại, Dữu Khánh đứng dậy vơ hết toàn bộ, cũng không quản tới ánh mắt mọi người, đã phát cho mọi người nhiều tiên như vậy, còn đem toàn bộ sinh hoạt của mọi người sau đó cũng làm ra

an bài, mọi người dù cho có ước ao đố kị như thế nào, chính bản thân hắn cảm thấy mình cũng đã không thẹn với lương tâm.

Vừa trở lại bên trong phòng của mình, lập tức đóng cửa lại, ngồi ở trên giường bắt đầu đếm tiền, đếm xong một lần lại ôm ngân phiếu hôn một hồi, sau đó lại đếm một lần nữa, dù sao càng đếm càng thấy hài lòng.

Những người khác ngồi tại bàn chưa tản đi cũng đang thu thập số tiền mới được phát vào tay.

Cất tiền xong, Tôn Bình nhìn gian phòng của Dữu Khánh một cái, cảm khái tán thưởng, "Tiền thu một ngày thật khó tin a!"

Kể cả Thiết Diệu Thanh ở trong đó, quả thực đều rất cảm khái, xa nghĩ năm đó khi mới gặp gỡ Dữu Khánh thì Dữu Khánh còn xém chút chết ở trên tay các nàng, bây giờ lại trở thành ông chủ của các nàng, chân chính là không thể so sánh nổi.

Nam Trúc cũng quay đầu lại nhìn gian phòng của Dữu Khánh một cái, xùy một tiếng, nói, "Không có gì phải cảm khái, các ngươi là không biết hắn thiếu nợ bao nhiêu tiền đâu, các ngươi cho rằng một đống lớn đồ vật kia là làm sao vận chuyển được từ Tiểu Vân gian tới đây, chỉ riêng chi phí vận chuyển đã phải thiếu nợ người ta hai trăm triệu."

Đối với việc này, Tôn Bình trái lại có chút khá không cho là đúng, "Có thể thiếu nợ hai trăm triệu cũng là năng lực, đổi là ta, ta muốn thiếu nợ hai trăm triệu cũng không có cửa a, người ta hoàn toàn sẽ không cho ta nợ."

Thiết Diệu Thanh đứng dậy, "Bình nương, trước tiên đi hoàn thành các việc Đông gia an bài đi."

"Được." Tôn Bình gật đầu.

Sau đó hai người ly khai cửa hàng, trước tiên chạy đi U Nhai trả tiền, đây là tạm thời là việc quan trọng nhất, sau đó còn có một ít việc khác mà Dữu Khánh đã dặn dò.

Tuy là đêm tối, nhưng đếm tối tại U Giác Phụ kỳ thực không có khác biệt gì với ban ngày, rất nhiều chuyện đều có thể thực hiện mà không có sai lầm.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh thì cần phải có phân chia ngày đêm, chí ít tạm thời mà nói là như thế.

Tiên đào phân chia chất đống tại trong phòng ba người, mở rương len lén lấy ăn, sau đó khoanh chân đả tọa tu luyện.

Lúc trước tại trên biển phiêu bạt hai tháng, trên cơ bản ba người cũng không có dừng lại, cũng là thay phiên trông chừng, trốn ở trong khoang thuyền tu luyện.

Không nói tới Nam, Mục, Dữu Khánh cảm giác tu vi của mình cách Cao võ cảnh giới đỉnh phong đã không xa rồi…

Ngày hôm sau, khi ánh sáng trời lại chiếu xuống, Dữu Khánh mở cửa đi ra phát hiện thấy trong viện xuất hiện hai người xa lạ, rất rõ ràng, vừa nhìn là có thể nhìn thấy.

Người Một Mắt thân cao đạt hai trượng, muốn nhìn không thấy cũng khó.

Hắn vừa đi ra, Tôn Bình lập tức dẫn hai người Một Mắt tới đây, chỉ vào Dữu Khánh nói ra: "Đây là Ông chủ phía sau chúng ta."

"Ông chủ." Hai người Một Mắt lập tức quay về phía Dữu Khánh khom người hành lễ, sau đó song song chủ động ngồi chồm hổm tại trên mặt đất, tránh cho mình quá cao.

Cho dù như thế, Dữu Khánh vẫn y nguyên phải ngẩng đầu ngước nhìn bọn họ.

Tại tình huống bình thường hắn là phân biệt không rõ người Một Mắt nam nữ, nhưng mà từ kiểu tóc của hai người có thể nhìn ra được một người trong đó rõ ràng là nữ nhân.

Không quản là nam hay nữ, con mắt lớn như nắm đấm ở trên mặt kia quả thực là tương đối đặc biệt.

Nam tính người Một Mắt trên y phục có viết một cái chữ "Đông", nữ tính người Một Mắt thì trên y phục có viết một cái chữ "Tây". Trên đường phố U Giác Phụ, trên y phục không ít người Một Mắt đều có chữ, bởi vì tại trong mắt người không phải chủng loại bọn họ thì thật sự có phần không phân biệt rõ được tướng mạo của bọn họ. Nếu ở chung không lâu thì ngoại nhân rất khó phân biệt rõ ai với ai. Chữ trên người là dùng để cho ngoại nhân dễ phân biệt, cũng có thể nói là tên hoặc danh hiệu xưng hô.

Người nam người Một Mắt trước mặt này khuôn mặt mặt ủ mày chau, một khuôn rất rõ ràng như quả khổ qua, không hiểu ra sao, dù sao nhìn thì có vẻ xúi quẩy.

Tôn Bình chỉ vào chữ trên y phục hai người, giải thích cho Dữu Khánh, "Ngài xưng hô bọn họ là 'Đông Đông', 'Tây Tây' hoặc 'Tiểu Đông', 'Tiểu Tây' đều được, bọn họ là phu thê, ta đã quen biết bọn họ từ rất lâu trước đây, tính cách không tệ. Khi đó 'Đông Đông' từng đánh hỏng một kiện vật phẩm quý trọng của nhà khách hàng, sau khi bị đuổi ra thì bị đồng loại bài xích, vẫn luôn tìm không được việc gì để làm, mấy năm nay một mực sống rất gian khổ, hi vọng Đông gia có thể cho phu thê bọn họ một cái cơ hội."

Dữu Khánh rất không lý giải về những người Một Mắt này, bây giờ cũng là lần đầu tiên dùng phương thức này đối diện họ, bất quá dù sao cũng có nghe nói qua một ít, người Một Mắt tại Tu Hành giới chủ yếu chính là dựa vào tiếp nhận thuê mướn để sinh tồn, cho nên phẩm hạnh và danh tiếng vô cùng trọng yếu, một khi tại nhà khách hàng phạm phải sai lầm gì đó, tại trong ánh mắt của toàn bộ tộc

quần đó là chuyện tương đối nghiêm trọng, thì dễ dàng gặp phải toàn bộ tộc quần xa lánh.

"Được rồi, ngươi quen thuộc tình huống hơn ta, ngươi cảm thấy được thì hẳn là không có vấn đề."

Dữu Khánh gật đầu tiếp nhận.

Tôn Bình lập tức cao hứng mà đối với người Một Mắt ở bên nói: "Còn không mau cảm tạ Đông gia."

"Tạ Đông gia." Hai gã người Một Mắt lập tức khom người cảm tạ.

Tại Tôn Bình phất tay ra hiệu, hai gã người Một Mắt đứng dậy rời đi.

Dữu Khánh và Tôn Bình hơi chút trao đổi, sau đó quyết định hôm nay tiếp tục để cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tham dự một ngày bán, cũng để cho hai người Một Mắt quen thuộc toàn bộ tình hình, bắt đầu ngày mai sẽ đổi hai người Một Mắt làm việc.

Sau đó, cửa hàng lại lần nữa mở cửa.

Cửa vừa mở ra, lập tức chính là cảnh tượng buôn bán thịnh vượng, liên tiếp có người tiến đến đưa tiền.

Nam Trúc ngay cả là người nhiều lời, cũng không nguyện lặp đi lặp lại nói cả ngày cùng một vấn đề, cũng không nguyện nhiều lời như trước, những lời sắp sửa nói được viết sẵn ra treo lên đó, thích thì mua không mua thì thôi, dù sao không trả lại tiền.

Bận rộn cả một ngày, khi cột sáng từ cửa sổ mái biến mất, Dữu Khánh lại bảo đóng cửa.

Sau đó một đám người lại tụ tập với nhau để cùng tính sổ sách.

Cây đào bán ra được hai cây, vào tay một trăm triệu.

Quả Tiên đào thì bán ra được ba trăm bảy mươi bảy quả, tới tay một trăm tám mươi tám triệu năm trăm ngàn lượng.

Qua một ngày, tổng cộng vào tay hơn hai trăm triệu, so với ngày hôm qua còn kiếm nhiều hơn tám mươi triệu.

Ôm một đống tiền, Dữu Khánh cười toe toét, sau khi ổn định tâm tình, vẫn là trịnh trọng báo cho mọi người biết, "Không thể tiếp tục bán như vậy nữa, sinh ý của chúng ta chỉ thích hợp bán cho số ít người, không phải bán đại trà. Ngày mai tiếp tục ổn định giá bán một ngày, sau đó thì treo thông cáo, kết thúc giá bán ưu đãi trong ba ngày khai trương. Cây đào bán một trăm triệu một cây, tiên đào bán một trăm vạn một quả."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết trái lại hiểu biết tâm tư của hắn, tiền thu về đủ dùng là được rồi, đại bộ phận đồ vật kỳ thực là muốn lưu lại cho chính bản thân mình làm tài nguyên tu luyện.

"Việc này…" Tôn Bình ít nhiều có phân vân, "Tuy rằng đối với kẻ có tiền mà nói, thích mua thứ mà người thường mua không được, nhưng cứ như vậy trực tiếp tăng giá gấp đôi thì có nên cần cân nhắc lại một chút hay không?"

Bà ta muốn nói cho Dữu Khánh biết, buôn bán đương nhiên là kiếm càng nhiều tiền càng tốt, nhưng cũng không thể kiếm quá độc ác, làm quá mức sẽ rước họa.

Dữu Khánh không đồng ý, chỉ bốn chữ, "Nguyện mua nguyện bán."

Dứt lời đếm ra bốn tấm ngân phiếu, mệnh giá một vạn lượng, đưa cho Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Thiết Diệu Thanh, Tôn Bình một người phát một tờ, "Khổ cực rồi, đều đã khổ cực rồi, một điểm nho nhỏ tâm ý, không nên ghét bỏ."

Tôn Bình vui tươi hớn hở tiếp nhận cảm tạ, Thiết Diệu Thanh cũng mỉm cười.

Hai người Nam, Mục thì mặt không biểu tình, ánh mắt nhìn đám ngân phiếu chất thành đống kia của Dữu Khánh có cảm xúc khác thường.

Dữu Khánh chính là dùng tiền mua lấy tâm an, khoản tiền này thật sự là tới được quá nhiều, không cho phát cho mọi người một chút thì chính hắn cũng thấy xấu hổ.

Sau khi thu cất tiền xong, ném xuống một câu nói liền bỏ chạy, "Bây giờ, ta trước đi tìm Bích Hải Thuyền Hành thanh toán nợ nần cho xong."

Mấy người nhìn theo, Tôn Bình lắc đầu thổn thức, vẫn là cảm khái khoản tiền này tới tay cũng quá khoa trương đi, thứ đồ vô dụng này vậy mà lại thật sự có nhiều người như vậy nện ra giá tiền cao mua về.

Nam Trúc chợt nói với Mục Ngạo Thiết một câu, "Trả xong hai trăm triệu, trên tay hắn còn có xấp xỉ hai trăm năm mươi triệu."

Sổ sách, đã tại sau lưng giúp Dữu Khánh tính sẵn rồi.

Mục Ngạo Thiết: "Thật có tiền."

Hiện tại trước mắt không nói, sau đó hai người khẳng định sẽ tìm lão Thập Ngũ muốn chia phần trăm, mười vạn lượng đã muốn đánh đuổi bọn họ, đó là không có khả năng. Bọn họ cũng không muốn nghe nhiều đạo lý như vậy, đạo lý giữa sư huynh đệ cũng nói không rõ ràng, nói chung chính là mọi người cùng đi mạo hiểm, chỗ tốt cũng phải cùng hưởng.

Bích Hải Thuyền Hành tại U Giác Phụ cũng có người thủ, có một cái chấp sự cấp bậc ngang với Hữu Lăng La, công việc xử lý nợ nần với Dữu Khánh cũng được chuyển tới bên này.

Dữu Khánh tìm đến người, hai bên đến tiền trang đem tiền giao ra, làm rõ ràng thủ tục còn lại, khoản nợ hai trăm triệu xem như đã xóa

bỏ xong rồi.

Không còn nợ nần một thân nhẹ, còn tại tiền trang gửi lại một khoản tiền lớn, tâm tình Dữu Khánh tương đối tốt, nhưng khi trở lại Diệu Thanh Đường lại bị hai vị sư huynh ngăn chặn lại.

Hai người đem hắn kéo vào trong phòng, đóng cửa lại, Nam Trúc nghiêm túc nói: "Lão Thập Ngũ, chúng ta cũng không lòng tham, một người đưa một trăm triệu là được rồi, về sau kiếm được bao nhiêu đều là của ngươi, như vậy có thể đi?"

Một người một trăm triệu? Dữu Khánh hai mắt trợn trừng, thiếu một chút xù lông, cười nhạt không ngừng, đã biết hai tên gia hỏa này đang mong nhớ đến tiền của mình."Có thể, đương nhiên có thể. Các ngươi nếu như đã muốn tính toán với ta, chúng ta đây liền đem sổ sách tính toán cho rõ ràng. Quả đào của ta hiện tại sẽ bán với giá một triệu một quả, thân huynh đệ tính toán rõ đi, về sau khi các ngươi ăn thì sẽ cứ như vậy khấu trừ vào trong một triệu đó. Về phần lúc trước đã ăn, sư huynh đệ một hồi, xem như ta tặng không cho các ngươi."

Nam Trúc trầm giọng nói: "Ngươi nói như vậy thực quá phận rồi, đồ vật là chúng ta cùng nhau đưa ra, ngươi ăn thịt, chúng ta uống chút canh cũng không được sao?"

Dữu Khánh: "Tại Tiểu Vân gian tật xấu nhiều hơn đi, cái này không được cái kia không được là người nào a? Bức lão tử phải trả tiền công cho các ngươi mới được chính là người nào a? Nếu không có ta, các ngươi có thể đem mấy thứ này đưa ra sao? Khoản nợ hai trăm triệu tính tại trên đầu người nào chứ, là ai gánh lấy toàn bộ khoản nợ này? Sau này còn phải tìm địa phương trồng mấy cây đào kia, lại phải tiếp tục vận chuyển, còn cần khoản lớn chi phí, tính vào người nào? Có phúc thì cùng hưởng, gặp nạn thì ta gánh, ngươi cho rằng các ngươi là người nào nha, mặt mũi có lớn như vậy sao?"

Nam Trúc nổi giận, "Phải, ta thừa nhận chúng ta là có điểm không hoàn mỹ, đó cũng là nhận thức không đến nơi, về tổng thể vẫn là

toàn tâm toàn lực hiệp trợ ngươi đi, chúng ta cũng đồng ý là công lao của ngươi lớn nhất, đồng ý là ngươi cầm phần lớn, nhưng bộ dạng của ngươi hiện tại, có khác gì với độc chiếm chứ?"

"Khác biệt cái đầu ngươi!"

Dữu Khánh nổi giận, một quyền liền nhằm vào mặt gã, rầm!

Tiếp đó chính là một trận quyền đấm cước đá.

Khoản nợ bị đánh tại Văn thị năm đó, hắn vẫn luôn nhớ kỹ.

Đột nhiên toát ra động tĩnh tranh đấu ầm ầm, ở trong viện, Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình giật nảy mình, hai người Một Mắt cũng từ phía sau một bức tường khác đứng lên nhìn về phía bên này.

Rầm rầm, hai cái bóng người đánh vỡ cửa sổ xông ra, nện xuống tại đất, chính là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết.

Mục Ngạo Thiết mới nhảy lên, bóng người từ bên trong phòng lướt ra đã lại một cước đem y đá bay ra ngoài.

Bóng người xoay người một cước, lại đá bay Nam Trúc ra ngoài, ầm ầm đụng sụp một bức tường.

Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình nhanh chóng lóe lên, ngăn cản Dữu Khánh tay áo xắn lên mặt đầy tức giận, Tôn Bình vội vàng khuyên nhủ, "Không nên đánh, không nên đánh, tại U Giác Phụ không thể đánh đánh giết giết, nếu bị U Nhai phát hiện, là sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc."

Mục Ngạo Thiết nhe răng nhếch miệng đứng lên, Nam Trúc mặt mũi bầm dập bò lên, kể cả Dữu Khánh đều nhìn về phía U Nhai một cái, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Nhưng Dữu Khánh tức giận chưa tiêu, chỉ ra phía ngoài: "Cửa hàng này là của ta, không quan hệ với hai người các ngươi, cút, đều cút

đi ra ngoài cho ta, không cho phép lại bước vào nửa bước."

Nam Trúc lau máu tươi trên miệng mũi, kêu gào: "Dựa vào đâu?"

Dữu Khánh: "Từ giờ trở đi, hai người các ngươi đã bị trục xuất môn phái rồi, hiện tại ta chính thức báo cho các ngươi biết. Lập tức cút cho ta!"

Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình nhanh chóng giữ hắn lại, khuyên nhủ hắn không nên kích động.

"Phì, tất cả nơi đây có một phần của hai chúng ta, dựa vào cái gì khiến chúng ta cút!" Nam Trúc nhổ ra một ngụm nước bọt xen lẫn máu tươi, khập khiễng quay đầu đi về phía phòng mình, đi không bao xa lại đưa tay đè giữ lấy sương sườn mình, nói với Mục Ngạo Thiết cùng đi theo ở một bên: "Tên cháu trai kia đã đánh gãy một cây xương sườn của gia gia, súc sinh!"

Mục Ngạo Thiết: "Trở mặt tặc!"

Chương 325: Có người giở trò quỷ

Trở lại bên trong phòng, thuốc trị thương mà Mục Ngạo Thiết mới mua hôm nay xem như lập tức phát huy tác dụng.

Sư huynh đệ hai người, uống thuốc, rửa ráy, xử lý vết thương.

"Còn muốn đem chúng ta trục xuất môn phái, chẳng biết xấu hổ, hắn cũng không nhìn xem những người khác đều đứng bên nào, về sau chúng ta liên hợp lại, đem hắn trục xuất môn phái mới phải…"

Nam Trúc cởi sạch trên thân, nằm nghiêng về phía nguyên vẹn và nguyền rủa không ngừng, Mục Ngạo Thiết giúp hắn gã thoa thuốc, thỉnh thoảng sẽ chen vào một câu phụ họa.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân đi tới, hai người mới ngậm miệng lại.

Tiếng đập cửa vang lên, giọng nói của Tôn Bình: "Nam huynh đệ, Mục huynh đệ, ta và tiểu thư đến thăm các ngươi, có tiện không?"

Vừa nghe nói là Thiết Diệu Thanh cũng tới, Nam Trúc nhanh chóng đứng dậy, kéo áo khoác lên người, động tác quá vội, chỗ xương sườn gãy nhói đau khiến gã nhe răng nhếch miệng, nhưng vẫn trả lời: "Vào đi vào đi."

Sau đó bước nhanh đi đến mở cửa, đón hai người tiến vào.

Hai nữ nhân vừa đi vào cửa liền thấy được trong chậu rứa ráy đầy màu máu.

Hai nữ nhìn nhau, các nàng cũng là mới vừa ở bên kia khuyên can Dữu Khánh rồi mới tới đây.

Tôn Bình thở dài, "Lúc trước còn đang rất tốt, không phải đều đang rất tốt sao? Vì sao đột nhiên động thủ rồi?"

Nam Trúc thở dài một tiếng, "Ai, gặp phải tên tặc trở mặt. Hai người các ngươi công bằng phân xử, một đống đồ vật kia là ba người chúng ta cùngnhau đem tới, hai chúng ta chỉ muốn mỗi người một trăm triệu mà thôi, phần còn lại đều tính là của hắn, chúng ta làm vậy không tính là tham đi? Kết quả hắn lập tức liền trở mặt.

Trong Kiến Nguyên sơn cổ mộ, chúng ta đại chiến cùng tà ma, đó thật sự là đang liều mạng a, long trời lở đất thiếu một chút bị chôn sống tại trong vực sâu vạn trượng!

Trong Tiểu Vân gian, đó càng là liều mạng, kinh đào hãi lãng, sự mạo hiểm trong đó, dùng lời là không cách nào hình dung. Nói chung từ sau khi lần trước rời đi U Giác Phụ, chúng ta đều thiếu một chút chết mấy lần rồi, chân chính là nhặt được mạng trở về. Cả đời không đụng phải mạo hiểm, tất cả đều chồng chất tại mấy lần này.

Bây giờ hắn kiếm nhiều tiền như vậy, mười vạn lượng tiền công liền muốn đem chúng ta đuổi đi, lẽ nào mạng của hai chúng ta chỉ đáng giá mười vạn lượng sao? Tên tiểu tặc này chỉ có thể cùng chung hoạn nạn, không thể đồng hưởng phú quý, tổn thương người, thương tâm a!"

Nói đến đây, gã nhưng là cất tiếng khóc nức nở, dáng vẻ rất thương tâm, dần dần lệ rơi đầy mặt.

Gã là đột nhiên thật sự cảm thấy mình quá uất ức.

Một đại nam nhân vậy mà lại cất tiếng khóc, còn là một kẻ mập mạp như thế, hai nữ nhân quay mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời nhưng là không biết nên nói cái gì cho phải.

Kỳ thực theo cảm giác của hai người các nàng thì, vị kia dù sao cũng là đệ nhất tài tử danh khắp thiên hạ, hẳn không đến mức tệ như vị này nói đi?

Dù sao lúc trước các nàng ở tại bên kia thì Dữu Khánh cũng đã đem hai người này mắng cho một trận xối xả, mắng thành một đống thối cứt chó, hai bên hình như đều có lý, đều cảm thấy đối phương là sai.

Tôn Bình đột nhiên hỏi: "Lúc trước Đông gia đối với các ngươi gọi lên môn phái nào đó, nói đem các ngươi trục xuất môn phái là chuyện gì xảy ra?"

Nghe được lời ấy, hai nam nhân cơ hồ là cùng lúc lòng sinh cảnh giác.

Nam Trúc lau lệ, than thở: "Hắn nói muốn sáng tạo ra một cái môn phái, muốn cho hai chúng ta gia nhập vào."

Mục Ngạo Thiết: "Không hiếm lạ!"

Ngày hôm sau, hai người Nam, Mục quyết đoán bỏ gánh không làm việc nữa rồi.

Đúng lúc, Tôn Bình đưa tới hai người Một Mắt liền phát huy tác dụng, khiến cho sư huynh đệ hai người không có thể nhìn thấy được cảnh náo nhiệt mà mình muốn thấy.

Nhưng mà sư huynh đệ hai người cũng đã chú ý thấy, không có bọn họ trợ giúp, sinh ý rõ ràng kém đi rất nhiều.

Cũng không biết có phải hay không bởi vì việc hai người Một Mắt chiêu đãi không chu toàn truyền đi ra ngoài, đến buổi chiều, gần như là một khách nhân đăng môn đều không có.

Sau một hồi bàng quan, trở lại trong phòng mình, Nam Trúc nhìn có chút hả hê, "Không có người, một cái khách nhân cũng không có rồi. Ai nha, để cho lão Thập Ngũ trợn to cẩu mắt của hắn nhìn xem cho rõ cái gì gọi là kết quả ăn một mình, cũng nên để cho hắn minh bạch cái gì gọi là một nam tử bằng ba cái trợ giúp, cho hắn biết người nào mới là phúc tinh của hắn. Còn trở mặt, chờ xem, ta xem hắn ruột đều phải hối hận đen luôn rồi."

Mục Ngạo Thiết xoay người đi ra bên ngoài, tiếp tục nhìn xem, quan sát.

Chờ đến thời gian buổi chiều tính tiền, sư huynh đệ hai người cũng "Không ngại chuyện lúc trước", lại càng không để ý tới sắc mặt Dữu Khánh, sáp tới nhìn xem.

Tình huống buôn bán rất thảm, buổi sáng bán được mười ba quả tiên đào, buổi chiều chỉ bán ra được hai trái, tổng cộng thu nhập chỉ có bảy trăm năm mươi vạn.

"Tại sao thoáng cái giảm nhiều như vậy, là chúng ta không chiêu đãi tốt khách nhân mà gặp phải chuyện gì sao?"

Dữu Khánh không thể không tra tìm nguyên nhân, hắn ít nhiều cũng có chút hoài nghi vấn đề có phải là xảy ra tại trên thân hai người Một Mắt hay không. Lẽ nào hai tên gia hỏa kia không xuất lực thì khác biệt lại có thể lớn như vậy hay sao?

Tôn Bình: "Không giống, hôm nay ngoài cửa cơ bản không có người nào, không giống với hai ngày trước gần như có thể đem đường chặn kín."

Dữu Khánh lập tức kỳ quái, "Lẽ nào mới chỉ hai ngày liền đã hết nóng hay sao? Không nên a, khắp thiên hạ người có thể xuất ra năm mươi vạn mua việc vui và mặt mũi hẳn phải không ít, nhìn xu thế hai ngày trước, cho dù là mua tìm sự mới mẻ cũng không chỉ chút người này mới đúng. Không đúng, khẳng định là xảy ra vấn đề gì đó. Tôn chưởng quỹ, bên trong làm không rõ ràng lắm, vậy thì đi ra bên ngoài tra một chút, ngươi quen thuộc nơi đây."

"Được, ta sẽ đi ngay." Tôn Bình bỏ lại lời nói liền rời đi.

Dữu Khánh cau mày, yên lặng cất đi bảy trăm năm mươi vạn lượng ngân phiếu kia.

Đối với tuyệt đại đa số cửa hàng U Giác Phụ mà nói, một ngày có thể có doanh thu bảy trăm năm mươi vạn đã tính là vô cùng tốt rồi, nhưng đối với nơi đây mà nói, nhưng là thấp đến tình trạng quá mức dị thường.

Tôn Bình không đi ra ngoài quá lâu, thời gian ngắn đến mức chỉ dùng thời gian một nén nhang liền quay trở về rồi, người tại nơi này suy tư suy nghĩ vấn đề đều còn chưa kịp tản đi.

Vội vã trở về, Tôn Bình khẩn cấp bẩm báo: "Đông gia, đã xảy ra chuyện, có người đang giở trò quỷ."

Mấy người trong lòng rùng mình, Thiết Diệu Thanh vội vàng hỏi: "Bình nương, chuyện gì xảy ra?"

Tôn Bình: "Có người thả ra tin tức, nói là tiên đào và tiên đào thụ đã bị tà khí thấm nhuộm, đã triệt để vô dụng, còn nói thứ này cũng không khan hiếm, trên tay Ty Nam phủ, Thiên Lưu sơn, Đại Nghiệp ty còn có rất nhiều. Còn nói Tiểu Vân gian tồn tại lượng lớn tiên đào thụ, qua hai năm liền sẽ có lượng lớn tiên đào đưa ra, còn sẽ rất rẻ.

Mặt khác, chính là có tin đồn, nói Đông gia ngài và Xích Lan các, Tích Lư Sơn kết lấy đại cừu, bắt đầu từ hôm nay, người nào còn đến mua tiên đào, tiên đào thụ của chúng ta, chính là đang gây sự với Xích Lan các, Tích Lư Sơn. Người bình thường, có khả năng còn có rất nhiều người không biết Xích Lan các và Tích Lư Sơn là địa phương nào, nhưng người có thể mua được lại đồ vật tiên đào này, đa số đều kiến thức khá rộng, đích xác cũng không nguyện trêu chọc hai nơi này."

Nghe được lời ấy, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quay mặt nhìn nhau.

Xích Lan các? Dữu Khánh cau mày hỏi: "Chẳng lẽ là tên Long Hành Vân kia đang làm trò quỷ?"

Tôn Bình cắn răng, mặt hiện lên vẻ ngượng nghịu, "Ngay cả Tích Lư Sơn cũng xuất hiện, chỉ sợ là đúng rồi."

"Tích Lư Sơn?" Dữu Khánh hoài nghi, "Là Tích Lư Sơn bị quy định phạm vi hoạt động kia sao?"

Trước kia hắn quả thực không biết Xích Lan các là địa phương quỷ quái nào, nhưng có một địa phương gọi là Tích Lư Sơn, hắn nhưng là nghe đại danh đã lâu, là nơi cư trú của một vị y đạo cao nhân.

Tôn Bình: "Đúng vậy."

Thiết Diệu Thanh buồn bã cúi đầu.

Dữu Khánh lập tức không lý giải được, "Xích Lan các muốn gây khó khăn cho ta, ta còn có thể lý giải, Tích Lư Sơn không phải đã bị vị tộc trưởng Đại Hoang Nguyên kia quy định phạm vi hoạt động sao?

Lệnh cưỡng chế nhân viên trong núi trong vòng mười năm không được xuất sơn một bước, tại sao lại kết thù kết oán cùng ta rồi?”

Đại Hoang Nguyên là một khối đại lục khác, khu vực như tên của nó, y nguyên đem tới cho người ta cảm giác thái cổ thời đại, nơi đó rất nhiều người cũng y nguyên là sinh tồn với hình thái bộ lạc, cùng các loại thú loại cùng tồn tại. Trong đó có một bộ lạc có tộc trưởng thực lực phi phàm, mới làm cho Đại Hoang Nguyên cùng U Nhai, Thiên Lưu sơn, Ty Nam phủ, Đại Nghiệp ty nổi danh.

Có thể lấy danh nghĩa của nguyên khối lục địa để nổi danh cùng với bốn nhà khác, có nghĩa là bốn nhà khác cũng chấp nhận Đại Hoang Nguyên là địa bàn của vị tộc trưởng kia.

Vị tộc trưởng kai giống như chủ nhân U Nhai vậy, đối với đồ vật mà đám người Ty Nam phủ bọn họ tranh đoạt thì cũng không có hứng thú, cũng không có tham dự, xem như là một mực duy trì trung lập.

Mà Tích Lư Sơn thì tại bên trong Đại Hoang Nguyên, chủ nhân Tích Lư Sơn được người xưng là “Dược đồ”, đó là nhân vật có thể luyện chế đan dược cấp bậc tiên đan kia, tu vi bản thân hình như cũng đạt được Cao Huyền cảnh giới, mấy năm trước lại không biết gặp phải chuyện gì, chọc giận vị tộc trưởng kia, bị hắn quy định phạm vi hoạt động, mọi thành viên Tích Lư Sơn bị cấm túc mười năm.

Việc này vào lúc đó làn truyền rất rộng, hắn tại Linh Lung quan cũng từng nghe sư phụ bọn họ nhắc tới, nghe ý của sư phụ là muốn thỉnh Dược Đồ chữa bệnh cho A Tiết Chương, nhưng vì xen vào một ít nguyên nhân mới không thể không buông tha.

Theo lý thuyết, người của Tích Lư Sơn là không dám vượt qua giới hạn, tại sao lại có cừu oán cùng hắn?

Không phải nói tới hắn, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng cảm thấy vạn phần kỳ quái.

Chuyện cho tới bây giờ, Tôn Bình không thể không giải thích, "Tần Quyết từng kết nghĩa có ba người, Tần Quyết là lão đại, Long Hành Vân là lão tam, lão Nhị chính là đệ tử của Dược Đồ."

"…" Dữu Khánh có cảm giác ngay tại chỗ há hốc mồm, ngây người một lúc rồi mới hỏi: "Làm sao không nói sớm?"

Lúc đầu hắn chỉ biết Tần Quyết có anh em kết nghĩa, bên này không nói cho hắn biết là kết bái với những nhân vật nào, cũng là tại Kiến Nguyên sơn làm cho Tần Quyết đưa ra tấm Huyết ngọc thẻ bài kia mới biết được tên đó có liên quan với Xích Lan các, càng là tại sau khi tiến vào Tiểu Vân gian mới biết được Long Hành Vân là anh em kết nghĩa với Tần Quyết.

Vô luận là Tôn Bình, hay là Thiết Diệu Thanh đều hơi cúi đầu, rõ ràng đều có chút bối rối, không biết nên đáp lại như thế nào.

Dữu Khánh trong nháy mắt liền hiểu rồi, thử hỏi: "Sợ chúng ta không dám trêu chọc bọn họ, sợ chúng ta không dám giúp các ngươi, đúng đi?"

Nói đúng rồi, hai nữ nhân tại đó cúi đầu, không lời chống đỡ.

Cái vụ này, ngay cả Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều hết chỗ nói rồi, cảm thấy lúc này đã bị hai nữ nhân này hại thảm rồi.

Dữu Khánh yên lặng ngẩng đầu nhìn về phía tinh không trên cửa sổ mái, không thể không thừa nhận, nếu sớm biết rõ Tần Quyết còn có bối cảnh như vậy, lúc đó hắn thật sự chưa chắc sẽ nhúng tay chuyện Diệu Thanh Đường.

Việc đã đến nước này, hắn còn có thể nói cái gì, nghĩ đến mình còn kém chút tại trong phòng của Thiết Diệu Thanh làm ra chuyện không tự khống chế được, cuối cùng thở dài một tiếng, nói: "Vậy sư huynh kia của ngươi, tại sao lại kết bái cùng hai người có bối cảnh như thế? Lão bản nương, ngươi xem như hại chúng ta thảm rồi a."

Thiết Diệu Thanh ngẩng đầu, mặt đầy cay đắng nói: "Lúc đó quả thực nghĩ làm sao được các ngươi trợ giúp, nhưng cũng không có nghĩ tới muốn hại các ngươi, quả thực cũng không nghĩ tới các ngươi sẽ làm cho sự việc trở nên lớn như vậy, còn có thể biến thành như hiện tại, lúc đó không có lòng xấu xa gì khác. Xin lỗi!"

Nam Trúc chợt vội ho một tiếng, "Lão Thập Ngũ, sự tình quá đều đã qua, có tính toán cũng không có ý nghĩa gì, vẫn là nghĩ biện pháp ứng đối đi."

Dữu Khánh mắt lạnh quét tới, "Chuyện muốn chết hay muốn sống ta thì không nói nữa. Không bán ra được đồ vật, vậy thì một đống cây đào một mực chất đống tại đó, ngươi có biết ý nghĩa là gì không? Mỗi ngày phải tốn chi phí hơn hai mươi vạn lượng, ngươi trả sao? Khi muốn tiền thì một đống đạo lý, bây giờ đến lúc cần bỏ tiền, thế nào không có hé răng nữa, lại biến thành chuyện của một mình ta?"

Thiết Diệu Thanh thử nói ra: "Ta đem toàn bộ tiền của chúng ta đều đưa cho ngươi."

Dữu Khánh phất tay áo bỏ đi, không lý đến nàng, trở về trong phòng nán lại một hồi liền đi ra, cầm trong tay một phong thư, trực tiếp đưa cho Tôn Bình, "Không cần tiết kiệm tiền, trực tiếp tìm Thiên Lý lang, đem thư đưa đến Tịch Nguyệt phường bên ngoài Cẩm Quốc kinh thành, đưa cho lão bản nương Diệp Điểm Điểm của 'Tiểu Tiên lâu'."

Chương 326: Khách tới

Tiểu Tiên lâu? Mấy người đều cảm thấy bất ngờ.

Lão bản nương của Tiểu Tiên lâu tên gọi là gì, đa số người đều không biết, nhưng mà Tiểu Tiên lâu thì cũng xem như là một địa điểm nổi danh thiên hạ.

Nói đến cùng vẫn là bởi vì vị Thám Hoa lang trước mắt này viết lưu niệm, làm cho Tiểu Tiên lâu đột nhiên nổi danh.

"Được."

Tôn Bình nhanh chóng đáp, nhận lấy bức thư rời đi.

Những người khác đều muốn nhìn xem một chút trong thư viết cái gì, việc nam nữ với nhau liên hệ qua lại luôn luôn dễ dàng khiến người ta suy nghĩ nhiều, nhưng mà thật không dễ dàng để đọc xem thư tín của người ta.

Nhất là Thiết Diệu Thanh, trong thần sắc có chứa chút kỳ quái, lão bản nương của Tiểu Tiên lâu có bản viết lưu niệm "Nhân gian hảo", nàng cũng có.

Đi ra cửa, Tôn Bình nhịn không được nhìn nhìn nội dung trong thư, bởi vì quá dễ dàng nhìn xem được, chỉ là một tờ giấy, Dữu Khánh cũng không có làm ra bất cứ che giấu gì.

"Lão bản nương: Kinh thành từ biệt đã gần ba năm, không biết tình hình gần đây có khỏe không? Tiểu đệ tại U Giác Phụ mới mở một nhà cửa hàng, tên gọi là 'Diệu Thanh Đường', đặc biệt mời lão bản nương đến đây cổ vũ, lấy làm hãnh diện. Xin đại diện vấn an với Lâm Thành Đạo Lâm huynh."

Cả phong thư, cũng chỉ nói mấy câu ngắn ngủi như thế mà thôi, kí tên bên dưới là: Như ký nhân gian hảo.

Nhìn không thấy có cái gì đặc biệt.

Tôn Bình trong lòng nói thầm, thảo nào dám tùy tiện giao cho như vậy…

Ngày hôm sau, người mà toàn bộ Diệu Thanh Đường đều không muốn trông thấy đã xuất hiện, Tôn Bình tại cửa vào nghênh tiếp khách nhân cứng người.

Long Hành Vân và Thôi Du xuất hiện tại ngoài cửa, người trước trong tay phe phẩy chiết phiến, dáng vẻ nhàn nhã thong dong.

Thôi Du cười nói: "Tôn chưởng quỹ, thế nào, có tiền cũng không kiếm, cự khách sao?"

Tôn Bình trầm giọng hỏi: "Các ngươi tới làm gì, muốn gây sự hay sao?"

Thôi Du ha hả, "Lời này thì không đúng rồi, nơi này là U Giác Phụ, ai dám gây sự ngay tại phía dưới mí mắt U Nhai."

Ở bên trong, Thiết Diệu Thanh bước nhanh tới đây nhìn một cái, kinh hãi, lập tức quay đầu lại đi vào bên trong thông báo cho Dữu Khánh.

Sau đó lại vội vã quay lại, đối với Tôn Bình đứng ở cửa vào ứng phó nói một câu, "Để cho bọn họ vào đi."

Lúc này Tôn Bình mới để cho người tiến vào.

Hai người Long, Thôi nghênh ngang đi vào, trông thấy Thiết Diệu Thanh ở mặt sau quầy hàng, hai người trái lại cũng thủ quy củ, trước lúc tới hiển nhiên đã có tìm hiểu lý giải, Thôi Du lấy ra năm mươi vạn lượng ngân phiếu giao tới.

Thiết Diệu Thanh cũng làm như bình thường, thu tiền viết biên lai cho bọn hắn.

Phe phẩy chiết phiến, Long Hành Vân nhìn chằm chằm Thiết Diệu Thanh quan sát một chút, nhịn không được hừ một tiếng, "Thiết Diệu Thanh, chúng ta hình như cũng đã gặp qua một lần, hai lần đi? Làm phu nhân không chịu làm, lại muốn làm cái bàn thu tiền, thật buồn cười."

Thiết Diệu Thanh không hé răng, giao biên lai xong thì đưa tay mời hai người cùng nàng đi vào bên trong.

Bình thường không lộ diện chào hỏi khách nhân, lúc này Dữu Khánh đã lộ diện rồi, thấy hai người đi tới, lập tức cười chắp tay đón chào, nói: "Khách hiếm đến, quý khách, Long huynh, đã lâu không gặp."

Kết quả mặt nhiệt tình đụng cái mông lạnh, hai người Long Hành Vân chỉ là liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt liền dừng tại trên người hai gã khách hàng.

Không sai, một đôi trung niên nam nữ, rõ ràng là tới mua tiên đào, đang nắm tiên đào chỉ trỏ cười nói gì đó.

Không phải nói đám người Long Hành Vân buồn bực, ngay cả bản thân Dữu Khánh cũng cảm thấy kỳ quái, buổi sáng hôm nay vậy mà còn có khách nhân tới, đôi nam nữ này đã là nhóm khách nhân thứ hai.

Long Hành Vân phe phẩy cây quạt di chuyển đi tới, nhàn nhạt hỏi một câu, "Nhị vị cũng là tới mua tiên đào sao?"

Nam nữ hai người quay đầu lại trên dưới quan sát gã một cái, nam đáp "Ừ" một tiếng.

Long Hành Vân lại nói: "Nhị vị lẽ nào không có nghe đến tin tức gì sao, sẽ không sợ rước lấy phiền phức?"

Nam hỏi ngược lại: "Ngươi không phải cũng là tới mua đồ sao?"

Ngụ ý rất đơn giản, ngươi còn không sợ, ta có gì phải sợ.

Long Hành Vân gấp lại cây quạt trong tay, "Không khéo, Các chủ Xích Lan các chính là mẫu thân của ta."

Nam a một tiếng, tựa hồ đã minh bạch ý của đối phương, "Ngươi là đang uy hiếp ta sao?"

Có thể nói ra lời này, đã thuyết minh y đã nghe được tin tức liên quan.

Long Hành Vân cười ha hả, "Nói quá lời, chỉ là thiện ý nhắc nhở mà thôi."

Gã còn không có lá gan lớn như vậy, dám ở U Giác Phụ ngang nhiên thừa nhận mình đang uy hiếp khách hàng buôn bán bình thường, có ý kiến cỡ nào cũng phải đợi đi ra U Giác Phụ mới nói tiếp, bằng không Tần Quyết cũng không đến mức nhiều năm như vậy lại không có biện pháp gì với Thiết Diệu Thanh.

Nam kia bình tĩnh nói: "Mẫu thân người ta trái lại từng gặp qua, nói chuyện coi như bình thường, không nghĩ tới sinh ra một đứa con trai quái gở, chẳng ra gì."

Thôi Du vừa định phụ họa, nghe được lời này thì trố mắt, sự kiêu ngạo lập tức tiêu tan.

Long Hành Vân cũng hơi giật mình, nói chuyện cũng thoáng cái trở nên khách khí hơn, "Không biết tôn giá đến từ phương nào?"

Ở một bên, nữ liếc mắt nhìn gã một cái, giống như đang nói, chúng ta đến từ nơi nào liên quan cái rắm gì tới ngươi.

Nàng ta quay đầu lại đối với người Một Mắt đang ngồi chồm hổm chiêu đãi khách nhân, nói: "Mua nhiều thêm một quả chơi đùa!"

Không chỉ muốn mua, hơn nữa còn muốn mua nhiều thêm một quả để chơi đùa, người ta có tiền cam tâm tình nguyện, ném nhiều thêm năm mươi vạn lượng bạc chơi đùa, thì thế nào chứ?

Đã nói rõ là lười nói lời vô dụng, trực tiếp đánh vào mặt Long Hành Vân.

Long Hành Vân náo loạn thành xấu hổ lúng túng, sắc mặt bất định, lại không dám nói gì, đầu tiên là người ta rõ ràng không sợ Xích Lan các, thứ nhì thì nơi này là U Giác Phụ, gã cũng không dám ngang nhiên làm càn.

Đôi nam nữ kia nói mua nhiều thêm một quả thì thật sự là mua nhiều thêm một quả, ngay tại phía dưới mí mắt Long Hành Vân mua nhiều thêm một quả rồi rời đi, chính là chỉnh cho Long Hành Vân không còn làm mặt làm mũi.

Dữu Khánh nhịn không được sờ sờ chút râu ria non nớt của mình, đại khái đã minh bạch hôm nay còn có hai nhóm khách nhân đăng môn là chuyện gì xảy ra, hoặc là thật sự không biết tin tức, hoặc chính là không quan tâm, không sợ Xích Lan các và Tích Lư Sơn.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng đã xuất hiện, sau khi phát hiện Long Hành Vân tới, hai người tựu lập tức đi tới đây, thủ hai bên sau lưng Dữu Khánh, trong thần sắc hiện rõ ý đề phòng.

Đợi cho đôi nam nữ kia vừa đi khỏi, Long Hành Vân lập tức nghiêng đầu nói với Thôi Du: "Đi thăm dò tra xem có lai lịch gì."

"Vâng." Thôi Du cũng lập tức rời đi.

Khi quay đầu lại, Long Hành Vân cuối cùng cũng đối diện với Dữu Khánh, đứng tại chỗ cười nhạt, "Thám Hoa lang, nghe nói ngươi kiếm được không ít tiền a."

Dữu Khánh chắp tay nói: "Món tiền nhỏ món tiền nhỏ. Nếu là Long huynh có hứng thú, chúng ta không ngại kết hội, nhóm tiên đào thụ kia của ta có thể không bán ra, có thể tìm một chỗ trồng xuống, nơi Long huynh đi ra…"

Hắn muốn biến chiến tranh thành tơ lụa, cũng thật sự định nhường lợi, nhưng mà Long Hành Vân lại ngay cả kiên trì tiếp tục nghe cũng không có, cất tiếng cắt đứt, "Đừng có làm bộ dạng này với ta, đống phế vật vô dụng này, ngươi hãm hại lừa gạt người khác còn được, vậy mà lại còn dám lừa gạt đến trên đầu ta, ta xem ngươi là thật sự chán sống rồi."

Dữu Khánh cau mày nói: "Long huynh, giữa chúng ta với nhau kỳ thực cũng không có cừu hận gì, hà tất phải cùng tại hạ gây trở

ngại?”

“Không có cừu hận?” Long Hành Vân rẹt một tiếng mở chiết phiến ra phe phẩy, “Đại ca của ta chẳng lẽ không phải là ngươi hại chết sao?”

Dữu Khánh buông tay: “Long huynh chẳng lẽ không biết sao? Tần Quyết là bị Vân Hề sát hại, không có quan hệ gì với chúng ta, nếu như ngươi không tin thì có thể tìm Thiên Lưu sơn hỏi thăm. Long huynh, đều là hiểu lầm.”

Long Hành Vân cười nhạt: “Hiểu lầm? Được a, nếu như thực sự là hiểu lầm, nếu như ngươi thật sự có lòng hóa giải hiểu lầm, vậy thì đem đàn bà Thiết Diệu Thanh kia giao ra đây. Ngươi chỉ cần giải trừ thân phận U Giác Phụ của nàng, đẩy nàng ra khỏi U Giác Phụ, ta coi như ngươi thật sự có thành ý hóa giải hiểu lầm.”

Lời này vừa nói ra, Thiết Diệu Thanh đứng ở mặt sau tường cửa ra vào lập tức nơm nớp lo sợ.

Dữu Khánh trầm mặc, chậm rãi quay đầu lại, nhìn nhìn phản ứng của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, cuối cùng còn là tận tình khuyên bảo: “Long huynh, hiểu lầm giữa chúng ta với nhau, làm gì phải gây khó dễ tới một nữ nhân? Thật sự không cần thiết như vậy, chúng ta còn là luận sự đi.”

Long Hành Vân tức thì vẻ mặt tức giận, “Ngươi ngủ với nữ nhân của đại ca ta, nói với ta là hiểu lầm, còn mẹ nó nói muốn luận sự, cho rằng ta khờ sao?”

Dữu Khánh vội xua tay nói: “Tuyệt đối là hiểu lầm, giữa ta và Thiết Diệu Thanh không phải như ngươi tưởng vậy, tuyệt không có phát sinh ra loại chuyện mà ngươi nghĩ kia.”

Long Hành Vân cả giận nói: “Nữ nhân kia vốn là phải gả cho đại ca ta, cha nàng cũng đã chính miệng đồng ý, hôn nhân đại sự, phụ mẫu chi mệnh, thiên kinh địa nghĩa! Kết quả nàng lại bị nam nhân khác kéo chạy đi, nếu như không lôi nữ nhân này trở lại, không nói

tới đại ca ta, bảo chúng ta làm huynh đệ phải để mặt mũi ở nơi nào?”

Việc này, Dữu Khánh đều có chút hết chỗ nói rồi, hoàn toàn là chuyện ông nói ông có lý bà nói bà có lý, Thiết Diệu Thanh cũng có lí do của mình, không nói được rõ ràng.

Nhưng hắn lại rõ ràng một điểm, nói Thiết Diệu Thanh là hồng nhan họa thủy thật không sai, thật sự là đem tới đại phiền toái cho bọn hắn, thậm chí là rước lấy họa sát thân.

“Ta và lão Nhị toàn lực ủng hộ đại ca tại nơi đây mở Giám Nguyên trai, chính là để cho đại ca rửa nhục, liên quan gì đến A Sĩ Hành ngươi? Ngươi không đi làm quan của ngươi, chạy đến Tu Hành giới nhắm mắt nhắm mũi xen lẫn vào làm gì? Ngươi dám nói Giám Nguyên trai bị thủ tiêu không phải là ngươi tại Kiến Nguyên sơn giở trò quỷ sao? Ngươi dám nói tại Kiến Nguyên sơn ngươi không có đối với đại ca ta ngầm hạ sát thủ sao?

Vì sao làm như vậy? Không phải chính là vì tiện nhân kia sao? Đại ca ta vừa mới chết tại Tiểu Vân gian, ngươi quay về liền tiếp nhận nữ nhân của hắn, ngươi nói ngươi tại Tiểu Vân gian không hại đại ca ta, ai tin? Vậy mà còn, mẹ nó, có mặt mũi nói chuyện hợp tác với ta, ngươi là thật sự cho rằng ta khờ hay là thế nào? Nếu như ngươi thật sự có thành ý, trước tiên giao nữ nhân kia ra đi!”

Dữu Khánh rất muốn nói cho gã, tại Kiến Nguyên sơn xuống tay với Tần Quyết là bởi vì Tần Quyết hạ độc thủ đoạt lấy tiền của ta trước.

Nhưng mà không có cách nào giải thích, giải thích chẳng khác nào là chính miệng thừa nhận quả thực đã mưu hại đại ca gã.

Trốn ở phía sau tường, Thiết Diệu Thanh âm thầm cắn môi, một phen lời nói của Long Hành Vân xem như xác nhận cho nàng rồi, thì ra Bình nương suy đoán không sai, việc Giám Nguyên trai bị thủ tiêu cùng chuyện Tần Quyết bị chết thực sự là A Sĩ Hành đang giúp mình.

Vì sao phải làm như vậy?

Còn cần đoán sao? Trong đầu nàng đã hiện lên nội dung trong dòng lưu niệm.

Nam Trúc chợt lên tiếng: "Nếu chúng ta không giao thì sao chứ?"

Long Hành Vân mắt lạnh nghiêng liếc, "Vậy thì chờ nhìn xem đi."

Trong miệng Mục Ngạo Thiết nhảy ra hai chữ, "Không giao!"

Dữu Khánh môi giật giật, lần này chung quy là không có hé răng.

Long Hành Vân nhìn chăm chú hắn một hồi, cuối cùng vẻ mặt cười nhạt mà phất tay áo rời đi, trông thấy người Một Mắt đưa quả đào tới, phất tay hất bay, "Đưa cho các ngươi mua thuốc ăn!"

Đợi cho người biến mất, Nam Trúc xùy nói, "Thật có tiền, năm mươi vạn vậy mà chỉ vì tới đây phát tiết."

Dữu Khánh quay đầu lại lườm một cái, Nam Trúc tức thì vẻ mặt ngượng ngùng, sờ mũi không nói lời nào rồi, biết rõ lời mình nói xem như đã dẫn đến mâu thuẫn càng thêm khó mà hóa giải…

Ngày hôm sau, trên đường phố bên ngoài Diệu Thanh Đường, một nhóm mấy người đi tới.

Hai người cầm đầu, một người là nữ tử mặc bạch y váy dài khoan thai đi tới, hành động cử chỉ nhã nhặn lịch sự, một người khác thì là nữ tử mặc váy vàng, thả bước hân hoan, nhưng cả hai đều đội sa lạp, khiến người nhìn không rõ khuôn mặt.

Phía sau hai người đi theo sáu người, một đường quan sát xung quanh, rõ ràng là hộ vệ.

Một nhóm người khi tới gần Diệu Thanh Đường thì Hoàng sa y nữ tử chỉ tới chiêu bài Diệu Thanh Đường, Bạch y nữ tử rõ ràng có chút

bài xích, muốn đi dọc theo bên này, nhưng Hoàng sa y nữ tử lại nắm bắt lấy cổ tay nàng kéo đi về phía bên kia.

Thủ tại cửa vào, Tôn Bình trông thấy có khách tới, lập tức hành lễ.

Hoàng sa y nữ tử ngẩng đầu nhìn nhìn chiêu bài, trực tiếp hỏi Tôn Bình, "Chữ trên chiêu bài này không phải do A Sĩ Hành viết đi?"

Chương 327: Chua chát

Đối với vấn đề này, Tôn Bình mỉm cười, ra vẻ không ít người tới nơi này đều có quan tâm việc này, nhưng không thể không xin lỗi nói: "Đây không phải chữ của Thám Hoa lang, là chữ của lão bản nương chúng ta."

Bọn họ vốn đều muốn Dữu Khánh viết, không vì cái gì khác, chí ít chữ viết đẹp, nhưng Dữu Khánh không chịu viết, vẫn là câu nói kia, bỏ văn theo võ rồi, không tiếp tục làm chuyện viết lưu niệm nữa. Về sau, không còn cách nào khác, chữ của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì lại không cầm ra được, cũng không thể tìm ngoại nhân, Thiết Diệu Thanh đành tự mình viết chiêu bài.

Hoàng sa y nữ tử a một tiếng, lại hỏi: "Nghe nói lão bản nương của các ngươi rất đẹp, chính là đóa hoa của U Giác Phụ."

Đổi thành nam nhân hỏi như vậy, đó chính là không có ý tốt, nữ nhân hỏi tự nhiên không sao, nhưng mà quá Tôn Bình ít nhiều vẫn có chút bất ngờ, tại sao lại có nữ nhân chạy tới cửa hỏi vấn đề này, nghe thanh âm nhìn thân thể, tựa hồ cũng là nữ tử trẻ tuổi, chỉ có thể là từ chối cho ý kiến, hỏi ngược lại: "Quý khách là tới Diệu Thanh Đường mua đồ sao?"

Hoàng sa y nữ tử: "Nghe nói chỗ các ngươi không mua đồ thì không cho đi vào nhìn xem sao?"

Tôn Bình không có nói nhiều, chỉ tới thông báo dán trên ván cửa ở một bên, để cho khách nhân tự tới nhìn xem.

Hoàng sa y nữ tử xem xong hừ một tiếng, "Không mua đồ thì tới nơi này làm gì?"

Vừa nghe lời này, Tôn Bình thái độ trở nên cung kính hơn không ít, không những là bởi vì đối phương là khách hàng, then chốt là dám đăng môn tại loại thời kì này.

Lúc này liền nhường đường cho mời.

Hai nữ tử đi vào cửa, sáu gã tùy tùng có bốn người thủ tại ngoài cửa, hai người đi vào theo.

Ở mặt sau quầy hàng, Thiết Diệu Thanh bây giờ cũng đã đội sa lạp lên, là ý của Dữu Khánh.

Cũng là bởi sau khi Long Hành Vân tới đây khiến cho Dữu Khánh quả thực cảm thấy được nữ nhân này là kẻ gây họa, có thể tới nơi này mua đồ vật đều không phải người bình thường, vạn nhất đại lão phương nào đó nhìn trúng Thiết Diệu Thanh, đến lúc đó thì cho hay là không cho chứ, không cho chính là tự tìm phiền phức.

Đây không phải là lời nói vô căn cứ, mà đã trở thành hiện thực có khả năng xảy ra, nhất là người bây giờ còn dám đến Diệu Thanh Đường mua đồ, tám chín phần mười là ngay cả Xích Lan các cũng không để vào mắt, thật không cần phải đi trêu chọc.

Nếu không phải hiện tại không đủ nhân thủ, người Một Mắt quá cao ngồi quầy không tiện thì hắn cũng không quá muốn để cho Thiết Diệu Thanh đi xuất đầu lộ mặt.

Ba nữ nhân đội sa lạp cách lớp màn sa buông xuống quan sát lẫn nhau một chút.

Một gã tùy tùng móc ra một trăm vạn lượng ngân phiếu đặt ở trên quầy hàng.

Thiết Diệu Thanh viết biên lai đưa cho bọn họ, sau đó lại tự mình dẫn mấy người đi vào bên trong viện.

Đưa người đến chỗ người Một Mắt xong, Thiết Diệu Thanh liền xin cáo lui.

Nàng cũng đã nhìn ra, hai nam nhân là hộ vệ tùy tùng. Từ sau khi khai trương, nàng cũng gặp qua không ít khách nhân muôn hình muôn vẻ, trong số nhiều khách nhân lui tới như vậy, ngay cả hộ vệ cũng sẽ chi ra năm mươi vạn lượng để theo vào, nàng đã quên có phải là lần đầu tiên trông thấy hay không, nhưng khẳng định không nhiều.

"Di, không có người tiếp đãi khách nhân sao? Để người Một Mắt tiếp đãi khách nhân là sao?"

Nhìn nhìn khắp nơi một chút, Hoàng sa y nữ tử đột nhiên cất tiếng nói to lên, dáng vẻ rất không vừa ý.

Đã bỏ đi mấy bước, Thiết Diệu Thanh không thể không xoay người quay lại, "Hai vị quý khách, thật sự là xin lỗi, bỉ điếm chính là làm buôn bán như vậy, người Một Mắt cũng là như nhau."

"Làm sao có thể như nhau." Hoàng sa y nữ tử rất không hài lòng, lại nhìn quanh bốn phía, "Không phải nghe nói cái cửa hàng này là do Thám Hoa lang danh dương thiên hạ mở ra sao? Thám Hoa lang đâu chứ, bảo hắn đi ra tiếp đãi khách nhân đi."

Ở một bên, Bạch y váy dài nữ tử lập tức lôi kéo tay áo nàng, nhưng mà Hoàng sa y nữ tử vung tay nàng ra không quản tới, tiếp tục gọi to: "Nào có đạo lý chủ nhân không ra tiếp đãi khách nhân, ta phí một trăm vạn lượng, ngay cả câu nói cũng không có, tính là chuyện gì xảy ra?"

Thiết Diệu Thanh vội giải thích: "Quý khách không nên nóng nảy, Thám Hoa lang không tại, đã đi rồi, công việc kinh doanh cụ thể do chúng ta phụ trách."

Đây là lời Dữu Khánh dặn dò, cũng thật sự là bởi danh tiếng Thám Hoa lang có phần lớn, có một số khách nhân cũng không biết là nghĩ như thế nào, phí mấy chục vạn mua một quả đào liền cảm thấy mình rất giỏi, liền muốn gọi Thám Hoa lang đi ra bồi tiếp trò chuyện mấy câu. Có rất nhiều khách nhân như vậy, Dữu Khánh làm sao ứng đối được, tự nhiên là lấy lí do người không tại để ứng phó.

Hoàng sa y nữ tử: "Đi rồi? Đi đâu rồi?"

Thiết Diệu Thanh thiếu một chút không nói nên lời, nhưng vẫn là khách khí nói: "Hắn là Đông gia cung cấp hàng cho chúng ta, hắn đi đâu cũng sẽ không nói cho chúng ta biết, chúng ta cũng không biết."

Hoàng sa y nữ tử quan sát xung quanh, "Tại sao lại trùng hợp như thế, chúng ta vừa tới, hắn liền đi rồi? Ngươi để cho chúng ta lục soát một chút, nếu như người thật sự không tại, ta liền tin lời ngươi nói." Sau đó hướng hai hộ vệ kia phất tay ra hiệu, nói "Lục soát cho ta!"

Hai gã hộ vệ rõ ràng có chút sững sờ, náo loạn đến nỗi chân tay luống cuống. Việc này làm sao dễ dàng tuân mệnh, nơi đây thế nhưng là U Giác Phụ, ở ngay phía dưới mí mắt U Nhai, vô duyên vô cớ đi lục soát cửa hàng nhà người ta, sẽ gặp phải đại phiền toái, hậu quả cũng không phải bọn họ có thể gánh chịu.

"Đừng náo loạn!" Bạch y váy dài nữ tử cuối cùng lên tiếng ngăn cản lại, âm thanh mềm dịu, ngay lập tức lại xoay chuyển chủ đề câu chuyện, "Sẽ không là ngay cả lão bản nương cũng không tại đi?"

Thiết Diệu Thanh hơi giật mình, hơi khom người, "Chính là tại hạ, không biết quý khách có gì chỉ giáo?"

Hoàng sa y tử kinh ngạc, "Ngươi chính là được xưng U Giác Phụ đệ nhất mỹ nhân Thiết Diệu Thanh?"

Thiết Diệu Thanh: "Quý khách khen trật rồi, đảm đương không nổi cái gì đệ nhất, chỉ là một người đáng thương nỗ lực cầu sinh mà thôi."

Hoàng sa y nữ tử: "Lấy sa lạp xuống, để ta xem nhìn có phải đúng là lão bản nương hay không, đừng gạt bọn ta."

Thiết Diệu Thanh rất không biết nói gì, ta lừa các ngươi làm gì?

Cũng rất bất đắc dĩ, cũng may đối diện là hai nữ nhân, cũng không tính là chuyện gì, nàng nhấc tay chậm rãi tháo sa lạp xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp.

Dung mạo khuynh quốc khuynh thành vừa hiện ra, hai nữ tử đội sa lạp rõ ràng đều ngây ngẩn cả người.

Sau một lúc lặng im, Bạch y váy dài nữ tử chợt than thở: "Quả nhiên là một mỹ nhân như thiên tiên vậy, ngay cả ta nhìn thấy cũng động tâm, huống chi là nam nhân, thảo nào ngay cả hắn cũng cam nguyện quỳ gối tại dưới váy ngươi, quả thực là tú sắc động nhân, khiến người khó mà ngoại lệ."

Hoàng sa y nữ tử thì xùy nói, "Mỹ nhân tuổi xế chiều, lại có thể nhìn được bao lâu? Vừa nhìn qua, rõ ràng tuổi không còn nhỏ nữa, tối thiểu phải lớn hơn A Sĩ Hành mười tuổi đi? Huống hồ còn là từng có trượng phu bị chết rồi, ngươi cảm thấy ngươi xứng có đôi có cặp với thiên hạ đệ nhất tài tử sao? Theo ta thấy, phải có điểm tự mình hiểu lấy, đừng trở thành trò cười cho người trong thiên hạ. Trâu già gặm cỏ non, có ý tứ sao? Còn là cần chút mặt mũi đi!"

Lời này thật sự có thể nói là chua ngoa, khắc nghiệt, dù cho Bạch y váy dài nữ tử ở một bên đưa tay ngăn cản, cũng ngăn cản không được nàng ta tức giận bất bình mà nói xong lời nói.

Thiết Diệu Thanh cũng không phải cây cỏ, lời nói tru tâm như thế không có khả năng không phản ứng, lập tức thay đổi sắc mặt, nhưng người tới là khách, lại không có làm cái gì nhằm vào buôn bán, chỉ có thể là cố nén không vui nói: "Quý khách còn thỉnh ăn nói cẩn thận. Ô ngôn uế ngữ bên ngoài đều là lời đồn đại, không đủ để tin, ta và Thám Hoa lang chỉ là bằng hữu, vẫn không có vượt giới hạn bước nào. Các ngươi cũng là nữ nhân, lẽ nào cũng cho rằng dung mạo coi được chính là sai sao? Phải muốn ta hủy dung tự mình hại mình mới tính là làm người thanh bạch sao?"

Nghe được lời ấy, Hoàng sa y nữ tử hừ một tiếng, cũng không nói thêm cái gì, tựa hồ cũng nhận thức được lời mình nói quá mức rồi.

Bạch y váy dài nữ tử kéo tay áo nàng ta một cái, "Còn không mau xin lỗi lão bản nương?"

Hoàng sa y nữ tử lại nói: "Thiết Diệu Thanh, ta có thể tin tưởng lời ngươi nói hiện tại là thật, nhưng ngươi dám đảm bảo về sau cũng sẽ không vượt giới hạn bước nào sao? Nếu ngươi dám đảm bảo, ta lập tức hướng ngươi xin lỗi, đảm bảo để cho ngươi cảm nhận được ta xin lỗi là thành tâm thành ý."

Thiết Diệu Thanh lắc đầu, bi phẫn nói: "Ta vì sao phải bảo đảm với ngươi? Ta ở góa lại như thế nào? Thích người nào, nguyện ý ở với ai, chỉ cần không trái nhân luân, chỉ cần không phạm đạo đức, đều là sự tự do của ta. Những nam nhân ở bên ngoài kia, vừa mở miệng là lời ước thúc ta, muốn ta thủ phụ đức, nhưng lại vừa từng kẻ đều muốn chiếm hữu ta, bây giờ ngay cả hai nữ nhân các ngươi cũng muốn chạy tới ước thúc ta, ta đến tột cùng đã làm sai chuyện gì, các ngươi dựa vào đâu nói với ta như vậy?

Sau khi ta lập gia đình thì trốn ở trong lòng đất này không dám đi ra ngoài, đã qua nhiều năm như vậy, cơ hồ một mực trốn ở trong lòng đất, đều đã sắp quên hương hoa chim hót ở bên ngoài là như thế nào, một mực đem mình giam cầm tại trong đình viện nho nhỏ, các ngươi còn muốn ta làm gì? Có phải là chỉ cần ta không chết, không

quản ta làm cái gì, tại trong mắt các ngươi đều là ta sai hay không?" Trong mắt đã có ngấn lệ, cũng là lời nói nghẹn trong lòng không biết đã bao lâu, đột nhiên liền bị kích thích phát tiết nói ra.

"Xin lỗi. Ta thay nàng xin lỗi ngài." Bạch y váy dài nữ tử thành khẩn cất tiếng xin lỗi, sau đó cưỡng ép khóa cổ tay Hoàng sa y nữ tử, cưỡng ép kéo đi.

Thiết Diệu Thanh lau lệ, "Cầm lấy tiên đào của ngươi."

Bạch y váy dài nữ tử, "Không cần, coi như là chúng ta xin lỗi."

"Hai khỏa phá đào, làm như người nào cũng chưa từng thấy qua vậy."

Hoàng sa y nữ tử vẫn là nhịn không được nện ra một câu nói không dễ nghe, nhưng mà sau đó trong miệng lại toát ra một tiếng "Ôi" .

Hai gã hộ vệ kia cũng nhanh chóng đi theo ra ngoài.

Thiết Diệu Thanh lại chậm rãi cầm sa lạp đội lên lại trên đầu mình.

Rất nhanh, Tôn Bình lại tiến đến, "Tiểu thư, mấy người vừa rồi kia tại sao trên tay không cầm theo đồ vật đã đi ra ngoài rồi?"

Thiết Diệu Thanh tận lực làm như không có gì nói: "Hình như là chướng mắt, dùng tiền mua chút mới mẻ mà thôi."

Tôn Bình thổn thức: "Hơn trăm vạn đều không xem là chuyện gì, tài lực này, vậy mới gọi là sâu không lường được."

Bên ngoài có khả năng còn sẽ có khách nhân, hai người cũng không có ở lâu, lại dắt tay nhau đi ra phía trước.

Ngồi chồm hổm ở một bên bàng quan liễu toàn bộ quá trình đích người Một Mắt sai lệch lệch cái đầu, lại như là cái gì đều không nhìn thấy dường như, chậm rãi cầm trong tay ôm đích lễ hạp phóng liễu trở lại.

Trốn ở trong phòng ăn quả đào đích ba người, thì là không để ý đến chuyện bên ngoài, tĩnh tâm tu luyện, có việc bên ngoài tự nhiên hội bắt chuyện bọn họ…

Đến nửa buổi chiều thì có hai người bao trùm đấu bồng trên thân, một cao một thấp, đứng ở ngoài cửa vào Diệu Thanh Đường, nhìn chằm chằm bảng thông báo trên ván cửa xem một lần, sau đó tiến vào cửa hàng.

Người vóc dáng cao đứng ở trước quầy hàng, đối diện với Thiết Diệu Thanh khách khí, không chỉ không có bỏ tiền, trái lại đưa tay nói: "Cho ta mượn dùng bút một lát."

Thiết Diệu Thanh hoài nghi, nhưng vẫn đưa bút cho hắn, thấy không rõ khuôn mặt đối phương đã bị vành nón che một nửa, lại chú ý tới ngón tay của nam nhân nhận bút ở đối diện rất dễ nhìn, trắng nõn thon dài và sạch sẽ.

Sau khi cầm lấy bút, người kia đưa tay lại kéo tới một trang giấy, viết xuống một hàng chữ: Tiểu mười lăm, nhanh tới tiếp giá!

Đặt bút xuống, đem trang giấy kia đẩy tới, "Đưa cho vị Thám Hoa lang kia nhìn xem, hắn tự nhiên biết rõ ta là ai."

Thiết Diệu Thanh cầm trang giấy tới tay nhìn xem, lập tức sửng sốt ngẩng đầu, muốn nhìn rõ xem đối phương là người nào.

Nàng bình thường nghe thấy Nam Trúc bọn họ gọi Dữu Khánh là "Lão Thập Ngũ", biết rõ người có thể viết ra "Tiểu mười lăm" sợ là cùng Dữu Khánh có quan hệ không tầm thường, chỉ là nghe thanh âm tựa hồ còn trẻ hơn cả Nam Trúc.

Lại nhìn vị vóc dáng thấp kia, tựa hồ cũng đang hiếu kỳ quan sát nàng, nhìn khuôn mặt tựa hồ cũng rất trẻ tuổi, tựa hồ còn có chút nhìn quen mắt.

Chỉ dựa vào khách tới viết ra ba chữ "Tiểu mười lăm" này, Thiết Diệu Thanh liền không có chối từ cái gì, khách khí nói: "Ngài thỉnh chờ chút."

Đối phương khẽ gật đầu, khóe miệng lộ ra nét mỉm cười xinh đẹp.

Chương 328: Lão Mười Sáu

Đang trong trạng thái tĩnh tâm đả tọa tu luyện, Dữu Khánh bị Thiết Diệu Thanh ở ngoài cửa làm kinh động, chậm rãi thu công rồi đứng dậy, đi tới mở cửa.

Hắn ít nhiều có chút bất ngờ, nữ nhân này gần như chưa bao giờ chủ động tới đây tìm hắn, hỏi: "Thế nào rồi?"

Thiết Diệu Thanh cầm tờ giấy trong tay đưa cho hắn, "Bên ngoài có hai người tới tìm ngươi, nói là ngươi nhìn thấy thứ này liền biết hắn là ai."

Ánh mắt Dữu Khánh chuyển tới chữ viết trên trang giấy, thần tình lập tức lộ vẻ kinh ngạc, lập tức bước nhanh lách qua bên người Thiết Diệu Thanh để đi ra ngoài, nhưng không đi ra mấy bước, còn chưa đi xuống bậc cấp, chợt nhìn thấy người Một Mắt ở bên ngoài, hắn đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nói với Thiết Diệu Thanh: "Lão bản nương, ngươi trực tiếp dẫn bọn họ tới đây đi."

Thiết Diệu Thanh theo phản ứng của hắn nhìn thấy được người Một Mắt, đại khái đã minh bạch chút gì, ừ một tiếng, cất cước vội vã rời đi.

Một đại mỹ nhân như thế, lại đột nhiên biến thành thân phận bị người sai tới sai lui, nhưng cũng không có thể hiện ra vẻ không vui nào.

Rất nhanh, hai người thân tại trong đấu bồng được Thiết Diệu Thanh dẫn đi vào, cũng trực tiếp đưa tới bên trong phòng.

Dữu Khánh đang chờ tại bên trong phòng mặt tràn đầy mong đợi.

Song phương gặp mặt, Dữu Khánh nỗ lực cúi đầu nhìn tướng mạo người dưới mũ, muốn xác nhận một chút.

Người vóc dáng cao trái lại trực tiếp giơ tay xốc mũ áo choàng lên, lộ ra một khuôn mặt mỹ nam tử hơi hiện ra vẻ biếng nhác phong tình, chính là Linh Lung quan tiểu sư thúc Chu Tân Nguyên.

"Lấm la lấm lét làm gì vậy?"

Tiểu sư thúc vừa lộ mặt liền khinh thường một câu.

Ở một bên, Thiết Diệu Thanh hơi cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới khách tới lại là một mỹ nam tử hiếm có như thế.

Lời xưng hô đã đến bên mép, ánh mắt Dữu Khánh đảo qua Thiết Diệu Thanh rồi lập tức sửa lời, vui vẻ hỏi: "Tiên sinh, sao ngươi lại tới đây rồi?"

Hắn biết rõ, lấy thân phận hai người bọn họ là người truyền thừa của Linh Lung quan đã sắp tuyệt chủng thì trên cơ bản sẽ không tiện đồng thời rời đi Linh Lung quan, nếu không một khi xuất hiện chuyện bất ngờ, Linh Lung quan chân chính truyền thừa nhưng sẽ thật sự bị tuyệt tự, nhất là đồng thời xuất hiện tại loại địa phương như U Giác Phụ này.

U Giác Phụ tuy nói là an toàn, nhưng trên phương diện nào đó mà nói thì cũng là một nơi đầy thị phi.

Tiểu sư thúc: "Thế nào, ta không thể tới sao? Tiểu tử ngươi mặt mũi không nhỏ, đã giao bái thiếp rồi vẫn không lộ diện, còn phải ta tới triều bái hay sao?" Là đang chỉ trích đối phương không ra nghênh đón.

Dữu Khánh vội vẻ mặt đau khổ nói: "Tiên sinh, ngươi hiểu lầm rồi, chỗ ta đây hiện tại không yên ổn, người Một Mắt bên ngoài cũng là mới tới, lý giải một chút đi."

Miệng hắn thì lải nhải, ánh mắt đã dừng tại trên thân người ở bên cạnh Chu Tân Nguyên, nhìn cái đầu này, rất hiển nhiên không phải Nhị sư huynh Cao Vân Tiết.

Hắn có chút nghi hoặc, người nào lại sẽ được tiểu sư thúc trực tiếp mang theo trên người cũng mang đến nơi này cùng gặp mặt hắn.

Người kia cũng chầm chậm đưa tay xốc lên mũ trùm lên, lộ ra một cái khuôn mặt có chút bẩn thỉu, nhưng khó giấu giếm được tướng mạo vốn có tuấn tú. Người kia trông thấy Dữu Khánh thì vừa lộ vẻ thấp thỏm, vừa có nét mừng rỡ, đối với Dữu Khánh hơi khom người, rụt rè nói: "Công tử."

Dữu Khánh vẻ mặt kinh ngạc, sửng sốt một hồi, đầu ngón tay lơ lững giữa trời chỉ trỏ một chặp, mới gọi ra một tiếng, "Trùng Nhi!"

Chính là thư đồng của Hứa Phí năm đó vào kinh đi thi, về sau lại biến thành thư đồng của hắn, Trùng Nhi.

Hắn đều thiếu một chút đã quên còn cái người này tồn tại, khi kịp phản ứng lại mới nhớ tới, là được tiểu sư thúc thu làm ký danh đệ tử mang đi, bây giờ lại xuất hiện tại bên cạnh tiểu sư thúc thì rất bình thường.

Thấy hắn còn nhận biết mình, Trùng Nhi lập tức rất cao hứng, vui vẻ ra mặt, lộ ra hàm răng trắng tinh, gật đầu ừ một tiếng.

"Ôi!" Dữu Khánh lập tức tiến lên, còn động tay rồi, trước tiên nắm bắt mũi Trùng Nhi nhéo nhéo, tiếp đó là hai tay nhéo má Trùng Nhi lôi kéo ra, sau đó xoa xoa khuôn mặt Trùng Nhi chà đạp, "Ngươi nhìn ngươi xem, vẫn là không thích sạch sẽ, vĩnh viễn là dáng vẻ lấm lem như con mèo."

Sau khi buông khuôn mặt đối phương ra, lại nhấc tay vạch ngang đầu Trùng Nhi kéo ngang sang so sánh với chiều cao của mình, "Ui, tiểu tử, ba năm không gặp, cao lớn hơn thật nhiều a, thiếu niên lang đã biến thành một chàng trai rồi, thiếu một chút thì nhận không ra a."

Trùng Nhi cười hì hì.

Khi Dữu Khánh buông tay thì thuận tiện vỗ vỗ lên lồng ngực hắn ta mấy cái, "Không tệ, tinh thần cũng không tệ, khí sắc so với trước đây tốt hơn nhiều."

Sắc mặt Trùng Nhi thoáng cái ửng đỏ, vẻ mặt mê say.

Tiểu sư thúc liếc mắt khinh bỉ, ngẩng đầu nhìn về phía nóc nhà.

Dữu Khánh lại đẩy cằm Trùng Nhi một cái, "Chỉ là một điểm không tốt, vẫn còn giống như đàn bà vậy, động một chút liền xấu hổ mặt đỏ. Cũng đã trở thành người lớn rồi, nam tử khí khái một chút, đừng cả ngày đàn bà ríu ríu." Dứt lời còn gia tăng mức độ vỗ vỗ lồng ngực Trùng Nhi, nhằm bày tỏ cổ vũ.

Trùng Nhi cúi đầu "Ừ" một tiếng, mặt đỏ tới mang tai.

"Hắn là, a, ta nhớ ra rồi." Ở một bên, Thiết Diệu Thanh chợt như vẻ bừng tỉnh đại ngộ, "Thảo nào cảm thấy nhìn quen mắt."

Trùng Nhi đã nhanh chóng xoay người lại, cung kính hành lễ, "Trùng Nhi xin chào lão bản nương."

"Không cần khách khí." Thiết Diệu Thanh mỉm cười, cũng nhịn không được lắc đầu, "Chúng ta đã có hơn ba năm không gặp, thật là đã cao lớn hơn không ít a, vốn lúc trước đã cao đến con mắt ta, bây giờ hình như còn cao hơn cả ta ấy chứ, thật sự trở thành một chàng trai rồi, lớn lên thật tuấn tú, tương lai không biết phải mê đổ bao nhiêu tiểu cô nương a."

"Sẽ không." Trùng Nhi bối rối cúi đầu.

Thiết Diệu Thanh chợt nghĩ đến cái gì, "Di, ngươi không phải là thư đồng của người kia sao, tại sao…" Lại nhìn về phía Chu Tân Nguyên, hiển nhiên có điểm không rõ được quan hệ trong đó.

Dữu Khánh a một tiếng, thuận miệng giải thích: "Hứa Phí về sau đem Trùng Nhi chuyển cho ta làm thư đồng, khi ở kinh thành, gặp vị tiên sinh này, được vị tiên sinh này thu làm đệ tử."

Trùng Nhi nhếch môi đối với Thiết Diệu Thanh gật gật đầu, biểu thị là như vậy.

Hiển nhiên Tiểu sư thúc không có hứng thú đối với chuyện nhà này, hỏi, "Lão Thất và lão Cửu đâu chứ?"

Dữu Khánh lập tức nói với Thiết Diệu Thanh: "Lão bản nương, chúng ta tự ôn chuyện, ngươi trước đi làm việc đi, thuận tiện giúp ta gọi hai tên kia tới."

"Được." Thiết Diệu Thanh đồng ý, đối với hai vị khách tơi hơi khom người biểu thị xin lỗi không tiếp được, sau đó mới bước nhanh rời đi.

Ngay sau đó, Dữu Khánh lại hiếu kỳ hỏi: "Tiểu sư thúc, các ngươi tại sao tới nơi này rồi?"

Hắn còn dự định chờ cho tình huống ổn định một chút, sau đó sẽ an bài một người trong mấy sư huynh đệ trở về một chuyến, hắn không dự định chia sẻ tiên đào, là thật sự dự định sắp xếp làm tài nguyên cho môn phái, nào ngờ tiểu sư thúc vậy mà đã chạy tới rồi, quá ngoài hắn dự liệu.

Tiểu sư thúc đối với Trùng Nhi hất hất cằm ra hiệu.

Trùng Nhi lập tức nói: "Công tử, ta cùng theo sư phụ tại Thạch Cơ Loan đã nhìn thấy ngài rồi, nhìn thấy các ngươi vớt cây cối trôi tới trên sông xếp lên thuyền. Sau đó được biết các ngươi lên thuyền đi tới U Giác Phụ, ta và sư phụ liền đi đường bộ đi tới đây."

Dữu Khánh kinh ngạc hỏi: "Thạch Cơ Loan? Các ngươi cũng đi đến Thạch Cơ Loan?"

Tiểu sư thúc hừ một tiếng, "Ngươi nháo ra động tĩnh lớn như vậy, toàn bộ Tu Hành giới đều biết rõ ngươi đã tiến vào Tiểu Vân gian, đều biết rõ các ngươi bị ba nhà kia bắt lấy, cho ta là người điếc sao? Ta còn ngồi yên được sao? Thế nhưng ta cũng vào không được, chỉ có thể là chờ đợi tại phụ cận."

Dữu Khánh tức thì bừng tỉnh đại ngộ, suy nghĩ cũng phải, động tĩnh lớn như vậy, làm sao có khả năng không có nghe nói tới, trừ phi trốn ở bên trong núi một mực không liên hệ với bên ngoài.

Cuối cùng cũng đã hiểu được vì sao lại gặp mặt tại nơi này, tiểu sư thúc đây là lo lắng cho bọn họ, đầu tiên là tại phụ cận Tiểu Vân gian trông chừng chờ đợi, sau đó lại chạy tới nơi đây nhìn xem tình hình.

Trong lúc nói chuyện, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân, hai người nghênh ngang tiến đến.

"Chuyện một người làm chân chạy, cần gì cứ phải muốn biến thành hai cái chân chạy…"

Nam Trúc người còn chưa tới, âm thanh lải nhải cằn nhằn oán giận cho ai đó nghe đã đến trước rồi.

Hai người vừa vào cửa, nhìn thấy người trong phòng, lập tức trước sau sửng sốt, dáng vẻ có chút há hốc mồm, vô cùng kinh ngạc.

Tiểu sư thúc thản nhiên hỏi: "Thế nào, mặt mũi người nào cũng lớn hết rồi, ta mời bất được nữa có phải hay không?"

"Không phải…" Nam Trúc chỉ chỉ bên ngoài, rất muốn nói vừa rồi khi Thiết Diệu Thanh thông báo cho bọn họ thì không nói nơi đây có khách.

Giải thích cũng không có ý nghĩa, lão Thất và lão Cửu nhanh chóng cùng tiến lên trước, ánh mắt liếc nhìn ngoại nhân tại đây, đồng thời chắp tay khom mình hành lễ, "Xin chào tiên sinh."

Sau khi đứng dậy, Nam Trúc kinh ngạc hỏi: "Tiên sinh đừng hiểu lầm, chúng ta không biết ngài đã tới, à không, ngài thế nào đột nhiên tới nơi này rồi?"

Tiểu sư thúc đối với Dữu Khánh hất đầu ra hiệu về phía Trùng Nhi.

Dữu Khánh lúc này vội ho một tiếng, chỉ vào Trùng Nhi nói: "À, ta giới thiệu một chút, vị này tên là Trùng Nhi, là tiểu sư thúc thu làm ký danh đệ tử." Dứt lời lại nhịn không được gãi gãi chút râu ria, quay

đầu lại hỏi, "Đúng rồi, Trùng Nhi, vẫn luôn quên không hỏi ngươi vốn tên gọi là gì."

Trùng Nhi cúi đầu đáp: "Chính bản thân ta cũng không nhớ rõ nữa."

Dữu Khánh không lý giải được, "Ngươi thế nhưng là biết viết biết chữ, tại sao lại không nhớ được tên a?"

Tiểu sư thúc; "Được rồi, Trùng Nhi thì Trùng Nhi đi, câu nệ nhiều như vậy làm gì. Mặt khác nói một chút, không phải là ký danh đệ tử gì nữa, ta đã chính thức thu hắn làm đồ đệ rồi, về sau hắn chính là lão Mười sáu rồi, là sư đệ của các ngươi. Môn quy gì gì đó, ta đều đã nói cho hắn."

Sư huynh đệ ba người lập tức quay mặt nhìn nhau, đột nhiên toát ra cái lão Mười Sáu, mọi người thật sự có điểm chưa quen.

Dữu Khánh trong lòng rõ ràng, có thể từ ký danh đệ tử biến thành đệ tử chân chính, hai năm vừa rồi Trùng Nhi hẳn phải đã vượt qua tiểu sư thúc xem xét, không phù hợp yêu cầu của Linh Lung quan, tiểu sư thúc hẳn là sẽ không loạn thu.

"Sư đệ…" Nam Trúc trên dưới quan sát Trùng Nhi một chút, chú ý đến dáy tai, sau đó lại nhìn nhìn hầu kết, "dung mạo thật là tuấn tú, không cẩn thận còn tưởng rằng là sư muội chứ."

Tiểu sư thúc lại nói với Trùng Nhi: "Hai người này chính là ta đã nói qua với ngươi, mập mạp là Thất sư huynh Nam Trúc của ngươi, to con là Cửu sư huynh Mục Ngạo Thiết của ngươi."

Trùng Nhi lập tức hành lễ: "Trùng Nhi bái kiến Thất sư huynh, bái kiến Cửu sư huynh."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết chắp tay đáp lễ.

Về phần Dữu Khánh, vậy thì không cần phải giới thiệu rồi, Trùng Nhi quen biết.

Tiểu sư thúc khoát tay áo, để cho mọi người bớt chút khách sáo rồi nói ra: "Ta nói ba người các ngươi thật là có năng lực a, lúc đầu ba người các ngươi xuất sơn tìm cái gì mà tiên gia động phủ, ta cũng chỉ coi như các ngươi là đi lịch lãm một chuyến, vấp phải trắc trở liền tự nhiên cũng sẽ yên tĩnh, không nghĩ tới thật đúng là để các ngươi tìm được. Tìm được thì tìm được đi, làm gì phải nháo ra động tĩnh lớn như vậy, ngại mình mạng quá dài sao? Ta tới chính là muốn hỏi một chút đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, có đem những người khác trong môn liên lụy đến hay không, ai có thể giải thích với ta một chút?"

"Hắn, là chuyện tốt hắn rước tới, tám chín phần mười là vì nữ nhân."

Nam Trúc lập tức chỉ về phía Dữu Khánh, cuối cùng đã tìm được cơ hội phát tiết, trong lòng cũng rất tức giận, tên lão Thập Ngũ này vì một nữ nhân mà thiếu một chút hại chết mọi người, được chỗ tốt thì còn lý do này, lý do nọ không chia cho bọn họ một phần.

Mục Ngạo Thiết cũng gật đầu.

Dữu Khánh lập tức trừng mắt nói: "Mập mạp chết tiệt, lời nói không chứng cứ đừng có nói lung tung, có tin hay không ta đem ngươi đập rớt hàm răng!"

"Nữ nhân?" Tiểu sư thúc nhíu mi, nhấc tay chỉ Dữu Khánh, ra hiệu cho hắn ngậm miệng, hỏi hai người khác, "Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Ở một bên, Trùng Nhi thì đôi mắt sáng lấp lánh, hắn ta rõ ràng cũng rất hiếu kỳ Dữu Khánh vì nữ nhân nào.

Chương 329: Chó cắn chó

Đã có tiểu sư thúc tọa trấn, Nam Trúc sức lực mười phần, sự tình tự nhiên phải nói từ bắt đầu.

Theo kể ra từ khi sư huynh đệ ba người bắt đầu xuất sơn thì Nam Trúc đã bắt đầu hết sức chỉ ra các điểm không đúng của Dữu Khánh.

Dữu Khánh vừa nghe liền xù lông lên, "Mập mạp chết tiệt, ngươi nói cho rõ ràng, là người nào có lỗi trước với người nào, mới vừa xuất sơn thì trên người ta không đủ bạc, dọc theo đường đi các ngươi ăn ngon uống đã, lại không cho ta ngồi chung bàn, dọc đường ta một mình ở tại bên cạnh ôm bánh gặm, ta có từng nói qua các ngươi không đúng không?"

Ánh mắt Trùng Nhi lập tức nhìn chăm chú về phía lão Thất và lão Cửu, hơi cau mày.

Hắn ta thế nhưng là nhớ kỹ khi mình làm hạ nhân thì Dữu Khánh đều phải lén lút đưa đồ ngon cho hắn ta ăn, phần tình cảm ấm áp đó hắn ta vĩnh viễn nhớ kỹ.

"Ngươi ngậm miệng." Tiểu sư thúc lại chỉ tới Dữu Khánh cảnh cáo, "Để cho hắn nói tiếp, mấy người các ngươi là loại mặt hàng dạng gì ta rõ ràng chi li, ai đúng ai sai ta tự có phán đoán, không cần ngươi tới chen lời huyên náo."

Dữu Khánh đành phải cắn răng chịu đựng, tùy ý để người nói đi.

Nam Trúc tiếp tục lải nhải, từ xuất sơn đến quyết định tới U Giác Phụ làm thân phận U Cư để dễ đi Yêu giới, một mạch bùm bùm nói đến tại Văn thị bị bộc lộ thân phận rồi rời đi mới thôi, xem như đã nói xong rồi.

Tổng thể sự tình trải qua coi như đúng trọng tâm, nhưng tránh không được đưa cảm xúc của mình vào để nói, thậm chí là từ góc nhìn của mình để khuếch đại công lao của bản thân mình vân vân.

Lúc này Mục Ngạo Thiết là cùng Nam Trúc mặc chung một cái quần, thỉnh thoảng hưởng ứng mấy câu.

Có chút địa phương, tiểu sư thúc cũng nhịn không được xen mồm chất vấn, thí dụ như những gì trải qua khi đấu trí so dũng khí cùng Vân Hề tại bên trong Kiến Nguyên sơn.

Những nguy hiểm trải qua trong Cổ mộ chân chính làm cho tiểu sư thúc và Trùng Nhi nghe được mà vô cùng lo sợ, phát hiện mấy tên gia hỏa này thật sự chính là nhặt về được cái mạng mà chạy ra cổ mộ, vì tiền thật đúng là đủ liều mạng, trọng điểm là biết rõ địa chỉ Tiểu Vân gian mà Vân Hề đưa cho có khả năng có vấn đề, ba tên gia hỏa này vậy mà còn có thể cố gắng kiên trì xông đi vào.

Hơn nữa còn lẫn nhau chỉ trích đối phương muốn ăn một mình, muốn hất mình ra để đi một mình vân vân, đi tìm chết mà từng người còn đều cương liệt như thế, khiến hai thầy trò mở rộng ra ánh mắt.

Sự tình đã qua rồi, tiểu sư thúc tạm thời không muốn chỉ trích người nào, chỉ nhìn chằm chằm Dữu Khánh hỏi: "Ngươi là vì nữ tử Văn Hinh kia mà bộc lộ?"

Đôi mắt Trùng Nhi nháy nháy mà nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Dữu Khánh lập tức thề thốt phủ nhận, "Không thể nào, tiểu sư thúc, ngươi đừng nghe hai người bọn họ đánh rắm. Ta sở dĩ bị lộ là bởi vì đúng lúc gặp phải đồng liêu Ngự Sử đài ở kinh thành, cũng là Bảng Nhãn tại một lần đó, hắn còn là con rể của Vạn thị, bên đối đầu với Văn thị. Lúc đó đã bị người nhận ra rồi, bằng không ta làm sao có khả năng sẽ bộc lộ."

Nam Trúc lập tức phì một tiếng, "Tiểu sư thúc, ngươi đừng nghe hắn nói, ngươi là không thấy hắn a, sau khi rời đi Văn thị thì dáng vẻ như mất hồn, trong lúc ngủ mơ còn gọi ra tên 'Văn Hinh', nếu không có như thế, chúng ta làm sao lại biết chuyện giữa hắn và Văn Hinh chứ."

Dữu Khánh bị nói cho thẹn quá thành giận, chỉ vào mũi đối phương, "Mập mạp chết tiệt, lão tử chưa bao giờ có thói quen nói mới, ngươi đang ăn nói bừa bãi a, nói bậy sớm muộn miệng sẽ bị mọc mụn độc nát đầu lưỡi mà chết."

Nam Trúc xùy nói: "Nếu là ta không có nghe được, không cần nói miệng mọc mụn độc, để cho ta bị trời giáng ngũ lôi đánh cũng được."

Mục Ngạo Thiết: "Ta cũng nghe được, trong mộng không chỉ một lần gọi tên 'Văn Hinh'."

"Hai tên súc sinh bụng dạ khó lường!" Dữu Khánh nổi giận, hai tay áo xắn lên, "Người nào còn dám nói bậy một lần thử xem!"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng thời ưỡn lồng ngực lên, ý liên thủ rất rõ ràng.

Nam Trúc càng là cười lạnh nói: "Chúng ta nói đều là lời rất thật, mình dám làm không dám nhận, còn nói chúng ta nói bậy, ngươi nha, cho là chúng ta sợ ngươi hay sao?"

Có tiểu sư thúc tại đây, có thể nói sức lực mười phần.

Đương nhiên, dù cho không có mặt tiểu sư thúc, cũng là ương ngạnh như vậy, nhiều lắm là bị đánh tương đối thảm hơn một chút mà thôi, lúc trước xương sườn bị gãy còn chưa có khỏi.

Bầu không khí giữa song phương lập tức rõ ràng như củi khô lửa cháy, đụng tới là bùng lên.

Nhất là Dữu Khánh, lập tức muốn động thủ, "Hắc, ta để cho ngươi mạnh miệng…"

Tiếng nói chợt ngừng bặt, một đạo sắc nhọn đột ngột xuất hiện tại giữa hai người.

Ba người đang đối kháng nhau, người nào cũng không có nhận thấy được kiếm xuất hiện, khi kiếm đã dừng hình ảnh tại trước mắt bọn họ, bọn họ mới nhận thấy được động tĩnh vung kiếm trào ra.

Kiếm tại trong tay tiểu sư thúc, kiếm quang ngưng đọng lãnh liệt, trên thân kiếm còn có rất nhiều lỗ nhỏ bất quy tắc.

Sư huynh đệ ba người đều biết rõ, đây là trấn phái chi bảo của Linh Lung quan, tên gọi là "Tẩu Không kiếm", là vật đời đời truyền thừa.

Thần kỳ chỗ ở chỗ, có thể mềm có thể cứng, toàn bộ tùy thuộc vào người cầm kiếm điều khiển, bình thường có thể ẩn giấu trong đai lưng trên người, cho nên tiểu sư thúc biểu hiện ra là không mang theo vũ khí.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết không biết chính là điểm thần kỳ nhất của kiếm này là khi kiếm và không khí ma sát thì động tĩnh âm hưởng sản sinh ra có thể khống chế được, lúc tranh đấu thì sẽ khiến cho đối thủ bị phán đoán sai lầm rất lớn, cũng không phải người nào đều có thể khống chế, chỉ có đệ tử Linh Lung quan tu luyện Âm Tự quyết mới có thể thuần thục vận dụng nó có hiệu quả.

Một điểm này, Dữu Khánh thân là chân truyền đệ tử là biết rõ ràng, "Tẩu không kiếm" tuy là bảo vật trấn phái của Linh Lung quan, bình thường cũng chỉ truyền cho đệ tử Âm Tự quyết sử dụng, dù cho hắn là Chưởng môn. Trừ phi đệ tử Âm Tự quyết tạm thời tuyệt tự, mới sẽ lấy từ trong tay đệ tử tu luyện Quan Tự quyết để bảo tồn.

Không thể phát huy kỳ hiệu của nó, cầm tới cũng không có tác dụng gì, còn không bằng tùy tiện tìm cái bảo kiếm sắc bén mà tự tại hơn.

Một kiếm ra, động tác của sư huynh đệ ba người lập tức đều bị định lại ngay tại chỗ, ánh mắt nhìn chằm chằm mũi kiếm sáng loáng kia, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đều biết rõ tiểu sư thúc không phải loại người lương thiện gì.

Tiểu sư thúc: "Tiếp, tiếp tục, ngây ra đó làm gì, đánh a!" Ánh mắt quét qua quét lại thần sắc phản ứng của ba người, lạnh lùng nói: "Người nào động thủ trước, ta sẽ tại trên thân người đó khắc hoa, da dày thì có thể thử xem."

Sư huynh đệ ba người không có phản ứng, cũng không có hé răng, cũng đều bình tĩnh lại.

Mũi kiếm trên tay Tiểu sư thúc vỗ vỗ lên chút râu tơ tại trên cằm Dữu Khánh, "Giữ lại chút râu ria này là có ý gì, là không biết nó xấu cỡ nào hay là giữ lại để rửa bát?"

Dữu Khánh nghiêng đầu sang một bên, dáng vẻ như muốn nói sĩ có thể sát không thể nhục.

Tiểu sư thúc thu kiếm, kiếm quang tại trên tay lật chuyển một vòng, cầm ngược trong tay, mũi kiếm soạt một tiếng cắm vào bên hông mình, biến mất tại trong áo choàng đen, biến mất ngay trước mặt mọi người. Hắn ta lại cởi mở áo choàng ra, ném cho Trùng Nhi, rút chiết phiến giắt nơi đai lưng ra, sau đó đi tới ghế ở một bên, ngồi xuống, "Tiếp tục kể chuyện khi tìm đến Tiểu Vân gian."

"Về sau lại chúng ta tìm đến Thạch Cơ Loan, nhưng mà ngay cả bờ cũng không dám lên…"

Với sự nhiều lời của Nam Trúc, làm người kể lại chuyện này là thích hợp nhất, lại bùm bùm kể rõ lại những chuyện trải qua về sau, làm thế nào tìm đến nhập khẩu, tránh né bao lâu, làm sao bị bắt, Tiểu Vân gian mở ra như thế nào, sau khi tiến vào thì gặp phải chuyện gì, vân vân…

Nghe nói Đầu To có thể hóa giải tà khí trong tiên đào, cho dù là tiểu sư thúc cũng là nghe nói mà hai mắt đăm đăm tỏa sáng, Trùng Nhi đứng ở một bên cũng rất kinh ngạc.

Những trải nghiệm nguy hiểm sau đó tại Tiểu Vân gian tự nhiên cũng là khiến người chưa từng trải qua nghe kể mà kinh tâm động

phách.

Sau khi Tiểu sư thúc nghe xong, có chút ngồi không yên, đứng lên, chiết phiến trong tay dao động không ngừng, nhìn chằm chằm Dữu Khánh hỏi: "Chính là con côn trùng mà ngươi ở kinh thành dùng đề nấu nước uống buồn nôn kia sao?"

Dữu Khánh: "Buồn nôn cái gì nha, nơi đây người nào chưa từng uống qua, chỉ là ngươi cảm thấy mình sạch sẽ mà thôi, có Đầu To nấu nước, bớt nhiều việc, thật tiện."

Tiểu sư thúc quay đầu lại nhìn về phía Trùng Nhi, hỏi: "Ngươi cũng từng uống qua?"

Trùng Nhi liên tục gật đầu, "Sư phụ, Đầu To nấu nước rất tiện."

Dữu Khánh cười vui ha hả, nói: "Hắn thế nhưng là người đầu tiên uống a."

Lúc đầu nước do Đầu To nấu hắn cũng không dám uống, là lấy Trùng Nhi làm thí nghiệm, trong đám người tại đây, Trùng Nhi quả thực là người đầu tiên uống.

Nghĩ đến chuyện làm thí nghiệm, ánh mắt hắn lại đảo qua tại trên người Trùng Nhi một lần, suy nghĩ e rằng còn phải dùng Trùng Nhi làm tiếp một lần thí nghiệm.

Hắn hiện tại cũng không biết sau khi uống nước do Đầu To nấu thì hiệu quả loại trừ tà khí có thể duy trì liên tục bao lâu, hẳn là sẽ không phải vĩnh cửu hữu hiệu, nhưng ba sư huynh đệ bọn hắn ai cũng không dám dừng uống nước do Đầu To nấu để làm thí nghiệm.

Đúng lúc rồi, Trùng Nhi trước đây từng uống nước do Đầu To nấu, một hồi vừa vặn để cho Trùng Nhi ăn tiên đào làm thí nghiệm.

Chỉ là, trước đây Trùng Nhi rất nghe lời hắn nói, không biết hiện tại còn có nghe lời như trước hay không, không biết bảo trực tiếp ăn

quả đào có tà khí thì có ăn hay không.

Tiểu sư thúc nghe vậy thì suy nghĩ một hồi, dần dần nảy sinh thần sắc hoài nghi, lại quay đầu lại nhìn về phía Dữu Khánh: "Không đúng, ngươi là đức tính gì ta còn không biết hay sao? Con côn trùng này nếu thật sự là đồ tốt như vậy, ngươi làm sao có thể quanh co lòng vòng nghĩ hết biện pháp giá thấp bán tháo cho ta?"

Dữu Khánh lập tức sửng sốt, trong thần sắc hơi có vẻ bối rối, nghĩ lại, quả thực là có chuyện như vậy, lúc đầu, khi hắn ở kinh thành thì vẫn luôn muốn đem Đầu To bán đi lấy tiền về, thế nhưng một mực không thể bán ra được.

Việc này, Trùng Nhi cũng biết một ít, từng thấy Dữu Khánh luôn luôn muốn đem Đầu To bán cho Hứa Phí.

Nam Trúc đột nhiên cười vui ha hả, "Tiểu sư thúc, còn cần nói sao, tên này lúc trước khẳng định là không biết diệu dụng của Đầu To, lúc vừa tới U Giác Phụ thì không phải đã đem Đầu To bán một lần rồi sao, cũng không nghĩ tới trên đường có thể gặp phải Đầu To tự mình bay trở về."

Lại là bị người vạch trần nguồn gốc, là một chuyện rất xấu hổ, Dữu Khánh tức thì lại thẹn quá thành giận, mắt lạnh nhìn chăm chú gã, "Đồ mập mập ngu ngốc như lợn nhà ngươi như thế làm sao biết cái gì gọi là mưu kế, làm sao biết cái gì gọi là sách lược, nếu ta không phải biết rõ Đầu To có thể tự mình bay trở về, ta có thể đem Đầu To dễ dàng bán đi sao? Ta nuôi dưỡng Đầu To lâu như vậy, còn có thể không biết nó có thể trở về hay không sao? Lúc đó thật sự là quá nghèo không có cách nào, ta mới ra hạ sách kia, dù sao Tần Quyết cũng không phải thứ gì tốt!"

Trùng Nhi nghe vậy khẽ gật đầu, cảm thấy quả thực là có chuyện như vậy.

Nam Trúc đầu tiên là sửng sốt, ngay lập tức bộ dạng giận sôi người, chỉ vào hắn, "Lão Thập Ngũ, ta nói ngươi còn có thể hay không giữ

chút mặt mũi, tình hình Đầu To trở về lúc đó ngươi cho rằng chúng ta không thấy được sao? Ngay từ đầu ngươi đã không biết trở về có phải là Đầu To hay không, còn ngồi xổm ở bên đường làm thử nghiệm, hai chúng ta tận mắt nhìn thấy, cũng là người chứng kiến, ngươi vậy mà cũng có thể trợn tròn mắt nói dối?"

Mục Ngạo Thiết gật đầu, "Không sai, không nên tự mình lừa gạt mình."

"Được rồi được rồi, chuyện chó cắn chó, các ngươi về sau hãy tiếp tục." Tiểu sư thúc lên tiếng đình chỉ, cây quạt chỉ vào Dữu Khánh, "Con côn trùng kia… Nơi đây còn có Trùng Nhi, ta làm sao gọi kỳ quặc như vậy được. Là gọi Đầu To đi? Đúng, Đầu To, lấy ra cho ta nhìn xem lại một chút." Một bộ lần trước nhìn lầm, lần này ta cần phải nhìn kỹ lại.

Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn về phía trên nóc nhà, gọi: "Đầu To, gọi ngươi a, xuống đây." Đưa tay hướng lên trên.

Mấy người đồng thời ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy trên xà ngang nằm úp sấp một con côn trùng, chính là Đầu To, không biết có phải đang nhìn bọn hắn chằm chằm hay không.

Nghe vậy, lại thấy động tác đưa tay, Đầu To đột nhiên vẫy cánh bay xuống, phiêu nhiên rơi tại trong bàn tay Dữu Khánh mới thu cánh lại.

Trùng Nhi đột nhiên toát ra một tiếng vui mừng, "A, thực sự là Đầu To."

Hắn ta vừa nhìn liền nhận ra được, hai mắt tỏa sáng, đã lâu không thấy, thật là có cảm giác nhớ a.

Cũng rất kinh ngạc, phát hiện Đầu To đã không cần phải dùng sợi dây buộc lại, hắn ta vẫn nhớ kỹ trước đây mình bình thường xách sợi dây giống như xách quỷ treo cổ để bảo Đầu To nấu nước, huống hồ lại nghe nói Đầu To có nhiều công tích vĩ đại như vậy.

Hắn ta đã có chút khẩn cấp muốn cùng Đầu To lần nữa làm quen lại, muốn biết Đầu To có còn có nhớ hắn ta hay không.

Chương 330: Có lộc ăn

Tiểu sư thúc còn cảm thấy rất hiếm lạ với Đầu To hiện tại, lập tức áp sát tới đây, đưa tay muốn bắt ra khỏi tay của Dữu Khánh để nhìn xem.

Vù! Đầu To chợt lóe lên không thấy bóng dáng, đã nằm sấp tại phía sau lưng Dữu Khánh.

Tiểu sư thúc ngẩn ra, phát hiện tốc độ của nó rất nhanh, vừa thấy hoa mắt liền không còn.

Dữu Khánh trở tay ra phía sau lưng, bắt Đầu To đem trở về, thả lại trong lòng bàn tay, "Tiểu sư thúc, ngươi nhìn là được, đừng động thủ a, ngươi và nó không quen, nó sẽ không cho ngươi bắt."

Tiểu sư thúc đành phải đem hai tay chắp tại sau lưng, cúi đầu tới gần quan sát, đầu xoay tới xoay lui, xoay qua xoay lại quan sát kỹ một hồi, rồi cất tiếng cảm khái, "Chỉ là một tiểu ngoạn ý như thế liền có thể đại chiến cùng tà ma, lại còn có thể loại trừ tà khí trong tiên đào, còn biết đi gọi viện binh…" Ngẩng đầu quét nhìn sư huynh đệ ba người một cái, "Ta nói ba người các ngươi có phải là nói quá huyễn hoặc hay không?"

Nam Trúc than thở: "Sư thúc, đây đều là sự thật, cũng không có chút nào khuếch đại a."

Tiểu sư thúc cũng chỉ là nói như thế mà thôi, có thể khiến cho hai bên vốn luôn tranh chấp nhau đều nói như vậy, vậy thì hẳn sẽ không có giả, hắn ta chỉ là vô cùng kinh ngạc mà thôi."

Miệng không thể nói, lại có thể tìm đến nơi thật xa để cầu viện binh, nhất là với một tiểu gia hỏa như thế, việc này nhưng không bình thường, việc này giống như là đã mở linh trí a! Loại vật nhỏ như thế này, là rất hiếm thấy mở linh trí a, ta nói, các ngươi sẽ không phải là cho nó ăn Nghiệt Linh đan đi?"

"Ha hả." Nam Trúc thiếu một chút cười ra tiếng heo kêu, "Tiểu sư thúc, trước lúc tiến vào Tiểu Vân gian, nghèo rớt mồng tơi, làm sao có khả năng có tiền mua đồ vật quý giá như Nghiệt Linh đan được chứ."

Đối với cách nói này, Dữu Khánh khẽ gật đầu, cũng thể hiện tán đồng, "Chưa ăn qua."

Tiểu sư thúc a một tiếng, bỗng hỏi: "Ta hỏi a, cái trò này sống bao nhiêu tuổi rồi?"

Dữu Khánh hiểu ý của hắn ta, hoài nghi là đã già thành tinh rồi, lắc đầu đáp: "Việc này ta nào biết được, từ trong lòng đất chui ra tới, nó lại không thể nói chuyện, ta cũng không có biện pháp xác định. Then chốt là thứ này ngay cả trong sách cổ cũng không có ghi chép gì, chỉ có đôi lời vài câu, căn bản tìm không được cách thức so sánh chuẩn xác. Phía bên U Nhai từng kêu gọi tìm kiếm Hỏa Tất Xuất, cũng không biết U Nhai có biết hay không."

Tiểu sư thúc nhìn nhìn quanh, hỏi: "Tiên đào đâu chứ?"

Bây giờ Diệu Thanh Đường không thiếu nhất chính là cái thứ này, Dữu Khánh lúc này dẫn hắn ta đi ra phòng, đi tới gian phòng của hắn.

Đẩy cửa phòng ngủ nhìn vào, chỉ thấy dựa vào vách tường chất đống một hàng rương gỗ cao ngất.

Cái tình hình này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều hiểu biết, trong gian phòng bọn họ cũng chất đống một đống lớn như vậy, nói dễ

nghe là trông coi tiên đào, kì thực là "Trông coi tự trộm", để thuận lợi ăn tiên đào tu luyện.

Dữu Khánh xốc lên từng cái rương, lộ ra từng trái tiên đào đặt trong các ô vuông.

Tiểu sư thúc cầm một trái vào tay lật xem, nhịn không được cất tiếng sách sách một hồi, "Không hổ là tiên đào, trái lớn như vậy, lúc đi tới, nghe nói các ngươi bán năm mươi vạn lượng một quả?"

"Cũng là không có cách nào, không bán đắt một chút thì ngay cả phí vận chuyển cũng không đủ…"

Dữu Khánh lại đem tình huống đưa tiên đào ra vận chuyển đến Tiểu Vân gian nói ra, kể đến đây, miệng hắn cũng không khách khí, chỉ trích Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết bởi vì thích Thiết Diệu Thanh, bởi vì giúp Thiết Diệu Thanh mà cưỡng ép ra mặt, đã nói ra lời không nên nói, dẫn đến kết lấy thù hận với Long Hành Vân.

Đối phương nói hắn bởi vì nữ nhân làm hỏng việc, hắn nuốt không nổi cơn tức này, cần phải phản kích lại.

Tuy rằng khi hắn nói lời này thì chính hắn cũng có chút chột dạ, nhớ tới một màn ám muội giữa mình và Thiết Diệu Thanh trong gian phòng, còn lưu cả chữ lại.

Nhưng lời này vừa nói ra, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức mặt đầy mất tự nhiên.

Nam Trúc lập tức phản bác: "Kết thành hận thù với Long Hành Vân là chuyện trước đó, người ta là tới vì báo thù cho anh em kết nghĩa, ngươi đừng có kéo lên trên đầu chúng ta."

Dữu Khánh: "Nói cách khác, các ngươi cũng không phải thích Thiết Diệu Thanh, là ta suy nghĩ nhiều đi?"

Nam Trúc lập tức mặt đỏ cả lên, "Người nào mà chẳng thích cái đẹp, dung mạo xinh đẹp, ta và lão Cửu thích thì thế nào chứ, chúng ta nhưng không có làm chuyện gì không thể gặp người." Gã quay đầu lại lập tức nói sang chuyện khác, "Tiểu sư thúc, mấy thứ này nói như thế nào cũng là chúng ta đồng thời liều sống liều chết cầm về tới, tên này bán được rất nhiều tiền, mấy trăm triệu, chúng ta và lão Cửu một người chỉ cần một trăm triệu, phần thu nhập còn lại sau đó đều tính là của hắn, hắn trái lại hay a, chỉ cho mười vạn lượng tiền công, còn hạ thủ với chúng ta. Ta còn bị hắn đán gãy một cây xương sườn, đến giờ còn chưa khỏi."

Mấy vị sư huynh đệ tranh chấp không ngừng, khiến Trùng Nhi ở một bên ít nhiều có chút khiếp sợ, chính gã ta cũng khó mà tưởng tượng nổi, sư huynh đệ mà giống như đối thủ một mất một còn như vậy làm sao đi ra ngoài có thể cùng nhau xông pha mạo hiểm lớn như vậy để làm việc.

Ánh mắt Tiểu sư thúc thì một mực đảo nhìn hai bên, nhìn xem bên này, lại nhìn xem bên kia, hắn ta hiện tại là chẳng quan tâm người nào thích người nào hay là xương sườn người nào bị gãy, liền lên tiếng cắt đứt, quay trở lại chính đề, "Quả tiên đào này, các ngươi đều đã ăn rồi?"

Đang ầm ĩ mặt đỏ tới mang tai, sư huynh đệ ba người ngẩn ra, tiếp đó hoặc đằng hắng thừa nhận, hoặc gật đầu thừa nhận.

Tiểu sư thúc một tay đưa ra trước người, lật tay đè ép xuống, làm ra trạng thái vận khí, "Có hiệu quả không?"

Nói đến việc này, sư huynh đệ ba người lập tức đổi sắc mặt, liên tục gật đầu.

Dữu Khánh hắc hắc nói: "Kỳ thực khi chúng ta tại Tiểu Vân gian, đại bộ phận thời gian đều là trốn ở tiên đào viên để ăn tiên đào, trải qua khoảng một năm, tu vi của ta đã đột phá đến Cao võ cảnh giới, cũng cách Cao Võ đỉnh cao không xa rồi, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, năm nay phá Huyền là không thành vấn đề."

Nam Trúc cũng hưng phấn nói: "Tu vi của ta và lão Cửu cũng đã bước vào Cao Võ."

Tiểu sư thúc kinh ngạc, có điểm không tin, nhanh chóng xuất thủ, lục tục nắm cổ tay ba người vận công kiểm tra, tỉ mỉ phân biệt.

Rất nhanh, liền biết ba người không có khoa trương, chậm rãi thả tay ra.

Hắn ta đương nhiên biết rõ tu vi của ba người, tiến độ một năm tu hành lại nhanh như vậy, rất cảm thấy khiếp sợ, ánh mắt lập tức dừng tại trên tiên đào, trong mắt tràn đầy kinh diễm, "Không hổ là đồ vật tiên gia dùng ăn, lại có kỳ hiệu như thế. Bán ra không được là tốt, bán ra không được là chuyện tốt a, lưu giữ chính chúng ta dùng."

Dữu Khánh lập tức xua tay nói: "Tiểu sư thúc, chỉ sợ dùng không hết a. Bây giờ còn có hơn bảy vạn quả, với tu vi hiện tại của ba chúng ta, mỗi người mỗi ngày đêm không ngừng thì một người nhiều lắm luyện hóa mười quả, dù cho toàn bộ người của phái chúng ta đều chạy tới ăn tiên đào tu luyện, một năm lại có thể ăn được bao nhiêu? Vấn đề lớn nhất hiện nay là, đến bây giờ chúng ta chỉ biết những tiên đào này có thể bảo tồn hơn một năm."

Hắn xoay người lại đi tới trong góc, chỉ vào ba quả tiên đào đặt ở trên bàn, thể hiện tới đây nhìn xem.

Tiểu sư thúc và Trùng Nhi lập tức đi tới quan sát, chỉ thấy vỏ ngoài của ba quả đào kia đã không còn bóng bẫy mọng nước, đã có dấu hiệu nhăn lại.

"Sư thúc, ba quả tiên đào này là khi ta tiến vào đào viên thì hái xuống làm thí nghiệm, đặt tới bây giờ còn chưa đến một năm rưỡi thì đã trở thành như vậy. Những quả đào này sợ là không thể tồn giữ quá lâu, chúng ta đương nhiên là có thể ăn được bao nhiêu thì tận lực ăn bấy nhiêu, ăn không hết để hư hỏng thì quá đáng tiếc,

cho nên có thể bán một ít ra ngoài chuyển thành tiền cũng là không tệ."

Tiểu sư thúc gật đầu, quay đầu lại nói: "Trùng Nhi, nhìn thấy hay không, ba vị sư huynh của ngươi cũng không tính là uổng công bận rộn, ngươi có lộc ăn rồi, án theo tiến độ bọn họ tu hành, ngươi thành thành thật thật tại nơi đây ăn hai năm tiên đào, thì khẳng định có thể phá Huyền rồi. Còn không mau cảm tạ ba vị sư huynh."

Trùng Nhi gật đầu, lập tức xoay người mặt hướng ba người, chắp tay khom mình hành lễ, "Tạ ba vị sư huynh."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều khom người hoàn lễ, nhất là Nam Trúc, dáng vẻ hòa ái dễ gần vô cùng, "Đều là người một nhà, tiểu sư đệ không cần khách khí, về sau có chuyện gì cứ việc nói với hai chúng ta, chỉ cần hai vị sư huynh chúng ta có thể làm được thì tuyệt không chối từ." Khi nói thì còn lặng lẽ liếc mắt nhìn xem phản ứng của tiểu sư thúc.

"Ừm, cảm tạ sư huynh." Trùng Nhi lại hơi khom người.

Tiểu sư thúc đã nhìn chăm chú về phía con côn trùng trên đầu vai Dữu Khánh, "Vậy thì đừng suy nghĩ nữa, để Đầu To đi nấu nước đi, ta đường xa mà đến, để ta nếm thử tiên đào đi."

"Được."

Dữu Khánh vừa mới đáp ứng, Trùng Nhi chợt mặt đầy mong đợi hỏi: "Công tử, để cho ta làm đi, để ta thử xem có thể được không?"

Gã ta rất mong đợi lại lần nữa quen thuộc với Đầu To, nhất là nghe nói Đầu To có bản lĩnh lớn như vậy, không cô phụ sự yêu thích của gã ta.

Tiểu sư thúc: "Cái gì mà công tử, hiện tại là sư huynh…" Tiếng nói hơi dừng, ánh mắt xoay chuyển tại trên mặt Dữu Khánh và Trùng

Nhi một hồi rồi bỗng nhiên không kiên nhẫn nữa, khua tay áo, "Ai nha, được rồi, được rồi, ngươi thích gọi gì cũng được."

Mấy người tại đây đều có chút không hiểu ra sao.

Nhưng mà Dữu Khánh vẫn là bắt Đầu To đặt ở lòng bàn tay, để Trùng Nhi tự mình nếm thử.

Trùng Nhi lập tức áp sát khuôn mặt vào bàn tay hắn, kêu gọi: "Đầu To, Đầu To, còn nhận ra ta không?"

Đầu To vô ý thức tại lòng bàn tay Dữu Khánh lui về sau.

Trùng Nhi hơi cảm thất vọng, nhưng vẫn không buông tha, chỉ vào mặt mình, "Đầu To, là ta nha, là Trùng Nhi trên đường vào kinh thành khắp nơi nhặt xương cho ngươi ăn nha." Trên tay còn thỉnh thoảng làm ra động tác xách sợi dây.

Đầu To lệch đầu nhìn gã ta, bỗng nhiên tại lòng bàn tay Dữu Khánh tiến lên một bước, phát ra tiếng kêu to "Tích tích tích".

Dữu Khánh bỗng thấy bất ngờ, thật đúng là nhận ra rồi? Đầu To tại bên người hắn quá lâu rồi, có chút động tác là có thể cảm giác được dụng ý.

Trùng Nhi tựa hồ cũng đã cảm giác được chút gì, hướng Đầu To vươn ra lòng bàn tay, đầu ngón tay chạm vào đầu ngón tay Dữu Khánh, hết sức chăm chú mà nhìn chằm chằm Đầu To, nhẹ nhàng gọi, "Đầu To, lại đây, lại đây nha."

Đầu To thỉnh thoảng nghiêng trái nghiêng phải, xem xét gã ta một hồi, cuối cùng nhảy về phía trước, rơi tại trong lòng bàn tay Trùng Nhi.

"Đầu To tốt, thực sự là Đầu To tốt."

Trùng Nhi cao hứng xém chút nhảy cẫng lên hoan hô, dáng vẻ rất hài lòng.

Tiểu sư thúc mỉm cười, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau.

Dữu Khánh thì sờ sờ chút râu tơ của mình, hắn là thật sự không nghĩ tới, lúc trước là một tiểu thư đồng của nhà người khác, một hạ nhân hầu hạ hắn, bây giờ vậy mà lại có thể nhân duyên tế hội trở thành sư đệ của mình, phát hiện tiểu tử này thật đúng là đụng được đại vận rồi.

Sự tình rõ ràng, nếu không phải gặp được hắn, tám chín phần mười là sẽ cả đời làm hạ nhân.

Trông thấy Trùng Nhi lại đang tìm bình chứa nước, Dữu Khánh không thể không nhắc nhở: "Này, Trùng Nhi, hiện tại Đầu To đã có thể nhìn hiểu biết một ít động tác, cũng có thể nghe hiểu một ít lời nói, ngươi không cần tiếp tục đem nó ném vào trong nước, dùng tay ra hiệu hoặc nói chuyện dẫn dắt cũng được."

"Ừm, công tử, ta biết rồi."

Trùng Nhi liên tục gật đầu, trên tay trở nên bận rộn.

Dữu Khánh thì mời tiểu sư thúc đi ra ngoài, muốn mượn một bước nói chuyện.

Đi đến một góc yên lặng, hắn mới hạ thấp giọng nói: "Là đệ tử chân truyền sao?"

"Nào có dễ dàng tìm đệ tử chân truyền như vậy." Tiểu sư thúc lắc đầu, tựa hồ ít nhiều cũng có chút tiếc nuối, "Không có thiên phú tu luyện Âm Tự quyết, bất quá ta tỉ mỉ quan sát và khảo nghiệm ba năm, phát hiện tính cách cũng không tệ lắm, yên tâm, sẽ không có vấn đề gì."

Dữu Khánh tin tưởng dựa vào Âm Tự quyết của hắn ta quan sát một người nhiều đến hai ba năm, về phẩm tính vô luận là có tì vết gì thì đều sẽ bị phát hiện rõ ràng, điểm này hắn không chút nghi ngờ, nhưng vẫn tránh không được vẻ mặt ngạc nhiên phản ứng, "Không có thiên phú vậy ngươi làm gì vừa thấy mặt người ta liền thu người ta làm đồ đệ, ta còn nghĩ rằng ngươi nhìn ra chút gì chứ, Linh Lung quan chúng ta thu đồ đệ lúc nào biến sơ sài như thế rồi? Ngươi làm như vậy, ta cũng không dám gật bừa."

Tiểu sư thúc trên dưới quan sát hắn một chút, "Ta có thể thu nhận hắn, đương nhiên là đã nhìn ra một chút."

Dữu Khánh: "Đã nhìn ra cái gì?"

"Ngươi mắt mù!"

Tiểu sư thúc ném xuống lời nói đó rồi xoay người đi trở về.

Chương 331: Trúng tà

Có ý gì? Dữu Khánh thật sự nghe mà không hiểu nổi, thế nào có cảm giác giống như tiểu sư thúc đang mắng người a, là ngại mình quản quá nhiều sao?

Nhìn theo bóng lưng tiểu sư thúc rời đi, hắn cảm thấy mình phải tìm một cơ hội nói chuyện rõ hơn với tiểu sư thúc mới được.

Việc này nhưng thật sự không phải là việc nhỏ, loạn thu đồ đệ là chuyện Linh Lung quan tối kỵ, hắn làm chưởng môn không thể như để trưng bày, đã không biết thì xem như không biết đi, có một số việc nhất định cần phải nắm chắc, nhất định cần phải đúng lúc nhắc nhở mới được, nếu không thì chính là hắn người chưởng môn này thất trách…

Bên kia, Nam Trúc cũng đem Mục Ngạo Thiết kéo đến bên cạnh, nói nhỏ: "Nhìn ra được hay không, tiểu sư thúc đối với tên tiểu sư đệ kia tương đối coi trọng."

Mục Ngạo Thiết nhìn gã, ánh mắt như đang hỏi, sau đó thì sao?

Nam Trúc nhỏ giọng giải thích: "Cùng tiểu sư đệ tạo quan hệ tốt, lời không tiện nói thì để cho tiểu sư đệ tìm tiểu sư thúc nói đi, mượn hơi tiểu sư đệ, cùng nhau đối phó tiện nhân lão Thập Ngũ kia."

Mục Ngạo Thiết hiểu ý, đã hiểu rồi, hơi gật đầu.

Cách không xa, tiểu sư thúc phe phẩy chiết phiến chậm rì rì đi tới, nhìn thấy được sư huynh đệ hai người tụ tại một chỗ thì thầm, lỗ tai một trận khẽ động, ánh mắt nhìn về phía sư huynh đệ hai người lập tức lộ ra vẻ cổ quái.

Mà sư huynh đệ hai người cũng nhanh chóng đi trở về, cất tiếng chào hỏi, tiểu sư thúc ừ ừ à à ứng phó mấy câu.

Khi mấy người lục tục trở lại trong phòng thì Trùng Nhi đã nấu xong nước trà, cũng đã phân biệt rót ra để nguội, đang tại đó vẻ mặt tươi cười đùa nghịch với Đầu To, trông thấy sư phụ trở về liền nhanh chóng đứng dậy yên vị.

Tiến tới sau cùng, Dữu Khánh sờ sờ chút râu tơ, phát hiện tính cách gia hỏa Trùng Nhi này hình cởi mở hơn không ít, nhớ tới dáng vẻ trước đây một mực khúm núm, cẩn thận từng li từng tí, mặt mày và dáng vẻ cũng nẩy nở không ít, hình như trở nên càng đẹp mắt hơn, nhìn xem nhiều chút, phát hiện dáng vẻ cũng rất có ý tứ.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy mình tựa hồ đã biết rõ tiểu sư thúc vì sao phải thu Trùng Nhi làm đồ đệ, tiểu sư thúc với sở thích soi gương nhìn mình kia sẽ không phải là nhìn thấy tướng mạo Trùng Nhi nhìn dễ coi mà thu đi? Nghĩ đến điểm này, trong lòng càng thêm hết chỗ nói rồi.

“Sư phụ, Đầu To đã nấu trà xong rồi.”

Trùng Nhi trước tiên nâng một chén cho sư phụ mình.

Tiểu sư thúc bưng chén nước trà nhìn trái nhìn phải một hồi, vẫn là có chút do dự, sau cùng lại nhìn chằm chằm đồ đệ của mình, hỏi: “Trùng Nhi, ngươi xác định thứ này có thể uống?”

Dữu Khánh sư huynh đệ ba người lập tức cùng nhau mắt trợn trắng, thì ra náo loạn nửa ngày vẫn là không tin lời bọn họ nói.

Trùng Nhi gật đầu: “Sư phụ, có thể uống, khẳng định không có vấn đề, trước đây ta uống xong, một chút việc cũng không có.”

Trông thấy đồ đệ một mực đảm bảo, lúc này tiểu sư thúc mới nâng chén nhấp một ngụm, nhắm mắt ngước cao đầu nốc một hơi cạn sạch, làm như đang uống thuốc độc vậy.

Những người khác xem như đã nhìn ra được, vị tiểu sư thúc này vẫn là thích sạch sẽ như thế, nếu không phải vì ăn tiên đào, phỏng chừng có đánh chết cũng sẽ không đi uống nước Đầu To tắm.

Sau đó Trùng Nhi lại dâng trà cho ba vị sư huynh, sau đó mới tự mình cũng bưng một chén.

Gã ta đang muốn uống thì Dữu Khánh chợt gọi dừng lại, “Trùng Nhi, cái này, à, ngươi trước tiên đừng uống.”

Trùng Nhi giật mình dừng lại, những người khác cũng kinh ngạc.

Dữu Khánh đi đến bỏ cốc trà xuống, “Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, Trùng Nhi, ngươi trước đây cũng từng uống qua nước Đầu To nấu, cũng không biết cách lâu như vậy còn có hiệu quả trừ tà hay không. Nếu không, trước khoan uống trà đã, trước tiên ăn trái tiên đào thử xem?”

Nghe được lời ấy, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhanh chóng nhìn nhau, đã biết rõ lão Thập Ngũ có tâm tư gì, muốn để cho lão Thập Lục thử độc.

Lúc trước khi tại đào viên thì ba người bọn họ đã suy nghĩ qua việc này, đều muốn để cho đối phương dừng một đoạn thời gian không uống nước do Đầu To nấu, nhưng mà không kẻ nào nguyện ý làm thử, bởi vì ai đều không muốn chính mình chịu tội.

Trùng Nhi giật mình, chậm rãi bỏ cốc trà xuống, còn là tương đối tín nhiệm Dữu Khánh, tin tưởng Dữu Khánh sẽ không hại mình, gật gật đầu, xem như đã đồng ý.

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết nhìn cốc trà trong tay, lặng im trầm mặc không có hé răng.

Tiểu sư thúc thì lại không như vậy, tiến lên hỏi: "Đã lâu như vậy còn có thể hữu hiệu sao? Cầm một người sống sờ sờ như vậy đi thử việc này, không phải giỡn chơi sao?"

Dữu Khánh: "Tiểu sư thúc, biết rõ uống nước do Đầu To nấu có hữu hiệu lâu dài hay không là việc rất trọng yếu. Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì, không phải là có nước do Đầu To nấu để sẵn ở một bên sao, phát hiện không thích hợp thì lập tức uống nước là được rồi."

Tiểu sư thúc trầm mặc, biết rõ việc thử nghiệm này kỳ thực là trọng yếu, quyết định được việc người ăn tiên đào có thể rời đi Đầu To hay không, nếu như đã xác định là trường kỳ hữu hiệu thì hoàn toàn có thể lặng lẽ vận chuyển một nhóm tiên đào đi Linh Lung quan, bên kia dù sao còn có một người.

Trùng Nhi rất tin tưởng Dữu Khánh, thấy Dữu Khánh muốn thử thì lập tức giúp đỡ nói chuyện: "Sư phụ, có Đầu To tại bên người, không có việc gì."

Tiểu sư thúc vẫn còn do dự.

Dữu Khánh lại lập tức cầm lấy quả tiên đào, trực tiếp đặt ở trong thùng nước ở một bên rửa ráy, sau đó hai tay đưa cho Trùng Nhi.

Lúc này Tiểu sư thúc mới kịp phản ứng lại, định cất tiếng ngăn cản, nhưng Trùng Nhi nhận lấy đào cầm vào tay thì đã không chút do dự cắn một miếng, thật là mọng nước ngọt ngào, gã ta còn hướng phía mọi người liên tục gật đầu nói: "Sư phụ, tiên đào ăn rất ngon."

Tiểu sư thúc muốn nói lại thôi, thấy gã ta đã ăn rồi, cũng đành thôi.

Mấy người nhìn chằm chằm phản ứng của Trùng Nhi.

Trùng Nhi một miếng tiếp một miếng gặm ăn, một miếng tiếp một miếng nuốt vào trong bụng.

Nhưng mà sau năm sáu miếng thì sắc mặt gã ta bỗng nhiên trở nên trắng bệch, cả người bắt đầu kiềm chế không được mà run rẩy, nhãn cầu đôi mắt đầu biến đỏ, hơn nữa tốc độ chuyển sang màu đỏ rất nhanh, hai mắt rất nhanh liền trở thành đỏ như máu. Huyết mạch chỗ hai mai má và cổ bắt đầu hiện ra màu đen như rễ cây, trong lỗ mũi có một dòng máu chảy ra.

Nhanh như vậy liền trúng tà rồi, hơn nữa phản ứng lại rõ ràng như thế, mấy người kinh hãi, cũng thật sự là tà khí trong quả đào quá mức nồng đậm.

Cái này kỳ thực đã không phải là tà khí bình thường nữa rồi, cũng giống như linh khí chứa bên trong quả đào vậy, đã là gần như thực chất hóa, nuốt tà khí xấp xỉ thực chất hóa vào trong bụng, hiệu quả có thể nghĩ mà biết.

Trùng Nhi còn có một tia thần trí chưa bị tà khí làm mất đi, lúc này gã ta chỉ nhìn Dữu Khánh, thấy Dữu Khánh mở to hai mắt nhìn không bảo dừng, run rẩy tiếp tục cắn quả đào.

Mấy người gần như là cùng lúc xuất thủ, nhưng vẫn là tiểu sư thúc tốc độ nhanh nhất, một tay liền đem quả tiên đào Trùng Nhi vừa

gặm ăn kia đập bay đi, nhanh chóng xuất thủ liên tục điểm mấy đại huyệt vị của Trùng Nhi, ngăn cản tà khí rất nhanh lan tràn, sau đó rất nhanh đem người đưa lên giường.

Thầy trò hai người khoanh chân mà ngồi, tiểu sư thúc song chưởng chống tại phía sau lưng Trùng Nhi, rất nhanh vận công giúp đồ đệ áp chế tà khí.

Dữu Khánh nhanh chóng cầm chén nước, nặn mở miệng Trùng Nhi, vận công cưỡng ép đẩy nước vào trong miệng của gã ta.

Thần sắc trên mặt Trùng Nhi có vẻ đang vô cùng đau đớn, thân thể đang kịch liệt rung động, nếu không phải được sư phụ cưỡng ép thi pháp khống chế thì nhất định là đau đớn giãy giụa, nhưng khóe miệng gã ta lại lộ ra một nét tươi cười quỷ dị kinh khủng, hai nhãn cầu càng là huyết hồng như yêu ma.

Trời mới biết hiện tại gã ta chịu đựng đau đớn như thế nào!

Sợ một chén nước do Đầu To nấu không đủ, Dữu Khánh rót hết xong liền ném xuống chén không, lại đưa tay cách không chụp một cái, hút tới chén trà hắn chưa uống kia, cũng trực tiếp rót thẳng vào trong miệng Trùng Nhi đang ô ô phản kháng.

Vẫn sợ không đủ, sau khi ném xuống cái chén thì lại lắc mình trực tiếp cầm bình trà tới đây, đem chút trà nóng có phần bòng miệng còn lại rót hết vào trong bụng Trùng Nhi.

Sau khi làm xong hết những việc này, hắn mới thối lui đến một bên nhìn xem, cũng chỉ có thể là nhìn xem, cùng hai người Nam, Mục nhìn nhau, sư huynh đệ ba người có thể nói lòng còn sợ hãi, may mắn lúc đó mình không có làm vật thí nghiệm kia.

Nhất là Nam Trúc, may mắn lúc đó mình làm người đầu tiên nếm thử tiên đào thì trong cơ thể vẫn còn lực khư tà.

Cũng may nhờ có tiểu sư thúc đang vận công rất nhanh xúc tác thúc đẩy lượng nước rót vào bụng Trùng Nhi, sau đó Trùng Nhi liền không tiếp tục run rẩy nữa, máu tươi tí tách nhỏ giọt nơi mũi cũng dừng lại, mạch máu màu đen như rễ cây trên gương mặt và cổ cũng đang dần dần phai nhạt.

Trùng Nhi đã nhắm hai mắt lại, thần sắc đau đớn cũng dần dần biến mất khỏi nét mặt.

Sư huynh đệ ba người đều thở phào nhẹ nhõm, đánh giá hiệu quả khư tà đã phát huy, nguy hiểm đã qua đi, theo phản ứng của tiểu sư thúc đang phụ trách vận công trị liệu liền có thể nhìn ra.

Một lúc lâu sau sau, tiểu sư thúc một tay lấy ra một hạt đan hoàn, nhét vào trong miệng Trùng Nhi, trợ giúp gã ta ăn vào rồi tiếp tục vận công thúc đẩy xúc tác.

Đợi khi chính thức thu công, tiểu sư thúc mới nâng Trùng Nhi đặt nằm trên giường, lôi kéo mền gấm nhẹ nhàng đắp lên người Trùng Nhi đang hôn mê, sắc mặt Trùng Nhi y nguyên rất khó xem.

Đứng dậy, tiểu sư thúc chợt quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chăm chú Dữu Khánh, "Chính ngươi vì sao không thử?"

Dữu Khánh ngượng ngùng đáp: "Việc này không phải là bởi Trùng Nhi cách thời gian càng lâu sao, thử xem hiệu quả lâu dài trên cơ thể người như thế nào mới thích hợp."

Nam Trúc lại bỗng nhiên vỗ tay hoan nghênh nói: "Tiểu sư thúc, trải qua ngươi nhắc nhở như thế, ta nhớ ra rồi, tên này khi tại đào viên Tiểu Vân gian thì cũng bảo hai chúng ta làm thử như vậy, chúng ta không chịu, bảo tự hắn làm thử đi, kết quả chính hắn lại chết sống không chịu làm."

Mục Ngạo Thiết sắc mặt nghiêm trọng gật đầu, "Không sai, xác thực có việc này."

Dữu Khánh lập tức quay sang hai người, giận dữ nói: "Hai tên chó các ngươi đang cố ý bỏ đá xuống giếng… A!" Lời nói còn chưa xong thì đã cất lên một tiếng hét thảm.

Một cái bóng người lóe lên, rầm một tiếng, trực tiếp một cước đem hắn đá bay ra ngoài.

Bay ra ngoài cửa, nện xuống trên đất quay cuồng. Người Một Mắt ở xa xa giật mình quay nhìn về phía bên này.

Vừa lăn vừa bò đứng lên, Dữu Khánh vỗ vỗ bụi đất đầy trên người rồi lập tức rời đi, trước tiên trốn cái đã, trước tiên tránh xui xẻo, tại khi người đang trong cơn giận dữ mà đâm đầu vào thì khẳng định còn hứng rủi ro, từ nhỏ chịu đựng quyền cước vị kia tổng kết ra kinh nghiệm, trước tiên trốn đi là được rồi. Về phần oai phong của Chưởng môn, đuối lý trước, tạm thời không quan trọng.

Nam Trúc sờ sờ xương sườn bị gãy của mình, không chịu bỏ qua, tiếp tục tại bên tai tiểu sư thúc nêu ý kiến: "Tiểu sư thúc, gia hỏa lão Thập Ngũ này quả thực không ra gì, hiện tại trên tay hắn nắm lượng lớn tiền, lại tại U Giác Phụ khống chế cửa hàng lớn như vậy, toàn bộ đại quyền buôn bàn tiên đào nhiều như vậy nắm trong tay hắn, còn có 'Đầu To' có thể loại trừ tà khí bên trong tiên đào cũng là Linh sủng hắn nuôi dưỡng, chỗ tốt gì đều bị một mình hắn chiếm giữ, thử hỏi hắn làm gì còn sẽ đem chúng ta để vào mắt. Tiểu sư thúc, chờ hắn phá Huyền rồi, chỉ sợ ngay cả ngài cũng sẽ không bị hắn để vào mắt."

Tiểu sư thúc xoay người qua, hỏi ngược lại: "Các ngươi thành thật nói cho ta biết, khi hắn cầm tới tay những tiên đào này thì có cắt xén của các ngươi hay không, có không để cho các ngươi luyện hóa hay không?"

Hai người Nam, Mục nhìn nhau, người trước rất không tự nhiên nói: "Việc này thì không có."

Tiểu sư thúc hỏi tiếp: "Khoản tiền hắn bán tiên đào kia là sử dụng cho môn phái chi tiêu, hay là chính hắn lén lút chi tiêu? Có chuyện nào nói ra chuyện đó, các ngươi chỉ cần có thể nói ra một chuyện, ta lập tức trừng trị hắn."

Hai người muốn nói lại thôi, sau một lúc suy nghĩ kỹ, Nam Trúc cũng chỉ toát ra một câu, "Tạm thời còn chưa có phát hiện, nhưng không có nghĩa là về sau hắn sẽ không làm."

Tiểu sư thúc nhấc tay đình chỉ, "Chuyện về sau thì về sau nói tiếp, về sau nếu các ngươi phát hiện ra được rồi nói cho ta cũng không muộn. Nói cách khác, cho đến hiện nay, tất cả trên tay hắn đều đang dùng chi tiêu các việc cho môn phái.

Nói cách khác, đó chính là hắn làm Chưởng môn tạm thời quản lý tài sản môn phái thì cũng không có gì không thích hợp, chúng ta cũng không có phát hiện điểm gì để chỉ trích.

Như vậy, hiện tại ta liền muốn biết một chuyện, hai trăm triệu a, đó thế nhưng là một con số khổng lồ, các ngươi muốn hai trăm triệu kia để làm gì, là đinh xem như tài sản riêng của mình hay dự định coi như tài sản chung của môn phái?"

Chương 332: Khuyên giải

Tài sản chung? Nếu tiền tới tay đương nhiên là dành cho chính mình tiêu a.

Nhưng mà khi đã nói đến loại tình trạng này, hai người Nam, Mục đều khó mà mở miệng, nếu nói thật ra thì chẳng phải có nghĩa là bản thân mình còn không bằng lão Thập Ngũ?

Hai người, một người là nhất quán không có hé răng, một người thì ấp a ấp úng.

Tiểu sư thúc cũng không ép hỏi đến cùng, lại chợt xoay chuyển đề tài câu chuyện, "Trên người lão Thập Ngũ có bao nhiêu tiền?"

Nam Trúc thở phào nhẹ nhõm, thật sợ đối phương sẽ nghiêm túc tiếp tục hỏi đến cùng, nếu thật sự cưỡng ép nói là mình sẽ đem làm tài sản chung, ngay cả bản thân mình cũng không tin có thể lừa gạt được tiểu sư thúc, lúc này trả lời: "Tính sơ sơ thì cũng phải có hai trăm năm mươi triệu."

Tiểu sư thúc: "Ta không muốn nghe suy đoán, tính thế nào có được hai trăm năm mươi triệu?"

Việc này thì dễ, Nam Trúc lập tức bắt ngón tay ở bên tính toán cho hắn ta nghe, Mục Ngạo Thiết cũng thỉnh thoảng sẽ bổ sung mấy câu.

Sau khi Tiểu sư thúc đã đại khái biết được số tiền sẽ thu sắp tới, một bên chân mày một chút đã bay cả lên, "Tiểu tử này thật đúng là phát tài rồi nha, khi tiêu tiền thì động một chút là bỏ ra trăm vạn nghìn vạn." Sau khi chân mày thả lỏng lại, hắn ta lại bổ sung một câu, "Những khoản tiền bỏ ra này đều là khoản tiền phải tiêu sao?"

"Việc này sao…" Nam Trúc có điểm không biết nên nói như thế nào, nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, người sau cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Hai người lại tại đó trở nên do do dự dự.

Tiểu sư thúc dáng vẻ như thấy kỳ lạ, "Các ngươi xảy ra chuyện gì, tại sao cứ ấp a ấp úng, vấn đề này rất khó trả lời sao?"

Nam Trúc lúng túng nói: "Khoản tiền này tiêu ra chính là có điểm tiêu tiền như nước, nhưng nếu như nói khoản tiền này không cần phải tiêu thì lại không thể nào nói nổi."

"Ừm, vậy ta đây liền yên tâm rồi." Tiểu sư thúc gật gật đầu, đưa tay vỗ vỗ vai người này, lại vỗ vỗ vai người kia, "Có hai gia hỏa lão luyện

thành thục các ngươi theo dõi hắn, ta cũng không có gì phải lo lắng."

Hai người Nam, Mục vâng vâng dạ dạ trả lời, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Tìm cho ta một gian phòng, ta cũng thử xem hiệu quả tiên đào như thế nào."

"Vâng."

Cột sáng từ cửa sổ mái chiếu xuống biến mất, bên ngoài tối thui, trong lòng đất khắp nơi đèn đuốc huy hoàng, Lưu quang bay lượn tại trong không gian lòng đất, huyễn lệ sặc sỡ.

Tôn Bình lại tại bên ngoài cửa treo lên biển Đóng cửa, sau khi đóng cửa thì cùng với Thiết Diệu Thanh ở mặt sau quầy hàng đồng thời kết thúc công việc, ôm sổ sách trở về hậu viện.

Người Một Mắt đang ngồi chồm hổm chờ khách nhân cũng tại Tôn Bình kêu gọi mà dừng công việc, đứng dậy rời đi, đi về một tiểu viện khác dành cho người Một Mắt.

Tôn Bình và Thiết Diệu Thanh bất ngờ phát hiện, Dữu Khánh vậy mà lại bộ dạng buồn chán đứng ở trong đình, hai người đi tới, thuận tiện đem sổ sách bàn giao.

Hôm nay lại chỉ bán ra hai quả tiên đào, ghi vào trong sổ sách một trăm vạn.

Đối với tiến độ này, Dữu Khánh thở vắn than dài, qua một năm chắc cũng bán không được mấy quả, thời gian lâu dài tiên đào nhiều nếp nhăn chỉ sợ sẽ càng không dễ bán, thật sự là hận tên chết tiệt Long Hành Vân kia ngăn cản tài lộ của hắn, hắn thật muốn đùa chết gã, thế nhưng người ta thế lớn, lại không dám dễ dàng trêu chọc.

Chỉ có thể là suy nghĩ lui một bước mà cầu thứ hai, nếu như mỗi ngày đều có thể bán ra một hai quả, mỗi ngày đều có thể thu tiền chống đỡ một ít chi tiêu, vậy cũng không tệ rồi.

Trong lúc ba người đang nói chuyện, trong tiểu viện nơi Dữu Khánh ở lại truyền đến một ít động tĩnh.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn nhìn, bảo hai người Tôn, Thiết đi nghỉ ngơi, mình bước nhanh rời đi.

Hắn chạy đến cửa viện của mình, trốn ở sau tường vươn đầu nhìn nhìn xem xét bên trong, chỉ thấy hai người Nam, Mục đang thủ tại cửa thư phòng mở cửa tiến vào, lúc này hắn cũng đi tới, vừa đi vào nhìn, tiểu sư thúc đang tại bên trong thư phòng cầm nắm hạt tiên đào nhìn xem.

Nam Trúc ở bên cạnh giới thiệu nhân trong hạt đào này cũng có thể ăn, linh khí càng nồng đậm.

Dữu Khánh trơ mặt tiến sát vào, "Tiểu sư thúc, cảm thấy tiên đào này như thế nào?"

Tiểu sư thúc nhẩm tính đánh giá chút rồi nói ra: "Quả thực không tệ, khoảng một trăm quả đi, đại khái có thể bằng với linh khí ẩn chưa trong một viên 'Nghiễm Linh đan'."

Nam Trúc kinh ngạc, "Phải một trăm quả tiên đào? Nghiễm Linh đan lại ẩn chứa nhiều linh khí như vậy sao?"

Tiểu sư thúc phổ cập kiến thức cho bọn họ, "Nghiễm Linh đan là thuần túy do linh khí ngưng kết thành vật thật, đem linh khí ngưng kết đông cứng thành đan hoàn, các ngươi nói cần phải bao nhiêu linh khí? Nhưng mà tốc độ luyện hóa thì không khác biệt lắm với một trăm quả tiên đào, tốt hơn so với tiên đào chính là, ngươi nhét vào trong bụng một trăm quả đào, với Nghiễm Linh đan thì chỉ cần một viên nho nhỏ nuốt vào bụng là đủ rồi, có nhiều sự tiện lợi."

Sư huynh đệ ba người bừng tỉnh đại ngộ, Dữu Khánh rồi lại nhịn không được hỏi một câu, "Tiểu sư thúc, lẽ nào ngươi từng ăn qua Nghiễm Linh đan hay sao?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ngẩn ra, ngay lập tức cũng nhìn chằm chằm tiểu sư thúc, cái trò đó tuy nói là cấp bậc tiên đan giống như Nghiệt Linh đan, nhưng giá cả lại cao hơn nhiều, giá thị trường cao đến ba nghìn vạn một viên, là tuyệt đại đa số người đều dùng không nổi.

Tiểu sư thúc lạnh nhạt nói: "Việc này có gì phải kỳ quái, tại cơ duyên xảo hợp đã có dùng qua. Thế nào, lẽ nào ta còn cần phải tùy thời báo cáo cho các ngươi biết hay sao?"

"Không có không có."

"Không phải không phải, chỉ là hiếu kỳ hỏi một chút mà thôi."

Sư huynh đệ ba người hoặc lắc đầu, hoặc miệng phủ nhận.

Tiểu sư thúc nhấc tay đình chỉ, "Chuyện Kim Khư kia, các ngươi tính thế nào?"

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, Dữu Khánh: "Thật giả cũng không biết, có khả năng lại là cái bẫy của Vân Hề, chúng ta cũng làm không hiểu chút đầu mối kia, tạm thời cũng không có dự định gì."

Tiểu sư thúc: "Biết rõ có thể là cái bẫy là tốt, heo cũng biết ngã một lần khôn hơn một chút, không nên ngay cả heo cũng không bằng. Ba người các ngươi nghe kỹ đây, lần này các ngươi có thể từ Tiểu Vân gian sống sót trở về, trong đó có rất nhiều vận khí trùng hợp, nếu không phải vì ba phương thế lực kia phát hiện thấy các ngươi theo đi vào thì các ngươi đã sớm chết ngay cả mẩu vụn cũng không còn.

Ta nói này ba vị sư điệt, không phải mỗi lần đều có vận khí tốt như vậy đâu.

Không quản Kim Khư có phải thật sự tồn tại hay không, các ngươi dám cam đoan bên trong Kim Khư là một nơi bình an yên ổn sao?

Lui một vạn bước mà nói, nếu các ngươi thật sự là không kiềm chế được lòng tham của mình, cứ phải muốn đi tìm thì ta cũng không có khả năng bắt các ngươi trói lại. Nhưng các ngươi tối thiểu phải nâng cao lên tu vi và thực lực của mình, có thực lực xuất môn có phải là có thể càng an toàn hơn chút hay không?

Trước mắt các ngươi muốn tiền có tiền, muốn tài nguyên tu luyện có tài nguyên tu luyện, phần thu hoạch và thành quả này nếu chưa kịp thời gian hưởng thụ và chuyển hóa lại đi mong nhớ đến chỗ tốt khác thì cẩn thận căng no chết bản thân. Đạo lý tham nhiều nhai không kỹ, các ngươi không phải là không biết đi?"

Sư huynh đệ ba người vâng vâng dạ dạ đáp ứng, biểu thị sẽ không.

Tiểu sư thúc lại đưa tay nói: "Đưa viên hạt châu mà các ngươi nói tà môn kia cho ta xem."

Dữu Khánh nhấc tay, từ trên cổ cởi xuống một cái vòng cổ đưa cho hắn.

Tiểu sư thúc xách vòng cổ lên, nhìn viên hạt châu màu đỏ đậm phủ đầy hoa văn quỷ dị màu đen nằm trong túi lưới bạc, lập tức hỏi: "Ngọc đảm bên trong đâu rồi?"

Dữu Khánh tự nhiên đáp: "Ném rồi."

Tiểu sư thúc hai mắt trợn trừng, "Ném rồi? Ngọc đảm đó là ta phí mười vạn lượng mua về, đeo ở trên người có thể ôn nhuận thể xác và tinh thần, trợ giúp ngưng thần tĩnh khí, là hữu ích cho tu luyện, ngươi coi như viên đá trực tiếp ném đi rồi?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tự nhiên là đồng loạt nhìn chăm chú tới Dữu Khánh, cho bọn hắn tiền công liều mình liều sống liều chết cũng chỉ là mười vạn.

"Ách…" Dữu Khánh hơi lộ vẻ bối rối, "Đáng giá như vậy sao? Lúc đó không có nơi nào cất giữ thứ này, sợ bị phát hiện lục soát lấy đi, cảm thấy thứ này có khả năng tương đối quý trọng, liền đem tảng đá ở bên trong moi ra ném đi, đem hạt châu này cất vào."

Tiểu sư thúc hết chỗ nói rồi, sau đó cũng chỉ có thể là bỏ qua, đều đã như vậy rồi, lại có thể nói cái gì, đành phải lắc lắc túi dây chuyền, hạt châu bên trong nhỏ hơn viên ngọc đảm lúc trước, cuộn ở bên trong, có ô lưới ngăn cản, tay trái lại không thể trực tiếp chạm đến.

Sau đó hắn ta liền đem túi lưới bạc moi ra, cẩn thận đem hạt châu đổ ra lòng bàn tay mình, lật qua lật lại xoay chuyển một hồi, hỏi: "Tại sao ta không có cảm nhận được sự tà môn mà các ngươi nói kia?"

Nam Trúc giải thích: "Ngài đã nghe chúng ta nói, đã có đề phòng, tự nhiên sẽ không cảm nhận được."

Tiểu sư thúc lại lật qua lật lại thưởng thức một hồi, trong lúc nhất thời cũng không phát hiện ra được cái gì quá mức đặc biệt, đành phải đem hạt châu nhét về trong mặt dây chuyền, ném trả cho Dữu Khánh.

Cũng căn dặn: "Được rồi, Trùng Nhi liền giao cho ngươi, đừng có ngốc nghếch dùng hắn để thử độc nữa, hắn không có da dày thịt béo như các ngươi, không chịu nổi ngươi dày vò như vậy. Về sau chờ hắn khỏe lại thì sắp xếp cho hắn cùng ăn tiên đào, để cho hắn mau chóng tăng lên tu vi. Lần này, hắn xem như dính quang vinh của các ngươi, xem như là cơ duyên trong mệnh của hắn đi."

Vừa nghe lời này, sư huynh đệ ba người đều sửng sốt, Nam Trúc hỏi: "Tiểu sư thúc, ngài phải đi sao?"

Tiểu sư thúc gật đầu: "Trong nhà không thể không có người, dù sao cũng phải lưu lại một người giữ nhà a, ta trở lại đổi cho lão Nhị tới đây. Không thể chỉ có các ngươi tăng tu vi ào ào đi lên, sau này bảo làm như huynh như hắn làm sao chịu nổi?"

Nam Trúc: "Sư thúc, tiên đào này không để được quá lâu, ngươi cũng không thể bỏ qua cơ hội này a, trong nhà tạm thời thiếu người cũng không sao, cái phá quan núi nghèo kia không có ai cần, ngài cũng lưu lại nơi này đi."

Dữu Khánh cũng gật đầu, "Đúng vậy, phía lão Nhị thì để tự hắn tới đây là được rồi."

Tiểu sư thúc xua tay, "Hảo ý của các ngươi, ta tâm lĩnh. Tu vi của ta đã đạt đỉnh cao Sơ Huyền, tiên đào này tạm thời không có tác dụng gì với ta, không thể giúp ta tiếp tục có tiến bộ. Muốn bước vào Thượng Huyền diệu cảnh, ngoại vật đối với ta đã không có tác dụng, còn phải xem tâm tình bản thân ta, phải dựa vào chính bản thân ta lĩnh ngộ mới có thể tìm được chìa khóa mở ra cánh cửa kia."

Sư huynh đệ ba người đều kinh ngạc, biết rõ tu vi của hắn ta đã phá Huyền, nhưng mà không nghĩ tới đã đến Sơ Huyền đỉnh cao.

Sau khi bọn họ bước vào Cao võ cảnh giới, chính bản thân cảm nhận được càng lên cao chênh lệch cảnh giới càng lớn, cảnh giới Huyền cấp cần phải thu nạp lượng linh khí khổng lồ, cũng càng thêm có thể nghĩ mà biết rồi.

Dựa vào tuổi của tiểu sư thúc cùng với thời gian xuất sơn lịch lãm và các loại đầu mối đến xem, ba người đánh giá vị tiểu sư thúc này sợ rằng không chỉ sử dụng qua một viên Nghiễm Linh đan, từ đâu có được nhiều tiền như vậy?

Vả lại, trẻ tuổi như thế liền đạt được Sơ Huyền đỉnh cao, cuộc đời này tỷ lệ bước vào Thượng Huyền diệu cảnh cũng gia tăng thật to a.

Mặt khác, trong lòng Dữu Khánh cũng minh bạch, trở về trông coi đạo quan là thứ yếu, tiểu sư thúc vẫn là cân nhắc đến lời sư môn răn dạy, hai chân truyền đệ tử đồng thời ở tại bên ngoài thì không thích hợp.

"Cho nên a, ta nán tại nơi này không có tác dụng gì, lão Nhị càng cần hơn, hắn tới sớm một ngày, liền có thể được nhiều một ngày chỗ tốt. Mặt khác, ta nói lại lần nữa, không quản Kim Khư tồn tại là thật hay giả, đều không nên tiếp tục đánh chủ ý đó nữa, đó không phải là phúc khí mà thực lực chúng ta có thể gánh được, không nên lại đi thử vận khí, không thử thì thôi, một khi thử tất nhiên sẽ có hung hiểm lên thân.

Linh Lung quan chúng ta lấy bình an làm đầu, những cây đào kia nếu thực sự bán không được thì ném đi, quá nhiều tiền chúng ta gánh không nổi, quá nhiều chỗ tốt chúng ta cũng nuốt không xuống, sẽ rước họa. Cho nên, không có gì phải bỏ không được, ngàn vàng tan hết còn có thể lấy lại, chỉ cần người rất tốt, về sau sẽ còn có cơ hội.

Cửa hàng này phải chuyển nhượng ra ngoài đi, gánh lấy không có ý nghĩa. Nói chung đoạn được thì đoạn, tất cả ưu tiên để tránh khỏi ân oán với phía bên Long Hành Vân, đừng để cho phiền phức lớn như vậy quấn lấy thân, sau khi đem những tiên đào này luyện hóa hết, các ngươi lập tức thoát thân chạy lấy người, trở về núi ẩn cư. Ta nghĩ các ngươi không đến mức ngay cả việc lặng lẽ thoát thân khỏi U Giác Phụ cũng làm không được a."

Tiểu sư thúc đi tới bên cạnh bàn học, vừa nói vừa mài mực, dứt lời nhấc bút trám mực viết xuống một cái địa chỉ, đưa cho ba người, nói: "Vạn nhất có chuyện gì cần phải liên hệ với ta, nếu không thuận tiện trực tiếp liên hệ với trong quan thì các ngươi có thể đem thư gửi đến nơi này, tự nhiên sẽ có người nghĩ biện pháp liên hệ với ta."

Ba người lập tức tiếp nhận lấy địa chỉ kia xem xét.

Tiểu sư thúc lại ngồi ở trên ghế sau bàn, "Cái này, lão Thập Ngũ, ta chạy tới chạy lui chi tiêu cũng lớn, ngươi trước tiên lấy mấy nghìn vạn cho ta làm phí đi đường đi."

Chương 333: Thu mua

Cái quỷ gì? Sư huynh đệ ba người nhất tề nhìn về phía hắn ta, cho rằng mình nghe lầm rồi.

Dữu Khánh xác nhận một tiếng, "Mấy nghìn vạn?"

Tiểu sư thúc: "Ta còn có thể đi đường bộ hay sao? Chờ ta chạy về đến, lão Nhị lại đường dài mênh mông chạy tới, quả đào của ngươi có khả năng đã sớm rửa nát hết rồi, lần này tự nhiên là phải tốn tiền lên phi cầm bay đi, sau đó lão Nhị cũng lên phi cầm vòng tới đây, một chuyến tới một chuyến về có thể rẻ hay sao?"

Dữu Khánh bi phẫn nói: "Vậy cũng không đến mấy nghìn vạn a! Có mười vạn lượng cũng là đủ rồi."

Tiểu sư thúc mặt trầm xuống, "Mười vạn lượng? Trên tay ngươi nắm giữ hơn hai trăm triệu, cho ta mấy nghìn vạn thì thế nào? Cầm năm nghìn vạn đưa ta!"

Dữu Khánh bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía lão Thất và lão Cửu, hai người chột dạ nhìn sang một bên, Dữu Khánh quay đầu lại nhìn về phía tiểu sư thúc, "Khắp thiên hạ cũng tìm không ra lộ phí đắt tiền như thế!"

Tiểu sư thúc đạm mạc nói: "Một trăm triệu!"

Dữu Khánh ngưng nghẹn không nói gì, càng nói còn càng đắt rồi, đánh giá nếu tiếp tục nói nữa, vị kia có thể đem toàn bộ tiền của hắn đều tịch thu.

Lão Thất cùng lão Cửu rịn mồ hôi, hơi cảm thấy xấu hổ.

Nói như thế nào chứ, tiền trong tay lão Thập Ngũ, bọn họ dù cho không thể cầm vào trong tay mình, ít nhiều cũng có thể có chút quyền chi phối, gặp đến lúc cần phải dùng tiền thì dù sao còn có thể để cho lão Thập Ngũ bỏ tiền.

Nếu như tiền rơi vào trong tay tiểu sư thúc, đó chính là một chuyện khác rồi, bọn họ ngay cả tư cách ồn ào cũng không có.

Bọn họ kỳ thực cũng muốn hỏi tiểu sư thúc một tiếng, tiền này ngươi là cầm đi dùng riêng, hay là lưu giữ dùng chung?

Nhưng mà, hai người cũng không dám mở lời nói như vậy, tiểu sư thúc có thể hỏi bọn họ như vậy, bọn họ lại không tiện hỏi tiểu sư thúc như thế.

Tiểu sư thúc không biết từ nơi nào lấy ra cái gương, soi soi quan sát hình ảnh mình trong gương, đợi một hồi không có người nói chuyện liền lại lần nữa mở miệng nói: "Nam mập mạp, đại khối Cửu, các ngươi có ý kiến hay không?"

"Ngô…" Lão Thất và lão Cửu ấp úng một hồi, cuối cùng vẫn là tại dưới ánh mắt muốn bóp chết bọn họ của Dữu Khánh lục tục toát ra ba chữ, "Không ý kiến."

"Ừm." Tiểu sư thúc thỏa mãn gật gật đầu, dời gương đi, ánh mắt nhìn chăm chú Dữu Khánh, "Đừng ngây ra đó, bọn họ không có ý kiến, chỉ còn lại ngươi rồi, nói đi, ngươi đưa hay là không đưa?"

"Ta…" Dữu Khánh nghiến nghiến răng, chân chính là thiếu một chút cắn vỡ răng, cuối cùng nghẹn thốt ra một chữ, "Đưa!"

Không cho không được a, tính tình vị này như thế nào, đều quá rõ ràng rồi, vẫn là câu nói kia, dám không cho, vậy thì có khả năng toàn bộ tiền đều không thể bảo đảm.

Nhấc gương móc vào trước ngực, tiểu sư thúc vỗ bàn nói: "Tốt! Không hổ là Chưởng môn, ta không nói hai lời, tuyệt đối ủng hộ ngươi làm Chưởng môn, về sau ai dám phản đối ngươi, ta là người đầu tiên không đồng ý. Được rồi, đi lấy tiền tới đi."

Nghe được lời ấy, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều có xung động mắt trợn trắng.

Dữu Khánh xoay người rời đi, không quên hung hăng trừng hai vị sư huynh một cái, người sau chột dạ và bối rối.

Trên người hắn không có nhiều tiền như vậy, còn phải đi tiền trang rút ra.

Sau khi nhìn theo hắn rời đi, Nam Trúc quay đầu lại nhịn không được buông tiếng thở dài, "Tiểu sư thúc, lão Thập Ngũ thèm tiền như mạng, thoáng cái không còn nhiều tiền như vậy, sợ là sẽ đối với hai chúng ta có ý kiến a."

Tiểu sư thúc xùy nói, "Cây lớn tất có cành khô, nhiều người tất có ngu ngốc, các ngươi lý hắn làm gì, phóng khoáng chút, không nên cùng hắn bình thường tính toán."

Sư huynh đệ hai người lập tức không nói nên lời, ngươi trái lại nói thoải mái, dù sao ngươi không cần phải đối diện.

Tâm tình có chút sung sướng, tiểu sư thúc không tán gẫu cùng bọn họ nữa, đứng lên, cất tiểu gương đồng đi, vẫy mở chiết phiến, phe phẩy cây quạt thả bộ bước ra thư phòng.

Khi dạo dạo bên ngoài thì trong lúc vô ý gặp Thiết Diệu Thanh đi ra ngoài đi lại, lúc này Thiết Diệu Thanh đã cất sa lạp đi, lộ ra hình dáng.

Song phương đều là dùng chân diện mục tương phùng.

Ánh mắt tiểu sư thúc dừng tại trên mặt Thiết Diệu Thanh, hơi quan sát, mỉm cười, gật đầu chào hỏi.

Đối với sắc đẹp của Thiết Diệu Thanh, hắn ta không tính là bất ngờ, bởi vì trên đường đi tới đã nghe Trùng Nhi líu ríu nói qua rất nhiều lần, nói Thiết Diệu Thanh rất xinh đẹp, thiếu một chút khiến cho lỗ tai hắn ta nghe đến mức thành chai. Bây giờ nhìn thấy, chỉ có thể nói là quả nhiên danh bất hư truyền.

Thiết Diệu Thanh thì có chút kinh ngạc, không nghĩ tới ở trong đám người Dữu Khánh vậy mà lại còn có mỹ nam tử tướng mạo tuấn dật lại phong độ ưu nhã như thế, tướng mạo của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì không cần phải nói rồi, tướng mạo Thám Hoa lang trái lại cũng được, nhưng thẩm mỹ lại khiến người không dám khen tặng, không biết lưu lại chút râu tơ đó làm gì.

Tướng mạo của Tiểu sư thúc đích xác có thể dùng từ mỹ nam tử để hình dung, càng làm cho Thiết Diệu Thanh kinh ngạc chính là không có theo trong ánh mắt hắn ta nhìn thấy chút dục vòng nào đối với nàng, ánh mắt của một ít nam nhân nàng thật sự là quá quen thuộc rồi.

Người ta chào hỏi thì nàng cũng đành phải hơi khom người hoàn lễ, sau đó liền vội vã đi lướt tránh qua.

Nhìn theo giai nhân biến mất, tiểu sư thúc phe phẩy cây quạt nói: "Quả nhiên là tuyệt sắc giai nhân hiếm có, đây là lão bản nương mà hai người các ngươi yêu thích đi?"

Nam Trúc: "Thưởng thức, chính là thưởng thức."

Mục Ngạo Thiết cũng gật đầu, "Thưởng thức mà thôi."

Tiểu sư thúc liếc hai người một cái, "Thưởng thức? Nhắc nhở các ngươi một câu, loại nữ nhân này, thứ mà nàng muốn, các ngươi có khả năng chẳng có cái gì, trên cơ bản là vô duyên với hai người các ngươi, không nên tự mình đa tình. Hai người các ngươi đều đã từng

té ngã bởi nữ nhân, phải minh bạch, đồ vật tốt cầu không được, có cầu được tới cũng không thơm."

Sư huynh đệ hai người vâng vâng dạ dạ thể hiện đã hiểu, Nam Trúc cố ý chuyển hướng đề tài, "Tiểu sư thúc, lấy phong thái của ngươi, sợ là có không ít hồng nhan tri kỷ đi?"

Mục Ngạo Thiết vỗ mông ngựa: "Đó là tự nhiên."

"Hồng nhan tri kỷ? Có lẽ giống như các ngươi vậy ngược lại mới là phúc khí đi, về phần ta… Khi một nữ nhân tại trước mặt các ngươi mà không có bất cứ bí mật gì, nữ nhân dù có xinh đẹp tới đâu cũng sẽ khiến các ngươi cảm thấy chán ghét." Tiểu sư thúc lấy cây quạt che lỗ tai mình, xoay người quay về, phiền muộn than thở, "Các ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không minh bạch."

Sư huynh đệ hai người quay mặt nhìn nhau, không biết vị này nói lời như lọt vào trong sương mù đó chính là có ý gì.

Không bao lâu sau, Dữu Khánh từ tiền trang trở về, hai người Nam, Mục chủ động tránh đi.

Bên trong thư phòng, một đống ngân phiếu mệnh giá lớn đặt ở trên bàn, Dữu Khánh không vui nói: "Tự ngươi đếm đi."

Tiểu sư thúc cầm lấy ngân phiếu suy nghĩ một chút, trực tiếp nhét vào trong áo, "Không cần, ta còn không tin được ngươi sao? Được rồi, ta trước tiên trở về đây." Dứt lời liền đi.

Nhưng mà đi không được hai bước thì dừng lại, cây quạt tại trước ngực Dữu Khánh gõ gõ, "Giữa sư huynh đệ với nhau, động thủ thì động thủ, đánh gãy xương sườn người ta thì có điểm quá mức nha."

Dữu Khánh không vui nói: "Từng tên đều đưa tay đòi tiền ta, còn mở miệng ra chính là một trăm triệu, ta làm gì có nhiều tiền như vậy mà cho?" Câu nói có hàm ý khác, có chỉ ý nói cây dâu mà mắng cây hòe.

Tiểu sư thúc đưa cây quạt trong tay tiếp tục đập vào trên lồng ngực hắn, "Ngươi là Chưởng môn, phải có lòng có dạ, ta ở sau lưng nghe người ta lảm nhảm quá nhiều rồi, trên đời này nào có người không hề có câu oán hận? Tướng quân có kiếm, không trảm con ruồi!"

Bộp! Cây quạt gõ mạnh lên lồng ngực hắn, "Trùng Nhi giao cho ngươi a, được rồi, đừng nhúc nhích, đừng tiễn."

Sải bước rời đi.

Dữu Khánh biết không tiễn là có ý gì, sợ quá mức dễ thấy, nhưng mà hắn vẫn là đi tới cửa thư phòng nhìn theo.

Tiểu sư thúc về bên trong phòng cầm lấy đấu bồng phủ lên người, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đi theo vào tới cũng bị hắn ta ngăn cản lại, "Đừng nhúc nhích, biệt tiễn."

Hai người cũng hiểu biết, đành phải chắp tay đưa tiễn.

"Trước lúc đi, có một chuyện ta còn là phải nhắc nhở các ngươi, ta hi vọng chính các ngươi có thể tự suy nghĩ, loại trừ những tình huống khác, trong Kiến Nguyên sơn cổ mộ và trong Tiểu Vân gian, rời khỏi lão Thập Ngũ, các ngươi có thể sống sót đi ra ngoài hay không? Miệng nhắm lại, không nên biện giải với ta, đặt ở trong lòng mình ngẫm nghĩ sờ lương tâm đi.

Các ngươi là sư huynh, tuổi các ngươi lớn hơn hắn không ít, các ngươi thắng cũng không tính thắng, các ngươi ăn thiệt thòi cũng là đáng đời các ngươi. Vẫn là câu nói kia, ta giao lão Thập Ngũ cho các ngươi, các ngươi phải toàn bộ đầu đuôi cầm hắn mang về. Còn có Trùng Nhi, chiếu cố tốt hắn. Được rồi, cứ như vậy đi, chờ lão Nhị tới nơi, các ngươi kiềm chế chút, đừng có nháo liên miên không dứt.

Ai, để cho các ngươi đều xuất sơn, cũng không biết là họa hay là phúc chứ, nhưng bỏ những tiên đào này không lợi dụng tới thì lại không thể nào nói nổi, dù sao cũng là cơ hội khó có được."

Tiểu sư thúc thở vắn than dài, lắc lắc đầu mà rời đi.

Bên này người mới vừa đi, Dữu Khánh liền lập tức tới cửa vào phòng ngăn chặn hai vị sư huynh, lạnh lùng hỏi: "Là ai nói cho hắn, nói trên tay ta có hơn hai trăm triệu?"

Nam Trúc tuyệt đối phủ nhận, "Ta không biết."

Mục Ngạo Thiết cũng lắc đầu, "Không biết."

Dữu Khánh hung dữ hỏi: "Dám làm không dám nhận sao?"

Nam Trúc: "Nếu ngươi cứ muốn vu hãm chúng ta, chúng ta cũng không có cách nào. Tiểu sư thúc người kia ngươi còn không biết sao? Tám chín phần mười là đang dùng lời nói lừa ngươi, mà ngươi vậy mà lại còn ngốc nghếch bị lừa gạt, trách được người nào."

Rầm! Dữu Khánh một quyền nện tại trên cửa, không có chứng cứ, cũng không có biện pháp nào với hai người…

Sau nửa đêm, Trùng Nhi nằm ở trên giường mới yếu ớt tỉnh lại.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy được một khuôn mặt tươi cười quen thuộc, chính là Dữu Khánh, gã ta lập tức cất tiếng gọi to, "Công tử."

Dữu Khánh vui mừng, phát hiện tên này vậy mà lại còn không đổi giọng, liền nắm bắt mũi gã vắt vắt, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Mặt đầy tươi cười, cũng là chột dạ, dù sao khiến người ta thử độc mà nháo ra chuyện.

Trên gương mặt còn có chút trắng bệch của Trùng Nhi hiện lên nét đỏ ửng, cho dù thân thể còn có chút mềm nhũn, nhưng ngoài miệng lại nói: "Không sao rồi."

Ánh mắt chợt phát hiện chồng rương gỗ chứa tiên đào xếp dọc theo tường, lại nhìn bốn phía, phát hiện mình đang ngủ ở trên giường của Dữu Khánh, nhanh chóng giãy giụa ngồi dậy.

"Không sao liền tốt. Về sau tự mình chọn một gian phòng, chọn gian phòng trong viện này của ta hay gian phòng trong viện của lão Thất cùng lão Cửu, hay gian phòng khác đều được, chỉ cần không có người ở, tùy tiện ngươi chọn. Tuyển xong rồi thì chuyển chút tiên đào đặt ở trong gian phòng của ngươi, ngươi nắm chắc thời gian chuyên tâm tu luyện, nhưng mà phải nhớ kỹ, tiên đào chỉ có thể len lén ăn, không thể để cho người khác biết được, nếu không sẽ có đại phiền toái."

"Ngay cả với các nàng Thiết nương tử cũng không được sao?"

"Ngoại trừ đồng môn chúng ta ra, những người khác tạm thời một mực bảo mật."

"Ừ, biết rõ rồi."

Sau đó, khi đi ra gian phòng này, Trùng Nhi ngay cả đi dạo cũng không đi dạo, liền đứng ở trong viện này nhìn nhìn khắp nơi, sau đó liền chỉ một gian phòng khác trong viện, "Công tử, ta ở lại gian này có được không?"

"Được, đã nói là tùy tiện cho ngươi chọn lựa." Dữu Khánh vui tươi hớn hở đi tới, lại tiện tay lấy ra một đống ngân phiếu, đưa cho gã, "Giá hàng tại U Giác Phụ rất đắt, mười vạn lượng này là cho ngươi, thiếu thứ gì, muốn mua thêm thứ gì thì tự mình đi dạo, tự mình tìm mua."

Mười vạn lượng? Trùng Nhi tức thì có chút sợ hãi, vội xua tay chối từ: "Không cần, ta không cần tiêu nhiều tiền như vậy."

Dữu Khánh: "Thu đi thu đi, đều có phần, lão Thất và lão Cửu đều có, ta cũng mỗi người đưa cho bọn họ mười vạn lượng, không thể nặng bên này nhẹ bên kia, ngươi không nhận ta liền không vui a."

Vừa nhét vừa đe dọa, cuối cùng khiến cho Trùng Nhi nhận lấy, về sau lại đưa tay khoác cổ Trùng Nhi, kề vai sát cánh ôm lấy gã, "Trùng Nhi, ta đối với ngươi có tốt hay không?"

Trùng Nhi cương cứng thân thể không dám động chút nào, liên tục gật đầu, "Công tử đối với Trùng Nhi đều luôn luôn rất tốt."

Dữu Khánh: "Còn là Trùng Nhi rõ lí lẽ, không giống chút người lang tâm cẩu phế. Ngươi có khả năng không biết, lão Thất và lão Cửu đối với ta có chút ý kiến…"

Trùng Nhi: "Ta biết rõ, sư phụ đã nói rồi, các ngươi tại trong quan thường đánh nhau trở mặt."

Dữu Khánh: "Vậy ngươi đứng ở bên nào?"

Trùng Nhi có chút do dự, không nghĩ tới vừa mới tới liền phải đối mặt với vấn đề chọn phe, điều này làm cho gã thật khó xử, nhưng mà sau khi đối diện với ánh mắt của Dữu Khánh, gã cắn cắn môi, ra sức gật đầu nói: "Trùng Nhi đứng phái bên công tử!"

Chương 334: Diệp Điểm Điểm

Vừa nghe tỏ thái độ như vậy, Dữu Khánh lập tức thở phào nhẹ nhõm, vốn ba vị sư huynh đã cùng nhau nhìn hắn không vừa mắt, nếu ngay cả đồ đệ của tiểu sư thúc cũng như thế thì cuộc sống của hắn sẽ càng không dễ chịu, nếu không hắn làm sao có thể thoáng cái xuất ra mười vạn lượng chứ, đương nhiên cũng có ý dùng làm bồi thường sau khi thử độc.

Nói chung, hiện tại là vui như hoa nở, cười vui tựa như là cáo bắt trộm được gà, khuôn mặt đầy tươi cười, ôm vai Trùng Nhi ra sức lắc lư, "Đã biết Trùng Nhi sẽ không phụ ta a, cũng không có suy nghĩ, giao tình giữa chúng ta là như thế nào chứ."

Trùng Nhi cùng cúi đầu cười khúc khích theo.

"Đúng rồi, nếu là sư phụ ngươi đã nói với ngươi chuyện trong quan, việc ta vào kinh thành đi thi thay chắc hẳn ngươi cũng biết rồi đi?"

Dữu Khánh đột nhiên nhớ tới, cất lời hỏi.

Trùng Nhi gật đầu: "Đã biết rồi, công tử không phải A Sĩ Hành, nhưng thi đạt thành tích đó vẫn chính là bản thân công tử a!" Trong ánh mắt ngước nhìn y nguyên là tràn đầy sùng bái.

"A…"

Dữu Khánh nhấc tay sờ sờ chút râu tơ, vui tươi hớn hở hàm hồ cho qua chuyện này.

"Trùng hợp, trùng hợp, là có công lao ngươi tiết lộ khảo đề. Đi thôi, đi tới gian phòng của ngươi nhìn xem đi, thiếu cái gì thì đi chuẩn bị cái đó."

Vừa nghe liền minh bạch, về việc cụ thể làm thế nào thi được thành tích tốt như vậy thì tiểu sư thúc y nguyên không có nói cho Trùng Nhi biết, cũng giống như gạt ba vị sư huynh kia vậy, chuyện liên quan đến chân truyền đệ tử cũng là giữ bí mật như cũ.

Trong phòng quả thực thiếu một chút đồ, Dữu Khánh gọi to kêu Tôn Bình tới, bảo bà ta đưa Trùng Nhi đi ra ngoài dạo phố, thuận tiện để cho Trùng Nhi kiến thức U Giác Phụ một chút.

Đợi cho đi mua đồ trở về, động tĩnh di chuyển đồ vật cũng kinh động đến Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết.

Hai người phát hiện Trùng Nhi vậy mà lại muốn ở chung viện với Dữu Khánh thì lập tức không vui, kéo Trùng Nhi đến một bên nhắc nhở, cũng không tránh được 'khuyến mãi' thêm một đống lời nói xấu nhằm vào Dữu Khánh.

Hai người không có chú ý tới, nói, nói, miệng Trùng Nhi dần dần chu lên, dần dần có phần không cao hứng, cảm thấy hai vị sư huynh này rất không tốt.

Nhất là nói đến chuyện Dữu Khánh tham tài, Trùng Nhi vô cùng không đồng ý, gã ta nhớ kỹ lúc trước Hứa Phí đưa gã ta cho Dữu Khánh thì cũng chỉ trích Dữu Khánh tham tài.

Nhưng sau đó, gã ta nghe được câu chuyện mà thiên hạ truyền tụng kia, Thám Hoa lang tại tai khu tiêu tan hết tiền tài để cứu tế dân, đến mức mình rơi vào hoàn cảnh thân không xu dính túi, không vào được thành. Lúc đó, khi nghe người ta kể lại thì Trùng Nhi cảm động có thể nói là lệ nóng doanh tròng, mới biết được lời Hứa Phí nói không đúng, không nghĩ tới bây giờ hai vị sư huynh cũng là không có hảo tâm.

Gã ta quá biết rõ Dữu Khánh tốt cỡ nào rồi, tại khi gã ta còn là một hạ nhân thân phận hèn mọn thì đã cảm nhận được sự quan tâm cẩn thận của Dữu Khánh.

Sợ gã ăn không ngon, len lén đem đồ ăn ngon cho gã.

Sợ gã ngủ không ngon, giúp gã an bài chỗ ngủ càng tốt hơn.

Sợ gã trên đường bôn ba quá mệt mỏi, liền sắp xếp xe ngựa cho gã ngồi.

Khi gã gặp phải nguy hiểm thì cũng là Dữu Khánh không nề hà gian nguy, liều mạng đi nghĩ cách cứu viện gã, thậm chí còn khiêng gã di chuyển trong thâm sơn rừng già chạy trối chết, đem gã an toàn đưa ra Cổ Trủng Hoang Địa, nếu không thì nào có gã bây giờ.

Người có thể đối xử như thế với một hạ nhân như gã, làm sao có thể là người xấu?

Khi mà Hứa Phí nói Dữu Khánh đều là vì tiền thì gã đã từng dao động, về sau lại nghe được cố sự Thám Hoa lang cứu tế nạn dân, gã hối hận, hối hận mình tại sao có thể hoài nghi tính cánh của "Sĩ Hành công tử" cơ chứ, lương tâm đã bị chó ăn rồi sao?

Hôm nay, vừa mới rồi, còn chủ động đưa cho gã mười vạn lượng, đó là việc mà người tham tài quên nghĩa có thể làm được hay sao?

Dù sao là, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết càng nói, Trùng Nhi càng không vui rồi.

Cuối cùng hai người cũng không có thể ngăn cản Trùng Nhi vào ở chung một viện với Dữu Khánh.

Nhìn theo Trùng Nhi ôm đồ vật tiến vào trong viện của Dữu Khánh, hai người ngưng nghẹn không nói nên lời một hồi, cảm tình đã nói vô ích rồi.

"Tiểu tử này ngốc rồi sao, người ta bắt ngươi đi thử độc a! Đều nói vết sẹo khỏi rồi liền quên đau, vết sẹo này vẫn còn chưa khỏi a!"

Nam Trúc căm giận bất bình một hồi.

Mục Ngạo Thiết: "Còn trẻ, cho rằng hắn là Chưởng môn mà thôi, lâu ngày gặp nhân tâm, sẽ hiểu biết."

Chưởng môn? Nam Trúc giống như có đăm chiêu.

Đêm đó, Trùng Nhi cũng bắt đầu dùng tiên đào ăn để tu luyện…

Ngày hôm sau, ngoài cửa Diệu Thanh Đường lại tới một người dấu mình trong đấu bồng, vừa nhìn liền biết chính là một nữ nhân, Tôn Bình đón khách vào cửa, nhìn theo người đi đến trước quầy hàng.

"Quý khách cần phải cái gì?"

Ở phía sau quầy hàng, Thiết Diệu Thanh khách khí dò hỏi.

Khách tới đưa hai tay, nhấc ra chiếc mũ trùm đầu liền với áo, lộ ra khuôn mặt thanh lệ uyển chuyển, cười nói: "Tịch Nguyệt phường Tiểu Tiên lâu Diệp Điểm Điểm đến đây bái phỏng, dám hỏi Thám Hoa lang nhưng có tại?"

Người tới chính là Tiểu Tiên lâu lão bản nương.

Thiết Diệu Thanh hơi giật mình, ngay lập tức liên tục gật đầu, "Tại, tại, xin theo ta tới."

Người này thì không cần thông báo rồi, là Dữu Khánh từng đặc biệt dặn dò qua, người đến liền có thể trực tiếp dẫn đi vào.

Diệp Điểm Điểm mặt nở nụ cười cùng đi theo nàng tiến vào hậu viện, một đường nhìn quanh quan sát nơi đây, phát hiện hoàn cảnh quả thực không tệ, có thể tại U Giác Phụ cầm đến loại cửa hàng đẳng cấp này là không dễ dàng.

Đưa người đưa đến phòng, Thiết Diệu Thanh mời nàng ngồi, sau đó nhanh chóng đi tìm Dữu Khánh.

Chỉ chốc lát sau, Dữu Khánh bước nhanh tới, vừa thấy Diệp Điểm Điểm đang an tọa thì cười ha ha nói: "Lão bản nương, một lần từ biệt liền qua ba năm, càng thêm xinh đẹp."

Hắn quả thực rất cao hứng, một phong thư là có thể đem người ta mời tới, nói rõ người ta nhận thức Tiểu Tiên lâu quật khởi có công lao của hắn.

Nhanh chóng đứng lên, Diệp Điểm Điểm cũng cười nói: "Đều là nhờ phúc của Thám Hoa lang ngài. Xa nghĩ năm đó, Thám Hoa lang thế nhưng là quán tuyệt kinh thành, danh chấn thiên hạ nha, hôm nay tái kiến, càng là giỏi văn giỏi võ, càng thêm có tinh thần a."

Thấy Thiết Diệu Thanh còn tại, Dữu Khánh lúc này giới thiệu: "À, vị này chính là lão bản nương của Diệu Thanh Đường, Thiết Diệu Thanh, vị này chính là Tịch Nguyệt phường lão bản nương của Tiểu Tiên lâu Diệp Điểm Điểm."

Thiết Diệu Thanh nhanh chóng tháo sa lạp xuống lộ ra hình dáng cất lời chào, "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay nhìn thấy, vạn phần vinh hạnh."

Diệp Điểm Điểm quan sát một chút dung mạo của nàng, có điểm kỳ quái mà nhìn Dữu Khánh, tựa hồ đã minh bạch vì sao Dữu Khánh lại đặt chân tại đây, mỉm cười cười nói: "Thiết nương tử thật là tuyệt đại giai nhân, thật là đẹp mắt."

Hai nữ nhân khách sáo với nhau một phen, Thiết Diệu Thanh còn phải trông chừng quầy hàng, trước tiên cáo từ.

Sau đó Trùng Nhi cũng xuất hiện, vẫn giống như lúc làm hạ nhân vậy, bưng nước trà tới đãi khách.

Cũng không có người nào phân phó, coi như là ở tại bên cạnh Dữu Khánh làm thói quen chuyện này rồi, Dữu Khánh vậy mà lại cũng không để ý.

Sau khi khách và chủ ngồi xuống, Dữu Khánh cười hỏi: "Lâm Thành Đạo Lâm huynh có khỏe không?"

Diệp Điểm Điểm: "Ta tự nhiên không bạc đãi được hắn, trước khi rời kinh, ta đã gặp mặt hắn một lần, chuyển lời ân cần thăm hỏi của ngươi, cũng báo cho biết là đi gặp ngươi, hắn cũng nhờ ta truyền lời thăm hỏi ân cần tới ngươi. Nhận được thư của Thám Hoa lang, ta gần như là lập tức rời kinh, trước tiên đi vòng tới hải ngoại, rồi mới cưỡi ngựa chạy tới, không biết Thám Hoa lang đột nhiên triệu kiến, có gì phân phó?"

Dữu Khánh cười nói: "Không ngại suy đoán xem vì sao ta tìm ngươi."

Diệp Điểm Điểm mỉm cười, "Đối với tình hình về Thám Hoa lang, ta vẫn luôn có chú ý, đại khái biết rõ một chút, nghe nói mới từ Tiểu Vân gian lấy ra được chút đồ vật, bây giờ hình như lại trêu chọc chút phiền phức. Hàng ngũ Xích Lan các, Tích Lư Sơn, ta cũng trêu chọc không nổi, thời điểm này lại có thể nghĩ tới ta, sợ rằng là có liên quan với xuất thân Cừ Hà sơn của ta đi? Là để cho ta mở rộng ánh mắt với đồ vật từ Tiểu Vân gian lấy ra sao?"

Dữu Khánh: "Vậy ngươi muốn nhìn xem hay không?"

Diệp Điểm Điểm: "Nếu đã tới, đương nhiên là phải mở rộng nhãn giới rồi."

"Mời." Dữu Khánh lập tức đứng dậy đưa tay mời.

Diệp Điểm Điểm cũng không khách khí, cởi đấu bồng ra, lộ ra một thân váy tím thông thường, theo hắn đi ra cửa.

- Giải thích, đấu bồng là áo choàng dài phủ xuống chân, có loại có cả mũ trùm đầu. Hết giải thích.

Trùng Nhi hiếu kỳ đi theo.

Cũng không đi nơi nào khác, Dữu Khánh trực tiếp đưa khách nhân đến nơi cây đào trồng trọt tại trong đình viện, chỉ vào nó nói ra: "Đây chính là tiên cây đào, nhổ trồng tại đây cũng chưa có bao nhiêu lâu."

Diệp Điểm Điểm a một tiếng, bắt đầu chậm rãi thả bộ, bước vòng quanh cây đào, nhìn từ trên xuống dưới.

Chỉ chốc lát sau, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng nghe tin đi tới đây, đến nhìn xem có chuyện gì, bọn họ không nhận biết, cũng không biết người tới là người phương nào.

Đợi Diệp Điểm Điểm đi xong một vòng, Dữu Khánh cũng cầm quả tiên đào tới đây.

Diệp Điểm Điểm tựa hồ tiến vào một loại trạng thái khác, trực tiếp đưa tay cầm lấy tiên đào, lật chuyển xem qua, sau đó liền trực tiếp cầm tiên đào bcó tách ra, xem kỹ thịt quả một phen, lắc đầu nói: "Thực sự quá là đáng tiếc." Dứt lời liền tay cầm đồ vật ném tới dưới gốc cây đào.

Trùng Nhi nhanh chóng đi tới, lại nhặt lên.

Diệp Điểm Điểm kinh ngạc nhìn gã ta một cái.

Trùng Nhi xấu hổ mà cúi đầu, gã chỉ là cảm thấy đồ tốt như thế, nếu ném đi thì đáng tiếc, rửa xong còn có thể ăn.

Diệp Điểm Điểm lại đưa tay bẻ gãy một đoạn cành cây cầm trong tay, nhìn vết gãy, xé lá, lột vỏ, quan sát, một lúc lâu sau mới quay đầu lại hỏi: "Thám Hoa lang muốn biết cái gì?"

"Cây đào này sau khi rời đi Tiểu Vân gian thì còn có thể trồng sống không?"

"Trồng sống thì khẳng định là không có vấn đề gì."

"Có thể nhìn ra được bao lâu nở hoa kết quả không?"

"Nở hoa hẳn là nhanh. Cây này bị các ngươi giày vò như thế mà còn có thể thịnh vượng như vậy, rõ ràng tích tụ lượng lớn linh lực, căn cứ vào một ít biểu hiện trên cành lá, chỉ cần cho nó hoàn cảnh thích hợp, có chiếu sáng đầy đủ, trong khoảng một năm hẳn là có thể nở hoa. Về phần lúc nào kết quả, lúc nào quả chín thì còn phải đợi quan sát, dù sao không phải phàm vật."

"Đã thụ giáo, không hổ là Linh Thực sư, vừa nhìn liền minh bạch."

"Thám Hoa lang định tiến hành trồng trọt sao?"

"Ngươi cũng biết ta gần đây rước lấy chút phiền phức, đồ vật bán ra không được nữa, cũng không thể uổng phí đi."

"Trồng thì phải làm thế nào? Ta đã xem rồi, đây không phải là tà khí bình thường xâm nhiễm, mà là kết quả bởi vì trường kỳ cộng sinh cùng tà khí, bản thân cây này đã trở thành tà vật. Nói cách khác, tựa như người chúng ta vậy, trong đồ vật bình thường dùng ăn đều có tồn tại một ít vật chất có hại cho thân thể, nhưng bản thân chúng ta có khả năng loại trừ nhất định.

Hoàn cảnh sinh tồn của cây này cũng như vậy, trong minh minh hấp thu không chỉ có thiên địa linh khí, còn có tà khí mà bọn ta phát hiện

không được, hiện tại nó đã quen với tà khí, hấp thu tà khí không có loại trừ ra, cũng chứa đựng tích súc tại trong cơ thể, cho nên tiên đào về sau này mọc ra cũng vẫn sẽ là như vậy. Muốn giải quyết vấn đề này sợ rằng không dễ dàng như vậy, chí ít ta hiện tại là không có cách nào."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, nhìn đến thật sự đã tới một người trong nghề.

Dữu Khánh cười nói: "Loại trừ hay không loại trừ được tà khí không quan hệ, ngươi xem ta hiện tại bán ra không phải là tiên đào có tà khí sao. Ta không quan tâm có thể loại trừ tà khí hay không, chỉ quan tâm có thể hay không giúp cho cửa hàng này duy trì nguồn cung cấp."

Diệp Điểm Điểm gật đầu, đã hiểu được ý của hắn, trầm ngâm nói: "Nếu như là như vậy, vậy thì không quan trọng rồi. Chỉ là muốn tiếp tục trồng ra được quả tiên đào to lớn và chứa đựng nhiều linh khí như thế này thì cũng không phải đơn giản như ngươi nghĩ, nó đầu tiên là cần hấp thu đủ linh khí mới được, là không thể không lập ra Tụ linh trận."

Dữu Khánh: "Lão bản nương có biết bố trí Tụ linh trận không?"

Diệp Điểm Điểm: "Phương diện này là nghề chính đi, không quên."

Ánh mắt Dữu Khánh lập tức nóng bỏng, liền hỏi: "Bày ra Tụ linh trận, đại khái phải cần bao nhiêu tiền?"

Diệp Điểm Điểm: "Vậy thì phải xem ngươi bố trí phạm vi lớn bao nhiêu, cần phải bao nhiêu tài liệu bày trận mới có thể tính ra được."

Dữu Khánh lập tức chỉ hướng cây đào, "Cây đào lớn như vậy, hiện nay có khoảng hai trăm hai mươi cây, ngươi phỏng chừng cần bao nhiêu tiền?"

Diệp Điểm Điểm trầm mặc, còn thỉnh thoảng cầm ngón tay nhẩm tính một hồi, cuối cùng đưa ra một câu, "Hẳn phải là cần khoảng ba trăm triệu."

Chương 335: Ta sắp lập gia đình rồi

Ba trăm triệu?

Trùng Nhi còn đỡ, không có cảm giác gì, bởi vì không biết mức độ sâu cạn về tài lực trong tay của bên này.

Sư huynh đệ ba người là người cũ lâu năn thì đều bình tĩnh đến nổi chỉ còn có tròng mắt đang chuyển động.

Diệp Điểm Điểm vẫn chưa nói xong, bổ sung một câu, "Không bao gồm chi phí bình thường dùng để duy trì trận pháp vận chuyển và phương diện bảo vệ."

Dữu Khánh bối rối cười hỏi: "Bố trí cái Tụ linh trận phải tốn nhiều tiền như vậy sao?"

Diệp Điểm Điểm: "Không nhiều, ngươi như vậy là đã rất ít rồi, một số linh điền của Linh thực môn phái, khi kiến tạo Tụ linh trận thì hơi chút đầu tư đã cao đến mấy tỉ. Đương nhiên, bọn họ sản xuất cũng lớn, thu nhập hàng năm hơi chút liền hơn một tì hoặc vài tỉ. Chơi đùa lớn, đầu tư tự nhiên cũng lớn, rất bình thường."

Dữu Khánh cười khổ, "Tại trong mắt tự nhiên bình thường."

Diệp Điểm Điểm đã nhìn ra chút gì, từ từ nói: "Linh thực thành diện rộng vốn không phải là người bình thường có thể chơi đùa, cho dù là ấn theo tiêu chuẩn của Tu Hành giới mà nói, thì đó cũng phải là người có thực lực mới có thể chơi đùa nổi. Một trăm lượng bạc, đối với phổ thông bách tính mà nói, đủ cho người một nhà dùng một năm, mà trên tay phu nhân tùy tiện đeo một cái vòng tay là đã có

thể giá trị hơn trăm vạn lượng, thậm chí có khả năng còn đắt hơn cả giá cả tiên đào thụ mà ngươi bán ra, ngươi cảm thấy việc này gì không bình thường sao?

Gia đình bình thường không nên hy vọng xa vời được đeo vòng tay của phu nhân, đeo không nổi. Ăn trấu nuốt rau cũng không cần phải đi lý giải cuộc sống sinh hoạt của một tầng thứ khác, lý giải không được. Ngựa chạy chậm không nên cưỡng ép ra sức như kỳ lân, kéo không nhúc nhích. Nếu như trong tay quả thực eo hẹp thì, nói thật đi, ta không kiến nghị ngươi chơi đùa thứ này, nếu như ngươi đầu tư ba trăm triệu, hàng năm có khả năng còn phải đập hơn nghìn vạn vào để duy trì, chi tiêu sẽ rất lớn."

Dữu Khánh không có hé răng, sau một hồi trầm mặc, nhìn nhìn người Một Mắt ngồi chồm hổm ở mép đình bên cạnh, lại đối với Diệp Điểm Điểm đưa tay mời nói: "Đừng đứng ở đây nữa, vào trong phòng nói chuyện đi."

Một nhóm người liền trở lại bên trong phòng, ngồi xuống, Diệp Điểm Điểm dùng trà, chậm rãi nhấp trà, khóe mắt thỉnh thoảng quan sát phản ứng của Dữu Khánh.

Một lúc lâu sau, Dữu Khánh lại hỏi: "Cây đào này lúc nào kết quả, lúc nào quả chín, thật sự không thể biết trước sao?"

Diệp Điểm Điểm: "Việc này ta thật đúng là không xác định được. Thế nào, Thám Hoa lang vẫn không muốn buông tha, còn muốn thử xem hay sao?"

Dữu Khánh trầm ngâm nói: "Lão bản nương, không nói gạt ngươi, ta hiện tại lo lắng nhất kỳ thực là đưa tới đâu trồng mới thích hợp, nếu như có thể tìm được địa phương thích hợp, ta trái lại muốn tận lực thử một lần. Nhưng mà ngươi cũng biết đó, ta đã đắc tội với Xích Lan các và Tích Lư Sơn rồi, thiên hạ rộng lớn nhưng cũng không biết trồng ở đâu mới thích hợp. Lần này, ta cũng muốn thỉnh giáo lão bản nương, có biện pháp nào tốt hay không chỉ điểm một chút, ngươi là có kinh nghiệm về phương diện này."

Diệp Điểm Điểm trầm mặc một hồi, nói ra: "Hàng năm đều phải đầu tư, dù cho trồng ra quả tiên đào, cũng không biết bao lâu mới chín. Cho dù tìm được địa phương thích hợp, cũng có khả năng là rước tới cho mình một cái động không đáy, ngươi thật sự muốn mạo hiểm sao?"

Dữu Khánh: "Nếu thật sự có địa phương thích hợp, ta khẳng định phải thử một chút."

Diệp Điểm Điểm chợt cười nói: "Nếu đúng là như vậy mà nói, ngươi tìm ta, e rằng thật sự đã tìm đúng người rồi."

Ánh mắt Dữu Khánh sáng lên, "Chỉ giáo cho?"

Không chỉ là hắn, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi đều lập tức tập trung tinh thần, mắt lộ ra vẻ mong đợi.

Dù sao cũng là nhiều tiên đào thụ như vậy, bán năm nghìn vạn lượng một gốc cây a, hơn hai trăm cây uổng phí ném đi, có mấy người có thể chịu nổi?

Diệp Điểm Điểm: "Ta mặc dù không dám trêu chọc Xích Lan các và Tích Lư Sơn, nhưng nếu là dựa theo địa điểm ta lựa chọn để trống xuống, bọn họ cũng chưa hẳn có thể làm gì được ta."

Dữu Khánh có điểm nghi hoặc, một cái Cừ Hà sơn đã khiến cho ngươi trốn trốn tránh tránh rồi, Xích Lan các và Tích Lư Sơn trái lại không làm gì được ngươi sao? Lúc này thuận theo chủ đề nói: "Nguyện nghe tường tận."

Diệp Điểm Điểm bình bình tĩnh tĩnh toát ra một câu, "Ta sắp lập gia đình rồi."

Mấy người tại đây đồng thời há hốc mồm, không biết việc này có liên quan gì đến chuyện nàng sắp lập gia đình, nhưng mà rất nhanh đều liên tưởng đến chút gì.

"Ách…" Sau khi hơi giật mình, Dữu Khánh truy hỏi vào điểm then chốt, "Không biết là gả cho cao nhân phương nào?"

Diệp Điểm Điểm mỉm cười, "Nói không được là cao nhân gì, nơi gả tới cũng không phải địa phương gì tốt, gả đi Hoang Dã chi địa, gả làm vợ kế cho con trai một vị tộc trưởng bộ lạc, bộ lạc đó còn là có điểm thực lực, đủ để cho Xích Lan các và Tích Lư Sơn không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Nam Trúc buột miệng nói ra, "Đại Hoang Nguyên?"

Diệp Điểm Điểm nhìn gã, gật gật đầu, hỏi Dữu Khánh, "Hai vị đối diện này xưng hô thế nào?"

"Đừng quản bọn họ." Dữu Khánh không vui nói một câu lướt qua, lại tiếp tục truy hỏi: "Dựa vào xuất thân của lão bản nương, sao cam tâm làm vợ kế cho người?"

Diệp Điểm Điểm: "Ta nào có xuất thân gì chứ, đã sớm trở thành chuyện quá khứ rồi, cũng không có gì mà cam tâm hay không cam tâm, chí ít phía bên bộ lạc đó là không để ý tới chuyện này. Cũng là muốn tìm cái địa phương có thể chân chính an thân, nói thật đi, tránh né mấy năm nay thật sự mệt rồi, theo thanh danh Tiểu Tiên lâu vụt lên, phía bên Cừ Hà sơn lại dần dần xem ta là hậu hoạn rồi. Con người a, luôn có người nhìn ngươi không vừa mắt.

Đúng lúc, vị kia từ Đại Hoang Nguyên tới Cẩm Quốc, khi kinh thành quý khách tại Tiểu Tiên lâu thiết yến khoản đãi, hắn gặp gỡ và quen biết với ta.

Sau khi hắn có ý với ta, ta cũng đối với tình huống về hắn tiến hành lý giải nhất định, người nhìn thì thô cuồng một chút, nhưng cũng vẫn có thể xem là một người có thể giao phó cuộc đời, về sau lại đã đồng ý hắn cầu hôn. Hôn kỳ không còn xa nữa, qua nửa tháng sau thì ta sẽ chính thức được gả đi."

Hiện trường rơi vào lặng im.

Một lúc lâu sau, Dữu Khánh nhịn không được vò đầu, "Hình như là một chuyện tốt, nhưng tại sao ta vẫn có loại cảm thấy ủy khuất cho ngươi, trong lòng có chút khó chịu."

Diệp Điểm Điểm che miệng cười trộm một hồi, bỗng hỏi hắn, "Ủy khuất lại như thế nào? Ngươi có thể giúp ta sao? Ngươi có năng lực giúp ta ngăn cản Cừ Hà sơn uy hiếp sao? Nếu có, ta liền không gả nữa!"

Hiện trường lại trở nên yên tĩnh, Dữu Khánh càng là trầm mặc không nói, không biết nên trả lời người ta như thế nào, sự thực là, hắn quả thực bất lực, không có biện pháp nào đưa ra lời đồng ý.

Ngưng mắt nhìn hắn một hồi, Diệp Điểm Điểm lại cười nói: "Được rồi, nói đùa với ngươi thôi. Cũng quả thực là trốn tránh mệt mỏi rồi, uốn sống cuộc sống tự do tự tại một chút, còn có một số người cùng theo ta chạy ra Cừ Hà sơn nữa, nhiều năm như vậy vẫn luôn luôn trung thành và tận tâm với ta, không rời không vứt bỏ, ta phải cho bọn hắn một cái công đạo.

Bọn họ cũng cần có một đại phương có thể che chở bọn họ, một địa phương có thể dưỡng lão, đây là trách nhiệm của ta. Lập gia đình là có thể giải quyết vấn đề, rất đơn giản, cớ sao mà không làm? Vừa đúng lúc, chúng ta tiện thể giúp ngươi trồng cây đào."

Hiện trường lại lần nữa yên tĩnh, đôi mắt sáng của Trùng Nhi lập tức nhìn chằm chằm Diệp Điểm Điểm.

Trong lòng Dữu Khánh có một loại kìm nén khó tả.

Kỳ thực mọi người đều biết rõ, nếu không phải không còn lựa chọn thì không có nữ nhân nào nguyện ý gả đến nơi Hoang dã chi địa.

Diệp Điểm Điểm: "Thế nào không nói lời nào, vấn đề mà ngươi lo lắng đã có kế sách giải quyết, còn không cao hứng sao?"

Dữu Khánh chậm rãi thở ra một hơi dài, nói, "Nói thật, ba trăm triệu, hiện nay ta là thật sự cầm không ra."

Diệp Điểm Điểm kinh ngạc, "Không đúng đi, lúc trước ta mới đến U Giác Phụ, liền nghe người ta nghị luận nói ngươi đã phát tài rồi, nghe nói ngươi tối thiểu phải kiếm được mấy trăm triệu."

"Nói như thế nào chứ, cơ bản đều đã chi tiêu ra ngoài rồi. Chỉ là chi phí vận chuyển hàng hóa đến U Giác Phụ thì đã tiếu tốn của ta hơn hai trăm triệu, trước thiếu nợ, sau trả tiền, tiền của Bích Hải Thuyền Hành cũng không dám giữ lại. Còn lại sao, bảy bảy tám tám chi tiêu một cái cũng liền không còn nhiều rồi."

Dữu Khánh nói đến đây, tránh không được lạnh lùng quét mắt lườm hai người Nam, Mục một cái.

Hai vị sư huynh hơi biểu hiển bối rối, đều biết rõ, vốn là chỗ hở không lớn lại bị bọn họ đâm chọc thành lớn rồi. Nhưng mà hết lần này tới lần khác việc này còn không tiện tìm tiểu sư thúc thương lượng, chỉ cần vừa mở miệng, không cần nói tới việc sẽ không trả lại một trăm triệu kia, thậm chí còn có khả năng ngăn cản hành động trồng đào, tiểu sư thúc là vẫn luôn phản đối.

Lại nói, hai người bọn họ cũng khó mà tiếp thu việc phải vứt bỏ nhiều tiên đào thụ như vậy, phí rất lớn sức lực mới lấy được tới.

Then chốt là bọn họ có biện pháp tùy thời loại trừ tà trí trên tiên đào thụ, làm sao bọn họ có thể bỏ được? Tìm một chỗ trồng xong, về sau có cơ hội thích hợp thì cũng có thể hiện thực hóa a, làm sao có khả năng nghe tiểu sư thúc mà trực tiếp vứt bỏ?

Diệp Điểm Điểm do dự một chút, hỏi: "Ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi còn kém bao nhiêu tiền?"

Dữu Khánh: "Trong tay ta chỉ có khoảng một trăm sáu mươi triệu, hiện tại hàng háo bị người ta quấy rối không dễ bán nữa, làm xáo trộn kế hoạch của ta, nếu không dựa vào hàng hóa trong tay ta,

chút tiền ấy không tính là cái gì. Ta thậm chí có thể dùng tiền đập ra một khối khu vực thích hợp trồng trọt!"

Lần này, Diệp Điểm Điểm rơi vào trầm mặc, một lúc lâu sau mới từ từ nói: "Như vậy, về phương diện tài liệu bày trận, ta tận lực giúp ngươi tiết kiệm chút chi tiêu, phần thiếu còn lại ta bỏ tiền giúp ngươi bù vào, những phí dụng khác ta liền không giúp được ngươi rồi, ta còn phải nuôi những người kia, trên tay ta cũng phải dành lại chút tiền. Sau khi đưa cây đào tới nơi, ta phụ trách tất cả sự vụ trồng trọt, không cần ngươi hao tổn bất luận tâm tư gì, hàng năm ngươi đưa ta một nghìn vạn chi phí duy trì Tụ linh trận. Nếu như ngươi cảm thấy được, thì chúng ta cứ định như vậy đi."

Mọi người kinh ngạc, Dữu Khánh càng kinh ngạc hơn, "Ngươi móc ra hơn một trăm triệu bù vào chỗ thiếu hụt giúp ta sao? Điều này, ta sao không biết xấu hổ."

Diệp Điểm Điểm: "Ngươi có thể cho là ta đang cảm tạ ngươi, cũng quả thực muốn cảm tạ ngươi, không có bức chữ kia của ngươi hỗ trợ, việc buôn bán của Tiểu Tiên lâu sẽ không tốt như vậy, ta cũng sẽ không kiếm được những khoản tiền đó, không có danh tiếng của Tiểu Tiên lâu sau đó thì ta cũng không có cơ hội gặp được nam nhân hiện tại, coi như là hồi báo đối với ngươi đi."

Trùng Nhi nghe vậy nhìn về phía Dữu Khánh, khóe miệng cong lên, trong mắt tràn đầy hảo cảm, đã biết công tử sư huynh là một người tốt vui với việc trợ giúp người a.

Gã ta lại liếc mắt lườm Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đang sững sờ, ánh mắt phức tạp.

Dữu Khánh liên tục xua tay, "Nhận có hổ thẹn, nhận có hổ thẹn, một bức chữ làm gì phải nhiều tiền như vậy, khoản tiền này ta thật sự không thể thu."

Diệp Điểm Điểm nhấc tay đình chỉ, "Ta bỏ ra khoản tiền này, vừa là cảm tạ ngươi, cũng là vì cho chính ta, ngươi nghe ta nói cho hết lời

đã.

Sau khi ta ly khai Cẩm Quốc, ta sẽ chuyển Tiểu Tiên lâu cho Lâm Thành Đạo kinh doanh. Đứa cháu trai lớn này vì ta mà những năm qua quả thực chịu đựng không ít ủy khuất, coi như là bồi thường cho hắn đi, hắn muốn sắp xếp thế nào, kinh doanh ra sao thì tùy tiện hắn.

Ta đã nói với hắn rồi, toàn bộ đồ vật có sẵn đều để lại cho hắn, không cần hắn phải bỏ ra một đồng nào, sau này tiền lãi đưa ta ba thành là được, kiếm nhiều hay kiếm ít, cho nhiều hay cho ít đều tùy hắn. Mặt khác, khi ta gả đến bên kia rồi, hắn coi như là đã có một cái núi dựa, về sau phái bên Cẩm Quốc triều đình, nếu có người muốn động đến hắn thì ít nhiều cũng phải suy nghĩ một chút bối cảnh của hắn.

Lúc trước tại Tiểu Tiên lâu, có nghe khách nhân nghị luận về ngươi, cho nên ta đã có nghe biết về tình trạng của ngươi, sau khi nhận được thư của ngươi, ta đại khái đã đoán được ngươi muốn làm gì. Chuyến này ta tới, vừa là ôn chuyện, cũng là tới đáp tạ, càng là muốn xác nhận một chút suy đoán của ta có đúng hay không.

Tuy rằng ta không biết ngươi vì sao muốn nhìn chằm chằm vào nhóm đồ vật không có giá trị này không bỏ, thậm chí biết rõ có thể là động không đáy nhưng vẫn quyết tâm mạo hiểm nếm thử như thế. Nhưng ta biết rõ ngươi không phải người bình thường, là thiên hạ đệ nhất tài tử, là người có thể tìm được Tiểu Vân gian, còn là người có thể từ trong tay tam đại thế lực kia lấy ra được đống đồ vật này.

Ta không tin loại người như ngươi vậy sẽ mạo hiểm như thế vì những đồ vật vô giá trị, ngươi làm như vậy, đã nói rõ trong đó khẳng định có giá trị thật lớn, vả lại đáng giá để ngươi đi mạo hiểm thử một lần. Như vậy ta cũng muốn dính chút quang vinh, hoặc nói là đánh cuộc một lần. Ta cũng không muốn nhiều, cũng giống như

Lâm Thành Đạo vậy, lợi nhuận từ việc trồng cây tiên đào này, ta muốn ba thành!

Hoang dã chi địa, ta không có con đường thu tiền riêng, còn có một đám người cùng đi theo ta, nếu có thể tại chỗ Thám Hoa lang dính chút ánh sáng, cũng là một lựa chọn không tệ."

Chương 336: Mị lực

Là như vậy sao? Dữu Khánh còn tưởng rằng đối phương chỉ là báo ân, không nghĩ tới trong đó còn chen lẫn tính toán như vậy.

Nguyên nhân chính là vì như thế, ít nhiều khiến hắn có phần vô cùng lo sợ, lẽ nào kế hoạch của mình có sơ hở rõ ràng như thế, dễ dàng liền bị người ta nhìn ra có vấn đề như vậy sao?

Nghĩ lại một chút, đã minh bạch rồi, là bởi vì mình tìm đến đối phương, những lời nói ra miệng, lộ ra khuyết điểm.

Chỉ là bỏ ra ba thành lợi nhuận thì không khỏi cũng quá nhiều.

Hắn biết rõ, sở dĩ muốn bảo đảm nhóm cây đào này, hiện nay thực sự trong điểm thu lợi cũng không tại việc trồng tiên đào ra quả, buôn bán tiên đào chỉ là cái cớ, là vì để che lấp sự thực lấy nó làm tài nguyên tu luyện.

Hiện nay Tiên đào thụ mới là đáng giá nhất, vẫn là câu nói kia, hắn tùy thời có năng lực giúp Tiên đào thụ tẩy tủy dịch kinh.

Một khi Tiên đào thụ không còn tà khí, trở thành tiên thụ có thể trường kỳ sản xuất quả tiên đào, một gốc cây giá trị đâu chỉ năm mươi triệu lượng, chỉ sợ năm trăm triệu lượng một gốc cây cũng rất dễ bán.

Hơn hai trăm cây, vậy thì phải bao nhiêu tiền?

Hiện tại hắn không tiếc vốn gốc muốn bảo đảm lại nhóm Tiên đào thụ này, chính là vì chờ một cái cơ hội thích hợp để hiện thực hóa, quả tiên đào trồng ra được còn có thể dùng làm tài nguyên tu luyện.

Diệp Điểm Điểm hiển nhiên là không rõ ràng lắm giá trị bên trong này, mở miệng liền muốn ba thành lợi nhuận, khiến cho Dữu Khánh có điểm khó xử.

Quan sát thấy phản ứng của hắn, thấy hắn có điểm do dự, khóe miệng Diệp Điểm Điểm hơi lộ ra nét tiếu ý, xem ra mình phán đoán không sai, nhóm này Tiên đào thụ này sợ rằng không đơn giản như vậy.

Nguyên nhân chính là vì như thế, nàng trái lại càng thêm bình tĩnh, tin tưởng đối phương sẽ đưa ra một lựa chọn lý trí, vì vậy mà bưng trà chậm rãi thưởng thức, không chút hoang mang chậm rãi chờ đối phương nghĩ thông suốt.

Sau khi do dự một lúc lâu, cuối cùng Dữu Khánh gật đầu, "Được, có thể, nhưng mà phí vận chuyển do ngươi bỏ ra."

Dứt lời thở dài, cũng là không có biện pháp, nghĩ tới nghĩ lui, còn là nhả ra rồi.

Dựa vào tình huống hiện nay của hắn, có thể giúp hắn bảo đảm được nhóm Tiên đào thụ này, đại khái cũng chỉ có vị này rồi, nếu như bảo đảm không được, ôm không bỏ lại có ý nghĩa hì. Trên tay Diệp Điểm Điểm thế nhưng là có một nhóm Linh Thực sư, giao việc trồng trọt Tiên đào thụ cho những người này hẳn phải là bớt lo, lấy điều kiện của hắn đại khái cũng tìm không được nhân thủ nào tốt hơn những người này.

Mà bối cảnh của người mà Diệp Điểm Điểm sắp gả tới cũng là hắn ôm mong đợi.

Bỏ cốc trà xuống, Diệp Điểm Điểm lắc đầu, "Ta đã nói rồi, ta không có nguồn tiền thu nào, ta còn có người cần phải nuôi dưỡng, trên

tay ta phải chừa lại chút tiền, không có khả năng vì việc nhìn chưa thấy kết quả mà móc sạch tài sản. Lại nói, ngươi cũng không thể ôm thái độ đồ vật ném đi đâu đều là ném đi, chúng ta không thể đảm đương là kho chứa để ngươi chứa đồ vật, và trông giữ đồ vật cho ngươi đi, ngươi không có chút trách nhiệm thì làm thế nào được?"

Dữu Khánh than thở: "Ta hiện tại là thật sự lấy không ra được phí vận chuyển rồi, từ Tiểu Vân gian vận chuyển đến nơi này, đều tiêu tốn hai trăm triệu, huống chi là đưa đi xa tới Đại Hoang Nguyên."

Diệp Điểm Điểm: "Trước kia ngươi có thể kí nợ, hiện tại không thể kí nợ sao?"

Dữu Khánh: "ta không quen với chấp sự nơi này của Bích Hải Thuyền Hành, không dễ nói."

Diệp Điểm Điểm trầm mặc tính toán một hồi, mới cho ra ý kiến: "Như vậy đi, ngươi nghĩ biện pháp tiếp tục kí nợ, nếu như quá hạn còn không trả được thì ta khẽ cắn răng, giúp ngươi trả, nhưng mà như vậy thì chia lợi ích cần phải thay đổi, ta bảy ngươi ba!"

Dữu Khánh trừng mắt: "Lão bản nương, ngươi làm vậy cũng quá đen đi?"

Diệp Điểm Điểm than thở: "Thám Hoa lang, không người bức ngươi a."

Dữu Khánh: "Còn không có bức sao? Ngươi đây là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!"

Diệp Điểm Điểm: "Vậy được rồi, ta đổi phương thức nói khác, ngươi có thể minh xác nói cho ta biết hay không, ta ra sức nện tiền vào trong cái động nhìn không thấy đáy này, còn phải một nhóm người phiền muộn dốc sức một mực quan tâm chăm sóc, có thể được đến chỗ tốt gì? Có thể được đến chỗ tốt lớn cỡ nào? Nói đơn giản một chút, nhóm Tiên đào thụ này thực sự thu được lợi ích là ở đâu?

Ngươi chỉ cần chắc chắn nói cho ta biết rõ ràng minh bạch, đừng để cho ta cầm tài sản đi đánh cuộc, vậy thì việc gì cũng dễ nói."

Dữu Khánh trong lòng nói thầm, nếu là có thể nói ra thì ta còn cần tìm ngươi sao?

"Thám Hoa lang, nếu không phải nhìn vào giao tình giữa chúng ta, ngươi có thể đi tìm nhà khác thử xem, xem ai nguyện ý chơi đùa với ngươi như vậy chứ, kẻ nguyện ý khẳng định là đòi hỏi còn nhiều hơn hẳn ta! Thám Hoa lang, có chút thiếu nợ dễ trả, có chút thiếu nợ là trả không nổi, bởi vì ngươi căn bản làm không rõ người ta nghĩ gì muốn gì.

Tại ta nơi đây nhiều nhất cũng chỉ là làm cho ngươi kiếm ít một chút, ngay cả vốn liếng cũng góp vào với ngươi rồi, không khiến cho ngươi có nguy hiểm gì, càng sẽ không khiến cho ngươi không có đường lui. Phải cân nhắc thế nào, ta không bức ngươi, lời đã nói đến nước này, ta coi như là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu tiếp tục kì kèo nói nhiều nữa thì sẽ tổn thương tình cảm rồi, phần còn lại chính ngươi suy nghĩ đi."

Dữu Khánh yên lặng, một lúc lâu sau thì thầm một câu, "Cũng không biết phí vận chuyển phải bao nhiêu."

Diệp Điểm Điểm lập tức đứng lên, "Đi nha, đi hỏi một chút, ngồi ở đây làm sao có thể biết được. Đi, ta đi cùng ngươi hỏi một chút."

Cũng được, Dữu Khánh đứng dậy, cùng nàng đứng lên cùng rời đi.

Đám người Trùng Nhi vốn muốn đồng thời đi theo, nhưng bị Dữu Khánh quát lui về, nhất là nhằm vào Trùng Nhi, "Ngươi cả ngày tại bên người ta mù lòa dao động làm gì, đã quên chuyện quan trọng nhất của ngươi rồi à, còn không trung thực một chút đi tu luyện đi."

Trùng Nhi a một tiếng, cúi đầu xoay người rời đi.

Tại dưới ánh mắt nhìn kỹ của Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình, Dữu Khánh và Diệp Điểm Điểm đồng thời đi ra cửa.

Trên đường phố, Dữu Khánh đưa tay thể hiện đi bên này, Diệp Điểm Điểm lại nói: "Còn là trước tiên đi tới nơi ngươi cất giữ đồ vật nhìn xem đi, trước tiên nhìn xem tình trạng hàng hóa, hữu dụng mới bàn tới chuyện di chuyển đi trồng, nếu không được thì có nói nhiều cũng vô dụng."

Cũng tốt, hai người dắt tay nhau đi về phía bên đó.

Tôn Bình nhìn theo hai người đi xa, sau đó xoay người đi đến chỗ quầy, "Tiểu thư, Thám Hoa lang và Diệp Điểm Điểm này đi với nhau rất gần a, cô nam quả nữ rất dễ dàng xảy ra chuyện, ngươi nhưng phải chú ý nhiều một chút a."

Thiết Diệu Thanh nghẹn lời, ngay lập tức dở khóc dở cười nói: "Việc tư của người ta, đến phiên chúng ta quản sao?"

Tôn Bình muốn nói lại thôi, xuyên qua lớp lụa buông xuống nhìn thấy đóa hoa trắng trên tóc mai của nàng, chung quy là không nói cái gì, miệng cất tiếng than nhẹ, rồi xoay người đi tới cửa vào.

Ở sau quầy hàng, Thiết Diệu Thanh cũng lẳng lặng trầm mặc, hành động ám muội bên trong phòng ngủ lúc đó, nàng cũng không biết đó có phải là kết quả mình muốn hay không.

Bức chữ lưu niệm Thám Hoa lang viết ra kia không thể nghi ngờ là biểu lộ cõi lòng, nhưng mà nàng không có đáp ứng.

Bây giờ vị Thám Hoa lang kia lại tựa hồ không còn có ý nghĩ về phương diện đó nữa, nàng thì trái lại có chút nửa vời, nàng không biết mình có phải là đang mong đợi đối phương lại lần nữa chủ động hay không.

Nhưng nàng lại không biết một khi đối phương chủ động thì mình có nên đáp ứng hay không.

Nếu đồng ý có phải sẽ khiến người ta xem nhẹ hay không?

Cũng giống như vị hoàng y nữ tử ngày đó mắng nàng vậy, tuổi của nàng lớn hơn nhà trai không ít, thật sự thích hợp sao?

Còn có, lúc đó, hành động ám muội lưu chữ kia là do nàng chủ động yêu cầu, nàng rõ ràng nhớ kỹ mình có nói qua, "Viết một bức chữ cho ta, làm giấy vay nợ!"

Bây giờ nhớ lại, lúc đó người ta vốn là vô ý, là chính nàng không cẩn thận khiêu khích ra hành động ám muội kia, suy nghĩ tới lòng cũng phát hoảng.

Bây giờ, người ta đem mười vạn lượng kia trả lại cho mình, "Giấy vay nợ" thì mình lại không trả cho người ta, thứ đó nàng cũng không tiện lấy ra, đang đợi người ta chủ động mở miệng đòi.

Nói chung là rối loạn, dù sao bây giờ lòng nàng là rồi loạn rồi…

Dưới cửa sổ mái lớn nhất tại U Giác Phụ, Dữu Khánh bồi Diệp Điểm Điểm tại giữa trong một đống cây đào đi vòng vòng vèo vèo kiểm tra.

Trên cơ bản toàn bộ cây đào đều được nhìn qua một lần, sau đó Diệp Điểm Điểm mới cho ra kết luận, "Bảo quản cũng không tệ lắm, xác thực mà nói, là trong cây đào tích tụ sung túc linh lực, giúp cho chúng nó có sức sống ngoan cường. Vận chuyển đến bên kia để trồng, hẳn sẽ không có vấn đề gì. Nhiều thứ đống nơi đây vậy, phí dụng không rẻ đi?"

Dữu Khánh cười khổ: "Một ngày hơn hai mươi vạn."

Diệp Điểm Điểm: "Vậy cũng không có cách nào, nơi đây của người ta vốn không phải là địa điểm tồn giữ đồ vật lâu dài, nếu mọi người đều làm như vậy, U Giác Phụ cũng chịu không nổi. Đi thôi, đi tới chỗ Bích Hải Thuyền Hành nhìn xem."

Dữu Khánh đưa tay mời, đi bộ ở bên cạnh nhìn chăm chú một bên khuôn mặt nàng, sau khi nhìn một hồi thì chợt cười nói: "Cùng là lão bản nương, nhưng khác biệt là rất lớn."

Diệp Điểm Điểm a một tiếng, hỏi, "So với người nào?"

Dữu Khánh: "Trong cửa hàng của ta, ngươi so với nàng càng xứng chức."

Diệp Điểm Điểm: "Quá khen, đều là bị bức ra tới. Nàng nhìn xinh đẹp, xinh đẹp cũng là một cách sống. Đúng rồi, về tình hình của nàng, bởi vì ngươi, ta tại Tiểu Tiên lâu ít nhiều cũng có nghe người ta nhắc tới, ngươi và nàng đến tột cùng là quan hệ gì?"

Dữu Khánh: "Kỳ thực thực sự là quan hệ bằng hữu, trong cửa hàng thể hiện ra ngoài nàng là lão bản nương, ta là Đông gia phía sau."

Diệp Điểm Điểm mỉm cười, "Còn rất loạn, quan hệ giữa các ngươi như vậy ta xem không rõ."

Dữu Khánh: "Việc này không phải rất rõ ràng sao?"

Diệp Điểm Điểm: "Việc này, ta cũng không biết nên nói như thế nào. Xem như là đề nghị cá nhân đi, hoặc là để cho nàng làm lão bản nương chân chính, hoặc là để cho nàng làm tình nhân của ngươi, hoặc là sắp xếp cho nàng một nơi dừng chân tốt, không đề nghị ngươi giữ nàng ở bên người, không tốt."

Dữu Khánh kinh ngạc, trên dưới quan sát nàng, "Nhìn không ra tới a, tại trong mắt ngươi, cần phải phát sinh chút tình yêu nam nữ mới được sao?"

Diệp Điểm Điểm: "Không phải là trong mắt ta, mà là trong mắt người ta, là người ta đang mong đợi. Ngươi cho rằng một đại mỹ nhân như thế cả ngày đeo khăn che mặt cam tâm thủ quầy hàng cho ngươi là dựa vào cái gì? Không phải ta coi khinh ngươi, dựa vào tài lực hiện nay của ngươi, Đông gia ngươi một năm có thể cho

người ta mấy đồng tiền công? Ngươi tin hay không chỉ cần nàng nguyện ý, tùy tiện thu một kiện lễ vật, là có thể bằng với rất nhiều năm tiền công của ngươi, ngươi thật sự cho rằng người ta thật sự không minh bạch tại chỗ của ngươi làm lụng kiếm chút tiền công đó đi?"

Dữu Khánh: "Không phải, nàng ở tại chỗ của ta cũng là không còn cách nào khác, Long Hành Vân muốn xả giận cho anh em kết nghĩa, theo dõi nàng không thả, nàng cũng rất bất đắc dĩ."

Diệp Điểm Điểm: "Ngươi phải rõ ràng một điểm, trượng phu của nàng chết rồi, hơn nữa đã chết thật lâu rồi, nàng tùy thời có thể làm lựa chọn khác. Dựa vào việc nàng mấy năm nay giữ mình trong sạch cùng danh tiếng là đóa hoa U Giác Phụ, Long Hành Vân dám dồn nàng tới chân tường thử xem, chỉ cần nàng nguyện ý, tùy thời có người đi ra dạy cho Long Hành Vân làm người như thế nào, còn cần phải ngươi tới che chở? Đối với Long Hành Vân, ngay cả chính bản thân ngươi còn che chở không được, lấy cái gì che chở nàng, tại trong cửa hàng của mình cũng phải che mặt cũng tính là che chở sao? Ngươi tỉnh lại đi.

Thám Hoa lang, ngươi hỏi một chút chính ngươi, ngươi có thể cho nàng cái gì, ngươi cho cái gì mới có thể làm cho nàng thỏa mãn? Rõ ràng, nàng muốn chính là bản thân ngươi, là chính bản thân người thiên hạ đệ nhất tài tử danh khắp thiên hạ này. Ngươi trái lại hay a, muốn làm bằng hữu với nàng, còn duy trì khoảng cách quan hệ gì mà cố chủ cùng người được thuê mướn, người ta dựa vào đâu? Nếu đã không được thân cận, có càng tốt nơi đi vì sao không đi, đi đâu chẳng phải cũng là giống như làm bằng hữu với ngươi. Chẳng lẽ nàng không biết xen lẫn cùng với các ngươi sẽ sinh ra các loại lời đồn, sẽ hủy hoại danh dự của mình?"

Dữu Khánh lập tức mờ mịt bước đi một hồi, cuối cùng sờ sờ chút râu tơ, "Nghe ngươi nói như thế, tại sao ta cảm thấy ta rất có mị lực a."

Diệp Điểm Điểm dừng bước ở bên, "Vốn là rất có mị lực nha! Tướng mạo không khó nhìn, trẻ tuổi, thiên hạ đệ nhất tài tử, gia thế bối cảnh lại tốt. Chí ít lúc còn tại kinh thành năm đó, bất cứ người nào đều sẽ cảm thấy ngươi tiền đồ vô lượng, lúc đó ngay cả ta đối với ngươi đều có ý nghĩ, nếu không phải cảm thấy tuổi của mình lớn hơn ngươi, rất không thích hợp, lại thêm được biết ngươi đã có vị hôn thê, huống hồ về sau ngươi lại làm ra những chuyện kia, còn kéo tới Địa mẫu, ta là thật sự cảm thấy trêu chọc không nổi, mới đập tắt ý nghĩ kia, nếu không khẳng định sẽ lợi dụng quan hệ giữa Lâm Thành Đạo với ngươi để thử xem chứ." Dứt lời nhịn không được che miệng cười trộm.

Chương 337: Tình không biết mà sinh

"Cũng may không có làm lỡ ngươi."

Dữu Khánh cười khổ than thở, nếu suy nghĩ lại thì hắn cũng cảm thấy lúc đó điều kiện của mình rất tốt.

Hắn cũng hi vọng mình có điều kiện tốt như vậy, thế nhưng đó đều là biểu hiện giả dối, chỉ cần đâm một phát liền sẽ phá vỡ, bị Ngự Sử đài và Ty Nam phủ bức làm viết thơ làm phú gì đó, còn phải tham gia cái gì sáu trăm năm quốc khánh, liền trực tiếp khiến hắn bị hù dọa bỏ chạy rồi.

Diệp Điểm Điểm mỉm cười.

Hai người đi ra nơi chứa hàng, mới đi qua cầu, liền bị mấy người ngăn chặn lại.

Trước mặt đi tới không phải ai khác, chính là Long Hành Vân và Thôi Du, mấy người cưỡng ép ngăn cản lối đi của hai người.

Dữu Khánh không tin bọn họ dám ở tại đây nháo sự, nhưng vẫn là nhíu trán, phát hiện tên gia hỏa này có phải là có bệnh hay không, tại sao vẫn còn thủ tại U Giác Phụ, có cừu oán cũng không cần khẩn cấp như vậy đi?

Diệp Điểm Điểm cũng nhìn ra không thích hợp, hỏi: "Người nào?"

Dữu Khánh: "Còn có thể là ai."

Diệp Điểm Điểm lập tức hiểu rồi, ánh mắt đánh giá đối phương.

Ánh mắt Long Hành Vân cũng chăm chú nhìn nàng, hơi nhìn kĩ, rồi vui vẻ nói, "Nhìn cũng không tệ lắm, có thể để cho tên gia hỏa này tự mình cùng ngươi đi đến chỗ cất chưa xem hàng, xem ra là đến một khách hàng lớn, không biết muốn mua bao nhiêu đồ vật?"

Có thể tự mình chạy tới, không sai biệt lắm chính là bởi vì việc này, muốn làm hỏng chuyện tốt của Dữu Khánh, không muốn để cho Dữu Khánh được đến lượng lớn tiền bán hàng, có được đủ tiền tài trốn ở U Giác Phụ không đi ra thì làm sao bây giờ?

Trán Dữu Khánh càng thêm nhăn chặt, cảm giác đối phương đã gắt gao theo dõi mình.

Diệp Điểm Điểm hỏi: "Ngươi chính là Long Hành Vân?"

Với giọng điệu và đối phương lại gọi thẳng tên gã, khiến cho Long Hành Vân ngẩn ra, hỏi: "Ngươi là người nào?"

Diệp Điểm Điểm không nói lời nào, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía những người ở phía sau.

Ánh mắt Dữu Khánh khẽ động, cũng bỗng nhiên nhìn về phía sau những người này.

Đám người Long Hành Vân cũng bởi vậy lục tục quay đầu lại nhìn.

Có một nam một nữ đi tới, một người cao lớn khôi ngô, một người xinh xắn hoạt bát, ăn mặc đều rất kỳ quái, y phục da thú, đề trần hai tay, đội mũ da thú. Hai người nếu như đi lại tại trên đường phố có lẽ sẽ không có người quá mức để ý, dù sao tại U Giác Phụ không ít quái nhân đi lại, có kẻ áo quần lố lăng cũng không gây ngạc nhiên.

Một nam một nữ mặc da thú mặt không biểu tình, dừng tại phía sau đám người Long Hành Vân.

Long Hành Vân đảo qua cách ăn mặc của bọn họ, liền nhìn ra là người đến từ Đại Hoang Nguyên, khiến ánh mắt gã bị thu hút chính là hình xăm phượng hoàng trên bộ ngực để nửa mở ra của nam nhân kia.

Gã lại vô ý thức nhìn trên ngực nữ nhân kai một cái, nếu như gã đoán không sai thì, phía sau lưng nữ nhân này hẳn cũng có một cái hình xăm như vậy.

Đây là đồ đằng của bộ tộc nào đó tại Đại Hoang Nguyên, nam nhân đem hình phượng hoàng xăm tại ngực, nữ nhân xăm ở phía sau lưng.

Tên của bộ tộc đó gọi là Phượng tộc, là một trong những bộ tộc cường đại có thể đếm được tại Đại Hoang Nguyên.

Long Hành Vân không biết bọn họ chặn tại trước mặt mình làm gì, nhưng mà rất nhanh gã kịp phản ứng lại, cấp tốc quay đầu lại nhìn về phía Diệp Điểm Điểm, thấy thần sắc nàng không chút dao động sợ hãi, lập tức ý thức được cái gì.

Diệp Điểm Điểm cuối cùng mở miệng rồi, “Cút đi!”

Gương mặt Long Hành Vân lập tức căng lên, sắc mặt rất khó coi, nhưng vẫn là xoay người kêu gọi một tiếng: “Đi!”

Đám người Thôi Du cũng không ngốc, biết rõ đã đụng phải người không thể trêu vào, nhanh chóng xám xịt cùng rời đi theo.

Mà nam nữ mặc da thú kai thì đối với Diệp Điểm Điểm khom người, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi, thủ tại địa điểm không xa không gần.

Rất rõ ràng, hai người chính là bởi vì nhìn thấy Diệp Điểm Điểm bị người ngăn chặn nên mới hiện thân.

Dữu Khánh kinh ngạc, "Đây là nhà mà ngươi sắp gả tới kia?"

"Không phải sao chứ?"

"Thoạt nhìn rất lợi hại a."

"Nếu không có chút thực lực, ta vì sao phải gả tới loại địa phương đó chưa?"

"Đây là bộ tộc nào?"

“Phượng tộc!”

“Phượng tộc?” Dữu Khánh hơi kinh, “Ngươi chính là gả cho con trai của tộc trưởng Phượng tộc?”

Phượng tộc tại Đại Hoang Nguyên, hắn cũng từng nghe nói qua, đó là một trong mấy cái bộ tộc thực lực mạnh nhất Đại Hoang Nguyên, cũng là một trong nhưng bộ tộc có liên quan đến Thần trong truyền thuyết, nghe nói tổ tiên của bộ tộc này là người đi theo hầu Thần, truyền thừa không phải chuyện đùa, thực lực rất cường đại.

Diệp Điểm Điểm nở nụ cười, “Rất kinh ngạc sao?”

Dữu Khánh: “Đương nhiên kinh ngạc, quả thực quá kinh ngạc a.”

Diệp Điểm Điểm: “Còn là cảm tạ ngươi, nếu không phải mượn danh tiếng của ngươi, vị hôn phu của ta cũng sẽ không tới Tiểu Tiên lâu, ta cũng không có cơ hội gặp mặt quen biết hắn. Kỳ thực cũng không có cao to giống như ngươi tưởng vậy, tộc trưởng có mấy người con trai, vị hôn phu của ta chỉ là một trong số đó, nhưng mà cũng không phải tùy tiện người nào đều có thể khi dễ, không có điểm sức lực này thì ta cũng không có khả năng tiếp nhận chuyện cây đào.”

Dữu Khánh sách sách nói: “Như vậy đã rất tốt rồi, ngươi như vậy coi như là một bước lên trời rồi.”

Diệp Điểm Điểm: “Không có khoa trương giống như ngươi nói vậy, nhưng mà đủ để cho ta quyết đoán gả đi, cũng đủ để cho những kẻ Cừ Hà sơn kia từ đây hốt hoảng lo sợ, trước đây là ta sợ bọn họ tìm ta phiền phức, về sau nên đến lúc bọn họ sợ ta rồi, dù sao mẹ ta cũng là bị chết ở trên tay bọn họ. Cuộc hôn nhân này, chí ít trong lòng ta rất vui vẻ.”

Dữu Khánh không nói nữa rồi.

Không bao lâu sau, hai người đi tới Bích Hải Thuyền Hành, cũng tìm đến chấp sự quản lý tại đây, trao đổi tới chuyện vận tải hơn hai trăm cây tiên đào.

Vận tải thì không thành vấn đề, dễ nói, chỉ cần trả thù lao là được, Thuyền hành định giá bốn trăm triệu.

Dữu Khánh kêu lên sợ hãi, biết rõ vận chuyển đến Đại Hoang Nguyên khẳng định sẽ đắt hơn một chút, dù sao khoảng cách càng xa hơn, nhưng mà không nghĩ tới sẽ cao hơn nhiều như vậy, lại là trực tiếp tăng gấp đôi, lần này nhưng không có nhiều tiên đào như vậy.

Thuyền hành đã nói rồi, khoảng cách xa là một chuyện, tại Đại Hoang Nguyên vận chuyển đường bộ tương đối phiền phức, hoặc là nói Đại Hoang Nguyên tương đối nguy hiểm, quá trình vận tải nguy hiểm rất nhiều, bên này cần phải triệu tập lực lượng hộ tống tương đối cường đại mới được, phí dụng đi tiền trạm cũng sẽ rất cao.

Giá cả thương lượng như thế nào đều không hạ xuống được, sau cùng vẫn là Diệp Điểm Điểm tìm phương thức khác, nếu như Thuyền hành chỉ phụ trách hải vận, chuyện vận tải trên lục địa giao cho nàng phụ trách thì sao?

Giá cả lập tức chém ngang eo, cũng không lấy nhiều, cũng không lấy muốn, vẫn là hai trăm triệu!

Dữu Khánh lại thể hiện muốn ghi nợ.

Thuyền hành cũng thể hiện ghi nợ thì không thành vấn đề, chỉ cần có đảm bảo là được, lại là Diệp Điểm Điểm biểu thị sẽ đưa ra đảm bảo đáng tin.

Về phần bao nhiêu lâu trả hết nợ, Thuyền hành cũng rất rộng lượng, nếu ngươi nguyện ý trả tiền lãi thì thiếu bao lâu cũng được.

Nói cái gì mà cũng không lấy nhiều của ngươi, một năm đưa tiền lãi một nghìn vạn là được.

Dữu Khánh nghe mà đau răng, một năm phải trả cho Diệp Điểm Điểm một nghìn vạn chi phí duy trì đại trận, còn phải trả cho phía Thuyền hành một nghìn vạn tiền lãi, cách thức mình dùng tiền thật sự đã đến loại cảnh giới này rồi sao?

Hắn phát hiện sau khi mình tiến một chuyến vào tiên gia động phủ rồi đi ra, mình cũng có chút không nhận ra chính mình rồi.

Nếu không phải cân nhắc đến việc mình có biện pháp làm cho nhóm Tiên đào thụ khôi phục bình thường, có đánh chết hắn cũng không dám đáp ứng những điều kiện này.

Sau khi tất cả đã được trao đổi ổn thỏa, hai người liền đi ra khỏi Thuyền hành, vẫn chưa ký kết các loại khế ước, chỉ là trước tiên nói chuyện thương lượng, ý của Diệp Điểm Điểm là phải chờ đến sau khi nàng gả đi rồi mới có thể xử lý việc này, cụ thể thì ngay trước mặt ngoại nhân không nói tới.

Sau khi đi ra tới đường phố bên ngoài, Diệp Điểm Điểm mới báo cho biết, "Phía bên Phượng tộc, ta còn chưa tìm xong địa điểm trồng trọt, căn cứ vào tình hình ta lý giải, hẳn là sẽ không có vấn đề gì, nhưng mà ta vẫn là muốn xác nhận trước rồi mới có thể cùng ngươi chính thức thực hiện việc này. Nếu như xảy ra chuyện bất ngờ không làm được thì chỉ có thể xóa bỏ rồi. Đó cũng là nguyên nhân ta trước tiên cần phải rõ ràng sự việc, ta hiện tại không thể cho ngươi tuyệt đối đảm bảo."

Dữu Khánh hỏi: "Cần bao lâu?"

Diệp Điểm Điểm suy nghĩ một chút, "Khoảng một tháng đi."

Dữu Khánh than thở, "Nói cách khác, phía bên nơi để hàng, ta còn phải tiếp tục chi sáu bảy trăm vạn."

Diệp Điểm Điểm: "Nếu như đồ vật trong tay ngươi có nơi đi càng tốt hơn, thì không cần quản tới phía bên ta. Ta nói thật, ngươi tự động xử lý là được."

Dữu Khánh yên lặng gật đầu, bỗng cười nói: "Xem ra ta phải đi Đại Hoang Nguyên đi một chuyến."

"Ngươi chạy đến đó làm gì?"

"Ta không được đi uống rượu mừng của ngươi sao?"

"Ai, hoàn toàn không cần phải như vậy, ngươi phiền phức, ta cũng phiền phức. Ngươi vốn là bị Long Hành Vân theo dõi, chỉ với chút năng lực này của ngươi để đi lui đi tới, nếu ta không tìm người hộ tống ngươi thì ta cũng không yên tâm, xảy ra chuyện không có lời, thật sự không cần."

Nói đến đây, cũng đã đi tới một cái giao lộ, Diệp Điểm Điểm dừng bước, "Được rồi, ta liền không trở lại cùng ngươi nữa, từ biệt tại đây đi, ta trước về kinh thành."

Dữu Khánh kinh ngạc: "Vừa mới tới, liền trở về, có phải quá nhanh rồi hay không?"

Diệp Điểm Điểm: "Thời gian dài ngắn không trọng yếu, sự tình trao đổi xong là được rồi. Ngày ta kết hôn đã không xa, không có phụ mẫu giúp ta quan tâm chuyện xuất giá, ta tự gả ta đi ra ngoài, tự mình phải quan tâm a. Sau khi về kinh còn có rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị, ta không muốn quá ủy khuất bản thân, chí ít phải chuẩn bị cho bản thân mình chút đồ cưới đi, còn phải chạy đi Đại Hoang Nguyên, kỳ thực thời gian ta có cũng rất khẩn trương, thật sự không thích hợp dừng lại quá lâu."

"Việc này…" Dữu Khánh thở dài, "Được rồi, ngươi cũng đã đưa ra lí do lớn như vậy, ta liền bất lưu giữ ngươi nữa rồi. Chỉ là, ta còn chưa kịp chuẩn bị lễ vật cho ngươi kết hôn a. Nhưng mà cũng không sao,

về sau ta tìm Thiên Lý lang chuyển tới cho ngươi, khoản tiền lớn cũng đã tiêu rồi, không kém chút tiền ấy."

Diệp Điểm Điểm: "Nếu thật muốn tặng a, vậy thì phải tặng thứ ta thích mới được. Nữ nhân đều có mộng học đòi văn vẻ, ta kỳ thực cũng không ngoại lệ, thế nhưng ngươi đã bỏ văn theo võ rồi, ta không tiện miễn cưỡng ngươi. Nếu như ngươi thật sự có lòng thì sau đó có thể viết một thủ thơ hay gì đó đặc biệt tặng cho ta, đó chính là lễ vật tốt nhất."

Dữu Khánh á khẩu không trả lời được, thậm chí là có điểm há hốc mồm, làm cho hắn cũng không biết nên cự tuyệt như thế nào rồi.

"Được rồi, nói đùa ngươi thôi, sẽ không khiến ngươi phá lệ, ngươi muốn tặng cái gì đều là tâm ý."

Diệp Điểm Điểm cười khanh khách xua tay, cười xong, bỗng ghé sát vào hắn, tại bên tai hắn hạ thấp giọng nói: "Ta lại cho ngươi một cơ hội sau cùng để cứu vớt ta, chỉ cần ngươi nguyện ý lấy ta, ta liền không gả cho bên kia, ta sẽ tận lực làm vợ hiền của ngươi, giúp ngươi đồng thời nghĩ biện pháp giải quyết phiền toái trước mắt, ta có nhân thủ về phương diện này, cũng có năng lực phương diện này, đổi một địa phương khác giúp ngươi trồng trọt chăm sóc tốt những cây đào này, ngươi cũng không cần phải gánh vác khoản nợ nần nhiều như vậy. Ta có bao nhiêu tiền thì đều móc ra bấy nhiêu cho ngươi."

Dữu Khánh trừng lớn hai mắt, ngơ ngẩn nhìn nàng, cảm giác chuyện đùa này hơi quá mức rồi, nhưng theo trong ánh mắt đối diện nhìn không ra bất cứ hàm ý vui đùa nào, trái lại cảm giác rất nghiêm túc, điều này thật sự có điểm khiến cho hắn kinh hãi rồi.

Yên tĩnh, hai người đối diện nhìn nhau, không nhìn tất cả động tĩnh qua lại trên đường phố.

Một lúc lâu sau, Diệp Điểm Điểm bỗng nhiên bật cười, giơ lên một cánh tay vỗ lên vai Dữu Khánh, "Giỡn chơi, nhìn kìa đã khiến ngươi

bị hù dọa, ngươi để chút râu tơ khó coi này, ta còn thật là nhìn không vào mắt a. Được rồi, lúc này từ biệt đi, không tiễn!”

Lúc này nàng xoay người rời đi, bước chân nhẹ nhàng, rất nhanh đi lên bên kia cây cầu hình vòm, đưa lưng về phía hắn phất phất tay, sau đó bóng hình xinh đẹp với chiếc váy tím kia biến mất tại phía đầu bên kia cây cầu hình vòm.

Dữu Khánh nhìn theo, thần sắc bình tĩnh không dao động, nhìn chằm chằm vào phương hướng đó, đứng lặng người hồi lâu không động đậy…

Chương 338: Người mặt sắt

Sau khi phục hồi lại tinh thần, Dữu Khánh theo một phương hướng khác, đi trở về Diệu Thanh Đường.

Đi tới đi tới, hắn bỗng nhiên dừng lại quay đầu nhìn, nhìn về phía một cái thân ảnh dấu tại trong hắc đấu bồng, cảm giác đối phương tựa hồ đang đi theo mình, nhìn thân hình và y phục lộ ra ngoài, hẳn phải là nữ nhân.

Tại dưới ánh mắt hắn nhìn kỹ, nữ nhân khoác đấu bồng đen vẫn không dừng bước, tiếp tục đi tới trước, rồi di chuyển vượt qua cách hắn không xa, một đường đi tới trước, thẳng đến giao lộ phía trước mới rẽ ngoặt biến mất.

Dữu Khánh cũng tiếp tục đi tới trước, nhưng vẫn là duy trì cảnh giác, sau đó không có tiếp tục phát hiện thấy bất cứ dị thường gì, cảm giác có khả năng thật sự là mình suy nghĩ nhiều, có khả năng chính là vừa vặn cùng đường.

Không biết rằng, thân ảnh khoác đấu bồng đen lại lộ diện ra từ sau một bức tường nhà tại một chỗ giao lộ, ánh mắt dưới đấu bồng oán

độc mà nhìn chăm chú vào bóng lưng Dữu Khánh rời đi.

Bỗng nhiên, ả ta vụt quay đầu lại nhìn về phía sau, chỉ thấy phía sau có đứng một nam nhân xa lạ, mặt không biểu tình mà nhìn chằm chằm ả ta.

"Bạch Lan, đi theo ta."

Nam nhân xa lạ ném xuống một câu, rồi xoay người bước đi.

Nữ nhân khoác đấu bồng đen không phải ai khác, chính là Bạch Lan, kẻ có cừu hận giết chồng với Dữu Khánh.

Bị người khác một câu nói toạc ra tính danh, Bạch Lan sợ hãi cả kinh, mình ra ngoài gần như luôn luôn che kín mặt mày, không biết đối phương làm sao biết được, nhìn thấy ý của đối phương tựa hồ không có ác ý, không khỏi đuổi theo mấy bước, hô lên: "Ngươi là người phương nào?"

Nam nhân xa lạ không đáp, "Đi theo là được, bằng không đừng có hối hận."

Bạch Lan cắn răng đi theo một hồi, nhưng khi cùng đi theo tới một chỗ đường hẻm thì ả ta trở nên do dự, ngay cả đối phương là ai cũng không biết, cứ như vậy ngốc nghếch đi theo làm gì? Vạn nhất có gì nguy hiểm, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Chính ả ta bây giờ cũng không phải là thân tự do quang minh chính đại gì, vẫn luôn bị Cẩm Quốc triều đình phát lệnh truy nã, hơn nữa còn là đối tượng mà quân đội Cẩm Quốc truy bắt.

Nghĩ đến điểm này, trông thấy xa lạ nam tử biến mất tại phía sau đường hẻm, ả ta chợt xoay người, bước nhanh chui vào một cái đường hẻm khác, nương theo phòng ốc to to nhỏ nhỏ tại U Giác Phụ, cấp tốc độn đi.

Sau đó còn tại dưới sông, chui lên một chiếc thuyền có che mui, trốn ở bên trong đi đường thủy một hồi.

Rẽ ngang rẽ dọc một trận, xác nhận không còn có người theo dõi thì mới lên bờ, lại luồn vào ngõ hẻm, trở lại trong khách sạn mình cư trú.

Trở lại gian phòng, đóng cửa lại, mới cởi ra đấu bồng chợt mũi mấp máy, ngửi thấy được một mùi vị khác thường.

Xoay người dịch bước, tiến tới vị trí phát ra mùi nhìn qua, phát hiện trên bàn trang điểm quả thực có thứ gì đó khác thường, trong lúc nhất thời không có nhìn rõ được là thứ gì, đợi khi ả ta đến gần nhìn xem, lập tức trừng lớn hai mắt, phát hiện là một cái lỗ tai lông lá rậm rạp.

Khẳng định không phải là lỗ tai người, rõ ràng là tai thú, vẫn còn máu tươi đầm đìa, rất mới mẻ, hiển nhiên là vừa mới cắt bỏ không bao lâu.

Trên cái đài còn có vết máu lưu lại chữ, chỉ hai chữ: Trở về!

Lông trên lỗ tai là hai màu đen trắng đan xen, nhìn thấy quen mắt, Bạch Lan hô hấp gấp gáp, hai tay rung động, chậm rãi vươn ra, rồi lại không dám đụng vào, cuối cùng mũi mấp máy tới gần gửi ngửi.

Để sát vào ngửi, khi đã hoàn toàn xác nhận được mùi vị quen thuộc thì bị hù dọa bật ra một tiếng thét chói tai.

Một tiếng thét chói tai đó cơ hồ làm cho toàn bộ người trong khách sạn đều nghe được, ả ta đã là sợ hãi ngã ngồi ra sàn, sắc mặt trắng bệch.

Ngoài cửa, có người gõ cửa cồm cộp, “Khách quan, thế nào rồi? Khách quan, thế nhưng là có chuyện gì.”

Cửa đập vang một hồi mới được cót két mở ra, Bạch Lan lại lộ diện, lại choàng vào đấu bồng.

"Khách quan, thế nào rồi?" Người làm hỏi tiếp.

Bạch Lan gượng ép cười nói: "Không có việc gì, mới rồi nhìn thấy một con côn trùng, giật nảy mình."

Người làm vội vàng nói xin lỗi, "Đó là vấn đề của tiểu điếm, nhỏ sẽ giúp ngài quét dọn một lần."

Bạch Lan vội nói: "Không cần, ta đã xử lý xong rồi." Dứt lời liền đi ra cửa, xoay người khóa cửa rồi bước nhanh rời đi.

Người làm nhìn theo, gãi gãi đầu, cuối cùng cũng lắc đầu rời đi, nếu khách nhân đã không có vấn đề gì, hắn cũng không cần phải rảnh rỗi đi tìm việc…

Không tốn quá lâu thời gian, Bạch Lan lại trở về đến ngoài ngõ hẻm lúc trước mà mình không đi theo vào.

Chờ ả ta đi vào nhìn, phát hiện có một người đứng ở đó, chính là nam nhân xa lạ dẫn đường lúc trước. Ả ta lập tức tiến tới gấp giọng hỏi: "Ngươi muốn làm gì, ngươi đến cùng là người nào?"

Nam nhân xa lạ: "Không nên hỏi thì đừng hỏi, đi theo ta, nếu không tự gánh lấy hậu quả." Dứt lời lại lần nữa xoay người mà đi.

Bạch Lan song quyền nắm chặt lại, chung quy vẫn là không dám tại nơi đây hành động thiếu suy nghĩ, lần này cắn chặt môi đuổi theo, không dám lại để mất dấu.

Đi ra đường tắt, xuyên qua một con đường phố, lại đi qua một cây cầu, không bao xa sau lại tiến vào một đường hẻm, sau đó mới dừng lại tại trước cửa sau của một tòa nhà.

Nam nhân xa lạ gõ gõ cửa, cửa mở, gã tiến vào, Bạch Lan cắn răng, cuối cùng cũng không quản có nguy hiểm hay là không, vẫn là đi theo vào.

Đi vào, ngẩng đầu nhìn, thấy nam nhân xa lạ đã bước lên cầu thang lên lầu, ả ta cũng đành phải đi theo.

Tại của vào một gian phòng trên tầng cao nhất, có hai gã cũng khoác đấu bồng đen như vậy đang đứng, thấy khách tới, hai gã kéo mở cửa phòng.

Nam nhân xa lạ không có tiến vào, đứng sang một bên, đưa tay thỉnh Bạch Lan một mình đi vào.

Bạch Lan do do dự dự, ả ta biết rõ, trong gian phòng này khẳng định có gì đó đang chờ mình, hơn nữa nhất định không phải loại gì lương thiện, từ cái lỗ tai bị cắt ra đặt trong phòng khách sạn của mình là có thể nhìn ra được.

Nhưng ả ta tựa hồ không còn lựa chọn, vẫn phải cố gắng kiên trì tiến vào.

Bên trong, một mặt là cửa sổ nhìn hướng ra đình viện, một mặt khác thì bên trong đặt một cái bàn vuông.

Phía sau bàn có một người đang ngồi, cũng khoác đấu bồng đen, chỉ là mũ trùm đã được xốc lên, nhưng trên mặt lại đeo một cái mặt nạ sắt, chỉ lộ ra con mắt và miệng.

Tại bốn góc bên trong phòng, mỗi nơi đứng một người mặc đấu bồng đen.

Ánh mắt Bạch Lan nhanh chóng khựng lại tại trên bàn, trên bàn đặt đơn giản rượu và thức ăn, còn có một cái khay, trong khay có mấy cái lỗ tai đầy lông.

Ả ta nhanh chóng xông tới, nhìn chằm chằm những lỗ tai trong khay, chỉ thấy tai thú với lông màu đen trắng đan xen tổng cộng có bảy cái, mũi ả ta hít thở mấp máy, ngửi ngửi mùi vị, cả người tức thì run rẩy cầm cập, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin tưởng, sợ run nhìn về phía người ở sau bàn, giống như sự bi phẫn đã đến cực điểm nhưng lại nói không ra lời.

Người mặt sắt ngồi ở sau bàn mở miệng nói, "Đây là cái giá ngươi phải trả vì không nghe lời, không nên tái phạm."

Giọng điệu bình tĩnh, tựa như đang nói tới một chuyện vô cùng bình thường và tại trong lý thì hẳn sẽ là như vậy.

Bạch Lan vô pháp khống chế tâm tình của mình, đột nhiên xuất thủ, một trảo chụp về phía trán đối phương.

Ý đồ cũng rõ ràng, đánh lén, bắt giặc trước bắt vương!

Nhưng ả ta xa xa đánh giá thấp thực lực của đối phương, người mặt sắt xuất thủ như mị ảnh, vung mu bàn tay, đánh vào trên trảo của Bạch Lan, Bạch Lan bỗng thấy như đánh lên một bức tường dày bằng bông, cả người thì lập tức bắn bay đi ra sau.

Hai gã nhân viên đấu bồng đen tại góc tường chợt lóe lên, liên thủ xuất kích, lăng không liền đem Bạch Lan bắt giữ lại.

Ngay tại chỗ chế trụ, kéo bay đấu bồng của ả ta, sau đó tại hai bên bẻ hai tay của ả, cưỡng ép kéo ả ta trở về, một người túm tóc trực tiếp đem ả đè ép lên bàn, đem đầu ả đè ép tại trên mặt bàn, khiến ả ta mắt mở trừng trừng nhìn những lỗ tai ở trong khay trước mắt.

Giờ phút này, Bạch Lan cảm nhận được nỗi sợ hãi kinh khủng, thực lực của đối phương viễn siêu ả ta tưởng tượng!

"Các ngươi là Cẩm Quốc Lang vệ, hay là Ty Nam phủ?"

Bị áp chế tại trên mặt bàn khó mà nhúc nhích, ả ta khẩn trương hỏi.

Trả lời ả ta chính là một đôi chiếc đũa.

Người mặt sắt cầm một đôi đũa đưa đến trong khay trước mắt ả ta, gắp lên một cái lỗ tai lông lá rậm rạp, sau đó chấm chút gia vị trên bàn, rồi nhét vào trong miệng qua lỗ thủng trên mặt nạ sắt, rồm rộp rồm rộp bắt đầu nhai nuốt, nhai không mấy cái liền nuốt hết cả xuống, kể cả lông lá.

Sau đó lại hạ đũa xuống gắp lên ăn cái thứ hai.

Bạch Lan lập tức đã ý thức được, đối phương không phải người, là Yêu tu, người bình thường sẽ không ăn tươi nuốt sống cả lông lá như vậy.

Mà ả ta cũng đã là rơi lệ, nhìn cảnh tượng đối phương ăn sống lỗ tai này, hai chân ả ta như nhũn ra, thân thể muốn trượt xuống khỏi bàn nhưng lại bị người gắt gao ấn lại, đem đầu vững vàng đè chặt tại trên mặt bàn, chính là muốn để cho ả ta nhìn thấy.

Ả ta thật sự là nhìn không nổi nữa rồi, nhắm hai mắt lại khóc lóc, "Không, không nên, van cầu ngươi, các ngươi là người nào, các ngươi đến tột cùng muốn làm gì?"

"Ta đã nói rồi, không nên tái phạm, nhưng ngươi không nghe, còn làm càn dám ngay trước mặt ta." Người mặt sắt hừ lạnh một tiếng, chiếc đũa gõ gõ xuống khay, "Đồ nhắm rượu không đủ, cắt hết toàn bộ đem tới."

Bạch Lan lập tức mở tròn hai mắt, chỉ thấy một người bưng chiếc khay trên bàn đi, ánh mắt ả dõi theo chiếc khay rời đi.

Cánh cửa ở cách không xa được mở ra, người bưng khay đi vào, không biết nói với ai đó, "Cắt hết."

Sau đó vang lên âm thanh lồng sắt mở ra, rồi lập tức vang lên động tĩnh lục lọi vùng vẫy, còn có những tiếng gào khan vì miệng bị trói buộc mà phát ra âm thanh khó chịu liên tục không ngừng vang lên.

Thông qua bóng đổ phía trên lớp giấy của cửa lùa, có thể nhìn thấy bóng hình của một đám thú loại đang liều mạng giãy giụa.

Bạch Lan nước mắt rơi như mưa, tiếng khóc cầu xin, "Ta sai rồi, ta sai rồi, cầu các ngươi, van cầu các ngươi buông tha các hài tử của ta, cái gì ta đều đáp ứng các ngươi."

Vô dụng, nói cái gì cũng đã muộn rồi.

Rất nhanh, người bưng khay lại xuất hiện, khay đặt ở trên bàn, bên trong lại nhiều ra tám cái tai thú máu chảy đầm đìa.

Người mặt sắt gắp lên một cái lỗ tai có vết cắt mới mẻ chấm tương, nhét vào trong miệng mình, chậm rãi nhai nuốt, tiếng nhai xương sụn rồm rộp rồm rộp vang lên, trong ánh mắt híp lại còn có cảm giác đang hưởng thụ tư vị ngon lành, sau đó còn phối với một chén rượu, nghe âm thanh Bạch Lan khóc cầu xin mà đồng thời nuốt xuống,

Sau khi bỏ xuống chén rượu, y mới hỏi: "Hiện tại đã suy nghĩ rõ ràng chưa, nguyện ý nghe lời chưa?"

Bạch Lan khóc nói: "Nguyện ý, ta nguyện ý, cầu ngươi buông tha các hài tử của ta."

Người mặt sắt nghiêng đầu ra hiệu, cửa lùa một căn phòng khác được mở ra, có người bưng một chậu than đi ra, trong chậu là than củi lửa chày đỏ, còn có que sắt nung đỏ, chậu than đặt ở phía sau Bạch Lan.

Bạch Lan lập tức trở nên cao độ khẩn trương, không biết những người này sẽ làm gì với mình.

Bá! Người đến một tay xé rách xiêm y phía sau lưng ả ta, lộ ra phía sau lưng trơn bóng của ả, que sắt nung đỏ xùy một tiếng khắc ở phía sau lưng ả ta, khói đen vì thịt cháy sém bốc lên.

"A…" Bạch Lan lập tức phát ra tiếng gào thét thê lương, lại bị người đúng lúc một tay bịt kín miệng, cả người đau đớn co quắp.

Hình phạt xong, que sắt nung đỏ và chậu than đều được người đến cầm đi.

Trên lưng Bạch Lan lưu lại một cái hình xăm, vốn đang bị đè ở trên bàn, cuối cùng ả ta cũng được rời khỏi mặt bàn, bị người ép hai tay kéo ra, sau đó lại bị ấn quỳ gối trên mặt đất.

Lúc này, hai gã kiềm giữ cánh tay ả mới buông tay ra, thối lui đến hai bên.

Người mặt sắt y nguyên gắp tai thú đầy lông lá chấm tương rồm rộp rồm rộp gặm ăn.

Thần sắc bị trừng trị mê man, một lúc lâu sau Bạch Lan mới hồi thần lại, khi ngẩng đầu lên lại nhìn người mặt sắt một cái, vô ý thức mà run rẩy, cảm giác sợ hãi rất rõ ràng.

Chương 339: Danh chính ngôn thuận

Trong phòng có mùi thịt cháy khét lạ lùng, một loại mùi hương quỷ dị.

Ung dung điềm tĩnh, thẳng đến khi đem toàn bộ tai thú đều ăn sạch sẽ, người mặt sắt mới cầm đôi đũa ném vào trong khay.

Dốc hết một chén rượu xuống bụng, sau đó y mới nhìn chằm chằm Bạch Lan hỏi: "Muốn tìm vị Thám Hoa lang kia báo thù sát phu sao?"

Trên mặt còn tràn đầy vết lệ, Bạch Lan quỳ ở đó cũng không dám ngẩng lên, tại đó gật đầu xong rồi lại lắc đầu, rõ ràng không biết nên trả lời như thế nào mới chính xác, sợ đối phương là người phía Thám Hoa lang.

Người mặt sắt đoán được tâm tư của ả, tiếp tục nói: "Ta biết rõ ngươi có rất nhiều nghi vấn, không rõ vì sao ta phải bắt ngươi. Chính ngươi suy nghĩ đi, Thám Hoa lang vừa đến U Giác Phụ, ngươi liền như có như không mà tiếp cận hắn, hơn nữa là một mực xoay chuyển xung quanh hắn, hễ là kẻ có chút thực lực có để tâm tới chút, e rằng đều có thể chú ý tới ngươi.

Sau khi chú ý tới ngươi, ta cũng rất hiếu kỳ ngươi là người nào, sau khi tra ra thân phận của ngươi, mới biết là chuyện gì xảy ra. Nếu như ta đoán không sai thì ngươi hẳn phải là tại Thạch Cơ Loan liền theo dõi hắn đi?"

Bạch Lan gật đầu.

"Ta hỏi ngươi, ngươi không có nghe thấy sao?"

Bạch Lan cả kinh, vội thành thật đáp: "Vâng, sau khi nghe nói hắn tiến vào Tiểu Vân gian, ta liền chờ tại Thạch Cơ Loan, nhưng vẫn luôn không có cơ hội tiếp cận, tìm không được cơ hội báo thù."

Người mặt sắt: "Tại sao tới U Giác Phụ?"

Bạch Lan: "Nghe được hắn muốn vận chuyển hàng đến U Giác Phụ, ta liền theo đường bộ bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến chờ tại U Giác Phụ, hi vọng có thể tìm được cơ hội hạ thủ."

Người mặt sắt: "Trái lại là không khác lắm với dự đoán của ta." Dứt lời lại nhấc tay ra hiệu một cái.

Một cánh cửa ở bên lại được người kéo mở ra, Bạch Lan quay đầu lại nhìn tới, chỉ thấy bên trong quỳ ba người, sau khi nhìn thấy rõ diện mạo ba người, lập tức kinh ngạc không thôi, có phần bất rõ tình hình.

Một kẻ tóc tai bù xù cao gầy cái mũi ưng dài, một tráng nam bạch y đầu trọc, một lão thái bà da nhăn nheo tuổi già sức yếu.

Ba người này ả ta đều nhận biết, chính là lúc trước liên thủ cùng phu thê bọn họ, tại trên đường Cổ Trủng Hoang Địa bố trí mai phục đoàn cử tử vào kinh thành đi thi, Cao Viễn, Giang Sơn và Thử thái bà.

Lúc này, ba người rõ ràng cũng là một thân chật vật, quần áo rối loạn, rõ ràng đã bị thương, bị băng bó.

Dáng vẻ ba người khiếp sợ, nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn dễ bảo, quỳ đó một cử động nhỏ cũng không dám, hiển nhiên cũng là bị làm cho sợ hãi, còn từng nếm đau khổ.

Ba người nhìn về phía Bạch Lan, mặc dù cách một cánh cửa, nhưng ba người có thể đoán được mới rồi xảy ra chuyện gì, cũng không có kinh ngạc.

Bạch Lan thì rất bất ngờ, không biết vì sao ba kẻ bọn họ cũng xuất hiện tại đây, không phải sau khi nghe tin nói Tê Hà nương nương bị chết thì đã sớm bỏ trốn mất dạng rồi sao?

Người mặt sắt liếc ba người một cái, "Ba kẻ bọn họ, ngươi không xa lạ đi?"

Bạch Lan gật đầu, "Nhận biết."

Ả cũng không dám nói là quen thuộc, lúc đó cũng là chia tay trong không vui.

Người mặt sắt: "Nhận biết thì tốt, về sau bốn người các ngươi chân thành hợp tác với nhau đi."

Hợp tác? Lần này ngay cả ba người Cao Viễn đều nhịn không được quay mặt nhìn nhau, không biết hợp tác làm gì.

Bạch Lan nhịn không được hỏi: "Không biết tiên sinh muốn chúng ta làm chuyện gì?"

Người mặt sắt: "Làm chuyện ngươi muốn làm, báo thù sát phu, lẽ nào ngươi không muốn sao?"

Bạch Lan có chút sững sờ, bắt ta tới là muốn vì ta báo thù sát phu, nếu thật là như thế thì hoàn toàn không cần phải làm như vậy, trực tiếp tìm tới nói rõ, trực tiếp gặp mặt bày ra thực lực, ta khẳng định sẽ đáp ứng, đáng giá quanh co lòng vòng như vậy sao?

Nhất là bắt hết đám con cái của ả, còn làm thành tình cảnh máu tanh đầm đìa này để uy hiếp.

Với cách nói của đối phương, ả ta không tin.

Ba người Thử thái bà cũng có chút sững sờ, đem mấy người chúng ta bắt tới một chỗ, chính là vì để báo thù cho trượng phu của tiện nhân này? Hơn nữa còn trừng trị ba bọn họ thành như vậy sao, tạo sao chỉ nghe cũng cảm thấy quá mức ly kỳ, quá mức a.

Ba kẻ bọn họ cũng có chút không tin.

Bạch Lan không dám nghi vấn đối phương, nhưng không tránh khỏi nghi vấn, "Dựa vào thực lực tiên sinh các ngươi, muốn giết A Sĩ Hành hẳn là không khó, chí ít so với chúng ta động thủ càng dễ dàng hơn nhiều, cần gì phải dùng tới hạng người bình thường chúng ta?"

Người mặt sắt nhàn nhạt trả lời một câu, "Ngươi không phải có cừu oán cùng hắn sao? Sát phu chi cừu! Nhưng lực lượng một mình ngươi quá yếu, ta không yên tâm, cấp cho ngươi ba kẻ giúp đỡ. Vừa lúc, các ngươi đều là hung thủ năm đó phục kích hắn, lại có thù không đội trời chung, muốn động tới hắn, là chuyện rất bình thường a."

Bốn người lập tức đều hiểu rồi, không phải người ta không có thực lực giết vị Thám Hoa lang kia, mà là người ta không tiện xuất thủ, người ta muốn chính là một cái danh chính ngôn thuận không khiến người hoài nghi, cho nên mới đem bốn người bọn họ bắt tới đây!

Chỉ là, ba người Thử thái bà ngay cả lòng muốn khóc đều có rồi, lúc trước còn không biết đến tột cùng là đắc tội đại thần phương nào, bị giày vò đến mức phải thành thật quỳ tại nơi đây, kết quả náo loạn một vòng lớn, thì ra còn là chuyện tào lao ba năm trước đây.

Bọn họ vốn tưởng rằng chuyện năm đó đã trôi qua, dù sao phía bên Yêu giới, Đại thánh đã xuất thủ tạo áp lực, Địa mẫu dùng tính mạng một cái đệ tử thân truyền để sắp xếp dàn hòa chuyện Tê Hà nương nương chết. Mặt ngoài mặc dù không công khai, nhưng mọi người đều biết rõ, Địa mẫu cam chịu không tiếp tục tìm người Yêu giới để thanh toán, Yêu giới Đại thánh cũng theo đó dừng tay.

Về phần Bạch Lan là kẻ đặc biệt, là chính ả ta không buông tay, còn muốn thanh toán sự kiện kia, còn phải nắm chặt lấy thù hận của trượng phu không thả, việc này nếu như bị Cẩm Quốc nắm được, Yêu giới cũng sẽ không hé răng, cũng chỉ có thể là tùy ý xử trí.

Ngươi vi phạm bị người ta phát hiện, còn là tại trước mắt bao nhiêu người, bằng với việc để lại bằng chứng. Một khi Bạch Lan sa lưới, Yêu giới sẽ không có người ra mặt giúp nó, huống hồ Bạch Lan lại không có bối cảnh gì, nếu thật sự có thế lực bối cảnh gì đó thì cũng không đến mức bí quá hóa liều đi cắt đầu cử tử đi thi để kiếm tiền.

Đương nhiên, ba kẻ bọn họ cũng là sợ Cẩm Quốc sẽ tìm bọn họ tính sổ, không tính nợ nần công khai, ai dám đảm bảo sẽ không âm thầm tính nợ? Cho nên mấy năm nay ba người đều một mực ẩn núp mai danh ẩn tích, muốn sống nhiều thêm chút năm, tận lực tránh né đầu sóng ngọn gió rồi nói tiếp, lẫn nhau đều không liên hệ.

Vấn đề là ba bọn hắn hiện tại cảm thấy oan uổng, năm đó bị Bạch Lan phu phụ cưỡng ép kéo tiến vào, bây giờ lại bởi vì chuyện tào lao kia mà bị lôi đi ra.

Cũng chính bởi vì như thế, bốn người càng thêm cảm thấy sợ hãi đối với vị thần bí nhân trước mắt này.

Thám Hoa lang kia mang theo hàng hóa từ Tiểu Vân gian đến U Giác Phụ mới bao lâu? Cũng chưa có bao nhiêu ngày, kết quả chỉ bởi vì Bạch Lan khiến cho những người này chú ý, sau đó dẫn đến một loạt tình trạng trước mắt.

Trong thời gian ngắn ngủi, không chỉ tra ra thân phận của Bạch Lan, Bạch Lan vẫn luôn giấu giếm rất tốt đám con cái, trực tiếp cũng bị tóm đi ra, cũng đường dài đưa đến nơi đây.

Ngắn ngủi thời gian bên trong, ba kẻ Yêu tu mai danh ẩn tích ẩn núp phân tán các nơi, lại không liên hệ với nhau, nhanh chóng toàn bộ bị bắt, từng kẻ bị bắt không sót ai chưa nói, lại còn bị đường dài đưa đến nơi đây.

Tùy tiện suy nghĩ cũng có thể biết rõ, việc này căn bản không phải người bình thường có thể làm được.

Năng lượng của Thần bí nhân to lớn đến mức khiến bốn Yêu âm thầm khiếp sợ.

Thử thái bà chợt toát ra một câu, "Tiên sinh, chỉ là vì báo thù cho trượng phu Hắc Vân Khiếu của Bạch Lan sao?"

Đây là Bạch Lan muốn hỏi, cũng là nghi vấn của kẻ khác.

Người mặt sắt: "Thù phải bào như thế nào, không do các ngươi quyết định, nên làm như thế nào, ta tự nhiên sẽ dặn dò các ngươi, ai cũng không cho phép tự tiện hạ sát thủ, người làm trái bị trừng phạt nghiêm khắc!"

Ánh mắt lại nhìn chằm chằm hai mắt Bạch Lan, "Từ hôm nay trở đi, không cho phép ngươi tiếp tục lảng vảng quanh Diệu Thanh Đường, cũng không cho phép tiếp tục nhìn chăm chú vị Thám Hoa lang kia, hành vi của ngươi nhìn như kín đáo, cũng chỉ là nhằm vào người thường mà thôi, một khi bị nhân mã đầy đủ chú ý tới, rất nhanh liền có thể phát giác được ngươi có vấn đề.

Từ hôm nay trở đi, các ngươi chỉ cần ẩn giấu hành tung chờ thông báo, ta sẽ tùy thời cho các ngươi kế hoạch hành động, các ngươi chỉ cần chấp hành. Từ nay về sau cần minh bạch một điểm, đây là thù riêng giữa các ngươi và vị Thám Hoa lang kia, cùng những người khác không có bất cứ quan hệ gì, không quản bị người nào phát hiện đều là như thế, nếu không ta đảm bảo các ngươi nhất định sẽ hối hận."

"Vâng."

Bốn người đều quỳ tại chỗ khúm núm đáp.

Chỉ bằng năng lực của đối phương đem bọn họ bắt tới, bọn họ cũng tin tưởng lời đối phương nói ra cũng có năng lực làm được.

Nhưng Bạch Lan vẫn là khẩn trương hỏi một câu, "Tiên sinh, những đứa nhỏ kia của ta…"

Người mặt sắt: "Yên tâm, chúng nó sẽ nhận được sắp xếp thích đáng, chỉ cần ngươi nghe lời, chúng nó liền sẽ rất an toàn. Xong việc, ngươi không chỉ có thể chính tay báo thù, ta còn có thể đảm bảo mỗi đứa con của ngươi đều có thể được đến một quả Nghiệt Linh đan mà ngươi luôn luôn muốn. Còn có ba người các ngươi, chỉ cần tận tâm tận lực, kẻ các ngươi quan tâm đều sẽ bình an không có việc gì, thứ các ngươi muốn đều sẽ được đến thỏa mãn."

…

Trong tiểu đình viện của một nhà khách sạn, Long Hành Vân cầm chiết phiến trong tay gác ở sau lưng, đứng ở trong đình viện nhìn Lưu quang bay lượn trên không, mặt đầy hậm hực khó tiêu.

Càng nghĩ càng biệt khuất, tên Thám Hoa lang gì đó kia, con mẹ nó tính là thứ gì, gã cảm giác mình một cái ngón tay là có thể dễ dàng đè chết hắn.

Kết quả sao chứ, tại Tiểu Vân gian bởi vì thằng nhóc đó, hại mình bị tát tai ngay trước mặt mọi người.

Tiến vào Diệu Thanh Đường xả giận, kết quả lại bị người ném cho vẻ mặt xem thường, còn lãng phí đưa năm mươi vạn lượng bạc cho người ta.

Không lâu trước tự mình dẫn người chặn kín đường đi, muốn trút giận, kết quả lại bị người xem thường, còn bị người ngay trước mặt mọi người dùng hai chữ "Cút đi" để răn dạy, thể diện bị ném đi như vậy, chính gã đều muốn tìm cái khe đất chui đi vào.

Cơn giận trong lòng này a, càng nghĩ càng uất ức.

Lúc này, mọi người bên cạnh gã đều lặng lẽ né tránh đi, rất sợ bị nhìn không vừa mắt mà hứng rủi ro.

Không bao lâu sau, ôm lấy tân bắp đùi, Thôi Du bước nhanh đi đến, đến bên cạnh Long Hành Vân bẩm báo: "Tam gia, đã xác định rồi, hai kẻ Phượng tộc kia quả thực là người của đàn bà kia, nhưng mà đều đã cùng rời đi theo đàn bà kia rồi."

"Đi rồi?" Long Hành Vân xoay người.

"Xác định đi rồi."

"Mua bao đi nhiêu tiên đào thụ?"

"Một gốc cây cũng không mua, chí ít không thấy bọn họ mang đi gốc cây nào. Ta mới vừa tự mình đi đến nơi để hàng nhìn xem rồi, cho đến hiện nay, không có bất cứ dấu hiệu gì có hóa đơn giao nhận hàng. Có khả năng ít nhiều vẫn là có chút kiêng kỵ Xích Lan các và Tích Lư Sơn đi?"

Lời này nghe thoải mái, Long Hành Vân lại mở cây quạt trên tay ra, quạt quạt, trán cũng chậm rãi giãn rộng ra không ít.

Ngay sau đó, theo dõi sắc mặt, Thôi Du lại thử nói ra: "Tam gia, người áp giải tới kia đã xảy ra chuyện."

Long Hành Vân ngẩn ra, "Xảy ra chuyện gì?"

Thôi Du cẩn thận đáp: "Mới nhận được tin báo, người áp giải tới tại trên đường bị người cướp đi rồi."

Long Hành Vân trừng lớn mắt, "Điều này sao có thể, ngươi không phải nói địa điểm giam giữ bí ẩn, ngươi không phải nói sẽ không để lộ tin tức sao?"

Thôi Du thăm dò nói: "Là rất bí ẩn, người kia vốn là đại gia lưu lại trên tay, muốn tại thời khắc mấu chốt phát huy tác dụng, lúc trước không dám dễ dàng vận dụng là bởi vì không muốn kinh động phía bên U Nhai, dù sao khi bắt hắn thì hắn còn có thân phận của U Giác Phụ, về sau lại không nghĩ tới đại gia tại Tiểu Vân gian xảy ra chuyện. Theo lý thuyết tại trên tay đại gia lâu như vậy đều không có chuyện, người phía bên đại gia hắn là không có vấn đề gì. Tam gia, có phải là người mà ngươi phái đi áp giải để lộ tin tức gì hay không?"

Long Hành Vân lập tức mắng: "Đánh rắm, đó đều là người Xích Lan các ta, chỉ là Diệu Thanh Đường của hắn còn có thể xúi giục người Xích Lan các ta làm nội gian hay sao?"

Chương 340: Nhị sư huynh giá lâm

Diệu Thanh Đường có khách tới vào cửa, lại là dấu mình tại trong đấu bồng, khách đi đến trước quầy, nói tìm Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết.

Thiết Diệu Thanh thử hỏi: "Dám hỏi tôn tính đại danh?"

Khách tới nói: "Ngươi nói lão Nhị tới rồi, bọn họ tự nhiên sẽ biết ta là ai."

Lão Thất, lão Cửu, lão Thập Ngũ, trong đầu Thiết Diệu Thanh hiện lên ba cái xưng hô này, đã nhận ra được chút gì, "Được, ngài chờ chút."

Dứt lời thấy Tôn Bình đứng cửa trước nhìn tới bên này liền gật đầu ra hiệu một cái, ý bảo nhờ hỗ trợ trông chừng bên này, sau đó bước nhanh rời đi.

Không bao lâu sau, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vội vã chạy tới, khách tới hơi nghiêng vành nón lộ ra gương mặt với hai người Nam, Mục, hai người liền nhanh chóng đón hắn ta đi vào, đi lướt qua bên cạnh Thiết Diệu Thanh lúc này đang đi quay lại.

Đợi khi nàng trở lại sau quầy, Tôn Bình cũng tạm thời từ cửa vào tới đây, thì thầm: "Xem ra lại là người của bọn họ."

Thiết Diệu Thanh chậm rãi lắc đầu, "Không rõ lắm."

Tại hậu viện, hai người Nam, Mục đưa khách đến trong viện của mình.

Sau khi mời khách tới vào phòng khách, Nam Trúc mới cười nói: "Nhị sư huynh, một đường khổ cực a." Nói xong liền muốn tiến lên chủ động giúp hắn ta cởi đấu bồng xuống.

Khách tới không phải ai khác, chính là Nhị sư huynh trên danh nghĩa của Linh Lung quan, trên thực tế là Đại sư huynh, Cao Vân Tiết!

Cao Vân Tiết nhấc tay ngăn cản sư đệ hỗ trợ, cẩn thận quan sát xung quanh, thấp giọng hỏi: "Các ngươi xác định tại nơi đây lộ mặt có thể an toàn không có việc gì?"

Nhìn hắn ta cẩn thận từng li từng tí, hai người Nam, Mục nhìn nhau, đều minh bạch, cũng lý giải sự lo lắng của hắn ta.

Nam Trúc cười trấn an đáp: "Nhị sư huynh, không sao, chút việc tào lao năm đó của chúng ta tình, kỳ thực hoàn toàn là không tính cái gì. Làm chút việc lên không được mặt bàn, đã trôi qua nhiều năm như vậy, quan phủ không đến mức truy tra đến địa phương trời cao đất xa này đâu, quan phủ tới nơi đây cũng không có tác dụng rắm chó gì."

Mục Ngạo Thiết cũng gật đầu nói: "Nhị sư huynh yên tâm, không có việc gì."

Kỳ thực trước kia tâm tính của hai người cũng là giống như lão Nhị bây giờ, một đường khẩn trương sợ hãi, luôn rất sợ thân phận phạm nhân bị phát lệnh truy nã của mình bị quan phủ phát hiện. Đương nhiên, hiện tại cũng vẫn còn sợ sẽ bị phát hiện, nhưng mà đã không còn đặt nặng quá rồi. Nói đơn giản một chút, đã gặp qua việc đời rồi, đã trải qua tình hình kinh tâm động phách sinh sinh tử tử như vậy rồi, cũng đã so chiêu với thuộc hạ của tam đại thế lực rồi, về tâm tính quả thực đã có biến hóa rất lớn, đã rất không đặt nặng các loại quan phủ địa phương nữa rồi.

Thấy hai vị sư đệ đảm bảo như thế, lúc này Cao Vân Tiết mới yên lòng, cởi đấu bồng ra, tùy ý để cho Mục Ngạo Thiết cầm đi.

Hắn ta lộ ra hình dáng, râu tóc như mực, mắt lớn tinh thần đầy đủ, cử chỉ trầm ổn, trên khí độ có sự thành thục bởi lắng đọng qua năm tháng, lại thêm nữa ngoại hình rất có phong thái, dù cho đã quá năm mươi tuổi, cũng y nguyên là tao nhã bất phàm, vừa nhìn liền có cảm giác không phải người bình thường.

Vuốt vuốt chòm râu, hắn ta lại theo thói quen mà lôi kéo chỉnh tề y phục của mình, về sau mới nói: "Sau khi tiểu sư thúc về quan, đã nói cho ta biết tình huống đại khái, về chi tiết cụ thể thì để cho ta tới nơi đây rồi hỏi tiếp các ngươi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, các ngươi kể rõ cho ta biết."

Hai vị sư đệ đối với hắn ta xem như tôn kính, dù sao không sai biệt lắm là "Đại sư huynh", kỳ thực vốn có thì quan hệ giữa các sư huynh

đệ cũng được, vẫn luôn là có trên có dưới, Dữu Khánh cũng tôn kính ba vị sư huynh, chỉ là về sau lại khi có việc kế thừa vị trí Chưởng môn thì liền triệt để lộn xộn rồi.

Việc mà ba vị sư huynh làm cũng khiến Dữu Khánh thất vọng, tự nhiên cũng mất đi sự tôn trọng của Dữu Khánh.

Hai người Nam, Mục cũng không gạt hắn ta, lúc này đem tình huống kể rõ ra, Cao Vân Tiết có điểm nào không rõ ràng lắm cất lời chất vấn thì hai người cũng từng người tỉ mỉ giải đáp.

Cuối cùng mọi việc trải qua đã rõ ràng, nhất là biết được quá trình mạo hiểm tại cổ mộ và Tiểu Vân gian, Cao Vân Tiết thầm hít vào một hơi lạnh, thầm kêu may mắn, cũng may không đi, nếu không mình có thể sống trở về hay không thật đúng là không nhất định a.

"Ừm, các ngươi khổ cực rồi." Cao Vân Tiết cảm khái một tiếng, sau đó lại hỏi: "Lão Thập Lục đâu chứ, hắn ở tại trong quan không bao lâu thì đã cùng xuất môn với tiểu sư thúc rồi, không phải tại nơi đây sao? Tại sao không thấy đâu?"

Nói đến việc này, Nam Trúc hơi có bất mãn: "Không biết bị lão Thập Ngũ cho uống thuốc mê gì, đã ở tại phía bên lão Thập Ngũ rồi, không phải đang tu luyện chính là đang làm tiểu người hầu. Đi theo bên người lão Thập Ngũ bận rộn làm chút việc lặt vặt, chẳng khác gì một con gián theo đuôi, ta và lão Cửu đều nhìn không nổi rồi."

Ngồi ngay ngắn thượng vị, Cao Vân Tiết hất hất cằm, "Bảo lão Thập Ngũ và lão Thập Lục tới đây một chuyến, cứ nói là ta tới rồi."

"Ách… Việc này…" Nam Trúc có chút do dự, nói ra lại sợ tổn thương mặt mũi vị này, nhưng cuối cùng vẫn là gật đầu nói: "Được." Nói xong liền bước nhanh đi ra ngoài.

Đi tới đình viện nơi Dữu Khánh ở lại, nhìn thấy Trùng Nhi nhấc nước ra vào gian phòng, Nam Trúc lập tức chạy tới gian phòng đó.

Trong gian phòng, Dữu Khánh thủ tại bên cạnh một cái bàn, đang nhìn Đầu To răng rắc răng rắc gặm ăn Linh Mễ. Trùng Nhi thì đang rót nước vào trong một cái lu nước.

Trong phòng tồn giữ một số lu nước đã chứa sẵn đầy nước cũng đã được phong kín.

Đang làm cái gì, Nam Trúc trái lại biết rõ, bởi vì tên gia hỏa lão Thập Ngũ này lại đang làm thí nghiệm.

Lần này không có lấy một mình Trùng Nhi làm thí nghiệm, mà là đem mọi người cùng nhau làm thí nghiệm.

Thí nghiệm cũng đơn giản, để cho Đầu To đun sôi nước lên, sau đó đem nước đã được Đầu To đun sôi tồn trữ lại, hiện tại mọi người đều không tiếp tục uống nước do Đầu To nấu tại chỗ nữa, mà là uống chút nước đã nấu sẵn kia, lão Thập Ngũ muốn biết nước do Đầu To nấu tồn giữ trong bao lâu thì vẫn còn có thể giữ lại hiệu quả khư tà.

Đối với việc này, mấy người Nam Trúc cũng có thể lý giải, cần phải luôn luôn thủ tại bên cạnh Đầu To thì ít nhiều vẫn là có chút không ổn thỏa, chuẩn bị nhiều một chút cũng tốt.

Từ trong lời lão Thập Ngũ nói, đã nghe ra được ý tứ, làm thí nghiệm này hình như cũng là để cân nhắc cho phía bên Liễu Phiêu Phiêu, lúc trước đã đồng ý với Liễu Phiêu Phiêu, nói tiên đào cũng có một phần của nàng, chỉ là vẫn luôn không tìm được cơ hội thực hiện hứa hẹn. Mà Liễu Phiêu Phiêu cũng một mực không có tới, hiển nhiên cũng là rất không thuận lợi.

“Lão Thập Ngũ, lão Thập Lục, Nhị sư huynh tới rồi.”

Nhìn nhìn tình huống bên trong phòng, Nam Trúc thử thăm dò cất tiếng nói.

"Ai?" Dữu Khánh ngẩng đầu, sau đó kịp phản ứng lại, không quan trọng nói: "Tới thì tới đi, tiểu sư thúc trở về đổi hắn tới, cũng không phải chưa biết a."

"Nha." Trùng Nhi nhưng là cao hứng thốt lên tiếng, hưng phấn hỏi: "Nhị sư huynh ở đâu?"

"Tại phái chỗ ta." Nam Trúc vui tươi hớn hở đáp lại một câu, lại quan sát sắc mặt Dữu Khánh, nói: "Lão Nhị bảo hai người qua đó một chuyến."

Trùng Nhi bỏ thùng nước xuống muốn chạy đi.

"Đứng lại." Dữu Khánh quay đầu lại gọi gã ta lại, chất vấn: "Công việc còn làm chưa xong, ngươi định chạy đi đấu đó?"

Sự hưng phấn của Trùng Nhi lập tức bị đánh tan rồi, giống như phạm phải việc gì sai, chỉ chỉ bên ngoài, "Nhị sư huynh tới rồi, bảo đi qua."

Dữu Khánh xoay người: "Ta cũng không phải người điếc, ta không biết hắn đã tới rồi sao? Ngươi phải rõ ràng, ta là Chưởng môn, hắn tới rồi lại không chủ động tới gặp ta, còn nhằm Chưởng môn ta đây gọi tới gọi lui, hắn cho rằng hắn là ai? Còn có chút quy củ hay không, ta xem hắn đây là không muốn ăn tiên đào a! Không có người Chưởng môn ta đây cho phép, ngươi không được chạy loạn, thành thành thật thật làm công việc của ngươi đi."

"A." Trùng Nhi lại cúi đầu xách thùng nước lên.

Một số mâu thuẫn, lúc trước gã ta chỉ là nghe nói, lần này, xem như đã lĩnh giáo.

Dữu Khánh quay đầu lại nói với Nam Trúc: "Nói cho lão Nhị biết, nói là Chưởng môn tại nơi đây, ta chờ hắn, bảo hắn trực tiếp tới đây là được."

Nam Trúc lập tức giương mắt nhìn, phát hiện hai tên gia hỏa này còn chưa có gặp mặt liền đã đối đầu nhau rồi, trái lại coi gã trở thành chân chạy, sai tới sai lui.

Được, được rồi, gã đã sớm đoán được có khả năng sẽ là kết quả này, gã cũng không muốn nhóm lửa lên thân, tay áo vung lên, xoay người sải bước rời đi.

Trở lại nơi mình ở, vừa thấy Nhị sư huynh ngồi ngay ngắn phẩm trà, Nam Trúc lập tức ăn ngay nói thật: "Nhị sư huynh, hắn nói hắn là Chưởng môn, theo lý ngươi phải đi gặp hắn, nói ngươi không có quy củ, hỏi ngươi có còn muốn ăn tiên đào hay không. Lão Thập Lục cũng bị hắn dùng kiểu cách Chưởng môn trấn áp lại rồi, cũng không dám tới đây."

Bộp! Cao Vân Tiết ngay tại chỗ vỗ bàn đứng lên, trong nháy mắt hoàn toàn không còn phong độ, khuôn mặt cũng lập tức âm trầm xuống, ngay cả răng cũng đều nghiến ra tiếng, dáng vẻ không chịu nổi bị nhục, "Phá tiên đào gì chứ, không ăn cũng được, ta không ăn đồ bố thí!"

Quay đầu liền nắm lấy đầu bồng lúc trước cởi xuống, cầm vào tay, mặt đầy phẫn nộ mà nói với hai vị sư đệ: "Lão Thất, lão Cửu, cho ta mượn chút lộ phí, ta mau chóng bay trở về bẩm báo với tiểu sư thúc việc này, để cho tự tiểu sư thúc nhìn mà làm!"

Hắn ta làm gì còn có chút tiền nào, lộ phí đi tới cũng là tiểu sư thúc cho, với chút tiền còn lại trên người hắn ta, không phải nói cưỡi phi kỵ trở về, ngay cả dùng để cưỡi ngựa đường bộ mà về cũng không đủ, nếu không vay tiền thì thật đúng là không biết lúc nào mới có thể trở lại Linh Lung quan.

Hai người Nam, Mục lập tức á khẩu không nói nên lời, người này vừa mới tới, cái mông con chưa có ngồi nóng liền đòi trở về, ngươi trái lại không có việc gì, về sau hai chúng ta không khuyên ngươi lưu lại, còn cho ngươi lộ phí trở về, tính là chuyện gì xảy ra, làm sao chúng ta có thể giải thích với tiểu sư thúc?

Nam Trúc lập tức vỗ đùi nói: "Nhị sư huynh, không phải chúng ta không cho ngươi mượn, mà là hai chúng ta thật sự không có tiền, tiền đều bị tên kia nắm giữ hết."

Mục Ngạo Thiết cũng liên tục gật đầu, "Phải tìm lão Thập Ngũ mượn mới được."

Rắm lời nói! Cao Vân Tiết thiếu một chút giận đến thổ huyết, muốn nhổ vào mặt gã, cắn răng, lại nói: "Thế nào, là sợ ta không trả nổi hay là thế nào? Hai nữ nhân bên ngoài kia, các ngươi đi tìm hai các nàng trước mượn một chút, sau này ta mượn tiểu từ tiểu sư thúc trả lại cho các ngươi."

Nam Trúc than thở: "Nhị sư huynh a, nơi đây chính là địa bàn của hắn, hai nữ nhân kia cũng là người của hắn, nếu hắn không mở miệng, hai nữ nhân kia làm sao có khả năng cho chúng ta vay tiền."

Cao Vân Tiết tức thì nắm chặt song quyền, mặt đầy bi phẫn, không lời than tới trời, đầy đủ cảm nhận được tư vị một đồng tiền làm khó anh hùng, chợt một quyền đấm vào trên ngực mình, "Nếu sớm biết như thế, ta tội gì chạy tới nơi này chịu nỗi nhục nhã vô cùng này!"

Nam Trúc lập tức tiến lên giữ hắn ta lại, an ủi, "Nhị sư huynh, đại trượng phu co được dãn được, tạm thời trước thấp chút đầu, trước nâng tu vi lên cao rồi nói tiếp, nhóm tiên đào này thời gian bảo tồn hữu hạn, làm lỡ nhiều một ngày đều là tổn thất không nhỏ, huống chi là từ rất xa chạy tới chạy lui!"

Cao Vân Tiết bi phẫn hỏi: "Ngươi ta ba người đều là đường đường nam nhi, phải chịu khuất nhục này đổi lấy tu vi thì có tác dụng gì. Hai người các ngươi thật sự nuốt xuống được cơn tức này hay sao?"

Nam Trúc thở vắn than dài, "Có thể làm gì bây giờ? Những đồ vật này, không quản chúng ta ngoài miệng ương ngạnh thế nào, cũng không quản chúng ta đi tranh thủ như thế nào, kỳ thực trong lòng mọi người đều rõ ràng, quả thực là do hắn làm ra được, hắn quả thực là công lao hàng đầu, hiện tại nơi đây cũng quả thực là lời hắn

nói mới tính. Then chốt là chúng ta đánh không thắng hắn, cũng không thể ăn cây táo, rào cây sung đem hắn giũ ra bán đi a? Nhị sư huynh, coi như hết, có luôn tốt hơn so với không có a. Ta còn bị hắn đánh gãy xương sườn chứ, không phải cũng vẫn da mặt dày lưu lại nơi này sao."

Chương 341: Hạ lễ

Từ rất xa chạy tới liền gặp phải nhục nhã như thế, Cao Vân Tiết đang lúc lửa giận bốc lên đầu, nào nghe vào được những lời này, đưa tay bắt lấy cổ tay hai người, tận tình khuyên bảo; "Ngươi ta đều nam nhi, há có thể nhẫn nhục sống tạm bợ, sư huynh đệ ba người chúng ta liên thủ, vị tất cần nhờ tới hắn. Lẽ nào các ngươi không muốn dựa vào năng lực của mình đi kiếm tài nguyên tu luyện thuộc về chính mình sao?"

Nam Trúc than thở: "Nhị sư huynh, nào có dễ dàng kiếm tài nguyên tu luyện như vậy, chỉ vì kiếm được chút đồ vật này cũng đã thiếu một chút chất mấy lần rồi."

Cao Vân Tiết: "Các ngươi không phải nói còn có đầu mối Kim Khư gì đó sao? Hắn có thể tìm được Tiểu Vân gian, chúng ta liền không thể đi tìm Kim Khư sao?"

Đi tìm Kim Khư?

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết có chút khiếp sợ, song song há hốc mồm, phát hiện tên gia hỏa lão Nhị này thật đúng là dám nghĩ, quá trình hung hiểm tại Tiểu Vân gian chúng ta đã nói vô ích rồi hay sao?

Kéo đấu bồng, Cao Vân Tiết lại cầm lấy tay hai người không thả, tiếp tục khuyến khích hai người: "Lẽ nào việc mà lão Thập Ngũ hắn có thể làm được, chúng ta liền làm không được sao?"

Nam, Mục hai mặt nhìn nhau, có thể nói nhìn nhau không nói nên lời.

Hai người phát hiện một cái vấn đề, vừa rồi trong quá trình kể chuyện liên quan tới việc tầm bảo, hình như đã làm yếu hóa tác dụng của lão Thập Ngũ rồi.

Sở dĩ làm yếu hóa đi, đối với hai người mà nói, đó cũng là chuyện rất bình thường, trông chờ vào việc hai người bọn họ khoe khoang sự then chốt của Dữu Khánh vốn là chuyện rất không có khả năng, nhất định phải yếu hóa.

Chỉ là bởi vì như vậy, tựa hồ đã tạo ra ảo giác nào đó cho lão Nhị, đã làm cho lão Nhị có cảm giác chính hắn ta cũng làm được.

Đối với hai người chân chính trải qua quá trình hung hiểm kia mà nói, nếu không có lão Thập Ngũ lâm nguy ứng biến, bọn họ đã bị chôn sống tại trong cổ mộ rồi, nếu không phải có lão Thập Ngũ tại thời khắc khẩn cấp bảo cắt xúc tu kia ra trốn vào nhảy ra ngoài, sợ là đã bị Vân Hề đập chết rồi.

Đổi thành bọn họ thì cũng không có biện pháp thương lượng với tam đại thế lực kia đưa ra được một đống đồ vật.

Trước không nói có thể tìm đến Kim Khư hay không, để cho lão Nhị dẫn đầu, hai người cùng đi theo tìm Kim Khư, tại sao có cảm giác chỉ suy nghĩ cũng thấy không có chút tin cậy nào, chỉ ba người bọn họ là thật sự có thể tìm được Kim Khư sao? Dù cho tìm được rồi, tại bên trong Kim Khư thật sự có thể bình an vô sự, chạy đi vào thật sự có thể không có biến cố gì phát sinh sao?

Đã trải qua biến cố Tiểu Vân gian, hai người cảm giác Kim Khư sợ là không đơn giản như vậy.

Bọn họ từng nghe người của tam đại thế lực nói, nói Vân Hề là thú thủ sơn của Tiểu Vân gian, nói Ảo Vọng cũng từng có thủ sơn thú.

Kim Khư có phải hay không cũng có Thủ sơn thú chứ? Huống hồ cũng không dám đảm bảo có phải lại là âm mưu liên hoàn của Vân Hề hay không.

Nói như thế nào chứ, hai người là rất không dám cùng theo lão Nhị đi Kim Khư, đã quen biết cũng không phải chỉ một ngày hai ngày rồi, lão Nhị giả bộ làm dáng còn có khả năng một chút, nếu thật sự đi Kim Khư đùa thật, hai người tình nguyện cùng đi với Dữu Khánh, tuy rằng đều không thích Dữu Khánh.

Đem Vân Hề liên tục lừa lừa gạt gạt đi còn có thể đắc thủ, một thân một mình gan dạ liều mình xông tới kiếm trảm Vân Hề, kiếm trảm Vân Hề hai lần a, cuối cùng tại Tiểu Vân gian đã tru sát được tà ma Vân Hề kia, tình cảnh đó hai người đều nhớ kỹ, chỉ là không muốn nói ra mà thôi, lão Thập Ngũ tên kia tại thời khắc mấu chốt là có đủ trí dũng song toàn.

Lão Thất gã bị đánh gãy một cây xương sườn nhưng vẫn không đi là cũng không phải không có nguyên nhân.

Tại dưới ánh mắt trông mong nhìn chăm chú của Cao Vân Tiết, Nam Trúc trước tiên ra hiệu để hắn ta thả lỏng tay ra, sau đó mới thở dài nói: "Nhị sư huynh, nơi đây không thuận tiện xưng hô sư huynh đệ, nếu bị ngoại nhân nghe được thì không thích hợp, còn là gọi ngươi lão Nhị đi, ngươi cũng gọi chúng ta như vậy. Lão Nhị, Kim Khư nào có dễ dàng tìm như vậy, chúng ta căn bản không biết đi đâu tìm."

Cao Vân Tiết: "Các ngươi không phải nói trong ngọc trang kia nói nhập khẩu gì đó tại Hoàng Kim cốc sao? Không phải nói tìm đến Cầm kích thủ vệ của Hoàng Kim cốc là có thể đi vào sao?"

Nam Trúc than thở: "Đó chỉ là trên ngọc trang viết như vậy, thật giả chưa xác định định, huống hồ Hoàng Kim cốc ở đâu có ai biết?"

Cao Vân Tiết: "Không phải các ngươi đi đến Vọng Lâu gì đó mua được tình huống về Kiến Nguyên sơn sao? Không ngại lại đến đó thử xem, nhìn có thể hay không tìm đến vị trí Hoàng Kim cốc."

Mục Ngạo Thiết lên tiếng, "Lão Nhị, loại đầu mối này không thích hợp để cho ngoại nhân biết rõ. Chúng ta biết được thực sự quá ít, không biết có bao nhiêu người biết rõ chuyện Hoàng Kim cốc, một khi gây ra chú ý, hậu quả căn bản không phải chúng ta có thể thừa nhận, một số người có thế lực rất cường đại, cũng không phải chúng ta có thể tưởng tượng. Chúng ta đã ăn qua thiệt thòi tương tự vì để lộ tin tức, chỉ bởi vì ba chữ 'Thạch Cơ Loan' mà để lộ rồi, chúng ta liền bị bắt ngay tại ngoài Tiểu Vân gian."

Y rất hiếm thấy mà một hơi nói ra một đống lớn lời nói.

Nam Trúc gật đầu, "Lão Cửu nói có lý. Lão Nhị, nếu như đầu mối là thật, còn có Cầm kích thủ vệ ngoài cốc kai, đó là chúng ta có thể tìm được sao? Người của bao nhiêu năm trước, có khả năng đã sớm không còn rồi, nếu như còn tồn tại, thì đó chính là loại tồn tại kinh khủng cỡ nào, chỉ sợ sẽ không kém hơn Vân Hề, chúng ta chủ động nhào tới đi tìm chết sao? Lão Nhị, nếu như quả thật dễ dàng như vậy thì chúng ta lại há có thể để cho tên lão Thập Ngũ kia tác uy tác quái, đã sớm bắt đầu đi tìm nó từ lâu rồi."

Giảng đạo lý, bày ra sự thực.

Cao Vân Tiết cũng không ngốc, nghe được một đống, biết rõ mình đã bốc đồng, dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng mà cơn tức, sự ấm ức kia vẫn khó mà nuốt xuống được.

Tuy rằng không có cách nào, tuy rằng bởi vì không có tiền mà không thể không lưu lại, nhưng việc để cho hắn ta chủ động đi bái kiến Dữu Khánh thì cũng không thể làm, hoặc là Dữu Khánh ngươi tới đây, dù sao ta một đống tuổi là sẽ không chủ động đi tới…

Vì thương cảm Đầu To, sau khi đun xong mấy lu nước xong, Dữu Khánh liền cho tạm dừng công việc hôm nay lại, để cho Đầu To nghỉ ngơi.

Nhưng thẳng đến lúc này vẫn còn không có nhìn thấy lão Nhị tới đây, từ gian phòng đi ra, Dữu Khánh một trận cười nhạt, chợt nói với

người ở phía sau cùng đi ra: "Trùng Nhi, nhớ kỹ, lão Nhị nếu là tìm ngươi vay tiền, dù một đồng ngươi cũng không thể đưa cho hắn."

Người cũng đã tới nơi này chiếm tiện nghi rồi, vậy mà còn không chịu thua, hắn có thể để cho lão Nhị thoải mái mới là lạ. Lấy đức hạnh của tiểu sư thúc, hắn đánh giá cũng sẽ không cho lão Nhị chút tiền gì, đánh giá là nhiều lắm cũng chỉ cho tiền lộ phí đi tới nơi này.

Trùng Nhi nghẹn lời không nói gì, lại chậm rãi cúi đầu.

Dữu Khánh: "Không đúng, không chỉ là lão Nhị, lão Thất và lão Cửu tìm ngươi vay tiền, ngươi cũng không thể cho mượn. Hai người bọn họ, mỗi người đã cầm mười vạn lượng, muốn cho lão Nhị mượn thì để chính bọn họ đưa, không cho phép ngươi đưa tiền cho bọn hắn mượn, dù chỉ một đồng. Có nghe hay không, tiền của ngươi là ta cho ngươi, là cho ngươi tiêu, cho người khác thì cần phải được ta đồng ý, hiểu chưa?"

Sư huynh đệ mấy người, hắn người nào đều có thể trả thù lao, duy độc chính là không muốn cho lão Nhị, chưa nói tới việc muốn mưu đồ vị trí Chưởng môn của hắn, còn muốn tiền của hắn? Không có cửa đâu. Nếu là lão Thất và lão Cửu muốn giở trò, vậy thì để chính bọn họ móc tiền vốn của chính họ đi.

"A, biết rồi. Vậy ta hiện tại có thể đi thăm Nhị sư huynh rồi chưa?"

Dữu Khánh nhíu mi nhìn nhìn gã ta, nhìn chăm chú đến mức khiến gã ta cúi đầu không nói, bỗng nhả ra, nói: "Được rồi. Ngươi thích đi thì đi đi, nhưng mà phải nhớ rõ ràng cái mông cần ngồi bên nào."

"Ừ, công tử là tốt nhất." Trùng Nhi liên tục gật đầu vỗ mông ngựa, đôi mắt trong sáng lấp lánh cười.

Cười rất dễ nhìn, Dữu Khánh nhìn thấy thoáng sửng sốt, ngay lập tức nhấc chân liền nhắm cái mông gã ta cho một cước, "Cút!"

Bị đá rung cả mông, Trùng Nhi giật mình ngây ngẩn cả người, cái đầu cúi thấp, bước nhanh rời đi…

Ngày hôm sau, Cao Vân Tiết cũng không có lộ diện, trốn ở trong phòng ăn tiên đào tu luyện.

Hắn ta vừa đúng lúc tới kịp thời điểm Dữu Khánh đã đun nước chứa đựng trong một đống lu, trong phòng lão Thất và lão Cửu đều có, không cần trải qua một cửa Đầu To kia.

Trong lòng Dữu Khánh biết rõ ràng, mở một con mắt nhắm một con mắt không nói gì.

Bây giờ hắn càng quan tâm chính là vấn đề thu nhập của Diệu Thanh Đường.

Tiên đào, mỗi ngày vẫn là bán được một quả hai quả, thỉnh thoảng cũng có ngày, từ sáng tới tối ngay cả một khách quen cũng không thấy.

Cho dù việc buôn bán chậm chạp đìu hiu, nhưng nếu như quả thật có thể một mực duy trì mức tiêu thụ như vậy thì Dữu Khánh cũng có thể tiếp nhận, chí ít có thể kiếm được chi phí duy trì tồn giữ đống cây Tiên đào kia, nếu một mực duy trì liên tục thì cũng có thể duy trì trả lợi tức cho Bích Hải Thuyền Hành và chi tiêu để duy trì Tụ linh trận mấy năm.

Nhưng mà hắn biết rõ, cho dù là việc kinh doanh buôn bán lẻ tẻ như vậy cũng sẽ không duy trì liên tục được bao lâu, dù sao số người không sợ Xích Lan các và Tích Lư Sơn có hạn.

Tiên đào thụ thì thật sự là không có người hỏi thăm, có thể mua tiên đào thụ thì thường đều là môn phái Linh thực, nếu không có Tụ linh trận có mua đem về cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, mà những Linh thực môn phái kia hiển nhiên là lo lắng rất nhiều.

Một khi phía bên Diệp Điểm Điểm đã thỏa thì phí vận chuyển hai trăm triệu và chi phí ít nhất hai mươi triệu hàng năm phải lấy từ đâu?

Đi đâu để kiếm hai trăm triệu trở thành chuyện khiến cho Dữu Khánh đau đầu.

Mà hình ảnh chia tay Diệp Điểm Điểm ngày đó cũng thỉnh thoảng hiện lên trong đầu hắn, lễ vật đại hôn mà Diệp Điểm Điểm mong muốn kai thì làm sao bây giờ?

Diệp Điểm Điểm hi vọng Thám Hoa lang có thể đặc biệt viết cho nàng một thủ thơ từ.

Vì việc này liên tục suy đi nghĩ lại mấy ngày, cuối cùng hắn vẫn là tiến vào thư phòng, mài mực, trải giấy trắng, chặn góc căng giấy.

Nhấc bút trám mực, hạ bút lại viết xuống ba chữ: Nhân gian hảo!

Chỉ là lần này, hắn kí tên chính là dùng hai chữ "Dữu Khánh".

Về sau lại đổi bút nhỏ, viết phong thư, mấy lời rất ít nói cho biết, thế gian đã không còn Thám Hoa lang, tự nhiên cũng không còn thơ từ để sáng tác, chỉ tặng một bức chữ để thể hiện tâm ý.

Sau khi thu dọn xong những gì đã viết, hắn tự mình rời cửa tìm Thiên Lý lang gửi chuyển đi.

Hai ngày sau, hắn lại nhận được Thiên Lý lang đưa về hồi âm, mở thư ra nhìn xem, phát hiện là thư của Lâm Thành Đạo.

Trong thư báo cho biết, nói cô cô của mình đã rời khỏi Tiểu Tiên lâu, đã đi đến Đại Hoang Nguyên để chuẩn bị cho đại hôn, Tiểu Tiên lâu đã do gã chính thức tiếp nhận, bởi vậy thư tới bên đó sẽ do gã thu nhận. Lâm Thành Đạo nói mình sẽ đi đến đại hôn, nói khi bên này nhận được thư thì gã hẳn đã xuất phát rồi, sẽ giúp hắn chuyển giao thư và lễ vật.

Trong lời thư của Lâm Thành Đạo có chút cảm khái, nói là ít nhiều ít cũng có nghe nói tới chuyện về hắn, biểu thị có cơ hội sẽ đến U Giác Phụ nhìn xem, bảo hắn có cơ hội cũng đến kinh thành chơi một chuyến…

Mấy ngày sau, thư của Dữu Khánh liền xuất hiện tại bên trong một tòa thạch bảo xa xưa tại Đại Hoang Nguyên.

Chân trần đứng ở trên thảm lông, Diệp Điểm Điểm đã trút bỏ trang phục vẫn mặc thường ngày, thay đổi một bộ váy da thú, để lộ tay trần chân trần khiến cho nàng cực kỳ không được tự nhiên, nhất là nghĩ tới tại ngày đại hôn phải nửa bộc lộ thân thể như vậy đi bên ngoài cho rất nhiều nam nhân nhìn thấy.

Trên váy da thú còn có rất nhiều lông chim khác nhau màu sắc rực rỡ hoa lệ, trên đầu đội mũ phượng bằng gỗ truyền thừa xa xưa, đây là lễ phục của nữ tử Phượng tộc trong ngày đại hôn, đang mặc thử.

Bộ y phục này nàng mặc không được, mấy tên nữ tử Phượng tộc vây quanh, giúp nàng mặc vào.

Chạy tới nơi, Lâm Thành Đạo cũng không có quá nhiều quấy rầy, đơn giản gặp gỡ một chút, lưu lại thư và hạ lễ của Dữu Khánh rồi rời đi.

Sau đó Diệp Điểm Điểm bình lui những người bên cạnh, một mình ngồi ở trước bàn trang điểm mở thư của Dữu Khánh ra xem, sau khi xem qua thì lại mở ra hộp lễ, lấy trang giấy kia mở ra.

Lại nhìn thấy ba chữ "Nhân gian hảo", nàng hiểu ý cười, vô ý thức nhớ tới tình hình lúc mới tương phùng với Dữu Khánh, còn có hình ảnh khi viết xuống ba chữ kia, ngay chỗ liền khiến cho nàng kinh diễm rồi.

Tất cả đều giống như chỉ mới ngày hôm qua.

Trông thấy tên từ chữ kí, lại nhìn vào ba chữ kia, đang cười cười, nàng bỗng nhiên khóc nấc lên, nhấc tay gắt gao ôm kín miệng mình, khóc lóc nhìn đến mức tê tâm liệt phế, lại không để cho mình phát ra bất cứ thanh âm gì.

Chương 342: Nhiệm vụ của U Nhai

Những ngày trốn ở U Giác Phụ thật khó chịu, đối với Dữu Khánh mà nói, đời này cũng chưa từng thấy dài dằng dặc như thế.

Không dám dễ dàng rời đi U Giác Phụ, biết rõ mình đã rước lấy thị phi.

Không thể vứt bỏ được hơn hai trăm cây Tiên đào kia, bởi vì nó ẩn chứa lợi ích rất lớn, nhưng mà cách thức để thu được thì lại phải thiếu một khoản nợ nần kếch xù, trả được không? Làm thế nào để trả nợ? Không ngừng phải lặp đi lặp lại những suy nghĩ lo được lo mất khiến hắn vạn phần bối rối.

Lúc này, Dữu Khánh tựa hồ đã minh bạch được lịch đại tiên sư Linh Lung quan vì sao lại muốn an phận.

Cuối cùng, Diệp Điểm Điểm không có khiến cho hắn thất vọng, giúp cho một nỗi lòng căng thẳng của hắn được thả lỏng xuống.

Đã nói là khoảng một tháng, nhưng chưa đến một tháng, Diệp Điểm Điểm liền đã trở lại U Giác Phụ, còn dẫn theo trượng phu của mình đến.

Một nam nhân cao lớn thô kệch râu quai nón, tiểu nhi tử của tộc trưởng Phượng tộc, tên là Phượng Tàng Sơn.

Một thân trang phục da thú, tính cách coi như hào sảng, chỉ là quá mức thô cuồng, tuổi tác thì có thể nghĩ mà biết rồi, là người từng có vong thê, Diệp Điểm Điểm chính là vợ kế.

Phượng Tàng Sơn tuổi quá năm mươi, lớn tuổi hơn nhiều so với Diệp Điểm Điểm.

Về phần Diệp Điểm Điểm, ngoại trừ trên đầu đội đầu quan của Phượng tộc ra, trên người đã đổi trở về trang phục thường ngày trước đây. Không còn cách nào, ăn mặc lộ cánh tay lộ bắp đùi thì nàng thật sự xấu hổ tùy ý để lộ khi tại thế tục, tạm thời là quen chưa được.

Khi Dữu Khánh mới gặp gỡ Phượng Tàng Sơn, thiết yến khoản đãi phu phụ hai người thì thiếu một chút vai đã bị Phượng Tàng Sơn vỗ bể xương.

Phượng Tàng Sơn rất cao hứng, nói là người văn nhân như Dữu Khánh rất không giống với những văn nhân khác, hợp với khẩu vị của y.

Đối với Thám Hoa lang, Phượng Tàng Sơn kỳ thực coi như là ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Trước kia trái lại không có chú ý, bởi vì không có hứng thú đối với loại như văn nhân vậy, khi chuẩn bị lấy Diệp Điểm Điểm, đã lý giải gia thế bối cảnh của Diệp Điểm Điểm thì tự nhiên liền biết, vì thế đặc biệt cảm tạ việc Dữu Khánh trợ giúp thê tử của y.

Dữu Khánh trong lòng kỳ thực là kinh ngạc, không nghĩ tới gia hỏa mà Diệp Điểm Điểm gả tới lại chính là một kẻ cao lớn thô kệch như thế.

Hắn âm thầm quan sát, phát hiện Diệp Điểm Điểm đối với cách xử sự với người thì trái lại chưa từng có thay đổi nét tươi cười, cùng với Phượng Tàng Sơn có chút tình đầu ý hợp.

Đương nhiên, những điều này cũng không trọng yếu, Diệp Điểm Điểm cũng không phải tới để du ngoạn, là tới thực hiện hứa hẹn.

Song phương bắt đầu thực hiện ước định, ký kết kế ước trồng trọt Tiên đào thụ, rồi lại đi đến Bích Hải Thuyền Hành cùng nhau ký kết

khế ước chung.

Khế ước vừa kí xong, Bích Hải Thuyền Hành lập tức tổ chức nhân thủ, hẹn ước ba ngày sau chính thức bắt đầu thực hiện vận chuyển.

Mà Dữu Khánh cũng xuất ra một trăm tám mươi triệu, trong đó một trăm bảy mươi triệu là tiên mua tài liệu Tụ linh trận, mười triệu khác là chi phí tiêu hao cho năm tới.

Đến đây, trên cơ bản là hắn đã bị móc rỗng tuột rồi.

Những thứ muốn mua đều có tại U Giác Phụ, Diệp Điểm Điểm chọn mua đầy đủ hết đồ vật rồi cùng trượng phu đồng thời rời đi, không có dừng lại.

Bọn họ cũng không cần phải chậm rãi đi theo hàng hóa, Phượng Tàng Sơn đã nói rồi, sẽ an bài nhân thủ của Phượng tộc đi đến địa điểm chỉ định để tiếp ứng cho nhóm Tiên đào thụ này.

Ba ngày sau, Bích Hải Thuyền Hành thông báo nhân thủ đã đến đông đủ rồi, nhóm Tiên đào thụ kia lại lần nữa được câu lên, chuyển khỏi nơi chứa hàng.

Đám người Dữu Khánh cũng tự mình đi đến nơi chứa hàng để giám sát.

Cùng Bích Hải Thuyền Hành toàn diện bàn giao hoàn tất, trách nhiệm đã chuyển đến trên người Bích Hải Thuyền Hành, Dữu Khánh mới tính là thở phào nhẹ nhõm, cũng giảm đi một gánh nặng không nhỏ, chí ít mỗi ngày không cần phải tiếp tục bỏ ra hơn hai mươi vạn chi phí cất giữ hàng hóa nữa.

Hắn đã không cầm ra nổi chi phí thanh toán để cất chứa hàng, còn thiếu mấy chục vạn, là mượn từ tay Thiết Diệu Thanh để bù vào chỗ thiếu, cũng chỉ có thể là về sau bán được tiên đào thì trả lại cho Thiết Diệu Thanh, dù sao ngẫu nhiên còn có thể bán ra được một hai quả.

Mắt thấy lão Thập Ngũ đã bị ép khô đến tình trạng này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết trái lại có vẻ có chút chột dạ.

"Là nhiệm vụ."

"Mau nhìn, U Nhai lại phát ra nhiệm vụ rồi."

Trên đường một nhóm người trở về Diệu Thanh Đường, chợt thấy đường phố trở nên rối loạn, người từ trong phòng dồn dập chạy ra, dồn dập nhìn về cùng một cái phương hướng. Đám người Dữu Khánh cũng lập tức dồn dập xoay người nhìn, nơi mọi người hướng về chính là U Nhai vĩnh viễn chìm đắm tại trong hắc ám kia.

Trên vách đá tối như mực xuất hiện rất nhiều điểm sáng màu đỏ, hẳn phải là đèn lồng, đang không ngừng di động điều chỉnh, lục tục lắp ráp ra từng cái chữ viết.

Sư huynh đệ mấy người cảm thấy rất ngạc nhiên, bọn họ từ lâu đã nghe chuyện U Nhai phát nhiệm vụ, thí dụ như Đầu To chính là bởi vì nhiệm vụ của U Nhai đích mà bắt được, nhưng còn là lần đầu tiên trông thấy.

Cuối cùng, toàn bộ đèn lồng đỏ tại trên vách đá đen kịt hình thành một nhóm chữ: Một gốc cây Trường Minh thảo.

"Trường Minh thảo?"

"Trường Minh thảo là thứ gì?"

Trên đường phố bỗng nhiên lại vang lên âm thanh ầm ĩ, tiếng nghị luận dồn dập.

Lần đầu kiến thức cảnh tượng này, Dữu Khánh nghiêng đầu hỏi người bên cạnh, "Đây là nhiệm vụ của U Nhai sao, chỉ như vậy thôi sao?"

Ở một bên, Tôn Bình gật đầu đáp: "Đúng vậy, chỉ là như vậy. U Nhai xưa nay đã như vậy, chỉ treo ra đồ vật chính mình cần, về phần mọi người có biết là thứ gì hay không, hoặc là đi đâu mới có thể tìm được, hết thảy cũng sẽ không cho biết. Đến khi nào chữ viết do đèn lồng hợp thành trên vách đá biến mất không còn thấy nữa, thì nói rõ đã có người hoàn thành, hoặc là hủy bỏ rồi, nếu không liền sẽ một mực sáng lên tại đó."

Nam Trúc hiếu kỳ: "Trường Minh thảo là thứ gì?"

Tôn Bình buông tay, "Không biết."

Dữu Khánh sờ sờ chút râu tơ, "Hỏi thăm một chút."

"Được." Tôn Bình đáp ứng.

Khi một nhóm người trở lại Diệu Thanh Đường thì phát hiện lão Nhị Cao Vân Tiết đã lộ mặt, hiển nhiên cũng là bị động tĩnh bên ngoài làm kinh động, đang nhìn chằm chằm quan sát phía U Nhai.

Phát hiện đám người Dữu Khánh đã trở về, vừa đối mặt với Dữu Khánh thì lập tức quay đầu phất tay áo mà đi, đồng thời còn có một tiếng hừ lạnh.

Dữu Khánh cũng là hừ lạnh một tiếng, cố ý đi tới nơi viện của mấy người Nam Trúc, lớn tiếng nói: "Các ngươi đã nhìn thấy cái gì gọi là vô tình vô nghĩa chưa? Ăn của ta, dùng của ta, còn dám lên mặt với ta. Người nào trong các ngươi đi đem lời ta nói chuyển cho hắn biết, hỏi hắn một chút, từ lúc nào ăn cơm đút còn có thể lẽ thẳng khí hùng như thế rồi?"

Hắn ném xuống lời nói xong rồi nghênh ngang mà đi.

Ba người Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Trùng Nhi thì là quay mặt nhìn nhau, lời này ai có thể nói ra miệng được tại ngay trước mặt lão Nhị? Cũng chỉ có kẻ vô liêm sỉ như lão Thập Ngũ mới có thể làm ra loại

chuyện nói hưu nói vượn này, còn cần người khác đi nói lại sao, lão Nhị ở trong phòng không có nghe được mới là lạ a.

"Cái này, Tôn chưởng quỹ đã đi tìm hiểu tin tức rồi, ta đến phía trước giúp lão bản nương trông chừng cửa hàng." Nam Trúc bỏ lại một câu rồi chạy đi.

Trùng Nhi chu chu miệng lên, đoán cũng có thể đoán được, kẻ lắm miệng Thất sư huynh khẳng định là thấy Thiết nương tử xinh đẹp, chạy đi nói chuyện phiếm với Thiết nương tử rồi.

Sau đó gã ta cùng Cửu sư huynh vào trong phòng, chỉ thấy Nhị sư huynh khuôn mặt tối tăm ngồi ở đó, hai tay nắm chặt tay vịn ghế.

Mục Ngạo Thiết vốn là người không có lời gì để nói, khỏi giỏi nói chuyện.

Trùng Nhi cũng không biết nên nói cái gì cho phải, dù sao chỉ cần vừa mở miệng, bên này khẳng định chính là mắng Chưởng môn sư huynh, sau đó khuyên gã ta rời Chưởng môn sư huynh xa một chút.

Kỳ thực Trùng Nhi cũng có chút bối rối, cảm giác cái được gọi là môn phái này hình như rất không giống với trong tưởng tượng của mình.

Cuối cùng còn là Mục Ngạo Thiết mở miệng, "Lão Nhị, không cần phải xen vào tên trở mặt tặc kia, tiên đào này cũng có một phần của ta và lão Thất, ngươi sử dụng là trong phần của hai chúng ta."

Hai tay đang nắm chặt của Cao Vân Tiết chậm rãi buông lỏng ra, hừ nói: "Chưa dứt sữa, hắn đáng giá để ta so đo sao? Ta tự nhiên biết rõ ta dùng chính là phần của ngươi và lão Thất, nếu không ta làm sao có thể lưu lại nơi đây." Dứt lời liền thở phào ra một hơi bực bội tích tụ tại trong lồng ngực, cũng có một chút như tự mình an ủi mình.

Sau khi sử dụng qua tiên đào mới biết được tiên đào tốt, không sai biệt lắm đã sắp đột phá đến Cao võ cảnh giới rồi, hắn đánh giá nếu cứ tiếp tục như vậy thì tu vi phá Huyền cũng ở trong tầm tay, hắn ta không nghĩ tới mình sống nửa đời người, vậy mà còn có cơ hội phá Huyền.

Về sau ba người lại hàn huyên trò chuyện về việc U Nhai tuyên bố nhiệm vụ.

Không bao lâu sau, Trùng Nhi tìm một cơ hội rời đi, lại trở về phái bên Dữu Khánh.

Thấy Dữu Khánh còn đang nhìn chằm chằm chữ viết trên U Nhai và suy nghĩ, Trùng Nhi thử nói ra: "Công tử, Nhị sư huynh kỳ thực rất tốt, về sau ngài cũng có thể đối xử tốt với hắn một chút, một mực nhục nhã hắn, có vẻ không tốt lắm."

"Tốt?" Dữu Khánh cười nhạt, "Đó là ngươi chưa thấy qua sắc mặt khi bọn họ ỷ thế hiếp người, Chưởng môn sư bá của ngươi thi cốt chưa lạnh a, hắn liền liên hợp với những người khác muốn bức ta thoái vị. Ta nói với bọn họ hết đạo lý đều vô dụng, về sau lại ta liền không giảng đạo lý cùng bọn họ nữa, lúc đó bọn họ mới phát hiện nắm đấm của ta cứng hơn bọn họ.

Chỉ cần một ngày hắn không phục, chỉ cần một ngày hắn không chấp nhận người Chưởng môn là ta đây, ta có cơ hội liền sẽ nhục nhã hắn, ta cũng không có khiến hắn tự rước lấy nhục, hắn có thể đi a. Vừa ăn cơm đút, vừa giả bộ xương cứng gì đó, là thứ gì chứ! Nếu không phải nể mặt mũi của sư phụ ngươi, ta sao có thể để cho hắn chiếm được cái lợi Tiên đào, đã sớm đem hắn đánh đi rồi."

"Ai." Trùng Nhi thở dài, không tiện nói gì.

Dữu Khánh đưa tay ngắt khuôn mặt gã ta vặn lên, "Ngươi nhỏ không biết gì, than thở cái gì, ngươi đứng bên nào?"

Trùng Nhi đôi mắt sáng lập tức mở to chớp chớp, không chút do dự đáp: "Đứng phía bên công tử."

Nói xong lời này, chính gã ta cũng có chút áy náy, phát hiện mình hình như cũng đang trong lúc bất tri bất giác biến thành cỏ đầu tường, chạy đến bên kia thì nói xuôi lời bên kia, mình cũng mơ hồ cảm giác được tựa hồ mình trong lúc bất tri bất giác bị lây dính gia phong từ các sư huynh.

Lúc này Dữu Khánh mới buông tay tha cho gã…

Tôn Bình lần này đi ra ngoài rất lâu, đến đêm khuya mới về.

Sau khi trở về liền trực tiếp đi đến chỗ Dữu Khánh, đã sớm trông chừng, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng lập tức lộ diện đi theo.

Mấy người vừa chạm trán, Tôn Bình lập tức báo cho biết, "Đông gia, đã tìm hiểu được rồi, 'Trường Minh thảo' là một loại linh thảo sinh trưởng tại trong băng thiên tuyết địa cực bắc, chỉ có tại trong bóng tối lâu dài thì mới sẽ sinh trưởng. Căn cứ vào một ít sách cổ ghi chép, nói là mọc tại trên xương sọ người chết, nói là vong hồn sợ người nhà tại trong bóng đêm lâu dài ở băng thiên tuyết địa tìm không được mình, vong hồn ngưng tụ không tiêu tan mới mọc ra vật này, tản ra ánh sáng nhất định, rồi lại không thể gặp ánh sáng, một khi gặp ánh sáng liền sẽ tro bụi mai một, cần phải phong giữ tại trong bóng tối thì mới có thể ngắt lấy mang đi."

Dữu Khánh: "Cái trò này dùng để làm gì?"

Tôn Bình: "Trên sách cổ nói là linh thảo này có thể chữa trị hồn phách bị tổn thương, rất hiếm thấy."

Dữu Khánh nhịn không được vuốt vuốt chút râu tơ, thì thầm, "U Nhai tại sao luôn luôn tìm những thứ ngạc nhiên cổ quái này chứ?"

Kỳ thực cũng chỉ là thể hiện chút than phiền mà thôi, đạo lý thì mọi người đều minh bạch, Phán quan của U Nhai, tộc trưởng của Đại

Hoang Nguyên, Đại thánh của Thiên Lưu sơn, Địa sư Đại Nghiệp ty, Địa mẫu Ty Nam phủ, năm người cường đại nhất thiên hạ, với vật phẩm quý trọng bình thường thì người ta cũng không thiếu.

Sau đó, Dữu Khánh lại hỏi: "Chỉ cần tìm được 'Trường Minh thảo' mang về giao cho U Nhai, coi như là hoàn thành nhiệm vụ, liền có thể hướng U Nhai đề cập tùy ý điều kiện nào?"

Tôn Bình gật đầu: "Chỉ tính cho người mang về đầu tiên. Điều kiện quá cao, hoặc là vượt qua phạm vi nhất định thì U Nhai sẽ không tiếp nhận, bình thường chỉ cực hạn tại vấn đề trong phạm vi U Giác Phụ giải quyết được."

Dữu Khánh thử hỏi: "Có thể đổi lấy tiền không?"

Tôn Bình nở nụ cười, "U Nhai không thiếu nhất đại khái chính là tiền rồi, chỉ cần không phải quá mức công phu sư tử ngoạm thì hắn sẽ không thành vấn đề."

Chương 343: Phá Huyền

Dữu Khánh: "Nhiệm vụ này khó hoàn thành không?"

Tôn Bình; "Đại khái sẽ không dễ dàng, nếu dễ dàng thì đại khái cũng sẽ không treo ra."

Dữu Khánh: "Người tham dự loại nhiệm vụ này nhiều không?"

Tôn Bình: "Không nói được rõ ràng cho lắm, khẳng định có tham gia, nhưng cũng sẽ không quá nhiều, bởi vì xác suất thành công quá thấp, có chút cửa hàng lười đi lãng phí thời gian và sức lực vào đó."

Dữu Khánh trầm mặc, không tiếp tục hé răng.

Từng đôi con mắt đều nhìn chăm chú về phía hắn.

Đều đã chứng kiến tình cảnh lúc trước hắn thiếu tiền vay tiền, đều biết rõ hiện tại hắn lại thiếu một khoản nợ nần khổng lồ, hiện tại đột nhiên nghe được loại vấn đáp này, đại khái đều đã đoán được Dữu Khánh muốn làm gì.

Dữu Khánh tựa hồ cũng chỉ tùy tiện hỏi hỏi cho biết, khách khí với Tôn Bình một tiếng, "Làm phiền rồi."

"Không sao, chỉ là việc cần làm."

Tôn Bình cũng khách khí đáp lại một câu, rồi nhận ra mình không thích hợp tiếp tục lưu lại, liền cáo từ rời đi.

Không còn ngoại nhân, ánh mắt Dữu Khánh hướng tới chữ viết trên vách đá U Nhai, hỏi: "Lão Thất, lão Cửu, các ngươi thấy thế nào?"

Nam Trúc giả bộ hồ đồ, "Thấy cái gì?"

Dữu Khánh: "Nhiệm vụ của U Nhai, các ngươi có ý nghĩ gì hay không?"

Nam Trúc: "Ta thì có thể có ý nghĩ gì chứ? Không có ý gì."

Mục Ngạo Thiết lắc đầu, "Không có."

Dữu Khánh: "Ý của các ngươi là, toàn bộ khoản nợ nần của ta không có quan hệ gì với các ngươi có đúng hay không?"

Hai người Nam, Mục rất muốn nói, lúc chia tiền tại sao không nói có liên quan cùng chúng ta?

Nhưng mà cân nhắc đến việc Dữu Khánh cũng không chiếm được chút tiền nào, một ít lời nói cũng không phải không biết xấu hổ mà nói ra miệng, việc mình thì chiếm được chỗ tốt còn Dữu Khánh phải thiếu nợ cũng không tiện nói ra.

Nam Trúc trực tiếp vạch trần ra, "Lão Thập Ngũ, ta nói a, ngươi sẽ không phải là định đi Cực Bắc chi địa làm nhiệm vụ của U Nhai đi?"

Dữu Khánh: "Trước mắt ngoại trừ biện pháp này, các ngươi nói cho ta biết, đi đâu kiếm được nhiều tiền như vậy chứ?"

Nam Trúc: "Tôn chưởng quỹ vừa rồi thế nhưng đã nói rồi, nhiệm vụ bình thường không dễ làm, xác suất thành công quá thấp, sau cùng vị tất đã có thể rơi xuống trên tay chúng ta, có khả năng rất lớn sẽ đi một chuyến tay không."

Dữu Khánh: "Có khả năng lớn hay không thì cũng phải đi thử xem, nếu không thì làm sao bây giờ? Lão Thất, lão Cửu, ta hỏi các ngươi là có đi hay không?"

Ở một bên, Trùng Nhi chợt lên tiếng nói: "Ta đi."

"Chưa đủ lông đủ cánh, không có chuyện của ngươi?" Dữu Khánh nhấc tay nhằm trên đầu của gã ta vỗ cho một cái, đem người gã đẩy xoay đi, lại nhắm vào mông cho một cước, "Bảo ngươi đừng có chạy lung tung, bảo ngươi đi tu luyện không có nghe thấy sao?"

Nam Trúc cũng tại đó phất tay ra hiệu với gã ta, thể hiện không có chuyện gì kiên quan, bảo gã ta đi sang một bên đi.

Trùng Nhi đưa tay che ở phía sau mông, cúi đầu bước nhanh rời đi.

Bị gã ta quấy rầy như vậy, cũng không còn người nào khác liên quan, Dữu Khánh mở miệng nói: "Cú định như thế đi. Ba người chúng ta đi Cực Bắc chi địa một chuyến. Chỉ cần tìm được 'Trường Minh thảo', khi trở về đổi tiền với U Nhai, ngoại trừ khoản tiền thanh toán nợ nần, phần còn lại ba chúng ta chia đều. Việc này nên sớm không thích hợp muộn, các ngươi trở về chuẩn bị một chút, chúng ta nhanh chóng xuất phát."

Lần này sở dĩ muốn kéo hai người vào, một phần là người của mình nên yên tâm, một phần khác chính là vì không có nguy hiểm gì, chỉ là đi tìm đồ vật, tìm kiếm đồ vật trên diện rộng đương nhiên là nhân thủ càng nhiều càng tốt.

Nam Trúc không cự tuyệt, chỉ là hỏi ngược lại: "Lão Thập Ngũ, ngươi thật sự cảm thấy việc quan trọng nhất hiện tại chính là trả tiền sao? Ngươi không cảm thấy quan trọng nhất hiện tại chính là đua tranh thời gian với thời hạn bảo tồn những tiên đào này sao?"

Mục Ngạo Thiết gật đầu: "Phải lợi dụng tốt nhất những quả tiên đào này."

Đây là nguyên nhân lớn nhất mà hai người không muốn đi.

Dữu Khánh trầm mặc, phát hiện mình thật là đã bị khoản nợ nần khổng lồ làm cho mê muội đầu óc rồi, hiện tại cần nắm chặt thời gian lợi dụng tiên đào để tăng lên tu vi mới là quan trọng nhất, nếu không qua một chuyến giày vò đi về từ Cực Bắc chi địa như vậy, nếu để tiên đào đều hỏng hết thì việc tổn thất về tu vi cá nhân cũng đồng dạng là thật lớn.

Một trăm quả tiên đào bằng với giá cả một viên Nghiễm Linh đan, sư huynh đệ ba người chạy đi ra ngoài giày vò lâu như vậy, khi trở về tới nơi thì phải tổn thất bao nhiêu viên Nghiễm Linh đan chứ?

Trọng điểm là, bọn họ cũng chưa chắc đã có thể tìm được Trường Minh thảo, nhiệm vụ của U Nhai cũng chưa hẳn sẽ do bọn hắn hoàn thành trước.

Kể từ đó, cân nhắc lợi và hại liền trở nên rõ ràng, trước tiên phải nắm chặt lấy để có thể giảm thiểu tổn thất.

Hắn quay đầu nhìn về phía hàng chữ trên vách đá U Nhai, ngóng nhìn một hồi, sau đó nói ra: "Vậy thì trước hết tu luyện làm trọng."

Vì vậy, to to nhỏ nhỏ năm người sư huynh đệ liền toàn diện tiến vào trạng thái tu luyện.

Thiết Diệu Thanh cũng bị Dữu Khánh rút về tới, Dữu Khánh bảo nàng cũng nên an tâm tu luyện, buôn bán không tốt, không cần

phải cả hai người một mực trông chừng, chuyện buôn bán có một người Tôn Bình là đủ rồi.

Với bầu không khí như thế, bị ảnh hưởng đến, Thiết Diệu Thanh cũng ổn định tâm thần tĩnh tâm tu luyện…

Đảo mắt trôi qua ba tháng, một sáng sớm, Trùng Nhi như bình thường chưng nấu cơm Linh Mễ.

Kỳ thực cũng chỉ là làm bộ làm dáng, làm cho ngoại nhân nhìn thấy, cũng làm ra tốt một cái lí do giải thích sư huynh đệ mấy người chuyên tâm tu luyện.

Số lượng làm rất ít, cũng không khả năng làm nhiều, ăn no cơm Linh Mễ rồi thì còn ăn tiên đào như thế nào.

Làm rất ít, sau đó dùng đồ chứa khổng lồ chứa vào đưa cho mấy vị sư huynh, giấu giếm tai mắt người khác.

Những công việc lặt vặt này, đương nhiên là giao cho tiểu sư đệ Trùng Nhi đi làm.

Đợi cho cơm Linh Mễ nấu xong, khi gã ta bưng đồ đi tới cửa vào phòng Dữu Khánh, đang tính gõ cửa, chợt giật mình khựng lại, cảm thấy bên trong phòng tựa hồ có âm thanh khác thường gì đó vang lên, gõ cửa gọi "Công tử", bên trong phòng nhưng không có phản ứng, cho rằng đã xảy ra chuyện gì, lúc này thi pháp đẩy chốt cửa ra.

Bên trong phòng, Dữu Khánh vẫn y nguyên là đang trong tình trạng khoanh chân đả tọa, chỉ là đã lơ lửng ở vị trí cách giường ba thước, kình khí lưu chuyển trên người đem cả người nâng lên, gân cốt tề minh, hổ báo lôi âm.

Đẩy cửa ra nhìn, Trùng Nhi mới biết được Dữu Khánh đang tu luyện đến thời khắc mấu chốt, cũng may không bị gã ta quấy nhiễu, nếu không dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, gã ta nhanh chóng đóng cửa lại, đứng ở bên ngoài hộ pháp.

Sau đó, động tĩnh bên trong phòng biến mất, không bao lâu sau truyền đến giọng nói của Dữu Khánh, "Vào đi."

Lúc này Trùng Nhi mới lại lần nữa đẩy cửa đi vào, hiện ra trong mắt chính là nhìn thấy thần khí trên mặt Dữu Khánh vẫn còn chưa tan, đôi mắt càng là sáng rạng rỡ, lúc này mừng rỡ chạy đến hỏi: "Công tử đã phá Huyền rồi?"

Dữu Khánh mỉm cười, "Không nên truyền ra ngoài."

"Ừ." Trùng Nhi hưng phấn mà liên tục gật đầu.

Hai chân hạ xuống giường, Dữu Khánh chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, cả người thông suốt, nhìn nhìn dơ bẩn được tiết ra qua lỗ chân lông trên người liền bảo Trùng Nhi xách nước tới tắm rửa.

Sau khi tắm rửa xong, lại là Trùng Nhi bận rộn thu dọn.

Trùng Nhi hầu hạ hắn đã hầu hạ thành thói quen rồi, giống như tiểu thư đồng năm đó vậy, chỉ cần tại trước mặt hắn thì luôn cẩn thận.

Dữu Khánh đứng ở trước bệ cửa sổ, nhìn chằm chằm hai quả đào đặt tại trên bệ cửa sổ đã có nhiều nếp nhăn và khô quắt, quan sát, đưa tay cầm lên, thấy được ở vị trí cuống quả bị nứt ra, hai tay bóc tách ra nhìn, phát hiện thấy thịt quả bên trong đã biến thành hoa quả khô, nào còn có linh khí gì nữa, đã sớm tan hết rồi.

Một tháng trước, hắn bóc mở ra một quả, tuy rằng đã khô quắt nhưng linh khí vẫn còn phong tỏa ở bên trong, bây giờ cũng đã là như thế này rồi.

Hắn lại bóc tách một quả sau cùng ra nhìn nhìn, giống nhau, linh khí từ kẽ nứt tại cuống quả tan đi hết rồi.

Hơi nhẩm tính toán, những quả đào này là được hái xuống tại đào viên sau khi đã giải quyết được Vân Hề, đặt tại đào viên gần một năm, trên đường vận tải mất mấy tháng, đi đến U Giác Phụ tiếp tục

tồn giữ đến bây giờ, như vậy tình từ khi hái xuống đến nay đã xấp xỉ hai mươi tháng rồi.

Nói cách khác, tiếp tục qua một năm, toàn bộ tiên đào đều sẽ biến thành như vậy.

Bây giờ tổng cộng cả năm sư huynh đệ mỗi ngày dùng ăn, trong một ngày cũng chỉ tiêu hao xấp xỉ năm mươi quả mà thôi, cộng thêm buôn bán ra ngoài, y nguyên còn có khoảng bảy vạn quả.

Bán thì đã bán không ra được rồi, hiện tại ba ngày hai ngày cũng chưa hẳn có thể bán ra được một quả, dù cho sư huynh đệ năm người tiếp tục nỗ lực ăn một năm, lại có thể ăn hết bao nhiêu?

Nói cách khác, một năm sau, tối thiểu còn có khoảng năm vạn quả tiên đào.

Cứ như vậy bỏ phí năm vạn quả tiên đào hay sao?

Hắn quay đầu lại lấy ra toàn bộ ngân phiếu để kiểm kê, tổng cộng khoảng một nghìn ba trăm vạn, đây là tổng thu nhập của ba tháng này, ba tháng tổng cộng chỉ bán được khoảng hai mươi quả tiên đào. Có thể nghĩ mà biết, cũng là có thể nhìn thấy, về sau còn sẽ càng ngày càng ít.

Một mực suy nghĩ, hắn nói với Trùng Nhi đang bận rộn: "Lấy một cái lu tới đây, loại lớn nhất ấy."

"Ừm." Trùng Nhi đáp.

Sau đó Dữu Khánh đi ra cửa, rời khỏi Diệu Thanh Đường, tại trên đường phố đi dạo khắp nơi, cuối cùng tiến vào một nhà trân bảo các.

Trong điếm, người làm nhiệt tình đón khách, "Khách quan, cần cái gì?"

Dữu Khánh hỏi: "Có băng phách không?"

"Có có, mời đi bên này." Người làm lập tức đưa tay mời, dẫn hắn đi đến ngồi chờ tại một nhã gian phía trong.

Sau đó, người làm cầm tới một cái hộp lớn cỡ nắm đấm, vừa mở ra liền có hàn khí dày đặc tràn ra, chỉ thấy ở bên trong, trên một lớp đệm mềm có khảm một quà hạt châu xanh nước biển như bảo thạch, cũng chỉ to chừng quả trứng chim cút.

Cái trò này không làm giả được, đưa tay sờ vào liền biết.

Dữu Khánh cầm đến sờ sờ cảm nhận một luồng lạnh lẽo đến xương, hỏi: "Một quả có thể đóng băng được một lu nước lớn hay không?"

Người làm đáp: "Phong thì đương nhiên có thể phong lại, coi như là làm đông một hồ nước cũng không thành vấn đề, nhưng then chốt là khó mà bền bỉ. Như viên băng phách trên tay ngươi đây, nếu như là cẩn thận bảo tồn như vậy, đóng kín phong tồn chặt chẽ thì tồn giữ nghìn năm cũng không có vấn đề gì, nếu là cầm đi dùng để đông một hồ nước, chỉ sợ khoảng một tháng là có thể tiêu hao hết sạch viên băng phách này, ở dưới ánh mặt trời thì sẽ càng nhanh. Một lu nước lớn, có thể đóng băng bao lâu, ta cũng không rõ ràng, khách quan ngài tự mình suy nghĩ."

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, lại hỏi: "Nơi đây của ngươi có bao nhiêu viên?"

Người làm lập tức tinh thần tỉnh táo, "Ngài muốn bao nhiêu viên, bản điếm không đủ thì có thể tùy thời tìm cửa hàng khác điều tạm một ít tới đây, chỉ cần ngài cần nhiều, khẳng định có ưu đãi, một trăm viên thì vẫn là có thể lấy tới cho ngài bất cứ lúc nào."

Dữu Khánh thả lại viên trong tay vào hộp, "Viên này bao nhiêu tiền?"

Người làm: "Viên này một viên là ba mươi lăm vạn lượng, không trả giá, giá nhà ai đều không sai biệt lắm. Nếu là ngài cần nhiều, có thể thương lượng."

Dữu Khánh không tiếp tục nói thêm lời gì, tiêu phí ba mươi lăm vạn, mua lấy viên băng phách này rồi rời đi.

Hiện tại hơi động một chút liền dùng tiên như vậy, chính hắn đều thấy đau đầu.

Sau khi trở lại cửa hàng, hắn lại dặn dò Tôn Bình, nhờ người làm xách một thùng nhựa cây tới, còn có các thứ tương tự như keo.

Tôn Bình vừa nghe liền minh bạch, đây là muốn thử nghiệm giúp giữ tươi cho tiên đào, kéo dài thời gian bán ra tiên đào.

Việc này dễ làm, chỉ cần dùng tiền thì đương nhiên không thành vấn đề.

Trở lại trong gian phòng của mình, Dữu Khánh đem nửa rương tiên đào nhặt ra, bỏ vào trong lu nước, sau đó bảo Trùng Nhi xách nước đổ vào trong lu.

Khi lu nước chứa đầy được khoảng tám phần, Dữu Khánh lấy ra viên băng phách vừa mới mua về tới kia ném vào, sau đó tìm tấm ván gỗ đem quả đào nổi lên đè ép xuống.

Nước trong lu rất nhanh lạnh đi, dần dần ngưng kết thành băng.

Đợi cho một lu nước chậm rãi đông hết cả lại, Dữu Khánh lại tìm đồ vật tới phong kín miệng lu.

Không qua mấy ngày, Tôn Bình cũng kiếm về tới các loại đồ vật như nhựa cây, Dữu Khánh cùng với bà ta, đem một rương tiên đào phân chia thực hiện các loại phong tồn, chờ cho thời gian làm rõ, để nhìn xem loại nào có hiệu quả tốt nhất.

Chương 344: Cố chấp

Tại một tòa đình viện, trong một cái đình, Cao Viễn, Giang Sơn, Thử thái bà lặng im ngồi đó.

Bạch Lan từ bên trong phòng đi ra, quét mắt nhìn bốn phía, nhìn thấy ba người ngồi trong đình, liền đi tới, cũng đi vào ngồi xuống.

Thử thái bà thấp giọng hỏi ả ta, "Không phải muốn giết chết tiểu tặc kia báo thù giúp ngươi sao, vì sao đã kéo mấy tháng rồi, chúng ta vẫn còn phải nằm dí ở nơi này không chút động đậy?"

Bạch Lan than nhẹ một tiếng, "Ta nào biết được, có thể là không tiện hạ thủ đi, tiểu tặc vẫn là có chút bối cảnh."

Mấy người đang ngồi trong đình nói chuyện, ở trong phòng trên lầu, xuyên qua khe hở cửa sổ, người mặt sắt kia đang nhìn chằm chằm phía này.

Phía sau có tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, không cần nhìn cũng biết là thủ hạ của mình, người mặt sắt đưa lưng về phía sau từ từ nói: "Ngươi không phải nói vị Thám Hoa lang kia thiếu một khoản nợ khổng lồ sao, sẽ rời đi U Giác Phụ làm U Nhai nhiệm vụ sao? Vì sao chờ tới bây giờ vẫn còn chưa có dấu hiệu rời đi, chờ người khác trở về đem nhiệm vụ giao xong rồi mới đi làm nhiệm vụ hay sao?"

Người ở phía sau dấu nửa khuôn mặt dưới đấu bồng nói: "Đích xác đã xuất hiện phán đoán sai lầm, nhưng mà hắn đã sắp chống không nổi rồi, phía bên Bích Hải Thuyền Hành đã vận chuyển hàng đến vị trí chỉ định, đã đang thúc giục hắn trả khoản tiền lời năm đầu, trên tay hắn không còn có bao nhiêu tiền, nhiều nhất kéo đến hết một năm, vì kế hoạch năm sau, hắn tất phải đi ra khỏi cửa kiếm tiền."

Người mặt sắt: "Trong tay không phải còn có khoảng một nghìn vạn sao?"

Người đấu bồng: "Những quả tiên đào kia còn có thể lác đác lẻ loi bán ra một chút, đối với rất nhiều người mà nói vẫn là một khoản tiền thu không nhỏ, nếu hắn còn không muốn buông tha. Đã làm an bài, sẽ khiến hắn không đủ tiền dùng, nhất định phải bức hắn rời đi U Giác Phụ."

Một ít thời gian sau, Dữu Khánh từ chỗ râm mát dời ra một quả tiên đào được bao bọc trong nhựa cây, giống như ôm một cục hổ phách, đi tới trong đình viện, đối với ánh nắng mặt trời chính ngọ để kiểm tra. Nhìn nhìn xuyên qua lớp bọc mông lung trong suốt, bỗng nhiên phát hiện không đúng, quay đầu lại liền đi vào bên trong phòng, rút kiếm ra, trở về một kiếm chém ra quả tiên đào bọc tại trong nhựa cây.

Một tay chống kiếm, ngồi chồm hổm mặt đất nhìn nhìn, chỉ thấy thịt quả đào ở bên trong đã biến đen, rõ ràng là hư thối bắt đầu từ vỏ ngoài vào trong, vị trí trung tâm vẫn còn tốt một chút, nhưng đã không có cách nào dùng nữa rồi.

Cắm kiếm ở trên mặt đất, Dữu Khánh lại trở về bên trong phòng đem mấy chục quả tiên đào khác được bọc trong nhựa cây hay các loại để phong tồn đều lấy ra, bổ ra từng quả để kiểm tra.

Kết quả không có một quả nào nguyên lành, hoặc nhiều hoặc ít đều bắt đầu hư thối.

Thiết Diệu Thanh đi qua từ cửa vào viện, dừng lại, nhìn thấy tình hình bên trong, chân thành đi tới, nhìn thấy tình hình Tiên đào hư hỏng nằm trên mặt đất, kinh ngạc hỏi, "Ngươi làm gì vậy?"

Dữu Khánh: "Những tiên đào kia sẽ dần dần hư thối, hiện nay đây là nguồn thu duy nhất, ta muốn tận lực kéo dài thời gian giữ tươi."

Thiết Diệu Thanh gật đầu, biểu thị đã lý giải, nhìn những quả đào hư hỏng nằm trên đất, "Đều không được sao?"

Dữu Khánh bối rối nói: "Ta cho rằng sau khi phong kín lại sẽ tốt hơn một chút, không nghĩ tới còn chưa đến mười ngày liền hỏng rồi, vậy mà lại hư hỏng còn nhanh hơn cả không phong kín, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, xem ra trái tiên đào này quả nhiên là không giống với những hoa quả bình thường khác."

Thiết Diệu Thanh cũng nhíu mày.

Dữu Khánh nhổ kiếm trên mặt đất lên, lại bước nhanh trở về gian phòng của mình, mở ra nắp phong kín miệng lu lớn, nâng kiếm hướng băng phong ở bên trong ào ào đào bới.

Ở ngoài cửa, vươn đầu nhìn vào, Thiết Diệu Thanh không biết đang làm gì, do dự một chút, còn là đi đến nhìn xem đến tột cùng, đi đến trước lu, vừa vặn nhìn thấy Dữu Khánh moi ra một quả tiên đào đã đóng băng.

Ôm tiên đào nhìn nhìn, Dữu Khánh chợt vung kiếm chém chém, răng rắc đem băng đào một phân thành hai.

Hai người lập tức nhìn chằm chằm mặt cắt quả tiên đào bị cắt ra, thậm chí còn bôi "Lam sắc yêu cơ" lên để tỉ mỉ kiểm tra, phát hiện thịt đào đóng băng còn tươi, đóng băng rất tốt, linh khí ở bên trong được phong tồn như cũ, cũng không có bất cứ hư hao gì.

Thiết Diệu Thanh lại nhìn một chút tình huống trong lu, hỏi: "Ngươi đây này là dùng băng phách phong tồn?"

Dữu Khánh gật đầu, "Tạm thời nhìn đến, dùng băng phách phong tồn thì so với những thứ kia có hiệu quả càng tốt, chỉ mong trường kỳ phong tồn có thể khả thi, ta hẳn là nên thử nghiệm sớm một chút."

Hắn cũng là bởi vì nhìn thấy kết quả của ba quả tiên đào đầu dùng làm thí nghiệm ở bệ cửa sổ kia mới quyết định làm ra thử nghiệm mới.

Nói đến cùng vẫn là bị Long Hành Vân hại thảm rồi, trước kia vốn tưởng rằng có thể bán ra ngoài thật nhiều.

Thiết Diệu Thanh trầm ngâm hỏi: "Dù cho khả thi, nhưng nhiều tiên đào như vậy, phải sử dụng bao nhiêu viên băng phách để phong tồn mới đủ chứ?"

"Trước tiên nhìn kết quả của một lu này đã rồi nói tiếp đi."

Dữu Khánh buông tiếng thở dài, đem miệng lu lại lần nữa phong kín lại.

Sau khi hai người đi ra cửa, song song đứng ở dưới mái hiên, nhìn cột sáng từ cửa sổ mái xuyên qua thế giới trong lòng đất này tạo ra cảm giác mê huyễn.

"Phía bên Bích Hải Thuyền Hành lại đang thúc giục thu lợi tức."

"Việc này không gấp gáp, còn chưa có đủ một năm, có thể trước tiên kéo dài, cũng không phải không trả cho bọn họ."

Về sau không lời nào, hai người cứ như vậy lẳng lặng đứng sóng vai với nhau, trầm mặc, bình tĩnh.

Dữu Khánh nghĩ đến Diệp Điểm Điểm đã từng nói ra phen lời nói kia, hắn không biết thật hay giả, mấy lần muốn nói chuyện cùng với nữ nhân này, nhưng mà lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Nghiêng đầu nhìn nhìn dung nhan một bên của nữ nhân này, phát hiện thật sự quá đẹp, tinh xảo không tì vết, ngay cả lông mi hơi rung động đều có sự phong tình khác lạ, có thể nói là phong hoa tuyệt đại, nhất là đứng ở khoảng cách gần như thế còn có thể ngửi

được mùi thơm cơ thể của nàng, sợ là đủ để khiến cho bất cứ nam nhân nào tâm tình nhộn nhạo.

Hắn cũng nhộn nhạo, có xung động muốn ôm lấy, nhưng lại không dám, cũng không hiểu làm như thế nào.

Còn có, hắn biết rõ, chỉ bằng chính hắn, loại nữ nhân này là chướng mắt hắn, nếu như có thể nhìn trúng, nhìn trúng cũng chỉ là "Thám Hoa lang" kia, nếu như hắn quả thật vượt quá giới hạn, thì đó chính là lừa gạt.

Nhìn xem nàng mặc một thân váy đen bình thường, còn có đáo hoa trắng nhỏ trên thái dương, hắn vẫn là thử hỏi ra một câu, "Thật sự muốn thủ tiết cả đời với Nhan Hứa sao?"

Thiết Diệu Thanh hơi có động tĩnh, hơi cúi đầu, không nhìn hắn cũng biết hắn đang nhìn gì, vô ý thức nhấc tay đụng vào đóa hoa trắng nhỏ cài bên mái tóc, nhẹ nhàng đáp lại một câu, "Trong mắt người ở bên ngoài nhìn, ta làm thế nào đều là sai."

Dữu Khánh không biết những lời này nàng muốn biểu đạt ý gì, không hiểu, cũng sẽ không có đi đáp lại.

Lặng im một hồi, thấy hắn không nói lời nào, Thiết Diệu Thanh bước xuống bậc cấp, đi vào trong cột sáng, thân hình chậm rãi rời đi…

Mấy tháng sau, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều lần lượt phá Huyền, hai người đều rất hưng phấn, cũng đều từ trong miệng Dữu Khánh biết được khốn cảnh hiện nay.

Cũng là hiện nay nằm trong dự liệu.

Trong thời kỳ Tiên đào còn được giữ tươi, có thể là một cơ hội sau cùng trong đời này để bọn họ một lần rất nhanh tăng lên tu vi, cho nên trước không quản gì khác, tiếp tục nắm chặt thời gian lợi dụng tiên đào để tăng lên tu vi.

Cảm giác này, giống như là muốn làm một lần bồi thường cho sự khuyết thiếu tài nguyên tu luyện của Linh Lung quan mấy năm nay.

Đồng thời cũng phát hiện thấy, sau khi phá Huyền, tốc độ luyện hóa linh khí đột nhiên nhanh hơn rất nhiều, nhưng mà khả năng dung nạp của bản thân cũng rõ ràng cảm giác được trở thành biển lớn, chân chính là một cái cảnh giới khác. Mỗi ngày luyện hóa, hấp thu dù có nhiều bao nhiêu cũng có cảm giác chỉ là muối bỏ biển.

Cao Vân Tiết tự nhiên cũng đã là tại trong Cao võ cảnh giới tiếp tục tăng lên.

Ngay cả Trùng Nhi, tu vi cũng đồng dạng bước vào Cao võ cảnh giới.

Hai người phá Huyền cũng là chuyện ở trong tầm tay.

Chỉ bằng tốc độ tu vi tăng lên như vậy, Dữu Khánh dám cam đoan, đặt ở trong môn phái này thì đều là rất giỏi.

Nghĩ đến tương lai sắp tới, toàn bộ Linh Lung quan đều là Huyền cấp tu sĩ, ngay cả ngoại môn đệ tử cũng không ngoại lệ, ai dám nói không phải là công lao của người chưởng môn là mình đây?

Dữu Khánh chính mình suy nghĩ cũng có một ít kích động, rất kiêu ngạo, cảm giác vì thế mà phải gánh chịu tất cả nguy hiểm đều đáng giá…

Lại mấy tháng sau, chuyện phải đối diện vẫn đã tới rồi, lợi tức phải trả cho Bích Hải Thuyền Hành không có khả năng tiếp tục một mực kéo dài vô hạn.

Sau khi bị Bích Hải Thuyền Hành nhắc nhở, Dữu Khánh cuối cùng xuất ra một nghìn vạn đưa cho đối phương, xem như là có sự bàn giao.

Giao xong khoản tiền này, Dữu Khánh lại mở ra lu nước đóng băng, lại móc ra một quả băng đào, lại lần nữa chém mở ra kiểm tra, phát

hiện hiệu quả giữ tươi của băng phách y nguyên không tệ, sau đó lại quan sát một chút kích thước của băng phách, phát hiện chỉ nhỏ đi một chút, liền làm ra quyết định chủ mưu đã lâu.

"Thế chấp Diệu Thanh Đường?"

Dưới cây đào trong vườn, nghe được quyết định của Dữu Khánh, Tôn Bình kinh hô, Thiết Diệu Thanh kinh ngạc.

Dữu Khánh gật đầu, "Trước tiên đổi lấy khoản tiền khẩn cấp."

Tôn Bình vội la lên: "Không được a, không còn Diệu Thanh Đường nữa rồi, chúng ta về sau đặt chân ở đâu?"

Dữu Khánh: "Không còn đồ vật để bán, U Giác Phụ ba năm một lần đào thải chúng ta cũng không vượt qua được. Trước tiên gán nợ đổi tiền, còn lại để ta tiếp tục nghĩ biện pháp."

Không còn cách nào, những tiên đào kia đã bắt đầu xuất hiện nếp nhăn rồi, hắn cần phải dùng lượng lớn băng phách để phong tồn. Cũng bởi vì trông vẻ ngoài tiên đào bây giờ nhìn không tốt, càng thêm mà khó bán ra rồi, gần như không có người mua.

Tôn Bình còn muốn nói gì đó, Thiết Diệu Thanh liền nhấc tay ngăn cản, gật đầu nói với Dữu Khánh: "Cứ ấn theo lời Đông gia nói mà làm đi."

Về sau hai nữ nhân ra cửa, tìm đến thương gia liên quan, đem Diệu Thanh Đường làm thế chấp mượn nợ, cầm đến tay lại chỉ có hai nghìn năm trăm vạn.

Hơn nữa chỉ cho kỳ hạn hai năm rưỡi, nếu đến kỳ hạn không trả tiền thì trực tiếp thu cửa hàng, người ta phải tranh thủ tại trước khi U Giác Phụ đào thải Diệu Thanh Đường của ngươi thu vào tay.

Kết hợp số tiền trong tay, Dữu Khánh có được tiếp cận ba nghìn vạn, một hơi mua sắm gần trăm viên băng phách.

Về sau lại đối với một ít gian phòng tiến hành cải tạo, muốn làm mấy ao nước, muốn dùng băng phách đem toàn bộ tiên đào phong tồn lại…

"Đem Diệu Thanh Đường gán nợ rồi? Đây là cái mà ngươi gọi là không có tiền chống không nổi nữa?"

Bên trong một căn phòng ánh sáng u ám, người mặt sắt thả bộ bước qua bước lại trầm giọng chất vấn, người cũng đi tới phía trước cửa sổ, xuyên qua cửa sổ quan sát đến đám người Bạch Lan tản bộ bên ngoài.

Người trong đấu bồng, giọng điệu rối đáp: "Quả thực không nghĩ tới vị Thám Hoa lang kia vậy mà lại làm ra việc như vậy."

Người mặt sắt: "Tên gia hỏa kia cố chấp thủ tại đó như vậy để làm gì?"

Người trong đấu bồng nói: "Có khả năng vẫn còn sợ Long Hành Vân tìm hắn phiền phức, Long Hành Vân nhìn chằm chằm vào hắn không thả."

"Sớm làm thì được rồi, bây giờ mới nhắc nhở?"

Người mặt sắt một tay khép cửa sổ lại, quay đầu giận dữ.

Người trong đấu bồng cúi đầu không nói…

Bên ngoài Diệu Thanh Đường, một nhóm người đi ngang qua tạm dừng lại.

Long Hành Vân dẫn dầu phun một ngụm nước bọt, "Thám Hoa lang gì chứ, ta xem là rùa đen rút đầu, lại hại lão tử tại nơi đây thủ không sai biệt lắm một năm, đồ chó, có gan thì cả đời trốn ở nơi đây đừng đi ra."

Ở một bên, một gã lão đầu than thở nói: "Thiếu gia, đừng dây dưa nữa, Các chủ thật sự không vui rồi, đã đến kỳ hạn trở về rồi, nếu muộn sợ là sẽ bị tội."

Long Hành Vân phất tay áo rời đi, một nhóm đi theo.

Cùng đi, Thôi Du quay đầu lại nhìn một cái, cũng chỉ có thể là cất tiếng than thở.

Không còn cách nào, nghe nói có người đang cảnh báo Xích Lan các chủ, nói việc Long Hành Vân thả ra tin tức khiến cho Diệu Thanh Đường khó làm buôn bán đã khiến cho U Nhai chú ý, một khi chứng cứ thực sự rơi vào trong tay U Nhai, vị phán quan kia của U Nhai cũng sẽ không cho Đại thánh mặt mũi, đến lúc đó người nào đều bảo đảm không được Long Hành Vân.

Chương 345: Không muốn làm Chưởng môn

Xây dựng ao chứa nước khá phí tâm tư, không chỉ phải bỏ công phu để thực hiện chống thấm rỉ nước còn phải có các lớp cách nhiệt, việc này cũng tương đối cần có chút chú ý suy nghĩ.

Chưởng quỹ và người làm của Trân bảo các đều có nhắc nhở Dữu Khánh, chỉ cần làm tốt cách nhiệt giữ nhiệt thì thời gian sử dụng băng phách liền sẽ càng được kéo dài.

Khi toàn bộ hồ nước bên trong phòng đã được xây dựng hoàn thành, thử nghiệm tích trữ nước xong, lượng lớn tiên đào bao gồm cả rương đồng thời được chất đống dày đặc vào trong hồ nước, dùng tảng đá lớn đè lên đỉnh, sau đó tích nước ngâm vào, ném vào một ít băng phách. Đợi cho hồ nước đóng băng, lại nhanh chóng rải ván gỗ và đệm bông, che đậy kín đáo chặt chẽ để giữ nhiệt, kéo dài thời gian sử dụng băng phách.

Ngoại trừ dự trữ một ít tiên đào có thể vẫn sử dụng được bình thường tại trong quãng thời gian nhất định, tuyệt đại đa số đều được đóng băng lại.

Làm xong hết những việc này, Dữu Khánh trèo lên trên đỉnh một cái lầu đài cao nhất trong Diệu Thanh đường, nhìn lưu quang bay lượn trên không, trái lại cảm thấy kỳ huyễn.

Nói thật đi, tại U Giác Phụ mà có thể có được một chỗ mái nhà như vậy để ngồi thưởng thức trà cũng là rất tốt, cái chuyện này cũng không phải người nào đều có thể có, mà Dữu Khánh hắn từ sau khi lập ra được phần sản nghiệp này đến nay vẫn chưa từng có được sự thanh thản như vậy, tinh lực đều dồn vào việc tu luyện và kiếm tiền.

Lúc này đối với những kỳ huyễn quang ảnh kia vẫn y nguyên không có hứng thú, ánh mắt lại nhìn chăm chú về phía vách đá tối như mực của U Nhai kia, nơi đó có một hàng chữ do đèn lồng đỏ hợp thành: Cửu Tử kim liên!

Đây là nhiệm vụ mới mà U Nhai mới tuyên bố mấy ngày trước, cũng là sau khi nhìn thấy được nhiệm vụ mới này, hắn mới quyết định thế chấp Diệu Thanh Đường để vay tiền, mua băng phách, xây dựng hồ nước.

Theo được biết, Cửu Tử kim liên sinh sản từ Minh Hải, sinh trưởng tại trên đá ngầm trong sương mù dày đặc tại Vĩnh Dạ chi địa kia, là linh thảo hiếm thấy, thuộc về có thể ngộ không thể cầu.

Cửu Tử kim liên là chủ dược của một loại tiên đan, tiên đan tên là Cửu Chuyển kim đan. Nghe nói loại tiên đan đó có công năng tái tạo nhục thân, nói là trừ phi mất đầu hoặc đã chết rồi, còn lại bất cứ bộ phận cơ thể nào gặp chuyện ngoài ý muốn bị mất đi, dùng tiên đan này thì đều còn có thể mọc ra lại.

Loại tiên đan này luyện chế cũng không dễ, có cầu không có cung, trên cơ bản không có người nào sẽ lấy ra bán, người có thể cất giấu loại tiên đan này, đại khái cũng đều là người không thiếu tiền.

Nhìn chằm chằm vào dòng chữ kia ngóng nhìn một hồi, sau đó Dữu Khánh rốt cuộc quyết định hạ quyết tâm, trực tiếp nhảy xuống lầu, trở về viện của mình, nói với Trùng Nhi đang quét dọn: "Đi, đi gọi ba bọn họ tới đây, nói là ta có chuyện trọng yếu tìm bọn họ."

"Vâng." Trùng Nhi ném công việc dở dang xuống, chạy đi.

Nơi đây còn có rác rưởi còn dư lại sau khi thi công cần phải dọn dẹp…

"Ba người? Ngươi xác định lão Thập Ngũ là muốn nói cả ba người chúng ta?"

Trong tiểu viện phía bên kia, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nghe lời Trùng Nhi nói thì đều rất kinh ngạc, lão Thập Ngũ gọi hai bọn hắn thì cũng coi như bình thường, hai người bọn họ tới bây giờ cũng đã quen rồi, về phần gọi cả lão Nhị cũng đi đến, vậy thì hiếm thấy.

Trùng Nhi gật gật đầu, nhắm hướng gian phòng Cao Vân Tiết đi đến, đến cửa vào liền gõ cửa.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, lập tức sáp lại.

Ở bên trong phòng đang khoanh chân đả tọa, sau khi nghe rõ ý đồ Trùng Nhi đến đây, Cao Vân Tiết cũng nhíu trán.

Hai người Nam, Mục lặng im vô thanh, giao lưu ánh mắt, đều thầm hô tiêu rồi, lão Nhị phỏng chừng lại sẽ bão nổi, lão Thập Ngũ thật đúng là không có việc gì đi tìm việc, làm gì cứ muốn kích thích lão Nhị.

"Hừ!"

Không ngoài dự liệu, Cao Vân Tiết bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, nhưng mà hai chân hạ xuống giường, đứng lên, cực kỳ xem thường nói: "Ta trái lại muốn nhìn xem lão Thập Ngũ hắn muốn làm cái quỷ gì!"

Hai người Nam, Mục sửng sốt, có cảm giác như há hốc mồm, lão Nhị vậy mà lại nghe gọi đi qua?

Không cần phải nói tới bọn họ, ngay cả Trùng Nhi cũng có cảm giác không chân thực.

Phản ứng của mấy người lập tức khiến thần sắc Cao Vân Tiết có chút không được tự nhiên, cũng có chút lo lắng với việc mình nghe theo như thế có phải sẽ để người khác xem nhẹ hay không, trong lòng kỳ thực rất bối rối.

"A, đúng, để xem lão Thập Ngũ có thể làm ra chuyện quỷ gì chứ."

Trước tiên định thần lại, Nam Trúc nhanh chóng phụ họa một câu, chủ động đưa tay ra dáng giúp Nhị sư huynh mở đường, chủ động bày ra dáng vẻ chó săn trợ uy.

Một nhóm người ra khỏi cửa, rất có thế trận.

Nhị sư huynh chắp tay đi tại trước, lão Thất và lão Cửu tùy thân tả hữu hai bên phía sau, Trùng Nhi thì ngoe nguẩy đi theo ở sau cùng.

Một nhóm người xâm nhập vào trong đình viện của chủ nhân cửa hàng, xông thẳng vào phòng.

Bên trong phòng, tại vị trí thủ vị, Dữu Khánh ngồi ngay ngắn tại đó, hai tay cầm kiếm chống đất, thấy ba người đều đã tới rồi, trán nhíu lại.

Trông thấy Dữu Khánh, Trùng Nhi lập tức thoát ly khỏi bên cạnh ba người, một mình đứng ở một bên.

Đứng chung với ba vị sư huynh, sẽ bị Chưởng môn sư huynh mắng không có lương tâm, mắng đến cả cái mông, lại sẽ đạp vào mông gã ta. Đứng ở phía Chưởng môn sư huynh, thì sẽ bị ba vị sư huynh niệm kinh cho nghe. Gã ta thật sự là sợ hãi, một khi gặp phải trường

hợp này, gã ta liền không đừng ở bên nào cả, một người tự thành nhất phái.

Cao Vân Tiết tại trước phòng khách đứng ngạo nghễ chắp tay, ngước cằm, nhìn sang một bên, không để con mắt nhìn thấy người nào đó.

"Rất tốt, đều đã tới rồi."

Dữu Khánh ừ một tiếng, đối với việc mọi người đều có thể nghe lời mình nói thể hiện tán thưởng.

Nam Trúc tính là đã sợ hắn, sợ hắn lại xằng bậy giống như chó điên, sợ hắn lại trở nên gay gắt mâu thuẫn, lúc này nói to: "Lão Thập Ngũ, đừng dông dài, chúng ta nghe nói ngươi có chuyện trọng yếu, chúng ta mới tới đây nhìn xem."

Lời này không bằng là đang giúp lão Nhị tranh thể diện.

Dữu Khánh chậm rãi tựa vào lưng ghế dựa, nhấc chân lên, gác chéo qua, chậm rì nói: "Chức chưởng môn này, ta không muốn làm nữa."

Một lời nói giống như cửu thiên sấm sét, khiến cho mấy người bị sét đánh không nhẹ, tựa như có thể nghe được âm thanh một đống tròng mắt rớt trên mặt đất, đều cho rằng mình đã nghe lầm.

Cho dù là lão Nhị cũng bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía hắn, vẻ mặt kinh ngạc.

Nam Trúc: "Phải không, lão Thập Ngũ, ngươi đang nói cái gì?"

Dữu Khánh: "Đều vểnh hết tai lên mà nghe cho rõ. Chức chưởng môn này, ta không muốn làm nữa. Đều đã nghe rõ ràng tồi hay không?"

Mấy người càng thêm vẻ mặt ngây dại sững sờ, hoài nghi mình đang nằm mơ, tên tiểu hồ tử luôn hận không thể chứng minh mình trẻ

tuổi có tiềm năng, hận không thể cưỡi lên đầu mọi người, có thể nói ra loại lời nói này sao?

Môi Mục Ngạo Thiết nhếch nhếch lúng túng dừng lại, cuối cùng nhịn không được hỏi: "Vì sao?"

Dữu Khánh: "Ngươi hỏi là vì sao? Ta tuy rằng là Chưởng môn danh chính ngôn thuận, tuy rằng là chính tông Chưởng môn một đời trước truyền cho ta, nhưng thật sự là mệt chết luôn rồi, làm chức Chưởng môn này thật sự là quá mệt mỏi. Ta tại phía trước liều mạng giãy giụa kiếm tài nguyên tu luyện cho mọi người, mặt sau lại có một đám người phía sau kéo chân ta, luôn muốn đem ta hất tung xuống đài. Được rồi, ta không chơi đùa nữa rồi?"

Lời nói này, làm cho mấy người muốn nói lại thôi.

Nam Trúc hoài nghi hỏi: "Thiệt hay giả? Lão Thập Ngũ, việc này nhưng không giống là ngươi, ngươi thật sự muốn thoái vị nhượng hiền hay sao?"

Dữu Khánh: "Thật không thể thật hơn nữa, Chưởng môn đại vị, ta nguyện thoái nhượng cho người có khả năng đảm nhiệm! Ta cũng không trông chờ các ngươi có thể có bao nhiêu năng lực, đơn giản, việc này, tình cảnh chúng ta hiện nay, các ngươi đều đã rõ ràng. Nói ngắn gọn, ai nguyện ý nhận lấy toàn bộ nợ nần cùng với toàn bộ chi tiêu sau này, ta liền chuyển vị trí Chưởng môn này cho người đó. Ai nguyện ý kí kết khế ước chuyển nợ nần với ta, vậy thì ta nhường vị trí Chưởng môn cho người đó. Người nào nhận?"

Trong đầu mọi người đã bắt đầu tình toán.

Phí vận chuyển của Bích Hải Thuyền Hành hai trăm triệu, mọi người vừa nghĩ đến liền đau đầu. Dù cho trả được hai trăm triệu kia, phía bên Diệp Điểm Điểm hàng năm cũng phải đưa một nghìn vạn.

Về phần tài sản hiện hữu trước mắt, cũng chỉ có cái cửa hàng này và chút tiên đào kia. Nhưng mà tiên đào lại bán ra không được nữa rồi,

cửa hàng thì bị thế chấp ra ngoài để vay nợ, vay nợ hai nghìn năm trăm vạn, chuộc về thì phải trả ba nghìn vạn, còn kỳ hạn hai năm rưỡi.

Then chốt là tên gia hỏa lão Thập Ngũ này dùng tiền vay nợ đều biến thành băng phách, dùng tiền mua băng phách thì dễ dàng, muốn đem băng phách biến trở về tiền thì khó khăn.

Sổ sách này càng tính, trong lòng mọi người càng nặng nề.

Thấy mọi người không nói lời nào, ánh mắt Dữu Khánh nhìn về phía trong góc, gọi to lên: "Trùng Nhi, ngươi trốn ở bên cạnh làm gì, tới đây, ngươi có muốn làm chưởng môn hay không?"

Trùng Nhi cuống quýt xua tay, đầu lắc lắc như trống bỏi, "Ta không có tiền."

Dữu Khánh vung tay lên, liền trực tiếp bỏ qua gã ta, ánh mắt lại chăm chú vào trên người ba vị khác.

Môi cắn chặt một hồi, cuối cùng Cao Vân Tiết mở miệng, "Ngươi đây nào phải là thoái vị gì, rõ ràng là đang khiến người gánh lấy khoản nợ khổng lồ a!"

Dữu Khánh: "Đừng có đứng nói chuyện không đau eo, điểm nợ nần này đối với Nhị sư huynh ngươi mà nói tính là gì, chỉ là chuyện mưa bụi, suy nghĩ Nhị sư huynh ngươi từ khi tới đây sử dụng số lượng tiên đào thế nào cũng phải trị giá một tỷ rồi đi, ta có từng ngăn cản ngươi dùng không? Ta gánh trách nhiệm lớn như vậy, để cho ngươi ăn bụng đầy ruột mập, cao lớn vạm vỡ, tu vi trở nên cao thâm rồi, bây giờ trái lại chỉ trích ta thiếu nợ sao?"

Cao Vân Tiết cắn răng, mặt đỏ lên.

Cái gì gọi là ăn của người thì miệng yếu? Hiện tại ông ta xem như đã thật sâu cảm nhận được rồi, nhất là đã ăn trong thời gian lâu như vậy, thời gian ăn dài đến mức chính mình cũng thấy xấu hổ rồi, nói

cái gì mà ăn chính là phần của lão Thất và lão Cửu cũng nói không nên lời, nếu không lần này ông ta cũng sẽ không nghe gọi mà đi tới đây.

Ông ta cảm thấy, vào lúc này, tên chết tiệt lão Thập Ngũ này nói cái gì mà không muốn đảm đương Chưởng môn nữa, không chừng là chủ mưu đã lâu.

Ngay cả cửa hàng cũng thế chấp vay tiền rồi, làm cho mọi người tại đây không có bất cứ năng lực gì thay đổi thực tế, tại thời điểm này ngươi nói là ngươi nguyện ý thoái vị? Đây là thoái vị sao? Đây là thiếu đạo đức!

Ông ta muốn không nghi ngờ lão Thập Ngũ có chủ mưu cũng khó.

Nam Trúc chợt cười gượng một tiếng, "Lão Thập Ngũ, nếu thực sự gánh không nổi nữa, nếu không thì chiếu theo lời tiểu sư thúc nói, dứt khoát buông bỏ nhóm cây tiên đào kia đi thì được rồi, toàn bộ chuyển nhượng cho Diệp Điểm Điểm là xong, chuyển hết cho nàng, như vậy đại bộ phận nợ nần cũng liền không còn."

Dữu Khánh: "Lão Thất, đầu óc ngươi vào nước rồi sao, với những cây Tiên đào kia trước không nói chúng ta đã biết rõ giá trị, dù cho năm mươi năm ra một lần quả đào chứa tà khí, thì chúng ta cũng không lỗ, cũng là kiếm lớn, là có thể coi như tài nguyên tu luyện trường kỳ của môn phái. Nếu không phải nghe lời tiểu sư thúc, chúng ta có thể thiếu nhiều nợ nần như vậy sao? Ngươi có bản lĩnh thì trước tiên nói tiểu sư thúc bỏ tiền giúp chúng ta chuộc cửa hàng về."

Nam Trúc liếc mắt khinh bỉ, "Lão Thập Ngũ, ngươi đừng có tại nơi đây làm bộ làm tịch, ta còn không biết ngươi sao, kẻ có thể ôm lông gà làm lệnh tiễn, ngươi tuyệt đối không dễ dàng buông bỏ vị trí Chưởng môn, nói nhiều ra đều chỉ là đang đánh rắm khiến người buồn nôn. Không ngại nói thẳng ra đi, hiện tại ngươi bày ra tư thế lên đài diễn trò hề, đến cùng là muốn nháo chuyện gì?"

Dữu Khánh đứng lên, nhìn quanh mọi người, "Nếu lời đã nói đến tình trạng này, chúng ta cũng đã đi tới một bước mắc nợ dày đặc, có một số việc cũng là phải giải quyết cho xong. Kế tiếp phải làm đại sự, cần phải đồng tâm hiệp lực, ta không hi vọng còn có người ở sau lưng cản trở.

Hiện tại mọi người nói thẳng ra, trước đây ta có khả năng quả thực xin lỗi mọi người, cũng chưa từng cho mọi người chỗ tốt gì, mọi người đối với ta có ý kiến, không phục ta, ta cũng nhịn rồi. Nhưng mà bây giờ không giống trước, bản thân ta tự nhận không có bạc đãi mọi người, cũng đã để cho mọi người kiếm lợi lớn, bây giờ ta cảm thấy mình đã có tư cách, cho nên muốn hỏi một câu, các ngươi có chấp nhận người chưởng môn là ta đây hay không?

Chấp nhận, thì thành thành thật thật nghiêm chỉnh gọi ta một tiếng Chưởng môn, ân ân oán oán trước đây ta cũng xóa bỏ chuyện cũ, chúng ta vẫn là sư huynh đệ. Không chấp nhận, chúng ta cũng tiện tụ tiện tán, tự mình chủ động rời khỏi môn phái… Việc này, hiện tại ta nói mới tính! Không phục, muốn gây sự, hỏi kiếm trong tay ta có đáp ứng hay không, thật cho rằng ta không dám thanh lý môn hộ hay sao?"

Trong giọng nói nhưng là mơ hồ lộ ra sát cơ!

Ánh mắt mọi người hơi động, mới phát hiện hắn hiện tại ngay tại bên trong phòng cũng tùy thân bội kiếm rồi.

Chương 346: Nhanh chân đến trước

Khóe mắt hai người Nam, Mục huých huých với nhau, hai người là tương đối rõ ràng thực lực của Dữu Khánh.

Tại trong vườn đào Tiểu Vân gian, bọn họ không sai biệt lắm đánh một năm, gần như mỗi đêm tối đều đánh nhau, lần nào mà chẳng

phải là đánh thật? Mặt mũi bầm dập là rất bình thường, chỉ còn thiếu nạp mạng nữa mà thôi.

Đó là thật sự đánh không thắng, hai người liên thủ cũng đánh không thắng, cảm giác kiếm của lão Thập Ngũ rất lợi hại.

Nhưng mà cũng chính là bởi vì Dữu Khánh hạ thủ không khách khí, hai người quả thật tại trong trường kỳ thực chiến cũng được lợi không ít, năng lực thực chiến tiến bộ đến trình độ là ngay chính bọn hắn cũng khó tưởng tượng, ngay từ đầu là không có sức chống đỡ dưới kiếm của Dữu Khánh, đến sau đó là liều mạng chống đỡ và so chiêu, hơn nữa là đánh đêm.

Chỉ là, lúc trước không quản đánh như thế nào nháo như thế nào, đều chỉ là đánh chém lung tung, hiện tại, tư thế này có cảm giác chính là muốn triệt để phân cao thấp.

Nói thật đi, đều không phải kẻ ngu si, đồng thời đã trải qua nhiều chuyện như vậy, có một số việc trong lòng hai người đã cam chịu rồi, chỉ là ngoài miệng không muốn thừa nhận, cũng không quá nguyện ý tiếp thu.

Hiện tại, tên gia hỏa lão Thập Ngũ này là không muốn cho mọi người một cái đường lui nữa rồi.

Hai người lặng lẽ nhìn về phía lão Nhị, thầm hô không xong, thật sự không biết hôm nay sẽ kết thúc như thế nào nữa rồi.

Cao Vân Tiết đứng chắp tay, đôi môi cắn chặt không nói, sắc mặt âm trầm.

Dữu Khánh quan sát kỹ mấy người một hồi, thấy một mực không có phản ứng, lại nhìn về phía Trùng Nhi, "Trùng Nhi, ngươi không có dự định chấp nhận người chưởng môn ta đây sao?"

Trùng Nhi cuống quýt lắc đầu xua tay, biểu thị không có.

Vậy thì tốt, Dữu Khánh hất hất cằm với gã ta, hi vọng gã ta có thể dẫn đầu mở miệng bái kiến Chưởng môn trước tiên.

Nhưng mà Trùng Nhi cúi thấp đầu, làm như không thấy không hiểu, còn lặng lẽ quan sát phản ứng của ba vị sư huynh đệ khác.

Gã ta không muốn công khai lựa chọn phải đứng bên nào, hai bên đều là sư huynh của gã ta, bảo gã ta công khai lựa chọn phe phái, gã ta cảm giác rất khó xử, cả hai bên, gã ta đều không muốn đắc tội bên nào cả.

Dữu Khánh tức thì bị gã ta làm cho tức giận một bên trán giật giật, lúc này lại lần nữa mở miệng điểm danh: "Lão Thất, chuyện cho tới bây giờ, chính ngươi thể hiện thái độ đi, di mệnh của sư phụ, ngươi theo hay là không theo?"

Nam Trúc thỉnh thoảng nhìn về phía lão Nhị, mặt đầy do dự.

Trầm mặc, yên tĩnh.

Dữu Khánh chợt đánh vỡ bình tĩnh, "Cửa ở phía sau ngươi, tự mình quyết định đi."

Đây là đã bị buộc đến góc tường rồi, Nam Trúc thấy không có người lên tiếng ủng hộ, chợt thở dài, hai tay chắp lại, cúi đầu nói: "Chưởng môn!"

Trán Dữu Khánh tức thì giãn ra, lại nhìn chăm chú về phía một người khác, "Lão Cửu, ngươi thì sao?"

Mục Ngạo Thiết thấy áp lực nhẹ đi, dù sao đã có người dẫn đầu, cúi đầu hơi chút trầm mặc, rồi cũng chầm chậm chắp tay, "Chưởng môn!"

Thần tình Dữu Khánh thoải mái thêm không ít, ánh mắt nhìn chăm chú về phía lão Nhị, ngoài miệng lại nói: "Trùng Nhi."

Ở một bên, Trùng Nhi lập tức cúi đầu, cũng làm cỏ đầu tường, chắp tay bái kiến, "Chưởng môn sư huynh."

Kế tiếp, Dữu Khánh ngồi ở đó không nói lời nào nữa, hai tay chống kiếm, lẳng lặng ngồi đó, không bức bách cũng không thúc giục, chờ một người sau cùng tỏ thái độ.

Tại thời điểm mọi người cho rằng lão Nhị phải để cho mọi người chờ lâu, hoặc là sẽ làm ồn ào đến khó mà kết thúc, nào ngờ lão Nhị bỗng nhiên hướng phía thủ vị chắp tay, cũng gọi lên một tiếng: "Chưởng môn!" Mặt lại hếch sang một bên, nhắm hai mắt lại, vẻ mặt tràn đầy sự xấu hổ không chịu nổi.

Một xấp tuổi dày, phải cúi đầu với một thanh niên trẻ tuổi bối phận thấp hơn mình, tư lịch nông cạn hơn mình, trời mới biết trong nội tâm ông ta đã trải qua cái gì.

Quai hàm Dữu Khánh chậm rãi mở ra, đột nhiên vui như hoa nở, mắt cười híp cả lại, mặt tràn đầy tươi cười đứng lên, hai tay nâng lên, nói: "Miễn lễ, đều miễn lễ."

Tâm tình có thể nói đột nhiên tốt đẹp.

Kỳ thực hắn không có hoài bão gì, nơi từ nhỏ lớn lên chính là nhà của hắn, việc này như vậy đột nhiên coi như là trở thành gia chủ rồi, cảm thấy rất dễ chịu, có cảm giác lâng lâng bay bổng.

"Trở mặt tặc…" Mục Ngạo Thiết lặng lẽ thì thầm một tiếng.

Trùng Nhi cũng sững sờ nhìn phản ứng của Chưởng môn sư huynh.

Đợi cho tất cả mọi người buông tay rồi, Dữu Khánh cũng ý thức được mình có chút không kiềm chế được cảm xúc, vẻ mặt, hình như cười có phần quá mức càn rỡ, giống như là phản ứng của tiểu nhân đắc chí vốn không nên có, liền lại nhanh chóng thay đổi sắc mặt, cưỡng ép để vẻ mặt trở nên nghiêm túc, "Vậy thì, lão Thất, lão Cửu, thu dọn chuẩn bị đi, cùng ta ra ngoài một chuyến."

Nam Trúc sửng sốt, "Đi đâu?"

Dữu Khánh: "Ngoại trừ đi kiếm tiền thì còn có thể đi đâu? Bây giờ còn có cửa hàng để thế chấp, sang năm thì làm sao bây giờ? Muốn chống cũng không thể tiếp tục chống nữa. với nhiệm vụ tìm kiếm 'Cửu Tử Kim liên' của U Nhai, chúng ta vô luận như thế nào cũng phải đi thử thời vận."

Hai người Nam, Mục nhìn nhau, tinh thần cũng lập tức tỉnh táo lại, không giống như trước kia, hiện tại tu vi đều đã phá Huyền rồi, đang muốn đi ra ngoài hoạt động giãn gân giãn cốt, có chút cảm giác rục rịch muốn động, thậm chí muốn chủ động tìm người tìm gây sự.

Nam Trúc gật đầu ừ một tiếng, "Cũng được, vậy thì đi một chuyến đi."

Mục Ngạo Thiết cũng gật đầu.

Trùng Nhi nhanh chóng lên tiếng nói: "Ta cũng đi."

Dữu Khánh: "Ngươi tại sao không lên trời?"

Trùng Nhi tức thì không nói gì.

Dữu Khánh lại nói: "Ta không tiếc thế chấp cửa hàng lấy tiền mua băng phách về chính là để làm cái gì? Thành thành thật thật nâng cao tu vi của mình lên rồi nói tiếp. Ngươi lưu lại bồi Nhị sư huynh trông nhà, những đồ vật đó cũng cần phải có người lưu lại nhà trông

coi. Còn có, Nhị sư huynh, tu vi của ngươi và Trùng Nhi tạm thời tận lực đừng để cho người ta tìm hiểu được rõ ràng…”

Đối diện với một phen dặn dò tỉ mỉ, Cao Vân Tiết không có nói lời nào, chỉ yên lặng nghe mà thôi, thỉnh thoảng sẽ gật đầu, tinh khí cả người rất giống như đang chìm đắm tại trong một loại mất mát khó giải thích.

Sau đó, Dữu Khánh lại đi tìm Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình để dặn dò.

Sau khi tất cả đã dặn dò thỏa đáng xong, sư huynh đệ ba người không có dây dưa làm chuyện gì kéo dài, lập tức xuất phát.

Ba người đều là che giấu ở trong đấu bồng đen lặng lẽ phân tán rời đi, thừa dịp bầu trời tối đen để xuất phát.

Lần lượt từ trong dòng nước xiết dưới lòng đất bay vọt lên hiện thân ra, sau đó lại lục tục xuất hiện tại trường ngựa đã ước định sẵn, gặp mặt nhau.

Bên cạnh trường ngựa có một cái khách sạn, không ít Thiên Lý lang ở tại đây tiếp nhận công việc, sư huynh đệ ba người tìm ba gã Thiên Lý lang nguyện ý chở người, đàm luận ổn thỏa giá cả xong liền lập tức cưỡi phi cầm rời đi.

Ba con đại hình phi cầm bay dọc theo vùng núi non vắt ngang, bằng với việc bay vòng một cái đường cung lớn. Cũng là không còn cách nào, vô luận là Ân quốc cảnh nội hay là Cẩm Quốc cảnh nội, đều không cho phép phi cầm chở người bay tới bay lui tại trên bầu trời, Thiên Lý lang chuyên chở hàng thì có thể, chính là không cho phép chở người.

Cho nên chỉ đành bay lượn vòng qua, sau đó vượt qua trên không trung biển rộng.

Một đường đi ngân hà xán lạn, thẳng đến khi chân trời hơi hiện lên màu trắng bạc thì ba con phi cầm bay trên cao lại nhào về phía trong bóng tối gần mặt đất, lao hướng biển rộng mịt mờ.

Trên biển, có một vùng mơ hồ sáng đèn đuốc, là một hòn đảo, tên là "đảo Móng ngựa", bởi vì nó có hình giống như móng ngựa mà đặt tên như vậy.

Hòn đảo này rất có danh tiếng tại Tu Hành giới, là địa phương mà rất nhiều người trong giới tu hành khi trải qua thì sẽ dừng chân tạm nghỉ, coi như là một khu vực không ai quản lí.

Sư huynh đệ ba người cũng tạm thời nghỉ chân tại đây, ba con phi cầm to lớn đã chở bọn họ bay cả đêm, xác thực tiêu hao sức lực cũng lớn, chi bằng nghỉ ngơi một cái.

Ba con cự cầm lục tục hạ xuống một mảnh đất trống, sư huynh đệ ba người nhảy xuống, ba con cự cầm lại lần nữa biến ảo thành người, hai bên buôn bán bắt đầu tính tiền, rất đắt.

Chỉ có thể nói là nguyện đánh nguyện chịu đựng, không còn cách nào, chính là có người nguyện ý dùng tiền mua thời gian.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết một người đưa năm vạn lượng, Nam Trúc thì đưa bảy vạn lượng.

Chỉ vì Nam Trúc quá mập mạp, chở quá nặng, nếu không trả nhiều thù lao hơn thì không người bào nguyện ý chở hắn bay đi.

Song phương buôn bán sau đó chia tay, ba gã Thiên Lý lang cần nghỉ ngơi khôi phục một ngày mới có thể tiếp tục bay, sư huynh đệ ba người không muốn vì thế bở lỡ thời gian một ngày, muốn tiếp tục chạy tới Minh Hải, chi bằng tại đây tìm cự cầm khác nguyện ý đón khách.

Cũng may tại loại địa phương trung chuyển như thế này, không thiếu nhất chính là Thiên Lý lang làm buôn bán công việc này.

Từ trên cao nhìn thấy trời sắp sáng lên rồi, nhưng trên mặt đất vẫn là tối như mực, trên đảo có không ít khách sạn và tiệm rượu, thâu đêm suốt sáng, đèn đuốc mù mờ.

Sư huynh đệ ba người rời khỏi bờ biển cuồn cuộn sóng lớn, nhằm phía trung tâm đảo đi đến, biết được đảo không tính quá lớn, nếu đã tới rồi thì có suy nghĩ thuận tiện đi một chút nhìn xem, cũng thuận tiện tìm Thiên Lý lang thích hợp để tiếp tục lộ trình tiếp sau.

Khắp nơi đi tới đi tới, phát hiện bầu trời tối đen thì cũng chẳng có gì đáng xem, liền tìm một cái quán rượu đêm khách tương đối nhiều, đi vào gọi chút đồ ăn thức uống, mượn cơ hội này hỏi chủ quán về việc Thiên Lý lang.

Việc này tại trên đảo thì đơn giản, chủ quán bảo bọn họ an tâm dùng cơm, chỉ cần chạy đi bắt chuyện kêu gọi một tiếng là được, sẽ giúp bọn hắn tìm tới.

Vì vậy lúc này ba người che giấu sau đấu bồng ngồi xuống chờ dùng mỹ vị của hải đảo phong tình, thuận tiện nếm thử.

Chờ tới rượu và thức ăn đem lên, tại lúc ba người mới hưởng dụng không bao lâu, bên ngoài lại có hai người tiến vào khách sạn, an vị tại bàn sát vách bọn họ, cũng gọi rượu và thức ăn.

"Không biết là người nào, không nghĩ tới nhanh như vậy liền tìm được Cửu Tử Kim Liên rồi."

"Quả thực rất nhanh, U Nhai nhiệm vụ mới treo ra còn chưa đến mấy ngày đi?"

"Luôn là có người có vận khí tốt, cũng không biết người đắc thủ sẽ hướng U Nhai đề cập điều kiện gì."

Tại lúc sư huynh đệ ba người ăn đã không sai biệt lắm rồi, chuẩn bị muốn rời bàn thì đề tài nói chuyện phiếm từ bàn sát bên mơ hồ

truyền vào trong tai ba người, lập tức khiến lỗ tai ba người dựng thẳng lên.

Sau khi nghe rõ nội dung, Dữu Khánh tức thì ngồi không yên, lập tức đứng dậy, đi tới trước bàn sát bên, chắp tay hỏi: "Thỉnh giáo, nhị vị chẳng lẽ là từ U Nhai tới?"

Hai gã nam tử bàn sát bên trên dưới quan sát hắn, rõ ràng vẻ mặt cảnh giác, một người hỏi: "Phải thì thế nào?"

Dữu Khánh lại hỏi: "Mới nghe nhị vị nói tới, nói U Nhai phát ra nhiệm vụ mới tìm kiếm 'Cửu Tử Kim Liên' đã được người hoàn thành rồi, không biết có phải hay không tại hạ nghe nhầm?"

Đối phương đáp: "Ngươi không có nghe sai, tân nhiệm vụ đã được người hoàn thành rồi."

Dữu Khánh nghi hoặc hỏi: "Không dối gạt nhị vị, ta cũng là không lâu trước vừa mới từ U Nhai tới đây, cũng định đi Minh Hải tìm 'Cửu Tử Kim Liên', thời điểm trước lúc động thân còn thấy nhiệm vụ vẫn còn treo tại đó, nhị vị sẽ không nhìn lầm a?"

Đối phương phì cười nói: "Chúng ta cũng không mù mắt, thế nào sẽ nhìn lầm, chữ trên vách đá, tại lúc chúng ta động thân thì tắt đi. Đương nhiên, ngươi cảm thấy chúng ta mắt mù cũng được, cảm thấy chúng ta là đang nói bậy cũng không sao." Nhún vai, một bộ không quan trọng, lười nhiều lời.

"Quấy rầy rồi." Dữu Khánh khách khí một tiếng, chậm rãi đi trở về chỗ ngồi ngồi xuống.

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, tương đối không biết nói gì, phỏng chừng bàn sát bên nói hẳn phải là thật, vấn đề là người ta cũng không cần phải lấy ra loại chuyện này để lừa gạt bọn họ.

Khả năng chính là tại thời điểm sau khi bọn họ rời đi U Nhai không lâu thì có người hoàn thành nhiệm vụ trở về.

Ba người thật là buồn phiền, bằng với không công phí sức chạy một chuyến không nói, trong tay vốn không còn dư dả, còn lãng phí hơn mười vạn lượng lộ phí, ba người đau lòng đến mức đều không muốn hô hấp nữa rồi.

Dữu Khánh sau đó đứng dậy, tìm chủ quán muốn mướn phòng.

Đã không cần phải tiếp tục chạy tới Minh Hải nữa, vậy trước tiên ở lại rồi nói tiếp đi.

Sau khi đến phòng thuê ở lại, xuất sư bất lợi, ba người ngồi tụ lại với nhau không có hé răng, nhìn ánh lửa chập chờn trên bàn đờ đẫn ngẩn người.

Nhất là Dữu Khánh, vốn còn muốn mượn nhờ Quan Tự quyết của mình ở tại trong sương mù dày đặc có thể chiếm được ưu thế, lúc xuất phát thì lòng tin còn rất tràn đầy, cho rằng cơ hội đã tới rồi, kết quả người còn chưa đến nơi, nhiệm vụ thì đã bị người khác nhanh chân hoàn thành rồi, tâm tình thê lương.

Next Chương 347: Kiều trang

Trong lúc mù mù mờ mờ, Nam Trúc chợt cất tiếng đánh vỡ yên lặng, "Chúng ta đi tìm chút việc làm giàu bất nhân để làm?"

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết tỉnh thần lại, ánh mắt đều là lạ mà nhìn gã, làm sao có thể không hiểu ý nghĩa trong lời gã nói cơ chứ, đơn giản chính là đi đánh cướp.

Dữu Khánh không thể không trịnh trọng nhắc nhở, "Mập mạp, kiếm tiền là không sai, nếu để biến thành tặc tử khiến người người đều muốn tru diệt, vậy chính là đã đi lên đường tà đạo. Sư phụ vẫn luôn nhắc nhở chúng ta, một khi đặc thủ loại chuyện này, một khi đã nếm qua tư vị có được tiền một cách đơn giản thì một lúc nào đó gặp lại tình cảnh trong tay eo hẹp thì sẽ rất khó nhịn được mà đi làm lần

thứ hai, sớm muộn có một ngày sẽ bị lộ tẩy. Việc này môn quy không chấp nhận, ta khuyên ngươi tự trọng! Nếu đúng là như vậy, chúng ta còn không bằng sớm một chút dọn quầy, tự tự tại tại trở lại ẩn cư cho rồi."

"Ta chỉ nói mà thôi."

Nam Trúc cười hắc hắc, đặt ở lúc trước, gã cũng không dám nói ra lời như vậy, nhưng mà tu vi đột nhiên đã phá Huyền rồi, có phần không muốn dè dặt rụt rè nữa.

Nhất là sau khi tu vi phá Huyền, trở thành cao thủ mà trước đây mình vẫn ngưỡng mộ, nhưng vẫn chưa tìm được người để chứng minh mình là cao thủ, trong lòng có điểm ngứa ngáy.

Bên trong phòng lại yên tĩnh một lúc, sau đó Mục Ngạo Thiết hỏi: "Chúng ta là đi thuyền chậm rãi trở về, hay là cưỡi phi cầm trở về?"

Không người nào hé răng.

Đừng xem chỉ là bay một đêm, nếu thật phải đi thuyền về đến lục địa, rồi tiếp tục theo đất liền trở về U Giác Phụ, phải phí thời gian rất dài, cưỡi phi cầm đi trở về thì lại phải tốn hơn mười vạn lượng bạc.

Là dùng tiền hay là phí thời gian, ba người có phần bối rối, trọng điểm là cứ như thế này mà trở về thì cũng không cam lòng.

Đặc biệt là Dữu Khánh, người vừa mới vừa lập uy, sính tài ở trước mặt lão Nhị, trở thành đương đại gia chủ, cứ như vậy mà xám xịt trở về thì nhìn không tốt, hắn cũng có sĩ diện.

Ba người cứ như vậy nằm xụi lơ ở trên ghế.

Dần dần, ngọn đèn tắt đi, ánh nắng cũng chiếu vào lớp giấy trên cửa sổ.

"Đi thôi, trời sáng rồi, nếu đã tới nơi, đi dạo một vòng đảo nhìn xem đi."

Nam Trúc kêu gọi một câu, đứng lên, chụp lấy một cái đấu bồng, kéo mũ trùm liền với áo trùm ở trên đầu.

Hai vị khác cũng làm như thế.

Ba người ra cửa, đi xuống lầu, đi tới sảnh đường tiệm rượu.

"Chỉ chọn năm người, một người thù lao một nghìn vạn lượng."

"Phải đi ba tháng, nán lại tại Minh Hải ba tháng, cảm giác có điểm nguy hiểm a."

Đi qua ngoài phòng, sư huynh đệ ba người nghe được một đoạn trao đổi của thực khách ở bên trong, vô ý thức dừng bước nhìn nhau, sau đó tìm một cái bàn ngồi xuống.

Sau khi lắng nghe nhiều hơn mới biết được, trên Đảo Móng Ngựa có một người Huyền cấp Giải Yêu sư rất có danh tiếng tại Tu Hành giới, tên là Kiều Công Húc, toàn bộ nhân viên thường trú trên đảo đều biết, coi như là danh nhân trên đảo rồi.

Kiều Công Húc vì để luyện chế một ít vật phẩm, bình thường sẽ có mướn người đi thu thập một ít tài liệu luyện chế, giá thuê còn là khá cao.

Lần này cũng vậy, chỉ là nếu đi Minh Hải thu thập, phỏng chừng phải nán lại tại Minh Hải ba tháng thời gian.

Minh Hải là con đường phải đi qua để đến Ảo Vọng, nếu như không có người dẫn đường đặc biệt thì rất dễ dàng mê thất ở trong đó, người qua lại đều hi vọng nhanh chóng vượt qua, thử hỏi tại loại địa phương đó nán lại ba tháng có nghĩa là gì? Nghĩa là có nguy hiểm rất lớn.

Nhưng thù lao để làm công việc này cũng là phong phú, một nghìn vạn lượng!

Một đám nam nhân trò chuyện một hồi liền dần dần chuyển lệch nội dung, nói đến tôn nữ Kiều Thư Nhi của Kiều Công Húc, bởi vì dung mạo xinh đẹp, từng có người gặp qua.

Sư huynh đệ ba người nghe xong, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó lục tục đứng dậy, đi ra tiệm rượu, thoát khỏi những người lác đác qua lại, đi bộ đến một đại điểm hẻo lánh.

Dữu Khánh quan sát xung quanh, hỏi: "Cũng là Minh Hải, nếu không thì đi nhìn xem?"

Nam Trúc: "Dù cho cả ba chúng ta đều đi làm thuê, cộng hết lại với nhau cũng chỉ có ba nghìn vạn lượng. Cũng là phải đi Minh Hải, nếu như tiếp nhận nhiệm vụ của U Nhai, tìm được 'Cửu Tử Kim Liên' thì hoàn toàn bất đồng, ta dám cam đoan, không chỉ là ba trăm triệu, khoản chênh lệch này thực quá lớn."

Ngay cả chính gã cũng không nhận thấy được giọng điệu của mình cũng trở nên ăn to nói lớn hơn.

Dữu Khánh: "Nếu có thể cầm đến ba nghìn vạn, rào cản hai nghìn vạn sang năm kia liền không cần phải sầu nữa, có thể sử dụng thời gian ba tháng để giải quyết nó, xem như là vạn hạnh rồi. Nếu không, chúng ta đi đâu kiếm hai nghìn vạn bây giờ, chỉ động một chút kiếm được hơn nghìn vạn tiền đứng đắn là không có dễ kiếm như vậy, cũng không thể thật sự đi đánh cướp đi?"

Nam Trúc than thở: "Ta không phải có ý này, chỉ là cảm khái mà thôi, vốn là tới đây đi kiếm khoản tiền lớn, kết quả thoáng cái tiêu chuẩn liền hạ thấp đến nước này, hơn nữa vẫn là đi cùng một chỗ, có khả năng tiêu tốn thời gian còn càng dài hơn, oan a."

Mục Ngạo Thiết: "Các ngươi suy nghĩ nhiều, chỉ chọn năm người, vị tất sẽ tới lượt chúng ta."

"Vậy thì đừng đứng lại đây nữa, đi, trước tiên đến xem rồi nói tiếp đi, thuận tiện nhìn xem Kiều Thư Nhi gì kia có phải thực sự xinh đẹp như lời đồn hay không."

Nam Trúc phất tay ra hiệu, thái độ như trước, tới thì cũng đã tới rồi, không ngại đi xem cho biết.

Lúc này, ba người tại trên đảo đi tản bộ, tùy tiện tìm người chủ quán để hỏi, liền biết vị trí mục đích ở đâu.

Nơi Kiều Công Húc ở tên là Kiều trang, là tại chỗ cao nhất trên đảo, chính là cái thông trang bao vây miệng núi lửa trên đảo. Sở dĩ Kiều Công Húc chiếm cứ địa phương đó cũng chính là để mượn nhờ địa hỏa luyện chế đồ vật.

Khoảng cách cũng không xa, sư huynh đệ ba người rất nhanh liền đi tới ngoài cổng Kiều trang, một khu vực cây xanh bóng mát.

Chỉ thấy trước cổng chính đã đứng một đám người, có đến mấy chục người, nhìn qua liền biết đều là tới ứng tuyển, xem ra giá thuê mướn nghìn vạn vẫn là có sức hấp dẫn rất lớn.

Không còn cách nào, phỏng chừng người gác cổng cũng sẽ không châm chước, ba người đành phải thành thành thật thật đứng vào xếp hàng.

Từ bên trong cổng chính thỉnh thoảng có người đi ra, một người đi ra thì bổ sung một người đi vào trong.

Dữu Khánh đứng ở phía trước nhất, Nam Trúc ở phía sau thì thầm: "Vẫn còn bổ sung người vào trong, vậy thì nói rõ vẫn còn chưa tuyển đủ người."

Chỉ có thể nói là có hi vọng, nơi đây cũng không rõ ràng tiêu chuẩn lựa chọn của Kiều trang là như thế nào.

Một đám người sắp hàng từng chút từng chút tiến tới phía trước, khi mặt trời đã nhô lên cao, cũng không thấy đi tới được bao nhiêu.

Có lẽ là bản thân Kiều trang cũng phát hiện thấy quá chậm, sau đó có một người đi ra, người trông cửa chợt chỉ vào mọi người hô lên: "Năm người một tổ đi vào bên trong."

Kể từ đó, tốc độ quả nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Ước chừng sau nửa canh giờ thì đến phiên sư huynh đệ ba người, ba người vừa vặn cùng tại trong một tổ năm người, trước sau đều có thêm một ngoại nhân.

Năm người tiến vào bên trong trang, chỉ thấy khắp nơi là vườn hoa màu sắc rực rỡ, cây cối xanh tươi điểm xuyến nơi nơi, phong cảnh trong trang thật đẹp.

Một nhóm người đi tới bên ngoài một tòa nhà lầu mái đao đấu củng thì dừng lại, có người ra hiệu cho bọn họ sắp một hàng ngang trật tự, trên bậc cấp đối diện có một cái bàn.

Phía sau bàn là một nữ tử mặc váy màu xanh nước biếc, tóc mây vấn cao, mi như núi xa, đôi mắt sáng trong như nước, làn da trắng như sứ, vừa nhìn liến thấy chính là một giai nhân dung mạo xinh đẹp. Thế nhưng có một cái khăn lụa trắng che ở trên mũi nàng, một nửa khuôn mặt bị che đi chỉ thấy loáng thoáng, khiến người ta trông không rõ khuôn mặt.

"Che mặt làm gì chứ." Nam Trúc nhẹ nhàng thì thầm một tiếng.

Dữu Khánh hiểu ý mà nhìn gã một cái, rất là minh bạch ý của gã, bởi vì trong lòng hắn cũng là nghĩ như vậy. Nếu như không có đoán sai thì nữ nhân này hẳn là tôn nữ Kiều Thư Nhi của Kiều Công Húc. Ba người cũng không có nắm chặt có thể thành công nhận được lời mời làm việc, nếu như không thể, có thể mở rộng tầm mắt một lần cũng rất tốt a, dung mạo bị che nhìn không rõ rồi.

Mục Ngạo Thiết tựa hồ đoán được tâm tư của hai người, khinh thường mà liếc mắt hai người một cái, tiếp tục bày ra dáng vẻ cao ngạo của mình.

Ở trên bậc cấp, nữ tử viết viết họa họa trên giấy một lúc, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía năm người phía dưới, tự nhiên chú ý tới sư huynh đệ ba người vẫn đang trùm mũ áo choàng trên đầu, lúc này cất tiếng như chim hoàng oanh nói: "Ba người các ngươi, cởi mũ xuống."

Việc này không khó lý giải, chạy tới ứng tuyển làm việc, nếu như ngay cả là dung mạo như thế nào cũng không rõ ràng thì ai có thể thuê mướn chứ?

Sư huynh đệ ba người tự nhiên là nhấc tay xốc mũ ra sau, lộ ra khuôn mặt.

Hai người đứng ở hai bên ba người đều nhịn không được quay vào giữa nhìn một cái.

"Từ trái sang phải, từng người bắt đầu, tên." Nữ tử ở sau bàn cất lời, nhấc bút trám mực, dáng vẻ chuẩn bị ghi lại.

Nhưng mà đúng vào lúc này, có âm thanh cười lạnh của một nữ nhân truyền đến, "Chính là cái khuôn mặt này, không sai rồi, quả nhiên là ngươi!"

Mọi người ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy trên lầu hai, bên ngoài lan can, không biết lúc nào có một bạch y nữ tử đứng đó, đứng ở trên mái ngói dốc.

Khiến Dữu Khánh bất ngờ nhất chính là, khi bạch y nữ tử đó nói lời này thì hình như là nhìn chằm chằm vào hắn.

Vụt quay đầu lại, nữ tử trước bàn đột nhiên đứng lên, trách mắng: "Người nào dám tự tiện xông vào Kiều trang ta!"

Bạch y nữ tử cao giọng nói: "Thư Nhi cô nương, không có ý quấy rầy, mượn quý bảo địa làm chút việc cho thuận tiện, sau này sẽ quay đầu nhận lỗi."

Dứt lời phi thân bay xuống, lướt qua đỉnh đầu nữ tử trước bàn, rơi xuống tại trân bậc cấp, nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh đang có chút mê hoặc không hiểu ra sao, dùng giọng có thể nói là nghiến răng nghiến lợi, "Bên ngoài Tịch Nguyệt phường, để cho ngươi tránh được một kiếp, đạp phá thiết hài tìm kiếm khắp nơi, càng là tại U Giác Phụ trông chừng ngươi hơn một năm, cuối cùng đã để ta đụng được ngươi, thù sát phu, hôm nay nhất định lấy về cả vốn và lãi!"

Vừa nghe là tại bên ngoài Tịch Nguyệt phường, lại nhìn dáng vẻ bạch y nữ tử của ả ta, Dữu Khánh lập tức đã có suy đoán, rồi lại nghe 'Thù sát phu', tức thì trong lòng rùng mình, đã biết rõ là ai, kiếm trong tay lập tức ra khỏi vỏ.

Nghe được lời đối phương nói, hắn đại khái đã minh bạch, thì ra vị này vẫn luôn luôn trông chừng tại bên ngoài Diệu Thanh Đường, lần này rõ ràng là trốn trốn tránh tránh cũng không giấu giếm được người ta, đã bị người ta theo tới nơi này.

Hắn đoán không sai, người tới chính là Bạch Lan.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đương nhiên đều là trường kiếm ra khỏi vỏ.

"Người nào a?" Nam Trúc hỏi một câu, trong thần sắc lại có mấy phần nóng lòng muốn thử.

Dữu Khánh: "Con báo tinh."

"Nga." Nam Trúc lập tức hiểu rồi, vung kiếm chỉ đến, "Yêu tinh, niệm ngươi tu hành không dễ, khổ hải vô biên, quay đầu là bờ, khuyên ngươi quay đầu lại theo thiện, chớ có tự tìm tử lộ!"

Mục Ngạo Thiết cũng trừng đôi mắt lạnh, hồn nhiên không hãi sợ.

Hai vị đứng ở hai bên ba người bọn họ lập tức từng người nhanh chóng tránh ra, rõ ràng là đang làm rõ quan hệ, tránh bị liên lụy.

Kiều Thư Nhi quở trách, "Muốn đánh muốn giết, đi ra khỏi Kiều trang thì tùy tiện các ngươi, nơi đây không cho phép dương oai, ai dám làm càn, đừng trách ta hạ thủ vô tình!"

"Là ai gây rối trong Kiều trang ta?"

Một lão giả áo xám tóc hoa râm từ trên trời giáng xuống, chính là Kiều trang chủ Kiều Công Húc, ánh mắt lấp lánh hữu thần.

Tiếp đó lại có một đám nhân thủ hộ viện giữ nhà xuất hiện, nửa vây quanh ở dưới bậc cấp.

Bạch Lan ung dung bình tĩnh nói: "Kiều trang chủ, không có ý quấy rầy, nếu là ngươi có thể để cho ba người này cút đi ra, ta lập tức rời đi."

Kiều Công Húc hừ lạnh, "Đây là nhà ta, nên làm như thế nào, không tới phiên ngoại nhân chạy tới trong nhà ta khoa tay múa chân. Bọn họ là đường đường chính chính tiến đến ứng tuyển làm việc, sau khi hỏi xong sẽ tự có quyết đoán. Trái lại là ngươi, không mời tự vào, còn là trước tiên mời đi ra ngoài đi."

Bạch Lan lạnh lùng nhìn chằm chằm ông ta, "Kiều trang chủ, nếu như ngươi không muốn làm như thế, vậy thì đừng trách ta rồi."

Kiều Công Húc lạnh lùng hỏi: "Ngươi muốn như thế nào?"

Chương 348: Liên lụy

Vừa mới nói xong, Bạch Lan vươn người xông lên, bóng người chợt lóe nhào về phía Kiều Công Húc, người sau nhíu trán phản kích, giội ra một chưởng.

Kiều Thư Nhi giận dữ, lập tức xuất thủ phản kích, trợ giúp gia gia mình một tay.

Nào ngờ vào lúc này, bên trong sảnh đường có một đạo sương trắng như luồng sáng lao ra, đảo mắt liền tới.

Kiều Công Húc kinh hãi, rõ ràng ứng đối không kịp, bị làm cho luống cuống tay chân, trong lúc vội vàng liền chuyển một tay đánh ngược về phía sương trắng đang kéo tới.

Một chưởng đánh tan sương mù, nhưng không ngờ trong sương mù có một vệt huyết sắc lóe lên, giống như trùy xuyên thủng ngực ông ta.

Cái bóng huyết sắc chợt lóe liền quay về, cùng theo sương trắng tản đi mà đồng thời trở về, biến mất, chìm vào trong miệng một kẻ ở cửa vào sảnh đường, là một gã tráng nam đầu trọc bạch y.

Ánh mắt Dữu Khánh thoáng nhìn thấy kẻ này thì không khỏi sửng sốt, hắn cũng từng gặp qua.

Oanh!

Thấy Kiều Công Húc bị thương nặng đầy mặt bi phẫn, cùng lúc cưỡng ép ngạnh chống một chưởng cùng Bạch Lan, vết thương xỏ xuyên qua trước ngực tức thì tuôn ra lượng lớn máu tươi, cả người ngay tại chỗ sắp không được rồi.

Kiều Thư Nhi cấp cứu, xoay người bay lượn, ôm lấy gia gia bị đánh bay.

Trên đỉnh sảnh đường, một lão thái bà da dẻ nhăn nheo nhảy xuống, quải trượng màu đỏ sẫm hình thù kỳ quái trong tay được ném mạnh bay ra, giống như sấm sét gào thét phóng về phía Kiều Thư Nhi.

Ôm người tung bay trong không trung, Kiều Thư Nhi lăng không xoay thân, khó khăn lắm né tránh được một kích sấm sét kia, nhưng không ngờ quải trượng đỏ sậm kia còn có sự lạ thường khác, cây quải trượng giống như tượng gỗ hình bọ tre đột nhiên mở mắt, con mắt đen kịt như bảo thạch, một cái tay giống như liêm đao của bọ ngựa đột nhiên bật ra một cái.

Chỉ một cú như vậy tức thì làm cho phía sau lưng Kiều Thư Nhi huyết nhục tung bay.

Quải trượng lại đột nhiên giang cánh ra, vẽ ra một cái đường vòng cung phóng lên cao, biến thành một con côn trùng vẫy cánh bay lượn.

Lão thái bà da nhăn nheo đồng thời phóng tới đây.

Ba tên đánh lén cùng nhau phối hợp xuất thủ rất mau lẹ, rất ăn ý, gắn kết chặt chẽ, nhanh đến mức khiến người thiếu một chút không kịp phản ứng, cơ hồ không cho đối phương có cơ hội lấy hơi.

Ánh mắt Dữu Khánh mắt cũng dừng lại trân tân lão thái bà da nhăn nheo, phát hiện kẻ này hắn cũng từng gặp qua.

Sư huynh đệ ba người đều có chút trợn tròn mắt, giống như vốn là xông tới phía bọn họ, làm sao lại biến thành hai nhóm người khác liều mạng đánh nhau rồi.

Thoáng sửng sốt một chút, đám hộ vệ Kiều trang vội kết đoàn xông lên, nhanh chóng cùng đám người Bạch Lan quần chiến với nhau, trong nháy mắt cuồng phòng tràn bốn phía, gạch đất tung bay như pháo bắn.

Kiều Thư Nhi tung bay trong không trung thổ huyết, gia gia ôm trong lòng cũng bị tách ra rồi, cũng là bị tung bay.

Đối diện với sự tấn công của lão thái bà da nhăn nheo, vì bảo hộ gia gia, Kiều Thư Nhi gần như là ngạnh chống một kích, ngay tại chỗ

liền bị đánh bay đi.

Dữu Khánh tung người bay lên, trường kiếm nhấc ngược, giấu kiếm tại dưới cánh tay, giang hai tay ra, tại chỗ ôm lấy Kiều Thư Nhi vừa bay tới.

Mục Ngạo Thiết liếc mắt, lập tức nhảy lên, ôm lấy Kiều Công Húc bay tới.

Nam Trúc cũng định đi ôm Kiều Thư Nhi, nhưng đã chậm một bước, đành phải thôi, hỏi Dữu Khánh: "Có làm hay không?"

Hướng về phía khu vực đang đánh náo nhiệt hất đầu ra hiệu một cái, muốn hỏi có nên xuất thủ hay không.

Trên tấm lụa sa che nửa mặt thấm đẫm máu tươi, Kiều Thư Nhi tựa ở trên cánh tay Dữu Khánh, thở gấp gáp nói, "Cứu người, đi mật thất, cứu gia gia ta!" Ngón tay chỉ tới một cái phương hướng.

Dữu Khánh cũng đang muốn thử xem thực lực sau khi phá Huyền, chợt nghe lời mỹ nhân nói, mới kịp phản ứng lại, vội nói: "Cứu người, cứu người trước quan trọng hơn."

Nhanh chóng ôm người chạy về phía đối phương đã chỉ.

Mục Ngạo Thiết đương nhiên cũng ôm người cùng chạy theo.

Nam Trúc nâng kiếm đoạn hậu ở phía sau.

Đang đánh nhau trong đám người, Bạch Lan chợt lớn tiếng hô: "Tiểu tặc đừng chạy!"

Vừa muốn vọt lên nhào đi thì lập tức có ba gã nhân thủ Kiều trang bay lên chặn lại, lại mạnh mẽ dồn ép chặn ả ta quay trở lại.

Quay đầu lại nhìn, Dữu Khánh phát hiện thực lực của nhân thủ hộ vệ Kiều trang còn rất không sai.

"Yêu tinh!"

Nam Trúc kêu lên đáp trả, vừa lui vừa vung kiếm chỉ chỉ Bạch Lan, bộ dạng như muốn nói ngươi chờ đó cho bọn ta, tạm thời thả ngươi một lần, sau đó liền quay đầu chạy đi.

Lối vào mật thất tại bên trong một tòa tiểu đình viện, lại là giả sơn, nhưng mà là một tòa giả sơn tương đối nhỏ.

Kiều Thư Nhi chỉ tới một tảng đá trên giả sơn, ra hiệu dùng sức đẩy là được.

Nam Trúc lập tức nghe theo, ấn lên tảng đá kia dùng sức đẩy, lập tức nghe tiếng răng rắc, sau đó cả tòa giả sơn đều được đẩy ra, mặt đất dần dần lộ ra một cái bậc thang đi xuống.

Sau khi một nhóm người chui đi xuống, lại lần nữa đem giả sơn trả về vị trí cũ, sau đó lấy xuống cây đuốc trên vách đá, đốt cháy lên một đường đi xuống.

Đi đến phần cuối địa đạo, cũng đến được nơi gọi là mật thất, Nam Trúc nhìn thấy được ngọn đèn, lại đem từng ngọn từng ngọn đèn trên vách tường thắp sáng lên.

Dữu Khánh đem người thả ngồi xuống, sau đó Kiều Thư Nhi chỉ tới một cái tráp trên bàn bên trong phòng, "Trong tráp có thuốc."

Nam Trúc lập tức đi tới ôm lấy, mở ra cùng nàng xác nhận xem là những thuốc gì.

Đem người thả tại trên mặt đất, Mục Ngạo Thiết liếc nhìn Kiều Thư Nhi vội vàng tìm thuốc, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Dữu Khánh, kéo kéo tay áo hắn, sau đó hướng về phía Kiều Công Húc bên kia khẽ lắc đầu, ám chỉ chút gì đó.

Dữu Khánh ngẩn ra, lập tức bước nhanh đi đến, bắt mạch cho Kiều Công Húc, lại đặt ngón tay vào động mạch cổ dò xét cảm nhận, rồi

dò xét hơi thở, lại sờ tim đập, còn thi pháp tỉ mỉ kiểm tra, ngay cả chính mình cũng không thể tin được, nhưng mà hiện thực chính là hiện thực.

Cuối cùng hắn còn là chậm rãi buông tay ra, nhìn chằm chằm lỗ thủng đầm đài máu tươi trên lồng ngực Kiều Công Húc, im lặng.

Người đã chết, chết không thể chết lại nữa rồi, có thể nhìn ra được sự bi phẫn trên mặt Kiều Công Húc vẫn như trước, dáng vẻ đến chết cũng không cam lòng.

Nghiêng đầu nhìn Nam Trúc, từ trong thần sắc của hai vị sư đệ, gã đã nhận ra chút gì, tức thì cũng trầm mặc.

"Thứ này, mau đưa thuốc này cho gia gia ăn."

Kiều Thư Nhi đem một viên thuốc sáp vừa đổ ra từ trong một bình sứ nhỏ đến trong tay Nam Trúc, thúc giục gã.

Nam Trúc cúi đầu nhìn xuống, thấy được trên thuốc sáp có chữ "Huyết khôn đan", hoắc, đúng là bảo mệnh linh đan cấp bậc tiên đan giá trị nghìn vạn lượng một viên.

Viên linh đan này gã coi như là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, không nói là có thể chữa lành người chết, nhưng tuyệt đối là thuốc trị thương đỉnh cấp.

Xuất hành tại bên ngoài, nếu như có điều kiện chuẩn bị viên thuốc này trên người, có khi gần như chính là chuẩn bị sẵn cái mạng thứ hai rồi, nếu sớm dùng viên thuốc này thì Kiều Công Húc hẳn là sẽ không chết.

Nhưng mà cuối cùng cũng đã muộn rồi.

Thấy gã chậm chạp không có phản ứng, Kiều Thư Nhi rất nhanh từ thần sắc của ba người nhìn ra được cái gì, lập tức miễn cưỡng đứng dậy, thất tha thất thểu đi đến chỗ gia gia, còn chưa đi đến thì đổ

nhào xuống rồi, được Mục Ngạo Thiết xuất thủ nâng dậy, thấy nàng vẫn muốn đi đến, đành phải giúp đỡ đưa tới.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn một cái, đứng dậy tránh sang bên, để cho chính nàng ta kiểm tra.

Ngồi chồm hổm tại đất, chính tay xác nhận gia gia đã chết rồi, Kiều Thư Nhi mộng rồi, không khóc lóc không ôn ào, si ngốc ngơ ngác mà ngồi ở đó.

Vết thương phía sau lưng nàng không được tu vi bản thân áp chế, lại bắt đầu chảy máu, ánh mắt Dữu Khánh đảo qua, đột nhiên xuất thủ, trực tiếp làm cho người mê đi, sau đó đặt nàng nằm ra đất, để người nằm nghiêng tựa tại trên mặt đất, xé mở y phục phái sau lưng nàng, nhìn thấy được vết thương chảy máu chảy đầm đìa kia.

Nam Trúc nhanh chóng ôm hòm thuốc tới, lại cầm đan hoàn trong tay đưa sang, "Nàng mới lấy ra tới 'Huyết khôn đan' ."

Dữu Khánh nhận lấy, bóp nát thuốc sáp, lập tức ngửi được hương thơm thấm vào gan ruột, viên thuốc màu đỏ tràn đầy mùi thuốc, hắn nâng đầu Kiều Thư Nhi lên, tháo khăn che mặt của nàng xuống, lộ ra một cái khuôn mặt xinh đẹp nhuộm máu, quả thực rất đẹp, nói vậy trong tình huống bình thường sẽ nhìn càng xinh đẹp hơn.

Hắn không chút do dự trực tiếp nhét viên linh đan giá trị nghìn vạn vào trong miệng Kiều Thư Nhi, thi pháp đẩy vào trong bụng nàng, sau đó lặng lẽ ra tay xử lý vết thương giúp người trong hôn mê.

Nam Trúc thì đến chiếc ghế ở một bên ngồi xuống, cũng không có hé răng, yên lặng nhìn Dữu Khánh hành động, thỉnh thoảng gãi gãi đầu.

Gã biết rõ, hiện tại, trong lòng tên gia hỏa lão Thập Ngũ này chỉ sợ là rất không dễ chịu, người vốn là tới truy sát lão Thập Ngũ, kết quả hại toàn gia người khác, đang ổn ổn thỏa thỏa lại bị lão Thập Ngũ làm liên lụy.

Mục Ngạo Thiết thì xoay người, thắp cháy lại cây đuốc, đi ngược trở về nơi lối vào dđể canh chừng, tránh cho có người phát hiện nhập khẩu tiến vào cũng không biết.

Bên ngoài vẫn còn có âm thanh đánh nhau không ngừng truyền đến.

Xử lý ổn thỏa vết thương cho Kiều Thư Nhi, cũng băng bó xong rồi, ngồi chồm hổm tại đất, Dữu Khánh giãn giãn thân thể một chút, sau đó khoanh chân ngồi xuống, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn xem người đang trong mê man.

Nam Trúc đứng dậy đem toàn bộ ngọn đèn điều chỉnh lại ánh sáng một lần, khi trở lại nơi ngồi mới hỏi một câu, "Vấn đề không lớn đi?"

"Ừ."

"Chuyện này, kỳ thực a, chúng ta cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, ai biết a!"

"Ta đang suy nghĩ, ta đến tột cùng là thế nào a, khi đi đến Văn phủ thì đem tới cho Văn phủ một trận hạo kiếp, lần này tới Kiều trang, lại là như thế."

"Lão Thập Ngũ, ngươi suy nghĩ nhiều, con người a, có khi thật là có mệnh. Nếu ngươi thực sự có bản lĩnh đó thì chúng ta đã không sợ thiếu tiền rồi, thế gian có vô số ân ân oán oán, ai đó muốn mưu hại người nào, cứ việc mướn ngươi đến trong nhà cừu nhân là được rồi. Đúng rồi, xác định ả ta là con báo tinh kia?"

"Hẳn đúng là vậy rồi, hai tên khác ta cũng nhận biết. Con báo tinh tên là Bạch Lan. Kẻ miệng phun sương trắng chính là một loại ếch tu luyện thành tinh, tên là Giang Sơn. Còn tên lão thái bà da nhăn nheo kia người ta xưng là Thử thái bà. Đều là kẻ lúc trước tại Cổ Trủng Hoang Địa phục kích các thí sinh, ta cũng là khi đến kinh thành nghe người ta nói tới mới biết được tên của bọn chúng. Vốn còn có một tên phi cầm Yêu tu, tên là Cao Viễn. Ba kẻ này thiếu một

chút đẩy trượng phu của Bạch Lan vào chỗ chết, ta cũng là nhặt được lợi từ ba kẻ đó, không biết bọn họ tại sao lại trộn lẫn một chỗ cùng Bạch Lan rồi a…”

Dữu Khánh một trận lẩm bẩm, lải nhải liên miên.

Nam Trúc ở bên yên lặng nghe, thuận tiện chỉnh lý lại cái tráp kia, lật xem có bao nhiêu đồ vật đáng giá.

Về sau lại, âm thanh đánh nhau bên ngoài biến mất, cũng không biết tình huống đến tột cùng như thế nào rồi.

Cân nhắc đến việc nơi đây còn có người có bệnh, vì sự an toàn của Kiều Thư Nhi, sư huynh đệ ba người vẫn không đi ra ngoài mạo hiểm, không quản bên ngoài có động tĩnh gì đều không để ý tới, một mực tại trong mật thất lẳng lặng chờ.

Trong lúc này, ba người trong mật thất mơ hồ nghe thấy được mùi khói, đại khái đã đoán được bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Dữu Khánh thỉnh thoảng sẽ đi kiểm tra một chút thương thế của Kiều Thư Nhi, phát hiện “Huyết khôn đan” không hổ là linh dược cấp bậc tiên đan, dược hiệu quả phi phàm, có thể rõ ràng cảm giác được người bị thương đan rất nhanh khôi phục lại.

Non nửa ngày, Kiều Thư Nhi nằm úp sấp trên mặt đất cuối cùng tỉnh lại, giãy giụa đứng dậy, vừa động đậy vết thương bị kéo căng, đau đớn cắn môi.

Dữu Khánh đi tới đưa nắm tay, giúp đỡ nàng đứng lên.

Không ngoài dự liệu, Kiều Thư Nhi vừa tỉnh dậy thì lại đi tới bên người gia gia, chậm rãi quỳ gối bên cạnh di thể, không nói một lời, im hơi lặng tiếng, yên lặng rơi lệ đầy mặt.

Đợi cho nàng trấn tĩnh lại, nhấc tay áo lau khô lệ xong, mới hỏi: “Các ngươi là người nào?”

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau, việc này nên nói như thế nào? Không có cách nào nói ra sự thật cho biết.

Dữu Khánh: "Giang hồ tán tu."

Kiều Thư Nhi lại hỏi: "Kẻ hành hung chính là kẻ nào?"

Dữu Khánh: "Bạch y nữ tử là một con báo yêu, tên là Bạch Lan. Miệng phun sương trắng chính là ếch yêu, tên là Giang Sơn. Lão thái bà da nhăn nheo người ta xưng là Thử thái bà. Đều là Yêu tu. Mấy năm trước ta giết chết trượng phu của Bạch Lan, ả ta là tới tìm ta báo thù sát phu, liên lụy tới Kiều trang, ngoại trừ nói xin lỗi ra thì ta cũng không biết nên nói cái gì mới được."

Chương 349: Cùng đi

Kiều Thư Nhi: "Nói cách khác, chỉ cần ngươi không chết thì bọn họ còn sẽ xuất hiện?"

Dữu Khánh không biết nói gì, sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, đại khái đều đã nghe ra được một ẩn ý khác trong lời nói của nữ nhân này.

"Hẳn phải là như vậy đi."

Cuối cùng, Dữu Khánh vẫn là thừa nhận.

Kiều Thư Nhi nhịn đau bò đứng lên, đi về phía rối ra.

Mục Ngạo Thiết lên tiếng, "Bên ngoài hình như có người đốt lửa, không biết tình huống bên ngoài như thế nào, hiện tại mạo muội đi ra ngoài, e rằng có nguy hiểm."

Kiều Thư Nhi dừng lại, bỗng nhiên xoay người, đầu tiên là mở ra ngăn kéo bàn trong mật thất, lấy ra một viên huỳnh thạch, sau đó đi

về phía một chỗ góc tường, đầu ngón chân đạp lên một miếng gạch dưới góc tường, dùng sức đạp một cái liền nghe được một tiếng vang răng rắc, hai tay đẩy vách tường, lập tức thấy vách tường xoay chuyển, lại lộ ra một cái địa đạo khác.

Kiều Thư Nhi cầm huỳnh thạch chiếu sáng đi vào, sư huynh đệ ba người nhìn nhau, cũng lập tức đi theo vào.

Theo địa đạo một đường đi xuống phía dưới, đi đến phần cuối thì phát hiện phần cuối ngập đầy nước. Kiều Thư Nhi im hơi lặng tiếng mà tiếp tục đi tới trước, cả người dần dần chìm vào trong nước, về sau chỉ còn thấy một đám ánh sáng của huỳnh thạch mông lung mờ ảo dần dần đi xa tại trong nước.

Sư huynh đệ ba người cũng lục tục đi vào nước, chui vào trong nước đuổi theo.

Vừa đi vào trong nước, ba người liền biết là nước biển, đây là một cái mật đạo từ Kiều trang thông tới trong biển.

Đuổi theo ánh huỳnh quang, chỉ thấy Kiều Thư Nhi miệng cắn huỳnh thạch, hai tay chậm rãi mở ra một khối cự thạch phong kín xuất khẩu, sau đó người khe hở do cự thạch mở ra mà chui đi ra ngoài.

Sư huynh đệ ba người lần lượt chui đi ra.

Chỉ chốc lát sau, mấy người liền từ trong nước biển dồn dập đập vào bờ mà bò đi ra, leo lên đá ngầm.

Dữu Khánh chú ý thấy Kiều Thư Nhi đang đau đớn run rẩy cầm cập, ánh mắt dừng tại trên dải băng vết thương ướt sũng nước biển phía sau lưng nàng.

Trời đã sắp hoàng hôn, nơi cao nhất trên đảo cũng chính là vị trí Kiều trang vẫn còn có khói đang bốc lên, chưa có tan hết.

Nương theo ánh nắng chiều tà rực rỡ có thể nhìn thấy rõ ràng, Kiều trang thấp thoáng giữa màu xanh đã đại biến hình dáng, đã hóa thành một vùng tro tàn, rõ ràng là bị người phóng hỏa đốt cháy, mơ hồ còn có bóng người di chuyển ở trong đó.

Lúc này, Kiều Thư Nhi lập tức lao nhanh về phía đó, Dữu Khánh lắc mình vọt tới, ngăn cản nàng lại, "Ngươi thân chịu trọng thương, không rõ ràng tình huống bên kia, ngươi không thích hợp công khai đi tới đó. Ngươi ở chỗ này chờ đi, để chúng ta trước đi tới đó dò xét tình huống rồi nói tiếp."

Nơi đây vừa dứt lời, trong đám đá ngầm cách không xa toát ra một cái đầu lén la lén lút.

Mục Ngạo Thiết mắt lạnh đảo qua, tay cầm chuôi kiếm quát lớn: "Người nào?"

Một lão già đứng lên, lão già hướng bên này gọi: "Tiểu thư, là ngươi sao?"

Kiều Thư Nhi liếc mắt nhìn phản ứng muốn rút kiếm của người bên cạnh, cất tiếng giải thích, "Là người trong trang." Sau đó lập tức di chuyển tới, hỏi: "Chu quản gia, trong nhà xảy ra chuyện gì?"

Nghe được lời ấy, Chu quản gia lập tức nước mắt giàn giụa, vẫy tay giậm chân nói: "Hết rồi, tiểu thư, toàn bộ Kiều trang đều hết rồi, bị mấy tên ác tặc kia phóng hỏa đốt cháy rồi, mấy mồi lửa liền đốt cháy không còn gì rồi. Tiểu thư, lão gia đâu chứ?"

Sư huynh đệ ba người nghe được, cau mày không ngừng, phát hiện thấy mấy tên Yêu tu Bạch Lan kia thật sự hung dữ, tìm không được người vậy mà lại phóng hỏa đốt cháy nhà người ta.

Nhưng mà cũng không khó lý giải, thù sát phu, nữ nhân nào có thể chịu được? Đương nhiên là muốn không từ thủ đoạn nào đào móc cho ra được hung thủ để báo thù.

Kiều Thư Nhi nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu.

Chu quản gia sửng sốt, ngay lập tức đã minh bạch chuyện gì, lảo đảo phù phù quỳ xuống, đấm đất gào khóc, nước mắt trào mi khóc lớn, "Lão gia a, việc này là thế nào, vì sao lại gặp phải tai họa này a!"

Sau khi mở mắt ra, Kiều Thư Nhi cắn răng nói: "Chớ khóc, phải nghĩ biện pháp báo thù, đám ác tặc kia còn tại bên trong trang không?"

Chu quản gia khóc lóc lắc đầu, "Đã đi rồi, sau khi không tìm được người, bọn chúng liền phóng hỏa đốt thôn trang, nhưng vẫn không tìm thấy người liền rời đi rồi."

Nghe nói chúng đã đi rồi, Kiều Thư Nhi lập tức hướng Kiều trang lao đi.

Chu quản gia lại bò đứng lên chạy đi ngăn cản nàng, khóc dầm dề gạt lệ nói: "Tiểu thư, không thể đi, không thể đi a. Mặc dù tặc nhân đã đi rồi, nhưng Tô đảo chủ của Bàn Long đảo chủ lại dẫn nhân mã liên quan chạy đến, đang khắp nơi tìm kiếm tung tích của ngài và lão gia tại trong đống đổ nát của trang a."

Kiều Thư Nhi không lý giải được, "Tô đảo chủ tìm ta và gia gia làm gì?"

Chu quản gia lập tức giải thích nói: "Lần này Lão gia chuẩn bị đi Minh Hải thu thập tài liệu, chính là vì để luyện chế đồ vật cho Tô đảo chủ. Lúc trước, Tô đảo chủ đem tài luyện luyện chế mà mình đã tìm kiếm gần mười năm, toàn bộ giao cho lão gia, sau trận hỏa hoạn ta đã đi thăm dò nhìn xem rồi, không còn nữa, đã bị một mồi lửa đốt cháy không còn gì nữa rồi.

Nhóm đồ vật kia của Tô đảo chủ, giá trị không sai biệt lắm là một tỷ rưỡi a! Sau khi Tô đảo chủ nghe tin thì dẫn theo người chạy tới, đang khắp nơi tìm ngài và lão gia, ầm ĩ nói nhất định phải tìm được các ngươi mới thôi, ta cũng không dám lộ diện gặp hắn. Tính cách

của Tô đảo chủ thì chúng ta đã quá rõ ràng rồi, với một nhóm đồ vật giá trị lớn như thế, hắn cũng không có khả năng xóa bỏ, lão gia không còn tại, hắn khẳng định sẽ bức tiểu thư ngài trả lại.

Lúc cháy lớn thì có ác tặc trông chừng tại đó, một ít thứ đáng giá trong nhà cũng chưa kịp mang đi, cũng đều chôn vùi tại trong biển lửa. Nói vậy, hắn là Lão gia còn có chút tài sản tích trữ, dám hỏi tiểu thư, ngài có biết tài sản tích trữ của lão gia ở đâu không, tiểu thư có thể trả lại một tỷ rưỡi kia không? Nếu như không thể bồi thường được thì vạn lần không thể lộ diện, nếu không Tô đảo chủ chắc chắn sẽ gây bất lợi cho tiểu thư ngài. Tiểu thư không biết, hắn vốn là có ý với ngài, chỉ là bị lão gia cự tuyệt mà thôi."

Kiều Thư Nhi quay đầu lại, nhìn khu nhà tàn tạ sụp đổ ở xa xa dưới ánh nắng chiều tà rực rỡ kia, lã chã rơi lệ.

Được biết người của Tô đảo chủ đang tại trên đảo tìm kiếm khắp nơi, mấy người cũng không dám tiếp tục dừng lại, liền lại chui vào trong biển, quay trở về bên trong địa đạo.

Tại trong mật thất, nhìn thấy di thể của Kiều Công Húc, Chu quản gia có thể nói là khóc lóc chết đi sống lại.

Di thể không tiện để lâu, ngày hôm sau, mấy người liền đưa Kiều Công Húc bí mật an táng tại một ngóc ngách ở trên đảo, tạm thời ngay cả mộ bia cũng không dám lập.

Sự tình hoàn tất, Dữu Khánh muốn đi lên đảo nhìn xem tình hình, bảo Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lưu lại, thật sự là hình dạng của hai người tương đối dễ nhận thấy.

Nào ngờ đang quỳ gối trước mộ, Kiều Thư Nhi thấy thế thì lập tức đứng lên, bước nhanh đến bên cạnh hắn.

Dữu Khánh dừng bước, sững sờ nhìn nàng, không biết nàng có ý gì.

Kiều Thư Nhi hỏi: "Ngươi đi đâu? Cùng đi."

Dữu Khánh không nói nên lời, sư huynh đệ ba người cũng minh bạch ý của nàng, vừa nhìn liền biết quả nhiên như vậy.

Từ việc lúc trước nữ nhân này hỏi hắn một số câu hỏi đại loại là có phải chỉ cần Bạch Lan chưa báo được thù thì còn sẽ xuất hiện hay không thì ba người đã đại khái đoán được ý nàng, sợ là muốn cùng đi theo, muốn chờ hung thủ xuất hiện để báo thù.

Hiện tại thì đã rõ ràng, quả nhiên chính là ý đó.

Dữu Khánh trầm mặc, than thở: "Ngươi yên tâm, việc này ta sẽ cho ngươi một lời nói rõ, sẽ không bỏ mặc ngươi không quản mà chạy lấy người. Ta chính là định đi dạo trên đảo, tìm hiểu một chút tình hình, ngươi tại nơi đây quá nhiều người quen, cùng đi theo rất dễ dàng bị người nhận ra được." Chỉ vào hai vị sư huynh, "Người của ta tại nơi đây, ta sẽ không bỏ chạy, các ngươi trước tiên trở về mật thất ẩn núp đi."

Ánh mắt Kiều Thư Nhi ngóng nhìn hắn tựa hồ tâm tình cực kỳ phức tạp, cuối cùng vẫn là yên lặng xoay người trở về.

Dữu Khánh hai tay xoa xoa khuôn mặt, dáng vẻ cũng rất bất đắc dĩ, đem mũ trùm đầu liền với đấu bồng phủ lên đầu, sau đó cũng xoay người rời đi ồi.

Một chuyến đi này đi hơn một canh giờ.

Sau khi trở lại mật thất, Dữu Khánh vừa thấy mấy người liền mở miệng nói: "Nơi đây không thích hợp ở lâu, mau mau rời đi."

Nhìn dáng vẻ hắn tương đối gấp gáp, Nam Trúc lập tức hỏi: "Thế nào rồi?"

Dữu Khánh lập tức đem tình hình mà mình tìm hiểu được nói ra, giống như Chu quản gia đã nói, vị Tô đảo chủ kia đích xác đang tìm ông cháu Kiều Công Húc, cũng đích xác đang làm ầm ĩ có một nhóm

đồ vật tại trên tay Kiều Công Húc, Tô đảo chủ chủ yếu là lo lắng cho đồ vật của mình.

Việc này cũng không có gì, chân chính làm cho Dữu Khánh không dám dừng lại chính là được biết vị Tô đảo chủ kia tiếng tăm rất lừng lẫy tại một vùng hải vực này, đúng là một gã tu sĩ Thượng Huyền cảnh giới, như vậy thì có điểm kinh khủng rồi, một khi bị phát hiện ra, chỉ sợ là trốn không thoát.

Thượng Huyền cảnh giới? Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng giật mình không nhỏ, đó cũng không phải là chênh lệch như giữa Sơ võ và Thượng Võ, cũng cảm thấy hẳn cần phải mau chóng rời đi.

"Ngươi là muốn đi theo chúng ta, hay là…"

Đã quyết định ly khai, Dữu Khánh nhìn về phía Kiều Thư Nhi, thử hỏi một câu.

Kiều Thư Nhi không đáp lời, mà là lại đi tới một chỗ góc tường, cạy ra một khối gạch, xách ra một rương sắt, cầm đến trước mặt Chu quản gia, mở ra, lộ ra một rương ngân phiếu, mệnh giá to to nhỏ nhỏ đều có đủ.

Con mắt Nam Trúc nhìn đăm đăm, không ngừng nháy nháy mắt với Dữu Khánh, ý là, nữ nhân này rất có tiền a.

Kiều Thư Nhi cầm một đống cất cào trong người mình, còn lại toàn bộ giao cho Chu quản gia, "Đây là trước kia gia gia chuẩn bị sẵn, hai trăm triệu, ta cầm đi một trăm vạn, phần còn lại ngươi nghĩ biện pháp giao cho Tô đảo chủ, để bày tỏ thành ý của ta, thỉnh hắn khoan hồng độ lượng, tạm thời thả ta một lần. Giúp ta chuyển lời cho Tô đảo chủ, số tiền còn lại, đợi khi ta báo thù xong, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả cho hắn, nếu như không trả được, vậy thì nguyện làm nữ nhân của hắn, bảo ta làm gì cũng được, nhất định làm trâu làm ngựa trả nợ báo đáp hắn!"

Lời này, nhất là phát ra từ miệng của một nữ nhân xinh đẹp như thế, sư huynh đệ ba người nghe được và đau răng.

Đặc biệt là Dữu Khánh, nhịn không được gãi gãi chút râu tơ của mình, chân chính cảm thấy mình đã tạo ra đại nghiệt.

Nam Trúc cũng vò đầu, ánh mắt khó mà rời đi rương tiền kia, thậm chí vô ý thức mà kéo tay áo Dữu Khánh, ra hiệu cho hắn khuyên nhủ Kiều Thư Nhi.

Dữu Khánh liếc nhìn gã một cái, lập tức đã hiểu biết ý của gã, chúng ta rất thiếu khoản tiền này, nếu đã là tạm thời không chạm mặt với vị Tô đảo chủ kia, vậy thì không cần phải đưa nhiều tiền như vậy, không bằng trước mang đi giải quyết khó khăn.

Nhưng mà Dữu Khánh vẫn không có hé răng, cũng không có bất cứ biểu hiện gì sẽ thuyết phục Kiều Thư Nhi.

Chu quản gia đã là khóc không thành tiếng, không ngừng gạt lệ gật đầu.

Lúc này, Kiều Thư Nhi mới quay đầu lại nhìn về phía Dữu Khánh, "Ta cùng đi với các ngươi."

Xong rồi, ngoại trừ Chu quản gia ra, những người khác lập tức rời đi, Kiều Thư Nhi không để cho Chu quản gia tiễn đưa, nói là nhiều người dễ bị nhận thấy.

Kiều Thư Nhi đem toàn bộ những thứ trong mật thất có thể đóng gói đều đóng gói lại mang theo.

Sau đó một đám người lại theo bờ biển bò ra, Dữu Khánh bảo mấy người tại bên cạnh biển chờ một chút, hắn trước tiên đi tìm phi cầm tọa kỵ cho mọi người.

Đợi hắn vừa đi, Nam Trúc cuối cùng vẫn là có chút nhịn không được, hướng Kiều Thư Nhi nói ra: "Thư Nhi cô nương, việc báo thù này, là

chuyện rất tốn tiền, chỉ là lộ phí bay tới bay lui thì đã rất tốn kém, hơi động một chút phải tốn tiền con số hàng vạn.

Những Thiên Lý lang đó, ngươi bảo người ta chở ngươi bay nghìn vạn dặm, phải trả mấy trăm lượng mấy nghìn lượng cũng đánh động được, then chốt là người ta không làm a.

Tô đảo chủ gì đó kia, thiếu nhiều hay thiếu ít đều giống nhau, hiện tại không cần đưa tiền cho hắn. Ngươi không biết a, ba người chúng ta kỳ thực rất nghèo, ta cảm thấy, số tiền ngươi đưa cho Chu quản gia hẳn nên là trước tiên dùng tại trên lưỡi dao."

Dáng vẻ nghiêm chỉnh, nghiêm túc chân thành thuyết giáo, đã ám chỉ rất rõ ràng rồi, trước tiên cầm tiền về lại đây.

Mục Ngạo Thiết là người có cốt khí, lập tức hướng bên cạnh nhích rời xa, cho thấy lời người nào đó nói không có quan hệ gì với mình, phân rõ giới hạn.

Kiều Thư Nhi lại nói: "Khoản tiền này là để thể hiện thành ý, cho thấy được thành ý, như vậy Tô đảo chủ mới biết được chúng ta không định quỵt nợ, mới sẽ không quá lo lắng mà không nhất thiết cứ phải đi tìm chúng ta, mới sẽ giơ cao đánh khẽ để cho chúng ta kiếm tiền, nếu không ngươi nghĩ rằng bọn ta có thể dễ dàng chạy được hay sao? Một khi bị hắn phát hiện được tung tích của chúng ta, tất nhiên là ngàn dặm truy sát để tính sổ."

Chương 350: Ý tại Kim Khư

Vừa nghe nói sẽ bị một cao thủ Thượng Huyền truy sát tính sổ, Nam Trúc muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng không tiếp tục nói thêm lời gì, buông tha vọng tưởng.

Dữu Khánh cũng không để cho bọn họ đợi lâu, rất nhanh liền cưỡi một con cự cầm bay tới, phía sau còn có ba con cùng bay theo tới, Dữu Khánh chỉ về phía ba người phía dưới một cái.

Ba con cự cầm lục tục lao xuống, khi dán lướt sát qua mặt đất thì Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Kiều Thư Nhi lần lượt bay vọt lên.

Rất nhanh, bốn con cự cầm tụ thành một nhóm bay lên trời.

Khi bay đến trên cao, bốn con sắp thành hàng bay theo hình chữ nhất, mây trắng bập bềnh, thiên địa trống không mịt mờ.

Cứ mỗi khi bay được khoảng một canh giờ, bốn con cự cầm liền sẽ rất ăn ý mà biến đổi trận hình, lần lượt đổi kẻ dẫn đầu.

Một chuyến bay này, bắt đầu từ ban ngày đến đêm tối, thẳng đến sau nửa đêm mới lục tục đáp xuống trong một vùng núi non.

Không phải nơi nào khác, chính là lối vào U Giác Phụ.

Sau khi giao phí vận chuyển, đợi cho bốn gã Thiên Lý lang biến mất, Nam Trúc nhịn không được cất tiếng cười ha hả, "Phí mấy chục vạn, còn rước lấy một thân xúi quẩy, rồi cứ như vậy quay trở về rồi."

Mục Ngạo Thiết cũng nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, hiện tại trên tay bọn họ thật sự rất túng thiếu, chạy đi chạy về không công như vậy, hơi động một chút là chi tiêu mấy chục vạn, quả thực khiến người đau răng.

Không có gì để nói, Dữu Khánh kêu gọi một tiếng, bốn người lại mua ván trượt, đi vào ám đạo trong lòng đất một đường trượt xuống.

Lần nữa về đến U Giác Phụ, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vốn tưởng rằng sẽ trở về Diệu Thanh Đường, nào ngờ Dữu Khánh không có làm như vậy, vậy mà lại tìm một cái khách sạn, thuê hai gian phòng.

Hai vị sư huynh trong lòng âm thầm kinh ngạc, nhưng cũng không biểu lộ cái gì, biết rõ lão Thập Ngũ làm như vậy tất có nguyên nhân.

Người làm dẫn bọn họ đi xem, nhận gian phòng rồi lui ra, Dữu Khánh mới nói với Kiều Thư Nhi: "Thư Nhi cô nương, ngươi ở lại trong phòng này đi."

Sau đó quay đầu lại ra hiệu với hai vị sư huynh, sư huynh đệ ba người đồng thời rời đi, kết quả ra cửa không được mấy bước, ba người liền đồng thời quay đầu lại nhìn tới, chỉ thấy Kiều Thư Nhi cùng đi theo sau lưng bọn họ.

Nam Trúc nhắc nhở: "Chúng ta trở về gian phòng của chúng ta." Ám chỉ nam nữ có khác biệt, nhắc nhở không nên tiếp tục đi theo.

Nào ngờ, Kiều Thư Nhi nhìn chằm chằm Dữu Khánh nói: "Ba người các ngươi ở cùng một phòng quá chật chội, ngươi theo ta ở cùng một phòng đi."

Cái gì?

Sư huynh đệ ba người thiếu một chút giật mình rớt hàm răng xuống đất.

Nhưng mà lại đều rất nhanh kịp phản ứng lại, người ta làm vậy là sợ Dữu đại chưởng môn bỏ chạy mất, về phần hai vị khác, người ta căn bản chẳng quan tâm, người ta chỉ muốn bám chặt Dữu đại chưởng môn, bởi vì đối tượng mà Bạch Lan yêu quái kia muốn báo thù chính là Dữu đại chưởng môn.

Trên mặt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều xuất hiện thần sắc cổ quái, đều đang ngắm lão Thập Ngũ, nhìn hắn làm sao bây giờ.

"Việc này…" Dữu Khánh vẻ mặt dè dặt, còn có chút ngượng ngùng xấu hổ, "Cô nam quả nữ, việc này rất không thích hợp đi?"

Kiều Thư Nhi: "Ta còn không sợ, ngươi sợ cái gì?"

Làm sao bây giờ? Dữu Khánh lập tức nhìn về phía hai người khác, dùng ánh mắt nói với hai người bọn họ, việc này không phải là ta muốn như vậy, mà là người ta muốn như vậy a, ta cũng không có cách nào. Ngay lập tức vội ho một tiếng nói: "Được được, tùy ngươi."

Trên mặt hai vị sư huynh lập tức xuất hiện thần sắc kinh thường đậm nhạt khác nhau.

Dữu Khánh làm như không có phát hiện thấy.

Nam Trúc thì lại chỉ một gian phòng nghiêng chếch đối diện, nói với Kiều Thư Nhi: "Chỉ ở ngay tại nghiêng chếch đối diện với ngươi, sẽ không bỏ chạy, ngươi để cho huynh đệ chúng ta trò chuyện riêng một chút được hay không?"

Kiều Thư Nhi trầm mặc một hồi, ngay lập tức xoay người tựa ở trên vách tường hành lang.

Sư huynh đệ ba người lúc này mới tiến vào gian phòng nghiêng chếch đối diện.

Cửa đóng lại, Nam Trúc lập tức vươn ra một tay vỗ lên bờ vai Dữu Khánh, "Lão Thập Ngũ, diễm phúc không cạn a. Ca ca ta phải nhắc nhở ngươi mấy câu, kiềm chế, nghìn vạn lần phải kiềm chế a, ngươi đang tuổi huyết khí phương cương như vậy, lại chính là thời điểm tò mò, ta thật sự là lo lắng a."

"Đừng có quan tâm quan tâm chuyện tào lao, ngươi nghĩ rằng ta là ngươi sao?" Dữu Khánh run vai hất tay gã ra, đi thẳng đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Hai vị sư huynh đi theo tới, Nam Trúc kéo một cái ghế ngồi ở đối diện với hắn, bắt đầu hạ thấp giọng nói, "Đã về đến cửa nhà, còn ở lại khách sạn? Có ý gì a, tiền nhiều không nơi để chi tiêu sao?"

Dữu Khánh: "Ta là tạm thời không muốn bộc lộ thân phận của chúng ta."

Vừa mới nghe nói như thế, Nam Trúc suy nghĩ, trái lại cũng phải, nếu thật sự tiến vào ở Diệu Thanh Đường thì chỉ cần tùy tiện nghe ngóng liền biết là Thám Hoa lang. Nghĩ lại một chút lại hỏi: "Không phải là cần đi ra ngoài kiếm tiền sao, vì sao lại chạy trở về U Giác Phụ rồi, về để làm gì?"

Dữu Khánh hơi có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn là hạ thấp giọng nói: "Lão Thất, ta đã suy nghĩ lại, cảm thấy lời ngươi nói lúc trước tại Tiểu Vân gian rất có đạo lý."

Nam Trúc mờ mịt, cũng là suy nghĩ lại một hồi, vẫn còn rất mù mờ, nói: "Lời ta nói có đạo lý là rất nhiều, ngươi chỉ câu nói nào a?"

Dữu Khánh nhắc nhở, "Còn nhớ rõ nội dung ghi trên ngọc trang trong phòng sắt kia không? Bị Vân Hề là cho náo loạn, ta hoài nghi là cái bẫy của Vân Hề, bây giờ nghĩ lại, còn là ngươi nói đúng, lúc đó Vân Hề cũng không biết chúng ta có thể chạy thoát, cũng không đáng làm bố cục như vậy, cho nên nội dung ghi chép trên ngọc trang có thể là thật."

Nghe được lời ấy, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết gần như là đồng loạt mắt lạnh nhìn chăm chú về phía hắn, cứ như vậy lạnh lùng nhìn, không có hé răng.

Dữu Khánh cũng lẳng lặng nhìn hai người một hồi, sau cùng lại là hắn hỏi: "Thế nào?"

Nam Trúc: "Ngươi tiếp tục nói."

Dữu Khánh hắc hắc cười gượng một tiếng, ngay lập tức lại hạ thấp giọng nói: "Nếu đã là không có vấn đề gì, vậy chúng ta đi tìm kiếm, thế nào?"

Nam Trúc lắc đầu nói: "Lão Thập Ngũ a lão Thập Ngũ, ngươi nói ngươi cái người này a, nói không được vì có nguy hiểm cũng là ngươi, nói không có vấn đề gì cũng là ngươi, nói không đi chính là ngươi, nói đi cũng là ngươi. Ngươi đừng có lấy lời ta nói để ceh đậy, theo ta thấy a, ngươi sẽ không phải là muốn giúp nữ nhân kia trả hơn một tỷ đó đi?"

Mục Ngạo Thiết: "Hẳn là vậy."

Nam Trúc: "Lão Thập Ngũ, chúng ta là người trong giang hồ, ngươi động một chút là sinh lòng đồng cảm, tật xấu này rất không tốt nha, một khi bị người nắm lấy thiếu sót này hạ xuống cạm bẫy, sẽ hại chết ngươi."

Dữu Khánh trừng mắt, "Các ngươi cứ muốn nghĩ như vậy thì ta cũng không còn cách nào, ta một cái miệng nói không thắng các ngươi hai cái miệng. Ta hỏi các ngươi, trong ngắn hạn, chúng ta đi đâu kiếm được nhiều tiền như vậy, việc buôn bán nghiêm chỉnh không có đầu mối và con đường, sao có thể hơi động một chút thì kiếm được hơn nghìn vạn chứ. Lại nói, ta cũng chỉ là nói tìm thử xem, các ngươi thật sự cho rằng nói tìm là có thể tìm được hay sao? Hoàng Kim cốc kia, các ngươi nói xem, ở đâu?"

Nam Trúc buông tiếng thở dài, không thể không dời ra lí do thoái thác đã dùng để khuyên lão Nhị, "Trong lòng ngươi rất rõ ràng a, dù cho tìm được Hoàng Kim cốc, cũng chưa chắc có thể tìm được Cầm kích thủ vệ, nếu như Cầm kích thủ vệ kia vẫn còn tồn tại, đã sống mấy nghìn năm chính là loại quái vật gì, ngươi xác nhận chúng ta có thể trêu chọc được sao? Ngươi sẽ không sợ đụng phải cái Vân Hề thứ hai sao? Lời ba nhà kia nói tại Tiểu Vân gian ngươi đã quên rồi ư? Tiên gia động phủ có khả năng đều tồn tại Thủ sơn thú. Ảo vọng từng có, Tiểu Vân gian là Vân Hề, bên trong Kim Khư lại sẽ là vật kinh khủng gì chứ?"

Dữu Khánh nhấc tay đình chỉ, "Không bằng như vậy, chúng ta trước tiên tìm xem thử, nếu như quả thật là tìm được, mà xác định không

có vấn đề gì thì chúng ta liền tiếp tục, nếu không được thì dừng tay, thế nào?"

Nam Trúc: "Mức độ đó làm sao nắm chặt được? Không có cách nào nắm chặt a."

Mục Ngạo Thiết: "Lão Thất nói không sai, ai cũng không biết bên trong Kim Khư có cái gì."

Dữu Khánh: "Được rồi. Gánh nặng môn phái trên thân, một mình ta đi, các ngươi lặng lẽ trở về đi, ta còn lười mang theo hai cái hánh nặng bọn ngươi."

"Ngươi…" Nam Trúc đột nhiên đứng lên, chỉ hắn một hồi, sau cùng lại thở dài ngồi xuống, "Có biết lúc trước vì sao chúng ta không đồng ý ngươi làm chưởng môn hay không? Được rồi, nói với ngươi những thứ này cũng là đàn gảy tai trâu. Ta hỏi ngươi, trời đất bao la, ngươi đi đâu tìm Hoàng Kim cốc?"

Dữu Khánh: "Nếu ta đã trở về U Giác Phụ, còn có thể đi đâu? Đương nhiên là muốn đến Vọng Lâu để tìm hiểu, hiện nay mà nói, chúng ta cũng tìm không được nơi nào càng thích hợp tìm hiểu tin tức hơn Vọng Lâu."

Việc này giống như lão Nhị nói vậy, Nam Trúc cau mày, "Ngươi đã quên hậu quả vì tiết lộ cái tên 'Thạch Cơ Loan' đó rồi sao, ngươi còn dám đem ba chữ 'Hoàng Kim cốc' này tiết lộ ra bên ngoài?"

Dữu Khánh: "Lão Thất, việc này hoàn toàn không phải giống như nhau. Ngươi nghĩ xem, 'Thạch Cơ Loan' sở dĩ bị ngoại nhân nhìn chăm chú là bởi vì có người biết rõ ta tiến vào trong cổ mộ, đoán được ý đồ của ta, truy tra ta mới truy tra đến 'Thạch Cơ Loan', trước đó cũng không có người nào biết 'Thạch Cơ Loan' và Tiểu Vân gian có liên quan.

Đồng dạng, 'Hoàng Kim cốc' ngoại trừ mấy người trong môn phái chúng ta, khả năng ngoại nhân biết được là không lớn. Trong truyền

thuyết, có nghe nói tới Tiểu Vân gian, lúc trước người nào từng nghe nói qua Thạch Cơ Loan? Trong truyền thuyết cũng chỉ có Kim Khư, cho tới bây giờ không có nghe nói qua cái gì mà 'Hoàng Kim cốc', người Cầm kích gì gì đó càng là chưa từng nghe thấy, nếu như có người nào đó thật sự là đã nắm giữ những đầu mối này trước, vậy thì cũng không tới phiên chúng ta đi tìm. Nếu như là những cường hào nắm giữ những đầu mối này trước mà cũng tìm không được, vậy chúng ta đây cũng chính là đi chơi mà thôi, khả năng tìm được cũng không lớn, sẽ không có nguy hiểm gì."

Hai người Nam, Mục nhìn nhau, đều cau mày, cảm giác tựa hồ có chút đạo lý.

Dữu Khánh lại ngoắc tay, vốn là hai cái đầu đã gom cùng một chỗ, lúc này hai vị sư huynh lại đưa lỗ tai ghé sát vào một chút, Dữu Khánh tại bên tai hai người thì thầm nhỏ giọng nói một hồi.

Sau khi ba cái đầu tách ra, Mục Ngạo Thiết như có đăm chiêu.

Nam Trúc thì hoài nghi hỏi: "Như vậy hữu dụng sao?"

Dữu Khánh: "Luôn tốt hơn là chẳng làm cái gì. Nữ nhân kia theo sát lấy ta, ta không tiện đi làm, các ngươi người nào đi xử lý một chút?" Thoáng nhìn vóc người Nam Trúc một cái, cảm thấy tương đối khiến người chú ý, trực tiếp nói với Mục Ngạo Thiết: "Lão Cửu, còn là ngươi đi đi."

"Ừ." Mục Ngạo Thiết đáp ứng, dù sao U Giác Phụ không có phân chia ngày đêm gì, trực tiếp xoay người liền đi.

Mở cửa, trông thấy nữ nhân vẫn y nguyên thủ tại hành lang, y cũng chỉ là nhìn nhiều một chút, rồi sải bước đi qua bên người nàng.

Kiều Thư Nhi nghiêng đầu nhìn theo một hồi, cũng động thân, đi tới cạnh cửa vào gian phòng kia, đẩy cửa ra, bước vào bên trong một bước, đưa mắt nhìn.

Dữu Khánh đang kề tai thì thầm to nhỏ với Nam Trúc, nghe tiếng động đồng thời nhìn qua, trông thấy là nàng, đều sửng sốt.

"Thật đúng là sợ ngươi bỏ chạy." Nam Trúc xùy nói, lắc đầu thở dài, "Hoang đường a! Được rồi, lão Thập Ngũ, ngươi trước tiên trở về nghỉ ngơi đi, có việc sẽ gọi ngươi."

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, cũng đành phải xóa bỏ, đứng dậy.

"Huýt!" Nam Trúc chợt cất một tiếng huýt sáo, vui tươi hớn hở trêu chọc nói: "Lão Thập Ngũ, ổn định, không nên loạn tiết tháo."

Dữu Khánh liếc mắt khinh bỉ, được rồi, dù sao không một tên nào là thứ tốt, hắn cũng sớm đã thành thói quen với đám kẻ xấu này, luôn đỡ hơn so với năm đó bảo hắn leo lên nóc nhà nhìn lén quả phụ tắm rửa.

Nói chung lười quay đầu lại để ý tới, ngay cả cửa cũng lười đóng lại giúp gã.

"Ai, có khác giới liền không có nhân tính a." Nam Trúc đứng dậy cười nhạt, lắc lắc đầu đi ra, chính tay đóng cửa.

Đi đến cửa một gian phòng khác, Dữu Khánh đang định đẩy cửa ra, Kiều Thư Nhi đột nhiên hỏi: "Có thể hay không bồi ta đi dạo một chuyến?"

Dữu Khánh sửng sốt, quay đầu lại hỏi: "Giữ chúng ta với nhau, làm loại chuyện tình chàng ý thiếp này không thích hợp đi?"

Kiều Thư Nhi hơi có vẻ lúng túng xấu hổ, cấp tốc lạnh lẽo: "Ngươi suy nghĩ nhiều, ta chỉ tưởng muốn đổi một bộ y phục."

Dữu Khánh trên người nàng đang khoác nam trang, lập tức kịp phản ứng lại, phía sau lưng nữ nhân này bị thương, y phục còn là bị rách, lại bởi vì sau khi tổn thương tu vi không tốt dẫn đến qua mấy lần đi về ngâm trong nước biển, lúc đó điều kiện không tiện, vẫn luôn

chưa có đổi y phục, áo khoác trên người đối phương còn là hắn đưa cho, vì che chắn phía sau lưng.

Sau khi đã hiểu rõ thì vội vàng sửa lời: "Được, đi thôi."

Chương 351: Vàng thau lẫn lộn

Trước lúc rời đi, Dữu Khánh bắt chuyện báo cho Nam Trúc một tiếng.

Nam Trúc vừa buồn cười, cũng lý giải, nữ nhân này rất sợ khi mình đi mua quần áo thì sẽ để cho lão Thập Ngũ chạy mất, nhìn chăm chú thật đủ chặt a.

Bước ra đường, Dữu Khánh kéo vành nón thấp xuống, theo Kiều Thư Nhi đi dạo mua sắm một hồi, trên đường thậm chí còn đi ngang qua cửa hiệu Diệu Thanh Đường.

Cũng không có đi dạo quá lâu, mua xong mấy bộ xiêm y để thay nhau đổi dùng cùng một ít đồ dùng sinh hoạt liền trở về, hơn nữa là loại kiểu dáng tương đối đơn giản.

Đi dạo một chuyến cửa hàng bán y phục, làm cho Dữu Khánh nảy sinh suy nghĩ có nên chuyển đổi Diệu Thanh Đường thành loại cửa hàng này hay không, sau đó nghĩ lại, việc buôn bán này cho dù là kinh doanh tại U Giác Phụ thì trên cơ bản, trong vòng một năm, một cửa hàng muốn kiếm được trăm vạn lượng là chuyện không có khả năng.

Hắn cũng biết, của hàng bình thường, làm buôn bán phổ thông một chút, một năm muốn động một chút liền kiếm được hơn trăm vạn lượng bạc là chuyện rất khó, rất khó.

Không biết đã có bao nhiêu loại ý nghĩ kiếm tiền xoay chuyển trong đầu hắn, muốn kiếm khoản tiền lớn, còn là phải tại trong thời gian

ngắn hạn kiếm được khoản tiền lớn, cuối cùng cũng đều chỉ là tưởng tượng mà thôi. Không có chuyện dễ như vậy, có chuyện dễ như vậy thì cũng đã sớm lũng đoạn tại trong tay người khác, không tới phiên hắn bây giờ chợt vụt thông minh mà suy nghĩ ra.

Sau khi trở về, Kiều Thư Nhi đại khái đã nhận thức được là không có cách nào vĩnh viễn nhìn chằm chằm Dữu Khánh, sau khi trở về nàng muốn tắm, không thể không để cho Dữu Khánh lảng tránh một chút.

Vì vậy Dữu Khánh lại trốn vào bên trong gian phòng Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết còn chưa có trở về, sư huynh đệ hai người tiếp tục chúi đầu ghé tai vào với nhau thì thầm to nhỏ.

"Lão Thập Ngũ, không phải ta nói a, cứ đem nữ nhân này mang theo bên người cũng không phải là cách a."

"Nàng cứ muốn cùng đi theo, làm sao bây giờ?"

"Ngươi bớt làm ra vẻ đi, nếu thật sự không muốn để nàng ta đi theo, nàng ta vị tất đã có thể cùng ở lại, lúc trước tại đảo Móng Ngựa thừa dịp nàng ta hôn mê thì đã có thể quăng nàng rồi."

"Ai, dù sao cũng là chúng ta làm liên lụy người ta, làm hại người ta cửa nát nhà tan, vạn nhất kẻ xấu tìm đến tiến vào địa đạo, chẳng phải là hại tính mạng nàng."

"Ta đã nói a, hoặc là ngươi tràn đầy lòng đồng cảm, hoặc là ngươi nhìn thấy người ta xinh đẹp. Lão Thập Ngũ, ngươi suy nghĩ rõ ràng đi, việc tìm Kim Khư này là rất không thuận tiện dẫn theo nàng, nàng ta cũng không phải là người nào của chúng ta, những việc này không thể để nàng biết rõ."

Dữu Khánh trầm mặc không nói.

Chính lúc này, cửa mở ra, Mục Ngạo Thiết trở về, tại dưới ánh mắt nhìn kỹ của hai người, trực tiếp tìm giấy và bút mực, tại trên một tờ giấy viết viết vẽ vẽ.

Dữu Khánh và Trúc tự nhiên sáp lại nhìn.

Mục Ngạo Thiết viết xong tám cái địa danh mới đặt bút xuống, chỉ vào nói, "Ta chỉ nhớ được tám cái địa danh này, các ngươi nhìn xem có được hay không."

Dữu Khánh cầm danh sách địa danh lên nhìn nhìn, không một chỗ nào mình từng nghe nói qua, "Tự ngươi tìm xem, được hay không được thì chính trong lòng ngươi tự biết điều đó."

Mục Ngạo Thiết: "Tìm theo lời ngươi nói, toàn bộ là cổ địa danh, có nơi hoang vắng, cũng có nơi phồn hoa, có Yêu giới, cũng có Nhân gian."

Vì để kiếm được những địa danh này, y cố ý làm theo ý của Dữu Khánh chạy đi đến cửa hàng bán cổ vật, tìm chút sách cổ lật xem, tra tìm một chút các cổ địa danh phân bố các nơi mà tương đối xa xưa so với hiện nay, nhớ kỹ đem về.

"Ngươi không đến mức ngay cả chuyện này cũng biết không dễ đi. Được rồi, cứ như vậy đi." Dữu Khánh gật đầu đáp một câu, lặng lẽ nhớ kỹ địa danh trên trang giấy.

Mục Ngạo Thiết: "Cần ta đi Vọng Lâu không?"

Dữu Khánh đung đưa tờ giấy trên tay thể hiện vì sao phải làm như vậy để kiếm về thứ này, "Vẫn là câu nói kia, Vọng Lâu kia nói là một nơi giữ nghiêm bí mật, nhưng cũng không có ai dám đảm bảo có vấn đề gì hay không. Vóc dáng hai người các ngươi tương đối dễ nhận biết, vóc dáng của ta tương đối bình thường một chút, còn là để ta đi thôi."

Vừa mới nói xong, bên ngoài liền truyền đến tiếng đập cửa, giọng của Kiều Thư Nhi vang lên, "Có trong không?"

Dữu Khánh đáp lại một tiếng, "Có."

Lúc này, Nam Trúc đưa ngón tay lên trước miệng làm dấu diệu xuỵt xuỵt, rồi nhỏ giọng nói: "Tên đàn bà kia quấn quít lấy ngươi, ngươi làm sao đi được?"

Dữu Khánh xùy nói, "Nếu như ta thật sự muốn vứt bỏ nàng, nàng theo được hay sao? Yên tâm, ta tự có biện pháp."

Nam Trúc lập tức chỉ vào hắn, nói với Mục Ngạo Thiết: "Lão Cửu, nhìn thấy hay không, nói đến cùng, vẫn là bản thân hắn nhìn thấy người ta xinh đẹp không muốn vứt bỏ, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngươi tin hay không, một khi tiểu tử này làm ra chuyện khinh suất, vậy thì cũng không phải là thứ tốt lành gì, sớm muộn sẽ bắt nữ nhân này để từ biệt đời trai."

"Được rồi, ta cũng không phải là hai người các ngươi?" Dữu Khánh dứt lời liền bỏ mặc hai người đến mở cửa đi ra ngoài, trông thấy nữ nhân ở ngoài cửa đã rửa mặt đổi mới hoàn toàn một chiếc khăn lạu che nửa khuôn mặt, không khỏi nhìn nhìn từ trên xuống dưới một lần, sau đó mới cùng nhau trở về phòng.

Sư huynh đệ hai người ở chung một căn phòng, Mục Ngạo Thiết nhíu mày lại.

"Thế nào rồi?"

Nhìn phản ứng của y không thích hợp, Nam Trúc đưa tay lên lắc lư trước mặt y, hỏi.

Mục Ngạo Thiết: "Ngươi thật sự cảm thấy lão Thập Ngũ sẽ mất đời trai cho nữ nhân đó sao? Ngươi nhìn ra manh mối gì hay sao?"

Nam Trúc ha hả cười vui, "Ngươi ta đều là người từng trải, còn cần nhìn ra manh mối gì sao? Cô nam quả nữ trường kỳ ở chung cùng một phòng, nữ lại rất xinh đẹp, muốn dung mạo có dung mạo, muốn vóc dáng có vóc dáng, lão Thập Ngũ nhìn cũng không kém, ở tại trong tình huống như vậy, hai người đó không cọ xát ra lửa mới là lạ a.

Lão Thập Ngũ tâm địa mặc dù không tệ, nhưng cũng không phải là chính nhân quân tử gì, đã sớm bị một đám người tiểu sư thúc dạy bảo sai lệch, khi trở nên tà môn thì là súc sinh. Nữ nhân này cũng là đã bị cừu hận che mắt, vậy mà dám ở chung với một nam nhân như thế, đây chẳng phải là dê con đưa đến bên mép con sói đói sao?"

Mục Ngạo Thiết chần chừ, "Nếu như thật là như vậy thì chẳng phải đã trở thành đệ muội sao?"

"Ách…" Nam Trúc sửng sốt, nét tươi cười trên mặt lập tức không còn nữa.

Suy nghĩ cũng phải, nếu thật sự như vậy thì không phải sẽ trở thành đệ muội rồi sao, cũng không thể nói lão Thập Ngũ chơi đùa xong thì vứt đi a, chỉ sợ chính bản thân lão Thập Ngũ cũng chưa chắc có thể đáp ứng.

Trở lại trong gian phòng mình, mũi Dữu Khánh hơi mấp máy hít hít, ngửi được hương vị sau khi tắm rửa, lại nhìn nhìn ngoại hình xinh đẹp của Kiều Thư Nhi, trong đầu nhịn không được có chút nghĩ xa.

Đương nhiên, một ít ý nghĩ thầm lén sẽ không làm lỡ chính sự của hắn, sau khi nhìn nhìn hoàn cảnh bên trong phòng, hắn nói ra: "Chỉ có một cái giường, ngủ không thuận tiện, nếu không ta đi một phòng khác nghỉ ngơi đi."

Kiều Thư Nhi: "Không cần, ta không ngủ, ngươi dùng giường, ta tùy tiện kiếm một nơi ngồi xuống đả tọa là được."

"Được." Dữu Khánh nhún nhún vai, dáng vẻ như thờ ơ không sao cả, chỉ là lại xoay người mà đi, lại muốn mở cửa đi ra ngoài.

Kiều Thư Nhi lập tức đuổi theo.

Dữu Khánh ngừng lại, quay đầu nói: "Ta cũng cảm thấy cả người khó chịu, ta cũng muốn đi tắm rửa, nam nhân cũng phải tắm rửa a, ngươi sẽ không phải là để ta tắm rửa ngay tại trước mắt ngươi đi?"

Hiển nhiên là không nghĩ tới sẽ phải thảo luận loại đề tài này, trong mắt Kiều Thư Nhi lóe lên một tia xấu hổ luống cuống, nghiêng đầu tránh thoát ánh mắt hắn, nói: "Ta ra bên ngoài thủ là được, dứt lời liền muốn đi ra ngoài."

Dữu Khánh đưa tay ngăn cản, "Không cần không cần, ta thích chậm rãi ngâm tắm. Lại nói, ta tắm, ngươi giúp ta trông cửa tính là chuyện gì xảy ra. Ngươi cứ ở lại nơi này là được, yên tâm đi, ta sẽ không chạy." Dứt lời liền mở cửa đi ra ngoài.

Kiều Thư Nhi đứng tại cửa vào đã mở ra, ngây người một hồi, có vẻ tiến thoái lưỡng nan.

Dữu Khánh ở bên ngoài gọi người làm tới, bảo đưa nước tắm rửa lên, sau đó xông vào trong phòng hai vị sư huynh, đóng cửa lại, lập tức đi tới bên cạnh bạn viết, móc ra trang giấy kia, bỏ xuống.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tiếp tới, người trước hỏi: "Thế nào rồi?"

Dữu Khánh không nói chuyện, dùng hành động thực tế để trả lời, kéo tới một tờ giấy, nhấc bút trám mực sao chép lại địa danh, cố ý che giấu kiểu chữ viết của mình, cũng tại trong tám cái cổ địa danh kia thêm vào tên cổ địa danh 'Hoàng Kim cốc', biến thành chín cái cổ địa danh.

Hai vị sư huynh vừa nhìn liền biết là chuyện gì xảy ra.

Dữu Khánh cầm giấy thổi khô nét mực, cất vào trong người, cũng đem tờ giấy lúc trước Mục Ngạo Thiết viết ra chà xát thành bụi bặm, rồi mới dặn dò tình huống tiếp theo cho hai người.

Đợi cho người làm đưa tới mấy thùng nước nóng nước lạnh, đóng cửa phòng lại, sau đó Dữu Khánh dùng một miếng vải đen che mặt, mượn dùng chiếc đấu bồng trong phòng này mặc vào, che đầu che mặt mà lặng lẽ mở cửa sổ, nhẹ nhàng im ắng luồn đi xuống, rất nhanh liền rời đi khách sạn, trốn vào đường phố.

Về sau lại là một hồi rẽ ngang rẽ dọc, còn đi đường thủy, đề phòng có người theo dõi.

Thật vất vả đi đến bên ngoài "Vọng Lâu", quan sát xung quanh một chút, tìm một cái hành lang cầu thang không có đóng cửa chui đi vào, sau đó đóng cửa để chứng minh gian này đã có khách, sau đó theo cầu thang dài sờ soạng chậm rãi đi tới, tận lực làm ra vẻ như là lần đầu đi tới, còn rất mới lạ.

Đi qua hành lang kéo dài đến lầu hai, ở tại trong một chỗ không gian tối như mực lẳng lặng chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau, bên trong phòng đột nhiên xuất hiện ánh sáng, cái gương trên nóc nhà chiết xạ ra ánh lửa, nghiêng xéo chiếu xạ lên trên một cái bàn.

Rất nhanh, phía sau bàn toát ra một người Một Mắt, một thân hắc y, đầu đội chiếc mũ màu đen hình thỏi vàng, ruy băng vải buông rũ xuống hai bên vành nón, kết hợp với hoàn cảnh bên trong phòng, tạo ra bầu không khí cực kỳ quỷ dị.

Người Một Mắt đưa tay làm thủ thế mời ngồi, "Có ghế, tới đây ngồi."

Dữu Khánh di chuyển đi đến, ngồi xuống, hắn y nguyên ngồi tại trong bóng tối, chỉ có bản thân người Một Mắt là được cột sáng chiếu rõ ràng.

Người Một Mắt: "Cần cái gì, mời nói cho ta biết."

Dữu Khánh cố ý cất tiếng nói khàn khàn, "Lật xem một ít sách cổ, muốn giải tỏa một ít nghi hoặc, bởi vậy muốn tra tìm mấy cái cổ địa danh hiện bây giờ có tên gọi là gì, không biết Vọng Lâu có thể hay không giải quyết."

Người Một Mắt: "Không cần giải thích lí do cho chúng ta, chúng ta không có hứng thú đối với tư ẩn của khách nhân, khách nhân có nói

thì chúng ta cũng chỉ sẽ coi như không có nghe thấy, nói cho ta địa danh là được rồi."

Ý trong lời nói cũng dễ hiểu, phỏng chừng khách nhân tới nơi này không có mấy người sẽ nói lời nói thật, thay vì như vậy không bằng đơn giản trực tiếp một chút.

Được rồi, Dữu Khánh cũng không tiếp tục dông dài, lấy tờ giấy lúc trước viết sẵn chín cái cổ địa danh kia ra, đưa tới.

Hắn cũng không biết làm như vậy để che giấu cổ địa danh 'Hoàng Kim cốc' có hữu dụng hay không, nhưng luôn luôn là tốt hơn hẳn so với chỉ cầm tới trần trụi một cái địa danh 'Hoàng Kim cốc', như vậy quá dễ gây chú ý.

Người Một Mắt đưa tay nhận lấy, mở ra xem qua, sau đó hỏi: "Ngài là muốn tìm hiểu tên hiện nay của chín cái cổ địa danh này sao?"

Dữu Khánh: "Đúng vậy."

Người Một Mắt nói ra: "Được, chúng ta sẽ tận lực tra tìm giúp ngài, nhưng cần phải báo một tiếng cho ngài biết trước, kết quả chưa hẳn có thể như ngài mong muốn, chúng ta cũng chưa chắc đã có thể cung cấp rõ ràng toàn bộ. Nếu như ngài xác định vẫn muốn tiếp tục, chín cái địa danh, mỗi một địa danh giao một nghìn lượng tiền đặt cọc, ngài cần giao chín ngàn lượng tiền đặt cọc, ba ngày sau ngài lại đến đây, chúng ta sẽ đưa trả lời cho ngài.

Ba ngày sau, không quản có thể cung cấp ra được kết quả ngài muốn hay không, tiền đặt cọc chúng ta sẽ không hoàn trả lại. Sau đó lại căn cứ vào kết quả của chín cái địa danh, theo đó mà thu tiền, mỗi cái thu ngài năm nghìn lượng, nếu không tra ra kết quả thì không cần bổ sung tiền. Ngài xem còn muốn tiếp tục hay không, nếu như tiếp tục, vui lòng trước tiên giao chín ngàn lượng tiền đặt cọc."

Dữu Khánh xem như đã phục nơi gọi là Vọng Lâu này rồi, nhìn xem người ta làm buôn bán, kiểu bá đạo này thực là khiến cho ngươi không còn cách nào khác khách khách khí khí, từ trước đến nay là không quản có kết quả hay không đều không hoàn trả lại tiền cho khách nhân, then chốt là sau khi người ta cung cấp tin tức thì cũng không chịu trách nhiệm đối với kết quả của tin tức mà mình cung cấp, nếu như ngươi có nghi ngờ thì có thể không đến.

Vừa nghe phương thức thu phí như vậy, trong lòng Dữu Khánh có chút nói thầm, sớm biết như vậy thì viết ít đi hai cái địa danh, nhưng trên tay vẫn là thành thành thật thật lấy tiền ra, đếm chín ngàn lượng giao cho đối phương.

Đối phương thu tiền thì lập tức nhấc bút ghi lại, sau khi làm xong lại giao ra một khối thẻ bài cho Dữu Khánh, "Ba ngày sau tới đây nhận hàng, chúng ta chỉ nhận thẻ bài và tiền, không nhận người."

"Ừ." Dữu Khánh thu lấy thẻ bài đứng dậy rời đi.

Chương 352: Hai cái Hoàng Kim cốc

Đi ra Vọng Lâu, lại là một hồi rẽ trái rẽ phải, quanh quanh co co rồi mới trở về khách sạn.

Khi hắn lên đến trên lầu khách sạn, đang định quẹo vào hành lang đi thẳng thì chợt thấy thân ảnh Kiều Thư Nhi thủ tại cửa căn phòng hai người Nam Trúc. Hắn giật mình vội vàng rụt người lùi về.

Vừa đúng lúc chính là, Kiều Thư Nhi cũng vô ý thức hướng về bên này nhìn thoáng qua, hai người xem như hơi chút đối mặt nhau.

Dữu Khánh cả kinh, cũng không biết nghĩ như thế nào, nói chung là có chút cảm giác có tật giật mình, nhanh chóng đi xuống lầu bỏ chạy lấy người.

Người bịt mặt đấu trong đấu bồng kia tại sao nhìn có chút quen mắt… Kiều Thư Nhi thoáng sửng sốt một cái, ngay lập tức cũng ý thức được cái gì, lập tức xoay người bước nhanh đuổi theo.

Vội vã xuống lầu, Dữu Khánh chạy thẳng đến đình viện khách sạn, tìm tới vị trí lúc trước leo xuống lầu, lại nhanh chóng theo cửa sổ chui trở về gian phòng của hai người Nam Trúc.

Hắn sở dĩ đi theo cầu thang, vốn là cảm thấy từ bên ngoài leo vào trong phòng thì không thích hợp. Từ gian phòng đi ra còn không có gì, từ bên ngoài leo vào sẽ gây hiềm nghi đang làm tặc, sợ gây ra hiểu lầm, cho nên, ai biết được Kiều Thư Nhi vậy mà lại thủ ngay tại bên ngoài cửa phòng hai người Nam Trúc.

Vì vậy liền náo loạn thành như vậy.

Vừa nhảy vào trong cửa sổ, hắn nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Thấy hắn trở về, Nam Trúc tức thì nhỏ giọng lải nhải: "Tiểu tổ tông của ta a, thời gian ngươi tắm rửa như vậy thật đủ dài a, đã gõ cửa rất nhiều lần rồi, nếu ngươi không phải trở về rồi, coi như là miệng mồm này của ta cũng thật sự chống đỡ không nổi nữa."

Dữu Khánh cấp tốc cởi bỏ đấu bồng ném cho Mục Ngạo Thiết, liền muốn mở cửa đi ra ngoài.

Nam Trúc đưa tay giữ hắn lại, trên dưới chỉ chỉ hắn, "Ngươi là cảm thấy người ta là người mù hay là thế nào, ngươi như vậy giống như vừa mới tắm rửa qua sao?" Chỉ chỉ vào phía sau bình phong.

Dữu Khánh nhanh chóng hiểu ý, vội vàng chạy tới phía sau bình phong cởi bỏ quần áo, thoát bỏ sạch sẽ nhảy vào trong bồn tắm, nhảy vào ngâm trong nước, chúi đầu ngụp lặn trong nước một hồi, ngẩng lên thở phào nhẹ nhõm, nước giọt tí tách tí tách, tựa ở vách thùng thả lỏng.

Mục Ngạo Thiết cất xong đấu bồng, xoay người liền thấy Nam Trúc gãi đầu bối rối hỏi: "Thật kỳ quái, chúng ta khẩn trương làm gì, chúng ta sao phải sợ ả đàn bà kia, làm gì mà kẻ nào cũng giống như làm tặc vậy?"

Trong đình viện khách sạn, Kiều Thư Nhi rất nhanh đảo quanh một vòng, không phát hiện có người nào khả nghi, chợt nghiêng đầu nhìn về phía một dãy phòng trên lầu hai nhìn một chút, rồi không biết nghĩ đến cái gì, xách váy chạy mau trở lại, đi thẳng lên lầu.

Đi tới trước cửa phòng mấy người Nam Trúc, lần này ngay cả gõ cửa cũng không làm, cũng không khách khí nữa, nàng trực tiếp thi pháp mở chốt cửa ra, không chút do dự xông đi vào.

Cũng không để ý tới phản ứng đầy sự kinh ngạc của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, mắt lạnh lùng nhìn về phía bức bình phong che chắn kia, vậy mà lại trực tiếp xông vào.

"A việc này…" Nam Trúc vừa nhìn thấy, nhanh chóng tiến lên ngăn cản nàng, "Thư Nhi cô nương, ngươi làm gì gì vậy? Ngươi là nữ nhân làm sao có thể nhìn nam nhân tắm…"

Kiều Thư Nhi phất tay vung lên, hất cánh tay ngăn cản của gã, chợt lắc mình một cái nhảy lên đến bên cạnh bình phong, nhìn vào phía trong bồn tắm, nhưng mà lập tức há hốc mồm.

Hai tay đang đặt tại hai bên gờ vách thùng, đang ngâm mình trong thùng nước nghiêng tai lắng nghe, Dữu Khánh chậm rãi quay đầu lại, cùng Kiều Thư Nhi bốn mắt nhìn nhau.

Hắn nghe được động tĩnh Kiều Thư Nhi xông vào, đang lắng nghe xem xét tình hình, không nghĩ tới đối phương lại trực tiếp nhảy lên xông vào đây, cứ thế mà không kịp phản ứng lại, sao có thể có nữ nhân như vậy?

Hai người có thể nói là một đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Trong đầu Kiều Thư Nhi lóe lên một cái ý nghĩ, có phải là vừa mới tiến vào trong bồn tắm hay không, thậm chí liên tưởng đến việc ngay cả y phục cũng còn chưa cởi ra hết liền vội vội vàng vàng nhảy vào trong nước, ánh mắt vô ý thức mà nhìn vào trong nước.

Hay rồi, nước trong bồn tắm đã sớm nguội lạnh, không còn có hơi nước nóng, trong suốt, rất dễ dàng liền nhìn thấy được thứ không nên nhìn thấy, khuôn mặt nàng lập tức thoáng cái ửng đỏ cả lên.

Lúc này Dữu Khánh mới hiện lên vẻ mặt khiếp sợ, chút râu tơ quanh môi đang co quắp rung động, đột nhiên cấp tốc quỳ gối khép hai chân lại, hai tay rầm rầm đập vào trong nước, bọt nước bắn ra bốn phía, hoảng sợ bưng kín hạ bộ của mình, vạn phần kinh sợ, thất thanh hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng đã lắc mình tiến đến, một màn trước mắt tức thì khiến cho hai người giống như bị điểm huyệt vậy.

Cho dù là từ trước đến nay mặt không biểu tình, lúc này vẻ mặt của Mục Ngạo Thiết cũng gọi là rất đặc sắc.

Mặt đỏ thành cái mông khỉ, Kiều Thư Nhi nào dám dừng lại, dù có nghìn vạn nghi vấn cũng chịu không nổi rồi, cấp tốc quay đầu rời đi, chạy rời khỏi căn phòng này như muốn trốn thoát.

Bên trong phòng rơi vào yên tĩnh, sắc mặt Dữu Khánh thật sự bị hù dọa trắng bệch rồi, coi như là tại thời điểm bị Vân Hề chơi đùa sắp chết, hắn cũng không có sợ hãi như thế.

Nam nhân có chút thời điểm tại phương diện nào đó còn phải xấu hổ hơn cả nữ nhân.

Nói chung, lúc này hắn là thật sự bị hù dọa rồi, tim đập cũng thiếu một chút bị hù dọa cho ngừng đập, một lúc lâu sau mới mặt đầy bi phẫn hỏi: "Nữ nhân này có bệnh rồi đi?"

"Phốc…" Nam Trúc đột nhiên ráng nghẹn cười, tiếp đó thiếu một chút mà cười đến ngừng thở, xoay người lại tựa vào tường cười nghiêng cười ngả, thỉnh thoảng còn đấm tường thình thịch.

Mục Ngạo Thiết cũng há miệng cười ha hả không ngừng.

"Cười cái gì mà cười, có gì buồn cười sao? Hai người các ngươi làm cái gì vậy, tại sao ngay cả một nữ nhân cũng ngăn cản không được? Lão Thất, ngươi có phải là cố ý hay không?"

Thẹn quá thành giận, Dữu Khánh phẫn nộ không thôi, liên tục chửi mắng ầm cả lên.

Hiện tại vị Chưởng môn này có cảm giác gặp phải sự nhục nhã lớn nhất trong cuộc đời này.

Tựa tại nơi tường, Nam Trúc tức thì phát ra tiếng cười như heo kêu, một tay đưa ra phía sau liên tục lắc lắc, thể hiện không có cố ý, cứ thế mà không bình thường lại được để giải thích.

Nhe ra một hàng răng trắng, cười toe cười toét, Mục Ngạo Thiết xoay người đi ra khỏi phía trong bình phong, đi đóng cửa phòng lại.

Sư huynh đệ hai người chân chính là đã có thật nhiều năm chưa từng nhìn thấy lão Thập Ngũ với dáng vẻ sợ hãi như thế.

Thật vất vả ổn định hơi thở lấy lại sức lực, Nam Trúc đi tới bên cạnh bồn tắm, hai tay chống lên cạnh thùng, nhìn nhìn vào bên trong thùng nước, "Có phải đã bị nàng nhìn thấy hết rồi hay không?"

Bị khơi gợi lại nỗi đau không muốn nhớ tới, Dữu Khánh nghiêm mặt nói: "Cút!"

"Ha hả, che kỹ như vậy làm gì a, nữ nhân có thể nhìn, nam nhân còn không thể nhìn sao? Lại nói a, thời điểm khi ngươi còn mặc tã lót thì ta đã thấy rồi nha, con chim nhỏ xíu kia của ngươi…"

Nam Trúc xoay người bỏ đi, ngoài miệng nói tiếp, ngón tay còn làm ra một cái thủ thế "Ta đã búng nó rồi".

Phẫn nộ không thôi, Dữu Khánh phất tay giội nước, lại bị Nam Trúc sớm có đề phòng lắc mình tránh thoát, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại không dám khỏa thân nhảy ra ngoài, tự mình giới hạn phạm vi hoạt động của mình.

Bên bia bức bình phong, vẫn còn chưa dứt tiếng cười.

Trong bồn tắm, Dữu Khánh thì hất nước tung tóe, rất nhanh tắm rửa, đợi cho mặc xong quần áo y phục, khi đi ra ngoài thì dáng vẻ hắn đã là như không có việc gì.

Dù sao cũng là nam nhân, lại thêm da mặt quả thực tương đối dày, có thể lúng túng xấu hổ vô cùng, nhưng cũng có thể rất nhanh liền bỏ qua, chí ít biểu hiện ra ngoài thì hắn phải là như vậy, nếu không một số người nhìn hắn sẽ càng để ý, càng sẽ lấy đó để cười nhạo.

Nam Trúc tạm thời cũng bỏ qua đùa cợt, bắt đầu hỏi chính sự như thế nào rồi, Dữu Khánh đem tình huống đại khái nói ra.

Sau đó Dữu Khánh tựa hồ cứ dây dưa kì kèo ở lại phòng này, có điểm không muốn trở về lại phòng kia.

Mà Kiều Thư Nhi hình như cũng có chút thay đổi thái độ rồi, Dữu Khánh rời đi lâu như vậy không trở về phòng, nàng cũng không tiếp tục qua đây đập cửa nữa.

Về sau lại thấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết dùng ánh mắt là là lạ nhìn mình, Dữu Khánh vì sự tự tôn của mình, mới làm ra vẻ như không sao cả, đứng dậy rời đi.

Trước khi rời đi, hắn đối với Nam Trúc hỏi một câu, "Lão Thất, đúng rồi, vẫn luôn quên hỏi ngươi, con gái của Thái Thú kia tên gọi là gì nhỉ?"

Nam Trúc lập tức cười không nổi nữa rồi, khuôn mặt lập tức đen sầm xuống.

Lúc này Dữu Khánh mới đắc ý dào dạt mở cửa rời đi.

Trở lại căn phòng kia, gặp mặt Kiều Thư Nhi, nhìn nhau một cái, khuôn mặt Kiều Thư Nhi lập tức ửng đỏ lên.

Hai người không có hé răng, Dữu Khánh cũng không có thương hương tiếc ngọc, tự mình chiếm lấy chiếc giường duy nhất, khoanh chân đả tọa.

Một nam một nữ, ra vẻ chuyện gì cũng chưa có xảy ra, chung sống qua ba ngày, trong lúc đó hầu như không giao lưu gì cả, nhà gái hơi động một chút liền đỏ mặt.

Ba ngày sau, Dữu Khánh lại mượn cớ tắm rửa, đi sang căn phòng khác.

Kì thực là lại khoác đấu bồng, chụp mũ che mặt, lại đi một chuyến Vọng Lâu, cầm được đồ vật thì lập tức quay trở về.

Ngã một lần khôn hơn một chút, lần này trở về thì tương đối cẩn thận, không có tiếp tục phát sinh chuyện gì khó xử.

Sư huynh đệ ba người chạm mặt trong phòng, Nam Trúc lập tức hỏi: "Thế nào?"

Dữu Khánh cởi đấu bồng xuống ném cho Mục Ngạo Thiết, từ trong người lấy ra một tờ giấy đưa cho Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết cấp tốc áp sát vào nhìn xem.

Chỉ thấy chín cái cổ địa danh liệt kê trên giấy, phía sau mỗi cái cổ địa danh đều có kèm theo tên gọi hiện nay, có gần nửa số địa danh thậm chí còn xuất hiện từ hai cái tên gọi trở lên, mặt trên có chú giải, bởi vì những cổ địa danh đó tại thời cổ còn nơi trùng tên, cho nên đem tên hiện tại của cả hai địa phương đều tìm ra.

Nguồn gốc của tên gọi gì gì đó đều được giải thích rõ rõ ràng ràng, Vọng Lâu làm việc tựa hồ cũng rất có trách nhiệm.

Đương nhiên, bọn họ cũng chẳng quan tâm tới những cổ địa danh khác, ánh mắt rất nhanh tỏa định vào phần chú giải cho địa danh "Hoàng Kim cốc", phát hiện vậy mà lại cũng có hai cái địa danh.

Thứ nhất thì ngay tại bên trong địa phận Tham châu của Cẩm Quốc, đến nay vẫn gọi là "Hoàng Kim cốc", chính là một cái hẻm núi, sở dĩ có tên gọi này là bởi vì ở một nơi gần hẻm núi này tại thời cổ từng phát hiện có mỏ vàng, cho nên tại thời cổ liền được xưng là Hoàng Kim cốc, bây giờ hẻm núi này cũng là một con đường giao thông quan trọng cho thương khách.

Thứ hai thì tại Ân quốc cảnh nội, địa danh hiện tại gọi là "Liệt cốc sơn trang" nằm tại Ân quốc, do một cái môn phái theo phương thức gia tộc truyền thừa đã lâu chiếm giữ.

Vị trí đó đồng dạng có một cái hẻm núi, vốn được xưng là Hoàng Kim cốc, về sau lại theo "Liệt cốc sơn trang" sáng lập, xách gọi Hoàng Kim cốc liền chậm rãi biến mất, biến thành một cái tên gọi được ghi chép trong lịch sử mà thôi.

"Trong lịch sử vậy mà thật sự có nơi gọi là Hoàng Kim cốc, Hoàng Kim cốc tại Cẩm Quốc, Liệt Cốc sơn trang tại Ân quốc, vậy mà lại có hai địa phương, thật đúng là trùng hợp, một quốc gia có một cái, sẽ là một trong hai nơi này sao?" Nam Trúc một tay cầm nội dung trang giấy, một tay sờ thịt mỡ trên mặt, thì thầm.

Thấy hai người đã xem xong rồi, Dữu Khánh giựt tờ giấy trở về, lại ngay tại chỗ chà xát thành bột mịn.

Mục Ngạo Thiết: "Trước tiên đi đến nơi nào?"

Nam Trúc: "Đi nơi nào không trọng yếu, quan trọng là khoảng cách đều không gần. Lão Thập Ngũ, chúng ta còn thừa lại bao nhiêu tiền?"

Đều đã hiểu ý trong lời gã hỏi, nếu thật sự chạy lui chạy tới giữa Cẩm Quốc và Ân quốc, chưa nói có tìm được cái gì hay không, chỉ là đi về bôn ba trên đường, thời gian mấy tháng liền hết sạch. Hai nghìn vạn cho năm tới cũng không còn dư dả thời gian nữa rồi, lãng phí thời gian dành cho đi đường thì quá không có lời.

Nhưng mà nếu lui tới bay đi về thì lại quá tốn tiền.

Dữu Khánh: "Ta còn có bao nhiêu tiền, các ngươi rõ rõ ràng ràng, mua băng phách xong, chỉ còn thừa lại xấp xỉ bảy mươi vạn. Đi về đảo Móng Ngựa, lộ phí lượt đi là mười bảy vạn lượng, lộ phí trở về có thêm một người, là hai mươi hai vạn lượng, mua tin tức từ Vọng Lâu lại phí năm vạn tư, một ít chi tiêu rải rác thì không tính tới, ngươi nói còn có bao nhiêu?"

Nam Trúc suy nghĩ một chút, thì thầm: "Nói cách khác, trên tay ngươi còn có khoảng hai mươi sáu vạn đi, khoản tiền này chỉ đủ bay một chuyến, nếu là điểm thứ hai thì càng xa, số tiền còn lại khẳng định không đủ tiếp tục bay rồi."

Dữu Khánh: "Trên tay các ngươi không phải mỗi người còn có mười vạn sao? Cọng thêm trên tay các ngươi nữa thì hẳn là đủ tiền để một lần đi về hai nơi." Thấy vẻ mặt hai người không vui, lập tức trước tiên dùng lời nói chặn kín miệng bọn họ, "Lần này ta nói chuyện giữ lời, chỉ cần tìm được, chúng ta chia đều lợi ích."

Chương 353: Ném nàng lại

Cái gì mà chia đều lợi ích, loại chuyện hứa hẹn trước không thấy bóng dáng này hoàn toàn là chuyện không đáng tin cậy.

Nam Trúc lập tức liền thể hiện sự không hài lòng ra mặt, "Ngươi cho rằng kẻ gì kia biết rõ tình huống Tiểu Vân gian của Vân Hề, nói làm thế nào tìm đến thì không có sai sao? Dựa vào một cái địa danh mấy

nghìn năm trước không biết tình hình như thế nào, quỷ mới biết rõ cùng hai cái địa phương trước mắt này có quan hệ gì hay không."

Mục Ngạo Thiết: "Lời hữu ích không cần nói ở trước."

Đều là người nghèo đến sợ rồi, trong cuộc đời này lần đầu tiên trên tay cầm được mười vạn lượng tiền thuộc về chính mình, phổ thông bách tính cả đời cũng xài không hết, cứ như vậy mà tùy tiện tiêu dùng hết làm lộ phí đi đường, hai người đều khó mà tiếp thu được.

Trọng điểm là phía bên Diệu Thanh Đường không còn bán ra được hàng hóa rồi, về sau không còn thu nhập nữa.

Dữu Khánh không tranh chấp với bọn họ, nhấc tay đình chỉ, "Được rồi, tùy các ngươi, ta còn là không muốn mang theo hai cái gánh nặng bọn ngươi a, dựa vào đâu có lợi ích thì các ngươi được chia phần, có gánh vác thì đều là ta chứ? Tiền trên người ta đủ cho chính ta bay tới bay lui rồi." Dứt lời liền đi.

Nam Trúc đưa tay giữ hắn lại, than thở: "Ngươi gấp gáp làm gì, tìm phương pháp ứng đối là được rồi. Hai cái địa phương, tìm đúng được một cái trong đó thì không cần phải chạy chuyến thứ hai nữa, không phải đã tiết kiệm được khoản tiền cho chuyến kia sao?"

Dữu Khánh vẫy tay gã ra, không đi nữa, trước tiên đến một bên ngồi xuống, xem bọn hắn nói như thế nào.

"Liệt Cốc sơn trang, Hoàng Kim cốc…" Nam Trúc thì thầm tự nói suy nghĩ một hồi, chợt có ý nghĩ, nói: "Sợ sẽ là Hoàng Kim cốc tại Tham châu Cẩm Quốc a."

Mục Ngạo Thiết: "Nói thế nào?"

Nam Trúc: "Trong tin tức mà lão Thập Ngũ mới cầm về tới kia có nói rõ ràng, Hoàng Kim cốc tại Tham châu kia tại thời cổ từng phát hiện được mỏ vàng, có vàng, ngươi đã quên đống cát vàng trong Tiểu Vân gian rồi sao?"

Dữu Khánh như có đăm chiêu, điểm này thật đúng là sự liên hệ đơn giản nhất và trực tiếp nhất, trong truyền thuyết, Kim Khư chính là một cái thế giới hoàng kim, có vàng chính là một cái đầu mối trùng khớp cơ bản nhất.

Mục Ngạo Thiết gật đầu, "Vậy thì đi Tham châu Cẩm Quốc?" Ánh mắt nhìn về phía Dữu Khánh.

"Các ngươi quyết định." Dữu Khánh thuận miệng cho một câu, không đưa ra quyết định.

Hắn cũng không dám đảm bảo có đúng hay không, để cho hai người này lựa chọn đi, tránh cho đến lúc đó không còn đủ tiền thì hai tên gia hỏa này lại không chịu xuất tiền túi.

Nam Trúc thấy mọi người đều không có ý kiến, liền đập tay nói: "Được, vậy thì cứ quyết định như vậy đi. Lúc nào khởi hành?"

Dữu Khánh đứng dậy, "Không nên kéo dài nữa, mau chóng đi thôi."

Nam Trúc rồi lại đưa tay lôi kéo hắn lại, hướng về phía căn phòng kia, ra hiệu, "Trong nhà ngươi, cái đuôi kia thì làm sao bây giờ?"

"Nhà ta?" Dữu Khánh thoáng sửng sốt, rồi lập tức kịp phản ứng lại, người ta chỉ chính là Kiều Thư Nhi, hơi cau mày, quyết đoán nói: "Việc này nàng không thể tham gia náo nhiệt, nhiều người chi tiêu cũng lớn, lộ phí cũng chịu không nổi, vứt bỏ nàng đi."

Việc này cũng không cần nhắc nhở, hắn không đến mức hoàn toàn không phân biệt được nặng nhẹ, đã sớm có định ý, quay đầu lại liền đi đến mặt sau bàn học, chỉnh chỉnh bút mực một chút, kéo tới một tờ giấy, lập tức bắt tay vào viết.

Hai người Nam, Mục đi tới nhìn xem, chỉ thấy ý đại khái là nói trên người Kiều Thư Nhi cũng có chút tiền, bảo Kiều Thư Nhi ở lại đây lâu dài, chuyện báo thù và thiếu tiền cũng không nên sốt ruột, bọn họ

sẽ hỗ trợ giải quyết, nếu như tình huống có biến thì hãy viết thư báo cho biết, vân vân.

Viết thư xong, đưa cho Nam Trúc, lại một phen thương nghị với hai người.

Sau khi bố trí thỏa đáng các việc trước khi rời đi, Dữu Khánh mới trở về căn phòng của mình, đẩy cửa đi vào, thấy Kiều Thư Nhi khoanh chân đả tọa nhìn tới liền phất tay ra hiệu một cái, "Thư Nhi cô nương, hai gia hỏa sát vách kia có việc tìm ngươi trao đổi."

Kiều Thư Nhi có chút nghi hoặc, "Có việc tìm ta? Chuyện gì?"

Dữu Khánh nhún vai, "Không rõ ràng lắm, không biết bọn họ muốn nói gì."

Kiều Thư Nhi không suy nghĩ nhiều, đứng dậy, chậm rãi rời đi.

Dữu Khánh tới cửa nghiêng người, nhìn lén ra phía ngoài, trông thấy nàng gõ cửa tiến vào gian phòng bên kia thì lập tức xoay người thu dọn đồ đạc, khoác đấu bồng lên người. Đương nhiên, quan trọng nhất là bội kiếm của hắn, đó là hắn sư phụ đưa cho hắn, dù cho lưỡi kiếm chém sứt một lỗ nhưng hắn cũng không nỡ đổi, tự nhiên sẽ không bỏ lại nơi đây.

Sau khi lấy bội kiếm trên tường xuống, hắn lập tức xoay người bỏ chạy.

Bên trong gian phòng kia, Nam Trúc đang cùng Kiều Thư Nhi kéo đông kéo tây để câu giờ, đang tìm hiểu phụ mẫu nàng là chuyện gì xảy ra.

Trò chuyện một hồi, cửa sổ phía bên đình viện vang lên tiếng lạch cạch, tựa hồ bị thứ gì như hòn đá nhỏ ném trúng, Nam Trúc lập tức đi tới mở cửa sổ ra nhìn xem, lải nhải cằn nhằn một câu, "Người nào nhàm chán như vậy?"

Sau đó xoay người quay trở về, tiếp tục tùy tiện nói chuyện phiếm với Kiều Thư Nhi mấy câu rồi mới biểu thị là không có việc gì nữa.

Đợi cáo từ xong, Kiều Thư Nhi vừa ra khỏi cửa thì Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức xách túi đồ đã chuẩn bị sẵn sàng trước đó, đem bức thư Dữu Khánh viết cắm ở khe cửa, sau đó nhanh chóng song song nhảy ra cửa sổ chạy đi.

Sư huynh đệ ba người đang bình thường cứ thế mà bị nữ nhân kia làm cho phải hành động như tặc vậy.

Trở lại gian phòng của mình, Kiều Thư Nhi phát hiện bên trong phòng không có người, lại thử đi đến phía sau bình phong, từng có vết xe đổ, không dám tiếp tục mạo muội, chậm rãi vươn đầu nhìn vào phía sau bình phong, phát hiện cũng không có bóng người nào.

Tiếp đó lại quay đầu nhìn xung quanh, mới phát hiện thấy dị thường, phát hiện đã không còn thấy đấu bồng và bội kiếm của Dữu Khánh nữa rồi, sau đó liên tưởng đến việc Nam Trúc vừa rồi kéo đông kéo tây nói chuyện phiếm, sắc mặt lập tức biến đổi. Vội vã đi ra gian phòng, bước nhanh đến cửa gian phòng Nam Trúc, trực tiếp thi pháp đẩy chốt cửa ra, đẩy cửa đi vào, không thấy người, trước tiên thấy được một tờ giấy bay xuống, vô ý thức phất tay bắt lấy, xâm nhập vào bên trong, nhìn quanh, phát hiện không còn thấy người nữa rồi, bọc hành lý cũng thất tung theo rồi.

Nàng lại chạy đến mở cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài, không phát hiện thấy bóng người, lúc này mới lưu tâm tới tờ giấy trên tay là một bức thư.

Xem hết nội dung trong thư, đương nhiên minh bạch là chuyện gì xảy ra, đã bị ba tên nam nhân chơi kia chơi đùa mánh lới lừa bịp bỏ rơi rồi.

Thu lại bức thư trong tay xong, nàng cũng nhanh chóng rời đi…

Sư huynh đệ ba người chạm trán nhau trên đường phố, bằng tốc độ nhanh nhất rời đi U Giác Phụ, bỏ chạy lấy người.

Đi ra U Giác Phụ, ba người khẩn cấp lao tới trường ngựa ở phụ cận, chạy tới một cái khách sạn lớn ở bên cạnh trường ngựa, tên là "Thiên Lý cư" .

Bởi vì để ổn định trật tự bên trong U Giác Phụ nên không cho phép bay tới bay lui, cho nên cái khách sạn này cũng là địa điểm dừng chân và trạm trung chuyển chủ yếu của Thiên Lý lang.

Sư huynh đệ ba người chạy tới trong khách sạn, đi thẳng đến một bàn có mấy tên Thiên Lý lang ngồi vây quanh, Nam Trúc đi đến trước mặt liền hỏi: "Đến điểm gần Tham châu Cẩm quốc nhất, có đi không?"

Một gã Thiên Lý lang đang ngồi tại đây liền trả lời: "Đi, cả ba người các ngươi đều đi sao?"

Nam Trúc: "Đúng."

Người kia quan sát ba người một chút, báo giá: "Hai người bọn họ mỗi người năm vạn lượng, ngươi bảy vạn lượng."

Lại bị phân biệt đối xử rồi, Nam Trúc rất không nói nên lời, nhưng vẫn là lập tức đáp ứng rồi, "Đi, đi, lập tức xuất phát đi."

"Lập tức?" Người kia lắc đầu, "Lập tức thì không được, phải chờ đợi một chút."

Nam Trúc không lý giải được, "Chờ cái gì?"

Người lại lại lắc đầu, "Chúng ta cũng không biết là chờ cái gì, vừa mới nhận được tin từ thương hội, nói có việc dặn dò chúng ta, bảo chúng ta chờ một chút rồi hãy động thân. Ngươi rất gấp gáp sao? Hẳn là chờ không được bao lâu."

Vô luận là Thiên Lý lang, hay là Thiêu Sơn Lang đều có thương hội phụ trách cân đối điều hòa bọn họ, mà cái khách sạn này chính là một cái cứ điểm chủ yếu liên quan đến thương hội.

Thương hội đã lên tiếng rồi, Thiên Lý lang không có khả năng không nghe, sư huynh đệ ba người đều có thể lý giải, chỉ là lúc này đúng lúc trùng hợp với thời điểm gấp gáp, bọn họ là vì để tránh khỏi bị người truy đuổi, thương hội bên này lại bảo Thiên Lý lang tạm thời dừng bay, vừa đúng lúc lại trùng vào nhau rồi, việc này không phải sống gặp quỷ rồi sao.

Không còn cách nào, việc này bọn họ thật sự là không miễn cưỡng được.

Nam Trúc lập tức hướng Mục Ngạo Thiết ra hiệu cái ánh mắt, người sau hiểu ý, nhanh chóng rời đi, thủ tại ngoài cửa quan sát, một khi phát hiện nữ nhân kia chạy tới thì bọn họ phải đúng lúc tránh né một chút.

Sau khi đợi một lát, người của khách điếm thương hội lộ diện rồi, cầm một đống giấy viết tay đi ra, phát tới từng bàn từng bàn, vừa phát vừa nhắc nhở: "Đều xem đi, đều xem kỹ chút đi, tất cả phải rút kinh nghiệm."

Cái trò gì? Dữu Khánh và Nam Trúc không lý giải được, chờ phát tời bàn bên này thì vươn đầu tới nhìn một chút, thấy đó là một tờ thông cáo. Nói một vị Thiên Lý lang vì kiếm tiền, cho rằng đêm tối sẽ không bị phát hiện, lặng lẽ chở người bay tại trên không trung Nhân gian, kết quả đã bị bắt lại, bây giờ đang phải đối diện với trừng phạt nghiêm khắc, vân vân.

Còn cho là việc gì, thì ra chỉ là cái trò này, sư huynh đệ hai người không còn hứng thú, Nam Trúc lại thúc giục, "Hiện tại có thể đi rồi chưa?"

Một gã Thiên Lý lang đứng lên, hướng về phía người của khách sạn thương hội hỏi to: "Có khách cần đi, có thể đi rồi chưa?"

Người của thương hội quay đầu lại nhìn đến, phất tay nói: "Đi thôi đi thôi, xem kỹ thông báo đã phát cho, rút kinh nghiệm."

Một bàn bốn kẻ Thiên Lý lang, ba kẻ đứng lên, đồng thời đi ra cửa, tại cửa vào kêu gọi Mục Ngạo Thiết, một nhóm rất nhanh vẫy cánh vút lên trời rời đi.

Phi hành tại trên không trung núi non mịt mờ, sư huynh đệ ba người thở phào nhẹ nhõm, cho rằng cái vụ này khẳng định là đã thoát được rồi.

Nào ngờ, chưa có đi được bao lâu, phía sau liền có một con cự cầm vẫy cánh rất nhanh đuổi theo, cưỡi trên lưng chính là một nữ tử.

Sau khi đến gần bên này thì chủ động tiến vào đội ngũ hình chữ "Nhất" bên này, cùng nhau bay đi.

Sư huynh đệ ba người lục tục quay đầu lại nhìn, khi nhìn thấy rõ nữ tử cưỡi ở phía là ai thì từng người không nói nên lời.

Đuổi theo không phải người nào khác, chính là Kiều Thư Nhi.

Vậy mà lại bị đuổi theo rồi, sư huynh đệ ba người có thể nói rất lúng túng.

Nhất là Dữu Khánh, hắn lời thề son sắt nói với người ta, bảo người ta yên tâm, nói mấy lời kiểu như không bỏ mặc không quản, hiện tại tự mình tát vào mặt mình bốp bốp vang, chính bản thân mình hình như cũng có thể nghe được tiếng tát tai vang dội.

Sư huynh đệ ba người chỉ có thể âm thầm oán giận phía khách sạn thương hội, nếu không phải vì tại đó bỏ lỡ thời gian thì làm sao có thể như thế này.

Kiều Thư Nhi cũng không có hé răng, mặt không biểu tình, thậm chí là không chớp mắt mà nhìn chằm chú phía trước.

Song phương làm như không quen biết vậy, nhưng phi hành tọa kỵ của Kiều Thư Nhi đã nói rõ chính là đang bay chung với nhóm này.

Mặt trời chói chang, mặt trời chiều, ráng chiều, màn đêm, rồi trời sao.

Quá nửa đêm thì bốn con phi hành tọa kỵ mới lục tục hạ xuống một cái bến tàu bên cạnh biển, đây đã là biên cảnh Cẩm quốc, chúng nó không thể tiếp tục bay vào bên trong nữa rồi, cũng là vị trí cách Tham châu gần nhất.

Nhảy rơi xuống đất Dữu Khánh lấy ngân phiếu ra, không nói hai lời, trước tiên chạy tới chỗ Kiều Thư Nhi, giúp nàng trả lộ phí, sau đó mới đi thanh toán lộ phí của sư huynh đệ ba người.

Sau khi đuổi bốn vị Thiên Lý lang đi, bốn người thẳng đến trạm dịch ở gần đó.

Dữu Khánh thuê hai căn phòng, khi chia phòng nghỉ ngơi thì hắn lại rất tự giác mà cùng Kiều Thư Nhi tiến vào cùng một căn phòng.

Tại trong phòng lúng túng một hồi, sau đó cảm thấy cả người không được tự nhiên, Dữu Khánh đứng dậy nói: "Ta sang phòng bọn họ tắm rửa."

Trong khoảng thời gian này, khi hắn muốn đi nói chuyện với hai người Nam Trúc thì đều lấy cớ là sang tắm.

Kiều Thư Nhi chợt lên tiếng: "Tắm rửa tại đây luôn đi, ta không nhìn ngươi."

Dữu Khánh vô ý thức nghĩ đến ngày bị nhìn thấy kia, khuôn mặt có phần nhịn không được, "Đổi là ta tại nơi đây, nói ngươi tắm trong phòng luôn, ngươi làm được không?"

Kiều Thư Nhi: "Có thể."

Nàng không phải chỉ nói ngoài miệng, nói xong thì mở cửa đi ra ngoài gọi người làm đưa nước tắm tới.

Dữu Khánh tức thì há hốc mồm, trong lòng kinh nghi bất định, không biết nữ nhân này có phải giỡn chơi hay không, thật sự muốn tắm rửa ngay trước mặt hắn hay sao?

Chương 354: Huề nhau

Hắn nghĩ như thế nào, đối với Kiều Thư Nhi mà nói tựa hồ không trọng yếu, sau khi rời khỏi đảo Móng Ngựa, nàng gần như chính là một người không có hỉ nộ ái ố gì, trên mặt đa số thời gian đều là sắc mặt thần tình nhạt nhẽo.

Dữu Khánh cũng không biết có phải bởi vì gia gia nàng chết đi làm cho nàng bị thật lớn đả kích hay không.

Tại trên chuyện này, nội tâm Dữu Khánh kỳ thực là rất không chịu nổi, hắn biết rõ bởi vì mình làm liên lụy mà hại chết gia gia của Văn Hinh, bây giờ lại là gia gia của Kiều Thư Nhi.

Nước tắm đã được đưa tới, hai người phục vụ mỗi người nhấc hai thùng lớn nước nóng nước lạnh, còn có một gã người làm khiêng bồn tắm đã được rửa sạch tới.

Sau khi bỏ đồ vật xuống, một gã người làm nói bọn tự điều tiết nước nóng lạnh.

Đợi cho mấy tên người làm lui ra, Kiều Thư Nhi đóng cửa lại, đem chốt cửa cài chặt, sau đó đi đến phía bồn tắm nhấc nước đổ vào, chính tay thử nước ấm.

Đợi cho nước ấm đã được pha xong ổn thỏa, nàng lại đi tới một bên vách tường, kéo màn che vải lại.

Từ trong phòng lôi ra một sợi dây, chính là dùng để treo màn vải ngăn cách tầm mắt người, nhằm thuận lợi cho tắm rửa.

Sau khi màn vải được kéo ra, thân ảnh Kiều Thư Nhi liền xuất hiện tại phía sau màn che, tại dưới ánh đèn phía bên kia chiếu rọi, thân thể nàng hiện bóng rõ ràng trên màn che, mỗi một cử động của nàng đều được hình bóng nàng thể hiện lên trên màn che.

Không thể nào? Dữu Khánh trong lòng thì thầm, kì thực giấu giếm sự mong đợi nào đó, len lén liếc nhìn động tác của thân ảnh phía sau màn che, lại không dám dùng mắt đi nhìn thẳng.

Rất nhanh, động tác thân ảnh phía sau hiện lên trên màn che làm hắn chậm rãi không còn nhìn lén nữa mà là trợn mắt há mồm ngây ngốc nhìn thẳng.

Bóng hình trên màn che sau khi xõa tung tóc dài thì đang cởi bỏ quần áo.

Bóng người đem từng kiện xiêm y dần dần cởi bỏ, sau cùng chỉ còn lại một cái bóng hình thân thể duyên dáng uyển chuyển, đạp lên ghế gỗ bước vào bên trong bồn tắm, ngồi xuống.

"Ùng sục…"

Cảm giác miệng khô lưỡi khô, Dữu Khánh nuốt mạnh xuống một ngụm nước bọt, âm thanh nuốt nước bọt cực lớn, khiến chi chính hắn cũng giật nảy cả mình, vô ý thức mà bịt kín miệng, nhanh chóng xoay đầu đi, làm ra vẻ như là chính nhân quân tử.

Nhưng trong lòng lại thật lâu vẫn khó mà bình tĩnh được, hắn cho rằng nữ nhân này chỉ là nói chơi mà thôi, nào có ngờ đến nữ nhân này vậy mà thật sự sẽ cởi sạch, trần truồng tắm tại trước mặt hắn, tuy rằng cách một tấm màn che nhưng và vẫn vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Tuy rằng trước đây hắn cũng từng đã leo lên nóc nhà lật mái ngói lén nhìn xem quả phụ tắm, nhưng khi đó là bị người giựt giây, lúc đó hắn vẫn còn chỉ là một tiểu hài tử, nhìn không có bất kỳ cảm giác gì, lần này lại không giống trước, hắn đã là một thanh niên trẻ tuổi huyết khí phương cương, chân chính là cảm nhận được máu huyết bốc lên trong cơ thể khiến người không thể tĩnh tâm.

Hắn nhanh chóng leo lên trên giường khoanh chân ngồi yên, nhìn nhìn phía dưới của mình đang có phản ứng rõ ràng thì nhanh chóng đem vạt trường sam kéo lên phủ trùm qua đầu gối để che chắn lại, sau đó nhắm mắt ngưng thần, cưỡng ép mình tiến vào trạng thái vận công điều tức.

Nhân ảnh ngồi ở trong bồn tắm rõ ràng cũng nghiêng đầu nhìn nhìn về phía bên này, không biết có phải là nghe được âm thanh nuốt nước bọt hay không, sau đó cắm đầu cắm cổ tập trung tắm rửa.

Nỗ lực nhắm mắt ngưng thần, trên trán Dữu Khánh dần dần xuất hiện mồ hôi tinh mịn, hai bàn tay đặt trên đầu gối ra sức nắm chặt đầu gối.

Âm thanh tắm rửa giội nước kia chui vào trong tai, với hắn lúc này mà nói, nó giống như ma âm rót vào tai, vừa nghe âm thanh, trong đầu hắn liền sẽ tự động tưởng tượng ra hình dáng, tư thế, động tác của nhân ảnh phía sau màn che kia. Hắn chợt trợn mắt lên, nỗ lực điều hòa lại khí tức, vừa rồi chân chính là thiếu một chút đã khiến nội lực vận chuyển trong kinh mạch bị tán loạn, thiếu một chút tẩu hỏa nhập ma.

Âm thanh loạn nhân tâm này thực sự quá lợi hại, Dữu Khánh không dám tiếp tục cưỡng ép chống đỡ nữa rồi.

Nhưng mà vừa mới mở ra mắt, tâm tình trẻ tuổi lại rục rịch muốn động, lại nhịn không được lặng lẽ nghiêng đầu nhìn về phía bóng hình in trên màn che, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của bóng người, thỉnh thoảng sẽ nuốt nước bọt một cái, lúc này thật sự có thể nói là trong đầu hắn cuồn cuộn xoay chuyển đủ loại ý nghĩ.

Như muốn có ý nghĩ thúc đẩy hắn chạy tới nhìn một cái, lí do là, nàng cũng đã nhìn thấy ta, ta phải nhìn lại, mọi người như vậy sẽ huề nhau.

Vừa muốn rời đi, cũng muốn nhìn lén, dục vọng lôi lôi kéo kéo, khiến hắn bị giày vò bứt rứt khó yên.

Cuối cùng khi ý thức được tâm ma của mình sắp mất khống chế thì hắn không dám tiếp tục dây dưa nữa, hạ quyết tâm rơi đi.

Nhưng đúng vào lúc này, nhân ảnh ngồi ở thùng trong ào ào một tiếng đứng lên.

Dữu Khánh quay đầu nhìn tới, đúng lúc hình chiếu mặt bên của người phía sau hiện lên trên màn che, hình dáng thân thể lồi lõm uốn lượn tức thì lại khiến hắn quên cả việc rời đi, ngơ ngẩn nhìn nhất cử nhất động của bóng hình duyên dáng uyển chuyển kia.

Không bao lâu sau, Kiều Thư Nhi tóc dài khoác đấu bồng đi ra, là một bộ đấu bồng lúc trước mua tại U Giác Phụ.

Dữu Khánh giống như chưa từng làm qua chuyện gì, chưa từng nhìn thấy cái gì, âm thanh nào cũng không nghe được, ung dung điềm tĩnh khoanh chân đả tọa tại trên giường, ra vẻ như một người thành thật.

Kiều Thư Nhi chậm rãi đi tới trước mặt hắn, đứng ở trước mặt hắn, lẳng lặng nhìn hắn, trên mặt hiện lên ra thần sắc vô cùng phức tạp, tựa hồ cũng đang ở trong tâm trạng giày vò nào đó.

Dữu Khánh nghe được cũng cảm giác được nàng đang ở tại trước mặt mình, mũi hơi mấp máy, cũng đã ngửi được.

Sau một lúc làm bộ làm dáng, cuối cùng hắn mở mắt hai mắt ra, cùng Kiều Thư Nhi bốn mắt nhìn nhau, hắn hỏi: "Ngươi đứng gần như thế để làm gì? Không sợ ta phản ứng vô ý thức làm ngươi bị thương sao?"

Kiều Thư Nhi hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Ngươi thật sự sẽ giúp ta đồng thời báo thù sao?"

Dữu Khánh gật đầu, "Ngươi yên tâm, ta đã đáp ứng liền sẽ tận lực làm được."

Kiều Thư Nhi: "Lúc trước ngươi cũng có nói sẽ không bỏ lại ta chạy mất."

Khơi gợi lại nỗi đau của người khác, nói đến việc này, Dữu Khánh liền có điểm bối rối, mình hình như lại nghe được đến âm thanh tát vào mặt bốp bốp bốp, liền giải thích: "Việc này, cũng không có ác ý, mỗi người đều có chuyện tư ẩn của mình, có một số việc nếu ngươi cùng đi theo thì quả thực rất không thuận lợi. Ngươi không thấy được tin ta lưu lại sao? Ta đã nói sẽ trở lại tìm ngươi, thì không tính là bỏ mặc ngươi. Việc này, ngươi có hiểu ý của ta không?"

Kiều Thư Nhi lần nữa hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Ngươi thật sự sẽ giúp ta cùng nhau báo thù cho gia gia sao?"

Dữu Khánh than thở: "Ta đã phát thệ, ta đảm bảo, có được hay không? Ách…" Hai mắt đột nhiên đăm đăm.

Chỉ thấy đấu bồng quấn trên người Kiều Thư Nhi chậm rãi buông lỏng ra, hai tay quấn tại bên trong chậm rãi mở ra buông thả đấu bồng, lộ ra hình ảnh bên trong.

Bên trong đấu bồng là một cái thân thể không một mảnh lụa che thân, duyên dáng uyển chuyển mịn màng trắng nõn nà, dần dần hoàn toàn hiện ra.

"Ta đã nhìn thấy ngươi, cũng để cho ngươi nhìn thấy ta, huề nhau."

Trong giọng nói có hơi hơi run rẩy, sau khi câu nói kết thúc thì đấu bồng cũng bộp một tiếng rơi trên mặt đất, rơi tại dưới gót chân Kiều Thư Nhi, một thân thể trần truồng đứng ở đó.

Nào có gì gọi là huề nhau, đều nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống hồ Dữu Khánh cũng không phải là anh hùng, chưa từng trải qua việc đời, lần đầu tiên hắn đối diện với cảnh tượng này, sao có thể chống lại cám dỗ.

Trừng lớn mắt, hắn hô hấp càng ngày càng gấp gáp, sau đó lại đột nhiên đứng dậy, sau đó đưa tay ôm lấy Kiều Thư Nhi, sau đó cả hai liền ôm lấy nhau đồng thời lật nằm trên giường, quay cuồng.

Đè cho "Đầu To" chịu không nổi, bò ra khỏi bím tóc đuôi ngựa của hắn, bay lên, rơi tại trên xà nhà, lệch đầu, không lý giải được mà nhìn tình hình phía dưới.

Một khi bắt đầu mây mưa, cả hai đều biết đều là người mới trong việc này…

Trời sáng rồi, đã đến nửa buổi sáng rồi.

Vẫn còn chưa thấy Dữu Khánh lộ diện, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng thời đi ra gian phòng, đi tới trước cửa phòng Dữu Khánh, gõ cửa cộp cộp gọi to: "Lão Thập Ngũ đi ra đi, đến lúc xuất phát rồi."

Bên trong truyền đến tiếng la to của Dữu Khánh, "Hôm nay tạm nghỉ, ngày mai hãy xuất phát."

Nam Trúc lập tức hỏi: "Có ý gì?"

Dữu Khánh: "Để cho ta suy nghĩ rõ ràng rồi nói tiếp, hôm nay nghỉ ngơi."

Cái quỷ gì? Nam Trúc thật muốn trực tiếp mở cửa đi vào, cân nhắc đến bên trong còn có nữ nhân có khả năng sẽ không thuận tiện nên mới nhịn lại.

Hai người xoay người rời đi, Nam Trúc nhịn không được thì thầm một tiếng, "Một nam một nữ trốn ở trong phòng không mở cửa, có điểm không bình thường a, sẽ không phải là thật sự khai trai rồi đi?"

Mục Ngạo Thiết quay đầu lại nhìn một cái, lắc đầu, "Khó nói."

Nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi a, hai người cảm thấy khẳng định có nguyên nhân, cảm thấy lão Thập Ngũ khẳng định sẽ giải thích cho bọn họ.

Kết quả chờ đến buổi trưa, vẫn không thấy lão Thập Ngũ xuất hiện.

Đợi tiếp, sau khi hết buổi chiều, vẫn không thấy lão Thập Ngũ xuất hiện.

Chờ đến khi bầu trời đã tối đen, sư huynh đệ hai người chịu không nổi nữa, cuối cùng lần nữa ra khỏi cửa, lại đến trước phòng Dữu Khánh, gõ cửa.

"Lão Thập Ngũ, ngươi không phải chết ở bên trong rồi đi?"

Nam Trúc gõ cửa gọi.

Giọng của Dữu Khánh truyền ra, "Mập mạp chết tiệt, ồn ào tào lao gì đó, xương cốt tiện, được nghỉ ngơi trái lại da ngứa ngáy rồi hả? Ta nói lại lần nữa, hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai hãy xuất phát!"

"Được, không có việc gì, khẳng định còn sống rất tốt, đi thôi."

Vừa nghe được lời nói bên trong phòng, còn có thể mắng chửi người, Nam Trúc liền biết là bình an vô sự, xoay người kéo Mục Ngạo Thiết rời đi.

Mục Ngạo Thiết: "Hai người không sai biệt lắm ngây người một ngày một đêm không ra khỏi phòng gian."

Nam Trúc: "Còn cần nói sao? Đã quên lời ta nói lúc trước như thế nào rồi sao, cô nam quả nữ cùng tồn tại một phòng, sớm muộn sẽ xảy ra chuyện, quả nhiên, khẳng định khai trai rồi. Tên súc sinh lão Thập Ngũ này, quen biết người ta còn chưa đến mười ngày a, như vậy cũng quá nhanh rồi đi?"

Mục Ngạo Thiết: "Súc sinh!"

Hai người đi ra khỏi phòng, đi xuống bậc thang, đứng ở trong sân trạm dịch ngắm nhìn sao trời, y nguyên là thổn thức không thôi, đồng thời cũng đang thì thầm lo lắng cái gì…

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người Nam, Mục lại đi tới trước cửa gian phòng người nào đó, Nam Trúc đang muốn nhấc tay gõ cửa, cót két một tiếng, cửa chủ động mở ra rồi.

Trên mặt treo nụ cười ti tiện, Dữu Khánh nghênh ngang đi ra, hai tay xô đẩy ra hai người đang chặn kín cửa, "Các ngươi dậy rất sớm a."

Nam Trúc phì nói: "Mặt trời cũng đã đốt cháy mông rồi, còn sớm?"

Dữu Khánh trực tiếp đi xuyên qua giữa hai người, nói một câu, "Trước tiên ăn một chút gì đã, nhìn xem nơi đây có thứ gì đáng ăn."

Nam Trúc vừa muốn nói gì, lại sửng sốt, chỉ thấy Kiều Thư Nhi rửa mặt đổi mới hoàn toàn, khăn che mặt đã được cởi bỏ, để lộ ra một khuôn mặt mỹ lệ rạng rỡ, vừa nhìn thấy hai người thì trên mặt đột nhiên ửng đỏ, đỏ bừng đến bên tai, xấu hổ hành lễ chào, cũng khách khí gọi: "Thất ca, Cửu ca."

"Ách? Ừm… A a, khỏe, ngươi khỏe."

Nam Trúc bị hành động và cách xưng hô này của nàng làm cho chân tay luống cuống, nhất thời nhưng bị làm cho có chút khúm núm, nhanh chóng tránh đường ra, cũng không biết nên xưng hô đối phương như thế nào rồi.

"Tốt." Mục Ngạo Thiết đơn giản đáp một chữ, cũng tránh ra chút.

Kiều Thư Nhi ngay lập tức cúi thấp đầu, rất xấu hổ mà rời đi, chạy chậm bước nhỏ rất nhanh đuổi theo Dữu Khánh.

Xét lại Dữu Khánh, nhìn dáng vẻ hắn bước đi kia, quả thực đi thẳng ra, bước tiến lục thân không nhận, ra vẻ muốn hướng khắp thiên hạ

tuyên cáo, lão tử là một nam nhân nghiêm chỉnh!

Giai nhân đi đến bên cạnh, hắn thuận tay liền cầm lấy tay người ta.

Kiều Thư Nhi nhưng không có quen công khai như vậy, nhanh chóng rụt tay lại, nào ngờ Dữu đại chưởng môn không phải khí phách bình thường, lại là trực tiếp đưa tay quàng qua vòng eo người ta, kéo tới bên người.

Kiều Thư Nhi đã là rất thẹn thùng xấu hổ, ngay trước công chúng mà ôm ôm kéo kéo càng là nghĩ cũng không dám nghĩ, răng ngà cắn môi xấu hổ, nàng hận không thể tìm cái khe đất chui đi vào, nhanh chóng đẩy người ra, cũng tại trên cánh tay Dữu Khánh ra sức bấm một cái, làm cho hắn tại trước công chúng phải thành thật một chút.

Ngơ ngẩn nhìn theo, vẻ mặt hai vị sư huynh không nói nên lời, Nam Trúc một tay dụi dụi con mắt, không đành lòng nhìn thẳng, "Thật cay mắt a."

Quay đầu lại, hỏi, "Lão Cửu, ngươi nhìn xem, ta không có nói sai đi, đã gọi chúng ta là 'Ca' rồi, chỉ chớp mắt liền đã trở thành đệ muội rồi, vị đệ muội tiện nghi này tới thật nhanh a?"

Mục Ngạo Thiết trầm giọng nói: "Có nhục môn phong!"

"Lời nói có nhục môn phong đó thì quên đi, cái mông chúng ta cũng không sạch sẽ, không có cách nào lấy việc này chỉ trích hắn."

Chương 355: Người hữu tình

Món ăn buổi sáng tại Trạm dịch cũng không có gì đặc biệt, món tốt nhất chính là súp thịt dê, rất đắt, một chén súp kèm một cái bánh mà thôi, vậy mà lại phải cần năm mươi đồng tiền.

Đối với đám người Dữu Khánh bây giờ mà nói, một hai bạc liền có thể đổi lấy hai mươi bát súp thịt dê tự nhiên là không đắt tiền.

Đối với người thường mà nói là rất đắt, người thường có cách sống của người thường, người thường không có khả năng hơi động một chút liền tiêu hơn vạn lượng bạc để bay tới bay lui trên trời, càng không có khả năng phí trăm vạn nghìn vạn để mua một bức tranh chữ hoặc một món đồ trang sức. Rất nhiều người thậm chí còn luyến tiếc dùng tiền để cưỡi ngựa kỵ đi tới đi lui, nếu không đến mức phải rơi vào tình cảnh phải đi xa xứ thì đời này đều chỉ có thể loanh quanh tại một khu vực, cuối cùng là suốt đời này đều đi không bao xa, nhìn thấy người cưỡi ngựa thì cho rằng đó là quý nhân.

Cũng may súp thịt dê rất thực tế, chén lớn súp, bên trong còn có thịt.

Bánh cũng thực tế, lại là vừa khô vừa cứng, Kiều Thư Nhi nhẫn nại, kiên nhẫn xé bánh ra từng miếng từng miếng ngâm vào trong súp.

Dữu Khánh nhìn thấy lắc đầu, cảm thấy nữ nhân này chính là làm ra vẻ, không sảng khoái giống như loại người như hắn. Hắn cầm bánh lên liền nhét vào trong miệng ra sức cắn xé một miếng, sau đó miệng nhồm nhoàm chậm rãi nhai nuốt. Thật vất vả nuốt xuống được một miếng, khi chuẩn bị cắn xé miếng thứ hai thì Kiều Thư Nhi đưa tay chặn tay hắn lại, lắc đầu với hắn, ra hiệu không nên ăn kiểu như vậy, cầm lấy chiếc bánh hắn đã cắn qua ở trên tay, bưng bát súp trước mặt hắn đi, sau đó đưa chén súp của mình đến trước mặt hắn, thể hiện hãy ăn bát súp có bánh đã ngâm mềm rồi.

Sau đó lại tiếp tục đi xé chiếc bánh mà Dữu Khánh đã gặm qua một miếng, ngâm vào trong bát súp mà Dữu Khánh từng dùng qua kia.

Dữu Khánh thoáng sửng sốt một chút, ngay sau đó liền cười hắc hắc, làm như đó là lẽ đương nhiên, bắt đầu hưởng thụ.

"Sách sách, chịu không nổi, thật sự là nhìn không nổi nữa rồi. Lão Cửu, chúng ta còn là đổi vị trí ngồi đi, người có thể núp tại trong phòng một ngày hai đêm không ra khỏi cửa, là người phi thường, chuyện gì làm chẳng được, cẩn thận khiến chúng ta đau rụng hết răng a."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đi tới, khi đi xuống bậc thang thì vừa vặn trông thấy một màn này, Nam Trúc nói gở liên tục, vốn định ngồi chung một bàn, hai người thấy vậy liền nghiêm chỉnh bỏ đi ngồi xa một chút.

Dữu Khánh tiếp tục cười hắc hắc vui sướng, Kiều Thư Nhi ít nhiều vẫn là có điểm xấu hổ, nhưng đã dần dần thích ứng, chí ít cũng là cố ý làm cho mình có vẻ như không có việc gì.

Người làm bếp ở đầu phía bếp thỉnh thoảng nhìn lén về phía bên này, phát hiện thấy nàng kia không chỉ dung mạo như nàng tiên, ăn mặc cũng đẹp, còn đối xử tốt với nam nhân của mình như vậy, so sánh với bà nương nhà mình, trong lòng có thể nói là ngổn ngang trăm mối, nhưng cũng biết rằng ước ao không được.

Khu vực ăn sáng của Trạm dịch nằm ngoài khu vực phòng ở, chỉ giăng cái lều để che nắng mà thôi, phía dưới lều xếp đặt mấy cái bàn, hướng nhìn về phía biển, có thể nhìn thấy người người qua lại trên bến tàu, còn có thuyền tới thuyền đi trên biển, là một khung cảnh, lại một ngày mới bắt đầu rồi.

Ăn cơm xong, Nam Trúc bảo Mục Ngạo Thiết đi tới trạm dịch trao đổi tìm kiếm tọa kỵ để rời đi, mình thì đi tới một cái bàn khác vỗ vỗ vai Dữu Khánh, cười nói với Kiều Thư Nhi: "Đệ muội, có thể mượn nam nhân nhà ngươi dùng một chút hay không?"

Kiều Thư Nhi có điểm dở khóc dở cười, nói được cũng bối rối, nói không được cũng bối rối, chỉ có thể là không hé răng, không đáp lại.

"Đừng để ý đến hắn, hắn cũng chỉ là lưu manh lâu, nhìn người khác tốt thì chịu không nổi." Dữu Khánh cho một câu đáp lại, nhưng mà vẫn còn là hất đầu ra hiệu với Kiều Thư Nhi một cái, "Chuẩn bị đi rồi, ngươi trước tiên về phòng thu dọn đi."

"Ừ." Kiều Thư Nhi gật đầu đứng dậy, lại hơi khom người chào Nam Trúc rồi mới rời đi.

Cho dù không còn có ngoại nhân, Nam Trúc vẫn là lôi Dữu Khánh đi về phái bờ biển, đi xa một ít mới hỏi: "Ngươi đã nói với nàng chúng ta muốn đi làm gì?"

Dữu Khánh: "Không có."

Nam Trúc: "Ngươi không tiết lộ chuyện môn phái chúng ta đi?"

Dữu Khánh: "Ta thân là Chưởng môn không đến mức ngay cả quy củ môn phái cũng không biết, không qua được quy củ môn phái thì sẽ không nói cho nàng biết, cũng là vì muốn tốt cho nàng."

Nam Trúc: "Ngươi không nói gì cả, nàng vẫn có thể nguyện ý sao?"

Dữu Khánh: "Ta đã nói rồi, có một số việc khi đến lúc phải nói cho nàng thì tự nhiên sẽ nói cho nàng. Nàng cũng đã nói rồi, ta không muốn nói thì nàng sẽ không hỏi nhiều." Dứt lời còn nháy nháy mắt với Nam Trúc, thể hiện rất rõ sự đắc ý, ra vẻ đang nói, người cũng không tệ lắm đi?

Nam Trúc liếc mắt khinh bỉ, xoay người mà đi, lười tiếp tục nán lại chịu kích thích.

Dữu Khánh thì cười ha ha, tâm tình rất là thống khoái, cũng quả thực rất thống khoái, không chỉ có là bởi vì mình được đến một đại mỹ nhân, cũng không chỉ là bởi vì mình đã chính thức trở thành nam nhân. Trọng điểm ở chỗ, lần này nữ nhân này yêu thích chính là Dữu Khánh hắn mà không phải yêu thích A Sĩ Hành có danh tiếng Thám Hoa lang kia.

Hắn không nghĩ tới nhân duyên thuộc về mình vậy mà lại cứ như vậy mà tới, cho dù Kiều Thư Nhi cùng với hắn có nhân tố mong muốn báo thù, nhưng hắn cho rằng việc này cũng không có gì không thích hợp, tai nạn mà Kiều gia gặp phải thì hắn vốn phải có trách nhiệm, mà ân oán giữa hắn và Bạch Lan cũng sớm muộn phải có kết thúc, nếu không cứ bị người âm thầm nhìn chằm chằm cũng không phải chuyện gì hay.

Hắn không có lòng tham, hắn rất thỏa mãn rồi.

Một nhóm bốn kỵ khởi hành, ra roi thúc ngựa chạy tới Tham châu, Kiều Thư Nhi lại bịt kín khăn che mặt, tránh cho quá mức khiến người chú ý.

Trên đường ngoại trừ đổi ngựa cưỡi, cơ hồ không ngừng, ngày đêm rong ruổi, sau khi xuyên ngang qua một châu, cuối cùng đã đến được Tham châu, dọc đường vừa đi vừa hỏi thăm, mới đến được Hoàng Kim cốc trong tin tức mà Vọng Lâu cung cấp.

Chính là một cái hẻm núi lớn, con đường bên trong cốc còn là một con đường giao thông chủ yếu, là con đường quan trọng để kết nối

hai châu.

Bốn người liền tại khu vực hẻm núi này lục soát khắp nơi, tìm thương khách trò chuyện, tìm người ở phụ cận để tìm hiểu, còn tìm được nơi phế tích mà trước đây là mỏ vàng, thậm chí còn chui vào trong hầm mỏ để điều tra.

Mặc dù Kiều Thư Nhi hiếu kỳ bọn họ đến tột cùng đang tìm cái gì, nhưng mà vẫn không có hỏi, có việc gì cần sự hỗ trợ thì liền giúp đỡ.

Đương nhiên, đa số sự tình đều là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết làm, Dữu đại chưởng môn hiển nhiên là có phần vì chuyện nhi nữ tình trường mà anh hùng nhụt chí rồi, không còn quá để tâm chú ý đến những việc quan trọng như trước đây nữa, tựa hồ phần lớn tinh lực càng nhiều là đặt tại trên người Kiều Thư Nhi.

Trong hang động quặng mỏ hoang phế tối như mực, đứng ở nơi động khẩu, Kiều Thư Nhi vẫn giữ nguyên nửa che lụa trắng, yên lặng thất thần nhìn bầu trời mây trắng, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, trong mắt hiện lên vẻ u buồn.

Dữu Khánh từ bên trong hang quặng mỏ đi ra, đi tới phía sau nàng, bởi vì thất thần mà nàng không nhận thấy được, Dữu Khánh nhìn chằm chằm nàng, nữ nhân này vẫn luôn thỉnh thoảng toát ra sự u buồn và phiền muộn như vậy, cảm giác như vẫn còn chưa có thực sự thoát ra khỏi trận biến cố kia.

"Thế nào không để ý tới ta rồi?" Dữu Khánh buông tiếng thở dài.

"A?" Kiều Thư Nhi bỗng nhiên xoay người lại, mỉm cười nói: "Nào có."

Tiếp đó vươn tay ra, đi phủi rớt bụi bặm vướng lại trên tay áo của Dữu Khánh, rất cẩn thận, giờ phút này dịu dàng vô cùng, tựa hồ luôn muốn đem tất cả sự quan tâm của mình đều không hề bảo lưu

mà dành cho hắn, có cảm giác như muốn tại trong thời gian ngắn nhất trao cho toàn bộ, không oán không hối hận.

Dữu Khánh bắt lấy hai tay nàng, lại muốn đi ôm lấy vòng eo nàng, yêu thích ngửi tóc mai và mùi thơm tự nhiên giữa cổ nàng.

Lại tới rồi, Kiều Thư Nhi dở khóc dở cười, nhìn vào bên trong hang quặng mỏ một cái, nhanh chóng luống cuống tay chân mà đẩy hắn ra, "Đừng náo loạn."

Dữu Khánh dây dưa không buông, "Ngươi đã nhìn thân thể người ta, lại dụ chiếm thân thể người ta, bây giờ định không nhận nợ rồi sao?"

Kiều Thư Nhi phì cười, bị hắn chọc cười rồi, loạn quyền đấm hắn một trận, kết quả bị người ta nhân cơ hội ôm vào đối diện, hai người bốn mắt nhìn nhau, sau đó trong đôi mắt sáng của Kiều Thư Nhi cũng long lanh chớp động, rõ ràng cũng đã động tình, cũng ôm lấy hắn, hai người dí trán chạm vào nhau, dáng vẻ khó thể tách ra, ngửi ngửi khí tức của nhau, lẳng lặng cảm nhận nhau.

"Nếu như chúng ta có thể quen biết sớm hơn một chút, thật là tốt biết bao. Ngươi trước đây, có thể nhìn trúng được ta sao?"

Kiều Thư Nhi nhắm mắt nỉ non.

Dữu Khánh nhỏ nhẹ đáp lại, "Một đại mỹ nhân như thế này, làm sao có khả năng chướng mắt chứ, hiện tại quen biết cũng không chậm."

Bên trong động, hai cái bóng người xuất hiện, trên thân bẩn thỉu dơ dáy vô cùng, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết chui ra, trên tay còn giơ cây đuốc.

Hai người không nghĩ tới vừa chui ra tới liền có thể nhìn thấy một màn như vậy, Nam Trúc đưa tay che kín con mắt, quay đầu sang một bên, "Ai nha nha, thật chịu không nổi hai tên gia hỏa này, giữa ban ngày ban mặt mà động một chút là ôm ôm, chưa bao giờ quản, con mẹ nó, đang ở địa phương nào hay trong trường hợp nào, tùy

thời đều có thể ôm lấy nhau, đây là loại tật xấu gì chứ. Ta nói với hai người các ngươi nha, đến mức vậy sao, có thể tìm một gian khách sạn nào đó cửa đóng lại rồi nói tiếp hay không, các ngươi không xấu hổ, nhưng chúng ta xấu hổ a, còn có để cho nhường khác sống hay không chứ?"

Mục Ngạo Thiết còn là giúp Kiều Thư Nhi nói một câu công đạo, "Không quan hệ với đệ muội, là tính tình lão Thập Ngũ quá dã."

Lại bị chen ngang phá vỡ rồi, Kiều Thư Nhi lại bị náo loạn khuôn mặt đỏ lên, luống cuống tay chân mà nhanh chóng đẩy người ra, sau đó bước nhanh né tránh sang một bên.

Dữu Khánh đưa tay kêu gọi, "Sợ cái gì, bọn họ là đang ước ao đố kị đó!"

Hắn càng kêu gọi, người ta đi càng xa, không có da mặt dày như hắn.

"Ta hận ngươi làm quỷ gì!" Nam Trúc cầm cây đuốc trên tay trực tiếp thẳng tới phía hắn.

Dữu Khánh phất tay đẩy ra.

"Đồi phong bại tục!" Cây đuốc trên tay Mục Ngạo Thiết lại đập tới.

Dữu Khánh lại xoay người tránh thoát, vẻ mặt xem thường và đắc ý.

"Đừng có tại đó đắc ý." Nam Trúc hùng hùng hổ hổ đi tới, nhìn nữ nhân đã tránh xa ra, nói với Dữu Khánh: "Căn cứ mấy ngày nay trằn trọc điều tra đến xem, lúc này, chúng ta sợ là đã tìm sai địa phương."

Nói đến việc này, Dữu Khánh cũng có đồng cảm, chỉ là nếu như đã tới rồi thì khẳng định phải trước tiên rất tốt điều tra một chút rồi nói tiếp, chuyện khác chính là nếu đổi một nơi tiếp theo thì cũng phải để chính hai vị này mở miệng mới được. Trước khi tới nơi này, hắn

không bày tỏ thái độ, đổi một chỗ khác, hắn cũng sẽ không bày tỏ thái độ, bởi vì hắn không muốn mình phải moi ra lộ phí, trong tay hai tên gia hỏa này có hai mươi vạn lượng, bây giờ còn nhiều tiền hơn cả hắn.

Nguyên nhân chính là vì nhìn ra được nơi đây rất không thích hợp, nhìn thấy không quá lớn có khả năng, cho nên hắn mới không tích cực.

Lúc này liền cố ý giả bộ hồ đồ hỏi: "Vì sao nói thế?"

Nam Trúc: "Ngươi tên này thật đúng là hữu tình uống no nước, làm việc cũng không để tâm nữa rồi. Cũng đã tìm hiểu khắp nơi rồi, ngươi còn không rõ sao? Hoàng Kim cốc này từ cổ chí kim một mực cho tới nay chính là con đường giao thông chủ yếu, một mực cho tới nay đều là người đến người đi, nếu như thật sự có tiên gia động phủ thường xuyên mở ra ở đây thì làm sao có khả năng một chút nghe đồn liên quan cũng không có?"

Dữu Khánh đằng hắng nói: "Nói có lý."

Mục Ngạo Thiết: "Đi Liệt Cốc sơn trang nhìn thử xem."

Dữu Khánh: "Cũng được. Trên tay ta chỉ còn khoảng bốn vạn lượng, cọng thêm hai mươi vạn lượng trong tay các ngươi thì cũng không biết có đủ lộ phí hay không, trước tiên gom hết lại bay một đoạn đường nhìn thử xem?"

Nam Trúc chợt đưa hai tay lên bên miệng làm ra hình dạng cái loa, thi pháp lớn tiếng gọi: "Đệ muội, chúng ta thiếu một chút lộ phí, lão Thập Ngũ muốn tìm ngươi mượn chút tiền!"

Dữu Khánh sửng sốt, lập tức sợ ngây người, đợi khi hắn kịp phản ứng lại, Nam Trúc đã lắc mình chạy trước rồi.

"Mập mạp chết tiệt!" Dữu Khánh chỉ vào bóng người chạy mất, nghiến răng nghiến lợi.

Mục Ngạo Thiết nhìn Kiều Thư Nhi vừa nghe gọi đang đi tới, hai cánh tay khoanh ở trước ngực, chậm rãi bỏ đi, ung dung bình tĩnh mà đi ngang qua bên người Dữu Khánh, nhàn nhạt ném lại một câu nói, "Chuyện không liên quan tới ta!"

Chương 356: Tộc huy

Đều biết rõ Kiều Thư Nhi có nhiều tiền hơn so với bọn hắn, ở trong mật thất tại đảo Móng Ngựa đều đã nhìn thấy rồi, tiền mặt thì có trăm vạn lượng, còn có trong mật thất thu thập một ít đồ vật, hình như giá trị cũng không ít tiền.

Đi tới bên này, Kiều Thư Nhi đã nhận ra có vấn đề, nhất là nhìn thấy Nam Trúc chạy trốn, vị mập mạp kia trên miệng thường không nói ra lời hữu ích, thời gian ở chung mặc dù ngắn nhưng nàng cũng đã quen rồi.

Nàng đi tới hỏi: "Không đủ tiền sao?"

Dữu Khánh rất muốn phủ nhận, nhưng mà biết rõ, chỉ cần hai tên gia hỏa kia không chịu xuất tiền túi, việc này liền không thể phủ nhận được, huống hồ dù cho hai tên kia móc ra hầu bao thì cũng chưa chắc đủ tiền lộ phí để đi đến phía bên Ân quốc.

Trước lúc chưa có Kiều Thư Nhi thì hẳn là đủ, nhiều thêm lộ phí đi đường cho một người, quả thực quá sức rồi.

Hắn đành phải hắc hắc nói: "Ta cũng không khách sao với ngươi nữa rồi, đều không phải là người có tiền gì, là thiếu một chút."

Kiều Thư Nhi lập tức cởi mở túi tiền của mình ra, lấy một đống ngân phiếu đưa ra, toàn bộ đưa cho hắn, "Đây gần như là tất cả tiền mặt của ta rồi."

Dữu Khánh nhận tới tay, "Vậy sao, về sau chờ ta có tiền thì sẽ trả lại ngươi gấp đôi."

"Trả?" Kiều Thư Nhi hỏi ngược lại một tiếng, lẳng lặng nhìn hắn chăm chú, đôi mắt sáng lấp lóe, như hơi hiện ra vẻ giận dỗi, sau khi làm cho Dữu Khánh ý thức được mình đã nói sai lời rồi, thì nàng mới nhẹ giọng nhắc nhở một câu, "Ta cũng là của ngươi."

Ngụ ý cũng đơn giản, giữa ngươi và ta không tồn tại cái gì mà trả hay không trả, ngay cả con người ta cũng là của ngươi.

Hiểu hiểu hiểu, Dữu Khánh lập tức vui như hoa nở, cầm ngân phiếu nhét vào trong người, đưa tay lại muốn quơ lấy nàng ôm vào người.

Lại tới? Kiều Thư Nhi hơi kinh, nhanh chóng lui về phía sau né tránh, cũng lập tức nhìn xung quanh bốn phía, quả nhiên, chỉ thấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đang tại trên sườn núi nhìn, thấy nàng đã phát hiện ra, hai đại nam nhân lập tức xoay đầu đi, coi như không có phát hiện.

Nàng cũng quay đầu liền đi…

Liệt Cốc sơn trang, thuộc khu vực Tây bộ Ân quốc.

Đường đi hoang vắng, dọc đường dân cư thưa thớt, một nhóm bốn người vừa vượt qua khỏi con đường giữa hai ngọn núi thì siết dừng tọa kỵ, tọa kỵ cũng đã thở hổn hển.

Đưa mắt nhìn quanh là những mảng xanh rộng lớn, cả vùng đất rộng lớn mênh mông mọc đầy các loại cây xanh, là cây nho.

Nho chính là ngành nghề chủ yếu của Liệt Cốc sơn trang, dùng để sản xuất rượu nho thượng hạng, Liệt Cốc sơn trang cũng là một trong những nhà sản xuất rượu nho thượng hạng lớn nhất tại Ân quốc, đồng thời cũng là một cái môn phái theo kiểu gia tộc hiếm thấy trong Tu Hành giới.

Tại phần cuối bình nguyên tràn đầy cây cối xanh tươi này là một ngọn núi lớn vắt ngang qua, từ xa nhìn lại, ở giữa ngọn núi lớn không có một ngọn cỏ kai tựa hồ có một cái khe, giống như là bị cưỡng ép xé rách ra vậy, quả thực là ma lực độc đáo của thiên nhiên.

Mà cái khe kia, tại thời cổ đã từng tựu được xưng là Hoàng Kim cốc, cũng là nguồn gốc danh hiệu của "Liệt Cốc sơn trang" bây giờ.

"Đi." Dữu Khánh kêu gọi một tiếng, trước tiên phóng ngựa chạy xuống sườn núi.

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Kiều Thư Nhi đồng thời cùng phóng ngựa lao xuống theo.

Một nhóm người nhảy vào trên con đường lớn giữa rừng cây nho, những người đang chăm sóc quả, cây ở hai bên đường thỉnh thoảng đứng dậy nhìn tới, có thể nói là dọc đường đi không ngừng có người nhô đầu lên nhìn theo.

Trên đường đi tới đây, khi sắp tới nơi này, sư huynh đệ ba người đã có sự tìm hiểu về nơi này. Nơi đây nhìn như khô ráo, kì thực dưới lòng đất được đào mở rất nhiều đường cống ngầm trong lòng đất, nước tan ra từ trên núi tuyết xa xa không ngừng chảy theo lòng đất tràn tới nơi đây, nuôi dưỡng cây trồng ở đây.

Kiều Thư Nhi không biết vì sao bọn họ muốn tới nơi này, nhưng đã nhìn ra một điểm, hai nơi trước sau tìm đến đều có một điểm chung, chính là hẻm núi lớn.

Nghe nói, Liệt Cốc sơn trang ở tại dưới chân ngọn núi lớn có cái liệt cốc kia.

Cái gọi là nhìn núi chạy chết ngựa, nhìn thấy khoảng cách không xa, nhưng khi cất bước chạy thì quả thực thật tốn thời gian.

Sau khi đến được dưới cổng chào tương tự như sơn môn, sư huynh đệ ba người gần như là cùng lúc siết cương dừng tọa kỵ.

Động tác của ba người không hề có dấu hiệu nào, làm cho Kiều Thư Nhi chạy qua khỏi cổng chào rồi mới kịp siết dừng lại, quay đầu lại nhìn ba người, cảm thấy phản ứng của ba người không bình thường.

Trên cổng chào cao to điêu khắc bốn chữ: Liệt Cốc sơn trang.

Vấn đề là trên cổng chào còn có khắc hoa văn, tại hai bên bốn chữ kia đều có chạm khắc hoa văn mây, trong mỗi hoa văn đám mây đều có một cái hình khắc đặc thù, là một cây kích!

Là cây Đơn nhận kích, được đám mây làm nổi bật lên.

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, trong đầu gần như đều xuất hiện cùng một cái hình ảnh, nội dung trên ngọc trang trong căn phòng sắt tại Tiểu Vân gian: Hoàng Kim cốc, người Cầm kích.

Không quản là gia tộc, hay là môn phái, tại sao lại vừa vặn dùng hình cây kích làm biểu trưng? Xem ra, thứ này giống như là tộc huy của Liệt Cốc sơn trang, nếu không thì hẳn là không có khả năng đem biểu trưng đặc thù như thế đặt ở hai bên tên hiệu.

Hơn nữa trùng hợp chính là, hẻm núi nơi đây đã từng có tên gọi là Hoàng Kim cốc, và càng trùng hợp hơn khi xuất hiện một gia tộc lấy kích làm tộc huy, việc này hẳn là không phải trùng hợp.

Sư huynh đệ ba người đều có trực giác như nhau, lối vào Kim Khư ngay tại nơi đây!

Kiều Thư Nhi ruổi ngựa quay lại, hỏi ba người: “Thế nào rồi?”

Dữu Khánh: “Không có gì, chỉ là cảm thấy tộc huy của gia tộc này có điểm kỳ quái.”

Tộc huy kỳ quái? Kiều Thư Nhi xoay chuyển tọa kỵ, ngẩng đầu nhìn tới, thấy được cấy kích kia, hơi cau mày, kỳ quái sao? Nói kỳ quái thì cũng kỳ quái, nhưng hẳn là cũng không tính quá kỳ quái đi, bản thân người ta muốn dùng, ngoại nhân cũng không xen vào được, huống hồ cũng không tính là thứ gì ngạc nhiên cổ quái.

Nàng quay đầu, lại nhìn nhìn phản ứng của ba người, nói ra: "Lấy kích làm tộc huy, có thể là để biểu đạt dụng ý 'Thượng võ' đi?"

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau không nói, đều âm thầm nghi hoặc, Liệt Cốc sơn trang nếu như thật sự có năng lực mở ra Kim Khư nhập khẩu, tại sao lại có thể nhẫn nhịn không mở ra?

Dữu Khánh hất hất cằm, mấy người xuyên qua cổng chào tiếp tục đi tới trước, đi tới cuối đại lộ.

Cuối đường dựng đứng một cây cờ tung bay theo gió, hình vẽ trên lá cờ cũng chính là Đơn nhận kích với hoa văn mây làm nền, càng thêm chứng minh đó là tộc huy.

Trên đài đá phía dưới cột cờ, ngồi chồm hổm ngồi lão già bẩn thỉu, y phục lấm lem loang loáng sáng, tóc hoa râm bù xù ở dưới chiếu mũ lông, con mắt mờ đục, ngậm một điếu thuốc lá phì phèo hút, phơi nắng dưới ánh mặt trời, nhìn nhìn mấy tên khách tới.

Nơi này là một khu nương rẫy dốc thoai thoải dưới chân núi, rải rác lộn xộn có rất nhiều nhà đất to to nhỏ nhỏ, loại nhà ở bằng bùn đất vàng gạch trần này, có căn nhà còn xây một vòng tường đất. Rất ít thấy nhà gỗ, trong đó cũng xen lẫn một căn nhà được xây dựng cả bằng đá và bùn đất.

Có vô số căn nhà, hơi chút nhìn qua thì thấy có không chỉ hơn nghìn căn, mà nơi đây chính là Liệt Cốc sơn trang, cái gọi là sơn trang kỳ thực chính là thông trang của nhà họ "Ngô" này, các căn nhà đất phân bố rải rác nơi này đều là dân cư, chính là nhà của tộc nhân họ Ngô.

Nghe nói toàn bộ sơn trang, tộc nhân họ Ngô từng có vạn người, bản địa không có họ khác, nữ nhân được gả tới đây đều lấy theo họ chồng, đều là họ Ngô.

Đừng thấy dáng vẻ nơi này nhà đất kém sang, nghèo vô cùng, kỳ thực bên ngoài có rất nhiều nữ nhân muốn gả tiến vào, hơn nữa còn không phải ai muốn gả vào là có thể gả vào được, tộc nhân họ Ngô rất kén chọn, bởi vì tại nơi này chỉ cần không lười liền có cơm ăn no.

Thế giới bên ngoài thế nào? Thí dụ như Dữu Khánh đã trải qua, một trận tai họa, nạn dân trôi giạt khắp nơi, chỉ cần mấy trăm vạn hoặc hơn nghìn vạn là có thể đem tới cho vô số nạn dân một con đường sống, nhưng đường đường triều đình và quan phủ lại còn nói cầm không ra được khoản tiền này, mà vợ con của một ít quyền quý chỉ là tiền mua chút đồ trang sức có lẽ không chỉ chừng đó.

Những người trong giới tu hành kia xuất thủ càng là động một chút trăm nghìn vạn, vì mua lấy một quả đào không có tác dụng là có thể tùy tiện bỏ ra mấy chục vạn, lại không có người nào đi thương tiếc những nạn dân kia.

Bởi vì người có thể lấy ra những khoản tiền đó không có ngốc giống như Dữu Khánh vậy, bởi vì bọn họ rất rõ ràng, dù cho có bỏ ra thì cũng chỉ là như muối bỏ biển. Bởi vì tiền không thể chân chính phát huy tác dụng, không thể chân chính đến trên tay nạn dân, làm như Dữu Khánh, trực tiếp phát tiền đến trên tay nạn dân như vậy chính là ngăn cản đường phát tài của người khác, không phải người nào đều có thể có bối cảnh và danh tiếng Thám Hoa lang như của "A Sĩ Hành" để đề phòng bị cắn. Không đem đại tai nạn xem như cơ hội phát đại tài, không nhân cơ hội tắng giá hàng ào ào, không làm cho người khác bán nhi bán nữ cũng đã tính là đủ tốt rồi.

Với cái thế giới hoang đường như vậy, tại trong khu vực hoang vắng cây nông nghiệp không thịnh vượng này thì sinh sống càng gian nan hơn, Liệt Cốc sơn trang có thể áo cơm không lo, thử hỏi phải có bao nhiêu người hướng tới. Không chỉ nữ nhân bên ngoài khát vọng

được gả vào mà nữ tử bản tộc cũng không nguyện ý gả ra ngoài, đa số là kết hôn cùng với người ở ngoài ba đời.

Đương nhiên, Liệt Cốc sơn trang cũng không phải tất cả đều là dáng vẻ nghèo nàn trước mắt, những người ở tại trong những căn nhà đất này, cơ bản đều là người làm việc tại trong vườn nho, tộc nhân tham dự sản xuất thì tương đối cao cấp, trên cơ bản đều ở tại trong lòng núi được đục rỗng.

Bên trong ngọn núi lớn vắt ngang, không chỉ có người ở, còn chứa đựng lượng lớn rượu nho thượng hạng.

Tại lúc một nhóm người quan sát hoàn cảnh nơi đây thì lão già ngồi chồm hổm dưới cột cờ gõ gõ cán thuốc, lại lần nữa nhét sợi thuốc lá vào trong, nhe ra một chiếc răng cửa to vàng khè, hỏi: "Từ đâu tới?"

Nam Trúc cười ha ha nói: "Ông lão, chúng ta là người tu hành du lịch thiên hạ, nghe nói nơi đây có vườn nho vạn mẫu, đặc biệt tới mở rộng ánh mắt, thuận tiện đến xem chỗ các ngươi đây có yêu quái gì không, nhìn có thể thuận tiện giúp các ngươi diệt trừ yêu nghiệt tác loạn hay không."

Tình huống Liệt Cốc sơn trang nơi này có chút đặc biệt, có liên quan tới giao ước năm mươi dặm giữa Nhân gian và Yêu giới.

Đầu tiên là nơi đây tương đối hoang vắng, bên ngoài sơn trang ngoại trừ thông tới thành trấn, các thôn trang địa phương, mấy phương hướng khác đều là hoang tàn vắng vẻ, nếu không phải là núi không có một ngọn cỏ, chính là sa mạc hoang nguyên, là địa phương mà ngay cả Yêu tu cũng không muốn đặt chân.

Thật lâu trước đây, Liệt Cốc sơn trang vì đem việc buôn bán làm lớn hơn chút, tại nơi đây dọc theo địa thế mà hướng sang hai bên khai khẩn mở rộng khu vực trồng nho ra không giới hạn.

Sau khi có Yêu tu phát hiện tình huống này thì lấy tuyên bố về Năm mươi dặm chi ước để tiến hành lừa bịp tống tiền, kết quả lừa bịp lấy

tiền không được, thẹn quá thành giận, làm ra chuyện bắt người mổ tim hấp huyết. Liệt Cốc sơn trang tự nhiên là chống trả kịch liệt, song phương đánh nhau túi bụi, không ai thắng được người ai, tình trạng sau cùng thì tương tự như bị thẩm vấn công đường.

Yêu tu cáo trạng Liệt Cốc sơn trang giẫm đạp Năm mươi dặm chi ước, mà Liệt Cốc sơn trang thì nói vẫn chưa vượt qua, nói khu vực mở rộng vốn chính là nơi có người ở.

Việc này ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, then chốt là cái địa phương hoang vắng chim không thèm ỉa này, vô luận là Yêu giới hay là Nhân gian trước kia đều không có người nào quan tâm, bên nào cũng không lấy ra được chứng cứ chân chính để ủng hộ bên mình.

Nhưng thẩm phán của hai bên đều đứng về phía người bên mình, kéo tới kéo lui cuối cùng cũng trở thành cục diện không có kết quả.

Mặt trên không đưa ra được quyết định, phía dưới liền tự mình làm.

Liệt Cốc sơn trang phát động nhân thủ vượt giới trừ yêu, Yêu giới mở một con mắt nhắm một con mắt không quản, mà phía bên Yêu tu vượt giới đánh lén Liệt Cốc sơn trang, Nhân gian bên này cũng làm như không biết.

Hai bên giết tới giết lui, hàng năm đều phải làm mấy lần, làm cho trở thành kẻ thù truyền kiếp.

Chuyện cho tới bây giờ, thỉnh thoảng còn có Yêu tu đánh lén đến trong thôn trang, hấp người mổ người ăn tim.

Mà Liệt Cốc sơn trang cũng là vẫn luôn một mực treo thưởng tìm kiếm ngoại lực tương trợ, ai có thể giết chết một con yêu nghiệt làm ác liền thưởng mười vạn lượng.

Tuy nhiên người tới địa phương hoang vắng này để kiếm tiền thưởng trừ yêu rất ít, đám người Dữu Khánh cũng chính là nghe nói được tình huống này nên mới coi như là mượn cớ trực tiếp xông đến đây.

"Nga, là tới đánh yêu quái nha, còn có một phụ nữ." Lão già bẩn thỉu đánh giá một câu, đứng lên, dáng vẻ rất cao hứng, quay đầu lại gọi: "Tảng Đá, nam nhân đánh yêu quái đến rồi, mang mấy vị nam tử vào bên trong trang nói chuyện đi."

Chương 357: Liệt Cốc sơn trang

Gần đây có một thiếu niên đang dùng bùn vàng đắp tường, nghe vậy thì ném công việc trong lai lại chạy tới, trên người bùn đất bẩn thỉu, còn dính không ít bùn vàng, tay đưa ra sau lưng cọ cọ, chùi chùi bùn dính trên tay vào lưng áo, tướng mạo rất tuấn tú, hiếu kỳ mà nhìn mấy vị khách tới, tỷ tỷ xinh đẹp đương nhiên là càng thu hút người chú ý.

Kiều Thư Nhi dù cho đã dùng lụa che mặt, nhưng đi tới loại địa phương này thì cũng rất thu hút, che kín nửa khuôn mặt rồi vẫn có thể nhìn ra được là một đóa hoa.

Lão già bẩn thỉu cầm ống thuốc trong tay chỉ chỉ điều khiển, "Đi theo hắn là được rồi."

Thiếu niên ừ một tiếng, dáng vẻ cũng rất cao hứng, lập tức xoay người dẫn đường, phía sau lưng ngổn ngang dấu bùn hình bàn tay rất rõ ràng.

Đám người Dữu Khánh xuống ngựa, dắt ngựa, đi theo.

Đi xuyên qua khu vực thôn trang giữa các hộ gia đình rải rác này, sau khi đi một lúc, mọi người luôn có cảm giác cái thôn trang này đem tới cho mọi người một loại cảm xúc khó tả, tại ban ngày ban mặt nhưng lãi có một loại cảm giác quỷ dị.

Nam Trúc đột nhiên cất tiếng hỏi người dẫn đường: "Thiếu niên lang, chỗ các ngươi không người nào nuôi gia súc sao?"

Nghe gã hỏi như thế, những người khác lập tức quan sát khắp nơi, mới phát hiện thấy một chuyện rất kỳ quái, trong toàn bộ thôn trang, tựa hồ ngay cả một con gia súc cũng không có, rất không phù hợp với một địa phương gọi là thôn trang.

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, đã minh bạch mình cảm thấy không thích hợp là bởi vì cái gì, bởi vì không có những thứ đó, còn có cái thôn trang này có vẻ yên tĩnh quá mức.

Thiếu niên quay đầu lại hiếu kỳ mà quan sát một hồi, có thể là cảm thấy Nam Trúc quá mập mạp, ngay lập tức vò đầu hỏi: "Nuôi gia súc? Là cái gì?"

Mấy người nhìn thấy hắn lại đem bùn ở trên tay chưa lau sạch sẽ làm dính tóc lên rồi.

Nam Trúc không nói gì, ngay lập tức giải thích: "Gia súc chính là các loại động vật như gà chó bò dê, ngươi chưa từng thấy sao?"

Thiếu niên suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Biết rõ, nhưng mà không thể nuôi, sẽ chạy vào trong phá hoại cây nho, cây nho không ổn thì rượu ủ ra ra cũng sẽ không tốt. Trang chủ nói cây nho của chúng ta không thể có tì vết."

Thì ra là như vậy, khó trách, mọi người bừng tỉnh đại ngộ, xem ra Liệt Cốc sơn trang này kiểm soát rất nghiêm ngặt đối với chất lượng của vật phẩm bán ra.

Nam Trúc lại nhìn nhìn thôn trang không có bóng người nào, "Mọi người đều đã ra đồng làm việc rồi sao?"

"Ừ." Thiếu niên gật đầu, tiếp đó lại quay đầu nhìn mấy người một cái, hỏi: "Các ngươi có thể đánh chết yêu quái sao?"

Nam Trúc ha ha nói: "Xem ra đám yêu quái đó đã làm cho các ngươi bị tai họa không nhẹ a."

Thiếu niên cúi thấp đầu, buồn bã nói: "Ca ca ta bị yêu quái ăn rồi."

Mấy người nhìn nhau, Nam Trúc đem dây cương ném cho Mục Ngạo Thiết, bảo y dắt ngựa giùm, đi tới bên cạnh thiếu niên, "Ngươi có gặp qua yêu quái kia không?"

Thiếu niên lắc đầu.

Nam Trúc: "Vậy hình dạng yêu quái đó như thế nào?"

Đây cũng là vấn đề bọn họ tương đối nghi hoặc, trước lúc tới đây, tại trên đường thì bọn họ đã hỏi thăm qua tình hình về Liệt Cốc sơn trang, muốn biết tình huống Yêu tu đối đầu với họ là như thế nào, nhưng mà tựa hồ không người nào có thể nói rõ đến cùng là yêu quái gì, tựa hồ các loại thuyết pháp đều có.

Thiếu niên nhưng không có hé răng rồi.

Đợi một hồi, Nam Trúc hỏi: "Không biết sao?"

Thiếu niên lại lắc đầu, "Nói ra tướng mạo của yêu quái, vào đêm tối yêu quái liền sẽ thừa dịp ngươi ngủ say đem ngươi ăn tươi."

Mấy người đã hiểu rồi, đây là không dám nói, đều biết rõ kiểu nói này là tương tự với những lời hù dọa trẻ em ở các nơi, nhưng bọn hắn cũng không có miễn cưỡng.

Nhưng mà miệng Nam Trúc vẫn không dừng được, lải nhải liên miên, thiếu niên thỉnh thoảng bị đùa mà hắc hắc cười.

Kiều Thư Nhi nghe được thỉnh thoảng hơi lắc đầu, qua mấy ngày nay tiếp xúc, xem như đã lý giải vị Thất ca này, không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng liền không dứt lời.

Khi một nhóm người đi đến chân núi, lập tức thấy được một loại khí phái khác, mái đao điêu khắc tại trên vách đá, rường cột chạm trổ sâu vào trong núi, trên vách đá còn có thật nhiều lô gia.

Đi tới nơi đây, đã có thể ngửi được mùi thơm rượu nho nhàn nhạt.

Thiếu niên nói bọn họ chờ một chút, mình thì chạy vào.

Chỉ chốc lát sau, bên trong nhà đi ra ba người, thiếu niên đi theo phía sau bọn họ. Người cầm đầu là một gã trung niên nam tử quần áo mộc mạc, nhưng khí chất và phong cách so với những tộc nhân họ Ngô bên ngoài kia là khác nhau một trời một vực, nụ cười trên mặt cho người ta có cảm giác như đang ở nhà.

Người cầm đầu quan sát bốn người một chút, chắp tay chào, "Tại hạ Tam trang chủ Ngô Hòa Vận của Liệt Cốc sơn trang, dám hỏi bốn vị quý khách tôn tính đại danh."

Vừa nghe nói vị này chính là Tam trang chủ, bốn người vội vàng hành lễ.

Về tình hình liên quan, ở bên ngoài bọn họ cũng có tìm hiểu qua, Liệt Cốc sơn trang có ba vị trang chủ.

Đại trang chủ tên là Ngô Đao, quản lý trông nom toàn bộ trang, cũng là đầu lĩnh của Liệt Cốc sơn trang. Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn, quản lý nội bộ, phụ trách các sự vụ nội bộ sơn trang. Tam trang chủ chính là vị Ngô Hòa Vận trước mắt này, chủ ngoại, phụ trách toàn bộ sự vụ đối ngoại của sơn trang.

Ba vị trang chủ không cùng thế hệ với nhau, Liệt Cốc sơn trang cũng không tuyển chọn người theo vai vế, chỉ nhìn năng lực.

Về cấu trúc thì rõ ràng có thể nhìn thấy có khác biệt với những môn phái bình thường, dấu vết của gia tộc càng rõ ràng.

Dữu Khánh: "Lâm Nhị Khánh."

Nam Trúc: "Chu Tại Nam."

Mục Ngạo Thiết: "Thiết Như Sơn."

Kiều Thư Nhi: "Uông Thiểu Quân."

Bốn người từng người báo danh xong, Ngô Hòa Vận a một tiếng, lần nữa chắp tay nói: "Bốn vị là cố ý tới vì Liệt Cốc sơn trang ta trừ yêu?"

Dữu Khánh cười nói: "Nói cố ý cũng không đúng lắm, Liệt Cốc sơn trang nhân tài đông đúc, làm gì đến lượt chúng ta tới rêu rao."

"Ôi." Ngô Hòa Vận xua tay, khiêm tốn nói: "Lời không thể nói như vậy, Liệt Cốc sơn trang ở nơi cô độc, không dám coi thường thiên hạ cao nhân, cũng là năng lực hữu hạn, nếu không thì làm sao cần phải rộng rãi chiêu mộ hào kiệt các nơi tới trừ yêu. Lại nói, lẽ nào các ngươi không phải tới vì trừ yêu?"

Dữu Khánh: "Chúng ta là tán tu du lịch thiên hạ, nghe nói nơi đây có vườn nho rộng lớn, tới đây mở rộng nhãn giới là thật. Đương nhiên, cũng có nghe đồn về yêu quái, nghe nói quý trang có treo giải thưởng, đã tới nơi đương nhiên phải thử xem một chút, chỉ sợ vị tất có thể giúp cho quý trang như ý."

"Ha ha, nguyện ý tới nơi hoang vắng chi địa này chính là quý khách, nơi đây không phải chỗ nói chuyện, mời vào bên trong."

Xác nhận quả thực là tới trừ yêu, Ngô Hòa Vận cười cung thỉnh bốn người đi vào.

Hai người đi ra cùng y hỗ trợ dắt ngựa đem đi.

Bên trong hang đá đục rỗng cũng rất có chú ý, tầng dưới chót rõ ràng là bố cục dựa theo kiểu các loại đình viện, chỉ là phía trên không thấy mặt trời, rất nhiều nơi đều dùng gương để phản chiếu ánh sáng, có chút địa phương thì bố trí Huỳnh thạch phát quang để chiếu sáng, có vẻ tương đối u ám.

Khi mấy người cùng đi theo Ngô Hòa Vận theo bậc cấp đá ở một bên đi lên thì Mục Ngạo Thiết đi ở phía sau quay đầu lại nhìn một

cái, thấy một gã nam tử bắt tay lên vai thiếu niên kia dẫn hắn đi rồi…

Đầu tiên là theo bậc cấp đá rộng rãi mà đi lên, tiếp đó là hành lang đá cổ xưa và tràn đầy cảm giác nặng nề, sau cùng là phòng khách nửa mở kết hợp với lô gia, từ đầu tới đuôi đều là được đào móc trọn vẹn một khối, hơn nữa còn điêu khắc mài giũa tinh tế, rất tinh xảo, làm cho khách tới vì đó mà cảm thán.

Sau khi ngồi xuống, có người bưng nước trà tới, đợi tới khi nó bay ra mùi rượu thì bốn người Dữu Khánh mới phát hiện, cái gọi là nước trà kỳ thực là nước rượu.

Từ trong bình rót ra là rượu nho màu đỏ sẫm, chén đựng rượu chính là Ngưu giác bôi.

Nhìn thấy khách nhân kinh ngạc, Ngô Hòa Vận cười ha ha nói: "Đặc sản của chúng ta nơi đây là rượu nho thượng hạng, cho nên không giống với những địa phương khác, dùng để chiêu đãi khách nhân đều là đặc sản bản địa, nếu như thực sự không được, cũng có thể tìm ra một ít trà."

Dữu Khánh xua tay, "Được rồi, nhập gia tùy tục đi."

Ngô Hòa Vận mỉm cười nhìn hắn, nâng chén mời, khách và chủ kính rượu nhau.

Y đại khái đã nhìn ra được, ở trong bốn người này hẳn phải là lấy thanh niên nhân này làm chủ.

Sau khi bỏ chén rượu xuống, Dữu Khánh đặt câu hỏi: "Nơi đây đến tột cùng là yêu quái gì tác loạn, lúc trước hỏi thiếu niên dẫn đường trong trang, hắn thậm chí ngay cả nói cũng không dám nói, nói cái gì mà nhắc tới tướng mạo của yêu quái thì đêm tối ngủ sẽ bị yêu quái ăn thịt, không biết lời thiếu niên kia nói có phải là thật hay không?"

Ngô Hòa Vận cười ha ha, "Lâm huynh đệ làm sao lại đi tin loại lời nói hoang đường như thế, không dối gạt chư vị, đều là lời nói hù dọa tiểu hài tử mà thôi. Nơi đây không giống với địa phương khác, vì để đảm bảo tưới tiêu cho vườn nho, lịch đại tổ tiên đem những đường dẫn nước phía dưới đào mở đan xen chằng chịt, giống như mê cung, có cái trong lòng đất tích trữ nước quá sâu, ngẫu nhiên liền sẽ xuất hiện sự cố tiểu hài tử vô ý chết đuối, vì vậy lấy chuyện yêu quái để hù dọa, tránh cho tiểu hài tử khắp nơi chạy loạn chui bậy."

Dữu Khánh a một tiếng, Nam Trúc lại hỏi tiếp: "Là yêu quái gì tác loạn mà có thể dây dưa nhiều năm như kẻ thù truyền kiếp vậy a?"

Ngô Hòa Vận cười khổ: "Sớm nhất là Lang yêu, về sau thì nói không rõ ràng rồi, yêu quái gì cũng có xuất hiện qua. Nói thật đi, chúng ta thậm chí hoài nghi phía sau việc này chính là Yêu giới đang động tay động chân."

Nam Trúc kinh ngạc, "Nếu thật sự là Yêu giới đối phó Liệt Cốc sơn trang của ngươi thì, lời nói bất kính, lại há chỉ là Liệt Cốc sơn trang của ngươi có thể chống lại nhiều năm như vậy?"

Ngô Hòa Vận khoát tay áo, "Yêu giới làm sao có khả năng ngang nhiên diệt Liệt Cốc sơn trang ta, Vệ đạo sĩ Nhân gian ta cũng sẽ không cho phép, dám làm cứng ắt bị phản phệ. Các ngươi có thể tới nơi đây, hẳn đã nghe nói qua sự việc Năm mươi dặm chi ước năm đó, một mực không có làm rõ ràng, mà tại vùng Tây bộ hoang vắng này, địa bàn tương tự như vậy rất nhiều."

Nam Trúc "A" một tiếng, dáng vẻ đã bừng tỉnh đại ngộ.

Mọi người cũng đều đại khái minh bạch được ý trong lời nói đó, Yêu giới đang thông qua việc thỉnh thoảng gõ Liệt Cốc sơn trang để cảnh báo những kẻ khác, không được nỗ lực dùng phương thức này để vạch địa bàn.

Ngô Hòa Vận: "Việc này cũng chính là nguyên nhân chúng ta vì sao cũng không rõ ràng cụ thể là yêu quái gì, bởi vì yêu quái gì đều có

khả năng xuất hiện. Còn có chính là, đã qua nhiều năm như vậy, người nghe tin tức mà đến trừ yêu giống như chư vị, cuối cùng gần như không có một người nào có thể chết già, việc này há là người bình thường có thể làm được?"

Bốn gã khách tới đều ngưng nghẹn không nói gì, Nam Trúc hầu kết giật giật, thử hỏi: "Qua nhiều năm như vậy, tới đây hỗ trợ trừ yêu, không một ai cái sống rời đi sao?"

Ngô Hòa Vận: "Cũng không có thể nói là không có người sống rời đi, có người chết tại nơi đây, có người sau khi rời đi thì gặp nạn tại trên đường, về phần có người nào sau đó không có việc gì hay không thì chúng ta cũng không rõ ràng, lời này không thể nói lung tung."

Bốn người lần nữa không nói nên lời.

Ngô Hòa Vận nhìn nhìn phản ứng của bốn người, "Hảo ý của bốn vị, Liệt Cốc sơn trang chúng ta đương nhiên là vô cùng cảm kích, nhưng mà tình huống vẫn là phải nói rõ ràng cho bốn vị, không quản bốn vị sẽ rời đi hay là lưu lại, Liệt Cốc sơn trang cũng sẽ không có bất cứ câu oán hận gì."

Bốn người vẫn là không có lời nào chống đỡ.

Đổi thành người bình thường, khẳng định sẽ bị hù dọa chạy mất, phía sau có thể là Yêu giới âm thầm xuất thủ, việc này còn làm sao chơi?

Nhưng mà ý đồ đến đây của sư huynh đệ ba người không giống người khác, trừ yêu gì gì đó chỉ là mượn cớ, bọn họ mới không muốn tới trừ cái gì Yêu, cũng không muốn cùng Yêu giới phát sinh xung đột gì, không đáng làm chuyện mạo hiểm như vậy, bọn họ muốn tìm hiểu tình huống nơi đây là thật, chỉ cần có cớ để lưu lại mà thôi.

Cho nên, Dữu Khánh cười nói: "Vườn nho rộng lớn như vậy chưa từng thấy qua, nếu đã tới nơi rồi, cũng không vội vã ly khai, lưu lại

một chút thời gian nhìn xem rồi nói tiếp, nếu như có thể xuất lực tự nhiên là tốt nhất, nếu như không được, mong rằng quý trang cũng không lấy làm phiền lòng."

Nam Trúc cũng khẽ gật đầu biểu thị tán thành, Mục Ngạo Thiết không có bất cứ phản ứng gì.

Kiều Thư Nhi thì lặng lẽ nhìn sư huynh đệ ba người nhiều một chút, không biết ba tên gia hỏa này đến cùng muốn làm gì, người ta nếu đã nói ra đến nước này rồi, nguy hiểm có thể nghĩ mà biết, vậy mà còn muốn lưu lại.

Ngô Hòa Vận ít nhiều ngẩn người, ngay lập tức vẻ mặt đổi thành nụ cười xán lạn nói: "Cũng phải, tới cũng đã tới rồi, không ngại đi nhìn xem một chút, tuy là nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng đối với người bên ngoài mà nói thì coi như là có một cảm nhận khác." Quay đầu lại nói với tiểu tử rót rượu ở phía sau: "Ngô An, từ hôm nay trở đi, bốn vị quý khách này liền giao cho ngươi tới chiếu cố rồi."

"Vâng." Tiểu tử được xưng là Ngô An đáp một tiếng, cũng đối với mấy người hơi khom người.

Ngô Hòa Vận quay đầu lại nói với mấy người: "Từ hôm nay trở đi, nếu có gì cần thiết thì các ngươi cứ việc nói với hắn, chỉ cần không vượt quá quy củ thì hắn đều sẽ tận lực sắp xếp cho mấy vị."

Dữu Khánh: "Được, đa tạ. Đúng rồi, Tam trang chủ, chúng ta nhìn thấy tộc huy của các ngươi là một cái 'Kích', vậy mà lại có người lấy 'Kích' làm tộc huy, trái lại vô cùng hiếm thấy, không biết thế nhưng là có thuyết pháp gì hay không?"

Ngô Hòa Vận cười nói: "Truyền thuyết tổ tiên từng tại hoang nguyên gặp phải bầy sói tập kích, tại hoang địa nhặt được một cây trường kích phòng thân, mới tránh thoát được một kiếp, rồi mới có cơ hội sau này bước lên con đường tu hành. Có cảm xúc với việc này, tổ tiên mới lấy 'Kích' làm Tộc huy."

Sư huynh đệ ba người bất động thanh sắc nhìn nhau một cái, Dữu Khánh gật đầu, "Thì ra là thế."

Chính vào lúc này, chợt có từng đợt gió cuốn vào, đứng ở một bên, tiểu tử Ngô An đột nhiên bước nhanh đi ra bên ngoài lô gia, hướng ra xa xa nhìn cái gì đó, sau đó quay đầu lại nói vào bên trong: "Tam trang chủ, bão cát tới rồi."

Ngô Hòa Vận lập tức đi tới nhìn nhìn, mấy người bên trong cũng đi ra theo.

Chỉ thấy nơi chân trời xa xa có một màu vàng sẫm với khí thế che phủ bầu trời đè ép xuống, cát bụi cuồn cuộn, nghiễm nhiên là bão cát, đám người Dữu Khánh đã có nghe thấy từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên trông thấy.

Ngô Hòa Vận kêu gọi mấy người lui vào bên trong phòng, Ngô An thì nhảy đến bên trên lô gia, cởi mở dây thừng ở bên trên, thả mành cuốn xuống, lại đi vào kéo từng sợi dây căng thẳng cột chắc, sợ bị bão cát từ bên ngoài thổi bay.

Ánh sáng bên trong phòng lập tức tối sầm xuống, bên ngoài liền có người bưng đèn đuốc tiến đến chiếu sáng.

Không bao lâu sau, bên ngoài nổi lên từng trận động tĩnh như gió mạnh mưa rào, ngọn lửa bên trong phòng cũng đang dao động lắc lư.

Dữu Khánh đột nhiên nói: "Trong vườn nho bên ngoài tựa hồ còn có rất nhiều người, có chút xa, trong lúc nhất thời không kịp chạy trở về, bọn họ làm sao bây giờ?"

Kiều Thư Nhi nghe vậy nhìn về phía hắn, trong mắt lộ ra vẻ nhu tình.

Ngô Hòa Vận cười nói: "Không cần lo lắng, trong vườn nho đều có hầm ngầm để múc nước tưới cây, gặp phải khí trời này thì bọn họ

tùy thời có thể tiến vào trong đường ngầm dưới lòng đất để tránh né, không có việc gì."

Dữu Khánh a một tiếng, nói, "Là ta đã đa tâm rồi."

Bên ngoài, bão cát tới nhanh, đi cũng nhanh, rất nhanh liền trở nên yên tĩnh.

Bồi tiếp một hồi xong, Ngô Hòa Vận cũng đứng dậy, "Bốn vị, trong trang còn có việc cần xử lý, ta liền không bồi tiếp nữa, Ngô An sẽ dẫn bọn ngươi đi khách phòng, có việc thì cứ phân phó Ngô An là được."

"Không sao không sao, đã quấy rầy."

Dữu Khánh đứng dậy khách khí, mấy người đều đứng lên đưa tiễn.

Ngô Hòa Vận cáo từ rời đi.

Mấy người cũng không có ở lâu tại đây, Ngô An dẫn bọn họ đi.

Ra cửa, trải qua hành lang một mực đi tới trước, đi xuống bậc thang lại lên bậc cấp, ở tại bên trong đi xấp xỉ một dặm đường, mới đưa bọn họ đến trước một dãy khách phòng.

Ngô An quét mắt nhìn nhân số, hỏi: "Bốn gian phòng sao?"

Dữu Khánh: "Hai gian là đủ rồi."

Dồn đống lại với nhau thì không thuận tiện, mà quá tản mát cũng không được, tại nơi lạ nước lạ cái, hơi có thể chiếu ứng lẫn nhau thì ổn thỏa hơn chút.

Vì vậy Ngô An liền sắp xếp cho bọn hắn hai gian khách phòng tận lực gần nhau, khách phòng đều có lô gia, vén mở che chắn đi ra lô gia nhìn xem, trong trời đất y nguyên còn có chút cảm giác mù mịt xám xịt.

Sau khi đã xác định khách phòng, Ngô An nói cho bọn họ biết, đợi chút nữa sẽ có người tới quét dọn và chuẩn bị.

Đợi cho ảnh hưởng của cát bụi đã được loại trừ gần như hết rồi, khí trời lại trở nên trong sáng, Dữu Khánh chủ động yêu cầu đi nhìn xem một chút.

Ngô An hỏi bọn hắn muốn đi xem nơi nào, Dữu Khánh muốn đi xem xét "Hoàng Kim cốc", nhưng mà vẫn phải nhịn lại, sợ vừa tới liền đi đến nơi đó thì dễ dàng gây ra hoài nghi, bởi vậy nói tùy tiện.

Ngô An đành phải tự làm chủ, trước tiên dẫn bọn hắn đi tới hầm chứa rượu để mở rộng nhãn giới.

Hầm rượu ở dưới đất, từng hàng thùng rượu xếp dài, chất đống nhìn không thấy phần cuối, rất đồ sộ. Ngô An giới thiệu, trên cơ bản mỗi người khi đi tới Liệt Cốc sơn trang đều sẽ tới nơi này mở rộng ánh mắt. Dữu Khánh miệng xưng phải, kì thực mấy người đều không có hứng thú.

Bọn họ cảm thấy hứng thú đối với Hoàng Kim cốc, đối với việc gia tộc này có phải là Người cầm kích hay không cũng thấy hứng thú, nhưng mà những thứ cảm thấy hứng thú đó thì đều không thể dễ dàng nói ra.

Mang theo mấy người tại hầm rượu trong lòng đất đi dạo một hồi xong, Ngô An lại dẫn bọn họ theo một đầu khác đi ra, nơi đi ra cách khu vực khách phòng của bọn họ rất xa. Ngô An trực tiếp dẫn bọn họ đi tham quan vườn nho.

Quả nho trong vườn nho còn chưa có lớn lên, cách thời điểm thu hoạch còn xa, tộc nhân họ Ngô đang xen lẫn tại giữa các luống cây bận rộn làm việc.

Đến vườn nho, có một thứ tránh không được muốn mở nhãn giới, đó chính là mương ngầm trong lòng đất, cũng là mỗi một người tới Liệt Cốc sơn trang đều tránh không được muốn tới tham quan.

Tìm một cái lỗ có bậc cấp, Ngô An dẫn bọn họ đi xuống, lập tức thấy dòng nước khoảng ba thước rộng ồ ồ chảy xuôi không ngừng, nước mát lạnh.

Hai bên dòng nước sát vào tường đều có lối đi nhỏ, đều là đường đất chỉ có thể để cho một người đi.

Một nhóm người hướng một lỗ sáng phía trước mặt mà đi đến.

Nam Trúc phải nghiêng người một chút mới đi được, trong miệng thì thầm một câu, "Sau khi tiến vào trong lòng đất, nhiệt độ rõ ràng giảm xuống rất nhiều."

Ngô An đi phía trước giải thích một câu, "Nước trong mương đều là do tuyết tại trên tuyết sơn trực tiếp tan ra chảy xuống, nước rất lạnh."

Cứ đi như vậy một đoạn đường, thỉnh thoảng có giao lộ xuất hiện, bỗng nhiên Ngô An nhấc tay ra hiệu cho mọi người tạm dừng lại.

Nam Trúc không lý giải được, hỏi: "Thế nào rồi?"

Ngô An hướng lỗ sáng ở phía trước mặt và lỗ sáng ở mặt sau chỉ chỉ, mọi người đã nhìn thấy, hẳn phải là bên ngoài nổi gió lên, cuốn xuống không ít bụi bặm.

Chờ đến khi bụi bặm hơi chút yên tĩnh lại chút, một nhóm mới tiếp tục đi tới trước.

Tại trung tâm giao lộ kế tiếp là một ao nước, tại phía trên miệng lỗ còn lắp đặt bánh xe và dây thừng giếng, đến nơi đây phải đi vòng.

Dữu Khánh lại dừng bước rồi, nhìn thấy đám bụi bặm lơ lửng nhẹ nhàng phiêu đãng trong cột sáng từ phía trên miệng lỗ chiếu xuống có chút thất thần, lại còn hơi hí mắt phản ứng.

"Bên này." Dẫn theo mọi người đi vòng Ngô An gọi một tiếng.

Lúc này Dữu Khánh mới hồi thần lại, cùng đi theo vòng nửa vòng, tiếp tục đi về phía trước.

Sau đó không đi được mấy bước, hắn đột nhiên trượt chân, một chân đạp vào trong mương nước.

Mọi người đều quay đầu lại nhìn, đều có chút kinh ngạc, Nam Trúc hắc một tiếng, "Lão Thập Ngũ, ngươi đang suy nghĩ xuất thần gì vậy chứ?"

Mọi người đều là tu sĩ, đều minh bạch, nếu không phải bị thất thần, không đến mức phạm phải loại sai lầm trượt chân cấp thấp như vậy.

Dữu Khánh rút chân lên, một tay chống tường đất, thừa dịp lúc cởi giày thu hút sự chú ý của Ngô An thì nhanh chóng ra hiệu cái ánh mắt với Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, sau đó mới lắc lắc cởi giày cười khổ nói: "Được rồi, ta không đi nữa, ta ở tại nơi này chờ các ngươi."

Đối với loại mương nước trong lòng đất không có gì hay ho ha này Kiều Thư Nhi cũng không có gì hứng thú, đang định nói lưu lại bồi hắn, nào ngờ Dữu Khánh lại nhanh chóng nói tiếp: "Thiểu Quân, đi cùng bọn họ đi thôi, không cần bồi ta."

Nam Trúc đã hiểu ý nói: "Đi thôi đệ muội, lòng hắn không yên, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, không cần phải xen vào hắn. Chúng ta đi nhìn xem guồng nước dưới lòng đất mà Ngô huynh đệ nói đi."

Kiều Thư Nhi lập tức cũng ý thức được chút gì, dù sao nam nữ có khác, tại tình huống bình thường, vị Thất ca này sẽ không để cho mình rời khỏi nam nhân của mình mà cùng đi với mấy nam nhân bọn họ, lại nhìn nhìn Dữu Khánh không cẩn thận trượt chân làm ướt giày, ừ một tiếng liền xoay người.

Ngô An thì trái lại hơi có chút do dự, nhưng thấy khách nhân còn có hứng thú muốn tiếp tục đi tham quan, gã lại không tiện từ chối, đành phải căn dặn Dữu Khánh, "Lâm huynh, vậy thì ngươi chờ tại

nơi này a, không nên chạy loạn, chút nữa khi chúng ta trở lại sẽ tới đây tìm ngươi, sẽ không quá bao lâu."

Dữu Khánh vung vẩy chiếc giày ướt trong tay, "Đi thôi, đi thôi, ta chờ các ngươi."

Sau đó nhìn theo một nhóm rời đi, chờ đến khi một nhóm người mơ hồ quẹo sang hướng khác tại một giao lộ ở phía trước thì hắn lập tức đem chiếc giày ướt đeo vào chân, nhìn nhìn bốn phía, vận công chấn động hơi nước bay đi, sau đó nhảy lên trở lại bên cạnh cáo ao nước nơi giao lộ kia, hắn trực tiếp đi vòng sang một cái thông đạo khác, hướng phía hạ du mương nước mà đi.

Rất nhanh liền đi được đại khái khoảng một dặm đường, phía trước trở nên đen kịt, cái gì cũng nhìn không thấy, nhìn điểm sáng xa xa, là đã cách xa miệng lỗ lấy sáng rồi.

Cũng không trọng yếu, hắn liền dừng tại nơi đây, lấy mồi lửa ra thổi cháy lên.

Ánh lửa sáng ngời, lập tức vang lên âm thanh dây xích rầm rầm rầm.

Dữu Khánh nâng cao mồi lửa nhìn tới, phát hiện nơi đây là một cái không gian trong lòng đất tương đối rộng rãi, còn có lắp đặt băng ghế dài, mặt ghế bóng bẩy nhẵn nhụi, hiển nhiên là thường có người ngồi mà tạo ra, phỏng chừng là địa phương dành cho tộc nhân họ Ngô nghỉ ngơi khi làm việc.

Tuy nhiên vào lúc này, nơi nghỉ ngơi lại rõ ràng được người bố trí một cái bẫy, tại trước băng ghế kéo dài kia có một khối đất bị một tiểu thiếu niên giẫm đạp lên. Mà trong hố vậy mà đặt một cái bẫy kẹp bắt thú dữ dợn, cái miệng răng cưa cực lớn cắn chặt lấy cẳng chân tiểu thiếu niên.

Tiểu thiếu niên nhìn rất cường tráng, không mặc y phục, chân trần, chỉ có qua loa quấn một chút nơi háng.

Tiểu thiếu niên có một đầu tóc dài đen thui phủ vai, từng rợi từng sợi cứng cáp rõ ràng bóng bẩy, dưới ánh lửa có thể phản xạ ra sự sáng bóng đen nhánh.

Tiểu thiếu niên một đôi con mắt to tròn đen long lanh hữu thần, lúc này rõ ràng tràn ngập sợ hãi, lại hướng về phía Dữu Khánh nhe răng nhếch miệng, phát ra âm thanh "Ôi ôi", giống như một con dã thú đang đe dọa Dữu Khánh vậy, trong tay còn túm lấy dây xích bắt thú trên bẫy, ra sức lôi kéo, nhưng không cách nào giựt ra.

Dữu Khánh di dời ánh lửa trong tay, ánh mắt như ngừng lại trên lồng ngực tiểu thiếu niên, phát hiện trên lồng ngực hắn có hình xăm, đúng là hình vẽ một cây "Kích".

Dữu Khánh ý thức được, hắn phải là tiểu hài tử tộc nhân họ Ngô trong lúc ham chơi chạy xuống tới đây, đạp nhầm bẫy bắt thú.

Có một điểm hắn rất không minh bạch, Liệt Cốc sơn trang thế nào sẽ tại địa phương như thế nào bố trí hung khí như thế.

Dữu Khánh lúc này đến gần, muốn giúp tiểu hài tử mở bẫy kẹp ra tiến hành cứu chữa.

Tuy nhiên tiểu thiếu niên lập tức điên cuồng phất tay ngăn cản hắn, không cho hắn tới gần, trong miệng không ngừng "Ôi ôi", rất rõ ràng là có ý đe dọa uy hiếp.

Dữu Khánh lập tức giải thích: "Tiểu gia hỏa, ta giúp ngươi mở ra, mở ra ngươi mới có thể thoát hiểm. Yên tâm, ta là khách nhân của Liệt Cốc sơn trang, sẽ không hại ngươi. Mở ra giúp ngươi, cứu ngươi, hiểu không?"

Tiểu thiếu niên đã nghe hiểu rồi, chỉ là trên nét mặt rõ ràng có vẻ nửa tin nửa ngờ, nhưng dáng vẻ vội vàng xao động bất an, nhe răng nhếch miệng đã chậm rãi thu liễm lại, nhưng mà vẫn suy trì trạng thái đề phòng, hai trảo bày ra dáng vẻ như tùy thời sẽ phản công.

Dữu Khánh buồn cười, không quản nó, trực tiếp đi đến ngồi xổm xuống, cắm ngược mồi lửa ở một bên, hai tay nắm lấy nơi an toàn hai bên miệng cái bẫy, phát lực banh ra, lập tức giật mình, phát hiện cái trò này không phải là bẫy kẹp bắt thú bình thường, lực kẹp kinh người, hắn không vận công thì không thể tách ra, bị kẹp như thế, chân tiểu hài tử này chẳng phải là đã bị phế rồi?

Hắn lập tức vận công mạnh mẽ tách miệng bẫy ra, lần nữa khôi phục lại thành trạng thái mở ra, vừa định đưa tay nâng đỡ chân tiểu thiếu niên, muốn nhìn xem giúp nó.

Khiến hắn giật mình chính là tiểu hài tử này vậy mà lại trực tiếp nhảy người ra khỏi rồi, chậm rãi lui về sau, thấy hắn thật sự không có truy đuổi mình, tựa hồ cũng có phần kỳ quái, ngay lập tức liền xoay người, chạy vào trong bóng tối, tiếng bước chân đi xa, cứ như vậy biến mất.

Bị một cái bẫy kẹp thú dữ tợn cắn chặt như thế, vậy mà giống như người không có việc gì bỏ chạy mất rồi?

Dữu Khánh thật lâu khó mà từ nhỏ hài cước thượng đích miệng vết thương phục hồi lại tinh thần, vừa mới nhìn thấy gì?

Hắn không biết có phải hay không mình đã nhìn lầm, bỗng nhiên cầm lấy mồi lửa trên mặt đất chiếu sáng, đưa tay đến trên răng cưa trên miệng bẫy sờ sờ mọt chút, lấy ra một chút máu tươi ẩm ướt đặt ở trước mắt nhìn xem, kết quả phát hiện quả thực không phải màu đỏ, mà là kim sắc!

Chương 358: Tới cảm tạ

Lúc trước, hắn cho rằng đó là bởi vì máu của hài tử tại trên đùi và máu chảy ra từ miệng vết thương xen lẫn đất vàng, nên cũng không có suy nghĩ nhiều, về sau lại thấy động tác phản ứng của tiểu hài tử

như không có chuyện gì xảy ra thì mới khiến hắn ý thức được không thích hợp, mới làm cho hắn nhìn kỹ lại vết thương của tiểu hài tử, sau khi quan sát kỹ càng hơn mới có được phát hiện như thế.

Trên đời này tại sao sẽ có máu màu kim sắc chứ? Hắn có phần không rõ, từ màu da và đôi mắt của tiểu hài tử cũng không có phát hiện thấy bất cứ dị thường gì.

Đầu ngón tay vân vê vết máu có màu vàng hợp kim, nhìn kỹ lần nữa, lại đặt ở trước mũi ngửi ngửi, vẫn có mùi máu tươi bình thường, tựa hồ chỉ là màu sắc không giống mà thôi.

Nếu như đặt ở địa phương khác, hắn khẳng định sẽ không tìm được chút phương hướng mơ hồ nào, tuy nhiên tại nơi đây, trong đầu thỉnh thoảng sẽ lóe qua mấy chữ như "Hoàng Kim cốc", "Kim Khư", lại thêm có hình xăm Đơn nhận kích trên lồng ngực tiểu hài tử, hắn có lý do hoài nghi có phải là có liên quan gì đó đến Kim Khư hay không, có lý do hoài nghi nguyên nhân là bởi vì tộc nhân họ Ngô là người cầm kích.

Nhưng mà lúc này không phải là thời điểm để cho hắn thoải mái tại nơi đây chậm rãi suy nghĩ, không rõ được khi nào thì mấy người Ngô An sẽ trở lại vị trí kia. Hắn đi tới một bên ngồi chồm hổm tại bên cạnh dòng nước rửa đi vết máu kim sắc trên tay, thổi tắt mồi lửa, nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu sau, liền quay trở về chỗ cũ, lại vòng quanh hồ nước đi vòng vòng, quan sát bốn phía, khua tay áo quét dọn bụi bặm trên mặt đất, ngồi ở trên mặt đất vàng hoàng thổ cứng ngắc, chậm rãi chờ đợi, trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi.

Tiểu hài tử vừa rồi cũng gợi cho hắn một vài dẫn dắt nhất định, tại địa phương này muốn từ trong miệng những người lớn dò xét được chút gì sợ là không dễ dàng, không ngại hạ thủ từ trên người tiểu hài…

Không đợi quá lâu, sau một lát, Ngô An dẫn theo đám người Nam Trúc quay trở lại.

Thấy Dữu Khánh đang khoanh chân đả tọa, Ngô An yên tâm không ít, kêu gọi cùng nhau rời đi.

Đám người Nam Trúc thì vô ý thức nhìn nhìn xung quanh, nhất là hai sư huynh đệ, hai người có thể khẳng định tên gia hỏa lão Thập Ngũ này vừa rồi tuyệt đối đã làm chuyện gì đó.

Vấn đề là, bọn họ cũng không biết lão Thập Ngũ có thể làm gì, tình huống trước mắt lại có thể làm được gì.

Mà điều này cũng chính là điểm làm cho hai người bội phục Dữu Khánh, thường thường tại khi hai người không có đầu mối nào, tên gia hỏa lão Thập Ngũ này liền đã nhìn thấy tiên cơ để đưa ra phản ứng.

Một nhóm người không có rời đi theo đường cũ, Ngô An dẫn theo bọn họ theo bậc cấp tại một miệng lỗ gần đây để đi ra ngoài. Rời khỏi miệng lỗ, bọn họ lại đặt mình trong biển cây nho tại ngoại giới.

Nhìn quanh bốn phía, Ngô An lại hỏi bọn họ, "Chư vị, còn muốn đi đâu nhìn xem không?"

Mọi người cũng quan sát xung quanh, cuối cùng Dữu Khánh chỉ hướng về phía cái hẻm núi mà hắn thèm muốn dò xét đã lâu kia, "Hẻm núi kia thoạt nhìn kah1 hay, mọi người đi xem như thế nào?"

Nam Trúc lúc này phụ họa một câu, "Hay a."

Mục Ngạo Thiết cũng ừ một tiếng.

Trên mặt che khăn lụa, trong đầu Kiều Thư Nhi thì lập tức lóe lên hình ảnh lúc trước mấy người lui tới tìm kiếm tại Cẩm quốc Hoàng Kim cốc, bây giờ lại là một chỗ hẻm núi lớn, nàng dù không biết rõ

tình huống cũng đoán được từ rất xa chạy tới nơi này là vì hẻm núi kia mà tới.

Ngô An trái lại không có từ chối, trực tiếp dẫn bọn hắn xuyên ngang qua vườn nho, hướng hẻm núi lớn đi tới.

Một nhóm người đi đầy đủ gần nửa canh giờ mới đi đến nơi, đứng ở nơi lối vào hẻm núi, có gió vù vù thổi qua, thổi cho tay áo mấy người tung bay.

Nhìn một chút tay áo, vạt váy của Kiều Thư Nhi tung bay, Dữu Khánh nghĩ cũng không suy nghĩ nhiều, liền tiến lên che chắn phía trước nàng, giúp nàng che gió.

Một cử động nho nhỏ làm cho khóe miệng Kiều Thư Nhi ở dưới lớp khăn che mặt hạ hiện nét mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Dữu Khánh trở nên dịu dàng thắm thiết, cũng vô ý thức mà áp sát đến gần phía sau lưng Dữu Khánh, hít thở khí tức trên người hắn.

Tận tình địa chủ, Ngô An đứng ở phía đầu gió, giới thiệu với mọi người, "Đại liệt cốc, rộng gần mười trượng, dài chừng năm dặm, nơi cao nhất đại khái hai trăm trượng."

Nam Trúc hỏi một câu, "Nơi đây có tên gọi là Đại Liệt cốc sao?"

Ngô An cười nói: "Một cái lối vào núi nơi khu vực hoang vắng, nào có tên tuổi gì chứ, chỉ là giống cái gì thì gọi cái đó mà thôi. Khách nhân tới Liệt Cốc sơn trang cũng có không ít người đều sẽ đến nơi đây nhìn xem một chút, nơi này nhìn như là ngọn núi tách ra, nhìn thấy cũng rất kinh ngạc."

Dữu Khánh: "Chỉ một cái liệt cốc như thế mà bình thường cũng có người đến chơi đùa sao?"

Ngô An: "Cũng không thể nói được là bình thường, một năm thường có mấy tốp người." Đưa tay mời mọi người cùng gã đi vào bên trong.

Dữu Khánh a một tiếng, cất cước cùng đi theo đoàn người, trong lòng có suy tư, nếu quả thật giống như đối phương nói là có thể tùy tiện để cho ngoại nhân tham quan, vậy thì nói rõ hẻm núi này chẳng phải là cấm địa gì.

Bên trong hẻm núi mặt đất gồ ghề không bằng phẳng, đường đi không có dấu hiệu được tu sửa qua, Dữu Khánh vừa đi vừa quan sát, nỗ lực tìm ra vết tích từng bị nghiền ép qua, dù sao Tiểu Vân gian xuất hiện lượng lớn hoàng kim có khả năng chính là đến từ nơi đây.

Hai bên vách núi cũng nhìn không thấy bất cứ vết tích do kẻ nào đào bới tạo ra, gió xuyên núi tràn qua lúc dừng lúc thổi, trên các tảng đá chỉ có dấu vết của năm tháng, không còn có dấu vết gì khác.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng vừa đi vừa quan sát, tỉ mỉ quan sát xem có điểm nào khác thường hay không.

Sau khi một nhóm người đi xuyên ngang qua toàn bộ hẻm núi, phía trước lại là một vùng sa mạc mênh mông vô biên, là một khu vực càng thêm hoang vắng.

Không có gì đáng xem, một nhóm người quay ngược lại, trên đường trở về sư huynh đệ ba người vẫn như trước chú ý quan sát.

Kiều Thư Nhi thì âm thầm lưu tâm bọn họ.

Ngô An thỉnh thoảng chỉ vào một số khung cảnh tương đối nổi bật ở trong hẻm núi để giới thiệu cho mọi người, sư huynh đệ ba người cũng không có từ trên người gã nhìn ra bất cứ khác thường gì.

Đi ra Đại liệt cốc, trước mắt lại là thôn trang rải rác ngổn ngang nhà ở kia.

Dữu Khánh nhìn nhìn sắc trời, thấy trong lúc nhất thời trời sẽ không đến tối, liền nói ra: “Ngô huynh, cái thôn trang này trái lại có chút

thú vị, không bằng đi dạo đi." Ra hiệu cái ánh mắt với hai vị sư huynh.

Ngô An chần chừ, "Đã sắp đến giờ cơm, sợ là bên kia đã chuẩn bị xong tiệc tối khoản đãi."

Nam Trúc ha hả nói: "Trời còn chưa có tối, tính gì đến tiệc tối, đều không phải người thường, không dễ dàng bị đói. Cái thôn trang này nhìn qua quả thực có phần thú vị, Ngô huynh đệ, dẫn chúng ta đi kiến thức một chút phong thổ bản địa đi."

Ngô An cười khổ, "Chỉ là một đám nông dân, sợ có ngại mặt mũi."

Dữu Khánh: "Không phải đều là đồng tộc của ngươi sao?"

Ngô An gật đầu, cũng đã đoán được ý của hắn, "Là đồng tộc, ta cũng không có ý làm hạ thấp đi, nhưng hiện thực là không có khả năng có đủ nhiều tài nguyên tu luyện cấp cho toàn bộ tộc nhân, đại bộ phận người chỉ có thể làm người thường. Tự bản thân ta tô điểm cho đẹp cũng vô dụng, các ngươi đã nhìn thấy, chỉ là một đám nông dân."

Buông tiếng thở dài xong cũng không nói thêm lời gì, đưa tay ra hiệu, nếu đã muốn xem thì gã liền dẫn đi nhìn xem.

Một đám người theo sườn dốc đi bộ xuống, dung nhập vào trong thôn trang.

Nơi đây y nguyên trống vắng, ngoại trừ một ít tiểu hài tử chơi đùa với nhau ra, nhìn không thấy bóng dáng của người lớn nào, gần như đều đang bận rộn tại trong vườn nho.

Về phần những tiểu hài tử kia, vốn đang chơi đùa rất vui vẻ nhưng vừa nhìn thấy có ngoại nhân xa lạ đi đến thì lập tức dồn dập trốn vào trong phòng. Dựa vào năng lực phát hiện của đám người Dữu Khánh, có thể nhận thấy được từng đôi con mắt rình coi phái sau khe cửa.

Nam Trúc nghi hoặc: "Ngô huynh, chúng ta thoạt nhìn giống như người xấu sao? Vì sao phải trốn ở sau cửa nhìn chúng ta?"

Ngô An cười ha hả nói: "Tiểu hài tử ở đây đều sợ người lạ, đương nhiên, cũng là vì bị những yêu quái kia ảnh hưởng, gặp phải người xa lạ thì cảm thấy trốn đi mới tương đối an toàn. Tiểu hài tử mà thôi, nếu có gì làm phiền, xin chư vị không cần tính toán."

Đi dạo một hồi, không sai lắm đã đi sắp đến vị trí lối vào thôn, một nhóm người lại gặp được vị thiếu niên dẫn đường lúc mới tới kia, vẫn còn đang dùng bùn vàng đắp trét tường bao căn nhà.

Nghe được động tĩnh, thiếu niên nhìn lại, trông thấy là bọn hắn, nhếch miệng cười.

Nam Trúc cũng vui vẻ, "Cuối cùng cũng gặp được một người không sợ lạ a."

Ngô An giải thích một chút về nguyên nhân thiếu niên không sợ lạ, "Lúc trước hắn từng dẫn đường cho các ngươi, đã biết các ngươi là tới trừ yêu, biết rõ các ngươi không phải người xấu."

Nam Trúc a một tiếng, thì ra là thế, phất phất tay với thiếu niên, thiếu niên cũng vui vẻ vẫy vẫy tay đáp lại.

Dữu Khánh quan sát một chút xung quanh, ánh mắt lại dừng tại trên người thiếu niên, sau đó làm như vô tình đi tới bên cạnh Nam Trúc, dưới chân chạm chạm bàn chân Nam Trúc một chút, Nam Trúc quay đầu lại, Dữu Khánh ra hiệu một cái ánh mắt.

Rồi sau đó, Dữu Khánh thoát ly đội ngũ, đi về phía một cái chòi nghỉ đơn giản được làm từ ván gỗ, vừa đi vừa đưa lưng về phía sau phất tay nói ra: "Các ngươi tiếp tục đi dạo đi, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có như vậy, ta không đi nữa, ta ngồi ở đây nghỉ chân một chút, chờ các ngươi."

Nam Trúc nhanh chóng quan sát một chút xung quanh, sau đó chỉ một căn nhà trong thôn trang, nói ra: "Đừng nha, cùng đi đi, ngươi nhìn tòa nhà to lớn xây dựng bằng tảng đá ở bên kia kìa, đi, cùng đi xem đi."

Dữu Khánh đã đi tới trong đình, xoay người ngồi lên thanh giằng ngang làm ghế, xua tay nói: "Không đi đâu, không đi nữa, ta ở tại nơi này chờ các ngươi."

Nam Trúc: "Muốn đi dạo là ngươi, đổ bệnh lười cũng là ngươi. Chúng ta đừng để ý đến hắn nữa, tới cũng đã tới rồi, đệ muội, chúng ta cùng đi nhìn xem cái tòa nhà lớn đó đi." Phất tay ra hiệu.

Mục Ngạo Thiết cũng nói: "Căn nhà đá duy nhất trong đám nhà đất, đi xem nào."

Kiều Thư Nhi không có hé răng, nàng xem như đã nhìn ra được, ba vị này khẳng định lại là đang âm thầm phối hợp làm gì đó.

Ngô An giải thích: "Ba vị, tòa nhà đá kia chỉ là nơi dân chúng trong thôn giặt quần áo, phía dưới thông với hệ thống nước ngầm."

"A, giặt quần áo tại nơi khô hạn như thế này sao, vậy thì đúng là cần phải đi xem một chút." Nam Trúc cười ha hả, hai tay ôm ở trước cái bụng bự, cất bước đi trước tiên.

Mục Ngạo Thiết đuổi theo, Kiều Thư Nhi nhìn Dữu Khánh một cái rồi cũng đành phải bất đắc dĩ đuổi theo.

Ngô An không biết nói gì, hướng Dữu Khánh chắp tay chào, ra hiệu cho hắn chờ một chút, mình thì bước nhanh đuổi theo đám người Nam Trúc.

Nhìn theo thân ảnh những người này biến mất tại phía sau một đám nhà ở, Dữu Khánh nhìn quanh bốn phía, rồi đứng dậy, đi thẳng tới phía thiếu niên đang dùng bùn trét tường, cười bắt chuyện hỏi, "Có cần ta hỗ trợ không?"

Thiếu niên nhìn lại, nở nụ cười, xoay người xua tay nói: "Không cần…"

Lời còn chưa có nói xong, dưới chân Dữu Khánh đột nhiên va phải một cục đá, lảo đảo nhào tới trước, ra vẻ vô ý thức ôm đồm lấy vạt áo thiếu niên phía trước, thoáng cái liền làm rách y phục phía trước ngực nó ra.

Thiếu niên nhanh chóng đỡ hắn lại, tránh cho hắn khỏi bị ngã sấp xuống.

Dữu Khánh đứng vững lại, vui tươi hớn hở nói: "Yên tâm, ta làm sao có thể ngã sấp xuống được chứ." Vừa nói, ánh mắt vừa lướt qua lồng ngực nhẵn nhụi của thiếu niên, quả thực là nhẵn nhụi, tuy rằng rõ ràng đã lâu chưa tắm rửa qua, nhưng da trên ngực cũng không có dị thường gì, không thấy được thứ mình muốn nhìn thấy.

Hai tay thuận tiện giúp thiếu niên chỉnh lý lại gọn gàng y phục bị xé rách trước ngực.

Thiếu niên nhưng đột nhiên buông tay, dáng vẻ vạn phần xin lỗi nói: "Ta không phải cố ý."

Dữu Khánh cúi đầu nhìn, cũng không có gì, chỉ là vừa rồi tại tình thế cấp bách đối phương đưa tay dìu hắn thì bùn trên tay dính vào trên y phục của hắn, lập tức cười nói: "Không sao, không sao."

Thấy hắn không trách tội, thiếu niên mới trở nên yên tâm, rồi mới tiếp tục đi tô tường.

Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh, tay áo hai tay kéo lên, cúi người nắm lấy bùn nhào sẵn vào trong tay, bộp, vỗ vào trên tường, hỗ trợ nó cùng nhau trét tường.

Thiếu niên thấy thế giật mình, vội vàng nói không cần, trong lúc bốn tay lôi kéo nhau, trên tay thiếu niên chợt cảm thấy nhói đau, ai da kêu nhỏ một tiếng, lúc này mới rụt tay lại, chùi gạt bùn đất dính nơi

vị trí bị đau trên tay, chỉ thấy có vết máu đỏ sẫm chảy ra, tựa hồ là bị gai trong bùn đâm phải.

Cũng may không có chuyện gì, gần như nhìn không thấy vết bị đâm.

Dữu Khánh theo dõi vết máu đỏ sẫm trên tay nó, trán hơi nhíu một cái.

Thiếu niên lắc lắc tay, cũng không đặt nặng, lại tiếp tục nói với Dữu Khánh: "Tiên sinh, thật sự không cần, làm dơ tay ngươi."

Dữu Khánh giang rộng hai tay ra, "Đã dơ rồi, không sao cả, ta cảm thấy chơi thật vui."

Thấy hắn cứ muốn như vậy, thiếu niên lang đành phải thôi, tiếp tục bốc bùn trát tường.

Hai người cứ như vậy cùng nhau làm việc, đồng thời nói chuyện nở nụ cười.

"Ngươi tên là gì?"

"Thạch đầu, Ngô Đại Thạch."

"Cha mẹ ngươi đâu?"

"Đang làm việc trong vườn nho."

"Phải làm việc tới khi nào?"

"Làm việc đến khi bầu trời tối đen mới trở về."

Đang lúc nói chuyện, chợt có một mùi khói bay tới, Dữu Khánh và thiếu niên song song quay đầu lại nhìn, chỉ thấy lão già bẩn thỉu ngậm tẩu thuốc lá hít hà lại xuất hiện rồi.

Lão già tựa ở bức tường sát vách nhà, rít thuốc xoành xoạch, đôi mắt mờ đục nhìn tới bên này.

Thiếu niên hơi cúi thấp đầu, lập tức không nói lời nào nữa, vùi đầu làm việc.

Dữu Khánh cũng nhìn lão già kia, có phần nghi hoặc, không biết có phải do mình thất thần mà không có nghe tiếng hay không, không biết lão già này xuất hiện tại phụ cận từ lúc nào.

Lão già rời khỏi bức tường, lưng hơi có chút còng mà đi tới, đi tới trước mặt Dữu Khánh thì phun ra một ngụm khói, sau đó buông tiếng thở dài, "Có thể nào để cho quý khách làm công việc bẩn thỉu như thế cơ chứ?"

Thiếu niên cúi đầu càng thấp hơn rồi.

Dữu Khánh vội vàng giải thích: "Chuyện không liên quan đến hắn, chưa bao giờ tô trét tường như vậy, thấy có vẻ cũng thú vị, là ta muốn làm thử chơi."

Lão già phun ra một ngụm khói, đôi mắt mờ đục im lặng theo dõi hắn.

Chính vào lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến, nhóm người Nam Trúc đã quay trở lại rồi.

Trông thấy Dữu Khánh ở tại bên này thì đều lập tức đi tới. Ngô An nhìn thấy bùn đất ở trên tay Dữu Khánh, lập tức quở trách: "Tảng đá, ngươi tại sao lại có thể để cho quý khách làm loại công việc này chứ?"

Dữu Khánh bất đắc dĩ, vội vàng lặp lại một lần lời giải thích.

Ánh mắt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết huých chọi lẫn nhau một cái, Kiều Thư Nhi thì đang nhìn chằm chằm bùn đất trên tay Dữu Khánh và suy nghĩ, hiển nhiên có chút khó hiểu.

Sự tình đã được giải thích rõ ràng, một nhóm người cũng liền rời đi. Trước lúc rời đi, Ngô An hơn khom người cung cung kính kính chào

lão già bẩn thỉu.

Sau khi đi xa, Dữu Khánh nhịn không được hỏi: "Lão già đó là ai vậy?"

Ngô An trả lời đơn giản: "Một trong những người có bối phận cao nhất trong gia tộc hiện nay."

Dữu Khánh a một tiếng, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn nhìn một cái, kết quả phát hiện lão nhân kia cũng một mực ngậm thuốc lá nhìn phía bên này.

Một nhóm lang thang một hồi, thẳng đến khi trở lại bên ngoài gian phòng đặt chân, lúc này Ngô An mới cáo từ, nói đi sắp xếp tiệc tối cho bọn họ, bảo bọn họ chờ chút.

Nhìn theo gã ly khai, Nam Trúc ra hiệu cho Dữu Khánh một cái ánh mắt, ngay lập tức cùng Mục Ngạo Thiết trở về gian phòng của mình.

Dữu Khánh cũng bồi Kiều Thư Nhi trở về phòng, phát hiện tất cả đồ dùng sinh hoạt đều đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Không còn có ngoại nhân, Kiều Thư Nhi mới tháo khăn che mặt xuống, Dữu Khánh liền từ phía sau kéo vòng eo nàng lại, hạ thấp giọng nói nhỏ vào bên tai nàng: "Ngươi trước tiên kiểm tra gian phòng nhé, ta sang bên phòng lão Thất một chút."

Kiều Thư Nhi ừ một tiếng, cũng hiểu ý của hắn, lo lắng trong phòng có mánh lới gì đó.

Dữu Khánh buông nàng ra, xoay người mà đi, đi ra cửa thẳng đến gian phòng của hai vị sư huynh.

Khi hắn đẩy cửa phòng bên kia ra, vừa đi vào trong gian phòng bọn họ thì lập tức ngửi thấy được mùi rượu, chỉ thấy Mục Ngạo Thiết đang lục soát kiểm tra gian phòng, còn thỉnh thoảng gõ đập vách

tường và sàn nhà thình thịch để nghe âm thanh dội lại, Nam Trúc thì rót một chén rượu nho thượng hạng tại đó thảnh thơi hưởng dụng.

Thấy hắn tới rồi, Nam Trúc còn biểu thị là hương vị không tệ, ra hiệu cho hắn cũng làm một ly, Dữu Khánh lắc đầu thể hiện không cần.

Chờ đến khi Mục Ngạo Thiết toàn diện lục soát xong gian phòng một lần, đã xác nhận không có vấn đề, Dữu Khánh mới nhỏ giọng chất vấn Nam Trúc, "Ngươi không sợ trong rượu có độc sao?"

Nam Trúc cười ha hả: "Chúng ta vừa mới tới, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả về chúng ta, còn không biết sâu cạn, không đến mức trực tiếp hạ độc đi. Còn là kể ra ngươi đang nháo cái trò gì đi, có phải là đã phát hiện ra cái gì hay không?" Đây chính là nguyên nhân gã kêu gọi đối phương tới đây.

Dữu Khánh cũng không có giấu giếm bọn họ, đè thấp giọng nói, kể lại những gì mình phát hiện được tại dưới mương nước trong lòng đất và về tiểu hài tử kia.

Hai người Nam, Mục nghe xong thì đều khó có thể tin, Nam Trúc đang cầm chén rượu càng là nhỏ giọng kinh hô, "Máu màu Kim sắc?"

Mục Ngạo Thiết: "Là chuyện gì?"

Dữu Khánh: "Ta cũng không rõ ràng là chuyện gì xảy ra."

Nam Trúc: "Lẽ nào huyết mạch của gia tộc họ Ngô lại bất phàm như thế?"

Dữu Khánh lắc đầu: "Lúc đầu ta cũng có ý nghĩ giống như của ngươi, bây giờ thì cảm thấy có khả năng không có đơn giản như chúng ta tưởng vậy. Vừa rồi, với thiếu niên bôi trét đắp tường kia, ta nhìn thấy ngực của nó, không có hình xăm Đơn nhận kích kia, thậm chí không có bất cứ hình xăm gì, và máu của hắn thì cũng chỉ là màu sắc của máu bình thường."

Nam Trúc hoài nghi, "Ý của ngươi là, tiểu hài tử trúng cạm bẫy kia không phải là tộc nhân Ngô thị?"

Dữu Khánh: "Là có hoài nghi như vậy, về sau suy nghĩ lại, loại cạm bẫy đó không phải là loại bẫy kẹp bắt thú bình thường, lực kẹp rất mạnh, người thường căn bản chịu không nổi, đối phó tu sĩ thì lại hơi yếu một chút."

Nam Trúc cả kinh, Mục Ngạo Thiết cũng có cảm giác, lên tiếng hỏi: "Là cạm bẫy chuyên dùng để đối phó tiểu hài tử kia?"

Dữu Khánh gật đầu, "Nếu như tiểu hài tử kia thực sự là tộc nhân của Ngô thị, Liệt Cốc sơn trang làm sao sẽ tại trên địa bàn của mình bố trí loại cạm bẫy này để đối phó với tiểu hài tử nhà mình chứ? Bây giờ suy nghĩ lại hành vi cử chỉ của tiểu hài tử kia, quả thực rất không bình thường, có cảm giác hoàn toàn không giống với những tiểu hài tử trong trang lúc trước."

Nam Trúc không lý giải được, "Nhưng ngươi lại nói trên ngực của tiểu hài tử kia có tộc huy của Liệt Cốc sơn trang, nếu không phải là tộc nhân của Ngô thị thì cần gì dùng tộc huy của Ngô thị?"

Dữu Khánh lắc đầu, "Điều này cũng là điểm ta chưa nghĩ ra."

Phòng khách, căn phòng khách đã từng chiêu đãi qua đám người Dữu Khánh, Ngô Hòa Vận chắp tay đứng ở trước lô gia, nhìn thôn dân không ngừng xuất hiện ở trong vườn nho tại bên ngoài, thôn dân đang kết thúc công việc, lục tục về nhà.

Ngoài phòng, Ngô An vội vã đi tới, bước nhanh đến phía sau y, hành lễ, "Tam trang chủ."

Ngô Hòa Vận quay đầu lại nhìn một cái, hỏi: "Tình hình thế nào?"

Ngô An: "Sau khi khách chọn phòng xong thì bồi bọn họ đi dạo hầm rượu, đi khu vực vườn nho, đi Đại liệt cốc, còn đi dạo vòng vòng các

hộ dân trong trang, sau đó liền trở về, cho đến hiện tại, xem ra bọn họ vẫn còn chưa có ý rời đi."

Ngô Hòa Vận: "Vừa nhìn liền thấy không giống như là người tới hàng yêu trừ ma, hẳn phải là một đám người du sơn ngoạn thủy, tiếp tục bồi tiếp đi, dễ tụ dễ tán, loại địa phương này, bọn họ cũng chỉ là tìm kiếm sự mới mẻ, nán lại không được mấy ngày, đến lúc đó tự nhiên liền sẽ rời đi."

"Vâng." Ngô An đáp ạ.

Ngô Hòa Vận xoay người phất tay, "Đi thôi, cùng đi chiêu đãi khách nhân."

Sau đó, tại một chỗ lô gia rộng lớn trên vách đá, Tam trang chủ tự mình thiết yến khoản đãi mấy vị quý khách tới trừ yêu giúp Liệt Cốc sơn trang, cũng kéo tay áo lên tự mình ra trận làm thịt quay cho quý khách, càng có rượu ngon tốt nhất lấy ra khoản đãi.

Quy cách chiêu đãi không thể nói là không long trọng, đợi cho sắc trời triệt để đêm đen, khách và chủ mới tận hoan mà tán…

Đêm khuya, trăng sáng chiếu rọi khắp nơi.

Trên ban công của gian phòng, sau khi tẩy rửa sạch sẽ một thân bụi bặm phong trần, Kiều Thư Nhi tóc dài khoác áo choàng, dáng vẻ dịu dàng ôn nhu, lưng dựa tại trong lòng Dữu Khánh, nhìn trăng sáng, vẻ phiền muộn trong mắt khó tiêu, thỉnh thoảng lại nhỏ nhẹ đáp lại phía sau mấy câu.

Kỳ thực nàng có rất nhiều lời muốn hỏi Dữu Khánh, thí dụ như lúc ban ngày đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng chung quy vẫn còn là không có hỏi câu nào.

Dữu Khánh ôm nàng, ngửi mùi tóc nàng, dần dần động tình, nhẹ nhàng chạm vào vành tai và mái tóc của nàng.

Nếu không phải lúc này là đêm tối không người, ở bên ngoài mà ôm lấy Kiều Thư Nhi như vậy là không thể chấp nhận được, nào còn coi ai ra gì sao. Sau khi cảm thấy được không thích hợp, Kiều Thư Nhi lập tức xoay người đẩy hắn ra bỏ chạy đi, bước nhanh trở vào trong phòng.

Dữu Khánh lập tức quay người chạy vào theo, thuận tay đóng cửa lại, đuổi theo người, sau đó bắt lấy nàng đẩy nằm lên trên giường.

Một trên một dưới, mặt đối mặt ôm lấy nhau.

Trong bóng tối, bốn con mắt trong suốt nhìn nhau một hồi.

Sau đó, Kiều Thư Nhi vươn hai tay, cuộn lấy cổ hắn, chủ động, nhẹ nhàng, hôn lên đôi môi hắn, ánh mắt và đôi môi thật là ôn nhu.

Sau đó, Dữu Khánh liền bị đốt cháy rồi, lần lượt cởi y phục của nhau.

Đột nhiên, bên ngoài ban công hình như có âm thanh khác thường truyền đến, xiêm y còn chưa cởi ra, hai người lập tức cứng đờ, cùng nhau nhất tề nhìn về phía ban công.

Vốn tưởng rằng là nghe nhầm, nhưng mà tiếng rót nước "róc rách" rất rõ ràng.

Dữu Khánh cấp tốc lật người lại, thuận tay liền đến bên cạnh rút kiếm cầm trong tay, rất nhanh đi tới gần cửa vào ban công.

Kiều Thư Nhi cuống quýt chỉnh đốn lại y phục bị kéo mở ra một nửa ở trước ngực, lộ rõ cảnh xuân.

Cửa đi ra ban công đột nhiên được Dữu Khánh mở ra, chỉ thấy ở bên ngoài, đứng bên cạnh bàn là một gã hắc y nam tử thân thể to lớn, tóc dài áo choàng phiêu lãng theo gió, đưa lưng về phía bên này, trong tay cầm bầu rượu lúc trước đặt trên bàn, chậm rãi rót rượu vào trong chén rượu.

Dữu Khánh kiếm chỉ tới, trầm giọng hỏi: "Người nào?"

Hắc y nam tử chậm rãi quay đầu lại, vừa đúng lúc một cơn gió thổi tới, tóc dài tung bay xõa ra, khuôn mặt dưới ánh trăng tinh khí thần mười phần, góc cạnh rõ ràng, hai mắt hữu thần giống như dã thú, đem tới cho người khác một loại nam tính hấp dẫn khác lạ.

Dữu Khánh bỗng cảm thấy khuôn mặt này hình như đã từng quen biết.

Hắc y nam tử quan sát hắn một chút, lên tiếng nói: "Tiểu hồ tử, bím tóc đuôi ngựa, còn có tuổi tác cũng xấp xỉ, hẳn là không có sai. Hôm nay, cảm tạ ngươi đã cứu con trai ta."

Mới rồi vẻ mặt còn tức giận, Dữu Khánh lập tức trở nên sửng sốt, cuối cùng đã biết rõ vì sao nhìn đối phương lại có cảm giác giống như đã từng quen biết như vậy, bởi vì khuôn mặt tương tự, tức thì kinh nghi hỏi: "Tiểu hài tử bị bẫy kẹp lại kia là con trai của ngươi?"

Hắc y nam tử khẽ gật đầu, nhìn Kiều Thư Nhi vừa xuất hiện tại cửa vào một cái, ánh mắt quay trở lại trên mặt Dữu Khánh, "Nơi đây không có yêu mà các ngươi muốn trừ, cũng không phải địa phương các ngươi nên tới, mau mau rời đi nơi đây, nán lại nơi đây lâu dài, không ai có thể sống sót rời đi, mau chóng đi đi!"

Thấy đối phương tựa hồ là có ý tốt, Dữu Khánh chậm rãi bỏ kiếm trong tay xuống, nghi vấn hỏi: "Ngươi là người nào?"

"Yêu trong miệng bọn họ!"

Dứt lời, hắc y nam tử lắc mình một cái, tung người lên, dán sát vách đá trượt xuống.

Dữu Khánh lập tức vọt tới bên cạnh ban công nhìn tới, chỉ thấy bóng đen rơi xuống rất nhanh dán sát chân núi giống như bóng ma rời đi, rất nhanh liền giống như một làn khói xanh ẩn vào trong vườn nho, biến mất vô tung vô ảnh.

Kiều Thư Nhi cũng chạy tới bên cạnh ban công nhìn xung quanh.

Ngay sau đó, vài cái bóng người lướt qua trên không, lóe lên rơi xuống trong vườn nho, đuổi theo.

Đồng thời có mấy người lắc mình rơi xuống tại trên ban công nơi đây, người cầm đầu chính là Tam trang chủ Ngô Hòa Vận.

Chương 359: Liên tiếp

Trông thấy kiểu ăn mặc của hai người Dữu, Kiều, lại nhìn thấy dáng vẻ Dữu Khánh nâng kiếm, hiển nhiên là khi bị kinh động mới từ trong phòng đi ra, Ngô Hòa Vận hỏi:

"Các ngươi không có việc gì đi?"

Dữu Khánh: "Đột nhiên phát hiện có người rơi xuống tại trên ban công phòng chúng ta, có chuyện gì vậy, đó là người nào?"

Ngô Hòa Vận buông tiếng thở dài, "Đó chính là Yêu tác loạn kia!"

Dữu Khánh sửng sốt, phát hiện thật đúng là giống như nam tử tóc dài phủ vai kia đã nói, hơn nữa còn lập tức liền có trả lời, quả nhiên là 'Yêu trong miệng bọn họ' .

Ánh mắt hướng về phía khu vực một đám nhân ảnh đuổi theo, hỏi: "Yêu này ngụ tại phòng nào?"

Ngô Hòa Vận: "Không biết, cũng không biết là từ nơi nào đến, tới từ khi nào. Các ngươi chưa rõ tình huống, không ngại tạm nghỉ đi, chuyện nơi đây cứ để sơn trang tự xử lý, sẽ không tiếp tục để cho yêu nghiệt quấy rầy mấy vị quý khách." Dứt lời liền chắp tay từ biệt, rồi ngay lập tức dẫn theo người bay vọt rời đi.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, lại có mấy bóng người lần lượt biến mất tại trong vườn nho.

Hiện trường chỉ còn Dữu Khánh và Kiều Thư Nhi hoài nghi nhìn nhau.

Chờ một chút, Kiều Thư Nhi vẫn là nhịn không được áp sát vào bên tai hắn thấp giọng hỏi: "Ngươi đã cứu con trái của hắc y nhân kia lúc nào vậy chứ?"

Dữu Khánh trầm mặc một chút, nếu như đã nghe được rồi, hắn liền cũng đơn giản nói ra, "Hôm nay lúc du ngoạn ở trong mương ngầm, ta phát hiện cáo dấu hiệu khác thường, tìm thấy được một tiểu hài tử bị vây khốn trong lòng đất. Cũng không có làm cái gì, chỉ góp chút tay mà thôi, ta cũng rất bất ngờ."

Lời này, Kiều Thư Nhi tin tưởng, nếu không thì sẽ không bị quấy rầy ngay tại thời điểm tình chàng ý thiếp, "Chính là quãng thời gian chúng ta tách ra kia?"

Dữu Khánh ừ một tiếng.

Kiều Thư Nhi mượn cơ hội hỏi thêm chút câu, "Vậy sau đó tại trong thôn trang tách khỏi chúng ta lại là xảy ra chuyện gì? Còn có, chúng ta chạy tới nơi đây đến tột cùng là muốn làm gì?"

Dữu Khánh ngóng nhìn nàng, "Vì giúp ngươi trả nợ, cho nên chạy tới nơi này, chủ yếu là vì ngươi, ngươi tin không?"

Vừa dứt lời, khó kìm lòng nổi, Kiều Thư Nhi đột ngột nhào tới ôm lấy hắn, kề vai sát cổ, áp sát lỗ tai hắn nỉ non, "Ta tin tưởng, ta đã biết rồi. Ngươi không nhận thấy được hắc y nhân là tới báo ân sao? Hắn tựa hồ là đang nói cho ngươi biết nơi đây rất nguy hiểm, hắn không ngần ngại liều mình mạo hiểm bị những người này truy bắt để tới đây thông báo cho ngươi, đã nói rõ có khả năng thật sự tồn tại nguy hiểm, hắn đang nhắc nhở ngươi mau chóng rời đi, ngươi nghe hắn được hay không?"

Dữu Khánh: "Ngươi cảm thấy ta có thể ngồi xem ngươi đi Bàn Long đảo làm đồ chơi cho tên đảo chủ kia sao? Hay là muốn ta trực tiếp đi tìm vị Tô đảo chủ Thượng Huyền tu vi kia để liều mạng?"

Kiều Thư Nhi lập tức trào lệ, không tiếp tục hé răng nữa rồi, chỉ là càng thêm ôm chặt lấy hắn, mười ngón thiếu một chút bấu thủng vào trong da thịt hắn.

Dữu Khánh một tay vỗ nhẹ sau lưng nàng và an ủi, "Không sao, không cần lo lắng, nếu thực sự không được thì chúng ta lại nghĩ biện pháp chạy đi."

Vốn định khuyên nàng trước tiên rời đi, thậm chí là không hi vọng nàng cùng theo tới mạo hiểm, nhưng mà biết rõ khuyên cũng vô dụng, nhất là tại trong tình huống bây giờ thì càng không có khả năng rời đi rồi.

Với bản thân hắn mà nói, phát hiện thấy manh mối 'Hoàng Kim cốc' và 'Cầm kích người' quả nhiên tồn tại, Kim Khư trong truyền thuyết có khả năng ngay tại trước mắt, đối diện với vô tận tài phú, còn có sự trường sinh bất tử trong truyền thuyết nữa, hắn cũng rất khó giữ được không chút động lòng.

Bên ngoài thỉnh thoảng có bóng người lướt qua lại đem nỗi lòng hắn kéo về.

Lúc trước hắn có thể nghe ra được trong câu nói 'Yêu trong miệng bọn họ' của hắc y nam tử kia có ẩn chứa sự châm biếm, nhưng mà máu màu kim sắc kia là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ không phải là yêu sao?

Nhưng mà tựa hồ lại không có tàn ác giống như Liệt Cốc sơn trang nói, Yêu biết tri ân báo đáp, nào có thể là xấu xa?

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Kiều Thư Nhi nhanh chóng tách ra khỏi Dữu Khánh, quay người sang một bên lau đi nước mắt, nước mắt đã thấm ướt đầu vai Dữu Khánh.

Dữu Khánh trở vào trong phòng, bước nhanh đi mở cửa phòng, ngoài cửa là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết.

Sau khi hai người vào cửa, Nam Trúc lập tức hỏi: "Bên ngoài bay tới bay lui nhu vậy là chuyện gì xảy ra vậy?"

Dữu Khánh đem tình huống đại khái nhỏ giọng nói cho biết.

Hắc y nhân báo ân? Còn có chuyện như vậy? Hai người Nam, Mục lập tức cũng rơi vào trong kinh nghi bất định.

Bên cạnh còn có nữ nhân thay đổi y phục, lại là đang đêm tối ở tại trong phòng người ta, hai nam nhân không tiện nán lại đây lâu, đã hiểu biết được tình hình, cũng đã xác nhận bên này không có việc gì, hai người liền cũng rời đi.

Cửa đóng lại, Kiều Thư Nhi lại từ ban công tiến vào, chặn tại trước người Dữu Khánh, nghiêm túc nói ra: "Ta muốn biết bước tiếp theo ngươi sẽ làm gì, có lẽ ta có thể giúp ngươi cùng nahu suy nghĩ biện pháp, thêm một người hỗ trợ nghĩ biện pháp không tốt sao?"

Dữu Khánh hai tay nâng khuôn mặt nàng, "Ngươi từng đã nói qua, ngươi sẽ không hỏi nhiều."

Kiều Thư Nhi: "Hắc y nhân kia là tới báo ân, hắn nói như vậy nhất định là có nguyên nhân, không quản cuối cùng xảy ra chuyện gì, ta đều hi vọng ngươi có thể rất tốt sống sót rời đi nơi này. Bây giờ, có chuyện xảy ra, ta hoàn toàn không biết nên ứng đối như thế nào. Dữu Khánh, ta không phải là bình hoa, ta cũng có một thân tu vi, để trong lòng ta có chút hiểu rõ, được không? Ngươi coi như là vạn nhất có được hay không, vạn nhất ta có thể nghĩ ra biện pháp giúp ngươi thì sao chứ?"

Dữu Khánh trầm mặc, nhìn đôi mắt nàng sáng ngời tại trong bóng tối, có thể cảm nhận được sự lo lắng của nàng phát ra từ trong phế phủ, không nỡ và cũng yêu thương mà ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nói nhỏ tại bên tai nàng: "Nhìn thấy tộc huy của Liệt Cốc sơn trang hay không?"

Kiều Thư Nhi nhớ tới phản ứng của sư huynh đệ ba người khi nhìn thấy tộc huy, hỏi ngược lại: "Kích?"

Dữu Khánh: "Đúng! Chính là kích, đó hẳn không chỉ có là truyền thuyết truyền miệng của tổ tiên họ Ngô, cây kích đó hẳn phải là chân thực tồn tại, rất có khả năng là giấu tại địa phương nào đó trong Liệt Cốc sơn trang."

Kiều Thư Nhi: "Ngươi muốn tìm đến cấy kích kia?"

Dữu Khánh: "Đúng vậy. Hiện tại có rất nhiều chuyện cũng không có đầu mối, lại không tiện để cho người của Liệt Cốc sơn trang phát hiện ra ý đồ của chúng ta, ngay cả hỏi thăm cũng không thuận tiện, cho nên sự tình có chút khó làm, phương hướng hạ thủ tốt nhất chính là cây 'Kích' kia, chỉ cần được đến cây 'Kích' kia thì có được khả năng lớn nhất, giống như được đến một thanh chìa khóa vạn năng, có thể mở khóa, cũng có thể mở ra miệng của người Cầm kích."

Dáng vẻ Kiều Thư Nhi giống như có đăm chiêu.

Dữu Khánh buông nàng ra, ngón trỏ đẩy đẩy mũi nàng, "Mỹ nhân, như nguyện rồi đi, có thể giúp ta nghĩ ra biện pháp gì tốt không nào?"

Kiều Thư Nhi không để ý tới bị trêu chọc, dáng vẻ nghiêm túc, trầm ngâm nói; "Để cho ta có thời gian suy nghĩ." Dứt lời liền xoay người đi rồi.

Nữ nhân này có ý tứ gì? Không phải là cảm động rồi sau đó chủ động lấy thân báo đáp một phen sao? Dữu Khánh nháy nháy mắt,

cuối cùng cân nhắc đến sự hỗn loạn tối nay, cũng chỉ có thể là không nói gì, đi đến chiếc ghế ở một bên ngồi xuống suy nghĩ.

Đợi cho có một cơn gió từ ban công từ cửa thổi vào, hắn mới tỉnh thần lại, phát hiện Kiều Thư Nhi không tại bên trong phòng, lúc này đứng dậy đi đến ban công nhìn xem, phát hiện người quả nhiên đang ngồi ở ngoài ban công, cầm trên tay một viên Huỳnh thạch phát sáng loay hoay, dáng vẻ suy tư.

Dữu Khánh di chuyển đi đến, cúi người tại lưng ghế dựa, tại bên tai nàng hạ thấp giọng nói: "Chỉ là ngày đầu tiên vừa mới tới, không cần vắt hết óc suy nghĩ làm gì, đợi chậm rãi nắm giữ nhiều thêm một ít tình huống, biện pháp tự nhiên sẽ tới, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Kiều Thư Nhi ngẩng đầu nhìn hắn, cảm nhận được sự quan tâm và nhu tình phát ra từ nội tâm hắn, trong lòng cũng dâng lên vô hạn nhu tình mật ý, hướng lên trên vươn ra một tay, vuốt ve gương mặt hắn, tiếp đó lại một cánh tay kéo cổ hắn xuống, hai khuôn mặt sát lại với nhau, nàng nhắm hai mắt lại.

Dữu Khánh lập tức biết rõ nàng muốn gì, chủ động ngay tại bên ngoài thế nhưng là hiếm thấy, lúc này liền hôn lên môi nàng.

Sau một phen quấn quít, Kiều Thư Nhi bỗng nghiêng đầu bỏ qua, thở hổn hển ghé sát vành tai hắn, nỉ non mê mẩn: "Ôm ta vào đi."

"Được rồi." Dữu Khánh vui tươi hớn hở tuân lệnh, lập tức đưa toàn bộ thân thể nàng tựa vào vòng tay, bế lên đưa vào bên trong phòng.

Ầm một tiếng đóng cửa…

Sáng sớm hôm sau, có người đập cửa kêu vang, Dữu Khánh mở cửa nhìn, chỉ thấy hai vị sư huynh đứng ở ngoài cửa, không khỏi liếc mắt khinh bỉ, "Ta nói hai người các ngươi nha, có thể thức thời một chút hay không, các ngươi cảm thấy trời sáng sớm liền tới chỗ ta gõ cửa thì thích hợp sao?"

Nam Trúc nhìn y phục rối loạn nhăn nhúm trên người hắn, cười lạnh nói: "Lão Thập Ngũ, không phải ta nói ngươi a, ngươi quả thực có điểm vui vẻ quá mức rồi, ta nói hai người các ngươi dọc theo đường đi này còn chưa có đủ ngán sao? Đừng có đi tới đâu cũng liên miên không dứt." Thanh âm lớn hơn một chút, cũng là nói cho người bên trong nghe.

Nói thật ra, quả thực cũng là có điểm bất mãn rồi, đã chạy đến địa phương quỷ quái này, còn không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì, không duy trì cảnh giác lại đi sa đà vào chuyện nhi nữ tình trường, một khi gặp nạn thì làm sao bây giờ?

Nói thật đi, đối diện với chuyện cần làm, gã là mãnh liệt phản đối dẫn theo nữ nhân này ở trên người, nhưng mà tên gia hỏa lão Thập Ngũ này lại quá để tâm tới nữ nhân này, không còn cách nào nữa, ai cũng khuyên không được.

Gã trái lại không phải là phản đối hai người cùng với nhau, mà là chịu không nổi, tình huống hiện nay quả thực cũng rất không thích hợp.

Vừa nghe nhắc tới cả Kiều Thư Nhi, Dữu Khánh lập tức trở mặt, không hài lòng, sắc mặt trầm xuống, vừa muốn nhấc tay chỉ gã cảnh cáo, Nam Trúc liền đưa một tay gạt tay hắn ra, trầm giọng nói: "Đừng có chỉ trỏ, đã xảy ra chuyện, thiếu niên lang kia chết rồi."

Dữu Khánh sửng sốt, không giận nổi nữa rồi, kinh ngạc hỏi: "Người nào?"

Nam Trúc: "Còn có thể có ai, người ngày hôm qua dẫn đường cho chúng ta, ngày hôm qua chơi đùa bùn với ngươi, đã bị yêu quái hại."

Dữu Khánh hoài nghi, "Các ngươi làm sao mà biết được?"

Nam Trúc chỉ Mục Ngạo Thiết kể lại tình hình.

Mục Ngạo Thiết trước đây tự hào là võ si, thời điểm ở tại Linh Lung quan thì dưỡng thành thói quen dậy sớm, sáng sớm cánh tay trần nâng vật nặng luyện thể vân vân, nói chung chính là ngược đãi bản thân. Về sau lại cùng theo chạy khắp nơi, không còn danh hiệu võ si, rất nhiều thời gian đều không có hoàn cảnh để võ si thi triển, thí dụ như hiện tại liền không thuận tiện.

Nhưng thói quen dậy sớm vẫn là không thay đổi, sáng nay thức dậy, nhịn không được tự mình đơn độc đi tản bộ, đột nhiên phát hiện khu vực cổng vào thôn trang tụ tập không ít người, chạy tới nhìn xem, thấy có người khóc sướt mướt, mới phát hiện là thiếu niên kia bị yêu quái hại.

Không có gì để nói, Dữu Khánh bảo hai người trước tiên đi ra bên ngoài chờ, mình thì đóng cửa trở vào trong phòng mặc xong y phục, khi trở ra thì tự nhiên không thể thiếu Kiều Thư Nhi.

Chạy đến bên ngoài, trông thấy hai người Nam, Mục, Kiều Thư Nhi ít nhiều có chút bối rối, lời người ta nhắc nhở lúc trước cũng có nghe được.

Một nhóm người rất nhanh chạy tới nơi lói vào thôn, quả nhiên trông thấy bên ngoài tường nhà ngày hôm qua tô trét tụ tập không ít người, ba tầng trong ba tầng ngoài.

Mấy người một đường tách đoàn người ra, chen vào trong viện thì vừa vặn trông thấy có người dỡ xuống một tấm cửa trong buồng cầm vào trong, trong phòng có âm thanh phụ nhân khóc thảm.

Ngô Hòa Vận cũng ở trong sân, Dữu Khánh chen lấn đến bên người y, chào hỏi, "Tam trang chủ."

Ngô Hòa Vận quay đầu lại, trông thấy là mấy người bọn họ, gật gật đầu thăm hỏi, sau đó chỉ tới một lão già đầu đầy tóc bạc lại có ba chòm râu dài như mực ở bên cạnh mình, giới thiệu: "Vị này chính là phụ trách sự vụ nội bộ của bỉ trang, Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn. Nhị trang chủ, mấy vị này chính là quý khách tới ngày hôm qua."

"Thì ra là Nhị trang chủ." Dữu Khánh chắp tay chào, đám người Nam Trúc cũng như thế.

Ngô Tạ Sơn có vẻ nghiêm túc, giọng mũi ừ ra một tiếng, hơi gật đầu, chỉ có như vậy, coi như là chào hỏi xong rồi, làm cho đám người Dữu Khánh ít nhiều có chút sửng sốt.

Ngô Hòa Vận vội nói: "Nhị trang chủ rất ít giao tiếp với người bên ngoài đến, chư vị quý khách chớ trách."

"Không có không có." Dữu Khánh khách khí hai tiếng.

Lúc này, trong phòng đi ra bốn người, khiêng một cánh cửa, thi thể nằm ở bên trên chính là thiếu niên ngày hôm qua kai.

Khi đi qua bên cạnh mấy người thì, Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu dừng lại, chỉ thấy trên ngực thiếu niên có một cái lỗ thủng, vừa vặn là vị trí trái tim, đã bị móc rỗng rồi, trái tim không còn nữa, sắc mặt di thể trắng bệch, trên mặt vẫn còn đọng lại sự kinh sợ.

Ngô Hòa Vận buông tiếng thở dài, "Hẳn chính là tên yêu quái tối hôm qua làm ra."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau.

Quai hàm Dữu Khánh căng ra, thiệt thòi ngày hôm qua hắn còn có chút hảo cảm đối với hắc y nhân kia, không nghĩ tới chỉ là một kẻ yêu nghiệt chỉ lo cho sự chết sống của con trai mình, mà lại đi giết chết con trai người khác như giết chó gà!

Giết người cũng thôi đi, còn phải móc tim người ta ra, lẽ nào thật sự là móc đi ăn sao?

Nghĩ đến việc này, hắn có thể nói là lửa giận xông đầu, nắm đấm nhịn không được nắm chặt các khớp ngón tay kêu vang.

Lúc này, từ bên trong phòng có một nông thôn phụ nhân khóc sướt mướt chạy ra, nhào tới trước tấm ván cửa khiêng di thể, gào khóc không ngừng, khóc đến câm giọng rồi.

Rất hiển nhiên, chính là mẫu thân của thiếu niên kia.

Ngô Tạ Sơn nghiêm túc phất tay ra hiệu, một đám phụ nhân cùng từ trong phòng đi ra lập tức kéo lấy phụ nhân khóc rống chảy nước mắt trở lại.

Ngô Hòa Vận lại là buông tiếng thở dài, "Nàng có hai đứa con trai, kết quả đều chết ở trong tay yêu quái, gặp phải đả kích như thế, sợ là ngay cả chính mình cũng không muốn sống. Nhị trang chủ, ngươi sợ rằng phải an bài người nhìn chằm chằm nhiều một chút."

Ngô Tạ Sơn ừ một tiếng, lại phất tay một cái ra hiệu cho người khiêng cánh cửa.

Vì vậy thi thể cứ như vậy được khiêng đi ra ngoài.

Quay đầu lại, Ngô Tạ Sơn quét mắt nhìn đám người đông đúc bao vây xung quanh, đột nhiên quát lớn: "Đã đến giờ nào rồi, còn nhìn cái gì vậy, chưa thừng thấy qua sao? Còn không nhanh chóng chuẩn bị một chút rồi đi làm việc đi."

Đám người vây quanh tầng tầng lớp lớp lúc này mới tán đi hơn một nửa.

Sau đó, Ngô Hòa Vận cũng dẫn theo đám người Dữu Khánh cùng nhau đi ra cửa, chậm rãi đi theo phương hướng khiên thi thể đem đi.

Cổng vào thôn đã chồng chất thật nhiều củi, cũng không biết lấy từ đâu đem tới, tộc nhân họ Ngô đặt thi thể gác ở bên trên, sau đó liền trực tiếp đốt cháy củi lửa.

Theo đám người đi tới, Dữu Khánh có chút nhìn sửng sốt, hỏi: "Đây là đem đốt đi?"

Ngô Hòa Vận than thở: "Từng chịu mấy lần thiệt hại, lúc trước từng xuất hiện thi biến, thậm chí còn xuất hiện cả ôn dịch, tai họa tới rất nhiều tộc nhân, về sau lại liền lập ra quy định, chỉ cần là bị yêu quái hại chết, đều giống nhau lập tức hỏa táng, tránh cho giẫm lên vết xe đổ."

Dữu Khánh không nói nên lời, là phong tục trong gia tộc người ta, hắn còn có thể nói gì chứ?

Không bao lâu sau, mùi vị đặc thù của hỏa táng liền tràn ra, lúc này người xem náo nhiệt tiếp tục tán đi không ít.

Không lâu sau đó, thôn dân của từng nhà từng hộ lại lục tục khiêng dụng cụ làm việc đi ra cửa, đi tới những nơi cần phải làm việc trong rừng nho.

Ngoại trừ gia đình xuất hiện tang sự, những nhà khác gần như tất cả đều là như thường, thần sắc phản ứng cũng giống như chưa từng có xảy ra chuyện gì vậy, điều này vốn là không bình thường.

Ngô Hòa Vận nhìn lờn nói xem sắc mặt, tựa hồ đã biết rõ ý nghĩ của khách nhân, giải thích một câu, "Hàng năm đều phải đụng phải mấy lần, mọi người đều đã quen rồi."

Dữu Khánh: "Ngày hôm qua có bắt được con yêu quái kia không?"

Ngô Hòa Vận: "Phát hiện thì đã muộn rồi, đã để cho nó chạy thoát."

Dữu Khánh: "Không có biện pháp truy tung đến sào huyệt của nó sao?"

Ngô Hòa Vận: "Nơi địa phương hoang vắng này, không có vết tích để truy tìm ra."

Dữu Khánh mày nhăn lại, nghĩ đến chiếc bẫy kẹp săn thú bên cạnh mương nước trong lòng đất kia, nếu như thực sự là nhằm vào tiểu hài tử máu huyết kim sắc kia thì làm sao có thể nói là không có vết tích để có thể tìm ra?

Hắn nhìn quanh bốn phía, Liệt Cốc sơn trang này làm cho hắn có loại cảm giác nói ra không rõ, luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Lửa cháy hừng hực, khói bốc lên không ngừng.

Mặt trời cũng đã hoàn toàn vượt ra khỏi đường chân trời, ánh sáng vạn trượng, chiếu sáng vườn nho vạn mẫu toát lên dạt dào sinh cơ, đại khái đây cũng là địa phương làm cho người cảm thấy cảnh đẹp lòng vui vẻ nhất giữa vùng hoang vắng này, đường chân trời ở xa xa nhìn thật là dài dằng dặc.

Thời điểm khi khói lửa hỏa táng dần dần tan rã, ở xa xa, cuối đại lộ, nơi địa phương sơn ải kia đột nhiên lao xuống ba kỵ, một đường khói bụi rong ruổi chạy đến.

Lần này, Ngô Hòa Vận nhíu mày, nhìn phía xa xa.

Một ít nhân thủ đi theo y cũng đang nhìn xung quanh phía đó.

Hành động của bọn họ cũng khiến cho đám người Dữu Khánh chú ý, bên này tựa hồ không nhận ra người đến.

Buông tay rong ruổi, ba kỵ rất nhanh liền xông qua cổng chào, giảm tốc độ siết dừng lại tại phía trước đống lửa, hình như có chút ngạc nhiên không biết đang đốt cái gì, sau đó cũng nhảy xuống tọa kỵ.

Người tới chính là ba nữ nhân, dung mạo đều rất xinh đẹp như hoa, trên người không có nhìn thấy mang theo bất cứ vũ khí gì.

Nhưng ai cũng đều biết rõ, ba nữ nhân dám đi lại ở vùng hoang vắng này thì tuyệt đối không phải là nữ tử yếu đuối không cầm được vũ khí.

Một phụ nhân quần áo hoa lệ, trước ngực hiện rõ khe rãnh và một nửa phần ngực căng tròn, da dẻ tuyết trắng, nhìn qua cũng là một người trẻ tuổi nhất trong ba người.

Một phụ nhân mặc một bộ váy dài màu đen, thái dương cài một đóa hoa trắng nhỏ, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh nhìn thấy thì khóe miệng hơi giật, phát hiện vị này trang điểm quả thực giống như đúc Thiết Diệu Thanh.

Còn có một phụ nhân mặc chiếc váy dài thông thường màu xanh lá cây nhạt, dáng dấp yểu điệu cho người ta cảm giác duyên dáng yêu kiều.

Phụ nhận váy dài màu đen ngửi ngửi mùi vị trong không khí, hoài nghi hỏi: "Đang đốt cái gì?"

Nữ nhân trẻ tuổi nhất ăn mặc bộc lộ mũi mấp máy hít thở, thuận miệng đáo một câu, "Đốt thi thể."

Nữ tử mặc váy thường màu xanh lá cây nhạt lập tức đưa tay bịt kín miệng mũi, có vẻ buồn nôn.

Trông thấy ba người này, Ngô Hòa Vận có thể nói là mặt đầy kinh nghi bất định, hơi do dự tiến lên trước, chắp tay hỏi: "Dám hỏi ba vị, có phải là Tam Chi Hoa của Ân Tây 'Hoa Mãn lâu'?"

Vị phụ nhân xiêm y hoa lệ, trẻ tuổi nhất, cũng là khêu gợi nhất tức thì che miệng cười khanh khách, cười run cả người, đôi bồng đảo loạn rung, "Không nghĩ tới tại nơi hoang vắng này vậy mà vẫn còn có người nhận biết tỷ muội chúng ta."

Lời này không khác đã thừa nhận rồi, Ngô Hòa Vận càng thêm không lý giải được, chắp tay hỏi: "Tại hạ là Liệt Cốc sơn trang Ngô Hòa Vận, không biết Tam mỹ giá lâm, không có từ xa tiếp đón, chỉ là… Không biết quý khách lâm môn có chuyện gì?"

Hoa y phụ nhân cười khanh khách nói: "Thì ra là Tam trang chủ, đến đây mua rượu, chẳng lẽ không chào đón sao?"

Ngô Hòa Vận tức thì cười ha hả, "Buôn bán đưa tới cửa, nào có lý nào không chào đón chứ, mời, mời ba vị quý khách vào bên trong." Có thể nói nhanh chóng đưa tay mời, nhưng trong lòng vẫn còn đang nghi ngờ, mua rượu cũng thôi đi, nhóm bà cháu ba đời này toàn bộ tự mình chạy tới là có ý gì?

Không sai, cái gọi là Tam Chi Hoa "Hoa Mãn lâu" cũng không phải là tỷ muội gì đó, mà là chỉ ba người thoạt nhìn tuổi tác tựa hồ đều xấp xỉ nhau, nhưng bối phận kì thực rất khác biệt, là nữ nhi, mẫu thân, bà ngoại.

Lúc này lập tức có người đi tới giúp Tam Chi Hoa dắt ngựa.

Tại thời điểm khách và chủ sắp rời đi thì có người thì thầm với Ngô Hòa Vận một tiếng, cũng đưa tay chỉ cuối đại lộ một cái.

Mọi người lập tức thuận thế nhìn qua, chỉ thấy phái chỗ sơn ải lại toát ra một kỵ mã, tuy nhiên không phải là rong ruổi lao đến, mà là chậm rì rì lắc lư đi đến, càng thêm không giống với phương thức của người bên này trở về, vừa nhìn đã biết là ngoại nhân.

Tốc độ đó khiến cho mọi người trong chốc lát là không thể nhận rõ người tới là người phương nào.

Ngược lại là Hoa y phụ nhân kia thì nhấc tay áo che miệng cười, "Tam trang chủ, nhà các ngươi có khách quý tới rồi."

Từ tốc độ của khách tới là có thể phán đoán ra được thời điểm Tam Chi Hoa tới đây thì trên đường hẳn đã gặp qua, nghe ẩn ý trong lời nói thì hẳn phải là đã nhận ra được rồi.

Nhưng ngay vào lúc này, lại có hai kỵ mã từ chỗ sơn ải vọt ra, ù ù lao nhanh chạy đến, rất nhanh liền vượt qua một người cưỡi ngựa đi chậm rì rì kia.

Chương 360: Ngạc nhiên cổ quái

Mọi người mắt mở trừng trừng nhìn song mã vượt qua cổng chào, chạy vọt tới trước mặt mọi người mới siết cương dừng lại, là một đôi trung niên nam nữ.

Nam tóc lộn xộn quấn trên đỉnh đầu, râu quai nón, lông mày rậm mắt to, cõng một cây kiếm bản to, trước ngực treo một cái bao căng phồng, nhìn tựa như nam tử lang thang giang hồ. Nữ, thì là một phụ nhân tướng mạo như đàn ông, ăn mặc lão luyện, một tay cầm kiếm, nhìn khá hiên ngang, tư thế oai hùng, nhấc chân lật váy một cái, người liền từ trên lưng ngựa nhảy rơi xuống mặt đất.

Người đàn ông râu quai nón đeo một đống đồ vật nặng cũng cùng nhảy theo xuống.

Trong nhóm "Tam Chi Hoa" tới trước, phụ nhân cài đóa hoa trắng nhỏ bên cạnh tóc mai nhìn kĩ hai nam nữ vừa tới, giống như có vẻ đăm chiêu, ra vẻ lẩm bẩm một câu, "Tặc uyên ương…"

Ở bên cạnh, Ngô Hòa Vận nghe được, tức thì lộ ra thần sắc rất bất ngờ, rồi nhanh chóng đi đến, đi đến trước mặt khách nhân, chắp tay nói: "Tại hạ Liệt Cốc sơn trang Ngô Hòa Vận, dám hỏi hai vị có phải là Chu thị phu phụ của Chu thị tửu phô?"

Phụ nhân tướng mạo oai hùng cười nói: "Thì ra là Tam trang chủ, khó trách phu phụ ta không tránh được pháp nhãn, vừa nhìn thấy liền bị nhận ra."

Ngô Hòa Vận: "Chu phu nhân khen nhầm, không biết hiền phu thê tới đây đăng môn có chuyện gì, có việc gì Liệt Cốc sơn trang có thể cống hiến sức lực sao?"

Phụ nhân được xưng là Chu phu nhân nói: "Liệt Cốc sơn trang là ủ rượu bán rượu, tiệm rượu chúng ta cũng là ủ rượu bán rượu, cùng nghề cùng nghiệp cũng không nhất định là oan gia, Tam trang chủ sẽ không cho rằng phu phụ chúng ta là tới đập sân bãi đi?"

Ngô Hòa Vận cười ha ha đáp: "Nào có, nào có. Hai nhà chúng ta tuy là cùng nghề, nhưng bán ra những thứ khác nhau, chỗ chúng ta là rượu ngon ủ từ nho, bán chỉ là tục vật, chỗ phu phụ các ngươi lại là chuyên môn sản xuất linh tửu, không làm được oan gia a."

Chu phu nhân: "Tam trang chủ nói có lý, việc buôn bán giữa hai nhà ngươi ta cũng không có xung đột, cho nên, lần này tới đây muốn nói chuyện hợp tác cùng quý trang, không biết quý trang có hứng thú hay không?"

"Hợp tác?" Ngô Hòa Vận có phần bất ngờ, nghi hoặc hỏi: "Không biết ý định hợp tác như thế nào?"

Chu phu nhân: "Chỉ bán mỗi linh tửu cũng quá đơn điệu đi, định đưa rượu của quý trang tới bán ở trong tiệm của chúng ta, vì vậy mà đặc biệt đến xem."

"Dễ nói, nếu là không ghét bỏ, mời đi vào chậm rãi nói chuyện."

Ngô Hòa Vận chuyện trò vui vẻ, phất tay ra hiệu, lập tức có nhân thủ đi tới giúp phu phụ hai người dẫn ngựa đi.

Phu phụ hai người cũng dễ nói chuyện, Chu phu nhân quét mắt nhìn mọi người tại đây, quay đầu lại nhìn về phía một kỵ mã đang trên đường chậm rì đi tới, "Tam trang chủ, vị kia chăn nuôi dê bên bờ Lam Bảo hồ tại sao cũng di giá đến đây rồi, bình thường hắn vẫn cùng Liệt Cốc sơn trang có qua lại sao?"

Ngô Hòa Vận lần nữa mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía khách nhân đang chậm rì đi tới, "Đó là Ninh Triêu Ất sao?"

Chu phu nhân nhìn nhìn phản ứng của y, "Ngay cả Tam trang chủ cũng không biết sao, xem ra là tại hạ hiểu lầm rồi."

Ngô Hòa Vận xoay người nói với tùy tùng: "Các ngươi trước tiên dẫn mấy vị quý khách đi đến phòng khách nghỉ ngơi, không được thất lễ." Sau đó lại khách khí nói với đôi phu phụ và cả Tam Chi Hoa kia bữa, "Mấy vị quý khách trước tiên đi chờ một chút, ta ở lại đây chờ Ninh tiên sinh."

Hắc y phụ nhân cài hoa trắng bên cạnh tóc mai nói: "Không sao, nghe nói vị chăn dê này rất ít rời đi Lam Bảo hồ, nếu đã gặp được rồi, chờ một chút cũng không sao."

Hai vị phụ nhân khác ở bên cạnh nàng cũng không có thể hiện phản đối.

Trong tay cầm kiếm, Chu phu nhân khoanh tay tại trước ngực, cũng không có ý rời đi.

Thái độ của một tốp khách nhân làm cho những hạ nhân phụ trách tiếp đãi khách không biết phải làm sao.

Ngô Hòa Vận phất tay ra hiệu cho họ lui ra, nếu người ta đã nguyện ý chờ, vậy thì cùng nhau chờ đợi đi.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, phu phụ mở tiệm rượu gì đó, còn có Tam Chi Hoa của Hoa Mãn lâu nữa, bọn họ đều không nhận biết, hoặc nói là chưa có nghe nói qua. Tu Hành giới người tài ba xuất hiện lớp lớp, người qua người lại vô số, ai có thể nghe biết hết mọi người chứ? Huống hồ có khả năng rất cao là tu sĩ phái bên Ân quốc này.

Tuy nhiên, vị chăn dê bên bờ hồ Lam Bảo tên là Ninh Triêu Ất kia thì bọn họ từng nghe nói qua.

Tu Hành giới mỗi khi trôi qua một ít năm tháng thì sẽ có một lần đại hội luận võ, người nào phù hợp điều kiện đều có thể tham gia, có

thể nói là một lần cơ hội cho tân tú thiên hạ bộc lộ tài năng. Mỗi hai mươi năm một lần, thời gian hai mươi năm đủ để cho một thế hệ phát triển trưởng thành, đủ để cho các tân tú một lần cạnh tranh phong lưu.

Vị Ninh Triêu Ất kia chính là xếp thứ năm trong lần đại hội đợt trước, một lần đại hội tiếp theo cũng là chuyện chỉ một năm sau. Nói cách khác, lần đại hội mà Ninh Triêu Ất thành danh kia, chỉ trong chớp mắt đã là chuyện gần hai mươi năm trước rồi.

Loại đại hội luận võ này, là dịp để cho thanh niên tài tuấn khắp thiên hạ hội tụ một chỗ cùng nhau ganh đua cao thấp, có vô số danh gia đệ tử tham dự, ngay cả Ty Nam phủ, Đại Nghiệp ty, Thiên Lưu sơn mỗi lần đều sẽ có tân nhân tham gia, có thể từ trong đó lấy được vị trí thứ năm liền có thể nghĩ mà biết rồi, đã là chuyện rất giỏi.

Mắt thấy sắp công thành danh toại, sẽ có vô số người bỏ ra số tiền lớn mời chào, nào ngờ hắn ta lại giống như bị nổi điên, tìm cơ hội đánh đổ sư phụ của mình, còn diệt môn toàn nhà sư phụ, sau đó vứt lại toàn bộ công danh lợi lộc đằng sau, đi đến bên bờ Lam Bảo hồ sống cuộc đời chăn dê dưới bầu trời bao la xanh thẳm, rất ít qua lại, giao tiếp với ngoại giới.

Đồn đại nói rằng, hắn ta sở dĩ cuồng tính đại phát, là bởi vì phát hiện sư phụ đã cường bạo và cũng đã sát hại thê tử của hắn ta để diệt khẩu.

Không biết được thật giả của câu chuyện, nhưng lời đồn đại này quả thực truyền lưu rất rộng.

Vị Ninh Triêu Ất này, hai mươi năm trước liền có thể nổi bật lên giữa trong một đám danh gia đệ tử, thực lực hai mươi năm sau càng có thể nghĩ mà biết rồi.

Cho nên sư huynh đệ ba người cũng rất hiếu kỳ, cũng dừng lại tại chỗ chờ đợi, muốn nhìn xem một chút phong thái của vị Ninh tiên sinh kia.

Tiếng vó ngựa chậm rãi, khi đã có thể nghe được tiếng vó ngựa thì một người một ngựa cũng đã đi đến dưới cổng chào.

Khách tới chậm rãi lắc lư tại trên lưng ngựa, tóc buộc một cái đuôi ngựa đơn giản, lại thêm một bộ ria mép làm cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhìn thấy quen mắt, đều nhịn không được quay đầu lại nhìn nhìn Dữu Khánh, phát hiện phong cách trên đầu hai người này có phần hơi giống nhau.

Nhưng rất hiển nhiên, người ta càng tự nhiên hơn, không làm bộ làm tịch, tuổi cũng phù hợp, lại thêm trên khuôn mặt trưởng thành chín chắn treo nụ cười mỉm nhàn nhạt, nhìn như thế nào đều rất có cá tính, không giống với chút râu ria kia của Dữu Khánh, càng nhìn càng thấy kỳ quặc.

Nhưng mà Dữu Khánh hiển nhiên không cho là như vậy, khi nhìn thấy cách đối phương trang điểm, phát hiện không tệ, còn rất dễ nhìn, nhịn không được sờ sờ chút râu ria của mình, trong mắt để lộ ra sự tán thưởng thức rất rõ ràng, tựa hồ cũng càng thêm kiên định với gu thẩm mỹ của mình.

Trong lòng người tới còn ôm một cây đàn Tam huyền cầm, cũng mộc mạc giống như y phục của hắn ta vậy, gảy những nhịp điệu tự do, một đường vừa đi vừa tự tiêu khiển gảy "Đang đang đang" đi đến, dáng vẻ có thể nói giống như là dù cho thiên địa rung chuyển ta cũng không chút hoang mang.

Tiếng đàn dừng lại, ngựa cũng được siết cương dừng lại, Ngô Hòa Vận cũng đi đến trước mặt chắp tay nói: "Tại hạ là Liệt Cốc sơn trang Tam trang chủ Ngô Hòa Vận, dám hỏi người tới có phải là Lam Bảo hồ Ninh tiên sinh?"

Ninh Triêu Ất gật đầu, "Là ta, các ngươi đây là…" Vùa nói vừa nhảy xuống ngựa.

Ngô Hòa Vận quay đầu lại nhìn mọi người một cái, cười nói: "Tự nhiên là nghênh đón Ninh tiên sinh."

Ninh Triêu Ất tràn đầy vẻ kinh ngạc, "Các ngươi biết rõ ta sắp tới?"

Chu phu nhân nói: "Trên đường nhìn thấy tiên sinh, phong thái của tiên sinh tương tự với trong lời đồn đại , vì vậy cả gan suy đoán là tiên sinh."

"Nga." Ninh Triêu Ất một bộ thì ra là thế, tiếp đó lại nói với Ngô Hòa Vận: "Tam trang chủ, ta một mình một người lưu lạc, nghe nói Liệt Cốc sơn trang có các loại rượu nho thượng hạng, thèm ăn, thèm ngửi hương rượu liền tiện đường quẹo tới đây rồi, không biết rượu ngon của quý trang có bán lẻ hay không, mua nhiều thì ta mua không nổi."

Ngô Hòa Vận cười nói: "Ninh tiên sinh có thể tới, Liệt Cốc sơn trang thật là vinh dự, người tới là khách, tự nhiên có rượu ngon chiêu đãi. Khi Tiên sinh rời đi, nếu như cảm thấy hương vị cũng được, không ngại thuận tiện mang theo một ít, không thu tiền."

"Như vậy sao được, việc nào ra việc đó, phải bao nhiêu tiền thì trả bấy nhiêu tiền."

Ôm đàn trong lòng, Ninh Triêu Ất lắc đầu biểu thị không thích hợp.

"Được, vậy thì cứ làm như lời tiên sinh nói. Tiên sinh, nơi đây không phải chỗ nói chuyện, trước hết vào bên trong nghỉ chân, có lời gì thì về sau chậm rãi nói tiếp."

Ngô Hòa Vận nhiệt tình mời.

Ninh Triêu Ất mũi giật giật, nhìn về phía đống lửa cháy đã gần như sắp tắt, "Cái mùi này… Đang đốt người chết hay sao?"

"Ai, có lẽ mọi người cũng đã nghe nói qua sự việc tại Liệt Cốc sơn trang, thường có yêu quái đột kích quấy nhiễu, đêm qua lại đã xuất hiện…"

Ngô Hòa Vận thở vắn than dài, đem chuyện thiếu niên bị yêu quái sát hại kể lại một lần, về lí do vì sao phải hỏa táng thì cũng giải thích cho biết giống như đã nói với đám người Dữu Khánh, không nói thêm cái gì, giải thích xong liền lần nữa mời các khách nhân mới tới cùng đi nghỉ chân.

Lúc này, một đám người liền rời đi, đám người Dữu Khánh đứng tại chỗ nhìn theo, bọn họ cũng không quen biết khách nhân mới tới, không tiện bám theo sau tham gia náo nhiệt là một chuyện, then chốt là cũng không muốn tụm chung vào một chỗ để bị quen mặt, còn ước gì chuyến này số người có thể nhớ kỹ bọn họ càng ít càng tốt.

"Liệt Cốc sơn trang thường xuyên sẽ có nhiều khách nhân như vậy tới sao?" Dữu Khánh thì thầm tự hỏi một câu.

Vấn đề này, mấy vị tại đây thật đúng là không rõ ràng lắm.

Nam Trúc nói: "Xem ra đều là người nổi danh, để ta đi tìm hiểu một chút." Ném xuống lời nói liền da mặt dày truy đuổi theo phía sau những người kia.

Nhìn nhìn hiện trường thu dọn tro cốt, Dữu Khánh chậm rãi quay đầu nhìn về phía bên trong thôn trang, nhìn về phía những tiểu hài tử thỉnh thoảng chạy tới chạy lui chơi đùa trong thôn, cuối cùng mặt không biểu tình mà xoay người rời đi, dẫn theo Kiều Thư Nhi và Mục Ngạo Thiết quay trở về phòng.

Sau khi ba người trở lại gian phòng của từng người, Dữu Khánh đứng ở trên ban công, nhìn về phía vườn nho mênh mông kia, tinh thần mơ màng không tập trung.

Bên trong phòng, Kiều Thư Nhi lẳng lặng ngồi ở trên một cái ghế, tựa hồ cũng có chút thất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thất thần rất lâu, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa làm cho Dữu Khánh phục hồi lại tinh thần, khi đi trở về bên trong phòng thì Kiều

Thư Nhi đã mở cửa phòng ra, ngoài cửa là Nam Trúc.

Nam Trúc gật đầu chào hỏi rồi tiến vào bên trong phòng, bước nhanh tới trước mặt Dữu Khánh gật đầu nói: "Đầu đã dò hỏi được lai lịch những người kia rồi, tới đều là những người ngạc nhiên cổ quái."

"Ngạc nhiên cổ quái?" Dữu Khánh không lý giải được, rõ ràng thoạt nhìn cũng rất bình thường, "Có ý gì?"

Nam Trúc hỏi ngược lại: "Lam Bảo hồ Ninh Triêu Ất, chúng ta đều đã nghe nói qua, vinh hoa phú quý không muốn, sát sư diệt môn, chạy đến bên hồ chăn thả, chẳng lẽ không cổ quái sao? Hai nhóm người tới trước đó thì càng cổ quái, ba nữ nhân xinh đẹp như hoa kia, là Tam Chi Hoa gì đó của Hoa Mãn lâu, ngươi biết bọn họ là những người nào không? Là quan hệ nữ nhi của nữ nhi."

Dữu Khánh nghe nói như thế thì rất không hiểu, "Nữ nhi của nữ nhi là quan hệ như thế nào?"

Nam Trúc đổi cách nói: "Nữ nhi, mẫu thân, bà ngoại, nói vậy thì hiểu rồi đi? Ba người là người một nhà, đó là vai vế của các nàng, người của ba thế hệ, nhận không ra được đi? Người nhìn thấy tuổi tác nhỏ nhất, chính là nữ nhân ăn mặc lòe loẹt hở hang nhất kia tên là Lâu Ngọc Thục, ngươi có thể nhận ra được đó là bà ngoại, người có bối phận lớn nhất không? Có biết bà ta đã bao nhiêu tuổi rồi hay không, hình như không sai biệt lắm sắp một trăm tuổi rồi."

Dữu Khánh quả thực có phần nghe nói mà sững sờ, suy nghĩ một chút tới hình ảnh về ba nữ nhân kia, quả thực có phần không dám tưởng tượng.

"Bối phận ở giữa chính là người mặc hắc y cài đóa hoa trắng nhỏ, tên là Lục Tinh Vân. Sau đó nữ nhân mặt váy thường màu xanh lá cây nhạt mới là bối phận nhỏ nhất, tên là Trầm Khuynh Thành. Ngoại trừ chính bản thân các nàng ra, phỏng chừng không người nào biết rõ phụ thân của hai nữ nhân đó là ai. Con đường phát tài

của một nhóm bà cháu ba thế hệ này có thể nói là một đời truyền cho một đời, đó chân chính là làm mẹ dạy dỗ tốt, đều là dựa vào dụ dỗ nam nhân để phát tài.

Phu phụ họ Chu cũng rất có ý tứ, nam tên là Chu Khoan Trấn, nữ tên là Nhiếp Phẩm Lan, biệt danh là 'Tặc uyên ương' .

Nói là giữa hai người khi còn bé là quan hệ thanh mai trúc mã, về sau lại bởi vì thế đạo loạn ly, hai người bị tách ra, mỗi người đều có gia đình riêng, mỗi người đều đã kết hôn. Sau đó hai người gặp lại nhau, Nhiếp Phẩm Lan vậy mà lại giết chết trượng phu của mình, lại giết chết lão bà của Chu Khoan Trấn, sau đó hai người lại kết hợp cùng nhau, tiếp tục duyên phận thanh mai trúc mã, sau khi có chuyện như thế, mới bị người xưng hô là 'Tặc uyên ương' . Hai người quả thực là ủ rượu, vơ vét các loại linh thảo, lùng ủ chế linh tửu làm nghề nghiệp."

Sau khi nghe xong kể lại, Dữu Khánh và Kiều Thư Nhi đều có chút trợn mắt há mồm, không nghĩ tới đột nhiên tới một đám người như vậy.

Một lúc lâu sau sau, Dữu Khánh mới toát ra một câu thổn thức, "Quả thực đều là những người ngạc nhiên cổ quái, đều là chút người không thể nhìn thấy trong những người bình thường. Những kẻ khác thường này, tại sao lại chụm vào một chỗ cùng xuất hiện chứ, còn đều là tới vì rượu, sẽ không phải là cùng một tốp?"

Nam Trúc cười ha hả: "Đều là người có cá tính như vậy, ai có thể có nhẫn nại như vậy đi đem bọn họ ghép lại cùng một chỗ?"

Chương 361: Tìm kiếm hắc y nhân

Dữu Khánh suy nghĩ cũng phải, đều là những người không quan tâm đến ánh mắt thế tục, thí dụ như vị chăn dê kia, là không có khả

năng cùng với người khác thành một tốp.

Hắn không biết vì sao trong ý thức mình chợt lóe ra ý nghĩ như vậy, nhưng mà suy nghĩ theo lý thì lại phát hiện mình quả thực đã suy nghĩ nhiều.

Nam Trúc lại bồi thêm một câu, "Đúng rồi, Tam trang chủ đã nói rồi, tới thêm những khách nhân như thế, buổi tối sẽ đồng thời thiết yến, long trọng khoản đãi, nói chúng ta cũng cùng nhau tham gia, nói là Đại trang chủ vốn đang bế quan tu luyện cũng có khả năng sẽ lộ diện."

Dữu Khánh nhìn Kiều Thư Nhi một cái, "Như vậy đi, chút nữa ta và lão Cửu đi làm chút chuyện, nếu như có thể trở về đúng lúc thì chúng ta sẽ đồng thời tham gia, nếu như không thể đúng lúc trở về, hai người các ngươi đi đi."

Kiều Thư Nhi và Nam Trúc nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ không lý giải được.

Nam Trúc hoài nghi, hỏi "Đi làm gì?"

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, mới chậm rãi nói ra: "Ta muốn thử nhìn xem, nhìn xem có thể tìm được hắc y nhân tối hôm qua kia hay không."

Nam Trúc sửng sốt, "Ngươi tìm hắn làm gì?"

Dữu Khánh: "Ta muốn biết thiếu niên đó có phải tối hôm qua bị hắn giết chết hay không."

Nam Trúc nhún nhún vai, thở dài, "Ai, người cũng đã chết rồi, là ai giết còn có trọng yếu hay sao?" Chỉ còn kém chút nói ra là chuyện không liên quan tới chúng ta.

Dữu Khánh dứt khoát nói: "Rất trọng yếu! Vì sao không phải là người khác bị giết, mà hết lần này tới lần khác lại đúng là thiếu niên

có tiếp xúc với chúng ta bị giết? Nếu như quả thật là do hắc y nhân tối hôm qua làm, ta muốn biết vì sao hắn phải lựa chọn thiếu niên kia để hạ thủ. Nếu như không phải là hắc y nhân kia làm, vậy thì vì sao Liệt Cốc sơn trang phải nói là do hắn làm?"

Nam Trúc kinh nghi, "Ngươi hoài nghi Liệt Cốc sơn trang đang lừa dối hay sao? Cầm một cái tính mạng của tộc nhân mình, còn là tính mạng của một thiếu niên, dùng để nói dối thì có ý nghĩa sao?"

Dữu Khánh: "Tại thời điểm lúc trước, ta cũng cho là như vậy, 'Tính mạng tộc nhân của mình' đây là một cái sự thật thực tế để cơ bản kết thúc được sự việc, nhưng sau đó, ta lại luôn cảm thấy có chút kỳ quặc, cho nên cần phải tìm hắc y nhân kia để xác nhận."

Nam Trúc trực tiếp liếc mắt khinh bỉ, "Hoàn toàn không cần thiết, xác nhận được là ai làm thì thế nào chứ, chẳng lẽ ngươi còn muốn báo thù cho thiếu niên kia hay sao?"

Gã có điểm sợ tên gia hỏa lão Thập Ngũ này về phương diện xung động nào đó, khi lần đầu tiên nâng kiếm đi chém Vân Hề, thiếu một chút làm cho gã bị hù chết, rõ ràng là Vân Hề càng mạnh mẽ, rõ ràng đã dùng hết thủ đoạn làm cho Vân Hề tin tưởng mọi người là cùng một tốp, nào ngờ tên gia hỏa lão Thập Ngũ này nhiệt huyết xông lên đầu, hô khẩu hiệu 'Sống mà làm người' liền xông lên chém rồi, hình ảnh đó quả thực là giống như chẳng quan tâm gì nữa, muốn không bị hù dọa cũng khó.

Dữu Khánh: "Ngươi không cảm thấy chuyện có liên quan tới Liệt Cốc sơn trang, tên hắc y nhân kia có khả năng biết rõ rất nhiều sao?"

"Ách…" Nam Trúc hơi giật mình, suy nghĩ một chút, nếu nói như thế, từ lời hắc y nhân khuyên nhủ để phán đoán thì tựa hồ có khả năng này, hơn nữa tựa hồ còn có khả năng rất lớn, chần chừ nói: "Ý của ngươi là…"

Dữu Khánh: "Điểm then chốt chân chính của Liệt Cốc sơn trang, đại khái là tại trong thân thể ngọn núi này, biểu hiện ra ngoài nhìn như

rất rộng rãi, kì thực hành lang bên trong sơn thể đều có tầng tầng canh gác, phòng thủ nghiêm ngặt, căn bản không thể chạm đến bên trong nó, dựa vào mấy người chúng ta mà muốn thăm dò tình huống bên trong này sợ rằng rất khó, đã là như vậy, không ngại đổi một phương hướng hạ thủ để đi sâu vào."

Nam Trúc lập tức bừng tỉnh đại ngộ, đã hiểu rồi, bắt tay vào từ phía bên hắc y nhân để tìm hiểu tình hình có khả năng càng đơn giản hơn một ít, hắc y nhân đã trở thành đầu mối của bọn họ.

Kiều Thư Nhi hơi cúi thấp đầu, hơi cắn môi.

"Lời tuy nói như thế, chỉ là, đi đâu tìm được hắc y nhân kia chứ?"

Nam Trúc lại lắc đầu buông tiếng thở dài.

Dữu Khánh: "Người khác tìm không được, không có nghĩa là ta tìm không được. Nơi đây nếu đã là một cái gia tộc, nhang hương để tế bái tổ tiên hẳn phải là không ít, ngươi giúp ta kiếm tới một ít tới."

Lại là dâng hương? Nam Trúc đại khái đã minh bạch hắn muốn làm gì, cái trò tạp kỹ thần thần quỷ quỷ kia làm cho gã không biết nói gì. Hơi chút trầm mặc, sau đó nói ra: "Nếu đã là như thế, không bằng cùng đi đi, nhiều người dễ làm việc."

"Phải chui vào trong địa đạo, nơi nước đục trời tối đen, nhiều người trái lại loạn, có lão Cửu đi theo chiếu ứng là đủ rồi. Từ Tộc huy liền có thể thấy, Liệt Cốc sơn trang này nhất định đang che giấu gì đó, các ngươi cứ ở tại chỗ này quan sát tình huống nơi này."

Cùng lúc đó, bên trong một gian thạch thất xây dựng có điểm giống như là thần miếu, đèn đuốc sáng trưng, vị trí điện thờ là pho tượng một người nam nhân.

Một lão già tóc dài áo choàng, đầu đội kim cô, hạc phát đồng nhan tức là tóc bạc nhưng mặt mày hồng hào, cầm bình dầu trong tay, đang thêm dầu cho từng hàng đèn treo trên giá, thần tình nhạt nhẽo. Người này không phải ai khác, chính là Đại trang chủ Ngô Đao của Liệt Cốc sơn trang.

Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn tóc bạc râu đen, khuôn mặt nghiêm túc cũng có mặt.

Tam trang chủ Ngô Hòa Vận đang tường thuật cho hai người nghe tình huống của ba nhóm khách tới.

"Ninh Triêu Ất…" Ngô Tạ Sơn thì thầm tự nói một tiếng, sau đó hỏi: "Bên ngoài cũng có điểm cung cấp rượu nho thượng hạng của Liệt Cốc sơn trang chúng ta, làm gì phải từ rất xa chạy tới đây để mua?"

Ngô Hòa Vận: "Người ta nói đúng lúc đi ngang qua nơi này, thuận tiện tới đây, ta có thể làm sao bây giờ, đánh đuổi người ta đi hay sao?"

Ngô Tạ Sơn: "Ta không nói ngươi không nên tiếp đãi, lẽ nào ngươi không cảm thấy không thích hợp sao? Hiện tại còn chưa tới mùa buôn bán, thời điểm này bình thường ngoại trừ thương khách đã cố định nguồn tiêu thụ, ít có người tới đây. Hai ngày này trái lại rất tốt, ngày hôm qua tới một nhóm người tiện đường tới trừ yêu, hôm nay lại tới ba nhóm người tới mua rượu, đem so với lúc bình thường, lần này, người đến không phải là vô cùng tập trung và quá nhiều chút rồi sao?"

Ngô Hòa Vận: "Ta đương nhiên biết rõ, vẫn là câu nói kia, ta có thể đánh đuổi người đi sao? Quy củ của sơn trang chúng ta đã mấy nghìn năm như thế, đãi khách hòa khí, dù cho chịu chút tức giận cũng không sao, nói chung chỉ cần là khách nhân có thể dễ tự dễ tán thì giống nhau không kết thù kết oán, chuyện bình thường cúi đầu chịu thiệt nhường một bước cũng được, tận lực tránh cho rước lấy thị phi ngoại giới."

Đưa lưng về phía hai người chậm rãi thêm dầu, Đại trang chủ Ngô Đạo lên tiếng rồi, "Không người nào nói ngươi làm sai, quy củ này vẫn phải tiếp tục tuân thủ, không nên rước lấy ân oán dây dưa không rõ cho sơn trang, dễ dàng làm cho phức tạp, như vậy thì sẽ xuất hiện không thể hậu quả dự đoán. Nhưng sự tình quả thực khác thường, chỉ mong không nên cuốn lên phong ba gì, phải mật thiết quan tâm."

Ngô Hòa Vận ừ một tiếng, "Ta biết rõ."

…

Tiếng đập cửa vang lên, Dữu Khánh mở cửa nhìn, là Nam Trúc, liền để cho người tiến vào.

Bên trong phòng, Mục Ngạo Thiết đã tới, đang chờ, tình huống cụ thể thì Dữu Khánh đã nói cho y biết.

Nam Trúc đi vào bên trong phòng, cầm một bó hương trên tay giao tới, Dữu Khánh cầm lấy trực tiếp nhét vào trong tay áo.

Đôi mắt Kiều Thư Nhi vụt sáng, không biết cầm theo hương thì có tác dụng gì.

Dữu Khánh nghiêng đầu ra hiệu với Mục Ngạo Thiết, cất một tiếng, "Đi."

Nam Trúc đưa tay ngăn cản lại, nhắc nhở: "Không nói một tiếng với bên phía Ngô An sao?"

Dữu Khánh: "Báo một tiếng chắc chắn sẽ bị đuổi theo, trước tiên không cần quản tới hắn. Về sau nếu như hắn có hỏi, thì ngươi ứng phó một chút, nói đã đi tìm kiếm tung tích yêu quái rồi, chúng ta là tới trừ yêu, cũng không thể một mực ngồi ở nơi này chơi đùa đi?"

"Được rồi." Nam Trúc buông tiếng thở dài.

Vì vậy ba nam nhân đi ra cửa, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết trực tiếp rời đi, hai người đi vòng bậc thang một đường đi đến cuối.

Đi ra sơn thể, Dữu Khánh phóng mắt phân rõ một cái phương hướng, sau đó dẫn theo Mục Ngạo Thiết đi về phía hắc y nhân biến mất, đó là phương hướng hạ du của dòng nước, hắn nhớ kỹ tiểu hài tử có máu màu kim sắc kia ở trong lòng đất thì cũng là đi theo hướng hạ du.

Có lẽ cũng không nhất định ẩn chứa ý gì, nhưng hắn vẫn xem như là phương hướng truy tung ưu tiên.

Hai người rất nhanh liền xâm nhập vào bên trong vườn nho rộng lớn, trên đường thỉnh thoảng có thể gặp được tộc nhân họ Ngô làm việc bên luống nho.

Tại bên trong vườn nho, một hồi đi xuyên qua, phụ trách quan sát phía sau, Mục Ngạo Thiết đột nhiên nhắc nhở: "Ngô An tới rồi."

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn một cái, phát hiện Ngô An quả nhiên đang một đường lướt nhanh đi đến, xem ra hai người rời đội vẫn là đã bị phát hiện, nhưng mà cũng rất bình thường, là chuyện nằm trong dự liệu. Hắn cũng không có dừng lại chờ đợi, coi như không có phát hiện ra, trực tiếp lắc mình chui vào trong lỗ thủng ở gần đây, Mục Ngạo Thiết cũng nhảy xuống theo.

"Đi đường thủy, không lưu vết tích."

Ném xuống một câu xong, Dữu Khánh đã là đạp nước mà đi, lướt nhanh đi trên mặt nước.

Đối với Mục Ngạo Thiết tu vi cũng là phá Huyền mà nói, làm được chuyện Lăng Ba Vi Bộ như thế này cũng không khó khăn, chạy theo sát.

Hai người ở trong mương tối quẹo vòng quẹo vèo một hồi, khi đã xác định hẳn là không còn tiếp tục dễ dàng bị truy tung thì mới lên

bờ, lúc này Dữu Khánh mới tại dưới một cái lỗ sáng rút ra một cây hương đốt cháy lên, tại giao lộ có bốn phương hướng giao nhau trong lòng đất nhìn chằm chằm hương khói bốc lên, lẳng lặng quan sát.

Mục Ngạo Thiết rất khó hiểu mà nhìn hắn, do dự một lúc rồi cuối cùng nhịn không được mới hỏi một câu, "Ngươi thật sự có thể thỉnh thần hỏi đường sao?"

Dữu Khánh thuận miệng nói: "Tự mình đoán đi."

Mục Ngạo Thiết không nói nên lời.

Dữu Khánh quan sát kỹ một hồi, vẫn chưa phát hiện được dị thường gì, nhận thấy trong lúc nhất thời tìm không được đầu mối, cuối cùng liền dứt khoát dẫn theo Mục Ngạo Thiết thẳng đến phía bóng tối hạ du mà đi.

Tại dưới đất luồn lách một hồi, thẳng đến cuối cùng cũng không còn nhìn thấy bất cứ điểm sáng nào nữa, Dữu Khánh mới thử tại một lỗ động gần nhất nhô đầu ra ngoài quan sát, phát hiện quả nhiên đã đến phần cuối khu vườn nho.

Nhìn nhìn xung quanh, từ cửa động trở xuống dưới, nhìn về phía trước tối như mực, không biết mương nước tiếp tục đào về phía trước là thông tới đâu.

Hắn lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng, nhìn chằm chằm hương khói trong tay quan sát một hồi, thì thầm tự nói một câu, "Thông gió…" Liền lại tiếp tục đi tới trước.

Mục Ngạo Thiết cũng lấy Huỳnh thạch ra đi theo ở phía sau, khi đối diện với bóng tối thì lòng cảnh giác tự nhiên mà xuất hiện, một tay chậm rãi rút kiếm ra cầm trong tay, cẩn thận đề phòng bị theo đuôi.

Đi không bao xa, hai người liền phát hiện mương nước trong lòng đất càng ngày càng ít dấu vết nhân công đào ra, sau cùng thì lối đi

nhỏ ở hai bên triệt để biến mất, tiếp tục đi tới phía trước thì chỉ có thể là lướt trên mặt nước.

Đã đi đến nơi đây, tự nhiên sẽ không dễ dàng ngừng lại, hai người lần nữa đạp nước mà đi.

Dòng suối róc rách một đường ào ào reo vui, địa thế cũng là một đường nghiêng dần dần xuống phía dưới, đi đến phần cuối thì phát hiện âm thanh nước đổ rầm rầm càng lớn hơn. Dòng suối đến vị trí này, độ sâu đột nhiên biến lớn, lại còn chia ra làm ba, chảy về ba cái phương hướng.

Chiều sâu mực nước, không biết sâu bao nhiêu, tựa hồ sâu không thấy đáy, chí ít mượn nhờ vào ánh sáng của Huỳnh thạch trong tay là nhìn không thấy đáy, vả lại không gian nổi lên của ba cái miệng đón nước cũng không lớn, đều giống như là cái khe trong lòng đất, cái khe nhỏ nhất thì cần phải nghiêng người mới có thể chui đi xuống.

Sư huynh đệ hai người nghiêng tai lắng nghe âm hưởng nước chảy nện xuống, uốn đánh giá xem chênh lệch cao độ đại khái, nhưng mà không có tác dụng gì, phía dưới hẳn là khắp nơi có tầng tầng vị trí lồi ra bị nước chảy cọ rửa, dựa vào năng lực thính giác của bọn họ thì khó mà thăm dò ra được.

Dữu Khánh cũng ném cây hương đốt cháy cầm trong tay đi, khí lưu phía dưới đem hương khói hút đi mất, hắn mượn nhờ hương khói cũng không thể quan sát ra được cái gì.

Nhìn thấy Dữu Khánh đi về phía lỗ thủng lớn nhất ở giữa, lại còn chậm rãi rút kiếm ra, Mục Ngạo Thiết nhìn ra được hắn cũng không muốn buông tha, liền lập tức lắc mình đi đến, cũng nói một câu: "Để ta đi xuống trước nhìn xem."

Dữu Khánh còn chưa kịp nói cái gì, y liền đã trực tiếp nhảy xuống.

Dữu Khánh cũng không có do dự, sau đó cũng nhảy xuống.

Thân ảnh sư huynh đệ hai người cầm Huỳnh thạch, một trên một dưới tại không trung, dựa vào một thân tu vi, không hãi sợ độ cao, tốc độ rớt xuống không nhanh, phía sau là hình ảnh dòng nước đang giội lên cọ rửa vách đá, trên vách đá thỉnh thoảng có vị trí lồi ra tại trong ánh sáng u ám nhìn giống như từng con dữ tợn yêu thú ẩn núp, tựa hồ trốn ở mặt sau màn nước chảy nhìn trộm bọn họ.

Chương 362: Chúng ta lại gặp mặt

Sau khi rơi xuống ít nhất khoảng trăm trượng, hai người mới nhìn thấy đáy, song song rơi tại trên một mặt hồ nước, đứng thẳng tại trên mặt nước, theo sóng phiêu đãng mà trôi đi, phía sau là âm thanh nước chảy rầm rầm rầm không ngừng.

Hai người cầm Huỳnh thạch trong tay soi rọi chiếu sáng mặt nước dưới chân, phía dưới tựa hồ sâu không thấy đáy, tựa hồ cất giấu một con yêu ma tùy thời sẽ há ra cái miệng khổng lồ thôn phệ họ.

Càng thu hút sự chú ý của hai người chính là, trong không gian lòng đất chật hẹp và chót vót, làm cho người thấy không rõ được hình dáng, có thể nhìn thấy vách núi chót vót và đá lởm chởm, xung quanh nhìn không thấy đường có thể đi, dòng nước không biết ở tại phía dưới sa mạc kéo dài thông tới phương nào.

Sau khi rời xa hồ nước một chút, Dữu Khánh đưa trường kiếm trở vào bao, lại rút ra một cây hương đốt cháy lên, quan sát phương hướng làn khói lơ lửng phiêu đãng, hai người theo dòng nước tiếp tục đi về phía trước.

Dòng nước tại ở chỗ sâu trong lòng đất này bắt đầu trở nên quanh co khúc khuỷu.

Hướng phía trước đi rất xa, không biết đã trôi qua bao lâu thời gian, trong lúc vẫn một mực tra xét không có thu hoạch, hai người chợt

tiếp tục thấy một chỗ thác nước trút xuống.

Sư huynh đệ hai người nhìn nhau, lần nữa nhảy xuống, lần này giống như là đang hạ xuống giữa hai bức tường, một bên là bức tường nước, một bên là bức tường đá, có một số điểm vẫn còn kết nối với nhau, chưa có bị dòng nước chảy bào mòn tách ra hoàn toàn. Một lúc lâu sau mới thấy tường đá biến mất, tiếp tục hạ xuống một hồi, hai người lại rơi xuống trên mặt một hồ nước.

Lần này, chênh lệch cao độ sợ là sâu đến hơn hai trăm trượng, cũng trống trải hơn rất nhiều, dựa vào chút ánh sáng của Huỳnh thạch trong tay, căn bản nhìn không thấy giới hạn, sóng nước dao động lắc lư khúc xạ lên những điểm sáng giống như u linh.

Hai người tiếp tục đạp sóng mà đi, sau khi rời xa âm thanh nước đổ ầm ĩ phía sau, mặt nước phía trước dần dần trở nên bằng phẳng, dần dần trở nên phẳng lặng không có sóng, trong sự yên tĩnh trống trải thỉnh thoảng sẽ vang lên âm thanh nước giọt tí tách, âm thanh thanh thúy dễ nghe.

Không gian hồ nước trong lòng đất rất rộng rãi, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy những thạch trụ thô to kết nối trên dưới.

Hai người tại trong vùng không gian này duy trì tìm tòi liên tục thật lâu, nhưng không thể đi ra ngoài, mặt hồ quá tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức không có lối ra.

"Nước ở bên ngoài vẫn một mức chảy rót vào đây, hồ nước này không có khả năng không có lối ra, hẳn là ở tại dưới nước, ta đi xuống nhìn xem sao."

Mục Ngạo Thiết tại bên cạnh Dữu Khánh nói nhỏ mấy câu.

Dữu Khánh yên lặng gật đầu, Huỳnh thạch trong tay vẫn một mực chiếu sáng soi vào làn hương khói lượn lờ bốc lên, ánh mắt thì nhìn chằm chằm vào sự biến hóa của làn khói.

Khi thân hình Mục Ngạo Thiết hạ thấp xuống mặt nước, đột nhiên chúi vào trong hồ nước, chìm nghỉm xuống thì Dữu Khánh cũng chầm chậm nghiêng đầu nhìn chăm chú về phía một cái phương hướng khác, bên kia chỉ có bóng tối, không nhìn thấy được cái gì. Hắn đột nhiên đứng dậy lướt đi, rơi tại trên một cây thạch trụ gần đây, đứng ở vị trí lồi ra, ném cây hương đang cháy trong tay xuống, che giấu đi ánh sáng của Huỳnh thạch, để cho bản thân mình chìm trong tại bóng tối, nhìn chằm chằm vào một điểm sáng trong nước.

Điểm sáng đó chính là Huỳnh thạch trong tay Mục Ngạo Thiết, ánh sáng tại trong nước dần dần trở nên rất yếu ớt, nhưng tại trong hoàn cảnh tuyệt đối bóng tối này thì nó vẫn xem như rất dễ thấy.

Dữu Khánh có thể nhìn ra được Mục Ngạo Thiết đã lặn xuống tới vị trí rất sâu phía dưới nước, điểm sáng tại trong nước rất nhanh bơi lượn khắp nơi, giống như một con cá đang bơi vậy.

Khi điểm sáng ở trong nước di chuyển đến địa phương khác thì Dữu Khánh liền sẽ phi thân bay lên, truy đuổi đi theo.

Sau một hồi kéo dài như vậy, ánh sáng trong nước dần trở nên càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng Mục Ngạo Thiết phá nước lao ra, lại đứng ở trên mặt nước, vận công chấn động rũ bỏ hơi nước trên quần áo, rồi nói với Dữu Khánh đang chờ đợi ở trước mặt: "Tại phía dưới nơi này, còn có một dòng nước ngầm, không biết thông tới địa phương nào, có cần theo nó tiếp tục tìm kiếm phía dưới không?"

Dữu Khánh cũng không nói có cần hay không, trầm mặc suy tư một lúc, sau đó lần nữa lấy Huỳnh thạch ra, lại từ trong tay áo rút ra một cây hương, lần nữa đốt cháy lên, nhìn chằm chằm làn khói lượn lờ quan sát một hồi, rồi đột nhiên phi thân bay lên, tại trên mặt nước nhấp nhô lên xuống, phi thân leo lên trên một nơi vách đá.

Trên vách đá tự nhiên ẩm ướt trơn trượt và lởm chởm ngoại trừ những hoa văn và nếp gấp ra thì cũng không có gì khác, hắn lại cầm cây hương trong tay thử dán tại trên vách đá, chỉ thấy hương khói lượn lờ không tiếp tục hoàn toàn bốc thẳng lên, mà là có một bộ

phận hơi có thổi lệch sang một bên, chậm rãi chui vào trong khe hở vách đá.

Sau khi tìm đúng vị trí, Dữu Khánh đem chân cây hương cắn vào trong miệng, rút kiếm, keng, lại một kiếm đâm vào trong vách đá.

Mục Ngạo Thiết cũng bay lên hạ xuống đây, bấu víu tại trên vách đá nhìn xem, không biết hắn đang làm gì.

Dữu Khánh thử xem xét cảm nhận qua một kiếm, đã phân biệt được độ dày vách đá, sau đó vận công cắt gọt, rất nhanh liền tại trên vách đá đào móc ra một vòng, rút kiếm cho vào bao, một chưởng ấn tại trên vách đá đè vào, chỉ thấy vị trí vách đá bị khoanh một vòng kia chầm chậm bị đẩy lõm vào bên trong.

Sau khi lõm vào chiều sâu ước chừng một cánh tay, bên trong truyền ra âm thanh tảng đá rơi xuống, âm thanh không lớn, bị khống chế lặng lẽ rơi xuống.

Dữu Khánh thu tay lại, cầm Huỳnh thạch chiếu chiếu soi vào bên trong, sau đó liền theo lỗ thủng chui đi vào.

Đi theo sau đó vào tới nơi, Mục Ngạo Thiết phát hiện vậy mà lại đang ở trong một cái địa đạo, rất rõ ràng trên vách địa đạo đều là có vết tích được đào móc ra. Cho dù tại bên trong Kiến Nguyên sơn cổ mộ đã từng nhìn thấy được năng lực tương tự của Dữu Khánh, nhưng vào lúc này ít nhiều vẫn là có chút động dung, vẫn là không biết rõ được Dữu Khánh là, như thế nào mà có thể tìm được cái địa đạo này ở bên trong không gian lòng đất thật lớn như vậy.

Dữu Khánh quan sát địa đạo một chút, gỡ xuống cây hương vẫn còn cháy đang ngậm trên miệng, nhìn chằm chằm vào làn khói lượn lờ, quan sát một hồi, sau đó quay lại nghiêng đầu ra hiệu với Mục Ngạo Thiết xử lý tảng đá vừa đẩy ra còn nằm trên mặt đất.

Mục Ngạo Thiết lập tức ôm lấy tảng đá trên mặt đất, đem tảng đá nghịch hướng đẩy ngược trở lại, mặc dù không thể làm được giống

lúc trước như đúc, chí ít thì khi đi qua, nếu không chú ý là không thể dễ dàng phát hiện thấy.

Sau đó hai người tại bên trong địa đạo một đường đi tới trước, gặp đến lối rẽ thì Dữu Khánh không chút do dự liền đưa ra lựa chọn, tựa hồ cũng không lo lắng phía trước có người, chỉ để ý rất nhanh đi về phía trước, đường đi có xu hướng nghiêng chếch dần lên trên.

Khi hai người đi đến lối ra địa đạo thì nghe được tiếng gió thổi vù vù, cũng nhìn thấy được tại chỗ lối ra có một tảng đá lớn đang nằm ở tư thế bị đẩy mở ra một nửa.

Hai người bấm tắt cây hương, thu hồi Huỳnh thạch phát sáng, Dữu Khánh theo khe hở do tảng đá bị đẩy ra luồn đi ra ngoài trước, phát hiện bên ngoài là một chỗ vách núi đá, bầu trời đêm trăng sáng sáng tỏ, gió vù vù lướt qua trong cốc.

Bất tri bất giác, đã tại dưới đất luồn chui lâu như vậy, trời đã đến đêm tối rồi.

Nương theo ánh trăng, hơi chút quan sát tình huống chi tiết tại lối vào, Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn về phía bên trên, nhẹ nhàng lặng lẽ theo vách đá bò đi lên…

Địa thế vách núi cao chót vót, tại một ví trí tương đối thấp trên núi, có một tiểu nam hài gần như trần truồng tóc dài phủ vai đang ngồi dưới đất đùa nghịch với đá, đem một đống đá sắp xếp ra hình dạng giống như một cái đầu nhân vật.

Trên đỉnh núi cao nhất bên cạnh, một hắc y nam tử tóc dài phủ vai nằm trên mặt đất, hai tay gối sau đầu, nhìn ánh trăng trên bầu trời, ngây ra.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắc y nam tử chuyển động, vụt đứng lên, mạnh mẽ đứng thẳng dậy, ánh mắt lãnh liệt nhìn chăm chú về phía vị trí nam hài đang chơi đùa, chỉ thấy một thân ảnh chợt lóe vụt qua, gã giận tím mặt, cũng thả người bay xuống.

Nhưng mà gã vẫn là chậm một bước.

Người đột nhiên toát ra không phải ai khác, chính là Dữu Khánh, lắc mình bay qua, một tay bắt lấy tiểu nam hài đang chơi đùa trên mặt đất, kiếm đã rời vỏ, gác ở trên cổ tiểu nam hài.

"Ôi ôi…" Tiểu nam hài lập tức gào thét giãy giụa loạn xạ.

Tay Dữu Khánh đang bấm sau cổ nó liền vận công bóp một cái, lập tức khiến cho tiểu nam hài trợn mắt lật đổ sang một bên, không còn động tĩnh.

Rơi xuống nơi, sau khi hắc y nam tử thấy rõ người xuất thủ là ai thì ít nhiều ngẩn ra, lại nhìn một cái Mục Ngạo Thiết lắc mình rơi tại bên cạnh Dữu Khánh rút kiếm đề phòng, ánh mắt quay trở lại trên mặt Dữu Khánh, cau mày hỏi: "Là ngươi?"

Gã hiển nhiên có vẻ không rõ ràng, nếu đã áp chế bắt con của gã, vậy thì vì sao lúc trước lại cứu con của gã?

Dữu Khánh cũng quét ánh mắt nhìn rõ ràng đối phương, kiếm trong tay không chịu bỏ ra khỏi cổ tiểu nam hài, "Chúng ta lại gặp mặt."

Nói thật đi, chính hắn cũng rất bất ngờ, không nghĩ tới không chỉ tìm được đối phương, còn dễ dàng như vậy liền bắt được một người nắm ở trong tay, tiết kiệm rất nhiều chuyện, cũng yên tâm hơn nhiều.

Trông thấy là hắn, hắc y nam tử hơi thả lỏng một chút, thoáng nhìn phương hướng sơn cốc một cái, hỏi: "Ngươi làm sao lại tìm được địa đạo để đến nơi đây?"

Rõ ràng có chút không thể tin được, nhưng là quản không nổi nữa rồi, trước quan tâm con trai của mình đã.

Dữu Khánh: "Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là, tối hôm qua vì sao ngươi phải vào trong trang sát hại thiếu niên kia?"

"Thiếu niên?" Hắc y nam tử giật mình, ngay lập tức cười khẩy nói: "Người của Liệt Cốc sơn trang nói là ta giết sao? Nếu như ta nói là bọn họ tự giết chết người của mình, ngươi tin không?"

Dữu Khánh: "Tin, chỉ cần ngươi có thể đưa ra lý do làm cho người thuyết phục."

Hắc y nam tử lộ ra vẻ rất có hứng thú, "Thế nào, lời của Liệt Cốc sơn trang nói ra ngươi không tin, còn phải muốn tới tìm ta để xác minh hay sao?"

Dữu Khánh: "Liệt Cốc sơn trang nói, bọn họ hơn nghìn năm khó khăn trắc trở có khả năng là có liên quan tới Yêu giới, ta chỉ là không rõ, nếu như ngươi thực sự là do Yêu giới phái tới, vì sao còn phải mang theo nhi tử nhỏ như thế cùng nhau tới mạo hiểm? Điều này rất không hợp lý."

Hắc y nam tử: "Có hợp lý hay không thì có liên quan vì với ngươi chứ?"

Kiếm trong tay Dữu Khánh gác tại trên cổ tiểu nam hài đè ép xuống, "Hiện tại liền có liên quan rồi."

Hắc y nam tử nhìn chăm chú hắn, đột nhiên nói: "Ngươi không phải tới giúp Liệt Cốc sơn trang trừ yêu, ta không quản ngươi là người nào, cũng không quản ngươi đến tột cùng muốn làm gì, nhìn tại ngươi từng cứu qua con trai của ta, thả con trai của ta ra, ta có thể tha cho các ngươi rời đi."

Dữu Khánh: "Có thể như ngươi mong muốn, nhưng ngươi vẫn còn chưa có trả lời vấn đề của ta, tối hôm qua có phải là ngươi giết chết thiếu niên kia hay không?"

Hắc y nam tử: "Ngươi hẳn nên nghe ta lời ta khuyến cáo tối hôm qua, không nên đa sự, mau mau rời đi."

Dữu Khánh lập tức cảm thấy kỳ quái, "Nếu không phải ngươi giết, nói rõ ràng ra trả cho mình thuần khiết không tốt sao?"

Hắc y nam tử: "Không cần phải nói rõ ràng. Có chút vấn đề không phải ngươi nên hỏi, có chút đáp án, cũng không phải ngươi cần phải biết rõ."

Dữu Khánh trong lòng khẽ động, thả lỏng một ngón tay chỉ vào hình xăm Đơn nhận kích trên ngực tiểu hài tử hôn mê, "Nếu như ta không có đoán sai thì trên ngực của ngươi cũng có hình xăm Đơn nhận kích."

Hắc y nam tử lẳng lặng nhìn chăm chú hắn, cuối cùng từ từ nói: "Phụ tử ta dùng hình xăm gì, ngươi cũng muốn xen vào hay sao?"

Dữu Khánh: "Vì sao phải dùng tộc huy của Ngô thị, vì sao phải dùng tộc huy của cừu nhân làm hình xăm?"

Hắc y nam tử hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Sự nhẫn nại của ta là có hạn, ngươi thật sự nghĩ rằng ngươi bắt lấy con trai của ta làm con tin thì ta không dám động thủ sao?"

Dữu Khánh cũng hỏi một đằng, trả lời một nẻo, thình lình toát ra một câu, "Ai là Cầm kích thủ vệ?"

Lời này vừa nói ra, mặt hắc y nam tử hiện lên nét vô cùng sửng sốt, cuối cùng trong mắt trôi nổi u quang, trên người hiện lên mãnh liệt sát cơ.

Vừa nhìn thấy phản ứng này, Dữu Khánh đã minh bạch rồi, người này quả nhiên là người biết rõ bí mật trọng đại, hắn chỉ là làm thăm dò, nếu như không biết tự nhiên sẽ nghe không hiểu, cũng sẽ không có phản ứng gì.

Bây giờ trong lòng hắn đã có nắm chắc, lúc này cười nói: "Nếu bắt đầu động thủ, ai thắng ai thua cũng không nhất định, nhưng ta có thể khẳng định, cho dù ngươi giết chết ta, ngươi cũng không thể

diệt khẩu, bởi vì mục đích chúng ta tới đây còn có người khác biết rõ."

Hắc y nam tử: "Ta đây liền giết được kẻ nào thì cứ giết kẻ đó đã!" Chậm rãi rảo bước tiến lên.

Dữu Khánh: "Ngươi hẳn phải minh bạch, chỉ cần có người xông tới đây vì bí mật mà ngươi đang nắm giữ, vậy thì đã nói rõ bí mật đó đã có nguồn gốc rò rỉ. Nghe nói qua 'Tiểu Vân gian' không? Tiên gia động phủ, động phủ của Vân Trung tiên tử, đã bị tìm ra rồi, ta là tại bên trong đó thấy được ghi chép có liên quan tới nơi đây nên mới tới đây. Nghe nói qua Thiên Lưu sơn, Ty Nam phủ và Đại Nghiệp ty không? Người của bọn họ đang tại Tiểu Vân gian lục soát khắp nơi, sớm muộn gì cũng sẽ nhìn thấy thứ mà ta đã ở nhìn thấy. Bí mật của ngươi đã không thủ được nữa rồi!"

Chương 363: Người ngủ say

Hắc y nam tử y nguyên là từng bước tới gần: "Nếu như đã là không giữ kín được nữa rồi, vậy thì ta cần gì phải dông dài nhiều lời với ngươi?"

Dữu Khánh: "Ngươi không nhiều lời thì phải làm thế nào chứ, ngươi cảm thấy khi những kẻ bên ngoài kia tìm tới nơi đây rồi, đám người Liệt Cốc sơn kia cũng có thể đảm bảo không cùng bọn hắn dông dài nhiều lời sao? Chỉ sợ không thể tùy Liệt Cốc sơn trang được."

Hắc y nam tử không nói lời nào, tiếp tục đi tới gần, trên người sôi trào sát ý.

Nắm chặt kiếm trong tay, Mục Ngạo Thiết âm thầm có chút khẩn trương, y dám khẳng định, nếu không phải trong tay lão Thập Ngũ có cầm con tin, đối phương đã sớm trực tiếp động thủ rồi.

Dữu Khánh: "Ta hoàn toàn có thể trực tiếp tìm Liệt Cốc sơn trang để nói chuyện này, chỉ là ta vẫn chưa có nói cho bọn họ biết, một mực suy nghĩ mãi, ta còn là tới tìm ngươi rồi."

Nghe được lời ấy, hắc y nam tử hơi giật mình, suy nghĩ hiển nhiên cũng bị lời đối phương dẫn đến phương diện này, dừng bước lại, sát ý hơi giảm, hỏi một câu, "Vì sao?"

Dữu Khánh hơi buông lỏng kiếm trong tay ra khỏi cổ tiểu nam hài, một tay đẩy tới, đem tiểu nam hài đẩy bay ra ngoài.

Hắc y nam tử vung tay chụp lấy, đem con trai kéo vào ôm ở trong lòng, cảm nhận con trai vẫn đang hô hấp đều đều, xác nhận con trai không có việc gì, cũng rất cảm thấy bất ngờ.

Mục Ngạo Thiết thì âm thầm cả kinh, không nghĩ tới lão Thập Ngũ vậy mà buông tha con tin đã tới tay.

Dữu Khánh cầm kiếm chống đất, hai tay gác chống tại trên chuôi kiếm, "Trước tiên nói cho ta biết, thiếu niên tối hôm qua kia, có phải do ngươi giết hay không?"

Hắc y nam tử toàn thân toát ra dã tính cứ thế mà bị hỏi làm cho có phần nghi hoặc, "Là ta giết thì thế nào, mà không phải ta giết thì làm sao?"

Dữu Khánh trầm giọng nói: "Nếu là ngươi làm, ngay cả một thiếu niên vô tội cũng không buông tha, lời ngươi nói, ta cũng không cần phải tiếp tục tin tưởng, không cần phải tiếp tục bàn luận."

Hắc y nam tử trầm mặc một hồi, nhín chăm chú hắn, từ từ nói: "Tối hôm qua, sau khi ta gặp mặt ngươi xong, thì bị truy đuổi mà rời đi rồi, không có từng trở lại, nếu không phải ngươi vừa mới nói tới thì ta thậm chí còn không biết lại có người chết."

Dữu Khánh: "Theo như lời ngươi nói lúc trước đó, là có ý nói thiếu niên kia do chính Liệt Cốc sơn trang giết hay sao? Bọn họ vì sao phải

giết tộc nhân của mình, còn là một thiếu niên?”

Hắc y nam tử không trả lời vấn đề này, đề tài lại kéo trở lại vấn đề vừa rồi, “Vì sao không tìm bọn họ, lại tới tìm ta?”

Lời nói đã thăm dò đến nước này, Dữu Khánh đại khái đã minh bạch, đối phương và Liệt Cốc sơn trang quả nhiên biết rõ một bí mật, lại hỏi ngược lại: “Trên người ngươi cũng có hình xăm giống như trên người con trai ngươi hay sao?”

Hắc y nam tử cách không một tay kéo mở vạt áo của mình, lộ ra hình xăm Đơn nhận kích trên lồng ngực, dùng hành động thực tế để đưa ra câu trả lời.

Lúc này Dữu Khánh mới trả lời: “Bởi vì tối hôm qua ngươi cố ý mạo hiểm đi gặp ta, bởi vì ngươi tri ân báo đáp, ta cảm thấy ngươi càng đáng tin cậy hơn so với người của Liệt Cốc sơn trang. Đương nhiên, còn có một cái tiền đề, tại trên ngực con trai của ngươi nhìn thấy được hình xăm ‘Kích’, tộc huy của Liệt Cốc sơn trang là ‘Kích’, hình xăm trên người các ngươi cũng là ‘Kích’, mà Liệt Cốc sơn trang lại nói các ngươi là yêu quái, yêu quái vì sao phải tại trên người mình xăm hình tộc huy của Ngô thị chứ? Một trong hai bên khẳng định có một bên có vấn đề, ta cảm thấy ngươi càng có thể tin!”

Ánh mắt Mục Ngạo Thiết hơi chớp động, lời này nói ra khiến y cũng thiếu một chút tin tưởng rồi, cũng may là y biết rõ mục đích lão Thập Ngũ tới đây, là bởi vì phía bên Liệt Cốc sơn trang khó mà tìm được cơ hội hạ thủ, nên mới chạy tới phía bên vị này.

Hắc y nam tử: “Ngươi muốn biết cái gì?”

Dữu Khánh: “Phương thức đi vào.”

Lời nói không cần phải nói rõ, nếu như đối phương biết rõ Kim Khư, tự nhiên sẽ biết lời hắn nói là có ý gì, còn nếu như không biết thì cũng sẽ không bộc lộ ra điều gì.

Hắc y nam tử: "Xem ra ngươi biết cũng không nhiều."

Dữu Khánh: "Đích xác không nhiều, nếu không thì sẽ không tới tìm ngươi."

Hắc y nam tử: "Ta không biết ngươi là người nào, ta không thể tin tưởng ngươi, cho nên ta không thể nói cho ngươi phương thức cụ thể để đi vào, chí ít hiện tại không thể nói cho ngươi biết. Ngươi chỉ cần có thể đem cây 'Kích' trong tay Liệt Cốc sơn trang kia cầm tới đây, liền chứng minh ngươi không phải cái bẫy của Liệt Cốc sơn trang thiết lập ra, ta sẽ nói cho ngươi phương thức đi vào. 'Kích' là cái chìa khóa để đi vào, lấy không được cây 'Kích' thì ngươi cũng vào không được."

Kích quả nhiên là cái chìa khóa, Dữu Khánh phát hiện điều này trùng khớp với suy đoán của mình, lúc này hỏi: "Kích đặt ở nơi nào trong Liệt Cốc sơn trang?"

Vấn đề này cũng là điểm then chốt mà hắn tới nơi này, không rõ ràng được địa điểm mục tiêu thì làm sao có thể hạ thủ được? Theo nội bộ bên trong Liệt Cốc sơn trang khẳng định khó mà dò xét, cho nên mới tìm đến người bên ngoài có khả năng biết tình hình.

Hắc y nam tử đột nhiên lại trầm mặc, một lúc lâu sau sau mới từ từ nói: "Trong Liệt Cốc sơn trang ngủ say một người đã sống rất nhiều năm, có lẽ nói là quái vật thì càng thích hợp hơn, 'Kích' hẳn là sẽ không giấu tại địa phương khác, hẳn phải là tại bên cạnh hắn, bởi vì thực lực của hắn rất cường đại, đương thời hẳn là không có mấy người có thể từ trên tay hắn cướp đi được đồ vật. Về phần cụ thể hắn ngủ say tại vị trí nào trong Liệt Cốc sơn trang thì ta cũng không rõ ràng, đại đa số người bên trong Liệt Cốc sơn trang hẳn là cũng không biết có người này tồn tại."

Sư huynh đệ hai người nghe vậy thì cảm thấy kinh hãi.

Dữu Khánh kinh nghi hỏi: "Đương thời không mấy người có thể từ trên tay hắn cướp đi được đồ vật? Liệt Cốc sơn trang lại có nhân vật

cường đại như thế tồn tại? Lẽ nào ngay cả loại người như chưởng lệnh Đại Nghiệp ty cũng không phải là đối thủ của hắn sao?”

Hắc y nam tử suy nghĩ một chút, trầm ngâm nói: “Tại thời kỳ đỉnh cao của hắn, Chưởng lệnh Đại Nghiệp ty gì gì đó mà ngươi nói kia khẳng định không phải là đối thủ của hắn, dù cho mấy người đỉnh cao nhất đương thời tập trung lại với nhau cũng chưa chắc có thể là đối thủ của hắn.”

Dữu Khánh: “Điều này sao có thể, có được thực lực như vậy, trên đời làm sao sẽ chưa bao giờ nghe nói qua?”

Hắc y nam tử: “Người không đua tranh, không cần dương danh, vô danh không có nghĩa là không có thực lực. Thiên địa mênh mông, chúng sinh đều giống như con kiến hôi, ai dám bảo đảm trên đời này tuyệt đối không có tồn tại nào càng cường đại hơn so với đám người Đại Nghiệp ty chưởng lệnh gì đó?”

Dữu Khánh cau mày, “Nếu đúng như lời ngươi nói, vậy thì nếu như người đó đem ‘Kích’ mang theo tại bên người, ta làm sao có khả năng từ trên tay loại nhân vật như vậy lấy vào trong tay?”

Hắc y nam tử: “Ta đã nói là thời kỳ đỉnh cao của hắn năm đó, bây giờ kẻ ngủ say kia từ lâu đã không còn thực lực năm đó, cũng sẽ không dễ dàng động thủ, một khi động thủ, hắn liền sẽ nhanh chóng già yếu. Mỗi một lần động thủ, thực lực của hắn liền sẽ yếu bớt một phần, cũng sẽ càng thêm già yếu, càng đến gần tử vong thêm một bước.”

Còn có chuyện như vậy sao? Sư huynh đệ hai người quay mặt nhìn nhau, giống như nghe được chuyện gì rất kinh ngạc.

Dữu Khánh: “Dù cho là như thế, án theo cách ngươi nói, thực lực của hắn vẫn là rất kinh khủng, dù có không dễ dàng động thủ như thế nào thì khi ta đi lấy ‘Kích’ của hắn, hắn há có thể không phản ứng?”

Hắc y nam tử: "Người tối hôm qua bị chết có phải đã bị người móc rỗng trái tim rồi hay không?"

Dữu Khánh hơi giật mình, gật gật đầu, "Ta tận mắt nhìn thấy, không sai."

Hắc y nam tử: "Ngươi không phải muốn biết là ai giết chết sao? Vị người ngủ say kia, vì để duy trì tấm thân bất tử, mỗi cách ba bốn tháng sẽ cần phải hấp thu một lần 'Tâm đầu huyết', tại tình huống bình thường, chỉ cần không tiêu hao thân thể nguyên khí, 'Tâm đầu huyết' liền có thể duy trì cho nhục thân của hắn bất hủ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hàng năm tại Liệt Cốc sơn trang luôn có mấy người sẽ bị yêu quái móc đi trái tim, bọn chúng chỉ có thể đẩy lên thân yêu quái, dù sao cũng phải tìm một nguyên nhân để che giấu, nếu không cũng không thể giải thích với nội bộ."

Mục Ngạo Thiết thình lình toát ra một câu, "Theo truyền thuyết, loại chuyện yêu quái đào móc tim người này đã tồn tại mấy nghìn năm tại Liệt Cốc sơn trang."

Đây tuyệt đối là một lời nhắc nhở, Dữu Khánh sợ hãi cả kinh, lập tức hỏi: "Lẽ nào kẻ ngủ say kia đã sống mấy nghìn năm rồi hay sao?"

Hắc y nam tử từ chối cho ý kiến, không có trả lời, tiếp tục nói: "Người ngủ say sau khi hấp thu 'Tâm đầu huyết' xong, có một quãng thời gian nửa canh giờ sẽ chìm vào trạng thái triệt để ngủ say, động tĩnh bên ngoài cũng không thể dễ dàng làm hắn giật mình tỉnh lại, tại thời điểm tri giác của hắn yếu nhất, cũng chính là thời cơ tốt nhất để ngươi động thủ lấy được 'Kích'."

Điều nhắc nhở này, Dữu Khánh nhớ kỹ, lần nữa truy vấn, "Hắn có phải hay không đã sống mấy nghìn năm? Lẽ nào người ngủ say chính là Cầm kích thủ vệ?"

Hắc y nam tử biết rõ hắn đang suy nghĩ cái gì, nhắc nhở: "Hiện tại trên ý nghĩa nào đó mà nói thì hắn quả thực là bất tử thân, nhưng loại ngủ say này, loại bất tử thân cần phải uống máu đó không phải

là điều hắn muốn, hắn cũng rất muốn giải quyết được vấn đề này, trên tay hắn tuy rằng có cầm chìa khóa, nhưng nếu không có ta trợ giúp thì hắn cũng vào không được."

Dữu Khánh: "Dựa vào thực lực của hắn, bắt không được ngươi sao?"

Hắc y nam tử: "Tự nhiên có nguyên nhân… Ta đã nói đủ nhiều rồi, không quản ngươi còn có vấn đề gì, chờ ngươi cầm đến 'Chìa khóa' rồi nói tiếp, chỉ cần ngươi có thể cầm đến, ta biết liền sẽ nói ra!"

Dữu Khánh kỳ thực còn muốn hỏi xem có phải máu của cha con bọn hắn đều là kim sắc hay không, nếu như phải, thì vì sao sẽ là như thế, nhưng đối phương đã nói đến loại tình trạng này rồi, hỏi tiếp cũng không cần thiết. Nhưng mà vẫn là hỏi nhiều thêm một câu, "Đến tột cùng người là người nào, vì sao có thể biết được bí ẩn như thế của Liệt Cốc sơn trang?"

Gió đêm chợt thổi tới, tóc dài phất phới, hắc y nam tử nói: "Phải cùng không phải, đúng cùng sai, cuối cùng ân oán nhìn kết quả. Ta không quản ngươi là người nào, ngươi cũng không nên hỏi ta là ai, ngươi chỉ cần cầm đến 'Chìa khóa', rồi tới đỉnh núi này tìm ta, ta dẫn ngươi đi vào."

Dữu Khánh: "Được, một lời đã định!" Trường kiếm nhấc ngược, chắp tay, liền muốn cáo từ.

Đợi hắn xoay người, hắc y nam tử đột nhiên hỏi: "Liệt Cốc sơn trang qua nhiều năm như vậy cũng tìm không được mật đạo, ngươi mới đến bao lâu, là làm sao tìm đến?"

Dữu Khánh quay đầu lại cười: "Thử vận khí, trong lúc vô ý phát hiện, đào cái lỗ tiến vào tới, cái miệng lỗ sợ rằng còn phải cần chính ngươi làm che giấu kỹ hơn."

Hắc y nam tử: "Những kẻ đến đây trừ yêu kia, Liệt Cốc sơn trang bình thường đều dùng Yêu giới để hù dọa, nếu như hù dọa không đi

thì sẽ không để cho họ có cơ hội biết rõ sự thật. Một lần hai lần không có lần thứ ba, ta sẽ không tiếp tục nhắc nhở lần thứ ba."

Lời này của đối phương không khác đã giải thích nguyên nhân vì sao người trừ yêu gần như không có người nào còn có thể sống sót rời đi, Dữu Khánh gật đầu cảm tạ, nhìn nhìn xung quanh, có điểm không biết nên đi về phương hướng nào.

Hắc y nam tử chỉ ngón tay hướng về phía phương hướng vách núi đối diện.

Vách núi rộng hơn ba mươi trượng, sư huynh hai người trực tiếp phi thân nhảy lên lao tới, đã là không khác biệt với bay rồi.

Song phương qua một phen giao lưu, từ đầu tới đuôi đều không người nào đề cập đến hai từ "Kim Khư", biết rõ tự nhiên biết là cái gì, không biết chính là giữ bí mật cho nó.

Hắc y nam tử ôm tiểu hài tử ôm ở trong lòng, nhìn theo, thì thầm tự nói tại bên tai tiểu hài tử, "Sự bất hạnh trên người của ta và gia gia ngươi có lẽ là phải kết thúc tại trên người ngươi rồi…"

Dưới màn đêm, sư huynh đệ hai người lướt đi ra khu vực dãy núi, lại nhìn thấy sa mạc cánh đồng bát ngát, bóng dáng núi non ở xa xa làm cho hai người biết rõ đã trở về đến địa điểm mục tiêu.

Đối với hai người mà nói, chuyến này thu hoạch thật lớn, nếu không có biết rõ bí mật trọng đại về người ngủ say, nếu thật là ù ù cạc cạc chúi đầu xông đi vào tìm lấy cây kích kia, thì hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi, ai có thể nghĩ đến trong Liệt Cốc sơn trang còn có nhân vật kinh khủng dạng đó tồn tại? Xông đi vào cùng với muốn đi chết không có gì khác biệt.

Dốc hết tốc độ lướt đi trở về, so với tốc độ chậm rãi tìm tòi ở dưới lòng đất nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Đến khi hai người lại nhìn thấy vườn nho bạt ngàn dưới ánh trăng, thì giảm chậm lại tốc độ.

Khi trở lại đến khu vực phụ cận thì chỉ thấy lượng lớn cây đuốc đang tụ tập tại một chỗ, không biết đang vây xem cái gì.

Hai người quay trở về cũng làm kinh động những người khác, đám người dồn dập quay đầu lại nhìn đến.

Nhìn chung đã trở về rồi, Nam Trúc và Kiều Thư Nhi ở trong đám người có thể nói như trút được gánh nặng, nhanh chóng đi tới đón chào.

Sư huynh đệ hai người hạ xuống, rời đi đến gần, không biết trong thời điểm bầu trời tối đen này lại đều tụ tập ở đây để làm gì, phát hiện thấy ba nhóm khách nhân Ninh Triêu Ất kia cũng có mặt.

Vừa chạm mặt với Nam Trúc, Dữu Khánh lập tức hỏi: "Trời tối đen không nghỉ ngơi, tới nơi này làm gì vậy?"

Nam Trúc: "Ai, đừng nói nữa, tại lúc vừa mới rồi, phát hiện đã xảy ra chuyện, yêu quái thừa dịp ban đêm xông vào bên trong sơn thể, giết chết hết bảy tên thủ vệ một con đường thông vào bên trong. Thảm a, bảy tên thủ vệ đều bị móc tim đi rồi."

Cái quỷ gì? Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều vẻ mặt kinh ngạc, không lời mà nhìn nhau.

Chương 364: Hư không biến mất

Hai người đã biết rõ chuyện gọi là Yêu quái giết người là xảy ra chuyện gì, dù cho lời Hắc y nhân nói chính là giả, thì đại khái cũng không quá có khả năng ngay vào lúc này lại vội vàng tranh đoạt tại trước khi bọn họ trở về để đi giết người.

Nếu như hắc y nhân nói chính là thật, vậy thì Liệt Cốc sơn trang đột nhiên thoáng cái giết chết bảy người thủ vệ của mình là có ý gì? Người ngủ say tối hôm qua mới uống máu một trái tim, hôm nay lại uống bảy cái sao?

Việc này, thật đúng là biết rõ càng nhiều thì càng thêm hồ đồ.

"Có người nào nhìn thấy được hung thủ không?" Dữu Khánh hỏi một câu.

Nam Trúc: "Không có, nếu không thì đã sớm lộn xộn rồi, đã chạy theo truy sát rồi, làm gì còn phải tụ tại nơi đây."

Thấy mọi người đều nhìn bên này, Dữu Khánh tiến đi tới, tách mọi người ra đi vào trong nhìn xem, bảy cỗ thi thể xếp nằm một hàng trên mặt đất, đều là nam tính, vị trí trái tim đều chỉ còn lại một cái lỗ thủng trào máu, toàn bộ trái tim đều đã bị người móc đi rồi.

Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn, Tam trang chủ Ngô Hòa Vận đều có mặt tại hiện trường, khuôn mặt âm trầm, cũng đều đang nhìn chằm chằm Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết mới trở về.

Sau khi đem bảy cái thi thể kiểm tra qua, Dữu Khánh cũng đi tới trước mặt nhị vị trang chủ, hỏi: "Có thể cho chúng ta đi đến hiện trường nhìn xem hay không?"

Ngô Hòa Vận nói: "Bọn họ ngăn cũng ngăn không được, đều đã tới xem qua rồi."

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn, Nam Trúc gật đầu thể hiện quả thực như thế.

Ngô Hòa Vận lại nhìn chằm chằm Dữu Khánh hỏi: "Lâm huynh đệ, hai người các ngươi đi đâu vậy, tại sao muộn như thế này mới trở về?"

Dữu Khánh: "Cũng không thể một mực ngây người tại nơi này không làm gì mà ăn cơm đi, yêu nghiệt kia cũng thật sự là đáng ghét, ngay cả thiếu niên cũng không buông tha, hai người chúng ta đuổi theo phương hướng tối hôm qua hắc y nhân kia thoát đi để dò xét tìm tòi một lần."

Ngô Hòa Vận: "Có phát hiện được cái gì hay không?"

Dữu Khánh tự nhiên không có khả năng nói thật, lắc đầu buông tiếng thở dài, "Giống như biển rộng tìm kim, không phát hiện thấy bất cứ đầu mối gì."

Hoa y phụ nhân Lâu Ngọc Thục chợt cười khanh khách nói: "Nói cách khác, khi chuyện nơi đây xảy ra thì chỉ có hai vị là không có mặt tại hiện trường rồi."

Nghe được lời ấy, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết có điểm sững sờ, mặc dù không dám khẳng định là có ý gì, nhưng đã cảm thấy được lời này không thích hợp.

Nam Trúc lập tức đứng ra đây, lên tiếng: "Nghe ý ngươi nói lời này, làm sao có cảm giác như là đang nói những người này là do huynh đệ ta giết? Muội tử, lời nói cũng không thể nói lung tung, toàn bộ Liệt Cốc sơn trang có rất nhiều người không có mặt tại đây. Còn có, nhìn từ di thể người chết, nhìn như thế nào đều là Yêu quái hạ độc thủ a."

Muội tử? Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết trái lại trước tiên bị cách xưng hô này làm cho kinh ngạc, không phải nói Lâu Ngọc Thục không sai biệt lắm đã xấp xỉ một trăm tuổi rồi sao? Nam Trúc ngươi mới bao nhiêu tuổi, người ta làm nãi nãi của ngươi vẫn còn dư dả, từ "Muội tử" này cũng có thể gọi ra miệng sao?

Tiếp đó lại từ trong lời vấn đáp nghe hiểu là có ý gì, thì ra là đang hoài nghi bọn họ là hung thủ giết người.

Lâu Ngọc Thục che miệng cười trộm, "Mập mạp huynh đệ, ta nhưng không có nói như vậy a, vừa rồi không phải Liệt Cốc sơn trang đang điều tra trong chúng ta có ai không tại hiện trường sao? Ta đây không phải là hơi chút trả lời sao, mọi người đều có mặt, cũng chỉ có hai người huynh đệ này của ngươi không có mặt a."

Hai người Dữu, Mục rất không nói nên lời, nếu thật sự là như vậy thì hai người đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ không thể nói ra rồi, chuyện về hắc y nhân không có cách nào giải thích, cũng không nghĩ tới trùng hợp như thế, hai người vừa rời đi, nơi đây liền đã xảy ra chuyện.

Nhưng vẫn là phải biện giải, Dữu Khánh nói: "Việc này không có quan hệ gì với chúng ta, chúng ta cũng không đáng làm loại chuyện này, lại nói, việc này chẳng lẽ không là Yêu quái làm ra sao?"

Một trong Tặc uyên ương, Nhiếp Phẩm Lan lên tiếng: "Chúng ta cũng không muốn liên lụy tới người nào, chỉ là vừa rồi nhìn thấy ý của ba vị trang chủ, tựa hồ là đang hoài nghi tới chúng ta. Vừa đúng lúc lại là hôm nay chúng ta vừa mới đến, việc này nếu là không làm cho rõ ràng thì tính là chuyện gì xảy ra chứ? Vị tiểu huynh đệ này họ Lâm đi? Ngươi cũng không cần khẩn trương, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, nói vậy tại nơi đây cũng không người nào sẽ oan uổng ngươi, khi vụ việc xảy ra thì ngươi không tại nơi đây, đến tột là đi đâu chứ, thành thật nói rõ ràng mọi việc thì tự nhiên sẽ không có chuyện gì rồi."

Dữu Khánh nhìn chăm chú về phía bà ta: "Ta vốn là tới trừ yêu, tối hôm qua yêu nghiệt tại đây hành hung, hôm nay ta một ngày đều ở bên ngoài truy tìm."

Nam Trúc cũng nói: "Việc này, lúc ban ngày Tam trang chủ có hỏi qua, ta đã giải thích rồi."

Nhiếp Phẩm Lan: "Lâm huynh đệ, chúng ta không phải là không tin lời ngươi nói, chỉ là chuyện chúng ta có mặt tại chỗ thì đều có nhân

chứng, chuyện các ngươi ở tại bên ngoài có người nào có thể chứng minh không?”

Dữu Khánh: “Nơi chúng ta đi đến là là mịt mờ sa mạc, ta đi đâu để tìm người chứng minh chứ?”

Lâu Ngọc Thục lại cười khanh khách lên tiếng nói, “Nếu như là như vậy thì, thật đúng là có phần nói không rõ ràng rồi. Các ngươi dù sao cũng là lai lịch bất minh, vì để tránh nghi ngờ… Hai vị trang chủ, không ngại trước tiên đem người giám sát trông giữ đi, rất tốt điều tra rõ ràng rồi nói tiếp.”

Dữu Khánh mắt lạnh nhìn chăm chú về phía bà ta, “Ta và ngươi không oán không cừu, vì sao phải muốn giội nước bẩn lên đầu ta?”

Lâu Ngọc Thục phẩy tay áo xuống, “Đã đa tâm rồi nha, điều tra được rõ ràng thì mới có thể trả lại sự thuần khiết cho chính ngươi, cũng có thể trả lại sự thuần khiết cho mọi người. Chúng ta cũng không muốn vô duyên vô cớ bị liên lụy a.”

“Liên lụy?” Dữu Khánh trừng mắt lạnh, ha hả cười, “Còn thật sự không biết là ai đang liên lụy ai a. Hai vị trang chủ, có chút người tụ tập chạy tới nơi này, ta kiến thức hạn hẹp, luôn cảm thấy không thích hợp, sợ rằng thật sự đúng là phải cẩn thận một chút.”

Trán Ngô Hòa Vận hơi nhảy lên, phản ứng không khác lắm với Ngô Tạ Sơn, ánh mắt xoay chuyển nhìn tới nhìn lui, quan sát phản ứng của hai nhóm người.

Hiện trường rõ ràng đã tạm thời hình thành hai nhóm, bốn người Dữu Khánh đương nhiên là đoàn kết một chỗ, Tam Chi Hoa và Tặc uyên ương thì tựa hồ ý kiến nhất trí, về phần người chăn dê kia thì ra vẻ chuyện không liên quan gì tới mình.

Chu Khoan Trấn lông mày rậm mắt to, râu quai nón, cõng kiếm bản to cuối cùng cũng mở miệng rồi, chỉ vào Dữu Khánh quát lớn: “Tiểu

tử, nói người nào thì nói cho rõ ràng, đừng có tại nơi đây nói hưu nói vượn, bảo kiếm phía sau ta nhưng không ưa cái kiểu này!”

Nhiếp Phẩm Lan đưa tay ngăn cản trượng phu một cái, “Chúng ta là thật sự đúng dịp tụ tập tới nơi đây, ngày hôm qua người chết thì nói như thế nào?”

Dữu Khánh: “Ngày hôm qua, mấy người Tam trang chủ tận mắt nhìn thấy yêu quái hành hung, còn vu không đến trên đầu chúng ta.”

“Đương… Đương đương đương đương…”

Với ánh lửa chiếu sáng xung quanh, Ninh Triêu Ất ngồi trên một tảng đá, tay ôm đàn Tam huyền cầm, thảnh thơi gảy ra tiếng đàn, khiến tất cả mọi người tại đây đều lắng nghe, đều quay nhìn về phía y.

Tiếng đàn dừng lại, sau đó Ninh Triêu Ất nghiêng đầu nhìn về phía Tam trang chủ, “Đã nếm được rượu ngon, vốn không muốn ở lâu, cũng đã từ chối thịnh tình của Tam trang chủ, dự định ngày mai liền rời đi. Bây giờ xem ra, nếu ta rời đi, sợ là có chút giải thích không rõ ràng rồi. Cũng được, dù sao ta nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, không ngại tạm trú một đoạn thời gian nhìn xem, ta trái lại muốn nhìn xem là yêu nghiệt phương nào quấy phá.”

Sắc mặt Ngô Tạ Sơn và Ngô Hòa Vận đều hiện lên vẻ cứng ngắc, Ngô Hòa Vận gượng ép nói: “Việc này nhất định không có quan hệ gì với Ninh tiên sinh, nhất định là Yêu nghiệt làm ra, tiên sinh không cần để trong lòng.”

Ninh Triêu Ất đứng lên, “Ta xem như cũng đã có lời giải thích cho nhưng dò hỏi rồi đi, bây giờ ta có thể trở về phòng rồi chưa?”

Ngô Hòa Vận chắp tay nói: “Xin cứ tự nhiên.” Tiếp đó lại hướng những người khác chắp tay nói: “Chư vị xin cứ tự nhiên.”

Ninh Triêu Ất ôm đàn không nhanh không chậm mà ly khai. Y là một người tương đối dễ dàng thu hút ánh mắt của mọi người, những người khác không có người nào có được loại khí chất đặc biệt đó như y.

Lâu Ngọc Thục thì đối với nữ nhi và ngoại tôn nữ ở hai bên cười nói: "Ninh tiên sinh nói có lý, việc này nếu không điều tra rõ, quả thực là có chút giải thích không rõ ràng, chúng ta trước tiên cảm tạ hảo ý của Tam trang chủ, ở lại nhiều một đoạn thời gian rồi nói tiếp đi." Dứt lời liền xoay người rời đi, hai phụ nhân cùng đi theo.

Ngô Hòa Vận khom người chào tạm biệt.

"Đã là như thế, chúng ta cũng không thể để cho người ta nghĩ lầm là có tật giật mình, đợi điều tra rõ ràng sự thật rồi lại đi cũng không muộn."

Nhiếp Phẩm Lan ném xuống lời nói, kêu gọi trượng phu cùng nhau rời đi.

Khóe miệng Ngô Hòa Vận co giật một cái, lại hơi khom người chào, thần sắc rất nhiều phức tạp.

Lúc trước ba nhóm người này đều đã thảo luận ổn thỏa xong chuyên mua rượu với y, cũng đều đã chuẩn bị ngày mai liền rời đi, lúc đó y còn thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy có thể là do phía bên mình suy nghĩ nhiều, cũng khách sáo mời khách nhân ở lại nhiều chút thời gian, người ta đều đã từ chối.

Hiện tại hay rồi, xảy ra chuyện như thế này, mọi người thuận theo lời khách sáo của y, đều không đi nữa rồi.

Dữu Khánh nhìn theo ba nhóm người rời đi, sau đó lại nói với Ngô Hòa Vận: "Tam trang chủ, có thể để cho ta đi xem hiện trường xảy ra vụ việc hay không?"

Ngô Hòa Vận than thở: "Không cần thiết phải đi nữa, phu nhân của ngươi và Chu huynh đều đã tới nhìn xem rồi, huống hồ ta cũng tin tưởng không phải do ngươi làm."

Đều đã biết rõ Kiều Thư Nhi là ở chung cùng với Dữu Khánh một phòng, cô nam quả nữ ngủ chung với nhau, vì để tránh cho ngoại nhân nhìn với ánh mắt dị dạng, đương nhiên là dùng thân phận phu thê để báo cho người ngoài biết. Dữu Khánh cũng không cảm thấy có việc gì không thích hợp, hắn đã quyết định chờ cho chuyện lần này kết thúc, tài nguyên tu luyện cũng đã kiếm được rồi, không còn nỗi lo về sau nữa, thì sẽ lấy Kiều Thư Nhi làm vợ.

Ngay cả Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng minh bạch, biết rõ lão Thập Ngũ cũng không phải là chơi đùa, cho nên người trước người sau đều đã trực tiếp xưng hô là "Đệ muội" rồi.

Dữu Khánh: "Tam trang chủ, nhiều thêm một đôi mắt nhiều thêm một phần khả năng, lẽ nào ta đi xem sẽ có vấn đề gì sao?"

Ngô Hòa Vận do dự một hồi, cuối cùng đưa tay làm ra cái thủ thế "Mời", thời điểm dẫn bốn người đi vào thì âm thầm ra hiệu một cái ánh mắt với thủ hạ ở một bên, người sau hiểu ý lập tức rời đi, thẳng đến trong vườn nho dưới màn đêm, cũng là phương hướng mà Dữu Khánh cùng Mục Ngạo Thiết biến mất lúc ban ngày…

Phương hướng sự việc xảy ra cũng là một con đường mà khi mấy người Dữu Khánh khi đi ra vào nơi ở thì thường nhìn thấy.

Lúc trước, hắn từng thử đi vào trong hướng đó, muốn nhìn một chút xem tình huống bên trong, kết quả là sau khi quẹo tiến vào trong thì phát hiện không thể thâm nhập sâu hơn, tại lối rẽ bên trong có người trông chừng, không cho đi sâu vào. Bây giờ, trên mặt đất tại ngã rẽ có vết máu, rất rõ ràng, thủ vệ nơi đây đã bị người giết chết.

Lượng lớn vết máu đều kéo dài tới trên bậc thang dẫn xuống phía dưới, sau khi sát nhân, vì để tránh bị người khác dễ dàng phát hiện thấy, hắn đã kéo thi thể đến trên bậc thang, sau đó thì theo bậc

thang một đường lẻn đi tới, là một con đường dẫn xuống trong lòng đất.

Đi một mực tới phần cuối đường hầm, ngoại trừ một ít kho chứa thì thực sự là một con đường cụt. Những nhà kho này coi như là nơi cất giữ một ít vật tư trọng yếu bên trong sơn trang, cho nên mới bố trí bốn người canh giữ tại nơi này, coi như là luân phiên canh gác.

Qua một đường đi tới tổng kết ra được tình hình tổng thể là: Hung thủ sau khi giết chết người ở ngã rẽ bên ngoài, lại đem bốn người ở nơi đây giết chết rồi, chỉ là đối diện với bốn người thì không thể làm được lặng yên không một tiếng động, từ tình hình vách đá bị tổn hại có thể thấy là đã phát sinh đánh nhau, động tĩnh đánh nhau làm kinh động đến nhân thủ ở bên ngoài đuổi tới, hai người chạy tới trước tiên lại bị hung thủ giết chết rồi.

Vấn đề liền xuất hiện tại điểm đây, khi động tĩnh đánh nhau bên trong vẫn còn thì sau đó lượng lớn nhân thủ Liệt Cốc sơn trang chạy tới, đã phong kín được đường thoát ra ngoài, hung thủ trốn không thoát được rồi. Nhưng quỷ dị chính là, hung thủ vậy mà hư không biến mất, vậy mà không còn tìm thấy rồi, tìm khắp mỗi một cái ngóc ngách ở bên trong cũng không thấy bóng dáng.

Khi đã biết rõ ràng tình huống, Dữu Khánh cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, "Còn có chuyện như vậy sao? Tam trang chủ, ngươi xác định nơi đây không có lối ra khác, thí dụ như mật đạo chẳng hạn?"

Ngô Hòa Vận lắc đầu, "Không có."

Chương 365: Tửu Hồ

Sau đó lại bổ sung thêm một câu, "Nơi đây đã tiến sâu vào trong lòng đất, không nói tới lối ra, ngay cả một cái cửa sổ nối liền với bên

ngoài cũng không có."

Dữu Khánh không biết y nói là thật hay là giả và cũng không đáng phải đi nghi vấn đối phương, trực tiếp từ trong tay áo rút ra một cây hương, đốt cháy ngay trước mặt mọi người, quan sát sự biến hóa trong làn hương khói lượn lờ bay lên.

Mọi người gần như đều không rõ hắn làm vậy là có ý gì, Ngô Hòa Vận hoài nghi hỏi: "Lâm huynh đệ, ngươi làm gì vậy?"

Nam Trúc ở bên cạnh giải thích: "Chỉ cần trong tay có hương, thắp một cây hương tại nơi người chết, cầu cho tâm an. Hắn luôn có cái thói quen này, thiện tâm a."

Không nói như vậy thì nói sao bây giờ? Gã cũng không thể nói là lão Thập Ngũ biết thỉnh thần hỏi đường? Gã và Mục Ngạo Thiết vừa nhìn liền biết lão Thập Ngũ đang mượn việc này để tìm kiếm xem có tồn tại các loại như là mật đạo hay không, nếu nói thật ra thì sợ càng tăng thêm hiểu lầm, người ta chưa chắc đã tin tưởng.

Sau khi đứng tại nguyên chỗ lặng im quan sát một hồi, Dữu Khánh lại đi vào một gian nhà kho, lần nữa nhìn chằm chằm vào làn khói bốc lên trong tay quan sát một hồi.

Sau khi đi ra gian nhà kho này, hắn lại đi vào một gian nhà kho khác.

Cứ như vậy, sau khi lại đi qua hết một lần toàn bộ mấy cái nhà kho vừa rồi, hắn cũng không có phát hiện thấy bất kỳ sự dị thường nào.

Thông qua những gì giải đọc được bằng Quan Tự quyết, loại tình huống này hoặc là quả thực là không có tồn tại mật đạo nào, hoặc chính là mật đạo được phong kín rất kín đáo, khiến cho không khí không thể lưu thông.

Hắn cũng chỉ là làm thử xem, thấy phát hiện không được điều gì thì tiện tay cầm cây hương cắm lên một cái vết nứt trên bức tường do

đánh nhau tạo ra, rồi quay đầu lại hỏi: "Lúc sự việc xảy ra thì ngoại trừ hai người chúng ta không có mặt, cũng xác nhận được ba nhóm người kia không có rời đi sao?"

Ngô Hòa Vận hướng Nam Trúc và Kiều Thư Nhi ra hiệu một cái, nói, "Bao gồm cả hai người bọn họ, khi nghe động tĩnh đánh nhau thì đều chạy tới tham gia náo nhiệt, mọi người đều có mặt, chỉ trừ hai người bọn ngươi."

Dữu Khánh đưa mắt nhìn sang có ý dò hỏi, Nam Trúc và Kiều Thư Nhi đều gật gật đầu, thể hiện rằng quả thực là như thế.

Hắn suy nghĩ thêm một chút, lại hỏi: "Lúc trước, nơi đây có từng xuất hiện qua tình huống yêu quái liên tiếp giết người không? Giống như hiện tại, ngày hôm qua đã giết chết thiếu niên kia, hôm nay lại giết chết bảy tên thủ vệ."

Ngô Hòa Vận suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Chuyện tương tự thì trước đây cũng từng có, nhưng mà rất ít."

Dữu Khánh lại hỏi: "Nếu đã như vậy, tình trạng người chết lại giống hệt với như khi bị yêu quái làm ra, vậy vì sao các ngươi còn sẽ hoài nghi là do chúng ta, những khách nhân từ bên ngoài tới gây ra?"

Ngô Hòa Vận vội nhấc tay khuyên giải, nói: "Lâm huynh đệ không nên hiểu lầm, bởi vì không nhìn thấy được hung thủ, bởi vì hung thủ biến mất một cách rất ly kỳ, chúng ta duy trì sự nghi ngờ đối với mọi người là chuyện rất bình thường. Hiện tại, ngay cả người của chúng ta cũng đang được xác minh, càng không có loại trừ khả năng hung thủ không phải là yêu quái."

Người ta đã giải thích như vậy rồi, Dữu Khánh cũng không tiện tiếp tục nghi vấn điều gì, lại không nhìn ra nơi đây có kết quả gì, đành phải trở về.

Cùng đi không được mấy bước, Ngô Hòa Vận lại nói: "Người tới đều là khách, mấy người bọn họ có nghi vấn đối với Lâm huynh đệ, Lâm

huynh đệ không cần để ở trong lòng. Chí ít thì ta là không tin Lâm huynh đệ sẽ làm ra loại chuyện này. Chỉ là, nói đi cũng phải nói lại, mấy vị kia đều không phải là loại người lương thiện gì, vì để tránh cho xảy ra hiểu lầm không đáng có, ta đề nghị Lâm huynh đệ không ngại tạm thời lảng tránh một chút."

Dữu Khánh dừng lại, "Ý của người là gì? Là nói chúng ta rời đi sao?"

Ngô Hòa Vận đưa hai tay đè đè xuống, khuyên nhủ: "Không phải, Liệt Cốc sơn trang tuyệt đối không có ý đuổi khách nhân đi, huống hồ Lâm huynh đệ còn là đến đây với tấm lòng hảo tâm, bỉ trang liền càng không có khả năng làm ra loại chuyện lang tâm cẩu phế. Chỉ là, hai bên đều là khách, vạn nhất xảy ra xung đột gì đó thì thật sự không cần thiết, cho nên không ngại thì tạm lánh, hôm nào khác lại đến cũng đều được."

Dữu Khánh xua tay, "Tam trang chủ, vậy nhưng là không giống rồi. Nếu ta đi lúc này thì liền không thể nói rõ được rồi, sự tình chưa có tra ra manh mối gì, chúng ta không có khả năng rời đi."

Ở một bên, Nam Trúc liên tục gật đầu, "Chính phải, nếu rời đi, chính là có tật giật mình!"

Ngô Hòa Vận muốn nói lại thôi, trong mắt thậm chí lóe qua một nét không kiên nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống, không tiếp tục nói lời vô dụng, đưa tay mời bọn họ trở về nghỉ ngơi…

Bốn người đi về đến chỗ ở, mỗi nhóm hai người đi trở về phòng mình, vừa vào đến bên trong phòng, Nam Trúc lập tức lôi kéo Mục Ngạo Thiết hỏi thăm tình hình đi ra ngoài điều tra với lão Thập Ngũ xem như thế nào, Mục Ngạo Thiết đương nhiên là đem tình huống nho nhỏ nói cho biết.

Nam Trúc nghe kể mà vô cùng lo sợ, không nghĩ tới trong Liệt Cốc sơn trang vậy mà còn ẩn giấu một lão quái vật kinh khủng như thế.

Ở bên trong một gian phòng khác, Kiều Thư Nhi cũng hỏi nội dung tương tự.

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, trả lời: "Đã tìm được rồi. Đã xác thực được trên tay Liệt Cốc sơn trang thực sự có cây 'Kích' đó."

Nhiều hơn thì hắn cũng không nguyện nói ra, chủ yếu là sợ làm cho nàng lo lắng, ngay lập tức lại hai tay đặt lên vai nàng khuyên một câu, "Thư Nhi, ngươi đi trước đi, rời đi trước nơi này, chờ chuyện nơi này kết thúc lại gặp mặt nhau cũng không trễ."

Kiều Thư Nhi lẳng lặng ngóng nhìn hắn một hồi, lắc đầu, "Ngươi ở đâu, ta liền ở đó, không xa rời nhau, nếu như quả thật có chuyện gì bất trắc, hãy để cho ta và ngươi chết cùng một chỗ."

Dữu Khánh nghe vậy rất cảm động, cảm xúc dâng trào, kìm lòng không đậu mà ôm lấy nàng.

Gặp được một nữ nhân nguyện ý đồng sinh cộng tử với mình như thế, hắn có loại cảm giác thỏa mãn với những gì mà người làm chồng có thể làm được…

Bên trong gian thạch thất thờ phụng pho tượng một lão già, Tam trang chủ vội vã đi đến, cùng Đại trang chủ và Nhị trang chủ lần nữa chạm mặt với nhau.

Ngọn đèn xung quanh soi sáng, Đại trang chủ Ngô Đao đứng chắp tay, đối diện với pho tượng.

"Lâm Nhị Khánh kia đi đến đó có nhìn ra manh mối gì hay không?"

Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn hỏi Ngô Hòa Vận một câu.

Ngô Hòa Vận lắc đầu, "Chúng ta tra lui tra tới cũng không tra ra được manh mối gì, hắn thì có thể nhìn ra được cái gì?"

Ngô Đao quay lưng về hai người, lên tiếng hỏi: "Hai người bọn hắn thời điểm đó không biết ở đâu, phải chăng là hai người bọn hắn?"

Ngô Hòa Vận: "Không thể xác định. Nói chung hung thủ không có khả năng hư không biến mất, trừ phi trên đời này thật sự có thuật ẩn thân. Cho nên, không nhìn thấy hung thủ, đơn giản chỉ có một cái khả năng, trước khi nhân thủ của chúng ta chạy tới nơi, hắn đã chạy thoát rồi."

Ngô Tạ Sơn vân vê râu trầm ngâm nói: "Điều đó không có khả năng, nghe thấy động tĩnh đánh nhau thì người của chúng ta liền chạy đi đến, khi động tĩnh đánh nhau lần thứ hai vang lên thì nhân thủ tiếp sau đó của chúng ta đã có mặt ngăn cản con đường ra duy nhất, có người sống ra vào thì không có khả năng không nhìn thấy. Chẳng lẽ là người của chính chúng ta làm hay sao? Người của mình cũng không trốn khỏi được hiện trường đó."

Đại trang chủ Ngô Đao thản nhiên nói: "Nếu người nội bộ làm việc này thì sẽ có phương pháp càng ổn thỏa hơn nhiều, sẽ không gây ra động tĩnh lớn như vậy, cũng không có lí do làm như vậy. Người của mình mà có thực lực như vậy thì sẽ biết rõ nơi đó chứa đựng thứ gì, không cần phải chạy đến địa phương đó để giết người."

Ngô Hòa Vận bối rối lắc đầu, "Việc này quả thực rất quái lạ, quả thực không thể tưởng tượng nổi."

Ngô Đao nhìn chằm chằm pho tượng nói: "Trong lòng chúng ta đều rõ ràng, việc này không phải là yêu quái gì đó làm ra. Chuyện mà sớm không xảy ra chuyện, muộn không xảy ra, đến khi mười cái người kia đến thì liền xảy ra, không cần đoán, hung thủ chỉ ở tại trong số mười người kia, mặc dù không biết bọn họ dùng thủ pháp gì mà làm được."

Ngô Hòa Vận khoanh cánh tay, một tay sờ cằm: "Đã kiểm kê đồ vật trong kho chứa rồi, cũng không thiếu mất thứ gì. Bọn họ chạy tới làm ra chuyện ầm ĩ như vậy đến tột cùng là vì chuyện gì chứ?"

Chiếc kim cô trên đầu Ngô Đao rực rỡ sáng ngời dưới ánh đèn phản chiếu, "Chạy tới chiếm chút lợi lộc, khiến cho chúng ta chịu chút thiệt thòi, việc này cũng chẳng có gì, cứ cung cấp ăn ngon uống mát, cứ dùng sắc mặt hòa nhã tiếp đãi là được, ta lo lắng nhất chính là đến 'vì chuyện gì' kia."

Ngô Tạ Sơn, Ngô Hòa Vận đều sợ hãi cả kinh, người trước trầm giọng nói: "Ngươi đang hoài nghi bọn họ xông tới đây chính là vì bí mật kia hay sao?"

Ngô Đao: "Đó chính là điều ta lo sợ."

Ngô Hòa Vận: "Việc này rất không có khả năng đi, đã qua mấy nghìn năm rồi cũng không có người nào chạy tới hỏi đến, bây giờ thế nào lại đột nhiên xuất hiện?"

Ngô Đao: "Đúng là mấy nghìn năm rồi, đó là chúng ta giữ nghiêm không tiết lộ ra. Chỗ chúng ta không tiết lộ, không có nghĩa là địa phương khác không có tiết lộ."

Ngô Hòa Vận giật mình hỏi: "Ngươi đang hoài nghi phía bên Đại Hắc Tử để lộ tin tức sao?"

Ngô Đao: "Vậy thì không đến mức, chúng ta thì sợ bị đánh mất đi bí mật này, phía bên kia thì không hi vọng có bất cứ kẻ nào đi vào. Hai bên chúng ta đấu tới đấu lui, ai cũng không dám để cho ngoại nhân biết rõ chút tin tức nào, không dám mượn nhờ chút ngoại lực nào. Trong lòng mỗi bên đều rất rõ ràng, một khi để cho thế lực bên ngoài cuốn vào, kết quả của chúng ta sẽ rất thảm. Kỳ thực, tại trước lúc những người này đến đây, trong hai năm qua ta cũng đã bắt đầu lo lắng rồi."

Hai năm qua đã có được dự cảm rồi hay sao? Ngô Tạ Sơn, Ngô Hòa Vận nhìn nhau, trên mặt đều đầy kinh ngạc, người sau hỏi: "Xin chỉ giáo cho?"

Ngô Đao: "Các ngươi cũng không phải không biết tin tức Tiểu Vân gian mở ra đi, ai dám đảm bảo bên trong Tiểu Vân gian không có bất kỳ đầu mối gì chỉ tới nơi đây chứ?"

Thần sắc hai Ngô lập tức trở nên nghiêm trọng, Ngô Tạ Sơn vuốt chòm râu nói: "Nếu như thực sự là mấy thế lực lớn kia biết được đầu mối mà tìm tới đây, không quản là nhà ai thì đều có thể dễ dàng diệt được chúng ta, đáng giá lén lút như vậy sao?"

Ngô Đao: "Ta cũng là an ủi mình như vậy. Còn có chính là, Tiểu Vân gian đã mở ra ba lần rồi, mấy thế lực lớn kia nếu đã biết rõ tin tức thì làm sao có khả năng nhẫn nhịn đến bây giờ mới động thủ, chẳng lẽ là lần thứ ba mới phát hiện được đầu mối hay sao? Coi như là như vậy, dựa vào thực lực của bọn họ, sẽ không chậm rãi vòng vo như thế, trước tiên liền sẽ khống chế toàn bộ nơi đây. Sau khi chuyện đêm nay xảy ra, ta suy nghĩ thật lâu, chỉ hy vọng là bản thân ta đã lo lắng nhiều, nếu không, cái cửa ải này, chúng ta chỉ sợ là không qua được rồi."

Hai Ngô đều hiểu biết ý của lão, mấy thế lực lớn kia, không quản là nhà ai thì đều không phải bọn họ có thể ngăn cản, một khi bị tìm tới cửa, có một số việc chỉ sợ muốn không trung thực nói rõ cũng khó, đó cũng là nguyên nhân bọn họ giữ kín bí mật.

Ngô Hòa Vận trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: "Có khả năng thật sự là chúng ta suy nghĩ nhiều. Các ngươi nhìn xem tình huống hung thủ gây án, có phải là định đi đến kho chứa trộm đồ vật gì đó hay không, sợ bị phát hiện vì vậy mà giá họa cho yêu quái. Những kẻ kia nếu như thực sự biết rõ đến đây vì chuyện gì thì không đáng làm như vậy đi?"

Ngô Đao hơi gật đầu, "Có lý, chỉ mong là như thế đi."

Ngô Tạ Sơn: "Sự tình ầm ĩ thành như vậy, một ngày bọn họ chưa đi thì chúng ta một ngày không an tâm, không bằng khuyên nhủ Lâm Nhị Khánh kia, liền nói là sợ người khác hiểu lầm, khuyên bọn họ rời

đi. Bọn họ vừa rời đi, đã mất đi đối tượng có khả năng là hung thủ lớn nhất, những người khác liền cũng không có cớ để lưu lại."

Ngô Hòa Vận mỉm cười, "Ngươi nghĩ rằng ta chưa khuyên sao? Người ta không đi, người ta đã nói rồi, không cõng cái nồi đen này, cứ phải muốn tra cho ra manh mối mới được."

Ngô Đao chậm rãi xoay người lại, "Không cần kéo dài dây dưa cùng bọn họ nữa, quy củ như trước, dàn xếp ổn thỏa, cho bọn hắn một cái bàn giao rõ ràng là được rồi."

Hai Ngô yên lặng gật gật đầu.

Chính vào lúc này, một cái chuông nhỏ treo bên trong vang lên tiếng "Đinh đương".

Ngô Hòa Vận đi tới bên cạnh cột đá và lôi kéo sợi dây xuống để làm đáp lại.

Chỉ chốc lát sau, Ngô An bước nhanh đi đến, chắp tay hành lễ với ba người, "Trang chủ."

Ngô Hòa Vận: "Việc tra tìm tình huống về hai người kia, tra xét đến đâu nào rồi?"

Lúc ban ngày, phát hiện thấy Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết sau khi vượt qua vườn nho thì biến mất, cho dù là Nam Trúc giải thích nói cái gì mà muốn đi tìm tung tích yêu quái, nhưng bên này vẫn là tiến hành truy tung, Ngô An tự mình dẫn theo một nhóm người đi thăm dò truy tìm.

Ngô An lắc đầu: "Tình huống không tốt, đã mất dấu, một mực tìm đến lối vào của mạch nước ngầm cũng không có tìm được. Tam trang chủ, ngài là biết rõ, mạch nước ngầm dưới đó thật sự là quá dài, một khi lẻn vào trong đó, dựa vào tu vi của chúng ta mà một mực không đổi khí lặn xuống tìm là rất khó, về sau lại không còn cách nào, chúng ta liền thủ tại trong mương nước, nơi con đường

phải đi qua khi trở về. Nhưng mà chúng ta vẫn không phát hiện thấy bọn họ trở về, bọn họ khẳng định là trở về từ trên mặt đất, không đi trong lòng đất."

Ngô Hòa Vận trầm giọng hỏi: "Không phải là đã phái 'Tửu Hồ' mà sơn trang tỉ mỉ dạy bảo cho ngươi sao? Hai tên gia hỏa kia đã uống rượu của chúng ta, trong vòng 3 ngày trên người sẽ tản mát ra mùi vị đặc thù, 'Tửu Hồ' không có khả năng ngửi không được, trừ phi bọn họ gần như đã chết hoặc không khác, tại sao có khả năng mất dấu?"

Ngô An lập tức biện giải: "Tam trang chủ, ta đang muốn nói tới chuyện này, khứu giác của 'Tửu Hồ' hình như không còn nhạy bén nữa rồi, việc truy tung nhằm vào hai người kia, từ đầu tới cuối 'Tửu Hồ' cũng không có phát huy ra được tác dụng gì, giống như trên người hai gia hỏa kia không có tản ra bất cứ mùi vị dị thường nào vậy." Gã vừa nói vừa cởi xuống một cái túi trên eo, hai tay dâng lên.

Ngô Hòa Vận tiếp nhận cái túi mở ra, lộ ra một con động vật nhỏ da lông ngăm đen đang cuộn mình thành một cục, giống như đang ngủ say, khi co lại thì chỉ lớn cỡ ba cái nắm đấm. Ngô Hòa Vận nhíu trán, đánh thức nó dậy, túm lấy gáy nó xách lên quan sát, ngoại trừ cái đầu giống như hồ ly ra, những phương diện khác hoàn toàn đều không giống, nơi tứ chi nối với bụng khi xòe ra thì còn có màng cánh, rõ ràng là có khả năng bay lượn nhất định.

Đôi con mắt to tròn đen lúng liếng nhìn chằm chằm Ngô Hòa Vận không chút động đậy.

Ngô Hòa Vận thì thầm giống như tự nói, "Vẫn đang còn rất tốt tại sao lại không nhạy bén, chuyện này chưa từng bao giờ xảy ra…"

Ngô Đao: "Đưa đi kiểm tra một lần nhìn xem liền biết ngay."

Ngô Hòa Vận ừ một tiếng, lại nói với Ngô An: "Nói cách khác, hai tên gia hỏa kia có khả năng cũng không có đi theo đường trong lòng

đất, nhưng sau đó lại từ trong vườn nho chui đi ra, đi ở trên mặt đất hay sao?"

Ngô An chần chừ đáp: "Đã chạy đến ranh giới vườn nho rồi, cũng có khả năng xảy ra trường hợp bọn họ đi đến cuối vườn nho rồi rời khỏi mà không có người nào nhìn thấy. Chờ một hồi trở ra, ta sẽ dẫn người đi truy tìm tiếp… Có khả năng ngay từ đầu đã truy đuổi sai phương hướng."

Ngô Đao chậm rãi xoay người, ngẩng đầu nhìn về phía pho tượng ngồi ở trên cao, giống như đang tự lẩm bẩm một mình, "Những chuyện quái lạ bắt đầu xuất hiện tầng tầng lớp lớp rồi, chỉ mong là ta suy nghĩ nhiều đi."

Ngô Tạ Sơn: "Nếu nói như thế, nhóm người họ Lâm có nhiều điểm khả nghi nhất, cũng là hoài nghi lớn nhất."

Ngô Đao: "Tất cả hãy nâng cao tinh thần lên đi."

Ngô Hòa Vận: "Yên tâm, ta sẽ tăng cường giám thị."

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngô Hòa Vận đẩy mở cửa một gian phòng nơi góc rẽ hành lang thì đúng lúc gặp gỡ Ngô An đang định đi ra ngoài.

Ngô Hòa Vận nhìn nhìn bên ngoài hành lang, phất tay ra hiệu cho Ngô An đi lui lại, mình cũng tiến vào, sau khi đóng cửa thì mới hỏi: "Tình hình đêm qua thế nào?"

Ngô An tức thì thể hiện ra phản ứng dở khóc dở cười, "Những người khác đều bình thường, chỉ là Tam Chi Hoa kia quả xác khiến người không chịu nổi, cứ luôn đi trêu ghẹo dụ dỗ thủ vệ của chúng ta, có thể nói là thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, cứ muốn kéo thủ vệ của chúng ta đi qua đêm với bọn họ, thảo nào diễm danh đồn xa, đó là muốn nam nhân muốn đến điên rồi đi? Nhất là Lâu Ngọc Thục kia,

gọi một thủ vệ của chúng ta tiến vào phòng hỗ trợ bà ta, kết quả hỗ trợ là giả, đem người dụ vào phòng là thật, làm cho thủ vệ kia thiếu một chút không thể chạy ra cửa, cũng may phản ứng nhanh, nhận thấy được không thích hợp liền lập tức chạy trốn."

Ngô Hòa Vận lập tức sắc mặt trầm xuống, "Ba nữ nhân kia là có thể tùy tiện đụng tới sao? Đều là kẻ bắt được nam nhân liền hấp tủy hấp huyết, nói cho mọi người biết, tất cả đều phải quản tốt đũng quần của mình cho ta, nghìn vạn lần không được đụng một cái, nếu không sau đó bị bọn họ khóc khóc nháo nháo nói bị người của sơn trang chúng ta phi lễ, vậy thì chuyện vui liền lớn rồi. Nam nhân đụng tới loại chuyện này là không thể giải thích rõ ràng, mấy tên tiện nhân đó cũng không phải là lần đầu tiên làm ra loại chuyện này, đều là kẻ lão luyện trong chuyện này rồi. Nhất định phải dặn dò mọi người, nhất quyết không thể lại tiến vào trong phòng của bọn họ. Còn có, một khi có tiếp xúc với bọn họ thì chí ít phải có từ hai người trở lên mới được."

Ngô An than thở: "Tam trang chủ yên tâm, đều đã dặn dò mọi người rồi, đều đã biết rõ danh tiếng của bọn họ, bọn họ vừa tới gần, đám người đều sợ quá chừng, nào có ai còn dám trêu chọc, chỉ là không nghĩ tới nữ nhân này có thể không cần thể diện đến loại tình trạng này, thiếu một chút bị lừa gạt mà thôi. Vừa xảy ra việc này, người nào cũng đều sợ hãi, không có khả năng tiếp tục để cho bọn họ có cơ hội nữa rồi."

Ngô Hòa Vận hít một hơi thật sâu, "Ba nữ nhân này chính là ôn thần. Đúng rồi, bên phía đám người Lâm Nhị Khánh không chó một chút khác thường gì sao?"

Ngô An lắc đầu: "Không có, chỉ thỉnh thoảng gặp mặt nói chuyện phiếm với nhau, sau đó thì không có ra khỏi cửa."

Ngô Hòa Vận cau mày suy tư một hồi, sau đó lại xách ra cái túi đeo ở sau lưng, vừa nhìn đã biết là chứa Tửu Hồ, đưa cho đối phương nói: "Đã kiểm tra lại Tửu Hồ rồi, cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Một chút nữa, ngươi sắp xếp người đi gõ cửa, bảo bọn họ đến phòng khách, nói là ta có chuyện trọng yếu muốn tuyên bố, thông báo cho toàn bộ khách nhân đều đi tới. Ngươi trước hết sắp xếp ở bên phía họ Lâm để thử Tửu Hồ xem sao."

Ngô An lập tức minh bạch, nhận đồ vật vào tay, "Được!"

Rất nhanh, cửa phòng của bốn người Dữu Khánh đều bị gõ vang, cửa mở ra, nhân viên sơn trang tại cửa vào thông báo tình huống liên quan.

Nếu đã là có chuyện trọng yếu cần tuyên bố, tự nhiên không nói nhiều lời, lục tục đi ra cửa, bốn người kết bè kết đảng cùng đi với nhau.

Cho dù bọn họ biết rõ phòng khách ở đâu, sơn trang vẫn là sắp xếp người dẫn đường.

Đi đến phòng khách, phát hiện không có một bóng người, được thông báo chờ một chút, đành phải đứng ở nơi lô gia ngắm nhìn quang cảnh buổi sáng, buổi sáng có một vẻ đẹp khác.

Trong hành lang bên ngoài phòng khách, Ngô An cầm Tửu Hồ trong tay, theo tiếng Tửu Hồ kêu "Xì xèo" và xù lông đầu lên ra hiệu, gã một đường đi tới cửa vào phòng khách. Gã cũng không có lộ diện tại cửa vào, cau mày đem Tửu Hồ đặt trở lại vào trong túi, sau đó lại lập tức xoay người rời đi.

Cũng không phải đi nơi nào khác, là đi đến một gian tiểu phòng ở gần đó, tìm đến Ngô Hòa Vận đang chắp tay đứng chờ ở dưới ánh nắng tươi đẹp, hai tay dâng túi lên, "Tam trang chủ, đã thử qua rồi, Tửu Hồ không có vấn đề."

Ngô Hòa Vận xoay người, nghi hoặc hỏi: "Không có vấn đề? Vậy ngày hôm qua khi ngươi theo dõi là xảy ra chuyện gì?"

Ngô An nhịn không được giang hai tay ra, "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra. Tam trang chủ, ngày hôm qua thật sự là sử dụng như bình thường, nhưng mà bộ dạng Tửu Hồ chính là như không có thể tìm ra vết tích gì, đi ra đi vào trên mặt đất trong lòng đất mấy lần, ngoại trừ xoay quanh lung tung ra thì không có cảm ứng gì."

"Là tình huống gì? Lẽ nào có biện pháp che giấu khí tức hay sao…" Ngô Hòa Vận xách cái túi cau mày thì thầm một hồi.

Vấn đề này, hai người suy nghĩ mãi một hồi đều không có nghĩ ra, thực sự là giống như Đại trang chủ Ngô Đao nói, những chuyện kỳ lạ có vẻ thực sự bắt đầu xuất hiện tầng tầng lớp lớp rồi.

Thẳng đến khi có người đến thông báo, nói ba nhóm khách nhân khác cũng đã đến phòng khách, Ngô Hòa Vận mới không thể không tạm thời bỏ xuống việc này, trước tiên đi tiếp khách.

Khi y tiến vào phòng khách thì phía sau còn có người khiêng một tấm ván cửa lớn tiến vào, phía trên ván còn có đặt thi thể một con sói hình thể cực lớn, khuôn mặt dữ tợn, răng nanh dày đặc, vết máu loang lổ, có vẻ bị chết chưa quá lâu, vừa nhìn đã biết là loại đã thành tinh.

Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm vào tấm ván cửa được khiên vào đặt xuống, đều không biết là có ý gì.

"Đã để chư vị đợi lâu." Ngô Hòa Vận trước tiên hướng mọi người chắp tay khách sáo một câu, sau đó cũng không có vòng vo, trực tiếp chỉ vào thi thể con sói, nói: "Yêu nghiệt giết người tối hôm qua đã bị nhân mã của sơn trang lục soát tìm được rồi, chính là con yêu này, một đường truy sát, đã đem nó đánh gục. Ta đại biểu sơn trang đặc biệt tới báo cho mọi người biết một tiếng, để hóa giải hiểu lầm tối hôm qua, thỉnh chư vị bao dung!"

Chương 366: Lần nữa giết người

Đã đánh giết được rồi?

Ba sư huynh đệ kinh ngạc, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau cùng đều chăm chú nhìn vào thi thể con sói kia, xem xét đánh giá, suy nghĩ.

Có một số tình huống ba người bọn họ đều biết rõ, nếu như vị hắc y nhân trên ngực có hình xăm cây "Kích" kia không có nói sai thì từ trước tới nay, hoàn toàn không có chuyện yêu quái tập kích, việc được gọi là tập kích đó vốn chính là do Liệt Cốc sơn trang tự biên tự diễn để làm thủ thuật che mắt mà thôi.

Nhìn từ một số dấu hiệu thể hiện ra đến nay thì hẳn là hắc y nhân có che giấu rất nhiều chuyện, nhưng những lời đã nói ra kia đại khái đúng là sự thật, nếu vậy thì con sói ở trước mắt này lại là chuyện gì xảy ra?

Sáu người Tam Chi Hoa, Tặc uyên ương, người chăn dê cũng có vẻ rất trầm mặc, cũng đều lẳng lặng nhìn chằm chằm vào thi thể con sói kia.

Ngô Hòa Vận với nét mặt tràn đầy vui mừng thông báo xong cho mọi người biết tin nhưng rồi bởi vì phản ứng của mọi người mà dần dần không nói nên lời, cũng nhịn không được quay đầu lại nhìn thi thể con sói, không biết có phải vì thi thể con sói có vấn đề gì hay không.

Dữu Khánh chợt thốt ra một câu, "Tam trang chủ, sau này có phải là sẽ không còn tiếp tục xuất hiện chuyện yêu quái làm hại nữa hay không?"

Đối diện với vấn đề này, Ngô Hòa Vận phản ứng rất thận trọng, trầm ngâm nói: "Chuyện đánh giết tương tự như thế này tới tới lui lui đã

giằng co rất nhiều năm, nếu mà như vậy liền có thể kết thúc thì đương nhiên là tốt nhất."

Đi tới đâu cũng ôm hoặc cõng theo đàn, Ninh Triêu Ất chợt tiếp lời hỏi: "Tam trang chủ, còn có chuyện gì khác không?"

"Ách…" Ngô Hòa Vận trầm ngâm, ánh mắt quan sát phản ứng của mọi người, kỳ thực rất hi vọng một đám khách nhân mở lời chào từ biệt, nhưng mà không có đạo lý đuổi khách nhân đi, chỉ có thể cười bồi nói: "Không còn chuyện gì nữa, chỉ là muốn đem chuyện này nói một tiếng cho mọi người biết, tránh cho mọi người tiếp tục phát sinh hiểu lầm gì đó."

Ninh Triêu Ất đứng lên, "Nếu hung phạm đã bị giết, bản thân ta đã được rửa sạch hiềm nghi, vậy thì làm phiền Tam trang chủ hôm nay chuẩn bị sẵn rượu giúp ta, sáng mai ta sẽ rời đi."

Ngô Hòa Vận mặt mày rạng rỡ nói: "Tới một chuyến không dễ dàng, Ninh tiên sinh hà tất vội vã trở về, không ngại ở nhiều thêm mấy ngày."

Ninh Triêu Ất sờ sờ râu mép, mỉm cười nhàn nhạt, "Ta rời nhà đã có một đoạn thời gian khá lâu dài rồi, cũng không biết đám hạ nhân ở nhà chăm sóc bầy dê như thế nào, không còn có chuyện gì thì cũng nên trở về rồi. Tam trang chủ, vẫn là câu nói kia, rượu ngon thượng hạng, giá cả bao nhiêu tiền thì cứ báo bấy nhiêu tiền, ta không thích thiếu nợ nhân tình."

Ngô Hòa Vận tức thì vẻ mặt cười khổ, "Tiên sinh không cần phải nhắc lại, cứ làm như lời tiên sinh nói."

Ninh Triêu Ất xoay người liền rời đi. Một trong Tam Chi Hoa, Trầm Khuynh Thành, người mặc váy màu lục nhạt cũng đứng dậy bước nhanh đuổi theo, rất tự nhiên mà đưa tay nắm lấy cánh tay Ninh Triêu Ất cùng rời đi, thoạt nhìn còn có vẻ rất xứng đôi vừa lứa.

Ngô Hòa Vận chắp tay không tiễn, y biết rõ, tối hôm qua Trầm Khuynh Thành chính là qua đêm tại trong phòng Ninh Triêu Ất.

"Dẫn ta cùng đi có được không?"

"Ta nhưng là không có tiền nuôi ngươi."

"Có bản lĩnh, tiền thì không trọng yếu, dẫn ta cùng đi nha."

"Ngươi muốn cùng đi theo thì đi, ta không chủ động, không cự tuyệt, không chịu trách nhiệm, ngươi cùng đi theo ta là sẽ không chiếm được lợi ích gì."

Đây là những lời nói chuyện giữa Ninh Triêu Ất và Trầm Khuynh Thành truyền lại trong lúc dần dần đi xa. Những lời đó làm cho mấy người Dữu Khánh nhìn ngây cả người, cũng nghe nói mà sững sờ.

Nam Trúc nhịn không được sách sách cất lời cực kỳ hâm mộ, "Ninh tiên sinh thật sự là một người giang hồ hào hiệp và hào hùng."

Mục Ngạo Thiết liếc mắt nhìn gã, ngày hôm qua Trầm Khuynh Thành kia cũng tới đập cửa phòng bọn họ, y tương đối hoài nghi, nếu như không phải có y ở tại cùng phòng nên không thuận tiện, quỷ mới biết rõ tên mập mạp lão Thất này sẽ làm ra chuyện gì, bây giờ từ trong lời lão Thất nói ra, đã nghe được cảm giác tiếc nuối.

Lúc này, Lâu Ngọc Thục, một trong Tam Chi Hoa bỗng nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh, gọi một tiếng, "Tiểu hồ tử."

Mọi người nghe tiếng nhìn tới, Dữu Khánh tự nhiên cũng là một người trong đó, thấy đối phương nhìn chằm chằm mình, không khỏi nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng phát hiện quả thực là nhìn chằm chằm vào mình, vô ý thức chỉ chỉ mình, hỏi ngược lại: "Ta?"

Lâu Ngọc Thục cười khanh khách nói: "Trừ ngươi và Ninh tiên sinh ra, tại nơi đây còn có người nào khác để râu mép sao?"

Dữu Khánh vô ý thức nhìn nhìn xung quanh, phát hiện thật sự đúng là như vậy, hoặc là để thành chòm râu dài, hoặc là không để lại râu, chỉ là cách xưng hô này tại sao có cảm giác có chút quái lạ.

Lâu Ngọc Thục lại nói: "Đã tìm được hung phạm rồi, tối hôm qua là ta đã hiểu lầm ngươi, sau này nếu có rảnh rỗi thì tới phòng ta, có kiện lễ vật tặng cho ngươi, xem như là để xin lỗi ngươi." Nói xong bàn tay thuận thế vuốt vuốt lên bộ ngực căng tròn trắng mịn để lộ ra một nửa kia, điệu bộ quyến rũ mê người.

Dữu Khánh nhìn thấy cũng ngẩn ngơ, nhịn không được nhìn chằm chằm nhiều một chút.

Sắc mặt Kiều Thư Nhi biến đổi, tiến lên một bước, khuỷu tay như là trong lúc vô ý huých đụng Dữu Khánh một cái, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâu Ngọc Thục, trầm giọng nói một, "Không cần, ngươi cứ giữ lại lễ vật tặng cho người khác đi."

Dữu Khánh chột dạ liếc nhìn Kiều Thư Nhi một cái, bối rối, vội vàng nghiêng đầu sang một bên làm như không có phát hiện, kỳ thực chính hắn cũng không biết vì sao lại nhìn chằm chằm vào đó rồi.

Ngoại trừ Chu Khoan Trấn trong Tặc uyên ương nghiêng đầu tránh đi trước tiên, những nam nhân khác tại đây đều vô ý thức mà nhìn chằm chằm vào hành động của Lâu Ngọc Thục.

Đối diện với đôi mắt tràn đầy địch ý của Kiều Thư Nhi, Lâu Ngọc Thục che miệng cười khúc khích, quay đầu lại cất giọng quyến rũ nói với Ngô Hòa Vận: "Tam trang chủ, chúng ta đây cũng không nên làm phiến quá nhiều, sáng mai cũng sẽ rời đi." Dứt lời lắc mông mà rời đi, con gái Lục Tinh Vân của bà ta cũng cùng đi theo.

"Nếu như đã tới đây rồi, hôm nay không bằng đi dạo một vòng xung quanh nhìn xem, ngày mai chúng ta cũng đi?"

Tặc uyên ương Nhiếp Phẩm Lan hỏi ý kiến trượng phu.

Chu Khoan Trấn: "Được."

Hai người đã thống nhất ý kiến thì liền cất bước rời đi, thậm chí nói thêm một câu cũng không có, cũng không có nói lời xin lỗi với Dữu Khánh, Nhiếp Phẩm Lan chỉ là gật gật đầu chào với Ngô Hòa Vận mà thôi.

Lại nhìn đám người Dữu Khánh, Ngô Hòa Vận không thể chờ cho đến khi bọn họ đi xa, mấy người bắt chuyện mấy cầu liền rời đi.

"Còn không đi, xem ra mấy người này quả thực có vấn đề." Ngô Hòa Vận lẩm bẩm thì thầm một tiếng, quay đầu lại nhỏ giọng nói với Ngô An: "Trọng điểm nhìn chăm chú vào mấy người này, nhất là tên họ Lâm kia."

Ngô An đằng hắng gật đầu, "Mấy người này vốn là lai lịch không rõ ràng, đến nay vẫn không chịu để lộ lai lịch chân thực."

Trở lại gian phòng của mình, Kiều Thư Nhi đóng cửa lại, cắn môi đi theo phía sau Dữu Khánh rồi chợt thốt ra một câu, "Ả Lâu Ngọc Thục kia rất dễ nhìn sao?"

"Ách…" Dữu Khánh không nói gì xoay người lại, hai người bốn mắt đối diện nhau, hắn làm như không có gì, nói: "Tuổi tác đã một đống lớn rồi, còn có thể có cái gì mà dễ nhìn."

Kiều Thư Nhi cũng ra vẻ như không có gì: "Thoạt nhìn dáng vẻ vẫn là rất trẻ tuổi a. Còn được nhiều nam nhân yêu thích như vậy, có thể thấy vẫn là rất dễ nhìn, ngay cả chính ta cũng cảm thấy bà ta dễ nhìn hơn cả ta."

Dữu Khánh khó giải thích mà trở nên cảnh giác, đưa tay bóp mũi nàng day day: "Con mắt ngươi có vấn đề sao? Lão yêu bà đã một trăm tuổi rồi, ở tại đó làm ra vẻ non tơ, vừa nhìn liền thấy buồn nôn, làm sao có thể so sánh được với ngươi? Chỉ dựa vào nhan sắc mà nói, ngay cả xách giày cho ngươi cũng không xứng."

Kiều Thư Nhi bật cười, đẩy tay hắn ra, "Nói bậy cái gì vậy, nói sau lưng người ta, cẩn thận bị người khác nghe được."

Dữu Khánh làm như chẳng quan trọng, xoay người trợn mắt lên, ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng thì lầm bẩm, rõ ràng là ngươi nói sau lưng người ta trước nha…

Một đám khách nhân, quả nhiên là làm như lời nói, tới cũng đã tới rồi, thuận tiện đi dạo một vòng, một ngày cứ như vậy trôi qua.

Đêm tối, tại trên sân thượng, Dữu Khánh và Kiều Thư Nhi quấn ở một chỗ ngắm ánh trăng, ôm ôm ấp ấp, anh anh em em, một ngày trôi qua thật êm ấm.

Dữu Khánh cũng không nôn nóng, sau khi đã nói chuyện với hắc y nhân, trong lòng hắn biết rõ, vật mục tiêu không phải lúc nào cũng có thể hạ thủ. Hiện tại, quan trọng nhất chính là trước tiên chậm rãi tìm hiểu tình huống. Nếu thật sự hạ thủ thì cũng phải chờ tới khi Người ngủ say uống máu trong tim mới được. Nếu không, gần như là không có khả năng lấy được đồ vật.

Nhưng đúng vào lúc này, khi mà đèn đuốc bên trong thôn trang còn chưa có tắt, bên trong sơn thể đột nhiên truyền đến một trận động tĩnh đánh nhau ầm ầm.

Đôi nam nữ đang tựa lưng vào với nhau đột nhiên giật mình, nhanh chóng lắc mình vào trong phòng, nắm lấy vũ khí vào trong thủ, cửa vừa mở ra liền lóe lên, lướt đi ra ngoài.

Ở bên ngoài, trong hành lang, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng bị kinh động mà đi ra, còn có những khách nhân khác.

Trong đầu Dữu Khánh chợt lóe lên một suy nghĩ, ánh mắt nhanh chóng đảo qua những người có mặt, ghi nhớ vào trong đầu.

Ngô An đang ở tại góc hành lang cũng đồng dạng bị làm cho kinh động đi ra ngoài, không đợi gã kịp phản ứng lại, đám người Ninh

Triêu Ất đã vù vù lắc mình lao đi, lướt về phía phát ra âm thanh đánh nhau.

"Đứng lại!"

Ngô An gọi lớn một tiếng, nhưng mà không người nào để ý tới gã, một đám người đã như ong vỡ chạy đi rồi.

Gã lập tức lắc mình lướt đi, lướt qua bên cạnh bốn người Dữu Khánh, thấy bốn người đều có mặt liền cũng không quản nữa, dẫn theo người nhanh chóng truy theo những người kia.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn về phía Dữu Khánh.

Dữu Khánh trầm giọng nói: "Các ngươi cũng đi theo đi."

Sư huynh đệ hai người lập tức cấp tốc lắc mình lao đi, làm cho một nhân viên sơn trang còn ở lại trông coi rơi vào thế khó xử, không thể không đuổi đi theo rồi.

Kiều Thư Nhi lại thủ tại bên cạnh Dữu Khánh, không động đậy, tựa hồ muốn biết hắn muốn làm gì. Dữu Khánh cũng không có cưỡng ép đuổi nàng đi, nhanh chóng lắc mình rơi tại trước cửa một gian khách phòng.

Nhìn trước nhìn sau trong hành lang, sau đó hắn đưa tay đẩy mở cửa phòng ra, lắc mình tiến vào trong gian phòng của Lâu Ngọc Thục.

Kiều Thư Nhi kinh ngạc, cũng lắc mình tiến vào trong phòng, vừa đi vào, liền nhìn thấy Dữu Khánh đang quỳ một gối xuống bên cạnh giường, cúi người kiểm tra dưới giường.

Sau khi đứng dậy, Dữu Khánh lại nhanh chóng đem các nơi như rương tủ mở ra nhìn xem, ngay cả sân thượng cũng chạy ra nhìn nhìn, sau đó lại rất nhanh rời khỏi gian phòng của Lâu Ngọc Thục.

Cùng đi ra theo, Kiều Thư Nhi ngơ ngẩn nhìn hắn, hỏi: "Thế nào vậy?"

Dữu Khánh trầm giọng nói: "Nữ nhân này không có mặt trong phòng." Dứt lời liền lắc mình lao đi, cũng chạy đi đến hiện trường.

Kiều Thư Nhi vẻ mặt mê hoặc, ngay lập tức cũng đuổi theo, nói chung có phần bị lời Dữu Khánh nói làm cho hồ đồ, người đã đi ra ngoài, một đám người đều đã chạy đến hiện trường, đương nhiên không tại trong phòng, có gì ngạc nhiên chứ?

Không sợ tìm không được địa điểm, chạy về phía có người chạy đến là không có sai.

Hiện trường xảy ra vụ án cũng giống như lần trước, không khác biệt lắm, hung thủ tựa hồ bởi vì không quen thuộc địa hình mà lại xông vào trong đường cụt, trên mặt đất cũng có mấy cái thi thể. Hiện trường đầy hỗn loạn, Đại trang chủ Ngô Đao, Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn, Tam trang chủ Ngô Hòa Vận cũng đều khẩn cấp chạy tới.

Một đám khách nhân cũng bị cách ly ở bên cạnh, hiện trường đang được khám xét kỹ lưỡng.

Chậm rãi khoan thai đi tới, Dữu Khánh theo dõi Lâu Ngọc Thục ở giữa trong một đám khách nhân.

Tựa hồ cũng cảm ứng được có người đang nhìn chằm chằm vào mình, Lâu Ngọc Thục nhìn lại, hơi giật mình, ngay lập tức liếc mắt đưa tình với hắn.

Dữu Khánh sáp lại, hỏi hai người Nam, Mục, "Tình huống như thế nào?"

Nam Trúc: "Bây giờ còn không rõ ràng lắm, dù sao cũng đã bị chết mấy người."

Dữu Khánh: "Không thấy được hung thủ sao?"

Nam Trúc: "Không có, dù sao khi chúng ta chạy tới thì động tĩnh tranh đấu đã kết thúc, thông đạo đã bị phong tỏa. Để xem lần này có thể tra xét ra chút kết quả gì hay không."

Dữu Khánh cố ý nghiêng đầu ra hiệu một cái, gọi Nam Trúc tách ra, hai người đứng chỗ hơi xa một chút, hắn mới thì thầm tại bên tai Nam Trúc: "Khi các ngươi tới nơi thì có phải là nhân thủ của sơn trang đã chạy tới hiện trượng sự việc hay không?"

Nam Trúc: "Đó là đương nhiên, nhân thủ của bọn họ trải rộng khắp nơi, khoảng cách gần, đương nhiên đến cũng nhanh."

Dữu Khánh: "Đám người chăn dê kia tới sau, có phải là không quan tâm gì cả xông đi vào hỗ trợ tróc nã hung thủ hay không?"

Nam Trúc sửng sốt, nhìn hắn, tựa hồ đang hỏi, ngươi làm sao biết rõ? Ngay lập tức gật đầu, nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, sợ hung thủ bỏ chạy rồi, muốn xuất chút lực, không quản nhân viên sơn trang quát lớn ngăn cản, vẫn là xông đi vào, nhưng mà rất nhanh liền bị ba vị trang chủ cản lại, cưỡng ép đuổi lui. Thế nào, có vấn đề gì hay sao?"

Dữu Khánh ghé sát vào lỗ tai gã thì thầm một câu, "Mẹ nó, ba nhóm người kia đã che mắt được chúng ta rồi, tám chín phần mười thật đúng là một tốp."

Chương 367: Ngang ngược

Nói đến việc này, Nam Trúc nhớ mang máng, thời điểm khi ba nhóm người kia tụ tập tới đây, lão Thập Ngũ đã từng lẩm bẩm hoài nghi họ có phải là một tốp hay không, bây giờ lời này là có ý gì chứ, thật sự đã xác nhận được là một nhóm rồi sao?

Lúc này gã thấp giọng hỏi: "Làm sao biết được?"

Dữu Khánh quét mắt tình huống hiện trường, thấy thỉnh thoảng có người nhìn chằm chằm về phía bên này, thì thầm một câu, "Nơi đây không phải chỗ nói chuyện, sau này rồi nói tiếp."

Nam Trúc cũng nhìn nhìn xung quanh, quả thực như vậy, liền cũng không tiếp tục hỏi nhiều thêm cái gì.

Tình hình hiện trường rất rõ ràng, chỉ là một con đường cụt, nhân thủ của Liệt Cốc sơn trang lật lui lật tới, lật qua lật lại để tra tìm, nhưng cũng không tìm thấy bất kỳ hung thủ nào.

Những khách nhân bọn họ có hảo tâm tới đây hỗ trợ, tuy nhiên chưa dừng lại được bao lâu liền bị Tam trang chủ Ngô Hòa Vận dùng lời lẽ trịnh trọng yêu cầu trở về.

Đợi cho khách nhân vừa rời khỏi, Ngô Hòa Vận liền gọi Ngô An tới đây, trầm giọng quở trách, "Không phải đã bảo các ngươi trông chừng bọn họ sao? Tại sao lại để cho bọn họ chạy tới đây rồi?"

Ngô An bất đắc dĩ đáp: "Tam trang chủ, ta đã ngăn cản lại, ta gọi rách cổ họng cũng không có tác dụng, bọn họ căn bản chẳng quan tâm, cứ như vậy lao thẳng tới đây." Gã cũng rất uất ức, những khách nhân này cứ không muốn nghe kêu gọi, gã có thể làm sao bây giờ, cũng không thể động thủ đi? Sơn trang là có những quy tắc ứng xử với khách nhân bên ngoài tới, mình có bị uất ức cũng không có thể thất lễ.

Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn từ một bên đi tới, nói ra: "Là ngăn cản không được, sau khi người của chúng ta chạy tới đây, không cho bọn họ tham gia, bọn họ cũng chẳng quan tâm cứ phải muốn bắt lấy hung thủ, cưỡng ép xông đi vào. Người của chúng ta lại không tiện phát sinh xung đột cùng bọn họ, cũng sợ tạo ra sơ hở để cho hung thủ chạy thoát."

Tam trang chủ Ngô Hòa Vận nhịn không được phì một tiếng, nói, "Một đám chết tiệt, lại lỗ mãng đến mức như vậy rồi, đường đường

trang chủ chúng ta nén giận đích thân phục vụ, thật sự cho rằng sơn trang chúng ta là dễ bắt nạt hay sao?"

Đại trang chủ Ngô Đao khuôn mặt âm trầm đứng nghe, nghe vậy răn dạy một câu, "Có việc gì thì nói việc đó, nổi giận không có bất kỳ tác dụng gì. Hung thủ chạy đi đâu rồi, tại sao lại không thấy, tất cả đều mắt bị mù hay là đều sống gặp quỷ rồi?"

Ngô Hòa Vận lập tức nhìn chăm chú về phái Ngô An, "Bảo ngươi nhìn chằm chằm vào bọn hắn, lúc xảy ra sự việc thì bọn họ đều có mặt tại chỗ sao?"

Ngô An suy nghĩ một chút, trên mặt hiện lên sự hồi tưởng lại, chần chừ đáp: "Hình như… Hẳn là tất cả đều có mặt tại đó thì phải?"

Ánh mắt ba vị trang chủ lập tức đồng loạt quay tới nhìn chăm chú vào trên mặt gã, Ngô Hòa Vận một tay túm lấy áo gã, nổi giận, trầm giọng nói: "Bảo ngươi nhìn chằm chằm vào bọn hắn, ngươi liền nhìn chăm chú thành kết quả 'Hình như' với 'Hẳn là' sao?"

Ngô An lập tức trở nên khẩn trương, chỉ có người ở bên trong Liệt Cốc sơn trang chân chính mới biết rõ loại chuyện "Sai lầm" này đã biết rõ còn cố phạm phải là nghiêm trọng cỡ nào, gã khẩn trương đến nỗi nói lắp bắp: "Sự việc xảy ra quá đột ngột, tình huống khẩn cấp, bọn họ lại như ong vỡ tổ chạy tới đây, ta cũng không nhìn được rõ ràng, nhưng mà ta đã lập tức đuổi theo tới nơi đây để kiểm kê lại một lần, đều có mặt."

Ngô Hòa Vận cắn răng nói: "Ngươi kiểm kê cái quỷ, ta làm sao nhìn thấy phu phụ Lâm Nhị Khánh là về sau mới xuất hiện? Ta mắt mở trừng trừng nhìn thấy bọn họ là sau đó mới tới, ngươi vậy mà dám nói là ngươi đã kiểm kê thấy đều có mặt?"

Ngô An lập tức ưỡn ngực đảm bảo, "Đều có mặt, thật sự đều có mặt. Khi sự việc xảy ra thì bọn hắn khẳng định còn đang tại trong phòng mình, khi ta chạy tới đây thì là vượt qua bên cạnh bọn họ. Ngài dặn dò ta phải trọng điểm nhìn chằm chằm vào bọn hắn, cho

nên ta đặc biệt chú ý đến bọn họ, khi sự việc xảy ra thì bọn họ tuyệt đối không có khả năng tại nơi đây."

Nghe được lời ấy, Ngô Hòa Vận mới đưa tay đẩy gã ra, nhìn lại thi thể trên mặt đất, "Thật mẹ nó gặp quỷ rồi hay sao?"

Ngô Đao khuôn mặt âm trầm nói: "Dù cho thực sự là âm hồn tới đây thì cũng không có khả năng tại phía dưới mí mắt nhiều tu sĩ như vậy đi lại tự nhiên không chút nào bị phát hiện, bên trong này khẳng định là xảy ra điểm nào sơ hở rồi." Lão liếc nhìn về phía Ngô Tạ Sơn, "Chuẩn bị sẵn sàng 'Lam sắc yêu cơ' cho mọi người, một khi lại có việc xảy ra, khi chạy tới thì cần phải lập tức bôi lên."

Ngô Tạ Sơn yên lặng gật đầu…

"Đệ muội, cho bọn ta mượn nam nhân ngươi một chút."

Tại cửa vào Khách phòng, Nam Trúc lôi kéo Dữu Khánh, miệng lưỡi trơn tru nói với Kiều Thư Nhi.

Kiều Thư Nhi không nói gì, nhìn thấy Dữu Khánh nghiêng đầu ra hiệu một cái thì xoay người một mình trở về phòng mình.

Sư huynh đệ ba người cũng chui vào cùng một gian phòng, cửa đóng lại, Dữu Khánh lập tức nói: "Về sau ngay trước mặt nàng đừng có làm ra hành động lộ liễu như thế, làm như chúng ta làm việc gì cũng phải đề phòng nàng vậy."

Nam Trúc lập tức đem hắn kéo vào bên trong phòng, "Cái gì mà gọi là giống như đề phòng nàng? Ta nói lão Thập Ngũ a, cách nghĩ của ngươi thế nhưng là càng ngày càng không bình thường rồi, chúng ta không phải là đề phòng nàng, mà là cái gì có thể nói cái gì không thể nói phải rõ ràng trong lòng. Có một số việc nàng không biết thì đều tốt cho mọi người, vạn nhất ngày nào đó ngay trước mặt người ở bên ngoài nàng lỡ lời nói ra chuyện gì đó, sẽ chết người a. Ta nói nha, ngươi sẽ không có bị ý loạn tình mê mà chuyện gì cũng nói hết cho nàng đi, có nói lung tung gì không đó?"

Dữu Khánh đẩy tay gã ra, "Yên tâm, ta biết rõ việc gì có thể nói việc gì không thể nói, khẳng định sẽ không nói lung tung."

Nam Trúc: "Chỉ mong vậy đi. Nói chung, ta thấy ngươi ngay tại trước mặt nàng là càng ngày càng buông lỏng rồi, ta cũng không tiện nói nhiều, sau này bị đệ muội biết rõ sẽ không vui, tự trong đầu ngươi giăng lên giới hạn đi. Được rồi, nói đi, ngươi nói bọn họ là một tốp là có ý gì?"

Dữu Khánh đi tới chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống, kiếm gác ngang ở hai bên tay vịn, mắt lạnh quét về phía hai người, nhàn nhạt toát ra một câu, "Khi sự việc xảy ra thì Lâu Ngọc Thục không tại trong phòng."

Hai vị sư huynh nhìn nhau, đều nhanh chóng lướt tới trước mặt hắn, Nam Trúc hỏi: "Ngươi làm sao biết rõ?"

Dữu Khánh: "Ta tiến vào gian phòng bà ta nhìn xem rồi."

Hai người Nam, Mục bỗng nhiên giống như nhìn thấy chuyện gì kinh khủng, đều dùng ánh mắt là lạ trên dưới quan sát hắn.

Mục Ngạo Thiết nhịn không được hỏi: "Ngươi dấu Kiều Thư Nhi đi vào trong phòng của Lâu Ngọc Thục?"

Con mắt kia của Nam Trúc nháy nháy, giống như đã phát hiện được bí mật gì đó vậy.

Vừa nghe liền biết hai người đã hiểu lầm, Dữu Khánh liếc mắt khinh bỉ, "Ta nói a, hai người các ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy chứ? Lúc xảy ra sự việc, mọi người đều đi ra khỏi phòng, các ngươi không có phát hiện thấy thiếu một người sao?"

Hai người lập tức trở nên suy tư, cũng không cần suy nghĩ nhiều, căn bản nhớ không ra.

"Khi sự việc xảy ra, mọi người đều lộ mặt, hình như đều có mặt, sau đó một đám người lộn xộn chạy đi, ngươi nói thiếu người nào, việc này ta thật sự không dễ xác định."

Nam Trúc thể hiện sự nghi ngờ, Mục Ngạo Thiết cũng lắc đầu cho thấy không có ấn tượng gì.

Dữu Khánh chỉ chỉ vào hai mắt mình, "Ta đã nhìn qua rồi, cũng đã ngay tại chỗ xem xét phân biệt mọi người, lúc đó liền phát hiện thấy bà ta không có mặt. Nguyên nhân ta bảo các ngươi đi trước chính là để dẫn dắt người trông chừng rời đi, các ngươi vừa rời đi, ta liền tiến vào lục soát gian phòng bà ta. Lúc đó bà ta không có mặt, cũng không cùng với các ngươi đi đến hiện trường, lại càng không ở tại trong phòng mình, các ngươi nói xem bà ta đi đâu? Đợi đến khi ta chạy tới hiện trường sự việc thì lại phát hiện bà ta đã xuất hiện, lại còn xen lẫn trong đám người các ngươi, các ngươi nói xem là chuyện gì xảy ra?"

Hai vị sư huynh đệ ít nhiều có chút giật mình, không nghĩ tới tên gia hỏa lão Thập Ngũ này tại trong loại tình huống lộn xộn như vậy mà còn xem xét phân biệt hết mọi người, phần nhãn lực này thật đủ nhạy bén.

Cho dù là hiện tại đã được nhắc nhở, hai người vẫn y nguyên không nhớ nổi lúc đó có phải là thiếu người nào hay không.

Đương nhiên, hai người cũng biết ý nghĩa trong lời nói đó của lão Thập Ngũ, dần dần kinh nghi.

Nam Trúc khó có thể tin nói: "Nói là Ninh Triêu Ất hay Tặc uyên ương phu phụ làm ra còn có thể đáng tin hơn chút, nhưng hết lần này tới lần khác lại là một nữ nhân dựa vào một thân da thịt kiếm tiền của nam nhân tự mình mạo hiểm lớn như vậy để làm ra chuyện đánh đánh giết giết kia, thật sự là khiến người nghĩ không ra a! Nếu như thực sự là do nữ nhân này làm ra, có thể tại trong quãng thời gian ngắn ngủi bị phát hiện ra mà giải quyết hết những người đó, vậy thì thực lực của nữ nhân này không tệ nha."

Mục Ngạo Thiết trầm ngâm nói: "Khi sự việc xảy ra, bà ta không trốn đi, mà là trốn ở tại nguyên chỗ!"

Dữu Khánh nói: "Không sai, chính là trốn ở tại nguyên chỗ. Một đám người chen chúc đi tới, bà ta nhân cơ hội trà trộn vào trong đám người kia, cùng xen lẫn theo đám người lộn xộn kia, vì vậy mọi người đều trở thành mắt mù, giống như các ngươi hiện tại cảm thấy không thiếu người nào vậy, dù cho hung thủ tại trước mắt lúc ẩn lúc hiện cũng không phát hiện được, mắt mở trừng trừng mặc kệ hung thủ rời đi mà cũng không biết."

Nam Trúc chậm rãi thở ra một hơi tới, "Phải rồi, khó trách. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu chỉ như vậy cũng chưa hẳn có thể chứng minh bọn họ là cùng một tốp, chính ta ở tại trong đó, hai lần chạy tới hiện trường sự việc thì cũng không có phát hiện thấy có người trà trộn đi vào."

Dữu Khánh: "Bà ta không có ngốc, khi trốn ở hiện trường thì không có khả năng xuất hiện tại ngay trước mặt hai người các ngươi. Còn có, nếu như không có bọn họ dẫn đầu, khi ngươi đuổi đi tới, gặp phải người chảu Liệt Cốc sơn trang ngăn ngươi lại, nói không cho ngươi vào can thiệp, ngươi có dừng lại hay không?

Trong tình huống bình thường, chủ nhân không cho ngươi làm xằng làm bậy tại trong nhà người ta thì ngươi nhất định sẽ dừng lại, sẽ không tự tiện xông vào. Nhưng mà bọn họ thì không, cả hai lần đều không quan tâm tới mà ùa đi vào, ngươi cảm thấy như vậy là bình thường sao? Bọn họ không phải là cùng một tốp mới là lạ nha."

Nam Trúc đăm chiêu khẽ gật đầu, đã minh bạch rồi, lại nghĩ đến một cái vấn đề trước kia, "Đây đều là những kẻ xem thường đạo đức thế gian, chỉ sống với bản thân, cũng đã sống đến như vậy rồi, trên cơ bản có thể nói là danh lợi gì gì đó đều không quan trọng nữa, người nào có năng lực gom bọn họ lại với nhau?"

Trong lúc suy tư, Mục Ngạo Thiết chợt toát ra một câu, "Có phải là mục đích của chúng ta để lộ ra thông tin gì đó hay không?"

Nam Trúc cả kinh, "Ý của ngươi là mấy thế lực lớn kia lại xuất thủ rồi?"

Dữu Khánh lắc đầu: "Rất không có khả năng. Nếu thật sự là mấy thế lực lớn kia đã biết được, tùy tiện một nhà nào xuất thủ, cho dù là âm thầm xuất thủ thì cũng đều có thể trực tiếp khống chế lại nơi đây, sau đó muốn biết cái gì thì trực tiếp bắt người thẩm vấn là được, không đáng phải lén lút giết người như thế."

"Trái lại cũng phải, quả thực không cần thiết phải làm như vậy." Nam Trúc tán thành gật gật đầu, cũng bởi vậy mà bị làm cho không rõ được, "Vậy những người này chạy tới đây lén lút muốn làm gì? Lá gan quả thực đủ lớn a, tuy là âm thầm hành sự, nhưng đã gần như là không kiêng nể gì cả rồi, chạy thẳng vào trong nhà người ta để giết người, giết xong một lần lại một lần khác, còn có thể ổn thỏa ở lại không chịu đi. Việc này phải là ngang ngược cỡ nào a?

Các ngươi ngẫm lại mà xem, thủ thuật che giấu hung thủ của bọn họ tuy rằng cao minh, nhưng mà nhân viên của Liệt Cốc sơn trang trải rộng các nơi khẳng định sẽ là chạy tới hiện trường sự việc đầu tiên. Cho nên tiền đề để thoát thân là hung thủ phải tại trước lúc người giúp đỡ chạy tới nơi không để bị nhân mã của Liệt Cốc sơn trang phát hiện được. Cho nên sau khi hành hung, khả năng hung thủ bị phát hiện vẫn là rất lớn, điều này nói rõ điều gì? Nói rõ người ta căn bản không sợ bị Liệt Cốc sơn trang phát hiện ra."

Dữu Khánh: "Là có chút cảm giác không kiêng nể gì cả, đám gia hỏa này chạy tới đây định làm gì chứ? Mẹ nó, bọn họ làm như vậy, triệt để khiến cho chúng ta không dám hành động thiếu suy nghĩ rồi."

Hai người Nam, Mục đều hiểu được ý của hắn, không nói việc khác, muốn có được cây "Kích" thì đầu tiên phải đợi cho Người ngủ say kia uống Trái tim máu mới được. Bây giờ sự tình biến thành như vậy, quỷ mới biết rõ Người ngủ say kia lúc nào sẽ uống Trái tim máu, quỷ mới biết rõ có đả thảo kinh xà hay không.

"Kế hoạch hiện nay, chúng ta cần trước tiên chậm rãi thăm dò tình huống đường đi nước bước nơi đây đã, trước tiên thăm dò xem 'Kích' và Người ngủ say ở tại vị trí nào, sau đó lại nhìn xem lúc nào động thủ, hạ thủ như thế nào mới thích hợp." Nam Trúc buông tiếng thở dài.

Dữu Khánh: "Đã bị phá rối, rõ ràng bên trong sơn thể này đã tăng mạnh phòng thủ rồi, chúng ta cũng chỉ có thể làm như vậy. Vấn đề là, chiếu theo cách bọn hắn cứ hành động không kiêng nể gì cả như vậy, Liệt Cốc sơn trang cũng không phải kẻ ngu si, sớm muộn sẽ bại lộ. Về sau đừng để cho Liệt Cốc sơn trang hiểu lầm thành chúng ta là cùng một nhóm với bọn hắn mà bị đả kích, vậy thì thật sự oan uổng."

Bên trong phòng chìm vào yên tĩnh, bầu không khí lộ rõ sự phức tạp bối rối.

Nam Trúc thử toát ra một câu thăm dò, "Nếu không, chúng ta bán nhóm người kia cho Liệt Cốc sơn trang cho rồi?"

Lời này vừa nghe liền hiểu, là đem điều mà bọn họ phát hiện ra được nói cho Liệt Cốc sơn trang biết, bán đứng nhóm người Ninh Triêu Ất kia, nhằm để cho loạn cục này nhanh chóng kết thúc.

Dữu Khánh khẽ hừ nhẹ, nói, "Quỷ mới biết rõ đám người chăn dê kia chạy tới đây để làm gì, phía sau có phải còn có người nào nữa hay không. Chúng ta đều không rõ ràng lắm, ngươi xác định một khi bọn họ bị vạch trần mà trở mặt, Liệt Cốc sơn trang sẽ không đem chúng ta bán đi?"

Lúc này, Nam Trúc chắp tay sau lưng, đi qua đi lại, thở ngắn than dài, phát hiện sự việc có chút khó xử lý.

Then chốt là, khu vực hạch tâm của Liệt Cốc sơn trang đều tại bên trong sơn thể, muốn biết rõ được tình huống đường đi ở trong đó cũng khó khăn, không giống như công trình trên mặt đất thì có thể

lên chỗ cao để quan sát, càng không nói tới cần tìm được địa điểm hạch tâm bí ẩn nhất.

Trong lúc trầm tư, Mục Ngạo Thiết trong lúc không để ý mà toát ra một câu, "Tất cả đều là đá, muốn dùng một mồi lửa phóng hỏa đốt cháy để bức ra chút manh mối cũng không được."

Dữu Khánh chậm rãi tựa ở lưng ghế dựa, một tay sờ sờ râu mép, túm nó vắt vắt, xoay xoay, thì thầm tự nói, "Liên thủ với bọn hắn làm thịt Liệt Cốc sơn trang?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết song song quay đầu lại nhìn tới.

Nhưng mà sau đó Dữu Khánh lại tự mình lắc đầu phủ định, "Không biết rõ được mục đích của bọn hắn, không dễ mạo muội mở miệng, không gấp gáp, gấp gáp không được, còn là trước tiên nhìn xem tình huống rồi nói tiếp."

Tại cổng vào thôn, dưới màn đêm lại bốc cháy lên ánh lửa hừng hực.

Năm cái thi thể, lại bị chết năm người, cũng đều bị móc rỗng trái tim, đều được tập trung đốt cháy ở tại cổng thôn.

Quy tắc cũ, thói quen cũ, người bị yêu quái giết hại đều phải được đốt đi càng sớm càng tốt, lần này cũng chỉ có thể là làm theo lệ cũ.

Thôn dân vây quanh không ngừng cho thêm củi vào bên trong, thỉnh thoảng cẩn thận quan sát xung quanh, rõ ràng có chút sợ hãi.

Mỗi nhà mỗi hộ cũng đều dập tắt đèn đuốc, im ắng không có âm thanh người nào.

Thật sự là gần đây quá nhiều người chết đi, cho dù là đã thành thói quen, các tộc dân họ Ngô cũng có phần sợ hãi.

Trên bậc đá dưới cột cờ Tộc huy, lão già bẩn thỉu ngồi chồm hổm tại đó, phì phèo thả khói nhìn chằm chằm ánh lửa hừng hực sáng, trong đôi mắt mờ đục lấp lóe hình dáng ngọn lửa, im lặng vô thanh…

Tất cả các khách nhân, bao gồm cả đám người Dữu Khánh ở trong đó, đều xuất hiện tại bên ngoài, cũng đứng tại dưới chân núi nhìn ánh lửa bập bùng lóe lên từ phía cổng vào thôn.

Đám người Dữu Khánh phát hiện thấy ba nhóm người kia đi ra rồi mới đi ra theo, muốn nhìn xem những người này lại muốn làm gì.

Đương nhiên, Tam trang chủ Ngô Hòa Vận cũng bị thu hút mà đi ra, đối diện với lời khách nhân dò hỏi, y đem tình hình thương vong đơn giản báo cho biết.

"Tam trang chủ, ngày mai ta không đi nữa, ta quyết định da mặt dày ở lại nơi đây của ngươi thêm chút thời gian. Ta trái lại muốn nhìn xem là yêu quái dạng gì lại có thể tới vô ảnh đi vô tung, không coi ai ra gì như vậy."

Nói ra lời này, giọng nói của Ninh Triêu Ất rõ ràng cho thấy đã nổi giận, cũng không quản Ngô Hòa Vận có đồng ý hay không đồng ý, trực tiếp xoay người trở về trong hang đá, nói rõ ra ý muốn bênh vực kẻ yếu.

Trầm Khuynh Thành trong Tam Chi Hoa nhu tình vô hạn, bước nhanh đi theo kéo lấy cánh tay y, cùng nhau rời đi.

Nhìn thấy nàng như vậy, đi hoặc lưu lại hiển nhiên đều là muốn cùng tiến thối với Ninh Triêu Ất.

Ngô Hòa Vận ngưng nghẹn không nói nên lời, nhìn theo.

"Con gái lớn không theo mẹ! Mẹ, vạn nhất Khuynh Thành có chuyện gì sơ suất thì làm thế nào bây giờ?"

Cài đóa hoa trắng nhỏ bên cạnh tóc mai, Lục Tinh Vân hỏi mẫu thân Lâu Ngọc Thục.

Lâu Ngọc Thục cười khanh khách nói: "Tự nhiên là không thể không quản, ta cũng muốn nhìn xem, đến cùng là quái vật gì làm loạn. Tam trang chủ, tạm thời không đi nữa, sẽ ở lại nhiều thêm chút thời gian, tất cả chi tiêu tốn bao nhiêu tiền, về sau báo giùm con số, tuyệt không thiếu một đồng." Dứt lời cũng dẫn theo nữ nhi rời đi.

Nhiếp Phẩm Lan cũng hừ một tiếng, "Khinh người quá đáng, nếu như việc này chưa biết được rõ ràng, thật sự là không thể đi rồi, nếu không cũng có lỗi với hảo tâm chiêu đãi của Liệt Cốc sơn trang. Tam trang chủ yên tâm, không quản kẻ tới phạm là người phương nào, phu phụ chúng ta không phải là người không nghĩa khí, nhất định trợ giúp một tay. Chuyện chưa được kết thúc thì tuyệt không bỏ qua!"

Ả ta rời đi với lòng đầy căm phẫn, chồng ả yên lặng đi theo.

Ngô Hòa Vận không thốt một tiếng nào, mắt lạnh nhìn theo.

Còn cần phải nói gì sao? Không cần thiết nữa rồi.

Y đã biết rõ, người ta hoàn toàn là không muốn đi, nói cái gì cũng vô dụng, huống hồ đuổi khách nhân đi cũng không đúng với đạo đãi khách của Liệt Cốc sơn trang.

Sư huynh đệ ba người đồng dạng đang nhìn theo, cũng hoàn toàn không nói nên lời, Tu Hành giới làm gì có nhiều người tốt nghĩa bạc vân thiên như vậy, huống hồ toàn bộ đều là những kẻ chỉ biết chính mình lại đi quan tâm tới những chuyện không liên quan gì đến mình. Việc này đã nói rõ chính là muốn ở lại nơi này, không muốn đi.

"Nói vậy mấy vị cũng là muốn ở lại lâu dài đi?"

Giọng Ngô Hòa Vận vang lên, mấy người nhìn tới qua, chỉ thấy y đang nhìn chằm chằm bọn họ, mặt không biểu tình.

Dữu Khánh di chuyển đi đến, mặt đối mặt nói: "Tam trang chủ, không quản ngươi tin hay không, chúng ta và bọn họ khẳng định không phải một tốp."

Ngô Hòa Vận thản nhiên nói: "Lời này của Lâm huynh đệ thật không có nguyên do gì, ta không nói các ngươi là một tốp a, ta đang hỏi, các ngươi cũng muốn ở lại lâu dài sao?"

Dữu Khánh trầm mặc một lúc, mới nói ra một câu nói, "Chúng ta cũng muốn nhìn xem bọn hắn muốn làm gì."

Lời nói này, ngay cả chính hắn cũng thấy kỳ lạ.

Ngô Hòa Vận ý vị sâu xa mà a lên một tiếng, đưa tay hướng về phía lối vào hang đá, làm ra thủ thế "Mời".

Nam Trúc xùy một tiếng, phát hiện thật đúng là lo lắng cái gì thì tới cái đó, không khỏi lắc lắc đầu rời đi, "Bùn vàng rơi vào trong đũng quần, lúc này không phải cứt thì cũng là phân."

"Nguyên nhân chính là vì như thế, càng thêm muốn lưu lại để chứng minh thuần khiết."

Dữu Khánh ném xuống lời nói, phất tay kêu gọi mọi người quay trở về.

Ngô Hòa Vận mặt không biểu tình mà nhìn theo bóng dáng mấy người biến mất.

Mấy người trở về đến trong hành lang khu phòng ở, mỗi người trở về phòng của mình, đóng cửa phòng lại. Không bao lâu sau, cửa một gian phòng được mở ra.

Lục Tinh Vân với bộ váy dài màu đen, bên cạnh tóc mai cài một đóa hoa trắng nhỏ đi ra cửa, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, khoan thai và đoan trang đi về phái một đầu hành lang.

Trong Tam Chi Hoa, nàng ta vốn là người dáng vẻ đoan trang đàng hoàng, dè dặt, phối với một bộ trang phục thủ tiết, quả thực là có một nét đẹp, hấp dẫn khác lạ.

Tại khi nàng ta đi đến cuối, có hai nam nhân đứng tựa ở hai bên tường, thay phiên bảo vệ, mặt ngoài là để bảo vệ cho khách nhân, kì thực là đang giám sát toàn bộ động tĩnh bên trong hành lang.

Tại góc rẽ phía bên kia hành lang cũng có hai gã thủ vệ, trông chừng lối xuống cầu thang, thậm chí Ngô An còn ngụ ở đó.

Trông thấy nàng ta đi tới, hai nam nhân ở cuối hành lang lập tức nảy sinh lòng cảnh giác, cao độ đề phòng.

Lục Tinh Vân vẫn không tới gần bọn họ quá mức, tại cách hai người ước chừng khoảng một trượng xa, nàng ta đi tới bên cạnh tường, dừng bước lại, rồi cũng xoay người dựa lựng lên tường, cúi đầu trầm mặc, dưới ánh đèn lại có một vẻ đẹp khác.

Tại lúc hai nam nhân định mở miệng ra hỏi thì Lục Tinh Vân mở miệng trước rồi, giọng nói nhỏ nhẹ, "Đêm tối hai ngày nay hình như đều là hai người các ngươi trực."

Một nam nhân trong đó thăm dò hỏi: "Ngươi có chuyện gì sao?"

Lục Tinh Vân nhấc tay đem sợi tóc rũ đến trước mặt vén sang một bên, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn nà, đôi mắt sáng nhìn ngọn đèn trên vách tường đối diện, giống như tự nói với mình, "Trước khi sự việc xảy ra, hai người các ngươi hình như đã ngủ gật, ta đi tới đi lui mà các ngươi cũng không có phát hiện ra, hình như các ngươi không có báo cáo việc này a."

Quay đầu lại, đôi mắt sáng nhìn chăm chú về phía hai người hơi lộ ra nét kinh sợ, nàng ta với dáng vẻ xinh đẹp đoan trang và dịu dàng, bình tĩnh nói, "Còn có tối hôm qua, trước khi sự việc xảy ra, hai các ngươi cũng ngủ gật, hình như cũng đã che giấu, cũng không có báo cáo."

Chương 368: Thức tỉnh

Hai người đàn ông, một người mặt dài, một người mặt chữ điền, đều có phản ứng như nhau, đều nhìn chằm chằm nàng ta, hô hấp cũng đều xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn, biểu hiện cho thấy trong lòng cực kỳ không bình tĩnh.

Dưới ánh đèn mờ tối trong hành lang, hai nam một nữ dùng ánh mắt giằng co nhau.

Cuối cùng, người đàn ông lúc trước từng đặt câu hỏi, cũng chính là người mặt dài kia, gian nan mở miệng ra hỏi, "Ngươi muốn làm gì?"

Lục Tinh Vân vẫn với dáng vẻ ôn nhu, hoàn toàn vô hại, cất lời: "Ta đang suy nghĩ, các ngươi đến tột cùng là vì sao giấu giếm không khai báo, là bởi vì biết rõ hiện trường xảy ra vụ án không có quan hệ gì với chúng ta, giấu giếm khai báo cũng sẽ không có ảnh hưởng gì, hay là quy củ của Liệt Cốc sơn trang cực kỳ nghiêm khắc, khiến cho các ngươi sợ hãi bị trừng phạt nghiêm khắc? Nếu như là nguyên nhân phía sau, vậy thì các ngươi thật sự không nên giấu giếm, sai càng thêm sai, còn là liên tục giấu giếm, ta nghĩ hậu quả có lẽ thật sự sẽ rất nghiêm trọng."

Nhịp hô hấp của hai nam nhân càng lúc càng gấp gáp, trên thực tế, cả hai nguyên nhân mà đối phương nói đều có, loại chuyện sai lầm như vậy đã biết rõ còn cố phạm ở tại Liệt Cốc sơn trang thì quả thực sẽ phải nhận trừng phạt rất nghiêm khắc, lí do khác chính là cảm thấy giấu giếm không khai báo cũng không sao, dù sao sơn trang cũng không cho rằng những khách nhân này là hung thủ.

Lúc đó hai người chỉ cảm thấy mình mông lung mà ngủ gật, cảm giác như chỉ là mơ mơ hồ hồ tựa ở bên tường khép mắt, nếu như không phải nữ nhân này chạy tới nói như vậy, bọn họ thậm chí còn không biết đồng bạn cũng xuất hiện tình trạng giống như mình.

Nam nhân mặt chữ điền căng thẳng hai gò má, nam nhân mặt dài thì lần nữa truy vấn: "Đến tột cùng thì ngươi muốn làm gì?"

Lục Tinh Vân: "Ta đang suy nghĩ, có nên đem việc này nói cho Liệt Cốc sơn trang biết hay không, các ngươi cảm thấy sao chứ? Ta chờ ý kiến của các ngươi." Nói dứt lời thì cũng không có chờ bọn họ trả lời, rời khỏi vách tường, xoay người mà đi, cất bước chậm rãi khoan thai rời đi, thỉnh thoảng còn đưa tay chỉnh chỉnh đóa hoa trắng trên thái dương.

Hai nam nhân muốn nói lại thôi, cũng không dám lớn tiếng, rất sợ quấy nhiễu khiến cho những người xung quanh nghe thấy.

Nhìn theo Lục Tinh Vân trở về phòng, hai nam nhân chụm đầu vào nhau, nhỏ giọng thì thầm.

Cuối cùng, hai người vẫn là quyết định đi tìm Lục Tinh Vân hỏi cho rõ ràng, nhưng mà không có khả năng cả hai người cùng lúc rời khỏi nơi đây, một khi bị người ở đầu bên kia phát hiện thấy bên này không có người, thì lập tức chính là đại phiền toái.

Hai người đùn qua đẩy lại một hồi, đều không dám đi đến đó, thực sự là danh tiếng của Tam Chi Hoa quá vang dội tại bên ngoài, tiến vào sợ thoát thân không được.

Cuối cùng, nam nhân mặt dài cắn răng kiên trì đi tới, một đường đi đó có thể nói là vừa đi vừa vô cùng lo sợ, tận lực làm như không có gì đi đến trước cửa vào căn phòng của Lục Tinh Vân, nhìn trước nhìn sau hai đầu hành lang rồi đột nhiên vận công mở ra cửa phòng đã khóa trái, nghiêng người lách vào trong cửa, rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, Lục Tinh Vân nhìn hình ảnh trong gương, quần áo nàng ta đã là nửa mở, cảnh xuân nửa lộ, hình ảnh trong gương càng thêm nổi bật. Nàng ta không có quay đầu lại, nhấc tay chậm rãi tháo xuống đồ trang sức trên đầu.

Nam nhân mặt dài không nghĩ tới vừa vào cửa liền trông thấy một màn như vậy, lập tức hoài nghi nữ nhân này định cùng mình làm loại chuyện kia.

Cho dù biết rõ nữ nhân này là loại mặt hàng gì, nhưng mà có chút cảnh tượng quả thực là vừa đẹp vừa ngon, khiến cho gã không nói nên lời, tim đập thình thịch.

"Còn cần ta ra mời ngươi tới đây sao?" Lục Tinh Vân nhìn chằm chằm vào trong gương dịu dàng nói.

Nam nhân mặt dài trong lòng cảnh giác, âm thầm nhắc nhở chính mình, phải có định lực, nhất định không thể bị vẻ đẹp của đối phương mê hoặc.

Sau khi tâm tình đã trầm ổn lại, mặt sa xầm di chuyển đi đến, dù cho nhìn thấy được cảnh xuân trong gương thì cũng làm như không có gì, hỏi: "Nếu như ngươi muốn lấy chuyện đó để kiềm chế chúng ta thì là chuyện không thể. Cùng lắm thì ta tự mình đi nhận tội."

Lục Tinh Vân: "Giữa ngươi và ta với nhau không quen không biết, có lời nói gì mà không thể chờ tới ban ngày rồi nói? Nếu như thực sự dám tự đi nhận tội thì cần gì phải ngay trong đêm tối xông vào gian phòng của ta."

Nam nhân mặt dài tức thì vẻ mặt phẫn nộ, đè thấp giọng hỏi: "Ngươi đến cùng muốn như thế nào?"

Lục Tinh Vân nhìn nam nhân ở phía sau mình hiện lên trong gương, một cánh tay trần giơ lên, tháo trâm gài tóc xuống, mái tóc dài đen tuyền rũ xuống như thác đổ, nhìn vào trong gương nói với nam nhân: "Người đã đặt tại trước mắt ngươi, còn cần chính ta cất lời xin cởi áo ra hay sao?"

Nam nhân mặt dài cắn cắn răng, xoay người liền đi, "Ta tự đi thỉnh tội!"

Một bộ thà chết cũng không lên người tiện nhân này vậy.

Lục Tinh Vân nhẹ nhàng nói: "Ta chỉ là một nữ nhân, một mình phòng trống, chỉ chờ người hữu tình. Nếu ngươi không tiến vào thì ta còn thật sự là không làm gì được ngươi. Nhưng nếu đã tiến vào rồi thì ngươi liền không còn đường lui nữa rồi.

Ngươi không ngại thử xem là tốc độ ngươi đi ra ngoài nhanh, hay là tốc độ ta gây ra động tĩnh nhanh hơn, không ngại suy đoán xem người ở gian phòng khác nghe được động tĩnh thì có thể nhìn thấy ngươi đi ra ngoài từ trong gian phòng của ta hay không, có nhìn thấy quần áo ta không chỉn chu hay không. Ngươi đoán thử xem khi Liệt Cốc sơn trang biết rõ ngươi vì nỗ lực giấu giếm sự thật mà chạy vào trong phòng của ta thì có cho ngươi đường sống hay không."

Nam nhân mặt dài tức thì giống như bị điểm huyệt vậy, dừng lại bất động, song quyền nắm chặt, khuôn mặt căng cứng và có vẻ dữ tợn.

Đợi đến khi gã chậm rãi xoay người lại, phát hiện thấy Lục Tinh Vân cũng đã đứng lên đối diện gã, đang cởi bỏ quần áo, xiêm y rầm rầm rơi tại dưới chân nàng ta, cảnh xuân vô hạn, làm cho hầu kết của gã vô ý thức mà rung động, thần sắc trên mặt càng thêm dữ tợn.

"Ta thì không giống, ta sẽ cho ngươi đường sống, ít nhất ta không có khả năng khai ra ngươi, sẽ không để cho Liệt Cốc sơn trang biết là ta ở sau lưng đang làm gì."

Cho dù đã gần như trần truồng, Lục Tinh Vân vẫn là dáng vẻ dịu dàng, giọng điệu ôn nhu, lại thỏ thẻ thì thào như câu hồn, nhấc tay tháo xuống đóa hoa trắng nhỏ bên tóc mai đã bị mái tóc dài rũ xuống che phủ, buông tay ra, đó hoa rơi xuống.

Nam nhân mặt dài cũng không biết có phải là bị lời nàng ta nói mê hoặc rồi hay không, hay là bị vẻ đẹp xuân xanh của tàng ta quyến rũ, nói chung là giống như là trả thù, xông đến xâm phạm, phát tiết…

Ở cuối hành lang bên ngoài, nam tử mặt chữ điền càng ngày càng nôn nóng, nhịn không được đi lui đi tới bồn chồn, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa phòng Lục Tinh Vân, không biết đồng bạn như thế nào rồi, không phải là đi nói chuyện sao? Tại sao đi vào thời gian lâu như vậy rồi mà vẫn còn chưa đi ra.

Cho dù biết rõ Tam Chi Hoa rất biết cách dụ dỗ đàn ông, nhưng y tin tưởng tại trong loại thời điểm này, đồng bạn của mình hẳn sẽ là không bị trúng chiêu.

Đã bị nữ nhân kia mưu hại rồi sao?

Y có sự lo lắng về phương diện này, càng lo lắng hơn chính là người của sơn trang có đột nhiên xuất hiện hay không…

Ở bên trong phòng, nam nữ mây mưa một trận, trần truồng nằm ở bên nhau, nam nhân mặt dài đang thở hổn hển đột nhiên bộc phát tức giận, một tay bấm lấy cái cổ trắng nõn nà của Lục Tinh Vân, tựa như muốn trực tiếp bóp gãy giết chết nàng ta.

Lục Tinh Vân không có chống cự, còn nở nụ cười, giọng điệu lả lời nói, "Ngươi có thể giết ta diệt khẩu thử xem, đoán xem người ở phòng sát vách, đoán xem người của Hoa Mãn lâu ta có biết là ngươi đã tiến vào rồi hay không."

Nam nhân mặt dài với đôi mắt gần như đỏ hoe đột nhiên nhấc tay ném nàng ta ra, bốp! Hung hăng tự cho chính mình một cái bạt tai.

Lục Tinh Vân ho khan thở hổn hển, sau khi ổn định lại hô hấp thì dáng vẻ vẫn rất dịu dàng, nói: "Chúng ta ở trong phòng nán lại lâu như vậy, ngươi đoán xem đồng bạn của ngươi có biết ngươi và ta đã làm chuyện gì hay không? Giết ta diệt khẩu hay là giết đồng bạn của ngươi để diệt khẩu? Hoặc là kéo đồng bạn của ngươi nhập bọn?"

Nam nhân mặt dài lại cắn răng, nếu giết chết đồng bạn thì đó chính là càng lún càng sâu.

Trên thực tế, lúc này gã đã ý thức được mình không còn có đường rút lui, đã bị nữ tử nhìn dịu dàng xinh đẹp như hoa ở trước mắt này từng bước một dụ dỗ nhập vào vực sâu.

Nếu như ngay từ đầu không tiến vào trong căn phòng này, tích cực báo cáo với bên trên, có lẽ còn có thể quay đầu lại.

Mục đích của người ta chính là dụ gã tiến vào trong phòng, vừa tiến vào trong phòng thì đã khó thể quay đầu lại rồi.

Dù cho là như vậy, có lẽ còn có thể nói là bị người ta lừa gạt tiến vào, bây giờ thì sao chứ?

Bây giờ lại cùng người gia làm ra loại chuyện này, việc này cũng là bị lừa gạt sao? Đã triệt để không còn đường rút lui rồi, đã triệt để bị người ta trói chặt rồi.

Hiện tại tựa hồ chỉ còn lại có hai con đường, hoặc là kéo đồng bạn nhập bọn, hoặc là giết chết đồng bạn để diệt khẩu.

Giờ này khắc này, gã đã có nhận thức khắc sâu, nữ tử dịu dàng xinh đẹp như hoa này chính là một ác ma.

Trong lúc phẫn hận, gã lại đưa tay chụp lấy tóc nàng ta, "Hai đêm này căn bản không phải là chúng ta buồn ngủ, là do ngươi động tay động chân có phải hay không?"

Lục Tinh Vân tùy ý để cho gã ngược đãi, nét tươi cười y nguyên ôn nhu như cũ, "Hiện tại nói chuyện này còn có ý nghĩa gì sao?"

Nét tươi cười dịu dàng này khiến nam nhân mặt dài ớn lạnh sởn cả da gà, không tránh khỏi túm tóc nàng ra day day, hung dữ hỏi: "Ngươi đến cùng muốn ta làm gì?"

Lục Tinh Vân tùy ý cho gã day tóc, chờ cho gã ngừng tay lại rồi, mới ôn nhu cười nói: "Không quản ngươi dùng thủ đoạn gì, ta cần một tờ bản đồ đường đi cà cấu trúc bên trong sơn thể này."

Nam nhân mặt dài kinh nghi, "Liệt Cốc sơn trang chúng ta cũng không phải là môn phái phú quý gì, các ngươi đến cùng muốn làm gì?"

Lục Tinh Vân: "Ngươi không cần phải biết quá nhiều, ngươi chỉ cần cầm tới thứ ta cần là được."

Nam nhân mặt dài buông tóc nàng ta ra, ngồi dậy, suy tư một hồi, lắc đầu nói: "Cấu trúc và đường đi bên trong Sơn trang, ngoại trừ ba vị trang chủ ra, hẳn là không người nào có thể toàn bộ nắm giữ. Nhân viên phía dưới Trang chủ, mỗi người có một khu vực riêng, bình thường rất ít khi đi lại các nơi, cũng không nói cho nhau biết về nơi đó. Yêu cầu của ngươi, ta thực sự không có cách nào làm được."

Lục Tinh Vân đứng dậy, quỳ xuống, tựa tại phía sau lưng gã, ôm lấy gã, dịu dàng nhỏ nhẹ thì thầm bên tai gã: "Vẽ lại cho ta đại khái những gì ngươi biết cũng được, ít nhất thì phương hướng nào hoặc khu vực nào có vẻ tương đối trọng yếu hẳn là ngươi ít nhiều có chút phát hiện đi? Cho ngươi thời gian một ngày, đêm mai đem những thông tin này đưa hết cho ta. Ngươi phải biết rằng, ta có kiên trì không muốn bức ngươi, không có nghĩa là người khác cũng có thể như vậy."

Nam nhân mặt dài chụp lấy cánh tay nàng ta, vẻ mặt không kiên nhẫn mà kéo vòng tay nàng ta ra, không tiếp tục hé răng, nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo vào, sau đó rón ra rón rén đi tới cửa, nhẹ nhàng mở cửa, nhìn nhìn hai phía hành lang bên ngoài, rồi mới nhanh chóng luồn qua cửa đi ra ngoài.

ở trên giường, Lục Tinh Vân nhìn thấy vậy thì có thể nói là cười vui vẻ, vốn vẫn luôn dịu dàng đoan trang, lúc này nàng ta lại là thoải mái cất tiếng cười to, cười đến run rẩy cả người, tựa hồ rất thích cảm giác đem nam nhân đùa bỡn tại trong lòng bàn tay như thế này.

Nam nhân mặt dài mơ hồ nghe được tiếng cười bên trong phòng, cũng không còn tâm tình bận tâm đến, nào ngờ khi đi qua cửa

phòng sát vách thì phát hiện cửa phòng này vậy mà lại đã mở ra, chỉ thấy Lâu Ngọc Thục đang ôm cánh tay trước ngực, tựa ở bên tường trong cửa, tự tiếu phi tiếu mà nhìn gã, tức thì khiến cho nỗi lòng gã lần nữa cảm thấy ớn lạnh, vội vã rời đi.

Trông thấy đồng bạn đã bình yên trở về, nam nhân mặt chữ điền chờ đợi tại cuối hành lang rốt cục như trút được gánh nặng.

Đợi cho đồng bạn đi đến trước mặt, không nói tới việc ngửi được mùi hương son phấn từ trên người đồng bạn, trọng điểm là trên mặt đồng bạn còn lưu lại dấu son môi, nam nhân mặt chữ điền không khỏi sắc mặt đại biến, chỉ vào mấy dấu son môi trên mặt gã, dáng vẻ khiếp sợ bộ, "Ngươi…"

Nam nhân mặt dài có phần chột dạ hỏi: "Gì vậy?"

Nam nhân mặt chữ điền lập tức đến gần gã, ghé sát vào lỗ tai gã thì thầm: "Trên mặt ngươi có đầy dấu son môi của nữ nhân, ngươi nghìn vạn lần đừng nói là tự ngươi hôn a, ngươi đã làm ra chuyện tốt gì thì chính ngươi rõ ràng đi, còn cần giả bộ hồ đồ với ta làm gì chứ!"

Nam nhân mặt dài tức thì luống cuống tay chân, nhanh chóng lau lau mặt, còn bảo đối phương hỗ trợ.

Nam nhân mặt chữ điền cũng là vội vội vàng vàng động tay động chân hỗ trợ, cũng đè thấp giọng chửi bới, "Ngươi điên rồi sao? Tam Chi Hoa là loại mặt hàng gì ngươi không rõ ràng sao? Loại nữ nhân này trốn cũng trốn không kịp, ngươi vậy mà lại còn dám ngủ với ả ta, ngươi là thấy sắc không muốn sống nữa sao? Ta thật không nghĩ tới ngươi vậy mà lại là loại người này."

Y có thể lý giải được việc nam nhân ưa thích sắc đẹp, nhưng cũng không đến mức như vậy đi, không nghĩ tới việc mà y cảm thấy không có khả năng xảy ra nhất vậy mà đã xảy ra rồi.

Ra sức lau xoa mặt, nam nhân mặt dài trong lòng cũng là từng trận rên rỉ, gã cũng không nghĩ tới, chính mình cũng không rõ ràng tại sao mình lại mơ mơ màng màng mà cởi sạch sẽ, quấn lấy kẻ trần truồng kia…

Bên trong thạch thất đèn đuốc sáng trưng, Đại trang chủ Ngô Đao đối diện với pho tượng trên điện thờ, dâng hương tế bái.

Đã làm xong việc, Ngô Tạ Sơn và Ngô Hòa Vận song song đi tới, cũng đều đứng ở dưới pho tượng, sắc mặt đều rất khó coi.

Cắm hương xong, Ngô Đao xoay người lại, hỏi: "Đã đốt cháy hết di thể chưa?"

Ngô Tạ Sơn gật đầu, "Rồi."

"Nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ còn phải đốt nữa. Vừa xảy ra chuyện đêm nay, bọn họ lại không chịu đi nữa rồi…"

Ngô Hòa Vận đem chuyện đám người Ninh Triêu Ất quyết định lưu lại nói ra.

Sắc mặt Ngô Đao lập tức trở nên âm trầm, "Nói cách khác, việc sáng mai bọn họ rời đi đã trôi theo dòng nước rồi?"

Ngô Hòa Vận: "Đại trang chủ, ngươi còn không có nhìn ra được sao? Là chúng ta suy nghĩ quá ngây thơ rồi, bọn chúng hoàn toàn không muốn rời đi, căn bản là không phải xông tới đây vì rượu riếc gì. Không biết bọn chúng dùng thủ pháp gì, sự việc hai ngày nay, tám chín phần mười chính là do đám gia hỏa kia làm ra."

Ngô Tạ Sơn trầm giọng hỏi: "Bọn chút rốt cuộc muốn làm gì?"

Ngô Hòa Vận: "Liên tục hai lần đều là đánh vào đường cụt rồi bị phát hiện, đã nói rõ đối phương căn bản không quen thuộc đừng đi bên trong sơn trang. Hai nơi kia cũng không có thứ gì đáng giá mạo hiểm lớn như vậy, người biết rõ đường đi bên trong đương nhiên sẽ

không chui đi vào nơi đó. Hiển nhiên, không phải là đang dò đường, chính là đang tìm thứ gì đó."

Tìm thứ gì đó? Ba vị trang chủ nhìn nhau.

Đại trang chủ Ngô Đao hít sâu một hơi, "Liệt Cốc sơn trang ta, cũng không phải là hào phú nhà giàu gì, trong tay cũng không có bao nhiêu tiền, ngoại trừ thủ lấy bí mật kia ra thì đại khái cũng không có thứ già khác đáng giá để ngoại nhân để tâm như thế. Hai ngày, liên tiếp hai đêm tại trong Liệt Cốc sơn trang ta làm như vào chỗ không người, tùy ý giết chóc! Nhị trang chủ, Tam trang chủ, xem ra chúng ta là không có cách nào tiếp tục lừa mình dối người, tâm tồn may mắn nữa rồi, việc chúng ta sợ nhất đại khái đã tới rồi!"

Ngô Hòa Vận trầm giọng hỏi: "Làm sao bây giờ? Trực tiếp trở mặt đuổi bọn chúng đi sao?"

Ngô Đao đi qua đi lại, vòng kim cô trên đầu phản chiếu ánh sáng rực rỡ, "Không cần thiết, vả lại, nếu chúng đã không kiêng nể gì cả như thế, ngươi cho rằng đuổi thì chúng sẽ đi sao? Thay vì đẩy bọn chúng vào trong tối, còn không bằng tiếp tục đặt bọn chúng tại ngoài chỗ sáng. Nếu đã bị đánh tới cửa rồi, vậy thì phụng bồi thôi! Nếu đã thích lén lút, vậy thì mở ra 'Bạch cốt trủng', để cho bọn chúng tận hứng là được rồi."

Nhị trang chủ, Tam trang chủ nhìn nhau.

Ngô Hòa Vận chần chừ nói: "Bây giờ còn chưa làm rõ được bối cảnh của bọn chúng, người có thể xông tới vì bí mật kia e rằng không đơn giản, mạo muội hạ sát thủ toàn bộ, sợ rằng khiến cho bọn ta không còn đường lui!"

Ngô Đao xoay người ngước nhìn pho tượng, "Nhảy ra xông tại phía trước thông thường đều là tiểu nhân vật, nếu thực sự có chân thần gì đó hiện thân ra, đến lúc đó đánh hay là hòa hay là chạy thì bàn lại cũng không trễ. Chết mấy tên tiểu nhân vật dò đường không quyết định được cái gì, không đến mức không có đường lui. Chặn kín

không bằng mở thưa, rút hết toàn bộ người giám thị trước mắt bọn chúng, chúng muốn đi nơi nào thì cứ tùy ý để bọn chúng đi đi.”

Ngô Tạ Sơn, Ngô Hòa Vận suy nghĩ rồi khẽ gật đầu.

“Nhị vị, xốc tinh thần lên đi, gió nổi lên rồi, bí mật ngủ say mấy nghìn năm đã thức tỉnh rồi, sóng to gió lớn đã tới rồi!”

Chương 369: Buông ra

Ánh chiều tà rực rỡ phía chân trời dần dần kết thúc, những vì sao chầm chậm lấp lánh tràn ngập màn đêm, lại một ngày trôi qua.

Có một số việc, người nào chưa có trải qua thì vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy vẻ ngoài, không biết cảm nhận thực sự trong đó.

Trên giường, nam nhân mặt chữ điền đẩy tứ chi trần truồng của Lâu Ngọc Thục đang quấn quanh người mình ra, vội vã xuống đất, tay chân luống cuống mặc quần áo vào, lặng lẽ mở cửa nhìn nhìn dò xét bên ngoài, để lại Lâu Ngọc Thục nằm trên giường đang cười quyến rũ, nhanh chóng rời đi.

Trên đường, nét mặt y có vẻ hối hận.

Lúc làm chuyện quan hệ bất chính thì chẳng quan tâm gì nữa, sau việc, y liền hối hận.

Lúc trước, đối với đồng bạn, y còn là tiếc rèn sắt không thành thép, làm sao lại có thể đụng tới loại nữ nhân Tam Chi Hoa đó chứ? Người hơi có chút lý trí thì sẽ không có khả năng trúng chiêu của các ả, người bình thường không có khả năng ngay cả một chút ý chí đó cũng không có đi, kết quả hiện tại thì chính bản thân cũng đã cảm nhận được cái gì gọi là mơ mơ màng màng nhất thời xung động.

Kết hợp với những gì đồng bạn trải qua, hiện tại y đại khái đã minh bạch được một chút, điểm lợi hại nhất của Tam Chi Hoa kỳ thực không nằm tại vẻ đẹp cá nhân, mà là nằm trong những lời nói, chỉ vài ba câu liền có thể dao động lòng đề phòng và ý chí của ngươi, lại thêm các thân thể các ả đặt ngay tại trước mắt, dễ dàng có thể khiến cho ngươi buông thả bản thân mình.

Vì sao đã biết rõ danh tiếng của Tam Chi Hoa không tốt nhưng vẫn không ngừng có nam nhân bị lừa, y đại khái hiểu được, có lẽ đó là thứ gọi là thuật mị hoặc.

Đi xuống lầu, y đi thẳng đến một chỗ hầm rượu, gặp mặt đồng bạn chờ sẵn ở đó đã lâu.

Nam nhân mặt dài vừa nhìn thấy dáng vẻ của y liền nhịn không được cảm thấy vui vẻ, đã biết đối phương cũng bị kéo xuống nước rồi.

Đem vị đồng bạn này cũng kéo xuống nước là quyết định của gã, là gã bày mưu đặt kế cho phía bên Tam Chi Hoa.

Không còn cách nào, sai lầm của đồng bạn chỉ dừng lại tại việc buồn ngủ rồi ngủ gật nhưng giấu giếm không báo cáo, vẫn có khả năng quay đầu nhận sai với sơn trang, mà đồng bạn thì lại biết rõ việc của gã, vạn nhất đồng bạn muốn lập công chuộc tội thì làm sao bây giờ? Cho nên gã không hi vọng đồng bạn còn có thể có cơ hội quay đầu.

Gã cũng từng cân nhắc tới việc đem đồng bạn diệt khẩu, nhưng mà chuyện như thế rất không dễ dàng thực hiện, không quản đồng bạn bị chết hay là biến mất, gã vốn là người cùng một chỗ, người đầu tiên mà sơn trang bắt tay vào điều tra sẽ chính là gã.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cách cùng kéo đồng bạn xuống nước mới là thích hợp nhất. Vì vậy gã tìm đến phía bên Tam Chi Hoa, sau đó lại bảo đồng bạn đi đưa bản đồ và mấy thứ khác đến cho Lục Tinh Vân, xem như là cùng với Tam Chi Hoa nội ứng ngoại hợp để triệt để kéo đồng bạn cùng xuống nước.

Hiện tại cuối cùng gã đã yên tâm rồi, không cần sợ đồng bạn sẽ tố cáo gã với sơn trang nữa, hai người đều đã trở thành châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, đều triệt để không thể quay đầu lại rồi…

Lâu Ngọc Thục đã trang điểm lại, thay đổi hoàn toàn mới đi ra cửa, gõ mở cửa phòng con gái sát vách, bà ta tiến vào trong phòng của nữ nhi, Lục Tinh Vân thì đi ra cửa tới gõ cửa phòng Ninh Triêu Ất, kêu gọi Trầm Khuynh Thành quay về phòng.

Ba thế hệ đóng cửa lại ở lại bên trong một thời gian rất lâu, sau đó Lâu Ngọc Thục đi ra khỏi phòng, nhưng không có đi về phòng của mình mà là đi tới trước phòng Dữu Khánh, gõ vang cửa phòng.

Dữu Khánh mở cửa ra nhìn, ít nhiều có phần sửng sốt, không biết nữ nhân này chạy tới đây làm gì, không lẽ cũng muốn dụ dỗ lão tử hay sao? Cảnh giác hỏi: "Có việc gì?"

Lâu Ngọc Thục cười nói: "Thái độ này của Lâm huynh đệ, giống như có thành kiến đối với ta."

Bà ta vừa mở miệng, thân ảnh Kiều Thư Nhi lập tức giống như lò xo đột nhiên xuất hiện rồi, rất nhanh liền đến bên cạnh Dữu Khánh, cảnh giác nhìn đối phương.

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, cũng làm ra khuôn mặt tươi cười, nói "Nào có thành kiến gì chứ, là bởi vì Lâu đại tỷ diễm danh đồn xa, tâm trí ta không kiên định, rất sợ mình không kiềm chế được mà làm trò cười cho thiên hạ."

Hắn không có mặt dày được như Nam Trúc, cứ vậy mà xưng hô "Muội tử", đương nhiên, với vẻ ngoài của Nam Trúc thì thoạt nhìn quả thực cũng lớn tuổi hơn hẳn người ta.

Lâu Ngọc Thục tức thì che miệng cười khanh khách, cười xong thì thở dài một tiếng, "Cái gì mà diễm danh chứ, xú danh còn là có chút danh tiếng, cũng chẳng phải là người địa vị cao siêu gì, đều chỉ là vì để sống sót, một số suy nghĩ xấu xa sau lưng và một ít chuyện đã

trải qua chưa hẳn là vinh quang, nếu cứ muốn cảm thấy mình có thể là người trong sạch để nhìn người khác, vậy thì cũng không còn cách nào." Ánh mắt như có như không liếc liếc nhìn Kiều Thư Nhi với vẻ mặt đầy địch ý.

Dữu Khánh nhấc tay đình chỉ, "Lâu đại tỷ, đêm đã tối ngươi tới gõ cửa chỉ vì nói những lời này sao?"

Lâu Ngọc Thục nhìn ra được đôi vợ chồng người ta không có ý định để cho mình vào phòng nói chuyện, bà ta cũng có thể lý giải, đã quen rồi nên cũng chẳng quan trọng, nói tới chính sự, "Có phát hiện thấy hay không, hình như những người được bố trí canh gác bảo vệ ở khắp nơi trong sơn thể này không còn thấy nữa."

Dữu Khánh ừ một tiếng, suy nghĩ một chút đáp: "Lúc ban ngày đã phát hiện thấy rồi."

Lâu Ngọc Thục: "Khi các ngươi gặp phải người ở bên trong sơn trang, bọn họ thấy các ngươi đi lại khắp nơi thì có ngăn cản các ngươi lại hay không?"

Dữu Khánh lắc đầu: "Không có, còn rất khách khí, đều sẽ cất lời chào."

Lâu Ngọc Thục a một tiếng, vẻ mặt trầm ngâm, như đang suy nghĩ gì đó.

Dữu Khánh kỳ thực cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng tại lúc ban ngày nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì hành vi của Liệt Cốc sơn trang có phần khác thường, lúc trước nhóm người hắn cũng có âm thầm thảo luận việc này, lúc này hỏi ngược lại: "Lâu đại tỷ cảm thấy có vấn đề gì hay sao?"

Lâu Ngọc Thục nói: "Không có gì, chỉ là muốn hỏi các ngươi một chút, để thử xem chúng ta có phải là đều được đối xử giống nhau hay không, nếu đã là đối xử bình đẳng, vậy thì không quấy rầy nhị vị nghỉ ngơi nữa rồi." Hơi gật đầu liền cáo từ rời đi.

Bà ta quả thực là tới hỏi xem để xác định một chút, lúc trước khi quấn quít với tên nam tử mặt chữ điền kia thì cũng từng có hỏi thăm, thế nhưng mà tên đó cũng không biết Liệt Cốc sơn trang đang làm trò quỷ gì, cho nên muốn tới đây xác nhận xem phía bên mình có phải là bị nhằm vào rồi hay không.

Đóng cửa lại, Dữu Khánh nói với Kiều Thư Nhi: "Xem ra, phía bên các nàng ta cũng bị làm cho không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Kiều Thư Nhi hơi gật đầu, "Hành vi của Liệt Cốc sơn trang quả thực quá khác thường, muốn không cảnh giác cũng khó."

Tại hành lang bên ngoài, Lâu Ngọc Thục lại trở về căn phòng của nữ nhi Lục Tinh Vân.

Bên trong phòng, Lục Tinh Vân và Trầm Khuynh Thành đang vây quanh xem xét tấm bản đồ đơn giản mà nam tử mặt chữ điền đưa tới, Lâu Ngọc Thục đóng kỹ cửa rồi cũng đi tới gia nhập vào.

Bản đồ cũng không hoàn chỉnh, chỉ vẽ ra những gì bên trong sơn thể mà tên nam tử mặt dài kia đã biết mà thôi.

"Đồ vật sẽ được giấu ở đâu chứ?"

Nhìn chằm chằm bản đồ suy nghĩ một hồi, Trầm Khuynh Thành đặt câu hỏi.

Lâu Ngọc Thục đưa tay chỉ vào vị trí tương đối chính giữa bên trong sơn thể, "Lúc trước tên nam tử mặt chữ điền kia đã nói rồi, ngoại trừ bên trong đền miếu cung phụng tổ tiên kia nếu chưa được cho phép thì không được tự tiện xông vào ra, còn lại thì cũng chỉ có cái nhập khẩu này rồi, đây là địa điểm đặc thù nhất trong toàn bộ sơn trang, nơi đây không biết vì nguyên nhân gì, nói chung không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào, cũng không người nào biết rõ tình hình bên trong là như thế nào. Nếu thực sự là như vậy thì có nghĩa là nơi đây quả thực có tồn tại bí mật gì đó, có khả năng tồn giữ thứ mà chúng ta muốn tìm kiếm."

Trầm Khuynh Thành: "Để ta đi dò xét xem sao."

Lâu Ngọc Thục nhấc tay, "Còn là ta thôi đi, thực lực ta mạnh hơn một chút. Phản ứng của Liệt Cốc sơn trang rất không bình thường, một khi có biến, ta ứng đối cũng có thể ung dung hơn chút. Các ngươi lưu lại trao đổi trước với những người khác, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì chuẩn bị sẵn sàng để tiếp ứng." Dứt lời liền định xoay người rời đi.

Lục Tinh Vân giữ cánh tay bà ta lại, "Mẹ, đừng gấp gáp nhất thời, đêm nay chờ nhìn xem đã, không ngại thì trước tiên thảo luận cùng những người khác một chút. Hai lần tra xét trước, bởi vì chúng ta nhiều người, nói là chúng ta bị thiếu một người cũng sẽ không dễ dàng bị phát hiện, nói như vậy còn có thể chấp nhận, nhưng tình huống hiện tại đã có chút không thích hợp, không có lí do gì vẫn là chúng ta xông tại phía trước. Ta cảm thấy để ngày mai, mọi người cùng nhau hành động càng tốt hơn."

Trầm Khuynh Thành nghe xong liên tục gật đầu, "Bà ngoại, ta cảm thấy lời mẹ ta nói có lý."

Lâu Ngọc Thục hơi trầm ngâm, đằng hắng nói: "Được, các ngươi đi gọi người của hai nhà khác tới đây cùng thương lượng."

Vì vậy Trầm Khuynh Thành đi ra cửa, trước tiên đi gõ mở cửa phòng phu phụ Tặc uyên ương, sau đó mới đi mời Ninh Triêu Ất. Không bao lâu một nhóm người tụ tập lại với nhau trong cùng một căn phòng, không có mời đám người Dữu Khánh…

Sáng sớm hôm sau, cửa phòng Dữu Khánh lại bị người gõ vang.

Đi ra mở cửa, Dữu Khánh lại sửng sốt, người gõ cửa vậy mà lại là phu phụ Nhiếp Phẩm Lan, không khỏi hỏi: "Nhiếp đại tỷ có việc gì?"

Nhiếp Phẩm Lan hỏi: "Từ sáng sớm ngày hôm qua cho tới sáng sớm ngày hôm nay, có người nào kêu gọi các ngươi đi ăn uống không?"

Còn không phải nói, nếu không được nhắc nhở về việc này, Dữu Khánh thật đúng là không có nghĩ tới chuyện đó, người có tu vi phá Huyền đối với việc ăn uống, bình thường cũng không phải là bữa ăn nào không bỏ sót, nhưng mà Liệt Cốc sơn trang là sẽ không quên đạo đãi khách, nghĩ lại, quả thực là cả ngày cũng không có người nào kêu gọi đi ăn.

Suy nghĩ một chút, hắn lắc đầu nói: "Không có."

Lúc này, Nhiếp Phẩm Lan quay đầu lại nói: "Còn là đi tìm vị Tam trang chủ kia hỏi một chút đi." Dứt lời, phu phụ hai người liền rời đi.

Dữu Khánh đang muốn nhìn xem là bà ta vừa nói với ai, kết quả liền nhìn thấy Ninh Triêu Ất và Tam Chi Hoa đi ngang qua cửa, Lâu Ngọc Thục còn quay đầu lại nở nụ cười quyến rũ với hắn.

Một nhóm người mới đi qua, bị làm cho kinh động, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lại tiến đến ngoài cửa phòng.

Bốn người nhìn nhau, ngay lập tức cũng cùng đi theo.

Vì chút ăn uống, một đám người tụ tập mà đi, bốn người bọn họ cũng muốn đi nhìn xem những kẻ này muốn làm gì…

Dưới ánh nắng mặt trời, bên ngoài sơn thể dừng một hàng xe ngựa, từng thùng từng thùng rượu đang được chất lên xe, Tam trang chủ Ngô Hòa Vận đang dặn dò gì đó với nhân viên.

Một người từ bên trong chạy đi ra, chạy tới bên cạnh ông ta thông báo một tiếng.

Ngô Hòa Vận nghe vậy ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy trên sân thượng phòng khách xuất hiện một hàng khuôn mặt, đang nhìn mình chằm chằm.

Ông ta cười cười, quay đầu lại dặn dò người bên cạnh mấy câu, sau đó liền quay trở vào.

Đi vào thẳng đến trong phòng khách, trông thấy một đám người đang chờ đợi, ông ta chắp tay cười nói: "Xin lỗi, đã để chư vị đợi lâu, không biết chư vị quý khách có gì chỉ giáo?"

Nhiếp Phẩm Lan nói: "Không có gì để chỉ giáo, ngược lại là tới thỉnh giáo với Tam trang chủ. Lúc trước, chúng ta đi lại đều có người của sơn trang trông chừng giám sát, luôn có người nói cho chúng ta biết, nơi đây không thể đi, nơi đó không thể đi. Nào ngờ người giám sát đột nhiên đều biến mất, làm cho chúng ta không quen chỉ là phụ, sợ đi nhầm địa phương gặp phải hiểu lầm gì đó mới là chính, cho nên đặc biệt tới hỏi xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Ngô Hòa Vận ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Cũng không có gì, từ sau khi chư vị tới đây, đã ba đêm tối liên tiếp có chết rồi. Hung thủ tới vô ảnh đi vô tung, chúng ta là khó lòng đề phòng, cho nên cũng đã suy nghĩ minh bạch, thay vì để cho thủ vệ bị giết chết vô ích, còn không bằng rút hết bọn họ đi, có lẽ còn có thể bảo đảm nhiều thêm mấy cái mạng sống. Nếu đã không thể trêu vào thì chúng ta trốn đi, dù sao chúng ta cũng không có điều gì không thể

để người gặp được. Các ngươi nhìn xem, hiệu quả tối hôm qua rất tốt, cuối cùng đã yên tĩnh lại rồi."

Lời này nói, có chút cảm giác như tát vào mặt.

Ninh Triêu Ất hừ nói: "Tam trang chủ đang hoài nghi những người đó là do chúng ta giết người hay sao?"

Ngô Hòa Vận xua tay, "Cũng không dám nói như vậy, khi sự việc xảy ra thì chư vị đều không có mặt tại đó, đều rất trong sạch."

Hiện trường yên tĩnh một hồi.

Lâu Ngọc Thục chợt cười nói: "Tam trang chủ, ta từng nói qua ta không thích thiếu nhân tình, tất cả chi phí dừng chân tại đây đều sẽ thanh toán, không biết vì sao đột nhiên cắt đứt chuyện ăn uống của chúng ta, là sợ chúng ta không có tiền trả sao?"

"Lâu đại tỷ nói quá lời, lúc sáng sớm ta đã có nói, có gì cần thì cứ việc tìm người dặn dò là được." Ngô Hòa Vận nhấc tay đình chỉ, xoay người ngồi xuống ngay tại trước mặt mọi người, quay đầu lại gọi: "Lỗ tai đều đã điếc hết rồi sao? Còn không đem bữa sáng lên cho các quý khách!"

Tất cả hình như đều đã được chuẩn bị sẵn sàng vậy, tiếng nói nơi đây chưa dứt, bên ngoài rất nhanh liền vang lên một tràng tiếng bước chân, một hàng người tiến đến, trên tay đều bưng khay, trong khay đều là thức ăn, rất nhanh liền sắp đặt ra trên bàn lớn.

Có rượu có canh, có thịt có mì, cháo nước gì gì đó đều đầy đủ hết, hương thơm tràn ra bốn phía, rất là phong phú.

Ngô Hòa Vận đưa tay lớn tiếng nói: "Chư vị, mời dùng!"

Thần sắc trên mặt lại không chút khách khí, dáng vẻ biểu hiện rất rõ ràng, chỉ cần các ngươi dám ăn!

Mọi người quay mặt nhìn nhau, quả thực không ai dám ăn.

Lâu Ngọc Thục lại cười khanh khách nói: "Tam trang chủ tại sao lại sinh ra tính trẻ con rồi, ta chỉ là nói như thế mà thôi, cũng không có nói hiện tại muốn ăn cái gì, chỉ là cảm giác không bình thường mà thôi."

Ngô Hòa Vận gật đầu, "Hai ngày này, bên trong sơn trang quả thực có chút không bình thường, ta vẫn là câu nói kia, có gì cần thì cứ việc tìm người dặn dò. Đương nhiên, nếu ai cảm thấy bỉ trang chiêu đãi không chu toàn mà muốn rời đi, thì chúng ta cũng không có ý kiến. Lời dừng tại này, ta còn có chút việc gấp cần phải xử lý, không tiếp tục phụng bồi nữa rồi." Nói xong liền đứng dậy chắp tay chào rồi rời khỏi.

Nhìn thái độ đó của ông ta, chỉ còn kém nói thẳng ra câu tiễn khách rồi.

Một ít nhân viên đi theo ông ta cũng cùng nhau rời đi, bên trong phòng khách rộng rãi chỉ còn lại có mười vị khách nhân.

Sau một lúc yên tĩnh, Nhiếp Phẩm Lan lên tiếng: "Nếu người ta đã buông bỏ giám sát, cũng đã nói là không có gì không thể để người gặp, vậy thì đi dạo mọi nơi nhìn xem đi."

"Cũng được, xem như là khai mở nhãn giới." Lâu Ngọc Thục cười khúc khích.

Trầm Khuynh Thành chủ động kéo lấy cánh tay Ninh Triêu Ất, đi trước ra ngoài.

Đối diện một đám người lục tục rời đi, bốn người Dữu Khánh ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Nam Trúc thấp giọng hỏi: "Thật sự để cho đi lại khắp nơi rồi sao? Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh nhịn không được kéo kéo râu mép nơi khóe miệng, có phần cảm thấy hạnh phúc tới được quá đột nhiên, lúc trước muốn thăm dò xem tình huống bên trong sơn thể này nhưng mà không biết nên hạ thủ như thế nào, nào ngờ người ta cứ như vậy đột nhiên buông bỏ ra rồi.

Cho dù cảm thấy rất không chân thực, làm cho người ta có phần không biết làm sao, nhưng hắn vẫn là nhịn không được nói: "Không quản gì nữa, trước tiên cùng đi theo nhìn xem tình huống rồi nói tiếp, cũng không biết đám gia hỏa này đến cùng muốn làm gì."

Bốn người liền cũng đi theo ra ngoài.

Tuy nói là sơn trang, kì thực đường đi bên trong sơn thể là hoàn toàn khác với đường đi chính thức ngoài trời, tầm mắt bên trong sơn thể bị hạn chế rất nhiều, chỉ có thể nhìn tình hình phía trước và phía sau thông đạo, căn bản không biết tình hình xung quanh.

Sau một lúc đi theo như vậy, bốn người dần dần đã nhận thấy không bình thường, phát hiện hình như đám gia hỏa phía trước kia có phần đi lại quen đường, tựa như đã biết rõ đường đi nước bước bên trong sơn thể. Cứ thế cùng đi theo, sau một lúc đi theo, bốn người lại dần dần nhận thấy được có một số điểm trên đường đi hình như có chút quen thuộc, giống như lúc trước đã có đi ngang qua.

Vì vậy Dữu Khánh lặng lẽ tại trên vách tường lưu lại một cái đấu vết tích, đợi khi lần nữa trông thấy được dấu vết kia thì bốn người đã hiểu rồi, một nhóm người nhìn như đang đi dạo khắp nơi, kì thực là vẫn một mực đi vòng quanh.

Sư huynh đệ ba người đã nhận ra được chút gì đó, lập tức tới gần nhóm người ở phía trước để kiểm tra, phát hiện trong một đám người kia quả nhiên đã thiếu một người, Lâu Ngọc Thục trong Tam Chi Hoa lại không thấy rồi…

Lúc này, Lâu Ngọc Thục đã một mình xuất hiện tại trong một cái thông đạo ở rất sâu trong lòng đất, nơi đây không có ánh đèn thắp sáng, chỉ có bóng đen tối như mực, chỉ dựa vào Huỳnh thạch trong tay chiếu sáng.

Bà ta một đường cẩn thận từng li từng tí đi tới trước, thỉnh thoảng bằng vào ánh sáng nhu hòa trong tay để quan sát trên dưới và xung quanh.

Tình huống của cái thông đạo trong lòng đất này ra ngoài dự liệu của bà ta, không giống với những địa điểm khác trong sơn trang mà bà ta từng tra xét qua lúc trước, đầu tiên chính là rất sâu.

Một loại trực giác dị thường đang tại trong lòng nhắc nhở chính bà ta, địa phương này tựa hồ không nên xâm nhập một thân một mình, tại thời điểm bà ta đang do dự, bỗng nhiên nghe thấy được một mùi hương thơm, mùi hương rất nồng đậm, giống như là mùi thơm hoa quế.

Chương 370: Rượu

Thứ gì vậy chứ? Lâu Ngọc Thục kinh nghi, mũi phập phồng ngửi ngửi, lại không dám hít vào quá nhiều, trong đầu nảy sinh ý nghĩ tiến lên nhìn xem rốt cuộc là thứ gì, bà ta cầm Huỳnh thạch trong tay rọi sáng, tiếp tục đi tới trước.

Đi tới một hồi, thấy xung quanh đều là vách đá, thủy chung không biết mùi hương đến từ nơi nào.

Tiếp tục đi tới đi tới, mùi hương đột nhiên không còn nữa, nhưng mũi bà ta vẫn mấp máy hít thở, ánh sáng trong tay có lúc ngẫu nhiên chiếu gần khuôn mặt, bà ta không chỉ là mũi phập phồng hít thở mà toàn bộ nét mặt còn có sự biến đổi khác thường, vẻ mặt bà ta giống như đang cười, chỉ là nét tươi cười có chút quái lạ.

Liên tục cười cười, khóe miệng bắt đầu chảy xuôi xuống nước miếng, nét tươi cười trên mặt dần biến thành nét cười ngây ngốc.

Cầm một viên Huỳnh thạch phát sáng trên tay, dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ biến thành bộ dáng khờ ngốc, một mình lẻ loi bước đi trong bóng tối.

Đi không có bao xa, phía trước xuất hiện từng sợi dây treo rủ xuống, phía trên nó có treo từng tấm gỗ màu đen lớn cỡ bàn tay. Khi Lâu Ngọc Thục đi xuyên qua chúng thì một đám tấm gỗ treo trên dây va chạm vào nhau phát ra những tiếng "Lạch cạch lạch cạch".

Rất nhanh, trong bóng tối phía trước xuất hiện một đám bóng trắng, theo bốn phía vách động lan tràn đến, đó là một đám kiến màu trắng nhìn giống như con nhện, màu trắng nhợt nhạt, chỉ to cỡ hạt đậu xanh. Vô số con kiến còn kéo theo đến một làn sương mù nhàn nhạt, rất nhanh liền vọt tới dưới chân Lâu Ngọc Thục, rồi từ phía dưới váy bà ta mà chui đi vào, sau đó theo váy bò đầy khắp toàn thân, chỉ chốc lát sau liền bao bọc toàn bộ thân thể bà ta thành một con nhộng vặn vẹo nhúc nhích.

Chốc lát sau, con nhộng lung lay muốn đổ, khi kén nhộng ngã xuống đất thì lớp bọc bằng con kiến bị chấn động vỡ ra một chút, lộ ra cái đầu của Lâu Ngọc Thục, trên đầu đã không còn da thịt, chỉ đảo mắt liền biến thành một cái đầu lâu máu chảy đầm đìa. Rất nhanh lại bị con kiến bao bọc lại, thân thể chậm chạp di động trên mặt đất, đang được đám kiến di chuyển đi.

Sau khi bầy kiến đi qua, chỉ còn lại Huỳnh thạch nằm lại trên mặt đất đang phát sáng.

Âm thanh va chạm "Lạch cạch lạch cạch" cũng đã biến mất.

Sau một lát, cái kén bầy kiến di chuyển đến một chỗ đất hõm nhìn như cái phễu, khi di chuyển xuống sườn núi thì mất kiểm soát, một đám kiến bọc theo vật cùng nhau trượt xuống dưới, rơi vào bên trong một cái hang sâu tối như mực phía bên dưới…

Tan vỡ ra rồi.

Đám người Dữu Khánh cũng không phải kẻ ngu si, phát hiện thấy ở trong nhóm người kia thiếu đi một người, lại đang đi vòng vòng thì không có khả năng cứ ngốc nghếch theo đuôi đi vòng vòng như vậy, đạo bất đồng bất tương vi mưu, liền nhân cơ hội này liền đi làm quen địa hình.

Mà một đám người vẫn một mực đi lòng vòng kia thì sau khi đi thêm một vòng nữa liền bị người kêu gọi dừng lại, là Lục Tinh Vân trong Tam Chi Hoa gọi dừng lại.

"Tình hình có điểm không thích hợp, đã sắp nửa canh giờ rồi, vì sao còn chưa có bất kỳ phản ứng gì?"

Lục Tinh Vân đối diện mọi người đặt ra câu hỏi, Trầm Khuynh Thành dựa sát tại bên người Ninh Triêu Ất cũng là biểu hiện ra thần sắc lo lắng.

Trong lúc mấy người còn đang trầm tư suy nghĩ thì Lục Tinh Vân không quan tâm gì nữa, "Không thể tiếp tục đợi chờ, cần phải đi nhìn xem."

Tặc uyên ương và Ninh Triêu Ất nhìn nhìn nhau, nếu thật sự làm như vậy thì một đám người sẽ phải đi thẳng đến cấm địa của Liệt Cốc sơn trang, vậy cũng quá lộ liễu rồi, chẳng khác gì nói rõ với người ta là mình có mưu đồ gây rối, tương đương với việc không cần che giấu nữa.

Cuối cùng còn là Ninh Triêu Ất nói: "Đúng là không bình thường, một con đường không có khả năng đi thời gian dài như vậy, cùng nhau đi nhìn xem."

Nếu ngay cả vị này cũng đã đồng ý, ít nhiều cũng là một phần chỗ dựa, phu phụ Tặc uyên ương cũng không có ý kiến, một đám người nhanh chóng xông về phía địa điểm mục tiêu.

Khu vực hạch tâm bên trong sơn thể có một chỗ đại hoa viên bên trong nhà, các loại đình đài lầu các gì gì đó đều có, gieo trồng trong này là một ít thực vật có thể phát triển ở trong bóng tối. Trong lúc vô ý mà xông đến đây, đám người Dữu Khánh liền đi tham quan một vòng, rồi rời khỏi đó tiếp tục đi thăm dò đường, nào ngờ không đi được bao xa thì nhìn thấy cảnh tượng một nhóm người kia vội vã đi vượt qua bên người.

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc, nơi này đã không phải là con đường đi vòng lúc trước nữa rồi, không biết những người này vội vội vàng vàng đi qua nơi này là có ý gì.

"Giống như có việc gì đó." Nam Trúc nhắc nhở một câu.

"Đi, đi xem đi."

Dữu Khánh kêu gọi mọi người cùng nhau đuổi theo, nếu đã là có khả năng có việc gì đó thì đương nhiên phải đi theo nhìn xem là chuyện gì.

Trên đường đi, thỉnh thoảng sẽ gặp phải người của Liệt Cốc sơn trang đi lại, họ dừng lại, dạt sang bên, hành lễ chào khách tới.

Một đám người rất nhanh liền chạy tới lối vào địa điểm mục tiêu, chỉ thấy trên một bên vách đá có khắc hai chữ: Cấm địa!

Đám người Ninh Triêu Ất không quan tâm tới cảnh báo, xông thẳng đi vào.

Bám theo đằng sau đi đến đây, đám người Dữu Khánh thấy vậy thì do dự, nếu đã là cấm địa của người ta, há có thể trắng trợn công khai tự tiện xông vào?

Đồng thời cũng rất kinh ngạc, những người này rõ ràng lại biết rõ được vị trí cấm địa của Liệt Cốc sơn trang, nhưng mà cứ như vậy trực tiếp xông vào là có ý gì, đến cùng là muốn làm gì?

Do dự một chút, cuối cùng không thể nhịn được lòng hiếu kỳ, bốn người liền bám theo đi vào, cũng tăng nhanh bước tiến để truy đuổi theo, sợ bị mất dấu.

Chỉ chốc lát sau, tất cả đều phát hiện thây dự dị thường nơi đây, bên trong lối đi không có bất kỳ vật gì để chiếu sáng, trên vách tường thậm chí cũng không có dấu hiệu có bố trí giá treo đèn.

Một nhòm người phía trước đã lấy ra vật chiếu sáng, dọc theo bậc thang hình xoắn ốc một đường đi xuống, bọn họ cũng đã sớm phát hiện được bốn người Dữu Khánh đi theo ở phía sau, nhưng mà không thèm để ý tới.

Càng ngày càng sâu, tựa hồ sâu không thấy đáy, lực lượng của bóng tối khiến cho hai nhóm người vô ý thức mà dần dần tới gần nhau, kết hợp với nhau trở thành như một nhóm người.

Đi đến mấy chục trượng sâu trong lòng đất, khi đã cảm nhận được sự lạnh lẽo dưới nền đất thì mới lại nhìn thấy một lối đi thẳng, một nhóm người tiếp tục đi tới trước.

"Liệt Cốc sơn trang làm ra một địa phương như thế này, đến cùng là dùng làm gì?" Nam Trúc nhịn không được thì thầm một câu.

Lời này đâm trúng vào sự bất an trong lòng Lục Tinh Vân và Trầm Khuynh Thành, hai người đi tại phía trước nhất, đã đến nơi đây, trên đường thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ký hiệu do Lâu Ngọc Thục lưu lại trên vách đá, nhưng thủy chung không có nhìn thấy bất cứ một dấu hiệu cử động nào của Lâu Ngọc Thục, hai người có hoài nghi rằng Lâu Ngọc Thục đã xảy ra chuyện.

Dữu Khánh cũng chợt toát ra một câu, "Ninh tiên sinh, các ngươi đang làm gì vậy?"

Nhưng mà không người nào để ý tới hắn, nhiều nhất cũng chỉ là quay đầu lại nhìn nhìn bọn họ mấy lần.

Một nhóm người thỉnh thoảng điều tra bốn phía, phát hiện cấu trúc địa đạo hẳn là vẫn còn rất chắc chắn, đại khái sẽ không dễ dàng sụp đổ.

Sau khi tiếp tục đi tới trước một đoạn đường, sư huynh đệ ba người dần dần cảm thấy có chút bất an, chí ít là một mực đi lùi lại phía sau nhóm người kia một chút, không dám chạy đến phía trước cùng đi.

Cái "Người ngủ say" kinh khủng kia vẫn luôn đè nặng tại trong lòng bọn họ, đó là đại sát khí chân chính của Liệt Cốc sơn trang, cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến cho Dữu Khánh luôn luôn cẩn thận thu liễm, không dám làm ra chuyện thủ đoạn chồng chồng chất chất, có phải là ở tại trong cái cấm địa này hay không chứ? Nếu như thật sự tại đây, vậy thì phía trước có người ngăn cản một chút, núp ở phía mặt sau mới là tương đối dễ dàng chạy trốn hơn một ít.

Cân nhắc đến một điểm này, sư huynh đệ ba người liền không muốn tiếp tục đi ở phía trước, nhưng mà sau khi trao đổi ánh mắt với nhau thì lại cảm thấy có thể là mình đã suy nghĩ nhiều, đám người này có thể xác định rõ ràng mục tiêu mà đi thẳng đến nơi đây, tất nhiên là có ý đồ, ít nhiều hẳn phải là biết rõ tình huống.

Đi tới, đi tới, chợt có một làn hương thơm nhào vào mũi, ngửi, ngửi, đi, đi, Dữu Khánh cảm thấy mùi hương có vẻ quen thuộc, quan trọng là cảm giác này giống như đã từng quen biết.

"Mùi hoa quế hương từ đâu tới vậy?" Nam Trúc lại thì thầm một tiếng.

Dữu Khánh nhìn nhìn bốn phía, lại là hoàn cảnh địa đạo cọng thêm mùi hương thơm này, hắn bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, lúc này đè thấp giọng kêu gọi một câu, "Không đúng, có vấn đề, không thể tiếp tục đi tới phía trước nữa, dừng lại đi."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tự nhiên là trước tiên dừng lại.

Nam Trúc còn hỏi một câu, "Có chuyện gì vậy?"

Dữu Khánh ngắn gọn đáp một câu, "Sát chiêu trong lòng đất Tạp vật gian."

Lời này lập tức làm cho hai người Nam, Mục giật mình, nhớ tới tình huống trong lòng đất Văn thị. Hai người bọn họ tuy rằng chưa từng tiến vào, nhưng mà đã nghe lão Thập Ngũ kể lại, quả thực, lão Thập Ngũ từng nói tới mùi hoa quế hương trong lòng đất Văn thị.

Thật sự là tình huống giống với trong lòng đất Văn thị sao?

Tình huống thực tế đã khiến hai người thất kinh, chỉ có hai người bọn họ nghe tiếng mà dừng lại, một đám người phía trước giống như không nghe được lời gì vậy, vậy mà vẫn tiếp tục đi tới phía trước, còn có cả Kiều Thư Nhi, cũng là mắt điếc tai ngơ mà đi tới trước.

Lúc này bọn họ mới phát hiện những người tiếp tục đi tới trước, bước đi đều có tình trạng tập tễnh ngây dại.

Dữu Khánh lắc mình lao ra, một tay vỗ vào vai Kiều Thư Nhi để ngăn lại, nhưng mà vẻ mặt Kiều Thư Nhi cũng lộ ra nét cười ngớ ngẩn, vung vẩy cánh tay muốn tránh thoát khỏi bị kiềm chế, vứt Huỳnh thạch cầm trong tay bay đi ra ngoài, lạch cạch rơi xuống.

Đuổi theo tới, hai người Nam, Mục nhìn thấy mà giật mình, lúc trước còn đang rất tốt, kết quả bất tri bất giác mà thành ra như vậy rồi, quả nhiên là sát chiêu khó lòng phòng bị.

Bất đắc dĩ, Dữu Khánh chỉ có thể là xuất thủ chế trụ huyệt đạo của Kiều Thư Nhi, đem nàng định trụ lại, nghiêng đầu ra hiệu với những người trúng chiêu khác, kêu gọi: "Còn không mau cứu người?"

Nam Trúc trước tiên nhấc tay ngăn cản Mục Ngạo Thiết định hành động, "Thị phi giữa bọn họ và Liệt Cốc sơn trang không liên quan đến chuyện của chúng ta, không cần phải cuốn đi vào?"

Một khi gặp phải nguy hiểm, năng lực phản ứng của Dữu Khánh là không phải như bình thường, nhanh chóng trầm giọng nhắc nhở: "Còn không có nhìn ra được sao? Đây là trúng phải chiêu của Liệt Cốc sơn trang. Liệt Cốc sơn trang sở dĩ không bố trí bảo vệ, mở ra chính là cái miệng máu này, đang dùng chiêu gậy ông đập lưng ông! Ngươi cảm thấy chúng ta cùng theo nhau chạy đi vào, đã nhìn thấy tận mắt sát chiêu nơi đây, bọn họ còn sẽ để cho chúng ta sống sót đi ra ngoài để lộ tin tức sao? Nếu đã là ân oán của bọn hắn, làm sao có thể do một mình chúng ta gánh chịu!"

Lời đã nói đến nước này, hai người Nam, Mục lập tức minh bạch được dụng ý của hắn, nhiều người lực lượng lớn, nhiều người càng an toàn.

Hai người lập tức lắc mình lao ra, liên tục xuất thủ, đem mấy người đang tập tễnh đi tới đều chế trụ lại, vừa ôm vừa khiêng đưa hết trở về.

"Ta đã nói rồi, hành vi của đám gia hỏa này quá mức không kiêng nể gì cả a, làm cho người ta không thể nhịn được nữa, cái vụ này thì hay rồi, người ta bắt đầu hung dữ hạ sát thủ, đều đã trúng chiêu rồi đi? Mẹ nó, làm cho chúng ta cũng bị cuốn đi vào." Nhấc hai người trở về, Nam Trúc hùng hùng hổ hổ, hối hận không nên cùng đi theo tới đây, đi đến trước mặt Dữu Khánh lập tức hỏi, "Bây giờ làm thế nào cứu tỉnh bọn hắn?"

Dữu Khánh hướng phía đường đi tới hất đầu, "Cái cạm bẫy này sẽ không để cho mê chướng khuếch tán ra bên ngoài, đi ngược trở về đi, về chỗ bậc thang hình xoắn ốc, trước tiên đi đến nơi không có mê chướng đã." Thuận tay đem Kiều Thư Nhi khiêng lên trên vai, lại đưa tay xách lấy đai lưng Chu Khoan Trấn ở trên vai Mục Ngạo Thiết, nhấc đi.

Theo cách này, ba người, mỗi người khiêng hai người, nhanh chóng ngược đường rút lui trở về, rất nhanh liền trở lại trên bậc thang hình xoắn ốc kia.

Cũng không dám leo lên quá cao trên bậc thang, sợ bị phát hiện.

Sau khi ném xuống mấy người bị mê man trên bậc thang, Dữu Khánh nhanh chóng đem Huỳnh thạch nắm vào trong lòng bàn tay, chỉ để cho một chút ánh sáng lộ ra, nhằm giảm thiểu ánh sáng phía dưới, đồng thời nghiêng đầu hướng phía trên ra hiệu một tiếng, "Lão Cửu."

Mục Ngạo Thiết lập tức cất Huỳnh thạch phát sáng đi, lặng yên lần mò lẻn lên phía trên, tay giữ cố định tại một vị trí bên trên, tay cầm chuôi kiếm, tình trạng có thể rút kiếm ra bất cứ lúc nào, ẩn nấp tại trong bóng tối để canh gác.

Nam Trúc cũng cất Huỳnh thạch phát sáng đi, đồng thời cũng cạy bàn tay mấy người hôn mê lấy Huỳnh thạch ra cất đi.

Sau đó, sư huynh đệ hai người nghĩ hết biện pháp thúc tỉnh mấy người, vận công trợ lực, ăn đan dược, thậm chí cả tát tai, dùng kim đâm đều vô dụng, nói chung giống như đã ngây dại rồi, chỉ cần cởi bỏ phong bế huyệt đạo thì lập tức lại cười ngây ngô mà rời đi.

Không còn cách nào, trên tay sư huynh đệ mấy người cũng không có thuốc tỉnh thần nào thích hợp.

Nhưng tình thế khẩn cấp, thời thời khắc khắc lo lắng người Liệt Cốc sơn trang đi xuống đây bất cứ lúc nào, trong lúc bất đắc dĩ, Dữu Khánh trực tiếp đưa tay tìm đến bên hông Ninh Triêu Ất, túm lấy hồ lô rượu trên eo y, lắc lư, có vẻ còn có không ít rượu, đưa cho Nam Trúc, "Bảo Đầu To đun sôi lên đi."

Nam Trúc lập tức minh bạch dụng ý, bọn họ sở dĩ không trứng chiêu, chính là vì nước Đầu To nấu có tác dụng khư tà, lập tức nhận lấy tửu hồ lô, cạy mở miệng hồ lô, từ trong tay áo lấy Đầu To ra, kêu gọi một tiếng, "Đầu To, nấu nước nào."

Sau đó trực tiếp đem Đầu To ném vào trong hồ lô rượu.

Trong khoảng thời gian này, hoặc nói là từ khi Kiều Thư Nhi gia nhập vào đội ngũ bọn họ, Dữu Khánh liền đem Đầu To giao cho hai vị sư huynh đi nuôi dưỡng.

Lúc ban đầu chính là bởi vì cũng không giao tình gì với Kiều Thư Nhi, không muốn để cho Kiều Thư Nhi phát hiện thấy bí mật nuôi dưỡng Đầu To, về sau thì tiếp tục đặt ở chỗ hai vị sư huynh để giữ kín bí mật này.

Sau khi trải qua một ít chuyện, đều đã biết rõ, ở mức độ nào đó, Đầu To chính là pháp bảo hộ thân của bọn họ, càng có quan hệ đến vấn đề hóa giải tà khí cho những tiên đào kia để làm tài nguyên tu hành, bây giờ đã được xếp vào một trong những cơ mật trọng đại nhất của Linh Lung quan, vì vậy mà bí mật này sẽ không dễ dàng tiết lộ ra ngoài.

Dù cho Dữu Khánh muốn nói cho Kiều Thư Nhi biết, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thân là đồng môn sư huynh cũng sẽ có tác dụng kiềm chế nhất định đối với Dữu Khánh, không quan tâm là làm ầm ĩ hay là gây sự, nói chung kiên quyết phản đối để cho Kiều Thư Nhi biết rõ bí mật này, chí ít thì đến bây giờ là chưa được.

Đầu To là một trong những cơ mật trọng đại nhất của Linh Lung quan, bây giờ cũng không còn người nào sẽ nghĩ tới việc đem nó xuất ra ngoài lấy tiền nữa rồi.

Về chuyện nấu nước, Đầu To đã quen rồi, gọi một tiếng liền sẽ làm.

Thế nhưng mà "Rượu" thì đây là lần đầu tiên, đây là hương vị lộn xộn gì vậy chứ?

Đầu To đi vào liền biết không thích hợp, vừa xông vào thì lập tức muốn vẫy cánh bay ra ngoài. Nam Trúc đề phòng nó, một cái tát vỗ xuống, không chỉ đem nó vỗ về trong hồ lô rượu, còn dùng bàn tay bịt kín miệng hồ lô.

Đầu To cũng không phải ăn chay, răng miệng lợi hại, rất sở trường gặm vật cứng, lập tức ở tại trong hồ lô rượu răng rắc răng rắc bắt đầu gặm.

"Di? Mỗi ngày cho ngươi ăn no, ngươi còn không nể mặt có phải hay không?" Nam Trúc mắng một câu, đã bất mãn rồi, một tay nâng hồ lô rượu, một tay ngăn chặn miệng hồ lô, bắt đầu ra sức rầm rầm rầm, không ngừng mà bắt đầu rung lắc.

Đối diện với loại tình huống này, Đầu To đành phải khuất phục, âm thanh gặm cắn biến mất.

Nam Trúc cũng ngừng giày vò nó, hơi hé mở ra một chút, liếc nhìn vào bên trong, chỉ thấy ở trong rượu, Đầu To đã tỏa ra ánh sáng đỏ, tiến vào trạng thái đun nước, bỗng nhiên thấy thỏa mãn.

Chỉ chốc lát sau đó, hồ lô rượu liền nóng lên, sau đó thì bắt đầu sôi sùng sục.

Hương rượu tràn ra bốn phía, làm cho sư huynh đệ ba người đều sợ thu hút người của Liệt Cốc sơn trang tiến tới đây.

Nước rượu nấu xong rồi, Đầu To cũng bò ra khỏi miệng hồ lô rượu, lần này nó nhảy một cái, rơi xuống đầu vai Dữu Khánh, vẫy vẫy cánh rồi nhảy tới bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh, chui luồn vào bên trong tóc, thể hiện rõ không tiếp tục trở về bên Nam Trúc nữa, hình như là đã bị uất ức.

Nam Trúc cũng đem hồ lô rượu nóng hổi giao cho Dữu Khánh, không cần phải nói, khẳng định là trước tiên cứu Kiều Thư Nhi.

Dữu Khánh sợ Kiều Thư Nhi bị phỏng, rất nhanh vận công xua tan hơi nóng, khi không còn nóng bỏng nữa, lúc này mới đặt lên đầu Kiều Thư Nhi.

Kỳ thực nước rượu đã không còn có mùi rượu gì nữa rồi, sau khi cho Kiều Thư Nhi uống không ít, Dữu Khánh mới đưa hồ lô rượu trả lại

cho Nam Trúc, mình thì chuyên tâm chiếu cố Kiều Thư Nhi, vận công trợ lực luyện hóa.

Nam Trúc thì lập tức ước lượng chia đều, đút cho những người khác uống, cho uống xong lại hỗ trợ vận công luyện hóa.

Không còn cách nào, phải nhanh chóng, nếu thật sự chờ đến khi người của Liệt Cốc sơn trang đi xuống tới, vậy thì không còn kịp nữa rồi, bọn họ có thể tự bảo vệ mình hay không còn chưa thể biết được, nào có thể quan tâm chiếu cố được nhiều người như thế này.

Chương 371: Thận kiến

Nước do Đầu To nấu có hiệu quả thật sự rất tốt, không bao lâu sau Kiều Thư Nhi liền yếu ớt phục hồi lại, phát hiện mình đang nằm trong lòng người khác, ở trong bóng tối nên không nhìn thấy rõ là người nào, trong lúc kinh hãi liền tránh không được có phản ứng, nhưng bị Dữu Khánh đúng lúc chế trụ.

"Là ta, nhỏ giọng chút." Dữu Khánh nhỏ nhẹ thì thầm bên tai nàng, Huỳnh thạch trong tay xuyên qua kẽ hở rọi sáng khuôn mặt mình.

Giọng nói quen thuộc, khí tức quen thuộc giúp cho Kiều Thư Nhi vốn đang hoảng loạn nhanh chóng ổn định tâm thần, an tâm lại, nàng ngồi dậy, thấp giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Nơi đây có bố trí cạm bẫy, có thể khiến cho người hôn mê…" Dữu Khánh đem tình huống đại khái kể cho nàng nghe.

Kiều Thư Nhi nghe xong thì kinh hãi, nghĩ mà sợ, nhịn không được hỏi: "Tại sao các ngươi không có việc gì?"

Dữu Khánh: "Chúng ta thường xuyên dùng một loại thuốc, không bị thứ này đầu độc, có cơ hội sẽ nói rõ cho ngươi biết."

Nơi đây đang nói chuyện, phía bên kia, mấy người cũng lục tục bình phục trở lại.

"Không có việc gì, không có việc gì, nhỏ giọng một chút, nhỏ giọng một chút, người của Liệt Cốc sơn trang có khả năng tới đây bất cứ lúc nào…"

Nam Trúc không ngừng nhỏ giọng thì thầm nhắc nhở bên tai những người tỉnh lại.

Sau khi biết rõ nguyên nhân, mấy người tránh không được liền có phản ứng giống như Kiều Thư Nhi, Ninh Triêu Ất lập tức cảnh giác hỏi: "Vì sao mấy người các ngươi không có việc gì?"

Nam Trúc mượn dùng lời Dữu Khánh nói để trả lời, "Chúng ta thường xuyên sử dụng một loại thuốc, không bị thứ này đầu độc, cũng đã dùng loại thuốc này để cứu các ngươi, có cơ hội sẽ nói rõ hơn cho các ngươi. Vấn đề là, các ngươi chui vào nơi đây, có phải là đã trúng phải cái bẫy của người ta rồi hay không?"

Mấy người trầm mặc một hồi, Nhiếp Phẩm Lan lên tiếng nói: "Thủ đoạn thực sự tàn nhẫn! Sở dĩ bỏ đi thủ vệ, sợ rằng chính là vì dẫn dụ chúng ta đi tới đây đi."

Lục Tinh Vân chợt đưa tay bắt lấy cánh tay Nam Trúc, "Nếu các ngươi đã cho chúng ta dùng loại thuốc như vậy, thì có phải là mê dược bên trong đó sẽ không còn có tác dụng tới chúng ta nữa rồi hay không?"

Bởi vì uống vào số lượng cũng không nhiều, cho nên tuy rằng đã cứu được người tỉnh lại nhưng Nam Trúc cũng không quá dám cam đoan có thể chống đỡ được mê chướng bên trong hay không, gã chần chừ nói: "Có lẽ có thể chống đỡ được một đoạn thời gian đi."

"Đi." Lục Tinh Vân lập tức cất tiếng kêu gọi nữ nhi của mình, Trầm Khuynh Thành cũng không có do dự, hai mẹ con lập tức động thân rời đi, Huỳnh thạch cầm trên tay không còn thấy đâu rồi, liền lấy ra

mồi lửa, cũng không quản người của Liệt Cốc sơn trang ở bên ngoài có thể nhìn thấy hay không, đốt cháy lên liền trực tiếp hướng phía bên trong mà đi.

"Khuynh Thành!" Ninh Triêu Ất cất tiếng gọi, nhưng không thể gọi lại.

Thân hình y chợt lóe lên, vậy mà lại cũng đi theo.

Mọi người đều minh bạch ý nghĩ của cặp mẹ con này, nơi đây đã có cạm bẫy như thế, vậy thì Lâu Ngọc Thục xông tới trước đây chỉ sợ cũng đã trúng chiêu rồi. Các nàng khẳng định là muốn đi thăm dò nhìn xem, vạn nhất bị gặp nạn, nhất định phải nghĩ biện pháp giải cứu.

Mọi người không nghĩ tới chính là, Ninh Triêu Ất vậy mà lại cũng sẽ đi theo, làm cho người ta có cảm giác là bởi vì mấy đêm nay đều đã ở chung với Trầm Khuynh Thành.

Dữu Khánh và Nam Trúc im miệng không nói lời nào, nhận định Lâu Ngọc Thục đã không còn tính mạng nữa rồi, vừa rồi bọn họ không có nói ra chuyện con kiến ăn thịt người, chỉ nói khả năng có các loại mê chướng gì đó khó phát hiện được.

"Đi, cùng đi theo nhìn xem, các ngươi cũng cùng theo đi, vạn nhất có việc gì, làm phiền các ngươi tiếp tục cứu chúng ta một lần nữa."

Nhiếp Phẩm Lan cất lời kêu gọi đám người Dữu Khánh một câu, không chút nào có ý cảm tạ ân cứu mạng, thậm chí còn có một chút cảm giác như đang ra lệnh, không có khách khí, mồi lửa thắp sáng lên trong tay hơi chút dừng lại tại trước mặt Kiều Thư Nhi một cái rồi mới cùng Chu Khoan Trấn cùng nhau xoay người bước đi.

"Kêu gọi lão Cửu trở về."

Dữu Khánh ra hiệu và nói với Nam Trúc một câu, cũng không còn cách nào, bọn họ cũng không nguyện làm người đầu tiên xông ra

ngoài, quỷ mới biết rõ Liệt Cốc sơn trang đã trở mặt sẽ làm ra chuyện gì để chờ đợi bọn họ.

Nam Trúc lắc mình rời đi, rất nhanh liền kêu gọi Mục Ngạo Thiết cùng nhau quay trở về.

Lúc này, mấy người tiếp tục đi vào phía bên trong.

Một đám người đi trước vừa đi vừa chậm rãi tìm kiếm, sư huynh đệ mấy người không bao lâu sau liền đuổi theo kịp bọn họ.

Lần này, sau khi xông vào trong khu vực mùi hương hoa quế, mấy người vẫn không có xuất hiện bất kỳ chuyện gì dị thường, có thể thấy nước do Đầu To nấu vẫn là rất có hiệu quả.

Không bao lâu sau, một đám người đi tới trước khu vực treo thẻ gỗ, tất cả đều cẩn thận tránh né, không biết là đồ vật gì, không dám dễ dàng đụng vào.

Lại tiếp tục đi không bao xa, nhìn thấy được trên mặt đất phía trước có một chút tia sáng, đến gần nhìn, chính là một viên Huỳnh thạch, mọi người cũng ngửi được mùi máu tươi.

Một bãi vết máu đọng tại bên cạnh Huỳnh thạch, không phải một bãi máu do chảy ra đọng lại mà giống như là bị thứ gì đ1o liếm khô.

Lục Tinh Vân ngồi xổm xuống, một tay nắm Huỳnh thạch lên, một tay chấm chấm vào vết máu trên mặt đất đặt ở trước mũi ngửi ngửi, trên mặt hiện lên thần sắc bi thương đứng dậy tiếp tục đi tới trước, hơn nữa là tăng tốc đi nhanh tới phía trước.

Nhiếp Phẩm Lan cũng ngồi xổm xuống đưa tay chấm dính chút vết máu ngửi ngửi, sau khi đứng dậy thì nói với mọi người một câu, "Là máu người."

Mặc dù không nói ra là máu của ai, nhưng mọi người đều có cùng một sự hoài nghi.

Rất nhanh, mọi người liền đi tới bên ngoài miệng hố giống như cái phễu kia. Hai mẹ con Lục Tinh Vân gần như không chút nào do dự, ném xuống một quả Huỳnh thạch và sau khi xác định được chiều sâu chỉ có mấy chục trượng thì lập tức lục tục nhảy xuống.

Sau khi hơi chút quan sát tình hình phía dưới, Ninh Triêu Ất quay đầu lại dặn dò phu phụ Tặc uyên ương một câu, "Các ngươi ở lại thủ tại nơi này, ta đi xuống trước dò xét xem."

Phu phụ Tặc uyên ương đằng hắng gật đầu, nhìn theo bóng người nhảy xuống dưới.

Dữu Khánh cũng quay đầu lại căn dặn ba người bên cạnh, sau đó mới nhảy xuống, nào ngờ Kiều Thư Nhi không có nghe lời căn dặn, cũng cùng nhảy theo xuống.

Vừa rơi xuống đất, dưới chân liền vang lên một loạt âm thanh răng rắc, lấy ánh sáng chiếu rọi nhìn xem, phát hiện rơi xuống tại bên trên một đống bạch cốt.

Lục Tinh Vân và Trầm Khuynh Thành thì đang quỳ gối trước một cái hài cốt mới có thút thít khóc nức nở, cái hài cốt còn mới kia mặc xiêm y hoa lệ của Lâu Ngọc Thục, còn từ trong quần áo tìm được di vật thuộc về Lâu Ngọc Thục, một đôi găng tay được đan bện bằng dây kim loại.

Mẹ con hai người xem như đã biết rõ vì sao Lâu Ngọc Thục chậm chạp không có bất cứ phản ứng gì.

Đối với sự đau thương của các nàng, những người khác cũng không có cảm xúc gì có thể gọi là đồng cảm, đầu tiên là cảnh giác xung quanh, chiếu sáng kiểm tra bốn phía, phát hiện chỉ là một cái hố rất sâu, miệng nhỏ bụng lớn, tìm tới tìm lui cũng không phát hiện được bất kỳ lối ra vào nào khác.

Rất nhanh, tiếng khóc phía dưới cũng thu hút phu phụ Tặc uyên ương đi xuống dưới nhìn xem tình hình. Khi hai người nhìn thấy tình

trạng chết đi của Lâu Ngọc Thục thì giật mình không nhỏ.

"Tích tích tích…"

Đầu To ở trong bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh đột nhiên cất tiếng kêu to, khiến cho những người khác giật mình dồn dập nhìn đến.

Xung quanh cũng vang lên một tràng âm thanh sàn sạt, cũng không biết từ lúc nào đã tung bay lên sương mù nhàn nhạt, rất nhanh, dưới ánh sáng mông lung xuất hiện dày đặc chi chít những bóng trắng đang bò tới.

Dữu Khánh vừa nhìn liền biết rõ, quả nhiên không ngoài dự liệu, chính là đám kiến ăn thịt người từng gặp tại trong địa đạo của Văn thị.

Những người khác không rõ ràng đây là cái trò gì, chỉ biết là ngay cả Lâu Ngọc Thục cũng bị hại nên trong lúc nhất thời liền bị ép buộc dồn dập lui về phía sau, lui về trên đống xương trắng.

Thấy tình huống như vậy, mẹ con Lục Tinh Vân cũng quản không nổi bi thương, người tại giang hồ, sinh sinh tử tử khó mà nói rõ, gặp phải thì cũng chỉ có thể là nhận mệnh mà thôi, lập tức lau chùi nước mắt, ngay tại chỗ dùng xiêm y của Lâu Ngọc Thục đóng gói hài cốt của bà ta lại, cuối cùng làm thành một cái bọc cõng tại phía sau lưng Lục Tinh Vân.

Ninh Triêu Ất đưa mồi lửa trong tay đến gần để quan sát bầy kiến ăn thịt người đang bò tới, kinh nghi hỏi: "Đây là thứ gì chứ?"

Mặt đầy đau khổ, Lục Tinh Vân nói: "Căn cứ vào tình trạng trúng chiêu đến xem, đám vật này giống như là Minh Hải 'Thận kiến' trong truyền thuyết, có thể tản ra sương mù dày đặc, người bị lạc đường tại trong Minh Hải, một khi đi lầm vào trong sương mù này liền sẽ sinh ra ảo giác, sẽ chủ động trèo lên đất liền hải đảo và trở thành con mồi của chúng nó, ngay cả mình chết như thế nào cũng không

biết. Nghe nói loài vật này rời khỏi Minh Hải thì không thể tồn tại lâu dài, lại cực kỳ hiếm thấy, tại sao sẽ bị người lợi dụng tại loại địa phương này chứ?"

Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, cái đáp án này sợ rằng chỉ có người của Liệt Cốc sơn trang mới biết rõ.

"Trước tiên rời khỏi nơi đây rồi nói tiếp."

Nhiếp Phẩm Lan kêu gọi một câu, mình phi thân bay lên trước, chồng của bà ta, Chu Khoan Trấn, cũng bay lên theo cùng rời đi, song song bay trở lại phía trên miệng hố.

Những người khác cũng đang định thoát thân khỏi đàn kiến, nào ngờ Trầm Khuynh Thành lại dùng mồi lửa chấm đốt y phục của những hài cốt tại đây, lại còn đau thương và căm phẫn nói: "Đốt, đốt chết chấy tất cả chúng nó đi."

Đống y phục mục nát và xương cốt rất nhanh liền bị đốt cháy, không có nơi nào để trút xuống đau thương cùng căm phẫn, Trầm Khuynh Thành không có dừng tay, tiếp tục đi châm lửa.

Dữu Khánh không thể không nhắc nhở: "Người bên ngoài có khả năng cho rằng bọn ta đã chết hết rồi, khói lửa dâng lên, sợ rằng lại có sự chuẩn bị khác."

Lời này có lý, Ninh Triêu Ất vung lên hai tay áo, gió mạnh tràn bốn phía, trong nháy mắt liền dập tắt khói lửa, cũng đem một bầy Thận kiến từ xung quanh bò tới đánh bay ra ngoài, nhưng mà những con Thận kiến khác cũng chẳng quan tâm, vẫn ùn ùn vọt tới.

"Đi." Ninh Triêu Ất chụp lấy cánh tay Trầm Khuynh Thành, mang theo người bay lên như diều gặp gió.

Đám người Dữu Khánh cũng lục tục lui đi ra ngoài.

Người đều đã đến đông đủ rồi, Nhiếp Phẩm Lan cũng không cố kỵ phía bên Dữu Khánh, trực tiếp bắt đầu sắp xếp, "Bọn họ cho rằng bọn ta đã chết rồi, sau đó tất nhiên sẽ xuống đây kiểm tra xác nhận. Nơi đây giấu giếm sát chiêu như thế, tất nhiên số người biết được rất ít, người tới đây kiểm tra rất có khả năng chính là bản thân ba vị trang chủ, bọn ta tạm thời ẩn núp, tùy thời giết bọn họ một cái trở tay không kịp, nếu có thể bắt lấy được một con tin thì có thể làm ít được nhiều."

Ninh Triêu Ất gật đầu, "Dù sao đã như thế, không ngại thử một lần, bố trí mai phục ở đâu đây?"

Nhiếp Phẩm Lan: "Treo ngược tại phía dưới thang lầu, đợi cho hắn đi qua phía dưới thì có thể trên dưới cùng nhau xuất thủ đánh lén, cũng có thể tại nơi đây thừa dịp hắn không đề phòng, các ngươi cảm thấy như thế nào?"

Ở một bên, Dữu Khánh nghe nói mà con mắt nháy nháy, phát hiện đám người này mưu đồ bí mật giết người vậy mà lại không chút nghi ngại gì, thật sự cho rằng bọn họ chỉ là để trưng bày hay sao? Nhịn không được cười gượng một tiếng nói: "Chúng ta chỉ đi theo xem náo nhiệt. Ân oán giữa các ngươi và Liệt Cốc sơn trang không liên quan gì đến chúng ta, các ngươi cứ tùy tiện."

Mấy người bên kia liếc mắt nhìn hắn, Nhiếp Phẩm Lan đáp lại một câu, "Đa tạ Lâm huynh đệ đã cứu, nếu không thì bọn ta đã trở thành xương trắng, về sau chúng ta nhất định nói cho Liệt Cốc sơn trang, các ngươi và chúng ta không phải cùng một nhóm, làm như vậy đã có thể giúp cho Lâm huynh đệ thỏa mãn hay không?"

Đám người Dữu Khánh nghẹn lời không biết nói gì, suy nghĩ lại cũng thật sự bất đắc dĩ, bây giờ Liệt Cốc sơn trang có thể tin tưởng bọn hắn không phải cùng một tốp mới là lạ.

Đã hối hận rồi, đang rất tốt đi theo mấy người này chạy tới đây làm gì? Việc này chẳng phải là rảnh rỗi không có việc gì đi tìm việc hay sao.

Ở một bên, Lục Tinh Vân đột nhiên hung dữ lên tiếng: "Không cần phải bố trí mai phục, nơi đây có sẵn thủ đoạn."

Mọi người lập tức đồng loạt quay sang nhìn nàng ta, Nhiếp Phẩm Lan thỉnh giáo, "Là sao?"

Lục Tinh Vân chỉ về phía hố sâu phía dưới, giọng phẫn hận nói: "Gậy ông đập lưng ông, ta muốn cho toàn bộ Liệt Cốc sơn trang chôn cùng mẹ ta!"

Mọi người thuận thế nhìn qua, lập tức minh bạch chút gì, Nhiếp Phẩm Lan kinh nghi hỏi: "Ngươi nói là lợi dụng Thận kiến?"

Lục Tinh Vân gật đầu: "Nếu chúng ta đã có biện pháp không bị thứ này mê hoặc, vì sao không thu tập nó lại dùng để phản công?"

"Không sai!" Trong nháy mắt liền tỉnh ngộ, Nhiếp Phẩm Lan nhịn không được vỗ tay hoan nghênh cảm thán, "Tại sao ta lại không nghĩ tới chứ, nói không chừng chuyện của chúng ta cũng có thể làm ít được nhiều!"

Trầm Khuynh Thành liên tục gật đầu, hiển nhiên là rất tán thành ý kiến muốn cho toàn bộ sơn trang chôn cùng với mẫu thân mình.

Đám người Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, phát hiện đám người này thật đúng là dám nghĩ, với địa hình đường hầm chằng chịt tại Liệt Cốc sơn trang, nếu thật sự bị người này đắc thủ thì e là không tốt rồi.

Sư huynh đệ ba người trao đổi ánh mắt với nhau, cũng không biết đám Thận kiến này có hiệu quả với Người ngủ say kia hay không.

"Lão Chu, ngươi đi canh gác đi." Nhiếp Phẩm Lan nghiêng đầu ra hiệu và nói một câu, Chu Khoan Trấn không nói lời nào, rời đi.

Chương 372: Phản phệ

Những người còn lại, ngoại trừ đám người Dữu Khánh ra, sau khi gặp mặt trao đổi một chút thì họ liền có biện pháp thu thập Thận Kiến.

Biện pháp cũng đơn giản, chẳng qua chỉ là tìm thứ gì đó để chứa đựng Thận Kiến, trong tay mọi người cũng không có đồ vật gì thích hợp để chứa đựng, vì vậy liền trực tiếp móc ra một tảng đá và móc rỗng ruột. Vì để nhanh chóng và tiện lợi, một kiếm cắm vào trong vách đá, vận công quay một vòng, trực tiếp trước tiên khoét vào trong đó tạo ra một cái ống rỗng bên trong, hai đầu cắt ra cái khe, cắm vào hai tấm đá là có thể chặn kín hai đầu, một cái đồ vật chứa đựng đơn giản thuận lợi liền được làm xong.

Đồng thời, vì để tránh tiếng đục đẽo đinh đinh đang đang gây ra động tĩnh quá lớn làm cho bên ngoài nghe thấy, mấy người dứt khoát nhảy vào trong hố sâu để đào lấy…

Trước vách đá khắc chữ "Cấm địa", một đám người của Liệt Cốc sơn trang cầm vũ khí, thủ tại cửa ra vào đường hầm.

Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn đứng một mình tại phía trước, chắp tay đi tới đi lui, thỉnh thoảng nhìn vào phía trong đường hầm tối như mực.

Chợt có một tràng tiếng bước chân đi đến, một đám người canh gác liền tránh đường ra, Đại trang chủ Ngô Đao và Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn đi đến.

Ba vị trang chủ gặp mặt nhau, Ngô Đao trước tiên ra hiệu một cái ánh mắt, Ngô Tạ Sơn liền phất tay thể hiện cho đám người đang trồng chừng trước tiên lui ra ngoài.

Không còn người khác, Ngô Đao mới hỏi: "Tất cả đều đã tiến vào rồi?"

Ngô Tạ Sơn: "Mười người, không nhiều kẻ nào, không thiếu một ai, toàn bộ đã tiến vào, ta tận mắt nhìn thấy bọn họ đi vào."

Ngô Đao: "Đã đi vào bao lâu?"

Ngô Tạ Sơn: "Liên tục nhau, từ khi một nữ nhân bắt đầu đi vào đến bây giờ đã sắp được nửa canh giờ rồi. Theo lý thuyết thì hẳn là đã đi đến 'Bạch cốt trủng', hẳn là đã trúng chiêu rồi, ta đang chuẩn bị đi vào xem."

Ngô Đao nhấc tay đình chỉ, "Tình huống không rõ ràng, đám người này đều không phải là loại người lương thiện gì, hiện tại mạo muội đi vào e rằng không ổn thỏa. Nói chung không cần vội vã đi vào, dù sao bên trong cũng không có lối ra vào nào khác, trước tiên cứ bịt kín ngăn chặn lối ra đã, nếu vách chặn bị phá, chúng ta tự nhiên có thể phát hiện được. Lại bảo khắp nơi vểnh tai nghe ngóng, muốn ở tại bên trong núi đá đào ra được đường đi thì động tĩnh đó không thể tránh được bị chúng ta phát hiện. Không quản bọn họ chết hay sống, trước tiên bịt kín mấy ngày rồi nói tiếp."

Ngô Tạ Sơn nghe vậy liền gật đầu, suy nghĩ cũng phải.

Ở một bên, Ngô Hòa Vận cau mày có điều lo lắng khác, "Theo lý thuyết, xông vào đến bây giờ, hẳn đều đã trở thành xương cốt, việc này cũng là bọn họ tự tìm. Ta hiện tại lo lắng chính là phía sau lưng những người này, nếu như tin tức thực sự là từ Tiểu Vân gian truyền ra tới, nếu những người này táng thân tại đây, chậm chạp không có hiện thân thì chúng ta sợ rằng phải lập tức đối mặt với một ít kẻ kinh khủng rồi."

Ngô Đao: "Việc đã đến nước này, thay vì phân vân không xác định được, không bằng so bản lĩnh đi. Bắt đầu ngay từ khi thông tin bị lộ, chúng ta liền đã không còn có lựa chọn." Lão nói xong liền xoay người rời đi.

Rất nhanh, ở chỗ sâu trong đường hầm, tại khu vực tiến vào bậc thang hình xoắn ốc đi thẳng xuống dưới, một cái cửa đá dày nặng

chậm rãi hạ xuống, cuối cùng một tiếng lạch cạch trầm đục vang lên, con đường ra vào liền bị phong kín.

Ngô Tạ Sơn dẫn theo một đội người tiến vào, đứng ở trước cửa đá vừa hạ xuống, duỗi tay vỗ vỗ lên nó, rồi xoay người lại đối diện mười người phía sau, nói: "Các ngươi thủ tại nơi này, nếu phát hiện thấy bất kỳ dị thường gì thì lập tức báo cho ta!"

"Vâng." Mười người đáp lại lĩnh mệnh.

Sau khi Ngô Tạ Sơn sải bước lớn rời đi, mười người cũng phân chia nhau mỗi người đứng vào vị trí theo chức trách của mình.

Phía bên kia cửa đá, nghe được động tĩnh, Chu Khoan Trấn chậm rãi lẻn lên bên trên để kiểm tra, kết quả phát hiện thấy lối ra đã bị chặn kín, tay ấn lên trên cửa đá cảm nhận dò xét một hồi, sau đó ngay lập tức xoay người lấy ra mồi lửa, lần này trực tiếp đốt cháy lên để chiếu sáng, nhảy xuống theo vị trí trống của bậc thang hình xoắn ốc.

Sau khi rơi xuống, ông ta đi thẳng đến đại điểm một đám người đang bận rộn làm việc…

Ở chỗ sâu trong hố đất, đám người Dữu Khánh cũng nhảy xuống xem náo nhiệt.

Dữu Khánh coi như là đã phục mấy vị này, mắt mở trừng trừng nhìn những kẻ này khiêu khích, trêu chọc kéo Thận Kiến ra ngoài rồi điên cuồng càn quét cho vào trong từng cái ống đá. Có lẽ toàn bộ Liệt Cốc sơn trang có nằm mơ cũng không nghĩ tới ngoại nhân xâm nhập vào đây vậy mà lại sẽ làm ra loại chuyện này.

Một khi mê chướng của Thận Kiến đã mất đi hiệu lực, đối diện với đám Huyền cấp tu sĩ này, vận mệnh của chúng chân chính là giống như con kiến hôi vậy, đối mặt với đám tu sĩ vận công điên cuồng càn quét, chúng giống như bị một cơn lốc cuốn vào bên trong ống đá . Cuối cùng làm cho một đám Thận Kiến bị làm cho sợ hãi, không dám xông ra đây nữa rồi.

Nơi nào có tổ kiến thì tất có kiến chúa.

Đây là ý nghĩ mà Lục Tinh Vân đột nhiên nói ra, cũng không biết vì sao nàng ta lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này, nói chung là mọi người đều đã nhìn ra được sự bi phẫn trong lòng nữ nhân này, rõ ràng trong lòng bị nghẹn một cơn tức giận và muốn trả thù.

Về sau thật đúng là bị nàng ta tìm được, tại lúc mọi người còn đang bận rộn khiêu khích, trêu chọc kéo Thận Kiến ra để thu thập thì tại trong một cái sào huyệt nhân tạo ở trong lòng đất, nàng ta đã cưỡng ép đào ra được kiến chúa.

Thận Kiến bình thường chỉ lớn cỡ hạt đậu xanh, Kiến chúa thì là trắng mập ú ù lớn như một cái nắm đấm, cái đầu nhăn nheo rất giống như khuôn mặt một lão thái bà, nhìn tổng thể trông rất ghê tởm, Lục Tinh Vân nhưng là một tay trực tiếp bắt nó lên cho mọi người nhìn xem, sau đó ném vào trong ống đá.

Sau khi Kiến chúa bị bắt, toàn bộ đàn kiến lập tức giống như bị điên, điên cuồng tuôn ra vây công đám người.

Kết quả có thể nghĩ mà biết, bị càn quét như gió cuốn mây tan, chứa đầy hơn mười cái ống đá, chỉ còn có một số ít ỏi cá lọt lưới hoảng loạn bò lung tung trong đống hài cốt.

Khi mọi người trở lại bên trên, đang đục ra lỗ nhỏ tại bên trên miệng ống đá để đề phòng đám kiến bị chết vì ngạt thở thì Chu Khoan Trấn đi tới, vừa thấy mọi người liền báo cho biết, "Lối ra đã bị phong lại rồi."

Mọi người hơi kinh, Nhiếp Phẩm Lan vội hỏi: "Phong kín là sao?"

Chu Khoan Trấn: "Chính là hạ xuống một cái cửa đá chặn đường lại, hẳn là không thể phong kín, có lẽ có thể cưỡng ép phá vỡ."

Vừa nghe nói là như thế, mọi người trái lại cũng không sợ hãi, chỉ cần không phải là làm sụp cả ngọn núi xuống bịt kín bọn họ, dựa

vào tu vi của bọn họ, chỉ với một cái cửa đá là rất khó vây khốn được bọn họ, với tu vi của bọn họ thì hoàn toàn có thể đào đi ra.

Nhưng bọn hắn hiển nhiên không muốn dừng lại tại nơi này, ngay cả Thận Kiến cũng đã bắt lấy, không thử dùng một chút thì như thế nào có thể cam tâm.

Sau khi hơi chút trao đổi, nói làm liền làm, một nhóm người khiêng một đống ống đá cất bước rời đi.

Mấy người Dữu Khánh đứng xem, tuy nói là chuyện không liên quan tới mình, nhưng nhìn thấy hai tay người ta ông quá nhiều đồ vật thì cũng chỉ có thể là yên lặng cầm Huỳnh thạch chiếu sáng rọi đường cho bọn hắn.

Khi đi qua khu vực có mùi hương hoa quế kia thì đám Thận Kiến trong ống đá rõ ràng xao động rất dữ dội, nhưng cũng không thể tùy theo chúng nó mà, bị cưỡng ép mang đi qua rồi.

Một nhóm người rất nhanh đi tới vị trí lối ra, dồn dập dò xét cửa đá chặn kín đường đi, cảm thấy cưỡng ép phá vỡ hẳn là không khó nhưng bọn hắn cũng không có làm như vậy.

Cũng là Lục Tinh Vân ngăn cản mọi người, nàng ta vỗ vỗ đóa hoa trắng nhỏ cài bên tóc mai: "Bên ngoài hẳn là có bảo vệ, tận lực không nên đả thảo kinh xà."

Ngay sau đó nàng ta nửa quỳ tại trước mặt cửa đá, vận công dò xét phía dưới của đá một chút, xác nhận giống như lúc trước đã suy đoán, độ phẳng dưới đáy không thể làm được tuyệt đối kín mít, vẫn là còn có khe hở không dễ phát hiện.

Đối với nàng ta mà nói, như vậy cũng đã đủ cho nàng ta thi triển rồi.

Mọi người đều có thể nhìn ra được chấp niệm báo thù của nàng, nói chung chỉ cần không phải là không hợp lý, nàng ta nói thế nào thì

mọi người cũng sẽ làm theo ý nàng ta.

Dưới sự ra hiệu của nàng ta, mọi người hỗ trợ nhẹ nhàng đem miệng ống đá chồng chất đặt sát với cửa đá.

Dưới ánh sáng Huỳnh thạch chiếu rọi, có thể nhìn thấy từ trong đống ống đá chứa Thận Kiến không ngừng toát ra sương mù, được Lục Tinh Vân vận công thi pháp khống chế, đám sương mù kia bị cưỡng bức chậm rãi theo dưới đáy cửa đá dần dần tràn sang bên kia, cứ liên tục duy trì không ngừng như thế.

Dữu Khánh quan sát và thấy rằng, đa số thời gian, người nữ nhân này đều rất đoan trang, nói chuyện cũng rất dịu dàng, phần giáo dưỡng này tựa hồ đã trở thành bản năng của nàng ta, nhưng lúc này những lời nói dịu dàng đó lại đi đôi với hành động ngoan độc.

Từ khi người nữ nhân này quyết định cố ý báo thù thì nàng ta đem tới cho mọi người một cảm giác tương phản rất mãnh liệt, nhất là phía sau lưng nàng ta còn cõng theo hài cốt của Lâu Ngọc Thục.

Sau một hồi, mười người thủ tại phía bên kia cửa đá đều xuất hiện sự dị thường, đầu tiên là trên mặt dần dần có nụ cười khờ khạo, sau đó chậm rãi trở nên giống như ngây ngốc ngu si, lục tục xoay người đi về phía cửa đá chặn kín lối đi.

Đi tới trước mặt cửa đá, bị ngăn chặn lại, vào không được, bắt đầu dồn đống lại đẩy, cứ ngây dại ngu ngơ dùng thân thể va chạm vào cửa đá.

Ở bên trong cửa đá, nghe được phái bên kia cửa đá mơ hồ truyền đến động tĩnh, Lục Tinh Vân dán lỗ tai lên trên cửa đá nghe ngóng để phân biệt, sau đó quay đầu nói với mọi người: "Bên ngoài quả nhiên có bảo vệ, hẳn là đều đã trúng chiêu." Rồi phất tay ra hiệu cho mọi người hỗ trợ đem ống đá dời đi, sau đó mượn kiếm của Nhiếp Phẩm Lan dùng một lát.

Nàng ta một kiếm cắm vào cửa đá, vận công thi pháp, chém chém hai bên thành hình chữ bát, chém sâu dần vào cho đến khi xuyên đến bên kia, cho dù âm thanh rất chói tai nhưng cũng xem như là nàng ta đã tận lực giảm nhỏ tiếng động.

Chỉ chốc lát sau, một miếng đá lớn hình tam giác đã bị nàng ta phá vỡ ra, một đám thủ vệ đồng đống ở bên ngoài lập tức giống như cái xác không hồn mà theo lỗ thủng xông vào.

Phía trước mặt chúng chính là bậc thang hình xoắn ốc, nếu không đi theo bậc thang hình xoắn ốc thì chính là vực sâu, đám thủ vệ kia hiển nhiên đã đánh mất năng lực nhận biết đó, chỉ là bọn chúng lại là về tới đống ống đá, cho nên Lục Tinh Vân phải tiễn bọn họ một đoạn đường.

Cắt cổ, một kiếm một tên, tăng thêm một cước, đem mười người lần lượt đạp rơi xuống.

Kỳ thực với độ cao như vậy, nếu như không có thi pháp để bảo vệ mà ngã rơi xuống thì gần như không có khả năng sống sót, nhưng Lục Tinh Vân vẫn làm ra chuyện thấy máu.

Sau đó nàng ta trả kiếm lại cho Nhiếp Phẩm Lan, mình thì theo lỗ thủng của cửa đá trước tiên chui đi ra ngoài.

Mọi người sau đó cũng đem một đống đồ vật dời đi ra.

Một đoạn đường hầm tối tăm phía trước đã được dọn dẹp sạch sẽ, một nhóm người không sai biệt lắm đi tới cuối đường, Lục Tinh Vân và Trầm Khuynh Thành bắt đầu liên thủ vận công thi pháp, không ngừng dùng sức gió để phân tán sương mù trong ống đá ra ngoài, hiển nhiên là muốn đem một đoạn đường nhìn thấy được hay không nhìn thấy được ở phía trước đều dọn dẹp sạch sẽ.

Dữu Khánh cau mày không nói, đã nhìn ra được, nữ nhân này nghiễm nhiên là muốn đại khai sát giới, quả thật là muốn cho toàn bộ Liệt Cốc sơn trang chôn cùng.

Hắn không biết người sáng lập Liệt Cốc sơn trang, hoặc là nói người bày ra sát chiêu Thận Kiến, lúc đó có từng nghĩ đến việc sẽ bị chuyện này cắn trả lại hay không.

Hắn chậm rãi dịch bước đến bên cạnh Ninh Triêu Ất, hạ thấp giọng nói: "Nơi đây chính là cấm địa, nhân viên bình thường của Liệt Cốc sơn trang nhân viên chưa chắc đã biết rõ bí mật của cấm địa, mà người biết rõ bí mật thì rất có thể là biết được phương pháp phá giải, hẳn là có biện pháp đi lại tại trong mê chướng Thận Kiến này, biện pháp này của Lục đại tỷ chưa chắc đã có tác dụng đối với kẻ biết tình hình."

Ninh Triêu Ất nghiêng đầu nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

Dữu Khánh nhưng không có nói tiếp, hắn cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên nói ra những lời này với người ta, là có ý gì. Vừa cảm thấy một trận thảm họa sắp đổ ập xuống đầu Liệt Cốc sơn trang, vừa cảm thấy nếu như biện pháp của Lục Tinh Vân thật sự có thể lật tung toàn bộ Liệt Cốc sơn trang, đối với kế hoạch phát tài của hắn hẳn là cũng có lợi.

Nghẹn một hồi lâu, hắn sửa lại lời nói: "Ninh tiên sinh, các ngươi tới Liệt Cốc sơn trang đến tột cùng là muốn làm gì?"

Những người này đến đây, làm náo loạn nơi đây, hoàn toàn không ra bài theo lẽ thường, khiến cho đầu óc hắn mơ mơ màng màng.

Ninh Triêu Ất lại nhàn nhạt hỏi ngược lại một câu, "Ngươi tới Liệt Cốc sơn trang làm gì?" Rồi không đợi Dữu Khánh đáp lời, y lại bồi thêm một câu, "Ngươi tới đây làm chuyện gì thì ta cũng tới đây làm chuyện như vậy."

Dữu Khánh tức thì không nói nên lời, hắn không thể nói ra ý đồ đến đây.

Chờ một chút, Ninh Triêu Ất lại nhìn chăm chú về phía Kiều Thư Nhi đang yên lặng nhìn tới bên này, hỏi: "Lúc trước ngươi hẳn cũng là bị

trúng chiêu rồi đi?”

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh bất ngờ, không biết y làm sao đoán ra được.

Kiều Thư Nhi trầm mặc không đáp, không nói có, cũng không nói không có.

Ninh Triêu Ất lại chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Dữu Khánh, “Vì sao ngươi lại cứu chúng ta?”

Lời này vừa nói ra, phu phụ Tặc uyên ương quay đầu lại nhìn tới nơi đây, ngay cả Lục Tinh Vân và Trầm Khuynh Thành cũng quay đầu lại nhìn tới.

Chương 373: Tiếng cảnh báo ngân vang

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, trả lời: “Cũng là chúng ta tự cứu chính mình, huống hồ chúng ta không oán không cừu.”

Ninh Triêu Ất nở nụ cười, trong nét tươi cười như có ẩn chứa mấy phần tự giễu, “Nói rất hay, không oán không cừu, chúng ta không oán không cừu!”

Chính lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân lục tục truyền đến, lập tức khiến cho bên này yên tĩnh cảnh giác, mọi người đều nghiêng tai lắng nghe.

Tỉ mỉ lắng nghe, có thể nhận thấy được, tiếng bước chân đi tới đều có vẻ tương đối kéo dài.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đánh giá hẳn phải là có người bị trúng chiêu rồi.

Thực tế chứng minh quả thực là như thế, những người xuất hiện tại cửa đường hầm đều có thần tình ngớ ngẩn, bước đi tới với nụ cười ngốc nghếch trên mặt.

Những kẻ đi tới này đều đi về phía cái ống đá giam giữ Kiến chúa kia, mọi người lập tức có thể hiểu biết là có ý gì.

Lục Tinh Vân quay đầu lại nhìn một cái rồi dừng tay lại, nói với con gái Trầm Khuynh Thành: "Ngươi tiếp tục."

Nàng ta bước nhanh trở lại ôm lấy cái ống đá giam giữ Kiến chúa kia, một mình đi vào chỗ sâu trong đường hầm, quả nhiên, những kẻ thần tình si ngốc kia cũng cùng đi theo, cất bước đi vào chỗ sâu trong đường hầm.

Những kẻ xuất hiện sau đó, không chỉ là một hai người, mà là tốp năm tốp ba không ngừng đi tới, không khác nào đã thành quần kết đội, không ngừng hướng về phía sâu trong đường hầm tối như mực mà cất bước đi đến.

Một hồi lâu sau không thấy Lục Tinh Vân đi ra, mọi người có thể đoán được ở chỗ sâu trong đường hầm đang phát sinh chuyện gì, cũng biết những kẻ trúng chiêu đi vào trong đó, chỉ sợ là không bao giờ có khả năng đi ra nữa rồi, hận ý của Lục Tinh Vân rất rõ ràng.

Nhìn thấy không ngừng có người si ngốc ngây ngẩn xuất hiện, Dữu Khánh cau mày, lúc trước hắn coi như là tại bên trong đã di chuyển vòng vòng khắp nơi, cảm nhận được những lối đi chủ yếu phía trong sơn thể này là có năng lực thông gió nhất định, lúc đó hắn còn suy nghĩ say này phải dùng hương tìm đến vị trí thích hợp mượn dùng Quan Tự quyết để điều tra một chút. Nói cách khác, khí sương mù của Thận Kiến thổi ra ngoài sợ là sẽ ở tại những vị trí nhất định theo gió bay lên, sương mù này theo đường thông khí khuếch tán ra, có thể tưởng tượng được số người sẽ bị ảnh hưởng.

Thật sự cần phải giết chết nhiều người như vậy sao? Đem người khống chế lại cũng là một cái biện pháp a.

Nhưng mà trong lòng hắn lại rất rõ ràng, một khi người bị khống chế được người khác cởi bỏ cấm chế thì những người này lập tức sẽ tàn nhẫn hạ sát thủ với bọn họ.

Nhân viên của Liệt Cốc sơn trang vẫn đang không ngừng đi tới, người đến không ngừng ngây ngốc cười ngây dại đi vào phía sâu trong bóng tối, Lục Tinh Vân ở bên trong cũng không có dễ dàng đi ra.

Yên lặng quan sát một hồi, Ninh Triêu Ất bỗng nhìn về phía Dữu Khánh nói: "Hắn nói không sai, đã có người có thể bày ra sát chiêu này thì tất nhiên có biện pháp hóa giải, đối phương sớm muộn sẽ phát hiện, chuẩn bị một chút đi."

Dưới sự kêu gọi của y, phu phụ Tặc uyên ương theo y cùng nhau đi ra ngoài…

Bên trong một cái đường hầm, mấy người cười cười nói nói đi tới trước, chợt thấy tại giao lộ phía trước lục tục có người chậm rãi đi qua.

Mấy người đang cười đùa cảm thấy quái lạ, đi tới giao lộ thì thấy lại có người tập tễnh đi qua, trọng điểm là, những người này khóe miệng chảy nước miếng cười ngây ngô.

Một người kéo lại cánh tay người kia, ngạc nhiên hỏi: "Ngô Cảnh, ngươi cười ngây ngô như vậy làm gì?"

Người khác cười nhạo: "Chắc là nghĩ đến chuyện gì tốt, làm mộng đẹp gì đi?"

Người được xưng là Ngô Cảnh kia không đáp lại tiếng nào, giãy giụa tiếp tục đi về phía trước, giống như không nhận biết bọn họ vậy, hoặc nói là trong mắt căn bản không có bọn họ.

"Ngươi làm sao vậy?" Có người vỗ vỗ khuôn mặt Ngô Cảnh.

Về sau lại, mấy người dần dần cảm thấy được không thích hợp, chỉ thấy sau đó lại có người chậm rì đi tới, dù không có chảy nước miếng, nhưng cũng là dáng vẻ si ngốc cười ngây ngô.

Tình hình này có chút quỷ dị, sự hoài nghi trong lòng mấy người không thể có được đáp án, trên mặt nhưng cũng toát ra nét tươi cười dị dáng, sau đó cũng dần biến thành nét cười ngây ngô, rồi cũng giống như những kẻ khác nở nụ cười ngây ngốc, một đường cứ như vậy ngây dại mà chậm rãi đi tới trước, giống như phía trước có vô tận tốt đẹp đang chờ đợi bọn họ.

Bên trong sơn trang không ngừng có người phát hiện thấy dị thường, không ngừng có người đi tới kiểm tra, không ngừng có người tại trong lúc còn chưa làm rõ ràng được là chuyện gì xảy ra thì cũng đã biến thành một thành viên trong đám người khác thường đó.

Sơn trang xây dựng tại bên trong sơn thể, vốn là có được sự bảo vệ riêng tư tuyệt vời một cách tự nhiên, nhưng ngày hôm nay, trái lại đã trở thành sự yểm hộ tuyệt hảo cho hung thủ giết người, không người nào có thể phóng mắt nhìn toàn cục để nhận ra được sự khác thường, khi đi đến trước mặt nơi phát hiện dị thường thì kết quả chỉ là trở thành một thành viên trong số người bị biến đổi.

Phụ trách sự vụ nội bộ bên trong sơn trang, Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn cũng giống như những người khác, khi đang dẫn mấy tên tùy tùng đi trong sơn trang thì phát hiện thấy dị thường, phát hiện thấy nhân viên sơn trang cười ngốc nghếch đi ngang qua, giữ lại người ngây ngốc không để ý tới lão ta để kiểm tra, sau đó có thể nói là kinh nghi bất định.

Lão ta ý thức được chút gì, nhanh chóng chạy theo phương hướng những nhân viên xuất hiện dị thường đang đi tới, kết quả là trên đường không ngừng phát hiện thấy nhân viên sơn trang bị khác thường.

Lão ta còn chưa có chạy tới cửa vào cấm địa thì một thanh kiếm đột nhiên chắn ngang tại trên cổ lạo ta, trong nháy mắt bức lão ta dừng lại rồi.

Một tên nhân viên sơn trang si ngốc đang đi tới trước đột nhiên rút kiếm, đột nhiên ra tay với lão ta, làm cho lão ta bối rối không kịp trở tay, trên cổ đã là trực tiếp xuất hiện vết máu.

Người kia quay đầu lại, không phải ai khác, chính là Chu Khoan Trấn đã thay đổi trang điểm, thay đổi y phục nhân viên sơn trang, ở tại đây giả mạo nhân viên sơn trang lui tới đã lâu, chỉ chờ tới giờ phút này, chờ người bên trong sơn trang có thể hóa giải được sương mù của Thận Kiến xuất hiện.

Ngô Tạ Sơn kinh hãi, vừa định có phản kháng thì mặt sau lại xuất hiện một thanh kiếm chống tại phía sau lưng lão ta, thậm chí đã trực tiếp đâm thủng da phía sau lưng lão ta, mũi kiếm cắm vào trong huyết nhục của lão, máu tươi chảy ra nhiễm đỏ một vùng phía sau lưng lão, khiến cho lão ta khó mà nhúc nhích.

Xuất thủ chính là Nhiếp Phẩm Lan, nàng ta lại đưa tay nhanh chóng điểm huyệt đạo Ngô Tạ Sơn, tại trên người lão ta liên tục hạ cấm chế, sau đó hai người phu thê mới buông lỏng kiếm ra.

Lúc này, Ninh Triêu Ất đang đề phòng xung quanh mới xông ra, cười nói với Ngô Tạ Sơn: "Nhị trang chủ, đạo đãi khách của các ngươi thực sự là khiến người không nghĩ ra a, đành phải mời ngươi đi giải thích rõ ràng một chút."

Ngô Tạ Sơn bị khống chế lại rồi, miệng không thể nói, chỉ có vẻ mặt phẫn nộ, bỗng nhiên ánh mắt chuyển động, chỉ thấy những người hầu cận đi theo mình tới đây cũng đã biến thành dáng vẻ si ngốc ngơ ngác, nét phẫn nộ trên mặt đột nhiên biến thành bi phẫn.

Nhìn trước mắt không ngừng có người ngây ngây dại dại đi ngang qua, lão ta biết rõ, thảm họa đã tới với Liệt Cốc sơn trang rồi.

Giống như lời Đại trang chủ đã nói, kinh đào hãi lãng tới rồi!

Cũng đã xác minh được câu nói kia của tổ tiên, một khi bí mật kia bị tiết lộ, liền sẽ là một trận hạo kiếp của Liệt Cốc sơn trang!

Cõng đàn Tam huyền cầm, Ninh Triêu Ất nói: "Chu phu nhân, ngươi trước tiên đem người mang đi, ta cùng với lệnh phu tiếp tục tại nơi này ôm cây đợi thỏ, nhìn xem còn có thể đụng tới nữa hay không, nếu có thể đem hai vị trang chủ khác cùng nhau mời được tới đây, vậy thì sự tình liền kết thúc rồi."

Nhiếp Phẩm Lan gật đầu, cũng đưa cho Chu Khoan Trấn một cái ánh mắt nhắc nhở cẩn thận, sau đó liền áp giải Ngô Tạ Sơn rời đi.

Nhưng mà tình thế cũng không có phát triển y theo bọn họ tưởng tượng.

Bên trong hang động Sơn thể, Đại trang chủ Ngô Đao và Tam trang chủ Ngô Hòa Vận phi thân lao ra, rơi tại dưới ánh sáng mặt trời.

Hai người trước sau rơi xuống, đều là vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào những người tại nơi lối ra vào sơn thể.

Hai người có thể chạy ra như thế này, tự nhiên cũng là bởi vì đã phát hiện thấy kịch biến bên trong sơn trang.

Muốn không phát hiện cũng khó, phái người bên cạnh đi làm việc, đi một người biến mất một người, một người rồi lại tiếp tục một người, đã rời đi đều không trở lại, hai người tự nhiên là phải đi thăm dò nhìn xem, kết quả liền phát hiện thấy dị thường.

Ngô Hòa Vận vốn muốn trước tiên đi thăm dò nhìn xem là chuyện gì xảy ra, nhưng bị Đại trang chủ ngăn cản, ý của Ngô Đao là trước tiên giúp cho những người chưa có việc gì thoát hiểm đã.

Lúc này, Ngô Đao trầm giọng nói: "Đập chuông!"

Ngô Hòa Vận lập tức phi thân đến cái hang động ở giữa sườn núi, bên trong treo một cái chuông lớn, chỉ cần đập vang lên, âm thanh không chỉ có thể chấn động tứ phương, cũng có thể từ hang động một đường vang vọng truyền vào ở chỗ sâu trong sơn thể. Ngô Hòa Vận tự mình nâng dùi đập chuông lên, dùng sức đụng vang chuông lớn.

Đông…

Đông…

Đông…

Âm thanh cảnh báo ngân vang, thanh âm có thể vang vọng rất xa, cũng là đang thông báo cho mọi người tập kết.

Chỉ là lần này, thời gian tiếng chuông đụng vang không khỏi quá dài, dường như một mực vang lên liên tục không ngừng.

Tộc nhân họ Ngô đang làm việc trong ruộng đồng dồn dập ngẩng đầu nhìn về phía bên này, người lưu thủ trong thôn trang cũng dồn dập từ trong phòng xông ra, rất nhiều tiểu hài tử chạy ra, lão già bẩn thỉu ngồi chồm hổm tại cổng thôn rít thuốc lá xoành xoạch cũng chầm chậm đứng lên nhìn về phía chuông vang.

Bên trong sơn thể, người nghe được tiếng chuông cũng dồn dập chạy ra, tập kết, miễn là người còn có thể bình thường làm chủ bản thân.

Hết người này đến người khác, chỉ chạy ra khoảng gần trăm người.

Một hồi sau còn không tiếp tục nhìn thấy có người nào khác đi ra, gần trăm người đó cũng quay mặt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì. Đều biết rõ, cái chuông lớn này không dễ dàng đập vang, khi đã đập vang chính là đại sự, cần phải lập tức đi ra tập kết, huống hồ còn là Tam trang chủ tự mình lên trên đó đập chuông, tại sao chỉ chạy ra ít người như vậy chứ?

Toàn bộ tu sĩ của Liệt Cốc sơn trang, tổng cộng hơn năm trăm người, lại chỉ đi ra gần trăm người.

Sắc mặt Ngô Đao càng thêm âm trầm, Ngô Hòa Vận cũng càng thêm nóng ruột, tiếng chuông đập càng nhanh cũng càng vang rồi.

Người ở bên ngoài, trong lỗ tai chỉ toàn nghe tiếng chuông vang ong ong.

Về sau lại, còn là Ngô Đao nhấc tay ra hiệu một cái, Ngô Hòa Vận mới ngừng thình thịch gõ chuông, phi thân quay về chỗ, trầm giọng nói: "Nhị trang chủ còn chưa có đi ra, để ta đi vào tìm một cái."

Ngô Đao phất tay ngăn cản, "Nhị trang chủ không phải người điếc, chuông vang đã lâu như vậy mà vẫn không ra, hẳn phải là không ra được rồi."

Ngô Hòa Vận: "Hắn hẳn là sẽ không bị thứ trong cấm địa ảnh hưởng."

Ngô Đao: "Vậy thì ngươi càng không thể đi vào, đã nói rõ hắn đã rơi vào trong tay đối phương! Tại trong nhà của mình còn có thể dễ dàng rơi vào trên tay người ta, ngay cả một chút động tĩnh đánh nhau cũng không có, chúng ta căn bản không làm rõ được đối phương đã dùng thủ đoạn gì, ngươi lỗ mãng xông đi vào, cũng chỉ là giúp cho trên tay người ta có thêm một con tin mà thôi. Chúng ta vốn đang ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng, hiện tại đảo ngược lại rồi."

Ngô Hòa Vận trầm mặc một hồi, suy nghĩ cũng phải, "Vậy bậy giờ phải làm sao?"

Vòng kim cô trên đầu Ngô Đao lấp lóe sáng dưới ánh mặt trời, sắc mặt nhưng là âm trầm lạnh lùng: "Chờ! Bọn họ chạy tới đây không phải vì để giết người, đã xé rách mặt, hẳn là cũng sẽ bày ra ý đồ chân thực. Thương lượng được thì thương lượng, nếu như không thể đồng ý… Nơi đây là địa bàn của chúng ta, nếu như người phía sau

bọn họ không bày ra thực lực, chỉ bằng mấy người bọn họ sao, muốn chết!”

Ngô Hòa Vận gật đầu đồng ý, nhưng vẫn là có chút nghiến răng nghiến lợi, đè thấp giọng, “Việc này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Tất cả đều đã tiến vào, tại sao còn có thể dời thứ ở trong cấm địa ra để phản kích chúng ta? Thứ trong cấm địa vì sao lại vô dụng đối với bọn họ, lẽ nào bọn họ đã sớm biết rõ trong cấm địa có thứ đó nên đã sớm có chuẩn bị rồi hay sao? Điều đó không có khả năng a, theo lý thuyết, bí mật trong cấm địa chỉ có mấy người chúng ta mới biết rõ, bản thân chúng ta làm sao có khả năng để lộ tiếng tin tức?”

Ngô Đao: “Bây giờ, việc này đã không trọng yếu nữa rồi, đến lúc phải biết rõ tự nhiên sẽ biết, trước tiên lo chuyện trước mắt, rải nhân thủ ra, bố trí ra xung quanh, toàn bộ ẩn núp làm cơ sở ngầm cho ta. Vạn nhất chúng ta dự đoán sai, là do chính chúng ta suy nghĩ nhiều, để cho bọn họ từ nơi khác chạy thoát khỏi cũng không biết, vậy thì việc vui liền lớn rồi.”

“Được.” Ngô Hòa Vận theo tiếng xoay người, lập tức đem gần trăm người còn lại sắp xếp bố trí.

Ngô Đao xoay người, khuôn mặt căng ra, nhìn chăm chú phương hướng cổng thôn…

Chương 374: Quan tâm

Tiếng chuông, những người ở tại Cấm địa phía sâu trong sơn thể cũng nghe được.

Người si ngốc cười ngây dại vẫn còn đang tiếp tục đi về phía trong này.

Trầm Khuynh Thành không dừng công việc trên tay, tiếp tục vận công thi pháp đẩy sương mù do Thận Kiến tỏa ra tràn ra phía ngoài.

Đám người Dữu Khánh nhìn nhau không nói gì, không biết tiếng chuông kia có ý nghĩa gì.

Nhiếp Phẩm Lan thì một tay kéo lấy Ngô Tạ Sơn nằm ở trên mặt đất góc tường đứng lên, cời bỏ á huyệt cho lão ta, hỏi: "Tiếng chuông ở bên ngoài là có chuyện gì xảy ra?"

Ngô Tạ Sơn nhìn những nhân viên sơn trang không ngừng đi về phía bóng tối ở sâu trong đường hầm, bởi vì Trầm Khuynh Thành ở phía trước thi pháp quấy nhiễu không khí, đã làm cho mùi máu tươi từ phía sâu trong bóng tối cuốn ra ngoài, lão ta đại khái đã đoán được là xảy ra chuyện gì, hai mắt trợn trừng muốn nứt.

Ánh mắt đột nhiên quay trở lại trên mặt Nhiếp Phẩm Lan, lão ta cắn răng nói: "Ngươi hỏi đã xảy ra chuyện gì, còn có thể là xảy ra chuyện gì, tự nhiên là phát hiện thấy dị thường mà đập chuông cảnh báo, nghe được tiếng chuông, mọi người sẽ tập trung hết bên ngoài."

Tiếp đó ánh mắt lại xoay chuyển lướt qua trên thân từng người, cuối cùng hỏi ra một vấn đề mà trong lòng vẫn luôn luôn muốn biết, "Vì sao các ngươi không sợ độc khí của Thận Kiến?"

Chuyện cho bây giờ, lão ta đương nhiên cũng đã minh bạch, huống hồ đã nhìn thấy được những ống đá bốc ra sương mù đặt tại trước mắt, vừa nhìn liền biết là đem Thận Kiến trong cấm địa đem ra tới rồi.

Nhiếp Phẩm Lan không trả lời, đáp lại lão ta là mấy chỉ, lần nữa điểm á huyệt, khiến lão ta ngậm miệng lại.

Lại qua một đoạn thời gian, không còn nhân viên cười ngây ngô đi tới nữa, hết rồi.

Trầm Khuynh Thành không thể không ngừng tay lại, tự mình chạy ra bên ngoài nhìn xem, đám người Dữu Khánh cũng chạy ra nhìn nhìn, mặt sau quả nhiên là không còn người nào nữa.

Cũng không biết là bởi những người trúng chiêu đều đã tới rồi, hay là sơn trang tìm được biện pháp hóa giải.

Mọi người phỏng chừng có khả năng giống như lời Ngô Tạ Sơn nói, tiếng chuông làm cho những người khác không trúng chiêu đều đi ra ngoài tập trung lại rồi.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lục Tinh Vân chậm rãi quay trở về, trên người nàng ta vẫn là một bộ váy đen đoan trang, dung mạo dịu dàng hiền lành, chỉ là đóa hoa trắng nhỏ trên thái dương hơi lấm tấm máu.

Dữu Khánh xem như đã phục với khí chất của nữ nhân này, ai có thể nhìn ra được nữ nhân này vừa mới rồi từng giết người vô số chứ?

Lục Tinh Vân nhìn thấy được Ngô Tạ Sơn nằm ở góc tường, hơi ngóng nhìn rồi đi về phía mọi người, đi tới trước mặt mọi người, hỏi: "Sao dừng lại rồi?"

"Không còn, những kẻ trúng chiêu có khả năng đều đã tới rồi, không tới thì có thể đều được tiếng chuông triệu tập đi ra ngoài…"

Trầm Khuynh Thành đem tình huống đại khái nói cho mẫu thân mình biết.

Không bao lâu sau, Ninh Triêu Ất và Chu Khoan Trấn quay về tới, tình hình mà hai người mang về cũng là như vậy, mặt sau không còn người nào nữa, đã không có người nào tiếp tục đi tới đây.

"Những người còn lại đều đã đi ra ngoài rồi sao?" Lục Tinh Vân ra vẻ lẩm bẩm, trán hơi cau lại, dáng vẻ trầm ngâm, không biết lại đang suy nghĩ chuyện gì.

Ninh Triêu Ất: "Nhìn theo tình huống này, những kẻ còn lại rất không có khả năng tiếp tục dễ dàng trúng chiêu. Nơi đây đã không còn an toàn, một khi đối phương tổ chức phản kích, sẽ có mưu tính nhằm vào nơi này, có chuyện gì về sau nói tiếp, chúng ta trước tiên đổi địa điểm khác trốn tránh cái đã."

Đối với đề nghị này, Phu phụ Tặc uyên ương đều thể hiện đồng ý, mẹ con Lục Tinh Vân cũng đồng ý, sau đó liền lấy ra bản đồ đơn giản để cùng nhau thương nghị nên đi đến nơi nào ẩn thân.

Nằm ở góc tường, Ngô Tạ Sơn nỗ lực đảo mắt, tựa như muốn nỗ lực nhìn thấy rõ bản đồ trong tay bọn họ.

Đám người Dữu Khánh cũng rất ngạc nhiên, không biết đám người này lấy được bản đồ từ đâu, lẽ nào tại hai đêm hôm trước khi giết người thì lục soát ra được bản đồ địa hình này hay sao?

Bọn họ muốn đi tới nhìn xem, nhưng chưa được cho phép, lại xấu hổ với việc nhìn bản đồ bí mật của người ta, dù sao cũng không phải là một nhóm.

Chờ đến khi phía bên Ninh Triêu Ất đã xác định được nên đi tới nơi nào, ôm lấy một đống ống đá đổi địa điểm thì đám người Dữu Khánh chỉ có thể là bám theo tại phía sau mông người ta, cũng may đám người Ninh Triêu Ất vậy mà lại cũng không chút nào kiêng kị bọn họ, cứ như vậy để cho bọn họ tùy ý đi theo.

Trong lòng Dữu Khánh thầm than, với tình hình hiện tại mà xem thì cho dù bọn họ không phải một tốp thì cũng đã thành một tốp, không biết đám gia hỏa này muốn làm cái quỷ gì, chạy tới gây náo loạn một trận, một cái Liệt Cốc sơn trang đang yên đang lành liền bị thành cho biến thành tình cảnh quỷ quái như vậy.

Để tay lên ngực tự vấn, náo loạn thành như vậy, hình như mình cũng không thoát được can hệ, nếu không phải mình cứu bọn họ thì mọi chuyện cũng sẽ không trở thành như thế này.

Trái lại, nếu như mình không cứu, những người này cũng đều đã trở thành bạch cốt.

Hắn cũng không muốn đột nhiên liền làm ra loại chuyện trở mặt đại khai sát giới như thế, thế nhưng mà hắn cũng không có quá nhiều lựa chọn, không cứu những người này, không để cho những người này xông tại phía trước đối kháng với người của Liệt Cốc sơn trang, thì chỉ có mấy người bọn họ phải chính diện xông pha tới trước để liều mạng, đã biết được bí mật trong Cấm địa của Liệt Cốc sơn trang, khả năng Liệt Cốc sơn trang có thể buông tha bọn họ là không lớn.

Một đám người đổi tới một địa điểm khác, sắp xếp Chu Khoan Trấn đi canh gác, cuối cùng lại nhớ đến Ngô Tạ Sơn liền kéo lão ta đến giữa mọi người, giải mở á huyệt cho lão ta, để lão ta ngồi dựa vào tường đối diện với mọi người.

Ánh mắt Ngô Tạ Sơn đảo qua bọn họ, lại giống như ngừng lại trên thân mấy người Dữu Khánh, cũng mở miệng nói chuyện trước, "Lâm huynh đệ, tại Tu Hành giới, mấy người bọn họ không quản như thế nào đều là người nổi danh, ta biết rõ bọn họ là ai, mấy người các ngươi thì là ai? Nếu như ta không có đoán sai thì Lâm Nhị Khánh gì gì đó căn bản không phải là tên thật của các ngươi, cũng đã xảy ra như vậy rồi, các ngươi đều đã đại khai sát giới rồi, còn không chịu để cho ta biết rõ các ngươi là ai sao?"

Đám người Ninh Triêu Ất cũng nhìn về phía mấy vị khác, kỳ thực cũng muốn biết rõ bọn họ đến tột cùng là ai.

Dữu Khánh buông tiếng thở dài, hai tay giang ra, "Nhị trang chủ, mấy người chúng ta thật sự là oan uổng a. Chúng ta cùng bọn họ thật sự không phải cùng một tốp, chúng ta xâm nhập cấm địa, thuần túy là tò mò muốn biết rõ bọn họ là đang làm gì, nào ngờ mơ mơ màng màng liền cuốn vào việc này rồi."

Đã có được cơ hội mở miệng, hắn phải nhanh chóng giải thích một chút, hi vọng đối phương có thể minh bạch nổi khổ của hắn, nhằm

tạo cho mình một cái đường lui.

Nam Trúc nhanh chóng gật đầu nói: "Không sai không sai, chúng ta thật sự không phải một tốp."

Ninh Triêu Ất đưa ngón giữa cạo cạo râu ria nơi môi dưới, thong thả nói một, "Nói đến việc này, ta còn phải cảm tạ bọn họ a, nếu không có bọn họ xuất thủ tương trợ, chúng ta đều đã trở thành xương trắng trong miệng Thận Kiến rồi."

Nét tươi cười tự tiếu phi tiếu trên khóe miệng kia thể hiện ẩn ý rất rõ ràng, muốn rũ sạch quan hệ sao? Vậy ta liền dứt khoát giúp các ngươi nói ra rõ ràng sự việc.

Quả nhiên, ánh mắt Ngô Tạ Sơn đột nhiên gắt gao nhìn chằm chằm Dữu Khánh, trầm giọng hỏi: "Ngươi làm sao biết được cách giải độc khí do Thận Kiến phóng ra?"

Mẹ nó! Dữu Khánh liếc mắt nhìn Ninh Triêu Ất thể hiện tấm lòng hảo tâm, thôi rồi, đã hết hy vọng rồi, cũng lười giải thích nữa, còn giải thích cái rắm a, giải thích ra hoa ra hòe cũng vô dụng rồi.

Khóe miệng Nam Trúc giật giật, cũng liếc mắt nhìn Ninh Triêu Ất, không có hé răng nữa.

Ninh Triêu Ất lại nhìn chằm chằm Ngô Tạ Sơn hỏi: "Vì sao ngươi không sợ độc khí do Thận Kiến phóng ra?"

Ngô Tạ Sơn đưa mắt liếc nhìn bàn tay của mình rũ trên mặt đất, "Bởi vì giới chỉ ta đeo trên tay, ba vị trang chủ đều có một cái giới chỉ đời đời truyền thừa lại, đeo ở trên người có thể tránh được độc khí của Thận Kiến."

Ánh mắt mọi người lập tức dừng tại trên ngón tay lão, chỉ thấy trên ngón trỏ của lão xác thực có một cái giới chỉ màu hổ phách.

Ngồi xổm xuống, Ninh Triêu Ất nắm lấy tay lão ta, định lấy ra điều tra, nhưng ngay vào lúc này Dữu Khánh lại cất tiếng nhắc nhở: "Ninh tiên sinh, vì để cứu các ngươi, toàn bộ giải dược để giải độc khí của Thận Kiến đều đã bị ta dùng hết rồi, nếu như còn có người khác trúng độc, ta liền không có cách nào phá giải."

Lời nói phải trước đó nói ra rõ ràng, tránh để đến lúc đó khiến cho hắn khó xử, hắn là không có khả năng ngay trước mặt mọi người bảo Đầu To đun nước sôi lên cho bọn họ uống.

Nghe được lời ấy, Ninh Triêu Ất không thể không dừng tay lại, dù sao còn có lời nói muốn hỏi Ngô Tạ Sơn, mà xung quanh lại đặt một đống ống đá bốc lên độc khí, chí ít bây giờ còn chưa thể để cho Ngô Tạ Sơn.

Chuyện khác chính là cũng có chút bất ngờ, không nghĩ tới Ngô Tạ Sơn thức thời như thế, vậy mà lại hỏi cái gì đáp cái nấy.

Lúc này y lại thử hỏi: "Nhị trang chủ, cây kích trên tộc huy của các ngươi đặt ở nơi nào?"

Lời này vừa nói ra, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh đều khiếp sợ đến tột đỉnh, có thể nói là trong nháy mắt liền thất thố, nằm mơ cũng không nghĩ tới những người này vậy mà xông tới vì cây kích kia.

Sư huynh đệ ba người âm thầm lặng lẽ giao lưu ánh mắt, tận lực làm bộ như nghe không hiểu để che giấu kinh đào hãi lãng trong lòng, đồng thời lại dựng lỗ tai lên tỉ mỉ nghe ngóng.

Ngô Tạ Sơn không nói lời nào, ngóng nhìn chằm chú vào đôi mắt Ninh Triêu Ất.

Hai người nhìn nhau một hồi, Ninh Triêu Ất nói: "Ngươi vào lúc này trầm mặc đã nói cho ta biết một điều, ngươi là biết rõ, thế nào, không chịu nói sao?"

Ngô Tạ Sơn chậm rãi nhắm mắt lại, giống như khó mà lựa chọn, tựa như đang suy tư, một đầu tóc bạc và một chòm râu dài như mực phối hợp với nhau nhìn rất đặc biệt.

Trong mắt Lục Tinh Vân lóe qua một nét oán độc, dịu dàng hỏi: "Nhị trang chủ đã ngủ rồi sao?"

Ngô Tạ Sơn nghe vậy trợn mắt ra, than nhẹ một tiếng, đưa ra đáp án: "Kích tại trong đền miếu tế bái tổ tiên."

Lục Tinh Vân lập tức lấy bản đồ ra, mấy người áp sát vào nhìn.

Lúc này, cho dù là Dữu Khánh cũng nhịn không được kiễng đầu ngón chân nhìn tới bức bản đồ đơn giản kia, cảm xúc dâng trào, nhưng cũng có điểm hoài nghi, thật sự cứ như vậy liền tìm được sao?

Sau khi xác nhận lộ tuyến, một đám người vừa mới đổi địa điểm lập tức lại thu dọn đồ đạc, áp giải Ngô Tạ Sơn lần nữa đi vào đền miếu tổ tiên của sơn trang.

Rẽ ngang rẽ dọc một hồi, Dữu Khánh nhìn thấy Chu Khoan Trấn lại được phái ra đi dò đường, phỏng chừng là đã sắp đến rồi, nhịn không được lên tiếng nhắc nhở: "Chư vị, phải cẩn thận nhiều hơn, vị Nhị trang chủ này của chúng ta tựa hồ nói ra quá dễ dàng một chút, cẩn thận bên trong đền miếu có mai phục gì đó. Theo thiển kiến của tại hạ, không bằng trước tiên dùng độc khí của Thận Kiến thả vào bên trong một hồi rồi tính tiếp."

Sự tồn tại của Người ngủ say gì đó vẫn luôn đặt nặng ở trong lòng hắn, cho dù là hắn luôn duy trì thái độ cẩn thận, cẩn thận và cẩn thận, nhưng khi được biết có khả năng sắp tiếp cận thì dù cho là có một đám người ở phía trước làm tấm mộc, hắn vẫn là có điểm sợ hãi.

Theo lời hắc y nhân đã nói, thực lực của Người ngủ say năm đó, toàn bộ mấy cao thủ đỉnh cao nhất hiện nay liên thủ với nhau thì

cũng không phải đối thủ của người ta, dù cho hiện tại không bằng trước, phỏng chừng cũng tương ứng với thực lực Cao Huyền cảnh giới đi?

Hắn tại Tiểu Vân gian thế nhưng là tận mắt nhìn thấy uy lực do tu sĩ Cao Huyền xuất thủ, quả thực là kinh khủng, để cho người thường Nhân gian nhìn thấy, chỉ sợ đã đủ để coi như là thần tiên rồi.

Dù cho là thực lực rơi đến cảnh giới Thượng Huyền, chỉ sợ cũng không phải đám người bọn họ trước mắt có thể địch nổi.

Đã đến Huyền cấp, vô số người cuối cùng cả một đời đều khó mà tiếp tục leo lên được một bậc, chênh lệch một bậc thang kia chính là chênh lệch giữa trời với đất, nếu không thì hắn cũng đã không cần phải sợ Tô đảo chủ Bàn Long đảo kia.

Nếu như sử dụng ám chiêu mà có thể giải quyết được thì cớ sao lại không làm?

Cũng đã biết rõ sự tồn tại của Người ngủ say, hai người Nam, Mục cũng liên tục gật đầu, Nam Trúc càng là cất lời phụ họa, "Xông độc khí vào càng tốt, xông vào một lần càng thêm an toàn."

Đám người Ninh Triêu Ất cũng dùng ánh mắt giao lưu với nhau một phen, đều cảm thấy cẩn thận là không có sai, liền tiến tới phía trước tìm kiếm đến vị trí thích hợp, sau đó dựng ống đá lên, lại bắt đầu thi pháp đuổi độc khí do Thận Kiến tỏa ra bay về phía vị trí mục tiêu.

Một thân tu vi bị quản chế, bị kiếm gác ở trên cổ, Ngô Tạ Sơn chợt nhìn chằm chằm Dữu Khánh, lên tiếng, "Hiện tại ta tin tưởng các ngươi không phải cùng một tốp, nhưng mà ngươi quả thực là hao tâm tốn sức vì bọn họ a."

Chương 375: Hoàng Kim kích

Mặc cho lão ta nói như thế nào, Dữu Khánh không nhìn tới lão ta, cũng chẳng quan tâm tới lão ta, dù sao giải thích cũng đã vô dụng, cũng không còn trông chờ có thể từ trên người người ta lưu lại đường lui gì nữa rồi, hiện tại, quan trọng nhất là làm thế nào để tránh né nguy hiểm có khả năng xuất hiện.

Dù sao không có nói tới mình, hai người Nam, Mục liền xem như không có nghe thấy cái gì.

Hiện tại, sư huynh đệ ba người lo lắng chính là việc trên thân Người ngủ say đó có thứ gì giống như cái giới chỉ kia, cũng có thể tránh được độc khí của Thận Kiến hay không, nếu thật sự có thứ như vậy, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Một đám người có thể nói là mỗi bên có chức trách của mình, vừa cảnh giới canh gác, đề phòng khả năng có người tới gần, vừa tiếp tục thúc đẩy độc khí của Thận Kiến.

Ước chừng sau khoảng một phần tư canh giờ, bên phía đền miếu vẫn không thấy có bất kỳ phản ứng gì, mọi người cảm thấy đã không sai biệt lắm rồi, lúc này mới kết thúc công việc tiếp tục đi tới trước.

Ngô Tạ Sơn vẫn bị Nhiếp Phẩm Lan áp giải, mũi kiếm cũng một mực đặt tại trên cổ lão ta, đẩy lão ta đi tại phía trước nhất.

Trong Đền miếu vẫn là đèn đuốc sáng trưng như trước. Khi mọi người cẩn thận từng li từng tí đi vào đến bên trong thì từng dãy đèn trên giá vẫn còn sáng lên, qua thời gian dài không có người khêu bấc đèn lên, ánh đèn trên từng ngọn đèn đều đã mờ tối đi không ít.

Vị trí thủ vị ở giữa là pho tượng một người đàn ông, ở tư thế ngồi, trong tay cầm trường kích, sau đó phía dưới là một đống bài vị, không giống như bài vị trong những từ đường dòng họ bình thường, bài vị tại nơi đây đều là bài vị của các đời trang chủ Liệt Cốc sơn trang, trên bài vị viết rõ ràng các thông tin như đảm nhiệm trang chủ đời thứ mấy.

Kiều Thư Nhi muốn đi theo vào nhưng bị Dữu Khánh túm cánh tay lại, kéo về phía sau, Kiều Thư Nhi không rõ lí do quay nhìn hắn, kết quả phát hiện ba người Dữu Khánh cũng không có ý định đi vào, đều lén lút mà lui tại bên ngoài cửa vào, thò đầu ra cẩn thận nhìn nhìn xung quanh vào bên trong.

Kiều Thư Nhi tự nhiên không rõ được ý nghĩ của ba người, ba người là chuẩn bị sẵn sàng một khi có biến liền lập tức bỏ chạy, vì vậy làm sao có thể tiến lên đến phía trước chứ.

Một ý khác chính là muốn để cho đám người Ninh Triêu Ất cho rằng bọn họ không biết chuyện cây "Kích" là chuyện gì xảy ra, để cho những người kia nghĩ lầm bọn họ không có hứng thú với cây "Kích".

Người đi vào nhìn nhìn xung quanh, nhìn không ra cây kích giấu ở đâu, trong tay có người sống, cũng lười chậm rãi đi lục soát, Nhiếp Phẩm Lan liền ép hỏi: "Nói, đồ vật giấu ở đâu?"

Ngô Tạ Sơn liếc nhìn bà ta một cái, sau đó nhấc tay lên, chỉ về phía pho tượng kia, chỉ về phía cây kích mà pho tượng cầm trong tay kia.

Nhiếp Phẩm Lan lập tức giận dữ, "Thứ chúng ta cần không phải là tượng đá…"

Lời nói ra được phân nửa chợt ngẩn người ra, tiếp đó nhìn tới tượng đá, tựa hồ đã ý thức được cái gì.

Ninh Triêu Ất phất tay, cách không một ngón tay đâm tới, một luồng kình lực đánh vào cây kích trên tượng đá. Lạch cạch, một âm thanh bùng nổ vang lên, tượng đá vỡ ra một phần, vụn đá rơi xuống, nhưng cây kích không có gãy, bên trong lộ ra thứ gì đó, là một đồ vật màu vàng kim rực rỡ.

Tại dưới ánh sáng đèn đuốc trong đền miếu chiếu sáng, lộ ra vật vàng kim xán lạn rực rỡ, vô cùng dễ thấy.

Cho dù đồ vật bên trong chỉ bộc lộ ra một bộ phận, phần lớn vẫn còn được vỏ ngoài bao bọc, nhưng mọi người đều nhìn ra được, bên trong lớp vỏ bọc hẳn phải là một cây kích.

Đôi mắt mọi người tỏa sáng, thì ra Liệt Cốc sơn trang đem đồ vật giấu tại trước mắt, giấu tại trong pho tượng thờ.

Ninh Triêu Ất lắc mình bay lên, một tay túm lấy, bẻ gãy tay pho tượng cầm kích, đem cây kích được vật liệu đá nửa bao bọc lấy vào trong tay, quay trở về. Sau khi xoay người trở lại bên cạnh mọi người, y thi pháp chấn động, lớp đá bao bọc toàn bộ rơi xuống, lộ ra một cây Hoàng Kim kích vàng kim xán lạn như mới.

Ánh mắt mọi người đều chuyển động theo cây Hoàng Kim kích đang được lật chuyển trong tay Ninh Triêu Ất.

Người ở ngoài cửa khi nhìn thấy thì đôi mắt cũng tỏa sáng, Nam Trúc nhịn không được muốn đi vào xem, mới nhấc chân lên thì lại bị Dữu Khánh đưa tay kéo lại.

Nam Trúc quay đầu lại hạ thấp giọng nói: "Hình như không có chuyện gì."

Dữu Khánh lại hất hất cằm, hướng về phía pho tượng ngồi kia bĩu bĩu môi.

Kiều Thư Nhi không rõ. Hai người Nam, Mục thuận thế nhìn tới, nhưng là vừa nhìn liền hiểu, dù sao cũng đã là đồng môn sư huynh đệ nhiều năm như vậy rồi, lập tức ý thức được Dữu Khánh muốn thể hiện điều gì.

Không phải nói cây kích tại bên cạnh Người ngủ say sao? Đã tìm thấy cây Kích rồi, vì sao không nhìn thấy Người ngủ say? Cây Kích là tìm được tại trong pho tượng, vậy thì có phải là cũng có thể suy luận giống như vậy về Người ngủ say hay không?

Suy nghĩ rõ ràng về điều này, hơn nữa tựa như có khả năng rất lớn, hai người Nam, Mục nhìn chăm chú về phía tượng đá, đôi con ngươi đột nhiên co rụt lại, trong nội tâm có thể nói là cao độ khẩn trương.

"Nếu không thì chúng ta trước tiên rút đi." Nam Trúc quay đầu lại nhỏ giọng toát ra một câu.

Kiều Thư Nhi nháy nháy mắt, vẫn là không rõ.

Dữu Khánh nhỏ giọng đáp lại câu, "Rút gì mà rút? Bên ngoài khẳng định đã bị người của Liệt Cốc sơn trang cố thủ rồi. Bị đám gia hỏa này chạy tới đây không kiêng nể gì cả quậy tung một chuyến, lộn xộn hết cả lên, chúng ta cũng đã bị làm cho thân bất do kỷ rồi."

Nam Trúc sửng sốt, suy nghĩ cũng phải, rút đi thì khẳng định phải trực tiếp giao thủ với người của Liệt Cốc sơn trang, hoặc là giết đi ra ngoài, hoặc là huyết chiến đến cùng, chỉ cần vừa rút đi thì lập tức biến thành bọn họ đứng mũi chịu sào rồi.

Chính vào lúc này, ở bên trong, Ninh Triêu Ất xoay người gọi to với bọn họ: "Trốn ở bên ngoài lén lút làm cái gì, các ngươi không muốn tiến vào nhìn xem thứ này sao?" Cây kích trong tay đập xuống mặt nền một tiếng 'cong', âm thanh kim loại rung động tựa hồ vang vọng ong ong quanh quẩn tại trên mũi nhọn Hoàng Kim kích, cái trò này tại dưới ánh lửa nhìn vô cùng huyễn lệ.

Dữu Khánh râu ria lông mày đều sắp nhăn thành một khối, thật sự không hiểu đám gia hỏa này đến cùng là muốn làm gì, thật sự là đem bên này cũng trở thành một tốp hay sao, hắn phát hiện một đám người đối phương thật đúng là không tránh né, không kiêng kị gì bọn họ.

Làm sao bây giờ? Hắn vẫn là có điểm lo lắng, liền lại hướng về phái tượng đá kia nhếch nhếch môi.

Đám người Ninh Triêu Ất quay đầu lại thuận thế nhìn tới, lúc đầu không hiểu, lại quay đầu nhìn Dữu Khánh, đợi khi thấy Dữu Khánh

lại hướng về phía tượng đá kia nhếch môi, rồi tiếp đó lại ra hiệu về phía cây Hoàng Kim kích kia. Ninh Triêu Ất nhìn xem Hoàng Kim kích, lại nhìn nhìn Hoàng Kim kích, tựa hồ đã minh bạch chút gì.

Y đột nhiên chụp lấy Hoàng Kim kích, nhằm phía tượng đá kia ném mạnh đi.

Đùng, một tiếng chấn động vang lên.

Tượng đá ngồi ngay ngắn kia bị đánh vỡ tan tành, Hoàng Kim kích xuyên qua tượng đá cũng cắm ở trên vách đá.

Ninh Triêu Ất lại lắc mình nhảy lên thần vị, rút Hoàng Kim kích ra, đem bệ đá pho tượng cũng quét bể tan tác, nào có thứ gì đâu chứ, chỉ là tượng đá, cũng không có tìm được đồ vật gì khác.

Dữu Khánh ngạc nhiên, sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, phát hiện dĩ nhiên là mình đã lo lắng nhiều.

Cây Kích vậy mà lại không nằm tại bên cạnh Người ngủ say, chẳng lẽ là hắc y nhân kia đang nói dối sao?

Sư huynh đệ ba người trong lòng kinh nghi bất định.

Trên Thần vị, bài vị của các đời trang chủ Liệt Cốc sơn trang tự nhiên cũng là đều bị lật tung, đã bị làm cho lộn xộn, việc này chẳng khác gì với việc đập nát bài vị tổ tông của nhà người ta.

Dù cho tính mạng mình đang tại trên tay người ta, Ngô Tạ Sơn cũng là vẻ mặt giận dữ nói: "Các ngươi không phải đã làm quá mức rồi hay sao? Thứ các ngươi muốn, các ngươi cũng đã cầm đến rồi, còn hủy thần vị tổ tiên sơn trang ta, là đạo lý gì?"

Không người nào lý đến lão ta.

Ninh Triêu Ất đứng ở trên thần vị hướng về phía Dữu Khánh, hô lên: "Chỉ điểm lung tung một hồi, làm cái gì vậy, là có ý gì chứ?"

Nơi đây không có Người ngủ say sao? Dữu Khánh cuối cùng cẩn thận từng li từng tí tiến đi đến, không biết nên trả lời đối phương như thế nào, nói chung là cao độ cảnh giác, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Đám người Nam Trúc cũng đi theo ở phía sau cẩn thận từng li từng tí mà tiến vào, tay đã sở tại trên chuôi kiếm.

Sau đó, Dữu Khánh dẫn đầu, khắp nơi đập đập gõ gõ tại trên vách đá để kiểm tra, ngay cả mặt nền và mái vòm cũng không buông tha, có thể nói là bò lên bò xuống.

Đám người Ninh Triêu Ất chú ý tới phản ứng của bọn họ.

Chờ đến khi đem khắp đền miếu đều đã gõ kiểm tra qua một lần, mấy người chụm đầu vào một chỗ, lắc đầu, thể hiện là không có phát hiện thấy bất cứ dị thường gì.

Dữu Khánh bỗng nhiên thấy quái lạ, lẽ nào thực sự là hắc y nhân đang nói dối? Vậy chuyện Người ngủ say dùng Trái tim máu để ăn lại là chuyện gì xảy ra? Tuy rằng hắn cảm thấy hắc y nhân có rất nhiều chuyện gạt hắn, nhưng về việc này, hắn cảm thấy đối phương không cần phải nói dối như vậy, vấn đề xảy ra ở nơi nào?

Tại trong phòng tra tìm một vòng, hắn chậm rãi di động đến trước thần vị, nhìn cây kích trong tay Ninh Triêu Ất.

Ninh Triêu Ất thuận tay ném đến, đem Hoàng Kim kích ném cho hắn, sau đó mình cũng nhảy xuống khỏi thần đài.

Một tay chụp lấy Hoàng Kim, Dữu Khánh có điểm sững sờ, có ý gì, cho ta hay sao?

Từ bên kia đi tới, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng mắt choáng váng, tình huống gì chứ? Đồ vật trọng yếu như thế lại có thể tùy tiện đưa cho người khác sao?

“Cho ta?” Dữu Khánh thử hỏi một câu.

Ninh Triêu Ất liếc mắt khinh bỉ: “Ngươi suy nghĩ gì vậy chứ? Dựa vào cái gì mà cho ngươi?”

Dữu Khánh nâng nâng đồ vật trong tay, “Vậy ý của tiên sinh ngài là?”

Ninh Triêu Ất: “Nhìn tại tình cảm ngươi đã cứu mạng chúng ta, muốn xem thì xem đi, không đáng trốn ở góc phòng lén lút giống như tặc vậy, xem xong thì thành thành thật thật trả lại cho ta. Cái Liệt Cốc sơn trang này nằm ở khu vực hoang vắng, cũng không có thứ gì đáng giá để người tu hành mong đợi, các ngươi chạy tới nơi đây trằn trằn trọc trọc, còn cứ chạy theo tại phía sau chúng ta, nghìn vạn lần đừng có nói là ngươi không phải vì cây Hoàng Kim kích này mà xông tới đây.”

Dữu Khánh câm nín, không nói phải, cũng không nói không phải, nói chung cảm giác thấy phản ứng của đối phương không bình thường, theo lý thuyết người biết rõ bí mật không có khả năng dễ dàng đem thứ này đưa cho người, liền hỏi ngược lại: “Ninh tiên sinh, các ngươi xông tới Liệt Cốc sơn trang vì cây kích này, không tiếc lấy thân mạo hiểm, dù sao cũng phải có lí do gì đó đi?”

Nhiếp Phẩm Lan lên tiếng : “Trong Tu Hành giới có một lời đồn đại bí ẩn, nói là bên trong cây kích làm tộc huy của Liệt Cốc sơn trang có giấu một bí mật, chỉ cần tìm được cây kích này thì có thể phát tài. Lúc ban đầu, chúng ta cũng không tin, về sau lại trong lúc vô ý mà biết được, rất nhiều người tới đây tìm kiếm bí mật này sau cùng đều lặng yên không một tiếng động mà biến mất, ở trình độ nào đó mà nói, việc này có phải là đã xác minh lời đồn đại kia rồi hay không? Lẽ nào các ngươi không phải tới đây bởi vì lời đồn đại này hay sao?”

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh lần nữa quay mặt nhìn nhau, có điểm sững sờ, lẽ nào điều mà bọn họ tự xưng là bí mật ở tại bên ngoài đã sớm có lời đồn đại hay sao?

Ngô Tạ Sơn rõ ràng cũng có chút sững sờ, nhịn không được lên tiếng hỏi: "Ta tại sao không biết Tu Hành giới có lời đồn đại này?"

Nhiếp Phẩm Lan: "Đừng có tại nơi đây giả bộ, đồ vật chúng ta đã tìm được rồi."

Ngô Tạ Sơn mở lớn miệng, tựa hồ còn muốn nói gì đó nhưng mà cuối cùng lại đem lời nói cấp nuốt trở vào, trên mặt bắt đầu hiện lên thần sắc bối rối.

Trên mặt Dữu Khánh tràn đầy hoài nghi, thử hỏi: "Một lời đồn đại mà thôi, lại có thể làm cho nhân vật như các ngươi vậy đồng thời liên thủ chạy tới sao?"

Ninh Triêu Ất: "Chúng ta là nhân vật dạng gì chứ? Không phải cũng là người sao? Không nên kiến thức nông cạn, chúng ta vốn là tương giao nhiều năm, đã âm thầm liên thủ làm nhiều chuyện rồi, không chỉ một lần này. Ngươi lề mề làm cái gì vậy, có xem hay không? Không xem thì trả lại cho ta."

Là như vậy sao? Sư huynh đệ ba người, kể cả Ngô Tạ Sơn đều có vẻ như không nói nên lời, trong lòng đều đang nói thầm, thiệt hay giả?

Thế nhưng mà, trong lúc nhất thời cũng không có cách nào để xác nhận.

Lúc trước bọn họ đều có hoài nghi, đến tột cùng là ai có thể đem những nhân vật này gom lại thành một tốp, náo loạn nửa ngày, thì ra bọn họ âm thầm vốn là một đội ngũ tương giao nhiều năm, chuyện này phải đến nơi nào nói lý chứ?

"Xem xem xem." Dữu Khánh đáp lại một tràng, sau đó nâng cây kích trong tay lên, thử hỏi: "Vậy, trong cây kích này có giấu bí mật gì vậy?"

Ninh Triêu Ất lạnh nhạt nói: "Không biết, dù sao lời đồn đại nói chỉ cần giải mở được bí mật trên kích là có thể phát tài, nếu đồ vật đã là

thật sự tồn tại, vậy thì nghĩ biện pháp cởi ra bí mật ở bên trên đi. Nhìn tại việc các ngươi đã cứu tính mạng chúng ta, chỉ cần tìm được tài bảo, cũng tính cho các ngươi một phần. Các ngươi chẳng lẽ không phải là tới đây vì muốn phát tài sao? Nếu như không phải, nếu như không phải cùng một đường với chúng ta, vậy thì coi như ta chưa từng có nói qua cái gì, đưa trả đồ vật cho ta!" Đưa tay đòi lấy lại Hoàng Kim kích.

Dữu Khánh trừng lớn mắt, nắm chặt Hoàng Kim kích, liên tục gật đầu đáp: "Phải phải phải, chính là đến vì để phát tài."

Nam Trúc càng là cười híp mắt phụ họa, "Còn là thẳng thắn đi, quả thực là vì phát tài mà đến. Chút tiểu tâm tư này của chúng ta quả thật là trốn không thoát pháp nhãn của Ninh tiên sinh."

Ở một bên, Mục Ngạo Thiết cũng tại đó gật đầu, ánh mắt sư huynh đệ ba người đụng nhau, đều thở phào nhẹ nhõm, thì ra bí mật mà đối phương biết rõ và bí mật bên mình biết rõ ngay từ đầu đã không phải là cùng một chuyện, hại bên mình nghi thần nghi quỷ.

Càng làm cho trong lòng ba người thầm than hay chính là, không cần phải tiếp tục suy nghĩ làm thế nào để lấy được cây kích này từ trên tay những người đó rồi.

Chương 376: Nữ nhân điên

Nói cách khác, ở một mức độ nào đó mà nói, song phương đã trở thành người cùng đường.

Đều là vì phát tài mà tới a, đối với sư huynh đệ ba người mà nói, như vậy thì dễ làm hơn rồi, dù không có nói cho đối phương biết bí mật của Kim Khư thì cũng không trọng yếu nữa, chỉ cần mở được thông đạo ra vào Kim Khư, có vô số hoàng kim để chuyển dời ra ngoài, còn có người nào có thể ngốc đến mức muốn độc chiếm toàn

bộ Kim Khư hay sao? Từng người tận lực lấy đi, có thể lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, đều chỉ có sự phấn khích, hào hứng, ai còn đi quản tới việc oán trách, phàn nàn gì chứ, nói không chừng còn phải cảm tạ bọn họ nữa a.

Đương nhiên, chuyện đã đến tình trạng này, kết hội, hợp tác cùng đám người này cũng chính hợp ý bọn họ, Liệt Cốc sơn trang sợ là sẽ không từ bỏ ý đồ, cần phải có những người này xuất lực đối kháng.

Ngô Tạ Sơn đang bị kiềm chế ở một bên thì trông có vẻ ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ khó nói, mấy lần muốn nói gì đó rồi lại thôi, nhưng mà có chút lời nói hoặc nói là một số sự thật rốt cuộc là không có cách nào nói ra miệng.

Náo loạn cả mấy ngày, thì ra đám súc sinh này vốn hoàn toàn không biết bí mật của cây "Kích" này là gì, vậy mà đem Liệt Cốc sơn trang quậy lên thành như vậy, Liệt Cốc sơn trang có oan hay không chứ, làm cho ba vị trang chủ bọn họ lúc trước còn giống như lâm đại địch, cho rằng là do nhân vật có bối cảnh nào đó rất lớn xuất thủ.

Nói chung, Ngô Tạ Sơn lão là tin tưởng lời nói của đám người Ninh Triêu Ất.

Đạo lý rất đơn giản, nếu như biết rõ bí mật của cây "Kích", là không có khả năng dễ dàng đưa cây "Kích" cho người khác.

Kỳ thực đây cũng là nguyên nhân mấy người Dữu Khánh tin tưởng đám người Ninh Triêu Ất.

Ninh Triêu Ất chỉ chỉ cây kích trong tay Dữu Khánh.

Dữu Khánh vội nhấc tay ra hiệu chờ một chút, lúc này mới hai tay nhấc Hoàng Kim kích xoay chuyển xem kỹ, bắt đầu nghiêm chỉnh kiểm tra. Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức áp sát tới cùng xem xét.

Kích là đơn nhận kích, dài chừng sáu xích, to cỡ cánh tay trẻ em, cầm trên tay nặng trịch, dưới ánh lửa thì toát ra kim quang sáng rực rỡ, thậm chí có mấy phần chói mắt, ngoại trừ vị trí mũi nhọn ra, những vị trí khác đều có hoa văn phong cách cổ xưa tương tự đám mây, tuy rằng nhìn như mới, nhưng vật này vẫn có thể khiến cho mọi người cảm nhận được trạng thái xe xưa, niên đại lâu dài của nó.

Ba người lật qua lật lại xem xét, thưởng thức một hồi, sau đó Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lại đồng thời nhìn về phía Dữu Khánh, muốn biết thứ này như thế nào, dù sao cũng không phải là có được từ trong tay Người ngủ say.

Giờ này khắc này, Dữu Khánh mới nhớ tới một chuyện, đã quên hỏi hắc y nhân, cây kích của Liệt Cốc sơn trang có hình dạng như thế nào, hoặc nói là làm thế nào để xác nhận thật giả.

Có ý nghĩ này, thuần túy là bởi vì trước khác nay khác, lúc trước cho rằng cây kích này khẳng định chính là hình dáng trên tộc huy của Liệt Cốc sơn trang, kết quả quả thực cũng là hình dáng trên tộc huy, thậm chí còn phải hoa lệ hơn cả trên tộc huy, nhưng mà hắn không biết là thật hay là giả.

Nếu như là liều sống liều chết mà đoạt được từ trên tay Người ngủ say gì đó thì hắn nhất định sẽ cho là thật, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy, hắn vốn cũng cho rằng sẽ phải phí hết tâm huyết nghĩ biện pháp để giành giật từ tay Người ngủ say, cho nên vào lúc đó cũng không nghĩ tới phải hỏi hắc y nhân làm như thế nào để phân biệt.

Bây giờ sự việc xảy ra có vẻ không thích hợp, không giống với lời hắc y nhân nói là cây kích ở tại trong tay Người ngủ say.

Là hắc y nhân đang nói dối sao? Hay là vị Người ngủ say kia thay đổi ý nghĩ, cảm thấy nên cất giữ nó như vậy?

Hắn hoài nghi là hắc y nhân nói dối, mặc dù không biết đối phương vì sao phải nói lời nói dối không hề có ý nghĩa như vậy, nhưng sự

hoài nghi này không quá nặng ở trong lòng hắn, ngoại trừ vì hành động báo đáp tri ân của hắc y nhân ra, còn có chính là bởi vì cây Hoàng Kim kích này tới tay quá dễ dàng, không phải là quá trình dễ dàng, nếu như không có độc khí của Thận Kiến dùng để phản công thì khẳng định không dễ dàng như vậy, mà bởi vì đường đường là Nhị trang chủ của Liệt Cốc sơn trang lại quá dễ dàng khai ra.

Còn có một điểm, nếu như Người ngủ say thật sự tồn tại thì lời Hắc y nhân nói hẳn là đúng, đồ vật thực sự tại bên cạnh Người ngủ say mới đúng, mới thích hợp, chí ít đối với Người ngủ say mà nói, làm như vậy mới càng an toàn hơn, làm sao có khả năng để cho chí bảo như thế không tại trong tầm kiểm soát của hắn. Vậy thì cây Hoàng Kim kích này là chuyện gì xảy ra?

Nếu như lấy cây kích và Người ngủ say làm tiền đề, vậy cây Hoàng Kim kích này rất đáng giá phải cân nhắc rồi.

Một mực suy nghĩ đánh giá hồi lâu, sau khi lật xem một hồi, Dữu Khánh đột nhiên nói: "Cây kích này có thể là giả."

"Giả?"

Mọi người kinh ngạc, Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn nhưng là kinh ngạc phát ra một tiếng, phản ứng của lão tựa hồ còn phải mãnh liệt hơn cả ngoại nhân.

Tâm tình Lục Tinh Vân lập tức trở nên xung động, "Mẹ ta đã góp mạng vào trong việc này mới tìm được nó, ngươi nói là giả? Ngươi xác định ngươi đã thấy rõ ràng rồi sao?"

Dữu Khánh xoay chuyển Hoàng Kim kích trong tay, "Ta chỉ là nói có khả năng."

Ninh Triêu Ất nhấc tay với Lục Tinh Vân, ra hiệu cho nàng bình tĩnh đừng nóng vội, "Lâm lão đệ, vì sao cho rằng như vậy? Là bởi vì cảm thấy tới tay quá dễ dàng sao?"

Dữu Khánh nhìn về phía Ngô Tạ Sơn: "Lão ta, có hỏi liền đáp, vừa hỏi ra liền trả lời cho biết, việc này bình thường sao?"

Hắn chỉ có thể kéo ra cái lí do này, tạm thời còn không thể nói ra chuyện hắc y nhân.

Mọi người lại nhất tề nhìn về phía Ngô Tạ Sơn, kỳ thực không cần Dữu Khánh nhắc nhở, bọn họ cũng đều cảm thấy quái lạ.

Nào ngờ không cần chờ tới khi bị bọn họ uy hiếp, chính bản thân Ngô Tạ Sơn trái lại buông tiếng thở dài, "Là cảm thấy ta quá không có cốt khí sao? Không sai, ngay cả chính bản thân ta cũng thấy mình không có cốt khí, nhưng việc này không thể trách ta." Lão ta nhìn về phía pho tượng bị đập nát phía trên bệ thờ kia, "Đây là di huấn của đời đời tổ tiên truyền xuống, hậu nhân phải giữ nghiêm bí mật cây kích, nếu có một ngày có người vì cây kích mà xông tới đây thì con cháu đời sau biết tình hình không cần phải chôn cùng cây kích này, nếu chống lại không được thì đem cây kích này giao ra, để tránh khỏi rước họa vào người, sẽ không trách tội. Chỉ có ba người trang chủ chúng ta biết rõ sự tồn tại của cây kích này, nếu như là hai vị khác rơi vào trên tay các ngươi thì cũng sẽ làm giống như ta, sẽ nói cho các ngươi biết. Nếu như các ngươi không tin, không ngại lấy tính mạng của ta làm áp chế Đại trang chủ và Tam trang chủ, nhìn xem bọn hắn có phải cũng sẽ không chút do dự mà nói cho các ngươi biết hay không."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, hiển nhiên có nghi vấn tương tự, thực sự là như vậy sao?

Dữu Khánh lại nói: "Lời vô dụng, nếu như cây kích này là giả, vậy thì hỏi hai người bọn hắn, bọn hắn đương nhiên cũng sẽ dễ dàng nói cho chúng ta biết rồi, mất đi cũng chẳng tổn thất cái gì."

Ninh Triêu Ất lại hỏi: "Nhị trang chủ, vậy ngươi hẳn phải biết rõ bí mật ẩn giấu trên cây kích này đi?"

Ngô Tạ Sơn: "Ngươi cảm thấy Liệt Cốc sơn trang chúng ta có khả năng biết hay không? Nếu như chúng ta biết chính xác, mà cây kích này nằm tại Liệt Cốc sơn trang đã nhiều năm như vậy, còn đến lượt ngoại nhân tìm đến đây kiếm tài bảo gì để phát tài hay sao? Chính chúng ta đã sớm ngồi mát ăn bát vàng rồi."

Mặc dù đám người Ninh Triêu Ất cảm thấy lời này trái lại xem như có lý, nhưng đều không hề dao động, bởi vì lời bọn họ nói ra chỉ là để đưa ra một câu trả lời mà thôi, lúc trước bọn họ nói với đám người Dữu Khánh tới đây tầm bảo phát tài gì đó là có mục đích gì, trong lòng bọn họ rất rõ ràng.

Dữu Khánh cũng không có phản ứng gì, dựa theo lời hắc y nhân nói, Liệt Cốc sơn trang tuy rằng nắm giữ chìa khóa, nhưng nếu như không có hắc y nhân trợ giúp, người của Liệt Cốc sơn trang không mở ra được Kim Khư.

Nói cách khác, Liệt Cốc sơn trang một mực giội nước bẩn lên người hắc y nhân, đã nói rõ không phải là không biết bí mật, mà là đang có ý định giấu giếm bí mật, cho nên lời vị Nhị trang chủ này nói ra chỉ là đang nói vớ vẩn.

Sau khi suy nghĩ đến đây, hắn lập tức cất lời lừa gạt: "Nhị trang chủ, chúng ta thật sự không muốn làm khó dễ ngươi, nói đi, chỉ cần nói ra cây kích thật ở đâu, chúng ta đảm bảo không tổn ngươi thương. Nếu không, chúng ta chỉ có thể là không khách khí rồi."

Ngô Tạ Sơn than thở: "Rõ ràng là thật, ngươi lại cứ muốn nói là giả. Nếu các ngươi cứ phải nghĩ như thế thì cho dù có giết chết ta cũng vô dụng."

Ở một bên, Lục Tinh Vân đột nhiên đi tới bên cạnh giá binh khí, rẹt một tiếng rút kiếm ra, sau đó đi về phía Ngô Tạ Sơn, kiếm chống vào trước ngực lão ta, "Nói hay là không?"

Ngô Tạ Sơn vẻ mặt bất đắc dĩ đáp: "Trên cổ ta đã gác một thanh kiếm, ngươi lại thêm vào một thanh, ta cũng không bịa chuyện ra

được. A…” lão ta còn chưa dứt lời, liền nhịn không được phát ra một tiếng kêu rên, cúi đầu nhìn về phía ngực mình, trông thấy vết máu, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin.

Lục Tinh Vân hoàn toàn không dây dưa dông dài với lão ta, gọn gàng dứt khoát một kiếm xỏ xuyên qua lồng ngực Ngô Tạ Sơn.

Lúc trước những nhân viên của Liệt Cốc sơn trang bị giết chết kia đều là lâu la, không có một nhân vật chủ yếu nào mà nàng ta thực sự oán hận, bây giờ thì hay rồi, nỗi lòng oán hận cuối cùng được phát ra ngoài.

Dữu Khánh sững sờ, mình chỉ là hù dọa thôi a, cùng lắm thì tiếp tục tra tấn bức cung, nữ nhân này điên rồi đi, vậy mà thật sự trực tiếp hạ sát thủ?

Không đến mức không có nguyên tắc như vậy đi, hắn có phần hoài nghi mình có phải đã nhìn lầm rồi hay không.

Đâu chỉ là hắn, mọi người đều nhìn sững sờ, ngay cả Trầm Khuynh Thành cũng sợ ngây người, mọi người đều biết rõ, lưu giữ lại Ngô Tạ Sơn sẽ còn chỗ hữu dụng, làm sao có thể cứ như vậy trực tiếp giết chết chứ?

Mọi người đều cho rằng Lục Tinh Vân rút kiếm đi tới chỉ là để đe dọa Ngô Tạ Sơn, vì vậy không người nào ngăn cản lại, không có ai nghĩ tới nàng ta sẽ đùa thật.

Giờ này khắc này, mọi người đều đang tự hỏi không biết có phải tinh thần nữ nhân này có điểm không bình thường rồi hay không.

Nhiếp Phẩm Lan cũng vô ý thức mà buông lỏng ra thanh kiếm gác tại trên cổ Ngô Tạ Sơn, nhanh chóng thối lui hai bước, nhịn không được mắng: “Lục Tinh Vân, ngươi điên rồi sao, có hắn trong tay, người bên ngoài liền sợ ném chuột vỡ đồ không dám xằng bậy, ngươi có biết ngươi đã giết chết con tin trên tay chúng ta rồi hay không?”

"Chỉ cần chúng ta không nói, bọn họ liền không biết hắn đã chết."

Lục Tinh Vân đáp lại một câu theo lý do của mình, rút kiếm rẹt một tiếng, lại một kiếm đâm vào, muốn dứt khoát đùa chết vị Nhị trang chủ trước mắt này.

Dáng vẻ lung lay sắp đổ, Ngô Tạ Sơn cuối cùng không còn kiên nhẫn nữa rồi, có thể nói là hai mắt hoảng loạn, phát hiện đối phương hoàn toàn không làm theo lẽ thường, quá dọa người.

Lão ta không thể tiếp nhận kiếm thứ hai nữa rồi, đột nhiên tay xuất ra như bóng ma, phất tay đẩy một cái, keng, một tiếng vang đánh bay ra một kiếm đâm tới kia, vết thương trên người cũng đột nhiên bùng phát ra làn khói to lớn.

Màu đò và đen đan xen nhau, rõ ràng là tà khí, tà khí này nồng đậm đến mức không cần mở pháp nhãn cũng có thể nhìn thấy, trong nháy mắt bùng nổ tràn đầy khắp cả đền miếu.

"Tích tích tích."

Ở trong mái tóc Dữu Khánh, Đầu To lại kêu vang lên.

Kỳ thực lần này không cần nó báo động trước, mọi người đã nhìn thấy được.

Lúc này, mọi người khiếp sợ khó thể hình dung, đa số đều là khẩn cấp thi pháp chống đỡ tà khí, cùng lúc, Nhiếp Phẩm Lan cũng nhanh chóng đâm một kiếm về phía Ngô Tạ Sơn, nhưng mà cuối cùng vẫn là chậm một bước.

Dù cho tà khí mịt mù, mọi người vẫn có thể nhận thấy được sự di chuyển biến hóa ở trước người, đã nhận thấy được thân hình Ngô Tạ Sơn lóe lên, thừa dịp thời điểm mọi người chấn động tinh thần, lão ta bay nhanh nhảy lên vọt ra đền miếu, đám người Ninh Triêu Ất lập tức dồn dập đuổi theo.

Trong lúc vận công thi pháp ngăn cách tà khí, Kiều Thư Nhi đang không biết có nên đuổi theo hay không, chợt nhận thấy được một loại dị thường khác, tà khí đang tràn ngập trước mắt đột nhiên tung bay, tiếp đó là tình cảnh thần kỳ xuất hiện, đột nhiên trời yên biển lặng.

Tà khí tràn ngập đột nhiên giống như bị rồng cuốn, cuốn ngược tụ về một chỗ giống như chảy vào trong phễu.

Sau khi trước mắt rõ ràng một chút, cũng đã thấy rõ vị trí tà khí cuốn ngược tụ vào, vậy mà lại là chui vào trên thân thể Dữu Khánh.

Tà khí vù vù giống như rồng cuốn gió, cuốn ngược về vị trí ngực Dữu Khánh.

Tại hiện trường còn có hai người, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, hai người cũng bị một màn này làm cho kinh hãi.

Không phải nói bọn họ, ngay cả bản thân Dữu Khánh cũng giật mình luống cuống chân tay, nhưng mà không có cách nào, tà khí tràn ngập kia cứ như vậy tụ về phía mình rồi.

Rất nhanh, giống như là mây khói tiêu tan, tà khí bên trong đền miếu đã bị quét dọn sạch sẽ.

"Lão Thập Ngũ, ngươi… Ngươi không sao chứ?" Nam Trúc thử hỏi một câu.

Một tay cầm Hoàng Kim kích, Dữu Khánh sững sờ lắc đầu, một tay kia sờ sờ lên lồng ngực của mình, sờ đến mặt dây chuyền vòng cổ mình đang thả trước ngực kia.

Chương 377: Không thể trêu vào

Cách qua lớp y phục nắm lấy mặt dây chuyền kia, hắn cũng không rõ là chuyện gì xảy ra.

Nói chung chính là vừa rồi khi tà khí bùng phát thì hắn không sợ tà khí, cũng không có vận công thi pháp chống đỡ gì, một tay cầm kích, một tay muốn rút kiếm, chuẩn bị ứng biến, nào ngờ khi tà khí xâm phạm đến mặt dây chuyền phía sau lớp y phục, thì mặt dây chuyền chợt có phản ứng, chính hắn cũng nói không rõ ràng ra được, dù sao chính là đột nhiên rung động một cái, sau đó liền giống như quấy nhiễu phong vân đem toàn bộ tà khí bùng phát ra bên trong đền miếu đều thu vào.

Lúc này, hắn nhìn nhìn xung quanh, ngọn đèn đã tắt hơn phân nửa, bên trong đền miếu trong sáng thanh minh, không sai, chính là đã thu hết tà khí rồi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn thấy hắn nặn ra hình dáng mặt dây chuyền phía dưới lớp áo, lúc này cũng kịp phản ứng lại, sau khi Vân Hề chết thì từng bị bên này thu nhặt một viên hạt châu cổ quái, lão Thập Ngũ cảm thấy có thể là bảo bối gì đó nên đã cất vào bên trong mặt dây chuyền đeo cổ của mình, vẫn một mực tùy thân mang theo.

Dù sao không có người nào biết rõ hạt châu kia là cái trò gì, bọn họ cũng không tiện nói rõ cho người khác biết lai lịch của nó, cho nên đến giờ vẫn không tiện dò hỏi được đến tột cùng nó là thứ gì, cũng không biết nó có tác dụng gì, kết quả liền không giải quyết được gì, bây giờ đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, là tình huống gì?

Mục Ngạo Thiết cũng nhịn không được hỏi một câu, "Chính ngươi không có việc gì đi?"

Hạt châu hay không hạt châu chỉ là thứ yếu, đột nhiên hút vào nhiều tà khí như vậy, cũng không biết đối với thân thể có sinh ra ảnh hưởng gì hay không.

Dữu Khánh lắc đầu, "Ta cũng không có cảm giác được cái gì, ta không sao, tà khí đều đã tiến vào bên trong này." Ra hiệu là đã tiến hết vào trong mặt dây chuyền trong áo.

Kiều Thư Nhi cùng với hắn là thường xuyên trần truồng đối mặt, đương nhiên biết rõ mặt dây chuyền hắn đeo trên người ở phía sau lớp y phục kia, trước đây cũng không có đặt nặng, hiện tại thì thật khó có thể tin nổi, cũng nhịn không được hỏi một câu, "Nó rốt cuộc là thứ gì?"

Dữu Khánh cười khổ, "Ta cũng không rõ nó là cái gì, ta nói là thứ ta nhặt được, ngươi tin không?"

Nhặt được? Kiều Thư Nhi nửa tin nửa ngờ, loại đồ vật này có thể tùy tiện nhặt được sao?

Nam Trúc cảm thấy không cần phải tiếp tục loại đề tài không thuận tiện này, lập tức cất tiếng, nói: "Đừng ngây ra nữa, đã xảy ra chuyện rồi, còn sững sờ ở đây làm gì." Gã dẫn đầu chạy đi ra ngoài.

Vì vậy những người khác cũng cùng nhau chạy theo.

Nói thật ra, thái độ khẩn trương về mặt ý thức chiến đấu của mấy người thực sự kém hơn những người khác không chỉ là một chút, đám người Ninh Triêu Ất đã đi truy sát từ lâu rồi, bây giờ bọn họ mới dây dưa lề mề từ từ rời đi. Đương nhiên, cũng là bởi vì biết rõ đã có người đuổi theo, nhưng mà phản ứng ngay từ lúc đầu quả thực cũng có sự chênh lệch rất lớn.

Chờ đến khi bọn hắn tìm được người thì chỉ còn lại có Phu phụ Tặc uyên ương thủ tại cửa vào một chỗ hầm ngầm.

Phía trước cửa động có một đống vật xây đắp trang trí, bây giờ đã tan vỡ vương vãi khắp nơi, chỉ còn lại một cái cửa động tối như mực, có thể thấy Ngô Tạ Sơn trốn rất vội vàng, không quản nổi việc cẩn thận che giấu cửa động nữa rồi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Đuổi theo tới nơi, đám người Dữu Khánh tránh không được cất tiếng hỏi.

Nhiếp Phẩm Lan trầm giọng nói: "Còn cần phải nói sao, vị Nhị trang chủ kia đã trốn vào mật đạo, Ninh tiên sinh và mẹ con Lục Tinh Vân đuổi theo rồi."

Nơi đây vừa mới nói xong, từ trong hầm ngầm truyền ra động tĩnh, làm cho mấy người nhanh chóng cầm vũ khí vào tay, cảnh giác. Hoàng Kim kích ở trong tay Dữu Khánh đặc biệt dễ thấy.

Nhưng mà bay đi ra lại là mẹ con Lục Tinh Vân, sau đó Ninh Triêu Ất cũng theo đi ra.

Nhiếp Phẩm Lan thấy sắc mặt hai mẹ con rất không dễ nhìn, lập tức hỏi: "Thế nào rồi?"

Ninh Triêu Ất lắc đầu, "Những con đường trong sơn trang này chẳng khác gì đường hầm. Tiến vào đuổi theo đến trên đường chính, khắp nơi là lối rẽ và lối rẽ, chúng ta cũng không quen thuộc địa hình, gặp phải lối rẽ thì hơi chút do dự, sau đó cũng không biết đã bị lão ta chạy đi đâu, bị mất dấu rồi."

Truy đuổi bị mất dấu chỉ thứ yếu, lần này đến phiên Lục Tinh Vân nảy lên nghi vấn, "Nhiếp Phẩm Lan, không phải ngươi đã chế trụ lão ta rồi sao? Vì sao lão ta còn có thể vận công thi pháp giống như người không có việc gì?"

Nhắc tới chuyện này, mọi người lập tức dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chăm chú về phía Nhiếp Phẩm Lan, Lục Tinh Vân nói không sai, cũng đích thật là khả nghi.

"Ta…" Nhiếp Phẩm Lan nghẹn lời, rồi ngay lập tức kêu oan, "Ta quả thực đã hạ cấm chế lên khắp người hắn, hơn nữa còn là hạ mấy tầng cấm chế, còn đem cả huyết mạch của hắn cũng hạ cấm chế, nếu như là một Yêu tu thì cũng phải bị khống chế rồi, ai biết được hắn lại đột nhiên có thể chạy đi. Ta cũng không biết là chuyện gì xảy

ra. Ngươi sẽ không phải là hoài nghi ta và hắn là cùng một tốp đi, sẽ không phải là hoài nghi ta cố ý thả hắn đi?”

Nghe bà ta giải thích như thế, mọi người hiện vẻ đăm chiêu.

Ninh Triêu Ất nhấc tay ra hiệu đình chỉ, không nên tiếp tục tranh cãi, “Việc này quả thực kỳ quặc, các ngươi cũng đã nhìn thấy, vị Nhị trang chủ này lộ ra tà tính, cả người toát ra tà khí, rõ ràng không giống với Người hay Yêu bình thường. Xem ra, lúc trước không phải là hắn không thể trốn, mà là không muốn trốn.”

Nam Trúc cắn cắn răng, nói: “Ai da, Nhị trang chủ này là nhân cơ hội muốn đánh vào bên trong chúng ta, là định nhân cơ hội nhìn xem tình huống của chúng ta như thế nào, đây là đã tìm ra nền tảng của chúng ta rồi.”

Nhiếp Phẩm Lan kinh nghi, “Ta tại sao cảm thấy có điểm không đúng, ta tận mắt nhìn thấy Lục Tinh Vân một kiếm đâm xuyên qua lồng ngực hắn, bị tổn thương thành như vậy rồi mà còn có thể chạy thoát khỏi tay Ninh tiên sinh, việc này có phải là có điểm không bình thường hay không?”

Nam Trúc gật đầu, “Quả thực không phải người bình thường, quả thực lộ ra tà tính.”

Lục Tinh Vân chợt toát ra một câu: “Lúc trước còn trách ta không nên xuất thủ, đã nhìn thấy rồi đi? Nếu không phải ta xuất thủ đâm lão ta một kiếm, nếu để cho lão ta tiếp tục ẩn núp trong chúng ta, một khi bị lão ta đột nhiên xuất thủ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

Lời nói này làm cho mọi người không tiện nói gì, trong lòng mọi người đều rõ ràng, chuyện ngươi làm nào phải là chuyện đâm một kiếm gì chứ, nếu Ngô Tạ Sơn không trốn, ngươi có thể chỉ đâm một kiếm liền thôi sao? Sợ rằng có khả năng đâm một lần bảy tám mươi kiếm cũng có a, cho dù đã bị chết thì cũng có khả năng bị ngươi tiếp tục chặt ra.

Nhưng mà dù sao cũng là chuyện không có xảy ra, tất cả mọi người không tiện nói cái gì, dù sao, sau khi trải qua việc này, đều cảm thấy nữ nhân này hình như có điểm không bình thường nữa rồi.

Cũng không ai có thể nói ra được lời tán dương gì nàng ta.

Ninh Triêu Ất nhìn chằm chằm vào cây kích trên tay Dữu Khánh, "Nếu vị Nhị trang chủ này là đang lừa gạt, đã có năng lực thoát thân còn thành thật nói rõ ra bảo bối của sơn trang, vậy thì căn bản không thể nào nói nổi. Xem ra, Lâm huynh đệ phán đoán không sai, cây kích này quả thực là giả."

Nam Trúc thì thầm một câu, "Không biết cây kích này có thể bán được bao nhiêu tiền."

Ánh mắt mọi người cũng đều dừng tại trên cây Hoàng Kim kích…

Một thân ảnh từ trong miệng một hang động trên sơn thể phóng ra, rơi tại bên cạnh Tam trang chủ Ngô Hòa Vận, chính là Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn vừa thoát thân thoát đi ra.

Thấy lão ta trở về, Ngô Hòa Vận thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn thấy vết thương trên thân thể lão ta thì lập tức quan tâm hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Ngô Tạ Sơn xua tay: "Ta không sao, lão đại đâu? Ta có tình huống trọng yếu báo cho biết."

"Lão đại đã đi trong thôn, ngươi xem, đã trở về rồi."

Nhìn về phía thôn trang, Ngô Hòa Vận phất tay chỉ đến.

Ngô Tạ Sơn thuận thế nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy được Ngô Đao đang sải bước quay về.

Thôn trang rõ ràng xuất hiện dị động, thôn dân lựu lại trong thôn đang dắt ra một số con ngựa nuôi dưỡng trong chuồng ra ngoài làm

chuẩn bị.

Là một thôn trang có điểm quái lạ, thậm chí đối với toàn bộ đại đa số người của Liệt Cốc sơn trang mà nói, trên cơ bản nơi đây chính là một nơi đoạn tuyệt với nhân thế.

Nhưng mà dù sao cũng vẫn phải có giao dịch cùng ngoại giới, nhằm duy trì sinh kế cho rất nhiều người như vậy, cho nên ngoại trừ Tam trang chủ thỉnh thoảng sẽ dẫn người đi ra tiếp xúc với người bên ngoài, những người khác, không quản là thôn dân hay là tu sĩ của sơn trang, cả đời đều khó có cơ hội giao tiếp với ngoại nhân, thỉnh thoảng có nàng dâu mới cưới vào nhà là số ít cơ hội mà thôn dân có thể tiếp xúc cùng người bên ngoài.

Đương nhiên, cũng không quá dễ dàng lấy ngoại nhân, thôn dân nơi đây còn là rất kiêu ngạo, chỉ bởi vì không cần phải lo cái ăn cái mặc, bên ngoài bình thường là ăn không đủ no mặc không đủ ấm. Lúc nhàn hạ, khi các thôn dân tụ tập với nhau thì thường nói chuyện về việc nạn đói ở bên ngoài là như thế nào, vì để duy trì cuộc sống thì phải khó khăn bao nhiêu, nghe nàng dâu từ bên ngoài kể bên đường thường có thây khô chết đói.

Mà tu sĩ bên trong sơn trang thì đều là lựa chọn từ những tiểu hài tử có tư chất tốt tại bên trong trang ra để tu hành, sau khi thành niên thì trên cơ bản cũng là lấy nữ nhân trong trang, cho nên phụ mẫu người nhà đều tại nơi đây. Cách sống của mọi người trên cơ bản chính là tại nơi đây luân hồi, mặt trời mọc dậy đi làm, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, đi ngủ, một đời lại một đời cả cuộc đời đều tồn tại ở đây, cuộc sống xem như là bình tĩnh.

Nói chung, nếu không có sơn trang cho phép thì bất cứ kẻ nào cũng không được tự ý rời đi, người vi phạm cũng trốn không thoát, không quản chạy đi đâu, luôn có thể bị truy đuổi bắt về, sau đó sẽ bị xử phạt.

Không có tiếp xúc cùng ngoại giới, tự nhiên cũng sẽ không có ân oán gì.

Ngô Đao từ trong thôn đi tới, hiển nhiên cũng là nhìn thấy Ngô Tạ Sơn đã trở về, liền rất nhanh lướt đến, gặp mặt liền hỏi: "Không có việc gì đi?"

Ngô Tạ Sơn: "Không có việc gì, vốn đang định lưu lại bên đó để tìm hiểu thêm nhiều chút tình huống, hoặc là tùy thời hành động, nào ngờ đụng phải một tên nữ nhân điên, không nói hai lời liền cầm kiếm đâm ta, quả thực có bệnh, ta thực sự là chịu không nổi nữa, đành phải thoát thân trở về."

Ngô Hòa Vận không lý giải được, "Nữ nhân điên? Từ đâu tới nữ nhân điên?"

Ngô Tạ Sơn: "Là ả Lục Tinh Vân kia."

Ngô Hòa Vận hồi ức nói ra: "Tại sao ta có cảm giác tính tình nữ nhân kia rất dịu dàng a? Đang rất tốt, không nói hai lời liền cầm kiếm đâm ngươi để làm gì?"

Ngô Tạ Sơn xùy nói: "Đừng nói nữa, quả thật là xông tới vì cây kích, ta tuân theo tổ huấn, đem Hoàng Kim kích chỉ điểm cho đám bọn họ, đám gia hỏa này có bệnh, vậy mà lại hoài nghi Hoàng Kim kích là giả. Rõ ràng là thật, bọn họ lại hoài nghi là giả, bảo ta phải đi đâu nói lý chứ? Chỉ bởi vì ta nói ra quá thẳng thắn quá thành khẩn liền cho rằng là ta đang nói xạo, ả nữ nhân kia liền trực tiếp hạ sát thủ, ta không trốn còn chờ bọn họ đem ta ra chặt hay sao?"

Đại trang chủ và Tam trang chủ đều có phần ngây dại.

Sau một hồi sững sờ, Ngô Đao trầm giọng nói: "Được rồi, về sau chậm rãi nói, trước tiên không quản, trước hãy triệu tập toàn bộ nhân thủ còn lại, lập tức rời đi."

"Rời đi?" Ngô Hòa Vận không lý giải được, lúc trước vị này mới dồn dập đem nhân mã rải ra khắp bốn phía làm giám thị, bây giờ lại muốn rút về để rời đi là có ý gì, lập tức hỏi: "Đi đâu?"

Ngô Đao: "Chạy xa một chút, trốn đi, không thể trêu vào, trốn nhanh đi."

Ngô Tạ Sơn vội vàng ngăn cản, nói: "Lão đại, không cần chạy, ta có tin tức liên quan nói cho ngươi biết, đám gia hỏa kia tuy là xông tới đây vì cây kích, nhưng hoàn toàn không biết bí mật chân chính của nó, chỉ biết là trong cây kích cất giấu bí mật, chỉ biết là giải mã được bí mật liền có thể phát tài, không phải là có bối cảnh gì đó như chúng ta tưởng tượng. Còn có, bốn tên gia hỏa tới trước và sáu tên tới sau ban đầu không phải một tốp. Cho nên chúng ta không có gì phải sợ, có thể phản kích, đem những kẻ này giết hết liền không còn chuyện gì rồi."

"Không biết bí mật cây kích?" Ngô Đao trầm ngâm suy tư thì thầm, rồi quay đầu lại nhìn về phía phương hướng thôn trang, trong mắt tuy có do dự, nhưng cuối cùng vẫn là dứt khoát nói: "Không quản nữa rồi, lập tức triệu tập nhân thủ rời đi!"

Nhị trang chủ và Tam trang chủ vẻ mặt kinh ngạc, Ngô Hòa Vận: "Vì sao a?"

Ngô Đao hất hất cằm về phía thôn trang để ra hiệu, "Việc còn lại có người tự sẽ xử lý."

Nhị trang chủ và Tam trang chủ nhìn theo, ngay lập tức đã minh bạch chút gì, trong mắt biến sắc, lập tức không nhiều lời nữa.

"Ta đi triệu tập nhân thủ." Ngô Hòa Vận ném xuống lời nói liền rời đi.

Ngô Tạ Sơn thì nghi vấn hỏi: "Muốn bỏ chạy giữ người, mang theo nhiều thôn dân như vậy có thể chạy được không."

Ngô Đao: "Không quản thôn dân, lưu tại nơi này."

Ngô Tạ Sơn kinh hãi, "Người nhà của đa số người đều tại nơi đây, nếu để cho bọn họ biết rõ sợ là sẽ có ý kiến."

Ngô Đao: "Cho nên thẳng thắn đi, không cần phải nói nguyên nhân cho bọn họ biết."

Ngô Tạ Sơn nghẹn lời không nói gì, cuối cùng cũng chỉ có thể là yên lặng gật gật đầu.

Chương 378: Đêm nay không trăng

Khi Ngô Hòa Vận đã tập trung xong toàn bộ nhân viên cần di tản thì không có bất cứ lưu luyến nào, một đám người lập tức chạy đến thôn trang, leo lên tọa kỵ đã chuẩn bị sẵn sàng, rồi nhanh như chớp ào ào lao nhanh rời đi.

Hiếm thấy được cảnh tượng như vậy, những thôn dân làm việc trong ruộng vườn dồn dập đứng thẳng dậy nhìn xung quanh.

Bọn họ không biết những tu sĩ trong trang đang đi đâu, định làm gì, nói chung là sau khi nhìn theo thì lại tiếp tục vùi đầu làm công việc của mình.

Những tu sĩ khác cũng là như vậy, ngoại trừ ba vị trang chủ ra, những người khác đều không biết sẽ đi đâu, đi làm chuyện gì, không người nào nói cho bọn họ biết.

Những người trốn ở hang động trong sơn thể lặng lẽ nhìn cảnh tượng này, tận mắt nhìn theo những người kia rời đi, đều bị hành vi của Liệt Cốc sơn trang làm cho ngơ ngác.

Rời đi rồi? Là đi thật hay là đi giả? Hay là muốn dụ bọn họ đi ra ngoài?

Hành vi của đối thủ càng quỷ dị, thì đám người Ninh Triêu Ất, gồm cả mấy người Dữu Khánh bây giờ đã trở thành một tốp, càng thêm cảnh giác.

Cao độ đề phòng, hoài nghi Liệt Cốc sơn trang đang đùa động tác giả gì gì đó, hoài nghi là định làm cho bọn họ mất cảnh giác, sau đó chơi đùa đánh lén.

Rất rõ ràng, nơi này là sào huyệt của Liệt Cốc sơn trang, chỉ bằng mấy người bọn họ thì làm sao có khả năng khiến cho một đám người Liệt Cốc sơn trang vứt bỏ sào huyệt rời đi, huống hồ còn có nhiều tộc nhân họ Ngô phổ phổ thông thông như vậy tại đây, thân là đồng tộc, cũng không thể vứt lại tính mạng tộc nhân mà không quản đi.

Một đám người từ ngoài đến lo lắng bên ngoài có mai phục, không dám dễ dàng đi ra ngoài.

Đồng thời cũng lo lắng người của Liệt Cốc sơn trang sẽ đi theo mật đạo tiến vào đây, đó là chuyện rất có khả năng xảy ra. Liệt Cốc sơn trang đặt chân tại đây nhiều năm, đã đào ra nhiều hang động như vậy, đào thêm một cái mật đạo chẳng tính là cái gì, là chuyện rất bình thường.

Vì đề phòng một điểm này, Dữu Khánh cố ý lựa chọn một vị trí rất tốt, cũng là một nơi cuối hướng gió, còn nói Mục Ngạo Thiết đi tới đền miếu vỡ nát kiếm mấy bó hương tới đây. Hắn thắp hương cắm ở phía cuối hướng gió, sau đó thủ tại đây để quan sát, một khi có người đi tới phía này thì hắn có thể đúng lúc phát hiện được.

Đám người Ninh Triêu Ất tự nhiên là chạy tới nhìn xem, nhìn thấy hắn khoanh chân đả tọa, phía trước còn cắm hương đang bốc khói, cũng không biết hắn đang làm trò quỷ gì, hỏi thăm rồi nhận được câu trả lời cũng không rõ ràng lắm, liền cũng không có hỏi nhiều nữa, giống như là rất yên tâm đối với đám người Dữu Khánh.

Một nhóm người thủ tại bên trong hang động lặng lẽ quan sát, lặng lẽ chờ đợi, chờ từ giờ Ngọ đến buổi chiều, lại từ cuối giờ Ngọ chờ đến chạng vạng tối, chờ đến khi thôn dân làm việc xong trở về nhà, chờ đến lúc khói bếp từng nhà bay lên, sau đó một mực chờ đến khi bầu trời tối đen.

Tối nay không trăng, chỉ có ánh sao lấp lánh khắp bầu trời, hang động bên trong sơn thể một màu đen thui, không thấy có bất cứ tia sáng nào, chín người liên hợp thành một nhóm lặng im chờ trong bóng tối.

Trái lại, phía bên thôn trang thì ánh đèn tỏa ra từ các căn nhà làm cho vùng đất hoang vắng này tỏa ra sức sống ấm áp.

Đêm tối trong vùng đất sa mạc, nhiệt độ kịch liệt giảm xuống, đang tựa ở một chỗ cửa động, Ninh Triêu Ất quay đầu lại, nhìn thấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã bỏ đi, đưa tay vào trong túi nhỏ tùy thân lấy ra một viên Huỳnh thạch, đặt ở trước người, sau đó cầm trong tay loay hoay thưởng thức.

Sau một lúc, tại trong đồng nho phía đối diện cũng xuất hiện một điểm sáng, sau một hồi lấp lóe liền biến mất…

Tại cổng thôn, lá cờ trên cột cờ phấp phới tung bay trong màn đêm, trên bậc thềm phía dưới, lão già bẩn hề hề ngồi ở đó, ngồi tại trong bóng tối xì xoạch rít thuốc lá.

Lão già bẩn thỉu hơi nghiêng đầu, nhìn thấy được tại một miệng hang động trên sơn thể xuất hiện ánh sáng, tiếp sau đó lại chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía ruộng nho, trong miệng tiếp tục rít thuốc xì xoạch, từng làn khói thuốc bốc lên, bay đi, tan rã dưới bầu trời đầy ánh sao, theo làn khói bốc lên, thỉnh thoảng lấp lóe lên ánh sáng đỏ rực, phản chiếu tại trong ánh mắt mờ đục của lão già…

Đi đến phía bên Dữu Khánh thì thầm nói chuyện một hồi, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quay trở về lại, hai người cảm thấy cứ một mực chờ đợi tại đây không phải là biện pháp hay, đi tìm Dữu Khánh để thương lượng, ý của Dữu Khánh là dù cho muốn làm việc gì thì cũng phải đợi đến ban ngày, trong trời đêm tối đen này nếu bị người mai phục sẽ không biết.

Hai người suy nghĩ cũng phải, đành phải trở về chỗ. Hai người bọn họ cũng giống như đám người phía Ninh Triêu Ất, phụ trách canh

gác, để tránh bị nghi ngờ là phía bọn họ lười biếng.

Thấy bọn họ đã quay trở về, Ninh Triêu Ất cũng xoay người quay đầu lại, đi tới trước mặt phu phụ Tặc uyên ương, "Hai phu thê các ngươi có dám cùng ta đi lén lút điều tra một chút hay không?"

Phu phụ hai người lục tục đứng lên, Nhiếp Phẩm Lan nói: "Đi thì đi, có gì mà không dám."

Ở cửa sổ sát vách, đang nhìn chằm chằm bên ngoài, hai mẹ con Lục Tinh Vân nhìn sang phía bên này một cái.

Nam Trúc lập tức lên tiếng nói: "Tại thời điểm này mà chạy đi ra dò xét, có phải là chút nguy hiểm hay không?"

Ninh Triêu Ất: "Cứ một mựa chờ đợi như thế này cũng không phải là biện pháp, nguy hiểm cũng là chúng ta gặp nguy hiểm, thăm dò được tình huống đối với các ngươi cũng có chỗ tốt, ngươi có gì phải sợ? Các ngươi tiếp tục canh gác, chúng ta đi một hồi." Rồi không để người khác quyết định, xoay người liền rời đi.

Lúc phu phụ Tặc uyên ương đuổi theo, khi Chu Khoan Trấn đi lướt qua bên cạnh Mục Ngạo Thiết thì hai người đồng thời quay đầu nhìn nhau một cái, ánh sáng không tốt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt đối phương.

Nam Trúc chú ý tới, cảm thấy có điểm buồn cười, gã phát hiện hai vị này đều là người không thích nói chuyện, nhất là Chu Khoan Trấn, cho đến tận bây giờ hình như chưa bao giờ nghe thấy ông ta nghiêm chỉnh nói qua một câu nói nào.

Ba người không có trực tiếp nhảy xuống từ cửa hang động, như vậy sẽ dễ dàng làm bộc lộ vị trí mọi người ẩn thân, đều theo đường đi bên trong để rời khỏi.

Đợi cho mấy người đã rời đi, Nam Trúc đưa khuỷu cánh tay huých Mục Ngạo Thiết một cái.

Không cần phải giải thích cái gì, hai người làm sư huynh đệ nhiều năm, một ánh mắt một động tác liền biết, Mục Ngạo Thiết lập tức xoay người bước đi.

Y đi thẳng đến bên kia tìm Dữu Khánh, nửa ngồi chồm hổm tại bên cạnh Dữu Khánh đang khoanh chân đả tọa, thoáng nhìn một chút Kiều Thư Nhi ngồi bồi bên cạnh, nhỏ giọng đem tình huống ba người Ninh Triêu Ất rời đi nói ra.

"Bầu trời tối đen như vậy lại chạy đi ra điều tra? Tài cao lớn mật sao…" Dữu Khánh thì thầm tự nói một hồi, sau khi hơi chút suy tư thì trả lời: "Bản thân các ngươi phải cẩn thận một chút, khi nào họ trở về thì lập tức nói cho ta biết."

Mục Ngạo Thiết ừ một tiếng, sau đó đứng dậy nhanh chóng rời đi…

Ba cái bóng người từ trong sơn thể nhảy ra, lại nhanh như chớp dán sát mặt đất chạy vào trong đồng nho phía đối diện, sau đó khom người tại trong vườn nho lặng lẽ đi tới trước.

Ba người chính là Ninh Triêu Ất và phu phụ Tặc uyên ương.

Sau một hồi luồn lách len lỏi, ba người tìm đến vị trí lúc trước lấp lánh ánh sáng, tìm cái lỗ động nhảy xuống.

Xuống tới địa đạo liền lục tục dừng lại, phía trên là bầu trời sao, trong bóng tối trước mắt đứng một cái bóng người mông lung, ngay cả hình dáng cũng không nhìn thấy được rõ ràng lắm, đương nhiên là cũng không thấy rõ khuôn mặt.

"Hang động bên trong núi không có một chút ánh sáng nào, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Trong bóng tối truyền đến giọng nói trầm ổn của một người nam nhân.

"Bắt đầu từ ngày hôm qua, Liệt Cốc sơn trang bỏ đi toàn bộ thủ vệ nhằm vào chúng ta…"

Thấy Ninh Triêu Ất khoanh cánh tay đứng tại đó không có hé răng, Nhiếp Phẩm Lan đành phải đem sự việc xảy kể lại một lần.

Sau khi kể lại xong, Ninh Triêu Ất mới lạnh nhạt nói: "Hiện tại chúng ta không biết rõ được Liệt Cốc sơn trang đang chơi đùa quỷ kế gì, lo lắng bọn họ đang âm thầm bố trí mai phục, tình thế phát triển đến nước này, chỉ dựa vào mấy người chúng ta là không được, ngay cả hư thực cũng không biết rõ ràng, ngươi hẳn cần phải nghĩ biện pháp hỗ trợ rồi."

Nam nhân trong bóng tối nói: "Nếu là như vậy, không cần lo lắng có bố trí mai phục gì, nhân mã của Liệt Cốc sơn trang hiện tại đã ở ngoài ba trăm dặm, đang nghỉ ngơi chỉnh đốn, nhất cử nhất động đều tại trong sự giám thị của ta, trong khoảng thời gian ngắn là sẽ không trở về, nếu như có trở về thì ta sẽ sớm làm tín hiệu báo cho cho các ngươi. Xung quanh nơi này ta đã âm thầm bố trí nhân thủ nhìn chằm chằm, nhân thủ mai phục của Liệt Cốc sơn trang đều đã rút về rồi, cho đến hiện tại, xung quanh cũng không có mai phục gì, có ta giúp các ngươi nhìn chằm chằm, các ngươi cứ yên tâm đi."

Ninh Triêu Ất và Nhiếp Phẩm Lan vô ý thức nhìn nhau một cái, trong lòng đều đang thầm nghĩ giống như nhau, đối phương có thể tùy thời nắm giữ tình hình ngoài mấy trăm dặm!

Sau khi bình tĩnh lại, Ninh Triêu Ất lại nói: "Chuyện này rất không bình thường, chỉ với mấy người chúng ta, Liệt Cốc sơn trang nhiều người như vậy làm sao sẽ bị hù dọa bỏ chạy chứ?"

Nam nhân trong bóng tối nói: "Đây hẳn phải là vấn đề mà ta nên hỏi các ngươi, cần các ngươi đi tìm được đáp án cho ta biết!"

Ninh Triêu Ất: "Cây kích kia đến tột cùng cất giấu bí mật gì? Nếu như quả thật là chỉ có thể để phát tài, Liệt Cốc sơn trang vì sao không ngồi mát ăn bát vàng? Nếu như ngay cả Liệt Cốc sơn trang là kẻ có được bí mật này cũng không thể giải được bí mật, chúng ta tìm đến lại có tác dụng gì?"

Nói với Dữu Khánh là vì phát tài gì gì đó, thuần túy là một ít lí do thoái thác mà bên này chỉ cho y để ứng đối, tình huống chân chính thì y hoàn toàn không biết.

Nhìn từ một số các lại dấu hiệu cho đến bây giờ, sự việc căn bản không có đơn giản như vậy, từ lời nói và việc làm của mấy người Lâm Nhị Khánh và phản ứng của Liệt Cốc sơn trang, lại thêm những gì vị trước mắt này đã làm, tựa hồ toàn bộ người biết rõ bí mật đều đang cực lực ẩn giấu sự thật của bí mật đó, tựa hồ đều là chưa thấy thỏ không thả ưng.

Đến tột cùng là bí mật dạng gì lại có thể làm cho những người xoay quanh đều giữ kín như bưng, lại còn có hành vi quỷ dị như vậy?

Nam nhân trong bóng tối nói: "Đây cũng là điều ta muốn biết, tìm được bí mật, giải mã bí mật, nói cho ta biết đáp án!"

Ninh Triêu Ất cười lạnh một tiếng, quả nhiên, lại hỏi không rồi…

Trời đã sắp sáng lên rồi, người già luôn luôn tỉnh dậy tương đối sớm, sáng sớm, lão già bẩn thỉu lại đi tới bậc thềm dưới cột cờ ngồi xuống xoành xoạch hút thuốc lá, đồng thời chỉ huy mấy thôn dân làm việc.

Một đống củi lửa được chất đống, đốt cháy tại cổng thôn, bên trên gác một cái nồi sắt lớn, mấy thôn dân liên thủ với nhau nấu đồ ăn…

Ba người đi ra ngoài dò xét thật lâu, thẳng đến trời sắp sáng lên mới lặng yên trở về.

Biết được tin tức, Dữu Khánh lập tức lộ diện, trông thấy ba người liền hỏi: "Tại sao đi lâu như vậy?"

Ninh Triêu Ất: "Có thể không lâu sao? Chúng ta đem một phạm vi rộng lớn xung quanh đều tìm tòi, không phát hiện thấy bất cứ mai phục gì cả. Đám người Liệt Cốc sơn trang kia cũng không biết đã chạy đi đâu."

Dữu Khánh: "Phạm vi lớn như vậy, nếu như bọn họ thật sự muốn ẩn núp, chỉ dùng mấy người các ngươi để lục soát thì chỉ sợ chưa chắc có thể tìm ra."

Ninh Triêu Ất cười nói: "Vậy ngươi nói cho ta biết, bọn họ nếu như còn ở tại phụ cận, ẩn núp như vậy để làm gì, là sợ chúng ta, hay là sợ chúng ta tìm được bọn họ?"

Lời này đã hỏi tới điểm then chốt, khiến cho Dữu Khánh cau mày thật chặt.

Song phương đều còn chưa có nghiêm chỉnh giao thủ, ngay cả thử một lần cũng không thử, ai thắng ai thua cũng còn chưa biết được, huống hồ đối phương người đông thế mạnh, mà nơi này lại là địa bàn của người ta, người ta không có lí do đi ẩn núp bọn họ, lẽ nào… Thật sự bỏ chạy rồi?

Nếu như quả thật là đã bỏ chạy, chỉ cần là người biết rõ bí mật thì đều không khó lý giải, bởi vì chỉ cần bí mật đó bị tiết lộ ra ngoài, Liệt

Cốc sơn trang cơ bản không có khả năng thắng, chạy trốn, sau đó tận lực tới nơi người ta không tìm được để ẩn núp, xem như là phản ứng hợp tình hợp lý của Liệt Cốc sơn trang.

Điều này cũng có thể giải thích được vì sao Liệt Cốc sơn trang bỏ lại nhiều thôn dân như vậy để chạy đi, bởi vì dẫn theo quá nhiều người để chạy đi là thực tế, người càng nhiều càng khó chạy thoát, huống hồ còn là một đám phàm phu tục tử, mang theo gánh nặng lớn như vậy sẽ không có cách nào chạy thoát.

Đạo lý rất đơn giản, cũng giống như khi hắn tìm đến hắc y nhân kia thì lúc ban đầu hắc y nhân không có phối hợp, trao đổi cũng chẳng muốn trao đổi, chờ đến khi hắn giũ ra bí mật đó rồi, lại nói cho đối phương biết bí mật đó đã tiết lộ ra ngoài, thái độ của hắc y nhân lập tức liền mềm yếu đi, không thể không đối diện với hiện thực.

Chương 379: Ánh lửa cổng thôn

Sự tình vừa được nói ra như thế, Dữu Khánh phát hiện người của Liệt Cốc sơn trang thật sự có thể đã bỏ chạy.

Cũng chỉ có chạy đi rồi thì mới có thể giải thích được hành vi bất thường khi nhân viên Liệt Cốc sơn trang vội vã rời đi lúc trước.

Nói cách khác, thật sự bỏ chạy rồi?

Nhiếp Phẩm Lan chợt lên tiếng nói: "Nếu như quả thật đã bỏ chạy, nếu như quả thật giống như Lâm huynh đệ nói, cây kích lúc trước là giả, vậy thì cây kích thật có phải đã bị bọn họ đem đi rồi hay không?"

Mọi người tức thì trầm mặc không nói, theo lý thuyết quả thực là như thế.

Nhưng mà trong lòng sư huynh đệ ba người Dữu Khánh thì lại có ý nghĩ khác, nếu như Hoàng Kim kích lúc trước là giả, vậy thì nói rõ lời hắc y nhân nói có thể là thật, Hoàng Kim kích thực sự nằm tại trong tay Người ngủ say, mà Người ngủ say sẽ giao ra cây kích cầm trong tay để cho người của Liệt Cốc sơn trang mang đi sao? Hay là Người ngủ say sẽ cùng những người đó, cùng nhau bỏ chạy?

Hoàn toàn có những khả năng này.

Nhưng mà trong tình huống rõ ràng là hợp tình hợp lý đó, sư huynh đệ ba người trái lại cảm giác cây kích chân chính có khả năng cũng không có bị đem đi, đồng thời loại cảm giác này rất mãnh liệt, cảm giác người của Liệt Cốc sơn trang chạy đi quá dễ dàng, loại nhân vật có cấp bậc như Người ngủ say dù cho muốn chạy trốn thì sẽ xen lẫn trong mục tiêu lớn như vậy để cùng nhau rời đi sao?

Sư huynh đệ ba người nhịn không được lẫn nhau nhìn thoáng qua, cảm giác cây kích thực sự hoặc là vẫn chưa có bị đem đi, hoặc chính là được đơn độc đem đi rồi.

Nam Trúc tiếp lời nói: "Thật sự đã bị đem đi rồi sao? Lúc đó bọn họ vội vội vàng vàng rút khỏi hang động này, tựa hồ chưa kịp mang đi theo thứ gì, có thể nào, cây kích thật sự còn được giấu tại trong những hang động này hay không chứ?"

Ninh Triêu Ất: "Nếu như bọn họ thật sự rời khỏi rồi, vậy thì đồ vật hẳn sẽ không giấu tại nơi này. Ngô Tạ Sơn biết rõ chúng ta là xông vì việc gì, thứ đó trọng yếu như thế, biết rõ chúng ta tất sẽ lục soát khắp nơi trong này để tìm kiếm, khả năng tiếp tục giấu đồ vật lại nơi này là không lớn. Sự thực cũng là như thế, sau này chúng ta khẳng định sẽ lục soát khắp mỗi một ngóc ngách nơi đây."

Nghe bọn họ trao đổi, thảo luận, Dữu Khánh luôn cảm giác thấy như mình đã bỏ sót manh mối trọng yếu gì đó, hắn thả bước đi lui đi tới, đau khổ suy tư, chợt trong lúc vô ý quay đầu lại nhìn thấy ánh lửa ở cổng thôn, hắn ngẩn ra, đi tới cửa động, nhìn chằm chằm ánh lửa phía cổng thôn, ngưng mắt nhìn tỉ mỉ.

Mơ hồ trông thấy mấy người đang vây quanh ánh lửa làm gì đó, mơ hồ trông thấy dưới cột cờ có một người đang ngồi xổm, khoảng cách quá xa, căn bản nhìn không rõ là người nào, nhưng trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh một người ngồi chồm hổm tại đó, một lão già bẩn thỉu ngồi trên bậc thềm xì xoạch hút thuốc lá.

Cuối cùng hắn đã nhớ ra mình bỏ sót một tình huống gì, chính là mấy ngày hôm trước khi mình vừa tới, khi đang nói chuyện cùng thiếu niên tô tường kia thì lão già bẩn thỉu đó đột nhiên xuất hiện tại bên cạnh. Việc này vốn không có gì, then chốt là, dựa vào tu vi của hắn vậy mà không phát hiện được lão nhân kia xuất hiện vào lúc nào, lúc đó hắn từng có cảm giác kỳ quái, là bởi vì mình sơ sẩy mà không phát hiện sao? Lúc đó bởi vì mới đến, không biết tình huống nên cũng không có suy nghĩ nhiều, nhưng mà sự nghi hoặc kia kỳ thực vẫn luôn luôn còn tại trong đầu hắn.

Về sau bị các loại sự việc liên tiếp xảy ra làm ảnh hưởng, cũng không có nghĩ đến việc trong thôn, thẳng đến lúc này bị ánh lửa nơi cổng thôn nhắc nhở lại.

Nghe trao đổi một hồi lâu, cuối cùng hắn chậm rãi mở miệng nói, "Nếu như đồ vật còn lưu lại nơi này, thì có lẽ giấu tại một nơi mà không ai trong chúng ta sẽ nghĩ tới."

Mọi người đều quay đầu lại nhìn về phía hắn, Ninh Triêu Ất hỏi: "Giấu ở đâu?"

Dữu Khánh nhấc tay chỉ về phía thôn trang dần dần thức tỉnh trong ánh sáng mông lung của sáng sớm, "Các ngươi nói xem, đồ vật có được giấu tại trong thôn trang kia hay không?"

Mọi người lập tức bước nhanh đến trước cửa hang động nhìn xung quanh, cho dù là đang ở tại cửa sổ sát vách, hai mẹ con Lục Tinh Vân cũng cùng nhau đồng loạt nhìn chăm chú về phía thôn trang kia.

Sau một lúc ngóng nhìn, Ninh Triêu Ất cau mày thì thầm: "Không đặt tại bên trong sơn trang được phòng thủ nghiêm ngặt, lại đặt trong thông trang không có lực lượng phòng thủ sao?"

Nhiếp Phẩm Lan cũng suy tư, nói ra: "Lâm huynh đệ, ta lý giải ý nghĩ của ngươi, địa phương nguy hiểm nhất chính là địa phương an toàn nhất đi, nhưng mà đối với Liệt Cốc sơn trang mà nói, hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy, nếu như muốn đem đồ vật giấu tại một nơi không có năng lực bảo vệ gì, vậy thì còn không bằng tùy tiện tìm một chỗ tại trong sa mạc mịt mờ đem đồ vật chôn xuống, như vậy trái lại càng an toàn hơn."

Thật sự không có năng lực bảo vệ sao? Sư huynh đệ ba người nhìn nhau, sợ rằng lực lượng bảo vệ kinh khủng nhất ở tại trong thôn trang đó đi.

Vừa nghĩ như vậy, tiếng lòng sư huynh đệ ba người đều nhịn không được run rẩy, vô ý thức lại nghĩ đến cùng một vấn đề, đó chính là chuyện được gọi là yêu quái móc tim lúc trước đa số thời gian đều là xảy ra tại trong thôn trang, đa số thời điểm, yêu quái đều là nhằm vào thôn dân phổ thông để hạ thủ, cho dù có thể nói là thôn dân không có năng lực phản kháng gì.

Ninh Triêu Ất nhấc tay ra hiệu cho Nhiếp Phẩm Lan không nên vội phủ nhận, hỏi Dữu Khánh, "Lão đệ có suy đoán như vậy, có căn cứ gì không?"

Dữu Khánh hít một hơi thật sâu, không tiện nói ra sự thật, hơi lắc đầu: "Ta cũng không nói được rõ ràng lắm, chỉ là một loại cảm giác."

"Cảm giác?" Nhiếp Phẩm Lan nhịn không được nhíu mi.

Ninh Triêu Ất lại nhìn chằm chằm phản ứng của Dữu Khánh, hỏi: "Đó thế nhưng là thôn trang hơn vạn người, tìm kiếm sẽ không dễ dàng, nếu như đồ vật thật sự giấu tại trong thôn trang, ngươi cảm thấy sẽ giấu tại nơi nào?"

Dữu Khánh: "Khi các ngươi tới, còn có những lúc đi dạo trong thôn trang, có trông thấy tại cổng thôn có một lão già bẫn thỉu hút thuốc lá hay không?"

Tuy là một người thường, nhưng đúng là khi được nhắc tới, mọi người đều cảm thấy có ấn tượng, dù sao là có phong cách hoàn toàn khác biệt với những thôn dân khác.

Ninh Triêu Ất: "Có trông thấy, ý của ngươi là gì?"

Dữu Khánh: "Nói thật đi, không biết có phải là ta bị ảo giác hay không, khi ta vừa tới đây thì liền cảm thấy lão già kia có điểm khác lạ, vì thế ta có cố ý hỏi qua vị Tam trang chủ kia, hắn nói cho ta biết, lão nhân kia là một vị có bối phận cao nhất trong tộc."

Ninh Triêu Ất: "Ý của ngươi là, đồ vật có khả năng giấu ở trên tay lão?"

Dữu Khánh: "Ta chỉ là hoài nghi, không ngại tìm kiếm thử xem."

Nhiếp Phẩm Lan: "Là thật sự dựa vào cảm giác, hay là biết rõ việc gì còn cố ý gạt chúng ta?"

Dữu Khánh: "Ta thật sự không thể xác định."

Nhiếp Phẩm Lan: "Ngươi cũng không thể dựa vào cảm giác mà để chúng ta đi làm việc đi?"

Ninh Triêu Ất lại hướng về phía vị nữ cường nhân bên cạnh nhấc tay ngăn lại, "Phạm vi quá lớn, có hoài nghi cũng tốt hơn là không có mục tiêu nào. Nếu lão già kia đã có khả nghi, vậy thì trước hết bắt đầu tra tìm từ lão là được rồi, cũng không lỡ lầm việc gì."

Y đã quyết định đưa ra ý kiến sau cùng, vì vậy mọi người đều không còn có ý kiến, bắt đầu thương nghị làm thế nào đi thăm dò.

Cuối cùng một đám người đều được phân chia chức trách công việc của mình.

Ninh Triêu Ất tiếp tục cùng phu phụ Tặc uyên ương cùng nhau vào thôn tìm kiếm.

Dữu Khánh hoài nghi lão già bẩn thỉu kia là tu sĩ, chủ động xung phong dẫn người đi cổng thôn nhìn chằm chằm, cũng chuẩn bị sẵn sàng phối hợp tác chiến, một khi có biến thì kịp đúng lúc đi chi viện cho ba người Ninh Triêu Ất. Đối với việc này, đám người Ninh Triêu Ất coi như dễ nói chuyện, không có phản đối.

Về phần hai mẹ con Lục Tinh Vân thì lưu lại nguyên chỗ, phụ trách tiếp tục quan sát, một khi có biến thì tiện đúng lúc thông tri.

Trên thực tế là vì mọi người cảm thấy tình trạng tâm thần Lục Tinh Vân tựa hồ có chút không bình thường, sợ nàng ta lần nữa làm xằng làm bậy, Ninh Triêu Ất đã ám chỉ Trầm Khuynh Thành xem kỹ mẫu thân của mình.

Trước lúc sắp chia tay, Dữu Khánh không thể không nhắc nhở ba người Ninh Triêu Ất, "Nhớ kỹ, một khi tra ra manh mối, nghìn vạn lần không nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu như cây kích quả thật giấu tại trong thôn trang, thì rất khả năng có cao thủ trông coi, sau khi thương nghị thỏa đáng rồi động thủ cũng không muộn."

"Ừ." Ninh Triêu Ất gật đầu mỉm cười, dáng vẻ hào hiệp hiền hòa nhất quán, sau đó cùng phu phụ Tặc uyên ương cùng nhau nhảy ra cửa động.

Bốn người Dữu Khánh cũng không có vòng vo, cũng trực tiếp nhảy ra khỏi cửa động.

Dưới bầu trời sao, tại lúc bọn họ hành động, trên đỉnh núi có đứng một hắc y nhân thân thể to lớn, tóc dài phủ vai lay động theo gió, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt giống như dã thú, thâm trầm nhìn kĩ tất cả dưới màn đêm.

Không phải ai khác, chính là hắc y nhân mà trước kia Dữu Khánh đã gặp mặt.

Sau khi chuông lớn của Liệt Cốc sơn trang được đập vang, tiếng chuông chấn động quả thực có thể truyền rất xa, đã kinh động đến y, thừa dịp bầu trời tối đen liền đi tới đây, phát hiện sơn trang bên trong hang động lòng núi không có một ánh đèn đuốc, quá mức dị thường, liền bò lên trên kiểm tra…

Mấy cái bóng người lẻn tiến vào trong ruộng nho, một đường lặng lẽ ẩn núp đi đến gần cổng thôn, nhìn chăm chú vào ngọn lửa trước cổng thôn, và cả lão già bẩn thỉu đang ngồi trên bậc thềm cột cờ.

Lúc này, Dữu Khánh mới hạ thấp giọng nói với ba người bên cạnh: "Một khi tình huống có biến, nếu thật sự xuất hiện lực lượng mà chúng ta không thể chống cự thì lập tức lẻn xuống mương nước ngầm, trốn về phía hạ du, đi tìm hắc y nhân kia, nếu hắn đã có thể tồn tại, hẳn là có năng lực chống lại vị Người ngủ say kia."

Hắn đem người dẫn đến nơi đây, kỳ thực là vì đề phòng vạn nhất, như vậy sẽ thuận lợi chạy trốn, quỷ mới biết rõ mấy người Ninh Triêu Ất kia là người hay là quỷ, có thể mượn lực thì tốt nhất, nếu không thể mượn lực mà gặp phải nguy hiểm thì đẩy ra làm tấm mộc.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều rõ ràng lời này của hắn là có ý gì, nói trắng ra là, bên này chính là đang lợi dụng mấy người Ninh Triêu Ất đi đánh trận đầu, giúp bọn hắn gợi ra nguy hiểm mà bọn họ không dám đụng vào, nhằm giúp cho bọn họ có thể thuận lợi thoát thân.

Cục diện này quả thực là giang hồ nhân tâm hiểm ác!

Kiều Thư Nhi kinh nghi bất định, thấp giọng hỏi: "Cái gì mà Người ngủ say?"

Việc đã đến nước này, thấy Dữu Khánh do dự, Nam Trúc dứt khoát chủ động hỗ trợ nói, "Chúng ta sở dĩ hoài nghi cây kích kia là giả, là bởi vì chúng ta tìm đến một ít tình huống mới, trong Liệt Cốc sơn trang có khả năng tồn tại một lão yêu quái tu vi cao thâm, cây kích thực sự hình như do hắn trông coi. Vạn nhất thật sự giấu tại trong thôn trang này mà một khi trêu chọc hắn đi ra, chúng ta không trốn chẳng lẽ còn lưu lại chờ chết sao?"

Kiều Thư Nhi kinh nghi: "Lão yêu quái dạng gì? Liệt Cốc sơn trang có cao thủ như vậy vì sao còn phải trốn?"

Dữu Khánh: "Tình huống cụ thể thì chúng ta cũng không rõ ràng, trước tiên cẩn thận chuẩn bị đi, việc khác về sau nói tiếp."

Mục Ngạo Thiết ngay sau đó lên tiếng, "Nhìn kìa!"

Mấy người thuận thế nhìn qua, chỉ thấy lão già bẩn thỉu ngồi ở trên bậc thềm xì xoạch hút thuốc lá đã rít hết khói thuốc rồi, bỗng nhiên đứng dậy rời đi.

Lão già nhấc tay nhấc nhấc chiếc mũ da của mình, sau đó hai tay cầm ống thuốc gác ở sau lưng, dáng vẻ như một cụ già cất bước đi về trong thôn, đi về nhà.

Nhà của lão ta cách nơi này cũng không xa, tiện đường đi thẳng một mạch về phía trước, chính là một tòa nhà cũ kỹ ở giữa một dải tường bao quanh.

Đẩy cổng tường ra đi về đến nhà, lão già đóng cửa lại, sau đó đi thẳng đến chuồng ngựa, bây giờ đã trở thành trúp lều chồng chất củi.

Tiến vào trong túp lều, ống thuốc từ sau lưng đưa ra, xốc một đống củi lên, lộ ra ba người, ba tu sĩ Liệt Cốc sơn trang nằm yên tĩnh.

Con mắt ba người còn có thể động đậy, thân thể nhưng không cách nào nhúc nhích, cũng không thể lên tiếng, dùng ánh mắt không hiểu

nhìn lão già kia.

Lão già xốc lên một cái nắp đất ở bên cạnh, lộ ra một miệng hầm tối như mực ở phía dưới, thuận tay kéo tới một tu sĩ sơn trang, năm ngón tay như dao cắt đậu hủ, phốc một tiếng liền cắm vào trong tim gã, trực tiếp móc ra một quả tim vẫn còn đang đập nhảy.

Người bị thương thì thuận tay ném vào trong hầm, tay cầm trái tim duỗi vào bên trong hầm bóp nặn một cái, bùng nổ thành một chùm mưa máu.

Chương 380: Mật địa

Lão già đôi mắt mờ đục, trên sắc mặt không có bất kỳ phản ứng gì, giống như là đang làm việc đốn củi chẻ củi vậy, sau đó lại kéo một tu sĩ khác tới, lại móc tim gã ra ném vào trong hầm.

Một gã tu sĩ cuối cùng trên mặt lộ vẻ kinh sợ nhưng cũng không thể tránh được kiếp nạn này, bước lên con đường y chang hai người trước.

Giết chết xong ba gã tu sĩ, lão già vung tay lên, vết máu trên tay lập tức được rung rũ đi triệt để sạch sẽ, tiếp đó lão già lật đậy lại nắp hầm, chuyển đống củi tới che chắn tại trên nắp hầm, sau đó ôm một bó củi rời đi, trực tiếp tiến vào trong phòng bếp.

Ném đống củi xuống, đi đến bên cạnh bếp lò, mở nắp nồi ra, múc nước đổ vào nồi, lại lấy ra một cái vỉ hấp gác ở trên nồi, mở vỉ hấp ra nhìn nhìn, bên trong là một cái bánh lớn vừa lạnh vừa cứng, đậy vỉ hấp lại rồi đi tới trước bếp lò, ngồi xuống, sau đó đưa vào trong lò một đống củi, châm lửa đốt cháy tại miệng lò, dùng một thanh cời lửa đẩy vào trong lòng bếp.

Rất nhanh, trong lòng bếp liền hừng hực ánh lửa.

Lão già bẩn thỉu ngùng lại công việc trong tay, lại từ sau eo lấy ra ống thuốc, móc cặn bã thuốc ra, nhét vào một mớ thuốc mới, đốt cháy lên, tay tại phía trước, đối diện với bếp lò bắt đầu xì xoạch hút, ánh lửa rọi sáng mặt lão, hai mắt lập lòe phản chiếu ánh lửa…

Phía chân trời đã xuất hiện màu trắng bạc, Ninh Triêu Ất và Phu phụ Tặc uyên ương lẻn đến gần căn nhà của nhân vật mục tiêu, nhìn thấy khói bếp bay lên từ phòng bếp, không khỏi quay mặt nhìn nhau.

Lúc trước bọn họ trước tiên tìm đến một thôn dân, hỏi thăm thông tin có liên quan đến nhân vật mục tiêu.

Về lão già bẩn thỉu hút thuốc lá kia, toàn bộ thôn trên dưới không có người nào không biết, về bối phận đích thật là cao nhất trong toàn bộ thôn, ngay cả ba vị trang chủ của sơn trang trông thấy thì đều phải khách khí, người ta xưng là Ngô lão thái gia, sống một thân một mình.

Việc này cũng không phải là bí mật gì, tùy tiện hỏi một chút liền biết rất nhiều thông tin, đang ở nơi đâu, vân vân đều được biết rõ.

Nghe nói Ngô lão thái gia này là ở nơi nào kiếm được chén cơm liền đến nơi đó, được bữa nào hay bữa nấy, rất ít tự mình đốt lửa nấu cơm, hôm nay lại vừa đúng lúc thấy được khói bếp, nói cách khác, trong nhà có người, người đã từ cổng thôn trở về nhà.

Việc này khiến cho ba người đang trốn ở bên cạnh một góc tường liền không dễ làm việc rồi, bởi vì từng được Dữu Khánh nhắc nhở, nói Ngô lão thái gia kia đáng giá cảnh giác, hơn nữa có khả năng còn là cao thủ gì đó, lời nhắc tương tự vậy, vậy Ngô lão thái gia này có phải là cao thủ hay không chứ?

Do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn là không có cách nào, kỳ thực cũng không phải do bọn hắn lựa chọn, nếu không thì bọn hắn cũng sẽ không tới Liệt Cốc sơn trang này làm việc.

Ninh Triêu Ất nói: "Để ta đi."

Nhiếp Phẩm Lan nói: "Cùng đi đi, vạn nhất có việc gì thì cũng có thể dễ dàng phối hợp, hỗ trợ lẫn nhau."

Ninh Triêu Ất không có chối từ, cất lời nhắc nhở: "Sau khi xông vào, trước tiên khống chế người. Nếu như có cao thủ gì đó tồn tại, hoặc Ngô lão thái gia kia là cao thủ, khi chúng ta đi vào khẳng định sẽ bị phát hiện, trước sau gì cũng như thế, còn không bằng gọn gàng dứt khoát tránh khỏi phiền phức. Nếu như không tồn tại cao thủ nào, trước tiên khống chế được người thì cũng có thể tránh xảy ra chuyện gì kinh động xung quanh."

"Được." Nhiếp Phẩm Lan gật đầu đồng ý.

Ninh Triêu Ất quan sát xung quanh, thừa dịp không có thôn dân nào chú ý tới liền nhanh chóng lẻn đến dưới tường nhà của mục tiêu, thân hình dán sát tường lộn người vào trong nhanh như chớp.

Phu phụ Tặc uyên ương cũng theo sát, đi vào…

Nước đun sôi một hồi, trên bếp lượn lờ hơi nước, Ngô lão thái gia xì xoạch hút thuốc trước bếp bắt đầu cầm cái kẹp gắp than gắp những phần củi còn chưa có cháy hết trong lòng bếp đem ra ngoài, để cho lửa tự tắt, có thể tiết kiệm chút củi.

Nào ngờ vừa mới gắp rỗng lòng bếp, vừa mới bỏ kẹp gắp than xuống, một cây kiếm đã gác ở trên cổ lão già, người xuất thủ là Chu Khoan Trấn.

Ngô lão thái gia nhìn lại, trông thấy ba người vào nhà mình thì dáng vẻ rất tức giận, "Ba vị khách nhân là đang hù dọa bộ xương già này của ta hay sao? Lão hủ là không có thứ gì đáng giá để cho các ngươi đánh cướp a."

Chu Khoan Trấn một tay túm lấy lão ta, nhanh chóng xuất thủ điểm khắp trên người lão, hạ cấm chế lên người lão, kiếm cũng không

chút nào rời khỏi cổ, một mực đề phòng.

Cho dù là như thế, Ninh Triêu Ất vẫn là không yên tâm, nhắc nhở: "Cẩn thận lại xảy ra chuyện giống Ngô Tạ Sơn."

Ám chỉ chuyện Ngô Tạ Sơn chạy thoát, rõ ràng đã hạ tầng tầng cấm chế trên người Ngô Tạ Sơn, kết quả hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng gì.

Nhiếp Phẩm Lan đã tự mình ra tay, sau khi kiểm tra, trả lời: "Hẳn là không có việc gì, Ngô Tạ Sơn có một thân tu vi, vị Ngô lão thái gia này không có tu vi, là một người thường."

Người thường? Ninh Triêu Ất nhớ tới lời Dữu Khánh nhắc nhở, nhịn không được cũng tự mình ra tay thi pháp dò xét một lần, kết quả phát hiện quả thực là một người thường không có tu vi, lúc này mới yên lòng lại, y đi tới trước bếp lò vạch mở nắp đậy vỉ hấp, nhìn nhìn chiếc bánh bốc hơi nóng cuồn cuộn bên trong, đập nắp trở lại.

Sau đó, Ngô lão thái gia được giao cho Chu Khoan Trấn trông chừng, Ninh Triêu Ất và Nhiếp Phẩm Lan bắt đầu lục soát khắp nơi.

Hai người tỉ mỉ lục soát khắp một lần trong phòng cũng không phát hiện thấy có gì khác thường, khi lục soát bên ngoài chuồng ngựa thì mũi Nhiếp Phẩm Lan hơi mấp máy, ngửi được mùi máu tươi, mở ra đống củi chất chồng, nhìn thấy được tấm đậy, đưa tay chậm rãi xốc lên.

Động tĩnh phía chỗ bà ta dẫn Ninh Triêu Ất tới, hiệp trợ nhau đề phòng, phối hợp mở ra nắp đậy, mùi máu tươi càng nồng đậm hơn lập tức từ bên trong tuôn trào ra.

Trong hầm tối như mực, Ninh Triêu Ất ném xuống một viên Huỳnh thạch, lập tức nhìn thấy được phía dưới có ba cái thi thể, hơn nữa rõ ràng là thi thể của tu sĩ bên trong sơn trang.

Hai người nhìn nhau, vô ý thức cùng nhìn về phía phương hướng phòng bếp, phát hiện vị Ngô lão thái gia kia quả nhiên có vấn đề, trong hầm nhà người bình thường làm sao sẽ có thi thể tu sĩ của sơn trang chứ?

"Ngươi nhìn xem, bị móc rỗng lồng ngực, máu vẫn còn chưa kịp khô."

Nhiếp Phẩm Lan chỉ vào tình hình bên trong hầm, nói ra.

Ninh Triêu Ất kinh nghi bất định, "Lại là cách chết bị móc tim, lần này không thể là Lâu Ngọc Thục làm ra đi?"

Nhiếp Phẩm Lan: "Rõ ràng vừa bị chết chưa có bao lâu, thế nào có thể là Lâu Ngọc Thục làm được chứ, dù cho Lâu Ngọc Thục còn sống thì cũng không khả năng chạy tới trong cái hầm rách nát này để làm ra việc này đi."

"Yêu quái làm sao? Liệt Cốc sơn trang này đúng là có quá nhiều quái sự."

Ninh Triêu Ất ném xuống một câu rồi tung người nhảy xuống hầm, diện tích hầm không lớn, nhưng là rất sâu, chiều sâu xấp xỉ ba trượng.

Nhiếp Phẩm Lan cũng nhảy theo xuống.

Ninh Triêu Ất nhặt viên Huỳnh thạch trên mặt đất lên, tra xét ba cái thi thể một lần nữa, đụng vào thi thể, kiểm tra vết thương, ngón tay chấm máu đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi cho ra kết luận, "Quả thực là vừa mới chết không bao lâu."

Thổi đốt cháy lên mồi lửa, kiểm tra khắp nơi xung quanh, Nhiếp Phẩm Lan chợt hạ thấp giọng nói: "Phía sau nơi này trống rỗng."

Ninh Triêu Ất quay lại, đứng dậy, chỉ thấy Nhiếp Phẩm Lan đang chạm vào một chỗ vách tường, vách tường nơi đây đều gia cố bằng

những thanh gỗ tròn chẻ đôi ra, để ngăn ngừa chúng sụp xuống.

Cót két, một khu vực mặt tường đột nhiên chậm rãi mở ra như một cánh cửa.

Nhiếp Phẩm Lan đã tìm được cơ quan, là một cái cọc gỗ cố định góc tường, bị bà ta dùng một cước đạp lên, vì vậy cửa phòng tối liền mở ra, bên trong tối như mực.

Ninh Triêu Ất nhanh chóng cầm Huỳnh thạch trong tay đưa vào chiếu sáng, hiện lên trong mắt là một cái bậc thang bằng đá, dẫn chéo đi xuống phía dưới, xung quanh bậc thang cũng đều được gia cố bằng những tảng đá chắc chắn hơn, vừa nhìn liền biết nơi này phí không ít công phu.

Nhiếp Phẩm Lan: "Nếu không phải có tên Lâm Nhị Khánh kai nhắc nhở, ai có thể nghĩ đến phía dưới căn nhà tàn tạ trong cái thôn trang này vậy mà còn có một cái công sự tốn công tốn sức như thế, lẽ nào thứ mà chúng ta muốn tìm thật sự ở bên trong này hay sao?"

Ninh Triêu Ất có phần không dám tùy tiện đi vào bên trong, "Bảo nam nhân của ngươi đưa lão già kia tới đây đi."

Nhiếp Phẩm Lan lập tức phi thân đi ra ngoài, Ninh Triêu Ất lại cẩn thận từng li từng tí mà đem cửa mật đạo đóng lại.

Chỉ chốc lát sau, hai phu thê liền đem vị Ngô lão thái gia kia đưa xuống đây.

Ninh Triêu Ất tự mình động thủ giải mở Á huyệt của Ngô lão thái gia, "Ngô lão thái gia, nói xem đi, ba cái thi thể vừa mới bị chết trong hầm này là chuyện gì xảy ra vậy?"

Ngô lão thái gia nhìn thi thể trên mặt đất một cái, mắt lườm lườm nói: "Còn có thể chuyện gì xảy ra, khẳng định là do các ngươi giết!"

Nhiếp Phẩm Lan lập tức nghiêm khắc cảnh cáo, "Ta đã thấy rất nhiều kẻ xương cứng, còn chưa tới phiên ngươi tới đùa giỡn ngang tàng với ta. Ta khuyên ngươi không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, nếu không đảm bảo ngươi nhất định sẽ hối hận."

Ngô lão thái gia lập tức ngước cổ nhắm hai mắt lại, một bộ ương ngạch tùy ý róc xương róc thịt, chết cũng không sợ.

Ninh Triêu Ất đi tới trong góc đạp chân lên cọc gỗ, mở cửa ngầm mật đạo ra, quay đầu lại hỏi: "Lẽ nào cái mật đạo này cũng là do chúng ta đào ra hay sao?"

Ngô lão thái gia trợn mắt nhìn, lúc này tâm tình chợt trở nên kích động, vẻ mặt giống như điên cuồng, cất tiếng kêu gào, "Các ngươi muốn làm gì? Nơi này không phải là nơi các ngươi có thể tự tiện xông vào, người nào dám đi vào thì người đó phải chết, sẽ bị báo ứng!"

Ninh Triêu Ất cau mày nghiêng đầu ra hiệu, Chu Khoan Trấn lập tức điểm Á huyệt của Ngô lão thái gia, làm cho lão già ngậm miệng lại, sợ lão lớn tiếng nói nhao nhao như vậy sẽ làm kinh động đến người bên ngoài, quỷ mới biết rõ trong thôn trang này đến tột cùng còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật.

Ninh Triêu Ất bước sang một bên, tránh khỏi cánh cửa ngầm, "Nếu không chịu thành thật nói rõ, vậy thì chỉ có thể là làm cho lão đi ở phía trước mở đường rồi, không quản là ai chết thì đều có lão làm đệm lưng."

Chu Khoan Trấn lập tức nắm lấy sau cổ áo của Ngô lão thái gia đẩy tới phía trước mở đường, Ngô lão thái gia hiển nhiên không tình nguyện, lỗ mũi một mực không ngừng hừ hừ ra âm thanh, hàm ý chống cự rất rõ ràng.

Ba người cũng không biết có phải là đã quên lời Dữu Khánh dặn dò "Tra ra manh mối thì không nên hành động thiếu suy nghĩ" hay

không, vậy mà lại áp chế Ngô lão thái gia cùng chui vào bên trong mật đạo, một đường di xuống.

Cái mật đạo này quả thực cũng là phí công sức và vật liệu, các cạnh bậc thang, vách đá và mái vòm đều được canh chỉnh ngay ngay ngắn ngắn.

Theo các bậc thang hình chữ "Z" đi xuống phía dưới, sau khi thâm nhập vào trong lòng đất hơn mười trượng sâu, mọi người dừng bước tại trước một cái cửa đá tinh xảo đẹp đẽ.

"Phía dưới này chẳng lẽ còn xây dựng cả một tòa địa cung hay sao?" Ninh Triêu Ất thì thầm một tiếng.

Nhìn thấy cái cửa đá này, trong lòng ba người bắt đầu có phần không yên tâm, nơi này mức độ bỏ công sức và vật liệu tinh xảo rõ ràng cao hơn trong sơn trang mà bọn họ vào ở, phía sau cánh cửa này là cái gì? Không lẽ thật sự ẩn giấu thủ vệ cao thủ gì hay sao?

Còn có ba thi thể không trái tim kia nữa, do thứ gì tạo thành? Tựa hồ rất có khả năng là có liên quan với nơi đây.

Lại nhìn phản ứng của Ngô lão thái gia, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh sợ, dùng con mắt đảo qua đảo lại để thay thế cho lắc đầu.

Nói chung ba vị khách không mời mà đến khi đối diện với cánh cửa đá im ắng này thì thừa nhận áp lực cực lớn, trong lòng có một loại cảm giác sợ hãi đối với điều không biết.

Nhiếp Phẩm Lan đột nhiên cởi mở Á huyệt cho Ngô lão thái gia, "Phía sau cánh cửa đá này là cái gì?"

Ngô lão thái gia trầm giọng nói: "Là thần không được phép khinh nhờn, bây giờ các ngươi lui ra ngoài vẫn còn kịp, khi cửa đã mở ra, quấy nhiễu mộng đẹp của thần, thần linh nổi giận, các ngươi lập tức trở thành con kiến hôi, sẽ không ai cứu được các ngươi!"

Nhiếp Phẩm Lan: "Thần? Thần của nhà ai lại trốn trong mật thất dưới lòng đất, còn có thể để cho một lão già thôn phu như ngươi trông cửa? Đừng có ở tại nơi đây giả thần giả quỷ, nói đi, phía sau đến tột cùng là thứ gì?"

Ngô lão thái gia đầu tiên là phẫn nộ, sau đó chợt cất tiếng cười, ha hả nói: "Các ngươi đã biết rõ mặt sau có tồn tại khiến các ngươi sợ hãi, các ngươi đang sợ hãi, vì sao còn phải làm ra vẻ không tin?"

Chỉ toàn lời vô dụng, Nhiếp Phẩm Lan lập tức lại điểm Á huyệt của lão, làm cho lão già ngậm miệng lại.

Ba vị khách không mời mà đến quay mặt nhìn nhau một lúc, sau đó Ninh Triêu Ất chợt từ từ nói: "Chúng ta còn có lựa chọn sao? Dù cho quay trở lại thương lượng với vị Lâm lão đệ kia, ngươi có tin hay không vẫn là sẽ để cho chúng ta chắn ở phía trước."

Ánh mắt y dừng tại trên cửa đá, "Nếu như bên trong thật sự có tồn tại kinh khủng như vậy, ta không tin chúng ta đã xông đến trước cửa nhà của người ta mà người ta cũng không phát hiện được. Chúng ta đã biết rõ bí mật nơi đây, còn có thể dễ dàng để cho chúng ta rời đi hay sao? Ta cược là lão gia hỏa này đang lừa dối chúng ta!"

Lời nói vừa dứt, y đã trực tiếp ra tay, đem cửa đá chậm rãi đẩy mở ra. Cửa đá phát ra âm thanh ong ong nặng nề, bên trong lại là một màu đen tối.

Mồi lửa trong tay Nhiếp Phẩm Lan lập tức đưa tới trước chiếu sáng, lập tức bên trong chiếu rọi ra kim quang lấp lánh.

Ba người vừa nhìn liền thấy được, một cây Hoang kim kích ánh vàng rực rỡ cắm đứng ở đất, mở cửa liền có thể thấy.

Dưới ánh lửa chiếu sáng, phía sau Hoàng Kim kích dần dần hiện ra hình dáng một cái giường ngọc, mơ hồ có người nằm ngang ở trên đó.

Chương 381: Chính phẩm

Tình huống gì đây? Đẩy cửa ra, nhìn thấy, Ninh Triêu Ất có điểm bị làm cho giật mình, ánh mắt trước tiên là nhìn chằm chằm Hoàng Kim kích, tiếp đó thì nhìn chằm chằm người nằm trên giường, sau đó lại nhìn chăm chú vào Hoàng Kim kích, sau cùng lại quay sang đề phòng người nằm trên giường.

Cửa chưa có mở rộng hoàn toàn, đẩy mở ra hết hai cánh tay thì dừng lại.

Mấy người kinh ngạc đứng tại ngoài cửa đá, kinh nghi bất định mà nhìn tình hình bên trong, cũng không nhìn thấy được rõ ràng quá nhiều tình hình, dễ thấy nhất vẫn là cây Hoàng Kim kích phản quang kia.

Thật sự còn có một cây Hoàng Kim kích khác!

Lẽ nào cây kích này mới là Hoàng Kim kích chân chính?

Ba người Ninh Triêu Ất đã không còn biết trong lòng mình là tâm tình gì nữa, cao hứng, kích động, kinh nghi, khẩn trương, cảnh giác, rất nhiều loại tâm tình đan xen nhau.

Ba người di chuyển ánh mắt quan sát tỉ mỉ, chí ít hiện nay xem ra cây Hoàng Kim kích tựa hồ giống y như đúc với cây kích trong bức tượng tại sơn trang, nó cũng lấp lánh tỏa sáng rực rỡ dưới ánh lửa.

Duy độc Ngô lão thái gia thì trong mũi vẫn còn đang phát ra tiếng hừ hừ để phản đối.

Đối diện với cây Hoàng Kim kích chói mắt bên trong phòng, sự vui mừng của ba người Ninh Triêu Ất tới nhanh, đi cũng nhanh, sự chú ý rất nhanh chuyển hết toàn bộ sang tập trung vào người nằm trên

giường, Ninh Triêu Ất giơ Huỳnh thạch trong tay lên cao để gia tăng khả tăng chiếu sáng, muốn nhìn rõ người nằm trên giường.

Là một nam nhân, là một lão nhân tuổi già, tóc trắng xóa, da dẻ nhăn nheo, thoạt nhìn tựa hồ rất già.

Then chốt là dáng vẻ không nhiễm một hạt bụi kia, không giống như người chết, trông rất sống động.

Là một người sống, dưới ánh sáng chiếu rọi, mấy người đã chú ý thấy, bộ ngực lão già nằm yên tĩnh kia đang phập phồng có tiết tấu, lão ta đang hô hấp!

Sau khi nhận thấy được một điểm này, ba người lập tức rợn tóc gáy, càng có cảm giác lông tơ cả người dựng thẳng lên.

Ba người vô ý thức mà nghĩ đến ba cái thi thể vừa mới chết đi không bao lâu ở bên ngoài.

Cũng lần nữa nhớ tới lời Dữu Khánh nhắc nhở, Hoàng Kim kích có khả năng có cao thủ bảo vệ!

Đứng ở cửa vào, dưới chân ba người nặng như vạn cân, chậm chạp khó mà hoạt động, không dám liều lĩnh, cũng không biết nên lui hay không, có thể nói là đột nhiên được nếm đến một loại cảm giác giày vò khó thể nói rõ.

Tại thời điểm tiến thoái lưỡng nan, Ninh Triêu Ất chợt chắp tay cất cao giọng nói: "Tiền bối, bọn ta mạo muội quấy nhiễu, quả thật là sự tình bất đắc dĩ, mong rằng tiền bối bao dung!"

Chắp tay khom người cung kính như vậy một hồi, nhưng chậm chạp không thấy người nằm trên giường có phản ứng gì, y liền thử gọi liên tục mấy tiếng, "Tiền bối, tiền bối, tiền bối…"

Người nằm trên giường một mực không có phản ứng gì, giống như là đã chết rồi vậy, nhưng dựa vào nhãn lực của bọn họ thì có thể

nhìn thấy rõ ràng người nằm trên giường chưa chết, hơi thở kéo dài.

Tình huống gì vậy chứ? Ba người quay mặt nhìn nhau, đều nghi hoặc không lý giải được, lại quay nhìn phản ứng của Ngô lão thái gia, thần sắc của lão gia hỏa này ngoại trừ sự phản đối thì nhìn không ra kết quả gì khác.

"Tiền bối!" Nhiếp Phẩm Lan lại cất lên tiếng gọi giọng nữ nhân để thử nhìn xem phản ứng.

Vô dụng, lão già trên giường vẫn không có bất kỳ phản ứng gì.

Việc này đến tột cùng là chuyện gì chứ?

Ba người ở trong tình thế khó xử một hồi, Ninh Triêu Ất bỗng nghiêng đầu hỏi hai người bên cạnh, "Chúng ta còn có lựa chọn sao?"

Phu phụ Tặc uyên ương đáp lại bằng sự trầm mặc, đó cũng là một loại trả lời.

Nói lời nói đó tựa hồ cũng là vì để khuyến khích chính mình, Ninh Triêu Ất nhấc một tay, ngón giữa vuốt qua ria mép trên môi, sau khi buông tay thì đem cây Tam huyền cầm vác ở sau lưng chuyển ra trước người, ngón tay gảy lên cầm huyền một cái, phát ra một loạt âm thanh đương đương dễ nghe, lão già trên giường vẫn không có phản ứng, tay y chụp vào đầu cây cầm, đột nhiên keng một tiếng, từ trong cây cầm rút ra một cây bảo kiếm sáng như tuyết.

Phu phụ Tặc uyên ương kinh ngạc, thảo nào vị này đi đâu cũng mang theo cây cầm kia, lúc trước còn tưởng rằng là đam mê của y, thì ra là trong cầm giấu kiếm, mang theo phòng thân.

Cầm vứt ra sau lưng, xoay người lại, Ninh Triêu Ất nâng kiếm tại phía trước, bước ra bước đầu tiên là tiến vào bên trong phòng, chậm rãi phòng bị bốn phía.

Phu phụ Tặc uyên ương muốn cùng theo vào, Ninh Triêu Ất đưa tay cầm Huỳnh thạch làm cái thủ thế báo hiệu ngừng lại, không cho cùng tiến vào, thể hiện rằng không nên dồn hết trứng vào một rổ.

Răng ngà của Nhiếp Phẩm Lan cắn cắn môi, nâng kiếm chuẩn bị sẵn sàng cứu viện.

Chu Khoan Trấn thì túm gáy áo của Ngô lão thái gia, lưỡi kiếm đặt sát tại trên cổ lão, ý tứ rất rõ ràng, nếu có chuyện gì thì lão già nhà ngươi trước tiên đừng hòng sống.

Theo ánh sáng Huỳnh thạch trong tay Ninh Triêu Ất tiến vào bên trong phòng, cảnh tượng bên trong toàn bộ thạch thất lập tức hiện ra tại trong mắt y, chính là một gian thạch thất xem như rộng rãi, không gian cũng không tính quá lớn, mái vòm đá tảng, nhìn không thấy bất cứ hoa văn hay vật trang trí gì, gần như là trống không.

Hoàn cảnh trong toàn bộ thạch thất, giống như chính là chuẩn bị cho một chiếc giường và một người ngủ say kia vậy, nói là mộ thất trong lòng đất cũng không quá đáng.

Không nhìn thấy có nguy hiểm gì khác, Ninh Triêu Ất tiếp tục tiến về phía trước, đi về phía cây Hoàng Kim kích kia.

Không còn cách nào, giống như chính y đã nói, y không có lựa chọn, thứ gì y đều có thể không cần, nhưng cây Hoàng Kim kích này thì y cần phải mang đi, liều mạng cũng phải mang đi!

Theo khoảng cách càng ngày càng gần, y càng thêm dần dần thấy rõ ràng được khuôn mặt của lão già ngủ say, một cái khuôn mặt trắng bệch, da dẻ trên khuôn mặt già nua nhăn nheo nứt nẻ như vỏ cây, dung mạo này là phải già đến bao nhiêu tuổi mới mới có thể già thành tình trạng như vậy?

Y chuyền Huỳnh thạch cầm trong tay lên ngậm nơi miệng để chiếu sáng, nín thở ngưng thần, kiếm trong tay cao độ cảnh giác, một tay trống không chậm rãi chộp tới Hoàng Kim kích.

Giờ này khắc này, thấy tận mắt tình cảnh này, nỗi lòng Phu phụ Tặc uyên ương đứng tại cửa vào cũng trở nân căng thẳng theo.

Tại trong chớp mắt lúc ngón tay sắp chạm vào Hoàng Kim kích, Ninh Triêu Ất hít sâu một hơi, đột nhiên một tay cầm lấy Hoàng Kim kích, muốn nhổ Hoàng Kim kích lên, nhưng mà ngay vào lúc này, cả người y bỗng nhiên run lên, khẩn cấp buông tay, Huỳnh thạch ngậm trong miệng cũng lạch cạch rơi xuống.

Kinh biến như thế khiến cho Phu phụ Tặc uyên ương ở bên ngoài giật nảy mình, nhưng không nhìn ra được đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết rằng sự việc có thể khiến cho vị người chăn dê này thất thố thì khẳng định không phải tầm thường.

Chu Khoan Trấn thiếu một chút thì đã cắt đứt cổ của Ngô lão thái gia, Nhiếp Phẩm Lan thiếu một chút thì nâng kiếm xông vào.

Hơi cúi người, Ninh Triêu Ất lại nhanh chóng hướng ra phía sau làm một cái thủ thế ra hiệu ngừng lại, khoát tay áo, thể hiện không có việc gì, sau đó y lại đem Huỳnh thạch hút trở về, thổi sạch sẽ, lần nữa ngậm vào trong miệng, sau đó đưa tay vươn tới Hoàng Kim kích, lần này sau khi chụp được thì vững vàng giữ chặt.

Ngoại nhân nhìn không ra kết quả gì, chỉ có Ninh Triêu Ất biết rõ lúc này trong cơ thể mình có cảm giác gì.

Tại chớp mắt nắm chặt lấy Hoàng Kim kích, lập tức nhiệt huyết xông lên đầu, thân thể giống như muốn nổ vậy, huyết khí trong cơ thể cuồn cuộn giống như kinh đào hãi lãng, trước mắt có ảo giác tựa như dung nham núi lửa bùng lên, trong tai còn có âm thanh kim loại rung động ong ong.

Hoàng Kim kích tựa như có linh hồn, giống như vật sống, dường như đang đối thoại cùng y, xác thực hơn mà nói, tựa như là đang trách y mạo phạm!

Một kiện vũ khí kim loại, vì sao lại sản sinh ra loại cảm giác này, thực sự là làm cho y khó có thể tin.

Y cưỡng ép vận công thi pháp mới ngăn chặn được cảm giác xao động, bồn chồn mạnh mẽ trong cơ thể, mới nắm chắc được cây Hoàng Kim kích này.

Sau khi ngăn chặn được cảm giác khác thường do Hoàng Kim kích mang đến, y mới ý thức được, cây Hoàng Kim kích này không phải chuyện đùa, người có tu vi chưa phá Huyền sợ rằng ngay cả tư cách cầm lấy nó cũng không có, nếu dám cưỡng ép cầm lấy, sợ là sẽ bị tàn phá tới khi bạo thể mà chết.

Điều này cũng là nguyên nhân vì sao lúc nãy y vừa mới đụng vào một cái liền sẽ thất thố như vậy, mà ngay cả viên Huỳnh thạch ngậm trong miệng cũng giữ không nổi.

Y càng thêm ý thức được, bí mật chứa đựng trong cây kích chân chính này sẽ không đơn giản chỉ là phát tài như vậy.

Nói chung không quản như thế nào, không quản bản thân cây kích này có phải không muốn đi cùng y hay không, y đều phải cưỡng ép mang đi, bởi vì y không được lựa chọn.

Sau khi nắm vững Hoàng Kim kích, y dùng lực nhổ lên, trực tiếp rút cây kích ra khỏi mặt đất, sau đó nhìn chằm chằm vào lão già ngủ say trên giường đồng thời chậm rãi lui về phía sau.

Y từng có ý nghĩ muốn điều tra một chút xem thử lão già này là chuyện gì xảy ra, nhưng mà rất nhanh liền bỏ đi ý nghĩ này, có thể lấy được cây kích này thì y đã rất thỏa mãn rồi, không thể tiếp tục làm phức tạp tình hình, vạn nhất thật sự làm cho đối phương giật mình tỉnh lại, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lão già ngủ say cũng không có phản ứng gì, để cho y có thể từng bước một thối lui đến ngoài cửa.

"Không có việc gì đi?" Nhiếp Phẩm Lan nhỏ giọng quan tâm một câu, đưa tay bắt lấy viên Huỳnh thạch y ngậm trong miệng, chiếu sáng giúp y.

"Không có việc gì." Ninh Triêu Ất lắc đầu, lại ra dấu vế phía cây Hoàng Kim kích trong tay, "Gia hỏa thực sự quả nhiên là trốn ở chỗ này."

Nhiếp Phẩm Lan hơi chút suy nghĩ, "Có thể có một món đồ dỏm, liền khó đảm bảo sẽ không có cái thứ hai, ta xem tình huống bên trong có chút không thích hợp, chỉ mong thứ này là thật đi."

Ninh Triêu Ất: "Không, cái này khẳng định là thật."

Phu phụ hai người đều bất ngờ, Nhiếp Phẩm Lan: "Làm sao biết được?"

Ninh Triêu Ất y nguyên nhìn chằm chằm vào người trên giường ở bên trong, "Ngươi cầm thử liền biết."

Nhiếp Phẩm Lan nghi hoặc, nhưng vẫn là đưa tay đi cầm lấy thử xem, nào ngờ tay vừa cầm vào, cả người liền run rẩy đồng thời buông tay ra, thậm chí là lảo đảo lui về phía sau một bước, trừng lớn đôi mắt nhìn chằm chằm cây Hoàng Kim kích kia, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ và sự khó thể tin tưởng, môi nhếch nhếch một hồi, rồi mới chậm rãi gật đầu nói: "Chính phẩm quả nhiên trốn ở chỗ này, quả thực là chính phẩm không thể nghi ngờ!"

Trong mắt Chu Khoan Trấn cũng có nét kinh nghi, không biết là nguyên nhân gì, không biết vì sao cầm một cái liền biết là thật, dù sao cũng chưa có ai thấy qua chính phẩm.

Tuy rằng trong lòng ông ta có sự nghi ngờ nhưng không có hỏi ra.

Nhiếp Phẩm Lan nhìn ra được sự nghi hoặc trong lòng trượng phu, chủ động giải thích một câu, "Thứ này là vật không phải phàm nhân có thể đụng vào, đụng vào liền biết thật giả."

Ánh mắt Chu Khoan Trấn nhìn chăm chú vào Hoàng Kim kích, trên tay thì vững vàng khống chế Ngô lão thái gia đang phát ra âm thanh hừ hừ càng lúc càng mãnh liệt.

"Mạo phạm tiền bối đúng là bất đắc dĩ!" Ninh Triêu Ất lại hướng người nằm trên giường bên trong phòng cung kính cất tiếng, ngay lập tức lại nghiêng đầu ra hiệu cho Nhiếp Phẩm Lan, "Giúp tiền bối đóng kỹ cửa."

Nhiếp Phẩm Lan lúc này đi đến lôi kéo hai chiếc vòng cửa hai bên cửa đá dùng sức đóng lại.

Hành động hơi có vẻ làm điều thừa, cũng đã chứng minh bọn họ chột dạ, e sợ, vì vậy phải cẩn thận đa lễ.

Cửa đóng lại, ba người lập tức rời đi.

Đi ra khỏi hầm, chui vào bên trong phòng Ngô lão thái gia, trực tiếp đem Ngô lão thái gia ném lên trên giường của lão, liền không quản tới nữa.

Ninh Triêu Ất lục tung xé rách chăn mền đem Hoàng Kim kích bao bọc lại, không để trực tiếp đem đi ra ngoài nhìn quá bắt mắt.

Trước khi đi, Nhiếp Phẩm Lan hướng vào không trung bắn ra một viên Huỳnh thạch, phát ra tín hiệu trước đó đã ước định sẵn, chụp lấy Huỳnh thạch rơi xuống xong liền lập tức rời đi.

Lúc này sắc trời xem như đã là hừng đông, đi lại nhìn vật đã có thể nhìn rất rõ ràng rồi, ba người nhảy ra khỏi tường bao, trốn trốn tránh tránh thoát thân, tận lực tránh khỏi bị người nhìn thấy, bởi vì không muốn làm cho phức tạp.

Đám người Dữu Khánh ẩn núp trong đồng nho nhìn thấy tín hiệu trên không trung thì không khỏi quay mặt nhìn nhau, đây là tín hiệu ước định sẵn báo hiệu bình an.

Nếu đã là kết thúc bình an, vậy thì đương nhiên là phải đi về gặp mặt.

Không bao lâu sau, bốn người liền chui ra khỏi đồng nho, nhanh như chớp chạy về hang động trong núi, rẽ ngang rẽ dọc mà trở lại nơi mẹ con Lục Tinh Vân ẩn thân, lại phát hiện ba vị vào trong thôn làm việc vẫn còn chưa có trở về.

Chương 382: Phá cửa mà quay về

Cũng không để cho bọn họ đợi lâu, không bao lâu sau ba người Ninh Triêu Ất liền quay trở về.

Sở dĩ trở về tương đối muộn, là bởi vì trời sắp hừng đông rồi. Thôn dân sẽ không chờ đến khi mặt trời mọc ra hết mới đi làm việc, trước khi mặt trời mọc lên, trong thôn trang đã đầy rẫy người đến người đi, lại thêm không biết trong thôn còn ẩn giấu cái gì hay không, ba người vì để tránh khỏi tai mắt của người khác nên mới phải thận trọng tỉ mỉ một chút, vì vậy tốc độ trở về không nhanh.

Mà đối với người chờ đợi thì không quan tâm tới việc đó, ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào đồ vật được mền rách bao bọc kín mít mà Ninh Triêu Ất cầm trên tay, một thứ như cây gậy dài dài như vậy, nhìn có cảm giác giống như thứ gì đó kia.

Đám người Dữu Khánh đã nhịn không được quay nhìn về phía cây Hoàng Kim kích ném tại góc tường kia, vô ý thức mà làm so sánh, kể cả me con Lục Tinh Vân vừa đi tới cũng là như thế.

Không có cách nào, chính là xông tới vì thứ này, ba người đột nhiên mang về một thứ đồ vật có hình dạng như thế, mấy người không muốn liên tưởng đến đố vật kia cũng khó.

Nhưng mà lại không dám xác định, chỉ là bảo bọn họ đi thăm dò, tra xét mà thôi, chỉ đi một lần liền trực tiếp cầm cây kích đem về tới hay sao?

Ninh Triêu Ất cũng là không nói một câu nào, cũng không có làm ra vẻ huyền bí với bọn họ, trực tiếp quay mở lớp bọc ra, mở ra tên gia hỏa cứng cáp ở bên trong, lại là một cây Hoàng Kim kích đột ngột xuất hiện tại trước mắt mọi người.

"Lại là một cây khác?" Nam Trúc kinh ngạc.

Trầm Khuynh Thành nhìn nhìn cấy ở góc tường kia, "Hình như giống nhau như đúc, chẳng lẽ Liệt Cốc sơn trang chế tạo ra rất nhiều đồ giả?"

Ninh Triêu Ất rất khẳng định nói: "Cây này là thật."

Người không có trải qua quá trình tìm kiếm đều thể hiện sự nghi hoặc, không biết y dựa vào đâu để kết luận như vậy, dù sao cũng giống y như đúc với cây kích ném ra đất ở góc kia.

Lặng yên không một tiếng động đi một chuyến vào trong thôn là có thể mang về vật thật? Dữu Khánh không tin hỏi: "Ninh tiên sinh làm sao biết là thật?"

Ninh Triêu Ất cầm cây kích đặt ngang trong tay, đẩy ra ngoài, xòe bàn tay để nó nằm mở trên lòng bàn tay, "Ta không tin cây kích này là cây giả, ngươi cầm lấy liền biết thật giả."

Dữu Khánh a một tiếng, đương nhiên muốn thử xem một lần, lập tức đi tới nhấc tay chụp lấy, vừa chụp lên liền buông tay ra rồi, phản ứng đó giống như là bị hứng một cái bạt tai, lảo đảo lui về phía sau một bước.

Cũng may Ninh Triêu Ất sớm có dự liệu, lại một tay đón lấy.

Người chưa có trải qua kinh đều kinh nghi, không biết Dữu Khánh phản ứng mạnh mẽ như vậy là có ý gì.

Nam Trúc hỏi Dữu Khánh, "Thế nào rồi, tình huống thế nào?"

Dần dần trấn định lại, Dữu Khánh hỏi một đằng, trả lời một nẻo, tại đó gật đầu không ngừng, "Không sai, vật này là thật."

Những người khác đương nhiên hiếu kỳ, cái gì gọi là vừa cầm lấy liền biết thật giả, tự nhiên cũng muốn đi thử một lần nhìn xem.

Đầu tiên tiến tới thử là Nam Trúc, gã đã là chuẩn bị tâm lý rồi mới đi lên thử, kết quả là vừa chụp lấy mới biết được chuyện này không phải chuẩn bị tâm lý thật tốt liền có thể hữu dụng, mà là bên trong cây kích này tựa hồ ẩn chứa năng lượng thật lớn, có thể khiến cho tâm thần người cầm bị chấn động thật lớn, nếu là người thường thì không chừng vừa đụng tới chính là cái chết bất ngờ.

Mục Ngạo Thiết, Kiều Thư Nhi, mẹ con Lục Tinh Vân từng người ra tay, không khỏi bị lực lượng nội tại của bản thân cây binh khí kim loại này làm cho chấn động một cái.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Ninh Triêu Ất lần nữa cầm kích ngang tay, nhìn chằm chằm Dữu Khánh hỏi: "Thứ này đến cùng là thứ gì? Ta thấy nó không giống như là pháp khí bình thường, ngươi trái lại nói nghe xem, hiện nay trên đời này có vị Tượng sư nào có thể làm ra được vật này?"

Dữu Khánh hàm hồ nói: "Đến tột cùng là thứ gì ta cũng không rõ ràng. Cái trò này, các ngươi lặng yên không một tiếng động đi một chuyến liền tìm được rồi, giống như không có bất cứ cản trở gì vậy, lẽ nào không có thủ vệ, chỉ đặt ở đó để cho các ngươi cầm đi hay sao?"

Nói trắng ra là, chính là cảm giác thứ này có được quá dễ dàng, giống như rất không bình thường.

"Kỳ thực chúng ta cũng rất kỳ quái, thật đúng là gần như không phí chút công sức nào liền lấy được. Lão già bẩn thỉu cầm tẩu hút thuốc lá kia, người trong thôn đều gọi lão là Ngô lão thái gia, bối phận quả thực rất cao, ba vị trang chủ trông thấy lão cũng phải khách khí. Khi chúng ta tìm đến nhà lão thì lão đã về nhà rồi, đang nấu ăn trong bếp, chúng ta khống chế lão, lục soát nhà lão quả nhiên phát hiện có dị thường, tại trong hầm ngầm ở chuồng ngựa phát hiện thấy ba cái thi thể…"

Nhiếp Phẩm Lan đem sự tình đã trải qua kể lại đại khái một lần, khi nói đến tình hình thạch thất trong lòng đất thì rõ ràng lòng còn sợ hãi.

Dữu Khánh nghe kể thì ánh mắt lấp lóe, nét mặt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng đầy kinh nghi.

Ninh Triêu Ất nhìn chằm chằm Dữu Khánh, "Nếu không phải ngươi chú ý đến Ngô lão thái gia kia, thì thật khó mà tin được, thứ này vậy mà lại được cất giấu dưới lòng đất một căn nhà hoang tàn của một lão già lọm khọm trong thôn trang tồi tàn. Nói đến còn là ngươi phán đoán chuẩn xác, nếu không thì với mấy nghìn hộ như vậy, chỉ dựa vào mấy người chúng ta mà tra xét từng nhà thì chỉ sợ tra một tháng cũng tra không hết."

Nhìn như là lời nói ca ngợi, kì thực thì ẩn ý nghi vấn rất rõ ràng, trong giọng nói rõ ràng đang hoài nghi có phải là Dữu Khánh biết được cái gì đó hay không.

Nam Trúc chợt toát ra một câu, "Ba cái thi thể bị móc tim mà các ngươi phát hiện thấy trong hầm đất có phải là vừa mới chết không bao lâu hay không?"

Lời này vừa nói ra, Ninh Triêu Ất và Tặc uyên ương phu phụ lập tức sửng sốt, bởi vì vừa rồi Nhiếp Phẩm Lan vẫn chưa có đề cập tới chi tiết của thi thể, cũng không có nói ba cái thi thể kia là vừa mới chết không bao lâu.

Vì vậy rước lấy Nhiếp Phẩm Lan kinh nghi, "Không sai, chính là vừa mới chết không bao lâu, ngươi làm sao biết được?"

Nam Trúc lập tức nhìn chăm chú Dữu Khánh, "Xem ra là đụng phải rồi, làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh âm thầm cắn răng, cũng đặt câu hỏi, "Nhiếp đại tỷ, suy nghĩ kỹ lại xem, theo ngươi ước đoán thì đến tận lúc này, ba cái thi thể kia đã chết được bao lâu?"

Ninh Triêu Ất hoài nghi: "Bây giờ chuyện này còn trọng yếu nữa sao? Hiện tại chúng ta vận không rõ lão già ngủ say kia là tình huống như thế nào, chúng ta cầm lấy đồ của người ta, nhất là thứ này cũng không phải là phàm vật, không biết rõ sẽ phải rước lấy hậu quả lớn cỡ nào, biện pháp ổn thỏa nhất bây giờ chính là trước tiên rời khỏi nơi đây."

Dữu Khánh không để ý tới y, nhìn chằm chằm Nhiếp Phẩm Lan tiếp tục nói: "Nhiếp đại tỷ, điều này rất trọng yếu!"

Nam Trúc cũng liên tục gật đầu, "Đúng, trọng yếu phi thường."

Lúc này, Kiều Thư Nhi cũng chen vào một câu, "Nếu mọi người đã là cùng một nhóm, vậy thì làm phiền các ngươi nói rõ ràng."

Đám người Ninh Triêu Ất nhìn nàng một cái, hiển nhiên đồng ý với lời nàng nói, tạm dừng sự khác biệt.

Về sau, Nhiếp Phẩm Lan suy nghĩ một chút, suy tư nhìn về phía Ninh Triêu Ất nói: "Thời điểm mới nhìn thấy thi thể, ta đoán chừng bọn họ bị chết chưa đến nửa canh giờ. Tiên sinh cảm thấy sao? Ngươi có lật xem thi thể."

Ninh Triêu Ất đồng ý, hơi gật đầu, "Không đến nửa canh giờ. Tại trước lúc chúng ta đến, hẳn là đã chết được một khắc thời gian. chúng ta tìm kiếm tại trong nhà Ngô lão thái gia một hồi mới phát hiện thấy thi thể."

Nhiếp Phẩm Lan lại suy tư nói ra: "Chúng ta loay hoay tại trong hầm đất một chuyến rồi mới xông vào bên trong thạch thất, kỳ thực cũng không tốn bao lâu thời gian liền đã đi ra, bao gồm cả thời gian trở về, thì đại khái phí khoảng nửa canh giờ. Cho đến tận bây giờ, phỏng chừng thời gian ba cái thi thể bị chết hẳn là trong khoảng một canh giờ đi."

Dữu Khánh lập tức hỏi: "Có thể xác định là tại trong vòng một canh giờ không?"

Ninh Triêu Ất: "Đây chỉ là ước đoán đại khái, cụ thể bao lâu thì không biết, nhưng khẳng định là tại trong vòng một canh giờ, ngươi nhìn xem sắc trời bên ngoài liền sẽ biết, thời gian từ lúc chúng ta động thân rời đi đến bây giờ, tổng cộng hết cả lại phỏng chừng cũng không đến một canh giờ đi? Ba cái thi thể kia đến tột cùng là chuyện gì, có vấn đề gì hay sao?"

Nhiếp Phẩm Lan nghĩ đến chuyện gì đó, hỏi: "Người bị yêu quái giết chết, phải nhanh một chút đốt cháy hủy đi, nơi đây hình như có quy củ như vậy, có phải là có liên quan đến việc này hay không?"

Nữ nhân này đang suy nghĩ gì vậy chứ? Sư huynh đệ ba người oán thầm, cũng không tốt tiện sự thật cho bọn họ.

Từ khi nghe được bọn họ nói tại trong mật thất dưới đất phát hiện thấy một lão già ngủ say, sau đó bọn họ từ bên người lão già cầm đi Hoàng Kim kích chân chính, mà lão già từ đầu tới đuôi đều chỉ ngủ say không có bất cứ phản ứng gì, bọn họ lập tức liền liên tưởng đến ba cái thi thể chết đi kia.

Bởi vì hắc y nhân đã có nói qua, vị Người ngủ say kinh khủng kia của Liệt Cốc sơn trang cần phải dựa vào Trái tim máu để duy trì nhục thân bất tử của mình, mà sau khi ăn Trái tim máu thì sẽ tại trong vòng một canh giờ rưỡi rơi vào trạng thái triệt để ngủ say, động tĩnh bên ngoài khó có thể làm cho lão dễ dàng giật mình tỉnh lại.

Kết quả vừa hỏi xong thời gian chết của ba người kia, quả nhiên trùng khớp rồi, tại trong vòng một canh giờ rưỡi, thảo nào có thể dễ dàng như vậy liền lấy đi được Hoàng Kim kích chân chính.

Về phần Người ngủ say vì sao đột nhiên lại một lúc ăn Trái tim máu của ba người, cũng không khó lý giải, Liệt Cốc sơn trang đã xảy ra chuyện, phương thức mấy tháng ăn một lần Trái tim máu để duy trì trạng thái nhục thân đã không còn phù hợp, hiển nhiên là đang làm chuẩn bị.

Nói chung là không để ý sự nghi vấn của bọn họ, Dữu Khánh khẩn cấp thúc giục: "Không cần đoán, tiếp tục suy đoán thì không còn kịp nữa rồi, nhanh, cái mật thất trong lòng đất kia ở đâu, mau dẫn chúng ta đi."

Nhiếp Phẩm Lan: "Thật vất vả nơm nớp lo sợ rời đi được, lại chạy về đó làm gì?"

Mục Ngạo Thiết đột nhiên gấp giọng nói: "Mau dẫn đường, nếu tiếp tục lề mề thì sẽ không kịp nữa, một khi để cho lão nhân kia thức tỉnh lại, chúng ta chỉ sợ vị tất có thể mang đi được Hoàng Kim kích."

Y thế nhưng là rất khó có lúc mở miệng, nhất là một hơi nói ra lời nói dài như thế, Kiều Thư Nhi nhìn y một cái, lại quét mắt nhìn dáng vẻ lo lắng của sư huynh đệ ba người, lúc này cũng thúc giục: "Mau dẫn đường."

Ninh Triêu Ất lúc này liền dùng các loại mền rách rất nhanh bao bọc lại Hoàng Kim kích, cũng không thể ném lại thứ này.

Rất nhanh, một đám người lục tục theo trong động quật nhảy đi ra ngoài.

Nam Trúc là một người sau cùng nhảy đi ra ngoài, đầu vai còn khiêng lấy cây Hoàng Kim kích giả kia, thí điên điên truy theo phía sau mọi người, trong lúc nhất thời gã cũng tìm không được thứ gì để bọc lại.

Không có cách nào, thứ này dù cho không bán như đồ cổ, coi như đem bán như cục vàng thì cũng được không ít tiền. Về phần cái Kim Khư kia quỷ mới biết rõ cuối cùng có thể đi vào hay không, gã cảm giác bây giờ còn chưa đến lúc ném lại Hoàng Kim kích làm giả.

Nghênh đón gió sớm, hắc y nhân đứng sừng sững tại đỉnh núi, tóc dài phủ vai tung bay, ánh mắt chú ý tới dưới núi có một đám người đang lướt đi về phía thôn trang, chợt hai mắt bỗng nhiên trừng lớn lên không ít, rõ ràng có vẻ khiếp sợ, ánh mắt dõi theo Nam Trúc mập mạp, theo dõi cây Hoàng Kim kích gã khiêng tại trên đầu vai…

Lần này vào thôn trang, không có gì phải lén lút nữa, trực tiếp nhảy lên lướt xuống trên các nóc căn nhà trong thôn trang mà đi.

Đây là ý của Dữu Khánh, cần phải tranh thủ thời gian!

Nếu như có tu sĩ ẩn giấu đi ra ngăn cản, lập tức đánh xông đi qua, cần phải không để có bất cứ cái gì dây dưa kéo dài, ý là muốn không tiếc trả giá chạy tới địa điểm mục tiêu, rất là gấp gáp!

Tốc độ bọn họ lướt đi rất quái lạ, không nói tới việc lướt qua từ phía trên đỉnh đầu, nếu không phải đúng lúc nhìn thấy thì khi người thường nghe được âm thanh, kịp phản ứng lại nhìn, mà nếu không ở tại khu vực tầm mắt rộng rãi thì thôn dân bình thường cũng sẽ không dễ dàng phát hiện được bọn họ.

Một đám người rất nhanh đi tới trong tường vây nhà Ngô lão thái gia, tìm thẳng đến căn hầm nơi chuồng ngựa chui đi vào, Nhiếp Phẩm Lan mới mở ra cửa vào mật đạo, sư huynh đệ ba người đã lấy Huỳnh thạch ra xông đi vào.

Một đường theo bậc thang đi xuống, trông thấy cửa đá, Nhiếp Phẩm Lan liền cất lời nói, "Ở bên trong này."

Còn không đợi nàng mở cửa, Dữu Khánh đã keng một tiếng rút kiếm, phanh! Một cước đạp vỡ cửa đá chạy đi vào.

Hoàng Kim kích trong tay Nam Trúc tiện tay ném đi leng keng, cùng Mục Ngạo Thiết cũng rút kiếm xông vào.

Nhìn thấy lão già yên tĩnh nằm trên giường ngọc, Dữu Khánh ngay cả xem kỹ kĩ càng cũng không làm, liền trực tiếp một kiếm hung hăng chém xuống, một kiếm chặt đứt cổ lão, chém mạnh đến mức khiến cho cái đầu văng đi, máu tươi phun ra, ngay cả giường ngọc phía dưới gối cũng trực tiếp bị bổ ra một đoạn, vừa ra tay liền không lưu tình chút nào, lập tức hạ tử thủ.

Thấy lão Thập Ngũ giành trước đã đắc thủ, Nam Trúc cùng vọt theo tới phấn khích hô to, "Chém hắn!"

Gã cùng với Mục Ngạo Thiết phía sau tiếp phía trước vọt tới, vọt tới liền cùng theo Dữu Khánh đồng thời cung kiếm cuồng chém.

Sư huynh đệ ba người song song đồng thời vung kiếm không ngừng, cuồng đâm cuồng chém cuồng chặt, đem giường ngọc cũng cùng nhau chém vỡ vẫn còn không dừng tay, rất sợ thi thể bị chém nát sẽ sống lại vậy.

Một đám người tại cửa vào đều nhìn ngây người, có thể nói trợn mắt há mồm, lần đầu nhìn thấy người trong giới tu hành có đức hạnh như vậy, làm giống như là cường đạo loạn phỉ xông vào nhà cướp của vậy, đều đã như vậy rồi ba người còn đồng tâm hiệp lực không chịu buông tha, cái quỷ gì vậy?

Người chém nát rồi, giường ngọc cũng bị băm nát theo rồi.

Đương nhiên, còn có tà khí từ bên trong thi thể bùng nổ phun ra, che lấp ba cái nhân ảnh còn đang vung kiếm nhằm trên mặt đất đinh đương chém lung tung.

Chương 383: Nhằm tuyệt hậu hoạn

Kỳ thực, nếu không phải là nhìn thấy tà khí tuôn ra thì sư huynh đệ ba người sẽ không có điên cuồng chặt chém như vậy, bây giờ nếu không chặt thành thịt vụn thì thực sự không yên tâm.

Không vì điều gì khác, người có tà khí trên người luôn luôn tà môn a, bọn họ từng phải chịu thiệt thòi, nếu không diệt cỏ tận gốc thì sợ là hậu hoạn vô cùng.

Trong đám tà khí nồng đậm cuồn cuộn bay loạn, ngoại trừ bóng người và âm thanh chặt chém đinh đi đương đương lung tung ra, còn có xen lẫn tiếng Đầu To kêu vang "Tích tích tích", khắp nơi chướng khí mù mịt, cảnh tượng rối loạn.

Tà khí rất nồng đậm, cho dù đám người Ninh Triêu Ất có thể thi pháp chống đỡ nhưng cũng không nguyện nán lâu ở trong tà khí, ngây lâu trong tà khí thì khó mà chịu nổi, then chốt cỏn ở điểm cái gì cũng nhìn không thấy, làm cho người ta có cảm giác nguy hiểm khó nói rõ, ngoại trừ Kiều Thư Nhi ra, những người khác không thể không lần mò rất nhanh thối lui ra ngoài.

Nhưng mà mấy người mới lui trở về bên trong hầm, mới thoát khỏi vòng ngoài cùng của tà khí thì bỗng nhiên thấy tà khí giống như bị như rồng cuốn gió cuộn ngược trở lại, vậy mà lại thuận theo đường hầm trong lòng đất cuốn trở về, tình hình rất quỷ dị.

"Chuyện gì xảy ra?" Nhiếp Phẩm Lan kinh nghi bất định cất tiếng hỏi.

Mấy vị tại đây không người nào có thể trả lời, sau lưng bọn họ còn có ba cái thi thể nằm trong hầm…

Bên ngoài thạch thất, đôi mắt Kiều Thư Nhi sáng lên, nháy nháy, nàng lại lần nữa trông thấy cảnh tượng tà khí nhanh chóng bị cuốn lại thu về trên người Dữu Khánh.

Dữu Khánh cũng xách theo kiếm rất nhanh chạy ra, không nhìn thấy những người kia, liền thấp giọng hỏi Kiều Thư Nhi một câu, "Bọn họ

không nhìn thấy đi?”

Kiều Thư Nhi lắc đầu, cũng nhỏ giọng trả lời: “Yên tâm, bọn họ bị tà khí bức đi ra ngoài rồi, không nhìn thấy.”

“Có bà nương nhà mình tại đây thật là tốt.”

Hắc hắc vui mừng, Dữu Khánh đột nhiên thừa dịp Kiều Thư Nhi không chú ý, đang quay nhìn về phía bậc thang thì nhanh chóng hôn cái ‘chụt’ lên khuôn mặt trắng nõn nà của nàng.

Kiều Thư Nhi dở khóc dở cười, trong nét giận dỗi trên mặt hơi xen lẫn sự ngượng ngùng, trong mắt còn chứa đựng ẩn tình, đương nhiên cũng không quên đấm hắn một quyền, đẩy tên gia hỏa không nghiêm chỉnh đang còn muốn hôn mình thêm mấy cái này, cũng không nhìn xem đang trong trường hợp nào, một tay còn đang xách theo kiếm giết người a, vậy mà còn có tâm tình nghĩ tới việc này, không buồn nôn sao? Lại nói tiếp, còn có những khác người tại đây nha, quá xấu hổ đi.

Chính vào lúc này, đám người Ninh Triêu Ất lại từ phía trên bậc thang vội vã quay trở lại, kinh nghi nhìn xung quanh, không biết nhiều tà khí như vậy đột nhiên chạy đi đâu rồi, tại sao lại không còn nữa rồi?

Trong thạch thất cũng trở nên yên tĩnh lại, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng nâng kiếm đi ra.

“Đã kiểm tra rồi, bên trong không có phát hiện thấy ám đạo hay mật thất gì.”

Nam Trúc đưa ra một câu thông báo, đồng thời cúi người nhặt cây Hoàng Kim kích kia lên, trường kiếm trở vào bao, Hoàng Kim kích cầm trong tay.

Không hiểu được mấy tên gia hỏa này, đám người Ninh Triêu Ất lại nhanh chóng đánh lửa chiếu sáng tiến vào bên trong thạch thất, cái

giường ngọc kia bị vỡ nát là chuyện đã khẳng định, làm sao có thể chịu nổi được khi bị ba Huyền cấp tu sĩ điên cuồng xử lý như vậy, về phần lão già ngủ say thì khỏi phải nói, đã chết không toàn thây, đã nát nhừ xen lẫn với vụn đá không thể phân tách ra, chết ngắc không thể lại chết rồi.

Quay đầu lại đi ra ngoài, Ninh Triêu Ất nhìn chằm chằm vào mấy người, hỏi, "Giết người cũng không cần đến nỗi quá mức như vậy đi, có cần phải băm nát người ta như vậy không?"

Dữu Khánh: "Nhìn thấy tà khí bốc lên, nhớ tới Ngô Nhị trang chủ đã chạy thoát, sợ sinh biến."

Kiều Thư Nhi lên tiếng, "Diệt trừ hẳn hậu hoạn, chẳng lẽ không phải là vì muốn tốt cho mọi người sao?"

Ninh Triêu Ất trầm mặc một hồi, lại đổi vấn đề, "Vừa rồi, tà khí chạy đi đâu vậy?"

Nam Trúc đưa cây kích trong tay chỉ chỉ lên trên đầu, "Đột nhiên chui vào giữa trong khe hở tảng đá biến mất hết rồi."

Chui vào trong khe hở tảng đá biến mất rồi? Mấy người nhìn về phía những kẽ hở tảng đá xem xét một hồi, không nhìn ra được kết quả gì.

Lúc này, Ninh Triêu Ất bay lên treo ngược trên trần phòng, cạy ra một khối đá, muốn điều tra xem chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn chỗ hở trên vòm phòng sàn sạt chảy xuống đất cát, Nam Trúc lập tức hô lên: "Ninh tiên sinh, nếu ngươi muốn đào thì chờ khi chúng ta rời đi rồi hãy đào, đừng làm sụp xuống chôn sống hết chúng ta nha."

Ninh Triêu Ất cũng không tra xét ra được kết quả gì, đảnh phải nhảy xuống.

Sau đó một đám người cùng nhau rời đi.

Diệt trừ được Người ngủ say, tâm tình sư huynh đệ ba người Dữu Khánh thật sự không giống trước rồi, đã không còn Người ngủ say kinh khủng kia kiềm chế bọn họ, không chỉ tâm tình không giống trước còn có cảm giác tay chân thoải mái không bị co cúm như trước.

Đi đến hầm, sau khi nhìn thấy ba cái thi thể, Dữu Khánh bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, hỏi một câu, "Ngô lão thái gia kia, các ngươi xác định là người bình thường không có tu vi sao?"

Nhiếp Phẩm Lan nói: "Người ngay tại trên giường trong phòng ngủ của lão, không tin thì các ngươi tự tới mà xem."

Dữu Khánh quả thực có phần nghi hoặc, trong đầu vẫn thỉnh thoảng hiện lên hình ảnh lão già bẩn thỉu kia lặng yên không một tiếng động xuất hiện tại gần bên cạnh mình, vì vậy sau khi đi ra hầm, vì để an tâm, hắn đúng là chạy vào trong phòng, tiến đến gian phòng ngủ đất cũ kỹ lộn xộn để kiểm tra, nhìn thấy được lão già bẩn thỉu bị quản chế nằm lẳng lặng trên giường.

Ngô lão thái gia nằm đó không thể động đậy, chỉ có thể ra sức chuyển động đôi mắt mờ đục nhìn chằm chằm một đám khách nhân lần nữa tự tiện xông vào, miệng cũng không có thể nói.

Đi tới bên giường, Dữu Khánh tự mình đưa tay ra đặt lên người Ngô lão thái gia để thi pháp điều tra, sau khi đã kiểm tra một lần, hắn chậm rãi thẳng sống lưng lên, cũng thở phào nhẹ nhõm, đã xác nhận được, quả thực chính là một lão già bình thường, không có bất cứ tu vi gì.

Xác định ngày đó quả thực là do mình thất thần không chú ý tới, một vướng mắc cuối cùng trong lòng rốt cuộc đã được tiêu trừ, xoay người kêu gọi mọi người: "Đi thôi!"

Một đám người lục tục xoay người mà đi, đi chưa được mấy bước, mọi người lại đột nhiên dừng lại quay đầu nhìn, từng người trừng lớn hai mắt.

Chỉ thấy Lục Tinh Vân đứng ở bên cạnh giường, đã một kiếm thẳng tắp đâm xuyên qua tim Ngô lão thái gia.

Ngô lão thái gia không thể động đậy chỉ có thể trợn to mắt nhìn nàng ta, trong đôi mắt mờ đục lộ ra vẻ khó có thể tin nổi.

Những người khác bất động cũng thấy kinh sợ.

Phốc phốc phốc! Lục Tinh Vân lại đâm liên tục mấy kiếm rồi mới rút kiếm ra, vuốt vuốt đóa hoa trắng nhỏ bên cạnh tóc mai, giống như không có việc gì vậy, đoan trang uyển chuyển rời đi, người xem không rét mà run.

Dữu Khánh lắc mình đi tới, đưa tay kiểm tra Ngô lão thái gia một cái, tuổi tác lớn như vậy vốn đã không chịu nổi giày vò như vậy, huống hồ còn bị một kiếm chí mạng, chính tay dò xét cảm nhận, không còn thấy được sinh cơ, không cần phải cứu chữa rồi.

Máu tươi dần dần từ ván giường nhỏ giọt xuống.

Thấy một đám người chặn kín tại cửa vào, khi đi qua, Lục Tinh Vân dịu dàng hỏi: "Tại sao còn chưa đi?"

Dữu Khánh cũng bước nhanh đi trở về, có mấy phần tức giận, "Một lão già tay không tấc sắt, không hề có sức hoàn thủ như thế, ngươi giết lão làm gì?"

Lục Tinh Vân: "Lão già canh giữ tà vật, nhất định không đơn giản, giết lão nhằm tuyệt hậu hoạn, tốt cho tất cả mọi người." Tiếp đó lại nhìn quanh mọi người, "Ta từng nói qua, muốn cho toàn bộ Liệt Cốc sơn trang chôn cùng mẹ ta, đợi chút nữa ta dùng Thận Kiến triệu tập người của toàn bộ thôn trang vào một chỗ, nếu ai cảm thấy mẹ

con chúng ta không đúng, có thể trở mặt cùng mẹ con chúng ta thử xem."

Trầm Khuynh Thành ở một bên muốn nói gì đó, nhưng mà nhìn thấy mẫu thân một mực cõng di hài bà ngoại ở sau lưng liền cúi đầu không nói nữa.

Đám người Ninh Triêu Ất cũng là muốn nói lại thôi, có vẻ như có điều lo lắng nhưng không tiện nói gì.

Dữu Khánh phát hiện nữ nhân này thật sự điên rồi, ngay cả những thôn dân làm đồng làm ruộng kiếm cơm ăn kia mà cũng muốn tàn sát, nghĩ đến những tiểu hài tử chơi đùa vui vẻ trong thôn, hắn trầm giọng nói: "Ngươi muốn làm, chúng ta không ngăn cản ngươi, nhưng mà đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, giải dược cho các ngươi uống để tránh Thận Kiến chỉ có thể duy trì dược hiệu liên tục một ngày, bây giờ gần như đã hết rồi, đừng để đến lúc đó thôn dân không trúng chiêu, trước tiên lại đem chính mẹ con các ngươi kéo vào. Thời gian không còn nhiều, ta khuyên các ngươi bây giờ tốt nhất là trước tiên tiêu hủy đám Thận Kiến đó đi, đừng để hại chính mình."

Kỳ thực hắn cũng không rõ ràng lắm hiệu quả từ nước do Đầu To nấu có thể chống đỡ độc khí của Thận Kiến được bao lâu, nhất là những người chỉ dùng một lần này, nhưng hắn cũng cần phải sử dụng một ít thủ đoạn, cũng không thể mắt mở trừng trừng nhìn hơn vạn thôn dân vô tội bị giết.

Lục Tinh Vân lập tức nhíu mày không nói.

Nhiếp Phẩm Lan lên tiếng: "Kỳ thực, những thôn dân kia và Liệt Cốc sơn trang là hai chuyện khác nhau, tìm Liệt Cốc sơn trang báo thù không thành vấn đề, không cần phải hại đến thôn dân, cũng không thể đem những người làm buôn bán với Liệt Cốc sơn trang đều giết chết đi?"

Ninh Triêu Ất: "Nếu đã như vậy, thì trước hết hủy hết đám Thận Kiến đó đi, để chúng ta tránh khỏi tự mình trúng chiêu."

Vì vậy liền quyết định như thế, một đám người nhanh chóng rời khỏi căn nhà, rất nhanh lướt qua trên không trung thôn trang, lại thẳng đến hang động lúc trước cất giữ Thận Kiến.

Nhưng ngay vào lúc này, một thân ảnh đột nhiên từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đùng một tiếng, giống như nện xuống mặt đất, sóng chấn động tung bụi mù lên, ngăn cản trước mặt mọi người, cưỡng ép đem mọi người bức dừng lại.

Tại trong bụi mù chậm rãi đứng thẳng dậy chính là hắc y nam tử tóc dài phiêu phiêu kia.

Sư huynh đệ ba người có phần bất ngờ, Nam Trúc phát hiện thấy đối phương đang nhìn chằm chằm quan sát Hoàng Kim kích trên tay mình.

Nhìn dáng vẻ mọi người cao độ cảnh giác, Dữu Khánh lập tức nhấc tay ra hiệu mọi người không cần khẩn trương, tiến lên, hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

Vừa nghe lời này, đám người Ninh Triêu Ất liền biết là người mà Lâm lão đệ này quen biết.

Hắc y nhân: "Bị tiếng chuông dẫn tới, đã tới từ tối hôm qua rồi, bên trong sơn trang hình như không còn người nào, đã đi đâu rồi?"

Dữu Khánh: "Ta đánh giá hẳn phải là bỏ chạy hết rồi."

Hắc y nhân: "Chạy? làm sao có thể? Chuyện gì xảy ra?"

"Có thể là bị chúng ta hù dọa mà bỏ chạy…"

Quay đầu lại nhìn nhìn đám người Ninh Triêu Ất, Dữu Khánh kể lại những gì đã xảy ra, từ việc đám người Ninh Triêu Ất dùng thủ đoạn

giết người, sau đó Liệt Cốc sơn trang ngầm hạ sát thủ, một đám người vây ở sào huyệt Thận Kiến, rồi lợi dụng Thận Kiến phản công, toàn bộ những chuyện xảy ra cho tới bây giờ kể lại đại khái một lần.

Đám người Ninh Triêu Ất tự nhiên là nghe kể mà kinh nghi, không biết đây là người nào, thoạt nhìn thì không giống như là cấp trên gì đó của Lâm lão đệ, cần phải đem những tình huống nội bộ như vậy nói hết cho người ta sao?

Sau khi Hắc y nhân nghe xong cũng khiếp sợ không thôi, "Các ngươi đã giết chết Người ngủ say rồi?"

Dữu Khánh: "Chỉ có thể nói là cơ duyên trùng hợp, dù sao cũng đã chết không thể lại chết rồi, đã bị chúng ta chặt thành thịt vụn, hẳn là không còn có khả năng sống lại rồi."

Hắc y nhân vốn còn muốn đi nhìn xem thi thể của Người ngủ say, nghe được đã bị chặt thành thịt vụn, tức thì cũng hết chỗ nói rồi, nhịn không được thì thầm một câu, "Thì ra là không có giấu tại bên trong sơn trang, thảo nào vẫn luôn tìm không được."

Lời này làm cho đám người Ninh Triêu Ất càng thêm kinh nghi bất định, đối phương vẫn luôn đang tìm kiếm lão già bên trong thạch thất kia?

Dữu Khánh: "Đúng vậy, quá giảo hoạt a! Đầu tiên là làm một cái Hoàng Kim kích giả để mê hoặc mọi người, sau khi sự việc xảy ra thì ba vị trang chủ Liệt Cốc sơn trang vậy mà lại dẫn theo mọi người bỏ chạy, mọi sự chú ý kém chút bị bọn họ kéo lệch, một bước lại một bước, khó lòng đề phòng, quả thực là quá xảo trá, thiếu một chút thì bị lừa gạt."

Hắc y nhân: "Ngươi coi như là lợi hại, như vậy mà cũng có thể bị ngươi tìm được, còn bị ngươi nắm chặt thời điểm giết chết hắn."

Dữu Khánh: "Không phải ta lợi hại, là công lao mọi người chung sức hợp tác, cũng quả thực là vận may, nếu như hắn ăn Trái tim máu

sớm nửa canh giờ, vậy thì hẳn là đến phiên chúng ta không may rồi, chỉ có thể nói là báo ứng!”

Ánh mắt Hắc y nhân nhìn chăm chú về phía đồ vật được bao bọc trong tay Ninh Triêu Ất, hỏi: “Đó là vật thật sao?”

Chương 384: Một Người ngủ say khác

Dữu Khánh gật đầu: “Đúng, chính là cây trên tay của hắn.”

Hắc y nhân nói: “Đưa ta xem. .”

Dữu Khánh lập tức xoay người đi về phía Ninh Triêu Ất, chắp tay nói: “Ninh tiên sinh, làm phiền đưa Hoàng Kim kích cho hắn nhìn xem.”

Ánh mắt Ninh Triêu Ất hơi trao đổi với đồng bạn, sau đó hỏi: “Hắn là người nào, ngươi có xác định đồ vật đưa đến trên tay hắn thì có thể an toàn không?”

Dữu Khánh: “Kỳ thực ta cũng không biết hắn là người nào, nhưng ta biết rõ sau khi lấy được Hoàng Kim kích thì bước tiếp theo hẳn phải tìm hắn, dù cho hắn không đến, chúng ta cũng phải đi tìm hắn, bởi vì hắn sẽ là người có thể phá giải bí mật của cây Hoàng Kim kích này.

Không phải ngươi vẫn luôn cảm thấy kỳ quái vì sao Liệt Cốc sơn trang trông giữ vật này rất lâu nhưng không cách nào hưởng được bí mật từ nó sao? Bởi vì Liệt Cốc sơn trang cũng cần phải có hắn hiệp trợ mới được.

Ngươi cũng không cần phải lo lắng hắn cầm được Hoàng Kim kích thì sẽ qua sông dỡ cầu, nếu thật muốn cướp đi cây kích này từ trong tay chúng ta là phải dựa vào thực lực, nếu có thực lực cứng như vậy thì chúng ta không cho cũng không được, còn nếu không có thực lực

đó thì hắn cũng không thể ngay phía dưới mí mắt nhiều người chúng ta như vậy mà đem vật này rời đi."

Suy nghĩ thấy cũng phải, lúc này Ninh Triêu Ất mở ra bao bọc ra, lấy Hoàng Kim kích giao cho hắn ta.

Dữu Khánh cầm kích, lại nói với mọi người: "Nếu là mọi người không yên tâm, không ngại cứ thoải mái làm tiểu nhân một chút, trước bao vây xung quanh rồi nói tiếp."

Thật đúng là rất không yên tâm, một đám người nhanh chóng bày ra thế trận, lấy vũ khí ra, vây quanh lấy hắc y nhân.

Lúc này Dữu Khánh mới ném Hoàng Kim kích cho hắc y nhân.

Hắc y nhân một tay vững vàng tiếp lấy, không thấy xuất hiện bất cứ dị thường gì, vừa nhìn liền biết là người hiểu rõ Hoàng Kim kích.

Cầm đồ vật vào tay, hơi chút cân nhắc, cho dù hắc y nhân luôn luôn biểu hiện thô cuồng vào lúc này cũng lộ ra thần sắc kích động, liên tục gật đầu nói: "Không sai, đây đích thật là Hoàng kim kích chân chính!"

Hắn cầm đến bên phía Nam Trúc, so sánh với hàng giả mà Nam Trúc cầm trên tay, lập tức nhìn ra được điểm khác biệt rất nhỏ ở đâu.

Nhìn vẻ bên ngoài tựa hồ giống nhau như đúc, nhưng thực tế hai kiện đồ vật có khí chất khác nhau, hàng giả sáng bóng lòe lòe phô trương hơn, khí chất hàng thật thì hơi nội liễm, sự nội liễm đó tạo ra một loại cảm giác càng âm u mê hoặc, có lẽ là lực lượng từ cảm quan thị giác, đặt chung với nhau thì cũng có sự khác biệt rất nhỏ về màu sắc.

Lật tới lật lui nhìn xem một hồi, sau đó hắc y nhân không có xằng bậy, tiện tay đem cây kích ném trả cho Dữu Khánh.

Dữu Khánh chụp lấy cây kích, "Đồ vật ta đã cầm đến rồi, có phải cũng đã đến lúc ngươi thực hiện lời hứa hẹn của ngươi hay không?"

Hắc y nhân chỉ chỉ hắn, lại chỉ chỉ Mục Ngạo Thiết, "Hai người các ngươi đi theo ta, những người khác lưu lại."

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Đi đâu?"

Hắc y nhân: "Cho ngươi một lần bàn giao."

Dữu Khánh hơi trầm ngâm.

Ninh Triêu Ất lập tức phản đối, nói: "Không được! Lâm huynh đệ, chỉ hai người các ngươi đi, quá mức thế đơn lực bạc, rất sợ cây Hoàng Kim kích này dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, phải nên cùng đi."

Hắc y nhân cười nhạt, xem thường nói: "Kích lưu lại, giao cho bọn hắn, hai người các ngươi đi theo ta, ta không tin những người khác."

Nói ra lời này, ý tứ đã rất rõ ràng, không yên tâm với những người khác, chí ít lần trước sau khi Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết chạm qua với hắn ta xong thì cũng không có kêu gọi đến người nào.

Dữu Khánh không lý giải được: "Chuyện gì phải cần hai chúng ta đi?"

Hắc y nhân: "Đại nam nhân không nên lề mề, đi đến tự nhiên liền biết."

Dữu Khánh hơi do dự một chút, cuối cùng xoay người đem Hoàng Kim kích trả lại tới trên tay Ninh Triêu Ất, đối với Kiều Thư Nhi đang thể hiện tràn đầy lo lắng cười nói: "Không sao, chỉ là đi một chuyến mà thôi, không có gì ghê gớm, nếu là hai chúng ta đều không trở về, các ngươi cũng có thể không đưa cây kích cho bọn hắn."

Ninh Triêu Ất xem như đã nhận ra được, vị này và đối phương quả thực không quen thuộc, lập tức nhắc nhở: "Còn là phải cẩn thận nhiều hơn mới tốt, nếu các ngươi thật sự trở thành con tin của đối phương thì ta cảnh cáo trước nha, chúng ta sẽ không cầm kích để đổi người!"

Lời này vừa là nói cho Dữu Khánh cùng Mục Ngạo Thiết nghe, cũng là nói cho hắc y nhân nghe, đang cảnh cáo đối phương đừng hòng đùa giỡn thủ đoạn gì đó.

Nam Trúc lại hỏi hắc y nhân: "Cần phải đi bao lâu?"

Hắc y nhân: "Muộn nhất là trước giờ Dậu, khoảng chừng trước khi trời sẩm tối hôm nay là có thể trở về."

Nam Trúc lập tức nói với hai vị sư đệ: "Chúng ta không hại người, nhưng phải đề phòng thì vẫn phải đề phòng, cẩn thận một chút không có hại gì."

Dữu Khánh ừ một tiếng, liếc mắt nhìn Lục Tinh Vân, rồi dặn dò mọi người: "Sắp tới thời gian rồi, cẩn thận lại bị đám người Liệt Cốc sơn trang kia lợi dụng Thận Kiến, mau chóng tiêu hủy đi."

Ninh Triêu Ất gật đầu, "Biết rồi, cẩn thận một chút."

Dữu Khánh chắp tay, vừa mới quay người, liền thấy hắc y nhân đã vù một cái lao ra khỏi vòng vây, lao về phía đồng nho, hắn lập tức cùng Mục Ngạo Thiết đuổi theo, chỉ chốc lát sau, ba người lại đều chui vào trong mương ngầm ở phía dưới đồng nho, một đường nhanh chóng lướt đi…

Đồng dạng là ở trong mương tối, bao phủ tại trong đấu bồng đen, Người mặt sắt ngẩng đầu nhìn chằm chằm miệng lỗ phía trên giao lộ, bên trên có thôn dân đang quay bánh xe thả thùng nước xuống múc nước.

Y đứng ở chỗ tối có thể thấy rõ thôn dân ở bên trên, thôn dân đứng ở chỗ sáng thì không nhìn thấy y.

Thùng nước lật chuyển rồi chìm nghỉm trong ao nước lạnh lẽo, sau đó thùng chứa đầy nước được thôn dân quay bánh xe kẻo trở về bên trên.

Cho dù người của Liệt Cốc sơn trang đều đã chạy đi rồi, nhưng đám thôn dân vẫn là thực hiện những công việc mà mình đang làm, cần phải làm việc gì thì các thôn dân đều rõ ràng, công việc được truyền thừa xuống qua từng đời từng đời, không cần người khác thúc giục cũng biết nên làm thế nào.

Có một số thời gian, vô tri cũng được tâm an.

Lấy nước xong, tiếng bước chân bên trên dần dần đi xa, phía sau người mặt sắt lại bước nhanh tới một người, cũng được bao phủ tại trong đấu bồng đen, không phải ai khác, chính là một trong bốn yêu đã bị Người mặt sắt trừng trị dễ bảo, Cao Viễn.

Đi đến trước mặt y, Cao Viễn chắp tay nói: "Tiên sinh, đã không còn nhìn thấy vị trang chủ kia rồi."

Người mặt sắt đột nhiên quay đầu lại: "Không thấy? Đang rất tốt tại sao lại không thấy nữa?"

Cao Viễn: "Đúng là không bình thường. Sau khi trời hừng đông, hơn trăm nhân thủ Liệt Cốc sơn trang nghỉ ngơi chỉnh đốn xong lại tiếp tục chạy đi, khi kiểm kê nhân số thì phát hiện thấy không đúng, phát hiện thấy thiếu đi ba người, sau đó sắp xếp người cố ý gặp mặt bọn họ, lúc đó mới phát hiện được ba vị trang chủ giấu mặt trong đấu bồng kia là do người khác giả trang. Người của chúng ta đang nhanh chóng tìm kiếm địa điểm mà bọn họ dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn, đã không còn thấy tung tích của ba vị trang chủ kia, rõ ràng là đã có kế hoạch biến mất."

Người mặt sắt hừ một tiếng, "Hoặc là ném người lại triệt để chạy rồi, hoặc chính là đã quay trở về. Vì một bí mật mà có thể thủ tại nơi đây nhiều năm như vậy, ta không tin bọn họ có thể triệt để buông tha bí mật đó, chúng ta bảo vệ tốt nơi đây là được, ta tin tưởng bọn hắn sẽ trở về tự chui đầu vào lưới."

Cao Viễn cung cung kính kính khom người đáp: "Vâng."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết bôn ba tại trên một con đường mà lúc trước bọn họ đã đi qua, trên con đường thủy lộ trong lòng đất ở phía dưới phần cuối mương ngầm.

Hai người không biết có phải hắc y nhân là bẩm sinh có thể nhìn thấy tại trong bóng tối, hay là quá mức quen thuộc đối với địa hình nơi đây, không cần dùng cái gì để chiếu sáng, một đường lên lên xuống xuống, tùy tiện cuồng chạy trong địa hình phức tạp, hai người lại phải cầm Huỳnh thạch chiếu sáng mới được.

Khi sắp đến khu vực lần trước bọn họ đào hang động thì hắc y nhân lại dẫn bọn hắn đi một con đường khác, một cái kẽ hở chật hẹp, tại trong kẽ hở một đường bò hướng lên trên. Người không quen thuộc kẽ hở này, sợ rằng rất dễ dàng sẽ lạc lối tại trong kẽ hở, sẽ bò không ra khỏi cũng lui về không xong, then chốt là đa số không gian rất chật hẹp, ngay cả xoay người cũng không được, làm cho tinh thần người ta cảm nhận thấy một sự áp bách mãnh liệt.

Nhưng mà hắc y nhân rất hiển nhiên là quen việc dễ làm, sư huynh đệ hai người thật sự không biết được hắn ta làm sao có thể tìm tòi được lối đi giữa trong những kẽ hở này.

Đi đường này rõ ràng có chỗ tốt, có thể dễ dàng thoát khỏi theo dõi.

Về sau lại, ba người lục tục chui ra khỏi một cái kẽ hở trong vách đá, hắc y nhân lại mang theo bọn họ một đường trèo đèo lội suối.

Sau một trận bôn ba, họ đi tới một cái hẻm núi, trong hẻm núi chất đầy những tảng đá to to nhỏ nhỏ, đều là những tảng đá lâu dài bị

dòng nước cọ rửa qua, mặt ngoài là những đường cong bất quy tắc, lúc này đều bị bụi bặm xám nhạt che phủ.

Sau khi đi đến nơi đây, tốc độ hắc y nhân mới chậm lại, tại giữa trong đám tảng đá to to nhỏ nhỏ len lỏi tìm kiếm một hồi, rồi dừng lại tại trước một khu vực lớn chất đầy tảng đá. Chỉ thấy hắn ta đem từng khối đá lớn đẩy lật sang một bên, sau đó từ phía dưới khiêng ra một tảng đá lớn, đặt xuống mặt đất, đột nhiên tung ra một quyền đánh tới.

Bùm! Tảng đá lớn vỡ ra, lại bị hắn ta tách mở ra.

Đang cảm thấy không hiểu ra sao, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đột nhiên ngây ngẩn cả người, chỉ thấy bên trong tảng đá lớn vậy mà lại có nằm một cái thây khô, cũng không biết lúc trước là làm thế nào nhét vào được.

Hắc y nhân ôm lấy thây khô rồi rời đi, trực tiếp đi ngược lại vách hẻm núi đá, sư huynh đệ hai người chỉ có thể là đi theo.

Sau lại, ba người tại một chỗ thâm sơn u tĩnh sâu trong hẻm núi, bên trong một cái khe nứt nhìn thẳng lên bầu trời tìm đến một chỗ ao nước, ao nước trong suốt có thể thấy đáy.

Hắc y nhân ôm thây khô lội vào trong hồ nước, sau đó ở tại trung ương hồ nước, nơi mặt nước cao ngang vai, thả thây khô ra, rồi chậm rãi lui về phía sau trở lại trên bờ, thái độ thành kính.

Sư huynh đệ hai người không hiểu hắn ta đang làm gì, vốn nghĩ rằng thây khô sẽ nổi tại trên mặt nước, nào ngờ ra ngoài dự đoán, nó lại chậm rãi chìm xuống đến đáy nước, có thể thấy cái thây khô này nặng hơn rất nhiều so với bọn hắn tưởng tượng.

Khi chìm đến đáy, trên thân thây khô bắt đầu bốc lên bọt khí.

Sư huynh đệ hai người vốn tưởng rằng là hiện tượng bình thường, về sau phát hiện bọt khí càng bốc lên càng nhiều, nhiều đến mức

nhìn không rõ đáy nước, cuối cùng toàn bộ hồ nước giống như được nấu sôi lên.

Tình huống phi thường là không bình thường, hai người kinh nghi không thôi, trong lòng Dữu Khánh thầm sinh cảnh giác, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc thì ngươi đang làm gì?"

Hắc y nhân nhìn chằm chằm hồ nước, "Người khác muốn nhìn thấy được cảnh tượng như vậy còn không có cơ hội, ta chỉ là để cho các ngươi tận mắt nhìn thấy được trình tự, tránh để sau này các ngươi không tin, không chịu giao ra Hoàng kích!"

Dữu Khánh hiện tại chỉ hỏi vấn đề trước mắt, chỉ vào hồ nước như được nấu sôi, hỏi: "Việc này không bình thường, hiện tại ta là muốn biết cái này có ý gì?"

Giọng điệu đã rất nghiêm khắc.

Hắc y nhân trầm mặc một hồi, nói: "Kỳ thực ta cũng không biết làm thế nào để tiến vào địa phương đó."

Sư huynh đệ hai người kinh hãi, tay đều đã sờ đến trên chuôi kiếm, cho rằng mình đã bị lừa.

"Trên đời này, biết rõ phương pháp tiến vào, chỉ có hai người, một chính là Người ngủ say mà các ngươi đã giết chết, còn có chính là vị Người ngủ say trước mắt này. Ta cần có các ngươi làm chứng cho ta, cũng là vì chính các ngươi."

Hắc y nhân chỉ về phía hồ nước sôi trào, nói ra.

Lời này vừa được nói ra, lại khiến cho sư huynh đệ hai người nghẹn lời, đều trợn to mắt nhìn hồ nước, đều khó có thể tin, cái thây khô này là một Người ngủ say khác?

"Hắn chưa chết sao?" Mục Ngạo Thiết nhịn không được hỏi ra một câu.

Lời này vừa ra khỏi miệng liền phát hiện mình đã hỏi lời ngu xuẩn, thây khô bình thường sẽ ở trong nước làm ra động tĩnh dị thường lớn như vậy sao?

Vì vậy hiện trường chỉ còn lại có hồ nước đang sôi trào không ngừng kia.

Một lúc lâu sau sau, động tĩnh trong hồ nước dần dần lắng lại, trong hồ nước bắt đầu toát ra một đám bóng đen, là một đám lông tóc màu đen, một cái đầu nhổ lên khỏi hồ nước, một người đang dần đứng dậy trong hồ.

Một khuôn mặt nam nhân nhô lên mặt nước, một khuôn mặt lông mày rậm mắt to, khuôn mặt như do đao tước phủ chém ra, hai mắt lấp lánh hữu thần giống như vì sao lấp lánh, khuôn mặt lấm tấm đầy râu, là một lão nam nhân thoạt nhìn vô cùng đầy đủ tinh khí thần, có một loại khí chất khác lạ cao lớn.

Lão nam nhân quay đầu nhìn về phía hắc y nhân bên cạnh hồ nước, mặt không biểu tình, sau đó đi tới, cả người chậm rãi hiện lên khỏi mặt nước, đồng dạng là tóc dài phủ vai đen thui, da thịt màu cổ đồng, lồng ngực vạm vỡ chắc nịch, cho người ta có cảm giác rất có lực lượng.

Chương 385: Lão nam nhân

Cơ bắp vạm vỡ nơi lồng ngực, cơ bụng nổi lên từng khối như cục đá, thân thể chậm rãi nổi trên mặt nước, không quan tâm tuổi tác, chính là một nam nhân rất cường tráng, tràn đầy nam tính.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thật sự bị sốc, đây chính là cái thây khô vừa rồi kia sao? Muốn phủ nhận cũng không được, đã tận mắt nhìn thấy.

Một cái thây khô theo lý thuyết là đã chết ngắc không thể chết lại lần nữa, ngâm ngâm một hồi ở trong nước thì lập tức có thể khôi phục trở thành một người sống sờ sờ, thực sự là quá sốc đối với sự nhận thức của hai người.

Dữu Khánh vô ý thức mà xoa xoa một chút "Lam sắc yêu cơ" lên trên mí mắt, sợ mình nhìn trông nhầm, kết quả nhìn thấy rõ ràng chính là nhân khí, hơn nữa nhân khí còn rất thịnh vượng, quả thực chính là một người sống thực sự.

Lão nam nhân gần như trần truồng, chỉ có nơi eo còn quấn lấy một ít vải bố mục nát, trên mặt nước còn có nổi lềnh bềnh một chút vải bố rách nát rơi ra từ trên người ông ta. Ông ta nhấc đôi chân trần từng bước một đi lên bờ, đứng ở trước mặt hắc y nhân, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết vô ý thức thối lui một ít, tay làm ra tư thế chuẩn bị sẵn sàng rút kiếm.

Tâm tình Hắc y nhân rõ ràng có chút kích động, phù phù quỳ gối trước mặt lão nam nhân, gọi to, "Phụ thân."

Phụ thân? Hai người Dữu, Mục lại là ngẩn ra, cái người thây khô tóc tai dính bệt này là phụ thân của tên gia hỏa này?

Trên thân lão nam nhân còn đang giọt nước tí tách, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu hắc y nhân, phát ra thanh âm trầm thấp và nồng ấm, "Vì sao lại thức tỉnh ta ngay trước mặt người ở bên ngoài?"

Hiển nhiên, mặc dù không có đưa mắt nhìn tới hai người Dữu, Mục, không có nghĩa là không đặt nặng, thậm chí dẫn đến việc trong giọng nói lâu ngày gặp lại có giấu giếm sự âm trầm.

"Phụ thân chờ chút." Hắc y nhân nói một câu, bò đứng dậy, sau đó lập tức chạy nhanh đi, hướng lên trên vách núi, nhanh như chớp xông lên trên rồi.

Vì vậy tại hiện trường chỉ còn lại có hai sư huynh đệ đối diện với một người không hiểu ra sao ở trước mắt.

Mục Ngạo Thiết vốn rất ít mở miệng nói chuyện, không có hy vọng y chủ động đứng ra làm sinh động bầu không khí. Dữu Khánh vốn định không có chuyện gì tìm lời nói để dò xét, nhưng mà phát hiện mình hoàn toàn không biết hắc y nhân tên gọi là gì, ngay cả muốn tìm cái đề tài để bắt chuyện cũng rất không dễ, cũng không biết quái nhân này tính khí như thế nào, liền cũng nghẹn lời, chỉ tại trong lòng nói thầm không ngừng.

Lão nam nhân cũng không quan tâm tới hai người bọn họ, càng giống như là không có đặt hai người vào trong mắt, hoặc là nói giống như đang nhìn hai cái người chết, tự mình hoạt động thân thể.

Xoay xoay đầu, khớp xương cổ phát ra âm thanh răng rắc. Lại hoạt động thắt lưng và tứ chi, khớp xương không ngừng răng rắc kêu vang, có thể thấy quả thực là cứng ngắc quá lâu rồi.

Đợi một hồi, một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, nện xuống mặt hồ.

Trong âm thanh bọt nước tung tóe lên kia truyền đến âm thanh cười ha ha vui vẻ, phấn khích của một nam hài, giọng cười rất vui vẻ.

Bọt nước rơi xuống, chỉ thấy hắc y nhân đứng trong hồ nước đang ôm một tiểu nam hài trong mắt tràn linh tính, đi lên bờ.

Dữu Khánh từng gặp qua tiểu nam hài này, biết là con trai của hắc y nhân, Mục Ngạo Thiết mặc dù từng chưa thấy qua, nhưng có nghe nói qua.

Không quản là tiểu nam hài hay là hắc y nhân, hoặc là lão nam nhân, khuôn mặt ba người đều có mấy phần tương tự, nhất là mái tóc đen thui phủ vai kia. Lão nam nhân ngơ ngẩn nhìn tiểu nam hài ngây thơ tươi tắn cười to, đại khái đã đoán được quan hệ giữa mình và tiểu nam hài.

Tiểu nam hài cũng nhìn thấy được mấy người trên bờ, cắn cắn đầu ngón tay, sau đó đột nhiên chỉ về phía Dữu Khánh, "Hắn!"

Dữu Khánh mỉm cười, xem ra tiểu gia hỏa này còn nhớ rõ mình, hắn khẽ gật đầu thể hiện, đồng thời ánh mắt nhìn vào chân tiểu nam hài, vừa nhìn thấy hắn tức thì sửng sốt. Hắn vốn định nhìn xem vết thương trên chân tiểu nam hài như thế nào rồi, kết quả phát hiện trên chân tiểu nam hài ngay cả một chút dấu vết cũng không có, tình huống gì chứ?

Tiểu nam hài lên bờ, vừa rơi xuống đất thì lập tức lại muốn quay đầu lại đi nghịch nước, nhưng bị hắc y nhân bóp sau cổ kéo trở về, trực tiếp đem nó đà xuống quỳ gối trước mặt lão nam nhân, cũng nhắc nhở: "Đây là gia gia của ngươi, mau gọi gia gia đi."

Thần sắc lão nam nhân rung động, ánh mắt nhìn về phía tiểu nam hài tức thì hiện lên vẻ hiền lành.

Tiểu nam hài mặc dù bị cưỡng ép đè quỳ xuống, nhưng không có mở miệng, dùng ánh mắt rất xa lạ, cảnh giác nhìn lão nam nhân, thấy đối phương có ý đồ chạm vào mình thì trái lại hướng về phía đối phương rất hung dữ mà kêu lên một tiếng "Gừ".

Nếu đã là như thế, lão nam nhân cũng không có miễn cưỡng, ra hiệu cho nhi tử để cho cháu trai đứng dậy, rất cảm khái hỏi: "Ngươi đã có hài tử rồi, lần này ta đã ngủ say bao nhiêu năm?"

"Ba trăm bảy mươi bảy năm." Hắc y nhân trả lời xong lại chỉ vào tiểu nam hài sau khi đứng dậy thì trốn ở phía sau mình, nói: "Nó gọi là Tiểu Hắc, năm nay sáu tuổi rồi, bình thường không có người nào để nói chuyện, ăn nói vụng về, năng lực giao lưu ngôn ngữ rất kém cỏi, ngài không nên trách nó."

Nghe được lời ấy, trong ánh mắt lão nam nhân nhìn về phía tiểu nam hài lộ ra nét thương cảm, nhưng mà rất nhanh lại khôi phục hùng phong, hỏi tiếp vấn đề lúc trước, "Vì sao thức tỉnh ta ngay trước mặt người ở bên ngoài?"

"Phụ thân, ngài trước hãy thay đổi y phục đi đã." Hắc y nhân rung mở ra y phục vắt trên cánh tay mang đến đây, hai tay dâng lên cho lão nam nhân.

Lão nam nhân tại ngay trước mặt mọi người kéo bỏ phần khố rách nát còn lại trên người, đổi y phục ngay trước mặt mọi người.

Việc này có thì điểm bối rối, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết lập tức xoay người nhìn về phía một bên, tránh đi.

Đợi cho lão nam nhân mặc xong y phục, hắc y nhân lại chậm rãi quỳ gối trước mặt lão nam nhân, "Phụ thân, bá phụ đã chết rồi, Hoàng kích của ông ấy đã rơi vào trên tay bọn họ." Chỉ tới sư huynh đệ hai người ở bên kia.

Bá phụ? Sư huynh đệ hai người lại bị cách xưng hô này của hắn ta làm cho kinh ngạc, là chỉ người nào? Là Người ngủ say trong thạch thất kia sao?

Lão nam nhân ngẩn ra, không lý giải được: "Chết như thế nào? Vực ngoại cường giả xuất thủ sao?"

Hắc y nhân: "Không có, bị bọn họ trong lúc đánh bậy đánh bạ mà giết chết rồi."

Lão nam nhân lạnh nhạt hỏi: "Bá phụ của ngươi là người có thể bị người khác nhờ vận khí giết chết được sao?"

Hắc y nhân quay đầu lại nhìn về phía sư huynh đệ hai người, "Các ngươi làm thế nào lấy được Hoàng kích, làm phiền đem tiền căn hậu quả giải thích cho cha ta một lần."

Dữu Khánh nhịn không được gãi gãi chút râu mép của mình, "Cái này, ta nói bắt đầu từ đâu?"

Hắc y nhân: "Nếu là ngươi cảm thấy lai lịch của mình không thuận tiện nói ra thì không cần nói, nếu ngươi như cảm thấy thuận lợi thì

có thể kể lại từ lúc chúng ta bắt đầu quen biết với nhau."

"Được!" Dữu Khánh gật đầu tán thành, chỉnh lý suy nghĩ, sau khi chuẩn bị xong một cái lí do thoái thác liền chỉ về phía tiểu nam hài, "Lão tiền bối, quen biết con trai của ngài là bắt đầu từ cháu của ngài. Ngày đó khi ta mới đến Liệt Cốc sơn trang, mới đến đây du lịch, khi tham quan mương nước ngầm của đồng nho thì trong lúc vô ý phát hiện thấy cháu của ngài bị trúng cạm bẫy…"

Hắn đem một phen trải qua, bắt đầu từ khi cứu tiểu nam hài cho đến hắc y nhân tới nói lời cảm tạ, đến tiếp đó phát hiện đám người Ninh Triêu Ất không hiểu ra sao mà đến đây, Liệt Cốc sơn trang liên tiếp có người chết, mãi cho đến chuyện bên trong thạch thất trong lòng đất lấy được Hoàng Kim kích, sau đó chém giết Người ngủ say bên trong thạch thất, rồi đến nơi đây, xem như đại khái những gì trải qua đều từ đầu tới đuôi nói ra rồi.

Toàn bộ câu chuyện, lão nam nhân đều chỉ là lẳng lặng nghe, không dao động, không kinh ngạc, sau khi nghe xong, ông ta nhìn chăm chú về phía hắc y nhân quỳ dưới đất, một lời nói thẳng vào then chốt, "Nốt Ruồi Đen, ngươi muốn tiến vào Kim Khư?"

Nghe được lời ấy, mắt Dữu Khánh như muốn trợn trắng, từ khi giao lưu cùng bên này tới nay, nhìn chung đã nghe được hai chữ "Kim Khư", cũng cuối cùng đã nghe được có người dám nói thẳng ra hai chữ "Kim Khư".

Hắc y nhân quay đầu lại đưa tay, kéo nhi tử núp tại phía sau đến phía trước, kéo giữ, trịnh trọng nói, "Phụ thân, ta muốn mang Tiểu Hắc cùng nhau đi vào."

Lão nam nhân: "Đi vào làm gì?"

Hắc y nhân buồn bã nói: "Chúng ta không muốn vĩnh sinh kiểu như thế này, chúng ta muốn tẩy thân trở thành người bình thường giống như bọn họ."

Vĩnh sinh? Cái từ này lại khiến cho sư huynh đệ hai người ở một bên dự thính bị chấn kinh, lẽ nào truyền thuyết từ trong Kim Khư trong có thể được vĩnh sinh là sự thật?

Lão nam nhân cuối cùng nhíu mày, "Bao nhiêu người muốn trường sinh, các ngươi vậy mà lại muốn buông tha?"

Hắc y nhân thương cảm nói: "Phụ thân, ngài cảm thấy trường sinh như vậy đối với ta, đối với Tiểu Hắc thật sự có ý nghĩa sao? Ngài có sứ mệnh thủ hộ Kim Khư, nhưng chúng ta không có, chúng ta cũng không muốn tiếp tục kéo dài cái sứ mệnh khó giải thích này."

"Làm càn!" Lão nam nhân gầm lên một tiếng như tiếng sét nổ vang, âm thanh chấn động sơn cốc, trợn mắt nhìn, tóc dài không gió tự lay động, khí thế toát ra kia thật dọa người.

"Ôi!" Giật nảy mình, tiểu nam hài lập tức kịch liệt đáp lại, dáng vẻ nhe răng nhếch miệng, dương nanh múa vuốt.

Trông thấy phản ứng của cháu trai mình, vẻ giận dữ của lão nam nhân hình như có chút bối rối, dần dần thu hồi.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thì như giống như hai con chim ngốc, ngơ ngác ngây ngốc, hai người lại bị chấn kinh rồi, cái thây khô lão đầu dùng nước ngâm nở ra này vậy mà là người thủ hộ Kim Khư, lẽ nào đây là Cầm kích thủ vệ mà trên ngọc trang trong Tiểu Vân gian nhắc tới?

Hắc y nhân kéo nhi tử lại, không để cho con trai làm càn, nhưng mình thì quật cường đáp lại, "Phụ thân, ngài biết rõ ta được sinh ra đối với mẫu thân có ý nghĩa như thế nào, để dựng dục ra ta đã hao hết sinh mệnh của mẫu thân, thời điểm ta sinh ra chính là mẫu thân tử vong, khi người nhìn thấy Tiểu Hắc, ngài cũng hẳn là biết rõ mẫu thân của Tiểu Hắc đã trải qua chuyện gì.

Ngài chỉ là mất đi một người vợ, ngài có biết một mẫu thân có ý nghĩa như thế nào đối với nhi tử không? Ta không chỉ bởi vì mình

mất đi một thê tử thương yêu, còn bởi vì mình mà mất đi một mẫu thân, sự đau khổ của ta là gấp đôi so với ngài, sự đau khổ của ta là ngài không thể lý giải được.

Phụ thân, đến trên thân chúng ta thì kết thúc đi, không nên tiếp tục để cho Tiểu Hắc mất đi thê tử hắn yêu thương, nếu không, tương lai hắn sẽ hận chúng ta, ngài dám cam đoan hậu nhân của chúng ta sẽ không bởi vì hận mà làm ra chuyện gì sao? Phụ thân, kết thúc đi, để cho loại vận mệnh bi kịch này kết thúc vào lúc này đi!"

Một nam nhân tràn đầy dã tính, vào lúc này quỳ tại đó đã là rơi lệ đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Tiểu nam hài theo bản năng ý thức được phụ thân khóc là do lão nam nhân trước mắt này gây ra, có thể nói hướng về phía lão nam nhân "gừ gừ" hù dọa không ngừng.

Lồng ngực Lão nam nhân đang phập phồng, hô hấp hơi có phần gấp gáp, khóe môi căng thẳng, nhưng vẫn là nói ra một câu, "Nốt Ruồi Đen, sứ mệnh chính là sứ mệnh, nếu như người cũng không có trách nhiệm và đảm đương, đều buông tha sự trung thành tối thiểu, tất cả đều sẽ rơi vào hỗn loạn. Ta không miễn cưỡng phụ tử các ngươi, các ngươi có thể xa chạy cao bay, nhưng không nên làm khó ta!"

Hắc y nhân lớn tiếng nói: "Phụ thân, bí mật của Kim Khư đã tiết ra ngoài rồi, thủ không được nữa rồi!" Một ngón tay chỉ về phía hai người Dữu Khánh, "Bọn họ, còn có một nhóm người khác nữa đều đã biết rõ bí mật của Kim Khư. Phụ thân, cửa ra vào Tiểu Vân gian đã bị người ta tìm ra rồi, đã mở ra rồi, bọn họ đã từ Tiểu Vân gian biết được bí mật của Kim Khư, vì vậy mà tìm tới đây. Phụ thân, nếu như không thừa dịp bây giờ, ngài hẳn là biết rõ đợi cho những kẻ cường hào kia bức tới thì sẽ có hậu quả gì, thực lực của ngài và bá phụ tiêu hao đã nhiều năm như vậy, đã tiêu hao quá nhiều, từ lâu đã không bằng năm đó, là thủ không được, kết quả chỉ có thể là không làm tròn chức trách!"

Lão nam nhân nghe vậy động dung, nhìn chăm chú về phía hai người Dữu Khánh, trầm giọng hỏi: "Các ngươi từng tiến vào Tiểu Vân gian?"

"Đúng." Hai người gật đầu.

Lão nam nhân: "Tình cảnh bên trong Tiểu Vân gian như thế nào?"

Lời này rõ ràng là đang thăm dò hai người có thật sự tiến vào Tiểu Vân gian hay không.

Chương 386: Cây kích màu băng lam

Có thể dùng loại lời nói này để thăm dò, hiển nhiên là quãng thời gian trước lúc ông ta ngủ say thì không phải là hoàn toàn không biết gì về những chuyện bên ngoài, phỏng chừng ông ta cũng nắm rõ được những thông tin về tình hình trong Tiểu Vân gian được lưu truyền như thế nào trong truyền thuyết ở bên ngoài.

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, trả lời: "Hoàn cảnh bên trong Tiểu Vân gian đến bây giờ dù vẫn chưa hoàn toàn bộc lộ hết, nhưng người đi vào đã rất nhiều, tình huống bên trong đã được truyền lưu ra bên ngoài, ta nói ra khung cảnh bên trong đó, tiền bối chỉ sợ chưa chắc đã tin, e rằng sẽ nghĩ lầm là ta nghe được từ người khác."

Lão nam nhân lập tức nhìn về phía con trai của mình, hỏi: "Đã có rất nhiều người tiến vào Tiểu Vân gian rồi sao?"

Hắc y nhân gật đầu nói: "Đúng vậy, Tiểu Vân gian là được mở ra tại hai năm trước. Phụ thân, những cường giả ngoại vực trước lúc ngươi ngủ say kia đều đã mất rồi. U Nhai hẳn phải đã được tân nhiệm Phán quan kế nhiệm. Sau khi Yến Phu Tử mất, hắn có hai đệ tử đều bước vào cảnh giới Bán Tiên, một kẻ chấp chưởng Đại Nghiệp ty của Ân quốc, một kẻ chấp chưởng Ty Nam phủ của Cẩm quốc, mỗi người

đều là quyền lực áp một phương, nghe nói bởi vì yêu mà sinh hận, trở thành đối thủ một mất một còn.

lão Đại thánh Thiên Lưu sơn của Yêu giới tại trước khi mất chung quy là không muốn nhìn thấy Yêu giới suy sụp, dùng một thân tu vi tạo nên tân Đại thánh để kế nhiệm. Sau đó là phía bên Đại Hoang Nguyên, tộc trưởng của một bộ tộc cũng bước vào cảnh giới Bán Tiên. Hiện nay vực ngoại là có năm vị cường giả cảnh giới Bán Tiên đó, những người khác mà ngài biết rõ năm đó đều đã hai hay buông xuôi rồi.

Hai năm trước Tiểu Vân gian mở ra, các thế lực xâm nhập chính là thế lực của hai đệ tử Yến Phu Tử, còn có thế lực của Thiên Lưu sơn, nghe nói đã giết chết Thủ sơn thú Vân Hề của Tiểu Vân gian. Nguyên tắc hành sự của U Nhai vẫn giữ nguyên như cũ, còn vị tộc trưởng kia, chỉ cần không đi trêu chọc hắn, thì hắn cũng không quá để ý tới sự việc bên ngoài Đại Hoang Nguyên."

Lão nam nhân trầm mặc một hồi, lại hỏi: "Vậy thì cũng không có thể chứng minh bọn họ nhất định có thể từ Tiểu Vân gian biết được bí mật của Kim Khư, ngươi lẽ nào không có nghĩ đến bọn họ là cái bẫy mà bá phụ của ngươi thiết lập ra sao?"

Hắc y nhân: "Phụ thân, có một điểm ta đã điều tra qua, có thể xác định, bọn họ mới đến Liệt Cốc sơn trang không bao lâu, Tiểu Hắc bị trúng cạm bẫy. Bá phụ có thể khống chế người khác lúc nào đi đến Liệt Cốc sơn trang nhưng không cách nào khống chế được lúc nào Tiểu Hắc sẽ trúng cạm bẫy, bá phụ cũng không có khả năng tính được ta cũng sẽ tự mình đi cảm tạ, không có những tiền đề này thì không bố cục được như vậy. Còn có, bá phụ đã qua nhiều năm như vậy cũng không thể truy tìm được tung tích của ta, hắn thì vừa mới tới liền tìm được rồi, nếu như bá phụ có năng lực như vậy, tình thế đã sớm thay đổi. Từ các loại dấu hiệu, ta có thể rõ ràng cảm giác được, bọn họ không phải là người của bá phụ."

Lúc này, Dữu Khánh cuối cùng đã minh bạch vì sao Hắc y nhân nói muốn để mình tới đây làm chứng, hiện tại thì hiểu rồi, hắn đột nhiên tiếp lời: "Ta tại trong Tiểu Vân gian nhìn thấy một phần báo cáo, nói là Vân Trung tiên tử muốn xây dựng một tòa Hoàng Kim lầu các tại Vân Hồ, vì vậy Tiểu Vân gian phái một người tên là 'Tấn Dương' tiến vào Kim Khư, phụ trách vận chuyển hoàng kim về Tiểu Vân gian để làm nguyên vật liệu xây dựng. Tại trong báo cáo mà 'Tấn Dương' trình lên cho Vân giám đốc tạo có nói, sở dĩ trễ nãi vận chuyển kim liệu là bởi vì Kim Khư xuất hiện dị biến, nghiêm ngặt khống chế ra vào, trước tiên để cho một người gọi là 'Tiếu Sơn' áp tải hai nghìn nghìn cân kim sa đi trước. Trong báo cáo của 'Tấn Dương' nói, bởi vì biến cố, khi nhân mã áp tải chạy tới Kim Khư thì không thể đi thẳng, Hoàng Kim cốc đã bố trí phong ấn, cần phải tìm Cầm Kích thủ vệ ngoài cốc!"

Thần sắc Lão nam nhân biến đổi bất định một hồi, không biết đang suy tư việc gì, trầm mặc một lúc lâu sau mới chậm rãi ngẩng đầu ngước nhìn trời cao, chợt vù một tiếng phóng lên cao, đột nhiên bóng người chợt lóe rồi biến mất.

Mấy người tại đây đều ngơ ngẩn nhìn không trung, Dữu Khánh sau đó hỏi hắc y nhân: "Phụ thân ngươi có ý gì?"

Hắc y nhân đứng lên, cũng buông tay thả cho tiểu nam hài đi chơi, lắc đầu nói: "Không biết, chờ, sẽ biết."

Được rồi, nhưng mà Dữu Khánh lại hiếu kỳ nói: "Ngươi gọi là Nốt Ruồi Đen?"

Hắc y nhân: "Ta gọi là Ngô Hắc."

Dữu Khánh kinh ngạc hỏi: "Ô Hắc?"

Hắc y nhân nhắc lại: "Ngô, giống như họ Ngô của Liệt Cốc sơn trang!"

"A! Xin lỗi, xin lỗi, là tại hạ nghe nhầm." Dữu Khánh nhanh chóng xin lỗi một tiếng, trong lòng rịn mồ hôi, phát hiện gia trưởng của vị này cũng thật là biết chọn tên, tiếp đó chợt nhớ tới cái gì, "Phụ thân ngươi cùng một Người ngủ say khác là huynh đệ ruột, sau đó trở mặt sao?"

Cuối cùng đã thổ lộ ra tên thật, Ngô Hắc nói: "Người cũng đã bị các ngươi giết chết rồi, không cần phải tiếp tục hỏi nhiều việc này."

Dữu Khánh suy nghĩ cũng phải, không quản đồng lứa phía trên người ta trở mặt như thế nào, dù sao đều là bá phụ của người ta, người ta và ngươi thông đồng giết chết bá phụ của mình, quả thực không cần phải nói thêm nữa rồi.

Hiện trường yên tĩnh một hồi, Ngô Hắc đột nhiên hỏi: "Lối vào Tiểu Vân gian là do ngươi tìm ra?"

"Ách…" Dữu Khánh vụt quay đầu lại nhìn về phía hắn ta, sững sờ không nói nên lời.

Đang nhìn chằm chằm tiểu hài tử chạy chơi, Mục Ngạo Thiết cũng vụt quay đầu lại nhìn chăm chú về phía hắn ta.

Từ phản ứng vô ý thức của hai người, Ngô Hắc đã có được đáp án mình muốn biết, "Ta không có sống khép kín như ngươi tưởng, ta thỉnh thoảng cũng sẽ đi ra ngoài mua sắm. Từ việc ngay từ đầu ngươi nói ngươi từng tiến vào Tiểu Vân gian, lại thêm việc cứu nhi tử của ta, ta đã có điểm suy đoán về thân phận của ngươi."

Dữu Khánh nhịn không được gãi gãi ria mép, hỏi: "Ngươi không nghi ngờ ta là người của tam đại thế lực kia sao?"

Ngô Hắc: "Không quản là nhân mã của thế lực nào phái tới, đối diện với loại chuyện này, không có khá năng quá lớn sẽ để cho người tuổi tác như ngươi quyết đoán hành động!"

"…" Đối mặt với cách giải thích này, Dữu Khánh nhất thời không có lời nào để chống đỡ, để tay lên ngực tự vấn, rõ ràng như thế sao?

Ngô Hắc tiếp tục nói: "Có thể là người đầu tiên tìm được lối vào Tiểu Vân gian, lại có thể là người đầu tiên tìm đến lối vào Kim Khư thì cũng không tính ngạc nhiên. Còn có thể tìm được ta, có thể tìm được Hoàng kích, thiên hạ đệ nhất tài tử quả nhiên danh bất hư truyền. Thảo nào ngay cả ngay cả thủ thuật che mắt liên hoàn của bá phụ ta cũng không thể gạt được ngươi, ông ta chết cũng không tính oan uổng!"

Dữu Khánh muốn nói lại thôi, rất muốn hỏi một chút hắn ta, lời này của ngươi là kiểu logic gì? Có phải quá mức võ đoán một chút hay không chứ? Nhưng mà nghĩ lại một chút, nếu như người ta đã hoài nghi như vậy rồi, mà nếu mình tiếp tục cố ý lừa gạt người ta, vạn nhất bị vạch trần, vậy thì không tốt.

Mục Ngạo Thiết không biết có phải mình bị ảo giác hay không, nhưng giống như từ trong lời Ngô Hắc nói đã nghe được có ẩn chứa sự ngưỡng mộ trong đó, khóe miệng của y hơi có chút co quắp, sau đó lại tựa hồ nhưng không có nghe được, tiếp tục nhìn chăm chú về phía tiểu nam hài đang chơi đùa bên bờ hồ.

"Thứ gọi là thiên hạ đệ nhất tài tử chỉ là trò cười, không đáng nhắc tới, tại hạ tên là Dữu Khánh, tại trước mặt những người kia, ta dùng tên giả gọi là Lâm Nhị Khánh."

Dữu Khánh báo ra tên thật của mình, xem như là thừa nhận lai lịch của chính mình.

Trong mắt Ngô Hắc lấp lóe, gật đầu nói: "Tên chỉ là cách để xưng hô, gọi cái gì cũng không sao."

Chính vào lúc này, một cái bóng người đột nhiên từ trên trời giáng xuống, lại đột nhiên dừng tại trên mặt hồ nước.

Người tới chính là lão nam nhân, lơ lửng ở trên không thủy đàm, đầu ngón chân gần như sắp chạm đến mặt nước thì dừng lại, kình phong kèm theo tràn ra bốn phía.

Ông ta nhìn tiểu nam hài đang chơi đùa ven bờ hồ, tựa hồ là bởi vì tiểu nam hài mà không có trực tiếp làm chấn động mặt nước.

Hồ nước bởi vì kình phong mà tạo ra sóng nước đập vào bờ, tràn đến dưới chân tiểu nam hài, tiểu nam hài cũng ngẩng đầu nhìn ông ta, nhìn thấy ông ta lơ lửng trong không trung thì dáng vẻ rất hiếu kỳ, chăm chú nhìn.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thì mở to hai mắt nhìn chằm chằm và trên tay lão nam nhân, cây kích, lại là một cái đơn nhận kích, chỉ là nó không phải màu vàng óng, mà là một cây kích màu lam, bởi vì góc độ phản chiếu ánh sáng, nhìn như là màu băng lam, trông rất đẹp mắt.

Ngoại trừ màu sắc không giống ra, ngoại hình của nó thoạt nhìn không khác gì cây Hoàng Kim kích kia, cũng không biết lão nam nhân từ đâu lấy tới một cây kích như thế.

Băng lam kích trong tay Lão nam nhân đột nhiên đụng nhẹ mặt nước dưới chân, mặt nước cuộn sóng đột nhiên từ vị trí điểm trúng bắt đầu ngừng lại, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, thoáng cái đóng băng cả tòa thủy đàm, những tảng đá sát mép hồ nước cũng nhanh chóng hiện lên một tầng sương lạnh.

Người đứng ở bên mép hồ nước bỗng thấy hơi lạnh ập tới, sư huynh đệ hai người giật mình, lần nữa nhìn chằm chằm vào cây Băng lam kích kai.

Trên mặt Tiểu nam hài tràn đầy sự kỳ lạ, hưng phấn mà vuốt ve mặt băng, lại thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía lão nam nhân, dáng vẻ rất sùng bái.

Lão nam nhân mỉm cười, đầu ngón chân hạ xuống, đứng ở trên mặt băng, quay đầu lại nhìn về phía nhi tử, "Làm người bình thường tất nhiên là một cái lựa chọn, sứ mệnh của ta quả thực cũng không cần phải áp đặt lên người phụ tử các ngươi, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, vận mệnh của người bình thường mới là vô thường nhất, không có tốt như ngươi tưởng tượng, ta và bá phụ của ngươi tại trước khi tiến nhập Kim Khư thay đổi vận mệnh, đã cảm nhận đầy đủ những gian khổ của một người bình thường. Ta lần cuối hỏi lại ngươi một lần, ngươi thật sự không có hối hận?"

Ngô Hắc: "Vấn đề này ta từng cân nhắc qua thật lâu, thật lâu rồi, không hối hận!"

Lão nam nhân quay đầu lại nhìn về phía tiểu nam hài, than thở: "Được, vậy liền đi đi."

Ngô Hắc đi đến ôm lấy tiểu hài tử, một nhóm lập tức xuất phát, lão nam nhân vù một tiếng phi thiên mà đi…

Khi thấy lại lão nam nhân thì ông ta đứng một mình sừng sững tại trên đỉnh núi Liệt Cốc sơn trang, cầm trường kích trong tay, nhìn ra trời cao xa, tóc dài phiêu lãng theo gió.

Nhìn thấy Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đã bình an trở về, Nam Trúc và đám người Ninh Triêu Ất mới từ nơi ẩn núp trong hang động sơn trang xông ra, nhảy xuống chạm mặt với hắn.

Còn cố ý trao đổi một vài lời để xác nhận là bản thân hai người, lúc này mọi người mới trở nên yên tâm.

Đương nhiên, người không biết tình hình khi nhìn thấy Ngô Hắc còn ôm theo một tiểu hài tử thì ít nhiều ít có chút kỳ quái.

Đây chỉ là việc nhỏ, mọi người không quá để ý, Ninh Triêu Ất hỏi Dữu Khánh: "Thế nào, đã cởi mở được bí mật chưa?"

Dữu Khánh nhấc tay chỉ về phía trên đỉnh núi, mọi người quay đầu nhìn tới, mới phát hiện trên đỉnh núi đứng thẳng một lão nam nhân.

Ngô Hắc ôm người trước tiên phi thân bay lên, Dữu Khánh cũng như thế, những người khác tự nhiên là cũng cùng bay theo lên trên.

Đi đến bên trên, đám người Ninh Triêu Ất không quan tâm tới bản thân lão nam nhân, đều kinh nghi bất định mà nhìn chằm chằm Băng lam kích trong tay ông ta.

Lão nam nhân nhìn thấy Nam Trúc khiêng Hoàng Kim kích thì lạnh nhạt nói: "Đưa kích cho ta."

Nam Trúc vẻ mặt kinh ngạc, chỉ chỉ cây kích trong tay mình, ra vẻ đang hỏi, ngươi muốn thứ này?

Dữu Khánh nhịn không được trừng mắt lườm gã, thật là, không có việc gì khiêng cái đồ giả chạy khắp nơi làm gì?

Hắn nhanh chóng đi đến bên phía Ninh Triêu Ất lấy đồ thật tới đây, cởi lớp vải bao bọc ra, mở ra Hoàng Kim kích chân chính, đi tới trước mặt lão nam nhân, sau đó lại nhịn không được nghi vấn hỏi: "Lão tiền bối, ngài không muốn hỏi một chút xem vì sao chúng ta muốn đi vào đó?"

Thái độ đối phương không chút nào có ý muốn làm rõ tình hình khiến cho lòng hắn có chút không yên tâm.

Lão nam nhân nắm lấy Hoàng Kim kích đoạt vào tay, sau khi xác định là thật thì cũng gợn sóng không dao động, ra vẻ thuận miệng đáp một câu, "Lí do đã không trọng yếu nữa rồi. Đi thôi!" Dứt lời sải bước mà đi, ở tại trên đỉnh núi một đường đi tới trước, nhằm hướng đoạn cốc vắt ngang ở giữa dãy núi lớn mà đi đến.

Dữu Khánh phất tay thể hiện với đám người Ninh Triêu Ất một cái, ra hiệu kêu gọi mọi người cùng nhau đuổi theo, đã đồng ý sẽ dẫn bọn hắn cùng đi phát tài.

Một đường đi tới trước hẻm núi, lão nam nhân trực tiếp nhảy xuống, đợi cho mọi người đã cùng nhau nhảy theo xuống, ông ta đứng ở giữa hạp cốc, một tay Hoàng Kim kích, một tay Băng Lam kích, không chút do dự đem song kích dùng sức va đập vào nhau.

Chương 387: Mở ra

Đương! Một tiếng chấn động vang lên.

Song kích mạnh mẽ ma sát vào nhau rồi tách ra, âm thanh ong ong mãnh liệt vang vọng trên thân hai cây kích, có cả hồ quang điện lượn lờ chớp lóe giữa hai cây kích.

Hồ quang xuất hiện khiến mọi người giật mình.

Đương! Lại là một tiếng chấn động vang lên.

Song kích lần nữa va chạm ma sát vào nhau rồi tách ra, hồ quang lấp lóe càng thêm dày đặc, song kích tách ra giống như kéo mở ra một màng hồ quang.

Đương!

Sau tiếng chấn động thứ ba vang lên, khi ma sát thì phần lưỡi mác cong nơi đơn nhận xoắn lại với nhau, hồ quang cũng đan xen thành một đoàn bao vây lập lòe trên song nhận, lão nam nhân cầm giữ song kích đồng thời chỉ về phía thông đạo hẻm núi, hồ quang lấp lóe thành đám hóa thành một luồng sét, ầm ầm bắn về khu vực hư không phía trước.

Ngay sau đó, một luồng lại một luồng sét không ngừng phóng ra, không ngừng đánh vào khỏng hư không ở phía trước.

Trong sơn cốc tình cảnh dần dần thay đổi, hiện ra cảnh tượng gió nổi mây bay, quần áo mọi người bị gió thổi bay phần phật, lão nam

nhân cầm song kích trong tay càng là tóc dài tung bay.

Một màn này xác thực làm cho mọi người bị chấn động không ít, trọng điểm là ngoại trừ sư huynh đệ ba người Dữu Khánh và gia đình Ngô Hắc ra, những người khác tại hiện trường căn bản không biết đây là có chuyện gì, tại trong chấn động tiếp tục bị chấn động.

Bên ngoài Đoạn cốc, trời trong sáng bắt đầu xám xịt, gió nổi lên, thổi bay lên bụi bặm mù mịt bầu trời.

Đám đây nho trong đồng nho lắc lư trong làn gió thổi vù vù, thôn dân đang làm việc nhấc tay che gió, híp mắt nhìn xung quanh, bọn họ từ lâu đã quen thuộc với các loại hiện tượng thời thiết như bão cát, trọng điểm là phía bên đoạn cốc không ngừng truyền đến tiếng sấm ầm ầm làm cho bọn họ giật mình kinh ngạc.

Đám hài đồng trong thôn cũng dồn dập chạy ra ngoài, kinh sợ nhìn về phía sơn cốc.

Gió càng lúc càng lớn, dần dần cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, người cũng gần như đứng không ổn, tầm mắt cũng nhìn không rõ nữa rồi, các thôn dân trong đồng nho không thể không tạm thời trốn vào trong mương ngầm ở gần để ẩn thân.

Tại trong khu vực mương ngầm không có thôn dân ở gần đó lại lục tục toát ra một đám người giấu mình trong đấu bồng đen, Người mặt sắt cũng ở trong đó, tất cả đều nhìn về phía sơn cốc sấm rung chớp giật kia, bốn yêu Bạch Lan đều có mặt, trên mặt lộ vẻ kinh nghi, trong vùng núi tại sao lại không ngừng xuất hiện điện quang chứ?

Bên trong thôn trang, ba người ăn mặc như thôn dân tại trong bão cát mù mịt xông vào căn nhà của Ngô lão thái gia.

Ba người trực tiếp xông vào trong phòng, đóng cửa lại, ngăn cản bão cát, sau đó vạch mở vải che mặt lộ ra khuôn mặt, không phải ai

khác, chính là ba vị trang chủ Liệt Cốc sơn trang bỏ trốn mất dạng lúc trước.

Thấy bên trong phòng khách không có người, ba người lập tức tiến vào phòng ngủ kiểm tra, khi nhìn thấy Ngô lão thái gia chết thảm trên giường, ba người đều thất kinh.

"Tộc trưởng!" Ngô Đao nhỏ giọng kinh hô.

Nào ngờ tay vừa mới đụng đụng vào Ngô lão thái gia, Ngô lão thái gia hai mắt nhắm nghiền chợt đột nhiên mở mắt, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua ba người, ba người giật mình nhanh chóng thối lui, không dám lỗ mãng.

Một trận tà khí đột nhiên thấm vào dưới giường, vết máu khô tràn đầy đọng trên mặt đất được tà khí giống khí mây cuốn cuộn ngược trở lại, sau đó vết máu trên mặt đất cũng không còn nữa rồi, chỉ còn có nhàn nhạt ấn ký.

Trước miệng mũi Ngô lão thái gia, một luồng tà khí nồng đậm xoay chuyển liên tục tại giữa miệng mũi, giống như bình thường lão ta hút thuốc vậy.

Hít sâu một hơi, đem toàn bộ tà khí hít vào, nuốt xuống hết, người lão dần dần đứng lên thẳng tắp, hai mắt đã không còn thấy chút mờ đục nào, lấp lánh có thần, tinh quang ngời ngời, nhìn có vẻ quỷ dị.

Lão ta nghiêng tai lắng nghe, lộ ra nụ cười quỷ dị, "Có tiếng sấm rồi."

Ngô Đao cung kính nói: "Tộc trưởng bảo chúng ta khi tiếng sấm gió nổi lên thì hãy tới đây, bây giờ quả nhiên tiếng sấm gió nổi lên rồi, bên ngoài cát bay đá chạy, chúng ta dễ dàng là có thể tránh được tai mắt của người khác để tới đây."

Ngô Hòa Vận cũng cung kính nói: "Tộc trưởng có thể biết trước thiên tượng, thật là thần cơ diệu toán."

"Thiên tượng?" Ngô lão thái gia hừ lạnh một tiếng, "Cái gì mà thiên tượng, do người làm ra mà thôi. Các ngươi không phải vẫn luôn muốn gặp lão tổ tông sao? Đi thôi, ta dẫn bọn ngươi đi gặp."

Ba người lập tức tinh thần đại chấn, cùng nhau chắp tay đáp: "Vâng."

Ngô lão thái gia thuận tay nhặt lên mũ da ở trên giường, khi định đội lên đầu thì mới ý thức được không cần thiết, nhưng cuối cùng cũng bởi vì thành thói quen rồi nên vẫn là chụp lên trên đầu, tiếp tục giữ bộ dáng một lão già bẩn thỉu đi ra cửa…

Bên trong đoạn cốc ầm ầm vang, lôi điện đem hư không bổ ra từng cái vết nứt, rồi liên tục bị sét phóng ra từ trong song kích đánh không ngừng nghỉ, cuối cùng giống như đã đánh sụp đổ được khối hư không đó vậy.

Hư không sụp xuống bắt đầu cuốn vào bên trong cuốn, tại bị sét đánh thúc đẩy mà xoay tròn cuốn vào bên trong, cuối cùng tựa hồ đã đánh thông cái gì đó, cảm giác đột nhiên thông suốt, xuất hiện một luồng hấp lực, nếu như người thường không có chuẩn bị thì khẳng định sẽ bị kéo ngã sấp xuống đất, cát bụi bay lượn bên trong đoạn cốc bị hút đi vào.

Sát bụi bị cuốn vào giúp cho mọi người nhìn thấy rõ hình dáng trong chỗ xoay tròn vô hình, giống như là một cái vòng xoáy nằm ngang.

Theo cát bụi bị hút sạch đi, vòng xoáy lại biến thành tình trạng trong suốt.

Trên đôi song kích giao nhau trong tay Lão nam nhân, hồ quang lập lòe đang dần dần yếu đi.

Sự khó chịu, ngột ngạt trong thiên địa tựa hồ cũng đã được xả ra, gió to dần dần dịu lại, tan đi, bão cát dần dần lắng xuống.

Nhưng vào lúc này, đám người Dữu Khánh đột nhiên cảm thấy phía sau có kình khí cường đại gì đó vọt tới, còn chưa kịp quay đầu lại nhìn cho rõ là chuyện gì xảy ra thì cả người tựa như bị đánh mạnh, mất khống chế mà bay ra ngoài, mơ hồ cảm thấy là một bóng người đem mình đánh bay ra ngoài.

Lão nam nhân cầm song kích trong tay lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xoay người lại, khống chế một luồng sét đánh mạnh ra ngoài, định đánh tới nhân ảnh đang vọt tới thì chợt khẩn cấp vung song kích lên, đem luồng sét phóng ra hất xéo bay chếch lên không trung, luồng sét gần như là lóe qua ngay trên đỉnh đầu người tới, phát ra một tiếng nổ vang.

Song kích trong tay Lão nam nhân đã được tách ra, hồ quang cũng biến mất tại trên thân song kích, nhìn chằm chằm vào con tin bị cưỡng ép trong tay đối phương.

Bị quăng ngã đầu óc choáng váng, chuyển hướng quay lại, lúc này đám người Dữu Khánh mới thấy rõ là chuyện gì xảy ra, phụ tử Ngô Hắc vừa rồi vẫn còn ở giữa đám bọn họ, chỉ chớp mắt sau thì đã rơi vào trong tay người khác. Kẻ đến một tay bấm lấy cổ Ngô Hắc, một tay chậm rãi từ trong tay Ngô Hắc ôm đi tiểu nam hài giãy giụa, nhanh chóng làm cho nó ngất đi.

Ngô Hắc vẻ mặt không cam lòng, nhưng mà thân bất do kỷ, trong nháy mắt liền bị người chế trụ rồi.

Cái người tập kích này khiến cho đám người Dữu Khánh cực độ khiếp sợ, lão già đội mũ da, y phục bẩn thỉu, chỉ còn thiếu một cái tẩu thuốc lá nữa rồi, chính là Ngô lão thái gia bị Lục Tinh Vân dùng kiếm đâm xuyên thấu tim gan.

Lúc đó, Ngô lão thái gia rõ ràng đã chết không thể lại chết rồi, vì sao còn sống?

Rõ ràng là một người thường không có tu vi, làm sao sẽ có loại thực lực này?

Một đám người tụ cùng một chỗ, ngoại trừ phụ tử Ngô Hắc bị khống chế ra, toàn bộ những người khác đều bị đánh bay ra ngoài.

Vội vàng bò đứng lên xong, lại nhìn thấy được ba vị trang chủ mặc y phục thôn dân.

Ba vị trang chủ rõ ràng cũng bị thực lực khiến người hoa cả mắt của Ngô lão thái gia làm cho chấn động, sau khi rơi tại phía sau người lão thì dáng vẻ vẫn còn kinh nghi bất định.

Hiện trường đột nhiên rơi vào tĩnh mịch.

"Tránh ra!"

Ngô lão thái gia đánh vỡ bình tĩnh, giọng nói chuyện cũng thay đổi, lộ ra sự lạnh lùng cao cao tại thượng.

Lão nam nhân chậm rãi nghiêng người thối lui, nhường ra lỗ trống hư không xoay tròn ở phía sau.

Ngô lão thái gia nghiêng đầu sang hai bên, nói: "Các ngươi phải theo sát ta, nếu để rơi tại trên tay hắn thì sẽ không dễ làm." Dứt lời đẩy Ngô Hắc đi về phía trước, một tay kia thì xách theo tiểu nam hài.

Ba vị trang chủ quả nhiên nghe lời, cẩn thận núp tại bên người lão, cùng theo bên cạnh đồng thời đi tới chỗ sóng hư không.

Thân ảnh mấy người tại trong sóng hư không từ từ mơ hồ, cuối cùng triệt để biến mất, có cảm giác như hư không biến mất vậy.

Lão nam nhân cầm song kích trong tay lập tức sải bước đuổi theo, cũng biến mất tại trong đó.

Đây là tình huống gì? Đám người Ninh Triêu Ất còn chưa biết có ý gì, thậm chí còn chưa kịp dò hỏi, nhìn thấy đám người Dữu Khánh cũng

xông vào trong sóng hư không, bọn họ đương nhiên cũng lập tức đi theo xông vào.

Đợi đến khi từ trong sóng hư không lắc mình hiện ra, trước mắt đột nhiên hiện lên một màu xanh mát, phát hiện trong nháy mắt mình đã đi tới trong một khu rừng cây, cây cối cao to, dây mây to lớn, mình giống như đang đứng trên một cái thềm rộng rãi giữa trong rừng cây.

Đây là cái gì? Không biết tình hình, mọi người quay mặt nhìn nhau.

Ngô lão thái gia cũng tại trên thềm, mang theo người đứng ở một góc thềm, hoặc nói là bị lão nam nhân cầm song kích trong tay bức đến một góc thềm.

Lui không thể lui, cũng không lùi nữa rồi, Ngô lão thái gia đột nhiên khuôn mặt vặn vẹo, tóc cũng rất nhanh biến thành tuyết trắng, thoáng cái liền biến thành dung mạo của một người khác, đầy mặt nếp nhăn giống như khe rãnh, sắc mặt trắng bệch.

Sau khi nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của lão ta, sắc mặt đám người Dữu Khánh kịch biến, đó chẳng phải là Người ngủ say nằm ở bên trong thạch thất sao?

Ánh mắt Dữu Khánh nôn nóng lóe lên, sắc mặt sư huynh đệ ba người lập tức mắt trở nên khó coi, tựa hồ đều đã ý thức được chút gì.

Ba vị trang chủ cũng sợ ngây người, rõ ràng không quen biết, có phần bất an mà thối lui sang bên cạnh.

Biến hóa xong dung mạo, Ngô lão thái gia nghiêng đầu nhìn nhìn bọn họ, "Không phải các ngươi luôn luôn muốn gặp ta sao?"

Lời này vừa nói ra, thần tình ba vị trang chủ ngưng trệ, Ngô Đao kinh nghi bất định hỏi: "Tộc trưởng, ngài chính là bản thân lão tổ tông sao?"

Ngô lão thái gia không tiếp tục để ý tới bọn họ, nhìn quanh bốn phía, dáng vẻ có chút cảm khái, "Mấy nghìn năm không có tiến vào rồi, không nghĩ tới đã hoàn toàn thay đổi trở thành cảnh tượng như thế này, cỏ dại cây cối mọc dày đặc, đang chờ đợi cố nhân tới dọn dẹp lại a."

Quay đầu lại, nhìn chăm chú về phía lão nam nhân cười nói: "Em trai, cuối cùng chúng ta lại gặp mặt, nếu như lần này ta không chết, chỉ sợ ngươi cũng sẽ không hiện thân mở ra nhập khẩu a."

Lão nam nhân liếc nhìn đám người Dữu Khánh một cái, "Ngay từ đầu ta đã không tin tưởng bọn họ có thể giết chết được ngươi."

"Phải không?" Ngô lão thái gia lập tức cười ha hả, rõ ràng không tin, trong nụ cười rõ ràng có chứa sự giễu cợt, giễu cợt sự suy đoán sau khi việc đã xảy ra, "Không lẽ người em trai ngăn cản ta nhiều năm lần này đã khai khiếu, đã nghĩ thông suốt rồi sao, cho nên mới cố ý thả cho ta tiến vào hay sao? Nếu như quả thật chính là như vậy, vậy thì quá tốt rồi, ngươi ta huynh đệ thủ túc, vốn không cần phải đối địch, cần liên thủ quét ngang thiên hạ."

Lão nam nhân: "Quả nhiên, đến nay tà tâm không chết, vẫn còn đang làm giấc mộng bao trùm chúng sinh kia? Ta thật sự hối hận năm đó bị ma quỷ ám ảnh mà nghe chuyện ma quỷ của ngươi, cùng ngươi mở ra nhập khẩu, đi truy tìm vĩnh sinh gì đó, biến thành bộ dáng người không ra người, yêu không ra yêu, quỷ không ra quỷ bây giờ."

Ngô lão thái gia: "Có thể thay đổi, là bởi chính ngươi không muốn thay đổi mà thôi, tình nguyện chặn ta ở bên ngoài, cũng muốn vĩnh viễn tiếp tục không người không quỷ như vậy, tội gì chứ?"

Lão nam nhân: "Muốn trách thì trách ngươi đã quên sứ mệnh của chúng ta, đã sinh ra vọng tưởng không nên có, nếu như để cho ngươi được vĩnh sinh, chúng sinh sẽ trọn đời bị ngươi nô dịch, ta không có khả năng làm đồng lõa với ngươi."

Ngô lão thái gia nổi giận, "Hoang đường! Cường giả vi tôn, là đạo lý mãi mãi bất biến, sau khi thiên hạ không tiên, cái thế gian này nên do huynh đệ ngươi ta làm tôn. Chúng sinh không bị chúng ta nô dịch thì cũng sẽ bị người khác nô dịch. Tên ngu xuẩn nước đổ vào đầu nhà ngươi này, vậy mà lại để cho một đám kiến hôi hoành hành ngang ngược, xưng vương xưng bá đặt ở trên đầu chúng ta, làm cho bản thân chúng ta phải trốn trốn tránh tránh uất ức mấy nghìn năm, ngươi đến tột cùng là nghĩ như thế nào, ngươi nói ngươi có phải là ngu không có thuốc chữa hay không chứ?"

Chương 388: Ánh mắt

Tình huống gì chứ? Đám người Dữu Khánh nghe nói mà cái hiểu cái không.

Lại nghe lão nam nhân nói ra: "Ngươi ta lúc mộng lúc tỉnh đã mấy nghìn năm, đã biết không quản là kẻ nào hoành hành độc đoán thì đều không thể lâu dài, sớm muộn đều có báo ứng, chúng sinh đều có quyền được lựa chọn. Ngươi ta đều từng là một thành viên trong số phàm nhân ngoại giới, đã biết rõ sự đau khổ khi không được lựa chọn, Một khi ngươi lợi dụng đồ vật ở bên trong để can dự vào, chúng sinh sẽ trọn đời không được xoay người. Chức trách của chúng ta là không để cho thứ ở bên trong khuếch tán ra ngoài, nếu không sẽ là một trận thảm họa cho Nhân gian, ta há có thể để cho ngươi vì ham muốn của bản thân mà muốn làm gì thì làm!"

Ngô lão thái gia cười ha hả, thậm chí là có chút dở khóc dở cười, "Ngươi đến cùng là nghĩ như thế nào? Bên ngoài đó là thế giới người ăn người, mưu lợi bất chính tham lam thối nát, ích kỷ vô hạn, bao nhiêu người chết đói chết khát, nhân tính hiểm ác, không có thiên lý, ngươi nhưng vậy mà lại cảm thấy đồng cảm với những nguồn cội của vạn ác kia sao?"

Lão nam nhân lớn tiếng đáp lại: "Huynh, ngươi sai rồi, sở dĩ mịt mù tăm tối, không có thiên lý, là bởi vì loại người có năng lực như ngươi, có năng lực nhưng không giữ thiện nâng chính, tự xưng thông hiểu nhân tính, kì thực là dùng ô che mình, mượn lực phóng túng tư dục, đem nước đục quấy càng thêm đục, khiến cho thế nhân phân không rõ trắng đen. Huynh, thân tại trong hắc ám, dù sao cũng phải có nhân tâm hướng về quang minh, nếu không như thế, bên trong nhân thế há có thể kéo dài đến nay, lại há có thể có ngươi ta xuất thế? Nếu như ngươi tự cao với năng lực của mình, muốn làm mưa làm gió tại Nhân gian, ta không đồng ý!"

Ngô lão thái gia hắc hắc nở nụ cười gằn, "Tốt tốt tốt, huynh đệ ngươi ta đã tranh luận mấy nghìn năm, ai cũng không thuyết phục được ai, cũng không cần phải vừa tỉnh dậy liền tranh, còn là hỏi một chút hiện thực trước mắt đi, con trai và cháu trai của ngươi tại trên tay ta, ngươi là đem tính mạng bọn nó cho ta, hay là đem song kích trên tay ngươi đưa ta?"

Sau khi im ắng nghe một trận tranh luận, đám người Dữu Khánh đều nhìn chăm chú về phía lão nam nhân, không biết ông ta sẽ lựa chọn như thế nào.

Đại trang chủ Ngô Đao chợt tiến sát vào Ngô lão thái gia, chỉ tới cây Hoàng Kim kích trong tay Nam Trúc, lại chỉ chỉ vào trong tay lão nam nhân, hiển nhiên là đang nhắc nhở, tại nào sẽ có hai cây Hoàng Kim kích.

Những người khác cũng quay đầu lại nhìn tới, Dữu Khánh lập tức hết chỗ nói rồi, khuỷu tay thúc Nam Trúc một cái, hạ thấp giọng hỏi: "Ngươi có bệnh đi, khiêng theo thứ này tiến vào đây làm gì?"

Bị nhiều người như vậy nhìn chằm chằm, Nam Trúc cũng rịn mồ hôi, rất xấu hổ, cảm thấy mình có khả năng đã để lại ấn tượng cho người khác là mình rất tham tài.

Suy nghĩ lại cũng cảm thấy mình có bệnh, đây chính là Kim Khư, có vô số hoàng kim, chỉ hận mình không đủ tay để lấy đem đi mà thôi,

cần gì phải đem theo thứ này tiến vào chứ?

Lúc này không nói hai lời, xoay người liền đem Hoàng Kim kích vù một tiếng ném mạnh vào trong sóng hư không ở phía sau, biến mất không thấy nữa, tống ra bên ngoài rồi.

Kỳ thực, gã cũng không phải cố tình, lúc trước đã cầm sẵn nó tại trên tay, cũng không thể tiện tay ném bật đi, vì vậy vẫn luôn luôn cầm tại trên tay, tâm tư cũng không có đặt tại trên cây Hoàng Kim kích này, vì vậy mới trong lúc không đề ý mà mang theo vào đây.

Ngô lão thái gia hừ một tiếng, đáp lại một câu, "Đó là giả, trên tay hắn mới là thật." Ra hiệu về phía trên tay lão nam nhân.

Lão nam nhân cười ha hả nói: "Còn không có rõ ràng sao? Vị lão tổ tông này của các ngươi căn bản không có nói sự thật cho các ngươi biết, Hoàng kích giấu tại pho tượng bên trong sơn trang cho tới bây giờ đều là hàng giả, hắn làm ra một cây kích giả, cố ý để cho các ngươi một mực thủ nó.

Chỉ có ba người các ngươi biết được đồ vật ở đâu, vừa là vì đề phòng ngoại nhân cũng là vì đề phòng các ngươi, một khi đồ vật bị mất rồi, không quản là ăn trộm hay ngoài tặc, khẳng định không thoát được có liên quan với ba người các ngươi.

Các ngươi thật sự cho rằng khi các ngươi gặp phải nguy hiểm liền nói ra đồ vật giấu ở đâu, là vì hắn suy nghĩ cho sự an toàn của các ngươi sao? Đó chỉ một cái thủ pháp để hắn dò xét xem thử mà thôi.

Bởi vì hắn biết rõ, người thực sự từng cầm qua cây kích, trên đời hiện nay chỉ có ta và hắn, một khi người lấy được cây kích không phân biệt được thật giả, vậy thì khẳng định không có quan hệ gì với ta, tự sẽ có biện pháp ứng đối. Nếu có thể phân biệt ra được thật giả, vậy có liên quan với ta, lúc đó hắn sẽ có một bộ biện pháp khác."

Đã đấu mấy nghìn năm với huynh trưởng của mình, ông ta quá lý giải đối phương, từ trong miệng con trai và Dữu Khánh liền lý giải được đại khái tình huống, Ngô Đao tại hiện trường vừa lộ ra chút manh mối ông ta liền là xảy ra chuyện gì.

Ông ta quay đầu lại nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh, "Ngươi thật sự cho rằng là ngươi thông minh hơn người nên phát hiện được địa điểm giấu kích sao? Ngươi đã suy nghĩ nhiều, nhất định là trước đó hắn đã nhận ra ngươi có khả năng có vấn đề, vì đề phòng ngươi là do ta phái tới, nên cố ý lộ ra chút điểm đáng ngờ, một khi phát hiện cây kích không thích hợp liền sẽ dụ dỗ ngươi liên tưởng, suy nghĩ tới trên người hắn, mục đích chính là vì không để cho ta sinh nghi, nhằm dễ dàng khiến ta hiện thân mở ra nhập khẩu."

Chuyện cho tới bây giờ, dù cho không được giải thích, Dữu Khánh cũng biết mình đã bị lừa, nhưng vẫn có điểm không hiểu được, "Không phải ông ta cần ngủ say sao? Vì sao không chỉ không cần ngủ say, còn tại trong thôn đi lại?"

Lão nam nhân: "Sở dĩ cần ngủ say là bởi vì nhục thân vĩnh sinh mà ta cùng hắn thu được có thiếu sót, một khi tiêu hao quá độ, nhục thân sớm muộn sẽ có ngày nào đó tan rã, cho nên phải tận lực giảm thiểu hoạt động, cũng không đại biểu là không thể hoạt động. Hắn đã tìm được biện pháp hao phí thấp, giả làm một lão già thường xuyên ngồi xổm bất động."

Ông ta thừa dịp nghiêng đầu nói chuyện, liền tận dụng cơ hội thỉnh thoảng nháy nháy mắt với Dữu Khánh, làm cho Dữu Khánh nhìn sửng sốt, không biết đang ám chỉ điều gì, hoài nghi có liên quan đến việc giải cứu cha con Ngô Hắc, ngoại trừ việc này ra phỏng chừng cũng sẽ không ám chỉ việc gì khác, thảo nào không việc gì cũng cố ý tìm lời nói.

Nhưng vấn đề là, hắn và vị này không quen thuộc, không thể nhìn ánh mắt liền hiểu ý ông ta, nhìn cũng không hiểu làm như thế nào để phối hợp.

Ở một bên, Nam Trúc và đám người Ninh Triêu Ất cũng nhìn ra được ý đó, nhưng cũng đều nhìn không hiểu.

Ngay sau đó, lão nam nhân lại quay đầu nhìn về phía ba vị trang chủ, "Vì để che giấu thân phận, hắn không có khả năng một mực dùng dáng vẻ của lão nhân này, trong thôn trang các ngươi đại khái một đời lại một đời luôn xuất hiện một lão già co đầu rụt cổ rất ít nhúc nhích như thế đi.

Còn có, các ngươi thật sự cho rằng hắn là lão tổ tông gì đó của các ngươi sao? Ta nói cho các ngươi biết, nhục thân của hắn dị biến, đã đánh mất năng lực sinh dục từ lâu, tổ tiên của các ngươi đều là các tiểu hài tử hắn bắt về từ các nơi. Các ngươi không chỉ cần làm yểm hộ cho hắn, còn là huyết thực mà hắn nhốt nuôi. Hắn sẽ định kỳ móc tim các ngươi, dùng ăn trái tim mới mẻ mới có thể lấy tà thuật duy trì nhục thân của mình không hỏng.

Đương nhiên, ba người các ngươi chính là con dê đầu lĩnh do chính tay hắn chế tạo ra để duy trì trật tự. Những con dê đầu lĩnh như các ngươi vậy, hắn chế tạo một đời tiếp một đời, trừ phi thực sự tìm không được huyết thực, còn không thì tạm thời sẽ không móc tim các ngươi. Nhưng mà chuyện tương lai thì ai nói rõ ràng được chứ, nói không chừng ngày đó các ngươi sẽ trở thành thức ăn của hắn."

Ba vị trang chủ nghe nói mà kinh nghi bất định, có cảm giác vô cùng lo sợ.

Ngô lão thái gia hừ hừ cười nhạt, "Đệ, miệng lưỡi của ngươi thực sự là biết ăn nói, không cần phải gây xích mích ly gián quan hệ giữa chúng ta, ta đã dẫn bọn hắn tiến vào đây rồi, bọn họ theo ta liền có thể được đến chân chính vĩnh sinh, mà ngươi là người ngăn cản bọn họ có được vĩnh sinh." Nói xong, quay đầu lại liếc nhìn ba người, "Ta có phải là tổ tiên của các ngươi có còn trọng yếu hay không?"

Ba vị trang chủ nhìn nhau, sau đó chợt đồng thời chắp tay hành lễ với lão, Ngô Đao đại biểu nói: "Nhờ ân lão tổ tông dưỡng dục dạy bảo, ngài vẫn là lão tổ tông của chúng ta!"

Ngô lão thái gia lập tức cười ha hả, hất hất cằm về phía lão nam nhân như khiêu khích, ra vẻ đang để cho ông ta nhìn xem cái gì gọi là nhân tâm ủng hộ, đồng thời khinh thường nói: "Ngươi là càng sống càng trở về lúc trước, khi nào thì biến thành nhiều chuyện rồi. Ta hỏi tiếp ngươi một lần nữa, là giao tính mạng con trai và cháu của ngươi cho ta, hay là đưa song kích cho ta!"

"Vậy thì phải nhìn xem ngươi lựa chọn thế nào!"

Lão nam nhân một tiếng gầm lên, xoay thân vung tay, song kích tức thì như sấm sét chiếu nghiêng về phía chân trời, tách ra một cái góc độ nhất định, mỗi cái vọt theo một phương hướng.

Ngô lão thái gia cả kinh, không nghĩ tới đối phương sẽ đột nhiên làm ra chiêu thức này, nhưng mà lão phản ứng cũng nhanh, đột nhiên cầm hai con tin trong tay đẩy bay ra ngoài xa xa.

Lão không có giết con tin, cũng không có giao lại cho ba vị trang chủ, bởi vì biết rõ với thực lực đối phương như vậy, ba vị trang chủ cầm giữ con tin cũng không nhất định có thể giữ được, cũng uy hiếp không được đối phương, trừ phi ôm giữ quyết tâm có thể đồng thời cùng nhau hủy diệt với con tin.

Đẩy bay hai con tin đi ra xa, ở mức độ nào đó cũng là vì để đảm bảo tính mạng cho ba vị trang chủ, bởi vì lão đã quản không nổi việc lưu lại bảo vệ ba vị trang chủ, đã lắc mình đuổi theo cây kích bắn ra rồi.

Lão nam nhân cho Ngô lão thái gia có cơ hội đoạt được song kích.

Ngô lão thái gia cũng cho lão nam nhân có cơ hội cứu về con cháu của mình.

Hai cây kích tách ra một góc độ rồi bay đi, hai người cũng tách ra bay đi với tốc độ nhất định.

Nhưng mà lão nam nhân hoàn toàn không quản tới việc con cháu chết sống, gần như là cùng lúc chân trước chân sau bay đi theo Ngô lão thái gia, đuổi theo đoạt lấy hai cây kích kia.

Ba vị trang chủ thoáng sửng sốt một cái, đã minh bạch được dụng ý của lão tổ tông, lập tức muốn động thân đuổi theo bắt lấy hai vị con tin.

Nhưng mà có người phản ứng nhanh hơn bọn họ.

Keng! Dữu Khánh là người đầu tiên rút kiếm, đột nhiên lắc mình ngăn cản ở trước người ba vị trang chủ, quát lên, "Cứu người!"

Lúc trước hắn vẫn luôn không hiểu lão nam nhân kia nháy mắt đến tột cùng là muốn hắn phối hợp như thế nào, thẳng đến khi lão nam nhân xuất thủ, hắn lập tức kịp phản ứng lại, không cần hắn phải phối hợp như thế nào, trực tiếp nắm lấy cơ hội cứu người là được.

Người bên này đều nhìn thấy ánh mắt lão nam nhân, huống hồ có Dữu Khánh nhắc nhở như thế, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết phối hợp ăn ý, lập tức dùng tốc độ cao nhất bay đi, phân biệt truy theo phía hai cha con Ngô Hắc.

Kiều Thư Nhi và đám người Ninh Triêu Ất cũng lập tức sắp thành hàng tản ra chắn trước mặt ba vị trang chủ.

Thấy ba người rục rịch muốn động, khóe mắt Dữu Khánh ẩn chứa sát khí, nói: "Không sợ chết thì động thủ thử xem!"

Đối diện với bảy người, khóe mắt ba vị trang chủ thoáng giao lưu với nhau, hơi có kiêng kỵ, cũng biết cơ hội vừa lóe liền lướt qua, muốn cướp người lại thì đã muộn rồi.

Trong không trung, Ngô lão thái gia ngửa mặt lên trời "Ô" một tiếng huýt dài, có thể nói nuốt hận.

Trong tay lão ta chỉ bắt được một cây Băng Lam kích, bởi vì góc độ bay của hai cây kích mà tạo ra khoảng cách giữa chúng, lão ta chỉ kịp bắt được một cây, vô lực bận tâm tới một cây kích khác ở xa xa, mắt mở trừng trừng mà nhìn Hoàng Kim kích rơi vào trong tay lão nam nhân.

Tiếp đó nổi giận, ánh mắt khóa chặt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã phân biệt cướp được cha con Ngô Hắc, vù một tiếng phá không, bắn chéo về phía mặt đất.

Nhưng mà, ở bên kia, lão nam nhân cũng không phải để bày biện, đồng dạng cúi người đuổi theo, tại trong không trung đã chặn lại được lão ta rồi, ầm ầm ầm, hai người tại giữa không trung bắt đầu chém giết lẫn nhau, song kích tại trong không trung liên tục va chạm mãnh liệt giống như sấm sét, dư uy tranh đấu sinh ra gió mạnh kịch liệt quét qua mặt đất, đại thụ lắc lư, cây cỏ tung bay.

Người trên mặt đất nhìn thấy mà kinh hãi không thôi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã đem theo người trở lại bên cạnh đám người Dữu Khánh, cấm chế trên người Ngô Hắc đã được giải trừ.

Thực lực hai người đang đối chiến trong không trung rõ ràng tương đương nhau, ai cũng không làm gì được ai, sau một lúc chém giết, âm thanh Ngô lão thái gia gầm lên truyền đến, "Ba tên phế vật vô dụng, lưu giữ đám người các ngươi lại để mời uống rượu sao? Còn không mau đi, đi về phía đông!"

Chương 389: Tam Sinh tuyền

Ba vị trang chủ bị mắng thì có phần bối rối, nhưng vẫn là nhanh chóng lướt đi, đám người Dữu Khánh cũng không ngăn cản.

Chí ít, đối với sư huynh đệ ba người Dữu Khánh mà nói, tới đây chính là để phát tài, chỉ cần không ảnh hưởng tới họ, họ cũng sẽ không liều mạng cùng người khác.

Đợi cho ba vị trang chủ đã đi xa rồi, Ngô lão thái gia mới tìm chính xác cơ hội mãnh liệt cứng đối cứng một đòn với lão nam nhân, rồi ngay lập tức thoát thân, nhanh chóng rời đi.

Lão nam nhân lơ lửng trong không trung nhìn theo, sau đó lắc mình rơi tại trên đài, đánh giá hai cha con Ngô Hắc, hỏi một câu: "Không có sao đi?"

Ngô Hắc ôm con trai trong lòng, nhìn thấy trong tay phụ thân vốn có song kích bây giờ chỉ còn lại có một cây thì hơi cảm thấy xấu hổ, "Cũng may. Là ta sơ ý rồi."

Lão nam nhân: "Không sao, hắn chỉ lấy được một cái, cũng không thể tự do ra vào. Huống hồ, đây là điều ta phải làm, chỉ có điều, lần này là ngươi tự rước lấy, ta đã tận hết trách nhiệm làm một người

cha, một người ông, nếu như ngươi còn không quay đầu lại, ta không có khả năng tiếp tục để vì cứu các ngươi mà đem cây kích trên tay đi làm trao đổi một lần nữa, ngươi có minh bạch ý của ta không?"

Ngô Hắc gật đầu, "Ta minh bạch."

"Tìm được rồi, sau khi tẩy rửa xong thì hãy lập tức rời đi. Nhớ kỹ ở tại đây lưu lại ký hiệu đã đi ra ngoài." Lão nam nhân căn dặn xong liền xoay người, định lập tức rời đi.

Ngô Hắc chợt gọi lại: "Phụ thân, ngài đi đâu?"

Lão nam nhân đưa lưng về phía y nói ra: "Tại trước lúc hắn tìm đến 'Tam Sinh tuyền' để tẩy thân, ta muốn tìm được hắn và tiếp tục chiến đấu, tiêu hao bớt thực lực của hắn, cũng là vì cuốn lấy hắn để tranh thủ thời gian cho hai phụ tử các ngươi tại đây tìm kiếm. Ta có sứ mệnh và hứa hẹn mà ta cần đi thực hiện, những gì ta có thể làm cho các ngươi cũng chỉ có những điều này."

Tam Sinh tuyền? Đám người Ninh Triêu Ất nghe vậy thì chấn động, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, tựa hồ đã minh bạch được chút gì.

Viền mắt Ngô Hắc trong nháy mắt liền đỏ lên, nhiệt lệ từ trên gương mặt chảy xuống, "Nếu tiếp tục đánh nữa, chính là ngài bị tiêu hao a!"

Lão nam nhân thở dài một tiếng, "Năm đó là ta bị ma quỷ ám ảnh, nghe lời ma quỷ của hắn, vọng tưởng trường sinh, cho nên lưu lại cái hậu hoạn này. Nếu như đã đi tới một bước này, xem như là chuộc tội đi!"

Dứt lời liền quay đầu lại, dùng ánh mắt lưu luyến bịn rịn nhìn tiểu nam hài, là cháu trái của mình a, còn chưa kịp thân cận với nhau bao lâu a.

Ngô Hắc nhanh chóng ra hiệu cho con trai ở trong lòng mình, "Tiểu Hắc, nhanh, nhanh gọi gia gia đi, nhanh lên một chút."

Sau vài lần thúc giục, cuối cùng Tiểu Hắc nhe răng gọi lên một tiếng, "Gia Gia."

Lão nam nhân lập tức vui vẻ cười to, vươn tay về phía nó, định nắm lấy tay đứa cháu này của mình.

Đôi mắt Tiểu Hắc nháy nháy, cuối cùng xuất bộp một tiếng, vỗ lên lòng bàn tay gia gia một cái rồi rất nhanh thụt lùi về.

Lão nam nhân lại cất một tràng cười ha ha, nắm lại bàn tay bị cháu trai đánh vào, nắm lại nắm đấm hướng về phía cháu trai xoay xoay ra hiệu một lần, rồi lần nữa xoay người, sải bước đi tới trước, bóng người chợt lóe lên, liền rất nhanh bay về phía chân trời.

Phía bên này, mấy người còn đang nhìn theo, ở bên kia, Nhiếp Phẩm Lan đã nhịn không được, lên tiếng truy hỏi: "Nơi này đến tột cùng là nơi nào?"

Dữu Khánh xoay người nhìn về phía bọn họ, "Ta tưởng các ngươi đã đoán được, không sai, nơi đây chính là Kim Khư trong truyền thuyết!"

"Kim Khư?"

Cho dù đã đoán được, nhưng đám người Ninh Triêu Ất vẫn là nhịn không được phát ra tiếng kinh hô thất thanh, kể cả Kiều Thư Nhi ở trong đó, đều chấn động đến tột đỉnh.

Tiên gia động tiên trong truyền thuyết, theo truyền thuyết, nơi đây có vô số hoàng kim, theo truyền thuyết, nơi đây có thể có được trường sinh bất tử thân, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới mình vậy mà lại đã tiến vào tiên gia phúc địa mà vô số người tha thiết ước mơ.

Trên khuôn mặt Dữu Khánh hiện lên nét tươi cười, "Không sai, chính là Kim Khư! Các ngươi không phải muốn phát tài sao? Ta đã nói cùng nhau phát tài, bây giờ mang theo mọi người cùng nhau tiến vào Kim Khư, ta không có nuốt lời đi?"

Nhìn quanh bốn phía, Ninh Triêu Ất thì thào tự nói, "Ta đã biết cây Hoàng Kim kích kia không phải là thứ tầm thường, không có khả năng chỉ là để phát tài, quả nhiên, quả nhiên, quả nhiên…" Y bỗng nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh, trầm giọng nói: "Ngươi đã sớm biết rõ Hoàng Kim kích và Kim Khư có liên quan, ngươi đã sớm biết rõ địa điểm mà mình muốn tìm là Kim Khư, tại sao ngươi lại biết những điều này, ngươi đến tột cùng là người nào?"

Dữu Khánh giang tay, nói: "Ta là người như thế nào không trọng yếu, nói chung ta cùng với các ngươi không oán không cừu, cũng không có lòng hại người, cũng đã thực hiện lời hứa hẹn của mình. Nếu như ngươi cứ muốn biết rõ ta là ai, vậy thì ta vẫn là nói câu nói kia, tại hạ 'Lâm Nhị Khánh' !"

Những người kia trầm mặc một hồi, vẫn chưa có bình phục lại tâm tình trong cơn chấn động.

Lục Tinh Vân có phần thất hồn lạc phách, miệng thì thầm lẩm bẩm, "Kim Khư, Kim Khư, là Kim Khư, dĩ nhiên là vì Kim Khư…"

Ngô Hắc đột nhiên nói: "Lâm huynh đệ, các ngươi muốn phát tài thì xin cứ tự nhiên, nhưng mà còn thỉnh không nên có lòng tham không đáy, huống hồ lấy quá nhiều tài vật đi ra ngoài đối với các ngươi chưa chắc đã là chuyện tốt, thấy đủ rồi thì nên mau chóng rời đi, bởi vì cái cửa ra vào này sẽ đóng lại bất cứ lúc nào."

Lời này vừa nói ra, mọi người bị hù dọa nhảy đựng lên, một đám người đang thất thần liền tỉnh táo lại.

Dữu Khánh vội hỏi: "Đóng lại bất cứ lúc nào? Còn có chuyện như vậy sao? Không có quy luật sao? Nếu như quả thật là như vậy, như

vậy chẳng phải là không thể yên tâm, chẳng phải là tùy thời sẽ bị giam ở bên trong này?"

Ngô Hắc giải thích: "Không phải giống như ngươi tưởng, trong tình huống bình thường, cửa ra vào Kim Khư khi được mở ra qua hai mươi bảy ngày mới sẽ tự động đóng. Vấn đề là Hoàng kích và Lam kích tập hợp với nhau chính là cái chìa khóa, đã có thể mở ra cửa vào, cũng có thể khóa lại nó. Vô luận là cha ta hay bá phụ ta ai thắng ai thua, khi cầm đủ song kích thì đều có khả năng đóng cửa bất cứ lúc nào, vô luận là ai trong hai người đều không có khả năng để cho cửa vào một mực mở ra lâu dài, cũng sẽ không dễ dàng mở ra cho người khác, vì để mở ra một lần phải tốn bao nhiêu là tâm cơ, các ngươi cũng đã thấy được."

Thì ra là như vậy, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng cửa tùy thời sẽ đóng lại, nếu vậy thì thật đúng là một khắc cũng không dám ở lại lâu rồi.

Dữu Khánh lại thử hỏi: "Nghe phụ thân ngươi nói, ngươi muốn đi tẩy thân, phải đi tìm cái gì?"

Ngô Hắc không có giấu giếm thủ đoạn, "Đi tìm 'Tam Sinh tuyền' tẩy thân."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Bá phụ ngươi muốn tìm 'Tam Sinh tuyền' để tẩy thân, ngươi cũng cần tìm 'Tam Sinh tuyền' để tẩy thân, là có ý gì?"

Ngô Hắc trầm mặc một hồi, có lẽ là nhìn tại việc mọi người liên thủ cứu tính mạng hai cha con y, mới từ từ nói ra: "Phụ thân và bá phụ, vốn là hai huynh đệ trong một gia đình bình thường tại Nhân gian, phụ mẫu đói rét khổ cực mà chết, hai người theo đám chạy nạn cầu sinh, coi như là vận khí tốt, vừa đúng lúc gặp gặp gỡ 'Huyền kim thượng tiên' đang vân du tại Nhân gian, kết lấy tiên duyên, đến đây triệt để biến đổi vận mệnh, về sau lại ở lại nơi này làm người trông cửa ra vào cho thượng tiên.

Sau đó Kim Khư xuất hiện biến cố… Nói chung, chính là đóng lại cửa ra vào, nghiêm lệnh không có tiên dụ thì không được tự ý mở ra.

Lúc ban đầu còn thỉnh thoảng sẽ có tiên dụ truyền ra mở cửa cho khách đi vào, về sau lại không biết xảy ra chuyện gì, không còn tiên dụ nữa rồi, khách thăm cũng không có nữa, cũng không có người nào nói cho bọn họ ở ngoại giới biết chuyện gì xảy ra.

Về sau, bên ngoài dần dần có lời đồn đại, nói Tiên nhân trên thế gian đều đã trở về Tiên giới, mọi người đều muốn tìm tiên gia động phủ cầu trường sinh gì gì đó.

Bọn họ một mực chờ đợi, chờ rất lâu, phát hiện trong ngoài không còn tin tức, về sau thì dần dần tin tưởng lời đồn đại bên ngoài có thể là thật, nhưng vẫn thủ vững sứ mệnh.

Sau đó, bá phụ ta nhớ đến 'Tam Sinh tuyền' ở bên trong, muốn mượn thứ này thoát thai hoán cốt được trường sinh, nhưng mà một nửa chìa khóa nắm giữ tại trong tay phụ thân, vì vậy mà không ngừng thuyết phục phụ thân.

Ban đầu, cha ta không đồng ý, sau lại cha ta cảm thấy tuổi tác dần dần lớn, nếu có thể trường sinh thì có thể một mực thực hiện sứ mệnh của mình, cuối cùng vẫn là bị bá phụ thuyết phục, liền cùng bá phụ cùng nhau làm chuyện trái với mệnh lệnh, lần nữa mở ra lối vào Kim Khư vốn đã có nghiêm lệnh không được tự ý mở ra.

Về sau lại, bọn họ tìm được 'Tam Sinh tuyền', mượn thư này để thoát thai hoán cốt, vì có tật giật mình nên không dám ở lâu, xong việc liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi đây, vừa đúng lúc gặp thiên hạ đại biến, thế nhân tại loạn thế tranh hùng, không còn bị ước thúc, bá phụ không chịu cô độc, cũng dần dần bộc lộ dã tâm, lúc đó phụ thân mới biết chọc ra đại họa, vô cùng ân hận. Nào ngờ chuyện đáng sợ hơn nằm tại phía sau, cũng có thể nói nói là sự nghiêm phạt vì bọn họ tự tiện xông vào Kim Khư, phát hiện thứ được gọi là trường sinh hoàn toàn

không giống như bọn họ tưởng tượng, có tồn tại thiếu sót, phải sống không chút động đậy giống như một hoạt tử nhân thì mới mới có thể trường sinh, đã trở thành quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ.

Về sau, bọn họ tìm được nguyên nhân, phát hiện thứ gọi là 'Tam Sinh tuyền' thì ra là ba nguồn suối, đại biểu cho Thiên, Địa, Nhân, ba loại nhân sinh.

Trải qua được Thiên tuyền tẩy thân thì mới có thể thoát thai hoán cốt trở thành Thiên nhân vĩnh sinh.

Người trải qua được Địa tuyền tẩy thân thì sẽ thoát thai hoán cốt trở thành Địa nhân, biến thành loại quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ như hai người bọn họ.

Mà trải qua Nhân tuyền tẩy thân thì sẽ biến thành người bình thường trong thiên địa, trải qua sinh lão bệnh tử bình thường trong trời đất.

Lúc đầu, do không hiểu biết, bọn họ cho rằng 'Tam Sinh tuyền' là tên một nguồn suối, sau lại mới biết được mình là tiến vào tẩy thân ở Địa tuyền, rõ ràng đã đem bản thân mình biến thành quái vật. Bá phụ tự nhiên là muốn đi vào lại để tìm 'Thiên tuyền' tẩy thân, kết quả liền giống như các ngươi đã nhìn thấy, bị cha ta ngăn cản lại như vậy."

Dữu Khánh nghe kể mà đôi mắt tỏa sáng, "Nói cách khác, ngươi cũng muốn tìm 'Thiên tuyền' tẩy thân được trường sinh."

Ngô Hắc: "Không, ta chỉ muốn tìm 'Nhân tuyền' tẩy thân để trở thành một phàm nhân bình thường."

Dứt lời liền phát hiện ánh mắt mọi người nhìn mình đều quái lạ, tức thì cũng lười giải thích, thích tin thì tin.

Nam Trúc chợt toát ra một câu, "Chẳng lẽ 'Địa tuyền' không chỉ có một nguồn?"

Ngô Hắc không lý giải được, "Đương nhiên là một nguồn, chẳng lẽ ngươi cho rằng có mấy nguồn hay sao?"

Nam Trúc lắc đầu, "Vậy thì không thích hợp rồi, phụ thân ngươi và bá phụ ngươi nếu như đều đã tẩy thân cùng tại một 'Địa tuyền', dù cho thoát thai hoán cốt trở thành loại mà ngươi gọi là quái vật, nhưng mà ta thấy phương thức quái của hai người dường như rất khác nhau, ví dụ như máu chảy trong cơ thể cũng không giống nhau đi?"

Ngô Hắc: "Ta đã hiểu ý của ngươi, trên thực tế thì ngay chính bọn họ cũng không rõ ràng lắm là chuyện gì xảy ra, nhưng bọn họ quả thực đều là cùng tẩy thân tại một nguồn 'Địa tuyền'. Đến nay bọn họ vẫn không rõ, vì sao hai huynh đệ đồng thời tại trong cùng một nguồn suối, dùng cùng một phương thức để tẩy thân, nhưng sau khi thoát thai hoán cốt thì lại là hai loại kết quả khác nhau. Cho nên ta cũng không có biện pháp nói cho ngươi biết sự thật."

Còn có chuyện cổ quái như thế? Mọi người quay mặt nhìn nhau.

"Thì ra là như vậy." Nam Trúc gật gật đầu, tựa hồ đã tin lời nói của y, hai tay khoanh tại trên bụng bự, nghiêm trang hỏi mọi người, "Chúng ta là kiếm phát tài rồi rời đi, hay là cũng hướng tới vĩnh sinh xông pha một lần?"

Trầm Khuynh Thành hô lên một tiếng, "Nếu là lối ra bị đóng lại, tất cả đều ra không được thì làm sao bây giờ?"

"Nếu là vì phát tài, vậy thì đơn giản rồi." Nam Trúc vui tươi hớn hở lên tiếng, dưới chân trượt một cái, đem thảm cỏ hoang dại che phủ trên mặt đất từ từ tách ra một khối, lộ ra một mảnh mặt đất vàng óng.

Lúc trước, khi hai lão gia hỏa tranh đấu với nhau, cành cây tung bay vạch mở mặt đất, gã liền phát hiện thấy rồi.

Lúc này mọi người mới ý thức được cái đài dưới chân vậy mà lại được chế tạo từ hoàng kim, mọi người dồn dập cạy mở mặt đất để kiểm tra, dưới ánh mặt trời, ánh vàng phản chiếu rực rỡ.

Nam Trúc phất tay, phóng khoáng nói: "Cái đài này, các ngươi nhìn xem, dài rộng phải đến mấy chục trượng, cao phải cỡ một tầng lâu a, trong lòng đất không biết còn có nền móng hay không, chúng ta chỉ cần đem cái đài này cắt xén thành từng khối, đời này liền đủ dùng rồi, không cần phải chạy khắp nơi tìm vàng, còn phải chạy tới chạy lui vận chuyển…"

Trong lúc xoay người cười vui thì chợt ngừng bặt tiếng nói, gã phát hiện thấy Ngô Hắc đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình.

Mọi người ngay lập tức cũng phát hiện thấy rồi.

Ngô Hắc cuối cùng nhịn không được mở miệng tiếp lời, "Muốn phát tài, muốn hoàng kim, tốt nhất đừng có làm xằng làm bật tại chỗ này. Ta cũng không biết cái gì, ta chỉ là hoài nghi, vì sao lối vào sẽ bố trí tại trên cái đài hoàng kim này, có phải là có liên quan tới Trận pháp hay không? Ngươi đem cái đài này hủy đi, vạn nhất làm cho mọi người có cầm song kích trong tay cũng ra không được thì làm sao bây giờ?"

Chương 390: Theo đuôi

Lời này nói có lý, không quản là cầu tài hay là cầu trường sinh, nếu bị giam lại tại nơi này không đi ra ngoài được thì bất kỳ thu hoạch gì cũng không có ý nghĩa.

Còn chưa đợi mọi người biểu thị tán đồng, Dữu Khánh vừa định trách cứ thì Nam Trúc đã thuận thế cười hớn hở vui tươi nói: "Vui đùa, chỉ là đùa vui một chút, mọi người không nên cho là thật."

Dứt lời, hai tay khoanh tại trước bụng, hết nhìn đông tới nhìn tây, làm như chưa từng nói qua lời gì.

Nếu như gã đã nói như vậy, lời oán trách của mọi người đã đến bên miệng cũng liền không thể nói ra rồi.

Nói chung, dù cho có muốn phát tài như thế nào đi chăng nữa thì cũng không ai dám tiếp tục có ý nghĩ đối với cái hoàng kim đài này.

Tiếp đó, mọi người quay nhìn xung quanh, thế nhưng nhìn không được bao xa, xung quanh có cây cối cao to che chắn tầm mắt mọi người nhìn ra xa.

Dữu Khánh đành phải hướng về phía Ngô Hắc xin giúp đỡ, "Ngô huynh, có hơi tục một chút, ta cũng không khách khí với ngươi, chúng ta muốn phát tài một chút, theo ngươi thì ở xung quanh đây nên chạy đi nơi nào sẽ có thể tìm được vàng nhanh nhất?"

Đang tại sát cạnh đài kéo cắt dây leo rất nhanh đan bện ra vật phẩm đơn giản, Ngô Hắc hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy cha ta sẽ kể loại chuyện này cho ta biết hay sao?"

"Ách…" Dữu Khánh suy nghĩ cũng đúng, người ta cũng là lần đầu tiến đến đây, với tính cách khác thường của lão nam nhân kia, hẳn sẽ không nói cho con trai biết những việc kiểu như vào Kim Khư thì nơi nào có vàng.

Nhưng mà Ngô Hắc lại bổ sung một câu, "Trong nơi này không thiếu những thứ đó, các ngươi có thể tìm kiếm ở xung quanh thử xem, hẳn là rất dễ dàng tìm được."

Dữu Khánh thấy y dùng dây leo đan bện thành cái ba lô đơn giản, đặt Tiểu Hắc vào trong đó, cõng tại phía sau lưng, đã giải phóng

được hai tay, có vẻ đang định rời đi, lập tức hỏi: "Ngươi chạy đi đâu?"

Ngô Hắc lắc đầu: "Tùy tiện, đi tới đâu tính tới đó."

Dữu Khánh ngạc nhiên: "Ngươi không phải muốn tìm 'Tam Sinh tuyền' sao? Phụ thân ngươi không nói cho ngươi biết ở đâu sao?"

Ngô Hắc: "Nói cho biết cũng vô dụng, 'Tam Sinh tuyền' cũng không cố định tại một vị trí, nó sống động, có khi trên mặt đất, có khi ở trên trời, có khi cũng sẽ tại trên nước."

Sống động?

Tất cả mọi người ở đây nghe nói vậy thì sửng sốt, vẻ mặt kinh ngạc.

Dữu Khánh kinh nghi hỏi: "Tam Sinh tuyền là vật còn sống?"

Ngô Hắc suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là nói cho bọn họ biết, "Tại đây, Huyền kim thượng tiên có một tòa tiên cung, thoạt nhìn bề ngoài giống như là một ngọn Kim Sơn, có thể di chuyển khắp nơi, có khi tại đất, có khi tại trên đám mây phiêu miểu, mà 'Tam Sinh tuyền' thì tại bên trong tiên cung."

Mọi người nghe nói vậy liền hiểu rồi, đã biết rồi.

Dữu Khánh: "Vậy ngươi làm sao tìm được, chẳng phải là nhờ vào vận khí?"

Ngô Hắc gật gật đầu, lại đối với mọi người đưa ra một câu nhắc nhở sau cùng, "Nơi đây không giống với ngoại giới, có rất nhiều quái vật vượt quá sự tưởng tượng của các ngươi, sẽ tấn công các người, các ngươi cẩn thận một chút." Sau đó liền nhảy xuống hoàng kim đài, một đường bắt đầu truy tìm dần rời xa.

Đang tra xét tìm kiếm trong rừng cây, đi chưa được bao lâu, phía sau đột nhiên truyền đến một trận động tĩnh, y quay đầu nhìn lại,

chỉ thấy đám người Dữu Khánh đang thành quần kết đội đi theo tới đây.

Dữu Khánh nhảy vượt qua một thân cây đổ chắn ngang, đi đến bên cạnh y, vui cười hớn hở nói: "Dù sao chúng ta tìm vàng xong cũng sẽ đi ra ngoài, vừa vặn đi cùng với ngươi một đoạn đường."

Ngô Hắc cũng không để tâm, mọi người liền cùng nhau một đường đồng hành.

Trên đường, Nam Trúc nhặt lấy một cây gậy cầm trong tay đùa giỡn với đứa trẻ được Ngô Hắc cõng phía sau lưng, Tiểu Hắc đùa vui thỉnh thoảng cất tiếng cười, hai người chơi đùa với nhau dần dần trở nên quen thuộc.

Mục Ngạo Thiết thì tại trong hoàn cảnh xa lạ này thời thời khắc khắc duy trì cảnh giác với xung quanh.

Dọc trên đường đi, Dữu Khánh thỉnh thoảng làm ra vài chuyện như nhổ một ít cỏ, hái chút lá cây, bẻ gãy cành cây, vân vân, hắn không ngừng quan sát vết đứt gãy của những thực vật này. Hắn rõ ràng nhớ kỹ chuyện xảy ra tại trong Tiểu Vân gian, tất cả thực vật đều bị tà khí cấp xâm nhiễm. Nhưng mà trải qua một loạt quan sát, hắn bất ngờ phát hiện thấy thực vật nơi đây không có bị bất cứ ảnh hưởng gì.

Lúc trước, hắn phát hiện thấy Nhị trang chủ Ngô Tạ Sơn và trên thân người chết trong mật thất đều toát ra lượng lớn tà khí, hắn cho rằng là bị Kim Khư ảnh hưởng, cho rằng tình huống bên trong Kim Khư có khả năng sẽ giống như trong Tiểu Vân gian vậy, kết quả lại phát hiện mình đã đoán sai.

Đồng thời, hắn không ngừng quay đầu lại nhìn về phía đám người phía sau, phát hiện thần sắc đám người Ninh Triêu Ất tựa hồ rất nghiêm trọng, ngay cả Kiều Thư Nhi hình như cũng có phần tinh thần hoảng hốt.

Dữu Khánh thả chậm bước tiến, đợi đến khi sóng vai với Kiều Thư Nhi, thì hỏi: "Thiếu Quân, sao rồi?"

Tại trước mặt mọi người, hắn vẫn xưng hô nàng bằng tên giả.

Tựa hồ là vì không để cho hắn lo lắng, Kiều Thư Nhi rõ ràng là miễn cưỡng lộ ra nét tươi cười, ôn nhu nói: "Không có gì."

Dữu Khánh nghi hoặc: "Phải không? Ta thấy ngươi giống như tâm thần không yên."

Kiều Thư Nhi: "Là bởi vì không nghĩ tới có thể tới được Kim Khư, quá mức chấn động, có cảm giác như đang nằm mơ."

Là như vậy sao? Dữu Khánh không khỏi ngẫm nghĩ lại, sư huynh đệ ba người mình là ngay từ đầu liền đã có chuẩn bị tâm lý, sau khi tiến vào thì có khả năng cũng không có cảm giác gì, đối với người không có chuẩn bị sẵn sàng chút tâm lý nào thì có khả năng quả thực là như thế. Hắn phát hiện thấy ngoại trừ sư huynh đệ ba người bọn họ và cha con Ngô Hắc ra, những người không biết tình hình khác đều có tình trạng tương tự, đều có chút tinh thần không yên.

Hắn thử giải thích: "Không nói cho ngươi biết ngay từ đầu, không phải vì muốn gạt ngươi…"

Kiều Thư Nhi lắc đầu cắt đứt, "Không sao."

Ngay vào lúc này, Nhiếp Phẩm Lan đột nhiên kêu "Ôi" một tiếng, làm cho mọi người dồn dập dừng lại, quay đầu nhìn tới, chỉ thấy bà ta xòe bàn tay ra đặt tại trước mắt mình, hình như là đang nhìn thấy thứ gì không thể tưởng tượng nổi nên trừng lớn mắt nhìn chằm chằm, không biết chuyện gì xảy ra.

"Gì vậy?" Ninh Triêu Ất cất lời hỏi.

Nhiếp Phẩm Lan ngẩn ngơ đáp: "Muỗi… Hình như là muỗi… Kim văn."

Kim văn? Mọi người kinh ngạc, ngoại trừ cha con Ngô Hắc ra, những người khác đều lắc mình đi đến vây quanh quan sát.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay Nhiếp Phẩm Lan có chảy máu, trong lòng bàn tay có cuộn một chút vụn kim loại vàng, nếu không phải có trước đó bà ta đã nhắc nhở mọi người, có lẽ mọi người đều sẽ cho rằng đó là vụn vàng, khi nhìn kỹ mới phát hiện đó thực sự là một con muỗi, một con muỗi bằng vàng.

"Liếc thấy một con muỗi vo ve bay tới, ta tiện tay liền chụp lấy nó, trong lúc không chú ý, để cho bàn tay mình bị đâm rách rồi."

Nhiếp Phẩm Lan đem tình huống xảy ra bổ sung một câu.

Ở bên kia, Ngô Hắc nhắc nhở một chút, "Cẩn thận bên trong có tà khí. Kim Khư từng xuất hiện dị biến, động vật nơi đây trên cơ bản đều có ẩn chứa tà khí."

Được y nhắc nhở như vậy, Chu Khoan Trấn lập tức đưa tay lấy thi thể con muỗi bị phu nhân mình bóp chết ở trong lòng bàn tay ra, cầm đến gần quan sát một lúc, sau đó đến lượt Ninh Triêu Ất lấy đi xem xét, mọi người thay phiên lấy tới nhìn xem.

Khi tới trên tay Trầm Khuynh Thành thì nàng ta kinh ngạc, hỏi "Hoàng kim muỗi, nó có thể bay giống như một con muỗi thật sự, là vật còn sống sao?"

Lục Tinh Vân lại lấy vào trong tay quan sát một hồi, khi đã tìm đúng vị trí hạ thủ thì bộp một tiếng, trực tiếp vận công bóp nổ, quả nhiên bốc ra một lũ tà khí.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, đều có loại cảm giác vượt quá tưởng tượng.

Trải qua một chút dừng lại này, mọi người lần nữa tiếp tục lên đường…

Trên Hoàng kim đài, sóng hư không xoay tròn dập dờn bồng bềnh xao động, một người giấu mình trong hắc đấu bồng xông ra, sau khi hướng xung quanh điều tra một hồi, lại quay trở về phía trước sóng hư không, nửa đoạn thân thể thò vào thông báo, "Không có người, đều đã đi xa rồi."

Dứt lời liền đứng sang một bên, lại có bốn người giấu mình trong đấu bồng đi ra, nhanh chóng tản ra cảnh giác.

Sau đó, người mặt sắt xuất hiện, đứng ở trên Hoàng kim đài nhìn quanh bốn phía, từ một nơi hoang vắng đột nhiên đi tới trong một vùng lớn rừng cây, tựa hồ rất cảm khái, "Kim Khư! Cùng đi theo mấy tên gia hỏa kia thì quả nhiên tìm được rồi!"

Trên tay hắn cầm lấy cây Hoàng Kim kích chống tại trên mặt đất, chính là cây kích lúc trước bị Nam Trúc ném ra kia, khi bị bọn họ tìm tới được nơi đây, phát hiện thấy liền thuận tay nhặt lên.

Nam Trúc ném đi ra ngoài, lại bị y nhặt đem trở vào.

Sau lưng y lại có mấy người cùng đi ra, trong đó có cả Bạch Lan, Cao Viễn, Giang Sơn và Thử thái bà, bốn yêu cũng kinh nghi bất định nhìn nhìn xung quanh, đồng dạng cũng là sững sờ, không nghĩ tới mình có thể đi tới Kim Khư.

Cũng không phải là người mặt sắt nói cho bọn hắn biết, bọn hắn cũng là thẳng đến khi tiến vào cửa vào, tại trong cửa vào nghe được một bộ phận người trong này nói chuyện, mới biết được bọn hắn một đường giày vò làm ra tất cả chính là để tìm đến Kim Khư.

Một đám người khi tại lối vào thì yên tĩnh ẩn núp nghe trộm, cũng không dám xông ra, chờ đến khi người ở bên trong rời khỏi lối vào rồi, bọn hắn mới đợi thêm một hồi mới xuất hiện.

Người mặt sắt chợt hạ lệnh, "Tìm kiếm khắp nơi một chút, nhìn xem bọn hắn đi về hướng nào rồi."

"Vâng." Lập tức có hai người lĩnh mệnh đi khắp nơi lục soát.

Thử thái bà chống quải trượng thử hỏi: "Tiên sinh, bí mật mà ngài muốn tìm chính là cái này sao?"

Người mặt sắt: "Trừ cái này ra, ngươi cảm thấy còn có thể có cái khác sao?"

Thử thái bà: "Nếu như đã tìm được bí mật này, chúng ta có còn cần phải tiếp tục đi theo bọn họ không?"

Chỉ còn kém chút nói ra, việc ngươi bảo chúng ta làm, chúng ta đã làm được rồi, ngươi có phải đến lúc thực hiện lời hứa hẹn rồi hay không, nhưng mà bà ta không dám nói thẳng ra, nhất là sau khi đã biết rõ bí mật cần phải tìm kiếm kia chính là Kim Khư.

Người mặt sắt: "Nếu như đã để cho chúng ta biết rõ rồi, nếu chúng ta đã tiến vào rồi, lẽ nào các ngươi không muốn tìm được thứ mà bọn họ gọi là 'Thiên tuyền' tẩy thân, thoát thai hoán cốt thành tựu trường sinh sao?"

Lời này nói ra khiến cho mọi người đều là hai mắt tỏa sáng, trong lòng rục rịch, nhưng trong mắt bốn yêu rõ ràng có giấu sự lo lắng, có cảm giác như đang khiêu vũ với bầy sói.

Thử thái bà cẩn thận từng li từng tí đáp: "Thực sự thì cũng có nghĩ tới, chỉ là, bọn họ nói, hai người trông cửa Kim Khư gì đó cũng đã tiến vào, chúng ta không ai biết hai người đó sâu cạn như thế nào, người có thể làm thủ vệ tiên gia động phủ, thực lực e rằng không đơn giản, nếu một khi đụng phải, sợ là có nguy hiểm."

Một nhóm người bọn hắn từ đầu tới đuôi cũng không có trông thấy được chân thân của hai huynh đệ Ngô lão thái gia, không thấy được lối vào động phủ là làm thế nào mở ra được, cũng không nhìn thấy được tình hình hai huynh đệ đại chiến ở trong này. Khi huynh đệ hai người ở trong động thủ chém giết thì bọn hắn chỉ vừa mới tìm đến gần lối vào.

Bọn hắn cũng không có nhận được bất cứ thông tin gì liên quan đến hai người thủ vệ từ nội tuyến, trên thực tế cũng là quá mức thần bí, cùng lúc xuất hiện quá đột nhiên, coi như là nội tuyến cũng không kịp có cơ hội báo cho biết.

Nếu không phải có động tĩnh bên trong hẻm núi sấm rung chớp giật khiến cho người mặt sắt ý thức được Kim Khư đã mở ra thì y có khả năng còn sẽ không lộ diện chạy vào trong hẻm núi, có khả năng còn sẽ chờ nội tuyến báo cáo.

"Không biết sâu cạn thì cẩn thận tránh ra." Người mặt sắt thái độ kiên quyết, đã nắm chặt song quyền, tâm tình rõ ràng có chút hưng phấn, "Vĩnh sinh! Cơ hội như vậy đối với chúng ta mà nói, có khả năng chỉ có cơ hội lần này, nếu bỏ lỡ thì sẽ không còn có nữa rồi."

Bốn yêu nhìn nhau, mơ hồ cảm giác có chút không thích hợp.

Bọn hắn đã tiếp xúc với người mặt sắt này được một đoạn thời gian, có thể cảm giác được, người mặt sắt đứng ra lo liệu việc này hẳn không phải là người quyết định cao nhất của chuyến đi này, bởi vì có một số việc cũng không dám hoàn toàn làm chủ, phía sau màn hẳn là còn tồn tại độc thủ chân chính.

Đã tìm đến Kim Khư, chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ không phải nên trước tiên đi báo cáo sao?

Nhưng mà rốt cuộc là không làm rõ ràng được tình hình, không dám nghi vấn, chỉ có thể khen y anh minh.

Đương nhiên, Cao Viễn vẫn là nhắc nhở một câu, "Tiên sinh, bọn họ đã có nói, cửa ra vào Kim Khư sẽ có thể đóng bất cứ lúc nào, vạn nhất, ta nói là vạn nhất thật sự đóng lại rồi, chúng ta bị nhốt ở trong này thì làm sao bây giờ?"

Người mặt sắt: "Cho nên phải theo sát con trai và cháu của người thủ vệ kia, chỉ cần bọn họ không hoảng sợ thì chúng ta cũng không cần phải lo lắng."

Chương 391: Mở rộng tầm mắt

Dứt lời, y quay đầu lại nhìn về phía Bạch Lan, bổ sung một câu, "Chuyện đã hứa với ngươi, sẽ thực hiện. Bây giờ, hắn có thể chết được rồi, ngươi có thể báo thù được rồi, chúng ta sẽ giúp ngươi báo thù, tiền đề là không thể làm hỏng cơ hội vĩnh sinh mà mọi người thật vất vả mới có được. Nhưng mà, sự việc cũng dễ làm, tìm một cơ hội thích hợp, sắp xếp nội tuyến khiến cho hắn tách ra đơn độc một mình."

Lời này vừa nói ra, thần sắc oán độc lại lần nữa hiện lên trong mắt Bạch Lan, "Ta muốn cho hắn muốn sống không được muốn chết không xong!"

Người mặt sắt: "Đến lúc đó ngươi muốn trực tiếp giết chết hay là lưu giữ lại để chậm rãi giày vò, đều được, tùy theo ý ngươi!"

"Tạ tiên sinh."

Bạch Lan tựa hồ đã trút bỏ được sự thấp thỏm, sợ hãi trong lòng, lại có động lực tiếp tục đi tới trước.

Lúc này, người rời đi điều tra đã trở về, chỉ về phía đám người Dữu Khánh rời đi, bẩm báo: "Tiên sinh, bọn họ đã đi về phía bên kia."

Người mặt sắt quay đầu lại nhìn về phía Cao Viễn, "Bây giờ, ở tại nơi đây, chỉ có ngươi là thích hợp nhất để theo dõi và dò đường, liền giao việc này cho ngươi đi."

"Vâng."

Cao Viễn đáp lời đồng ý, tiếp đó tung người vọt bay lên không, người tại trong không trung chợt hóa thành một con Bạch đầu ưng hình thể cực lớn, vẫy cánh bay đi.

Sau khi nhìn theo một chút, Người mặt sắt lại nhìn về phía cây Hoàng Kim kích trong tay, có phần không lý giải được, "Đây chẳng phải là cái chìa khóa sao? Chẳng lẽ là ta nghe lầm rồi? Hao hết tâm tư lấy tới thứ này, tại sao lại vứt rơi trên mặt đất ở bên ngoài? Không thể nói là giả đi, không phải là đã mở ra được cửa ra vào rồi sao?"

Về vấn đề này, không có người nào hé răng, không người nào xung quanh y có thể trả lời được vấn đề này, bởi vì nội tuyến vẫn chưa có đem tình huống về phương diện này nói cho biết.

Không quản như thế nào, người mặt sắt trước tiên đem cây Hoàng Kim kích nắm giữ vững vàng tại trên tay mình cái đã, dù cho bên cạnh có người thể hiện muốn làm thay, nhưng y cũng không cần, tự mình cầm là được…

Đi ra rừng cây, đám người Dữu Khánh đối diện với một mảnh sa mạc mịt mờ, xa xa có những dãy núi trập trùng.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện khu rừng rậm rạp rộng lớn kia nằm trong một khu vực đất trũng.

Đảo mắt nhìn khắp nơi xung quanh, Dữu Khánh bối rối hỏi: "Nơi nào có vàng?"

Vừa mới nói xong, Nam Trúc hưng phấn chỉ đi, "Đằng kia!"

Mọi người thuận thế nhìn theo, nhìn thấy trên mặt đất cách không xa có một khối gì đó lòe lòe phản chiếu ánh sáng vàng rực rỡ.

Nam Trúc đã lắc mình đi đến, rơi xuống cách khoảng bảy tám trượng, khom lưng nhặt lên một đồ vật, hướng mọi người phất tay ra hiệu.

Mọi người lập tức cũng chạy đi tới, áp sát vào nhìn, phát hiện đó là một khối vàng kích thước cỡ nửa bàn tay.

Mọi người lần lượt cầm vào tay để xác nhận một cái, ước lượng một chút khối lượng, phỏng chừng cũng chỉ khoảng một cân, dựa vào tầm mắt của bọn họ, làm sao có thể để chút đồ vật này vào mắt.

"Các ngươi nhìn xem." Nam Trúc lại chỉ mấy chỗ địa phương, mọi người nhìn tới, lại là mấy chỗ xa xa cận cận có ánh sáng vàng kim phản chiếu, gã cao hứng vô cùng nói: "Tại trên mặt đất liền tùy tiện có thể nhặt được vàng, thực sự là một địa phương tốt a, mọi người còn sững sờ ở đó làm gì, nắm chặt thời gian, bắt đầu động thủ nhặt a!"

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Mục Ngạo Thiết chợt cầm khối vàng trong tay ném trả về dưới chân Nam Trúc, rõ ràng là chướng mắt.

Nam Trúc lập tức không hài lòng, nhặt lên vỗ vỗ bụi bặm, "Ta nói a lão Cửu, ngươi mới xa hoa mấy ngày liền đã chướng mắt nó rồi? Tích ít thành nhiều có hiểu hay không hả?"

Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu cho gã dừng lời, "Đừng nhiều lời nữa, mấy thứ một hai cân này, đừng nói đề phát tài, chỉ là để bù được cho chỗ thiếu hụt của chúng ta thì chí ít cũng cần phải có trăm vạn khối, ở lại nơi này, cứ nhặt như vậy thì phải nhặt đến ngày tháng năm nào chứ?"

Nam Trúc sửng sốt, lại nhìn nhìn xung quanh lác đác có ánh vàng lấp lóe, suy nghĩ thấy cũng đúng, cũng tiện tay ném đi cục vàng trên tay, than thở: "Vậy thì chí ít phải tìm được một ngọn núi vàng nhỏ đem vận chuyển đi thì mới có thể thỏa mãn nhu cầu của chúng ta."

"Hẳn phải có." Ngô Hắc ném xuống một câu nói liền tiếp tục sải bước đi tới.

Mọi người lập tức đã hiểu rồi, tại bên trong Kim Khư, vàng chất thành đống hẳn phải là không ít.

Dữu Khánh nhìn nhìn ánh tà dương, "Núi thấy gần nhưng chạy chết ngựa, đừng dông dài nữa, nhanh nhanh chạy đi, tranh thủ trước khi bầu trời tối đen đi đến dãy núi bên kia rồi tiếp tục tìm kiếm thử xem."

Cũng phải, trời tối đen thì không thuận tiện nhìn bằng mắt thường nữa, một đám người lập tức tiếp tục chạy đi, thậm chí còn phải tích cực hơn cả Ngô Hắc

Nhìn từng người bay vụt qua bên cạnh mình, trong lòng Tiểu Hắc lập tức ngứa ngáy, ngồi ở trong cái giỏ trên lưng Ngô Hắc ra sức lung lay, "Bay, muốn bay…"

Như con trai mong muốn, Ngô Hắc cất bước nhanh hơn, bước đi như bay, càng lúc càng nhanh, giống như một làn khói xanh lướt đi trên mặt đất, xuất phát sau mà đến trước, nhanh chóng vượt qua mọi người.

Trong lúc thỉnh thoảng lên xuống lướt đi, mọi người nhìn thấy nhân ảnh lướt qua ở phía bên dưới thì đều kinh ngạc, mới ý thức được thực lực vị này hơn xa bọn họ, mọi người đều bị tình cảnh lúc trước y bị Ngô lão thái gia dễ dàng cưỡng ép bắt lấy làm con tin đánh lừa rồi.

Sở dĩ dễ dàng bị bắt như vậy, thứ nhất có thể là do lúc đó trong tình huống sơ suất, không nghĩ tới Ngô lão thái gia còn sống, thứ nhì là thực lực Ngô lão thái gia càng mạnh hơn, điều này thì cũng đã rõ ràng, nhìn xem Ngô lão thái gia xuất thủ liền biết, có đầy đủ thực lực Cao Huyền cảnh giới.

Nhìn nhân ảnh lướt qua ở phía dưới dần dần đi xa, Ninh Triêu Ất bay đến song song với Dữu Khánh nói: "Hắn vậy mà lại có thực lực Thượng Huyền!"

Dữu Khánh cười khổ, hắn đã nghe qua cha con lão nam nhân nói chuyện, Ngô Hắc chí ít đã sống mấy trăm năm, tu vi đột phá đến Thượng Huyền không phải là chuyện rất bình thường sao? Đa số

người cả đời dừng lại tại Sơ Huyền cảnh giới, một mặt chính là vấn đề tuổi thọ, sống thời gian càng nhiều, xác suất đột phá đương nhiên lại càng lớn.

Lúc này mọi người đều bay lên không trung, tốc độ đi đến rất nhanh, không bao lâu liền bay ra sa mạc, đứng ở trên đỉnh một ngọn núi, nhìn núi non và thung lũng xa xa trước mắt, toàn bộ đều là trụi lủi không có một ngọn cỏ.

Về phần Ngô Hắc, đã đi xa rồi, mơ hồ có thể thấy được thân ảnh của y lao nhanh trên đỉnh núi cao nhất phía xa xa.

"Chúng ta có còn đi theo hắn không?" Nam Trúc hỏi một câu.

Dữu Khánh than thở: "Xem như hết, đạo bất đồng bất tương vi mưu, hắn tìm thứ của hắn, chúng ta phát tài của chúng ta đi."

Ở một bên, Ninh Triêu Ất hiếu kỳ nói: "Ngươi không muốn tìm được 'Thiên tuyền' tẩy thân, thành tựu vĩnh sinh sao?"

Dữu Khánh cười ha hả nói: "Muốn thì cũng có muốn, chỉ là cho đến hiện nay, những kẻ được gọi là vĩnh sinh mà ta từng nhìn thấy không có một ai là bình thường, đều là bộ dạng không người không quỷ, suy nghĩ tới cũng sợ. Lại nói, phụ thân của hắn đang liều chết liều sống đánh nhau với Ngô lão thái gia, hai tên tu sĩ Cao Huyền đánh đánh giết giết, chúng ta cuốn đi vào cũng không đủ cho người ta nhét kẽ răng. Ngô lão thái gia cũng đang tìm kiếm 'Tam Sinh tuyền', đụng phải sợ là không ổn. Ngươi cho rằng chúng ta đâm lên người hắn mấy kiếm kia, người ta có thể xem như chuyện cũ sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Chúng ta đừng có nghĩ nhiều a, trước tiên kiếm vàng, có được tiền đã, chuyện về sau thì về sau nói tiếp."

Nói đến việc đâm Ngô lão thái gia mấy kiếm, Trầm Khuynh Thành nhìn mẫu thân đang trầm mặc, rồi vội gật đầu nói ra: "Không sai không sai, sớm một chút rồi đi nơi này mới tốt."

Ninh Triêu Ất cười nói với Nhiếp Phẩm Lan: "Quả nhiên là tâm tính thanh niên nhân, người còn đang trẻ tuổi đối với chuyện trường sinh không có quá nhiều dục vọng, đổi thành một người già tới đây, sợ là không tiếc trả giá."

Đều không còn lời gì, một đám người lập tức tản ra tìm kiếm, lục soát tìm tòi khắp nơi núi non thung lũng, tại trên mặt đất vẫn như trước thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vàng khối.

Cũng không bao lâu sau, Nam Trúc liền nhảy lên đỉnh núi, tại dưới ánh mặt trời chiều hướng mọi người phất phất tay, "Nơi này, tới đây đi."

Mọi người nghe tiếng vọt ra, dồn dập lướt đến đó, tại Nam Trúc kêu gọi, mọi người cùng nhau nhảy xuống một cái thung lũng.

"Oa ha ha, xem ra còn là tại hạ tương đối có tài vận a!"

Nam Trúc tùy ý cười to, một thân thịt mỡ rung động không ngừng, phất tay chỉ sang hai bên, bày ra phong thái cho mọi người tận tình thưởng thức.

Không cần gã nói, trong ánh mắt mọi người lập tức đã phản chiếu ra kim quang đầy mắt.

Hoàng kim! Trên hai bên vách núi, khắp nơi là những khối vàng thật lớn thật lớn, chân chính là một bức tường bằng vàng rực rỡ, còn có trong thung lũng, từng tảng vàng to lớn, từng tảng từng khối tương đối tròn trịa, kích thước còn cao to hơn cả thân thể người.

Nam Trúc nhảy lên trên một khối vàng cao đến một trượng, phấn khích nói: "Ta mời khách, mọi người cứ thoải mái cầm lấy, người nào cầm được thì tính là của người đó."

Phong thái nhà giàu mới nổi thể hiện rõ ràng, đời này cũng chưa từng lúc nào hào phóng như vậy.

Trong mắt mọi người quả thực cũng là tràn đầy cảm thán.

Ninh Triêu Ất lắc đầu, "Nếu là đem toàn bộ vàng trong hẻm núi này vận chuyển ra ngoài, chỉ sợ vàng trong thiên hạ liền không còn đáng tiền nữa rồi."

Dữu Khánh nói: "Ta thấy mọi người vẫn nên là cùng nhau xuất lực, phối hợp với nhau trước tiên đem vàng ở nơi đây vận chuyển đi ra ngoài, tận lực lấy được càng nhiều càng tốt đem đi ra ngoài, sau khi ra đến bên ngoài rồi chúng ta hãy chia đều, như thế nào?"

Nhiếp Phẩm Lan cảm khái, "Tùy tiện chia, không người nào đoạt, một người cũng ăn không nổi."

Kiều Thư Nhi cũng cảm khái: "Ở tại nơi đây, vàng cũng chẳng khác gì với tảng đá."

Dữu Khánh hai tay xắn xắn tay áo, "Cửa ra vào không biết lúc nào sẽ đóng lại, cũng đừng có nghỉ ngơi, thức đêm làm việc đi."

Mọi người lập tức chỉnh lý xiêm y, chuẩn bị sẵn sàng làm việc, không có cách nào, khẳng định phải cận chuyển giống như cu-li vậy.

Tại lúc mọi người còn đang thương nghị phân công công việc thì trong sơn cốc chợt "Bùng" một tiếng, trên núi có một ít đất đá lác đá rơi xuống, tiếp đó là âm thanh "bùm bùm" liên tục truyền đến.

Mọi người hơi chút kinh nghi nhìn xung quanh, ngay lập tức lại lần lượt phi thân bay lên, dồn dập trở lại trên núi, lập tức nghe được từ xa xa truyền đến tiếng đánh nhau ù ù, nhìn tới, chính là từ phương hướng đỉnh núi cao nhất phía xa xa truyền đến.

Mọi người lập tức liên tưởng đến việc có phải là Ngô Hắc đã xảy ra chuyện rồi hay không.

Keng! Dữu Khánh rút kiếm cầm trong tay, lập tức dùng tốc độ cao nhất lướt đi, mọi người cũng dồn dập đi theo.

Đợi khi chạy tới trên ngọn núi cáo nhất kia thì chợt nhìn thấy Ngô Hắc tựa tại trên đỉnh núi phất phất tay về phía bọn họ, ra hiệu không nên bộc lộ ra, con trai Tiểu Hắc của y cũng tựa tại bên cạnh.

Động tĩnh tranh đấu đến từ lưng núi, bụi mù tung bay bốc lên.

Mọi người liền ý thức được là không có quan hệ gì với Ngô Hắc, lập tức cúi người nằm úp sấp đến bên cạnh hai cha con Ngô Hắc cùng nhau nhìn lén, sau khi nhìn thấy rõ nguyên nhân tranh đấu phía sau núi thì đều giật nảy mình.

Mặt sau là một cái hẻm núi thật lớn, bên trong hẻm núi có mấy con cự long ánh vàng rực rỡ đang quay cuồng, đang quấn sát đánh nhau với một con cự hùng ánh vàng rực rỡ.

Đợi sau khi nhìn thấy được cái đầu của cự long trong lớp bụi mù, mọi người mới phát hiện, không phải là cự long gì đó, mà là từng con cự xà, cái đầu của chúng có kích thước bằng một chiếc bàn tròn lớn, trong hai mắt đều có tà khí cuồn cuộn.

Trong ánh mắt Cự hùng cũng là cuồn cuộn tà khí, đánh trả vô cùng phẫn nộ, nhưng mà đối diện với bầy rắn quấn quanh, cự hùng đã rơi vào hạ phong, không bao lâu sau liền bị thân thể rắn quấn chặt, đến nỗi khó mà nhúc nhích, tựa ở trên vách núi đá kịch liệt thở dốc.

Một con cự xà ngóc thân lên cao, mở ra miệng rộng răng nanh, chợt mổ xuống cắn vào trên đầu cự hùng.

Đúng lúc này sự việc quỷ dị chợt phát sinh, vết thương bị rắn cắn trên đầu cự hùng kịch liệt tuôn trào ra tà khí, bị cự xà há miệng hút vào trong bụng.

Bụp bụp bụp, mấy con cự xà khác cũng lần lượt mổ vào trên thân cự hùng, dồn dập hấp thu tà khí trong cơ thể cự hùng.

Rất nhanh, tà khí trong mắt cự hùng biến mất, thân thể mất đi sức lực, chết đi, giống như một bức tượng bằng vàng, bị đám cự xà

quấn lấy dần dần vặn vẹo biến dạng, méo mó đến mức hoàn toàn thay đổi hình dạng, ngã xuống đất.

Buông thi thể ra, đám cự xà trườn bò tại trong hẻm núi, sau đó thì đều biến mất không còn thấy nữa rồi.

Đợi cho bụi mù triệt để tiêu tan, mọi người mới phát hiện thấy bên trong hẻm núi có không ít hang động thật lớn, hẳn phải là sào huyệt của đám cự xà biến mất kia.

Thân thể khổng lồ như thế mà lại có được mềm mại như vậy, khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Dữu Khánh nhìn nhìn sắc trời dần dần tối xuống, hỏi Ngô Hắc, "Phải suốt đêm chạy đi?"

Ngô Hắc hơi lắc đầu.

Chương 392: Sát cơ

Y mang theo nhi tử chạy đến trên đỉnh núi cao nhất chính chỉ là muốn đứng cao nhìn được xa, muốn nhìn xem Tiên cung có ở gần đây hay không, cũng không phải là muốn tranh thủ chạy cả trong đêm.

Về nguyên nhân, người khác không hỏi, y cũng không cần phải nói cho người khác biết.

Tâm tình của những người khác vẫn còn chưa bình phục lại sau trận chiến đấu vừa rồi ở bên trong hẻm núi.

"Các ngươi có chú ý tới vảy của những con rắn vừa rồi kia không? Vảy nào cũng to như một chiếc quạt lá cọ vậy, chuyển động khép mở và cả động tĩnh trườn bò với thân thể to lớn như vậy nữa, thực sự nhẹ nhàng, linh hoạt chẳng khác gì một con rắn thật a."

Vừa đứng lên, Nhiếp Phẩm Lan cất lời cảm thán.

Nam Trúc gật đầu, "Các ngươi có nhìn thấy da lông của con gấu kia không, mỗi một sợi lông đều giống như thật, không biết trong thân thể thì như thế nào, có người nào cùng ta đi xuống đó mở ra xem không?"

Không người nào hưởng ứng.

Nam Trúc trầm mặc một hồi, sau đó lại nói: "Các ngươi không tò mò sao?"

Ninh Triêu Ất: "Ngươi không nhìn thấy phía dưới có một đống lỗ thủng sao? Đó hẳn phải là hang rắn, con gấu kia xuất hiện và đánh nhau tại gần hang rắn như vậy, hẳn phải là do đi lầm vào trong địa bàn của đám rắn này, nên mới đánh nhau. Vừa rồi ngươi cũng đã thấy được uy lực tấn công của đám rắn kia rồi đi, lực công kích thật lớn, không thua tu sĩ Sơ Huyền, lại còn là một đám, cũng không biết chúng nó còn có bản lĩnh gì nữa không, đi xuống đó lỡ kinh động tới chúng thì thực sự phiền phức. Chúng ta tới đây phát tài, không cần phải gây thêm phức tạp."

Nam Trúc suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng đành bỏ qua.

Một đám người không có nhiều chuyện, trở lại làm việc.

Qua đêm, đương nhiên là thành đàn kết đội mới tương đối tốt, Ngô Hắc kéo theo con trai, cùng đi theo một đám người quay về lại Hoàng Kim cốc kia.

Trên đường, mọi người vẫn còn duy trì thảo luận về tinh hình quái thú tranh đấu lúc trước.

Ở trên không trung rất cao, một con chim ưng đầu trắng khổng lồ lượn quanh, dưới ánh tà dương phản chiếu, nếu không nhìn kỹ vào không trung trên cao thì căn bản không phát hiện được sự tồn tại của nó. Mà với lợi thế lượn quanh ở trên cao, những động tĩnh to lớn

xảy ra giữa vùng núi nong thung lũng trên mặt đất, nó đều có thể nhìn thấy rõ ràng…

Sau khi màn đêm buông xuống, ở trên vách núi, Ngô Hắc cởi áo khoác ra, khoác lên người nhi tử, vỗ về con trai nghỉ ngơi sớm một chút.

Nhưng mà tiểu gia hỏa không chịu an phận, thỉnh thoảng bò dậy mở to đôi mắt trong sáng, nhìn một đám tu sĩ đang phấn đấu làm việc vì tiền.

Đám cu-li đó đương nhiên là mấy người Dữu Khánh và đám người Ninh Triêu Ất, mỗi một lần đều là khiêng tảng vàng nặng cả nghìn cân leo lên núi, đưa ra bãi chứa nơi sa mạc, khối lượng ít cũng chẳng muốn khiêng, không muốn vì mấy tảng vàng nhỏ đó mà mất công đi về đi một chuyến, nếu thực sự phải khiêng thì sẽ một lúc khiêng hai khối.

"A cha, bọn họ mệt mỏi."

Trong mắt tràn đầy đồng cảm, Tiểu Hắc quay đầu nhìn phụ thân, nói ra.

Ngô Hắc lắc đầu, "Bọn họ không mệt, bọn họ rất vui vẻ."

Tiểu Hắc không hiểu được, tiếp tục khẳng định: "Mệt."

Ngô Hắc xoa xoa đầu nó, đè nó nằm xuống, "Bây giờ con còn không rõ, chờ đến khi lớn lên con liền sẽ hiểu. Ngày mai cần phải dậy rất sớm, đi ngủ sớm một chút đi."

Tiểu Hắc mang theo nỗi lòng nghi hoặc nhắm hai mắt lại, bỗng nhiên, dưới vách núi lại vang lên một chấn động 'rầm rầm', Tiểu Hắc lập tức lại trừng lớn đôi mắt trong veo, lại bò dậy, lại bò đến bên cạnh vách núi, vươn đầu ra, nhìn xuống dưới.

Ngô Hắc bỗng thấy đau đầu, xem ra đêm nay con trai sẽ rất khó ngủ được rồi…

Người khiêng tảng vàng to lớn trèo đèo lội suối không ngừng nghỉ, đi đến trước sa mạc, liền trực tiếp ném trên mặt đất, khối vàng lớn sẽ tự lăn xuống, sẽ tự động tụ tập thành đống tại phía dưới chân núi, sau đó người liền lướt trở về.

Một nhóm người đã tính toán sẵn rồi, đêm nay dành cả một đêm vận chuyển ra núi, ngày mai thì dành toàn bộ ban ngày để vận chuyển ra sa mạc, đến đêm tối ngày mai thì tiếp tục vận chuyển vào trong khu rừng cây và đưa ra ngoài, dự tính làm việc liên tục đến sáng sớm ngày mốt sẽ hoàn thành, số vàng vận chuyển được đi ra ngoài dù cho chia đều mỗi người một phần thì cũng đã là một khoản tài phú rất lớn rồi.

Rầm rầm, nhằm phía dưới chân núi ném xuống khối vàng to lớn xong, Ninh Triêu Ất xoay người bay trở về, trên đường gặp được Nhiếp Phẩm Lan đang khiêng vàng đi ra, người sau gọi một tiếng, "Ninh tiên sinh."

Ninh Triêu Ất dừng lại, lắc mình quay trở về, rơi tại bên cạnh bà ta, hỏi: "Gì vậy?"

Nhiếp Phẩm Lan: "Chúng ta đang làm gì vậy? Chúng ta cùng tên kia giày vò ở đây làm gì? Thật sự là tới phát tài sao?"

Ninh Triêu Ất trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: "Ta nghĩ phu phụ các ngươi là giống như ta, cũng là bị nắm lấy nhược điểm gì đó, ta muốn nói chính là, nơi này là Kim Khư trong truyền thuyết! Đã tiến vào nơi đây, ngươi cho rằng đám người bên ngoài kia còn sẽ thực hiện hứa hẹn sao?"

Đang khiêng vật nặng, Nhiếp Phẩm Lan buồn bã, Ninh Triêu Ất lắc mình mà đi, bà ta cũng tiếp tục khiêng vàng đi tới trước…

Đã thăm dò được con đường những người này vận chuyển, Cao Viễn giấu mình tại trong hắc đấu bồng cuối cùng chậm rãi tiến tới gần, ẩn thân tại phía sau một gò núi nhỏ, đợi cho Kiều Thư Nhi khiêng theo vật nặng đi tới, gã lập tức lấy Huỳnh thạch ra, hai tay khép lại, chỉ cho ánh sáng lóe lên chiếu ra một cái phương hướng cố định, cho Kiều Thư Nhi nhìn thấy, không ngừng dùng tia sáng phát ra tín hiệu gặp mặt.

Kiều Thư Nhi đã nhìn thấy được, nhưng không để ý đến, đi đến một cái sườn núi sau cùng, ném hoàng kim xuống, rồi lập tức lướt đi.

Không ngừng hướng về phía nàng và phát ra tín hiệu, Cao Viễn thấy vậy thì kinh ngạc, hai tay che lại ánh sáng Huỳnh thạch, rồi lặng yên rút lui.

Sau khi đã cách xa bên này, gã mới khẩn cấp bay vọt vào trong sa mạc, chui vào trong một cái hố ở ngoài mấy dặm.

Trông thấy người mặt sắt, gã lập tức bẩm báo: "Tiên sinh, nữ nhân kia không biết đã xảy ra chuyện gì, ta phát tín hiệu cho nàng, nhưng nàng ta lại không đưa ra bất cứ phản hồi gì."

Người mặt sắt: "Có phải là do nàng ta không nhìn thấy hay không?"

Cao Viễn: "Hẳn là không phải như vậy, lúc đó ta ở rất gần nàng ta, chỉ cần nàng ta không mù thì không thể không nhìn thấy."

Ở một bên, Bạch Lan trầm giọng nói: "Để ta đi."

Người mặt sắt nhấc tay ra hiệu ngừng lại, "Ngươi oán niệm quá sâu, dễ dàng xung động, có thể khiến cho con trai của kẻ canh cổng chạy đi, chúng ta cũng không dám cách cửa ra vào quá xa. Cao Viễn, ngươi lại đi một chuyến, thử lại một lần, nếu thực sự không liên hệ được thì ngươi liên hệ với Ninh Triêu Ất, bảo hắn nghĩ biện pháp đi."

"Được." Cao Viễn đáp lời rồi rời đi.

Trở lại trong sơn cốc, Kiều Thư Nhi thất thần thật lâu, những người khác nhìn thấy cũng không nói gì.

Thẳng đến khi Dữu Khánh trở về phát hiện được, mới đi tới gần hỏi: "Sao vậy? Sau khi tiến vào Kim Khư, tinh thần ngươi giống như một mực hoảng hốt."

Kiều Thư Nhi lắc đầu, "Không có gì."

Dữu Khánh cảm thấy trong ánh mắt nàng cất giấu thật sâu lo lắng, cất tiếng an ủi: "Yên tâm, sau khi đưa được hết đống hoàng kim này ra ngoài, ta sẽ dư sức giúp ngươi trả được tiền. Có phải bởi vì hai ngày vừa qua quá mức mạo hiểm mà khiến cho thể xác và tinh thần của ngươi đều mệt mỏi rồi hay không? Nếu mệt thì lên núi đả tọa nghỉ ngơi đi, thiếu ngươi cũng không ảnh hưởng đến công việc." Hắn đưa ra hai tay về phía nàng, làm động tác ra vẻ ta đây rất cường tráng.

Kiều Thư Nhi bị hắn trêu đùa mà bật cười, thậm chí còn cười ra ánh lệ, vươn một tay ra, lần đầu tiên ngay trước mặt mọi người vuốt ve khuôn mặt hắn, thần sắc tràn đầy luyến ái, "Tại sao ngươi ngốc như thế chứ?"

Dữu Khánh vui cười, "Tại trước mặt ngươi ngu một chút không được sao? Nhanh như vậy đã ghét bỏ ta rồi à?"

Kiều Thư Nhi lắc đầu, hai tay nâng khuôn mặt hắn, ôn nhu nói: "Không có a, ta là sợ tương lai ngươi sẽ hận ta. Tương lai nếu là ngươi không thích ta nữa, mà hận ta, thì ta không biết nên làm gì a, ta rất sợ nhìn thấy ánh mắt ngươi ghét bỏ ta, lúc đó ta không biết phải nên làm gì a?" Nước mắt đột nhiên giống như dây chuyền ngọc đứt ra, từng giọt từng giọt tràn mi không ngừng nhỏ xuống.

Dữu Khánh vẻ mặt đau lòng, nhanh chóng đưa tay gạt lệ giúp nàng, "Đang nói tại sao lại khóc rồi, nữ nhân các ngươi đều đa sầu đa cảm như thế sao? Vui vẻ lên đi, ngươi nhìn xem, đã có nhiều vàng như vậy, chúng ta đã phát tài rồi, chuyện ta đồng ý với ngươi đã làm

được. Về sau có tiền rồi, ta phong phong quang quang cưới ngươi về, không thể không thích ngươi nha, đảm bảo quấn lấy ngươi cả đời không buông, đến lúc đó ngươi đừng chê ta phiền phức mới tốt."

Kiều Thư Nhi nín khóc mỉm cười.

Dữu Khánh cảm thấy nàng là bởi vì cực vui mà khóc, dù sao thật sự đã tìm được thật nhiều tiền, rốt cuộc có thể giải tỏa được tất cả áp lực rồi.

Cảnh tượng anh anh em em ngay trước mặt mọi người làm cho những người đi ngang qua bên cạnh không nói nên lời, nhất là đám người Ninh Triêu Ất, sau khi nhìn thấy một màn như vậy thì ánh mắt nhìn về phía Dữu Khánh có chút là lạ.

Nam Trúc đi ngang qua bên cạnh nhấc tay áo lên cao, che một bên mặt mà qua, biểu hiện như là không có nhìn thấy gì cả.

Sau khi trấn an được Kiều Thư Nhi, Dữu Khánh lại ngăn cản Trầm Khuynh Thành lại, mượn cớ trong hẻm núi đã không còn đủ những tảng vàng lớn nữa rồi, nếu mọi người vừa tới tới lui lui vận chuyển vàng lại còn phải đến vách núi đào vàng nữa thì có khả năng hiệu suất không đủ, nên bảo nàng ta và Kiều Thư Nhi tập trung phụ trách đào, chuyện vận chuyển thì giao cho bọn họ.

Kỳ thực chính là không muốn Kiều Thư Nhi quá mệt mỏi, âm thầm còn căn dặn Trầm Khuynh Thành hỗ trợ chiếu cố một chút.

Trầm Khuynh Thành cũng là dùng ánh mắt là lạ nhìn hắn, nhưng mà cũng xem như hắn nói có lý, nên đã đồng ý…

Ném khối vàng khổng lồ xuống sườn núi xong, Ninh Triêu Ất vừa xoay người thì nhìn thấy được trên gò núi nhỏ ở một bên có ánh sáng lấp lóe rọi về phía y, y lắc mình nhanh chóng nương theo địa hình nhấp nhô lẻn đi tới, chạm mặt cùng Cao Viễn đang âm thầm ẩn núp tại đó.

Cao Viễn vốn là muốn một lần nữa thử liên hệ với Kiều Thư Nhi, nào ngờ chờ đợi một hồi lâu cũng không có trông thấy Kiều Thư Nhi xuất hiện, đành phải liên hệ với Ninh Triêu Ất.

Vừa nhìn thấy gã, Ninh Triêu Ất liền kinh ngạc hỏi: "Ngươi tại sao lại tiến vào đây rồi?"

Cao Viễn: "Lối ra vào sấm rung chớp giật lâu như vậy, gây ra động tĩnh lớn như thế, ta có thể không tiến đến nhìn xem sao? Trước tiên đem tình huống đại khái nói một chút đi."

Ninh Triêu Ất nhìn nhìn xung quanh, chối từ nói: "Hiện tại là đang làm việc a, thật sự không thuận tiện nói chuyện, lâu không thấy ta, sẽ khiến người khác hoài nghi. Tại thời điểm này, có lời gì cần nói thì có thể nói đơn giản một chút hay không?"

Cao Viễn suy nghĩ cũng phải, hỏi: "Các ngươi định làm gì?"

Ninh Triêu Ất đơn giản trực tiếp: "Ở bên trong sơn cốc làm việc, đào vàng từ vách núi."

Cao Viễn trầm mặc một hồi, "Vậy thì giao cho ngươi đi làm đi."

Ninh Triêu Ất: "Lại chuyện gì?"

Cao Viễn: "Đơn giản. Ngươi nghĩ biện pháp đem tên 'Lâm Nhị Khánh' kia dẫn dắt rời đi, dẫn hắn rời xa một ít, để cho hắn đơn độc rời đi là được, những chuyện khác thì không cần ngươi làm, tự có người sẽ xử lý."

Ninh Triêu Ất thầm run sợ, vừa nghe liền hiểu, làm vậy còn có thể là để làm gì, hoặc là bắt người, hoặc là giết người, lập tức thăm dò hỏi: "Ngươi muốn giết hắn?"

Cao Viễn: "Làm tốt việc của chính ngươi là được, những chuyện khác không cần ngươi phải quan tâm."

Ninh Triêu Ất cau mày nói: "Ta không quan tâm, ta chỉ là không rõ có ý gì. Ngươi không phải đã nói hắn có thể phá giải bí mật, nói tu vi hắn còn chưa phá Huyền, bảo chúng ta âm thầm bảo hộ hắn, bảo chúng ta âm thầm lợi dụng hắn để phá giải bí mật sao? Bây giờ không bảo chúng ta bảo hộ, lại muốn giết hắn, làm cái gì vậy? Chúng ta sắp phải đi ra ngoài rồi, ra tới bên ngoài rồi thì các ngươi muốn giết như thế nào cũng được, hà tất làm điều thừa?"

Có chuyện y vốn định tìm bên này để giải thích nghi hoặc, đó chính là vấn đề tu vi của đám người Dữu Khánh, nhưng mà hiện tại y không muốn hỏi nữa rồi.

Cao Viễn: "Bí mật đã được phá giải, xử lý hắn tự nhiên là có nguyên nhân, không nên hỏi thì không nên hỏi."

Ninh Triêu Ất giang hai tay ra, "Việc này ta không làm được."

Sắc mặt Cao Viễn lập tức trầm xuống, "Ngươi dám kháng mệnh sao?"

Ninh Triêu Ất xua tay, "Đừng hiểu lầm, ta không phải muốn kháng mệnh, mà một mình ta là không có cách nào làm việc này. Có một tình huống mà các ngươi có khả năng không biết, trong đám chúng ta bây giờ xuất hiện một gia hỏa tóc tai bù xù mang theo hài tử, tên đó có thực lực Thượng Huyền, quan hệ với Lâm Nhị Khánh rất tốt, vẫn luôn luôn bảo hộ hắn."

Cao Viễn hơi kinh, "Thực lực Thượng Huyền?"

Ninh Triêu Ất gật đầu, "Đúng rồi, muốn động tới Lâm Nhị Khánh thì phải có người giữ lại tên kia, ta thế tất phải bắt chuyện kêu gọi người khác cùng phối hợp, nhưng mà người khác cũng sẽ không nghe lệnh ta. Vấn đề lớn nhất nằm trong việc xung đột trong nhiệm vụ, một trong những nhiệm vụ bọn họ tiếp nhận chính là bảo vệ Lâm Nhị Khánh, ngươi nói bọn họ có thể dễ dàng tin tưởng sao? Việc này còn là nên giao cho chúng ta 'Đầu lĩnh' kia của chúng ta, chỉ có nữ nhân kia lên tiếng, mọi người mới có thể phối hợp được."

Chương 393: Bài xích

Cao Viễn suy nghĩ thấy cũng phải, nhiệm vụ giao xuống cho bọn hắn đúng là có tính chất bảo vệ, nếu Ninh Triêu Ất đột nhiên hạ thủ đối với mục tiêu, những người khác quả thực sẽ có khả năng không dễ dàng phối hợp, liền nói ra: "Vậy thì ngươi trực tiếp chuyển lời cho 'Đầu lĩnh' của các ngươi, để cho nàng chấp hành."

Ninh Triêu Ất gật đầu, rất sảng khoái mà đáp ứng, "Được, ta lập tức đi làm."

Y xoay người định đi, Cao Viễn chợt nghĩ tới việc khi gã phát ra tín hiệu thì Kiều Thư Nhi làm như không thấy, trong lòng có nghi ngờ, lúc này liền gọi lại, "Ngươi nói cho nàng biết, ta ở chỗ này chờ nàng phản hồi."

"Được." Ninh Triêu Ất gật đầu đồng ý, chờ đến khi người lui tới vận chuyển ở bên ngoài xuất hiện khoảng trống thì nhanh chóng nhảy ra ngoài.

Tuy nhiên y cũng không có trực tiếp đi tìm Kiều Thư Nhi mà là ẩn giấu tại trong thung lũng trên đường, lần lượt chờ tới Phu phụ Tặc uyên ương và Lục Tinh Vân.

Nói thật, để cho một phụ nữ kiểu người như Lục Tinh Vân đi làm công việc khiêng vác nặng nhọc như thế thật sự rất không phù hợp, cũng may bản thân Lục Tinh Vân cũng không có thể hiện sự khó chịu gì, việc mà mọi người đã quyết định thì cũng yên lặng cùng nhau đi làm.

Lục Tinh Vân vừa đến, Nhiếp Phẩm Lan liền nói với Ninh Triêu Ất: "Người đến rồi, nói đi, chuyện gì?"

Ninh Triêu Ất hướng về phía cửa ra vào Kim Khư hất đầu ra hiệu, "Đám người bên ngoài kia đã theo vào rồi, mới gặp mặt với ta, lại giao việc để làm."

Nhiếp Phẩm Lan cắn răng hỏi: "Còn có việc? Không phải là nhắn nhủ chúng ta kết thúc công việc sao?"

Ninh Triêu Ất: "Kết thúc công việc? Nếu thật sự đến lúc kết thúc công việc, chỉ sợ đó cũng là thời điểm thời thu lấy tính mạng của chúng ta. Ta không nghĩ tới bí mật mà bọn họ giày vò tìm kiếm vậy mà lại là Kim Khư trong truyền thuyết. Sau khi tiến vào đây, biết rõ nơi này là Kim Khư, ta không thể có được chút hào hứng nào, sống lưng lạnh toát, lúc đó trong người không ngừng cảm thấy từng cơn ớn lạnh, cảm thấy được đám người kia ngay từ đầu đã không có dự định chừa lại đường sống cho chúng ta.

Ngươi cảm thấy sau khi bọn họ đắc thủ, còn sẽ lưu lại miệng chúng ta sao? Người có thể sử dụng loại thủ đoạn này là sẽ không để cho bí mật này tiết lộ ra ngoài. Chúng ta đã bị nắm chặt khuyết điểm, bọn họ không chỉ sẽ không buông tay, hẳn là còn sẽ giết chết chúng ta để diệt khẩu. Ta không biết bọn họ nắm được điểm yếu gì của các ngươi, ta trước tiên làm rõ ý của ta, ta đã không trông chờ vào việc bọn họ sẽ thực hiện hứa hẹn nữa rồi, ta muốn phản kháng! Các ngươi thì sao?"

Trên mặt Nhiếp Phẩm Lan lại hiện lên sự buồn bã.

Lục Tinh Vân chất phác hiền lành, cũng không có nhiều lời, trên cơ bản sau khi tiến vào Kim Khư thì đều cảm giác được chút gì đó.

Nhiếp Phẩm Lan chợt chậm rãi xoay người lại mặt hướng về trượng phu của mình, đối diện với Chu Khoan Trấn ở trong bóng tối, nhẹ nhàng nói một câu, "Ta đã tận lực rồi!"

Chu Khoan Trấn yên lặng gật đầu.

Nhiếp Phẩm Lan: "Ngươi quyết định đi."

Ninh Triêu Ất không biết hai người đang làm chuyện bí hiểm gì, thúc giục: "Chúng ta không thể tránh lâu tại nơi đây, e rằng khiến cho hoài nghi, các ngươi có ý gì, nhanh nói ra đi."

Vốn trầm mặc ít lời, vào lúc này Chu Khoan Trấn cuối cùng đã mở miệng, giọng nói trầm thấp mà hồn hậu, "Ninh tiên sinh, ngươi định làm thế nào?"

Ninh Triêu Ất: "Nếu trước sau gì cũng không có đường sống thì há có thể ngồi chờ chết? Càng không thể tùy ý người ta thao túng, phải phản kích, phải tranh thủ cho chính mình."

Chu Khoan Trấn: "Bối cảnh của bọn cúng hẳn không phải đơn giản, có thể tại trong thời gian ngắn như vậy liền tụ tập chúng ta vào một chỗ, thế lực hẳn là rất lớn, chúng ta không phải đối thủ."

Ninh Triêu Ất: "Ở bên ngoài chúng ta không phải là đối thủ, nhưng tại nơi đây thì chưa chắc, nếu không thì đã tìm vào được Kim Khư sẽ không cần phải tiếp tục lén lút, hoàn toàn có thể áp dụng thủ đoạn cưỡng chế để chiếm hữu, nếu đã không dám làm vậy, liền nói rõ lực lượng bọn chúng tiến vào đây có hạn." Nói xong hất hất cằm về sơn cốc, "Bên kia còn có một cao thủ Thượng Huyền, còn có người cha có thực lực Cao Huyền, và cũng quen thuộc tình hình Kim Khư, chúng ta nên liên thủ với bên kia. Ít nhất cũng phải tranh thủ làm rõ được đám cẩu tặc kia đến tột cùng là đám người nào, không quản nỗ lực sau cùng có kết quả như thế nào, sắp chết cũng phải cắn ngược một cú mới được!"

Chu Khoan Trấn: "Ninh tiên sinh định làm thế nào?"

Ninh Triêu Ất: "Không biết vì sao, cũng không biết có phải là qua sông dỡ cầu hay không, nói chung bên kia sẽ hạ sát thủ đối với Lâm Nhị Khánh…"

Y đem chỉ lệnh mà Cao Viễn truyền đạt cho y nói cho mọi người biết.

Mọi người như có đăm chiêu, đại khái đã minh bạch được ý của y, hiện tại quả thực là cơ hội rất tốt để giành được lòng tin và hợp tác với bên kia.

Chu Khoan Trấn: "Cứ làm theo ý của Ninh tiên sinh đi."

Ninh Triêu Ất lại nhìn về phía Lục Tinh Vân.

Lục Tinh Vân rất khó khăn nói ra: "Cả một nhà con trai ta đều tại trên tay bọn chúng, thật sự không còn có biện pháp nào khác sao?"

Nàng còn có con trai, đối với điều này, những người khác không chút nào bất ngờ.

Chu Khoan Trấn bình tĩnh nói: "Ninh tiên sinh nói đúng, một nhà con trai ngươi trên cơ bản đã không còn đường sống, biện pháp duy nhất là phải biết được bọn chúng là ai, có lẽ còn có khả năng nghĩ cách cứu viện. Mẹ con các ngươi không nên gây trở ngại chúng ta!"

Lục Tinh Vân tinh thần bi thương vỗ về đóa hoa trắng nhỏ cài bên tóc mai, nhẹ giọng nói: "Đi."

Ý kiến đã thống nhất, mấy người nhanh chóng tung người nhảy ra ngoài, trên đường lục tục gặp được sư huynh đệ ba người đang vận chuyển hoàng kim.

Ba người đang còn có phần kinh ngạc, bởi vì trong khi đi lại thì đột nhiên phát hiện không còn thấy mấy người này nữa.

Bây giờ vừa gặp mặt liền phát hiện mấy người này lén lút tụ tập, kết quả còn kêu gọi bọn họ đồng thời tạm dừng làm việc.

Nam Trúc lải nhải bất mãn nói, "Ta nói a, đi đâu vậy a, làm gì vậy chứ, phải nắm chặt thời gian kiếm tiền a, ít đi một chuyến là ít đi rất nhiều tiền?"

Ninh Triêu Ất: "Đi gặp đôi phụ tử kia rồi nói tiếp."

“Làm gì vậy?” Nam Trúc nói thầm, còn ra hiệu với Dữu Khánh một cái.

Dữu Khánh không nói gì, yên lặng quan sát mấy người, mơ hồ cảm giác có chút không thích hợp.

Lúc trước, phụ tử Ngô Hắc nghỉ ngơi tại bên cạnh vách núi, sau đó bởi vì quá ầm ĩ nên dời xa một chút, trốn vào phía sau một chỗ thung lũng, tiểu hài tử ôm thứ gì đó nằm tại bên cạnh y, ngủ rồi.

Một nhóm tìm đến bọn họ.

Ninh Triêu Ất ngồi xuống, vì vậy đám người Nhiếp Phẩm Lan cũng ngồi xuống theo.

Ngô Hắc không lý giải được đưa mắt nhìn bọn họ, những người này không đi khiêng vàng, chạy tới nơi này nhàn nhã là có ý gì?

Sư huynh đệ ba người là ngồi xuống sau cùng, sau khi ngồi xuống, Dữu Khánh mới hỏi: “Có ý gì?”

Ninh Triêu Ất nhìn chằm chằm hắn, lại hỏi lại lời cũ, “Ba người các ngươi đến tột cùng là người nào?”

Dữu Khánh liền thấy quái lạ, hỏi, “Chúng ta mỗi người tự phát tài, từng người ôm tiền rời đi, mỗi người sống cuộc sống riêng của mình, nhiều vàng như vậy, chúng ta cũng không cần phải mơ ước cái gì, chúng ta là người nào rất trọng yếu sao?”

Đã như vậy, Ninh Triêu Ất hỏi một đằng, trả lời một nẻo, trực tiếp ném ra một câu, “Nữ nhân gọi là Uông Thiếu Quân Bên cạnh ngươi có vấn đề, là gian tế người khác xếp vào tại bên cạnh ngươi.”

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức ngẩn người, có cảm giác không hiểu ra sao.

Ngô Hắc có chút bất ngờ, nhìn nhìn hai bên.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt Dữu Khánh đã vặn vẹo, trong nháy mắt liền giống như xù lông, lạnh lùng nói: "Ninh tiên sinh, ta kính ngươi ba phần không có nghĩa là ta sợ ngươi, có lời gì không khách khí nói với ta mấy câu cũng thôi đi, nữ nhân của ta còn không tới phiên người khác tới nói năng càn rỡ!"

Hắn tự nhận mình không ngốc, Kiều Thư Nhi có phải là yêu thích mình hay không thì chính bản thân hắn có thể cảm giác được.

Ninh Triêu Ất: "Ngay cả một câu giải thích cũng không muốn nghe sao?"

Dữu Khánh cắn răng, "Ngoại nhân không đáng xếp gian tế gì đó vào tại bên người ta, cho nên ta không cần phải nghe lời giải thích gỉ của ngươi!"

Quả thực chính như hắn nói, không cho là thời điểm quen biết Kiều Thư Nhi thì có gì cần thiết phải đem Kiều Thư Nhi xếp vào tại bên người hắn.

Nói cách khác, trong lòng hắn bài xích và cũng tuyệt không tiếp nhận lời chỉ chứng này, cự tuyệt một cách không hề lý trí, cũng tuyệt không đối diện.

Ninh Triêu Ất từ từ nói: "Một ít chuyện xảy ra trên người ta, chắc hẳn các ngươi ít nhiều cũng có nghe nói qua, chỉ là đồn đại dù sao cũng là đồn đại, có một số điểm có sai lầm. Toàn nhà sư phụ là do ta giết, thê tử ta cũng là do sư phụ ta giết, nhưng mà ông ta không có cưỡng hiếp, là thê tử chủ động.

Nói ra, chỉ sợ các ngươi đều không tin, tiện nhân kia chỉ là vì một ít đồ vật bên ngoài, chỉ vì thỏa mãn một ít hư vinh phù phiếm của mình mà phá hoại sạch sẽ tất cả gia sản của sư phụ, sư phụ ta thực sự là không cho nổi nữa, đối diện với sự đòi hỏi vô độ của nàng ta, cuối cùng mới động sát tâm.

Kỳ thực ta còn có con trai, lúc đó nó còn nhỏ, ta cũng không biết sau khi nó lớn lên thì phải giải thích tất cả những chuyện này với nó như thế nào, liền đưa nó cho một đôi phu phụ không có con cái làm con nuôi, ta không muốn chuyện của người lứa trên làm ảnh hưởng tới nó, cũng không muốn nó ghét hận người nào, chỉ muốn cho nó được sống an ổn qua cuộc đời này. Sự việc làm rất bí ẩn, nhất là đã trôi qua rất nhiều năm như vậy, ta cho rằng không người nào biết rõ, nào ngờ một đêm tối mấy ngày trước đó, đột nhiên có người tìm đến ta.

Con trai của ta rơi tại trong tay bọn chúng, dùng điều đó để kiềm chế, bắt ta làm giúp bọn chúng chút chuyện, suốt đêm liền đưa ta đến gần Liệt Cốc sơn trang. Lực lượng những người này rất lớn, để cho phi kỵ chở ta trực tiếp bay trên không Ân quốc, giống như không chút nào sợ bị phát hiện, hiển nhiên, dù cho sự tình xảy ra cũng có nắm chắc đem sự tình đè xuống.

Việc ta muốn làm rất đơn giản, chính là nhằm vào ba người các ngươi, nhất là Lâm Nhị Khánh ngươi. Bọn chúng bảo tìm cho được cây kích làm tộc huy của Liệt Cốc sơn trang kia, nói ngươi có thể phá giải bí mật trên cây kích này, mục đích của bọn chúng chính là bí mật này, cho nên còn dặn dò âm thầm bảo vệ các ngươi, cũng âm thầm phối hợp. Về phần làm như thế nào để âm thầm phối hợp thì bọn họ chỉ Uông Thiếu Quân cho chúng ta biết, bảo chúng ta nghe Uông Thiếu Quân sai khiến."

Sau khi y dứt lời thì nhìn về phía Lục Tinh Vân, "Ngươi thì sao?"

Cơ bắp trên mặt Dữu Khánh đều đang co giật, rõ ràng muốn nổi giận, đã nói rõ không chịu tiếp nhận.

Ở một bên thần tình nghiêm trọng, Nam Trúc đột nhiên đưa tay nắm chặt lấy cổ tay Dữu Khánh, "Lão Thập Ngũ, để cho bọn họ nói hết cũng không trễ!"

Mục Ngạo Thiết cũng đưa tay ấn vai Dữu Khánh lại, chỉ thấy Dữu Khánh hô hấp trầm trọng mà gấp gáp.

Thần sắc Lục Tinh Vân ngẩn ngơ ngơ ngẩn, đều đều nói ra "Cũng không khác với Ninh tiên sinh lắm, Khuynh Thành còn có một đệ đệ khác cha, đã thành gia lập nghiệp rồi, rất bí ẩn, bọn chúng không chỉ mang đi cả nhà con trai của ta, còn lấy chuyện sẽ khiến cho toàn nhà con trai của ta biết rõ ta là làm chuyện gì, khiến cho thân bằng bạn hữu bên cạnh con trai ta biết rõ ta là làm chuyện gì để kiềm chế ta, ta không dám không theo, ba bà cháu chúng ta bị buộc bất đắc dĩ, chỉ có thể đến đây dốc sức, cũng là suốt cả đêm bị đưa đến gần Liệt Cốc sơn trang."

Ninh Triêu Ất lại nhìn về phía Tặc uyên ương, "Phụ phụ các ngươi chắc hẳn cũng không khác nhiều đi?"

Nhiếp Phẩm Lan nhìn về phía Chu Khoan Trấn, "Hắn có một con trai một con gái, trước khi ta giết chết vợ của hắn, nhưng ta biết rõ ta là không thể đụng tới con của hắn, còn phải chăm sóc cho tốt, sắp xếp rất bí ẩn, cũng không biết làm thế nào lại bị đám người kia biết rõ. Con cái của hắn chính là con cái của ta, ta đương nhiên là không thể không quản."

Tuy Ngô Hắc tương đối là thế ngoại, nhưng khi nghe được thì cũng sững sờ, giết chết mẫu thân của người ta, sau đó đem con cái của người mẫu thân kia coi như con cái của mình, đây là cái đạo lý gì?

Ninh Triêu Ất: "Cả ba nhà chúng ta đều là bị đám người kia bố trí tới đây, mục đích đều giống nhau, tại lúc không tiện liên hệ với bọn họ thì toàn bộ phải nghe lệnh Uông Thiếu Quân."

Thần sắc Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tương đương trầm trọng, điều này mới xem như hợp lý để giải thích cho việc vì sao ba nhóm người này có thể tụ tập vào với nhau, so với lí do nghe nói cây kích của Liệt Cốc sơn trang có bí mật gì đó có thể giúp phát tài càng đáng tin hơn nhiều.

Dữu Khánh giãy giụa, nhưng bị hai vị sư huynh liên thủ đè lại, hắn thở hổn hển nói: "Điều đó không có khả năng, chúng ta không có tiết lộ ra bí mật Kim Khư đối với bất cứ ngoại nhân nào, dù cho tại

trước khi Kim Khư mở ra cũng không có tiết lộ nửa chữ, làm sao có khả năng có người vì xông tới Kim Khư mà trù tính ta chứ?”

Ninh Triêu Ất: “Làm sao để lộ bí mật thì chúng ta đây cũng không biết. Ngươi muốn biết có phải là rất đơn giản hay không, những kẻ kia đã theo vào tới rồi, vừa mới liên hệ với ta, sẽ hạ sát thủ với ngươi, bào ta truyền đạt chỉ lệnh tới cho Uông Thiếu Quân, nàng là người trực tiếp chấp hành!”

Chương 394: Thời gian địa điểm

Dữu Khánh vẫn không muốn đối diện với hiện thực, khuôn mặt căng thẳng đỏ bừng, cả giận nói: “Nói bậy, nếu như đến vì bí mật thế gian thì vì sao muốn chỉ cần giết ta?”

Ninh Triêu Ất thấy hắn khăng khăng một mực, một lần nữa nói rõ ra, “Vì sao phải giết ngươi, chúng ta cũng không rõ ràng. Nếu ngươi cảm thấy ta nói bậy cũng không sao, vấn đề hiện tại là, Uông Thiếu Quân có giết ngươi hay không!”

Dữu Khánh lập tức chỉ còn tiếng hít thở mà không tiếp tục hé răng, sắc mặt đó giống như là một con dã thú bị vây khốn ở trong lồng, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Nếu như các ngươi đã bị đám người kia kiềm chế, đã nghe lệnh bọn chúng, vì sao bây giờ lại nói cho chúng ta biết sự thật?”

Nói đến việc này, trong giọng nói Ninh Triêu Ất cũng hiếm thấy mà xuất hiện sự tức giận, “Bởi vì nơi này là Kim Khư! Chúng ta có nằm mơ cũng không nghĩ tới mình trăm phương nghìn kế để giúp ngươi moi ra cái bí mật này vậy mà lại là Kim Khư trong truyền thuyết. Ngươi cảm thấy bọn chúng còn sẽ để cho chúng ta đem bí mật này đưa ra ngoài sao? Còn có thể trông chờ vào việc bọn chúng tuân thủ hứa hẹn mà thả con tin trên tay ra sao? Lâm Nhị Khánh, chúng ta đem theo thành ý để thẳng thắn thành khẩn với ngươi, còn ngươi

thì sao, đến cùng thì ngươi có muốn xác nhận thân phận của Uông Thiếu Quân hay không?”

Lục Tinh Vân nhỏ nhẹ toát ra một câu, “Hắn đã yêu thích nàng ta, không muốn đối diện với hiện thực, muốn trốn tránh.”

Nhiếp Phẩm Lan lập tức cau mày, “Lâm Nhị Khánh, ngươi phải rõ ràng, người ta muốn giết ngươi, phía sau còn có một đám người lén lút đi theo, nếu lưu lại bên người một gian tế như vậy, ngươi muốn hại chết mọi người sao?”

Nam Trúc đột nhiên lên tiếng nói: “Nói Uông Thiếu Quân là gian tế, đầu tiên chúng ta khẳng định là không tin, chúng ta hãy bớt nói nhảm đi, hãy để sự thực nói chuyện. Ninh tiên sinh đã có biện pháp chứng minh, vậy thì dùng sự thực chứng minh cho chúng ta xem đi.”

Ninh Triêu Ất lập tức đứng lên, nói với đám người Nhiếp Phẩm Lan: “Đi thôi, tiếp tục đi chuyển đồ đi, một mình ta dễ dàng bị người hoài nghi.”

“Đi thôi.” Nam Trúc cũng đứng dậy, đồng thời muốn kéo Dữu Khánh cùng đi làm giả bộ.

Ninh Triêu Ất lập tức nhấc tay ra hiệu ngừng lại, “Các ngươi thì thôi đi, hiện tại hắn đã thành dạng này, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn ra được tâm tình hắn có vấn đề, hai người các ngươi còn là ở lại trông chừng hắn đi. Phía bên Uông Thiếu Quân thì để ta tới dàn xếp.” Dứt lời dẫn theo mấy người rời đi rồi.

Nam Trúc đành phải ngồi xuống lại, cùng với Mục Ngạo Thiết ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, mặt ngoài bình tĩnh nhưng tâm tình kì thực vô cùng nặng nề, nếu như Kiều Thư Nhi thực sự là gian tế, thì đây là có kẻ đang sử dụng mỹ nhân kế với lão Thập Ngũ, những chuyện phía sau, cả hai đều không dám suy nghĩ thêm nhiều.

Dữu Khánh ngồi dưới đất không thốt tiếng nào, trong mắt dần dần có tơ máu, hô hấp hỗn loạn và trầm trọng, thần tình hơi có vẻ dữ

tợn, giống như là một thanh niên trai tráng đột nhiên cụt mất hai chân, đi không được, cũng không thể đứng lên, lại giống như bị một ngọn núi lớn đột nhiên đè lên trên người, bất ngờ gánh lấy một sức nặng không thể chịu nổi.

Từ đầu tới cuối Ngô Hắc không hề hé răng, đầu tiên là không hiểu được những thị thị phi phi phía sau những người này, thi thoảng nhìn thần sắc của Dữu Khánh, đại khái cũng có thể hiểu được tâm tình của hắn, đã nhận ra được tên gia hỏa này rất yêu thích nữ nhân kia, bị một nữ nhân như vậy lừa dối và phản bội, đương nhiên rất không dễ chịu…

Một đám người lại lục tục tiến vào hẻm núi vận chuyển hoàng kim.

Đang đào móc hoàng kim trên vách núi, Trầm Khuynh Thành đã nhận ra được khác thường, nhìn thấy mẫu thân Lục Tinh Vân đi tới thì từ trên vách núi nhảy xuống trong thung lũng, đến bên cạnh mẫu thân, hỏi một câu, "Vừa rồi người mới đi đâu vậy?"

Liếc mắt nhìn Kiều Thư Nhi đang đào móc ở trên vách núi, Lục Tinh Vân bình tĩnh nói: "Không có việc gì, gặp nhau nói chuyện một chút."

Không có nói nhiều, nâng lên một khối hoàng kim to lớn liền rời đi.

Về đến sau, khi Ninh Triêu Ất nhảy xuống thì phi thân treo người tại trên vách núi, ra hiệu và nói với Kiều Thư Nhi cũng đang treo người làm việc tại trên vách núi, "Đi một chút."

Kiều Thư Nhi hơi trầm mặc, trong đầu lóe qua tín hiệu từ ánh sáng Huỳnh thạch, thi pháp dùng kiếm trong tay dốc sức từ trên vách núi cạy ra một khối vàng lớn rơi ầm ầm xuống dưới, tiếp theo vung kiếm cắm ở trên vách núi, sau đó phi thân nhảy xuống.

Hai người một trước một sau, tại trong thung lũng lướt ra xa một chút, sau khi đã có thể tránh được tai mắt người khác, Kiều Thư Nhi mới trầm giọng chất vấn: "Không phải đã nói với các ngươi, có

chuyện gì cũng phải tận lực tránh trực tiếp gặp mặt nói chuyện sao?"

Ninh Triêu Ất: "Ta cũng không muốn, bị buộc bất đắc dĩ. Những người bên ngoài đã đi theo vào rồi, tìm tới ta, bảo ta lập tức truyền lời cho ngươi, bảo ngươi nghĩ biện pháp dẫn dắt một mình Lâm Nhị Khánh rời đi, tách hắn ra khỏi những người bên cạnh hắn. Người hạ lệnh đang chờ đợi tại gần nơi chúng ta thả vàng, chờ ngươi trả lời."

Kiều Thư Nhi kinh nghi bất định, "Vì sao phải đem một mình Lâm Nhị Khánh dẫn dắt rời đi?"

Ninh Triêu Ất: "Việc này sẽ khiến cho ngươi phải bộc lộ rồi, còn có thể là vì cái gì, hoặc là trao đổi, hoặc là bắt, hoặc là giết. Ta nhịn không được hỏi một câu, thật sự chính là muốn làm thịt hắn, về phần vì sao, người ta không chịu nói. Cụ thể là chuyện gì xảy ra, chính ngươi đi hỏi đi."

Kiều Thư Nhi lặng im đứng tại đó giống như không còn hô hấp.

Một lúc sau, Ninh Triêu Ất nhịn không được thúc giục, "Người ta đang ở bên đó chờ ngươi phản hồi."

Kiều Thư Nhi: "Ngươi gặp mặt bên kia thì đã nói những gì?"

Ninh Triêu Ất: "Khi đang làm việc thì tìm tới, ta không tiện rời đi quá lâu, ngoại trừ việc này ra, không nói chuyện gì."

Kiều Thư Nhi hơi suy tư nói: "Ngươi nói cho bên kia biết, với ta mà nói việc này rất đơn giản, cứ nói là giờ Tý tối nay, ta sẽ dẫn dắt Lâm Nhị Khánh đến ngọn núi cao nhất ở gần đây."

Ninh Triêu Ất gật đầu: "Không sai, Lâm Nhị Khánh đã quỳ gối tại dưới mỹ nhân kế của ngươi, việc này đối với ngươi mà nói không có bất kỳ khó khăn gì."

Kiều Thư Nhi giống như không muốn tiếp tục với đề tài này, "Ba người Lâm Nhị Khánh đâu rồi? Vừa rồi hình như đã có một khoảng thời gian không nhìn thấy bọn họ."

Ninh Triêu Ất ăn ngay nói thật, "A, đi tới chỗ Ngô Hắc rồi, có khả năng là muôn nói chuyện gì đó đi."

Kiều Thư Nhi không tiếp tục nói lời vô dụng, yên lặng xoay người rời đi, trở lại vị trí làm việc lúc trước, tiếp tục công việc.

Ninh Triêu Ất hơi nhìn theo, sau đó cũng đi đến, từ trong thung lũng khiêng một khối vàng lớn, sau khi mất công mất sức leo đến trên vách núi, y cũng không có khiêng đồ vật rời đi, mà là nhẹ nhàng thả xuống tại gần đó rồi nhanh chóng chạy tới nơi Ngô Hắc nghỉ ngơi.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh vẫn còn tại nguyên chỗ, Ninh Triêu Ất đến nơi thì lập tức ngồi chồm hổm tại trước mặt bọn họ, nói: "Ta đã truyền đạt chỉ lệnh của phái bên kia cho nàng rồi, nàng bảo ta đi trả lời…" Nói đến đây thì dừng lại, nhìn chằm chằm vào đôi mắt có phần né tránh của Dữu Khánh, gằn từng chữ: "Nói tối nay giờ Tý sẽ dẫn dụ ngươi đến trên ngọn núi cao nhất kia!"

Mọi người tại đây giống như không hít thở được, lập tức bầu không khí trở nên yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng gió thổi, còn có âm thanh ù ù vang vọng thỉnh thoảng từ phía thung lũng bên kia truyền đến.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cau mày không nói, thực sự là gian tế sao? Nghĩ đến việc lão Thập Ngũ tại trước mặt người ta không hề có chút đề phòng, suy nghĩ cũng thấy sợ!

Dữu Khánh chỉ cảm thấy tay chân tê dại, đến bây giờ còn không thể tin được Kiều Thư Nhi vốn tình đầu ý hợp với mình lại có thể giết mình, không thể tin được.

"Bây giờ ta sẽ đi chuyển lời cho bên kia."

Ninh Triêu Ất ném xuống lời nói xong liền lập tức rời đi.

Chăm chú lắng nghe, trong ánh mắt Ngô Hắc nhìn về phía Dữu Khánh có ẩn chứa sự đồng cảm, không biết về sau, khi nữ nhân đó tới đây ước hẹn hắn đi đến ngọn núi cao kia thì tâm tình hắn sẽ như thế nào, không biết có thể kiềm chế làm như không có gì hay không.

"Giờ Tý… Đã là giờ Hợi rồi, chỉ còn lại xấp xỉ nửa canh giờ." Nam Trúc nhìn phương vị ánh trăng thì thầm tự nói một câu.

Mọi người đều hiểu được lời gã nó có ý gì, thật hay giả, sau nửa canh giờ nữa liền sẽ phân biệt được rõ ràng…

Khiêng khối vàng lớn tới sườn núi, Ninh Triêu Ất ném xuống, sau đó lắc mình chạy đến chỗ thung lũng đã ước định với Cao Viễn kia, kết quả phát hiện không thấy Cao Viễn đâu nữa rồi.

Trong lúc y đang hết nhìn đông tới nhìn tây, Cao Viễn từ nơi gần thung lũng xông ra, nhảy đến trước mặt y, hỏi: "Nàng nói như thế nào?"

Ninh Triêu Ất phát hiện thấy tên gia hỏa này rất thận trọng, y cũng không có bẻ cong, xuyên tạc chút gì, chuyển lại y nguyên lời Kiều Thư Nhi nói.

"Ngọn núi cao nhất…" Cao Viễn xoay người quay đầu lại, nhìn về phía dáng hình dãy núi lờ mờ xa xa dưới ánh trăng, đăm chiêu một hồi rồi gật đầu, nói: "Được, ta biết rồi, các ngươi cẩn thận một chút, liên hệ lại sau." Gã ném lại lời nói rồi vọt đi trước.

Ninh Triêu Ất dõi mắt nhìn theo, rất muốn đi theo điều tra một chút, nhưng cuối cùng vẫn là cảm thấy không ổn thỏa, người ta khẳng định có sự canh gác nhất định, mạo muội xông tới thì quá nguy hiểm, chỉ có thể từ bỏ, trở lại tiếp tục làm bộ làm tịch vận chuyển hoàng kim…

Sau khi trở lại sào huyệt trong sa mạc, Cao Viễn đem tình huống báo lại cho Người mặt sắt.

Tay chống Hoàng Kim kích, Người mặt sắt trước tiên nhìn nhìn vị trí ánh trăng, lại nhìn về phía ngọn núi mơ hồ phía xa xa, cân nhắc nói ra: "Giờ Tý, còn có không đến nửa canh giờ nữa, chúng ta có thể bắt đầu vừa di chuyển vừa làm chuẩn bị rồi. Bạch Lan, hôm nay chính là ngày ngươi báo thù rửa hận, đã nói sẽ giúp ngươi, ta không có nuốt lời đi?"

Ở một bên, Bạch Lan nghiến răng nghiến lợi, "Tạ tiên sinh thành toàn, hôm nay ta nhất định khiến cho tên tiểu tặc kia hối hận đã đầu thai làm người!"

Trên mặt lộ ra nét nghi ngờ, Cao Viễn đột nhiên nói: "Ta lo lắng việc này không đơn giản như vậy."

Người mặt sắt nhìn về phía gã, "Ngươi đi liên lạc, tin tức cũng do ngươi mang về, có chuyện gì sao? Có gì thì nói đi."

Cao Viễn: "Tiên sinh, ta cảm thấy Kiều Thư Nhi kia rất không bình thường, lúc trước nàng nhất định là đã nhìn thấy ta phát ra tín hiệu gặp mặt. Còn có, liên tục làm chân chạy, có một chuyện ta đã quên nói cho tiên sinh biết, lúc chạng vạng, khi ta từ trên cao nhìn xuống thì chú ý thấy phía sau ngọn núi cao nhất kia có một cái hẻm núi lớn, ta tận mắt nhìn thấy một đám hoàng kim cự xà giống như long chiến đấu cùng một con hoàng kim cự hùng, lực công kích rất mạnh mẽ, hoàn toàn có thể địch được Sơ Huyền tu sĩ. Cự hùng bại vong, cự xà ẩn núp, bên đó hẳn phải là của hoàng kim cự xà, nữ nhân kia chọn địa điểm gặp mặt tại đó là có ý gì?"

Chuyện Hoàng kim quái thú kỳ thực cũng không phải là gã quên nói, vốn là có ý giấu giếm.

Đạo lý là tương tự, sau khi đột nhiên phát hiện bí mật đã hao hết tâm tư để tìm ra chính là Kim Khư, gã cũng có phần lo lắng, dự định để lại một hậu chiêu chừa chút chuyện vạn nhất thì mình có thể sử dụng đến. Bây giờ đụng phải sự bố trí của Kiều Thư Nhi, gã lo lắng có vấn đề gì đó, nhịn không được liền nói ra.

Bạch Lan không hiểu, hỏi, "Trong khu vực núi non thung lũng đầy rẫy này, rất nhiều đỉnh núi không khác nhau lắm, trong đêm tối càng không dễ dàng phân biệt rõ, chọn đến ngọn núi cao nhất kia là lẽ đương nhiên. Lại nói, dùng để chạm trán giao tiếp thì có thể có vấn đề gì?"

Cao Viễn: "Vấn đề là chúng ta sẽ động thủ đối với 'A Sĩ Hành', ngươi ngại động tĩnh quá nhỏ, muốn kinh động đám quái vật kia sao? Còn có một tình huống, Ninh Triêu Ất nói, tên gia hỏa tóc tai bù xù mang theo hài tử kia, có thực lực Thượng Huyền. Kiều Thư Nhi chẳng lẽ không biết ở trong đó có Thượng Huyền cao thủ, chẳng lẽ không sợ động tĩnh quá lớn sẽ kinh động làm cho tên cao thủ kia chạy đến?"

Người mặt sắt nói: "Với thực lực của chúng ta, muốn khống chế một tên 'A Sĩ Hành' cô độc còn có thể phát ra động tĩnh gì sao, ngươi lo lắng nhiều rồi."

Cao Viễn: "Ta không nói nàng nhất định có vấn đề, chỉ là cảm giác nữ nhân đó không bình thường, ta cảm thấy vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt."

Có một số việc xem như là suy bụng ta ra bụng người, sau khi gã đi vào Kim Khư thì trong lòng bất an, lẽ nào Kiều Thư Nhi có thể không có chút ý nghĩ gì khác sao?

Người mặt sắt đằng hắng nói: "Cẩn thận một chút không có sai."

Chương 395: Chứng minh

Dưới ánh trăng, Ngô Hắc trông chừng cho hài tử ngủ say, cởi y phục làm đệm lưng cho hài tử, trên người còn lại chiếc áo ngắn không tay áo, lộ ra hai cái cánh tay trần.

Tại thời điểm này mới có thể nhìn ra được cơ bắp của y cường tráng không thua gì cha của y.

Sư huynh đệ ba người lặng im ở bên cạnh, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ánh trăng chuyển đi, Ngô Hắc thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn xem, đánh giá giờ Tý đã đến rồi.

Mấy người có thể rõ ràng cảm giác được nhịp hô hấp của Dữu Khánh, khi thì ngừng một hồi rồi mới hô hấp một hơi, khi thì nặng nề và gấp gáp, nhịp hô hấp rất không có quy luật, cúi đầu ngồi tại đó, giống như đã hóa đá rồi, cũng không biết là đang suy nghĩ chuyện gì.

Đương nhiên, hắn thỉnh thoảng cũng sẽ ngẩng đầu nhìn xem vị trí mặt trăng, rõ ràng có thể nhìn ra được, càng tới gần giờ Tý, hô hấp càng thêm hỗn loạn.

Có thể thất thường như thế, mấy người đều hiểu, hẳn phải là bản thân hắn cũng đã ý thức được Kiều Thư Nhi không có trong sạch như tưởng tượng.

Một bóng người lóe tới, là Ninh Triêu Ất, bởi vì đã đến giờ Tý, y ném hoàng kim xuống rồi đi tới đây, nhìn xem có phải Dữu Khánh đã bị dụ dỗ rời đi rồi hay không.

Nhìn thấy Dữu Khánh còn tại đây, y lập tức nhắc nhở: "Lâm huynh đệ, ngươi không thể cứ giữ bộ dạng này, bộ dạng này của ngươi tại trên mặt đã viết ra chữ 'Có nội gian', đổi là ai cũng không dám bộc lộ."

Dữu Khánh không có bất cứ phản ứng gì.

Nam Trúc than thở: "Hắn bây giờ là cười không nổi nữa rồi, Ninh tiên sinh cũng không cần suy nghĩ nhiều, nơi đây sẽ hỗ trợ ứng đối."

Ninh Triêu Ất hơi gật đầu, không nói thêm gì nữa, lại nhanh chóng rời đi.

Y đi thẳng đến trong hẻm núi vận chuyển hoàng kim, vừa nhảy xuống liền đưa mắt nhìn, phát hiện thấy chỉ có Trầm Khuynh Thành, không nhìn thấy bóng dáng Kiều Thư Nhi, lập tức bay lên đến trên vách đá hỏi Trầm Khuynh Thành, "Uông Thiếu Quân đâu?"

Trầm Khuynh Thành tạm thời không biết rõ chuyện gì, a một tiếng, nói: "Nói là có việc đi tìm mấy người Lâm Nhị Khánh rồi."

Đã đi rồi? Ninh Triêu Ất hơi giật mình, lúc trước mình rẽ đi lối khác không gặp được sao?

Lúc này y lại phi thân lên núi, lại lẻn đi về mấy người Ngô Hắc để tìm kiếm, một đường cẩn thận quan sát khắp nơi, nhưng trên đường vẫn không phát hiện thấy bóng dáng Kiều Thư Nhi.

Đi đến gần đám người Dữu Khánh, y lại trốn trốn tránh tránh quan sát một hồi, cũng không có phát hiện thấy Kiều Thư Nhi tới đây, ngược lại là khiến cho Ngô Hắc vụt quay đầu lại nhìn chăm chú về phía vị trí y ẩn thân.

Y đành phải hiện thân, lại đi đến trước mặt mấy người, thấp giọng hỏi một câu, "Người còn chưa có tới đây sao?"

Nam Trúc lắc đầu.

Ninh Triêu Ất đành phải ngồi xuống, dứt khoát an vị chờ tại nơi đây chờ, dù sao y và Kiều Thư Nhi âm thầm là một tốp, y có mặt tại nơi đây cũng không tính là vấn đề gì, đồng thời nhỏ giọng báo cho biết, "Nàng không còn làm việc tại trong cốc nữa, không biết đã đi đâu. Ta có hỏi, Trầm Khuynh Thành nói là nàng nói có việc tới đây tìm các ngươi, phỏng chừng là đang làm chuẩn bị, có khả năng lập tức sẽ tới đây."

Dữu Khánh cúi thấp đầu, một cái ngón tay liên tục gảy gảy một viên đá nhỏ, biểu hiện ra hết trong lòng đang bàng hoàng.

"Ai!" Nam Trúc lại là than nhẹ một tiếng, bắt đầu nhìn nhìn trăng sao trên trời, nhìn bầu trời nhìn mặt đất nhìn tâm tình, gã rất muốn hỏi một chút người nào, nếu như Kiều Thư Nhi thật sự có vấn đề, bảo lão Thập Ngũ phải xử lý làm sao a, từ nhỏ đến lớn còn là lần đầu tiên nhìn thấy lão Thập Ngũ lúng ta lúng túng như vậy.

Mục Ngạo Thiết ngậm chặt miệng không nói lời nào, Ngô Hắc vẫn y nguyên là người ngoài, rất bình tĩnh.

Chờ! Đều đang đợi Kiều Thư Nhi đến, chờ Kiều Thư Nhi tới đây dụ dỗ Dữu Khánh rời đi.

Nhưng mà đợi thật lâu, giờ Tý đã gần như trôi qua quá nữa rồi, vẫn không có thể chờ thấy Kiều Thư Nhi tới đây.

Cuối cùng Nam Trúc nhịn không được nữa, "Ninh tiên sinh, tình huống thế nào, người đâu chứ?"

Ninh Triêu Ất nhìn xung quanh, không biết nên trả lời như thế nào, đúng vậy a, y cũng muốn hỏi, người đâu chứ? Không phải đã nói với Trầm Khuynh Thành là tới đây tìm đám người Lâm Nhị Khánh sao? Lẽ nào lúc trước đã tới rồi, đã nghe được bên này nói chuyện?

Lại cảm thấy không có khả năng, y nhìn về phía Ngô Hắc, dựa vào tu vi của vị này, nếu Kiều Thư Nhi tiến tới quá gần thì hẳn là rất khó tránh được bị vị này phát hiện?

"Để ta đến bên phía hẻm núi nhìn xem." Y lại đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Khoảng cách đến hẻm núi cũng không xa, đi đến liền trực tiếp nhảy xuống, vân không nhìn thấy bóng dáng Kiều Thư Nhi, lập tức cảm thấy quái lạ.

Y lại bay đến trên vách núi tìm Trầm Khuynh Thành dò hỏi, "Uông Thiếu Quân còn chưa có trở về sao?"

Trầm Khuynh Thành tạm dừng công việc trên tay, "Không có, khả năng vẫn còn đang nói chuyện phiếm ở chỗ Lâm Nhị Khánh."

Ninh Triêu Ất không nói gì, có tại bên kia nói chuyện phiếm hay không y còn không biết sao? Y mới vừa từ bên kia tới đây.

Y nhảy vào hẻm núi, bắt đầu tại bên trong hẻm núi tới lui tìm kiếm.

Đang ở trên vách núi, Trầm Khuynh Thành nhìn theo thân ảnh y biến mất tại trong bóng tối, cảm thấy có chuyện gì đó không bình thường, âm thầm suy nghĩ đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Chợt thấy thân ảnh mẫu thân nhảy vào vách núi, nàng cũng lập tức phi thân rơi xuống, đi đến bên người mẫu thân, thấp giọng hỏi: "Mẹ, tại sao ta cảm giác thấy Ninh Triêu Ất có điểm không bình thường?"

Lục Tinh Vân nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng kề miệng bên tai nữ nhi, nhỏ giọng thì thầm một hồi, báo cho nàng ta biết sự thật…

Tại bên trong hẻm núi tìm một vòng xong, Ninh Triêu Ất lại trở về phía bên Ngô Hắc, yên lặng ngồi ở bên cạnh Nam Trúc.

Lần này, đổi thành Nam Trúc chủ động hỏi y, "Người tại bên trong hẻm núi sao?"

Ninh Triêu Ất yên lặng lắc đầu, "Không tại…"

Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết, Ngô Hắc lập tức đồng loạt nhìn về phía y.

Nam Trúc truy hỏi: "Có ý gì, ngươi đang đùa giỡn chúng ta sao?"

Ninh Triêu Ất than thở: "Ngươi cảm thấy ta có khả năng cầm loại chuyện này ra đùa giỡn các ngươi sao? Ta đã suy nghĩ rồi, có phải là trước tiên gặp mặt với bên kia để thương nghị rồi hay không, muốn thống nhất biện pháp rồi mới tới đây? Nếu không thì không có cách nào giải thích tại sao nàng đột nhiên rời đi, hiện tại không nhìn thấy

nàng nữa rồi, khẳng định là có việc, chờ một chút đi, cũng không quan tâm chờ nhiều thêm chút thời gian, sớm muộn là sẽ lộ diện, để nhìn xem nàng muốn diễn thế nào."

Vẻ mặt Nam Trúc lập tức hiện ra vẻ nhàm chán, rất muốn hỏi y một chút, việc này là việc chờ nhiều thêm chút thời gian sao? Đối với người nào đó mà nói, mỗi một khắc chờ đợi đều là vô tận giày vò!

Thoạt nhìn vị Ninh tiên sinh này cũng không cần phải lấy loại chuyện này ra để xằng bậy, mọi người cũng chỉ có thể là tiếp tục chờ đợi…

Trăng sáng di chuyển, tại trên đỉnh ngọn núi cao nhất kia, vài bóng người bay rơi xuống tại trên đó.

Bạch Lan, Cao Viễn, Giang Sơn, Thử thái bà, bốn tên yêu đó dẫn theo một bộ phận nhân thủ đi đến đỉnh núi.

Bốn yêu nhìn quét xung quanh, Thử thái bà thì thầm, "Người chạy đi đâu rồi?"

Vừa mới nói xong, trên lưng núi bên trong hẻm núi lớn bay tới một người, mấy lần lên xuống, một bộ hình dáng xinh đẹp phiêu nhiên rơi tại trước mặt mấy người, chính là Kiều Thư Nhi.

Song phương vừa gặp mặt, Kiều Thư Nhi lập tức hỏi: "Thế nào giờ mới đến?"

Bốn yêu cũng không có trả lời vấn đề này, bọn họ chỉ là lộ diện muộn, cũng không phải tới muộn, nghe lời Cao Viễn cảnh báo, ở tại xung quanh ẩn giấu quan sát một hồi, để tránh bị trúng phải mai phục gì đó.

Bạch Lan hỏi ngược lại: "Tại sao chỉ có một mình ngươi, A Sĩ Hành đâu chứ?"

Kiều Thư Nhi thần tình tự nhiên, rất thản nhiên mà chỉ về phía trong đại hạp cốc, "Hắn ở tại phía dưới, phía dưới kia có hang động, hắn

đã tiến vào tra xét rồi."

Nghe được lời ấy, Cao Viễn lập tức hỏi: "Trời đêm tối mù chui vào hang động tra tìm gì chứ, trong hang động phía dưới có thứ gì hay sao?"

Kiều Thư Nhi: "Ta nào biết được có thứ gì, ta đem hắn dụ đi ra dù sao cũng phải tìm cái lí do đi, nếu không thì làm thế nào giữ hắn tại đây được? Đúng lúc phát hiện thấy nơi đây có hang động, bảo hắn đi vào trong động xem xét rồi."

Lời này khiến cho khóe mắt Cao Viễn kịch liệt nháy một cái, khóe mắt thoáng trao đổi ánh mắt với ba vị đồng bạn, ngay lập tức ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Thì ra là thế."

Kiều Thư Nhi lại hỏi: "Đang yên đang lành, bảo ta đem hắn đơn độc dụ đi ra làm gì?"

Bạch Lan hừ nói: "Ngươi giả bộ hồ đồ gì chứ, đương nhiên là báo thù giết chồng ta!"

Kiều Thư Nhi: "Thù giết chồng? Ngươi thật có thể làm chủ sao? Thứ cho ta nói thẳng, dựa vào bốn tên các ngươi không giống như là người có năng lượng lớn như vậy, phía sau các ngươi khẳng định còn có người, ta nghĩ hẳn là cũng đã tới rồi đi, vì sao không ra gặp mặt?"

Cao Viễn: "Có lời gì, về sau chậm rãi nói, trước tiên làm chuyện trước mắt đi. Ngươi đi gọi A Sĩ Hành ra đi."

Kiều Thư Nhi: "Nếu đã là muốn giết hắn, vì sao còn phải gọi hắn đi ra? Ta nói cho các ngươi biết, đến bây giờ ta mới phát hiện được, phía bên ta có một cao thủ Thượng Huyền cảnh giới, khiến cho hắn tới đây cũng không phải là chuyện gì tốt. Trực tiếp đi vào ở chỗ sâu trong hang động rồi động thủ, vừa vặn còn có thể tránh gây ra động tĩnh quá lớn, chẳng phải phù hợp sao."

Cao Viễn chậm rãi quay đầu lại, dùng ánh mắt giao lưu với ba vị khác, cuối cùng quay đầu lại nói: "Được, vẫn là ngươi suy nghĩ chu đáo, ngươi dẫn đường đi."

Kiều Thư Nhi chậm rãi xoay người, ánh mắt ngóng nhìn thật sâu về phía đám người Dữu Khánh một cái, trong đôi mắt sáng lóe lên lòng lưu luyến, sau đó mới hướng về phía đại hẻm núi, tung người bay đi, chiếc váy xanh lam biến mất tại trong bóng tối.

Đám người Cao Viễn nhìn nhau, cũng dồn dập phi thân bay xuống, tại giữa không trung lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng, cuối cùng lục tục bay xuống tại đáy cốc.

Kiều Thư Nhi chỉ đến một chỗ hang động tối như mực nơi đáy cốc, làm cái thủ thế im lặng, thể hiện người đang dò xét tại chỗ sâu bên trong cái hang động đó.

Cao Viễn nghiêng đầu ra hiệu, nói, "Ngươi dẫn đường!"

Kiều Thư Nhi cũng lấy Huỳnh thạch ra, một mình một người hướng về tối hang động như mực kia đi đến.

Đám người Cao Viễn lần nữa nhìn nhau, ngay lập tức không xa không gần theo sát tại phía sau.

Hang động khẳng định rất sâu, một điểm này, Kiều Thư Nhi có thể tưởng tượng ra được, từ hình thể của hoàng kim cự xà kia là có thể nhìn ra được, nếu trong lòng đất không có đủ chiều sâu thì không thể chưa đựng.

Nhưng nàng cũng không thể chắc chắn vị trí có cự xà, chỉ có thể nói là cố gắng kiên trì một mình ở tại phía trước đi về phía sâu ở bên trong, mặt đất dưới chân tựa hồ đã bị bụng kim loại con rắn mài ra độ cong.

Cao Viễn thình lình toát ra một câu, "Tại sao có cảm giác cái hang động này giống như là bị thứ gì đó mài giũa qua vậy."

Kiều Thư Nhi quay đầu lại, hướng về phía gã làm một cái thủ thế ra hiệu im lặng, bước chân không dừng, tiếp tục đi về phía trước, lại không thấy được ở mặt sau, khóe miệng Cao Viễn toát ra nét cười nhạt.

Cao Viễn chậm rãi đưa ra thủ thế, giảm chậm bước tiến của mọi người, sau đó đưa tay ngang ra cản lại, dứt khoát ngừng lại, nhìn một điểm quang mang và bóng người ở phía trước dần dần đi sâu.

Mà lúc này, trong lòng Kiều Thư Nhi tràn đầy luyến tiếc, có một số việc nàng không biết nên giải thích với Dữu Khánh như thế nào, cảm thấy dù có giải thích như thế nào đi nữa đều không chút thuyết phục, ngay từ đầu đã lừa dối người ta là sự thực.

Nàng vốn định chờ cho tất cả bí mật được phá giải rồi nói tiếp, dù sao trong cuộc đời nàng không chỉ có tình ái, còn có sự tồn tại và sinh tử của người khác, nếu như Dữu Khánh thực sự không thể tiếp nhận, thực sự không thể tha thứ chuyện nàng lừa dối, vậy thì nàng cũng không có cách nào rồi.

Thẳng đến khi phát hiện cái gọi là bí mật dĩ nhiên là Kim Khư trong truyền thuyết, nỗi lòng nàng dần dần chìm vào đáy cốc.

Hết lần này tới lần khác vào thời điểm này, người phía sau màn lại muốn hạ sát thủ với Dữu Khánh.

Nàng không biết phải đối diện với Dữu Khánh như thế nào, không biết nên giải thích như thế nào, có lẽ chỉ có cách làm như trước mắt mới có thể chân chính chứng minh với Dữu Khánh chút gì đó, chứng minh tình cảm mà mình dành cho hắn là trong sạch, không có đùa giỡn bất kỳ tâm cơ gì.

Thuận tiện, còn có thể đem những kẻ theo vào này, những kẻ có thể uy hiếp đến Dữu Khánh đều giải quyết.

Nàng muốn lợi dụng sức công kích của hoàng kim cự xà nơi đây đem những kẻ này táng thân trong lòng đất.

Đương nhiên, nàng cũng lưu lại đồ vật để nhắc nhở Dữu Khánh, đám người Ninh Triêu Ất kia là gian tế.

Chương 396: Tâm ý tương thông

Nàng làm ra lựa chọn như thế này, vừa là để báo thù vừa là vì tình cảm.

Sau khi biết được nơi này là Kim Khư, ý nghĩ của nàng cũng có chiều hướng tương tự đám người Ninh Triêu Ất, cảm thấy độc thủ phía sau màn sẽ không thực hiện hứa hẹn, hẳn sẽ không để cho người ta tiết lộ bí mật ra ngoài, cũng sẽ không chừa lại đường sống cho con tin ở trên tay, sẽ giết nàng để diệt khẩu.

Không thể chết một cách vô ích, nàng muốn báo thù.

Nhưng nàng có thể cảm giác được rõ ràng, độc thủ phía sau màn có thế lực và thực lực vô cùng cường đại, không phải nàng muốn báo thù là có thể làm được, chỉ có thể là giết được bao nhiêu thì giết bấy nhiêu, có thể giúp cho Dữu Khánh giảm bớt đi một phần áp lực, Dữu Khánh liền có thể nhiều thêm một phần hi vọng sống sót rời đi, hắn càng xứng đáng được sống sót hơn mình.

Nói đến cùng, để đưa ra quyết định dù chết không tiếc này, nguyên nhân lớn nhất vẫn là tình cảm.

Đây cũng chính là vì sao mà người lớn tuổi thường dùng một câu nói để khuyên thanh thiếu niên: Không nên xử trí theo cảm tính!

Dù sao thì nàng vẫn còn tương đối trẻ tuổi, cuối cùng vẫn là xử trí theo cảm tính.

Nhưng mà nàng cũng không hối hận, bởi vì từ trong ánh mắt, động tác, lời nói, nét mặt của Dữu Khánh, nàng có thể nhìn thấy và cảm nhận được sự quan tâm, đối xử rất tốt đối với nàng.

Vào giờ phút này, nàng rất bình tĩnh, vì một người thực sự yêu thích mình, không có hối hận, trong lòng chỉ có một chút tiếc nuối!

Nhưng mà có một số việc chỉ là từ phía nàng tự mơ tưởng mong muốn, hoặc là nói, có một số việc không thích hợp để nàng làm, không có kinh nghiệm, không am hiểu.

Đột nhiên, nàng nhận ra được không thích hợp, tiếng bước chân ở phía sau tựa hồ đã biến mất.

Nàng đột nhiên quay đầu nhìn lại, liền minh bạch nguyên nhân tiếng bước chân biến mất, những kẻ kia đã ngừng đi tới, lập tức không hiểu tại sao.

"Tiện nhân, xem chúng ta là kẻ ngu si sao?"

Cao Viễn nói một câu không biết phía Kiều Thư Nhi có thể nghe được hay không, mặt hiện nét cười gằn, đột nhiên xuất thủ đánh mạnh vào hang động.

Trong âm thanh rung động ầm ầm to lớn, hang động sụp xuống, một đám người bọn chúng phóng ra khỏi đống sụp đổ ngổn ngang.

Khi đã ra thoát ra ngoài hang động vẫn không bỏ qua, tiếp tục đánh sụp miệng hang, như muốn đem Kiều Thư Nhi vây khốn chết ở trong hang động.

Sau khi dừng tay, một đám người thi pháp phủi sạch bụi bặm, thủ tại bên ngoài.

Hai tay áo dừng vung vẩy, Cao Viễn cười nhạt, "Ta đã nói tên tiện nhân này không thích hợp, nàng ta rõ ràng đã biết rõ nơi này là hang rắn, vậy mà còn giả bộ hồ đồ, đã nói rõ là muốn dụ chúng ta đi vào xung đột với cự xà. Hiện tại chúng ta làm ra chuyện đả thảo kinh xà, đóng cửa đánh chó, nhìn xem đám cự xà kia có thể vui vẻ nói chuyện với kẻ xâm nhập sào huyệt của bọn chúng hay không!"

Thử thái bà chần chừ noií: "Có phải là đã hiểu lầm rồi hay không, nếu thật sự có vấn đề thì chính cô ta cũng tại trong đó, hơn nữa còn là đi ở phía trước dẫn đường."

Cao Viễn: "Quỷ mới biết rõ nàng ta đang làm ra thủ đoạn gì, nếu chúng ta là hiểu lầm, nếu bên trong không có nguy hiểm gì, nàng ta tự nhiên sẽ không xảy ra chuyện. Nữ nhân này và A Sĩ Hành đã ngủ với nhau lâu như vậy, ai dám đảm bảo không có chuyện lâu ngày sinh tình?"

Bên trong hang động, đột nhiên xảy ra tình trạng sụp đổ, trong đám bụi mù, Kiều Thư Nhi kinh hãi, lắc mình lao đi, muốn lao ra ngoài, nhưng phát hiện đã muộn rồi, đường đã bị phá hỏng, dùng hết tu vi cũng không thể đẩy ra.

Điều này cũng không phải là nguy hiểm nhất, động tĩnh quá lớn tựa hồ đã làm kinh động đồ vật khổng lồ ở chỗ sâu trong hang động, bên trong hang động truyền tới đến một tràng âm thanh ma sát sột soạt sột soạt, đó là một loại âm thanh có thể khiến cho người sởn tóc gáy.

Kiều Thư Nhi vụt quay đầu lại, tại trong đám bụi mù đẩy Huỳnh thạch ra chiếu sáng, âm thanh ma sát sột soạt đột nhiên biến mất, chỉ thấy trong lớp bụi mù loáng thoáng kia có thứ gì đó, sau đó nhìn thấy được lưỡi rắn vàng kim đang rất nhanh thập thò, cũng nhìn thấy được cái đầu cự xà đang chậm rãi xuyên qua bụi mù, xuất hiện trước mặt.

Dưới ánh sáng Huỳnh thạch, giúp nàng đột nhiên thấy rõ tình hình trong miệng rắn, chiếc lưỡi rắn đang liên tục thò ra thụt vào.

Trên cái đầu rắn thật lớn, vảy vàng dày đặc, tầng tầng lớp lớp lập lòe phản quang, tà khí nồng đậm lượn lờ trên hai mắt không tiêu tan, tựa như đang nhìn kĩ nàng.

Một màn kinh khủng dữ tợn này ghi lại dấu ấn thật sâu trong lòng nàng.

Cái đầu cự xà chậm rãi lùi lại, tại lúc Kiều Thư Nhi cho rằng nó sắp thối lui thì đầu rắn hơi rụt lại rồi đột nhiên giống như tia chớp vọt tới tấn công, giống như một cái mũi dùi vọt tới phía nàng.

Oanh!

Kiều Thư Nhi đưa hai tay chống đỡ, chặn phía dưới môi dưới con rắn, chân trượt ra sau, lưng đụng mạnh vào tảng đá sụp xuống ở phía sau.

Cho dù bị chấn động cả người bốc lên huyết khí, hai tay tê dại, nhưng nàng vẫn cố chống không buông.

Nàng biết rõ, đây là bởi vì không gian hữu hạn, trước khi tấn công, cự xà không thể tập trung ra đủ thế năng, nếu không lực công kích sẽ cường đại hơn rất nhiều…

Gió thổi tới, thổi bay xiêm y che phủ tại trên người hài tử, Ngô Hắc đưa tay giúp hài tử che đậy lại, tay chưa kịp thu hồi thì đột nhiên vụt quay đầu nhìn về phía ngọn núi cao nhất ở phía xa xa dưới ánh trăng.

Bốn người khác ngồi ở nơi này cũng lục tục ngẩng đầu nhìn tới.

Bởi vì đều đã nghe được từ phái bên ngọn núi cao nhất đó truyền đến một tràng tiếng vang.

Nam Trúc cảm thấy kỳ quái, thì thầm: "Bên kia đã xảy ra chuyện gì, không phải là muốn dụ dỗ lão Thập Ngũ đi tới sao? Tại sao lại toát ra động tĩnh lớn như vậy?"

Cái gọi là tâm ý thương thông, có khi thường thường xuất hiện trong nháy mắt.

Nhất là người tình đầu ý hợp, có khi thật sự rất hiểu tâm tư của nhau.

Dữu Khánh đột nhiên giống như nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt đột nhiên kịch biến, vụt đứng dậy rút kiếm, giống như bị điên dùng tốc độ nhanh nhất bay ra ngoài, lao vào trong bóng đêm mịt mờ, cũng ném xuống hai chữ, "Cứu người!"

Cứu người?

Mấy vị tại đây thoáng sửng sốt một chút, ngay lập tức nghĩ đến, phía bên ngọn núi cao nhất kia còn có thể có ai?

Mặc dù không biết Dữu Khánh làm sao chắc chắn như vậy, mấy người vẫn là khẩn cấp lắc mình đi theo.

Ánh mắt Ngô Hắc nhìn chăm chú vào Tiểu Hắc đang ngủ say trên mặt đất…

Người tại không trung, Dữu Khánh đột nhiên tung bay rơi xuống, rơi tại bên cạnh một nhóm chữ viết, rõ ràng là bóp nát Huỳnh thạch khảm vào trong mặt đất tạo ra chữ: Đám người Ninh Triêu Ất là gian tế ngoại địch, cẩn thận!

Điều này hẳn là đoán chắc sẽ có người nghe thấy được động tĩnh mà chạy tới hướng đó, cho nên bóp vỡ Huỳnh thạch lưu chữ tại đây.

Dữu Khánh vừa nhìn dòng chữ lưu lại này liền biết là của ai, khi nhìn thấy rõ nội dung dòng chữ thì cũng càng thâm xác minh được suy đoán trong lòng, lập tức vô cùng hoảng hốt.

Chỉ nhìn một cái, liền lập tức lần nữa bay lên trời, dùng tốc độ nhanh nhất lao đi.

Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc cũng lần lượt trước sau rơi xuống, thoáng nhìn chữ viết trên mặt đất một chút rồi lại khẩn cấp đuổi theo.

Khi rơi xuống, Ninh Triêu Ất nhìn thấy hàng chữ thì thoáng sửng sốt, ngay sau đó sắc mặt thay đổi, cũng ý thức được chút gì, liền vội

vàng bay đi…

Bên trong sơn thể không ngừng có âm thanh mặt đất chấn động nặng nề truyền đến, một đám người thủ tại miệng hang động không chút động lòng, chính là xem náo nhiệt.

Nghiêng tai lắng nghe một hồi, Giang Sơn nói: "Xem tình hình này, hẳn là đã đánh nhau với thứ bên trong rồi."

Đột nhiên, ánh mắt bốn yêu đều nhìn về phía chân núi cách miệng hang động mấy trượng, cảm giác động tĩnh chấn động từ bên trong sơn thể cách nơi này càng ngày càng gần.

Đùng! Đất đá tung bay, vị ví có động tĩnh vỡ ra.

Một thân ảnh bay ra từ trong đám đá vụn bay tung kia, nhìn thân hình chính là Kiều Thư Nhi.

Sắc mặt bốn người trầm xuống, dồn dập lắc mình đi chặn lại, không thể để cho người bỏ chạy.

Nhưng bốn người lập tức liền bị hù dọa giật nảy mình, từ trong lỗ hổng vỡ ra kia, ngay sau đó phóng ra một đồ vật khổng lồ, tại dưới ánh trăng nó há ra răng nanh miệng rộng đuổi theo Kiều Thư Nhi đang bay lên hung hăng táp tới.

Hai bên hẻm núi cũng xuất hiện động tĩnh khác thường, mấy con cự xà đột nhiên xuất động, theo vách núi di chuyển như bay, tất cả đều xông tới bên này.

Tại lúc Kiều Thư Nhi phi thân rơi tại vách núi mượn lực, lần nữa lao lên không thì trong không trung đột nhiên xuất hiện âm thanh gào thét giống như sấm sét.

Một khối cự thạch bị Người mặt sắt vừa hiện thân ném xuống.

Kiều Thư Nhi kinh hãi, có thể cảm giác được, nếu như bị một kích uy lực này đánh trúng, mình không chết thì cũng phế, trong lúc vội vàng dùng hết toàn bộ tu vi hợp lực lượng song chưởng đánh ra một kích.

Đùng! Chưởng lực cách không nổ nát cự thạch, phá giải một kích trí mạng, bản thân nàng nhưng là bị lực phản chấn, trong miệng sặc ra một búng máu.

Chí mạng chính là, thân hình nàng bỗng nhiên bị chấn động, giựt xuống đột ngột.

Đồ vật khổng lồ đang đuổi theo phía dưới, vọt đầu tới một ngụm cắn trúng nàng rồi.

Răng nanh kim loại xuyên thấu lưng và ngực nàng, nửa thân dưới đã tiến vào trong miệng rắn, nàng đưa hai tay gắt gao chống đỡ lấy môi trên và môi dưới của con rắn, kiềm chế sức mạnh nuốt xuống của cự xà.

Cự xà đâm sầm về phía vách đá, trong miệng sặc huyết, nàng dùng hết sức tu vi để chống cự, một đường va chạm làm tung bay đất đá.

"Người đến rồi, đi!"

Ở trên núi, Người mặt sắt mới hô lên một câu cho người dưới núi biết, liền đột nhiên quay người lại, một quyền mãnh liệt đánh tới một bóng người lóe lên vọt tới.

Người đến cũng ra quyền như sấm sét, chính là Ngô Hắc đi sau mà đến trước.

Rầm! Âm thanh như sấm sét nổ vang.

Hai sức lực mạnh mẽ cách không va chạm nhau, hóa thành gió lốc cuồng bạo tràn ra bốn phía, mặt đất ở gần nhất trực tiếp bùng nổ ra

một cái hố to, trong đất đá tung bay, hai cái bóng người va chạm, quyền đối quyền đánh với nhau.

Hai người va chạm vào nhau nhanh như lưu tinh rồi lại nhanh chóng tách ra, đều đạp đạp lui ra sau mấy bước.

Một đám người phía dưới vốn còn muốn tiếp tục bổ cho Kiều Thư Nhi một kích, đột nhiên nhìn thấy loại cao thủ có thể cứng đối cứng với Người mặt sắt xuất hiện thì đều dựa theo lời nói kia của Người mặt sắt mà rời đi, sợ hãi hoảng hốt bay trốn đi.

Người mặt sắt va chạm xong mấy đấm, co duỗi năm ngón mấy lần, ngón tay có cảm giác đau đớn đứt gãy, thầm than thở nắm đấm người ta quá cứng, sau đó cũng không có tiếp tục dây dưa, xoay người lóe lên bay đi.

Ngô Hắc quay đầu lại nhìn nhi tử được một tay mình ôm lấy, Tiểu Hắc tự nhiên là đã giật mình tỉnh lại rồi, nhưng mà đối với bạo lực tranh đấu lại không có phản ứng sợ hãi, dáng vẻ như đã quen rồi.

Lo lắng việc mang theo nhi tử không thuận tiện, lại nhìn tình hình trong hẻm núi, không có đi truy hung thủ, lắc mình một cái lao xuống dưới, lăng không tung gối thúc một đòn.

Rầm!

Hoàng kim cự xà nhìn như du long đang cắn Kiều Thư Nhi đột nhiên giống như bị bẻ gãy ngang, từ một điểm giữa trên thân thể đột nhiên gãy gập lại, điểm kia đụng vào trên mặt đất.

Rầm!

Đất đá tung bay, vị trí cự xà gãy gập đập tung ra trên mặt đất một cái hố sâu, sau đó thì thực sự đứt ra, tà khí tuôn trào, hai phần thân thể ầm ầm nện xuống tại đất.

Lúc này, đám người Dữu Khánh mới đến nơi, dồn dập nhảy xuống. Dữu Khánh gần như là vừa đến nơi liền trực tiếp keng một tiếng, quỳ tại bên người Kiều Thư Nhi, kiếm cắm trên mặt đất ở bên cạnh, úp sấp nhìn tình hình Kiều Thư Nhi bị cự xà ngậm tại trong miệng.

Bên trong hẻm núi cũng không thể được ánh trăng chiếu sáng toàn bộ, nhưng ánh trăng bị sơn thể che chắn vẫn cứ có sự thương tiếc buông xuống, vừa vặn chiếu sáng phân nửa cái đầu rắn nằm trên đất, cũng chiếu sáng rõ tình hình của Kiều Thư Nhi nằm trong miệng rắn.

Lồng ngực bị cây răng nanh kim loại sắc bén xỏ xuyên qua, trong miệng thỉnh thoảng sặc máu, khi nhìn thấy được Dữu Khánh, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười yếu ớt, bàn tay dính máu muốn chạm đến khuôn mặt Dữu Khánh.

Đi đến bên cạnh, Mục Ngạo Thiết cũng quỳ một gối, lại nhanh chóng lấy Huỳnh thạch ra hỗ trợ chiếu sáng.

Nét mặt Dữu Khánh tràn đầy hoang mang, luống cuống cứu chữa.

Đi đến bên cạnh, Nam Trúc mở tay hắn ra, giận dữ, "Ngươi điên rồi sao, lúc này còn chưa thể cạy miệng rắn để đưa nàng ra ngoài. Ta nhớ được trong hộp thuốc tại mật thất Kiều trang ở đảo Móng Ngựa còn có một viên 'Huyết khôn đan' được nàng giữ ở trên người, nhanh chóng tìm ra và cho nàng uống vào giữ mạng trước đã!"

Hiện tại gã cũng bất chấp chuyện nam nữ có khác biệt, nắm lấy tay Kiều Thư Nhi rồi thi pháp trợ giúp kiềm chế thương thế cho nàng.

Dữu Khánh thì nhanh chóng tại trên người Kiều Thư Nhi tìm thuốc.

Âm thanh ầm ầm vẫn còn tiếp tục vang lên trong hẻm núi, Ngô Hắc tại dùng lực lượng bản thân dọn dẹp sân bãi, bóng người lấp lóe không ngừng qua lại hai bên vách hẻm núi, giống như cái đinh vậy, một đôi quyền cước, không ngừng đem từng con Hoàng kim cự xà đóng đinh tại trên vách đá, hoặc trên mặt đất.

Muốn chạy trốn, cho dù là sợ hãi chui rụt vào trong động, cũng bị Ngô Hắc kéo đuôi mạnh mẽ cưỡng ép lôi ra, giết chết!

Tiểu Hắc không sợ hãi chút nào, còn rất hưng phấn, trừng đôi mắt sáng trong suốt, tại trong vòng tay phụ thân vươn ra khỏi y phục quấn trên người, duỗi hai tay ra, vung vẩy nắm đấm non nớt.

Chương 397: Ngươi đoán xem

Âm thanh ù ù ngừng lại, một số đá rơi rớt xuống vỡ tan, cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Bụi mù lơ lửng chậm rãi tung bay trong sơn cốc, còn có tà khí toát ra từ trên thân cự xà, bụi mù hạ xuống, tà khí bay lên đón ánh trăng.

Hoàng kim cự xà đều đã bị giết chết, chí ít là không có một con nào lộ diện ra còn tồn tại, trong hang động dưới lòng đất còn có con nào hay không thì không ai biết được.

Ninh Triêu Ất thủ tại gần bên cạnh sư huynh đệ ba người để đề phòng, trong ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Kiều Thư Nhi có sự bối rối, không biết phải làm sao.

Rất nhanh, từ trên núi lại có một ít người lục tục nhảy xuống, là đôi Tặc uyên ương và mẹ con Lục Tinh Vân nghe thấy động tĩnh nên chạy tới, khi trông thấy tình huống hiện trường thì cũng kinh ngạc không thôi, Nhiếp Phẩm Lan lôi kéo Ninh Triêu Ất sang một bên để hỏi xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Ninh Triêu Ất muốn nói lại thôi, dường như biết rõ xảy ra chuyện gì nhưng lại không thể nói ra được rõ ràng, chỉ có thể chậm rãi giải thích cho mấy người.

Quỳ một gối xuống đất, Mục Ngạo Thiết cầm lấy Huỳnh thạch chiếu sáng.

Quỳ một gối xuống đất, Nam Trúc đang dùng một thân tu vi giúp Kiều Thư Nhi kiềm chế thương thế.

Quỳ trên mặt đất, Dữu Khánh từ trên người Kiều Thư Nhi tìm được "Huyết khôn đan", nhanh chóng cho Kiều Thư Nhi ăn vào.

Mọi người nghĩ đến việc giúp nàng chữa thương, đôi mắt nàng lại nhìn chằm chằm vào bộ dáng hoang mang, rối loạn, khẩn trương của Dữu Khánh, trong ánh mắt suy yếu vô lực tràn đầy sự quyến luyến, bàn tay vươn ra luôn muốn chạm vào khuôn mặt Dữu Khánh, nhưng vì muốn để cứu nàng, Dữu Khánh nhích tới nhích lui không có cách nào phối hợp.

Chờ đến khi đã cho nàng nuốt xuống đan dược cứu mạng xong, Dữu Khánh mới chú ý thấy, mới nhẹ nhàng thuận theo nàng, khom người cúi xuống, cầm bàn tay nàng úp vào trên khuôn mặt chính.

Khi thân hình hắn cúi thấp xuống, trong lúc vô ý Kiều Thư Nhi nhìn thấy được đám người Ninh Triêu Ất phía sau, lập tức tâm tình mất khống chế, kích động đến sặc huyết.

Dữu Khánh quay đầu lại thoáng nhìn một cái, lập tức biết được là chuyện gì xảy ra, vội nói: "Bọn họ là gian tế, ta đã biết, bọn họ và ta đã cùng đứng chung một bên, ngươi cứ việc an tâm."

Nghe được lời ấy, Kiều Thư Nhi mới dần dần bình ổn tâm tình trở lại, sau đó liền không quan tâm tới nữa, cũng không có tâm lực để quản, ánh mắt yếu ớt lại quyến luyến nhìn vào khuôn mặt hắn, hình như có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng lại không biết nên mở lời như thế nào, cuối cùng yếu ớt cất lời nói: "Đối diện với cục diện tại Liệt Cốc sơn trang, ba người các ngươi khó khăn hành sự, muốn thâm nhập sâu hơn để tìm cây kích, thấy thế nào cũng đều rất nguy hiểm, vì vậy, ta mới gửi tín hiệu đối với độc thủ phía sau màn để xin giúp đỡ, từ đó dẫn bọn hắn tới, là muốn mượn lực lượng người phía sau

màn giúp ngươi chống lại nguy hiểm trong lúc tìm kích. Ngoại trừ việc này ra, ta chỉ nói mọi việc ngươi đều đề phòng ta, còn chưa nói bất cứ thông tin gì về ngươi cho độc thủ phía sau màn biết, kể cả việc tu vi của ngươi không giống như bọn họ đã nói."

Nói đến việc này, Dữu Khánh đã từng có nghi vấn, khi lần đầu tiên đám người Ninh Triêu Ất nói là tới tìm cây kích, lúc đó hắn từng có hoài nghi, hoài nghi có phải là có người nào để lộ tin tức hay không, thậm chí nhịn không được đã nghĩ tới Kiều Thư Nhi, bởi vì ngoại trừ đồng môn sư huynh đệ ra, hắn chỉ nói chuyện cây kích cho Kiều Thư Nhi biết, hơn nữa còn là Kiều Thư Nhi chủ động hỏi tới.

Nhưng mà sau khi suy nghĩ, lại cảm thấy khả năng này không lớn, đêm đó hắn mới nói cho Kiều Thư Nhi biết, ngay ngày hôm sau nhóm người Ninh Triêu Ất đã đến nơi rồi, dựa vào tình huống của mấy người đó, rất không có khả năng ngay trong đêm tụ tập lại được với nhau cùng chạy tới đây.

Bây giờ thì đã có được đáp án, đám người Ninh Triêu Ất đã nói, bọn họ là được người suốt trong đêm nhanh chóng đưa đến gần Liệt Cốc sơn trang, độc thủ phía sau màn thậm chí còn không thèm để ý đến một số quy tắc của Nhân gian, sai khiến phi kỵ chở người bay thẳng tới!

May là đám người Nhiếp Phẩm Lan vì để tránh ảnh hưởng đến việc cứu chữa nên đã kéo Ninh Triêu Ất đến nơi khác nói chuyện, hỏi thăm tình huống, nếu không, để cho bọn họ nghe được nguyên nhân mình bị đưa tới đây dĩ nhiên là bởi vì nữ nhân này muốn bảo hộ tình lang, e rằng mỗi người đều sẽ phát điên, nhất là Lục Tinh Vân, vừa mới gánh chịu nỗi đau mất mẹ.

Nói chung, những lời này làm cho Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc đều chột dạ, đều nhịn không được quay đầu liếc nhìn mấy người kia, phát hiện họ không có nghe thấy, không khỏi âm thầm may mắn, nếu không thì chỉ sợ không hay.

Nhưng đối với Dữu Khánh mà nói, đã không quan tâm tới những chuyện này nữa rồi, chỉ dốc sức an ủi, "Không sao, đều đã là quá khứ, không cần nói nữa, an tâm dưỡng thương đi."

Hắn không quan tâm, nhưng nàng quan tâm, nàng không tiếc làm ra lựa chọn này, chính là vì sợ bị hắn xem nhẹ, tiếp tục nói: "Sư phụ ta rơi vào trong tay kẻ phía sau màn, ta không còn cách nào, ta tìm cách giúp bọn hắn tìm ra bí mật, chúng ta liền có thể không có việc gì, ta không nghĩ tới bí mật mà kẻ phía sau màn muốn tìm chính là Kim Khư."

Lúc này, Dữu Khánh cắn răng hỏi ra một câu, "Kẻ phía sau màn là ai?"

Hắn muốn biết đến tột cùng là ai hại nàng biến thành như vậy.

"Ta không biết…" Kiều Thư Nhi khẽ lắc đầu, chợt trên mặt hiện ra sự đau đớn, khóe miệng lại tiếp tục sặc ra máu, thân thể thậm chí đang co giật.

Nam Trúc cũng đồng thời thất thanh, "A, đây là… Tà khí, là tà khí!"

Dữu Khánh lập tức khẩn cấp giúp đỡ, kết quả phát hiện lại có tà khí tràn vào trong cơ thể Kiều Thư Nhi, không cần phải nói rồi, khẳng định là đến từ hoàng kim cự xà.

Cũng đã nói rõ một điểm, phần nước Đầu To nấu được Kiều Thư Nhi uống lúc trước đã hết hiệu quả chống lại tà khí, dù sao là không có thường xuyên sử dụng lâu dài giống như bọn họ, khả năng chống đỡ của thể chất sẽ không bằng.

Thấy tình huống khẩn cấp, Mục Ngạo Thiết cũng quản không nổi nhiều như vậy nữa, cũng góp tay hỗ trợ chống lại.

Nhưng mà lượng tà khí rót vào cơ thể khá lớn, vận công chống đỡ như vậy cũng không phải là biện pháp, Dữu Khánh buông lỏng một

tay, một tay từ trên bím tóc đuôi ngựa bắt Đầu To ra, đưa cho Nam Trúc, quát lên: "Đi nấu nước!"

Nam Trúc cầm lấy Đầu To, cũng không quản Đầu To có nguyện ý hay không, liền cầm lấy nó chạy đi.

Dữu Khánh không dám buông tay, hắn là người có tu vi cao nhất trong ba sư huynh đệ, liều mạng vận công kiềm chế, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được trên gương mặt Kiều Thư Nhi đang tiếp tục lan tràn ra những đường hoa văn màu xanh như con giun.

Hắn lại đưa tay đến bên trong cổ áo, một tay túm vòng cổ ra, đem mặt dây chuyền đặt ở trên vết thương của Kiều Thư Nhi, hi vọng có thể phát huy ra năng lực thôn phệ tà khí của hạt châu. Nhưng mà vô dụng, hạt châu không chỉ không có phản ứng, còn khiến cho thân thể Kiều Thư Nhi run rẩy, sắc mặt trắng bệch, khiến cho hắn không thể không thu tay lại, còn khẩn cấp gọi to với mấy người đang nhìn tới, "Hỗ trợ cứu người!"

Lập tức, lại có mấy bàn tay đặt ở trên người Kiều Thư Nhi, hỗ trợ vận công kiềm chế.

Bay đến trên đỉnh núi, Nam Trúc đột nhiên sững sờ, mờ mịt nhìn xung quanh một lúc, vẻ mặt gần như thiếu chút nữa thì khóc, giọng nghẹn ngào nói ra: "Đùa gì vậy, đây chẳng phải là hại ta sao, khu vực sa mạc, ta đi đâu tìm nước bây giờ? Nếu như tìm không được nước đem về cứu mạng, chẳng phải lão Thập Ngũ sẽ hận chết ta…"

Không còn cách nào, tìm không được cũng phải nỗ lực kiên trì đi tìm, gã liền nhanh chóng lướt trở ngược lại theo đường đi tới. Không có thời gian để cho gã lùng tung tìm kiếm khắp nơi, gã chỉ có thể đi ngược trở lại về nơi lối ra, khả năng có thể tìm được nước ở đó khá lớn, nếu thực sự không tìm được thì gã chỉ có thể phải chạy ra Kim Khư để lấy nước rồi.

Đang ôm tiểu hài tử, Ngô Hắc bị động tĩnh thu hút, đi đến nhìn xem, vừa nhìn thấy tình huống của Kiều Thư Nhi liền biết là chuyện gì xảy

ra, thuận tay bỏ nhi tử xuống, lại thuận tay xách cây kiếm Dữu Khánh cắm trên mặt đất, nói ra một câu, "Tránh giùm một chút."

Mọi người nhìn tới, không biết ý có ý gì, đám người Ninh Triêu Ất vẫn là trước tiên tránh ra.

Ngô Hắc nâng kiếm kéo một đường trên bàn tay mình, lập nhìn thấy dòng máu kim sắc chảy ra, cảnh tượng này khiến cho đám người Ninh Triêu Ất cho rằng mình đã nhìn nhầm.

Kiếm cắm lại trên mặt đất, Ngô Hắc nửa chồm hổm tại bên cạnh miệng miệng rắn, đưa vết thương trên tay áp vào trên miệng Kiều Thư Nhi, để cho dòng máu kim sắc giọt vào trong miệng Kiều Thư Nhi.

Đang vô cùng lo lắng, Dữu Khánh có thể cảm giác được vị này đang hỗ trợ cứu người, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: "Đây là?"

Ngô Hắc trầm tĩnh đáp lại một câu, "Máu của ta có thể hóa giải tà khí." Dứt lời liền thu tay lại, đứng lên.

Dữu Khánh lập tức vận công giúp Kiều Thư Nhi luyện hóa, phát hiện quả nhiên giống như lời Ngô Hắc nói, hiệu quả của kim huyết không phải tầm thường, quả thực là đang nhanh chóng hóa giải tà khí.

Tà khí nhanh chóng được trừ khử, nhưng lại xuất hiện một biến cố khác.

Sắc mặt Dữu Khánh đột nhiên trở nên rất khó nhìn.

Hầu kết của Mục Ngạo Thiết rung động, sắc mặt cũng không dễ nhìn, bàn tay đặt tại trên người Kiều Thư Nhi từ từ buông ra, chậm rãi đứng dậy.

Mọi người đang ở bên quan sát đồng loạt nhìn về phía y, Ninh Triêu Ất hỏi: "Thế nào?"

Mục Ngạo Thiết không đưa ra một từ nào để trả lời, tà khí đã được hóa giải, nhưng mà "Huyết khôn đan" không chịu nổi bị tà khí tàn phá, bị tà khí tràn qua một lần, dược hiệu của "Huyết khôn đan" đã bị phế rồi!

Mọi người lập tức tự mình đưa tay điều tra, đã hiểu được là chuyện gì xảy ra.

"Có ai có tiên đan cứu mạng không? Có ai có không?" Dữu Khánh quay đầu lại, giọng run rẩy, cất tiếng cầu xin.

Ngay cả là Ngô Hắc, sau khi điều tra xem xét cũng yên lặng đứng dậy rời đi, dắt tay con trai, lôi kéo đứa nhỏ đang quay đầu lại cùng nhau rời đi.

Từng người đều rời đi, kể cả Mục Ngạo Thiết, đều đã bất lực, dành lại những giây phút cuối cùng cho đôi nam nữ kia.

Được Dữu Khánh liều mạng tận lực thi pháp, Kiều Thư Nhi yếu ớt tỉnh lại, gương mặt vốn tái nhợt không còn chút máu trở nên đỏ bừng, đôi mắt trong sáng long lanh nhìn dáng vẻ sốt ruột của Dữu Khánh. Nàng là người tu hành, bản thân có thể cảm nhận được thương thế của mình, nhấc tay nắm lấy tay hắn, cưỡng ép tách ra, lắc đầu, ra hiệu không cần nữa.

Dữu Khánh miễn cưỡng vui cười, "Không sao, yên tâm đi, không có việc gì."

Giọng Kiều Thư Nhi rõ ràng hơn một ít, "Ừ, cùng ta nói chuyện đi."

"Được."

Dữu Khánh đồng ý, cũng từ bỏ việc cứu chữa, nghiêng người ngồi ở trên mặt đất, mặt đối mặt với nàng, cúi xuống rất gần, vuốt vuốt giúp nàng chỉnh sửa lại mái tóc ngổn ngang trên mặt, động tác nhẹ nhàng.

Kiều Thư Nhi dịu dàng nhìn hắn, "Bọn họ sắp xếp ta sử dụng mỹ nhân kế, hi vọng ta một mực ở bên cạnh ngươi, nắm giữ hành động của ngươi. Lúc ban đầu, ta không dự định trao thân cho ngươi, nhưng mà tại U Giác Phụ, ngươi lại dùng thủ đoạn ném ta lại, bỏ chạy đi, ta không thể theo sát được ngươi khiến cho bọn chúng triệt để tức giận. Bọn chúng nói sẽ móc hai mắt của sư phụ ta để cảnh cáo, ta không thể không cầu xin bọn chúng, cũng đưa ra đảm bảo, sau khi đuổi theo được ngươi, ta liền không đếm xỉa gì nữa, mới chủ động hiến thân cho ngươi a."

Vấn vương trong lòng, vừa tỉnh lại liền nhắc tới việc này, quan trọng nhất không phải là để nói ra sự thật, mà là sợ vị này coi thường mình.

Dữu Khánh có thể lý giải được, gượng ép nở nụ cười, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nàng, "Vậy chẳng phải là ta đã được lợi rồi sao? Xem ra đám chó kia cũng không phải hoàn toàn vô giá trị."

Kiều Thư Nhi mỉm cười, tựa hồ đã thỏa mãn, yếu ớt nháy nháy mắt, có vẻ như muốn ngủ.

Dữu Khánh vội hỏi: "Lúc tại Kiều trang, ngươi vì cứu sư phụ của ngươi, đã liên thủ với bọn họ giết chết gia gia của mình sao?"

Kiều Thư Nhi lại xốc dậy tinh thần, "Ta không phải tên là Kiều Thư Nhi, đó cũng không phải là gia gia ta. Lúc ban đầu Kiều Công Húc chỉ cho rằng là cần phối hợp diễn kịch, không nghĩ tới đám người kai vậy mà lại đùa giả làm thật, giết chết hắn, ta cũng là đồng lõa."

Dữu Khánh sửng sốt, kinh ngạc hỏi: "Ngươi không phải là Kiều Thư Nhi? Vậy ngươi tên thật là gì?"

Kiều Thư Nhi yếu yếu vô lực nói: "Ngươi đoán xem."

Dữu Khánh: "Việc này ta làm sao có thể đoán được?"

Kiều Thư Nhi khẽ lắc đầu, "Không cần biết rõ tên của ta, ta chỉ là một khách qua đường trong cuộc đời ngươi, một khách qua đường không tốt, không cần nhớ mãi ta, cũng không cần báo thù cho ta, thế lực của đám người kia rất cường đại, nhanh chóng rời đi, nhanh chóng trốn trở về U Giác Phụ để tự bảo vệ mình đi. Dung mạo ta bây giờ có phải là rất khó nhìn hay không…"

Âm thanh nói chuyện càng ngày càng nhỏ, sau khi chuyển đổi chủ đề câu chuyện thì chậm rãi không còn âm thanh, chậm rãi nhắm lại hai mắt, khóe mắt thấm ra một giọt nước mắt long lanh.

Chương 398: Hoàng kim quan tài

Khuôn mặt hai người áp tới rất gần nhau, nghiêng tai lắng nghe, Dữu Khánh đã cảm giác được rồi, nhắm mắt lại, gò má nhẹ nhàng áp lên trên trán Kiều Thư Nhi.

Hắn không khóc, cũng không có rơi lệ, cũng không có nói một câu nào, thậm chí rất yên tĩnh.

Hai người giống như đã hóa đá, yên tĩnh rất lâu.

Ánh trăng hẻm núi, người ở xa xa hoặc là quay lưng về phía này, hoặc lẳng lặng nhìn phía này, Mục Ngạo Thiết ngẩng đầu nhìn trăng.

Động tĩnh duy nhất đến từ Tiểu Hắc, Tiểu Hắc ôm một tảng đá lớn đi nện một con hoàng kim cự xà đã chết đi, nện liên tục.

Sau lại, Khánh rời khỏi Kiều Thư Nhi, đứng dậy, một chân đạp vào môi dưới của con rắn, một tay nâng môi trên, cẩn thận cạy mở miệng rắn ra, sắc bén răng nanh của hoàng kim cự xà chậm rãi rút ra khỏi ngực Kiều Thư Nhi.

Lần này khi miệng rắn ngậm lại thì vì không còn bị thân người giữ lại, cuối cùng răng nanh đã thu vào.

Buông miệng rắn ra, trước khi nó chậm rãi khép kín lại, Dữu Khánh đã ôm Kiều Thư Nhi đưa ra, ôm ngang ở trên khuỷu tay, ngửa đầu nhìn trời, sau đó ôm người phi thân bay lên, trực tiếp lên đến trên núi, tìm đến một khu vực bằng phẳng, đặt Kiều Thư Nhi xuống.

Mọi người lục tục lên trên, nhìn Kiều Thư Nhi yên tĩnh nằm ở dưới ánh trăng, nhìn thấy được vết nước mắt chưa khô trên mắt khóe mắt nàng.

Mục Ngạo Thiết là người sau cùng bay lên trên, nhặt lấy kiếm của Dữu Khánh, còn có cả chiếc vòng đeo cổ kia của Dữu Khánh.

Một lúc lâu sau sau, Ninh Triêu Ất lên tiếng nói: "Lâm lão đệ, xin lỗi, nếu không phải là ta truyền đạt ý của kẻ phía sau màn cho nàng, thì nàng cũng sẽ không xảy ra chuyện, ta thật sự không nghĩ tới nàng lại lựa chọn làm như vậy." Trong giọng nói có chứa rất nhiều tiếc nuối.

Quỳ một gối xuống đất, Dữu Khánh không dao động, không gợn sóng tiếp lời, "Không phải chuyện của ngươi, dù cho ngươi không có nói cho ta, nàng vẫn là sẽ một mình đi tới đây. Ngươi nói cho ta biết, giúp ta có cơ hội ngăn cản, nhưng ta lại hoài nghi nàng. Trách ta, ta không nên không tin nàng, ta hẳn phải đối diện để hỏi nàng, vậy thì sẽ không xảy ra chuyện."

Dứt lời liền đứng lên, nhìn chằm chằm Ngô Hắc, nói: "Tuy rằng sự công kích của Hoàng kim cự xà hung mãnh, nhưng chưa chắc có thể cản trở nàng thoát thân, ngươi là người đến trước, có nhìn thấy rõ là chuyện gì xảy ra không?"

Ngô Hắc: "Cụ thể thì không biết, chỉ nhìn thấy cự xà ở phía sau truy đuổi cắn nàng, một Người mặt sắt nện xuống một tảng đá, ngăn cản nàng thoát thân, lúc đó mới bị cự xà cắn trúng. Khi nhìn thấy thì lúc đó đã không kịp cứu viện, liền giao thủ cùng Người mặt sắt, tu vi của đối phương không khác biệt lắm so với ta, tình huống lúc đó ta không tiện dây dưa giữ lại hắn."

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, ánh mắt dừng tại trên khuôn mặt Kiều Thư Nhi, "Làm phiền chư vị giúp ta trông chừng cho nàng, ta làm chút việc liền sẽ quay lại." Đưa tay lấy lại kiếm từ trong tay Mục Ngạo Thiết, cắm lại vào bao, cũng cầm lấy vòng cổ hạt châu kia treo về trên cổ, "Lão Cửu, chúng ta đi."

Sư huynh đệ hai người lập tức rời đi, còn lại một đám người quay mặt nhìn nhau, không biết là đi làm gì, đánh giá cũng không có khả năng rời đi không trở lại, di thể của người trong lòng dù sao vẫn còn tại nơi đây, không có khả năng vứt lại không quản.

Nhiếp Phẩm Lan chợt thì thầm một câu, "Trái lại nhìn không ra hắn có vẻ gì bi thương a."

Ninh Triêu Ất liếc bà ta một cái, đáp lại một câu, "Vô tình vị tất không phải trượng phu."

Đi ra khỏi khu vực núi non thung lũng trùng điệp, hai bóng người tại trên sa mạc một trước một sau lướt đi, đi tới giữa đường thì gặp gỡ một bóng người từ phía trước mặt đi đến, chính là Nam Trúc cầm trong tay một hồ lô chứa nước.

Vừa nhìn thấy thứ cầm trong tay, liền biết gã đã đi ra Kim Khư, cũng quả thực là tại bên ngoài Kim Khư mới lấy được nước cho Đầu To đun nấu.

Khi hai bên lướt qua nhau thì Dữu Khánh kêu gọi một tiếng, "Đi!"

"Ách…" Nam Trúc đành phải quay đầu đuổi theo, truy tại bên cạnh Mục Ngạo Thiết hỏi câu, "Nàng thế nào rồi?"

Mục Ngạo Thiết lắc đầu, "Không còn nữa rồi."

"Ai, cái này…" Nam Trúc tức thì không biết nên nói lời gì cho phải, lúc này lại ồn ào biện giải: "Lão Thập Ngũ, ta đã tận lực rồi, không phải ta muốn chậm chạp, trong vùng sa mạc này ta thực sự không có

cách nào tìm được nước, không thể không đường dài bôn ba chạy đi ra ngoài."

Dữu Khánh đáp lại một câu, "Lão Thất, không có quan hệ gì với ngươi, không trách ngươi."

Lời nói thông cảm như thế, Nam Trúc không những không thể yên tâm, trái lại còn cảm giác rất lạnh lẽo, cảm giác như là xa lạ, còn không bằng mắng mình một hồi.

Xuyên qua sa mạc, lại bay vào tùng lâm, đi tới hoàng kim đài, ba người lần lượt vượt qua cửa ra vào.

Dữu Khánh dẫn bọn họ trực tiếp tiến vào hang đá Liệt Cốc sơn trang, dừng lại tại đại sảnh đi vào, bên trong tối như mực, vắng lặng im ắng.

Nam Trúc đột nhiên trở nên ít nói, Mục Ngạo Thiết nhìn hắn một cái, đành phải mở miệng hỏi: "Làm gì vậy?"

Dữu Khánh: "Tìm băng phách! Liệt Cốc sơn trang bán rượu nho thượng hạng, khẳng định có chuẩn bị sẵn băng phách, bọn họ đi vội vội vàng vàng, nơi đây hẳn còn có băng phách."

Vừa nghe lời cái này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức đã minh bạch hắn muốn làm gì, không nói hai lời, khẳng định hỗ trợ.

Về sau ba người lấy ra vật chiếu sáng, đi thẳng đến khu vực hạch tâm, sau đó liền tách ra tìm kiếm.

Kết quả thực sự giống như Dữu Khánh nói, tại khu vực Liệt Cốc sơn trang tồn giữ một ít vật phẩm trọng yếu, tìm được hơn mười viên băng phách, mỗi một viên đều đặt ở trong một cái tráp riêng, ba người phát ra âm thanh tụ họp lại, sau đó lập tức rời đi.

Đi ra hang động, lại nhìn trăng sáng bầu trời, Dữu Khánh đưa tay về phía Mục Ngạo Thiết để lấy băng phách đóng gói cõng ở sau lưng,

"Đưa ta đi."

Mục Ngạo Thiết: "Không sao, để ta cõng cho."

Dữu Khánh: "Đưa ta, các ngươi trở về đi."

Nam Trúc kỳ quái, hỏi: "Băng phách này ngươi không cầm quay lại… Ngươi đi đâu?"

Dữu Khánh: "Ta bảo các ngươi về Linh Lung quan."

Hai người Nam, Mục đồng thời ngưng nghẹn không nói nên lời, cho rằng mình đã nghe lầm.

Dữu Khánh nhìn trăng sáng nói: "Sư môn di huấn không sai, là ta sai rồi. Các ngươi trước tiên trở về U Giác Phụ, xử lý chuyện Diệu Thanh Đường thỏa đáng xong, rồi sau đó trở về trong quan ẩn cư đi."

Hai người tức thì kinh nghi, Nam Trúc truy hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

Dữu Khánh: "Nếu như các ngươi muốn tiền, cũng có thể đi vào trước tiên khiêng chút hoàng kim ra ngoài xử lý."

Lời này không khác gì đang nói, buông tha mau chóng đem đống hoàng kim kia lấy ra ngoài, giọng điệu Nam Trúc lập tức trở nên trầm trọng hỏi: "Ta hỏi ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Dữu Khánh: "Sau khi trở về, nói cho tiểu sư thúc, có thể trở về, ta tự nhiên sẽ trở về, nếu là không thể quay về, xin hắn thay chưởng chức chưởng môn! Việc tư của cá nhân ta không quan hệ với môn phái, bảo hắn đừng tới tìm ta, cũng không nên cuốn vào việc này."

Hắn đã ý thức được thế lực dẫn dắt can thiệp phía sau chuyện này không phải loại tầm thường.

Nam Trúc nổi giận, một tay chụp lấy vạt áo của hắn, nổi giận nói: "Cẩu đồ vật, ngươi muốn làm gì? Lúc đầu là ai da mặt dày cứ muốn

làm chức Chưởng môn kia? Chưởng môn là ngươi muốn làm thì làm, muốn không làm thì không làm sao?”

Dữu Khánh một tay đẩy gã ra, sau đó đưa tay túm lấy hơn mười viên băng phách Mục Ngạo Thiết gánh sau lưng kia, cõng tại trên người mình, lập tức rời đi, nhất quyết muốn tùy hứng!

Hai người Nam, Mục không để mặc kệ hắn một mình rời đi, đi theo ở phía sau, nhất là Nam Trúc, theo ở phía sau một đường mắng không ngừng.

Ba người lại trở về đoạn cốc, lại đi qua cửa ra vào sóng hư không, xuất hiện tại trên Hoàng kim đài.

Đi ra mấy bước, Dữu Khánh dừng bước xoay người, nhìn hai người đi theo vào, “Chuyện cá nhân của ta, không có quan hệ gì với các ngươi.”

Mục Ngạo Thiết: “Trước khi xuất môn, tiểu sư thúc đã dặn dò chúng ta quan tâm trông chừng ngươi.”

Nếu đã muốn như thế, tâm tình Dữu Khánh lúc này rất khó làm việc kích động khác, không muốn miễn cưỡng người nào, hiện tại chuyện hắn rất không muốn nhìn thấy chính là di thể của Kiều Thư Nhi hỏng mất, lập tức xoay người bay đi, một đường lướt đi tại phía trên rừng cây.

Hai vị sư huynh cùng theo ở phía sau.

Xuyên rừng cây, băng qua sa mạc, đi vào trong khu vực núi non thung lũng chập trùng, trở lại bên cạnh đám người Ngô Hắc.

Một đám người phát hiện thấy sắc mặt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết rất khó nhìn, không biết đã xảy ra chuyện gì, lại mắt mở trừng trừng nhìn Dữu Khánh tháo cái bọc xuống lấy băng phách ra, mở ra nắp đậy từng hộp từng hộp, đặt ở quanh thân di thể Kiều Thư Nhi, để cho hàn khí toát ra bao phủ lấy.

Loay hoay sắp xếp lộ thiên như vậy là để làm gì? Mọi người đang còn không rõ lí do thì lại thấy Dữu Khánh đứng dậy rời đi.

Hai vị sư huynh lại cùng đi theo, Trầm Khuynh Thành và mấy người bên cạnh trao đổi với nhau mấy câu, rồi cũng đại biểu bên này đi theo nhìn xem là chuyện gì xảy ra.

Dữu Khánh trở lại hẻm núi đào lấy hoàng kim, tìm một khối có kích thước thích hợp, lúc này rút kiếm vận công chém chém.

Hoàng kim tương đối mềm, không chịu nổi loại người có tu vi như hắn giày vò, rất nhanh liền bị moi ra một cái giường quan tài. Người cùng đi theo nhìn xem lập tức minh bạch là định làm gì.

Sau đó hắn lại tinh tế làm cái nắp quan tài, so sánh với quan giường, liên tục nhiều lần tỉ mỉ sửa chữa, cuối cùng đã làm ra một cái quan tài ráp hai phần thành một khối trọn vẹn.

Sau đó, hắn khiêng quan tài lên núi, trở lại bên cạnh mọi người, mở quan tài ra, tại dưới ánh mắt mọi người trợn trừng nhìn chằm chằm, đem Kiều Thư Nhi đặt vào trong, đậy nắp hộp băng phách lại, đặt hết cả vào trong đó.

Hộp chứa băng phách vốn là lạnh lẽo, nhiều băng phách như vậy cùng nhau để vào, đủ để phát huy ra hiệu dụng nhất định.

Sau khi đậy xong nắp quan tài, Dữu Khánh đem bốn thỏi vàng cắm vào trong bốn lỗ tại bốn góc, xem như là phong quan.

Sau đó, một đám người thủ tại đó âm thầm chờ đợi ánh bình minh đến.

Về sau, Nhiếp Phẩm Lan nhịn không được cất lời hỏi, "Lâm huynh đệ, ngươi muốn đem nàng táng tại Kim Khư sao?"

Dữu Khánh nhìn về phía Ngô Hắc, hỏi: "Bên trong Tiên cung có cách nào giúp nàng sống lại hay không?"

Ngô Hắc sửng sốt, mọi người đều sửng sốt, cũng đều đồng loạt nhìn về phía Ngô Hắc.

Ngô Hắc suy tư một lúc, sau đó lắc đầu nói: "Ta không biết…"

Dữu Khánh: "Thiên tuyền có thể giúp nàng sống lại hay không?"

Ngô Hắc bị câu hỏi của hắn làm cho vẻ mặt mờ mịt, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu nói: "Việc này ta thật sự không biết, không có nghe nói qua có người nào thử lợi dụng Thiên tuyền để giúp người sống lại."

Dữu Khánh: "Vậy thì thử xem đi, vạn nhất có thể thì so chứ? Ta đi theo ngươi tìm Thiên tuyền."

Mọi người đều không nói gì, đều cảm thấy việc này rất không có khả năng, loại chuyện chết mà sống lại này, ra vẻ trái với thiên đạo lẽ thường, cho dù là Tiên nhân thì đại khái cũng không dễ dàng làm được đi?

Nhưng mà tại trong tình huống này, tất cả mọi người không tiện nói ra miệng, đều đã nhìn ra được, vị này chính là ôm hi vọng vạn nhất đi, tranh thủ cho một hi vọng vạn nhất nào đó.

Ngô Hắc: "Tùy ngươi."

Sau cùng Nam Trúc vẫn là nhịn không được nữa, trầm giọng nói: "Lão Thập Ngũ, ngươi không nên điên nữa, ngươi cảm thấy điều này có khả năng sao?"

Dữu Khánh: "Được hay không được, thử qua rồi nói tiếp. Những kẻ kia tuyệt đối không phải tới vì tiền, không phải là xông tới vì Tiên cung sao? Nếu đã không có người nào biết được bọn chúng là ai, ta đây an vị tại Tiên cung chờ bọn chúng, ta trái lại muốn nhìn xem phía sau đến cùng là kẻ nào!"

Sắc mặt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cùng lúc trở nên âm trầm, quả nhiên không có đoán sai, tên lão Thập Ngũ vô liêm sỉ này bây giờ ngay cả chức Chưởng môn cũng không nửa rồi, chỉ nghĩ đến việc báo thù rửa hận!

Có lẽ bản thân cũng đã ý thức được mình ích kỷ, chỉ nghĩ cho mình, Dữu Khánh cúi đầu nói: "Các ngươi mang theo hoàng kim đi thôi."

Lời hắn nói là để nói cho hai vị sư huynh nghe, nhưng mà Ninh Triêu Ất lại nghe lọt vào tai, cũng đưa ra đáp lại, "Lâm huynh đệ nói không sai, dựa vào thế lực của đối phương, tuyệt đối không phải xông tới vì tiền, nhất định là tới vì Tiên cung. Nếu không rõ địch nhân là ai, đi ra ngoài cũng khó trốn một kiếp, ta cũng đi Tiên cung nhìn xem."

Chương 399: Kim Sơn trong mây

Lưu lại sao? Nhiếp Phẩm Lan nhìn về phía trượng phu, lúc này, trên cơ bản, bà ta đã không đưa ra quyết định nữa, dùng chính lời bà ta nói, về việc cứu con của trượng phu và vợ trước, lúc trước bà ta đã tận lực rồi, sau khi Kim Khư xuất hiện, con cái của trượng phu có khả năng đã khó giữ được rồi, chuyện còn lại thì để nhìn xem trượng phu mình quyết định như thế nào.

Chu Khoan Trấn rất quyết đoán, "Cùng đi."

Ở một bên, Trầm Khuynh Thành nghe vậy liền nhìn về phía mẫu thân, Lục Tinh Vân ôn nhu đưa ra một câu, "Cứ như vậy trở về, có thể về được sao? Còn là tìm kết thúc tại nơi đây đi."

Kỳ thực đối với đám người này mà nói, lúc trước, ngoại trừ sư huynh đệ ba người Dữu Khánh ra, không người nào thật tâm nghĩ kiếm hoàng kim đem ra ngoài để phát tài, sau khi biết rõ nơi này là Kim Khư thì tâm liền rối loạn, thuần túy là tại trong tình huống không thể

làm ra lựa chọn nào nữa mới tiếp tục cùng đi theo sư huynh đệ ba người làm bậy một hồi.

Thấy mọi người đều đã thống nhất ý kiến, Ninh Triêu Ất lại nói ra một câu, "Kỳ thực mấy người chúng ta vẫn chưa bại lộ với đám độc thủ phía sau màn kia."

Mọi người nhìn về phía kim quan, không sai, ngoại trừ người đã chết này ra, những người khác quả thực chưa có bộc lộ…

Tiểu Hắc đã ngủ lại rồi, tiến vào giấc ngủ bù, là phụ thân, Ngô Hắc lại lấy xiêm y bao bọc trên người nhi tử.

Dữu Khánh thủ tại bên cạnh quan tài, lưng dựa và quan tài, dường như cũng đang ngủ gật.

Những người còn lại đa số cũng khoanh chân đả tọa.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều là nỗi lòng khó bình tĩnh, lão Thập Ngũ không đếm xỉa đến gì nữa, bọn họ khuyên không được a, nào có tâm thần để khoanh chân đả tọa, dứt khoát đứng xa một chút để canh gác giúp mọi người, đương nhiên cũng tránh không được thì thầm to nhỏ.

Nhất là Nam Trúc, nói ra một đống lời oán trách, nhưng mà khi quay đầu lại nhìn thấy dáng vẻ người kia tựa vào quan tài thì lại nhịn không được than nhẹ một tiếng, "Cũng không biết người của Linh Lung quan đều có mệnh kiểu gì, tại sao không có một ai có thể chết già cùng nữ nhân a?"

Mục Ngạo Thiết thuận miệng đáp một câu, "Kẻ có thể có chết già đều ở tại ngoài quan không có trở về."

Nam Trúc quay đầu nhìn chằm chằm y, nhưng không có lời nào để nói.

Một lúc lâu sau, gã lại thốt ra một câu, "Kiều Thư Nhi có vấn đề, vậy thì biến cố tại Kiều trang trên đảo Móng Ngựa là chuyện gì xảy ra?"

Mục Ngạo Thiết: "Mỹ nhân kế, một cái biện pháp tiếp cận lão Thập Ngũ."

Cho dù những lời Kiều Thư Nhi nói với Dữu Khánh trước lúc lâm chung, Dữu Khánh cũng chưa nói cho bọn họ biết, nhưng bọn họ đã đoán được một chút.

Nam Trúc mặt lộ vẻ sầu lo, "Ta nói không phải điểm này, ta đang kỳ quái, vì sao có thể thiết lập sẵn cái bẫy tại đảo Móng Ngựa để chờ chúng ta? Có người phát hiện chúng ta rời đi U Giác Phụ, việc này có thể lý giải, thế nhưng là làm sao biết được chúng ta sẽ đặt chân tại đảo Móng Ngựa?

Lẽ nào có người tại không trung bám sát ở phía sau theo dõi mà chúng ta không phát hiện được sao? Huống hồ theo dõi cũng không thực tế, chút thời gian như vậy dùng để chạy tới chạy lui, ngay cả để truyền đạt tin tức cũng không đủ. Nếu như không phải bị theo dõi, vậy thì làm thế nào tại trong quãng thời gian ngắn như vậy lại có thể tìm được chúng ta, còn làm ra được bố cục như vậy? Trừ phi trước đó đối phương đã biết rõ tuyến đường mục tiêu của chúng ta, đã dự đoán được chúng ta sẽ dừng chân tại đảo Móng Ngựa, đồng thời thông báo cho các nơi cùng lúc chuẩn bị."

Thần tình Mục Ngạo Thiết trở nên nghiêm trọng, im miệng không nói…

Sau hừng đông, một nhóm người lần nữa xuất phát, trong đám người thiếu đi một người, nhiều thêm một cái quan tài, được Dữu Khánh khiêng.

Đi tới đi tới, trên bầu trời phía trước xuất hiện một đám mây trắng tinh thật lớn, lúc đầu không ai trong nhóm người quan tâm lắm, thẳng đến khi mặt trời mọc sau, Ninh Triêu Ất chợt dừng bước hô lên, "Bên trong mây có thứ gì đó."

Thứ gì đó? Mọi người dồn dập cùng dừng bước theo, đồng thời nhìn về phía đám mây, Dữu Khánh cũng bỏ quan tài khiêng trên người xuống.

Nhưng sau khi mọi người quan sát tỉ mỉ thì vẫn không nhìn thấy được thứ gì. Nhiếp Phẩm Lan nhịn không được hỏi một câu, "Ngươi nhìn thấy gì?"

Ninh Triêu Ất khẽ lắc đầu, "Ta cũng không thấy rõ có thứ gì, vừa rồi hình như nhìn thấy bên trong mây có áng vàng lấp lóe."

Nghe y nói như thế, mọi người lập tức lần nữa nhìn chằm chằm vào đám mây, quan sát thật kỹ, trong lòng đều đang hoài nghi, chẳng lẽ là Tiên cung hay sao?

Cũng có thể nói là đều có sự mọng đợi về phương diện này, dù sao Ngô Hắc đã từng nói qua, có khi Tiên cung cũng sẽ ở trên trời…

Giữa trong núi non thung lũng trùng điệp, một đám người âm thầm đi theo cũng không thể không dừng lại.

Người mặt sắt cầm đầu quan sát một lúc, sau đó thấy lạ lùng, hỏi: "Bọn họ dừng tại đó làm gì?"

Ở một bên, Thử thái bà trầm ngâm nói: "Hình như đang nhìn chằm chằm vào bầu trời, không biết đang nhìn cái gì."

Nghe được lời ấy, đám người này cũng nhìn chăm chú về phía bầu trời…

Đám người Dữu Khánh lại nhìn chằm chằm quan sát tỉ mỉ một hồi, vẫn là không nhìn thấy được bên trong mây có thứ gì.

Nhiếp Phẩm Lan: "Có phải là ngươi nhìn thấy phi cầm gì đó hay không?"

Có sự hoài nghi này cũng không phải quá mức, sau khi bọn họ tiến vào Kim Khư, trên đường không chỉ nhìn thấy được hoàng kim văn và hoàng kim cự xà, cũng nhìn thấy được hoàng kim phi cầm, có loại phi cầm nào đó ở trên cao bị ánh mặt trời chiếu vào phản chiếu ánh sáng cũng là rất bình thường.

Lúc này, Ninh Triêu Ất không có đưa ra bất kỳ câu trả lời nào, trái lại giơ tay lên, chỉ về phía đám mây, "Lại xuất hiện rồi, các ngươi nhìn đi."

Lúc trước y đã nhìn thấy vị trí lấp lóe, cho nên biết rõ nên nhìn chăm chú vào nơi nào trên đám mây, vì vậy thêm lần nữa trở thành người đầu tiên phát hiện thấy lấp lóe.

Mọi người thuận thế nhìn tới, quả nhiên nhìn thấy được một vị trí hơi mỏng giữa đám mây quả thực có xuất hiện loang loáng, nhưng đám mây trên trời kỳ thực vẫn luôn đang trôi đi, ánh loang loáng rất nhanh lại bị mây dày che chắn lại.

Quả thực có thứ gì đó, nhưng không nhìn thấy rõ là thứ gì.

Dù cho không còn nhìn thấy nữa, mọi người vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm, quan sát, hi vọng đám mây trên không trung lần nữa xuất hiện biến hóa thì có thể giúp cho bọn họ nhìn thấy hình dáng.

Công phu không phụ lòng người, biến hóa mà bọn họ hi vọng sau đó thật sự đã xuất hiện.

Trong mỏng có dày, trong dày có mỏng, khi đám mây phía trên mở ra một mảng lớn, trong không trung liền xuất hiện một luồng ánh sáng phản chiếu ánh vàng rực rỡ rất rõ ràng, theo lỗ hổng mở ra càng lúc càng lớn, hình dáng của vật phản chiếu ánh vàng rực rỡ kia cuối cùng cũng hiển hiện ra, là một ngọn núi!

Là một bộ phận của một ngọn núi, là núi màu vàng kim!

Mọi người tức thì mở to đôi mắt ra nhìn, trong mắt tràn đầy sự khó tin.

Dữu Khánh vội hỏi một câu, "Ngô tiên sinh, thứ cưỡi mây đạp gió kia chính là Tiên cung sao?" Xưng hô đổi thành càng thêm tôn kính.

Vẻ mặt Ngô Hắc kinh ngạc, chậm rãi gật đầu nói: "Hẳn là đúng đi!"

Y cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Mọi người nhìn chằm chằm, quan sát kỹ, đều muốn nhìn rõ ràng hơn chút, thế nhưng ánh sáng phản chiếu có chút chói mắt, khó mà nhìn rõ toàn bộ hình dáng.

Đều rất không dám tin tưởng, kể cả Ngô Hắc ở trong đó, lẽ nào Tiên cung cứ như vậy bị bọn họ dễ dàng tìm được rồi?

Vào thời điểm này, Người mặt sắt phía bên kia cũng bởi vì phản ứng của người bên này mà nhìn thấy được tình hình bên trong đám mây trên không trung.

"Đó là cái gì?" Giang Sơn chỉ vào kinh hô.

Thử thái bà đưa tay che tại trên mắt nhìn ra xa, "Lẽ nào đó chính là Tiên cung có thể trôi nổi trên trời mà nam nhân tóc tai bù xù kia đã nói tới?"

Người mặt sắt nhìn nhìn động tĩnh của đám người Dữu Khánh bên kia, giọng nói có phần phấn khích, nói: "Có lẽ tám chín phần mười đúng là như vậy!"

Bạch Lan kinh nghi, "Như vậy liền tìm được rồi?"

Thử thái bà: "Xác định một chút liền biết."

Người mặt sắt lập tức trầm giọng nói: "Cao Viễn, ngươi hiện hình chở ta đi lên nhìn xem." Dứt lời, phía sau không có phản ứng.

Mấy người gần như cùng lúc quay đầu lại nhìn, phát hiện thấy Cao Viễn vốn lúc trước vẫn luôn ở giữa trong mọi người bây giờ đã không thấy nữa.

Phía sau, một gã giấu mình tại trong hắc đấu bồng nói: "Tiên sinh, hắn vừa mới rời đi."

Nhanh chóng nhìn quanh khắp nơi, Giang Sơn chợt phất tay chỉ lên trên cao, "Nhìn kìa!"

Mọi người lập tức nhìn tới, chỉ thấy một con Bạch đầu ưng khổng lồ đang bay lên phía bầu trời, dần dần hóa thành một cái điểm đen lao về phía đám mây ở trên cao.

Giang Sơn, Bạch Lan, Thử thái bà quay mặt nhìn nhau, không biết Cao Viễn một mình rời đi điều tra có ý đồ gì khác hay không, đều cẩn thận nhìn xem phản ứng của Người mặt sắt, nhưng mà vị này đeo mặt nạ sắt, không ai nhìn thấy được phản ứng trên sắc mặt của y, chỉ thấy hai tay hơi có nắm lại mà thôi.

Sau khi buông mở song quyền ra, Người mặt sắt trầm giọng nói: "Thử thái bà, dùng gậy chống của ngươi đưa ta đi một chuyến."

Thử thái bà cẩn thận nói: "Tiên sinh, phi trùng này của ta sợ rằng chở không nổi gánh nặng như vậy."

Người mặt sắt đột nhiên quay đầu lại nhìn chăm chú bà ta, trong mắt lấp lóe hàn quang.

Thử thái bà vội vàng biện giải: "Tiên sinh, đám mây này nhìn như không cao, kỳ thực rất cao, nhìn như bay không nhanh nhưng thực sự tốc độ không chậm, chí ít con phi trùng này của ta là theo không kịp tốc độ đó. Nếu như không có cao như vậy, con phi trùng này của ta chở thêm một người đuổi theo cũng không thành vấn đề, nhưng mà tại trên cao như vậy thì con phi trùng này của ta chở một người bay lên đã là không dễ, nếu còn muốn đuổi theo tốc độ của đám mây, thật sự không được. Trừ phi…"

Người mặt sắt: "Trừ phi cái gì?"

Thử thái bà nhìn về phía đám mây, "Trừ phi chúng ta dự đoán chính xác phương hướng Tiên cung trôi đi, sau đó chạy tới phía trước lộ tuyến rồi bay lên, con phi trùng này của ta mới có khả năng chở người đưa đến cái gọi là Tiên cung kia."

Nghe được lời ấy, sự lạnh lùng nghiêm nghị trong mắt Người mặt sắt dần dần tan đi, lại nhìn về phía đám mây, "Chờ một chút nhìn xem đi, để xem Cao Viễn có trở về hay không!"

Thử thái bà hơi khom người, thể hiện tuân lệnh…

"Con phi ưng kia không phải kim sắc, các ngươi nhìn kìa, nó bay đến đó rồi."

Ninh Triêu Ất chỉ vào không trung, hô to một câu.

Mọi người tập trung nhìn kỹ, nhìn thấy được con phi ưng kia, lúc này dồn dập nhìn quanh bốn phía, muốn tìm xem con phi ưng kia bay lên từ nơi nào, đều hoài nghi là nhân thủ của đám hung thủ phía sau màn kia, vậy mà lúc trước đều chỉ lo nhìn chằm chằm không trung, đều không chú ý tới.

Dữu Khánh hiện tại cũng không biết được bốn yêu Bạch Lan kia cũng đã tiến vào, nếu không thì nhất định có thể đoán được con phi ưng kia là ai.

Khoảng trống giữa đám mây càng lúc càng lớn, một góc của ngọn Kim Sơn trong không trung kia lộ ra rõ ràng, có thể xác định quả thực là một góc của Kim Sơn bay lơ lửng tại trên cao.

Vậy mà thật sự là Tiên cung!

May mắn nhìn thấy tận mắt, mọi người vẫn y nguyên là khó thể tin, ngay từ đầu đã không có nghiêm túc tìm kiếm, bây giờ không nghĩ tới lại vô tình trực tiếp bay tới trước mắt bọn họ?

Một nhóm người cũng không biết có phải là may mắn hay không, nếu không phải mấy người Dữu Khánh cứ muốn lưu lại đào vàng, mọi người khẳng định sẽ bỏ lỡ tòa Tiên cung này. Nếu thật sự ngay từ đầu tiến vào liền khắp nơi đi tìm thì chỉ sợ không biết lúc nào mới có thể nhìn thấy.

Nhưng mà duyên phận được nhìn thấy tận mắt rất ngắn ngủi, ước chừng khoảng một khắc thời gian sau, lại có đám mây dày đặc bay tới, lấp kín lại khoảng trống trên đám mây, triệt để che khuất Kim Sơn trên không trung.

Dữu Khánh quay sang hỏi Ngô Hắc, "Ngươi có thể lên đó không?"

Ngô Hắc lắc đầu: "Quá cao đi, tu vi của ta không có khả năng nhảy cao như vậy, phải là tu sĩ Cao Huyền cảnh giới, có được bản lĩnh phi hành tung hoành thiên địa của bọn họ mới được."

Dữu Khánh nhìn nhìn bốn phía, phụ thân vị này không biết đi đâu rồi, tại trong thiên địa mênh mông mịt mờ này, muốn gặp được, e rằng không dễ dàng như vậy.

Nhiếp Phẩm Lan: "Ngô tiên sinh, lẽ nào cứ như vậy mắt mở trừng trừng nhìn thấy được ăn không được sao?"

Ngô Hắc: "Chỉ cần phát hiện được tung tích của Tiên cung, trong tình huống bình thường, nó chạy không thoát, chúng ta một mực đi theo nó là được, nó sẽ rớt xuống."

Nhiếp Phẩm Lan: "Vậy khi nào nó rớt xuống?"

Ngô Hắc lắc đầu: "Không biết. Theo lý thuyết sớm muộn sẽ rớt xuống. Nơi đây, toàn bộ hoàng kim động vật đều tiến hành theo chuỗi thực vật mô phỏng ngoại giới, ở trong trạng thái mạnh được yếu thua. Con kiến hấp thu tà khí trong mặt đất và thực vật, phi điểu lại ăn chúng nó để hấp thu tà khí, sau đó lại có phi điểu ăn chúng, muôn hình muôn vẻ, mọi việc là như thế.

Khi động vật hấp thu đủ tà khí, Tiên cung sẽ cho nó cơ hội lột xác, hoặc nói là tiến hóa, sẽ cho nó thân thể càng cường đại hơn. Tiên cung sẽ không ngừng chu du khắp toàn bộ Kim Khư, sẽ không ngừng hạ xuống tại từng khu vực, dành cơ hội cho động vật ở mỗi một khu vực tiến vào Tiên cung để tiến giai."

Chương 400: Hợp tác

Chuyện quái gì vậy? Một đám người nghe thì hiểu rồi, nhưng cũng có phần nghe chưa biết.

Ninh Triêu Ất hỏi: "Tiên cung tạo ra những Hoàng kim động vật này săn giết lẫn nhau, có phải là có hơi chút nhàm chán hay không, chẳng lẽ trong đó có thâm ý gì?"

Ngô Hắc: "Vì để tinh lọc tà khí bên trong Kim Khư."

"Tinh lọc tà khí?" Nam Trúc, Nhiếp Phẩm Lan và Trầm Khuynh Thành đồng thanh thốt lên, người còn lại cũng cảm kinh ngạc.

Ngô Hắc giải thích: "Năm đó, không biết Kim Khư xảy ra chuyện gì, đột nhiên xuất hiện lượng lớn tà khí, khuếch tán khắp nơi, người bình thường căn bản không thể sinh tồn, những động vật không thể thích ứng thì đều bị diệt sạch rồi, về sau lại Tiên cung ngay tại chỗ lấy tài liệu, luyện chế ra rất nhiều hoàng kim động vật rồi thả ra, tạo nên chuỗi thực vật như vậy.

Năm đó, khi cha ta và bá phụ mở ra cửa ra vào để tiến đến thì trong nước, thực vật, thậm chí cả trong tầng đất đều có tà khí, thậm chí ngay cả ở trên trời cũng bay tà vân. Bây giờ xem ra, hiệu quả tinh lọc tà khí tựa hồ không tệ, dọc theo đường đi ta đã có quan sát, thực vật và trong đất gần như không còn thấy bất kỳ tà khí gì."

Đối với việc xung quanh còn có tà khí hay không mọi người cũng không quan tâm, Nhiếp Phẩm Lan hỏi ra vấn đề mà mọi người đều hiếu kỳ, "Trong Tiên gia động phủ tại sao lại đột nhiên toát ra lượng lớn tà khí chứ?"

Ngô Hắc: "Không biết, nhưng mà việc Tiên nhân trong các Tiên gia động phủ đột nhiên biến mất có thể là liên quan tới chuyện này."

Mọi người quay mặt nhìn nhau.

Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn về phía đám mây xa dần kia, chợt toát ra một câu, "Nói cách khác, chúng ta cần phải một mực đi theo đám mây này?"

Ngô Hắc "Ừ" một tiếng.

"Vậy thì đi đi." Dữu Khánh không nói thêm lời nào, lại dốc sức nâng quan tài lên, chuẩn bị rời đi.

Ngô Hắc lại nhìn chằm chằm đám mây trên không trung, nhắc nhở: "Kim Khư bây giờ sợ rằng sẽ rất nguy hiểm, mọi người cẩn thận nhiều chút."

Nam Trúc buông tiếng thở dài, "Nếu thật sự là gặp phải bá phụ của ngươi, hắn muốn hạ sát thủ thì chúng ta có cẩn thận cũng vô dụng."

Ngô Hắc: "Không phải nói tới bá phụ của ta."

Mọi người lập tức mặt hiện nghi vấn nhìn về phía y.

Ngô Hắc: "Tiên cung trên đám mây đã chứng minh lời cha ta nói không giả. Cha ta còn từng nói, năm đó khi họ tiến vào đây, nơi đây có rất nhiều Hoàng kim xà trùng chuột kiến, bây giờ chúng ta gần như nhìn không thấy thứ nào, lại thêm tà khí đã được tinh lọc khá sạch sẽ. Nói cách khác, mấy nghìn năm trôi qua, lượng lớn tà khí có khả năng đã tập trung tại trên thân một số ít động vật, không biết

những động vật đó đã tiến giai đến tình trạng nào, chắc hẳn sẽ cường đại hơn nhiều so với Hoàng kim cự xà."

Lời này vừa nói ra, mọi người trong lòng rùng mình, đều đã kiến thức được uy lực công kích của Hoàng kim cự xà, có thể so với Sơ Huyền tu sĩ, càng cường đại hơn có ý nghĩa gì?

Gần như đều vô ý thức mà xoay nhìn xung quanh.

Sau khi nói xong lời đó, Ngô Hắc nhìn nhìn nhi tử ở trong cái sọt phía sau, nó vẫn còn đang há miệng lệch đầu ngủ say, ngay lập tức đi đầu đuổi theo hướng đám mây trên không trung.

Những người khác tự nhiên cũng là tiếp tục đi tới trước.

"Ai!" Cùng theo chạy, Nam Trúc thở dài một tiếng, với hắn mà nói, chỉ một Ngô lão thái gia cũng đã rất đáng sợ rồi, bây giờ còn có khả năng gặp phải những quái vật kinh khủng khác, còn có đám hung thủ gì đó phía sau màn, và cả thủ sơn thú có khả năng tồn tại kia nữa, suy nghĩ tới cũng thấy trong lòng sợ hãi.

Vốn chỉ định phát cái tài rồi nhanh chóng chạy lấy người là được, bây giờ cứ phải muốn làm như vậy, tuyệt không phải hành động sáng suốt, khiến cho gã rất bất đắc dĩ.

Tất cả mọi người tại đây, ngoại trừ gã và Mục Ngạo Thiết ra, thì đều có nguyên nhân không thể không lưu lại.

Đương nhiên, hai người bọn họ cũng có nguyên nhân khác phải lưu lại, tại thời điểm này không có khả năng vứt lại Dữu Khánh mà không quản tới, tên vô liêm sỉ này đã mất đi lý trí.

Dữu Khánh không khuyên được hai người quay trở về, hai người cũng không khuyên được Dữu Khánh rời đi, vì vậy đành chỉ có thể là tới đâu hay tới đấy…

Truy đuổi theo dám mây, trên cơ bản mọi người đều là lần đầu tiên làm chuyện như vậy, trước đây không hề nghĩ tới.

Khi thực sự truy đuổi theo, mới phát hiện ra một vấn đề rất lớn, đám mây ở trạng thái động, và một mực phiêu đãng trong không trung, ban ngày có thể luôn luôn đi theo không ngừng, nhưng đến đêm tối thì làm sao bây giờ? Có trăng sao để tham khảo thì đỡ, nếu gặp phải khí trời không trăng sao, hoặc gặp phải đám mây khác quấy nhiễu thì làm sao bây giờ?

Hiện tại cũng không có biện pháp nào tốt hơn, không theo cũng không được, vấn đề chỉ có thể đặt tại phía trước, chờ đến khi gặp phải rồi nói tiếp.

Một đường đi đi dừng dừng, trên đường thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những tảng đá ánh vàng rực rỡ.

Non nửa ngày sau, đang thỉnh thoảng quan sát bốn phía, Ngô Hắc đột nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm về một phương hướng.

Mọi người không rõ lí do, cùng nhau dừng lại, cùng nhìn theo về phương hướng đó.

Chỉ chốc lát sau, trong khe rãnh xa xa toát ra một cái bóng người, tiếp theo lại toát ra một đám, chính là đám Người mặt sắt vẫn một đường theo dõi tới đây.

Bởi vì nguyên nhân địa hình, cứ như vậy một đường cùng đi theo, rốt cuộc có lúc gặp phải khu vực có địa hình không thuận lợi, thí dụ như vừa rồi có một đoạn vùng đất trống, dù cho đã vượt qua với tốc độ nhanh nhất nhưng vẫn là bị phát hiện.

Đám người Ngô Hắc dừng lại, nhóm người mặt sắt phía sau cũng dừng theo, song phương cách không nhìn nhau.

Cừu nhân gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, Dữu Khánh âm thầm cắn răng.

Nhưng không quản là Bạch Lan muốn báo thù, hay là Dữu Khánh muốn báo thù, song phương có đánh nhau hay không đều không phụ thuộc vào hai người bọn họ, mà nằm tại hai vị cao thủ Ngô Hắc và Người mặt sắt, vừa đúng là hai người này đều không muốn đánh, bởi vì cũng không có nắm chắc tất thắng được đối phương.

Đối với Ngô Hắc mà nói, y có thể ra tay giúp trợ giúp Dữu Khánh, bởi vì đối phương dù sao đã từng cứu cha con bọn họ, nhưng không cần phải vì để báo thù cho Dữu Khánh mà không tiếc giá nào liều mạng với người khác, giao tình giữa hai người còn chưa tới loại tình trạng này.

Ngô Hắc xoay người lại, tiếp tục hướng theo đám mây trên không trung cất bước rời đi.

Những người khác cùng đi theo.

"Lão Thập Ngũ." Hỗ trợ khiêng kim quan, Nam Trúc gọi to, cũng lôi kéo cánh tay Dữu Khánh một cái.

Đang ngưng mắt nhìn đám người theo dõi phía sau, Dữu Khánh nghe gọi mới xoay người đuổi theo đội ngũ.

Thỉnh thoảng quay đầu lại, Ninh Triêu Ất đột nhiên nói: "Bên kia từng nói cho biết, nói là tu vi ba người các ngươi còn chưa phá Huyền, sợ các ngươi xảy ra chuyện nên mới đưa chúng ta tới, tu vi của các ngươi không đúng như lời bọn họ nói. Ta nghĩ, dựa vào năng lực của bọn họ, không đến mức ngay cả chút nền tảng này của các ngươi cũng tính sai, đây là có chuyện gì?"

Sư huynh đệ ba người không muốn trả lời vấn đề này, Nam Trúc ra vẻ vui đùa mà hỏi ngược lại một câu: "Ngươi sẽ không phải là do bên kia phái tới dò xét nền tảng chúng ta đi?"

Nghe lời nói này, Ninh Triêu Ất đành buông tay không nói gì nữa.

Đến thời điểm khi màn đêm sắp buông xuống, đám người mặt sau đột nhiên tăng nhanh tốc độ, khiến cho bên này sinh ra cảnh giác.

Cuối cùng, nhân mã song phương đối diện giằng co nhau.

Nhân thủ hai bên cũng không khác biệt nhau lắm, phía bên Ngô Hắc bao gồm cả tiểu hài tử nữa là mười người, phía bên Người mặt sắt kể cả bốn yêu, tổng cộng mười ba người, Cao Viễn đã quay về tụ tập.

Thẳng đến lúc này, đồng tử Dữu Khánh mới đột nhiên co lại, đã nhìn thấy rõ Bạch Lan, Cao Viễn, Giang Sơn và Thử thái bà trong nhóm người đối phương.

Hắn đã biết rõ bốn yêu là quân cờ trong biến cố Kiều trang, lại không nghĩ rằng bốn yêu cũng đuổi tới Kim Khư.

Bạch Lan nhìn thấy trong ánh mắt hắn lộ ra nét oán độc, khá là vui vẻ.

Người mặt sắt từ phía bên kia vượt đi lên, một mình đi tới trước mặt một đám người bên này, đối diện với Ngô Hắc, hỏi: "Không biết tôn giá xưng hô thế nào?"

Ngô Hắc: "Ngươi không có tháo xuống mặt nạ của mình thì cần gì phải hỏi ta là ai."

Người mặt sắt gật đầu: "Nói rất hay. Lúc trước khi các ngươi nói chuyện tại trên kim đài thì ta ẩn nấp tại bên cạnh cửa ra vào nên đều đã nghe được, việc đã đến nước này, oan gia nên giải không nên kết, ngươi ta cũng không độc bá được chỗ tốt nơi đây, cần gì phải cản tay lẫn nhau, không bằng hợp tác."

Ngô Hắc hờ hững hỏi: "Đã bay đến Tiên cung xem qua rồi, sợ là phát hiện thấy mình vào không được, cho nên mới nghĩ đến việc tìm ta hợp tác đi?"

Người mặt sắt đột nhiên híp mắt, "Xem ra ta không có tìm sai người, tôn giá quả nhiên biết rõ biện pháp tiến vào Tiên cung."

Quả thực, lúc trước Cao Viễn bay lên trên đó, trông thấy Tiên cung trong mây, nhưng mà lại bị chặn ở ngoài tiên môn, nửa bước khó tiến, rơi vào đường cùng đành quay ngược lại báo cáo tình hình, thậm chí còn chở Người mặt sắt đi lên Tiên cung kiểm chứng, phát hiện quả thực không thể tiến vào, mới có cảnh chủ động đến đây nói chuyện hợp tác trước mắt này.

Không chỉ có là y, mà ngay cả đám người Dữu Khánh cũng âm thầm kinh ngạc, thì ra là dù cho tìm đến được Tiên cung cũng không thể dễ dàng xâm nhập. Bên này cũng không biết trong lòng Ngô Hắc đến cùng còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật không có thổ lộ ra, giống như thuốc kem vậy, bóp nặn một cái mới lộ ra một ít.

Nhưng mà Dữu Khánh xem như có thể hiểu được, có thể chạy vòng vòng tại phía dưới mí mắt lão cáo già Ngô lão thái gia kia nhiều năm như vậy mà không thất thủ, sao có thể không có chút lòng dạ.

Ngô Hắc: "Không có tìm sai thì thế nào, ngươi dựa vào đâu để nói chuyện hợp tác với ta?"

Người mặt sắt: "Đi theo các ngươi lâu như vậy, ta đại khái đã xem như nhìn ra được, trong lúc nhất thời các ngươi không có biện pháp tiếp cận Tiên cung, ta có!" Xoay tay lại chỉ về phía Cao Viễn ở mặt sau, "Nguyên hình của hắn là một con Bạch đầu ưng khổng lồ, hắn có thể chở tất cả chúng ta đưa đến Tiên cung.

Đương nhiên, khi ngươi tại trên kim đài ở cửa ra vào có nói, Tiên cung có khi cũng sẽ xuống trên mặt đất, ngươi có thể một mực đi theo liền nói rõ lời ngươi nói không giả. Nhưng ngươi cũng chớ quên, đêm dài lắm mộng, ngươi thật sự muốn chờ đến khi bá phụ của ngươi đi tìm tới sao?"

Ngô Hắc: "Ngươi trước hết giết chết người của chúng ta bên này, sau đó lại tới đây nói một đống lời dông dài, đây là thứ hợp tác mà

ngươi nói sao?”

Đối phương quả thực đã thuyết phục y, nhưng mà thành ý không đủ.

Người mặt sắt nghe vậy nhìn chăm chú về phía chiếc kim quan được Mục Ngạo Thiết khiêng trên người, cười ha ha, “Giết chết người của các ngươi?” Y đột nhiên nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh, lần nữa phất tay chỉ tới bốn người Cao Viễn, “A Sĩ Hành, ngươi hẳn không xa lạ gì với bốn kẻ bọn họ đi? Trông thấy bốn người bọn họ, lẽ nào ngươi còn tưởng rằng Kiều Thư Nhi xuất hiện tại bên cạnh ngươi là ngẫu nhiên sao? Cái gì gọi là giết chết người của các ngươi? Ta giết chết chính là người của chính ta, chính tay ta nhổ đi gian tế mà ta xếp vào tại bên người các ngươi, các ngươi hẳn phải cảm tạ ta mới đúng!”

A Sĩ Hành? Tên này vừa được nói ra khỏi miệng, đám người Ninh Triêu Ất đều sửng sốt, đều cảm thấy rất quen thuộc, hơi chút suy nghĩ liền nhớ tới là ai, phỏng chừng với cái tên thuộc loại hiếm có này, xác suất trùng tên hẳn không lớn, từng người lập tức kinh ngạc không thôi.

Đều không nghĩ đến, người mấy ngày nay đi chung với mình vậy mà lại chính là thiên hạ đệ nhất tài tử đại danh đỉnh đỉnh kia!

Nghĩ lại một chút liền không còn thấy ngạc nhiên, giang hồ đồn đại, vị Thám Hoa lang này cũng là người đầu tiên tìm được Tiểu Vân gian, bây giờ có thể tìm đến Kim Khư, trái lại cũng không tính ngạc nhiên nữa rồi.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn tới Dữu Khánh đều lộ ra nét ngạc nhiên, mình vậy mà đã cùng cộng tác làm việc với Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh, không biết trong tương lai có tính là một câu chuyện để truyền lưu hay không.

Đương nhiên, cũng có người âm thầm cảm thấy kỳ quái, dựa vào tài hoa của vị này, nào phải là người thiếu tiền tiền gì, mục đích từ đầu

chạy vào nhưng lại là vì hoàng kim, là tình huống gì?

Thấy Dữu Khánh thần tình lạnh nhạt, đối với lời mình nói không chút động lòng, lại nhìn thấy Ngô Hắc tựa hồ đang quan sát thái độ của Dữu Khánh, Người mặt sắt lại nói: "Nếu như Thám Hoa lang thực sự là lâu ngày sinh tình với tên gian tế này, ta cũng có thể lý giải, sự tình có nặng có nhẹ, ngươi cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi, không quản giữa chúng ta với nhau có ân oán gì, đều không nên làm lỡ mục đích hàng đầu chúng ta tới đây. Chúng ta không ngại trước tiên liên thủ đạt được mục đích hàng đầu, muốn ân oán phân minh gì đó cũng không cần gấp gáp ngay tại thời khắc này, then chốt chính là hiện tại ngươi có nôn nóng, gấp gáp thế nào đều cũng không làm gì được ta, nếu ngươi muốn tính sổ, có thể để lại về sau."

Chương 401: Nhảy xuống vực

Đối phương dông dài nói ra một đống đạo lý, Dữu Khánh lại không muốn phân rõ phải trái cùng đối phương, bởi vì bản thân hắn không có tư cách nói lý, hắn không làm chủ được đối phương, cũng không làm chủ được một nhóm người bên này, vì vậy hỏi ngược lại:

"Đến cùng thì ngươi là ai?"

Người mặt sắt cười nói:

"Ta biết rõ ngươi muốn biết điều gì, nhưng hiện tại, ngươi ta là quan hệ đối địch, ta còn không thể nói cho ngươi biết. Chỉ cần hợp tác thuận lợi, sau việc dù cho ngươi không hỏi, ta cũng sẽ chủ động nói cho ngươi biết một ít, tuyệt không nuốt lời!"

Dữu Khánh không tiếp tục hé răng, có hợp tác hay không thì toàn bộ nhìn xem Ngô Hắc quyết định như thế nào, đối phương vốn không phải muốn hợp tác với hắn, mà là muốn hợp tác với người nắm giữ bí pháp ra vào Tiên cung, chính là Ngô Hắc. Hắn biết rõ

Ngô Hắc dẫn theo nhi tử vào đây truy tìm điều gì, đánh giá Ngô Hắc sẽ không cự tuyệt hợp tác như vậy.

Nói cách khác, tại trong cục diện hiện nay, chỉ cần Ngô Hắc còn có thể chắn tại trước mặt Người mặt sắt để che chở bọn họ thì đã rất tốt rồi, làm sao có khả năng yêu cầu người ta nghe lời của mình, muốn để cho người ta liều mạng báo thù cho mình thì càng không thể.

Người mặt sắt có ý tươi cười trong ánh mắt, y cũng không cho rằng Ngô Hắc cần thiết phải cự tuyệt mình.

Nào ngờ, Ngô Hắc lạnh nhạt nói:

"Ngay cả việc ngươi là người nào ta cũng không biết, ngươi cảm thấy ta cần phải hợp tác với ngươi sao?" Nói xong thì nghiêng đầu ra hiệu cho đám người Dữu Khánh, "Các ngươi đi trước đi."

Ý tứ rất đơn giản, y đi sau chính là muốn che chắn phía sau.

Nói đến cùng vẫn là muốn che chở cho nhóm người bên mình, nếu y đi trước, một khi Người mặt sắt xuất thủ, những người khác có khả năng không chống được.

Cũng giống như lúc trước Dữu Khánh đã cứu con của y, y còn cố ý chạy đi cảm tạ, rồi lúc trước tại ngoài cửa ra vào, hai cha con y rơi vào trong tay bá phụ của y, cũng là được mọi người liên thủ cứu lấy hai cha con bọn họ, hiện tại làm như vậy cũng xem như là trong tình trong lý.

Dữu Khánh trái lại nhịn không được nhìn Ngô Hắc nhiều một chút, đối với nhân phẩm của vị này có được nhận thức càng thêm sâu.

Đương nhiên, cũng bất ngờ với việc y vậy mà lại cự tuyệt hợp tác.

Người mặt sắt cũng rất bất ngờ, giang hai tay ra, "Đồ vật trong Tiên cung không ai chuyển đi được, không ai độc chiếm được, mọi người

thuận thuận lợi lợi lấy thứ mình cần, có điều gì không tốt sao?”

Liếc mắt nhìn đồng bạn đã rời đi trước, Ngô Hắc nhàn nhạt nói ra một câu, “Muốn hợp tác thì phải đưa ra thành ý, để cho ta biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra, nếu không, ngươi cũng không phải là lựa chọn duy nhất của ta!”

Ném lại lời nói, xoay người lập tức rời đi.

Y không có khả năng ngay cả đối phương là người nào cũng không biết, liền dễ dàng giúp người ta tiến vào Tiên cung, thứ mà phụ thân y không tiếc trở mặt thành cừu với huynh đệ ruột thịt cũng phải duy trì, tuy rằng y không kiên quyết được giống như phụ thân vậy, nhưng cũng tuyệt đối không làm bậy.

Còn có, đối phương một mực không có nói ra đám người Ninh Triêu Ất là cơ sở ngầm xếp vào bên này, là có ý gì?

Nói chung, tuyệt đối không phải vì giúp Dữu Khánh xả giận, y còn không có trẻ con như vậy.

Trong viền mắt trên chiếc mặt nạ sắt, ánh mắt Người mặt sắt trở nên tối tăm, gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng Ngô Hắc rời đi.

Y đại khái đã hiểu được ý của đối phương, nhưng tại trước khi y chưa có được thứ mình cần thì không có khả năng đem nền tảng của mình nói ra rõ ràng, một khi người ta đổi ý, hoặc không thể tìm được thứ mình cần ở bên trong Tiên cung, y liền không còn có một chút đường lui nào rồi.

Chậm rãi hít sâu một hơi sau, y lên tiếng nói: “Bạch Lan, muốn báo thù thì báo thù đi!”

Lúc trước, sau khi dự định lợi dụng Kiều Thư Nhi để giết chết Dữu Khánh nhưng thất bại, Bạch Lan còn muốn tiếp tục lợi dụng gian tế bên kia để báo thù rửa hận, nhưng mà Tiên cung xuất hiện dẫn đến

y lấy đại cục làm trọng, tạm thời kiềm chế Bạch Lan, bây giờ, rất rõ ràng, không cần thiết phải vậy nữa rồi.

"Tạ tiên sinh!" Bạch Lan khom người cảm tạ, trong ánh mắt nhìn về phía Dữu Khánh phương xa lần nữa hiện lên hận ý sâu đậm.

Người mặt sắt lại lên tiếng hỏi: "Các ngươi đoán xem bọn họ có thể thuận lợi vượt qua theo cái khe kia hay không?"

Lúc trước khi y cùng với Cao Viễn từ Tiên cung quay lại thì từ trên cao y nhìn thấy được một vài thứ trên mặt đất…

Một đám người lấy Ngô Hắc làm đầu phải dừng lại rồi, không thể không tạm thời dừng lại.

Trên mặt đất giống như xuất hiện một cái vết sẹo thật lớn, địa hình núi non thung lũng trùng điệp tựa như bị xé toạc ra một cái lỗ hổng thật lớn, vết rách ngoằn ngoèo quanh co, một cái mương thật lớn, vị trí rộng hàng trăm trượng còn chưa phải là nơi rộng nhất, sâu thì càng không biết bao nhiêu, ánh nắng chiếu nghiêng không thấy được đáy của nó, thực sự là một vực thẳm.

Làm thế nào vượt qua? Từng người cúi đầu nhìn về phía vực sâu không thấy đáy dưới chân.

Đối với một đám tu sĩ mà nói, muốn vượt qua không khó, vấn đề là không biết phía dưới vực thẳm này có thứ gì khác hay không, nhất là đã nghe được lời kể kia của Ngô Hắc.

Ninh Triêu Ất hỏi Ngô Hắc, "Phía dưới này có thứ ngươi nói không?"

Ngô Hắc: "Không biết, chỉ sợ ngay cả cha ta cũng không biết, dù sao đã cách mấy nghìn năm, tình huống gì đều có khả năng xuất hiện. Tuy nhiên nhìn dáng vẻ phía dưới, hẳn phải là nơi thích hợp để cho thứ đó ẩn núp."

Sau lưng y, Tiểu Hắc bò đứng dậy trong sọt, leo đến trên vai phụ thân, leo lên đỉnh đầu phụ thân, vươn đầu nhìn về phía vực sâu, hiếu kỳ hỏi một câu, "Thứ đó?"

Người khác liền nghe hiểu là đứa trẻ này đại khái đang hỏi xem là có thứ gì.

Sau khi mọi người tiếp xúc với nhau một đoạn thời gian, cũng đều đã cảm nhận được, khả năng giao tiếp của đứa trẻ này tương đối kém, nói chuyện rất không lưu loát.

Ngô Hắc nhấc tay, ấn nhi tử trở về trong cái sọt.

Mọi người nhìn chằm chằm và vực sâu, suy nghĩ, Nhiếp Phẩm Lan nói ra: "Nói như vậy, vậy thì phải tận lực giảm thiểu thời gian nán lại phía dưới mới được."

Ninh Triêu Ất lại hỏi Ngô Hắc, "Dựa vào tu vi của tiên sinh có thể trực tiếp bay qua không?"

Ngô Hắc hơi gật đầu, nhấc tay làm thủ thế mô tả bay xéo đến không trung, sau khi đạt được độ cao nhất định thì tiếp đó nhẹ nhàng lướt ngang dần xuống phía bờ bên kia.

Mọi người nhìn xem xong liền hiểu được, dựa vào tu vi của vị này mà muốn trực tiếp bay qua thì cũng không được, cũng phải dùng phương thức lướt đi mới có thể qua được.

Ninh Triêu Ất hơi gật đầu, quay đầu lại nói với mọi người: "Chúng ta không có tu vi như tiên sinh, không thể trực tiếp bay đến bờ bên kia, nhưng với độ cao như vậy hẳn cũng đủ để cho chúng ta ngự khí lướt đi đến vách đá đối diện, khi mọi người đến được vách đá thì nhanh chóng phi thân đi lên…" Tiếng nói chợt ngừng bặt, ánh mắt mọi người cùng nhau nhìn về phía chiếc kim quan mà Mục Ngạo Thiết khiêng trên vai kia.

Mọi người có điểm không biết nên nói cái gì cho phải, trọng lượng chiếc kim quan này đâu chỉ là nghìn cân, mang theo một vật nặng như thế để nhảy xa, coi như với tu vi của Ngô Hắc chỉ sợ cũng bay không đến bờ bên kia, chỉ sợ cũng phải rơi đụng đáy.

Nhưng mà với hành động của vị Thám Hoa lang này, rõ ràng không có khả năng sẽ dễ dàng bỏ đi đi thể người âu yếm, nếu không thì không cần phải tham gia chuyện mạo hiểm lần này, mọi người cũng không tiện khuyên can.

Ngô Hắc hiển nhiên không có sự phân vân, đắn đo vòng vòng vèo vèo như người bình thường, gió từ dưới đáy vực cuốn ngược lên trên, tóc dài tung bay, y nhìn chằm chằm Dữu Khánh hỏi:

"Ngươi thật sự cảm thấy người chết còn có thể phục sinh sao?"

Dữu Khánh: "Nếu Tiên cung thật sự đã tồn tại, vậy thì thử xem cũng không sao."

Ngô Hắc: "Không sao? Mấy nghìn năm rồi, có lẽ thứ tồn tại ở phía dưới ngay cả ta cũng không dám tùy tiện trêu chọc, nếu như ngươi tại phía dưới thật sự gặp phải, ta sẽ không cứu ngươi."

Rõ ràng là nói ra trước lời cảnh cáo, có vẻ muốn nói ngươi không nên không nghe khuyên bảo.

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu, "Ta đã hiểu."

Ngô Hắc quay đầu lại nhìn nhìn đám Người mặt sắt ở phía sau đang chậm rãi đến gần nơi này, mặt nhìn sang bờ bên kia, nói: "Các ngươi đi trước đi, ta tiễn các ngươi một đoạn đường." Mở bàn tay ra, làm tư thế nâng lên, thấy mọi người chối từ đi trước, y trực tiếp chỉ vào Ninh Triêu Ất.

Cũng không có gì để nói, Ninh Triêu Ất lập tức tung người nhảy lên, một chân đạp về phía Ngô Hắc, người sau đưa một chưởng ra nâng

lấy bàn chân hắn ta, cánh tay co lại bỗng nhiên đẩy ra, Ninh Triêu Ất lập tức bay xéo lên vọt bắn về phía trên không vực sâu.

"Ngươi." Ngô Hắc lại chỉ tới Trầm Khuynh Thành, hai người tiếp tục làm giống như lúc trước, Trầm Khuynh Thành lại được đẩy đi ra ngoài.

Sau đó một người tiếp một người, phu phụ Tặc uyên ương và Lục Tinh Vân cũng dồn dập bay về phía bên kia.

Chỉ chốc lát sau, bên này mơ hồ có thể nhìn thấy ở chỗ sâu trong vách đá đối diện, bóng người Ninh Triêu Ất từ trong chỗ bóng tối rất nhanh leo lên trên, rồi rất nhanh nhảy lên, rơi tại trên đỉnh núi đối diện, những người khác cũng lần lượt làm như thế.

Ngô Hắc quay đầu lại nhìn về phía sư huynh đệ ba người, nhìn thấy ba người không có ý định tới gần, y lại chỉ vào Nam Trúc, "Ngươi."

Dữu Khánh chủ động đưa tay, đoạt lấy kim quan mà Mục Ngạo Thiết đang khiêng, "Hai người các ngươi đi trước đi."

Sợ hai người do dự chối từ, hắn lập tức tung mình nhảy đi ra ngoài, một mình một người khiêng kim quan nhảy xuống vực sâu vạn trượng.

Ngô Hắc thoáng sửng sốt, chỉ nghe lách cách hai tiếng, ánh mắt thoáng nhìn tới, chỉ thấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết song song rút kiếm, gần như là không phân trước sau nhảy ra ngoài, không chút do dự trực tiếp lao về phía vực sâu vạn trượng, đuổi theo phương hướng Dữu Khánh rơi xuống.

"Tiên sinh đi trước đi, không cần quản tới chúng ta, gặp lại ở bờ bên kia!"

Đây là lời nói sau cùng mà Nam Trúc hô lên trước khi rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Ngô Hắc thấy vậy thì rất xúc động, rất đột ngột, trở tay không kịp, khó giải thích mà cảm thấy trong lòng chấn động.

Giống như chính y đã nói, y đã nói cho bọn họ biết, phía dưới nơi này có khả năng có thứ mà ngay cả y cũng không dám trêu chọc, nhưng hai người này vẫn rất dứt khoát, rất kiên quyết, gần như là cùng nhảy xuống cùng một lúc, hiện tại y trái lại có phần muốn biết quan hệ giữa ba người bày.

Trong vực sâu, Dữu Khánh khiêng kim quan dùng hết một thân tu vi ngự khí, nhằm gia tăng khả năng giảm chậm lại tốc độ rơi xuống, nhưng mà kim quan thực sự quá nặng, khiến cho tốc độ hạ xuống của hắn vẫn có vẻ rất nhanh.

Đúng lúc này, có hái bóng người xuất hiện ở hai bên.

Truy theo rơi xuống, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đuổi tới, song song lăng không xoay người, mỗi người đưa ra một tay nâng lấy hai đầu kim quan, hai người cũng đồng thời ngự khí giảm tốc độ.

Dữu Khánh nhìn nhìn hai bên, nhìn thấy hai vị sư huynh đều đang cao độ đề phòng bốn phía, cũng không biết nên nói lời gì, cũng đồng dạng một tay nâng kim quan, một tay rút kiếm cầm ở ở trong tay, nâng cao đề phòng đối với tình hình phía dưới vực sâu này.

Tại sư huynh đệ ba người liên thủ thi pháp, cuối cùng làm cho tốc độ rơi xuống của kim quan chậm lại không ít.

Ba người dần dần rơi vào trong bóng tối vực thẳm, trong miệng Nam Trúc bắt đầu mở lời cằn nhằn oán trách Dữu Khánh…

Trên đỉnh núi, Ngô Hắc nhìn chằm chằm vào vực sâu một lúc, sau đó đưa tay trực tiếp xách nhi tử lúc này vừa mới bò lên khỏi sọt, thuận tay kẹp tại dưới nách, sau đó xoay người, đối diện với một đám người chạy tới.

Người mặt sắt dẫn đầu đám người đi đến nơi, dừng lại, thản nhiên nói: "Lúc trước, khi ta bay qua từ không trung, phát hiện thấy trong vực sâu này có con nhện thật lớn bò tới bò lui, còn phải lớn hơn cả những con cự xà kia, cũng không biết có ăn người hay không, nếu kinh động đến chúng có lẽ sẽ không tốt." Dứt lời đột nhiên giậm chân, mặt đất rung động ầm ầm, vách đá nứt ra, vách đá sụp xuống ầm ầm rơi xuống vực thẳm.

Mái tóc dài của Ngô Hắc đột nhiên tung bay về phía sau, vẻ mặt trở nên nghiêm túc ẩn hiện sát khí, nhưng mà thoáng nhìn nhi tử đem theo ở dưới nách, cuối cùng vẫn là không để ý đến, tung người bay lên, lao về phía bờ bên kia vực sâu.

Người mặt sắt đi tới sát biên giới vách núi, nhìn một cái xuống dưới, lại nhìn chăm chú về phía bóng người đi xa trong không trung, "Bạch Lan, cừu nhân của ngươi hình như đã đi xuống dưới rồi, không còn có gia hỏa ôm hài tử kia trông nom nữa, đây chính là cơ hội tốt để ngươi báo thù, chỉ là không biết ngươi có dám đi xuống hay không."

Chương 402: Sự hung dữ không rõ lí do

Một đám người giấu mình trong áo choàng đen nhìn chăm chú về phía Bạch Lan, ba người Cao Viễn, Giang Sơn, Thử thái bà ba càng là vô ý thức mà chạm ánh mắt với nhau, ba bọn họ đều rất rõ ràng sự oán hận của Bạch Lan đối với "A Sĩ Hành", nếu không phải do Người mặt sắt vẫn luôn ngăn cản, lại thêm phía bên kia có nam nhân dẫn theo hài tử che chở thì ả ta đã sớm lao đi báo thù rồi, bọn họ đánh giá ả ta rất có khả năng sẽ đi xuống dưới.

Quả nhiên, Bạch Lan lập tức trả lời: "Bọn họ đều dám đi xuống, ta tại sao không dám?"

Người mặt sắt nhìn chằm chằm vào số người mơ hồ ở trên vách núi đối diện, xác nhận lại một lần rồi nói, "Bọn họ đi xuống ba người, trong các ngươi ai muốn cùng xuống trợ giúp Bạch Lan một tay?"

Việc này, không người nào hé răng.

Bạch Lan nhìn quanh một vòng, biết rõ không trông chờ được vào những kẻ khác, kiên cường nói: "Tạ ý tốt của tiên sinh, không cần đâu, chỉ với chút tu vi của ba người bọn chúng, một mình ta đủ rồi."

Người mặt sắt quay đầu lại nhìn chằm chằm ả ta, "Ba tên kia không đáng gì, chủ yếu là con nhện to lớn nhìn thấy lúc trước, cũng không biết là thứ gì, chính ngươi cần cẩn thận nhiều hơn."

"Vâng." Bạch Lan đáp lại một tiếng, rồi trực tiếp tung người nhảy xuống vách núi.

Người mặt sắt nhấc tay chỉ tới một bên, "Cao Viễn, ngươi đưa bọn họ theo bên cạnh đi qua đó đi, ta đi tìm vị kia nói chuyện."

"Vâng." Đám người Cao Viễn đáp lời rồi nhanh chóng lướt đi sang phía bên kia.

Người mặt sắt phóng vọt ra, lao xéo lên trên không trung…

Phía dưới khe núi, đứng ở đỉnh núi nhìn xuống thì chỉ thấy một màu tối như mực, kì thực không đến mức đưa tay không thấy năm ngón, đều có thể nhìn thấy rõ người và vật, giống như là bầu trời lúc tảng sáng, ngẩng đầu có thể nhìn thấy được ánh nắng chiếu nghiêng vào vách đá ở trên cao.

Nâng kim quan không nhanh không chậm hạ dần xuống, sư huynh đệ ba người kinh nghi bất định mà cảnh giác nhìn xung quanh.

Trên vách đá, lúc đầu còn không nhìn thấy có cái gì, xuống đến nửa đoạn dưới, xuất hiện rất nhiều hang động to to nhỏ nhỏ, còn có rất nhiều lỗ thủng gồ ghề to như nắm đấm, đều giống như là bị thứ gì

đó đâm thủng ra, còn có rất nhiều vết xước to to nhỏ nhỏ rất rõ ràng, có một số vết xước nhìn còn rất mới. Càng quỷ dị hơn chính là, tại khu vực hiếm thấy ánh nắng ở phía dưới, khắp nơi đều có giăng từng tấm lưới, to to nhỏ nhỏ đều có, lớn thì vô cùng lớn, có cái to như một cái sân rộng, nhìn giống như là mạng nhện, nhưng tơ lưới là màu vàng kim.

Tại khi ba người sắp rơi xuống tới thì phía trên không đột nhiên có thứ gì đó vù vù tơi xuống, ba người ngẩng đầu nhìn, thấy là một tảng đá lớn đang rơi xuống, nện vào trên một tấm lưới vàng kim, lực va chạm quá lớn, lưới tơ vàng bị kéo dãn quá mức lập, cuối cùng bị tảng đá lớn phá rách ra, tảng đá ầm ầm nện xuống trên đất, động tĩnh nện xuống đất đã được lưới tơ làm yếu đi rất nhiều.

Từ đó có thể thấy được, mức độ bền dai của lưới tơ vàng kim này không phải tầm thường, nếu không, một tảng đá to lớn từ trên cao như vậy rớt xuống như thế, tất nhiên sẽ tạo ra cảnh tượng đất đá tung bay rất mãnh liệt.

Ba người nâng kim quan đồng thời rơi xuống, Dữu Khánh thuận thế đem kim quan khiêng tại trên đầu vai của mình, hai vị sư huynh đề phòng cẩn thận xung quanh, dấu vết lưu lại tại trên vách đá thực sự nhìn thấy mà giật mình, khẳng định đó không phải là tự nhiên hình thành, lại thêm có lời Ngô Hắc nhắc nhở lúc trước.

Càng quỷ dị chính là, phía dưới vực sâu rải đầy hoàng kim, từng cục từng cục vàng, nhỏ thì lớn cỡ nắm đấm, lớn thì to như cái bàn, vấn đề là hình dáng đều giống nhau như đúc, từng khối từng khối hơi có chút hình dạng xoắn ốc, to to nhỏ nhỏ phủ kín mặt đất, nhìn rất đồ sộ.

Có một điểm không tốt là khiến người không dễ đặt chân, đi lại bất tiện.

"Nếu như nơi đây gần cửa ra vào thì còn cần gì phải đào hoàng kim, trực tiếp vận chuyển ở đây đi là được rồi. Hình dạng đống hoàng

kim này tại sao đều giống nhau như vậy, từng cục từng cục, không giống hình thành tự nhiên, là người làm ra hay quái vật tạo ra?”

Nam Trúc ở bên cạnh nhỏ giọng thì thầm, đồng thời cẩn thận từng li từng tí mà di chuyển về phía bờ bên kia.

Trên vách núi phía bờ bên kia, Người mặt sắt lại đối đầu với Ngô Hắc một lần nữa.

“Năm đó, tại trên đường vào kinh đi thi, A Sĩ Hành đã giết chết trượng phu của Bạch Lan, đối với nàng ta mà nói, cừu hận này là không đội trời chung. Dù sao cũng là thù giết chồng, ta cũng không tiện khuyên can gì, nàng ta đã nhảy xuống vách núi đi truy sát rồi. Đương nhiên, nếu như chúng ta hợp tác, ít nhất tạm thời đều là người mình, ta đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp để ngăn cản nàng, tôn giá cảm thấy như thế nào?”

Người mặt sắt tâm bình khí hòa, đem quyền quyết định giao lại cho Ngô Hắc, ở mức độ nào đó mà nói cũng là muốn đẩy Ngô Hắc vào thế lưỡng nan.

Hoặc là bỏ lại đám người Ninh Triêu Ất đi cứu ba người Dữu Khánh, hoặc là thủ tại đây không đi giải cứu ba người phía dưới, hoặc là dẫn theo mọi người cùng nhau đi xuống mạo hiểm, mà như vậy, Người mặt sắt cũng chưa chắc sẽ ngồi xem.

Nhưng mà hắn ta lại không biết tằng Ngô Hắc đã biết được đám người Ninh Triêu Ất chính là gian tế do đối phương phái tới, Ngô Hắc hoàn toàn có thể không quản tới đám người Ninh Triêu Ất.

Nhưng mà, Ngô Hắc không có làm như vậy, hỏi ngược lại: “Đường là chính bọn hắn tự chọn, ta vì sao phải đi xuống cứu bọn họ?”

Đây cũng không phải là nói không mà thôi, phía dưới có khả năng tồn tại nguy hiểm mà ngay cả chính y cũng khó thể đối diện, y sẽ không dễ dàng dẫn theo con trai của mình đi xuống đó mạo hiểm,

nhất là trước mắt còn có một kể bụng dạ khó lường, lúc trước y đã nói rõ ràng với ba người Dữu Khánh rồi.

Đôi mắt phía sau tấm mặt nạ sắt nhíu nhíu lại, cũng không tiếp tục hé răng, nếu đối phương đã tình nguyện ngồi xem ba người phía dưới bị chết cũng phải chăm chú theo dõi hắn ta, vậy thì hắn ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, một lần cứng đối cứng lúc trước đã để lại ấn tượng khắc sâu cho hắn ta.

Gió thổi tung bay áo choàng của Người mặt sắt, cũng làm rối tung mái tóc dài của Ngô Hắc. Tiểu Hắc ở trong vòng tay Ngô Hắc hiếu kỳ với chiếc mặt nạ trên mặt đối phương, với tay ra muốn có được, Người mặt sắt không để ý tới, cánh tay vươn ra cũng bị phụ thân ấn xuống.

Đám người Ninh Triêu Ất đều trầm mặc ở phía sau lưng Ngô Hắc.

Kỳ thực, chỉ cần Ngô Hắc vẫn còn nguyện ý đứng lại nơi này chờ đợi, chính là thể hiện một loại thái độ đối với ba người Dữu Khánh…

Tại phía dưới vực sâu, Nam Trúc phát hiện thấy trên lưới tơ vàng kim ở bên cạnh có chất gì đó giống như chất nhờn, gã kìm không được cầm kiếm đụng thử vào đó, kết quả lập tức phát hiện kiếm bị dính chặt vào, ra sức kéo cũng kéo ra không được, vận công chấn động cũng không ra, trái lại càng kéo càng làm sợi tơ vàng kim kéo dài ra.

“Sao ngươi lại lắm chuyện như vậy chứ, không có việc gì đi đụng nó làm gì?”

Dữu Khánh khiêng kim quan cất tiếng mắng.

“Hừm, ai mà biết được.” Nam Trúc có chút tức giận, sau đó dứt khoát nhấc kiếm chém xuống cục vàng ở dưới chân.

Keng! Tuy rằng tơ vàng đã bị chặt đứt nhưng vẫn dính chặt vào trên thân kiếm.

Chính vào lúc này, sư huynh đệ ba người đột nhiên cùng nhau nhìn lên không trung, chỉ thấy có một bóng người phiêu nhiên bay xuống, sau khi nhìn thấy rõ người tới là ai, thần tình cả ba đều trở nên nghiêm trọng.

Nam Trúc vội vàng rút kiếm, nhưng không thể thoát khỏi sức dính cực mạnh của tơ vàng, đành phải mài mài lên cục vàng.

Dữu Khánh trước tiên bỏ kim quan xuống, Bạch Lan cũng bồng bềnh hạ xuống, đối diện với sư huynh đệ ba người.

Thân khoác áo choàng, Bạch Lan không ngừng cười nhạt, "A Sĩ Hành, tìm ngươi mấy năm, cuối cùng bây giờ chúng ta cũng đã gặp mặt!" Hai bàn tay đan vặn vào nhau, khớp xương mười ngón vang lên răng rắc.

Dữu Khánh cũng không biết việc Kiều Thư Nhi chết có quan hệ trực tiếp với ả ta, nhưng mà chuyện cho tới bây giờ suy nghĩ lại chuyện cũ, bỗng nhiên cảm thấy những gì mình đã từng làm ra quá mức ấu trĩ, thậm chí có chút hoang đường nực cười, cho dù lúc đó là phu thê người ta ra tay làm hại trước, nhưng mà mình vì số Linh Mễ trị giá hai nghìn lượng bạc lại có thể giết chết trượng phu của người ta, bây giờ nghĩ lại quả thực lúng túng.

Tâm trạng hắn vào lúc này, nhìn thấy Bạch Lan thì hơi có phần áy náy, đối với việc người ta siêng năng truy sát cũng không muốn truy cứu làm gì, muốn dàn xếp ổn thỏa, vì vậy hỏi ra:

"Ta rất kỳ quái, ngươi làm sao biết rõ trượng phu của ngươi là do ta giết?"

Bạch Lan nhíu mi, giận không thể át nói: "Ngươi còn muốn phủ nhận hay sao?"

Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu ngừng lại, "Ta không muốn phủ nhận làm gì, có phủ nhận như thế nào thì ngươi cũng sẽ không tin. Chỉ là, khi tại Kiều trang đảo Móng Ngựa nhìn thấy ngươi và mấy kẻ Cao

Viễn kết bạn cùng nhau xuất hiện, liền cảm thấy ngạc nhiên, nếu ngươi đã biết rõ quá trình sự việc xảy ra, vì sao còn có thể kết nhóm cùng với mấy người Cao Viễn, vì sao không giết bọn họ để báo thù?"

Bạch Lan bị lời hắn nói làm cho sững sờ, cảnh giác hỏi: "Đã cùng đồ mạt lộ, còn muốn làm trò quỷ để giữ mạng hay sao?"

Dữu Khánh đã hiểu ra được chút gì đó, "Cho nên ngươi căn bản không biết trượng phu của ngươi là bị chết như thế nào, ngươi tại sao lại cho rằng với tu vi của ta và lúc đó có thể dễ dàng giết chết được trượng phu của ngươi chứ?"

Bạch Lan rõ ràng bị xúc động, phát hiện thấy cho tới tận bây giờ mình dường như luôn bị thù hận che mắt, hiện tại nghĩ lại, đúng vậy, với tu vi tên này năm đó làm sao có khả năng dễ dàng giết chết trượng phu của mình? Sau một hồi phân vân bất định, mới hỏi ngược lại: "Ngươi muốn nói gì?"

Dữu Khánh hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Chuyện trượng phu của ngươi bị chết, thật sự không thể bỏ qua sao?"

Bạch Lan hướng về phía kim quan hất hất cằm, "Chuyện nàng bị chết, ngươi có thể bỏ qua không?"

"Ta đã hiểu rồi." Dữu Khánh gật gật đầu, vừa đúng vào lúc này, Nam Trúc mài đứt được tơ vàng bám chặt trên kiếm, hắn lập tức ra hiệu, nói: "Lão Thất, lão Cửu, các ngươi khiêng Thư Nhi đi trước đi, để ta cùng với nàng ta kết thúc ân oán."

Mục Ngạo Thiết: "Còn là để cho ta đi."

Sau khi tu vi phá Huyền, còn chưa có thực sự giao thủ với tu sĩ Huyền cấp, trong lòng kìm nén đã lâu, ít nhiều cũng có phần háo hức muốn thử.

Nam Trúc nhíu mi nói: "Hai tên gia hỏa các ngươi có bệnh sao, chuyện ba người có thể liên thủ làm, còn phải từng tên giành giật

với nhau là có ý gì, ngại rằng nơi đây quá an toàn hay sao?" Dứt lời, bản thân nhịn không được nhìn nhìn khắp nơi.

Mục Ngạo Thiết hơi giật mình, cũng kịp phản ứng lại.

Bạch Lan xùy một tiếng, cũng không biết ba tên gia hỏa này từ đâu lấy tới tự tin.

Dữu Khánh trầm giọng nói: "Đây là chuyện ân oán giữa ta và nàng ta, để tự ta giải quyết, ai dám nhúng tay vào, đừng trách ta trở mặt, đều cút sang một bên cho ta!"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía hắn, đều có chút bất ngờ, cảm thấy lão Thập Ngũ đột nhiên nổi cơn "Hung dữ" như vậy thực sự có phần không có lí do gì cả, ngươi và người ta chưa từng có chút giao tình, ngoại trừ thù hận chính là thù hận, chơi đùa trò gì mà ân oán này tự mình giải quyết cơ chứ?

Hai người nhận thấy được lão Thập Ngũ có điểm gì đó rất không thích hợp, điều này không giống với phong cách của lão Thập Ngũ, cảm thấy hành động này tựa hồ giấu giếm thâm ý gì đó, sau khi nhìn nhau thì đều lui ra, cùng nhau khiêng kim quan lui ra xa, nhưng không chịu rời đi trước.

Dữu Khánh cũng không tiếp tục quản tới hai người bọn họ, một tay nâng kiếm, tiến lên trước, hờ hững nói: "Ngươi không phải muốn báo thù sao? Ta phụng bồi là được, tới đi!"

Bạch Lan hừ một tiếng, "Việc đã đến nước này, cũng không gấp gáp, ta có thể cho ngươi một lần cơ hội, có thể nghe ngươi tự bào chữa cho mình, chỉ cần ngươi có thể nói rõ và chứng minh được mình không phải hung thủ, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một cái mạng chó!"

Rốt cuộc vẫn là bị những lời nói vừa rồi của Dữu Khánh làm cho thay đổi suy nghĩ, thái độ thề giết chết Dữu Khánh không còn kiên quyết như trước, đã dao động rồi.

Dữu Khánh xem thường nói: "Có một số việc nói không được rõ ràng, dù có biện giải như thế nào cũng chỉ là lời nói của một mình ta, ngươi sẽ không tin, ta cũng lười tốn nhiều nước bọt. Tới đi, nếu ngươi có thể bắt được ta, muốn bức ta nói cái gì cũng được, nếu như làm không được, ta tiễn ngươi đi gặp trượng phu của ngươi, cần gì phải dông dài."

Bạch Lan: "Đồ thứ không biết sống chết!"

Chương 403: Một hơi ba mươi sáu kiếm

Hiện tại ả ta không phải hận mà là có phần bị chọc giận, người ta chính là không nói, ngoại trừ động thủ ra ả ta còn có thể làm gì được?

Dữu Khánh cũng càng thêm mạnh miệng, "Ai chết ai sống, phải thử qua mới biết được."

Đối với Bạch Lan mà nói, quả thực là khẩu xuất cuồng ngôn, nhưng trong lòng ả ta cũng mơ hồ cảm giác được có chút dị thường, chỉ là một loại cảm giác, đến từ tư thế của Dữu Khánh, tay nâng kiếm đứng sừng sững, lù lù bất động, tay cầm chuôi kiếm đứng ưỡn ngực, khí thế đó có cảm giác rất dung hợp, hoặc có thể nói là giữa người và kiếm có cảm giác rất hài hòa.

Nhưng ả ta cũng không có suy nghĩ nhiều hơn, về thực lực của Dữu Khánh, ả ta đã nắm bắt được qua nhiều cách, há có thể bị dáng vẻ làm bộ làm tịch của đối phương hù dọa, tức thì không thể tiếp tục nhẫn nhịn, lắc mình một cái vọt tới, một trảo phủ đầu chụp về phía mặt Dữu Khánh, để cho ổn thỏa, pháp lực phát ra từ năm ngón đến trước, muốn trước tiên làm trì hoãn động tác của Dữu Khánh.

Ả ta vừa động, Dữu Khánh cũng động theo.

Ả ta lắc mình vọt tới, Dữu Khánh cũng lao đi.

Ả ta cách không chụp tới một trảo, Dữu Khánh rút kiếm vung ra một vệt sáng lạnh cách không nghênh đón.

Chỉ vừa với mới đối mặt một đòn, Bạch Lan liền giật mình chấn động, pháp lực cách không khống chế phóng ra từ năm ngón đã bị phá hủy rồi, trong nháy mắt liền bị một kiếm của đối phương phá vỡ.

Trong nháy mắt này, căn cứ vào uy lực xuất thủ của đối phương, ả ta liền phán đoán ra tu vi của đối phương, đã phá Huyền!

Nếu không sẽ không có khả năng một kiếm liền dễ dàng phá được pháp lực của ả ta.

Xảy ra chuyện gì? Tu vi của hắn không phải bước vào Cao Võ chỉ mới hai ba năm sao? Chỉ trong thời gian hai ba năm liền phá Huyền rồi sao? Vì sao sẽ như vậy? Dùng "Nghiễm Linh đan" hay sao? Vấn đề là, từ Cao Võ đến Sơ Huyền cũng không phải chỉ cần tùy tiện mấy quả "Nghiễm Linh đan" là có thể giải quyết được, loại linh đan đó động một chút là hơn nghìn vạn một quả, không có mấy trăm triệu lượng nện vào đó thì làm sao có khả năng phá Huyền.

Người trong giới Tu hành nhìn như kiếm được nhiều tiền, cũng chỉ là nhiều hơn so với người bình thường, kì thực giới Tu Hành chi tiêu cũng rất lớn, tùy tiện làm chút việc gì cũng dễ dàng tiêu đi ngàn vạn lượng, không phải người nào đều có thể có phương pháp kiếm được nhiều tiền. Những người có thể chi tiêu mỗi lần hàng trăm triệu lượng kỳ thực chỉ là số rất ít, hầu hết người tu hành đều phải vất vả chăm chỉ góp góp tiền, và phần lớn tiền gom góp được đều đầu tư vào trong việc kiếm tài nguyên tu hành.

Nếu không phải như thế, năm đó phu phụ bọn họ cũng không đến mức vì Nghiệt Linh đan mà liều lĩnh làm ra chuyện mạo hiểm lớn như vậy.

Theo ả ta biết, tuy rằng vị Thám Hoa lang này tại U Giác Phụ làm ra thanh thế rất lớn, nhưng trong tay luôn luôn rất eo hẹp, phía bên Người mặt sắt chính là lợi dụng đúng vào một điểm này.

Nhưng mà sự thực đặt tại trước mắt, tu vi của người ta quả thực đã phá Huyền rồi.

Nhất thời khinh địch, không thể áp chế được đối phương, hai bên va chạm vào nhau, khi kịp phản ứng thì đã muộn, hai người đã áp sát nhau, tiếp đó là kiếm ảnh liên tục bám sát như giòi bám vào xương, truy hồn đoạt mạng.

Kiếm quang khi thì cắt ngang giang hà, khiến thế tiến công của đối thủ khó thể liên tục, khi thì như mặt trời chiếu rọi, khiến người không dám nhìn thẳng.

Kiếm thế khi thì nghịch thiên vọt lên, khi thì độn địa đâm xuống, khi thì kiếm chống sau lưng như xương sống, khi thì tiếng thẳng tới trước, có khi kiếm ra từ tay phải, có khi tay trái mượn kiếm chặn chỗ trống, nói chung đều dùng tốc độ xuất kiếm nhanh nhất, không cho đối thủ có cơ hội thở dốc.

Thế tấn công nhìn như mạnh mẽ kịch liệt, đối với Bạch Lan mà nói, kiếm ảnh lại giống như quỷ mị, xuất quỷ nhập thần tại quanh người.

Ả ta cảm thấy giống như mình đang bị vây công, trong lòng thoáng chốc kinh ngạc, đây là lần đầu tiên ả ta trải nghiệm được cảm giác bị một người vây công.

Nhanh, quá nhanh, giống như một con du long rất nhanh quanh quẩn xoay quanh người mình, thỉnh thoảng móng vuốt sáng loáng xuất kích tấn công.

Đây cũng là điểm khiến ả ta chân chính kinh ngạc, kinh ngạc với thân pháp của Dữu Khánh.

Cũng không biết do thân pháp thúc đẩy kiếm chiêu, hay là lực đạo xuất thủ tác động đến thân pháp, trong lúc thân hình vùng vẫy biến hóa có nhiều lần dùng góc độ khó thể tin nổi phiêu hốt vọt ra ngoài, thân hình tại trong không trung vẫn có thể linh hoạt đa dạng và mau lẹ như vậy, thân pháp ngự khí này khiến cho ả ta thực sự rất kinh ngạc, chân chính là uyển chuyển như du long.

Ả ta không biết rằng, thân pháp và kiếm quyết mà Dữu Khánh tu luyện là nguyên bộ, gọi là "Du Long quyết" .

Chân chính khiến ả ta cảm thấy kinh hãi là kiếm của đối phương không chỉ xuất quỷ nhập thần, càng trọng yếu hơn chính là tốc độ xuất kiếm cực nhanh.

Đối diện với kiếm quang chí mạng, trong lòng ả ta trở nên khẩn trương, dốc hết toàn lực để phản kích, cương khí tuôn trào bức ra bốn phương tám hướng, thân hình điên cuồng bay lượn, sử dụng cả tay và chân, điên cuồng phản kích, hai trảo biến thành song quyền, dốc hết tu vi ầm ầm đánh ra, chính là muốn bức kiếm quang lượn lờ xung quanh tách ra.

Lưới vàng xung quanh giống như bị cuồng phong bão táp tấn công, kịch liệt rung chuyển dữ dội.

Những cục vàng dưới mặt đất không ngừng bị đánh ra âm thanh rầm rầm, giống như đậu rang ở trong một chiếc nồi lớn.

Phá phá phá, lực lượng oanh tạc dữ dội, hoặc là bị từng kiếm phá vỡ, hoặc là bị đối phương dùng thân tháp lập lòe trên không né tránh khỏi.

Hai người tựa như là đang so đấu xem ai chuyển động nhanh hơn vậy.

Vì không để ảnh hưởng tới tốc độ phản ứng của mình, áo choàng trên người Bạch Lan đã bị ả ta thi pháp nổ tung thành tung nhiều mảnh vụn bay đi.

Nhưng mà, tốc độ ả ta xuất thủ vẫn không thể nhanh bằng người ta, thân pháp cũng là không có nhanh và biến hóa đa dạng như người ta.

Vấn đề là, ngay từ đầu đối phương dường như còn có bảo lưu thực lực, về sau lại tốc độ càng lúc càng nhanh, điều này khiến cho ả ta thực sự khiếp sợ.

Đối diện với kiểu so đấu này, tâm trạng Bạch Lan bị bức cho cuồng loạn.

Kiếm của đối phương nhanh đến mức thậm chí khiến ả ta không dám tìm cơ hội thoát thân lao ra ngoài, sợ hơi chút trì hoãn liền sẽ bị một kiếm của đối phương chém trúng, cả người chân chính là bị phong kín tại dưới kiếm ảnh của đối phương.

Thế nhưng về sau, trên cánh tay và đùi ả ta, còn có vả trên thân thể đều truyền đến đau đớn, ả ta không kịp nhìn xem chuyện gì xảy ra, nhưng cũng đoán được là xảy ra chuyện gì, trong lòng tức thì dâng lên sự tuyệt vọng và bi thương.

Đứng xa quan chiến, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều sợ ngây người, nhìn hoa cả mắt, lại giống như hoa tươi nở ra.

Bạch Lan xoay tròn rất nhanh, phối hợp với vạt áo váy tung bay, giống như là một đóa hoa tươi đang nở rộ, mà thân ảnh của Dữu Khánh thì chính là những cánh hoa ở xung quanh.

Gặp quỷ rồi, sư huynh đệ hai người thật sự cho rằng mình đã bị hoa mắt, nhìn thấy được mấy cái bóng người Dữu Khánh di chuyển tung bay vung vẩy kiếm quang xoay quanh Bạch Lan.

Dưới uy thế chiến đấu, giống như một đóa hoa trong cuồng phong bão táp, lại giống như đang nở rộ ra tại trong sóng biển cuồn cuộn, mang đến cho người ta một vẻ đẹp cuồng bạo.

Tại bên ngoài đào viên trong Tiểu Vân gian, hai người đã từng thấy lão Thập Ngũ thi triển một hơi mười ba kiếm, vốn tưởng rằng nó đã rất nhanh rồi, nhưng mà so với những gì nhìn thấy trước mắt, một hơi mười ba kiếm thực sự quá chậm, chân chính là khác nhau một trời một vực.

Đều không nghĩ đến thân pháp và kiếm pháp của lão Thập Ngũ có thể nhanh đến mức độ như vậy, điều này đã vượt qua khỏi dự đoán của hai người bọn họ về thực lực của Dữu Khánh.

Bạch Lan cảm thấy động tác trên tay chân mình càng ngày càng chậm, trong lòng rất rõ ràng, là bởi vì bị thương gây nên.

Đột nhiên, tóc ả ta bị một vệt sáng lạnh hết tung lên, tóc dài tung lên còn chưa kịp rơi xuống, cả người ả ta liền không động đậy được rồi, không phải chính ả ta nguyện ý mà là đã bị người dùng một kiếm khống chế.

Ả ta muốn phản kháng, nhưng không dám động, một kiếm của người đối diện đâm vào vị trí giữa ngực và bụng của ả ta, mũi kiếm ở ngay phía trước vị trí ả ta ẩn giấu trái tim, rất sát.

Dữu Khánh ngự kiếm trong tay, từ pháp lực trên thân kiếm cũng có thể rõ ràng cảm thấy được nhịp tim đập lên trước mũi kiếm, không nghĩ bộ phận chí mạng của tên yêu này lại hóa hình tại vị trí đó.

Hắn hoàn toàn có thể nhân cơ hội này dùng một kiếm kết thúc đối phương, nhưng hắn không có làm như vậy.

Bạch Lan cũng cho rằng mình chết chắc rồi, trong tình huống bình thường cũng không phải là đối thủ của đối phương, huống chi vào lúc này tay chân đã bị thương, hành động chậm chạp. Mái tóc đã rơi rũ xuống, ả ta nhắm mắt chờ chết, nhưng chờ một lúc sau, với đầu tóc bù xù, ả ta rất nhanh nhận ra chút gì đó.

Hắn muốn làm gì? Ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào mắt Dữu Khánh một hồi, sau đó chậm rãi cúi đầu nhìn về phía trường kiếm cắm ở vị

trí giữa ngực và bụng mình, lại ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Dữu Khánh, trong mắt hiện lên nét kinh nghi, tồi lập tức phẫn nộ quát lên:

"Muốn giết cứ giết, đừng hòng trêu chọc ta!"

Ả ta nghĩ đến việc Dữu Khánh bảo lưu thực lực lúc trước, cho rằng Dữu Khánh muốn làm mèo vờn chuột.

Ý nghĩ này của ả ta kỳ thực có phần trách oan cho người, trước lúc Dữu Khánh động thủ đã biết rõ mình khẳng định đã có tiến bộ trong kiếm quyết, dù sao tu vi đã tiến giai rõ ràng tại đó, nhưng lại không biết kiếm quyết của mình đến tột cùng tiến bộ theo đến mức độ nào.

Tại U Giác Phụ không tiện múa đao múa kiếm, sau khi rời khỏi U Giác Phụ hắn rất muốn thử xem, nào ngờ hoàn toàn không có cơ hội, ngay tại đảo Móng Ngựa liền xảy ra chuyện, mãi cho đến không lâu trước đây cũng không có thể tìm được một cơ hội nào thích hợp để thi triển.

Lúc đầu vừa mới động thủ, hắn cũng không nghĩ tới chiêu kiếm quyết thứ nhất, một kiếm ba mươi sáu thức vậy mà đã được hắn một mạch thi triển hoàn thành!

Bởi vì đây là lần đầu tiên thi triển được nên có chút ngượng tay, sau mấy lượt thi triển, dần dần quen thuộc, tức thì toàn lực thi triển ra, kết quả một hơi ba mươi sáu kiếm hắn chỉ vừa ra chín kiếm liền đem tính mạng Bạch Lan nhét vào dưới kiếm của mình.

Thực tế, toàn bộ quá trình kết thúc rất nhanh, cương phong tràn ra bốn phía cũng dần dần tan biến, lưới tơ vàng kim ở xung quanh vẫn còn rung động.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quay mặt nhìn nhau, phát hiện lão Thập Ngũ trở nên trâu bò rồi, nữ yêu này thế nhưng là có danh hiệu

riêng tại trong giới Tu Hành, một trong hai kẻ "Hắc Bạch Song Sát", không nghĩ tới dễ dàng té ngã dưới kiếm của lão Thập Ngũ như thế.

"Thảo nào không để cho chúng ta cùng nhau động thủ, thì ra trong lòng đã nắm chặt kết quả." Nam Trúc vui vẻ than thở một câu với Mục Ngạo Thiết.

Đối với thực lực của mình bây giờ, trong lòng Dữu Khánh cũng có phần phấn khích, nhưng mà thù lớn chưa trả, trong lòng còn có đau thương, thực sự là không cao hứng nổi, nhìn chằm chằm Bạch Lan, "Trêu chọc? Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, ta là thật sự định giết chết ngươi kết thúc mọi chuyện, nhằm tuyệt hậu hoạn, nhưng mà ta thực sự không muốn bị người dùng làm đao, cười nhạo như kẻ ngu si.

Cho nên có một số việc ta cần phải nhiều lời mấy câu, ngươi có thể nói ta giết chết trượng phu của ngươi, ta cũng không phủ nhận, nhưng kẻ chân chính giết chết trượng phu của ngươi kỳ thực là người khác.

Nếu như ngươi đã đến hiện trường sự việc, hẳn phải biết rõ, lúc đó còn có một cái thi thể khác, là thủ hạ của trượng phu ngươi. Ta nói lại lần nữa, thực lực của ta lúc đó đừng nói là giết chết trượng phu của ngươi, trong tình huống bình thường là hoàn toàn không dám động thủ, huống chi là cùng lúc động thủ với cả hai người, cung tiễn của ta không có cách nào đồng thời bắn giết cả hai người!

Khi ta động thủ thì trượng phu của ngươi gần như đã chết rồi, ta chỉ là trong lúc sợ hãi mà bổ thêm một đao mà thôi.

Và thủ hạ của trượng phu ngươi, cũng là đã bị người khác đánh ngất, ta cũng chỉ là cho một đao thêm vào mà thôi.

Kẻ thực sự ra tay đối với trượng phu của ngươi, kẻ chân chính giết chết trượng phu của ngươi, cho rằng mình làm thần không biết quỷ không hay, cho rằng không có người nào nhìn thấy, nhưng lại không suy nghĩ tới vì sao ta sẽ bị ngươi hiểu lầm thành hung thủ, bởi vì lúc

đó ta ẩn núp tại hiện trường giết người, tận mắt nhìn thấy toàn bộ sự việc xảy ra.

Lúc đó, tình hình ta nghe được chính là ba tên gia hỏa động thủ kia muốn giết trượng phu của ngươi bởi vì oán hận phu phụ các ngươi khiến bọn chúng bị liên lụy, vì vậy giết trượng phu của ngươi để tiết hận, nếu như ngươi tại đó, e rằng cũng khó thoát một kiếp.

Ngươi nghĩ rằng ta không bổ thêm đao nào, trượng phu của ngươi có thể sống chăng? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ba tên gia hỏa kia sau khi động thủ hành hung còn có thể cố ý lưu lại cho trượng phu của ngươi một đường sinh cơ hay sao?"

Bạch Lan nghe đến đó, thân thể mơ hồ bởi vì phẫn nộ mà dẫn đến hơi run rẩy, giọng nói đau thương hỏi: "Ý của ngươi là, trượng phu của ta là bị ba kẻ Cao Viễn giết chết?"

Dữu Khánh: "Có đúng là bọn chúng giết chết hay không, ta nói ra thì có tác dụng gì? Ngươi cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, có thể tùy ta nói cái gì liền tin cái đó, ngươi không ngại tự mình nghĩ biện pháp tìm bọn họ mà đối chất đi." Dứt lời, đột nhiên tút kiềm khỏi người ả ta, rung kiếm bay hết vết máu, trường kiếm trở vào bao.

Bạch Lan ngây ngẩn cả người, điều này nói rõ là muốn thả cho nàng một đường sống, kinh nghi hỏi: "Ngươi có ý gì?"

Dữu Khánh: "Ngươi nói xem có ý gì? Giết chết ngươi là có thể xong hết mọi chuyện, nhưng có chút oan ức thì ta không muốn cõng, chính ngươi đi tìm bọn họ đối chất đi, nếu cần thiết, ngươi có thể tùy thời dẫn bọn chúng tới đối chất với ta."

Đầu tóc bù xù, thân thể dính máu, Bạch Lan cắn răng, dứt khoát quay đầu, khập khiễng rời đi.

Dữu Khánh lại bổ sung một câu, "Chỉ cần Người mặt sắt kia còn tại đó, ta đề nghị ngươi không nên mạo muội tìm bọn họ đối chất, trừ phi ngươi cho rằng sự quan trọng của một mình ngươi có thể vượt

qua ba kẻ bọn chúng. Trong trường hợp không thể hòa giải, bên nào nhẹ bên nào nặng? Người mặt sắt kia sợ là sẽ quyết định xóa bỏ một bên. Ta tha cho ngươi một mạng không phải để cho ngươi đi chịu chết!”

Chương 404: Dẫn hai người bọn hắn đi

Bạch Lan dừng bước, nghe xong lời căn dặn, quay đầu lại nhìn một cái, rồi tiếp tục đi tới trước.

Tứ chi đều có vết thương, phía sau lưng cũng mỡ ra một cái lỗ lớn máu chảy đầm đìa, áo quần rách nát, cho người ta có cảm giác rách rưới tả tơi.

Tuy rằng bị thương nhưng cũng chỉ khiến cho ả ta không thuận trong lợi chiến đấu chứ không gây trở ngại khi rời đi, thân hình vụt lóe lên nhảy lao về phía bờ bên kia.

Hai người Nam, Mục cũng nhanh chóng đi đến bên cạnh Dữu Khánh, quan sát trên dưới, phát hiện thấy hắn không có việc gì, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đương nhiên, hai người cũng rất khó hiểu, Nam Trúc hỏi: “Lão Thập Ngũ, lưu lại nữ nhân này là lưu một mầm tai họa, mạng nhỏ của ả ta đã nằm dưới kiếm rồi, hẳn nên lập tức chém ả, làm sao có thể buông tha, làm vậy chẳng phải là tự tìm rắc rối cho mình sao?”

Dù rất khó hiểu, nhưng cảm thấy lão Thập Ngũ làm như vậy tất có lí do, vì vậy cất lời hỏi.

Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào bóng người đi xa, “Là tai họa, nhưng chỉ là mầm tai họa tìm kiếm sự sống dưới kiếm của ta. Bên kia còn có cái tai họa mà sức bọn ta không thể địch, dựa vào thực

lực của chúng mà ta muốn giết chết hắn là rất khó, có lẽ Bạch Lan sẽ dễ dàng đắc thủ hơn chúng ta."

Nghe được lời này, hai người Nam, Mục bừng tỉnh đại ngộ, đã hiểu được dụng ý khi tên này buông tha cho đối phương.

Nam Trúc buông tiếng thở dài, "Thảo nào ngay từ đầu ngươi không nói rõ, cứ phải đấu cùng ả một trận rồi mới bằng lòng nói ra."

Dữu Khánh: "Ngay từ đầu ta liền nói ra như vậy, ả ta có thể dễ dàng tin tưởng sao? Ta có thể giết chết ả nhưng lại không giết, ả mới sẽ tin tưởng, ả ta mới có khả năng đi làm theo những gì ta dẫn dắt."

Hai người Nam, Mục nhìn nhau, trong mắt đều có cảm giác kinh ngạc khó giải thích, cho dù tại trong mắt hai người, lão Thập Ngũ vốn không phải là thứ gì tốt, có làm ra chuyện hãm hại lừa gạt gì đó cũng không đủ quái lạ, nhưng lần này bọn họ vẫn khó giải thích mà cảm nhận được, lão Thập Ngũ hình như đã có thay đổi ở điểm nào đó.

"Ngươi vừa rồi thi triển ra chính là Phong Trần kiếm quyết?" Mục Ngạo Thiết bỗng hỏi một câu.

Dữu Khánh hơi gật đầu, nhìn về phía kim quan, "Nơi đây không thích hợp ở lâu, đi thôi."

Ba người mới vừa đi trở lại bên cạnh kim quan, Dữu Khánh mới vừa cúi người định nhấc kim quan lên, chợt thấy trên nắp quan tài dường như xuất hiện thứ gì đó phản chiếu, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tới.

Hai người khác tự nhiên cũng ngẩng đầu nhìn lên, bỗng thấy kinh hãi.

Một con nhện thân thể to như một căn nhà lơ lửng trên không, đang chậm rãi trôi về phía bọn họ, xác thực mà nói là treo ngược hạ xuống.

Vào thời điểm này, sư huynh đệ ba người cuối cùng đã biết được lưới tơ vàng kim kia là thứ gì.

Vấn đề là không chỉ có một con, rất nhiều con nhện vàng to to nhỏ nhỏ không biết từ nơi nào chui ra, nhỏ nhất cũng lớn cỡ một căn phòng, cao cao thấp thấp dồn dập từ trên trời hạ xuống.

Ba người nào dám do dự gì nữa, Dữu Khánh nâng kim quan lên là người đầu tiên chạy đi, cũng hô to, "Đi!"

Còn chưa lao tới vách đá đối diện trước mặt thì thấy hàng loạt con nhện vàng to to nhỏ nhỏ từ trên vách đá bò ngược xuống. Những vết nứt lớn và hang động trên vách đá dường như là tổ của những con nhện này, không ngừng có loại vật này bò ra, đá vụn từ trên vách đá rơi xuống như mưa.

Những con nhện vàng treo ngược kia cũng đã hạ xuống mặt đất, thành quần kết đội vọt về phía bọn họ, những cái đốt chân kia leo lên rất nhanh.

Ba người quay đầu nhìn lại phía sau, cũng không thể quay về được, bầy nhện đông đúc đã hạ xuống rồi.

Càng muốn mạng chính là trong không trung, hàng ngàn hàng vạn tơ nhện vàng kim phun ra tung bay rơi xuống.

Lúc trước Nam Trúc đã thử qua mức độ dính chắc của thứ này, nếu thật sự bị nhiều tơ nhện như vậy quấn lên người, muốn thoát thân được chỉ sợ là khó như lên trời, hắn lập tức liên tục tung chưởng phong ra, thổi bay đám tơ nhện bay tới.

Mục Ngạo Thiết cũng như thế, ba người đồng thời nhắm phía có ít nhện vàng nhất, phóng đi.

Nhưng tơ nhện phất phới từ trên trời giáng xuống càng ngày càng nhiều, kim quan vô cùng nặng nề, cuối cùng đã bị một ít tơ nhện

tung bay dính vào, động tác có hơi chút chậm lại, tơ nhện bay dính vào lại càng nhiều thêm.

Dữu Khánh còn định tận lực xoay chuyển tình thế, nhưng sau khi ánh mắt đảo qua hai người Nam, Mục, cuối cùng vẫn phải bỏ lại kim quan, cùng hai người trước đồng thời lắc mình thoát đi.

Ba người một tay rút kiếm, một tay không ngừng phát ra chưởng phong thổi bay những tơ nhện nhè nhẹ kia.

Rất nhanh, ba người liền bị đám nhện từ bốn phương tám hướng xông đến vây quanh, từng cái đốt chân giống như trường mâu bầm bập đâm tới bọn họ, ba người rất nhanh né tránh, những cục vàng trên mặt đất không ngừng bị trường mâu đốt chân đâm xuyên qua, có thể tưởng tượng ra được lực tấn công dữ dội như thế nào.

Cũng may những con nhện to lớn này cũng có khuyết điểm, chúng nó khó thể tấn công trên lưng của chính chúng. Ba người tung lên rơi xuống phía sau lưng chúng nó, tránh né đám nhện và tơ nhện không ngừng từ trên hạ xuống, tình thế vô cùng hung hiểm, nếu như bị những tơ nhện kia quấn lên người, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi…

Trên vách núi, đám người Ngô Hắc, và cả Người mặt sắt đều nghe được dưới vách núi mơ hồ truyền đến âm thanh ù ù.

Tại lúc đang lắng nghe, một thân ảnh phi thân bay lên, hạ xuống đỉnh vách núi, chính là Bạch Lan với dáng vẻ tóc tai bù xù, quần áo tả tơi.

Thấy dáng vẻ ả ta khắp người bị thương, Người mặt sắt khá kinh ngạc, hỏi: "Làm sao lại bị thương đến tình trạng như vậy?"

Bạch Lan hơi ngưng mắt nhìn vào đôi mắt hắn ta, cắn răng nói: "Tin tức của ngươi có sai lầm, tu vi của hắn đã phá Huyền, thực lực mạnh hơn ta tưởng tượng, thiếu một chút ta đã táng mệnh tại trên tay bọn họ."

"Tu vi phá Huyền rồi?" Người mặt sắt kinh ngạc, tiếp đó lại hỏi: "Người đã chết?"

Bạch Lan: "Không có, xuất hiện rất đông con nhện cuốn lấy bọn họ, ta mới có thể thoát thân. Tiên sinh, những con nhện kia lực tấn công rất mạnh, tơ nhện phun ra dính rất chắc, bị dính vào mu bàn tay, ta phải trực tiếp róc ra một mảng da mới có thể thoát được thân, rất nhiều nhện đã bị kinh động, có thể lên trên này bất cứ lúc nào."

Người mặt sắt lập tức phất tay quát lớn: "Đi!"

Hai người song song lắc mình rời đi.

Ninh Triêu Ất lập tức hỏi Ngô Hắc, "Tiên sinh, chúng ta làm sao bây giờ?"

Ngô Hắc không chút do dự nói: "Chúng ta cũng đi!"

Vừa mới nói xong, có âm thanh vù vù vang lên, ba cái bóng người từ dưới vách núi xông lên trên, chính là ba người Dữu Khánh.

Phía dưới vách núi còn có âm thanh ào ào giống như thủy triều đang tràn lên, Dữu Khánh bỏ trường kiếm vào bao, nhắc nhở mọi người, "Quái vật dưới vực sâu đã bị kinh động, đang đuổi theo." Dứt lời, chợt lui ra phía sau một bước, hai tay đột nhiên đánh lén, đâm vào phía sau lưng hai người Nam, Mục, lại nhanh chóng bổ sung mấy chỉ.

Đám người Ngô Hắc vẻ mặt kinh ngạc, không rõ lí do.

Hai người Nam, Mục cũng kinh hãi, nhưng bất lực, thân thể xụi lơ đổ nhào xuống.

Dữu Khánh hai tay nâng nâng hai người, khẩn cấp nói với mọi người: "Dẫn hai người bọn hắn rời đi giúp ta." Dứt lời hai tay đẩy ra, đẩy hai người bay đi.

Ninh Triêu Ất và Chu Khoan Trấn lập tức xuất thủ, mỗi người tiếp lấy một người.

Ánh mắt hai người Nam, Mục gấp gáp lấp lóe, không động đậy được, miệng lại không thể nói, khiến hai người nôn nóng vô cùng.

Dữu Khánh quay đầu liền dọc theo mép vách núi chạy vội đi.

"Ngươi đi đâu?" Ninh Triêu Ất hô to hỏi.

Dữu Khánh: "Về sau ta sẽ đi tìm các ngươi."

Âm thanh ù ù dưới vách núi đã tới gần, Ngô Hắc trầm giọng nói: "Đi!"

Một đám người lập tức lướt đi, rất nhanh lại lục tục quay đầu nhìn, chỉ thấy một đám vật khổng lồ ánh vàng rực rỡ leo lên trên, trông thấy đoàn người, lập tức nhấc lên một trận truy kích khói bụi ầm ầm tung bay, chân dài chạy cũng nhanh.

Dữu Khánh nhảy vào ẩn núp tại trong một cái khe nứt trên mặt đất, đợi cho động tĩnh bên ngoài biến mất, hắn mới bò ra khỏi khe nứt, đi đến phái bên vách núi, vươn đầu ra nhìn nhìn phía dưới vách núi, sau khi xác nhận đã không còn bóng dáng con nhện khổng lồ, mới phi thân nhảy xuống.

Xuống đến phía dưới vực sâu, lại một đường cẩn thận lướt đi.

Không bao lâu sau, hắn lại trở về khu vực lúc trước phát sinh sự việc, cũng nhìn thấy được kim quan bị mình bỏ lại. Nhưng vấn đề là kim quan đã bị lượng lớn tơ nhện bao bọc rồi, mặt đất khu vực đó cũng phủ đầy tơ nhện khắp nơi, không nói tới việc lấy kim quan ra, hắn căn bản không có ách nào tới gần.

Nôn nóng vò đầu bứt tai một hồi, hắn đột nhiên lấy mồi lửa ra ra, nhớ tới tơ nhện tại Nhân gian rất sợ lửa, không biết nơi đây thì thế nào.

Thổi cháy mồi lửa lên, thuần túy là còn nước còn tát, cầm ngọn lửa đốt lên tơ nhện, nào ngờ đột nhiên "Bùng" một tiếng, một đám lửa đột nhiên bùng lên, rồi giống như là một cơn gió, rất nhanh lan tràn đến toàn bộ tơ nhện có liên quan vào.

Dữu Khánh ngạc nhiên, không nghĩ tới những tơ nhện này chống cháy kém như thế, vừa đụng vào lửa liền cháy.

Ngọn lửa bốc cháy rất mạnh, đốt cháy ra một mùi khét quái dị. Bị ngọn lửa nóng thiêu đốt, những tơ nhện vàng kim kia như đang vặn vẹo, xoắn lại. Lửa bùng phát nhanh, tan cũng nhanh, ánh lửa rất nhanh liền dập tắt, những tơ nhện đã bị đốt cháy qua kia đều trở nên mềm oặt, rũ xuống, cũng mất đi sự sáng bóng vốn có.

Hắn thử phất tay quét ra chưởng phong, để nhìn xem tơ nhện còn có khả năng bám dính hay không, kết quả những tơ nhện từng bị đốt cháy kia không chỉ tung lên, còn tan vỡ thành bụi vàng bay lượn.

Tơ nhện lúc trước vốn vô cùng khó thoát khỏi, bây giờ rất dễ dàng liền bị ngọn lửa giải quyết, Dữu Khánh rất vui sướng, cất mồi lửa đi, lập tức lắc mình nhảy đến bên cạnh kim quan, phất tay gạt bỏ tơ nhện đã bị đốt hủy, lộ ra hình dáng kim quan.

Mặt trên Kim quan trở nên lồi lõm gồ ghề, rõ ràng là bị đám nhện to lớn kia giẫm đạp lên.

Cũng may không bị đâm lủng, Dữu Khánh nâng kim quan lên liền chạy, muốn thừa dịp những con nhện khổng lồ kia còn chưa trở về, nhanh chóng chạy thoát thân.

Nào ngờ sợ cái gì tới cái đó, đợi khi hắn leo đến dưới vách đá, mới bò lên cao chưa được bao nhiêu, liền phải dừng lại, âm thanh đá vụn sột soạt từ phía trên rơi xuống, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trên có một cái hang động, một con nhện đang tựa nửa người tại cửa hang động nhìn chằm chằm vào hắn ở phía dưới.

Rất hiển nhiên, đám nhện này vẫn chưa có hoàn toàn chạy đi hết.

Con nhện to lớn bỗng nhiên chui ra khỏi cửa hang động, tơ nhện từ phía đuôi lao thẳng tới Dữu Khánh ở phía dưới.

Dữu Khánh búng người bay đi ra ngoài, nửa chồm hổm rơi xuống đất, bỏ kim quan xuống, tiếp đó lại bật người bay lên, phản công trở lại.

Con nhện to lớn vừa đáp xuống đất, Dữu Khánh đã rút kiếm cầm trong tay từ trên trời giáng xuống, rơi tại phía trên lưng nó, thừa dịp nó còn chưa có đứng vững, trực tiếp chính là một kiếm đâm ngược vào vị trí cái cổ của con nhện, một luồng tà khí tức thì toát ra từ chỗ vết thương.

Con nhện to lớn lập tức phát ra tiếng kêu to "chi chi", xoay quanh rất nhanh, thân thể giãy giụa kịch liệt, thậm chí là dùng thân thể đụng vào vách, sau cùng lại liều mạng mà leo về trên vách đá, nhưng mà sự sáng bóng trên thân nó đang dần biến đổi, các đốt chân leo lên cũng dần dần trở nên vô lực, lung lay muốn đổ, có vẻ như sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào.

Nơi miệng vết thương trên cổ nó, tà khí vẫn tiếp tục tuôn ra bên ngoài, không phải là trạng thái bay lên mà là biến thành trạng thái bị hút ra.

Treo tại phía sau lưng con nhện, Dữu Khánh cúi đầu nhìn, nhìn tà khí cuồn cuộn như gió xoáy vù vù rót vào trước ngực mình, tự nhiên không phải rót vào trong cơ thể hắn mà là bị hút vào trong mặt dây chuyền nơi vòng cổ, lại là viên hạt châu của Vân Hề đang hấp thu tà khí.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, con nhện to lớn này vô cùng kinh hoảng, vô cùng sợ hãi, nhất tâm chỉ muốn chạy giữ mạng.

Nhưng mà dường như sức sống của con nhện to lớn này cũng đang rất nhanh bị hút ra, bề mặt kim loại bên ngoài xuất hiện cảm giác

mù mờ như bị ăn mòn, mất đi sự trơn bóng lúc trước.

Cuối cùng, con nhện to lớn không còn sức lực kêu to, càng là không có sức lực treo mình tại trên vách đá, trượt chân ầm ầm rơi xuống.

Dữu Khánh phi thân bay ra, rơi xuống, mạnh mẽ tiêu hao pháp lực để nâng cao tác dụng của pháp nhãn, mắt mở trừng trừng nhìn một làn tà khí sau cùng toát ra từ trên miệng vết thương con nhện bay tới, rót vào trên ngực mình.

Chương 405: Kim Khư

Luồng tà khí cuối cùng trong cơ thể bị mất đi, con nhện lớn rơi xuống đất cũng hoàn toàn bất động, giống như là một bức tượng bằng vàng.

Dữu Khánh đưa tay từ trong cổ áo lôi ra mặt dây chuyền kia, không nhìn ra được mặt dây chuyền có bất cứ dị thường gì.

Hắn rất muốn biết vật này đến tột cùng là thứ gì, vì sao lại ở trong cơ thể Vân Hề, trong cơ thể Vân Hề có đầy tà khí như vậy, vì sao có thể không bị hạt châu này ảnh hưởng?

Sau khi suy nghĩ một hồi, hắn không nghĩ ra được đáp án, nơi đây cũng không phải nơi ở lâu, để tránh sinh biến, vẫn nên tranh thủ rời đi trước lúc đám nhện to lớn kia trở về.

Hắn lại lắc mình trở lại bên cạnh kim quan, mà ông trời tựa như đang đùa với hắn, tại lúc hắn lần nữa định nâng kim quan lên thì lại xuất hiện dị thường.

Vách đá phía trước, không ngừng có thanh âm rầm rầm rầm vang lên, hắn quay đầu nhìn tới, chỉ thấy đá vụn đang rơi rớt xuống như mưa.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh vách đá, trông thấy một dải ánh loang loáng màu vàng kim, mặc dù không nhìn thấy rõ, nhưng hiển nhiên là đám nhện kia đã trở về, đá vụn không ngừng rơi vãi xuống chứng minh đám nhện kia đang đi xuống.

Cục diện tựa hồ bất lợi cho hắn, nhưng hắn ít nhiều vẫn thở phào nhẹ nhõm, đám nhện này trở về nhanh như vậy, chí ít đã nói rõ không có quấn lấy được đám người Ngô Hắc, nói rõ những nhện này đuổi không kịp bọn họ.

Quay đầu lại nhìn nhìn, hắn không có khả năng khiêng kim quan trở lại trên vách đá bờ bên này, liền nâng kim quan lên đi về phía một đầu, hi vọng có thể vòng tránh được đám nhện khổng lồ đã bị kinh động đó.

Nhưng đi chưa được bao xa, liền trông thấy đám nhện lớn lần nữa hạ xuống vực sâu để kiểm tra, là trực tiếp treo ngược rất nhanh hạ xuống.

Ở phía trước đã có mấy con lần lượt ầm ầm hạ xuống rồi, đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Còn có hai bên và phía sau, đều có mấy con hạ xuống, có cả phía trên đỉnh đầu hắn.

Càng khiến người khiếp đảm chính là phần cuối phía trước, dường như có thứ gì đó khổng lồ đang đi tới đây, mặt đất đang ầm ầm rung chuyển.

Dữu Khánh nhanh chóng bỏ kim quan xuống, đã có kinh nghiệm lúc trước, hắn chủ động xuất kích, tránh thoát con nhện lớn ở trước mặt nhào tới cắn, rơi tại trên lưng nó, lại một kiếm cắm vào vị trí mềm yếu trên cổ con nhện lớn.

Không còn cách nào, những gia hỏa này quá lớn, nếu đâm trực tiếp vào trên lưng thì không biết có thể đâm xuyên vào được hay không nữa.

Lại thấy tà khí tuôn ra, con nhện to lớn phát ra tiếng kêu "Chi chi" kinh sợ, rút kiếm ra, Dữu Khánh giống như một con rồng bay, kéo theo một luồng tà khí như dải mây, lần nữa nhảy lên, tránh thoát đòn tấn công của một con nhện khác, thuận thế rơi tại phía trên lưng nó, lại một kiếm cắm ngược vào cổ nó.

Một chiêu đắc thủ liền lập tức lóe lên, bỏ lại gia hỏa đang luống cuống, tiếp tục nhào tới góc chết của một con nhện lớn khác, phía sau lưng nó!

Sau khi chân chính ở gần giao phong, Dữu Khánh đã có thể cảm nhận được, sát chiêu lợi hại thực sự của những con nhện to lớn này không phải là thân thể cường đại nhìn như kinh khủng kia, mà thực ra là những tơ nhện kia, cũng không phải động vật nào đều có thể linh hoạt được như người tu hành, nếu như bị những tơ nhện kia cuốn lấy, thì gần như không còn chút sức lực nào chống lại những con nhện này.

Một con tiếp một con, sau khi liên tục đâm hơn mười con, những con nhện khác tới đây bao vây tựa hồ đã bị làm cho sợ hãi, dồn dập lui lại phía sau, thậm chí có con còn bò về trên vách đá, khiến cho đồng loại đồng thời rút lui như thủy triều, hiệu ứng khủng hoảng lan tràn ra.

Hơn mười con nhện bị đâm cũng kinh sợ mà thoát đi, con bị đâm trước đã ngã lăn ra, những con khác hoặc là không bò nổi nữa, hoặc là đã bò đến trên vách đá, trên thân những con nhện còn đang động đậy đều luồng tà khí bị hút ra kết nối với người Dữu Khánh.

Rơi xuống đất, trên người Dữu Khánh giống như mọc ra hơn mười cái xúc tu.

Hắn cũng quản không nổi tới những con nhện khác, nhìn chăm chú về phía vật khổng lồ đang ầm ầm đi tới, một con vật khổng lồ như núi, một con nhện hoàng kim to như ngọn núi, một đường đột phá dày đặc mạng nhện đi tới, cũng đột nhiên dừng lại, từ xa xa nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Một tay cầm kiếm đứng đối diện, Dữu Khánh thực sự kinh hãi, dựa theo lời Ngô Hắc nói, con nhện to lớn như vậy phải tiến giai đến tình trạng nào? Sau khi hắn đã giao thủ với đám nhện này liền có thể lý giải được kích thước thân thể có ý nghĩa gì, kích thước càng lớn uy lực công kích cũng càng mạnh mẽ, con vật trước mắt này còn phải nói nữa sao?

Không cần nói tới mấy người Ngô Hắc, hắn hoài nghi với tu vi Cao Huyền cảnh giới cũng chưa hẳn có thể chính diện ngăn cản được một kích của con vật khổng lồ này.

Dữu Khánh vô ý thức nhìn nhìn kiếm trong tay, dù cho con vật khổng lồ ở trước mắt để cho hắn tấn công vào vị trí yếu ớt ở sau cổ, dựa vào chiều dài của thanh kiếm trong tay hắn, khẳng định cũng đâm không được, vị trí duy nhất có thể công phá e rằng chỉ có con mắt. Nhưng mà con mắt lại không giống ở phía sau, với năng lực phòng hộ của các chân đốt là có thể bảo vệ được, đánh chính diện sẽ rất nguy hiểm, nếu như bị đốt chân quét trúng một cái, dựa vào chút tu vi này của mình, gần như không có khả năng sống sót.

Tà khí kết nối với hắn, những con nhện to lớn tránh ra, hoặc leo lên trên vách đá đều lần lượt rơi xuống nện lên trên mặt đất, không còn động tĩnh.

Hơn mười luồng tà khí như dải mây cũng lần lượt tập trung biến mất tại nơi ngực hắn.

Con vật khổng lồ như núi kia tựa như chú ý tới cảnh tượng này, bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, sau khi rút lui lại một chút khoảng cách, đột nhiên xoay người lại rồi giống như một trận cuồng phong, bỏ chạy rất nhanh ầm ầm như sấm sét, mặt đất rung động một hồi lâu.

Rất nhanh, bên trong vực sâu trở nên yên tĩnh lại.

Chạy rồi? Một lúc lâu sau Dữu Khánh mới phục hồi lại tinh thần, nhìn nhìn xung quanh, quét mắt nhìn nhìn từng con nhện lớn ngã lăn

quay, lại nhấc mặt dây chuyền lên kiểm tra, trong lòng vẫn rất băn khoăn không biết vật này đến cùng là thứ gì.

Càng làm cho hắn kinh nghi chính là, viên hạt châu này không ngừng hấp thu tà khí là vì nguyên nhân gì, cứ tiếp tục như vậy sẽ có phát sinh phản ứng gì hay không?

Nhét vòng đeo cổ lại vào trong quần áo, lần nữa nhìn nhìn khung cảnh yên tĩnh xung quanh, hắn lại tìm đến kim quan, một tay khiêng lên trên vai, rất nhanh nhảy lên trên vách đá trước mặt, sau đó nhanh như chớp leo lên rất nhanh.

Lần này, không có tiếp tục gặp phải bất cứ con nhện hoàng kim nào quấy rầy.

Thời điểm hắn khiêng kim quan nhảy lên trên đỉnh núi, bỗng nhiên nhìn thấy một đám khuôn mặt quen thuộc.

Vừa rơi xuống hắn liền sửng sốt, ngoại trừ đám người Ngô Hắc ra còn có thể là ai, những người này vậy mà đã đi còn quay trở lại, Dữu Khánh xác thực không ngờ tới.

Một đám người nhìn hắn, lại thỉnh thoảng nhìn vào trong vực sâu nhìn xung quanh thăm dò, đều là dáng vẻ kinh nghi bất định.

"Lão Thập Ngũ, tên vô liêm sỉ nhà ngươi, còn không mau nói bọn họ thả bọn ta ra!"

Cả người cứng đờ không thể nhúc nhích, Nam Trúc ở tại đó chửi ầm lên, vẻ mặt là thẹn quá thành giận.

Lúc trước là vì không thể nói chuyện, cho nên đại phát từ bi.

Mục Ngạo Thiết cũng gọi to lên, "Buông bọn ta ra."

Dữu Khánh gật gật đầu đối với người khống chế bọn họ, Ninh Triêu Ất và Chu Khoan Trấn lập tức cởi bỏ cấm chế trên thân hai người

bọn họ.

Đã được tự do, Nam Trúc hoạt động thân thể một chút, rồi xoay quanh Dữu Khánh mấy vòng, thấy hắn không có việc gì thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức lại hướng về phía đám người Ngô Hắc hỏi: "Các ngươi vươn đầu vươn cổ nhìn xuống lâu như vậy là nhìn cái gì?" gã cũng nhịn không được đi tới nhìn xuống dưới, nhưng mà không nhìn thấy được gì, quá sâu.

Nhiếp Phẩm Lan: "Nhìn xem một con nhện khổng lồ, một con nhện to lớn như ngọn núi, ở tại trên này cũng có thể nhìn thấy rõ."

Cầm lấy tay phụ thân cúi nhìn xuống, Tiểu Hắc lập tức xoay người lại, ra sức giang rộng hai tay khoa tay múa chân khoe với Nam Trúc: "To! Rất to rất lớn, còn to hơn cả ngươi a!"

Ngô Hắc lập tức đưa tay bịt kín miệng nhi tử.

"A? Ở đâu ở đâu?" Nam mập mạp lập tức tò mò giống như đứa trẻ, hai mắt rất nhanh quét tới quét lui dưới vực sâu, "Tại sao ta nhìn không thấy?"

Ngay cả Mục Ngạo Thiết cũng nhịn không được vươn đầu ra nhìn khắp nơi bên dưới.

Nhiếp Phẩm Lan: "Chạy rồi, âm thanh ù ù lúc trước, khi mà ngươi hỏi đó là thứ gì thì đã chạy rồi, hướng một đầu phía dưới vực sâu chỉ tới." Ngón tay chỉ về một cái phương hướng.

Ninh Triêu Ất định thần lại, nói với Dữu Khánh:

"Không có việc thì tốt rồi. Chúng ta chạy về lại nơi này cũng là vì không còn cách nào a, đáng lẽ không nên cởi mở á huyệt cho tên mập này, sau đó cái miện của hắn lập tức bùm bùm, lải nhải không dứt, ầm ĩ chết người, cứ phải muốn chúng ta quay trở lại nhìn xem. Còn cả tên to con này nữa, từng câu từng câu giống như dùng búa nện người vậy, chúng ta thực sự là bị hai người bọn họ làm cho ầm ĩ

chịu không nổi nữa, mới quay lại nhìn xem. Vốn định đi xuống nhìn một chút, kết quả nhìn thấy con nhện khổng lồ như ngọn núi kia, thế là khiến chúng ta sợ đến mức không dám đi xuống nữa rồi."

Ngô Hắc cũng quay đầu lại hỏi: "Tên gia hỏa khổng lồ kia không tấn công ngươi sao?"

Dữu Khánh hàm hồ trả lời, "Ta cũng cho rằng sẽ tấn công ta, nhưng không biết vì sao lại đột nhiên bỏ chạy rồi."

Ngô Hắc suy nghĩ một chút, lập tức nói với mọi người: "Sự tình có kỳ lạ, tại loại địa phương này, một khi phát hiện chuyện kỳ lạ, vẫn nên mau chóng lảng tránh mới tốt." Nói xong xoay người nhấc tay chỉ về phía đám mây đã bay xa dưới ánh tà dương, "Đã bỏ lỡ một chút thời gian, Tiên cung đã bay xa rồi. Có nhìn thấy ngọn núi cao phía xa xa kia hay không, chỉ cần chạy tới đúng lúc, đêm nay có lẽ chúng ta sẽ có cơ hội tiến vào Tiên cung."

Nam Trúc hoài nghi, "Làm sao tiến vào?"

Dữu Khánh nhìn đến, quan sát, chợt quay đầu lại nhìn nhìn trước sau, giống như có đăm chiêu, hỏi: "Theo lộ tuyến một đường bay đi, hình như Tiên cung là bay về phía ngọn núi cao đó, ý của tiên sinh chẳng lẽ là nói, khi Tiên cung tới sát ngọn núi cao kia thì chúng ta có cơ hội từ trên đỉnh núi bay lên tới?"

Ngô Hắc: "Ta chỉ nói, 'Có lẽ' ."

Cho dù chỉ là 'có lẽ', nhưng nghĩ đến chuyện có cơ hội tiến vào Tiên cung trong truyền thuyết, mọi người ít nhiều đều có phần hưng phấn, không chậm trễ nữa, dồn dập chạy đi…

Trên cao trên bầu trời, một con Bạch đầu ưng chở theo Thử thái bà và một gã thủ hạ của Người mặt sắt xuyên qua mây mù mịt mờ, nhìn thấy một ngọn Kim Sơn thật lớn, một đám đỉnh núi nhỏ cao thấp không đồng đều bao quanh một đỉnh núi cao nhất, cao chót vót.

Trên sườn ngọn núi cao nhất, dựng đứng hai chữ lớn như hai ngọn núi nhỏ, chính là hai chữ "Kim Khư".

Rất hiển nhiên, một vùng tiên gia động phủ này sở dĩ có tên Kim Khư, chính là xuất phát từ tên của tòa Tiên cung này.

Cho dù lúc trước đã có nghe nói tới, nhưng khi chính mắt nhìn thấy thì có cảm giác rất khác, lần đầu tiên trông thấy, Thử thái bà và người khoáng áo choàng kia đều bị chấn động. Nơi này từng ngọn từng ngọn núi vàng lớn ánh vàng rực rỡ diện tích có thể đạt đến ngàn mẫu, người chế tạo tại trên phương diện tạo hình đã tạo ra được khí thế kinh người, khiến cho người ta có cảm giác chấn động rất mạnh về thị giác.

Nhất là tại dưới ánh nắng chiếu rọi, hình thành lên một tầng màn sáng vàng kim bao phủ, tạo cho người ta cảm giác nguy nga thần thánh cực mạnh, trong đầu có thể hình thành lên tiên âm tiên nhạc vang vọng.

Vị trí đối diện với hai chữ "Kim Khư", có một cánh cổng ra vào Tiên cung, giống như một cái cửa thành, cánh cổng mở rộng ra, một nhóm Người mặt sắt đang đứng ở ngoài cổng.

Đầu bạc ưng bay đến, Thử thái bà và một gã khoác áo choàng phi thân bay xuống, rơi tại bên cạnh Người mặt sắt, hai bọn họ cũng là hai người cuối cùng được đón lên.

Bạch đầu ưng tại trong không trung hóa hình, biến lại thành hình dạng Cao Viễn, hạ xuống.

Thử thái bà nhìn rất nhiều rất nhiều đình đài lầu các vàng kim nửa khảm vào bên trong vách núi ở xung quanh, cảm thán không thôi, nói: "Thật sự không dám tưởng tượng được, một ngọn núi lớn như vậy lại có thể lơ lửng tại trong không trung, tiên chi lực quả nhiên không phải đẳng cấp bọn ta có thể tưởng tượng được!"

Những kẻ đến trước một bước có thể lý giải được tâm tình chấn động của bà ta.

Người mặt sắt: "Không biết tình hình bên trong như thế nào, đáng tiếc là tìm không được lối nào để đi vào. Không quản nữa rồi, tên gia hỏa kia sớm muộn cũng sẽ lên tới đây, thay vì ở phía dưới cùng chạy đuổi theo, chúng ta không bằng tới đây trước ngồi đợi, đến lúc đó xem bọn hắn làm thế nào để đi vào, đương có thể nhìn ra chút manh mối."

Thử thái bà gật đầu: "Tiên sinh nói chính phải."

Người mặt sắt bỗng nhiên phất tay ra hiệu với thủ hạ của mình, chỉ ra bốn người, "Bốn người các ngươi đi đến, hợp lực thi pháp, nhìn xem có thể phá vỡ được lớp phòng ngự của cánh cổng này hay không."

Bốn người kia không khỏi quay mặt nhìn nhau, trong mắt rõ ràng có nét lo lắng, tu vi Thượng Huyền không có ra tay, trái lại bảo bốn người bọn họ xuất thủ, việc này…

Chương 406: Tiến vào Tiên cung

Sử dụng bạo lực với Tiên cung của Tiên nhân, làm vậy thật sự thích hợp sao?

Nhưng mà thực tế không phải tùy theo bọn hắn, sắc mặt Người mặt sắt dần dần sầm xuống, ánh mắt nhìn chăm chú vào bọn hắn, bốn người tức thì thể hiện ra thần sắc ngoan ngoãn, bảo sao nghe vậy, lập tức đi đến cổng ra vào, vừa đi vừa đưa tay đụng vào hư không, cẩn thận dò xét tiến lên trước.

Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm vào bốn người bọn hắn.

Vừa rồi bốn người cũng nhìn thấy Người mặt sắt có chạm vào, biết rõ trên cổng vào có cấm chế, rất nhanh, tay bốn người va chạm vào thứ gì đó, trong không khí vô hình tức thì xuất hiện những gợn sóng hư không rung động, tựa như vừa phá vỡ sự yên tĩnh trên mặt hồ.

Một tầng gợn sóng dao động ngăn cản tại bên ngoài cổng thành với mái đao đấu củng, ở chỗ sâu trong cánh cổng tối như mực, không nhìn thấy rõ tình hình bên trong như thế nào.

Bốn người thấy sóng hư không vô hại, bàn tay bắt đầu toàn diện áp sát tại trên sóng hư không, bắt đầu phát lực đẩy tới.

Người mặt sắt lên tiếng nói: "Đẩy không có tác dụng, lúc trước ta đã thử rồi, các ngươi hợp lực đánh mở thử xem."

Bốn gã khác áo choàng nhìn nhau, rất muốn hỏi vị kia một chút, chính ngươi vì sao không đi đánh mở thử xem?

Nhưng kết quả vẫn là không có lựa chọn, bốn người chỉ có thể gật đầu với nhau, thống nhất hành động, sau khi thối lui một bước thì chợt đồng thời phát lực, đều mạnh mẽ đánh ra một chưởng.

Rầm! Âm thanh va chạm nặng nề, cũng không có tiếng động lớn nào vang lên.

Sóng hư không trước cửa thành bị đánh mạnh, kịch liệt rung động, các góc cạnh nhấp nhô dao động của gợn sóng bắt đầu phản quang, đột nhiên xuất hiện rất nhiều hồ quang điện lập lòe, trong âm thanh ầm ầm, chúng hóa thành từng luồng ánh sáng sấm sét, có thể nói là trong nháy mắt liền phản ứng lại.

Từng luồng sét đánh giống như linh xà đánh tới bốn người, trong đó có một người phản ứng nhanh, muốn lắc mình tránh né, nhưng kết quả vẫn là bị bảy tám luồng sét đánh rẹt rẹt bắn trúng, bay lên cao văng ra ngoài.

Muốn so tốc độ với tia sét sao, tu vi hắn còn kém xa.

Đều bị đánh bay đi ra ngoài, toàn bộ bốn người tại trong tiếng sấm rung chớp giật mà bị đánh bay ra ngoài.

Có thể nói đó là một trận sấm sét vang rền, những tia chớp đó bắn phá không chút lưu tình.

Những người khác sợ hãi chạy trối chết, dồn dập lắc mình bay rời khỏi.

Đợi cho động tĩnh triệt để biến mất, cửa thành khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh không dao động, đám người từ xa xa gần gần mới lại chậm rãi dần dần tới gần dò xét lần nữa.

Khi đã xác nhận sẽ không còn có việc gì xảy ra, một đám người mới lại lần nữa tụ tập tại trước cửa thành.

Bốn người động thủ kia ngã xuống trên mặt đất không chút động đậy, cả người đen thui, trên thân còn đang bốc khói. Có người y phục trên thân bị bốc cháy, đang thiêu đốt, đều là dáng vẻ da tróc thịt bong, có kẻ cá biệt thậm chí rách bụng, ruột chảy ra ngoài.

Đều đã chết ngắc không thể chết lại lần nữa, chết rất thảm!

Người mặt sắt nhìn thấy mà lòng còn sợ hãi, cũng may cảm thấy nơi này là Tiên cung, không thích hợp lỗ mãng, lúc trước không dám làm cứng, nếu không hậu quả có thể nghĩ mà biết.

Hắn ta khua tay áo dập tắt ngọn lửa bốc cháy trên thi thể kia, nói với mọi người: "Hai người một tổ, tản ra xung quanh lục soát một chút, nhìn xem có nơi nào có thể đi vào hay không."

Đây cũng là nguyên nhân lần này hắn ta dẫn hết người tới, lúc trước hắn ta và Cao Viễn tới đây, thấy muốn lục soát đầy đủ một khu vực lớn như vậy rất phiền phức…

Tục ngữ nói, nhìn núi chạy chết ngựa, đối với người mà nói khoảng cách cũng là như vậy.

Một nhóm người Dữu Khánh chạy suốt một mạch qua khỏi hoàng hôn, chạy tới khi bầu trời tối đen, cuối cùng cũng chạy tới mục đích, lao lên đỉnh ngọn núi cao dưới ánh trăng sáng tỏ.

Trên núi có tuyết, tuyết đọng dày đặc, gió lạnh thấu xương, còn có cha con Ngô Hắc đã đến trước.

Tại trên đường, sau khi xác nhận Tiên cung là trôi tới vị trí ngọn núi cao này, Ngô Hắc liền căn dặn những người khác cẩn thận, y không muốn bỏ qua cơ hội lần này, cũng sẽ không bởi vì đám người Dữu Khánh mà bỏ qua cơ hội lần này, nên mang theo nhi tử chạy đến trước.

Về việc đám người Dữu Khánh có gặp phải đám Người mặt sắt hay không, y chỉ có thể nói là có việc nên làm có việc không nên làm, có thể giúp được thì sẽ giúp, tiền đề là trước đó phải lo tốt cho chính bản thân mình, nói cái gì mà quên mình vì người, giao tình giữa song phương còn chưa tới mức độ đó.

Một đám người có thể nói là mệt quá chừng, một bước cũng không dám dừng, rất sợ bỏ lỡ.

Với chiếc kim quan kia của Dữu Khánh, thực sự là nhờ mọi người thay phiên nhau giúp đỡ, nếu không, mình hắn thì thật sự là không thể nhanh như vậy liền đưa được đến nơi đây.

Từng người đi tới trước mặt cha con Ngô Hắc, tất cả đều thở hổn hển.

Đám mây trôi nổi trong không trung đã rất gần nơi này, bởi vì địa thế, đỉnh ngọn núi này vậy mà còn cao hơn đám mây kia một ít, cho nên mọi người nhìn thấy được ánh sáng lấp lánh trong đám mây, ánh trăng phản chiếu ra tình cảnh tuyệt đẹp, hình như có một màn hào quang hình vòm bao phủ.

"Là Tiên cung, Tiên cung tới đây rồi." Vẫn còn đang thở dốc, Trầm Khuynh Thành chỉ tới hô to lên.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, đều rất mong đợi, cũng thấy rất may mắn, nhìn chung đã chạy tới kịp, chỉ là không biết Tiên cung có thể tới ngọn núi này với khoảng cách đủ gần hay không.

Ngô Hắc chợt từ trong người lấy ra một chút đồ vật, nói với mọi người: "Một người cầm lấy một cái đi."

Mọi người nhìn đến, chỉ thấy hắn cầm một nắm trứng vàng kim, mỗi một viên đều lớn cỡ trứng chim cút.

Nam Trúc hỏi: "Đây là thứ gì?"

Ngô Hắc: "Tạm thời đặt ở trên người, nếu có thể đi đến, có thứ này trên ngươi mới có thể tiến vào Tiên cung, nếu không sẽ vào không được."

Nếu đã là như vậy, mọi người không có gì để nói, lập tức mỗi người cầm lấy một viên. Sau khi cầm tới tay thì đều nhịn không được quan sát tỉ mỉ, thậm chí còn thi pháp điều tra.

"Hình như là trứng của loài gì đó."

Kiểm tra xong, Nam Trúc nói nhỏ, mọi người cũng cảm thấy giống vậy, đều nhìn về phía Ngô Hắc, muốn được xác nhận.

Ngô Hắc không có đưa ra bất kỳ phản hồi gì, chỉ nhìn chằm chằm vào đám mây đang chậm rãi tới gần.

Ninh Triêu Ất chợt nhìn chằm chằm vào ngọn chủ phong của Tiên cung, trầm giọng nói: "Không tốt, có sai lệch. Với tình hình này, khi Tiên cung vượt qua phía này thì khoảng cách so với chúng ta vào khoảng hai dặm, thậm chí còn phải rộng hơn cả vực sâu lúc trước, sợ rằng chúng ta sẽ không qua được." Đặc biệt còn quay đầu lại nhìn nhìn Dữu Khánh đang khiêng kim quan.

Vừa mới nói xong không bao lâu, một đám mây mù lớn đã lao về phía bên này, trong nháy mắt liền bao phủ tất cả mọi người.

Tầm mắt mọi người tức thì đều không thể nhìn được xa.

Dữu Khánh lập tức thi triển Quan Tự quyết để điều tra, kết quả không nhìn ra được bất kỳ kết quả nào, bởi vì không có cách nào dùng logic bình thường để suy luận, lập tức tỉnh ngộ, đám mây mù này không phải mây mù bình thường, cũng hoàn toàn không phải do gió thổi đi, có khí tràng không tầm thường ở xung quanh, là Tiên cung kia.

"Không nhìn thấy được gì cả, làm sao bây giờ?" Nam Trúc hét lên.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Ngô Hắc chợt nhắm mắt lại không nói, sau một lúc như vậy, y chợt hạ người chồm hổm xuống, sau đó đột nhiên phóng vọt ra, lao ra khỏi biển mây quan sát ước lượng.

Sau khi hạ xuống, y trở xuống bên cạnh mọi người, nhanh chóng nói: "Tốc độ Tiên cung bay đi thực sự rất nhanh, thời gian lướt qua đây không nhiều, nếu bỏ lỡ sẽ bỏ lỡ luôn, không nên nói lời vô dụng, ta nói, các ngươi nghe là được. Chủ phong cách nơi này quả thực khoảng hai dặm, nhưng diện tích Tiên cung đạt hơn nghìn mẫu, chủ phong tại vị trí chính giữa Tiên cung, và cách chân đế cũng rất cao, khoảng cách thực tế gần hơn nhiều so với khe vực thẳm kia."

Y hơi trầm mặc một hồi, nhẩm tính thời gian, chợt nói với Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc:

"Ta đưa hai người các ngươi đi tới trước, phát hiện thấy dị thường hãy lập tức lên tiếng báo nguy!"

Sở dĩ chọn trúng bọn họ, ít nhiều vẫn là hơi có đề phòng đối với đám người Ninh Triêu Ất, dù sao cũng là người ở phía bên kia tới đây.

Nhưng sư huynh đệ hai người đều vô ý thức nhìn về phía Dữu Khánh đang khiêng kim quan, hơi có vẻ lo lắng.

Ngô Hắc lập tức nói: "Kim quan ta sẽ giúp hắn đưa đi qua, không nên dây dưa nữa, nhanh lên!"

"Để ta và lão Thất đi trước đi."

Dữu Khánh đột nhiên đem kim quan giao cho Mục Ngạo Thiết khiêng, tiếp đó tung người nhảy lên, rơi về phía Ngô Hắc.

Ngô Hắc lập tức một chưởng đánh vào dưới bàn chân hắn, bỗng nhiên phát lực đẩy hắn đi ra ngoài, tiếp đó lại một chưởng đem Nam Trúc đang hạ xuống cũng đẩy bay đi.

Hai người vù vù phóng đi trong mây mù, lại nhìn thấy ánh trăng sáng tỏ, khi lực đẩy lên tới điểm giới hạn thì tiếp tục ngự khí lướt về phía ngọn Kim Sơn trong mây mù.

Càng đến gần thì càng nhìn thấy rõ toàn cảnh Kim Sơn, trong lòng chấn động khó mà hình dung, thật sự không biết một tòa Kim Sơn to lớn như thế làm thế nào có thể một mực trôi nổi tại trong không trung.

Kết quả giống như Ngô Hắc nói, diện tích Tiên cung quả nhiên đủ lớn, hai người rơi xuống tại trên một ngọn núi hoàng kim nhỏ, nhanh chóng rút kiếm quan sát xung quanh, cao độ đề phòng.

Ngay sau đó, phu phụ Tặc uyên ương, mẹ con Tam Chi Hoa, Ninh Triêu Ất và Mục Ngạo Thiết, đều lục tục rơi xuống.

Sau đó trong không trung lại vù một tiếng, Ngô Hắc tới rồi, một tay nâng kim quan, một tay mang theo nhi tử, rơi xuống tại bên cạnh mọi người.

"Tạ tiên sinh."

Dữu Khánh lập tức đi tới, vô cùng chân thành mà cất lời cảm tạ, sau đó tiếp nhận lấy kim quan.

Ngô Hắc bỏ con trai xuống, một tay luôn nắm lấy cổ tay con trai, trên khuôn mặt cũng khó thể che giấu sự rung động…

Tại trong một chỗ khe núi, Giang Sơn và một gã khoác áo choàng núp ở chỗ bóng tối trong khe rình coi, thở cũng không dám thở.

Đám người bọn chúng đã tách ra canh gác, chính là để đề phòng hai lão quái vật cầm kích kia tới nơi mà không biết, không nghĩ tới lại phát hiện thấy đám người Dữu Khánh đi tới, không ngờ tới lại là dùng cách thức này để đi lên.

Sau một lúc âm thầm quan sát, Giang Sơn nhẹ nhàng làm ra một thủ thế để ra hiệu cho ngươi bên cạnh, thể hiện mình ở tại đây sát sao theo dõi, còn gã thì đi về bẩm báo cho Người mặt sắt biết, rồi lại ra hiệu nhắc nhở cần hành động nhẹ nhàng, người sau khẽ gật đầu, lặng lẽ theo trong mương rãnh khe núi trốn đi về.

Đám người Ngô Hắc dần dần phục hồi lại tinh thần sau cơn chấn động, Nhiếp Phẩm Lan chỉ vào những đình đài lầu các được chế tạo từ hoàng kim kia, nói: "Có không ít lối vào."

Ngô Hắc lắc đầu: "Cửa vào những công trình kiến trúc kia đã bị phong ấn từ lâu, một ngày phong ấn chưa được giải trừ, thì chỉ có thể đi ra không thể tiến vào, nếu không phải là như thế, Người mặt sắt đã sớm tiến vào, cũng sẽ không cần phải tìm ta để hợp tác. Các ngươi phải nhớ kỹ, nghìn vạn lần không được cưỡng ép tự tiện xông vào bất kỳ một cửa vào nào. Đại trận bảo vệ nơi này không phải trò đùa, cho dù là cao thủ hàng đầu ngoại giới vào tới đây, dám vô lễ tự tiện xông vào, cũng khó thoát chết."

Lớp bào vệ của Tiên cung lợi hại như vậy sao? Mọi người nghe nói mà trong lòng thầm run sợ.

Nam Trúc: "Tiên sinh chắc chắn có biện pháp đi vào đi?"

Ngô Hắc lại nhìn nhìn khắp nơi, "Vị trí hiện tại của chúng ta hẳn phải là ở hai bên đường đi chính diện vào Tiên cung, nó hẳn ở gần đây, đi theo ta." Dứt lời liền xoay người dẫn theo một đám người tiếp tục đi xuống dưới núi.

Giang Sơn trốn trong bóng tối, lâu dài không dám động, chờ đến khi không nghe được động tĩnh gì nữa, mới đứng dậy lén lút đi theo.

Dưới chân núi dưới cùng của Tiên cung, có thể nói mây mù lượn lờ, Ngô Hắc dẫn mọi người đi đến trước một cái hang động thật lớn, người ở trước miệng hang động nhỏ xíu tựa như là một con kiến. Nhìn từ nơi này, Kim Sơn cao vút tựa như là biến mất vào khoảng không.

Ngô Hắc đi dẫn đầu phía trước, thử đưa tay thăm dò, va chạm vào sóng hư không, tạo ra rung động, sau đó vừa thử thăm dò vừa tiếp tục đi tới trước, tay tiến vào bên trong sóng hư không, thân thể ẩn vào, kể cả nhi tử ôm trong tay cũng chầm chậm ẩn vào, phát hiện thấy hô hấp tự nhiên, y mới yên tâm xông cả người đi qua, xoay người lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng, gật đầu ra hiệu cho mọi người tiến đến.

Cho dù là như thế, mọi người vẫn là không dám liều lĩnh, vừa rồi đều đã nhìn thấy sóng hư không trong suốt kia, vẫn là cẩn thận từng li từng tí thử thăm dò, kết quả lần lượt đều tiến vào, kể cả Dữu Khánh khiêng kim quan cũng đi vào được, thông suốt không trở ngại gì.

"Chúng ta đây xem như đã tiến vào rồi sao?" Nam Trúc hiếu kỳ hỏi.

Ngô Hắc ừ một tiếng, xoay người giơ Huỳnh thạch đi tới trước.

Mọi người cũng lấy vật chiếu sáng ra, cùng đi theo, hiếu kỳ quan sát xung quanh nơi Tiên gia này.

Chương 407: Địa tuyền

Bên ngoài hang động, Giang Sơn xông ra khỏi nơi ẩn núp, lặng yên tìm đến miệng động, đưa tay va chạm vào sóng hư không, dùng sức đẩy, phát hiện vẫn là không thể đi vào, liền lại lặng lẽ rút trở về.

Khi gã một đường vọt nhảy tới giữa sườn núi thì bị đám Người mặt sắt đang len lén lẻn đến phát hiện ra.

Sau khi song phương chạm mặt, Giang Sơn lại dẫn theo bọn chúng chạy xuống dưới chân núi, trở về tới trước miệng hang động to lớn kia.

Người mặt sắt dùng tay đụng chạm vào sóng hư không, phát hiện vẫn là không thể tiến vào, trầm giọng hỏi: "Ngươi xác định bọn họ tiến vào rất dễ dàng sao?"

Giang Sơn chỉ chỉ ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời, "Ta nhìn thấy rõ ràng, ngay cả cái kim quan kia cũng dễ dàng khiêng vào được."

Người mặt sắt: "Có phát hiện thấy bọn họ sử dụng biện pháp gì hay không?"

Giang Sơn suy nghĩ một chút, vẫn là lắc đầu, "Không phát hiện thấy có bất kỳ dị thường gì, cũng không thấy sử dụng bất cứ biện pháp gì, cứ như vậy trực tiếp đi vào."

Người mặt sắt lại dùng lực đẩy lớp sóng hư không, nhưng nó thủy chung không chịu mở ra cho mình, "Làm sao có thể như vậy!"

Giang Sơn: "Có thể là đã dùng biện pháp gì đó không người biết. Tiên sinh, đám người Ninh Triêu Ất hẳn là đã nắm giữ được biện pháp ra vào."

Bộp! Người mặt sắt dùng quyền đấm cào lòng bàn tay, hơi lộ vẻ hưng phấn, nói: "Không sai, bọn họ khẳng định đã biết rõ, để cho

bọn họ lưu lại bên kia, mục đích của chúng ta xem như đã đạt được, lập tức tìm cơ hội liên hệ với bọn họ!”

Vấn đề là bây giờ làm sao để liên hệ? Người đã tiến vào trong, bọn chúng cũng không tiện gióng trống khua chiêng kêu gào ầm ĩ, không có khả năng để cho cơ sở ngầm xếp vào đó bị lộ.

Trong lúc bọn chúng đang nghĩ biện pháp làm sao để liên hệ với đám người Ninh Triêu Ất, thì đám người Ninh Triêu Ất lại đang ở tại phía dưới chân một vách núi đá khác vỗ đập vách núi thình thịch.

Lúc mới vào hang động, bọn họ còn chưa có cảm thấy gì, sau khi đi được mấy chục bước, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi, giống như lại trở về vực sâu lúc trước có đám nhện kia, chỉ là bức vách hai bên đã biến thành vách tường hoàng kim, mà trên bầu trời đêm thì vẫn có thể nhìn thấy ánh sao, ánh trăng sáng tỏ cũng soi sáng bên trong vực sâu.

Cái gì quỷ? Rõ ràng vừa rồi là đã tiến vào trong một cái hang động.

Bọn họ quay nhìn lại, nào còn có hang động gì, lối vào hang động cũng không thấy nữa, chỉ là một đầu cuối của một hẻm núi vực thẳm mà thôi.

Tại sao chỉ vừa mới xoay người một cái liền thay đổi rồi? Bọn họ cho rằng bị ảo giác, liền giơ tay gõ đập thình thịch, kết quả phát hiện đó đúng là một bức vách hoàng kim rắn chắc.

Không phải ảo giác, tại sao có thể như vậy? Mọi người lập tức quay đầu lại, ánh mắt nhìn thấy được Ngô Hắc ở cách không xa, chỉ thấy Ngô Hắc ngước nhìn trời sao, cũng không thể hiện vẻ gì kinh ngạc, hiển nhiên đã biết rõ chân tướng.

Mà vào lúc này, cậu con trai nhỏ của Tiểu Hắc cũng chân trần chạy tới, bước thấp bước cao, cũng không sợ tổn thương bàn chân.

Tiểu gia hỏa chạy đến trước vách đá, cũng học theo mọi người gõ đập một hồi, sau đó nhặt lên một cục vàng gõ vang bức vách cành cạch thình thịch.

Sau một lúc gõ vang, nó xoay người nhìn về phía một đám người lớn, đôi mắt đen lúng liếng trong sáng.

Một đám người lớn cũng nhìn nó.

Sau một lúc đối diện, Tiểu Hắc chợt hướng về phía Ngô Hắc hét to lên: "Không thấy nữa!"

Ngô Hắc lẳng lặng nhìn nó, nhẹ nhàng ngoắc tay, ra hiệu cho nó tới đây.

Tiểu Hắc lập tức ném cục vàng đi, chạy về với phụ thân, lôi kéo tay áo phụ thân, chỉ vào đường đi tới, ngước cao đầu nói: "Không thấy nữa."

Ngô Hắc xoa xoa đầu nó, nói cho nó biết, "Không sao, vẫn có thể đi ra ngoài."

Lúc này Tiểu Hắc mới trở nên yên tĩnh.

Một đám người nghe vậy cũng đi tới, Nam Trúc hỏi:

"Tiên sinh, đây là có chuyện gì, tại sao Tiên cung lại biến thành một cái vực sâu?"

Ngô Hắc chỉ chỉ vào đáy cốc gồ ghề, "Vẫn không có gì thay đổi, vẫn luôn là như thế, cái vực sâu này chính là con đường tiến giai những những động vật hoàng kim phía bên ngoài kia, chúng nó tiến vào từ một đầu này, vượt qua khe sâu này để hoàn thành tiến giai, sau đó lại theo một đầu khác của khe sâu mà đi ra ngoài."

Nam Trúc a một tiếng, nói, "Nói cách khác, chúng ta cũng có thể đi ra ngoài từ một đầu khác."

Nào ngờ Ngô Hắc phủ nhận: "Đầu bên kia, chúng ta không ra được."

Mọi người đều ngưng nghẹn không nói nên lời, ngơ ngẩn nhìn y.

Lục Tinh Vân nhẹ nhàng mở miệng hỏi, "Tiên sinh, ngươi đang nói giỡn sao?"

Ngô Hắc: "Các ngươi hãy tìm quả Trứng vàng lúc trước ta đưa cho các ngươi mà xem."

Nghe được lời này, mọi người lập tức đưa tay tìm kiếm, kết quả sờ tới sờ lui cũng không có thể tìm thấy, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, phát hiện Trứng vàng trên thân mọi người đều không còn nữa rồi.

Ninh Triêu Ất: "Tại sao lại hư không biến mất rồi?"

Lúc này, đã thuận lợi tiến vào, Ngô Hắc cũng không có tiếp tục giấu giếm bọn họ, "Miệng hang động này, chỉ có hoàng kim động vật mới có thể đi vào. Mà tại địa phương này, chỉ có động vật tụ tập đủ tà khí mới có thể tiến vào để hoàn thành tiến giai, nếu hoàng kim động vật không đạt được yêu cầu, khi tiến vào thì sẽ bị hấp thu mất, các ngươi cũng có thể cho là đã bị giết chết rồi.

Trứng đã đưa cho các ngươi, quả thực không biết là trứng của hoàng kim động vật nào, lúc trước khi ở bên ngoài, ta phát hiện thấy ở trên đường, thuận tay thu nhặt lấy. Nói cách khác, chúng ta là sử dụng biện pháp đầu cơ trục lợi để tiến vào, giả mạo làm hoàng kim động vật để xâm nhập nơi đây. Cũng là không còn cách nào, trừ cách đó ra, chúng ta không có bất kỳ biện pháp nào khác có thể đi vào được. Đây cũng là biện pháp mà năm đó cha ta và bá phụ ta trong lúc vô ý phát hiện ra."

Mọi người đại khái đã hiểu được ý của y.

Dữu Khánh hỏi: "Nói cách khác, không chỉ có là loại trứng kia, chúng ta có thể lợi dụng bất cứ hoàng kim động vật nào đều có thể tiến vào?"

Ngô Hắc gật đầu, "Hẳn là như vậy."

Nam Trúc bừng tỉnh đại ngộ nói: "Chúng ta không thể đi ra từ phía đầu kia là bởi vì chúng ta không còn có kim trứng, nếu như chúng ta có kim trứng, hoặc là có hoàng kim động vật khác thì có thể thông qua đầu kia để đi ra ngoài."

Ngô Hắc: "Hẳn là vậy đi."

Thấy mình đã nói trúng, Nam Trúc hiện ra nét tươi cười, chợt thấy mọi người dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình, tức thì nhận thấy được mình đã nói lời ngu xuẩn.

Ngô Hắc đưa tay nhấc nhi tử của mình lên, tung mình phi thân bay lên, một đường theo vách núi lao lên như diều gặp gió.

Tại nơi địa phương xa lạ này, mọi người không biết nên lựa chọn như thế nào, chỉ có thể là đi theo y.

Không bao lâu sau, mọi người lần lượt đi tới đỉnh núi, nhìn thiên địa rộng lớn xung quanh, muốn không kinh ngạc cũng khó.

Ngửa mặt lên trời có thể nhìn thấy vũ trụ tinh không, trăng sao sáng tỏ giống đúc như ngoại giới.

Xung quanh có thể nhìn thấy dãy núi, đất bằng và khe rãnh, chỉ là toàn bộ địa hình địa mạo có thể nhìn thấy được đều là hoàng kim, khiến cho nó trông có vẻ đặc biệt hoang vắng.

Nói chung, mặt đất dưới ánh trăng nhìn trong mắt không thấy phần cuối.

Ninh Triêu Ất kinh ngạc hỏi: "Trong Tiên cung lại có không gian lớn như vậy sao? Vậy… Lối ra ở đâu?"

Nam Trúc hướng về phía vực sâu, bĩu môi, "Còn cần phải nói sao, đương nhiên là chờ đến khi hoàng kim động vật tiến vào đây tiến

giai, sau đó nương nhờ vào đám hoàng kim động vật đó để đi ra ngoài theo một đầu khác."

Mọi người suy nghĩ cũng phải.

Nào ngờ Ngô Hắc lại nói: "Kỳ thực để đi ra ngoài rất đơn giản, ở gần đây hẳn là có một căn nhà, tìm đến căn nhà đó là có thể đi ra ngoài."

Căn nhà? Mọi người lập tức quan sát xung quanh, lại là Ngô Hắc nhấc tay chỉ về phía đỉnh một ngọn núi cao nhất ở gần đây, mọi người thuận thế nhìn tới, nhìn thấy trên đỉnh núi dường như thật sự có một công trình kiến trúc.

Tìm thấy rồi, đương nhiên là muốn tới nhìn xem một lần, cho dù là Ngô Hắc, y cũng là lần đầu tiên tới đây.

Không cần phải thương lượng, mọi người lập tức dồn dập lao về phía kia.

Sau khi một đám người chạy đến trên đỉnh ngọn núi cao nhất kia, phát hiện đó là một tòa hoàng kim lầu các, tại trong trời đêm tối đen này nó hòa hợp nhất thể với đỉnh núi, nếu không chú ý cẩn thận thật đúng là dễ dàng bỏ qua. Phỏng chừng coi như là ban ngày ban mặt thì cũng không dễ dàng thấy rõ, màu sắc cùng với xung quanh trọn vẹn một khối, không dễ phân biệt.

Cửa chính của lầu các mở ra, bên trong tối như mực, mọi người giơ vật chiếu sáng đi vào bên trong.

Đi vào, chiếu sáng hơi chút tìm tòi, mọi người liền phát hiện thấy không thích hợp, không gian bên trong rất lớn, căn bản không phải với thể tích lầu các nhìn thấy bên ngoài có thể chứa được.

Nam Trúc lập tức quay đầu chạy đi ra ngoài, chạy ra bên ngoài lầu các để kiểm tra, phát hiện ra vào thông suốt, bên ngoài vẫn là như cũ, chỉ là bên trong có động thiên khác mà thôi.

Sau đó, mọi người lại nhìn thấy gã chạy trở vào.

Gã nói với mọi người: "Bên ngoài vẫn y chang trước khi tiến vào, không có biến hóa gì."

Không đợi mọi người dò hỏi, Ngô Hắc chủ động giải thích: "Bên trong này tương ứng với những gì nhìn thấy bên ngoài Tiên cung, mỗi một cửa ra vào nhìn thấy ở bên ngoài đều kết nối với nơi đây, toàn bộ cửa ra vào ở nơi đây thông tới bên ngoài thì đều có thể đi ra bình thường. Vẫn là câu nói kia, chỉ có thể ra, không thể vào, một khi đã xông ra kết giới phong ấn, muốn tiến vào lại thì chỉ có thể là làm lại từ đầu, tiến vào lại từ nơi tiến vào lúc trước."

Mọi người vừa nghe y nói, vừa đi theo y một đường đi tới trước, không gian lớn và trống trải, trên mặt đất hoàng kim dưới chân chạm khắc nhiều loại hoa văn tinh xảo.

Sau lại, Ngô Hắc dừng lại bên cạnh một ao nước lớn xuất hiện đột ngột trên mặt đất, cau mày ngóng nhìn.

Tiểu hài tử đều thích chơi đùa nước, Tiểu Hắc cũng không ngoại lệ, vô ý thức liền định cúi vào trong hồ đưa tay nghịch nước, nhưng mà bị Ngô Hắc chụp kéo lại.

Một đám người cũng đi tới gần hồ nước nhìn xem, vật chiếu sáng trong tay vươn tới chiếu sáng, phát hiện thấy hồ nước rất trong suốt, nhưng mà nhìn không thấy đáy, có cảm giác sâu không thấy đáy.

Sùng sục, dưới đáy ao thỉnh thoảng có từng đợt bọt khí phun ra.

Tại địa phương khắp nơi đều là hoàng kim này, tại nơi nhìn đâu cũng thấy màu vàng óng ánh nhìn đến phát chán này, ngay cả một khối đá bình thường cũng không thấy, vậy mà lại xuất hiện một hồ nước trong vắt, trái lại vô cùng hiếm thấy.

Nam Trúc cũng định đưa tay chạm vào nước để điều tra, ngoài miệng sách sách nói: "Nước mà Tiên nhân dùng chắc hẳn không phải loại bình thường. Tiên sinh, nước này không có độc đi?"

Ngô Hắc bình tĩnh nói: "Đây là Địa tuyền, ta không biết Địa tuyền có tính là độc hay không độc, nếu như ngươi muốn biến thành quái vật không phải người không phải quỷ thì có thể đi xuống ngâm đi."

Ánh mắt mọi người lập tức đồng loạt nhìn chăm chú về phía Nam Trúc.

Ngón tay Nam Trúc cách mặt nước chỉ còn có khoảng cách nửa bàn tay, người đang khom lưng lập tức cứng tại đó, thần tình trên mặt co quắp, có cảm giác như sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

Mục Ngạo Thiết bước nhanh đi đến, vỗ vai gã một cái, kéo trở về.

Nam Trúc có phần bối rối mà nhìn mọi người, bàn tay vô ý thức mà cọ xát, chùi chùi lên y phục, dùng lời nói để bù đắp, "Không nghĩ tới, tiên gia Địa tuyền trong truyền thuyết vậy mà lại cứ phổ phổ thông thông bày ra như thế này, thật đúng là nhìn không ra được."

Khiêng kim quan, Dữu Khánh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bồi một câu: "Có thể xuất hiện tại nơi đây còn có đơn giản sao? Ngươi còn muốn bày ra thủ đoạn gì hay sao?"

Ngô Hắc không quản những chuyện này, bỗng nhiên hướng về phía bầu trời quăng Huỳnh thạch trong tay ra.

Mọi người ngửa đầu nhìn tới, mơ hồ nhìn thấy được một số hình dáng không gian ở phía trên, đại khái là một cái không gian hình nón bất quy tắc, trên vách bên trong có bậc thang và lan can được điệu khắc trọn vẹn một khối, còn có các loại hành lang và các môn đình cửa vào.

Ánh sáng do huỳnh thạch tỏa ra hữu hạn, cho nên không nhìn thấy rõ chi tiết cụ thể.

Nhưng mà ở trong một đám người đứng bên ngoài Tiên cung, Cao Viễn chợt chỉ về phía Tiên cung, vội la lên: "Mau nhìn!"

Đám Người mặt sắt vụt quay đầu lại, chỉ nhìn thấy thỉnh thoảng có những quang ảnh rơi xuống.

Một đám người lập tức đuổi theo hướng đi của những quang ảnh kia, lắc mình bay đi xuống núi…

Bên bờ ao, Ngô Hắc đưa tay bắt lấy viên Huỳnh thạch vừa rơi xuống, những ánh mắt quan sát ở xung quanh cũng thu về.

Dữu Khánh hỏi ra vấn đề mình muốn biết nhất vào lúc này, "Tiên sinh, Thiên tuyền ở đâu?"

Ngô Hắc: "Ta cũng muốn biết rõ."

Chương 408: Gấp gáp

Đáp án đã rõ ràng, Thiên tuyền ở đâu, không người nào biết rõ, phải đi tìm.

Nghe được lời này, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều vì đó mà tim đập thình thịch.

Không quản lúc trước có phải là tới đây vì Thiên tuyền hay không, tại trước khi đến gần, ít nhiều đều cảm thấy nó cách mình quá xa và bản thân cũng có những tâm tư khác nên không nghĩ quá nhiều về phương diện này. Bây giờ, khi phát hiện thấy mình thật sự có khả năng tiếp xúc đến "Trường sinh", thật sự có khả năng sẽ có được một thân thể vĩnh sinh, nếu nói rằng không có một chút cảm giác nào, đó là giả.

Vô ý thức đều chuyển ánh mắt nhìn nhìn xung quanh.

Dữu Khánh lại hỏi: "Có Địa tuyền, Nhân tuyền và Thiên tuyền, nếu tìm được cả ba tuyền thì làm thế nào để phân biệt?"

Ngô Hắc: "Không biết, ngay cả cha ta và bá phụ cũng không rõ ràng lắm. Nhưng mà năm đó, trong lúc ngẫu nhiên bọn họ biết được 'Tam Sinh tuyền' thực ra là ba nguồn tuyền, cũng biết được một câu nói…" Nói đến việc này, dường như có chút do dự, quét mắt nhìn mọi người một vòng, hiển nhiên là không biết có nên nói hay không.

Ánh mắt mọi người chạm vào nhau, có thể lý giải được tâm tình của người ta, bí ẩn như vậy, quả thực không thể tùy tiện nói cho người ngoài biết.

Dữu Khánh thoáng nhìn kim quan mình đang khiêng, cuối cùng vẫn là hỏi ra miệng, "Ngươi nói đây là Địa tuyền, như vậy đã loại trừ được nguy hiểm lớn nhất, còn lại, vô luận là Nhân tuyền hay là Thiên tuyền, đều sẽ vô hại, bất kể là tìm được cái nào, bất kỳ kẻ nào đều có thể ngâm mình thoải mái, không phân biệt gì, có phải ngươi nói như vậy hay không?"

Ngô Hắc suy nghĩ cũng phải, cuối cùng mở miệng nói, "Thiên đạo lấy chín chế, địa lý lấy tám chế, nhân đạo lấy sáu chế."

Mọi người nghe xong quay mặt nhìn nhau, Nam Trúc hỏi một câu, "Hết rồi? Chỉ như vậy?"

Ngô Hắc gật đầu.

Nam Trúc lại hỏi: "Có ý gì?"

Ngô Hắc: "Không biết."

Được rồi, Nam Trúc cho rằng mình chưa từng hỏi qua, lại nhìn về phía những người khác, hỏi: "Các ngươi, người nào hiểu không?"

Dữu Khánh bỏ kim quan xuống, cầm Huỳnh thạch đi quanh thành hồ nước để kiểm tra, nhìn xem có thể tìm được điểm nào tương ứng với

câu nói kia hay không. Mọi người thấy thế thì nhận thức được gì đó, cũng đi theo cùng nhau kiểm tra, kể cả Ngô Hắc ở trong đó, y cũng là lần đầu tiên tới đây nhìn thấy Địa tuyền, trước đây chỉ nghe nói trong truyền thuyết qua lời kể của bậc cha chú.

Tại dưới sự quan sát, xem kỹ, có thể phát hiện thấy hình ảnh điêu khắc trên thành hồ vô cùng quỷ dị, dường như là các loại yêu ma quỷ quái.

Trầm Khuynh Thành thì thầm một câu, "Đường đường bên trong Tiên cung lại đi điêu khắc mấy thứ này là có ý gì, cảm giác kỳ kỳ quái quái."

Mọi người đều có cảm nhận này, tiếp tục đi vòng quanh quan sát, dưới ánh sáng chiếu rọi, ao nước y nguyên vô cùng trong trẻo, thỉnh thoảng có bọt khí lách tách nổi lên.

"Tám!"

Ninh Triêu Ất chợt phát ra một tiếng, dừng lại, chỉ chỉ vào bên cạnh một vòng người đang vây quanh cái ao.

Mọi người cùng nhau quay người nhìn y, Nam Trúc hỏi lại: "Ninh tiên sinh, có ý gì?"

Ninh Triêu Ất lần nữa chỉ chỉ vào mấy người bọn họ đang gần như vây thành một vòng, "Thành hồ, các ngươi nhìn xem, hình dạng cánh hoa, vừa vặn là tám múi xoay quanh hợp thành cánh hoa. Tám, địa lý lấy tám chế, có thể xem như là trùng khớp rồi hay không chứ!"

Mọi người nghe theo lời nói, quan sát, không sai, phát hiện quả nhiên là tám múi.

"Tam Sinh tuyền là dùng số lượng múi thành hồ để phân biệt hay sao?" Nam Trúc hỏi mọi người.

Mọi người đều không lời đáp lại, điều này ai mà biết được chứ?

Vì vậy, mọi người tiếp tục kiểm tra, cuối cùng cũng không có thể nhìn ra được bất kỳ kết quả nào khác, kế tiếp, không cần phải nhiều lời nữa, nhìn không ra kết quả thì đi tìm, tìm được tuyền khác rồi tiếp tục nghiên cứu cũng không trễ.

Tại Nam Trúc đi dẫn đầu, những người khác dồn dập cùng đi theo gã về phía cửa chính.

Không phải là cái cửa lúc nãy tiến vào, mà là cửa chính của Tiên cung. Cái trước là cửa của lầu các, nhìn theo hiện tại thì nó giống như là một cái cửa hậu rồi.

Cổng chính giống như là một cái cổng thành lầu tháp, từ bên trong phòng đi ra hướng xuống phía dưới là đi ra khỏi cửa thành, không xuống bậc thang mà đi sang hai bên thì trực tiếp đi lên tường thành. Một đám người đi tới tường thành, nhìn ra khung cảnh xa xa ngoài cung.

Trăng sao chiếu rọi, còn có mây mùa xoay quanh Tiên cung.

"Quả nhiên nơi đây mới là cửa chính." Nam Trúc vui vẻ tán thán.

Dắt con trai đi tới, Ngô Hắc hướng về phía mái hiên trên thành lâu ra hiệu một cái, lần nữa nhắc nhở mọi người, "Đi ra phong ấn là sẽ không có bất kỳ cảm giác gì, tất cả những nơi có thể ra vào, cơ bản đều lấy mái hiên làm giới hạn, vượt ra khỏi giới hạn thì đã đi ra cấm chế, nếu muốn tiến vào lần nữa thì phải đi vòng một vòng." Dứt lời, xoay người dắt nhi tử rời đi.

Dữu Khánh cũng xoay người rời đi, cất tiếng kêu gọi hai vị sư huynh một tiếng, "Tìm Thiên tuyền!"

Hai người Nam, Mục biết hắn muốn thử dùng Thiên tuyền để phục sinh Kiều Thư Nhi, lập tức dừng việc thưởng thức phong cảnh, nhanh chóng cùng nhau quay trở lại.

Đối diện với khả năng trường sinh ở tại trước mắt, những người khác cũng không còn có tâm tư gì khác, cũng nhanh chóng đi vào.

Chờ cho bọn hắn đều đã tiến vào, phía sau một ngọn núi phía ngoài thành lâu, đám Người mặt sắt mới chậm rãi xông ra, làm thế nào nắm giữ được biện pháp tiến vào Tiên cung hiển nhiên đã trở thành chuyện quan trọng nhất của bọn chúng.

Đại điện của Tiên cung vô cùng rộng rãi và trống trải, gần như nhìn không thấy bất kỳ bố trí, trang trí gì, mái vòm càng là cao cao tại thượng, cũng không biết năm đó, tiên nhân làm ra cung điện như vậy là để làm gì, dù sao thì nhìn không giống như là cung điện bình thường.

Đám người Dữu Khánh vừa quay lại, lập tức theo bậc thang bốn phía đi lên lầu, một đám người lại xuyên qua những đình đài lầu các ở bên trong.

Trên vách núi đá ngoài Cung, khắp nơi là đình đài lầu các, bên trong cung, nhắm mắt lại cũng là đình đài lầu các khắp nơi, có thể nói là kỳ quan.

Vì vậy một đám người bên ngoài Tiên cung lập tức phát hiện được dị thường, thỉnh thoảng nhìn thấy bên trong đình đài lầu các có ánh sáng thoáng hiện, một đám người nhanh chóng lần mò đi về phía có ánh sáng lóe lên, một đường lặng lẽ cùng đi theo ánh sáng.

Bọn chúng rất nhanh liền loại bỏ được sư huynh đệ ba người Dữu Khánh, không bao lâu sau liền đúng lúc đối diện với Ninh Triêu Ất vừa mới lộ diện dưới một mái hiên.

Đứng ở bên ngoài lan can đối diện y chính là Cao Viễn, sau khi chạm mặt y, Cao Viễn lập tức phất tay ra hiệu một phen, sau đó chính là mấy cái bóng người im lìm không tiếng động lướt tới đây.

Chạy tới trước tiên, Người mặt sắt đưa tay tới thử, lại xúc động sóng hư không, hắn ta nhìn nhìn ánh sáng lấp lóe trong những cửa sổ

khác, rồi hạ thấp giọng hỏi: "Làm sao để đi vào?"

Ninh Triêu Ất nháy nháy mắt, "Từ một cái hang động lớn dưới chân núi để tiến vào."

Người mặt sắt: "Ta biết rõ cái hang động đó, ta hỏi ngươi làm thế nào xuyên qua được tầng phòng ngự này để đi vào?"

Ninh Triêu Ất: "Không biết, tên gia hỏa gọi là Ngô Hắc kia đưa cho mỗi người chúng ta một cục vàng tròn, chúng ta cầm thứ đó rồi tiến vào trong."

Người mặt sắt lập tức đưa tay ra: "Cục vàng đâu, lấy ra nhìn xem nào."

Ninh Triêu Ất tức thì buông hai tay, "Không còn nữa, vừa đi vào trong hang động, cục vàng đó liền tan thành mây khói."

Người mặt sắt dùng ánh mắt rất hoài nghi nhìn chằm chằm vào y, lại hỏi: "Vậy các ngươi làm thế nào để đi ra?"

Ninh Triêu Ất: "Ta bây giờ là có thể đi ra ngoài, ngay bây giờ liền có thể đi ra ngoài, các ngươi vào không được, ta đi ra được, cái phong ấn này chỉ ngăn cản tiến vào, không ngăn cản đi ra ngoài."

Người mặt sắt vừa định kiểm chứng lời y nói, trong mấy người phụ trách canh gác chợt có người lên tiếng: "Tiên sinh, trên bầu trời có thứ gì đó."

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn tới, ngay lập tức liền dồn dập nhanh chóng tìm nơi ẩn núp, Ninh Triêu Ất cũng không ngoại lệ, nghiêng người trốn ở phía sau cây cột.

Trong trời đêm, tựa hồ có một người đang bay, nhưng rõ ràng lại mọc một đôi cánh lớn.

Khi người tới bay qua trên đỉnh đầu mọi người thì nương theo ánh trăng mọi người mới nhìn rõ hình dạng đại khái, đầu quỷ răng nanh, dữ tợn kinh khủng, móng trên hai tay sắc bén, màu da ngăm đen, không có lông, đầu đội kim cô, trên lưng là hai cái cánh thịt, nửa thân dưới nhưng là mặc trang phục của người.

Quái vật xoay quanh trên không trung hai vòng, sau đó hạ xuống phía cổng Tiên cung, có thể nhìn ra được nó vốn là muốn hạ xuống tại trên cửa thành lâu, kết quả bị sóng hư không đụng một cái, chỉ đành tung bay rơi xuống tại ngoài cửa thành.

Khiến mọi người kinh nghi chính là, sau khi quái vật rơi xuống, nhanh chóng thu hai cánh lại, trong thoáng chốc lại hóa thành hình người, biến thành một người đàn ông ở trần.

Vừa nhìn thấy người này, Ninh Triêu Ất giật mình không ít, đám Người mặt sắt chưa từng nhìn thấy, y nhưng là đã gặp qua, quái vật hóa thành hình người này vậy mà chính là Đại trang chủ Ngô Đao của Liệt Cốc sơn trang.

Ngô Đao hiển nhiên là bị ánh sáng lấp lóe bên trong Tiên cung thu hút tới đây, lại nhanh chóng lướt về phía có ánh sáng lấp lóe.

Ninh Triêu Ất thầm hô không tốt, lập tức hạ thấp giọng nói với Người mặt sắt ở bên ngoài: "Tiên sinh, đó là Đại trang chủ Ngô Đao của Liệt Cốc sơn trang, không thể để cho hắn chạy thoát, nếu để cho hắn chạy đi, rất có khả năng sẽ dẫn Ngô lão thái gia phía sau hắn tới đây."

Người mặt sắt nghe vậy lập tức nhìn chằm chằm bầu trời đêm quan sát khắp nơi.

Có thể lý giải cho sự cảnh giác của hắn ta, vạn nhất lão gia hỏa đó ở ngay tại phụ cận, hắn ta mà động thủ thì chẳng khác gì chủ động muốn chết.

Nhưng mà bởi vì hắn ta hơi chút do dự như vậy, Ngô Đao đã lại hóa thành quái vật hai cánh bay lên không trung rời đi rồi, cho dù là Cao Viễn cũng không dám đuổi theo.

Ninh Triêu Ất thầm hô tiêu rồi, vị Đại trang chủ kia khẳng định đã đi báo tin rồi.

Người mặt sắt hiển nhiên cũng có chút gấp gáp, quay đầu lại hỏi: "Đã tìm được Thiên tuyền hay chưa?"

Ninh Triêu Ất: "Chưa. Tên Ngô Hắc kia cũng không quen thuộc nơi đây, đang tìm kiếm. Vừa rồi tên quái kia đã tới đây, ta phải quay lại thông cáo cho bọn họ biết, nếu không, chờ đến khi vị Ngô lão thái gia kia tới đây, chúng ta đều sẽ không may." Hắn ném xuống lời đó rồi lập tức chạy đi.

Người mặt sắt còn đang do dự bước tiếp theo nên làm như thế nào, đối với việc y rời đi, trong lúc nhất thời nhưng là không kịp phản ứng.

Trở lại bên trong Tiên cung, Ninh Triêu Ất lập tức lớn tiếng kêu gọi, đem toàn bộ đám người Dữu Khánh triệu tập tới đây, rất nhanh kể lại sự việc vừa rồi.

Mọi người nghe xong bỗng thấy lo lắng, dồn dập nhìn về phía không gian rộng lớn bên trong Tiên cung này. Nam Trúc gãi mặt: "Bên trong này, đại bộ phận địa phương chúng ta đều còn chưa có tìm kiếm, cứ như vậy buông tha chẳng phải là uổng công một chuyến."

Dữu Khánh suy tư, nói ra: "Sẽ không, bọn họ muốn tiến vào thì cũng phải đi theo còn đường mà chúng ta tiến vào kia. Phái một người về phía cửa sau nhìn chằm chằm, khi phát hiện thấy bọn họ tiến vào thì lập tức báo tin, nơi đây có rất nhiều chỗ đi ra, chúng ta tùy thời có thể rút khỏi. Lão Cửu, ngươi đi phía cửa sau trông chừng đi, những người còn lại trong chúng ta nắm chặt thời gian tiếp tục tìm kiếm."

Hắn không tìm được Thiên tuyền hiển nhiên là không dễ dàng bỏ qua.

Ngô Hắc gật gật đầu, hiển nhiên cũng tán thành với cách làm như vậy.

"Được." Mục Ngạo Thiết đồng ý, phi thân nhảy xuống, thẳng đến phía cửa sau.

Ninh Triêu Ất lại hỏi: "Đám gia hỏa Người mặt sắt kia thì làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh liền nói một câu, "Trước tiên đừng quan tâm tới bọn chúng. Nhanh lên một chút, chúng ta phải nắm chặt thời gian tiếp tục tìm kiếm."

Một đám người tức thì lại tản ra, tiếp tục ở bên trong xuyên qua các đình đài lầu các để tìm kiếm…

Ước chừng nửa canh giờ sau, trong mây mù bao phủ bên ngoài Tiên cung bay ra một cái kiệu khiêng.

Trên một cái ghế nằm được lắp ráp đơn giản và thô ráp, Ngô lão thái gia bắt chéo chân nằm yên ở đó, trên tay cầm Băng lam kích, hai yêu ma mọc cánh thịt giống như là phu khiêng kiệu, còn có một Yêu ma đầu đội kim cô bay kèm ở bên, trên tay cầm lấy một con hoàng kim điểu.

Trên thân hai gã kiệu phu cũng có treo hoàng kim điểu thỉnh thoảng còn nhúc nhích.

Băng lam kích trong tay Ngô lão thái gia giống như gậy chỉ huy, yêu ma khiêng kiệu nghe theo chỉ huy, khiêng lão ta bay xuống chân núi, bay đến trước miệng cái hang động thật lớn kia, trực tiếp xuyên qua sóng hư không rung động mà đi vào.

Chương 409: Liên thủ

Sau khi đoàn người này biến mất vào trong hang động, đám Người mặt sắt trốn ở gần đó lại chậm rãi xông ra, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh nghi và cẩn thận.

"Tiên sinh anh minh, những người này tới đây quả nhiên đều tiến vào từ nơi này, ẩn núp trước ở đây quả nhiên rất thích hợp."

Thử thái bà nhẹ nhàng vỗ một câu tâng bốc.

Người mặt sắt suy tư, thì thầm: "Lại trực tiếp đi vào…"

Lúc trước, khi Ninh Triêu Ất nói ra, y còn có chút hoài nghi, bây giờ tận mắt nhìn thấy, quả nhiên không cần dùng thủ đoạn gì cả, người có biện pháp đi vào quả thực là có thể trực tiếp đi vào.

Y quay đầu lại hỏi mọi người: "Khẳng định đã dùng một loại thủ pháp nào đó, các ngươi có thể nhìn ra được manh mối gì không?"

Thử thái bà: "Có khả năng có liên quan với những con Hoàng kim điểu mà bọn họ mang theo."

Người mặt sắt: "Làm sao biết được điều đó?"

Thử thái bà: "Ninh Triêu Ất từng nói, tên Ngô Hắc kia đưa cho bọn họ mỗi người một viên kim hoàn, bọn họ mới tiến vào được. Nói cách khác, phương pháp tiến vào cũng không phải là thủ đoạn gì, chỉ là cầm theo một thứ đồ vật nào đó mà thôi."

Lúc này, Người mặt sắt đã hiểu rõ ý của bà ta, chần chừ hỏi: "Kim hoàn và hoàng kim điểu có thể giống nhau được sao?"

Ở một bên, Giang Sơn nói: "Bọn họ cầm hoàng kim điểu trong tay quả thực có vẻ quá mức khác lạ, cầm thứ đó làm gì, cũng không thể ăn được, nỗ lực bắt mấy con chim đem vào Tiên cung, nhìn như thế

nào cũng thấy không thích hợp, khẳng định là có điểm hữu dụng mới bắt."

Trải qua những lời nhắc nhở như vậy, đem vấn đề đối chiếu so sánh với nhau, Người mặt sắt hơi chút trầm ngâm rồi gật gật đầu, "Không quản như thế nào, trước tiên thử xem rồi nói tiếp. Cao Viễn, ngươi cũng đi bắt mấy con chim về thử xem."

"Được." Cao Viễn đáp lời.

Người mặt sắt lại phái một thủ hạ cùng đi với Cao Viễn…

Dưới ánh trăng, bên trong hẻm núi hoàng kim rộng lớn, ba con yêu ma mọc cánh khiêng ghế nằm vừa bay ra khỏi vách núi liền sợ hãi không ít, nhanh chóng hoảng sợ nhìn xung quanh.

Nằm trên ghế nằm, Ngô lão thái gia hô lên: "Đừng có hoảng, không có việc gì, đây chính là tình hình bên trong Tiên cung, bay lên đi, cứ hướng phía trên mà bay lên."

Lúc này, ba con yêu ma mới ổn định lại, khiêng ghế nằm bay lên phía trên hẻm núi lớn.

Sau khi bay đến trên không trung hẻm núi, Ngô lão thái gia lại phất tay chỉ về phía một ngọn núi cao nhất ở gần đây, "Phía trên đó có một tòa lầu, những gia hỏa mà Ngô Đao nhìn thấy kia hẳn là đang ở bên trong, đến đó nhìn xem đi, để xem đứa cháu trai kia của ta có ở đó hay không."

Lão già cũng chỉ xem trọng cha con Ngô Hắc, về phần những người khác, lão ta hoàn toàn không để vào mắt.

Một nhóm người lập tức lặng lẽ bay đi về phía đó.

Cũng may đám người Dữu Khánh đã có đề phòng trước đó, Mục Ngạo Thiết vẫn một mực nhìn chằm chằm tới phương hướng cửa ra vào, vừa nhìn thấy mục tiêu xuất hiện liền vút bay về phía mọi

người, nhanh chóng lao trở vào, hướng về những khu vực có ánh sáng lấp lóe xung quanh bắn ra những viên sỏi vàng nhặt ở bên ngoài, một tràng âm thanh va chạm lanh canh vang lên.

Nghe thấy âm thanh báo nguy, những người đang phân tán lục soát nhanh chóng hiện thân, dồn dập nhảy xuống tập hợp lại.

Mục Ngạo Thiết chỉ nói một câu, "Đi mau, Ngô lão thái gia đến rồi."

Một đám người nhanh chóng che giấu ánh sáng của Huỳnh thạch, nhanh chóng hướng một khu vực ở gần đây, nhảy lên lao đi, xông thẳng về phía bên ngoài đình đài lầu các, xuyên qua lớp sóng hư không rung động, khẩn cấp chạy ra khỏi Tiên cung, tìm đến một vị trí góc chết ở bên ngoài, ẩn núp.

Dữu Khánh cũng ở trong đó, lần này hắn không có tiếp tục khiêng kim quan, nghe nói Ngô Đao có khả năng sẽ dẫn Ngô lão thái gia tới, hắn liền đem kim quan giấu tại trên mái vòm cao nhất bên trong cung điện.

Đối diện với loại nhân vật như Ngô lão thái gia này, khiêng kim quan hành động không được thuận tiện là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác là đã đưa được kim quan đến nơi muốn đến, đã đem kim quan tiến vào được bên trong Tiên cung thì không cần phải lấy ra nữa, việc còn lại chính là nghĩ biện pháp tìm đến Thiên tuyền, hoặc là tìm đến Nhân tuyền.

Hắn cũng muốn thử xem Nhân tuyền có thể giúp Kiều Thư Nhi sống lại hay không, cha con Ngô Hắc không phải muốn dùng Nhân tuyền để biến thành người bình thường sao? Hắn muốn thử xem di thể của Kiều Thư Nhi có thể sống lại thành người bình thường được hay không…

Ghế nằm còn chưa tới gần lầu các, Ngô lão thái gia cuối cùng vẫn là không thể nhẫn nhịn được tâm tình nóng lòng muốn nhìn thấy cháu trai của mình, lão ta lắc mình rời khỏi ghế nằm, lóe lên, lướt đi như quỷ mị tại dưới ánh trăng sao, lao vào bên trong lầu các.

Vì để giữ lại sức lực nhằm đối phó với sự dây dưa của đệ đệ mình, lão mới làm ra chiếc ghế khiêng thay cho cước lực, vốn nghĩ rằng có thể không tiêu hao tu vi thì tận lực không tiêu hao, nhưng lúc này lại phải tiêu hao rồi. Lão ta thi pháp nhẹ nhàng lơ lửng tại bên trong Tiên cung, nổi tại trên không Địa tuyền chính giữa Tiên cung. Đôi mắt lão ta dần dần ửng đỏ, thân thể chậm rãi lơ lửng xoay quanh, thỉnh thoảng nhanh chóng quay đầu lại, xem xét kĩ các chỗ ngóc ngách chìm sâu trong bóng tối của các vách tường tại trong các đình đài lầu các ở khắp nơi.

Ba con yêu ma bay vào bên trong lầu các, thu cánh lại, biến hóa thành người, khôi phục bộ dáng của ba vị trang chủ Liệt Cốc sơn trang, rồi phát hiện thấy không gian bên trong lầu các rất lớn, đủ cho bọn hắn sải cánh bay lượn.

Bọn hắn có khả năng nhìn trong bóng tối, không cần phải đốt cháy vật gì để chiếu sáng.

Ba người đi tới bên cạnh Địa tuyền, nhìn thấy trong ao nước thỉnh thoảng bốc lên bọt khí, Ngô Hòa Vận kinh ngạc nói: "Ở đây vậy mà còn có hồ nước, xem ra còn rất sâu, có thể uống không?" Cúi đầu điều tra, hơi ngửi ngửi để phân biệt rõ.

Có giọng nói từ trên không trung truyền đến, "Đó là Địa tuyền."

Ba người ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy Ngô lão thái gia đang chậm rãi hạ xuống, rơi tại trên thành hồ.

Nghe nói đây là Địa tuyền có thể biến người thành yêu ma, ba người cho dù đã là yêu ma nhưng vẫn vô ý thức mà nhanh chóng thối lui một bước.

Ngô lão thái gia nhìn quanh bốn phía, "Nơi đây chính là nội điện của Tiên cung mà các ngươi ở bên ngoài nhìn thấy."

Ba người nghe vậy thì mừng rỡ, Ngô Đao cung kính hỏi: "Lão tổ tông, Thiên tuyền cũng ở tại nơi đây sao?"

Trở về chốn cũ, Ngô lão thái gia như cũng cảm khái vạn phần, buông tiếng thở dài, "Bên trong Điện là không có. Năm đó, ta đã lục soát, tìm kiếm khắp các nơi trong điện này, không nhìn thấy hai nguyên tuyền khác. Ta nghĩ, có lẽ nó nằm ở bên ngoài." Dứt lời, nghiêng đầu nhìn về phía cánh cửa nơi tiến vào, lại tiếp tục nói: "Hãy tìm kiếm khắp nơi đây một lần đi, để xem đứa cháu trai kia của ta có còn ở đây không. Nhớ kỹ, cấm chế tại nơi đây lấy mái hiên làm ranh giới, xông ra khỏi cấm chế thì phải từ bên ngoài đi vòng trở về."

"Vâng." Ba vị trang chủ lĩnh mệnh, rồi lập tức lại biến thành yêu ma hai cánh với khuôn mặt dữ tợn, giương cánh bay đến bên trong các đình đài lầu các ở xung quanh để lục soát.

Ngô lão thái gia chắp tay đứng ở trên thành hồ, một đôi con mắt loáng thoáng lập lòe ánh sáng đỏ tiếp tục nhìn quét xung quanh…

Đi tìm kiếm một chỗ khuất để ẩn núp, đám người Dữu Khánh tìm được một địa phương tốt, vị trí nơi hang động tiến vào Tiên cung, địa thế nơi này đột nhiên cắt sâu xuống, từ bên trong Tiên cung ở trên cao vút cũng nhìn không thấy.

Vấn đề là, nơi bọn họ cảm thấy tốt thì cũng là nơi người khác cảm thấy tốt, thí dụ như vào lúc này, đám Người mặt sắt đang trừng mắt nhìn chằm chằm bọn họ.

Đám Người mặt sắt đang trốn kỹ ở nơi này, chợt nghe thấy tiếng động của người, lúc đầu còn tưởng rằng là Cao Viễn ra ngoài làm việc trở về, sau khi quan sát liền phát hiện thấy không đúng, mắt mở trừng trừng nhìn một đám người nhảy tời đây, bọn chúng cũng không biết nên trốn đi tốt, hay không trốn mới tốt hơn.

Dù sao, lúc trước đã muốn tìm được những người này, bây giờ người ta chủ động đưa lên tới cửa, làm sao bây giờ?

Chỉ hơi chút do dự như vậy, hai nhóm người đã chạm mặt với nhau.

Người mặt sắt nở nụ cười, đoán chừng đám gia hỏa này là bị vị Ngô lão thái gia kia hù dọa phải bỏ chạy khỏi Tiên cung, y liền chủ động đánh vỡ bầu không khí trầm mặc, "Không nghĩ tới các ngươi cũng đã lên được đây rồi, thảo nào không chịu hợp tác, thì ra Ngô huynh tự mình có biện pháp lên đây a." Khi nói lời này thì tựa như ngẫu nhiên mà quét qua Ninh Triêu Ất.

Rõ ràng là đang làm ra vẻ như không biết đám người Ngô Hắc đã tiến vào Tiên cung.

Người ta đã muốn diễn như vậy, đám người Ngô Hắc cũng đành phải giả vờ như không biết rằng đối phương đã biết rõ.

Mọi người cũng chú ý tới chuyện Bạch Lan và Dữu Khánh va chạm ánh mắt với nhau.

Người mặt sắt bỗng nhiên chỉ vào cửa vào hang động to lớn tối như mực, nói: "Lúc nãy, khi chúng ta trốn ở trong bóng tối thì tận mắt nhìn thấy ba con yêu ma khiêng bá phụ của ngươi tiến vào từ nơi này, bây giờ Ngô huynh cũng tới đây, xem ra nơi này quả thực là lối để tiến vào Tiên cung. Chuyện cho tới bây giờ, Ngô huynh chẳng lẽ không cảm thấy nhiều người nhiều thêm một phần lực lượng sao?"

Ngô Hắc cuối cùng cũng lên tiếng, "Ta cũng cho rằng như vậy."

Trong mắt Người mặt sắt lập tức sáng lên, tinh thần tỉnh táo, ở tại nơi này mò mò mẫm mẫm, bây giờ có được người biết rõ tình hình tương trợ, vậy thì thực sự không thể tốt hơn nữa rồi, nếu không, muốn làm gì cũng phải rón rén không dám làm, y cũng từng nghĩ đến chuyện bỏ cuộc, nhưng vẫn khó mà đè nén được dục vọng trong lòng, lập tức phấn chấn nói: "Được, một lời đã định! Ngô huynh, ngươi cho rằng kế tiếp nên làm gì bây giờ?"

Ngô Hắc: "Trước tiên bào người của ngươi đi tìm mấy con vật còn sống tới đây, hoàng kim động vật."

Người mặt sắt: "Ngô huynh là muốn lợi dụng hoàng kim động vật để đi vào sao?" Nhìn thấy đối phương dùng ánh mắt thận trọng nhìn chằm chằm vào mình, y vội vàng giải thích, "Không dối gạt Ngô huynh, lúc trước ta trốn ở gần đây có nhìn thấy mấy người bá phụ của ngươi làm thế nào để đi vào, mang theo mấy con hoàng kim điểu. Lúc đó ta đã có sự hoài nghi, đã bảo người đi tìm rồi. Ở tại nơi đây tìm được mấy con vật còn sống hẳn là không khó, chắc hẳn rất nhanh sẽ trở về, chỉ là…" Y đánh giá phản ứng từ thần sắc của Ngô Hắc, cất lời thăm dò: "Bá phụ của ngươi đã tiến vào, bây giờ chúng ta còn có thể đi vào không? Nếu không, chờ một chút đi, chờ khi bọn họ rời đi rồi nói tiếp?"

Ngô Hắc: "Không gian bên trong rất lớn, có thể tránh né được bọn họ."

"Được! Vậy thì làm theo Ngô huynh."

Người mặt sắt vui vẻ tán thưởng, nếu vị này đã không sợ, vẫn còn dám đi vào, thì y cũng yên tâm, nếu không, nỗi lòng sẽ luôn luôn căng thẳng, lo lắng.

Ngô Hắc lại hỏi: "Bọn họ có phát hiện thấy các ngươi không?"

Người mặt sắt: "Không. Bọn họ lặng lẽ đi đến, một mạch đi ra khỏi đám mây rồi trực tiếp tiến vào bên trong hang động này. Nếu không phải là chúng ta đúng lúc trốn ở gần đây, e rằng cũng không phát hiện được bọn họ đã tới."

Dứt lời liền quan sát đối phương, cũng không biết Ngô Hắc với vẻ mặt thâm trầm đang suy nghĩ cái gì.

Trong lúc vô ý, ánh mắt y chạm đến Dữu Khánh, nhớ tới gì đó, lập tức quay sang nói với người của mình: "Mọi người đều nghe cho rõ, bây giờ hai bên đã liên thủ, có thù hận gì thì tạm thời đều phải bỏ xuống, lấy đại cục làm trọng, nếu không thì đừng trách ta không khách sáo!" Nói xong, quay đầu lại hỏi Ngô Hắc, "Ngô huynh, ngươi thấy sao?"

Ngô Hắc đại khái đã hiểu được ý của y, quay đầu lại liếc mắt nhìn Dữu Khánh, thấy Dữu Khánh không có bất kỳ biểu hiện phản đối gì, liền nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

Chính vào lúc này, trong mây mù có tiếng xé gió truyền đến, nhìn thấy một con Bạch đầu ưng khổng lồ xuyên phá mây mù bay tới, phía sau còn chở theo một người trên mỗi tay xách theo mấy con chim bắt được, người sau nhảy xuống, con bạch đầu ưng khổng lồ cũng thu cánh hóa thành hình dáng của Cao Viễn, hạ xuống.

Nhìn thấy đang chạm mặt với đám người Ngô Hắc, Cao Viễn ít nhiều có chút kinh ngạc.

Người mặt sắt đã ra hiệu cho thủ hạ cầm hoàng kim phi điểu bắt về đưa cho Ngô Hắc nhìn xem, hỏi: "Ngô huynh, thế nào, có thể dùng được không?"

Ngô Hắc nói: "Chia cho hai bên đi."

Người mặt sắt không có ý kiến gì, nhưng sau khi kiểm kê, phát hiện thấy chỉ có chín con, hoàn toàn là dựa theo số người của phe mình để bắt, lúc trước không có nghĩ tới sẽ có thêm nhiều người, y liền nói ngay: "Ngô huynh chờ một chút, để bọn họ đi bắt thêm mấy con về là được."

Ngô Hắc: "Không cần phiền phức như vậy, như vậy cũng đủ rồi, chỉ cần thân thể áp sát vào nhau, dùng chung một con cũng có thể đi vào."

Hắn ta nói ra sự sơ hở trong lớp phòng ngự này của Tiên cung, chỉ vì không muốn chậm trễ lâu hơn nữa, từ thông tin Mục Ngạo Thiết cung cấp khi đi ra ngoài đã chứng minh nhóm người bá phụ đều đã xông vào trong cung điện, bây giờ nhanh chóng đi vào lối vào có khả năng sẽ tương đối an toàn.

Chương 410: Chìm xuống biển

Thực ra, đối với bọn họ mà nói, biện pháp ổn thỏa nhất hiện nay chính là lập tức rời đi, nhanh chóng rời đi trước khi bị Ngô lão thái gia phát hiện được.

Nhưng mà lại không có người nào làm như vậy, biết rõ đi vào trong đó có khả năng sẽ gặp phải nguy hiểm rất lớn, bọn họ vẫn cứ cố gắng kiên trì xông vào bên trong.

Người mặt sắt là thèm muốn trường sinh, tham vọng khó át, và một đám thủ hạ thì không thể không theo.

Đám người Cao Viễn bị cưỡng ép thì càng không có cách nào, chưa nói tới có nhược điểm nằm tại trên tay Người mặt sắt, càng đã nhận ra thế lực phía sau đối phương rất kinh khủng, có lẽ tại bên ngoài cửa ra vào Kim Khư hiện đang có người nhìn chằm chằm, từng đã lĩnh giáo qua thủ đoạn hành hạ, đày đọa của Người mặt sắt, bọn hắn thậm chí ngay cả can đảm tự ý chạy ra Kim Khư cũng không có.

Ngô Hắc đi tới ngã rẽ của định mệnh, mẫu thân chết thảm, ái thê bỏ mình, làm cho hắn ta dứt khoát kiên quyết lựa chọn thay đổi vận mệnh, không muốn để cho con cháu của mình không ngừng lặp lại bị kịch như vậy, cũng chính là bởi vì sự lựa chọn này của hắn ta mới dẫn đến Kim Khư lần nữa mở ra.

Tiểu Hắc không biết mình đang làm gì, chỉ cảm thấy chiếc mặt nạ của Người mặt sắt rất thú vị, trong mắt tràn đầy tò mò nhìn chằm chằm vào đó, không chút nào biết được vận mệnh của mình đã được phụ thân làm ra lựa chọn khác.

Dữu Khánh thì giống như đã mất đi lý trí, biết rằng đó là việc không thực tế nhưng vẫn muốn đi làm, phục sinh lại Kiều Thư Nhi trở thành điều hắn muốn làm nhất. Hắn không thể không làm, hắn không thể dễ dàng buông bỏ việc này, đây thực sự là nữ nhân đầu tiên đúng nghĩa trong cuộc đời hắn, nội tâm hắn đã bị bao trùm

trong nỗi đau thương nồng đậm, chỉ là biểu hiện ở mặt ngoài không nhìn ra được mà thôi.

Bây giờ, cho dù là tiểu sư thúc tới đây, hắn cũng sẽ không nghe khuyên nhủ, tình yêu hết sức thắm thiết của một thanh niên là như vậy, không hối hận, không đụng phải đầu rơi máu chảy thì không biết cái gì gọi là đường này không thông, đó gọi là thuần túy!

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng không còn cách nào, không thể vứt bỏ tên Chưởng môn chết tiệt này mà không quản. Thực ra, Dữu Khánh cũng không muốn liên lụy tới bọn họ, thậm chí đã đem bọn họ dẫn ra Kim Khư, nhưng hai người bọn họ vẫn là đi theo trở vào, dọc theo đường đi còn hỗ trợ khiêng chiếc kim quan nặng nề kia.

Về phần đám người Ninh Triêu Ất, kỳ thực thì tình cảnh cũng giống như bốn yêu Cao Viễn, cũng không còn đường nào khác để đi, nhưng bọn hắn có thêm một sự lựa chọn, lựa chọn đứng tại phía bên Ngô Hắc để thử thời vận. Bởi vì có ân oán với Dữu Khánh, bốn yêu Cao Viễn cũng sẽ không có suy nghĩ về phương hướng này.

Lúc này, tự nhiên là lời Ngô Hắc nói mới có tính quyết định, hắn ta đã mở miệng, Người mặt sắt lập tức làm theo, bảo thủ hạ phân chia bốn con hoàng kim phi điểu cho Ngô Hắc.

Ngô Hắc không nói hai lời, cầm một con trong tay, những con khác đều đưa cho đám người Dữu Khánh.

Đám người Dữu Khánh lập tức làm theo lời Ngô Hắc dặn dò, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh cầm lấy một con hoàng kim điểu, mẹ con Lục Tinh Vân và Ninh Triêu Ất gom lại dùng một con, phu phụ Tặc uyên ương dùng một con, ba nhóm người lần lượt tạo ra rung động rồi biến mất tại phía sau lớp sóng hư không, Ngô Hắc ở phía sau đề phòng lúc này mới dẫn theo con trai xông qua lớp sóng hư không để vào hang động.

Từ đây có thể thấy, Ngô Hắc vẫn luôn rất không yên tâm với nhóm Người mặt sắt.

Không còn cách nào, là một người nào đó cũng sẽ không yên tâm, huống hồ hắn ta còn nghe đám người Ninh Triêu Ất kể về những việc Người mặt sắt đã làm, cưỡng ép bắt gia quyến của nhiều người như vậy làm con tin, nghĩ cũng có thể nghĩ được y chẳng phải là loại lương thiện gì.

Người mặt sắt cũng không chậm trễ, bảo thủ hạ nhanh chóng làm theo, nhìn thấy quả nhiên có hiệu quả, tức thì rất vui.

Hai đám người thuận lợi xông vào trong.

Vừa đi ra khỏi vách đá, trong nháy mắt dường như đã đến một cái thế giới khác. Gặp lại hẻm núi lớn bằng vàng, đã đi qua một lần, đám người Dữu Khánh còn đỡ, chỉ lo đề phòng xung quanh, một đám Người mặt sắt nhưng là ngạc nhiên khó giải thích.

Xoay người lại nhìn chằm chằm vào vách núi rất chân thực và tìm kiếm một lúc, sau đó Người mặt sắt nhịn không được hỏi: "Ngô huynh, đây là tình huống gì?"

Ngô Hắc bây giờ có phần muốn qua sông dỡ cầu, bởi vì thực sự không muốn dính dáng tới loại người không từ thủ đoạn giấu giếm nguy hiểm này, lúc trước đáp ứng hợp tác chỉ là bởi vì đối phương có thể kịp thời cầm tới hoàng kim động vật để trợ giúp bọn họ tiến vào đúng lúc mà thôi, mà bây giờ thì đã không còn giá trị lợi dụng.

Nhưng dù sao cũng đã dẫn người tiến vào, người tại bên cạnh, trong tình huống hiện nay, không để ý tới cũng không được, hắn ta chỉ có thể trả lời kiểu ứng phó: "Lối vào này không an toàn, trước tiên rời khỏi nơi đây đã." Dứt lời liền phất tay, trước tiên dẫn theo đám người Dữu Khánh nhanh chóng lướt đi.

Người mặt sắt đương nhiên là nhanh chóng dẫn người đuổi theo.

Một đám người luồn lách tại bên trong hẻm núi, không dám bay lên, lặng lẽ độn đi xa…

Bên trong cung điện hoàng kim trống trải, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh lạch cạch, Ngô lão thái gia chống cây Băng lam kích giống như cô hồn lang thang khắp nơi, thỉnh thoảng dừng bước tại trước những bức vách điêu khắc tinh xảo, những bức điêu khắc này đường như đang kể lại một câu chuyện nào đó, mà lão ta chính là người đứng nhìn xem câu chuyện diễn ra.

Khi đi qua một vùng ánh trăng ở ngoài phòng thì những nếp gấp nhăn nheo như vỏ cây trên khuôn mặt già nua của lão ta được soi sáng rõ ràng.

Trong không trung, ba con yêu ma lục tục từ trong các đình đài lầu các ở xung quanh bay ra, tụ tập với nhau, xác nhận đều đã lục soát hết rồi, ngay lập tức cùng nhau bay ngược xuống, tới gần mặt đất thì trượt một đoạn, dồn dập dừng tại trước mặt Ngô lão thái gia.

Đầu đội kim cô, Ngô Đao bẩm báo: "Lão tổ tông, không có phát hiện thấy bất kỳ kẻ nào."

Ánh mắt Ngô lão thái gia tựa như bị một bức điêu khắc trên tường thu hút, miệng lẩm bẩm nỉ non: "Tên cháu trai này của ta mang theo nhi tử chạy vào đây đến tột cùng là làm quái gì vậy chứ? Cũng là tới vì Thiên tuyền hay sao? Theo lý thuyết thì không phải a, nếu thật sự là xông vào vì Thiên tuyền, với tính cách kia của huynh đệ ta là không có khả năng để cho con cháu tiến vào, đang tìm cái gì vậy chứ?"

Lão ta thì thào và xoay người, đối diện với Ngô Đao, "Khi ngươi tới vẫn còn nhìn thấy bọn hắn đang ở tại đây tìm tòi gì đó khắp nơi, sau đó không lâu chúng ta liền đi tới, nhưng đã không còn thấy bọn hắn nữa rồi, đi đâu rồi chứ? Đơn giản có hai khả năng, phát hiện thấy chúng ta nên trốn đi, hoặc là không có tìm được thứ mình cần ở tại đây, đã đi vào bên trong để tìm kiếm."

Ngô Đao: "Lão tổ tông, có phải là bọn hắn đã tìm được và rời đi rồi hay không?"

Ngô lão thái gia: "Trong tòa cung điện này, ngoại trừ ao Địa tuyền này ra, hầu như tất cả những vật phẩm khác đều đã được dọn đi sạch sẽ vào năm đó rồi, không có thứ gì, bọn hắn có thể tìm được gì ở đây chứ? Nếu bọn hắn có thể quanh quẩn tại nơi đây, nghĩa là bọn hắn còn chưa tìm được cái gì. Phía bên ngoài cửa sau lại tự thành một giới, địa vực rất rộng lớn, muốn tìm được cái gì cũng không dễ dàng. Ngươi tới rồi quay lại trong thời gian ngắn như vậy, có lẽ bọn hắn còn chưa có tìm được thứ gì."

Ngô Đao nghiêng đầu nhìn về phía phương hướng cửa chính, "Lẽ nào thật sự đã phát hiện thấy chúng ta nên chạy rồi? Có phải là trốn ở bên ngoài hay không? Chúng ta có nên đi ra ngoài lục soát một chút không?"

Ngô lão thái gia với dáng vẻ già nua cười ha hả, nói: "Không cần thiết. Đệ đệ kia của ta nếu đã có thể để cho con cháu tiến vào, liền đã nói rõ thứ con cháu muốn tìm rất quan trọng, là sẽ không dễ dàng bỏ cuộc. Không quản phải đi vào bên trong, hay là đi ra bên ngoài, chỉ cần bọn hắn chưa tìm được thứ mình cần thì còn sẽ tiến vào."

Ngô Tạ Sơn trầm ngâm nói: "Cho nên, chúng ta có thể mai phục tại lối vào hẻm núi hoàng kim kia!"

"Ôi!" Ngô lão thái gia xua tay nói: "Dù sao cũng là cháu trai của ta, lưu giữ bọn hắn lại còn hữu dụng, cũng không định đánh giết bọn hắn, mai phục để làm gì. Vạn nhất bọn hắn chậm chạp không tiến vào thì sao chứ, lẽ nào chúng ta thật sự phải tiêu tốn thời gian một mực mai phục tại đó hay sao? Không nên bởi vì bọn hắn mà làm lỡ chính sự. Không cần phải quan tâm về lối vào, cứ để bọn hắn tiến vào đi. Lão Nhị ngươi lưu lại, trông chừng cửa vào này đi."

Thủ tại nơi đây? Ngô Tạ Sơn có chút chần chừ, nhưng vẫn đáp, "Vâng."

Ngô lão thái gia tiếp tục căn dặn, "Âm thầm trốn tại nơi đây là được, nếu phát hiện thấy bọn hắn tới, ngươi tiếp tục ẩn núp không cần

phải xen vào, nếu bọn hắn muốn rời đi, ngươi cũng không cần ngăn cản, một mình ngươi cũng khó là đối thủ của Đại Hắc Tử, huống hồ hắn còn có trợ giúp. Bọn hắn đi ra ngoài thì cứ để cho bọn hắn đi, ngươi chỉ cần phát ra âm thanh cảnh báo, sau đó ở trên không trung đi theo Đại Hắc Tử phụ tử, ta sẽ tự đuổi tới tìm ngươi."

Ngô Tạ Sơn nhẹ nhõm, gật đầu đáp: "Đã hiểu rồi, lão tổ tông yên tâm, sẽ không có sai lầm."

Ngô lão thái gia ừ một tiếng, xoay người lại chỉ tới một chỗ lối vào đình đài trên vách, "Nơi đó hẳn là có một gian tương đối đặc biệt, ai trong các ngươi đi vào?"

Ba người trong hình dáng yêu ma quay nhìn nhau, cuối cùng Ngô Hòa Vận thử nói ra: "Lão tổ tông, ta ở tại đó nhìn thấy một gian không giống bình thường, những lỗ hổng khác nhìn thấy đều là cảnh ngoài núi, chỉ có một cái lỗ hổng bên trong đó nhìn qua chính là thấy tình hình bên trong núi."

Ngô lão thái gia ừ một tiếng, nói: "Không sai, chính là gian đó. Một gian đó mới là bên trong lầu các trên đỉnh núi mà các ngươi nhìn thấy khi tiến đến. Ở tại đó có thể thấy rõ tình huống bên ngoài cửa sau. Lão Nhị không ngại thì ẩn thân tại đó, nhìn thẳng ra ngoài cửa sau, nếu có người nào muốn tiến vào trong cung điện này thì không thể gạt được ánh mắt của ngươi."

Ngô Tạ Sơn: "Vâng."

Lúc này, Ngô lão thái gia lại lắc mình một cái, rời đi, rơi tại cửa sau, lão ta lại đi tới trên ghế khiêng, ngồi xuống.

Ngô Đao và Ngô Hòa Vận lập tức bay ra, trước sau nâng ghế nằm lên, Ngô lão thái gia đưa Băng lam kích trong tay chỉ tới một cái phương hướng, ra hiệu đi về phía đó tìm kiếm, hai yêu ma lập tức song song vẫy cánh bay lên, khiêng lão ta bay đi rất nhanh…

Bên trong một cái khe nứt trên mặt đất, một số cái đầu lén lút nhô lên một nửa khỏi mặt đất, trốn ở phía sau một đống tảng đá hoàng kim, xuyên qua khe hở tảng đá quan sát động tĩnh trên lầu các ở đỉnh núi, chính là nhóm người Ngô Hắc và Người mặt sắt.

Khoảng cách khá xa, loáng thoáng nhìn thấy chiếc kiệu khiêng rời đi dưới ánh trăng, Người mặt sắt nhẹ nhàng khẽ di một tiếng, "Bốn tên, chỉ đi ra ba, còn có một kẻ ở bên trong sao?"

Không người nào trả lời.

Y đành phải quay đầu lại hỏi Ngô Hắc ở một bên, "Ngô huynh, bọn họ rời đi làm gì vậy?"

Ngô Hắc: "Để ta đi hỏi giúp ngươi một chút?"

Người mặt sắt rõ ràng thoáng sửng sốt, ngay lập tức cười gượng nói: "Vậy thì không cần."

Một đám người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể là trước tiên ẩn núp.

Ẩn núp, lại tiếp tục ẩn núp, cho đến khi trời sáng lên, mọi người cũng dần dần nhìn thấy rõ thế giời hoàng kim rực rỡ này, thật khiến người cảm thán không thôi, thì ra thứ quý giá mà Nhân gian truy cầu lại chẳng đáng gì ở tại nơi đây, đất đá tại trong Nhân gian trái lại trở thành thứ hiếm có ở trong này.

Bọn họ nhìn không thấy chính là, toàn bộ Kim Sơn khổng lồ ẩn giấu trong đám mây lúc này đang lơ lửng tại trên biển rộng mịt mờ, đang chậm rãi hạ xuống trên mặt biển trong thời điểm sáng sớm này.

Kim Sơn khổng lồ sau khi chạm đến mặt biển thì vẫn không ngừng chìm xuống, vẫn duy trì tốc độ vốn có, một mực đều đặn chìm xuống, mặt biển rất nhanh liền đem ngọn Kim Sơn khổng lồ nhấn chìm quá nửa.

Lúc này, đám mây to lớn tụ tập tại trên biển dường như mất đi sức ngưng tụ, rất nhanh liền bị gió biển thổi tan, lộ ra hình dáng của Kim Sơn.

Trên mặt biển, thỉnh thoảng có lượng lớn cá hoàng kim tung tăng nhảy lên, giống như là đang hoan nghênh Tiên cung xuất hiện.

Ở tại trong khe nứt trên mặt đất bên trong Tiên cung, nhóm người Ngô Hắc và đám Người mặt sắt đều trợn tròn mắt, đều bởi vì động tĩnh thét gào mà chạy tới phần cuối khe, đưa mắt nhìn xung quanh trong hẻm núi hoàng kim thật lớn kia.

Bọn họ nhìn thấy được nguồn gốc của động tĩnh ầm ầm thật lớn đó, nhìn thấy một dòng nước thật lớn từ một đầu khác của hẻm núi với khí thế phá hủy tất cả ầm ầm lao nhanh đến, ào ào ào trong nháy mắt liền lướt qua trước mắt bọn họ, mặt đất rung động, tiếng gió thổi vù vù như biển gầm.

Dòng nước chảy xiết xoáy lên đang rất nhanh đưa mực nước dâng cao.

Bên trong cung điện, Ngô Tạ Sơn cũng bởi vì động tĩnh đó mà không ẩn núp nữa, chạy tới vị trí cửa thành nhìn xem chuyện gì xảy ra bên ngoài.

Khi y tận mắt nhìn thấy cảnh tượng Tiên cung chìm vào biển rộng thì rất chấn động.

Nước biển nhấn chìm tầm mắt của y, cũng dừng lại tại ngoài thành lầu, có một tầng sóng hư không vô hình khiến cho nước biển bên ngoài khó mà chảy vào trong cung điện mảy may.

Chỉ là ánh sáng càng ngày càng tối, Ngô Tạ Sơn mắt mở trừng trừng nhìn Tiên cung một mực chìm vào trong biển rộng sâu không thấy đáy.

Chương 411: Tiến giai

Con sông nhỏ màu vàng kim đậm đặc chảy trên mặt đất và dâng cao lên, cuối cùng biến thành thác nước đổ xuống trong hang động phía dưới vách núi.

Con sông nhỏ màu vàng kim quanh co uốn lượn chảy ra từ trong bụng một ngọn núi, tại bụng núi nứt ra một cái lỗ hổng to lớn dữ tợn, giống như là yêu thú há ra cái miệng thật lớn, mơ hồ có hơi nóng hầm hập bốc ra bên ngoài, dòng sông nhỏ màu vàng kim chính là chảy ra từ trong lỗ hổng dữ tợn đó, giống như một con yêu thú đang lè lưỡi ra vì nóng.

Dòng sông nhỏ mới chảy ra từ trong bụng núi thì nóng bỏng đỏ rực, chảy tới giữa đường mới dần dần nguội lạnh thành chất lỏng màu vàng kim.

Nhiệt độ nơi này rất cao, đứng ở trên vách núi, Ngô lão thái gia và hai tên yêu ma một bên trái một bên phải có thể cảm nhận được sóng nhiệt cuồn cuộn phả vào mặt, tay áo cũng bị hơi nóng hất lên.

Những vách núi và cả tòa núi lớn ở nơi đây là khu vực duy nhất có thể nhìn thấy được đất đá bằng mắt thường. Màu sắc cháy đen và cháy sém đặc biệt dễ thấy tại trong thế giới ánh vàng rực rỡ này.

Vào lúc này, quang cảnh ở nơi đây được ánh sáng bình minh của một ngày mới làm nổi bật lên, hình ảnh đó mang tới cho người ta một loại cảm giác quỷ dị và không chân thực.

Đột nhiên, hai tên yêu ma đồng thời quay đầu nhìn lại, Ngô lão thái gia cũng không ngoại lệ.

Động tĩnh to lớn giống như núi hô biển gầm mơ hồ từ phương xa truyền đến.

Ngô Đao kinh nghi cất tiếng hỏi, “Âm thanh gì vậy?”

Ngô lão thái gia khép hờ mắt, hơi nghiêng tai lắng nghe một chút, Băng lam kích trong tay chọc trên mặt đất, "Không có gì, Tiên cung từ bầu trời rơi xuống trong nước."

Ngô Đao kinh ngạc: "Rơi xuống trong nước?"

Ngô lão thái gia: "Không chỉ động vật trên cạn mới cần tiến giai, còn có động vật trong biển. Nếu đã hạ xuống đây, có nghĩa là trong vùng biển này có động vật tiến giai."

Thì ra là thế, Ngô Đại trang chủ cùng với Tam trang chủ khẽ gật đầu.

Ngô Hòa Vận lại nhìn chằm chằm vào lỗ hổng nứt ra nơi bụng núi, hỏi: "Lão tổ tông, đó là cái gì?"

Ngô lão thái gia: "Năm đó, khi tiến vào đây, ta cũng không dám chạy loạn quá nhiều, ta cũng là lần đầu tiên tới nơi đây. Nhưng năm đó, từng nghe người trong Tiên cung nói tới, nói nơi đây là trung tâm kiểm soát toàn bộ trận pháp của Tiên cung. Thiên tuyền có khả năng ở tại đây, đi thôi, đi vào tìm xem."

Lão ta không trực tiếp bay thẳng qua đến mà chống Băng lam kích cẩn thận từng bước một đi tới phía trước, trên nét mặt để lộ ra sự cẩn thận hiếm có.

Hai vị trang chủ hưng phấn đi theo sau nhận ra được, Ngô Đao cất lời thăm dò: "Lão tổ tông, có vấn đề gì sao?"

Ngô lão thái gia: "Ngươi nghĩ xem tại sao năm đó sau khi ta và đệ đệ kia của ta tiến vào nơi này thì không có đi nhìn xem khắp nơi chứ? Không phải là không muốn, mà vì lo lắng và sợ hãi nên không dám ở lâu. Nơi này là tiên gia động phủ, các ngươi cho rằng hai chữ 'Tiên nhân' chỉ là để xưng hô thôi hay sao? Người sinh sống tại nơi đây quả thực có khả năng trường sinh, cũng không dám đảm bảo không còn có người sống tồn tại. Năm đó hai huynh đệ chúng ta

xem như là tự trông tự trộm, có tật giật mình, có thể nói tới vội vàng, đi cũng vội vã."

Ngô Hòa Vận tức thì kinh nghi, hỏi: "Ý của lão tổ tông là, tiên nhân có khả năng vẫn còn lưu lại người sống tại nơi đây để trông coi sao?"

Ngô lão thái gia: "Có lưu lại người trông coi hay không, ta không biết, nhưng thông tin tại Ảo Vọng và Tiểu Vân gian đều có Thủ sơn thú trông coi chắc hẳn các ngươi cũng đã nghe nói rồi, ai dám đảm bảo Kim Khư có thể ngoại lệ? Cẩn thận một chút không có sai, mọi người cảnh giác cho ta."

Nói đến cùng, hai huynh đệ bọn lão năm đó chỉ là hai người trông cửa cho Kim Khư, cũng không hiểu rõ được nhiều tình hình thực sự bên trong Kim Khư.

"Vâng." Hai vị trang chủ đáp lời, rồi nơm nớp lo sợ cảnh giác xung quanh.

Mực nước dâng lên rất nhanh, nước từ bên trong hẻm núi tràn vào khe nứt, đám người trốn ở trong khe nứt không thể không ngừng leo lên.

Cho đến khi sắp ép đám người lên khỏi mặt đất thì mực mức cuộn trào mãnh liệt đó mới ngừng dâng lên.

Nói cách khác, toàn bộ hẻm núi sâu gần như bị nước rót đầy.

Nhìn thế nước cuộn trào mãnh liệt trước mắt, treo mình tại trên vách khe nứt, Thử thái bà khịt khịt mũi ngửi ngửi, đột nhiên nói: "Mùi vị giống như là nước biển."

Mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều đã cảm nhận được, đều muốn đưa tay chạm vào thử, nhưng lại không dám đụng đến, sợ nguồn nước đột nhiên trào tới này có vấn đề.

Duy độc chỉ có một kẻ gan lớn, chuyện mà ngay cả Ngô Hắc và Người mặt sắt cũng không dám làm thì gã đã làm.

Chỉ thấy Nam Trúc vô ý thức vươn một tay bốc nước lên, đưa tới trước mũi, ngửi ngửi.

Khi Dữu Khánh phát hiện được thì đã muộn rồi, Nam Trúc đã trực tiếp vươn đầu lưỡi ra liếm một cái, việc này thực sự khiến cho Dữu Khánh không nói nên lời, chẳng lẽ không biết chuyện Ngô lão thái gia ở bên trong này đã xảy ra dị biến sao? Hắn thật sự muốn cho một cước đạp tên mập mạp chết tiệt này vào trong nước, thiệt thòi Tiểu sư thúc còn nói tên mập mạp này rất có kinh nghiệm giang hồ, người có kinh nghiệm giang hồ mà có thể làm ra việc như vậy sao?

Không chỉ là hắn, những người khác, kể cả Ngô Hắc và Người mặt sắt cũng chú ý tới hành động của Nam Trúc, đều bị sự can đảm của Nam Trúc làm cho kinh ngạc, đều ngơ ngẩn nhìn gã.

"Phì." Liếm liếm xong, Nam Trúc phì nhổ ra khỏi miệng, rũ bỏ nước dính trong tay, nhấc đầu lên, nhìn thấy mọi người đang nhìn mình chằm chằm, gã lập tức gật đầu nói: "Không sai, là vị nước biển."

Đối với vị nước biển, gã cũng không xa lạ, lúc trước từ Tiểu Vân gian vận chuyển tiên đào thụ đến U Giác Phụ thì gã đã lênh đênh trên biển mấy tháng trời.

Thấy gã đã xác nhận, xong rồi, mọi người ngoại trừ không lời nào để nói thì cũng chỉ có thể là không nói nên lời.

Nhìn nước biển dập dờn dưới chân, Người mặt sắt kinh nghi hỏi:

"Ngô huynh, chuyện gì xảy ra vậy?"

Thấy mọi người đều nhìn mình chằm chằm, Ngô Hắc nói:

"Tiên cung hẳn là đã chìm xuống đáy biển, hẳn là có vật gì đó dưới đáy biển sắp tiến giai rồi."

“Tiến giai?” Người mặt sắt càng thêm kinh nghi, “Cái gì tiến giai?”

Người phía bên hắn ta đều có phản ứng tương tự.

Ngô Hắc lười giải thích nhiều, y vốn là không muốn nói cho bọn hắn nghe, là nói cho người có thể hiểu được nghe, thuận miệng qua loa, “Ta cũng không rõ ràng, đi xuống nhìn xem liền biết.”

Trời đã hừng đông, bọn họ không dám mạo hiểm đi ra ngoài, lại không dám sơ ý đụng vào nước biển phía dưới, chỉ có thể tiếp tục treo mình tại trên vách một khe nứt lớn nhìn xem.

Về sau lại, nước biển trong hẻm núi lớn cuối cùng dần dần bình ổn lại, phẳng lặng giống như là một tấm gương.

Nhưng rồi sự bình lặng này không duy trì được quá lâu, đột nhiên, một cơn sóng trào lên, mọi người đồng loạt giật mình, ngoại trừ Tiểu Hắc, gần như đều có sự cảnh giác, có thứ gì đó đến trong mặt nước.

Có thể khiến cho mặt nước trong một hẻm núi lớn như vậy dao động sinh ra sóng, có thể tưởng tượng được kích thước của vật tới đây.

Không bao lâu sau, quả nhiên nhìn thấy dưới nước trong hẻm núi lớn có một vật khổng lồ, rất lớn rất lớn, lắc lư thân thể đi ngang qua, nhưng vì mặt nước dập dờn dao động liên tục nên không ai nhìn thấy không rõ rốt cuộc là thứ gì đi qua dưới nước, hơn nữa ở dưới nước dường như còn xuất hiện biến hóa khác thường gì đó.

Cuối cùng, vẫn là Nam Trúc tương đối có gan, rón ra rón rén nhẹ nhàng mà hạ mình vào trong nước, khi mọi người chú ý tới thì gã đã vùi đầu vào trong nước.

Dữu Khánh tức thì nổi trận lôi đình, muốn gọi lên mắng cho một trận như lại không dám, sợ kinh động quái vật trong nước.

Mà ở trong nước lại vọt ra một vật nhỏ, chính là Đầu To vẫy cánh bay ra khỏi mặt nước.

Lúc trước, khi Kiều Thư Nhi chết, Dữu Khánh đưa Đầu To cho Nam Trúc, bảo gã đi nấu nước, sau đó Đầu To vẫn một mực ở tại trên người Nam Trúc, lúc này liền bị ép phải bay ra khỏi người Nam Trúc.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn nhìn Đầu To bay lượn lên trên cao, rất nhanh lại bị Nam Trúc nhô lên khỏi mặt nước thu hút.

Nam Trúc vươn đầu ra ngoài, lại duỗi một ngón tay chỉ xuống phía dưới, nhỏ giọng nói với mọi người: "Nhanh xuống xem." Dứt lời lại chìm vào trong nước.

Nhìn thấy gã như vậy, dường như có phát hiện trọng đại gì đó, mọi người không khỏi quay mặt nhìn nhau.

Sau lại, Mục Ngạo Thiết cũng chìm vào trong nước để kiểm tra.

"Ừm." Người mặt sắt hất đầu ra hiệu với thủ hạ của mình.

Lập tức có hai kẻ mặt áo choàng đen bất đắc dĩ chìm vào trong nước.

Một hồi sau, hai người đưa ra đáp lại, biểu thị không có cảm thấy có gì bất thường, lúc này Người mặt sắt mới chìm vào trong nước để nhìn xem chuyện gì xảy ra.

Sau đó, hết người này đến người khác, gần như tất cả mọi người đều chìm vào trong nước, chỉ còn lại có Dữu Khánh và cha con Ngô Hắc.

"Xuống, xuống, xuống…"

Tiểu Hắc có thể là cảm thấy lặn xuống nước chơi sẽ rất vui, ở tại trên người phụ thân làm ầm ĩ lên, thể hiện rất rõ ý muốn xuống nước chơi đùa.

Thấy nó làm ầm ĩ không ngừng, sắc mặt Ngô Hắc trầm xuống, chụp lấy sau cổ con trai trực tiếp đè vào trong nước, rồi mình cũng chìm xuống theo.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Dữu Khánh đảo mắt nhìn xung quanh. Hắn không kiên trì được bao lâu, rồi cũng hạ mình chìm vào trong nước.

Vừa vào trong nước, không bị mặt nước đập dờn lấp lánh ánh sáng ảnh hưởng, tình hình dưới nước lập tức trở nên rõ ràng, thị giác cũng cảm thấy có bị tác động nào đó.

Dữu Khánh vừa nhìn liền thấy được thứ khiến cho lòng hắn rất không thoải mái, động vật hoàng kim.

Một cái đuôi cá thật lớn vừa đi qua không bao lâu, lại có một con rắn xuất hiện, một con hoàng kim cự xà kích thước khổng lồ đúng lúc bơi qua trước khe nứt, giống như là một loài rắn biển, trên đầu còn có mọc râu hình dáng giống như mào gà, cũng giống như một con cự long đang chậm rãi bơi trong hẻm núi.

Kỳ lạ hơn nữa chính là, hai bên hẻm núi lớn dường như toát ra những đám mây màu vàng kim, như những dải sương mù kết nối với thân thể cự xà, giống như đang thực hiện bổ sung, tăng cường gì đó. Nhìn một hồi, dần dần cảm thấy được, thân thể cự xà rõ ràng đang trở nên càng thêm khổng lồ.

Sau khi thân hình dài ngoằng của cự xà đi qua, lại có các loại cá lớn nhỏ không giống nhau liên tục xuất hiện. Có con cá lớn cỡ ngón tay sau khi được sương mù vàng tăng cường thì kích thước biến thành lớn cỡ hai ngón tay, có con lớn bằng cánh tay thì chậm rãi biến lớn lên cỡ một con người.

Mọi người nhìn thấy như vậy, đều lần lượt hiểu rõ cái gọi là "Tiến giai" là như thế nào.

Bỗng nhiên, một con cá mập thân thể khổng lồ hơn cả xuất hiện, hàm răng dày đặc, hình thể cổ xưa, một số bộ phận trên thân thể giống như mặc áo giáp răng cưa lởm chởm vậy, khí tức hung hữ thể hiện rõ ràng, thân thể lớn đến kinh khủng, với chiều rộng của hẻm núi lớn mà dường như cũng sắp chứa không nổi nó.

Nhưng trong lúc nó trôi đi thì dường như đã ngủ rồi, sau đó không chút động đậy chậm rãi yên tĩnh hạ xuống đáy hẻm núi.

Không giống với những tình huống đã nhìn thấy trước đây, con cá mập khổng lồ này không những không hấp thu sương vàng trong hẻm núi lớn, mà thay vào đó, trên thân nó còn tản ra từng sợi sương vàng bị hai bên vách hẻm núi hấp thu, lôi cuốn theo trong sương vàng còn có cả tà khí nồng đậm đến mức mắt thường có thể nhìn thấy được, tất cả đều bị hẻm núi hấp thu vào.

Hình thể con cá mập khổng lồ ngủ say kia càng ngày càng nhỏ, chậm rãi rơi xuống đáy hẻm núi, bởi vì phía dưới quá sâu, ánh sáng rất kém, ánh mắt mọi người dần dần không còn nhìn thấy rõ, không biết kết quả cuối cùng của con cá mập đó sẽ như thế nào.

Nhưng mà, cảnh tượng vừa rồi đem tới cho mọi người cảm giác chấn động về thị giác rất mãnh liệt, khó thể diễn tả.

Mọi người nhìn thấy được tình hình nơi đây, cũng lĩnh ngộ đến một loại hình thức sinh tử kỳ vĩ khác.

Tiếp tục nhìn xem xem một hồi, cũng chỉ lặp đi lặp lại như vậy, đã thỏa mãn được sự hứng thú của nhi tử, Ngô Hắc đưa con trai mình rời khỏi mặt nước, Người mặt sắt có điểm cảnh giác, lập tức cũng trồi lên mặt nước, vì vậy mọi người theo phản ứng dây chuyền, đều lần lượt đi lên.

Sau khi nổi lên khỏi mặt nước, Người mặt sắt nhìn nhìn đám người Ninh Triêu Ất, đã biết mình rất không được Ngô Hắc tín nhiệm, không hỏi ra được thông tin gì thực sự, dự định tìm cơ hội gặp riêng đám người Ninh Triêu Ất để tìm hiểu rõ.

Mọi người thi pháp loại bỏ hơi nước trên người, sau đó lại lặng lẽ thò đầu lên trên mặt đất khe nứt để quan sát tòa lầu các trên núi kia.

Trong không trung, Đầu To đang bay lượn xoay quanh đột nhiên bay vù xuống, lần này không có trở lại trên người Nam Trúc, mà hạ xuống trên vai Dữu Khánh.

Chương 412: Trong núi

Mặt trời dần dần lên cao, đồng thời có đám mây đen lớn kéo tới che phủ, khiến cho ánh vàng lấp lánh trên mặt đất cũng dần dần mất đi sự rực rỡ.

Lén lút nhìn chằm chằm vào lầu các trên núi, sau một hồi quan sát, nhưng mãi cũng không quan sát ra được kết quả gì, Người mặt sắt nhìn nhìn bầu trời dần dần bị mây đen che phủ, nhịn không được, nói: "Ngô huynh, chúng ta còn phải chờ tới khi nào? Không lẽ cứ một mực chờ đợi như vậy hay sao? Nói không chừng bên trong căn bản không có người. Có lẽ trước khi chúng ta nhìn thấy ba người kia rời đi thì đã có một người rời đi trước rồi."

Mọi người đều không nói gì, cũng cảm thấy một mực chờ đợi như vậy không phải là biện pháp.

Ngô Hắc suy nghĩ một chút, thực sự cũng là không còn cách nào khác, cuối cùng hạ quyết tâm, "Dù cho có người, xung quanh cũng chỉ là một người, không phải đối thủ của chúng ta." Ánh mắt nhìn chăm chú về phía Người mặt sắt, "Ghi nhớ kỹ, một khi phát hiện có người, lập tức toàn lực ứng phó, nhất định không thể để cho hắn phát ra cảnh báo."

Sẽ động thủ với người của vị Ngô lão thái gia kia sao? Người mặt sắt hơi chút do dự, nhưng cuối cùng y vẫn gật đầu, nói: "Được, ta nhất định không nương tay."

Ngô Hắc: "Các ngươi trước tiên chờ ở nơi này. Chúng ta đi vào kiểm tra trước. Chờ sau khi chúng ta tiến vào, ngươi lại lập tức dẫn người đi tới ngăn chặn lối ra đề phòng chạy trốn." Dứt lời liền muốn kêu gọi đám người Dữu Khánh cùng nhau rời đi.

"Chậm đã." Người mặt sắt nhấc tay khẩn cấp ngăn cản lại.

Đám người Ngô Hắc đảnh phải tạm dừng lại nhìn y.

Giọng điệu Người mặt sắt trái nhưng rất khách khí, "Ngô huynh, việc đã đến nước này, hai bên chúng ta cùng tiến cùng thối mới phải, bỏ lại chúng ta đi trước, việc này rất không thích hợp đi?"

Hiển nhiên, y đang lo lắng sẽ bị chơi đùa mánh lới gì đó.

Đối diện với lời nghi vấn, Ngô Hắc không thể không giải thích, "Theo như lời ngươi nói, bọn hắn cũng không có phát hiện được các ngươi, cũng có thể nói là không biết các ngươi đã tiến vào rồi. Từ vị trí lầu các trên đỉnh núi, ở trên cao nhìn xuống, tầm nhìn bao quát hết xung quanh, không xót nơi nào, đi tới gần rất dễ dàng bị phát hiện.

Nếu như đối phương thật sự còn có một người ở tại bên trong đó, nhìn thấy chúng ta đi tới, sẽ không còn nghi ngờ gì khác, sau khi chúng ta tiến vào liền có thể thu hút sự chú ý của hắn, sau đó ngươi mới có cơ hội thừa dịp hắn không đề phòng, dẫn người đi đến ngăn chặn hết toàn bộ phương hướng chạy trốn khỏi lầu các kia, đề phòng hắn đi mật báo.

Dù cho là như vậy, chúng ta cũng chưa chắc đã có thể ngăn cản đối phương, bên trong có rất nhiều cửa ra vào. Cũng may, lúc này Tiên cung đang chìm vào sâu trong biển rộng, ở tại trong nước, có một đôi cánh cũng ít có khả năng vùng thoát khỏi ta. Đi vào hơi bức ép một chút, chỉ cần có người, đại khái sẽ trốn ra qua cửa sổ của lầu các này."

Người mặt sắt trầm ngâm một chút, quay sang chạm mắt với Ninh Triêu Ất, nhìn thấy người sau hơi khẽ gật đầu, lúc này mới thoải mái

cười nói: "Thì ra là thế, Ngô huynh cao kiến. Được, vậy thì cứ làm theo sự sắp xếp của Ngô huynh đi, chúng ta nội ứng ngoại hợp."

Ngô Hắc cũng không tiếp tục nói lời vô dụng với y, mang theo nhi tử, kêu gọi đám người Dữu Khánh, cùng nhau tung người bay ra, bay vọt đi, lao thẳng đến đỉnh núi phía trước…

Bên trong cửa sổ lầu các trên đỉnh núi, Ngô Tạ Sơn khôi phục hình người đứng chắp tay, thỉnh thoảng nhìn quanh tình hình bốn phía ngoài cửa sổ, đột nhiên, ánh mắt dừng lại, tiếp đó thân hình vụt hạ thấp xuống, tựa ở bên cạnh tường, từ một bên cạnh cửa sổ nghiêng mặt nhìn ra phía ngoài mấy lần, sau đó lại nhanh chóng cong người, nhẹ nhàng đi xuống lầu.

Lão ta vừa mới chui ra khỏi cửa ra dưới lầu, liền xuất hiện tại bên trong cung điện, ẩn núp tại trong đình đài lầu các, âm thầm quan sát phương hướng lối vào.

Ngô Hắc dẫn một đám người tiến đến.

Đám người Dữu Khánh dồn dập lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng, cũng đều đi theo Ngô Hắc bắt đầu đi dạo.

Mọi người đại khái hiểu được dụng ý đi dạo xung quanh của Ngô Hắc, đang tranh thủ thời gian cho nhóm Người mặt sắt đến gần.

Khi một nhóm người đi tới bên cạnh thành hồ Địa tuyền, Ngô Hắc bỗng nhiên quát lên, "Bá phụ của ta đã dẫn đi hai người, nơi đây hẳn là còn lưu lại một người. Lục soát cho ta!"

Lời này vừa nói ra, đám người Dữu Khánh đương nhiên sẽ hưởng ứng phụ họa. Đang ẩn núp tại trên vách, Ngô Tạ Sơn giật nảy mình, không dám chần chừ, nhanh chóng cong người thối lui, lại chui về tới trong lầu các thông ra bên ngoài kia.

Sau khi chạy vào trong lầu các liền không chút chần chừ, lập tức theo cửa sổ tung mình nhảy ra ngoài, người còn tại trong không

trung, trên thân tràn ra tà khí, vươn lên cao hóa thành yêu ma hai cánh, định vẫy cánh bay cao rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, lão ta bỗng nhiên nhận ra dị thường gì đó, đột nhiên quay đầu nhìn lại, vừa nhìn trong mắt liền lộ ra sự kinh hãi.

Từ lâu âm thầm chờ đợi tại trên đỉnh lầu các, trấn thủ bốn phương tám hướng, Người mặt sắt phóng tới giống như mũi tên rời dây cung, một cước như đầu mũi tên, thiếu một chút trúng đá trúng giữa lưng Ngô Tạ Sơn.

Ngô Tạ Sơn liều mạng xoay người tránh thoát một kiếp, lại bị Người mặt sắt lăng không một trảo chụp được một cái cánh, người sau cũng không quản tới việc bị tà khí nhàn nhạt bao phủ trên người Ngô Tạ Sơn ăn mòn, nói chung kéo được cái cánh liền không buông tay, kéo lấy đối phương điên cuồng tấn công.

Vây quanh ở bên ngoài lầu các, đám người Bạch Lan đều dồn dập nhào ra, dồn dập ngẩng đầu nhìn trận giao tranh trên không trung.

"A…" Ngô Tạ Sơn chợt hét thảm một tiếng, máu bắn tung lên cao.

Một kẻ kéo cái cánh không thả, một kẻ muốn thoát khỏi, vì vậy cái cánh kia đã bị cưỡng ép xé rách ra rồi.

Oanh! Thân thể Ngô Tạ Sơn nện xuống mặt đất, nện xuống tại trên bề mặt hoàng kim cứng rắn, đập tung ra một đám tà khí.

Vị trí cánh bị đứt trên người lão ta tràn ra lượng lớn tà khí, không ngờ lại có một cái cánh đang ra sức tái sinh.

Bóng người lóe lên, hạ xuống, Người mặt sắt rơi xuống, một cước dẫm tại trên ngực Ngô Tạ Sơn, mạnh mẽ đem lão ta cưỡng ép đè trở lại mặt đất, đồng thời rút kiếm, mũi kiếm chống tại trên trán Ngô Tạ Sơn, "Nếu còn dám động, một kiếm cắt trán ngươi!"

Khóe miệng sặc máu, Ngô Tạ Sơn chỉ có thể thở hổn hển, sau khi lấy lại một chút sức lực mới trầm giọng hỏi: "Ngươi là ai?"

Lúc này, đám người Ngô Hắc cũng nghe thấy động tĩnh chạy tới đây vây xem.

Ngô Tạ Sơn xoay chuyển tròng mắt nhìn quanh hiện trường, nhìn thấy tình hình liền hiểu được, tiến vào đây không chỉ có số người mà bọn lão nhìn thấy.

Vì vậy, lão ta từ bỏ chống cự, thân hình rất nhanh biến hóa, tại ngay trước mắt bao người lại biến đổi từ hình dạng yêu ma trở về hình dạng của Nhị trang chủ.

Người mặt sắt nói với Ngô Hắc: "Ngô huynh quả thực diệu tính, quả nhiên đã chui vào lưới. Thực lực tên gia hỏa này không kém, vậy mà đạt đến giữa Sơ Huyền và Thượng Huyền."

Ngô Hắc: "Tình huống bình thường cũng chỉ Sơ Huyền, sau khi biến thân thành yêu ma, thực lực của hắn sẽ tăng cường không ít." Tiếp đó lại nhìn chằm chằm người trên mặt đất, hỏi, "Ngô Tạ Sơn, những người khác đi đâu rồi?"

Ngô Tạ Sơn hỏi ngược lại: "Ta nói cho ngươi biết, ngươi có thể buông tha ta sao?"

Ngô Hắc: "Vậy thì phải xem giá trị lời ngươi nói có xứng đáng để chúng ta thả ngươi hay không."

Ngô Tạ Sơn: "Ta nói ta không biết, ngươi tin sao?"

Ngô Hắc: "Với tính cách của bá phụ ta, ngươi quả thực cũng khó mà biết rõ được cái gì." Dứt lời liền lôi kéo nhi tử, xoay người rời đi.

Người mặt sắt rõ ràng giật mình, gọi lại: "Ngô huynh, quái vật này xử lý như thế nào?"

Ngô Hắc: "Con tin như hắn không kiềm chế được loại người như bá phụ của ta."

Lời này vừa nói ra, Người mặt sắt liền hiểu rồi, lưu giữ không có tác dụng gì, trái lại còn có thể là hậu hoạn.

Nằm trên mặt đất, Ngô Tạ Sơn nghe được cũng hiểu rồi, lập tức điên cuồng giãy giụa gào thét, "Đại Hắc Tử, ngươi trốn không thoát…" Tiếng nói chợt ngừng bặt, trên tay Người mặt sắt lóe qua kiếm quang, trên mặt đất xuất hiện đầu và thân thể chia lìa.

Máu tươi, cái đầu lăn lóc, tứ chi co quắp, tà khí vù vù toát ra.

Đang đứng xem, Lục Tinh Vân chợt lên tiếng: "Lúc trước ta từng giết hắn một lần, hắn vẫn có thể sống lại, tốt hơn hết là nên băm vằm hắn ra mới ổn thỏa một chút."

Người mặt sắt a một tiếng, lập tức vung kiếm chém liên tục, đem thân thể Ngô Tạ Sơn bầm thây vạn đoạn rồi mới dừng tay.

Lúc này, trên khuôn mặt ôn nhu của Lục Tinh Vân cuối cùng cũng hiện ra nét vui sướng có chút cảm giác biến thái.

Đám đồng bạn Dữu Khánh khi nhìn thấy như vậy thì đều im lặng…

Trong lòng núi nóng cháy, những bọt khí đỏ rực chói mắt ùng ục dâng trào không ngừng, giống như dung nham nóng chảy dưới nền đất. Ngô lão thái gia cùng hai vị trang chủ đi trên những gờ nổi giữa khu vực này đều biết toàn bộ đều là vàng nóng chảy, một khi làm nguội đi thì chính là hoàng kim.

Cho dù khắp nơi trên mặt đất đầy vàng nóng chảy đỏ rực sôi sùng sục, nhưng những bức tường đá hiểm trở và địa mạo gồ ghề địa ở xung quanh đều tràn ngập một màu u ám, khiến cho người ta có cảm giác kìm nén, ngột ngạt.

"Lão tổ tông, ngài nhìn kìa, đó là cái gì?"

Ngô Đao chợt chỉ tới một chỗ, kêu lên.

Ngô lão thái gia và Ngô Hòa Vận thuận thế nhìn tới, chỉ thấy một đám màn đá lởm chởm buông ngược xuống giống như răng nanh, ở giữa một chỗ vàng nóng chảy đỏ rực sôi sùng sục có một tảng đá lớn cháy sém đứng sừng sững, phía trên tảng đá cháy sém đó có mọc một gốc cây cao nửa người, nhìn hình dạng những chiếc lá dài nhỏ, như là cây hoa lan, cây hoa lan màu vàng kim.

Điểm khác biệt với phong lan chính là, thay vì nở ra hoa, trên cành chính của cây trái lại mọc ra ba quả trái cây hình dạng như trứng gà.

Trái cây vàng kim, và cũng nhỏ hơn trứng gà hai cỡ.

Ba quả trái vàng vô cùng bắt mắt, Ngô Đao cũng là nhìn thấy trái cây trước mới chú ý tới cái cây này, bởi vì thỉnh thoảng có ánh sáng vàng rực rỡ chợt lấp lóe trên trái cây, khiến cho vật này có vẻ bất phàm.

Ba người làm sao còn có thể nhịn được, lập tức lắc mình rơi tại trên tảng đá cháy sém kia, đều cúi người nhìn cây phong lan vàng kim này.

Ngô Đao sách sách nói: "Từ khi tiến vào Kim Khư tới nay, đã nhìn thấy không ít động vật hoàng kim, thực vật hoàng kim thì đích thật đây là lần đầu tiên nhìn thấy."

"Đây là thứ gì?" Ngô lão thái gia cũng cảm thấy ngạc nhiên, thì thầm.

"Lão tổ tông, lão tổ tông…"

Ngô Hòa Vận đột nhiên liên tục kêu gọi.

Ngô lão thái gia và Ngô Đao ngẩng đầu nhìn lão ta, trông thấy lão ta đang nhìn chằm chằm phía đối diện, lập tức thuận thế nhìn tới, sau đó hai người cũng giật mình, sửng sốt.

Lúc trước có màn đá lởm chởm như răng nanh buông ngược xuống che chắn, lại thêm ánh sáng phía sau tương đối mờ tối, khiến người nhìn thấy không rõ tình hình phía sau, lúc này đứng ở phía dưới màn răng nanh đá liền nhìn được tương đối rõ ràng, chỉ thấy một bóng người to lớn đang ngồi ngay ngắn.

Là thân ảnh của một cự nhân, cự nhân vàng kim, dáng vẻ nam nhân, mặt mày trông rất sống động, như đang nhắm mắt an thần, tựa ở trên thạch bích, hai tay bắt chéo nhau nâng kiếm.

Đối với ba người bọn lão mà nói, thanh kiếm kia tự nhiên cũng là cự kiếm, mũi kiếm sắc bén, trên thân kiếm có hoa văn mây lưu loát.

"Đã chết hay còn sống? Là tượng sao?"

Ngô Hòa Vận cẩn thận từng li từng tí cất tiếng hỏi.

Nếu đặt ở ngoại giới, đương nhiên sẽ cho rằng đó là tượng vàng, nhưng ở tại trong địa phương quỷ quái này, động vật hoàng kim đều là vật sống, có một cái người sống bằng vàng e rằng cũng không có gì quái lạ.

Không phải nói tới lão, ngay cả Ngô lão thái gia, trong lòng cũng có chút bồn chồn, có phần không dám hành động thiếu suy nghĩ, ngoài miệng lại đang tự an ủi mình, "Hẳn phải là tượng đi, nếu thật sự là người sống, thì không đến mức ngay cả việc chúng ta đi đến trước mặt cũng không phát hiện được. Nếu như một điểm năng lực phát hiện đó cũng không có, nếu như là sống thì cũng không đủ để phải sợ."

Nghe lão ta nói như vậy, hai vị trang chủ tức thì cảm thấy yên tâm không ít, nhưng mà vẫn không dám nói chuyện lớn tiếng.

Ngô Đao: "Lão tổ tông, năm đó, bên trong Kim Khư có cự nhân không?"

Ngô lão thái gia: "Đương nhiên là có, làm việc dời núi lấp biển rất tốt, dùng tốt hơn nhiều so với một đống phàm nhân, Tiên nhân các nơi đều thích chọn đưa về sử dụng làm lực sĩ."

Ngô Hòa Vận ngạc nhiên, hỏi: "Lão tổ tông, làm ra một bức tượng hoàng kim đặt tại nơi đây để làm gì?"

"Không biết…" Ngô lão thái gia mới thì thầm ra nửa câu, bỗng nhiên sắc mặt đột nhiên biến đổi, vụt quay đầu lại nhìn về phía hướng đi tới, trầm giọng nói: "Không tốt, lão Nhị đã xảy ra chuyện!"

Chương 413: Đóng băng

Vị Ngô lão thái gia này không có chút phản ứng dư thừa nào, lắc mình một cái, rời đi, bay ra khỏi bụng núi, nhanh chóng lướt không đi xa.

Hai vị trang chủ còn đứng tại nguyên chỗ quay mặt nhìn nhau, rồi quay nhìn cây Phong lan hoàng kim trước mặt, mặc dù rục rịch muốn động, muốn hái, nhưng sau khi quan sát pho tượng cự nhân hoàng kim lần nữa thì cuối cùng trong đầu không hiểu sao có chút kiêng kỵ, không dám manh động đối với trái Hoàng kim quả kia.

Cả hai cùng bay rời khỏi, sau khi ra khỏi bụng núi thì đều hóa hình thành hình dạng yêu ma, giương cánh bay cao rời đi…

Bên trong cung điện, hai đám người đang tiếp tục tìm kiếm.

Đám Người mặt sắt lần đầu tiến tới đây, đương nhiên là được mở rộng tầm mắt, trong này, một cái thế giới bao trùm một cái thế giới khác, quả thực là thần kỳ.

Còn nữa, Ngô Hắc dẫn theo nhi tử tìm kiếm cũng là không cam lòng.

Thực ra, dù cho lúc trước không có hỏi Ngô Tạ Sơn, hắn ta cũng đã biết được Ngô lão thái gia rời đi để làm gì, chỉ cần suy nghĩ cũng có thể biết được, đối với vị bá phụ kia mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn việc tìm được Thiên tuyền, cho nên, đương nhiên là đi tìm Thiên tuyền rồi.

Nói cách khác, Thiên tuyền không tại trong cung điện này.

Nhưng hắn ta vẫn là sợ có sơ sót, hoặc là sợ Ngô lão thái gia có mưu kế gì, vì vậy mà vẫn không chịu bỏ qua, vẫn muốn đem Tiên cung lục soát triệt để một lần rồi nói tiếp, muốn đem những nơi lúc trước còn chưa lục soát xong tiếp tục tìm kiếm cho xong. Tại trước khi phía bên mình còn chưa chắc chắn xác định được, hắn ta không có khả năng bỏ cuộc nửa chừng.

Nhưng đúng vào lúc này, âm thanh cách cách cách đột nhiên vang lên.

Mục Ngạo Thiết và một người khoác áo choàng đồng thời từ bên trong lầu các trên đỉnh núi lóe lên, lướt trở về cung điện, gõ lạch cạnh lên trên lan can hoàng kim, phát ra âm thanh báo động khẩn cấp.

Hai người ở lại canh gác, Ngô Hắc và Người mặt sắt đều mỗi bên phái ra một người mà mình tương đối tín nhiệm để canh gác.

Chủ yếu chính là đề phòng bị Ngô lão thái gia quay lại, không còn cách nào, không có khả năng cắm đầu cắm cổ tìm kiếm ở bên trong này mà không quản gì ở bên ngoài, dù sao Ngô lão thái gia có khả năng sẽ quay lại bất cứ lúc nào.

Vốn tưởng rằng giết chết Ngô Tạ Sơn, kẻ có khả năng sẽ đi mật báo kia, liền có thể tranh thủ thêm thời gian đủ cho mọi người, không nghĩ tới vẫn là trở lại nhanh như vậy.

Hơn nữa còn tới bất ngờ không kịp đề phòng như thế.

Không giống như tưởng tượng sẽ nằm trên ghế và được hai yêu ma khiêng ghế bay tới, mà đột nhiên bay tới, một cái bóng người đột nhiên chui ra từ trong mây đen, đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đột nhiên liền rơi xuống tại trên đỉnh núi, ở cách lầu các không xa, thiếu một chút khiến cho Mục Ngạo Thiết và tên khoác áo choàng kia bị hù dọa cho hồn phi phách tán.

Bên trong cung điện tức thì bị kinh động nháo nhác như gà bay chó sủa.

Ngô Hắc quản không nổi những người khác, hắn ta biết rõ mình mới là mục tiêu chủ yếu mà bá phụ muốn truy bắt, lập tức nhấc con trai mình lên lao vù tới một nơi bên ngoài điện gần đây nhất, phá tan sóng hư không, chui vào trong biển sâu.

Sư huynh đệ ba người vừa chạm mặt với nhau, Dữu Khánh nhạy cảm liếc mắt nhìn thấy phương hướng Ngô Hắc phụ tử rời đi, lập tức kêu gọi hai vị sư huynh, "Đi mau!"

Ba người cũng xông tới một lối ra gần đây, khẩn cấp lao ra ngoài, phá tan sóng hư không, xâm nhập vào trong biển sâu mờ mịt.

Trong nháy mắt bị nước biển bao trùm, ba người lập tức cảm nhận được áp lực cực lớn, áp lực đó gần như đem bọn họ ép nổ, ba người dốc hết toàn thân tu vi để chống lai, liều mạng bơi ra, nhanh nhẹn bơi lội như một con cá trong biển nước đen kịt.

Không chạy không được, mọi người đã làm rất nhiều chuyện xằng bậy tại Liệt Cốc sơn trang, vừa rồi còn giết chết Ngô Tạ Sơn, không chạy sẽ mất mạng.

Dữu Khánh vốn có ý nghĩ thoát thân bằng một cách mạo hiểm khác, nhưng nghĩ đến còn có hai vị sư huynh ở bên, thực sự không thích hợp quá mức mạo hiểm, chỉ mình hắn thì có thể không cần đếm xỉa gì cả, nhưng không thể kéo cả tính mạng lão Thất và lão Cửu vào, nếu mà làm như vậy, hắn không có cách nào giải thích với sư phụ đã mất đi.

Mọi người phân tán ra độn trong biển rời đi, có lẽ có người sẽ bị bắt lại, nhưng quả thực đây là biện pháp trốn chạy có xác suất sống sót rất cao, dù cho Ngô lão thái gia tu vi cao tới đâu cũng không có khả năng tại trong biển cùng lúc bắt được nhiều người chia ra chạy trốn như vậy.

Đám người Ninh Triêu Ất tự nhiên cũng theo số đông, đã nhận ra phương hướng Ngô Hắc và đám người Dữu Khánh rời đi, cũng lập tức không chút do dự bỏ chạy, phá tan sóng hư không, trốn vào biển sâu.

Một cao thủ đi tới, trong nháy mắt liền khiến mọi người tán loạn như chim như thú.

Người mặt sắt lại nhanh chóng vung vẩy viên Huỳnh thạch trong tay, nhanh chóng tụ tập nhân thủ lại một chỗ, rồi nhanh chóng che giấu ánh sáng của Huỳnh thạch, y dường như có cách nghĩ khác.

Ngoài lầu các, Ngô lão thái gia trực tiếp rơi xuống, rơi tại bên chỗ vũng máu rất bắt mắt kia, rơi tại trước thi thể Ngô Tạ Sơn.

Thi thể đã bị tan nát, thủ pháp này nhìn qua có vẻ quen mắt, Ngô lão thái gia ngóng nhìn một hồi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú về phía lầu các, rồi đột nhiên lắc mình một cái, lướt nhẹ như bóng ma, trong nháy mắt xâm nhập vào bên trong cung điện. Lão ta có thể nhìn thấy trong bóng đêm, mơ hồ thoáng nhìn thấy những thân ảnh phá tan sóng hư không để trốn đi.

Lão ta lập tức lắc mình xuyên ngang toàn bộ cung điện, rơi tại trên tòa lầu cửa thành, ngẩng đầu ngước nhìn biển sâu, cười lạnh một tiếng, "Đã tới rồi còn muốn chạy sao? Đừng có mơ chạy thoát kẻ nào!"

Băng lam kích trong tay quét ra, cắt ngang qua lớp sóng hư không, nghiêng đâm lên trên không trung, nửa đoạn tại biển. Dưới sự thi pháp điều khiển, Băng lam kích tỏa ra quầng sáng xanh nhạt ở trong

bóng tối, bên ngoài màn sóng hư không lập tức hiện lên cảm giác đóng băng, lớp sóng hư không đọng lại.

Tốc độ nước biển đóng băng trong nháy mắt liền như gợn sóng lan truyền, bắt đầu lan tràn ra khắp vùng biển rộng!

Âm thầm ẩn núp bên trong cung điện, Người mặt sắt nhận thấy được Ngô lão thái gia đã đi đến trên tòa lầu cửa thành ở bên ngoài, lập tức ra hiệu cho một đám thủ hạ đi theo y.

Y nhân cơ hội này, dẫn theo một đám thủ hạ lại ẩn núp vào trong không gian thông tới lầu các trên đỉnh núi, sau đó thuận lợi theo cửa sổ chạy trốn ra ngoài, thật sự có thể nói là can đảm cẩn trọng.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu như không có phần can đảm này, thì cũng không dám làm ra sự việc đi đến một bước này.

Một đám người nhảy ra khỏi lầu các, sau đó lập tức khẩn cấp chạy trốn rời đi.

Đã thăm dò ra và cũng đã xác nhận được phương pháp ra vào Tiên cung, Người mặt sắt hiển nhiên đã có ý nghĩ của riêng mình.

Chạy trốn trong biển sâu, Ngô Hắc chống chịu áp lực cực lớn, thi pháp giúp nhi tử chống ra một cái không gian hình cầu, rất nhanh trốn về phía mặt biển. Nhưng mà đang trên đường đi, không biết nhận thấy được cái gì, đột nhiên cúi đầu nhìn về phía đáy biển, vừa kinh nghi nhìn xung quanh.

Không gian hình cầu thúc đẩy tiến lên thì gặp phải sự cản trở, vả lại, sức cản càng lúc càng lớn, lớn đến mức hắn ta khó mà tiếp tục thi pháp tiến tới nữa.

Sau đó Ngô Hắc mới hiểu được sức cản đó là chuyện gì xảy ra, đến khi hiểu được thì đã chậm.

Có hiểu hay không cũng không thay đổi được gì, đã bị đóng băng rồi, một lực lượng đóng băng mạnh mẽ đã phong ấn một vùng biển rộng, phong tỏa chặt chẽ cha con bọn họ tại trong không gian hình cầu. Điểm tốt duy nhất chính là không cần tiếp tục thi pháp duy trì không gian hình cầu này, hóa giải được áp lực cực lớn kia.

Hắn ta dùng hết toàn bộ tu vi, muốn thử xem có thể phá tan tầng băng này hay không, kết quả phát hiện lớp băng này không hề có phản ứng.

Cũng không khó lý giải, phía dưới biển rộng, tầng băng dày đặc, trọng lực rất lớn, tu vi của hắn ta mặc dù cao, nhưng vẫn chưa cao đến mức có thể nâng lên một vùng biển.

Hắn ta lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng, băng đá xung quanh trong suốt, hơi lạnh dày đặc.

Tiểu Hắc vô ưu vô lo, đôi mắt sáng mở to tràn đầy hiếu kỳ, tay sờ lên mặt băng, dáng vẻ rất vui sướng.

Vì con trai, Ngô Hắc không thể ngồi chờ chết, bắt đầu từng quyền từng quyền đánh vào tầng băng, định đánh nát cho băng rơi xuống đệm phía dưới, hi vọng có thể sử dụng phương pháp này để di chuyển dần dần đi ra ngoài.

Nhưng rồi rất nhanh, hắn ta liền nhận ra được biện pháp này rất không thực tế, không gian cho hai cha con dung thân đang từ từ nhỏ đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ ngay cả không gian để cho hai cha con nhúc nhích cũng không còn, vì vậy không thể không bỏ cuộc, rồi điểm một ngón tay lên trên lưng nhi tử, để cho nó rơi vào trạng thái hôn mê…

Đang chạy trốn trong biển sâu, Dữu Khánh đột nhiên rùng mình run rẩy, cơn lạnh thấu xương bất chợt ập đến khiến hắn không thể không thi pháp chống lạnh, cũng cảm nhận được lực cản càng lúc càng lớn, sau đó mới cảm giác được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Hắn lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng trong nước biển, muốn nhìn xem đến cùng là chuyện gì xảy ra, cũng nhìn thấy được Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ở gần bên lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng.

Sư huynh đệ ba người đều có phần hoảng sợ.

Hoảng sợ cũng không có tác dụng gì, ba người rất nhanh liền không thể tiếp tục nhúc nhích, đã bị đông lại, bị đóng băng rồi.

Mấu chốt là dù bị đóng băng lại bọn họ cũng chưa chết, dựa vào tu vi của bọn họ không dễ dàng chết như vậy, nước biển ở bên ngoài đã bị đóng băng, bản thể của bọn họ vẫn còn đang liều mạng thi pháp chống lạnh, liều mạng duy trì sinh cơ cho thân thể.

Nhưng sự tuyệt vọng của bọn họ vào lúc này là một loại tuyệt vọng mà đại đa số người cả đời cũng không có khả năng trải qua.

Người vẫn còn sống, nhưng đông cứng ở trong băng không thể nhúc nhích, dùng hết tu vi cũng không thể lay động lớp băng chút nào, rõ ràng sắp bị đóng băng như vậy mà chết đi…

Tại trên cửa thành lầu, Ngô lão thái gia đã thu tay lại, vù, rút Băng lam kích trở về, cộp đông một tiếng chống xuống đất.

Bất kể là kẻ nào chạy trốn ra ngoài, hiện tại đều đã bị lão ta đóng băng lại rồi, toàn bộ cung điện đều đã bị phong tỏa, đừng kẻ nào nghĩ rằng có thể dễ dàng chạy thoát thân, lão ta có thể từ từ tìm kiếm.

Đúng vào lúc này, lão ta có vẻ hơi nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ nghe được một tiếng huýt dài, đó là một loại âm thanh mà chỉ có lão ta và ba vị trang chủ mới có thể nghe được, người bình thường là không thể nghe được loại âm thanh này.

Lão ta nghe tiếng lập tức lắc mình bay đi, nhanh chóng lướt ra khỏi cửa sau cung điện, lao lên không trung, cấp tốc bay đi về một phương hướng.

Một đường nhanh chóng lướt đi trong không trung.

Sau khi bay được khoảng mấy chục dặm, lão ta nhìn thấy Ngô Đao đang giương cánh xoay quanh trong không trung, tại phía dưới lão là Người mặt sắt đang hoảng sợ chạy trốn.

Lúc này, trong lòng Người mặt sắt rất hoảng loạn.

Có một số việc thật sự là người định không bằng trời định, ý định của y không sai, nhưng sau khi chạy ra khỏi lầu các trên đỉnh núi không bao lâu sau, một nhóm người bọn chúng vậy mà lại đụng phải Ngô Đao và Ngô Hòa Vận ở trên không trung đang bay tới, một nhóm người lập tức bị hai kẻ này theo dõi.

Bởi vì người ta bay trên trời cao, cho dù với tu vi của Người mặt sắt cũng không làm gì được hai kẻ trên không trung.

Không còn cách nào khác, vì để gia tăng tỷ lệ trốn thoát, y ra lệnh cho mọi người phân tán ra bỏ chạy.

Nhưng mà nhìn thấy y giống như là thủ lĩnh, Ngô Đao trực tiếp nhìn chằm chằm vào y, Ngô Hòa Vận thì theo dõi những kẻ khác.

"Lão tổ tông, một nhóm chín người này tình cờ bị chúng ta gặp được, đã chia nhau bỏ chạy, tên này giống như là thủ lĩnh."

Vừa nhìn thấy Ngô lão thái gia đến, Ngô Đao lập tức bẩm báo.

Ngô lão thái gia a một tiếng, vù, lắc mình lao xuống, giống như một bóng ma rơi xuống mặt đất trên một cái sườn núi, vừa vặn chống kích ngăn cản ở phía trước con đường Người mặt sắt chạy trốn.

Người mặt sắt khẩn cấp dừng lại, cho dù mang mặt nạ, cũng có thể từ thông qua hai lỗ thủng nơi mắt cảm thấy được sắc mặt thay đổi, hầu kết đang không ngừng rung động, biết rõ mình đã chạy không thoát, trong lòng hối hận vô cùng, hối hận không nên chạy trốn vào phía trong, trốn ra phía ngoài biển thì tốt rồi.

"Là ai?" Ngô lão thái gia lạnh lùng hỏi.

Hầu kết của Người mặt sắt vẫn đang rung động không ngừng, thật sự không biết nên trả lời như thế nào, then chốt là y không thể bộc lộ lai lịch, nếu để lộ ra, y liền triệt để không còn đường rút lui.

Ngô Đao rơi xuống, hóa thành hình người, đứng ở bên cạnh Ngô lão thái gia, nói: "Hẳn là có quan hệ với đám người gây rối trong sơn trang lúc trước."

Ngô lão thái gia lắc mình một cái, đến trước mặt Người mặt sắt, lạnh nhạt nói: "Không nói sao? Được, ta cho ngươi một cơ hội, ngươi trốn đi, ta truy sát ngươi, để xem ngươi có thể chạy thoát hay không!"

Chuyện này là chuyện gì chứ? Người mặt sắt không nói nên lời, hơi chút do dự, sau đó chợt tung áo choàng, quỳ một gối xuống tại trước mặt Ngô lão thái gia, "Tại hạ biết không phải là đối thủ của lão tiên sinh, không dám tiếp tục trốn. Nguyện dốc sức làm việc cho lão tiên sinh. Cầu lão tiên sinh giơ cao đánh khẽ cho tại hạ một con đường sống!"

Chương 414: Tiểu tổ tông cứu mạng

Ngô Đao có chút bất ngờ, không nghĩ tới tên Người mặt sắt này lại thức thời như thế, lại thoải mái quỳ xuống, chịu thua một cách dứt khoát.

Dáng vẻ Ngô lão thái gia thì không cảm thấy bất ngờ chút nào, tại trong mắt lão ta, những người này thật sự chẳng khác gì con kiến hôi, tựa như việc phải phủ phục dưới chân lão ta là chuyện rất bình thường, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Vì sao phải tha cho ngươi?"

Đang cúi thấp đầu, Người mặt sắt lập tức ngẩng đầu lên, nói: "Lão tiên sinh sớm muộn sẽ đi ra ngoài, mà tại hạ thì biết được những bí ẩn của một số đại nhân vật ở bên ngoài, tại hạ có thể phát huy ra tác dụng rất lớn cho lão tiên sinh. Cầu lão tiên sinh cho tại hạ một cơ hội ra sức cho ngài."

Nghe nói như thế, Ngô lão thái gia có chút dao động, nhấc cây Băng lam kích chống đất lên, gật gật đầu, mũi nhọn cây kích đè thấp đến mặt trước Người mặt sắt, mũi nhọn di động xuống dần, từ trên mặt nạ kim loại trượt xuống đến trước cổ y, mũi nhọn lơ lửng ngay tại cổ y.

Hầu kết nơi cổ Người mặt sắt gian nan rung động không ngừng, khẩn trương, vô cùng khẩn trương, nhưng phải thuận theo, không dám có bất kỳ một cử động nhỏ nào, đang đánh cuộc mạng sống.

Cuối cùng, mũi nhọn hất một cái, hất bay mặt nạ sắt trên mặt y, lộ ra một khuôn mặt một người đàn ông rất có khí thế.

Leng keng, mặt nạ sắt rơi xuống tại cách không xa.

Mũi kích cũng dừng tại mi tâm của người đàn ông đang quỳ một gối xuống đất, mũi kích chợt dao động, nam nhân vô ý thức muốn ngửa đầu né tránh, nhưng đã chậm một bước, mi tâm tê rần, đã bị cắt ra một cái lỗ thủng.

Cũng may mũi kích không có tiếp tục công tới.

Người đàn ông cũng cố nén không có tiếp tục động đậy, nhưng đã cảm thấy được máu tươi đang từ mi tâm chảy qua mũi, sau đó y nhìn thấy được từng giọt máu tươi nhỏ giọt tí tách xuống mặt đất.

Y kinh nghi bất định nhìn lão già với khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn ở trước mắt, không biết lão già này đang định làm gì.

Ngô lão thái gia rút đầu mũi nhọn về đâm thủng đầu ngón trỏ của mình, nhưng không thấy có máu chảy ra.

Cạch! Băng lam kích lại được chống xuống đất.

Ngô lão thái gia chống kích, nhắm mắt lại, rồi đột nhiên hít sâu một hơi, giống như đem thứ gì đó từ dưới bụng đẩy lên tới trước ngực, thân thể rung động, nhìn thần sắc có vẻ đang đau đớn, rõ ràng có thể nhìn ra được là đang thi pháp làm gì đó.

Lồng ngực lồi lên của lão ta đang dần dần bình thường trở lại, miệng vết thương trên ngón trỏ giơ lên kia đang chậm rãi toát ra một giọt máu đỏ, một giọt máu màu đỏ sẫm, lượn lờ tà khí, thỉnh thoảng có ánh sáng đỏ sẫm hơi lóe lên. Huyết châu càng lúc càng lớn, tà khí lượn lờ trên nó cũng càng thêm thịnh.

Sau khi huyết châu dần dần to lên cỡ hạt đậu tương, bộ ngực lồi lên của Ngô lão thái gia cũng chầm chậm trở lại bình thường, cũng chậm rãi mở hai mắt ra, cất bước tiến lên, ngón trỏ với giọt huyết châu lượn lờ tà khí di chuyển tới mi tâm người đàn ông đang quỳ dưới đất.

Người mặt sắt nhận thấy được gì đó, trong mắt tràn đầy kinh sợ, nhịn không được hỏi: "Lão tiên sinh, đây là đang làm gì?"

Ngô lão thái gia chỉ làm mà không nói, không có bất kỳ lời giải thích nào.

Người mặt sắt thực sự sợ hãi quá mức, vô ý thức ngửa đầu ra sau, y muốn chạy trốn, những lựa chọn hiện nay cũng rất đơn giản, hoặc là tiếp nhận hoặc là trốn đi.

Nhưng mà hậu quả nếu trốn đi là rất rõ ràng, thực lực giữa song phương chênh lệch quá lớn, trốn là trốn không thoát, hậu quả nếu trốn có khả năng chính là chết ngay lập tức!

Là chết ngay bây giờ, hay là tương lai mới chết?

Cân nhắc lợi và hại, y lựa chọn phương án sau, không có tiếp tục tránh né, đôi mắt tràn đầy khó khăn mà nhắm lại, hối hận không

nên tối mắt vì lợi, đạp sai một bước.

Ngô lão thái gia đột nhiên lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đẩy một điểm màu đỏ trên đầu ngón tay ấn lên trên miệng vết thương nơi mi tâm Người mặt sắt, một ngón tay cố định tại đó, có một luồng khí từ đầu ngón tay Ngô lão thái gia lượn lờ bao phủ toàn thân Người mặt sắt, khiến cho tay áo y tung bay.

Đợi khi ngón tay lão ta rời khỏi mi tâm, vết thương nơi mi tâm của Người mặt sắt đã khép lại không còn thấy chút dấu vết nào.

Nhưng dù vậy, Người mặt sắt lại càng thể hiện ra sự đau đớn, hai chân đều quỳ xuống, khuôn mặt chợt hồng chợt trắng, cả người run rẩy dữ dội, khó khăn nói: "Lão tiên sinh, ta thật sự rất khó chịu, ngài đã làm gì với ta vậy, khụ…" Nôn khan một hồi, hai tay chống đất, không ngừng nôn khan, tứ chi chấm đất, dáng vẻ như con chó.

Ở một bên, bộ dạng Ngô Đao giống như là trong lòng có ưu tư, không biết nhớ tới cái gì.

Ngô lão thái gia: "Làm cái gì? Ta được xưng là 'Tuẫn táng giả', có thể trở thành 'Tuẫn táng giả' của ta tức là ta đã tán thành ngươi, cho phép ngươi dốc sức cho ta. Nếu như ta xảy ra chuyện bất ngờ, vậy thì ngươi cũng sống không được, không quản ngươi ở tại nơi nào, ta đều có thể tìm đến ngươi, làm việc cho ta thì phải đeo lên gông xiềng!"

Người mặt sắt đau đớn lắc đầu, cuối cùng ngã xuống mặt đất, bên ngoài da mặt xuất hiện hoa văn màu xanh như con giun, y cuộn mình kêu gào khó chịu, giống như đang phải chịu đựng cơn đau đớn mà ngoại nhân khó thể tưởng tượng nổi.

Trong cái lạnh băng giá đến xương, cho dù động cũng không thể động nhưng Dữu Khánh vẫn tiếp tục thi pháp chống lạnh.

Chỉ cần là một người bình thường thì sẽ không có ai nguyện ý dễ dàng buông tha mạng sống của mình.

Trong tuyệt vọng cũng không thể tránh được có những suy nghĩ, hắn nghĩ bỏ lại ân oán, trở về Linh Lung quan, nơi đó non xanh nước biếc, cây cối tốt tươi.

Lúc còn nhỏ, hắn ngồi ở trước bàn nơi cửa sổ, lắc lư đôi chân ngắn ngủn nho nhỏ, cầm bút lông trong tay luyện chữ, con mắt không ngừng nhìn lén con sóc trên cây ở bên ngoài, hai con sóc truy đuổi nhau, khi thì nhảy đến nóc nhà, khi thì lại nhảy về trên cây.

Những quả dại mình hái về có khả năng chính là bị hai tên gia hỏa đó trộm đi. Lúc đó trong đầu hắn đang suy nghĩ về sau làm thế nào mới có thể bắt được hai con sóc kia.

Lúc đó, sư phụ còn tại, một tay vuốt râu, một tay cầm cây thước đánh đòn, bên ngoài, ánh nắng vừa lên.

Ánh nắng rất ấm áp, có khi hắn sẽ nhìn chằm chằm vào mặt trời, đưa tay lên che ở trước mắt, nhìn xuyên qua kẽ tay, có chút chói mắt.

Bỗng nhiên cảm thấy không phải chói mắt, mà là đau đớn.

Cảm giác bị đốt cháy nóng bỏng tới từ tay trái kéo tầm thần hắn trở về, cơn đau khiến hắn vô ý thức mà rút tay về.

Hành động co rụt tay lại trong vô thức này lập tức làm cho hắn giệt mình kinh ngạc, bàn tay cảm thấy bị đốt đau đớn kai vậy mà có thể động đậy rồi.

Hắn nhìn không thấy là chuyện gì xảy ra, cảm nhận bị đốt cháy đau rát đó vẫn còn, bàn tay giật giật, đụng phải nước, là nước nóng.

Đôi mắt bị che mờ giống như nhận thấy được có ánh sáng đỏ, trong nháy mắt hắn liền nghĩ tới điều gì đó, trong lòng tức thì rất vui.

Nhiệt độ nóng bỏng càng ngày càng cao, nóng bỏng đến mức hắn không thể không vận công chống đỡ, nếu không cái tay này e rằng

sẽ bị luộc chín, vừa phải chống chịu cơn lạnh giá băng, vừa phải chống đỡ với nước nóng nóng hổi, tình trạng này gọi là đau dễ chịu.

Phạm vi sôi lên càng ngày càng lan rộng, đầu tiên là bàn tay có thể động, sau đó là cánh tay, tiếp đó lại là toàn bộ cánh tay, tiếp theo là nửa người.

Sau khi nửa người không còn bị trói buộc, hắn lập tức đem nửa người còn lại thi pháp thoát ra, cả người đặt mình tại trong ấm áp.

Hắn mở hai mắt nhìn về phía nguồn sáng đỏ tỏa ra ấm áp kia, không sai, là tên Đầu To kia!

Đầu To cũng đã bị đóng băng lại, hiển nhiên đang tự cứu!

Chỉ là, vì sao Đầu To đã đốt tan ra một không gian lớn như vậy, tay hắn mới cảm giác được cái nóng?

Hắn đã nhận ra được rồi, lúc trước hắn là Đầu To có ý vứt người chủ nhân là hắn đây để chạy trốn, kết quả chưa kịp thì cũng đã bị đóng băng lại.

Tên tiểu gia hỏa phản chủ này, trong lòng Dữu Khánh thầm mắng, nhưng vẫn là nhìn nó với vẻ vô cùng vui mừng.

Lúc trước, cảm thấy đáy biển sâu như vậy, áp lực lớn như vậy, e rằng Đầu To chịu không nổi, đã chết rồi.

Bây giờ xem ra, mình thực sự đã xem thường Đầu To.

Suy nghĩ cũng phải, dùng búa đập, có lẽ có thể một búa đập chết Đầu To, nhưng áp lực trong biển sâu này đúng là chưa chắc có thể làm gì được Đầu To.

Trước đây, đa số thời gian Đầu To đều ẩn sâu tại phía dưới đáy dung nham, áp lực phải gánh chịu trong dung nham lòng đất e rằng cũng không nhẹ, có thể ra đời và tồn tại trong hoàn cảnh như vậy, cấu

tạo thân thể Đầu To hẳn là giống như cá trong biển sâu, có thể thừa nhận được áp lực nhất định trong chỗ sâu dưới biển.

Đầu To đang phát uy, đang chống lại vụ bị đóng băng này, ánh sáng đỏ toàn thân toát ra nhiệt năng cường đại, không ngừng hướng lên trên.

Dữu Khánh nhìn khắp nơi xung quanh, nhìn thấy được hai điểm ánh sáng Huỳnh thạch trong tầng băng, biết rõ đó chính là vị trí lão Thất và lão Cửu cùng chạy trốn với hắn.

Không cần nói, hắn lập tức rút kiếm, đem Đầu To đang lủi lên phía trên đẩy chuyển phương hướng, làm cho nó không tiếp tục chạy hướng lên trên, chỉ lo thoát thân cho mình, trước tiên cứu người quan trọng, nếu không quỷ mới biết rõ lão Thất và lão Cửu có thể kiên trì bao lâu.

Từng chút tới gần, cuối cùng đến gần Nam Trúc trước, trước tiên giúp Nam Trúc giải thoát ra một cánh tay, tức thì thấy cánh tay kia của Nam Trúc tại trong đống nước nóng hổi xòe ra năm ngón rồi nắm chặt lại, đánh loạn một hồi, hiển nhiên cũng bị sự bất ngờ gây kích thích.

Có thể động đậy là tốt, nói rõ vẫn còn sống, Dữu Khánh yên tâm hơn không ít.

Không bao lâu, nước nóng hoà tan băng liền giúp cho Nam Trúc thoát ra.

Được thoát khốn, Nam Trúc hiển nhiên vô cùng mừng rỡ, tại chỗ chỉ tới Đầu To, có thể nói là một trận khoa tay múa chân.

Dữu Khánh không có lòng thanh thản để ý tới những lời mấp máy và ngôn ngữ tay chân loạn xạ như kẻ câm điếc của gã, tiếp tục điều khiển Đầu To tới gần Mục Ngạo Thiết.

Đầu To dường như cũng có linh tính nhất định, phỏng chừng cũng đã hiểu mình đang làm gì, xem như tương đối phối hợp, về sau cũng không cần phải dùng kiếm đẩy, ngón tay Dữu Khánh chỉ tới đâu, Đầu To liền bơi về phía đó.

Sư huynh đệ ba người vốn là cùng nhau bỏ chạy, cách nhau cũng không xa, không bao lâu sau, lại cứu ra được Mục Ngạo Thiết.

Sư huynh đệ ba người lần nữa gặp mặt, Mục Ngạo Thiết thỉnh thoảng chỉ tới Đầu To, hiển nhiên cũng có phần kích động với việc Đầu To đã làm ra.

Tại dưới sự sai khiến của Dữu Khánh, Đầu To lập tức dốc sức đốt nước sôi đi lên trên.

Nhiệt lượng rất dễ dàng lan lên trên, tốc độ làm tan chảy băng hướng lên phía trên lập tức nhanh hơn nhiều.

Sư huynh đệ ba người cách Đầu To xa một chút, gần quá dễ bỏng, nghĩ tới lúc bình thường đun trà thì liền biết, một bình nước lạnh, ném Đầu To vào một chút xíu liền có thể đun sôi, uy lực có thể nghĩ mà biết.

Ba người trốn ở vị trí giữa làn nước nóng lạnh tương đối thoải mái, không cần phải chống lạnh, cũng không cần chống nóng, còn có thể tiết kiệm tổn hao tu vi, theo Đầu To cùng nhau chậm rãi hướng lên phía trên.

Uy lực đóng băng có vẻ cũng không nhỏ, ba người có thể cảm thấy được nơi bọn họ thoát khốn dường như đang chậm rãi bị đóng băng lại rồi.

Thời gian từng chút trôi qua.

Bóng tối dần dần bị bọn họ vứt bỏ tại dưới chân, tầng băng phía trên càng ngày càng sáng sủa.

Sau đó, ánh sáng đã có thể che giấu ánh sáng đỏ trên người Đầu To, lấn át ánh sáng của Huỳnh thạch trên tay bọn họ.

Khi ánh sáng đỏ trên người Đầu To tắt đi, Đầu To liền bơi đi biến mất, lưu lại một cái lỗ chiếu xuống sắc trời.

Ngâm trong nước ấm thoải mái, Dữu Khánh lập tức nổi lên, nhấc tay kéo một cái, không sai, tầng băng đã bị xuyên thủng rồi, Đầu To đã đốt ra một cái lỗ, bỏ chạy trước.

Nuôi dưỡng không quen, đồ vô tình vô nghĩa, tại sao chỉ suy nghĩ tự mình chạy trước? Dữu Khánh thầm mắng một tiếng, ngay lập tức đánh lên trên một chưởng, bùm, mặt băng bị đánh ra một cái lỗ lớn.

Rất nhanh, sư huynh đệ ba người lần lượt nhảy ra mặt nước, rơi tại trên mặt băng dày đặc.

Bế khí đã lâu, ba người lập tức há mồm thở dốc, tham lam mà hô hấp lấy làn không khí rét lạnh, đồng thời nhìn một màu trắng xóa xung quanh, đây thực sự là một vùng băng nguyên.

Nhìn ánh tà dương, ghê thật, đã là nửa buổi chiều rồi, điều này nói rõ đã tại trong biển bò hết hai, ba canh giờ mới thoát ra được.

Ba người nhanh chóng vận công chấn động rớt hơi nước trên người, trước tiên khôi phục khô ráo cho bản thân.

Bay loạn một hồi xung quanh, thấy không có địa phương nào tốt để đặt chân, Đầu To lại vù một tiếng bay trở về, Nam Trúc nhanh chóng đưa tay ra nghênh đón.

Vừa hạ xuống, Đầu To nhưng là đụng lật nhào tại trong lòng bàn tay gã, vừa bò được đứng lên lại dường như chân cẳng không còn sức lực, vừa nhìn liền biết là hậu quả do tiêu hao quá lớn.

"Ôi." Nam Trúc giẫm chân, hai tay nắm lại, hô to gọi nhỏ: "Tiểu tổ tông cứu mạng ta, đây là mệt rồi sao, nhanh, Linh Mễ đâu, Linh Mễ

đem theo đâu, nhanh lên một chút đem tới cho nó bổ sung một chút."

Chương 415: Cứu tinh đến

Nuôi dưỡng Đầu To, đương nhiên là có chuẩn bị sẵn Linh Mễ và tùy thân mang theo.

Nam Trúc rất nhanh bốc một vốc to vào trong tay, chỉ là chúng đã bị ướt, gã vận công làm cho chúng khô đi rồi đặt Đầu To vào trong lòng bàn tay. Đầu To cũng không khách sáo, nhào vào trong đống Linh Mễ răng rắc răng rắc dốc sức gặm ăn.

Đứng ở trên băng nguyên, sư huynh đệ ba người lại nhìn trời đất xung quanh, khu vực trong tầm mắt có thể thấy được không có biển.

"Đây là đem toàn bộ biển rộng đều đóng băng hết rồi sao?" Nam Trúc kinh nghi, hỏi.

Dữu Khánh nói với Mục Ngạo Thiết: "Trợ giúp ta đi lên nhìn thử xem." Dứt lời tung người bay lên, lại bồng bềnh lướt về phía Mục Ngạo Thiết, dùng lực của mình và muốn mượn thêm một chút lực.

Sư huynh đệ mấy người phối hợp ăn ý, không cần phải nhiều lời, Mục Ngạo Thiết đưa một tay chống lên trời, một chưởng giúp Dữu Khánh mượn lực bay vút lên không trung.

Như pháo vọt bay lên không trung, Dữu Khánh chuyển mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy vào trong mắt cũng chỉ có băng nguyên, vậy mà vẫn còn không nhìn thấy biển. Sau khi bềnh bồng rơi xuống, hắn lắc đầu nói với hai người khác: "Nhìn không thấy ranh giới, khu vực biển bị đóng băng không nhỏ."

Nam Trúc không lý giải được, "Tại sao lại đột nhiên bị đóng băng rồi, có thể khiến cho vùng nước biển này rất nhanh đóng băng lại, rất không bình thường a."

Trong đầu Dữu Khánh lóe qua hình ảnh tại trong sơn cốc, khi đó nhìn thấy phụ thân Ngô Hắc dùng Băng lam kích đóng băng lại thủy đàm, hắn có phần hoài nghi là do Ngô lão thái gia lợi dụng Băng lam kích mà làm ra, nhưng mà bản thân cũng không dám xác nhận, một cây kích nhỏ như thế, thật sự có thể đóng băng một vùng biển rộng lớn như vậy sao?

Không dám xác định nên cũng không nói lung tung.

Tiếp theo làm gì bây giờ? Ba người nhìn về phía hố băng trên mặt đất, lúc này mới cảm thấy vô cùng may mắn, thực sự chính là đã chạy ra đường sống rồi.

Phía dưới ánh nắng chói chang nhưng là lạnh lẽo.

Nam Trúc nhìn nhìn Đầu To tại trong lòng bàn tay đang răng rắc gặm Linh mễ, bỗng nhiên trong lòng cảm khái, "Lần này chúng ta xuất sơn… Đảo mắt đã qua hai ba năm rồi đi. Cũng chỉ hai ba năm thời gian, chúng ta đã phải bao nhiêu lần tìm được đường sống trong chỗ chết rồi. Quãng thời gian lúc trước ở tại trong quan, có nằm mơ cũng không nghĩ đến chúng ta có thể trải qua những điều này.

Lão Cửu, lão Thập Ngũ, có khả năng chúng ta thật sự đã sai rồi, nếu vẫn còn tiếp tục làm như vậy, không chừng ngày nào đó tính toán sai lầm mà té ngã. Bây giờ suy nghĩ lại, trong núi tuy rằng nghèo một chút nhưng mà thật sự tự tại, rất an nhàn, hay là nghe lời tiểu sư thúc, trở về đi, trở về núi ẩn cư thôi."

Nghe được những lời này, trong đầu Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng lướt qua những hình ảnh sau khi xuất sơn, thực sự là nhiều lần trải qua nguy hiểm, rồi nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết, suy nghĩ lại cũng có phần run sợ.

Mục Ngạo Thiết nghiêng đầu nhìn nhìn phản ứng của Dữu Khánh, đáp lại một câu, "Nếu không có bao nhiêu lần mạo hiểm như vậy, ngươi ta đến bảy mươi tám mươi tuổi, tu vi cũng chưa chắc đã có thể phá Huyền."

Dữu Khánh cúi đầu hạ thấp giọng nói: "Các ngươi trở về trước đi."

Thấy hắn lại nói như vậy, Nam Trúc liền chuyển hướng đề tài, "Ai, cha con Ngô Hắc hình như vẫn còn bị đóng băng tại phía dưới, làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh vừa nghe vậy liền đã hiểu, khuyên không được, nghiêng đầu nhìn về phía Đầu To ở trong lòng bàn tay Hư Trúc, bởi vì tiêu hao quá sức mà dẫn đến thân thể suy yếu, bây giờ đang hì hục gặm ăn.

Trên đường từ dưới tầng băng trốn lên trên, hắn không phải không có cân nhắc tới việc cứu cha con Ngô Hắc, tại trên đường cũng mơ hồ nhìn thấy trong tầng băng, ở vị trí không biết cách bao xa mơ hồ có ánh sáng Huỳnh thạch, nhưng Đầu To đun nước phá băng theo phương ngang rất khó, rất không đơn giản không như tan băng hướng lên trên.

Trên thực tế hắn cũng lo lắng không biết Đầu To có duy trì được năng lực tỏa nhiệt liên tục đến khi cứu ba người bọn họ ra khỏi tầng băng hay không, thay vì mọi người đều bị vây ở phía dưới chờ chết, không bằng có thể sống được mấy người thì trước tiên cứ cứu sống chừng đó người cái đã.

Hắn quả thực cũng có tư tâm, trước tiên cứu lão Thất và lão Cửu!

Nếu như Đầu To còn có năng lực, hắn mới sẽ cân nhắc đi cứu cha con Ngô Hắc.

Giao tình với cha con Ngô Hắc quả thực cũng chưa tới tình trạng cùng sinh cùng tử.

Kết quả đã chứng minh lựa chọn của hắn không có sai, Đầu To quả thực là chịu không nổi, vừa thoát ra được đường sống thì đã là nỏ mạnh hết đà.

Mà tình trạng hiện tại của Đầu To cũng đã rõ ràng, căn bản không có năng lực tiếp tục xuyên ngang tầng băng để cứu người.

Sau khi suy tư một phen, Dữu Khánh nói ra: "Nếu như chỉ bị vây ở trong tầng băng này, cha con họ hẳn sẽ không có chết."

Nam Trúc kinh ngạc, "Làm sao biết được?"

Dữu Khánh nói như vậy tự nhiên có nguyên nhân, hắn đem quá trình phụ thân của Ngô Hắc từ một cái thây khô biến thành người sống kể ra.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nghe vậy thì hoảng sợ, không nghĩ tới vậy mà còn có sự việc không thể tưởng tượng nổi như thế.

Hai người còn định hỏi tiếp chút gì đó, nhưng lại phát hiện thấy Dữu Khánh đang nhìn không trung, không biết đang nhìn cái gì, hai người thuận thế nhìn qua, tức thì cũng sửng sốt, chỉ thấy trong không trung đang lơ lửng một người.

Không cần phải nhìn thấy rõ hình dáng người tới, cũng có thể đoán được người tới là ai, Nam Trúc lẩm bẩm nói: "Thật đúng là không nhắc không sao, vừa mới nhắc tới ông ấy, ông ấy liền tới rồi."

Người tới không phải ai khác, chính là phụ thân của Ngô Hắc, lão nam nhân từ thây khô ngâm nước nở thành người kia.

Đứng lơ lửng trên không trung, lão nam nhân cầm Hoàng Kim kích trong tay, tóc dài lay động, từ trên cao trên nhìn xuống một vùng băng rộng lớn trên mặt biển.

Ở tại cao độ của ông ta, tại trong tầm nhìn của ông ấy chính là như thế, có thể nhìn thấy biển rộng mà Dữu Khánh nhảy lên hết mức

cũng không nhìn thấy.

Ông ta một mực bay tới bay lui tìm kiếm Ngô lão thái gia khắp nơi, cũng đang tìm kiếm Tiên cung, tìm được Tiên cung thì không lo tìm không được Ngô lão thái gia, nếu không phải nơi này có một tảng băng với diện tích to lớn như thế thì khi bay ngang qua vùng này, chưa chắc ông ta đã chú ý tới nơi này.

Lúc này, bay rẽ tới đây, lơ lửng trên không hơi tập trung quan sát, sau đó khi nhìn thấy được người trên mặt băng, ông ta cũng cảm thấy bất ngờ.

Lắc mình bay đi, kéo theo một cơn gió rơi tại trên mặt băng, chống Hoàng Kim kích đứng ở trước mặt ba người, trầm giọng hỏi: "Các ngươi tạo sao lại ở đây, Đại Hắc và Tiểu Hắc đâu chứ?"

Dữu Khánh chắp tay nói: "Lão tiên sinh tới vừa đúng lúc, hai cha con Ngô Hắc hẳn đang bị vây khốn tại trong tầng băng phía dưới, tầng băng quá dày, chúng ta không có lực cứu được."

Lão nam nhân: "Tại sao bọn hắn lại bị vây ở phía dưới tầng băng?"

"Chúng ta cũng không rõ ràng, chúng ta là đang từ trong Tiên cung dưới đáy biển trốn đi…" Dữu Khánh kể lại đại khái tình huống khi đang chạy trốn thì bị đóng băng lại cho ông ta nghe.

Lão nam nhân nghe xong lập tức hiểu rõ, "Ta đang tự hỏi tại sao lại xuất hiện tảng băng nổi lớn như vậy, thì ra là huynh trưởng kia của ta dùng tới uy lực của Băng lam kích."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Cây Băng lam kích kia có thể đóng băng được một vùng biển lớn như vậy sao?"

Lão nam nhân hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Nói cách khác, huynh trưởng kia của ta vẫn còn đang tại trong Tiên cung sao?"

Dữu Khánh: "Tiên cung tại dưới nước khẳng định cũng đã bị đóng băng lại rồi, trong lúc nhất thời e rằng lão ấy cũng không dễ dàng đi ra."

Lão nam nhân: "Vị trí Tiên cung tại ở đâu?"

Dữu Khánh lập tức chỉ tới hầm băng lưu lại vừa rồi, "Chúng ta chính là từ nơi này trốn ra, trực tiếp đi thẳng xuống là có thể đến Tiên cung. Lão tiên sinh, trước tiên cứu người đi."

Ánh mắt Lão nam nhân nhìn chằm chằm vào Đầu To đang răng rắc răng rắc gặm ăn trong lòng bàn tay Nam Trúc, giống như đăm chiêu suy nghĩ gì đó, sau đó tiếp lời: "Cứu người!"

Ông ta xách Hoàng Kim kích trong tay lên, vung tay rung động, lập tức có sóng nhiệt dâng trào tỏa ra, nóng bỏng khiến người có cảm giác ngột ngạt khó thở.

Ba người Dữu Khánh kinh ngạc, bọn họ đều từng tiếp xúc qua chân chính Hoàng Kim kích, không nghĩ tới Hoàng Kim kích còn có tác dụng này, xem ra với cái trò này, người không hiểu thật sự sẽ không thể khống chế được.

Lão nam nhân trực tiếp khua kích nhảy vào trong hầm băng.

"Đầu To không thích hợp tiếp tục lặn xuống, các ngươi lưu lại nơi này trông chừng Đầu To. Ta đi dẫn đường cho lão tiên sinh." Dữu Khánh ném lại lời nói, lập tức xoay người cũng nhảy vào trong hầm băng.

"Ngươi trông nó đi." Mục Ngạo Thiết cũng ném lại lời nói rồi nhảy vào trong hầm băng.

Bọt nước một đám lại một đám bắn tung tóe ra ngoài, Nam Trúc nhìn sững sờ, nhìn nhìn xung quanh, phát hiện đích xác chỉ còn lại có một mình mình, lập tức đứng lên, cũng không biết là mắng cho ai

nghe, "Con côn trùng đánh rắm này cần gì phải có người trông cơ chứ."

Gã rất nhanh cúi người chồm hổm xuống mặt băng, lấy ra toàn bộ những bọc nhỏ Linh Mễ, xé mở túi cho Linh Mễ lộ ra, đặt ở trên mặt băng, lại để Đầu To ở trên Linh Mễ, "Đầu To, ngươi ở tại nơi này từ từ ăn đi, nếu như chúng ta không về được, thì không liên lụy tới ngươi nữa, tự ngươi lo cho chính mình đi."

Ở cùng với Đầu To đã lâu như vậy, ít nhiều cũng có lý giải, chỉ cần mọi người có thể thuận lợi trở về, Đầu To hẳn sẽ không mất đi. Nếu là không thể sống sót trở về, vậy thì thật sự chỉ có thể xem vận khí của chính bản thân Đầu To, có thể tìm được đường rời đi Kim Khư hay không, phải nhìn xem đầu óc của chính Đầu To.

Đã cho đủ lương thực, gã cũng dứt khoát kiên quyết mà nhảy vào trong hố băng.

Răng rắc răng rắc gặm ăn một hồi, Đầu To đột nhiên nghiêng đầu dừng lại, ưỡn cái bụng bự căng tròn, xoay quanh nhìn nhìn bốn phía, sau đó vậy cánh bay đến bên cạnh miệng hố băng, nhìn chăm chú mặt nước một hồi, sau đó xoay người, cái mông chĩa xuống dưới hầm băng, lui về phía sau mấy bước, khi cái mông chìm vào trong nước mới dừng lại.

Bụp! Một cái rắm chứa đầy tro bụi được thả vào trong nước.

Cái bụng căng tròn của nó có thể thấy được bằng mắt thường xẹp dần trở về bình thường, sau đó nó lại vẫy cánh bay về chỗ cũ, rơi tại trên túi lương, tiếp tục răng rắc răng rắc gặm ăn.

Ở trong nước, nhiệt độ mà Hoàng Kim kích bộc phát ra không phải Đầu To có thể so sánh được, đầu tiên là phương hướng phát nhiệt có thể khống chế.

Lão nam nhân cầm kích một đường cắm ngược chìm xuống mở đường, một lần nữa mở ra lại con đường đã đóng băng.

Đám người Dữu Khánh đi theo ở phía sau phải vận công chống lại dùng nước nóng rực kai.

Cũng không biết chìm xuống sâu bao nhiêu, dưới sự ra hiệu của Dữu Khánh, lão nam nhân xuyên ngang qua tầng băng, đi về về phía một chỗ có ánh sáng Huỳnh thạch phát ra.

Hòa tan băng ra gặp được người, quả nhiên chính là cha con Ngô Hắc, bọn họ chạy nhanh, cách mặt biển cũng tương đối gần.

Nhìn thấy phụ thân tới cứu viện, Ngô Hắc phồng hai gò má, tiếp tục thi pháp giúp con trai mình ngăn cách vùng không cho nước vào.

Lão nam nhân ra hiệu cho Ngô Hắc che giấu ánh sáng Huỳnh thạch, sau đó lại cầm kích mở đường, hướng về phướng hướng khác có ánh sáng Huỳnh thạch đi tới.

Rất nhanh, Ninh Triêu Ất và mẹ con Lục Tinh Vân trong băng cũng được cứu ra, cũng đều còn sống, còn đang tại trong tuyệt vọng vận công gắng gượng kiên trì đến bây giờ.

Ba người nhìn thấy bản thân lão nam nhân cầm Hoàng Kim kích tới đây, không cần tiếp tục sợ hãi Ngô lão thái gia nữa, tinh thần đều phấn chấn lên, không có rời đi, sau đó cùng đi theo tìm phu phụ Tặc uyên ương.

Bên trong Cung điện, có mấy người cầm Huỳnh thạch trong tay đứng bảo vệ xung quanh thành hồ Địa tuyền.

Ngô lão thái gia cầm kích đứng ở bên cạnh hồ, Ngô Đao và Ngô Hòa Vận cùng đi hai bên, Người mặt sắt ở bên cạnh đã đeo lên lại mặt nạ sắt.

Trong tay cầm Huỳnh thạch chính là bốn yêu Bạch Lan, còn có bốn gã thủ hạ của Người mặt sắt.

Những người này đều là do chính Người mặt sắt tự đi gọi trở về.

Sau khi tụ tập trở lại, những người này mới biết được thủ lĩnh của mình đã quy thuận Ngô lão thái gia, bọn họ có thể làm sao bây giờ? Chỉ có thể là hư tình giả ý, vì giữ mạng cũng chỉ có thể thuận theo.

Một đám người không biết đưa bọn họ mang trở về lại nơi này là có ý gì.

Ngô lão thái gia cầm kích chậm rãi quanh quẩn tại bên thành hồ, một lúc lâu sau mới buông tiếng thở dài, "Miệng tuyền này chính là vật của tiên gia, là thứ tốt, đồ tốt không thể cất giấu đối với người của mình. Mặt sắt, bảo tất cả người của ngươi đều đi vào ngâm trong hồ đi."

Người mặt sắt lập tức quay đầu lại ngây người nhìn lão ta.

Bốn yêu Bạch Lan và bốn kẻ mặt áo choàng đều giật nảy mình, đều kinh nghi bất định, không biết lão già kia định làm trò gì.

Nếu là bọn hắn còn chưa biết nước trong hồ này là thứ gì thì thôi, nhưng mà tất cả bọn hắn đều đã biết rõ đây là Địa tuyền có thể khiến cho người biến dị, ai dám dễ dàng vào ngâm trong đó?

Ngô lão thái gia chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm Người mặt sắt, nói: "Chỉ có đã ngâm qua rồi mới thực sự là người mình a. Nếu không phải là người một lòng, lưu giữ lại có tác dụng gì?"

Chương 416: Tái ngộ

Về lý thì có lẽ có thể nói như vậy, nhưng Người mặt sắt thực sự khó mà mở lời nói với người của mình như vậy? Về những việc khác, có lẽ thủ hạ sẽ nghe lời y, nhưng đây rõ ràng là chuyện muốn hại thủ hạ của mình, làm sao có thể để cho thủ hạ nghe theo, làm sao để cho họ có thể chấp hành?

Ánh mắt của Ngô lão thái gia nhìn chằm chằm vào y dần dần trở nên lạnh lẽo.

Người mặt nạ sắt trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ, không thể không quay sang phía người của mình, nhắc nhở: "Lời lão tiên sinh nói, mọi người đều đã nghe được đi, thực ra cũng không có đáng sợ như mọi người nghĩ, người nào trước?"

Đám Bạch Lan vô cùng lo sợ, rất muốn hỏi y một chút, việc này không đáng sợ thì việc gì mới đáng sợ? Kiểu sống mà không dám công khai như lão quái vật này là dễ chịu sao? Hậu quả mà ngay cả lão quái vật cũng phải luôn luôn suy nghĩ tìm cách thoát khỏi, ngươi còn nói không có đáng sợ?

Không người nào đáp lại, cũng không có người nào có can đảm đứng ra làm người đầu tiên nếm thử, tất cả đều lộ vẻ kinh sợ, trong lòng thấp thỏm nhưng muốn chạy lại không dám chạy.

Ngô lão thái gia thấy vậy liền lên tiếng, "Quả thực không có đáng sợ như các ngươi tưởng, Địa tuyền tác động lên mỗi người mỗi khác. Ta và em trai ta đều từng ngâm qua, kết quả lại không giống nhau. Ta rất mong đợi muốn biết sau khi tám người các ngươi đi xuống ngâm thì kết quả từng người sẽ như thế nào. Các ngươi cũng nên có sự mong đợi, trải qua Địa tuyền giúp thoát thai hoán cốt, các ngươi sẽ có được thực lực càng cường đại hơn."

Nghe đến đây, Người mặt sắt đại khái đã hiểu được rồi, ngoại trừ điều được gọi là "Một lòng" ra, lão gia hỏa này còn muốn lấy mọi người ra làm thí nghiệm.

Lúc trước, Ngô lão thái gia hỏi y có biết tung tích của cha con Ngô Hắc hay không, được biết đã trốn ra Tiên cung, có khả năng đang bị phong ấn tại trong tầng băng, Ngô lão thái gia bảo y triệu tập nhân thủ tới đây, chuẩn bị đục băng tìm người.

Y còn tưởng rằng thật sự chỉ là triệu tập người đến đào bới tầng băng để bắt lấy cha con Ngô Hắc đang bị phong ấn bên trong, cuối cùng, thì ra là còn có dự định này. Điều này thực sự đã coi bọn hắn như là công cụ có thể dùng thì dùng, có cảm giác ngay từ đầu đã không nhìn bọn hắn như là người.

Dù cho lão ta có nói như thế nào đi nữa, tại đây vẫn không người nào hé răng, sợ hãi, không dám.

Nếu không thức thời, vậy thì thường thường chỉ có một cái kết quả, tiên lễ hậu binh!

Ngô lão thái gia quay đầu lại liền trực tiếp truyền đạt một cái ánh mắt cho Người mặt sắt.

Người mặt sắt tức thì cảm thấy áp lực, rõ ràng có một động tác hít sâu chuẩn bị hành động, ánh mắt quét qua đảo lại trên người bốn yêu Bạch Lan, sau khi suy nghĩ một chút, cuối cùng lại chuyển sang phía bốn gã thủ hạ của mình, hất đầu một cái, ra hiệu cho bọn hắn xuống trước.

Bốn gã thủ hạ của y lập tức sợ hãi, đều vô ý thức có dấu hiệu lùi về phía sau.

Động tác này trái lại khiến cho Người mặt sắt xấu hổ, dứt khoát nhấc tay chỉ tới một người, "Ngươi trước!"

Người kia sợ hãi xua tay nói: "Ta không muốn trường sinh…"

Lời còn chưa có nói xong, Người mặt sắt đột nhiên lắc mình lao ra, tại khoảng cách gần, trong nháy mắt liền đụng tới, chỉ nghe thấy một tiếng bùm, người trước bay ra ngoài, rơi xuống trên mặt đất, sặc ra máu, mấy lần duỗi chân cũng đứng không được, trọng thương tại chỗ.

Tu vi chênh lệch khá lớn, còn là tập kích ở khoảng cách gần, người bị tập kích lập tức không chịu được rồi.

Bóng người lại lần nữa lóe lên, Người mặt sắt quyết đoán bổ một kích, một cước cắt qua cổ người kia, một tiếng rộp vang lên, âm thanh xương cổ đứt gãy giòn giã,.

Ngươi kia tay chân co quắp một hồi liền không còn động tĩnh.

Ngay tại thời điểm đòn tập kích được tung ra, đám người Bạch Lan giật mình vội vàng tránh ra, sợ bị hại đến.

Ngô Đao, Ngô Hòa Vận cũng lắc mình lao đi, hai người này không phải vì né tránh, một người lướt đi thủ tại nơi cửa sau, một người lóe lên thủ tại lối cửa vào thông tới lầu các trên đỉnh núi.

Về phần những cửa đi khác ngoài cổng cung điện thì đều đã bị đóng băng, muốn dựa vào tu vi đánh vỡ tầng băng dày như vậy để chạy trốn, những kẻ tại đây không có một kẻ nào có thể làm được, nếu thật sự có được thực lực như vậy thì cũng không cần phải chạy trốn.

Thử thái bà nhịn không được mở miệng lên tiếng, giọng điệu có chút đanh thép, "Mặt nạ sắt tiên sinh, sự việc trở thành như vậy, ngươi không cảm thấy càng ngày càng quá mức rồi sao? Ngay cả tâm phúc thủ hạ của mình mà ngươi cũng giết, chúng ta làm sao có thể tin tưởng được lời hứa hẹn của ngươi?"

Người mặt sắt: "Sau khi tiến vào Kim Khư, đã biết rõ những việc đang làm liên quan đến bí mật của Kim Khư, các ngươi không phải vẫn luôn lo lắng ta sẽ nuốt lời sao? Ta có thể nói rõ ra cho các ngươi biết, nếu là vào lúc trước, ta quả thực sẽ nuốt lời, không phải là ta muốn nuốt lời, mà vì bản thân ta cũng không làm chủ được.

Các ngươi hẳn đã cảm thấy được, ta cũng là người nghe lệnh để làm việc, hẳn đã cảm thấy được thế lực của người phía sau ta rất cường đại, nhưng các ngươi đều có điểm yếu bị nắm trong tay, không dám không nghe theo. Hiện tại thì không giống nữa, ta đã có chỗ dựa mới, ta có thể nghịch lại ý của người phía sau màn, ta có thể buông bỏ ra không nắm lấy các điểm yếu của các ngươi nữa."

Lời này vừa nói ra, thần sắc Bạch Lan, Thử thái bà, Cao Viễn, Giang Sơn đều dao động bất định, quả thực đã tin lời nói của đối phương, nhưng tiền đề cho việc buông bỏ các điểm yếu cũng rất rõ ràng, đó chính là cần bọn hắn tiến vào Địa tuyền để thực hiện thoát thai hoán cốt.

Người mặt sắt lại nhìn về phía ba gã thủ hạ còn lại của mình, nói: "Với các ngươi thì cũng là đạo lý như vậy, bí mật của Kim Khư là sẽ không thể để cho các ngươi tiết lộ ra, người phía sau màn cũng sẽ diệt khẩu các ngươi. Các ngươi cho rằng ta là đang hại các ngươi, nhưng không biết rằng đó là ta đang cứu các ngươi!"

Lời dừng lại nơi này, đã hạ độc thủ đối với người của mình, y dứt khoát làm tới nơi tới chốn, lần nữa chỉ tới một gã thủ hạ vừa lướt ra, nói "Ngươi đi!"

Người bị chỉ tới vẻ mặt buồn bã, cũng có phẫn uất, nhưng thi thể trên mặt đất chính là sự cảnh cáo, then chốt là không có thực lực để chống cự.

Dưới sự cưỡng ép bức bách, gã ta không thể không cố gắng kiên trì đi tới, từng bước một đi tới bên cạnh thành hồ, đứng lên trên, một mực do dự, rồi bỗng nhiên cảm giác được Người mặt sắt đang đến gần ở phía sau, cuối cùng gã ta nhắm hai mắt lại, chủ động nhảy xuống.

Bọt nước văng khắp nơi, trong nháy mắt người đã chìm vào trong hồ nước.

Rất nhanh, trong ao nổi lên lượng lớn bọt khí, thu hút sự chú ý của mọi người.

Hẻm núi lớn nơi Hoàng kim động vật tiến giai đã biến thành băng cốc, nước biển chảy vào đó cũng đã bị đóng băng lại rồi.

Dưới ánh tà dương, bề mặt một tảng băng bỗng nhiên trở nên trong suốt, sau đó, phía dưới có thứ gì đó dao động, rất nhanh mặt băng liền hòa tan hình thành một cái lỗ thủng, lão nam nhân cầm Hoàng Kim kích trong tay là người đầu tiên xông ra, đứng ở trên mặt băng nhìn quanh bốn phía.

Sau đó, đám người Dữu Khánh cũng lần lượt xông ra, đã có lão nam nhân tại đây, mọi người can đảm hơn không ít, giảm đi cảm giác lén lút.

Lão nam nhân phi thân lên bờ, ánh mắt nhìn tới tòa lầu các trên đỉnh núi ở phía trước, ông ta không biết bây giờ đám người Ngô lão thái gia có còn tại trên đó hay không, tay cầm Hoàng Kim kích đột nhiên dùng sức chống xuống mặt đất.

Đông! Âm thanh kim loại chấn động vang lên, đinh tai nhức óc, vang vọng chấn động.

Đám người Dữu Khánh giật nảy mình, không biết lão nam nhân làm ra hành động khí thế hào hùng như vậy là có ý gì, rất sợ địch nhân không biết ngươi đã tới đây hay sao?

Tuy nhiên, phong thái của lão nam nhân này quả thực vẫn luôn luôn có vẻ rất phóng khoáng dứt khoát, đứng ngay tại đó cũng có khí thế rất vững vàng trầm ổn.

Bên trong cung điện, trong hồ nước vẫn còn đang có lượng lớn bọt khí bốc lên, bên ngoài đột nhiên truyền tới âm thanh chấn động vang vọng, khiến cho mọi người dồn dập quay đầu lại nhìn.

Đám Người mặt sắt có chút khó hiểu, những người tiến vào Tiên cung đều đã ở tại đây mới phải, động tĩnh từ đâu tới, còn có người khác cũng ở tại trong Tiên cung hay sao?

Chậm rãi xoay người lại, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn của Ngô lão thái gia hiện ra nét tươi cười, "Cuối cùng đã tìm tới được rồi, xem ra lần này không phân ra rõ ràng là không được rồi."

Trong giọng điệu dường như có một loại cảm giác buồn phiền khó giải thích, khiến cho người khác cảm thấy không ngờ tới.

Dù sao, tại trong mắt người khác, lão gia hỏa này trông có vẻ xem chúng sinh như con sâu cái kiến vậy.

Người mặt sắt thử hỏi một câu, "Người nào vậy?"

Ngô lão thái gia cười ha hả, nói: "Ngoại trừ vị đệ đệ lục thân không nhận kia của ta ra thì còn có thể là ai? Với tầng băng dày như vậy, muốn tại trong quãng thời gian ngắn như thế lặng yên không một tiếng động phá xuyên qua mà không dùng phương thức bạo lực thì cũng chỉ có Hoàng kích trên tay hắn có thể làm được."

Người mặt sắt lập tức há hốc mồm, trong ánh mắt hiện ra sự không cam lòng.

Quả thực không nghĩ tới, Tiên cung giấu tại phía dưới biển sâu lại bị lão nam nhân kia phát hiện ra nhanh như vậy, nếu sớm biết đi bên đó có thể được lão nam nhân kia nhanh như vậy che chở… Nói chung y tiếc đến đứt ruột luôn rồi.

Nhưng mà vẫn cảm thấy không thích hợp, thử hỏi: "Hoàng kích là chỉ cây Hoàng Kim kích kia sao?"

Ngô lão thái gia vậy thì liếc mắt nhìn y, không cho là đúng nói: "Tại trong mắt các ngươi, gọi là Hoàng Kim kích cũng không sai."

Người mặt sắt hoài nghi, nói: "Lão tiên sinh, có phải ngài đoán nhầm rồi hay không, Hoàng Kim kích tại trên tay ta."

Ngô lão thái gia hiếm thấy mà trợn tròn mắt, kinh ngạc hỏi: "Ngươi đang đùa giỡn hay sao? Hoàng kích làm sao có thể ở tại trên tay ngươi?"

Người mặt sắt: "Khi ta đi theo vào Kim Khư thì nhặt được, trên đường đi sợ bị mất nên đã giấu nó đi rồi. Ngài không tin có thể hỏi những người khác bên phía ta, khi ta nhặt được Hoàng Kim kích thì bọn họ cũng tận mắt nhìn thấy."

Vẻ mặt và phản ứng của Ngô lão thái gia rõ ràng là thực sự sững sờ, không hiểu ra sao, lão ta không cần đi hỏi người khác cũng tin tưởng tên này không cần phải lấy loại chuyện này ra để nói sạo, lẽ nào người em trai kia của mình đã xảy ra chuyện bất ngờ gì rồi hay sao?

Đùng…

Ngô lão thái gia đột nhiên cầm Lam kích dậm mạnh xuống đất, chấn động kịch liệt vang vọng khắp toàn bộ bên trong cung điện, thật lâu không dứt.

Đám Người mặt sắt cũng giật nảy mình, sững sờ nhìn lão ta, nhận thấy được vị này dường như đang làm ra đáp lại gì đó…

Bên bờ băng cốc, nghe thấy động tĩnh từ bên trong lầu các trên đỉnh núi truyền xuống, đám người Dữu Khánh lập tức đoán được Ngô lão thái gia ở bên trong.

Lão nam nhân ngóng nhìn một hồi, quay đầu lại nhìn về phía con trai, hỏi: "Bên trong điện không tìm được Nhân tuyền sao?"

Ngô Hắc lắc đầu, "Bên trong có quá nhiều các loại các dạng gian phòng, chúng ta chưa tìm hết, nhưng cũng không còn thừa lại bao nhiêu. Ta có cảm giác Thiên tuyền và Nhân tuyền đều không tại bên trong điện."

Lão nam nhân chỉ chỉ lầu các trên đỉnh núi, "Cứ một mực đi thẳng theo hướng đối diện với cửa chính lầu các, sẽ thấy một ngọn núi cao, đó là một ngọn núi cao bằng đất đá duy nhất bên trong Tiên cung, rất dễ dàng phân biệt, nhìn thấy liền biết. Ta chưa từng tới đó. Hồi đó, nghe người trong Tiên cung từng nói, nơi đó là vị trí chủ chốt để vận chuyển trận pháp toàn bộ Tiên cung, cũng là nơi năm đó Huyền Kim thượng tiên dùng để luyện khí. Nếu bên trong điện không có, nới có khả năng tồn tại nhất hẳn phải là ở tại đó. Đi đi."

Ngô Hắc nhìn lầu các một cái, lo lắng nói: "Phụ thân, ngài…"

Lão nam nhân nhấc tay cắt đứt, "Chuyện giữa ta và bá phụ của ngươi, ngươi cũng không chen tay vào được, ngươi ở lại sẽ trở thành trói buộc. Tại trước khi hắn phát hiện được ngươi, hãy đi về phía trước, dẫn con trai của ngươi đi mau. Nhớ kỹ, nếu tại bên trong khu vực chủ yếu của trận pháp vẫn không tìm được thì hãy lập tức rời đi Kim Khư, việc này không có chỗ để thương lượng, hiểu không?"

Ngô Hắc "Vâng" một tiếng, ngay sau đó ôm lấy đứa con trai nhỏ đang mê man dứt khoát rời đi. Những người khác lập tức rất nhanh đi theo.

Lão nam nhân bay lên không trung, xẹt qua khoảng không, trực tiếp hạ xuống, lại bay vào bên trong lầu các.

Ngô Hòa Vận đang đứng tại bên cạnh báo cáo cho Ngô lão thái gia, sau khi gã ta nghe thấy động tĩnh thì tới cửa sổ trong lầu các trên đỉnh núi xem xét kiểm tra phía bên ngoài, nhìn thấy được đám người Ngô Hắc rời đi, liền xuống đây báo cho lão ta biết.

Nhìn thấy lão nam nhân lắc mình đến trước mặt, nhìn thấy Hoàng Kim kích trên tay đối phương, khóe miệng Ngô lão thái gia co giật một cái, chậm rãi nghiêng đầu nhìn chăm chú về phía Người mặt sắt.

Người mặt sắt cũng không có mù, đã là trợn mắt há mồm.

Y định giải thích cái gì, Ngô lão thái gia lại tạm thời không tính toán tới, hừ một tiếng, nghiêng đầu nói: "Nơi đây không có chuyện của các ngươi, lão Đại, lão Nhị, các ngươi dẫn nhóm người Mặt nạ sắt đi bắt đám người Đại Hắc Tử về đây, bắt không được sống thì chết cũng được."

Hai vị trang chủ lập tức ngoắc tay ra hiệu, nhanh chóng dẫn theo mấy người Mặt nạ sắt cùng rời đi.

Đám người Bạch Lan kỳ thực có chút do dự, nhưng cũng không biết phía bên lão nam nhân có tiếp nhận bọn hắn hay không, huống hồ còn chưa biết chuyện thắng bại giữa hai lão huynh đệ này sẽ như thế nào, tại trong lúc không có nắm chắc liền không tiện phản bội, đành phải cùng đi theo.

Chương 417: Hái trái cây

Thấy tận mắt đám Người mặt sắt đi bắt con trai của mình, lão nam nhân cầm kích vẫn đứng tại nguyên chỗ, không chuyển động, không

đi chặn lại, chỉ nhìn chằm chằm vào chính Ngô lão thái gia.

Mục tiêu chủ yếu của ông ta chính là Ngô lão thái gia, nếu chú ý tới đám Người mặt sắt mà để cho Ngô lão thái gia chạy đi, như vậy thì đám người Ngô Hắc sẽ càng thêm nguy hiểm.

Huynh đệ hai người giằng co với nhau, trong mắt đều không có người khác.

Một đám người đi vòng qua hai người bọn họ, rất nhanh rời đi.

Bọt khí đang bốc lên ùng ục trong ao đột nhiên dần dần tan biến, nước trong ao từ từ cuồn cuộn, bất chợt có một cái móng vuốt màu đen đặt tại trên thành hồ, có hai cánh vươn ra khỏi mặt nước, một con yêu ma không khác biệt lắm với ba vị trang chủ Liệt Cốc sơn trang trồi lên khỏi mặt nước, chỉ là phía sau cái mông còn có một cái đuôi vung vẩy loạn xạ, đập vào mặt nước rất không trật tự.

Lão nam nhân nhìn chằm chằm, Ngô lão thái gia cũng chầm chậm quay đầu lại nhìn.

Khi nhìn thấy hai vị này, con yêu ma kia hình như có chút kinh sợ, ra sức nhảy lên, khi thân tại không trung thì hai cánh vỗ liên tục, cố gắng giữ cân đối, nhưng hiển nhiên bởi vì chưa từng làm bất kỳ sự thích ứng nào, dẫn đến nó bay vọt qua trên đỉnh đầu Ngô lão thái gia rồi chao đảo tung bay lao về phía bên lão nam nhân.

Ánh sáng một viên Huỳnh thạch rơi rớt trên mặt đất, chiếu lên trên cây Hoàng Kim kích trong tay lão nam nhân vừa hất ra, ngay tại chỗ hất lật ngược con yêu ma vừa nhào tới, đâm đó đóng ngược trên mặt đất.

"A…"

Yêu ma nằm trên mặt đất giãy giụa, phát ra tiếng kêu thảm thiết, lấy vị trí mũi kích đóng ở trên người nó làm trung tâm, từ trong cơ thể nó bốc cháy lên ngọn lửa, lan tràn ra, rất nhanh nó liền ngừng

bặt tiếng kêu, thoáng chốc đã hóa thành một đống tro tàn sụp rơi xuống mặt đất.

Ánh lửa biến mất, ánh sáng nhàn nhạt của Huỳnh thạch trên mặt đất vẫn còn, chiếu sáng lên hình ảnh huynh đệ hai người đang giằng co nhau.

Lão nam nhân nhổ kích, chỉ về phía Ngô lão thái gia ở đối diện, chính khí lẫm liệt, rất có vẻ sẽ làm một trận nhất quyết sinh tử.

Thủ hạ bị biến thành tro tàn nhưng Ngô lão thái gia ngay cả mí mắt cũng không có nháy cái nào, ngay từ đầu đã không đặt nặng, chống kích đứng ở đó không chút động đậy, bây giờ cất tiếng, hỏi: "Nhất quyết cứ phải muốn gây chuyện cản trở anh ruột của mình, ngươi có phải bị bệnh rồi hay không?"

Lão nam nhân phản bác, "Là chính ngươi muốn gây chuyện với mọi người chúng ta."

Ngô lão thái gia hừ lạnh, "Nếu là ta gây chuyện, làm khó mọi người, ngươi cho rằng con trai ngươi tại bên ngoài còn có thể sống đến bây giờ sao? Ngươi cho rằng mấy trăm năm nay ta thật sự không tìm được biện pháp bắt được hắn sao?"

Lão nam nhân: "Đó là bởi vì ngươi biết cho dù có bắt được hắn thì hắn cũng sẽ không nói ra tung tích của ta, nếu không, ngươi cho rằng ngươi có thể nhẫn nhịn không làm sao?"

Ngô lão thái gia: "Ngươi cứ muốn nghĩ về anh ngươi như vậy, ta cũng không còn cách nào, ta chỉ muốn hỏi ngươi một chút, đến tột cùng phải như thế nào ngươi mới bằng lòng dừng tay?"

Lão nam nhân trái lại lập tức đưa ra đáp án: "Giao ra cây kích trong tay ngươi, lập tức rời khỏi Kim Khư, mãi mãi không tiếp tục tiến vào."

Ngô lão thái gia chậm rãi hít sâu một hơi, trong mắt lộ vẻ u tối, "Có phải hôm nay ngươi nhất quyết muốn ngăn cản con đường của ta, phải không?"

Lão nam nhân: "Cửa ra vào là do ta mở ra, ta phải chịu trách nhiệm với sai lầm mà ta phạm phải. Anh trai, nghe ta một lời đi, không có ai có thể trường sinh bất bại, cũng không ai có thể vĩnh viễn giỏi hơn phía trên chúng sinh, chỉ cần ngươi đứng lên, thì sớm hay muộn sẽ xuất hiện người đẩy ngã ngươi xuống, sẽ khiến ngươi càng thêm đau khổ, đó là thiên ý!"

Ngô lão thái gia: "Thị thị phi phi, đúng đúng sai sai, tất cả đều là tự tìm, không có gì là thiên ý cả! Bây giờ ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, ngươi nhường đường hay không nhường?"

Lão nam nhân: "Giao cây kích trong tay ra, rời khỏi Kim Khư!"

"Được, vậy thì phải dùng bản lĩnh tới lấy!" Ngô lão thái gia gầm lên một tiếng, bóng người rất nhanh lướt ra, Lam kích đánh mạnh tới.

Oanh! Tiếng nổ vang vọng tại bên trong cung điện.

Hai tay cầm kích chắn ngang cứng rắn ngăn cản một kích, lão nam nhân bị chấn động trượt ra sau một đường thẳng tắp, rời khỏi vị trí năm sáu trượng mới đứng vững lại được.

Âm thanh cười nhạt của Ngô lão thái gia vang lên trong điện, "Em trai, xem ra ngươi ở trên trời bay tới bay lui làm cho thực lực tiêu hao không ít a!"

Đây chính là đã biết rõ còn cố nói, hai người bởi vì nguyên nhân thân thể đặc thù, không thể không ngủ say nhiều năm, cho nên lão ta mới sai khiến ba vị trang chủ Liệt Cốc sơn trang làm ghế khiêng lão ta đi, chính là vì bảo toàn thực lực.

Lão nam nhân không phục, lắc mình lao ra, khua kích chủ động tấn công.

Trong âm thanh ù ù, hai anh em ruột thịt kịch liệt chiến đấu với nhau…

Tốc độ bay trên không trung quả thực nhanh hơn nhiều so với trên đất bằng, cho dù rời đi trước, nhóm người Dữu Khánh cuối cùng vẫn là bị người đuổi kịp.

Ngô Đao, Ngô Hòa Vận vẫy cánh xoay quanh trên không trung, bọn hắn cũng không hạ xuống tới dây dưa, chỉ ở tại trên không trung lượn vòng vòng nhìn chằm chằm, để chỉ dẫn phương hướng cho người phía sau truy đuổi theo.

Thấy cắt đuôi không được, không cần phải uổng phí sức lực, một đám người trên mặt đất dứt khoát dừng lại.

Không bao lâu sau, Người mặt sắt cũng dẫn một đám người đuổi tới, đứng giằng co với nhóm người Ngô Hắc.

Ngô Đao, Ngô Hòa Vận cũng thu cánh rơi xuống, đứng ở hai bên Người mặt sắt.

Thấy đám Người mặt sắt và Liệt Cốc sơn trang đã trở thành cung một nhóm, trong mắt nhóm người Dữu Khánh không khỏi hiện ra vẻ khinh thường.

Ngô Hắc nhịn không được châm chọc một câu, "Không phải là liên thủ cùng ta sao?"

Người mặt sắt quay đầu lại nâng tay, không chút hoang mang mà từ bên hông một gã thủ hạ rút ra một thanh kiếm, đột nhiên toàn thân vung kiếm, một vệt kiếm quang lóe lên, máu tươi phun ra.

Hai cái đầu Ngô Đao, Ngô Hòa Vận bay ra khỏi cổ, trên cái đầu tung bay lên, hai con mắt trừng lên rất to, hai người tựa hồ nằm mơ cũng không có nghĩ đến Người mặt sắt lại đột nhiên tập kích bọn hắn.

Không cần nói tới hai người bọn hắn, đám người Ngô Hắc ở phía trước cũng trợn mắt há mồm, đám người Bạch Lan ở phía sau cũng nhìn ngây ngẩn.

Đều đã bị hành động của Người mặt sắt làm cho sững sờ, cứ như vậy liền dễ dàng chém giết được Ngô Đao, Ngô Hòa Vận rồi sao?

Hai cái đầu người bộp bộp rơi xuống, hai cái thi thể bắn ra máu tươi và tà khí lần lượt rầm rầm đổ xuống đất. Tiểu Hắc đã tỉnh lại, đang tựa tại phía sau phụ thân, thấy vậy thì nhanh chóng giấu mặt tại phía sau lưng phụ thân, không dám nhìn nhiều.

Rung rớt vết máu trên kiếm, xoay tay đem kiếm cắm trở lại trong vỏ kiếm bên hông thủ hạ, lúc này Người mặt sắt mới đáp lại lời Ngô Hắc hỏi, "Lẽ nào chúng ta không phải đang liên thủ sao?"

Ngô Hắc có phần không lời chống đỡ, liền lại hỏi: "Tại sao ngươi lại đi chung với bọn hắn?"

Người mặt sắt: "Ta không đi chung với bọn hắn thì làm sao có thể dễ dàng giết chết bọn hắn. Liên thủ cũng không phải tất cả đều phải đứng ở chỗ sáng để đối kháng, có thể một sáng một tối, cũng có thể nội ứng ngoại hợp. Hiện tại, ta đã nương tựa vào bá phụ của ngươi, ta vẫn là người của phía bên bá phụ ngươi, về sau các ngươi không nên lộ ra manh mối gì."

Ngô Hắc trầm mặc một hồi, hơi gật đầu, đã hiểu được ý của đối phương, nội ứng ngoại hợp.

Người mặt sắt: "Còn dây dưa ở đó làm gì, cần làm gì thì đi làm đi, nhanh đi, một khi bá phụ ngươi tới nơi, ta sẽ giả bộ truy sát các ngươi."

Đã giết chết thủ hạ thân tín của Ngô lão thái gia ngay trước mặt mọi người, đã có nhược điểm như thế, đám người Ngô Hắc liền không còn có nghi ngờ gì, lập tức tiếp tục đi tới.

Người mặt sắt hơi chút xử lý thi thể trên mặt đất rồi tiếp tục đi theo phía sau nhóm người kia.

Mà đám Bạch Lan ở phía sau lưng y thì thỉnh thoảng quay mặt nhìn nhau, vị Người mặt sắt này xoay chuyển cực nhanh, khiến cho đầu óc bọn hắn theo không kịp.

Đương nhiên, xảy ra sự kiện lật chuyển như vậy, bọn họ cũng âm thầm cảm thấy kỳ quái, không biết vị Ngô lão thái gia kia và hai vị trang chủ Liệt Cốc sơn trang là nghĩ như thế nào, vì sao lại đột nhiên tín nhiệm Người mặt sắt như vậy.

Bọn hắn chỉ biết sau một đoạn thời gian tách ra với Người mặt sắt, khi gặp lại thì Người mặt sắt dường như đã được Ngô lão thái gia tín nhiệm.

Bọn hắn không biết trong khoảng thời gian đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Người mặt sắt làm thế nào giành được sự tín nhiệm của mấy người Ngô lão thái gia…

Cao sơn, một ngọn núi đất đá duy nhất bên trong Tiên cung, quả thực rất dễ thấy, muốn tìm đến cũng không khó.

Một nhóm người leo đến trên vách núi, nhìn dòng sông vàng chảy ra từ trong bụng núi, ánh mắt đã được mở rộng.

Nam Trúc nhìn chằm chằm vào lỗ thủng nơi bụng núi, chặc chặc lưỡi nói, "Theo truyền thuyết, trong Kim Khư có Hoàng kim chi tuyền chảy ra hoàng kim, ta thực sự hoang mang, hoàng kim làm sao có thể chảy ra giống như chất lỏng vậy được, thì ra cái gọi là Hoàng kim chi tuyền là như vậy thế này."

Đã đến địa điểm mục tiêu, không có gì phải do dự, hơi chút quan sát xung quanh xong, mọi người lập tức kích động mà xông vào.

Tiến vào bên trong bụng núi, chỉ thấy những gờ nổi tung hoành dọc ngang, khắp nơi là những hoàng kim chi tuyền cuồn cuộn bọt khí,

sôi trào sùng sục không ngừng, nóng cháy khô người, giống như tiến vào trong một cái lò lửa lớn.

Từ một ít tàn tích có thể thấy được, nơi đây vốn là có một công trình kiến trúc nào đó, nhưng mà không biết đã bị cái gì phá hư, những con đường ngay ngắn, cột đá, cầu nối, phòng ốc vốn có đều bị sụp đổ, tan hoang thành những đống lồi lõm gồ ghề, bị đốt cháy thành một mảnh đất đá phế tích, đây là một nơi sáng vàng chói lóa nhưng lại khiến người ta có cảm giác âm trầm, ngột ngạt.

Những thứ này đều không trọng yếu, quan trọng nhất là muốn nhìn thấy được hai tuyền khác trong Tam Sinh tuyền.

Một đám người tìm tới tìm lui, tại trong khu vực đất đá cháy xem hỗn độn, đầy răng nanh treo ngược lởm chởm này tìm khắp rồi, cũng không phát hiện thấy có nguồn suối nào tương tự Địa tuyền, vấn đề là ngay cả một giọt nước cũng không thấy, trái lại là tìm thấy một đồ vật dọa người.

"Nơi đây."

Tiếng kêu to của Nhiếp Phẩm Lan bỗng nhiên vang lên.

Mọi người đang tìm kiếm khắp nơi trong bụng núi lập tức nghe tiếng mà đi đến, đều cho rằng nàng ta đã tìm được Thiên tuyền hoặc Nhân tuyền, cuối cùng lại phát hiện nàng ta tìm được một gốc cây phong lan vàng kim kết ra ba trái cây vàng. Đương nhiên, cũng phát hiện được phu phụ Tặc uyên ương đang khẩn trương nhìn chằm chằm cái gì đó phía chỗ âm u đối diện.

Đám người lần lượt tụ tập đến đây đều thuận thế nhìn tới, nhìn thấy được hoàng kim cự nhân một nửa ẩn giấu tại trong bóng tối, dựa vào tường nâng kiếm ngồi ngay ngắn, tất cả đều giật nảy mình.

Đặt ở địa phương khác, có khả năng sẽ cho rằng đó là bức tượng, nhưng tại Kim Khư, mọi người đầu tiên đều nghĩ tới đó là vật còn sống.

Bất kể là Ngô Hắc, hay là Người mặt sắt, lúc này đều cẩn thận từng li từng tí.

Trong đám người tụ tập nơi khu vực đất đá cháy sém này, Nam Trúc là người đầu tiên quay trở về đến cây phong lan bằng vàng kia, thì thầm: "Thứ này là thứ gì chứ? Bên trong Kim Khư đã nhìn thấy không ít động vật hoàng kim, thực vật hoàng kim thì đây là lần đầu tiên nhìn thấy a."

Gã vừa lẩm bẩm vừa trực tiếp đưa tay lên sờ vào, thuận tiện nắm một quả trái cây vàng kim vặn một cái, phát hiện thấy nó rất dai, liền sử dụng cả hai tay, vận công ra sức, một tiếng tách vang lên, đã mạnh mẽ hái xuống một trái cây vàng kim.

Mọi người lập tức nhìn tới, tiếng lòng hơi có căng thẳng, ngay lập tức đều vô ý thức nhìn về phía hoàng kim cự nhân đang nhắm mắt dưỡng thần kia, trong lòng lo lắng có biến.

Kết quả hoàng kim cự nhân chậm chạp không phản ứng gì, thay vào đó vàng lỏng đỏ rực đang sùng sục sôi trào trong các ô xung quanh lại sinh ra phản ứng, động tĩnh sôi trào trở nên lớn hơn…

Phía dưới tầng băng mặt biển thỉnh thoảng có âm thanh ong ong truyền ra, tầng băng cũng đang chấn động.

Tựa tại trên túi da chứa Linh Mễ, Đầu To vừa mới ăn xong một hạt Linh Mễ cuối cùng, đang ưỡn cái bụng bự, đột nhiên xuất hiện động tĩnh khiến nó nhanh chóng phóng ra một cái rắm mù mịt khói đen, sau đó vẫy cánh bay lên trời, xoay quanh trong không trung nhìn chằm chằm động tĩnh phía dưới.

Âm thanh vang vọng ầm ầm ầm thật lớn hết trận này đến trận khác từ dưới tầng băng truyền lên đến, mặt băng thậm chí đã có xuất hiện vết rạn nứt, dường như có thứ gì đó muốn chui ra khỏi tầng băng, nhưng mà tầng băng thực quá dày, phạm vi đóng băng cũng thực sự quá lớn, trọng lực to lớn khiến cho thứ ở dưới tầng băng

không thể thoát khỏi đóng băng, cũng chỉ có thể truyền ra một ít âm vang hoặc tạo thành một ít vết rạn nứt trên mặt băng.

Một đám người trong bụng núi không biết được điều này, nói chung đều nhất tề nhìn chăm chú về phía Nam Trúc, trong mắt không ít người thậm chí còn có sự phẫn nộ.

Trong tay nắm chặt trái cây vàng kim kia, Nam Trúc nhìn xem xung quanh xuất hiện dị thường, lại nhìn nhìn ánh mắt phẫn nộ của mọi người, co co cái cổ, thực sự chột dạ và bối rối.

Bốp bốp, tự mình tát vào mặt mình, xấu hổ.

Chương 418: Thức tỉnh

Nếu như chỉ có một chút dị thường như vậy ở trong bụng núi thì cũng không có gì, nhưng sau đó còn có sự dị thường khác càng lớn hơn nối gót theo tới.

Ông ông, toàn bộ bụng núi đều rung động.

Giống như dung nham núi lửa ở dưới nền đất muốn bùng lên, phun trào ra vậy, vàng lỏng đỏ rực ở xung quanh bắt đầu liên tục phóng ra, chất lỏng bập bùng nhấp nhô lên xuống không ngừng, giống như suối phun, trong lúc nhất thời ánh lửa tung ra bốn phía, chất lỏng nóng hổi dưới nền đất dường như sắp chảy ngược vào bụng núi bất cứ lúc nào

Đám người dồn đống tại trên tảng đá cháy xem mọc ra cây phong lan vàng kia kinh sợ nhìn xung quanh, dồn dập dùng pháp lực hộ thể, ngăn cách chất lỏng nóng bỏng kia.

Chỉ bởi vì người nào đó táy máy tay chân hái lấy một quả trái cây, liền khiến cho một khu vực đang rất tốt xuất hiện nguy hiểm như

thế, ánh mặt nhóm người hận không thể đem tên nam nhân mập mạp này ăn tươi nuốt sống.

Ngay cả Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng muốn nâng chân cho Nam Trúc một cước đạp bay vào trong dung nham hoàng kim.

Tuy nhiên, giữa sư huynh đệ với nhau mặc dù không vui vẻ gì nhưng cũng không đến mức nội chiến với nhau ngay tại trước mặt người ngoài.

Cũng đã nhận ra được ngoại nhân không cao hứng, Dữu Khánh nhanh chóng giết tay áo Nam Trúc một cái, nghiêng đầu ra hiệu.

Nam Trúc hiểu ý, sư huynh đệ ba người nhanh chóng lắc mình rời đi.

Không còn cách nào, mọi người thật vất vả mới tìm được tới đây, bây giờ lại bị người nào đó làm cho giống như sắp sụp đổ tới nơi rồi, khiến cho nhiều người tức giận, vẫn nên trước tiên tránh đi một chút mới tốt.

Trên đỉnh ngọn núi rỗng bụng bắt đầu có tảng đá lác đác rơi xuống, thân núi rung động càng ngày càng dữ dội, có đá rơi bắt đầu nện tại trên người Hoàng kim cự nhân ở bên trong.

Lồng ngực Hoàng kim cự nhân nhẹ nhàng xuất hiện phập phồng, mí mắt hơi rung động, sau đó đột nhiên mở hai mắt ra, đôi con mắt màu vàng kim giống như hổ phách lạnh lùng theo dõi một đám người đang kinh hoảng.

Mà trong lúc kinh hoảng, một đám người lại không có chú ý tới hắn.

Người mặt sắt trầm giọng nói: "Thứ ở nơi này, không biết rõ về nó mà lại dám động bậy động bạ. Ngô huynh, không phải ta muốn nói người của ngươi, nhưng chút nữa phải chặt tay tên mập mạp chết tiệt kia đi mới được. Nhìn động tĩnh này, có cảm giác ngọn núi như sắp sập rồi, không thể tiếp tục tìm kiếm nữa, vẫn nên trước tiên đi ra ngoài chờ nhìn xem tình hình rồi nói tiếp."

Ngô Hắc ừ một tiếng, khóe mắt chợt thoáng nhìn qua, nhìn thấy Hoàng kim cự nhân đã động rồi, nhìn thấy Hoàng kim cự nhân buông lỏng ra một tay, tay kia thuận thế chộp tới chuôi kiếm, hắn ta kinh hãi dựng tóc gáy, một tiếng thét kinh hãi bật thốt ra, "Đi!"

Hắn ta mang theo con trai là người đầu tiên lắc mình đi ra trước.

Tất cả mọi người theo đó phát giác được, hơi nhìn tới cũng thiếu chút nữa sợ đến hồn phi phách tán, thật đúng là sợ cái gì tới cái đó.

Tu vi cao, phản ứng quả thực cũng nhanh, Người mặt sắt cũng lắc mình một cái bỏ chạy rồi.

Đương nhiên, cũng có liên quan tới vị trí đứng, vị trí đám người của y về tầm nhìn có thể biết sớm hơn người khác.

Hoàng kim cự nhân đã rút kiếm vào tay, một kiếm quét ngang, kiếm rít như sấm, dễ dàng quét đứng những cột đá cháy sém cứng rắn, đám răng nanh lởm chởm treo ngược, rồi đập xuống chấn động hất tung chất lỏng nóng hổi lên giống như một đài phun nước.

Uy lực một kiếm đó, giống như quét qua cành khô gỗ mục, có thể nói sức mạnh vô địch.

Song song nhảy lên tránh né, Phu phụ Tặc uyên ương nhìn thấy tình thế không thích hợp, trong tình thế cấp bách, Chu Khoan Trấn nóng lòng cứu thê, lại xuất thủ giúp thê tử gia tăng một chút lực, ông ta dùng hết toàn lực một tay đẩy Nhiếp Phẩm Lan ra khỏi khu vực tử vong uy hiếp.

Mũi nhọn cự kiếm lướt sát qua bàn chân Nhiếp Phẩm Lan, nhưng Chu Khoan Trấn thì mất đi cân bằng, tách ra biến thành hai đoạn, bị một kiếm chặt đứt ngang người.

Bay lên trời, Ninh Triêu Ất nhìn thấy Lục Tinh Vân và Trầm Khuynh Thành khó tránh mũi nhọn, cũng khẩn cấp xuất thủ, lăng không nắm lấy vai hai mẹ con, đem hai người nhấc bay đi ra ngoài.

Nhưng mà hành động này lại làm cho tốc độ y lăng không bắn lên có chút chậm lại.

Y cho rằng mình có thể tránh thoát được một đòn này, nhưng rốt cuộc là đã đánh giá thấp tốc độ của một kiếm đó, bởi vì y chưa bao giờ gặp qua tốc độ xuất kiếm nhanh như vậy.

Quan trọng nhất là kiếm trong tay Hoàng kim cự nhân quá lớn, dễ dàng làm cho người ta có loại ảo giác về thị giác, cho rằng tốc độ di động của kiếm không nhanh, đợi đến khi lĩnh giáo được thì đã muộn rồi, một đôi chân của y, từ giữa bắp đùi bị quét đứt.

Máu tươi phun ra, một đôi chân bay về phía hai nơi, lần lượt văng vào trong dung nham hoàng kim, bốc lên khói đen, rồi bị nuốt hết.

Bởi vì một kích này, thân thể Ninh Triêu Ất bị thương nặng, tốc độ bay lên lần nữa bị kéo chậm, không thể đến được đỉnh măng đá buông ngược xuống, lại phải rơi xuống. Cũng may Trầm Khuynh Thành đúng lúc bay tới, một tay nắm lấy y bay đi.

Nhiếp Phẩm Lan trái lại lao đến đỉnh chóp măng đá, nhưng lại tận mắt nhìn thấy cảnh trượng phu bị một kiếm chém ngang eo, nhìn thấy tận mắt trượng phu bị chia làm hai đoạn rơi vào trong dung nham hoàng kim sôi trào.

"A…"

Treo ngược tại trên măng đá, Nhiếp Phẩm Lan phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, trong nháy mắt nước mắt cuồn cuộn tuôn ra, cách không duỗi tay, muốn kéo về trượng phu, nhưng mà dù cho có nhảy vào trong dung nham thì cũng cứu không được nữa rồi, chỉ có thể khóc rống và gào thét.

Người phát hiện sớm chạy có nhanh cũng chưa hẳn có thể thuận lợi tránh thoát một kiếp, người tuy rằng tránh được bị kiếm chém trúng, nhưng khó tránh thoát một kiếm đánh hất tung dung nham hoàng kim lên.

Từng luồng dung nham hoàng kim bắn tung ra, bị quét văng lên, giống như mưa sao băng lao đi, từng điểm từng giọt vù vù bắn ra, uy lực của nó có thể đem xuyên thủng và đánh nát những tảng đá cháy sém.

Người biết sớm cho rằng đã tránh thoát được một kiếp bị hù dọa quá sức.

Bốn yêu Thử thái bà cũng không phải là loại lương thiện, không kịp ẩn núp, liền thuận tay kéo người của mình làm tấm mộc.

Từng người rất ăn ý, ngay cả bắt chuyện ra hiệu cũng không cần, trực tiếp xuất thủ đánh lén, đem hai tên thủ hạ của Người mặt sắt kéo tới, từng người cưỡng ép đẩy đi ra ngoài làm tấm mộc.

Từng luồng dung nham hoàng kim bắn ra, vỡ tan thành từng lớp điểm sáng, vọt ra ngoài.

Mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai kẻ khoác áo choàng trong tình thế cấp bách dùng hết tu vi muốn dùng cương khí hộ thể để chống lại, nhưng dễ dàng bị từng lớp điểm sáng kia phá vỡ, trong nháy mắt liền bị đánh thủng giống như cái sàng, vết thương bốc khói, nhất thời không thấy chảy máu.

Từ đó có thể thấy được uy lực công kích từ một kiếm kia của Hoàng kim cự nhân mạnh mẽ đến mức nào, ngay cả là dư uy kèm theo một kiếm nhưng tu sĩ Sơ Huyền cũng đỡ không được.

Ngăn cản xong được một đợt tấn công, cuối cùng, bốn yêu cũng tranh thủ được một cơ hội thở dốc lấy hơi, gần như không hẹn mà cùng lóe lên, vọt tới ẩn núp phía sau một tảng đá cháy sém thật lớn.

Vừa mới lắc mình núp vào phía sau, liền nhìn thấy một luồng điểm sáng lướt sát qua, tảng đá cháy sém thật lớn đó lập tức bị đánh vang lên một loạt tiếng nổ ầm ầm ầm rồi từ từ nứt ra.

Và ngay vào lúc này, Bạch Lan thấy Thử thái bà, Cao Viễn, Giang Sơn tụ lại thành một nhóm vừa vặn núp ngay tại phía trước mình, ả ta quét mắt nhìn xung quanh một cái, nhìn thấy những người khác đã bị đảng đá to lớn này ngăn cản tầm mắt, không biết nghĩ như thế nào, ả ta đột nhiên bùng phát, song chưởng dốc hết toàn lực đánh ra.

Chưởng thứ nhất đánh vào phía sau lưng Thử thái bà, dù có nằm mơ cũng không nghĩ tới điều này, Thử thái bà lập tức sặc ra một búng máu, thân thể cũng đổ nhào ra ngoài.

Chưởng thứ hai đánh vào phía sau lưng Giang Sơn, Giang Sơn cũng sặc máu văng đụng tường.

Cao Viễn mới xoay nửa cái đầu lại liền bị một chưởng đánh cho bay đi đụng sụp tảng đá to lớn vốn đã tràn đầy vết nứt.

Ba người thẳng cho đến khi bị đả thương cũng không biết rõ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, liền bị tảng đá cháy sém to lớn kia sụp đổ xuống chôn sống phía dưới…

Mang theo con trai, Ngô Hắc quản không nổi những người khác, là người đầu tiên khẩn cấp lướt ra khỏi bụng núi.

Người mặt sắt là người thứ hai xông ra ngoài, cũng quản không nổi thủ hạ của mình, vừa nhìn thấy uy lực khi Hoàng kim cự nhân xuất thủ liền biết chạy trối chết mới là quan trọng.

Để tránh sự tức giận của nhiều người, vì sự an toàn, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh trái lại đã sớm rời tới một vị trí thích hợp đủ xa, nhờ vậy bọn họ được an toàn, nhưng kinh biến trước mắt lại khiến cho bọn họ khiếp sợ.

Tận mắt nhìn thấy một trận thảm biến đột nhiên bộc phát, Hoàng kim cự nhân vừa thức tỉnh, chỉ một kiếm liền khiến cho một đám Huyền cấp tu sĩ kẻ thì chết, người thì bị thương, ngay cả hai vị tu sĩ

Thượng Huyền Ngô Hắc và Người mặt sắt cũng bị hù cho sợ hãi đến mức chỉ có thể chạy trốn.

Nam Trúc cúi đầu nhìn trái cây hoàng kim đang nằm trong lòng bàn tay, cả người đều ngây ngây ngốc ngốc, khóe miệng liên tục co giật không ngừng.

Trong lòng gã ta đang tự hỏi mình, tình hình này thật sự là do trái cây trong tay mình gây ra hay sao?

Dữu Khánh vung hai tay vỗ vào hai vị sư huynh ở hai bên, "Còn ngây ra đó làm gì, chạy nhanh nào."

Hắn vọt chạy trước tiên, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng vội vàng cùng chạy theo.

Không chạy không được, ba người vừa nhìn thấy Hoàng kim cự nhân thức tỉnh thì lập tức liên tưởng được rồi, đây có khả năng chính là Thủ sơn thú của Kim Khư.

Lúc trước đều ôm suy nghĩ may mắn, cho rằng thủ hộ Kim Khư có khả năng chính là hai huynh đệ Ngô lão thái gia, bây giờ xem ra, chỉ là bản thân mình suy nghĩ cho đẹp, đây chẳng phải là tự mình an ủi mình sao?

Đã tỉnh ngộ, sư huynh đệ ba người lập tức chạy trối chết.

Chạy ra khỏi bụng núi, không nhìn thấy Ngô Hắc, người có thể che chở được bọn họ, vậy thì chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình rồi, Dữu Khánh lập tức phất tay ra hiệu, dẫn theo hai vị sư huynh trực tiếp nhảy xuống vách núi. Khi rơi xuống đến đáy vực, bọn họ liền lập tức tìm một nơi kín đáo để trốn tránh.

Mặt đất dưới vách núi cũng có thể cảm thấy được đang rung động, nhưng không rõ ràng như trong bụng núi.

Dữu Khánh ở tại phía trước, dẫn hai vị sư huynh đệ chuyên lựa chọn những khe rãnh khó bị phát hiện, lén lút gấp rút lao nhanh bỏ chạy giữ lấy người.

Đuổi theo ở phía sau, Nam Trúc hỏi: "Lão Thập Ngũ, đây không phải là phương hướng đi đến cung điện Tiên cung."

Dữu Khánh quay đầu lại, bật ra một tràng mắng chửi, "Ngươi, con mẹ nó, còn muốn chạy thẳng tắp về hay sao? Ngươi mù con mắt chó rồi sao? Trượng phu của Nhiếp Phẩm Lan đã bị giết rồi, Ninh Triêu Ất bị phế một đôi chân, đã bị chết, bị thương nhiều người như vậy, đều tại cái tay táy máy của ngươi. Về sau, khoản nợ này đều sẽ tính lên đầu của ngươi. Thù hận giết chồng, dựa vào tính tình của Nhiếp Phẩm Lan, ngươi cảm thấy bà ta có thể buông tha ngươi sao? Người mặt sắt bị chết những thủ hạ kia, hắn có thể buông tha cho ngươi mới là lạ. Ngô Hắc không biết đã đi đâu. Bây giờ, cả hai bên đều muốn làm thịt ngươi, không quanh co vòng vèo thì làm sao bây giờ? Hai chúng ta cứu không được ngươi a."

Nam Trúc tức thì rịn đầy mồ hôi, vừa chạy vừa mở lòng bàn tay nhìn nhìn trái cây hoàng kim, đau buồn nói: "Chỉ hái lấy một quả trái cây liền có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy sao? Ta nói a, cái trò này trọng yếu như vậy sao? Tại sao nhìn thấy không đến mức vậy nha!"

Mục Ngạo Thiết nhìn tới, cũng có chút gấp gáp, "Ngươi tại sao còn cầm theo thứ này, vạn nhất Hoàng kim cự nhân kia thật sự tìm theo trái cây tới đây, ngươi làm vậy không phải là muốn chết sao?"

Nam Trúc lập tức lại chột dạ, bản thân cũng cảm thấy kỳ quái, gặp phải đồ vật gây ra phiền phức lớn như vậy, tại sao mình còn cứ nắm chặt lấy không bỏ chứ? Không nói hai lời, trực tiếp phất tay ném ra ngoài, nện vào trên vách đá phía trước, leng keng rơi xuống.

Ngào ngờ Dữu Khánh chạy tại phía trước lại vung tay chụp lại, sau đó ném ngược về cho Nam Trúc, "Trước tiên giữ lấy đi. Nếu như Hoàng kim cự nhân thực sự thủ hộ thứ này, nói rõ thứ này là bảo bối, nếu đối phương thật sự muốn tìm thứ này, về sau nếu chúng ta

bị hắn tìm đến mà không giao ra được đồ vật, vậy thì mạng nhỏ liền càng phiền phức."

"Đúng đúng đúng." Nam Trúc liên tục gật đầu, nhanh chóng nhét vào cất kỹ trong quần áo.

Trong bụng núi, Hoàng kim cự nhân ngồi đó thu kiếm lại, một kiếm cắm ngược vào đất, mượn lực chậm rãi đứng lên.

Chỉ là bởi vì ngồi quá lâu năm, hai chân hình như không được thuận tiện, hắn ta hơi chút hoạt động, sau đó liền cấn bước khom lưng, chui ra khỏi lỗ hổng tàng đá cháy sém chặn ngang phía trước.

Không để ý đến đám người Ninh Triêu Ất nâng đỡ nhau thoát đi, cũng không để ý đến Bạch Lan nằm giả chết ở bên cạnh đống loạn thạch.

Với một kiếm lúc nãy, hắn ta đã thử ra được thực lực của những người này, không đáng nhắc tới, liền giống như nhìn đám kiến hôi, không tiếp tục để ý tới nữa.

Hắn ta nâng kiếm sải bước rời đi, đi tới một khu vực phế tích trong lòng núi, nhấc chân rầm rầm rầm gạt dọn đống phế tích sụp đổ, rất nhanh liền dọn dẹp ra được một khu vực trống lộ ra lớp kim loại đen tuyền, ở giữa khu vực trống đó có từng vòng từng vòng bánh xe kim loại.

Hoàng kim cự nhân đi tới giữa khu vực đất trống, nhấc ngược cự kiếm cắm xuống, âm thanh ong ong chấn động vang lên, một kiếm cắm vào bên trong một chỗ trống giữa bánh xe kim loại.

Chương 419: Đại lực sĩ

Lỗ trống trùng khớp với cự kiếm.

Khi thanh kiếm đã vào đúng chỗ, Hoàng kim cự nhân lập tức giữ chuôi kiếm bằng cả hai tay, rõ ràng có thể nhìn ra được hắn ta đang phải dùng một sức lực rất mạnh để vặn xoay thanh kiếm.

Cự kiếm và lỗ hổng đang chậm rãi xoay động, bánh xe kim loại phía dưới chân hắn ta đang phát ra âm thanh xoay chuyển nặng nề ong ong.

Bạch Lan nằm im bên cạnh đống đá ngổn ngang phía xa xa vừa vặn có thể nhìn thấy được cảnh tượng đó, âm thầm kinh hãi, không biết cự nhân đang làm gì.

Đống đá sụp đổ ở bên người ả ta lục tục bị rầm rầm đẩy ra, Thử thái bà, Cao Viễn, Giang Sơn lần lượt bò ra khỏi đống đá ngổn ngang, cả ba đều lảo đảo lắc lư, rõ ràng đã bị trọng thương.

Khi nhìn thấy rõ tình huống xung quanh, sau khi nhìn thấy cự nhân kia, mỗi người đều bị hù dọa cho sợ hãi, bộ dạng hoảng loạn như không biết nên trốn vào đâu, dính phải đòn đánh lén, thương thế cũng không nhẹ, đã không thể thoải mái di chuyển ẩn núp.

Trong đống đá vụn ngổn ngang bò ra một con "Bọ tre", là cây quải trượng kai của Thử thái bà, nó bị làm cho sợ hãi, vẫy cánh bay đi trước.

Cự nhân đã rút kiếm đi tới, nhưng vẫn không có đem mấy tên Yêu tu này đặt nặng, tại trong lòng núi rỗng lộn xộn này sải bước rời đi.

Đi ra khỏi bụng núi, đi tới mép vách núi, đối diện với thiên địa trống trải, Hoàng kim cự nhân tung người bay đi, tạo ra một trận cuồng phong.

Tại trong bụng núi, dung nham hoàng kim vẫn còn đang không ngừng kịch liệt bắn ra, đem rất nhiều thành bờ dọc ngang và đá cháy sém nhấn chìm xuống, dung nham hoàng kim sôi trào lên với một cách thức không bình thường, giống như là bị ép chặt lại dẫn đến quá trình diễn ra không suôn sẻ.

Ba người Thử thái bà tránh thoát được một kiếp Hoàng kim cự nhân, nhưng lại không tránh thoát được một kiếp với Bạch Lan này.

Lắng nghe tiếng bước chân nặng nề kia, xác định Hoàng kim cự nhân đã đi xa rồi, Bạch Lan đang nằm giả chết trên mặt đất nhanh chóng đứng dậy, vừa mở mắt ra liền không chút nào khách khí mà xuất thủ, đem ba gã đồng bạn bị thương nặng khống chế.

Ả ta cũng không dám ở lại lâu trong sào huyệt của Hoàng kim cự nhân, thi pháp khiêng ba gã đồng bọn lập tức rời đi. Sau khi chạy ra khỏi bụng núi, ả ta lập tức luồn lách vào trong những góc cạnh ẩn khuất dưới núi.

"Bọ tre" lúc trước chạy ra bên ngoài ẩn núp phát hiện thấy bọn hắn, lập tức vẫy cánh đuổi theo.

Luồn lách một lúc lâu sau, tìm được một cái khe rãnh tương đối bí ẩn, Bạch Lan mới ném ba yêu xuống đất, cũng bỏ cấm chế trên miệng ba yêu.

Đã có thể mở lời nói chuyện, phản ứng trong ánh mắt của Cao Viễn và Giang Sơn nhìn về phía Bạch Lan thể hiện ra sự kinh nghi bất định rất rõ ràng, Thử thái bà lại lập tức kêu gào đạo: "Bạch Lan, ngươi muốn làm gì vậy, ngươi điên rồi sao?"

Trong mắt Bạch Lan lộ ra sự hung dữ nói: "A Sĩ Hành sở dĩ có thể giết chết trượng phu của ta là bởi vì trước đó trượng phu của ta đã phải hứng chịu vết thương trí mạng, là ai làm?"

Lời này vừa nói ra, Thử thái bà ngây ngẩn cả người.

Cao Viễn và Giang Sơn thì vô ý thức nhìn nhau một cái. Cả hai đều tại thời điểm bị Bạch Lan đả thương kia liền mơ hồ nhận thấy được nguyên nhân vì sao Bạch Lan ra tay với bọn hắn, nếu không thì cũng không có lí do nào, bây giờ quả nhiên đã bất hạnh đoán đúng, hai người bỗng thấy không ổn.

Ngay sau đó, Thử thái bà đột nhiên trừng mắt với hai kẻ kia, "Bạch Lan, việc này không có liên quan gì tới ta, ta không có xuất thủ với trượng phu của ngươi, là hai kẻ bọn hắn làm. Ta không chỉ không có đả thương trượng phu của ngươi, trái lại ta còn đã ngăn cản bọn họ hạ đòn độc thủ cuối cùng đối với trượng phu của ngươi."

Đã đến thời điểm này, bà ta cũng đã cảm nhận được sát cơ của Bạch Lan, chết người khác không chết mình là bản năng của mỗi người, sau khi đã làm rõ tình trạng, bà ta lập tức trước tiên rũ sạch quan hệ với mình.

Lúc này, hai yêu Cao, Giang rất hoảng sợ, làm sao có thể thừa nhận việc này, vừa nhận liền phải chết.

Giang Sơn rống giận: "Thử thái bà, đừng nên ăn nói bừa bãi! Bạch Lan, ngươi đừng nghe bà ta nói bậy bạ, không thể nào."

Cao Viễn cũng lớn tiếng nói: "Bạch Lan, lão thái bà này thuần túy là vì rũ sạch quan hệ mà nói xằng nói bậy. Bạch Lan, việc này có phải là A Sĩ Hành nói cho ngươi hay không? Ngươi không nên để bị hắn lừa. Tên tiểu tử kia rất gian xảo, ngươi nghìn vạn lần không nên làm việc tổn thương người thân kết nghĩa kẻ thù, nghìn vạn lần không thể để trúng chiêu của tên kia."

Nghe được lời ấy, Giang Sơn cũng kịp phản ứng lại, "Đúng, tiểu tử kia là tên gian trá, vạn lần không thể tin."

Hai người đại khái đã đoán được, lúc trước Bạch Lan chết sống đuổi theo A Sĩ Hành báo thù, bây giờ lại đột nhiên chuyển hướng về phía bọn hắn, tám chín phần mười là A Sĩ Hành nói gì đó.

Hai người thậm chí đã đoán được, khẳng định chính là thời điểm lúc trước khi Bạch Lan xuống hẻm núi vực sâu truy sát A Sĩ Hành thì đã phát sinh chuyện gì đó không người biết.

Khiến hai người kinh nghi chính là, A Sĩ Hành làm sao biết được bọn hắn đả thương Hắc Vân Khiếu, lẽ nào khi sự việc xảy ra thì tên kia ở

tại hiện trường hay sao?

Bạch Lan trong lòng sát cơ càng thịnh, đã từ trong phản ứng đầu tiên của ba yêu nhận ra được chút gì đó, lập tức nhìn chăm chú về phía Thử thái bà, hung dữ nói: "Nói cách khác, là ngươi đang nói dối?"

Khóe miệng Cao Viễn và Giang Sơn tức thì co giật, có phần không nói nên lời, bọn họ trái lại hi vọng Bạch Lan có thể không cho Thử thái bà nói chuyện liền trực tiếp giết chết Thử thái bà đi, nhưng mà biết điều đó không quá thực tế.

Thử thái bà thoáng sửng sốt, sau đó lập tức hoảng sợ, rất sợ Bạch Lan làm xằng bậy, vội vàng hét lên: "Oan uổng a! Bạch Lan. Hai tên gia hỏa bọn hắn mới là nói bậy. Lúc đó, khi việc chặn giết cử tử trên đường vào kinh thành thất bại, lúc ta rút về thì đã nhìn thấy bọn họ đánh Hắc Vân Khiếu trọng thương.

Còn đả thương như thế nào thì ta không nhìn thấy được, dựa vào thực lực của trượng phu ngươi, ta hoài nghi tám chín phần mười là thừa dịp trượng phu ngươi không đề phòng mà bị đánh lén.

Về phần nguyên nhân đánh Hắc Vân Khiếu trọng thương là bởi vì Cao Viễn nhận được tin tức, nói Địa mẫu đã giết chết Tê Hà nương nương rồi, sự tình đã không thể làm tiếp được nữa, bọn họ trách phu phụ các ngươi liên lụy tới chúng ta, làm hại chúng ta phải chạy trối chết giống như chó nhà có tang. Trong cơn oán hận, không chỉ đánh Hắc Vân Khiếu trọng thương còn muốn giết chết hắn, là ta xuất thủ ngăn cản lại.

Bạch Lan, nếu như A Sĩ Hành nói cho ngươi điều gì, vậy thì hắn hẳn phải là người biết tình hình nha, ngươi hãy nói hắn tới đối chất cùng ta, xem lời ta nói có giả hay không, nếu như có nửa câu nói dối, sẽ tùy cho ngươi róc xương róc thịt, không một câu oán hận."

Trong mắt Bạch Lan hiện ra sự bi phẫn, ánh mắt nhìn về phía Giang Sơn và Cao Viễn có thể nói tràn đầy oán độc.

Hai người càng thêm kinh hoảng, Cao Viễn gào to: "Đúng, đối chất, nói A Sĩ Hành tới đối chất đi, nhìn xem người nào đang nói láo."

Gã đang tìm cơ hội kéo dài thời gian, định trước tiên vượt qua tình hình nguy hiểm trước mắt rồi nói tiếp, kéo dài thì sinh biến luôn chí lý, biến cố lớn nhất chính là thời gian, có thời gian mới có cơ hội.

Tuy nhiên, đối với Bạch Lan mà nói, có cần đối chất hay không đã không trọng yếu nữa rồi, quan trọng là A Sĩ Hành nói bên này có người mưu hại trượng phu của ả ta, mà bên này đã có người thừa nhận rồi.

Ả ta đột nhiên thấp người nhào ra đất, hóa thành một con báo tuyết thân thể thon dài, răng nanh nhe ra để sát vào, lộ rõ sát cơ.

Giang Sơn và Cao Viễn lần này là triệt để hoảng loạn.

Cao Viễn tức thì đau buồn kêu gọi, "Chúng ta thừa nhận đả thương hắn, nhưng cũng chỉ là đả thương mà thôi. Ngay chính Thử thái bà cũng đã nói rồi, bà ta đã ngăn cản chúng ta hạ sát thủ, chúng ta cũng không có giết chết hắn. Hắc Vân Khiếu là bị A Sĩ Hành giết, ngươi không nên báo thù sai lầm đối tượng."

Giang Sơn cũng kêu to: "Không sai! Bạch Lan, ngươi cho chúng ta một cái cơ hội lập công chuộc tội đi. Chúng ta thể, nhất định sẽ giúp ngươi báo thù rửa hận."

Cao Viễn: "Đúng, chúng ta giúp ngươi báo thù, chúng ta thề, a…" Nói còn chưa dứt lời liền bật ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Báo tuyết hung hăng cắn một cú vào cái đầu của gã, trực tiếp cắn vỡ tan xương sọ, óc bị nổ tung chảy ra, móng vuốt ấn lại thân Cao Viễn co quắp, há miệng giơ răng nanh điên cuồng cắn xé.

Cao Viễn rất nhanh liền hiện ra nguyên hình là một con Bạch đầu ưng khổng lồ, bị cắn cho huyết nhục tung tóe, lông lá bay loạn.

Bạch Lan không có dùng thủ đoạn giết thống khoái mà dùng thủ đoạn bản năng nhất của nó, từng ngụm từng ngụm đem kẻ thù tươi sống xé xác.

Rất nhanh, khung xương của Cao Viễn cũng bị xé cho tan nát, hiện trường đẫm máu rải khác đầy lông chim khắp nơi, khiến cho hai kẻ đứng xem cảm thấy quá mức kích thích.

Xé xác xong Cao Viễn, con báo miệng đầy máu tươi lại quay đầu nhìn về phía Giang Sơn.

Giang Sơn tức thì biết được số kiếp mình đã định, nhìn thấy cái miệng máu me đỏ lòm tới gần, gã chợt gào lớn: "Thử thái bà cũng không phải là muốn cứu trượng phu của ngươi, bà ta là muốn lưu Hắc Vân Khiếu và ngươi lại để cầm chân truy binh của triều đình Cẩm quốc, a…"

Thử thái bà nghe vậy thì vô cùng lo sợ, bên kia đã vang lên một tiếng hét thảm, chỉ thấy báo tuyết lại là một trận cắn xé tàn bạo đẫm máu.

Đợi khi báo tuyết đã cắn xé tan tành xong con cự oa kia, quay đầu lại nhìn về phía mình, Thử thái bà kinh hãi nói: "Con cóc đó là đang cố ý hại ta, là muốn kéo ta đệm lưng, a…"

Lời còn chưa dứt, lại là một tràng tiếng kêu thảm thiết.

Báo tuyết lại nhào tới cắn xé một trận.

Bạch Lan đã không muốn đi phân rõ thật giả gì cả, chỉ cần bị chỉ chứng có tham dự vào việc giết chết trượng phu thì ả ta cần phải đi xác minh từng người sao? Chỉ cần có cơ hội, ả ta sẽ không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào, kể cả Dữu Khánh.

Tựa tại trên đỉnh núi, "Bọ tre" bị kinh hãi nhanh chóng vẫy cánh bay đi…

Mặt đất vẫn luôn có chút rung động, tựa như một mực duy trì động đất vậy, chỉ là mức độ chấn động không có mãnh liệt như trong lòng núi mà thôi.

Đã mất đi hai chân, sắc mặt Ninh Triêu Ất trắng bệch, Trầm Khuynh Thành cõng y một đường nhanh chóng lướt đi, Lục Tinh Vân làm bạn ở bên cạnh.

Nhiếp Phẩm Lan đi theo, thỉnh thoảng gạt lệ. Sự bi phẫn và thương tâm của bà ta không người nào có thể đồng cảm được, trượng phu vì cứu bà ta mà chết, động lực thúc đẩy cho bà ta tiếp tục tiến về phía trước chính là muốn sống cho tốt, nghĩ biện pháp cứu ra con trai của trượng phu và vợ trước của trượng phu.

Bỗng nhiên, trên không trung truyền đến tiếng vang khác thường, mấy người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một thân ảnh thật lớn vù một cái bay qua ở phái trên không, đó Hoàng kim cự nhân kia. Mấy người quay mặt nhìn nhau, không biết Hoàng kim cự nhân đi đâu, cảm thấy giống như cũng là đi về phía cung điện Tiên cung, trong lúc nhất thời mấy người có phần không biết có nên tiếp tục đi về phía trước hay không…

Ôm con trai nhanh chóng lướt đi, Ngô Hắc chợt ngẩng đầu, nhìn thấy Hoàng kim cự nhân nhanh chóng vọt qua tại phía trên đỉnh đầu…

Trong không trung, Ngô lão thái gia và lão nam nhân một trước một sau bay nhanh, trên thân người sau có một cái vết máu dài do bị vật sắc bén cắt qua, rõ ràng đã bị thương.

Lúc này, hai người tạm thời bỏ qua chuyện liều mạng chém giết, chỉ vì mặt đất đột nhiên rung động không ngừng, không biết đã xảy ra chuyện gì, hai người hoài nghi có phải là có liên quan gì đến trung tâm của Tiên cung hay không, liền chạy tới nhìn để biết đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Bỗng nhiên, hai người gần như cùng lúc mở lớn hai mắt, gần như đồng thời lắc mình rơi xuống phía mặt đất, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, mắt mở trừng trừng nhìn Hoàng kim cự nhân ở trong không trung bay vút qua phía trên đầu bọn họ.

Ngô lão thái gia kinh nghi lẩm bẩm hỏi: "Thật là sống, đây là Thủ sơn thú của Kim Khư sao?"

Không cần phải nghi ngờ, vừa nhìn liền biết, hẳn phải là Hoàng kim cự nhân tại trong bụng núi lúc trước đã thức tỉnh rồi.

Lão nam nhân liếc nhìn phía lão ta, nói một câu, "Nhìn tướng mạo, hình như là Đại lực sĩ."

Năm đó, một số cự nhân làm việc cho tiên nhân, dời núi lấp biển lực lớn vô cùng, được người gọi là lực sĩ, mà những cự nhân đó có một thủ lĩnh, chính là Đại lực sĩ mà ông ta vừa nói tới. Địa vị cao hơn so với hai huynh đệ bọn họ, dù sao, hai huynh đệ bọn họ chỉ là người trông cửa.

Ngô lão thái gia bỗng thấy khiếp sợ, "Là hắn đang lưu thủ sao? Hắn tại sao lại biến thành Kim nhân?"

Lão nam nhân: "Ta không biết tại sao hắn lại biến thành Kim nhân, ta chỉ biết rõ chúng ta tự ý mở ra Kim Khư, còn tự tiện xông vào Tiên cung sử dụng Địa tuyền, bây giờ đã kinh động đến hắn, mộng trường sinh của ngươi phải đứt rồi, chỉ sợ ngươi ta cũng sẽ khó tránh tai vạ."

Chương 420: Toàn diện phong cấm

Nói đến việc này, ông ta lại bồi thêm một câu, "Ngươi cũng đừng có quên, đó là một kẻ hung dữ, năm đó khi hắn chưởng quản những lực sĩ kia thì rất nghiêm khắc."

Trong mắt Ngô lão thái gia lướt qua một nét kinh hãi, đột ngột đưa tay nói: "Đưa Hoàng kích cho ta!"

Lão nam nhân đại khái đã đoán được ý đồ của lão ta, tầng băng quá dày, muốn lợi dụng Hoàng Kim kích phá băng, lúc này cười lạnh nói: "Đóng băng biển rộng chính là ngươi. Việc làm này của ngươi gọi là mua dây buộc mình a. Bây giờ mới muốn chạy trốn, ngươi không cảm thấy đã hơi muộn rồi sao?"

Ngô lão thái gia: "Nhìn ta cười nhạo gì chứ, ngươi có bị tâm thần hay không hả? Ngươi không trốn, chẳng lẽ còn muốn ở lại nghển cổ đợi bị giết hay sao? Ta tiến vào, ngươi không chịu, bây giờ ta muốn rời đi, ngươi cũng muốn ngăn cản sao? Ngươi không muốn sống nữa, lẽ nào cũng không muốn để cho con cháu của ngươi sống hay sao?"

Lão nam nhân nghe vậy, rơi vào trầm mặc.

Chính vào lúc này, Ngô Hắc mang theo nhi tử lướt đến. Vừa đến trước mặt hai người, hắn ta lập tức gấp giọng nói: "Phụ thân, Người thủ hộ của Kim Khư thức tỉnh rồi, là một Hoàng kim cự nhân…"

Lão nam nhân ngắt lời nói: "Ta biết rồi, đã nhìn thấy."

Ngô lão thái gia chen vào nói: "Đại cháu trai, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Ngô Hắc nhìn phụ thân một cái, thấy ông ta cũng có ý dò hỏi, lập tức đem sự việc đã xảy ra rất nhanh kể một lần, nội dung chủ yếu đương nhiên là việc Nam Trúc hái trái cây vàng dẫn đến biến đổi to lớn.

Ngô lão thái gia nghe kể thì khóe miệng lại co giật một hồi, nhịn không được cất lời thóa mạ, "Tên mập mạp chết tiệt từ đâu tới, thứ mà ta cũng không dám tự tiện đụng vào, hắn ngứa ngáy tay chân làm gì chứ? Đừng để cho ta gặp được, nếu không, ta mà không chém hắn thành một cây côn người là không được."

Quay đầu lại nhìn chăm chú về phía lão nam nhân, "Còn do dự gì nữa? Người không vì mình trời tru đất diệt, nếu không phải là có một chút tư tâm, ngươi để cho con cháu của ngươi chạy vào đây làm gì? Hiện tại là thời điểm huynh đệ ngươi ta liên thủ thoát khốn, bảo vệ con cháu ngươi mau chóng thoát khốn mới là thượng sách. Hoàng kích ngươi cầm cũng được, ta không đoạt của ngươi, có ý kiến gì chờ ra khỏi Kim Khư rồi nói tiếp."

Thiên tuyền tìm không được, thứ đòi mạng đã xuất hiện, đã hoảng sợ rồi, lão ta là thật sự sợ hãi.

Nhìn con trai một cái, còn có cháu trai thỉnh thoảng hướng lên trời nhìn xung quanh để tìm cự nhân, lão nam nhân than nhẹ một tiếng, "Đi thôi!"

Một nhóm nhanh chóng rời đi…

Hẻm núi lớn đóng băng, Hoàng kim cự nhân lắc mình rơi tại trên mặt băng, nhìn khắp xung quanh, phất tay vung ra một kiếm chém xuống.

Tiếng ầm ầm vang lên, băng vụn bắn tung tóe khắp nơi, một cái khe thật lớn xuất hiện tại trên mặt băng.

Đã thử đo ra được mức độ dày đặc của lớp băng, hắn ta lại phi thân bay lên, trực tiếp rơi tại trên lầu các nơi đỉnh núi cao nhất gần đây, cúi người khom lưng xuống, chui vào bên trong cửa lầu các.

Vừa vào trong cửa, chính là bên trong cung điện to lớn, không gian trong này cũng đủ lớn và trống trải, đủ để cho hắn ta thẳng người bước đi.

Đi tới cửa chính của cung điện, hắn ta lại cúi người xuống chui đi ra, đứng ở bên trong cửa thành lâu, một đôi con mắt như hổ phách vàng kim, nhìn mọi vật trong bóng tối, nhìn thấy được bên ngoài tầng băng đang phong ấn toàn bộ Tiên cung.

Vào lúc này, hắn ta đại khái đã biết được là đang tại đáy biển sâu, nếu không có trọng lượng siêu lớn như vậy đè ép lại, dựa vào lực lượng vận hành Tiên cung là không có khả năng bay không lên được.

Ngay cả lực lượng trận pháp của Tiên cung cũng khó mà đẩy ra trọng lượng siêu cấp đó, trong khoảng thời gian ngắn hắn ta cũng khó thể dễ dàng phá vỡ hoàn toàn từ bên trong.

Hắn ta biết cởi chuông phải cần người buộc chuông, lập tức nhanh chóng xoay người rời đi, lại khom lưng chui vào bên trong cung điện, xuyên qua điện phủ lại khom lưng từ bên trong lầu các chui đi ra ngoài.

Hắn ta sừng sững tại bên ngoài lầu, nhìn khắp xung quanh, chợt quát lớn: "Người nào dám tự ý đóng băng Tiên cung, còn không mau mau đi ra gặp ta!"

Âm thanh to lớn cuồn cuộn vang vọng trong thiên địa, nhưng mà chậm chạp không có người đáp lại.

Sau đó, hắn ta lại lớn tiếng nói: "Ngô Niên, Ngô Tuế, có phải là hai huynh đệ các ngươi tiến vào Tiên cung hay không? Còn không mau mau đi ra gặp ta!"

Âm thanh to lớn cuồn cuộn truyền đi, vẫn không có bất kỳ lời đáp lại nào.

Thân hình to lớn của hắn ta đột nhiên bay lên trời, bắt đầu tuần tra trên không trung, tìm kiếm mục tiêu mình muốn tìm.

Tại một lúc lâu sau khi hắn ta đi xa biến mất, Ngô lão thái gia và một nhà ba người lão nam nhân mới xuất hiện, nhanh chóng chạy tới lầu các, nhanh chóng xông vào.

Bốn người ở bên trong tìm một cái hành lang đình đài gần nhất, sau khi xuyên qua thì trực tiếp xông ra bên ngoài. Đi ở phía trước, Ngô

lão thái gia vừa nhìn thấy tầng băng phong ấn bên ngoài, lập tức khua kích chém tới, định trước tiên đánh ra một cái lỗ thủng ở trên tầng băng, giúp cho bọn họ xông ra phong ấn trước đã.

Nào ngờ, một kích đánh xuống, không chỉ không thể chém vỡ khối băng, thậm chí ngay cả lớp sóng hư không bị kích động lên cũng không thể xuyên qua, trái lại còn bị một phản lực rất lớn chấn động lại, vốn không có sự chuẩn bị, lão ta lập tức bị chấn động lảo đảo lui về phía sau.

Càng kinh khủng hơn chính là, trên lớp sóng hư không lập lòe lên từng đám tia chớp, ngay sau đó chính là liên tiếp mấy luồng sét đùng đùng đánh giết về phía người động thủ.

Mọi người kinh hãi, cũng may Ngô lão thái gia tựa hồ có kinh nghiệm ứng đối với phương diện này, trong tay giương kích thuận thế nghênh đón, mấy luồng sét đánh liên tiếp bị cây kích thu hút, sau đó biến mất tại trong thân kích.

Sau khi lực phản chấn biến mất, Ngô lão thái gia đi đến gần tầng băng, thử đưa tay thì phát hiện tay của mình căn bản không thể chạm đến tầng băng, lớp sóng hư không đã ngăn cản mình, không để cho mình đi ra ngoài, lập tức kinh nghi hỏi: "Đây là chuyện gì vậy?"

Một nhà ba người của Lão nam nhân cũng không biết, không thể trả lời.

Nơi đây không được liền không chậm trễ, lập tức đổi tới nơi khác để thử, bốn người nhanh chóng đi ra, đi qua đại điện, chạy tới trên cửa thành lâu.

Ngô lão thái gia lần nữa xuất thủ thăm dò, phát hiện lớp sóng hư không nơi đây vẫn có sức ngăn cách cường đại, lão ta lại khua kích đánh tới, lập tức gây ra một đám ánh chớp lấp lóe, và lại lần nữa hứng lấy mấy luồng sét liên tục đánh tới, nhưng cũng đều bị cây kích trên tay lão ta hấp thu, hóa giải.

Lão nam nhân cũng rất ngạc nhiên, sau đó cũng xuất thủ thử xem, kết quả phát hiện cũng là như trước, ông ta cũng bị tia sét tấn công, cũng phải mượn nhờ Hoàng Kim kích trên tay mới hóa giải được.

Hai tay bịt lỗ tai, nhưng ánh mắt Tiểu Hắc tràn đầy hưng phấn, tiểu hài tử không hiểu được sự lo lắng của người lớn, chỉ thấy sét đánh liên tục lấp lóe lên nhìn rất hay.

Hiện thực đặt trước mặt, hai huynh đệ ruột lúc trước còn đánh nhau chết sống, bây giờ quay mặt nhìn nhau.

Ngô lão thái gia sắc mặt rất khó nhìn, tự mình lẩm bẩm nói một câu, "Tại sao lại ra không được rồi?"

Ngô Hắc cũng lo lắng, lên tiếng hỏi, "Phụ thân, xảy ra chuyện gì vậy?"

Lão nam nhân trầm mặc một hồi, nhìn chằm chằm tầng băng bên ngoài, nói: "Không có dấu hiệu thấm giọt vào bên trong. Dưới sự chấn động vừa rồi, ngay cả một chút vụn băng cũng không thấy lọt vào, chứng tỏ cấm chế đối ngoại của Tiên cung vẫn còn có hiệu quả, ngoài ra, còn có thêm một tầng cấm chế ngăn cản bên trong. Hẳn là Tiên cung đã mở ra toàn diện phong cấm rồi." Nói xong, ông ta nghiêng đầu nhìn về phía huynh trưởng tràn đầy nếp nhăn trên mặt, "Anh trai, chúng ta ra không được rồi."

Ngô lão thái gia vẻ mặt âm trầm, bực tức nói:

"Nếu không phải là vị Đại lực sĩ kia làm thì chính là chuyện tốt do tên mập mạp chết tiệt tay chân táy máy kia làm ra, đã mỡ ra phong cấm của Tiên cung." Nói đến việc này, lão ta lại nhịn không được mắng thêm một câu, "Tên mập mạp chết tiệt kia, đừng để rơi vào trong tay ta, cho dù ta có chết cũng phải khiến cho hắn chết trước ta!" Giọng điệu rõ ràng có phần căm hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Với lão ta mà nói, quả thực cũng là hận chết tên mập mạp kia, không nói tới việc khiến cho lão ta không còn cách nào tiếp tục tìm kiếm Thiên tuyền, làm hủy hoại con đường trường sinh của lão ta, bây giờ, không chừng còn làm cho lão ta phải bỏ mình tại trong Tiên cung. Với sự uất ức như vậy, lão ta phải đến nơi nào để nói lý chứ.

Kỳ thực lão ta đã hiểu lầm Nam Trúc, đương nhiên, lão ta suy đoán cũng không sai, quả thực là vị Hoàng kim cự nhân kia khởi động phong ấn toàn diện Tiên cung.

Sau khi Hoàng kim cự nhân tỉnh dậy, phát hiện thấy có người tự tiện xông vào, lập tức xuất kiếm đánh giết, sau đó, chuyện thứ nhất hắn ta làm chính là khởi động phong ấn toàn diện, đề phòng kẻ tự tiện xông vào chạy trốn, có ý định đóng cửa đánh chó.

Lão nam nhân trầm ngâm nói:

"Đại lực sĩ hẳn là biết rõ phương pháp giải trừ phong ấn."

Ngô lão thái gia xoay chuyển tròng mắt, trong ánh mắt ửng đỏ lóe lên cảm xúc kỳ lạ, "Ngươi là trông chờ vào việc hắn nói cho chúng ta biết biện pháp, hay là trông chờ hắn mở ra giúp chúng ta? Thôi đi, ta cũng không trông chờ vị Đại lực sĩ kia có thể có lòng từ bi. Nói chung, tuyệt đối sẽ không thúc thủ chịu trói, có thể trốn được lúc nào hay lúc đó, dù sao không gian bên trong này cũng đủ lớn, không lo tìm không được nơi ẩn núp. Vừa rồi tiếng sét bùng phát rất mạnh, e rằng sẽ dẫn hắn tới, ta tránh trước đây." Dứt lời liền lập tức lắc mình rời đi.

Lão ta không có đi từ cửa sau mà theo bên trong cung điện chui vào lầu các trên đỉnh núi, rồi từ cửa sổ mặt kia của lầu các lẻn đi ra ngoài, cẩn thận quan sát xung quanh, mượn nhờ địa thế che chắn mà chuồn đi.

Lão ta cũng không rời đi cách lầu các quá xa, thần thần bí bí vòng một vòng lớn, đi vào trong một vùng thung lũng đối diện với cửa chính của lầu các, lặng yên tìm đến bên ngoài một cái khe nứt trên

núi, đưa tay gõ gõ lên sườn núi, nói "Ra đi, còn cần ta mời ngươi đi ra sao?"

Ngoài miệng khe nứt có khối vàng che chắn, phía sau có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm động tĩnh phía lầu các trên đỉnh núi, đột nhiên có tiếng nói vang lên, đôi mắt phía sau tấm mặt nạ sắt tràn đầy kinh ngạc, ngay lập tức đưa tay đẩy khối vàng chắn ngoài miệng khe núi, thành thành thật thật bò đi ra, không phải ai khác, chính là Người mặt sắt.

Y không đi thẳng tắp trở về, mà đi vòng một vòng rồi mới quay lại, nhưng tốc độ trở lại của y thực ra còn nhanh hơn cả Ngô Hắc, bởi vì bây giờ y cũng có một đôi cánh có thể mở ra khi cần tới. Trên thực tế, y trốn ở chỗ này thì đã thấy được một số tình hình ra ra vào vào.

Đối diện với Ngô lão thái gia, y nhanh chóng hành lễ, nói: "Lão tiên sinh, ngài làm sao biết được ta ở tại nơi này?"

Ngô lão thái gia: "Ta đã nói rồi, bất kể ngươi ở đâu, ta đều có thể cảm ứng được. Ngươi trốn ở chỗ này làm gì?"

Người mặt sắt trong lòng thầm than một tiếng khổ, nhưng vẫn phải cẩn thận đáp: "Ta đi theo đám người kia chạy vào trong bụng một ngọn núi đá lớn, đám người kia gặp phải một Hoàng kim cự nhân kinh khủng, ta thực sự sợ hãi, nhanh chóng chạy trở về, tìm nơi đây ẩn núp."

Ngô lão thái gia: "Ngô Đao, Ngô Hòa Vận đi cùng với ngươi, đã chết như thế nào rồi?"

Người mặt sắt vẻ mặt nghiêm trọng, "Khi truy đuổi đám người Ngô Hắc thì bị bọn họ phản kích, bị đám người Ngô Hắc giết chết rồi."

Khi nói ra lời nói dối này, y nói rất dõng dạc, lẽ thẳng khí hùng, không chút nào chột dạ, bởi vì y đã xử lý xong với đám người Ngô Hắc, tin tưởng đám người Ngô Hắc sẽ không bán đứng y.

Nói cách khác, dù cho bây giờ phía bên kia chiếm ưu thế thì y cũng không cần phải quá lo lắng, tại trước mặt lão nhân này, y chính là người mình, đụng phải lão gia hỏa cầm Hoàng Kim kích thì y cũng không cần lo lắng, tự có đám người Ngô Hắc đứng ra làm chứng là người mình.

Hiện tại, y lo lắng nhất chính là bị tà thuật của Ngô lão thái gia buộc chặt, đã đồng mệnh tương liên với Ngô lão thái gia rồi, một khi lão gia hỏa này chết đi, mình cũng phải bất ngờ chết theo, như vậy tính là chuyện gì xảy ra chứ? Nhất là hiện tại còn xuất hiện Hoàng kim cự nhân thực lực kinh khủng kia.

Ngô lão thái gia hơi cau mày, đối với việc Ngô Đao, Ngô Hòa Vận chết đi, hiện tại lão ta cũng không có tính toán gì nhiều, trước mắt, việc chạy trốn giữ mạng mới là quan trọng nhất, hất hất miệng về phía tòa lầu các phía trên cao nhất kia, nói "Bây giờ có một chuyện cần ngươi đi làm, ngươi tiến vào bên trong lầu các kia, cần phải cẩn thận núp cho kỹ, một khi phát hiện thấy Hoàng kim cự nhân và em trai kia của ta đồng thời ra Tiên cung, thì lập tức phát ra tín hiệu cho ta biết."

Chương 421: Hóa giải

Đối với nhiệm vụ này, Người mặt sắt có chút chần chừ, xác thực mà nói là không rõ làm vậy có ý gì.

Ngô lão thái gia đã nhìn ra được, vì để dễ dàng cho việc chấp hành, lão ta giải thích một chút, "Tiên cung đã mở ra toàn diện phong cấm, bên ngoài vào không được, bên trong cũng ra không được. Hoàng kim cự nhân được cử lại lưu thủ Tiên cung, hẳn phải biết rõ làm sao để giải trừ phong cấm."

Người mặt sắt càng thêm kinh nghi, "Lão tiên sinh tại sao cho rằng Hoàng kim cự nhân sẽ cùng với đệ đệ của ngài cùng nhau rời khỏi

Tiên cung?”

Ngô lão thái gia: “Tên đệ đệ kia của ta đã chán sống rồi, quá mức cổ hủ, hắn không quan tâm tới sự sống chết của mình, nhưng sự sống còn của con cháu thì hắn ít nhiều sẽ có chút lo lắng, hắn nhất định sẽ đi cầu Hoàng kim cự nhân thả cho con cháu của mình rời đi. Mà Hoàng kim cự nhân thì cũng sẽ không ngồi xem Tiên cung bị đóng băng lâu dài, cần phải lợi dụng Hoàng kích trong tay của hắn để hóa giải.”

Người mặt sắt chần chừ, hỏi: “Vậy cự nhân có biết khống chế Hoàng Kim kích không?”

Ngụ ý rất đơn giản, nếu như bản thân Hoàng kim cự nhân biết khống chế, vậy thì còn cần tới đệ đệ ngươi sao? Nói cách khác, là làm thế nào sẽ cùng rời khỏi Tiên cung với đệ đệ của ngươi?

Ngô lão thái gia hơi trầm tĩnh một chút, từ từ nói: “Dù cho cự nhân giết chết hắn, vẫn là phải cởi bỏ cấm chế, cự nhân sẽ hóa giải Tiên cung đóng băng, đến lúc đó chính là cơ hội cho ngươi ta thoát thân rời đi.”

Khi nói lời này thì lão ta cũng không biết mình có tâm tình gì nữa, lúc trước lão ta mượn cớ rời khỏi bên cạnh em trai cũng đã có dự đoán em trai mình có khả năng sẽ gặp phải nguy hiểm, nhưng mà lão ta cũng không có nhắc nhở.

Người mặt sắt đã hiểu rồi, thực lực Hoàng kim cự nhân siêu phàm, bản thân lão gia hỏa này sợ chết, không dám đến gần quan sát, cho nên bảo y đi mạo hiểm, nếu không người ra rất có thể tự mình trốn ở bên trong Tiên cung để quan sát.

Y không muốn đi, không muốn mạo hiểm như thế, nhưng mà đối diện với lão gia hỏa này y không được lựa chọn, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Nhưng đúng vào lúc này, bên trong lầu các, lão nam nhân bay ra, đứng ở đỉnh núi nhìn xung quanh, Hoàng Kim kích trong tay trùng điệp ra sức dậm lên trên mặt đất.

Oanh! Oanh! Oanh!

Liên tục không ngừng, âm thanh chấn động vang vọng.

Nghe tiếng nhìn tới, ánh mắt Ngô lão thái gia phức tạp, trong miệng thì thầm một tiếng, "Tên gia hỏa muốn chết." Lập tức quay đầu lại nói với Người mặt sắt: "Ngươi đi vòng qua, tùy thời tiến vào."

"Vâng." Người mặt sắt đáp một tiếng, rồi lui về phía sau, rời đi rồi, dùng cách thức đi vòng lẻn tới gần tòa lầu các kia.

Ở xa xa, đám người Trầm Khuynh Thành cực kỳ hoảng sợ, Hoàng kim cự nhân đứng ở trước mắt bọn hắn.

Lục Tinh Vân rơi vào trong tay Hoàng kim cự nhân, không hề có lực hoàn thủ, người sau đột nhiên đi tới, một tay liền chụp lấy nàng ta vào trong tay, muốn tránh cũng tránh không kịp.

Lục Tinh Vân vóc dáng đẹp, thân hình cũng không thấp, nhưng tại trong tay cự nhân, một bàn tay liền nắm giữ hết cả người, chỉ lộ phần từ vai cổ trở lên ra bên ngoài. Bị lòng bàn tay cự nhân nắm chặt, sắc mặt đỏ lên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị bóp bể vụn, đang bị cự nhân tra hỏi.

Cự nhân đang dò hỏi tới đây bao nhiêu người, là những người nào, vì sao muốn tới nơi đây.

Không còn hai chân, Ninh Triêu Ất ngồi dưới đất, vị trí cụt chân chảy máu loang lổ, sắc mặt y nguyên tái nhợt, đối diện với cao thủ kinh khủng như Hoàng kim cự nhân, y cũng bất lực.

Trầm Khuynh Thành thì quỳ gối ở trên mặt đất, cầu xin Hoàng kim cự nhân buông tha cho mẫu thân của mình.

Nhiếp Phẩm Lan cầm kiếm trong tay, mặt đầy bi phẫn, người trước mắt đã giết chết trượng phu của bà ta, nhưng lúc này, bà ta cũng chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Đã biết rõ nguyên do sự việc, biết được những mục đích những người này chạy vào đây chủ yếu vậy mà là vì tìm Tam Sinh tuyền, Hoàng kim cự nhân cười nhạt một tiếng, "Một đám con sâu cái kiến, tự tiện xông vào tiên phủ, vọng nhìn tiên cơ, quả thực hoang đường!"

Chính vào lúc này, từ phương xa mơ hồ có âm thanh ong ong truyền đến, không ngừng truyền đến.

Hoàng kim cự nhân đột nhiên quay đầu lại nhìn tới, hơi lắng nghe, sau đó cái tay nắm người kia đột nhiên dùng sức nắm chặt lại.

Lục Tinh Vân lập tức phun ra một ngụm máu tươi, tiếp đó máu thịt thân thể theo kẽ hở giữa ngón tay Hoàng kim cự nhân tuôn ra.

Hoàng kim cự nhân vẫy rũ vết máu trong tay, thân ảnh khổng lồ lần nữa bay lên không rời đi, giết một tu sĩ phá Huyền chân chính giống như là bóp chết một con kiến vậy, giống như không có bất cứ sắc thái cảm xúc gì, cũng không nhìn những người sống khác.

Trong chớp mắt liền bỏ mình, Lục Tinh Vân nện xuống mặt đất, y phục trên người đã bị máu tươi nhuộm đẫm, đôi mắt trừng lớn, thất khiếu chảy máu, tình trạng bị chết rất kinh khủng.

Vừa lăn vừa bò đi tới, Trầm Khuynh Thành quỳ gối bên người mẫu thân, ngửa mặt lên trời phát ra những tiếng khóc lóc cực kỳ bi thảm.

Hai tay chống đất bật lên, Ninh Triêu Ất nhẹ nhàng đi đến, rơi tại bên cạnh nhìn, sắc mặt nghiêm trọng, cũng không biết nên nói lời gì cho phải, phát hiện thấy có một số việc một khi đã bị quấn vào, sinh sinh tử tử thật sự không phải do mình.

Nhiếp Phẩm Lan cũng nâng kiếm đi tới một bên, cảm nhận được sự bạc bẽo lạnh lùng của thế giới ánh vàng rực rỡ này, dường như không hề có chút nhân tính để nói, tại trong âm thanh gào khóc thảm thiết của Trầm Khuynh Thành, bà ta hỏi một câu, "Chúng ta còn có thể sống sót rời đi không?"

Tại đây không người nào trả lời, cách không xa lại truyền đến giọng nói của một nữ nhân, "Dù sao cũng phải thử xem, không thì làm sao bây giờ, ngồi chờ chết hay sao?"

Nhiếp Phẩm Lan và Ninh Triêu Ất quay đầu lại nhìn tới, chỉ thấy Bạch Lan không nhanh không chậm đi tới.

Ngoài lầu các trên đỉnh núi, lão nam nhân cuối cùng dừng gõ Hoàng Kim kích trong tay, ngước nhìn không trung.

Hoàng kim cự nhân từ trên trời giáng xuống, sau khi rơi xuống, từ trên cao nhìn ông ta, chú ý tới Hoàng Kim kích trong tay ông ta.

Lão nam nhân một tay nâng kích, quỳ một gối xuống đất, cúi đầu nói: "Kim Khư, Cầm kích thủ vệ Ngô Tuế, bái kiến Đại lực sĩ!"

Cuối cùng đã báo ra tục danh thực sự vốn đã phủ đầy bụi bặm trong năm tháng dài dằng dặc của mình.

Từ trên cao nhìn xuống, Hoàng kim cự nhân trầm giọng nói: "Đứng lên trả lời."

"Vâng." Lão nam nhân Ngô Tuế đứng dậy, tiếp đó bay lơ lửng lên không trung, nâng lên tới độ cao ngang với ánh mắt Hoàng kim cự nhân mới dừng lại.

Hoàng kim cự nhân nhìn chăm chú hình dạng ông ta, nhìn kỹ một hồi, "Nhìn rất quen mắt, già hơn một chút, là ngươi."

Ngô Tuế: "Đại lực sĩ, tạo sao ngươi lại biến thành kim nhân?"

Hoàng kim cự nhân hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Ta hoài nghi là hai huynh đệ các ngươi mở ra đại môn tiên phủ, sự thực quả nhiên như thế, huynh đệ các ngươi vậy mà còn sống đến bây giờ."

Ngô Tuế thẹn thùng đáp: "Xấu hổ, sau khi cửa vào phong bế mấy chục năm, huynh đệ chúng ta nảy sinh tư tâm, liền từng mở ra cửa vào tiến vào đây, hiểu nhầm Địa tuyền bên trong điện là Trường Sinh tuyền, kết quả khiến cho mình biến thành người không phải người quỷ không phải quỷ sống qua nhiều năm như vậy."

Hoàng kim cự nhân: "Nghe nói ngươi mấy nghìn năm qua một mực nghĩ biện pháp ngăn cản ca ca Ngô Niên của ngươi mở ra Kim Khư lần nữa?"

Nghe được lời ấy, Ngô Tuế biết rõ hắn ta hẳn là đã từ trong miệng của người khác lý giải được một chút tình huống, gật gật đầu, thở dài một tiếng, "Đã mấy nghìn năm rồi, một lời khó nói hết."

Hoàng kim cự nhân: "Ngô Niên đi đâu rồi?"

Ngô Tuế nhìn nhìn xung quanh, "Biết được Đại lực sĩ đã thức tỉnh, không biết trốn đi đâu rồi."

"Có tật giật mình." Hoàng kim cự nhân hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó nói: "Tiên cung chìm tại biển sâu, gánh nặng quá lớn, khó mà nổi lên không trung, dẫn đến trận pháp trung tâm làm việc quá mức, tạo ra rất nhiều loạn tượng, còn không mau mau lấy Hoàng kích hóa giải đóng băng."

"Vâng." Ngô Tuế chắp tay lĩnh mệnh, nhưng rồi lại có điểm chần chứ, "Đại lực sĩ, Ngô Tuế có một thỉnh cầu, hi vọng khai ân."

Hoàng kim cự nhân trên mặt lập tức xuất hiện sự tức giận, "Thế nào, còn muốn cò kè mặc cả hay sao?"

Ngô Tuế vội nói: "Không dám! Thực sự là tình cảm con người khó tránh khỏi. Ta tại Nhân gian nhiều năm, đã có con nối dòng, nhưng

mà hậu nhân lại bị liên lụy bởi ta, cũng trở thành quái vật không người không quỷ, lần này tiến vào là vì tìm giải dược, nói chung ngàn sai vạn sai đều là ta sai, mong rằng Đại lực sĩ không nên hại đến kẻ vô tội, thả cho bọn nó một con đường sống." Ngón tay chỉ về phía cửa vào.

Ngô Hắc cõng nhi tử đứng ở cửa vào, Tiểu Hắc ngước cao đầu nhìn chằm chằm cự nhân vẻ mặt có vẻ rất kinh ngạc.

Hoàng kim cự nhân liếc mắt, lạnh lùng nói: "Không nên cò kè mặc cả với ta, trước tiên giải bỏ đóng băng cho Tiên cung đã!"

"Vâng." Ngô Tuế lĩnh mệnh.

Hoàng kim cự nhân xoay người đi tới cửa, lại khom lưng chui đi vào.

Ngô Tuế cũng lắc mình rơi xuống, cùng đi theo vào, Ngô Hắc ôm con trai cùng đi theo.

Đi đến trước vách tường đối diện với cổng vào cung điện, Hoàng kim cự nhân từ trên bức điêu khắc tinh xảo trên vách tường tìm đến một cái lỗ hổng, lại một kiếm cắm vào, xoay chuyển, trong tường truyền đến một tràng âm thanh ong ong, sau khi đúng vị trí, hắn ta mới rút kiếm ra, tiếp đó xoay người đi về phía cổng, khom người chui đi ra ngoài.

Hắn ta vung kiếm ra hiệu, sau đó Ngô Tuế phi thân rơi tại trên cửa thành lâu, lần này một lần nữa thử đụng vào cấm chế, kết quả phát hiện liền dễ dàng xuyên qua lớp sóng hư không rung động, lúc này liền khua kích đâm ra ngoài, nửa đoạn kích tại bên ngoài làm cho băng cứng rất nhanh biến hóa, nhanh chóng hòa tan thành nước.

Tốc độ hòa tan rõ ràng không nhanh như tốc độ đóng băng.

Sau khi bên ngoài đã có một không gian thủy vực đủ lớn, Ngô Tuế và Hoàng kim cự nhân đều xuyên qua lớp sóng hư không đi ra bên

ngoài, Ngô Hắc nhìn nhìn phía sau, lo lắng gặp phải bá phụ của mình, cho nên cũng đi theo ra ngoài.

Tiên cung đóng băng tại đáy biển dần dần có được tự do, từ từ nâng lên theo tốc độ hòa tan.

Bên trong cung điện, trên mặt đất có mấy viên Huỳnh thạch do người trước lưu lại đang hơi lay động, Tiên cung rõ ràng đang có chút rung động.

Một thân ảnh từ trên vách bên trong đình đài lầu các hiện thân, phi thân rơi xuống, rất nhanh tìm đến bên ngoài cánh cổng, nhìn xung quanh quan sát khắp nơi.

Gần như là chuyện chân trước chân sau, lại có ba cái bóng người bò tiến vào bên trong cửa sổ lầu các, theo ngóc ngách lặng lẽ lẻn tiến vào bên trong cung điện, ẩn núp tại chỗ kín đáo để quan sát.

Ba người này không phải ai khác, chính là sư huynh đệ ba người Dữu Khánh.

Chợt thấy có bóng người từ cửa chính cung điện lóe lên lướt trở về, ba người tức thì sợ đến mức giống như bức tượng, một cử động nhỏ cũng không dám, rất sợ đụng phải Ngô lão thái gia.

Nhân ảnh nọ đi về phía Địa tuyền tại trung ương đại điện, khi đi qua bên cạnh một viên Huỳnh thạch trên mặt đất thì để cho người thấy rõ khuôn mặt, chính là Người mặt sắt.

Người mặt sắt đứng ở bên cạnh thành hồ, hai tay bất an đan vào nhau, còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía cửa chính, dáng vẻ như rất do dự.

Dù cho không phải là Ngô lão thái gia, dựa vào thực lực của Người mặt sắt, cũng đủ để khiến cho sư huynh đệ ba người im ắng, không dám phát ra động tĩnh nào.

Ba người không rõ chính là, Người mặt sắt ở tại bên cạnh Địa tuyền do dự làm gì.

Sau đó, Người mặt sắt bước chân bước lên thành hồ, cả người đứng ở trên thành hồ, lại tiếp tục do dự một hồi, chợt một chân dẫm tại trên mặt nước, đạp sóng đến trung ương, cả người chậm rãi chìm vào đáy nước. Chỉ chốc lát sau, mặt nước bắt đầu sùng sục sủi bọt toát ra lượng lớn bọt khí.

Sư huynh đệ ba người xác thực bị chấn kinh rồi, khó mà tưởng tượng, lại có người tàn nhẫn với bản thân mình như thế, lại chủ động ngâm vào trong Địa tuyền, tình huống gì chứ?

Bên ngoài lầu các đỉnh núi, trong một chỗ thung lũng ở đối diện, cũng là trong cái khe núi mà lúc trước Người mặt sắt ẩn thân, ánh mắt Ngô lão thái gia quan sát ra phía ngoài chợt dừng lại, vẻ mặt dần dần kinh nghi, thì thầm tự nói một tiếng, "Chết rồi sao?"

Tại vừa mới rối, lão ta phát hiện thấy mình đột nhiên mất đi cảm ứng đối với Người mặt sắt, loại tình huống này có nghĩa là người đã chết rồi.

Chết như thế nào? Ngoại trừ vị Đại lực sĩ đó cùng mình và người em trai kia, lão ta nghĩ không ra nguyên nhân nào khác.

Trong ánh mắt nhìn về phía lầu các trên đỉnh núi của lão ta càng lộ ra nét kiêng kỵ.

Chính vào lúc này, ánh mắt lão ta khẽ động, nhìn thấy mấy cái bóng người đang lặng lẽ lẻn về phía lầu các trên đỉnh núi, Trầm Khuynh Thành cõng Ninh Triêu Ất, còn có Bạch Lan và Nhiếp Phẩm Lan.

Đều đã trở về rồi, những ý nghĩ lung tung gì đó đều trước tiên ném sang một bên, hiện tại phải suy nghĩ việc rời đi.

Chương 422: Ba đầu sáu tay

Một nhóm bốn người cũng không có đi vào cổng lầu các, cũng là leo cửa sổ mà tiến vào lầu các.

Đường chính không đi, đều thích đi đường nhỏ, đều không muốn thừa nhận áp lực khi đi đường chính, cho rằng đi đường nhỏ mới là đường tắt.

Mà con người thì đều có chiều hướng hội tụ, một nơi nào đó giúp cho người này cảm thấy an toàn, thì thường thường mọi người đều sẽ cảm thấy an toàn, về phán đoán thì đều có chiều hướng đồng tình.

Một nhóm người đi qua hành lang bên trong lầu các lẻn tiến vào trong cung điện, sau đó cũng lập tức trước tiên tìm tới một địa phương có cảm giác an toàn nhất để ẩn thân.

Trốn ở một chỗ phía sau một cái bệ, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh lập tức hoảng sợ, cũng không phải kẻ ngốc, có người tới gần bên cạnh há có thể không phát hiện được, huống hồ là một đám người.

Dữu Khánh nhịn không được cất tiếng hỏi, "Người nào?"

Bên kia cũng bị giật mình, Nhiếp Phẩm Lan cũng vô ý thức hỏi một tiếng, "Ai?"

Ninh Triêu Ất càng là trực tiếp lấy ra một viên Huỳnh thạch để chiếu sáng, lập tức nhìn thấy được ba người đang cùng ngồi chồm hổm giống như đi ị.

Ngồi chồm hổm trên mặt đất tụ thành một cục, sư huynh đệ ba người bộc lộ ra rõ ràng.

Đương nhiên, sư huynh đệ ba người cũng nhìn thấy rõ người tới là những ai.

Lúc trước hại người ta thảm như vậy, cũng vội vàng vứt bỏ chạy trước, không nghĩ tới vậy mà có thể chạm mặt lại nhau trong tình huống như vậy, cái duyên phận này thật là mệt.

Nam Trúc vẻ mặt bối rối, có tật giật mình bất quá là như thế.

Nhìn thấy Nam Trúc, khuôn mặt Nhiếp Phẩm Lan quả nhiên trong nháy mắt âm trầm xuống, lập tức muốn phát tác.

Vừa đúng vào lúc này, trong ao rầm rầm vang lên một tiếng, một cái tay bám vào trên thành ao.

Dữu Khánh nhanh chóng nâng hay tay tách ra chỉ tới, một tay chỉ về phía viên Huỳnh thạch trong tay Ninh Triêu Ất, một cái khác chỉ về phía động tĩnh phía bên hồ nước.

Mấy người vừa tới cũng giật nảy mình, lúc này, đa số đều là người chim sợ cành cong, gặp phải dị thường thì lập tức sợ hãi.

Ninh Triêu Ất nhanh chóng che giấu ánh sáng Huỳnh thạch, làm cho bên này lại chìm vào trong bóng tối. Mấy người cũng nhanh chóng cúi thấp người ẩn nấp tại phía sau bệ, tụ cùng một chỗ với sư huynh đệ ba người, tạm thời vứt bỏ hiềm khích lúc trước.

Trong ao, mơ hồ có một cái tay chụp lấy thành hồ, sau đó chậm rãi nhô lên một cái cái đầu, một người từ trong nước nhấc chân đặt lên thành hồ, rất mất công sức mới bò lên được thành hồ, tiếp đó liền giống như đã hao hết toàn bộ sức lực, từ trên thành hồ lăn ra ngoài, nằm liệt tại trên mặt đất thở hổn hển.

Một chút ánh sáng Huỳnh thạch nằm trên mặt đất gần đó chiếu ra tấm mặt nạ sắt trên mặt y.

Vừa nhín thấy là Người mặt sắt, đám người Ninh Triêu Ất đều rất khiếp sợ, không biết vị này làm sao lại chạy vào bên trong Địa tuyền rồi.

Đều cho rằng Người mặt sắt là bị bức tiến vào, không người nào nghĩ đến là tự y tiến vào ngâm trong đó.

"Nơi đây còn có người khác sao?" Bạch Lan chợt nhỏ giọng hướng về phía Dữu Khánh, hỏi một câu.

Còn dám nói chuyện? Dữu Khánh rất không nói nên lời, nhưng vẫn là nhẹ giọng trả lời: "Không biết, không nhìn thấy."

Bạch Lan lập tức ghé miệng tại bên tai Nhiếp Phẩm Lan thì thầm một chút, ngay sau đó, hai nữ nhân đột nhiên đứng lên, song song phi thân vọt, nhào thẳng về phía Người mặt sắt nằm liệt trên mặt đất.

Đám người Dữu Khánh kinh hãi, nhưng rất nhanh cũng kịp phản ứng lại, đây chính là muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thừa dịp Người mặt sắt không có sức phản kháng nào thì xuất thủ.

Nhưng dù vậy, vẫn làm cho người ta cảm thấy gan lớn, dù sao tu vi của Người mặt sắt rõ ràng đặt tại đó, giữa song phương hoàn toàn không phải ở cùng một tầng cấp.

Đều có thể cảm giác được, ở một mức độ nào đó mà nói, hai nữ nhân này dường như không đếm xỉa đến cái gì nữa rồi.

Nhưng Người mặt sắt nằm trên mặt đất thở hổn hển đã nhận ra được, dùng sức chống mạnh mặt đất muốn đứng lên, định làm ra phản ứng gì đó, nhưng quả thực là chưa có hồi phục lại được, bóng người lóe qua, thanh kiếm trong tay Nhiếp Phẩm Lan đã gác ngang tại trên cổ y.

Bạch Lan tại phía sau y nhanh chóng xuất thủ, điểm liên tiếp trên thân y, liên tục hạ trùng điệp cấm chế. Sau đó còn không yên tâm, chụp lấy một cái cổ tay Người mặt sắt, bắt lấy mạch của y, nhằm có thể bất cứ lúc nào cũng khống chế được trạng thái trong cơ thể của y, một khi phát hiện thấy không thích hợp thì sẽ liên thủ phối hợp với Nhiếp Phẩm Lan khẳng định sẽ cắt đứt cổ của Người mặt sắt.

Một viên Huỳnh thạch xuất hiện tại trên tay Bạch Lan, phản ứng đầu tiên của ả ta chính là một tay hất tung rớt mặt nạ sắt trên mặt con tin.

Rốt cuộc, khuôn mặt của Người mặt sắt cũng bộc lộ ra tại trước mắt các nàng, một nam nhân tuổi già, tướng mạo bình thường, rất có khí thế.

Nương theo ánh sáng, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh cũng nhìn thấy rõ chân diện mục của Người mặt sắt.

Nhưng nhìn thấy rõ được thì thế nào chứ, tầng thứ bọn họ không cao, căn bản không quen biết tu sĩ cảnh giới Thượng Huyền nào.

Bạch Lan hỏi: "Ngươi là ai?"

Người mặt sắt đưa ánh mắt thoáng nhìn hai bên, khi nhìn thấy rõ kẻ động thủ là người nào, lập tức cười lạnh một tiếng, "Hai người các ngươi lá gan không nhỏ a, dám ra tay với ta."

Bốp! Bạch Lan nhấc tay chính là một cái tát tai hung dữ, để cho đối phương biết rõ cái gì gọi là lá gan không nhỏ.

Trên khuôn mặt Người mặt sắt tức thì xuất hiện một cái dấu bàn tay rất rõ ràng, sắc mặt trong nháy mắt liền trở nên âm trầm.

Bạch Lan hỏi lại, "Ngươi là ai?"

Người mặt sắt hơi trầm mặc một chút, trả lời: "Bàn Long đảo đảo chủ Tô Hậu."

Bốp! Bạch Lan nhấc tay lại là một cái bạt tai, "Đánh rắm! Bàn Long đảo chủ là người, ngươi là yêu."

Khóe miệng Người mặt sắt bị đánh ra vết máu, đầu lưỡi vươn ra liếm một cái.

Nhiếp Phẩm Lan: "Ta không quản ngươi là người nào, ngươi giam con tin ở đâu?"

Người mặt sắt lại liếc mắt nhìn về phía bà ta, "Ta nói ra ngươi sẽ tin sao?"

Nhiếp Phẩm Lan lập tức đẩy kiếm tới bức ép, "Nói."

Người mặt sắt trái lại trả lời rất dứt khoát, "Phía bên Ân quốc thì đều nhốt tại trong thiên lao tại kinh thành Ân quốc."

Nhiếp Phẩm Lan tức thì lộ vẻ kinh nghi, "Thiên lao Kinh thành há có thể tùy ý giam người giúp ngươi sao? Dám tiếp tục có một lời nói láo, ta chặt ngươi!"

Người mặt sắt: "Ta đã nói rồi nhưng ngươi lại không tin, vậy ngươi tới chọn đi, ngươi muốn ta nói cái gì thì ta sẽ nói cái đó."

Lời này vừa nói ra, Bạch Lan lần nữa nổi giận, nhấc tay lại muốn cho một cái tát tai.

Người mặt sắt ánh mắt lạnh lẽo đảo qua, mắt lộ sự hung dữ.

Đang chế trụ cổ tay y, Bạch Lan lập tức biến sắc, đã nhận ra được trong cơ thể y có sự khác thường, lập tức kinh hô, "Không tốt…"

Một cú tát của ả ta còn chưa có đánh xuống, Người mặt sắt liền đã bắt ngược lại vào cái tay bóp lấy cổ tay mình kia.

Nhiếp Phẩm Lan kinh hãi, phản ứng cũng xem như nhanh, không cho Người mặt sắt có cơ hội tạo ra biến cố, kiếm trong tay nhanh như chớp như cung bắn ra, ánh kiếm lóe lên.

Phốc! Một cái đầu quay cuồng bay ra ngoài.

Quỷ dị chính là, vị trí bị cắt nơi cổ của Người mặt sắt nhưng lại không có máu phun ra.

Động tác bắt được cổ tay của Bạch Lan cũng không dừng lại, răng rắc một tiếng, dứt khoát lưu loát mà vặt gãy khuỷu cánh tay Bạch Lan, đồng thời một cước nhanh như sấm sét quét ra.

Bị người lôi kéo, Bạch Lan tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể dùng hết tu vi chống đỡ một đòn này, nhưng mà tu vi hai bên chênh lệch quá lớn.

Trong tình huống bình thường, tu sĩ Sơ Huyền nào dám cận chiến cùng tu sĩ Thượng Huyền cơ chứ, trừ phi là chán sống cũng không khác nhiều.

Rắc! Có âm thanh xương sườn đứt gãy vang lên, Bạch Lan cũng sặc huyết bay ra ngoài, chỗ vai càng là máu tươi phun ra xối xả.

Cánh tay kia của ả ta còn tại trong tay Người mặt sắt, cánh tay đã tách ra khỏi người ả ta rồi, rõ ràng đã bị Người mặt sắt không đầu mạnh mẽ xé đứt khỏi thân thể ả ta.

Mà Người mặt sắt thì tay kia dù không thể đúng lúc ngăn cản lưỡi kiếm cắt bỏ đầu mình, nhưng lại sau khi đã mất đầu vẫn chụp được thân kiếm, vặn xoắn thanh kiếm.

Tu vi của đối phương quá cao, Nhiếp Phẩm Lan làm sao chống nổi chính diện tranh đấu, thân thể tức thì mất đi cân bằng.

Cũng không cần kiếm nữa, nhanh chóng buông tay, muốn lắc mình thoát đi.

Nhưng mà cánh tay giựt đứt xuống từ trên người Bạch Lan đã vù vù đập tới, bộp! Tại chỗ đánh trúng hai gò má bà ta.

Trong nháy mắt đánh trúng, cánh tay kia bùng nổ vỡ vụn ra, mà hai gò má bà ta cũng tại trong nháy mắt đó bị biến dạng dữ dội, ngay tại chỗ bị đánh cho miệng mũi vẫy ra máu tươi, tóc tai trong nháy mắt văng tung ra.

Dùng hết một thân tu vi để chống đỡ cũng không có tác dụng, cả người còn bị đánh bay ra ngoài, nện xuống mặt đất liền nằm im không còn nhúc nhích gì, chỉ còn có hai mắt trắng dã vô lực còn có động đậy.

Phía bên kia, Bạch Lan có nhiều động tĩnh hơn một ít, thở hổn hển, không ngừng sặc ra máu, hai mắt nhìn chằm chằm Người mặt sắt không có đầu còn đứng tại đó, trong mắt tràn đầy sự khó tin, và không cam lòng.

Trốn trong bóng tối âm thầm quan sát, đám người Dữu Khánh cũng sợ ngây người, cái quỷ gì vậy chứ, đầu đã bị chém rụng rồi, không chết cũng thôi đi, còn có thể tấn công như bình thường sao?

Từng người lục tục tìm "Lam sắc yêu cơ" bôi tại trên mí mắt, nhìn thấy được vị trí cổ đứt của Người mặt sắt được bao phủ một tầng tà khí.

Người mặt sắt đứng ở tại nguyên chỗ, không có động tác tiếp tục tấn công.

Nhưng trên thân y dường như đang trướng lên, giống như một đóa hoa sắp nở ra vậy.

Rẹt rẹt, âm thanh xé vải vang lên, chiếc áo đang mặc bị căng ra chịu không nổi, rách ra rồi, bật ra mấy cái bóng, vị trí nơi cổ tựa hồ cũng toát ra hai cái nấm.

Trốn ở chỗ tối âm thầm quan sát, đám người Dữu Khánh lại giống như sống gặp quỷ vậy, trừng lớn hai mắt, chỉ thấy phía sau lưng Người mặt sắt vậy mà lại mọc ra ra hai đôi cánh tay, lại thêm đôi tay vốn có, tổng cộng có sáu cánh tay, càng kinh khủng chính là còn mọc ra hai cái đầu.

Thân thể to ra không ít, Người mặt sắt lắc lắc hai cái đầu mới mọc ra, hoạt động một chút sáu cánh tay, trên người bao phủ một tầng tà khí nhàn nhạt.

Hơi chút thích ứng xong, y tiến tới phía trước, cúi người, hai cái tay nhặt lên cái đầu bị cắt ra của mình, đoan đoan chính chính đặt lại trên cổ, miệng vết thương rất nhanh liền khép lại.

Rất nhanh liền buông lỏng ra hai tay đỡ nó, cái đầu đặt trở về đã có thể tự nhiên chuyển động, vết thương trên cổ dần dần biến mất, ngay cả một chút đấu vết cũng nhìn không thấy.

Tóc trên cái đầu vốn có được chải vuốt chỉnh tề, nhưng hai cái đầu mới mọc ra thì tóc tai bù xù, nhìn có vẻ rất âm tà.

Sáu cái cánh tay giang ra, ba cái đầu cùng nhau mở miệng, ngửa mặt lên trời phát ra âm thanh "Ôi", không biết là bi ai hay là hưng phấn, âm thanh rất đè nén, trên người lượn lờ tà khí nhàn nhạt.

Một màn ba đầu sáu tay này không thể nói ra là âm tà hay là buồn nôn, khiến đám người Dữu Khánh ở trong tối nhìn sởn tóc gáy.

"Ưm…" Té trên mặt đất, Nhiếp Phẩm Lan chợt phát ra một tiếng kêu rên, giống như đã hồi phục lại một chút.

Người mặt sắt lập tức di chuyển tới, thanh kiếm của Nhiếp Phẩm Lan bị cướp đi vẫn còn tại trên tay y, y đi đến đứng ở trước mặt Nhiếp Phẩm Lan, sau đó đem kiếm trả cho Nhiếp Phẩm Lan.

Chỉ là cách thức trả lại rất không tốt, tiện tay ném xuống đất, cắm ở trên đầu Nhiếp Phẩm Lan, xuyên qua đầu Nhiếp Phẩm Lan, đóng lên trên mặt đất.

Nhiếp Phẩm Lan giãy giụa thân thể, co giật mấy cái, rồi không còn động tĩnh, mặt dán tại trên mặt đất trừng lớn hai mắt, máu tươi của bản thân chậm rãi thấm vào hai gò má, tình trạng chết không nhắm mắt.

Ở bên kia, Bạch Lan còn nằm tại trên mặt đất thở dốc sặc máu, Người mặt sắt cũng không có quên ả ta, xoay người đi về phía ả.

Bạch Lan mấy lần muốn chống người đứng dậy rời đi, nhưng mà trên thân rõ ràng có cảm giác bị gãy ngang, căn bản không có sức lực chống đỡ đứng lên toàn thân, nhìn thấy mạng tại sớm tối, cũng biết tính mạng mình đã khó bảo toàn, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên quay đầu nhìn về phía đám người Dữu Khánh ẩn thân, trong mắt lóe qua nét cười lạnh lùng quỷ dị.

Ả ta ráng sức nuốt xuống máu tươi trong miệng, chợt dốc sức gọi lên, "A Sĩ Hành, cứu ta!"

Ẩn núp trong tối, Dữu Khánh bị tiếng gọi này của ả ta làm cho giật nảy mình, thiếu một chút đã trực tiếp nhảy ra chửi má nó rồi, đây nào phải là bào hắn đi cứu ả ta gì chứ, đây rõ ràng là muốn kéo hắn đi cùng, chân chính là ngay cả chết liền tử cũng không chịu bỏ qua hắn

Mà đâu chỉ có hắn, những người trốn cùng với hắn đều bị làm cho trở tay không kịp, đều đã biết, bị một câu kia của Bạch Lan bán đứng rồi.

Chương 423: Nhận lấy cái chết

Được nhắc nhở như thế, một cái đầu tóc tai bù xù ở một bên của Người mặt sắt lập tức nhìn chăm chú về phía mấy người ẩn nấp, đôi mắt phía sau làn tóc rũ xuống ẩn hiện ánh sáng đỏ.

Một đám người ẩn núp nhìn lén đồng loạt co đầu lại.

Mọi người đều rõ ràng, những người ở tại đây, không có người nào là đối thủ của Người mặt sắt, huống chi Người mặt sắt còn đã biến thành quái vật chém rớt đầu cũng không có chết.

Nam Trúc kéo tay áo Dữu Khánh, lại vượt qua người Dữu Khánh nhanh chóng vỗ vai Mục Ngạo Thiết, nghiêng đầu ra hiệu, nhỏ giọng

kêu gọi, "Chạy mau."

Trầm Khuynh Thành trái lại được nhắc nhở, lập tức cõng Ninh Triêu Ất lên bỏ chạy, tiến vào bằng cách nào thì lại đi ra ngoài bằng cách đó.

Dữu Khánh rất rõ ràng, dựa vào thực lực của Người mặt sắt, nếu y muốn truy đuổi thì bọn họ rất khó chạy thoát, lập tức phất tay với hai vị sư huynh, "Các ngươi đi trước đi, sau khi rời khỏi đây lập tức tìm một nơi trốn đi, ta có cách đối phó hắn."

Kỳ thực chính là định lưu lại đoạn hậu, một khi Người mặt sắt có ý đồ truy sát, hắn liền sẽ nghĩ biện pháp ngăn chặn Người mặt sắt lại, tận lực giúp hai vị sư huynh tranh thủ chút thời gian để thoát đi, chỉ cần tranh thủ được thời gian ẩn nấp, trong lúc nhất thời Người mặt sắt muốn tìm được cũng không dễ dàng, dù sao còn có tồn tại càng cường đại hơn, thời gian lưu lại cho Người mặt sắt cũng không nhiều.

Lão Thất và lão Cửu lưu lại đây là bởi vì hắn, hắn không thể để cho hai người góp tính mạng vào.

Nhưng hai người thấy hắn không chịu đi thì cũng không chịu đi, Mục Ngạo Thiết ném ra một câu, "Có biện pháp đối phó còn đi làm gì?"

Dữu Khánh nổi giận, lập tức nhỏ giọng rống giận với hai người, "Các ngươi ở lại đây, chỉ sẽ vướng chân vướng tay."

Bên trong điện, Người mặt sắt vừa xoay một cái đầu nhìn chằm chằm về phía đám người Dữu Khánh ẩn núp vừa đi tới trước mặt Bạch Lan, cúi người chụp lấy, bóp cổ Bạch Lan nhấc lên.

Trong mắt Bạch Lan tràn đầy vẻ bi thương, giãy giụa, nhưng mà lúc trước sống lưng đã bị Người mặt sắt dùng một cước mạnh mẽ quét gãy rồi, nửa người trên và nửa thân dưới dường như đã mất đi liên hệ, không hề còn sức phản kháng, miệng mũi còn có máu sặc ra.

Trong miệng ả ta nghẹn ra mấy chữ, "Cầu ngươi, thả con ta ra!"

Ý muốn biểu đạt không khó lý giải, ả ta đã không trông chờ đối phương có thể bỏ qua cho mình, một chút hi vọng cầu sinh cũng không có nữa, chỉ hy vọng có thể bỏ qua cho hài tử của mình.

Người mặt sắt không dông dài cùng ả ta, bấm lấy cổ ả ta không buông, hai cái tay đột nhiên chụp lấy bắp đùi ả, một tay chụp vào ánh tay còn sót lại kia, kéo căng ra.

"A…" Bạch Lan phát ra tiếng kêu rên đau đớn, trong miệng, mũi tức thì ồ ồ trào ra máu tươi.

Hai cái tay rảnh rỗi của Người mặt sắt đột nhiên giống như dao sắc, bộp một tiếng cắm vào lồng ngực Bạch Lan, dùng sức tách ra.

Lách cách, máu tươi văng khắp nơi, xé rách ra, một người sống rõ ràng trong nháy mắt liền bị xé ra làm mấy mảnh.

Bị bóp chặt cổ, Bạch Lan ngay cả âm thanh kêu lên đau đớn cũng không thể phát ra, liền bị sáu cái tay xé ra từng phần, vứt bỏ.

Thu tay lại, Người mặt sắt xoay người, hướng về phía chỗ sư huynh đệ ba người ẩn thân, tung người bay lên, nhào đến.

Dữu Khánh và hai vị sư huynh không làm rõ được với nhau, nhìn thấy tình huống không thích hợp, lập tức kêu lên, "Đi!"

Hắn trước tiên phi thân bay ra, hai người Nam, Mục lập tức cùng bay theo ra ngoài.

Nguyên nhân hai người không chịu đi cũng đơn giản, nếu có việc, ba người liên thủ hợp lực ứng phó thì cũng sẽ nắm chắc nhiều hơn một chút.

Không nói tới những thời điểm khác, khi sư huynh đệ ba người gặp phải chuyện gì đó thì tuyệt đối là đồng lòng nhất tâm, lưng tựa lưng

cùng nhau tiến lên.

Dưới ánh sáng Huỳnh thạch u ám bên trong điện, bóng người bay tới bay lui, Người mặt sắt lắc mình rơi xuống tại vị trí sư huynh đệ ba người vừa mới ẩn núp, mà sư huynh đệ ba người thì lại nhảy xuống, ba người lăng không rút kiếm đề phòng.

Người mặt sắt chân đạp đỉnh bệ, không có bất kỳ dừng lại, lại lắc mình nhào đi.

Cùng tiến thối, sư huynh đệ ba người lập tức rất nhanh lui về phía sau.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã là một người một tay đặt tại trên hai bên vai Dữu Khánh, lấy tu vi bản thân quán thông với tu vi của Dữu Khánh, hợp lực ba người cùng tiến thối, vì vậy mà phản ứng linh mẫn, hai người hoàn toàn có thể phản ứng theo tiết tấu động tác của Dữu Khánh.

Dữu Khánh lui về sau, hai người Nam, Mục đặt tay trên vai hắn cũng lập tức di động rất nhanh ăn ý lui về phía sau.

Người mặt sắt rơi xuống nhào hụt vào khoảng không, xoay người nhìn về phía ba người.

Ba người cũng thối lui đến bên cạnh hồ nước, hai người Nam, Mục đã mỗi người một chân sau đạp tại bên cạnh thành hồ.

Dữu Khánh chú ý thấy trên thân Người mặt sắt toát ra một tầng tà khí nhàn nhạt, ánh mắt lóe lên, lập tức ngừng lui về phía sau, hô lớn: “Mặt nạ sắt tiên sinh, ta cho ngươi một kiện trọng bảo, ngươi thả chúng ta một con đường sống, như thế nào?”

Hai người Nam, Mục thấy hắn ngừng lui còn không mau trốn, không biết hắn lải nhải nhiều lời làm gì, nóng ruột vô cùng.

Đang định tiếp tục lướt tới đuổi theo, Người mặt sắt ít nhiều hơi chút dừng lại, giảm bớt dục vọng muốn chém giết, đổi thành thế tiến tới không nhanh không chậm, "Trọng bảo? Ngươi thì có thể có trọng bảo gì?"

Y vừa mở miệng nói chuyện, bản thân tựa hồ cũng có chút không thích ứng, lúc nói chuyện, ba cái miệng đều chuyển động.

Dữu Khánh đưa tay vào trong cổ áo lôi ra chiếc vòng cổ kia, một tay túm lấy, trực tiếp ném tới, nói: "Ngươi xem qua liền biết rõ, rồi chúng ta lại từ từ nói chuyện."

Hai người Nam, Mục đã nhận ra là thứ gì, cũng ý thức được chút gì, ánh mắt nhất tề dõi theo vòng cổ bay đi.

Thấy là một chiếc vòng cổ lấy ra từ trong áo luôn đeo trên người, Người mặt sắt không nghi ngờ có gian trá, vòng cổ bay tới, y trực tiếp một tay chụp lấy, cầm dây chuyền lắc lư ở trong tay, dừng bước kiểm tra.

Sư huynh đệ ba người tận lực làm như không có gì, kì thực trái tim như đã đập lên tới cổ họng.

Lắc lư vòng cổ tại trước mắt nhìn nhìn, Người mặt sắt không có nhìn ra bất kỳ kết quả gì, giương mắt hỏi: "Có ý gì?"

Dữu Khánh nhấc tay chỉ xuống dưới, "Đồ vật ở bên trong mặt dây chuyền, ngươi điều tra một chút tự nhiên sẽ biết."

Người mặt sắt nhìn chằm chằm ba người quan sát một hồi, cuối cùng vẫn là hạ tay nắm lấy mặt dây chuyền phía dưới, kéo vào trên ngón tay tỉ mỉ kiểm tra, chỉ thấy phía trong túi lưới bạc có chứa một hạt châu màu đỏ sẫm to cỡ trứng chim cút, mặt trên phủ đầy những hoa văn quỷ dị màu đen nhìn như đám mây.

Nhất thời không nhìn ra được kết quả gì, lại liếc mắt nhìn đám người Dữu Khánh, thấy không có trốn, trái lại tất cả đều dõi đôi mắt trông

mong nhìn mình.

Lúc này y lại nhìn kỹ lần nữa, lần này liền cảm giác quả nhiên có phát hiện, chỉ thấy hoa văn quỷ dị trên hạt châu màu đỏ sẫm dường như sống lại, giống như một đám mây đang xoay tròn.

Rất nhanh lại phát hiện thấy không đúng, không phải hoa văn trên hạt châu đang xoay tròn, mà là một tầng tà khí bao phủ trên tay mình đang xoay tròn, vừa xoay tròn vừa chui vào trong hạt châu.

Chỉ tà khí bao phủ trên tay chui vào bên trong còn chưa đủ, tà khí trên toàn bộ cánh tay đều bắt đầu cùng xoay tròn theo, tiếp đó tình thế gia tăng lên, tà khí toàn thân đều cùng xoay tròn và chui vào bên trong hạt châu.

Tà khí trên người tựa hồ còn chưa đủ, y đột nhiên cảm thấy được nhịp tim đập của mình đang tăng tốc, mạch máu căng ra, tà khí ngưng tụ trong cơ thể vậy mà cũng giống như là miệng cống được mở ra, từ bên trong tản ra qua vô số lỗ chân lông, hội tụ thành lưu vân, quay cuồng chui vào bên trong hạt châu kia.

Lúc trước, sau khi bò ra khỏi Địa tuyền, y cảm thấy trong cơ thể mình tụ tập một lực lượng cường đại, vào lúc này, y có thể cảm giác được lực lượng cường đại đó trong cơ thể mình đang rất nhanh trôi đi, cảm thấy kể cả sinh mệnh của mình cũng đang rất nhanh trôi đi.

Y nhanh chóng thi pháp áp chế, muốn chặt đứt tình trạng lực lượng trong cơ thể mình bị mất đi, nhưng mà tà khí trong cơ thể từ lâu đã hòa hợp nhất thể với toàn bộ thân thể và tu vi, hoàn toàn không thể áp chế được, lúc này, lòng y hoảng loạn, giật mình kêu lên: "Đây là thứ gì?"

Nhìn về phía đối diện, lại không được đến đáp án.

Trong mắt ba người Dữu Khánh lộ ra sự hưng phấn, đồng thời cũng giống như lâm đại địch, sợ gặp phải chó cùng rứt giậu.

Hoảng loạn vô cùng, Người mặt sắt lại thi pháp dốc sức bóp nặn viên hạt châu này, ý đồ phá hủy nó, nhưng hạt châu này cứng rắn vượt quá sự dự liệu của y, không thể bóp nát, lúc này y mới dùng sức một tay ném ra ngoài, muốn vẫy ra thoát khỏi nó.

Kinh khủng chính là, dây chuyền bay đi ra ngoài, đụng tường, lạch cạch rơi xuống tại trên vách tường bên trong một chỗ đình đài, nhưng mà dòng xoáy tà khí tuôn ra từ trong cơ thể y cũng không có đứt, vẫn đang rất nhanh xoay tròn trôi đi.

Cảm nhận được được sinh mệnh đang trôi nhanh đi, lại không biết làm sao, hoảng loạn vô cùng, hai chân Người mặt sắt rõ ràng có chút như nhũn ra, chợt nhìn chằm chằm vào Địa tuyền phía sau ba người Dữu Khánh.

Sư huynh đệ ba người cũng quay đầu lại nhìn Địa tuyền phía sau một cái, nhận thức được chút gì.

Người mặt sắt xông đi tới.

Nam Trúc lập tức lôi kéo vai Dữu Khánh, ra hiệu tránh đi.

Nhưng Dữu Khánh lại không chịu dễ dàng bỏ đi.

Hắn không biết Địa tuyền có thể cứu mạng Người mặt sắt hay không, nhưng biết được không thể dễ dàng để cho cừu gia đạt được mục đích.

Sự việc đã đi tới một bước này, không phải cừu gia thì còn có thể là cái gì?

Thấy hắn không chịu đi, hai người Nam, Mục cũng không thể vứt lại một mình hắn mà không quản tới, có thể nói không hẹn mà cùng song song đem một thân tu vi gia trì đến trên người Dữu Khánh.

Dữu Khánh không có vung kiếm nghênh địch mà nhanh chóng từ trong quần áo móc ra một thứ đồ vật, đưa tới trước nghênh đón

Người mặt sắt đang vọt tới, và quát lên: "Nhận lấy cái chết!"

Người mặt sắt đang vọt tới thấy vậy thì kinh hãi, nghiêng người lóe lên, tung người bay đi, nhưng không thể nhảy ra bao xa, dường như đã bay không nổi nữa rồi, nhanh chóng chạy tới trước vách tường, liền vừa nhảy vừa bò nhảy lên đến trong đình đài lầu các ở phía trên, thất tha thất thểu mà chạy vào trong hành lang thông tới lầu các trên đỉnh núi.

Rất nhanh, dòng xoáy tà khí liền đứt đoạn, một luồng tà khí sau cùng từ trên không bên trong điện, lướt ra xoay chuyển chui vào trong mặt dây chuyền rơi xuống tại trên vách tường trong đình đài.

Hai người Nam, Mục buông tay ra, bước nhanh tiến lên nhìn, nhìn xem trong tay Dữu Khánh đến cùng là thứ gì, thứ gì mà có thể vừa đối mặt liền trực tiếp hù dọa cho Người mặt sắt phải bỏ chạy.

Khi hai người nhìn thấy rõ đó là thứ gì thì còn tưởng rằng mình đã nhìn lầm, Nam Trúc cạy mở bàn tay Dữu Khánh ra, cầm đồ vật vào trong tay lật xem, không sai, chỉ là một cái tráp đựng "Lam sắc yêu cơ" nho nhỏ mà thôi.

Chỉ là cái trò này liền hù dọa cho Người mặt sắt phải bỏ chạy sao?

Hai người Nam, Mục quay mặt nhìn nhau, lại nhìn Dữu Khánh, phát hiện trên trán Dữu Khánh đã có mồ hôi rịn ra, rõ ràng là đã bị hù dọa.

Hai người lập tức hiểu rồi, thì ra là đang lừa đảo Người mặt sắt.

Hai người xem như đã phục tên này, lá gan thật là lớn, cầm một cái tráp vô dụng ra liền dám gào to với cao thủ Thượng Huyền "Nhận lấy cái chết", điều này quả thực là đang đánh cuộc mạng sống a.

Nhưng mà vị cao thủ Thượng Huyền kia đúng là không chịu nổi bị hù dọa, vậy mà thật sự bị một cái hộp nhỏ vô dụng hù dọa bỏ chạy.

Dữu Khánh thở phào ra một hơi, lòng còn sợ hãi, vừa rồi thật sự là đang đánh cuộc, đánh cuộc mặt dây chuyền kia đã gây ảnh hưởng mạnh đến Người mặt sắt, dựa thế để đe dọa, cũng may kết quả khá tốt, Người mặt sắt đã nếm phải mùi vị hậu quả của sợi dây chuyền, không dám xem thường đồ vật của hắn.

Về phần vì sao lấy hộp nhỏ chứa đựng "Lam sắc yêu cơ" ra để hù dọa, cũng thực sự là bởi vì trên người đã không có quá nhiều thứ, dưới tình thế cấp bách cũng không kịp chậm rãi tìm kiếm, chỉ có thể là tìm được thứ gì thì dùng tạm thứ đó.

Nói chung, hắn chính là cảm thấy không thể để cho Người mặt sắt trở lại trong Địa tuyền, thực sự là Địa tuyền biểu hiện ra năng lực thần kỳ quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Ổn định lại tâm thần, hắn đưa tay đoạt lại hộp nhỏ, vung kiếm kêu gọi: "Để cho con yêu ma này trở về Nhân gian không phải là chuyện tốt gì tốt, nó sắp chịu không nổi rồi, mau đuổi theo!"

Ba người nhanh chóng đuổi theo hướng rời Người mặt sắt rời đi.

Chạy vào đến bên trong lầu các, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, lập tức nhìn thấy trên mặt đất bên ngoài nằm úp sấp một người, chính là Người mặt sắt đã khôi phục lại hình dạng vốn có, chỉ là dung mạo đột nhiên đã già nua đi không ít, đang giãy giụa chậm rãi bò tới phía trước.

Nam Trúc lập tức nhấc chân leo qua cửa sổ, cũng vung kiếm hô lên: "Chém hắn!"

Chương 424: Người chết cũng đã chết rồi

Gã là người đầu tiên nhảy ra ngoài, Mục Ngạo Thiết không do dự nhiều, cũng nhảy ra ngoài.

Bò trên mặt đất, Người mặt sắt nhìn lại, biết rõ tính mạng tiêu rồi, nhưng không tránh khỏi giãy giụa trước khi sắp chết, liều mạng bò về phía trước.

Hai người Nam, Mục xông lên định vung kiếm chém giết.

Ở tại bên trong cửa sổ quan sát tình huống xung quanh bên ngoài, Dữu Khánh lại hô lên, "Dừng tay!"

Hai người Nam, Mục tự nhiên là tạm dừng tay, không hiểu mà quay nhìn hắn.

Dữu Khánh nhảy ra khỏi cửa sổ, đi tới bên Người mặt sắt, nhấc chân đem y xoay chuyển người lại, một tay chống kiếm xuống đất, một bên đầu gối quỳ xuống đất, cầm lấy vạt áo Người mặt sắt kéo lên, nhìn chằm chằm Người mặt sắt giờ đã trở nên có chút già nua, hỏi: "Thành thật nói rõ, là ai đang tính kế ta, là ai tại phía sau màn sai khiến ngươi làm ra những chuyện này?"

Người mặt sắt đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó hắc hắc nở nụ cười, vẻ mặt suy yếu nói: "Muốn biết sao? Ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi trước tiên đưa ta vào ngâm trong Địa tuyền, ta sẽ nói cho ngươi biết. Nếu không, ta dựa vào đâu phải nói cho ngươi? Có người tiếp tục tính kế ngươi, coi như là báo thù cho ta, vậy không tốt hơn sao?"

Dữu Khánh buông y ra, đưa tay bắt mạch cho y, điều tra tình trạng thân thể y, phát hiện đã là dầu hết đèn tắt, không tiến vào Địa tuyền thì dù cho có thể thoát thân phỏng chừng cũng sống không được lâu, không chịu nổi giày vò, mang đi chậm rãi thẩm vấn là không được nữa, nhưng mà hắn cũng không có khả năng để cho lão già này vào lại Địa tuyền.

Hiện thực đặt tại trước mắt, không để cho đối phương tiến vào Địa tuyền, đối phương quả thực không có lí do nói cho hắn biết.

Hắn đứng lên, bỏ qua, xoay người rời đi, "Chém hắn!"

Nam Trúc lập tức mặt đầy dữ tợn, tay nâng kiếm lên, chém xuống, máu văng tung tóe khắp nơi.

Mục Ngạo Thiết cũng vung kiếm động thủ, hai người đồng thời vung kiếm trong tay chém liên miên không dứt.

Thân là người dùng kiếm, dùng loại phương thức này để chém là có chút không bình thường, nhất là kiểu chặt liên miên không dứt băm nát như tương này.

Nhưng mà hai người đều là người có kinh nghiệm, biết rõ đối phó với tà ma một thân chứa tà khí, nếu không khiến cho nó thực sự chết đi thì sẽ có hậu hoạn, huống hồ còn từng nhìn thấy Người mặt sắt bị chém rớt đầu vẫn còn có thể sống được.

Sau khi đã triệt để giải quyết Người mặt sắt, sư huynh đệ ba người trở kiếm vào bao, leo ngược vào trong lầu các qua lối cửa cửa sổ…

Trốn ở trong thung lũng quan sát thấy những hình ảnh đó, Ngô lão thái gia hai mắt ngây ra.

Lão ta mắt mở trừng trừng nhìn Người mặt sắt từ bên trong lầu các trốn ra ngoài, giật mình, vậy mà còn chưa chết?

Rồi mắt mở trừng trừng nhìn thấy Người mặt sắt từ hình dạng ba đầu sáu tay biến trở về dáng vẻ con người, đại khái đã hiểu được vì sao Người mặt sắt lại đứt đoạn liên hệ với mình, không nghĩ tới gặp phải một kẻ tàn nhẫn đến mức ngay cả chính bản thân mình cũng không buông tha.

Mắt mở trừng trừng nhìn tà khí trong cơ thể Người mặt sắt bị rút sạch mà đổ nhào xuống, vốn định đi tới truy cứu trách mắng, lão ta

rùng mình sợ đến mức tay chân đều có chút run rẩy, lão ta quá rõ ràng loại tình huống tà khí bị rút sạch như vậy sẽ có ý nghĩa như thế nào đối với lão ta.

Thân thể lão ta đã sớm lão hóa rồi, chỉ dựa vào tà khí để duy trì, một khi tà khí bị rút hết, chỉ sợ không cần phải bị loạn kiếm băm như trước mắt thì cũng sẽ trong nháy mắt tan rã ra thành bột mịn.

Lão ta không cho rằng Người mặt sắt đổ xuống là chuyện mà đám người Dữu Khánh có thể làm được, trái lại lão ta nghĩ rằng Hoàng kim cự nhân đã dùng tới thủ đoạn gì đó.

Nói chung, lão ta càng thêm kinh sợ, thậm chí không dám đi tới gần tòa lầu các kia…

Trầm Khuynh Thành và Ninh Triêu Ất cũng không có chạy xa, biết rằng dựa vào tu vi của mình thì khó mà chạy thoát được Người mặt sắt, cũng là tìm một nơi trốn ở trong tối quan sát, vì vậy cũng nhìn thấy được cảnh tượng đám người Nam Trúc dùng loạn kiếm chém chết Người mặt sắt, trong mắt tràn đầy sự khó tin.

Nhìn thấy sư huynh đệ ba người lại nghênh ngang trở về, hai người quay mặt nhìn nhau, Trầm Khuynh Thành kinh nghi hỏi: "Là ta nhìn lầm rồi sao? Bọn họ vậy mà lại giết chết được Người mặt sắt? Bọn họ vậy mà lại có năng lực như vậy sao?"

Ninh Triêu Ất trầm mặc một hồi, nói: "Để biết chuyện gì xảy ra, đi hỏi là được, nếu như đã giết chết được rồi, vậy thì trở lại đi."

Trầm Khuynh Thành ừ một tiếng, lại định chủ động cõng y.

Ninh Triêu Ất vội nói: "Không cần, tu vi của ta vẫn còn, dùng tay nhảy một chút quãng đường cũng không thành vấn đề."

Trầm Khuynh Thành bất chợt không hiểu ra sao, nói: "Nếu có thể sống sót rời khỏi, ta muốn đến Lam Bảo hồ cùng chăn dê với ngươi, ngươi có ghét bỏ ta không?"

Lời gọi là 'ghét bỏ', đơn giản là chỉ một ít việc ai cũng có thể làm chồng.

Ninh Triêu Ất hơi giật mình, ngay lập tức nở nụ cười, "Tới, cõng ta."

Trầm Khuynh Thành cũng cười, ngồi xổm tại trước mặt y, thân thể nhìn như nhu nhược đó cõng nam nhân tàn tật lên lưng, sau đó rất nhanh lướt đi về phía phương hướng lầu các…

Bên trong điện, Dữu Khánh tìm lại sợi dây chuyền, kiểm tra một chút, nối lại chỗ bị đứt rồi đeo trở lại trên cổ.

Cho đến giờ phút này, hắn vẫn còn có phần nghĩ mà sợ.

Lúc ban đầu, hắn không biết hạt châu này có tác dụng với tu sĩ còn sống hay không, dù sao, tu sĩ là có thể thi pháp khống chế hoặc làm ra các hành động chống cự, hắn cũng là bị ép buộc vào tuyệt lộ, thực sự không còn cách nào, thực sự đã bị ả đàn bà Bạch Lan kia hãm hại lỗ đến đường cùng, chết cũng phải kéo hắn làm đệm lưng, hắn có thể làm sao bây giờ? Không thể không nghĩ biện pháp ứng đối.

Quá may mắn, quả nhiên hữu dụng, còn giết ngược lại được Người mặt sắt.

Đến tận bây giờ, hắn vẫn không biết được hạt châu này đến cùng là có tác dụng gì, nhưng từ một số tác dụng đạt được đến xem, coi như là nhặt được bảo bối rồi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn thấy hắn nhặt về chiếc vòng cổ thì cũng nghĩ mà sợ, lần này chân chính là tiếp tục trải qua một lần tại trên mũi đao liếm huyết, lại là một lần tìm được đường sống trong chỗ chết.

Hai người năm đó tại trong Linh Lung quan trải qua quãng thời gian khô khan vô vị, chưa bao giờ nghĩ tới cuộc sống giang hồ của mình có một ngày sẽ kích thích như thế, vả lại, so với đa số người giang

hồ khác còn kích thích hơn, thực sự là người từng trải việc lớn cuộc đời rồi.

Chính vào lúc này, sư huynh đệ ba người đồng loạt quay nhìn về phía cửa sau, nhìn thấy được bóng người cõng người tiến vào tới, vừa nhìn liền biết là ai.

Sư huynh đệ ba người lập tức phi thân nhảy trở về bên trong điện, bây giờ Trầm Khuynh Thành và Ninh Triêu Ất thế đơn lực bạc, ba người trái lại không còn sợ đối phương tìm Nam Trúc tính toán nợ nần gì nữa.

Song phương chạm mặt với nhau, lại đồng thời nhìn khung cảnh đẫm máu xung quanh, Bạch Lan tách tách rời, Nhiếp Phẩm Lan chết không nhắm mắt trên đầu còn cắm một cây kiếm, còn có cả thi thể bị chém giết ở trong điện trước đó.

Ánh mắt quay trở lại trên mặt ba người, Ninh Triêu Ất hỏi: "Ta nhìn thấy các ngươi băm vằm chết Người mặt sắt, các ngươi làm sao làm được vậy?"

Dữu Khánh a một tiếng, nói "Chính hắn bị Địa tuyền phản phệ, chúng ta chỉ là nhặt được tiện nghi."

Không phải hắn thích nói láo, mà bởi vì không thể chủ động nói ra cho người khác biết sự thần kỳ của mặt dây chuyền, như vậy, mọi người mới tương đối dễ dàng hòa bình ở chung, đều sẽ yên tâm, có thể tránh khỏi không ít thị phi.

"Phản phệ…" Ninh Triêu Ất thì thầm.

Nam Trúc co mình tại phía sau Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, xấu hổ đối mặt với bọn họ, dù sao, một đôi chân của Ninh Triêu Ất cũng là bởi vì gã hái đi trái cây hoàng kim dẫn đến bị cự nhân một kiếm chặt đứt, việc này là gã tận mắt nhìn thấy.

Mấy người còn chưa kịp thương lượng nên làm gì bây giờ, chợt cùng nhau nhất tề nhìn xung quanh, bởi vì bên trong cung điện dần dần trở nên sáng sủa.

Ở xung quanh, các loại cửa ra vào to to nhỏ nhỏ thông tới bên ngoài dần dần có ánh sáng chiếu tiến vào, xua đuổi đi bóng tối bên trong điện.

Mấy người nhanh chóng chạy về phía cửa thành lâu ngoài điện, ngước nhìn lên không trung, nhìn thấy được mặt nước biển đang chậm rãi hạ xuống, cũng nhìn thấy được sắc trời đang dần dần sáng lên phía trên mặt nước biển…

Trên băng nguyên rộng lớn, ở giữa nứt ra một khối, dần dần bị đẩy lên không trung.

Đầu To bị kinh động, nhanh chóng bay đi, né tránh khu vực thị phi, xoay quanh trên không trung quan sát.

Trong cái khe nơi tầng băng bay vọt ra mấy bóng người, Hoàng kim cự nhân, còn có Ngô Tuế lôi kéo theo con cháu, đồng thời lơ lửng trên không trung đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy một khối băng to lớn rộng chừng bảy tám dặm, dày đến hai ba trăm trượng chậm rãi bay lên không trung.

Mấy người vừa nhìn liền biết, đó là do Tiên cung bay lên mà đẩy đến không trung, khối băng bị đẩy lên lớn như một tòa thành, lực nâng của Tiên cung to lớn có thể nghĩ mà biết.

Tại thời điểm khi toàn bộ Tiên cung thoát ly khỏi băng nguyên nơi mặt biển, khối băng to lớn bị đội lên cuối cùng không chịu được áp lực mà xuất hiện vết nứt, rồi rất nhanh liền tan vỡ thành nhiều mảnh, ầm ầm rơi xuống.

Có tảng băng nện xuống mặt biển tung tóe lên cơn sóng động trời, có tảng băng rơi nện tại trên Tiên cung.

Từ trên cửa thành lâu ngẩng đầu ngước nhìn, đầu tiên là nhìn thấy một ít khối băng tương đối nhỏ lác đác rơi vỡ nện xuống, nói tương đối nhỏ cũng chỉ là so sánh với khối băng thật lớn bị đội lên trên, đối với đám người ngước nhìn lên như bọn họ mà nói, chúng vẫn như là một ngọn núi rơi xuống vậy.

Tình cảnh này, giống như long trời lở đất, cho dù biết rõ Tiên cung có lớp phòng ngự, đám người Dữu Khánh vẫn sợ đến mức nhanh chóng lướt về bên trong cung điện.

Trong âm thanh ầm ầm nổ vang, cung điện lay động, Dữu Khánh lập tức lo lắng tới di thể cất giấu tại trên mái vòm cung điện, hắn nhanh chóng phi thân đến trên vách, rất nhanh nhảy lên trên.

Với hắn mà nói, quả thực cũng là muốn lấy kim quan đem ra, cho dù là để an táng thì cũng muốn đem ra ngoài an táng, không thể để cho Kiều Thư Nhi chết tha hương.

Nhưng mà trời không toại lòng người, tại bên ngoài, khối băng chính to lớn vỡ ra, rơi xuống, với thể tích thật lớn nện ầm ầm lên Tiên cung.

Toàn bộ Tiên cung bị chấn động, chao đảo và lay động dữ dội một cái, chấn động khiến cho Dữu Khánh phải bấu víu tại trên lan can không dám tùy tiện nhúc nhích, chấn động khiến cho đám người Nam Trúc cũng đứng không ổn, dồn dập thi pháp đè bẹp mình trên mặt đất.

Và chuyện mà Khánh lo lắng nhất cũng đã xuất hiện, đợi khi hắn ổn định lại thân hình, nhìn tới, chỉ thấy chiếc kim quan kia quả nhiên đã từ trên mái vòm trượt rơi xuống, bùm một tiếng rơi về phía mặt đất.

Hai mắt Dữu Khánh muốn nứt ra, nếu như chiếc kim quan này nện lên trên mặt đất thì thôi rồi, di thể bên trong sẽ lập tức bị phân thân toái cốt.

Hắn lập tức buông mở hai tay dốc sức nhảy xuống, nhanh chóng rơi về phía kim quan. Nhưng mà đã muộn một chút, với trọng lượng của kim quan, tốc độ rơi xuống quả thực rất nhanh.

Cũng may mái vòm cung điện tại chính giữa đại điện, mà Địa tuyền kia cũng ở tại chính trung tâm đại điện, hai bên là một trên một dưới.

Kim quan rầm rầm đập vào trong nước, trong nháy mắt liền chìm vào trong Địa tuyền.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cực kỳ hoảng sợ, bởi vì nhìn thấy Dữu Khánh cũng bất chấp tất cả nhào về phía Địa tuyền.

"Lão Thập Ngũ!" Nam Trúc cất tiếng kinh hô, phi thân lao ra để chặn lại.

Rầm! Bọt nước bắn tung ra bốn phía, rốt cuộc là không thể ngăn cản được, thân hình Dữu Khánh đã chìm vào trong nước.

Nam Trúc chỉ còn kém một chút xúi thì đã chụp lại được hắn rồi.

Cũng may, lực chìm vào trong nước chậm, khi nửa thân thể rơi vào trong nước thì hai tay Nam Trúc đã chụp được một đôi cổ chân Dữu Khánh.

Mục Ngạo Thiết nhào tới sau, ngay tại thành hồ chụp lấy được hai chân Nam Trúc, hai người vừa nhào vào trong nước lại giống như là nhổ cây cải củ, bị y dốc sức kéo đi ra.

Bị kéo ra, Dữu Khánh không có cảm kích, trái lại phẫn nộ quát lên: "Buông ra!"

Tu vi của hắn tương đối cao, một mình Nam Trúc khống chế không được, Mục Ngạo Thiết lập tức nhào tới ôm cứng lấy hắn không buông.

Sư huynh đệ ba người lăn lộn giãy giụa trên mặt đất, lăn qua lăn lại, lập tức náo loạn tất cả đều bị ướt sũng.

Đùa cái gì vậy chứ, đây chính là Địa tuyền, tiến vào sẽ biến thành yêu ma, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết làm sao có khả năng để cho hắn ngâm vào trong đó.

Nhưng mà tu vi thấp hơn một bậc, thực sự khó mà khống chế được hắn.

Dữu Khánh lần nữa gầm lên, "Nếu không buông tay, đừng trách ta không khách…" Lời nói còn chưa có nói xong liền ngừng bặt lại rồi, tròng trắng trắng dã, không còn động tĩnh.

Nam Trúc đã đột nhiên xuất thủ, hai ngón tay điểm tại phía sau đầu hắn, trực tiếp đánh cho hắn hôn mê, sau đó lại nhanh chóng xuất thủ hạ cấm chế trên khắp người Dữu Khánh.

Không còn cách nào, gã và Mục Ngạo Thiết đều không có khả năng để cho Dữu Khánh vì một người đã chết mà góp cả cuộc đời mình vào trong đó, người chết đã chết rồi, không cần phải như thế, chỉ có thể là xuất thủ đánh ngất Chưởng môn.

Chương 425: Giới chỉ

Dữu Khánh bị đánh ngất đi, không còn động tĩnh nữa, hai người Nam, Mục mới không quấn lấy hắn nữa, buông hắn ra, bò đứng dậy

khỏi mặt sàn đẫm nước.

Nhìn thân thể ướt đẫm của cả ba người, lại nhìn nhìn hồ nước còn đang dập dềnh sóng nước, hai người thật sự là hữu tâm vô lực.

Hai người đều biết rõ Dữu Khánh rất quan tâm tới di thể của Kiều Thư Nhi, nhưng mà thoạt nhìn Địa tuyền này có vẻ rất sâu, hai người thật sự không có dũng khí chui vào trong Địa tuyền với cái kim quan kia lên, cũng sẽ không để cho Dữu Khánh đi làm loại chuyện không tính hậu quả như vậy. Vẫn là câu nói kia, người mất cũng đã mất rồi, người sống không cần phải khiến cho cuộc sống không được tự tại.

Bên ngoài, khối băng nện lên Tiên cung vẫn còn tiếp tục gây ra động tĩnh ầm ầm, nhưng thời điểm kịch liệt nhất đã trôi qua, động tĩnh dần dần lắng xuống.

Nam Trúc đưa cho Mục Ngạo Thiết một cái ánh mắt, hai người nhấc tay nhấc chân, khiêng Dữu Khánh đã bị ngất xỉu ra khỏi vũng nước đọng trên mặt nền, khiêng đến một nơi khô ráo, đặt hẳn xuống, rồi thi pháp loại bỏ đống nước ướt đẫm trên người Dữu Khánh.

Sau đó hai người lại nhanh chóng thi pháp giúp cho nước trên người mình khô đi.

Không nhanh chóng cũng không được, cả hai người đều sợ, đây dù sao cũng là nước Địa tuyền, mặc dù không ngâm mình vào đó tẩy thân, nhưng quỷ mới biết rõ sẽ có hậu quả gì hay không.

Sau khi trên người đã khô ráo, Nam Trúc hỏi Mục Ngạo Thiết, "Có cảm thấy trên người có khác thường gì hay không vậy?"

Mục Ngạo Thiết tỉ mỉ cảm nhận một hồi, rồi lắc đầu, nói: "Hình như không có cảm thấy có gì khác thường."

Nam Trúc cũng sờ trái sờ phải trên người mình, suy nghĩ một chút, thì thầm: "Hình như là không có cảm giác gì cả, chắc hẳn không có

việc gì.”

Quả thực đều không có cảm thấy được có gì khác thường, nhưng vẫn có chút cảm giác bất an.

Ở cách không xa, Ninh Triêu Ất và Trầm Khuynh Thành cũng đang nhìn chằm chằm vào bọn hắn, quan sát tình huống.

Ánh mắt Trầm Khuynh Thành tập trung chú ý vào trên thân Dữu Khánh, đang bị ngất xỉu, nàng ta đã nhìn thấy toàn bộ tình cảnh vì di thể người yêu thương mà không tiếc tất cả đó.

Lúc này, tại trong mắt nàng ta, Dữu Khánh là một nam nhân hoàn mỹ, ngoại hình không tệ, còn là thiên hạ đệ nhất tài tử, tuổi còn trẻ đã đột phá đến tu vi Huyền cấp, chân chính là văn võ song toàn, đối với tình yêu cũng là đến chết cũng không thay đổi.

Ninh Triêu Ất thì tập trung đánh giá phản ứng của hai người Nam, Mục. Y đang ngạc nhiên tự hỏi không biết mối quan hệ giữa ba người này đến cùng là như thế nào, đó thế nhưng là Địa tuyền a, biết rõ nó nguy hiểm mà vẫn dám lao vào trong nước để kéo người ra…

Tiên cung đã bay trở lại trên bầu trời, khắp nơi trên Kim Sơn là những khối băng vỡ vát to to nhỏ nhỏ, và xung quanh nó lại lần nữa xuất hiện những đám mây mù trôi nổi.

Ông cháu ba người Ngô Tuế rơi tại trên đỉnh một tòa đình nơi chỗ cao nhất Kim Sơn, Hoàng kim cự nhân thì hạ xuống tại một chỗ có địa thế tương đối thấp, duy trì sự cân đối về tầm mắt để hai bên nói chuyện với nhau.

Ngô Tuế vốn định lần nữa mở miệng khẩn cầu bỏ qua cho con cháu, nào ngờ Hoàng kim cự nhân đã mở miệng trước, “Những người khác có thể rời đi, hai huynh đệ các ngươi là người trông coi nhưng tự trộm, làm sao có thể buông tha? Vốn nên trực tiếp đánh giết ngươi,

nhưng nghĩ đến việc ngươi trung tâm thủ hộ tiên phủ mấy nghìn năm, mới đưa ra trừng phạt khác."

Ngô Tuế lập tức khom người đáp: "Tạ Đại lực sĩ, Ngô Tuế cam nguyện chịu phạt."

Nhưng Ngô Hắc lại kinh hãi, "Phụ thân…"

Ngô Tuế nhấc tay ngăn cản lại, nhìn con cháu, buông tiếng thở dài, "Ngay từ đầu ta cũng không tin bọn họ có thể dễ dàng giết chết được đại bá của ngươi, ta đã đoán được đại bá của ngươi có khả năng đang mượn cơ hội này để tiến vào lại Kim Khư, nhưng khi ngươi nói ra không muốn tiếp tục tiếp nhận truyền thừa để thủ hộ Kim Khư thì ta cảm thấy tất cả những điều này nên đến lúc kết thúc rồi. Hắc tử, bắt đầu ngay từ khi bước vào trong Kim Khư này, ta vốn đã không có dự định rời đi nữa, vốn là chuẩn bị sẵn sàng trường hợp không thể khống chế được đại bá của ngươi thì sẽ hủy hoại cây kích trong tay, làm cho cửa ra vào triệt để đóng lại, không thể mở ra được nữa."

Ngô Hắc khó khăn nói ra: "Phụ thân…"

Ngô Tuế xua tay, "Không cần nói thêm lời nào nữa. Cửa ra vào Kim Khư đã bị lộ, mà ta thì sẽ càng ngày càng suy yếu, ta đã không còn khả năng ứng phó với những sự việc bên ngoài, dù sao ta cũng là người đi theo Thượng tiên, há có thể để bị một ít tục nhân làm nhục. Với ta mà nói, thay vì ngủ say tại thế giới bên ngoài, còn không bằng trở về nơi đây, đây là nơi quy túc đã định trước trong số mệnh của ta, ta có thể được thanh thản."

Nói đến đây, ông ta lại hướng về phía Hoàng kim cự nhân chắp tay thỉnh cầu, "Đại lực sĩ, có thể chỉ điểm vị trí Nhân tuyền hay không? Con cháu ta không mong cầu trường sinh, chỉ muốn biến trở về thành người bình thường rồi rời đi, mong rằng Đại lực sĩ thành toàn."

Hoàng kim cự nhân cảm thấy kỳ lạ, hỏi "Tại sao các ngươi lại cho rằng Thiên tuyền và Nhân tuyền cũng tại Kim Khư?"

Ngô Tuế kinh ngạc: "Tam Sinh tuyền không phải là chỉ ba nguồn suối sao?"

Hoàng kim cự nhân: "Là ba nguồn suối thì không sai, nhưng hai nguồn khác không tại trong Kim Khư. Rất nhiều tiên gia phúc địa, Kim Khư có thể có được một nguồn Địa tuyền đã là có được năng lực đại tạo hóa, nếu có thể tụ tập tạo hóa của cả ba nguồn Thiên, Địa, Nhân tại một nơi, ngươi có biết được nó có ý nghĩa gì không? Đó là chuyện không thể nào, các ngươi suy nghĩ nhiều."

Ngô Tuế phụ tử nhìn nhau không nói nên lời, vẻ mặt kinh ngạc, lúc này mới biết được giày vò lâu như vậy là công dã tràng.

Ngô Tuế ngay sau đó truy hỏi: "Không biết Nhân tuyền ở tại tiên phủ nào?"

Hoàng kim cự nhân hừ một tiếng, "Thế nào, ngươi còn muốn cho con trai ngươi tiếp tục xông vào tiên phủ khác hay sao? Tiên phủ khác nhưng sẽ không nghĩ đến công lao của ngươi giống như ta, muốn chết sao?"

Ngô Tuế hơi giật mình, ngay lập tức khom người nhận sai, "Vâng, Đại lực sĩ răn dạy chính phải."

Hoàng kim cự nhân chợt đưa tay vào trong quần áo lục tìm một hồi, không biết tìm cái gì, nói chung là chĩa một ngón tay đến trước mặt Ngô Hắc.

Ông cháu ba người nhìn chăm chú vào đó, chỉ thấy trên bụng ngón tay có một cái điểm đen, nhìn kỹ là một cái giới chỉ kim loại màu đen, trên bề mặt nhẵn là hình ảnh một con cá bơi tinh xảo và trông rất sống động.

Tiểu Hắc trái lại là không sợ trời không sợ đất, lập tức đưa tay ra chụp lấy, Ngô Hắc nhanh chóng ngăn cản lại.

Hoàng kim cự nhân lại nói: "Cầm lấy đi."

Ngô Hắc sửng sốt, đưa mắt nhìn phụ thân một cái, thấy phụ thân gật đầu, lúc này mới đưa tay cầm chiếc nhẫn kia vào trong tay, có phần không hiểu ra sao.

Sau khi buông tay, Hoàng kim cự nhân nói với Ngô Hắc:

"Vọng nhìn tiên cơ, tất sinh tham dục, tham niệm nổi lên, tất có họa tới… Đây là nguyên văn lời Huyền Kim thượng tiên nói năm đó, ta thấy rất đúng, cho nên ta cũng không biết 'Nhân tuyền' ở đâu. Ngươi cầm theo cái giới chỉ này đi đến 'Minh Hải tiên phủ' tìm một nữ nhân gọi là 'Lệ nương', đem tình trạng của ta nói cho nàng biết là được. Nếu như ngươi cứ muốn tìm hiểu tung tích của 'Nhân tuyền', không ngại hỏi nàng thử xem, có lẽ nhìn tại việc ngươi giúp đưa tin tới, nàng có thể giúp đỡ ngươi, nói không chừng 'Nhân tuyền' ngay tại 'Minh Hải tiên phủ' ."

Minh Hải tiên phủ? Một lần nữa, Ngô Hắc và phụ thân Ngô Tuế quay mặt nhìn nhau, có phần không biết nên tiếp lời như thế nào, bởi vì Minh Hải tiên phủ chính là Ảo Vọng bây giờ.

Cuối cùng vẫn là Ngô Tuế thử mở miệng hỏi: "Dám hỏi Đại lực sĩ, vị 'Lệ nương' này là người như thế nào với ngài?"

Dường như đó cũng chẳng phải là chuyện gì không thể nói, Hoàng kim cự nhân dứt khoát trả lời: "Là muội muội ruột của ta."

Phụ tử hai người lần nữa nhìn nhau, thật sự không biết có nên nói cho hắn ta biết tin dữ kia hay không.

Hoàng kim cự nhân đã nhận ra gì đó, hỏi: "Thế nào, có vấn đề gì hay sao?"

Ngô Tuế hơi chần chừ, sau đó trả lời: "Đại lực sĩ, Minh Hải tiên phủ từ lâu đã không còn tồn tại nữa rồi."

Hoàng kim cự nhân lập tức tâm tình biến đổi, "Có ý gì? Một phương tiên phủ làm sao có khả năng không còn tồn tại nữa chứ."

Ngô Tuế than thở: "Thật lâu trước đây đã bị cao thủ tu hành trong thế tục phá cửa xông vào, người thủ sơn trong đó cũng đã bị mấy tên cao thủ tu hành liên thủ mưu sát. Bây giờ, Minh Hải tiên phủ có tên là Ảo Vọng, đã trở thành một nơi buôn bán giao dịch do Yêu tu chiếm giữ, người đến người đi khá sôi động."

Hoàng kim cự nhân sửng sốt, cuối cùng đã hiểu được ý của phụ tử hai người, sau khi hơi suy tư, lắc đầu nói: "Tại Minh Hải, nàng tự có phương pháp bảo vệ mình, hẳn là không dễ dàng bị giết như vậy."

Ngô Hắc quan sát một chút tư thế của hắn ta, nói tiếp một câu, "Thế giới bên ngoài, từ lâu đã không còn như trước, đã không còn cự nhân tồn tại, chưa nghe nói tới tại Ảo Vọng còn có cự nhân, nếu như có thì quá mức gây chú ý, hẳn cũng đã ẩn nấp không được, càng không có khả năng ẩn nấp nhiều năm như vậy."

Hoàng kim cự nhân hiểu được ý ông ta, nhàn nhạt đáp lại một câu: "Nàng giống như người bình thường, ta vốn cũng giống như người bình thường."

Phụ tử hai người thêm lần nữa sửng sốt, Ngô Tuế lại thử hỏi: "Người bình thường sống được đến bây giờ sao?"

Hoàng kim cự nhân: "Thiên tuyền tẩy thân, nàng có được trường sinh."

Thiên tuyền trong truyền thuyết quả nhiên tồn tại! Phụ tử hai người nhìn nhau, rất muốn hỏi một chút hắn ta, ngươi tại sao sẽ từ như người bình thường biến thành cự nhân, rồi lại biến thành Hoàng kim cự nhân, nhưng mà với loại lời nói này, dùng lời người ta đã nói, chính là vọng nhìn tiên cơ, không nên hỏi.

Hoàng kim cự nhân lại nói: "Đương nhiên, nếu Minh Hải tiên phủ gặp phải giết chóc, khả năng nàng còn sống có lẽ không lớn, có muốn tìm nàng hay không, tự ngươi suy nghĩ. Đã mấy nghìn năm trôi qua, ta cũng không có biện pháp cung cấp quá nhiều manh mối tìm kiếm cho ngươi, manh mối duy nhất có thể cho ngươi là, trên tay nàng có một cái giới chỉ tương tự như trên tay ngươi, hai cái giới chỉ phân chia âm dương, có thể khớp với nhau thành một khối."

Ngô Hắc không nói nên lời, chỉ có một đầu mối này sao, đã qua mấy nghìn năm rồi, có khác gì biển rộng tìm kim chứ?

Ngô Tuế lại nhịn không được hỏi một câu, "Vì sao Đại lực sĩ không tự mình đi ra ngoài tìm kiếm? Dựa vào thực lực của ngài…"

Hoàng kim cự nhân: "Ta ra không được."

Ra không được? Phụ tử hai người lại ngẩn ra, chẳng lẽ là khổ người quá to cao? Nhưng suy nghĩ lại thì thấy không đúng.

Hơi trầm mặc một chút, Hoàng kim cự nhân nói ra sự thật, "Chỉ cần vừa bước ra tiên phủ, ta lập tức liền sẽ hóa thành bột vàng, tan thành mây khói."

Phụ tử hai người im tiếng không nói, hiểu được rồi, tiên nhân đã hạ đủ cấm chế trên người vị này, nếu không vị này mà chạy ra ngoài thì sớm đã xưng bá thiên hạ rồi.

"Ai." Hoàng kim cự nhân than thở một tiếng, lại nói ra một sự thật khác, "Có thể có sự việc bây giờ, cũng là bởi vì tư tâm của ta quấy phá. Năm đó, ta vốn nên đi tìm huynh đệ các ngươi lấy lại song kích, trầm kích luyện lò, đem song kích nung hủy đi, để triệt để phong tỏa Kim Khư, là ta nghĩ nếu vạn nhất muội muội tìm tới… Mà chưa tuân lệnh làm việc."

Lắc đầu, lại nói với Ngô Hắc: "Đi thôi, không nên dừng lại trong tiên phủ, ta chỉ cho ngươi thời gian một ngày, một ngày hẳn đã đủ cho ngươi rời đi rồi. Ngày mai, khi mặt trời lặn, ta sẽ triệt để đóng kín

cửa ra vào. Nếu như ngươi còn dám dừng lại, vậy thì vĩnh viễn đừng đi ra ngoài nữa."

Ngô Hắc suy nghĩ một chút, nếu trở về theo đường cũ thì thời gian một ngày không tính dư dả, nhưng nếu một mực chạy đi, chạy ra ngoài hẳn là không thành vấn đề, lập tức gật đầu nói: "Vâng."

Quay đầu lại nhìn về phía phụ thân, biết rõ với tính cách của phụ thân có nói gì cũng vô dụng, lập tức xoay chuyển Tiểu Hắc lại, chỉ vào phụ thân, ra hiệu nói: "Tiểu Hắc, gọi gia gia đi."

Tiểu Hắc mở to đôi mắt sáng, ánh mắt lấp lánh, xoay người ôm bắp đùi phụ thân, không có hé răng.

Cuối cùng vẫn là Ngô Tuế bỏ cây kích xuống, chủ động kéo Tiểu Hắc tới, không để ý đến việc cháu trai giãy giụa, ôm lấy nó, vỗ về âu yếm sau lưng cháu trai, cũng không nói lời nào, tất cả đều nằm trong sự im lặng đó.

Sau một hồi vỗ về ân cần, ông ta trả cháu trai lại cho Ngô Hắc, "Thời ngan một ngày khá gấp gáp, đi thôi, không nên tiếp tục dừng lại."

Ngô Hắc im miệng không nói, phụ tử hai người đều không phải loại người giỏi biểu đạt tình cảm bằng lời nói, ánh mắt y dừng tại bên trong phía dưới cửa thành lâu, nhìn thấy được hai người Nam, Mục đang lén lén lút lút, y ôm nhi tử lắc mình một cái bay đi xuống.

Rơi tại bên ngoài cửa thành lâu, hướng người đang lén lút trốn trong cổng tò vò nhu ăn trộm, nói: "Đi thôi!"

Chương 426: Đường về

Đột nhiên có một người xuất hiện, khiến cho Nam Trúc đang ẩn ẩn núp núp trông chừng phía sau cửa thiếu một chút sợ đến mức muốn

tìm cái khe đất để chui vào, trực tiếp chổng mông ra ngoài.

Sau khi nhận ra được người tới là người nào, gã quay trở về, xách kiếm trong tay, đứng dựa vào tường, hận không thể gọt bớt đi một thân đầy thịt mỡ cho gọn lại, khuôn mặt mập mạp căng thẳng khẩn trương hỏi: "Đi đâu?"

Gã vốn định mượn nhờ hàng đống khối băng to lớn bên ngoài làm che chắn để lặng lẽ bỏ chạy lấy người.

Không còn bị Dữu Khánh ương ngạnh gây cản trở, hai người Nam, Mục cũng không muốn tiếp tục giày vò bản thân, ý nghĩ duy nhất bây giờ chính là mau chóng mang theo Dữu Khánh rời khỏi nơi đây càng sớm sàng tốt, không thể chịu nổi sự sợ hãi này nữa, quá nguy hiểm.

Không nghĩ tới lại bị phát hiện ra rồi.

Sau lưng gã là Mục Ngạo Thiết cõng Dữu Khánh, còn có Trầm Khuynh Thành cõng Ninh Triêu Ất.

Ngô Hắc: "Rời khỏi Kim Khư, các ngươi có đi hay không?"

"Đi a đi a." Nam Trúc liên tục gật đầu, nhưng rõ ràng vẫn có chút sợ hãi, kiếm trong tay chỉ hướng bên trên, "Kẻ to con kia có để cho chúng ta đi không?"

Ngô Hắc: "Đã nói xong rồi, để cho chúng ta rời đi."

"A!" Nam Trúc vô cùng kinh ngạc và vui mừng, liên tục vẫy vẫy tay ra phía sau, "Đi đi đi, đi mau đi mau."

Một nhóm người nhanh chóng đi ra khỏi cổng tò vò, xuyên qua lớp sóng hư không rung động đi đến trước mặt Ngô Hắc, vẫn không nhịn được nhìn về phía Hoàng kim cự nhân phía trên núi, rụt rè sợ sệt.

Trong lòng Trầm Khuynh Thành có thù hận nhưng cũng không dám lộ ra điều gì.

Nhìn thấy chỉ có mấy người bọn họ, Ngô Hắc nghi hoặc, hỏi: "Chỉ có mấy người các ngươi? Những người khác không đi sao?"

Nam Trúc ai một tiếng, "Đừng hỏi nữa, trừ bá phụ của ngươi không biết đã chạy đi đâu ra, những người khác đều đã chết rồi."

Ngô Hắc: "Tên Người mặt sắt kia cũng đã chết rồi?"

Nam Trúc lấy lời Dữu Khánh đã nói, "Chính hắn muốn chết, vậy mà dám nhảy vào ngâm trong Địa tuyền, đã bị Địa tuyền gây phản phệ rồi."

Phản phệ? Địa tuyền còn sẽ phản phệ sao? Ngô Hắc nhìn về phía Trầm Khuynh Thành và Ninh Triêu Ất, kết quả nhìn thấy hai người này cũng gật đầu, lập tức bỏ qua, sau đó xoay người bay đi.

Những người khác tự nhiên là lập tức đuổi theo, nhưng mà Nam Trúc vẫn thỉnh thoảng lặng lẽ quay đầu lại nhìn về phía cự nhân ở trên đỉnh núi, bàn tay vô ý thức sờ sờ một cái bọc nhỏ trong quần áo, ngón tay cách lớp y phục nhiều lần bóp bóp mấy lần, có chút do dự.

Chính là trái cây hoàng kim kia, hiện tại gã có phần không biết nên làm gì bây giờ.

Trả lại cho người ta sao, gã không dám đi tới, cũng không dám nói mình hái trái cây của người ta.

Nhưng nếu không trả, lại sợ người ta phát hiện được, sợ sau này sẽ đuổi theo mình tính nợ, sợ bị mất mạng, trong lòng có thể nói là thấp thỏm không yên.

Trực tiếp mang đi, lại không biết cái trò này đến cùng là thứ gì, mạo hiểm vì một đồ vật không biết ra sao có đáng giá hay không?

Chính vào lúc này, một con côn trùng vù một tiếng bay đến, rơi tại trên vai Dữu Khánh, chính là Đầu To.

Mấy người đều quay đầu tới nhìn một cái, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thở phào nhẹ nhõm một hơi, đây chính là một cục bảo bối, trở về thì tốt.

Một nhóm người chạy xuống đến chân núi, dưới vách núi trống không, phía trước là mây mù mờ mịt.

Ngô Hắc mang theo con trai nhảy xuống trước tiên, những người khác theo sau tung người nhảy xuống, từng người vù vù rơi xuống, nhanh chóng xuyên qua mây mù, trước mắt khôi phục lại tầm nhìn rõ ràng, trời đất trống trải, phía dưới là biển rộng mịt mờ.

Mọi người cũng không có rơi tại trên mặt biển mà rơi lên trên băng nguyên có một lỗ thủng lớn kia.

Với vùng băng nguyên to lớn như vậy, e rằng nếu để cho nó tự tan trong nhiệt độ bình thường thì cần phải không ít thời gian nó mới tan đi sạch sẽ.

Quay đầu lại, nhìn nhìn đám mây to lớn đang bềnh bồng trôi đi trong không trung kia, lại nhìn nhìn mặt trời chiều sắp lặn xuống hết, Ngô Hắc cõng con trai lên trên lưng, cất tiếng kêu gọi: "Đi thôi." Dứt lời liền lướt nhanh rời đi.

Mọi người lập tức đuổi theo. Trong lúc chạy đi, Nam Trúc hết nhìn đông tới nhìn tây, chạy tới phía sau Ngô Hắc, hỏi: "Không đợi phụ thân ngươi sao?"

Ngô Hắc đáp lại một câu, "Ông ấy không đi."

"Không đi?" Nam Trúc kinh ngạc, "Vì sao?"

Ngô Hắc không có giải thích vì sao, chỉ cao giọng nhắc nhở mọi người, "Hoàng kim cự nhân chỉ cho chúng ta thời gian một ngày, tại

thời điểm mặt trời lặn ngày mai thì hắn sẽ triệt để phong tỏa lại cửa ra vào Kim Khư. Trước lúc mặt trời lặn ngày mai, nếu người nào chưa ra được thì sẽ vĩnh viễn không ra được."

Nam Trúc kinh hô, "A? Chỉ một ngày thôi sao? Thời gian có phải là quá eo hẹp hay không chứ?"

Ngô Hắc không có hé răng, đối với tu vi của y mà nói, thời gian một ngày hoàn toàn cũng đủ rồi, nhưng đối với những người khác thì quả thực quá gấp gáp, trọng điểm là những người này cơ bản đều có gánh nặng, đều phải cõng người.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, áp lực chính là tốc độ, một đám người ngay lập tức tăng tốc đi tới trước.

Không bao lâu sau, liền chạy ra băng nguyên, tiếp tục đạp sóng lướt đi trên mặt biển.

Cõng một người bôn ba trên mặt biển là có phần tốn công, mất sức, cùng đi với nhau, Ngô Hắc nhịn không được nhìn nhìn Dữu Khánh trong hôn mê, hỏi: "Nhìn khí sắc của hắn không giống như là bị thương, bị thương sao?"

Nam Trúc cười hắc hắc đáp: "Ánh mắt ngài thật tốt, hắn không bị thương, chỉ là để cho hắn nghỉ ngơi một chút."

Ngô Hắc đã nhận thấy không bình thường, lập tức thúc giục: "Tranh thủ thời gian, hãy để cho tự hắn đi đi, mọi người cũng đỡ bớt việc."

Lời đã nói đến nước này, Nam Trúc cũng chỉ có thể kêu khổ liên tục, "Ngươi nghĩ rằng bọn ta không muốn vậy sao? Cõng theo một người thật mệt mỏi, nhưng mà không dám để cho hắn tỉnh lại, ngươi không cảm thấy thiếu đi cái gì sao?"

Ngô Hắc lập tức quay đầu lại kiểm tra mọi người, ngoại trừ ít đi vài người, thật đúng là không có cảm thấy thiếu cái gì.

Nam Trúc thấy vậy liền chủ động giải thích, "Kim quan! Cái kim quan kia hắn giấu nơi nào không giấu, cứ muốn giấu trên mái vòm cung điện kia. Lúc trước, khối băng lớn vỡ ra, rơi nện lên cung điện, toàn bộ Tiên cung đều chấn động lung lay, kim quan từ trên đỉnh trượt rơi xuống, ngươi đoán xem nó rớt vào đâu? Vừa đúng rơi vào trong Địa tuyền. Hắn lập tức lao theo vào trong Địa tuyền, là hai người chúng ta liều mạng chụp lại, kéo hắn ra khỏi Địa tuyền. Hắn còn muốn trở mặt với chúng ta, chúng ta không còn cách nào, mới làm cho hắn bất tỉnh đi.

Tiên sinh, thật sự không thể để cho hắn lại. Nếu hắn tỉnh lại, chúng ta ngăn cản không được. Chúng ta hiểu quá rõ tính cách trời ơi của hắn, Hoàng kim cự nhân gì gì đó, khi hắn đã không đếm xỉa gì nữa thì chuyện gì cũng không sợ, chắc chắn sẽ nghĩ cách chạy trở về Tiên cung, tiến vào trong Địa tuyền để vớt cái quan tài đó lên. Tiên sinh, vẫn là nên để cho hắn ngủ cho đến khi đi ra ngoài đã đi!"

Đã kể ra rõ ràng như thế rồi, Ngô Hắc đương nhiên có thể lý giải, cũng sẽ không có nói thêm gì nữa.

Chỉ là, cứ như vậy chính là làm khổ Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, hai người dọc theo đường đi không ngừng thay phiên cõng hắn.

Từ băng nguyên chạy trên mặt biển, lại từ mặt biển chạy đến đất liền, trời đã tối rồi, hai người bọn họ có thể đổi phiên cho nhau còn đỡ, một mình Trầm Khuynh Thành cõng Ninh Triêu Ất là người khổ nhất, nhưng mà Ngô Hắc cũng không có ý hỗ trợ.

Mọi người tiếp xúc đã lâu như vậy, đối với tính cách của Ngô Hắc thì đều có hiểu rõ đại khái, chỉ một mình một người, luôn giữa một khoảng cách với mọi người.

Nếu thật sự cảm thấy thời gian không còn đủ, vị này phỏng chừng sẽ không chút do dự vứt bỏ mọi người lại, chạy đi trước.

Về sau, vẫn là Nam Trúc có phần không nhịn được nữa, cảm thấy Trầm Khuynh Thành dần dần sắp tụt lại phía sau, liền thử nói với

Trầm Khuynh Thành: "Nếu không, ta giúp ngươi cõng một chút?"

Nguyện ý giúp làm việc này, nói cho dễ nghe một chút là muốn biến chiến tranh thành tơ lụa, nói khó nghe một chút chính là có tật giật mình.

Trầm Khuynh Thành lập tức dứt khoát từ chối, "Không cần!"

Trong giọng nói rõ ràng có oán khí.

Nam Trúc không biết mẫu thân của nàng cũng chết tại trong tay Hoàng kim cự nhân, quay sang nói với Ninh Triêu Ất: "Ninh tiên sinh, ta cũng không muốn ngươi biến thành như vậy, ta thật sự không biết chỉ hái một trái cây liền sẽ đánh thức cự nhân giật mình tỉnh lại. Ngươi nhìn xem, chỉ dựa vào một mình nàng cõng ngươi, trước khi mặt trời lặn ngày mai e rằng rất khó cõng ngươi đúng lúc đi ra ngoài, ta trái lại nguyện ý biến chiến tranh thành tơ lụa, không biết ý của ngươi như thế nào?"

Ninh Triêu Ất dở khóc dở cười, muốn hỏi gã một chút, ngươi đây là muốn hỗ trợ, hay là đang cò kè mặc cả.

Lúc này, Ngô Hắc lại mở miệng rồi, "Việc Hoàng kim cự nhân thức tỉnh không quan hệ gì với việc ngươi hái trái cây, là bởi vì Tiên cung bị đóng băng, đã hết thời gian Tiên cung chìm tại đáy biển nhưng lại không thể bay lên, gánh nặng quá lớn vượt qua khả năng của trận pháp, khiến trung tâm trận pháp sinh ra dị động, vì vậy mới làm cho Hoàng kim cự nhân giật mình tỉnh lại. Ngươi hái trái cây đó chỉ là trùng hợp đúng lúc, thực tế cùng ngươi không có bất kỳ quan hệ gì, lúc trước ta cũng đã hiểu lầm ngươi."

Nghe được lời ấy, Nam Trúc tức thì trừng lớn hai mắt, song quyền đấm vào ngực mình, rên rỉ, "Ta đã nói gì chứ? Ta đã nói gì chứ? Tại sao chỉ hái một trái cây liền gặp phải động tĩnh lớn như vậy, các ngươi hết lần này tới lần khác không tin, thực sự là oan uổng chết ta rồi." Ngoài miệng kêu oan, nhưng sắc mặt lại là vui mừng, mở cờ trong bụng, có sự khoái cảm bởi oan ức đã được giải.

Nhưng mà lời Ngô Hắc nói cũng quả thực đã hóa giải được oán hận của Trầm Khuynh Thành đối với Nam Trúc, ánh mắt nhìn Nam Trúc không còn khắc sâu như trước.

Ninh Triêu Ất thì dường như đã nhận ra từ lâu, thuận tiện hỏi: "Nam huynh đệ, trái cây ngươi hái đâu rồi vậy, đến cùng là thứ gì?"

Con ngươi Nam Trúc xoay chuyển vòng vòng, hai tay giang ra, "Không biết a, lúc đó làm ta sợ muốn chết, giữ lại rước họa sao? Ta tiện tay liền ném đi rồi, không kịp nhìn kỹ."

Lời này lừa gạt được người khác, không lừa được Mục Ngạo Thiết, y đương nhiên biết rõ tên gia hỏa lão Thất này vì sao phải nói dối, nếu việc Hoàng kim cự nhân tức giận không phải vì trái cây đó, vậy thì khoai lang vốn phỏng tay cũng không còn phỏng tay nữa rồi, còn cần giải thích vì sao lão Thất tốn tâm tư như vậy sao?

Tuy vậy, cần giúp thì cũng phải giúp, Nam Trúc cuối cùng vẫn cõng Ninh Triêu Ất chạy đi.

Trên quãng đường sau đó, ba người thay phiên nhau cõng, thay phiên đi một mình thả lỏng.

Hừng đông đến bầu trời tối đen, mặt trời lặn đến mặt trời mọc, thẳng đến chạng vạng tối ngày hôm sau, mọi người chạy suốt một đường không dám dừng lại mới lại nhìn thấy khung cảnh quen thuộc ấn tượng khắc sâu.

Dưới một cái sườn núi có một lượng lớn hoàng kim xếp lớp chồng chất một chỗ, tùy tiện một khối nào đều là hơn nghìn cân, chính là kiệt tác của chính bọn họ.

Điều này có nghĩa là cách cửa ra vào không còn xa nữa rồi.

Nam Trúc nhìn nhìn mặt trời đã sắp lặn, lập tức chuyển Ninh Triêu Ất trên lưng trả cho Trầm Khuynh Thành, "Xin lỗi, chúng ta tại bên ngoài thiếu nợ một khoản lớn, chúng ta không thể đến không một

chuyến, vô luận như thế nào cũng cần phải mang chút hoàng kim ra ngoài." Không nói hai lời, nhảy xuống sườn núi, lập tức tìm một cục vàng có vẻ giá trị nhất khiêng lên.

Mục Ngạo Thiết cũng lập tức một cánh tay kẹp Dữu Khánh, nhảy xuống sườn núi cùng một tay nhấc lên một tảng vàng, lúc này mới tiếp tục đi tới trước.

Hoàng kim quá nặng, trước đó lại chạy cả một ngày không dừng bước, thực sự là chạy nhanh không nổi nữa, chỉ có thể bước nhanh đi tới.

Ninh Triêu Ất lập tức ra hiệu cho Trầm Khuynh Thành thả mình xuống, "Chỉ còn một khoảng đường ngắn như vậy, ta dùng đôi tay liền dễ dàng đi được. Nếu không có người ta một đường hỗ trợ, ta sợ là cũng không thể đúng lúc đi ra ngoài, không có gì báo đáp, nếu người ta đã cần có những hoàng kim này, vậy thì trợ giúp một tay, hơi chút báo đáp đi."

Trầm Khuynh Thành gật đầu, thả y xuống, cũng đi khiêng lên một tảng vàng lớn.

Đứng ở trên sườn núi, Ngô Hắc nhìn nhìn mặt trời, cũng nhảy đến bên cạnh một đống hoàng kim kia, bỏ con trai xuống, sau đó nhấc khối vàng lên đập vào một khối khác, từng âm thanh va chạm ầm ầm vang lên.

Những người khiêng vật nặng đã bước lên sa mạc quay đầu nhìn lại.

Ngô Hắc nâng một khối lại một khối hoàng kim đập dẹp đi, chất đống hơn mười tầng cao, sau đó mới quay đầu lại kêu gọi con trai đi tới đây.

Tiểu Hắc từ trên mặt đất dời một cục vàng lớn cỡ chậu rửa mặt tới đây, đưa cho y, "A cha, cho, tảng đá."

Ngô Hắc sờ sờ đầu nó, nói với nó, "Đây không phải tảng đá, về sau chúng ta cũng cần phải dùng tới thứ này, cũng cần lấy một chút đem đi ra ngoài." Sau đó lấy cả cục vàng mà con trai gọi là tảng đá cùng nhau đặt lên trên một đống vàng xếp lớp, bảo con trai nhỏ nằm úp sấp xuống ổn định, sau đó nâng hai tay nhấc lên một chồng lớn hoàng kim.

Trọng lượng đó, vượt xa tất cả của những người phía trước cọng lại.

Khiêng vật nặng, Nam Trúc nhìn đỏ mắt, nhịn không được thì thầm, "Mẹ nó, tu vi cao thật là tốt, tiền cũng có thể khiêng được rất nhiều."

Chương 427: Mỗi người đi một ngả

Tiền nhiều quả thật rất tốt, chỉ là nó quá nặng, tu vi càng cao gánh vác càng nhiều, đè nặng khiến một đám tu sĩ chỉ có thể bước đi từng bước một, rõ ràng khoảng cách tới đích đã không còn quá xa, nhưng cảm giác giống như dài dằng dặc.

Chạy đến được nơi đây, đáng lẽ đã không cần lo lắng việc không thể ra ngoài trước khi mặt trời lặn, nhưng vào lúc này, bọn họ lại trở nên có chút lo lắng, tận lực cất bước nhanh hơn.

Ninh Triêu Ất hai tay chống đất bật người bay tới, trái lại còn nhanh hơn một đám người bước đi nhưng vác vật nặng.

Bộp! Một khối vàng lớn cỡ chậu rửa mặt rơi xuống, theo đó là một thân ảnh nhảy xuống từ đỉnh đầu Ngô Hắc.

Tiểu Hắc đột ngột từ trên cao nhảy xuống, rơi xuống đất lăn lộn một vòng, rồi đi đến trước khối vàng to như chậu rửa mặt, ôm lên, khiêng tại trên vai, ngẩng đầu ưỡn ngực, chân trần đi tới trước, cũng không sợ đạp đá cộm chân, thể hiện ra dáng vẻ như một người lớn, nỗ lực đuổi theo đội ngũ.

Sức lực cũng rất lớn, cần phải biết rằng khối vàng to như chậu rửa mặt như vậy là không hề nhẹ, người trưởng thành bình thường khiêng nó cũng rất vất vả.

Thấy nhi tử muốn như thế, Ngô Hắc cũng không quản tới nữa, có thể thấy bình thường cũng là nuôi dưỡng kiểu như vậy.

Một nhóm người lướt qua sa mạc, xuyên qua khu vực đất trũng rừng cây, cuối cùng đi đến được trên kim đài, nhìn thấy sóng hư không xoay tròn, mỗi người đều trở nên hưng phấn.

Ninh Triêu Ất là người đầu tiên nhảy tiến vào trong lớp sóng hư không, chủ động đi dò đường cho mọi người.

Sau đó lại tiến vào, nói cho mọi người biết tình hình bên ngoài tất cả đều bình thường.

Mặt trời chiều đỏ rực đã buông xuống nơi chân trời, nhóm người không dám tiếp tục chần chừ, dồn dập xuyên qua lớpp song hư không mà đi ra ngoài.

Cảnh tượng hẻm núi lớn tại Liệt Cốc sơn trang lại lần nữa hiện ra tại trước mắt mọi người, những khối vàng to lớn khiêng ra đến đây lập tức bị ném ầm ầm xuống đất, Dữu Khánh trong cơn mê cũng bị ném xuống đất, cửa ra vào chưa có đóng lại, hai người Nam, Mục cũng không dám để cho hắn tỉnh lại.

Hai người rất rõ ràng, nếu để hắn tỉnh dậy sớm, Dữu Khánh sẽ lại chạy vào trong.

Mọi người đều đã mệt quá chừng, nhất là Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Trầm Khuynh Thành, gần như đều nằm thẳng cẳng trên mặt đất để thở dốc.

Ninh Triêu Ất leo lên trên đỉnh núi, canh gác giúp mọi người.

"Cuối cùng đã đi ra rồi." Nằm trên mặt đất, Nam Trúc vỗ vỗ ngực, cất lời vui mừng, rồi bỗng ngồi dậy, vỗ vỗ cánh tay Mục Ngạo Thiết, "Lão Cửu, ngươi xem phương hướng chúng ta trở về, chính là phương hướng mặt trời hạ xuống. Nói cách khác, cách thời điểm cự nhân kia nhìn thấy mặt trời lặn còn có một quãng thời gian nữa, chúng ta hẳn là còn có thể tiếp tục khiêng thêm một chuyến."

Vừa mới ngồi dậy theo, Mục Ngạo Thiết nghe nói là việc này, lập tức lại nằm xuống lại, coi như không có nghe thấy.

Ở một bên nhấc tay áo lau mồ hôi và cũng thở hổn hển, Trầm Khuynh Thành khuyên nhủ: "Nam huynh đệ, đừng mạo hiểm nữa. Suy đoán ý nghĩ của người khác để làm hy vọng là điều không đáng tin nhất. Người chết đã đủ nhiều rồi, vì một chút tiền mà bị nhốt kín tại bên trong là không đáng."

Ngô Hắc chỉ là nhìn sang bên bên này quan sát một chút, cũng không có nói lời nào, nếu như Nam Trúc quả thật vẫn muốn đi vào trong đó, gã ta cũng sẽ không khuyên.

Thời điểm trước khi đi vào, những người này từng cứu gã ta, sau đó coi như là gã ta đã làm ra báo đáp, trên đường trở về, không quản là trên biển hay là trên đất bằng, cũng đều là gã ta dọc theo đường đi thanh trừ những con hoàng kim quái thú chặn đường kia, gã ta có thể trở về sớm hơn, nhưng vẫn đi theo một đường hộ tống.

Với gã ta mà nói, gã ta đã hết lòng rồi, đi ra khỏi Kim Khư mọi người liền không còn thiếu nợ gì nhau nữa cả.

Một cây chẳng chống vững nhà, Nam Trúc nhìn nhìn xung quanh, thấy không có người nào hưởng ứng, cũng đành phải thôi.

Nhưng mà sau đó, chính là Ngô Hắc phá vỡ sự im lặng, gã ta chủ động hỏi Nam Trúc, "Nhiều hoàng kim như vậy, các ngươi làm sao mang đi được?"

Vấn đề này thật sự đã hỏi đúng người rồi, đối với chuyện kiếm tiền này, sư huynh đệ ba người đã sớm lật qua lật lại suy nghĩ hết nước rồi, lúc trước nằm mơ cũng nghĩ đến nó.

Nam Trúc lập tức vui cười hớn hở nói: "Tiên sinh vậy mà lại lo lắng nhiều tiền mang đi không được sao? Yên tâm, yên tâm, dù có nhiều hơn gấp mười cũng sẽ dễ dàng mang đi, chỉ hận tiền quá ít mà thôi. Về sau nhất định giúp tiên sinh sắp xếp thỏa đáng."

Trong lúc nói chuyện, sắc trời dần tối, mọi người đều nghỉ ngơi tại chỗ, không có vội vã rời đi.

Cửa ra vào Kim Khư chưa có đóng lại, bọn họ cũng không dám dễ dàng rời đi…

Trên không trung rừng cây nơi khu đất trũng, một bóng người bay đến, chính là Ngô lão thái gia, nhìn thấy Hoàng kim đài giữa khu đất trũng, lão ta tức thì thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng lạo ngược đi xuống.

Nhưng mà tại thời điểm khi lão ta tới gần, dưới ánh chiều tà lóe qua một luồng ánh sáng vàng kim, mau lẹ giống như trời giáng sấm sét vậy, đột nhiên dừng tại trên Hoàng kim đài, lơ lửng tại trước lớp sóng hư không xoay tròn, là một cây kim sắc bảo kiếm thật lớn treo ngược xoay tròn, ngăn cản cửa ra.

Ngô lão thái gia trên không trung lập tức dừng lại, vừa nhìn thấy cây kiếm này thì cực kỳ hoảng sợ, vội vàng nhìn xung quanh, mặc dù không nhìn thấy người, nhưng đã sợ đến mức khiến lão ta nhanh chóng nhảy ngược lên, tiến vào trong rừng cây, không biết độn hướng đi phương nào.

Tại sau khi lão ta biến mất không bao lâu, trong rừng cây lại nhảy ra một con phi trùng vung vẩy hai cánh như tấm màn màu đen, chính là cấy phi trùng quải trượng của Thử thái bà.

Phi trùng cẩn thận từng li từng tí tới gần Hoàng kim đài, chậm rãi vòng qua kim sắc cự kiếm, sau đó mới xâm nhập vào trong lớp sóng hư không xoay tròn, biến mất.

Sau khi đi ra khỏi lớp sóng hư không, phi trùng rõ ràng không có ngờ tới bên ngoài có một đám người quen đang chờ, nó lập tức vẫy cánh bay lên cao.

Thế nhưng, mọi người đã phát hiện thấy nó.

"A cha!" Tiểu Hắc đưa tay chỉ đến, "Muốn."

Ngô Hắc tung mình bay vọt lên, lăng không chụp một cái, cưỡng ép bóp lấy cổ phi trùng, kéo về mặt đất đưa cho nhi tử chơi đùa.

Tiểu Hắc lập tức nắm lấy hai cánh của phi trùng, cưỡi lên nó chơi đùa, một người một trùng quay cuồng tại đó.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những người khác vô cùng lo sợ, loại đồ vật nguy hiểm này mà cũng đưa cho tiểu hài tử chơi đùa như món đồ chơi được sao, không sợ bị hai cái chi trước sắc bén giống như liêm đao kai của phi trùng làm tiểu hài tử bị thương sao?

Nhìn tới Ngô Hắc, dường như không quan trọng lắm, khi phi trùng chạy thoát khỏi Tiểu Hắc, gã ta lại ra tay bắt về lại cho nhi tử.

Tại thời điểm khi ánh chiều tà sắp biến mất phía chân trời, luồng không khí bên trong hẻm núi đột nhiên có cảm giác bị lôi kéo, mọi người chuyển ánh mắt nhìn chăm chú về phía chỗ lớp sóng hư không xoay tròn, chỉ thấy lớp sóng hư không bỗng nhiên rụt vào, thu nhỏ lại còn cỡ nắm đấm, sau đó liền giống như một làn gió nhẹ, tan biến đi.

Nam Trúc đứng dậy di chuyển đi tới, đi lui đi tới mấy lần, dùng hành động thực tế để chứng minh, cửa ra vào Kim Khư đã biến mất.

Sau đó dòng không khí bên trong hẻm núi trở lại bình thường, bắt đầu có gió thổi vù vù xuyên qua hẻm núi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, và cũng đều có chút buồn bã như mất cái gì, có một số khuôn mặt vĩnh viễn lưu lại bên trong, không bao giờ xuất hiện nữa rồi.

Tại trên đường, mấy người cũng nhiều lần hỏi thăm Ngô Hắc, hỏi vì sao phụ thân gã ta không đi ra, Ngô Hắc thủy chung không có trả lời.

Ánh trăng dần dần lên cao, chiếu vào Ninh Triêu Ất ngồi ở đỉnh núi.

Nam Trúc cũng đã thức tỉnh Dữu Khánh, gã và Mục Ngạo Thiết đều đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần chịu đựng bị mắng chửi, kể lại một lần tình hình cho Dữu Khánh biết.

Dữu Khánh giống như đã bị điên, ở tại trong hẻm núi chạy lui chạy tới mấy lần, sau khi xác định quả thực đã trở về đến hẻm núi lớn có cửa ra vào Kim Khư, thì mới tê liệt ngồi ở trên mặt đất.

Hắn biết rằng, di thể của Kiều Thư Nhi đã vĩnh viễn lưu lại trong Địa tuyền tại Tiên cung.

Thấy tình thế có thể khống chế, Nam Trúc kêu gọi mọi người làm việc, bảo mọi người vận chuyển hoàng kim đến trong hầm rượu của Liệt Cốc sơn trang.

Tại đó chỉ còn lại Ninh Triêu Ất và Dữu Khánh ngơ ngơ ngác ngác ngồi một chỗ. Hai người Nam, Mục cũng không còn sợ lão Thập Ngũ chạy về lại Tiên cung.

Sau khi vận chuyển Hoàng kim đến hầm rượu của sơn trang, mấy người bắt đầu vung đao vung kiếm chém chặt khối vàng. Vàng vốn là tương đối mềm, dựa vào tu vi của bọn họ muốn cắt thế nào thì cắt thế đó, nói chung đều đem nó chém thành vàng thỏi.

Chặt gọt xong thành từng thỏi vàng, chúng được xếp vào trong các thùng rượu.

Trước khi hừng đông, hai người Nam, Mục đi vào trong thôn liên hệ thôn dân, yêu cầu trong thôn tổ chức xe ngựa.

Xe ngựa là thứ Liệt Cốc sơn trang cần phải có, bình thường dùng để vận chuyển rượu ra ngoài rất hữu dụng, hơn nữa số lượng còn có không ít, trên cơ bản cứ mười hộ gia đình thì có một chiếc xe ngựa.

Mấy ngày hôm nay, các thôn dân cũng đã nhận thấy được sự bất thường, bởi vì tình hình thể hiện rất rõ ràng, không còn thấy bất kỳ tu sĩ nào của Liệt Cốc sơn trang nữa, đến đêm tối trong Liệt Cốc sơn trang luôn luôn tối như mực.

Nam Trúc an ủi bọn họ, nói qua mấy ngày nữa những người khác liền sẽ trở về, gã tin tưởng những người kia cũng không có khả năng một mực bỏ mặc nhà cửa nơi đây không trở lại, không lẽ nào không còn ba vị trang chủ thì những người khác không sống được nữa hay sao?

Đương nhiên, gã cũng là dùng danh nghĩa của những người đó để truyền lệnh tới thôn dân, triệu tập thôn dân tổ chức một đoàn xe ngựa.

Chờ đến khi mặt trời mọc lên, toàn bộ hoàng kim đều đã được sắp xếp lên xe xong xuôi rồi.

Một nhóm thôn dân cũng đang thay y phục, thay đổi y phục tươm tất dễ nhìn hơn, đều là quần áo mà hai người Nam, Mục lấy ra từ trong sơn trang, dù sao trên đường đi cũng cần có người hỗ trợ lái xe và trông coi, một chiếc xe bố trí hai người.

Khung cảnh bên ngoài sơn trang bận rộn náo nhiệt, Trầm Khuynh Thành cũng đưa Ninh Triêu Ất từ chỗ khe nứt hẻm núi trở về đây.

Hai người bọn họ không có dự định tiếp tục tham dự vào những việc còn lại, chuẩn bị chia tay với bên này, mỗi người đi một ngả.

Đi cùng với hai người từ nơi hẻm núi trở về đây còn có cả Dữu Khánh.

Hai người Nam, Mục cẩn thận quan sát phản ứng của Dữu Khánh, ngoại trừ vẻ ngoài có chút tiều tụy, bộ râu mép dường như tăng thêm chút tang thương ra, nhìn không thấy bất thường gì quá lớn.

Khi Ninh Triêu Ất nói lời chia tay với mọi người thì Trầm Khuynh Thành cũng dắt tới hai con ngựa, và có cả một cây đàn Tam huyền cầm đưa cho Ninh Triêu Ất, nàng nói, "ĐÃ sửa chữa xong cây đàn cho ngươi rồi, ngươi nhìn xem âm sắc có chuẩn hay không."

Cây đàn vốn đã bị đập hỏng ở trong Kim Khư, cõng về chỉ còn lại một phần có thể giấu kiếm, nàng ta suốt cả một đêm tu sửa nó giúp y.

Ninh Triêu Ất cười nói: "Ngươi sửa thì khẳng định không có vấn đề." Một tay vỗ vào bệ đá đang ngồi, tung người bay lên, rơi xuống trên lưng ngựa, rất dễ nhìn thấy hai chân đã mất đi.

Trầm Khuynh Thành dắt dây cương cũng xoay người lên ngựa, trên lưng ngựa treo di hài bà ngoại của nàng đã được đóng gói, nó được mẫu thân nàng giấu tại bên ngoài trướckhi tiến vào Kim Khư, được nàng lấy ra, về phần di thể của mẫu thân nàng thì đã vĩnh viễn lưu lại trong Tiên cung.

Hai người ngồi trên lưng ngựa chắp tay, chào từ biệt mọi người.

Dữu Khánh chắp tay đáp lễ, và hỏi: "Không biết nhị vị định đi đâu?"

Ninh Triêu Ất hất hất cằm về phía Trầm Khuynh Thành, "Nàng nói muốn đến Lam Bảo hồ cùng chăn dê với ta, vậy thì còn có thể đi đâu nữa. Các ngươi nếu có rảnh rỗi không ngại tới Lam Bảo hồ chơi

một chuyến, phong cảnh cũng không tệ, và chắc chắn sẽ có thịt dê ngon nhất chiêu đãi các ngươi."

Dữu Khánh kinh nghi, "Về Lam Bảo hồ? Kẻ phía sau màn làm sao lại không biết, các ngươi trực tiếp về Lam Bảo hồ thì sợ rằng sẽ có nguy hiểm, nói không chừng xung quanh nơi này đã là sát cơ trùng điệp."

Ninh Triêu Ất: "Không quan trọng nữa rồi, đơn giản là liều mạng mà thôi."

Dữu Khánh nhắc nhở: "Vợ con các ngươi còn nằm tại trong tay người ta a."

Ninh Triêu Ất: "Đám người đó còn có thể để cho người nhà chúng ta còn sống sao? Chúng ta chờ bọn chúng tới tìm chúng ta, nhưng mà đừng hòng tiếp tục kiềm chế được chúng ta nữa! Thám Hoa lang, chư vị, tạm biệt."

Dữu Khánh: "Nếu như tâm tư nhị vị nhàn nhã, có thể đến Diệu Thanh Đường U Giác Phụ tìm chúng ta."

Ninh Triêu Ất cười gật đầu, xoay đàn cầm ngang trên tay, đinh đang gảy vang, có vẻ nhàn nhã.

Trầm Khuynh Thành thúc ngựa đi trước, cũng dắt theo ngựa chở Ninh Triêu Ất, hai người không nhanh không chậm dần dần đi xa dưới ánh mặt trời.

Đối với trạng thái rời đi thoải mái lúc này, mọi người dường như lại nhìn thấy được hình ảnh Trầm Khuynh Thành với dáng vẻ duyên dáng yêu kiều, mềm mại nhẹ nhàng gian nan cõng Ninh Triêu Ất trên lưng đi trở về.

Mọi người không biết vì sao Trầm Khuynh Thành lại cùng theo Ninh Triêu Ất đến Lam Bảo hồ chăn dê, lúc trước hai vị này ở cùng với

nhau không phải để diễn kịch sao? Lẽ nào thật sự đã nảy sinh quan hệ nam nữ?

Sư huynh đệ ba người ngại ngùng, xấu hổ không dám mở miệng hỏi về nghi vấn này.

Chương 428: Tiểu Hắc có tiềm chất

Nhìn theo đôi nam nữ bước lên đại lộ rời đi sơn trang, sau đó Dữu Khánh quay đầu lại hỏi hai vị sư huynh, "Đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Gần như xong hết rồi." Nam Trúc ngập ngập ngừng ngừng nói một câu, rồi liếc mắt nhìn cha con Ngô Hắc ở cách không xa, lại nhỏ giọng nói: "Đem trở về chừng này tiền vẫn còn thiếu rất nhiều, không đủ a!"

Dữu Khánh cũng quay đầu lại nhìn một cái, nghi ngờ hỏi, "Chất đầy nhiều xe như vậy mà vẫn còn có thể thiếu rất nhiều sao?"

Nam Trúc: "Ai, đại đa số đều không phải của chúng ta. Tính toan một chút, số vàng của chúng ta đại khái có khoảng năm vạn cân, đổi thành bạc chẳng qua cũng chỉ mấy trăm vạn lượng, đó là còn có thêm phần Trầm Khuynh Thành và Ninh Triêu Ất hỗ trợ đưa ra một khối lớn. Chưa nói tới phía bên Diệp Điểm Điểm, chỉ riêng phần lãi suất cần trả cho Bích Hải Thuyền Hành cũng đã thiếu một đống lớn."

Dữu Khánh không hiểu, hỏi "Vậy phần lớn là của ai?"

Nam Trúc liếc liếc mắt về phía Ngô Hắc, "Còn có thể là của ai, phần lớn đều là của vị kia vận chuyển ra. Tu vi người ta cao, tất cả chúng ta gộp lại cũng không có cách nào so với người ta. Ngươi không thấy được sao, người ta đập những tảng vàng to lớn đó thành từng tấm xếp lên như chồng bánh, một lần khiêng hơn mười khối đi ra ngoài.

Ta hơi tính toán một chút, chỉ một mình hắn đã khiêng ra được xấp xỉ hai mươi nghìn cân. Chỉ một mình hắn khiêng ra một lần cũng đủ cho chúng ta chống được một năm. Nghe ý của người ta nói thì có vẻ về sau khẳng định sẽ không ở lại tại nơi này nữa, đi ra bên ngoài thì phải tốn tiền, muốn giữ tiền nuôi thân."

Dữu Khánh cau mày, "Vậy làm sao các ngươi không biết khiêng ra nhiều thêm một chút?"

"Ngươi nghĩ rằng bọn ta không muốn sao? Nhưng kịp sao? Không kịp a!"

Nam Trúc giang hai tay ra, kể lại cho Dữu Khánh biết về việc Hoàng kim cự nhân kia ra kỳ hạn rời đi, ngoài ra cũng nhấn mạnh chuyện khiêng vật nặng bay không nổi, chỉ có thể dùng chân đi bộ, để vận chuyển một chuyến cần tốn không ít thời gian, luôn nhấn mạnh là quả thực không còn kịp thời gian nữa.

Dữu Khánh nghe xong thì suy nghĩ một hồi, ánh mắt lướt qua lướt lại vài lần trên những chiếc xe đã xếp đầy hàng hóa kia, cuối cùng xoay người đi về phía hai cha con Ngô Hắc.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, đều có chút ngạc nhiên, cho rằng Dữu Khánh sẽ tính sổ với bọn họ vì việc của Kiều Thư Nhi, nào ngờ ngay cả một câu mắng chửi cũng không có, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, giống như đã bình phục bình thường trở lại.

Tiểu Hắc đang tập luyện bay, nắm lấy chân của phi trùng, treo bên dưới để nó bay tới bay lui.

Con phi trùng kia rõ ràng cũng đã bị Ngô Hắc giáo huấn làm cho sợ rồi, rất phối hợp tác với Tiểu Hắc.

"Ui, đây không phải là quải trượng của Thử thái bà sao, cầm tới làm đồ chơi cho con trai rồi à?"

Dữu Khánh vui cười hớn hở tiến đến bên cạnh Ngô Hắc.

Ngô Hắc quan sát hắn từ trên xuống dưới, thực ra cũng rất muốn hỏi hắn một câu cảm thấy thế nào rồi, hoặc là cố nén bi thương, đại loại như vậy, nhưng nhìn thấy bộ dáng của Dữu Khánh bây giờ, cuối cùng cũng không nói ra miệng, "Ừm" một tiếng đáp lại.

Dữu Khánh lại hỏi: "Sau khi rời đi nơi này thì đã có dự định đi đâu chưa?"

Ngô Hắc: "Còn chưa có nghĩ xong."

Dữu Khánh gọn gàng dứt khoát, nói: "Đi U Giác Phụ đi. Tại U Giác Phụ, ta có một gian cửa hàng rất lớn, có đình viện xinh đẹp, còn có nhiều phòng trống, tuy nhiên, cửa hàng của ta vẫn chưa có người, cũng không có nhiều khách nhân, đủ cho cha con các ngươi ở lại tương đối tự do tự tại."

Ngô Hắc nhìn chằm chằm hắn, thể hiện rất rõ y đang suy nghĩ.

Dữu Khánh nói:

"Xung quanh đây nhìn có vẻ bình an, ai biết được trong bóng tối có cặp mắt nào đang nhìn chằm chằm vào chúng ta hay không? Thế lực phía sau Người mặt sắt có khả năng sẽ ra tay đối với phụ tử các ngươi bất cứ lúc nào. Ta biết ngươi không sợ, nhưng con trai của ngươi còn nhỏ. Nói một cách tương đối, khắp trong thiên hạ này, có lẽ không có nơi nào an toàn hơn U Giác Phụ, tại dưới ánh mắt của U Nhai, không ai dám làm xằng làm bậy. Ở lại chỗ của ta, đóng cửa lại thì có sự thanh tịnh, mở cửa ra liền có thể cảm nhận sự phồn hoa của thế gian."

Thấy đối phương vẫn còn không có phản ứng gì, hắn lại nhếch nhếch miệng về phía Tiểu Hắc, "Nói thật, ta cảm thấy đứa nhỏ Tiểu Hắc này cũng tất khá, chỉ là không có được một người cha thích hợp, làm cho nó ngay cả việc nói chuyện cũng không nói được lưu loát, đây là sai lầm của ngươi. Nếu ngươi đã muốn dẫn nó nhập thế,

nó có cần phải học cách sinh hoạt giống như người thế gian hay không chứ?

Ta thật sự cảm thấy Tiểu Hắc rất tốt, cảm thấy đáng tiếc khi bị dở dang trong tay ngươi. Ngươi cảm thấy ngươi có thể dạy nó được tốt hay không? Nói không khách khí, việc đánh đánh giết giết ta có khả năng không bằng ngươi, nhưng nếu thật sự nói tới việc cầm bút viết viết vẽ vẽ thì ngươi đại khái là không bằng ta. Nếu không ngại hãy giao Tiểu Hắc cho ta tới dạy nó đi."

Ánh mắt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết chạm với nhau một cái, sau đó nét mặt hai người như tê dại quay nhìn sang phía khác, trong lòng như có vô số con rùa đang bò lổm ngổm.

Vị này thế nhưng là thiên hạ đệ nhất tài tử a! Vốn sắc mặt vẫn luôn lạnh nhạt, lúc này trên mặt Ngô Hắc hiện lên sự dao động, nhưng vẫn hơi có phần thấp thỏm, hỏi ngược lại: "Phụ tử chúng ta ở lại đó có quá làm phiền cho các ngươi hay không?"

Dữu Khánh lập tức hỏi hai vị sư huynh, "Các ngươi có cảm thấy phiền phức không?"

Mục Ngạo Thiết khẳng định: "Không phiền phức."

Nam Trúc ưỡn ngực nói: "Phiền phức gì chứ, đều là người mình, chúng ta xem như đã cùng kết giao sinh tử rồi, đến đó cứ xem như là nhà mình a. Lời nói không xuôi tai, trong thiên hạ này, rất nhiều người muốn được lão Thập Ngũ dạy học cho con cháu nhà mình, có bao nhiêu người đem theo vô số tiền bạc tới cửa thỉnh cầu, nhưng lão Thập Ngũ không đồng ý với người nào cả, có thể làm cho lão Thập Ngũ chủ động đồng ý dạy, Tiểu Hắc chính là người đầu tiên. Xem ra, Tiểu Hắc quả thật là rất có tiềm chất, lãng phí thì quá đáng tiếc đi."

Dữu Khánh xua tay, "Nói những điều đó không có ý nghĩa gì, ta chỉ là cảm thấy đi đâu cũng là đi, đi đến chỗ chúng ta, chúng ta còn có thể hại cha con các ngươi hay sao?"

Ngô Hắc nhìn về phía con trai đang treo trên không trung chơi đùa, khóe miệng giựt giựt, cuối cùng gật đầu nói: "Được, vậy thì nghe theo chư vị."

Nam Trúc tức thì mặt mày rạng rỡ, nói: "Ai nha, không cần khách sáo như vậy, về sau đều là người mình, nếu như cứ khách sáo như vậy, trong tương lai làm sao có thể ở chung."

Ngô Hắc lập tức đáp lại, "Về sau gọi ta là Hắc Tử đi."

Dữu Khánh nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía không trung, gọi: "Tiểu Hắc, xuống đây đi, tới giờ xuất phát rồi."

Ngô Hắc lập tức lắc mình bay lên không trung, bắt lấy con trai nhỏ đang hồ hởi chơi đùa.

Nam Trúc nhân cơ hội thì thầm tại bên cạnh Dữu Khánh: "Để bọn họ ở lại chỗ chúng ta, có thích hợp không?"

Dữu Khánh nhàn nhạt đáp lại một câu, "Bọn họ mà không thích hợp thì không còn người nào thích hợp nữa cả, còn có người nào lai lịch trong sáng hơn hai cha con bọn họ sao?"

Nam Trúc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý, "Ừm! Cũng đúng a."

Rất nhanh, đoàn xe giả bộ chở đầy "Rượu" lăn bánh khởi hành, dùng cờ hiệu "Liệt Cốc sơn trang" để lên đường.

Sư huynh đệ ba người chia ra ở tại vị trí đầu, giữa và cuối đòn xe để hộ tống.

Sau đó, tại trên đường đi, hễ gặp phải thành thị liền đi tìm tiền trang để đổi tiền, dùng danh nghĩa "Liệt Cốc sơn trang" để đổi lấy ngân phiếu, mỗi một lần cũng không đổi nhiều, tùy theo quy mô của tiền trang, nhiều nhất cũng chỉ đổi lấy mấy trăm vạn lượng ngân phiếu.

Hơn mười ngày sau, toàn bộ hoàng kim đều được đổi sạch sẽ. Không khác lắm với dự tính của Nam Trúc lúc trước, sư huynh đệ ba người đổi vào tay chỉ có được khoảng năm trăm vạn lượng ngân phiếu, mà chỉ một mình Ngô Hắc thì có được xấp xỉ hai nghìn một trăm vạn lượng.

So sánh với thu hoạch lúc trước, khi vừa đi ra Tiểu Vân gian, hơi chút liền có thu nhập hơn trăm triệu, chút tiền này quả thực không giúp cho sư huynh đệ ba người xốc dậy được chút tinh thần này.

Nhưng mà sư huynh đệ ba người cũng biết rõ, của trời cho như thế này là không có khả năng thường thường gặp được, khoản thu nhập trước mắt này đã tương đối đáng kể rồi.

Đã đổi được hết hoàng kim, đoàn xe liền bị bọn họ đuổi về, không để cho những xa phu làm việc không công, đưa cho bọn họ một lần mười vạn lượng bạc. Đám xa phu vô cùng vui vẻ mà quay xe trở về, khi rời đi thì cũng trao đổi xem nên mua thứ gì mang về, dù sao cũng có sẵn xe ngựa.

Khi bọn họ còn chưa có trở về tới Liệt Cốc sơn trang thì đám người Dữu Khánh đều đã trở lại U Giác Phụ.

Có thể thuận lợi như thế, chính bọn họ cũng rất bất ngờ, trên đường đi vẫn luôn luôn lo lắng độc thủ phía sau màn sẽ tiếp tục ra tay.

U Giác Phụ vẫn phồn hoa như cũ, lưu quang bay lượn, quang ảnh kỳ huyễn.

Cất bước đi trên đường phố, hai cha con Ngô Hắc đều tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, đều là dáng vẻ của dân quê lần đầu vào thành phố, quả thực cũng là lần đầu tiên tới đây.

Tiểu Hắc đặc biệt vui sướng, tiểu hài tử là rất thích khung cảnh huyền ảo như thế này.

Dưới sự ép buộc của người lớn, nó đã miễn cưỡng mặc vào y phục và giày, nhưng đầu tóc vẫn bù xù như trước, mái tóc được buộc lại sau đó lại bị nó tháo ra, giày cũng cởi, mặc áo quần cũng luôn khiến cho nó cảm thấy không được tự nhiên, nói đến cùng vẫn là còn chưa có quen.

Việc khác chính là đi đâu cũng khiêng theo một cây gậy, đứng tại cửa nhà người nào, hoặc giống như là ăn mày xách gậy đập chó, hoặc giống như là muốn đập cửa nhà người ta vậy.

Cây gậy đó kỳ thực chính là cây quải trượng lúc trước của Thử thái bà, hiện tại hoặc là cây gậy chở nó bay đi, hoặc là nó xách gậy chạy khắp nơi.

Một đường dạo bộ đi tới, cuối cùng một nhóm người đi tới dưới tấm bảng hiệu "Diệu Thanh Đường".

Cửa hàng mở ra, Dữu Khánh đưa tay làm ra thủ thế mời vào, một đám người đi vào vừa vặn đúng lúc Tôn Bình nhìn ra phía ngoài.

Chợt nhìn thấy đám người Dữu Khánh trở về, Tôn Bình rõ ràng sững sờ, mở to mắt nhìn. Ánh mắt sư huynh đệ ba người nhìn về phía bà ta lập tức trở nên thâm thúy.

Tôn Bình lập tức thay đổi vẻ mặt vui mừng, cười nói, "A, Đông gia trở về rồi."

Bà ta lại vội vàng chạy vào bên trong hô to lên, thông báo đám người Dữu Khánh đã trở về.

Trùng Nhi là người đầu tiên nghe tiếng vội vã chạy ra, vừa nhìn thấy Dữu Khánh thì lập tức hai tay mười ngón đan vào nhau giao nhau, vui mừng khom người hành lễ: "Công tử về rồi."

"Ừ." Dữu Khánh thuận tay nhéo má hắn ta, luôn cảm thấy khuôn mặt tên gia hỏa này non nớt mềm mại, vừa nhìn thấy liền muốn thử tay.

Sau đó đi đến trước mặt chính là Thiết Diệu Thanh, nhìn thấy trong đám người trở về còn có cả người xa lạ, lập tức dè dặt hành lễ chào.

Cho dù là Ngô Hắc, nhìn thấy sắc đẹp của Thiết Diệu Thanh thì cũng nhịn không được đưa mắt nhìn nhiều mấy lần.

Tiểu Hắc lập tức nhấc cây gậy vác trên vai chỉ tới Thiết Diệu Thanh, lớn tiếng nói: "Coi được."

Thiết Diệu Thanh mỉm cười.

Ngô Hắc nhanh chóng ấn cây gậy trong tay nhi tử xuống, trừng mắt nhìn con trai.

Nhị sư huynh Cao Vân Tiết chắp tay sau lưng không chút hoang mang đi tới, bày ra vẻ đạo mạo, nhàn nhạt hỏi: "Chuyến đi Minh Hải này có thuận lợi không?"

Dữu Khánh dừng bước lại, tại trước ánh mắt mọi người hắn lặng im một lúc, sau đó từ từ nói: "Rất không thuận lợi, thiếu một chút mất đi tính mạng. Có người đã nắm giữ nhất cử nhất động của chúng ta, thậm chí trước đó còn biết rõ chúng ta sắp đi đâu để sớm tại trên đường đi bố cục sẵn chờ chúng ta." Dứt lời, liền sải bước đi tiếp.

Nam Trúc cũng vui vẻ cất tiếng cười ha hả, giọng kỳ kỳ quái quái nói: " 'Diệu Thanh Đường' này thực sự kỳ lạ a, vì sao luôn luôn bị gió lùa?" Dứt lời cũng cùng đi theo.

Ngô Hắc không quản tới việc giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, nắm lấy cổ con trai nhỏ, kéo đi theo.

Trùng Nhi vẻ mặt kinh nghi bất định theo sát phía sau.

Nét mặt Cao Vân Tiết trở nên ầm trầm, đưa tay ngăn cản Mục Ngạo Thiết lại, trầm giọng hỏi: "Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Mục Ngạo Thiết đẩy tay ông ta ra, đáp một câu, "Chúng ta có thể nhặt được mạng trở về, thật sự không dễ dàng." Ném xuống một lời nói rồi cũng bước đi.

Cao Vân Tiết cau mày suy tư.

Thiết Diệu Thanh sững sờ ngây dại, nếu như lời Dữu Khánh nói còn chưa đủ rõ ràng, vậy thì lời Nam Trúc nói gần như đã là chỉ vào mũi một số người để nói rồi.

Nàng bỗng nhiên nhìn về phía Tôn Bình, hi vọng đám người Dữu Khánh suy nghĩ nhiều, cũng hi vọng là mình suy nghĩ nhiều, nhưng mà nàng nhìn thấy Tôn Bình buồn bã cúi đầu, tức thì khiến lòng nàng run lên, run rẩy hỏi: "Bình nương, thật sự là ngươi sao?"

Tôn Bình nước mắt rơi như mưa, tại chỗ khóc không thành tiếng…

Chương 429: Tân lão bản

Đan Uẩn các, một cửa hàng chuyên kinh doanh buôn bán đan dược bên trong U Giác Phụ.

Bên ngoài đường phố người đến người đi, bên trong cửa hàng cũng có khách nhân lác đác. Trong sảnh tiếp khách ở một bên, trên một cái bàn tròn tinh xảo có đặt một cái mâm, bên trong chứa một đống đan hoàn màu vàng nhạt, Tiểu Hắc ngồi đó đung đưa chân trần, liên tục ném đan hoàn vào trong miệng nhai giống như ăn đậu rang đường vậy.

Trên lưng Tiểu Hắc vác nghiêng cấy "Đại bổng" kia, không nghiêng lưng không được, cây gậy cao hơn thân nhóc. Cũng không xem là cõng, "Đại bổng" tự mình vươn ra hai cái đùi bấu víu vào trên người nhóc, tự mình lo cho mình, luôn tốt hơn so với bị người kéo lê trên mặt đất, một đường cứ bị ma sát hoài cũng chịu không nổi.

Đương nhiên, Tiểu Hắc thỉnh thoảng cũng chuyển một viên đan hoàn ra mặt sau co "Đại bổng" nếm thử.

Đông chưởng quỹ ở một bên cười tủm tỉm bưng cốc trà uống, nhìn tiểu hài tử tóc tai bù xù ngồi ăn hì hục.

Đến khi đan hoàn trong mâm đã bị ăn sắp hết sạch, bên ngoài cửa hàng có một người sải bước đi nhanh vào, xông thẳng đến sảnh bên, người làm trong cửa hàng cũng không ngăn cản.

Ngô Hắc tới rồi, đẩy bức rèm phòng khách ra xông thẳng vào trong, nhìn chằm chằm con trai trong miệng đang nhai rốp rốp không ngừng, khuôn mặt sầm xuống.

Tiểu Hắc vơ hết chút đan hoàn cuối cùng còn lại trong mâm, nhanh chóng đưa ra sau lưng cất giấu.

Đông chưởng quỹ cười cười đứng lên, "Ngô lão bản tới rồi, ta thế nhưng là trông chừng rất kỹ con trai cho ngươi, không dám có một chút sơ suất."

Ngô Hắc mặt sa xầm nói: "Đông chưởng quỹ, ngươi lại cho nó ăn cái gì vậy?"

Đông chưởng quỹ: "Việc này ngài yên tâm, tứ gì không thể ăn bậy ta khẳng định không cho nó ăn, chỉ là một chút 'Tuyết Tâm hoàn', là đồ tốt để thanh tâm sáng mắt."

Ngô Hắc: "Đông chưởng quỹ, ta đã nói rồi, không được tiếp tục cho nó ăn nữa."

Đông chưởng quỹ than thở:

"Điều ngươi nói ta đều hiểu, nhưng ta có thể làm sao bây giờ? Con trai ngươi, ngươi còn không biết sao? Khiêng cây gậy lớn tới cửa, bộ dạng quét ngang tất cả ngưu quỷ xà thần, lần đầu tới, ta không cho nó, nó liền một gậy đập nát quầy hàng của ta, tự mình lấy ăn, ăn

đan dược giống như là ăn đậu đường vậy, lại còn chọn hương vị nữa chứ.

Lúc đó ta sợ ngây cả người, chưa từng gặp qua người nào ngang tàng như thế, còn có người dám hung hăng tại U Giác Phụ như thế sao, ta thực sự là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng mà không biết có lai lịch như thế nào, không dám trêu chọc a. Ta đã báo U Nhai rồi, người U Nhai chạy tới nhìn xem, phát hiện là một tiểu hài tử không hiểu chuyện, cũng lười quản tới, bảo tự giải quyết với nhau.

Vậy còn chưa xong, nó lại khiêng gậy tới rồi, với tính tình của con trai ngươi như thế, ta có thể làm gì nó bây giờ? Ngươi có tin hay không nếu ta đuổi nó đi ra ngoài, nó lập tức có thể đập nát cửa vào cửa hàng của ta, ta nghe nói nó đã từng đập mấy cửa hàng rồi đi? Thật sự không còn cách nào, chỉ có thể phục vụ nó hư tổ tông a."

Ngô Hắc vẻ mặt phiền muộn nói: "Đừng nói lời vô dụng nữa, nói đi, bao nhiêu tiền."

Đông chưởng quỹ lập tức chỉ ba cái bình sứ trên bàn, "Không nhiều, chỉ ba bình, năm vạn lượng. Chúng ta là người quen, tổng cộng năm vạn lượng là được rồi."

Ngô Hắc không nói hai lời, móc ngân phiếu ra đếm, lấy ra năm vạn lượng ném vào trên bàn, sau đó vòng đến phía bên kia bàn, một tay bóp gáy nhi tử, trực tiếp cưỡng ép đẩy đi.

Đông chưởng quỹ rất nhanh chạy đuổi theo ra cửa, trong tay xách theo một đôi giày tiểu hài tử, kêu gọi: "Giày, Ngô lão bản, giày của nó."

Ngô Hắc nhìn lại, nhận lấy đôi giày rồi tiếp tục bước đi.

Đông chưởng quỹ lại dí dỏm nháy nháy mắt với Tiểu Hắc đang quay đầu nhìn lại, ẩn ý lần sau sẽ tiếp tục chiêu đãi, rất rõ ràng là khuyến khích nó lại đến.

Tiểu Hắc vẫn còn nắm "Đường đậu" trong tay liên tục nhét vào trong miệng, tiếp tục răng rắc răng rắc nhai ăn.

Khuôn mặt âm trầm căng ra, Ngô Hắc có phần nổi giận, nơi này là nơi nào, đây là U Giác Phụ, đồ vật gì ở tại đây đều đắt đỏ vô cùng, mới đến nơi này mấy tháng, tên nhóc con này đã gây họa cho y tiêu gần trăm vạn lượng bạc.

Hiện tại y thật sự hoài nghi dẫn nhi tử nhập thế có phải là một sai lầm hay không.

Lúc trước một mình dẫn theo con trai thật sự không có nhiều chuyện phiền muộn, bực mình như vậy, bây giờ, đứa con trai nhỏ này làm cho y phải nhìn chăm chú giống như đề phòng giặc cướp vậy, hơi chút không chú ý liền chạy đi ra ngoài gây chuyện thị phi.

Y vốn định làm lão bản kín tiếng, nhưng bây giờ bị con trai của mình 'giúp' cho rất nhiều thương gia xung quanh đây đều nhận biết y.

Không sai, bây giờ y đã là lão bản của "Diệu Thanh Đường", tiếp nhận vị trí lão bản từ Thiết Diệu Thanh, giống như Thiết Diệu Thanh lúc trước vậy, làm một lão bản trên danh nghĩa.

Về phần Thiết Diệu Thanh thì đã rời khỏi Diệu Thanh Đường, cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục lưu lại.

Sau khi đám người Dữu Khánh từ Kim Khư trở về, đã làm rõ được bên trong Diệu Thanh Đường có nội gian, dẫn đến Thiết Diệu Thanh tự tra xét.

Chưởng quỹ Tôn Bình thẳng thắn thành khẩn khai báo nội gian chính là mình, nguyên nhân là trượng phu Chu Thượng Bưu của mình cũng chưa chết, rơi vào trong tay đối phương, đối phương dùng việc này để bức ép, mà Tôn Bình lại cảm thấy nhóm Dữu Khánh thủy chung cũng không có xem các nàng là người của mình, rất nhiều chuyện đều tận lực tránh né các nàng, nói chung là nhiều phương diện tâm tình chồng chất lên, khiến cho bà ta làm nội gian,

trước đó vẫn luôn cung cấp tình hình của đám người Dữu Khánh cho bên ngoài.

Về phần độc thủ phía sau màn là người nào, bà ta cũng không biết.

Thiết Diệu Thanh đại khái là người tan nát cõi lòng nhất. người của Diệu Thanh Đường nàng, từng người đều trở thành gian tế của người khác, ngay cả người mà nàng tín nhiệm nhất cũng như vậy, làm sao nàng có thể chịu cho nổi?

Dữu Khánh không có làm gì Tôn Bình, tuy rằng ngay cả ý nghĩ giết chết bà ta cũng đã xuất hiện, nhưng cuối cùng vẫn là không động đến bà ta, Tôn Bình có thân phận của U Giác Phụ cũng là một trong những nguyên nhân.

Cũng không có nói ra lời nói đuổi Tôn Bình đi, nhưng bản thân Tôn Bình cũng không thể ở lại nổi, không động tới bà ta đã là rất rộng lượng rồi.

Thiếu một chút hại chết đám người Dữu Khánh, Thiết Diệu Thanh cũng khó rũ bỏ trách nhiệm, liền chủ động chào từ giã.

Dữu Khánh không đuổi nàng đi, nhưng đối diện với lời từ giã của Thiết Diệu Thanh, hắn cũng không có giữ lại.

Trong nhà có một đại mỹ nhân như thế hắn cũng thích, bình thường nhìn thấy cũng thấy thoải mái, huống hồ giữa hai người còn có chút mờ ám nho nhỏ, nhưng mà hắn thật sự không dám lưu lại.

Nguyên nhân rất đơn giản, lần này là bản thân Tôn Bình tự thẳng thắn thú nhận, nhưng hắn làm sao biết rõ lời Tôn Bình nói là thật, làm sao biết rõ Tôn Bình có phải là đang yểm trợ giúp Thiết Diệu Thanh hay không, ai dám đảm bảo Thiết Diệu Thanh không phải là gian tế? Ai dám đảm bảo tính mạng của Chu Thượng Bưu không thể kiềm chế được đến Thiết Diệu Thanh?

Tôn Bình không lấy ra được chứng cứ chứng minh sự trong sạch của Thiết Diệu Thanh, Thiết Diệu Thanh từ đầu tới đuôi cũng không có tự chứng minh sự trong sạch.

Điều này khiến cho hắn làm sao bây giờ? Bảo hắn tự đi tra xét sao? Hắn tra được rõ ràng sao?

Mạo hiểm lưu lại người có thể là gian tế sao? Nguy hiểm quá lớn, những người vốn có của Diệu Thanh Đường quá không đáng tin nữa rồi, dùng tính mạng của các đồng môn sư huynh đệ ra để mạo hiểm sao?

Không muốn, thật sự không muốn, đã góp vào một cái tính mạng, hơn nữa còn là người hắn yêu.

Mặc dù bề ngoài hắn làm như không có gì, nhưng hắn tình nguyện chưa bao giờ gặp qua Kiều Thư Nhi, thời điểm ngay khi Tôn Bình thừa nhận mình là nội gian, hắn thật sự hận không thể đem Tôn Bình bầm thây vạn đoạn!

Vì vậy, theo hắn thấy, Thiết Diệu Thanh chủ động đề xuất rời đi là lựa chọn tốt nhất, tốt cho tất cả mọi người, đều có thể giữ lại mấy phần mặt mũi, xem như là dễ tụ dễ tán. Nếu không, trong tương lai phải làm sao bây giờ? Ngày phòng đêm phòng, nếu như lúc nào cũng phải đề phòng Thiết Diệu Thanh như đề phòng giặc cướp, như vậy bọn họ khó chịu, bản thân Thiết Diệu Thanh cũng khó mà vượt qua.

Có lẽ Thiết Diệu Thanh hi vọng nhìn thấy Dữu Khánh giữ nàng lại, nhưng nàng không có chờ được điều đó.

Mấy người Nam Trúc ít nhiều cũng giúp Thiết Diệu Thanh nói chút lời nói, dù sao cũng là một đại mỹ nhân a, mọi người đều thích, nhưng Dữu Khánh không có bất kỳ phản ứng nào.

Có một số vấn đề, Dữu Khánh dù ít dù nhiều cũng sẽ đứng ở góc độ của một người Chưởng môn để xử lý.

Mọi người cũng không tiện nói thêm lời gì, biết rõ cái chết của Kiều Thư Nhi thật sự đã khiến cho lão Thập Ngũ bị tổn thương rất lớn, lúc đó ngay cả tính mạng của mình lão Thập Ngũ cũng không cần để ý tới nữa a!

Không giữ lại chính là một cách thể hiện thái độ!

Thiết Diệu Thanh không có ngốc, vì vậy đem Diệu Thanh Đường triệt để bàn giao lại, sau khi giải trừ thân phận U Giác Phụ xong liền cùng Tôn Bình yên lặng rời đi.

Dữu Khánh không giết Tôn Bình, nhưng trước lúc sắp chia tay vẫn là đưa cho Tôn Bình một câu nói, thực ra là nói cho chính Thiết Diệu Thanh nghe: "Chuyện xảy ra lần này vượt xa những gì ngươi có thể tưởng tượng, độc thủ phía sau màn sẽ không lưu lại bất kỳ đầu mối gì để bộc lộ bản thân, vì vậy sẽ không có khả năng để cho trượng phu của ngươi còn sống!"

Bên này, lúc đầu chỉ biết bọn họ đi Minh Hải cạnh tranh nhiệm vục của U Nhai, không biết được sau đó bọn họ bị người dụ đi Kim Khư trong truyền thuyết, hắn cũng không tiện nói cho các nàng biết những việc có liên quan đến Kim Khư.

Nói ra điều này cũng vì không hi vọng Thiết Diệu Thanh bị người khác dùng tính mạng của Chu Thượng Bưu làm kiềm chế, tính cách của nữ nhân này có phần do dự không quyết đoán, không thích hợp làm chủ, quả thực thích hợp làm bình hoa.

Vì vậy, hai nữ nhân cứ như vậy rời khỏi Diệu Thanh Đường, tự mình chủ động rời đi, về phần sau đó đi tới nơi nào, đám người Dữu Khánh không biết.

Khi bàn giao thì Dữu Khánh không có thay đổi tên của cửa hàng, vẫn giữ nguyên tên gọi Diệu Thanh Đường, giúp Thiết Diệu Thanh lưu giữ lại tên hiệu đáng giá kỷ niệm này.

Ngô Hắc chính là trong tình huống như vậy mà tiếp nhận lấy Diệu Thanh Đường. Y cũng không nghĩ tới mình vừa nhập thế liền có thể làm lão bản với một cửa hàng lớn như vậy tại U Giác Phụ, tuy rằng giống như Thiết Diệu Thanh lúc trước vậy, chỉ là trên danh nghĩa.

Nói chung, y có chút không hiểu ra sao mà tiếp nhận nó, dù sao, trong lúc nhất thời y cũng không hiểu, nghe theo lời sư huynh đệ mấy người Dữu Khánh nói, cũng nghiêm chỉnh có được thân phận U Giác Phụ.

Sau đó, Dữu Khánh lấy tiên đào đóng băng ra cho cha con bọn hắn ăn.

Cha con bọn họ cũng là cần tu luyện, trước đây không có tài nguyên tu luyện, hoàn toàn là dựa vào mạng dài để chậm rãi tích lũy tu vi, bây giờ đã có thứ tốt nên đương nhiên cũng không bài xích.

Then chốt là, tà khí bên trong tiên đào không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với phụ tử Ngô Hắc, không giống những người khác cần phải uống nước do Đầu To tắm xong mới có thể ăn, tiên đào này đương nhiên là thứ tốt đối với phụ tử bọn họ.

Dữu Khánh lại nói cho y biết, Diệu Thanh Đường tại Đại Hoang Nguyên còn có một vườn tiên đào, vì duy trì khu vườn tiên đào này mà phải thiếu nợ một khoản lớn. Vốn là, Diệu Thanh Đường không cần lo trả không nổi những khoản nợ này, một trái tiên đào bán với giá bán năm mươi vạn lượng, nào ngờ bị một tên chết tiệt quấy rối, làm cho không còn người dám mua nữa.

Nói chung chính là những tiên đào đóng băng hiện tại, và cả tiên đào kết trái về sau, cũng đều sẽ chia sẻ cho cha con Ngô Hắc.

Sau đó, Ngô Hắc không hiểu ra sao tự nhiên cảm thấy mình đã chiếm lợi nên cầm ra một nghìn năm trăm vạn lượng, để cho đám người Dữu Khánh góp vào cho đủ hai nghìn vạn lượng trước tiên đi trả lãi suất.

Phát hiện thấy điều kiện nơi đây quả thực không tệ, vừa tới liền xem như là nửa cái chủ nhân, Ngô lão bản còn chủ động tiếp nhận chi phí tiêu tốn hàng ngày của cửa hàng, làm cho đám người Dữu Khánh phải vỗ tay tán thưởng.

Nhưng mà, về sau lại phát hiện thấy U Giác Phụ có quy củ, nơi đây không phải là địa điểm che chở miễn phí cho ngươi, trong thời gian quy định, nếu không đạt được doanh thu nhất định là sẽ bị mất cửa hàng, mà Diệu Thanh Đường căn bản là không có thứ gì để bán.

Càng làm cho Ngô Hắc kinh hãi chính là, phát hiện ra lúc trước vì để bảo quản được đống tiên đào này, Dữu Khánh đã mua sắm lượng lớn băng phách, tiền mua sắm băng phách là cầm cố cửa hàng để đổi lấy, ước định trong vòng thời gian hai năm rưỡi sẽ trả lại ba nghìn vạn lượng, nếu không trả được thì cửa hàng này sẽ thuộc về người khác.

Ba nghìn vạn lượng cũng không phải là số lượng nhỏ, không phải như tại Kim Khư có thể nhặt được tại bất kỳ nơi nào.

Tổng cộng toàn bộ số tiền của mọi người trong Diệu Thanh Đường lại, đánh chết cũng không có khả năng gom góp ra được ba nghìn vạn lượng.

Ngô Hắc có phần ngỡ ngàng, không biết vì sao mình lại chủ động đưa ra một nghìn năm trăm vạn kia làm gì, ý nghĩa của việc ném ra một nghìn năm trăm vạn lượng kia nằm ở đâu?

Tiền cũng đã đưa rồi, đã trả giá rồi, y có thể làm gì bây giờ? Chỉ có thể là cùng nhau chịu đựng vượt qua.

Y chỉ là không nghĩ tới, mình đem theo nhiều tiền như vậy để nhập thế, vậy mà còn có thể cảm nhận được áp lực kinh tế rất lớn, ngoài ra, y còn có một đứa con trai phá hoại.

Chương 430: Ngày thường của Tiểu Hắc

Đến thời điểm này, Ngô Hắc mới chân chính tin tưởng đám gia hỏa này đi vào Kim Khư trong truyền thuyết thực sự là vì tiền.

Ngay cả y, một người trước đây lánh đời cũng cảm thấy không thể nào tin nổi, thử hỏi nếu là để người khác biết rõ thì làm sao có thể tin được?

Lúc này, trở về tới cửa vào Diệu Thanh Đường, Ngô Hắc có phần tức giận mà đẩy mạnh Tiểu Hắc vào trong cửa hàng.

Nhìn thấy Cao Vân Tiết nằm trên ghế dựa phía sau quầy, còn có cả Trùng Nhi đang lau dọn, Tiểu Hắc lập tức vui vẻ chào hỏi: "Nhị thúc, Thập Lục thúc."

Trùng Nhi cười phất phất chiếc khăn lau trong tay.

Cao Vân Tiết đứng lên, cười nói: "Tiểu Hắc về rồi a"

Hai người vừa nhìn thấy sắc mặt Ngô Hắc, không cần phải suy nghĩ nhiều, liền biết tên bại gia tử Tiểu Hắc này lại ra ngoài gây họa rồi, phỏng chừng là leo tường ra ngoài, dù sao chắc chắn không phải lẻn ra ngoài dưới mí mắt bọn họ.

Hai người coi như là thấy nhưng không còn ngạc nhiên nữa rồi, thực sự là tính tình Tiểu Hắc quá hoang dã, quy tắc là thứ gì đó quá trừu tượng đối với tiểu gia hỏa này, còn chưa có hình thành khái niệm thực chất nào.

Bây giờ, Cao Vân Tiết và Trùng Nhi cũng đã có thân phận U Giác Phụ chính thức. Không còn cách nào, không có thân phận U Giác Phụ thì không thể một mực ở lại làm việc trong cửa hàng U Giác Phụ, xảy ra chuyện sẽ rất phiền phức. Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình đã rời đi, trong cửa hàng không có người nào làm việc, cũng không

thể để cho người lão bản trên danh nghĩa là Ngô Hắc phải làm việc một mình.

Trong cửa hàng sở dĩ vẫn còn có việc làm là bởi vì tất cả mọi người đều không muốn đóng cửa cửa hàng, không thể bỏ ra nhiều tiền như vậy một cách vô ích, đều đang nỗ lực hết mọi cách để tiếp tục vượt qua.

Đối với số tiền còn nợ, vẫn có thể tìm cách xoay vòng, còn nếu như cửa hàng không hoàn thành chỉ tiêu doanh thu sẽ bị U Nhai thu hồi lại, lúc đó dù có suy nghĩ biện pháp gì đều vô dụng.

Mọi người vắt hết óc, suy nghĩ tới suy nghĩ lui, cuối cùng tìm được một ít thứ có thể bán.

Tại cửa vào treo một tấm bảng, bên trên viết: Bán ra băng phách giá thấp.

Chính là những băng phách đã dùng qua, thể tích đã hao tổn đi một ít, kích thước tương đối nhỏ.

Sau khi ăn hết một bộ phận tiên đào đóng băng, sẽ còn lại một ít băng phách để đó không dùng tới, hoàn toàn có thể lấy ra bán đi.

Đã dùng qua, muốn bán giá cao hay giá gốc là rất không có khả năng, chỉ có thể là bán tháo.

Tuy nhiên, bọn họ cũng đã tính rồi, băng phách có giá gốc mấy nghìn vạn, cuối cùng cũng chỉ có thể bán được nghìn vạn, dù chưa biết bao lâu mới có thể bán ra được ngàn vạn, nhưng vẫn có phần nắm chặt sẽ tránh được không bị rơi vào nhóm những cửa hàng có doanh thu thấp nhất trong vòng ba năm.

Mấy tháng qua, tuy rằng chỉ bán ra ba viên, nhưng cũng xem như thu hồi được không ít tiền vốn.

Băng phách mua về với giá gốc ba mươi lăm vạn một viên, bán ra với giá hai mươi tám vạn một viên, về phần những băng phách bị tiêu hao nhiều, thể tích nhỏ hơn, khẳng định bán không được với giá này, chỉ sẽ càng ngày càng rẻ.

Nhưng vẫn là có người cần hàng giá rẻ, miễn là không phải dùng để tặng người mà cần thể diện, loại hàng giá rẻ mà không ảnh hưởng đến giá trị sử dụng này thực ra càng hợp túi tiền.

Về phần tiên đào, là triệt để không bán ra được nữa rồi, đối với khách hàng mà nói vốn là mua về sẽ không có tác dụng gì, chỉ là mua kiếm sự mới lạ, mua lấy thể diện, đồ quỷ đông cứng trong băng, ma nào thèm mua?

Đám người này qua nhiều lần buôn bán dần dần tìm ra được chút kinh nghiệm kinh doanh.

Đứng dậy nhìn theo cha con Ngô Hắc đi vào phía sau, Cao Vân Tiết mới thu liễm sự khách sáo lại, đi ra quầy hàng.

Lúc ban đầu, ông ta cũng không quá xem trọng Ngô Hắc, còn thích tại trước mặt Ngô Hắc làm ra vẻ cao nhân đắc đạo, khi Nam Trúc nói cho ông ta biết đó là một cao thủ Thượng Huyền, ông ta mới giật mình kinh ngạc, đó thế như là cảnh giới mà có thể cả đời này mình cũng không đạt được, đây mới là cao nhân thực sự a!

Từ đó về sau, thái độ liền trở nên cung kính, cũng có phần nào nhìn Ngô Hắc như là lão bản thực sự, cũng đồng ý để cho Ngô Hắc quản lý thu nhập buôn bán.

Đám người Dữu Khánh cũng đồng ý để cho Ngô Hắc quản lý tiền bạc trong mặt này.

Cao Vân Tiết cảm thấy Ngô Hắc có thể cũng ý thức được mình đã bị một đám người bao vây đi săn, và bắt đầu nghĩ đến việc góp tiền chuộc lại cửa hàng đã thế chấp ra ngoài.

Nhưng mà nói như thế nào chứ, ở chung cùng với Ngô Hắc lại có một loại thoải mái tự tại khác, ngoại trừ bí mật của Linh Lung quan ra, gần như không có gì cần phải giữ bí mật, kể cả chuyện tác dụng của nước do Đầu To đun sôi. Theo lời của Dữu Khánh nói, chính là mông của mọi người đều không sạch sẽ, lại thêm nhân phẩm của Ngô Hắc thực sự không tệ, lí lịch cũng vô cùng sạch sẽ rõ ràng, không giống khi đối diện với Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình, rất nhiều chuyện đều phải giấu giếm giữ bí mật.

Ngay cả Cao Vân Tiết, sau khi biết được một ít tình huống cũng cảm thấy, nếu như thật sự muốn kết bằng hữu, Ngô Hắc là người thích hợp nhất để kết bạn cùng bọn họ.

Lúc này, ông ta chắp tay thả bộ bước đến ngoài cửa, nhìn người qua người lại trên đường phố một hồi, lại quay đầu vuốt râu, nhìn nhìn bảng hiệu "Diệu Thanh Đường", nhớ tới dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn của Diệu Thanh nương tử đã rời đi.

Nhớ tới những ngày sớm chiều ở chung cùng đại mỹ nhân, thực sự là những tháng ngày tràn đầy sức sống nhất trong quãng đời đã qua, nào ngờ đám gia hỏa lão Thập Ngũ vừa trở về, lập tức đã đẩy người đi rồi, thật khiến người bất đắc dĩ a! Diệu Thanh Đường bây giờ chỉ có một đám đàn ông, ngay cả tiểu hài tử cũng có, chỉ là không có nữ nhân, thực sự là không thú vị a.

Về địa điểm trăng phong tại U Giác Phụ, ông ta đã hỏi thăm rồi, đắt đỏ đến mức khiến người cắn lưỡi, móc không ra nổi khoản tiền đó, đành phải dập tắt ý nghĩ kia…

Trở vào trong nội viện, nhìn thấy Nam Trúc đang dặn dò gì đó với hai người Một Mắt "Tiểu Đông" và "Tiểu Tây", Tiểu Hắc lập tức chạy tới, gọi: "Mập mạp thúc, chúng ta chơi cờ đi."

Tiểu gia hỏa đã nói chuyện lưu loát hơn nhiều, chỉ ngắn ngủi mấy tháng, khả năng nói chuyện đã tiến bộ thần tốc.

Không còn cách nào, thường xuyên chung đụng với kẻ lắm lời Nam Trúc kia, miệng lưỡi muốn không bị vuốt trơn tru cũng khó.

Phụ thân chỉ biết kỷ luật, tại trước mặt tiểu hài tử Cao Vân Tiết bộ dạng nghiêm chỉnh, Mục Ngạo Thiết thì không giỏi nói chuyện, Dữu Khánh ép nó luyện chữ, khi có thời gian rảnh rỗi, Trùng Nhi thích xoay quanh Dữu Khánh không có để ý tới nó, nhiều người như vậy nhưng cũng chỉ có mình Nam Trúc sẽ nói chuyện phiếm với trẻ nít như nó.

Kỳ thực Nam Trúc cũng thích làm ra vẻ đạo mạo, bởi vì gã là một kẻ mập mạp tự tin, một khi kẻ mập mạp tự tin liền sẽ cảm thấy mình là không tầm thường như những kẻ mập mạp khác, bình thường sẽ làm ra bộ dạng nghiêm trang, nhưng nghiêm trang không được bao lâu, chỉ cần vừa mở miệng liền sẽ lộ nguyên hình.

Cầm một cục đá, là có thể giảng giải nửa ngày cho một tiểu hài tử nghe, dù nó không hiểu gì, việc như vậy thì cũng chỉ có Nam Trúc có thể làm được mà thôi.

Bởi vì quan hệ tương đối thân cận, cho nên đối với những người khác, Tiểu Hắc đều xưng hô số thứ tự đại thúc, chỉ có đối với Nam Trúc mới sẽ xưng hô là "Mập mạp thúc" .

Nam Trúc không thích cách xưng hô này, gã tương đối thích xưng hô theo số thứ tự, nhưng mà thói quen này của Tiểu Hắc không thể thay đổi được nữa rồi.

"Chơi cờ?" Nam Trúc thoáng sửng sốt một chút, nhìn tới Ngô Hắc với vẻ mặt bình tĩnh, lại nhìn nhìn sắc trời qua cửa sổ mái, lập tức cười hắc hắc nói: "Tiểu Hắc, đã đến giờ luyện chữ rồi a? Đừng tìm ta làm tấm mộc, nếu không đi, a cha của ngươi lại sẽ đánh đòn ngươi đó."

Tiểu Hắc quay đầu lại nhìn phụ thân với nét mặt không chút hòa nhã nào, lập tức ủ rũ, trước đây phụ thân rất ít khi đánh đòn nó, bây giờ lại cứ bởi vì chuyện luyện chữ mà đánh nó, vì vậy nó càng thêm

chán ghét việc luyện chữ, nhưng mà không còn cách nào, chỉ có thể là bước đi với vẻ mặt nổi giận.

"Đại bổng" bám tại phía sau lưng nó thỉnh thoảng sẽ biến đổi một cách thức bám víu vào.

Đi qua khu vực rộng rãi, có thể nghiêng nằm úp sấp trên lưng Tiểu Hắc.

Đụng tới khu vực không thuận tiện, thí dụ như đường phố đông đúc người qua người lại, không tiện xoay ngang hoặc nằm nghiêng, sẽ đụng phải người đi đường, "Đại bổng" liền sẽ tự động điều chỉnh thành tư thế dựng đứng thẳng tắp tại phía sau lưng Tiểu Hắc.

Lúc này, tiến vào trong viện của Dữu Khánh, đi qua Nguyệt môn, dựng thẳng thì quá cao, sẽ đụng phải đỉnh cửa, "Đại bổng" lại nhanh chóng giảm xuống cao độ, điều chỉnh thành tư thế nằm nghiêng.

Chỉ có khi Tiểu Hắc chủ động đem nó khiêng tại trên bờ vai, thì nó mới sẽ hoàn toàn thu gọn lại những cái chân của nó, không cần phải quan tâm tới tư thế nằm của mình.

Ở chung lâu, giữa hai bên với nhau xem như là đã phối hợp ăn ý, có thể nói như hình với bóng.

Tiểu Hắc gọi nó là đại bổng.

Vừa tiến vào trong tiểu viện, nhìn thấy Dữu Khánh đang nói chuyện với Mục Ngạo Thiết trên bậc cấp dưới mái hiên, Tiểu Hắc với mái tóc bù xù khách khí chào: "Cửu thúc, Thập Ngũ thúc."

Dữu Khánh ừ một tiếng, không nói hai lời, phất tay nói: "Đến thư phòng luyện chữ đi, vẫn là chép những nét bút cơ bản kia một trăm lần."

Tiểu Hắc không có hé răng, cúi đầu bước đi, không đi không được, phụ thân theo ở phía sau khẳng định sẽ quất nó.

Đợi cho nó đã đến thư phòng, Dữu Khánh vui vẻ, hỏi Ngô Hắc vừa đi tới, "Sắc mặt nhìn không tốt a, tiểu tử này lại chạy ra chơi bời lêu lổng rồi à?"

Ngô Hắc: "Lại đến Đan Uẩn các."

Dữu Khánh chắp tay than thở, "Tiểu tử này quả thực không dễ dạy a, chỉ cần không chú ý tới, lòng liền không biết buông thả đến đâu rồi. Các ngươi không biết, lần trước ta lén nhìn nó luyện chữ, phát hiện nó vậy mà cởi giày dùng ngón chân cầm bút viết, quá lì đi, không dễ dạy a!"

Lời nói không dễ dạy này không biết đã nói ra tới lần thứ mấy rồi. Ánh mắt Ngô Hắc nhìn hắn có chút bất thiện, rất muốn hỏi hắn một chút, ngươi thật sự có dụng tâm để dạy sao? Lúc trước là ai nói con trai ta có tiềm chất? Ta đã nện ra ngoài một nghìn năm trăm vạn lượng, ngươi liền bắt đầu nói loại lời nói này sao?

Chí ít, tại trong mắt y, vị này dường như vẫn chưa có dụng tâm dạy dỗ con trai mình, đã mấy tháng rồi, lặp đi lặp lại đều là bảo nhi tử của mình tự chép, chép lui chép tới mấy tháng nét bút cơ bản rồi vẫn còn là tự chép, mà vị này thừ bản thân không phải đang tu luyện thì chính là đang làm việc khác.

Tuy nhiên, dù có bất mãn nhưng cũng chỉ có thể đặt ở trong lòng, có một điểm y vẫn là thực sự tin chịu phục, vị này thế nhưng là nghiêm chỉnh từ trong thiên quân vạn mã các tài tử đánh giết ra được danh hiệu Hội nguyên Cẩm quốc, là thiên hạ đệ nhất tài tử bốn khoa đầy điểm a! Chỉ cần nói tới Thám Hoa lang, thiên hạ đều biết là vị này, tất cả các vị Thám Hoa từ cổ chí kim đều bị che phủ lu mờ.

Còn có, y tại nơi đây cũng tận mắt nhìn thấy được khi Dữu Khánh tùy ý viết chữ khi tại thư phòng dạy con trai mình, y là một người không hiểu biết nhiều lắm cũng có thể thấy nhìn rất tốt, phát hiện vị thiên hạ đệ nhất tài tử này quả nhiên là danh bất hư truyền.

Y nghĩ đến việc nhi tử đi theo bên cạnh vị này, thời gian lâu dài, ít nhiều khẳng định vẫn là có thể nhận được sự hun đúc nhất định.

Dù cho không đạt được trình độ như vị này, có một phần ba cũng được rồi.

Chính vào lúc này, Nam Trúc quay trở về.

Tiểu Đông và Tiểu Tây cũng xách theo thùng nước chứa đầy nước sạch và mấy cái chậu đã được rửa sạch tới đây, sau khi bỏ đồ vật xuống, Nam Trúc liền phất tay ra hiệu cho bọn họ rời đi.

Mục Ngạo Thiết lập tức xách đồ vật đưa vào trong phòng, Nam Trúc và Dữu Khánh cũng đi vào trong phòng làm một số công tác chuẩn bị.

Đi theo vào trong, Ngô Hắc nhận thấy không thích hợp, hỏi: "Làm gì vậy?"

Dữu Khánh nhấc tay sờ sờ sau cổ, "Khai đao! Mở ra nhìn xem đến cùng là chuyện gì xảy ra."

Ngô Hắc lập tức trầm mặc.

Trên người ba vị này xuất hiện tình trạng không bình thường y cũng đã biết, khoảng nửa tháng sau khi từ Kim Khư trở về, thân thể ba người liền xuất hiện tình trạng kỳ lạ, bắt đầu cảm thấy sau cổ có chút ngứa ngáy. Dữu Khánh là người đầu tiên xuất hiện bệnh trạng, cũng là một người có triệu chứng bệnh rõ ràng nhất.

Không phải là kiểu ngứa ngáy ở bên ngoài da, có cảm giác như là cơn ngứa ở tại trong xương, muốn gãi cũng gãi không được.

Ba người đều cảm thấy xương cốt sau cổ có biến hóa dị thường gì đó, nhưng mà khi vận công điều tra thì vẫn rất tốt, nhờ người khác vận công hỗ trợ điều tra cũng cảm thấy là bình thường, thậm chí

còn tìm lương y tại U Giác Phụ chạy chữa, họ đều nói là bình thường, nói thân thể bọn họ không có bệnh.

Việc này thật quái lạ, chỉ một người có ảo giác cũng thôi đi, nhưng cả ba người đều có ảo giác như nhau thì dường như rất không có khả năng.

Chương 431: Biến dị

Điều này khẳng định là có vấn đề, ba người có thể chắc chắn, thậm chí là hoài nghi có liên quan tới Địa tuyền, bởi vì cả ba người đều đã bị ngâm trong nước Địa tuyền hoặc là bị nước trong đó thấm ướt thân thể, nếu không thì không thể giải thích được tại sao trong toàn bộ Diệu Thanh Đường chỉ có ba người bọn họ có tình trạng thân thể như vậy.

Lúc đó, sau khi bị nước trong Địa tuyền làm ướt, trong lòng Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vẫn luôn luôn có vướng mắc, lo lắng sẽ có vấn đề xảy ra, bây giờ bọn họ có phần cảm thấy đúng là sợ cái gì tới cái đó.

Nói chung, loại cảm giác khó chịu này cũng không có khiến cho người ta khó sống, không ảnh hưởng tới sinh hoạt, cũng không ảnh hưởng tới tu luyện, tất cả đều bình thường, nhưng về tâm lý thì có ảnh hưởng rất lớn, sau thời gian lâu dài, tâm trạng của cả ba người đã bị giày vò không nhẹ.

Nếu như chỉ là luôn luôn cảm thấy khó chịu, vậy thì cũng không sao, nhưng vấn đề là có liên quan tới Địa tuyền, quỷ mới biết được còn có xuất hiện dị biến gì hay không.

Một mực bị giày vò cho tới hôm nay, sư huynh đệ ba người cuối cùng chịu không nổi nữa rồi, cuối cùng đã quyết định ra đao đối với cơ thể mình, cho dù cắt mở thân thể mình ra, bọn hắn cũng phải

nhìn xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nếu không, cứ cảm thấy trên đỉnh đầu luôn luôn có một thanh kiếm treo lơ lửng, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, cảm giác này thực sự quá khó chịu, khó mà chịu nổi.

Sau một hồi loay hoay chuẩn bị, thấy đã xong xuôi, bọn hắn đóng cửa lại nhằm đảm bảo riêng tư, giữ bí mật, đề phòng bị những người không liên quan gì đến nhìn thấy.

Nam Trúc ném Đầu To vào trong chậu, đun nước sôi lên, đối với việc này, Ngô Hắc nhìn nhiều đã quen rồi, không còn ngạc nhiên nữa, đối với việc Đầu To có thể tránh tà cũng không lấy làm kinh ngạc, bởi vì máu của phụ tử y cũng có thể trừ tà.

Mục Ngạo Thiết thì cầm một con dao nhỏ nung trên ngọn lửa rượu mạnh.

Dữu Khánh cởi áo ra, tựa tại trên mặt bàn, cằm vượt ra khỏi mặt bàn, đầu rủ xuống.

Lúc này, Ngô Hắc cũng góp một tay, hỗ trợ cầm một ngọn đèn để chiếu sáng.

Mục Ngạo Thiết nắm con dao nhỏ đứng ở trên bàn, một tay sờ sờ tìm sau gáy Dữu Khánh, nhắm đúng vào vị trí lồi lên, hỏi một câu, "Sẵn sàng chưa?"

Nằm úp sấp trên mặt bàn, Dữu Khánh cười khổ nói: "Làm đi, dứt khoát lưu loát một chút, nghìn vạn lần đừng có cắt chầm chậm như cắt thịt."

Mục Ngạo Thiết: "Sẽ không, ngươi vận công ngăn chặn mạch máu đi, đừng để cho máu chảy ra."

Dữu Khánh ừ một tiếng, lập tức làm cho vị trí sau cổ rút máu đi, biến thành trắng vùng trắng bệch.

Mục Ngạo Thiết nhấc rượu mạnh lên tưới lên vùng sau gáy hắn, bỏ xuống rượu xuống, bàn tay vỗ nhè nhẹ sau cổ, rồi lần nữa xác định đúng vị trí gồ lên, trong tay lóe lên ánh đao, rất nhanh vạch một đao lên lớp da sau cổ, rạch ra một đường, xuất hiện một đường máu mờ nhạt, không có máu tươi chảy ra.

Dữu Khánh cũng chỉ là nhếch khóe miệng lên một chút, nhịn đau không thốt ra âm thanh nào, cảm giác rượu mạnh thấm vào trong vết thương thực sự không dễ chịu.

Mục Ngạo Thiết ấn hai ngón tay lên trên vết thương, tách vết rạch ra hai bên, lộ ra khớp xương gồ lên sau cổ Dữu Khánh.

Hai người bên cạnh lập tức vươn đầu sát vào quan sát, chỉ nhìn thoáng qua, ba người liền quay mặt nhìn nhau, ngay sau đó lại nhìn kỹ lần nữa, chỉ thấy khớp xương gồ lên này đã biến thành hai màu sắc khác nhau, một nửa là màu trắng bình thường của xương, một nửa rõ ràng là màu vàng kim ánh vàng rực rỡ.

Mục Ngạo Thiết nhấc dao lên, lấy mũi dao gõ nhè nhẹ thình thịch lên vị trí màu vàng kim, nó thật sự vang lên âm thanh keng keng của kim loại.

Nhịn đau nằm sấp trên mặt bàn, Dữu Khánh nghe thấy âm thanh không bình thường, hỏi: "Như thế nào?"

Ba người không có hé răng trả lời, bởi vì trong lúc nhất thời cũng nói không được rõ ràng, Nam Trúc vỗ vỗ sau đầu Dữu Khánh, ra hiệu cho hắn đừng nhúc nhích.

Ba người tiếp tục nhìn chằm chằm vào bộ phận bị biến dị quan sát tỉ mỉ, phát hiện vị trí chuyển tiếp giữa xương trắng và xương vàng chuyển đổi dần dần rất tự nhiên.

Mục Ngạo Thiết bỗng nhiên tiếp tục kéo dao lên xuống, làm cho vết thượng được rạch thêm dài hơn, mọi người kiểm tra những đốt

xương cổ khác, kết quả phát hiện đều là xương bình thường, chỉ có đốt xương có gồ lên là bị biến đổi không bình thường.

Đại khái đã biết rõ vị trí da bị ngứa ngáy là chuyện gì xảy ra, Mục Ngạo Thiết lại bắt đầu xử lý vết thương cho Dữu Khánh, sau đó dùng băng vải băng bó lại vết thương sau gáy cho hắn.

Sau khi đã xong việc, Dữu Khánh đứng dậy, cánh tay trần sờ sờ sau cổ hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Ngươi nhìn xem liền biết." Mục Ngạo Thiết đáp lại một câu, sau đó lại ra hiệu cho Nam Trúc cởi áo.

Nam Trúc cũng phối hợp, cởi áo ra, khoe thân hình mập mạ đầy thịt mỡ, da thịt có thể nói là trắng nõn, xinh đẹp!

Cũng giống như Dữu Khánh, nằm úp sấp xuống, hơi xử lý sau cổ xong, Mục Ngạo Thiết lại hạ dao.

Kết quả sau khi kiểm tra cũng không khác với Dữu Khánh lắm, đốt xương gồ lên nơi gáy quả nhiên cũng phát sinh biến dị, chỉ là phạm vi xương vàng kim rõ ràng nhỏ hơn một ít so với Dữu Khánh.

Xử lý, làm sạch vết thương xong, Nam Trúc đứng lên, lại đổi cho Mục Ngạo Thiết cởi áo nằm úp sấp xuống, đến phiên Dữu Khánh mổ chính.

Kết quả cũng giống như vậy, dưới phần da ngứa, tại vị trí khớp xương gồ lên cũng xuất hiện xương biến dị vàng kim, nhưng mức độ y bị biến dị là ít nhất.

Ba người đều đã động dao bóc da thịt ra để kiểm tra, sau đó so sánh với nhau, cuối cùng đã có đáp án, Ngô Hắc đưa ra kết quả, "Lão Thập Ngũ bị biến dị nhiều nhất, tiếp đó là lão Thất, lão Cửu là ít nhất."

Ở chung thời gian lâu dài, mọi người xưng hô với nhau cũng gọn lại.

Thời điểm lúc ba người yên lặng mặc y phục, Nam Trúc cất tiếng than thở: "Xem ra chúng ta suy đoán không sai, quả thực có liên quan với Địa tuyền, mức độ biến dị hoàn toàn tương ứng với mức độ dính nước suối của ba chúng ta."

Sau khi đã xác nhận sự suy đoán, Dữu Khánh cảm thấy thẹn trong lòng, lão Thất và lão Cửu là bị hắn liên lụy, bây giờ chuyện này cũng không trọng yếu nữa rồi, quan trọng nhất là vấn đề biến dị trên thân. "Ta có thể cảm giác được, trong mấy tháng qua, phạm vi biến dị đang mở rộng ra từng chút một."

Mục Ngạo Thiết nhấc tay sờ sờ vết thương phía sau cổ, nói: "Không sai."

Nam Trúc hỏi Ngô Hắc, "Nếu cứ tiếp tục biến dị như vậy thì sẽ biến thành thế nào?"

Ngô Hắc: "Không biết, ngay cả vị Đại lực sĩ kia cũng không biết. Lúc trước cha ta từng hỏi qua Đại lực sĩ, hỏi tại sao hai huynh đệ bọn họ đều ngâm trong Địa tuyền, nhưng kết quả lại hoàn toàn không giống nhau, thậm chí ngay cả hình thái biến thân cũng không giống nhau. Đại lực sĩ nói, người có ngàn mặt, Địa tuyền cũng không làm được ngàn người cùng một mặt, mọi việc đều chỉ có thể thay đổi theo từng người, người có tâm tính như thế nào liền sẽ nhận đến kết quả như thế đó, trước đó rất khó dự đoán được, tri nhân tri diện bất tri tâm."

Dữu Khánh nghĩ đến dáng vẻ Người mặt sắt sau khi biến thân, cùng với bộ dạng biến thân của ba vị trang chủ Liệt Cốc sơn trang cũng không giống nhau, hỏi: "Ta nhớ được ngươi từng nói qua, ngươi không muốn cùng Tiểu Hắc tiếp tục tình cảnh không phải người không phải quỷ, các ngươi cũng có thể biến thân sao?"

Ngô Hắc gật đầu.

Dữu Khánh hiếu kỳ, "Sau khi ngươi biến thân thì dáng vẻ như thế nào?"

Ngô Hắc hàm hồ mà lướt qua, "Nói chung, không dễ nhìn."

Nam Trúc: "Biến dị xảy ra trên người chúng ta nếu cứ tiếp tục khuếch tán như vậy, cuối cùng có phải cũng sẽ biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ hay không?"

Ngô Hắc không trả lời, cầm lấy con dao nhỏ ở bên cạnh, sau khi xử lý sạch sẽ thì trực tiếp cắt ngang lưng ngón tay giữa trên bàn tay trái của mình, tạo ra vết thương, lộ ra xương ngón tay cho ba người nhìn thấy.

Sau khi ba người nhìn xong đều không nói gì, phát hiện thấy xương ngón tay của Ngô Hắc cũng là kim sắc.

Ngô Hắc lại kéo vải xuống che phủ vết thương trên ngón tay, "Toàn bộ xương trên người ta đều là như thế, về phần các ngươi sau cùng sẽ biến thành dạng gì thì ta cũng không biết, có khả năng cũng sẽ là khác nhau tùy người."

Nam Trúc thần tình co quắp, "Ngươi đừng làm ta sợ a. Dù cho biến thành như ngươi cũng còn được a, ít nhất chúng ta biết rõ ngươi như vậy cũng còn tốt, tối thiểu có thể sống được đủ lâu dài. Còn chúng ta đây sẽ như thế nào, vạn nhất thời điểm khi biến dị khuếch tán ra khắp toàn thân chính là tử kỳ thì sao, vậy thì quá thảm rồi, rất nhiều bệnh chính là như vậy."

Nỗi kinh khủng không biết được, không thể dự đoán mới là đáng sợ nhất.

Nghe lời gã nói quá đáng sợ, Mục Ngạo Thiết an ủi: "Không cần phải tự hù dọa bản thân, cả mấy tháng cũng chỉ biến dị một chút xíu mà thôi."

Tiếp tục thảo luận về việc khi nào chết, khi nào biến thành quái vật, biến thành quái vật gì còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Bầu không khí bỗng trở nên yên tĩnh, tâm trạng mọi người đều rất trầm trọng.

Cửa mở ra, đi ra khỏi phòng, Ngô Hắc thì đi đến thư phòng xem con trai luyện chữ, Mục Ngạo Thiết ở lại thu dọn trong phòng.

Nam Trúc ngồi ở trên bậc cấp dưới mái hiên, hai tay chống cằm, có lẽ là muốn hóa giải bầu không khí đó, lẩm bẩm nói, "Không biết khi nào U Nhai lại sẽ đưa ra nhiệm vụ mới, có thể hoàn thành nhiệm vụ, đổi lấy một khoản tiền, hẳn là có thể giải quyết khó khăn tài chính của chúng ta."

Ôm cánh tay đứng tựa cây cột dưới mái hiên, Dữu Khánh nhìn về phía U Nhai tối đen, thản nhiên hỏi: "Nếu lại có nhiệm vụ được đưa ra, ngươi còn dám tiếp nhận không?"

Nam Trúc hiểu ý của hắn, lúc trước, độc thủ phía sau màn thực ra đã nắm giữ được một số tình huống của bọn họ, đã có vết xe đổ, bọn họ rất không dám tiếp nhận nhiệm vụ của U Nhai nữa rồi, đi đường này rất dễ dàng bị nhìn chăm chú, tiếp tục đi theo con đường cũ để bị té ngã đó chính là ngu ngốc.

Vốn dĩ bọn họ định đi tìm một số việc làm, một đám Huyền cấp tu sĩ đi ra ngoài làm công cho người ta, một năm hẳn là cũng có thể kiếm được không ít, còn tốt hơn là ở lì tại nơi đây miệng ăn núi lở. Nhất là Ngô Hắc, Thượng Huyền tu sĩ đi ra ngoài làm việc, tiền công là rất cao. Lại có thêm khoản tiền bán băng phách của cửa hàng, nói không chừng có thể gom góp đủ cho khoản tiền lãi năm sau.

Nói đến việc này kỳ thực cũng làm cho bọn họ có phần bối rối, một đám người cực cực khổ khổ làm việc, tiền kiếm ra được đều là kiếm giúp người khác.

Vấn đề là, đừng nói tới việc làm công kiếm tiền, hiện tại ngay cả U Giác Phụ bọn họ cũng không dám dễ dàng rời khỏi.

Nếu như nói, bởi vì Người mặt sắt toàn quân bị diệt, độc thủ phía sau màn không thể đúng lúc nắm giữ tình huống mới để cho bọn họ thuận lợi trở về U Giác Phụ, còn bây giờ thì sao chứ? Độc thủ phía sau màn khẳng định đã biết rõ bọn họ trở về, độc thủ phía sau màn lẽ nào không muốn biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Nhưng thật sự kỳ lạ là ở điểm này, Dữu Khánh nhờ Thiên Lý lang chuyển một phong thư đến Lam Bảo hồ, kết quả, phía bên Ninh Triêu Ất và Trầm Khuynh Thành hồi âm báo cho biết, bọn họ cũng đang chờ độc thủ phía sau màn tìm tới, nào ngờ mấy tháng trôi qua rồi bọn họ vẫn sống rất tốt, thủy chung không thấy có bất kỳ khác thường gì, đôi nam nữ đó cũng cảm thấy kỳ lạ.

Mọi người có thể khẳng định, phía sau màn chắc chắn có độc thủ, hơn nữa lực lượng mà đối phương có thể sử dụng rất khổng lồ.

Sau khi trở lại U Giác Phụ, Dữu Khánh hơi tra xét về nền tảng của vị Bàn Long đảo Tô đảo chủ kia, kết quả phát hiện được, Bàn Long đảo đã xảy ra xung đột khó giải thích, Tô đảo chủ đã chết thảm, đồn đại là không biết trêu chọc phải cừu gia gì đó. Nhưng mấy người Dữu Khánh biết rõ, hẳn phải là bị người giết chết diệt khẩu rồi.

Cũng đã điều tra ra được lời Người mặt sắt là nói bậy, hắn hoàn toàn không phải là Tô đảo chủ, giống như lúc đó Bạch Lan đã mắng, Tô đảo chủ là người, không phải yêu, mà Người mặt sắt là Yêu tu. Tô đảo chủ chết trước Người mặt sắt.

Thế lực của một Thượng Huyền tu sĩ, nói diệt khẩu liền bị diệt khẩu, nói diệt liền bị diệt trừ, việc này là tùy tiện người nào cũng có thể làm được sao.

Ngoài ra, vì để đối phó Dữu Khánh hắn, còn cố ý kéo tới bốn yêu Bạch Lan để làm vỏ bọc che giấu, khiến cho bên này cảm thấy độc thủ phía sau màn tuy rằng có thế lực khổng lồ nhưng rất cẩn thận, không chút nào dám bộc lộ bản thân, là sợ những thế lực khác cũng chen vào một tay sao?

Nghĩ đến điểm này, Dữu Khánh đứng tựa ở cây cột cất tiếng thở dài, mấy ngày nay, trong đầu hắn vẫn luôn nghĩ lui nghĩ tới những chuyện này, không biết rõ được độc thủ phía sau màn rốt cuộc là ai thì không dễ thực hiện các biện pháp đề phòng.

Bây giờ, bởi vì đã xác nhận sự biến dị xảy ra trên cơ thể sư huynh đệ ba người có liên quan với Địa tuyền, khiến cho lòng hắn cảm thấy tự trách, là hắn đã hại đến lão Thất và lão Cửu.

Mãi cho đến sáng sớm hôm sau, hắn vẫn ăn không ngon, ngủ không yên, lăn qua lật lại ở trên giường mà suy nghĩ về việc này.

Nam Trúc đi tới với sự kích động, trực tiếp đẩy mở cửa phòng hắn, vừa chạy vào vừa hưng phấn kêu to, "Lão Thập Ngũ, mau nhìn, mau nhìn."

Dữu Khánh ngồi dậy, không biết nhìn cái gì.

Nam Trúc quay người đưa lưng về phía hắn, kéo cổ áo phía sau xuống cho hắn xem sau cổ.

Dữu Khánh nhìn kỹ vào đó, lập tức sửng sốt, cho rằng mình đã nhìn lầm, phía sau cổ lão Thất vậy mà khỏi rồi, ngay cả một cái vết sẹo cũng nhìn không thấy.

Chương 432: Manh mối mới

Hắn còn đưa tay sờ sờ một chút, quả thực không có vết sẹo, lập tức hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nam Trúc nhanh chóng xoay người, "Ngươi nhanh nhìn ngươi xem đi. Ta mới cùng lão Cửu nhìn lẫn nhau, vết mổ ngày hôm qua chúng ta mới mổ, hôm nay đã khỏi hẳn rồi, ngay cả một chút vết sẹo cũng không có."

Nghe gã nói như thế, Dữu Khánh lập tức sờ sờ sau cổ mình, phát hiện quả thực không có cảm giác bị thương gì. Hắn cả một đêm trằn trọc suy nghĩ, vậy mà không có chú ý tới sự biến đổi này trên cơ thể mình. Hắn lập tức mở băng vải buộc quanh trên cổ ra, ngón tay chạm vào vùng da thịt sau cổ, sờ sờ, quả thực nhẵn nhụi.

Nam Trúc đã quay hắn lại để kiểm tra, vừa nhìn liền cười ha hả nói: "Không thấy nữa, không thấy nữa. Thật sự là ngay cả chút vết sẹo cũng không có."

Dữu Khánh nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh rời khỏi gian phòng, cũng không đi nơi nào khác, chạy thẳng đến chỗ Mục Ngạo Thiết, tự mình kiểm tra sau cổ của y, phát hiện quả thực đã khỏi hẳn rồi, điều này thực sự khiến người không thể tưởng tượng nổi.

Chạy đuổi theo sau, Nam Trúc vui tươi hớn hở nói: "Thế nào, ta còn có thể lừa ngươi hay sao, không sai đi? Chúng ta đều khỏi hẳn rồi."

Dữu Khánh cau mày nói: "Trước đây chúng ta luyện võ, cũng từng có bị thương, không có khả năng khỏi nhanh như vậy, càng không có khả năng ngay cả một dấu vết cũng không có."

Nam Trúc: "Ta đang định nói với ngươi việc này, ngươi còn chưa có nghe nói xong đã chạy đi rồi." Dứt lời, lập tức cởi nút vạch mở áo ra, lộ ra ngực mình, rút ra một cánh tay, giơ tay lên chỉ vào vị trí một bên sườn dưới nách, "Nhìn xem đi, nhìn thấy hay không, nơi này, trước đây luyện kiếm bị lão Ngũ ngộ thương, để lại một cái vết sẹo, các ngươi đều biết rõ, bây giờ đã biến mất rồi, không còn nữa. Ngoài ra, những vết sẹo cũ khác trên người cũng biến mất, lúc trước không chú ý tới, vừa rồi, sau khi phát hiện thấy khác thường thì mới chú ý tới."

Mục Ngạo Thiết cũng gật đầu nói: "Không sai, những vết sẹo cũ trên người ta cũng không còn nữa rồi."

Nghe hai người nói như thế, Dữu Khánh lập tức cởi áo ra, nhìn nhìn quanh trên thân thể mình, người luyện võ từ nhỏ, trên người làm

sao có thể không có vết sẹo do bị thương để lại, kết quả cũng phát hiện thấy những vết sẹo cũ trên người mình đã biến mất, lúc trước quả thực không có chú ý tới.

Đều không phải là nữ nhân, nam nhân thường sẽ không chú ý tới những điểm này.

Nam Trúc ở bên cạnh hết sức vui mừng, "Hiệu quả này, còn phải tốt hơn hẳn 'Bổ thiên lộ' giá trị mấy chục vạn lượng dành cho những nữ nhân thích xóa bỏ vết sẹo kia. Không cần phải nói, khẳng định có liên quan với Địa tuyền. Lão Thập Ngũ, bị thương có thể khỏi nhanh như vậy, tại thời khắc mấu chốt có thể giữ được một cái mạng a. Chúng ta có thể là nhân họa đắc phúc rồi!"

Trong đầu Dữu Khánh đột nhiên lướt qua hình ảnh lúc trước, lúc đó Tiểu Hắc ở trong mương ngầm dưới đồng nho bị bẫy bắt thú kẹp vào chân chảy máu đầm đìa, hắn nhanh chóng mặc áo vào, rồi rất nhanh rời đi.

Hai người Nam, Mục không biết vì sao hắn vội vã, khẳng định là có chuyện gì đó, cũng lập tức đi theo, một đường đi đến tiểu viện nơi cha con Ngô Hắc ở.

Nhìn thấy Ngô Hắc, Dữu Khánh không nói hai lời, trước tiên chủ động vạch phía sau cổ cho hắn ta nhìn xem.

Sau khi nhìn thấy, Ngô Hắc ít nhiều có phần bất ngờ, Dữu Khánh lại bắt lấy tay của hắn ta, kiểm tra vết cắt trên ngón tay hắn ta ngày hôm qua, vừa nhìn thấy liền nói: "Ta đoán không sai, ngươi quả nhiên đã khỏi hẳn rồi."

Hai người Nam, Mục áp sát tới kiểm tra, phát hiện da thịt trên ngón tay Ngô Hắc quả nhiên đã khôi phục như bình thường.

Dữu Khánh lại chỉ tới hai người bọn họ, "Cả bọn hắn nữa, vết thương trên gáy lão Thất và lão Cửu cũng đều đã khỏi hẳn, ngay cả chút vết sẹo cũng không có, đây là có chuyện gì?"

Ngô Hắc hơi trầm mặc một chút, rồi trả lời: "Hẳn là có liên quan với Địa tuyền. Thực ra cũng không có gì ngạc nhiên, không phải các ngươi từng thấy Ngô Tạ Sơn và bá phụ của ta đã bị giết nhưng không có chết sao? Không chỉ có bọn họ, ba vị trang chủ của Liệt Cốc sơn trang, kể cả một nhà ba người của ta, đều có khả năng chữa trị vết thương rất nhanh, hồi phục tổn thương lại như bình thường rất nhanh chóng."

Nam Trúc kinh nghi, "Lẽ nào ba người chúng ta cũng có được loại năng lực chịu đựng được vết thương chí mạng như vậy?"

Ngô Hắc không thể không trịnh trọng nhắc nhở: "Các ngươi chỉ là bị thấm ướt nước trong Địa tuyền, không có thoát thai hoán cốt trong Địa tuyền, có thể chống chịu được loại vết thương chí mạng đó hay không thì ta cũng không biết. Nếu các ngươi tin tưởng nhau thì thử làm ra cái vết thương chí mạng thử xem, ta cũng không có ý kiến."

Nghe được lời nói này, sư huynh đệ ba người đều rịn mồ hôi, với loại chuyện không nắm chắc này, ai dám tự tay đâm vào tim mình để thử cơ chứ? Nếu mà thất bại, cái trò này nhưng là không có thuốc hối hận để uống, vẫn là không thử mới tốt.

Dù cho có người đứng ra đảm bảo rằng sẽ không có việc gì, ba người bọn họ cũng không dám thử, huống chi còn không có nắm chắc.

"Nói cách khác, đến hiện tại, chúng ta vẫn chưa biết được đến tột cùng tình trạng cơ thể chúng ta là như thế nào, có khả năng sẽ giống như ngươi, cũng có khả năng không phải như vậy, có khả năng có thể trường thọ giống như phụ tử các ngươi, cũng có khả năng là tình huống sẽ mất mạng."

Dữu Khánh chợt nói ra một tràng lý luận có phần vòng vo, phức tạp.

Nghe cũng không khó hiểu, Ngô Hắc suy nghĩ một chút, "Bá phụ của ta có thể trường thọ, trong cơ thể dựng dục ra lượng lớn tà khí. Nhà chúng ta có thể trường thọ, trong cơ thể dựng dục ra máu máu vàng

kim. Trên người các ngươi có phải là tình huống mất mạng hay không thực sự ta không biết, nhưng các ngươi có thể so sánh với chúng ta, ít nhất thoạt nhìn vẫn có sự khác biệt rất lớn."

Nét mặt Dữu Khánh có phần nghiêm trọng, lại là mở đầu theo kiểu cũ, "Nói cách khác, nếu như không giải quyết dứt điểm được vấn đề trên cơ thể, ba người chúng ta chính là đang đánh cược mạng sống, đánh cược rằng tình trạng không rõ ràng trong cơ thể tiếp tục lan tràn ra sẽ không gây nguy hiểm cho chúng ta."

Đánh cược việc này? Việc này cũng có thể lấy ra đánh cược sao? Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết không nói nên lời, sắc mặt trở nên trầm trọng. Hiện tại chỉ là thỉnh thoảng ngứa ngáy, về sau quỷ mới biết rõ sẽ như thế nào, không hề có tiền lệ nào để làm theo.

Vấn đề là, chuyện này cũng chỉ có thể là như vậy, chỉ có thể mặc cho số phận, bằng không thì còn có thể làm được gì, còn có thể đi tìm lương y chữa trị khỏi hay sao? Đoán chừng, trên đời hiện nay còn không có vị lương y nào gặp qua hiện tượng xương cốt trên người chuyển biến thành hoàng kim cốt, vậy thì làm sao mà chữ được chứ?

Hơn nữa, bọn họ cũng không dám thổ lộ nguyên nhân gây bệnh thực sự cho bất kỳ vị lương y nào.

Ngô Hắc cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, nên không nói lời nào, dùng sự trầm mặc để biểu hiện sự lấy làm tiếc với điều bọn họ gặp phải, nghiêng đầu nhìn về phía con trai đang đứng trung bình tấn, nhắm mắt ngưng thần luyện nội tức tại một góc viện.

Có một số lời nói hắn ta cũng không tiện nói, đã sớm biết rõ Địa tuyền có quỷ dị, đã sớm biết rõ dính phải thì dễ dàng rước lấy phiền phức, vậy mà cứ phải vì một cái người chết xử lý theo cảm tính, bây giờ tỉnh táo lại mới hối hận thì có tác dụng gì.

Bầu không khí yên tĩnh một lúc, sau đó Dữu Khánh lại hỏi: "Nhân tuyền có thể hóa giải vấn đề trên thân thể phụ tử các ngươi, hẳn là cũng có thể giúp ba chúng ta khôi phục bình thường đi?"

Nghe vậy, Ngô Hắc, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết đều nhất tề nhìn về phía hắn, trong thần sắc đều lộ vẻ kinh ngạc.

Hơi chút ngưng mắt nhìn, Ngô Hắc hỏi ngược lại: "Ngươi muốn tìm Nhân tuyền để khôi phục bình thường?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Cha con ngươi chẳng lẽ không muốn sao?"

Trong thần sắc Ngô Hắc có chút sầu não, "Muốn thì có tác dụng gì?"

Dữu Khánh: "Ngươi xác định Kim Khư thật sự đã bị phong kín lại rồi sao? Phụ thân ngươi trông coi cửa ra vào Kim Khư đã nhiều năm như vậy, thật sự không có cách nào mở lại cửa ra vào Kim Khư lần nữa sao?"

Ngô Hắc đã hiểu được ý của hắn, "Đầu tiên, ta quả thực không biết còn có thể có biện pháp nào để có thể mở cửa vào Kim Khư nữa hay không, thứ hai, lần trước đi vào ta cũng đã biết rõ một việc, Tam Sinh tuyền là có ba tuyền, nhưng nằm ở ba nơi khác nhau, Kim Khư chỉ có một cái Địa tuyền, Thiên tuyền và Nhân tuyền thì ở tại tiên phủ khác."

Ba người Dữu Khánh gần như đồng thời mở to hai mắt nhìn nhau, ra vẻ đang hỏi, một nhà ngươi còn có thể đáng tin cậy hơn một chút hay không, căn bản không biết bên trong có thứ cần tìm hay không cũng làm hại mọi người chạy vào trả một cái giá thật lớn?

Nhất là Dữu Khánh, nghĩ đến việc Kiều Thư Nhi bị chết, cảm giác quả thực rất tồi tệ.

Nhưng mà hắn cũng không có cách nào oán trách người ta, ngay từ đầu hắn muốn xông vào không phải vì Thiên tuyền hay Nhân tuyền

gì đó, mà là bởi vì vàng bạc trong đó, cho dù biết không có mấy thứ như Tam Sinh tuyền đó thì hắn vẫn sẽ nghĩ hết biện pháp chui vào Kim Khư, đám người Kiều Thư Nhi cũng sẽ cùng chạy theo vào trong đó.

Xét đến cùng, không quản là đồng môn sư huynh hay là Kiều Thư Nhi, hoặc là người do độc thủ phía sau màn phái tới, đều sẽ hành động theo nhất cử nhất động của hắn.

Bây giờ cũng không phải là thời điểm quan tâm tới việc này, hắn lập tức truy hỏi: "Nhân tuyền ở tại tiên phủ nào?"

Ngô Hắc: "Không biết, chỉ biết là không có tại Kim Khư, cũng không biết đến tột cùng nó tọa lạc tại nơi nào."

Dữu Khánh cau mày nói: "Phụ thân ngươi có liên hệ sâu với Kim Khư như vậy, coi như là người của Thượng cổ tiên nhân rồi, lẽ nào không có nghe nói qua chút đầu mối nào sao? Lão Hắc, ngươi suy nghĩ kỹ một chút, xem thử có bỏ quên điều gì hay không, bất kỳ thông tin gì, miễn có liên quan đến Nhân tuyền là được."

Cả một đêm hôm qua, hắn không thể yên tâm nghỉ ngơi, cũng không thể yên tâm tu luyện, bởi vì sao? Bởi vì áy náy, bởi vì sự kích động của bản thân mà liên lụy đến lão Thất và lão Cửu, liên lụy đến tính mạng của hai người, hắn không thể làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, hắn muốn gánh chịu trách nhiệm.

Về sau, để cho tiểu sư thúc biết rõ việc này, còn không biết sẽ tức giận đến mức nào.

Ngô Hắc lắc đầu: "Không có, nếu không thì cũng đã không nghĩ lầm nó tại Kim Khư. Tuy nhiên, nếu như có thể tìm được Thiên tuyền cũng được, hiệu quả còn có thể càng tốt hơn."

Với lời nói này, sư huynh đệ ba người có chút không nói nên lời, đương nhiên đều biết rõ tìm được Thiên tuyền sẽ càng tốt hơn, vừa

có thể khôi phục bình thường còn có thể trường sinh, chỉ là đâu có đẹp như suy nghĩ.

Dữu Khánh than thở: "Chúng ta vẫn nên trước tiên tìm thứ đơn giản chút đi, Nhân tuyền còn tìm không được, đừng có đặt tham vọng quá cao."

Ngô Hắc bình tĩnh nói: "Không có đầu mối Nhân tuyền, nhưng đầu mối về Thiên tuyền thì ta có một chút, cũng không biết có tính hay không là đầu mối."

Sư huynh đệ ba người ngẩn ra một chút, sau đó Dữu Khánh vội hỏi: "Trước tiên nói ra nghe một chút, ở trong tòa tiên phủ nào, lối vào ở đâu?"

Ngô Hắc: "Lối vào ở đâu, các ngươi có khả năng rõ ràng hơn ta."

Ba người quay mặt nhìn nhau, Nam Trúc: "Lão Hắc, trò đùa này của ngươi có phần hơi lớn a."

Ngô Hắc nhấn mạnh từng chữ: "Minh Hải tiên phủ."

Lời này vừa nói ra, sư huynh đệ ba người hơi sững sờ, ngay sau đó là trăm miệng một lời, "Ảo vọng?"

Ngô Hắc gật đầu.

Nam Trúc: "Làm sao có thể chứ? Ảo Vọng đã bị mọi người đảo qua đảo lại mấy nghìn năm, nếu như có Thiên tuyền thì đã sớm bị người ta phát hiện ra rồi, đã sớm đánh nhau vỡ đầu, giấu giếm không được."

Ngô Hắc: "Cho nên ta mới nói, không biết có tính là đầu mối hay không, chỉ là đáp lời lão Thập Ngũ nói mà thôi. Hắn cứ muốn ép hỏi manh mối, ta liền nói ra điều ta biết mà thôi."

Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu cho Nam Trúc đừng nóng vội, cũng hỏi: "Tình hình thế nào? Tại sao lại đột nhiên biết được manh mối Thiên tuyền tại Ảo Vọng chứ?"

Ngô Hắc: "Trước khi rời đi Kim Khư, vì muốn cho ta và Tiểu Hắc khôi phục lại thân thể người bình thường, cha ta từng tìm Đại lực sĩ xin chỉ điểm vị trí Nhân tuyền, Đại lực sĩ biểu thị chưa từng vọng nhìn tiên cơ, cũng không biết vị trí của Nhân tuyền, nhưng mà hoài nghi Thiên tuyền tại Minh Hải tiên phủ, lí do là muội muội ruột của ông ta từng là người của Minh Hải tiên phủ, từng dùng Thiên tuyền tẩy thân mà có được trường sinh."

Nam Trúc đưa ra nghi vấn, "Trong các truyền thuyết khác nhau về việc mở ra tiên phủ năm đó, không nghe nói tới từng có thấy được nữ cự nhân a?"

Ngô Hắc: "Đại lực sĩ vốn là người bình thường, không biết vì nguyên nhân gì mà biến thành cự nhân, ông ta không muốn nhắc tới, muội muội ông ta là người bình thường."

Nam Trúc lập tức kinh nghi, hỏi: "Nếu nói như vậy, nếu như năm đó không có bị những cao thủ công phá tiên phủ kia giết chết, nàng chẳng phải là có thể sống đến bây giờ?"

Ngô Hắc: "Đại lực sĩ cũng nói như vậy. Ông ta nói muội muội của mình tự có biện pháp bảo vệ bản thân, có khả năng còn sống. Cho nên trước lúc rời đi, ông ta từng nhờ ta đi Minh Hải tiên phủ tìm muội muội giúp ông ấy, kể lại tình huống của ông ấy cho muội muội biết."

Chương 433: Lại lên đường

Việc này vừa nghe qua liền thấy khó thể tưởng tượng nổi, Dữu Khánh hỏi: "Dựa vào thực lực của hắn, còn cần phải chờ tới bây giờ

để nhờ ngươi giúp hắn tìm muội muội sao?”

Ngô Hắc: “Ta cũng từng có nghi vấn như vậy, trên người ông ta có cấm chế, không ra được Kim Khư.”

Dữu Khánh a một tiếng, rồi lại bỗng cất tiếng di, hỏi: “Lão Hắc, tìm được Thiên tuyền, vấn đề trên thân thể của ngươi và Tiểu Hắc cũng sẽ giải quyết được, huống hồ người ta đã nhờ cậy ngươi, vì sao ngươi không đi tìm?”

Ngô Hắc: “Muội muội của ông ta không cần phải ngủ say, nếu vẫn một mực sống đến bây giờ thì tu vi sẽ như thế nào?”

Sư huynh đệ ba người hít vào một hơi khí lạnh, Nam Trúc thổn thức nói: “Khẳng định là thiên hạ vô địch.”

Ngô Hắc: “Một người như vậy, nếu còn sống đến bây giờ thì làm sao có thể không có chút tin tức nào? Có khả năng tại mấy nghìn năm trước đã cùng chung số phận với Thủ sơn thú của Minh Hải tiên phủ, đã bị những cao thủ lúc đó giết chết rồi. Tóm lại, không có cách nào để tìm, cũng tìm không được. Vả lại, nếu Thiên tuyền tại Ảo Vọng, làm sao có khả năng đến tận bây giờ vẫn không bị phát hiện?”

Sư huynh đệ ba người đã hiểu được ý của hắn ta, không cần phải uổng phí công sức.

Từ trong lời hắn ta nói, Dữu Khánh nghe ra được có chứa ý khác, hỏi: “Ngươi cảm thấy Ảo Vọng hoàn toàn không có Thiên tuyền, chỉ là vì để dụ ngươi nghĩ biện pháp đi tìm muội muội hắn sao?”

Ngô Hắc: “Đi đến Ảo Vọng, không thể gặp người thì đi tìm hiểu Thiên tuyền. Dù cho Thiên tuyền thật sự tại Ảo Vọng, nhưng đông người lui tới như vậy, lại qua rất nhiều năm cũng chưa từng bị phát hiện ra, như vậy chứng tỏ nó nằm ở một nơi rất bí ẩn, chỉ có người biết tình hình mới có thể tìm đến. Điều kiện cơ bản nằm ở đây, chỉ cần ngươi muốn đi tìm Thiên tuyền thì cần phải đi tìm muội muội của ông ta trước.”

Dữu Khánh: “Cho nên ngươi bỏ cuộc?”

Ngô Hắc: “Không phải là bỏ cuộc, mà là đã hiểu được một ít đạo lý, có rất nhiều thứ là cưỡng cầu không được. Vị Đại lực sĩ kia có nói một câu nói không có sai, vọng nhìn tiên cơ không phải là chuyện gì tốt. Ngươi cũng đã nói với ta, ngay cả Nhân tuyền có ở tại trong Kim Khư hay không cũng không biết liền chạy vào trong đó, là không đúng, không lẽ lại phải làm lại một lần nữa hay sao? Cái giá phải trả cho việc làm xằng làm bậy dù không biết rõ là rất nặng nề, đã chết bao nhiêu người rồi?”

Có câu nói mà hắn ta vẫn luôn chưa từng nói ra, vì để giữ được tính mạng cho hai cha con hắn ta, phụ thân của hắn ta đã phải hi sinh bản thân mình làm cái gái để đổi lấy, tất cả những điều này đều là bởi vì hắn ta muốn tìm Nhân tuyền gì gì đó.

Sau khi rời khỏi Kim Khư, hắn ta vẫn luôn thấy hối hận, không muốn tiếp tục giày vò nữa.

Bây giờ, mỗi khi nhớ tới phụ thân, trong lòng hắn ta liền dâng lên sự hối hận và tự trách vô hạn, cảm nhận của bản thân mình trọng yếu, lẽ nào tính mạng của phụ thân thì không trọng yếu hay sao?

Nói đến chuyện người chết, Dữu Khánh không khỏi nhớ tới bóng dáng nữ nhân anh anh em em với mình lúc đó, trong lòng cũng trở nên buồn bã, nhưng hắn vẫn là nói ra câu nói kia, “Ta muốn đi thử xem.”

Nếu như chỉ có mình hắn xuất hiện vấn đề trên cơ thể thì cũng thôi đi. Vẫn là câu nói kia, liên lụy đến lão Thất và lão Cửu, hắn làm sao có thể không chịu trách nhiệm?

Ngô Hắc không thể không nhắc nhở lần nữa, “Ngươi ta đều rõ ràng, nếu như Thiên tuyền tại Ảo Vọng, không tới phiên ngươi ta bây giờ đi tìm, biết rõ không thể làm mà vẫn làm, đó không phải là hành động sáng suốt.”

Dữu Khánh: "Nếu như ba người chúng ta không phải lo lắng cho tính mạng giống như cha con các ngươi, hơn nữa còn có tuổi thọ lâu dài, có thể thong dong điềm tĩnh chậm rãi sống thì chúng ta cũng có thể không vội vàng, không gấp gáp. Nhưng chúng ta đánh cược không nổi, nếu thật sự tới một ngày nào đó phải nằm ở giường bệnh gào thét, hối hận cũng đã muộn rồi."

Ngô Hắc: "Tùy các ngươi."

Dữu Khánh: "Nếu vị Đại lực sĩ kia đã nhờ ngươi đi tìm muội muội của hắn, vậy thì chắc hẳn sẽ không là ngay cả một chút manh mối tìm kiếm cũng không có cho ngươi đi?"

Ngô Hắc lập tức xoay người rời đi, trở về trong phòng, để lại sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau.

Rất nhanh, Ngô Hắc lại đi ra, lấy ra một cái giới chỉ đưa cho Dữu Khánh, "Chiếc giới chỉ này là Đại lực sĩ đưa cho ta, là thứ ông ta đeo khi còn là người bình thường. Giới chỉ có hai cái, có phân chi âm dương, giống nhau như đúc, đặt chúng lại với nhau thì trùng khớp vào một khối, một chiếc khác tại trên tay muội muội ông ấy. Muội muội ông ta tên là 'Lệ nương' . Đó là manh mối mà ông ta đưa cho ta. Đã mấy nghìn năm trôi qua, Minh Hải tiên phủ cũng đã sớm bị người chiếm giữ, ông ta cũng không cung cấp được đầu mối gì nhiều hơn."

Dữu Khánh nhận lấy giới chỉ, lật xem. Hai người Nam, Mục cũng áp sát vào xem xét, thay phiên cầm vào tay để quan sát, một chiếc nhẫn kim loại màu đen, mặt nhẫn là thân thể một con cá trong tư thế uốn lượn bơi, chế tác tinh xảo, trông rất sống động.

"Lệ nương…" Dữu Khánh thì thầm một tiếng.

Nam Trúc có chút bối rối, "Đã mấy nghìn năm rồi, mà chỉ có ít manh mối như vậy, làm sao tìm được đây? Có khác gì với mò kim đáy biển cơ chứ."

Vấn đề này thì không phải là chuyện Ngô Hắc phải quan tâm, hắn ta nhìn thấy con trai thỉnh thoảng lặng lẽ mở mắt liếc nhìn về phía bên này, đi tới răn dạy.

Với hắn ta mà nói, nếu không phải là tự dưng không hiểu ra sao lại thiếu một khoản nợ rất nhiều, áp lực kiếm tiền quá lớn, cảm thấy ở tại nơi này còn là rất tốt. An toàn, tự tại, đóng cửa thì có thể được thanh tịnh, mở cửa lại có cảm giác thế gian phồn hoa, yêu ma quỷ quái loại nào cũng có thể nhìn thấy, các loại đồ ăn thức uống, các loại vui chơi đều có, là một nơi rất tốt.

Mặc dù đây là một nơi tốt, nhưng U Nhai cũng không phải làm từ thiện, không cung cấp một nơi trú ẩn có sự che chở miễn phí, cũng sẽ không để cho ngươi miễn phí hưởng thụ được sự tiện lợi này, ngươi cần phải tuân thủ quy tắc của người ta, cũng tính là một trong những nguồn tạo ra áp lực.

Rất nhanh, Cao Vân Tiết và Trùng Nhi liền biết được tin tức ba người Dữu Khánh sắp rời đi.

Giữa đồng môn sư huynh đệ với nhau, có một số việc là cần phải trao đổi, thông báo cho nhau biết, đến tột cùng làm sao để rời đi, sẽ do đích thân Cao Vân Tiết xử lý.

Đã ăn phải tổn thất lần trước, lần này cần nghĩ biện pháp rời đi mà thần không biết quỷ không hay.

Bên trong căn phòng ánh đèn lờ mờ như hạt đậu, Dữu Khánh nằm nghiêng trên giường, một cánh tay chống đầu nhắm mắt dưỡng thần, cẩn thận suy nghĩ sắp xếp cacá chi tiết cho một chuyến đi này, rất sợ lại bị người nhìn chằm chằm.

Lần này cũng may, toàn là đồng môn sư huynh đệ của mình, không lo lắng vấn đề an toàn nội bộ, hoàn toàn có thể yên tâm, phía bên Ngô Hắc cũng không cần lo lắng.

Theo lý thuyết thì Tiểu Đông và Tiểu Tây là sẽ không làm tổn hại đạo đức nghề nghiệp của người Một Mắt, tuy nhiên, ngày mai trước khi xuất phát vẫn cần phải điều động bọn họ đi ra ngoài để đề phòng vạn nhất.

Trùng Nhi từ bên ngoài tiến đến, cởi giày, nhẹ nhàng leo lên trên giường, ngồi quỳ tại bên cạnh chân Dữu Khánh đang nằm nghiêng, sau đó nắm tay chậm rãi đấm bóp xoa nắn chân cho hắn, dưới ánh đèn lờ mờ, đôi mắt nhìn Dữu Khánh vẫn tràn đầy sáng ngời, thậm chí còn có chút ôn nhu.

Dữu Khánh ngay cả mắt cũng không cần mở ra liền biết là người nào tới, hắn rất quen thuộc với xúc cảm này.

Tuy rằng hắn sai khiến Trùng Nhi làm việc giống như là sai khiến hạ nhân cũng đã quen rồi, nhưng khi Trùng Nhi chủ động làm việc này thì vẫn sẽ khiến người cảnh giác, hắn hơi mở mắt ra, quay đầu lại liếc mắt nhìn, hừ một tiếng, "Không có chuyện gì sẽ không nịnh bợ, không phải ăn cắp thì là ăn trộm, nói đi, có mưu đồ gì?"

Trùng Nhi lập tức cười hì hì vừa quỳ vừa di chuyển ra phía sau lưng hắn, cũng hơi nghiêng đổ thân thể nằm nghiêng, nửa tựa tại bên trên vai hắn, "Công tử, ta đã lâu không được đi ra bên ngoài nhìn xem rồi, lần này để cho ta cùng theo đi ra ngoài đi."

Cách xưng hô công tử này, hắn ta đã gọi quen rồi, mà hiện tại vì để che giấu quan hệ sư huynh đệ đồng môn của mọi người, cho nên cũng không có người nào nhắc nhở hắn ra điều chỉnh.

Nhắm mắt lại, Dữu Khánh hừ một tiếng, "Đây là đi ra ngoài làm việc, không phải đi ra ngoài vui chơi, thành thành thật thật ở lại trong cửa hàng đi."

Trùng Nhi năn nỉ: "Ta cũng có tu vi rồi, ta cũng có thể giúp ngươi làm việc."

Dữu Khánh: "Chỉ có tu vi không thì dùng cái rắm, ngươi từng giết người chưa? Cũng không biết tiểu sư thúc nghĩ như thế nào, ngay cả một chút lịch lãm cơ bản cũng không có mà đã để cho ngươi xuất sơn rồi. Thành thật nghe lời cho ta, ở lại trong nhà trông coi tốt cửa hàng cũng là đang giúp ta làm việc."

Thấy hắn không đồng ý, Trùng Nhi lại nhẹ nhàng lắc lắc vai hắn, dáng vẻ có mấy phần làm nũng, "Công tử, sư huynh, Chưởng môn sư huynh, ngươi dẫn ta đi theo đi mà, ta đảm bảo nghe lời ngươi lời nói, ngươi bảo ta làm gì cũng được."

Dữu Khánh giống như bị điện giật vậy, từ từ bò đứng lên, vô ý thức rời xa hắn ta ra một chút, xoay người dựa vào tường, hai tay giao nhau sờ hai tay mình, nhìn hắn ta từ trên xuống dưới, trong mắt tràn đầy kinh nghi, hỏi: "Ngươi dùng giọng điệu õng à õng ẹo như vậy làm gì, là đang làm nũng sao? Ta nói nha Trùng Nhi, ngươi thực sự là càng ngày càng giống đàn bà a, làm ta sợ nổi cả da gà đây này."

Trùng Nhi tức thì hiện lên chút thần sắc xấu hổ, rồi nghiêm mặt lại nói: "Công tử, ta chưa từng đi tới Ảo Vọng, muốn đi xem một lần."

Dữu Khánh cho hắn ta một cái nhìn khinh bỉ, xoay người lại nằm nghiêng xuống, đưa lưng về phía hắn ta, nói ra: "Ngươi muốn đi sao? Lão Nhị cũng muốn đi a. Lần này là đi làm việc, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện. Các ngươi có thân phận U Giác Phụ, không thể ở tại bên ngoài công khai gây sự, một khi bị phát hiện ra, Diệu Thanh Đường sẽ bị U Nhai thủ tiêu. Lần này không được, lần sau đi, không phải là muốn đi xem Ảo Vọng sao, chờ khi chúng ta đã có tiền rồi, không thiếu chút tiền lộ phí này, ngươi muốn đi lúc nào thì cứ bay lúc đó. Bây giờ sao, vẫn là có thể tiết kiệm được chút nào hay chút đó đi."

Lời đã nói đến nước này, Trùng Nhi biết rõ có yêu cầu như thế nào cũng vô dụng, nhịn không len lén chu cái miệng tới Dữu Khánh đang đưa lưng về phía mình, thể hiện sự oán giận.

Nhưng mà sau đó, đôi mắt sáng của hắn ta lại lấp lóe, thử hỏi: "Công tử, Kiều cô nương kia rất đẹp sao? Có phải còn đẹp hơn cả Thiết nương tử hay không?"

Vừa nghe nói tới việc này, Dữu Khánh lập tức xù lông lên, xoay người đưa tay nhéo lỗ tai hắn ta, vắt kéo cả người hắn ta ra bên ngoài, sau đó chính là hung dữ đá cho hắn ta một cước vào mông, cất tiếng đuổi, "Cút!"

Rầm! Bị một cước đá bay, Trùng Nhi rớt khỏi giường, xoa xoa cái mông, vừa lăn vừa bò đứng lên, nhanh chóng chạy mất.

Dữu Khánh chưa tiêu cơn giận, đứng ở trên giường hùng hùng hổ hổ, "Mẹ nó, liền biết chết mập mạp chết tiệt kia không biết giữ mồm giữ miệng, cái gì cũng nói ra ngoài, chờ đó cho ta, sẽ có lúc khiến cho ngươi khóc."

Ngày tiếp theo, Tiểu Đông và Tiểu Tây được điều đi ra ngoài, những việc chuẩn bị trước khi khởi hành cũng đã được làm xong.

Năm cái rương vốn được dùng để chứa tiên đào tại trong một gian phòng, Dữu Khánh, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lần lượt leo vào trong đó.

Khi đóng lại nắp đậy, Ngô Hắc căn dặn Dữu Khánh: "Đã đi ra ngoài, nếu như có cơ hội thì nhớ kỹ kiếm nhiều chút tiền đem về."

Chính hắn ta cũng không ý thức được rằng trong lúc bất tri bất giác mình đã thay đổi, trước lúc chưa nhập thế, nói hắn ta là người nhìn tiền tài như cặn bã cũng không quá đáng, bây giờ thì hay rồi, tiền trái lại đã trở thành đại sự mà hắn ta quan tâm hạng nhất. Không còn cách nào, nếu không có tiền thì cuộc sống này không ổn định nổi, tùy thời sẽ bị người ta tống ra khỏi nơi này.

Hắn ta không phải chỉ một mình, còn có một đứa con nhỏ a, then chốt là đã ném vào nhiều tiền như vậy, không chừng nháo một cái mất sạch vốn gốc a.

Dữu Khánh: "Yên tâm, yên tâm, việc này không cần ngươi phải dặn dò."

Ầm, nắp rương sụp xuống rồi.

Rất nhanh, Cao Vân Tiết từ bên ngoài gọi tới mấy người, bảo khiêng năm cái rương nơi này đem đi ra ngoài.

Ngô Hắc tiễn đưa đến cửa vào cửa hàng liền không tiếp tục đi ra ngoài, sau khi nhìn theo thì lại xoay người quay trở về nơi tiểu viện của mình.

Trong tiểu viện im ắng, yên tĩnh, hắn ta hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, phát hiện đứa con trai của mình vừa rồi mới còn ở tại đây giờ đã không nhìn thấy bóng người rồi, lập tức gọi lớn: "Tiểu Hắc, Tiểu Hắc…"

Gọi liền mấy tiếng cũng vẫn là không có tiếng đáp lại, hắn ta nhanh chóng tìm khắp các gian phòng, rồi lại bước nhanh đến từng cái tiểu viện khác gọi to lên tìm kiếm.

Nghe được động tĩnh, Trùng Nhi từ phía cửa hàng quay trở vào, biết tin liền hỗ trợ tìm kiếm.

Hai người tìm khắp toàn bộ Diệu Thanh Đường cũng không thấy bóng người, không cần suy nghĩ nhiều, đoán cũng có thể đoán được, Tiểu Hắc lại tái phát bệnh cũ rồi, khẳng định là thừa dịp bọn họ bận rộn đưa ba người Dữu Khánh rời đi, không chú ý tới nó, nó lại leo tường chạy ra ngoài rồi, lần này không biết lại chạy đến đâu tiêu tiền phá sản.

Chương 434: Ba lớn một nhỏ

Còn có thể làm sao bây giờ?

Ngô Hắc khuôn mặt âm trầm đi ra khỏi cửa đến các nhà cửa hàng để tìm kiếm.

Đối với tất cả việc này, Cao Vân Tiết cũng không có nhìn thấy, ông ta theo người vận chuyển hàng đi đến bờ sông gần đây, xếp hàng lên thuyền, sau đó hộ tống mấy cái rương cùng tiến lên thuyền, nói dễ nghe là tự mình áp giải hàng hóa đến cửa hàng khác tại U Giác Phụ.

Trong lúc đó, Tiểu Hắc cũng không đi đến cửa hàng nào để phá tiền mà chạy thẳng đến lối ra U Giác Phụ.

Nhìn thấy những người rời đi U Giác Phụ dồn dập đạp trên ván trượt nhảy vào trong hang động lòng đất lướt ván rời đi, cậu nhóc không biết, còn chưa có kinh nghiệm kiểm soát khả năng giữ thăng bằng với vật này, nhưng mà cậu nhóc có phi trùng, cầm "Đại bổng" đang khiêng trên vai ném lên trên không trung, "Đại bổng" lập tức thức thời mà xòe cánh ra, bay lượn hạ xuống.

Tiểu Hắc đưa tay bắt lấy một chân của nó, chỉ tới hang động đi ra ngoài, "Đi!"

"Đại bổng" lập tức thêm ra hai cái chân ôm lấy nách hắn, kéo theo cậu nhóc bay lên.

Tiểu Hắc cũng chia hai tay ra, mỗi tay túm lấy một chân của nó, một người một phi trùng cùng nhau xông vào trong hang động…

Khi đám người Dữu Khánh lộ diện lần nữa thì đã ra đến bên ngoài U Giác Phụ, ba người không có đi khách sạn "Thiên lý cư", từng có kinh nghiệm bị giám sát lần trước, bọn hắn không dám đến nữa, không dám tại đó cưỡi phi kỵ nữa rồi. Thậm chí cũng không có đi trường ngựa, mà dùng phương thức đi bộ lướt đi, không đi đường chính, xuyên qua hoang dã.

Cứ như vậy đi ba ngày, đã rời xa U Giác Phụ, sau khi bắt đầu nhìn thấy từng mảng lớn cây xanh, bọn hắn mới đến gần nơi có người ở,

rồi dừng lại tại trong một thành trì nhỏ, tìm một khách sạn ở lại, nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Nhưng ba người chưa ở lại được bao lâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận ầm ĩ.

"Uy, tiểu hài tử trên nóc nhà, xuống đi, nhanh xuống đi."

"Đừng có chạy loạn trên nóc nhà, cẩn thận a."

"Tiểu hài tử nhà ai vậy? Đó là tiểu hài tử nhà ai, người lớn đâu chứ?"

Bên ngoài không ngừng vang lên hàng loạt âm thanh kêu to, tự nhiên cũng kinh động đến sư huynh đệ ba người bên trong phòng, bọn hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một đám đông người đang chỉ lên nóc nhà nói gì đó về tiểu hài tử, hình như là tiểu hài tử nhà ai đó leo lên nóc nhà, dường như có vẻ rất nguy hiểm.

Không biết tình huống cụ thể như thế, ba người cũng nhanh chóng ra khỏi cửa, chạy tới trong sân khách sạn nhìn lên phía trên nóc nhà.

Tiểu hài tử chạy tới chạy lui trên nóc nhà, hết nhìn đông tới nhìn tây, vừa nhìn thấy ba người bọn họ hiện thân thì lập tức xoay người đi, ngồi ở trên nóc nhà đưa lưng về phía bọn hắn.

Nhưng mà ba người Dữu Khánh vừa nhìn thấy bóng lưng kia, liền lập tức chấn kinh rồi, y phục đó, phong cách tóc tai bù xù đó, lại còn có khiêng cây gậy to kia, và cả tính xấu thích leo lên nóc nhà, lại thêm sau eo treo một đôi giày, không nhìn mặt cũng biết tiểu hài tử kia là ai.

Mới vừa rồi còn đang suy nghĩ không biết là trẻ nhỏ nhà ai, ba người có nằm mơ cũng không nghĩ tới, thì ra chính là của nhà bọn họ.

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau không nói nên lời, cái quỷ gì vậy chứ? Tiểu gia hỏa này làm sao chạy tới nơi này rồi? Ngô Hắc cũng

tới rồi sao?

Dữu Khánh dùng đầu ngón chân hất một viên đá trên mặt đất văng lên, chụp vào trong tay, bấm tay bắn ra, bụp một tiếng bắn trúng vào sau ót tiểu hài tử.

Tiểu hài tử "Ôi" một tiếng, đưa tay ôm sau đầu, cũng nhanh chóng quay đầu lại nhìn xuống dưới, vừa vặn đối diện với ánh mắt của sư huynh đệ ba người, tức thì biết trốn không được nữa rồi.

Nam Trúc ngoắc ngoắc ngón tay với nó, tiểu hài tử lập tức từ trên mái nhà trượt xuống, tại trong tiếng hô to thất kinh của dân chúng, hai tay nhóc con bấu lấy mái hiên, hai chân móc vào kết cấu khung gỗ dưới mái hiên, lật người đổi chiều treo ngược thân thể, hai tay ôm lấy cột trụ, rồi lại xoay người một cái, hai chân cũng kẹp lấy cây cột, sau đó thuận thế trượt xuống.

Động tác dứt khoát lưu loát, một đám dân chúng nhìn thấy mà há miệng ngạc nhiên.

Ba người Dữu Khánh đã cất bước đi về phía trong phòng, tiểu hài tử lập tức ngoe nguẩy đuổi theo, gọi: "Mập mạp thúc, Cửu thúc, Thập Ngũ thúc."

Cho dù ba người làm như không nhận biết nhóc con này, nhưng dân chúng vẫn là nhìn ra được, thì ra là tiểu hài tử của nhà bọn họ, nỗi lòng cũng bình tĩnh lại, cũng dần dần tản đi.

Sư huynh đệ ba người vừa bước vào cửa phòng, Nam Trúc lập tức đóng cửa muốn ngăn cản người nào đó lại, nhưng dưới cánh cửa đã có một cái chân bẩn thỉu khẩn cấp chèn vào, bị cửa kẹp, còn cất tiếng hô to, "A! Đau."

Lúc này Nam Trúc mới hừ một tiếng, buông tay ra.

Tiểu hài tử đẩy cửa đi vào, áp tới trước mặt ba người, khuôn mặt bẩn thỉu đẩy ra nụ cười hì hì.

Tiểu hài tử đương nhiên chính là Tiểu Hắc, ngoại trừ nhóc con này ra thì cũng không còn người nào khác, chỉ là so với bất cứ lần nào ba người bọn hắn từng gặp qua thì đều bẩn thỉu hơn nhiều.

Dữu Khánh hất hất cằm, "Đóng cửa."

Tiểu Hắc lập tức quay lại đóng cửa phòng, rồi mới lần nữa đi đến trước mặt ba người, một tay xoa xoa bụng, nói "Đói bụng."

Dữu Khánh hỏi: "Cha ngươi đâu chứ?"

Tiểu Hắc lắc đầu.

Nam Trúc lập tức vẫy hai tay áo, "Hắc, nghe không hiểu tiếng người có đúng hay không, hỏi cha ngươi đang ở đâu."

Tiểu Hắc cắn môi trầm mặc một hồi, mới đưa ra đáp án, "A cha ở nhà."

Nam Trúc xùy một tiếng, "Cãi bướng a, ngươi tin hay không ta đánh ngươi bây giờ?"

Dữu Khánh xua xua tay, "Thôi, được rồi. Nó ở tại chỗ chúng ta đây, cha nó sớm muộn cũng sẽ lộ diện. Nhìn nó bẩn thỉu như vậy, trước tiên dẫn đi tắm rửa đi."

Nam Trúc không hai lời, lập tức đi tới bóp lấy sau cổ Tiểu Hắc, xách lên, kéo đi rửa ráy.

Sau khi bên trong phòng còn lại hai người, Mục Ngạo Thiết có chút kỳ quái, "Không ai ngăn hắn, cũng không ai không cho hắn theo, Hắc Tử cần gì phải lén lút đi theo chúng ta?"

Bọn họ đi không phải đường đi bình thường, nếu không lén lút đi theo thì rất không có khả năng cùng đến nơi đây.

Dữu Khánh: "Không biết, phỏng chừng là có nguyên nhân gì đi, chờ gặp mặt rồi, hắn tự nhiên sẽ giải thích."

Ai cũng không suy nghĩ nhiều, kỳ thực bọn họ trái lại rất hoan nghênh Ngô Hắc cùng đi theo, có một cao thủ cảnh giới Thượng Huyền ở bên cạnh, có thể an toàn hơn rất nhiều.

Ở bên kia, Nam Trúc dẫn Tiểu Hắc tắm rửa sạch sẽ xong, thấy Tiểu Hắc quả thực đã đói bụng, gọi khách sạn làm một đống đồ ăn cho cậu nhóc.

Bộ dạng của tiểu gia hỏa quả thực đã rất đói bụng, nhai ngấu nghiến, Nam Trúc ở bên cạnh lải nhải lẩm bẩm.

Nghỉ ngơi lấy sức một đêm, sự mệt nhọc sau mấy ngày bôn ba đã tan hết, ngày tiếp theo bọn hắn ở trong thành mua ngựa, xem như chính thức từ bỏ đi bộ.

Một nhóm bốn người, ba lớn một nhỏ, nghênh đón ánh nắng ban mai chính thức lên đường, trên lưng ngựa, Tiểu Hắc thỉnh thoảng sung sướng cất tiếng hò reo.

Trên đường, ba người thỉnh thoảng quay đầu lại quan sát phía sau, muốn nhìn xem có thể phát hiện được Ngô Hắc theo dõi phái sau hay không.

Nhưng một mực không phát hiện được, ba người lại thỉnh thoảng hỏi Tiểu Hắc xem phụ thân nhóc con ở đâu, Tiểu Hắc có phần cứng đầu, liên tục nói phụ thân của mình ở nhà.

Nhưng mà ba người chết sống không tin, theo bọn họ, nếu Ngô Hắc là ở nhà, ngươi làm sao có khả năng đuổi theo tìm được đến chúng ta?

Ba người không biết Ngô Hắc đến cùng đang làm cái quỷ gì, cũng không miễn cưỡng, cứ như vậy một đường mang theo Tiểu Hắc tiếp tục đi tới trước.

Bởi vì lần này bọn họ sợ bị ngoại nhân nhìn chăm chú, cho nên lộ tuyến di chuyển tương đối không bình thường, thường xuyên đi đường nhỏ, thậm chí còn liên tục thay đổi lộ trình và phương hướng, vì vậy, bọn họ ít nhiều có chút lo lắng không biết Ngô Hắc có thể đuổi theo được bọn họ hay không.

Tới một ngày, khi ba kỵ rong ruổi phi nhanh dưới ánh hoàng hôn rực rỡ thì Nam Trúc đột nhiên hỏi: "Các ngươi nói xem, có phải là Ngô Hắc đã đến Ảo Vọng trước chờ chúng ta ở đó hay không?"

Có lời nói này, là bởi vì Tiểu Hắc đã đi cùng bọn họ cũng được gần như mười ngày rồi, nhưng thủy chung không thấy bóng dáng Ngô Hắc, cảm thấy thái độ này của Ngô Hắc thật đủ kiên cường.

Dữu Khánh đáp lại, "Tiểu Hắc đi theo bên cạnh hắn sẽ càng an toàn, không có nguyên nhân đặc biệt, hắn là sẽ không ném Tiểu Hắc lại cho chúng ta mang theo."

Tiểu Hắc cưỡi chung một con ngựa, ngồi ở phía sau ôm lấy eo hắn, vào lúc này lại bật ra một câu nói thật, "Ta lén đi ra."

Bởi vì khổ người lão Thất và lão Cửu tương đối nặng, Tiểu Hắc cưỡi chung ngựa với người có trọng lượng tương đối nhẹ sẽ có thể tiết kiệm được thể lực cho ngựa.

Sư huynh đệ ba người nghe vậy thì cười mà không nói, ngay từ đầu đã không tin một mình Tiểu Hắc có thể đuổi theo bọn họ, nhận định là Ngô Hắc đưa con trai đến bên cạnh bọn họ.

Nam Trúc chỉ vào Tiểu Hắc, cảnh cáo, "Còn dám nói bậy, ngươi có tin chúng ta ném ngươi lại trên đường không quản nữa rồi hay không?"

Tiểu Hắc không quan tâm, chỉ ngậm miệng không nói nữa mà thôi.

Mấy ngày sau, cuối cùng bọn họ lại gặp được biển rộng, lúc này bọn họ mới lần nữa tìm phi kỵ cưỡi đi.

Không còn cách nào, muốn đi Ảo Vọng thì nhất định cần phải vượt qua biển rộng mênh mông, nếu đi thuyền thì tốc độ quá chậm.

Một nhóm bốn người tại trên biển rộng bay không sai biệt lắm một ngày, cuối cùng nhìn thấy một chỗ vùng trời mây đen cuồn cuộn, phạm vi mây đen rất lớn, trùng trùng điệp điệp không thấy giới hạn, tựa như trên nối trời dưới nối đất vậy. Ba con phi kỵ chở bọn họ chui vào phía dưới mây đen, càng bay, những tia sáng phía sau rời bọn họ càng xa, dần dần giống như đã xâm nhập vào một thế giới đen tối.

Bởi vì mây đen trên bầu trời quá dày mà ánh sáng mông lung.

Bay đến nơi đây, ba con phi kỵ cũng không dám tiếp tục bay tới phía trước nữa, trên mặt biển có dày đặc chi chít những nhóm đảo quây quần như sao trên trời, trên đó còn có điểm điểm ánh đèn chiếu sáng, có vẻ rất nhiều nhà cửa, phi kỵ chở bọn họ hạ xuống trên một hòn đảo.

Thanh toán xong chi phí vận chuyển, ba con phi kỵ rời đi.

Bốn người ba lớn một nhỏ nhìn về phía mặt biển lập lòe ánh sáng mông lung ở xa xa phía trước, nhìn không được xa, bởi vì trên mặt biển phía trước có sương mù mờ mịt trên nối trời dưới nối đất lơ lửng bồng bềnh. Khu vực sương mù đó chính là khu vực mà phi kỵ không dám xâm nhập vào.

Mây đen trên bầu trời, và sương mù phía trước, tồn tại đã thật lâu thật lâu, làm cho vùng biển đó trở nên sâu thẳm khó lường, cũng làm cho vùng biển trong làn sương mù đó không thấy ánh sáng mặt trời, luôn luôn đắm chìm tại trong bóng tối u ám, xâm nhập vào đó thì giống như xâm nhập vào cõi u minh, cho nên nó được mọi người gọi là Minh Hải.

Ảo Vọng thì nằm tại chỗ sâu trong vùng Minh Hải này. Nhưng mà không gian trong vùng biển này rất quỷ dị, cũng không phải người nào đều có thể đi đến bờ bên kia, chỉ có những người chuyên tổ chức đưa đò mới có thể chở người đưa đến nơi, nếu không sẽ vĩnh viễn bị vây ở bên trong, cho dù ngươi một mục đi tới phía trước thì cũng không đi ra được.

Trong khung cảnh mông lung, có thể nhìn thấy trên hải đảo có từng cái cầu tàu bằng gỗ kéo dài hàng trăm trượng trên mặt biển, trên mỗi hòn đảo đều có mấy cái cầu tàu như vậy.

Ba lớn một nhỏ đều là lần đầu tiên tới nơi này.

Cho dù là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lúc trước được xưng là từng lang bạt khắp giang hồ cũng chưa từng tới nơi đó, nguyên nhân cũng rất đơn giản, người đưa đò Minh Hải cũng không phải miễn phí chở ngươi đến bờ bên kia, phải trả chi phí vận chuyển, chào giá khá cao, bọn họ trả không nổi khoản tiền đó.

Nhưng mà sư huynh đệ ba người đều đã nghe về nơi đây đã lâu, đối một ít quy củ cũng đã nghe nói qua. Nghe nói người nào muốn đi đến Ảo Vọng, chỉ cần đi tới cuối cầu tàu, đốt cháy lên chiếc đèn lồng ở nơi đó, sau đó chờ tại đó là được, tự sẽ có người đưa đò từ trong sương mù chèo thuyền tới đầu cầu đón khách.

Nam Trúc đột nhiên nói: "Nhìn thấy nơi đây, đại khái cũng có thể hiểu được vì sao Minh Hải tiên phủ là tòa tiên phủ đầu tiên bị người tu hành phát hiện rồi. Nơi này quá đặc biệt, tương đương với việc đưa ra một cái mục tiêu rõ ràng để người ta không ngừng giày vò, cuối cùng cũng có một ngày bị người phát hiện thấy kẽ hở, vì vậy mà bị công hãm rồi."

Một vài tiếng cười đột nhiên truyền đến, giống như là đang đáp lại lời của gã vậy.

Âm thanh là từ trên đảo phía sau bọn họ truyền đến. Mấy người quay đầu nhìn lại, khách sạn ánh đèn mờ mịt, hình như là thực khách đang nói cười.

Trên mỗi hòn đảo đều có một số nơi chốn như khách sạn, không có cách nào, nơi có người đến người đi, chỉ cần có đủ lưu lượng khách thì nơi đó chính là nơi tốt để kinh doanh.

Nam Trúc nói với hai vị sư đệ, "Trực tiếp tới đầu cầu tàu đốt đèn, hay là ở nơi đây đi một vòng trước?"

Dữu Khánh: "Chúng ta là tới thử vận khí để tìm người, nếu đã tới đây rồi, đương nhiên phải đi nhìn thử xem."

Chương 435: Đầu mối

Mục Ngạo Thiết cũng gật đầu thể hiện tán thành.

Ý kiến đã nhất trí, đều không có bất đồng gì nữa, mọi người lập tức xoay người tìm kiếm, để nhìn xem đi bên nào.

Tại trước lúc đi dạo, Dữu Khánh chỉ vào đôi chân trần của Tiểu Hắc, "Ngươi đi chân trần không cộm chân sao? Người ta đeo giày ở trên chân, giày của ngươi tại sao luôn treo ở trên eo chứ? Đây là đang ở

bên ngoài, không phải ở nhà, ngươi không cần thể diện thì chừa cho chúng ta một chút thể diện có được hay không?”

Đá ngầm xung quanh hòn đảo quả thực không phải là bãi đất bằng phẳng, đối với người bình thường mà nói, đi chân trần bị cộm chân là chắc chắn.

Nhưng mà với những ngón chân vểnh vểnh của Tiểu Hắc, dường như không có cảm giác gì, then chốt là cậu nhóc đã quen với việc không đi giày từ nhỏ.

Giày của nhóc cũng đích thật là luôn treo tại trên đai lưng ở phía sau, xách tại trên tay không thuận tiện, treo tại phía trước lại vướng víu, chỉ có thể là treo tại phái sau, ống giày vắt ở eo lưng kéo theo một chiếc khác là được rồi.

Nam Trúc cũng nhanh chóng vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc, “Đeo vào đi, nhanh nhanh, nhanh đeo vào.”

Vào thời điểm này, Tiểu Hắc trái lại rất nghe lời, ừ một tiếng, lập tức kéo đôi giày từ sau lưng xuống, định đeo vào trên chân.

Nam Trúc thực sự là nhìn chịu không nổi nữa, giữ nhóc con lại, “Tiểu tổ tông của ta ơi, không cầu ngươi rửa chân sạch sẽ, ít nhất ngươi cũng phải phủi sạch cát trên chân có được hay không? Ngươi đeo vào không khó chịu, ta nhìn lại chịu không nổi.” Vừa nói vừa quỳ một gối xuống đất, nắm lấy chân nhỏ của Tiểu Hắc, phủi sạch sẽ, giúp cậu nhóc đeo giày, vừa làm trong miệng vừa nhất quán lải nhải, “Ta là tới đây làm việc a, đâu phải tới làm bảo mẫu cho ngươi nha.”

Đeo giày xong rồi, hai chân Tiểu Hắc rõ ràng đang ngọ nguậy, lúng túng với đôi giày.

Một nhóm người lập tức bắt đầu đi dạo trên đảo.

Ánh sáng tại đây xem như còn tốt một chút, đại khái giống như là khung cảnh lúc trời rạng sáng, nhìn không được xa nhưng cũng

không đến mức đưa tay không nhìn thấy năm ngón, không giống như phía chỗ sâu trong màn sương mù kia.

Tuy nhiên, tình trạng này là vì có liên quan tới bầu trời bên ngoài đang hừng đông, một khi bầu trời bên ngoài tối đen, e rằng nơi đây thực sự là đưa tay không thấy năm ngón.

Một nhóm người vòng quanh tiểu đảo di chuyển nửa vòng, thấy tiểu đảo này quả thực không lớn, cũng không có gì đáng xem, liền leo đến nơi cao nhất trên đảo, dự định tiến vào khách sạn ngồi một chút. Kết quả khi đi đến bên ngoài khách sạn, nhìn vào, phát hiện thấy việc làm ăn có vẻ rất tốt, tất cả các bàn đều có người ngồi, Thiên Lý lang chở bọn họ tới đây cũng đang ngồi uống rượu trong đó.

Sư huynh đệ ba người cảm thấy vẫn nên lảng tránh một chút mới thích hợp, liền xoay người lại đi xuống đỉnh núi, đi thẳng đến một hòn đảo lớn hơn ở sát vách.

Giữa hai đảo có một cây cầu gỗ kết nối với nhau, mấy người bước lên cầu, dưới chân vang lên tiếng kẽo kẹt không ngừng. Bỗng nhiên, mọi người nhìn thấy một con tàu to lớn từ phía ánh sáng tiến tới, không biết sẽ cập bến tại hòn đảo nào.

Những người tới nơi này cũng không phải tất cả đều là cưỡi phi kỵ nay một mạch tới đây, nhưng mà cũng không thể là ngồi tàu chở khách đi từ lục địa tới, khoảng cách quá xa, đi tàu thuyền thực sự quá mất thời gian, trừ phi là tàu hàng, dù sao để phục vụ cho việc buôn bán nơi này, các đảo cũng cần phải được tiếp tế tiếp viện các loại vật tư, hoặc là đi qua nơi đây trung chuyển vật tư tới Ảo Vọng.

Xôn xao! Một loạt âm thanh băng vỡ vụn vang lên.

Mấy người nhanh chóng nghiêng đầu nhìn tới, chỉ thấy nửa thân thể Nam Trúc đã ở dưới cầu, hai tay kịp thời chống đỡ hai bên, mới không bị rơi xuống, lại nhanh chóng búng người bay lên.

Hạ xuống mặt cầu, miệng nhịn không được hùng hùng hổ hổ cất tiếng chửi rủa, "Mẹ nó, mặt cầu này mục nát cả rồi, đã bao lâu rồi chưa có thay vậy chứ."

Vậy mà đè sụp cả mặt cầu, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết không thể nhịn được cười, há miệng cười toe toét.

Tiểu Hắc chỉ vào Nam Trúc nói ra sự thật, "Mập mạp thúc, ngươi quá mập mạp, quá nặng."

Nam Trúc trực tiếp thưởng cho nhóc con một cái vỗ vào đầu, "Tiểu hài tử nhà ngươi thì biết cái gì?"

Một tình tiết làm nhạc đệm đã xong, mấy người tiếp tục đi tới trước, nhưng mà đều cẩn thận hơn rất nhiều, quả thực phát hiện thấy giống như Nam Trúc nói, mặt cầu đã mục nát rồi.

Bước chân lên hòn đảo bên cạnh, mấy người lại đi dạo non nửa vòng, cảm thấy hòn đảo bên này dường như cũng giống như vậy, đều trọc lóc không có cây cối nào mọc lên, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có chừng đó, không có gì đáng xem, bọn hắn lại leo đến khách sạn trên đỉnh.

Thấy nơi này không có bao nhiêu người, mấy người liền đi vào, dự định ngồi một chút, tìm hiểu tình hình.

Người làm trong điếm lập tức chạy tới tiếp đãi, khuôn mặt tràn đầy tươi cười, "Khách quan, mời vào bên trong, muốn ngồi bên trong, hay là ở giữa, hay là ngồi gần cửa sổ, cũng có thể lên lầu?"

Bên trong sảnh đường có ba bàn có khách ngồi, đều nhìn chằm chằm tới đám người Dữu Khánh vừa mới tiến vào, quan sát một chút.

Nam Trúc hỏi, "Trên lầu có người không?"

Người làm cười đáp: "Có một bàn có khách."

Nam Trúc hất hất cằm, ra hiệu đi lên lầu, người làm lập tức dẫn bọn họ đi tới.

Thời điểm khi gọi món ăn, vừa nhìn vào bảng niêm yết giá món ăn treo trên tường, ghê thật, rau ráng mà người bình thường hay ăn trên đất liền, tại nơi đây mỗi thứ đều đắt tiền khủng khiếp, rau xanh có lá rẻ nhất cũng phải một nghìn lượng trở lên, một số hải sản địa phương có chứa linh khí thì giá cả cũng chỉ xấp xỉ giá này.

Sư huynh đệ ba người định gọi món ăn, khi nhìn thấy bảng niêm yết giá này thì đều im lặng, không ai hé răng nữa.

Dữu Khánh chợt toát ra một câu, "Ai mời bữa cơm này?"

Nam Trúc lập tức xoay người đi, chỉ về phía Tiểu Hắc ở bàn bên cạnh, "Đừng đạp ghế lung tung!" Vừa nói vừa đi đến chỗ cậu nhóc.

Mục Ngạo Thiết cũng lập tức xoay người rời mắt khỏi tấm thực đơn.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn nhìn, trong lòng âm thầm mắng 'tiểu nhân', cuối cùng cũng không còn cách nào, vẫn phải nỗ lực kiên trì, chỉ chỉ ngón tay, nói: "Củ cải xào chay, khoai lang bào sợi, su hào cay, ừm, cứ vậy đi."

Đều gọi những món ăn rất dễ dàng bảo quản khi vận chuyển trên biển thời gian dài, nói trắng ra là chính là rẻ.

Không còn cách nào, hắn thật sự không còn bao nhiêu tiền. Khi từ Kim Khư trở về, là kiếm được hơn năm trăm vạn lượng, không sai, vấn đề là Ngô Hắc biết rõ bọn họ có khoản tiền này, về sau đến thời điểm đóng tiền lãi hai nghìn vạn, không tiện để cho Ngô Hắc bỏ ra thêm, cho nên thoáng cái liền tiêu gần như hết sạch hơn năm trăm vạn lượng kia chỉ trong một lần.

Ngoài ra, khi Thiết Diệu Thanh rời đi thì hắn ít nhiều cũng đưa cho nàng một khoản tiền, còn lại không bao nhiêu, mấy người cưỡi phi kỵ tới đây cũng tiêu tốn tương đương hai mươi vạn lượng tiền lộ phí,

lúc này, trên người hắn thật sự không còn được mấy đồng, tổng cộng cũng chỉ còn lại khoảng ba mươi vạn lượng.

Tại trong thế tục, ba mươi vạn lượng là một khoản cực lớn, nhưng tại trong Tu Hành giới thì quả thật không đủ tiêu, nhất là chạy đến những nơi như thế này.

Lộ phí trở về đại khái lại phải tốn khoảng hai mươi vạn, phần còn lại nếu như không tiêu xài tiết kiệm một chút, chưa chắc đã đủ để chi tiêu cho nhu cầu ăn, mặc, ở, đi lại trong thời gian ở tại đây, lẽ nào phải đi đánh cướp tại Ảo Vọng hay sao? Đó thế nhưng là trung tâm của Yêu giới.

Ăn xin trái lại là một biện pháp, nhưng mà thanh niên thì không cần thể diện sao? Then chốt là đi ăn xin người ta cũng chưa chắc sẽ cho, huống hồ hắn còn có danh tiếng Thám Hoa lang.

Hắn cũng không phải là quan tâm tới danh tiếng Thám Hoa lang, mà một khi truyền ra, người ta lập tức liền biết là hắn, vạn nhất truyền tới trong tai một số người, thí dụ như Văn Hinh chẳng hạn, để cho người biết rõ hắn phải trở thành một kẻ ăn xin, hắn làm sao có thể chịu nổi?

Cho nên gọi món ăn thì không thể không bắt đầu thực hiện tiết kiệm, tuy rằng như thế, giá cả của ba món đồ ăn này cũng vẫn là hơn một nghìn lượng.

Người làm hơi chút giật mình, đại khái đã hiểu rõ một chút, gã tại nơi đây làm việc nghênh đón đưa tiễn, có một số việc coi như là đã nhìn thấy nhiều, mỉm cười, sau đó lại thử hỏi: "Muốn uống chút gì không?"

Dữu Khánh: "Chỉ là tùy tiện ngồi nghỉ chân một chút mà thôi, làm bình trà là được rồi."

"Được rồi, ngài ngồi chờ một chút, sẽ xong sớm thôi." Người làm làm ra thủ thế mời, sau đó liền cáo lui.

Dữu Khánh làm như không có gì, đi trở về bàn, ngồi xuống.

"Hừ." Nam Trúc hừ lạnh một tiếng, "Cũng chỉ có ngươi, chạy đến nơi đây mời chúng ta ăn củ cải và khoai lang."

Dữu Khánh nhìn nhìn khách nhân ở bàn cách không xa, đè thấp giọng nói: "Ầm ĩ gì vậy chứ? Không biết tai vách mạch rừng sao? Muốn ăn thứ khác cũng được, nhưng ta cảnh cáo trước, một khi tiền trên người ta không đủ để tiêu nữa, thì các ngươi phải lấy tiền trên người các ngươi ra để cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn."

Lúc trước đưa cho hai tên gia hỏa này mỗi người mười vạn lượng, khẳng định còn có dư không ít.

"Hừ." Mục Ngạo Thiết cũng là hừ lạnh một tiếng.

Nam Trúc trừng mắt, "Ngươi phải rõ ràng một chút, là ngươi liên lụy tới chúng ta, là chúng ta đã cứu ngươi, đến lúc này, ngươi còn bảo chúng ta bỏ tiền ra, lương tâm của ngươi bị chó ăn rồi hay sao?"

Dữu Khánh trầm giọng nói:

"Ta có bảo các ngươi cứu ta sao? Người nào bảo các ngươi xen vào việc của người khác? Các ngươi không nhúng tay vào, cho dù ta biến thành như vậy, bây giờ cũng không cần phải đi tìm cái gì. Quan trọng là, nếu như ta tỉnh, khẳng định đã có thể mang ra nhiều hơn không ít tiền, làm sao sẽ phải túng quẫn như thế này. Các ngươi xem chuyện tốt các ngươi đã làm ra đi, còn có mặt mũi nói nữa sao?"

Mục Ngạo Thiết nghe không nổi nữa, "Lang tâm cẩu phế!"

Dữu Khánh lập tức nhấc tay đưa về phía y, "Phải rồi, ngươi không lang tâm cẩu phế, ngươi có lương tâm thì bỏ tiền ra a!"

Bỏ tiền ra? Mục Ngạo Thiết nghiêng đầu nhìn về phía khác, thể hiện thái độ, điều đó là không có khả năng!

Dữu Khánh cũng hừ lạnh, "Thích ăn thì ăn, không thích, tùy tiện các ngươi đi đâu thì đi, có gan đừng có đi theo ta."

Hai người Nam, Mục trầm mặc, không tiếp tục hé răng nữa, tuy rằng không vui nhưng cuối cùng vẫn phải đi cùng với nhau, nếu không, chẳng phải là bản thân mình phải móc tiền ra trả lộ phí trở về lại hay sao?

Những chuyện khác đều dễ nói, chỉ không thể nói tới chuyện tiền bạc, một khi sự việc bàn đến chuyện người nào phải bỏ tiền ra thì mấy sư huynh đệ liền lập tức trở mặt với nhau.

Tiểu Hắc độc chiếm một phương, hai chân lủng lẳng đung đưa dưới băng ghế, giày lại bị đạp rớt ra rồi, một tay cầm một chiếc đũa ngồi tại đó gõ vang cộp cộp cạch cạch, không biết rằng cuộc sống khó khăn.

Lúc này, mấy người tại một bàn cách không xa đứng dậy, đi ngang qua phía bên này, mới làm cho sư huynh đệ ba người đang bất mãn với nhau thay đổi dáng vẻ, làm bộ như không có chuyện gì.

Giọng người làm tiễn khách vang lên ở phía dưới, ngay sau đó lại có âm thanh đi lên lầu, là người làm cầm bình trà đi lên.

Trên khuôn mặt người làm vẫn là nụ cười niềm nở như trước, tự mình châm trà rót nước cho ba lớn một nhỏ.

Khi rót đến cốc trà trước mặt Dữu Khánh thì Dữu Khánh khách khí đưa tay chạm cốc, ra hiệu thôi được rồi.

Người làm nhấc bình trong ánh mắt hơi có sự giật mình, rõ ràng là đang nhìn thẳng tới chiếc nhẫn đeo trên ngón trỏ của Dữu Khánh, chính là chiếc nhẫn mà Ngô Hắc đưa cho hắn, khi rời khỏi U Giác Phụ thì hắn liền đeo lên trên ngón tay.

Mục đích cũng rất đơn giản, đeo ở chỗ sáng tốt hơn giấu tại trong tối, vạn nhất muội muội của vị Đại lực sĩ kia nhìn thấy được thì sao

chứ? Hoặc là đụng tới người hiểu biết, tự nhiên là sẽ có đầu mối.

Phản ứng của người làm khiến sư huynh đệ ba người sửng sốt, nhanh chóng thoáng nhìn nhau một cái.

Dữu Khánh lập tức đưa chiếc nhẫn ra trước mặt cho người làm nhìn, dò hỏi: "Vì sao lại nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn của tại hạ như vậy?"

Người làm vội vàng khom người xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi khách quan, nhỏ tuyệt đối không có bất kỳ ý nghĩ không hay gì, chỉ là cảm thấy chiếc nhẫn này nhìn có vẻ quen mắt, trước đây hình như đã từng thấy qua thì phải."

Lời này vừa nói ra, liền khiến cho sư huynh đệ ba người bị kích thích thiếu một chút đứng lên, không phải chứ, vừa mới tới liền có được manh mối rồi hay sao?

Nhưng bọn hắn đều không thể không kiềm chế lại cảm xúc, tận lực làm ra vẻ không chút nào dao động.

Dữu Khánh vui cười hỏi thăm dò: "Kiểu dáng chiếc nhẫn này của ta xem như tương đối đặc biệt, vậy mà cũng có cái khác tương tự sao. Ngươi nhìn thấy ở đâu?"

Người làm: "Không ở đâu khác, cũng tại trong điếm này, đại khái là mấy năm trước từ nhìn thấy một vị khách nhân đeo ở trên tay." Nói xong lại tiếp tục rót trà cho những người khác.

Dữu Khánh làm sao có thể bỏ qua, lập tức thể hiện sự hoài nghi, "Chiếc nhẫn này mặc dù đặc biệt, nhưng còn chưa đặc biệt đến mức nhìn qua liền không quên được a? Chiếc nhẫn mà một vị khách nhân đeo ở trên tay, đã trôi qua mấy năm, ngươi vậy mà còn có thể nhớ kỹ, không khỏi có chút khó thể tin nổi nha."

Người làm cười đáp, "Những khách nhân khác thì chưa chắc đã có thể nhớ được. Nhưng lần đó thật sự là nhớ kỹ. Không còn cách nào

a, ngón tay của vị khách quan kia rất đẹp, cha đến tận nay, nhỏ còn chưa bao giờ gặp qua những ngón tay nhìn xinh đẹp như vậy, chiếc nhẫn đó thực sự quá nổi bật trên những ngón tay kia, nhỏ nhịn không được nhìn mấy lần, vì vậy mà nhớ rõ.

Nhỏ còn nhớ rõ ngày đó bên ngoài trời đổ mưa to, nàng một mình một người khoác một bộ đấu bồng từ trong mưa chậm rãi đi vào tiểu điếm, dù cho tại trong mưa cũng không mất đi vẻ duyên dáng ung dung rất đặc biệt, khiến người có ấn tượng khắc sâu."

Chương 436: Đốt đèn trên cầu tàu

Nói đến cảnh tượng ngày đó, trên nét mặt người làm hiện ra vẻ hồi ức, hiển nhiên có điều gì đó khiến cho gã khó quên.

Nghe được lời ấy, tinh thần sư huynh đệ ba người càng thêm tỉnh táo.

Dữu Khánh lại ổn định vẻ mặt, tiếp tục thăm dò, "Xem ra vị khách quan kia quả thực làm cho ngươi khó quên, không lẽ là một nữ nhân?"

Nghe hỏi như thế, người làm cười hắc hắc, không nói thêm lời nào nữa rồi, tiếp tục châm trà cho mọi người.

Hành động như vậy, đó chính là đã thừa nhận, Dữu Khánh lập tức tiếp tục truy hỏi: "Nữ nhân đó nhìn như thế nào, có thể làm cho ngươi cách mấy năm rồi vẫn còn có thể nhớ kỹ?"

Cũng rót cho Tiểu Hắc một chút nước trà xong, người làm bỏ ấm trà xuống, để bọn hắn tự dùng, "Chắc hẳn là một nữ nhân rất xinh đẹp đi."

Nam Trúc lập tức có ý kiến, "Cái gì gọi là 'chắc hẳn' chứ? Có thể làm cho ngươi có ấn tượng khắc sâu, làm sao sẽ là chắc hẳn a?"

Người làm mở miệng giải thích một chút, "Nàng khoác áo choàng có mũ, mũ trùm che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy miệng và cằm, ta cũng rất muốn nhìn xem dung mạo của nàng ta như thế nào, nhưng mà ngay từ khi nàng ấy vào cửa cho đến khi rời khỏi, ngay cả lúc ăn uống nàng ấy cũng chưa lần nào bỏ mũ trùm ra. Tuy nhiên, chỉ với một nửa khuôn mặt đó cũng đã đủ thấy xinh đẹp rồi, chắc hẳn phải rất xinh đẹp."

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau không nói nên lời, thì ra là một người đẹp mông lung.

Dữu Khánh nhấc tay sờ sờ chút râu ria trên mép, thể hiện ra dáng vẻ phong lưu lãng tử, cười ha hả nói: "Nghe ngươi nói như thế, ta cũng rất có hứng thú, ngươi có biết nữ nhân đó từ đâu tới hay không, tên gọi là gì?"

Người làm nhún vai, chỉ về phía một cái cửa sổ, "Một mình một người im lặng đi tới, một mình ngồi ở bên cạnh cửa sổ đó uống một bầu rượu, gọi chút đồ ăn sáng nhưng cũng không có động đũa, mưa chưa dừng đã lại một mình một người rời đi, không biết từ nơi nào đến, cũng không biết đã đi đến phương nào, làm sao có thể biết được tên gọi là gì."

Nam Trúc nhếch miệng vui vẻ, cảm thấy nàng kia quả thực đã tạo ấn tượng rất sâu cho người làm này, nên gã ta mới quan sát tỉ mỉ như vậy.

Dữu Khánh: "Từ đó về sau không còn gặp lại sao?"

Người làm suy nghĩ một chút, "Dù sao thì, trong thời điểm ta làm việc là chưa từng gặp lại." Dứt lời liền xoay người rời đi.

Dữu Khánh lập tức đứng dậy gọi gã ta lại, "Người làm, nghe ngươi nói lòng ta ngứa ngáy, người kia, đi hướng nào chắc hẳn ngươi có biết a, là đi ra bên ngoại giới, hay là đi vào trong Ảo Vọng rồi?"

Trên mặt người làm hơi có vẻ hoài nghi, hiển nhiên đã nhận thấy Dữu Khánh có phần quan tâm quá mức, nhưng vẫn là khách khí đáp: "Mơ hồ nhìn thấy đi lên cầu tàu đốt đèn, hẳn phải là đi về phía Ảo Vọng đi rồi." Dứt lời liền hơi khom người, chỉ chỉ dưới lầu, ra hiệu mình phải đi làm việc.

Dữu Khánh chắp tay, bỏ qua cho đối phương, chậm rãi ngồi xuống.

Hai cái đầu từ chỗ ngồi hai bên trái phải vươn tới, Nam Trúc hạ thấp giọng hỏi: "Là nàng ta sao?"

Dữu Khánh ra hiệu tới chiếc nhẫn phía trên ngón tay, "Nếu như chiếc nhẫn này thật sự chỉ có hai cái, và nếu như người làm không nhìn nhầm thì dù không phải nàng ta, vậy cũng là có liên quan tới nàng."

Nam Trúc: "Nếu thật sự là nàng ta, sống được đến bây giờ, vậy thực lực phải kinh khủng cỡ nào a? Cảm giác có chút rất không thực tế."

Dữu Khánh: "Không quản người nắm giữ chiếc nhẫn kia là ai, trước tiên tìm đến nàng cái đã."

Mục Ngạo Thiết nhắc nhở một câu: "Mới đến liền có manh mối, có phải là hố ai đào hay không?"

Lần trước bị rơi vào hố, đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ, thực sự là cái hố đó quá sâu đi, thiếu một chút đã chôn hết tất cả mọi người.

Nam Trúc: "Nói có người theo dõi chúng ta, ta tin. Nói tại trên việc chiếc nhẫn này lại đào hố chờ chúng ta, ta không tin. Trừ phi bên trong chúng ta lại xuất hiện nội gian khác, còn không thì không có ngoại nhân nào có thể biết được việc này."

Dữu Khánh khẽ gật đầu, đồng ý với lời lão Thất đã nói.

Nam Trúc lại hỏi: "Kế tiếp nên làm thế nào?"

Dữu Khánh: "Đã xác định được có một người như vậy tồn tại thì dễ làm hơn rồi, chuyện kế tiếp, đơn giản là có hai biện pháp, hoặc là tìm kiếm công khai, hoặc là âm thầm hỏi thăm."

Nam Trúc: "Minh tra thì thế nào, ám tra thì sao? Đi loanh quanh trên đảo hỏi thăm xem có ai nhìn thấy nữ nhân mà người làm kia đã từng gặp hay không sao?"

Chính vào lúc này, lại có âm thanh có người đi lên lầu.

Dữu Khánh hất mặt về phía Tiểu Hắc, "Mang theo tên gia hỏa này không tiện làm chuyện gì ở tại đây, với lại, nơi đây cũng không an toàn, trước tiên đi Ảo Vọng đi. Tới đó sắp xếp an toàn cho tiểu gia hỏa này xong trước rồi tiếp tục lo liệu việc này cũng không muộn. Hơn nữa, khả năng mục tiêu ở tại Ảo Vọng lớn hơn." Dứt lời liền ngừng nói.

Hai người Nam, Mục hiểu ý, cũng không nói lời nào.

Người làm bưng khay đồ ăn đưa đến, cả ba món ăn đều đã làm xong, từng món từng món được đặt lên trên bàn, người làm mời mọi người chậm rãi ăn uống, rồi lui xuống.

Thức ăn không phải món gì ngon, nhưng có thể nói là thơm lừng, trình bày cũng tương đối đẹp đẽ, gắp một chút ăn thử, hương vị cũng ngon, xem như là hương vị sắc đều có đủ.

Tuy nhiên, sau khi nếm qua cả ba món ăn, Tiểu Hắc lập tức ném đũa xuống, không hài lòng, gào lớn lên: "Ta muốn ăn thịt, 'Đại bổng' cũng muốn ăn thịt."

Dữu Khánh nhíu mi, nói: "Không có tiền, không ăn thì đừng ăn nữa."

Nam Trúc lại nhặt đôi đũa lên nhét vào trong tay Tiểu Hắc, lời nói nhỏ nhẹ, ân cần khuyên nhủ: "Trên đường đi, chúng ta đã tiêu tốn rất nhiều tiền cho ngươi, bây giờ không còn nhiều tiền nữa. Sau này

gặp được a cha của ngươi, nhớ bảo hắn đưa tiền lại cho chúng ta, biết không?”

Tiểu Hắc ừ một tiếng, rồi chân trần lại cọ cọ vào ghế, nói với ba người: “Ta đi tìm bọn họ đòi thịt.” Dứt lời liền vươn tay cầm lấy cây gậy lớn treo tại phía sau, khiêng lên trên vai, muốn đi tìm khách sạn để thương lượng.

Sư huynh đệ ba người lập tức hoảng sợ, rất muốn hỏi nhóc con này một chút, ngươi cho rằng nơi này là U Giác Phụ sao, đập cửa hàng của người ta hoặc ăn uống không trả tiền liền có lão cha của ngươi đến đền tiền hay sao? Ngươi làm loạn ở tại đây, đó chính là chúng ta phải đền tiền, không chừng còn sẽ phải đánh nhau.

Nam Trúc nhanh chóng đứng dậy đi tới tóm tiểu gia hỏa lại, vừa đe dọa vừa dụ dỗ, dùng một tràng đạo lý trấn an nhóc con ở lại.

Tiểu gia hỏa không muốn ăn, nhưng ba người lớn thì không ngừng đôi đũa.

Đang ăn, Nam Trúc bỗng hạ thấp giọng nói: “Ta nhớ ra rồi, tục truyền, ‘Minh tăng’ hiện tại của Minh Hải là ca ca ruột của Huyền Quốc công Ứng Tiểu Đường. Vị kia là người mà ngay cả Đại thánh Thiên Lưu sơn cũng phải cho mấy phần mặt mũi. Không phải ngươi quen biết Ứng Tiểu Đường sao? Nếu có thể lợi dụng quan hệ với Ứng Tiểu Đường để mời được vị ‘Minh tăng’ kia hỗ trợ, việc tìm một người tại Ảo Vọng sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.”

Lời đồn này, Dữu Khánh cũng đã nghe nói qua, là chỉ một vị được Hải tộc tại Minh Hải đề cử ra làm đại diện để giao tiếp với ngoại giới, người gánh trách nhiệm này cần phải xuất gia làm hòa thượng, được mọi người xưng là người xuất gia của Minh Hải, xem như là một loại chức nghiệp xa xưa, cũng giống như là đạo sĩ của Linh Lung quan, là một chcứ nghiệp gần như tuyệt chủng, ‘Minh tăng’ là tên gọi tắt.

‘Minh tăng’ hiện nay chính là người mà Nam Trúc nói tới, là ca ca của Huyền Quốc công Ứng Tiểu Đường tại Cẩm quốc, nghe nói tu vi

cao thâm, thuộc nhóm cao thủ hàng đầu chỉ dưới mấy vị cao thủ đỉnh cao nhất kia. Bởi vì người này tại trong Hải tộc có được địa vị cao thượng, vì vậy cho nên dù là Đại thánh Thiên Lưu sơn cũng không thể không nể mặt.

Nghe nói, đây cũng là chỗ dựa giúp cho Ứng Tiểu Đường có địa vị ngang với Địa mẫu Ty Nam phủ của Cẩm quốc, và bởi vậy Địa mẫu cũng không dám làm xằng làm bậy đối với Ứng Tiểu Đường.

Dữu Khánh xùy một tiếng, "Quen biết có tác dụng cái rắm gì, cũng chỉ là gặp mặt một lần, giao tình mỏng như tờ giấy, có thể kéo tới mối quen hệ với nhân vật như 'Minh tăng' được sao? Tại trong mắt người ta, ngươi tính là thứ gì chứ? Đừng có suy nghĩ quá nhiều."

Nam Trúc suy nghĩ cũng phải, nhún vai, không nói nữa.

Ba món ăn, sư huynh đệ ba người cũng không chút lãng phí, ăn sạch ăn sẽ, dù sao cũng là hơn một nghìn lượng bạc.

Khi tính tiền thì trái lại cũng không cảm thấy thiệt thòi, phí một nghìn lượng lại biết được một tin tức trọng yếu, vẫn là rất có lời.

Đi ra khỏi nhà hàng, ba lớn một nhỏ xuống núi, cũng không dự định tiếp tục đi dạo, nhằm thẳng phía cầu tàu trong màn sương mà đi đến.

Ánh mặt trời đại khái là sắp hạ xuống rồi, ánh sáng bắt đầu tối đi rất nhiều, ngay cả hoàn cảnh ở chỗ gần cũng chỉ có thể nhìn thấy mông lung.

Cầu tàu gỗ tử bờ biển kéo dài vào trong màn sương mù trên biển, mấy người đạp bước đi tới, có thể nghe được tiếng ván gỗ cót két kêu vang, chất lượng so với vị trí Nam Trúc đạp sụp lúc trước dường như cũng không tốt hơn bao nhiêu, hai bên còn không có lan can, với ánh sáng như thế này, nếu không cẩn thận là có thể bước vào trong biển.

Một nhóm người cẩn thận từng li từng tí đi tới trước, Mục Ngạo Thiết đi ở phía trước dẫn đường, trên tay ba người lớn đều có cầm Huỳnh thạch chiếu sáng.

Tuy rằng là bờ biển, nhưng hoàn cảnh lại rất quỷ dị, bởi vì rất yên tĩnh, nước biển phẳng lặng không gợn sóng, giống như ao tù nước đọng vậy, hơi chút mờ nhạt mịt mờ.

Cầu tàu dài trăm trượng, ba lớn một nhỏ đi tới cuối cùng, đã đứng ở trong màn sương mù nhàn nhạt như có như không.

Cuối cầu tàu có một cây cột, phía trên treo một cái đèn lồng trắng, Mục Ngạo Thiết lấy xuống, lấy mồi lửa ra thổi cháy lên, thắp sáng đèn lồng, sau đó treo trở lại trên cây cột, ánh sáng đèn lồng không biết có phải là bởi vì ở trong hoàn cảnh này hay không mà trông có vẻ trắng bệch nhợt nhạt, cảm giác có chút rợn người.

Sư huynh đệ ba người cũng đã cất đi Huỳnh thạch trên tay, để cho một mình ngọn đèn lồng chiếu sáng.

Bàn chân hơi nhúc nhích, ván gỗ dưới chân liền sẽ phát ra tiếng kêu cót két.

Sương mù nhàn nhạt chậm rãi lơ lửng bồng bềnh.

Nước biển không gợn sóng, yên lặng tĩnh mịch, từ trên cao nhìn xuống, giống như một tấm gương màu đen, cảnh vật được phản chiếu ra rõ ràng, rồi thỉnh thoảng lại bị sương mù nhẹ nhàng bồng bềnh trôi làm cho mơ hồ mịt mờ.

Mấy người chỉ có thể đứng ở tại chỗ chờ đợi, nhìn xem xung quanh, tại trên những hòn đảo khác ở bên cạnh thỉnh thoảng cũng có ánh sáng đèn lồng như vậy được thắp sáng, hoặc là đung đưa lay động tiến vào chỗ sâu trong biển rộng, hóa thành điểm sáng nhỏ nhoi rồi dần dần biến mất.

Tiểu Hắc có vẻ như tò mò về mọi thứ, chẳng hạn như âm thanh cót két cót két dưới chân, tiểu gia hỏa cố ý dùng chân đạp xuống, thậm chí còn nhảy dựng lên dùng chân dậm xuống, chỉ vì để có thể không ngừng nghe được tiếng cót két vang lên, có cảm giác như càng ngày càng chơi đùa mạnh hơn.

Nhảy nhảy tới phía trước, lại từ phía trước nhảy nhảy trở về.

Sự quỷ dị trong bóng tối gì gì đó mà mọi người nói, đối với người có thể nhìn rõ trong bóng tối như tiểu gia hỏa này, là không tồn tại!

Có vẻ như nhóc con này đã làm phá hỏng bầu không khí nơi đây, khiến người có chút khó chịu.

Chờ đợi lại chờ đợi, chờ đợi một lúc lâu, đang nhìn chằm chằm quan sát sương mù lơ lửng xung quanh ánh sáng đèn lồng, Dữu Khánh chợt lên tiếng nói: "Thuyền tới rồi, bảo nó yên tĩnh một chút."

Hai người Nam, Mục nỗ lực nhìn tới phía trước, chỉ thấy một màu đen kịt, ngoại trừ sương mù nhàn nhạt ra cũng không có nhìn ra được kết quả gì, không biết hắn làm sao có thể kết luận thuyền đang tới, nhưng nếu như vị này đã nói như vậy, chắc có lẽ không sai.

Nam Trúc lập tức một tay chụp tới Tiểu Hắc, bóp lấy gáy nhóc con, khống chế nó ở tại bên cạnh mình.

Không bao lâu sau, quả nhiên có âm thanh sóng nước dao động truyền đến, trên mặt biển cũng xuất hiện sóng gợn nhè nhẹ.

Một chiếc thuyền chậm rãi từ trong bóng tối hiện thân ra, nhẹ nhàng trôi về phía bên này. Sau khi thuyền tới gần, nó đem tới cho mọi người một cảm giác quỷ dị, chỉ thấy trên thuyền trống không, không có một bóng người, giống như là một bóng ma đang trôi nổi tới đây.

Trên thuyền cũng có treo một cái đèn lồng tương tự, chỉ là đã tắt rồi.

Thuyền đến đầu cầu tàu, chậm rãi điều chỉnh phương hướng, chậm rãi tựa ở một bên đầu cầu, cũng hiện ra một người trốn ở đuôi thuyền. người này bấu hai tay tại đuôi thuyền, phần lớn thân thể chìm nghỉm tại trong nước, bộ phận lộ ra mặt nước cũng bị đuôi thuyền che chắn, thảo nào nhìn không thấy người.

Người đưa đò ở trong nước này tóc tai bù xù, sắc mặt xanh đen, nhếch môi cười với những người đứng trên đầu cầu, lộ ra hàm răng lởm chởm như răng cưa, nửa đoạn trên là thân thể người, nửa đoạn dưới thì là đuôi cá phủ đầy vẩy cá, linh hoạt đung đưa tại trong nước, vững vàng điều khiển chiếc thuyền.

Chương 437: Hạ độc thủ

Chỉ cần không phải quá vô tri, vừa nhìn liền biết là Minh Hải Hải tộc, là Giao nhân, là một vị nam giao lớn tuổi, thậm chí có thể nói là già, khi cười có thể xuất hiện nếp nhăn trên nửa khuôn mặt, mái tóc dài màu xanh lam phủ vai.

Nói Hải tộc trong Minh Hải về cơ bản là dùng để chỉ bọn họ, các loại cá bơi khác trong biển đều tự động bị thế nhân bỏ qua. Bọn họ chính là người đưa thuyền trong Minh Hải, có thể nắm bắt chuẩn xác được các tuyến đường đi vốn biến hóa khó lường trong vùng biển quỷ dị này.

Tiểu Hắc nhưng là không hiểu biết, chủ động tiến tới gần, nhìn thấy gia hỏa nửa người nửa cá này thì cảm thấy rất quái lạ, dường như nghi vấn không biết chiếc đuôi cá đang lay động trong nước kia có phải là thật hay không. Nhóc con lập tức gỡ cây gậy lớn trên người xuống, ngồi xổm xuống thuyền, rất rõ ràng là muốn chọc gậy vào trong nước, hất đuôi cá kia lên để nhìn xem.

Sư huynh đệ ba người lập tức rịn mồ hôi. Mục Ngạo Thiết nhanh chóng đưa tay kéo cậu nhóc lại, lôi nó đứng lên đẩy ra phía sau, đè

xuống, và cũng trừng mắt với nó một cái, ra hiệu cho nhóc con đừng có lộn xộn.

Người chèo thuyền chống hai tay tại trên đuôi thuyền đẩy một cái, nhảy ra khỏi mặt nước, đặt mông ngồi ở trên đuôi thuyền, một tay chụp lấy mép cầu tàu giữ cố định chiếc thuyền, đuôi cá vẫn nhẹ nhàng đung đưa trong nước.

Tiểu Hắc không đến được phía trước, chỉ có thể ở tại phía sau Mục Ngạo Thiết nỗ lực vươn đầu ra nhìn, hình dáng miệng của nó có vẻ thể hiện cảm giác chờ mong, hai mắt tỏa ánh sáng, dường như rất ước ao với việc người ta có đuôi, vừa có thể làm người lại có thể làm cá.

Dữu Khánh đưa tay tháo chiếc đèn lồng treo trên cây cột cầu tàu xuống, đưa cho đối phương.

Người chèo thuyền cũng lấy chiếc đèn lồng đã tắt treo tại đầu thuyền xuống, đang định trao đổi với chiếc đèn lồng trên tay Dữu Khánh, ánh mắt bỗng nhiên giống như ngừng lại tại chiếc nhẫn trên tay Dữu Khánh, rất rõ ràng là có vẻ hơi giật mình, ngay cả chiếc đuôi cá đang đung đưa trong nước cũng ngừng dao động.

Sư huynh đệ ba người cũng không mù, phản ứng này của đối phương lập tức khiến cho ba người nhìn nhau một cái.

Người chèo thuyền sau khi lấy lại tinh thần thì ngưng hẳn động tác trao đổi đèn lồng, bàn tay năm ngón sắc nhọn xách đèn lồng, ngón trỏ bật ra, mũi nhọn móng tay chỉ về phía chiếc nhẫn trong tay Dữu Khánh, phát ra âm thanh khàn khàn, "Ta không cần tiền, ta muốn chiếc nhẫn kia của ngươi."

Sư huynh đệ ba người ngẩn ra, không nghĩ tới tạp kỹ trong những chuyện kể về người chèo thuyền Minh Hải vậy mà bị bọn họ đụng phải rồi, lần đầu tới liền đụng phải.

Người lái đò Minh Hải tuân theo một cái nguyên tắc, song phương tự nguyện!

Một khi tại đầu thuyền đã treo lên chiếc đèn lồng thắp sáng, thì nghĩa là giao dịch chuyến đò này đã được thương lượng hoàn thành, song phương đều không được đổi ý.

Trước đưa tiền sau đưa đò, thuyền vừa xuất phát, sẽ không đề cấp tới việc loại tiền gì, bao nhiêu tiền nữa, đi đến địa điểm rời thuyền là được rồi.

Thời gian lâu dài, nơi đây cũng hình thành một cái giá tiêu chuẩn mà mọi người đều biết, thuyền chở khách tính tiền theo số người, cơ bản đều là ba nghìn lượng một người.

Đương nhiên, nếu như người chèo thuyền cảm thấy chở một người không có lời thì cũng có thể tăng giá, cũng có thể yêu cầu lấy thứ khác xem như phí vận chuyển. Nếu như khách nhân cảm thấy giá cao, hoặc cảm thấy không thích hợp thì cũng có thể từ chối, có thể tìm người chèo thuyền khác thích hợp hơn. Vẫn là câu nói kia, căn cứ vào nguyên tắc song phương tự nguyện để giao dịch, không thể miễn cưỡng.

Cho nên, người thường xuyên lui tới nơi đây đều sẽ đưa ra một lời khuyên cho hậu nhân, tận lực không nên mang theo châu báu gì tương đối dễ thấy, hoặc là vật phẩm quý trọng gì đó, mang theo cũng không nên khoe ra, giấu tại trên người cất cho kỹ, tận lực đừng cho Giao nhân nhìn thấy, một khi Giao nhân đã nảy lòng tham liền sẽ đòi hỏi.

Nói là nói như vậy, kỳ thực loại tình huống này đã không còn nhìn thấy nhiều, ba người thật sự không nghĩ tới lần đầu tới nơi này liền gặp phải rồi.

Vấn đề là, Dữu Khánh nhìn nhiều một chút chiếc nhẫn này của mình, thứ này cũng chẳng phải là châu bảo gì sáng loáng dễ thấy a, liền

hỏi: "Ngươi muốn lấy chiếc nhẫn này để thay thế cho thuyền phí của bốn người chúng ta sao?"

Trên khuôn mặt người chèo thuyền này lại hiện ra nụ cười, đầu lưỡi vươn ra liếm liếm tại hai bên bờ môi, rồi mới nói: "Phải."

Dữu Khánh hỏi tiếp: "Vì sao muốn chiếc nhẫn này?"

Người chèo thuyền chỉ chỉ chiếc nhẫn, lại chỉ về phía chiếc đuôi cá vung lên trong nước, "Cá, ta thích."

Là như thế phải không? Sư huynh đệ ba người nhìn nhau, thoáng nghe qua dường như có phần hợp lý.

Đổi thành một chiếc nhẫn bình thường thì có lẽ đã đồng ý, nhưng mà chiếc giới chỉ này lại có trọng dụng khác, Dữu Khánh không thể không từ chối, nói:

"Xin lỗi, ta chỉ đồng ý trả tiền. Ta cũng không mặc cả với ngươi về đứa trẻ này, tính là bốn người lớn luôn đi, giá một vạn hai nghìn lượng, đồng ý thì giao dịch, nếu không đồng ý thì ta đổi thuyền."

Người chèo thuyền chuyển ánh mắt đối diện với hắn, chợt cười ôi ôi, nói "Được rồi, đưa tiền cũng được." Chuyển chiếc đèn lồng đã tắt trong tay tới cho Dữu Khánh.

Dữu Khánh nhận lấy, cầm chiếc đèn lồng không thắp sáng treo tại trên cây cột bơi cầu tàu, lại đưa đèn lồng thắp sáng trên tay cho người chèo thuyền.

Người chèo thuyền lại cầm chiếc đèn lồng thắp sáng treo tại trên chiếc cần nơi đuôi thuyền, sau đó giữ chặt cầu tàu, ổn định thuyền, mời khách nhân lên thuyền.

Ba lớn một nhỏ bước lên thuyền, sau đó Dữu Khánh cũng đếm đủ một vạn hai nghìn lượng ngân phiếu đưa cho người chèo thuyền.

Người chèo thuyền cầm lấy ngân phiếu nhét vào trong chiếc túi bong bóng tùy thân, sau đó xoay người trượt vào trong nước, hai tay bám lấy đuôi thuyền, đuôi cá ở dưới nước bắt đầu ưu mỹ và tự nhiên lắc lư lay động, thúc đẩy chiếc thuyền rời khỏi cầu tàu, quẹo trên mặt nước, nhẹ nhàng lướt về phía chỗ sâu trong màn sương mù nhàn nhạt.

Chiếc thuyền lướt đi, âm thanh phá nước không lớn, nhưng tại trong vùng nước yên tĩnh và tối tăm này thì có vẻ rất rõ ràng dứt khoát.

Dữu Khánh khoanh tay đứng ở phía trước, một đường nghênh đón bóng tối và sương mù.

Mục Ngạo Thiết trầm tĩnh đối diện mặt sau, chiếc đèn lồng treo lắc lư tại trước mặt y.

Nam Trúc đứng ở giữa, tay giữ lấy Tiểu Hắc, quản thúc nó không thả, đã đi đến nơi đây đương nhiên sẽ không cho phép Tiểu Hắc làm loạn, nếu không tiểu gia hỏa này lại muốn dùng "Đại bổng" chèo thuyền chơi đùa nước, sợ đến mức "Đại bổng" phải trốn đến phía đầu thuyền rồi…

Không thấy mặt trời mặt trăng hay các vì sao, và không có mốc để phân chia thời gian, không biết đã di chuyển bao lâu tại trong bóng tối và sự mịt mờ, Dữu Khánh tự ước chừng có lẽ là khoảng hai canh giờ, sau đó bỗng nhiên cảm thấy không ổn.

Thuyền di chuyển đến một vùng biển khắp nơi có đá ngầm nhô lên, đá ngầm lởm chởm với những hình thù quái dị, giống như từng con quái thú nằm nửa nổi trên mặt nước.

Quan trọng nhất là, lúc trước dọc theo đường đi còn thỉnh thoảng nhìn thấy xa xa có ánh đèn của những chiếc thuyền khác, bây giờ thì cũng đã khoảng nửa canh giờ không còn nhìn thấy nữa, phía trước tối đen như mực, không nhìn thấy bất cứ một chút ánh đèn, đốm sáng nào.

Cảm thấy được không thích hợp, Dữu Khánh lại liên tưởng đến tình huống khác thường lúc lên thuyền, trong nháy mắt lòng hắn sinh ra cảnh giác, lập tức quay đầu lại thử dò xét, muốn xem đối phương trả lời như thế nào, "Người chèo thuyền, phương hướng ngươi đi không đúng a?"

Nghe được lời ấy, Mục Ngạo Thiết lập tức nhìn chăm chú về phía đuôi thuyền, vừa vặn nhìn thấy hai cái tay người chèo thuyền bám vào đuôi thuyền nghe tiếng thì rụt xuống.

Mục Ngạo Thiết cũng cảm không thích hợp, tay cầm chuôi kiếm, nhanh chóng bước nhanh đến đuôi thuyền nhìn xuống dưới, chỉ thấy sóng nước nhộn nhạo, người chèo thuyền đã trốn vào trong nước không nhìn thấy nữa rồi.

Keng! Y rút kiếm ra khỏi vỏ.

Thấy tình trạng này, Dữu Khánh và Nam Trúc lập tức biết có chuyện xảy ra rồi, hai người cũng trước sau rút kiếm cầm trong tay.

Vừa nhìn thấy có vẻ như sắp đánh nhau, cho dù cổ mình vẫn còn ở trong tay Nam Trúc, nhưng tinh thần Tiểu Hắc vẫn là tỉnh táo, hưng phấn, hô to một tiếng, "Đại bổng!"

Đại bổng lập tức từ mép thuyền bò trở về, nhảy lên co rút lại thành một cây đại gậy rơi vào trên tay Tiểu Hắc.

Lúc này, Mục Ngạo Thiết cũng khẩn cấp quay đầu lại báo tình huống cho những người khác biết, "Người chèo thuyền đã độn nước bỏ chạy rồi."

Nam Trúc nâng kiếm nhìn xung quanh, kinh nghi hỏi: "Chuyện gì vậy? Vừa mới tới Minh Hải là có thể gặp phải chuyện Giao nhân chèo thuyền hạ độc thủ hay sao? Bây giờ ra vào Ảo Vọng sẽ dễ gặp phải nguy hiểm như vậy rồi sao? Thiên Lưu sơn cũng không quản sao?"

"Có lẽ chuyện này không phải Thiên Lưu sơn." Mắt lạnh lẽo nhìn quanh, khi Dữu Khánh giơ tay lên, xòe ra chiếc nhẫn trên ngón tay, "Sợ là có liên quan với thứ này."

"Chiếc nhẫn?" Nam Trúc càng thêm kinh nghi, "Vì một chiếc nhẫn, người chèo thuyền này liền dám phá hỏng quy tắc của 'Minh tự', phá hỏng trật tự của Thiên Lưu sơn hay sao?"

Dữu Khánh: "Chiếc nhẫn này không phải là nhẫn bình thường, có phải là người chèo thuyền này đã biết rõ chiếc nhẫn này không phải là thứ bình thường hay không chứ?"

Hai người Nam, Mục nhìn nhau, lão Thập Ngũ vừa nói ra như thế, như vậy thì cũng có thể lý giải được tình huống người chèo thuyền có sự khác thường sau khi xuất hiện.

Mục Ngạo Thiết chần chừ hỏi một câu, "Tên Giao nhân chèo thuyền này làm sao có khả năng biết rõ tình trạng của chiếc nhẫn này?"

Dữu Khánh: "Ngươi đừng quên, Hải tộc nơi đây hẳn là đã tồn tại ở đây trước khi Ảo Vọng bị tu sĩ ngoại giới công phá."

Hai người Nam, Mục lập tức hiểu được ý của hắn, trước khi tu sĩ ngoại giới chiếm lĩnh nơi đây, Hải tộc có khả năng đã có tiếp xúc với Minh giới tiên phủ, cho nên biết rõ về chiếc nhẫn cũng không phải là không có khả năng.

Nam Trúc lại vươn đầu liếc nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay Dữu Khánh, "Nếu nói như vậy, lấy cá làm mặt nhẫn quả thực rất hiếm thấy, vậy mà lại dùng cá để làm mặt nhẫn, cá với nước là có liên quan, có phải là có liên quan gì tới vùng biển này hay không?"

Dữu Khánh mật thiết chú ý động tĩnh dưới nước, không dám buông lỏng, "Chỉ với những Giao nhân này, cho dù ở tại dưới nước, cũng không phải là đối thủ của chúng ta, nó không dám chính diện đấu cùng chúng ta. Đưa chúng ta tới tới nơi đây, hoặc là muốn vây khốn chết chúng ta, hoặc chính là nơi đây có tiện lợi gì đó có thể đối phó

với chúng ta, nói chung là một khu vực bất lợi cho chúng ta. Nơi đây không thích hợp ở lâu, không quản phương vị như thế nào, trước tiên đưa thuyền rời khỏi khu vực này đã rồi nói tiếp."

Mục Ngạo Thiết lập tức cúi người thi pháp, một chưởng hất tung một tấm ván ngồi ở phía đuôi thuyền, tách ra làm hai tấm, ném một tấm cho Nam Trúc, sau đó hai người nhanh chóng ngồi xuống, mỗi người cầm một tấm cùng vạch xuống nước, dùng tu vi của hai người làm việc như thế, thuyền nhanh chóng lướt đi hướng ra phía ngoài vùng đá ngầm này.

Hai người không chút do dự nhanh chóng chấp hành lời Dữu Khánh nói, cũng là bởi vì nhiều lần mạo hiểm tổng kết ra được một chút kinh nghiệm, một khi gặp phải nguy hiểm thì phản ứng đối phó nguy hiểm của lão Thập Ngũ là rất hiệu nghiệm, chí ít mạnh hơn bọn họ rất nhiều, nhiều lần dẫn theo bọn họ tìm được đường sống trong chỗ chết.

Gần như đồng thời vào lúc này, tiếng kêu to lanh lảnh "Tích tích tích" của Đầu To vang lên trên bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh.

Hai người Nam, Mục hơi kinh, vừa nghe liền biết, nơi đây quả nhiên giấu giếm sát cơ, hai người lập tức nhanh hơn tốc độ chèo thuyền.

Bộp! Tiểu Hắc đột nhiên một bổng đập đổ vách ngăn ở giữa thuyền, sau đó ném đại bổng xuống, ngồi ở trong thuyền, học theo hai người, cũng nhấc ván gỗ lên ở tại đó ra sức chèo thuyền.

Ba người lớn bị nhóc con làm cho giật nảy mình, sau đó nhìn thấy là như vậy thì đều thở phào nhẹ nhõm, thậm chí có chút may mắn vì tên gia hỏa này không có đập vỡ mép thuyền, nếu mà đập lung tung giống như ở tại U Giác Phụ đánh bể quầy hàng của người ra ra, làm mép thuyền bị nện vỡ ra dẫn đến nước vào chìm thuyền thì trò vui liền quá lớn rồi.

Minh Hải là địa phương được xưng nếu không có người hướng dẫn thì vĩnh viễn không đi ra được, nếu không có thuyền nghỉ chân thì

dù tu vi có cao đến đâu cũng không có thể một mực đứng tại trên mặt biển.

Trong hang động đá ngầm dưới đáy biển, Giao nhân chèo thuyền trốn ở trong đó nhìn theo một điểm ánh sáng trên mặt biển đang rất nhanh rời đi vùng biền này.

Nó bơi ra khỏi hang động, sau đó mấy lần muốn bơi tới gần đáy thuyền, muốn là cho thuyền chìm đi, nhưng mà chung quy là không dám tới gần, biết rõ những tu sĩ kia có sức sát thương kinh khủng cỡ nào, dù cho mình là Hải tộc am hiểu thủy độn, một khi tới gần mà bị phát hiện, trong nháy mắt đó cũng vị tất có thể tránh được bị đánh giết.

Về sau, nó tạm thời buông bỏ chiếc thuyền, rất nhanh bơi dưới đáy biển, chỉ chốc lát sau liền trồi lên mặt nước, leo lên một cái tiểu đảo, rồi rất nhanh bò đến trước một đống bao đất cao vút, đẩy đổ một bao đất trong đó ra, khi nhìn thấy trong ổ kiến bò ra một đám "Thận Kiến" thì cảm thấy quái lạ, thứ này vẫn còn, vì sao không có tác dụng với mấy kẻ kia?

Nó quay đầu lại nhìn về phía điểm sáng xa xa, ngay lập tức lại bò vào trong biển, nhanh chóng độn nước đuổi theo.

Chương 438: Lạc đường

Một đèn một thuyền, chạy ra khỏi khu vực đá ngầm, không dừng lại, một mực lao về phía trước.

Dữu Khánh chắp tay đứng sừng sững nơi đầu thuyền, mượn nhờ ánh đèn ở phía sau, ngưng mắt nhìn vào bóng tối ở phía trước, chăm chú theo dõi sương mù bồng bềnh chậm rãi trôi đi trong bóng tối.

Nam Trúc không ngừng chèo thuyền, nhìn nhìn xung quanh rồi cất tiếng nhắc nhở: "Lão Thập Ngũ, đã ra khỏi khu vực đá ngầm kia rồi, bây giờ phải làm thế nào?"

Dữu Khánh không nói lời nào, ánh mắt lấp lóe nhìn chằm chằm vào làn sương mù phiêu đãng.

Đã biết hắn không thể không nghe thấy, không biết hắn đang suy nghĩ điều gì, Nam Trúc không quấy rầy nữa, tiếp tục chèo thuyền.

Tuy vậy, cả kiếm của gã và Mục Ngạo Thiết đều găm tại trên boong thuyền bên cạnh mình, một khi có biến, tiện tay là có thể đụng tới, thậm chí ngay cả Huỳnh thạch dùng để chiếu sáng cũng lấy dự phòng.

Tuy rằng Giao nhân chèo thuyền bình thường không phải là đối thủ của tu sĩ, theo lý thuyết là không dám cứng đối cứng cùng bọn hắn, nhưng bọn hắn vẫn chuẩn bị sẵn sàng để đề phòng vạn nhất.

Thể lực của Tiểu Hắc không tệ, cũng một mực ra sức chèo thuyền không ngừng, dường như cuối cùng đã tìm được thời điểm góp sức, nhóc con vô cùng nhiệt tình…

Tại thời điểm mọi người còn không biết sẽ phải tiếp tục như vậy đến lúc nào thì vốn đang ngóng nhìn chăm chú vào sương mù đã lâu, Dữu Khánh bỗng nhiên nhấc tay chỉ xéo về phía trái, nói: "Tiến về phía bên trái đi."

Cuối cùng đã nghe được lời nói chỉ rõ phương hướng, cho dù không biết Dữu Khánh phán đoán, suy luận như thế nào mà nói như vậy nhưng hai người Nam, Mục vẫn nhanh chóng làm theo.

Gặp phải tình huống như thế này, hai người không sợ Dữu Khánh nói bậy, chỉ sợ Dữu Khánh im lặng không hé răng hay không có biện pháp nào, điều đó mới sẽ khiến cho hai người bọn họ hoảng hốt.

Không giống với thời điểm lúc mới rời núi năm đó, vào lúc đó, hai vị này luôn muốn đối nghịch với Dữu Khánh trong mọi việc, nhằm thể hiện bản thân mình. Bây giờ thì không còn nữa, sau khi trải qua mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, phải làm gì, không nên làm gì, họ đều đã cam chịu rồi.

Đổi một cách nói bình dân hơn, đó chính là ở chung với nhau thời gian lâu dài, đồng thời cũng cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, Dữu Khánh đã từng chút một thành lập được uy tín của bản thân hắn.

Chèo đi được khoảng nửa giờ, Dữu Khánh lại lên tiếng, tay chỉ xéo phía trước bên trái, "Tiếp tục đi tới phía trước bên trái."

Không nói hai lời, hai người Nam, Mục lần nữa điều chỉnh phương hướng, im lặng chèo đi theo hướng chỉ dẫn, duy trì thái độ không quấy rầy.

Cũng có thể nhìn ra được, Dữu Khánh dường như đang tập trung tinh thần quan sát gì đó.

Sau một lát, Dữu Khánh lại lên tiếng, tay chỉ tới phía trước bên trái, "Vẫn đi tới phía trước bên trái."

Hai người Nam, Mục làm theo, nhưng lần này Nam Trúc quay đầu cùng Mục Ngạo Thiết nhìn nhau một cái.

Sau đó, Nam Trúc thực sự có phần nhịn không được nữa, cất tiếng nhắc nhở: "Lão Thập Ngũ, nếu như vẫn còn tiếp tục hướng sang trái như vậy, e rằng chúng ta sẽ vòng trở về vùng biển đá ngầm lúc trước."

Dữu Khánh vẫn không có hé răng, trong lòng hắn kỳ thực cũng không có chắc chắn, tại trước khi chưa có thăm dò được rõ ràng, hắn cũng không biết nên trả lời như thế nào, cũng không muốn nói ra lời nói có thể gây ra khủng hoảng.

Hai người Nam, Mục đành phải duy trì trầm mặc tiếp tục chèo thuyền.

Khi Dữu Khánh lại lên tiếng thì vẫn giống như trước, chỉ hướng, "Tiếp tục đi tới bên trái phía trước đi."

Hai người Nam, Mục càng thêm kinh nghi bất định, nhưng còn có thể kiềm chế lại bản thân, vẫn có thể tiếp tục chấp hành.

Về sau lại, theo thời gian từng chút trôi qua, hai người lờ mờ cảm thấy lời chỉ dẫn của Dữu Khánh có thể là đúng.

Bởi vì tính toán dựa theo thời gian di chuyển, và theo góc độ những lần rẽ lệch hướng đi lúc trước, bây giờ hẳn là đã trở về lại vùng đá ngầm kia mới đúng, nhưng mà vẫn không nhìn thấy.

Khi Dữu Khánh lần nữa mở miệng chỉ điểm hướng đi thì giọng điệu đột nhiên có vẻ có chút lo lắng, một ngón tay chỉ về bên phải, "Lập tức chuyển hướng vuông góc, rẽ sang phải."

Đối với hai người Nam, Mục mà nói, việc này không khó, vận công phối hợp với nhau, chiếc thuyền liền trực tiếp quay đầu chuyển hướng.

Quay đầu đi thẳng được khoảng nửa giờ, đột nhiên, ánh mắt hai người Nam, Mục đều sáng lên, nhìn thấy được phía xa có hai điểm sáng cách nhau.

Nam Trúc chỉ tới phía trước kêu to lên, "Lão Cửu, lão Thập Ngũ, mau nhìn, ánh đèn, ánh đèn đuôi thuyền, nơi đó có hai chiếc thuyền đưa người, chúng ta chỉ cần đuổi theo là được rồi."

Dữu Khánh cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau khi nhìn thấy ánh đèn, hắn đại khái có thể xác định được là chuyện gì xảy ra, cũng có thể khẳng định mình dùng Quan Tự quyết phán đoán không sai.

Ngay sau đó hắn lại nhấc tay chỉ dẫn phương hướng, nói: "Quẹo phải, tiến tới."

Nam Trúc kinh hô, "Lão Thập Ngũ, ngươi làm gì vậy?"

Dữu Khánh lập tức cất giọng nghiêm khắc nói: "Muốn thoát khốn thì quẹo nhanh một chút."

Được rồi, hai người Nam, Mục chỉ có thể tin tưởng hắn, lại lần nữa điều chỉnh phương hướng dựa theo lời hắn nói.

Sau khi điều chỉnh phương hướng xong, Nam Trúc vẫn muốn nhắc nhở, không có khả năng để mặc hắn phạm sai lầm mà không nói lời nào, gã nhìn nhìn hai điểm ánh đèn đã lệch hướng phía xa, nói ra: "Lão Thập Ngũ, đuổi theo chiếc thuyền phía trước mới là biện pháp ổn thỏa nhất và bớt việc nhất."

Dữu Khánh hỏi ngược lại gã, "Vậy ngươi có tin hay không, nếu vừa rồi không nghe lời ta, thuyền tiếp tục chạy tới phía trước không bao lâu, ngươi sẽ lập tức không còn nhìn thấy ánh đèn nào nữa."

Vẻ mặt Mục Ngạo Thiết lộ vẻ kinh nghi.

Tiểu Hắc có tiềm chất làm cu-li, vẫn y nguyên vùi đầu chèo thuyền.

Nam Trúc đương nhiên là tránh không được kinh hô, "Vì sao?"

Dữu Khánh: "Vùng biển này hẳn là tồn tại rất nhiều không gian, giống như có rất nhiều những cái chén to to nhỏ nhỏ sắp đặt ở trong vùng biển này, những cái chén này là vô hình, ta không biết nên hình dung như thế nào, các ngươi có thể xem chúng giống như là cái cửa ra vào Kim Khư đó vậy, chỉ là so với loại sóng hư không rung động kia thì nơi này càng thêm vô hình.

Tuyến đường đi an toàn chính xác, kỳ thực chính là khoảng cách nằm giữa những cái chén to to nhỏ nhỏ này, khoảng cách cũng có lớn có nhỏ, một khi đi lệch, một khi xâm nhập vào bên trong chén,

ngay tại nháy mắt khi ngươi xuyên qua vách chén, có khả năng ngươi cũng đã xuyên qua đến một khu vực biển khác bên trong Minh Hải, xuất hiện tại bên trong một cái chén khác xa xa.

Khi ngươi vất vả đi ra được khỏi cái chén kia, nếu không biết được tuyến đường chính xác thì sẽ lại rất nhanh bị chui vào trong một cái chén khác, vì vậy ngươi không biết đã xuyên qua tiến vào trong cái chén nào rồi. Nơi đây hẳn phải là trước đây Minh Hải tiên phủ bố trí ra, mục đích chính là ngăn cản ngoại nhân xâm nhập vào trong Minh Hải tiên phủ, người xông vào trong vùng Minh Hải này, nếu như không biết tuyến đường đi thì quả thực sẽ vĩnh viễn bị vây khốn ở bên trong này.

Ta đang suy nghĩ, năm đó, cao thủ Tu Hành giới làm thế nào đánh vào được Minh Hải tiên phủ? Đụng phải loại trận thế này, dựa vào vận khí là không có khả năng xông vào, khẳng định là có người dẫn đường, ta hoài nghi có phải là đã xuất hiện nội gian gì đó hay không."

Trong đầu óc thậm chí có lóe lên một cái ý nghĩ, có phải là có liên quan tới các tiền bối Linh Lung quan hay không?

Hai người Nam, Mục đại khái đã hiểu được lời giải thích của hắn, nhưng hai người cũng rất khiếp sợ, tên gia hỏa lão Thập Ngũ này làm sao mà biết được chứ? Điều này mà cũng có thể nhìn ra được hay phán đoán ra sao? Lần đầu tới đây đi một lần, còn là đang lắc lư tại giữa đường liền có thể suy đoán ra bố cục của toàn bộ Minh Hải sao?

Vấn đề là hoàn cảnh xung quanh trống không, không có thứ gì để làm căn cứ, hắn làm sao có thể nhìn ra được? Như vậy cũng có thể nhìn ra được sao? Nếu thật sự là như vậy, không khỏi cũng quá khó tin a.

Hầu kết Nam Trúc rung động một cái, nuốt khan nước bọt, nói: "Nếu là như vậy, vậy thì không phải đã rõ ràng rồi sao, khẳng định là Hải

tộc Minh Hải phản bội Minh Hải tiên phủ, dẫn ngoại nhân đánh vào tiên phủ, nếu không thì làm sao có thể ở tại nơi đây ngồi phát tài."

"Có lẽ vậy đi." Dữu Khánh thừa nhận hoàn toàn có khả năng này, tiếp đó lại nhấc tay nói: "Rẽ trái, tiến tới."

Thuyền lần nữa điều chỉnh phương hướng đi theo chỉ dẫn, phương vị đại khái lại hướng về hai điểm sáng xa xa.

Tại nơi địa phương có hoàn cảnh quỷ dị như thế này, nếu như không có vật tham chiếu thì người trên thuyền rất khó nhận thấy được thuyền có chuyển hướng.

Nam Trúc: "Lão Thập Ngũ, chúng ta đây là đang truy đuổi theo chiếc thuyền phía trước sao?"

Dữu Khánh: "Không truy thì làm sao bây giờ? Nơi đây không phân rõ được phương hướng, chúng ta sớm đã bị vòng vèo choáng váng. Không ai trong chúng ta biết được Ảo Vọng ở tại phương hướng nào, nếu cứ tiếp tục chạy loạn thì không biết phải đi tới khi nào, hai chiếc thuyền phía trước nếu không phải đi đến Ảo Vọng thì chính là trở về 'Tinh La đảo'."

Tinh La đảo chính là chỉ khu vực nơi bọn họ lên thuyền, là cách gọi chung cho toàn bộ hải đảo ở đó.

Nếu đã là như thế, hai người Nam, Mục lập tức tăng tốc độ chèo thuyền lên nhanh hơn.

Mặc dù không phải là tuy đuổi theo đường thẳng, nhưng dưới sự chỉ điểm của Dữu Khánh, chiếc thuyền của bọn họ dần dần càng lúc càng đến gần chiếc thuyền phía trước.

Bọn họ thì đã có được lòng tin thoát khốn, Giao nhân chèo thuyền vận một mực lặng lẽ ở dưới đáy biển bám theo thì càng lúc càng thêm kinh nghi, đã đi theo lâu như vậy, nó tự nhiên phát hiện được

rồi, người trên thuyền vậy mà có thể đi đúng tuyến đường giữa trong Minh Hải!

Làm sao có thể như vậy được chứ? Nếu như những tu sĩ lui tới nơi đây đều có thể tự tìm được tuyến đường di chuyển an toàn, vậy thì tại Minh Hải này còn cần gì đến đám người đưa đò chúng nó nữa chứ?

Nó không tin, một mực bám theo, đi theo đi theo, cuối cùng không muốn tin cũng phải tin, người trên thuyền quả thực có thể chuẩn xác tránh thoát vô số những cạm bẫy trong Minh Hải, điều đó không có khả năng là nhờ vận khí.

Điều này làm cho nó cảm thấy hoảng sợ, vốn định mượn dùng Thận Kiến để xử lý những kẻ này nhưng ý đồ đó thất bại, bây giờ ý đồ định đem những kẻ này vây khốn chết ở trong Minh Hải cũng đã thất bại, một khi để cho những người này đi đến Ảo Vọng, không quản là tố cáo với Ảo Vọng hay là Minh tự, hậu quả chờ đợi nó đều không phải là nó có thể gánh chịu được.

Trong lúc cùng đồ mạt lộ, nó lập tức sinh ra ý nghĩ bí quá hóa liều, ẩn núp tại phía dưới thuyền tiếp tục theo dõi một khoảng cách, sau đó nó cuối cùng lặng lẽ tiến sát tới gần đáy thuyền, đột ngột tung ra một trảo đánh vào đáy thuyền, rồi lập tức xoay thân trốn vào đáy biển.

Bùng! Đáy thuyền vỡ ra một cái lỗ thủng không nhỏ, nước biển tuôn trào vào.

Đã sớm có đề phòng sư huynh đệ ba người phối hợp ăn ý, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết trước tiên không quản những thứ khác, trước tiên cầm Huỳnh thạch phân biệt bắn vào hai bên trong nước, Dữu Khánh rút kiếm ra cũng đã chui vào trong nước.

Tại dưới ánh sáng của Huỳnh thạch bắn vào trong nước, Dữu Khánh liếc thấy được cái bóng mơ hồ lướt đi dưới nước, kiếm trong tay tức thì như một chiếc gai nước ném mạnh ra, lực lượng do cánh tay

vung ra quấy ra dòng nước khiến cho mặt nước cuồn cuộn lên, con thuyền nhấp nhô bồng bềnh, Dữu Khánh cũng như cá bơi nhanh chóng đuổi theo…

Khoang thuyền rất nhanh bị nước tràn vào, thuyền rất nhanh chìm xuống, vị trí bị phá vỡ vừa đúng tại nơi Tiểu Hắc ngồi.

Đừng thấy Tiểu Hắc còn nhỏ, nhưng phản ứng lại rất nhanh, cất tiếng gọi, "Đại bổng!"

Người đã nhảy lên cao, đại bổng vù một cái giương cánh bay đi, lăng không đỡ lấy nhóc, nhóc con cũng chụp được chân của đại bổng, lơ lửng tại không trung nhìn phía dưới, gọi: "Thất thúc, Cửu thúc."

Hai người chia ra đứng trên đầu thuyền và đuôi thuyền, nâng kiếm nhìn xung quanh.

Dù sao cũng là thuyền gỗ, chìm thì tuy rằng đã chìm, nhưng không có hoàn toàn chìm nghỉm, sức nổi vẫn có, chỉ là Nam Trúc tương đối nặng, khiến cho phía đầu thuyền Mục Ngạo Thiết đứng bị vểnh lên tương đối cao.

Nam Trúc hướng lên trên không trung đáp một câu, "Cứ ở tại trên đó đi, đừng có bay loạn."

Tiểu Hắc a một tiếng, lại hô lớn: "Tặc nhân đi ra đi!"

Rất có khí khái quyết một trận tử chiến.

Nam Trúc lại mở tiếng, "Ngậm miệng, đừng ồn ào!"

Vừa mới nói xong, tại vị trí mặt nước cách không xa vang lên tiếng nước tung tóe rầm rầm, toát ra một người, chính là Dữu Khánh, nhảy ra mặt nước đạp sóng đi đến, trong tay tóm lấy một vật nửa dài cỡ nửa người, thân người đuôi cá, chính là Giao nhân chèo thuyền kia, đã bị Dữu Khánh mạnh mẽ bóp cái cổ kéo tới đây.

Trở lại bên này, Dữu Khánh nhìn nhìn lỗ thủng đáy thuyền, dứt khoát một kiếm đâm vào trong nước, đem lỗ đáy thuyền khuấy thủng lớn hơn một chút, sau đó thối lui quát lớn: "Lật thuyền lại."

Chương 439: Ánh đèn rực rỡ

Hai người Nam, Mục không biết có ý gì, nhưng vẫn là song song nhảy ra ngoài, vươn chân móc một cái.

Chiếc thuyền nửa chìm trong nước lập tức bị lật chuyển trên mặt nước, úp ngược vào trong nước, chiếc đèn lồng ở đuôi thuyền được Mục Ngạo Thiết cầm trong tay.

"Ân a…"

Giao nhân đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, hai ánh kiếm lóe qua, hai cánh tay của nó liền bị tước bỏ đến tận gốc.

Ngoại trừ Dữu Khánh ra cũng không còn người khác, chưa hết, hắn lại đến bên cạnh thuyền, xoay ngược Giao nhân, trực tiếp cầm Giao nhân lộn nhào xuống dậm vào trong lỗ thủng nơi đáy thuyền, sau đó một kiếm chém bay vây đuôi của Giao nhân, lại một tay chụp lấy túi bong bóng trên người Giao nhân, rồi mới lần nữa ra hiệu, nói: "Lật lại."

Đang treo người trên không trung, Tiểu Hắc tựa hồ nhìn xem rất thỏa mãn, hai cái chân vỗ vỗ trong không trung, nước dính trên chân văng tung tóe rơi xuống.

Nhóc con này cởi giày đã thành thói quen, sau khi lên thuyền không bao lâu thì đã cởi giày ra, lúc này đôi giày nó để ở thuyền thượng không biết đã đi đâu.

Rầm rầm! Thuyền bật ra khỏi mặt nước, xoay chuyển trên không rồi lại rơi nện lên mặt nước.

Nước trong khoang thuyền đã chảy ra hết rồi, chỉ là tại vị trí lỗ thủng trong khoang thuyền chui lên nửa cái thân thể của Giao nhân, hai mắt thỉnh thoảng trắng dã, rõ ràng đã bị cơn đau đớn giày vò cho choáng váng mơ hồ.

Sư huynh đệ ba người lần lượt rơi tại trên thuyền, phát hiện thấy thân thể của Giao nhân cũng không thể lấp kín được lỗ thủng nơi đáy thuyền, vẫn còn có nước đang rỉ rả chảy ngược vào trong, máu trên người Giao nhân từ trên chảy xuống dưới, hòa chung vào nước tại nơi đáy thuyền.

Dữu Khánh nói với Nam Trúc: "Tên tiểu gia hỏa trên kia rất hiếu động, chuyển việc này cho nó làm, kiếm cho nó một cái bát, để cho nó tát nước ra ngoài đi."

Việc này dễ làm, đang nghiêm trang, Nam Trúc đột nhiên trở nên vui vẻ, lập tức từ trong bao hành lý tùy thân mang theo lôi ra một cái bát, cái bát này là để thuận lợi uống nước dọc đường, gã hướng lên không trung gọi to: "Tiểu Hắc, xuống đây, có chuyện vô cùng trọng yếu giao cho ngươi làm."

Vừa nghe nói là chuyện trọng yếu, Tiểu Hắc lập tức bảo đại bổng đưa nó hạ xuống.

Người vừa hạ xuống trên thuyền, đại bổng tại trên tay nhóc con cũng lập tức co rút các chi lại biến thành một cây gậy. Nhóc con không nói hai lời, vung cây gậy lên nhằm cái đầu Giao nhân nện một cái "Bộp". Có thể nói là ghét ác như cừu, rất có khí thế vung đao lấy đầu trên gáy địch nhân.

Đừng thấy nó nhỏ mà coi thường, sức lực còn lớn hơn cả người bình thường, lực lượng của một gậy này không có nhẹ, ngay tại chỗ nện cho Giao nhân đầu rơi máu chảy, trợn mắt ngất đi.

Một côn này khiến cho sư huynh đệ ba người bị hù dọa không nhẹ, đang còn muốn cạy miệng Giao nhân tìm thông tin a, bị ngươi nện một gậy đánh chết thì làm sao bây giờ?

Nhưng nó đập xong một gậy rồi vẫn còn không cam lòng, vù một tiếng, lại vung đại bổng lên lần nữa nện tới.

Lúc trước không có ngờ tới nhóc con sẽ làm ra chuyện như vậy, lại thêm tên gia hỏa này thường hay múa may cây gậy khiến mọi người đã quen, không có ai đề phòng, bây giờ mọi người đều đã bị giật mình, làm sao còn có thể để cho nó tiếp tục tung ra đệ nhị côn, Dữu Khánh lập tức xuất thủ chụp lấy cây gậy, quát lớn: "Dừng tay!" Kiếm trong tay cũng gõ lên đầu Tiểu Hắc vang bộp bộp, "Đầu óc ngươi có bệnh sao?"

Hắn phát hiện thấy tiểu gia hỏa này chính là cái gì cũng dám làm, thảo nào khi ở tại U Giác Phụ liền dám một mình khiêng gậy xông vào U Nhai.

Lần đó nhóc con này xông vào U Nhai thực sự đã làm cho mọi người bị hù dọa đổ ra một thân mồ hôi lạnh, đến nay vẫn còn sợ hãi.

Nơi mà người trong thiên hạ không dám tự tiện xông vào, duy độc tên này dám xông, không biết làm thế nào mà chỉ một mình khiêng một cây gậy xông vào đó chơi đùa, thực sự là một chuyến mạo hiểm. Về sau may mà U Nhai thấy chỉ là một trên nhóc con không hiểu chuyện đi quậy phá, cho nên không tính toán với nó, còn tống nó về Diệu Thanh Đường, tuy nhiên, cũng đưa ra lời cảnh cáo người lớn, phải kiểm soát nó không cho phép lại có lần sau, nếu không sẽ tìm Ngô Hắc tính sổ.

Lần đó là lần đầu tiên nhìn thấy Ngô Hắc đánh đòn tên tiểu tử một trận.

Nhưng mà ý nghĩa của một trận đánh đòn đó dường như cũng không lớn, khả năng phục hồi của thân thể quá mạnh mẽ, thương tích của một trận đòn đối với tiểu tử này mà nói thì chỉ như là một cú đánh rắm!

Nam Trúc nhanh chóng tới đây kéo Tiểu Hắc ra, dùng lời ngon ngọt dỗ dành, "Tiểu Hắc, bây giờ còn chưa thể đánh chết hắn, cần người

sống, còn phải thẩm vấn a. Đây, cầm lấy chiếc bát, giao cho ngươi một nhiệm vụ vô cùng quan trọng, có nhìn thấy đáy thuyền bị nước chảy vào hay không? Tát nước ra bên ngoài đi, có thể giữ được chiếc thuyền chở chúng ta hay không, phải dựa vào ngươi rồi."

"Được!" Tiểu Hắc mở miệng đồng ý, đưa tay chụp lấy chiếc bát.

Chỉ là bộ dạng một tay cầm chén, một tay cầm gậy, còn đi chân trần nữa, sư huynh đệ ba người càng nhìn càng cảm thấy quen mắt.

Rì rầm, rì rầm, Tiểu Hắc bắt tay vào công việc, không ngừng mức nước đổ ra bên ngoài, rất nhanh, mực nước bên trong thuyền đã được hạ thấp xuống.

Mục Ngạo Thiết cầm chiếc đèn lồng trong tay treo trở lại trên cái cần ở đuôi thuyền.

Dữu Khánh kiểm tra một chút tình trạng của Giao nhân, phát hiện thấy chưa chết, chỉ là bị ngất đi mà thôi, liền một chưởng ấn tại trên đầu Giao nhân, vận công kích thích đầu óc và thân thể nó.

Rất nhanh, thân thể Giao nhân run rẩy một cái, rồi chậm rãi mở hai mắt ra, tỉnh lại.

Nó vừa mở ra liền nhìn thấy được một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn trên ngón tay Dữu Khánh, đung đưa tại trước mắt nó, hỏi: "Vì sao phải muốn có được nó?"

Giao nhân nhắm hai mắt lại, không nói lời nào.

Dữu Khánh lại hỏi: "Vì chiếc nhẫn này mà ngươi không tiếc hỏng quy định của Minh tự, chiếc nhẫn này rất quan trọng phải không?"

Lồng ngực Giao nhân hơi có phập phồng, nhưng vẫn không hề hé răng.

Dữu Khánh: "Không nói sao? Ngươi hẳn phải biết rõ kết quả bị đưa đến Minh tự, ta cũng có thể khiến cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong, khiến cho ngươi sống không bằng chết. Không bằng như vậy đi, chỉ cần ngươi nói ra sự thật, ta sẽ thả ngươi ra, thậm chí sẽ không đến Minh tự tố cáo ngươi."

Lời này vừa nói ra, Giao nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt lấp lóe, hình như có dao động, nhưng mà sau một chút do dự, nó tựa hồ đã làm ra quyết định cuối cùng, nhắm hai mắt lại.

Dữu Khánh nhìn nhìn chiếc nhẫn trên tay, hiện tại hắn đã có thể khẳng định, chiếc nhẫn này chắc chắn không đơn giản chỉ là một tín vật bình thường, nếu không thì sẽ không đến mức khiến cho tên Giao nhân này phải mạo hiểm lớn như vậy, cũng không biết chiếc nhẫn này đến tột cùng có bí mật gì, có thể làm cho tên Hải tộc này thà chết cũng không chịu thổ lộ sự thật.

Tiếp tục dùng cực hình tra tấn sao? Dữu Khánh quay đầu lại nhìn nhìn điểm sáng sắp biến mất trên mặt biển xa xa, bây giờ không có thời gian chậm rãi dây dưa với nó, hắn còn phải tập trung tinh thần lợi dụng Quan Tự quyết tìm kiếm tuyến đường, liền bật ra một câu, "Tiểu Hắc, cho nó một gậy!"

Ném bát xuống, Tiểu Hắc lập tức nhấc cây gậy lên, gào một tiếng: "Tặc nhân!"

Bộp! Một gậy lại đập cho đầu rơi máu chảy, Giao nhân lại trợn trắng mắt, chết ngất đi.

Dữu Khánh phất tay ra hiệu, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhanh chóng đi ra mặt nước nhặt ván gỗ trở về, lần nữa chèo thuyền rất nhanh.

Dữu Khánh cũng lần nữa bước tới đầu thuyền đứng ở phía trước quan sát, đợi đến khi một lần nữa chỉ dẫn phương hướng xong, hắn mở chiếc túi bong bóng kia ra, lấy ngân phiếu bên trong ra, hơi chút

kiểm kê, đếm được kể cả số ngân phiếu hắn đã đưa lúc trước, tất cả có khoảng bảy vạn lượng.

Quay lưng về phía hai vị sư huynh, hắn lập tức bất động thanh sắc mà đem toàn bộ ngân phiếu nhét vào trong quần áo trên người mình, chiếc túi bong bóng thì nhét vào trong tay áo.

Vừa đúng vào lúc này, Nam Trúc đột nhiên hỏi ra một câu, "Chúng ta thật sự sẽ đưa tên Giao nhân này đến Minh tự hay sao?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại một câu, "Ngươi có thể đảm bảo sau khi chúng ta giết chết nó, hoặc khiến nó mất tích thì Minh tự không tra ra là chúng ta làm hay không?"

Nam Trúc trầm mặc, việc này gã đúng là không dám bảo đảm, không biết có người nào nhìn thấy bọn họ trèo lên chiếc thuyền của tên người đưa đò này hay không, có mập mạp, có tiểu hài tử, mục tiêu đủ rõ ràng.

Dữu Khánh bỗng than thở: "Đưa đến Minh tự đi, cũng không biết nên giải thích thế nào về việc chúng ta tìm được tuyến đường di chuyển để thoát thân đây. Thật sự đáng ghét, vậy mà đụng phải chuyện không may này."

Quả thực đáng ghét, khiến cho hắn rơi vào thế khó xử.

Nam Trúc nói: "Việc này có gì mà khó, ngươi làm sao tìm được đường đi thì cứ nói ra như thế đi."

Dữu Khánh lười tiếp lời này, không có cách nào giải thích về chuyện Quan Tự quyết cho gã, ngay cả đồng môn của mình cũng không tiện nói cho biết, thì làm sao dám cho ngoại nhân biết, chỉ có thể là ở trong lòng âm thầm đưa ra quyết định.

Một nhóm người vốn định đuổi theo chiếc thuyền phía trước để tìm hiểu một chút, để xem đi theo phương hướng này thì sẽ đến Ảo Vọng, hay là đi Tinh La đảo, kết quả còn chưa đợi cho bọn họ đuổi

theo kịp chiếc thuyền đó thì đã nhìn thấy được ánh đèn rực rỡ ở phía nơi xa.

Đó tuyệt đối không phải là khung cảnh Tinh La đảo, Tinh La đảo không có rực rỡ như vậy.

Ảo Vọng! Tinh thần mấy người rung lên, tăng nhanh tốc độ tiến tới trước.

Lần này đã thấy được đích tới, không cần phải tiếp tục truy đuổi theo hai chiếc thuyền kia, có thể tự mình tùy ý nắm chặt lộ tuyến di chuyển rồi.

Tiếp sau đó, ngay cả hai chiếc thuyền kia cũng không còn thấy bóng dáng nữa rồi, có rất nhiều tàu thuyền xa xa gần gần đang tới gần bờ biển kia.

Khi bọn hắn sắp tới gần bờ biển thì phát hiện ra được chuyện rắc rối, bởi vì số lượng tàu thuyền từ các nơi tập trung đến đây quá nhiều, tới gần chút nữa, bọn hắn sẽ không thể tránh được tàu thuyền bên cạnh phát hiện thấy sự khác thường trên thuyền của bọn hắn, Tiểu Hắc vẫn còn đang ở tại đó múc nước ầm ầm ầm ầm a.

Vấn đề lớn nhất là cực kỳ khó khăn đưa được Giao nhân lên bờ để thẩm vấn mà không bị người khác phát hiện thấy.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Dữu Khánh đột nhiên nói: "Các ngươi hãy tách hẳn ra khỏi ta, trước tiên lặn xuống nước rồi lên bờ, duy trì một khoảng cách với ta, đừng để dính dáng, việc còn lại do ta xử lý."

Hai người Nam, Mục tức thì nét mặt lo lắng, khung cảnh rực rỡ vô cùng phồn hoa phía trước cũng không che giấu được.

Mục Ngạo Thiết: "Lão Thập Ngũ, chưa chắc có thể tra ra là chúng ta làm."

Ám chỉ có thể diệt khẩu, thiên hướng đánh cược rất lớn.

Dữu Khánh: "Ta nghĩ ta sẽ đi một chuyến đến Minh tự. Nghe danh đã lâu, tới kiến thức một chút cũng không sao." Quay đầu lại nhìn thấy hai người muốn phản đối, lại thuận miệng bổ sung: "Nếu tên Giao nhân này đã biết rõ chiếc nhẫn này có ẩn chứa chuyện gì đó, nói không chừng Minh tự cũng biết. Thay vì đi khắp nơi không mục để tìm kiếm vị Lệ Nương kia, không ngại đến Minh tự để dò xét tìm tòi manh mối."

Nam Trúc nhắc nhở: "Vạn nhất Minh tự đó cũng giống như tên Giao nhân này, muốn nuốt lấy chiếc nhẫn, ngươi chẳng phải là dê vào miệng hổ sao?"

Dữu Khánh: "Yên tâm, sẽ không có chuyện gì, ta chỉ cần dùng tới thân phận 'A Sĩ Hành', không nói tới việc kéo ra tên tuổi Ứng Tiểu Đường có hữu dụng hay không, chí ít có một điểm có thể khẳng định, Minh tự dám bởi vì những việc khác mà đụng tới ta, nhưng chưa chắc đã dám bởi vì chiếc nhẫn này mà đụng đến ta. Chỉ cần chiếc nhẫn này thật sự ẩn giấu bí mật gì đó mà Minh tự biết rõ, e rằng dù cho có mấy cái lá gan, Minh tự cũng không dám đụng đến ta, nếu như không có bí mật gì thì càng không cần thiết phải động đến 'A Sĩ Hành'."

Nam Trúc kinh nghi, "Ngươi có ý gì? Ta nghe không hiểu, ngươi đừng đùa giỡn lừa bịp ta, việc này không thể giỡn chơi."

Khóe miệng Dữu Khánh hiện lên nét tự giễu, "Sự việc chúng ta và Thiên Lưu sơn, Ty Nam phủ còn có Đại Nghiệp ty cùng nhau dò xét Tiểu Vân gian tuy chỉ là một màn diễn, nhưng có một số thời điểm, dùng việc này vẫn là có chút hiệu quả uy hiếp. Minh tự dám cam đoan ta không có bị ba nhà này nhìn chằm chằm sao? Minh tự dám cam đoan ba nhà kia không biết ta mang theo chiếc nhẫn này tiến vào Minh tự sao? Chỉ cần tình huống hơi có chút không thích hợp, ta liền sẽ đưa ra ám chỉ nhắc nhở, để cho chính bản thân Minh tự đi

suy nghĩ xem ba nhà kia trốn ở phía sau nhìn chằm chằm có ý nghĩa gì."

Nghe được lời ấy, hai người Nam, Mục đều lộ ra vẻ đăm chiêu.

Dữu Khánh quay đầu lại:

"Trong việc này, các ngươi đi theo trái lại không tiện. Đi nhiều người, một khi lời nói không phù hợp với nhau sẽ bị lộ tẩy. Lần này chỉ một mình ta lộ diện, đơn đao đi là đủ rồi!" Dứt lời, liền xoay người đi tới trước mặt tên Giao nhân hôn mê kia, một chưởng ấn tại đỉnh đầu nó, nội lực âm thầm đánh giết.

Bên trong miệng mũi Giao nhân lập tức xuất huyết, đã bị diệt khẩu, vấn đề lộ tuyến đường đi thì chỉ có thể nói là nó chỉ dẫn trước khi chết.

Chương 440: Ảo Vọng

Thấy hắn trực tiếp giết chết Giao nhân, hai người Nam, Mục có chút lo lắng, muốn nói gì đó nhưng không nói ra, cứ như vậy chạy đến Minh tự nói là người đưa đò cướp đoạt bọn hắn rồi bị giết ngược lại, không có bằng chứng, thật sự có thể vượt qua được sao?

Dữu Khánh thúc giục, "Không nên tiếp tục dây dưa nữa."

Thấy hắn đã hạ quyết tâm, Nam Trúc đành phải ngăn Tiểu Hắc tiếp tục múc nước, dặn dò Tiểu Hắc mấy câu.

Tiểu Hắc gật đầu, trả chiếc bát lại cho Nam Trúc, quay đầu cầm đại bổng lên vứt về phía không trung.

Đại bổng lật mình trong không trung rồi lập tức mở ra hai mắt, xòe các chi ra, giương đôi cánh giống tấm màn đen bay lượn, nhìn thấy

Tiểu Hắc nhảy lên không, đại bổng lập tức vọt tới chụp lấy Tiểu Hắc, lơ lửng tại trong không trung.

Hai người Nam, Mục ngay sau đó cũng chui vào trong nước, lập tức độn nước rời đi.

Tiểu Hắc chỉ huy đại bổng bay vào phía bờ biển ánh đèn rực rỡ.

Không còn được Tiểu Hắc múc nước ra, nước từ đáy thuyền ồ ồ tuôn vào, mực nước dần dần dâng cao trong khoang thuyền, Dữu Khánh không quan tâm tới, nhảy tới đuôi thuyền, đứng ở bên cạnh ngọn cô đăng, xả bím tóc đuôi ngựa ra, lôi ra một tấm khăn vải che lại khuôn mặt, vận công điều khiển chiếc thuyền tiếp tục di chuyển tiến về phía trước.

Khoảng cách không xa, tiêu hao chút công lực này hắn vẫn có thể chịu được.

Thuyền tiếp tục chậm rãi chìm xuống, chìm đến khi cuối cùng chỉ còn lại một chút khung thuyền nổi tại trên mặt nước bập bềnh trôi tới trước.

Bên bờ biển ánh đèn rực rỡ, hàng ngàn chiếc thuyền không ngừng qua lại, không giống như phía Tinh La đảo hoang vắng quạnh quẽ kia, vô số nhà cửa trên bờ dường như sắp xếp dày đặc chi chít và lung tung mất trật tự, phong cách kiến trúc cũng có cảm giác tùy hứng, cao thấp tùy ý lộn xộn. Đủ loại đủ kiểu nhà cửa cùng với đủ các loại cửa sổ to to nhỏ nhỏ khác nhau. Dưới mái hiên treo đèn lồng đủ loại màu sắc, ở trước tay nắm cửa vào có cả trai hoặc gái, hoặc đứng một mình dựa lan can, hoặc nói cười cùng người khác, hoặc khóc lóc, hoặc thâm trầm, hoặc phiền muộn, hoặc quyến rũ, hoặc thanh lịch, hoặc tình đầu ý hợp, hoặc mặt đối mặt mắng chửi nhau, hoặc cửa sổ trống không vắng vẻ.

Đường phố trên bờ, những kẻ say rượu tùy ý ném những chai rượu vào trong nước, người qua lại trên đường cũng thản nhiên vứt xuống những vật bỏ đi trong tay, mảnh vỡ sành sứ vung vãi khắp

nơi, những đống nôn mửa đầy đất, và những con "Trừ thử" thì rất tập trung vào công việc, linh hoạt len lỏi trên mặt đất đúng lúc nhặt lấy rác rưởi rơi xuống mặt đất, chúng nó không ngừng dọn dẹp, nỗ lực duy trì đường phố sạch sẽ.

Các loại đèn lồng phủ da, khiến cho Ảo Vọng toát ra màu sắc huyền ảo quỷ dị, đỏ cam vàng lục lam chàm tím.

Những đám người tùy tiện tiêu sái qua lại, trai gái đan xen, đực cái lẫn lộn, làm cho vùng bờ biển này tràn ngập các loại mùi vị, hương thơm, tanh tưởi, mùi mồ hôi, mùi son phấn, thậm chí còn có cả mùi máu tươi, những người bán thịt làm thịt máu me đầm đìa ngay tại bên đường.

Trong không trung, đám phi cầm săn giết con dơi nhiều lần thiếu một chút va chạm vào những căn nhà tương đối cao rồi lại đúng lúc tránh thoát. Trên nóc nhà, Yêu tu hiện ra nguyên hình ở tại trên đó uống rượu. Trên mặt đất, tẩu thú len lỏi luồn lách khắp nơi, cũng có người cưỡi các loại như sói, như hổ chậm rãi di chuyển trên đường phố.

Tại những bậc cấp lên bờ, có người khiêng túi khiêng bao dời hàng lên bờ hoặc vận chuyển xuống thuyền, có người rời thuyền lên bờ, cũng có người xuống thuyền rời đi. Bán yêu quái, có kẻ vung đuôi xù lông phủi sạch sẽ bắp đùi, có kẻ dựng thẳng hai lỗ tai lông lá cũng có kẻ lộ ra một nửa bầu ngực căng tròn, muôn hình muôn vẻ các loại nữ tử hồ ly quyến rũ phong tình vạn chủng, có kẻ áp sát tựa người khách nhân hun hít gạ gẫm, dụ dỗ, có loại giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ mời mọc khách nhân. Cũng có giai nhân thanh lệ hiền thục kiễng chân đứng chờ bên bậc cấp đón thuyền, không biết có phải là đang đợi tình lang hay không. Còn có cả những quái nhân mặc bạch y che ô đứng yên không chút động đậy trên bậc cấp trong đêm tối.

Có kẻ tàn tật bò trên mặt đất xin xỏ khách qua lại trên đường, cũng có những bà già ngồi trên đất đưa tay cầu xin thương xót.

Tiếng đàn sáo, tiếng chuông tiếng trống, những tiếng ca múa kéo dài vui tươi ngân nga vang vọng trong màn đêm, mơ hồ truyền tới trên biển.

Dữu Khánh nhìn tới khung cảnh phồn hoa xa xa phía trước, tàu thuyền qua lại bên cạnh hắn nhìn thấy trong chiếc thuyền nửa chìm của hắn còn có một Giao nhân chèo thuyền đã bị phế bỏ không biết sống hay chết, đều rất kinh ngạc, dồn dập rời xa hắn một chút.

Giống như là giữa trong bầy cá đột nhiên có một con cá mập xâm nhập vào, bầy cá nhanh chóng chủ động nhường đường, cảnh tượng rất là đột ngột.

Chiếc thuyền nửa chìm tại trong nước đã cập bờ, đầu thuyền đụng vào bậc cấp kéo dài xuống dưới nước. Dữu Khánh nhẹ nhàng đi trên mép thuyền trồi lên mặt nước, giống như làm xiếc đi dây, một tay bóp cổ Giao nhân bỗng nhiên kéo một cái, lôi Giao nhân ra khỏi, đáy thuyền cũng sụp đổ rồi.

Dữu Khánh đạp thềm đá, kéo Giao nhân lên bờ.

Lại có người tại nơi đây hạ độc thủ với Hải tộc đưa đò.

Đây là nơi nào? Sự phồn hoa của Ảo Vọng gần như chính là dựa vào Hải tộc đưa đò mà tạo ra, đắc tội Hải tộc, không nói những việc khác, lẽ nào muốn vĩnh viễn bị vây ở Ảo Vọng sao?

Tại nơi đây, dù cho có gây sự với ai thì cũng tận lực không gây sự với Hải tộc, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, ngươi có muốn thoát đi nơi đây cũng không được, huống hồ Hải tộc coi như là tương đối nghiêm ngặt tuân thủ bổn phận.

Nói chung, cảnh tượng này thực sự là rất gây chú ý.

Nhân viên trên dưới thuyền quanh bậc cấp đều sửng sốt, nhân viên bốc dỡ hàng cũng kinh ngạc, những nữ tử mời chào, quyến rũ khách

nhân ngừng bặt nụ cười trên mặt, đám người hỗn loạn nhanh chóng bất động, rồi lặng lẽ tránh ra hai bên.

Loại phản ứng này rất nhanh liền ảnh hưởng đến xung quanh, đều dồn dập nhìn về phía người bịt mặt kéo thi thể Giao nhân lên bờ kia, toàn bộ đường ven biển bên này đều nhanh chóng trở nên yên tĩnh. Người ở xa xa cho dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng đều nhìn về phía bên này, không dám lộn xộn.

Chỉ có âm thanh ca múa bên trong những lầu các gần xa là vẫn còn ngân nga vang vọng.

Thừa dịp mọi người còn đang bị thu hút sự chú ý vào Dữu Khánh, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết từ dưới nước ngoi lên liền nhân cơ hội vọt lên bờ, trà trộn vào trong đám người đang nhìn về phía Dữu Khánh.

Tiểu Hắc ở tại không trung nhìn thấy bọn họ, liền hạ xuống trên mái một căn phòng, rồi khiêng đại bổng nhảy xuống, đi chân trần chui vào trong đám người, luồn lách đến bên cạnh hai người Nam, Mục, vừa định mở miệng chào hỏi thì đã bị Nam Trúc bịt kín miệng.

Dữu Khánh kéo thi thể Giao nhân lên trên bậc thang, đám người phía trước vì không muốn rước lấy phiền phức, lập tức dồn dập tránh sang hai bên nhường cho hắn một con đường.

Ánh mắt Dữu Khánh lại nhìn về phía một cột cờ dựng đứng gần đây, bên trên viết hai chữ "Vận chuyển", lập tức di chuyển về phía đó, vì vậy đám người đứng xem phái này lập tức nhường ra một con đường, để lộ ra một nam nhân khoanh tay đứng dưới cột cờ, là một nam nhân có chòm râu chữ bát.

Sau lưng nam nhân, có đứng mười mấy dã nhân hình dạng tương tự con người, bộ lông dày đậm, eo quấn da thú, vóc người cao cỡ hai người trưởng thành.

Thấy Dữu Khánh đi về phía mình, nam nhân đứng khoanh tay bỗng thấy cả người không được tự nhiên, một đôi tay có phần không biết nên đặt như thế nào, cánh tay khoanh trước ngực chậm rãi thả xuống.

Bộp! Dữu Khánh ném thi thể Giao nhân tới dưới chân gã, "Đưa đến Minh tự, bao nhiêu tiền?"

Ánh mắt mọi người lập tức đồng loạt nhìn chăm chú về phía nam nhân kia.

Nam nhân nhìn nhìn xung quanh, trên mặt nỗ lực nặn ra một nét tươi cười, xua tay nói: "Đưa thứ này đến Minh tự, ta nhưng không có cách nào giải thích với Minh tự. Xin lỗi, ta không tiếp nhận công việc này, ngài hãy đổi người khác đi."

Dữu Khánh nói: "Không cần ngươi giải thích, ta đi cùng các ngươi, tự ta sẽ giải thích."

Cũng không phải là hắn không vận chuyển được thứ này đi, mà là không biết Minh tự ở đâu, cần có người dẫn đường, nhưng ở tại trước mắt biết bao nhiêu người, hắn không muốn để cho người ta biết rõ hắn là người mới đến, cho nên tình nguyện tốn chút tiền.

Thấy là công việc như vậy, thuần túy chỉ là vận chuyển đi giùm, lại ngay trước mắt công chúng, rất nhiều người nhìn thấy có thể làm chứng, nam nhân râu cá trê suy nghĩ một chút, duỗi năm ngón tay ra, nhưng rồi lại nghĩ đến vị này ngay cả Hải tộc đưa đò cũng dám giết, còn dám ngang nhiên kéo thi thể rêu rao, lá gan phải mập đến cỡ nào? Vì vậy năm ngón tay hơi chút buông lỏng, biến thành ba ngón. "Ba trăm lượng, đã là giá rẻ nhất rồi!"

Dữu Khánh lấy ngân phiếu ra, rút ba trăm lượng đưa cho gã, trả tiền trước ngay trước mặt mọi người.

Đã thu tiền, nam nhân lập tức quay đầu lại kêu gọi một gã Dã nhân, dặn dò.

Bộp! Dã nhân dùng nắm đấm đấm vào ngực một cái, thể hiện đã biết rõ rồi, đi ra, nắm thi thể Giao nhân lên, gác ngang trên vai, nhanh chóng sải bước rời đi.

Dữu Khánh xoay người đi theo.

Nam nhân dưới cờ chắp tay đưa tiễn, thẳng đến khi bóng người đã biến mất, gã mới thả tay xuống thở phào nhẹ nhõm.

"Chuyện gì xảy ra vậy chứ, lại dám giết chết người đưa đò."

"Đã giết chết còn dám trực tiếp mang thi thể đi Minh tự, đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Trên bến tàu khôi phục lại cảnh tượng náo nhiệt, còn có thêm một câu chuyện để náo nhiệt, bắt đầu ồn ào nghị luận câu chuyện vừa rồi.

Ở trong đám người, hai người Nam, Mục cũng dẫn theo Tiểu Hắc nhanh chóng rời đi, ở xa xa cùng đi theo Dữu Khánh.

Trên thực tế, người cùng đi theo nhìn xem là chuyện gì xảy ra, không chỉ có hai người bọn họ, chỉ là không biết tới xem náo nhiệt hay là có ý đồ gì khác.

Dọc theo đường đi, không quản là Dữu Khánh đi theo dã nhân, hay là hai người Nam, Mục xen lẫn trong đám người cùng đi theo ở phía sau, khi xuyên qua khu Ảo Vọng được xây dựng nhấp nhô tùy theo địa thế, xem như đã lĩnh giáo được cái gì gọi là nơi phồn hoa nhất trên đời, có thể nói là muôn màu muôn vẻ hiện ra trước mắt.

Cho tới hiện nay, Ảo Vọng được cho là nơi phồn hoa nhất thế gian, sự phồn hoa tại kinh thành Cẩm quốc và Ân quốc khi so với nơi đây cũng là xa xa không thể sánh kịp, bởi vì nơi này có một loại vẻ đẹp phóng túng, nơi này là một tòa Dục vọng chi thành chân chính. Không có quy định rõ như U Nhai, cũng không có những đạo đức

luân lý của thế tục như ở kinh thành, tại nơi đây, chỉ cần có tiền, có thể làm bất kỳ giao dịch gì.

Đương nhiên, quy tắc vẫn là song phương tự nguyện, không được miễn cưỡng.

Thế nhưng, địa phương này quá mức ngư long hỗn tạp, vô số yêu ma quỷ quái xen lẫn với nhau, sau lưng xuất hiện một ít chuyện mạnh được yếu thua là tránh không được.

Đối với thương hộ và khách nhân mà nói, luận về mức độ an toàn, nơi này không có cách nào so sánh với U Giác Phụ, chỉ cần là thương hộ của U Giác Phụ, U Nhai thậm chí còn cung cấp một sự bảo hộ ở mức độ nào đó tại bên ngoài. Nhưng U Giác Phụ khẳng định không có sự phồn hoa và chơi đùa vui vẻ như tại Ảo Vọng, nơi này là thánh địa của kẻ có tiền.

So sánh về khí chất, một bên giống như là là buôn bán nghiêm túc, một bên giống như là một món thập cẩm hỗn loạn.

Cảm thấy an toàn trọng yếu hơn hay là chơi đùa vui vẻ quan trọng hơn, mỗi người đều có nhu cầu và sự lựa chọn của riêng mình.

Tuy nhiên, số lượng người tụ tập tại Ảo Vọng cũng không phải U Giác Phụ có thể so sánh, có thể nhận thấy số người không thích tĩnh mịch vẫn là chiếm đa số.

Tại nơi đây, gần như bất kỳ kẻ nào đều có thể làm buôn bán bất cứ thứ gì, bất kỳ dịch vụ nào.

Thí dụ như một người đang giới thiệu mời người đi đường mua sắm vật phẩm gì đó, rồi được biết người đi đường đang tìm nơi dừng chân, lập tức liền có thể chuyển gian phòng nhà mình biến thành khách sạn.

Tại Ảo Vọng, gần như mỗi một người, mỗi căn nhà đều làm kinh doanh, buôn bán, cho dù nhặt được một cục đá tương đối đặc biệt

thì cũng có khả năng lập tức treo biển buôn bán ngay trước cửa nhà, hoặc là ra đường phố chào hàng.

Giá cả nơi đây rất cao, bởi vì rất nhiều thứ cần phải vận chuyển tới từ nơi rất xa tới đây, dẫn đến áp lực kiếm chỗ dừng chân tại nơi khá lớn, rất nhiều người vì tiền có thể bán ra bất kỳ thứ gì, kể cả thân thể của mình.

Nơi đây thậm chí không đường phố thẳng tắp, không ít con đường là phải đi qua ở phía dưới nhà cửa, cũng có nhiều căn nhà để tiết kiệm không gian liền mở ra một con đường ở giữa, còn có cả đoạn đường trực tiếp đi qua bên trên nóc nhà người ta.

Chương 441: Tảo Trần tự

Hoàn cảnh sinh sống tại Ảo Vọng chật chội như thế cũng không phải bởi vì Ảo Vọng không đủ đất, mà bởi vì bị hạn chế, Thiên Lưu sơn không cho phép không gian giao dịch buôn bán tại Ảo Vọng mở rộng không giới hạn, cũng không cho phép người ngoài chạy loạn khắp nơi, chỉ giao ra một góc nho nhỏ trên đất bằng mà thôi.

Nhưng chỉ một góc như vậy đã có không dưới trăm vạn nhân khẩu thường trú, còn chưa kể tới đông đảo lượng người ra vào.

Vạch đất làm phạm vi, một bên phồn hoa, một bên thanh tĩnh.

Ranh giới chính là một cái eo biển, eo biển rất sâu, hai bên được nối với nhau bằng những cây cầu dây thừng, trên dây thừng chỉ đơn giản được đặt những tấm ván gỗ mà thôi.

Phía dưới eo biển là mặt biển phẳng lặng, trên một bên vách đá có ánh đèn rực rỡ, khắp nơi là những căn phòng được đục đẽo ra theo kiểu bậc thang, những căn phòng ở giống như được treo tại trên

vách đá, mà vách đá bên kia thì âm u lạnh lẽo, hai bên tương phản rõ ràng, có cảm giác như là Nhân gian và Địa ngục.

Trên cầu dây thừng cũng rất vắng vẻ, căn bản không nhìn thấy có người nào qua lại, có thể thấy được phía bên thị trường giao dịch bên này rất ít có người đi sang bờ bên kia, rảnh rỗi thì cũng không dám chạy sang phía bên kia.

Dã nhân khiêng thi thể Giao nhân đi tại phía trước, Dữu Khánh theo ở phía sau, cùng nhau chao đảo lắc lư đi trên cầu dây thừng, từ phía ánh đèn rực rỡ đi sang khu vực bóng tối trời sao lấp lánh.

Ở bên phía bời lạnh lẽo, tại một nơi địa thế cao nhất sát biển, có một ngôi chùa xây tường bao quanh.

Cây cầu dây thừng mà Dã nhân lựa chọn đi qua cũng là cây cầu nối thẳng tới ngôi chùa, lắc lư vượt qua cầu dây thừng, thẳng đến ngoài cổng chùa trên đỉnh núi, đến nơi liền ném thi thể Giao nhân xuống, xoay người đối diện với Dữu Khánh cùng theo tới, đấm ngực ra hiệu một cái, đợi cho Dữu Khánh gật đầu xác nhận, liền lập tức chạy vội quay trở về.

Khi Dữu Khánh đứng ở ngoài cổng chùa, dưới ánh trăng mới nhìn rõ tường bao màu trắng là chuyện gì, một ngôi chùa to như vậy, tường bao bên ngoài vậy mà toàn bộ đều là dùng xương xọ để xây đắp thành, môn đình cũng là dùng hài cốt xây dựng lên, bên trên viết ba chữ "Tảo Trần tự", khiến người ta có cảm giác không rét mà run.

Minh tự là cách người ngoài dùng để gọi Tảo Trần tự, Dữu Khánh cũng có nghe nói qua.

Cánh cổng đóng chặt trái lại là bằng gỗ loang lổ.

Thực ra thì diện tích chiếm đất của ngôi chùa cũng không lớn, ngoại trừ thoạt nhìn có chút quỷ dị ra, dường như cũng không thể nói là có khí thế gì, có phần không giống như là một nơi đã nổi danh lâu dài.

Quan sát một hồi, lại nghiêng tai lắng nghe một lúc, Dữu Khánh cuối cùng lấy ra chiếc nhẫn kia đeo vào trên ngón tay trỏ, sđó gõ vang vòng cửa.

Đợi một hồi không thấy có phản ứng gì, hắn lại lần nữa gõ vang, gõ liên tục ba lần, mới nghe được bên trong có tiếng bước chân truyền đến.

Cửa mở ra, một tăng nhân tuổi trẻ lộ diện, từ trong khe cổng vươn ra một cái đầu, nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh quan sát trên dưới một phen, hỏi: "Thí chủ tìm ai?"

Dữu Khánh nghiêng người, lộ ra thi thể Giao nhân ở phía sau.

Táng nhản trẻ tuổi vừa nhìn thấy, lập tức đi ra khỏi cổng, mặc một thân tăng bào màu đen, bước nhanh đến trước thi thể Giao nhân chính tay tiến hành kiểm tra, sau khi đứng dậy lại nhanh chóng chuyển sang Dữu Khánh hỏi, "Ai làm?"

Dữu Khánh không e dè đáp: "Ta giết."

Tăng nhân trẻ tuổi nhíu mày, "Giết Hải tộc ta, còn chạy đến tệ tự gõ cửa vứt thi, chẳng lẽ là cố ý tìm đến gây sự sao?"

Dữu Khánh: "Không dám. Là vị người đưa đò này tại trên đường nảy sinh lòng xấu, ý đồ gia hại ta, kết quả bị ta giết ngược lại. Ta mặc dù không có chịu thiệt, nhưng sự việc phải nói đạo lý, nếu không phải là ta kịp thời cảnh giác, chẳng phải đã chết oan uổng rồi hay sao? Nghe nói 'Minh tự' là đại diện cho Hải tộc Minh Hải, ta bây giờ là tới đăng môn muốn một lời giải thích."

Trên mặt tăng nhân trẻ tuổi lóe lên nét kinh ngạc, có người chạy đến Minh tự yêu cầu giải thích, quả thực hiếm thấy, cũng thật sự là có điểm gan lớn, lập tức hỏi: "Dám hỏi tôn tính đại danh thí chủ, để cho tiểu tăng dễ dàng đi vào thông báo."

Dữu Khánh đáp: "A Sĩ Hành!"

"A Sĩ Hành?" Tăng nhân trẻ tuổi lại sửng sốt, thử hỏi: "A Sĩ Hành nào?"

Vừa nhìn thấy phản ứng này, trong lòng Dữu Khánh tức thì sinh ra một trận ấm ức, tên thực của chính mình liều sống liều chết cũng không vang danh, mà cái tên "A Sĩ Hành" này thì không quản đi đến đâu lấy ra đều như là tỏa sáng, đi đến đâu cũng có người nhận biết, ngay cả người xuất gia tại một nơi xa xôi như thế này cũng không ngoại lệ, nghĩ tới liền chán ngán.

Nhưng vẫn là nghiêm trang trả lời: "Còn có thể có mấy người A Sĩ Hành hay sao?"

Nói thật, nếu không phải liên lụy đến việc thân thể lão Thất và lão Cửu xảy ra vấn đề, có khả năng lo lắng cho tính mạng, hắn cực kỳ phản cảm dùng tới cái tên A Sĩ Hành này, đánh chết cũng không muốn dùng, có cho bao nhiêu tiền cũng không muốn dùng tới, đây có lẽ là một trong số cực ít việc mà có cho hắn tiền thì hắn cũng chống cự lại.

Không người nào có thể lý giải được tâm trạng đó của hắn, dù cho tại vừa rồi, trong đầu hắn cũng lóe lên cảnh tượng trong thư phòng nào đó, hiện lên tình hình hắn phủ nhận mình là A Sĩ Hành với nữ nhân nào đó, một màn đó đến nay khi nhớ tới hắn vẫn có cảm giác đau đớn xé ruột xé gan.

Tăng nhân trẻ tuổi kinh nghi, hỏi tiếp: "Là vị Thám Hoa lang Cẩm quốc kia?"

Dữu Khánh: "Đã sớm là chuyện quá khứ, trên thế gian từ lâu đã không còn có Thám Hoa lang gì đó."

Tăng nhân trẻ tuổi tức thì này sinh lòng nghiêm nghị kính trọng, chắp tay khom người, "A thí chủ chờ một chút."

Ngay lập tức liền bước nhanh rời đi, sau khi đi vào thì đóng cổng lại.

Đứng đó đợi một hồi, cổng lại được mở ra, lần này đi ra hai gã tăng nhân trẻ tuổi, mỗi người mở một bên cánh cổng, cổng được mở ra hoàn toàn.

Vị tăng nhân lúc trước mời Dữu Khánh đi theo mình, một gã tăng nhân thì khiêng thi thể Giao nhân đi vào.

Đi vào bên trong, dưới ánh trăng sao, nhìn thấy được toàn cảnh bên trong chùa, Dữu Khánh lập tức lại có cảm giác rợn tóc gáy, chân đạp lên mặt đất đều là được trải xương sọ, những công trình kiến trúc có thể nhìn thấy được bên trong chùa, ngoại trừ mái ngói ra, vách tường đều được xây dựng từ xương sọ, kể cả chính điện phía trước.

Chỉ có điều, quy cách kiến trúc của chùa quả thực cũng không tính khí phái, sân không lớn, một tòa chủ điện, và thêm mấy căn nhà, còn có một tòa tháp bằng xương cao đại khái ba trượng. Ngoại trừ tòa tháp kia ra, trong toàn bộ khuôn viên nhìn không thấy một công trình nào hai tầng, đều là nhà trệt.

Cho dù là như thế, nhưng có thể cảm thấy khắp nơi ở xung quanh kể cả trên mặt đất là những hốc mắt tối om nhìn chằm chằm vào người, tràn ngập khí tức âm trầm u ám, thật sự không biết những người sống lâu dài tại nơi đây thì tâm lý sẽ thế nào.

Tăng nhân tuổi trẻ khiêng thi thể Giao nhân trước tiên chạy chậm tiến vào chính điện, trong toàn bộ ngôi chùa dường như cũng chỉ có tại chính điện là có ánh đèn.

Dữu Khánh theo sự dẫn dắt, cùng đi lên bậc cấp, không nhanh không chậm theo sát tiến vào bên trong điện.

Bên trong Điện chỉ một chữ, không!

Không có bàn, không có ghế, không có tượng đất, cũng không có tượng vàng, không có điện thờ, cũng không có lư hương để tế bái, càng không có bất kỳ dụng cụ thờ cúng gì.

Tại hai xà nhà hai bên mỗi bên có treo một cái chậu than, không biết dùng nhiên liệu gì, ánh lửa tỏa ra có chút trắng nhạt, tương tự với ánh sáng của chiếc đèn lồng người đưa đò.

Những chiếc đầu lâu trải trên mặt đất cũng có vẻ đã có quy luật, từng vòng từng vòng hình tròn lồng vào nhau, cuối cùng quy về một điểm, tại trên điểm này có một tăng nhân trung niên mi thanh mục tú khoanh chân ngồi tại đó, thân khoác áo cà sa màu đen, trên áo thêu những đường chỉ vàng tạo thành những ô ca-rô, những đường vân vàng thỉnh thoảng lấp lóe dưới ánh lửa.

Bên trong điện còn có hai lão tăng nhân ngồi đối diện nhau ở hai bên, đều để râu dài bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, dáng vẻ đã già, mặc tăng bào màu đen, nhưng mỗi người lại khoác một bộ áo cà sa trắng tinh, nhắm mắt ngồi xếp bằng, không nghe thấy sự việc ngoài thân.

Cảnh tượng trước mắt khiến cho trong lòng Dữu Khánh khá lúng túng, có chút không phân rõ, không biết ai là Minh tăng trong truyền thuyết. Luận theo vị trí chỗ ngồi, hẳn phải là người ngồi ở giữa, nhưng thoạt nhìn dáng vẻ thì hai người hai bên càng phù hợp hơn. Hay là căn bản người đó không tại nơi đây? Điều này cũng không phải là không có khả năng, quy cách nơi đây có vẻ không xứng với danh vọng của Minh tăng, vị đó không ở tại nơi này cũng là hợp tình hợp lý.

Tăng nhân trung niên mi thanh mục tú nghe tăng nhân trẻ tuổi khiêng vật tiến vào ở bên thì thầm xong, ánh mắt chuyển dời khỏi thi thể Giao nhân, dừng lại tại trên mặt Dữu Khánh, bình tĩnh hỏi: "Ngươi chính là Thám Hoa lang của Cẩm quốc được xưng là thiên hạ đệ nhất tài tử kia sao?"

Dữu Khánh khá bực bội với cách nói này, nhưng là vì mình tự tìm nên không thể không lần nữa qua loa ứng phó: "Từ lâu là chuyện quá khứ, chỉ là một tục nhân."

Nghe được lời này, tăng nhân trung niên mỉm cười, "Bất kể là thật hay giả, nhưng loại lời nói này quả thật là cầm được thì buông cũng được."

Dữu Khánh không biết có phải hay không bản thân mình có ảo giác, luôn cảm thấy ánh mắt vị này nhìn mình có vẻ là lạ, mặt ngoài vẫn là hơi khom người thể hiện khiêm tốn, tiếp đó lại thử hỏi: "Không biết pháp sư và Minh tăng là quan hệ như thế nào?"

Tăng nhân trung niên: "Bần tăng chính là chủ trì hiện nay của Tảo Trần tự."

Dữu Khánh hơi chút sửng sốt, không nghĩ tới vị này đúng là Minh tăng trong truyền thuyết, thoạt nhìn dáng vẻ có phần không giống, hình dung lại dáng vẻ tuổi của Ứng Tiểu Đường, thoạt nhìn vị này quả thực trẻ tuổi hơn Ứng Tiểu Đường nhiều, nhanh chóng khom người chắp tay, "Đã lâu nghe được Đại sư là huynh trưởng của Huyền Quốc công, hôm nay gặp mặt, không ngờ tới Đại sư thoạt nhìn lại còn trẻ hơn nhiều so với Huyền Quốc công, là tại hạ mắt vụng về, bái kiến Đại sư."

Minh tăng lần chuỗi tràng hạt đen tuyền trong tay, "Ngươi là muốn ám chỉ bần tăng, ngươi và tiểu Đường có quan hệ sao? Đã tới nơi đây, quan hệ với người nào đều vô dụng. Ngươi có thể còn sống rời khỏi nơi đây hay không còn chưa chắc chắn, mấy lời kết nối quan hệ, làm bộ khách khí này nọ là không cần nói. Nhìn dáng vẻ của ngươi, dường như còn chưa biết đống xương sọ khắp chùa này là đến từ đâu."

Dữu Khánh trong lòng hơi có nhảy dựng, nhưng vẫn duy trì trấn định, nói: "Nguyện thỉnh giáo."

Minh tăng nói: "Trường Không, nói cho hắn biết Tảo Trần tự là như thế nào."

"Vâng." Tăng nhân lúc trước khiêng vật đứng ở bên đáp, rồi xoay sang nói với Dữu Khánh: "Phật môn là nơi thanh tịnh, không muốn

rước lấy bụi bặm, nếu như có bụi bặm rơi vào, thì phải tùy thời dọn sạch. Thí chủ nhìn thấy xương sọ đầy tự, đều là bụi bặm lưu lại, lưu tại nơi đây do tệ tự siêu độ, đây chính là nguồn gốc của tên 'Tảo Trần tự'."

Dữu Khánh tận lực kìm nén hầu kết muốn rung động, gật đầu nói: "Đã thụ giáo."

Minh tăng: "A thí chủ hẳn là cũng muốn góp một viên gạch cho tệ tự sao?"

Dữu Khánh: "Đại sư nói quá lời. Thiên Lưu sơn, Ty Nam phủ, Đại Nghiệp ty, vẫn luôn luôn ngoài sáng trong tối dây dưa với ta, ta hiện tại còn có thể sống đi tới nơi đây, đã chứng tỏ bọn họ vẫn có thể giảng chút đạo lý, ngay cả bọn họ còn có thể giảng đạo lý, chắc hẳn Minh tự sẽ không phải là một điểm đạo lý cũng không thể nói đi?"

Minh tăng lần tràng hạt, thản nhiên nói: "Vô số năm qua, nghìn vạn Hải tộc không chối từ vất vả, lái thuyền qua lại hai bờ, phụng dưỡng Tảo Trần tự, ngươi giết Hải tộc ta, lại há là mấy câu nói sạo là có thể kết thúc sao? Nếu không đưa ra được chứng cứ, mặc cho ngươi là Thám Hoa lang gì gì đó đều sẽ là một đống bạch cốt."

Dữu Khánh nói: "Chứng cứ? Không dối gạt đại sư, tại hạ tìm tới cửa cũng là vì muốn tìm cái chứng cứ này." Nói xong liền tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, đưa tới, hỏi: "Đại sư có nhận biết vật này không?"

Ánh mắt Minh tăng dừng lại trên chiếc nhẫn, hai tăng nhân trẻ tuổi cũng là như thế, nhưng hai lão tăng nhân thì vẫn là bộ dạng nhắm mắt không nghe thấy chuyện ngoài thân.

Bọn họ nhìn chằm chằm, quan sát chiếc nhẫn, Dữu Khánh thì quan sát phản ứng của bọn họ.

Kết quả không nhìn ra được bất kỳ phản ứng dư thừa gì, đều chỉ là nhìn chằm chằm, sau đó dần dần trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, hiển nhiên là đều không hiểu.

Minh tăng hỏi: "Đại tài tử, chẳng lẽ khi dễ bần tăng ngu dốt, có ý gì?"

Chương 442: Có chân

Lần này đến phiên trong lòng Dữu Khánh sinh ra hoài nghi, hỏi lại lần nữa: "Đại sư thật sự không biết chiếc nhẫn này sao?"

Minh tăng đột nhiên nhấc tay chụp tới.

Trong lúc bất ngờ, Dữu Khánh chỉ cảm thấy một luồng lực lượng rất lớn kéo tới, chiếc nhẫn trong tay vù một cái liền không thấy nữa rồi.

Khi giương mắt lên, nhìn thấy đối phương đang xoay chuyển chiếc nhẫn trên tay xem xét kỹ càng, trong lòng lập tức sinh ra hoảng sợ, ý thức được tu vi của mình tại trước mặt người ta là nhỏ bé giống như tiểu hài tử ba tuổi vậy.

Minh tăng xoay chuyển xem xét kỹ chiếc nhẫn mấy lần, sau đó ngước mắt hỏi hắn, "Đại tài tử, ngươi đến cùng muốn nói cái gì?"

Dữu Khánh trong đầu lần nữa nhanh chóng sắp xếp lại một chút suy nghĩ của mình, cảm thấy hẳn là không có vấn đề gì, mới giải thích:

"Khi tại hạ lên thuyền tại Tinh La đảo, gặp được người đưa đò này, người đưa đò liền nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trên tay ta. Khi ta chuẩn bị lên thuyền thì người đưa đò đột nhiên nói nó không muốn tiền, chỉ cần chiếc nhẫn trên tay ta." Chỉ chỉ chiếc nhẫn đối phương cầm trên tay.

Minh tăng nghe vậy, ánh mắt cũng vô ý thức nhìn xuống chiếc nhẫn.

"Ta cảm thấy kỳ quái, không đồng ý, đã từ chối, muốn tìm một người đưa đò khác, kết quả nó lại đổi giọng, nói là đưa tiền cũng được, vì vậy ta liền lên thuyền của nó. Sau đó, thuyền đi tới giữa

đường, đột nhiên đứng lại, không di chuyển nữa, lúc này ta mới phát hiện được nó vậy mà vứt bỏ ta và thuyền lại, bỏ chạy rồi, ta cũng nhận thấy được nó là bởi vì chiếc nhẫn trong tay ta mà gây bất lợi cho ta."

Nghe kể đến đây, ánh mắt Minh tăng lần nữa dừng tại trên chiếc nhẫn.

"Đã nhận ra có vấn đề, ta liền lập tức điều khiển thuyền rời khỏi vùng nước đó. Ta di chuyển rất lâu tại Minh Hải, vào lúc cho rằng mình vĩnh viễn không thể thoát thân thì bỗng nhiên gặp được một chiếc thuyền đưa người , vì vậy đuổi theo, theo không bao lâu thì xảy ra chuyện. Vị người đưa đò này đột nhiên từ dưới nước phát động tập kích, đánh thủng đáy thuyền ra một lỗ lớn, cũng may ta vẫn luôn đề phòng nó, lập tức chui vào trong nước truy sát, bắt lấy được nó. Đáng tiếc chính là, khi nhìn thấy sắp đến Ảo Vọng thì nó đã chết vì bị thương nặng, ta không thể có cơ hội thẩm vấn nó vì sao chỉ vì chiếc nhẫn này mà mưu hại ta, ta đành phải đến Minh tự muốn có một lời giải thích."

Nghe xong những lời này, Minh tăng nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên tay, rơi vào trầm mặc, hai gã tăng nhân trẻ tuổi thì quay mặt nhìn nhau.

Về phần hai lão tăng khoanh chân đả tọa hai bên thì vẫn nhập định bình thường, không có bất kỳ động tĩnh gì.

Sau đó, Minh tăng đứng lên, khẽ gật đầu ra hiệu cho hai tăng nhân trẻ tuổi.

Hai tăng chắp tay với ông ta một cái, rồi một người nâng thi thể Giao nhân trên mặt đất lên, xoay người đi ra ngoài, một người đi tới trước vách tường gỡ xuống một vỏ ốc biển treo tại trên tường.

Minh tăng nhấc chân trần bước đi, vượt qua bên cạnh Dữu Khánh, ngay cả một tiếng bắt chuyện cũng không có đã đi ra ngoài rồi.

Cuối cùng, bên trong điện chỉ còn lại có Dữu Khánh cùng hai lão tăng không nghe thấy chuyện ngoài thân.

Sau khi hơi chút do dự, Dữu Khánh cũng bước nhanh đi ra ngoài, nhìn thấy ba người Minh tăng đang đi về phía biển rộng, hắn liền đuổi theo tới, yên lặng đi theo phía sau ba người.

Cho dù người ta không có nói hắn cùng đi theo, nhưng hắn cũng có lí do cùng đi theo, chiếc nhẫn của hắn đang tại trên tay người ta.

Phía mặt biển của chùa không có tường bao, chỉ có một cái vách núi, ba tăng trực tiếp nhảy xuống.

Dữu Khánh nhanh chóng chạy tới vách núi nhìn xuống, thấy phía dưới không phải hoàn toàn bị nước biển nhấn chìm, còn có một bãi đá ngầm khá lớn, ba tăng rơi tại trên đó, hắn cũng không chần chừ, lập tức phi thân bay xuống, nhẹ nhàng rơi tại phía sau bọn họ, không biết bọn họ đến tột cùng muốn làm gì.

Thi thể Giao nhân được đặt ở trên một tảng đá ngầm cạnh biển, tăng nhân tên là Trường Không giơ ốc biển lên đặt ở bên miệng, mặt hướng ra biển rộng bắt đầu thổ lên tiếng "Ô ô".

Âm thanh ô ô trầm bổng và du dương.

Trường Không thổi liên tục, sau một hồi, khi mặt biển phía trước có thứ gì đó nổi lên bọt nước, gã mới bỏ ốc biển xuống.

Chỉ chốc lát sau, mặt nước trước mặt mấy người đột nhiên toát ra một cái đầu tóc dài phủ vai, là một phụ nhân quyến rũ, mặc một bộ váy dài màu trắng chậm rãi đi ra từ trong nước.

Có thể thấy được váy dài cũng không dính nước, đi ra khỏi mặt nước chính là khô đi, toàn bộ vết nước đều trực tiếp chảy khỏi vải váy, đây cũng không phải là dùng tu vi làm cho khô nước, mà là chất liệu tơ lụa của bộ xiêm y này vốn là không dính nước.

Dữu Khánh đại khái có nghe nói qua loại vải vóc này, tên là Giao Tiêu, có bán tại Ảo Vọng, giá cả rất đắt đỏ, chính là do Hải tộc Giao nhân dệt ra.

Da thịt phụ nhân vô cùng trắng nõn nà, lớp váy cũng che giấu không được thân hình quyến rũ giấu ở bên trong.

Dữu Khánh không chú ý tới những điều này, đầu tiên là chú ý tới mái tóc của phụ nhân, là màu xanh biếc của bầu trời, là màu tóc của Giao nhân. Hắn lập tức lại nhìn về phía dưới váy phụ nhân, nhìn chiếc váy từng chút một nhô lên khỏi mặt nước, thấy được một đôi chân trần đạp đá ngầm đi về phía bọn họ.

Vậy mà lại là một Giao nhân có chân? Dữu Khánh biết được một lời truyền ngôn, khi Giao nhân ở trên cạn có người yêu hay kẻ thù thì đuôi cá có thể hóa thành hai chân đi trên cạn.

Hắn cũng không biết vị phụ nhân này là ở trên cạn có cừu nhân hay là người yêu.

Nhưng điều này cũng chứng tỏ một điểm, vị Giao nhân này đã không còn giống với Giao nhân bình thường, giống như một con hồ ly có thể biến thành người vậy, có nghĩa tương tự với "Yêu" rồi. Cũng giống như là sự chênh lệch giữa người thường và tu sĩ, nói cách khác, Giao nhân này đã có thể tu hành.

Phụ nhân nhìn thấy Minh tăng, đầu tiên là thản nhiên cười, nét tươi cười đó thật sự sáng ngời, quyến rũ vô song.

Tiếp đó lại dừng tại trên mặt Dữu Khánh, giật mình khựng lại, rõ ràng có chút bất ngờ, không nghĩ tới Minh tăng sẽ dẫn một ngoại nhân tới gặp bà ta.

Sau đó, ánh mắt dừng tại trên thi thể Giao nhân, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm trọng, đi tới trước thi thể, lật thi thể ngửa ra, nhận rõ khuôn mặt, lại nhìn xem tình trạng vết thương trên thi thể, nhìn thấy đã bị tước đứt vây đuôi, vẻ mặt càng trở nên tức giận.

Đối với cá mà nói, không có đuôi là đã mất đi biển rộng, đối với Giao nhân mà nói cũng là đạo lý tương tự, điều này là nỗi nhục nhã rất lớn đối với Giao nhân.

Phụ nhân lập tức quay đầu lại nhìn chăm chú Minh tăng, cắn răng hỏi: "Ai làm?"

Minh tăng hơi nghiêng đầu ra hiệu, "Người đã dẫn tới cho ngươi, ở tại phía sau bần tăng."

Lời này vừa nói ra, Dữu Khánh trong lòng nhảy lên một cái, không biết tên tặc ngốc này có ý gì, đây là đem hắn bán đi hay sao? Một tay của hắn vô ý thức sờ tìm lên chuôi kiếm.

Trốn, hắn đã không trông chờ có thể chạy thoát được rồi, rất rõ ràng, nếu như tên tặc ngốc này muốn hại hắn, dựa vào tu vi của hắn là gần như không có bất kỳ khả năng nào chạy thoát.

Phụ nhân lập tức hầm hầm bước nhanh đến, đối diện với việc Minh tăng đứng yên đó không chút động đậy, vung tay lên, quát lên, "Chặn đường ta làm gì? Còn không tránh ra?"

Dữu Khánh gò má căng thẳng, cảnh giác cao độ, trong lòng cũng đang tự giễu cợt mình, đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, nếu là tự đưa lên cửa tìm chết như thế này, vậy thì thật đúng là lật thuyền trong mương rồi a.

Minh tăng chắn ở phía trước không có rời đi, cười nhẹ nói: "Yên tâm, nếu hắn thật sự đáng chết, sẽ chạy không thoát. Ngươi không muốn biết vì sao hắn giết tộc nhân của ngươi sao?"

Phụ nhân cả giận nói: "Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, chuyện thiên kinh địa nghĩa, còn có cái gì để nói?" Tiếp đó liền lắc mình cưỡng ép tiến lên.

Trên người Minh tăng đột nhiên vọt ra hư ảnh, tăng bào và áo cà sa không gió tự lay động, trực tiếp đem Dữu Khánh ở mặt sau đây

văng ra mấy bước.

Hai Minh tăng xuất hiện tại trước mắt mấy người, một lớn một nhỏ, nhỏ là bản tôn, được hình tượng lớn bao bọc vào, lớn thì giống như ảo giác, uy nghiêm như thần phật, vươn ra một cái phật chưởng chặn phụ nhân lại, hơn nữa còn mạnh mẽ đẩy phụ nhân trượt lui lại, kiềm chế phụ nhân trong cơn kích động.

Một màn này khiến cho Dữu Khánh chấn động, một thân tu vi hóa hư thành thực cũng thôi đi, cái bóng hư hóa ra vậy mà còn có sắc thái, giống y đúc bản tôn, trông rất sống động, thật sự không biết như thế nào mà làm được.

Lúc trước, hắn còn cảm thấy vị Minh tăng trong truyền thuyết này có phần hạ thấp, cảm giác không đủ cao lớn, lúc này người ta chỉ hơi lộ ra thủ đoạn liền khiến cho hắn hiểu rõ cái gì gọi là thực lực gần với mấy vị chí tôn.

Phụ nhân tựa hồ vừa sợ vừa giận, nhìn chằm chằm người ở trong hư ảnh, cả giận truy vấn: "Ngươi vậy mà lại ra tay với ta?"

Lực lượng ngăn cản bà ta trong nháy mắt liền biến mất, ảo tượng đột nhiên co lại, thu về trong cơ thể Minh tăng, Minh tăng nói: "Chết cũng phải cho hắn chết được rõ ràng, hắn nói vị đưa đò này nảy sinh lòng tham, muốn đánh cướp đồ vật của hắn, kết quả bị hắn giết ngược lại, vì vậy mà hắn tìm đến chùa, tìm bần tăng yêu cầu giải thích. Ngươi không cảm thấy bần tăng cần phải cho hắn một lời giải thích hay sao?"

"Tìm ngươi yêu cầu giải thích sao?" Phụ nhân thoáng sửng sốt một chút, rõ ràng cũng có phần kinh ngạc, không nghĩ tới là chủ động tìm tới cửa.

Minh tăng một tay cầm tràng hạt, một tay xoay chuyển như hái hoa, hai ngón tay xoay xoay, chiếc nhẫn kia xòe ra tại trước mặt bà ta.

Ông ta cũng không có nói chuyện chiếc nhẫn là chuyện gì, chỉ thuận tay mở bàn tay ra nhìn xem phản ứng của bà ta như thế nào.

Lúc đầu phụ nhân cũng không để ý đến, chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua, nhưng khi ánh mắt vừa sắp rời đi thì chợt nhanh chóng quay trở lại dừng tại trên chiếc nhẫn, hai mắt rõ ràng mở to hơn một chút, nét mặt có vẻ khó thể tin được, ngay sau đó lại có chút kinh nghi bất định, vô ý thức vươn cổ tới gần một ít, ngây ngẩn nhìn chằm chằm vào nó.

Lúc này, Minh tăng mở miệng hỏi: "Nhận biết chiếc nhẫn này không?"

Ánh mắt phụ nhân rất khó khăn mà dời khỏi chiếc nhẫn, ngước mắt nhìn ông ta, hỏi: "Ngươi lấy chiếc nhẫn này ở đâu vậy?"

Minh tăng hơi hất đầu ra phía sau, "Vốn là đeo tại trên ngón tay hắn. Hắn nói người đưa đò ngay từ đầu đã nhìn trúng chiếc nhẫn này, không cần lấy tiền làm phí vận chuyển, chỉ cần chiếc nhẫn này. Khi không thương lượng được thì nói là lấy tiền, thu tiền rồi đi đến giữa đường liền ra tay với hắn. Ngươi cảm thấy có khả năng này hay không?"

Ánh mắt phụ nhân đụng với án mắt Dữu Khánh, sau đó lại chuyển tới trên chiếc nhẫn kia, chậm rãi cúi đầu xuống một chút, trầm mặc không nói.

Sau khi đợi một hồi, Minh tăng hỏi lại: "Bần tăng đang hỏi ngươi, có khả năng nảy sinh lòng tham đánh cướp hay không?"

Phụ nhân lại ngước mắt nhìn về phía Dữu Khánh, không còn bộc phát giận dữ, gương mặt chỉ còn có sự gượng ép, hỏi: "Tiểu hồ tử, ngươi lấy được chiếc nhẫn này ở đâu?"

Dữu Khánh nhìn thấy cục diện như vậy, lập tức có sức lực, thuận theo khí thế xông lên, lạnh nhạt nói: "Ta là tới yêu cầu giải thích,

không phải là tới để giải thích với ngươi, lấy được chiếc nhẫn này ở đâu chính là chuyện của ta, không có quan hệ gì với ngươi."

Trong lòng hắn rất rõ ràng, tại thời điểm này, càng nhát gan sợ phiền phức trái lại sẽ càng dễ dàng khiến cho người nảy sinh lòng xấu xa.

Tại trước mặt Minh tăng, phụ nhân rõ ràng mất đi sức lực.

Cũng không khó lý giải, người nào hễ là có lý giải nhất định đối với Tu Hành giới thì đều biết rõ, mỗi một đời Minh tăng tuy là đại diện phát ngôn cho Hải tộc, mặc dù xem như là người phía bên Hải tộc, nhưng cũng có một điểm cơ bản, ít nhất vẫn nói đạo lý, ngươi không thể để người Hải tộc làm hỏng quy tắc, còn khiến tu sĩ các phương tự nhận xui xẻo a? Nếu là như thế thì còn chơi kiểu gì?

Minh tăng lại hỏi: "Ngươi thừa nhận rồi?"

Phụ nhân ngượng ngùng đáp: "Ta hiện tại cũng không thể xác nhận được chiếc nhẫn này có phải là thật hay không, ta chỉ từng nhìn thấy trong bức điêu khắc trên tường tại cấm địa của Thủy phủ, mặt khác là trước đây có nghe các lão nhân trong tộc nói tới chiếc nhẫn này."

Lời đã nói đến nước này, không khác đã tin tưởng đích xác có khả năng là tộc nhân của mình mưu đồ gây rối trước.

Nhưng lần này, lại đến phiên Minh tăng cảm thấy kinh ngạc, "Chiếc nhẫn này có liên quan gì với Hải tộc các ngươi hay sao?"

Phụ nhân hỏi ngược lại: "Ngươi có nghe nói tới 'Hải nữ' chưa?"

Chương 443: Thủy Triều

Hải Nữ? Dữu Khánh vểnh lỗ tai lên, hai vị tăng nhân trẻ tuổi cũng đang nghe nhưng phản ứng không có rõ ràng như hắn.

Minh tăng hơi chút suy tư, sau đó trả lời: "Chưa từng nghe nói tới."

Phụ nhân: "Hải tộc ta, vốn phụ thuộc vào Minh Hải tiên phủ, dẫn đường cho khách tới lui tiên phủ, tiên phủ có một vị tỳ nữ chuyên đảm nhiệm tổ chức đón tiếp đưa tiễn, vì vậy thống ngự Hải tộc ta, xưng là 'Hải Nữ'. Khi có khách đi lại thì Hải Nữ sẽ dùng một vật để triệu hoán Hải tộc ta đi nghe lệnh, vật đó chính là một chiếc nhẫn, tên là 'Thủy Triều' .

Theo tổ tiên đời đời truyền miệng lại, chiếc nhẫn 'Thủy Triều' thực ra có hai chiếc. Một chiếc là 'Thủy', dùng cho khách tới. Một chiếc là 'Triều', dùng khi khách đi. Khi Hải tộc ta nhận được 'Thủy giới' triệu hoán, liền biết là chạy tới Tinh La đảo đón khách, nhận được 'Triều giới' triệu hoán thì biết là đi tới tiên phủ tiễn khách.

Hai chiếc nhẫn này có thể kết hợp thành một, bình thường đeo tại trên tay 'Hải Nữ', ta đã xem qua điêu khắc trên vách tường của Thủy phủ, hình dạng chiếc nhẫn giống y như là chiếc nhẫn trên tay ngươi, chỉ là không biết thật giả."

Nghe được lời này, suy nghĩ của Dữu Khánh xoay chuyển không ngừng, điều này phù hợp với một số tình huống mà Ngô Hắc đã nói. Ngô Hắc nói chiếc nhẫn có phân chia âm dương, nói hai chiếc nhẫn có thể khớp nối với nhau thành một khối, lẽ nào muội muội của vị Đại lực sĩ kia chính là Hải Nữ của Minh Hải tiên phủ trước đây hay sao?

Hắn không nghĩ tới vừa mới đến liền có được manh mối quan trọng như thế, bỗng thấy chuyến đi này thật đáng giá.

Sự việc đã nói đến nước này, Minh tăng dường như cũng nảy sinh hứng thú, hỏi: "Vậy làm thế nào mới chứng minh được chiếc nhẫn này là thật hay giả?"

Phụ nhân đưa tay ra, lấy chiếc nhẫn khỏi tay ông ta, cầm trong tay lật xem, "Ta cũng không biết, tiền bối trong tộc dường như cũng không có người nào từng nhìn thấy cách sử dụng chiếc nhẫn 'Thủy

Triều' như thế nào, chỉ vì khi Hải Nữ sử dụng thì tộc nhân đều không có mặt tại hiện trường, khi nghe được triệu hoán mới chạy đi cho nên không thể nhìn thấy. Nhưng mà khẳng định sẽ giống như là Minh tự dùng ốc biển triệu hoán chúng ta vậy, đều là dựa vào âm thanh."

Nói đến đây, bà ta thật đúng là đặt ở ngoài miệng thổi thử, ngoại trừ trong miệng vang lên mấy tiếng phốc phốc ra, đổi sang góc độ nào để thổi cũng vô dụng.

Dữu Khánh nhìn thấy đau răng, vậy mà cũng có thể nghĩ đến việc cầm chiếc nhẫn thổi như thổi kèn đồng, cũng không biết đầu óc nữ nhân này suy nghĩ như thế nào, hắn hi vọng nữ nhân này trước tiên hãy lau cho sạch sẽ nước miếng ở trên chiếc nhẫn.

Hắn kỳ thực cũng không cần phải cân nhắc đến vấn đề thật giả, hắn nhận định chắc chắn là thật, đồ vật mà Kim Khư Đại lực sĩ đưa cho đại khái sẽ không giả.

Sau đó phụ nhân lại đứng đó xoay chuyển chiếc nhẫn, lẩm bẩm một mình, "Chất liệu của chiếc nhãn này rõ ràng không phải bình thường, thổi không kêu thì làm thế nào để phát ra tiếng? Chẳng lẽ là ở trong nước…"

Bà ta bỗng nhiên xoay người đi tới bờ nước, ngồi xổm xuống, cầm chiếc nhẫn lắc lư tại trong nước loay hoay không ngừng.

Ngay cả Minh tăng cũng có phần không kiên nhẫn được nữa, muốn khuyên bà ta bỏ qua, đột nhiên một tràng âm thanh "Leng keng leng keng" nhưng chuông gió phát ra từ chiếc nhẫn trong tay phụ nhân.

Âm thanh đó giống như có rất nhiều chiếc chuông gió cùng nhau vang lên, âm thanh rõ ràng và dày đặc, trong trẻo êm tai, có cảm giác gột rửa tâm thần, nói chung khiến người nghe có cảm giác khá mơ màng mộng ảo.

Minh tăng, Dữu Khánh, hai gã tăng nhân trẻ tuổi đều lập tức ngây ngẩn cả người, đều nhìn chằm chằm vào động tác của phụ nhân.

Chồm hổm tại bờ nước, phụ nhân cũng khựng lại, động tác trên tay cũng cứng lại đó, đôi mắt sững sờ nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trong tay đang nửa ngâm ở trong nước, rõ ràng bà ta cũng bị âm thanh do mình đột ngột tạo ra làm cho bất ngờ.

Minh tăng hỏi một câu, "Chuyện gì vậy?"

Phụ nhân ngơ ngẩn đáp: "Ta chỉ là thử rót pháp lực vào trong đó, sau đó dao…" Lời còn chưa nói xong, lại tiếp tục cầm chiếc nhẫn đung đưa ở trong nước.

Leng keng leng keng, âm thanh mộng ảo rõ ràng và dày đặc lần nữa vang lên, nghe thật sàng khoái, thần thanh khí sảng, có cảm giác bay bổng như nghe tiên nhạc.

Một lúc lâu sau, bà ta mới trở nên kích động, xoay người nói với Minh tăng: "Không sai, là thật, ta mặc dù không biết là 'Thủy giới' hay là 'Triều giới', nhưng ta có thể cảm giác được Hải tộc chúng ta ở tại trong nước rất xa cũng có thể nghe được âm thanh này."

Bà ta lại nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh, lần nữa truy hỏi, "Ngươi lấy được chiếc nhẫn này từ đâu?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại bà ta, "Nếu ngươi đã nói có hai chiếc, lẽ nào qua nhiều năm như vậy, Hải tộc các ngươi chưa từng nhìn thấy có người nào khác đeo chiếc nhẫn như thế này?"

Phụ nhân chợt ngẩn ra, dường như đã kịp phản ứng lại, cũng hỏi ngược lại một câu, "Kỳ thực, ngươi cũng không biết lai lịch của chiếc nhẫn này, đúng không?"

Dữu Khánh hơi sững sờ, lại hỏi: "Làm sao biết được?"

Phụ nhân: "Lời nói vừa rồi của ngươi đã nhắc nhở ta, ngươi hỏi Hải tộc bọn ta qua nhiều năm như vậy có từng nhìn thấy người khác đeo chiếc nhẫn như thế này hay không. Người đã biết rõ lai lịch của chiếc nhẫn này, nếu như không muốn cho Hải tộc nhận ra, thì sẽ không để cho Hải tộc nhìn thấy, căn bản sẽ không xảy ra trận xung đột đó, lại còn chạy đến Minh tự yêu cầu giải thích?"

Dữu Khánh trầm mặc không đáp lại, hắn biết không thể nói ra lai lịch của nó.

Ánh mắt phụ nhân lấp lóe, chậm rãi nắm chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay mình.

Minh tăng đưa tay ra, lấy lại chiếc nhẫn trong bàn tay bà ta, rồi cũng nhấc chân trần đi đến bên bờ nước, ngồi xổm xuống, dựa theo cách thức mà phụ nhân đã nói chậm rãi rót pháp lực vào, đung đưa ở trong nước, quả nhiên, tiếng kêu leng keng tựa như mộng ảo kia lại vang lên.

Sau khi đứng dậy, ông ta xoay người trở lại trước mặt Dữu Khánh, giao trả chiếc nhẫn cho hắn, "Ngươi hẳn là đã nhận được lời giải thích mình mong muốn." Rồi nghiêng đầu nhìn về phía thi thể Giao nhân trên đá ngầm, "Sai lầm tính tại trên thân nó, và hình phạt dành cho nó cũng đã được chính tay ngươi thực hiện, nó đã phải trả giá bằng mạng sống của mình. Sự việc lần này xóa bỏ tại đây, như thế nào?"

Dữu Khánh cầm về chiếc nhẫn, đeo trở lại trên ngón tay, hỏi: "Nếu như ta bị chết ở trên tay nó, có phải là phải chịu chết oan chết uổng rồi hay không?"

Minh tăng: "Ngươi muốn nói điều gì?"

Dữu Khánh: "Không phải xin lỗi sao? Ít nhất… Ta có phải nên nhận được một ít bồi thường hay không?"

Minh tăng: "Ngươi muốn bồi thường như thế nào?"

Dữu Khánh: "Ta là người giảng đạo lý, ta cũng sẽ không mở miệng lung tung, đưa chút tiền là được rồi."

Minh tăng: "Ta nói 'Sai lầm' tính tại trên thân nó, không nhất định thực sự là nó sai. Nào có ai biết có phải ngươi đã biết được lai lịch của chiếc nhẫn này rồi nên cố ý dụ Hải tộc ra để giết người lừa bịp tống tiền hay không?"

Dữu Khánh trừng to mắt, "Ai dám vì tiền mà chạy đến Minh tự lừa bịp tống tiền chứ?"

Minh tăng lần lần tràng hạt trên tay, bình tĩnh thản nhiên nói: "Phật môn không có thị phi đúng sai, Tảo Trần tự cũng chưa bao giờ xin lỗi với người nào, cũng không cần phải xin lỗi với bất kỳ ai. Nếu ngươi cứ muốn kiên trì như thế, vậy thì không thể có chỗ cho sự mơ hồ, ngươi lưu lại tệ tự đi, chờ đến lúc nào điều tra rõ chân tướng sự việc rồi sẽ để cho ngươi rời đi."

Ở một bên, phụ nhân nghe vậy thì nở nụ cười xinh đẹp.

Hai tăng nhân trẻ tuổi lặng lẽ chắp tay cúi đầu, chỉ còn kém chút niệm ra A di đà phật.

Dữu Khánh nghẹn lời không biết nói gì, giương mắt nhìn chằm chằm đối phương, lời này của người ta đã nói rõ là đang uy hiếp mình. Cuối cùng, hắn nặn ra một câu, "Nhìn tại mặt mũi của đại sư, vậy thôi bỏ qua việc này."

Dứt lời, bước ngang sang bên, tiến tới trước, cũng đi tới bên bờ nước, ngồi xổm xuống, nhúng bàn tay đeo chiếc nhẫn vào trong nước, sau đó dựa theo cách người ta đã làm lúc trước, bắt đầu thực hiện, quả nhiên có âm thanh mộng ảo leng keng leng keng phát ra.

Sau khi chính mình thực hiện rồi, đại khái đã biết rõ là chuyện gì xảy ra, khi thi pháp rót vào trong chiếc nhẫn, pháp lực sẽ như được kéo dài không gian vận chuyển dọc theo hình dạng của mặt chiếc nhẫn, cọ xát với dòng nước liền sẽ phát ra một loại âm thanh, kỹ xảo luyện

chế này có cao minh hay không thì không biết, nhưng quả thực xảo diệu.

Nếu người ta đã không chịu bồi thường, và chính hắn cũng đã nói bỏ qua, theo lý thuyết, cũng nên đến lúc hắn rời đi.

Nhưng hắn chưa có đi, sai khi rút tay khỏi mặt nước, hắn cố ý tiếp tục ngồi xổm tại đó, trong lòng âm thầm tính toán, chờ người ta chủ động mở miệng.

Quả nhiên, Minh tăng thấy vậy liền lên tiếng, "Không dự định rời đi sao?"

Lúc này Dữu Khánh mới đứng lên, xoay người nói: "Đại sư hiểu lầm rồi, tại hạ chỉ đang cảm thấy kỳ quái, nếu chiếc nhẫn của vị Hải Nữ kia đã lưu lại đây, vậy thì chắc hẳn không có đi Tiên giới, ta muốn thỉnh giáo một chút, nàng đi đâu rồi, đã bị người công phá tiên phủ năm đó giết chết rồi sao?"

Minh tăng lúc trước ngay cả Hải Nữ là ai cũng không biết, vấn đề này xem như đã hỏi sai đối tượng rồi.

Phụ nhân kia quả nhiên tiếp lời, "Hải Nữ cũng không phải là cố định do một người nào đó đảm nhiệm, tiên phủ chỉ định người nào thì chính là người đó, đơn giản chỉ là giao chiếc nhẫn cho người nào mà thôi. Sau cùng, mặc dù Hải Nữ không có đi Tiên giới, thì việc có phải đã bị người đánh vào tiên phủ giết chết hay không còn không rõ ràng lắm, chỉ biết là, sau khi tiên phủ bị công phá thì nàng liền biến mất."

Dữu Khánh rất muốn nói ra việc có nghe được người làm trong khách sạn nói, có người từng nhìn thấy người đeo chiếc nhẫn tương tự, nhưng mà lời đã đến bên mép cuối cùng vẫn kìm nén lại, bởi vì, nhìn theo tình trạng hiện nay thì những người này cũng không biết, e rằng có hỏi cũng chỉ là uổng công. Còn nếu quả thật là đối phương không muốn nói cho biết, mình nhiều lời trái lại vô ích.

Nhưng hắn vẫn là cố thử hỏi một câu, "Hải Nữ không có tên sao?"

Hắn không có trực tiếp hỏi Hải Nữ tên gọi là gì.

Minh tăng nhàn nhạt đáp lại một câu, "Ngươi hỏi tên của người mấy nghìn năm trước là gì sao?"

Dữu Khánh nhún vai, "Chỉ là cảm thấy hiếu kỳ."

Phụ nhân nói: "Đã nói Hải Nữ cũng không phải là một người cố định, có khả năng đổi bất cứ lúc nào, Hải tộc ta cũng chỉ biết gọi là 'Hải Nữ'. Ai sẽ đi nhớ tên? Nếu có người biết rõ thì cũng đã qua đời từ lâu."

Dữu Khánh âm thầm suy nghĩ, xem xét về mặt thời gian, người đảm nhiệm Hải Nữ sau cùng, có khả năng rất lớn chính là muội muội của Đại lực sĩ. Bỗng nhiên, ánh mắt hắn liếc nhìn thấy ánh mắt Minh tăng nhìn mình, vẫn là câu nói kia, không biết có phải mình bị ảo giác hay không, luôn cảm thấy có chút là lạ.

Cảm giác cổ quái này khiến cho hắn bất an, suy nghĩ vẫn nên quyết định cáo từ đi, chắp tay nói: "Nếu đã như vậy, tại hạ liền không quấy rầy nữa rồi."

Minh tăng hơi chắp tay, một tăng nhân trẻ tuổi ở bên cạnh lập tức tiến tới tiễn khách. Dữu Khánh bay lên vách đá, lập tức rời đi.

Những người khác cũng lần lượt lên trên vách núi, nhìn theo.

Đợi khi bên cạnh không còn người khác, phụ nhân chợt hạ thấp giọng hỏi:

"Về chiếc nhẫn kia, ngươi không thấy ta nháy mắt với ngươi sao? Vì sao không giữ lại chiếc nhẫn đó, lại còn ngăn cản ta lấy nó?"

Minh tăng chậm rãi thả bộ bước đi:

"Giữ lại nó làm gì?"

Phụ nhân nhỏ giọng, nhỏ nhẹ nói: "Ta không dối gạt ngươi, hai chiếc nhẫn kia ghép lại với nhau sẽ trở thành một chiếc chìa khóa, tụ tập hai chiếc nhẫn lại với nhau thì có thể mở ra bí cảnh của Thủy phủ cấm địa ta."

Đã biết được bí mật này, Minh tăng không kinh ngạc, không dao động nói:

"Cơ duyên đến, không cần ngươi đi tìm, hai chiếc nhẫn sẽ tự đến Thủy phủ của ngươi, cơ duyên không đến, có cưỡng cầu cũng không được. Ngươi chỉ cầm một chiếc nhẫn mở không ra, thậm chí sẽ rước lấy họa vào thân. Ngươi có biết tiểu tử này là ai không?"

Phụ nhân hoài nghi, "Là ai?"

"A Sĩ Hành."

"Ách, là thiên hạ đệ nhất đại tài tử kia sao?"

"Ty Nam phủ, Đại Nghiệp ty, Thiên Lưu sơn sở dĩ có thể mở ra Tiểu Vân gian, chính là bởi vì âm thầm theo dõi hắn. Bây giờ hắn không hiểu ra sao cầm tới đây một chiếc nhẫn, ngươi biết ba nhà kai không có âm thầm nhìn chằm chằm vào hắn sao?"

Phụ nhân trầm mặc, đại khái đã hiểu rõ ý của ông ta, lo lắng đây có thể là mồi nhử của người có ý, không thể dễ dàng cắn câu.

Tuy nhiên, bà ta vẫn là hờn giận một tiếng, "Được rồi, xem như ngươi có chút lương tâm, dù sao cũng xem như đứng ở phía bên ta đây, ít nhất không để cho ta mở miệng xin lỗi."

Minh tăng: "Bần tăng không phải vì giúp ngươi, mà tên tiểu tử kia cũng không phải là thứ gì tốt, lá gan không nhỏ, dám giả danh chạy đến chỗ bần tăng để lừa bịp."

Phụ nhân hoài nghi, "Như thế nào? Lừa ngươi cái gì?"

Minh tăng cười mà không đáp.

Chính vào lúc này, tăng nhân trẻ tuổi Trường Phong đi tới phục mệnh, báo cáo đã tiễn khách nhân rời đi.

Minh tăng hơi gật đầu, sau đó đột nhiên hỏi: "Ba năm trước đây, thanh niên được đưa tới chùa trị liệu cụt tay kia, về sau đã đâu?"

Trường Phong không biết vì sao ông ta đột nhiên hỏi việc này, trả lời: "Không biết. Sau khi chữa trị xong thì giao cho người của Quốc công hộ tống rời đi. Hẳn là đã bình an trở về, bằng không ắt hẳn đã có dò hỏi."

Chương 444: Sai lầm cấp thấp

Ở bên cạnh, phụ nhân nghe nói vậy thì tò mò, hỏi: "Tới Minh tự chữa thương? Người nào có mặt mũi lớn như vậy?"

Lời này là hỏi Trường Phong.

Vị này chính là tộc trưởng của Hải tộc, Trường Phong không dám bất kính, cung kính trả lời: "Ba năm trước đây, Huyền Quốc công Cẩm quốc phái người hộ tống một thanh niên tới đây, nhờ sư tôn hỗ trợ cứu chữa."

Phụ nhân a một tiếng, đã hiểu rồi, còn tưởng là người nào mà có mặt mũi lớn như vậy, bà ta cũng biết được mối quan hệ giữa Huyền Quốc công Ứng Tiểu Đường và Minh tăng, tuy nhiên, vẫn có chút nghi hoặc, "Dựa vào thế lực và lực lượng của Ứng Tiểu Đường tại Cẩm quốc, còn có tổn thương, bệnh trạng gì mà hắn không giải quyết được, cần phải chạy thật xa đưa đến tới nơi đây chữa trị sao?"

Trường Phong nhìn nhìn phản ứng của sư tôn rồi mới trả lời:

"Là xương khuỷu tay bị vỡ tan. Nếu như cứu chữa đúng lúc, với năng lực của Quốc công tất nhiên giải quyết không khó, nhưng mà chấn thương kéo dài đã quá lâu, năng lực tự chữa trị của thân thể lại từ chuyện tốt biến thành chuyện xấu, dẫn đến xương cốt bị biến dạng, phát triển vặn vẹo, rất khó phục hồi như cũ, đã thành khuyết tật rồi, vì vậy mới đưa đến chỗ sư tôn xin giúp đỡ, thỉnh sư tôn tạo hình lại gân cốt giúp thanh niên kia."

Phụ nhân lại cất tiếng a, hỏi tiếp: "Thanh niên nào đáng giá cho Huyền Quốc công phí công nhiều như vậy?"

Trường Phong lắc đầu, "Trong lúc chữa thương, tiểu tăng không biết tên hắn, chỉ thấy gọi là 'Công tử' ."

Phụ nhân lập tức quay sang nhìn Minh tăng, biết rõ vị này đại khái sẽ không để cho người có lai lịch bất minh ở lại Minh tự.

Nhưng mà Minh tăng vẫn như trước, cười mà không đáp.

Trường Phong xin cáo lui.

Đi chân trần bước chậm song song với Minh tăng, phụ nhân bực tức vừa đi vừa lầm bầm, "Thần thần bí bí, có gì mà phải giấu giếm chứ, làm như ta thèm biết lắm hay sao?"

Minh tăng cười cười tùy ý cho bà ta mắng, chầm chậm leo lên Bạch cốt tháp, đứng tại đỉnh tháp trông về phía Ảo Vọng ánh đèn rực rỡ xa xa, thân thể chìm trong bóng tối, chậm rãi lần lần tràng hạt trong tay, những đường viền ô vuông vàng kim trên áo cà sa lấp lóe phản quang dưới ánh trăng sao.

Tại trong toàn bộ Minh Hải, chỉ có vùng đất này mới có thể nhìn thấy mặt trời, mặt trăng và bầy trời đầy sao.

Cùng đứng nhìn trăng sao, phụ nhân chậm rãi vào người Minh tăng, từ phía sau ôm lấy Minh tăng, thân thể áp sát vuốt ve, trong miệng thì thầm, "Thực sự là một đại hòa thượng nhẫn tâm, càng ngày càng giống tảng đá. Năm đó ham muốn thân thể người ta, miệng bôi mật ngọt, lời ngon lời ngọt, nói nguyện ý vĩnh viễn trầm luân khổ hải ý vì ta, nhưng bây giờ lại để ta cô đơn gối chiếc thật lâu, ngay cả ánh mắt cũng không dành cho, còn nói nghiệt duyên gì đó. Ngươi nói xem ngươi có phải là một tên tặc ngốc ăn trộm tâm hồn người ta rồi nói chuyện không giữ lời hay không?"

Minh tăng chậm rãi nâng hai tay chắp tay, "Thân và tâm bần tăng, vẫn còn tại trong tấc vuông đó, không thể siêu thoát."

Phụ nhân gối đầu vào vai ông ta, nhắm mắt, ôm ông ta, dáng vẻ êm đềm hưởng thụ, thoải mái hít lấy Phật tức từ nơi sâu xa tỏa ra trên thân ông ấy.

Minh tăng không kháng cự.

"Nam mô A di đà phật, nam mô A di đà phật…"

Bên trong điện thờ, đột nhiên loáng thoáng vang lên âm thanh liên tục ngâm xướng không ngừng của hai hòa thượng già kia.

Chậm rãi bỏ hai tay xuống, Minh tăng giống như động tình đang định đáp lại sự quấn quít của nữ nhân phía sau, đột nhiên nghe được tiếng ngâm xướng đó, thì lại tức tâm quy bồ đề, nhắm mắt chắp tay…

Rời khỏi Tảo Trần tự, Dữu Khánh có thể nói cẩn thận từng bước đi, trước khi hắn rời cửa từng hỏi thăm qua Trường Phong xem phụ nhân kia là ai, nhưng Trường Phong không nói, đưa hắn ra đưa đến cổng thì cũng chỉ nói một câu "Thứ cho không tiễn xa được" liền đóng cửa lại.

Dọc theo đường đi, trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ, sắp xếp lại những việc vừa mới xảy ra, đi tới cầu treo lắc lư.

Còn chưa đi hết cầu treo, nhìn thấy tại trên vách đá ánh đèn huy hoàng bên dưới cầu, ba người Nam Trúc từ một chỗ thềm đá phía dưới vội vã lên trên, hiển nhiên là đã nhìn thấy hắn trở về.

Chạm mặt tại đầu cầu, nhìn thấy Dữu Khánh bình yên vô sự, hai người Nam, Mục thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó, Nam Trúc thấp giọng hỏi, "Thế nào rồi?"

Nhìn nhìn người qua người lại đường phố, còn có dòng người lên xuống bậc cấp vách đá, Dữu Khánh nói: "Không phải chỗ nói chuyện, việc này e rằng không phải một hai ngày là có thể giải quyết được, trước tiên tìm một nơi đặt chân đã rồi nói tiếp."

Nam Trúc chợt than thở: "Ai, trước tiên cũng đừng tìm nơi đặt chân gì đó đi, giải quyết trước chuyện về tên tiểu tử này rồi nói tiếp." Ngón tay chỉ tới Tiểu Hắc.

Dữu Khánh nhìn nhìn Tiểu Hắc, phát hiện thấy tiểu tử này vẫn còn đi một đôi chân trần, đôi giày lúc trước đã rơi tại Minh Hải, liền nói: "Trước đi mua chó nó đôi giày đi."

Nam Trúc: "Phía dưới có một tiệm giày, vừa rồi chúng ta cũng định tiện thể mua cho nó một đôi, nhưng mà giá cả cao đến dọa người, một đôi giày trẻ em vậy mà đến hai trăm lượng. Ngươi nói xem, trái cây và rau củ không chịu nổi vận tải đường dài giá cả đắt đỏ thì thôi a, nhưng một đôi giày trẻ em bing2 thường chiếm chỗ không bao nhiêu vậy mà lên đến hai trăm lượng. Đây chẳng phải là đoạt tiền sao?"

Dữu Khánh: "Đúng là quá đắt. Vậy thì thôi đi, để cho nó đi chân trần cũng được, dù sao nó cũng không đeo."

Mục Ngạo Thiết: "Để về sau ta tìm mấy mảnh bố làm cho nó một đôi."

Dù sao cũng không phải là con của mình, vì tiết kiệm tiền, sư huynh đệ ba người quyết đoán không mua giày cho Tiểu Hắc nữa.

Nam Trúc cười khổ, "Ngươi còn có tâm tư làm giày cho nó sao? Bây giờ, hãy nói về việc phải làm gì với nó cái đã."

Dữu Khánh hỏi: "Nó làm sao vậy, gây chuyện ở đây rồi à?"

Tiểu Hắc lập tức gân cổ lên nói: "Ta không có."

Nam Trúc thở vắn than dài: "Còn cần phải chờ nó chạy tới đây gây chuyện sao? Ta đoán chừng Hắc Tử đã sốt ruột phát điên tại Diệu Thanh Đường rồi kìa, ngươi có tin nổi hay không? Tên tiểu vô liêm sỉ này vậy mà thật sự là một mình lẻn chạy ra ngoài."

Dữu Khánh không nói nên lời, kinh nghi bất định hỏi:

"Không có khả năng a, một mình nó làm sao có khả năng đuổi theo được chúng ta?"

"Đúng vậy, vì tất cả đều cảm thấy không có khả năng, cho nên chúng ta mới cùng dẫn nó đến nơi đây. Ngươi không biết đi, vừa rồi chúng ta không dám qua cầu, đứng tại bên này chờ ngươi, nhìn thấy

trên vách núi đá đối diện có một cái hang động đang chảy nước ra, tiểu tử này lải nhải nói là nơi đó không khác biệt lắm với đường đi ra khỏi U Giác Phụ, ta nói nó thì biết cái gì, nó nói nó treo tại trên đại bổng một đường bay đi ra, vân vân.

Cái lối ra đó vòng vèo uốn lượn hàng trăm hàng vạn, nếu Hắc Tử dẫn nó đi ra, sẽ để cho nó treo lở lửng bay đi ra ngoài sao? Ta và lão Cửu lập tức chấn kinh, liền hỏi rõ nó tình huống, không hỏi không biết, vừa hỏi liền giật nảy mình. Ta, ai dà, thằng nhóc này nghe thấy chúng ta và Hắc Tử nói chuyện với nhau, biết được chúng ta sắp rời đi, liền nảy sinh ý nghĩ đi theo ra ngoài chơi đùa, sợ lão tử của nó không đồng ý, vì vậy mà chơi đùa thủ đoạn, khi chúng ta leo vào trong rương, nó cũng thừa dịp mọi người tập trung chú ý vào chúng ta liền leo tường trốn đi ra ngoài.

Tiểu tử này thực ra đã ra khỏi U Giác Phụ trước cả chúng ta, trông chừng ở bên ngoài chờ chúng ta, sau khi phát hiện thấy chúng ta, thì nó một đường lặng lẽ đuổi theo. Lão Thập Ngũ, chúng ta đều coi nó là tiểu hài tử, đã bỏ qua một việc, nó cũng không phải là tiểu hài tử bình thường a, tên nhóc này là trường kỳ chơi trốn tìm phía dưới mí mắt đám người Liệt Cốc sơn trang kia, nhìn nó không lớn nhưng thực ra là tay lão luyện trong trò trốn trốn tránh tránh nha, huống hồ nó còn có đại bổng, quả thực là như hổ thêm cánh."

Mục Ngạo Thiết bồi thêm một câu: "Là chúng ta quá tự cho mình là đúng."

Nam Trúc: "Đúng vậy, chính nó đã sớm nói rồi, là một mình lẻn đi ra ngoài, chúng ta vậy mà không ai tin lời nó nói."

Dữu Khánh có chút sững sờ, cũng không biết nói gì cho phải, muốn mắng chửi Tiểu Hắc nhưng không tìm ra lý do, giống như Nam Trúc nói, ngay từ đầu nó đã trả lời rất thật, thậm chí không có nói dối một câu nào, là chính bọn hắn tự suy nghĩ quá phức tạp.

Nam Trúc lại hỏi: "Phải làm sao bây giờ? Chúng ta không thể đưa nó trở về lại a, lộ phí đi về này thực sự chịu không nổi, để cho Thiên Lý

lang đưa nó trở về sao? Chưa nói tới việc an toàn hay không an toàn, chi phí đã là một khoản rất lớn."

Tiểu Hắc chen vào một câu, "Ta không về, nơi đây chơi rất vui."

Dữu Khánh tức giận, phất tay chỉ tới nó, "Được, vậy ngươi đừng trở về nữa, cút đi, ngươi cứ chậm rãi chơi đùa đi, để cho ngươi chơi đùa cho đủ."

Nào ngờ Tiểu Hắc lập tức trở nên hưng phấn, xoay người lập tức hứng thú bừng bừng bước đi, cây gậy cũng khiêng tại trên vai, vẻ mặt tò mò và ngạc nhiên hết nhìn đông tới nhìn tây, thế giới này thật sự chơi thật vui, muôn màu muôn vẻ, sắc màu rực rỡ, muôn hình vạn trạng, nhìn cái gì cũng thấy lạ.

Nói chung là không còn bị ước thúc, đã được cho phép, có thể yên tâm chơi đùa rồi.

Khuôn mặt sư huynh đệ ba người lập tức sụ xuống, thiếu một chút té ngã vỡ thành nhiều mảnh trên mặt đất, phát hiện thấy trên nhóc con quậy phá này thật đúng là nghe không hiểu lời tốt lời xấu a.

Nói ra lời xả giận xong, Dữu Khánh lập tức bị kẹt lại đó không xuống được sân khấu, sắc mặt rất khó coi.

Tiểu Hắc rất nhanh liền dừng tại trước một quầy hàng bán đồ ăn vặt, khiêng cây gậy đứng ở đó, dáng vẻ chảy nước miếng, lão bản vậy mà lại còn đưa ra bánh thịt hỏi nó có muốn ăn hay không, lời ngầm chính là hỏi có muốn mua hay không.

Tiểu Hắc cũng không biết khách khí, đương nhiên đưa tay cầm lấy, cũng may Nam Trúc động tác nhanh, lắc mình một cái đến trước mặt nó, thuận tay vỗ một cái sau đầu, cất tiếng mắng, "Ăn cái rắm!"

Sau đó túm lấy sau gáy kéo trở về, làm sao có thể thật sự để cho nó cút, nếu thật sự để lạc tên tiểu tử này, vậy thì không có cách nào để

giải thích với Ngô Hắc, cũng không thể làm bộ như chưa từng gặp qua con trai của người ta a?

Tiểu Hắc không cam lòng, gào lên: "Ta đói, ta muốn ăn."

"Đói cái rắm."

Nam Trúc mắng một tiếng, kéo nó về trước mặt.

Dữu Khánh nghiêm mặt nói: "Viết thư, bảo Thiên Lý lang truyền tin cho lão tử của nó, chúng ta không có tiền đưa trở về, bảo Hắc Tử tự tới đón đi."

"Cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi."

Nam Trúc buông tiếng thở dài, tiếp tục mở miệng răn dạy Tiểu Hắc đang còn giãy giụa không cam lòng, "Còn muốn ăn sao? Chờ a cha ngươi tới rồi, để xem có đập nát mông ngươi ra hay không."

Nghe được là a cha sắp tới, Tiểu Hắc ít nhiều có chút e sợ, đó dù sao cũng là người thực sự sẽ đánh nó, lập tức thành thật ngậm miệng lại.

Dữu Khánh nhìn quanh bốn phía, "Cho dù là chờ Hắc Tử tới thì cũng phải có một nơi đặt chân để hắn có thể tìm được a, trước tiên tìm một nơi ở lại đi."

Nam Trúc cũng nhìn nhìn xung quanh, nhắc nhở: "Ở lâu tại nơi này, chịu không nổi a!"

"Còn cần ngươi nói." Dữu Khánh không vui, sau đó liền dẫn một đám người đi dạo vòng vòng.

Nói chung, tâm trạng của ba người lớn đều rất không tốt, vốn định chăm sóc tiểu hài tử giúp Ngô Hắc để có thể tìm lấy chút nợ từ trên người Ngô Hắc, tiện thể kiếm chút tiền. Nhưng vụ này thì hay rồi,

đúng là ba kẻ đại ngu si bọn họ tự rước lấy nợ, là bọn hắn dẫn con trai người ta kéo đến nơi xa như vậy.

Ngay cả chính bọn họ cũng cảm thấy bản thân đã phạm phải một sai lầm mà chỉ có kẻ ngốc mới có thể phạm phải, người bình thường làm sao có khả năng phạm phải sai lầm cấp thấp như thế, làm sao còn có thể không biết xấu hổ mở miệng đòi tiền của Ngô Hắc nữa a.

Nói cách khác, không chỉ kiếm không được tiền, dọc theo đường đi còn phải tiêu tốn hơn vạn lượng bạc chi phí đi đường cho Tiểu Hắc.

Xôi hỏng bỏng không, với tính cách ba người bọn họ trong phương diện này, tâm tình có thể tốt mới là lạ.

Ba người rất nhanh liền tìm đến một khách sạn chuyên phục vụ cho khách dừng chân.

Khách sạn này có thể tại Ảo Vọng chuyên kinh doanh ở trọ mà vẫn có thể duy trì được một mức thanh tịnh nào đó, nghĩ tới cũng có thể biết được khách sạn này khoa trương như thế nào.

Là một khách sạn lớn chiếm diện tích khoảng mười mẫu, diện tích này tại Ảo Vọng tuyệt đối được xem là khó thể có được, lại nhìn xem khí thế từ đấu củng mái đao, rường cột chạm trổ xa hoa, sư huynh đệ ba người vốn định vào xem một chút nhưng rồi lại trực tiếp đi băng qua cửa, không thể không biết xấu hổ mà đi vào đó.

Bởi vì đi tới cửa mới phát hiện nó càng có khí thế.

Dừng lại ở cách không xa, Dữu Khánh xui khiến Nam Trúc:

"Ngươi đi vào thử xem, hỏi một chút giá cả phòng như thế nào."

Nam Trúc lập tức chột dạ, nói:

"Dáng vẻ như vậy, không cần hỏi, chúng ta khẳng định ở không nổi."

Dữu Khánh:

"Chúng ta cũng là người từng kiếm được số tiền lớn, người một ngày kiếm hơn trăm triệu, không cần phải tự ti mặc cảm, lại nói, cũng chỉ là để tìm hiểu rõ một chút tình huống nơi này mà thôi."

Nam Trúc; "Vậy tại sao ngươi không đi vào hỏi?"

Dữu Khánh: "Nhìn nơi đây ngươi có vẻ giàu có, chỉ có ngươi giống như kẻ có tiền, ngươi nhìn bọn ta giống sao?" Ngón tay chỉ tới Tiểu Hắc đi chân trần khiêng cây gậy.

Phải không? Nam Trúc trong lòng vẫn còn nghi vấn, nhìn về phía Mục Ngạo Thiết.

Mục Ngạo Thiết lập tức gật gật đầu thể hiện đồng ý.

Nam Trúc tức thì có tự tin, nhấc đầu, ưỡn ngực, xoay người đi tới.

Chương 445: Hồ Vưu Lệ

Lão Thất tiến vào khách sạn, lão Cửu và lão Thập Ngũ còn có một nhóc con ở bên ngoài chờ. Người chờ ở bên ngoài khách sạn đứng tựa tại dưới chân tường nhìn người qua người lại trên đường phố.

Tiểu Hắc rất không thích đứng không chờ đợi tại nơi náo nhiệt, quay đầu nói:

"Ta đi theo Thất thúc."

Dứt lời liền định cất chân chạy về phía cổng vào khách sạn, nhưng lại bị Mục Ngạo Thiết ngăn cản lại kịp thời.

Dữu Khánh cũng lập tức chỉ vào đầu và chân nó mà giáo huấn, "Ngươi đi vào làm gì, có biết cái gì gọi là mắt chó nhìn người thấp hay không? Với dáng vẻ ăn mày này của ngươi, có tin hay không vừa đi vào liền bị người ta đạp ra?"

"Ai dám!" Tiểu Hắc nhấc cao cây gậy trong tay lên, "Ta đánh hắn!"

"Thiếu trí sao?" Dữu Khánh nhằm sau đầu của nó vỗ bốp một cái, sau đó chỉ vào nó cảnh cáo, "Nghe cho rõ, nơi đây cũng không phải là U Giác Phụ, nếu xảy ra chuyện thì người ta cũng sẽ không cho ngươi mặt mũi, a cha ngươi cũng không thể nào cứu được ngươi, người tại nơi đây sẽ trực tiếp đánh chết ngươi, sau đó yêu quái nơi đây sẽ trực tiếp ăn thịt ngươi."

Tiểu Hắc chống gậy xuống đất, một bộ ta đây không sợ.

Dữu Khánh không thể không quản giáo nó, vốn tưởng rằng khi đến được nơi đây thì Ngô Hắc sẽ lộ diện, chỉ cần trông chừng nó một chút thời gian, sau đó bàn giao lại cho Ngô Hắc thì sẽ được giải thoát, bây giờ xem ra không quan tâm cũng không được rồi, nếu thật để cho tên tiểu gia hỏa không biết quy củ là thứ gì này gây ra tai họa, vậy thì hắn cũng sẽ bị kéo theo vào trong hố.

Trong khi tại nơi đây hai người lớn đang hùa nhau mắng cho tên nhỏ một trận thì Nam Trúc cũng nhấc cao chân, mặt vênh váo bước ra khỏi cổng lớn khách sạn, phía sau còn có người làm của khách sạn ở một bên liên tục gật đầu, cúi người đưa tiễn.

Khi Nam Trúc đi trở về đến nơi này thì không có chào hỏi với ba người Dữu Khánh, làm như không quen biết ba người vậy, đi vượt qua bên cạnh ba người, ba người không nói gì.

Chờ khi đi đến vị trí tại cửa vào khách sạn không còn nhìn thấy được, Nam Trúc mới quay đầu lại ngoắc tay với ba người, ra hiệu rời đi.

Ba người bước nhanh đến, sau đó Dữu Khánh tự nhiên là muốn hỏi:

"Có ý gì? Làm gì phải giả bộ không quen biết chúng ta? Sợ chúng ta làm cho ngươi mất mặt sao?"

Nam Trúc cũng không hề che giấu, "Nếu ngươi đã bảo ta đi, ta cũng là cần mặt mũi a, ngươi nhìn ba người các ngươi mà xem, một tên ngoài miệng để một chút râu măng nhìn thật nham nhở, một tên dáng vẻ như chó không ăn cứt, cùng một tên ăn mày đi chân trần, để người ta nhìn thấy ta và các ngươi đi chung với nhau, có thể giữ được dáng vẻ của người có tiền sao?"

Hai người Dữu, Mục nghẹn lời, không biết nói gì, có cảm giác bối rối, đã cảm nhận được sự chua xót khi không có tiền, đã không dám tiến vào nơi dành cho kẻ có tiền cũng thôi đi, người nghèo vậy mà còn bị ngay cả người mình coi thường.

"Xùy!" Dữu Khánh vẻ mặt khinh thường, quay đầu rời đi, "Vậy chúng ta sẽ không làm ảnh hưởng tới ngươi, tìm được chỗ ở, tự ngươi bỏ tiền đi."

Mục Ngạo Thiết cũng lập tức kéo Tiểu Hắc cùng đi.

"Ai, các ngươi xem các ngươi nha, chỉ vui đùa mà cũng không chịu được."

Nam Trúc lập tức đuổi theo, cũng đổi giọng, "Ta a, nghe lời lão Thập Ngũ ngươi, đi vào làm ra vẻ là kẻ có tiền, ngươi không thấy người ta cung kính với ta cỡ nào sao? Nơi này là nơi nào, ta không thể để người ta nhìn ra là ta đang lừa gạt bọn họ a, sợ người ta thẹn quá thành giận đánh chúng ta một trận."

Dữu Khánh cũng biết không bỏ gã được, không kiên nhẫn nữa, nói: "Bớt nói nhảm đi, nói thẳng ra, khách sạn đẳng cấp như vậy, giá cả như thế nào."

Nam Trúc than thở: "Ta cũng đã kêu gọi các ngươi rời đi, còn có thể giá cả gì nữa, khẳng định là mức giá mà chúng ta ở lại không nổi, một gian phòng rẻ nhất là tám nghìn lượng bạc một ngày, nhưng mà điều kiện và hoàn cảnh nghỉ ngơi trong đó tuyệt đối là tốt. Về phần an toàn cũng tuyệt đối được đảm bảo. Người ta trực tiếp nói rõ, một

trong những ông chủ phía sau là đại nhân vật có uy tín và danh dự tại Thiên Lưu sơn.

Ta cũng đã hỏi thăm một chút, coi như đã hiểu rõ rồi, nơi đây hoàn toàn khác với U Giác Phụ, không giống người của U Nhai, hoàn toàn không chiếm địa bàn tại U Giác Phụ. Nhưng ở nơi đây, hầu hết những đại nhân vật có uy tín và danh dự của Thiên Lưu sơn đều sẽ tham gia buôn bán kiếm tiền tại tại Ảo Vọng.

Nói như vậy, có phải ngươi nhìn thấy nhà cửa tại Ảo Vọng phần lớn đều rất chật chội hay không? Còn có một số không chật, không nhỏ, nhìn không giống nhà ở và cửa hàng, ông chủ thực sự phía sau trên cơ bản đều là nhân vật có uy tín có danh dự của Thiên Lưu sơn. Giá nhà đất tại Ảo Vọng là đắt nhất thiên hạ. Muốn tại nơi Ảo Vọng ngư long hỗn tạp này mua được gia sản như vậy, chỉ có tiền là làm không được."

Dữu Khánh nghe xong yên lặng gật gật đầu, phát hiện thấy Nam Trúc tương đối thích hợp tìm hiểu tin tức hơn Mục Ngạo Thiết.

Ở lại không được, vậy thì bọn họ chỉ có thể tiếp tục đi tìm khách sạn có giá cả rẻ hơn, chỉ là, đường đi tại Ảo Vọng này thực sự rất loạn.

Vừa đúng lúc nghe được âm thanh rao hàng rôm rả, đụng phải một Bán yêu quái cõng túi bán ra bản đồ vẽ tay của Ảo Vọng.

Là nữ yêu trẻ tuổi, rõ ràng là một Hồ yêu, một đôi lỗ tai hồ ly còn chưa biến hóa, khuôn mặt quả thực đẹp, da thịt trắng nõn nà, khí tức thanh xuân nhiệt tình mười phần.

Bản đồ vẽ tay giá năm trăm lượng một tấm, đắt thì có đắt một chút, nhưng cân nhắc đến việc sau này vẫn còn dùng được, Dữu Khánh đành cắn răng mua một tấm.

Đương nhiên, cũng thuận tiện hỏi thăm, hỏi xem xung quanh đây có khách sạn nào giá cả rẻ một chút hay không.

Vừa nghe nói muốn tìm khách sạn giá rẻ, đôi mắt nữ yêu sáng lên lấp lóe, lại nhìn xuống đôi chân trần của Tiểu Hắc, lập tức nhiệt tình nói: "Có, đi, để ta dẫn đường cho các ngươi."

Ui, còn gặp được một kẻ hảo tâm a! Sư huynh đệ ba người nhìn nhau, lập tức cảm thấy tiêu tốn năm trăm lượng đó rất đáng giá.

Người đều là như vậy, không quản nghèo hay giàu, chỉ cần phục vụ đúng chỗ, đều sẽ cảm thấy mỗi thứ đều có giá trị của nó.

Có người dẫn đường đương nhiên là tốt, mấy người lập tức cùng đi theo nàng, Tiểu Hắc tò mò một mực nhìn chằm chằm vào tai của nữ yêu.

Rất nhanh, nữ yêu liền dẫn bọn hắn tại gần đó tìm đến một cái khách sạn, thoạt nhìn đẳng cấp rõ ràng kém xa so với cái trước kia.

Mấy người tiến vào khách sạn hỏi giá phòng, nữ yêu lại co mình tại bên ngoài không tiến vào, giống như không muốn để cho người làm ở bên trong khách sạn nhìn thấy, nhưng cũng không rời đi, chờ đợi ở bên ngoài.

Không bao lâu sau, ba lớn một nhỏ lại đi ra ngoài, rõ ràng là không dự định ở tại nơi đây.

Thực sự là với giá phòng tại nơi đây bọn hắn vẫn còn có chút khó thể tiếp nhận, một gian phòng bình thường nhất phải ba nghìn lượng một gian, bọn hắn bốn người, theo quy củ của khách sạn phải cần hai gian phòng mới được, cũng có nghĩa là trong một ngày, chỉ riêng tiền ở đã phải mất sáu ngàn lượng, mười ngày là sáu vạn lượng.

Mức giá cả này, bọn hắn thật sự chịu không nổi, không biết cần phải ở lại nơi này bao lâu, cần phải tiết kiệm tiêu tiền.

Đương nhiên, khách sạn này có cung cấp giường chung, một phòng có mười chỗ nằm, tính theo đầu người, một nghìn lượng một ngày

một người, giá cả rẻ hơn so với thuê phòng riêng, chỉ là không có sự riêng tư nào, nhưng đối với bọn hắn mà nói, vẫn là quá đắt.

Mặt khác tiền cũng không phải là tiêu vô ích, khách sạn đã nói rất rõ ràng, phía sau bọn họ có người của Thiên Lưu sơn, chỉ cần là khách nhân trong khách sạn bọn họ, nếu như tại Ảo Vọng gặp phải rắc rối gì đó không lớn, khách sạn sẽ đứng ra hỗ trợ giải quyết. Nếu như gặp phải đại phiền toái, nếu cần thiết, khách sạn cũng có thể hỗ trợ liên hệ với người có thể giữ công bằng, về phần chi phí thì chỉ có thể là chính ngươi nhìn mà làm.

Nhìn thấy nữ yêu vẫn còn đang chờ bọn hắn tại bên ngoài, Dữu Khánh đám người cũng có chút ngạc nhiên.

Nữ yêu chủ động tiếp cận tới đây, có vẻ kỳ quái, hỏi: "Sao vậy, khách sạn không phù hợp với các ngươi sao?"

Dữu Khánh ha hả cười, "Giá phòng hơi cao, trong túi chúng ta eo hẹp."

Dù sao nữ yêu này cũng chỉ là tiểu thương chạy bên ngoài, nhìn qua cũng không phải là kẻ có tiền, giai cấp tương đương, nên cũng không e dè nói rõ ra, không giống như Nam Trúc lúc trước, còn làm ra vẻ kẻ có tiền.

Nữ yêu a một tiếng, thể hiện đã hiểu, rồi liên tục xin lỗi, nói: "Xin lỗi, xin lỗi, là sai lầm của ta, là sai lầm của ta, để ta dẫn các ngươi đi tìm nơi rẻ hơn."

Thái độ này, không thể chê được, sư huynh đệ ba người lập tức cảm giác thấy nữ yêu này không tệ, bán cho bọn hắn một tấm bản đồ liền có thể phục vụ đến nước này, còn có gì để nói nữa chứ.

Dữu Khánh có chút ngượng ngùng: "Không có quá gây phiền hà cho ngươi đi?"

Nữ yêu sảng khoái đáp: "Không sao, dù sao ta cũng sẽ đi khắp hang cùng ngõ hẻm, không có làm lỡ việc. Đúng rồi, các ngươi cần ở bao lâu?"

Dữu Khánh trả lời cô đọng: "Việc này không nhất định."

Nữ yêu a một tiếng, sau đó vỗ ngực, "Các ngươi yên tâm, nhất định sẽ giúp các ngươi tìm được nơi ở giá cả hợp ý."

Sư huynh đệ ba người tự nhiên là cất lời cảm tạ, sau đó liền đi theo nàng ta.

Đương nhiên, sư huynh đệ ba người cũng là người từng rơi vào trong hố sâu, ngoài miệng cất lời cảm tạ, nhưng trong lòng cũng âm thầm có cảnh giác.

Không còn cách nào khác, không biết có phải là mình gặp ảo giác hay không, luôn cảm thấy đối phương có phần quá nhiệt tình, là thật sự đụng được người hảo tâm hay là thái độ phục vụ tại Ảo Vọng đều là cấp bậc như vậy?

Nói chung, không hiểu sai lòng tốt của người ta, bản thân mình cũng giữ lòng phòng bị, nghe lời nó và quan sát nó đi.

Đã thân thiện đến mức độ này, song phương cũng hơi chút làm quen với nhau, nữ yêu quả thực là một con hồ yêu, bởi vì điều kiện trong nhà không tốt, dẫn đến hóa hình không đủ hoàn thiện thành Bán yêu quái, tên là Hồ Vưu Lệ.

Tên là do mẹ cô ta đặt cho cô ta, theo lời Hồ Vưu Lệ nói thì mẹ cô ta hi vọng sau này khi cô ta lớn lên hóa hình trở thành một vưu vật mỹ lệ, để có thể gả cho kẻ có tiền, sống cuộc sống của Thượng yêu, hoặc Thượng nhân, nào ngờ trời không chiều lòng người, trở thành một Bán yêu quái, không chỉ không có thể trở thành vưu vật mỹ lệ, còn rớt xuống một phần.

Đương nhiên, cô ta cảm thấy phụ mẫu mình cũng tốt, mặc dù không thể cho cô ta được gia cảnh rất tốt, nhưng cũng lại được cho cô ta một chỗ dung thân tại nơi giá cả nhà đất đắt nhất thiên hạ này.

Sở dĩ nói là phụ mẫu lưu lại cho cô ta là bởi vì phụ mẫu cô ta đều đã qua đời, tham gia vào một trận chém giết, bị người đánh chết rồi.

Sư huynh đệ ba người không biết nên an ủi như thế nào, không nghĩ tới lần đầu gặp mặt liền nói với bọn hắn việc này.

Sau một hồi đi dạo, Hồ Vưu Lệ lại tìm cho bọn hắn một cái khách sạn, vẫn giống như trước, cô ta trốn ở bên ngoài không có đi vào.

Chỉ chốc lát sau, ba lớn một nhỏ lại đi ra.

Giá cả so với trước rẻ hơn một nghìn lượng, nhưng đối với kế hoạch chi tiêu của bọn hắn thì vẫn còn quá cao.

"Thế nào, vẫn là không được sao?"

Đợi bọn họ đi ra, Hồ Vưu Lệ hỏi.

Dữu Khánh cười khổ, dứt khoát nói rõ, "Chi tiêu thông thường tại Ảo Vọng này thực sự đắt đỏ đến kinh khủng, có loại khách sạn nào giá cả rẻ nhất hay không, chúng ta muốn đi xem."

"Như vậy a…" Hồ Vưu Lệ hai tay ôm lấy khuôn mặt mình bắt đầu suy nghĩ, cuối cùng ngẩng đầu nói: "Rẻ nhất cũng chính là loại gian trong giường chung hai tầng, một chỗ nằm hai ba trăm lượng, ngay cả tiện nghi sinh hoạt cơ bản cũng không có, có đủ loại người lộn xộn, dễ dàng xảy ra xung đột, cũng không thích hợp ở lại lâu dài, không đề nghị các ngươi ở lại nơi như vậy. Không bằng ta đưa ra cho các ngươi một lời đề nghị."

Nam Trúc gật đầu, "Nói thử nghe một chút."

Hồ Vưu Lệ nhìn nhìn bốn người, "Ta có thể dành lại một gian phòng trong nhà ta cho các ngươi. Các ngươi cũng biết đó, ta là một nữ nhân, trong tình huống bình thường là sẽ không để cho nam nhân xa lạ ở lại trong nhà ta, nhưng mà ta thấy các ngươi còn dẫn theo một tiểu hài tử, hẳn là không phải người xấu. Ta dành cho các ngươi riêng một gian phòng, ba trăm lượng một người, một nghìn hai trăm lượng một ngày, các ngươi thử cân nhắc xem sao."

Chương 446: Nâng cao

Lời nói lộ manh mối, sư huynh đệ ba người lập tức hiểu được sự thật vì sao vị hồ ly tinh này nhiệt tình như vậy, thì ra là muốn bọn hắn thuê phòng nhà nàng.

Tuy nhiên, sau khi so sánh xem xét xong, họ còn quá nhiều lựa chọn sao?

Một đám người lộn xộn ở chung một phòng so với bốn người mình ở chung một phòng, giá cả cũng không khác nhau lắm, vừa so sánh với nhau liền có thể đưa ra lựa chọn.

Vì vậy, ba lớn một nhỏ lại tiếp tục đi theo Hồ Vưu Lệ.

Sau khi nhìn thấy căn nhà của Hồ Vưu Lệ, ba lớn một nhỏ chỉ có thể là đứng ở trên đường ngước nhìn lên.

Không còn cách nào, nhà của Hồ Vưu Lệ nằm ở bên trên một con đường phố, giống như những căn nhà lúc trước bọn hắn đã nhìn thấy trên đường phố, đường phố xuyên qua phía dưới những căn nhà này, là một căn nhà nằm trên không trung nhét vào giữa hai tòa nhà khác.

"Đi."

Tại lúc sư huynh đệ ba người còn đang suy nghĩ không biết bình thường Hồ ly tinh này làm thế nào để ra vào căn nhà thì Hồ Vưu Lệ đã cất tiếng kêu gọi, dẫn bọn hắn đi tới bên cạnh một căn nhà bên đường, bám sát bức tường có một cây cột trụ, khi đến gần mới phát hiện thấy trên cột trụ có khe lõm.

Cõng một cái bao lớn, Hồ Vưu Lệ trước tiên hai tay ôm lấy cây cột trụ đạp vào khe lõm bắt đầu leo lên, leo đến đỉnh, mở ra một tấm bản phía dưới căn nhà, sau đó chui đi vào, rồi quay đầu lại lộ ra khuôn mặt bên trên lỗ thủng ngoắc tay với ba người, ra hiệu cho bọn hắn lên trên.

Đứng ở bên đường, sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, hình như có phần không biết có nên ở lại trong loại nhà nhà hay không, nếu ở lại thời gian lâu dài, sau này cứ phải dùng phương thức này ra vào tại trên đường phố hay sao? Sẽ không bị người khác nghĩ lầm là trộm cắp đi?

Thấy ba người chậm chạp không có phản ứng, Hồ Vưu Lệ cũng không thúc giục, nửa tựa tại đó lẳng lặng chờ.

"Được rồi, người nghèo chí đoản, cũng không nên quá để ý đi, trước tiên nhìn xem có thích hợp hay không rồi tính tiếp." Nam Trúc lẩm bẩm nho nhỏ một câu, đưa tay túm lấy Tiểu Hắc, tung người bay lên, trực tiếp nhảy lên vị trí cao bốn trượng phía dưới căn nhà, một tay móc vào khung cửa, giao Tiểu Hắc cho Hồ Vưu Lệ ở bên trong, sau đó mình cũng chui đi vào.

Không còn cách nào, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng lần lượt phi thân bay lên, chui vào trong căn nhà của Hồ Vưu Lệ.

Dỡ xuống cái túi trên người, Hồ Vưu Lệ đậy lại nắp lỗ trên sàn nhà, sau đó liền bắt đầu giới thiệu căn nhà của mình.

Hồ Vưu Lệ đã nhận ra được mấy vị này có điểm chướng mắt căn nhà của mình, cho nên vừa mở miệng ra liền nhấn mạnh, đừng thấy nhà mình ở trên không trung nằm kẹp giữa kẽ hở hai nhà khác,

nhưng nếu bán ra thì ít nhất cũng giá trị nghìn vạn lượng, ở tại kinh thành Ân quốc hay Cẩm quốc đều có thể mua được một khu nhà cao cấp.

Giọng điệu trong lời nói lộ ra vẻ khá kiêu ngạo, ý chính là nhà cửa nơi này cho dù ở không tiện như thế nào đi nữa thì cũng rất đáng tiền, nhà cửa tại những nơi khác cho dù tốt cũng là khu vực nông thôn, căn nhà này của ta tùy thời có thể đổi lấy những khu nhà cấp cao kia của các ngươi, chỗ của các ngươi kia đặt tại nơi này của chúng ta thì chẳng đáng là gì, sau đó ca ngợi sự thịnh vượng, phồn hoa tại nơi đây, bao nhiêu người mong mỏi tới đây sinh sống, vân vân.

Sư huynh đệ ba người không biết cô ta đang ở tại Ảo Vọng vì sao phải so với những nơi khác là gì, thấy cô ta vì giữ gìn tôn nghiêm mà khoe khoang nên cũng không tiện nói lời gì, lúng túng mà hết nhìn đông tới nhìn tây, thỉnh thoảng nhấc tay ôm mặt.

Căn nhà tổng cộng có ba gian phòng, ghép lại với nhau thành hình chữ "Phẩm", thực ra cũng là bị cấu trúc của hai tòa nhà hai bên giới hạn kích thước.

Phụ mẫu Hồ Vưu Lệ sở dĩ có thể làm ra được một căn nhà như vậy, còn là bởi trước đây đã liều mạng làm việc cho một người nào đó có điểm địa vị tại Thiên Lưu sơn mà đổi được, thế nhưng địa vị của vị đó cũng không cao bao nhiêu, tốt hơn thì cho không được, chỉ có thể lấy được quyền xây dựng căn nhà ở nằm giữa hai tòa nhà khác mà thôi.

Cũng thực sự là bởi vì đất đai tại Ảo Vọng quá mức hạn hẹp, đâu đâu cũng là tận dụng mọi thứ, ngay cả một con đường dài thẳng tắp một chút cũng không nỡ làm ra, cho nên muốn kiếm được một căn nhà đâu có dễ dàng.

Cho dù là như thế, chủ nhân của hai tòa nhà hai bên cũng rất không hài lòng, còn phản đối rất lâu, kết quả cuối cùng là hạn chế những căn nhà xen vào giữa căn nhà của bọn họ không được xây dựng cao

hơn và rộng hơn nhà của bọn họ, còn phải gia cố những bức tường giáp ranh cho nhà bọn họ, nếu không sợ làm hỏng căn nhà của bọn họ.

Căn nhà tuy rằng không lớn, nhưng nhìn ra được là cũng phí tâm tư, hai tầng trên dưới trước sau có bốn cái ban công nhỏ, trên ban công có gieo trồng chút hoa hoa cỏ cỏ.

Trong ba gian phòng, muốn ở lại gian nào, Hồ Vưu Lệ để cho tự bọn hắn chọn lựa, sư huynh đệ ba người chọn căn phòng ở phái trên cùng, cảm thấy nó riêng tư hơn một chút.

Không thành vấn đề, tuy nhiên Hồ Vưu Lệ cảnh cáo trước, "Bốn người một gian phòng, một nghìn hai trăm lượng một ngày, trước tiên giao tiền thuê nhà mười ngày, không ở đủ số ngày thì có thể hoàn trả lại tiền, ngoài ra còn phải giao một vạn lượng tiền thế chấp. Nếu đồng ý thì chúng ta lập tức ký thỏa thuận."

Sư huynh đệ hơi chút thương lượng với nhau, rồi đồng ý, vì vậy song phương rất nhanh định ra thỏa thuận, sau đó Dữu Khánh lấy ra ngân phiếu hai vạn hai nghìn lượng đưa cho chủ nhà.

Đã nhận được tiền, xác nhận ngân phiếu không có vấn đề, Hồ Vưu Lệ lập tức bắt đầu bắt tay vào làm việc, cần dọn dẹp sạch sẽ những tạp vật trong gian phòng này, chuyển toàn bộ xuống bên dưới.

Ba đại nam nhân xấu hổ nhìn một nữ nhân làm việc, vì vậy góp tay hỗ trợ một chút.

Khi nghiêm chỉnh bắt tay vào dọn dẹp, sư huynh đệ ba người mới phát hiện gian phòng trên lầu này hẳn là thư phòng của nữ nhân này, có không ít bản giấy viết viết vẽ vẽ.

"Khụ khụ, lão Thập Ngũ."

Nam Trúc làm ra âm thanh ám chỉ gì đó bỗng nhiên vang lên, Dữu Khánh quay đầu nhìn tới, thấy Nam Trúc đối với một bức chữ treo

trên tường liên tục bĩu bĩu môi, rõ ràng đang ra hiệu cho hắn đi tới nhìn xem.

Không biết có vấn đề gì, Dữu Khánh lập tức di chuyển tới, hỏi: "Thế nào?"

"Tự ngươi xem đi."

Nam Trúc hất cằm ra hiệu.

Ánh mắt Dữu Khánh đảo qua trên tường, có điểm không nói nên lời, phát hiện đúng là thủ "Triêu Thiên Khuyết" mà mình đã viết ra khi tham gia thi Hội tại kinh thành, nhìn chữ viết dường như còn có phần mô phỏng theo chữ viết của hắn, vấn đề là vậy mà còn được đóng khung treo tại nơi đây.

Mục Ngạo Thiết nhìn thấy động tĩnh cũng áp sát tới đây để xem là chuyện gì.

Bưng đồ vật đi xuống xong, Hồ Vưu Lệ lên lầu, nhìn thấy ba người đang chụm vào trước bức chữ kia thưởng thức, có chút bất ngờ, hỏi:

"Các ngươi cũng thích đồ của A Sĩ Hành sao?"

Lời này thực sự là hỏi đúng người rồi, sư huynh đệ ba người đồng thời quay đầu lại nhìn nàng, đều có chút sững sờ, đã bị câu hỏi của cô ta làm cho ngây người, trong lúc nhất thời đều không biết nên nói như thế nào.

Mục Ngạo Thiết xoay người bỏ đi, thể hiện chuyện này không liên quan gì đến ta.

Hồ Vưu Lệ cũng đi tới trước bức chữ kia, nhìn vào nó, nói ra:

"Bút tích của A Sĩ Hành thực sự quá ít, khách sạn lớn nhất tốt nhất tại Ảo Vọng là 'Lang hoàn cư' trái lại có cất giấu có một bức bút tích thực của A Sĩ Hành, còn có cả bản sao chép toàn bộ các bài thi viết

của A Sĩ Hành tại kinh thành, treo trong một ít phòng thượng đẳng nhất xem như là trang trí, ta cũng là nghĩ biện pháp trà trộn vào trong khách sạn làm tạp vụ một đoạn thời gian mới có may mắn nhìn thấy tận mắt."

Nói đến những điều này, trạng thái của cô ta vậy mà lại có chút phấn khích.

Ở một bên, Mục Ngạo Thiết lặng lẽ nghiêng đầu liếc nhìn bên này.

Chỉ thấy khóe miệng Dữu Khánh hơi co quắp.

Trên mặt Nam Trúc thì hiện lên vẻ kỳ quái, hỏi ngược lại một câu, "Vì để nhìn thấy mặc bảo của A Sĩ Hành, ngươi vậy mà còn chạy đến khách sạn làm tạp vụ sao?"

Hồ Vưu Lệ: "Nếu không thì làm thế nào vào xem được? Bỏ tiền vào đó ở để nhìn xem sao? Ngươi có biết một ngày ở lại 'Lang hoàn cư' cần phải bao nhiêu tiền không?"

Dữu Khánh chậm rì nói một câu, "Thực ra A Sĩ Hành cũng chỉ như vậy, không cần phải nghĩ về hắn được quá tốt."

Vừa nghe lời này, Hồ Vưu Lệ rõ ràng có chút không vui, hỏi ngược lại hắn:

"Ngươi cho rằng thiên hạ đệ nhất tài tử là trò đùa sao? Từ cổ chí kim, có mấy người có thể được người trong thiên hạ công nhận là thiên hạ đệ nhất tài tử? Vứt quan mà đi khinh Vương hầu, bỏ văn theo võ thật trượng phu! Văn có thể thiên hạ đệ nhất, võ có thể cùng Thiên Lưu sơn, Ty Nam phủ và Đại Nghiệp ty cùng vào Tiểu Vân gian, còn có thể toàn thân thối lui, trong thiên hạ có mấy người có thể làm được? Biển cả lan tràn mới lộ bản sắc anh hùng, há không nghe thấy Thám Hoa lang cứu vạn dân trong nước lửa sao?"

Nghe nói lời này, sư huynh đệ ba người đều ngây ngốc sững sờ nhìn nàng.

Nhất là Dữu Khánh, há to miệng, hắn không nghĩ tới tại trong ngóc ngách xa xôi nào đó vẫn còn có người coi trọng, nâng cao mình như vậy.

Nam Trúc nhấc một tay chậm rãi xoa xoa khuôn mặt mập mạp của mình, trong lòng nói thầm, rõ ràng là cả ba người đồng thời bị Thiên Lưu sơn, Ty Nam phủ và Đại Nghiệp ty bắt, là bị áp giải tiến vào Tiểu Vân gian, làm sao vào trong miệng người khác liền trở thành lão Thập Ngũ một mình một người toàn thân thối lui rồi, Hồ ly tinh này nói chuyện không khỏi có điểm quá bất công đi?

Đương nhiên, gã cũng đã nhận ra được Hồ Vưu Lệ đại khái là thật sự không vui, bởi vì Dữu Khánh làm hạ thấp đi nhân vật cô ta thích.

Lúc này gã ho khan một tiếng nói: "Hồ cô nương, hắn không phải có ý như vậy, kỳ thực, hắn cũng rất thích A Sĩ Hành, bình thường hắn còn mô phỏng luyện chữ theo A Sĩ Hành nữa chứ."

"Phải không?" Hồ Vưu Lệ có chút hoài nghi, nhìn chằm chằm Dữu Khánh hỏi: "Ngươi có thể có được mặc bảo của A Sĩ Hành?"

Nam Trúc trong lòng nói thầm, không phải đã ký tên trên bản thỏa thuận vừa rồi sao, gã có chút hoài nghi không biết cô nàng yêu tinh này có phải thực sự đã xem qua bút tích thực hay không.

Dữu Khánh cũng chỉ có thể là hùa theo lời Nam Trúc nói, "Không có không có, chỉ là bảng chữ mẫu, bảng chữ mẫu."

Đôi mắt sáng của Hồ Vưu Lệ sáng ngời, "Có mang theo bảng chữ mẫu hay không?"

"Ách…" Dữu Khánh ngẩn ra, tiếp tục ứng phó cho xong, nói: "Đi ra làm việc, không mang trên người."

Hồ Vưu Lệ đành phải tiếc hận bỏ qua, cũng không có hoài nghi là đang nói dối, bởi vì không cần thiết nói xạo trong chuyện này, liền tiếp tục đi di chuyển đồ đạc, dọn dẹp gian phòng.

Đợi cho cô ta đi xuống lầu, Nam Trúc lại tiến sát tới bên cạnh Dữu Khánh, chế nhạo: "Làm rõ lai lịch có phải là có thể tiết kiệm được tiền thuê nhà hay không chứ?"

Dữu Khánh khinh thường: "Ngươi cảm thấy ta có thể vì chút tiền mà làm ra loại chuyện này sao?"

Nếu để cho người ta biết được hắn nghèo đến mức ngay cả tiền ở khách sạn cũng không trả nổi, hắn phải để mặt mũi ở đâu khi tin này truyền ra ngoài chứ?

Nam Trúc xùy một tiếng, cũng không nói thêm điều gì, sợ khiến cho Hồ Vưu Lệ nghe được.

Ngoài ra, cũng cảm thấy quả thực không thích hợp huyên náo khiến cho mọi người đều biết, đi đến đâu cũng bị người nhìn chằm chằm thì không dễ làm việc rồi.

Dữu Khánh lại lật lật xem những bức tranh chữ khác trong phòng, kết quả phát hiện tại đây quả thực có không ít bản sao chép lại thi từ văn chương của hắn.

Sau khi gian phòng được dọn dẹp xong, cũng không có nhiều giường, chỉ có thể là nằm ra đất nghỉ ngơi.

Đối với việc này, sư huynh đệ ba người cũng không có ý kiến gì.

Khi tất cả đã thỏa đáng, trước khi đi xuống lầu, Hồ Vưu Lệ lại nhắc nhở: "Nếu như muốn ăn thứ gì thì có thể báo sớm cho ta biết, ta có thể làm cho các ngươi, ra bên ngoài ăn rất đắt, ta có thể mua nguyên liệu nấu ăn với giá rẻ, tự mình làm ra khẳng định có thể rẻ hơn rất nhiều."

Tiểu Hắc lập tức reo lên: "Ta muốn ăn bánh mì thịt."

Sư huynh đệ ba người muốn che miệng của nó lại, thế nhưng hiện tại đang ở ngay trước mặt ngoại nhân.

Hồ Vưu Lệ thản nhiên cười, chỉ Tiểu Hắc, "Được! Muốn ăn thứ gì cứ nói với ta, món gì tỷ tỷ ta cũng biết làm."

Tiểu Hắc lập tức hai mắt tỏa sáng chạy đến. Hồ Vưu Lệ vừa mới xoay người đi đã quay đầu lại, mở lời trêu đùa với sư huynh đệ ba người: "Rảnh rỗi, các ngươi có thể đi ra dạo bên ngoài, nhìn xem còn có nơi ở nào chi phí tốt hơn chỗ của ta đây hay không, nếu như có, các ngươi tùy thời có thể trả phòng."

Dứt lời thuận tay khoác vai Tiểu Hắc rời đi.

Trọng điểm là, sư huynh đệ ba người mắt mở trừng trừng nhìn Tiểu Hắc cũng thuận tay ôm lấy eo thon nhỏ của cô ta, một lớn một nhỏ cùng nhau đi xuống lầu, khiến cho ba người bọn họ im lặng không lời.

Chương 447: Bộc lộ

Thoạt nhìn tựa hồ đều đang ước ao được như Tiểu Hắc.

Nam Trúc khó giải thích được cất lời thổn thức, thì thầm: "Mà này, tiểu tử này sẽ không nói loạn gì đi, sẽ không bị người ta lừa đi?"

Dữu Khánh hạ thấp giọng nói:

"Việc này không cần lo lắng. Khi Tiểu Hắc chạy loạn khắp nơi tại U Giác Phụ thì ta đã thể hiện sự lo lắng về phương diện này với Hắc Tử, kết quả sự lo lắng của ta là dư thừa. Ở trong hoàn cảnh sống lúc trước, từ nhỏ tiểu tử này đã được Hắc Tử dạy bảo ra, sống phóng túng thì không sao, nhưng khi hỏi đến bất kỳ người nào hay bất kỳ việc gì liên quan tới nó thì tuyệt đối không thổ lộ một chữ, dù cho bị Liệt Cốc sơn trang bắt được, cũng sẽ không bộc lộ ra tình huống nhà mình. Tiểu tử này vẫn là có điểm ngốc cốt khí."

"Vậy thì tốt rồi." Nam Trúc thở phào nhẹ nhõm, lại hạ thấp giọng nói:

"Tình hình phía bên Minh tự như thế nào, nói nghe đi."

Dữu Khánh không dối gạt bọn họ, sư huynh đệ ba người tụ đầu vào một chỗ, rỉ tai thì thầm với nhau, nghe hắn kể lại kỹ càng tình hình khi tiến cào Minh tự.

Nghe nói sự việc diễn biến trở nên càng thêm ly kỳ, Nam Trúc theo dõi chiếc nhẫn trên tay hắn, "Ngươi vẫn cứ đeo trên tay như vậy sao?"

Dữu Khánh:

"Hẳn là không có sao, ngay cả Minh tăng cũng không nhận biết nó, ngoại trừ Hải tộc ra, trên đất liền đại khái cũng không có người nào biết nó, ta trái lại kỳ vọng trên đất liền có người nào đó có thể nhận ra nó mà tới tìm ta nha."

Hai người có vẻ đăm chiêu, đã hiểu ý của hắn, người nào còn có thể nhận ra được thì có thể là có liên quan với chiếc nhẫn còn lại.

Suy nghĩ quay trở lại trên vấn đề, Nam Trúc thì thầm:

"Nói cách khác, Hải Nữ chính là muội muội của Đại lực sĩ…"

Dữu Khánh: "Khả năng này vô cùng cao, đại khái chính là như vậy."

Nam Trúc: "Trong biển người mịt mờ như thế này, làm sao tìm được nàng a, Minh Hải tiên phủ đã bị người công chiếm rồi, cho dù còn sống thì còn có khả năng ở lại nơi này sao? Nếu như đã đi ra bên ngoài, chẳng lẽ chúng ta cứ quanh quẩn ở tại nơi đây sao?"

Dữu Khánh: "Nếu mấy năm trước đã có người nhìn thấy chiếc nhẫn kia, cũng đã chứng tỏ một điểm, cho dù người đã đi ra bên ngoài, thì thỉnh thoảng cũng sẽ trở về lại nơi đây."

Nam Trúc: "Bước tiếp theo nên làm thế nào?"

Dữu Khánh: "Trước tiên chúng ta phải xác nhận được nhân vật mục tiêu có phải vẫn còn sống hay không, xác nhận xem nữ nhân mà người làm tại Tinh La đảo nhìn thấy đến tột cùng phải là nàng ta hay không. Hải Nữ chỉ là một tỳ nữ của Minh Hải tiên phủ mà thôi, ngay cả Thủ sơn thú cũng bị người xông tới giết chết, vậy, tỳ nữ kia có thể tránh thoát được trận kiếp nạn đó hay không?"

Nam Trúc nghe hắn nói mà mắt trợn trắng, Mục Ngạo Thiết nhịn không được cau mày hỏi: "Chuyện đã xảy ra mấy nghìn năm trước rồi, làm sao để xác nhận?"

Dữu Khánh: "Là rất khó xác nhận, nhưng hiện tại chúng ta cũng không có tư cách thấy khó mà thối lui. Tại nơi đây, chúng ta vừa không có quyền thế, cũng không có tiền tài thế lực, càng không có đủ nhân thủ, chỉ có thể dựa vào bản thân chính chúng ta, nắm bắt theo manh mối đã có được, nỗ lực nghĩ cách tiếp tục tìm ra thêm một ít manh mối để tìm kiếm.

Làm rõ xem có phải người vẫn còn sống hay không, như vậy sẽ dễ dàng để bắt tay vào làm tiếp. Nếu là tìm Hải Nữ, tự nhiên sẽ có biện pháp tìm Hải Nữ. Nếu như bởi vì thời gian trải qua mấy nghìn năm lâu dài mà chiếc nhẫn đã chuyển đến trên tay một người khác, vậy thì manh mối do Đại lực sĩ cung cấp chưa chắc đã còn hữu ích, tiếp tục làm cũng chỉ có thể uổng phí nỗ lực.

Hơn nữa, tại nơi đây chúng ta cũng không phải là không có bất kỳ sự hỗ trợ nào. Không phải Liễu Phiêu Phiêu ở tại nơi đây sao? Trước hết nghĩ cách liên hệ với Liễu Phiêu Phiêu, nhờ nàng ta trực tiếp hỏi thăm bên trong Thiên Lưu sơn về việc công phá Minh Hải tiên phủ năm đó, để xem có giết chết Hải Nữ hay không. Hơn nữa, toàn bộ chỗ tốt trong Tiểu Vân gian đã quy hết về chúng ta rồi, cũng phải nghĩ biện pháp gặp mặt cho nàng ta một lời công bằng, không thể vì việc người ta không đến được U Giác Phụ thì chúng ta cứ một mực giả ngu đi?"

Sau khi bên này chạy đến U Giác Phụ mở lại Diệu Thanh Đường, thì vẫn luôn chờ đợi Liễu Phiêu Phiêu đến, nhưng Liễu Phiêu Phiêu một mực không có đi đến, cũng không có liên hệ với bọn hắn.

Nghe đến Liễu Phiêu Phiêu, ánh mắt hai vị khác sáng lên, Nam Trúc gật đầu cười, "Cực đúng, cực đúng."

Dữu Khánh: "Hãy khoan 'cực đúng', trước hết cần phải giải quyết chính là chuyện Tiểu Hắc, lâu như vậy rồi còn chưa tìm được con trai, Hắc Tử thật sẽ nôn nóng phát điên mất."

Nam Trúc liên tục gật đầu, "Đúng đúng đúng, phải nhanh chóng."

Không chỉ phải nhanh chóng, là một khắc cũng không dám chậm trễ nữa, Mục Ngạo Thiết bước nhanh đi xuống lầu mượn một bộ giấy và bút mực, trở về giao cho Dữu Khánh.

Công việc viết chữ này khẳng định là giao cho Dữu Khánh, trải tờ giấy ra sàn, tại trên mặt đất viết một phong thư, giao cho Nam Trúc đi tìm Thiên Lý lang.

Nam Trúc cầm lấy bức thư liền muốn chạy đi, nhưng Dữu Khánh đã gọi gã lại, "Ngươi đừng vội, ngươi có biết gửi thư đi đâu hay không?"

Thiên Lý lang truyền tin có phần khác biệt với cách gửi thư phổ thông trong Nhân gian, không phải viết địa chỉ nhận thư tại trên bì thư, người nhận chuyển thư kiểu này, thư sẽ được đặt vào trong một chiếc hộp có cấu tạo đặc biệt, một khi đã mở ra thì sẽ tại trên thư lưu lại vết tích đã mở ra rất rõ ràng.

Khi người nhận thư nhìn thấy trên thư có xuất hiện hai cái dấu vết thì sẽ biết bức thư đã bị người lén lút xem qua rồi.

Nam Trúc kinh ngạc, "Gửi cho Ngô Hắc a, còn có thể gửi đi đâu?"

Dữu Khánh nhắc nhở:

"Thư đương nhiên là gửi cho Ngô Hắc, nhưng địa chỉ thì không thể gửi tới Diệu Thanh Đường. 'Thiên lý cư' bên ngoài U Giác Phụ đã từng chơi chúng ta một lần rồi, với đám Thiên Lý lang này, ta chẳng tin tên nào. Lần trước cũng không biết là nhà ai tính kế chúng ta, nói chung có khả năng tên hiệu 'Diệu Thanh Đường' chúng ta đã nằm trong danh sách của Thiên Lý lang…"

Nam Trúc sững sờ, "Vậy thì ghi thế nào?"

Dữu Khánh: "Ghi gửi cho nhà cửa hàng sát vách chúng ta. Ngươi tìm một cái phong bì, mặt trên viết lên thư chuyển cho lão Nhị, sau đó lại bỏ vào trong một cái phong bì. Lão Nhị thường xuyên qua lại với người của cửa hàng sát vách, cửa hàng sát vách mở phong bì ra nhìn thấy tên lão Nhị, tự nhiên sẽ hiểu được là chuyện gì, sẽ không tiếp tục mở phong bì ra, sẽ chuyển bức thư này cho lão Nhị.

Lão Nhị nhìn thấy thư thì cũng sẽ biết được, sẽ chuyển thư cho Hắc Tử. Về sau, nếu mấy người lão Nhị có liên hệ thư từ với chỗ chúng ta đây, đã được chúng ta nhắc nhở như vậy, họ gửi thư thì cũng sẽ dùng phương thức này để che giấu quan hệ với Diệu Thanh Đường."

Nam Trúc thổn thức, biết rõ đây là vì lần trước bị người đào hố nên sợ rồi, cẩn thận mỗi một bước đi, luôn lo lắng có người ở phía sau tính kế.

Nhưng điều này quả thực có lý, gã gật đầu nói: "Được, ta đã biết rồi."

Dữu Khánh: "Còn nữa, sau khi đã gửi thư đi, thuận tiện nghĩ biện pháp tìm hiểu một chút, để xem Liễu Phiêu Phiêu có còn ở tại Thiên Lưu sơn hay không, dù sao chúng ta chưa từng có liên hệ với nàng ta lần nào. Lão Thất, nhớ kỹ, Ảo Vọng thoạt nhìn tuy rằng phức tạp, nhưng có một điểm không thể nghi ngờ, luôn luôn nằm dưới sự kiểm soát của Thiên Lưu sơn, Thiên Lưu sơn tất nhiên có bố trí tai mắt rộng khắp tại đây, khi tìm hiểu thì cần phải thận trọng cẩn thận."

"Ừm, nhớ kỹ." Nam Trúc đáp lời, thư cầm trong tay cũng được cất vào trong người.

Dữu Khánh lại nói với Mục Ngạo Thiết: "Lão Cửu cũng đi theo đi. Khi Lão Thất chưa cần tới giúp đỡ thì đừng bắt chuyện trước. Ngươi không nên đi chung với lão Thất, đi cách xa một chút, hỗ trợ trông chừng xung quanh."

Mục Ngạo Thiết ừ một tiếng, rồi cứ như vậy nhanh chóng rời đi cùng Nam Trúc.

Hai người không chui theo cửa chính ra ngoài, trực tiếp mở cửa ban công, sau đó lần lượt từ ban công tung người nhảy xuống.

Dữu Khánh cũng đi ra ngoài ban công, nhìn người đi đường qua lại trên đường phía dưới, nhìn ánh đèn Ảo Vọng rực rỡ, lại nhìn sự biến đổi vị trí của sao trời để tính nhẩm thời gian, phát hiện lúc này đã quá nửa đêm, thậm chí còn sắp tới hừng đông, nhưng khung cảnh của Ảo Vọng vẫn còn như trước, không chút thay đổi, thật đúng là một tòa thành không đêm.

Nhìn theo bóng dáng lão Thất và lão Cửu biến mất, sau đó mới lui về bên trong phòng, đóng cửa lại, xoay người đi xuống lầu, muốn xuống xem Hồ Vưu Lệ đang làm gì.

Tuy rằng Hồ Vưu Lệ thuần túy là bất chợt gặp được, nhưng trong lòng hắn vẫn có một phần cẩn thận, vẫn còn đang lo lắng có phải là bị người sắp xếp hay không, muốn tiếp tục âm thầm quan sát một chút, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn lưu lại.

Xuống lầu dưới, vừa nhìn liền thấy tại bên trong phòng khách bây giờ đã chất đống rất nhiều đồ vật, trông có vẻ tương đối chật chội, Hồ Vưu Lệ giống như là đang dùng bản khắc in ấn gì đó.

Tiểu Hắc theo ở một bên, thay vì nói nó đang hỗ trợ, còn không bằng nói là được Hồ Vưu Lệ dẫn theo chơi đùa.

Hồ Vưu Lệ đang dạy cho Tiểu Hắc cách làm sao để bôi mực đều lên bản khắc, Tiểu Hắc chơi đùa có vẻ rất hưng phấn, thỉnh thoảng lại cất tiếng cười khanh khách không ngừng.

Dữu Khánh tiến đến bên cạnh nhìn xem, vừa vặn nhìn thấy tận mắt bóc ra một tấm bản in, nhịn không được đưa tay kéo tới xem xét, phát hiện chính là bản đồ Ảo Vọng vẽ tay lúc trước hắn bỏ ra năm trăm lượng bạc để mua về.

Hồ Vưu Lệ quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái, cũng không quan tâm, tiếp tục in ra từng tấm từng tấm.

Dữu Khánh nhe nhe răng, rung rung bản đồ trong tay cho cô ta nhìn, "Đây là thứ mà ngươi gọi là bản đồ vẽ tay sao? Thứ này chỉ cần rầm rầm rầm là in ra được, ngươi vậy mà không biết xấu hổ bán ra năm trăm lượng một tấm?"

Hồ Vưu Lệ hỏi ngược lại:

"Không phải vẽ tay thì lấy từ đâu ra? Ngươi cho rằng đi khắp toàn bộ Ảo Vọng đem địa hình dày đặc chi chít như vậy vẽ ra được tỉ mỉ tinh tế như thế này là dễ dàng hay sao? Bản đồ dày đặc chi chít, phức tạp như thế này, đối chiếu sao chép, mấy ngày cũng khó vẽ ra một tấm, thời gian mấy ngày mà giá trị chỉ có năm trăm lượng sao? Ngươi sẽ không thật sự cho rằng nhân lực tại Ảo Vọng rẻ như thế đi?"

Ngón tay chỉ lên đường chạm khắc dày đặc chi chít trên bản khắc, "Đây là ta đi khắp Ảo Vọng chính tay vẽ ra bản đồ, sau đó tô vẽ lại rồi từng dao từng nét một để khắc ra, liên tục khắc hơn một tháng thời gian mới xong. Cũng không phải ngày nào cũng có thể bán ra được rất nhiều tấm, mỗi một tấm bản đồ ta bán ra năm trăm lượng thì thế nào? Thiệt thòi cho ngươi còn luyện bảng chữ mẫu của A Sĩ Hành, không có phần nhãn lực đó, không lòng dạ đó thì có thể luyện ra thành tựu sao?"

Dữu Khánh cứng họng, không lời chống đỡ, việc này cũng có thể kéo tới trên đầu A Sĩ Hành sao?

Hồ Vưu Lệ lải nhải một hồi, sau đó cũng không để ý tới hắn nữa, tiếp tục in ấn bản đồ của mình.

Dữu Khánh ở bên cạnh nhất thời không nói nên lời, nhưng mà có một điểm hắn xem như đã nhìn ra được, nữ nhân này làm công việc này rất thành thạo, không giống như là lâm thời làm việc này.

Sau đó hắn kéo Tiểu Hắc lên trên, ép Tiểu Hắc ngủ.

Thực ra, Tiểu Hắc cũng đã hai ngày hai đêm chưa ngủ rồi, còn tại trên Minh Hải làm việc chèo thuyền, cũng đã mất không ít sức lực, không ngủ thì thôi, vừa nằm xuống liền ngủ say sưa.

Không bao lâu sau, trời sáng lên, Ảo Vọng dập tắt ánh đèn, toàn bộ Ảo Vọng lồng trong màn sáng mờ mịt.

Khi ánh sáng mặt trời xuất hiện, Dữu Khánh đứng ở trên ban công, đối mặt nhìn Ảo Vọng lại chuyển sang ban ngày trong tiếng động ồn ào ầm ĩ. Chính vào lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn thấy hai dáng người quen thuộc trở về, chính là hai người Nam, Mục, không nghĩ tới hai người nhanh như vậy đã trở về rồi.

Hai người cũng không đi theo cửa vào mở phía dưới căn nhà mà trực tiếp bay thẳng lên trên, vừa vào bên trong phòng thì lập tức đóng cửa lại.

Tuy rằng bề ngoài hai người thể hiện sự bình tĩnh, nhưng Dữu Khánh hiểu rõ bọn họ, vẫn nhìn ra được sự không bình thường, vội hỏi: "Thế nào rồi?"

Nam Trúc hạ thấp giọng nói:

"Ngươi đoán xem ta vừa đụng phải người nào? Đúng lúc gặp được Liễu Phiêu Phiêu, cũng không thể nói là tình cờ mà là Liễu Phiêu

Phiêu chủ động chạm mặt với ta. Nàng ta bảo ta nói cho ngươi biết, nói chúng ta đã bị lộ rồi, đã nằm dưới sự giám thị của Thiên Lưu sơn, chúng ta đang ở tại đâu, Thiên Lưu sơn cũng đã nắm giữ rõ ràng."

Dữu Khánh lập tức thần tình nghiêm trọng: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nam Trúc:

"Nàng ta không nói rõ ràng tình hình cụ thể, nàng ta nói nàng ta cũng đúng lúc phụng lệnh theo dõi chúng ta, nhìn thấy hai người chúng ta ra khỏi cửa, liền nghĩ biện pháp tìm cơ hội chạm mặt với ta, cũng không có cách nào nói chuyện lâu với ta. Nàng bảo ngươi vào lúc chính Ngọ hãy tranh thủ rời nhà, cũng đừng đi nơi nào khác, hãy đến Minh tự, đến dưới vách núi ven biển Minh tự, nàng ở tại đó tiếp ứng ngươi."

Chương 448: Mật hội (1)

Dưới vách núi ven biển Minh tự? Dữu Khánh hơi chút nhớ lại liền biết là nơi mà mình đã đi qua, là nơi lúc trước phụ nhân Hải tộc hiện thân.

Đã nhớ được địa điểm, hắn quan tâm tới bức thư, hỏi:

"Vậy ngươi gửi thư đi chẳng phải cũng đã bị người phát hiện rồi sao?"

Nam Trúc:

"Không có, ta cũng lo lắng về việc này, hỏi nàng ta biện pháp, nàng đề nghị cầm lấy thư, nói sẽ mau chóng sắp xếp việc gửi đi. Sau đó nàng bảo ta không nên vội vã trở về, sợ bị người nhìn ra mánh khóe, bảo chúng ta cố ý đi dạo vòng vòng khắp nơi tại Ảo Vọng, nếu không thì chúng ta đã trở về sớm hơn. Cũng chỉ có vậy. Nàng ta

cũng là tận dụng thời gian, vội vã chạm mặt với ta một chút, cũng không kịp nói nhiều lời."

Dữu Khánh yên lặng gật đầu.

Nam Trúc: "Chúng ta đã lộ rồi, kế tiếp nên làm thế nào?"

Dữu Khánh: "Bộc lộ thì sẽ chết sao? Có người nào quy định chúng ta không thể tới Ảo Vọng sao? Chẳng qua là phiền phức hơn một chút."

Nam Trúc than thở: "Chỉ là một chút phiền phức sao? Nếu giống như ngươi nói như thế thì còn có gì để nói, vậy thì cứ thoải mái vung tay đi dạo khắp nơi cho rồi."

Dữu Khánh: "Chờ gặp mặt nàng ta, biết rõ tình huống rồi nói tiếp."

Tiếp theo cũng chỉ có thể chờ đợi, hắn lấy tấm bản đồ giá năm trăm lượng ra, chính tay nhìn xem.

Kéo dài đến gần chính Ngọ, hắn cũng trực tiếp từ ban công tung người nhảy đi ra ngoài, dựa vào đường đi đã nhớ kỹ vượt đường xuyên hẻm, thẳng đến vùng đất eo biển.

Đi qua cầu treo, lại đi thẳng tới bên ngoài Minh tự, chỉ là, lần này hắn không có tiến vào mà theo tường bao đi một vòng, đi tới vách núi thì trực tiếp phi thân nhảy xuống, rơi tại giải đá ngầm phía dưới.

Chính lúc đang nhìn quanh nhìn quất không thấy một bóng người, trong mặt nước yên tĩnh giữa đống đá ngầm ngổn ngang đột nhiên rung động, một cái đầu nhô lên, cất tiếng gọi hắn: "Nơi đây."

Dữu Khánh quay đầu nhìn thấy được một cái khuôn mặt quen thuộc, chính là Liễu Phiêu Phiêu.

"Đi theo ta." Liễu Phiêu Phiêu kêu gọi một tiếng, lại chìm vào trong nước.

Dữu Khánh lập tức nhảy tới, cũng lặn xuống trong nước, nắm bắt bóng người trong nước, rất nhanh độn theo.

Cũng không biết là đi đến đâu, nói chung là một mực lặn nước đi theo.

Khi chui ra khỏi mặt nước trở lại thì phát hiện đã chui vào trong một hang động nho nhỏ, hang động có một cái khe lớn cỡ bàn tay, ánh sáng xuyên qua đó chiếu vào.

Nhìn ra ngoài qua cái khe, phát hiện chính là eo biển ngăn cách hai bờ, đối diện chính là vách đá của khu vực mua bán giao dịch, có thể nhìn thấy người qua người lại.

Liễu Phiêu Phiêu ở phía sau lưng hắn đặt câu hỏi, "Các ngươi tại sao lại chạy đến Ảo Vọng rồi? Còn mang theo một đứa nhóc chạy tới đây."

"Một lời khó nói hết." Tựa tại giữa khe đá, Dữu Khánh xoay người, "Có một chút việc cần làm, cũng là muốn tìm ngươi gặp mặt một lần, tiên đào trong Tiểu Vân gian, đã nói sẽ có một phần cho ngươi, nhưng một mực không chờ thấy ngươi đến, chúng ta cũng không thể luôn luôn im hơi lặng tiếng, dù sao cũng phải cho ngươi một lời giải thích. Tới đây cũng là muốn tìm hiểu một chút, đã lâu như vậy, vì sao ngươi không đi U Giác Phụ?"

Liễu Phiêu Phiêu hai tay một vuốt váy, ngồi ở trên một khối tảng đá, than thở: "Ta cũng muốn đi, chỉ là sau khi tới bên này, mới phát hiện ý nghĩ trước đây quá đơn giản, rất nhiều chuyện đều đã là thân bất do kỷ. Lại nói, ta nghe nói ngươi ở bên kia hình như thiếu một khoản nợ rất lớn, ta chạy đi tìm ngươi yêu cầu lợi ích, thích hợp sao?"

"Ai, ta thiếu nợ thì thiếu nợ, đó cũng là bởi không bán ra được quả đào, cùng với việc ngươi ăn tiên đào thì có quan hệ gì chứ." Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh, tìm không được nơi khác thích hợp để ngồi, dứt khoát liền đặt mông ngồi ở bên cạnh nàng ta, cùng nàng ta dồn đống một chỗ. "Ngươi tại sao lại thành thân bất do kỷ rồi?

Chúng ta tại Tiểu Vân gian phối hợp rất tốt, không phải ngươi đã lọt mắt xanh của Thiên Vũ rồi sao? Dựa vào địa vị của hắn, chẳng lẽ còn chiếu cố không được ngươi? Hay là nói, sau khi ra khỏi Tiểu Vân gian, hắn liền quên dẫn dắt ngươi rồi?"

Bị chen lấn dồn ép ngồi một chỗ như thế, Liễu Phiêu Phiêu vô ý thức co co lại, ánh mắt mơ hồ lấp lóe một cái, động tác hơi có vẻ co rúm lại chuyển mông xê dịch đi một chút, "Cũng không phải là quên ta, đối với ta cũng xem như chiếu cố, nhưng tầng thứ của hắn quá cao, đã là một trong mấy nhân vật đếm được trên thiên hạ, có thể vào pháp nhãn của hắn đã là vận khí của ta.

Vấn đề là thực lực của bản thân ta hữu hạn, đến tầng cấp của hắn, thủ hạ nghe sai khiến trên cơ bản đều là cao thủ Thượng Huyền cảnh giới, đều là người có thực lực nhất định.

Ta chỉ là một kẻ cảnh giới Sơ Huyền, rất nhiều chuyện không có năng lực làm được, hắn cũng không có khả năng cưỡng ép đem ta đặt tới địa vị cao, hắn không dễ làm, người phía dưới cũng sẽ không chịu phục, đối với mọi người đều không tốt. Huống hồ thời gian ta ở tại Thiên Lưu sơn còn ngắn, không có căn cơ gì, miễn cưỡng leo lên trên chỉ sợ sẽ chết rất thảm.

Ngươi sẽ không cho rằng hắn là có thể muốn làm gì thì làm đi? Hiện tại, cuộc sống của hắn cũng không quá dễ chịu, đang phải co đuôi mà sống, làm sao quan tâm được ta."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Đường đường Thiên Lưu sơn Tam động chủ, còn cần phải co đuôi mà sống sao?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Còn là bởi vì sự việc Tiểu Vân gian. Lúc đó ở tại Tiểu Vân gian không biết, về sau trở lại Thiên Lưu sơn mới nghe nói, Ty Nam phủ và Đại Nghiệp ty cắn chặt hắn không thả."

Dữu Khánh ngạc nhiên, "Hai nhà kia cắn lấy hắn làm gì? Hai nhà kia cắn chặt hắn thì có thể ảnh hưởng đến địa vị của hắn tại Thiên Lưu sơn hay sao?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Ngươi đã quên Vân Hề rồi sao? Thân thể tà ma của Vân Hề băng giải thì ngươi không phải ở tại hiện trường sao? Sau khi nhục thân Vân Hề bị Thiên Vũ xé rách ra khỏi thân thể tà ma, Thiên Vũ bắt nàng ta rời đi, Mông Phá của Ty Nam phủ, Hướng Lan Huyên của Đại Nghiệp ty đương nhiên không thể để cho Thiên Lưu sơn ăn một mình, hai người đuổi theo không bỏ. Tại thời điểm ngươi truy ta đuổi, Thiên Vũ đã làm ra một chuyện rất không dễ giải thích, đã giết chết nhục thân của Vân Hề."

Dữu Khánh thật sự không thấy được sự kiện xảy ra phía sau đó, thì ra còn có xảy ra loại chuyện này, lập tức ý thức được sự tình nghiêm trọng, "Còn chưa có thẩm vấn thì đã giết chết Vân Hề rồi, có phải là hắn đã biết được bí mật gì đó từ trên người Vân Hề hay không?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Đây là vấn đề then chốt, hắn đương nhiên sẽ không thừa nhận, nói bởi vì thân thể mình có thương tích, bị Mông Phá và Hướng Lan Huyên truy đuổi quá gắt, trong lúc nhất thời quên mất việc Vân Hề không thể gặp ánh sáng, mới khiến cho Vân Hề bị ngộ sát. Cách giải thích này, Ty Nam phủ và Đại Nghiệp ty làm sao có khả năng tin tưởng, đương nhiên là cắn chặt không buông.

Tuy vậy, lí do phản bác của Thiên Vũ cũng rất có lực, nói lả trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Vân Hề chưa trải qua thẩm vấn làm sao có thể nói ra bí mật gì cho hắn biết, lẽ nào Vân Hề không biết rằng bí mật chính là điểm then chốt để giữ được tính mạng của mình, vội vội vàng vàng nói ra như thế là muốn đi tìm chết hay sao?"

Dữu Khánh gật đầu, "Đúng là như vậy, Vân Hề quả thực không có khả năng vội vội vàng vàng nói ra bí mật gì như thế."

Liễu Phiêu Phiêu: "Ai nói không phải, nhưng mà không quản giải thích như thế nào, sự việc quả thực làm có chút không thích hợp, những người như ngồi trên đám mây kia đều là đi ra từ trong tinh phong huyết vũ, lòng nghi ngờ đều rất nặng, lòng dạ cũng sâu, lời nói của một bên là rất khó đả động bọn họ.

Đại Thánh tuy rằng không có khả năng giao Thiên Vũ cho Ty Nam phủ và Đại Nghiệp ty, cũng trấn an Thiên Vũ, nói là tin tưởng hắn, nhưng có một số việc là nói như thế nào chứ, ta cũng không biết có phải là thật hay không, Đại Thánh âm thầm có khả năng vẫn là chú ý tới Thiên Vũ. Chuyện lớn như vậy, e rằng cũng không có khả năng làm như chuyện gì cũng không có xảy ra.

Thiên Vũ coi như là tự mình hiểu lấy, mượn cớ dưỡng thương, rất nhiều chuyện đều không tiếp tục tham dự vào nữa, gần như đoạn tuyệt liên hệ với ngoại giới, ngay cả cửa cũng rất ít đi ra. Người dưới trướng hắn đều bị hắn ước thúc lại, nói rõ là muốn tránh hiềm nghi. Ngươi nói ngay cả hắn cũng phải như vậy, loại tiểu lâu la như ta đây còn có thể làm gì?

Nếu như Đại Thánh thật sự là âm thầm theo dõi Thiên Vũ, không thể chỉ nhìn chăm chú vào một mình hắn, người phía dưới hắn bảo đảm không chừng đều đã bị đưa vào phạm vi giám sát, ngươi nói ta còn dám lén lút đi U Giác Phụ tìm các ngươi sao? Cẩn thận còn không kịp."

Lời nói đã nói đến nước này, Dữu Khánh sáng tỏ gật đầu, xem như đã biết được vì sao nàng ta một mực không có đi tìm bọn họ, cũng không tiếp tục dây dưa trong vấn đề này nữa, chuyển đổi chủ đề câu chuyện, "Ngươi nói chúng ta đã bộc lộ là chuyện gì vậy?"

Liễu Phiêu Phiêu xùy một tiếng, cười nhạt, "Ta còn muốn hỏi các ngươi là chuyện gì a, Thám Hoa lang ngươi còn ngại danh tiếng của mình chưa đủ lớn hay là thế nào, tới một chuyến Ảo Vọng cần phải rêu rao như vậy sao? Rất sợ người khác không biết ngươi đã tới Ảo Vọng hay là thế nào chứ? Lặng lẽ tới, lặng lẽ đi không tốt sao? Giết chết Giao nhân Hải tộc cũng thôi đi, lặng lẽ xử lý là được rồi, vậy mà còn ở tại trước mắt bao người, dưới ánh mắt vạn chúng chú mục, kéo thi thể Giao nhân lên bờ, ngươi cho rằng Thiên Lưu sơn là người điếc hay là người mù, không nhìn chăm chú vào ngươi thì nhìn người nào?

Ngươi cho rằng trên mặt che miếng vải bố là có thể giải được ưu lo sao? Ngươi cho rằng Thiên Lưu sơn là để trưng bày thôi à? Sau khi ngươi lên bờ không bao lâu, ta liền nhận tin lập tức hành động đi theo dõi sát sao vào ngươi, nhìn thấy ngươi đi Minh tự, lại nhìn thấy ngươi từ Minh tự đi ra. Sau khi đi ra, ngươi càng hung hăng, vậy mà ngay cả miếng khăn che mặt cũng bỏ đi, quang minh chính đại chạm mặt với đám người Nam Trúc, ta nếu còn không nhận ra được mấy người các ngươi thì đó chính là người mù rồi. Sau đó, các ngươi đi đâu, đặt chân ở đâu, ta đều nắm giữ rõ ràng."

Dữu Khánh bị nói cho bối rối, hắn không có ngốc, kỳ thực khi làm như vậy, cũng đã ý thức được có khả năng sẽ bị nhìn chăm chú.

Thế nhưng là không còn cách nào a, sư huynh đệ ba người bọn hắn nắm giữ quá ít thông tin về các phương diện, kể cả Minh tự.

Dựa vào danh tiếng của Minh tự, những người chưa tiếp xúc qua, có thể cảm nhận được áp lực cực lớn chỉ với cái tên của nó, huống hồ là xông vào.

Hắn thật sự không dám đảm bảo lặng lẽ chạy đến Minh tự thì sẽ có kết quả như thế nào, cảm thấy vẫn nên làm ra động tĩnh lớn một chút mới càng an toàn.

Cũng là bởi vì tại Minh tự cảm thấy được có người đang thèm muốn chiếc nhẫn của mình, đã nhận ra có khả năng xuất hiện nguy hiểm, mới không tiếp tục kín tiếng, mà quang minh chính đại chạm mắt với mấy người Nam Trúc.

Làm ra tất cả việc này đều là ôm tâm lý trông chờ may mắn, không nghĩ tới vẫn là bị theo dõi.

Nói đến cùng, vẫn là bởi vì ngay từ đầu đã không nghĩ tới Giao nhân đưa đò vậy mà lại hạ độc thủ đối với bọn họ. Bọn họ đã lộ mặt tại Tinh La đảo, không dám đảm bảo sau khi giết chết Giao nhân thì sẽ không bị Minh tự và Thiên Lưu sơn điều tra ra, nếu không thì đã trực

tiếp hủy thi diệt tích rồi, làm gì còn phải mạo hiểm đi đến Minh tự chứ.

Đây là đi sai một bước, bỗng thấy bị cản trở khắp nơi.

Cho dù là như thế, hắn vẫn quyết ngược thế mà đi, nghĩ hết biện pháp cứu vãn lại sự ảnh hưởng trên thân thể lão Thất và lão Cửu.

Sau đó suy nghĩ lại, kỳ thực ngay từ đầu tại trên đường gặp phải Tiểu Hắc, cũng đã bị tên chết tiệt Tiểu Hắc kéo đi sai đường, quen thói làm bừa.

Cho rằng sẽ tại Ảo Vọng hoặc chỗ nào đó chạm trán Ngô Hắc, quá kín tiếng, quá bí ẩn thì sợ Ngô Hắc tìm không được bọn hắn, vì vậy mới ngang nhiên lộ mặt tại Tinh La đảo, kết quả thuận theo việc này liền lệch đường tan tác.

Về sau lại được biết Tiểu Hắc là tự mình lén lút trốn đi ra ngoài, thiếu một chút đã bị nhóc con làm cho tức chết, thật sự muốn đánh gãy chân tên tiểu gia hỏa kia.

Cái gì gọi là một cục cứt chuột làm hỏng nồi nước? Hắn cho rằng Tiểu Hắc chính là cục cứt chuột kia.

Suy nghĩ lại tiền căn hậu quả, hắn cũng chỉ có thể là thở dài một tiếng, "Ai, ngươi cho rằng ta muốn làm như vậy sao? Việc này ngươi đừng nói nữa ta rồi, lão tử ruột hối hận đến đen luôn rồi, thiếu một chút muốn tìm sợi dây tự treo cổ mình. Đúng rồi, ta vừa lên bờ ngươi liền theo dõi ta, chuyện gì xảy ra, ngươi thế nào sẽ nhanh như vậy liền theo dõi được ta. Sao ta cảm thấy có chút không bình thường?"

Chương 449: Mật hội (2)

Liễu Phiêu Phiêu cho biết nguyên nhân, "Việc này có gì kỳ quái chứ, vừa đúng lúc ta đang làm việc tại Ảo Vọng mà thôi."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Ngươi đang giúp Thiên Lưu sơn quản Ảo Vọng sao?"

Liễu Phiêu Phiêu nở nụ cười, "Ngươi cũng quá coi trọng ta rồi, dựa vào thực lực Sơ Huyền của ta thì làm sao có thể quản lý một cái Ảo Vọng to như vậy cơ chứ. Lúc trước, từ Tiểu Vân gian trở về Thiên Lưu sơn không bao lâu, tình hình của Thiên Vũ liền trở nên không tốt, toàn bộ Đệ tam động không thể không co đuôi mà sống. Nói chung, một số tình huống rất phức tạp, nhất thời cũng nói không được rõ ràng, đại khái chính là lợi ích tại nơi đây liên quan đến tương đối nhiều, lòng người dao động khá nhiều, Thiên Vũ phái ta tới đây hỗ trợ trông chừng, bảo ta có tình huống gì thì tùy thời báo cho hắn biết."

Dữu Khánh lại thử hỏi: "Chỉ có Đệ tam động phát hiện ra ta sao?"

Liễu Phiêu Phiêu biết rõ hắn đang mong chờ điều gì, trực tiếp giội cho hắn một chậu nước lạnh, "Tại Ảo Vọng này, nhìn chằm chằm vào ngươi nào phải chỉ Đệ tam động, mấy vị động chủ đều có người ở tại nơi đây, còn có người trực thuộc Đại Thánh nữa, toàn bộ các phái hệ của Thiên Lưu sơn có kẻ nào không có vươn một tay vào Ảo Vọng chứ? Ngươi cho rằng ngoại trừ Thiên Lưu sơn ra, những thế lực khác có thể nhẫn nhịn không bố trí tai mắt tại nơi này hay sao? Ngươi giết chết Giao nhân của Hải tộc rồi kéo lên bờ, lại đi thẳng đến Minh tự, động tác gióng trống khua chiêng như thế, quỷ mới biết rõ ngươi bị bao nhiêu người theo dõi."

Dữu Khánh tức thì không nói nên lời, trong lòng thở dài rồi cất tiếng hỏi: "Những thế lực khác cũng đã nhận ra lai lịch của ta rồi sao?"

Liễu Phiêu Phiêu trầm mặc một hồi, trà lời: "Người chưa gặp qua ngươi, có nhanh chóng nhận ra được ngươi như vậy hay không thì ta cũng không thể xác định. Sau khi ta nhận ra là ngươi, đã trước tiên báo lên cấp trên, cũng đã mật báo cho Thiên Vũ…" Nói đến việc

này, trong vẻ mặt hơi hiện ra nét xin lỗi, "Ta cũng không còn cách nào, Thiên Vũ đã biết rõ ta biết ngươi, nếu giấu giếm không báo lên hoặc kéo dài thì khẳng định sẽ khiến cho hoài nghi."

Dữu Khánh than thở: "Không sao, về sau gặp phải loại chuyện như vậy, không cần phải để ý tới ta, trước tiên lo cho chính ngươi đi đã."

Khóe miệng Liễu Phiêu Phiêu co giật một hồi, nói tiếp:

"Thiên Vũ có đem tin tức về ngươi báo cho người khác trong Thiên Lưu sơn biết hay không thì ta cũng không rõ. Tuy nhiên, có một điều chắc chắn là những kẻ có thể sắp xếp được một thế lực nhất định tại nơi đây thì đều không phải loại đơn giản, cho dù trong lúc nhất thời không làm rõ được ngươi là ai, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ nhìn thấu được lai lịch của ngươi. Ai bảo ngươi vốn không phải là hạng người vô danh, còn làm ra hành động lớn như vậy động tĩnh, các phương xác định muốn đem ngươi nội tình cấp biết rõ."

Dữu Khánh lại là một tiếng thở dài, "Các phương thế lực này cũng quả thực là đáng ghét, ta làm gì liên quan cái rắm gì đến bọn họ, những kẻ này hận không thể đem tất cả mọi việc đều phải nắm giữ ở trong tay mới cam tâm, là tật xấu gì vậy a."

Liễu Phiêu Phiêu mỉm cười, "Nấu ngươi đến địa vị của bọn họ, chỉ sợ cũng tránh không được. Đúng rồi, ngươi đem theo một đứa nhóc chạy tới nơi này rốt cuộc là muốn làm gì vậy?"

Dữu Khánh tiếp tục thở vắn than dài, "Đừng nhắc tới chuyện thằng nhóc con đó nữa, lần này xem như là té ngã ở trong tay tên nhóc quậy phá này rồi, ta cũng là có nỗi khổ không thể nói ra. Chúng ta tới nơi này là chữa bệnh."

"Chữa bệnh?" Liễu Phiêu Phiêu kinh ngạc, "Chữa bệnh gì, tìm ai để chữa, tìm Minh tăng sao?"

Dữu Khánh: "Có một số việc liên quan đến bí mật, ta cũng không tiện nói cho ngươi biết, nói chung cả ba chúng ta đã bị trúng tà,

ngay cả bản thân mình cũng không biết có thể sống được bao lâu, nói chung chính là trên đỉnh đầu treo lơ lửng một thanh kiếm, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, ngày nào cũng sống trong lo lắng sợ hãi."

Liễu Phiêu Phiêu lập tức đưa tay ra, chụp lấy cổ tay hắn, bắt mạch cho hắn.

Dữu Khánh cũng không né tránh, tùy ý cho nàng ta bắt lấy, cười khổ, "Đừng mất công nữa, ngươi tra xét không ra đâu, tuyệt đối là căn bệnh ngươi chưa bao giờ gặp qua."

Liễu Phiêu Phiêu chỉ nói, "Ngậm miệng, dừng có nói chuyện."

Được rồi, Dữu Khánh ngậm miệng, tùy ý để cho nàng ta điều tra, xem như là không có đề phòng gì với nàng ta rồi.

Một lúc lâu sau sau, Liễu Phiêu Phiêu thu tay lại, nghi hoặc nói: "Rất bình thường a, không thấy có bất kỳ triệu chứng bệnh tật gì, có phải là còn phải chúc mừng ngươi đã đột phá tu vi đến Huyền cấp hay không a? Xem ra đám tiên đào kia quả nhiên không phải loại tầm thường."

Dữu Khánh biết nàng ta thuận tiện dò xét một chút tu vi của mình, liền nói "Nói đến tiên đào, ta cũng phải nói rõ chút, cái trò đó vận chuyển tới đây thật sự không thuận tiện, một khi bị người ta phát hiện ra, quan hệ giữa ngươi ta e rằng rất khó che giấu. Hiện tại, vì để bảo quản đống tiên đào kia, ta phải dốc hết vốn, cho nên cũng không còn thừa bao nhiêu tiền, nếu ngươi muốn ăn, thì chỉ có cách suy nghĩ biện pháp đi đến đó một chuyến, hơn nữa còn phải đến sớm chút, muộn thì khẳng định sẽ bị ăn sạch."

Liễu Phiêu Phiêu lắc đầu, "Nguyên nhân ta đã nói cho ngươi biết, là thật sự không tiện để đi đến đó, huống hồ tu vi của ta khi tại Kiến Nguyên sơn cũng đã kẹt tại đỉnh Sơ Huyền, nếu không thể đột phá đến Thượng Huyền, tiên đào cũng không có tác dụng gì đối với ta, đó cũng là một trong những nguyên nhân ta không gấp gáp."

Dữu Khánh: "Vậy thì làm sao bây giờ? Ngươi cũng biết ta thiếu một khoản nợ rất lớn, hiện tại, chỉ vì ứng phó với việc trả tiền lời hàng năm, ta đã phải chặp khắp nơi như con chó, nghèo rớt mồng tơi, là thật sự không xoay sở được tiền ngươi bù đắp cho ngươi."

Liễu Phiêu Phiêu mỉm cười: "Đã biết rõ ngươi nghèo, tìm khách sạn cũng phải chạy hết nơi này đến nơi khác, khách sạn sau rẻ hơn khách sạn trước, kết quả vẫn là không ở nổi, cuối cùng phải ở lại trong nhà người khác. Không có tiền thì thôi đi, còn bảo tên mập mạp kia giả bộ làm ra vẻ có tiền làm gì…" Nói đến việc này, trên mặt hiện ra nét tươi cười giống như đang nói tới một chuyện hết sức thú vị, tựa như là đang nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của đối phương.

Dữu Khánh có chút ngạc nhiên nhìn nàng ta, bắt đầu từ khi vừa mới gặp gỡ tại Kiến Nguyên sơn, lúc đó nàng ta còn là Đại chưởng vệ của Kiến Nguyên sơn, hình tượng nàng ta tại trong mắt hắn chính là một người đan xen ba loại cảm giác tư thế oai hùng, khuôn mặt diễm lệ, con mắt lạnh lùng, nói chung chính là một người lạnh lùng vô tình nói năng thận trọng.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta cười như vậy, phát hiện thấy nữ nhân này khi cười tươi lên lại có một phong cách cuốn hút khác, tựa như một đóa hoa xinh đẹp đã nở ra, trông có vẻ càng thêm quyến rũ.

Thấy vậy, trong lòng hắn thầm hiện lên một ý nghĩ, không biết có phải là bản thân mình bị ảo giác hay không, cảm thấy việc mình tìm đến nàng ta, nữ nhân này dường như có vẻ rất vui vẻ.

Rõ ràng có thể nhận ra được, lúc này, tâm trạng của nữ nhân này cũng không tệ lắm.

Đương nhiên, vừa nghe lời này, Dữu Khánh cũng lập tức hiểu được rồi, đối phương khẳng định đã phái người đến khách sạn đó để tìm hiểu xem Nam Trúc đi vào làm gì, lập tức khó chịu cất lời: "Nghèo thì thế nào chứ? Đáng buồn cười như vậy sao? Ta dù sao cũng là người

từng làm qua buôn bán lớn, một ngày kiếm hơn trăm triệu lượng bạc, chỉ là nhất thời túng quẫn không kịp quay vòng mà thôi."

"Không cười ngươi, là cười tên mập mạp kia." Liễu Phiêu Phiêu liên tục xua tay phủ nhận, cưỡng ép ngừng cười, sau đó lại nhịn không được quan sát hắn từ trên xuống dưới, "Kỳ thực có một chuyện ta vẫn luôn không hiểu được ngươi, dựa vào tài hoa của ngươi, nếu ngươi muốn trả được chút tiền đó thì hẳn phải rất dễ dàng mới đúng, đối với ngươi mà nói ngâm thơ làm phú càng không có gì khó, ngươi chỉ cần nguyện ý viết mấy thủ thơ từ bán ra, chút tiền đó tính là thứ gì? Theo ta được biết, có rất nhiều người cầm rất nhiều tiền chờ ngươi đến kiếm a.

Lui một vạn bước mà nói, dù cho hiện tại ngươi không viết ra được thơ từ gì tốt, vậy thì chữ của ngươi cũng đáng tiền a, cũng không thể bây giờ ngay cả chữ cũng viết không được tốt rồi nha? Rõ ràng có biện pháp để trả tiền, cứ phải để cho bản thân mình nghèo như vậy, không cần thiết đi?"

Dữu Khánh nghiêng đầu, nhìn về phía ánh sáng ngoài khe đá, trong lòng phiền muộn tự nói, nếu như lão tử có bản lĩnh ngâm thơ làm phú thì còn cần phải bỏ quan chạy khỏi kinh thành để bị truy đuổi như con chó vậy sao? Có được thế lực của hệ phái Huyền Quốc công nâng đỡ, tiếp tục con đường làm quan của mình không phải thơm hơn sao? Đáng phải làm ra chuyện bí quá hóa liều đó sao?

Nói đến việc viết chữ kiếm tiền, không người nào có thể hiểu được tâm tình của hắn.

Nói chung, hắn vô cùng không tình nguyện tiếp tục để cho "A Sĩ Hành" làm ra bất kỳ tác phẩm gì mới.

Hắn vẫn nhớ kỹ bóng dáng nữ nhân khóc lóc cầu xin hắn kia.

Hắn cũng nhớ kỹ việc mình cự tuyệt nàng, sau đó dứt khoát kiên quyết rời đi ly rồi âm thầm chảy lệ.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng không trông chờ tiếp tục tiền duyên gì với nữ nhân đó nữa, hắn chỉ muốn có một ngày đường đường chính chính để cho nàng biết rõ, mình thật sự là Dữu Khánh, lời mình nói đều là sự thật.

Hắn muốn đường đường chính chính chứng minh bản thân mình với nàng, năm đó mình cũng không có lừa gạt nàng!

Hắn chỉ muốn có một ngày nào đó có thể cho nàng một lời giải thích.

Thực ra, việc này cùng với chuyện viết chữ kiếm tiền cũng không mâu thuẫn với nhau, nhưng chính là vì muốn duy trì một phần phẩm giá, không muốn để cho nữ nhân kia biết rõ hắn đang ngụy trang dưới danh hiệu A Sĩ Hành để kiếm tiền, hoặc nói là lừa gạt lấy tiền, muốn có một ngày có tôn nghiêm đứng ở trước mặt người ta, một loại phẩm giá cố chấp không thể giải thích của người thanh niên.

Chính bản thân hắn thực ra cũng không biết mình có thể duy trì phần phẩm giá này được bao lâu.

Có lẽ có một ngày sẽ phải buông bỏ, có lẽ có một ngày sẽ phải lăn lộn đến một bước kia, không thể tiếp tục kiên trì được nữa, được rồi, vẫn là kiếm tiền quan trọng nhất, về phần người kia, sau này mãi không gặp lại là được rồi.

Thấy hắn lặng im không có hé răng, Liễu Phiêu Phiêu lại thì thầm một câu, "Rõ ràng đã không còn tiền, ngay cả khách sạn cũng ở không được, còn muốn giả mạo kẻ có tiền đi hỏi giá phòng, rồi lại có thể đem toàn bộ số tiền trên người cho nạn dân, thật sự không hiểu nổi ngươi nghĩ như thế nào."

Chuyện nạn dân là do đi làm kẻ buôn người nhưng không có làm được, còn phải đền hết tiền, tiền mất tật mang, Dữu Khánh làm sao có thể giải thích, danh tiếng tốt cũng đã lan ra ngoài rồi, cần gì phải tự làm bẩn mình, hắn chỉ có thể hắc hắc cất lời ứng phó, "Nam tử

đại trượng phu, đã nói bỏ văn theo võ, nói được làm được nha! Được rồi, nói chuyện chính đi, hỏi thăm giúp ta một chuyện."

Liễu Phiêu Phiêu: "Ngươi nói ra trước xem."

Dữu Khánh: "Ta muốn biết lúc trước, khi những cao thủ công phá Minh Hải tiên phủ thì có giết chết một nữ nhân nào hay không, ngươi nhìn xem có thể từ phía bên Thiên Lưu sơn tìm hiểu được tình huống giao chiến năm đó hay không."

Liễu Phiêu Phiêu tức thì mặt đầy vẻ hoài nghi: "Công phá Minh Hải tiên phủ đã là chuyện mấy nghìn năm trước, nữ nhân gì chứ?"

Dữu Khánh: "Một vị tỳ nữ của Minh Hải tiên phủ, được xưng là 'Hải Nữ', phụ trách đưa đón khách cho Minh Hải tiên phủ tại trong vùng biển này, Hải Nữ điều khiển Hải tộc chấp hành việc đó. Theo tin tức ta tìm hiểu được từ phía Minh tự, người của Hải tộc có thể chứng minh khi Minh Hải tiên phủ bị công phá thì người cuối cùng đảm nhiệm Hải Nữ vẫn còn, sau đó không còn biết tung tích. Bây giờ ta muốn xác nhận xem nàng còn sống hay đã chết, cho nên muốn xác nhận việc năm đó nàng có bị giết hay không."

Liễu Phiêu Phiêu không hiểu được, "Người của mấy nghìn năm trước hẳn đã chết từ lâu rồi đi, chứng minh nàng sống hay chết có ý nghĩa gì sao?"

Dữu Khánh: "Ta được biết một ít tình huống, Hải Nữ này hẳn là có được tiên duyên, nhận được trường sinh, nếu như năm đó không bị giết thì bây giờ có khả năng còn sống!"

"A!" Liễu Phiêu Phiêu thất kinh, "Làm sao có thể, nếu thật sự có loại nhân vật sống mấy nghìn năm như vậy, chỉ sợ cho dù không có tu luyện thành tiên thì cũng đã trở thành thiên hạ vô địch rồi, làm sao có khả năng chưa bao giờ nghe nói qua?"

Dữu Khánh: "Rất nhiều chuyện ta cũng không rõ ràng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, chỉ có thể là theo manh mối mà đi thăm dò từng

chút một."

Liễu Phiêu Phiêu kinh nghi: "Ngươi tìm kiếm nàng làm gì?"

Dữu Khánh: "Chữa bệnh. Vấn đề trên thân ba người chúng ta, Hải Nữ kia rất có thể có biện pháp chữa trị."

Liễu Phiêu Phiêu lần nữa truy hỏi, "Đến cùng thì các ngươi nhiễm phải bệnh gì, vậy mà phải tìm tới loại người không thể tưởng tượng nổi này để chữa trị?"

Dữu Khánh: "Ai, đừng hỏi nữa, căn bệnh này ngươi xem không hiểu đâu."

Liễu Phiêu Phiêu lập tức đứng lên, "Nếu đã không muốn nói, ta đây liền không có cách nào giúp việc này. Ta không muốn làm kẻ ngốc!"

Chương 450: Mật hội (3)

Dữu Khánh không nghĩ tới nàng ta lại làm như vậy, "Không phải chứ, ngươi đây là đang cưỡng ép ta sao?"

Liễu Phiêu Phiêu gật đầu rất khẳng định, "Đúng vậy."

Dữu Khánh cùng nàng ta hai mắt nhìn nhau một hồi, cuối cùng đưa tay rút kiếm, cầm kiếm nhét vào trên tay nàng ta.

Liễu Phiêu Phiêu ngạc nhiên, hỏi "Làm gì vậy?"

Dữu Khánh xoay người lại đưa lưng về phía nàng ta, kéo cổ áo trên gáy xuống, lộ ra sau cổ, sờ vị chỉ gồ lên, chỉ vào đó, "Làm đi, nhằm vào vị trí này."

Liễu Phiêu Phiêu trố mắt nhìn, sau đó cười nhạt, "Đừng có làm cái kiểu này với ta."

Dữu Khánh quay đầu lại liếc nhìn nàng ta một cái, "Ngươi suy nghĩ gì vậy chứ? Ngươi không phải muốn biết rõ ta nhiễm phải bệnh gì sao? Mở phần da dịt tại vị trí gồ lên đó ra, nhìn xem xương ở bên trong, ngươi sẽ biết ngay."

Nghe liền hiểu rồi, chỉ là cách kiểm chứng này không khỏi có chút quá rợn người, Liễu Phiêu Phiêu có chút chần chừ, "Ngươi xác định?"

Dữu Khánh: "Ngươi rốt cuộc có muốn nhìn xem hay không? Không nhìn thì đừng trách là ta không nói."

Được rồi, Liễu Phiêu Phiêu lập tức không nhiều lời cùng hắn nữa, lưu loát vung kiếm, mũi kiếm đặt tại vị trí gồ lên phái sau hắn, hơi chút dừng lại, để cho hắn chuẩn bị tâm lý, sau đó mũi kiếm đột nhiên cắt vào, không thấy máu chảy ra, lập tức yên tâm vạch mở da thịt ra.

Thu kiếm lại, nàng ta nhanh chóng để ngón tay sát vào, rồi cạy mở phần da thịt đã bị cắt ra, nhìn thấy được phân nửa đốt xương gồ lên đã biến thành màu vàng kim, bỗng thấy kinh ngạc, lại nhấc kiếm, mũi phong gõ gõ lên đốt xương màu vàng kim, vậy mà lại phát ra âm thanh leng keng của kim loại, nói cách khác, nửa đoạn xương này đã biến thành kim loại.

Ngưng mắt nhìn kỹ một hồi lâu, thật sự không thể tin được, sau mấy lần liên tục thử xác nhận, mũi kiếm trong tay cắm lên trên mặt đất, nhanh chóng giúp Dữu Khánh xử lý vết thương, còn đắp chút thuốc bột lên đó.

Dữu Khánh thu dọn chỉnh tề lại cổ áo, quay người lại, cũng nhổ cây kiếm trên mặt đất lên cắm lại vào trong vỏ, "Ta có thể cảm giác được, phần xương vàng kim đang mở rộng ra từng chút một, sau khi lan tràn ra toàn bộ, hậu quả sẽ xấu như thế nào, cũng không có ai biết được rõ ràng, có khả năng chết bất đắc kỳ tử, ngươi bây giờ còn cho rằng người bình thường có thể chữa trị được bệnh biến của ta sao?"

Liễu Phiêu Phiêu kinh nghi bất định, "Đây là chuyện gì xảy ra, làm sao lại có căn bệnh kỳ quái như thế?"

Dữu Khánh: "Không nên hỏi tiếp nhiều hơn nữa, nếu hỏi tiếp, sự việc không chỉ liên lụy đến cá nhân ta, cá nhân ta không có quyền lợi nói nhiều hơn cho ngươi biết cái gì. Nói chung, lần này là ta tự làm tự chịu. Việc công phá Minh Hải tiên phủ năm đó có giết chết Hải Nữ kia hay không, thật sự phải nhờ cậy ngươi hỗ trợ hỏi thăm tại Thiên Lưu sơn rồi. Phải hỏi thăm như thế nào để không khiến cho người ta hoài nghi, ngươi ở tại Thiên Lưu sơn khẳng định rõ ràng nên làm như thế nào hơn ta, ta liền không dông dài thêm nhiều lời."

Liễu Phiêu Phiêu không từ chối, xem như đã đồng ý rồi, chỉ là vẫn còn kinh ngạc, "Ngươi tại sao cứ dính dáng vào mấy chuyện thần kỳ khó lường như thế chứ, làm sao mắc phải quái bệnh như thế này, lại lấy được những thông tin ly kỳ đó từ đâu ra, vì sao biết rõ Hải Nữ mấy nghìn năm trước có thể chữa trị?"

Nàng ta phát hiện thấy kể từ sau khi quen biết tên gia hỏa này, mỗi một lần gặp mặt hắn đều là có sự việc thần bí khó lường.

Dữu Khánh cười ha hả, cuối cùng hóa thành ngửa mặt lên trời thở dài, "Đều là chuyện tiền bạc gây ra."

Trong lòng than khổ a, nếu không phải vì tiền cũng sẽ không chạy đến Kiến Nguyên sơn dò xét mộ, một đường giày vò tới bây giờ, hiện tại thì hay rồi, tiền trái lại rất nhiều, nhưng là một đống tiền nợ nần thật lớn. Trước đây, khi còn ở tại Linh Lung quan làm sao có thể nghĩ đến đời này mình có thể thiếu một khoản nợ lớn đến như vậy, hồi đó cũng không có nghĩ đến mình có thể mượn được nhiều tiền như vậy.

Bây giờ dù cho muốn thu tay lại cũng không thể thu lại được, trên đầu treo lơ lửng một thanh kiếm, không thể không tiếp tục chơi đùa.

Liễu Phiêu Phiêu rất không thể lý giải được sự ám ảnh của hắn đối với tiền bạc, dù sao theo nàng ta, với vị này, chỉ cần muốn thì sẽ

không thiếu tiền, suy nghĩ một chút tới lời dặn dò của đối phương, vẫn là nói ra lời cảnh cáo trước, "Chuyện về Hải Nữ, ta có thể tận lực tìm hiểu giúp ngươi, nhưng dù sao cũng đã là chuyện từ mấy nghìn năm trước, có thể tìm được đáp án hay không ta cũng không thể khẳng định."

Dữu Khánh: "Tìm không được cũng không còn cách nào. Đúng rồi, nếu ngươi đã biết rõ ta ở lại nơi nào, vậy thì chắc hẳn ngươi cũng hiểu rõ người chủ cho thuê nhà kia đi?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Ngươi chỉ về phương diện nào?"

Dữu Khánh: "Là người nào, có phải là cái bẫy do người nào đó thiết lập ra để cố ý nhằm vào ta hay không, thí dụ như là thám tử xếp vào tại bên cạnh ta hoặc để dò xét tin tức, đại loại như vậy?"

Liễu Phiêu Phiêu ít nhiều có chút kinh ngạc, "Vì sao ngươi lại nghĩ như vậy, phát hiện thấy cô ta có điểm gì không bình thường hay sao?"

Vì sao nghĩ như vậy? Dữu Khánh không biết nên giải thích như thế nào, hơi lắc đầu, "Cẩn thận không có sai."

Liễu Phiêu Phiêu: "Nếu ngươi đã có sự thận trọng với cô ta, chắc hẳn đã quan sát cô ta ở một mức độ nhất định, có phát hiện thấy điểm gì đáng ngờ hay không, chính ngươi hẳn phải rõ ràng. Là các ngươi chủ động tìm cô ta để mua đồ, chủ động tiếp xúc với cô ta, sau đó mới đi theo đến nhà cô ta, nếu muốn thiết lập bẫy với ngươi, trừ phi rất sớm trước đó đã có người hiểu rõ mục đích của ngươi, thực hiện sắp xếp trước đó, nếu không, từ khoảng thời gian ngươi đến Ảo Vọng mà xem, trong thời gian ngắn như vậy là không có cách nào làm ra bố trí hoàn thiện như thế.

Sau khi ngươi tiếp xúc với cô ta, bên này quả thực đã lập tức tra xét về Hồ nữ kia, tên là Hồ Vưu Lệ, phụ mẫu cô ta lúc còn sống cũng xem như là lâu la của Thiên Lưu sơn, Hồ nữ này không có vấn đề gì lớn, cũng không phải là kẻ nào đó được người ta lâm thời tìm tới

tham dự vào. Đương nhiên, tình hình tại Ảo Vọng rất phức tạp, có người âm thầm có thân phận khác cũng không có gì ngạc nhiên, cũng có khả năng cô ta vốn có chính là một cọc ngầm của một phương thế lực nào đó, có thể bắt đầu sử dụng bất kỳ lúc nào, điều này mới có thể nói được."

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, trầm ngâm nói: "Nếu như có thể xác nhận một việc, đại khái là có thể biết rõ cô ta có vấn đề hay không."

Liễu Phiêu Phiêu a một tiếng, hỏi, "Chuyện gì?"

Dữu Khánh: "Tại trong nhà cô ta, ta phát hiện thấy, cô ta vậy mà lại thích thơ từ phú của ta, đã sao chép rất nhiều, điều này làm cho ta sinh nghi, tại sao lại trùng hợp như thế chứ?"

Liễu Phiêu Phiêu lập tức hiểu rõ ý hắn, nếu như lúc trước không có niềm yêu thích đó, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện chuyện này, không hề nghi ngờ đó chính là nhằm vào hắn, lập tức gật đầu, "Việc này đơn giản, cũng không cần phải che giấu, ta có thể trực tiếp sắp xếp người đi thăm dò. Còn có việc gì không? Nếu không có việc gì, ta trở về trước đây. Ta cũng không nên rời đi quá lâu, dễ dàng khiến cho hoài nghi."

Dữu Khánh: "Lá thư đó của ta rất quan trọng, ngươi nhớ kỹ gửi ra ngoài giúp ta."

Liễu Phiêu Phiêu: "Yên tâm, Nam mập mạp đã có nói nó quan trọng, ta đã sắp xếp gửi ra ngoài rồi. Đúng rồi, ngươi không nói ta còn thiếu một chút đã quên, ta đã ứng trước chi phí gửi thư đi, trả lại cho ta." Nhấc tay, lòng bàn tay ngửa tới trước mặt Dữu Khánh.

Thần thái này, nhìn như vậy, nữ nhân lãnh khốc này lại thể hiện ra được một khía cạnh xinh đẹp của tiểu nữ nhân.

Dữu Khánh rất muốn nói, bây giờ ngươi là người làm việc cho Tam động chủ Thiên Lưu sơn, còn thiếu chút tiền đó hay sao? Hắn muốn tiết kiệm được hút nào hay chút ấy, nhưng nghĩ đến chuyện tiên đào

vốn đã là thiếu nợ người ta, bây giờ lại nhờ người ta hỗ trợ làm việc, còn tính thêm món tiền nhỏ này nữa, dường như có điểm kỳ cục, lập tức lấy ngân phiếu ra, hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Ngươi cảm thấy ta mạo hiểm làm việc giúp ngươi giá trị bao nhiêu tiền?" Liễu Phiêu Phiêu hỏi ngược lại một câu, thấy nét mặt hắn lập tức có vẻ đau lòng, trên khuôn mặt xinh đẹp lạnh như băng lại hiện lên nét mỉm cười, trong miệng bật ra hai chữ, "Vô giá!"

Tiếp đó xoay người rời đi, đi về phía vùng nước kia, "Trước thiếu nợ đó đã, chờ khi trong tay ngươi dư dả rồi nói tiếp. Về chuyện ngươi dặn dò, khi có manh mối, ta sẽ liên hệ với ngươi."

Thấy nàng ta sắp đi, Dữu Khánh nhanh chóng gọi: "Làm sao để liên hệ?"

Liễu Phiêu Phiêu dừng bước bên mép nước, "Nơi ngươi ở lại, cửa sổ hướng Nam, từ hôm nay trở đi, bình thường thì đừng nên mở ra, một khi cần định ngày hẹn ta, thì mở ra không nên đóng lại, khi ta nhìn thấy thì sẽ hiểu. Ngươi đứng ở ban công hướng Nam, nhìn tới phía trước theo đường phố, ngã tư đường xéo xéo phía trước, trên lầu tòa nhà sơn vàng có thể đối diện với các ngươi, cửa sổ sát đường phố của tầng cao nhất, nếu như muốn liên hệ với ngươi, ta sẽ mở ra nửa cánh cửa sổ.

Khi ngươi rời đi thì hãy nhớ kỹ vị trí nơi này. Về sau sẽ chọn nơi đây làm địa điểm gặp mặt. Lần sau khi đến nơi đây thì không thể tiếp tục dùng cách đi thẳng đến Minh tự, nhiều lần dễ dàng khiến người ta khóa được vị trí. Nhớ kỹ, nghìn vạn lần phải cẩn thận, phía bên Thiên Lưu sơn có rất nhiều Yêu tu với đủ các loại thiên phú, chỉ cần bị Thiên Lưu sơn khóa chặt mục tiêu, vậy thì khi Thiên Lưu sơn thật sự muốn truy tung, gần như không người nào có thể tránh được, nếu như ngươi luôn luôn biến mất một cách khó giải thích, ta lo lắng sớm muộn gì cũng sẽ khiến Thiên Lưu sơn nảy sinh hứng thú đối với ngươi."

Dứt lời quay đầu lại hỏi một câu, "Nhớ kỹ không?"

Đang tại ngưng thần ghi nhớ, Dữu Khánh lập tức trả lời ngắn gọn: "Cửa sổ hướng Nam nơi ta ở, bình thường không mở ra, một mực mở ra chính là muốn định ngày hẹn ngươi. Ngã tư đường xéo ở đối diện, tòa nhà lầu sơn vàng, cửa sổ sát đường phố tầng cao nhất, mở ra nửa cánh cửa là hẹn gặp mặt ta." Dứt lời nhìn về phía nàng ta để xác nhận.

"Không hổ là Thám Hoa lang dương danh thiên hạ, trí nhớ không tệ." Liễu Phiêu Phiêu lạnh như băng trêu chọc một câu, lại nhắc nhở: "Chúng ta không thể cùng nhau trở lại, ngươi nán lại nơi này một canh giờ rồi hãy đi."

"Được." Dữu Khánh đáp lại.

Liễu Phiêu Phiêu nhào người chui vào trong nước, liền biến mất không thấy.

Dữu Khánh nhìn nhìn ngân phiếu trong tay, hơi lộ vẻ phiền muộn mà buông tiếng thở dài, "Vô giá? Thiếu nợ nhân tình lại thiếu nợ tiền, thiếu nhiều quá làm sao trả a, cũng không biết lúc nào mới có thể thật sự phát tài."

Nhớ tới lúc trước mình cất lời hùng hồn phát thệ muốn thành kẻ có tiền, lại thêm một tiếng thở dài, chậm rãi nhét ngân phiếu vào trong người, ngồi xuống, sắp xếp, xem xét lại nội dung nói chuyện vừa rồi, nghĩ tới một chuyện, đã quên hỏi nàng ta chức vị bây giờ là gì.

Nán lại xấp xỉ một giờ, rồi hắn tựa tại trước khe đá nhìn rõ ràng hoàn cảnh bên ngoài, sau đó mới trốn vào trong nước, vừa cẩn thận thăm dò hoàn cảnh dưới nước, vừa nhớ kỹ vị trí lối vào hang động dưới nước nằm nơi nào, rồi nhanh chóng rời đi.

Lần này hắn tại dưới nước độn đi thật xa, gần như là lên bờ tại một bên khác của Ảo Vọng.

Trở về chỗ ở, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đang chờ hắn liền khẩn cấp hỏi thăm tình huống xem thế nào.

Dữu Khánh kỹ càng nói lại cho hai người bọn hắn biết, một ít chuyện hắn cần phải cẩn thận cũng cần phải nhắc nhở hai vị sư huynh đồng thời cẩn thận.

Tiểu Hắc ngủ một giấc đến nửa đêm mới tỉnh dậy, sau đó liền kêu gào đói bụng, sau khi sư huynh đệ ba người ngầm đồng ý nhóc con liền chạy đi tìm Hồ Vưu Lệ đòi ăn, ai bảo Hồ Vưu Lệ nói cô ta có đồ ăn rẻ hơn rất nhiều so với bên ngoài, có thể tiết kiệm thì tại sao không tiết kiệm cơ chứ?

Mặt khác chính là, dựa vào tu vi của bọn họ, cách một chút thời gian không ăn cũng không sao, nhưng Tiểu Hắc thì không giống, tuổi còn nhỏ, năng lực lý giải đối với công pháp tu hành còn chưa đủ, vẫn còn đang trong giai đoạn nhập môn tu hành, thời gian dài không ăn gì thì quả thực chịu không nổi.

Rất nhanh, tại ban công dưới lầu liền bay lên mùi thịt, Hồ Vưu Lệ dùng một cái ban công trong nhà làm nhà bếp.

Ngửi được mùi thơm của thịt, Dữu Khánh lập tức tìm đến hai vị sư huynh nói cho biết, "Các ngươi có biết bản đồ mà nữ nhân kia gọi là vẽ tay bằng cách nào làm ra được hay không? Trong nhà cô ta có bản khắc, bộp bộp bộp là in ra được một đống tấm."

Vừa nói ra lời này, lập tức đạt được mục đích, nghĩ đến giá bán ra năm trăm lượng kia, vẻ mặt hai người Nam, Mục đều lập tức biến đổi, nhanh chóng đi xuống lầu.

Hai người chạy đến ban công dưới lầu, nhìn thấy Hồ Vưu Lệ đang nướng thịt, Tiểu Hắc ngồi ở bên cạnh thèm chảy nước miếng, thỉnh thoảng hỏi: "Tỷ tỷ nhanh lên một chút đi."

Hồ Vưu Lệ lập tức vui cười, "Tỷ tỷ xinh đẹp không?"

"Xinh đẹp!"

"Xinh đẹp như thế nào?"

"Nhìn là thấy ngươi xinh đẹp."

Lời khen này làm cho Hồ Vưu Lệ mặt mày rạng rỡ, khí tức thanh xuân toát ra, thậm chí còn cười ra má lúm đồng tiền.

Nhìn thấy dáng vẻ không có cốt khí của Tiểu Hắc, Nam Trúc đang lải nhải ở một bên thực sự chịu không nổi, cuối cùng vẫn là mở miệng hỏi: "bánh thịt này bán như thế nào?"

Tại thang lầu bên trong, Dữu Khánh chậm rãi đi xuống lập tức dừng bước, nghiêng đầu dựng lỗ tai lên nghe trộm.

Chương 451: Mật hội (4)

Đang nướng bánh thịt ngoài ban công, Hồ Vưu Lệ dường như đã có chuẩn bị sẵn, rút từ trong tay áo ra một tờ giấy, trực tiếp đưa cho Nam Trúc.

Nam Trúc không biết nó là thứ gì, mở ra nhìn xem, hiện ra trong mắt là một bảng giá bánh thịt, một trăm lượng một cái.

Giá cả này đắt hay không đắt? Đối với tại bên ngoài thì quả thực quá đắt, so sánh với gái cả tại Ảo Vọng thì xem như đã rất rẻ.

Nam Trúc có chút bất ngờ, lại nhìn nguyên liệu làm bánh thịt phía dưới, phát hiện thấy có thịt chim, có thịt thú, có sườn, còn có cả rau xanh, giá cả mỗi thứ đều được ghi rõ ra trên bảng giá.

Sau khi xem xét tỉ mỉ giá cả đầu vào của các nguyên liệu, giá cả rẻ đến mức khiến Nam Trúc giật mình, nhịn không được hỏi: "Rau xanh mua ở đâu, năm mươi cân chỉ mười lượng bạc?"

Không cần nói tới gã, ngay cả Mục Ngạo Thiết đứng ở một bên cũng cảm thấy không thể tin nổi, đều biết rau xanh tại bên này thực tế rất đắt tiền, còn đắt hơn cả thịt, chẳng lẽ là bên kia eo biển cũng có

trồng rau xanh sao? Nhưng nếu vậy thì đáng lẽ cũng không rả như vậy mới phải, bọn họ đã có đi dạo phố tìm hiểu giá cả tại nơi này.

Hồ Vưu Lệ lật kìm nướng trong tay, bỏ xuống, bảo Tiểu Hắc tiếp tục lật nướng, Tiểu Hắc rất vui vẻ tiếp nhận lấy công việc này, cực kỳ hăng hái bắt tay vào làm việc.

Hồ Vưu Lệ thì đẩy Nam Trúc đang ngăn cản làm vướng tay vướng chân ở một bên ra, đi tới một góc ban công, nơi đó có một đống rau xanh dập nát, Hồ Vưu Lệ ngồi xổm xuống nhặt lên một mớ rau dập nát, bóc bỏ phần dập nát, hư thối đi, cuối cùng chỉ còn lại phần lõi rau xanh bên trong, kích thước chỉ còn lại cỡ nắm tay, nhưng rất sạch sẽ.

Hồ Vưu Lệ đưa ra kết quả cuối cùng cho hai người xem, "Bề ngoài khó coi, không có nghĩa là bên trong cũng khó nhìn, phía trong rất sạch sẽ, hơn nữa ăn càng tươi càng ngon miệng hơn."

Sư huynh đệ hai người mặt đầy kinh ngạc.

Nam Trúc hoài nghi, "Ngươi chuyên đi mua rau ráng dập nát này sao?"

Hồ Vưu Lệ bỏ rau xuống, phủi tay sạch sẽ rồi đứng lên, duỗi tay về phía gã:

"Chỉ cần ngươi có tiền, ta có thể mua về cho ngươi những thứ nguyên vẹn hơn rất nhiều. Ta không có tiền, ăn không nổi thứ tốt, mua chút đồ dập nát thì thế nào chứ? Ta muốn tích góp cho mình chút tiền để kiếm tài nguyên tu luyện không được sao? Ta không ăn trộm không cướp đoạt, quang minh chính đại dùng tiền mua về, mất cũng là mất mặt chính ta, không có làm mất mặt các ngươi, có gì phải kinh ngạc. Lại nói, các ngươi cũng đã thấy được, cũng không đưa cho các ngươi ăn rau hỏng, rau hư, đều đã được xử lý sạch sẽ, rất tốt. Các ngươi cũng không có tiền, theo lý thuyết là không đến mức không thể tiếp nhận được chuyện này đi?"

Lời nói này làm cho Nam Trúc vẻ mặt ngượng ngùng, đưa trả lại tờ bảng giá đang cầm trong tay.

Hồ Vưu Lệ không nhận, "Ta biết các ngươi sợ ta chiếm lợi từ các ngươi, cho nên cố ý liệt kê ra cái danh sách, cầm đi nhìn xem đi, nhất là tên để râu mép kia vì một tấm bản đồ năm trăm lượng mà than phiền, trách móc ta. Xem cho rõ ràng đi, ta chỉ kiếm chút chi phí làm chân chạy và tiền công, không lấy nhiều của các ngươi a."

Dứt lời liền quay trở lại bên cạnh lò nướng, lấy lại chiếc kìm kẹp thịt từ trong tay Tiểu Hắc, tiếp tục nướng.

Hai người Nam, Mục bối rối lui ra, cũng nhìn thấy Dữu Khánh lén lén lút lút lùi về trên lầu, hai người tứ thì hoài nghi mình đã bị lão Thập Ngũ sử dụng như công cụ…

Mấy ngày sau đó, sư huynh đệ ba người thay phiên nhau đi dạo quanh Ảo Vọng, lui tới nhìn xem khắp nơi, tạm thời không có bất kỳ hành động dư thừa nào, tận lực quen thuộc với tình huống và địa hình, cũng không khác gì với những người du lịch tới Ảo Vọng để mở rộng ánh mắt.

Ba người luôn luôn duy trì có một người ở lại nơi đặt chân, lưu lại một người để trông chừng Tiểu Hắc cũng là một trong những lí do.

Ba ngày sau, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết mới trở lại nơi ở, liền nhìn thấy Nam Trúc lén lút ra hiệu cho bọn họ, sau đó lấy ra một phong thư, "Hắc Tử hồi âm rồi."

Dữu Khánh bỗng thấy kỳ quái, "Hồi âm? Người không đến nơi đây gặp mặt, không đến đây dẫn nhi tử về, hồi âm làm gì?"

Nam Trúc mặt mày cau lại, than thở, "Tự ngươi xem đi."

Nhận thấy không thích hợp, Dữu Khánh nhanh chóng mở thư ra, cùng xem với Mục Ngạo Thiết.

Quả thực là thư của Ngô Hắc. Đầu tiên, Ngô Hắc thể hiện sự tức giận với hành động của con trai mình, nói chờ khi Tiểu Hắc trở về sẽ trừng trị nó một trận. Sau đó xoay chuyển chủ đề, nói là nếu như Tiểu Hắc đã đi tới nơi này, đi một chuyến rất xa như vậy cũng không dễ dàng, không cần thiết vừa tới liền bắt trở về, dứt khoát để cho Tiểu Hắc ở lại Ảo Vọng mở rộng ánh mắt cũng tốt.

Nói hiện tại hắn ta đi tới trái lại không hay, đi đến đó mà không trừng trị Tiểu Hắc thì không được, nếu như trừng trị nó rồi lại dẫn theo Tiểu Hắc tiếp tục ở lại đó vui chơi thì không có hiệu quả giáo dục.

Then chốt là bản thân Ngô Hắc cũng không lo lắng con trai của mình sẽ xảy ra chuyện gì, đặc biệt nhấn mạnh một điểm, lúc trước vì sự an toàn của Tiểu Hắc, cũng đã làm cho Tiểu Hắc một cái thân phận U Giác Phụ, bảo ba người nói Tiểu Hắc treo thân phận U Giác Phụ ra là được, cơ bản sẽ không có người nào dám làm xằng làm bậy với Tiểu Hắc, dù cho giao lại cho người khác trông nom cũng sẽ không có vấn đề gì.

Nói chung, cuối cùng chính là thể hiện xin lỗi, làm phiền ba vị lão đệ hỗ trợ quan tâm, chăm sóc, vân vân.

Bức thư này làm cho sư huynh đệ ba người đọc mà sững sờ, việc này quả thực giống như là nửa đường nhặt phải đứa con ghẻ, ném đi thì ném không được, mang theo lại trở thành trói buộc, ba người đánh giá Ngô Hắc hoàn toàn không xem trọng bọn họ có thể tìm được người, cho rằng bọn họ là tới đây vui chơi.

Tại lúc sư huynh đệ ba người đang lải nhải than phiền sau lưng Ngô Hắc thì tại tòa nhà lầu sơn vàng nơi ngã tư đường chếch hướng Nam, cửa sổ tầng cao nhất chợt mở ra một nửa.

Quan sát một hồi, phát hiện cánh cửa sổ kia quả thực đã được mở ra, Dữu Khánh lập tức nhảy xuống ban công, rời đi.

Sau khi rơi xuống thì trực tiếp chui vào trong hẻm đầu đường, dựa vào sự hiểu biết về địa hình qua mấy ngày tìm hiểu vừa rồi, rất nhanh nhẹn thoát thân, thẳng đến bờ biển, sau đó chui vào trong biển, biến mất.

Lặn đi trong biển một đoạn đường rất xa, mới lại đến được nơi eo biển kia, lần nữa lặng lẽ từ đáy nước tìm vào trong chỗ hang động đó.

Liễu Phiêu Phiêu chưa tới, hắn cũng không nôn nóng, ngồi ở đó chậm rãi chờ đợi.

Khoảng nửa canh giờ sau, mới nhìn thấy Liễu Phiêu Phiêu xuất hiện, Dữu Khánh lập tức đứng dậy nghênh đón.

Hai người vừa chạm mặt, Liễu Phiêu Phiêu cũng không khách khí, trực tiếp nói ra, "Về Hải Nữ gì đó kia, ta đã đi Thiên Lưu sơn tìm hiểu một chút, giống như không có người nào biết được sự tồn tại của nàng ta. Trong các lời lưu truyền lại đến hiện nay, đều nói năm đó khi đánh vào Minh Hải tiên phủ thì chỉ gặp phải một con Thú thủ sơn, mấy đại cao thủ vây công Thú thủ sơn, không thấy còn có người nào khác."

Dữu Khánh lại nghĩ tới lời nói của người làm trong khách sạn trên Tinh La đảo, trầm ngâm nói: "Lẽ nào người thật sự còn sống sao? Nếu như thật sự còn sống, loại nhân vật này làm sao lại ẩn nấp nhiều năm như vậy mà không lộ ra bất kỳ manh mối nào chứ? Quả thực có chút không thể tưởng tượng nổi."

Liễu Phiêu Phiêu: "Kết quả chưa chắc là thật, đều là một ít lời kể truyền miệng lại, nói không chừng có thiếu sót."

Dữu Khánh suy tư rồi từ từ nói ra: "Nếu như ngay cả những người vốn luôn khắp nơi tìm kiếm truy tra về tiên phủ, không bỏ qua bất kỳ manh mối gì, mà cũng không có người nào biết rõ sự tồ tại của Hải Nữ, vậy thì chắc có lẽ vẫn còn sống."

Hắn nhớ kỹ lời Ngô Hắc đã nói, Ngô Hắc nói vị Đại lực sĩ có nói, muội muội của ông ta có năng lực tự bảo vệ mình.

Hắn nhờ Liễu Phiêu Phiêu đi tìm hiểu, chỉ là để tránh có sai lầm, không tiện hành động mù quáng, cần được xác nhận một cái.

Liễu Phiêu Phiêu nhắc nhở, "Dù sao cũng là chuyện đã mấy nghìn năm trước, ngươi chắc chắn như vậy, cẩn thận có sai lầm."

Dữu Khánh: "Hải Nữ kia có năng lực tự bảo vệ mình. Nếu như những người năm đó đánh vào gặp được, e rằng động tĩnh sẽ không nhỏ hơn vây công Thú thủ sơn, há có thể im hơi lặng tiếng trong truyền thuyết?"

Hắn có thể khẳng định Thú thủ sơn không phải là Hải Nữ, hắn cũng có nghe nói qua lời kể về việc Minh Hải tiên phủ bị công phá.

Nghe nói như thế, Liễu Phiêu Phiêu hơi chút cân nhắc, suy nghĩ cũng phải, quả thực đúng là như thế, nhưng vẫn nhịn không được cảm thán, "Người bình thường thật sự có thể sống lâu như vậy sao? Nếu như thật sự đã ẩn nấp nhiều năm như vậy, tất nhiên là không muốn lộ diện, há là ngươi muốn tìm liền có thể tìm được sao? Hơn nữa, người ta chưa chắc đã còn tại Ảo Vọng, ngươi tìm cách nào, ngươi cũng không thể công khai kêu to lên nha?"

Trong đầu Dữu Khánh lần nữa xuất hiện dáng vẻ của nữ nhân kia theo hình dung của người làm khách sạn, trong mắt lộ ra vẻ sâu xa, nói: "Ảo Vọng hẳn là địa phương nàng ta còn lưu luyến, ta nghĩ, nàng ta hẳn là sẽ chủ động đến tìm ta."

Hắn không muốn nói nguyên nhân cụ thể, trực tiếp chuyển đề tài, hỏi: "Kết quả tra xét về Hồ Vưu Lệ kia thế nào rồi?"

Liễu Phiêu Phiêu nghe vậy, vui vẻ nói, "Hẳn là không phải có người đang thiết kế ngươi, Hồ nữ kia hình như còn rất thích ngươi. Đại khái khoảng hai năm trước, cô ta làm tạp vụ tại khách sạn 'Lang hoàn cư' lớn nhất Ảo Vọng, nhìn thấy một khách nhân đang đứng

trước một bộ thơ từ treo trên tường nói năng lỗ mãng, chính là đang bình phẩm thơ từ của ngươi, đại khái là chê ngươi chẳng qua cũng chỉ như thế, nói chung là khinh thường ngươi. Hồ nữ này vì để bảo vệ giúp ngươi, còn phát sinh xung đột với người ta, nhưng mà thực lực lại không bằng người, bị người ta đánh cho thừa sống thiếu chết, còn bởi vì gây sự mà bị giam vào 'Trấn hải ty' . Chỉ vì loại chuyện này mà gây xung đột với khách nhân, nghĩ cũng có thể biết được thái độ của 'Lang hoàn cư', đương nhiên là đập bể bát ăn cơm của cô ta."

"…" Dữu Khánh ngạc nhiên, chính hắn cũng khó mà tưởng tượng nổi, danh tiếng của A Sĩ Hành lại có thể có sức hấp dẫn lớn như thế sao?

Liễu Phiêu Phiêu nói tiếp: "Hồ nữ này bởi vì dung mạo cũng xem như có nét, cũng từng nhiều lần có người muốn bỏ tiền ra bao dưỡng cô ta, nhưng mà cô ta tình nguyện khổ cực kiếm tiền, cũng không đồng ý, vì thế lại khiến cho người ta không vui, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, từng bị người giáo huấn qua, cũng đã bị đánh. Ở mức độ nào đó mà nói là rất có cốt khí, người không xấu, ngươi ở lại đó, vấn đề hẳn là không lớn. Chỉ là…"

Dữu Khánh đang chăm chú lắng nghe, nghe vậy liền truy hỏi, "Chỉ là cái gì?"

Liễu Phiêu Phiêu lộ ra vẻ mặt trêu chọc, "Một tiểu hồ ly tinh xinh đẹp như thế, lại ngưỡng mộ yêu thích ngươi đã lâu, một khi biết được ngươi chính là A Sĩ Hành, nếu người ta chủ động, ngươi có thể nắm giữ được không? Có muốn lưu lại một đoạn tình cảm về Thám Hoa lang tại Ảo Vọng không?"

Còn tưởng rằng nàng ta muốn nói cái gì, thì ra là nói chuyện này, Dữu Khánh nghe nói mà mắt trợn trắng, "Một mỹ nữ lạnh lùng như ngươi, nói ra loại lời nói này mà không cảm thấy kỳ quái sao?"

"Được rồi, nói chính sự." Liễu Phiêu Phiêu lại chuyển chủ đề câu chuyện, lấy ra một quyển giấy đưa cho hắn.

Dữu Khánh mở ra nhìn xem, phát hiện là một tấm bản đồ, các tuyến đường đan xen chồng chéo với nhau khiến người xem có phần không hiểu, hỏi: "Đây không phải là bản đồ Ảo Vọng đi?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Phải, là bản đồ các mương nước trong lòng đất. Ta đã suy nghĩ rồi, địa điểm gặp mặt này đã dùng qua hai lần, tiếp tục dùng không còn an toàn nữa. Lần tới gặp mặt, hãy vào trong lòng đất đi. Tại trên đó, ta đã đánh dấu các con số một hai ba bốn, lần hẹn gặp tới sẽ đến địa điểm dựa theo thứ tự các con số trên đó, nhưng trên đường đi, ngươi vẫn cần phải thận trọng."

Đã nhận ra được, đối với phương diện này, nàng ta vô cùng lo lắng, Dữu Khánh có thể lý giải, gật đầu nói: "Được."

Liễu Phiêu Phiêu: "Lần này ngươi đi trước."

"Được, nghe lời ngươi." Dữu Khánh dùng giọng điệu nghịch ngợm, cất kỹ bản đồ, sai đó chui vào trong nước độn đi.

Một đường lặn đi tại trong nước rất lâu, trở lên bờ, lại theo một con đường khác quay trở về chỗ ở.

Gặp hai người Nam, Mục, hắn liền kể lại tình huống cho họ biết. Sau đó, hắn muốn đi tìm Hồ Vưu Lệ có chút việc, kết quả cô ta không có nhà, nói là nữ nhân kia lại cõng bao lớn bao nhỏ ra đường phố bán hàng rồi.

Vì thế, Dữu Khánh trầm mặc rất lâu, Nam Trúc hỏi hắn có chuyện gì, hắn không có nói ra chuyện Hồ Vưu Lệ vì hắn mà bị người đánh còn bị giam nhốt trong đại lao.

Việc này cũng không tiện nói cho hai người Nam, Mục biết, nếu không, trong tương lai tất nhiên sẽ trở thành đề tài câu chuyện cho họ trêu chọc.

Sau lại, hắn cầm giấy và bút mực ra, cầm lấy bút lông dùng kiểu chữ viết quy quy củ củ không để người nhận ra viết xuống tiêu đề:

Thông báo tìm người thân!

Chương 452: Trấn Hải sứ

Đứng nhìn xem ở bên cạnh, hai người Nam, Mục lập tức đoán được hắn muốn viết cái gì, lập tức nhìn chăm chú.

Những hàng chữ ngay ngắn hiện ra tại dưới ngòi bút lông: Nhà có một muội, tên gọi Lệ Nương, đã mất liên lạc nhiều năm, rất là nhớ nhung, nếu như Lệ Nương đọc được, nhanh tới gặp gỡ, huynh chờ tại đây.

Viết xong đặt bút xuống.

Nam, Mục nhìn nhau, Nam Trúc chần chừ hỏi: "Lão Thập Ngũ, ngươi muốn dán tấm thông báo này ra hay sao?"

Dữu Khánh gật đầu, nhặt trang giấy lên, thổi khô nét mực.

Nam Trúc: "Đây là biện pháp tìm kiếm của ngươi sao?"

Dữu Khánh: "Minh tra ám tra, đây là 'Minh tra ."

Nam Trúc: "Được rồi, chỉ là ngươi viết mù mờ như thế, người ta có thể đọc hiểu không?"

Dữu Khánh: "Ta không viết mù mờ, chẳng lẽ còn phải công khai viết rõ hay sao? Mù mờ cũng không sao, nếu ngươi là Lệ Nương, đọc được nội dung thông báo này thì có muốn đi xác định một chút hay không chứ? Trừ phi nàng ta không nhìn thấy, nhìn thấy thì nhất định sẽ đến." Dứt lời liền giơ giơ chiếc nhẫn trên ngón tay lên.

Nam Trúc trầm ngâm một chút, rồi khẽ gật đầu, đã hiểu rồi.

Dưới lầu, Tiểu Hắc đứng tại trước bàn luyện thư pháp, lắc lắc cây bút cầm trên tay, sững sờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nó không nghĩ tới mình đã rời khỏi Diệu Thanh Đường, chạy tới nơi đây mà vẫn còn bị buộc luyện chữ, không biết rằng ba người lớn chỉ là đang tìm một cái lí do hợp lý để giam nó ở nhà mà thôi…

Màn đêm buông xuống, trên biển sát biên giới Ảo Vọng, ngoại trừ những chiếc thuyền đưa đò qua lại, còn có đủ các loại Hoa thuyền tìm hoan mua vui, không dám rời quá xa, chỉ dám di chuyển tại gần bờ biển.

Trên các Hoa thuyền với các loại đèn trang trí làm đẹp giống như cầu vồng, tiếng hoan ca nói cười không ngừng nghỉ, nhưng khi một chiếc thuyền màu đen đi tới, các hoa thuyền dạo chơi và các thuyền đưa đò qua lại lập tức dồn dập nhường đường, đều không dám ngăn cản đường đi của nó.

Chiếc thuyền màu đen ở dưới màn đêm này, nhìn giống như một bóng ma, nhìn rất bình thường, không có màu sắc gì khác như những tàu thuyền khác, trước và sau mỗi nơi treo hai ngọn đèn lồng mà thôi.

Những người lăn lộn tại Ảo Vọng có thể không nhận biết chiếc thuyền đó, nhưng cần phải nhận biết y phục mà mấy tên hộ vệ đứng ở hai đầu thuyền đang mặc, toàn bộ một màu đen, trên tay áo có thêu một hình hoa văn ngọn sóng màu bạc, chính là trang phục của nhân viên Trấn Hải ty chấp chưởng Ảo Vọng.

Bên trong khoang thuyền không có thắp đèn, nhưng ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào cũng đủ để nhìn rõ ràng khuôn mặt của người ở bên trong.

Đó là một người đàn ông trung niên mặt chữ điền, tai to, nét mặt ôn hòa, nhưng mà ở chỗ sâu trong ánh mắt lại có vẻ lạnh lùng, bộ y phục đen của y khác biệt với những nhân viên Trấn Hải ty khác, không chỉ có họa tiết ngọn sóng trên tay áo mà trên cổ áo cũng có.

Ngay cả là người không biết y, khi nhìn thấy cách ăn mặc với tiêu chí lãnh tụ này thì cũng biết được vị này chính là Trấn Hải sứ của Trấn Hải ty do Thiên Lưu sơn phái tới Ảo Vọng, tên là Chu Hiên.

Chu Hiên không biết đang suy nghĩ chuyện gì, một mình một người chắp tay quanh quẩn bên trong khoang thuyền lạnh lẽo vắng vẻ, quang cảnh phồn hoa bên ngoài giống như để làm nền, khó có thể khiến cho y có bất kỳ sự chú ý gì, chỉ tiếng bước chân một mình đi tới đi lui mà thôi.

Từ bên ngoài, một bóng người phi thân bay lên đầu thuyền, bảo vệ ở bên ngoài gõ vang ba tiếng lên trên ván cửa khoang thuyền, xem như là một lời thông báo.

"Vào đi." Chu Hiên cất tiếng gọi to, bản thân cũng dừng đi lại, đứng tại phía trước cửa sổ, đối diện với khung cảnh rực rỡ muôn màu bên ngoài cửa sổ.

Một người mặc y phục nhân viên Trấn Hải ty bước nhanh vào, là phó thủ Tề Đa Lai của Chu Hiên, một nam nhân tướng mạo khôn khéo lanh lợi, đến bên cạnh Chu Hiên, hành lễ chào, "Chưởng lệnh."

Chu Hiên hỏi: "Chuyện gì?"

Tề Đa Lai đáp: "Phía bên Nhị động truyền đến tin tức, đã điều tra rõ ràng nền tảng của kẻ giết chết Hải tộc kia, tiểu hồ tử đó chính là Thám Hoa lang A Sĩ Hành danh dương thiên hạ kia…"

Chu Hiên đột nhiên quay đầu lại, kinh ngạc hỏi: "A Sĩ Hành? Hắn chạy tới nơi này giết Hải tộc làm gì? Ngươi xác định không?"

Tề Đa Lai đáp: "Đúng vậy. Khi thuộc hạ nghe được tin này thì cũng cảm thấy rất kỳ quái, nên đã hỏi kỹ càng. Lúc đầu, phía bên Nhị động cũng không biết rõ là người nào, về sau lại chú ý tới tên tiểu hài tử mà bọn họ mang theo kia, không có bao nhiêu trẻ nhỏ khiêng theo cây gậy chạy chơi khắp như vậy, nhân viên phụ trách phân loại, sắp xếp thông tin lập tức tìm được một phần tình báo có liên quan

tới 'Diệu Thanh Đường' U Giác Phụ, bên trên có nói bên người A Sĩ Hành có một tiểu hài tử như thế.

Vì vậy Nhị động lập tức tìm đến nhân viên nhóm đầu tiến vào Tiểu Vân gian, bảo hắn âm thầm theo dõi để xác nhận, kết quả đã chứng minh, tên tiểu hồ tử đó chính là A Sĩ Hành, còn có tên mập mạp và to con bên cạnh hắn kia chính là đồng bạn lúc trước cùng tiến vào Tiểu Vân gian. Vì vậy, đã chắc chắn xác nhận rồi."

Trong mắt Chu Hiên hiện lên một nét lạnh lùng, "Nói cách khác, ả đàn bà Liễu Phiêu Phiêu kia đã sớm biết đó là A Sĩ Hành, nhưng vẫn nhìn xem chúng ta chạy đông chạy tây tìm hiểu mà không có hé răng, dẫn đến bên trên còn điều tra được rõ ràng sớm hơn cả chúng ta, và nhìn xem chúng ta có vẻ như là một đám phế vật vô dụng!"

Liễu Phiêu Phiêu cũng là một thành viên của Trấn Hải ty, coi như là một đầu mục trong Trấn Hải ty, là một trong những thủ hạ của y.

Tề Đa Lai gật đầu, "Nàng ta làm sao có thể không nhận ra, lúc trước thế nhưng là cùng đi theo Tam động chủ để xác nhận, chỉ sợ vừa nhìn thấy liền đã nhận ra rồi, nàng ta không có hé răng đối với chúng ta, nhưng chưa chắc đã không hé răng với người khác, phía bên Tam động chủ e rằng đã biết từ lâu rồi."

Bộp! Chu Hiên một chưởng vỗ lên trên cửa sổ, "Tiện nhân, hết lần này tới lần khác đâm sau lưng ta, lẽ nào kéo ta xuống đài là có thể đến phiên ả ta lên ngồi được vị trí này hay sao? Nghĩ thật đẹp a! Dù có phân biệt đối xử thế nào cũng không tới lượt ả ta! Lập tức đưa ả ta tới gặp ta, lừa trên gạt dưới, lần này để ta nhìn xem ả ta làm sao bây giờ!"

Tề Đa Lai vội đè đè hai tay xuống, khuyên nhủ: "Không được, trăm triệu không thể, nếu việc này thật sự gây náo loạn lên, chỉ sợ sẽ làm cho Nhị động chủ tức giận với ngài. Phải, nàng ta thân là thủ hạ của ngài lại không bẩm báo cho ngài, quả thực không đúng, nhưng ai mà chẳng biết nàng ta là người do Tam động chủ xếp vào tại Trấn

Hải ty? Nàng ta bẩm báo cho Tam động chủ thì có thể sai lầm bao nhiêu chứ?

Nếu là trước đây, ngài giải quyết việc chung thì cũng không có gì, đơn giản là hai bên nỗ lực tranh cãi lý lẽ, cuối cùng xem ai có thể có lý hơn. Nhưng tình hình bây giờ như thế nào? Tam động chủ đã là co đuôi mà sống, người phía dưới hắn đều đã kín tiếng, bây giờ ngài động tới người của hắn, cho dù là ngài nắm giữ lý, cũng có hiềm nghi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn để bỏ đá xuống giếng.

Ngài lấy lí do là người của Tam động chủ bẩm báo cho Tam động chủ mà không bẩm báo cho ngài để trừng trị người của Tam động chủ, chưa nói Tam động chủ sẽ nghĩ như thế nào, ngài để cho ngoại nhân nhìn ngài thế nào chứ?

Chỉ cần một ngày Đại thánh không động tới Tam động chủ, bọn họ vẫn còn là anh em kết nghĩa, trong tình huống này, ngài lấy lí do này để động thủ, nếu bọn họ không quản, chẳng phải là đã mượn tay của ngài phát ra tín hiệu muốn động tới Tam động chủ sao? Nếu như không áp chế được, lập tức chính là tình cảnh giậu đổ bìm leo.

Chưởng lệnh, ngài chỉ cần làm như vậy, có tin hay không tiện nhân Liễu Phiêu Phiêu kia cuối cùng không những sẽ không bị chuyện gì, e rằng Nhị động chủ còn sẽ chủ động thay thế vị trí Trấn Hải sứ này của ngài bằng một người mới, vừa để cho Tam động chủ nhìn, cũng là để cho ngoại nhân nhìn thấy."

Nghe được lời giải thích này, gương mặt của Chu Hiên trở nên căng cứng, cuối cùng nghẹn ra một tiếng hừ lạnh, "Nói cách khác, Trấn Hải sứ ta đây nhưng là ngay cả thủ hạ của mình cũng không thể làm được gì!"

Tề Đa Lai tận tình khuyên bảo: "Ngài không phải là không làm gì được nàng ta, mà là không thể làm gì Tam động chủ. Chưởng lệnh, ngài không đáng phải ra mặt vì việc này, về sau cứ đem tình huống báo cho Nhị động chủ biết, để cho Nhị động chủ quyết đoán là được. Ta thật sự không cần phải làm loại chuyện xông xáo tại phía

trước như vậy, nguy hiểm quá lớn, mở một con mắt nhắm một con mắt là được rồi."

Chu Hiên hít một hơi thật sâu, kỳ thực y cũng chỉ là tức giận nhất thời, sắc mặt rất nhanh cũng bình tĩnh trở lại, sau đó suy nghĩ rồi hỏi: "Tên A Sĩ Hành này kéo thi thể Giao nhân đến Minh tự mà vẫn có thể toàn thân thối lui, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Tề Đa Lai: "Chúng ta cũng không có quyền can thiệp phía bên Minh tự, mặt trên sẽ xử lý. Về phần vì sao có thể toàn thân thối lui, dường như cũng không khó lý giải, nghe nói A Sĩ Hành này vốn là người của Huyền Quốc công Ứng Tiểu Đường Cẩm quốc."

Chu Hiên "A" một tiếng với ẩn ý sâu xa, trầm ngâm rồi gật đầu, "Nghĩ lại, hình như là có chuyện như vậy."

Chính vào lúc này, bên ngoài có một chiếc đò chở người đuổi theo chiếc thuyền lớn này, cùng chạy song song với nó, người trên đò nhờ hộ vệ đi thông báo.

Chu Hiên và Tề Đa Lai ở trên thuyền đã thấy được người trên đò, Chu Hiên nghiêng đầu ra hiệu, Tề Đa Lai lập tức hiểu ý đi ra.

Chỉ chốc lát sau, liền dẫn một người đàn ông trung niên cẩm y hoa phục và một nam tử trẻ tuổi mặt ngọc tiến vào, tướng mạo hai người già trẻ có mấy phần giống nhau, thoạt nhìn chính là giống như cha con, lại có vẻ quý phái.

"Chu công."

"Vương huynh."

Người đàn ông trung niên và Chu Hiên chắp tay chào nhau, tuy rằng đều rất khách khí, nhưng từ cách xưng hô liền có thể thấy được, khách tới có phong thái hơi thấp hơn, trong nét cười nhàn nhạt của Chu Hiên cũng hơi lộ ra một chút kiêu căng.

Tuy vậy, người có thể lên chiếc thuyền này chào chào hỏi hỏi, thân phận đương nhiên cũng không phải bình thường, mà quả thực cũng không phải bình thường.

Khách tới tên là Vương Tuyết Đường, tại Cẩm quốc là rất có địa vị, Thập đại môn phái Linh thực tại Cẩm quốc có một vị trí của nó. Tuy nhiên, so với những môn phái khác mà nói, căn cơ của nó còn hơi thấp, so sánh với chín nhà khác thì chỉ có thể tính là mới quật khởi. Có thể quật khởi nhanh như vậy là bởi vì phía sau có núi dựa lớn.

Phụ thân của Vương Tuyết Đường, luận về bối phận, là tiểu biểu cữu của Chưởng lệnh Ty Nam phủ Cẩm quốc, tính là người nhà mẹ đẻ của Địa mẫu.

Năm đó, theo sự quật khởi của Địa mẫu, tiểu biểu cữu Vương gia không cam lòng với cuộc sống bình thường, cũng là một kẻ quyết liệt, mạnh mẽ cưỡng ép chen một tay vào trong việc trồng trọt Linh Mễ. Chén canh này cũng không phải dễ phân chia như vậy, đổi thành người khác thì đã sớm bị những môn phái liên quan làm cho suy sụp rồi, nhưng mà các môn phái Linh thực tại Cẩm quốc đều e sợ Địa mẫu, cho dù Địa mẫu chưa từng có mở lời, cũng không có ai dám động tới Vương gia tiểu biểu cữu.

Đã có được tiền, liền muốn có thế, vì củng cố gia nghiệp, Vương gia tiểu biểu cữu lại lôi kéo một môn phái Linh thực khác, tên là Già La sơn.

Bây giờ, Vương Tuyết Đường chính là Chưởng môn đời thứ hai của Già La sơn.

Lúc này, sau khi khách khí với nhau, Vương Tuyết Đường quay đầu lại kêu gọi người trẻ tuổi cùng đi, "Vấn Thiên, mau tới chào Chu công."

Thanh niên khí chất quý phái, tướng mạo tuấn tú lập tức cầm một cái hộp dài tiến tới, "Tiểu chất bái kiến Chu công."

Chu Hiên a một tiếng, "Vương huynh, đây là lệnh lang sao?"

"Chính phải."

"Miễn lễ miễn lễ."

Vương Tuyết Đường cầm lấy chiếc hộp trên tay con trai, chuyển thành hai tay dâng lên, "Chu công, thứ mà ngài cần, cuối cùng ta đã tìm được cho ngài rồi."

Chu Hiên nhận lấy, chỉ mở hé nắp hộp ra nhìn một chút, rồi lập tức khép lại, "Làm phiền Vương huynh, tốn bao nhiêu tiền, nói con số đi."

Vương Tuyết Đường trừng to mắt, "Giữa ngươi với ta cần gì nói chuyện tiền bạc, làm vậy ta sẽ tức giận a."

Chu Hiên tức thì cười ha hả, cuối cùng gật đầu nói: "Được, vậy ta liền vui vẻ nhận lấy." Dứt lời thuận tay cầm chiếc hộp dài giao cho Tề Đa Lai ở một bên, sau đó đưa tay mời hai cha con vào chỗ ngồi, bảo người dâng trà lên, nét tươi cười rõ ràng trên mặt.

Sau khi khách và chủ ngồi yên ổn xong, Chu Hiên dùng ánh mắt có vẻ khá ẩn ý dừng tại trên người Vương Vấn Thiên, "Nghe nói lệnh lang nhìn trúng đệ tử của Địa mẫu, đang thảo luận việc kết thân, không biết việc hôn nhân thảo luận như thế nào rồi?"

Nói đến việc này, Vương Vấn Thiên có thể nói vẻ mặt có quang vinh.

Người cha Vương Tuyết Đường của gã trái lại thể hiện khá dè dặt, đáp: "Chỉ là khi gặp mặt Địa mẫu thì nhắc một tiếng, Địa mẫu cởi mở phóng khoáng, nói nàng không quản tới, nói là chỉ cần bản thân thanh niên với nhau nguyện ý thì nàng liền không có ý kiến."

Chương 453: Vị hôn phu trước

Nói cách khác, không có từ chối.

Đối với việc này, trong lòng Chu Hiên vẫn còn suy nghĩ nghi vấn, hoặc nói là hoài nghi, đức hạnh tên Vương gia này như thế nào, y cũng không phải không biết, danh tiếng quả thực không ra gì, y cũng không tin Địa mẫu không biết, coi như là thân thích bà con, Địa mẫu có thể coi trọng sao? Có thể gả đệ tử thân truyền của mình cho hắn sao?

Nhưng mà sau khi tên Vương gia Già La sơn này thả ra tin tức liên quan thì phía bên Ty Nam phủ dường như cũng không có đưa ra bất kỳ lời phản bác nào, người bên ngoài cũng không biết rõ được đến tột cùng thì Địa mẫu nghĩ như thế nào.

Tuy nhiên, thái độ của Ty Nam phủ đã cho thấy một điểm, quả thực từng có chuyện đề nghị kết thân, nếu không thì cho dù lá gan Vương gia có lớn cỡ nào cũng không dám lấy loại chuyện này ra nói bậy nói bạ.

Đương nhiên, trong lòng suy nghĩ thì suy nghĩ, mặt ngoài y vẫn là cười ha hả nói: "Vậy cũng đúng nha, dưa hái xanh không ngọt a."

Ánh mắt lại chuyển sang Vương Vấn Thiên, "Không biết tiến triển giữa hiền chất và vị Chung cô nương kia như thế nào rồi?"

Nếu là vấn đề riêng tư bình thường, y sẽ chẳng có hứng thú gì để quan tâm đến, nhưng việc liên quan đến Địa mẫu thì khác, đã có thể tìm hiểu như là thông tin tình báo vậy, nếu không, trên tay y còn có cả một đống công việc, không có hứng thú nói chuyện dông dài cùng một cái môn phái Linh thực.

Cha con Vương gia đương nhiên cũng biết Vương gia có thể có được như hiện nay dựa vào chính là cái gì, sở dĩ tung thông tin đề nghị kết thân với Địa mẫu ra ngoài cũng là có cùng mục đích, để cho ngoại giới cho rằng Vương gia và Địa mẫu có quan hệ không cạn.

Tuy rằng Vương Vấn Thiên tương đối trẻ tuổi nhưng cũng không phải là không hiểu việc này, nghe hỏi vậy thì ưỡn ngực lên cao mấy phần, nở nụ cười có vẻ khiêm tốn, "Cũng không nói được là có tiến triển gì, chỉ là gặp gỡ bình thường, rảnh rỗi thì gặp mặt nói chuyện phiếm. Lần trước chúng ta gặp mặt thì đã thống nhất, tháng sau nàng sẽ đến Già La sơn ở lại một đoạn thời gian, đến lúc đó tiểu chất sẽ chính thức hỏi nàng một chút xem ý nàng như thế nào."

Chu Hiên nghe vậy nhịn không được thoáng quay sang chạm ánh mắt với Tề Đa Lai, bởi vì lời đối phương nói khiến cho bọn họ cảm thấy ngạc nhiên, cô nương nguyện ý chạy tới ở lại trong nhà đằng trai, vậy chẳng phải có nghĩa là việc hôn nhân gần như xác định rồi sao?

Vào lúc này Vương Tuyết Đường cất tiếng quở trách con trai một câu, "Đừng nên hồ ngôn loạn ngữ, gặp được cô nương người ta thì phải thủ lễ một chút, mọi việc phải nước chảy thành sông, loại chuyện này không thể miễn cưỡng, không nên vội vã khiến người ta bày tỏ thái độ."

Vương Vấn Thiên lập tức cất tiếng đáp, "Vâng."

Lúc này, Tề Đa Lai chợt nghiêng đầu nhìn ra đầu thuyền bên ngoài, dường như có người tìm đến, đặt chiếc hộp trên tay xuống trên bàn ở một bên, bước nhanh đi ra ngoài.

Đợi cho ở bên trong khoang thuyền bưng trà thưởng thức, nói chuyện phiếm một hồi, Tề Đa Lai mới lại bước nhanh đi vào, bẩm báo với Chu Hiên, "Chưởng lệnh, đã điều tra rõ ràng lai lịch người bịt mặt giết hại Giao nhân Hải tộc kia rồi."

Cha con Vương thị đều giật mình, cũng nhìn nhau một cái, việc có người giết chết Giao nhân đưa đò, có thể nói là chuyện thu hút sự chú ý nhiều nhất tại Ảo Vọng gần đây, bọn hắn đương nhiên cũng đã có nghe nói, không nghĩ tới vậy mà lại đúng dịp có thể ở tại nơi đây biết được lai lịch hung thủ.

Chu Hiên cũng bị lời nói của tâm phúc thủ hạ làm cho ngây ngẩn cả người, không phải vừa rồi đã bẩm báo rồi sao? Nhưng liền nhanh chóng kịp phản ứng lại, biết rõ tâm phúc thủ hạ là có ý gì đó, lập tức trầm giọng hỏi: "Hung thủ là người nào?"

"Việc này…" Tề Đa Lai vô ý thức quay sang nhìn nhìn cha con Vương thị, muốn nói lại thôi, có vẻ khó xử.

Cha con Vương thị lập tức đã hiểu được, không tiện để lộ lai lịch của hung thủ ngay trước mặt bọn hắn, trong lòng tức thì cảm thấy tiếc nuối.

Vương Tuyết Đường thức thời, nhanh chóng đứng lên bày tỏ thái độ muốn lảng tránh, "Chu công, công việc của các ngươi quan trọng, chúng ta liền không quấy rầy nữa."

Vương Vấn Thiên cùng đứng lên theo cáo từ.

Nào ngờ Chu Hiên lại đưa tay với bọn hắn, ra hiệu không cần gấp gáp, quay đầu lại hỏi Tề Đa Lai, "Không cần chuyện gì cũng khiến người khác lảng tránh, ta cùng với Vương huynh cũng không cần phải quá mức khách khí, nếu như không liên quan đến chuyện gì cơ mật, cứ nói đừng ngại."

Tề Đa Lai liếc nhìn Vương Vấn Thiên, ấp úng nói: "Cơ mật thì cũng không có gì cơ mật, chỉ là nói ra tên hung thủ e rằng có tổn hại tới thể diện của Vương công tử."

Lời này vừa nói ra, Chu Hiên đương nhiên không có gì bất ngờ.

Cha con Vương thị thì kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới loại chuyện này còn có thể kéo tới trên đầu bọn hắn.

Vương Tuyết Đường vội nói: "Tề tiên sinh, có phải ngài có nhầm lẫn gì hay không chứ, chúng ta là tuyệt đối không có liên quan gì đến loại chuyện này."

Chu Hiên cũng lên tiếng: "Ngươi không nên ở tại đây làm ra vẻ mập mờ, nếu đã không phải là bí mật, vậy thì nói đi, là ai?"

Ngay cả một chút thương lượng cũng không cần thiết, hai người liền trực tiếp phối hợp với nhau, phối hợp không chê vào đâu được.

Tề Đa Lai quay mặt sang phía Vương Vấn Thiên, hỏi: "Không biết Vương công tử có nghe nói qua vị đệ tử Địa mẫu mà ngươi đề nghị kết thân từng có một vị hôn phu hay không?"

Vẻ mặt Vương Vấn Thiên lập tức trở nên gượng gạo, có phần khó chịu, miễn cưỡng trả lời: "Biết rõ."

Vương gia tìm Địa mẫu đề nghị kết thân, là chuyện xác thực, quá trình cụ thể mặc dù không tiện cho người ngoài biết, nhưng điểm chính cũng không khác lắm với thông tin Vương gia tung ra ngoài.

Thực ra, lúc ban đầu, Vương Vấn Thiên cũng rất chú ý đến việc Chung Nhược Thần từng có một vị hôn phu, thêm nữa vị hôn phu của Chung Nhược Thần lại là thiên hạ danh sĩ, được xưng là thiên hạ đệ nhất tài tử, có ai mà không biết thanh danh Thám Hoa lang? Gã cũng là kẻ sĩ diện, nếu cưới Chung Nhược Thần, quỷ mới biết rõ sẽ bị bao nhiêu người ở sau lưng cười nhạo.

Gã muốn đổi một người khác, dù sao Địa mẫu không phải chỉ có một người nữ đệ tử, không phải Chung Nhược Thần còn có một muội muội sao, gã cảm thấy đều là như nhau.

Kết quả gã bị người cha Vương Tuyết Đường mắng chửi xối xả, nếu người ta là cô nương thuần khiết, lại là đệ tử của Địa mẫu, ngươi tính là thứ gì chứ, Vương gia có tư cách gì mở lời đó? Với người muội muội danh dự sạch sẽ kia thì nghĩ cũng đừng có nghĩ, mở miệng ra không chừng sẽ chọc giận Địa mẫu, trái lại với đệ tử đã có vấn đề danh tiếng kia thì còn có thể mở miệng thử xem.

Được rồi, bị mắng tỉnh táo rồi.

Ngay từ đầu gã là muốn vì Vương gia mà nhẫn nhịn chịu nhục, sau đó tới gặp mặt thấy Chung Nhược Thần xinh đẹp, tức thì trái tim nhộn nhạo, không còn cất lời trách oán nữa rồi, bắt đầu mong mong mỏi mỏi muốn lấy được Chung Nhược Thần vào tay.

Bây giờ lại bị người ngay trước mặt nhắc tới chuyện vị hôn phu của Chung Nhược Thần, gã đương nhiên cảm thấy bối rối, cũng đã hiểu được vì sao đối phương sợ nói ra sẽ tổn thương mặt mũi của gã.

Vương Tuyết Đường kinh nghi hỏi: "Tề tiên sinh, ngài sẽ không phải là nói người giết chết Giao nhân kia chính là Thám Hoa lang đi?"

Tề Đa Lai gật đầu, "Chính là hắn."

"…"

Vương thị phụ tử nhất tề không nói nên lời.

Vương Tuyết Đường cuối cùng nghẹn ngào bật ra một câu, "Làm sao có thể như vậy?"

Tề Đa Lai: "Ta không cần phải lừa các ngươi, nếu là ngài không tin, ta có thể chỉ cho ngài biết nơi hắn đang ở, tự ngài đi xác minh."

Vương Tuyết Đường không nói nữa rồi.

Vương Vấn Thiên vẻ mặt gượng gạo, hơi cúi đầu, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được vị hôn phu trước của người trong lòng.

Việc này vốn không có gì, chỉ là danh tiếng của vị hôn phu trước quá lớn, dù cho gã có dính dáng quan hệ với Địa mẫu, danh tiếng cũng không bằng người ta, trọng điểm là người ta ném Chung Nhược Thần lại, nữ nhân mà người ta bỏ đi thì gã lại khát khao có được, lập tức trong lòng tự dưng có cảm giác nhục nhã khó diễn tả.

Sau đó cũng không có tiếp tục nói thêm cái gì, cha con Vương gia cất lời cáo từ.

Sau khi tiễn khách nhân rời đi, hai người cùng nhau trở về bên trong khoang thuyền, đứng ở phía trước cửa sổ, Chu Hiên nhìn theo hai cha con trên chiếc đò dần dần rời xa, từ từ hỏi: "Cố ý gây xích mích sao?"

Tề Đa Lai: "Địa mẫu sẽ gả đệ tử thân truyền cho hắn sao? Ngài không cảm thấy cần nên kiểm chứng một chút sao?"

Chu Hiên: "Loại chuyện này, cha con bọn họ hẳn là không có can đảm nói bậy tại bên ngoài đi?"

Tề Đa Lai: "Ngài không cảm thấy kỳ quái sao? Già La sơn gì gì đó chỉ là một đám đám ô hợp do Vương gia tụ tập lại, nào có dáng vẻ gì của một môn phái chính quy, chẳng qua là dính chút hào quang của Địa mẫu để phát tài mà thôi. Còn có tên Vương Vấn Thiên này, hắn là loại mặt hàng gì chúng ta đã có lý giải, trong xương cốt chính là một tên công tử bột, ỷ thế hiếp người, gái gú trăng hoa, thường lăn lộn trong đám nữ nhân lầu xanh, Địa mẫu thân là nữ nhân, xem như giữ mình trong sạch, làm sao sẽ gả đệ tử thân truyền của mình cho người như vậy chứ?"

Chu Hiên: "Có lẽ ở trong có bí ẩn gì đó mà chúng ta không biết."

Tề Đa Lai: "Cho nên cần phải thử một lần. Mặt trên không phải cũng muốn biết rõ đề nghị kết thân này là thật hay giả sao? Đã có cơ hội, không bằng sớm thử cho ra kết quả mới tốt."

Chu Hiên: "Ngươi cảm thấy Vương gia có thể đụng tới A Sĩ Hành sao?"

Tề Đa Lai: "Vương Tuyết Đường tám chín phần mười sẽ không tùy tiện làm bậy, nhưng đứa con trai của hắn thì không chắc, đã làm không ít chuyện đánh ghen ghen tuông. Hễ là người có chút ánh mắt đều biết rõ, người đồ đệ kia của Địa mẫu và A Sĩ Hành quay về lại với nhau mới là lựa chọn rất tốt để vãn hồi danh dự, ta không tin cha con Vương thị không biết chút gì về điểm này. Nếu ngày nào đó,

A Sĩ Hành thật sự kết hợp lại với đồ đệ của Địa mẫu, mặt mũi Vương thị sẽ phải đặt ở nơi nào?”

Chu Hiên mỉm cười, “Việc này chính là xúc cảnh sinh tình sao?”

Tề Đa Lai: “Chưởng lệnh dùng cụm từ ‘Xúc cảnh sinh tình’ rất hay. Dù sao chúng ta cũng không có làm chuyện gì, nếu xảy ra chuyện gì cũng không liên lụy đến chúng ta. Chúng ta sắp xếp nhiều chút người nói bóng nói gió kích thích tiểu tử kia, nhất định khiến cho hắn không thể nhịn được!”

Chu Hiên gật đầu, “Nếu A Sĩ Hành thật sự xảy ra chuyện gì, trái lại cũng muốn nhìn xem có thể bức Minh tự làm ra phản ứng gì hay không, để xem quan hệ song phương đến tột cùng như thế nào.”

Tề Đa Lai lập tức vỗ tay hoan nghênh trầm trồ khen ngợi, “Không sai!”

Đêm hôm khuya khoắt, Hồ Vưu Lệ cõng bao lớn bao nhỏ đi trở về nhà, có thể nói đã ở bên ngoài vòng vòng vèo vèo cả ngày, vẻ mặt tràn đầy uể oải, thậm chí còn có chút phong trần mệt mỏi.

Vừa vào cửa, nhìn thấy ba lớn một nhỏ đều đang tại trong phòng lầu một chờ mình, Hồ Vưu Lệ ít nhiều có chút bất ngờ.

Tiểu Hắc là người đầu tiên nhào tới ôm lấy eo cô ta, ngẩng đầu nhìn, nói “Đói.”

Vẻ uể oải trên mặt Hồ Vưu Lệ lập tức biến mất, cười hì hì, xoa xoa đầu nó, “Ok!”

Dứt lời bắt đầu cởi xuống bao lớn bao nhỏ khoác trên người, Tiểu Hắc nhanh chóng chủ động hỗ trợ dỡ đồ xuống, điều này càng giúp cho Hồ Vưu Lệ vui vẻ, Hồ yêu cười ra má lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Sư huynh đệ ba người có chút không nói nên lời, phát hiện thấy Tiểu Hắc có tiềm năng trở thành tên quỷ nịnh nọt, chỉ vì chút đồ ăn, cần

phải vậy không?

Đợi cho Hồ Vưu Lệ cởi bỏ song gánh nặng trên người, Nam Trúc vui tươi hớn hở chào hỏi, "Trở về rồi a? Hôm nay buôn bán thế nào?"

Hồ Vưu Lệ buông tiếng thở dài, "Sống tạm đi, tiền không kiếm được bao nhiêu, còn xém chút đi gãy chân, then chốt là kiểu buôn bán dạo này rất dễ dàng bị người ta nhìn như lừa đảo. Nếu như ta có thể có một cái cửa hàng của mình thì tốt rồi." Nói xong một câu cuối cùng, trong mắt sáng lên vẻ khát khao.

Nam Trúc hai tay sờ sờ cái bụng bự của mình, ha hả nói: "Cần gì nói thảm như vậy, được, chúng ta liền chiếu cố một chút việc làm ăn của ngươi đi."

Hồ Vưu Lệ hai mắt hơi tỏa sáng, "Việc gì?"

Dữu Khánh: "Ngươi không phải biết làm bản khắc in sao? Giúp ta làm ra ba ngàn bản này đi." Trong tay giao ra một tờ giấy.

Hồ Vưu Lệ nhận vào tay, nhìn xem, kinh ngạc hỏi, "Ngươi là tới tìm muội muội?"

Dữu Khánh hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Ngươi có thể làm được không?"

Hồ Vưu Lệ lập tức đảm bảo, "Không thành vấn đề, yên tâm giao cho ta. Chỉ là… Tiền thì như thế nào?"

Dữu Khánh bình tĩnh nói: "Ngươi báo cái giá đi."

Hồ Vưu Lệ hơi chút suy nghĩ, xòe ra năm ngón tay, "Người quen chiếu cố việc làm ăn, ta lấy rẻ chút, năm nghìn lượng!"

Mục Ngạo Thiết cau mày, Nam Trúc cũng nhíu mi, lập tức muốn làm một bài thuyết trình, muốn nói chỉ là khắc xong một cái bản khắc in ấn, chỉ có mấy chữ như thế, một tờ giấy cỏn con, ngươi vậy mà không biết xấu hổ lấy hơn một lượng bạc một tờ?

Nào ngờ còn không đợi cho gã mở miệng, Dữu Khánh đã gật đầu, "Được, năm nghìn thì năm nghìn."

Lần này đến phiên Hồ Vưu Lệ sững sờ, cô ta cảm thấy những người này khẳng định sẽ cò kè mặc cả, lưu lại một chút khoảng trống để mặc cả, một lượng bạc một tờ, nào ngờ đối phương hoàn toàn không trả giá, sảng khoái đến mức khiến cô ta há hốc mồm.

Chương 454: Thông báo tìm người thân

Mình chủ động hạ giá sao? Nói không nên lời a, dù sao giá là do mình báo, người ta cũng đã đồng ý rồi, giờ mình chủ động hạ giá là chuyện gì xảy ra chứ?

Hồ Vưu Lệ đành phải ậm ậm ừ ừ a một tiếng, trong ánh mắt lóe sáng hơi giấu giếm cảm giác như mình đã làm chuyện gì đó sai trái.

Ngay sau đó Dữu Khánh lại bổ sung một câu, "Khi ngươi điêu khắc bản in thì ngươi bổ sung thêm vào đó địa chỉ để tìm kiếm đi."

Hồ Vưu Lệ gật gật đầu, sau đó có chút do dự nói, "Dùng địa chỉ nhà này có phải rất không thích hợp hay không, dễ dàng bị một ít người chẳng ra gì nhớ kỹ. Các ngươi có khả năng không biết, tại Ảo Vọng có một số kẻ rất đáng ghét, nếu thấy là tiểu môn tiểu hộ, sẽ cảm thấy dễ bắt nạt. Dùng địa chỉ của cửa hiệu Diêu Ký phía trước thì thế nào? Ta sẽ nói trước với Diêu thẩm, nếu thật sự là có manh mối về muội muội ngươi đem tới, bảo người làm trong cửa tiệm của Diêu thẩm làm chân chạy tới đây thông báo một tiếng."

Dữu Khánh hơi suy tư, sau đó đằng hắng đáp: "Được."

Hồ Vưu Lệ lập tức cười hì hì nói: "Ta trước làm đồ ăn cho Tiểu Hắc đã, rất nhanh là xong, trước hừng đông đảm bảo sẽ in ấn xong cho các ngươi."

Đã được chấp thuận, cô ta lập tức đẩy Tiểu Hắc cùng đi ra ban công để chuẩn bị.

Cũng là bắt đầu từ giờ phút này, tâm tình của cô ta cũng thả lỏng hơn không ít, dù sao lúc trước không biết rõ những người này đến tột cùng là loại người gì, bây giờ mới phát hiện thấy, thì ra là tới Ảo Vọng tìm muội muội, xem ra cũng không phải là người xấu gì.

Dữu Khánh cũng lập tức quay đầu bước lên cầu thang, đi lên lầu.

Còn lại hai người Nam, Mục quay mặt nhìn nhau, nhìn xem một chút người ngoài ban công, lại nhìn xem một chút người đi lên lầu, sau đó hai người cũng nhanh chóng đi lên lầu.

Tìm đến Dữu Khánh, Nam Trúc lập tức hạ thấp giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Gần hai lượng bạc một tờ giấy a, tại sao ngươi lại đồng ý, ngay cả giá cả cũng không trả, giả bộ gì nghèo còn phóng khoáng, ngươi đang làm gì vậy?"

Dữu Khánh chậm rãi ngồi ở trên sàn nhà, nghiêng người chống đầu nằm xuống, "Ta tự có kế hoạch."

Ánh mắt Nam Trúc hơi lóe lên, cũng xếp bằng ngồi xuống, thấp giọng hỏi: "Ngươi dự định chờ nàng ta in ấn xong hết cả rồi mới ép giá sao?"

Dữu Khánh nhắm mắt không nói.

Nam Trúc cho rằng hắn đã ngầm thừa nhận rồi, quay đầu lại thì thầm với Mục Ngạo Thiết, "Chờ cho in ấn xong rồi, không hạ giá thì không cần, tên này quá tệ hại, thật không phải thứ gì tốt."

Dữu Khánh vẫn là nhắm mắt không có hé răng.

Khoảng sau nửa canh giờ, Hồ Vưu Lệ dẫn Tiểu Hắc đã ăn no đi lên lầu, đồng thời quay sang xác nhận với Dữu Khánh kích thước của tờ thông báo.

Sau khi đã xác định, cô ta lập tức bộp bộp chạy ngay xuống lầu, bắt đầu bận rộn làm việc.

Không bao lâu sau, Dữu Khánh cũng đi xuống, an vị tại trên chiếc ghế trong một góc phòng nhìn cô ta bận rộn làm việc dưới ánh đèn.

Buộc tạp dề, Hồ Vưu Lệ không chỉ thắp đuốc sáng lên, còn lấy ra mấy viên Huỳnh thạch để chiếu sáng, sắp đặt vây quanh bàn làm việc của mình, hết sức chăm chú điêu khắc trên tấm vật liệu.

Sau đó Nam Trúc cũng xuất hiện, không xuống dưới, chỉ ngồi ở tại bậc cầu thang, bởi vì gã bỗng nhiên cảm giác lão Thập Ngũ giống như có điểm nào đó có phần không thích hợp, nhưng nói không được rõ ràng, vì vậy đi ra nhìn chằm chằm.

Bản khắc hoàn thành, Hồ Vưu Lệ lại thử hiệu quả in ấn, điều chỉnh đến khi không còn vấn đề gì, sau đó mới chính thức vung tay in ấn hàng loạt.

Một tờ lại một tờ, in xong một trang tiếp một trang…

Không biết từ lúc nào đã tiến vào trạng thái nhắm mắt dưỡng thần, Dữu Khánh và Nam Trúc bỗng nhiên bị một tràng âm thanh lạch cạch lạch cạch làm cho giật mình tỉnh lại, giương mắt nhìn, sắc trời bên ngoài đã bắt đầu sáng lên rồi, và Hồ Vưu Lệ, sau khi đã bận rộn in ấn cả một đêm bây giờ đang xử lý với dao xén giấy.

Hai người đều đứng dậy đi đến nhìn xem, mới biết cô ta đang cắt xén từng xấp từng xấp thông báo.

Bởi vì không có nhiều chữ, tờ thông cáo không cần phải quá lớn, cho nên sau khi được cố chủ đồng ý, Hồ Vưu Lệ tại trên một trang giấy điêu khắc in ấn một lần mười bản thông báo, đương nhiên cũng là vì để thuận lợi bớt việc, bây giờ đã in xong rồi, tự nhiên là phải cắt xén ra.

Vì để cắt xén dễ coi một chút, cô ta cũng không có cắt xén một lần quá nhiều tờ, gần như chính là khoảng một trăm tờ một lần, một lần liền có thể xén ra hơn ngàn tấm thông báo.

Sau khi đã cắt xen xong tất cả ba chồng giấy lớn, cô ta cũng thở phào nhẹ nhõm, cầm ba nghìn tờ thông báo chất đống vào với nhau, cười cười báo cáo kết quả công tác với Dữu Khánh ở một bên: "Xong rồi, đã chuẩn bị xong hết rồi, để tránh có mất mát, ta in thêm cho các ngươi một trăm tấm, các ngươi kiểm kê một cái, xem có đủ hay không."

Nam Trúc ở một bên lật xem chất lượng in ấn của những tờ thông báo này.

Dữu Khánh thì nhìn chằm chằm khuôn mặt Hồ Vưu Lệ không cẩn thận dính phải chút mực, bình tĩnh nói: "Không cần."

Thể hiện không cần kiểm kê, hắn cũng từ trong tay áo lấy ngân phiếu đã chuẩn bị sẵn ra đưa cho cô ta, "Năm nghìn lượng, ngươi kiểm lại xem."

Cái gì? Nam Trúc nhanh chóng giương mắt nhìn tới, có chút sững sờ, thật đúng là đưa năm nghìn lượng sao?

Hồ Vưu Lệ nhận lấy tiền, lập tức kiểm kê, sau đó lại cầm ngân phiếu kiểm tra cẩn thận, sau khi đã xác nhận không có vấn đề, liền vui vẻ ra mặt, "Tiền cơm Tiểu Hắc ăn tối hôm qua, xem như ta mời khách."

Dữu Khánh cảm tạ, quay đầu lại nói với Nam Trúc: "Ngươi kêu gọi lão Cửu, cùng nhau ra đường phố dán."

Không phải hắn muốn lười biếng, mà hắn là người đã từng dạo phố dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú tại kinh thành Cẩm quốc, chuyện dễ thấy có thể tránh được thì hắn vẫn là tận lực tránh đi.

Nào ngờ Hồ Vưu Lệ lập tức nói: "Cứ trực tiếp dán như vậy là không được."

Nam Trúc: "Tại sao lại không được? Ta thấy trên đường phố không phải cũng có người dán sao?"

Hồ Vưu Lệ: "Trước tiên phải đến Trấn Hải ty tìm người liên quan đóng dấu vào, đã có đóng dấu mới có thể dán trên đường phố Ảo Vọng nếu không bị phát hiện được là sẽ bị phạt rất nhiều tiền. Không nên vì tiết kiệm chút tiền nhỏ mà đền khoản tiền lớn, không chừng còn sẽ gặp phải đại phiền toái."

Dữu Khánh: "Đóng dấu cần bao nhiêu tiền?"

Hồ Vưu Lệ liếc nhìn đống thông báo kia một cái, "Đóng dấu một tờ một lượng bạc, ngươi ở đây có ba nghìn tờ, vậy khẳng định phải cần ba nghìn lượng."

"Đóng một con dấu liến mất một lượng sao?" Nam Trúc trừng lớn mắt, tiếp đó oán giận nói: "Đây nào hải là đóng dấu, ta thấy đây là in tiền đi, có khác gì với đoạt tiền đâu chứ?"

Hồ Vưu Lệ chu miệng lên, "Vậy thì không còn cách nào, tại nơi đây là phải như vậy."

Quả thực cũng không còn cách nào, nếu đã đến Ảo Vọng thì phải tuân thủ quy định của Ảo Vọng người ta.

Cuối cùng lại là Dữu Khánh móc tiền ra đưa cho Nam, Mục, bảo hai người đi làm việc này.

Một mực không có nghỉ ngơi, Hồ Vưu Lệ lại chủ động thể hiện nguyện ý đi hỗ trợ, tự mình dẫn đường cho hai người Nam, Mục, dẫn hai người đi Trấn Hải ty, dù sao cô ta cũng đã quen thuộc…

Ảo Vọng Trấn Hải ty, thay Thiên Lưu sơn chấp chưởng Ảo Vọng, quản lý tất cả sự vụ tại Ảo Vọng, vị trí nằm tại nơi có địa thế cao nhất Ảo Vọng, giống như một tòa tòa thành đứng sừng sững.

Hồ Vưu Lệ quen việc dễ làm, trực tiếp dẫn Nam, Mục tìm đến nơi nha môn đóng dấu.

Đóng dấu rất đơn giản, chính là nhìn xem nội dung ngươi dán ra có tạo thành ảnh hưởng gì hay không, cũng không thể để cho người ta ra ngoài đi dán những lời nhục mạ Thiên Lưu đi, việc còn lại chính là nộp tiền, sau đó bộp bộp không ngừng đóng dấu cho ngươi.

Bên trên mỗi một tờ đều được đóng dấu, đóng dấu hết ba nghìn tờ quả thực cũng tốn không ít thời gian, mất hết nửa buổi sáng mới làm xong, rời đi.

Bên trong một cửa sổ, đứng ở trước cửa sổ, Trấn Hải sứ Chu Hiên nhìn theo ba người rời đi.

Từ ngoài cửa, Tề Đa Lai bước nhanh vào, ở tại bên cạnh bẩm báo: "A Sĩ Hành quả thực không có tới, tên mập mạp và kẻ to con kia chính là đồng bạn của hắn, Hồ nữ đó chính là chủ cho bọn hắn thuê nhà hiện tại."

Chu Hiên: "Đóng dấu muốn dán gì vậy?"

Tề Đa Lai sớm đã có dự liệu trước, lấy ra một tờ thông báo giao tới, "Đã bảo người phía dưới dùng lí do giữ lại bản lưu để giữ lại một tờ."

Chu Hiên cầm vào trong tay nhìn xem, nhíu mi thì thầm, "Tìm muội muội? Hắn có muội muội gọi là 'Lệ Nương' lưu lạc tại Ảo Vọng sao?"

Tề Đa Lai: "Không rõ ràng lắm, có liên quan đến thân thế của hắn chúng ta cũng chỉ biết đại khái, cũng không để tâm tìm hiểu rõ ràng hơn."

Chu Hiên: "Phía bên Thiên Lưu sơn hẳn là biết rõ nhiều hơn, ngươi đi chọn đọc tài liệu liên quan đến thân thế bối cảnh của hắn. Nếu như người thật sự tại Ảo Vọng chúng ta, không quản có hữu dụng hay không, chúng ta đều phải nghĩ cách tìm được nàng ta trước, có thể phát huy tác dụng gì hay không thì tính sau, có thể tìm được hay không lại là một chuyện khác, một khi mặt trên có cần tới, chúng ta phải tùy thời có thể đưa ra lời báo cáo."

Tề Đa Lai: "Vâng, ta lập tức đi xử lý."

Chu Hiên lại hỏi: "Còn chưa có tra ra được hai lần lúc trước hắn biến mất là đi đâu sao?"

Tề Đa Lai: "Chưa có, hai lần đều đi hai con đường khác nhau, không dễ chuẩn bị sẵn. Tuy nhiên cả hai lần đều là đi đường biển, đều là thủy độn rời đi, cho nên ta đã sớm triệu tập động vật sống dưới

nước chờ lệnh, một khi hắn lần nữa thủy độn, nhất định có thể điều tra ra nơi hắn đi và mục đích chuyến đi.”

Chu Hiên gật gật đầu, xoay người rời đi.

Đây vốn không phải là gian phòng làm việc của y, thuần túy chỉ là vì để nhìn xem những gia hỏa từng xâm nhập vào Tiểu Vân gian kia trông như thế nào.

Đó chính là bây giờ, còn nếu như là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thời điểm vẫn ẩn cư trong núi lúc trước, chỉ sợ với vị này ngay cả hứng thú liếc con mắt nhìn cũng không có, càng không cần phải nói cố ý chạy tới đây âm thầm quan sát…

Khi đi dán thông báo trên đường phố, hai người Nam, Mục đột nhiên cảm thấy tiêu tốn năm nghìn lượng in ấn đó quả thực tiêu rất đáng giá.

Hồ Vưu Lệ không chỉ dẫn bọn họ đi Trấn Hải ty đóng dấu, sau khi đi ra lại chủ động lấy một ít thông báo, cũng không có nhiều lời gì, chỉ yên lặng giúp đỡ cùng nhau đi dán lên.

Lại nghĩ đến việc Hồ nữ này miễn tiền cơm tối qua cho Tiểu Hắc, cuối cùng Nam Trúc cũng trút xuống được sự canh cánh trong lòng về việc tiêu tốn năm nghìn lượng kia, đương nhiên vẫn còn có sự nghi vấn về việc lão Thập Ngũ đột nhiên phóng khoáng.

Cho dù có Hồ Vưu Lệ hỗ trợ, đi dán hết ba nghìn tờ thông báo khắp toàn bộ Ảo Vọng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng mà luyến tiếc bỏ tiền ra mướn người, cho nên chỉ có thể là khổ cực bản thân.

Khi ba người trở về nơi ở thì lại đã đến đêm hôm khuya khoắt, Hồ Vưu Lệ đang mệt mỏi lại bị Tiểu Hắc quấn quít lấy đi nấu ăn.

Nam Trúc thì kéo Dữu Khánh đến trên lầu, rồi đẩy người ra ngoài ban công, thần thần bí bí hạ thấp giọng hỏi: "Lão Thập Ngũ, ngươi thành thật nói đi, có phải là đã có suy nghĩ gì đó đối với tiểu hồ yêu này rồi hay không?"

"Có bệnh sao?" Dữu Khánh vung tay đẩy gã ra, xoay người rời đi.

Nam Trúc dõi theo bóng lưng hắn rời đi, hừm hừm mấy tiếng, giống như là đã phát hiện được bí mật gì đó vậy…

Buổi trưa ngày hôm sau, Tiểu Hắc còn chưa tỉnh dậy, ngoài cửa lại có một vị khách không mời mà đến, một nam nhân với nụ cười trên mặt.

Vị khách không mời mà đến, hạ xuống ban công gõ cửa.

Đi ra mở cửa, Hồ Vưu Lệ không nhận ra đối phương, nhìn thấy được tấm thiệp trên tay đối phương, đoán chừng là không phải tới tìm mình, bởi vì cảm thấy quá trang trọng, liền hỏi: "Tìm ai?"

Người đến mỉm cười đáp: "Phụng lệnh công tử nhà ta, đến đây đưa thiệp mời cho ba vị tiên sinh Dữu Khánh, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết."

Đã biết là như thế, Hồ Vưu Lệ chỉ chỉ ban công trên lầu: "Ở lầu trên, lên trên gõ cửa đi."

"Quấy rầy." Người đến hơi khom người, phi thân bay ra, quả thực bay đến mặt trên đi gõ cửa.

Hồ Vưu Lệ không trở về bên trong phòng, mà đứng tại chỗ dựng thẳng lỗ tai lên nghe trộm.

Cô ta rất hiếu kỳ, nhìn thấy dáng vẻ của ba vị kia cũng không giống như là người có thể có quen biết, giao tiếp gì tại Ảo Vọng, nếu không thì cũng sẽ không hạ mình ở tại nơi đây, nhưng vậy mà lại có người mở tiệc chiêu đãi?

Bị kinh động, sư huynh đệ ba người đi ra cửa gặp mặt khách tới, được biết có người đưa thiệp mời tới cho mình, bọn hắn cũng rất kinh ngạc.

"Công tử nhà ngươi là ai?" Nam Trúc hỏi.

Người đến đáp: "Trên thiệp mời có viết."

Chương 455: Rượu mời không uống

Sư huynh đệ ba người lập tức mở tấm thiệp mời ra xem, sau khi đọc rõ thông tin thì đều có cảm giác không hiểu ra sao.

Nội dung bên trong là, thiếu Chưởng môn Vương Vấn Thiên của Già La Sơn vào giờ Dậu ba khắc ngày hôm nay muốn thiết yến khoản đãi ba người bọn hắn tại "Kinh Hồng điện", mời ba người bọn hắn vui lòng đến dự.

Đột nhiên có loại chuyện này, ba người mà không ù ù cạc cạc mới là lạ rồi.

Ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Dữu Khánh hỏi bọn hắn, "Là người quen của các ngươi sao?"

Nam, Mục đều lắc đầu, ngay tại trước mặt ngoại nhân, không tiện nói ra mấy câu kiểu như nghe còn chưa từng nghe thấy.

Nhân vật xưng là Vương Vấn Thiên này, bọn họ cũng thật sự không biết, tuyệt đối không biết, không hề có ấn tượng gì.

Về phần Già La Sơn, ba người trái lại có nghe nói qua, hẳn phải là một môn phái Linh thực khá lớn, nếu không, dựa vào kiến thức nông cạn của ba người bọn hắn, đối với môn phái bình thường là sẽ không có ấn tượng gì.

Bọn hắn nghĩ không ra chính là với môn phái này bọn hắn không có bất kỳ giao tình gì cũng không có bất kỳ liên hệ sâu xa nào, thiếu Chưởng môn của người ta mời bọn hắn đi dự tiệc để làm gì chứ?

Thấy người đưa thiệp mời chắp tay chào muốn đi, Dữu Khánh vội vàng gọi lại, "Chậm đã. Dám hỏi một câu, công tử nhà ngươi vì sao phải mở tiệc chiêu đãi bọn ta?"

Người đến khom người đáp: "Việc này thì tại hạ không được biết, ba vị tiên sinh đến đó tự nhiên liền biết rõ rồi." Dứt lời lần nữa chắp tay cáo từ.

Dữu Khánh: "Vậy thì làm phiền thay lời chuyển tới Vương công tử, chúng ta tâm lĩnh hảo ý, việc dự tiệc thì thôi đi, chúng ta có chuyện ưu tiên khác, thực sự không thể phân thân."

Người đến sửng sốt, lập tức có chút sốt ruột, "Công tử nhà ta thành tâm thành ý gửi lời mời, mong rằng ba vị tiên sinh nghĩ kỹ, còn xin thu xếp công việc dành chút thời gian dự tiệc."

Nam Trúc chen vào một câu: "Chúng ta thật sự có chuyện quan trọng không thể phân thân, ngươi cứ như vậy trở về báo cho công tử nhà ngươi đi."

Mục Ngạo Thiết gật đầu, cũng là ý như thế.

Không rõ là chuyện gì, bọn hắn làm sao dám đồng ý?

Vấn đề là việc này rõ ràng có kỳ quặc, người ta không chỉ trực tiếp tìm tới cửa, trên thiệp mời còn viết ra rõ ràng tên của cả ba người.

Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là người ta đang âm thầm chú ý đến bọn họ, chưa phân biệt rõ có hảo tâm hay ác ý liền nhào đầu đi vào sao?

Bình thường, chưa quen biết, theo lý thuyết là phải trước tiên tới làm quen một chút, hoàn toàn không quen biết lại trực tiếp đưa tới

một tấm thiếp gọi người ta đi dự tiệc, đó là chuyện gì?

Người đến có chút bất đắc dĩ, gã ta lại không thể ép buộc được, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, chắp tay, cáo từ rời đi, phi thân nhảy xuống lầu.

Nhìn theo bóng người đưa tin tức đi xa, sư huynh đệ ba người xoay người vào phòng bắt đầu thì thầm trao đổi với nhau.

Mục Ngạo Thiết: "Vì sao phải mở tiệc chiêu đãi bọn ta?"

Nam Trúc bĩu môi về phía Dữu Khánh, "Còn cần phải nói ra sao, khẳng định là cái thân phận kia của hắn đã để người biết rõ rồi đi."

Lúc này, Hồ Vưu Lệ đi lên lầu, ánh mắt cũng dán vào tấm thiệp mời trong tay bọn hắn, "Tại Ảo Vọng này, các ngươi còn có bằng hữu sao?"

Nói chỉ là lời thừa, cuộc trò chuyện với nhau ngoài ban công vừa rồi không có che giấu, cô ta ở phía dưới đã nghe trộm được, cô ta thuần túy là tò mò lên đây nhìn xem, muốn biết vì sao lại có người không quen biết mời ba vị này đi dự tiệc.

Dữu Khánh đang định hỏi ý kiến của cô ta, liền đưa thiệp mời cho cô ta xem, sau đó hỏi: "Thiếu Chưởng môn Già La Sơn này ở tại Ảo Vọng có danh tiếng gì không?"

Hồ Vưu Lệ cũng không thể nói là có bao nhiêu kiến thức, lắc đầu, "Ta không biết thiếu Chưởng môn này, chỉ biết Già La Sơn là một trong Thập đại môn phái Linh thực của Cẩm quốc, hình như có Địa mẫu làm bối cảnh."

Địa mẫu? Sư huynh đệ ba người nhìn nhau có điểm hãi hùng khiếp vía, lo lắng vừa rồi từ chối có phải là quá mạo muội rồi hay không.

Sau đó lại nghe Hồ Vưu Lệ chặc chặc lưỡi nói: "Thực là người có tiền mời khách nha, 'Kinh Hồng điện' nhưng là nơi hào hoa lớn nhất tốt

nhất tại Ảo Vọng, chân chính là động đốt tiền, mỗi một lần tới đó, hơi động một chút là mấy chục vạn hơn trăm vạn, có cơ hội này, không đi kiến thức một lần quả thật đáng tiếc."

Thôi đi, tìm hiểu gì từ trên người Hồ yêu này là đã tìm sai người rồi, Dữu Khánh xoay người đi tới bên cửa sổ, mở cửa sổ ra nhìn ngoài cửa sổ…

Tại nơi tấc đất tấc vàng Ảo Vọng này, có thể có một khu vườn để làm cửa hiệu kinh doanh là có thể đếm được trên đầu ngón tay, Kinh Hồng điện là một trong số đó.

Bên trong vườn đình đài lầu các, cây cao bóng mát, càng có rất nhiều mỹ nhân. Chỉ cần bỏ tiền ra là có thể tìm kiếm được bất kỳ loại mỹ nhân, người đẹp nào tại nơi này.

Thời điểm Kinh Hồng điện náo nhiệt nhất chính là tại sau khi màn đêm buông xuống, lúc đó oanh ca yến hót, phù hoa như mộng.

Ban ngày ban mặt, Kinh Hồng điện trái lại có vẻ yên tĩnh, ngăn cách với sự phồn hoa bên ngoài, trong góc hẻo lánh thỉnh thoảng truyền đến tiếng nhạc công và người luyện hát cất tiếng ngân nga.

Ánh nắng có phần chói mắt, bên trong đình đài dưới bóng mát cây cổ thụ, Vương Vấn Thiên ngồi đó một mình phẩm trà.

Cuối con đường quanh co ngoằn ngoèo ở bên cạnh, có tiếng bước chân bộp bộp truyền đến.

Một nam nhân luôn có nét tươi cười nhàn nhạt trên khuôn mặt, ăn mặc tương đối kỳ lạ, áo choàng không có tay áo, đôi cánh tay để trần, lưng đeo một cây đao, hai tay cắm ở trong túi quần, chân chân trần đeo guốc gỗ, đạp ra tiếng lộp cộp trên con đường mòn trải đá bản.

Nam nhân ăn mặc trông có vẻ phóng đãng không ràng buộc này tên là Thanh Nha, là địa đầu xà số một tại Ảo Vọng, đối với đa số người

thường tại Ảo Vọng mà nói, đây tuyệt đối là một nhân vật phong vân.

Cùng đi bên cạnh y là lão bản nương Cổ Thanh Chiếu của Kinh Hồng điện, mỹ phụ trung niên, tô son trát phấn, nét mặt, ánh mắt vẫn rất hấp dẫn quyến rũ.

Hai người cùng nhau tiến vào trong đình đài, ngồi xuống, Thanh Nha cũng nhấc cốc trà lên chậm rãi thưởng thức, Cổ Thanh Chiếu thì nhấc chiếc quạt tròn trong tay, như có vẻ thương tiếc Vương Vấn Thiên, nhẹ nhàng phe phẩy quạt mát cho gã ta.

Vương Vấn Thiên hé mắt nhìn chằm chằm hai người, "Thanh Nha huynh, đã sắp xếp xong xuôi hết chưa?"

Thanh Nha nhe ra một miếng lá trà trên đầu lưỡi, nghiêng đầu thổi rớt đi, sau đó nói, "Vương huynh yên tâm, đêm nay đích thân lão bản nương sẽ sắp xếp thỏa đáng, bố trí sẵn sàng, trong lúc đó cô nương sẽ lập tức la to lên, đảm bảo kéo tới một đám người ập vào bắt quả tang tên kia đang cưỡng hiếp cô nương đó."

Cổ Thanh Chiếu lại thử hỏi một câu, "Vương công tử, người này rốt cuộc là ai mà đáng giá ngài bỏ ra công sức nhiều như vậy?"

Vương Vấn Thiên hừ một tiếng, cười nhạt, "Là ai? Đến lúc đó các ngươi tự nhiên sẽ biết, nhất định sẽ khiến cho các ngươi rất bất ngờ. Nói chung, hôm nay ta nhất định phải khiến cho hắn thân bại danh liệt!"

Thanh Nha mỉm cười, "Rất thích Vương huynh loại người ân oán phân minh như vậy."

Chính vào lúc này, có một người vội vã đi tới đây, không phải ai khác, chính là người lúc trước đi truyền tin cho sư huynh đệ ba người Dữu Khánh.

Người này tên là Tôn Cửu, là người hầu bên cạnh Vương Vấn Thiên, cũng là tâm phúc của Vương Vấn Thiên.

Hắn ta tiến vào trong đình, cũng không cấm kỵ những người khác, trực tiếp bẩm báo: "Công tử, thiệp mời đã đưa đến nơi, chỉ là…" Nói đến đây, hắn ta có chút do dự.

Vương Vấn Thiên khóe mắt lườm hắn ta, "Cái gì? Có chuyện nói mau, có rắm nhanh thả, đừng có dông dài."

Tôn Cửu chỉ đành phải thành thật bẩm báo, "Thiệp mời đã đưa đến, người cũng đã gặp rồi, người ta nói có chuyện ưu tiên không có thời gian."

Không cần phải nhiều lời, những người tại đây lập tức đều đã hiểu, người ta không nể mặt, không muốn đi gặp.

Chí ít, cho thấy rằng việc ngươi mở tiệc chiêu đãi không quan trọng bằng những việc khác, nếu không thì khẳng định sẽ gác lại việc khác để đi dự tiệc, việc này chẳng phải là không nể mặt sao.

Vương Vấn Thiên đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó sắc mặt có chút đỏ lên, dường như cảm thấy xấu hổ và giận dữ, rõ ràng đang cắn chặt hàm răng.

Thanh Nha và Cổ Thanh Chiếu chạm ánh mắt với nhau, đối với kết quả này dường như cũng không quá cảm thấy bất ngờ.

Lúc trước được biết khách nhân cũng không có quen biết vị này, từng có ý kiến đối với việc vị này trực tiếp đưa thiệp mời tới, nhưng vị này dường như có phần tự tin với thân phận địa vị của mình, cho rằng người ta nhìn thấy danh hiệu của mình thì sẽ như thế nào, như thế nào đó, vân vân, bọn họ cũng không tiện nói gì nữa, dù sao có hào quang của Địa mẫu gia trì, ai ngờ vẫn là xảy ra chuyện bất ngờ.

"Bọn hắn có xem thiệp mời hay không?" Vương Vấn Thiên trầm giọng hỏi một câu.

Tôn Cửu bất đắc dĩ đáp: "Đã xem rồi, xem ngay trước mặt ta."

Bùm! Vương Vấn Thiên đột nhiên vỗ bàn một cái, ngực phập phồng một hồi, cuối cùng lại nhìn chăm chú về phía Thanh Nha, "Thanh Nha huynh, tại Ảo Vọng ngươi dù sao cũng là nhân vật có số má, loại chuyện này ngươi có thể chịu đựng không?"

"…" Thanh Nha há to miệng một hồi, đã bị lời nói của đối phương làm cho ngây ra, tại sao lại biến thành ta không thể nhịn, cũng không phải là chuyện của ta a.

Sau khi lấy lại tinh thần, y vẫn là đứng lên theo, nói quanh co một câu, "Đương nhiên là không thể nhịn."

Vương Vấn Thiên: "Nếu là ngươi, ngươi sẽ làm sao?"

Thanh Nha thuận theo tâm tình của gã ta, nói ra, "Đương nhiên là rượu mời không uống thì cho uống rượu phạt."

Vương Vấn Thiên: "Làm sao để rượu mời không uống cho uống rượu phạt?"

Thanh Nha nhấc một tay ôm trán, có điểm không biết nên nói như thế nào.

Vương Vấn Thiên đưa tay vào trong tay áo, móc ra một xấp ngân phiếu, rút ra mấy tấm mệnh giá lớn, vẫy vẫy trước mặt Thanh Nha, "Ngươi là địa đầu xà tại Ảo Vọng, ta muốn xả cơn tức này, ngươi suy nghĩ giúp ta một cái biện pháp."

Thanh Nha thuận tay cầm lấy ngân phiếu, lật nhìn xem, sau đó nhét vào trong áo, chất chân lộp cộp rời đi, sau khi đi ra đình đài thì thuận tay phất tay một cái ra hiệu cho Vương Vấn Thiên.

Xem ra là có chuyện muốn nói riêng, Vương Vấn Thiên lập tức tỉnh táo tinh thần, bước nhanh đi theo ra ngoài.

Đi đến dưới một gốc cây râm mát, Thanh Nha đưa tay kéo cổ gã ta tới sát, ghé vào lỗ tai gã ta thì thầm một hồi.

Người bên trong đình đài không biết Thanh Nha nói gì, chỉ thấy đôi mắt Vương Vấn Thiên tỏa sáng, còn chậm rãi gật đầu, sau cùng vỗ vai Thanh Nha một cái, xoay người đi liền, cũng phất tay kêu gọi Tôn Cửu.

Tôn Cửu bước nhanh đuổi theo, cùng nhau rời đi.

Thanh Nha cắm hai tay trong túi quần, lại lộp cộp bước trở về, đi vào trong đình, ngồi xuống, tiếp tục uống trà ăn chút điểm tâm.

Đợi một hồi sau, Cổ Thanh Chiếu nhấc chân đá cẳng chân của y, "Lại dạy người ta trò xấu gì đó?"

Thanh Nha cắn bánh ngọt trong miệng, hàm hồ đáp: "Ta có thể dạy người ta trò xấu gì sao, đơn giản chỉ là mấy thủ đoạn cũ rích kia mà thôi, tiên lễ hậu binh đi. Nếu đã lấy lễ làm việc mà mời không được, vậy thì đổi cách khác đi mời, bên cạnh những người kia không phải còn có một đứa nhỏ sao, ngươi nói xem nếu như đứa nhỏ đột nhiên mất tích, mà chúng ta lại có thể giúp bọn hắn tìm được người, ngươi nói bọn hắn có tới hay không?"

Cổ Thanh Chiếu nghiêm mặt nói: "Ta cảnh báo ngươi, với tính cách công tử bột kiêu ngạo của Vương Vấn Thiên cũng không dám trực tiếp cứng rắn xông tới, đã nói rõ bối cảnh của mấy người kia không có đơn giản như bề ngoài, ngươi đừng lộn xộn cuốn vào đó. Thêm nữa, cùng với các ngươi đồng thời cố ý hãm hại người ta, là đã làm hỏng quy tắc của 'Kinh Hồng điện', tiếp tục dính dáng đến chuyện bắt cóc, gây náo loạn lớn lên sẽ không dọn dẹp được, thứ cho ta không phụng bồi."

Thanh Nha nuốt miếng bánh ngọt trong miệng xuống, nhấp một ngụm nước trà vào bụng, nấc một cái, nhẹ nhàng toát ra một câu, "Không sao đâu, đã có người đứng đằng sau, phía bên Trấn Hải ty

đã bày tỏ, nếu thật sự chúng ta bị kéo vào thì bọn họ cũng không thoát được thân."

Cổ Thanh Chiếu kinh nghi, "Trấn Hải ty muốn làm gì?"

Thanh Nha: "Ta cũng không rõ ràng. Hình như Trấn Hải ty hi vọng nhìn thấy họ Vương và mấy người đó gây náo loạn với nhau, gợi ý cho ta không nên để cho họ Vương tắt lửa."

Cổ Thanh Chiếu trầm giọng hỏi: "Ngươi ngay cả việc người ta muốn làm gì cũng không rõ ràng, liền dám cùng theo bọn họ làm bậy sao? Ngươi cho rằng phía bên Trấn Hải ty sẽ không làm ra chuyện qua sông dỡ cầu sao?"

Thanh Nha bình tĩnh đáp: "Can nương đã gật đầu rồi, bảo ta cứ làm theo ý của Trấn Hải ty."

"Can nương…" Cổ Thanh Chiếu ngơ ngẩn hỏi: "Can nương muốn làm gì?"

Thanh Nha lắc đầu.

Chương 456: Báo tin

Hai người lặng im nhìn nhau một lúc, sau đó Cổ Thanh Chiếu buông tiếng thở dài, bỏ qua chuyện này, phe phẩy cây quạt tròn trong tay, có chút khó hiểu nói: "Vương Vấn Thiên này nếu như đã muốn giội nước bẩn lên thân người nào, cần gì phải chính bản thân mình nhảy ra, sắp xếp người khác đi làm, bản thân trốn trong chỗ tối xem náo nhiệt không phải được rồi sao."

Thanh Nha hắc hắc cười, nói:

"Lúc đầu ta cũng không rõ ràng, không biết đầu óc hắn ta nghĩ như thế nào, loại chuyện có thể rũ sạch quan hệ với mình như vậy vì sao

còn phải tự bản thân mình ra trận, về sau lại khi đã hơi chút lý giải tính cách của hắn ta, đại khái có thể hiểu được rồi, hình như là muốn tận mắt nhìn thấy đối phương té ngã tại dưới chân mình, hoặc nói là muốn cho đối phương biết rõ đã bị té ngã tại dưới tay người nào, nếu không thì chính hắn sẽ cảm thấy khó chịu."

Chiếc quạt tròn trong tay Cổ Thanh Chiếu khựng lại, dáng vẻ như không nói nên lời…

Đi xuyên qua đường đi ngõ hẻm, Dữu Khánh khoác lên mình một chiếc áo choàng đen, được mua khi đi dạo phố hai ngày trước, lúc này hắn giấu mình kín đáo chặt chẽ trong chiếc áo choàng đó.

Nơi đây quá nhiều loại người, biết rõ ăn mặc như vậy chưa chắc có thể tránh khỏi theo dõi, nhưng vẫn là chuẩn bị nhiều chút, nói đến cùng vẫn là vì muốn có trách nhiệm với Liễu Phiêu Phiêu. Hắn có bị phát hiện cũng không sao, mấu chốt là Liễu Phiêu Phiêu nhất quyết không thể để bị phát hiện, nếu không Thiên Lưu sơn sẽ không bỏ qua Liễu Phiêu Phiêu.

Nghĩ cũng có thể nghĩ được, chuyện ăn cây táo, rào cây sung mà đến tong tai Thiên Lưu sơn, Thiên Lưu sơn nhất định sẽ khiến cho nàng ta chết rất thảm.

Vì vậy, hắn quả thực rất biết ơn Liễu Phiêu Phiêu, trong tình huống nguy hiểm như vậy mà nàng ta còn có thể âm thầm liên hệ với hắn.

Đương nhiên, hắn cũng biết Liễu Phiêu Phiêu là không còn đường rút lui, đã lên thuyền tặc quay đầu không được nữa, chỉ dựa vào những việc đã trải qua trước đây, đã đủ để Thiên Lưu sơn không tha cho nàng ta.

Đi tới đi lui, vòng qua vòng lại, tiến vào một con đường hẻm, nhìn thấy bên đường có một miệng giếng, trên miệng giếng đậy một bản đá, hắn đưa tay gạt sang một bên, lắc mình nhảy vào, lại nhanh chóng kéo bản đá bên trên về vị trí cũ.

Toàn bộ quá trình vô cùng nhanh chóng, hơn nữa còn thừa dịp trước sau không có người nào.

Sau khi có được bản đồ từ Liễu Phiêu Phiêu, hắn đã tỉ mỉ xem xét, so sánh với thực địa, hắn kỳ thực đã nhìn thấy một số vị trí tốt để tiến vào đường mương trong lòng đất, chỉ là xung quanh tương đối nhiều người qua lại, hắn liền cố ý chọn một nơi không người nhìn thấy để đi xuống.

Tại sau khi hắn biến mất một hồi, đầu đường xuất hiện một nam một nữ, tiến vào trong đường hẻm nhìn nhìn khắp nơi, phát hiện không thấy bóng dáng Dữu Khánh đâu, lập tức tìm kiếm. Hai người đã đi qua bên cái giếng, đang định tiếp tục chạy đến đầu đường kia để tìm kiếm, đột nhiên từ không trung có một con chim bay vọt xuống, rơi tại trên nắp giếng kia.

Hai người quay đầu lại nhìn, rồi lập tức chạy trở về, nữ định mở nắp giếng ra nhưng bị người nam đưa tay ngăn cản lại.

Sau đó, nữ đứng thủ tại bên cạnh, nam thì nhanh chóng chạy đi như bay.

Vào lúc này, từ đầu đường hẻm lại lần lượt có người đi tới…

Đi trong lòng đất, Dữu Khánh nhấc y phục ngăn cản lỗ mũi, thực sự là mùi vị trong con đường hệ thống thoát nước này quả thực rất không dễ ngửi.

Hắn xem qua bản đồ trong lòng đất, biết rõ những nước thải này không có chảy ra biển rộng mà tụ tập tại một chỗ đất trũng có địa thế tương đối thấp, tại Ảo Vọng giống như có người chuyên xử lý những nước thải này.

Trong lòng đất mù mờ u tối, thỉnh thoảng có ánh sáng từ những kẽ hở nào đó chiếu xuống, trên tay hắn vẫn cầm theo Huỳnh thạch để chiếu sáng.

Mặt đất quá dơ, chân gần như không dám rơi xuống, đạp nghiêng tại trên vách tường chạy đi.

Trên đường, tại một số không gian khá rộng rãi, sạch sẽ, hắn phát hiện thấy tại đó có cả người sinh sống, thậm chí còn phát hiện có một nhà mấy người cùng ở lại.

Sau khi di chuyển được một đoạn đường, hắn phát hiện thấy ở dưới này dường như có khá nhiều người sinh sống, thật sự không biết những người này làm sao có thể chịu đựng được mùi vị khó ngửi này.

Hắn đương nhiên biết rõ lí do là bởi vì tiền, nhưng hắn không rõ chính là vì sao điều kiện sinh tồn kém như vậy mà những người này vẫn cứ phải bám chặt lấy Ảo Vọng không rời đi, rõ ràng có sự lựa chọn, nhưng giống như là ở lại trong không gian âm u chật hẹp dưới lòng đất này mới là lựa chọn tốt nhất vậy.

Cuối cùng, chờ đến khi hắn chạy tới địa điểm chạm trán thì phát hiện thấy một người cũng khoác áo choàng đen đứng chờ tại đó, hai người đối mặt với nhau, không sai, chính là Liễu Phiêu Phiêu, đã đến trước một bước.

Liễu Phiêu Phiêu không có nói lời vô dụng, "Nơi đây không thể so với hang động kia, không thể nán lại lâu, có chuyện gì nói nhanh lên một chút."

Dữu Khánh lập tức đưa thiệp mời cho nàng ta xem.

Liễu Phiêu Phiêu mở ra nhìn xem, sau đó cũng có phần trố mắt ngạc nhiên, "Có ý gì?"

Dữu Khánh: "Tên Vương Vấn Thiên gì đó đang yên đang lành lại mời ta đi dự tiệc là có ý gì?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Ta nào biết được là có ý gì, ách…" Bỗng dừng lại, dường như nhớ tới chuyện gì đó, khuôn mặt lạnh lùng dưới chiếc

mũ trùm đầu hiện lên nét tươi cười quỷ dị, hỏi ngược lại: "Ngươi thật sự chưa có nghe nói qua tên Vương Vấn Thiên này sao?"

Dữu Khánh đã nhận ra là người có danh tiếng, có chút bối rối và không hiểu được, "Ta vì sao phải nghe nói tới tên Vương Vấn Thiên này?"

Khóe miệng Liễu Phiêu Phiêu dần dần nhếch lên một đường cong, "Gia gia của hắn là biểu cữu của Địa mẫu, nắm bắt lấy cơ hội Địa mẫu quật khởi, sáng lập ra Già La Sơn, mượn hào quang của Địa mẫu để phát triển Già La Sơn trở thành môn phái Linh thực xếp mười hạng đầu Cẩm quốc, ở mức độ nào đó mà nói, gia gia của hắn xem như là người lợi hại."

Dữu Khánh càng thêm không hiểu được, "Việc này liên quan gì đến việc mời chúng ta dự tiệc?"

Nét tươi cười trêu ghẹo trên mặt Liễu Phiêu Phiêu càng rõ ràng, "Đương nhiên có liên quan. Vương gia có thể có được hiện tại, đơn giản chính là dính hào quang của Địa mẫu. Tục ngữ nói đúng, đời một thân, đời hai mặt ngoài, đời ba đời bốn thì quên đi, cho tới hôm nay, quan hệ thân thích giữa Vương gia và Địa mẫu đã càng ngày càng xa, trên thực tế thì là một họ hàng xa có thể có cũng có thể không.

Vương gia đương nhiên không muốn mất đi quan hệ này, vì để duy trì quan hệ nhất định, Vương gia muốn thúc đẩy Vương Vấn Thiên và đệ tử Chung Nhược Thần của Địa mẫu thành hôn, nghe nói đã đang trong quá trình thảo luận kết thân." Lời nói đến đây liền ngừng lại, giống vậy là đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Dữu Khánh triệt để hết chỗ nói rồi, sững sờ đứng ngây ra đó, hắn nghĩ về vấn đề này hoàn toàn khác hẳn với suy nghĩ của Liễu Phiêu Phiêu, bởi vì hắn vốn không cho rằng mình và Chung Nhược Thần có thể có quan hệ gì.

Trong nháy mắt hắn liền nghĩ đến A Sĩ Hành chính gốc kia, cũng không biết người bạn từ thuở nhỏ đó hiện tại như thế nào rồi, nếu để cho A Sĩ Hành biết được vị hôn thê của mình sắp tái giá với người khác, không biết A Sĩ Hành có đau khổ hay không, tuy rằng lúc trước khi chia tay thì trông có vẻ như A Sĩ Hành đã thông suốt mọi chuyện.

Khó xử nhất chính là, hắn biết rõ trong đời này e rằng A Sĩ Hành rất khó có cơ hội dùng lại cái tên chính thức của mình.

Một lúc lâu sau, hắn vẫn còn bối rối nói: "Thành hôn cùng Chung Nhược Thần thì cứ thành hôn a, từ lâu giữa ta và Chung Nhược Thần đã không còn quan hệ gì, đang yên đang lành tới tìm ta làm gì, chẳng lẽ không cảm thấy lúng túng sao? Bọn họ thành thân cũng không cần có ta đồng ý đi? Lẽ nào là nói, muốn giết chết ta hay sao?"

Trong mắt Liễu Phiêu Phiêu có vẻ bất ngờ, bởi vì từ trên nét mặt của Dữu Khánh, nàng ta không nhìn thấy phản ứng mà mình nghĩ sẽ có, trả lời:

"Cho dù vì tranh giành tình nhân mà muốn giết ngươi, chỉ cần đầu óc không có bệnh, đại khái cũng sẽ không giết ngươi tại nơi này. Hắn ta có thể nhìn chằm chằm vào ngươi, đã cho thấy hắn ta cũng biết chuyện ngươi tiến vào Minh tự, Minh tự ở ngay tại bên cạnh, ai cũng không biết rốt cuộc quan hệ giữa ngươi và Minh tăng là như thế nào, ngay tại phía dưới mí mắt Minh tăng lại bất chấp tất cả để giết ngươi, thách hắn cũng không có la gan lớn như vậy.

Hơn nữa, ngươi cũng không phải là hạng người vô danh, tuy rằng chính ngươi đã nói là bỏ văn theo võ gì đó, nhưng dù sao danh tiếng cũng là sự thực, hắn ta phỏng chừng cũng không dám công khai trắng trợn giết ngươi, muốn giết ngươi thì phải làm lén lút."

Dữu Khánh: "Vậy rốt cuộc hắn muốn tìm ta làm gì?"

Liễu Phiêu Phiêu:

"Nghĩ cũng có thể biết nha, ngoại trừ việc tranh giành tình nhân ra, còn có thể làm gì? Không lẽ cố ý thiết yến cảm tạ ngươi thành toàn hắn và Chung Nhược Thần hay sao? Ngươi sẽ không cho rằng có nam nhân nào có thể rộng lượng đến mức muốn nâng cốc chuyện trò vui vẻ với vị hôn phu trước của nữ nhân mà mình yêu thích đi? Dù sao có Chung Nhược Thần tại đó, khả năng hắn làm bằng hữu với ngươi là không lớn, chính ngươi cũng là nam nhân, phần còn lại tự ngươi nghĩ đi."

Dữu Khánh nhíu mày, nghĩ thầm, xem ra không đi gặp là đúng.

Trên mặt Liễu Phiêu Phiêu bỗng dâng lên nét tò mò, "Có một vấn đề ta luôn luôn muốn hỏi ngươi, ta nghe nói Chung Nhược Thần kia rất xinh đẹp, cầm kỳ thư họa không gì không biết, là một tiểu thư khuê các chân chính, nữ tử tốt như vậy, ngươi làm sao lại vứt bỏ được chứ? Cho dù muốn bỏ văn theo võ, việc lấy nàng cũng không có xung đột gì đi? Cũng không đáng dùng thủ đoạn kịch liệt vứt quan mà đi như vậy, dựa vào đầu óc có thể chạy thoát ra khỏi cổ mộ và Tiểu Vân gian của ngươi, không đến mức vậy nha!"

Dữu Khánh ngay tại chỗ liếc mắt khinh bỉ, "Ngươi buồn chán không có chuyện gì để nói rồi sao? Đây là lúc nào rồi, ngươi vậy mà còn có lòng thanh thản quan tâm tới loại chuyện đó? Vừa rồi ngươi mới còn nói nơi đây không thể nán lâu a."

Liễu Phiêu Phiêu cũng trừng mắt lườm hắn, "Vậy thì nói chính sự đi, việc ngươi dán thông báo tìm muội muội ở khắp nơi là chuyện gì vậy chứ?"

Dữu Khánh: "Chỉ là muốn để cho Hải Nữ nhìn thấy, nếu như nàng ta còn sống, thì nhất định có thể xem hiểu, rồi sẽ tới tìm ta."

Ngồi ngay ngắn tại trước bàn nhấc bút vạch vạch viết viết, Tiểu Hắc rõ ràng đang lơ đễnh không tập trung, chỉ cần nghe thấy bên ngoài có âm thanh, động tĩnh gì thì liền nhấc chân trần chạy ra ban công nhìn xem.

Chỉ cần ở trong phòng, muốn để cho nó đeo giày là việc rất khó khăn, trói cũng trói không được.

Ở một bên đang dùng bùn làm khuôn đúc, Hồ Vưu Lệ cũng nhịn không được than thở với Tiểu Hắc vừa trở lại chỗ ngồi: "Tiểu Hắc, luyện chữ thì phải chuyên tâm một chút."

Nhấc bút lên, Tiểu Hắc lầm bầm, "Không cho rời cửa, chơi không vui, không nên tới."

Nói đến việc này, Hồ Vưu Lệ liền tò mò thấp giọng hỏi: "Các ngươi từ đâu tới?"

Vừa hỏi đến đề tài này, Tiểu Hắc liền lệch đầu sang bên, không nói gì, hai chân đung đưa, nhấc bút trám mực, lại tiếp tục vùi đầu luyện chữ.

Hồ Vưu Lệ không nói nên lời.

Chính vào lúc này, ban công trên lầu đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Tiểu Hắc lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Trên lầu, Nam Trúc ra mở cửa, nhìn thấy là một nam tử xa lạ, đang định cất lời hỏi, nào ngờ đối phương đã vội vội vàng vàng hỏi: "Nơi này là nhà Dữu Khánh sao?"

Nam Trúc hoài nghi, "Phải, có chuyện gì sao?"

Nam tử xa lạ vội la lên: "Không tốt rồi, Dữu Khánh đã xảy ra chuyện, đang động thủ với người ta bên bờ biển, đã bị người đả thương, hắn nhờ ta tới báo tin cho các ngươi biết."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết kinh hãi, nhanh chóng quay đầu lại chuẩn bị.

Hai người không nghi ngờ có lừa dối, không cho là tại trong phố xá sầm uất lại có người nào dám ngang nhiên làm gì bọn họ, đã bảo

khách tới dẫn đường, song song cùng phi thân xuống lầu rời đi.

Dưới lầu, Hồ Vưu Lệ giật giật đôi tai hồ ly, lời nói chuyện vừa rồi ở phía trên cô ta cũng nghe rõ được rồi, trong lòng cũng hơi có sốt ruột, vốn cũng muốn đi xem là chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn thấy Tiểu Hắc nên nhịn xuống.

Sư huynh đệ ba người đã từng nhiều lần nói lui nói tới, tiểu tử này thích chạy loạn, trong nhà cần phải luôn có một người nhìn chằm chằm nó.

Nếu dẫn Tiểu Hắc cùng đi theo nhìn xem thì lại sợ đem tới gánh nặng cho bên kia.

Trên mặt Tiểu Hắc đầy sự hoài nghi, cất lời hỏi thăm: "Bọn họ đi đánh nhau rồi sao?"

Hồ Vưu Lệ cho nó một tràng mắng, "Nghĩ cái gì vậy chứ, con nít mà tại sao cứ suy nghĩ tới chuyện đánh nhau?"

Tiểu Hắc: "A cha của ta đánh nhau rất lợi hại! A tỷ, chờ ta lớn lên, ta sẽ lấy ngươi làm nương tử, ta bảo hộ ngươi."

Hồ Vưu Lệ lập tức dở khóc dở cười, "Được rồi, ta sẽ chờ."

Cách không xa, bên trong một nhà lầu khác, ngồi ở sau cửa sổ, Thanh Nha cầm đậu phộng bóc ăn, trong miệng nhai nhóp nhép, con mắt nhìn chằm chằm căn nhà nhỏ phía trên đường phố ở phía trước, "Thế nào chỉ đi ra hai người, còn có một người đâu chứ? Đi một người, tìm láng giềng nàng ta, dụ nàng ta đi ra đi, làm việc sạch sẽ một chút."

"Vâng." Có người nghe lời rời đi.

Chương 457: Bắt cóc

Rất nhanh, Diêu thẩm của Diêu Ký cửa hàng xuất hiện tại dưới lầu nhà Hồ Vưu Lệ.

Vị phụ nhân này nhìn nhìn xung quanh, nhìn thấy nam tử ở tại góc đường hất hất đầu ra hiệu, thở dài bất đắc dĩ, tiếp đó hướng lên trên lầu cất tiếng kêu gọi: "Vưu Lệ, Vưu Lệ…"

Sau khi gọi liên tục mấy tiếng, mới thấy Hồ Vưu Lệ xuất hiện tại trên ban công, nhìn xuống hỏi: "Diêu thẩm, có chuyện gì vậy?"

Diêu thẩm nói: "Vưu Lệ, không tốt rồi, trên đường ta trở về nhìn thấy ba khách trọ trong nhà ngươi đều bị người đánh bị thương, nằm ở bên đường gần chết, ngươi mau đi nhìn xem một chút đi."

Hồ Vưu Lệ kinh hãi, vội gọi, "Diêu thẩm, ngài chờ một chút."

Cô ta nhanh chóng quay đầu lại chạy về trong phòng, uy hiếp Tiểu Hắc đang ngồi đó dùng ngón chân bên này gãi ngứa cho cái chân bên kia, "Tiểu Hắc, bây giờ ta đi lấy cho ngươi một ít đồ ăn ngon. Ngươi ngoan ngoãn ở nhà luyện chữ, đừng có chạy loạn khắp nơi. Nếu ta trở về mà phát hiện thấy ngươi không có chưa có viết xong mấy tờ giấy này thì sẽ không cho ngươi ăn đồ ăn ngon."

Tiểu Hắc chu chu cái miệng, nhưng vẫn gật đầu, "A tỷ yên tâm, nhất định viết xong."

Hồ Vưu Lệ không còn tâm tình dông dài với nó, trấn an nó một hồi rồi lập tức rời đi, đi ra ban công thì đem cửa đóng lại, sau đó trực tiếp tung người nhảy xuống, vừa rơi xuống liền lôi kéo cánh tay Diêu thẩm, hỏi: "Ở đâu?"

"Ta dẫn ngươi đi, đi theo ta." Diêu thẩm quay đầu lập tức rời đi.

Hồ Vưu Lệ cũng không có nghĩ đến việc Diêu thẩm vốn từ trước đến nay luôn luôn đối xử tốt với mình lãi có thể lừa gạt mình, cho nên cứ như vậy đi theo.

Hai người vừa mới đi khuất, nam tử tại góc đường lập tức hiện thân, lướt đi mấy bước, trực tiếp phi thân bay lên ban công nhà Hồ Vưu Lệ, cưỡng ép phá cửa xông vào, vừa nhìn liền thấy được Tiểu Hắc đang luyện chữ bên trong phòng.

Tiểu Hắc cũng ngẩng đầu nhìn thấy được gã ta, lập tức ý thức được không thích hợp, trực tiếp xoay người ra sau, chụp lấy đại bổng cầm trong tay, quát lớn: "Làm gì đó?"

Khóe miệng nam tử nhếch lên nét cười nhạt, cảm thấy tiểu hài tử này rất thú vị, động tác cũng rất lưu loát.

Gã ta cũng không có đáp lời, và cũng không cần dông dài làm gì, lắc mình một cái nhào đến, vươn tay chụp tới Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc sẽ không ngồi chờ chết, vung cây gậy lên giận dữ đập tới.

Nhưng mà thực lực giữa song phương khác biệt quá lớn, nam tử vươn một tay chụp lấy cây gậy, khi chụp vào tay thì cảm thấy có phần kinh ngạc, bởi vì cảm nhận được lực lượng vung gậy của nhóc con này không nhỏ.

"Đại bổng…" Tiểu Hắc vừa kêu ra một tiếng, liền bị bàn tay kia của nam tử bóp cổ lại.

Nam tử sợ Tiểu Hắc kêu gào gây ra động tĩnh, vận công áp chế, lập tức khiến cho Tiểu Hắc khó thể nhúc nhích và cũng khó mà cất tiếng.

Vào lúc này, kinh biến cũng đồng thời xảy ra, gã ta cho rằng cây gậy là bằng gỗ điêu khắc, nhưng đột nhiên nó lại giống như quỷ mị bắn ra hai cái bóng.

Phốc phốc hai tiếng, trên ngực gã ta bắn tung tóe ra hai chùm máu tươi.

Đại bổng mở ra hai mắt, lộ ra con mắt đen kịt như bảo thạch, hai cái chi trước giống như liêm đao đang co rút lại, đột nhiên bật ra ngoài, song song cắm vào lồng ngực nam tử.

Đòn sát chiêu này, đương nhiên là có nguyên nhân vì Tiểu Hắc la lên, cũng bởi trước đây đã được Thử thái bà dạy bảo, giết người không có nương tay.

Trong nháy mắt, nam tử trừng lớn hai mắt, cúi đầu nhìn máu tươi nhiễm đỏ lồng ngực mình, nhìn hai cái liêm đao cắm vào lồng ngực mình, trong mắt tràn đầy sự khó tin, lúc này mới nhận thấy được mình chụp vào trong tay cũng không phải là gậy gộc gì, cũng cảm nhận được sự sống đang rất nhanh rời xa thân thể mình, tay đã không còn sức lực khống chế Tiểu Hắc đang giãy giụa mạnh mẽ.

Huống hồ sức lực của Tiểu Hắc quả thực có phần mạnh mẽ, cánh tay nam tử mềm nhũn ra, buông lỏng tay, bước tiến lảo đảo, lung lay muốn đổ, đã phải quỳ xuống.

Tiểu Hắc vừa ngã xuống lập tức vươn hai tay chụp lấy đại bổng, trực tiếp rút hai chi trước của đại bổng ra khỏi lồng ngực nam tử.

Tiểu Hắc nhảy dựng lên, hai tay vung đại bổng lên đập liên tục.

Đại bổng lập tức biết rõ nhóc con muốn làm gì, lập tức nhắm mắt lại, nhanh chóng co rút lại vào, toàn bộ co lại biến trở thành hình dạng một cây gậy thực sự.

Bộp!

Một tiếng va đập vang lên, Tiểu Hắc nhảy lên điên cuồng hung hăng vung gậy đập xuống đầu nam tử đang quỳ trên sàn nhà.

Trán nam tử tràn ra vết máu, ngay tại chỗ bị đánh cho đầu rơi máu chảy, hai mắt trắng dã, ngực cũng đang chảy máu.

Tiểu Hắc còn chưa dừng, thuận thế xoay người, lại vung gậy lên quét ngang một cái.

Bộp! Một bên đầu nam tử bùng nổ ra máu rồi theo tiếng nện mà ngã xuống sàn, thân thể co quắp.

Rầm rầm rầm…

Tiểu Hắc vung gậy nhằm vào nam tử đập một hồi liên tiếp không ngừng, đập cho máu thịt bầy nhầy, cũng tung tóe lên thân mình dính đầy máu.

Giờ phút này, dã tính ít được dạy dỗ của nhóc con lại bùng lên, không biết quy củ, không tính hậu quả, chỉ biết tấn công.

Thẳng đến khi nam tử đã bị đánh cho triệt để không còn động tĩnh gì nữa, Tiểu Hắc mới lập tức chạy đến cửa vào nhìn nhìn bên ngoài một cái, sau đó nhanh chóng lui vào đóng cửa lại.

Nhóc con vừa mới lộ diện liền khiến cho Thanh Nha ngồi ở phía sau cửa sổ của một căn nhà lầu lập tức ngây ngẩn cả người, nhất là động tác Tiểu Hắc lui trở vào đóng cửa lại rất rõ ràng, việc này nào có chút dáng vẻ gì giống như là bị người bắt cóc, người vừa mới đi vào làm việc đâu chứ?

Phát hiện thấy dị thường không chỉ có y, còn có Liễu Phiêu Phiêu ở phía sau một cánh cửa sổ.

Sau khi Liễu Phiêu Phiêu và Dữu Khánh tách ra, hai người cũng không có cùng lúc trở về, nàng ta rút về trước, nào ngờ vừa mới quay trở về liền được thủ hạ thông báo, nói là quan sát thấy có dị thường, nàng ta lập tức chạy tới cửa sổ nhìn xem chuyện gì xảy ra.

Đồng thời phát hiện thấy dị thường còn có đồng bạn của nam tử bị đánh cho máu thịt bầy nhầy, vì vậy lại một gã nam tử rất nhanh lắc mình bay lên lầu, lại cưỡng ép đẩy mở cửa sổ ban công ra, nhìn thấy thi thể nằm trên sàn bên trong phòng thì giật mình kinh hãi.

Đang ôm cây gậy trốn lên trên lầu hai cảnh giác trông chừng, Tiểu Hắc vừa nghe thấy phía dưới có động tĩnh thì biết quả nhiên lại có tặc nhân tới.

Trong những năm nhóc con ở tại Liệt Cốc sơn trang, luyện được bản lĩnh lớn nhất không phải là đánh nhau, mà là ẩn núp bỏ trốn, lúc này phản ứng vẫn còn nhanh nhạy như thế, nhóc con biết rõ mình rất khó là đối thủ chính diện với những người lớn kia.

Vừa nghe thấy động tĩnh phía dưới, nhóc con lập tức mở cửa ban công lầu hai, trực tiếp nhảy lên tay vịn ban công, tung người nhảy vọt ra, rõ ràng là dáng vẻ nhảy lầu tự tử.

Ngồi sau cửa sổ bóc đậu phộng ăn, Thanh Nha giật nảy mình, y cả kinh trực tiếp đứng lên, trừng lớn hai mắt.

Tại nơi có độ cao gần năm trượng, một tiểu hài tử nhỏ như vậy nhảy xuống mà không ngã chết mới là lạ. Y là tới bắt cóc người mà không phải tới đùa chết con tin, chính bản thân y dẫn theo người mình ra tay làm một chuyện nhỏ như vậy, chính là vì muốn đảm bảo tốc chiến tốc thắng, xửa lý gọn gàng, nếu là làm hỏng việc, vậy thì thật đúng là đánh vào mặt y.

Có thể nói là ngay lập tức nổi giận, không biết một đám thủ hạ chó chết này đang làm cái gì, hai người lớn vậy mà không khống chế được một tên nhóc con, thực sự là mất hết mặt mũi.

Tại phía sau một cánh cửa sổ khác, Liễu Phiêu Phiêu cũng trừng lớn đôi mắt, mắt mở trừng trừng nhìn Tiểu Hắc rơi xuống mặt đất.

Khoảng cách quá xa, nàng ta có muốn hỗ trợ cũng không còn kịp nữa rồi.

Chuyện cho tới bây giờ, ngay cả tiểu hài tử cũng làm cho nhảy lầu, làm sao còn có thể không biết nơi ở của Dữu Khánh đã xảy ra chuyện.

Ngay tại lúc tâm trạng nàng ta căng thẳng trái tim như nhảy cả lên cổ họng, Tiểu Hắc đang rơi xuống lại đột nhiên dừng lại lơ lững giữa trời, tiếp đó bay đi.

Đại bổng bật ra đôi cánh như tấm màn đen, nhấc Tiểu Hắc lên nhanh chóng rời đi.

Cảnh tượng đột nhiên này khiến cho Liễu Phiêu Phiêu trợn mắt há mồm.

Trên tay còn nắm đậu phông, nét mặt Thanh Nha cũng tràn đầy kinh ngạc.

Âm thanh mở cửa trên lầu cũng làm cho nam nhân đang kiểm tra thi thể phía dưới lầu bị kinh động, nam nhân kia nhanh chóng lắc mình bay lên lầu, nhìn thấy được cảnh tượng Tiểu Hắc nhảy lên lao ra ngoài thì cũng giật nảy mình, sau đó nhìn thấy Tiểu Hắc lại bay lên, lập tức lắc mình nhảy ra, bay lên rơi xuống tại trên đỉnh mái nhà ở hai bên đường phố.

Tại trên nóc nhà nhảy lên mấy bước, tung người bay lên trời, lăng không đuổi theo Tiểu Hắc.

Không còn cách nào, đại bổng kéo theo gánh nặng nên tốc độ bay không nhanh, cho dù đã là khẩn cấp thoát đi nhưng vẫn hơi chậm một chút.

Tiểu Hắc dũng mãnh, một cước đá tới người đuổi theo.

Nhưng người tới chụp lấy cẳng chân của nhóc con, lăng không khua cánh tay, đại bổng đang bay lượn lập tức mất đi cân bằng.

Phanh! Nam nhân tại không trung đá một cước, đại bổng tức thì bị đá bay đi ra ngoài giống như lưu tinh, rồi rầm một tiếng chui vào trên vách tường một căn nhà bên đường.

Tiểu Hắc cất tiếng kêu gào oa oa, tóc dài phất phới, người ở tại trong không trung khua quyền liều mạng đánh lung tung, nhưng cuối cùng vẫn bị đối phương hai ba cú chế trụ lại rồi.

Nam nhân ở tại phía sau gáy nó bóp một cái, thi pháp xông vào, Tiểu Hắc vốn đang dũng mãnh lập tức trợn mắt hôn mê bất tỉnh.

Mang theo Tiểu Hắc rơi tại trên một chỗ nóc nhà, nam nhân nhìn xung quanh một cái, rồi không tiếp tục dừng lại chút nào, xách theo người nhanh chóng lướt đi.

Tận mắt nhìn thấy như vậy, trong lòng Thanh Nha lại đang bốc lửa, mục đích đem người dụ rời đi rồi mới động thủ bắt lấy tiểu hài tử kia là gì? Chính là vì để tránh gây ra động tĩnh gì, bây giờ thì hay rồi, không biết đã bị bao nhiêu người thấy được một màn này.

Cũng may, chuyện lần này không chỉ có một mình phía bên y tham dự, đoán chừng một số người hẳn là có thể kiềm giữ lại.

Sau khi trong lòng đã hơi có nắm chắc, đậu phộng bóc ra trong tay mới được chậm rãi nhét vào trong miệng nhai nuốt, ánh mắt y nhìn chằm chằm vào căn nhà của Hồ Vưu Lệ, bởi vì còn có một thủ hạ của y chưa có đi ra, hiện tại y cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Phía trước cửa sổ, Liễu Phiêu Phiêu nhanh chóng xoay người quát lớn: "Đi, bắt người!"

Không cần dặn dò, đương nhiên là bắt lấy người đã bắt Tiểu Hắc đem đi kia.

"Vâng." Hai gã thủ hạ chắp tay lĩnh mệnh.

Hai người đang định khẩn cấp truy đuổi theo thì phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng quát, "Đứng lại!"

Hai người quay đầu lại, nhìn thấy có một người đứng ngoài cửa, chính là đại Chưởng mục Tề Đa Lai của Trấn Hải ty, hai người lập tức chắp tay chào.

Liễu Phiêu Phiêu cũng chắp tay, gấp giọng nói với Tề Đa Lai đang đi vào: "Đại Chưởng mục, vừa rồi tại ban ngày ban mặt lại xảy ra chuyện bắt cóc…"

Không cần nàng ta nói cho hết lời, Tề Đa Lai trực tiếp ngắt lời nói: "Ta đã biết rõ rồi, đã phái người đuổi theo bắt rồi."

Liễu Phiêu Phiêu: "Đại Chưởng mục…"

Tề Đa Lai lại ngắt lời nói: "Việc này không cần ngươi quan tâm tới, một chút nữa chuyện ưu tiên khác để ngươi đi xử lý."

Liên tiếp bị ngăn cản, đôi mắt sáng của Liễu Phiêu Phiêu lấp lóe, ngóng nhìn đối phương thật sâu, đã nhận thức được, chuyện lần này không có đơn giản như vậy, nàng ta chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía căn nhà của Hồ Vưu Lệ…

Chui vào trong tường, đại bổng giống như đã chết rồi, nằm yên tĩnh một lúc, sau đó giãy giụa các chi, rút người ra khỏi lỗ trên tường, lắc lắc đầu, nhanh chóng leo đến trên nóc nhà, nhìn quanh nóc nhà.

Chịu đựng một kích hung dữ như vậy, vậy mà giống như không có việc gì, có thể thấy thân thể nó rắn chắc cỡ nào, chịu đựng đánh cỡ nào, thảo nào có thể chịu được việc Tiểu Hắc dùng nó như cây gậy.

Nó không thể nhìn thấy Tiểu Hắc, lại giương cánh bay lên, bay trở về bên trong căn nhà của Hồ Vưu Lệ.

Chính vào lúc này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã vô cùng lo lắng chạy trở về, trên đường mượn nóc nhà người khác, thẳng tắp chạy gấp trở về.

Tại trên nóc nhà mình thì tùy tiện làm gì cũng được, tại trên nóc nhà người khác mà nhảy tới nhảy lui là vi phạm, vạn nhất đạp hỏng nóc nhà người khác mà ngươi lại bỏ chạy mất, người thụ hại phải tìm ai để đòi bồi thường đây? Cho nên, một khi bị bắt gặp chạy trên nóc nhà người khác là sẽ bị phạt tiền.

Nhưng mà hai người đã quản không nổi việc này, sau khi bị người dụ đến bờ biển được nói là nơi Dữu Khánh xảy ra chuyện, hai người đương nhiên phát hiện thấy không thích hợp, ý thức được mình đã bị lừa gạt, lập tức nhanh chóng trở về.

Vừa thấy cửa trên lầu, dưới lầu đều mở rộng, hai người đã cảm thấy không ổn.

Hai người một trên một dưới chia nhau chui vào ban công trên dưới, kiếm trên tay đã leng keng ra khỏi vỏ, song song cảnh giác đi vào trong.

Chương 458: Truy tra

Ngồi quan sát phía sau cửa sổ, Thanh Nha thấy vậy thì hơi cau mày, bởi vì còn có một người của y còn chưa có đi ra, theo hai người một mập mạp một cường tráng kia trở về, rõ ràng đã làm cho người khác được mình phái đi nhìn xem tình huống không còn dám tiến vào, ở dưới lầu do dự tránh sang một bên.

Lúc này, có một người chạy tới phía sau y, bẩm báo: "Thanh gia, đã bắt được tiểu hài tử vào tay, tuy nhiên, Khôi Tử nói, lão Cẩu đi vào lúc trước đã chết rồi, đã bị người giết chết rồi."

Thanh Nha đột nhiên quay đầu lại, "Bị người giết chết rồi? Có nhìn thấy hung thủ hay không?"

Người đến đáp: "Không thấy được, Khôi Tử nói, hắn hoài nghi hung thủ chính là tiểu hài tử, bởi vì trên người tiểu hài tử có dính không ít máu tươi bắn vào người."

"Một đứa nhóc như vậy lại có thể giết chết lão Cẩu sao?"

"Khôi Tử nói tên tiểu hài tử kia có phần ương ngạnh, không sợ người lớn chút nào, khi trở nên hung dữ thì trong mắt tràn đầy dã tính, là có thể làm ra chuyện giết người, lão Cẩu có thể là sơ ý. Còn có, bên trong phòng cũng không có nhìn thấy người khác, nếu là có thể tấn công lão Cẩu nhưng lại không tấn công hắn, thì có phần vô lý."

Thanh Nha: "Bây giờ quan tâm tới chuyện hung thủ không còn ý nghĩa gì, trở về hỏi tên tiểu hài tử kia một chút là biết, thông báo mọi người lập tức rút lui."

Người đến vội nói: "Thi thể lão Cẩu còn tại bên trong phòng."

Thanh Nha: "Người ta đã trở về rồi, bây giờ chạy đi nhặt xác là ngươi muốn đánh nhau một trận ầm ĩ để gây náo loạn cho mọi người đều biết sao?"

Người đến đáp: "Nếu nhận ra lão Cẩu, khẳng định sẽ tra đến trên người chúng ta."

Thanh Nha tiếp tục nói:

"Đó là chuyện cá nhân của lão Cẩu, không có liên quan gì với chúng ta, chuyện lần này không liên lụy đến chúng ta. Một chút việc nhỏ như vậy mà lại có thể náo loạn thành đến mức này, còn có thể ném mất mạng mình, là một tên ngu xuẩn, cái nồi này hắn không cõng thì người nào cõng chứ?"

Y sẽ không nói cho những người phía dưới biết chuyện lần này có người đứng sau, đó cũng không phải là chuyện người bên dưới cần biết rõ, dứt lời liền xoay người rời đi, đồng thời lại từ trong túi quần

lấy ra một nắm đậu phộng, vừa đi vừa bóc vừa ăn, vỏ đậu phộng thì đi tới đâu ném tới đó, guốc gỗ dưới chân không ngừng cộp cộp cộp vang lên…

Tiến vào gian phòng trên lầu, Mục Ngạo Thiết nhìn thấy được đại bổng với hình dạng bọ tre đang treo trên tường, vừa nhìn thấy đồ vật vốn như hình với bóng cùng Tiểu Hắc nằm đơn độc tại đây, lại thêm trên thân đại bổng dính máu, y lập tức nhận thức được Tiểu Hắc đã xảy ra chuyện.

Tiến vào phòng tầng dưới, Nam Trúc nhìn thấy được thi thể trên mặt sàn, kinh hãi, tiến lên nhìn, phát hiện không phải là Hồ Vưu Lệ, càng không phải là Tiểu Hắc, một số vết thương trên thi thể rõ ràng là do bị gậy nện tạo ra.

Quan sát kỹ càng tình trạng trong phòng một hồi, gã lại tiến tới mở gian phòng riêng của Hồ Vưu Lệ ra.

Hiện lên trong mắt chính là đồ dùng của nữ nhân trải khắp phòng, gã muốn lục soát xem có người nào trong này hay không, nhìn dưới giường, trong tủ, cẩn thận kiểm tra khắp mọi ngóc ngách.

Mục Ngạo Thiết đi xuống lầu, quan sát bên trong phòng một lúc, rồi cũng đi đến bên cạnh thi thể, kiểm tra xem.

Nam Trúc từ trong gian phòng của Hồ Vưu Lệ đi ra, hỏi: "Dưới này không có ai, trên lầu thì sao?"

Mục Ngạo Thiết đứng lên, "Không có ai, trên lầu không có dấu vết tranh đấu."

Nam Trúc nhìn quanh, "Thi thể còn tại, hoặc là hành sự thất bại, Hồ Vưu Lệ dẫn theo Tiểu Hắc chạy thoát thân rồi, hoặc là đồng bạn của hung thủ không thể kịp tới đưa thi thể rời đi."

Mục Ngạo Thiết: "Khả năng Tiểu Hắc thoát thân không lớn."

Nam Trúc: "Vì sao?"

Mục Ngạo Thiết: "Đại bổng ở tại bên trên. Người chết hẳn là không biết đại bổng là vật sống, cho nên không cẩn thận bị chết tại trên tay đại bổng. Từ dấu vết trên thân người chết và kết hợp với vết máu trên thân đại bổng, có thể thấy hẳn phải là bị người dùng đại bổng nện loạn xạ một hồi, cách sử dụng đại bổng như vậy, ngoại trừ Tiểu Hắc ra hẳn không có người khác, chắc hẳn là bị Tiểu Hắc nện chết."

Nam Trúc đã hiểu ý của y, đại bổng còn ở tại đây, vậy thì đã nói rõ Tiểu Hắc bị người bắt đi rồi, nếu không thì đại bổng khẳng định sẽ cùng theo Tiểu Hắc chạy đi.

Đột nhiên, hai người đồng thời cảnh giác mà quay đầu lại, nhìn về phía ban công.

Chỉ thấy một thân ảnh lóe lên, xuất hiện trên này, không phải ai khác, chính là Hồ Vưu Lệ, trên mặt cô ta có thể thấy được sự nôn nóng.

Trông thấy là cô ta, Nam Trúc lập tức hỏi: "Tiểu Hắc đâu?"

Hồ Vưu Lệ vừa nghe lời này lập tức trở nên khẩn trương, cũng đã nhìn thấy được thi thể trên sàn nhà, nỗi lòng càng thêm thắt chặt lại, cắn chặt môi, ở tại chỗ dốc sức lắc đầu.

Nam Trúc nhịn không được quở trách một câu, "Ngươi lắc đầu làm gì, là mở miệng hỏi ngươi a!"

Trong mắt Hồ Vưu Lệ thoáng hiện nét bi phẫn nói:

"Ta không biết, ta bị Diêu thẩm lừa, các ngươi đi rồi, Diêu thẩm tới đây, nói nhìn thấy các ngươi bị người đả thương. Trong lúc sốt ruột, ta liền để Tiểu Hắc ở nhà, đi theo bà ta, về sau lại bà ta một mực không nói rõ được địa điểm tại đâu, lúc đó ta mới phát hiện được không thích hợp, hỏi bà ta là chuyện gì xảy ra, bà ta không chịu nói,

ta liền nhanh chóng chạy trở về. Ta thật sự không nghĩ tới Diêu thẩm sẽ gạt ta."

Sư huynh đệ hai người nhìn nhau, đều đã hiểu rồi, nếu như Hồ nữ này không nói dối, vậy thì việc của kẻ gây án chính là nhằm vào Tiểu Hắc, vì sao lại đi đối phó một tiểu hài tử chứ?

Nam Trúc nói với Hồ Vưu Lệ: "Chúng ta đi tìm người, ngươi ở chỗ này chờ lão Thập Ngũ."

Hồ Vưu Lệ liên tục gật đầu, khẩn trương hỏi một câu, "Tiểu Hắc không có việc gì đi?"

"Không biết." Nam Trúc ném lại một câu rồi lập tức dẫn Mục Ngạo Thiết rời đi.

Sau khi hai người phi thân xuống lầu, nhìn thấy được nhiều người hai bên đường phố vẫn còn chỉ trỏ về phía bên này, rõ ràng đã nhìn thấy gì đó, hai người lập tức di chuyển đi tới thỉnh giáo và dò hỏi. Quả nhiên, từ trong miệng những người xung quanh bọn hắn biết được Tiểu Hắc sau khi trốn ra khỏi nhà thì bị bắt đi.

Đã biết được phương hướng Tiểu Hắc bị mang đi, Nam Trúc muốn đuổi đi theo, nhưng Mục Ngạo Thiết nhắc nhở: "Bây giờ truy theo cũng đã chậm, trước tiên đi tìm Diêu thẩm kia đã."

Nam Trúc suy nghĩ thấy cũng phải, hai người lập tức đi thẳng đến cửa tiệm của Diêu thẩm.

Cửa tiệm Diêu Ký chỉ là một tiệm tạp hóa không lớn, lão bản chính là Diêu thẩm, trong tiệm chỉ có một gã người làm trẻ tuổi, là con trai của Diêu thẩm.

Lúc này Diêu thẩm cũng đã trở về trong cửa hàng, cũng vừa mới trở về không bao lâu, vừa mới quay đầu liền nhìn thấy hai sư huynh đệ dắt tay nhau từ ngoài tiệm đi vào, tức thì có chút khẩn trương, nhưng cũng nỗ lực trấn định, làm bộ như không có gì.

Không chỉ làm bộ như không có gì, còn chủ động nói cười nói: "Ui, hai vị đại huynh đệ tới rồi."

Nam Trúc không cùng bà ta nói vòng vo, trực tiếp hỏi: "Người bị bắt đi đâu rồi?"

Diêu thẩm cười ha hả đáp: "Mập mạp huynh đệ, nói gì vậy chứ, tại sao ta nghe không hiểu?"

Nam Trúc hỏi tiếp: "Là người nào bắt người đi rồi?"

Diêu thẩm loay hoay bàn tính trên quầy hàng, "Mập mạp huynh đệ, ta đón khách với khuôn mặt tươi cười, nhưng nếu ngươi nói tiếp những câu không đầu không đuôi như vậy, ta liền không phụng bồi nữa."

Nam Trúc cau mày, hai tay ôm lấy bụng bự, cười lạnh một tiếng, "Diêu thẩm, làm tốt việc buôn bán của ngươi đi, đừng trộn lẫn vào việc không nên xen vào, nếu thật sự chọc cho lão tử nổi giận, ngươi không suy nghĩ vì chính mình thì cũng phải suy nghĩ cho con trai của ngươi đi?" Nói xong thì ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn về phía con trai bà ta.

Xuất sơn sau đã trải qua nhiều như vậy sự tình, một ít dáng vẻ đã là bất tri bất giác đích có rồi, chí ít tại hắn kinh lịch đích chút.. kia nhân vật tới nói, diêu thím tử tại hắn trong mắt thực sự là không tính cái gì, vì vậy mà nói lời này thì nghiễm nhiên có liễu một loại khí thế.

Kết quả con trai của Diêu thẩm trẻ tuổi khí thịnh, vừa nghe được lời này thì không vui, lập tức đi tới châm biếm, "Mấy kẻ ngay cả khách sạn cũng không ở được, còn dám tới cửa tiệm nhà ta dương oai, có biết được nơi đây là địa phương nào không, nơi này là Ảo Vọng, không phải địa phương để các ngươi dương oai."

Nam Trúc hừ lạnh một tiếng nói:

"Thanh niên nhân, không hiểu chuyện thì đừng có nói lung tung, nếu muốn mở miệng nói chuyện, trước khi mở miệng tốt nhất phải có chút đầu óc. Xem dáng vẻ của các ngươi, dường như đã biết là kẻ nào động thủ, nếu đã biết là nhân vật dạng gì đối nghịch cùng mấy người chúng ta, thì phải có chút đầu óc cân nhắc một chút vì sao chúng ta có tư cách làm đối thủ của bọn họ. Ngươi thật sự cho rằng bọn ta không ở khách sạn thì dễ trêu chọc sao? Nếu thật chán sống rồi, lão tử sẽ thành toàn cho ngươi!"

Lời này vừa nói ra, thanh niên nhân tựa hồ lập tức đã hiểu được rồi, trong ánh mắt thoáng hiện sự hoảng loạn khó giải thích.

Nam Trúc đã hiểu được, quả nhiên không phải là người bình thường động thủ.

Sắc mặt Diêu thẩm cũng lập tức thay đổi, trở nên khó coi, cũng không thể tiếp tục giả bộ bình tĩnh nữa, thái độ cũng rất nhanh chuyển thành chịu thua, nhỏ giọng cầu xin:

"Nhị vị, van cầu các ngươi, bọn họ lấy con trai của ta để uy hiếp ta, bây giờ các ngươi lại uy hiếp con ta, bảo ta làm sao bây giờ? Là ai làm, ta thật sự không dám nói, cho dù các ngươi giết chết chúng ta, chúng ta cũng không thể nói, chỉ cần nói ra, tại Ảo Vọng liền không còn có nơi sống yên ổn cho mẹ con chúng ta, mẹ con chúng ta nhất định cũng sẽ chết rất thảm. Nhìn tại việc chúng ta còn phải giúp các ngươi tìm muội muội, các ngươi hãy buông tha chúng ta đi!"

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Nam Trúc hơi hiện ra sát khí, ánh mắt chuyển tới chuyển lui trên mặt hai mẹ con một hồi, cuối cùng hất đầu ra hiệu với Mục Ngạo Thiết một tiếng, "Đi!"

Rồi lập tức xoay người rời đi, không có bức ép hai mẹ con đến cùng, cũng thực sự là ngoại trừ nói ra chút lời nói hù dọa người ta ra, bọn họ cũng không tiện bức ép người gia quá mức, lẽ nào sẽ ngang nhiên động thủ tại Ảo Vọng sao?

Sau khi nhìn theo hai người rời đi, Diêu thẩm tay ôm ngực, lòng còn sợ hãi thì thầm tự nói, "Vưu Lệ đây là rước những người nào vào nhà a, vậy mà lại khiến cho những người kia hao hết tâm tư để đối phó như thế."

Con trai bà ta hừ hừ mấy lời, "Khinh người quá đáng!"

Như là có chút không phục.

Hai người Nam, Mục đi ra khỏi cửa hàng, sau đó cũng không có trở về, lập tức đi thẳng theo phương hướng Tiểu Hắc bị người bắt đi, một đường hỏi thăm người đi đường, hỏi có nhìn thấy người đi hướng nào rồi hay không.

Kết quả tìm không được Tiểu Hắc, trái lại gặp được Dữu Khánh giấu mình tại trong bộ áo choàng đen.

Lúc đầu, hai người không có nhận ra, thiếu một chút đi lướt qua bên người hắn, là Dữu Khánh chủ động đưa tay chúp lại cánh tay Nam Trúc, "Hai người các ngươi lải nhải một đường tìm hiểu gì vậy?"

Lúc này hai người mới phát hiện ra là hắn, Nam Trúc lập tức hạ thấp giọng nói: "Đã xảy ra chuyện, Tiểu Hắc bị người bắt đi rồi."

Dữu Khánh ngẩn người, hỏi ngược lại: "Tiểu Hắc? Bắt nó làm gì? Kẻ phía người mặt sắt lại xuất thủ rồi hay sao?"

Trên đường cái người qua người lại, hiển nhiên không phải nơi trao đổi những chuyện này, Nam Trúc nhìn nhìn khắp nơi, nhanh chóng lôi kéo hắn đến trong ngõ hẻm gần đó.

Sau khi đi đến một nơi có phần hẻo lánh, Nam Trúc lập tức rất nhanh nhỏ giọng kể lại cho hắn nghe sự việc trải qua.

Dữu Khánh nghe xong nhíu mày, hoài nghi tự nói, "Thừa dịp ta đi rồi, lại dụ các ngươi rời đi, sau đó lại bắt cóc Tiểu Hắc, đến cùng là muốn làm gì chứ?"

Nam Trúc nói: "Lẽ nào thực sự là kẻ phía sau Người mặt sắt lại xuất thủ rồi?"

Dữu Khánh hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Người của Liễu Phiêu Phiêu một mực nhìn chằm chằm vào nơi chúng ta ở, Tiểu Hắc bị bắt đi, bọn họ khẳng định đã nhìn thấy, không xuất thủ tuy bắt hay ngăn cản sao?"

Nam Trúc nói: "Không có, chí ít theo chúng ta dò hỏi được thì toàn bộ quá trình mà người khác nhìn thấy là không có bên thứ ba tham gia."

Dữu Khánh nói:

"Vậy thì không phải là phía bên Người mặt sắt, kẻ phía sau Người mặt sắt vô cùng cẩn thận, ngang nhiên bắt cóc nay giữa ban ngày ban mặt như vậy không có khả năng lắm. Đối diện với việc ngang nhiên bắt cóc như thế, đám người Liễu Phiêu Phiêu lại không xuất thủ thì khẳng định có nguyên nhân, tại Ảo Vọng, có thể đè bọn họ lại không cho hành động, ngoại trừ quan trên ra đại khái cũng sẽ không có người khác. Người phía sau Người mặt sắt hẳn là không dám làm như vậy. Mẹ nó, lúc trước mới từ chối dự tiệc, phía sau lập tức xảy ra chuyện như vậy, sẽ không phải là con chim ngốc Vương Vấn Thiên kia làm đi?"

Chương 459: Bắt bọn ta giam vào đi

Hai người Nam, Mục có phần không hiểu ra sao, Nam Trúc hỏi ngược lại:

"Rốt cuộc tên Vương Vấn Thiên kia là chuyện gì vậy?"

"Họ hàng xa của Địa mẫu, vì duy trì quan hệ với Địa mẫu nên Vương gia đang đề nghị kết thân với Địa mẫu, cầu cho Vương Vấn Thiên

lấy Chung Nhược Thần…” Dữu Khánh kể lại đại khái tình huống, nhắc tới một chút lời nhắc nhở của Liễu Phiêu Phiêu, việc Vương Vấn Thiên mời nhóm mình đi dự tiệc rất không thể là vì kết giao bằng hữu, là nam nhân thì đều không có khả năng kết giao bằng hữu kiểu quan hệ như thế này, rất có thể là có ý tranh giành tình nhân.

Quả thực là như vậy, hai người Nam, Mục đều có phần không nói nên lời, đều có cảm giác như họa từ trên trời giáng xuống.

Nam Trúc: “Nếu nói như vậy, đó chính là tiệc không phải tiệc gì tốt, như vậy việc này mới giải thích được. Chỉ cần không phải là người phía sau Mặt nạ sắt làm. Nhìn từ tình huống hiện nay, người khác bắt Tiểu Hắc thì có ích lợi gì? Tám chín phần mười là họ Vương, không thoát được rồi.”

Mục Ngạo Thiết: “Họ Vương có quan hệ tại Ảo Vọng.”

Đã biết ý của y, bắt người tại Ảo Vọng ngay tại ban ngày ban mặt, còn có thể đè lại Liễu Phiêu Phiêu không cho bọn họ nhúng tay.

Nam Trúc: “Việc này còn cần phải nói sao, môn phái Linh thực xếp nằm trong mười hạng đầu tại Cẩm quốc có bao nhiêu tiền, có chút quan hệ giao tiếp tại Ảo Vọng không phải là chuyện rất bình thường sao. Then chốt là thằng cháu trai kia bắt Tiểu Hắc rồi làm bước gì tiếp theo?”

Dữu Khánh hừ một tiếng, “Nếu như thực sự là hắn ta làm, đương nhiên là rượu mời không uống bắt uống rượu phạt rồi, lần tới mời chúng ta dự tiệc, chúng ta còn có thể không đi sao?”

Sư huynh đệ ba người tức thì rơi vào trầm mặc.

Sự tình đã rõ ràng, tại Ảo Vọng bọn hắn căn bản chơi không thắng được Vương Vấn Thiên, dựa vào thế lực của người ta, cho dù không ở tại Ảo Vọng, bọn hắn cũng là chơi không thắng. Bọn hắn ngay cả khách sạn cũng không có tiền để ở lại, kiếm được chút tiền cũng

phải tiết kiệm để trả nợ cho người, đối đầu với thế lực có tiền tai như Già La Sơn vậy vốn là nằm ở phía rất yếu thế.

Nam Trúc: "Biện pháp duy nhất hiện tại chính là tìm hắn ta làm rõ Tiểu Hắc có thân phận U Giác Phụ."

Dữu Khánh nói:

"Ngươi xác định hắn có thể thừa nhận mình ngay tại ban ngày ban mặt bắt cóc người của U Giác Phụ sao? Một khi hắn thề thốt phủ nhận thì hậu quả sẽ như thế nào? Hiện tại hắn bắt người, có khả năng chỉ là vì để khiến cho chúng ta dự tiệc, một khi tính chất sự việc biến thành bắt cóc người của U Giác Phụ, thì đến phiên hắn không giải thích được rồi, Già La Sơn hắn cho dù có tiền tài thế lực đến đâu cũng chống không nổi, khi đó hắn liền có khả năng làm tất cả để rũ sạch mối quan hệ, ngươi muốn hại chết Tiểu Hắc sao?"

Lời này lập tức khiến cho hai người Nam, Mục đau đầu.

Sau khi hơi trầm mặc, Nam Trúc nhẹ nhàng cất lên lời than thở, "Nếu sớm biết vậy thì nên làm theo lời Hắc Tử đã nói trong thư cho rồi, ngay từ đầu liền công khai thân phận U Giác Phụ của Tiểu Hắc, như vậy sẽ không có xảy ra việc này."

Tuy là nói như vậy, trên thực tế ngay cả chính gã cũng biết đây hoàn toàn chỉ là lời càm ràm cho có sau khi việc đã xảy ra rồi mà thôi, ngay từ đầu đã phải giấu giấu giếm giếm, bọn hắn ở tại bất cứ nơi nào thì đều không có khả năng tự lộ ra thân phận.

Mục Ngạo Thiết chợt nhìn thấy Dữu Khánh sờ sờ chút râu mép, trong mắt lộ ra vẻ kỳ lạ, đoán chừng hắn đã có ý nghĩ gì đó, cất lời hỏi: "Làm thế nào bây giờ?"

Dữu Khánh đưa ra một cái đáp án không hiểu ra sao, "E rằng chúng ta phải gây chút chuyện, để cho Trấn Hải ty bắt chúng ta giam lại ba ngày mới được."

“Cái gì?” Nam Trúc thất thanh, còn có trò tìm kích kích cho mình như vậy hay sao?

Mục Ngạo Thiết cũng sững sờ, cho rằng mình đã nghe lầm.

Dữu Khánh: “Tám chín phần mười là chuyện tốt do Vương Vấn Thiên làm ra. Cho dù là ai bắt cóc Tiểu Hắc, mục đích cũng không phải là để đối phó Tiểu Hắc, sau đó cũng sẽ nhằm tới bọn ta, chỉ khi chúng ta đã bị bắt lại, khiến cho kế hoạch của đối phương tạm kéo dài, như vậy chúng ta mới có thể tranh thủ được một ít thời gian, mới có thể tranh thủ được một ít quyền chủ động.”

Nam Trúc: “Có ý gì?”

“Không cần tiếp tục tìm kiếm, tìm kiếm cũng vô dụng, không có khả năng để cho các ngươi tìm được Tiểu Hắc dễ dàng như vậy. Các ngươi trước tiên trở về đi, đem một ít chuyện thu xếp, giải thích cho Hồ Vưu Lệ…”

Dữu Khánh kéo hai vị sư huynh tới sát, thì thầm to nhỏ bên tai hai người một hồi.

Trên mặt hai người Nam, Mục hiện ra vẻ trầm tư, đại khái đã nắm được lão Thập Ngũ muốn làm gì.

Sau khi dặn dò xong, Nam Trúc lại hỏi Dữu Khánh, “Ngươi không cùng trở về với chúng ta sao?”

Dữu Khánh hỏi ngược lại:

“Thiệp mời của người ta có khả năng đang chờ ta, ta làm sao có thể trở về chứ? Ngươi cũng đã biết rõ tiệc không phải là tiệc gì tốt. Nói chung, ta không nên trở về, quay trở về là rất dễ bị chụp lại. Hiện tại ta cũng không thể quay về, còn phải làm một số chuẩn bị. Sau khi các ngươi trở về thì lập tức mở cửa sổ ra, Liễu Phiêu Phiêu hẳn là đang nghiêm ngặt chú ý tới, ta còn cần phải tiếp tục gặp mặt nàng

ta một lần. Được rồi, không có thời gian dông dài nữa, nếu còn dông dài người ta sẽ trực tiếp chạy đến nơi đây tìm ta, đi mau."

Nghe hắn nói như thế, hai người Nam, Mục biết hắn không muốn bị động mặc cho người ta sắp xếp, muốn đấu cùng kẻ ngầm hạ độc thủ một hồi, bây giờ cần tranh thủ thời gian, kéo dài không được, hai người đành phải căn dặn hắn cẩn thận, sau đó lập tức rời đi.

Dữu Khánh cũng nhanh chóng chui vào con đường, ngõ hẻm để thoát thân, trên đường tìm cơ hội thuận tay xả liễu khối phá bố mang đi, vòng đến một nơi không người thì lại nhanh chóng vạch mở nắp giếng chui xuống, lại lần nữa luồn lách trong hệ thống đường mương thoát nước dưới lòng đất.

Giống như đi qua một mê cung dưới lòng đất, vòng vo một hồi, mới đi đến được địa điểm chạm mặt thứ hai trên bản đồ mà Liễu Phiêu Phiêu đưa cho.

Liễu Phiêu Phiêu vẫn chưa đến, cũng không biết lúc nào mới có thể đến. Hắn ngồi xổm xuống lấy ra miếng vải rách thuận tay lấy được trên đường đi, sau đó bắt một con chuột, trực tiếp giết chết nó, lấy máu viết gì đó lên trân miếng vải rách, sau đó âm thầm tiếp tục chờ đợi.

Đợi không đến nửa canh giờ, Liễu Phiêu Phiêu cũng giấu mình trong chiếc áo choàng chạy tới nơi.

Thời điểm gặp mặt lúc trước, hai người đều không ngờ đến có thể nhanh chóng gặp mặt lại như thế này. Liễu Phiêu Phiêu vừa gặp mặt liền hỏi: "Có người bắt đứa nhóc của các ngươi là xảy ra chuyện gì vậy?"

Dữu Khánh nói: "Ta cũng không dám hoàn toàn khẳng định là ai làm, nhưng ta đoán chừng tám chín phần mười là tên chết tiệt Vương Vấn Thiên kia."

Liễu Phiêu Phiêu vừa nghe nói vậy lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra, dù sao cũng là nàng ta chỉ ra chuyện Vương Vấn Thiên đang tranh giành tình nhân, hơi gật đầu, "Nếu ngươi đã loại trừ được những người khác, vậy thì khẳng định là Vương Vấn Thiên. Ta biết rõ chuyện cha hắn, Vương Tuyết Đường, và Trấn Hải sứ Chu Hiên có qua lại, có thể phù hợp.

Tuy nhiên, về việc này, ngươi tìm ta là vô dụng. Đại Chưởng mục Tề Đa Lai của Trấn Hải ty, cũng là tâm phúc của Chu Hiên, đã đứng ra rồi, hắn có ý can thiệp, không để cho ta nhúng tay vào việc này, khiến cho ta mắt mở trừng trừng nhìn tiểu hài tử kia bị bắt đi mà không thể tham gia. Tình trạng của Thiên Vũ hiện nay ngươi cũng đã biết, hắn không thể làm cứng, ta cũng khó mà làm được cái gì."

"Đã đoán được ngươi có chuyện khó xử, không nhờ ngươi triệu tập nhân thủ hỗ trợ tìm người." Dữu Khánh vừa nói vừa lấy từ trong áo choàng ra miếng vải rách kia, đưa cho nàng ta, "Đây là một phong thư, vì tránh để cho có người phát hiện ta gửi thư ra ngoài, ta đã viết nội dung ra lên đây, còn có cả địa chỉ nhận thư, ngươi trở về viết lại giúp ta, rồi nhanh chóng gửi đi giùm."

Liễu Phiêu Phiêu rung mở mảnh vải ra nhìn xem, vừa nhìn thấy nội dung bên trên, nàng ta liền biết rõ là đã xảy ra chuyện gì, kinh ngạc hỏi: "Tiểu hài tử nhỏ như vậy mà cũng đã gia nhập U Giác Phụ?"

Dữu Khánh gật đầu: "Còn có, một chút nữa, ngươi cần tìm lí do nào đó bắt ba người chúng ta tới Trấn Hải ty, giam chúng ta lại mấy ngày."

Liễu Phiêu Phiêu trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại, kinh ngạc hỏi: "Bắt các ngươi làm gì?"

"Cho dù có phải là Vương Vấn Thiên hay không, kẻ bắt tiểu hài tử đều là nhằm vào ba người chúng ta, trên tay người ta nắm bắt con tin, sau đó tìm đến ta, ta đi theo hay là không theo? Ta cần trốn đi một quãng thời gian." Dữu Khánh chỉ chỉ tấm vải rách trong tay nàng ta, "Ba ngày, ít nhất phải giam chúng ta ba ngày!"

Liễu Phiêu Phiêu ngây ngây nhìn hắn, xem như đã phục hắn rồi, vậy mà còn nghĩ ra cả một chiêu chui vào trong lao này nữa, biện pháp có phần hơi gượng gạo, nhưng quả thực có hiệu quả, tuy nhiên, nàng ta cũng có điểm khó làm, "Bắt ngươi thì dễ dàng, nhưng ngươi có nghĩ qua hay không, tình huống ba ngày sau chợt biến đổi, lập tức sẽ có người hoài nghi đến trên đầu ta, hoài nghi là ta đang kéo dài thời gian giúp các ngươi."

Dữu Khánh: "Vì vậy mới tìm ngươi để thương lượng, dùng phương thức nào để bị bắt vào là thích hợp nhất, cũng không đến mức ngay cả muốn ngồi tù cũng khó như vậy đi?"

"Đây là lần đầu tiên ta gặp được người vội vàng muốn mình vào ngồi tù." Liễu Phiêu Phiêu có chút dở khóc dở cười, chậm rãi cất đi miếng vải rách trên tay, "Ngươi để cho ta suy nghĩ một chút."

Dữu Khánh không nói lời nào nữa, chờ, chờ nàng ta chậm rãi suy nghĩ.

Im lặng một hồi sau, Liễu Phiêu Phiêu trầm ngâm nói: "Muốn ngồi tù tự nhiên là dễ dàng, đi vào không khó, vấn đề là ngươi muốn ở lại đến ba ngày, làm sao có thể tùy ngươi muốn ở mấy ngày thì ở chừng đó. Trấn Hải ty dù sao cũng là thuộc Chu Hiên quản lý, chỉ sợ các ngươi phạm phải chút chuyện bị bắt vào, Vương gia tùy tiện bắt chuyện một cái, các ngươi sẽ rất nhanh lại được thả ra, cuối cùng vẫn phải đối diện. Nhưng nếu phạm phải chuyện lớn, e rằng sẽ càng phù hợp với ý của người ta, lúc đó sẽ dứt khoát giam ngươi lại trong đó để giày vò."

Dữu Khánh: "Không phải là có không ít đại nhân vật Thiên Lưu sơn có cửa hàng tại đây sao? Tìm một cái đủ sức nặng, có thể khiến cho Chu Hiên cũng không thể dễ dàng bỏ qua, ba huynh đệ ta đi đập một nhà."

Khóe miệng Liễu Phiêu Phiêu hơi co giật, "Có đủ sức nặng, loại nhân vật như vậy là đền một chút tiền liền có thể xong việc được sao? Ngươi cũng không có tiền để bồi thường, không sợ tiến vào được ra

không được sao? Không bằng như vậy, còn là đi đập cửa hàng của Chu Hiên cho rồi, bị tổn thất, ngươi không đền được thì Vương gia phải đền.

Dù sao cũng là bị Vương gia liên lụy, lại là giúp đỡ Vương gia, Vương gia cũng không dám không đền. Chỉ cần có bồi thường, Chu Hiên cũng không đến mức làm khó dễ ngươi. Tuy nhiên, có một điểm ngươi phải nhớ kỹ, khi ngươi đập phá cửa hàng nhà Chu Hiên thì nhất định phải khăng khăng khẳng định là người của ngươi bị người của cửa hàng nhà y bắt cóc."

Dữu Khánh hoài nghi, "Cắn Chu Hiên? Có ý gì?"

Liễu Phiêu Phiêu:

"Chỉ có như vậy, Vương gia mới không thể dễ dàng đưa ngươi đi ra ngoài. Trấn Hải ty cũng không phải là một mình Chu Hiên y có thể lấy thúng úp voi, còn có người của những động phủ khác nhìn chằm chằm, chỉ cần một ngày ngươi không nhả ra, một ngày Chu Hiên chưa phủi sạch được quan hệ, thì ngày đó việc này sẽ không thể kết thúc. Nếu y dám làm qua loa, người của những động phủ khác, kể cả ta ở trong đó đều sẽ lên tiếng, không phải tùy ý để y làm bậy, đến lúc đó, lúc nào muốn kết thúc sự việc liền nắm giữ tại trên tay chúng ta."

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, gật gật đầu, tuy nhiên vẫn hơi có lo lắng, "Ta cắn loạn như vậy, ngươi xác định chúng ta còn có thể sống đi ra ngoài sao?"

Liễu Phiêu Phiêu:

"Chỉ cần ngươi buông lỏng miệng, lập tức sẽ kết án thả người, nếu không thì còn muốn làm thế nào nữa? Là Vương gia dám điều tra rõ sự thật, hay là Chu Hiên dám thật sự điều tra rõ sự thật? Chí ít Vương gia là sẽ liều mạng ngăn cản. Việc này ngươi yên tâm, tình hình bên trong Trấn Hải ty như thế nào ta rõ ràng hơn ngươi, trong lòng ta đã có nắm chắc, sẽ không để sai lầm, khi cần thiết ta cũng

có thể can thiệp một chút, sẽ không để cho bọn chúng làm xằng làm bậy với các ngươi. Việc Tề Đa Lai ngăn cản ta đuổi theo bọn bắt cóc chính là lỗ hổng mà ta có thể dùng để cắn chúng bất cứ khi nào."

Nói đến đây, Dữu Khánh không thừa nhận cũng không được, mình quả thực không rõ ràng lắm, cũng không hiểu được tình hình bên trong Trấn Hải ty như thế nào, nếu không có vị này chỉ đường, trong thời gian ngắn hắn khẳng định không rõ ràng được.

"Được, ta đã biết rõ rồi, cứ làm theo lời ngươi nói."

Hai người tiếp tục trao đổi kỹ càng các chi tiết, sau đó mỗi người đi một hướng.

Dữu Khánh trực tiếp tại trong mương ngầm tìm đến một vị trí tương đối gần nhà Hồ Vưu Lệ, nhấc nắp chui ra, tìm một kẻ lang thang trên đường, đưa chút bạc để làm chân chạy, nhờ hỗ trợ gọi hai người Nam, Mục tới, xong việc sẽ đưa tiếp một nửa.

Chương 460: Đập phá

Người lang thang trên đường kia cầm được tiền thì cười hì hì, lập tức vắt chân chạy đi, một đường chạy đến dưới căn nhà Hồ Vưu Lệ, gọi to một hồi, "Lão Thất, lão Cửu, lão Thất, lão Cửu…"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức bị gã ta kêu gọi đi ra, nhảy xuống dưới vừa hỏi tình huống, xác định được là lão Thập Ngũ đang tìm thì lập tức theo gã ta rời đi.

Lần này trái lại không có nghi ngờ gì, đã không có gì để mất nữa rồi.

Không bao lâu sau, hai người liền tại một góc đường nhìn thấy được Dữu Khánh.

Dữu Khánh đưa cho người lang thang một nửa số tiền đã hứa còn lại, rồi không đợi cho hai vị sư huynh nói chuyện gì, liền phất tay ra hiệu cùng đi theo hắn.

"Ta thường ở tại khu vực này, lần sau có việc cứ tới nơi này tìm ta."

Người lang thang nhìn theo bóng lưng ba người rời đi, phất tay la hét, quay đầu lại đếm số ngân phiếu năm trăm lượng trên tay, cả đi và về cũng chỉ chạy không đến hai dặm đường liền có được năm trăm lượng, vẻ mặt rất hạnh phúc.

Nhưng mà còn chưa kịp hết hưng phấn, bên cạnh liền có một cánh tay vươn tới, móc qua cổ, chụp lấy cổ họng gã ta, trực tiếp kéo gã ta tiến vào trong ngõ hẻm ở bên cạnh.

Ba tên nam tử vây quanh lấy gã ta, ấn đầu gã ta vào trên tường.

Một người bóp lấy tay gã ta, lấy đống ngân phiếu trong tay ra kiểm tra một cái, sau đó dò hỏi: "Nói đi, người vừa rồi tìm ngươi nói cái gì?"

…

Sư huynh đệ ba người đi nhanh trong hệ thống mương thoát dưới lòng đất, lão Thất, lão Cửu theo sát tại phía sau Dữu Khánh.

Cứ chạy theo như vậy một hồi dù chưa hiểu ra sao, cuối cùng nhìn thấy một nơi thích hợp để dừng chân, Nam Trúc nhịn không được kéo Dữu Khánh lại, thấp giọng hỏi: "Làm gì vậy?"

Dữu Khánh chắc chắn là phải giải thích cho bọn họ biết những gì cần phải làm, vừa rồi chưa quan tâm tới chỉ là vì trước tiên cần tận lực tránh thoát khỏi khả năng bị theo dõi, lúc này nhân cơ hội này nói ra tình huống.

Được biết không phải là Liễu Phiêu Phiêu sẽ bắt bọn họ giam vào đại lao, mà đổi thành đi đập phá cửa hàng của Trấn Hải sứ Chu Hiên,

hai người Nam, Mục có thể nói là vô cùng lo sợ.

Dữu Khánh phân tích rõ ràng, kỹ càng sự lợi và hại của quan hệ cho hai người nghe, lời Liễu Phiêu Phiêu căn dặn đương nhiên cũng chuyển cho bọn họ biết, cứ khăng khăng khẳng định là người của cửa hàng nhà Chu Hiên bắt cóc Tiểu Hắc.

Không còn cách nào, cuối cùng hai người chỉ có thể cắn chặt răng kiên trì đi làm, tiếp tục đi tới trước.

Chỉ là Nam Trúc nhịn không được lại cất tiếng lải nhải, "Đã biết mỗi lần rời nhà đều sẽ có nguy hiểm…"

Lúc trước đây, gã bị người nắm giữ hình ngục đuổi bắt khắp nơi, bị hù dọa phải trốn trở về Linh Lung quan, không nghĩ tới bây giờ… Gã chỉ có thể lắc đầu một thở dài tiếng, cảm thấy ngày hôm qua mình còn tại trong núi thong dong ngắm nhìn mây trắng bồng bềnh, chỉ trong chớp mắt thế nào lại đột nhiên rơi vào cuộc sống lắc lư chao đảo trong sóng gió…

Trân Bảo trai, một cửa hàng cao năm tầng chiếm diện tích đạt đến một mẫu, tọa lạc trên con đường chính phồn hoa nhất Ảo Vọng, chỉ suy nghĩ cũng thấy được giá trị của nó. Cửa hàng giống như cái tên của mình, buôn bán các vật phẩm trân quý, ngoài ra cũng có thực hiện một số cuộc bán đấu giá không theo định kỳ.

Người sống lâu dài tại Ảo Vọng, đa số đều biết rõ đây là sản nghiệp của người nào.

Trên thực tế, tại trong khu vực phồn hoa nhất này, cửa hiệu mặt tiền như Trân Bảo trai vậy không phải là đỉnh cấp, chỉ có thể tính là loại ba.

Loại khu vực tập trung các sản nghiệp hào phú này cũng là khu vực mà lực lượng tuần tra của Trấn Hải ty trọng điểm quan tâm, ngay cả một số người ăn mặc không chỉnh tề cũng sẽ bị nhân viên tuần tra

của Trấn Hải ty chú ý tra hỏi, không ai dám gây sự tại khu vực như thế này.

Vì vậy mà đường phố và cửa hiệu ở khu vực này nhìn có vẻ tương đối ngăn nắp trật tự, thoáng nhìn cũng đã biết là khu vực cao cấp tại Ảo Vọng.

Nhưng vào lúc này, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh lại đang nhìn chằm chằm vào Trân Bảo trai.

Ba người đứng ở đối diện bên kia đường phố, nhìn kỹ cửa hàng phía đối diện, sợ có sai lầm, trên đường đi còn tìm người thỉnh giáo một chút, sau khi đã xác nhận không sai, chính là cửa hàng của nhà Chu Hiên mà Liễu Phiêu Phiêu đã nói.

Bên ngoài mặt tiền sang trọng, dòng khách hàng cao cấp ăn mặc hoa lệ đi ra đi vào, hai gã nhân viên nơi cửa vào thỉnh thoảng cúi đầu khom lưng chào, bên trong cũng có không ít nhân viên, đứng ở đối diện cũng có thể cảm nhận được sự sang trọng quý phái bên trong cửa hàng.

Mấy tên nhân viên ăn mặc trang phục Trấn Hải ty đúng lúc đi qua trước mặt sư huynh đệ ba người, khi đi ngang qua bên người thì còn đưa ánh mắt nhìn kỹ ba người từ trên xuống dưới.

Nam Trúc nhìn nhìn, nuốt nuốt nước bọt, hạ thấp giọng hỏi:

"Như vậy làm sao đập được? Nếu xông vào đập phá sẽ không bị người ta đánh chết đi?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, "Chúng ta cũng không phải kẻ ăn chay… Cứ đập từ bên ngoài là được rồi."

Mục Ngạo Thiết thình lình chen vào một câu: "Ngươi xác định đến lúc đó sẽ không bắt chúng ta đền tiền?"

Dữu Khánh: "Đương nhiên là do kẻ nào khơi mào ra việc này đền, chúng ta cũng là khổ chủ. Đi!" Dứt lời liền đi trước dẫn đầu.

Hai người Nam, Mục nhìn nhau, có thể làm gì bây giờ? Chỉ có thể là cắn răng kiên trì đuổi theo.

Nhìn thấy ba người đi tới, hai tên nhân viên tại cửa vào lập tức tươi cười chào đón, cho rằng là khách nhân tới buôn bán, nhưng hành động tiếp theo của ba người lại khiến cho bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ đến.

Dữu Khánh là người đầu tiên nắm quyền đánh tới.

Rầm! Trên tường vỡ ra một cái lỗ lớn.

Ngay sau đó, phía sau vang lên âm thanh ầm ầm, lần lượt đến phiên Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết xuất thủ.

Động tĩnh này khiến cho người đi đường lui tới ở bên ngoài giật nảy mình, hai gã nhân viên tại cửa vào cũng kinh ngạc ngây người.

Những mảnh vỡ đổ ập, văng vào bên trong cửa hàng làm cho bên trong liên tiếp vang lên những âm thanh va đập bùm bùm, khách nhân ở bên trong hoảng sợ nhanh chóng tránh né, đám nhân viên ở trong đó cũng đều sững sờ ngây ra, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại là xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó, hai tên nhân viên tại cửa vào bị làm cho hoảng sợ nhanh chóng chạy trốn vào trong, có thể thấy hai gã cũng không phải là người có tu vi cao, sợ phiền phức phải chạy đi núp.

Dữu Khánh lập tức rút kiếm đi đến, kiếm chém, cước đá, quyền đánh, hai ba cái liền đem phần môn đình sang trọng xa hoa kia phá dỡ tan tành.

Chỉ trong chớp mắt, mặt tiền cửa hàng Trân Bảo trai đã bị phá hủy thành một đống hỗn độn, bụi mù tung bay khắp nơi.

Lúc này, nhân viên cửa hàng ở bên trong mới kịp phản ứng lại, đây là có người tới gây sự, một đám người liền nhanh chóng chạy ra, chưởng quỹ cầm đầu quát lớn trách mắng: "Người nào đám đến nơi này dương oai, hãy xưng tên ra!"

Một tay đặt ở sau lưng đã lập tức liên tục ra hiệu.

Phía sau gã ta liền có người hiểu ý, nhanh chóng rời khỏi hiện trường, chạy đi gọi người.

Sở dĩ chỉ quát to mà không có lập tức động thủ, cũng thực sự là có điểm kiêng kị, bởi vì không biết được rõ ràng là nhân vật nào, người dám chạy đến cửa đập phá sản nghiệp của Trấn Hải sứ, muốn không thận trọng cũng khó.

Vừa nhìn thấy phản ứng này, sư huynh đệ ba người tức thì đã hiểu rồi, cũng là một đám gia hỏa bắt nạt kẻ yếu, bọn hắn lập tức có thêm dũng khí.

Dữu Khánh lập tức vung kiếm chỉ vào chưởng quỹ, gầm lên, "Lập tức thả người, nếu không lão tử đem Trân Bảo trai chó má này của ngươi tháo dỡ xuống!"

"Đúng, thả người!" Nam Trúc cùng rống giận theo, một cước vung ra đá bay một tảng đá rơi sụp trên đất bay ngược vào bên trong cửa hàng, nện vỡ tan tác giá kệ bên trong.

Mục Ngạo Thiết thì một giò đạp vào trên tường, lại đạp ra thêm một cái lỗ thủng lớn.

Đám người qua lại trên đường phố, kẻ nhát gan sợ bị liên lụy đến thì nhanh chóng chạy ra xa, kẻ gan lớn thì đứng trên đường phố phía đối diện nhìn xem náo nhiệt.

Chưởng quỹ có phần không hiểu ra sao, "Thả người nào?"

Dữu Khánh quát mắng: "Các ngươi dùng thủ đoạn dẫn chúng ta đi rồi bắt lấy người của chúng ta, chúng ta đã biết rõ rồi, còn dám tại nơi đây giả bộ hồ đồ? Lập tức thả người, nếu không đừng trách ta không khách khí!"

Đây là ông nói gà bà nói vịt, chưởng quỹ thực sự không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, hỏi ngược lại: "Các ngươi có biết đây là cửa hàng nhà ai không hả?"

Dữu Khánh: "Ta quản gì đến việc cửa hàng này là của ai, ta không tin cửa hàng nhà ngươi có thể vượt quá quy tắc của Thiên Lưu sơn!"

Chính vào lúc này, một đám nhân viên chạy vội đến, hơn mười người mặc y phục Trấn Hải ty chạy tới, dưới sự dẫn đường của nhân viên cửa hàng, một đám người rút ra đao kiếm, nhanh chóng bao vây quanh ba người Dữu Khánh.

Dám đập cửa hàng nhà Trấn Hải sứ bọn họ, gấp rút đến đây tiếp viện làm sao có thể không tích cực.

Kẻ cầm đầu quát lớn: "Người nào dám tới đây gây sự, chán sống rồi sao?"

Dữu Khánh trái lại cắm kiếm về trong vỏ, "Các ngươi tới vừa đúng lúc, tiết kiệm bớt việc cho chúng ta, lập tức bắt hết toàn bộ người trong cửa hàng này lại cho ta, không cho phép để cho bất kỳ kẻ nào chạy thoát, rồi lục soát kỹ càng bên trong cửa hàng này."

Tư thế sai khiến người này, khiến cho một đám nhân viên Trấn Hải ty bị làm cho sửng sốt ngây ra, nghe vậy bọn họ cũng không thể không suy nghĩ, dám ngay tại ban ngày ban mặt đập phá cửa hàng của Trấn Hải sứ Chu Hiên, còn dám ngay trước mặt mọi người sai khiến nhân viên Trấn Hải ty, người này có lai lịch gì?

Trên mặt các nhân viên liên quan Trân Bảo trai cũng hiện ra nét cẩn thận nhiều hơn, không dám có vẻ quá mức làm càn.

Kẻ cầm đầu nhân viên Trấn Hải ty thu lại nét mặt ác liệt, cẩn thận cất lời thăm dò, "Dám hỏi tôn tính đại danh các hạ?"

Dữu Khánh: "Ta là ai không quan trọng, quan trọng là người của cửa hàng này bắt cóc người của ta, hôm nay nếu không giao người ra, chúng ta tuyệt đối không từ bỏ ý đồ."

Chưởng quỹ lập tức biện bạch, "Tuyệt đối không có việc này, bọn ta đang yên đang lành làm ăn buôn bán, làm sao lại đi bắt người?" Trong lúc nói chuyện thì hướng về phía kẻ cầm đầu nhóm người Trấn Hải ty, nháy nháy mắt.

Kẻ cầm đầu hiểu ý, nhìn một chút nhân viên Trấn Hải ty đang tiếp tục chạy tới phía sau, lập tức trầm giọng nói:

"Một bên nói có bắt người, một bên nói không bắt, ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, chân tướng sự thực sẽ được Trấn Hải ty điều tra rõ. Chúng ta sẽ phong tỏa lục soát Trân Bảo trai, các ngươi tại trên đường đập phá cũng phải cùng chúng ta đi một chuyến về Trấn Hải ty để tiếp nhận các minh." Nói đến đây, lại không thể không nhắc nhở sư huynh đệ ba người, "Ngay tại trước công chúng, không phải nơi gây rối, chúng ta giải quyết việc công, các ngươi tốt nhất đừng khiến chúng ta khó xử."

Dữu Khánh lập tức thuận thế xuống dốc, "Đi thì đi, chúng ta là người phân rõ phải trái, đương nhiên sẽ không để cho các ngươi khó xử. Chỉ là, nếu việc này mà không thể đưa ra một lời giải thích rõ ràng cho chúng ta, ta và các ngươi sẽ còn chưa xong."

Kẻ cầm đầu thở phào nhẹ nhõm, trước tiên giải quyết thế cục trước mắt rồi nói tiếp. Sau khi đưa người đến Trấn Hải ty, phải xử lý như thế nào thì không có liên quan gì đến y nữa rồi, y lập tức phất tay làm cái thủ thế ra hiệu.

Sư huynh đệ ba người liền nghênh ngang rời đi, bị một đám nhân viên Trấn Hải ty áp giải đi.

Người đứng xem náo nhiệt ở bên đường khe khẽ thì thầm nho nhỏ, không dám cao giọng.

Nam Trúc hết nhìn đông tới nhìn tây, mới phát hiện thấy, thì ra nhiều khi tùy ý ngông cuồng cũng có thể đổi lấy sự tôn kính.

Khách nhân ở bên trong Trân Bảo trai muốn đi ra ngoài, nhưng bị nhân viên Trấn Hải ty cản lại. Nếu Dữu Khánh đã nói như vậy rồi, nhân viên Trấn Hải ty cho dù là làm bộ làm tịch, cũng phải trước tiên phong tỏa Trân Bảo trai để lục soát một phen rồi nói tiếp, dù sao cũng là ngay tại trước mắt bao nhiêu ánh mắt người nhìn chằm chằm như vậy.

Cuối cùng nên làm như thế nào, phía bên Trấn Hải ty tự nhiên sẽ có người đến đây nói rõ, đến lúc đó có trách nhiệm gì thì cũng không còn liên quan gì tới mọi người.

Lúc này Chưởng quỹ quay lại nhìn Trân Bảo trai, phát hiện chỉ một chút thời gian không lâu như thế, mặt tiền cửa hàng đã triệt để sụp đổ không còn hình dạng, thật sự đã bị người đập nát rồi.

Ngoại nhân đứng xem náo nhiệt khe khẽ nói nhỏ với nhau, tất cả đều thì thầm, vậy mà có người dám đập phá cửa hàng của nhà Trấn Hải sứ Chu Hiên, đều đang suy đoán xem đó là người nào.

Việc này giống như một cơn gió, nhanh chóng làn tràn ra khắp toàn bộ Ảo Vọng…

Tại trong một căn hầm, Tiểu Hắc bị khống chế nằm mê man tại trên một tấm ván gỗ.

Thanh Nha bóc đậu phộng, ở một bên nhìn xem.

Vốn định từ trên người Tiểu Hắc hỏi ra chút tình huống, nào ngờ tiểu gia hỏa này rất ương ngạnh, chỉ cần vừa tỉnh lại liền điên cuồng giãy giụa cắn loạn, đe dọa như thế nào cũng vô dụng, giống như dã nhân vậy, nhe răng nhếch miệng gào thét không ngừng. Thanh Nha

cũng không có dự định tổn thương Tiểu Hắc, đành phải khiến cho Tiểu Hắc mê man ngủ đi.

Chính vào lúc này, bên ngoài có người bước nhanh đi vào, khẩn cấp bẩm báo: "Thanh gia, đã xảy ra chuyện, ba tên gia hỏa mang theo thằng nhóc con này đã chạy đến Trân Bảo trai, đập phá tan nát Trân Bảo trai rồi, nói là Trân Bảo trai bắt tiểu hài tử này."

"Trân Bảo trai?" Thanh Nha vẻ mặt kinh ngạc, "Trân Bảo trai của nhà Trấn Hải sứ Chu Hiên?"

Chương 461: Giam giữ

Người đến gật đầu, đáp "Vâng, chính là đập phá nhà Chu Hiên."

Hắn là phụ tá đắc lực của Thanh Nha, tên là Bàng Thành Khâu.

Thanh Nha chậm rãi nhét mấy hạt đậu phộng vào trong miệng, nhìn chằm chằm Tiểu Hắc đang ngủ say, rõ ràng có phần bối rối, "Trân Bảo trai bắt người? Đập phá Trân Bảo trai rồi…"

Bàng Thành Khâu lại nói: "Thanh gia, vị Vương thiếu Chưởng môn kia cũng đã sai người đến rồi, mời ngươi đi đến một chuyến."

Thanh Nha: "Đã đưa thiệp mời tới chưa?"

Bàng Thành Khâu cười ha hả nói:

"Thanh gia, đập phá thế nhưng là cửa hàng của Chu Hiên a, làm sao có thể có kết cục tốt được chứ? Ba tên gia hỏa kia đã bị người của Trấn Hải ty bắt đi rồi, thiệp mời của Vương thiếu chưởng môn làm sao có thể đưa đến? Cho dù có đưa đến được trong tay bọn họ, bọn họ cũng không có cách nào đi dự tiệc nữa, có lẽ Vương thiếu chưởng môn tới đây mời ngài cũng là vì việc này."

Thanh Nha nhíu mày, càng thêm không hiểu ra sao, cảm thấy sự việc càng lúc càng bị làm cho phức tạp, "Cái quỷ gì chứ?"

Trấn Hải ty có khách, là quý khách.

Trên Đại Thiên thai, tầng cao nhất của Trấn Hải ty, đình đài lầu các tạo cảnh quan, quý khách bước chậm trong đó, chính bản thân Chu Hiên bồi tiếp.

Trên thực tế, Trấn Hải ty cũng thường có khách quý tới, ở tại bên cạnh Thiên Lưu sơn thực ra cũng là một chuyện rất bất đắc dĩ, cho dù là hạ nhân bên người một số nhân vật đi tới đây thì Chu Hiên cũng phải ổn thỏa tới chào hỏi tiếp đãi như quý khách.

Thật vất vả tiễn được khách nhân rời đi, nhìn theo bóng khách nhân điều khiển phi kỵ bay lên không đi xa, đứng trên đại Thiên thai, Chu Hiên thở nhẹ ra một hơi, nét tươi cười biến mất, trong nháy mắt liền đổi một vẻ mặt khác, chắp hai tay sau lưng hỏi: "Còn chưa có tra ra được tên kia lén lút đi đâu sao?"

Cùng đi ở bên cạnh cũng không phải người nào khác, chính là Tề Đa Lai, hắn ta có phần lúng túng đáp:

"Chưởng lệnh, có khả năng còn cần một ít thời gian, lúc trước hắn đều dùng thủy độn, chúng ta tại trong nước đã làm đầy đủ bố trí, nào ngờ bây giờ hắn lại đột nhiên chuyển sang chui theo đường mương thoát ngầm trong lòng đất, trong lúc nhất thời chúng ta không kịp bố trí. Lần sau chúng ta nhất định sẽ chuẩn bị vẹn toàn, tranh thủ mau chóng làm rõ được hắn lén lút đi đâu."

Chu Hiên: "Người cũng đã bắt được, sự việc tiến triển thế nào rồi?"

Tề Đa Lai: "Vẫn luôn đang nhìn chằm chằm, có tin tức mới sẽ lập tức báo cáo."

Nơi đây vừa mới nói xong, nơi đầu cầu thang đình đài chạy tới một người, bước nhanh tới đây, dáng vẻ có phần vội vàng, đi đến trước

mặt hai người thì qua loa hành lễ sau đó khẩn cấp báo cáo: "Chưởng lệnh, đã xảy ra chuyện, Trân Bảo trai bị người đập phá rồi…"

"Cái gì?"

Chu Hiên lập tức giật mình kinh hãi vụt xoay người lại, trầm giọng nói: "Ta đã nói qua bao nhiêu lần, có thể đến Trân Bảo trai mua bán trân bảo đều không phải là người thường, khách nhân tiến vào cửa hàng đều phải tiếp đãi như quý khách, ta không phải đã bảo bọn họ giữ mình một chút rồi sao? Không phải đã bảo bọn họ phải lễ phép đối xử với khách sao? Đã trêu chọc đến người nào rồi?"

Người bình thường đều cho rằng Trấn Hải sứ y quyền khuynh Ảo Vọng, cho rằng tại Ảo Vọng này, y không gì không làm được, thực tế thì y còn cách xa sự tốt đẹp mà mọi người tưởng. Trên thực tế, trong khu đất Ảo Vọng này thật sự là tàng long ngọa hổ, và trong số những người lui tới Ảo Vọng, không chừng chính là bằng hữu của đại nhân vật nào đó phía bên Thiên Lưu sơn, đắc tội tới liền sẽ khiến cho y đầu đầy bụi đất.

Chuyện đắc tội với người ta tương tự như vậy không phải chưa từng xảy ra, nhân viên trong cửa hàng cũng có lúc không biết nặng nhẹ, tự cao với bản thân, cảm thấy ta là người của Trấn Hải sứ, gặp phải người nào đó nhìn không vừa mắt, hoặc là nói chuyện không êm tai, lập tức thể hiện ra sự cao ngạo, kết quả chọc giận người ta, chuyện thiếu một chút đập phá Trân Bảo trai không phải chưa từng có.

Vào lúc này, vậy mà thật sự bị đập phá rồi!

Phản ứng đầu tiên của y chính là nhân viên trong cửa hàng lại chọc giận phải vị quý khách nào đó, người bình thường ai dám đập Trân Bảo trai của y chứ? Cũng chẳng khác gì chán sống, hay đầu óc vào nước đi.

Tề Đa Lai cũng kinh ngạc, hoảng sợ, không biết đã trêu chọc phải vị đại thần nào.

Người đến câm nín, không nghĩ tới Chưởng lệnh lại nôn nóng như thế, ngay cả lời nói cũng không để cho gã nói xong, gã nhanh chóng giải thích: "Người của Trân Bảo trai không trêu chọc gì cả, là có người chủ động tới gây sự với Trân Bảo trai, nói là Trân Bảo trai bắt cóc người của bọn họ, nhân viên tuần kiểm đã giữ người lại, cũng đã áp giải về trong ty. Chính là ba người mà chúng ta đang theo dõi chăm chú, tên để ria mép, tên mập mạp, và tên cường tráng kia."

Chu Hiên và Tề Đa Lai đều nghẹn ngào không nói nên lời.

Hai người không tiếp tục dông dài, nhanh chóng cất bước mà đi, Tề Đa Lai phất tay ra hiệu cho người tới dẫn đường.

Ngoài công đường thẩm vấn của Trấn Hải ty, sư huynh đệ Dữu Khánh đều ở tại đó, còn chưa có nhập đường, nhân viên liên quan còn đang chờ đợi ý kiến cấp trên.

Chu Hiên và Tề Đa Lai ở tại phía sau song cửa sổ một gian phòng lén nhìn, cuối cùng thì lần này Chu Hiên cũng đã nhìn thấy được "A Sĩ Hành" như thế nào rồi, thì ra đường đường thiên hạ đệ nhất tài tử chính là một gia hỏa để râu ria nhìn hèn mọn như thế.

"Thật đúng là người không thể nhìn tướng mạo a!" Chu Hiên lẩm bẩm một câu, lại thấp giọng hỏi: "Sao lại đến đập phá cửa hàng nhà ta, chẳng lẽ hắn đã biết rõ là chúng ta ở sau lưng tác quái, tên địa đầu xà kia nói lung tung gì đó hay sao?"

Tề Đa Lai: "Theo lý thuyết, Thanh Nha không có khả năng nói lung tung, nhưng hành động trực tiếp chụp đến trên đầu cửa hàng của Chưởng lệnh như vậy thì hẳn không phải vô duyên vô cớ, có thể chuẩn xác chạm đến như thế, hoặc là đã có được tin tức, hoặc là ít nhiều đã nhận ra chút gì đó. Nhưng mà việc này cũng chẳng sao, bắt cóc là chính bọn hắn làm, không có quan hệ gì với chúng ta."

Đã được biết là không có đắc tội phải đại nhân vật gì, Chu Hiên thực ra đã không để ý đến rồi, loại chuyện này, dựa vào quyền thế của y là hoàn toàn có thể khống chế được cục diện, "Cũng đã đến đập phá

cửa hàng của ta rồi, ta trái lại muốn nhìn xem trong hồ lô bán của vị Thám Hoa lang này bán thuốc gì.” Dứt lời liền rời đi.

Một nhóm người trực tiếp sắp xếp xe ngựa, rời Trấn Hải ty.

Trước khi đi thì dặn dò thủ hạ, bảo người trước tiên đưa ba người Dữu Khánh thăng đường, đầu tiên qua một lần xét hỏi để lý giải tình hình rồi nói tiếp.

Bọn y cũng không đi đến nơi nào khác, trực tiếp đi đến Trân Bảo trai.

Khi đến nơi thì trên đường vẫn còn vây quanh rất nhiều người xem náo nhiệt.

Xe ngựa vừa đến nơi đây, tuy là xe ngựa phổ phổ thông thông, ngoại nhân nhìn không ra kết quả gì, nhưng phía trước vẫn là được nhân viên Trấn Hải ty rất nhanh dẹp đường rồi.

Trên xe ngựa, Chu Hiên cũng đẩy màn che cửa ra nhìn thấy tận mắt tình trạng hư hại của Trân Bảo trai, thấy mặt tiền cửa hiệu đang yên lành quả nhiên đã bị phá hủy vô cùng thê thảm, khuôn mặt tức thì trở nên âm trầm.

Sợ bị ngoại nhân nhìn ra manh mối, xe ngựa không có dừng lại nơi đây, đi quẹo qua góc đường mới tấp sang một bên, dừng lại.

Chỉ chốc lát sau, Chưởng quỹ Trân Bảo trai được gọi tới, chui vào trong xe ngựa xong thì rối rít hành lễ một hồi, sau đó chính là bẩm báo cụ thể sự việc xảy ra cho Chu Hiên biết.

Sau khi đã có nắm chắc đối với tình huống liên quan, Chu Hiên mới quan tâm tới thực tế, “Cửa hàng tổn thất như thế nào, phải bao nhiêu tiền mới có thể sửa chữa lại như lúc trước?”

Chưởng quỹ suy nghĩ một chút, “Chỉ là mặt tiền bị đập phá khó coi một chút, tổn thất kỳ thực cũng không lớn, những trang trí quý

trọng bên trong tuy rằng có một số bị đập rơi mặt đất, nhưng trên cơ bản cũng không quá hư hại bao nhiêu, tính đại khái, khoảng mười triệu lượng là hoàn toàn có thể sửa chữa như ban đầu."

Chu Hiên hơi hất cằm, "Để tan hoang rách nát như vậy không dễ nhìn, mau chóng sửa chữa đi, mặt khác, cần làm ra một bản danh sách tổn thất khoảng năm trăm triệu."

Chưởng quỹ thoáng sửng sốt một chút, ngay sau đó liền hiểu được ý của đại nhân nhà mình, người đập phá cửa hàng e rằng phải chảy khá nhiều máu rồi, lập tức cười đáp: "Được, nhỏ đã hiểu, nhỏ lập tức đi làm." Dứt lời liền nhanh chóng xuống xe ngựa rời đi.

Khi xe ngựa trên đường quay trở về thì Tề Đa Lai không thể không thử nhắc nhở một câu, "Chưởng lệnh, căn cứ theo thông tin trong tài liệu có liên quan tới A Sĩ Hành từ phía bên Thiên Lưu sơn, mấy tên gia hỏa đó không ở khách sạn mà dồn đống tại trong cái tổ chim trên không kia là có nguyên nhân, bọn hắn là nghèo thực sự, thiếu một khoản nợ rất lớn, trả tiền lời hàng năm cho phía Bích Hải Thuyền Hành cũng đã quá sức. Năm trăm triệu, sợ là có đánh chết mấy người bọn hắn cũng lấy không ra."

Chu Hiên liếc mắt nhìn gã ta, thản nhiên nói: "Cửa hàng nhà ta bị đập phá, hung thủ ngay trước mắt bao nhiêu người kêu gào là ta đang làm chuyện bắt cóc, làm sao có thể không điều tra rõ ràng nguyên nhân? Tra được là ai sai khiến bắt cóc, vậy thì xử lý nghiêm khắc người đó!"

Vương Vấn Thiên? Trong đầu Tề Đa Lai lóe lên tên này, trong nháy mắt ánh mắt liền sáng ngời, đã hiểu rồi, trong miệng bật ra một cái tên, "Vương Tuyết Đường!"

Chu Hiên: "Nói đi cũng phải nói lại, tên 'A Sĩ Hành' này quả thực cũng là có điểm cốt khí, nói bỏ văn theo võ thật đúng là nói được thì làm được rồi, tình nguyện nghèo mạt rệp cũng không nguyện nhấc bút viết nửa chữ bán kiếm tiền. Nghe nói chữ của hắn là tương đối

đáng giá, đang rất tốt lại cứ phải muốn tự phân cao thấp với chính bản thân mình."

Tề Đa Lai: "Quả thực a, nếu là Chưởng lệnh có hứng thú, dù sao người cũng tại trên tay chúng ta, ta nghĩ biện pháp khiến cho hắn viết cho ngài mấy bức?"

Chu Hiên hơi xua tay, "Đều đang thờ ơ quan sát, quỷ mới biết rõ đã chuẩn bị cái gì ở phía sau lưng, chúng ta ra mặt vạch trần thân phận của hắn rất không thích hợp, vẫn nên tiếp tục giả bộ hồ đồ mới tốt."

Tề Đa Lai suy nghĩ cũng phải, gật đầu xưng đúng.

Xe ngựa trở lại Trấn Hải ty, hai người vừa mới xuống xe ngựa, người phụ trách thẩm vấn liền chạy tới đây, bẩm báo tình huống, "Chưởng lệnh, đã hỏi ra được rồi, ba người bọn hắn nói là nơi bọn hắn ở còn có đồng bạn của kẻ bắt cóc, đã bị thương mà chết, tuy nhiên trước lúc chết đã nói ra Trân Bảo trai, nói là được Trân Bảo trai sai khiến, ty chức đã phái người đi lấy thi thể kia."

Chu Hiên chỉ nhàn nhạt đáp "Ừ" một tiếng, dáng vẻ không quan trọng lắm, không nhanh không chậm cất bước rời đi, chuyện còn lại tự nhiên có người xử lý.

Tề Đa Lai chắp tay tiễn đưa, sau khi bỏ tay xuống, gã ta lẩm bẩm một câu, "Khẩu cung của người chết, thật đúng là tìm được một cái nhân chứng tốt, đến tột cùng là muốn làm gì?"

Việc này rõ ràng có vấn đề, gã ta biết rõ, người của Thanh Nha trước khi chết làm sao có khả năng kéo đến trên đầu Trân Bảo trai, rõ ràng là đang nói bừa.

Người đến hỏi: "Đại Chưởng mục, xử lý ba tên gia hỏa kia như thế nào?"

Tề Đa Lai: "Cũng không thể cứ như vậy mà thả ra được, trước tiên giam lại rồi tính tiếp sau."

Lúc này, người kia mới lui ra, lại có người bước nhanh tới, nhỏ giọng bẩm báo với gã ta: "Đại Chưởng mục, Thanh Nha cầu kiến."

Tề Đa Lai hơi trầm mặc, tiếp đó hất đầu ra hiệu, "Dẫn đến ám phòng."

Cái gọi là Ám phòng, chính là một gian phòng tối trong lòng đất. Người dẫn Thanh Nha tiến vào Ám phòng xong, lấy ra một viên Huỳnh thạch để chiếu sáng, sau đó liền xoay người rời đi.

Lưu lại một mình, Thanh Nha nhìn nhìn xung quanh, y đi hai chân trần, bắt đầu từ khi tiến vào Trấn Hải ty, y đã tháo đôi guốc gỗ ra treo tại sau eo.

Tề Đa Lai cũng không có tự cao tự đại để cho y đợi lâu, rất nhanh đã đi tới, gặp mặt liền nhắc nhở: "Ta không phải đã cảnh cáo ngươi sao, bảo ngươi tận lực đừng trực tiếp chạy tới nơi đây."

Thanh Nha cười khổ:

"Không phải ta muốn chạy tới nơi này, mà là tên Vương Vấn Thiên kia. Với tin tức linh thông của đại Chưởng mục, chắc hẳn đã biết rõ Trân Bảo hiên bị đập phá. Vương Vấn Thiên bắt được con tin, đang định giao thiệp mời cho ba người kia, kết quả ba người kia lại bị Trấn Hải ty bắt giam, khiến cho hắn mừng hụt, uổng công vui mừng một trận, hắn không cam lòng, cứ muốn ta hỗ trợ nghĩ biện pháp."

Tề Đa Lai nhíu mi, "Hắn muốn làm gì?"

Thanh Nha nói:

"Ý nghĩ của hắn cũng rất đơn giản, sau khi ba người kia bị bắt, hắn vẫn là rất vui mừng, đầu tiên là nhờ ta nghĩ biện pháp tìm hiểu tin tức, để xem Trấn Hải ty chuẩn bị xử trí bọn hắn như thế nào. Ý của Vương Vấn Thiên là, khi trừng phạt thì, nếu nhẹ phải nghĩ cách làm thành nặng, tốt nhất là trực tiếp đùa chết bọn hắn trong Trấn Hải ty, hắn đồng ý xuất tiền để ta thu xếp."

Chương 462: Danh sách

Tề Đa Lai tức thì cười nhạt, "Người đang ở trên tay Trấn Hải ty, hắn vậy mà còn muốn chen một tay vào, hắn cho rằng mình là ai chứ?"

Trong giọng nói tươi cười thể hiện rất rõ ràng sự mỉa mai, cười thanh niên không biết trời cao đất rộng, cho rằng trong nhà mình có chút tiền là có thể tại nơi đây hô gió gọi mưa, cũng là đang cười việc Trấn Hải sứ đã nhìn trúng nhà hắn có tiền, đang chuẩn bị sẵn sàng khiến cho nhà hắn phải chảy ra chút máu.

Thanh Nha không rõ ẩn ý trong đó, nghe lời nói nhìn sắc mặt rồi nhắc nhở: "Có thể nhân cơ hội này khiến cho hắn bỏ ra thêm chút tiền."

Tề Đa Lai lập tức nói ra lời răn dạy:

"Đó là chuyện tiền bạc sao? Người dám giết chết Giao nhân đưa đò rồi xâm nhập Minh tự có thể là người bình thường sao? Chơi đùa chết loại người này một cách không minh bạch tại Trấn Hải ty, đó là muốn rước lấy xúi quẩy, ngươi cho rằng chuyện gì cũng có thể dùng tiền để dàn xếp sao? Ngươi cũng không suy nghĩ xem một chút, với đức hạnh của tiểu tử Vương gia kia, nếu thật sự muốn khi dễ người nào đó, ngươi cho rằng hắn không dám hành hung, còn cần phải mượn dùng tay của Trấn Hải ty sao?"

Lời đã nói đến nước này, Thanh Nha nhịn không được hỏi thăm: "Cũng đúng, đại Chưởng mục, vậy ba tên gia hỏa kia đến tột cùng là người nào vậy?"

Y quả thực cũng rất tò mò, dường như người nào biết rõ thân phận của ba người kia thì đều không muốn vạch trần ra, giống như tình huống gì đó lọt vào trong sương mù?

Tề Đa Lai nhàn nhạt trả lời một câu, "Đến lúc ngươi nên biết thì ngươi tự nhiên sẽ biết."

Được rồi, Thanh Nha đành phải lui một bước, "Tên tiểu tử Vương Vấn Thiên kia cũng lo lắng việc này khó thể làm tại Trấn Hải ty, nếu là không thể đùa chết thì hắn muốn nhờ ta khơi thông quan hệ, nhanh chóng thả người ra, hắn rất cấp bách muốn làm cho người ta thân bại danh liệt."

Tề Đa Lai nói:

"Khơi thông? Ba tên gia hỏa này tại trước mắt biết bao nhiêu người đập phá Trân Bảo trai, một mực khẳng định là người của chưởng lệnh bắt cóc tên tiểu hài tử kia, quỷ mới biết rõ có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào. Nếu bọn hắn cứ khăng khăng như vậy, vụ án không kết thúc được, ngươi nói xem phải khơi thông thế nào? Đúng rồi, đang muốn hỏi ngươi, người mà ngươi phái đi bắt cóc, bị thất thủ chết ở đó đến cùng biết rõ bao nhiêu? Ba tên kia nói, trước khi chết người đó đã nói cho bọn hắn biết là Trân Bảo trai sai khiến bọn hắn đi bắt cóc."

Thanh Nha ngẩn người, nhanh chóng giải thích: "Tuyệt đối không có khả năng này, hắn chỉ là tạm thời được gọi đi làm việc, hoàn toàn không biết bất kỳ thông tin gì, càng không có khả năng kéo đến trên đầu Trân Bảo trai."

"Ta cũng suy đoán là như vậy. Thanh Nha ngươi làm việc không đến mức há miệng nói lung tung khắp nơi." Tề Đa Lai lẩm bẩm rồi nheo mắt lại, "Nói cách khác, ba tên gia hỏa kia quả thực là đang cố ý nhằm đầu Trân Bảo trai để cắn."

Nghe lời nói như vậy, Thanh Nha cũng được nhắc nhở, kinh nghi hỏi: "Ba tên gia hỏa kia vì sao phải cố ý cắn lấy Trân Bảo trai?"

Không phải nói y, ngay cả Tề Đa Lai cũng đang suy nghĩ xem đến tột cùng phía sau việc này có chuyện gì.

Thanh Nha nhìn phản ứng của gã ta, trong lòng rất kinh nghi, cũng đã nhận ra được phía bên Trấn Hải ty có chuyện khó xử, trong lòng cũng càng thêm hiếu kỳ không biết rốt cuộc ba người kia đến cùng có thân phận gì. Theo lý thuyết, nếu đã phát hiện ba người kia đang cố ý vu oan, với thủ đoạn của Trấn Hải ty, trực tiếp dùng cực hình ép hỏi là được, đâu cần phải nói tới lý lẽ gì đó, nhưng hiện tại, Trấn Hải ty rõ ràng có sự lo lắng, không dám làm cứng.

Đương nhiên, hiện tại đây không phải là việc y quan tâm, thử hỏi: "Đại Chưởng mục, thi thể của huynh đệ ta bị chết ở hiện trường vụ án, nghe nói đã rơi vào trong tay Trấn Hải ty, có thể giao cho tự chúng ta xử lý hay không?"

Khi sự việc xảy ra, gặp phải chuyện bất ngờ, không nghĩ tới một chút việc nhỏ lại náo loạn ra rất nhiều chuyện không thuận lợi, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đúng lúc trở về, khiến chó phía bên y chưa kịp di chuyển thi thể rời khỏi hiện trường đúng lúc. Lúc đó cũng không quá để ý là bởi vì cảm thấy Trấn Hải ty có thể khống chế, bây giờ mới nhận thức được, đó là người mà ngay cả Trấn Hải ty cũng có điểm lo lắng, y làm sao có thể không chú ý suy nghĩ, vạn nhất Trấn Hải ty qua sông dỡ cầu thì làm sao bây giờ?

Chỉ cần nhận rõ được thi thể kia là người của y, sự việc lập tức có thể tra đến trên người y, y đương nhiên phải muốn sửa chửa sai lầm.

"Nếu như giao thi thể cho ngươi, sau đó bị người khác phát hiện, dựa vào quan hệ giữa Chưởng lệnh và Trân Bảo trai, chẳng phải đã thừa nhận là Trân Bảo trai bắt cóc sao?" Tề Đa Lai lập tức chất vấn, đại khái cũng đoán được suy nghĩ của y, ngay sau đó lại trấn an y, "Yên tâm đi, sẽ không để cho người khác nhận ra là người của ngươi, bên này sẽ tự xử lý thỏa đáng."

Thanh Nha muốn nói lại thôi, người ta đã nói đến nước này, biết rõ nói thêm gì nữa cũng vô dụng, dù sao người ta mới là phía cường thế…

Trên bờ biển về đêm, thuyền đèn đung đưa.

Trên một chiếc đò, Vương Tuyết Đường đứng sừng sững đầu thuyền, dần đến gần chiếc thuyền làm cho những con thuyền, đò khác phải tránh xa kia.

Tề Đa Lai đón lão ta lên thuyền, bảo lão ta một mình vào trong khoang thuyền, không có đi cùng.

Đi vào trong khoang thuyền, Vương Tuyết Đường nhịn không được quay đầu lại nhìn nhiều một chút, sau khi đi vào nhìn thấy ở bên trong khoang, Chu Hiên ngồi một mình tĩnh tọa đối diện với ngoài cửa sổ, ánh đèn bên ngoài chiếu rọi lốm dốm trên khuôn mặt im yên tĩnh của Chu Hiên, khiến người ta không đoán ra được vị Trấn Hải sứ này đang suy nghĩ điều gì.

"Chu công." Vương Tuyết Đường đi đến trước mặt y, hành lễ.

Chu Hiên nghiêng đầu liếc nhìn, trong ánh mắt lộ ra suy nghĩ khắc sắc khiến Vương Tuyết Đường trong lòng căng thẳng, tiếp đó nét mặt nhàn nhạt mỉm cười, đưa tay ra hiệu cho đối phương ngồi tại vị trí song song tại bên cạnh bàn trà, "Vương huynh không cần đa lễ, mời ngồi."

Vương Tuyết Đường chậm rãi ngồi xuống, hỏi dò: "Chu công gọi ta đến đây, không biết có gì dặn dò?"

Chu Hiên cũng không vòng vo với lão ta, "Vương huynh có nghe nói tới việc 'Trân Bảo trai' của ta bị người đập phá hay không?"

"Ách…" Vương Tuyết Đường hơi giật mình, không nghĩ tới đối phương vừa mở miệng liền hỏi việc này, trong lòng rất nhanh liền suy nghĩ xem đối phương nói lời này là có ý gì, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra được, lúc này gật đầu đáp: "Dám đập phá đến nhà của Trấn Hải sứ, tại Ảo Vọng xảy ra loại chuyện này có thể nói là nghe rợn cả người, tin tức đại khái đã truyền khắp Ảo Vọng, ta ít

nhiều cũng nghe nói một chút, lần này tới còn định thuận tiện hỏi một chút Chu công xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra."

Chu Hiên nhấc tay cầm một tờ giấy ở trên bàn trà đẩy ra nói:

"Vương huynh không ngại trước tiên nhìn xem cái này."

Ánh mắt Vương Tuyết Đường rơi tại trên tờ giấy, hiếu kỳ, rồi thuận tay cầm lên nhìn xem, cầm ngay ngắn trên tay, xem kỹ, đã nhận ra được đây hẳn là danh sách các loại vật phẩm mà Trân Bảo trai bị hư hại, mỗi một loại đều có chi phí đi kèm, bởi vì còn có cả chi phí sửa chửa mặt tiền cửa hàng.

Lão ta rất không quan tâm tới các hạng mục trên danh sách, ánh mắt dừng lại tại trên con số tổng cộng cuối cùng, tổng cộng là năm trăm triệu chín ngàn vạn lượng.

Nhìn thấy con số này, trong lòng lão ta nhảy dựng, không biết đưa cho mình xem thứ này là có ý gì, cũng không thể là để cho lão ta bỏ tiền ra để bù vào khoản này đi? Nếu thật đúng là như vậy, vậy thì không khỏi cũng khinh người quá đáng. Mặc dù lão ta nguyện ý bỏ tiền ra để kết giao với đối phương, nhưng cũng không phải là kẻ vung tiền như rác mặc cho người xâu xé, dựa vào bối cảnh của lão ta cũng không đến mức mặc cho người sắp xếp.

Lúc này bỏ danh sách xuống, làm bộ như không có gì nói: "Tặc nhân xác thực đáng ghét, nghe nói đã bị sa lưới, Chu công nhất định phải trừng phạt nó nghiêm khắc, thu hồi lại tổn thất!"

Chu Hiên nhàn nhạt hỏi: "Trừng phạt nghiêm khắc? Ừm, nếu như bắt được hung phạm, đương nhiên là phải trừng phạt nghiêm khắc."

Vương Tuyết Đường ngạc nhiên, "Hung phạm? Không phải đã bắt được rồi sao?"

Chu Hiên: "Xem ra Vương huynh là thật sự không biết người đập phá cửa hàng của ta là ai."

Vương Tuyết Đường đã nghe ra được câu nói có hàm ý khác, lập tức truy hỏi, "Là ai?"

Chu Hiên: "Là Hội nguyên từng tại trong thi Hội Cẩm quốc thi được bốn khoa đầy điểm, Thám Hoa lang có danh xưng là thiên hạ đệ nhất tài tử, người này, Vương huynh hẳn là có ấn tượng mới đúng. Ta đã bắt hắn, chỉ là hắn lại một mực khẳng định là ta bắt cóc tiểu hài tử nhà hắn, dẫn đến lời đồn làn tràn khắp nơi, ngay cả phía bên Thiên Lưu sơn cũng đang theo dõi, khiến cho ta thực sự là xuống thang không được. Ta cũng không còn cách nào, mới điều động lực lượng của Trấn Hải ty tra xét xem là chuyện gì xảy ra, kết quả quả thực đã tra ra được một chút kết quả, vì vậy mời Vương huynh tới đây than khổ."

Vương Tuyết Đường trong lòng khó giải thích là nhảy dựng một cái, tuy rằng không rõ ràng lắm là chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên, ngay sau đó, Chu Hiên lại đẩy tờ danh sách kia về phía lão ta, "Vương huynh, không ngại đưa tờ danh sách này cho lệnh lang nhìn xem một chút, có lẽ hắn có thể nhìn ra chút kết quả."

Trong đầu Vương Tuyết Đường vang lên ong một tiếng, vội hỏi: "Ý của Chu công là, việc này có liên quan đến con trai của ta?"

Chu Hiên: "Vương huynh không cần suy nghĩ nhiều, chỉ là đưa cho lệnh lang nhìn xem, nhìn xem hắn có thể giúp Trấn Hải ty ta tra án cung cấp một chút đầu mối hay không. Ta còn có việc ưu tiên xử lý, đành phải thất lễ rồi." Cũng không cho đối phương hỏi nhiều, quay đầu lại liền gọi: "Tiễn khách!"

Ở bên ngoài, Tề Đa Lai lập tức nghe tiếng đi vào, đưa tay mời, "Vương Chưởng môn, mời!"

Sắc mặt Vương Tuyết Đường rất khó coi, đứng dậy chắp tay cáo từ Chu Hiên.

Chu Hiên gật đầu chào, đồng thời cũng chỉ chỉ danh sách trên bàn trà, ra hiệu cho lão ta chớ quên mang đi.

Vương Tuyết Đường chỉ có thể nhặt lên mang đi.

Nơi lão ta ở lại chính là khách sạn lớn nhất Ảo Vọng, "Lang hoàn cư", đối với người bình thường mà nói đây là nơi quá mức đắt tiền, đối với tài lực của lão ta mà nói thì lại không có gì, có thể tại Ảo Vọng có một nơi ở an toàn thoải mái, hoàn cảnh tốt là không quan tâm tới việc dùng nhiều chút tiền.

Trong đầu lão ta cứ một mực suy nghĩ lung tung, bản thân cũng không biết là làm thế nào trở về được gian phòng.

Tĩnh tọa chờ một hồi lâu, người con Vương Vấn Thiên của lão ta mới được người đi tìm gọi trở về.

Vương Vấn Thiên vào cửa liền hỏi: "Cha, có chuyện gì mà vội vã tìm ta về vậy?"

Cạch cạch cạch, ngón tay Vương Tuyết Đường gõ gõ danh sách trên bàn, "Ngươi tự nhìn xem đi."

Vương Vấn Thiên không hiểu được ý lão ta, nói chung là cảm thấy sắc mặt phụ thân mình nhìn không tốt, lập tức đi đến trước bàn cầm lấy danh sách lên xem, sau khi xem xong thì càng thêm nghi hoặc, bởi vì trên dang sách không có ghi rõ là cửa hàng nào, nghi vấn hỏi: "Đây là cái gì?"

Vương Tuyết Đường: "Hôm nay Trân Bảo trai bị người đập phá, là danh sách tổn thất."

Vương Vấn Thiên nghe vậy tức thì vui vẻ, trán cũng nhịn không được vểnh cả lên, lúc trước tiếp nhận được lời Thanh Nha trả lời, nói là sự việc khó làm nên rất không vui, bây giờ nhìn thấy Chu Hiên gặp phải một khoản tổn thất lớn như vậy, hắn ta đúng là không tin Chu Hiên có thể dễ dàng buông tha tên A Sĩ Hành kia, tuy nhiên, rất

nhanh sau đó, hắn ta lại nghi hoặc hỏi, "Cha, tại sao ngài lại có được danh sách tổn hại của Trân Bảo trai?"

"Không lâu trước, Chu Hiên phái người đến tìm ta, hẹn gặp mặt ta, sau khi gặp mặt, hắn đưa cho ta nhìn xem thứ này, còn lải nhải đống lời nói…"

Vương Tuyết Đường không giấu giếm con trai, kể lại cho hắn ta biết toàn bộ sự việc trải qua từ đầu chí cuối, để muốn từ trong miệng con trai mình biết được sự thật.

Sau khi Vương Vấn Thiên nghe xong, lập tức cảm thấy cả người không được khỏe, cũng mơ hồ đã nhận ra chút gì đó, trong nét mặt có phần nao núng.

Vương Tuyết Đường đã quan sát thấy, sau khi nói rõ nguồn gốc của danh sách, trầm giọng hỏi:

"Bây giờ ngươi chỉ cần thành thật trả lời cho ta biết, Trân Bảo trai bị đập phá có liên quan gì tới ngươi hay không?"

Vương Vấn Thiên không dám thừa nhận:

"Làm sao có khả năng liên quan tới ta, ta làm sao dám đi đập phá cửa hàng của Chu Hiên hắn. Lại nói, tên A Sĩ Hành kia cũng không có khả năng nghe lời ta."

"Tốt." Vương Tuyết Đường đứng lên, "Xem ra là ta đã suy nghĩ nhiều, không có quan hệ gì với ngươi là được, chỉ cần không phải ngươi làm, Chu Hiên cũng không dám đòi lấy tính mạng của ngươi."

Chương 463: Thuận thế mà làm

Tính mạng? Vương Vấn Thiên có chút ngây dại, tại sao lại kéo tới tính mạng của mình rồi chứ?

Thứ khác thì gã ta có thể không quan tâm, nhưng tính mạng của mình thì làm sao có thể không quan tâm được cơ chứ.

Thấy phụ thân xoay người lại muốn trở vào trong phòng nghỉ ngơi, gã ta cũng có chút nôn nóng, nhịn không được cất tiếng gọi, "Cha…"

Vương Tuyết Đường dừng lại quay đầu, hỏi: "Gì vậy?"

Lời nói đến bên mép, Vương Vấn Thiên lại nói không nên lời, then chốt là không biết phải hỏi như thế nào.

Vương Tuyết Đường thì nhìn chằm chằm vào gã ta, còn bước quay trở lại, Vương Vấn Thiên chột dạ, bị ép buộc phải từng bước lui về phía sau, đùng phải tay vịn của ghế mới không thể không dừng lại.

Vương Tuyết Đường hỏi: "Ngươi thành thật nói cho ta biết, việc này có phải là có liên quan gì với ngươi hay không?"

Việc đã đến nước này, Vương Vấn Thiên đành phải thuận dốc xuống nước, yếu ớt nói: "Đứa trẻ kia là do ta tìm địa đầu xà tại Ảo Vọng bắt đi…"

Hai mắt Vương Tuyết Đường lập tức trợn tròn, phất tay cho gã ta một cái tát tai.

Bốp! Vương Vấn Thiên ôm mặt, không dám giận, lùi bước.

Vẻ mặt Vương Tuyết Đường thì chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lúc trước lão ta nghe lới Chu Hiên nói thì đã biết việc này tám chín phần mười có liên quan với con trai của mình, lúc này ngón tay run rẩy chỉ tới gã ta, "Lúc trước nghe được tin tức về A Sĩ Hành, ta đã lo lắng ngươi sẽ làm bậy, ta có phải đã rất nhiều lần dặn dò ngươi hay không, tên A Sĩ Hành kia giết chết Giao nhân vẫn còn có thể toàn thân rút lui khỏi Minh tự, khẳng định đã khiến cho những người khác chú ý, người nào lộn xộn động tới đều có khả năng bị theo dõi sát sao. Ngươi coi lời ta nói là gió thoảng bên tai sao?

Ứng Tiểu Đường dựa vào cái gì dám ở Cẩm quốc đối nghịch với Địa mẫu? Ngươi không biết quan hệ giữa Ứng Tiểu Đường và Minh tăng sao? Ngươi cũng không có nghe nói qua quan hệ giữa Ứng Tiểu Đường và A Sĩ Hành hả? A Sĩ Hành đó không phải là người cha con bọn ta có thể công khai động vào, cho dù muốn giết hắn cũng quyết không thể để cho người nào khác biết được là do chúng ta làm. Một

khi khiến cho Ứng Tiểu Đường nổi giận, ngươi cho rằng lão ta không dám điều động đại quân tìm cớ san bằng Già La Sơn hay sao?"

Bộ dạng Vương Vấn Thiên vô cùng uất ức, nói: "Cha, ta biết rõ không dễ động tới hắn, ta cũng không muốn giết chết hắn, ta chỉ là định dụ hắn đến 'Kinh Hồng điện', lợi dụng nữ sắc gây náo loạn khiến cho hắn thân bại danh liệt mà thôi. Ta cũng không có dự định gây tổn thương cho đứa trẻ kia, chỉ lợi dụng một chút, sau đó đương nhiên sẽ thả nó ra. Ta nào biết được tên gia hỏa kia đầu óc có bệnh vậy mà lại chạy đi đập phá Trân Bảo trai vốn không chút dính líu gì."

Nghe đến đó, Vương Tuyết Đường cũng dần dần bình tĩnh lại, chắp tay đi lui đi tới suy nghĩ một hồi, "Nếu nói như thế, Trân Bảo trai là bị vị Thám Hoa lang kia cố ý đến đập phá, chẳng lẽ là muốn mượn tay Trấn Hải ty giúp bọn hắn tìm đứa trẻ kia về?"

Vương Vấn Thiên lập tức thả lỏng bàn tay ôm mặt, "Cha anh minh! Không sai, tên Thám Hoa lang chó má đó thật âm hiểm, tuyệt đối chính là muốn mượn tay Trấn Hải ty, nếu không thì làm sao có khả năng kéo đến trên đầu Trân Bảo trai chứ."

Bốp! Vương Tuyết Đường lại phất tay cho gã ta một cái bạt tai.

Vương Vấn Thiên bị tát lại ôp chặt má, có mấy phần kinh ngạc và uất ức, không biết vì sao phụ thân lại động thủ.

"Người ta âm hiểm hay không cũng không quan trọng, quan trọng là sự việc có liên quan tới ngươi." Vương Tuyết Đường tức giận không thể kìm nén, chỉ về phía danh sách trên bàn, hỏi: "Bây giờ Chu Hiên muốn tính toán khoản nợ này với chúng ta, xấp xỉ sáu trăm triệu, ngươi nói làm sao bây giờ?"

Vương Vấn Thiên ấm ức nói: "Bản thân Chu Hiên cũng không có xác định là do ta làm, chính hắn cũng chỉ nói ngài cầm về cho ta xem, nhìn xem có thể giúp cung cấp chút đầu mối tra án cho Trấn Hải ty bọn hắn hay không, có chứng cứ thì đã không bảo cha về hỏi ta rồi."

Vương Tuyết Đường lại là vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ngón tay chọc chọc vào trên trán gã ta, "Dùng phương thức này để nhờ ngươi cung cấp đầu mối sao, như vậy có khác gì người ta có bệnh, nếu thật sự muốn ngươi cung cấp đầu mối, trực tiếp phái người tới hỏi là được rồi."

"Cha, có phải là chính cha suy nghĩ nhiều rồi hay không?"

"Ngu xuẩn, ý tứ kèm theo háo đơn này là gì, ngươi xem không hiểu sao? Đây là muốn cho chúng ta bỏ tiền ra! Đây là đang nói cho chúng ta biết, hắn đã nắm giữ được tương đối rõ tình huống, tùy thời có thể lấy ra chứng cứ để bắt ngươi. Hắn không nói trắng ra, là lưu lại khoảng trống để vãn hồi. Chúng ta chủ động giao tiền, tất cả sẽ thuận theo tự nhiên trôi qua, mặt mũi mọi người đều dễ coi. Loại người bọn họ là thích kiểu cách lời nói không rõ ràng này."

"Cha, Trân Bảo trai không phải do chúng ta đập phá, dựa vào đâu bắt chúng ta bỏ ra khoản tiền này? Nếu bỏ ra thì cũng phải là tên A Sĩ Hành kia bỏ ra a!"

"Người ta đưa hóa đơn này cho ngươi là đang giảng lý lẽ với ngươi sao? Ngươi không trả tiền thử xem, ngươi tin hay không hắn lập tức có thể tra ra được ngươi là kẻ chủ mưu phía sau vụ bắt cóc. Ngươi cho rằng ngươi không trả tiền thì hắn có thể để cho ngươi sống sờ sờ rời khỏi Ảo Vọng hay sao?"

"Cha, ngài yên tâm, ta không hề sử dụng tới người của chúng ta đi làm việc này. Chắc hẳn ngài cũng đã nghe nói tới địa đầu xà 'Thanh Nha' của Ảo Vọng, đều do một tay hắn xử lý. Người này có thể đặt chân tại Ảo Vọng và hoành hành cho đến nay, là thực sự có năng lực. Có hắn chống đỡ ở phía trước, tra không được đến trên đầu chúng ta."

"Cái gì mà địa đầu xà? Ngu xuẩn! Bất kể tại nơi nào, có người giấu giếm không ra mặt, địa đầu xà ở đâu ra? Ảo Vọng là địa phương nào? Muốn hoành hành tại nơi đây, nếu không có người ngầm đồng ý là không thể, bằng không thì đừng nói tới làm cái gì mà địa đầu

xà, chỉ sợ từ lâu đã chết không có chỗ chôn rồi. Chu Hiên đã bỏ qua tên địa đầu xà kia trực tiếp đưa hóa đơn tới trên đầu chúng ta, ngươi còn trông chờ một tên địa đầu xà có thể ngăn cản được hắn sao?"

Vương Vấn Thiên lập tức sửng sốt, hơi lộ ra vẻ hoảng loạn hỏi: "Cha, vậy bây giờ phải làm sao?"

Bộp! Vương Tuyết Đường lại phất tay cho gã ta một cú tát, giận.

Còn có thể làm sao bây giờ? Cửa hàng của Trấn Hải sứ bởi vì hành động của Vương gia mà bị người đập phá, đã bị tổn thất thật lớn, giống như chính lão ta đã nói, không đền tiền thì đừng hòng còn sống rời đi Ảo Vọng. Chu Hiên có năng lực khiến cho cha con bọn họ đi không được.

Vì vậy ngày hôm sau, đích thân Vương Tuyết Đường đến Trấn Hải ty, tại trong lầu các Đại thiên thai của Trấn Hải ty gặp được Chu Hiên.

Khách và chủ ngồi đối diện cách cái bàn, Vương Tuyết Đường lấy ra một đống ngân phiếu đã chuẩn bị, ngân phiếu được giấy bao lại, đẩy đến trước mặt Chu Hiên.

Tuy rằng môn phái Linh thực xếp trong mười hạng đầu tại Cẩm quốc vô cùng có tiền, nhưng năm sáu trăm triệu dù sao cũng không phải là một khoản tiền nhỏ, cũng là một khoản tài nguyên tu luyện không ít, đủ để khiến cho Vương Tuyết Đường cảm thấy đau lòng.

Chu Hiên đưa tay xé mở giấy bao ra một cái lỗ, nhìn thấy ngân phiếu bên trong, khóe miệng lộ ra nét tươi cười nhàn nhạt, cũng không có mở ra đếm ngân phiếu, thách đối phương cũng không dám lừa gạt mình, đưa tay ra hiệu, "Uống trà."

Vương Tuyết Đường bưng trà nhấp một miếng, sau khi bỏ cốc trà xuống thì mở lời hỏi: "Chu công dự định xử lý A Sĩ Hành như thế nào?"

Chu Hiên: "Các ngươi thả con tin ra đi, con tin trở về nhà liền chứng minh được Trân Bảo trai không có bắt người, chỉ là hiểu lầm, chỗ ta tự nhiên cũng có được lí do kết án thả người. Về phần các ngươi muốn chơi như thế nào, đó là chuyện giữa các ngươi, ta không có khả năng để cho hắn chết tại trong đại lao của Trấn Hải ty."

Vẫn là câu nói kia, không có khả năng giúp Vương gia đùa chết vị Thám Hoa lang kia ở trong lao.

Vương Tuyết Đường: "Đó là đương nhiên. Nhưng mà… Chu công, ngài có thể thả người ra trước hay không, để cho khuyển tử đối mặt với hắn nói chuyện với nhau xong, sau đó thả con tin?"

Cũng đã tốn một khoản tiền lớn như vậy rồi, sự việc cũng đã đến tình trạng này, lão ta suy nghĩ tới suy nghĩ lui, cảm thấy biện pháp của con trai cũng không hẳn không phải là biện pháp, lão ta cũng muốn làm cho A Sĩ Hành thân bại danh liệt, việc đã đến nước này không bằng thuận thế mà làm.

Chu Hiên vừa nghe liền hiểu biết là có ý gì, dù sao có một số việc chính là y bày mưu đặt kế cho người đi gây xích mích, và y cũng muốn tiếp tục theo dõi trò chơi này, bởi vì y còn chưa có nhìn thấy mục đích mà mình muốn đạt được, huống hồ cũng đã lấy tiền của người ta.

Tuy nhiên, vô duyên vô cớ thả người ra, y cũng không dễ làm, nếu như chỉ là đập phá cửa hàng nhà hắn thì không sao, hắn hoàn toàn có thể nói không so đo, có thể trực tiếp thả người ra, nhưng vấn đề còn liên lụy tới một vụ án bắt cóc xảy ra trước mắt biết bao nhiêu người, vụ án còn chưa có điều tra rõ ràng, con tin còn chưa tìm được, làm sao kết án chứ?

Y là Trấn Hải sứ, không sai, nhưng tại Ảo Vọng y cũng không thể muốn làm gì thì làm.

Suy đi nghĩ lại, y chỉ có thể chậm rãi nói: "Vương huynh, tục ngữ nói người nhỏ, lời nhẹ, nhưng ngươi đã biết rõ thân phận người kia,

người mặc dù nhẹ, nhưng lời nói lại có rất nhiều người nghe đến. Nếu như hắn chạy đi ra ngoài kêu gào loạn xạ, ta cũng sẽ không được thoải mái. Cho nên, ta chỉ có thể nói là tận lực nghĩ biện pháp, nếu thực sự không được, phía bên ngươi vẫn là phải thả con tin, cần phải nhanh chóng kết án mới tốt, nếu không sẽ rất dễ dàng dẫn tới đêm dài lắm mộng."

Vương Tuyết Đường tự nhiên là liên tục xưng phải…

U Giác Phụ, Diệu Thanh Đường.

Một gã chưởng quỹ trong cửa hàng ở chếch đối diện bên kia đường phố sải bước đi tới, trực tiếp vào cửa, hướng về phía Cao Vân Tiết đang đọc sách dưới đèn bên trong quầy hàng, gọi: "Cao chưởng quỹ."

Cao Vân Tiết cũng đang rảnh rỗi đến buồn chán, nhưng bộ dáng vuốt râu đọc sách dưới đèn nhìn vẫn rất có khí phái, có thể khiến cho Dữu Khánh nhìn không vừa mắt cũng không phải không có nguyên nhân, thoạt nhìn ông ta quả thực càng có dáng vẻ Chưởng môn hơn so với tên Dữu Khánh để ria mép nhìn hèn mọn kia.

Lúc này ông ta ngẩng đầu lên nhìn, thoáng sửng sốt, vội vàng úp sách, đứng lên, chắp tay cười hỏi: "Lâm chưởng quỹ, ngọn gió nào đưa ngài tới đây?"

Lâm chưởng quỹ trực tiếp đưa một phong thư ném vào trên quầy hàng, "Ta nhận được một phong thư, mở ra nhìn xem, thấy bên trong còn có phong bì, viết gửi cho ngươi."

Cao Vân Tiết mở phong bì ra nhìn xem, trong lòng đã hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, đây không phải là lần đầu tiên có chuyện như vậy, ông ta đã đoán được là ai gởi thư, lúc này liên tục gật đầu nói: "Không sai, là gửi cho ta. Làm phiền làm phiền, thực sự là phiền phức ngài."

Lâm chưởng quỹ thì ẩn ý sâu xa nói: "Cao chưởng quỹ, chuyển giao phong thư cũng không có gì, tốt nhất là đừng để ta cuốn vào chuyện gì khác, ngài nghĩ thế nào?"

Trong lời nói thể hiện rất rõ ràng, đừng rước tới phiền phức cho bọn họ.

Cao Vân Tiết vội nói: "Không có, tuyệt đối không có. Có dịp ta sẽ làm chủ, mời ngài tới 'U nhã lâu' uống rượu, ngài nhất định phải vui lòng đến dự nha."

"Vậy được rồi." Lâm chưởng quỹ cười đáp, rồi cũng không ở lại lâu, xoay người rời đi.

Cao Vân Tiết vội vàng đi ra quầy hàng, tự mình tiễn người ra cửa.

Quay đầu đi trở về phía sau quầy hàng, tỉ mỉ kiểm tra dưới ánh đèn, sau đó mới mở thư ra xem, vừa nhìn nội dung bên trên, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Thư chính là Dữu Khánh nhờ Liễu Phiêu Phiêu gửi tới, nói cho bên này biết đã xảy ra chuyện, bảo lão Nhị phối hợp làm việc.

Xem kỹ lời căn dặn trong thư, phải tranh thủ thời gian, Cao Vân Tiết không dám làm lỡ thời gian, lập tức quay đầu chạy vào trong nội viện, kêu gọi Trùng Nhi tới đây, sau đó căn dặn Trùng Nhi một hồi, bảo Trùng Nhi trông coi cửa hàng, ông ta thì khoác lên chiếc áo choàng đen rất nhanh đi ra cửa.

Một đường không ngừng đi nhanh, xuyên đường vượt hẻm qua sông, thậm chí trốn vào ẩn núp trong nước.

Không có cách nào, tại trong thư Dữu Khánh đã căn dặn rồi, bào ông ta đi chuyến này cần phải bí ẩn, một khi đả thảo kinh xà, Tiểu Hắc rất khả năng sẽ bị giết.

Khi ông ta hiện thân lại thì đã đứng ở đầu cầu trước một vách núi cao chót vót, đối diện vách núi là một cái vách đá to lớn cao sừng sững toát ra khí tức thần bí, trường kỳ bao trùm tại trong bóng tối, không người nào có thể hoàn toàn thấy rõ toàn cảnh.

Trên cầu có những con mèo lớn có màu sắc khác nhau thân thể to lớn như sư tử, chúng hoặc nằm hoặc lui tới trên cầu với dáng vẻ lười biếng.

Giấu mình trong chiếc áo choàng đen, Cao Vân Tiết hít sâu một hơi, cuối cùng sải bước đi về phía đầu cầu bên kia…

Chương 464: Khách không mời mà đến

Rầm! Một người đàn ông từ bên trong địa lao té lăn ra cửa, trên mặt có sự tức giận không thể che giấu được.

Gã ta đi thẳng trở về phòng làm việc của mình, chợt nhìn thấy một bóng lưng đứng ở phía trước cửa sổ, không phải ai khác, chính là Tề Đa Lai đang chắp tay đứng đó.

Người đàn ông phụ trách việc thẩm vấn vẻ mặt trịnh trọng, bước nhanh đến bên cửa sổ bái kiến, "Đại Chưởng mục, ngài tại sao lại tự mình đến đây rồi?"

Tề Đa Lai hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Thế nào rồi?"

Vẻ mặt người đàn ông tức thì trở nên vặn vẹo, "Không chịu đi, chết sống cũng không chịu đi, chưa từng gặp được chuyện như vậy, vẫn còn ở tại trong lao, nói là nếu không cho bọn họ một lời giải thích rõ ràng thì bọn họ sẽ không đi. Ta nói là đã điều phía bên Trân Bảo trai nhiều lần rồi, quả thực không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh họ tham gia bắt cóc. Bọn hắn liêu kêu gào ầm ĩ, nói là chúng ta bao

che cho Trân Bảo trai, nói chúng ta dung túng việc Trân Bảo trai bắt cóc."

Tề Đa Lai: "Ngươi không nói là Trân Bảo trai không truy cứu tránh nhiệm bọn hắn đập phá sao?"

Người đàn ông than thở: "Đã nói rồi. Bọn hắn tố ngược lại là Trân Bảo trai có tật giật mình, còn bảo chúng ta điều tra rõ lai lịch người chết, làm như là bọn hắn đang thẩm vấn chúng ta vậy…" Nói đến đây, gã ta cũng có chút nghi hoặc, không biết bên này vì sao tra không ra lai lịch của người chết kia, là thật sự không thể điều tra ra, hay là giấu giếm vấn đề gì đó? Nhưng mà điều này không phải là điều gã ta nên hoài nghi, gã ta chỉ có thể thiện ý nhắc nhở: "Đại Chưởng mục, thật sự không cần phải dông dài với bọn hắn như vậy, trực tiếp tống ra ngoài là được rồi."

Tề Đa Lai: "Tống ra thì đơn giản, nhưng sự việc phải kết thúc như thế nào? Ngươi ngại bọn hắn tại trong lao kêu gào có quá ít người nghe được hay sao, muốn để cho bọn hắn chạy ra ngoài náo loạn gây ra dư luận xôn xao phải không? Vạn nhất chạy đến tố cáo với Thiên Lưu sơn, thì phải kết thúc thế nào?"

Cần phải sợ bọn hắn sao? Người đàn ông nói thầm trong lòng, hai tay giang ra, "Đại Chưởng mục, vậy thì phiền phức rồi, ba tên gia hỏa này miệng quá ương ngạnh. Vấn đề là, chúng ta thẩm vấn quá nhẹ nhàng như vậy, sợ rằng ngay cả một phụ nữ yếu đuối cũng không hù dọa được. Đại Chưởng mục, thứ cho ta nói thẳng, cần phải dùng cực hình, tại dưới cực hình, ta nhất định cạy mở miệng bọn hắn, đảm bảo khiến cho bọn hắn ngoan ngoãn chịu thua, đảm bảo rất nhanh sẽ kết thúc."

Tề Đa Lai hơi nhăn mày, chậm rãi nói: "Không đến mức như vậy, còn chưa tới một bước đó, nếu thật sự đến một bước đó thì lúc đó làm mạnh cũng không trễ."

Trên mặt người đàn ông dần dần có vẻ nghi hoặc, "Đại Chưởng mục, nhỏ mạo muội hỏi một câu, ba tên gia hỏa này có phải là có

bối cảnh gì hay không?”

Gã ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có nguyên nhân này, đổi là người bình thường, người đã bị bắt vào trong Trấn Hải ty, còn dám cắn lên đầu Trấn Hải sứ, không dùng đại cực hình để hầu hạ mới là lạ, làm sao còn có thể khiến cho Trấn Hải ty phải nghẹn một bụng mà chịu đựng như vậy.

Tề Đa Lai: “Đến khi ngươi nên biết biết tự nhiên sẽ biết. Đúng rồi, thứ đã chuẩn bị kia, đưa cho bọn hắn hay chưa?”

Người đàn ông gật đầu, “Một thân tu vi bị khống chế, không có tu vi gia trì, nhục thân không thể hấp thu linh khí tẩm bổ, bọn họ không muốn đói bụng cũng khó, đều đã ăn rồi.”

Thứ khác thì gã ta có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng biết rõ bên trong thứ đưa cho ba người kia ăn khẳng định có bỏ thêm dược liệu, nếu không thì sẽ không cố ý tận lực dặn dò.

“Tiếp tục khuyên bảo.” Tề Đa Lai ném lại những lời này rồi rời đi.

Người đàn ông đứng trước cửa sổ còn có thể làm gì bây giờ, chỉ có thể chắp tay vâng dạ.

Ở trong một ngóc ngách cách không xa, Liễu Phiêu Phiêu nghiêng người ẩn giấu nửa người nhìn theo Tề Đa Lai đi về phía lầu.

Đi lên đến trên lầu tại thiên thai, Tề Đa Lai theo các hành lang nối liền bên trong đi một hồi, gã ta đi vào trong một cái đình, dừng bước tại bên cạnh Chu Hiên, ầm ầm, trên bầu trời đột nhiên nổ vang một trận sấm sét, khiến gã ta giật mình hướng ra ngoài nhìn một vòng.

Bây trời dày đặc mây đen, một quầng sáng vắt ngang trong bầu trời, sắc trời càng ngày càng tối, tiếng sấm ầm ầm.

Đối diện với khung cảnh dần dần u ám âm trầm, Chu Hiên thì thầm giống như tự nói, "Trời sắp mưa rồi."

"E rằng sẽ mưa." Tề Đa Lai đáp lại một câu, sau đó bẩm báo lại tình hình và những trao đổi với người kia lúc trước.

Chu Hiên: "Đây chẳng phải là ép ta phải tìm ra con tin giúp hắn sao?"

Tề Đa Lai: "Xem ra là có ý nghĩ này."

Chu Hiên: "Nếu thực sự là như thế, hắn dường như chắc chắn rằng ta nhất định có thể tìm được người bị bắt."

Tề Đa Lai: "Dù sao thì ngài cũng chấp chưởng toàn bộ Ảo Vọng."

Chu Hiên: "Ý ta là, ngay từ đầu hắn lựa chọn đập phá cửa hàng của ta chính là có mục đích. Hắn dựa vào đâu để khi chuyện chỉ vừa mới xảy ra liền đã chắc chắn ta có thể tìm được người bị bắt, Trấn Hải ty cũng không phải là vạn năng, mà chuyện vừa xảy ra liền có thể khóa chặt vào ta, ngươi không cảm thấy đã vượt quá phạm vi năng lực của hắn hiện nay sao? Minh tự chỉ quan tâm tới chuyện của mình, cũng không có nhiều tai mắt để có được nhiều tin tức như vậy, theo lý thuyết hắn không có khả năng lấy được đủ thông tin, cũng sẽ không có quá nhiều tin tức để hắn lý giải sự việc, vậy làm sao biết được sự việc có liên quan tới ta?"

Tề Đa Lai: "Ngài đang hoài nghi…"

Chu Hiên: "Trước và sau khi sự việc xảy ra, hắn đều từng biến mất, hắn hẳn là đi gặp mặt người nào đó. Có thể là sau khi gặp mặt người đó xong hắn mới đưa ra quyết định đập phá cửa hàng của ta. Phải nắm chặt việc truy tung hướng đi của hắn, ta muốn biết hắn gặp mặt người nào."

Tề Đa Lai: "Đã bỏ thuốc dùng để truy tung vào trong thức ăn của hắn. Lần này, chỉ cần hắn đi ra ngoài, bất kể hắn chạy đi đâu, chúng

ta tùy thời đều có thể tìm được hắn. Vấn đề là, hiện tại hắn không chịu đi ra ngoài, cưỡng ép tống hắn ra ngoài sao? Thân phận của hắn đặt tại đó, bên trên khẳng định có người đang nhìn chằm chằm, không tra ra được lai lịch của người chết, Trân Bảo trai bị đập phá lại có thể không truy cứu liền thả người, nhìn như thế nào đều giống như là chính bản thân chúng ta có vấn đề, một khi có người bám chặt vào việc này, bản thân chúng ta giải thích không được rõ ràng, những kẻ nhìn chằm chằm vào vị trí của ngài tất nhiên sẽ cắn ngay lập tức."

Chu Hiên: "Nếu thực sự không được, ngươi bảo Vương gia thả con tin ra đi. Đương nhiên, cũng không nên gấp gáp, cho dù không được cũng phải làm bộ làm dáng, dù sao thì Vương Tuyết Đường cũng đã bỏ tiền ra rồi, vội vã nói hắn thả con tin ra cũng không thích hợp, sớm hai ngày muộn hai ngày cũng không có ảnh hưởng gì đến chúng ta."

"Vâng!"

Tề Đa Lai vừa mới đáp lời, rầm, trong không trung lại có sấm chớp lóe lên, giống như là muốn đánh phá Ảo Vọng vậy.

Rầm rầm, nước mưa đột nhiên quét ngang mặt đất, mưa to đột nhiên đổ xuống rồi.

Mới nửa buổi chiều, trời đã tối sầm, càng ngày càng nhiều đèn lồng được thắp sáng lên, các loại đèn đuốc sáng lên làm cho ngày mưa này rực rỡ nhiều màu, trời mưa cũng làm cho Ảo Vọng có một loại quảng cảnh đặc biệt khác.

Trên đường phố, người qua lại vội vàng chạy vào dưới các mái hiên để núp mưa, hoặc đội mưa chạy về nhà.

Trên đường phố đột nhiên trở nên vắng người đi rất nhiều, không bao lâu sau trên đường lại xuất hiện từng chiếc nấm ô, có người che ô dù đi bộ, có người che ô lắc lắc thân hình như rắn nước.

Có xe ngựa căng ô dù lớn, do dã nhân kéo xe, nhạc công ở trong khoang xe đàn tấu, đệm nhạc cho những nữ tử tuổi thanh xuân nhảy múa dưới dù che mưa ở bên ngoài, đi dọc theo đường phố rộng rãi để thông báo, tại nơi nào đó có cửa hàng mới khai trương, vân vân.

Trừ thử chạy nhanh trong mưa, nhanh chóng dọn dẹp những đống hỗn độn rải đầy trên đất do người trốn mưa để lại.

- Giải thích "trừ thử" nghĩa là Chuột dọn rác. Hết giải thích.

Trên nóc nhà có Yêu tu hiện ra nguyên hình tận dụng mưa to để xối rửa thân thể.

Có người đóng kín cửa sổ che mưa, cũng có người lãng mạn đẩy mở cửa sổ ra, tựa người tại bên cửa sổ ngắm mưa.

Nơi ban công, Hồ Vưu Lệ khoanh tay trước ngực, tựa vào khung cửa, ngơ ngẩn nhìn nước mưa ướt đẫm những chậu cây của mình, nhưng không có tâm trạng để thu dọn, ánh mắt thỉnh thoảng ngước lên nhìn về hướng Trấn Hải ty, trên mặt có vẻ sầu lo, không biết tình cảnh ba người Dữu Khánh bây giờ như thế nào rồi, tại trong Trấn Hải ty có bị nhiều đau khổ hay không.

Cô ta càng lo lắng hơn chính là việc không biết mình đã bị quấn vào bên trong sự việc gì.

Hiện tại cô ta rõ ràng đã nhận ra được, ba vị kia khẳng định không phải là loại người nghèo trong Tu Hành giới như trong tưởng tượng của mình, chỉ dựa vào việc phía xuất thủ bắt người có thể khiến cho Diêu thẩm ngậm miệng liền biết, tại Ảo Vọng, người bắt cóc khẳng định không phải là người bình thường, người như vậy cần gì phải bắt cóc một đứa trẻ, ba tên cùng quỷ như vậy đáng được đối xử như thế sao?

Ngoài ra, ba tên gia hỏa kia vậy mà lại chạy đến Trân Bảo trai, đập phá cửa hàng của Trấn Hải sứ, đây là việc mà những tên cùng quỷ

bình thường có thể làm ra được sao?

Hiện tại cô ta rất sợ hãi, lo lắng cho bản thân mình, mấy ngày nay cũng không còn tâm trạng ra ngoài buôn bán.

Đương nhiên, cũng là bởi Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết từng có dặn dò, nhờ cô ta hỗ trợ làm một việc, chờ người!

Nói chung, không biết ba người kia lúc nào có thể trở về, trong phòng chỉ để lại một con côn trùng có thể co mình lại thành cây gậy, thỉnh thoảng cô ta còn phải hỗ trợ cho nó ăn.

Rầm!

Một luồng sấm sét nổ vang sáng lên tại phía sau cô ta, ánh sáng lấp lóe chợt khiến cô ta rợn tóc gáy.

Không biết có phải là mình gặp phải ảo giác hay không, vừa rồi khi tia chớp lóe lên, hình như có một bóng người xuất hiện tại trên ban công. Phán đoán theo góc độ thì có lẽ người đó đứng ở phía sau mình, bởi vì cô ta đang đứng tại cửa vào gian phòng của mấy người Dữu Khánh, căn phòng này trống không, không có bố trí vật gì to cao để tạo ra bóng đổ.

Càng khiến cô ta cảm thấy sợ hãi chính là không khí sinh ra đối lưu, gió từ ban công phía sau đang thổi tới bên này.

Cô ta nhớ rất rõ ràng tất cả cửa đi và cửa sổ ở ban công phía sau đã được đóng lại.

Thân thể cô ta căng thẳng, chậm rãi xoay người lại, chậm rãi quay đầu lại, toàn thân cao độ đề phòng.

Rầm!

Lại có một luồng sáng sấm sét nổ vang, ánh sáng lần nữa chiếu vào bên trong phòng.

Hồ Vưu Lệ cũng nhìn thấy rõ nguồn gốc xuất hiện bóng người, bên trong căn phòng quả nhiên có người, hơn nữa không chỉ một người, có hai người đứng song song.

Hai người mặc áo choàng màu đen, trên đầu đội nón lớn, nón rõ ràng được bôi loạn dầu mỡ, quanh vành nón có lụa đen rũ xuống, loại lụa này tương đối dày, ngoại nhân rất không có khả năng nhìn thấy rõ khuôn mặt dưới nón.

Cho dù có gió thổi tới, màn lụa thả xuống vẫn như cũ không có chút động đậy.

Cách ăn mặc của hai gã khách không mời mà đến có phần hơi kỳ quái, nhất là khi bọn họ đột nhiên xuất hiện tại trong nhà người khác dưới hoàn cảnh trời mưa to ánh sáng u ám này, càng khiến người ta cảm thấy kinh khủng.

Hồ Vưu Lệ không biết hai người này làm thế nào có thể lặng yên không một tiếng động tiến vào đây, ngay cả là đã đến gần mình rồi nhưng mình cũng không biết, điều này chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ tu vi của hai người này rất cao.

Bị bất ngờ, thiếu một chút cô ta đã giật mình cất tiếng thét chói tai, nỗ lực kiềm chế, khẩn trương, giọng nói có vẻ run rẩy: "Các ngươi… Các ngươi là…"

Hai gã đội nón chợt cùng làm ra một động tác nhất quán, áo choàng quấn quanh người đồng thời đung đưa, mở ra, mỗi người thò ra một cánh tay, đồng thời đưa ra một đồ vật.

Một vật dạng như kim loại, hai cái lệnh tiễn màu đen mỗi cái dài khoảng một thước rưỡi, độ dài này đủ để có thể dùng như vũ khí.

Rầm!

Sấm sét lần nữa nổ vang, ánh chớp chiếu sáng hoa văn trên lệnh tiễn bằng kim loại đen, khiến người nhìn thấy rõ chữ trên lệnh tiễn.

Cùng lúc đó, gió thổi tung lên tấm màn lụa buông rũ quanh vành nón, lộ ra hai cái khuôn mặt không phải con người, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm Hồ Vưu Lệ, sau đó lại bị màn lụa rơi xuống che chắn lại.

Hồ Vưu Lệ giật mình sợ hãi, lập tức đã biết rõ kẻ tới đây chính là thần thánh phương nào, cũng đã nhận ra được đây có thể chính là người mà ba người kia bảo mình chờ.

Một người đàn ông đội nón cất giọng nói bình tĩnh không dao động, "Ngươi là Hồ Vưu Lệ?"

"Ừm."

Hồ Vưu Lệ gật đầu liên tục giống như con gà mổ thóc…

Không bao lâu sau, Hồ Vưu Lệ theo cửa ra vào phía dưới nhà mình chui ra ngoài, trong tay còn cầm một cây dù.

Sau khi rơi xuống, cô ta mở dù ra, cất bước đi vào trong màn mưa.

Mấy ngày không dám rời khỏi nhà, cuối cùng cô ta đã lộ diện, hơi cắn môi, một đường bước nhanh về phía Trấn Hải ty.

Chương 465: Ra tù

"Các ngươi cắn chặt Trân Bảo trai không thả, chẳng qua chính là cắn chặt vào Trấn Hải sứ. Các ngươi cũng không suy nghĩ thử xem, nếu thật sự là chưởng lệnh muốn đối phó các ngươi, bây giờ cũng không cần phải khách khí với các ngươi. Nếu thật sự là chưởng lệnh bắt cóc tiểu hài tử kia của các ngươi, tất nhiên là có điều yêu cầu các ngươi, không có lí do không đề cập tới bất kỳ điều kiện gì liền tha cho các ngươi. Không truy cứu trách nhiệm các ngươi đập phá còn tha cho các ngươi rời đi, đã là khai ân, đừng có không biết tốt xấu, nơi đây cũng không phải là nơi để các ngươi dương oai…"

Bên trong đại lao của Trấn Hải ty, người đàn ông chịu trách nhiệm giao tiếp với ba người Dữu Khánh chắp tay sau lưng, ở tại bên ngoài phòng giam đi lui đi tới loanh quanh không ngừng, miệng cũng liên tục lải nhải khuyên bảo không ngừng, nói đến nổi khô cả cổ, trong lòng cũng mệt mỏi.

Bên trong phòng giam, ba người Dữu Khánh ngồi khoanh chân, yên tâm nghe vị kia lải nhải, chuẩn bị chờ cho đối phương lải nhải xong hết rồi, bọn họ sẽ tiếp tục cắn chặt lấy Trân Bảo trai không thả.

Nếu tại lúc bình thường, bọn họ cũng không có lá gan lớn như vậy, việc này không khác gì là đối nghịch với Chu Hiên, nhân vật số một Ảo Vọng, bọn hắn làm gì có tư cách đó, ngay cả xách giày cho người ta cũng không xứng.

Bây giờ có thể có sức lực như thế này để chống lại, toàn bộ là nhờ có Liễu Phiêu Phiêu chỉ điểm, biết được nên làm thế nào để tránh nguy hiểm, biết rõ làm thế nào có thể khiến cho Chu Hiên kiêng kỵ, biết được làm sao có thể khiến cho Chu Hiên không còn cách nào khác. Nếu không, đám bọn hắn đây chỉ là những người trong giang hồ Tu Hành giới, làm sao có thể biết được chuyện bên trong nha môn Ảo Vọng, càng không nói tới vei65c có thể tìm được khuyết điểm của Chu Hiên.

Chính vào lúc này, một gã tiểu tốt đi tới, thì thầm bên tai người đàn ông kia một hồi.

Nam nhân nghe xong mày hơi nhíu lại, quay đầu nói với ba người bên trong phòng giam: "Các ngươi tiếp tục suy nghĩ kỹ càng đi." Dứt lời vung tay rời đi.

Đi ra đại lao, cửa lao đóng lại, gã ta lại cất lời hỏi tiểu tốt theo đuôi đi ra ở phía sau: "Xác định là tới thăm tù không?"

Tiểu tốt đáp: "Phải, chính là tiểu hồ nữ tên là Hồ Vưu Lệ kia. Nàng ta chỉ nói là tới thăm tù, có cho phép hay không?"

“Không gấp gáp.” Người đàn ông nhấc tay ra hiệu chờ một chút, sau đó liền sải bước rời đi.

Gã ta không đi nơi nào khác, trực tiếp đi lên lầu, đi đến phòng làm việc của Tề Đa Lai, tìm đến Tề Đa Lai, bẩm báo lại việc Hồ Vưu Lệ tới thăm tù.

Dù sao có một số việc gã ta cũng không thể làm chủ.

Tề Đa Lai hơi chút suy nghĩ rồi phê chuẩn, tuy nhiên cũng dặn dò thêm mấy câu.

Vì vậy sau đó không lâu, Hồ Vưu Lệ liền được người dẫn đến bên ngoài đại lao của Trấn Hải. Cô ta cũng không xa lạ đối với nơi này, cô ta cũng từng bị giam tại nơi đây.

Người đàn ông kia đang đứng chắp tay chờ cô ta, khi gặp mặt liền nhắc nhở một phen, bảo Hồ Vưu Lệ hãy khuyên bảo ba vị kia, đừng có ở lì trong lao không chịu đi, nếu thật sự chọc giận Trấn Hải ty, đảm bảo sẽ khiến cho bọn hắn chịu không nổi, vân vân.

Hồ Vưu Lệ nghe nói thì âm thầm kinh ngạc, hoài nghi không biết có phải mình nghe lầm rồi hay không, không phải là bên này bắt người không thả sao? Tại sao nghe lời căn dặn này giống như là chính ba gia hỏa kia không chịu ra khỏi tù? Bởi vì ở nơi này có thể tiết kiệm tiền, có thể bao ăn bao ở sao?

Ý nghĩ hoang đường này rất nhanh bị cô ta loại trừ, nếu như bây giờ còn cảm thấy ba vị kia là người có thể tiết kiệm loại tiền này, thì đó chính là bản thân mình ngốc rồi.

Cô ta cũng chỉ có thể vâng vâng dạ dạ đáp ứng.

Cửa lao mở ra, người đàn ông kia tự mình đưa cô ta đi vào, trực tiếp đưa cô ta đến cửa vào phòng giam.

Người quen cũ trong ngoài phòng giam gặp lại thì đều nhìn chằm chằm vào nhau.

Ba người Dữu Khánh thấy Hồ Vưu Lệ tới đây, đều chậm rãi đứng lên.

Hồ Vưu Lệ rất nhanh quan sát ba người, nhìn thấy ba người giống như không chịu tội gì, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Sao ngươi lại tới đây?" Dữu Khánh hình như có ám chỉ, cất lời hỏi.

"Tới thăm các ngươi…" Hồ Vưu Lệ có chút ấp úng, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía người đứng bên cạnh nhìn chằm chằm.

Nhận ra được cô ta không tiện nói, Dữu Khánh lập tức nói với người đàn ông kia: "Đại nhân, có thể để chúng ta trò chuyện riêng tư mấy câu hay không?"

Người đàn ông do dự một chút, suy nghĩ thấy cũng không sợ ba người chạy trốn, liền đồng ý, vứt lại một câu nói trước khi xoay người rời đi, "Nơi đây không phải nơi các ngươi nói chuyện phiếm, nhanh lên một chút."

Đợi cho cửa lao đóng lại, thấy xung quanh không còn người khác, Hồ Vưu Lệ lập tức áp sát vào phòng giam, thấp giọng hỏi: "Các ngươi không có việc gì đi?"

Dữu Khánh: "Không có việc gì, chuyện gì vậy?"

Giọng nói của Hồ Vưu Lệ lập tức hạ thấp xuống, nhỏ như muỗi, "Người mà các ngươi bảo ta đợi đã tới tìm các ngươi, tới hai người, nói là tuân theo ý của các ngươi, lặng lẽ tới đây…"

Cô ta kể lại tình huống đại khái, sư huynh đệ ba người nghe xong đều tinh thần phấn chấn, tại trong lao ráng chịu mấy ngày, cuối cùng là đã chờ được người tới rồi.

Dữu Khánh lập tức thể hiện cảm tạ, "Đa tạ, đã làm phiền rồi."

Hồ Vưu Lệ: "Đúng rồi, người vừa rồi kia bảo ta khuyên các ngươi không nên tiếp tục gây chuyện, bảo ta khuyên các ngươi đừng tiếp tục ở lại nơi này, bảo các ngươi nhanh nhanh đi ra ngoài đi, là… Là có ý gì vậy?"

Dữu Khánh: "Việc này ngươi không cần phải xen vào, ngươi cứ trở về trước đi, bất kể ngoại nhân hỏi ngươi cái gì, ngươi cứ coi như không biết, không cần phải nói cái gì."

Hồ Vưu Lệ e dè gật đầu, "Vậy các ngươi thì sao?"

Nam Trúc hắc một tiếng, nói, "Ngươi yên tâm đi. Chúng ta không sao. Khi nào chúng ta muốn đi ra ngoài thì sẽ đi ra. Ngươi trở về trước đi, chúng ta hẳn là rất nhanh liền có thể trở về."

Bộ dạng của gã không có cảm giác áp bức vì bị ngồi tù, trái lại còn hơi có phần hưng phấn, đó là loại cảm giác kích thích bởi vì thành công khiêu chiến với quyền lực.

Tuy vậy, Dữu Khánh lại bồi thêm một câu, "Thông báo tìm người thân của chúng ta đán ra mấy ngày nay đều không có phản ứng gì sao?"

Hồ Vưu Lệ lắc đầu: "Lúc đầu còn có mấy tên vô lại tại Ảo Vọng tới cửa, về sau ngay cả những kẻ lừa bịp đó cũng không còn nữa, có thể là do tin tức các ngươi đập phá Trân Bảo trai đã truyền ra, đám người giả danh lừa bịp kia cũng sợ rước lấy phiền phức."

Dữu Khánh im lặng gật đầu, "Được rồi, ngươi trở về đi, trên đường cẩn thận một chút."

Hồ Vưu Lệ "Ừm" một tiếng, kỳ thực cô ta cũng chỉ là tới truyện lời, trong lòng hơi sợ, thật sự cũng không muốn cuốn vào quá sâu, lúc này cứ như vậy rời đi.

Không bao lâu sau, người đàn ông chịu trách nhiệm giao tiếp với bên này lại tiến đến.

Lần này, còn không đợi cho gã ta mở miệng lải nhải, Dữu Khánh đã mở miệng trước, "Chúng ta cứ như vậy đi ra ngoài, đại nhân xác định sẽ không bắt chúng ta bồi thường tổn thất vì Trân Bảo trai bị đập phá đi?"

Đối với sư huynh đệ ba người mà nói, việc này nhất định cần phải nói cho rõ ràng, thời điểm đập phá thì rất thoải mái, rất kích thích, nhưng bọn hắn là thật sự đền không nổi.

Vừa nghe bọn họ có ý nhả ra, đôi mắt người đàn ông sáng lên, vội nghiêm mặt nói: "Nếu đã là hiểu lầm, Trân Bảo trai cũng không muốn nhiều chuyện. Nói đến cùng, vẫn là Chưởng lệnh quý trọng danh tiếng bản thân, không muốn để cho ngoại nhân cảm thấy ông ấy đang dùng quyền mưu tư lợi, vì vậy đồng ý bỏ qua chuyện bắt các ngươi bồi thường. Tuy nhiên cũng phải nói cảnh cáo trước, muốn khép lại vụ án Trân Bảo trai bị đập phá, các ngươi cần phải đồng ý, thừa nhận là mình hiểu lầm Trân Bảo trai, cũng đảm bảo sau này không tiếp tục tùy ý vu hãm, nếu không, Trân Bảo trai tất nhiên sẽ truy cứu toàn bộ tổn thất."

Sư huynh đệ ba người còn có thể nói như thế nào? Đương nhiên là đồng ý với điều điện kết thúc vụ việc như vậy.

Nửa canh giờ sau, ba người liền đi ra đại lao, ở tại bên ngoài cổng Trấn Hải ty quay nhìn lại nơi mới đi ra.

Sau đó, ba người rất nhanh rời đi trong mưa.

Tại sau một cánh cửa sổ, Liễu Phiêu Phiêu nửa lộ thân hình, nhìn theo ba người rời đi, đưa bàn tay ra hứng những giọt mưa tí tách rơi xuống, nhìn bọt nước từng giọt từng long lánh tung tóe vỡ bay ra.

Trong mưa, đứng ở trên thiên thai, Chu Hiên và Tề Đa Lai cũng từ trên cao nhìn theo.

Tề Đa Lai chợt nói ra suy đoán: "Đột nhiên lại nhả ra, đồng ý rời đi rồi, có khả năng là hồ nữ kai tới đây nói chút gì đó. Chưởng lệnh, việc này hình như có phần không nằm trong kiểm soát, dường như có chút kỳ hoặc, cảm giác sự việc có khả năng không phải giống như chúng ta tưởng tượng."

Chu Hiên: "Chỉ cần không có quan hệ gì với chúng ta là được rồi, bàng quan đi thôi. Người đã trở về, ngươi hẳn nên bắt chuyện với Vương gia một tiếng."

"Vâng." Tề Đa Lai đáp một tiếng.

Sư huynh đệ ba người trở lại nhà Hồ Vưu Lệ, nhìn thấy hai vị khách không mời mà đến kia, lập tức đóng cửa mật đàm.

Hồ Vưu Lệ cũng không biết bọn họ ở trên lầu nói những gì, nói chung sau đó lại mượn phòng ngủ của cô ta dùng một chút, hai người khách không mời mà đến trốn vào trong căn phòng của cô ta.

Còn ba người Dữu Khánh thì ở trên lầu an tâm âm thầm chờ đợi.

Một mình ở tại trong phòng, Hồ Vưu Lệ thỉnh thoảng nhìn xem cửa thang lầu bên trên, rồi thỉnh thoảng lại nhìn về phía căn phòng đóng chặt cửa của mình, cô ta đứng ngồi không yên, có thể cảm giác được bầu không khí đang càng lúc càng quỷ dị, cô ta vừa muốn hỏi vừa không muốn hỏi, bởi vì không muốn cuốn vào quá sâu.

Cô ta có thể cảm nhận được một điều rất mãnh liệt, vô luận là ba vị khách trọ, hay là hai vị khách không mời mà đến kia, yên tĩnh như vậy nhưng đều không phải đang nghỉ ngơi mà là đang chờ đợi gì đó. Cô ta không biết đang chờ đợi cái gì, nhưng cô ta biết rõ khẳng định sắp có chuyện xảy ra.

Cô ta sợ cái nhà nhỏ này của mình không chịu nổi những người này giày vò, nghìn vạn lần đừng có đem nhà cô ta tháo dỡ ra.

Trong khi sự hoảng sợ và kìm nén đang quấn quanh lấy thể xác và tinh thần của cô ta, đột nhiên, một tràng tiếng gõ cửa "Cóc cóc cóc" vang lên, cô ta ngẩng đầu nhìn tới, âm thanh gõ cửa truyền tới từ ban công trên lầu. Cô ta lập tức rất nhanh chạy lên thang lầu, chạy lên căn phòng bên trên.

Đang ngồi khoanh chân, sư huynh đệ ba người cũng đứng lên, Mục Ngạo Thiết đi tới mở cửa.

Ngoài cửa ban công đứng một người đàn ông không sợ gió táp mưa sa, khuôn mặt tươi cười, là người bọn hắn từng gặp qua, lúc trước tới đưa thiệp mời cho bọn hắn, tùy tùng tâm phúc của Vương Vấn Thiên, Tôn Cửu!

Mục Ngạo Thiết: "Lại là ngươi?"

Lần này không có tiếp tục mở ra thiệp mời, Tôn Cửu hai tay đặt tại trước bụng, khom người mỉm cười nói với mấy người: "Công tử nhà ta thiết yến tại 'Kinh Hồng điện', hi vọng ba vị quý khách vui lòng tham dự."

Mục Ngạo Thiết: "Chúng ta đã nói rồi, không quen biết công tử các ngươi, không quen biết, không cần khách sáo."

Tôn Cửu y nguyên mỉm cười: "Lần này không giống trước, nghe nói ba vị bị tai ương lao ngục, công tử nhà ta thiết yến đón gió tẩy trần cho ba vị. Mặt khác, nghe nói các ngươi có tiểu hài tử bị người bắt cóc, công tử nhà ta đã nói, chỉ cần các ngươi đồng ý tham dự kết giao bằng hữu với hắn, hắn nhất định có thể giúp các ngươi tìm được. Nếu như bỏ lỡ, tại nơi Ảo Vọng đầy yêu ma quỷ quái này, ngày mai trên đường phố đột nhiên có một cái thi thể cũng là bình thường, chắc hẳn ba vị cũng không mong muốn nhìn thấy một màn như vậy. Nhiều bằng hữu nhiều hơn một con đường, ba vị chẳng lẽ không muốn cứu người sao?"

Gã ta tin tưởng ba người có thể nghe hiểu thâm ý trong lời nói của gã ta.

Sư huynh đệ ba người đương nhiên là nghe hiểu, đều hô hấp nặng nề, ánh mắt u tối nhìn chằm chằm đối phương.

Cho dù là đứng ở cửa thang lầu lộ ra nửa thân thể, Hồ Vưu Lệ cũng đã nghe hiểu, mắt lộ ra vẻ kinh nghi, Tiểu Hắc tại trong tay đối phương sao?

Dữu Khánh chợt chậm rãi thả bộ bước tới trước, "Được, Kinh Hồng điện phải không?"

Tôn Cửu phất tay ra hiệu phía dưới lầu, "Bên ngoài mưa to gió lớn, đã chuẩn bị sẵn xe ngựa cho ba vị."

"Được." Dữu Khánh gật đầu đồng ý, dẫn theo hai người Nam, Mục cùng đi ra ban công.

Tôn Cửu phi thân xuống trước.

Sư huynh đệ ba người đứng ở sân thượng nhìn nhau, Nam Trúc nhìn lại bên trong phòng, nhỏ giọng thì thầm, "Chúng ta cứ đi như vậy, bọn họ thật sự có thể xuất hiện đúng lúc không?"

Dữu Khánh hít một hơi thật sâu, thì thầm đáp lại một câu, "Nếu bọn họ đã nói được, đương nhiên là có biện pháp của chính bọn họ." Dứt lời liền tung người phi thân bay ra, nhảy xuống trước.

Mục Ngạo Thiết đuổi theo, Nam Trúc sau cùng.

Hồ Vưu Lệ cũng chạy tới ban công nhìn xuống, nhìn thấy ba người chui vào trong một chiếc xe ngựa, nhìn theo xe ngựa đi xa.

Khi lui về bên trong phòng thì cô ta đóng cửa lại, chậm rãi trở xuống dưới lầu, cô ta bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía gian phòng của mình, cảm thấy có chút không thích hợp, bước nhanh tới cửa, gõ cửa có cóc.

Gõ mấy cái, bên trong phòng không có bất kỳ phản ứng gì, cô ta cố lấy dũng khí đẩy cửa ra, kết quả phát hiện bên trong phòng không có một bóng người, cửa ban công đã mở ra, gió đang vù vù thổi vào trong phòng, thảo nào có cảm giác không thích hợp.

Cô ta lại tìm tìm khắp nơi trong phòng, quả thực không có ai, hai vị khách không mời mà đến kia đã lặng yên không một tiếng động rời đi rồi, không biết đi từ lúc nào…

Chương 466: Bứt rứt

Thời điểm chỉ vừa vào chạng vạng tối, nhưng đường phố Ảo Vọng từ lâu đã rực rỡ huy hoàng.

Dưới cơn mưa to gió lớn, tại nơi cửa sau đại viện tường cao, một chiếc xe ngựa trực tiếp đi theo cửa sau tiến vào hoa viên bên trong Kinh Hồng điện, cửa mở cho đi cửa đóng lại, cực kỳ nhịp nhàng.

Mặc dù chỉ vừa mới chạng vạng tối cũng đã có khách sớm tới tìm vui, âm thanh ca múa văng vẳng bắt đầu cất lên.

Xe ngựa dừng lại dưới một dãy hành lang, Thanh Nha mở rèm đi vào, guốc gỗ dưới chân lạch gạch kêu vang, từ trong túi quần lấy đậu phộng ra bóp vỡ vỏ ngoài, xoa xoa tay cho rơi đi vỏ hạt, ném đậu phộng vào trong miệng nhai rôm rốp, tiện tay ném vỏ đậu phộng ra mặt đất, đi tới đâu ném tới đó, hành vi ương bướng.

Hai cái túi quần của y dường như vĩnh viễn căng phồng, trên quần của y sở dĩ làm ra hai cái túi to cổ quái như thế dường như chính là vì để chứa đồ ăn vặt.

Thủ hạ tâm phúc Bàng Thành Khâu của y đi theo phía sau, trên đường đi luôn luôn nhìn quanh quan sát khắp nơi, rõ ràng là đang duy trì cảnh giác.

Trên đường, nữ phó và người phục vụ nhìn thấy Thanh Nha thì đều dồn dập nhường đường, đứng sang bên, hành lễ, bởi vì đều biết rõ lão bản nương có quan hệ rất tốt với vị địa đầu xà này, về phần vì sao có quan hệ tốt thì cũng có thể hiểu được, Kinh Hồng điện kinh doanh làm ăn phương diện này, nếu không có quan hệ tốt với địa đầu xà thì cũng không thích hợp.

Trên đường đi, Thanh Nha hỏi thăm lão bản nương Cổ Thanh Chiếu ở đâu, rồi theo sân đi tới.

Chỉ chốc lát sau, đi đến bên ngoài một chỗ lầu các, nghe được bên trong có tiếng nói cười vui vẻ của cả cả trai lẫn gái, Thanh Nha vạch mở cửa sổ ra một chút, nhìn thấy được Cổ Thanh Chiếu đang nói cười hướng dẫn một đám nữ tử tiếp khách, cùng lúc đó cũng có một nam khách nhân ôm lấy vòng eo, tay của nam khách nhân rất không yên phận, thuận thế trượt xuống nhéo vào mông Cổ Thanh Chiếu.

Cổ Thanh Chiếu lập tức lộ ra vẻ mặt hờn giận đẩy tay hắn ra, giả bộ giận dữ, quạt tròn trong tay liên tục vỗ đập, đùa giỡn gây ra một tràng âm thanh vui cười.

Ở ngoài cửa sổ, Thanh Nha cũng mỉm cười, quay đầu lại nhìn thấy nữ phó bưng mâm hoa quả đi qua, liền cầm vỏ đậu phộng trong tay ném ra, trúng vào mặt nữ phó, nữ phó quay đầu lại nhìn y, y nghiêng đầu với nữ phó ra hiệu về phía bên trong phòng.

Nữ phó hiểu ý, gật đầu, bước nhanh đi vào bên trong phòng.

Chỉ chốc lát sau, Cổ Thanh Chiếu từ bên trong phòng đi ra, vừa đi vừa chỉnh lại y phục bị người táy máy tay chân làm rối loạn.

Làm cái nghề này thì không thể tránh khỏi, luôn sẽ đụng phải khách hàng cá biệt tay chân táy máy, chỉ có thể căng căn lỏng lỏng, khéo léo ứng đối, đã thành thói quen rồi.

Khi đi qua bên cạnh Thanh Nha thì cất lời oán trách: "Tìm ta vào lúc này làm gì, trời tối là ta phải bận rộn công việc rồi, có chuyện gì thì

nói nhanh đi, không rảnh dông dài với ngươi."

Thanh Nha đi theo bà ta và cũng xua tay ra hiệu cho Bàng Thành Khâu và tùy tùng của Cổ Thanh Chiếu không nên cùng đi theo.

Hai người tìm tới một cái đình vắng lặng, Thanh Nha mới nói:

"Người mà Vương Vấn Thiên muốn xử lý đã ra khỏi lao ngục Trấn Hải ty rồi. Một chút nữa hắn sẽ đưa người đến đây, chuyện lần trước bảo ngươi làm sẽ tiếp tục làm. Ngươi nhanh chóng thu xếp sẵn sàng địa điểm và người đi."

Cổ Thanh Chiếu cả kinh, "Bây giờ sao?"

Thanh Nha gật đầu, "Nói là người sẽ ngay lập tức."

Cổ Thanh Chiếu: "Đáng giá gấp gáp như thế sao? Bây giờ nói ngay lập tức thì khó giải thích rõ ràng cho các cô nương, ngày mai không được sao?"

Thanh Nha cười ha hả: "Ta cũng đã nói quá gấp, nhưng tên Vương Vấn Thiên kia quả thật đang rất nôn nóng, nhiều một ngày cũng không muốn chờ đợi, hôm nay hắn liền muốn nhìn thấy đối phương thân bại danh liệt."

Cổ Thanh Chiếu trầm mặc một chút, chợt hỏi ngược lại: "Ngươi có biết người hắn muốn đối phó là người nào hay không vậy?"

Thanh Nha bóc vỏ một củ đậu phông, ném vỏ ăn hạt, nhún nhún vai, "Tạm thời còn không rõ ràng lắm, các phương đều che che giấu giấu, đoán chừng không phải là người bình thường."

Cổ Thanh Chiếu lại gằn từng chữ: "Là vị Thám Hoa lang của Cẩm quốc kia, người được xưng là thiên hạ đệ nhất tài tử đó!"

Thanh Nha ngẩn ra, ngay lập tức kinh ngạc hỏi, "A Sĩ Hành? Hắn muốn đối phó chính là A Sĩ Hành?"

Cổ Thanh Chiếu: "Chính là hắn."

Bà ta có thể biết được đáp án, Thanh Nha trái lại không chút nào bất ngờ, nơi này nơi vui chơi hoan lạc lớn nhất là Ảo Vọng, thường có nhân vật đỉnh cao tới đây, cho nên nữ nhân này có thể có được một ít thông tin không bình thường cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.

Y suy nghĩ một hồi, rồi đăm chiêu nói: "Ta hiểu rồi, thảo nào vội vã muốn đối phó người ta, thảo nào muốn khiến cho người ta thân bại danh liệt, thì ra là đang tranh giành tình nhân."

Cổ Thanh Chiếu:

"Ừm, hẳn chính là vì người nữ đệ tử kia của Địa mẫu, bằng không thì không có lí do làm như vậy. Việc này đã không còn chỉ là tranh giành tình nhân nữa rồi, hẳn là đã liên quan đến lợi ích của Vương gia. Người nào cũng đều biết rõ, người nữ đệ tử kia của Địa mẫu là bị Thám Hoa lang vứt bỏ, biện pháp lấy lại thể diện tốt nhất chính là Thám Hoa lang nhận sai, quay lại cầu xin tụ hợp. Vương gia và Địa mẫu có tiếp xúc, không chừng đã nhận ra cái gì, Vương gia hẳn là không muốn nhìn thấy kết quả tụ hợp kia, cho nên muốn làm xấu mặt vị Thám Hoa lang này."

Thanh Nha nhếch miệng cười vui, "Loại chuyện này, mình trốn ở phía sau màn để cho người khác làm không phải được rồi sao, vậy mà cứ muốn gõ chiêng gõ trống tự mình tới làm, có thể thấy tên Vương Vấn Thiên này tâm trí không lớn, là một kẻ có cừu có oán không thể bỏ qua đêm."

Cổ Thanh Chiếu: "Ngươi trước đừng quản tới hắn, động tới chính là vị Thám Hoa lang kia, dù sao đó không phải là người bình thường, có nên trước tiên trao đổi một chút với Can nương hay không?"

Thanh Nha lại ném vào trong miệng một hạt đậu phộng, "Ngay cả ngươi cũng đã biết được, ngươi cảm thấy Can nương có thể không biết thân phận vị đó là Thám Hoa lang hay sao? Ngươi cảm thấy

phía bên Chu Hiên có thể không biết sao? Đều đã biết rõ cả. Chu Hiên muốn nhìn bọn họ đấu với nhau, bảo ta âm thầm khiêu khích, Can nương cũng muốn xem bọn hắn đấu với nhau, bảo ta thuận nước đẩy thuyền. Ở trong việc này khẳng định có giấu giếm gì đó, không cần phải hỏi nhiều, ngươi nghe theo là được."

Cổ Thanh Chiếu suy nghĩ cũng phải, ngay sau đó xoay người rời đi chuẩn bị.

Gió cũng được, mưa cũng tốt, Thanh Nha ngồi ở dưới diềm mái, bắt chéo chân bóc đậu phộng ăn.

Không bao lâu sau, Vương Vấn Thiên tới nơi, người đuổi theo bung dù che cũng theo không kịp, vội vã chạy tới bên này.

Thanh Nha vỗ vỗ tay, đứng lên nghênh đón.

Vương Vấn Thiên gặp mặt liền hỏi: "Đã chuẩn bị sẵn sàng rồi hay chưa?"

Thanh Nha cũng không biết đã chuẩn bị xong hay chưa, cho nên nói: "Đã tìm lão bản nương, dặn dò hết cả rồi."

Sau đó dẫn đối phương cùng đi tìm Cổ Thanh Chiếu, cũng nói Bàng Thành Khâu đi báo trước.

Khi tìm được Cổ Thanh Chiếu thì bà ta đã chuẩn bị sẵn sàng địa điểm thích hợp, đang căn dặn hạ nhân không được dẫn những khách nhân khác tới khu vực này, bà ta có sắp xếp khác.

Nhìn thấy chính chủ muốn hại người đã tới rồi, Cổ Thanh Chiếu nhanh chóng chào hỏi, đồng thời đuổi lui những người khác.

Đã không còn người khác, Vương Vấn Thiên trực tiếp hỏi, "Người lập tức sẽ đến nơi, đã chuẩn bị sẵn sàng rồi hay chưa?"

Cổ Thanh Chiếu có phần khó xử nói: "Vương công tử, ngài làm việc cũng quá đột ngột đi, làm sao có thể chuẩn bị sẵn sàng nhanh như vậy được chứ…"

Vương Vấn Thiên nhấc tay ra hiệu ngừng, "Không nên nói lời vô dụng với ta. Ta trả gấp đôi tiền cho ngươi!"

Cổ Thanh Chiếu ngập ngừng, trong lòng ân cần thăm hỏi tổ tông nhà hắn, làm như lão nương chưa từng nhìn thấy tiền hay sao? Lập tức dở khóc dở cười nói: "Vương công tử, thật sự không phải chuyện tiền bạc, vấn đề là cô nương lúc trước chuẩn bị đóng vai chính hôm nay đang tiếp đãi khách nhân khác, trong chốc lát không có cách nào tới bên này để giúp đỡ, ta cũng là vừa mới phát hiện ra."

Vương Vấn Thiên lập tức sầm mặt nói:

"Ngươi đùa cái gì vậy, nơi trăng hoa còn có thể thiếu nữ nhân sao? Ta thấy không thiếu nhất chính là nữ nhân, thiếu một nữ nhân liền không làm được buôn bán sao, ngươi đùa ta a, đổi một nữ nhân khác không được sao?"

Cổ Thanh Chiếu thở vắn than dài nói:

"Ôi ui, Vương công tử, chuyện ngài muốn làm là có thể tùy tiện một cô nương nào cũng được hay sao? Tùy tiện bồi tiếp khách nhân nào đó cũng có thể ngủ chung được, nói là bị người phi lễ, vậy không phải là làm trò cười hay sao? Truyền ra ngoài thì tính là chuyện gì xảy ra chứ, không phải đang cho thấy là hại người hay sao. Chưa nói tới việc làm hỏng chuyện của ngài, xảy ra chuyện như vậy còn ai dám tới nơi này, Kinh Hồng điện ta còn có thể tiếp tục kinh doanh sao? Phải là loại người trong sạch bán nghệ không bán thân mới dễ bố cục. Vương công tử, ngài có hiểu được ý của ta hay không?"

Thanh Nha vội ho một tiếng, "Vương huynh, lão bản nương nói không sai, đúng là lý lẽ như vậy."

Vương Vấn Thiên cũng không ngốc, trong đầu đương nhiên cũng suy nghĩ ra được, tuy nhiên gã ta vẫn hùng hổ nói: "Vậy thì nói cho khách nhân bên kia nhường một chút, bả đổi cô nương đó tới đây."

Lúc này Cổ Thanh Chiếu đưa hai tay ra hiệu cho gã ta bình tĩnh đừng nôn nóng, "Việc này không thể gấp gáp, bằng không sẽ xúc phạm khách nhân phía bên kia, để cho ta chậm rãi trao đổi."

"Người đã sắp tới nơi rồi, bây giờ ngươi còn nói với ta là đừng nóng vội?" Vương Vấn Thiên trừng mắt, cả giận nói: "Đừng có lề mề nữa, lập tức đi trao đổi đi, lập tức bảo bên kia nhường người ra đi. Nếu như người ta không hài lòng, ta bao luôn chí phí bên kia. Ngươi còn lo lắng làm gì, còn phải để chính ta đi nói chuyện trao đổi giúp ngươi hay sao?"

Cổ Thanh Chiếu dở khóc dở cười, đành phải nhắc nhở một câu, "Một trong những tâm phúc của Đại chưởng vệ Đệ ngũ động Thiên Lưu sơn, làm quản sự trông nom việc buôn bán tại Ảo Vọng cho nhà Đại chưởng vệ Đệ Ngũ động. Hắn đang làm chủ mời khách, cô nương đang giúp vui cho bên đó, đang cao hứng lại đổi người khác, e rằng không thích hợp."

Bà ta để cho đối phương tự suy nghĩ xem có thể chọc được người ta hay không.

Vừa nghe nói ra thân phận của người bên đó, Vương Vấn Thiên lập tức câm nín, biết được loại người này tuy chỉ làm quản sự việc buôn bán, nhưng kỳ thực chính là người phát ngôn cho lợi ích của Đại chưởng vệ Đệ Ngũ động tại Ảo Vọng, chỉ là tục xưng quản sự mà thôi. Với loại người này, e rằng ngay cả Chu Hiên nhìn thấy cũng phải khách khí mấy phần, gã ta nào dám đi cướp nữ nhân của người ta.

Khóe miệng co giật một cái, sau đó gã ta thay đổi chủ đề câu chuyện, "Kinh Hồng điện tại Ảo Vọng phô trương lớn như vậy, cũng không đến mức chỉ có một vị bán nghệ đi?"

Cổ Thanh Chiếu tận tình khuyên bảo: "Có, nhưng còn chưa có dặn dò qua. Nên thực hiện như thế nào, ta khẳng định cần phải giải thích, dặn dò kỹ càng cho cô nương đó. Cho nên, ngươi phải cho ta một chút thời gian. Như vậy đi, ta trước tiên đi nói chuyện, trao đổi với quý khách bên kia xem thử, có thể để phía bên kia cho đổi người tới đây là tốt nhất. Nếu thực sự không được, ta sẽ đi tìm cô nương khác để dặn dò, chỉ là cần có chút thời gian."

Chính vào lúc này, thủ hạ Bàng Thành Khâu của Thanh Nha bước nhanh tiến đến, báo cho bên này biết, "Thanh gia, khách nhân Vương công tử mời đã đến rồi."

Thanh Nha gật đầu thể hiện đã biết rồi, lại hỏi Vương Vấn Thiên, "Vương huynh, cần đi nghênh đón một chút không?"

Vương Vấn Thiên hừ lạnh một tiếng, "Để người phía dưới nghênh đón là được rồi, không cần cho hắn mặt mũi lớn như vậy."

Thanh Nha đối với loại công tử ca này không biết phải nói gì, nhưng y cũng không để tâm, lập tức nghiêng đầu ra hiệu cho Bàng Thành Khâu, "Ngươi đi chào hỏi, đưa người tời đây đi."

"Vâng." Bàng Thành Khâu đáp lời rồi rời đi.

Cổ Thanh Chiếu sau đó hạ thấp giọng nói: "Khoảng một khắc nửa, kéo dài khoảng một khắc nữa là được."

Thanh Nha lập tức phụ họa, nói với Vương Vấn Thiên: "Chỉ một khắc thì không thành vấn đề nha. Trong trường hợp này, một khắc thì rất nhanh sẽ trôi qua."

Vương Vấn Thiên ừ một tiếng, gật gật đầu, cảm thấy cũng không thành vấn đề.

Cổ Thanh Chiếu không có vội vã rời đi, phải đợi khách nhân đến chào hỏi một chút đã, đương nhiên cũng là có lòng tò mò với người nổi danh đã lâu, muốn nhìn xem một chút thiên hạ đệ nhất tài tử

dung mạo như thế nào, ai mà chẳng có chút tật xấu muốn học đòi chút văn vẻ, nữ nhân tại nơi trăng hoa cũng là như vậy.

Trước đây bà ta thậm chí từng có suy nghĩ, nếu là bức chữ viết lưu niệm "Nhân gian hảo" của vị Thám Hoa lang kia treo tại Kinh Hồng điện của bà ta, vậy mới là chân chính tuyệt phối chứ.

Đồng thời cũng tới cửa cất tiếng gọi nhân thủ tới đây, bảo nhanh chóng đưa lên các loại trái cây, rượu và điểm tâm.

Chương 467: Kích động

Mưa không ngừng rơi xuống, xe ngựa dừng dưới dãy hành lang, có người bung dù che chắn nước mưa từ mái hiên chảy xuống, đón ba người Dữu Khánh xuống xe .

Bàng Thành Khâu tới đón khách thay, mời sư huynh đệ ba người đi theo gã.

Tôn Cửu đi theo tháp tùng cả một đường, bây giờ tiếp tục đi theo.

Đi trong dãy hành lang kết nối liên tục, sư huynh đệ ba người yên lặng quan sát xung quanh, vừa là cảnh giác, cũng là đang hiếu kỳ.

Dù sao thì Kinh Hồng điện cũng là danh tiếng đồn xa, đều biết được nơi này là nơi vui chơi lớn nhất Ảo Vọng, là động tiêu tiền của nam nhân, nghe nói không ít kẻ có tiền một lần tiêu tiền tại nơi này đủ để cho rất nhiều người chi tiêu cả đời.

Đây coi như là một địa điểm khiến cho tâm trí mọi người hướng tới, nhưng người bình thường căn bản không dám bước vào, nghe nói chỉ là một chén trà thôi cũng đã rất đắt tiền, đồ ăn thức uống cũng rất đặc biệt, nói chung chính là không có tiền không nên tiến vào.

Một nơi như thế, thử hỏi sư huynh đệ ba người làm sao có thể không cảm thấy hiếu kỳ.

Nói thật, nếu không phải là có người mời, bản thân ba người bọn họ cũng không biết đời này mình có cơ hội tới nơi này hay không nữa.

Thế nhưng đây là một đêm mưa, không thấy rõ được khung cảnh xung quanh như thế nào, lại thêm có không ít cành lá thấp thoáng, chỉ thấy được có nơi là mái hiên và đình đài lầu các treo đèn lồng, có nơi là một chỗ sân vui chơi giống như lâm viên, không biết chiếm diện tích đất bao nhiêu, tại nơi Ảo Vọng tấc đất tấc vàng này vẫn làm ra được một chỗ như vậy, thực sự là khó có thể tin được, đủ để cho sư huynh ba người âm thầm chắt lưỡi.

Âm thanh đàn sáo du dương, tiếng ca tiếng hát ngân nga vang vọng trong màn đêm, bầu không khí quanh quẩn trong lòng người.

Trên đường thỉnh thoảng có thể nhìn thấy cô nương này cô nương nọ với dáng người uyển chuyển qua lại trong hành lang, không biết đang đi đến nơi nào, làm cho sư huynh đệ ba người nhịn không được đưa mắt nhìn nhiều mấy lần.

Đương nhiên, đã biết rõ bữa tiệc này không phải là bữa tiệc gì hay ho, trong lòng không dám thả lỏng cảnh giác.

Một khu nhà xếp hình chữ "Điền", bốn tòa nhà tương tự nhau kết nối với nhau, ở phía trong có con đường chia tách ra, nơi Vương Vấn Thiên đãi tiệc chính là một dãy trong khu nhà chữ "Điền" này.

Lúc này, Vương Vấn Thiên, Thanh Nha, Cổ Thanh Chiếu cũng đứng chờ đợi tại cửa vào.

Chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy khách nhân đi tới, Vương Vấn Thiên híp mắt nhìn, đôi mắt Cổ Thanh Chiếu sáng long lanh, lộ ra vẻ hiếu kỳ và mong đợi, hai người cũng chưa từng gặp qua Thám Hoa lang, đều muốn nhìn cho rõ xem bộ dáng đối phương thế nào.

Thanh Nha ung dung điềm tĩnh tựa ở bên cạnh khung cửa, lấy đậu phộng trong túi quần ra, chậm rãi bóc ăn, y đã âm thầm nhìn thấy Dữu Khánh, không còn cảm giác mong đợi.

Vừa nhìn thấy vị trí sư huynh đệ ba người đi tới liền biết được người đi ở phía trước chính là Thám Hoa lang trong truyền thuyết kia.

Dưới ánh đèn mông lung, từ xa xa nhìn tới, cảm thấy có vẻ rất tuấn tú, đợi khi đi tới gần, nhìn rõ hơn, trong ánh mắt Cổ Thanh Chiếu ít nhiều lướt qua một chút bất ngờ, hoặc nói là thất vọng, không nghĩ tới Thám Hoa lang trong truyền thuyết dĩ nhiên là tên để ria mép nhìn hèn mọn, phát hiện không có phong thái văn sĩ "Tuyệt thế vô song" như trong tưởng tượng của bà ta.

Bà ta có phần hoài nghi có phải là đã nhận sai người rồi hay không.

Năm đó, khi Thám Hoa lang một cuộc thi thành danh thiên hạ, với loại lang quân này, còn có nhã xưng "Thám Hoa", các cô nương Kinh Hồng điện sao có thể nhẫn nhịn không thảo luận cho được, khi có khách phương xa tới thì càng nhịn không được thử hỏi thăm, nghe nói dung mạo cũng không tệ.

Lúc đó các cô nương còn nói với nhau, nếu ai có thể làm cho Thám Hoa lang viết một thủ thi từ, sau đó phổ thành nhạc để hát xướng, vậy thì chắc chắn dương danh thiên hạ, thân phận lập tức sẽ không tầm thường nữa, ngay cả là nữ tử thanh lâu cũng sẽ lập tức có sự khác biệt, cho dù vẫn là nữ tử thanh lâu nhưng không còn giống như những nữ tử thanh lâu bình thường.

Kiếm tiền chỉ là thứ yếu, có thể tẩy rửa đi không ít khí tức phong trần, nhiều thêm mấy phần phong nhã, đây là điều mà rất nhiều nữ tử thanh lâu tha thiết ước mơ.

Không còn cách nào, thứ gì đó dính tới văn vẻ đều sẽ thể hiện ra sự tao nhã.

Cũng giống như là chuyện nam nữ này, với văn nhân đó là chuyện phong lưu văn nhã, đặt trên thân người khác thì có phần không dễ nghe rồi.

Cổ Thanh Chiếu trong lòng ngổn ngang trăm mối, nhìn lui nhìn tới, đoán chừng không có nhìn lầm, tên mập mạp và tên to con kia rõ ràng là không phải, nhìn vị trí người đến là có thể nhận ra được rồi, tên ria méo nhìn hèn mọn kia đi ở phía trước, hẳn đúng là vị Thám Hoa lang kia.

Quả nhiên, Thanh Nha đang tựa ở khung cửa đứng dậy, nhắc nhở bên tai Vương Vấn Thiên một câu, "Chính là tên để ria mép kia."

Vương Vấn Thiên a một tiếng, trong miệng thì thầm một câu, "Tưởng rằng hắn ba đầu sáu tay chứ, chẳng qua cũng chỉ là như thế." Sự khinh thường thể hiện ra hết trong giọng nói.

Nhưng mà quầng sáng của thiên hạ đệ nhất tài tử vẫn là rất chói sáng, Cổ Thanh Chiếu còn đang nhìn chằm chằm quan sát kỹ càng, phát hiện thân hình Thám Hoa lang cũng là không tệ, không giống thư sinh văn nhược bình thường, trong lòng suy nghĩ, nếu là các cô nương Kinh Hồng điện biết được Thám Hoa lang trong truyền thuyết đã tới đây, e rằng sẽ dốc toàn bộ lực lượng tới quan sát.

Đôi mắt sáng của bà ta lóe sáng, trong mắt rạng ngời, quả thực cũng cảm thấy Kinh Hồng điện hôm nay bởi vì đón vị quý khách này mà rất vinh dự, nhưng cũng âm thầm thổn thức, vậy mà bây giờ lại lập bố cục hại vị Thám Hoa lang này.

Đi tới cửa vào, Dữu Khánh ba người dừng bước lại, nhanh chóng quan sát mọi người trước mắt, ánh mắt gần như đồng thời khóa chặt Vương Vấn Thiên, cho dù chưa có gặp qua, nhưng vẫn là cùng lúc nhận ra được chính chủ, bởi vì không quản là cách ăn mặc hay khí chất trên thân của Vương Vấn Thiên, đều rõ ràng thể hiện ra kiểu con nhà giàu mới nổi, Thanh Nha ở bên cạnh hiển nhiên không giống.

"Vị này chính là công tử nhà ta. Công tử, ba vị tiên sinh này chính là Dữu tiên sinh, Nam tiên sinh, Mục tiên sinh."

Tôn Cửu bước nhanh đến giữa song phương, giúp hai bên giới thiệu cho nhau biết.

Vương Vấn Thiên lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười, chắp tay chào: "Ngưỡng mộ đã lâu đại danh của Dữu huynh, hôm nay tại có thể vui lòng đến đây dự tiệc, quả thật là chuyện may mắn." Lại chắp tay ra hiệu chào với hai người Nam, Mục một cái. Gã ta chính là nhằm vào Dữu Khánh, hoàn toàn không đặt hai vị khác vào trong mắt.

Nếu không phải sợ gọi một mình Dữu Khánh, e rằng Dữu Khánh không chịu tới, thì gã ta đã hoàn toàn không muốn mời hai vị kia.

Dữu Khánh cũng chắp tay chào với gương mặt hờ hững, "Ta cũng nghe tới đại danh Già La Sơn đã lâu, không nghĩ tới có thể được Vương thiếu chưởng môn mở tiệc chiêu đãi, thực sự là khiến người kinh ngạc vui mừng."

Hai tay Nam Trúc ôm trước bụng, vẻ mặt nghiêm túc, không có hé răng.

Mục Ngạo Thiết hơi ngẩng đầu, đầu hơi lệch, nghiêng nghiêng liếc nhìn với kiểu cách kiêu ngạo.

Cổ Thanh Chiếu sợ bọn họ ngay tại chỗ không nể mặt nhau, nhanh chóng tươi cười nói: "Mấy vị quý khách, bên ngoài gió lạnh, không phải nơi nói chuyện, mời vào trong rồi nói tiếp đi."

Vương Vấn Thiên lập tức nhường đường, đưa tay nói: "Dữu huynh, mời."

Lúc này hai nhóm người đi vào bên trong, Cổ Thanh Chiếu đưa quạt tròn trong tay vẫy ra hiệu, tiếng đàn du dương lập tức vang lên, một đám vũ nữ im lặng chờ đợi tại giữa sân lập tức tung tăng nhảy múa tiếp khách.

Bầu không khí lập tức sôi động lên, ba người Dữu Khánh lại nhìn trang trí nguy nga tráng lệ bên trong, phát hiện thấy chỉ riêng đèn chiếu sáng đã có trăm nghìn ngọn, chiếu sáng rõ ràng tất cả bên trong.

Ánh mắt Dữu Khánh trọng điểm dừng tại lư hương xông thơm treo tại trên xà nhà, nhìn thấy khói xanh lượn lờ, còn có hương khói nhàn nhạt phiêu tán bên trong, tức thì an tâm hơn không ít.

Sau khi bắt chuyện mời mọi người ngồi xuống xong, Cổ Thanh Chiếu lập tức xin cáo lui, trước khi rời đi thì ra hiệu ánh mắt với Vương Vấn Thiên và Thanh Nha, báo hiệu kéo dài.

Bà ta vốn định giới thiệu nhiều về bản thân một chút với Dữu Khánh, cũng là muốn làm quen, nhưng nghĩ đến một chút nữa phải hại người ta, lập tức bỏ qua ý nghĩ này.

Lúc này, Dữu Khánh và Vương Vấn Thiên mỗi người một cái bàn, song song ngồi ở vị trí chính, hai bên phía dưới đương nhiên là người bên nào ngồi bên đó.

Mà bên cạnh mỗi tân khách đều có hai gã nữ tử xinh đẹp, ôn hương nhuyễn ngọc hầu hạ tại hai bên.

Vương Vấn Thiên hiển nhiên rất quen với trường hợp này, thuận theo tự nhiên.

Thanh Nha càng là không khách khí, trực tiếp trái ôm phải giữ thoải mái nói cười.

Sư huynh đệ ba người đều không chút động lòng với những cô nương ở hai bên, dâng rượu gì gì đó cũng không dám uống, làm cho mấy cô nương kia có phần lúng túng, hai người Nam, Mục đều âm thầm đề phòng bốn phía.

Dữu Khánh thì quan sát Thanh Nha nhiều một chút, không biết là người nào, có thể có tư cách ngồi tại nơi đây, phỏng chừng cũng

không phải là người bình thường.

Đương nhiên, hắn càng nhiều chính là đang quan sát tình trạng hương khói nhàn nhạt lượn lờ bên trong phòng.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn hơi động, nhanh chóng liếc nhìn qua vị trí cửa sổ mái thông gió, ngay sau đó lại bất động thanh sắc mà hạ ánh mắt xuống, khóe miệng nhếch lên một nét cứng rắn lạnh lẽo.

Vương Vấn Thiên thờ ơ quan sát đang thắc mắc không biết vị này đang nhìn cái gì, giống như đang xem khiêu vũ nhập thần, lại giống như không xem, khiến người ta có cảm giác như con mắt bị mù trợn lên, lúc này nhìn thấy hắn hồi thần, lập tức nhấc chén rượu lên cười nói: "Dữu huynh, có phải là rượu không ngon, cô nương không đẹp không, vì sao rầu rĩ không uống?"

Dữu Khánh đẩy cô nương ở hai bên đang dựa sát vào, đứng lên, lấy hơi quát lớn: "Đàn hát, khiêu vũ, mời rượu, đều dừng lại hết cho ta."

Một tiếng quát ra như thế, múa hát đều dừng, các cô nương phục vụ rượu đều quay mặt nhìn nhau, bầu không khí bên trong phòng lập tức không còn bình thường.

"Ta cùng với Vương thiếu gia có chuyện quan trọng thương lượng, người không liên quan gì đều đi ra ngoài cho ta!"

Dữu Khánh phất tay chỉ tới những cô nương đàn múa, ca hát ra hiệu đều cút ra ngoài đi.

Vương Vấn Thiên khuôn mặt lạnh lẽo nhìn hắn, trong lòng suy nghĩ nên làm như thế nào để kéo dài thời gian.

Thanh Nha chậm rãi chén rượu xuống, nghiêng đầu ra hiệu, những cô nương đàn múa, ca hát đang không biết nên làm gì bây giờ lập tức nhanh chóng lui ra.

Đương nhiên, y cũng thuận tay kéo cô nương ở bên cạnh muốn rời đi xuống, nhìn như hôn môi sờ loạn, kì thực là nhẹ giọng dặn dò một câu, "Nhanh chóng bảo lão bản nương đưa người đến đi."

Cô nương nghe tiếng rời đi.

Dữu Khánh lưu ý đến hành động của Thanh Nha, phát hiện thấy tên gia hỏa cánh tay trần này ở tại nơi đây là một kẻ tiếng nói có sức nặng, cũng không biết đến tột cùng là thần thánh phương nào.

Vương Vấn Thiên cũng chầm chậm đứng lên, vẻ mặt rõ ràng khó chịu nói: "Dữu huynh, ngươi là có ý gì? Ta hảo tâm mở tiệc chiêu đãi, ngươi không có cảm kích hay sao?"

Dữu Khánh nhấc chân đá văng ghế ra, đối diện với gã ta, nói: "Vương huynh cảm thấy ta còn có lòng thanh thản xem ca múa già sao? Ta là ai, ngươi vì sao mở tiệc chiêu đãi, chúng ta đều trong lòng biết rõ ràng, có chuyện gì không ngại nói thẳng ra đi, không cần phải ở tại nơi đây quanh co lòng vòng. Bây giờ ta đã tới rồi, thả người ra đi!"

Vương Vấn Thiên: "Ta làm sao nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì?"

Dữu Khánh trực tiếp đẩy ra một câu, "Ngươi cho rằng Chung Nhược Thần có thể nhìn trúng loại mặt hàng như ngươi sao?"

Ra vẻ sự việc không liên quan đến mình, Thanh Nha đang chậm rãi bóc đậu phộng nghe vậy thì sửng sốt, nhịn không được giương mắt nhìn về phía Dữu Khánh, vô cùng bất ngờ, vốn tưởng rằng Vương Vấn Thiên là một tên nói chuyện lỗ mãng, không ngờ tới bây giờ xuất hiện thêm một kẻ nói chuyện càng lỗ mãng hơn, Thám Hoa lang dương danh thiên hạ là loại như vậy sao?

Nói chung, y đột nhiên mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lại không nói được rõ ràng là không thích hợp ở điểm nào.

Khuôn mặt của Vương Vấn Thiên lập tức trở nên âm trầm, "Họ A, không nên cho mặt mũi mà không biết xấu hổ, muốn để cho ta thả người sao, vậy thì ngoan ngoãn, thành thật nói chuyện đàng hoàng với ta đi."

Được rồi, Dữu Khánh muốn nghe chính là những lời này của gã ta, muốn chính là nghe chính gã ta thừa nhận mình bắt cóc Tiểu Hắc, vốn nghĩ muốn dụ dỗ gã ta nói ra những lời này sẽ phải hao tốn chút công phu, không nghĩ tới tùy tiện kích động một chút liền nói ra rồi, lập tức trầm giọng nói:

"Họ Vương, làm người không nên quá vô sỉ, có chuyện gì trực tiếp nhằm vào ta đây, không đáng làm khó với một tiểu hài tử, lập tức thả người đi… Ta cũng là vì muốn tốt cho ngươi, tiểu hài tử kia Vương gia ngươi không thể trêu chọc vào."

Không thể trêu chọc vào? Ánh mắt Thanh Nha lấp lóe.

Vương Vấn Thiên cười nhạt, "Đừng có tại nơi đây lừa gạt, ta…"

Dữu Khánh không chút khách khí mà đánh gãy gã ta, "Đừng dông dài nữa, tiểu hài tử đó là người được U Nhai cấp cho thân phận chính thức của U Giác Phụ, ngay cả người của U Giác Phụ ngươi cũng dám bắt, quả thực đã chán sống rồi đi?"

Cái gì? Vương Vấn Thiên và Thanh Nha có thể nói đồng thời há hốc mồm.

Thanh Nha phản ứng nhanh, lập tức nhắc nhở: "Vương công tử, ngươi làm sao có thể bắt người của U Giác Phụ chứ, ta làm sao không biết có chuyện này?"

Vương Vấn Thiên nhanh chóng kịp phản ứng lại, lập tức thề thốt phủ nhận, "A Sĩ Hành, đừng có ở tại đây nói bậy. Ta không có bắt bất kỳ kẻ nào, càng không có bắt người của U Nhai. Đừng mong giội nước bẩn lên người ta."

Chương 468: Ngộ lệnh không tha

Hai người, một người nhắc nhở đúng lúc, một người nhận ra đúng lúc.

Nói chung ý muốn thể hiện ra cũng rất rõ ràng, từ giờ trở đi, việc bắt cóc người của U Giác Phụ không có bất kỳ quan hệ gì với bọn họ.

Thật sự có thể nói là hành động nhanh chóng, ngay tại chỗ phủi sạch quan hệ.

Dữu Khánh đương nhiên biết rõ bọn họ có ý gì, đây cũng là điều mà lúc trước hắn lo lắng nhất, cho nên ngay từ đầu liền không dám nói ra Tiểu Hắc có thân phận U Giác Phụ, rất sợ bên này sẽ làm ra chuyện sát nhân diệt khẩu, hủy thi diệt tích, không nghĩ tới sợ cái gì tới cái đó, càng không nghĩ tới đám gia hỏa này vậy mà có thể ngay tại chỗ phủ nhận lời đã nói ra.

Trên mặt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhịn không được hiện lên nét giận dữ.

Nhìn thấy vẻ mặt không nói nên lời của Dữu Khánh, Vương Vấn Thiên chắp tay sau lưng, nét mặt đắc ý, giống như đang nói, ta không thừa nhận đó, ngươi có chứng cứ gì không? Có thể làm gỉ được ta?

Không biết rằng Dữu Khánh là đang toát mồ hôi lạnh vì gã ta, vì lời nói của gã ta mà toát mồ hôi lạnh.

Điểm đầu tiên, bất kể đối phương là có ý nghĩ gì đối với mình, hắn là muốn đem chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.

Nói trắng ra là, hắn cũng không dám đắc tội đối phương quá mức, nếu không chính là đắc tội với toàn bộ Già La Sơn, huống chi, hắn

còn nghe nói đây là có họ hàng thân thích với Địa mẫu, với thế lực của Già La Sơn, thế đơn lực bạc như sư huynh đệ bọn họ làm sao có thể đối kháng.

Hắn tìm người của U Nhai, làm ra chuyện này, chỉ là muốn đảm bảo tuyệt đối an toàn cho Tiểu Hắc, cũng không muốn đẩy Vương Vấn Thiên vào chỗ chết.

Vì vậy, sau khi đối phương đã thừa nhận bắt cóc người, hắn mới nói ra thân phận U Nhai để hù dọa đối phương, hắn hi vọng đối phương sẽ nói là mình không biết Tiểu Hắc là người của U Giác Phụ, sau đó là người không biết không có tội, rồi thả người ra, từ đó, chuyện lớn sẽ biến thành chuyện nhỏ. Nào ngờ đối phương không thuận thế làm tới, trái lại giở ra trò ngang tàng, vậy mà nuốt lại lời đã nói ra, thật sự cho rằng người nghe là kẻ ngốc hay sao chứ?

Có một số lời nói phải phân biệt là người nào đang nghe, người nghe không bình thường, nghe vào trong tai đó chính là khẩu xuất cuồng ngôn, hắn là thật sự toát mồ hôi lạnh thay cho Vương Vấn Thiên, lập tức cất lời hảo tâm khuyên nhủ: "Vương huynh, ta nghĩ lúc trước ngươi hẳn là không biết đứa trẻ kia có thân phận U Giác Phụ, vì vậy mới xảy ra hiểu lầm, người không biết không có tội, ngươi chỉ cần thả người ra là được rồi, việc này liền như vậy bỏ qua."

Hắn có thể nói đã hạ thấp phong thái, chính là vì để cho đối phương có một cái bậc thang đi xuống, tạo thuận lợi cho đối phương xuôi theo sườn núi vượt qua cửa ải này.

Nhưng mà Vương Vấn Thiên lại không nghĩ như vậy, vừa nhìn thấy dáng vẻ của hắn như vậy thì cho rằng hắn đã bị mình làm cho không còn khí thế, thấy Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh cũng đã chịu thua ngay trước mặt mình, trong lòng không chỉ cảm thấy sảng khoái, càng là có tâm thái đánh chó rơi xuống nước, muốn tiếp tục theo đuổi sự khoái cảm này, ngay tại chỗ tiếp tục phủ nhận: "Hiểu lầm gì mà hiểu lầm, cái gì mà người không biết không có tội, ta

nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì? Ta nói lại lần nữa, ta không biết tiểu hài tử gì cả, càng chưa từng bắt cóc."

Cùng lúc đó, thân ảnh Cổ Thanh Chiếu xuất hiện trở lại, tay còn dắt theo một nữ tử đeo vòng leng keng, da thịt trắng hơn tuyết, mặt mày đẹp như tranh vẽ, đôi mắt sáng như thu thủy, dung mạo khuynh thành, chỉ là vẻ mặt còn chưa có bình tĩnh, kinh nghi nhìn xung quanh.

Xem ra rõ ràng là bị người trước vội vã kéo tới.

Quả thực cũng là như thế, Cổ Thanh Chiếu nhận được người mà Thanh Nha nhờ truyền lời, bà ta vừa hỏi thăm tình huống liền biết không cần phải chuẩn bị vòng vòng vo vo như ý định nữa, muốn kéo cô nương tới cưỡng ép giội nước bẩn.

Quả nhiên, Thanh Nha vừa thấy bà ta dẫn người đến, lập tức nháy nháy mắt, ra hiệu về phía Dữu Khánh.

Cổ Thanh Chiếu hiểu ý, lập tức nhỏ giọng thì thầm tại bên tai cô nương, "Tên để ria mép kia." Tay thuận tiện tại sau lưng cô nương đẩy một cái vào eo, thúc giục.

Cô nương kai quả thực là một người thanh bạch bán nghệ không bán thân, cũng là một trong mấy vị Hồng bài cô nương của Kinh Hồng điện.

Lúc này nàng ta có vẻ chần chừ muốn nói lại thôi, nhưng dù sao thân ở tại trong nơi trăng hoa, thật sự đến thời điểm ngay cả lão bản nương cũng không che chở, lại còn muốn ép bức nàng, thì nàng ta cũng là người thân bất do kỷ, không thể không tuân theo, chỉ có thể là cắn môi chậm rãi đi về phía Dữu Khánh, hai tay mười ngón bối rối đan vào nhau xoay xoay trước bụng.

Đối với việc nàng ta đi tới, Dữu Khánh cũng không để tâm, chỉ là liếc mắt nhìn một cái, nói thật, hiện tại, nhất là tại thời điểm này, hắn thật sự là không sợ bên trong Kinh Hồng điện có ai có thể làm gì

được hắn, từ khi rời núi đến nay, đây là lần đầu tiên có tự tin, có đầy đủ sức lực như thế.

Tâm trạng hắn lúc này càng nhiều chính là không biết nói gì với Vương Vấn Thiên, hắn rất muốn trực tiếp làm rõ nói cho Vương Vấn Thiên biết, có một số việc không biết thì không sao, nếu đã biết rõ còn cố tình phạm vào, sự việc đó chính là khác rồi, không nên muốn chết như vậy.

Hai người Nam, Mục lại phát hiện thấy không thích hợp, thấy Vương Vấn Thiên vừa mới nói xong, lập tức chợt toát ra một nữ nhân không hiểu ra sao đi thẳng đến chỗ Dữu Khánh, sư huynh đệ hai người lập tức nhảy ra khỏi bàn, chắn tại phía trước Dữu Khánh, tay cầm chuôi kiếm, bộ dạng có thể rút kiếm bất cứ khi nào, nhìn chằm chằm vào cô nương kia, biểu hiện ra ý đe dọa.

Dữu Khánh đang suy nghĩ chuẩn bị dùng cách nào để khuyên bảo Vương Vấn Thiên, chợt ánh mắt hơi động, phát hiện thấy Cổ Thanh Chiếu tiến tới đây.

Cổ Thanh Chiếu thấy người được mình đẩy lên sân khấu đã bị hai người Nam, Mục ngăn cản, lập tức tự mình bước lên, bước nhanh tiến tới, đi tới bên người cô nương kia thì trực tiếp động thủ, đột nhiên kéo lấy cổ áo của cô nương, thuận tay kéo xuống.

Rẹt rẹt, xiêm y của cô nương kia bị xé rách, bộ ngực tuyết trắng thiếu một chút thì đã hoàn toàn lộ ra ngoài, ngay chính nàng ta rõ ràng cũng không nghĩ tới sẽ có đòn tập kích này, cũng may mà bản thân nàng ta phản ứng theo bản năng rất nhanh, hai tay khẩn cấp ôm kín ngực, vẻ mặt bối rối.

Cổ Thanh Chiếu còn chưa có xong, hai tay nâng lên khuấy động, trực tiếp khiến cho đầu tóc cô nương kia bị rối loạn lên, váy cũng bị xé rách tả tơi lộn xộn. Cô nương kia vốn có nét nhã nhặn, lúc này rõ ràng đã bị làm cho lúng túng xấu hổ vô cùng.

Thanh Nha hơi vui vẻ, cúi người lại nhấc chén rượu lên trên bàn, chậm rãi thưởng thức.

Vương Vấn Thiên nhìn thấy như vậy thì thấy kích thích, có vẻ cực kỳ tán thưởng đối với hành động của Cổ Thanh Chiếu, đối với phản ứng ngây ngẩn sững sờ của sư huynh đệ ba người Dữu Khánh lại càng cảm thấy khôi hài.

Ngay sau đó, Cổ Thanh Chiếu phất tay chỉ về phía Dữu Khánh, nổi giận nói: "Dữu công tử, đã một mực nói mãi với ngài, 'Thanh Thiển' cô nương là bán nghệ không bán thân, đây là quy định tại Kinh Hồng điện, mọi người đều biết, vì sao ngài cứ phải muốn kéo nàng vào trong phòng để cưỡng hiếp cơ chứ?"

Đây là bắt đầu cưỡng ép vu oan a, Vương Vấn Thiên vẻ mặt mỉm cười, trong miệng thì thầm nói ra một câu, "Làm thật xinh đẹp!"

Cảm giác lúc này của gã ta là tiêu tiền không có uổng phí.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh quả thực có phần bị làm cho sửng sốt, nhưng cũng không ngốc, lập tức kịp phản ứng lại, liền biết rõ lần mở tiệc chiêu đãi này giấu giếm ý nghĩ xấu xa gì.

Nam Trúc rút kiếm, chỉ về phía Cổ Thanh Chiếu, gầm lên: "Tiện nhân, đừng có ở đây nói bậy!"

Đang cầm chén rượu thưởng thức, lúc này Thanh Nha cất tiếng, "Thế nào, đã phi lễ cô nương người ta còn muốn sát nhân diệt khẩu hay sao? Đây là khi dễ Kinh Hồng điện không có người sao?"

Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu ngừng, cũng đưa tay vỗ vỗ vào tay cầm kiếm của Nam Trúc, ra hiệu cho gã thu kiếm lại, sau đó nói với Vương Vấn Thiên: "Vương huynh, ngươi muốn làm cái gì, ta đại khái đã hiểu được rồi, đơn giản là muốn làm hỏng danh tiếng của ta. Không bằng như vậy đi, chỉ cần ngươi thả tiểu hài tử kia ra, ta cho ngươi giội lên ta phần nước bẩn này!"

Hắn vẫn là muốn nhường nhịn, vẫn là muốn biến chuyện lớn thành chuyện bé, cũng thực sự là không còn cách nào, môn phái Linh thực xếp trong mười hạng đầu tại Cẩm quốc không chỉ có tiền, thế lực cũng to lớn không phải trò đùa, sư huynh đệ ba người bọn họ thật sự không cần phải đối địch cùng nó.

Lui một bước mà nói, một mình hắn thì thế nào cũng được, nhưng không thể liên lụy lão Thất và lão Cửu cùng bị truy sát liên miên không dứt.

Hơn nữa, người ta tranh giành tình nhân mà thôi, hắn không cần thiết phải tranh hơn thua về việc này, hắn cũng không muốn tụ hợp cùng Chung Nhược Thần. Năm đó, lời Mông Phá nhắc nhở tại bên trong Tiểu Vân gian luôn luôn đè nặng trong lòng hắn, có thể mượn việc này để rũ sạch quan hệ cũng hay.

Vương Vấn Thiên lại liên tục cười nhạt, "Tiểu hài tử gì nha! Ta đã nói không có quan hệ gì với ta, ngươi nghe không hiểu tiếng người sao?" Đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu cho Cổ Thanh Chiếu, sau đó ngồi xuống trở lại, chuẩn bị nhìn xem trò hay.

Lúc này, Cổ Thanh Chiếu hướng ra phía ngoài cửa, gọi lớn: "Người đâu, mau tới…"

Ánh mắt Dữu Khánh lập tức liếc nhìn ra phía ngoài cửa, đại khái có thể đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, đây chính là làm cho hắn thân bại danh liệt, đoán chừng tất cả khách nhân ở mấy gian liền kề đều sẽ bị kinh động chạy tới đây.

Rầm!

Vị trí bên ngoài cửa sổ thông khí nơi đấu củng nóc nhà đột nhiên ầm ầm bùng nổ, mọi người giật mình ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy trong đám vật liệu bùng nổ tung bay ra, đồng thời có hai bóng người lướt theo.

Cổ Thanh Chiếu gọi người đến, thật đúng là lập tức gọi người tới rồi.

Hai người thân mặc áo choàng đen, đội nón có mành lụa buông thả, trực tiếp rơi tại bên cạnh Dữu Khánh.

Sợ Vương Vấn Thiên đang ngồi tại vị trí đầu song song với Dữu Khánh gặp phải bất trắc, Tôn Cửu nhanh chóng lắc mình chắn trước người Vương Vấn Thiên, che chở cho gã ta lui về phía sau.

Vương Vấn Thiên trái lại là kẻ có can đảm, cười lạnh nói: "Ta đang không biết từ đâu tới mà có dũng khí cò kè mặc cả cùng lão tử, thì ra là mang theo giúp đỡ tới đây. Lão bản nương, hộ vệ giữ nhà của ngươi tại đây không ổn nha, có người xông vào cũng không biết, cẩn thận đập phá chiêu bài của Kinh Hồng điện, có cần Già La Sơn ta phái chút cao thủ tới đây giúp đỡ hay không chứ?"

Không biết rằng trong lòng Cổ Thanh Chiếu và Thanh Nha đã là giật mình không ít, hai người đều rõ ràng Kinh Hồng điện phòng ngự nghiêm ngặt cỡ nào, nơi đây thế nhưng là nơi hào khách tiêu tiền như nước, làm sao có thể không bảo vệ an toàn cho hào khách, không chỉ là phòng thủ nghiêm ngặt, ngay cả các loại đồ ăn thức uống của khách nhân đều phải được đảm bảo tuyệt đối an toàn.

Kinh Hồng điện có rất nhiều hộ vệ canh gác, hơn nữa còn nuôi dưỡng không ít cao thủ tọa trấn, bên ngoài có người trà trộn vào tới đây làm sao có khả năng không phát hiện được, hơn nữa còn một lần trà trộn vào hai người.

Hai gã khách không mời mà đến đột nhiên xuất hiện, xác thực khiến cho trong lòng hai người chấn động không nhỏ.

Lách cách, Thanh Nha bóp nát chén rượu trong tay, nhìn chằm chằm hai gã khách không mời mà đến, hỏi: "Hai vị là người nào, có biết quy định của Ảo Vọng hay không?"

Một nơi có nhiều người, nhiều kiểu tụ tập như vậy, có thể duy trì trật tự, đương nhiên là phải có quy tắc, bất luận là nhà dân hay là cửa hàng, chưa được cho phép thì bất kỳ kẻ nào cũng không được tự

tiện xông vào, một khi bị bắt được, Trấn Hải ty sẽ trừng phạt nghiêm khắc.

Hai gã khoác áo choàng, đội nón đồng thời lay động, từ trong kẽ áo choàng tách ra, song song đưa ra một kiện vũ khí trong tay, thực ra là hai cây lệnh tiễn kim loại màu đen.

Hai gã người đội nón rõ ràng là đang dùng thứ này để làm rõ lai lịch của mình, lộ ra hoa văn điêu khắc trên lệnh tiễn cho mọi người xem.

Hoa văn trên lệnh tiễn màu đen xoay chuyển.

Một mặt viết chữ là: Vô gian thiên địa.

Một mặt viết chữ là: Âm dương vô gian.

Đó là điểm khác nhau trên hai cây lệnh tiễn, mà ở mặt kia của lệnh tiễn thì đều có bốn chữ giống nhau: Ngộ lệnh không tha!

Không nói tới việc hình vẽ có ý nghĩa gì, nhưng ý nghĩa trên mặt chữ đã rất rõ ràng, nghĩa là người cầm lệnh tiễn có thể đi đến bất kỳ đâu, khi cầm lệnh hành sự thì mặt mũi của người nào đều vô dụng, gọi là Ngộ lệnh không tha!

Hai cây lệnh tiễn, mỗi cái có tám chữ ngắn gọn, nhưng khí thế hào hùng.

Thấy cái lệnh tiễn này, vô luận là Thanh Nha hay là Cổ Thanh Chiếu, kể cả cô nương quần áo không chỉnh tề kia đứng tại chỗ khiếp sợ.

Nhất là Vương Vấn Thiên, trừng lớn hai mắt, sợ ngây người, không nghĩ tới mình cũng có thể có cơ hội tận mắt nhìn thấy hai cây lệnh tiễn trong lời đồn này.

Đồng thời, hai người đội nón buông mành lụa không gió tự lay động, lộ ra hình dáng, hai cái khuôn mặt không phải con người, là hai cái

khuôn mặt báo hoa lớn, con mắt to, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, ánh mắt nhìn chăm chú về phía Vương Vấn Thiên.

Chương 469: Đoạn sống chi hình

Bị hai người này nhìn chằm chằm vào, trong lòng Vương Vấn Thiên cảm thấy ớn lạnh, nghĩ đến lời Dữu Khánh nói, đứa trẻ mà gã ta bắt cóc kia là người của U Giác Phụ, ánh mắt lập tức trở nên hoảng hốt, ánh mắt không biết nên nhìn vào đâu, không biết nên làm thế nào mới có thể nhìn thấy trấn định được.

Chỉ cần là người có hiểu biết đối với Tu Hành giới thì đều biết rõ hai kẻ Bán yêu quái mặt mèo cầm lệnh tiễn xuất hiện tại nơi đây này là người nào, là Hành tẩu dưới trướng Phán quan của U Nhai, chuyên tổ chức xử lý những việc hoặc người ở bên ngoài làm trái với quy tắc của U Giác Phụ, người ngoài thường gọi là "U Sai" .

Có rất nhiều lời kể liên quan đến "U Sai", đều là những câu chuyện nói về sự lãnh huyết vô tình. Nói chung chính là nơi U Sai đến giống như đích thân Phán quan tới, trừng phạt thay U Nhai.

Thanh Nha có tham dự bắt cóc, lúc này hầu kết liên tục chạy lên chạy xuống, y cũng rất khẩn trương.

Dữu Khánh lại thầm hô không tốt, lúc trước hắn cùng hai gã U Sai đã thống nhất với nhau, đợi cho hắn làm rõ chân tướng sự việc rồi sẽ mời bọn họ hiện thân, hắn không nghĩ tới hai vị U Sai cứ trực tiếp xuất hiện như vậy.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy sự việc khó có thể kết thúc rồi.

Nam Trúc nhưng là thầm thấy vui vẻ, vung kiếm chỉ về phía Vương Vấn Thiên, "Tiểu tử họ Vương kia, ngươi không phải là có bản lĩnh

sao? Ngươi không phải rất mạnh miệng sao? Tiếp, tiếp tục mạnh miệng nghe một chút."

Vương Vấn Thiên co thân thể giấu mình tại phía sau tùy tùng tâm phúc Tôn Cửu, không ngừng nuốt nước bọt, thậm chí còn không quan tâm nổi tới lời châm biếm của Nam Trúc, chỉ cẩn thận nhìn chằm chằm vào hai vị U Sai.

Nam Trúc lại vung kiếm chỉ về phía Thanh Nha, "Ngươi vừa mới nói sát nhân diệt khẩu là chuyện gì vậy? Ngươi không phải rất ngang tàng sao? Tới đi, đúng lúc có nhân chứng ở đây, ngươi tiếp tục nói bậy thử xem."

Thanh Nha căng căng khóe miệng không hé răng, không đưa ra bất kỳ lời đáp lại nào.

Nam Trúc lại lần nữa chỉ kiếm tới Cổ Thanh Chiếu, "Lão bản nương, ngươi không phải đã chuẩn bị sẵn sàng nước bẩn rồi sao? Tiếp nha, tiếp tục giội a, tại sao lại câm như hến rồi?"

Cổ Thanh Chiếu cũng không có hé răng, sự việc đột nhiên biến thành như vậy, từng người đều rất hoảng sợ, tất cả đều bị chấn nhiếp rồi, đều là có tật giật mình, đều đang lo lắng không biết sẽ bị xử lý thế nào, nào ai còn có thể thanh thản để ý tới lời châm biếm của tên mập mạp này.

"Mau tới đây a, có người phi lễ Thanh Thiển cô nương."

"Người đâu, Thanh Thiển cô nương bị người cưỡng hiếp rồi."

Bên ngoài không ngừng có âm thanh oang oang kêu gào.

Rất nhanh liền có một đám người ào ào chạy tới, đều là được Cổ Thanh Chiếu sắp xếp sẵn trước đó.

Sau khi bà ta tại nơi đây vừa cất tiếng gọi người, thì người mà bà ta sắp xếp sẵn liền lập tức làm náo loạn kêu gọi khách nhân ở ba dãy

phòng liền nhau đi ra ngoài, vừa nghe nói là Thanh Thiển cô nương của Kinh Hồng điện, người có tiếng chỉ bán nghệ không bán thân, vậy mà lại bị người cưỡng hiếp ngay tại Kinh Hồng điện, tất cả đều rất ngạc nhiên, đều muốn nhìn xem là người nào có lá gan lớn như vậy.

Kể cả một đám cô nương oanh oanh yến yến cũng bị làm kinh hãi, trước đó các nàng cũng không biết lão bản nương có sự sắp xếp này, cho nên cũng đều cho rằng là thật sự đã xảy ra chuyện.

Có thêm cả những hộ vệ canh gác Kinh Hồng điện lần lượt lướt tới, bầu không khí lập tức trở nên náo nhiệt, dồn dập xông vào trong.

Cổ Thanh Chiếu tức thì âm thầm kêu khổ, có cảm giác như tự nâng đá lên nện chân mình, vội vàng nhanh chóng xua xua tay ra hiệu cho người của mình đang xông tới đây, thể hiện không nên làm rối loạn thêm nữa.

Nhân thủ của bà ta mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn là nhanh chóng xếp hàng phía trước, giang hai tay ra tạo thành một giới tuyến, ngăn cản những người theo sau không cho tiếp tục xông tới trước.

Hai gã U Sai đã thả màn lụa trên nón xuống che khuất khuôn mặt, nhìn thấy đột nhiên có một đám người chạy tới, hai người lại tận lực xoay chuyển lệnh tiễn trên tay, lộ rõ ra cho người chạy tới nhìn thấy, biểu hiện rất rõ ràng là muốn nói U Nhai đang làm việc, người lạ không được tới gần.

Hiệu quả răn đe của chiếc lệnh tiễn này vượt quá sự ra hiệu của Cổ Thanh Chiếu, một đám người ào ào ùa tới thấy vậy liền rất nhanh trở nên yên tĩnh, lặng ngắt như tờ, im ắng nhìn xem, tất cả cũng đều rất kinh ngạc, không biết nơi đây xảy ra chuyện gì, tại sao lại rưới tới U Sai của U Nhai rồi.

Hai gã U Sai rõ ràng không muốn dây dưa kéo dài tại nơi này, song song đi tới gần Vương Vấn Thiên.

Thực sự là nhằm vào mình sao? Vương Vấn Thiên bỗng thấy chân mềm nhũn, lui thêm về phía sau, tay cũng kéo lấy phía sau đai lưng của Tôn Cửu, sợ Tôn Cửu bỏ chạy, cho thấy muốn cho Tôn Cửu tiếp tục che ở phía trước mình.

Gã ta cảm thấy trong cuộc đời mình, chưa lúc nào sợ hãi như lúc này.

Gã ta cũng có một thân tu vi, gã ta muốn bỏ chạy, nhưng mà lại không dám chạy, bởi vì người mà U Nhai muốn tìm, chưa bao giờ có thể chạy thoát.

Từ cổ chí kim đều là như thế, không quản trốn đi nơi nào, cuối cùng đều sẽ bị U Nhai tìm ra, không có ngoại lệ!

Điều này thực sự rất đáng sợ, nhưng đúng là U Nhai có bản lĩnh thần kỳ như thế, không có ai biết U Nhai làm sao có thể làm được như vậy.

Một đám người mới chạy tới xem náo nhiệt đều hiếu kỳ trừng lớn đôi mắt để quan sát, đa số người đều không nhận biết Vương Vấn Thiên, cũng đã nhận ra U Sai hình như là xông về phía Vương Vấn Thiên.

Nhìn thấy U Sai tới gần, Tôn Cửu đứng ở phía trước cũng trở nên hoảng sợ, muốn nhanh chóng bỏ đi, lại phát hiện thấy mình đang bị kéo lại, muốn bảo Vương Vấn Thiên buông tay ra, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào.

U Sai cầm lệnh tiễn với hai chữ "Âm dương" trong tay giơ lên, chỉ về phía Tôn Cửu, phát ra giọng nói đàn ông chói tai, "Ngươi không liên quan, lui!"

Tôn Cửu lập tức gật đầu lia lịa giống như con gà con mổ thóc, thể hiện việc này không có quan hệ gì với mình, hai tay chụp lấy đai lưng của mình, trực tiếp mở khóa đai lưng, lắc mình một cái rời đi ra ngoài hai trượng.

Đột nhiên không còn có tấm thuẫn che chắn, Vương Vấn Thiên tức thì luống cuống tay chân, trong tay còn cầm lấy đai lưng của Tôn Cửu, nét mặt hoảng loạn đến mức không cách nào hình dung.

Ngay sau đó, phía sau lưng đụng phải vật cứng, gã ta đụng phải cây cột, cuối cùng phải dừng lại.

Hai gã U Sai cũng dừng lại, người U Sai cầm lệnh tiễn có chữ "Âm dương" trong tay cất giọng chói tai nói: "Đứa trẻ đó là người của U Giác Phụ, giao nó ra đây."

Vương Vấn Thiên nỗ lực hít sâu một hơi, ném đai lưng trong tay xuống, oán trách nhìn chăm chú vào Tôn Cửu, rồi dường như đã trấn định lại được rồi, dõng dạc nhắc nhở hai vị U Sai trước mắt, "Nhị vị có biết ta là người nào không? Chưởng lệnh Ty Nam phủ là cô cô của ta!"

Người này là cháu trai của Địa mẫu sao? Một đám người đứng tại cửa vào nhìn xem náo nhiệt lập tức rộ lên, có người nghe nói vậy thì đại khái liền biết rõ gã ta là ai.

Hai vị U Sai nhưng không có phản ứng gì, U Sai cầm chữ "Âm dương" trong tay lần nữa nói: "Giao người ra đây."

Vương Vấn Thiên lúc này hoàn toàn không dám thừa nhận, bởi vì sợ hãi, ngang bướng cãi: "Ta không biết tiểu hài tử gì cả, không biết các ngươi đang nói gì."

Lời này vừa nói ra, Thanh Nha nhịn không được nhắm hai mắt lại, có phần không đành lòng nhìn thẳng, trong miệng nghẹn ra một câu nỉ non, "Ngu xuẩn!"

Dữu Khánh thì lần nữa toát mồ hôi lạnh thay cho Vương Vấn Thiên.

U Sai cầm chữ "Âm dương" trong tay nhàn nhạt toát ra một câu, "Thứ không biết sống chết, phải cho chút trừng phạt, Đoạn sống!"

Lời nói vừa ra, chiếc lệnh tiễn có chữ "Thiên địa" đột nhiên từ trong tay một vị U Sai khác được đâm ra.

Phập! Bị đâm trúng bụng, tròng mắt Vương Vấn Thiên thiếu một chút lồi cả ra ngoài, khuôn mặt trắng trẽo lập tức biến thành đỏ thẫm, máu huyết trong cơ thể dường như muốn trào ra khỏi cơ thể.

Tốc độ lệnh tiễn xuất thủ quá nhanh, nhanh đến mức vốn vẫn luôn cao độ cảnh giác nhưng Vương Vấn Thiên cũng không kịp có chút phản ứng nào, thân thể co lại như con tôm.

Đứng bên cạnh quan sát, con ngươi của Thanh Nha đột nhiên co lại. Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh thậm chí không nhìn thấy rõ U Sai kia xuất thủ như thế nào, những người khác biết phân biệt cũng đều là trong lòng rùng mình, càng thêm có vẻ yên tĩnh, càng thêm không dám lỗ mãng.

Ngay sau đó, lệnh tiễn "Thiên địa" lại chém xuống như một cây đao, nhằm phía sau lưng Vương Vấn Thiên đang cong người như con tôm, chém xuống điểm trên cao nhất.

Phanh! Răng rắc!

Một tiếng chấn động vang lên, âm thanh một đốt xương cốt vỡ vụn, phốc, Vương Vấn Thiên phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống mặt đất.

Nét đỏ bừng trên khuôn mặt gã ta biến mất như nước thủy triều, đầu óc choáng váng mơ hồ, hai mắt thỉnh thoảng trợn trắng, miệng đầy máu tươi, hai tay cào loạn khắp nơi trên mặt đất. Người mặc dù không còn tỉnh táo nhưng vẫn có dục vọng cầu sinh, bò trên mặt đất, hai cái đùi rõ ràng không còn động đậy được, nửa thân dưới cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Mọi người nhìn thấy đều hít vào một hơi khí lạnh, cuối cùng đã biết được vị U Sai kia gọi "Đoạn sống" là làm chuyện gì, thì ra là "Hình

phạt bẻ gãy xương sống ", lại là trực tiếp đập vỡ một đốt xương sống của Vương Vấn Thiên.

Dữu Khánh thầm hô xong rồi, lần này đã chắc chắn kết thù với Già La Sơn rồi!

Hầu kết của Thanh Nha lần nữa rung động không ngừng.

Vẻ mặt Tôn Cửu tràn đầy lo sợ, gã dù sao cũng là tùy tùng tâm phúc của Vương Vấn Thiên, nhưng vào lúc này lại mắt mở trừng trừng nhìn Vương Vấn Thiên bị tàn phế, nhưng gã không có chút dũng khí nào để tiến lên tương trợ.

Bò tới bò tới, Vương Vấn Thiên dần dần tỉnh táo lại, cũng bò không nổi nữa, cả người đau đớn run rẩy.

U Sai cầm chữ "Âm dương" trong tay vươn một chân, xoay chuyển người Vương Vấn Thiên lại.

Nằm trên mặt đất, Vương Vấn Thiên kịch liệt thở hồng hộc, khóe miệng còn có vết máu chảy xuống, mặt đầy đau thương, biết rõ người của U Nhai đã trực tiếp phế bỏ lưng của mình.

U Sai xoay lật gã ta từ trên cao nhìn xuống, lần nữa cất giọng chói tai nói: "Ta nói lại lần nữa, giao người ra đây!"

Thân thể đớn run rẩy, Vương Vấn Thiên hỏi ngược lại một câu, "Có thể không giết ta không?"

U Sai hoàn toàn không tiếp tục đề tài này, "Người, ngươi sớm muộn là sẽ giao ra, giao sớm thì bớt chịu cực hình, giao muộn chịu nhiều cực hình. Tiếp theo, ta chuẩn bị lột da ngươi ra, ngươi định để sau khi lột da rồi mới giao người ra, hay là giao ra ngay bây giờ?"

"Ôi…" Mắt đầy hoảng sợ, Vương Vấn Thiên thở ra một hơi, cuối cùng dốc sức hô lên một câu, "Thanh Nha huynh, thả người, giao người!"

Có thể nói là không còn dám chút nào do dự, cũng không dám ôm may mắn gì nữa đối với thân phận bà con thân thích với Địa mẫu, người ta hoàn toàn không cho Địa mẫu bất kỳ thể diện gì, gã ta đã nếm trải hậu quả "Ngộ lệnh không tha" rồi, rất thê thảm.

Thanh Nha bị gã ta gọi thẳng tên, trong lòng giật nảy, nhịn không được nhìn nhìn phản ứng của hai gã U Sai, thấy không có phản ứng gì, lúc này mới quay đầu lại nói với tâm phúc thủ hạ Bàng Thành Khâu: "Nhanh đi đưa người đến đây."

Thở cũng không dám thở, Bàng Thành Khâu gật gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Tiếp theo, ngoại trừ Vương Vấn Thiên nằm trên mặt đất kéo dài hơi tàn, những người khác đều lặng im đứng nguyên chỗ chờ đợi, kể cả U Sai kia.

Trong lúc chờ đợi, Dữu Khánh nhìn thấy được Vương Vấn Thiên đổ dồn ánh mắt oán độc nhìn tới hắn, trong lòng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, hắn cũng không muốn gây náo loạn thành như vậy, bây giờ cũng chỉ có thể là chấp nhận mà thôi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng từ trong ánh mắt oán độc đó nhận thức được chút gì, đã nhận ra được lần này e rằng đã kết thù với Già La Sơn. Bọn họ cũng không nghĩ tới hai vị U Sai kia ngay cả lời nói cũng không có nói mấy câu liền trực tiếp khiến người tàn phế.

Không đợi quá lâu, Bàng Thành Khâu vội vội vã vã trở về, ôm Tiểu Hắc trong cơn mê man tới, định giao cho Thanh Nha.

Thanh Nha lại nghiêng đầu ra hiệu, bảo gã giao trực tiếp cho hai vị U Sai.

Bàng Thành Khâu không còn cách nào, đành phải cố gắng kiên trì đưa người đến.

U Sai cầm lệnh tiễn "Âm dương" trong tay quay sang nói với Dữu Khánh: "Người của ngươi, có việc gì hay không, tự ngươi kiểm tra."

Bàng Thành Khâu nhanh chóng ngoan ngoãn ôm người xoay lại, đưa đến trước mặt Dữu Khánh.

Sư huynh đệ ba người đương nhiên là nhanh chóng đón lấy Tiểu Hắc, vây quanh kiểm tra.

Phát hiện thấy thân thể Tiểu Hắc không có việc gì, Dữu Khánh nói với hai gã U Sai: "Không có việc gì."

Tiểu Hắc tỉnh lại trợn mắt nhìn thấy sư huynh đệ ba người, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó lại nhảy đứng lên, nhìn khắp nơi, gào lên: "Tặc nhân ở đâu?"

Nam Trúc vỗ vai nhóc con, ra hiệu về phía Vương Vấn Thiên, "Không sao rồi, đã bắt được rồi."

Nào ngờ Tiểu Hắc lập tức nhảy lên lao ra, còn chụp lấy cái ghế băng, nhảy đến nhằm ngay đầu Vương Vấn Thiên nện xuống, hạ thủ rất hung dữ.

Bộp! U Sai cầm chữ "Âm dương" khua lệnh tiễn đem đánh bay băng ghế trong tay của nó.

Kết quả không thể đàn áp được Tiểu Hắc, Tiểu Hắc với tay không phản ứng rất trôi chảy, một kích không thành, thuận chân liền một cước hung hăng đá vào trên mặt Vương Vấn Thiên, bốp!

Sư huynh đệ ba người sững sờ tại chỗ, thiếu một chút bị hù dọa toát mồ hôi lạnh.

Mọi người đứng xem cũng chấn động bàng hoàng, ngay cả U Sai cũng ngăn không được, dám ngay trước mặt U Sai ra tay hung dữ, tiểu tử hung dự ngang tàng này là người nào a?

Chương 470: Dũng cảm nhận sai

Hai gã U Sai cũng có phần sửng sốt, không ngờ tới nên không đề phòng kịp.

Cản tiểu gia hỏa này dùng ghế, không nghĩ tới tiểu gia hỏa này còn có thể thuận chân tung một cước, chưa từng dự liệu tới, liền để cho tiểu gia hỏa này đắc thủ rồi.

Ngay trước mặt mọi người, người mà bọn họ khống chế lại bị một tiểu hài tử nói đánh là đánh, bản thân hai vị U Sai cũng có phần kinh ngạc và bối rối, cũng may chỉ là một đứa nhóc, nếu không chỉ suy nghĩ cũng có thể biết được phản ứng của bọn họ. Nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải là một đứa nhóc thì bọn họ cũng sẽ không thể không đề phòng mà để cho thất thủ.

Đang nằm đó, Vương Vấn Thiên cũng không ngờ tới, thấy hai vị U Sai ngăn cản đòn tấn công giùm gã ta, cho rằng hai vị U Sai sẽ ngăn cản tất cả, gã ta cũng không nghĩ tới còn có thể bỏ sót một cước, và cũng không có đề phòng, lại thêm vốn đang bị trọng thương, phản ứng chậm chạp, ngay tại chỗ liền bị đạp trúng ngay mặt.

Dấu chân đo có thể nói là tương đối rõ ràng.

Không còn cách nào, Tiểu Hắc chính là không thích đeo giày, lúc trước để chân trần chạy loạn khắp nơi, chân quả thực dơ bẩn, đừng nói là đạp lên mặt, đạp lên tường cũng có thể lưu lại dấu chân.

Quan trọng hơn là, Tiểu Hắc ra chân rất hung dữ, quả thực không lưu tình, nó cũng không phải là tiểu hài tử bình thường, sức lực rất lớn, chân chính là một cước đạp gãy mũi của Vương Vấn Thiên, trực tiếp khiến cho lỗ mũi Vương Vấn Thiên tràn máu ra.

Còn đối với Tiểu Hắc, nó rõ ràng là khá tức giận đối với kỷ niệm bị bắt cóc, một cước còn chưa đủ, cước thứ hai lại theo ngay sau đó.

Hai vị U Sai cũng không phải để trưng bày, để lọt một cước đã đủ choáng rồi, có thời gian một cước đó để cho bọn họ phản ứng lại làm sao còn có thể có cước thứ hai thành công, U Sai cầm chữ "Âm dương" khẩn cấp xuất thủ, một tay chụp lấy Tiểu Hắc kéo ra, trợ giúp Vương Vấn Thiên tránh thoát cước thứ hai.

"Thả ta ra!"

Bị kéo ra khỏi, Tiểu Hắc giãy giụa kêu la, nhìn thấy đối phương không thả mình ra, nó lại nảy sinh tính ương ngạnh, nhấc chân nhằm vào U Sai đó vung chân một trận đá loạn xà ngầu, thực sự đã đá đạp ra không ít dấu chân trên người U Sai.

Làm vậy chẳng phải là dâng đầu sao? Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh cũng thực sự là trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, vì cứu tên này đã đắc tội với Già La Sơn rồi, thật vất vả mới cứu ra được, đừng để trái lại bị chết non trên tay U Sai.

Một đám người đứng xem náo nhiệt cũng cả kinh, lần đầu tiên nhìn thấy có người đánh U Sai ngay trước mặt mọi người.

U Sai kia cũng không phải cọc gỗ, sao có thể để cho Tiểu Hắc đá mãi được, một tay chụp lấy đầu Tiểu Hắc, vươn dài cánh tay, đẩy Tiểu Hắc cách ra, làm cho cái chân ngắn của Tiểu Hắc đá không đến được y.

Nhưng mà Tiểu Hắc kiên quyết làm tới nơi tới chốn, chân đá không được thì dùng tay, vung hai tay lên, tung quyền đấm loạn, hì hục đấm vỗ bộp bộp vào cánh tay đang khống chế mình, miệng còn thỉnh thoảng kêu gào ầm ĩ, "Buông ta ra, buông ta ra, đánh chết ngươi, đánh chết ngươi, buông ta ra…"

Chút sức lực này của nó hiển nhiên không làm gì được U Sai kia.

Ánh mắt tên U Sai phía sau tấm lụa buông thả xuống tỉ mỉ quan sát nó từ trên xuống dưới, sau đó cất tiếng nói chói tai: "Lại là cái tên nhóc đi chân trần nhà ngươi, lần trước chạy vòng vòng tiến vào U Nhai gây rối đốt bậy đèn lồng chính là ngươi phải không? Ngươi cho rằng ta không dám đánh ngươi sao?"

Một câu nói cuối cùng có phần nói không rõ ràng, có vẻ như là một lời đe dọa rất hung dữ, nhưng cũng giống như là ý thức được chuyến đi này của mình là để tới cứu tiểu gia hỏa này.

Vừa nói tới chuyện gây rối tại U Nhai, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh lại lần nữa toát mồ hôi lạnh, bọn họ đương nhiên biết rõ chuyện Tiểu Hắc chạy loạn tiến vào U Nhai lần trước, tiểu gia hỏa này nhìn thấy trên vách đá treo rất nhiều đèn lồng không được thắp sáng, nhất thời ngứa tay, vậy mà lại lần lượt thắp sáng từng cái từng cái đèn lồng lên chơi đùa.

Cần phải biết rằng, những chiếc đèn lồng đó bình thường được dùng để tuyên bố nhiệm vụ cho U Giác Phụ, là dùng để đốt đèn tạo chữ, không phải để thắp sáng lung tung. Tiểu Hắc nào biết được những chuyện đó, tự nhiên là thắp sáng lung tung lên, làm cho rất nhiều người U Giác Phụ nhìn chằm chằm nghiên cứu vách đá, nhưng một mực không hiểu được U Nhai đang tuyên bố nhiệm vụ gì, càng xem không hiểu U Nhai thắp lên một đống điểm sáng hỗn loạn kia là muốn biểu đạt điều gì.

Khi U Nhai biết được thì đã muộn, phát hiện thấy có người đang quấy rối, lúc đó mới bắt Tiểu Hắc lại.

Sau khi tra hỏi mới biết được, Tiểu Hắc kỳ thực cũng không có xông loạn, càng không có lén lút, nó là trực tiếp nghênh ngang quang minh chính đại đi theo bậc thang đi lên, dọc theo đường đi thế mà không có bất kỳ kẻ nào ngăn cản nó. Trên đường đi cho dù là đụng phải người nào chất vấn hỏi "Tiểu hài tử từ đâu tới" thì đều bị Tiểu Hắc hung hăng phản ứng lại "Ai cần ngươi lo" làm cho ngậm miệng.

Nếu không phải là Tiểu Hắc đốt đèn lồng chơi đùa, dẫn đến bị người phát hiện, thì thật sự còn không biết sẽ để cho Tiểu Hắc xông đến nơi nào trong U Nhai.

Quá trình chỉ đơn giản như vậy, một tên nhóc ham chơi, lại không có người nào ngăn cản đường, muốn đi đâu thì đi, có gì sai chứ?

Một nơi mà nhiều cao thủ như vậy đều không thể tự tiện xông vào, vậy mà lại bị một tiểu hài tử tùy tiện đi dạo chơi đùa, bên trong U Nhai bởi vậy thực hiện một trận điều chỉnh và chỉnh đốn, không còn lỏng lẻo và vô dụng giống như lúc trước.

Việc này, U Nhai không có tuyên bố ra bên ngoài, người của Diệu Thanh Đường đương nhiên càng sẽ không phô trương cho người ngoài biết.

Nghe được lời U Sai, Thanh Nha trừng lớn mắt, tên nhóc con này vậy mà lại còn từng chạy vào quậy phá trong U Nhai sao? Mình đây là đang bắt cóc người nào a?

Nghe đến chuyện chạy vào U Nhai đốt đèn lồng, bản thân Tiểu Hắc có vẻ cũng là ấn tượng khắc sâu, lập tức dừng cào đấm lung tung, hơi nghiêng cái đầu bị đè lại, nghiêng nghiêng nhìn lên trên, từ phía dưới lớp lụa buông thả xuống, nó liền nhìn thấy được một phần khuôn mặt kia, tức thì buột miệng nói ra:

"Hoa kiểm miêu? Ngươi là người U Nhai?"

U Sai kia đáp: "Đúng vậy."

Tiểu Hắc hai tay buông xuống, hai vai rủ xuống, lập tức dáng vẻ liền giống như không còn sức lực, uất ức lầm bầm nói: "A cha đã đánh ta rồi, ta sai rồi, ngươi buông tha ta có được hay không?"

Sự việc U Nhai lần đó, nó quả thực đã bị cha nó cho một trận đòn hung dữ, nhớ rất kỹ lời phụ thân nói, U Nhai rất lợi hại, bọn họ không thể trêu vào.

U Sai kia rõ ràng một hồi không nói nên lời, cắm đầu cắm cổ xông lên làm xằng làm bậy chính là tên nhóc con này, bây giờ dũng cảm nhận sai cũng là tên nhóc con này, y cũng là lần đầu gặp được loại mặt hàng này.

Y cúi đầu nhìn nhìn một đống dấu chân ngổn ngang trên người mình, lại nhìn nhìn tên nhóc con bây giờ đang ủ rũ thành thành thật thật thúc thủ chịu trói dưới tay mình, ra vẻ đang cân nhắc xem có nên làm khó tên nhóc này ngay trước mặt mọi người hay không, sau một hồi do dự, cuối cùng cất giọng quát chói tai, "Trở về đi!"

Chỉ thấy y phất tay vung lên, một luồng lực lượng hất bay Tiểu Hắc ra ngoài, vứt người bay về phía sư huynh đệ ba người Dữu Khánh.

Sư huynh đệ ba người đương nhiên là nhanh chóng đón lấy, sau khi xác nhận Tiểu Hắc không có việc gì, không có bị thương gì khác, có thể nói là như trút được gánh nặng, nhìn bộ dạng của U Sai liền biết được, y không có dự định so đo tính toán với tên nhóc biết dũng cảm nhận sai này.

U Sai kia lại nhìn chằm chằm Vương Vấn Thiên nằm trên mặt đất, giọng nói chói tai vang lên: "Mang đi."

U Sai cầm chữ "Thiên địa" trong tay lập tức xòe năm ngón ra, trực tiếp cách không chụp Vương Vấn Thiên ở trên mặt lên, nhanh chóng xuất thủ hạ cấm chế trên khắp người gã ta, vác Vương Vấn Thiên tại một bên vai, có vẻ cứ như vậy trực tiếp lôi đi.

Đầy mặt vết máu, Vương Vấn Thiên khẩn trương, đột nhiên dốc sức hô lên: "Lúc trước ta cũng không biết tiểu hài tử kia có thân phận U Giác Phụ. Nó không báo ra thân phận, ta làm sao biết được nó là người của U Giác Phụ? Nếu như người của U Giác Phụ đều đi ra ngoài làm việc như vậy, khiến người khác làm sao bây giờ?"

Vừa nghe lời này, Thanh Nha nhịn không được khẽ lắc đầu, thầm than một tiếng, thực sự là không biết nên nói như thế nào với vị thiếu Chưởng môn Già La Sơn này.

U Sai cầm chữ "Âm dương" trong tay chỉ lệnh tiễn về phía Dữu Khánh, "Lẽ nào hắn không phải đã nói tồi sao? Trước lúc ngươi phủ nhận bắt người, hắn rõ ràng đã nói cho ngươi biết, tiểu hài tử đó là người của U Giác Phụ, ngươi còn dám nói sạo sao?"

Vương Vấn Thiên hơi hồi tưởng lại, tức thì cảm thấy có nỗi khổ không thể nói ra, hận không thể tát vào miệng mình mấy cái, nhưng gã ta không có khả năng ngồi chờ chết, vội vàng cầu xin thương xót, "Ta từ đầu là thật sự không biết, sau khi hắn nói ra, ta sợ hãi, mới phủ nhận bắt người, là ta nhất thời hồ đồ. Nhị vị U Sai tha mạng, ta vẫn chưa có tổn thương tới tiểu hài tử kia, ta biết sai rồi, còn thỉnh tha cho ta một mạng!"

Nhìn thấy Tiểu Hắc dũng cảm nhận sai liền không còn chuyện gì, gã ta cũng bắt đầu dũng cảm nhận sai.

U Sai kia nói: "Chỉ là Già La Sơn cũng dám làm hỏng quy tắc của U Giác Phụ, là ai dung túng cho ngươi lá gan lớn như vậy, là Già La Sơn sao? Ngươi là thiếu Chưởng môn của Già La Sơn, có thể cứu tính mạng của ngươi hay không thì để xem Già La Sơn có sẵn lòng hay không!"

Mọi người còn đang suy nghĩ xem lời này của y là có ý gì thì y đã quay mặt về phía mọi người, cao giọng nói: "Truyền lời cho Già La Sơn, chúng ta sẽ đến Trấn Hải ty để chào hỏi trao đổi rồi mới đi, muốn đưa vị thiếu Chưởng môn này về, hãy tới Trấn Hải ty giải thích."

Dứt lời, hai vị U Sai cùng nhau nhất tề bay lên không trung rời đi, cửa sổ thông khí đã hư hại lại là rầm rầm một trận, gỗ vụn bùm bùm rời xuống, người đã biến mất trong màn đêm bên ngoài, cũng không nhìn thấy Vương Vấn Thiên nữa rồi, đã bị mang đi.

"Phù!" Cổ Thanh Chiếu thở mạnh ra một hơi nhẹ nhõm, vừa rồi nỗi lòng là thực sự căng thẳng, tim đập tới cổ họng.

Thanh Thiển cô nương lộ nửa bờ vai, tay giữ lấy xiêm y nơi ngực, nhìn xem một đám người chắn nơi cửa vào, vẻ mặt xấu hổ.

Thanh Nha cũng thở phào nhẹ nhõm, lại đưa tay vào trong túi quần lấy đậu phộng ra bóc vỏ, ném hạt vào trong miệng ăn, nhai nuốt để giảm bớt tâm tình căng thẳng của mình, vừa rồi thật sự đã khiến y bị hù dọa quá sức, không nghĩ tới U Sai hoàn toàn không có để ý tới đám đồng lõa bọn y, có cảm giác gặp được may mắn trong bất hạnh.

"Phù!" Tiểu Hắc cũng chợt cất tiếng thở phào nhẹ nhõm, nâng bàn tay nhỏ vỗ vỗ ngực mình, ngước mặt lên, nói với Nam Trúc: "Mập mạp thúc, vừa rồi ta thực sự bị hù dọa chết khiếp… Bọn họ sẽ không nói cho A cha ta biết đi?" Trong đôi mắt đen láy tràn đầy vẻ lo lắng.

"Ngươi vậy mà còn đi lo lắng việc này?"

Đối diện với tên tiểu gia hỏa dũng cảm phạm sai lầm cũng dũng cảm nhận sai này, Nam Trúc trợn tròn hai mắt hú lên quái dị, thực sự là có phần nhịn không được nữa, ngay trước mặt mọi người vỗ một cái vào ót nó, đánh cho nó lảo đảo.

Nếu không phải nhìn thấy nó còn quá nhỏ, thật sự muốn cho nó một cước thật mạnh vào mông, vừa rồi mạo hiểm cỡ nào a, tên nhóc con chết tiệt này vậy mà lại đi lo lắng việc bị A cha đánh đòn.

Ba sư huynh đệ bọn họ vừa mới rồi là thật sự bị tên nhóc con này khiến cho hoảng sợ quá chừng, đã đạp U Sai bao nhiêu cước chứ? Đã đếm không xuể rồi, lại còn chụp cào, đấm tay người ta, khiến bọn hắn sợ ngây người.

U Sai đã để lại lời nhắn rồi, Tôn Cửu không dám ở lại lâu, còn phải trở về báo cho Vương Tuyết Đường biết, thấy cửa vào bị chặn kín liền lắc mình một cái xông qua cửa sổ bị phá vỡ lao ra ngoài.

Thanh Nha bỗng nhiên cảm thấy có người đang nhìn mình chằm chằm, quay đầu lại nhìn tới, đối diện với ánh mắt của Dữu Khánh, y

tiếp tục nhai đậu phộng trong miệng, nở nụ cười mỉm với Dữu Khánh, ra vẻ sự việc không liên quan đến mình.

Bởi vì Vương Vấn Thiên gọi tên lên, Dữu Khánh liền nhớ kỹ cái tên "Thanh Nha" này, ánh mắt hắn lại đảo qua trên khuôn mặt Cổ Thanh Chiếu và Thanh Thiển cô nương, rồi mới cất tiếng kêu gọi hai vị sư huynh, "Đi!"

Cửa vào đã bị người chặn kín, hắn cũng tung người nhảy lên cửa sổ thông khí đã bị phá vỡ, Nam Trúc chụp lấy Tiểu Hắc đi theo sau đó, Mục Ngạo Thiết đoạn hậu, mấy cái bóng người nhoáng lên liền biến mất tại trong màn mưa đêm bên ngoài.

Thanh Nha nhai đậu phộng nhìn theo, thì thầm một câu, "Định chơi hắn một vố, lại bị cắn ngược thật hung dữ, mấy tên đọc sách này khi chơi đùa âm hiểm thì quả nhiên còn ác hơn!"

Chương 471: Lấy bất công làm công bằng

Cổ Thanh Chiếu nghe vậy thì có xúc động, vừa muốn nói gì đó nhưng lúc này không ngăn cản được đám người tại cửa vào nữa rồi, người có thể chạy đến nơi đây vui chơi đều không phải là người bình thường, không còn U Sai đe dọa, lập tức phá tan hàng rào ngăn chặn, chạy vào đây.

"Lão bản nương, có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Người bị bắt đi vừa rồi chính là thiếu Chưởng môn Già La Sơn sao?"

"Họ Vương tại sao lại trêu chọc đến U Nhai rồi vậy?"

"Thanh Thiển cô nương bị cưỡng hiếp sao?"

"Ai cưỡng hiếp Thanh Thiển cô nương vậy? Là tên họ Vương kia sao?"

Một đám người xông tới, người này một câu, người kia một câu, ồn ào dò hỏi.

"Hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm…"

Cổ Thanh Chiếu đau đầu xoay vòng vòng giải thích, liên tục nhắc lui nhắc tới chỉ là hiểu lầm, quả thực đã nếm được cảm giác tự nhấc tảng đá lên đập chân mình.

Người của U Nhai trở thành nhân chứng đứng ngoài xem, bây giờ bà ta nào còn dám giội nước bẩn lên người Dữu Khánh, không dám tiếp tục làm cho sự việc trở nên ồn ào hơn.

Thanh Nha không muốn dây dưa kéo dài tại nơi đây, trước tiên luồn lách đi ra khỏi đám người.

Ôm lấy xiêm y rách nát, nét mặt Thanh Thiển cô nương vô cùng xấu hổ, sau khi thoát ra khỏi đám người thì lại bị một đống tỷ muội Kinh Hồng điện vây quanh, dồn dập nhận lấy hàng loạt câu hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, nàng ta cũng không biết nên giải thích như thế nào, chỉ biết cúi đầu bỏ chạy.

Cổ Thanh Chiếu phải phí công mất sức nói chuyện một hồi lâu mới đuổi được đám người rời đi, đã quấy nhiễu đến những quý khách này, đêm nay là không thể tránh được phải có ưu đãi.

Thật vất vả mới thoát được thân, tìm gặp được Thanh Nha tại một nơi đình đài lầu các yên lặng thì nhìn thấy Thanh Nha đang ngồi dưới mái hiên tí tách nước mưa nhai đồ ăn vặt.

Vừa bóc đậu phộng ăn, Thanh Nha nói: "Có bực tức gì thì nhanh chóng trút ra đi, ta còn phải báo cáo tình huống cho Can nương biết."

Trong lời nói rõ ràng cho thấy đã biết đối phương sẽ tới tìm mình, vì vậy ngồi chờ ở nơi này.

Cổ Thanh Chiếu vẻ mặt bất bình u oán lầm bầm, "Hôm nay, có phải nhìn ta rất đê tiện hay không? Nếu không phải có ý của Can nương, ta sẽ không làm ra loại chuyện vừa mất mặt vừa phá chiêu bài như vậy. Bây giờ thì hay rồi, náo loạn trong ngoài không ra gì."

Thanh Nha ném một hạt đậu phộng vào trong miệng, nhai rồm rộp, giọng nói ồm ồm, "Bởi vì chính là biết rõ ngươi sẽ không làm ra loại chuyện đập phá chiêu bài này, cho nên do ngươi tới giội nước bẩn mới càng có thể đáng tin, nếu không thì cũng không đáng phải tìm ngươi. Chỉ là, không có ai ngờ tới được, thủ đoạn vị Thám Hoa lang này phản kích lại hung ác như thế, lại trực tiếp chơi đùa tàn phế Vương Vấn Thiên luôn rồi."

Cổ Thanh Chiếu đang muốn hỏi việc này, lúc trước nghe nói là bị cắn ngược lại thì đã muốn hỏi, "Ý của ngươi là, chuyện hôm nay chính là do vị Thám Hoa lang kia bố cục hay sao?"

Thanh Nha: "Việc này còn cần phải nghi ngờ sao? Lúc trước ta cũng rất thắc mắc, vì sao vị kia đập phá rồi cắn chặt vào Trân Bảo trai làm gì, vẫn luôn không có nghĩ ra, bây giờ thì đã biết rõ rồi."

Cổ Thanh Chiếu cũng bừng tỉnh đại ngộ, "Hắn là đang cố ý ngồi tù, đang cố ý kéo dài thời gian, cố ý chờ đến khi người của U Nhai tới!"

Thanh Nha lắc đầu không ngừng, trong miệng chậc chậc ra tiếng, "Lúc trước ngươi đã tới chậm, ngươi là không nhìn thấy được tình huống lúc đó, suy nghĩ lại cảnh tượng đó, vị Thám Hoa lang kia thực quá tuyệt. Chúng ta rõ ràng không biết tiểu hài tử kia là người của U Giác Phụ, hắn lại cố ý dùng lời nói dẫn dắt Vương Vấn Thiên, từng bước một từng bước một biến Vương Vấn Thiên từ không biết đến biết rõ còn cố vi phạm. Ngươi nói xem kẻ đọc sách này phải âm hiểm tàn nhẫn cỡ nào, ngay cả U Nhai cũng bị lợi dụng triệt để, còn khiến người ta không lời bắt bẻ."

Cổ Thanh Chiếu cau mày, "Ta đang muốn hỏi ngươi a, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, lúc ta rời đi thì còn rất tốt nha, kế hoạch đang rất tốt, tại sao chỉ trong chớp mắt liền náo loạn thành như vậy?"

"Người ta cố tình làm ra chuyện, nói trở mặt liền trở mặt, ai cũng đề phòng không được. Hắn chưa nói mấy câu liền đã khiến cho Vương Vấn Thiên bị kích động không kiềm chế được, vừa mở miệng ra liền nói Chung Nhược Thần chướng mắt loại người như Vương Vấn Thiên, Vương Vấn Thiên kích động chính miệng thừa nhận mình bắt cóc tiểu hài tử kia…"

Thanh Nha kể lại khái quát quá trình đối thoại giữa Vương Vấn Thiên và Dữu Khánh lúc sự việc xảy ra.

Cổ Thanh Chiếu nghe xong hít vào một hơi khí lạnh, không ngừng cảm thán, "Vị thiên hạ đệ nhất tài tử này quả thực là không đơn giản a. Ngay cả Trấn Hải ty cũng đã tham dự vào, mấy nhà chúng ta liên thủ đối phó hắn, vậy mà cũng không thể làm gì hắn mảy may, lại còn bị hắn trở tay cho một kích khiến cho chật vật bất kham. Khó trách, thảo nào khi tại Tiểu Vân gian rơi vào trong tay Thiên Lưu sơn, Ty Nam phủ cùng Đại Nghiệp ty mà vẫn có thể toàn thân rút lui. Thủ đoạn của đệ nhất tài tử quả nhiên không phải kiểu tầm thường!"

Thanh Nha: "Đã lĩnh giáo được lòng dạ của vị này, ta không thể không suy nghĩ tới thông báo tìm thân của hắn lại là chuyện gì? Thật sự là đang tìm người thân sao? Hay là có ý đồ khác? Được rồi, ta còn phải trước tiên đến Trấn Hải ty một chuyến, hai vị U Sai kai đi đến Trấn Hải ty, bên kia khẳng định cũng muốn tìm ta hiểu rõ tình huống." Dứt lời thì lắc đầu, đứng dậy, đi vào trong đêm mưa.

Y lên một chiếc xe ngựa, rời khỏi Kinh Hồng điện, sau đó đi thẳng đến Trấn Hải ty.

Đi đến nơi, thông báo một tiếng, lại có người dẫn y đi đến mật thất ám phòng.

Chờ không bao lâu, Tề Đa Lai liền vội vội vã chạy tới, vội vàng hỏi xem tình hình như thế nào, tại sao lại kinh động tới U Sai rồi.

Thanh Nha cũng không có giấu giếm, đem toàn bộ sự việc kể lại đầu đuôi gốc ngọn.

Tại sau khi y rời đi không bao lâu, Già La Sơn Chưởng môn Vương Tuyết Đường cũng vội vã chạy tới Trấn Hải ty, trên người vẫn còn có mùi rượu, hẳn là đang giao tiếp xã giao thì biết được tin dữ.

Rõ ràng đã biết được lão ta sắp tới, có người chờ sẵn, nhìn thấy lão ta thì trực tiếp dẫn lão ta đến trên đỉnh thiên thai, nơi có thể nhìn xuống toàn bộ cảnh đêm mỹ lệ của Ảo Vọng.

Chu Hiên và Tề Đa Lai đang chờ đợi tại bên trong một cái hiên các ánh đèn mờ nhạt.

Hoang mang luống cuống chạy vào bên trong đình, Vương Tuyết Đường không quên hành lễ trước, Chu Hiên đưa tay ra hiệu cho lão ta nguồi xuống uống trà. Vương Tuyết Đường nào còn có tâm tư đó, xua tay không ngồi, gấp giọng hỏi: "Chu công, chắc hẳn các ngươi đã biết rõ sự việc rồi, hai vị U Sai kai bắt khuyển tử, bảo tại hạ tới Trấn Hải ty giải thích, không biết hai vị U Sai ở đâu?"

Chu Hiên trầm mặc một hồi, nói: "Bọn họ chỉ là tới đây chào hỏi, báo cho biết tới đây làm việc công, xem như là gửi một lời giải thích cho chủ nhà. Họ không có dự định ở đây chờ ngươi, ngươi đã tới muộn một chút, nếu tới sớm một chút, có lẽ còn có thể gặp được bọn họ."

Vương Tuyết Đường gấp gáp giậm chân, "Lúc trước đang trong lúc xã giao, tùy tùng của khuyển tử phải mất chút thời gian và công sức mới tìm được ta. Lẽ nào, lẽ nào đã đi rồi sao?"

Chu Hiên bưng trà chậm rãi nuốt một ngụm, có phần không biết nên nói như thế nào với vị này, rõ ràng đã biết con trai mình lập bố cục tại Kinh Hồng điện để xử lý vị Thám Hoa lang kia, vậy mà mình còn

có thể chạy đi giao du chuyện khác, thật đúng là thoải mái, đương nhiên, có lẽ là cảm thấy việc đó rất dễ giải quyết, xem thường người ta, không nghĩ tới cắn tới một miếng lại cắn rụng chính là răng mình.

Nghĩ đến tình cảnh đối phương sắp phải đối mặt, y cũng không tiện chỉ trích làm gì, sau khi bỏ cốc trà xuống, lại hòa nhã nói: "Đúng vậy, hai vị U Sai đã đi rồi, cũng đem lệnh lang theo về U Nhai, trước lúc đi có lưu lại lời nói, nói là nếu người của Già La Sơn đến đây, thì chuyển lời giùm."

"Đã đưa đi U Nhai rồi sao?" Vương Tuyết Đường vô cùng lo sợ, lại chắp tay hỏi: "Làm phiền Chu công chuyển lời, xin lắng nghe."

Chu Hiên nhìn Tề Đa Lai một cái, có phần không đành lòng báo cho biết, nhưng cuối cùng vẫn là buông tiếng thở dài, nói: "Cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là cầm hai mươi tỷ lượng đến U Nhai chuộc lệnh lang về, hoặc là xem như chưa từng sinh ra đứa con trai này, để U Nhai xử quyết lệnh lang. Bọn họ cho ngươi thời gian một tháng, một tháng sau, không thấy được tiền, ngươi cũng liền không còn nhìn thấy được nhi tử."

Đôi mắt Vương Tuyết Đường đỏ lên, run giọng hỏi: "Hai mươi tỷ? Đây là muốn bức Già La Sơn ta suy sụp sao?"

"Người ta cũng không miễn cưỡng ngươi, muốn tiền hay là muốn mạng, để cho chính ngươi lựa chọn."

Khi Chu Hiên nói ra lời này thì cũng rất cảm khái, cũng có thể lý giải được nỗi đau của đối phương, Già La Sơn mặc dù có tiền, nhưng hai mươi tỷ thật sự không phải là số lượng nhỏ, cho dù đập nồi bán sắt gom ra được, Già La Sơn cũng sẽ không thể tiếp tục hoạt động rồi, ầm ầm sụp đổ là điều tất nhiên.

Y biết rõ, trên đời này, không có bao nhiêu người có thể tại trong một tháng lấy ra được hai mươi tỷ lượng tiền mặt, số người có thể thừa nhận được tổn thất này thì càng là có thể đếm được trên đầu

ngón tay. Hình phạt này quả thực rất tàn nhẫn, quả thực có nghi ngờ bức ép Già La Sơn suy sụp.

Y cũng không biết là phía bên U Nhai muốn giết gà dọa khỉ, hay là muốn giết khỉ hù gà.

Vương Tuyết Đường cất giọng bi thương nói: "Lẽ nào Chu công không có giúp ta nói chút lời tốt trước mặt U Sai sao?"

Chỉ còn kém chút nói ra, ngươi đã lấy từ ta nhiều như vậy rồi, lẽ nào không có giúp ta nói chút lời hữu ích sao?

Chu Hiên thở dài, Tề Đa Lai tiếp lời, nói, "Vương Chưởng môn, lời này của ngươi đã oan uổng Chưởng lệnh rồi a. Ta có thể làm chứng, Chưởng lệnh quả thực đã giúp ngươi nói không ít lời nói. Lúc đó ta ở ngay tại bên cạnh, sau khi U Sai đưa ra hai lựa chọn, Chưởng lệnh lập tức nghi vấn, hỏi hai mươi tỷ có phải quá mức nhiều rồi hay không…"

Chu Hiên nhấc tay đình chỉ, chính miệng giải thích cho Vương Tuyết Đường, "U Sai nói cũng không quá mức, nói rằng đây là nguyên tắc trừng phạt mà Phán quan đưa ra, bất công làm công!"

"Bất công làm công?" Vương Tuyết Đường thoáng sửng sốt, rõ ràng không hiểu biết là có ý gì.

Chu Hiên nói:

"Lúc đầu ta cũng không hiểu được, người ta hỏi ngược lại ta, một kẻ có tiền đánh người bị thương cùng với một người nghèo đánh người bị thương, đều phạt một trăm lượng bạc, có công bằng hay không? Cùng một hình phạt như vậy, đối với người nghèo mà nói là khổ không thể tả, đối với kẻ có tiền mà nói thì chẳng là cái gì? Chỉ sợ người sau tái phạm một trăm lần cũng không sợ, đối với U Nhai mà nói, hình phạt như vậy không có bất kỳ ý nghĩa gì, không chỉ không tạo dựng được quy tắc, hơn nữa còn là vẽ đường cho hươu chạy!

Cho nên nguyên tắc trừng phạt của bọn họ là lấy bất công làm công bằng, phải cho mỗi một người bị trừng phạt đều có thể cảm nhận được mức độ nghiêm phạt ngang nhau, quy tắc nghiêm phạt có hiệu quả mới có thể làm cho càng nhiều người tuân thủ nó. Vương huynh, nói thật đi, bây giờ ta vẫn còn đang ngẫm nghĩ lại những lời nói này của bọn họ, so sánh với Ảo Vọng do ta quản lý, ta cũng chỉ có thể cất một tiếng than thở, chí ít ta là làm không được."

Vương Tuyết Đường có thể nghe hiểu được ý trong lời nói, nhưng nghe không vào, "Chu công, nơi này là Ảo Vọng nha, ngươi há có thể cho phép bọn họ tùy ý bắt người?"

Chu Hiên cau mày, "Vương huynh, chớ có nói mê sảng. Trong lòng ngươi hẳn rất rõ ràng, đừng nói là Ảo Vọng, coi như là Thiên Lưu sơn, chỉ cần là bọn hắn nắm giữ được chứng cứ, cũng có thể đi bắt người như vậy, ngay cả là Đại thánh cũng sẽ không nói cái gì. Trong thiên hạ này không có nơi nào U Sai chấp lệnh mà không thể đến. Điều này là U Nhai dùng việc co đầu rút cổ một góc để trả giá, có được mấy vị chí tôn chấp nhận. Ta há có thể ngăn được sao?"

Ầm ầm, một tiếng sấm sét nổ vang, ánh chớp chiếu sáng khuôn mặt mấy người bên trong hiên các.

Vương Tuyết Đường bi phẫn nói: "Là tên Thám Hoa lang kia lập bốc cục hại con trai ta. Con ta hoàn toàn không biết tiểu hài tử bị bắt kia là người của U Giác Phụ, còn thỉnh Chu công nghĩ biện pháp điều tra rõ, trả lại trong sạch cho con trai của ta, để ta có chứng có cứ, dễ đi lý luận với U Nhai. Ta nguyện dâng một tỷ lượng cho Chu công làm thù lao."

Khóe miệng Tề Đa Lai hơi nhếch lên, dùng ánh mắt đồng cảm nhìn Vương Tuyết Đường, âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ, U Nhai không có loại quan hệ trên dưới nhiều tầng nhiều cấp như ở đây, làm gì đó liền trực tiếp đụng tới Phán quan kia, hai bên vừa đối thoại với nhau chính là kéo tới cấp bậc tương ứng Đại thánh, lúc đó sự việc liền trở thành chuyện lớn rồi, khi mặt trên bắt tay điều tra thì không phải Ảo

Vọng có thể làm chủ được nữa, quỷ mới biết rõ sẽ kéo tới chuyện gì, Chưởng lệnh làm sao có khả năng đi hỗ trợ lật lại vụ án này.

Quả nhiên, sắc mặt Chu Hiên trầm xuống rồi nói:

"Còn thỉnh Vương huynh ăn nói cẩn thận. Chu mỗ trong nhà có kinh doanh sản nghiệp nhỏ bé, cũng không thu nhận hối lộ! Ngươi muốn điều tra chứng cứ gì, chỉ cần không làm hỏng quy định của Ảo Vọng, tự đi điều tra là được. Tuy nhiên, có một điểm ta phải nhắc nhở ngươi, U Sai không nắm chắc được nhược điểm là không có khả năng bắt người lung tung. Tự ngươi suy nghĩ một chút hậu quả làm càn. Nếu như thực sự cảm thấy không thể chịu nổi hai mươi tỷ, ta đề nghị ngươi hãy đi tìm Địa mẫu đứng ra nói chuyện đi. Nhìn tại mặt mũi của Địa mẫu, có lẽ có thể hạ giá cho ngươi, nói không chừng còn có thể trực tiếp thả người."

Chương 472: Bạn của A Sĩ Hành

Tìm Địa mẫu ra mặt sao? Vương Tuyết Đường lập tức trở nên trầm mặc, trong lòng dâng lên cảm giác khó nói nên lời.

Lão ta rất rõ ràng mối quan hệ giữa Vương gia và Địa mẫu, kỳ thực là một mối quan hệ thân thích cũng không khác với nhà người bình thường lắm.

Địa mẫu đương nhiên là loại họ hàng có địa vị, Vương gia thì trái lại, thuộc về họ hàng "Nghèo kém". Trong mối quan hệ họ hàng bình thường, với loại quan hệ họ hàng xa này, người trước chưa chắc sẽ có phản ứng lại với người sau, nhưng mà Địa mẫu thuộc về loại họ hàng tương đối có phẩm chất tốt, cho dù là họ hàng nghèo đăng môn thì cũng sẽ tiếp đãi.

Trên thực tế thì cũng chỉ có như vậy, tìm đến nhờ Địa mẫu hỗ trợ làm việc gì đó, Địa mẫu không đáp ứng cũng không từ chối, việc gì

cũng đều để theo phép tắc.

Cho dù là việc Vương gia nhìn trúng đồ đệ của Địa mẫu, đề cập tới việc hôn nhân, Địa mẫu cũng vẫn là như vậy, tùy theo ý của các thanh niên.

Nhờ Địa mẫu đến U Nhai biện hộ giùm? Không cần thử, Vương Tuyết Đường đã biết được kết quả.

Đương nhiên, trong lòng lão ta cũng rất rõ ràng, tuy rằng Địa mẫu chưa từng giúp Vương gia là bất kỳ chuyện gì, nhưng thực ra việc thừa nhận quan hệ họ hàng cũng là đã rất quan tâm giúp đỡ Vương gia.

Chu Hiên thì chú ý quan sát lời nói và sắc mặt, quan hệ họ hàng giữa Vương gia và Địa mẫu có thể có giá trị như thế nào, mới là điều y thực sự quan tâm, nếu không phía bên y cũng sẽ không sắp xếp người đi kích thích Vương Vấn Thiên làm ra chuyện, bây giờ đã đến thời điểm nhìn ra sự thật.

Nói chung, nói tới nói lui, thái độ của Chu Hiên đều rất rõ ràng, y không có khả năng cùng với phía bên U Nhai làm ra chuyện lật lại bản án gì gì đó, cho dù Vương Tuyết Đường đã đưa cho bao nhiêu chỗ tốt cũng vô dụng, đồng ý sẽ cho thêm bao nhiêu lợi ích nữa y cũng sẽ không nhận.

Cuối cùng, Vương Tuyết Đường chỉ có thể buồn bã rời đi.

Sau khi tiễn khách rời đi xong, Tề Đa Lai trở về, Chu Hiên chợt nhìn chằm chằm màn màn mưa đêm, buông tiếng thở dài: "Có phần làm cho lớn chuyện rồi. Phía bên Thiên Lưu sơn khẳng định có người nhìn chăm chú vào việc này để điều tra, nhất là những kẻ nhìn chằm chằm vào vị trí của ta. Thanh Nha kia làm việc bất lợi, một chút việc nhỏ cũng làm ra động tĩnh lớn như vậy, sẽ không tránh được sự điều tra của người quan tâm, rất nhanh liền sẽ tra tìm ra hắn, tiếp đó sẽ liên lụy đến chúng ta. Ngươi nhìn chăm chú bên này, ta phải đi

Thiên Lưu sơn một chuyến, việc này cần phải tấu trình cho Nhị động chủ biết trước."

"U Sai tới Ảo Vọng làm việc, còn tới Trấn Hải ty nói chuyện, Chưởng lệnh về Thiên Lưu sơn bẩm báo cho Nhị động chủ là việc nên làm. Về phần…" Tề Đa Lai do dự một chút, chần chừ nói: "Nếu là Chưởng lệnh sợ Thanh Nha kia không vững vàng, có nên trực tiếp…" Gã ta nhấc tay lên làm động tác cắt cổ diệt khẩu.

Chu Hiên bình tĩnh nói: "Tên Thanh Nha kia là có chút thực lực, ngươi cho rằng hắn dễ dàng bị diệt khẩu như vậy sao? Dồn hắn tới chân tường nhiều khi phản tác dụng. Còn nữa, không chừng đã có người đang chờ chúng ta đi diệt khẩu. Đám đạo chích làm loạn không có gì, chỉ cần Nhị động chủ trong lòng có hiểu rõ, có nắm chắc, chỉ cần bên phía Nhị động chủ có Đại thánh ủng hộ thì sẽ không có việc gì, không đáng bồn chồn lo sợ."

Tề Đa Lai khom người, "Chưởng lệnh nói có lý."

Quanh quẩn chờ đợi tại bên trong nhà, Hồ Vưu Lệ chợt dừng bước, quay đầu lại, nhìn thấy mấy bóng người phi thân rơi xuống tại trên ban công rồi ngay lập tức đi vào.

Người tới đương nhiên không phải ai khác, chính là đám người Dữu Khánh trở về.

Hồ Vưu Lệ cho rằng bọn họ dự tiệc sẽ mất thời gian rất lâu, hoặc là không biết có thể trở về hay không nữa, không nghĩ tới nhanh như vậy liền đã trở về rồi, hơn nữa nhìn thấy có cả Tiểu Hắc, lập tức hỏi: "Không có việc gì đi?"

Nam Trúc xùy một tiếng, nói, "Làm sao có thể không có việc gì, không có việc gì mới là lạ a."

Vẻ mặt của sư huynh đệ ba người đều có vẻ nghiêm trọng khó nói rõ ràng, còn chưa biết kết quả sự việc như thế nào, cũng đã cảm nhận được áp lực vô hình từ Già La Sơn.

Hồ Vưu Lệ đang định hỏi kỹ càng hơn nhưng Tiểu Hắc đã chạy tới ôm lấy vòng eo cô ta, ngẩng đầu nhìn, lay lay nói: "A tỷ, ta muốn ăn bánh thịt."

Hồ Vưu Lệ đưa hai tay nâng nâng khuôn mặt nó, cũng không biết tiểu gia hỏa này bị bắt đi mấy ngày đã chịu đau khổ gì rồi, nhìn kỹ hỏi: "Đói bụng lắm hả?"

Tiểu Hắc lập tức thối lui, sờ bụng, liên tục gật đầu.

"Được, vậy ta liền đi làm ngay cho ngươi." Hồ Vưu Lệ xoa xoa đầu nó, xoay người bước nhanh đi xuống lầu.

Ánh mắt Tiểu Hắc đảo qua, gọi một tiếng, "Đại bổng."

Chạy đến một bên, ôm lấy đại bổng đang tựa tại giá quần áo, có vẻ như mấy ngày không gặp, đặc biệt nhớ nó.

Dữu Khánh thì đẩy mở ra cánh cửa sổ kia, nhìn khung cảnh màn mưa đêm phía trước, nhưng sau khi suy nghĩ, hắn lại chậm rãi đóng cửa sổ lại.

Thấy thế, hai người Nam, Mục nhìn nhau, ngay sau đó đi tới, Nam Trúc thấp giọng hỏi: "Muốn gặp mặt vị kia sao?"

Dữu Khánh gật đầu, "U Sai bắt Vương Vấn Thiên tới Trấn Hải ty, cuối cùng sẽ xử lý như thế nào, chúng ta phải biết rõ tình hình."

Hai người Nam, Mục nghe vậy thì rất đồng ý, phải sớm có chuẩn bị để đối diện với khả năng bị Vương gia trả thù, không biết tình huống như thế nào, tại Ảo Vọng hiện nay, người đáng tin cậy nhất có thể giúp được bọn hắn là chỉ có Liễu Phiêu Phiêu mà thôi.

Nam Trúc hất cằm ra hiệu về phía cửa sổ, "Vậy thì liên hệ nha, đóng cửa lại làm gì?"

Dữu Khánh: "Có khả năng nàng ta còn đang tại Trấn Hải ty để tìm hiểu tình hình, bây giờ ta phát ra tín hiệu liên hệ, chưa chắc nàng ta có thể nhìn thấy. Về sau nàng ta khẳng định cũng sẽ muốn gặp ta, hẳn là sẽ chủ động liên hệ. Ba chúng ta thay phiên nhau nhìn chăm chú, khi nào nhìn thấy tín hiệu của nàng ta, ta sẽ đi. Nếu như trước rạng sáng ngày mai vẫn còn chưa có tín hiệu, lúc đó ta phát ra tín hiệu cũng không trễ."

"Cũng được." Nam Trúc gật đầu, tiếp đó hất đầu ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết.

Vì vậy, Mục Ngạo Thiết trở thành người đầu tiên thủ tại bên cạnh khe hở cửa sổ, quan sát bên ngoài.

Không bao lâu sau, dưới lầu bay lên hương thơm thịt nướng, Tiểu Hắc lập tức khiêng đại bổng thình thịch chạy xuống.

Sau một phen giày vò, chờ đến khi ăn uống no đủ rồi, Tiểu Hắc lập tức ngủ thiếp đi, dây dưa tại bên cạnh mấy người một hồi, cuối cùng Hồ Vưu Lệ mở miệng hỏi, "Rốt cuộc thì các ngươi là ai?"

Giọng điệu yếu ớt.

Đối với câu hỏi của cô ta, sư huynh đệ ba người cũng không bất ngờ, kẻ ngu si mới sẽ làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Dữu Khánh im lặng, Nam Trúc cười tủm tỉm đáp:

"Chúng ta là ai không quan trọng, quan trọng là không có ác ý đối với ngươi, coi chúng ta như là khách thuê bình thường là được rồi."

Hồ Vưu Lệ ấp úng hỏi: "Các ngươi có thể đổi thuê nơi ở khác được hay không?"

Nam Trúc nói:

"Không cần, ở đâu cũng như nhau, chúng ta ở lại nơi này đã quen rồi, rất tốt."

Vẻ mặt Hồ Vưu Lệ đầy khó coi, "Các ngươi vẫn là đổi nơi ở khác đi, ta thật sự rất sợ hãi, ta chỉ là một tiểu yêu bình thường, chịu không nổi sóng gió của các ngươi, van cầu các ngươi a."

Nam Trúc da mặt dày đáp lại: "Ta đã nói rõ rồi đi, chúng ta không có tiền ở lại nơi khác. Ngươi muốn để cho chúng ta đi cũng được, chỉ cần ngươi có thể gánh chịu chi phí ở khách sạn cho chúng ta, chúng ta liền đi." Đưa tay ra hiệu cần lấy tiền.

Hồ Vưu Lệ cảm thấy mình đã bị lừa, cầu xin: "Các ngươi khẳng định không phải người bình thường, không đến mức lấy không ra chút tiền đó, hà tất làm khó ta. Như vậy đi, ta trả lại tiền cho các ngươi có được hay không?"

Nhìn bộ dạng cô ta như vậy, khóe miệng Dữu Khánh giật giật, nghĩ đến việc tiểu yêu này giữ gìn thanh danh cho "A Sĩ Hành", cũng không muốn làm khó tiểu yêu này.

Chuyển thì chuyển đi, hắn đang chuẩn bị nhả ra, nào ngờ Nam Trúc đột nhiên thốt ra một câu, "Ngươi thật sự muốn đuổi chúng ta đi sao? Chúng ta nhưng là quen biết A Sĩ Hành a, hơn nữa là bạn của A Sĩ Hành, có thể giới thiệu cho ngươi quen biết."

Lời này vừa nói ra, Hồ Vưu Lệ lập tức ngây ngẩn cả người, trong ánh mắt lấp lánh có nét kinh ngạc, có sự nghi hoặc, rõ ràng rất không tin.

Dữu Khánh nghe vậy, lập tức không nín được nữa, cất tiếng quở trách: "Mập mạp chết tiệt, ngươi nói dóc gì vậy chứ?"

Nam Trúc lập tức xoay người, khuyên nhủ: "Quen biết chính là quen biết, cần gì phải che che giấu giấu. Được rồi, lui một bước, không giới thiệu để quen biết, bảo A Sĩ Hành viết một bức chữ cho nàng

làm lễ vật, chỉ viết một bức chữ, mấy chữ bỏ đi mà thôi, không đến mức không đồng ý a."

Khi nói ra lời này thì ánh mắt ra sức nháy nháy về phía cửa sổ kia, đang nhắc nhở Dữu Khánh, tại đây có điểm quan sát theo dõi tín liệu liên lạc mà Liễu Phiêu Phiêu đã bố trí sẵn, nếu đổi nơi khác, chưa nói tới bên này không thuận tiện, phía bên Liễu Phiêu Phiêu chưa chắc đã thuận lợi.

Sau khi hiểu ý, Dữu Khánh lập tức trở nên trầm mặc.

Không nói lời nào cũng là tỏ thái độ, Nam Trúc vui tươi hớn hở xoay người lại, hỏi Hồ Vưu Lệ, "Thế nào, nói A Sĩ Hành viết cho ngươi một bức chữ có được hay không?"

Hồ Vưu Lệ hai tay mười ngón đan vào với nhau, ra vẻ có phần hưng phấn, tuy nhiên vẫn còn hoài nghi, "Các ngươi thật sự quen biết A Sĩ Hành sao?"

Nam Trúc cười ha hả, nói: "Nếu như không quen biết, nếu như không phải là bằng hữu với hắn, hãy để ta chết không được tử tế!"

Đã trực tiếp phát ra lời thề độc rồi, Hồ Vưu Lệ mơ hồ cảm giác được, những người này có khả năng thật sự quen biết người thiên hạ đệ nhất tài tử mà cô ta ngưỡng mộ đã lâu, hai tay mười ngón nhịn không được xoắn xuýt vào nhau, vẻ mặt hưng phấn thể hiện rất rõ ràng, nhưng vẫn nhịn không được nghi vấn, "Người có thể nói A Sĩ Hành viết chữ làm sao lại không có tiền ở khách sạn chứ?"

Nam Trúc rất muốn bảo cô ta hỏi xem một chút chính bản thân "A Sĩ Hành" đang tại bên người này có thiếu tiền ở khách sạn hay không, nhưng mà không thể nói ra, nếu không tên gia hỏa lão Thập Ngũ này sẽ trở mặt, giận mà cười nói: "Được rồi, không bằng như vậy, chúng ta viết phong thư cho A Sĩ Hành, bảo hắn viết bức chữ gửi tới đây, để cho ngươi nhìn xem trước, để cho ngươi xác định thật giả trước có được hay không? Gửi đi gửi lại nhiều nhất cũng chỉ mấy ngày, ngươi chờ được không?"

Hồ Vưu Lệ lập tức cắn cắn răng, "Mấy ngày?"

Nam Trúc cười hì hì đáp: "Trong vòng năm ngày đi, đảm bảo đưa đến, quá hạn để cho ta không chết được tử tế!"

Lại trực tiếp phát thề độc rồi, bởi vì gã rất nắm chặt, có thể viết ra bất cứ khi nào, không sợ vi phạm lời thề.

Chịu không nổi với đức tính đó của lão Thất, Mục Ngạo Thiết quay đầu lại, tiếp tục thông qua khe hở cửa sổ để quan sát bên ngoài.

Hồ Vưu Lệ lại bổ sung một câu, "Được, nếu là thật sự, ngươi muốn ở bao lâu cũng được, ta miễn tiền thuê nhà cho các ngươi."

Dữu Khánh chợt thốt ra một câu, "Vì một bức chữ, không sợ chúng ta đem tới nguy hiểm cho ngươi sao?"

"Đó là chuyện của ta." Hồ Vưu Lệ đáp lại một câu, sau đó xòe bàn tay ra đưa về phái Nam Trúc, "Nếu như ta nuốt lời, khiến ta chết không được tử tế!"

Bộp! Hiểu ý, Nam Trúc nhấc tay vỗ vào bàn tay cô ta, cất tiếng hoan nghênh: "Cũng lời thề như vậy!"

Bỏ tay xuống, Hồ Vưu Lệ xoay người rời đi, đi xuống lầu, đã không còn sự sợ hãi lúc trước, nhận ra được, cô ta vô cùng mong đợi, ánh mắt sáng ngời, rất hưng phấn.

Nam Trúc quay đầu lại kéo cai Dữu Khánh, vai kề vai hạ thấp giọng nói: "Một bức chữ mà thôi, hình như giá trị cũng chỉ mấy vạn lượng? Cùng lắm thì hơn mười vạn. Chi phí chỗ ở nơi đây không thấp, mười vạn lượng cũng không ở được bao lâu, yên tâm, không lỗ. Nếu là ta, một ngày viết khoảng một trăm bức bán ra, có tiền không kiếm là tên ngốc."

Phiền hà với gã, Dữu Khánh đưa tay đẩy gã ra…

Diêu Ký, hai bên cửa vào cửa hàng treo hai ngọn đèn lồng đỏ.

Một nhóm năm người khoáng áo choàng màu đen, sải bước trong đêm mưa đi tới, trực tiếp đi vào trong Diêu Ký cửa hàng.

Con trai của Diêu thẩm đứng lên, khuôn mặt tươi cười đón khách, "Mấy vị quý khách, muốn mua thứ gì?"

Vừa mới nói xong liền phát hiện thấy không thích hợp, hai người tiến vào cuối cùng trực tiếp từ hai bên cửa nhấc cánh cửa của cửa hàng, hỗ trợ đóng cửa, tốc độ rất nhanh.

Con trai của Diêu thẩm kinh ngạc hỏi: "Các ngươi làm gì vậy? A…"

Bùm!

Bụng gã hứng chịu một cú đánh mạnh, hai tên hắc y nhân ở hai bên vặn cánh tay, trực tiếp ấn gã lật nằm trên đất, một cái chân đeo giày ướt sũng nước mưa đè gắt gao tại trên cổ gã, khiến gã không thể hé răng, tựa như tùy thời có thể đạp gãy cổ.

Nghe thấy động tĩnh, Diêu thẩm từ trên lầu đi xuống, thấy thế thì kinh hãi, "Các ngươi làm gì vậy?"

Chậm rãi tản bộ tại trong cửa hàng, hắc y nhân từ từ nói: "Ngày mà tiểu hài tử trong nhà Hồ nữ gia kia bị bắt cóc, là ai bảo ngươi dụ dỗ Hồ nữ kia đi?"

Diêu thẩm kinh ngạc sững sờ, ngay lập tức nói: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì…"

Hắc y nhân lập tức quay đầu lại nhìn chăm chú người bị đè trên mặt đất, "Chặt hai tay hắn đi!"

Chương 473: Làm càn

Hắc y nhân đang đè người xuống nghe lệnh liền rút chủy thủ ra lập tức muốn chém xuống.

Đối diện với đám người không kiêng nể gì cả, dám ngay tại Ảo Vọng nói giết người liền giết người, Diêu thẩm hoảng sợ, kinh hô: "Ta nói!"

Hắc y nhân cầm đầu nhấc tay ra hiệu, hắc y nhân khua chủy thủ lên liền dừng tay lại, tạm hoãn hạ dao.

Diêu thẩm nhìn thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó liền lập tức rơi lệ, cất tiếng khóc lóc, cầu xin: "Nếu ta nói ra, bọn họ sẽ không bỏ qua cho chúng ta."

Cầm đầu hắc y nhân, "Cứ nói đừng ngại, chỉ cần ngươi nói ra, về sau chúng ta sẽ không ghé qua nơi đây, xem như ngươi chưa từng nói ra điều gì." Thấy đối phương cứ khóc sướt mướt không ngừng, cất lời cảnh cáo: "Xem ra phải chặt hai cánh tay con trai ngươi thì ngươi mới bằng lòng nói ra rồi."

Diêu thẩm lập tức ngẩng đầu nói: "Lão Cẩu, là lão Cẩu, là hắn bức ta dụ Vưu Lệ rời đi. Ta cũng không muốn làm như vậy, Vưu Lệ cũng là ta nhìn nó lớn lên từ nhỏ. Nhưng mà ta không còn cách nào khác, nếu không đồng ý làm như vậy, mẹ con chúng ta liền không thể tiếp tục sinh tồn tại Ảo Vọng nữa rồi!" Nước mắt không ngừng tuôn trào.

Hắc y nhân cầm đầu nói: "Hi vọng lời ngươi nói là thật. Nếu như có một câu nói dối, mẹ con các ngươi là thật sự không còn sống nổi nữa rồi." Dứt lời liền xoay người rời đi.

Lập tức có hai gã hắc y nhân rất nhanh tháo dỡ mấy tấm ván cửa ra, để cho y đi trước ra ngoài, những người khác đi theo ngay sau đó, một nhóm người rất nhanh liền biến mất trên đường phố trong màn mưa đêm.

Một đám người thần bí tới rất nhanh, đi cũng rất nhanh.

Bên trong tiệm, thanh niên trẻ tuổi bò dậy khỏi mặt đất, tức giận vô cùng, rầm! Một quyền đấm tại trên quầy hàng, chỉ hận bản thân mình bất lực.

Diêu thẩm giữ lại cánh tay con trai, thỉnh thoảng gạt lệ…

Trong màn mưa đêm, bên bờ biển vẫn rất rực rỡ, người lui người tới, người lên người xuống thuyền không ngừng.

Nơi đây không giống Tinh La đảo, cần phải treo đèn lồng chờ thuyền gì đó, thuyền rảnh rỗi chờ đợi bên bờ, người nào muốn rời khỏi Ảo Vọng cứ việc trực tiếp tìm một chiếc thuyền trống, bước lên thuyền là được, thỏa thuận giá cả xong, đốt đèn lồng lên liền lập tức khởi hành.

Dẫn theo mấy tên tùy tùng, Vương Tuyết Đường chính là làm như vậy, khuôn mặt u ám bước lên thuyền rời đi.

Tại đầu thuyền, một người ở sau lưng bung dù che mưa cho Vương Tuyết Đường.

Ngược hướng ánh sáng đi vào trong bóng tối, Vương Tuyết Đường không biết chuyến đi này sẽ có kết quả như thế nào, nhưng lão ta vẫn phải đi một chuyến tới Cẩm quốc kinh thành, đến Ty Nam phủ một lần, dù cho biết rõ Địa mẫu chưa chắc sẽ giúp mình đến U Nhai cứu con trai, nhưng vẫn là phải đi một chuyến, mặc kệ có được hay không, dù sao cũng phải cố gắng thử xem.

Bên bờ biển rộn ràng nhốn nháo, một đám môn đồ chắp tay tiễn đưa, Tôn Cửu cũng ở tại trong đó, đều là người của Già La Sơn.

Không cần thiết một đống người chạy đến Ty Nam phủ, nơi đây có chuyện nơi đây, cần có người lưu lại…

Nơi cao nhất Ảo Vọng, một quần thể công trình ánh đèn mờ nhạt thâm trầm nhìn bao quát toàn bộ khung cảnh Ảo Vọng, hai bên trái phải của khu nhà mỗi bên có một tòa Nhĩ lâu tương đối thấp.

Tả Nhĩ lâu là nơi ở của Tả sứ Vũ Phi của Trấn Hải ty, Vũ Phi chính là người của Đệ Tam động Thiên Lưu sơn, luận về thân phận địa vị, hiện nay Liễu Phiêu Phiêu là thủ hạ của y.

Hữu Nhĩ lâu thì là nơi ở của Hữu sứ Thiện A Sơn của Trấn Hải ty, Thiện A Sơn là người của Đệ Tứ động Thiên Lưu sơn.

Tả Hữu sứ kỳ thực chính là Phó sứ của Trấn Hải ty, Chu Hiên là Chính sứ Chưởng lệnh.

Lúc này, tại bên trong Hữu Nhĩ lâu, Thiện A Sơn với dáng vẻ phương phi đứng chắp tay phía trước cửa sổ, luận về hình thể, y còn phải to lớn hơn cả Nam Trúc, y ngắm nhìn Ảo Vọng rực rỡ sắc màu trong màn mưa đêm, bên trong phòng lại là một màu đen kịt.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa cành cạch, Thiện A Sơn trầm giọng nói: “Vào đi.”

Cửa mở, một nam nhân trên người còn dính nước mưa nhanh chóng tiến vào, đóng cửa lại, chính là Chưởng vệ thủ hạ của y, tên là Ngô

Cùng Tẫn, cũng là tâm phúc của y.

Ngô Cùng Tẫn bước nhanh đến phía sau y, chắp tay chào: "Hữu sứ, nhóm người lúc trước tham dự bắt cóc đã tra được hai tên. Kẻ bắt tiểu hài tử đi gọi là Hoa Lang, kẻ phối hợp hỗ trợ gọi là lão Cẩu, đều là địa đầu xà trong khu vực, tiếp tục truy xét sâu hơn thì phát hiện không còn thấy hai người đó nữa rồi. Sau khi sự việc xảy ra, hai người đều biến mất. Có người nhìn thấy, một người trong đó lên đò rời khỏi Ảo Vọng sau khi sự việc xảy ra, hiện nay không biết hai người đã đi nơi nào, trong lúc nhất thời sợ là rất khó tìm được."

Thiện A Sơn: "Cái gì gọi có tật giật mình? Chạy thật nhanh a, làm việc cũng rất kín đáo. Hai tên đó có liên quan gì với tên Thanh Nha bên cạnh Vương Vấn Thiên không?"

Ngô Cùng Tẫn: "Thanh Nha là địa đầu xà của địa đầu xà tại Ảo Vọng, là nhân vật số một trong đó, nếu nói có liên quan, khẳng định là có liên quan."

Thiện A Sơn: "Nếu đầu mối đã đứt rồi, thủ hạ của Thanh Nha phạm tội, hắn dù sao cũng phải có giải thích, bắt đi."

"Việc này…" Ngô Cùng Tẫn chần chừ nói: "Hiện tại chúng ta không có chứng cứ chứng minh là hắn làm, mạo muội bắt hắn e rằng không thích hợp. Tên đó có thể lặn lộn tại Ảo Vọng cho tới bây giờ chắc chắn là có một số mối quan hệ, huống hồ phía bên Chưởng lệnh…"

Thiện A Sơn: "Có chứng cứ hay không, không phải chỉ đoán bằng miệng, bắt về thẩm vấn qua mới biết được. Thủ hạ của hắn ngang nhiên bắt cóc tại Ảo Vọng, bắt hắn về thẩm vấn là sai sao? U Sai đã tham gia rồi, sự tình đã làm lớn rồi, Chưởng lệnh cũng ngồi không yên, hình như đã đi Thiên Lưu sơn, đây chính là thời điểm ít cản trở nhất, muốn bắt người thì phải thừa dịp bậy giờ."

Ngô Cùng Tẫn đã hiểu rồi, lập tức đáp: "Được, vậy ta liền đi bắt người, nhất định cạy mở miệng của hắn!"

Trong lâm viên, tiếng đàn tiếng hát vẫn cất lên trong các tòa nhà rường cột chạm trổ như trước. Thanh Nha trở lại Kinh Hồng điện, xuống xe ngựa, một đôi guốc gỗ lạch cạch đạp trong nền dãy hành lang.

Sau khi tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống, y lại ngồi ở đó bóc đậu phộng ăn, dường như vô cùng yêu thích món này.

Không bao lâu sau, Cổ Thanh Chiếu vội vã đi tới, trực tiếp ngồi ở bên cạnh y, hỏi: "Họ Vương thế nào rồi?"

Thanh Nha cười ha hả, miệng nhai ngấu nghiến, nói ra: "Đã bị mang đi U Nhai. U Sai để lại lời nói, bảo Già La Sơn móc ra hai mươi tỷ đổi người, kỳ hạn một tháng, một tháng sau không nhìn thấy tiền, Vương Tuyết Đường cũng sẽ không nhìn thấy con hắn nữa."

"Hai mươi tỷ?" Cổ Thanh Chiếu hít vào một hơi khí lạnh, "Già La Sơn có tiền cỡ nào cũng chịu không nổi con số này a?"

Thanh Nha: "Đó không phải là chuyện chúng ta cần quan tâm… Không ngoài dự liệu, Can nương quả nhiên đã biết rõ thân phận vị Thám Hoa lang kia."

Cổ Thanh Chiếu không hiểu, hỏi, "Can nương nói như thế nào?"

Thanh Nha dừng động tác bóc đậu phộng trên tay lại, có phần không hiểu nói: "Bảo ta đừng có ngừng lại, cứ tiếp tục xử lý hắn."

Cổ Thanh Chiếu ngạc nhiên, "Có ý gì?"

Thanh Nha: "Còn có thể có ý gì? Cứ như lúc trước vậy, tiếp tục âm thầm quấy rối vị Thám Hoa lang kia."

Cổ Thanh Chiếu: "Không phải, ý của ta là, Can nương cần gì phải gây khó dễ với vị Thám Hoa lang kia, giữa bọn họ hẳn là chưa từng có bất kỳ giao tiếp gì đi? Ta cũng chưa bao giờ nghe nói qua phía bên Can nương và vị Thám Hoa lang kia có đụng chạm gì, với tính

tình lạnh lùng bình đạm của Can nương, cũng không phải người đa sự, tại sao lại cứ bám chặt lấy Thám Hoa lang không buông chứ? Vì sao a?”

Thanh Nha: “Ta làm sao biết được? Dù sao thì ta cũng không thể hỏi rõ ràng, nếu không ngươi đi hỏi xem?”

Trong mắt người ngoài, từ xa nhìn tới, trông hai người vào lúc này giống như là đang liếc mắt đưa tình, người ở xung quanh lui tới cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, Thanh Nha là nam nhân có thể đi vào trong phòng ngủ của lão bản nương, đều cho rằng giữa hai người có chen một chân, ngoại nhân đa số đều cho rằng Cổ Thanh Chiếu là nhân tình của Thanh Nha.

Chính vào lúc này, từ xa xa truyền đến một tràng âm thanh ầm ĩ, một đám bóng người lao nhanh về phía bên này.

Đám bảo vệ trong nhà chạy tới trước một bước khẩn cấp vọt đến bên cạnh Cổ Thanh Chiếu, còn chưa kịp hỏi rõ là chuyện gì xảy ra, một đám người mặc trang phục Trấn Hải ty đã nhanh chóng vọt tới nơi, vây quanh hai người nam nữ đang sững sờ im lặng tại chỗ.

“Lão bản nương, bọn họ cứ muốn xông vào, chúng ta cũng không còn cách nào…”

Một gã đầu lĩnh hộ vệ khẩn cấp giải thích với Cổ Thanh Chiếu.

Cổ Thanh Chiếu vung quạt tròn trong tay lên, ra hiệu không cần nói nữa, “Đã biết rồi, việc này cũng không trách được các ngươi.”

Toàn bộ Ảo Vọng, không quản là nơi nào, nếu Trấn Hải ty muốn xông vào thì đến đâu cũng được, Kinh Hồng điện cũng không có tư cách ngăn cản, nếu không chính là cản trở công vụ.

Thanh Nha đứng lên nhìn trái nhìn phải, quan sát những người vây quanh mình, trong tay lại bắt đầu bóc đậu phộng ăn, ném vỏ tán loạn, vẻ mặt bình tĩnh.

Nhìn thấy người cầm đầu đi ra từ trong đám nhân thủ Trấn Hải ty bao vây xung quanh, Cổ Thanh Chiếu với vẻ đẹp mượt mà giữ lại từ tuổi thanh xuân mỉm cười nói: "Thì ra là Ngô chưởng vệ, ngọn gió nào đưa ngài thổi tới đây, còn hưng sư động chúng như vậy chứ, là ta đã làm ra chuyện gì không phù hợp quy củ sao?"

"Không có quan hệ gì với lão bản nương." Ngô Cùng Tẫn đáp lại một câu rồi không để ý tới bà ta nữa, nhìn chằm chằm vào Thanh Nha hỏi: "Thanh Nha, ngươi nhận biết Hoa Lang và lão Cẩu không?"

Thanh Nha đáp: "Nhận biết, đã gặp mặt, nhưng không quen thuộc."

Ngô Cùng Tẫn: "Hay cho một câu không quen thuộc? Chỗ của ta có một đống chứng cứ chứng minh các ngươi rất quen thuộc. Thanh Nha, ngươi bị nghi có liên quan tới việc ngang nhiên bắt cóc tại Ảo Vọng, theo chúng ta đi một chuyến đi."

Cổ Thanh Chiếu lập tức cất bước tiến lên, chắn phía trước Thanh Nha, "Ngô chưởng vệ, tại sao lại dính dáng tới chuyện bắt cóc gì rồi, về phần…"

Bà ta đang định biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, nào ngờ lần này Ngô Cùng Tẫn hoàn toàn không nể mặt bà ta, phất tay đẩy ra, "Cút ra đi!"

Một cánh tay nhanh như bóng ma, đột nhiên chụp lấy cổ tay gã ta, ngay tại lúc tay của gã ta vừa sắp chạm đến vai Cổ Thanh Chiếu thì đã bị Thanh Nha xuất thủ chụp lại rồi.

Ngô Cùng Tẫn lập tức lạnh lùng nhìn chăm chú về phía Thanh Nha, trầm giọng nói: "Làm càn!"

Ở xung quanh, nhân viên Trấn Hải ty lập tức tản ra, đao kiếm quang ảnh vung ra, dồn dập chỉ về phía Thanh Nha.

Thanh Nha không chút hoang mang đẩy Cổ Thanh Chiếu ra phía sau mình, không nhìn những đao quang kiếm ảnh ở xung quanh, buông

ra cổ tay Ngô Cùng Tẫn ra, "Ngô chưởng vệ, có chuyện gì cứ nói, đi một chuyến thì đi một chuyến a, ta phối hợp là được, không nên động tay động chân với nữ nhân a."

Ngô Cùng Tẫn lạnh lùng hỏi: "Ngươi đang dạy ta làm việc sao?"

Thanh Nha lập tức nhìn thẳng vào hai mắt gã ta, giọng điệu trở nên bất thiện, "Dạy ngươi? Ngươi suy nghĩ nhiều, ngươi hãy nghe cho kỹ đây, ta là đang cảnh cáo ngươi, ngươi có bản lĩnh thì động tới nàng một đầu ngón tay thử xem, ta đảm bảo ngươi nhìn không thấy ánh mặt trời ngày mai, ngươi tin hay không?"

Lời này vừa nói ra, đám hộ vệ bảo vệ Kinh Hồng điện lập tức kinh ngạc, lúc trước khi những nam nhân khác ôm ôm quơ quơ lão bản nương cũng không thấy vị này phản ứng như vậy, bây giờ đột nhiên bộc lộ khí phách ra ngoài, tức thì làm cho bọn hắn nhìn với ánh mắt coi trọng hơn, đồng thời cũng lo lắng.

Vấn đề là lời này lại nói ra ngay tại trước mặt một đám người Trấn Hải ty, như vậy làm sao Ngô Cùng Tẫn chịu cho nổi.

Ánh mắt mọi người đều tập trung tại trên mặt Ngô Cùng Tẫn.

Cổ Thanh Chiếu chậm rãi phe phẩy quạt tròn, không nói lời nào nữa, dáng vẻ rất tầm thường.

Ngô Cùng Tẫn căng cứng gương mặt, lạnh lùng đối diện với Thanh Nha, gã ta nhìn thấy được trong mắt Thanh Nha chậm rãi bốc lên sát cơ, lời nói theo cảm tính đã đến miệng cuối cùng được nuốt trở vào, hít sâu một hơi, phất tay quát lớn: "Mang đi!"

Lập tức có đao kiếm thử thăm dò tiến lên, lưỡi dao mũi kiếm đặt tại trên cổ Thanh Nha, sau đó một đám nhân viên Trấn Hải ty mới dám tiến lên tay, nhanh chóng khống chế Thanh Nha lại, áp giải người đuổi theo Ngô Cùng Tẫn, cùng rời đi.

"Lão bản nương…"

Đầu lĩnh hộ vệ tiến đến trước mặt Cổ Thanh Chiếu, cất lời nói.

Cổ Thanh Chiếu nhấc tay ra hiệu ngừng, "Không sao, mọi người ai về chỗ nấy, làm việc của mình đi."

Dứt lời, bà ta ung dung xoay người rời đi, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chương 474: Mục tiêu mới

Mưa dần dần ngừng rơi, đợi khi xe ngựa áp giải Thanh Nha trở lại Trấn Hải ty thì trên bầu trời thậm chí đã xuất hiện ánh trăng, ánh trăng chiếu xuyên qua giữa những đám mây đen, rọi vào trên mặt biển rực rỡ sắc màu.

Thanh Nha bị áp giải vào trong đại lao.

Ngô Cùng Tẫn đi thẳng đến Hữu Nhĩ lâu phục mệnh, mới đi đến đỉnh lầu, vừa định gõ cửa thì cửa đã mở ra trước, một người dấu mình trong chiếc áo choàng đen đi ra.

Thiện A Sơn với vóc người to lớn cũng hiện thân trước cửa, rõ ràng là đi ra tiễn khách, cũng không tiễn quá xa, chỉ đưa tới cửa vào, nhưng đủ để chứng minh thân phận người tới không đơn giản.

Ngô Cùng Tẫn quay đầu lại nhìn theo, không biết là người nào.

Thiện A Sơn xoay người trở về bên trong phòng, Ngô Cùng Tẫn lập tức đi theo vào, trước tiên đóng cửa lại, rồi mới đi đến bên cạnh Thiện A Sơn vừa ngồi xuống, bẩm báo, "Hữu sứ, đã bắt Thanh Nha về rồi."

Thiện A Sơn mặt âm trầm như nước, "Ta biết rồi, thả ra đi."

"Thả ra?" Ngô Cùng Tẫn lập tức trừng lớn hai mắt, cho rằng mình đã nghe lầm rồi.

Thiện A Sơn không có hé răng, chó thấy gã không có nghe sai.

Ngô Cùng Tẫn đương nhiên là không hiểu, muốn bắt người chính là vị này, bây giờ đã bắt người về rồi lại thả ra, việc này tính là chuyện gì xảy ra? Lập tức hỏi: "Hữu sứ, vì sao phải thả?"

Thiện A Sơn: "Bảo ngươi thả thì ngươi cứ thả, không có nhiều lời vì sao như vậy."

Ngô Cùng Tẫn trong lòng lập tức sinh ra ấm ức, không thể không tố khổ: "Hữu sứ, ngài nhưng có biết tên Thanh Nha này hung hăng cỡ nào không. Lúc trước, khi tìm được hắn tại Kinh Hồng điện thì hắn lại uy hiếp ta ngay trước mặt mọi người, nói nếu ta dám xằng bậy thì khiến cho ta không nhìn được ánh mặt trời ngày mai. Một đám huynh đệ phía dưới đều nghe rõ ràng. Nếu cứ như vậy thả hắn ra, mặt mũi Trấn Hải ty đặt vào đâu?"

Thiện A Sơn: "Có khi, mặt mũi là thứ không thực tế nhất, cũng là không trọng yếu nhất. Cũng phải, vừa bắt về đã thả ra ngay… cũng không hay. Làm bộ làm dáng đi, ngươi tùy tiện thẩm vấn một chút, nếu như hắn không có mở miệng thì quên đi. Nhớ kỹ, không nên dụng hình, sau nửa canh giờ thì thả người ra!"

Một câu nói sau cùng, giọng điệu rất nghiêm túc, rất xác định.

Ngô Cùng Tẫn muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không dám nói gì nữa, cất lời xin cáo lui.

Ra khỏi cửa, khi đóng cửa lại thì trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh người giấu mình trong áo choàng đen gặp được tại đây vừa rồi, lập tức liền nhận thức được thái độ của Hữu sứ tại sao thay đổi, hẳn phải là có người đến trao đổi gì đó.

Có một số việc trong lòng suy nghĩ là được rồi, gã rất nhanh liền xuống lầu đi tới đại lao…

Khoảng nửa canh giờ sau, Thanh Nha liền đi ra khỏi Trấn Hải ty, bội đao của y cũng được trả lại cho y, đeo trở lại sau lưng, đạp guốc gỗ lọc cọc rời đi, ngay cả đậu phộng trong túi cũng không thiếu, lấy ra một nắm, lại tiếp tục bóc ăn.

Nơi cửa sổ Tả Nhĩ lâu, Liễu Phiêu Phiêu nửa nghiêng người tại sau cửa sổ nhìn trộm bên ngoài.

Bên trong phòng phía sau nàng ta, bên cạnh chiếc chất đầy văn quyển có đặt một cái ghế nằm, trên đó nằm một người râu quai nón đang ngủ gà ngủ gật, mùi rượu bên trong phòng toát ra từ trên người y, người này chính là Tả sứ Vũ Phi của Trấn Hải ty.

Nhìn theo bóng dáng Thanh Nha biến mất, Liễu Phiêu Phiêu bước nhanh đến bên cạnh ghế nằm, bẩm báo: "Thanh Nha đã được thả ra rồi."

"Như vậy liền đi ra…" Vũ Phi hừ một tiếng, lật lật người, chuyển sang nằm nghiêng tiếp tục ngủ.

"Thuộc hạ xin cáo lui." Liễu Phiêu Phiêu chắp tay hành lễ, sau đó rời đi.

Đi ra Trấn Hải ty, nàng ta một đường chạy tới ngã tư đường cách chỗ Dữu Khánh ở không xa, đi thẳng đến điểm giám thị trên lầu.

Nhìn thấy hai gã thủ hạ phụ trách giám thị bên trong phòng, Liễu Phiêu Phiêu hỏi một câu, "Không có việc gì đi?"

Một gã thủ hạ trong đó trả lời: "Tất cả bình thường, sau khi trở về liền không có động tĩnh gì."

Liễu Phiêu Phiêu ừ một tiếng, trực tiếp tiến đến gian phòng mình nghỉ chân, đẩy cửa sổ ra…

Thủ tại trước khe hở cửa sổ, Mục Ngạo Thiết nhìn thấy được tín hiệu ước hẹn, lập tức quay đầu lại "Ừm" một tiếng.

Dữu Khánh và Nam Trúc đang khoanh chân đả tọa, nghe được báo hiệu liền thu công đứng lên. Dữu Khánh cũng đi tới trước khe hở cửa sổ nhìn thoáng qua, sau đó phất tay ra hiệu.

Vì vậy, Nam Trúc mở cửa đi ra ban công quan sát khắp nơi bên ngoài một chút, xem như là một cái tín hiệu đáp lại Liễu Phiêu Phiêu.

Dữu Khánh lại mặc áo choàng vào, mở cửa ban công phía sau, nhanh chóng nhảy lên lao ra ngoài, biến mất tại trên đường phố ướt sũng sau cơn mưa.

Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc mỗi người chiếm một cái ban công trước sau để quan sát, nhìn xem có người nào đang theo dõi hay không, cũng là vì để gây bất tiện cho kẻ nào muốn theo dõi.

Tuy nhiên, vẫn còn có người vượt qua những công trình cao thấp chằng chịt lặng lẽ để theo dõi, nhưng mà đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Dữu Khánh, không biết Dữu Khánh đã đi nơi nào rồi.

Cũng là một người mặt một chiếc áo choàng đen, vành mũ trùm đầu của áo choàng che khuất nửa khuôn mặt, có một cái mũi to lớn hơn mũi người bình thường không ít, dọc theo đường đi, mấp máy cái mũi, như đang tìm kiếm cái gì.

Bên cạnh có mấy kẻ đi theo ăn mặc tương tự, thấy gã đi đi dừng dừng, cầm đầu đám người đi theo kỳ quái hỏi: "Sao rồi?"

Mũi to nói: "Ngươi xác định hắn thật sự đã ăn vào thứ ta đưa cho sao?"

Cầm đầu đám người đi theo, "Đương nhiên, điều này còn có thể giả sao?"

Mũi to khẽ lắc đầu, "Không có khả năng, dọc theo đường đi, không có một chút xíu mùi vị liên quan, nếu như có, ta không thể không ngửi được."

Cầm đầu đám người đi theo, "Ngửi không được? Vậy làm sao bây giờ?"

"Còn có mùi vị thân thể hắn, chỉ là không có phát tán mùi mạnh như thuốc, mùi vị không có rõ ràng, tốc độ truy tung sẽ chậm lại một chút." Mũi to nói xong lại mấp máy mũi, tiếp tục dẫn mấy người đi tới trước.

Tại mương nước trong lòng đất, bởi vì trời mưa, mực nước dâng lên, dòng nước lao nhanh.

Vòng vòng vèo vèo bôn ba một hồi, khi Dữu Khánh chạy tới địa điểm gặp mặt thì Liễu Phiêu Phiêu đến trước rồi.

Hai người vừa chạm mặt, Liễu Phiêu Phiêu lập tức đưa ra một tờ giấy gấp lại cho hắn, "Nói ngắn gọn, chúng ta gặp mặt thực sự là quá nhiều lần rồi, dựa vào thủ đoạn của Trấn Hải ty, lại thêm chuyện ngươi làm ra quá dây sự chú ý, tiếp tục gặp mặt ở mương nước trong lòng đất không còn an toàn nữa, bên trong tờ giấy này là phương thức giao lưu sau này."

Đợi cho Dữu Khánh nhận lấy tờ giấy gấp xong, nàng lại hỏi, "Chuyện gì xảy ra, ngươi không phải chỉ muốn cứu người sao? Tại sao lại khiến cho Vương Vấn Thiên biến thành như vậy? Đắc tội Vương gia quá mức, đối với ngươi không có chỗ tốt."

"Ta cũng không muốn a!" Dữu Khánh thở dài một tiếng, rất nhanh liền kể lại sự việc đã xảy ra, sau đó hỏi: "Hai gã U Sai đưa Vương Vấn Thiên đến Trấn Hải ty, sau đó tình hình như thế nào?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Người đã bị U Sai mang đi U Nhai, U Sai đại biểu U Nhai đưa ra nghiêm phạt, hai mươi tỷ hoặc tính mạng của Vương Vấn Thiên, Già La Sơn chỉ có thể chọn một, kỳ hạn một tháng.

Vương Tuyết Đường đã rời đi Ảo Vọng, đánh giá là đi tìm Địa mẫu cầu cứu rồi."

"Hai mươi tỷ…"

Dữu Khánh nỉ non, rõ ràng có chút sững sờ, hắn sợ Vương gia trả thù, muốn tìm hiểu tình huống của Vương gia, không nghĩ tới tình thế càng thêm nghiêm trọng, nhịn không được than thở: "Vương gia có thể buông tha ta sao?"

Liễu Phiêu Phiêu: "Được rồi, ta sẽ tận lực chú ý hành động của Vương gia tại Ảo Vọng giúp các ngươi, nếu có tình huống gì sẽ lập tức thông báo cho ngươi biết. Nếu không còn việc gì thì chia tay đi, hiện tại gặp mặt ngươi ta cũng là nơm nớp lo sợ." Dứt lời liền muốn rời đi.

Dữu Khánh vội gọi lại, "Thanh Nha kia là người nào?"

Thanh Nha? Liễu Phiêu Phiêu dừng bước quay đầu lại, "Địa đầu xà số một tại Ảo Vọng, là loại vừa chính vừa tà, tốt nhất không nên dễ dàng trêu chọc hắn, hắn có thể đặt chân tại Ảo Vọng lâu như vậy, khẳng định là có chút lí do."

"Địa đầu xà…" Dữu Khánh lẩm bẩm, hồi tưởng tình hình lúc sự việc xảy ra, hắn đã hoài nghi việc Tiểu Hắc bị bắt chắc chắn có liên quan tới kẻ đó.

Liễu Phiêu Phiêu không tiếp tục nán lại bồi tiếp hắn, rời đi trước, thực sự là sự việc có phần trở nên lớn rồi, nàng ta cũng không dám ở lại quá lâu với Dữu Khánh.

Dữu Khánh hồi thần lại, cũng vội vã rời đi.

Tại sau khi hắn rời đi không quá lâu, tên mũi to kia cũng dẫn theo người chạy tới, tìm đến vị trí Dữu Khánh và Liễu Phiêu Phiêu vừa mới gặp mặt.

Mũi to đứng tại chỗ ngửi ngửi, nói: "Nơi này là một vị trí đường cụt, có lưu lại mùi vị của mục tiêu và một kẻ khác, hẳn phải là gặp mặt người khác tại nơi đây."

Người phía sau gã nhanh chóng kiểm tra một đoạn đường cụt này một hồi, sau khi xác định không có lối ra nào khác thì mới lui trở về.

Một nhóm cũng toàn bộ lui ra ngoài, lại dưới sự dẫn dắt của mũi to tiếp tục lần theo mùi vị.

Khi đi đến một cái lối rẽ thì mũi to dừng bước, hỏi: "Là truy theo mục tiêu lúc trước, hay là truy theo mục tiêu mới, nhanh chóng quyết đoán, thời gian kéo càng dài, mùi vị tiêu tán đi sẽ không dễ tìm."

Cầm đầu đám người đi theo nói: "Mục đích truy tung theo mục tiêu chính là vì tra tìm xem hắn gặp mặt với ai, nếu như đã phát hiện được manh mối người gặp mặt với hắn, vậy đương nhiên là truy theo người gặp hắn, truy theo mục tiêu mới đi."

Mũi to lập tức rẽ phải, đuổi theo hướng đi của Liễu Phiêu Phiêu.

Không bao lâu sau, một nhóm người liền leo ra khỏi mương ngầm trong lòng đất, sau khi trở lên mặt đất thì tiếp tục truy tung, Mũi to dọc đường mũi không ngừng mấp máy ngửi.

Đi tới vòng vòng, đi tới lại đi tới, đi tới bên trong một chỗ đường hẻm, tại một góc cuối đường, phát hiện thấy một phòng nhỏ, mũi to đưa tay chỉ một cái.

Cầm đầu đám người đi theo lập tức phất tay ra hiệu, nhân thủ cùng đi theo lập tức lấy nhà nhỏ làm trung tâm, tản ra bao vây xung quanh.

Đợi khi người cầm đầu vung tay phát ra tín hiệu, đám người vây kín nhanh chóng phá cửa sổ lao vào, nhảy vào tuy bắt.

Nhưng mà sau một hồi giày vò như thế, lại nhào vào khoảng không, lục tung cũng không có phát hiện thấy bất kỳ kẻ nào, mũi to cũng chỉ tìm được xiêm y và đấu bồng vừa thay đổi, xiêm y là xiêm y của nam nhân. Lúc trước Liễu Phiêu Phiêu vốn là mặc trang phục nam nhân đi gặp mặt với Dữu Khánh, nàng ta cũng không có khả năng tiếp tục mặc một thân hồng y cõng hai thanh kiếm, như vậy quá rõ ràng.

Mũi to cầm xiêm y ngửi ngửi, nhìn quanh bốn phía nói: "Hẳn phải là mới thay đổi."

Gã lại ở tại trong phòng ngửi một vòng, sau cùng xác định người là đi ra ngoài từ cửa sổ bên kia, nhảy ra cửa sổ, xâm nhập vào trong một con đường hẻm khác.

"Lưu lại hai người ẩn núp tại nơi đây, một khi phát hiện thấy người đến, không quản là ai, lập tức bắt lại."

"Vâng."

Cầm đầu đám người đi theo hơi chút bố trí, sau đó dẫn số người còn lại tiếp tục cùng theo mũi to truy tung tại trên đường phố Ảo Vọng phồn hoa.

Đi tới đi tới, một nhóm người phát hiện địa thế càng ngày càng cao, đợi khi nhìn thấy quần thể công trình đèn đuốc mờ nhạt ở phía trước thì mọi người không khỏi quay mặt nhìn nhau, vẻ mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

Biết rõ sự việc có khả năng không phải chuyện đùa, Mũi to cũng không dám sơ ý, hai tay xốc mũ áo choàng lên, lộ ra một khuôn mặt nam nhân đôn hậu, có một đầu tóc đỏ sẫm. Vẻ mặt gã nghiêm trọng, mũi thở mấp máy có tiết tấu, từng bước một đi đến cổng vào Trấn Hải ty.

Khi đi đến cổng vào thì đều xốc mũ trùm của áo choàng lên, lộ ra hình dáng, thực sự là không xốc lên cũng không được, thủ vệ cửa

vào khẳng định cần phải xác nhận thân phận mới có thể cho đi vào.

Vượt qua cổng, tiến vào trong đại sảnh, Mũi to dừng lại tại trung ương đại sảnh, cái đầu thỉnh thoảng dao động sang trái sang phải, mũi thở mấp máy không ngừng, nói: "Không sai rồi, mục tiêu tiến vào rồi, hẳn phải là vừa mới trở về không bao lâu!"

Tại trên lầu vừa mới đến một nơi lấy chút đồ, Liễu Phiêu Phiêu đang đi trở về, nghe tiếng thì vô ý thức bước chậm lại, không phải tính cảnh giác nàng ta cao, mà bên trong Trấn Hải ty cũng có phe phái, gặp chuyện đều có tật xấu là lặng lẽ âm thầm quan sát.

Tại chỗ ngoặt một bên lộ ra một chút khuôn mặt, xuyên qua khe hở tay vịn nhìn thấy được tình hình phía dưới, nhìn thấy được tên Mũi to đang mấp máy chiếc mũi ngửi ngửi kia.

Nhìn thấy tại phía dưới, cầm đầu đám người đi theo trầm giọng nói: "Nói cách khác, kẻ gặp mặt cùng tên kia quả thật là người bên trong chúng ta!"

Mũi to nói:

"Hỏi thủ vệ cửa vào, xem thử người nào vừa mới trở về, chính là người đó!"

Chương 475: Nội gian

Người cầm đầu đám người theo dõi đấm nhẹ vào lòng bàn tay, "Đúng vậy, bất kể vừa rồi có bao nhiêu người trở về, đi tìm hết tất cả tới đây đi qua trước mũi của Hầu gia ngài, nhất định sẽ không cách nào che giấu được."

Nghe được những lời đánh giá này, lại lén nhìn cử động mấp máy chiếc mũi to ngửi ngửi kia, Liễu Phiêu Phiêu lập tức nhận ra được gì đó, nỗi lòng tức thì lạnh đi hơn phân nửa.

Nhìn thấy tên đầu lĩnh phía dưới xoay người đi về phía người gác cổng, trong đầu Liễu Phiêu Phiêu lóe qua những lời nói như "Ngâm tắm" này nọ mà mình đã nghe được từ trong miệng người gác cổng lúc trước, ánh mắt lấp lóe, rồi nhanh chóng im lặng rời đi, biến mất tại trong quần thể công trình thật lớn này.

Người cầm đầu đám người theo dõi sải bước đi đến trước mặt người gác cổng, trầm giọng hỏi: "Vừa rồi có ai đi vào?"

Hai tên gác cổng quay mặt nhìn nhau, một người nói: "Đêm tối khuya khoắt, nên nghỉ ngơi thì đều đã đi nghỉ ngơi rồi, không có quá nhiều người đi vào, vừa rồi chỉ có các ngươi a."

Người cầm đầu đám người theo dõi: "Ta nói chính là ngoại trừ chúng ta ra."

Người kia đáp: "Trừ bọn ngươi ra, không còn có người nào đi vào."

Người cầm đầu đám người theo dõi cả giận nói: "Đánh rắm, chúng ta khẳng định lúc trước có người đi vào, suy nghĩ kỹ càng một chút cho ta, nếu dám lơ là nhiệm vụ, về sau để xem mặt trên trừng phạt nghiêm khắc các ngươi như thế nào."

Một người gác cổng khác nói: "Chúng ta cũng không biết trước các ngươi có người nào đi vào hay không, chúng ta cũng chỉ vừa mới giao ca không bao lâu, chúng ta vừa mới vào ca trực. Từ khi chúng ta bắt đầu nhiệm vụ thì chỉ có các ngươi tiến vào, thật sự không còn có người khác."

Người cầm đầu đám người theo dõi trầm giọng nói: "Một người đi đi, gọi hai người trực trước tới đây."

Người gác cổng đầu tiên trả lời: "Trong lúc làm nhiệm vụ là không thể tự tiện rời bỏ vị trí, nếu truy xét tới, chúng ta chịu không nổi…"

Người cầm đầu đám người theo dõi cất tiếng đánh gãy: "Phụng đại lệnh của Chưởng mục tạm điều làm việc khác, đi đi, xảy ra chuyện

gì ta chịu trách nhiệm, đi nhanh lên một chút!”

Vừa nghe nói là việc vặt của Tề Đa Lai, người gác cổng kia lập tức nghe lời, chạy chậm rời đi.

Người cầm đầu đám người theo dõi chắp tay đứng tại nguyên chỗ, nhìn thấy Mũi to ngửi ngửi đi tìm tòi khắp nơi, gã lại phất tay vẫy gọi một gã thủ hạ tới đây, dặn dò: “Ngươi nhanh đi tìm đại Chưởng mục, thông báo tình huống.”

Nơi này là Trấn Hải ty, có một số việc gã không làm chủ được, cấp bậc không đủ, nhất định cần phải mời Tề Đa Lai tới đây làm chủ.

“Vâng.” Người kia đáp một tiếng, nhanh chóng chạy đi.

Còn gã thì chắp tay đi lui đi chờ đợi ngay tại cổng.

Chờ một hồi, người gác cổng lúc trước chạy trở về, gãi đầu nói: “Hai người ca trực trước không biết đã đi đâu rồi.”

Người cầm đầu đám người theo dõi trừng lớn hai mắt, cả giận nói: “Hai con người sống sờ sờ còn có thể hư không biến mất hay sao? Bọn họ tên gọi là gì?”

Người gác cổng kia còn chưa kịp đáp lời, giọng nói của Tề Đa Lai đã truyền tới trước, “Âm ĩ gì vậy?”

Mọi người quay đầu lại nhìn tới, nhìn thấy gã ta đi tới, lập tức dồn dập chắp tay hành lễ, “Đại Chưởng mục!”

Tề Đa Lai đi tới, hỏi tiếp: “Đã tìm được người hay chưa?”

Người cầm đầu đám người theo dõi lập tức cung cung kính kính bẩm báo tình huống, “Còn chưa có, hai tên gác cổng ca trực này nói là không nhìn thấy người nào, nói là vừa mới đổi ca, bây giờ còn đang tìm hai chứng nhân trong ca trực lúc trước. Bọn hắn hẳn đã thấy

được người trở về là ai. Lúc này còn chưa biết người trực ca trước đã đi đâu."

Tề Đa Lai nhíu mày, ánh mắt nhìn chăm chú về phía hai gã gác cổng, "Mới giao ca không bao lâu, liền không biết người đi đâu rồi?"

Hai kẻ gác cổng có phần thấp thỏm lo âu.

Chính vào lúc này, có một gã tùy tùng cùng đi theo Mũi to khẩn cấp lắc mình đến, nhanh chóng báo cáo: "Hầu gia tại trong nhà tắm phát hiện thấy hai cái thi thể."

Lời này vừa nói ra, một đám người lập tức vội vã chạy đi.

Đi vòng đi vèo một hồi, mọi người chạy vào bên trong nhà tắm của Trấn Hải ty, đụng phải đám người Mũi to đang đi ra, Mũi to cũng chính là người mà bọn hắn gọi là "Hầu gia", vốn tên là Văn Hầu.

Ánh mắt mọi người nhìn vượt qua Văn Hầu, vừa nhìn liền thấy được hai cái thi thể nằm đổ tại bên cạnh hồ bơi, đã hiện ra nguyên hình, là hai con Viên hầu.

Tề Đa Lai bước nhanh đến, nhìn thấy hai con viên hầu đã chất ngắc rồi, cái đầu bị cắt bay, để lại trên mặt đất một vũng máu, gã ta lạnh lùng hỏi một câu, "Ai làm?"

Văn Hầu xoay người nói: "Từ mùi vị, hai vị này hẳn chính là người gác cổng lúc trước, nơi đây còn có mùi của mục tiêu, hẳn là mục tiêu mà chúng ta muốn tìm đã sát nhân diệt khẩu rồi. Nhìn tình huống là vừa mới chết, hiện trường không có vết tích đánh nhau, cũng không có nghe được bất kỳ âm thanh đánh nhau nào, hung thủ hẳn phải là người mà hai người chết này quen biết, trên cơ bản có thể khẳng định là người bên trong Trấn Hải ty, không thể nghi ngờ."

"Sát nhân diệt khẩu sao?" Tề Đa Lai quay đầu nhìn về phía gã, "Nói cách khác, hắn biết được mình đã bị truy tung, biết mình đã bị bại lộ

rồi?”

Văn Hầu gật đầu, “Hẳn là như vậy.”

“Lá gan không nhỏ!” Tề Đa Lai hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó trầm giọng quát lớn: “Gõ chuông cảnh báo, truyền lệnh tất cả các bộ, lập tức phong tỏa toàn bộ Trấn Hải ty, không cho phép bất kỳ kẻ nào ra vào!”

Trong lúc gã ta hạ lệnh đó, Liễu Phiêu Phiêu đang ở bên trong một gian phòng, nàng ta nhất thời cũng không biết đây là gian phòng của người nào, chui vào bên trong phòng, nhanh chóng chỉnh đốn lại xiêm y có chút lộn xộn.

Vừa rồi khi tại trong nhà tắm, vì để im hơi lặng tiếng diệt khẩu, nàng ta, một mỹ nhân hơi có chút thanh cao quyến rũ, không thể không làm ra hành động cởi bỏ quần áo.

Một nữ nhân chạy vào trong nhà tắm nam đã làm cho hai nam nhân kia kinh ngạc rồi, lại còn nhìn thấy nàng ta dần dần cởi bỏ quần áo, hai nam nhân thật sự trợn tròn đôi mắt, sững sờ.

Liễu Phiêu Phiêu chỉ nói một câu, “Ai cho các ngươi nhìn?”

Hai nam nhân lập tức xoay người đi, còn chưa kịp lẩm bẩm thắc mắc Liễu Phiêu Phiêu định làm gì, khi mà trong lòng đang bị làm cho ngứa ngáy, cho rằng sắp có diễm ngộ thì cái đầu của hai người đột nhiên bay đi.

Giết bọn họ để diệt khẩu là khiến cho Trấn Hải ty trong thời gian ngắn không thể xác định được mục tiêu cần bắt là ai, để tranh thủ thời gian và không gian cho mình chạy trốn.

Có thể tại thời điểm trước mắt này nhưng không vội chạy trốn, còn có thể bình tĩnh trước tiên giết người diệt khẩu, có tể thấy được không hổ là người từng làm Đại chưởng vệ tại Kiến Nguyên sơn, trải

nghiệm và thủ đoạn sát phạt quyết đoán thể hiện rõ ràng tại trong thời khắc mấu chốt.

Chỉnh đốn xong y phục, lại nhanh chóng tháo song kiếm xuống treo tại trên eo, sau đó lấy một chiếc áo choàng treo trên tường xuống khoác lên người, đẩy mở cửa sổ ra, hơi chút quan sát bên ngoài rồi nhảy ra ngoài, từ trên tường nhảy xuống đất, dựa vào việc quen thuộc địa hình, nàng ta mượn nhờ địa hình yểm hộ, tránh thoát những trạm gác ngầm của Trấn Hải ty, trốn vào nơi sâu trong bóng tối, sau đó nhanh chóng lẻn về phía phồn hoa rực rỡ ánh đèn.

Chỉ chốc lát sau, bên trong Trấn Hải ty vang lên tiếng chuông báo động "Keng keng" dồn dập.

Bên trong toàn bộ Trấn Hải ty lập tức ầm ĩ ồn ào, có thể nói là nhanh chóng trở nên rối loạn.

Tả sứ Vũ Phi cùng Hữu sứ Thiện A Sơn đều bị kinh động tới, được biết là Tề Đa Lai hạ lệnh, hai người lập tức tìm đến Tề Đa Lai hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Tề Đa Lai phất tay ra hiệu, hai cái thi thể được khiêng đến trước mặt Tả Hữu sứ.

"Bên trong Trấn Hải ty xuất hiện nội gian, gây ra náo loạn, giết chết hai người bảo vệ của chúng ta để diệt khẩu!"

Tề Đa Lai chỉ giải thích đơn giản như vậy, không nói gì đến việc theo dõi Dữu Khánh tìm được người.

Nhìn thấy nội bộ xuất hiện án giết người án, nóng lòng bắt hung thủ, hai người Tả Hữu sứ cũng không nói thêm gì, phối hợp hạ lệnh, phong tỏa Trấn Hải ty.

Chính vào lúc này, có mấy con phi kỵ bay tới, xoay quanh tại trên không, Chu Hiên dẫn theo nhân viên từ Thiên Lưu sơn đã trở về.

Nhìn thấy cảnh tượng ánh lửa dao động hỗn loạn phía dưới, Chu Hiên trực tiếp từ trên trời giáng xuống, rơi vào giữa trong đám người phong tỏa.

"Chưởng lệnh!"

Tả Hữu sứ ở bên trong mọi người đồng thời khom mình hành lễ.

Chu Hiên chắp tay thả bước đi trong đám người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh, quát lớn: "Xảy ra chuyện gì?"

Tề Đa Lai lập tức tiến lên, mời Chu Hiên sang một bên nói chuyện, rồi nhanh chóng bẩm báo lại đại khái tình huống cho y biết.

"Quả nhiên là có nội gian!" Chu Hiên nghe xong hừ lạnh, lại hỏi, "Có thể xác định nội gian vẫn còn tại bên trong ty hay không?"

Tề Đa Lai: "Hầu gia còn đang xác minh."

Nơi đây vừa mới nói xong, từ xa xa truyền đến một tiếng hét lên, "Bên này."

Tề Đa Lai lập tức đưa tay ra hiệu, vì vậy, mấy kẻ đầu lĩnh cùng Chu Hiên dồn dập đi về phía tiếng kêu gọi.

Sau khi đi đến nơi, nhìn thấy Văn Hầu đứng tại trước một vách đá cao chót vót, chỉ một cái cửa sổ trên tường cao Trấn Hải ty, "Người đi ra từ nơi đó, rồi từ nơi này rời đi. Hiện tại, có vẻ như đã tạm thời thoát khỏi Trấn Hải ty rồi."

"Trong lúc gấp gáp chạy trốn nhưng vẫn còn dám ung dung diệt khẩu bên trong Trấn Hải ty, là kẻ rất có gan!"

Chu Hiên cười nhạt không ngừng, vẻ mặt chợt đầy sát khí, dứt khoát ra lệnh, "Truyền lệnh cho Hải tộc, lệnh Hải tộc lập tức ngừng đưa tiễn khách, tàu thuyền nào chưa vào Minh Hải vân giới thì tất cả đều chở người quay trở về địa điểm xuất phát, chỉ được phép cho tàu

thuyền vào, không cho phép đi ra. Nếu phát hiện bất kỳ khác thường gì thì phải lập tức báo cáo. Người trái lệnh, giết!”

“Vâng.” Lập tức có người lĩnh mệnh đi xuống chấp hành.

Rất nhanh, có một đội nhân thủ Trấn Hải ty hóa thành phi cầm nhanh chóng bay đi bốn phương tám hướng.

Chu Hiên tiếp tục ra lệnh, “Điều một đội nhân thủ, do Hầu gia xác định thân phận, sau đó hộ tống Hầu gia tiếp tục truy xét.”

“Vâng.” Thủ hạ lĩnh mệnh.

Chu Hiên cũng chắp tay nói với Văn Hầu: “Hầu gia, việc đã đến nước này, vậy thì làm phiền ngài tiếp tục rồi, đợi khi bắt được hung thủ, lúc đó trở về Thiên Lưu sơn cũng không muộn.”

“Được.” Văn Hầu chắp tay đồng ý.

Chu Hiên quay đầu lại tiếp tục hạ lệnh, “Lập danh sách tất cả nhân viên lúc này không có tại bên trong ty, không cho phép bỏ sót bất kỳ ai. Tìm tất cả nhân viên trong danh sách về giam giữ, đợi cho Văn Hầu phân biệt xong mới được thả ra. Mỗi người một việc, trên trời dưới đất, nên vây thì vây, cần lục soát thì lục soát, tập trung vào những nhân viên trong danh sách, tiến hành vây bắt tất cả. Đều nghe cho rõ đây, nếu người nào dám can đảm trợ giúp hung thủ bỏ chạy, đừng trách ta không lưu tình cảm, nhất định giết chết không tha!”

Khi nói ra một câu nói sau cùng thì ánh mắt chứa đựng ẩn ý sâu xa liếc liếc qua trên khuôn mặt Tả sứ Vũ Phi và Hữu sứ Thiện A Sơn.

“Vâng.” Mọi người cùng kêu vang chắp tay nhận lệnh.

Chu Hiên vung tay lên, mọi người lập tức tản đi làm việc.

Ô ô ô…

Tiếng tù và ốc ù ù nặng nề liên tục vang lên tại khắp các con đường ven biển Ảo Vọng.

Không phải người của Hải tộc là nghe không hiểu được âm thanh này, nhưng mỗi người trên bến tàu đều cảm nhận được biến cố đang diễn ra nơi bờ biển, yêu ma quỷ quái rối loạn tại bên bờ biển.

"Giá cả đã thỏa thuận xong rồi, chúng ta đều đã lên thuyền, bây giờ ngươi lại nói không chở nữa, đùa gì vậy?"

"Uy uy uy, ngươi quay lại làm gì, tại sao trở lại rồi?"

"Tìm Trấn Hải ty? Trấn Hải ty làm gì phải phong tỏa xuất hành?"

"Con mẹ nó, ta còn có chuyện quan trọng chứ, không kéo dài được a, lúc nào bỏ phong tỏa vậy chứ?"

Bên bờ biển, người đưa đò dồn dập từ chối vận chuyển, thuyền hàng cần vận chuyển đi cũng không thể tránh được bị một đám Giao nhân trả đơn hàng, những chiếc đò đã đi xa chỉ còn thấy một điểm sáng nhỏ cũng dồn dập quay ngược trở lại.

Âm thanh kêu gào ầm ĩ, hỏi xem chuyện gì đang xảy ra, Giao nhân thể hiện cũng không biết có chuyện gì, cũng không chịu trách nhiệm, bảo bọn họ tìm Trấn Hải ty mà hỏi…

"Bán hoa hoa đây."

"Bán hoa hoa."

Khoanh chân ngồi trên sàn nhà, Dữu Khánh đang cầm một tờ giấy so sánh với bản đồ do Hồ Vưu Lệ vẽ, tờ giấy là của Liễu Phiêu Phiêu đưa cho, bên trên liệt kê ra mấy loại cách thức truyền tin tức, có một số cách truyền tin tức địa điểm cần phải đối chiếu so sánh, xác nhận trước đại khái vị trí trên bản đồ.

Đây là việc then chốt liên quan tới mạng sống, hắn cần phải sớm nhớ kỹ mới được.

Đột nhiên nghe được từ bên ngoài truyền đến giọng nói rao bán hoa làm hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, lại nhanh chóng nhìn lên tờ giấy, không sai, là tín hiệu truyền tin mà Liễu Phiêu Phiêu đã lập ra, hơn nữa còn là tín hiệu báo hiệu tình huống khẩn cấp.

Hắn khá ngạc nhiên, mới cầm tờ giấy về đến không bao lâu, đang còn nghiên cứu, Liễu Phiêu Phiêu tại sao lại nhanh như vậy truyền tới tin tức rồi chứ?

Hơn nữa còn là tín hiệu khẩn cấp!

Chương 476: Không bỏ lại

Như thế nào là khẩn cấp?

Chính là những cách thức truyền tin tức khác đều đã không còn kịp nữa rồi, không còn cách nào khác đành phải dùng phương thức trực tiếp đưa tin, đưa thông tin thẳng tới.

Làn điệu rao lên "Bán hoa hoa" ở phía dưới lầu, chính là tín hiệu khẩn cấp mà Liễu Phiêu Phiêu mô tả trên trang giấy.

Người bình thường chỉ rao là "Bán hoa", không gọi là "Bán hoa hoa", điểm khác biệt này chính là tín hiệu, người ngoài nghe được có lẽ chỉ cho rằng đó là phương thức rao hàng một cách dễ thương mà thôi.

Nhưng trong đầu hắn vẫn còn đang quan quẩn ý nghĩ kia, vừa mới chia tay không bao lâu, tại sao đã lập tức sử dụng tới phương thức truyền tin khẩn cấp mới tạo ra, không sợ hắn chưa kịp kiểm tra nội dung trên trang giấy sao?

Cho dù trong lòng vẫn còn nghi vấn, động tác của hắn nhưng là không chậm, cũng không dám chậm trễ, dù sao đây cũng là tín hiệu dùng cho tình huống khẩn cấp.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, đi tới mở cửa, bước ra ban công nhìn từ trên xuống, nhìn thấy phía dưới có một cô gái bán hoa, đeo lẵng hoa đi vào khu vực phía dưới lầu, nơi tầm mắt không nhìn thấy được, hắn lập tức tung người nhảy xuống.

Bên trong phòng, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, không biết lão Thập Ngũ đang làm gì.

Rơi xuống phía dưới đường phố, Dữu Khánh xoay người lại, cất tiếng gọi cô gái bán hoa đang đưa lưng về phìa mình, "Cô nương, mua hoa."

Cô gái bán hoa vừa cất lời rao hàng nghe tiếng gọi liền xoay người lại, sau đó bước nhanh tới, đưa lẳng hoa quàng qua cổ treo tại trên vai, khoe ra các loại hoa tươi đủ mọi màu sắc, "Năm mươi lượng một cành, rất rẻ, công tử muốn mua loại nào?"

Năm mươi lượng một cành hoa xấu như thế cũng gọi là rẻ? Dữu Khánh oán thầm, nhưng tay thì vẫn là móc ra năm mươi lượng ngân phiếu giao tới, "Ban ta một cành đẹp nhất đi."

Khi nói lời này thì hắn cũng quan sát phản ứng của đối phương, bởi vì lời này của hắn chính là ám hiệu tương ứng.

Ánh mắt cô gái bán hoa sáng lên, nhịn không được quan sát hắn từ trên xuống dưới một cái, sau đó cầm lấy một cành nhỏ gầy đưa cho hắn, nói chung, khẳng định đây không phải là một cành hoa đẹp trong lẵng hoa này, sau khi bán cho khách hàng, cô gái cũng không có nói nhiều thêm lời nào, vòng qua hắn rồi rời đi.

Dữu Khánh quay đầu lại hơi nhìn theo, sau đó lại tung người, phi thân bay lên ban công.

Hai người Nam, Mục đang đứng trên ban công vươn đầu nhìn xung quanh phía dưới, nhìn thấy hắn mua hoa đem lên đây, liền cảm thấy không thích hợp.

Đối với bọn họ mà nói, người ở trong núi đi ra ngoài, hoa dại gì mà chưa thấy qua, hơn nữa, trong tay vốn đang eo hẹp, đại khái sẽ không phí nhiều tiền như vậy để mua hoa, người nghèo không cần phải lãng mạn như vậy, dù sao hành vi của lão Thập Ngũ rất không bình thường.

"Ngươi mua hoa làm gì?" Nam Trúc nhịn không được hỏi một câu.

Dữu Khánh không để ý tới, bước nhanh đi vào bên trong phòng.

Hai người Nam, Mục lại nhìn nhau, tiếp theo nhìn nhìn xung quanh bên ngoài một cái, sau đó cũng trở về bên trong phòng, đóng cửa lại.

Tại bên trong phòng, Dữu Khánh bóc mở trang giấy bóc mở cành hoa kia ra, nhìn thấy bên trong lại có một tờ giấy gấp khác quấn quanh cành hoa, bên trong rõ ràng có dấu vết chữ viết.

Dữu Khánh thuận tay cầm cành hoa ném cho Nam Trúc, sau đó mở tờ giấy gấp ra xem xét.

Nam Trúc chụp lấy cành hoa, đặt ở trước mũi ngửi ngửi, không thấy được có hương thơm gì, chỉ cảm thấy thực sự là phí tiền tốn bạc, nhưng mà gã vẫn là cùng Mục Ngạo Thiết cùng nhau tiến đến bên cạnh Dữu Khánh nhìn xem nội dung trên trang giấy kia.

Cái thứ này không nhìn còn đỡ, vừa nhìn xem thì thiếu một chút tròng mắt lồi cả ra ngoài, biểu cảm của sư huynh đệ ba người lập tức trở nên ngổn ngang rối loạn.

Nội dung trên tờ giấy đại khái nói là: Lần gặp mặt vừa rồi đã bị Trấn Hải ty theo dõi, Liễu Phiêu Phiêu nàng sắp bại lộ, nàng ta thật sự đã tận lực rồi, hãy tranh thủ quãng thời gian sau cùng, nàng ta đã chạy

trốn, bảo bên này cũng nhanh chóng trốn đi, nhưng nàng ta cũng không dám đảm bảo nhất định mọi người đều có thể thành công trốn thoát, dù sao địa phương Ảo Vọng quỷ quái này không giống với những địa phương khác, không trốn ra được khu vực Minh Hải thì chưa tính là chạy thoát, nếu như thực sự trốn không thoát thì mọi người hẹn gặp nhau tại địa điểm cuối cùng của lần gặp mặt trước đó.

Nội dung không có ghi người nhận, cũng không có bất kỳ phần ký tên nào, càng không có bất cứ chữ viết gì bộc lộ thân phận, nhưng bên này vừa đọc liền biết là chuyện gì xảy ra, vừa đọc liền biết là Liễu Phiêu Phiêu cảnh báo khẩn cấp.

Dữu Khánh cuối cùng đã biết được vì sao vừa mới tách ra không có bao lâu, Liễu Phiêu Phiêu đã lập tức sử dụng tới phương thức liên hệ khẩn cấp.

Nói chung, sư huynh đệ ba người đều trợn tròn mắt, bọn họ rất rõ ràng hậu quả nếu Liễu Phiêu Phiêu bộc lộ, đó cũng không phải là hậu quả của việc một mối liên hệ bí mật bình thường bị phát hiện ra, vấn đề sẽ bị truy xét ngược đến Tiểu Vân gian trước đó, có nghĩa là bốn người đã liên thủ đùa bỡn, lừa gạt Thiên Lưu sơn, Ty Nam phủ cùng Đại Nghiệp ty, hậu quả có thể nghĩ mà biết.

Nam Trúc trong lúc bất tri bất giác đã bóp nát cành hoa cầm trong tay, lẩm bẩm tự nói, "Tiêu rồi, tại sao có thể như vậy? Có thể thuận lợi trốn về U Giác Phụ không? U Giác Phụ có thể đảm bảo cho chúng ta không?"

Dữu Khánh hít sâu một hơi, "Coi như là trượng nghĩa, trong lúc khẩn cấp chạy trốn cũng không có quên thông báo cho chúng ta, không còn thời gian dừng lại nữa rồi, đi thôi!" Hai tay trực tiếp chà xát trang giấy thành bột mịn.

Ba người rất nhanh thu dọn đồ đạc, những thứ dư thừa đều không thể mang theo, ví dụ như cái túi, mang theo cái túi sẽ khiến người ta

nhận ra rõ ràng là bọn họ muốn chạy, chỉ có thể thu nhặt một ít vật trọng yếu để cất giữ.

Bọn họ cũng không có quá nhiều đồ đạc, không bao lâu liền thu dọn ổn thỏa rồi, cũng đều khoác áo choàng vào, nhưng sau cùng tất cả đều dừng tại trước mặt Tiểu Hắc, tiểu tử này là một vấn đề.

Tiểu Hắc vẫn còn đang ngủ say sưa, ngủ dạng tay dạng chân, không lo không nghĩ, bên cạnh là con côn trùng có thể nhanh chóng co rút thành chiếc đại bổng, nằm bồi nó.

"Có dẫn nó cùng chạy trốn theo không?" Mục Ngạo Thiết nhỏ giọng hỏi một câu.

Hơi im lặng một chút, Dữu Khánh nói: "Mang theo nó quá gây chú ý, thoạt nhìn liền biết là toàn bộ rời đi, trên đường chạy trốn cũng không biết sẽ gặp phải chuyện gì hung hiểm, dẫn nó theo cùng chạy trốn là hại nó. Để cho nó ở lại nơi này đi, nó có thân phận U Giác Phụ, những người liên quan ở nơi này hẳn đều đã biết rõ rồi, sẽ không dễ dàng làm gì nó. Nó chỉ là một đứa nhóc, cũng không người nào sẽ chú trọng tới nó làm gì. Lúc trước gửi thư qua lại, Đại Hắc đã biết rõ nơi đây, sớm muộn sẽ đến tìm nó, về sau chúng ta tìm cơ hội gửi tiếp một phong thư cho Đại Hắc là được."

Nam Trúc ừ nói: "Tạm thời cũng chỉ có thể làm như vậy."

Dữu Khánh hướng về phía cầu thang bên kia ra hiệu một cái, ba người lập tức đi xuống dưới lầu, gõ vang cửa phòng Hồ Vưu Lệ.

Mấy ngày nay Hồ Vưu Lệ cũng không được nghỉ ngơi tốt, Tiểu Hắc bị bắt, ba vị khách thuê ngồi tù, hơn mấy ngày vừa rồi cô ta cũng nơm nớp lo sợ theo, bây giờ cho rằng đều đã trôi qua, nhìn chung là đang ngủ rất ngon, kết quả chưa qua một đêm, lại đã bị làm giật mình tỉnh dậy.

Cô ta mở cửa ra, một tấm áo choàng quấn thân thể, ba người trợn mắt quan sát, không nhìn thấy rõ cô ta mặt cái gì ở bên trong.

Thấy cả ba người bọn họ đều ăn mặc giống như sắp đi ra ngoài, đứng ở trong cửa, cô ta nghi hoặc hỏi: "Gì vậy?"

Dữu Khánh: "Ba người chúng ta có việc phải đi ra ngoài một chuyến, làm phiền ngươi trông nom Tiểu Hắc giúp chúng ta. Tiểu tử kia tính tình hoang dã, thích chạy loạn, ngươi chú ý nhiều giùm một chút, nó muốn ăn uống cái gì ngươi cứ cân nhắc làm cho nó ăn, sau này sẽ tính tiền với ngươi, sẽ không thiếu tiền ngươi."

Nam Trúc cũng phóng khoáng gật đầu theo, dù sao, đến lúc đó người trả tiền cũng không phải là bọn họ, trên người tên Đại Hắc kia còn có không ít tiền.

Hồ Vưu Lệ cũng không lưu tâm, không nghĩ tới bọn họ sẽ bỏ chạy, dù sao vẫn còn lưu lại một đứa nhỏ a, chỉ hỏi: "Lúc nào trở về?"

Nam Trúc cười hắc hắc, đáp: "Cũng không chắc lắm, nhanh thôi, chúng ta sẽ không quên ước định…"

Dữu Khánh sợ cái miệng lắm lời của gã lại nói loạn ra chuyện viết chữ gì đó, trực tiếp xua tay gạt gã ta một cái, ra hiệu rời đi.

Ba người lập tức nhanh chóng rời đi.

Hồ Vưu Lệ đóng cửa, khi trở ra thì đã đổi một thân xiêm y, ôm tấm mền, lên trên lầu, đi tới bên cạnh Tiểu Hắc trải chăn trải nệm ngồi xuống, nhìn thấy tướng ngủ của Tiểu Hắc thì nhịn không được cười trộm…

Cô gái bán hoa kia rời đi nơi này không bao xa thì bị người kéo đến sau một chỗ ngoặt để chất vấn…

Rời khỏi nơi đây, sư huynh đệ ba người xuyên qua ánh đèn nhiều màu rực rỡ, vượt đường xuyên hẻm, trên đường phát hiện thấy không ngừng có nhân mã Trấn Hải ty chạy tới các vị trí đầu mối giao thông lập chốt kiểm tra, làm cho bọn họ không thể không tận lực đi theo những khu vực bóng tối.

Khi bọn họ tiến vào mương ngầm trong lòng đất, kết quả phát hiện thấy các vị trí đầu mối then chốt của mương ngầm trong lòng đất cũng có nhân viên của Trấn Hải ty chạy tới lập chốt kiểm soát, làm cho bọn họ không thể không trở lại trên mặt đất đi tới trước.

Cũng may ba người bọn họ cũng không phải là tội phạm quan trọng gì, càng không phải là người mà các chốt kiểm soát ngăn chặn, sau khi vượt qua kiểm tra thì cũng có thể thuận lợi di chuyển.

Bầu không khí lưu thông bất tiện đã lan khắp toàn bộ Ảo Vọng, những lời phàn nàn oán trách vang lên khắp nơi khắp chốn, nhưng cũng không còn cách nào khác, tất cả đều đang dò hỏi nhau để tìm hiểu xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Đợi khi sư huynh đệ ba người chạy tới bờ biển thì mới phát hiện giao thông đối ngoại đã bị phong tỏa, tất cả thuyền đưa đò đều đã ngừng kinh doanh, tại bờ biển đã không còn nhìn thấy Giao nhân nào.

Sau khi hiểu rõ tình trạng bờ biển, Dữu Khánh không nói hai lời, lập tức quay đầu rời đi.

Hai người Nam, Mục nhìn nhau, cũng chỉ có thể đuổi theo, cùng nhau đi đến một nơi hơi chút yên lặng, Nam Trúc đột nhiên xuất thủ, chụp lấy cánh tay Dữu Khánh, trực tiếp kéo đến trong xó xỉnh yên lặng, thấp giọng hỏi: "Lúc trước bị Giao nhân kia quấy phá, không phải ngươi có thể tìm được tuyến đường an toàn sao? Không lẽ bây giờ lại không rời đi được rồi?"

Dữu Khánh đưa tay chụp lấy vạt áo gã, nhỏ giọng nhắc nhở: "Chúng ta chạy đi rồi, nàng ta làm sao chạy được, lẽ nào bỏ mặc lại nàng ta không quan tâm tới sao? Hiện tại nàng ta thoát thân không được, khẳng định đã đi đến nơi ước định gặp mặt để chờ chúng ta. Nàng ta là bị chúng ta liên lụy tới, nếu không phải chúng ta có việc tìm nàng ta hỗ trợ, nàng ta là sẽ không bị bộc lộ. Trong tình huống khẩn cấp như thế, nàng ta vẫn không quên kéo dài thời gian sắp xếp

thông báo cho chúng ta biết. Chúng ta há có thể vứt bỏ nàng ta lại? Tìm nàng ta đã, muốn chạy trốn thì cùng nhau chạy trốn!”

Lại đưa tay đẩy Nam Trúc ra, tiếp tục sải bước đi tới trước.

Đã biết rõ ý đồ của hắn, hai người Nam, Mục không nói gì nữa, cũng tán thành với lời hắn nói, thành thật đuổi theo.

Trên con đường tiến tới trước, không chỉ là mặt đất có trạm kiểm soát, trên nóc nhà cũng rải người cảnh giác, cả mương ngầm trong lòng đất cũng bố trí nhân thủ, Dữu Khánh không có cách nào thông qua mương ngầm đi đến địa điểm chạm trán, chỉ có thể là một đường vượt qua các trạm kiểm soát để đi tới.

Tại trên mặt đất đi đến được gần địa điểm gặp mặt, hắn mới nhanh chóng chui vào mương ngầm trong lòng, bởi vì cách địa điểm mục tiêu đã rất gần, rất nhanh liền đi đến nơi.

Tại mục đích quả nhiên có một người giấu mình trong áo choàng đen đang chờ đợi, song phương chạm mặt, không sai, chính là Liễu Phiêu Phiêu.

Dữu Khánh lập tức thở phào nhẹ nhõm nói:

“Nhìn thấy tình huống tại bờ biển liền biết ngươi ở tại nơi này.”

Liễu Phiêu Phiêu lại không có cách nào thoải mái, trên mặt rõ ràng có sự nôn nóng, sốt ruột nhỏ giọng nói: “Ảo Vọng đã phong tỏa toàn diện rồi, chỉ có thể vào không thể ra, không có Giao nhân đưa đò, chúng ta chạy không thoát được, lần này thật sự kết thúc rồi.”

Nơi đây đã bị phong tỏa, trốn không thoát được, còn có tên Mũi to không ngừng truy tung theo mùi vị của nàng ta, nàng ta cảm thấy kiếp số đã định rồi, bị bắt chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Dữu Khánh trấn an nói: “Ngươi không nên gấp gáp, ta có biện pháp vượt qua Minh Hải.”

Đôi mắt Liễu Phiêu Phiêu lập tức trừng lớn lên mấy phần, đầu tiên là mừng rỡ, ngay sau đó sửng sốt, bởi vì đã hiểu được chút gì, người ta có biện pháp vượt qua Minh Hải, đã đi đến bờ biển, nhưng rồi quay đầu lại đi tới nơi đây, nàng ta còn có thể không rõ là có ý gì sao?

Trong ánh mắt nhìn chăm chú Dữu Khánh lóe lên thần thái khác lạ, nàng ta lại khẩn cấp thúc giục: "Nếu đã như thế, vậy thì hãy nhanh chóng rời khỏi nơi đây đi, Trấn Hải ty hẳn là đã sắp đuổi tới nơi này rồi. Lúc trước hẳn chính là đã khóa chặt được mùi vị tại vị trí chúng ta gặp nhau, vì vậy mà phát hiện ra ta."

"Nơi này thối hoắc như thế, vậy mà còn có thể phát hiện được mùi vị nơi hai chúng ta gặp mặt sao?"

"Trấn Hải ty mời cao thủ truy tung từ Thiên Lưu sơn tới, hẳn phải là loại Yêu tu có năng lực khứu giác không tầm thường."

Dữu Khánh đột nhiên nhớ tới trong nội dung tin tức khẩn cấp mà nàng ta truyền tới lúc trước, đang cùng đi nhanh, hắn đột nhiên dừng lại, cũng chụp lấy cánh tay Liễu Phiêu Phiêu, kéo nàng ta dừng lại, "Ý của ngươi là, chỉ là mùi vị của ngươi bị bộc lộ, mà không phải là bản thân ngươi đã bị bộc lộ sao?"

Chương 477: Lựa chọn tốt nhất

Hai người Nam, Mục đang đồng hành đều cùng dừng lại theo, cũng có phần không hiểu ra sao.

Thấy Dữu Khánh còn có tâm tư kéo tới việc này, Liễu Phiêu Phiêu càng thêm lo lắng, kéo ngược hắn tiếp tục chạy tới, "Ngươi thật sự là không gấp gáp gì sao, ngươi cho rằng bây giờ ngươi có thể chạy tới chạy lui là rất an toàn sao? Sở dĩ người ta chưa bắt ngươi, là bởi vì thân phận của ngươi, chưa có chứng cứ chứng minh ngươi làm ra

chuyện gì đó bất lợi nên không tiện động tới ngươi. Một khi phát hiện được người âm thầm cấu kết với ngươi chính là ta, thì ngay cả chứng cứ cũng không cần, lúc đó việc bắt ba người bọn ngươi mới trở thành việc quan trọng nhất, nhất là ngươi, ngươi hiểu không?"

Dữu Khánh không để ý tới, "Trước tiên, ngươi cứ trả lời vấn đề ta hỏi cái đã."

Liễu Phiêu Phiêu cực kỳ sốt ruột, "Việc này cùng với việc chình bản thân bộc lộ thì có gì khác biệt sao? Chỉ cần bị ngăn cản lại, ngửi qua một cái là có thể xác định được ngay. Ta không nói đùa với ngươi, thời gian rất gấp gáp, năng lực khứu giác của đối phương không phải trò đùa, tùy thời có khả năng vây kín chúng ta."

Dữu Khánh vỗ vỗ lên mu bàn tay mà nàng ta kéo mình, ra hiệu cho nàng ta không nên gấp gáp, "Ta không đùa giỡn, ngươi nói cho ta biết, có phải là ngươi chỉ bị bộc lộ mùi vị thôi, còn bản thân ngươi thì chưa bị lộ phải không?"

Liễu Phiêu Phiêu mơ hồ cảm thấy đối phương có ý đồ gì đó, nhưng vẫn là nôn nóng nói: "Tạm thời là như thế."

Dữu Khánh: "Có phải là chỉ cần không thể phân biệt ra được mùi vị của ngươi thì ngươi trở về Trấn Hải ty cũng sẽ không có việc gì hay không?"

Liễu Phiêu Phiêu trầm mặc, dường như đã đụng chạm đến suy nghĩ của đối phương, hơi cau mày suy tư, sau đó dựa vào sự hiểu biết của mình đối với tình huống bên trong Trấn Hải ty, từ từ trả lời:

"Hẳn là sẽ không có vấn đề gì. Hiện nay, người biết rõ mùi vị có liên quan tới ta đã bị ta diệt khẩu, nhìn từ tình hình truy bắt hiện tại mà xem thì đây là cuộc truy bắt không có mục đích cụ thể, nếu không, ba người các ngươi bộc lộ rõ ràng như vậy là rất khó thoát thân, chỉ sợ đã bị bắt lại rồi.

Cho nên, có thể khẳng định là bọn họ cũng chưa có phát hiện được ta.

Đương nhiên, cho dù không thể xác nhận mùi vị có liên quan đến ta, trở về Trấn Hải ty cũng không thể nói là hoàn toàn không có việc gì, những người không có mặt tại đó đều sẽ bị liệt vào đối tượng hoài nghi, tuy nhiên xét tới sự việc đã xảy ra tại Tiểu Vân gian trước đây giữa chúng ta, trong mắt người ngoài thì chúng ta là không có khả năng đi cùng với nhau, hơn nữa, ta là người của Đệ tam động, không dễ dàng hoài nghi tới ta.

Với tình hình hiện nay của Đệ tam động, nếu không có chứng cứ xác thực thì cũng sẽ không đụng chạm đến ta, nếu không, sẽ giống như có ý nhằm vào Tam động chủ."

"Tốt!" Dữu Khánh nhẹ nhàng đấm vào lòng bàn tay, "Có mấy người có thể ngửi ra được mùi vị của ngươi?"

Hai người Nam, Mục nhìn nhau.

Liễu Phiêu Phiêu ngước mắt nhìn chăm chú vào trong mắt Dữu Khánh, hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Kỳ thực nàng đã đoán được Dữu Khánh muốn làm việc gì.

Dữu Khánh hỏi tiếp, "Mấy người?"

Liễu Phiêu Phiêu trầm mặc một hồi, trả lời: "Theo ta quan sát thấy, hắn là chỉ có một người, là một tên mũi to mà ta chưa từng gặp qua. Nhưng bên người hắn khẳng định có không ít hộ vệ đi theo." Có thể nói ra hai chữ hộ vệ, chứng tỏ quả thực nàng đã đoán được ý nghĩ của Dữu Khánh.

Trong mắt Dữu Khánh lộ ra sự hung dữ, "Vậy thì càng dễ xử lý rồi!"

Liễu Phiêu Phiêu trở nên lo lắng, "Ngươi đùa gì vậy, cả ngươi và ta đều không biết thực lực của đối phương như thế nào. Nếu là một

cao thủ không phải bình thường, lại thêm bên cạnh hắn có nhiều nhân thủ như vậy, dựa vào thực lực chúng ta muốn động tới hắn ngay tại dưới mí mắt của Trấn Hải ty, có khác gì với muốn chết chứ? Còn không bằng nhanh chóng bỏ chạy trối chết."

Dữu Khánh đi tới nhìn nhìn hai bên mương nước, sợ để lộ bí mật, rồi ra hiệu cho Liễu Phiêu Phiêu ghé lỗ tai sát tới đây, thì thầm bên tai nàng ta một hồi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng áp sát lỗ tai tới bên cạnh để nghe, không nghe thì thôi, nghe xong liền không biết nên nói cái gì.

Liễu Phiêu Phiêu nghe xong liền kinh hãi, "Trong lúc nhất thời ta đi đâu tìm chứ, cho dù là tại thời điểm nhàn rỗi bình thường thì cũng chưa chắc đã dễ dàng tìm được, huống chi là trong thời điểm hiện tại hành động rất bất tiện, càng không có khả năng tìm được."

Dữu Khánh: "Ngươi tìm không được, có lẽ có người có thể tìm được. Việc này ngươi không cần phải xen vào, để ta suy nghĩ biện pháp giải quyết."

Liễu Phiêu Phiêu lại kéo hắn lại, "Ngươi nghĩ được biện pháp gì để giải quyết chứ? Ngươi quen thuộc Ảo Vọng hơn ta sao? Ngay cả ta cũng tìm không được, ngươi đi đâu để tìm chứ? Đừng giày vò nữa, đi thôi."

Dữu Khánh vẫn không phối hợp với nàng ta, "Ngươi ta tìm không được, không có nghĩa là người khác tìm không được. Tại Ảo Vọng không phải còn có một tên địa đầu xà trong địa đầu xà sao? Những ngóc ngách đó có khả năng hắn càng quen thuộc hơn cả Trấn Hải ty, chuyện trong cống ngầm, hắn hẳn là càng có khả năng làm được tốt hơn so với bất kỳ ai khác a?"

"Thanh Nha?" Liễu Phiêu Phiêu và Nam Trúc đồng thanh buột miệng nói ra, bờ môi Mục Ngạo Thiết cũng hơi nhúc nhích một cái, nhưng không có lên tiếng.

Dữu Khánh gật đầu.

Liễu Phiêu Phiêu bỗng trầm giọng nói: "Ngươi đang giỡn chơi sao? Với loại chuyện này, chỉ cần vừa qua tay Thanh Nha, sau đó cho dù làm được rồi, Thanh Nha lập tức liền biết là ai làm. Ngươi làm vậy là đã có nhược điểm lớn đến như thế nào rơi vào trong tay đối phương a?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Nhược điểm dù có lớn đến đâu cũng có thể bằng được với hậu quả chúng ta chạy trốn sao? Thanh Nha so với Thiên Lưu sơn, Ty Nam phủ hay Đại Nghiệp ty thì cũng chỉ là cái rắm, nhược điểm rơi tại trong tay Thanh Nha, ta làm theo cái gì cũng được, nhưng đắc tội với ba nhà kia thì nửa bước khó đi, cả ngày lo lắng hoảng sợ. Đối phó Thanh Nha dễ hơn hay là đối phó với ba nhà kia dễ hơn chứ?"

Đạo lý này vừa nghe liền hiểu, Liễu Phiêu Phiêu tiếp tục nhắc nhở: "Nào có đơn giản như ngươi tưởng tượng như vậy, nếu như Thanh Nha tố cáo người thì làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh: "Ta tự sẽ nghĩ biện pháp ứng đối."

Liễu Phiêu Phiêu: "Có thể có biện pháp nào để ứng đối?"

Giọng nói của Dữu Khánh đột nhiên lớn tiếng lên mấy phần, "Hiện tại, quan trọng nhất là bảo đảm được ngươi. Chỉ cần bảo vệ được ngươi, chỉ cần chuyện Tiểu Vân gian không bị bại lộ, mọi việc đều còn có khả năng cứu vãn. Đến lúc đó cho dù ba người chúng ta có bỏ mạng nơi nào thì cũng có thể thoải mái rất nhiều, ngươi hiểu không? Thời gian thật sự không còn nhiều nữa, nếu ngươi tiếp tục nói chuyện dây dưa kéo dài thêm nữa, đó mới thật sự là lãng phí thời gian."

Liễu Phiêu Phiêu yên tĩnh lại, đôi mắt sáng ngời ngẩn ngơ đối diện với hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp và lạnh lùng vậy mà lại xuất hiện viền mắt ướt đỏ.

Mục Ngạo Thiết chợt lên tiếng: "Thanh Nha, để ta đi tìm."

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn vào gã, nói: "Ngươi ăn nói vụng về, thuyết phục không được người ta."

Mục Ngạo Thiết lập tức trầm mặc cúi đầu, không khác gì thừa nhận việc mình ăn nói vụng về, cũng đã nhận thức được vào lúc này miệng không lưu loát quả thực có khả năng làm không được việc.

Nam Trúc cũng lên tiếng, "Vậy để ta đi."

Sở dĩ hai người đều dũng cảm xung phong đi làm việc này, là bởi vì đều biết rõ vạn nhất có bị bại lộ, bị tố cáo thì có thể do chính bản thân mình gánh hết.

Dữu Khánh trực tiếp cất lời khinh bỉ: "Không có thân phận Thám Hoa lang kia của ta, ngươi nghĩ rằng ba người bọn ta tính là thứ gì chứ, ngươi đi sao? Người ta dựa vào đâu để giúp ngươi, dựa vào việc ngươi có nhiều thịt sao?"

Đối với thân phận Thám Hoa lang, mặc dù hắn luôn luôn không muốn nhận, nhưng không thừa nhận cũng không được, có khi quả thực dùng rất tốt.

Giống như Liễu Phiêu Phiêu đã nói, nếu không phải lo lắng tới thân phận của hắn, Trấn Hải ty còn cần nói tới chứng cứ gì sao? Đã trực tiếp bắt người. Sau đó đương nhiên có thể tưởng tượng ra được chuyện gì sẽ xảy ra, chắc chắn tránh không được bị nghiêm hình tra tấn, thẩm vấn, vân vân.

Dứt lời lại bổ sung một câu, "Chỉ có ta đi là thích hợp nhất."

Đối với việc này, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Liễu Phiêu Phiêu đều không thể không thừa nhận, quả thực đúng là như vậy.

Nhưng Liễu Phiêu Phiêu vẫn là dán đôi mắt đỏ bừng viền mắt vào hắn, nói một câu, "Ngươi đi cũng chưa chắc có thể làm được."

Dữu Khánh: "Trước tiên thử xem đã, không được thì chạy cũng không trễ. Nói chung, vô luận như thế nào cũng phải thử xem trước đã. Trước tiên tranh thủ tìm cách hóa chuyện lớn thành chuyện nhỏ, rồi cân nhắc biến việc nhỏ thành không có gì."

Việc đã đến nước này, ba người khác cũng không thể nói ra lời nào, chỉ cần dùng lý trí để suy nghĩ, đây quả thực là lựa chọn tốt nhất hiện nay.

Dữu Khánh hơi chút thương nghị với ba người cách thức gặp mặt nhau tiếp theo, sau đó liền khẩn cấp rời đi.

Cũng thực sự là không còn thời gian để dông dài. Khoác một bộ áo choàng màu đen một mình biến mất tại trong mương nước mờ tối với chút ánh sáng rải rác chiếu xuống.

"Nếu như hiện tại là lão Thập Ngũ vào kinh thành đi thi, có khả năng hắn sẽ không quan tâm tới tình cảnh hỗn loạn gì đó, trực tiếp bỏ chạy giữ người."

Nam Trúc bỗng nhiên cất tiếng thì thầm cảm khái, Mục Ngạo Thiết khẽ gật đầu.

Giờ phút này, sư huynh đệ hai người đột nhiên đều cảm nhận được sự biến đổi từ trên người Dữu Khánh, so sánh với đức hạnh của một kẻ vừa mới rời núi, cảm thấy hắn làm việc càng có phong phạm, hoặc nói là càng thêm trưởng thành rồi.

Hai người cũng có thể hiểu được, mẹ nó, cứ đụng hoài tới loại chuyện có thể mất mạng này, không nghĩ biện pháp ứng phó cũng không được.

Kỳ thực, trên thân sư huynh đệ ba người đều có thay đổi, chỉ là bản thân họ không nhận ra mà thôi.

"Đi!" Liễu Phiêu Phiêu cất tiếng kêu gọi, rồi dẫn hai người rất nhanh rời đi.

Không thể không rời đi, người có khứu giác linh mẫn kia một mực truy tung, không thể nán lâu tại một chỗ.

Trước lúc Dữu Khánh rời đi, xem như là đã giao lại hai vị sư huynh cho nàng ta dẫn đi, cũng là bởi vì biết rõ nàng ta quen thuộc với địa hình Ảo Vọng hơn, chỉ cần nghĩ tới việc nàng ta có thể tại dưới rất nhiều kiểu lùng bắt mà chạy đến được nơi gặp mặt liền biết được khả năng rồi…

Kinh Hồng điện, bên trong một chỗ đình các, nữ phó bưng tới một hộp đậu phông đặt lên bàn, rồi lui xuống.

Thanh Nha đứng lên, đổ đậu phộng trong hộp vào trong túi.

Chính vào lúc này, tâm phúc thủ hạ Bàng Thành Khâu của y bước nhanh tới, ở một bên hạ thấp giọng nói: "Thanh gia, đã tìm hiểu được rồi, bên ngoài sở dĩ náo loạn như vậy là bởi vì bên trong Trấn Hải ty xuất hiện nội gian, giết chết hai gã nhân viên Trấn Hải ty."

"A!" Thanh Nha bỏ hộp xuống, rõ ràng nảy sinh hứng thú, "Nội gian là người nào?"

Bàng Thành Khâu: "Chưa biết, bản thân người tiết lộ tin tức cũng không biết. Lần náo động này hình như chính là vì để bắt được nội gian. Cơ sở ngầm của chúng ta tiết lộ, những nhân thủ phía bên Trấn Hải ty nhìn chăm chú vào vị Thám Hoa lang kia đều đã được triệu hồi khẩn cấp rồi, còn có những nhân viên Trấn Hải ty đang nghỉ ở nhà cũng bị khẩn cấp triệu hồi về rồi."

Thanh Nha bó đậu phộng, vứt hạt vào trong miệng, không hiểu, hỏi: "Nội gian đang yên đang lành lại giết người mình làm gì? Bên trong Trấn Hải ty có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Bàng Thành Khâu: "Đã hỏi mấy người bên trong Trấn Hải ty, nhưng cũng không biết cụ thể là xảy ra chuyện gì. Việc này có khả năng chỉ có người cấp bậc cao hơn mới biết rõ. Hình như là sự việc do hệ

phái Chu Hiên chủ đạo, chắc hẳn Tề Đa Lai khẳng định biết rõ, nếu không ngài tìm hắn hỏi một chút xem?"

Thanh Nha suy nghĩ một chút, hơi lắc đầu, "Lệnh hạ xuống Hải tộc, trực tiếp phong tỏa toàn bộ Ảo Vọng, điều này phải là quyền hạn Chưởng lệnh của Chu Hiên mới có thể làm được. Trấn Hải ty hiện tại đang rối loạn, bây giờ ta chạy đi tìm Tề Đa Lai cũng không thích hợp, sợ rằng người ta cũng không có thời gian rỗi. Thôi đi, nhìn xem rồi nói tiếp! Dù sao, sự việc cũng không liên quan gì đến chúng ta."

"Cũng phải." Bàng Thành Khâu gật đầu phụ họa.

Trên dãy hành lang nối liền truyền đến tiếng bước chân, có một gã nam phó bước nhanh tới, bẩm báo: "Thanh gia, bên ngoài có một người tự xưng là 'Dữu Khánh' tìm ngài. Chính là vị khách nhân mà lúc trước Vương công tử mở tiệc chiêu đãi thì xảy ra chuyện."

"Dữu Khánh?" Thanh Nha hơi giật mình, đó không phải là A Sĩ Hành sao, có chút hoài nghi, "Ngươi xác định là hắn?"

Nam phó đáp: "Đúng vậy, khi chuyện xảy ra thì nhỏ cũng ở tại một bên xem náo nhiệt, nhìn rất rõ ràng, chút ria mép và bím tóc đuôi ngựa đó, không có sai, khẳng định là hắn."

Thanh Nha lập tức kỳ quái, "Hắn có nói tìm ta làm gì hay không?"

Nam phó: "Không nói, chạy tới đây cũng không hỏi xem ngài có ở đây hay không, trực tiếp nói ra đại danh cú ngài, nói là tìm ngài."

Thanh Nha nhìn về phía Bàng Thành Khâu, nhịn không được thì thầm một câu, "Nuốt không được tức giận, chạy tới tìm ta tính sổ sao?"

Bàng Thành Khâu khinh thường, hơn nữa cũng không biết thân phận thực sự của Dữu Khánh, "Sợ gì hắn. Tại Ảo Vọng, chỉ cần không phải Thiên Lưu sơn, chúng ta chẳng sợ người nào."

Thanh Nha lại bóc vỏ một củ đậu phộng, ném vào miệng nhai, nói: "Không phải là sợ, lúc trước tại thời điểm xảy ra chuyện ngươi cũng đã thấy rồi, loại người này thích giở trò ngầm, thiếu một chút hại chúng ta đồng thời rớt vào trong hố rồi, quỷ mới biết rõ hắn chạy tới đây muốn làm gì."

Bàng Thành Khâu có phần không nói nên lời, rất muốn nói, ngài cẩn thận từng li từng tí như vậy, không phải sợ thì là cái gì?

Nhưng mà gã ta lại không tiện nói thẳng ra, đành phải hỏi nam phó, "Tới bao nhiêu người?"

Chương 478: Nghiện tố cáo

Người hầu nam trả lời theo bổn phận: "Chỉ một người, chỉ có mình hắn, không có người nào khác."

Bàng Thành Khâu nghẹn lời, chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Thanh Nha.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh, chỉ có âm thanh đàn ca ngân nga thỉnh thoảng truyền tới trong vườn.

Vô luận là Thanh Nha hay là Bàng Thành Khâu đều sinh ra nghi vấn, ngoại trừ lúc trước thiết lập bố cục hại người, bọn hắn và Dữu Khánh đúng là chưa từng có chính diện tiếp xúc với nhau, nếu không phải là vì chuyện trời ơi lúc lúc đó thì còn có thể là vì chuyện gì? Nếu là bởi vì chuyện lúc trước, chỉ một mình chạy tới là có ý gì, tài cao mật lớn hay sao?

"Theo lời truyền, tu vi của tên gia hỏa này hình như cũng không có gì đặc biệt, trong quãng thời gian ngắn cũng không có khả năng đạt tới đỉnh cao a." Thanh Nha cất tiếng lẩm bẩm một câu.

Sau một lúc suy nghĩ như vậy, ngay cả Bàng Thành Khâu cũng cảm thấy khác thường, thử hỏi: "Thanh gia, hay là đừng có gặp hắn làm gì?"

Thanh Nha cũng có phần không muốn gặp, y đã nhìn thấy tận mắt Vương Vấn Thiên bị hại thảm cỡ nào, bây giờ, một cái Già La Sơn to như vậy cũng bị bức vào tình cảnh cận kề nguy hiểm, lúc này Dữu Khánh lại chạy tới đây gặp y, trong vô thức lòng y hình thành nên tâm lý phòng thủ, trước khi chưa làm rõ được ý đồ của đối phương, phải duy trì khoảng cách với đối phương, tránh bị người ta dắt mũi đi.

Nhưng mà bị thủ hạ hỏi một câu như thế, nếu không gặp sẽ thực sự cho rằng chính đang sợ hãi.

Đương nhiên, quan trọng hơn là y quả thực cũng hiếu kỳ, muốn nhìn xem đối phương một mình chạy tới đây tìm mình là muốn làm gì, răng rắc bóp vỡ một củ đậu phộng, "Mời vào đi!"

Dứt lời, vứt hạt đậu phộng lên, ngẩng đầu há miệng đón lấy, rất tiêu sái!

Bàng Thành Khâu phất tay ra hiệu cho nam phó, người sau lập tức vâng dạ chạy đi.

Không bao lâu sau, khách nhân còn chưa có tới, trái lại Cổ Thanh Chiếu nghe được thông tin thì xách váy bước nhanh tới đây trước rồi, trên người còn toát ra mùi rượu.

Bà ta cũng không còn cách nào, gặp phải quý khách, bao giờ cũng phải nâng chén rượu cung kính mời một chút.

Bàng Thành Khâu hơi khom người chào, sau đó lui ra phía sau nhường chỗ.

Cổ Thanh Chiếu chỉ hơi chút gật đầu chào lại, tiếp đó hỏi Thanh Nha, "Tên để ria mép kia tới tìm ngươi à?"

Thanh Nha ừ một tiếng, hỏi ngược lại: "Trấn Hải ty phong tỏa Ảo Vọng, khắp nơi ồn ào huyên náo, khách nhân phía bên ngươi có biết tình hình hay để lộ chút tin tức gì hay không vậy?"

Cổ Thanh Chiếu: "Đừng hỏi nữa, cũng không rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì, đều đang hỏi thăm lẫn nhau, mỗi người đều không yên lòng, làm cho chỗ của ta mất đi không ít khách, đoán chừng cũng là muốn làm rõ ràng xem đã xảy ra chuyện gì, nếu không thì cũng không có lòng dạ nào tiếp tục vui chơi."

Thanh Nha đăm chiêu, "Nếu không phải có phía bên Thiên Lưu sơn cho phép, làm ảnh hưởng đến những đại nhân vật kia làm ăn buôn bán, chỉ sợ Chu Hiên cũng không dám phong tỏa lâu dài."

Cổ Thanh Chiếu: "Ngươi hỏi việc này là có ý gì? Tên để ria mép kia tới đây tìm ngươi có liên quan với việc này hay sao?"

Thanh Nha suy nghĩ rồi nói ra: "Hẳn là không có liên quan, mới nhận được tin tức, Trấn Hải ty rút hết tất cả nhân viên giám thị hắn về rồi, nếu là có liên quan đến hắn thì sẽ không rút về."

Cổ Thanh Chiếu nghi ngờ hỏi: "Vậy thì hắn tới tìm ngươi làm gì, chẳng lẽ là bởi vì chuyện lúc trước mà tới tìm ngươi tính sổ hay sao?"

Thanh Nha: "Ta cũng muốn biết rõ hắn muốn làm gì, mẹ nó, một mình chạy tới đây…" Nói còn chưa dứt lời liền phải dừng lại, chỉ vì khách nhân đã tới rồi.

Nam phó dẫn theo Dữu Khánh đang hết nhìn đông tới nhìn tây đi tới đây, Cổ Thanh Chiếu lập tức ra hiệu cho tùy tùng đi chuẩn bị nước trà.

Rất nhanh, hai bên khách và chủ liền gặp mặt nhau trong đình các. Dữu Khánh không chút hoang mang chắp tay hành lễ, "Thanh gia, lão bản nương, Dữu Khánh xin chào."

Thanh Nha chắp tay đáp lễ, khách sáo một chút.

Cổ Thanh Chiếu thì nhún người khom mình chào đáp lễ, hành động cử chỉ vô cùng đúng mực, phù hợp cấp bậc lễ nghĩa, làm cho Thanh Nha đứng ở một bên cũng phải liếc mắt, rất ít khi nhìn thấy nữ nhân này nghiêm chỉnh như thế.

Nói thật, Cổ Thanh Chiếu có phần xấu hổ lúng túng, lúc trước thực sự giống như một kẻ đàn bà đanh đá chua ngoa, càn quấy quậy lên một chậu nước bẩn muốn kiên quyết giội lên thân người ta, suy nghĩ lại rất xấu hổ.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu là một người bình thường khác, bà ta dù có làm như vậy cũng sẽ không cảm thấy bối rối, nhưng vị trước mắt này thế nhưng là thiên hạ đệ nhất tài tử, bà ta liền có cảm giác đã khiến người ta cười nhạo, cảm nhận được sự xấu hổ đã lâu rồi không có, có nhục với sự nhã nhặn!

"Ngồi đi." Thanh Nha nhấc tay ra hiệu, y vẫn thể hiện ra dáng vẻ thoải mái tùy ý, trong tay còn đang bóc đậu phộng, cũng vẫn tiếp tục tùy tiện ném loạn vỏ đậu phộng ra khắp nơi.

Dữu Khánh cảm tạ, khi đi tới, dưới chân vang lên âm thanh vỏ đậu phộng bị đạp vỡ lốp bốp.

Sau khi khách và chủ ngồi xuống, nước trà cũng được đem tới, Kinh Hồng điện không thiếu nhất chính là nước trà.

Trong mùi thơm của trà lan tỏa ra, Thanh Nha cất tiếng hỏi: "Tìm ta có việc sao?"

Dữu Khánh lại nhìn nhìn những người ở xung quanh, "Bình thường khi Thanh gia nói chuyện thì bên người đều vây quanh một đống người như thế này sao?"

Đây là cho thấy có chuyện muốn nói riêng, Thanh Nha nhìn chăm chú vào hắn, trầm mặc một hồi, cuối cùng hất đầu ra hiệu một cái,

Bàng Thành Khâu lập tức xin cáo lui.

Cổ Thanh Chiếu cũng phất tay ra hiệu, người của bà ta tương đối nhiều, mấy tên tùy tùng cũng lui xuống.

Dữu Khánh lại nhìn chăm chú về phía Cổ Thanh Chiếu, "Lão bản nương, ta muốn nói chuyện riêng với Thanh gia."

Cổ Thanh Chiếu sửng sốt, đang định thức thời đứng dậy thì Thanh Nha lại đúng lúc ngăn lại, "Phía bên ta nói gì đều có thể nói ngay trước mặt nàng, ngươi có lời gì muốn nói cứ nói đừng ngại."

Vì vậy, Cổ Thanh Chiếu rũ rũ làn váy che phủ hai chân, ổn định ngồi xuống.

Dữu Khánh: "Nghe nói lão bản nương và Thanh gia là tình nhân, bây giờ xem ra là thật rồi."

Thanh Nha: "Ngươi chạy tới đây tìm ta chỉ là để lải nhải những việc này sao?"

Dữu Khánh tận lực làm ra dáng vẻ ung dung, "Nói thật, ta lăn lộn tại Tu Hành giới cũng chưa được bao lâu, quả thực không có kiến thức gì. Lúc trước cũng không nhận biết Thanh gia, thậm chí ngay cả nghe cũng chưa nghe nói qua. Lần trước, sau một trận náo loạn, ta xem như mới chú ý tới Thanh gia, sau đó tìm người hỏi thăm một chút, vậy mới biết được Thanh gia là nhân vật số một trong tối tại Ảo Vọng a, nói đến là tại hạ thất kính rồi."

Thanh Nha chậm rãi bóc đậu phộng ném vào trong miệng ăn, "Nếu luận tới kiến thức, chúng ta đều chỉ là người nhỏ nhặt, ngươi mới là kiến thức rộng lớn. Nghe nói ngay cả là việc gặp Hoàng đế tại trên Triều đường với ngươi cũng là việc nhỏ, nhìn Hoàng đế không vừa mắt liền vứt quan bỏ đi, muốn chơi đùa thì còn có thể cùng Thiên Lưu sơn, Ty Nam phủ cùng Đại Nghiệp ty cùng nhau dò xét Tiểu Vân gian. Khí phách như vậy, có nhận biết Thanh mỗ hay không, thật sự không trọng yếu.

Về phần lăn lộn tại Tu Hành giới không bao lâu, vậy thì càng không phải là chuyện gì lớn. Dám ở Ảo Vọng đập phá cửa hàng của nhà Chưởng lệnh Trấn Hải ty, rảnh rỗi buồn chán thì dám chủ động đưa bản thân mình vào trong đại lao Trấn Hải ty, ra ra vào vào giống như người không có bị chuyện gì. Nói thật, tại Ảo Vọng này, Thanh mỗ chưa từng gặp qua mấy người kiêu ngạo như thế. Già La Sơn cũng trong nháy mắt bị ngươi chơi đùa cho lung lay sắp đổ. Thám Hoa lang không hổ là thiên hạ đệ nhất tài tử a!"

Một đống lời nói xem như là triệt để xé mở cõi lòng, không tiếp tục che che lấp lấp, rất rõ ràng mà nói ra, ta biết rõ ngươi là ai, đừng có diễn ở trước mặt ta.

Dữu Khánh vẫn dùng luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại, "Đều đã qua rồi, trên thế gian từ lâu đã không có Thám Hoa lang đó nữa."

Vô nghĩa! Thanh Nha oán thầm, nếu ngươi không phải là kẻ đó, ngươi có tư cách gì chạy tới gặp lão tử, ngươi cho rằng lão tử là ai muốn gặp liền có thể gặp sao?

Đương nhiên, ngoài miệng lại là những lời nói kiểu khác, "Thám Hoa lang, ta không có hứng thứ đối với quá khứ, kiếp trước kiếp này của ngươi, ngươi sẽ không phải là thật sự rảnh rỗi đến mức chạy tới tìm ta nói chuyện phiếm đi? Ta nhưng không có nhã hứng đó."

Dữu Khánh: "Tất cả đều nói rằng Thanh gia là người có bản lĩnh tại Ảo Vọng, tại hạ muốn làm giao dịch cùng Thanh gia."

Giao dịch? Ngồi nghe, ánh mắt Cổ Thanh Chiếu lấp lóe.

Thanh Nha cũng hơi lộ ra vẻ nghi hoặc, "Giữa ngươi và ta thì có thể làm giao dịch gì?"

Dữu Khánh: "Ta muốn trước tiên nhìn xem bản lĩnh của Thanh gia, muốn nhìn xem Thanh gia có tư cách thực hiện giao dịch này cùng ta hay không."

Thanh Nha nhận ra được bài vở quen trong đó, tức thì lộ ra vẻ tự tiếu phi tiếu, hoàn toàn không đi theo con đường hắn vạch ra, tự động nhận là kinh sợ, nói: "Thám Hoa lang là người dạo chơi Tiểu Vân gian cùng cửa hàng của nhà Trấn Hải sứ, Thanh mỗ tự nhận theo không kịp. Thám Hoa lang còn có chuyện gì khác không? Không có thì thứ cho Thanh mỗ không tiễn."

Ngay cả hứng thú hỏi xem là loại giao dịch gì cũng không có, đề phòng sao, rất sợ có cái hố chờ đợi mình, duy trì khoảng cách làm đầu, còn có thể bỏ qua mặt mũi địa đầu xà số một tại Ảo Vọng của mình.

Với thái độ này, làm sao còn có thể thảo luận? Dữu Khánh có phần không nói nên lời, trong đầu suy nghĩ xoay chuyển rất nhanh, sau đó gọn gàng dứt khoát nói: "Được, vậy thì tại hạ có thể xin Thanh gia giúp một việc hay không?"

Ánh mắt Thanh Nha chậm rãi đảo qua trên mặt hắn, đang quan sát phản ứng từ vẻ mặt đối phương.

Cổ Thanh Chiếu lấp lóe ánh mắt nhìn xem người này lại nhìn xem người kia.

Sau một chút chần chừ, Thanh Nha vẫn là cảm thấy lai giả bất thiện, cảm thấy cần phải tránh mạo hiểm, thực sự là bài học từ Vương Vấn Thiên và Già La Sơn quá mức thê thảm, y bóc vỏ một củ đậu phộng ném hạt vào trong miệng, cắn vỡ, sau đó từ chối: "Xin lỗi! Ngươi và ta còn không có giao tình như vậy. Không giúp!"

Vẻ mặt Dữu Khánh chậm rãi trở nên âm trầm, đối phương dùng thái độ nước đổ đầu vịt như vậy khiến cho hắn không có cách nào tiếp tục, vấn đề là phía hắn đang sốt ruột chờ có đồ vật cứu mạng a.

Ánh mắt của hắn nhàn nhạt đảo qua, trong đầu xoay chuyển một loạt ý nghĩ, hắn đột nhiên phất tay gạt qua, quét bay một đám đồ vật trên bàn kêu lách cách, mấy thứ như ấm trà và cốc trà rơi xuống vỡ vụn văng tung tóe, người cũng đứng lên, nói với Thanh Nha: "Ở

trước mặt ta chơi đùa lão giang hồ gì chứ, cho mặt mũi mà không biết xấu hổ đúng không?"

Thanh Nha nhìn nhìn nước trà văng tung tóe đầy trên đôi chân trần của mình, tức thì cũng nổi giận, vậy mà dám ở trước mặt mình đùa giỡn ngang tàng sao? Y cũng đứng lên, "A Sĩ Hành, ngươi cho rằng nơi này là nơi để ngươi dương oai sao? Hôm nay xem tại mặt mũi ngươi là thiên hạ đệ nhất tài tử, tự mình chặt xuống một cánh tay, việc này ta liền không truy cứu nữa."

Cổ Thanh Chiếu sửng sốt cũng nhanh chóng đứng lên, nhìn trái nhìn phải.

Dữu Khánh mặt không đổi sắc, trực tiếp nện ra một câu vào mặt Thanh Nha, "Kỳ thực ngươi mới là chủ mưu bắt cóc tiểu hài tử kia!"

Một câu này đối với một số người mà nói là giống như sấm sét bên tai.

Vẻ tàn khốc trên mặt Thanh Nha lập tức tan đi giống như bọt biển, quả thực bị lời nói này làm cho sững sờ, sau khi phản ứng lại, lập tức lớn tiếng dọa người: "Thật sự cho rằng nói bậy sẽ không có ai có thể trừng trị ngươi sao?"

Cổ Thanh Chiếu cũng bởi vì một lời nói đột ngột kia làm cho hiện lên một ít hoảng sợ.

Dữu Khánh: "Có phải là nói bậy hay không, có phải là có liên quan tới ngươi hay không, báo cho U Nhai biết, để cho U Nhai tra xét liền biết ngay."

Trong mắt Thanh Nha lập tức hiện lên sát cơ, đậu phộng trong tay trực tiếp bị bóp nát vụn, cắn răng hỏi: "Ngươi, con mẹ nó, tố cáo nghiện rồi phải không?"

Việc này không dễ dàng mới trôi qua, y làm sao có thể lại nhấc lên sóng gió để cho U Nhai đi điều tra, tra ra được y không phải chủ

mưu mà chỉ là một trợ thủ chính thì cao hứng được hay sao? Chỉ cần có người tố cáo, chỉ sợ U Nhai đầu tiên liền sẽ hỏi Vương Vấn Thiên, tên họ Vương đó đã gặp phải kết quả vậy rồi, còn trông chờ gã có thể liều mạng nói tốt cho mình được sao?

Dữu Khánh hừ lạnh, "Muốn giết người diệt khẩu sao? Ngươi có thể làm thử xem, nhìn xem có thể diệt khẩu được sạch sẽ hay không? Làm đi, ta dạy cho ngươi một cái biện pháp diệt khẩu triệt để, tốt nhất ngươi phải nhanh chóng sai người đến U Giác Phụ diệt sạch người của lão tử tại Diệu Thanh Đường đi, nếu không, ngươi cứ đụng đến một sợi tóc của ta thử xem!"

Cổ Thanh Chiếu vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, nhịn không được liên tục quan sát vị này từ trên xuống dưới, phát hiện thấy vị này đâu có giống như là thiên hạ đệ nhất tài tử, rõ ràng chính là một tên lưu manh vô lại.

Chương 479: Ngông cuồng

Đâu biết rằng, Dữu Khánh cũng là bởi vì không còn cách nào khác.

Nếu là bình thường, Dữu Khánh nào dám dương oai tại trước mặt nhân vật như Thanh Nha, lại còn là một mình một người chạy đến dương oai trên địa bàn của người ta, ngay cả một chút chỗ dựa cũng không có.

Thực sự là không còn cách nào nữa rồi, đã bị ép buộc đến tình trạng gần như bỏ mạng nơi xa, nếu chuyến đi đến Kinh Hồng điện này của hắn không thể thành công thì sau này hắn có thể sống được bao lâu thực sự cần dựa vào vận may, vì vậy hắn không đếm xỉa gì nữa rồi.

Lập tức, song phương liền đối chọi gay gắt, bầu không khí nghiêm trọng.

Nhưng rồi, một thoáng sau đó, Thanh Nha chợt bật cười, vung tay vứt đi đống đậu phộng vỡ vụn trong tay, cười nói với Cổ Thanh Chiếu: "Thường nghe nói Thám Hoa lang là thiên hạ đệ nhất tài tử, hôm nay thử một lần, năng lực ứng biến quả nhiên là bất phàm, Thanh mỗ xem như đã lĩnh giáo."

Đối với sự thay đổi đột ngột của y, Cổ Thanh Chiếu ngầm hiểu tất cả, bình thản cười nhẹ, cũng lập tức tiếp lời, "Điều này còn cần phải nói sao, đọc nhiều sách như vậy không phải bỏ không."

Bầu không khí xung đột như sắp xảy ra va chạm dưới lời trêu chọc của hai người bỗng nhiên thay đổi trạng thái, biến thành một trò vui đùa.

Trọng điểm là sự chuyển biến này rất tự nhiên.

Cho dù là Dữu Khánh cũng bị phản ứng của hai người làm cho ngây ngẩn, sau đó cũng ngầm hiểu được, liền bỏ đi vẻ mặt nóng giận.

Thanh Nha lại nói: "Dâng trà lên lại cho Thám Hoa lang."

Cổ Thanh Chiếu xoay người muốn đi kêu gọi người đến, Dữu Khánh nhưng không có thời gian để dây dưa kéo dài nữa, nhấc tay ra hiệu ngừng lại, "Lão bản nương, thôi khỏi nước trà nữa đi, không cần khách sáo như vậy."

Cổ Thanh Chiếu thấy thế đành thôi.

Thanh Nha lại đưa tay ra hiệu cho Dữu Khánh, khách và chủ cùng nhau ngồi xuống trở lại.

Lúc này, Thanh Nha cũng không còn làm ra vẻ ta đây nữa, vẻ mặt ôn hòa hỏi: "Thám Hoa lang, chúng ta đừng tiếp tục vòng vo nữa, vòng đi vòng lại dễ dàng sinh ra hiểu lầm, có chuyện gì muốn nói không ngại nói thẳng ra đi, rốt cuộc là muốn ta hỗ trợ làm gì?"

Dữu Khánh lại đứng dậy, rõ ràng là muốn tránh khỏi bên thứ ba nghe thấy, chủ động tiến đến bên tai Thanh Nha, trong phản ứng cảnh giác của Thanh Nha, hắn nhỏ giọng thì thầm.

Cổ Thanh Chiếu rất thức thời, lập tức đứng dậy, đi tới bên cạnh lan can dưới mái hiên, đứng thưởng thức ánh trăng bên ngoài.

Thì thầm mấy câu xong, Dữu Khánh rất nhanh lui về chỗ, ngồi xuống.

Thanh Nha thì nhíu mày, "Ngươi muốn thức đó để làm gì?"

Dữu Khánh hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Tại trong Ảo Vọng này, Thanh gia có thể lấy tới không?"

Thanh Nha: "Trên thế gian này, nếu như luận tại nơi nào có đầy đủ mọi thứ hết, e rằng chỉ có Ảo Vọng, U Giác Phụ cũng không thể so sánh được."

Vừa nghe được lời này, Dữu Khánh tự nhiên liền hiểu được ý của đối phương, Ảo Vọng có thứ mà hắn cần, đối phương cũng có thể lấy được, hỏi tiếp: "Trong vòng nửa canh giờ có thể cầm tới không?"

Thanh Nha hỏi ngược lại: "Đó là thứ để giết người, là không thể tùy tiện đưa cho người khác. Ngươi không nghĩ rằng, ngươi nên giải thích mục đích sử dụng nó cho ta biết sao?"

Dữu Khánh: "Thanh gia cũng đã nói đó là thứ để giết người, ngươi sẽ tin lời giải thích của ta sao?"

Thanh Nha trầm mặc, hiển nhiên đang cân nhắc.

Thứ dùng để giết người? Cổ Thanh Chiếu muốn không nghe được cũng khó, nhưng vẫn phải làm bộ ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài, giống như không có nghe được.

Sau đó, Thanh Nha nói: "Mục đích sử dụng không thỏa đáng, nếu xảy ra chuyện sẽ liên lụy đến ta."

Dữu Khánh: "Nếu thật sự xảy ra chuyện, ta là kẻ xông pha phía trước nhất định phải gánh chịu hậu quả đầu tiên, ta sẽ không lấy sự an toàn của mình ra làm trò đùa."

Thanh Nha không nói gì nữa, đứng dậy, ra hiệu cho Dữu Khánh chờ một chút, y thì cất bước, đạp đôi guốc gỗ lạch cạch đi ra ngoài, đi đến bên ngoài phất tay vẫy gọi thủ hạ tâm phúc Bàng Thành Khâu tới đây, sau đó thì thầm dặn dò một phen.

Sau khi Bàng Thành Khâu đã hiểu rõ, rời đi, Thanh Nha cũng vừa bóc đậu phộng ăn vừa chậm rãi đi trở về, ngồi xuống xong y lại báo cho Dữu Khánh một câu, "Trong vòng nửa canh giờ, ngươi sẽ nhìn thấy đồ vật."

Dữu Khánh trong lòng mừng thầm, miệng liên tục tâng bốc, "Thanh gia không hổ là Thanh gia, loại vật này cũng chỉ cần nói ra là có thể cầm tới được, xem ra ta thực sự đã không tìm sai người, Dữu mỗ thực sự là hận được gặp mặt muộn a…"

Nghe được vị thiên hạ đệ nhất tài tử này nói lời tâng bốc mình, Thanh Nha đang bóc đậu phộng ăn cũng không tránh khỏi nở nụ cười, phát hiện thấy người tâng bốc không tầm thường thì cảm giác cũng có khác, cảm thấy rất không tệ.

Sau đó Cổ Thanh Chiếu cũng tham gia trò chuyện với hai người, ba người vừa nói chuyện phiếm vừa chờ đợi.

Khoảng nửa giờ sau, Bàng Thành Khâu quay trở lại, và mang về một cái hồ lô kim loại lớn cỡ ngón tay cái, đặt ở trước mặt Thanh Nha.

Thanh Nha hỏi: "Không xảy ra chuyện gì đi?"

Bàng Thành Khâu: "Không có gì."

Ánh mắt Cổ Thanh Chiếu nhìn chằm chằm vào đồ vật vừa được mang đến kia, tựa như muốn nhìn thấu vào đó.

Thanh Nha thuận tay cầm tiểu hồ lô giao cho Dữu Khánh, đồng thời hỏi Bàng Thành Khâu: "Đã trả tiền hay chưa?"

Bàng Thành Khâu trả lời: "Thứ này mà không trả tiền thì không thể nào nói nổi. Đã nói là hai nghìn vạn, tuy nhiên vẫn chưa có trả tiền."

Vừa nghe nhắc đến tiền, còn có cả giá cả, mới cầm hồ lô vào trong tay, Dữu Khánh tức thì có phần không được tự nhiên, tận lực làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhìn nhìn đồ vật trong tay.

Thanh Nha quay đầu lại hỏi hắn, "Dữu huynh đệ cảm thấy giá cả này có thích hợp không? Nếu là cảm thấy quá đắt, có thể trả lại."

Dữu Khánh nói: "Thanh gia có kinh nghiệm giang hồ hơn ta nhiều, ta nghe lời ngươi, ngươi nói thích hợp thì thích hợp."

Thanh Nha: "Ta nghe nói trong túi ngươi có phần eo hẹp, không biết là thật hay giả?"

Dữu Khánh trong lòng rất bất đắc dĩ, chuyện mình không có tiền tại sao ngay cả nơi đây cũng biết được? Về việc này hắn thật sự không tiện mạnh miệng, "Quả thực tương đối eo hẹp, có thể thương lượng một chút hay không, trước tiên thiếu nợ cái đã?"

Hôm nay cho dù có đắt đến mấy, hắn cũng phải trước tiên nghĩ biện pháp cầm vào tay rồi nói tiếp, huống hồ hắn hoàn toàn không có dự định trả khoản tiền này.

Thanh Nha: "Như vậy thì, ta tạm thời ứng tiền ra trả trước giúp ngươi. Ngươi viết tờ giấy thiếu nợ cho ta, việc này không quá đáng đi?"

Dữu Khánh: "Hôm nay trong túi eo hẹp, khiến cho Thanh gia cùng lão bản nương chê cười, được, nghe lời Thanh gia."

Cổ Thanh Chiếu thật sự không có khinh thường hắn, nâng quạt tròn lên che miệng mỉm cười.

Thanh Nha lập tức bảo Bàng Thành Khâu kiếm giấy và bút mực tới, ngay tại chỗ nhìn Dữu Khánh viết xuống một tờ biên nhận thiếu nợ hai nghìn vạn. Chữ viết quả thực rất đẹp.

Sau đó, Thanh Nha cầm lấy biên nhận, Dữu Khánh cầm lấy đồ vật cảm tạ lần nữa, rồi cất bước rời đi, Bàng Thành Khâu đi tiễn khách.

Thanh Nha và Cổ Thanh Chiếu đứng ở dưới đèn nhìn theo.

Nhìn thấy Dữu Khánh thỉnh thoảng quay đầu lại vẫy tay, Cổ Thanh Chiếu cũng thỉnh thoảng vung vẩy quạt tròn.

Thanh Nha thì lẩm bẩm: "Thật sự không rõ vì sao Can nương cứ phải muốn âm thầm đùa hắn." Ngụ ý là, rõ ràng có thể trực tiếp đùa chết.

Chợt thấy Dữu Khánh đang quay đầu lại khách khí chào rồi đột nhiên dừng lại nhìn chằm chằm vào mình, y cũng giơ tay lên, vẫy tay ra dáng tiễn biệt như Cổ Thanh Chiếu.

Cổ Thanh Chiếu trên mặt tươi cười rạng rỡ tiễn khách, miệng thì nhàn nhạt trả lời cho Thanh Nha, "Can nương không chịu nói, chúng ta cũng không tiện hỏi nhiều."

Lần nữa xoay người lại đi tới trước, nét tươi cười trên mặt Dữu Khánh đột nhiên tan biến, trong đầu vẫn còn nhớ rõ động tác môi của Thanh Nha và Cổ Thanh Chiếu, hắn không có tiếp tục quay đầu lại khách khí nữa, khóe miệng hơi nhếch lên một đường đi tới trước.

Thấy khách nhân đã biến mất không còn thấy nữa, Cổ Thanh Chiếu đột nhiên xuất thủ, đưa tay chụp lấy biên nhận mượn nợ trong tay Thanh Nha, cầm vào trong tay mình, mở ra xem kỹ, càng xem hai mắt càng tỏa sáng, sau cùng nhịn không được chậc chậc nói: "Chữ

viết thật đẹp, chỉ dựa vào tay nghề viết chữ này liền biết tại dưới danh tiếng không có hư sĩ, không hổ là thiên hạ đệ nhất tài tử."

Dứt lời liền cầm lấy biên nhận thiếu nợ gập lại gọn gàng cất vào trong tay áo mình, "Ta sẽ giữ gìn giùm ngươi tờ biên nhận thiếu nợ này."

Thanh Nha liếc nhìn, "Chữ của hắn có giá trị chút tiền, nhưng còn không đến mức đáng giá hai nghìn vạn, trừ phi hắn đã chết…" Dứt lời liền hơi khựng lại, đại khái biết rõ ý của nữ nhân này, bên này không phải chính là đang muốn hại chết vị Thám Hoa lang kia sao.

Cổ Thanh Chiếu cất tờ biên nhận thiếu nợ xong đương nhiên không quên hỏi: "Hắn nhờ ngươi tìm thứ gì vậy, đắt như thế sao?"

"Bạch La Sa."

"Cái gì? Ngươi vậy mà lại kiếm giúp hắn thứ này? Ngươi không sợ sẽ xảy ra chuyện sao?"

"Cũng đã hất tung bàn ngay trước mặt ta rồi, đã không đếm xỉa đến việc trở mặt với ta rồi, ta không giúp hắn thì làm sao bây giờ, cũng hành động theo cảm tính giống như hắn sao? Ngươi thật sự muốn lại dẫn U Sai tới hay sao?"

"Vấn đề là thứ này không phải dùng để làm chuyện tốt, sẽ xảy ra chuyện, rơi vào trên tay hắn mà xảy ra chuyện gì thì sẽ liên lụy đến ngươi."

"Không sợ xảy ra chuyện, chỉ sợ không có chuyện gì xảy ra, xảy ra chuyện chưa chắc là chuyện xấu."

"Ngươi có ý gì?"

"Nếu xảy ra chuyện, hắn liền sẽ không tiếp tục cắn chặt lấy chuyện bắt cóc nữa. Đã lợi dụng U Nhai để vơ vét đồ từ chỗ ta, ngươi cảm thấy hắn còn dám chạy đến U Nhai để vạch trần ta sao? Chỉ cần sự

việc không xảy ra ở bên ngoài, nhất là dính tới U Nhai, xảy ra chuyện gì tại bên trong Ảo Vọng, chúng ta đều dễ dàn xếp ứng đối."

Cổ Thanh Chiếu bừng tỉnh đại ngộ, lại lấy ra tờ giấy thiếu nợ kia, nhìn xem rồi nói, "Nói cách khác, nếu như hắn không trả tiền, chúng ta cũng không dám lộ ra chuyện hắn vay tiền."

"Quỷ mới biết rõ hắn có trả hay không. Vị Thám Hoa lang này rất thông minh, ngươi không có thấy ngay từ đầu khi hắn vừa chạy tới thì nói muốn làm giao dịch với ta sao? Đây là giao dịch, hoặc có thể nói là đe dọa tống tiền. Chúng ta phải chịu thiệt. Mẹ nó, ta còn chưa có trừng trị hắn, trái lại hắn đã quậy tới trước cửa rồi."

Bên trong mương nước dưới lòng đất, một đội nhân thủ lần lượt từ lối vào nhảy xuống, Văn Hầu mũi to vẫn là dẫn đầu đi trước, mũi mấp máy ngửi ngửi.

Khi đi tới một nơi ngã rẽ, sau khi rẽ vào, tại dưới sự chiếu sáng của nhân thủ đi kèm hai bên cảnh giác, đám người nhìn thấy có khói mù nhàn nhạt lơ lửng.

Nhìn thấy khói mù không biết rõ là gì, nhân viên đi theo vô ý thức đều nâng cao cảnh giác, nhấc tay áo che lại hơi thở, hoặc thi pháp ngừng hô hấp, chỉ có một mình Văn Hầu mũi to là tiếp tục không ngừng tìm tòi.

Sau khi đi được một khoảng cách, một nhóm phát hiện thấy trên mặt đất có một đống tro tàn, lửa đã tắt, khói mù hẳn là bốc lên từ nơi này.

Văn Hầu mới vừa cất bước vượt qua đống tro tàn, thân hình bỗng nhiên run rẩy, giống như là đứng không vững, cũng may phía sau có người nhanh chóng đỡ lấy gã ta.

Có người kinh ngạc hỏi: "Hầu gia, ngài sao vậy?"

Sắc mặt Văn Hầu đã trở nên rất khó nhìn, hai tay bóp lấy cổ mình, nỗ lực cất ra âm thanh, "Lui, là khói độc!"

Mọi người giật nảy mình, nhanh chóng khiêng gã ta rời khỏi.

Rất nhanh, một đám người từ trong mương thoát nước ngầm chui ra tại một miệng cống ở gần đó, khiêng một người lao đi vùn vụt như điên, nhanh chóng tiến về phía Trấn Hải ty, sau khi tiến vào quảng trường phồn hoa, liền trực tiếp bay vọt tại trên mái nhà cửa, điên cuồng chạy tới.

Động tĩnh như thế khiến cho người qua lại trên đường phố dồn dập dừng chân ngước nhìn, dồn dập thảo luận.

Khi Văn Hầu mũi to được đưa về tới nơi, bên trong Trấn Hải ty cũng trở nên rối loạn.

Chưởng lệnh Chu Hiên và cả hai vị Tả Hữu sứ khẩn cấp chạy tới trong tiền thính, từng người chồm hổm trên mặt đất xem xét cứu chữa cho Văn Hầu, cuối cùng từng người chậm rãi buông lỏng tay ra, thần sắc tất cả đều nghiêm trọng, vẻ mặt Chu Hiên vô cùng âm trầm.

Văn Hầu mũi to nằm trên mặt đất không chút động đậy, sắc mặt tím tái, thất khiếu đều có máu chảy ra, khi mới đưa đến thì còn có thể thở dốc, lúc này đã là chết không nhắm mắt.

Sau khi tên đầu lĩnh nhân viên đi theo kể lại sự việc đã xảy ra thì người biết tình hình vừa nghe liền hiểu được đã xảy ra chuyện gì, có người có ý đồ ngăn cản Văn Hầu tiếp tục tra xét, nên đã thiết kế ra trận ám sát nhằm vào Văn Hầu này.

Chu Hiên trong miệng nặn ra một tiếng gầm giận dữ, "Ngông cuồng!"

Rất nhanh, lại có một đội nhân thủ khẩn cấp chạy tới vị trí cạm bẫy, tiến hành điều tra kỹ lưỡng hiện trường.

Trở lại trên thiên thai của Trấn Hải ty, Chu Hiên nhìn ra Ảo Vọng đèn đuốc rực rỡ ở xa xa, một lúc lâu sau, cuối cùng cũng chỉ có thể cắn răng nói ra, "Tất cả nhân viên không có mặt khi sự việc xảy ra đều phải tìm về, không cho phép bỏ sót bất kỳ một kẻ nào!"

Chương 480: Cẩu Thám Hoa

Mặc dù, bởi vì cái chết của Văn Hầu khiến cho đầu mối truy tung bị cắt đứt, nhưng Trấn Hải ty vẫn duy trì phong tỏa Ảo Vọng, chưa có giải tỏa.

Duy trì tình trạng phong tỏa như vậy, Trấn Hải ty phải gánh chịu rất nhiều áp lực, ảnh hưởng đến công việc kinh doanh buôn bán của một số người, cũng ảnh hưởng đến lợi ích của một số người, Chu Hiên tất nhiên cũn là gánh chịu nhiều áp lực. Đối với rất nhiều người, lợi ích của bản thân sẽ quyết định cánh nhìn đúng sai của mình, Trấn Hải ty xảy ra chuyện chính là bởi vì Chu Hiên ngươi quản lý không tốt, ngươi lại đùa giỡn oai phong gì với chúng ta chứ?

Tuy nhiên, đã gặp phải chuyện như vậy, Chu Hiên cũng cần phải gánh chịu những áp lực này, dù có chuyện đắc tội với người khác thì nhất định cũng phải làm.

Tại trước khi tìm kiếm được đầy đủ hết những nhân viên không có mặt khi sự việc xảy ra, Chu Hiên sẽ không dễ dàng dỡ bỏ phong tỏa Ảo Vọng, nếu không thì không những sẽ gây bất lợi cho việc lùng bắt, mà còn sẽ khiến cho hung thủ chạy thoát khỏi Ảo Vọng, chạy ra khỏi địa bàn của y thì sẽ không còn dễ dàng để điều tra.

Bầu không khí khác thường tiếp tục bao trùm Ảo Vọng, nhưng đối với một số người khác, lại là thở phào nhẹ nhõm.

Trên một cây đại thụ, Dữu Khánh và Liễu Phiêu Phiêu đứng ở trên cùng một cái chạc cây, ẩn thân tại trong tán lá rậm rạp, cùng nhau

quan sát tình hình xung quanh.

"Có thể chắc chắn được người đã chết chưa? Có phải là cạm bẫy hay không?"

Bởi vì hiện tại Liễu Phiêu Phiêu quyết định trở về Trấn Hải ty, Dữu Khánh không thể không đưa ra lời nghi vấn này.

Không phải không có khả năng đó là cạm bẫy, ai dám đảm bảo đối phương không phải đang tương kế tựu kế chứ.

Liễu Phiêu Phiêu: "Hẳn là không phải, ta đã theo dõi sát sao thời gian bọn hắn ra vào mương thoát nước ngầm, phát hiện thấy vấn đề rồi sau đó thương nghị với nhau để đưa ra kế sách tương kế tựu kế thì cần phải có một chút thời gian phản ứng. Hơn nữa, ta hiểu rõ bọn hắn, nếu thật sự muốn biểu diễn, ngươi tin hay không bọn hắn sẽ không chỉ ngã xuống một người, mà sẽ là ngã xuống nhiều người, nhìn từ phản ứng của bọn hắn, chắc hẳn không phải là đang diễn, kế sách ngươi dùng độc giết đã có hiệu quả rồi."

Thứ dùng để độc giết là do Dữu Khánh cầm tới, kẻ chân chính lợi dụng độc vật để hạ độc thủ thì là Liễu Phiêu Phiêu, chính mùi vị của nàng ta là mồi nhử.

"Nếu ngươi đã chắc chắn như vậy, vậy thì hẳn là không có vấn đề nữa rồi."

"Ừm, đúng rồi, làm sao ngươi lại nghĩ đến chiêu dùng khói độc này để giải quyết hắn chứ?"

"Không có gì phải suy nghĩ, là bởi vì ngươi nói đối phương là đang dùng khứu giác để truy tung ngươi, đó là ưu thế của đối phương, mà có đôi khi ưu điểm cũng là nhược điểm, có thể bị nhằm vào."

Lời Dữu Khánh nói rất nhẹ nhàng thoải mái, trên thực tế trong đầu hắn là lóe lên những khuôn mặt quen thuộc tại trong đại trạch viện của Văn thị, về sau hắn nghe nói Văn thị gặp phải thảm họa, lời kể

về việc dùng khói độc để đầu độc giết chết khiến hắn khắc sâu ấn tượng. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu làm cho hắn có thể nghĩ đến phương pháp này.

Đương nhiên, hắn cũng không biết khói độc dùng để giết người tại Văn thị là thứ gì. Khi hắn tìm đến Thanh Nha thì cũng chỉ hỏi y có thể tìm được thứ nào đó tương tự như vậy hay không.

Trên thực tế thứ mà hắn lấy được từ chỗ Thanh Nha không giống với thứ mà Văn thị gặp phải tai họa, thứ mà hắn lấy được này không chỉ có thể dùng để hạ độc giết người, mà còn cao cấp hơn cả thứ dùng để gây họa Văn thị, đó là nó có thể dùng để hạ độc giết người có mục tiêu.

Liễu Phiêu Phiêu im lặng gật đầu, rồi lại trầm ngâm nói:

"Thanh Nha có thể tại trong thời gian ngắn như vậy giúp ngươi tìm được loại độc vật này, càng chứng tỏ được sức mạnh của y tại Ảo Vọng không phải tầm thường. Tại Ảo Vọng y quả thực cũng là một nhân vật, đừng thấy rằng y rất khách khí đối với Trấn Hải ty mà xem thường, trên thực tế, chưa chắc y đã có bao nhiêu e sợ. Y chắc chắn đã có giết qua người của Trấn Hải ty, hơn nữa còn từng giết chết không chỉ một người, chỉ là không tìm được chứng cứ mà thôi. Loại người này, ngươi làm sao thuyết phục được y làm chuyện đó giúp ngươi vậy chứ? Nhất là thuyết phục được y trong một khoảng thời gian ngắn như thế."

Nói đến Thanh Nha, trong mắt Dữu Khánh hiện lên nét thâm trầm, "Làm một vụ giao dịch."

Liễu Phiêu Phiêu hiếu kỳ, hỏi "Giao dịch gì vậy?"

"Một vụ giao dịch không đáng nhắc tới." Hiện tại, Dữu Khánh không muốn lãng phí thời gian của nàng ta trong những chuyện này, hỏi ngược lại: "Thanh Nha có phải có một Can nương hay không?"

“Can nương?” Liễu Phiêu Phiêu sửng sốt, suy nghĩ một chút, “Không có đi, chí ít ta chưa có nghe nói tới.”

Lần này đến phiên Dữu Khánh kinh ngạc, “Ngươi xác định chưa có nghe nói tới?”

Liễu Phiêu Phiêu: “Hẳn là không có, loại người như y nếu tại Ảo Vọng có Can nương nào đó, e rằng mọi người đều biết.”

Dữu Khánh lại hỏi: “Lão bản nương Cổ Thanh Chiếu của Kinh Hồng điện có Can nương nào không?”

Liễu Phiêu Phiêu suy nghĩ một chút, vẫn là lắc đầu, “Không có nghe nói tới, ngươi hỏi việc này làm gì?”

Nét mặt Dữu Khánh lộ ra vẻ nghi ngờ, thì thầm tự nói, “Vậy thì thật quái lạ.”

Liễu Phiêu Phiêu: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Dữu Khánh trầm ngâm nói:

“Trong lúc vô ý ta phát hiện được, phía sau hai người bọn hắn dường như có người đang nhằm vào ta, cả hai người dường như đều gọi là ‘Can nương’ .”

“Còn có loại chuyện này sao?” Liễu Phiêu Phiêu hơi kinh nghi, suy tư một hồi, nói:

“Phía sau hai người bọn hắn… Nói như thế nào a, có thể lăn lộn tại Ảo Vọng đến tình trạng này, cho dù không có núi dựa tại bên phía Thiên Lưu sơn thì cùng Thiên Lưu sơn khẳng định cũng có quan hệ chặt chẽ. ‘Lương gia’ Ảo Vọng không biết ngươi từng nghe nói qua hay chưa?”

“Lương gia được xưng là nhà giàu nhất Ảo Vọng kia sao?”

"Đúng. 'Lương gia' đó là làm việc thay cho Đại thánh, xem như là một trong số không nhiều kẻ có bối cảnh Thiên Lưu sơn như không phải là Yêu tu. Dù sao, có không ít việc ở bên ngoài rất không thuận lợi cho Yêu tu tham dự. Tại Ảo Vọng, về cơ bản không ai dám động tới 'Lương gia', ngay cả là phía bên Thiên Lưu sơn, mấy vị động chủ e rằng cũng phải cho 'Lương gia' mấy phần mặt mũi.

Nghe đồn ông chủ lớn phía sau Kinh Hồng điện chính là 'Lương gia', lão bản nương Cổ Thanh Chiếu này hình như cũng chỉ chiếm một chút cổ phần nho nhỏ mà thôi.

Cổ Thanh Chiếu có thể nói là dựa vào 'Lương gia' làm hậu thuẫn để làm giàu. Thanh Nha thì dựa vào một cây đao để tạo nên danh tiếng tại Ảo Vọng, rồi sau đó mới câu kết cùng với Cổ Thanh Chiếu, xem như là gián tiếp có một tầng quan hệ với 'Lương gia'. Phía sau hai người này, nếu như muốn nói có kẻ nào đó, hẳn phải chính là 'Lương gia'. Can nương gì gì đó thì thật sự chưa từng nghe nói tới."

"Chẳng lẽ là ta đoán sai rồi sao?" Dữu Khánh lẩm bẩm thì thầm một câu, ngay sau đó lại nói: "Sau khi trở về, nếu không có việc gì, có cơ hội giúp ta quan tâm nhiều một chút việc này."

"Ừ." Liễu Phiêu Phiêu gật đầu, tiếp đó lại hỏi ra một vấn đề mà trong lòng luôn luôn muốn biết, "Trên đời này, ngoại trừ Đại thánh ra, đều phải mượn nhờ năng lực nghe biển của Giao nhân trong Hải tộc mới có thể rời khỏi Minh Hải, lúc trước ngươi nói ngươi có biện pháp, là bên phía Minh tự hỗ trợ sao?"

Dữu Khánh lắc đầu, "Việc này ta tạm thời không có cách nào nói cho ngươi biết, ngươi cũng không nên hỏi."

Liễu Phiêu Phiêu đành phải thôi.

Nào ngờ ngay sau đó Dữu Khánh chợt di một tiếng, dường như mới nhận thức được gì đó, hỏi: "Đại thánh có thể không cần mượn nhờ Giao nhân Hải tộc chỉ dẫn để ra vào Minh Hải sao?"

Sở dĩ kinh ngạc, là bởi vì hắn có thể nhìn trộm được sự huyền bí của Minh Hải đại trận, biết được sự huyền diệu của trận pháp mà tiên gia lưu lại, nếu không có Giao nhân chỉ dẫn, trên cơ bản là không có khả năng có cách nào vượt qua Minh Hải, trừ phi là có người có thuật pháp tương tự như hắn.

Liễu Phiêu Phiêu: "Ngươi không biết sao? Năm đó vị Đại thánh kia sở dĩ có thể dẫn người công phá Minh Hải tiên phủ, chính là bởi vì hắn nắm giữ được phương pháp ra vào Minh Hải, và Yêu tộc Đại thánh sở dĩ có thể chiếm cứ lấy Minh Hải tiên phủ làm sào huyệt, chính là bởi vì những cao thủ khác không biết cách ra vào, không có cách nào tranh đoạt cùng hắn, cho dù liên hợp với Hải tộc chiếm được rồi, chỉ sợ cũng phải nhìn sắc mặt Hải tộc, một khi Hải tộc trở mặt, vậy thì sẽ bị vây ở bên trong không ra được.

Chỉ có Yêu tộc Đại thánh có thể chiếm cứ nơi đây, mà không cần phải nhìn sắc mặt Hải tộc, cũng có thể ước thúc Hải tộc dốc sức làm việc, mới có thể kết quả phồn hoa trước mắt. Về sau, các đời Đại thánh thu được truyền thừa, đều có thể tự mình ra vào Minh Hải."

Nghe được lời ấy, xem như đã có thêm kiến thức, Dữu Khánh im lặng gật đầu, nhưng trong lòng vẫn âm thầm thấy kinh ngạc, vô cùng tò mò với việc Yêu tộc Đại thánh làm sao có thể thoải mái ra vào, nhưng hắn đánh giá đời này của mình chưa chắc đã có thể gặp được nhân vật cấp bậc như thế, càng không cần phải nói đến việc đi nhìn trộm bí mật của người ta.

Phía xa xa đột nhiên xuất hiện một tràng âm thanh ầm ĩ, một đám người tụ tập với nhau, không biết đang làm gì.

Liễu Phiêu Phiêu nhìn nhìn, nói ra: "Không còn gì nữa, ta trở về Trấn Hải ty đây."

"Ảo Vọng gây ra động tĩnh lớn như vậy, bây giờ ngươi mới hiện thân, khi trở về phải giải thích thế nào?"

"Chỉ cần không có chứng cứ chứng minh là ta, ta tự có biện pháp ứng đối."

"Cẩn thận một chút, sau khi trở về tận lực không nên tiếp tục liên hệ với ta nữa. Nếu không bị gì, hãy đặt một chậu hoa tại cửa sổ đó."

"Ừ, ta đi đây."

Ném lại lời nói xong, Liễu Phiêu Phiêu từ trên thân cây trượt xuống, nhanh chóng rời xa, sau đó vẫn là nhịn không được quay đầu lại nhìn nhìn người ẩn giấu trên thân cây, trong mắt hiện lên thần sắc khó giải thích, nơi khóe miệng cũng hiện lên ý cười.

Cho dù đêm tối nay là một đêm kinh tâm động phách đối với nàng ta, nhưng khi quay đầu lại sải bước đi tới trước, ánh mắt nàng ta lại càng ngày càng trầm ổn, bởi vì vào lúc này trong lòng nàng ta vô cùng an bình, từ trên người Dữu Khánh nàng ta có được một loại cảm giác an toàn.

Tên kia để ria mép thật sự nhìn rất hèn mọn rất khó coi, nhưng ít nhất cũng là một bằng hữu chân chính đáng giá yên tâm giao phó phía sau lưng mình, cho nên khóe miệng nàng ta lộ ra nét tươi cười khó kìm lại được…

Tối nay, Kinh Hồng điện đặc biệt quạnh quẽ, những khách tới đây quả thực cũng là bị động tĩnh không hiểu ra sao ở bên ngoài làm cho náo loạn không còn tâm trạng để chơi đùa nữa, lo lắng bị cuốn vào sự việc nên đều đi rồi.

Ngồi ở trong đình các, Cổ Thanh Chiếu bồi Thanh Nha, bà ta cũng không còn tâm tư đi tiếp đãi những khách nhân còn lại, đã bị một số tin tức không tốt làm cho kinh hãi.

Thanh Nha loanh quanh đi tới đi lui, nét mặt căng thẳng chậm rãi bóc đậu phộng ăn, dường như vĩnh viễn ăn không ngán.

Phía đầu kia con đường ngoài đình chỉ cần hơi có bóng người dao động, hai người lập tức nhìn tới.

Sau một hồi chờ đợi, cuối cùng cũng chờ được người muốn đợi, bóng dáng Bàng Thành Khâu xuất hiện, vội vã đi đến trong đình các, bẩm báo: "Thanh gia, kẻ được đưa về Trấn Hải ty với sắc mặt tím tái kia, quả thực là bị trúng độc, hơn nữa còn đã trúng độc chết rồi.

Kẻ bị trúng độc kia không phải người nào khác, chính là cao thủ truy tung hàng đầu của Thiên Lưu sơn, Văn Hầu, năng lực khứu giác không phải trò đùa, là được Chu Hiên âm thầm mời tới hỗ trợ điều tra nội gian, kết quả tại nơi xảy ra sự việc lại bị người bố trí thủ đoạn dùng độc giết. Người được Trấn Hải ty phái đến hiện trường điều tra sự việc đã căn cứ vào dấu vết còn lại tra ra được manh mối, xác nhận độc mà Văn Hầu trúng phải chính là 'Bạch La sa' ."

Nghe được lời ấy, đậu phộng trong tay Thanh Nha lại bị bàn tay y nắm chặt bóp nát thành đống vụn, khuôn mặt cũng trở nên âm trầm, trong miệng bật ra lời thô tục, "Mẹ nó, sợ cái gì tới cái đó, thật đúng là tên cẩu Thám Hoa kia!"

Cổ Thanh Chiếu đứng dậy đi tới đây, kinh nghi bất định hỏi: "Nội gian của Trấn Hải ty thật sự có liên quan tới hắn sao?"

Thanh Nha cười nhạt, "Ngươi không phải đã thấy hắn rất khẩn trương sao? Hắn vừa lấy được 'Bạch La sa' không bao lâu sau, liền có người trúng độc 'Bạch La sa', còn có việc trùng hợp đúng lúc như vậy sao? Vấn đề cũng nằm tại điểm này, vừa mới lấy được đồ vật liền khẩn cấp đem đi sử dụng, còn không chờ cho qua đêm liền hạ độc thủ, thật đúng là không chút nào tránh né kiêng kị gì lão tử. Hắn làm vậy là sợ ta không biết chuyện do hắn làm ra hay sao?"

Cổ Thanh Chiếu trầm ngâm, "Là ai bên trong Trấn Hải ty đang móc nối với hắn chứ?"

Hiện tại Thanh Nha không phải quan tâm tới việc này, đi lui đi tới mấy bước, sau đó xoay người lại nói với Bàng Thành Khâu: "Lúc trước Trấn Hải ty khẳng định đã nhận ra tên cẩu Thám Hoa kia có liên hệ với nội gian, cho nên mới mời cao thủ truy tung từ Thiên Lưu sơn tới truy tìm, mà ngay tại thời điểm này, tên cẩu Thám Hoa kia lại nghênh ngang đi tới Kinh Hồng điện gặp ta, quỷ mới biết rõ có bao nhiêu đôi mắt theo dõi hắn nhìn thấy được.

Trấn Hải ty khẳng định sẽ điều tra tất cả tình huống có liên quan tới 'Bạch La sa' ở Ảo Vọng, các phương thế lực đoán chừng cũng sẽ lưu ý thăm dò, ngươi tiếp tục xem xét lại cẩn thận toàn bộ quá trình lấy thứ đó vào tay, phải đem toàn bộ dấu vết xóa đi sạch sẽ, không thể có bất kỳ sơ hở nào."

Giống như Liễu Phiêu Phiêu đã nói, y chưa chắc đã sợ Trấn Hải ty, nhưng nếu là để rơi chứng cứ vào trong tay Trấn Hải ty, lẽ nào Trấn Hải ty còn không dám trừng trị y sao?

"Vâng." Bàng Thành Khâu đáp, rồi bỗng nhiên cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Thanh gia, vì sao lại gọi vị kia là cẩu Thám Hoa?"

Chương 481: Hàng ký gửi đã đến

Lời đã nói đến nước này, Thanh Nha cũng không giấu giếm gã ta nữa, "Nghe vậy còn không hiểu sao? Gia hỏa đó chính là kẻ được xưng là 'Thiên hạ đệ nhất' tài tử kia."

Bàng Thành Khâu kinh ngạc, "Là hắn sao? Không phải nói là ngoại hình vị Thám Hoa lang kia đẹp đẽ tuấn tú sao? Tại sao lại là một kẻ để ria mép nhìn hèn mọn như thế chứ?" Nhưng sau đó chính gã ta lại tự tìm ra đáp án, "Chẳng lẽ là vì để che giấu thân phận nên cố ý để ria mép hay sao?"

Nghe được lời này, Cổ Thanh Chiếu lộ ra vẻ chợt hiểu, dường như cũng đã tìm được câu trả lời nào đó.

Sau khi Bàng Thành Khâu rời đi không bao lâu, người hầu nam đang làm nhiệm vụ lúc trước lại bước nhanh tới, khi đến nơi thì trước tiên hơi khom người chào lão bản nương, sau đó mới thông báo cho Thanh Nha: "Thanh gia, người lúc trước kia lại tới nữa, tiếp tục cầu kiến, còn có hai người đồng bạn một cường tráng, một mập mạp cùng đi theo."

Thanh Nha nghe vậy nhịn không được nghiến nghiến răng, vậy mà còn dám tới sao?

Nghiến răng nghiến lợi một hồi xong, một bụng lửa giận của y biến thành hai chữ, "Dẫn vào."

Nam phó nhanh chóng rời đi, chỉ chốc lát sau, liền dẫn theo sư huynh đệ ba người giấu mình trong lớp áo choàng đi đến.

Cổ Thanh Chiếu phất tay ra hiệu cho nam phó lui ra, lần này bà ta không có tiếp tục lấy nước trà đãi khách nữa, bà ta có thể lý giải được tâm tình của Thanh Nha vào lúc này.

Không còn người ngoài, Thanh Nha cũng không mời khách ngồi, trực tiếp ép đến trước mặt Dữu Khánh, cất lời chất vấn trực tiếp vào vấn đề: "Có phải người đã dùng độc giết người của Trấn Hải ty hay không chứ?"

Dữu Khánh mặt không đổi sắc, đáp: "Thanh gia đang nói giỡn chơi sao? Ta làm sao có thể giết chết người của Trấn Hải ty, tuyệt đối không có việc này!"

Sau một loạt sự việc và hành động tối nay, sau khi đã đối phó xong sự việc ngay tại dưới áp lực rất lớn, hắn dường như đã hoàn thành một lần lột xác. Đương nhiên, sở dĩ hắn có thể hoàn thành được lần lột xác này, chắc chắn là không thể tách rời với một loạt trải nghiệm

đã vượt qua trước đây, cuối cùng vào thời khắc này xé rách lớp da che đậy, hắn mới có thể bình tĩnh như vậy đối diện với Thanh Nha.

Phải biết rằng đối với sư huynh đệ ba người bọn họ mà nói, Thanh Nha tuyệt đối không hề đơn giản, chí ít còn mạnh hơn cả rất nhiều môn phái, thế lực trong Tu Hành giới, thực lực càng mạnh hơn so với rất nhiều Chưởng môn của môn phái, và cũng càng cường thế hơn.

Tại trước đêm ngày hôm nay, đối diện với vị địa đầu xà này Dữu Khánh tuyệt đối sẽ âm thầm nơm nớp lo sợ, nhưng vào lúc này thì không còn nữa rồi.

Vào lúc này, cho dù là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, nhìn thấy Dữu Khánh dùng loại thái độ này đối diện với Thanh Nha, thì trong lòng hai người cũng cực kỳ khẩn trương.

Trải qua đêm nay, vượt qua khoảnh khắc này, Dữu Khánh mới xem như chân chính tạo ra được hình ảnh lãnh tụ trong lòng hai người Nam, Mục.

Lúc trước, mặc dù hai người Nam, Mục đã chấp nhận hắn làm chưởng môn, nhưng vẫn còn cảm thấy tiểu sư thúc thích hợp dẫn dắt toàn bộ môn phái hơn.

Thanh Nha trầm giọng nói: "Theo ta được biết, người bị hạ độc giết chết, chính là chết bởi 'Bạch La sa'."

Dữu Khánh bình tĩnh đáp: "Thanh gia hiểu lầm rồi, thứ ngài đưa cho ta, ta tuyệt đối không có lấy đi giết người, ta đã đưa cho người khác rồi."

Thanh Nha ép hỏi: "Đưa cho người nào?"

Dữu Khánh: "Không thể nói."

Thanh Nha: "Chờ khi Trấn Hải ty tra đến trên đầu ngươi, để ta xem ngươi có nói hay không nói."

Dữu Khánh: "Nếu thật sự tra đến trên đầu ta, lúc đó nói tiếp cũng không muộn."

Thanh Nha hết lời chống đỡ, đối diện nhìn thẳng vào hắn.

Cổ Thanh Chiếu ở bên cạnh nhìn xem người này, lại nhìn xem người kia, nhìn thấy tại dưới ánh mắt hung dữ của Thanh Nha nhìn chằm chằm mà Dữu Khánh vẫn có thể bình tĩnh đối diện, trong lòng bà ta không khỏi chắt lưỡi, phát hiện thấy vị này có thể trở thành thiên hạ đệ nhất tài tử quả nhiên có điểm bất phàm, ở tuổi này đối diện với Thanh Nha mà có thể không khiếp sợ, quả thực hiếm thấy.

Bà ta lại đánh giá cao lên một bậc.

Thanh Nha hít sâu một hơi, sau đó hỏi: "Ngươi lại chạy tới đây làm gì?"

Dữu Khánh: "Ngưỡng mộ Thanh gia, chân tình muốn kết giao bằng hữu với Thanh gia."

Thanh Nha: "Nói tiếng người đi, đến cùng là muốn làm gì?"

Dữu Khánh: "Làm phiền Thanh gia giúp một việc. Ta muốn biết tình hình của Trấn Hải ty hiện tại. Làm phiền Thanh gia hỗ trợ tìm hiểu một chút."

Tuy rằng đã giúp Liễu Phiêu Phiêu giải quyết xong tên mũi to kia, nhưng điều đó không có nghĩa là Liễu Phiêu Phiêu đã hoàn toàn không còn lo lắng, ba người sư huynh đệ bọn họ không thể yên tâm trở về, một khi tình huống có biến thì phải làm thế nào bây giờ? Cắm đầu cắm cổ đi trở về, không nắm rõ được gì cả, chẳng khác nào thúc thủ chịu trói.

Bọn họ nhất định phải quan tâm tới tình hình bên trong Trấn Hải ty, trọng điểm của sự quan tâm này chính là vì mạng sống, vì để đề phòng chuyện bất ngờ, một khi có biến sẽ dễ dàng chạy thoát thân. Nhưng bọn họ không có năng lực quan tâm tới tình huống bên trong Trấn Hải ty, nhiều nhất thì cũng chỉ có thể ở tại bên ngoài Trấn Hải ty dùng mắt nhìn mà thôi.

Mình không có năng lực thì đành phải tìm người hỗ trợ, tại nơi này bọn họ cũng không quen biết người nào có năng lực này, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể tìm tới vị này mà thôi.

Thanh Nha nhìn chăm chú hắn một hồi, rồi dùng giọng nói khó chịu hỏi: "Ta được chỗ tốt gì?"

Dữu Khánh: "Ta đã nói rồi, muốn kết giao bằng hữu cùng Thanh gia, về sau, nếu Thanh gia có chuyện gì có thể tìm ta bất cứ lúc nào, có việc gì cần ta hỗ trợ thì cứ việc lên tiếng, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định làm hết sức."

Thanh Nha xoay người lại, không nói tiếng nào, cất bước rời đi.

Cổ Thanh Chiếu cất tiếng xin lỗi mấy người, rồi sau đó cũng bước nhanh rời đi, đuổi theo Thanh Nha.

Nam Trúc nhìn nhìn xung quanh im ắng vắng lặng, tiến đến trước mặt Dữu Khánh, thấp giọng hỏi: "Hắn có ý gì?"

Dữu Khánh: "Không từ chối."

Nam Trúc a một tiếng, đã hiểu rồi, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trên con đường lát đá bên ngoài, chạy đuổi theo đến bên cạnh, Cổ Thanh Chiếu hỏi: "Ngươi đi đâu vậy?"

Thanh Nha: "Còn có thể đi đâu bây giờ, đương nhiên là giúp hắn tìm hiểu tin tức, tình hình bên trong Trấn Hải ty, phải chính ta đi mới dễ

dàng hiểu rõ được.”

Cổ Thanh Chiếu kinh ngạc: “Ngươi chừng nào thì dễ nghe lời như thế rồi, tán thưởng tài hoa của hắn?”

Thanh Nha: “Ta tán thưởng tài hoa của hắn cái rắm a. Hắn có thể chạy đến nói ra lời này, là đã rõ ràng, việc lúc trước dùng độc giết người vẫn chưa triệt để giải quyết được lo lắng về sau, nội gian bên trong Trấn Hải ty kia vẫn có nguy cơ bộc lộ, nếu bộc lộ thì sẽ liên lụy đến hắn. Hắn là đang sợ hãi. Vấn đề là hắn lại chạy tới nơi đây, nếu hắn bị bắt, ta có thể chạy được sao?”

Cổ Thanh Chiếu cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao y lại hỗ trợ, “Nếu thật xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?”

Thanh Nha: “Còn có thể làm sao nữa chứ? Hoặc là giúp hắn chạy trốn, hoặc là diệt khẩu!”

Cổ Thanh Chiếu hiếu kỳ, "Nội gian bên trong Trấn Hải ty cấu kết với bọn hắn đến cùng sẽ là người nào chứ?"

Thanh Nha: "Ngươi cảm thấy hắn sẽ nói sao?"

Cổ Thanh Chiếu khẽ lắc đầu.

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời chiếu rọi khắp Ảo Vọng, dập tắt những ánh đèn huy hoàng rực rỡ của Ảo Vọng, những làn khói bếp bay thẳng lên trời xanh, không biết chốn phồn hoa này đang chìm trong ngủ say hay là đang thức tỉnh.

Tuy nhiên, tất cả mọi thứ đều đã trở lại bình thường, toàn bộ các trạm kiểm soát được bố trí khắp nơi đêm qua, đột nhiên bị dỡ bỏ hết, quang cảnh đưa đò vận chuyển dọc biển cũng khôi phục trở lại.

Điều này có nghĩa là toàn bộ nhân viên không có mặt bên trong Trấn Hải ty khi vụ án xảy ra đều đã được triệu hồi về đầy đủ, tất cả nhân viên khả nghi đều đã bị hiểm soát rồi, cho nên tự nhiên cũng không cần thiết phải tiếp tục bố trí trạm kiểm soát để chặn bắt…

Trên ban công đột nhiên truyền đến động tĩnh khiến cho Hồ Vưu Lệ đang khoanh chân đả tọa đột nhiên giật mình, nhìn Tiểu Hắc vẫn còn đang ngủ say ở bên cạnh, cô ta chậm rãi đứng dậy cảnh giác.

Cót két, cửa đột nhiên mở ra, lộ ra ba bóng người giấu mình trong áo choàng đen đứng tại ban công.

Hồ Vưu Lệ hơi giật mình, rồi lập tức nhận ra ba người, nhìn hình thể liền biết.

Ba người lần lượt tiến vào, sau đó cất tiếng bắt chuyện, thể hiện đã trở về rồi.

Hồ Vưu Lệ thu dọn đệm chăn trên mặt đất rồi quay xuống lầu, trong lòng tránh không được âm thầm hoài nghi, nghe nói là đi ra ngoài

một chuyến, cô ta còn tưởng rằng sẽ đi ra ngoài khá lâu, không nghĩ tới nhanh như vậy liền trở về rồi.

Trở về tới nơi, ba sư huynh đệ thay phiên nhau trực, quan sát khung cửa sổ phía bên chỗ hang ổ theo dõi của Liễu Phiêu Phiêu.

Căn cứ vào tin tức do Thanh Nha cung cấp, phía bên Trấn Hải ty tạm thời vẫn chưa thể phát hiện ra được nội gian là kẻ nào, vẫn còn đang trong quá trình làm rõ, nói là nếu có tin tức sẽ đúng lúc báo cho bọn họ biết, bảo bọn họ trước tiên trở về đi, nếu không, cứ ở lại mãi tại Kinh Hồng điện thì không hay cho lắm, đến lúc đó nếu không có việc gì cũng sẽ khiến người hoài nghi quan hệ giữa bọn họ.

Xem như là bị Thanh Nha đuổi ra khỏi Kinh Hồng điện.

Sư huynh đệ ba người lần này co mình nằm dí tại trong phòng đầy đủ hai ngày.

Hai ngày sau, mới nhìn thấy cửa sổ của địa điểm mục tiêu xuất hiện một chậu hoa.

Lúc này ba người mới tính là thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Vì để tránh làm dấy lên nghi ngời có mối liên quan, sư huynh đệ ba người tiếp tục co mình chờ đợi tại trong phòng, tiếp tục nằm dí hai ngày, Dữu Khánh và Nam Trúc mới rời đi trong ánh mắt nhìn có vẻ quái lạ của Hồ Vưu Lệ.

Hai người biết rõ Hồ Vưu Lệ có ý gì, là về bức chữ viết kia, kỳ hạn năm ngày gần như đã sắp hết rồi.

Hai sư huynh đệ bắt đầu lang thang khắp nơi trên đường phố, kiểm tra khắp nơi xem những tờ thông báo tìm thân mà bọn họ dán lên kia có còn hay không, kết quả phát hiện thấy vẫn còn, tuy rằng phải chịu đựng gió táp mưa sa, nhưng vẫn có thể đọc được rõ ràng.

Ở tại một giao lộ phồn hoa đông đúc người qua người lại, Dữu Khánh đứng ở trước một tời thông báo, chìm vào trầm mặc, là bởi "Lệ Nương" kia không nhìn thấy được thông báo, hay là người hoàn toàn không ở tại Ảo Vọng, nếu không, nhìn thấy được thông báo thì không có lí do gì không đi tìm hắn.

Hắn tin tưởng chỉ cần người được gọi là Lệ Nương kia đọc được tin người ca ca thất tán nhiều năm kia thông báo tìm kiếm, thì nhất định sẽ đi tìm hắn để xác nhận.

Hắn giơ tay lên, nhìn chiếc nhẫn hình dạng cá bơi trên ngón tay, về cơ bản, hắn vẩn luôn luôn đeo chiếc nhẫn này tại trên tay, chỉ cần vị Lệ Nương kia nhìn thấy được chiếc nhẫn này trên tay hắn, thì hẳn là có thể hiểu rõ.

Với tình trạng hiện nay, đây xem như là phương thức tìm kiếm công khai nhất rồi, hắn không có khả năng tiếp tục ồn ào công bố sự thật ra khắp nơi.

Có lẽ là hiện nay thời gian còn chưa dài, vị Lệ Nương kia có khả năng còn chưa nhìn thấy được, hắn cũng chỉ có thể là an ủi mình như thế.

Trên thực tế, thời gian hắn tới Ảo Vọng cũng thực sự chưa dài, hắn cũng không có khả năng bởi vì mấy ngày nay không thấy phản ứng gì liền không chờ đợi nữa, mà rời đi.

Hắn có một trực giác mãnh liệt nào đó, có lẽ là cảm giác có một số đầu mối đang đan xen trong đầu hắn, nếu như Lệ Nương kia thật sự còn sống, vậy thì chắc hẳn vẫn còn tại Ảo Vọng.

Lang thang khắp nơi, nhìn nhìn khắp nơi, thẳng đến khi màn đêm buông xuống thì hai người mới trở lại nơi đóng quân.

Vừa về nhà, đóng cửa lại, Nam Trúc liền tận lực "Khụ khụ" hai tiếng, rồi cố ý hét lên: "Lão Cửu, đồ vật của tên A Sĩ Hành kia cuối cùng đã gửi đến rồi."

Đang khoanh chân đả tọa, Mục Ngạo Thiết mở mắt ra.

Dưới lầu, đột nhiên truyền đến âm thanh chạy lên lầu thình thịch, là Hồ Vưu Lệ với đôi mắt tràn đầy mong đợi.

Tiểu Hắc theo sát từ dưới lầu chạy lên, còn khiêng theo đại bổng, nó đang chơi đùa cùng với Hồ Vưu Lệ, nhưng đột nhiên cô ta bỏ mặc nó lại bỏ chạy lên trên, nó tự nhiên cũng chạy theo.

Hồ Vưu Lệ cắn cắn bờ môi, đi đến trước mặt Nam Trúc, hơi chút xấu hổ rồi mới hỏi: "Ngươi nói đồ vật đã tới rồi sao?"

Nam Trúc hai tay đặt ở sau lưng, đứng đó với dáng vẻ đắc ý nói: "Ngươi đoán xem."

Nhìn bộ dạng đó của đối phương, Hồ Vưu Lệ biết được e rằng đồ vật thực sự đã đến rồi, nếu không gã sẽ không có đắc ý như thế, nhịn không được giẫm giẫm chân, "Ngươi đã thề rồi."

"Hắc hắc." Nam Trúc cất tiếng cười gian, hỏi ngược lại: "Lời nói không quản chúng ta ăn ở bao lâu đều miễn phí, có tính hay không?"

Khuôn mặt Hồ Vưu Lệ có phần đỏ bừng lên vì phấn chấn, tuy nhiên vẫn trả lời rất lý trí: "Chỉ cần đồ vật là thật, chắc chắn như vậy, hôm nay ta sẽ đãi các ngươi một bữa lớn!"

"Ha hả." Nam Trúc thả hai tay ra, tay áo rung lên, một tay thọc vào trong một cái ống tay áo khác, kéo ra một tời giấy, ngay tại chỗ mở ra tại trước mắt cô ta, "Mời kiểm hàng! Tuyệt đối thật sự không thể thật sự hơn, ngươi đi khắp thế giới cũng tìm không ra thứ nào thật như thế."

Chương 482: Tam Gian cư

Ánh mắt Hồ Vưu Lệ di chuyển theo cánh tay đung đưa của gã.

Mở tờ giấy ra, là ba cái chữ lớn nổi bật: Tam Gian cư.

Kí tên là ngày tháng năm, A Sĩ Hành.

Đây đương nhiên là bút tích của chính tay Dữu Khánh, thực ra hắn cực kỳ kháng cự việc tiếp tục dùng danh hiệu của "A Sĩ Hành" để viết mấy thứ này, trong tình thế bất đắc dĩ hắn đành phải chấp nhận để ứng phó một chút.

Về phần nội dung viết lưu niệm quả thực cũng rất đơn giản, then chốt là hắn cũng không biết viết cái gì mới tốt, giống như đã từng viết lưu niệm tại Tiểu Tiên lâu, cũng chỉ đơn giản làm cho xong, tiện tay viết xuống ba chữ "Nhân Gian Hảo", hắn cũng không nghĩ tới có thể được thế nhân suy nghĩ, bình luận ra ý nghĩa hay như vậy.

Bây giờ cũng chỉ là làm cho xong, trong bụng nghèo chữ, nghèo nghĩa, nội dung có chút đơn giản chất phác, viết ra chính là nơi đây có ba gian phòng.

Nhưng Hồ Vưu Lệ lại lập tức giống như bị hóa đá vậy, ngưng thần nhìn chằm chằm, nhìn rồi tiếp tục nhìn, dường như có phần rất kích động, hai tay lại ôm lấy mặt mình, hai cái tai hồ ly ở hai bên rung động, hưng phấn đến nỗi gương mặt nóng cả lên.

Cô ta từng tại "Lang hoàn cư" nhìn thấy bút tích thực của A Sĩ Hành, tỉ mỉ nghiên cứu đã không biết bao nhiêu lần, vừa nhìn thần vận trong chữ lập tức liền bị thu hút, sau khi phục hồi lại tinh thần từ cảm giác này thì hưng phấn vô cùng.

Loại cảm giác này không có sai, chính cô ta đã xác định được là bút tích thực.

Nguyên nhân chính là vì như thế, cô ta có phần không dám tin tưởng, hỏi Nam Trúc, "Thật sự cho ta sao?"

Nam Trúc bày ra vẻ mặt cao ngạo, "Ngươi thấy người nam nhân nào đó giống như là người nói chuyện không giữ lời sao? Cầm đi!" Phất tay liền vứt tới cho cô ta.

Hồ Vưu Lệ lập tức giống như lấy được chí bảo, hai tay đón lấy, trong lòng kích động cực kỳ, hay tay run rẩy, cả người ngăn chặn không được mà run rẩy.

Bởi vì cô ta quan tâm tới thứ này, cho nên biết rõ thứ này hiếm có cỡ nào, có thể nói là biết rõ ràng hơn cả sư huynh đệ ba người Dữu Khánh, cô ta có nằm mơ cũng không nghĩ đến có một ngày mình vậy mà có thể có một bức mặc bảo bút tích thực của thiên hạ đệ nhất tài tử, lúc trước, khi bên này đồng ý hứa hẹn thì cô ta cũng chỉ ôm lấy lòng mong đợi mà thôi.

Có điều gì tốt đẹp hơn việc mộng tưởng trở thành hiện thực cơ chứ ?

Trọng điểm là nội dung trên bức mặc bảo, "Tam Gian cư" không phải là chỉ lâu đài trên không này của mình sao, đây là một bức mặc bảo viết riêng cho mình a!

Cô ta thực sự là càng xem càng thích, cũng càng xem càng kích động.

"Tam gian… Tam Gian cư, a tỷ, ta cũng biết viết, để ta viết cho ngươi."

Đọc ra được nội dung trên mặc bảo, Tiểu Hắc nhận ra được Hồ Vưu Lệ rất thích thứ này, liền thể hiện sẵn lòng làm việc.

Hồ Vưu Lệ bật cười, một tay xoa xoa đầu nó, lại nhìn sư huynh đệ ba người, chợt thấy không thể nói lời cảm tạ, nếu có cảm tạ thì quả thực cũng nói không nên lời, cảm thấy cho dù là nói lời nào để biểu đạt lòng cảm tạ đều quá mức hời hợt, sơ sài, đồng thời cũng xem trọng ba người hơn một bậc, càng nhiều thêm không ít hảo cảm, những người này thật sự quen biết vị Thám Hoa lang kia a.

Cô ta muốn nói lại thôi, ngập ngừng một hồi, mới hỏi ra một câu, "Các ngươi muốn ăn gì ta đi làm cho các ngươi."

Vốn định mời ra ngoài tìm một chỗ thoải mái một bữa, nhưng mà cân nhắc tới giá cả và túi tiền của mình, cô ta cuối cùng quyết định tự mình động thủ.

Tiểu Hắc lập tức hô lên: "Ăn bánh thịt!"

Nam Trúc lườm nó một cái, phát hiện thấy tiểu gia hỏa này thật sự không có tiền đồ, chỉ biết ăn mãi loại bánh hai miếng thịt kia mà thôi, không ngán sao? Đương nhiên gã cũng không tiện hét giá quá cao, biết rõ nữ nhân này kiếm được chút tiền cũng không dễ dàng, lúc này giang hai tay ra, "Tự ngươi nhìn mà làm."

"Ừm, vậy ta đi mua đồ ăn."

Hồ Vưu Lệ thu bức chữ lại, xoay người bước nhanh đi xuống lầu, trốn về trong gian phòng của mình.

Tiểu Hắc chạy xuống, phát hiện thấy cô ta vào trong phòng đóng cửa lại, lập tức đập cửa ầm ầm kêu gọi không ngừng.

Không biết rằng Hồ Vưu Lệ chính là sợ nó, trước tiên cầm mặc bảo cất giấu kỹ rồi mới mở cửa gặp nó.

Tiểu Hắc quấn quít lấy muốn cùng đi theo mua đồ ăn, Hồ Vưu Lệ đang lúc đau đầu với nó thì từ trên lầu truyền xuống giọng nói răn dạy nghiêm nghị của Dữu Khánh, "Tiểu Hắc, luyện chữ."

Tiểu Hắc lập tức không nói nên lời, tuy nhiên nó liền hướng về phía trên lầu cất tiếng mắng không lời một hồi, còn cầm lấy cây gậy trong tay dứ dứ nện nện lên phía trên, giống như muốn đánh một người nào đó trong không khí một trận tơi bời.

Nhưng cuối cùng vẫn là thành thật đi đến trước chiếc bàn ở một bên để luyện chữa, không còn cách nào, vị đó tuy rằng không có đánh

nó, nhưng mà sẽ báo cho A cha của nó, về chuyện này, chỉ cần vị kia báo cho A cha thì A cha của nó chắc chắn sẽ đánh nó.

Hồ Vưu Lệ mỉm cười, trước khi rời nhà còn xoa xoa đầu nó, khuyến khích, "Luyện chữ cho tốt, khi về sẽ làm bánh thịt cho ngươi ăn."

Tiểu Hắc dốc sức gật đầu, dùng nắm tay đáp lại.

Sau đó, Hồ Vưu Lệ một mực bận rộn đến đêm tối mới ở tại trong tòa lâu đài trên không nho nhỏ này chuẩn bị xong một bàn món ngon mỹ vị tỏa hương khắp phía, thật sự có thể nói là sơn hào hải vị cùng trái cây đầy đủ.

Ngồi xuống bàn, mấy vị khách nhân vừa nhìn thấy đội hình những món ngon trên bàn này thì nhịn không được quay mặt nhìn nhau, bọn họ đương nhiên biết rõ giá cả hàng hóa tại Ảo Vọng này cao ngất ngưởng cỡ nào.

Dữu Khánh hỏi: "Một bàn ăn này tốn không ít tiền đi?"

Vừa ngồi vào bàn, Tiểu Hắc không nói một lời, trước tiên chụp lấy một cái đùi gà, nhai ngấu nghiến, ngon lành cặm cụi mà nhai.

Hồ Vưu Lệ lắc đầu, không đề cập tới chuyện tiền bạc, chủ động rót rượu cho mọi người, mời dùng.

Trên thực tế, quả thực cũng tiêu tốn của cô ta không ít tiền bạc, tiêu hết ba vạn lượng, đó mới chỉ là giá thành nguyên liệu nấu ăn, cô ta phải khổ cực mấy tháng mới có thể tích góp được, đó là số tiền mà cô ta trích ra từ nguồn tích góp dành cho việc mua sắm tài nguyên tu luyện.

Như vậy còn chưa có xong, sau khi rót rượu mời mọi người xong, cô ta lại lấy ra khoảng ba vạn lượng ngân phiếu, đặt ở trước mặt Dữu Khánh, "Tiền thuê nhà và tiền thế chấp, còn có một ít tiêu ăn, kể cả tiền lần trước in ấn thông báo tìm người thân, đều trả lại, ngươi đếm một chút xem số tiền đã đúng hay chưa."

Sư huynh đệ ba người hiểu rồi, đây là thực hiện lời hứa hẹn, không quản ở bao lâu đều miễn phí.

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, cầm lấy ngân phiếu nhét về lại trong tay cô ta, "Được rồi, trước đây lấy thì quy cho trước đây, còn lại tính từ hôm nay trở đi là được."

Hồ Vưu Lệ liên tục lắc đầu, chối từ không nhận lại, "Không không, các ngươi gửi thư đi nhận về lại bức chữ đó cũng đã tốn không chỉ chừng này tiền."

Đối với cô ta mà nói, giá trị của bức chữ kia là hơn xa khoản tiền này, thậm chí nếu tính bằng tiền thì nó cũng có thể bán ra được một khoản tiền lớn, cô ta thật sự đã kiếm được lợi lớn rồi.

Ba người Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Tiểu Hắc vừa ăn vừa nhìn hai người cầm ngân phiếu đẩy qua đẩy lại.

Ánh mắt hai người Nam, Mục nhìn Dữu Khánh càng thêm là lạ, với tính cách keo kiệt của lão Thập Ngũ, nhìn như thế nào cũng thấy không thích hợp, nghìn vạn lần đừng nói là xem Hồ ly tinh này như nạn dân để cứu tế a, người ta khẳng định có tiền hơn hẳn chúng ta.

Về sau lại thực sự là không thể chối từ thịnh tình của cô ta, hơn nữa nghĩ đến việc mình có thể phải ở lại Ảo Vọng lâu dài, trên người quả thực thiếu thốn, lúc này Dữu Khánh mới miễn cưỡng nhận lấy số tiền kia.

Đợi cho Hồ Vưu Lệ cũng ngồi xuống và động đũa rồi, Nam Trúc rút ra một khúc xương đã gặm sạch thịt, hỏi: "Vưu Lệ, ngươi thích tên A Sĩ Hành kia đến như vậy sao?"

Hồ Vưu Lệ nghiêng đầu cười cười, "Người thích hắn rất nhiều a."

Xem như đã phóng khoáng thừa nhận rồi.

Nam Trúc: "Ngươi và người khác nhưng không giống nhau. Trong thư, chúng ta có đề cập đến hoàn cảnh của ngươi cho hắn biết, nếu không, hắn cũng không có khả năng viết lưu niệm cho ngươi ba chữ 'Tam Gian cư', có phải không? Hắn biết được ngươi a, hơn nữa hắn còn chưa kết hôn chứ, có muốn ta tác hợp cho các ngươi một cái hay không? Đương nhiên, trước tiên phải hỏi ngươi một câu, nếu có cơ hội, ngươi có bằng lòng làm nữ nhân của hắn hay không?"

Hồ Vưu Lệ bị gã đùa giỡn làm cho đỏ mặt, nhưng mà cô ta lại lắc đầu, sờ sờ đôi tai nhọn đầy lông mềm mại của mình, "Ta là một Bán yêu quái ngay cả biến hóa thành hình người cũng không được hoàn thiện, còn Thám Hoa lang thì ngay cả đệ tử thân truyền của Địa mẫu cũng nhìn không vào mắt, làm sao có thể nhìn trúng ta, ngươi đừng có lấy ta ra giỡn chơi nữa."

Nam Trúc cười hắc hắc, nói: "Có thể suy nghĩ làm việc khác trước tiên a. Ngươi xem, ngươi thích múa văn chơi chữ, bên cạnh hắn đúng lúc cũng thiếu một nữ tử chuẩn bị bút nghiên, nếu như ngươi bằng lòng làm thị nữ của hắn, ta có thể giúp ngươi đề cử thử xem."

"Thật sao?" Hồ Vưu Lệ lập tức hai mắt tỏa sáng, có thể ở tại bên cạnh thiên hạ đệ nhất tài tử nhìn hắn viết viết họa họa, thật sự là không dám tưởng tượng a.

"Ôi…" Nam Trúc bị đau bật kêu lên một tiếng, bị Dữu Khánh tại dưới bàn đá cho một cước.

Âm thanh cú đá không nhỏ, mọi người đều nhìn về phía Dữu Khánh lúc này mặt không biểu cảm.

Nam Trúc lập tức đổi giọng, chỉ đũa tới Dữu Khánh, "Ta đề cử hiệu quả không lớn, hắn càng quen thuộc A Sĩ Hành hơn, có giao tình như huynh đệ vậy, bưc chữ kia của ngươi cũng là do hắn mở miệng yêu cầu, chỉ cần hắn đồng ý mở lời nói một tiếng, A Sĩ Hành khẳng định sẽ bằng lòng nhận ngươi làm thị nữ, ngươi giải quyết hắn là được."

Hồ Vưu Lệ lập tức nhìn về phía Dữu Khánh với ánh mắt tràn đầy mong đợi, thử hỏi: "Thật sao?"

Dữu Khánh: "Chết mập chất tiệt này chỉ toàn nói tào lao, từ trước đến nay miệng luôn rất tiện, ngươi đừng nghe hắn nói bậy, A Sĩ Hành là sẽ không cần nữ tử hỗ trợ bút nghiên gì, ta cũng không thể mở miệng nói về việc này."

Hồ Vưu Lệ có chút thất vọng "A" một tiếng, chỉ là ánh mắt vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn Dữu Khánh, dường như nửa tin nửa ngờ với lời nói của Dữu Khánh, chủ yếu là bởi vì nụ cười nhếch mép đầy ẩn ý của Nam Trúc đối với Dữu Khánh mà gây ra.

Dữu Khánh bỗng nói một câu, "Vưu Lệ, tạm thời không nên phô trương bức chữ kia với người ngoài, hãy chờ cho chúng ta rời đi đã, chúng ta không muốn rước lấy phiền phức."

Hồ Vưu Lệ gật đầu cười hì hì, "Yên tâm, ta cũng không dám tùy ý khoe khoang nó. Nếu như để cho người ta biết rõ trên tay ta có mặc bảo của Thám Hoa lang, để người ta biết được còn là viết chữ cho căn nhà này của ta, vậy thì ta không chỉ không đảm bảo giữ được bức mặc bảo này, mà e rằng căn nhà này sau đó có còn thuộc về ta hay không nữa cũng sẽ là một vấn đề."

Nghe cô ta nói như vậy, Dữu Khánh xem như yên tâm rồi, tiếp tục ăn uống.

Sau khi tới Ảo Vọng, sư huynh đệ ba người vì tiết kiệm tiền, quả thực chưa ăn qua thứ gì ngon lành, người tu hành bỏ ăn bỏ uống quá lâu cũng sẽ rối loạn.

Trong lúc đang ăn, có láng giềng ở dưới lầu cất tiếng gọi Hồ Vưu Lệ, cô ta lập tức đi xuống.

Thừa dịp cô ta không có mặt tại đây, Nam Trúc áp sát vào bên tai Dữu Khánh, hạ thấp giọng nói: "Tiền lãi của Bích Hải Thuyền Hành trong năm tới, và chi phí phía bên Diệp Điểm Điểm, cần đến hai

mươi triệu, đi đâu kiếm bây giờ? Kiếm tiền không có dễ dàng, sẽ không có cái Kim Khư thứ hai để cho chúng ta nhặt tiền. Ngươi đừng thấy căn nhà này nho nhỏ, tại Ảo Vọng có thể bán ra được một khoản tiền lớn, cũng đủ để chi trả cho khoản tiền kia, vừa vặn đụng được một người sẵn lòng nghe lời ngươi, ngươi suy nghĩ rõ ràng đi."

Ở bên cạnh, Mục Ngạo Thiết chợt toát ra một câu, "Đệ tử bản môn, cho dù chết đói, cũng không thể ăn cơm nhuyễn."

Dữu Khánh nói với Nam Trúc: "Đừng ép ta thanh lý môn hộ."

Nam Trúc buông tiếng thở dài, nhún vai, trong miệng thì thầm một câu, "Suy nghĩ xem làm sao có khoản tiền đó chứ." Dứt lời tiếp tục ăn đồ ăn của mình.

Không bao lâu sau, Hồ Vưu Lệ quay trở về, Nam Trúc hỏi một câu, "Chuyện gì vậy?"

Hồ Vưu Lệ: "Giao tiền mua nước."

Ảo Vọng là một nơi được xây dựng trên một khu vực bãi đá với diện tích rộng lớn, không có hồ nước, cũng không có giếng nước, nói chung là không có nước ngọt, nước dùng hàng ngày đều cần phải mua, và cũng không rẻ, việc buôn bán này nằm độc quyền trong tay Thiên Lưu sơn.

Còn có một số nhiên liệu sưởi ấm, nấu nướng cũng là như thế.

Đương nhiên, Thiên Lưu sơn cũng không có bức ép mọi người mua, mọi người cũng có thể mua sắm từ bên ngoài, vấn đề là chi phí rất lớn, không thể rẻ hơn được sản xuất từ đại lục gần đây, mà đại lục gần đây nhất lại hoàn toàn nằm dưới sự kiểm soát của Thiên Lưu sơn.

Cô ta vừa mới nói xong, Tiểu Hắc vừa mới rút khúc xương từ trong miệng ra đột nhiên hét lớn: "A tỷ, bọn họ muốn bán nhà ngươi để

lấy tiền."

Hồ Vưu Lệ sửng sốt, nhìn về phía ba vị kia.

Sư huynh đệ ba người đang ăn đột nhiên giống như bị hóa đá, giữ nguyên cử chỉ đang ăn, sau đó đều chậm rãi nhìn về phía tên phản bội Tiểu Hắc kia, ba người mới ý thức được một vấn đề, tiểu tử này chưa hẳn đáng tin cậy, về sau nói chuyện ngay tại trước mặt nó thì phải thật cẩn thận.

Then chốt là, đột nhiên bị bán đứng như thế, có chút bối rối.

"Đúng." Mục Ngạo Thiết bỗng nhiên mở miệng, chỉ về phía Nam Trúc, "Hắn nói muốn bán."

Dữu Khánh cũng nói với Hồ Vưu Lệ: "Đúng vậy, không tin ngươi có thể hỏi Tiểu Hắc xem có đúng hay không là do tên mập mạp chết tiệt này nói, hỏi Tiểu Hắc xem có phải là hai chúng ta ngăn cản hay không."

Chương 483: Nêu ý kiến

Ánh nắng mặt trời sau giờ Ngọ trên cao chiếu rọi xuống, bên bờ biển vẫn náo nhiệt như thường, tùy tùng tâm phúc Tôn Cửu của Vương Vấn Thiên và những thành viên Già La Sơn liên quan đứng chờ đợi trên một khu vực bên bờ biển.

Đợi ước chừng khoảng nửa canh giờ, có mấy chiếc đò đưa người thu hút sự chú ý của bọn hắn, Vương Tuyết Đường đứng sừng sững ở đầu thuyền cùng mấy người đi theo đã trở lại.

Thuyền đến nơi, người lên bờ, lập tức được đám người Tôn Cửu hộ tống rời đi, chui vào trong một chiếc xe ở gần đó, quay trở về điểm dừng chân tại Lang Hoàn cư.

Vương Tuyết Đường còn chưa đi đến cửa vào gian phòng, liền thấy một gã nam tử cõng đao, cánh tay để trần, đeo guốc gỗ tựa ở nơi vách tường, chậm rãi bóc đậu phông, nở nụ cười với lão ta khi lão ta còn ở rất xa, có thể nói là đang thủ tại ngoài cửa phòng chờ đợi lão.

Ăn mặc như vậy, ngoại trừ Thanh Nha ra cũng không còn người nào khác, nhất là hành động đi tới đâu đều tiện tay vứt loạn vỏ đậu phộng đấy.

Vương Tuyết Đường cũng biết Thanh Nha, cũng từng ăn uống linh đình với nhau, nhưng cũng không quen thuộc, không qua lại nhiều, cũng biết người này tương đối quen thuộc với con trai của mình.

Tại trong mắt của Vương Tuyết Đường lão, Thanh Nha ít nhiều còn là có phần không đủ nhập vào mắt, Vương Tuyết Đường cũng tự cho rằng tầng thứ, đẳng cấp của mình cao hơn Thanh Nha, với lão ta mà nói, Thanh Nha có thể nhận biết và sai khiến một chút, nói trắng ra chính là chỉ xứng để cho lão ta lợi dụng, không đáng giá để thâm giao.

Đương nhiên, ở mức độ nào đó mà nói, lão ta quả thực cũng có tư cách này, môn phái Linh thực xếp trong mười hạng đầu Cẩm quốc, tính trong toàn bộ thiên hạ thì cũng là có tiền có thế, là xưng huynh gọi đệ với những nhân vật cấp cao của Ảo Vọng, cũng quen biết không ít kẻ quyền cao chức trọng phía bên Thiên Lưu sơn, làm sao có thể để vào trong mắt một kẻ địa đầu xà như thế.

Lời nói không dễ nghe, lão ta cho rằng mình muốn xử lý tên Thanh Nha này thì cũng chỉ cần một câu nói mà thôi.

Vương Tuyết Đường dừng bước, quay đầu lại nhẹ nhàng hỏi một câu, "Tại sao hắn lại thủ tại cửa vào phòng ta?"

Tôn Cửu có phần thấp thỏm đáp: "Bẩm Chưởng môn, không biết, lúc trước không thấy hắn, có thể là biết được tin tức ngài sắp quay lại."

Vương Tuyết Đường hừ một tiếng, "Cũng xem như là tin tức linh thông." Dứt lời tiếp tục bước tới.

Thanh Nha cũng không tiếp tục dựa lưng vào vách tường, nhẹ nhàng phủi sạch sẽ hai tay, dáng vẻ là đang chuẩn bị nghênh đón, biết được đối phương quay lại cũng chẳng tính là tin tức linh thông gì, được biết đám người Tôn Cửu đi đến bến tàu chờ đợi liền có thể đoán được là Vương Tuyết Đường sắp trở lại.

Một đám người đi đến, Thanh Nha muốn tiến tới chào hỏi, nào ngờ lại bị hộ vệ đi theo Vương Tuyết Đường tiến lên đưa tay đẩy ra, ngăn cản y lại, hoàn toàn không cho y tới gần Vương Tuyết Đường, xem như là đề phòng nghiêm ngặt.

Đối với việc này, Thanh Nha cũng không có tức giận, cách một khoảng chắp tay nói: "Vương Chưởng môn, chúng ta lúc trước đã gặp qua."

Cửa mở ra, Vương Tuyết Đường vừa đang định bước vào cửa liền hơi dừng bước, cất lời hỏi: "Tìm ta có việc sao?"

Nếu không phải là nghe nói người này dính chút bối cảnh của Lương gia, lão ta sẽ khinh thường để ý tới.

Thanh Nha: "Ta cùng với Vấn Thiên huynh tương giao tâm đầu ý hợp, không biết hiện nay hắn thế nào rồi?"

Vương Tuyết Đường liếc mắt nhìn vỏ đậu phộng nằm rải rác trên mặt đất, trong mắt có vẻ chán ghét, lại nhìn nhìn dáng vẻ lôi thôi lếch thếch của Thanh Nha, lão ta tự nhận mình là người có thân phận địa vị, rất không thích người ăn mặc không nghiêm chỉnh, ngoài miệng khách khí một câu, "Tình huống không rõ, làm phiền đã quan tâm."

Nói xong thì quay đầu lại, không có dự định tiếp tục để ý tới nữa, nhấc bước muốn đi vào phòng.

Thanh Nha lập tức hô lên: "Vương Chưởng môn, tại Ảo Vọng có việc gì cần ta cống hiến sức lực hay không?"

Đã đi vào cửa, Vương Tuyết Đường lại dừng bước, lời của đối phương trái lại đã nhắc nhở tâm tình đang buồn bực nặng nề của lão, địa đầu xà tự nhiên có ưu thế của địa đầu xà, lập tức vẫn quay lưng ra ngoài nói lại một câu, "Có chuyện thì đi vào rồi nói."

Đã có lời này của lão ta, người ngăn cản Thanh Nha lúc này mới cho đi qua.

Một nhóm người cũng không có đi vào hết toàn bộ, chỉ có mấy người đi vào, sau khi Vương Tuyết Đường đi vào thì lại tiếp tục đi vào phòng trong.

Thanh Nha định đi theo vào, nhưng lại bị một người đàn ông lớn tuổi với ba chòm râu dài đưa tay ngăn cản, người này mỉm cười nói: "Thanh gia, Chưởng môn một đường bôn ba phong trần mệt mỏi, cần phải rửa mặt chải đầu một chút, không tiện cho hình tượng."

Thanh Nha biết rõ người này, đây là trưởng lão của Già La Sơn, cũng là tâm phúc bên người Vương Tuyết Đường, nghe nói năm đó còn là anh em kết nghĩa của Vương Tuyết Đường, tên là Đồ Hưu Khôi.

"A, là ta đường đột rồi." Thanh Nha cất lời xin lỗi, rồi xoay người bỏ đi, tìm một vị trí ngồi xuống.

Trên tay y vừa bóc đậu phộng vừa đánh giá căn hộ xa hoa này, vừa nhìn liền biết, căn phòng này một ngày phải mấy vạn lượng, nhất là thuê ở lâu dài như Vương Tuyết Đường, thật sự không phải tùy tiện người nào cũng có thể thuê ở được.

Tôn Cửu bưng chậu tới đây, đặt ở bên cạnh, nhỏ giọng nhắc nhở một câu, "Thanh gia, Chưởng môn không thích làm dơ thảm." Ý bảo đối phương không nên ném loạn vỏ đậu phộng.

Thanh Nha a một tiếng, gật gật đầu, ném vỏ đậu phộng vào trong chậu.

Một lần chờ đợi này, chờ đợi không ít thời gian, y ăn hết cả túi đậu phộng rồi nhưng vẫn chưa thấy chủ nhân lộ diện.

Thẳng đến sau nửa buổi chiều, mới thấy Vương Tuyết Đường lần nữa từ bên trong đi ra, cả người rõ ràng đã được tắm rửa sạch sẽ, thay đổi áo quần mới nhưng khó thể xóa đi vẻ u tối trên khuôn mặt.

Thanh Nha hơi chút quan sát, đánh giá hành trình cứu con trai của vị này cũng không thuận lợi, đứng dậy nghênh đón, sau đó bước chậm đi theo bên cạnh Vương Tuyết Đường, đến khi Vương Tuyết Đường chắp tay đứng ở phía trước cửa sổ dõi ánh mắt thâm trầm nhìn ra xa khung cảnh phía xa, y mới thử hỏi: "Vương Chưởng môn, tình hình Vấn Thiên huynh như thế nào?"

Vương Tuyết Đường hừ một tiếng, "Cả Địa mẫu và U Nhai ta đều đã tìm tới, ta đã tận lực rồi, chuyện còn lại, chỉ có thể mặc cho số phận mà thôi."

Thanh Nha vừa nghe liền hiểu rồi, chỉ là lời nói cho dễ nghe mà thôi, vị này cuối cùng vẫn là bỏ qua việc dùng hai mươi tỷ để đổi lấy mạng sống của con trai mình, trong lòng cũng không khỏi thổn thức, trước lợi ích khổng lồ quan hệ cha con tình sâu nghĩa nặng này cũng không đáng tin cậy a!

Không biết rằng, nội tâm Vương Tuyết Đường cũng đã trải qua một phen giày vò.

Đầu tiên, lão ta chạy đến kinh thành Cẩm quốc, chạy đến trước mặt Chưởng lệnh Ty Nam phủ, nước mắt nước mũi giàn giụa quỳ gối cầu xin một trận, nói là bị Dữu Khánh hãm hại gì gì đó. Thế nhưng là không có tác dụng, Địa mẫu đã biết rõ tình huống đại khái rồi, biết là do Vương Vấn Thiên lỗ mãng trước, biết rõ Vương Vấn Thiên ngay trước mặt U Sai đã biết sai nhưng không thay đổi, lại còn muốn che giấu.

Nếu thật sự có thể che giấu được thì cũng thôi đi, nhưng ngươi vậy mà chịu không nổi bị U Sai tra tấn, đem giao ra người đã bắt, đã xác định rõ ràng tội danh của mình.

Địa mẫu nói cho biết, năm đó bà ta và Phán quan của U Nhai đã đạt thành thỏa thuận, người ta đã có được chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, bà ta là không có quyền can thiệp, chỉ có thể để cho Vương gia lão ta tự cầu may mắn.

Sau cùng Địa mẫu còn hỏi lại lão ta một câu, các ngươi đang yên đang lành lại đi đụng tới tên A Sĩ Hành kia làm cái gì?

Vương Tuyết Đường đương nhiên không thể nói sự thật, gánh chịu một trận răn dạy đổ ập xuống đầu, Địa mẫu đại khái đã đoán được tâm tư của Vương gia.

Sau khi rời khỏi Ty Nam phủ, lão ta lại tiến đến U Nhai, không còn cách nào nữa, chỉ có thể đi cầu tình, kết quả ngay cả mặt của Phán quan cũng không thấy được, thậm chí còn không được nhìn mặt con trai mình. U Nhai chỉ hỏi lão ta có đem tiền tới hay không, có tiền thì giao tiền đổi người, không có tiền thì đừng có dông dài, bảo lão ta hãy ghi nhớ kỳ hạn một tháng.

Liên tục cầu xin không có kết quả, lão ta rời khỏi U Giác Phụ thì liền trở lại nơi đây, ngay cả Già La Sơn cũng không về.

Theo lý thuyết, lão ta hẳn là phải về Già La Sơn một chuyến để thương nghị với các đại lão trong môn phái, xoay sở tiền để cứu người.

Nhưng mà lão ta biết rõ, những đại lão khác trong môn phái sẽ không đồng ý cho lão ta làm như vậy, vừa lấy ra hai mươi tỷ, Già La Sơn sẽ không còn tiền quay vòng nữa rồi, sẽ sụp đổ, toàn bộ môn phái không ai có thể đồng ý với chuyện đó?

Đương nhiên, Già La Sơn này cũng không giống như những môn phái bình thường khác, thời gian quật khởi quá ngắn, tốc độ quật

khởi quá nhanh, tụm nơi này kéo nơi kia tụ tập lại thành một cái môn phái, đông đảo thành viên trong môn phái chỉ có thể nói là môn đồ, không phải là loại đệ tử truyền thừa từ đời này qua đời khác.

Toàn bộ môn phái trên cơ bản chỉ là một nhóm người tụ tập lại, nói là một cái môn phái, thực ra cũng không khác gì với một cái thương hội, nói đến cùng vẫn là lời Vương gia nói mới tính, nếu Vương gia không muốn gom góp tiền để cứu người, vậy thì người khác cũng không còn cách nào khác.

Nhưng Vương Tuyết Đường không làm như vậy.

Xây dựng ra lại một cái môn phái lớn như vậy, không có dễ dàng và nhanh bằng việc sinh ra một đứa con trai khác.

Giữa tiền và con trai, cuối cùng lão ta lựa chọn cái trước.

Thấy vị này đã bỏ qua việc cứu con trai, Thanh Nha lúc này bóp cổ tay than thở, "Cẩu Thám Hoa, hại người rất nặng, không trừ tên tặc này, làm sao có thể vơi đi nỗi hận. Vương Chưởng môn lẽ nào cứ như vậy buông tha cho tên cẩu tặc kia hay sao?"

Vương Tuyết Đường liếc mắt nhìn y, lạnh nhạt hỏi: "Chẳng lẽ ngươi muốn báo thù cho Vấn Thiên?"

Lão ta cũng kỳ vọng đối phương sẽ có quyết tâm này.

Thanh Nha than thở: "Ta có lòng, nhưng không có lực, ta đã bị theo dõi rồi, lúc trước Trấn Hải ty còn bắt giam ta một hồi, tên Thám Hoa lang kia cũng bị không ít người nhìn chằm chằm, muốn động tới hắn, dựa vào năng lực của ta thực sự là làm không được."

Vương Tuyết Đường: "Ngươi cũng biết có không ít người theo dõi hắn, nghe nói hắn và phía bên Minh tự còn có qua lại, làm sao có thể ngang nhiên báo thù ngay tại Ảo Vọng chứ?"

Thanh Nha biết rõ lão ta đang dò xét lời mình nói, liền tiếp lời, "Vương Chưởng môn, không phải nói chứ, muốn trừng trị hắn, tại Ảo Vọng mời là thuận lợi nhất."

Vương Tuyết Đường a một tiếng, xoay người lại, lúc này mới đối diện với y, hỏi "Ý của ngươi là sao?"

Thanh Nha hỏi ngược lại: "Vương Chưởng môn có biết thiếu chủ Long Hành Vân của 'Xích Lan các' hay không?"

Vương Tuyết Đường đột nhiên híp mắt, nhấc tay chậm rãi vuốt râu, "Ý của ngươi là dẫn vị đó tới đây sao?"

Thanh Nha nhìn bộ dạng của lão ta, biết rõ hẳn là lão ta cũng đã nghe nói tới cừu oán giữa Long Hành Vân và Dữu Khánh, "Long Hành Vân tại U Giác Phụ nhìn chằm chằm, cắn chặt lấy cẩu Thám Hoa, quấy nhiễu cưỡng ép khiến cho việc buôn bán của cẩu Thám Hoa phải thất bại, đánh gãy thế quật khởi của cẩu Thám Hoa, giữa hai người có thể nói là kẻ địch kỳ cựu. Thế nhưng tại nơi U Giác Phụ đó, Long Hành Vân không thể tùy ý làm bậy, chỉ có thể tiếc nuối lui ra. Ảo Vọng thì không giống, ai dám động tới hắn? Trấn Hải ty dám sao?

Nếu như Long Hành Vân tới nơi đây, đó là có thể hoành hành, hắn khẳng định sẽ đùa chết cẩu Thám Hoa. Khi hai kẻ đó đã náo loạn lên thì tất nhiên là không chết không ngớt. Nếu cẩu Thám Hoa hại chết Long Hành Vân thì cũng không thể thoát được thân khỏi nơi đây. Nhưng mà năng lực tại hạ nông cạn, không rước được vị Thiếu Các chủ đó tới đây. Tuy nhiên, ta vẫn có thể giúp đỡ một chút về những phương diện khác. Ta không dám nói mạnh miệng, nhưng chỉ cần có thể báo thù cho Vấn Thiên huynh, về phương diện tin tức thì ta vẫn có thể cung cấp được. Ta vẫn luôn nhìn chằm chằm vào tên cẩu Thám Hoa kia, có tình hình gì, Vương Chưởng môn tùy thời có thể tới hỏi ta."

Ánh mắt Vương Tuyết Đường lấp lóe không ngừng, lặng im một hồi, rồi mới chậm rì rì nói: "Về sau có chuyện gì, ngươi cứ trực tiếp liên

hệ với Đồ trưởng lão là được. Ta bôn ba đã có chút thời gian, đã mệt mỏi rồi, sẽ không tiễn ngươi." Dứt lời liền nghiêng đầu ra hiệu bằng mắt với Đồ Hưu Khôi.

"Không cần tiễn, không cần tiễn, có chuyện gì cứ việc dặn dò." Thanh Nha lập tức xin cáo lui.

Đồ Hưu Khôi vẫn là tự mình đi đưa tiễn, sau khi đưa ra khỏi cổng, lão kín đáo lấy ra một trăm vạn lượng ngân phiếu đưa cho, "Thanh gia, một chút tâm ý nho nhỏ, giữ lấy uống trà, về sau qua lại nhiều hơn, nhất định sẽ không bạc đãi."

Xuất thủ thực sự hào phóng, tùy tiện đưa tiền uống trà là có thể khiến cho vô số người nhìn mà thèm.

Thanh Nha từ chối không được, cuối cùng đành phải vui lòng nhận lấy.

Sau khi tiễn khách nhân rời đi, trở lại trong phòng, Đồ Hưu Khôi bước nhanh đến bên cạnh Vương Tuyết Đường, hỏi: "Đại ca, ngươi muốn giết chết Thám Hoa lang kia sao?"

Vương Tuyết Đường hỏi ngược lại: "Ngươi cho rằng ta không trở về Già La Sơn, lại phong trần mệt mỏi quay lại Ảo Vọng là vì cái gì?"

Đồ Hưu Khôi có chút sốt ruột, khuyên lão ta, "Lời của tên lưu manh này, nghe một chút là được rồi. Giao tình giữa tên Thám Hoa lang kia và Huyền Quốc công đến cùng sâu cỡ nào không ai biết rõ ràng, mà thủ đoạn của Huyền Quốc công từ trước đến nay luôn thảm liệt, không động thì như núi, động thì như sấm sét, động một chút liền giết người đầu cuồn cuộn, máu chảy thành sông, vạn nhất rước lấy mồi lửa, toàn bộ Già La Sơn e rằng sẽ tàn thành tro bụi. Địa mẫu cũng không có khả năng luôn luôn ngồi thủ tại Già La Sơn a."

Ở mức độ nào đó mà nói, lão và những người khác của Già La Sơn đều có ý nghĩ giống nhau, sẵn sàng để cho Vương Vấn Thiên chết,

cũng không muốn Già La Sơn bị sụp đổ, bởi vì đó là nguồn lợi ích của mọi người.

Trong mắt Vương Tuyết Đường hiện lên oán hận sâu sắc nói: "Ngươi cho rằng ta sẵn lòng đi trêu chọc lão thất phu kia hay sao? Già La Sơn có thể có được hiện tại, là vì sao ngươi hẳn đã biết rõ, đó là cáo mượn oai hùm mượn thế của Địa mẫu. Vấn Thiên xảy ra sai sót này, nếu để người khác nhìn thấu, sẽ còn ai bán mặt mũi cho chúng ta? Chúng ta một đường quật khởi đã đắc tội biết bao nhiêu người? Già La Sơn sẽ ầm ầm sụp đổ. Tên A Sĩ Hành kia không những cần phải chết, còn phải chết mà tất cả thiên hạ đều biết, sự việc làm sạch sẽ một chút là được!"

Chương 484: Rời đi (1)

Đối với cá nhân Vương Chưởng môn lão ta mà nói, nếu như đã bỏ qua tính mạng của con trai mình, vậy thì khẳng định phải báo thù cho con trai, trong lòng lão ta không thể không có hận thù, cũng không có khả năng làm như chuyện gì cũng chưa có xảy ra, trên đời có mấy người có lòng dạ như thế?

Đương nhiên quả thực cũng là đạo lý, người ta đùa giỡn chết con trai của mình mà lão ta cũng không dám động tới người ta, vậy thì người ngoài sẽ đánh giá như thế nào chứ? Thể diện cáo mượn oai hùm của Già La Sơn còn có thể không bị sụp đổ hay sao?

Lời đã nói đến nước này, Đồ Hưu Khôi suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ nhàng thở dài, cũng chỉ có thể bỏ qua không khuyên nữa, thử hỏi một câu, "Thanh Nha đề nghị Long Hành Vân…"

Vương Tuyết Đường: "Lời hắn nói tuy rằng cũng có lý, nhưng mà, nếu do Long Hành Vân đùa chết tên đó thì tính là chuyện gì chứ? Cho dù khiến cho A Sĩ Hành chết không rõ ràng vẫn tốt hơn hẳn so

với làm kiểu đó, chết không rõ ràng thì ngoại nhân khẳng định sẽ liên tưởng là do chúng ta làm, hiểu không?"

Đồ Hưu Khôi hơi cau mày hỏi: "Chính tay chúng ta động thủ sao?"

Vương Tuyết Đường: "Già La Sơn chúng ta cao thủ nhiều như mây, lẽ nào đều là phế vật sao? Làm thịt một tên như vậy có khó khăn không? Ta muốn giết hắn, hắn chạy thoát được à? Về phần làm sao hạ thủ tại Ảo Vọng mới thích hợp, những tình huống liên quan khác, ngươi có thể tìm tới Thanh Nha kia để tìm hiểu một chút."

Đồ Hưu Khôi yên lặng gật đầu đáp, "Được rồi."

Vương Tuyết Đường: "Khi A Sĩ Hành chết rồi, ta sẽ rời Ảo Vọng trở về Già La Sơn, người hiểu biết đương nhiên sẽ hiểu. Phải nhớ cho kỹ, làm việc phải sạch sẽ, không được lưu lại sỡ hở, nhược điểm trực tiếp gì."

"Đã rõ."

Chính vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Đồ Hưu Khôi quay đầu lại gọi một tiếng cho vào.

Một môn đồ Già La Sơn đi vào, bẩm báo: "Chưởng môn, Chưởng lệnh Trấn Hải ty phái người đến truyền lời, nói là mời ngài nhanh chóng đi đến đó một chuyến."

Đồ Hưu Khôi nhìn nhìn phản ứng của Chưởng môn, phất tay nói: "Biết rồi."

Sau khi môn đồ kia lui ra, Vương Tuyết Đường hừ một tiếng, "Chẳng qua là gọi ta tới để hỏi tình hình liên quan tới chuyến đi vừa rồi đi."

Đồ Hưu Khôi trấn an, nói: "Không còn cách nào, người tại dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đi đổi không khí một chút cũng tốt."

"Có tình huống."

Dữu Khánh và Nam Trúc đi ra ngoài dạo bộ tìm hiểu thông tin, vừa mới trở về Tam Gian cư, Mục Ngạo Thiết lập tức nghiêng đầu ra hiệu một tiếng.

Dữu Khánh lập tức đi tới trước cửa sổ, nằm úp trong cửa sổ nhìn ra bên ngoài qua khe cửa, nhìn thấy tại điểm giám thị của phía bên Liễu Phiêu Phiêu lại đã mở cửa sổ ra, lần nữa phát ra tín hiệu cho bên này.

Hắn hơi chút suy nghĩ, sau đó đẩy ra nửa bên cửa sổ để đó, dùng để đáp lại, rồi xoay người nói với Nam Trúc: "Lão Thất, đi, tiếp tục đi dạo phố."

Nam Trúc hiểu ý, cùng rời đi theo.

Bên trong Tam Gian cư tiếp tục chỉ còn lại có một mình Mục Ngạo Thiết, Tiểu Hắc và Hồ Vưu Lệ đi ra ngoài rồi.

Có đôi khi cũng không còn cách nào khác, dù sao Tiểu Hắc chỉ là một đứa nhỏ, một mực nhốt Tiểu Hắc tại trong phòng không cho nó rời nhà thì cũng có phần không hợp tình hợp lý. Thấy nó ồn ào cứ muốn cùng đi theo Hồ Vưu Lệ ra ngoài, nghĩ đến việc bây giờ thân phận U Giác Phụ của nó đã được công khai, nên bảo nó treo kỹ "U Cư bài" nơi eo rồi cũng để cho nó ra khỏi nhà.

Về phần Hồ Vưu Lệ, gần đây tiêu tốn không ít tiền, nên càng phải nỗ lực kiếm tiền, cô ta ở nhà cũng ngồi không yên, Tiểu Hắc liền cùng đi theo buôn bán với cô ta.

Đương nhiên, sư huynh đệ ba người nhiều lần nhắc nhở Hồ Vưu Lệ về tính tình trời ơi đất hỡi của Tiểu Hắc, dặn dò cô ta phải nhìn chăm chú vào nó, nếu không rất dễ xảy ra chuyện.

Trên đường phố phồn hoa lẫn lộn yêu ma quỷ quái, đi dạo khắp một hồi, sư huynh đệ hai người ghé vào một cửa hàng bán quần áo trang sức.

Bên trong cửa hàng có đủ các loại y phục trong ngoài, còn có cả giày và mũ, thậm chí còn có các thứ như khôi giáp, nội giáp hay các loại dây chuyền giấu tại bên trong quần áo.

Dữu Khánh ra hiệu bằng ánh mắt với lão Thất, Nam Trúc lập tức hô to kêu gọi người bán hàng, thu hút sự chú ý về phía gã, Dữu Khánh nhân cơ hội đó tìm đến trước một dãy song ngang treo y phục, căn cứ theo phương thức truyền tin mà Liễu Phiêu Phiêu cung cấp, đưa tay đến phía dưới một thanh treo đồ nằm ngang tìm tòi, phát hiện thấy quả nhiên có cái khe.

Rõ ràng là vì để tránh mất thẩm mỹ, chủ quán đã chuyển mặt có khe xoay xuống dưới. Dữu Khánh thật sự không biết Liễu Phiêu Phiêu làm như thế nào chú ý được tới vấn đề này, ngón tay sờ tìm vào trong, đụng phải một vật, kéo ra được một cục giấy, nhanh chóng nhét vào trong lòng bàn tay, xoay người lại, tản bộ trở về bên cạnh Nam Trúc.

Sau khi biết được đã làm xong chuyện, Nam Trúc lấy cớ thân thể mình quá mập mạp, y phục không hợp ý, quay đầu lại rời đi, khiến cho người bán hàng đang hảo tâm tiếp đón phải mỉm cười bối rối.

Trên thực tế chính là vì luyến tiếc chi tiêu khoản tiền này, vẫn là câu nói kia, giá cả tại Ảo Vọng quá đắt đỏ, đắt đến thái quá.

Vì để đánh lạc hướng sự chú ý, hai người tiếp tục đi dạo mấy cái cửa hàng, rồi thừa dịp không có người chú ý, Dữu Khánh mở cục giấy ra nhìn xem nội dung trong đó, sau khi xem xong thì vẻ mặt kịch biến.

Sau đó cũng không còn có tâm tư đi dạo thêm nữa, dạo vòng vòng thêm một chút rồi kêu gọi Nam Trúc lại, cùng nhau trở về.

Sau khi trở về tới Tam Gian cư, Dữu Khánh đưa tờ giấy cho hai người Nam, Mục nhìn xem.

Nội dung trên giấy cũng không có nói chuyện gì khác, chính là báo cho bọn họ biết, Chưởng môn Vương Tuyết Đường của Già La Sơn

quay trở lại rồi, Vương Tuyết Đường đã bỏ qua việc dùng tiền cứu con trai, bảo bọn họ cẩn thận nhiều hơn.

Ánh mắt rời khỏi trang giấy, Mục Ngạo Thiết nói: "E rằng lai giả bất thiện."

Nam Trúc vo tròn, chà xát tờ giấy thành bột mịn, toát ra kẽ răng, "Tên Vương Tuyết Đường này thực đủ tàn nhẫn a, vì tiền tài thế lực mà ngay cả con ruột của mình cũng không cứu. Như vậy liền phiền phức rồi! Với việc chúng ta đã đùa chết con trai của lão, thù giết con a, trên thế gian có mấy người có thể xem như không biết?"

Vẻ mặt Dữu Khánh nghiêm trọng, "Cho dù lão ta bỏ ra khoản tiền lớn để cứu con trai, cũng chưa chắc sẽ bỏ qua cho chúng ta. Ta nhờ vị kia hỗ trợ nhìn chằm chằm vào Vương gia, chính là vì sợ xuất hiện loại tình huống này. Vốn hi vọng tại Ảo Vọng, Vương gia có thể có điểm lo lắng, dù sao thì tại nơi này có không ít người nhìn chằm chằm vào chúng ta, động thủ với chúng ta có khả năng sẽ rước lấy phiền phức, để chúng ta có thời gian làm xong việc của mình. Nhưng bây giờ xem ra là, sợ cái gì tới cái đó, e rằng không còn cách nào rồi…" Hắn cúi đầu nhìn nhìn chiếc nhẫn ở trên ngón tay của mình.

Nam Trúc nhìn hai vị sư đệ, "Ngay cả vị kia cũng đã nhắc nhở chúng ta phải cẩn thận, xem ra phiền phức sắp chạy tới cửa rồi, làm sao bây giờ?"

Mục Ngạo Thiết cau mày suy tư.

Chương 485: Rời đi (2)

Dữu Khánh nhấc tay, sờ sờ cục xương cổ gồ lên, cảm giác không thoải mái tại vị trí đó có phần mở rộng, có thể tưởng tượng được, phạm vi biến dị khẳng định đã lan rộng hơn rồi. Không ai biết được

cái trò này cứ duy trì mở rộng liên tục ra, đến cùng sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào. Xương cổ và cột sống là bộ phận trọng yếu vô cùng trên thân thể, không chừng đến ngày nào đó khi tỉnh dậy lại phát hiện thấy không động đậy được nữa, trở thành kẻ tàn phế nằm yên một chỗ không thể di chuyển, sau đó cứ nằm chờ chết sao?

Loại cảm giác tại trên đầu luôn luôn lơ lửng một thanh kiếm mà nó có thể rớt xuống bất kỳ lúc nào này, thật sự không dễ chịu.

Nhưng mà tình thế bức bách, hắn không thể không đưa ra một quyết định khó khăn, "Trốn thôi, trước tiên trốn trở về U Giác Phụ đã. Nơi đó là địa phương tuân thủ trật tự nhất thiên hạ, trở về U Giác Phụ rồi thì sẽ không ai làm gì được được chúng ta. Ảo Vọng quá hỗn loạn, dựa vào tiền tài và thế lực của Vương gia, nếu tiếp tục ở lại, chúng ta sẽ không chịu nổi bọn chúng đả kích ngấm ngầm hay giày vò công khai, sớm muộn sẽ bị bọn chúng đùa chết."

Hai người khác cũng nhấc tay sờ sờ chỗ gồ lên sau cổ, cũng có sự lo lắng tương tự.

Nam Trúc nói: "Nếu không, giao việc này lại cho Hồ Vưu Lệ? Lão Thập Ngũ, ngươi xem, một khi có người theo thông báo tìm người thân tìm đến Diêu thẩm, để cho Hồ Vưu Lệ liên hệ truyền tin cho chúng ta, cũng để cho Hồ Vưu Lệ làm đại lý trung chuyển cho chúng ta, kỳ thực chuyện này cũng không có gì, cùng lắm thì chúng ta trả chút chi phí, khoản tiền này Hắc Tử bỏ ra đi?"

Dữu Khánh ánh mắt lạnh lùng nói: "Không thể để cho Hồ Vưu Lệ bị cuốn vào việc này. Tốt nhất là cô ta cần duy trì một khoảng cách với chúng ta, yên tâm mà làm người chủ cho thuê nhà của cô ta là được, không nên có liên quan đến quá nhiều. Nếu không, trong cơn thù hận bị giết con, e rằng Vương gia sẽ nghiền nát luôn cả cô ta. Chúng ta có thể đợi một cơ hội khác, nếu có thể tránh thoát được kiếp nạn này và quay trở lại Ảo Vọng, chúng ta có thể tới tìm Diêu thẩm hoặc Hồ Vưu Lệ để tìm hiểu thông tin, hỏi xem có người nào đọc được thông báo và tới liên hệ cùng với họ hay không."

Nam Trúc khẽ gật đầu, suy nghĩ cũng phải, Hồ nữ nhân đó cũng không tệ lắm, không cần phải liên lụy tới cô ta.

Vì vậy, bọn họ liền quyết định như thế, sư huynh đệ ba người hơi chút thu dọn liền khoanh chân ngồi xuống, chờ đợi.

Tới khi bầu trời tối đen, cuối cùng Hồ Vưu Lệ và Tiểu Hắc trở về tới nhà.

Sư huynh đệ ba người lập tức khoác thêm áo choàng đi xuống lầu, cũng không nói nhiều, chính là cất lời từ biệt Hồ Vưu Lệ, cảm ơn cô ta đã khoản đãi, sau đó liền dẫn theo Tiểu Hắc rời đi. Họ thực sự cũng là không dám tiếp tục dây dưa kéo dài, đi sớm chừng nào càng an toàn hơn chừng đó.

Hồ Vưu Lệ có phần sửng sốt, trên thân đi lên vẫn còn cõng theo bao lớn bao nhỏ.

Còn chưa kịp tháo xuống gánh nặng trên người, cô ta ném đống rau mới đem về xuống, chạy nhanh đến ban công trên lầu nhìn xung quanh, chỉ nhìn thấy được bóng dáng ba lớn một nhỏ đang chậm rãi biến mất nơi góc đường.

Cô ta mơ hồ nhìn thấy Tiểu Hắc thỉnh thoảng quay lại nhìn về phía này, trong lòng không hiểu sao tự nhiên có cảm giác mất mát.

Sau khi quay người trở vào trong nhà, cô ta cởi gánh nặng trên người xuống, đi vào trong gian phòng của mình, lấy ra bức chữ viết lưu niệm cất kỹ kia ngắm nhìn, khách thuê lần này giúp cô ta kiếm được một khoản lớn…

Đối với ba người Dữu Khánh, thực ra biện pháp ổn thỏa nhất là để Tiểu Hắc lại, nếu không, ý đồ rời đi của bọn họ biểu hiện ra quá rõ ràng, dễ dàng gánh lấy nguy hiểm.

Cuối cùng họ vẫn không có làm như vậy, vẫn là câu nói kia, không muốn liên lụy tới Hồ Vưu Lệ.

Ảo Vọng trong đêm, ánh đèn rực rỡ, muôn màu muôn vẻ, quang cảnh tuyệt vời, khiến lòng người mê mẩn, ngẩn ngơ.

Đã đi sắp đến bờ biển, ba lớn một nhỏ đột nhiên phát hiện thấy con đường phía trước bị tắc nghẽn rồi, Tiểu Hắc khiêng cây gậy trợn mắt há mồm, với nét mặt tò mò của một đứa trẻ nhìn một con rết thật lớn ở phía trước.

Thân thể con rết to chừng hơn một trượng, lớp giáp xác bên ngoài đan xen bởi hai màu tím và đen, vẻ ngoài dữ tợn và kinh khủng, trên thân còn có không ít khối u, hoặc màu đen hoặc màu tím, thân thể dài khiến cho người ta trong lúc nhất thời không nhìn thấy rõ hết, dù sao chặn tại giao lộ chính là một đồ vật khổng lồ.

Có không ít người qua đường tụ tập ở xung quanh nhìn xem náo nhiệt.

Ba lớn một nhỏ đi đến gần mới phát hiện thấy, mấy tên nhân viên Trấn Hải ty đang ngăn cản không cho con rết khổng lồ này tiến vào đường phố.

"Đây là nơi chúng sinh hội tụ, vì sao lại một mực không cho ta vào?"

Con rết lớn giận giữ nói ra tiếng người, là giọng nói của một người đàn ông.

Kẻ cầm đầu đám nhân viên Trấn Hải ty ngẩng đầu nhìn nó, than thở: "Ngươi tại sao lại nghe không tiến đạo lý chứ, không phải không dung được ngươi, mà bởi vì thân thể của ngươi quá khổng lồ, nếu để cho ngươi tiến vào đường phố, những người đi đường khác phải làm sao bây giờ? Đều sẽ bị ngươi đè lật, đều sẽ bởi vì ngươi mà rối loạn cả lên, nếu xảy ra chuyện, hư hỏng đồ vật, đến lúc đó phải xử lý ngươi hay không xử lý ngươi chứ? Lão huynh, đây là quy củ, những hình dạng quấy nhiễu đến người khác là không cho phép đi lại trên đường phố, ngươi hóa thành hình người không được sao?"

Con rết lớn cả giận hỏi: "Vì sao ta phải hóa thành hình người, tại sao ngươi không bảo con người hóa thành hình dáng của chúng ta đi? Ta không hóa ra được người, cũng sẽ không hóa thành hình dạng con người, người cũng không cao quý bằng chúng ta, các ngươi vì sao phải làm hành động nực cười như thế chứ?"

Sư huynh đệ ba người vừa nghe liền hiểu được rồi, thì ra là một tên Không yêu quái cố chấp.

Người nhìn xem náo nhiệt đều có thể lý giải, tính cách không hòa hợp với con người vốn là cô độc, cho nên sẽ trở thành Không yêu quái.

Kẻ cầm đầu đám nhân viên Trấn Hải ty hướng lên trên cao phất phất tay với con rết to lớn, nói "Ta có thể hiểu được tâm tình của ngươi, nhưng có một số việc là không có cách nào, người chỉ là một loại, Yêu lại có nghìn vạn loài, hình thái tự nhiên cũng có nghìn vạn loại, ngôn ngữ cũng là như vậy, hàng nghìn hàng vạn, nếu như xen lẫn ở chung với nhau, thí dụ như với vóc dáng này của ngươi, kích thước tòa nhà phải làm sao bây giờ? Ngôn ngữ để giao lưu với nhau thì làm sao bây giờ? Người nào rảnh rỗi, con mẹ nó, mà đi học hàng nghìn hàng vạn loại ngôn ngữ chứ? Đương nhiên là như thế nào thuận lợi thì làm như thế nào đó rồi, không có ý nặng bên này nhẹ bên kia.

Các tộc trải qua năm tháng dài dằng dặc đến nay, vì sao sẽ lựa chọn hóa hình thành hình thái con người, khẳng định đã trải qua lựa chọn ưu, khuyết điểm.

Cũng không phải là không cho ngươi vào Ảo Vọng, bên bờ biển không phải còn có không ít đất trống sao? Ngươi cần gì cứ phải xông vào bên trong, bản thân ngươi không có gì băn khoăn cũng không thể khiến người khác không thuận tiện, đúng không nào? Lời ta đến đây là hết. Nói chung, nếu ngươi dùng hình thái này thì không thể đi vào, ít nhất cũng phải làm cho thân thể mình rút nhỏ đi mới được, nếu không chúng ta chỉ có thể cưỡng ép chấp pháp…"

Dữu Khánh quan sát xung quanh, không có tâm tình xem hết náo nhiệt, kéo hai vị sư huynh, ra hiệu rời đi, trên tay hắn xách theo Tiểu Hắc.

Ba lớn một nhỏ lập tức vòng ra bên cạnh, xuyên qua đám người chen lấn, cuối cùng đi tới trên con đường cạnh biển, đã có thể nhìn thấy những điểm lửa sáng trên biển.

Khi mấy người băng qua đường đi tới bờ biển thì đột nhiên xuất hiện một đám nhân viên giơ cờ hiệu xếp thành hàng đi qua.

Đã đi qua đến bên kia đường, sư huynh đệ ba người lại đồng loạt quay đầu trở lại, ánh mắt đều nhìn thẳng hình vẽ trên lá cờ.

Là hình vẽ một loại cá bơi, vô cùng quen mắt.

Chương 486: Tiên hạ thủ vi cường (1)

Nhìn không quen mắt cũng không được, gần như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nó.

Con mắt Nam Trúc nhìn chằm chằm vào hình vẽ trên cờ phướn, một tay lại tìm đến tay Dữu Khánh, nắm cổ tay hắn, kéo lên cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay hắn, thực hiện động tác một cách rất vô thức.

Bản thân Dữu Khánh cũng cúi đầu nhìn tới, Mục Ngạo Thiết cũng có phản ứng như vậy.

Ánh mắt sư huynh đệ ba người đều nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn hình dạng cá bơi kia, rồi lại so sánh với hình vẽ trên cờ phướn, phát hiện thấy cả hai dường như giống nhau như đúc.

Bọn họ không thể tin được chúng sẽ giống nhau, càng không thể tin tại trên đường đi liền đúng lúc có thể gặp được hình vẽ giống nhau như đúc.

Nhìn thấy nhóm người cầm cờ phướn diễu hành sắp quẹo vào ngã rẽ phía trước, sư huynh đệ ba người lập tức dắt Tiểu Hắc cùng đi theo.

Với Tiểu Hắc thì không có vấn đề gì, các ngươi dắt ta đi đâu, ta chạy theo đó là được.

Nó chỉ cần có thể đi ra bên ngoài chơi đùa khắp nơi, chỉ cần không giam nó quanh quẩn trong phòng là được, vào lúc này nó nhìn thấy cái gì cũng mới mẻ, cũng rất thú vị để vui chơi.

Cất bước đi theo nhanh một hồi, cuối cùng ba lớn một nhỏ đuổi kịp nhóm người cầm cờ phướn đi ở phía trước, họ tại vị trí ở gần so sánh với hình ảnh cá bơi trên chiếc nhẫn, so sánh từ đầu cho đến đuôi, hình dáng con cá, hình dáng con mắt, tỉ lệ lớp vảy, cách sắp xếp và số lượng.

Sau khi hoàn thành so sánh, họ phát hiện thấy rằng ngay cả vị trí và hình dạng được tạo hình hơi có vẻ kỳ lạ của góc cạnh vây cá cũng giống nhau như đúc.

So sánh hết toàn bộ, ngoại trừ việc hình vẽ trên cờ phướn có vẻ khá lớn ra, những hình dạng khác hoàn toàn giống nhau.

Sư huynh đệ ba người rơi vào trong sự kinh nghi sâu sắc, nếu như nói là hình ảnh do nhà nào đó ngẫu nhiên vẽ ra và tình cờ trùng khớp với hình dạng cá bơi trên chiếc nhẫn này, vậy thì ngay cả chính bọn họ cũng không tin.

Sau khi đối chiếu so sánh xong, ba lớn một nhỏ dừng bước lại, đứng ở bên đường, ngây ngẩn nhìn theo đám cờ phướn rời đi xa.

Tiểu Hắc nhịn không được cất tiếng hỏi, “Mập mạp thúc, các ngươi đang nhìn cái gì vậy?” Nhóc con cũng vươn đầu lên nhìn xung quanh, không nhìn thấy được có gì hay ho để xem.

Không người nào để ý tới nó, khiến cho nó muốn có cảm giác làm một tiểu đại nhân tham dự vào chuyện người lớn phải thất bại.

Mục Ngạo Thiết đột nhiên hỏi: "Tại sao hình vẽ này lại được vẽ lên trên cờ phướn và đưa đi vòng vòng khắp nơi như vậy chứ?"

Nam Trúc chần chừ nói: "Thoạt nhìn giống như là cửa hàng của nhà nào đó vừa mới được khai trương, đang thực hiện quảng bá cho nó."

Dữu Khánh lập tức hất đầu ra hiệu, "Lão Thất, ngươi đi thăm dò tình huống thử xem."

"Được." Nam Trúc cất tiếng đáp ứng, nhưng mới vừa đi được mấy bước thì dừng lại, quay người đi trở lại, nhỏ giọng thì thầm hỏi: "Không phải là chúng ta cần khẩn trương rời đi, không phải cần nhanh chóng trở về sao? Bây giờ đi thăm dò việc này có được không?" Vừa nói còn vừa nhìn nhìn xung quanh, có phần nơm nớp lo sợ.

Dữu Khánh: "Đã tìm lâu như vậy cũng không có bất kỳ dấu vết gì, đợi lâu như vậy cũng không có bất kỳ tin tức gì, bây giờ có thể đụng được một lần, đó chính là vận may tìm được kim trong biển rộng, làm sao có thể bỏ qua chứ? Nhanh lên một chút đi, ngươi nhanh đi tìm hiểu xem tình huống như thế nào, sau đó tùy theo tình hình chúng ta sẽ quyết định tiếp theo nên làm như thế nào. Chúng ta ở nơi này chờ ngươi."

Nam Trúc không nói thêm lời nào nữa, lập tức xoay người, lắc lư một thân thịt mỡ mà rời đi, có áo choàng che chắn nên từ bên ngoài cũng không nhìn thấy được.

Đã nhìn thấy con đường rõ ràng, không khó hỏi thăm được tình huống, Nam Trúc đuổi theo người cầm cờ dò hỏi một hồi, rồi rất nhanh quay trở lại.

Trở về đến trước mặt hai gã sư đệ, đang định nói ra tình huống, nhưng chợt nhìn thấy Tiểu Hắc đang vươn cái đầu với nét mặt tò mò

tới đây, gã đưa tay đè đầu Tiểu Hắc xuống, trực tiếp đẩy nó ra, thậm chí còn gạt nó đến phía sau đè nó lại, không cho nó nghe trộm, sau đó mới hạ thấp giọng nói với hai vị sư đệ: "Ta không nói sai, chính là một cửa hàng mới khai trương, khai trương được mấy ngày rồi, nhóm người cầm cờ là được cửa hàng thuê, để quảng bá rộng rãi cho khách hàng biết."

Dữu Khánh: "Có hỏi xem vị trí cửa hàng ở nơi nào không?"

Nam Trúc: "Làm sao có thể không hỏi việc này, nó nằm tại bên cạnh Bắc thị Lão Tỉnh Khanh, cửa hàng tên là 'Linh Tê trai', chuyên bán vật liệu luyện đan, hình ảnh cá bơi đó chính là biểu tượng của cửa hàng kia. Những kẻ cầm cờ phướn kia cũng không biết được nhiều thông tin hơn, cần chúng ta tự đi tìm hiểu. Vấn đề là bây giờ chúng ta đang cần khẩn trương rời đi, cũng không có thời gian rảnh rỗi để tìm hiểu."

Dữu Khánh trầm mặc, hơn nữa còn trầm mặc một hồi lâu, vẻ mặt biến đổi bất định.

Đợi một hồi lâu, Nam Trúc thúc giục: "Được rồi, đã biết vị trí là được rồi. Nếu có cơ hội quay lại, lúc đó chúng ta tìm hiểu cũng không muộn. Bây giờ, quan trọng nhất là phải thoát thân."

Dữu Khánh chợt hỏi một câu, "Khi nào chúng ta mới có thể quay lại? Nếu như chờ đến khi chúng ta quay lại, cửa hàng kia đã sụp đổ, không còn nữa, vậy thì chúng ta phải làm sao?"

Hai người Nam, Mục nhìn nhau không nói nên lời, loại vấn đề này còn phải xem nó như thế nào, nhưng cũng không phải không có khả năng, không quản ở tại nơi nào, chuyện kinh doanh không suôn sẻ, phải đóng cửa cũng là tình huống rất bình thường, Ảo Vọng cũng không ngoại lệ.

Mà đối diện với sức mạnh đè ép của Già La Sơn, cho dù bọn họ trốn về tới được U Giác Phụ, lúc nào mới có thể quay lại nơi đây thật đúng là một vấn đề khó thể nói được, Thiết Diệu Thanh chính là một

ví dụ rõ ràng, bị người kia bức ép trốn tránh tại U Giác Phụ rất nhiều năm.

Vấn đề là tình trạng thân thể bọn hắn còn có thể kiên trì bao lâu chứ.

Suy nghĩ quay lại hiện tại, Nam Trúc hỏi: "Lão Thập Ngũ, câu nói của ngươi có hàm ý khác nha, có ý gì chứ?"

Dữu Khánh xoay người, "Đi, trở lại."

Hai người Nam, Mục cho rằng hắn là nói trở lại U Giác Phụ, nhưng nhìn thấy phương hướng không đúng, hướng đi quay lưng về phía bờ biển, Nam Trúc lập tức hô to: "Ngươi đi đâu vậy?"

Dữu Khánh: "Về nhà Hồ Vưu Lệ."

Hai vị sư huynh đều nghẹn lời, Mục Ngạo Thiết bước nhanh đuổi theo, kéo cánh tay Dữu Khánh lại, "Ngươi điên rồi à?"

Kéo theo Tiểu Hắc, Nam Trúc cũng đi tới đây, hất cằm ra hiệu về phía xung quanh, nhắc nhở: "Lão Thập Ngũ, ngươi đùa cái gì vậy, trở lại đó để tìm chết sao?"

Dữu Khánh cũng nhìn nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: "Nơi đây không phải chỗ nói chuyện, trở lại rồi nói tiếp." Dứt lời liền cất chân đi trước.

Lão Thất và lão Cửu quay mặt nhìn nhau, cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo, muốn nhìn xem lão Thập Ngũ đến tột cùng là có ý gì.

Tiểu Hắc là không lo cũng không nghĩ, nó lớn lên tại nơi hoang vắng và tĩnh mịch từ nhỏ, nơi nào sôi động, náo nhiệt chính là nơi tốt, không quan trọng có phải là đi loanh quanh hay không.

Chương 487: Tiên hạ thủ vi cường (2)

Ba lớn một nhỏ vượt đường xuyên hẻm, băng qua cửa hàng Diêu ký, lại đi tới con đường hẻm phía dưới lâu đài trên không kia, tung người phi thân bay lên, quen việc dễ làm mở cửa ra, không mời tự vào.

Ở dưới lầu, Hồ Vưu Lệ nghe thấy động tĩnh, nhanh chóng chạy lên trên, trên tay còn cầm theo đao, nhìn thấy nhóm người tam lớn một nhỏ thì ngây ngẩn cả người, cây đao trong tay cũng chầm chậm bỏ xuống, nghi hoặc, hỏi: "Các ngươi… Các ngươi đây là?"

Sư huynh đệ ba người cũng rất lúng túng, vừa mới nói lời từ biệt trước đây không lâu, hơn nữa còn là kiểu chào quyết ý ra đi, bây giờ lật lọng thì phải giải thích thế nào chứ?

Dữu Khánh đưa tay chụp tới, kéo Tiểu Hắc tới đây, xoa xoa đầu Tiểu Hắc, nói: "Tiểu Hắc nói thích ngươi, còn muốn ở lại nơi đây một đoạn thời gian, nó náo loạn dữ quá, chúng ta đành phải quay lại."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức gật đầu phụ họa.

Tiểu Hắc suy nghĩ một chút, gào lên với Hồ Vưu Lệ: "A tỷ, ta không nói."

Dữu Khánh lập tức kéo đầu nó, hỏi: "Ngươi nhớ lầm rồi đi? Ngươi không thích A tỷ sao?"

Tiểu Hắc như rơi vào trong đấu tranh tâm lý, cũng có phần bối rối nghĩ không rõ.

Dữu Khánh lại đẩy nó tới phía trước, "Đi thôi, muốn ăn bánh thịt thì tìm A tỷ của ngươi đi."

Vừa nghe nói là có bánh thịt ăn, Tiểu Hắc lập tức chạy đến, ôm lấy vòng eo của Hồ Vưu Lệ, ngước cao đầu nói: "A tỷ, đói, ăn bánh thịt."

Hồ Vưu Lệ cười hì hì, xoa xoa cái đầu tóc tai bù xù của nó, gật đầu chào hỏi với sư huynh đệ ba người, sau đó dẫn Tiểu Hắc đi xuống lầu.

Cô ta không có hỏi gì nhiều, cảm thấy những người này không đơn giản, khẳng định là có nguyên nhân trở lại.

Sư huynh đệ ba người đều nhẹ nhõm thở ra một hơi, Nam Trúc lập tức lại kéo lấy cánh tay Dữu Khánh, thấp giọng hỏi: "Nói đi, ngươi chạy về đây định làm cái gì?"

Dữu Khánh: "Thật vất vả mới có được manh mối về chiếc nhẫn, không thể để cho nó đứt đoạn, đương nhiên là phải tiếp tục tra xét."

Lần này, ngay cả Mục Ngạo Thiết cũng không thể không nhắc nhở, "Quá mạo hiểm đi, một khi thế lực của Già La Sơn ra tay, e rằng sẽ không cho chúng ta đường sống."

Nam Trúc cũng không đồng ý, "Nếu có thể tiếp tục chậm rãi tra xét thì chúng ta còn cần phải bỏ chạy sao?"

Dữu Khánh: "Ngươi dám đảm bảo Vương gia không có nhìn chằm chằm vào chúng ta, có thể để cho chúng ta thuận lợi trốn về U Giác Phụ sao?"

Nam Trúc: "Vậy thì cũng tốt hơn so với ngồi chờ chết, lúc trước ngươi không phải nghĩ như vậy sao?"

Dữu Khánh: "Lúc trước đúng là ta là nghĩ như vậy, nhưng bây giờ ta đã đổi ý rồi, không muốn chạy trốn nữa."

Nam Trúc không cho là hắn có thể ngồi chờ chết, nhận thấy không thích hợp, kinh nghi hỏi: "Đến cùng thì ngươi muốn làm gì?"

Dữu Khánh miệng ghé sát vào hai người, nhỏ giọng thì thầm nói: "Tình huống của Già La Sơn, mấy ngày nay chúng ta cũng đã hiểu rõ một ít. Môn phái đó của lão ta không phải là một môn phái truyền

thừa như sư môn bình thường, không có những tầng tầng lớp lớp nền tảng như các đại môn phái thông thường, không thấy những người trên đường đều chế giễu sao? Cơ sở để cho môn phái này có thể tồn tại chính là quan hệ giữa Vương gia và Địa mẫu, nếu tầng quan hệ này không còn thì sao chứ?"

"Không còn?" Nam Trúc nghi hoặc không hiểu, "Làm sao có khả năng không còn, chúng ta còn có thể chặt đứt mối quan hệ này hay sao?"

Dữu Khánh lại thì thầm nói nhỏ một câu, "Nếu Vương Tuyết Đường cũng đi đời nhà ma thì sao chứ?"

Hai người Nam, Mục lập tức trợn to mắt đồng loạt nhìn hắn.

Dữu Khánh: "Nghe nói Vương Tuyết Đường trước sau lấy hai bà vợ, có tổng cộng ba con trai hai con gái. Về sau lại, đám con cái đấu đá với nhau, lần lượt xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, chỉ còn lại một trai một gái khác mẹ. Con trai ở tại trong tay U Nhai, mạng không còn bao lâu nữa, con gái theo người vợ trước bị ruồng bỏ, nghe nói là ôm hận rời khỏi Già La Sơn, đã gả làm vợ người khác từ lâu rồi.

Nếu như Vương Tuyết Đường chết, bộ khung môn phái của Già La Sơn tất nhiên sẽ đại loạn, phía dưới tất sẽ bận rộn tranh quyền đoạt lợi, có sụp đổ hay không thì chưa biết, nhưng chí ít, tại trong một khoảng thời gian ngắn, bọn chúng sẽ không còn có tâm tư phân cao thấp cùng chúng ta."

Tại phương diện này, hắn cũng xem như là người từng trải, sau khi sư phụ qua đời, cục diện tương tàn giữa các đồng môn sư huynh đệ với nhau đến nay vẫn còn ghi dấu trong đầu hắn, vì chút lợi ích lớn như hạt vừng cũng có thể đánh nhau vỡ đầu, huống hồ lợi ích trong Già La Sơn còn lớn như vậy, có thể kết thúc trong hòa bình mới là lạ.

Hai vị sư huynh ngẩn người nhìn hắn, cũng có thể nói là không nói nên lời.

Một lúc lâu sau sau, Nam Trúc hỏi: "Ngươi muốn giết chết Vương Tuyết Đường?"

"Ta nói cả nửa ngày rồi, ngươi còn nghe không hiểu sao?"

"Không phải, ngươi điên rồi đi. Tu vi của Vương Tuyết Đường khẳng định không thấp, bên người còn có hàng đống cao thủ, chúng ta còn không có cả cơ hội tới gần, làm sao giết được lão ta, nằm mơ giết chết sao?"

"Tên kia của Trấn Hải ty không phải cũng đã bị chúng ta giải quyết rồi sao?"

"Có thể giống nhau được sao? Đó là mượn nhờ đồ vật. Bây giờ đang bị nhìn chăm chú, Thanh Nha cũng không có khả năng tiếp tục giúp ngươi lấy được thứ đó lần nữa."

Dữu Khánh nhìn lướt qua xung quanh, giọng nói lại đè thấp thêm chút nữa, "Liễu Phiêu Phiêu sợ thứ đó tỏa ra sẽ hại đến những người bên ngoài mương thoát nước ngầm, đã giảm lượng sử dụng, còn thừa lại non nửa bình, lúc gặp mặt thì ta cũng không muốn lưu lại nhược điểm, cho nên nàng ta thuận tay nhét vào trong kẽ hở cây đại thụ, ta hẳn là có thể tìm lấy về."

Hai người Nam, Mục đều nghẹn họng nhìn sững sờ.

Thấy bọn họ không nói lời nào, Dữu Khánh đành phải tiếp tục thuyết phục, không còn cách nào khác, việc này một người không dễ xử lý, cần có hai người phối hợp với nhau.

"Là Vương gia khinh người quá đáng, là bọn chúng trêu chọc chúng ta trước. Cũng không biết Vương gia có bố trí thế cục gì chờ chúng ta hay không, bây giờ nếu bỏ chạy đi, chưa chắc đã có thể chạy thoát. Cho dù có thể trốn nhất thời, có thể trốn cả một đời sao? Không bằng tiên hạ thủ vi cường!"

Nam Trúc tận tình khuyên bảo: "Lão Thập Ngũ, đạo lý nói thì đơn giản, nhưng nào có dễ dàng làm được như thế. Đường đường là Chưởng môn Già La Sơn, tất nhiên quanh người phải được canh phòng nghiêm nhặt, há có thể cho phép người ta tùy ý hạ độc thủ. Nếu là dễ dàng như vậy, chẳng phải người người đều sẽ cảm thấy bất an, chẳng phải là muốn thiên hạ đại loạn?

Cho dù thành công, nhưng những kẻ có liên lụy với chúng ta lại liên tiếp xuất hiện tình cảnh bị thủ đoạn giống nhau ám sát, muốn không nghi ngờ chúng ta làm cũng khó.

Một khi điểm đáng nghi ngờ triệt để đổ dồn vào trên người chúng ta, đối với một số người mà nói là không cần có chứng cứ, một khi Già La Sơn ổn định được tình hình, chúng có báo thù cho Chưởng môn trước hay không? Còn có Địa mẫu, Vương gia dù sao cũng là họ hàng thân thích với Địa mẫu, Địa mẫu có báo thù giúp họ hàng hay không chứ?"

Dữu Khánh: "Nếu theo như lời ngươi nói như vậy, chúng ta chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, chỉ nghe theo mệnh trời, ngay cả tư cách kháng cự cũng không có sao. Lão Thất, ta cảm thấy loại tiểu nhân vật như chúng ta đây là không có tư cách suy nghĩ xa như vậy, không thể vẹn toàn được, chỉ có thể là lo chuyện trước mắt."

Chương 488: Căn phòng hiệu chữ Thiên (1)

Nam Trúc nghe hắn nói vậy thì lắc đầu, "Lão Thập Ngũ, kiểu lý lẽ đó ngươi nói như thế nào cũng được, nhưng tình hình thực tế đặt ngay trước mắt, chỉ bằng chúng ta mà đi ám sát Vương Tuyết Đường là không thực tế, tỉ lệ thành công không cao bằng việc trốn về U Giác Phụ. Lão Cửu, ta cho rằng nên trở về U Giác Phụ, ngươi cảm thấy sao chứ?"

Gã nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, hi vọng có thể dùng phương án biểu quyết, hi vọng giải quyết vấn đề bằng cách thiếu số phục tùng đa số.

Mục Ngạo Thiết trầm mặc một hồi, cuối cùng nói: "Quả thực rất khó thành công, nếu thất thủ thì sẽ càng nguy hiểm, ta cũng cảm thấy nên trở về U Giác Phụ. Lão Thập Ngũ, vẫn nên trở về đi, có được nơi náu thân rồi chậm rãi mưu tính cũng không muộn."

Dữu Khánh nhướng mày lên, hắn rất ghét chuyện thiểu số phục tùng đa số, mỗi khi ở trong môn phái làm chuyện như vậy, hắn chưa bao giờ lấy được ưu thế, mỗi lần hắn đều là thuộc về nhóm thiểu số kia.

Hắn cho rằng mình là Chưởng môn, có việc gì đó mọi người đều có thể thương lượng, nhưng quyết định như thế nào thì phải là do hắn quyết, không thể là người khác quyết định, nếu không thì hắn làm chưởng môn để làm gì?

Hắn lập tức thoải mái nói: "Được rồi, không miễn cưỡng các ngươi, các ngươi trở về trước đi, nơi đây để ta lưu lại xử lý, còn có thể thu hút sự chú ý của Vương Tuyết Đường, tạo thuận lợi cho các ngươi thoát thân."

"Ngươi…" Nam Trúc nghẹn lời, phát hiện thấy tên gia hỏa lão Thập Ngũ này lại bắt đầu không nói đạo lý rồi, đối diện ánh mắt với Mục Ngạo Thiết một cái, có thể nhận thấy cả hai đều đau đầu, đều cho rằng lão Thập Ngũ làm như vậy là điển hình cho sự tuổi trẻ khí thịnh.

Đều cho rằng nếu không phải lão Thập Ngũ làm việc không để ý đến hậu quả, tại Kim Khư cứ phải muốn nhào vào trong Địa tuyền kia thì mọi người cũng sẽ không đến mức phải chạy tới Ảo Vọng làm đến nước này.

Nhưng mà lại có thể làm gì bây giờ, với tính cách cố chấp của lão Thập Ngũ là không thể khuyên được hắn quay đầu, lại đánh hắn

hôn mê khiêng ra ngoài sao?

Việc này không thực tế, hôm nay không giống trước kia, điều kiện hiện tại không giống, đánh hôn mê lão Thập Ngũ rồi cũng chưa chắc có thể thoát thân.

Biết rõ không khuyên được, Nam Trúc cất giọng khó chịu hỏi một câu, "Ngươi định làm thế nào?"

Dữu Khánh nhấc tay cởi bỏ nút buộc áo choàng, trong mắt lộ ra sự thâm trầm hiếm thấy, chậm rãi nói: "Ta muốn tìm Vương Tuyết Đường nói chuyện."

Hai người Nam, Mục đồng thời sửng sốt, Mục Ngạo Thiết kinh ngạc hỏi: "Nói chuyện gì với lão ta, có gì để nói cơ chứ?"

Dữu Khánh: "Ta muốn biết được rốt cuộc thì thái độ của lão ta là như thế nào, muốn xác nhận xem có đúng là lão ta thực sự phải giết chết ta mới được hay không. Nếu như việc này có thể bỏ qua thì thôi, còn nếu cứ nhất quyết không chết không ngừng, vậy thì chỉ có thể xem ai chết trước. Tại sao chúng ta chỉ có thể chịu đòn mà không thể hoàn thủ cơ chứ?"

Nam Trúc than thở: "Có thể nói chuyện trước cũng tốt, lúc nào nói chuyện?"

Dữu Khánh: "Không gấp gáp, trước tiên làm chút chuẩn bị cái đã, chuẩn bị xong hết rồi bàn tiếp cũng không trễ."

Nam Trúc: "Chuẩn bị cái gì?"

Dữu Khánh: "Các ngươi trước tiên khổ cực làm chân chạy một chuyến, thăm dò xem lão ta ở tại nơi nào. Chúng ta trước hết cần phải biết rõ hoàn cảnh nơi ở của lão ta, nhìn xem có cơ hội để hạ thủ hay không rồi mới quyết định. Với tiền tài và thế lực của lão ta, đoán chừng sẽ không ở tại nơi bình thường. Các ngươi tới khách sạn

tốt nhất để tìm hiểu sẽ không sai. Nếu như thực sự tìm không được, lúc đó ta sẽ đi tìm Thanh Nha hỏi xem, y khẳng định biết rõ."

So sánh với chuyện muốn làm, làm cái chân chạy chỉ là việc nhỏ, hai người Nam, Mục không có lề mề, xoay người rời đi.

Dữu Khánh đi ra ban công nhìn theo bóng dáng hai vị sư huynh biến mất, sau đó rơi chìm vào trong suy tư …

Vương Tuyết Đường chắp tay đứng ở phía trước cửa sổ, đối diện với khu vườn đầy ánh trăng, trên mặt lại tràn đầy u sầu và buồn bã.

Lúc trước thể hiện ra sự cao quý nhưng vào giờ phút này nhìn có vẻ vô lực, phát hiện thấy cuộc đời này của mình ở mức độ nào đó mà nói là khó giấu được sự bi thương, môn phái nhìn như thịnh vượng, trong nhà lại là thất bại thảm hại, ba con trai hai con gái bây giờ chỉ còn lại có một trai một gái, con trai duy nhất cũng cách cái chết không xa nữa rồi, con gái duy nhất thì giống như cừu nhân, ngay cả lập gia đình cũng không thông báo một tiếng.

Cửa mở ra, Đồ Hưu Khôi bước nhanh tiến đến, đi tới bên cạnh bẩm báo: "Đại ca, nhận được tin tức, tên Thám Hoa lang kia không đi nữa, đã trở về lại căn nhà trên không để dừng chân."

Vương Tuyết Đường xoay người lại, ngạc nhiên hỏi: "Không đi? Không phải nói hắn muốn rời đi sao?"

Đồ Hưu Khôi: "Không sai, lúc ban đầu nhìn tình trạng của hắn thì quả thực là muốn rời đi, ngay cả phía bên Thanh Nha cũng khẩn cấp tới thông báo một tiếng, dự báo hắn sắp đi rồi, nào ngờ hắn đi đến bên bờ biển lại quay trở về, không biết có tình huống gì. Bây giờ cũng không biết hắn có còn đi hay không."

Vương Tuyết Đường: "Bên ngoài đều đã bố trí sẵn sàng rồi chưa?"

Đồ Hưu Khôi: "Phía bên Tinh La đảo đã bố trí ổn thỏa hết rồi, bất kể hắn xuất hiện tại trên hòn đảo nào, đều khó tránh thoát tai mắt của

chúng ta. Trong vùng biển bên đó cũng đã sắp xếp Yêu tu Hải tộc cảnh giác đề phòng, tránh trường hợp hắn thủy độn rời đi. Xung quanh bên ngoài U Giác Phụ cũng đang triệu tập nhân thủ tổ chức bố trí, chỉ cần hắn rời khỏi Ảo Vọng, nhất định khiến cho hắn chắp cánh cũng khó thoát."

Vương Tuyết Đường lại xoay người nghênh đón ánh trăng phía bên ngoài chiếu rọi xuống như ánh thủy ngân, "Không đi nữa? Vậy thì nghĩ cách hù dọa hắn, cố gắng nghĩ cách đe dọa ép hắn phải rời đi. Tên Thanh Nha kia không phải là địa đầu xà sao, không phải đã từng làm loại chuyện tương tự sao, bảo hắn suy nghĩ biện pháp đi. Ta vẫn là câu nói kia, sự tình làm sạch sẽ một chút, tận lực không nên lưu lại nhược điểm."

"Đã rõ." Đồ Hưu Khôi đáp lời, chỉ là khi xoay người rời đi thì cũng nhịn không được âm thầm thở dài.

Ông ta là người chính tay sắp xếp bố trí, biết rõ lần này chỉ với việc bố trí ở bên ngoài đã tiêu tốn một khoản lớn, nhưng là không còn cách nào khác, số người nhìn chằm chằm vào tên Thám Hoa lang kia hẳn là không ít, hơn nữa kẻ có thể nhìn chăm chú vào tên Thám Hoa lang kia chắc hẳn đều không phải người bình thường, bọn lão thật sự không tiện động thủ tại nơi đây, nếu không sẽ bị người quan tâm tới nắm được thóp lấy đó để bắt chẹt làm khó, thật sự cho rằng không có người nào thèm muốn tài phú của Già La Sơn hay sao?

Thiên kim chi tử ngồi trong nhà cẩn thận, bọn họ không cần phải gánh lấy sự mạo hiểm kia, đây cũng là nguyên nhân lúc trước Vương Vấn Thiên chỉ dám nghĩ biện pháp nhục nhã, mà không dám trực tiếp giết hại vị kia.

Chương 489: Căn phòng hiệu chữ Thiên (2)

Ánh nắng vừa lên, Ảo Vọng rộn ràng nhộn nhịp, lại một ngày mới bắt đầu.

Lang Hoàn cư, Dữu Khánh ngưỡng mộ đại danh đã lâu, còn chân chính tiến vào thì đây là lần đầu tiên.

Bắt đầu ngay từ khi tiến vào trong cửa, con mắt hắn liền nhịn không được quay nhìn khắp nơi, giống như nhà quê vừa vào thành phố vậy.

Không có sự hoa lệ theo kiểu tráng lệ nguy nga, khắp mọi nơi chỉ có một loại cảm giác xa hoa không thể diễn tả, có thể dùng hai chữ để hình dung, trang nhã!

Một cái khách sạn lớn như vậy nhưng có thể tạo ra cảm giác này cho người khác là không dễ dàng, chỉ có thể nói người xây dựng có năng lực thẩm mỹ không phải tầm thường.

Còn chưa có đi xuyên qua tiền sảnh, Dữu Khánh liền nhịn không được dừng chân lại trước một bức tường, hắn thấy được một bức chữ, chính là một bài thi hắn đã viết tại kinh thành. Chỉ nhìn thoáng qua, hắn đã có thể nhận ra được là một bức sao chép, nhưng bức chữ này được sao chép cũng khá giống.

Cùng đi theo Nam Trúc một đường đi tới trước, quẹo nơi này rẽ nơi kia rồi đi lên lầu, sau đó sư huynh đệ ba người tiến vào một căn phòng lớn trang nhã và sang trọng, các loại trang trí nhìn qua không có gì, nhưng luôn có thể thu hút người ta đi nhìn kỹ, người rất ít tới nơi như thế này là không thể tránh được.

Trên vách tường căn phòng cũng có một bức chữ viết mô phỏng theo chữ của Thám Hoa lang.

Sau khi vào cửa, Mục Ngạo Thiết lập tức tiến hành kiểm tra mọi ngóc ngách trong căn phòng, đây là thói quen của y.

Trước kia là vì để chứng minh mình có kinh nghiệm và cẩn thận trước mặt Dữu Khánh, về sau dần dần liền biến đổi, trở thành thói quen theo chức trách. Cho dù có làm gì đi nữa, y cũng không đưa ra được ý kiến gì hay, miệng cũng không biết nói gì, đành phải tận lực làm hết sức việc gì có đủ khả năng, coi như là chia sẻ đi.

Sau khi đóng cửa lại, Nam Trúc lập tức bước nhanh đến trước mặt Dữu Khánh đang hết nhìn đông tới nhìn tây, vươn ra năm ngón tay, "Năm vạn lượng a! Cái khách sạn này muốn kiếm tiền muốn đến điên rồi, ở một ngày vậy mà lấy năm vạn lượng, ở lại nơi này là có thể tăng trưởng tu vi hay là thế nào chứ? Đưa đến trong Nhân gian là có thể nuôi sống bao nhiêu là dân chúng tầng dưới chót?"

Sau đó lại từ trong tay áo móc ra chứng từ đã điền khi làm thủ tục vào ở cho Dữu Khánh nhìn thấy, "Ngươi nhìn cho rõ đi, chính là giá cả này, người ta nói nơi đây không trả giá, một hai lượng cũng không chịu bớt, ta không có báo nhiều thêm nha."

Dữu Khánh nhìn nhìn hoàn cảnh trong phòng, hỏi: "Xác định căn phòng này giống y chang căn phòng Vương Tuyết Đường đang ở không?"

"Yên tâm, tuyệt đối giống nhau. Ta đã nói là cần để chiêu đãi Vương Tuyết Đường, khách sạn nhiều lần đảm bảo rằng ngay cả đồ đạc, trang trí bên trong cũng giống hệt nhau, nếu như có sai khác chắc chắn sẽ hoàn trả tiền. Ta cũng đã hỏi thăm rồi, về điểm đó khách sạn này rất tốt, uy tín tuyệt đối không thể chê." Nam Trúc đi tới phía trước cửa sổ đẩy mở cửa sổ ra, chỉ về phía đối diện, "Ở đối diện bên kia khu vườn, Vương Tuyết Đường ở tại bên đó, ngay cả tầng lầu cũng giống nhau."

Lúc này Dữu Khánh mới đưa tay kéo lấy tờ chứng từ trong tay gã đến xem, nhìn kỹ, nhìn đi nhìn lại, còn đưa ra ánh sáng bên ngoài để nhìn xem, rất sợ tên mập mạp chết tiệt này báo cáo gian dối số tiền để lấy tiền của hắn, sau khi đã xác nhận không có vấn đề, mới móc ngân phiếu ra, đếm năm vạn lượng đưa cho đối phương.

Năm vạn lượng không phải là số lượng nhỏ, hắn cũng không muốn móc ra khoản tiền này, nhưng mà không móc ra cũng không được, tên mập mạp chết tiệt này khẳng định sẽ không đồng ý.

Đã cầm được tiền vào tay, Nam Trúc thở phào nhẹ nhõm, xem như yên tâm rồi, vừa cất ngân phiếu đi vừa hùng hổ mắng chửi, "Ngươi không có nhìn thấy vẻ mặt của đám người đó khi ta tới đặt phòng đâu. Nghe nói ta muốn ở trong căn phòng hiệu chữ Thiên, vậy mà cứ lặp lui lặp tới muốn ta xác nhận, giống như là ta ở không nổi vậy đó, còn hỏi ta có nên đổi căn phòng khác hay không, thẳng đến khi ta nện ngân phiếu lên quầy, bọn hắn mới thay đổi sắc mặt. Chúng ta dù sao cũng từng đã một ngày kiếm qua hơn trăm triệu lượng, một đám mắt chó nhìn người thấp kém, về sau nhất định phải khiến cho bọn hắn bận rộn làm việc."

Sau đó, Mục Ngạo Thiết quay trở lại, gật gật đầu với hai người, thể hiện không có vấn đề.

Dữu Khánh cũng bắt đầu kiểm tra khắp nơi bên trong căn phòng, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Nam Trúc đi theo phía sau hắn, do do dự dự có vẻ như muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn là không thể nhịn được, hạ thấp giọng hỏi: "Nơi này là Lang Hoàn cư. Bối cảnh của Lang Hoàn cư không phải chuyện đùa, là nơi kinh doanh của Ngũ động chủ Thiên Lưu sơn. Gây ra chuyện tại nơi đây là đi tìm chết. Ngươi thực sự định ra tay với lão ta ở tại nơi đây sao?"

Dữu Khánh: "Một khi lão ta di chuyển, chúng ta không có tài lực, cũng không có nhân lực để bố trí, chỉ có thể tìm cơ hội tại nơi lão ta ở tương đối cố định."

Nam Trúc lần nữa nhắc nhở, "Lão Thập Ngũ, nghe ta một câu, ta khuyên ngươi hãy suy nghĩ kỹ càng một chút hậu quả."

Dữu Khánh: "Cả đêm nay, ta đã suy đi nghĩ lại nhiều lần. Ta đã nói rồi, ta sẽ tìm lão ta nói chuyện đàng hoàng, nếu như lão ta chịu từ

bỏ ý đồ, ta sẽ cúi đầu, cho dù quỳ xuống với lão ta cũng được, chỉ cần lão ta không muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết… Ta suy nghĩ kỹ càng rồi, muốn thắng lão ta, chỉ có thể làm theo kiểu vua cũng thua thằng liều, phải làm những gì lão ta không dám làm, làm những chuyện mà lão ta cho rằng bọn ta không dám làm thì mới có cơ hội. Tại Ảo Vọng, chúng ta sẽ dễ dàng đắc thủ hơn, rời khỏi Ảo Vọng, chúng ta thật sự ngay cả tư cách tới gần lão ta cũng không có."

"Ai!" Nam Trúc thở dài một tiếng, không tiếp tục hé răng nữa.

Tại cách không xa, đứng dựa mình bên khung cửa, Mục Ngạo Thiết nhìn tới bên này, có thể hiểu được tâm tình của lão Thất, đối diện với lão Thập Ngũ khuyên không được, cũng kéo không đi, còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể đồng tâm hiệp lực làm việc mà thôi.

Hai người bọn họ cũng biết, nếu như không phải là thực sự cần có người hỗ trợ đáng tin cậy, e rằng lão Thập Ngũ sẽ tách hai người bọn họ ra.

Sau khi đã tìm hiểu, hoàn toàn nắm rõ hoàn cảnh trong phòng, Dữu Khánh từ phòng trong đi tới phòng ngoài, cất tiếng nói: "Lão Cửu lưu lại nhìn xem tín hiệu để hành động, lão Thất đi theo ta, chúng ta sẽ đi gặp vị địa đầu xà kia một chút."

Nam Trúc không hiểu được, hỏi "Tìm hắn làm gì vậy?"

Dữu Khánh: "Cơ hội tương tự sẽ không có lần thứ hai, lỡ như Vương Tuyết Đường tự cao tự đại không chịu gặp chúng ta thì làm sao bây giờ? Để địa đầu xà nơi đây làm thuyết khách đi."

Chương 490: Gặp mặt (1)

Trên một lầu các trong Kinh Hồng điện, Thanh Nha và Cổ Thanh Chiếu đang ngồi đối diện nhau tắm mình trong ánh nắng ban mai.

Hai người vừa thưởng thức bữa ăn sáng tinh tế, vừa thưởng thức phong cảnh xung quanh từ trên cao, vừa chậm rãi trò chuyện.

Chợt có tiếng bước chân thình thịch truyền đến, Bàng Thành Khâu đi lên trên, ở bên cạnh hơi khom mình chào hai người, sau đó khoanh tay bẩm báo: "Thanh gia, tình hình đêm qua đại khái không có biến hóa gì. Sau khi trở về, không bao lâu sau, tên mập mạp và tên to con lại đi tìm hiểu xem Vương Tuyết Đường đang ở trong khách sạn nào, duy chỉ có vị Thám Hoa lang kia là xuất quỷ nhập thần, sau khi chui vào địa đạo thì biến mất, không biết đã đi nơi nào, cũng không biết đi làm gì, đến khi trời sắp sáng lên mới trở về, đến nay vẫn còn chưa điều tra rõ được hướng đi."

Cổ Thanh Chiếu đặt chiếc muỗng xuống, vẻ mặt sửng sốt nhìn hai người, cảm thấy dường như lại bắt đầu có hành động.

Thanh Nha nuốt muỗng súp trong miệng xuống, nghi hoặc hỏi: "Lại chui xuống địa đạo, chẳng lẽ lại tiếp tục chắp nối với nội tuyến trong Trấn Hải ty sao? Chuyện dùng độc giết người mới xảy ra được bao lâu, không sợ bại lộ nội tuyến kia sao?" Quay đầu lại hỏi, "Tên Thám Hoa lang kia bây giờ ở đâu?"

Bàng Thành Khâu: "Theo tin tức mới nhất thì muốn đi Lang Hoàn cư. Tên mập mạp kia thật xa xỉ, đã đặt một căn phòng giá năm vạn lượng một ngày tại Lang Hoàn cư. Ngay khi trời còn sáng sớm vị Thám Hoa lang kia cũng đã đến đó, ba người đều đi đến đó, không hiểu là có ý gì."

Thanh Nha trố mắt, "Căn phòng năm vạn lượng một ngày? Xem ra mấy tên gia hỏa này cũng không nghèo. Lang Hoàn cư… Đúng lúc, vừa vặn muốn tìm hắn." Dứt lời lại tiếp tục vùi đầu thưởng thức bữa ăn sáng.

Bàng Thành Khâu hơi khom người chào rồi lui xuống.

Đợi người đã đi xuống lầu, Cổ Thanh Chiếu hoài nghi hỏi: "Ngươi tìm vị Thám Hoa lang kia làm gì vậy?"

Thanh Nha vừa ăn vừa trả lời: "Không phải là ta muốn tìm hắn, là phía bên Vương Tuyết Đường tối hôm qua có người tìm tới ta, nhờ ta nghĩ biện pháp hù dọa hắn, để đuổi hắn ra khỏi Ảo Vọng, ta chỉ đành nghe theo. Chỉ là tên kia đi khắp nơi tìm hiểu nơi Vương Tuyết Đường ở, lại phí mấy vạn lượng một ngày vào ở lại ngay phía dưới mí mắt của Vương Tuyết Đường, cũng không biết là có ý gì. Cách hành động này thực sự khiến người ta không hiểu ra sao. Sau khi ăn xong, ta thuận tiện đi tìm hiểu một chút tình huống của hắn."

Cổ Thanh Chiếu: "Vương Tuyết Đường muốn đuổi người ra khỏi Ảo Vọng là có ý gì?"

Thanh Nha: "Còn có thể là có ý gì, tìm Thám Hoa lang để gây phiền phức khẳng định không phải chuyện gì tốt, ngoại trừ báo thù ra còn có thể có chuyện gì. Đơn giản là tại đây có qua nhiều người nhìn chằm chằm vào vị Thám Hoa lang kia, Vương Tuyết Đường không tiện động thủ ở tại đây, sợ bị người phát hiện thoát thân không được.

Nghe nói, chuyện Trân Bảo trai bị đập phá lần trước, Chu Hiên nhưng là đẩy tới trên đầu Vương Tuyết Đường, hình như là lừa gạt lấy đi năm sáu trăm triệu. Bây giờ nếu như giết chết Thám Hoa lang danh dương thiên hạ ngay tại Ảo Vọng mà bị bắt, đám người kia cho dù không khiến cho lão ta táng gia bại sản thì cũng phải khiến cho lão ta bị lột một tầng da. Đều là sói ăn mãi không no, ngửi được máu tanh liền sẽ nhào tới."

Cổ Thanh Chiếu không khỏi bật cười, "Chu Hiên thực sự là tàn nhẫn, vừa yêu cầu ngươi kích động con trai Vương Tuyết Đường gây chuyện, vừa mượn chuyện để lừa bịp tống tiền Vương Tuyết Đường. Đám người này cứ mãi làm chuyện buôn bán không cần vốn."

Thanh Nha: "Không còn cách nào khác, trên tay người ta có quyền lực. Huống hồ bối cảnh Địa mẫu của Vương Tuyết Đường ở tại nơi đây là không có tác dụng gì, nếu quả thực phạm tội ri6ì để bị bắt thì Địa mẫu cũng không thể nói được gì."

Chính vào lúc này, lại có tiếng bước chân thình thịch vang lên, Bàng Thành Khâu lại xuất hiện, hơi hành lễ, ngay lập tức cấp báo: "Thanh gia, vị Thám Hoa lang kia tới rồi, nói là muốn gặp ngài, còn có cả tên mập mạp kia cũng đi theo."

Thanh Nha ngẩng đầu, nhìn nhìn mặt trời ban ngày, rõ ràng có chút mờ mịt không rõ, "Tại sao lại chạy tới nơi đây? Ta đang muốn tìm hắn, hắn lại chạy tới đây trước rồi, chuyện gì vậy chứ, hắn có nói tời đây có chuyện gì hay không?"

Bàng Thành Khâu lắc đầu, "Không có, chỉ nói đến đây thăm ngài."

Leng keng, Thanh Nha ném chiếc muỗng trong tay vào trong bát, đứng lên, khoanh cánh tay trước ngực, đi lui đi tới, cau mày lẩm bẩm, "Có ý gì chứ, đến thăm? Đang yên đang lành đến thăm làm gì? Ngày hôm qua rõ ràng là dáng vẻ muốn rời đi, bỗng nhiên lại quay trở lại… Tại sao ta cảm thấy mỗi lần tên gia hỏa này tới tìm ta thì đều không có chuyện gì tốt cơ chứ?"

Bàng Thành Khâu hỏi: "Vậy để ta từ chối giúp ngài?"

Thanh Nha nhấc tay ra hiệu ngừng lại, "Từ chối cái rắm, ta vốn là muốn đi tìm hắn. Được rồi, để cho hắn tới đây đi. Để ta xem lần này hắn còn có thể chơi đùa ra thứ gì."

"Vâng." Bàng Thành Khâu đáp lại một tiếng rồi rời đi.

Cổ Thanh Chiếu nhanh chóng lấy khăn lau môi, đứng dậy đi tới dựa vào lan can hướng phía dưới vẫy vẫy tay.

Rất nhanh liền có thị nữ đi lên trên, thu dọn bàn ăn đưa đi, cũng mang nước trà tới.

Không bao lâu sau, Bàng Thành Khâu dẫn Dữu Khánh và Nam Trúc tới, không thể tránh khỏi việc khách và chủ gặp mặt lại nhau, chào hỏi hàn huyên.

Sau khi đều đã ngồi xuống, Thanh Nha cũng không có dự định vòng vo, trực tiếp nói thẳng ra, "Kinh Hồng điện này không có khách tới đây vui chơi vào lúc còn sáng sớm như bây giờ, Thám Hoa lang sáng sớm đã chạy tới đây tìm ta, sẽ không phải là tới tìm ta chơi đùa đi? Ta không có nhiều đầu óc như những người đọc sách các ngươi, có chuyện gì nói thẳng đi."

Dữu Khánh: "Thanh gia khen nhầm, ta đã bỏ văn theo võ từ lâu, rất lâu rồi không có đụng tới sách vở, đã không phải là người đọc sách gì nữa."

Thanh Nha cầm đậu phộng vào trong tay nhưng không có bóc vỏ, như có kích động muốn trợn tròn mắt, "Được rồi, được rồi, ngươi muốn là người gì cũng được, nói vào chuyện chính đi, tìm ta có chuyện gì?"

Thấy đối phương đã nôn nóng khó dằn nổi như thế, Dữu Khánh cũng không vòng vo cùng y nữa, hỏi y: "Thanh gia quen biết Vương Tuyết Đường không?"

Thanh Nha tức thì lòng sinh cảnh giác, hỏi ngược lại: "Quen biết thì thế nào, không quen biết thì thế nào?"

Dữu Khánh: "Cũng không có thế nào gì cả, chỉ là muốn biết rốt cuộc Thanh gia là quen biết hay là không quen biết?"

Thanh Nha ngậm miệng, cân nhắc lời nói, rất sợ có hố, có chút sợ hãi vị này.

Nét mặt Cổ Thanh Chiếu có vẻ kiềm chế, nỗ lực nhịn cười, bà ta rất ít khi nhìn thấy Thanh Nha có bộ dạng kiêng kỵ như thế.

Chương 491: Gặp mặt (2)

Sau một hồi do dự, Thanh Nha thừa nhận: "Xem như là quen biết đi, cũng không phải quá quen thuộc, ngươi hỏi việc này làm gì vậy?"

Dữu Khánh: "Quen biết thì tốt rồi, ta tới đây là định làm phiền Thanh gia hỗ trợ giới thiệu. Ta muốn cùng ông ta ngồi xuống nói chuyện với nhau, nhìn xem có thể giải tỏa được một chút hiểu lầm hay không. Ta nghĩ chắc hẳn Thanh gia cũng hiểu được ý của ta."

Thì ra là vì điều này, Thanh Nha không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Chỉ việc này?"

Dữu Khánh: "Tiếp đó chính là hi vọng Thanh gia có thể tại hiện trường hỗ trợ nói mấy lời hữu ích. Với địa vị của Thanh gia tại Ảo Vọng, lời nói ra sẽ có trọng lượng, chắc hẳn Vương Tuyết Đường cũng phải cho ngài mấy phần mặt mũi a."

Thanh Nha xem như đã triệt để yên tâm rồi, đương nhiên trong lòng cũng có phần ngán ngẩm, phát hiện thấy vị này thật sự là không khách khí gì, chuyện tào lao gì cũng dám đăng môn tìm đến y.

Lời trong miệng y nói ra thì có phần dè dặt: "Dễ nói, nói chuyện giúp ngươi thì không có vấn đề gì, về phần Vương Tuyết Đường có thể nghe vào hay không thì ta không dám đảm bảo."

Đây chính là đã đồng ý giới thiệu, Dữu Khánh lập tức đứng lên, chắp tay khom người, khom đến rất thấp, nhằm thể hiện mình vạn phần cảm tạ.

Là thật tâm cảm tạ, hễ là có một chút cơ hội hóa giải ân oán với Vương Tuyết Đường, hắn đều sẽ vô cùng quý trọng, thực sự là không muốn làm cho sự việc tiếp tục chuyển biến tồi tệ hơn, bởi vì hắn chịu đựng không nổi, hậu quả quá nặng nề rồi. Kể cả chuyện Vương Vấn Thiên xảy ra đêm đó, hắn cũng không muốn Vương Vấn Thiên xảy ra chuyện, nào ngờ sự việc đột nhiên trở nên mất kiểm soát, không thể trực tiếp kết thúc được, cho nên sự việc mới diễn biến đến một bước này, muốn hối hận cũng không có nơi để hối hận.

Đương nhiên, Thanh gia không quên hỏi ra điều mình nghi vấn, "Tại sao ta nghe nói các ngươi cũng vào ở Lang Hoàn cư, có ý gì vậy, không ở tại lâu đài trên không kia nữa sao?"

"Thanh gia thật đúng là tin tức nhanh nhạy, vừa mới vào ở không bao lâu, ngài đã biết rồi." Dữu Khánh ngoài miệng cất lời khen tặng một câu, trong lòng thì âm thầm mắng, quả nhiên đều là đang âm thầm nhìn chằm chằm vào lão tử. "Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là muốn đến gần Vương Tuyết Đường, để có thể thuận tiện tìm được cơ hội hóa giải hiểu lầm với ông ta."

Thanh Nha mỉm cười, cũng không biết lời đối phương nói là thật hay giả, bóc đậu phộng ném vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: "Thì ra là thế."

Y quay đầu lại hỏi Bàng Thành Khâu một câu, "Vương Chưởng môn ở đâu?"

Bàng Thành Khâu: "Lần này trở lại, hình như ông ta không có chuyện gì khác. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ông ta hẳn là vẫn còn ở tại Lang Hoàn cư." Nói xong còn nhìn Dữu Khánh một cái, ý như muốn nói, lần này người ta chính là tới vì ngươi.

Mấy người cũng không có dây dưa gì nhiều, nói đi liền đi. Bàng Thành Khâu thu xếp một chiếc xe ngựa, Thanh Nha, Dữu Khánh và Nam Trúc dồn vào trong khoang xe, rời đi, Bàng Thành Khâu ngồi ở trên càng xe cùng theo xa phu.

Một đường di chuyển không ngừng, chạy tới ngoài Lang Hoàn cư thì xuống xe, một nhóm người tiến vài đại sảnh, nhìn thấy được Mục Ngạo Thiết đã chờ đợi tại đây từ lâu.

Mục Ngạo Thiết không có gia nhập vào trong nhóm người, mà ở tại không xa không gần đi theo sát tại phía sau.

Thanh Nha không phải lần đầu tiên tìm đến Vương Tuyết Đường, quen việc dễ làm đi tại phía trước.

Xuyên qua khu vườn đẹp đẽ, khi sắp lên lâu thì Mục Ngạo Thiết dừng lại, không có tiếp tục đi theo, dừng lại tại trong sân vườn nhìn theo, ngẩng đầu nhìn về phía gian phòng của Vương Tuyết Đường, chỉ thấy có mấy chiếc cửa sổ đang mở ra.

Đi lên trên lầu, mấy người còn chưa có tới gần cửa vào căn phòng của Vương Tuyết Đường thì đã bị người ở tại xa xa đẩy bàn tay ra, ra hiệu dừng lại, đều bị ngăn cản lại.

Thanh Nha đi tới trao đổi một hồi, có người đi thông báo, sau đó đề cho một mình Thanh Nha đi qua trước.

Nam Trúc nhìn Bàng Thành Khâu đi theo ở một bên, nhịn không được lôi kéo Dữu Khánh đi lui lại, kéo hắn đến một chỗ ngoặt thì mới thì thầm hỏi: "Ngươi xác định làm như vậy có thể được không? Có nắm chắc không?"

Dữu Khánh nhỏ giọng thì thầm: "Mọi việc do người làm, tùy cơ ứng biến, tùy cơ ứng biến, ngươi nhìn ánh mắt của ta mà phối hợp."

Nam Trúc nhịn không được sờ sờ cái cổ, cảm thấy việc này giống như là đang nhảy nhót tại trên lưỡi dao, sợ mình chết không nhanh, đưa cái cổ vào trong dây thòng lọng, nhưng mà việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể là than nhẹ một tiếng, khẽ gật đầu.

Dữu Khánh vỗ vỗ vào lưng gã, nhằm trấn an, rồi đẩy gã xoay người đi trở lại.

Hai người trở lại bên cạnh Bàng Thành Khâu, sau đó tiếp tục chờ đợi một hồi, mới thấy Thanh Nha và Đồ Hưu Khôi đi ra cửa, sư huynh đệ hai người cũng không nhận biết Đồ Hưu Khôi, nhưng có thể từ trên khí phách nhận ra được đó không phải người bình thường.

Thanh Nha ngoắc tay với phía bên này, Đồ Hưu Khôi cũng tại cửa vào cất tiếng gọi.

Lúc này ba người mới đi tới, Đồ Hưu Khôi thấy vậy thì hơi cau mày, chỉ vào Dữu Khánh, "Một mình ngươi đi vào là được rồi. Cũng không phải người lộn xộn nào muốn gặp là có thể gặp được Chưởng môn, những người khác ở tại bên ngoài chờ đi."

Điều này sao được, lần này là muốn dẫn Nam Trúc cùng đi vào để phối hợp, Dữu Khánh đương nhiên không đồng ý, lập tức chỉ chỉ vào Nam Trúc nói: "Khi Thiếu Chưởng môn xảy ra chuyện thì hắn là người chứng kiến từ đầu đến cuối sự việc, có một số việc có hắn làm chứng mới có thể nói được rõ ràng. Ta nghĩ Vương Chưởng môn cũng không muốn nghe chúng ta nói chuyện vô nghĩa."

Nghe nói vậy, Đồ Hưu Khôi hơi chút trầm mặc, sau đó liền làm chủ vẫy vẫy tay, ra hiệu đồng ý cho vào.

Ngay lập tức có người tiến lên lục soát, kiểm tra người Dữu Khánh và Nam Trúc, hành động này rất vô lễ, cũng có nghĩa là không khách khí.

Nam Trúc trong lòng âm thầm lo sợ, không nghĩ tới còn sẽ soát người, trên người gã thì không có gì, trọng điểm là trên người lão Thập Ngũ, không khỏi âm thầm liếc nhìn về phía Dữu Khánh.

Biểu hiện của Dữu Khánh không có phản ứng gì dư thừa, tiếp nhận bị lục soát người, thành thành thật thật mà hợp tác.

Khoanh cánh tay trước ngực, Thanh Nha như cười mà không phải cười, có phần như đang đứng xem trò vui náo nhiệt, lần trước y tới gặp Vương Tuyết Đường thì không có bị lục soát người, điều này rõ ràng là đang muốn làm nhục người nào đó.

Kỳ thực lục soát kiểm tra cũng không có tỉ mỉ gì nhiều, chỉ hơi sờ sờ, nhìn xem có giấu giếm hung khí gì hay không, sau đó chính là cưỡng ép hai người tháo vũ khí tùy thân ra, giao tại trên tay thủ vệ bên ngoài, cuối cùng mới cho đi qua.

Dữu Khánh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nam Trúc vượt qua kiểm tra cùng đi theo thì âm thầm kinh nghi, gã và Mục Ngạo Thiết đều biết rõ kế hoạch của Dữu Khánh, một trận quyết thắng bại với Vương Tuyết Đường chính là tại trong lần gặp mặt này. Bọn họ đều biết Dữu Khánh chắc hẳn phải mang theo một đồ vật đến đây, nhưng mà bây giờ bị lục soát lại không lục soát ra được. Lão Thập Ngũ giấu đồ vật vào đâu rồi, chẳng lẽ đã đoán trước được sẽ bị lục soát người, cho nên không mang theo sao?

Chương 492: Chờ đợi (1)

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc và cảnh giác, Nam Trúc cứ như vậy đi theo phía sau.

Tiến vào, nhìn thoáng qua trong phòng, sư huynh đệ hai người dùng ánh mắt trao đổi với nhau một cái, không sai, bố cục quả thực giống y như căn phòng bọn họ yêu cầu, Lang Hoàn cư không có nói dối hắn.

Cho dù là như thế, Nam Trúc vẫn cảm thấy đau lòng, cắn răn đứt ruột bỏ ra năm vạn lượng thuê một căn phòng vì một điều vô nghĩa, chỉ là để làm quen trước với bố cục của căn phòng mà Vương Tuyết Đường đang ở, lão Thập Ngũ làm như vậy có lẽ rất quan trọng, nhưng gã vẫn đau lòng luyến tiếc khoản tiền lớn đó.

Tuy nhiên, khi Dữu Khánh nhìn thấy tình cảnh này thì lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhanh chóng quan sát xem bên trong phòng có nhân viên bảo vệ hay không.

Rất nhanh, hắn phát hiện thấy trong đại sảnh căn phòng không một bóng người, lúc trước hắn cũng chỉ nhìn thấy mỗi một mình Đồ Hưu Khôi xuất hiện, vị đó thoạt nhìn không giống như là bảo vệ, khả năng có bố trí bảo vệ ở phòng trong là không lớn. Nói cách khác, trong tình huống bình thường, bên trong căn phòng Vương Tuyết

Đường ở hẳn là không có bảo vệ, tất cả các bảo vệ đều được bố trí canh gác ở bên ngoài, điều này rất hợp với ý hắn.

Không có bóng người nào cũng có nghĩa là Vương Tuyết Đường không có mặt tại đây, Dữu Khánh lập tức nhìn về phía Thanh Nha, thấy Thanh Nha hình như cũng có vẻ ngạc nhiên, hắn quay nhìn theo hướng ánh mắt Thanh Nha nhìn tới, đó là căn phòng trong đang đóng chặt cửa, đoán chừng lão ta đang ở trong đó.

Thanh Nha quả thực có chút ngạc nhiên, lúc trước khi y tiến vào thì Vương Tuyết Đường đang tại chính sảnh, còn nói chuyện với y mấy lời, bây giờ lại rút vào trong phòng.

Đồ Hưu Khôi cũng không có nói gì, cũng không có làm gì, đi thẳng tới bên ghế dựa, ngồi xuống, bắt chéo chân ngồi đó không chút động lòng, ánh mắt thỉnh thoảng quan sát hai sư huynh đệ.

Thanh Nha thấy thế, trong lòng liền hiểu rồi, người nào đó muốn làm mặt làm mày, tự cao tự đại mà thôi, lúc này y cười cưới cất lời giới thiệu, "Thám Hoa lang, vị này chính là Đồ trưởng lão của Già La Sơn, Đồ Hưu Khôi."

"Xin chào Đồ trưởng lão." Dữu Khánh và Nam Trúc vội vàng cung kính hành lễ bái kiến.

Đồ Hưu Khôi nhàn nhạt liếc mắt nhìn, cũng không có chút dấu hiệu nào đáp lại, sư huynh đệ hai người nhìn nhau không nói gì.

Thanh Nha mỉm cười, thấy thái độ này của chủ nhân, y cũng không tiếp tục nói thêm lời gì, cắm cúi đi tới một bên, nhặt lấy một cái chậu nhỏ chứa đồ lặt vặt, đặt lên trên bàn trà, tự ngồi xuống ở bên cạnh, tháo đôi guốc gỗ khỏi hai chân đặt gọn gàng tại trên ghế, rồi tựa người ở đó bóc đậu phộng ăn.

Thanh đao cõng phía sau lưng y vẫn còn đó, không có người nào tước đoạt vũ khí của y.

Hiện trường chỉ còn lại có sư huynh đệ hai người đứng không ở đó, không có người nào nói chuyện với bọn họ.

Dữu Khánh đành phải cất tiếng hỏi, "Vương Chưởng môn có ở đây không?"

Hỏi thành hỏi không, không người nào hé răng, Đồ Hưu Khôi không nói một tiếng, giống như là không có nghe thấy, Thanh Nha thì vẫn như trước bình thản cười cười nhìn hắn.

Thấy tình trạng này, Dữu Khánh nghiêng đầu ra hiệu với Nam Trúc một cái, thể hiện ngồi xuống đợi đi, dùng ánh mắt chỉ định vị trí cho gã ngồi.

Nam Trúc tự nhiên là ngầm hiểu tất cả, nên làm như thế nào, lúc trước đều đã có trao đổi, lập tức đi tới vị trí mà Dữu Khánh ra hiệu.

Bản thân Dữu Khánh cũng tìm một vị trí ngồi xuống. Đối với bố cục trong căn phòng này, hắn đã thuộc lòng từ lâu, trong lòng âm thầm suy luận, kết hợp với số lượng nhân vật có khả năng có mặt tại đây, xây dựng lên các loại hoàn cảnh và các loại khả năng có thể xảy ra, cục diện hiện tại nên làm như thế nào, gần như là không cần phải suy nghĩ gì nhiều, liền trực tiếp đi thẳng tới một ví trí bên xửa sổ và ngồi xuống.

Thanh Nha quan sát sư huynh đệ hai người một chút, hơi có chút ngạc nhiên với cách hai người chọn chỗ ngồi mỗi nơi một người như vậy, nhưng cũng không có suy nghĩ gì nhiều, mỉm cười tiếp tục bóc đậu phộng ăn, cũng không có thúc giục Vương Tuyết Đường đi ra gặp mặt.

Đồ Hưu Khôi thỉnh thoảng đưa khóe mắt quan sát sư huynh đệ hai người một chút. Ông ta thực hiện đủ các loại động tác lặt vặt khác nhau, khi thì vuốt vuốt chòm râu của mình, khi thì lật tới lật lui ống tay áo, có khi thì chỉnh chữa móng tay. Tất cả đều có vẻ rảnh rỗi đến mức nhàm chán.

Dữu Khánh cũng không biết Vương Tuyết Đường muốn bỏ mặc mình trong bao lâu, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, hắn đã dám đến đây, chính là muốn tùy cơ ứng biến, muốn tìm kiếm các loại cơ hội, rồi sau đó mới quyết đoán lợi dụng. Hiện tại Vương Tuyết Đường cố ý để cho hắn chờ, với hắn mà nói, chính là một cơ hội vô cùng tốt, có thể tiết kiệm cho hắn không ít động tác.

Hắn nhất định cần nắm bắt được cơ hội vừa mới tới liền có được này, tránh để trôi qua về sau tìm cơ hội tốt như vậy là rất khó khăn.

Vì vậy, hắn liền không muốn đợi một khắc nào, ngồi tại đó nhấc chân gác lên một chân khác, một tay thuận tiện chọc vào trong giày của mình, nhìn có vẻ như rất ngổ ngáo, cà lơ phất phơ, động tác nhưng là rất tự nhiên.

Thanh Nha và Đồ Hưu Khôi đều lưu tâm đến động tác của hắn, nhưng sau một chút quan tâm, rồi cũng không để ý tới nữa.

Nam Trúc đương nhiên cũng đề ý đến, ánh mắt dừng lại tại trên chiếc giày của Dữu Khánh, lúc này mới phát hiện hôm nay lão Thập Ngũ đeo một đôi giày đế dày, khóe mắt vô ý thức nhảy lên, mơ hồ nhận thức được chút gì đó.

Gã làm bộ buồn chán hết nhìn đông tới nhìn tây, trên thực tế thì khóe mắt một mức lặng lẽ chú ý tới phản ứng của Dữu Khánh, đồng thời trong lòng chăm chú quan sát hai người Thanh, Đồ.

Dữu Khánh thì quang minh chính đại đưa mắt quan sát hai người Thanh, Đồ, chỉ là bàn tay đặt ở trên giày có phần buồn chán, không có việc gì để làm, loay hoay sờ mó lung tung trên giày, thỉnh thoảng lại sờ đến phía sau chiếc giày, đẩy gót chân hơi chút hở ra khỏi thành giày, sau đó ngón tay giống như lột da thọc vào, móc lên từ phía sau tới mũi giày, giống như vén rèm lên mà đem thành giày đâm ra một cái lỗ hổng, ngón tay thọc vào bên trong giày móc một cái, kéo ra một đoạn mồi đánh lửa hắn đặc biệt làm lúc tối hôm qua.

Mồi đánh lửa thuận thế chui vào trong tay áo hắn, bên ngoài chiếc giày cũng khôi phục lại nguyên dạng, cũng đeo vào chân lại bình thường.

Tầm mắt hai người Thanh, Đồ không có dễ dàng phát hiện thấy, tầm mắt Nam Trúc thì tương đối dễ dàng phát hiện được, lại thêm gã đã có dự đoán, cho nên gần như là nhìn thấy tận mắt có thứ gì đó tiến vào trong tay áo của Dữu Khánh, điều này thật sự khiến cho tim gã nhảy thình thịch cả lên.

Gã phát hiện thấy lá gan của lão Thập Ngũ quả thật là rất lớn, dám làm như vậy để đưa đồ vật vào đây, nếu lúc trước bị kiểm tra cẩn thận thì tất nhiên sẽ bị lộ.

Thử nghĩ xem, một khi phát hiện thấy tại bên trong giày có vật gì đó không rõ ràng, người ta tất nhiên sẽ điều tra rõ đó là thứ gì, sau khi điều tra ra, chỉ cần suy nghĩ cũng có thể biết được kết quả.

Cũng may đối phương không có lục soát kỹ càng, nếu không thì không thể tưởng tượng nổi hậu quả, bây giờ nghĩ tới, lòng gã vẫn còn sợ hãi.

Chương 493: Chờ đợi (2)

Thực sự không biết rằng, người lập ra kế hoạch hành động này là Dữu Khánh thì không chút nào hoảng loạn, sự việc lần này liên quan trọng đại, người bủn xỉn như hắn mà thậm chí còn không tiếc tiêu phí mấy vạn lượng ở khách sạn một đêm, để nhiều lần lặp lui lặp tới mưu tính cho kế hoạch được phù hợp, không có khả năng quá mức khinh suất khi xâm nhập vào hang hổ.

Lúc đầu, hắn là dự định cầm theo đồ vật như một vật phẩm tùy thân để đưa vào, nhưng sau đó nhịn không được lo lắng nhiều hơn một chút, vạn nhất đối phương lục soát người thì làm sao bây giờ? Mồi

đánh lửa này của hắn là không thể để mở ra, nếu như mở ra sẽ lập tức lộ tẩy, hắn suy nghĩ mãi, cuối cùng vì để ổn thỏa mà đem đồ vật giấu giếm đi.

Đối phương muốn lục soát thì để cho đối phương lục soát, không lục soát kỹ càng là sẽ không tìm ra được, nếu như thật sự lục soát kỹ càng thì cho dù có giấu giếm như thế nào cũng không có cách nào đưa đồ vật đi vào.

Hắn cũng không sợ đối phương lục soát tỉ mỉ, nếu thật sự lục soát đến mức khiến hắn phải cởi giày thì hắn có thể giả bộ thẹn quá hóa giận, làm như là cho rằng đối phương đang cố ý hạ nhục mình, bày ra thể diện của Thám Hoa lang, không chấp nhận bị nhục nhã, từ đó từ chối việc cởi giày.

Cùng lắm thì phất tay áo bỏ đi, cũng không có khả năng thật sự để cho đối phương lột giày, hắn cũng không tin đối phương dám cứng rắn cưỡng ép tại Lang Hoàn cư.

Nói chung là sẵn sàng không gặp mặt cũng không có khả năng để cho đối phương lục soát ra vật đó.

Cho nên đối phương gần như là không có khả năng lục soát ra được thứ hắn giấu, vậy thì hắn có gì phải lo lắng cơ chứ? Hoàn toàn có thể thoải mái thản nhiên ứng đối.

Sự thực đã chứng minh bên này cũng không có lục soát nghiêm ngặt đến mức như vậy, chỉ lục soát qua loa lấy lệ theo kiểu dự phòng mà thôi.

Vào lúc này, mồi đánh lửa đặc chế đã được Dữu Khánh nhét vào trong tay áo nhưng hắn vẫn chưa dừng lại động tác, hai tay đều đưa vào trong tay áo, một tay từ bên trong rút ra một đầu sợi tơ, sau đó nhanh chóng dùng động tác rất nhỏ cuộn sợi tơ lại, thoạt nhìn từ bên ngoài giống như là hai tay đang buồn chán vờn nhau ở trong tay áo.

Không ngừng từ mặt trong quần áo rút sợi tơ ra, lại không ngừng cuộn sợi tơ lại, khi đến lúc kết thúc thì lấy đầu cuối buộc vào vòng tròn nhỏ nơi đầu mút mồi lửa, sau đó lấy một chiếc đinh thép găm tại trên mồi lửa đâm vào, xuyên ngang qua đến phần đuôi mồi lửa.

Sau khi làm xong hết những tiểu động tác này, hắn mới bỏ chiếc chấn gác lên để che chắn, buông hai tay ra nằm tựa trên ghế, chú ý tới hai người Thanh, Đồ một chút, thừa dịp hai người không đề phòng, nhanh chóng ra hiệu ánh mắt với Nam Trúc, hơi gật đầu thể hiện.

Nam Trúc nháy nháy mắt, cho thấy đã biết rõ rồi, sau đó hít sâu một hơi, một tay gác qua trên bàn trà, liếc nhìn hai người Thanh, Đồ, rồi đột nhiên thuận tay đẩy một cái, một cái cốc trà rơi thẳng xuống.

Trong phòng tương đối yên tĩnh, chỉ có âm thanh Thanh Nha bóp vỡ vỏ đậu phộng "Lộp bộp" thỉnh thoảng vang lên, một tràng âm thanh lách cách loảng xoảng đột nhiên vang lên, có vẻ vô cùng chói tai, Thanh Nha và Đồ Hưu Khôi giật mình vụt ngẩng đầu lên nhìn chăm chú tới.

Chỉ thấy một bộ ấm chén trà trống không rơi xuống va chạm loảng xoảng, rơi tại trên thảm, bộ trà cụ bằng ngọc này vậy mà lại không có bị rơi vỡ.

Nam Trúc nhanh chóng đứng lên, khom lưng nhặt đống trà cụ đặt lại trên bàn trà, sau đó có vẻ kinh sợ quay sang Đồ Hưu Khôi cất lời xin lỗi, "Xin lỗi, rất xin lỗi, muốn uống ngụm trà, cầm bình trà lên lại phát hiện là bình không, khi thả xuống lại không để ý, xẩy tay rồi."

Nhìn thấy chẳng qua là chuyện như thế, Thanh Nha nhịn không được nhìn Đồ Hưu Khôi một cái, không biết đối phương có thể nhận ra hay không, ý của khách nhân dường như là đang đòi trà để uống.

Đồ Hưu Khôi chuyển dời ánh mắt, sau đó tiếp tục tĩnh tọa dưỡng thần, không nói tới trà, ngay cả nước bọt cũng không có dự định lấy ra chiêu đãi.

Dữu Khánh đúng lúc lên tiếng, oán trách: "Mập mạp chết tiệt, ngươi đừng có đi đến đâu cũng bất cẩn cẩu thả có được hay không chứ, quấy nhiễu Vương Chưởng môn nghỉ ngơi, ngươi chịu trách nhiệm được sao?"

Mặt ngoài làm bộ cẩn thận dè dặt, thực ra đã tranh thủ trong chớp mắt Nam Trúc gây ra động tĩnh thu hút ánh mắt người khác chú ý tới, cùng lúc khi ấm chén rơi xuống sàn phát ra tiếng kêu thì hắn đã đưa bàn tay đến phái sau ghế, trực tiếp cầm lấy mồi lửa đặc chế kia đóng đinh tại một góc khuất phía sau khung ghế.

Tại trong phòng, vị trí nào đặt đồ vật sẽ tốt, hoặc là tại trên đồ đạc ở vị trí nào có thể phát huy ra được hiệu quả tốt nhất, lúc trước hắn đã quan sát bố trí trong gian phòng mình thuê để nhớ kỹ, vì vậy chỉ cần tìm đúng cơ hội, hắn thuận tay là có thể đặt vào đúng vị trí của nó.

Tiếng cốc trà va chạm vào sàn nhà đã thành công che giấu âm thanh nhỏ bé khi chiếc đinh đóng vào phía sau lưng ghế.

Dáng vẻ Nam Trúc khúm núm dè dặt giống như nhận bị mắng, thành thành thật thật ngồi trở xuống ghế, cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đây là lần đầu tiên gã cảm thấy có cảm giác yên tâm khi bị người mắng, lời mắng của lão Thập Ngũ chứng tỏ ám thủ đã hoàn thành rồi.

Dữu Khánh đột nhiên lại đứng lên, giống như có vẻ không còn kiên nhẫn chờ đợi được nữa, chủ động hỏi: "Vương Chưởng môn lúc nào gặp chúng ta?"

Đồ Hưu Khôi chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía hắn, lạnh nhạt đáp lại một câu, "Chưởng môn sự vụ bận rộn, không phải ngươi có thể vẫy liền lập tức tới, gọi lập tức đi, nếu không muốn chờ thì có thể rời đi, không ai ép buộc các ngươi." Dứt lời lại khôi phục bộ dạng dưỡng thần.

Dữu Khánh và Thanh Nha chạm ánh mắt với nhau.

Thanh Nha hơi nhún vai, thể hiện mình cũng không biết phải làm sao, bóp nát vỏ đậu phộng, ném hạt vào trong miệng chậm rãi nhai, nhàm chán thì tiếp tục sở thích của mình.

Dữu Khánh thuận thế xoay người lại, cất bước đi đến bên cửa sổ, dựa vào cửa sổ quan sát vườn cây ngoài cửa sổ, cũng nhìn thấy được Mục Ngạo Thiết đang chờ đợi trong vườn.

Hắn cũng không quan tâm tới việc phía sau có người nào đang nhìn mình hay không, chỉ tập trung quan sát tỉ mỉ khung cảnh người qua người lại lác đác bên ngoài, bàn tay gác tại trên bệ cửa sổ mở ra một quả cầu trong suốt bằng sợi tơ, bàn tay hơi nghiêng, quả cầu sợi tơ lập tức lăn ra ngoài cửa sổ. Hắn nhẹ nhàng ấn một ngón tay xuống, đè sợi tơ treo tại trên bệ cửa sổ, đẩy nó dời đến một góc bệ cửa sổ.

Chương 494: Ngươi không sai (1)

Phía dưới, gần với bệ cửa sổ nhất là nóc mái ngói của một cái hành lang liền mái, quả cầu sợi tơ kia chạy dọc mặt tường, rơi thẳng đứng xuống trong rãnh nước giữa mái hiên hành lang và bức tường.

Trong rãnh không có nước, khô rang, khi quả cầu sợi tơ rơi vào trong rãnh thu nước thì chỉ còn lớn cỡ quả trứng cút.

Tại trong vườn, Mục Ngạo Thiết tự nhiên là đã chú ý thấy rồi, hai tay chắp tại phía sau lưng, phát ra tín hiệu đã biết được.

Đứng ở phía trước cửa sổ, Dữu Khánh nhấc tay xoa xoa mũi, ra dấu cho Mục Ngạo Thiết hành động theo kế hoạch.

Trước đó hắn đã giải thích một số kế hoạch được định ra, xoa mũi là một loại, sờ lỗ tai là một loại, xoa mặt lại là một loại khác, và

khoanh cánh tay trước ngực cũng là một loại.

Nhìn thấy Mục Ngạo Thiết cúi đầu nhìn nhìn đầu ngón chân, Dữu Khánh cũng xoay người lại, lưng dựa vào cửa sổ, hai tay trái phải chống lên bệ cửa sổ, dáng vẻ như chờ đợi quá buồn chán, trên thực tế thì một ngón tay đang âm thầm điều chỉnh sợi tơ nơi góc cửa sổ.

Mặc dù sợi tơ là loại trong suốt nhưng cũng không phải là vật vô hình, nếu không đè ép sát vào góc thì vẫn tương đối dễ dàng bị phát hiện, hắn muốn làm chính là tận lực không để cho người ở bên trong phòng chú ý thấy, còn phải làm cho không để ảnh hưởng tới việc đóng cửa sổ, nếu không khẳng định sẽ bị phát hiện ra.

Thanh Nha nhìn thấy dáng vẻ hắn đứng có vẻ không yên, cho rằng hắn thật sự đã chờ đợi có phần không kiên nhẫn được nữa rồi, cười mà không nói, tiếp tục vật lộn với đống đậu phộng của mình, chậm rãi bóp vỡ, chậm rãi móc hạt ra, chậm rãi vân vê chà sát lớp vỏ đỏ giòn, rồi chậm rãi nhét hạt đậu phộng vào trong miệng, híp mắt chậm rãi nhai kỹ thưởng thức.

Thực ra là vì y cũng không biết phải đợi Vương Tuyết Đường đến khi nào, thật sự sợ thời gian chờ đợi quá lâu, số lượng đậu phộng trong túi sẽ không đủ để ăn, vì vậy mà giảm chậm tốc độ.

Tất cả đều có thể nhận ra được y quả thực rất thích ăn đậu phộng, đã thành một loại sở thích đặc biệt.

Đồ Hưu Khôi thỉnh thoảng dùng khóe mắt quan sát hắn, cũng nhận thấy dáng vẻ Dữu Khánh dường như đã chờ đợi không yên nữa rồi, không để ý mà khóe miệng hiện lên nét tươi cười có ẩn chứa sự mỉa mai…

Mục Ngạo Thiết chậm rãi quanh quẩn trong vườn, có vẻ như rảnh rỗi không biết làm gì đi lang thang khắp nơi, cuối cùng đi đến trong hành lang có vị trí mục tiêu.

Trong khi quan sát xung quanh, cũng chú ý thấy sợi tơ buông rơi xuống trong rãnh thu nước, khi vung tay đi ngang qua thì thuận tay đưa ngón tay móc lấy sợi tơ, vận công cắt đứt sợi tơ, tránh cho nó quá dài, đem đoạn tơ dư ra kia lấy đi, trên đường đi, ngón tay cuốn lại thu vào trong tay áo, trở về sẽ xử lý sau.

Khi đi tới chỗ ngoặt của hành lang, y đưa tay móc một cành hoa tới trước mũi, hơi ngửi một chút, rồi hái lấy một cành, sau đó lại vừa ngửi nhẹ vừa xoay người đi trở lại.

Sau khi lần nữa quay trở về đến vị trí mục tiêu, y đột nhiên bấm tay búng ra, một mẩu nhỏ cành hoa được búng bay ra, có một tiếng "Bụp" nhỏ vang lên, nó đã được găm vào trong khe tường, một đầu sợi tơ đang nhẹ nhàng đung đưa lay động được ghim chặt vào trong kẽ tường.

Sở dĩ phải cách không búng ra, là bởi vì y không dám lấy tay ấn vào tường, sợ làm ra động tác khả nghi sẽ dẫn tới hoài nghi, quỷ mới biết rõ xung quanh đây ngoại trừ hộ vệ của Già La Sơn ra thì còn có những kẻ khác đang âm thầm rình mò theo dõi hay không, đây cũng là điều mà Dữu Khánh một mực dặn dò.

Và như vậy, nếu không nhìn kỹ là sẽ không nhìn ra được sợi tơ trong suốt kia.

Mục Ngạo Thiết đi đến gần nhìn một lần, rồi lại đi lui đi tới nhìn xem, sau khi xác nhận không thể dễ dàng bị phát hiện ra được, không cần phải thực hiện điều chỉnh, y mới vẫn duy trì nhịp điệu lang thang rời đi, lần này y trực tiếp đi tìm người phục vụ của Lang Hoàn cư, vừa gặp mặt liền trực tiếp dặn dò: "Đến phòng Vương Chưởng môn Già La Sơn quét dọn một chút đi."

Đây cũng là một trong những cách bố trí của Dữu Khánh sau khi đã suy luận các loại khả năng có thể xảy ra.

Người phục vụ này cũng không có nhận biết y, thực ra, cho dù có nhận biết hay không, đều vẫn phải nhanh chóng cất tiếng đáp ứng,

rồi nhanh chóng thông báo cho nhân viên liên quan đi thực hiện.

Về phần làm như vậy có tạo ra kẽ hở gì hay không, Mục Ngạo Thiết cũng không lo lắng gì, một khi xảy ra chuyện mà bị hoài nghi, Dữu Khánh cũng đã bày cách cho y đối phó.

Lí do ứng đối rất đơn giản, nhìn thấy Dữu Khánh và Nam Trúc đi đến căn phòng của Vương Tuyết Đường đã quá lâu mà không thấy có động tĩnh gì, lo lắng đã xảy ra chuyện gì đó, cho nên mượn cớ quét tước, để cho người phục vụ của Lang Hoàn cư đến xem.

Cho đến khi nhìn thấy nhân viên quét dọn quả thực đã đi về phía căn phòng mà Vương Tuyết Đường đang ở, Mục Ngạo Thiết mới yên tâm rời đi, những chuyện còn lại bên trong căn phòng của Vương Tuyết Đường không cần y quan tâm, y cũng không quan tâm nổi, tự có lão Thất và lão Thập Ngũ đi ứng đối.

Rời đi nơi này, y còn có việc khác cần phải làm, tiếp tục lang thang, quanh quẩn bên trong Lang Hoàn cư. Đêm qua, Dữu Khánh đã làm ra hai cái mồi lửa đặc chế tương tự nhau, hắn sẽ đặt một cái tại nơi ở của Vương Tuyết Đường địa, một cái còn lại thì cần Mục Ngạo Thiết đi bố trí tại một nơi khác…

Cóc cóc cóc, có tiếng đập cửa vang lên, Đồ Hưu Khôi đang an thần tĩnh tọa lập tức ngước lên nhìn, cất tiếng, "Vào đi."

Cửa mở ra, Tôn Cửu tiến vào, đi tới bên cạnh Đồ Hưu Khôi khom người bẩm báo: "Đồ trưởng lão, nhân viên dọn phòng của Lang Hoàn cư tới đây, có muốn dọn dẹp ngay bây giờ luôn không?"

Đồ Hưu Khôi hơi cau mày, quay đầu lại nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ một cái, có chút ngạc nhiên, không hiểu tại sao hôm nay lại tới quét dọn sớm như vậy.

Ông ta xua tay áo, nhưng còn chưa kịp mở miệng nói lời nào thì Dữu Khánh dường như lấy lại tinh thần, vội vàng nói chen vào giống như

hét lên: "Vậy thì vào quét dọn đi, dọn dẹp nơi đây cho sạch sẽ một chút."

Đồ Hưu Khôi lập tức quay đầu nhìn tới, khiển trách: "Chuyện nơi đây có phần cho ngươi làm chủ được sao?"

Dữu Khánh nghẹn lời, sắc mặt có vẻ ngượng ngùng.

Đang ngồi tại đó, con mắt Nam Trúc xoay chuyển vòng vòng, ánh mắt không ngừng lấp lóe.

Gã tận mắt nhìn thấy quá trình lão Thập Ngũ dặn dò các cách ứng biến cho lão Cửu, đương nhiên biết rõ việc quét dọn tới đây là một phần nằm trong kế hoạch của lão Thập Ngũ.

Thanh Nha mỉm cười, giống như đã nhận ra Dữu Khánh khó thể nhẫn nại chờ đợi được nữa rồi, muốn mượn chuyện quét dọn để bức ép Vương Tuyết Đường ở phòng trong đi ra đây.

Đồ Hưu Khôi rõ ràng không để cho người nào đó được như mong muốn, quay đầu lại lập tức nói với Tôn Cửu: "Nói cho người quét dọn biết, nếu không có chúng ta cho gọi thì không cần bọn họ tới quét dọn."

"Vâng." Tôn Cửu nghe lời đi ra, trước khi rời đi còn nhịn không được lặng lẽ liếc nhìn Dữu Khánh một cái, đêm tối Vương Vấn Thiên xảy ra chuyện, gã cũng có mặt tại đó, bây giờ nhớ lại trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Chương 495: Ngươi không sai (2)

Dữu Khánh thì hơi cau mày, lời căn dặn đó của Đồ Hưu Khôi đối với nhân viên quét dọn là một trường hợp mà hắn không muốn nghe được nhất.

Mục đích trong bố trí này của hắn chính là vì muốn giữ cho sợi tơ trên cửa sổ này không bị phát hiện.

Lý do rất đơn giản, cho dù là theo những suy luận, dự đoán trước đây, hay là với thực tế hiện trường lúc này, nếu như Già La Sơn không có tận lực kiểm tra, trong tình huống không cảnh giác thì sẽ không dễ dàng phát hiện được sợi tơ mà hắn ẩn giấu, thay vào đó, người dễ dàng phát hiện ra nhất lại là nhân viên quét dọn của Lang Hoàn cư.

Theo hắn biết, trong khách sạn thượng đẳng như thế này, mỗi ngày đều sẽ có nhân viên quét dọn phòng cho khách, khách sạn càng tốt quét dọn càng cẩn thận, đây là điều hắn lo lắng nhất.

Một khi sợi tơ kia bị phát hiện ra, lần tìm nguồn gốc của sợi dây là điều tất nhiên, khẳng định sẽ lôi kéo ra được mồi đánh lửa đặc chế đặt phía sau ghế dựa, tuy rằng sau đó chưa chắc đã có thể khẳng định là do hắn bố trí, nhưng đủ để cho một phen tâm huyết của hắn trở thành công cốc.

Hắn chủ động đưa nhân viên quét dọn của Lang Hoàn cư tới chính là muốn chế tạo ra hai loại kết quả.

Một loại chính là trong lúc quét dọn, hắn có mặt tại hiện trường, có tay hắn che chắn gây ra chướng ngại trên cửa sổ thì có thể dễ dàng tránh bị việc nhân viên quét dọn phát hiện thấy sợi dây, mà sau lần quét dọn hôm nay, cho dù sau đó khách nhân trong phòng còn có yêu cầu quét dọn, thì khả năng tiếp tục lau chùi bệ cửa sổ gần như sẽ không xảy ra.

Một loại khác chính là tại trong thời điểm tiếp khách như thế này, gọi người tới quét dọn chính là hi vọng Đồ Hưu Khôi có thể nói ra lời nói hôm nay không cần quét dọn, vì để thúc đẩy đối phương nói ra lời như vậy, vừa rồi hắn quan sát sắc mặt ông ta, thấy Đồ Hưu Khôi dường như không muốn để cho người vào quét dọn, cho nên mới cố ý nói ra lời như thế, làm ra vẻ như muốn mượn chuyện này để gặp

được Vương Tuyết Đường, muốn kích cho đối phương nói ra lời hắn muốn.

Nhưng mà Đồ Hưu Khôi lại khiến cho hắn phải thất vọng, quyết định của Đồ Hưu Khôi đã tăng thêm biến số.

Đây là kế hoạch không bằng biến hóa, tuy nhiên hắn cũng đã có chuẩn bị sẵn phương án khắc phục, cho dù là hôm nay Đồ Hưu Khôi kêu người tới quét dọn, hắn cũng đã có kế hoạch khắc phục, bố trí người trông chừng tại gần đây, một khi phát hiện thấy bên này kêu gọi nhân viên dọn phòng tới quét dọn, hắn liền sẽ lập tức tạo ra quấy nhiễu.

Thí dụ như lại lần nữa tới cửa bái kiến, thí dụ như trên đường ngăn cản nhân viên dọn phòng nói chút gì đó để việc quét dọn diễn ra nhanh chóng, nói chung chính là phải tạo ra đủ loại quấy nhiễu, dùng đủ các loại thủ đoạn khiến cho nhân viên dọn phòng không thể phát hiện được sợi dây kia.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu mà hắn sẽ bỏ ra mấy vạn lượng để thuê một căn phòng nơi đây, bất cứ lúc nào cũng có thể điều chỉnh kế hoạch ngay tại bên trong khách sạn.

Cửa đóng lại, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, chỉ có âm thanh Thanh Nha bóp vỡ đậu phộng thỉnh thoảng vang lên.

Dữu Khánh cuối cùng cũng không cần phải tiếp tục thủ tại bệ cửa sổ nữa rồi, thỉnh thoảng hắn lại đi tới đi lui trong phòng, thỉnh thoảng lại đi trở về bên bệ cửa sổ nhìn ra xa bên ngoài, thỉnh thoảng cũng sẽ ngồi xuống tựa người trên ghế chờ đợi, đủ các loại động tác cho thấy tâm trạng đứng ngồi không yên, trong lòng khó nhẫn nại.

Tại hiện trường, chỉ có mình Nam Trúc biết rõ tính cách của hắn, biết rõ rằng bước then chốt đầu tiên trong kế hoạch của lão Thập Ngũ hắn là đã được hắn hoàn thành rồi, trong lòng thanh thản nên mới đảo loanh quanh.

Gã phát hiện thấy trẻ tuổi thật là tốt, thật sự là người dám nghĩ dám làm, vậy mà dám chạy đến ngay phía dưới mí mắt của Chưởng môn Già La Sơn để bố trí sát khí, hơn nữa còn là lần đầu gặp mặt liền làm ra thủ đoạn này, đổi thành gã thì chỉ suy nghĩ thôi cũng không dám suy nghĩ theo phương hướng này, vấn đề là tên gia hỏa lão Thập Ngũ này thực sự đã làm được rồi.

Suy nghĩ lại quá trình vừa rồi, gã thực sự là phập phồng lo lắng, hãi hùng khiếp vía, cho dù là bây giờ, gã vẫn còn chưa rũ bỏ được tâm trạng khẩn trương của mình.

Đảo qua đảo lại, ngồi lên ngồi xuống, một canh giờ cứ như vậy lặng lẽ trôi qua.

Thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa phòng trong, Dữu Khánh thực sự muốn để cho người thắp mấy nén hương tại trong phòng, để dễ dàng dùng Quan Tự quyết nhìn xem, Vương Tuyết Đường là đang ngủ ở trong đó, hay là đang đả tọa tu luyện, vậy mà lại có thể phơi hắn lâu như vậy.

Chờ rồi tiếp tục chờ, giờ cơm trưa cũng đã trôi qua.

Thời gian chờ đợi dường như có chút khó khăn cho đám người, nhưng mà Dữu Khánh với dáng vẻ như không kiên nhẫn chờ đợi được cuối cùng vẫn còn chịu đựng được.

Mặt trời nghiêng xuống phía Tây, cho đến khi hết nửa buổi chiều, cánh cửa phòng trong mới lạch cạch một tiếng, mở ra, Vương Tuyết Đường ăn mặc cẩm y hoa phục cuối cùng chắp tay sau lưng thả bộ bước ra, rất có khí thế, chỉ là trong ánh mắt khóa chặt Dữu Khánh có chứa sát ý.

Dữu Khánh và Nam Trúc chưa có gặp qua lão ta, không nhận biết, nhưng có thể đoán ra là ai.

Đồ Hưu Khôi là người đầu tiên đứng lên chắp tay, Thanh Nha nhanh chóng ném vỏ đậu phộng xuống, khẩn cấp bỏ đôi guốc gỗ xuống,

đeo vào đứng lên hành lễ.

Sư huynh đệ hai người tự nhiên cũng là hành lễ theo.

Vương Tuyết Đường chắp tay đi tới trước, đi tới chủ vị thì ngồi xuống, Đồ Hưu Khôi đi đến đứng ở một bên, chỉ tới Dữu Khánh, thì thầm một tiếng, "Chính là vị này."

Ánh mắt Vương Tuyết Đường lần nữa khóa chặt Dữu Khánh, trên dưới quan sát kỹ càng một phen, sau đó trầm giọng hỏi: "Ngươi chính là A Sĩ Hành, con trai của A Tiết Chương?"

Dữu Khánh còn có thể đáp như thế nào, chỉ có thể cung kính trả lời: "Chính phải."

Vương Tuyết Đường: "Năm đó tại kinh thành Cẩm quốc, phụ thân ngươi coi như là nhân vật hàng đầu, ta cùng với phụ thân ngươi xem như là người quen cũ, thực sự không nghĩ tới A Tiết Chương lại sinh ra một tên nghiệt tử như ngươi!"

Khóe miệng Dữu Khánh giật giật, cũng không biết vị này là đang chỉ việc mình vứt quan bỏ đi, hay là chỉ việc hại Vương Vấn Thiên, hắn không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể trước tiên chăm chú lắng nghe.

Vương Tuyết Đường chợt xoay chuyển chủ đề câu chuyện, "Nói đi, tìm ta có chuyện gì?"

Dữu Khánh cũng không tin Thanh Nha chưa nói cho lão ta biết, ngoài miệng vẫn cung kính nói: "Vãn bối tới đây là muốn bẩm báo với tiền bối, việc ngày ấy tại Lang Hoàn cư cùng với Vấn Thiên huynh thật sự là một sự hiểu lầm…"

Vương Tuyết Đường dường như không thích nghe tới chuyện này, trực tiếp nhấc tay ra hiệu ngừng lại, "Nếu là vì việc này, vậy thì không nên nói nữa, những chuyện xảy ra ta đều đã biết rõ ràng rồi, là khuyển tử sai lầm, có sai trước, ngươi không sai, U Sai cũng

không có sai, tất cả đều là chính nó gieo gió gặt bão, mới có kiếp nạn này, Thám Hoa lang đại nhân không cần phải tự trách. Chuyện đã qua không thể tìm lại, đều đã trôi qua rồi, mỗi người khỏe mạnh là được."

Chương 496: Đã quyết ý (1)

Chuyện gì vậy chứ?

Một phen lời nói này của đối phương khiến cho Dữu Khánh sững sờ ngay tại chỗ, không nghĩ tới lòng dạ vị này lại rộng lớn bao dung như vậy, mối thù giết con vậy mà lại bỏ qua một cách nhẹ nhàng như thế. Nói chung là làm cho hắn không thể tiếp tục nói ra một loạt lời nói biện giải đã chuẩn bị sẵn.

Còn có thể nói gì nữa bây giờ? Chuẩn bị một đống lời biện giải không phải là dùng để hóa giải oán cừu giữa hai bên sao, bây giờ người ta đã bày tỏ tha thứ cho mình, nói tiếp chính là lời vô nghĩa.

Nhưng vấn đề là nếu không nói một câu nói nào lại cảm thấy trong lòng không có xác định.

Nếu như đối phương thực sự là người biết rõ lí lẽ như thế, vậy thì ánh mắt ẩn chứa sát ý khiến cho lòng hắn rùng mình khi đối phương bước ra khỏi phòng đó là có ý nghĩa gì chứ?

Hắn và Nam Trúc không khỏi quay mặt nhìn nhau.

Sau một hồi hơi chút sửng sốt, hắn vẫn là nhịn không được cất lời nói tiếp: "Tiền bối phẩm hạnh thanh cao, đức độ, vãn bối thực sự kính nể, nhưng mà vãn bối vẫn muốn nói ra rõ ràng sự việc. Đêm đó tại Kinh Hồng điện, vãn bối thật sự không có ý nghĩ muốn đẩy Vấn Thiên huynh vào chuyện bất nghĩa, chỉ vì vãn bối cô độc lẻ loi…"

Vương Tuyết Đường lại nhấc tay ngắt lời hắn, nói: "Ta đã nói rồi, ta đã biết rõ những việc xảy ra, không cần tiếp tục giải thích gì nữa. Ta nói chuyện quá khứ chính là quá khứ, Thám Hoa lang chẳng lẽ không tin bản tọa sao?"

"Không phải." Dữu Khánh vội vàng xua tay, bày tỏ không phải là không tin.

Vương Tuyết Đường không đợi cho hắn giải thích, lại ngắt lời: "Được rồi, Thám Hoa lang không cần suy nghĩ nhiều, yên tâm trở về là được. Ta còn có chút công vụ môn phái cần phải giải quyết, không lưu ngươi lại nữa. Đồ trưởng lão, thay ta tiễn khách."

"Vâng." Đồ Hưu Khôi đáp lời, trên mặt hiện nét tươi cười, đưa tay ra làm tư thế mời với hai sư huynh đệ, ông ta có thể hiểu được chuyện Vương Tuyết Đường thay đổi thái độ.

Cho dù Dữu Khánh có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói, nhưng đối diện với kiểu thái độ khoan hồng độ lượng đó của Vương Tuyết Đường thì cũng khó thể nói ra, cảm giác giống như là súc thế đã lâu, hết sức tung ra một quyền nhưng lại đánh vào trên bông vải, tốn công vô ích.

Đây là kết quả mà hắn muốn, nhưng sự khác biệt trong quá trình khiến cho hắn cảm thấy đây không phải là kết quả mà mình mong muốn.

Nhưng mà người ta đã là hết sức nhân từ, lời cũng đã nói đến mức độ này, hắn cũng không còn lí do gì để tiếp tục nán lại, chỉ có thể đứng dậy nói lời từ biệt, rồi theo Đồ Hưu Khôi rời đi.

Nam Trúc đuổi theo, Thanh Nha cũng nhấc đôi guốc gỗ cọc cọc đuổi theo.

Vương Tuyết Đường lại lên tiếng kêu gọi một tiếng, "Thanh Nha, ngươi lưu một chút."

Thanh Nha quay đầu lại, hơi giật mình, đành phải quay trở về chỗ, ngồi xuống.

Ngoài cửa, đưa khách nhân tống ra tới đoạn hành lang nằm ngoài khu vực nhân viên bảo vệ canh gác, Đồ Hưu Khôi vẻ mặt mỉm cười, chắp tay dừng lại, không có đưa tiễn xa hơn.

Dữu Khánh mấy lần quay đầu nhìn lại, có một loại cảm giác nào đó quanh quẩn thật lâu trong lòng, đợi cả nửa ngày, kết quả bị người ta dùng mấy câu nói liền đuổi đi rồi, làm cho chính hắn cũng không biết như vậy có xem như là uất ức hay không.

Trở về bên trong phòng, Đồ Hưu Khôi hơi gật đầu ra hiệu với Vương Tuyết Đường.

Lúc này Vương Tuyết Đường mới nói với Thanh Nha: "Tại sao bọn chúng vẫn còn lề mề, dây dưa ở nơi này, đêm dài lắm mộng, chuyện mà Đồ trưởng lão dặn dò, ngươi cần phải nhanh chóng thực hiện cho xong đi."

Thanh Nha biết chuyện mà lão ta nói tới chính là việc đuổi vị Thám Hoa lang kia ra khỏi Ảo Vọng, y liền đứng lên trả lời: "Vương Chưởng môn cứ việc yên tâm, nhất định sẽ mau chóng hoàn thành."

Vương Tuyết Đường chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đồ Hưu Khôi lập tức đưa tay ra hiệu cho Thanh Nha cứ tự tiện hành động, Thanh Nha khẽ gật đầu, rồi xoay người rời đi…

Sau khi đi xuống lầu, hai sư huynh đệ gặp được Mục Ngạo Thiết đang chờ đợi phía dưới.

Vừa gặp mặt, Mục Ngạo Thiết lập tức quan sát hai người từ trên xuống dưới một lượt, khi không nhìn thấy có vấn đề gì mới cất bước đuổi theo.

Ba người đi xuyên qua khu vườn xinh đẹp, đi lên trên lầu trở về căn phòng của mình, sau đó Mục Ngạo Thiết cất lời hỏi: "Tại sao lâu như vậy mới đi ra?"

Lúc trước y ở bên ngoài đợi rất lâu, không nghĩ tới bọn họ có thể chờ đợi trong căn phòng của Vương Tuyết Đường đến nửa ngày, vô cùng lo lắng không biết có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Nếu không phải là thỉnh thoảng có thể nhìn thấy Dữu Khánh đảo qua bên cửa sổ, y thật sự đã tự mình xông vào nhìn xem tình hình rồi.

Nam Trúc cười ha hả, "Còn có thể là tại sao, bị người ta cho leo cây nửa ngày."

Mục Ngạo Thiết tự nhiên là muốn quan tâm đến kết quả, "Kết quả như thế nào?"

Nam Trúc giang hai tay ra, cười khổ nói:

"Uổng làm tiểu nhân. Có vẻ như tự chúng ta đã quá lo lắng. Người ta nhìn rất thoáng, nói rõ là do con trai của mình không đúng, tất cả đều là do con trai mình sai trước, nói rằng sự việc đã trôi qua, cũng không muốn tiếp tục truy xét cái gì, hại lão Thập Ngũ chuẩn bị sẵn một bụng lời nói cũng không thể phát huy được tác dụng, sự việc kết thúc như thế đó. Thực sự phải nói, người có thể làm Chưởng môn một môn phái lớn như vậy, lòng dạ quả thực không phải loại tiểu nhân vật chúng ta đây có thể tưởng tượng."

Mục Ngạo Thiết cũng không nghĩ tới sự việc lại đơn giản như thế, ít nhiều cũng thở phào nhẹ nhõm theo.

Sự việc có thể chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ đương nhiên là kết quả tốt nhất, nếu không, tạo ra một loạt hậu quả cũng chưa chắc có thể hay, đó là điều mà không ai muốn nhìn thấy.

Nhưng mà, khi ánh mắt liếc sang bên, nhìn thấy Dữu Khánh ngồi ở một bên sắc mặt âm trầm không nói lời nào, y có phần sửng sốt, tại

sao có cảm giác lão Thập Ngũ không vui vẻ.

Vào lúc này, Dữu Khánh chợt hỏi một câu, "Lão Cửu, chuyện bên ngươi chuẩn bị như thế nào rồi?"

Mục Ngạo Thiết hạ thấp giọng trả lời: "Sợi dây ngươi ném xuống dưới đã được che giấu đi rồi, một mồi đánh lửa khác cũng đã được bố trí ổn thỏa tại vị trí thích hợp. Hẳn là không có vấn đề gì."

Nam Trúc nói: "Lão Cửu, một hồi, ngươi khổ cực một chút, quay lại tìm cơ hội dỡ xuống đi. Mà thôi, cũng không cần quan tâm tới nữa, sau này cho dù có bị phát hiện thấy thì cũng không có liên quan gì với chúng ta."

Dữu Khánh vẻ mặt nặng nề, âm trầm toát ra một câu, "Ngươi thật sự cho rằng Vương Tuyết Đường có thể buông tha chúng ta sao?"

Khi nói những lời này thì trong đầu hắn lại xuất hiện ánh mắt Vương Tuyết Đường nhìn hắn khi đi từ buồng trong bước ra, trong mắt ẩn chứa sát ý!

Nam Trúc hoài nghi hỏi: "Ý của ngươi là, lão ta có thể nói không giữ lời?"

Dữu Khánh: "Ta chỉ hỏi ngươi một câu, nếu như lão ta thực sự bỏ qua việc này, vì sao phải để cho chúng ta chờ đợi nửa ngày mới lộ diện?"

Nam Trúc ngây người, nhất thời ấp úng, "Có khả năng… Có khả năng trong lòng cảm thấy có phần không thoải mái."

Tuy nói ra như vậy, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ hoài nghi không chắc chắn.

Chính vào lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân lóc cóc quen thuộc, ngay sau đó lại vang lên tiếng gõ cửa cọc cọc.

Chương 497: Đã quyết ý (2)

Mục Ngạo Thiết đi ra mở cửa, không ngoài dự đoán, từ tiếng bước chân là có thể nhận ra khách nhân.

Thanh Nha mỉm cười đi vào, mở miệng nhân tiện nói: "Chư vị thật là…" Tiếng nói chợt ngừng bặt, ánh mắt nhanh chóng quét qua quét lại bên trong phòng, rõ ràng đã phát hiện thấy bố trí và trang trí bên trong phòng gần như giống y như đúc với căn phòng của Vương Tuyết Đường, trong một chớp mắt, y thiếu một chút đã tưởng rằng mình đi nhầm phòng.

Y cũng không có suy nghĩ nhiều, sau khi lấy lại tinh thần thì tiếp tục nói: "Chư vị thực sự là có nhã hứng, căn phòng này mấy vạn lượng một ngày, nói vào ở liền vào ở, thực là xa hoa."

Dữu Khánh đứng dậy đáp lời, "So với Kinh Hồng điện thì kém xa. Ta nghe nói khách nhân đến Kinh Hồng điện vui chơi, không ít người một đêm vung ra hơn thượng trăm vạn lượng, tiêu pha xa xỉ đến nỗi đám người thường bọn ta có nghĩ cũng không dám nghĩ."

"Ta chỉ là có quen thuộc với lão bản nương nơi đó, dính chút ánh sáng mà thôi, ta đến đó không có tiêu tiền." Thanh Nha cười tủm tỉm đi tới trước mặt Dữu Khánh, đột nhiên thay đổi sắc mặt, nghiêm trang hỏi: "Thám Hoa lang dự định khi nào rời đi Ảo Vọng?"

Dữu Khánh hơi giật mình, "Rời đi? Tạm thời vẫn chưa có dự định rời đi."

Thanh Nha: "Theo ta thấy, vẫn nên nhanh nhanh rời khỏi đi."

Dữu Khánh không hiểu, hỏi: "Tại sao Thanh gia nói lời này?"

Thanh Nha: "Bởi vì ngươi dễ dàng gây ra chuyện rắc rối, ta rất không hoan nghênh ngươi, ngươi rời đi sớm một chút, ta mới có thể yên tâm."

Dữu Khánh đại khái đã hiểu được ý của đối phương, hai bên đều có nắm nhược điểm của nhau, sợ hắn làm liên lụy, nhưng hắn còn có việc cần làm, không thể dễ dàng rời đi, liền nói: "Thanh gia quá lo lắng. Ta dù sao cũng có đọc qua mấy ngày sách, cũng coi như là giảng lý lẽ, người không phạm ta, ta tuyệt không phạm người, tuyệt đối không chủ động gây chuyện thị phi, Thanh gia cứ yên tâm đi."

Thanh Nha: "Bảo ngươi rời đi sớm một chút cũng là vì muốn tốt cho ngươi. Ngươi sẽ không thật sự cho rằng mối thù giết con mà có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, rồi ngay cả một câu nhận lỗi cũng không muốn nghe, thiên hạ có người độ lượng như vậy sao?"

Bầu không khí hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh, sư huynh đệ ba người đều nhìn chằm chằm vào y.

"Ta nhận được tin tức, Già La Sơn đang bí mật triệu tập sát thủ chạy tới nơi này, ngươi có thể bí mật làm thịt người khác, thì người khác cũng có thể bí mật làm thịt ngươi. Vương Tuyết Đường sở dĩ thể hiện ra sự khoan hồng độ lượng là vì muốn làm cho ngươi yên tâm, là hi vọng có thể giữ ngươi lại Ảo Vọng, để dễ dàng cho lão ta ngầm hạ sát thủ. Vì vậy, đi nhanh đi, thừa dịp lão ta chưa chuẩn bị ổn thỏa, nhanh chóng rời đi, trốn về được tới U Giác Phụ, lão ta muốn động tới ngươi cũng khó."

Thanh Nha ra vẻ hảo tâm khuyên nhủ, nhưng dường như cách làm của y đã trái với ý định của Vương Tuyết Đường, Vương Tuyết Đường bảo y hù dọa Dữu Khánh rời đi, nhưng y lại bán ngược Vương Tuyết Đường, lấy Vương Tuyết Đường ra để hù dọa Dữu Khánh.

Không còn cách nào, y và Dữu Khánh nắm được nhược điểm của nhau, Dữu Khánh mà bị dáng vẻ hung dữ của y hù dọa mới là lạ, đành phải thay đổi một chút.

Với y mà nói, chỉ cần có thể hù dọa đuổi người rời khỏi như mong muốn của Vương Tuyết Đường là được, không quan trọng là dùng biện pháp gì.

Nhưng y không biết rằng, những lời này rơi vào trong tai sư huynh đệ ba người thì lại có hàm ý khác.

Nhất là Dữu Khánh, vừa rồi hắn còn đang đắn đo do dự, quả thực cũng là bị lời của Vương Tuyết Đường làm cho có phần thả lỏng cảnh giác, có chút khó xử, nói chung đã bị Vương Tuyết Đường làm cho không biết có nên động thủ hay không, làm như thế nào mới tốt.

Dù sao, hậu quả của việc động thủ sẽ rất không tầm thường, có lẽ sẽ không dễ dàng thừa nhận như tưởng tượng, cho nên đối diện với một khả năng có thể xảy ra thì hắn dễ dàng ôm hi vọng may mắn.

Bây giờ đột nhiên nghe được lời nói của y thì giật mình tỉnh ngộ, Dữu Khánh lập tức thầm kêu một tiếng nguy hiểm thật, mình quả nhiên vẫn còn quá non, người ta có thể ngồi ổn vị trí Chưởng môn đại môn phái, hành sự quả thực tinh tế hơn nhiều so với hắn, trong lòng đột nhiên bốc lên sát ý.

Thời khắc này, ý đã quyết!

Hắn thở phào một hơi, đối diện với người ở trước mắt đang chờ hắn nhanh chóng đưa ra quyết định, nói: "Vậy thì nghe lời Thanh gia. Ngày mai rời đi có được không?"

Thanh Nha không hiểu, hỏi "Với tình hình trước mắt, rời đi càng sớm càng tốt, tại sao phải ngày mai?"

Dữu Khánh: "Chúng ta lần đầu tiên ở trong khách sạn đắt tiền như thế này, nếu không hưởng thụ cho tốt thì quả thực phải xin lỗi chính mình."

Lời này khiến người nghe thèm thuồng, Thanh Nha nhịn không được lấy đậu phộng ra bóc hạt thả vào miệng nhai nhai để an ủi bản thân mình, "Ngươi là người thiếu một chút tiền đó, thiếu một chút đức hạnh này hay sao?"

Dữu Khánh: "Ta cũng muốn nhanh chóng rời đi, nhưng quả thực còn có một số việc cần phải xử lý, chẳng lẽ ngày mai đi cũng không còn kịp nữa sao, ngay cả ở tại trong Lang Hoàn cư cũng không an toàn?"

Thanh Nha: "Được rồi, ngày mai thì ngày mai, sáng mai ta tới đây, tự mình hộ tống ngươi rời đi Ảo Vọng."

"Làm phiền rồi." Dữu Khánh chắp tay cảm tạ.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng cùng chắp tay cảm tạ.

Thanh Nha không nói thêm nhiều nữa, đưa tay vỗ vỗ vai Dữu Khánh, tiêu sái xoay người rời đi, một đường lóc cóc kêu vang.

Tiễn khách nhân rời đi, đóng cửa lại, Dữu Khánh lập tức nói với Mục Ngạo Thiết: "Lão Cửu, ngươi đến trông chừng bên chỗ Vương Tuyết Đường ở, một khi phát hiện thấy trong phòng Vương Tuyết Đường kêu gọi nhân viên Lang Hoàn cư tới dọn phòng thì lập tức phát tín hiệu cho ta, ta sẽ nhanh chóng chạy tới ứng biến." Dứt lời liền đi tới bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, nhìn về phía địa điểm mục tiêu, "Nhận được tin tức của ngươi, bên này sẽ đóng cửa lại làm tín hiệu."

"Được." Mục Ngạo Thiết đáp lời rồi rời đi.

Đi ra khỏi phòng bên này, Thanh Nha cũng không có đi nơi nào khác, cất bước đạp vang đôi guốc gỗ quay trở lại căn phòng của

Vương Tuyết Đường, bị bảo vệ chặn lại, đi thông báo rồi mới cho đi vào.

Trong gian phòng, gặp lại Vương Tuyết Đường, Thanh Nha lập tức khoe thành tích, "Vương Chưởng môn, việc ngài dặn dò ta đã làm ổn thỏa cho ngài rồi. Sáng sớm ngày mai vị Thám Hoa lang kia sẽ rời đi."

Vương Tuyết Đường lập tức hỏi: "Ngươi xác định?"

Thanh Nha cười nói: "Yên tâm, đã thống nhất với bọn họ rồi. Sáng sớm ngày mai ta sẽ tới đây, tự mình đưa bọn họ rời đi."

Vương Tuyết Đường vuốt râu, "Rất tốt, không hổ là địa đầu xà của Ảo Vọng."

Thanh Nha cười ha hả, nói: "Chỉ là việc nhỏ, không đáng giá nhắc tới, không còn có việc gì thì ta đi về trước đây."

Vương Tuyết Đường lập tức nghiêng đầu ra hiệu với người bên cạnh một cái.

Đồ Hưu Khôi tiễn khách, cũng móc ra một trăm vạn lượng ngân phiếu, nhét vào trong tay Thanh Nha, "Một chút tiền đi lại, không nên ngại ít, xong việc sẽ có tạ lễ khác."

Thanh Nha đành phải không thể chối từ thịnh tình mà nhận lấy.

Sau khi đưa khách nhân rời đi, Đồ Hưu Khôi trở lại bên cạnh Vương Tuyết Đường, "Một chút nữa ta trước tiên sắp xếp người đi thông báo cho phía bên Tinh La đảo làm chuẩn bị."

Vương Tuyết Đường gật đầu, "Chỉ mong những lời thân thiện của ta có thể làm cho tên tặc tử kia thả lỏng."

Đồ Hưu Khôi hiểu biết ý của lão ta, để cho vị Thám Hoa lang kia yên tâm, ngang nhiên đi lên Tinh La đảo thì mới dễ dàng phát hiện

được, còn nếu lén lút độn rời đi thì dễ dàng xảy ra chuyện bất ngờ, dù sao thì điểu động lượng lớn nhân thủ bao vây chặn đường truy bắt tại bên ngoài cũng chuyện vô cùng hao tổn tâm trí và sức lực, cũng dễ dàng gây ra động tĩnh lớn.

Chương 498: Cháy rồi (1)

Đứng chờ tại trong vườn, Bàng Thành Khâu đã chờ được đến thời điểm Thanh Nha quay lại.

Đạp guốc gỗ lọc cọc, Thanh Nha lấy xấp ngân phiếu vừa mới có được ra, vỗ vỗ vào lòng bàn tay, khá nhàn nhã và mãn nguyện, cảm giác mọi việc đều thuận lợi cũng rất thú vị a.

"Đi thôi. Cầm đi." Thanh Nha cầm một trăm vạn lượng ngân phiếu mới tới tay này thuận tay kín đáo đưa cho Bàng Thành Khâu, dáng vẻ không quá coi trọng khoản tiền này.

Bàng Thành Khâu nhìn một cái, cười nhẹ rồi thuận miệng cất tiếng cảm tạ, "Tạ Thanh gia ban thưởng."

Hai người cứ như vậy một trước một sau lên đường về phủ.

Vừa sắp bước ra khỏi khu vườn xinh đẹp này thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên áo lam chắp tay đứng trên đường chắn tại phía trước, mặt nhẵn nhụi không râu, thân thể gầy gò, trên mặt có nét ửng hồng kiểu bị bệnh, con mắt to và vô thần, đang ngẩng đầu nhìn ngọn một cây đại thụ trong vườn.

Thanh Nha nhìn thấy ông ta thì hơi giật mình, chậm rãi đi tới bên cạnh ông ta, rồi quay nhìn theo phương hướng mà ông ta đang quan sát, nhưng cũng không có nhìn ra được kết quả gì, lúc này y chắp tay hỏi: "Lữ gia, ngài đang nhìn cái gì vậy?"

Người đàn ông áo lam tên là Lữ Vô Đương, chính là Chưởng quỹ của Lang Hoàn cư này, cũng là người tổng phụ trách việc kinh doanh của Ngũ động chủ Thiên Lưu sơn tại Ảo Vọng. Sản nghiệp kinh doanh mà ông ta nắm giữ không chỉ có Lang Hoàn cư. Đêm mà Vương Vấn Thiên xảy ra chuyện ở Kinh Hồng điện, lúc đó ông ta cũng đang mở tiệc tiếp khách tại Kinh Hồng điện.

Lữ Vô Đương nghe hỏi nhưng không chút dao động, thậm chí còn không có liếc con mắt đi nhìn y, "Thanh Nha, nghe nói ngươi rất bận rộn, không ngừng chạy tới chạy lui trong Lang Hoàn cư này của ta, không mệt sao?"

Thanh Nha hơi chút im lặng, sau đó cười nói: "Lữ gia nói giỡn rồi, ta cũng không có bản lĩnh gì, chỉ có thể làm chân chạy việc vặt cho những đại nhân vật như các ngươi, kiếm chút tiền vất vả mà thôi. Nếu làm quấy nhiễu sự thanh tịnh của Lữ gia, mong rằng chớ trách."

Lữ Vô Đương: "Chân mọc tại trên người của ngươi, ngươi thích chạy không ai quản được. Nhưng mà ngươi phải suy nghĩ cho rõ ràng đây là nơi nào. Khách nhân bên trong Lang Hoàn cư này của ta đều rất quý giá. Ngươi tốt nhất không nên gây chuyện tại nơi đây. Nếu không, về sau Ảo Vọng có còn chỗ cho ngươi chạy chân làm việc vặt hay không cũng không biết được rồi."

Thanh Nha cười ha hả, đáp: "Lữ gia yên tâm, cho dù có làm chuyện gì ở đâu cũng không dám làm tại địa bàn của ngài."

Lữ Vô Đương: "Tốt nhất là như thế."

Ông ta đột nhiên lộ diện tại nơi đây, chính là vì đã nhận ra một số dấu hiệu bất thường, cảm thấy hành tung của Thanh Nha ở tại nơi đây rất không bình thường, vì vậy mới đặc biệt đứng ra cảnh báo. Cần phải biết rằng tại Ảo Vọng, một trong những điểm giá trị chính của Lang Hoàn cư chính là sự an toàn, nếu như ở nơi này vẫn có thể xảy ra chuyện, vẫn khiến cho người ta nơm nớp lo sợ, vậy thì không khỏi cũng quá mất uy tín thương hiệu.

Thanh Nha: "Nếu như Lữ gia không có gì dặn dò nữa, tại hạ xin cáo lui trước."

Lữ Vô Đương: "Không tiễn."

Thanh Nha chắp tay chào, rồi đi tránh sang một bên, một đôi guốc gỗ tiếp tục đạp lóc cóc đi tới trước.

Đi ra Lang Hoàn cư, sau khi chui lên xe ngựa, Bàng Thành Khâu đi cùng nhịn không được xì một tiếng, "Từ đầu tới cuối đều không đưa mắt nhìn người, làm như thật sự cho rằng mình có thể đại biểu cho Ngũ động chủ hay sao chứ."

Thanh Nha không chút nào để ý tới, lấy đậu phộng ra tiếp tục bóc ăn, "Hắn thích nói thì cứ để cho hắn nói mấy câu, so đo tính toán với hắn không được ích gì, không đáng tức giận."

Phía trước cửa sổ, Dữu Khánh và Nam Trúc thay phiên nhau trông chừng, thay phiên nhau nhìn chằm chằm một vị trí nào đó, chờ đợi Mục Ngạo Thiết đưa ra tín hiệu.

Trên thực tế, bọn họ rất không hi vọng nhìn thấy Mục Ngạo Thiết đưa ra tín hiệu, như vậy có nghĩa là sẽ rước thêm nhiều phiền phức và biến số.

Nhưng bởi vì những lời nói kia của Thanh Nha, sư huynh đệ ba người đã không còn có bất kỳ bất đồng nào nữa, đồng lòng hướng tới một chỗ, đều muốn giải quyết xong một người nào đó.

Thời gian từng chút một trôi qua, cho đến khi bầu trời tối đen vẫn không có nhìn thấy Mục Ngạo Thiết đưa ra tín hiệu.

Đến đêm, khi ánh trăng đã chiếu sáng mọi nơi, sư huynh đệ ba người đều thở phào nhẹ nhõm, đêm tối tới đã lâu, gần như không còn khả năng kêu gọi người tới quét dọn, cho dù có người đến, đại khái cũng không dễ dàng nhìn thấy được sợi tơ trong suốt kia.

Cho dù là như thế, sư huynh đệ ba người vẫn chờ đợi tại vị trí của mình.

Mục Ngạo Thiết còn có một nhiệm vụ khác, đó là chú ý xem Vương Tuyết Đường có rời đi hay không.

Còn Dữu Khánh và Nam Trúc thì ở tại bên trong căn phòng tối đen không thắp đèn, một mực chú ý ánh sáng tỏa ra từ khung cửa sổ căn phòng Vương Tuyết Đường đang ở.

Đêm dần dần về khuya, hai người nhìn thấy được căn phòng mục tiêu được đóng lại tất cả cửa sổ.

Dữu Khánh cất tiếng: "Lão Thất, tìm khách sạn làm chút rượu và thức ăn, chúng ta vào lầu các trong vườn uống rượu ngắm trăng."

"Thức ăn trong khách sạn này đắt hơn bên ngoài rất nhiều, rất nhiều."

"Vậy thì đi ra ngoài kiếm một chút, ta qua đó trước chờ ngươi." Dữu Khánh đứng tại cửa sổ chỉ chỉ một vị trí bên ngoài.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi cửa, sau khi xuống lầu thì một người đi hướng ra ngoài khách sạn, một người cất bước tản bộ trong vườn.

Sau khi tìm đến Mục Ngạo Thiết, xác nhận Vương Tuyết Đường vẫn một mực không có rời đi, Dữu Khánh liền dẫn Mục Ngạo Thiết cùng đi lên lầu các trong vườn ngắm trăng.

Trong vườn cũng có lác đác những người khách khác tản bộ ngắm trăng, nhìn cách ăn mặc liền biết không phải giàu sang thì là quyền quý.

Khoảng nửa giờ sau, Nam Trúc xách theo một đống đồ đi tới, bày đồ ăn thức uống ra bàn, sau đó ba người ngồi vây quanh tại đó cùng nhau chậm rãi thưởng thức…

Bên trong Kinh Hồng điện cũng có người đang lên sân thượng ngắm trăng, Thanh Nha lẻ loi một mình ngẩng đầu nhìn trăng với bầu rượu.

Khi Bàng Thành Khâu đi lên sân thượng, Thanh Nha chủ động hỏi: "Ba tên gia hỏa kia như thế nào rồi, vẫn không có động tĩnh gì sao?"

Giọng điệu đầy nghi vấn, bởi vì lúc trước Dữu Khánh nói với y, nói là hôm nay không kịp rời đi, còn có việc phải làm, nhưng mà thông tin theo dõi được báo tới bên này thì bọn họ một mực không có động tĩnh gì, nhất là Dữu Khánh, ngay cả cửa phòng cũng không bước ra, làm chuyện quái quỷ gì vậy chứ?

Bàng Thành Khâu đáp: "Đã có động tĩnh rồi, tên mập mạp đi ra ngoài mua đồ ăn, tên Thám Hoa lang kia cũng đã bước ra khỏi cửa, ba người ngồi ở trên lầu các ăn uống ngắm trăng."

Thanh Nha cau mày, sau một lúc lâu mới thì thầm một tiếng, "Thật là có nhã hứng."

Bàng Thành Khâu: "Thanh gia quan tâm như vậy, là có vấn đề gì sao?"

Thanh Nha khẽ lắc đầu, "Nói không rõ ràng, chỉ là cảm thấy có điểm nào đó không thích hợp, bảo người tiếp tục nhìn chằm chằm vào đi."

"Thanh gia yên tâm, đã dặn dò rồi, cho đến trước khi bọn hắn rời đi vào sáng mai, sẽ tiếp tục nhìn chằm chằm vào bọn hắn."

Trên bệ cửa sổ mục tiêu, bóng sáng ánh đèn đột nhiên tối sầm, khiến toàn bộ bên trong căn phòng mục tiêu chìm vào bóng tối.

Đang từ từ nâng chén, Dữu Khánh bỗng nhiên nhíu mắt lại, sau đó tiếp tục chậm rãi uống, làm bộ như không có gì tiếp tục nhâm nhi cùng các sư huynh của mình, tám chuyện thiên hạ.

Nhìn như là đang nói chuyện phiếm, trên thực tế thì ánh mắt liên tục lặng lẽ quan sát xung quanh, không chút dừng lại.

Cứ như vậy kéo dài qua thêm nửa giờ, nhìn thấy bên trong căn phòng mục tiêu vẫn không có ánh sáng nào, Dữu Khánh dùng chén rượu che ở trước môi, hạ thấp giọng nói: "Lão Cửu, cũng đã tới giờ rồi đó, ngươi nên đi tiểu một chút đi."

Nghe được lời ấy, trong lòng hai người Nam, Mục rùng mình một cái, đương nhiên đều hiểu lời này có nghĩa là gì.

Mục Ngạo Thiết nâng cốc lên uống cạn, sau đó đặt cốc xuống rồi lập tức đứng dậy rời đi.

Nam Trúc trong lòng căng thẳng, nhỏ giọng nhắc nhở một câu, "Lão Cửu, cẩn thận một chút."

Mục Ngạo Thiết khe khẽ đáp lời, cất bước đi xuống bậc thang, đi xuyên qua khu vườn, thẳng đến khu vực nhà vệ sinh.

Đi đến nhà vệ sinh công cộng ở nơi hẻo lánh, y cởi bỏ quần áo ra, trút nước xuống, sau đó thu dọn quần áo gọn gàng rồi tung người nhảy lên, một tay ôm lấy xà nhà, từ bên trong đấu củng vòm thông khí dưới mái hiên móc ra một sợi tơ trong suốt, kéo vào trong tay, thi pháp vận công, truyền lực lên trên sợi tơ rồi kéo một cái, người kéo sợi tơ cùng rơi xuống.

Y nhanh chóng quấn sợi tơ thu gọn lại, cuối cùng từ dưới mái hiên kéo ra một cái mũ chụp bằng kim loại, chính là nắp đậy mồi nhóm lửa do Dữu Khánh đặc chế.

Y cũng lấy ra mồi nhóm lửa tùy thân, châm lửa đốt cháy sợi tơ, rồi gom cả mũ chụp kim loại kia cùng nhau ném vào trong hầm cầu, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Loại khách sạn xa hoa như thế này, vị trí nhà vệ sinh tất nhiên nằm tại nơi tương đối kín đáo, ở khu vực hẻo lánh có thể dễ dàng xếp

đặt một ít thứ không thích hợp trưng ra bên ngoài, tại phía sau cách nhà vệ sinh không xa có một cái kho mái ngói, chất đống bên trong đó là củi đốt hàng ngày của khách sạn.

Tại trong đống củi này có cột một mồi nhóm lửa, không có nắp đậy, gặp được không khí, ánh sáng yếu ớt ở bên trong dần sáng lên, hóa thành một đốm sáng đỏ lấp lóe không ngừng.

Một lúc lâu sau, ánh sáng đỏ bùng lên biến thành ngọn lửa, dần dần đốt cháy đám củi ở gần.

Đây là nơi tích trữ củi đốt, một khi bị bốc cháy lên, có thể tưởng tượng được hậu quả.

Chương 499: Cháy rồi (2)

"Sáng lên rồi."

Cầm chiếc đũa đang kẹp đồ ăn, ánh mắt liếc nhìn khắp nơi, Nam Trúc bỗng nhiên thì thầm một tiếng.

Đã trở về một hồi lâu, Mục Ngạo Thiết và Dữu Khánh cũng nhìn tới, tại dưới màn đêm ánh lửa đặc biệt dễ nhận thấy, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy ngọn lửa bốc lên tận trời, có thể thấy thế lửa lan ra rất nhanh.

"Cháy rồi!"

"Nhanh cứu hỏa!"

Lúc này, bên trong Lang Hoàn cư đã ầm ĩ tiếng la hét, trên không có rất nhiều bóng người lướt đi, rất nhiều người xách theo thùng nước xông đến cứu hỏa.

Sự hỗn loạn cũng không có ảnh hưởng đến sự chú ý của Dữu Khánh đối với căn phòng mục tiêu, hắn nhìn thấy Vương Tuyết Đường ở buồng trong mở cửa sổ ra, một lúc sau, phòng khách bên ngoài cũng sáng lên ánh đèn…

Có tiếng gõ cửa vang lên, Vương Tuyết Đường đóng cửa rời khỏi cửa sổ, đi tới mở cửa ra, nhìn thấy Đồ Hưu Khôi khẩn cấp chạy tới, lập tức hỏi: "Tại sao có đám cháy lớn như thế?"

Đồ Hưu Khôi đáp: "Đã nói người tới xem tình hình rồi, nói là kho củi của Lang Hoàn cư không cẩn thận bị bốc cháy, đang được chữa cháy, người của khách sạn khuyên chúng ta yên tâm, nói là không có việc gì, xin lỗi đã quấy rầy mọi người nghỉ ngơi, nói đến sáng sớm nhất định sẽ cho mọi người một lời giải thích."

Vương Tuyết Đường vẫn là đi tới đẩy mở cửa sổ ra quan sát bên ngoài.

Lúc này, đâu chỉ có lão ta mở cửa sổ ra quan sát, rất nhiều khách nhân đều làm như thế.

Đông đảo tu sĩ xuất thủ, thế lửa rất nhanh liền được kiểm soát, không bao lâu sau thì dập tắt được ngọn lửa, nhưng không thể tránh khỏi có khói bốc lên mù mịt, còn có tro tàn tung bay khắp nơi.

Đồ Hưu Khôi phất tay phẩy phẩy nơi cửa sổ, nhắc nhở: "Đại ca, có khói và bụi, nhanh đóng cửa nghỉ ngơi đi."

Quả thực ngửi thấy mùi khói, Vương Tuyết Đường nhíu mũi rời khỏi cửa sổ, Đồ Hưu Khôi nhanh chóng đóng chặt cửa sổ lại.

Vào lúc này, Dữu Khánh có thể nói nhìn rất chăm chú, khói mù tung bay phiêu đãng khắp nơi kia chính là thứ hắn cần. Hắn mượn nhờ ánh trăng và ánh sáng đèn lồng treo khắp mọi nơi, nhìn chằm chằm những biến hóa rất nhỏ của đám khói mù tại cửa sổ mục tiêu, không nhận thấy bất kỳ tiếng ầm ĩ nào, hắn nhìn chằm chằm quan sát nơi đó.

Ở tại trong phòng nói chuyện phiếm một hồi, sau đó Vương Tuyết Đường trở về lại phòng trong, Đồ Hưu Khôi thì thuận tiện hỗ trợ đóng cửa phòng lại. Sau khi cửa đóng lại, những biến hóa của khói mù gây ra bởi dòng không khí tràn qua khe hở cửa sổ càng biểu hiện rõ ràng.

Sau khi đóng cửa phòng trong, Đồ Hưu Khôi lại thổi tắt đèn trong phòng, động tĩnh mở cửa đóng cửa cũng khuấy động dòng không khí tràn ra khe hở cửa sổ.

"Lão Cửu!" Dữu Khánh đột ngột một tiếng gọi.

Thân thể Mục Ngạo Thiết lập tức nghiêng tới trước, thể hiện sẵn sàng lắng nghe.

Dữu Khánh nhìn động tĩnh ầm ĩ ở xung quanh, hạ thấp giọng nói: "Khắp nơi có bóng người đi lại, một đống hỗn độn, những ánh mắt âm thầm theo dõi đều đã bị rối loạn, đây chính là cơ hội rất tốt cho ngươi động thủ, động tác nhất định phải nhẹ nhàng."

Mục Ngạo Thiết gật đầu, lập tức muốn đứng dậy.

Nam Trúc nhấc tay ra hiệu cho y chờ một chút, trong lòng lo sợ nói: "Vạn nhất có người ở tại trong phòng thì làm sao bây giờ, cho dù có nhẹ nhàng đến mấy cũng dễ dàng bị phát hiện ra a!"

Đây cũng là điều mà lúc trước gã luôn cảm thấy nguy hiểm nhất.

Dữu Khánh xác định: "Trong phòng không có người nào, vị kia cũng đã đi vào phòng trong, đã đóng cửa lại. Lúc này khắp nơi đều có tiếng động, lão ta ở bên trong có nghe thấy động tĩnh nhỏ nhẹ cũng sẽ dễ dàng bỏ qua. Hãy tin tưởng ta, lúc này chính là cơ hội tốt nhất để động thủ, không thể bỏ lỡ."

Hai người Nam, Mục đều kinh nghi, không biết hắn làm sao có thể chắc chắn bên trong phòng không có người, còn biết rõ cửa phòng trong đã đóng?

Cho dù là như thế, Mục Ngạo Thiết vẫn là nhanh chóng rời đi, y tin tưởng lão Thập Ngũ khẳng định sẽ không hại mình.

Quay đầu lại nhìn theo, trong lòng Nam Trúc hồi hộp căng thẳng, tim đập lên đến cổ họng, kể cả Dữu Khánh cũng trở nên khẩn trương, đều biết rõ một khi để xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hậu quả khi bị bại lộ sẽ nghiêm trọng như thế nào, đến lúc đó bị bắt không chỉ là Mục Ngạo Thiết, người đi tới động thủ.

Thực ra, Dữu Khánh rất muốn đích thân mình tới đó, tự mình động thủ, nhưng mà hắn là một mục tiêu lớn, rất dễ dàng bị người chú ý tới, thứ nhì, Mục Ngạo Thiết là người ra tay xử lý lúc trước, đã biết rõ vị trí giấu giếm đầu dây, quen việc dễ làm sẽ thuận lợi hơn.

Nhưng vào lúc này, quả thực cũng là cơ hội tốt để động thủ, người qua người lại ở khắp nơi, có người của khách sạn, cũng có khách ở khách sạn, khắp nơi đều là hỗn loạn, Mục Ngạo Thiết gần như không chút nào che giấu trực tiếp đi thẳng đến địa điểm mục tiêu, kéo lấy sợi tơ ẩn giấu kia, ra vẻ như ngồi nghỉ chân tại trên ghế dài hành lang, âm thầm kéo sợi tơ trong tay.

Được truyền vào nội lực, sợi tơ dần dần bị kéo căng, từng chút một theo kẽ hở gần như kẹt cứng của cửa sổ hơi co lại.

Mục Ngạo Thiết không dám hành động quá mạnh, sợ kéo mạnh quá sẽ tạo ra âm thanh ma sát.

Bên trong cửa sổ, sợi tơ bị đóng dính tại mặt sau ghế dần dần bị kéo thẳng ra, cuối cùng kéo căng nắp đậy mồi nhóm lửa, nắp đậy từng chút một được kéo mở ra.

Khi nắp đậy triệt để rời khỏi cạnh miệng mồi nhóm lửa thì lập tức giống như đu dây văng theo chiều sợi tơ đập tới vách tường.

Cũng may vị trí khá gần tường, lại có pháp lực yếu ớt do Mục Ngạo Thiết truyền tới hơi khống chế sợi tơ, cho nên âm thanh va chạm không lớn, lóc cóc mấy tiếng liền ngừng lay động động.

Qua miệng nắp, từ bên trong mồi nhóm lửa liền toát ra một luồng khói trắng nồng đậm dường như được tích tụ đã lâu, dần dần nhẹ nhàng lơ lửng lan ra khắp bên trong phòng.

Chậm rãi kéo nắp đậy mồi nhóm lửa đến sát nép cửa sổ, đến khi bị kẹt chặt lại, thực sự kéo không nhúc nhích được nữa, cánh tay Mục Ngạo Thiết hơi dùng sức giựt một cái, phối hợp với tu vi trực tiếp cắt đứt sợi tơ tại vị trí gần nhất với cửa sổ, sau đó nhanh chóng cuộn sợi tơ lại trên tay, rồi đứng dậy bước nhanh rời đi, mang theo sợi tơ dài đi tiêu hủy.

Y chạy đến hiện trường cứu hỏa, nhìn nhìn, phát hiện thấy quá đông người, không tiện chen đi vào, vì vậy tùy tiện loanh quanh một chút rồi trở về trên lầu các, nói với hai vị đồng môn: "Lửa đã được dập tắt rồi, hẳn là không có vấn đề." Một câu nói cuối cùng có sự ám chỉ rất rõ ràng.

Hai vị đồng môn tức thì thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, Dữu Khánh đứng lên nói: "Bụi bặm bay đầy như vậy, không thể ăn được nữa rồi, đi thôi, trở về đi."

Sư huynh đệ ba người lập tức rời đi.

Một đường không chút hoang mang trở lại căn phòng của mình, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, lúc này trong lòng ba người vẫn còn cảm thấy có phần sợ hãi.

Nam Trúc muốn nói gì đó, Dữu Khánh phất tay ngăn cản, ra hiệu trước tiên kiểm tra bên trong phòng cái đã, ba người thắp sáng ngọn nến, nhanh chóng tìm kiếm lục soát bên trong phòng một lần, sau khi xác định không có người nào nghe trộm mới lần nữa chạm mặt với nhau.

Nam Trúc đương nhiên còn thấp thỏm, "Lão Thập Ngũ, việc này có thể thành công sao?"

Dữu Khánh: "Chúng ta đã làm đến được một bước này rồi, phần còn lại chỉ có thể mặc cho số phận mà thôi."

Ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tối nay đã định trước rất khó ngủ, ngày mai còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng mà bọn họ là không thể rời đi, nếu không sẽ rất khả nghi, cần phải nán lại đến ngày mai mới có thể đi…

Khoanh chân đả tọa trên giường, mũi Vương Tuyết Đường hơi mấp máy một cái, khói nhàn nhạt xâm nhập vào phòng trong lượn lờ tại xung quanh lão ta.

Lão ta cũng không có phản ứng kháng cự gì, đã biết rõ nguyên nhân, bên ngoài bị cháy, có mùi khói là chuyện rất bình thường, sau khi trở lại trong phòng, vẫn luôn luôn có mùi khói.

Chỉ là sau đó, thân thể lão ta nhoáng lên, bỗng nhiên mở hai mắt, một tay chống vào giường, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, muốn đứng dậy rời khỏi giường, nhưng thân thể bỗng nhiên mất thăng bằng, lật người ngã quỵ trên mặt đất.

Khi phát hiện được thì đã muộn rồi.

Lão ta một tay ôm lấy cổ, dùng hết toàn lực cũng không thể gọi lên được giọng to bao nhiêu, "Người đâu, người đâu…"

Gắng sức đứng lên, lại lung lay lảo đảo, cuối cùng té lăn quay tại cửa vào, ngón tay cào loạn khắp nơi, móc ra được nửa cánh cửa, vừa nhìn liền thấy được bên ngoài phòng khách tràn ngập khói đặc, chút tỉnh táo lại cuối cùng làm cho lão ta nhận ra được đã xảy ra chuyện gì, bên ngoài bốc cháy, tại sao trong phòng lại có nhiều khói như vậy?

Đây chính là một trong những nguyên nhân quan trọng mà Dữu Khánh muốn tạo ra một điểm cháy khác, nếu không, ngay cả là người bình thường khi gặp phải mùi khói cũng sẽ vô ý thức mà nín

thở, huống chi là tu sĩ, hắn muốn chính là làm Vương Tuyết Đường mất cảnh giác.

Vương Tuyết Đường chợt dùng hết sức lực cuối cùng vỗ cửa một cái, muốn làm cho bảo vệ ở bên ngoài chú ý.

Cũng chỉ vỗ được một cái, tay liền vô lực thõng xuống, miệng há hốc, trong cổ họng có âm thanh thì thào phát ra, cả khuôn mặt và cái cổ dần dần xuất hiện màu tím tái, sức sống trong mắt dần dần mờ đi, cuối cùng trừng lớn hai mắt, triệt để không còn động tĩnh nào.

Chương 500: Đập phá chiêu bài

Trong các bảo vệ đang trực ngoài cửa, một người chợt quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng, cửa phòng nơi đây có hiệu quả cách âm rất tốt, cũng tương đối kín, nhưng gã vẫn nghi hoặc hỏi:

"Các ngươi có nghe thấy gì hay không, bên trong hình như có động tĩnh khác thường."

Mấy người còn lại lập tức nghiêng tai lắng nghe, một lúc lâu sau vẫn chưa nghe thấy động tĩnh gì.

Một gã bảo vệ khác nói: "Hẳn là động tĩnh chữa cháy ở bên ngoài."

Mọi người nghiêng tai lắng nghe, quả thực nghe thấy một ít động tĩnh, sau đó chăm chú xác định lại thêm lần nữa thì đúng là âm thanh chữa cháy ầm ĩ bên ngoài.

Ngay cả người bảo vệ lúc đầu cảm thấy dường như nghe được bên trong có động tĩnh gì đó, sau khi suy nghĩ một chút thì cũng cảm thấy hẳn là như vậy, nếu bên trong thật sự có bất thường, không có khả năng chỉ vang lên một tiếng rồi không còn.

Vì vậy, một đám bảo vệ ngoài cửa cũng không còn quá mức để ý đến nữa.

Trong khi đó, tại nơi cuối căn phòng tràn ngập khói mù, đốm sáng đỏ của mồi nhóm lửa đóng đinh tại lưng ghế dựa càng lúc càng thêm nổi bật, đốm lửa chập chờn sáng tối bất định, kéo dài đến một thời điểm thì cuối cùng chớp lên một cái rồi cháy lên ngọn lửa, ngọn lửa bùng lên vừa vặn thiêu đốt tại vị trí phần cong của lưng ghế dựa.

Loại gỗ làm ghế dựa không dễ đốt cháy, nhưng bị ngọn lửa không ngừng thiêu đốt, cuối cùng nó vẫn bị đốt cháy lên.

Ngọn lửa này vừa cháy lên, sức lửa lập tức vượt xa đốm lửa nhỏ của mồi lửa, thế lửa lập tức bùng lên dữ dội, rất nhanh liền đốt cháy toàn bộ lưng ghế dựa, dần dần cháy lan sang bàn trà ở bên cạnh, đồng thời cũng dần dần đốt cháy gỗ bệ cửa sổ, cuối cùng ngọn lửa đã lan tràn đến bệ cửa sổ.

Mồi nhóm lửa đóng đinh tại lưng ghế dựa đã bị ngọn lửa đốt hết, chỉ còn lại lớp vỏ kim loại nho nhỏ "Leng keng" rơi xuống sàn.

Ngọn lửa rất nhanh lại lan tràn hết chiếc cả bàn trà ở một bên rồi dần dần vượt sang chiếc ghế sát vách.

Gỗ bị cháy lan xuống cũng đốt cháy tấm thảm, điều này lập tức khiến cho cho thế lửa càng trở nên mãnh liệt, tiếp theo đó chính là sàn nhà dưới tấm thảm, thế lửa càng lúc càng lớn.

"Mau nhìn kìa, hình như căn phòng bên kia cũng bị bốc cháy rồi."

Bên ngoài, ở trong vườn chợt có người chỉ vào cửa sổ căn phòng Vương Tuyết Đường và hét lên.

Những người nghe tiếng hét quay đầu nhìn theo, tức thì lại hình thành một trận rối loạn khác, nhất là người của Lang Hoàn cư, lập tức lại bắt đầu luống cuống tay chân.

Còn có cả người của Già La Sơn, Già La Sơn cũng có rải rác mấy người túc trực canh gác tại trong vườn, đề phòng có người leo tường cạy cửa sổ quấy rầy Chưởng môn gì gì đó.

Lúc ban đầu, cho dù có người lưu tâm đến việc trong phòng Vương Tuyết Đường có ánh lửa, nhưng cũng không có để ý tới, đều cho rằng bên trong đang làm cái gì đó, về sau phát hiện thấy độ sáng của ánh lửa trong phòng không bình thường, cuối cùng ngay cả cửa sổ cũng bốc cháy lên, nếu còn không nhận ra đó là bị cháy mới là lạ.

Trong một cái đình ở trong khu vườn, có mấy người xem náo nhiệt.

Một người khanh cánh tay khịt mũi một cái, nói, "Vậy mà lại liên tục hai đám cháy, ta còn tưởng rằng kho củi bị cháy là chuyện bất ngờ chứ."

Một người chắp tay sau lưng bổ sung, "Kho củi bốc cháy, sau đó đến lượt phòng khách sạn. Hai đám cháy này nối tiếp nhau xảy ra, cháy kiểu như vậy hình như khá thú vị a."

Có người khác nửa nói: "Cũng không biết là muốn đốt cháy ra chuyện gì, xem ra đêm nay Lang Hoàn cư sẽ không yên rồi."

"Không lẽ là có đối thủ cạnh tranh nào đó muốn đập phá chiêu bài của Lang Hoàn cư sao?"

"Cạnh tranh đập phá chiêu bài cũng không đến mức dùng tới thủ đoạn cấp thấp như thế, hôm nay ngươi có thể đốt cháy ta, hôm sau ta cũng có thể đốt cháy ngươi, đốt qua đốt lại không phải là trò trẻ con sao?"

Đám người Dữu Khánh nghe được có âm thanh hỗn loạn thì mở cửa sổ ra, nhìn thấy cửa sổ căn phòng của Vương Tuyết Đường ở phía xa xa đang hừng hực ánh lửa, cả ba người đều ngẩn người, tại sao lại bốc cháy rồi?

Sư huynh đệ ba người vừa nhìn liền biết, cửa sổ bị bốc cháy chính là vị trí bố trí mồi lửa.

Nam Trúc nhịn không được nhỏ giọng hỏi: "Lão Thập Ngũ, ngươi là định thiêu hủy dấu vết động thủ sao?"

Dữu Khánh đang kinh nghi bất định, nghe vậy liếc mắt khinh bỉ, "Ta đốt dấu vết quỷ gì chứ. Thiêu hủy dấu vết có tác dụng cái rắm a, chỉ cần mục tiêu gục xuống, đi tới nhìn xem liền biết là trúng phải chiêu gì, không cần có dấu vết để hoài nghi hay không, sẽ không ai chạy được. Không cần thiết phải làm như thế, chỉ cần không thể chứng minh rằng do chúng ta làm là được. Đương nhiên, không dấu vết thì càng tốt."

Nam Trúc: "Vậy đó là chuyện gì?"

Dữu Khánh: "Ta cũng không biết, theo lý thuyết, không khí lưu thông trong căn phòng đó không đủ, đáng lẽ mồi lửa sẽ không dễ dàng biến thành ngọn lửa bùng cháy lên như vậy mới đúng."

Thực tế, bản thân hắn cũng không muốn gây ra ngọn lửa quá rõ ràng, ánh lửa sẽ dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác, hắn cũng lo lắng xuất hiện tình huống sắp thành lại bại, lo lắng khiến người khác phát hiện sẽ kịp thời báo động cho Vương Tuyết Đường biết.

Mục Ngạo Thiết: "Vậy rốt cuộc có thành công hay không chứ?"

Dữu Khánh chần chừ, "Đã qua một thời gian lâu như vậy rồi, chắc hẳn đã đủ cho khói chui vào phòng trong đi?"

Bây giờ có nói lời gì cũng vô ích, đều không thể nán lại trong phòng được nữa, cả ba người nhanh chóng ra khỏi phòng, chạy đến hiện trường để kiểm tra tình hình.

Lúc trước trốn trở về phòng là vì để tránh bị hiềm nghi, bây giờ bên kia đã bốc cháy rồi, họ chạy đến nhìn xem là cũng có thể giải thích được, nhưng nếu phát hiện thấy phía bên Vương Tuyết Đường có

đám cháy mà thờ ơ không để ý tới, như vậy mới là có vẻ không bình thường.

Trên lầu các bên trong vườn vẫn còn đồ ăn thức uống thừa lại của ba người Dữu Khánh, lúc này không ai quan tâm tới việc dọn dẹp nơi đây, có mấy bóng người rơi tại trên lầu các, người cầm đầu chính là chưởng quỹ Lữ Vô Đương của Lang Hoàn cư.

Vẻ mặt ông ta nghiêm trọng nhìn ngọn lửa bốc cháy uốn éo ngoài cửa sổ, trầm giọng nói: "Tra tìm cho hết những người hôm nay đã từng ra vào Lang Hoàn cư. Lập tức phong tỏa Lang Hoàn cư, không cho bất kỳ kẻ nào được ra ngoài, kẻ nào tự tiện xông qua, không cần lo lắng, giết!"

Người hơi có chút đầu óc đều có thể nhận ra được hai đám cháy liên tiếp này có vấn đề, tuyệt đối không thể trùng hợp xảy ra hỏa hoạn trong cùng một đêm, cho dù là thật sự trùng hợp thì cũng phải kiểm soát điều tra kỹ càng.

"Vâng."

Hai gã tùy tùng nhận lệnh nhanh chóng phi thân rời đi.

Rầm! Cửa phòng của Vương Tuyết Đường bị người dùng một cước đá văng ra.

Gõ cửa không người đáp, lại nghĩ đến đám cháy ở bên trong, nào ai còn có thể quan tâm tới lịch sự lễ nghĩa hay là có làm phiền gì hay không, trực tiếp phá cửa ra.

Cửa vừa bị đá bật ra, khói đặc từ bên trong lập tức cuồn cuộn tràn tới, mọi người nhanh chóng nín thở, nhân viên của Lang Hoàn cư trước tiên xông vào một nhóm người để dập lửa, đám người Đồ Hưu Khôi cùng nhảy vào theo thì xông thẳng tới phòng trong.

Hiện trường không cần phải chiếu sáng, ánh lửa hừng hực của đám cháy đã đủ rồi, đám người Già La Sơn lập tức phát hiện thấy Vương

Tuyết Đường nằm gục tại cửa vào phòng trong.

"Chưởng môn!"

Đám người Già La Sơn cất tiếng kinh hô, đều nhận thấy được tình huống không ổn, chưa nói tới tu vi của Vương Tuyết Đường, cho dù là một tu sĩ cấp Võ cũng không có khả năng bị loại khói lửa này làm cho gục ngã.

Đồ Hưu Khôi nhanh chóng ôm lấy Vương Tuyết Đường dự định trước tiên rời khỏi nơi này rồi tính tiếp, nhưng khi vừa ôm lão ta vào khuỷu tay, xúc cảm đó đã khiến cho lòng ông ta lạnh đi hơn nửa.

Còn có những nhân viên khác của Già La Sơn nhanh chóng đi vào nhanh chóng thu dọn vật dụng tư nhân của Vương Tuyết Đường.

Khói đặc đã xông ra tới hàng hiên, Đồ Hưu Khôi ôm người chạy ra ngoài tòa lầu, đặt Vương Tuyết Đường nằm ngang xuống mặt đất giữa một đám người bảo vệ ở xung quanh, muốn khẩn cấp thực hiện cứu chữa.

Có người nhanh chóng cầm Huỳnh thạch tới, có người thì nhanh chóng đưa tới đèn lồng, còn có người thắp lên mồi lửa.

Nhưng khi nhìn rõ dáng vẻ của Vương Tuyết Đường, đám người lập tức kinh hãi, khuôn mặt tím tái, cổ cứng to cũng tím tái, hai mắt mở lớn lồi ra.

Ngồi quỳ tại trước mặt lão ta, Đồ Hưu Khôi hơi chút bắt mạch kiểm tra một chút, thân thể liền sững sờ ngay tại chỗ, bàn tay rời khỏi thi thể có chút run rẩy, môi cũng run rẩy.

Một đám người Già La Sơn ở bên cạnh im lặng, không ai dám hỏi kết quả như thế nào, thực ra đều đã nhận biết được.

Những đôi chân đứng trước mặt dồn dập dời đi, sau đó có một đôi chân đi tới dừng tại trước mắt, Đồ Hưu Khôi chậm rãi ngẩng đầu

lên, nhìn thấy được Lữ Vô Đương đứng ở trước mặt.

Lữ Vô Đương cũng chầm chậm ngồi xổm xuống, cũng duỗi tay tới kiểm tra một chút, sau đó khuôn mặt trở nên âm trầm tựa như có thể giọt ra nước. Ông ta chậm rãi đứng lên, nghiến răng nghiến lợi nói ra, "Không liên quan tới đám cháy, trúng độc bỏ mình!"

Ánh mắt Đồ Hưu Khôi lấp lóe, sau một hồi suy nghĩ, nhanh chóng đứng lên, nói với đám người xung quanh: "Các ngươi nhìn kỹ di thể Chưởng môn." Dứt lời liền sải bước rời đi.

Lữ Vô Đương nghiêng đầu hỏi: "Ngươi đi đâu?"

Đồ Hưu Khôi dừng lại quay đầu trả lời, "Chưởng môn tệ phái gặp nạn tại đây, Già La Sơn há có thể bỏ qua, ta đương nhiên là cần đem việc này thông báo cho tệ phái."

Lữ Vô Đương: "Vương Chưởng môn an giấc tại bên trong phòng, bên ngoài còn có bảo vệ của quý phái canh gác, người nào có thể tới gần hạ độc? Ngươi hẳn là người dễ dàng tiếp cận với Vương Chưởng môn nhất a?"

Lời này vừa nói ra, xung quanh có rất nhiều ánh mắt lập tức nhìn chăm chú về phía Đồ Hưu Khôi, tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc.

Trong số người đứng xem còn có sư huynh đệ ba người Dữu Khánh, ba người lặng lẽ nhìn nhau.

Đồ Hưu Khôi vụt xoay người lại, tức giận hỏi: "Chẳng lẽ ngươi hoài nghi là do ta hạ độc hay sao?"

Lữ Vô Đương: "Ta không nói là ngươi, nhưng ta hi vọng ngươi có thể hiểu rõ, nơi này là Lang Hoàn cư, là khách sạn Lang Hoàn cư được xưng là nơi ở an toàn nhất Ảo Vọng, bây giờ có người tại Lang Hoàn cư dùng độc giết người, bị chết còn là Chưởng môn một đại phái, Lang Hoàn cư ta cần phải đưa ra một lời giải thích cho người đã khuất, cũng muốn cho chiêu bài của chúng ta một lời giải thích.

Đối với Lang Hoàn cư mà nói, việc này đã đập vỡ chiêu bài, đã chọc thủng bầu trời, là không có thể tốt đẹp được, không chỉ là ngươi, bất kỳ kẻ nào có hiềm nghi đều không thể rời đi. Ta khuyên ngươi ở lại, nếu cứ muốn cưỡng ép xông ra, vậy thì chỉ có thể xử lý ngươi như kẻ có tật giật mình, đừng trách Lang Hoàn cư hạ thủ không biết nặng nhẹ. Ở lại đi, có tin tức gì muốn truyền về Già La Sơn, Lang Hoàn cư ta chuyển đi miễn phí."

Đồ Hưu Khôi vẻ mặt phẫn nộ, nắm chặt song quyền, ngực phập phồng dữ dội, nhưng mà cũng chỉ có thể là như vậy, tại Ảo Vọng cưỡng ép xông qua Lang Hoàn cư, ông ta còn không có lá gan lớn như thế, ông ta đương nhiên biết rõ bối cảnh của Lang Hoàn cư.

Không nói thêm lời vô dụng nào nữa, Lữ Vô Đương đi thẳng đến hiện trường đám cháy để thăm dò, đồng thời hạ lệnh cho tùy tùng ở bên người, "Lập tức thông báo cho Đại chưởng vệ Trấn Hải ty, bảo hắn mang đủ nhân mã tới bắt người. Nhanh chóng xác định danh sách những kẻ rời khỏi Lang Hoàn cư, không cho phép bỏ sót kẻ nào, bắt hết!"

Lúc trước ông ta hạ lệnh phong tỏa Lang Hoàn cư là định tra xét xem nguyên nhân hai lần hỏa hoạn. Bây giờ xảy ra chuyện chết người, người chết còn là một khách nhân có thân phận không tầm thường, một Chưởng môn đại phái bị giết hại tại trong Lang Hoàn cư, tính chất đã triệt để thay đổi. Giống như ông ta đã nói, việc này là đã đập vỡ chiêu bài của Lang Hoàn cư, việc này đã không thể để yên, ông ta tình nguyện trước tiên đắc tội những khách nhân khác, rồi sẽ xin lỗi sau, cũng tuyệt đối không có khả năng bỏ qua cho hung thủ.

"Vâng." Tùy tùng nhận lệnh nhanh chóng rời đi.

Lửa đã được dập tắt hết rồi, một chút lửa này là không chịu nổi một đám tu sĩ ra tay xử lý.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh loanh quanh tại bên cạnh di thể, xác định Vương Tuyết Đường thực sự đã mất mạng, cả ba đều làm

ra vẻ thổn thức cảm khái, sau đó tự nhiên là lang thang trở về căn phòng của mình.

Cửa đóng lại, ba người im lặng nhìn nhau, cho dù biết được đã thành công, nhưng đều có phần chưa thể tin nổi, chỉ bằng ba người bọn họ, vậy mà đã giết chết được Chưởng môn Già La Sơn rồi?

Nam Trúc nhỏ giọng phá vỡ sự im lặng, "Uống chút trà?"

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều gật gật đầu.

Mãi cho đến khi Đầu To đun sôi nước trà rồi, ba người vẫn còn không có hé răng, im lặng uống trà.

Cũng chỉ có thể thành thành thật thật ở lại đây, đều đã biết rõ, hiện tại là không đi ra được, cũng không rời khỏi được Lang Hoàn cư, cả ba đều không nghĩ tới phía bên Vương Tuyết Đường sẽ xuất hiện đám cháy, làm cho tình hình bộc lộ trước thời gian.

Trong lòng ba người đều đang suy nghĩ đến cùng một chuyện, đã đến lúc trao đổi xem nên ứng đối như thế nào với hậu quả có thể xảy ra…

Chương 501: Bắt (1)

Trăng sáng lên cao, khắp nơi cùng hưởng.

Trên một lầu các tại trong nội trạch Kinh Hồng điện, thân thể mang mùi rượu, Cổ Thanh Chiếu không nhanh không chậm đi lên trên lầu, ánh mắt đảo qua, nhìn thấy Thanh Nha một mình uống rượu ngắm trăng, chân trần ngồi xếp bằng trên chiếc ghế dựa lớn, không biết đang suy nghĩ cái gì, đang móc móc chân chơi đùa.

Nghĩ đến việc một chút nữa vị này có khả năng sẽ dùng bàn tay này để bóc đậu phộng ăn, Cổ Thanh Chiếu có phần không nói nên lời, đi

tới bên cạnh, ngồi xuống, sau đó hỏi: "Ta mới nghe nói Lang Hoàn cư bị cháy?"

Thanh Nha ngẩng đầu lên, "Ừm, nói là bị cháy kho củi, không sao cả, đã dập tắt rồi."

Nơi đây vừa mới nói xong, một bóng người không hề có chút dấu hiệu nào đột nhiên bay lên, chính là Bàng Thành Khâu.

Hai người Thanh, Cổ đưa ánh mắt thoáng nhìn, lập tức nhận thấy được không thích hợp, trong tình huống bình thường Bàng Thành Khâu sẽ không đi tới mà không hề có báo trước, hẳn phải là đã xảy ra chuyện gì đó.

Quả nhiên, Bàng Thành Khâu hơi chắp tay chào rồi vội vàng báo: "Thanh gia, không tốt, đã xảy ra chuyện rồi, phía bên Lang Hoàn cư đã xảy ra đại sự, lại có hỏa hoạn, Vương Tuyết Đường đã chết rồi."

Vương Tuyết Đường đã chết?

Lời này giống như sấm sét, Thanh Nha giật mình thả đôi chân trần xuống, đứng bật dậy, Cổ Thanh Chiếu cũng kinh ngạc đứng lên.

Cho dù một bàn chân đạp lật guốc gỗ của mình, Thanh Nha cũng không còn quan tâm nổi nữa, vội hỏi: "Cái gì gọi là lại có hỏa hoạn, Vương Tuyết Đường vì sao mà chết? Ngươi nói cho rõ ràng xem."

Bàng Thành Khâu: "Thanh gia, Lang Hoàn cư lại bốc cháy lần nữa, lúc trước là kho củi bị cháy, lần này chính là căn phòng của Vương Tuyết Đường bị cháy, khi bên ngoài phát hiện thấy cháy, chạy đến cấp cứu thì đã muộn rồi…"

Thanh Nha trách mắng: "Nói nhảm nhí, với tu vi của Vương Tuyết Đường, cho dù toàn bộ Lang Hoàn cư bị cháy cũng không vây khốn được lão ta, càng không có khả năng đốt chết lão."

Cổ Thanh Chiếu nghe vậy, gật đầu, "Đúng vậy, cái chết này rất lạ thường."

Bàng Thành Khâu than thở: "Thanh gia, lão bản nương, các ngươi nghe ta nói xong đã. Tai mắt bên kia báo rằng, không phải do chết cháy, thi thể còn nguyên vẹn, chỉ thấy tình trạng khuôn mặt tím tái, đoán chừng có thể là bị dùng độc giết chết."

Nghe kể tình trạng Vương Tuyết Đường bị chết, trong đầu Thanh Nha không hiểu sao chợt lóe lên một hình ảnh, đó chính là căn phòng của Thám Hoa lang có cách bài trí giống y như căn phòng của Vương Tuyết Đường, một số sự việc lúc trước đây cảm thấy không bình thường bây giờ lại đột nhiên trở nên rõ ràng, nhịn không được nghiến răng bật ra ba chữ oán hận, "Bạch La sa!"

Khi những lời này được nói ra, Bàng Thành Khâu gật đầu, "Theo mô tả về tình trạng bị chết thì cũng giống như cái chết của vị Mũi to của Trấn Hải ty bị đầu độc lúc trước."

Bởi vì trong đầu lóe lên một số ý nghĩ, Cổ Thanh Chiếu giật mình đưa quạt tròn trong tay che miệng, bật nói "Bạch La sa… Lẽ nào lại là vị Thám Hoa lang kia làm hay sao? Hắn cũng đúng lúc ở tại Lang Hoàn cư…"

"Cái gì gọi lẽ nào? Nếu như không phải do hắn làm, ta liền chặt đầu mình xuống đưa cho các cô nương của ngươi là banh đá chơi!"

Thanh Nha chỉ vào cái cổ của mình, gào lên, thậm chí khuôn mặt còn hiện lên chút dữ tợn, y mất kiểm soát như thế, có thể thấy được là thật sự tức giận.

Y đi chân trần bước tới bước lui, nổi giận lôi đình nói: "Chỉ với một lượng nhỏ như vậy, tên Thám Hoa chó chết này lại còn chia ra làm hai phần để sử dụng. Con mụ nội nó, thực sự biết tiết kiệm. Thảo nào bình thường chỉ ở tại nơi rách nát kia để tiết kiệm tiền. Hay là hắn đã sớm đoán được Vương Tuyết Đường sẽ quay lại để tìm hắn tính sổ? Còn lừa gạt ta nói cái gì mà có việc cần phải xử lý. Mẹ nó,

xử lý bằng việc chạy hẳn đến Lang Hoàn cư giết người phóng hỏa a!”

Quay đầu lại, y lại hét to lên với Cổ Thanh Chiếu, “Có nhìn thấy hay không, đây là mấy chuyện trời ơi mà thiên hạ đệ nhất tài tử được nữ nhân các ngươi yêu thích làm ra đó!”

Cổ Thanh Chiếu than thở: “Ngươi sốt ruột làm gì?”

Thanh Nha giang hai tay ra, “Ngươi hỏi ta sốt ruột làm gì sao? Ta, con mẹ nó, lại sắp phải vào ngồi tù rồi. Lần này e rằng không có dễ dàng đi ra như trước. Hắn chỉ mới đến mấy ngày, đã đẩy ta vào tù hai lần. Mụ nội nó, ta phải tìm ai nói lý đây chứ?”

Y quay người đi tới đi lui, hùng hùng hổ hổ nói tiếp, “Lúc trước ta đã cảm thấy không thích hợp, ta đã nói tên Thám Hoa chó chết kia tìm ta sẽ không có chuyện gì tốt, quả nhiên đã bị ta đoán đúng rồi. Tên gia hỏa này có bệnh sao? Lại dám chạy đến Ảo Vọng làm càn làm bậy.”

Cổ Thanh Chiếu hỏi: “Nghiêm trọng đến như vậy sao?”

Thanh Nha khoát tay áo, tình huống cụ thể bên trong Lang Hoàn cư lúc trước, trong lúc nhất thời y cũng khó thể giải thích rõ ràng cho người khác, hiện tại, y càng quan tâm hơn tới tình hình sự việc, y lại hỏi Bàng Thành Khâu, “Cụ thể là chuyện gì xảy ra tại nơi đó?”

Bàng Thành Khâu: “Còn chưa rõ ràng lắm tình hình cụ thể. Tin tức vừa rồi cũng thiếu một chút không thể truyền về được. Lữ Vô Đương đã hạ lệnh phong tỏa Lang Hoàn cư, không cho bất luận kẻ nào ra ngoài. Bất kỳ kẻ nào liên hệ với bên ngoài đều phải trải qua tay bọn họ.”

“Mà thôi.” Thanh Nha buông tiếng thở dài, ngước đầu nhìn trăng sáng, “Lão Bàng, e rằng ngươi cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị bắt giam, Có lẽ lần này còn phải chịu chút đau khổ, cái gì nên nói cái gì không nên nói, trong lòng phải cân nhắc trước đi.”

Bàng Thành Khâu: "Được, để ta đi trước chuẩn bị một chút."

Thanh Nha phất phất tay, Bàng Thành Khâu xoay người rời đi, trực tiếp nhảy xuống dưới.

Cổ Thanh Chiếu lại lên tiếng, "Ngay bên trong Lang Hoàn cư, hơn nữa lại còn là Vương Tuyết Đường, làm sao có thể dễ dàng hạ thủ như vậy chứ. Nếu như thực sự là vị Thám Hoa lang kia làm, hắn là làm sao làm được?"

Thanh Nha: "Hắn chỉ gặp mặt Vương Tuyết Đường một lần. Có lẽ trong lần gặp mặt này, hắn đã động tay chân gì đó. Ta cũng đang muốn biết hắn đã làm như thế nào, nhưng hiện tại không biết được tình hình hiện trường sự việc, ta cũng không thể nào suy đoán. Nói chung, tên Thám Hoa chó chết này lại lợi dụng lão tử lần nữa, đây là khi dễ ta không dám tố cáo hắn sao?"

Cổ Thanh Chiếu nhíu mày, nếu thật sự là tình huống như vậy, e rằng thật sự không tiện tố cáo, người nào cũng có thể tố cáo, nhưng chỉ có bên này là rất không thích hợp.

"Ngươi cần phải thông báo tình huống cho Can nương biết. Tai họa lao ngục lần này, nếu không vào thì thôi, một khi đã bị bắt vào e rằng không có dễ dàng đi ra như trước nữa, bởi vì khả năng ta bị nghi ngờ còn lớn hơn cả tên Thám Hoa chết tiệt kia. Mà ta lại không thể cung khai ra tên Thám Hoa chó chết đó, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Ta cần được Can nương xuất thủ, nếu không, ta và lão Bàng rất khó thoát ra được khỏi đó."

"Tại sao ngươi lại bị nghi ngờ nhiều hơn hắn chứ?"

"Ta cũng không biết bị chạm dây thần kinh nào rồi, sau khi đã đi ra khỏi phòng Vương Tuyết Đường, về sau lại chạy đi vào, vì chút tiền nhỏ mà nhiều lần tiến vào trong căn phòng của Vương Tuyết Đường. Then chốt nhất là làm sao ngờ được tên Thám Hoa chó chết đó vậy mà dám giết chết Vương Tuyết Đường? E rằng ngay cả bản thân Vương Tuyết Đường có nằm mơ cũng không nghĩ tới mình sẽ bị

người ta tiên hạ thủ vi cường. Nói chung là, xét về lượng thời gian ở tại trong phòng Vương Tuyết Đường, hay là số lần ra vào đó, ta đều nhiều hơn hẳn tên Thám Hoa chết tiệt kia."

Cổ Thanh Chiếu có phần không nói nên lời, nếu nói như vậy thì quả thực có chút hợp lý.

Thanh Nha cũng không nói lời vô ích, bắt đầu kể lại tình hình của mình tại trong Lang Hoàn cư, kể cả sự nghi ngờ của mình về sư huynh đệ ba người Dữu Khánh, y muốn Cổ Thanh Chiếu chuyển hết những thông tin liên quan cho vị Can nương kia, để đền phòng bất trắc…

Chương 502: Bắt (2)

Một đám đông nhân viên Trấn Hải ty tiến vào Lang Hoàn cư.

Người đàn ông cầm đầu có khuôn mặt hung ác nham hiểm, mất một cái lỗ tai, hai tay khá dài, có cảm giác nếu buông thả hai tay xuống thì sẽ chạm đến đầu gối, mắt như ưng như sói nhìn xuyên qua sân vườn, rất nhanh liền chạm mặt Lữ Vô Đương.

Người này chính là Đại chưởng vệ Tây Kình Nguyệt của Trấn Hải ty, chấp chưởng lực lượng nhân viên đại biểu cho sức mạnh chính của Trấn Hải ty, tính là một phe với Lữ Vô Đương, đều là người của Ngũ Động chủ.

Hai người chạm mặt nhau trong một tòa hiên các, đứng ở bên cạnh thi thể Vương Tuyết Đường.

Tây Kình Nguyệt đưa tay nhấn nhấn lên khuôn mặt Vương Tuyết Đường, đôi lông mày hơi giật giật, "Hẳn là trúng độc 'Bạch La sa', tình trạng chết giống như Văn Hầu vậy."

Lữ Vô Đương lấy ra một tờ danh sách đưa cho gã, "Những kẻ trong danh sách này đều là người ngày hôm qua từng gặp mặt Vương Tuyết Đường hay có tiến vào căn phòng của Vương Tuyết Đường. Hiện tại chỉ nắm giữ được chừng này, trước tiên bắt đi thẩm vấn đã đi. Nếu có nữa sẽ bổ sung cho ngươi sau."

Tây Kình Nguyệt cầm lấy danh sách xem xét một lúc, phát hiện thấy đa số đều là những cái tên không quen thuộc, đa số đều là môn đồ của Già La Sơn, nhìn một hồi, gã chợt ngẩng đầu hỏi: "Thanh Nha và tên Dữu Khánh này cũng đã gặp mặt với Vương Tuyết Đường tại Lang Hoàn cư sao?"

Lữ Vô Đương: "Đã gặp mặt. Ta thậm chí cảm thấy Thanh Nha là kẻ đáng ngờ nhất. Lúc đó chỉ cảm thấy hành vi của hắn rất không bình thường, tình huống cụ thể ta sẽ nói người đi phối hợp giải thích rõ ràng cho ngươi. À, tên Dữu Khánh này kỳ thực chính là tên A Sĩ Hành được xưng là thiên hạ đệ nhất tài tử kia. Ngươi hẳn là biết hắn a?"

Tây Kình Nguyệt: "Biết. Sau khi Văn Hầu chết, đi tra án thì biết được. Đêm Văn Hầu bị trúng độc 'Bạch La sa' mà chết kia, vị Thám Hoa lang này có gặp mặt với Thanh Nha tại Kinh Hồng điện, bây giờ Vương Tuyết Đường cũng bị độc 'Bạch La sa' giết chết, hai người lại cùng nhau xuất hiện tại đây, ta nghĩ đây không phải là chuyện trùng hợp ngẫu nhiên gì."

Lữ Vô Đương nghe vậy bỗng thấy tiếc hận, "Nghe ngươi nói như thế, nếu như thật sự có liên quan với vị Thám Hoa lang kia, vậy thì đáng tiếc."

Tây Kình Nguyệt: "Nghĩa là sao?"

Lữ Vô Đương: "Với phong thái của Lang Hoàn cư mà cứ phải treo một chút tranh chữ mô phỏng như vậy, ta cảm thấy rất giảm đẳng cấp. Nghe nói bản thân Thám Hoa lang đã tới Ảo Vọng, ta liền muốn đi tìm hắn, ai ngờ sau khi ta biết được tin tức, hắn lại có liên quan

đến cái chết của Văn Hầu, hình như còn có dính dáng với nội gian trong Trấn Hải ty, ta liền không tiện tìm hắn nữa rồi.

Bây giờ, thật không dễ dàng mới được vị Thám Hoa lang này vào ở, đã đưa tới tận cửa, ta đang muốn tìm một cơ hội mở lời, nhìn xem có thể dùng khoản tiền lớn kiếm mấy bức thi từ phú hoặc chữ hay không, nhưng thấy hắn mai danh ẩn tích trong phòng, thật sự không biết nên mở miệng như thế nào, làm cho khách nhân không vui cũng không phải là quy tắc của Lang Hoàn cư. Ta còn đang suy nghĩ xem có nên có nên chờ khi hắn rời khỏi thì mở miệng hay không, kết quả ngươi lại hoài nghi hắn có liên quan với cái chết của Vương Tuyết Đường." Ông ta nhún vai, biểu hiện đành phải thôi vậy.

"Người đâu!" Tây Kình Nguyệt quay đầu lại cất tiếng gọi.

Từ bên ngoài lập tức có người tiến đến nhận lệnh. Gã đưa danh sách cho thủ hạ, hạ lệnh dựa theo danh sách đi bắt người. Sau đó gã lại sai người thăm dò hiện trường giết người và hai nơi bị cháy.

Không bao lâu sau, cửa phòng Dữu Khánh bị đập mở ra, không quản tới vẻ mặt sư huynh đệ ba người có ngây thơ vô tội như thế nào, căn phòng vẫn bị lục soát, người vẫn bị bắt đi.

Tại phía bên Kinh Hồng điện, Thanh Nha và Bàng Thành Khâu cũng không thể may mắn tránh khỏi, một đội nhân viên Trấn Hải ty lao đến, trực tiếp bắt hai người dẫn đi, lần này Thanh Nha cũng không dám ương ngạnh phản ứng lại nhân viên tới bắt, thành thành thật thật thúc thủ chịu trói.

Về phần những người khác ở bên trong Lang Hoàn cư, mặc dù không có bất kỳ qua lại gì với Vương Tuyết Đường, nhưng cũng đều tạm thời bị giam giữ tại trong Lang Hoàn cư, trước khi sự việc chưa tìm ra được manh mối, bất kỳ kẻ nào cũng không được rời đi, tùy thời tiếp nhận xét hỏi, khiến cho không ít khách nhân cất tiếng phàn nàn oán giận, nhưng cũng không còn cách nào…

Hải Tiêu các, một trong số ít cửa hàng chủ yếu kinh doanh tơ lụa hàng dệt may của Giao nhân tại Ảo Vọng, một mặt khác, nó cũng là một điểm thông tin bí mật do quân đội Cẩm quốc bố trí tại Ảo Vọng.

Cửa hàng chiếm diện tích đất không phải quá lớn, nhưng số tầng tương đối cao.

Tại tầng cao nhất, một nam tử trẻ tuổi phong trần tuấn tú chắp tay đứng ở phía trước cửa sổ, người mặc áo xám nho sam, làn da trắng nõn, khí chất văn nhã, thần thái trong đôi mắt long lánh biểu hiện ra sự trí tuệ, là một người khiến người khác vừa nhìn thấy liền có cảm giác rất thoải mái.

Gã đứng ngắm nhìn Ảo Vọng với ánh đèn rực rỡ huy hoàng, trên mặt lộ ra vẻ hồi ức, giống tức cảnh sinh tình, trong miệng không ngừng lẩm bẩm một câu nói:

"Thế gian phồn hoa vô ngã, trong núi năm tháng vô song…"

Có tiếng đập cửa vang lên, sau khi nam tử tuấn tú nói một tiếng "Vào đi", cửa mở ra, một nữ tử thân hình thướt tha mặc bạch y tiến vào, xinh đẹp quyến rũ, cử chỉ lịch sự nhã nhặn.

Thấy gã vẫn còn đứng tại phía trước cửa sổ, bạch y nữ tử kinh ngạc hỏi: "Công tử, đường dài bôn ba đến đây, còn chưa đủ mệt nhọc sao? Vì sao vẫn chưa nghỉ ngơi?"

Nam tử tuấn tú xoay người lại, giống như đã đoán được nàng cầm thứ gì tới, duỗi tay về phía nàng, nói: "Đưa ta."

Bạch y nữ tử cười khổ, đành phải hai tay dâng lên một cuốn giấy nhỏ.

Nam tử tuấn tú mở cuộn giấy ra nhìn xem nội dung dày đặc trên đó, sau đó nhịn không được lắc đầu thở dài, "Vị tài tử đệ nhất thiên hạ này của chúng ta a, vẫn là vô liêm sỉ như vậy."

Dứt lời, gã đi tới bên cạnh bạn viết, ngồi xuống, nhấc bút viết nhanh mấy dòng chữ, rồi đưa cho bạch y nữ tử, "Bảo người lập tức gởi thư tới Tảo Trần tự."

Bạch y nữ tử nhận lấy nhìn nhìn nội dung bên trên tờ giấy , kinh ngạc hỏi, "Nhất định phải kinh động tới Minh tự để kéo người ra sao?"

Nam tử tuấn tú mỉm cười, "Lần này e rằng không có dễ dàng thoát thân như trước. Hắn có danh tiếng bảo vệ, có lẽ không đến mức quá gian nan, nhưng hai vị bên người hắn e rằng sẽ phải chịu đau khổ, cũng chỉ có Minh tự xuất thủ mới có thể đúng lúc kéo bọn họ ra ngoài, mau đi đi."

Chương 503: Tra tấn (1)

Địa điểm cao nhất tại Ảo Vọng là nơi nào? Chính là mái nhà của Trấn Hải ty.

Trên đỉnh của thành lũy, có đình đài lầu các, có hoa cỏ cây cối, khu vực này đại biểu cho quyền lực tối cao tại Ảo Vọng, cũng chỉ có kẻ có quyền lực cao nhất mới xứng đáng được ở lại.

Bên trong một tòa hiên các, Chu Hiên tĩnh tọa tại phía sau bàn yên lặng phẩm trà, Đại chưởng vệ Tây Kình Nguyệt đứng ở đối diện nhìn y.

Hai người cứ như vậy im lặng giằng co với nhau rất lâu.

Tây Kình Nguyệt biết rõ mình đã làm ra chuyện mà đối phương rất không hài lòng, chưa báo cáo đã trực tiếp dẫn lượng lớn nhân thủ đến Lang Hoàn cư bắt người, người có thể ở lại tại Lang Hoàn cư đa số không phải là người bình thường, gã biết rõ mình làm ra chuyện

bắt bớ như vậy, sẽ khiến cho Chu Hiên phải gánh chịu áp lực không nhỏ.

Chu Hiên im lặng uống trà, cho dù trong lòng y không vui nhưng cũng không tiện nói cái gì, người ta nhận được tin báo án, Ảo Vọng xảy ra án mạng, đúng lúc dẫn người chạy tới cũng không có gì sai.

Cứ như vậy lặng im một thời gian, đến lúc bầu không khí nào đó đã được tiêu giảm, Chu Hiên cuối cùng mở miệng, "Đã có manh mối về hung thủ hay chưa?"

Tây Kình Nguyệt: "Có khả năng nằm trong số người bị bắt. Hiện tại đang lấy khẩu cung, đợi cho chỉnh lý tình huống xong, thì sẽ triển khai thẩm vấn có mục tiêu."

Chu Hiên nghiêng đầu ra hiệu cho Tề Đa Lai chắp tay đứng ở bên cạnh, "Để cho hắn tham gia vụ án này đi, hắn sẽ giúp ngươi một tay, có chuyện gì cùng thảo luận với hắn nhiều chút."

Đây là muốn lấy đi quyền kiểm soát trong tay mình sao? Tây Kình Nguyệt nhíu mày, "Chưởng lệnh, theo ta thấy thì không cần phải tập trung nhiều người như vậy. Ta sẽ xử lý theo quy định. Nếu có điều gì cần có lão Tề hỗ trợ, ta tự nhiên sẽ tìm hắn nhờ hỗ trợ."

Vẻ mặt của Chu Hiên lập tức sầm xuống, cốc trà trong tay gần như vỗ vào trên bàn, "Vậy ngươi cho ta một cái thời điểm, lúc nào có thể tra ra hung phạm?"

Tây Kình Nguyệt: "Chưởng lệnh, hiện tại tình tiết vụ án vẫn còn đang được tổng hợp, thuộc hạ làm sao có thể đưa ra thời gian cụ thể được?"

Chu Hiên hỏi ngược lại: "Có phải là ngươi cảm thấy ta đang gây khó cho ngươi phải không?"

Tây Kình Nguyệt: "Chưởng lệnh đương nhiên sẽ không tận lực làm khó, nhưng mà tra án tất nhiên là phải làm từng bước một, thuộc hạ

có thể làm được chỉ là làm nhanh chóng hết sức."

Chu Hiên: "Tra án? Xem ra ngươi vẫn chưa ý thức được vấn đề thực sự của vụ án này nằm ở đâu. Ta hỏi ngươi, ngươi có nghe nói qua mối quan hệ giữa Vương Tuyết Đường và Địa mẫu hay không?"

Tây Kình Nguyệt: "Hơi có nghe thấy, nghe nói là họ hàng thân thích."

Chu Hiên: "Ta hỏi tiếp ngươi, việc Đại thánh bức chết đệ tử thân truyền của Địa mẫu, ngươi có còn nhớ hay không?"

Tây Kình Nguyệt bỗng nhiên ngẩn ra, khóe miệng giật giật, chậm rãi trả lời: "Tất nhiên là chưa có quên."

Chu Hiên: "Vậy bây giờ ngươi có còn cảm thấy cái chết của Vương Tuyết Đường chỉ là một vụ án giết người đơn giản như ngươi nghĩ hay không?"

Vẻ mặt của Tây Kình Nguyệt cũng trở nên nghiêm trọng, nhất thời lại không có lời nào để đáp lại.

"Hung thủ đương nhiên là phải bắt được, dám ngông cuồng như vậy tại Ảo Vọng, đương nhiên là phải bắt được để trừng phạt nghiêm khắc!

Nhưng đó cũng chỉ là thứ yếu, phải làm sao để bắt được hung thủ, phải xử lý như thế nào đều có thể đặt ra sau làm từ từ.

Quan trọng là thân phận bối cảnh của người chết, quan trọng là Vương Tuyết Đường chết ở nôi nào. Hắn cũng không phải là chết ở trong khách sạn bình thường, hắn chết tại Lang Hoàn cư a, trong Tu Hành giới ai mà chẳng biết Lang Hoàn cư là do Ngũ Động chủ mở?

Ngươi nghĩ rằng ta muốn tham gia vào chuyện trời ơi này của Lang Hoàn cư sao?

Thiên Lưu sơn để cho ta tọa trấn Ảo Vọng, không phải là để cho ta ngồi ở nơi này chơi đùa, cũng không phải để cho ta ngồi ở nơi này rước lấy phiền phức cho Thiên Lưu sơn."

Chu Hiên nói đến đây thì chỉ chỉ tới Tề Đa Lai, "Sẽ không ảnh hưởng tới việc tra án bình thường của ngươi. Ngươi cần tra như thế nào thì cứ tra như thế đó. Chỉ là hắn có nắm giữ một ít tình hình của Già La Sơn tại bên Tinh La đảo, ngươi phối hợp với hắn đi. Yêu cầu của ta chỉ có một điểm, án giết người chính là án giết người, tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào mượn cớ kéo ra xa, nếu không tất cả mọi người đều đừng nghĩ sống thoải mái, ngươi có hiểu được ý của ta không?"

Tây Kình Nguyệt chậm rãi gật đầu, "Thuộc hạ đã hiểu. Sự việc tại trên tay chúng ta, không có cản tay chúng ta có thể chậm rãi xử lý, thậm chí là muốn xử lý như thế nào cũng được. Chúng ta cần phải tại trước khi tin tức Vương Tuyết Đường chết làm kinh động tới một số người, xác định ngay một số việc."

Chu Hiên chậm rãi nâng chung trà lên nhấp một ngụm, "Thời gian không còn nhiều, nhanh chóng cho ta một báo cáo đi, đi thôi."

Tây Kình Nguyệt và Tề Đa Lai đồng thời chắp tay khom người chào, sau đó cùng nhau bước nhanh rời đi…

Bên trong một căn phòng thẩm vấn, Đồ Hưu Khôi đang tiếp nhận xét hỏi, nhân viên Trấn Hải ty muốn tìm hiểu tất cả chi tiết trước khi Vương Tuyết Đường chết, Đồ Hưu Khôi với tư cách là người bên cạnh Vương Tuyết Đường, tự nhiên là rõ ràng nhất về những điều này.

Lúc này, Tây Kình Nguyệt và Tề Đa Lai cùng nhau đi đến.

Nhìn thấy hai người, nhân viên Trấn Hải ty đang thẩm vấn nhanh chóng đứng lên hành lễ chào, ít nhiều ít cũng có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới hai vị này đều cùng nhau tới nơi này.

Đồ Hưu Khôi cũng biết hai người này, cũng đứng lên hành lễ chào, rồi khẩn cầu: "Đại Chưởng vệ, đại Chưởng mục, những gì phải nói ta đều đã nói rồi. Chưởng môn tệ phái ngã xuống, ta thật sự cẩn phải đúng lúc chạy trở về ổn định cục diện, nếu không tệ phái sẽ đại loạn."

Hiện tại tâm tình ông ta quả thực là lòng nóng như lửa đốt, bây giờ Vương Tuyết Đường chết rồi, Già La Sơn phải tiếp tục suy trì như thế nào cũng là một vấn đề, thời điểm này người nào tranh đoạt được quyền nói chuyện nhiều hơn, người đó sẽ có được lợi ích càng nhiều. Nếu là ông ta bị vây ở chỗ này chậm chạp không thể rời đi, một khi tin tức Vương Tuyết Đường truyền về, còn có thể trông chờ những người khác chậm rãi chờ ông ta trở về mới thương lượng sao?

Lui một bước mà nói, cho dù Già La Sơn có sụp đổ, cho dù muốn phân chia, mình cũng phải chạy trở về chiếm một phần a. Một khối thịt mỡ to như vậy, nhiều một chút hay ít một chút là có khác biệt rất lớn.

Bây giờ chậm chạp không thể thoát thân, ông ta làm sao có thể không sốt ruột, không biết đã cầu xin bao nhiêu lần rồi.

Hai vị đại đầu mục Trấn Hải ty vẫn không để ý tới lời ông ta nói. Tề Đa Lai cầm lấy nội dung thẩm vấn lật xem một hồi, rổ thả lại trên bàn, sau đó đi tới trước mặt Đồ Hưu Khôi, hỏi: "Già La Sơn hình như bố trí không ít nhân thủ tại Tinh La đảo, muốn làm gì vậy?"

Đồ Hưu Khôi ngẩn ra, ông ta làm sao có thể dễ dàng nói ra sự thật, ngay lập tức che giấu: "Ai, thiếu chưởng môn xảy ra chuyện, tệ phái tự nhiên cũng lo lắng cho an nguy của Chưởng môn, điều một số nhân thủ tới, chuẩn bị sẵn sàng để bảo vệ Chưởng môn, có điều gì không thích hợp sao?"

Tề Đa Lai a một tiếng, hỏi tiếp: "Thiếu chưởng môn xảy ra chuyện, các ngươi lo lắng Vương Tuyết Đường cũng bị U Sai bắt đi, cho nên phái người đến bảo vệ, ý là như vậy sao?"

Lời nói này, thiếu một chút khiến cho nhân viên Trấn Hải ty ở bên cạnh bật cười.

Đồ Hưu Khôi hỏi ngược lại: "Lẽ nào môn đồ của Già La Sơn không thể tới khu vực Minh Hải này sao?"

Ngụ ý là, Già La Sơn tới bao nhiêu người cũng phải bị kiểm soát sao?

Ánh mắt Tề Đa Lai tức thì trở nên lạnh lùng, nghiêng đầu nói: "Tây Kình huynh, ta thấy nơi đây không thích hợp thẩm vấn, tốt hơn hết nên đưa người đến phòng tra tấn để hỏi mới tương đối thích hợp."

Tây Kình Nguyệt không nói hai lời, trực tiếp hạ lệnh: "Áp giải đến phòng tra tấn."

Đồ Hưu Khôi lập tức hoảng hốt, kinh hô: "Các ngươi làm gì vậy? Các ngươi định làm gì?"

Không người để ý ông ta kêu to, người xông tới đây trực tiếp áp giải ông ta đi, tu vi của ông ta bị khống chế, không có sức lực phản kháng, gần như là bị kéo đi.

Nhân viên thẩm vấn tại đây quay mặt nhìn nhau, không phải là muốn tra án giết người sao, tra đến bên phía Tinh La đảo là có ý gì.

Một nhóm đi đến phòng tra tấn, Tề Đa Lai hất hất cằm, ra hiệu trực tiếp tra tấn Đồ Hưu Khôi đang thần sắc hoảng loạn, "Cho hắn một chút thịt có thể ngửi được mùi hương."

Nhân viên tra tấn lập tức nhìn về phía Tây Kình Nguyệt, thấy gã gật đầu cho phép, lập tức đè Đồ Hưu Khôi lại, lột sạch sẽ y phục mặc trên người, sau đó lấy dây xích sắt khóa hai cổ tay của ông ta, kéo thẳng đến trước một cây cột bằng đồng to lớn, bẻ tay ông ta ra sau lưng trói tại trên cây cột đồng.

Chỉ còn thừa lại một cái khố lót, Đồ Hưu Khôi không biết đây là định làm gì, kinh hãi kêu lên: "Các ngươi không tra xét án Chưởng môn

chúng ta bị giết, lại đối xử với ta như thế, đến cùng là muốn như thế nào chứ?”

Tề Đa Lai chắp tay sau lưng đi tới trước mặt ông ta, lạnh nhạt nói: “Nói đi, Vương Tuyết Đường sai phái nhiều nhân viên Già La Sơn như vậy lén lút tới Tinh La đảo, đến cùng là định làm gì? Ta nói thẳng ra một chút, chúng ta còn muốn biết rõ Vương Tuyết Đường tại Ảo Vọng đã làm những chuyện gì không thể công khai. Nếu như liên quan đến ngươi, ta đảm bảo không truy cứu. Nếu như còn cứng miệng, ngươi nghĩ rằng ta có đùa chết ngươi thì ta có chuyện gì hay không chứ?”

Đối với vụ án Vương Tuyết Đường bị giết, gã ta không có hứng thú, gã ta chỉ muốn xác định một ít thứ để dự phòng.

Đồ Hưu Khôi vừa sợ vừa giận, “Nhân viên của Già La Sơn ta có làm việc gì xằng bậy tại Tinh La đảo không chứ? Lẽ nào bọn họ không được đến Tinh La đảo sao? Chưởng môn càng là đường đường chính chính, tại sao có chuyện làm việc lén lút không thể công khai? Các ngươi không đi truy bắt hung thủ, ngược lại ở đây bức ép ta, là đạo lý gì chứ?”

Tề Đa Lai hừ lạnh một tiếng, quay người, gật đầu ra hiệu cho Tây Kình Nguyệt, Tây Kình Nguyệt lập tức đưa ra một thủ thế cho thủ hạ.

Tại trong góc có một cánh cửa sắt lập tức được mở ra, chỉ chốc lát sau, liền có một xe đẩy chở đầy than đang bốc cháy đỏ bừng tới đây, hướng phía dưới chân Đồ Hưu Khôi đổ rầm rầm xuống nửa xe, khiến cho Đồ Hưu Khôi sợ hãi kêu gào không ngừng đồng thời nhanh chóng co hai chân lại, không dám thả xuống.

Phía sau cây cột đồng mở ra một cái lỗ, số than lửa còn lại trong xe đẩy được xúc đổ vào trong lỗ, sau đó bắt đầu cho thêm chút củi đốt vào bên trong, cũng có người ở đó quạt gió, rất nhanh liền làm cho bên trong cây cột đồng bùng lên ngọn lửa hừng hực, khói ở trong cột đồng không biết đã được thổi bay đi nơi nào.

Đến lúc này, Đồ Hưu Khôi đương nhiên biết được đây là hình phạt gì, thế nhưng là có kêu gào sợ hãi không ngừng thì cũng chẳng có tác dụng.

Ông ta tạm thời còn chưa có cảm nhận được cột đồng có nhiệt độ cao, nhưng quá trình chờ đợi này khiến cho ông ta có áp lực tâm lý rất lớn, và lúc này tu vi của ông ta còn bị khống chế, hai chân cũng sắp co lơ lửng không nổi nữa rồi, rung động tại trên than lửa.

Bị lửa hừng hực đốt cháy, nhiệt độ cây cột đồng rất nhanh liền tăng cao.

Đồ Hưu Khôi run rẩy cầm cập, lại nhìn thấy dáng vẻ Tề Đa Lai và Tây Kình Nguyệt rất coi thường sự sinh tử của ông ta, khi cảm nhận nhiệt độ cao nóng bỏng cùng cơn đau nướng da nướng thịt từ phía sau lưng truyền đến, mặc dù còn chưa có bị thương, ông ta liền đột nhiên gào to, "Ta nói!"

Tây Kình Nguyệt tức thì lộ ra vẻ mặt khinh thường, bây giờ còn chưa có nếm được vị đắng a, như vậy đã chống không nổi rồi.

Tề Đa Lai lạnh lùng nói: "Nếu là lời nói không làm ta hài lòng, khi trói lại lần nữa thì sẽ phải gánh cảm nhận khác đó."

Hai cái dây xích sắt trói chặt Đồ Hưu Khôi đột nhiên buông lỏng, hai chân Đồ Hưu Khôi không thể tránh né rơi vào trong đống than lửa, ông ta đau đớn nhe răng nhếch miệng nhảy ra ngoài.

Hai người hai bên lôi kéo dây xích sắt, kéo ông ta thành hình chữ "Thập", bất cứ khi nào cũng có thể kéo ngược trở về cột đồng.

Tiếp theo sau đó tất cả mọi việc đều đơn giản, Tề Đa Lai hỏi gì, Đồ Hưu Khôi liền khai ra cái đó.

Tinh La đảo triệu tập nhân thủ là để chuẩn bị giết chết Dữu Khánh, ngay cả bên ngoài U Giác Phụ cũng có bố trí sát thủ dự phòng.

Then chốt là còn khai ra cả Thanh Nha, nói Thanh Nha phối hợp với bọn họ để đuổi Dữu Khánh ra Ảo Vọng, nhằm thuận lợi cho bên ông ta hạ sát thủ.

Càng chết người chính là, ông ta nói ra việc tại trước khi U Sai đến, thực ra Vương Tuyết Đường cũng đã biết rõ chuyện Vương Vấn Thiên bắt cóc Tiểu Hắc, Vương Tuyết Đường ngầm đồng ý với hành động của con trai nhằm vào Dữu Khánh sau đó.

Về phần cha con Vương gia vì sao phải làm như vậy, cái gì mà bởi vì đồ đệ của Địa mẫu gì gì đó, ông ta đều nói ra hết.

Chuyện Thanh Nha tham dự bắt cóc tự nhiên cũng được khai ra, đối với việc cái này, Tề Đa Lai trong lòng biết rõ ràng, việc này vốn là gã ta bày mưu đặt kế để cho Thanh Nha tham dự vào, gã ta muốn có được chính là chứng cứ cha con Vương gia ỷ vào thế của Địa mẫu tham dự bắt cóc người của U Giác Phụ.

Sau khi đã lấy được một đống lời chứng, Tề Đa Lai chắp tay với Tây Kình Nguyệt, "Nơi đây liền giao lại cho ngươi. Ta triệu tập nhân thủ đi Tinh La đảo bắt lấy những nhân chứng liên quan, xác định rõ ràng chứng cứ cha con Vương gia cậy vào thế của Địa mẫu để cả gan làm loạn."

Tây Kình Nguyệt biết rõ những thứ này đều là dùng để chặn miệng Địa mẫu nếu như Địa mẫu có phát tác.

Gã quay đầu lại nhìn theo Tề Đa Lai rời đi, biết rõ việc này khẳng định là phải báo cáo, về sau phỏng chừng Đại thánh cũng sẽ nhìn thấy, nếu như Đại thánh cho rằng việc này Chu Hiên làm tốt, vậy thì vị trí Chưởng lệnh Trấn Hải ty của Chu Hiên e rằng sẽ càng ngồi được vững hơn.

Chương 504: Tra tấn (2)

Tây Kình Nguyệt cũng không muốn để người khác cho rằng mình có vẻ quá vô năng, ánh mắt nhìn chăm chú về phía Đồ Hưu Khôi còn đang bị dây xích sắt lôi kéo, suy nghĩ một chút về lời khẩu cung của ông ta vừa rồi, xác định mục tiêu thẩm vấn tiếp theo, rồi nghiêng đầu ra hiệu, nói: "Trước tiên thả xuống đi, đưa Thanh Nha tới đây."

"Vâng." Bộ hạ đáp một tiếng, nhanh chóng lôi người đi.

Đồ Hưu Khôi gần như trần truồng, mặt mày nhìn như cha mẹ chết, ông ta biết rõ khi mình mở miệng ra những điều đó, vậy thì vinh hoa phú quý của một trưởng lão Già La Sơn cao cao tại thượng cũng đã tan thành mây khói, những thứ nỗ lực cả một đời để có được đột nhiên cứ vậy mà không còn nữa, ý nghĩ trở về tranh đoạt lợi ích cũng triệt để tan biến, nhưng ông ta cũng không còn cách nào khác, lợi ích có nhiều tới đâu cũng không bằng mạng sống của chính mình…

Sau khi dặn dò nhân viên liên quan về kế hoạch bắt giữ tại Tinh La đảo xong, Tề Đa Lai lập tức quay trở lại trên đỉnh tòa nhà, tìm đến Chu Hiên đang bồi hồi dưới ánh đèn trong bóng đêm.

Sau khi kể lại kết quả vừa mới thẩm vấn được, gã ta nhắc nhở: "Chưởng lệnh, ngài xem về Thanh Nha thì chúng ta có nên kéo hắn ra khỏi tay Tây Kình Nguyệt để thẩm tra xử lý riêng hay không?"

Chu Hiên dừng lại, nhìn cái bóng của mình dưới ánh đèn, hỏi: "Có cần thiết như vậy không?"

Tề Đa Lai: "Thanh Nha kích động Vương Vấn Thiên tìm vị Thám Hoa lang kia để gây phiền phức là do bên mình bày mưu đặt kế. Nếu lỡ Thanh Nha thật sự không chịu nổi sự nghiêm hình tra tấn của Tây Kình Nguyệt, nói ra việc gì không nên nói, e rằng sẽ có chút rắc rối."

Chu Hiên: "Nếu như hắn không biết điều gì có thể nói, điều gì không nên nói, vậy thì cũng không thể lưu lại người này được rồi, Ảo Vọng không cần tới địa đầu xà như vậy. Không nên làm chuyện lấy đi chỉ một người trên tay Tây Kình Nguyệt. Lần này rõ ràng là Thanh Nha

đã chen tay vào trong đó, nếu không để cho hắn thẩm vấn thì có vẻ như trong lòng chúng ta có tật giật mình. Cho dù hắn có thật sự thẩm vấn ra được gì đó thì cũng không gây ra được sóng gió gì. Lúc trước khi đi Thiên Lưu sơn, những gì cần phải giải thích, ta đều đã giải thích rõ ràng rồi, nếu như hắn thích tránh việc báo cáo lên cấp trên, vậy thì tùy hắn đi."

Vừa mới nói xong, chợt có một tràng tiếng bước chân truyền đến, một gã nhân viên phụ thuộc đi tới, bẩm báo: "Chưởng lệnh, Lương gia Đại tiên sinh đã đến, nói là muốn gặp ngài."

Nghe nói là người này, Chu Hiên và Tề Đa Lai quay mặt nhìn nhau.

Kẻ được gọi là Lương gia Đại tiên sinh này là chỉ Đại quản gia của Lương gia, nhà giàu nhất Ảo Vọng, tên là Lương Nguy.

Vị đó nhìn như chỉ là một quản gia, thực tế khi xử lý sự vụ giữa Lương gia và Thiên Lưu sơn thì số lần lão ta gặp mặt Đại Thánh khẳng định còn nhiều hơn cả kẻ làm Chưởng lệnh Trấn Hải ty là Chu Hiên y.

Nói trắng ra chính là một kẻ thường có cơ hội nói chuyện ngay tại trước mặt Đại thánh, Chu Hiên nào dám sơ suất, vội vàng nói: "Mau mau cho mời."

Y và Tề Đa Lai thậm chí còn chỉnh đốn quần áo một chút, tự mình chạy tới đầu cầu thang nghênh đón.

Chỉ chốc lát sau, một người giấu mình trong áo choàng đen xuất hiện tại đầu cầu thang, khi ngẩng đầu nhìn hai người đứng nghênh đón thì lộ ra dung mạo, là một lão già khuôn mặt quắc thước, mái tóc hoa râm, chòm râu muối tiêu, nhìn rất có khí chất, rất có tinh thần, nhất là một đôi mắt với ánh mắt long lanh, tràn đầy tinh khí thần.

"Xin chào Đại tiên sinh."

Chu Hiên và Tề Đa Lai đồng thời chắp tay chào, thái độ có thể nói là vô cùng cung kính.

Người ta cũng quả thực có vốn liếng để khiến cho bọn hắn cung kính, người ta không chỉ có địa vị tại Ảo Vọng, mà ở tại trong toàn bộ Tu Hành giới cũng tương đối có địa vị, khi hành tẩu tại Nhân gian thế tục thì việc gặc các quân vương quốc gia tại Hoàng cung đại nội cũng là chuyện tầm thường, thể diện rất lớn, xét trên rất nhiều phương diện thì thật sự không phải một Trấn Hải sứ Chu Hiên có thể so sánh được.

Lương Nguy chắp tay đáp lễ, coi như là khách sáo, "Chưởng lệnh."

Chu Hiên nhanh chóng đưa tay mời lão ta đến bên trong hiên các dùng trà, Lương Nguy xua tay, ra hiệu không cần rườm rà như vậy, nhìn nhìn xung quanh, "Ở trên cao nhìn được xa, phong cảnh nơi này của Chưởng lệnh thực sự khác biệt, không như nơi bình thường, đi bộ một vòng, thế nào?"

Chu Hiên không có ý kiến gì, lập tức đưa tay mời, đích thân đưa đi du lãm cảnh đêm nơi đây, sau khi đi được mấy bước, y thử hỏi: "Đêm muộn như thế này, Đại tiên sinh tới đây sẽ không phải là vì ngắm phong cảnh đi?"

Đi theo ở phía sau, Tề Đa Lai dựng thẳng lỗ tai lên.

Lương Nguy quay đầu lại nhìn gã ta một cái, Chu Hiên hiểu ý, phất tay ra hiệu cho Tề Đa Lai lui xuống.

Không còn có người khác, Lương Nguy mới thẳng thắn hỏi: "Các ngươi đã bắt Thanh Nha?"

Chu Hiên trong lòng thầm hỏi, Thanh Nha lại có mặt mũi lớn như vậy sao, có thể làm cho vị này đích thân chạy tới nói giúp cho hay sao?

Y biết rõ Thanh Nha có qua lại với lão bản nương Kinh Hồng điện, ít nhiều cũng có liên quan với Lương gia, nhưng y chưa bao giờ nghĩ tới Thanh Nha có thể có mối quan hệ trực tiếp với vị này, nhất là còn làm cho vị này trong đêm khuya đích thân chạy tới đây, liền cẩn thận đáp: "Đúng vậy. Phía bên Lang Hoàn cư xảy ra án giết người. Chưởng môn Già La Sơn là Vương Tuyết Đường bị người dùng độc giết chết, Thanh Nha liên lụy trong đó, về tình về lý thì đều phải dẫn về để thẩm vấn."

Lương Nguy cất bước thả bộ, nói: "Việc này ta đã có nghe thấy, nhưng khi sự việc xảy ra thì Thanh Nha hoàn toàn không có mặt tại Lang Hoàn cư, có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng, nói hắn giết người không khỏi phóng đại quá sự thật. Chưởng lệnh, ngươi xem như vậy có được hay không, trước tiên thả người ra đã. Ta đứng ra bảo đảm hắn sẽ không trốn đi. Nếu như thực sự tra ra được sự việc có liên quan đến hắn, lúc đó bắt giữ hắn cũng không muộn."

Chu Hiên hỏi thăm dò: "Thanh Nha là người của Lương gia sao?"

Lương Nguy nhấc tay vuốt râu, "Cách đây không lâu, Cổ Thanh Chiếu tìm đến ta. Đã nhiều năm như vậy, Cổ Thanh Chiếu vẫn luôn không ngại gian khổ, những việc được Lương gia giao cho đều không có một việc nào làm không cẩn thận, rất đúng mực, nói tới thì không có công lao cũng có khổ lao, nàng ta chưa bao giờ mở miệng yêu cầu gì với ta, đây là lần đầu tiên xin ta, ta cũng không có thể để cho người phía dưới chạnh lòng, nói đến cùng đều là đang làm việc cho Đại thánh."

Chu Hiên lại ra vẻ khó xử nói: "Đại tiên sinh, người chết chính là Chưởng môn Vương Tuyết Đường của Già La Sơn. Hắn nhưng là họ hàng thân thích với Địa mẫu. Nếu cứ như vậy thả người ra, e rằng không thích hợp?"

Lương Nguy dừng bước lại, xoay người đối diện với y, "Ta biết rõ chuyện này không dễ làm, cho nên mới đích thân tới đây. Nghĩ tới việc Cổ Thanh Chiếu cần cù chăm chỉ làm việc nhiều năm như vậy,

ta cũng không tiện từ chối, đã đồng ý với nàng. Nếu bây giờ nuốt lời, Chưởng lệnh có cách nói nào dạy cho ta không?”

Chu Hiên do dự một hồi, cuối cùng làm ra vẻ cắn rắn cắn lợi đưa ra quyết định, “Được rồi, nếu Đại tiên sinh đã mở miệng nói như vậy, việc này cho dù khó đến đâu ta cũng sẽ tìm phương án cho Đại tiên sinh, việc này cứ để ta xử lý.”

Lương Nguy: “Bên ngoài có một chiếc xe ngựa, Cổ Thanh Chiếu đang chờ trên xe ngựa.”

Chu Hiên: “Ta sẽ nhanh chóng hết sức để thả người.”

Lương Nguy: “Nói là còn bắt giữ một thủ hạ tâm phúc của Thanh Nha. Người chính không có việc gì, còn bắt giữ một tùy tùng tuy xét đến cùng làm gì?”

Chu Hiên đã hiểu ý của lão ta, “Đại tiên sinh yên tâm, để ta xử lý.”

Lương Nguy lại đột ngột nói ra, “Vương Tuyết Đường không để ý đến sự chết sống của con trai mình tại U Nhai, vội vã quay trở lại Ảo Vọng là để làm gì? Đơn giản chính là báo thù thay con. Vị Thám Hoa lang kia đã nhận thấy nguy hiểm, tiên hạ thủ vi cường, diệt trừ Vương Tuyết Đường. Vương Tuyết Đường chết bởi vì ‘Bạch La sa’, Văn Hầu cũng là chết bởi ‘Bạch La sa’, sự việc rất rõ ràng, không có vấn đề gì về logic, có thể nghiêm hình bức cung…”

Nói đến đây, lão ta lại đến gần một chút, nhỏ giọng thì thầm: “Đồng thời âm thầm tản ra một chút tin tức, nói là Vương Tuyết Đường dù sao cũng là họ hàng thân thích của Địa mẫu, vì đến lúc đó đưa cho Địa mẫu một lời giải thích, bất kể vị Thám Hoa lang kia nhận tội hay không, đều phải lấy hắn ra gánh tội thay, đó chính là logic của bên trên. Nói chung, Trấn Hải ty sẽ không cho hắn có cơ hội phản cung, phải đùa chết hắn… Phải làm giống một chút, lấy tra tấn ra dùng!”

Chu Hiên kinh nghi khó hiểu, nhận thức được vị này đang làm bố cục gì đó, nhưng mà nếu làm như vậy, ít nhiều khiến y có phần bất

an, “Đại tiên sinh, làm như vậy thích hợp không?”

Lương Nguy: “Nếu như phía bên Thiên Lưu sơn có truy cứu gì, ta sẽ giải thích giúp ngươi, ngươi không cần phải lo lắng gì.”

Chu Hiên suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý, “Được, ta đã biết rồi.”

“Vậy thì không quấy rầy nữa.” Lương Nguy khách khí một câu, rồi xoay người rời đi.

Đúng là từ đầu tới cuối không một lời vô dụng, đến vì làm việc, nói xong việc liền rời người, không có một chút ý nghĩ dừng lại nào, cho dù chỉ là một chút…

Bên trong phòng tra tấn, Thanh Nha đã bị đưa đến đây, Tây Kình Nguyệt cũng không dông dài, trực tiếp hất đầu ra hiệu, thủ hạ lập tức kéo Thanh Nha đến trên giá tra tấn, trực tiếp dùng dây xích sắt trói lại.

Thanh Nha cũng đã bị khống chế tu vi, không thể phản kháng, một đôi guốc gỗ cũng bị lôi kéo văng đi rồi, vừa nhìn thấy thế trận bắt đầu liền sẽ dùng cực hình, nói không khẩn trương chút nào là giả, dù sao đều là thân thể huyết nhục.

Y lập tức này trầm giọng hỏi: “Đại chưởng vệ, ngài đây là có ý gì?”

Tây Kình Nguyệt cầm lời khai trên tay lật qua lật lại, “Không gấp gáp, chúng ta bắt đầu từ từng việc từng việc một. Trước hết bắt đầu từ việc bắt cóc đứa nhỏ U Giác Phụ đi. Nói đi, ngươi có tham dự vào hay không?”

Thanh Nha lập tức phủ nhận: “Ta nghe không hiểu lời này của Đại chưởng vệ là có ý gì.”

Tây Kình Nguyệt hất hất cằm về phía cây cột đồng bị đốt đỏ kia, nói: “Vừa đặt Đồ Hưu Khôi lên đó nướng một chút, hắn lập tức khai hết rồi. Ngươi cũng muốn tới đó thử xem hay sao?”

Thanh Nha không rõ vì sao vừa mới bắt đầu liền trực tiếp dùng cực hình với Đồ Hưu Khôi, cũng không biết bên này có phải là đang lừa gạt mình hay không, liếc liếc nhìn cây cột đồng nung đỏ kia, trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng vẫn là cứng miệng nói: "Nếu như Đồ Hưu Khôi có nói gì đó, Đại chưởng vệ không ngại kéo Đồ Hưu Khôi tới đây đối chất với ta, muốn biết thật giả, không ngại tranh luận rõ ràng."

Tây Kình Nguyệt gật đầu, "Còn dám cứng miệng! Thanh Nha Thanh Nha, không biết có phải người cũng như tên hay không, làm đi, nhổ hắn một chút thử xem, để xem cái răng nào là cứng nhất."

Thủ hạ của gã lập tức tiến tới đè đầu Thanh Nha xuống.

Thanh Nha lập tức gào lên, "Đại chưởng vệ, ngươi là định vu oan giá họa ta sao? Ta muốn gặp đại Chưởng mục, ta muốn gặp đại Chưởng mục…"

Đến lúc này, y hi vọng Tề Đa Lai có thể đứng ra ngăn lại một lần.

Nói chung, cho dù đã đến thời điểm mấu chốt này, y cũng không dám quá mức láo xược đối với Tây Kình Nguyệt, không giống với việc đối chọi với người của Trấn Hải ty tại Kinh Hồng điện lúc trước, bối cảnh của Tây Kình Nguyệt đặt tại đó, Thanh Nha y muốn trực tiếp hù dọa người của Ngũ Động chủ, sức nặng quả thực còn kém một chút.

Tây Kình Nguyệt hơi nhíu mi, không biết giữa vị này và Tề Đa Lai có thông đồng gì không, nhưng mà nếu Tề Đa Lai đã không đứng ra mở lời, vậy thì gã cũng không tâm tới.

Gã đi tới một bên, trực tiếp cầm lấy cây búa, đứng chờ ở trước cái đe sắt.

Cái gì đó giống như thanh sắt, trực tiếp chọc vào trong miệng Thanh Nha, cạy mở miệng Thanh Nha ra, một cái kìm sắt thò vào trong,

kẹp lấy một cái răng hàm của y, không chút khách khí mà trực tiếp rút ra, lập tức thấy máu tươi ồ ồ chảy ra từ trong miệng Thanh Nha.

Chiếc răng bị rút ra đột nhiên biến lớn hơn không ít, đặt ở trên chiếc đe sắt.

Đồ vật cạy mở miệng Thanh Nha cũng được buông lỏng ra.

Tây Kình Nguyệt hỏi: "Bây giờ đã sẵn sàng khai ra chưa?"

Khóe miệng Thanh Nha chảy máu, nhưng vẫn lớn tiếng nói: "Ta muốn gặp đại Chưởng mục, gặp đại Chưởng mục ta tự nhiên sẽ nói."

Bộp! Tây Kình Nguyệt nện xuống một búa, trực tiếp đập vỡ tan chiếc răng bị rút ra kia.

Đó cũng giống như là phát ra một tín hiệu, nhân viên hành hình lại đè đầu Thanh Nha xuống, đồ vật bằng sắt lại lần nữa cạy mở miệng của y, kìm sắt lại được đưa vào, lần này là chậm rãi nhổ ra.

Bị cột tại trên giá tra tấn, Thanh Nha đau đớn cả người run rẩy, hai tay bị dây xích sắt trói càng rung động dữ hơn, nắm chặt song quyền.

Lại một chiếc răng hàm máu chảy đầm đìa được đặt tại trên đe sắt.

Tây Kình Nguyệt hỏi: "Bây giờ đã có thể nói ra chưa?"

Thanh Nha miệng đầy máu tươi, tức giận nói: "Tây Kình Nguyệt, ngươi có gan thì giết ta đi!"

Bộp! Tây Kình Nguyệt lại vung búa đập vỡ chiếc răng kia, "Đừng có ngừng, từng chiếc một, thử dần từng loại cực hình, thử cho đến khi hắn bằng lòng mở miệng mới thôi."

Mỗi một chiếc răng bị rút ra, gã liền dùng cây búa đập vỡ.

Chiếc này tới chiếc khác, nhổ đến chiếc răng thứ tư thì cửa sắt bị mở ra, Tề Đa Lai tiến vào, nhìn thấy tình huống trước mắt là đã dùng cực hình với Thanh Nha, lập tức hô to: "Dừng tay."

Nhân viên hành hình quay lại nhìn, thấy gã ta thì không thể không tạm dừng tay.

Thanh Nha hướng về phía Tề Đa Lai không ngừng cất tiếng "Ô ô".

Tề Đa Lai tạm thời không quản tới y, ngoắc tay ra hiệu với Tây Kình Nguyệt đang dùng ánh mắt thận trọng nhìn chằm chằm vào mình, "Tạm hoãn hành hình, Chưởng lệnh tìm ngươi."

Vì vậy hai người đi ra ngoài một hồi.

Sau khi quay trở lại, Tây Kình Nguyệt với nét mặt căng cứng đi tới bên cạnh Thanh Nha, nói với Tề Đa Lai: "Thả hắn cũng được, nhưng vừa rồi hắn dám uy hiếp ta, nói gì mà có gan thì giết chết hắn, khoản nợ này tính thế nào?" Một tay vỗ vào trên mặt Thanh Nha, vỗ cho vang lên bồm bộp, nói: "Ta muốn hắn xin lỗi ta, không quá đáng đi?"

Tề Đa Lai thở dài, vừa định khuyên Thanh Nha xin lỗi, nào ngờ Tây Kình Nguyệt thuận tay chụp cây búa ở một bên lên, quát lớn: "Xin lỗi!"

Đồng thời một búa nện lên trên xương đùi của Thanh Nha, âm thanh răng rắc vang lên.

"A!" Miệng đầy máu tươi, Thanh Nha ngửa mặt lên trời hét thảm một tiếng.

Tề Đa Lai kinh hãi, "Dừng tay!"

Nào ngờ Thanh Nha cũng hô to một tiếng, "Ta sai rồi!"

Chương 505: Tra tấn (3)

"Ta không nên vô lễ với Đại chưởng vệ, ta sai rồi."

"Ta xin lỗi Đại chưởng vệ, ta sai rồi."

Được biết mình sắp được thả ra, Thanh Nha có thể nói là liên tục cất lời xin lỗi, không dám tiếp tục có bất kỳ chút do dự nào.

Tình hình đã rất rõ ràng, Tây Kình Nguyệt đang kiếm cớ để trừng trị y, nếu không nhanh chóng nói lời xin lỗi thì một búa vừa rồi kia chính là bài học.

Tề Đa Lai khuôn mặt sa sầm xuống, nhìn chằm chằm vào Tây Kình Nguyệt, nhưng mà gã ta cũng không tiện nói gì, lời nói của người ta cũng có cái lý của người ta, yêu cầu người khác xin lỗi thì có sai sao? Gã ta thầm trách tên Thanh Nha này tự tìm đau khổ, đã bị bắt giam đến nơi này mà còn dám nói năng lỗ mãng với Tây Kình Nguyệt, đó không phải là tự tìm đau khổ thì là gì?

Tây Kình Nguyệt ném chiếc búa trong tay xuống, lại đưa một tay chụp lấy tóc Thanh Nha, "Ta nghe nói lúc trước tại Kinh Hồng điện, ngươi ngay tại trước mặt mọi người uy hiếp nhân viên thi hành công vụ của Trấn Hải ty, tuyên bố sẽ cho hắn không nhìn thấy được mặt trời ngày hôm sau, ngươi nói lại lần nữa cho ta nghe xem?"

Thanh Nha lắc đầu, "Không dám, nhỏ không dám nữa rồi."

Đúng lúc này Tề Đa Lai chen vào một câu, "Tây Kình huynh, như vậy có lẽ cũng đủ rồi."

Tây Kình Nguyệt buông tóc Thanh Nha ra, vỗ vỗ vào mặt y, "Sau này nếu để cho ta nghe được những lời nói tương tự, thì không chỉ đơn giản là nhổ đi mấy chiếc răng, đánh gãy một chân như vậy đâu."

Dứt lời tung một quyền, đấm mạnh vào nơi bụng Thanh Nha.

"Phốc!" Thanh Nha lại phun mạnh ra một ngụm máu tươi.

Tề Đa Lai giận dữ, vừa định cất lời quở trách thì Tây Kình Nguyệt đã giành trước quát lớn lên: "Thả người!"

Một tiếng quát này làm cho Tề Đa Lai nghẹn lại, lời nói đến bên miệng lại phải nuốt trở vào.

Đã được tháo dây xích sắt ra, Thanh Nha làm gì còn có vẻ tiêu sái đạp guốc gỗ lọc cọc như lúc trước, một cái chân đạp đất kéo theo một chân khác lê theo, người lung lay như muốn sắp đổ.

"Khiêng đi ra ngoài."

Tề Đa Lai cất tiếng kêu gọi, lập tức có người lôi một tấm ván tới, đặt Thanh Nha lên khiêng ra ngoài.

Bên ngoài nhà tù, Bàng Thành Khâu đã đứng sẵn chờ y, gã đã được thả ra trước rồi, gã còn chưa có bị thẩm vấn, dáng vẻ còn rất tốt, nhìn thấy Thanh Nha được khiêng ra ngoài thì thất kinh, bộ dạng máu chảy đầm đìa này rõ ràng là đã bị cực hình.

Nơi đây cũng không phải là nơi để cho gã ân cần thăm hỏi, Tề Đa Lai phất tay ra hiệu, thể hiện cho gã nhanh chóng đưa người trở về trước đi rồi nói tiếp.

Thanh Nha được nâng bổng lên, khiêng ngang đi ra ngoài.

Bên ngoài Trấn Hải ty có một chiếc xe ngựa dừng chờ, bên trong khoang xe, Cổ Thanh Chiếu ngồi yên tĩnh chờ đợi, khi nhìn thấy Thanh Nha máu chảy đầm đìa được đưa tới, bà ta cũng bị làm cho kinh hãi.

Mấy người vội vàng đưa Thanh Nha vào trong khoang xe, sau đó Cổ Thanh Chiếu trầm giọng hỏi: "Ngươi bị thương thế nào?"

Thanh Nha thở hổn hển nói: "Trước tiên cởi bỏ cấm chế trên người ta đã."

Cổ Thanh Chiếu lập tức đưa tay đến trên người y sờ tìm một hồi, sau khi tìm đúng cấm chế thì ra tay giải trừ.

Xe ngựa sau đó cũng lăn bánh rời đi, nhanh chóng trở về Kinh Hồng điện…

Bên trong Trấn Hải ty có một chỗ không gian kiểu như giếng trời, bốn mặt đều có cầu thang hình chữ "Z" đi thông lên trên, lối vào nhà tù ở tại dưới cùng của giếng trời.

Liễu Phiêu Phiêu ẩn thân tại phía sau cửa sổ một căn phòng, xuyên qua khe hở cửa sổ, nàng ta nhìn thấy được Thanh Nha được khiêng đi ra ngoài, trên người máu chảy đầm đìa, cũng nhìn thấy được sư huynh đệ ba người Dữu Khánh bị đưa vào trong nhà tù.

Ngay cả tên địa đầu xà Thanh Nha kia tiến vào không được bao lâu, khi đi ra cũng phải nằm trên cáng, Liễu Phiêu Phiêu cực kỳ lo lắng cho sư huynh đệ ba người Dữu Khánh.

Nhưng nàng ta lại không dám đi vào trong ngục để quan sát, việc Văn Hầu bị dùng độc giết chết vẫn còn chưa qua được mấy ngày, sự việc vẫn chưa qua đi, nàng ta cũng không có thể nói rằng mình đã hoàn toàn thoát được hiềm nghi, lúc này nàng ta hoàn toàn không thể đi quan tâm đến ba người Dữu Khánh.

Nàng ta cũng không biết Thanh Nha biến thành bộ dạng như vậy thì đã có cung khai ra điều gì hay không, ví dụ như việc cung cấp "Bạch la sa" cho cho Dữu Khánh chẳng hạn, tất cả mọi thứ đều khiến cho nàng ta âm thầm lo sợ.

Hiện tại, nàng ta đại khái cũng biết được tại Lang Hoàn cư đã xảy ra chuyện gì, biết việc Vương Tuyết Đường bị dùng độc giết chết rồi. Nàng ta đoán rằng là do đám người Dữu Khánh làm ra, không biết bọn họ như thế nào làm được chuyện đó, cũng không biết Dữu

Khánh nghĩ như thế nào mà dám chạy đến Lang Hoàn cư để động thủ, thực sự là quá mức bạo gan làm loạn đi.

Nàng ta biết rất rõ rằng nếu như Vương Tuyết Đường không bị chết tại Lang Hoàn cư thì căn bản sự việc sẽ không gây ra ồn ào lớn như vậy, Tây Kình Nguyệt cũng sẽ không làm ra thế trận lớn như thế…

Cùng nhau bị đưa vào đại lao, khi sư huynh đệ ba người bước đi tại trong lối đi nhỏ, Nam Trúc nhịn không được cười hắc hắc, nói: "Chúng ta mới đến Ảo Vọng được bao lâu a, bây giờ đã hai lần tiến vào đây rồi."

Nhưng không bao lâu sau, gã liền không thể cười được nữa rồi, tại chỗ giao nhau trong địa lao, ba người đã bị tách ra, mỗi người bị đưa đến một nơi khác nhau.

Sư huynh đệ ba người bị đưa đến các phòng tra tấn khác nhau. Vừa nhìn thấy công cụ tra tấn bên trong phòng, mỗi người đầu lập tức trở nên căng thẳng, vừa tới liền đẩy bọn họ vào nơi như thế này, là có ý gì chứ?

Mục Ngạo Thiết được đãi ngộ cao nhất, y là người đầu tiên được Tây Kình Nguyệt đích thân thẩm vấn.

Mục Ngạo Thiết còn chưa kịp phản ứng lại đây là có chuyện gì thì đã bị người xông lên đè lại, rồi kéo thẳng đến trước giá hành hình dùng xích sắt trói lại.

Lúc này, một gã nhân viên phục vụ của Lang Hoàn cư được đưa đến đây, Tây Kình Nguyệt ra hiệu về phía Mục Ngạo Thiết, hỏi: "Nhìn xem một chút, có phải là hắn hay không?"

Người phục vụ quan sát một chút liền nhận ra, gật đầu đáp: "Không sai, chính là hắn. Ngày hôm qua chính là hắn bảo ta đến dọn dẹp căn phòng của Vương Tuyết Đường."

Tây Kình Nguyệt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Mục Ngạo Thiết, "Ngươi hẳn là không điếc, lời hắn nói ngươi đều đã nghe thấy rồi. Hắn nói ngươi có bảo hắn đi dọn dẹp phòng của Vương Tuyết Đường, ngươi có thừa nhận không?"

Cho dù rơi vào tình trạng như thế này, Mục Ngạo Thiết vẫn hơi thể hiện ra vẻ ngông nghênh ngạo nghễ, "Không sai, quả thực ta đã dặn dò hắn như vậy."

Thấy hắn đã thừa nhận rồi, vẻ mặt Tây Kình Nguyệt hơi nguôi, quay đầu lại hỏi người phục vụ: "Về sau thì sao?"

Người phục vụ nói: "Sau đó ta gọi người đến dọn dẹp. Người đi quét dọn đi không bao lâu thì quay trở lại, còn mắng ta một trận, nói rằng ta nói bậy hại bọn họ đi một chuyến vô ích, nói là người ta không cho vào dọn dẹp phòng Vương Tuyết Đường."

Tây Kình Nguyệt lại hỏi Mục Ngạo Thiết, "Là hắn đang nói dối, hay là ngươi đang nói dối?"

Mục Ngạo Thiết: "Là ta đang nói dối."

"Nói cách khác, trong phòng Vương Tuyết Đường quả thực không có ai gọi người đến quét dọn, là tự ngươi làm việc vượt quyền lừa gạt người của Lang Hoàn cư đi dọn phòng?"

"Đúng vậy, là ta lừa hắn."

Tây Kình Nguyệt lập tức hỏi: "Vì sao phải làm như vậy, ý định làm gì?"

Thấy đối phương thừa nhận rất dứt khoát lưu loát, gã cho rằng mình đã sắp tới gần sự thật rồi.

"Chắc hẳn đại nhân cũng đã biết ân oán giữa chúng ta và Vương Vấn Thiên, con trai của Vương Tuyết Đường tại Kinh Hồng điện đi."

"Ừm, quả thực ta có nghe nói tới việc này, có liên quan với chuyện này sao?"

"Vương Tuyết Đường đột nhiên quay trở lại Ảo Vọng, chúng ta lo lắng hắn tìm tới tính sổ chúng ta, chúng ta quả thực cũng không thể trêu vào Già La Sơn, nên muốn tìm tới Vương Tuyết Đường giải thích một chút, muốn hóa giải ân oán đó. Sau khi tìm tới Vương Tuyết Đường, lúc đó ta cũng không biết sau khi hai vị huynh đệ của ta tiến vào gian phòng của hắn thì đã xảy ra chuyện gì, không biết vì sao đi vào đã rất lâu mà còn chưa có đi ra. Ta lo lắng Vương Tuyết Đường gây chuyện bất lợi cho họ, muốn làm cho người của Lang Hoàn cư đi tới lộ mặt một chút, tránh để Vương Tuyết Đường gây ra chuyện xằng bậy, cho nên mới lừa người đến đó quét dọn."

Lời này nghe vào tai quả thực hợp tình hợp lý, nhưng không phải là kết quả mà Tây Kình Nguyệt muốn, "Xem ra, ngươi từ lâu đã suy nghĩ phải trả lời như thế nào rồi."

Gã phất tay để cho nhân viên của khách sạn rời đi trước, rồi ngoắc tay gọi người đưa lên một cái khay.

Trên khay đặt hai cái ống kim loại hơi to hơn ngón tay cái, còn có một cái nắp chụp kim loại, rõ ràng đều đã bị khói lửa nung đốt đen thui. Mục Ngạo Thiết vừa nhìn liền biết đó là thứ gì, đó là vỏ mồi nhóm lửa do Dữu Khánh đặc chế, bộ phận bằng gỗ đã bị cháy sạch rồi, chỉ còn lại bộ phận kim loại chống cháy.

Tây Kình Nguyệt hỏi: "Giải thích một chút đây là thứ gì?"

Mục Ngạo Thiết hơi nhìn một chút, rồi ngoảnh mặt ra vẻ không quan tâm, nói: "Không quen, không biết."

Tây Kình Nguyệt: "Thái độ này của ngươi rất không tốt. Nếu là chuyện khác có lẽ sẽ dễ xử lý, ta sẽ giảng chút lý lẽ với các ngươi, nhưng có một số kẻ không biết trời cao đất rộng, đi gây rối nơi ngàn vạn lần không nên đi gây rối, bên trên cần báo cáo kết quả, nếu ta

không đưa ra được kết quả thì làm sao được? Vậy thì trước tiên đành phải đặt quy củ sang một bên rồi.

Chỉ với loại mặt hàng như ngươi đây, ta nói thật cho ngươi biết, sự việc đã đến tình trạng này, căn bản sẽ không để cho ngươi sống sót rời đi, có đùa chết thì cũng chẳng sao cả. Đương nhiên, nếu ngươi có thể nói ra được thứ gì hữu dụng, chỉ cần ngươi không phải là kẻ chủ mưu. Ta thấy bộ dạng của ngươi cũng không giống là kẻ chủ mưu, cho phép ngươi lập công chuộc tội, ta bảo đảm ngươi sẽ được bình an rời đi. Ngay trước mặt của thủ hạ, ta sẽ không nói mà không giữ lời, nhất định nói lời giữ lời."

Mục Ngạo Thiết liếc liếc nhìn trên khay, "Ta thực sự không biết được đó là thứ gì."

Tây Kình Nguyệt: "Không biết? Vậy để ta hỏi một chuyện khác, nói cho ta biết, người nhiều lần bí mật chắp nối với Thám Hoa lang là ai?"

Mục Ngạo Thiết: "Ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì, hắn nào có bí mật chắp nối với người nào chứ?"

Tây Kình Nguyệt: "Ngươi cứ như vậy là không được rồi. Người bên cạnh Thám Hoa lang cũng sẽ không phải là kẻ ngốc, làm sao có khả năng việc gì cũng không biết. Ngươi dù sao cũng phải chọn một thứ mà ngươi biết để nói cho ta đi? Ta không có thời gian cũng không có sức lực kì kèo, dây dưa hoài với một mình ngươi. Hãy thẳng thắn một chút nói ra đi, nói một chuyện mà ngươi biết."

Mục Ngạo Thiết: "Ta chỉ là một người hầu làm việc lặt vặt. Nếu thật sự có điều gì cơ mật, hắn là sẽ không nói cho ta biết. Ta thực sự không biết được gì cả."

"Được, có cốt khí. Đã đến nơi đây rồi còn có thể mặt không đổi sắc, là cọng râu cứng. Để ta nhìn xem râu ngươi cứng cỡ nào. Tới đi, các ngươi chào hỏi hắn một chút, cắt tỉa bớt râu cứng trên người hắn cho ta. Khi nào hắn bằng lòng nói thì hãy đến gọi ta."

Tây Kình Nguyệt ném lại lời dặn rồi xoay người rời đi.

Năm tên nhân viên phòng tra tấn cười lạnh đi đến gần Mục Ngạo Thiết, quan sát hắn từ trên xuống dưới một phen, sau đó bỗng nhiên đều dấu một tay ra phía sau lưng, một người kêu to lên: "Lòng bàn tay mu bàn tay."

Năm người đồng thời đưa bàn tay dấu sau lưng ra, kết quả là ba cái mu bàn tay, hai cái lòng bàn tay.

"Tốt, mu bàn tay thắng, vậy thì bắt đầu cắt tỉa từ phía dưới lên."

Có hai người ngồi xổm xuống, nhanh chóng cởi giày Mục Ngạo Thiết ra, để cho một đôi chân trần chạm đất.

Có người cầm lưỡi dao đục có lỗ tới đây, đặt lỗ hổng tại trên một ngón chân của Mục Ngạo Thiết.

Người khác thì cầm búa vung vẩy phía trên lưỡi đục làm ra bộ dạng muốn nện xuống, đồng thời cũng nhắc nhở: "Một búa này nện xuống, một ngón chân của ngươi sẽ không còn nữa, cảm giác đó cực kỳ không dễ chịu, nói hay không?"

Nói y không có chút nào khẩn trương là giả, nhưng Mục Ngạo Thiết vẫn giận nói: "Các ngươi muốn vu oan giá họa hay sao?"

"Thật là kỳ quái, người bị trói trên giá cực hình dường như đều thích nói những lời này a."

Người cầm búa tươi cười hớn hở nói, rồi cây búa trong tay đột nhiên vung lên, nện xuống.

Rầm! Lưỡi đục thép chấn động vang lên.

Trên bàn chân Mục Ngạo Thiết tuôn trào máu tươi, một cái ngón chân bay ra ngoài, trong miệng y chỉ phát ra một tiếng kêu rên, cố nén không có hét lên.

Nhưng cả người đau đớn run rẩy, trên trán lập tức rịn ra mồ hôi lạnh nhỏ mịn, trên mặt trong nháy mắt như không còn chút máu nào, sắc mặt trắng bệch. Thứ gọi là tay đứt ruột đau, ngón chân cũng không kém bao nhiêu, cảm giác đau đớn đó có thể tưởng tượng được.

Lưỡi dao đục lại được đặt lên trên một ngón chân bên cạnh của y.

"Ngươi có biết hậu quả không nói là như thế nào hay không chứ? Có biết cái gì gọi là cắt tỉa lông cứng hay không hả? Chính là như vậy đó, đục rớt từng ngón chân một từng ngón chân một, tiếp đó là từng cái ngón tay, sau đó là từng cái chân từng cái tay, rồi lại đến đem ngươi thiến đi…"

Lúc này, Nam Trúc cũng không tốt hơn bao nhiêu, thoạt nhìn thậm chí còn thảm hại hơn nữa.

Bị lột truồng giống như cạo lông heo, dây xích sắt trói gã kéo ra hai bên lôi gã nhấc lên, ép lưng gã vào trên cây cột đồng thiêu đốt đỏ bừng.

Xùy! Trên cây cột đồng bốc khói lên, ngay sau đó có mùi thịt cháy khét tỏa ra.

"A…" Nam Trúc cất lên tiếng hét thê lương thảm thiết, tròng trắng mắt trợn trắng, chết ngất ngay tại chỗ.

Chương 506: Tra tấn (4)

Ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có, thậm chí còn không kịp phản ứng, thân thể theo bản năng co lại.

Kẻ hành hình cũng không có đùa giỡn cho gã chết tại trên cây cột đồng nung đỏ, xích sắt buộc tại hai bên được kéo ra, trực tiếp vứt người bay ra ngoài.

Hai sợi xích sắt kéo cánh tay Nam Trúc lại giữ gã quỳ trên mặt đất không bị ngã, cái đầu rũ xuống, phía sau lưng gã đã biến thành huyết nhục mơ hồ, một đám da thịt bị phỏng và lở loét, khói đen vẫn còn bốc lên, có mùi thịt cháy khét tỏ ra, dầu mỡ rịn ra bên ngoài, nhìn thực sự là vô cùng thê thảm.

Có nước đá được chuẩn bị từ lâu được bưng tới, trong nước vẫn còn những mẩu vụn đá nổi lềnh bềnh, ào ào, một chậu nước đá giội lên trên mặt Nam Trúc.

Nam Trúc giật mình tỉnh lại khỏi cơn hôn mê, chậm rãi mở hai mắt ra, chậm rãi ngước đầu nhìn, rõ ràng phần bị tổn thương là phía sau lưng, nhưng gã cảm thấy ngay cả mỗi một luồng không khí hít vào phổi cũng giống như lưỡi dao, thân thể không tự chủ được mà run rẩy, cảm giác như linh hồn mình đã rời khỏi thân thể, đang bay lở lửng bên ngoài, giống như có thể phi thăng thành tiên bất cứ lúc nào.

Đồng thời nó cũng đem tới một loại cảm giác khác, tuyệt vọng!

"Bây giờ đã suy nghĩ rõ ràng rồi hay chưa? Nói hay không?"

"Không biết… Ta thật sự không biết… Cầu các ngươi buông tha ta đi." Nam Trúc gian nan đứt quãng nói ra một câu đó, nói xong liền khóc, khóc một cách vô thanh, nước mắt không tự chủ được chảy dài trên mặt xuống.

Lúc trước cho rằng bị bắt vào đây sẽ chịu đau khổ, đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, tuy nhiên không ngờ tới lại đau đớn như thế này, ngay cả hít thở cũng đau đớn, nhưng trong đầu gã vẫn còn cất lên những lời nhắc nhở: Không thể nói a, không thể nói a!

"Vậy thì chờ tới khi nào ngươi nhớ ra rồi nói đi."

Tại bên cạnh, bắt đầu có người đổ một lượng lớn muối bột vào trong một thùng nước khác, chiếc gậy thọc vào trong khuấy đều khuấy đều, sau khi đã khuấy ổn rồi, thùng nước được xách tới đây, dùng

muỗng múc nước lên, tưới vào vùng thịt bỏng cháy, máu thịt bầy nhầy còn bốc lên mùi thịt cháy nơi lưng Nam Trúc.

Lúc ban đầu không có tưới nhiều, chỉ chậm rãi tưới xuống một ít.

Cho dù là như thế, thân thể Nam Trúc vẫn là bỗng nhiên cứng ngắc lại, hô hấp dồn dập ngắt quãng, sau đó hai tay bắt đầu run rẩy giống như động kinh, môi miệng run rẩy cầm cập.

Nước muối tưới xuống trên lưng gã, dần dần xâm nhập vào trong vết nứt do cháy bỏng phía sau lưng, chậm rãi chảy xuống, cuốn theo những đám máu.

Đi tới đây, Tây Kình Nguyệt chỉ ở bên cạnh hơi nhìn một chút rồi xoay người rời đi.

Gã đi thẳng tới phòng tra tấn, nơi thẩm vấn Dữu Khánh, đãi ngộ nơi đây rõ ràng tốt hơn rất nhiều, cho dù bốn phía bày đầy dụng cụ cực tra tấn, nhưng vẫn có dời một chiếc ghế cho Dữu Khánh ngồi.

Nhân viên thẩm vấn thì ngồi ở sau mộc cái bàn, đang hỏi đáp với nghi phạm.

Sở dĩ có sự ưu đãi như vậy, là bởi vì Dữu Khánh có thân phận Thám Hoa lang, Tây Kình Nguyệt biết rõ thân phận hắn, cũng biết có khả năng có không ít người đang nhìn chằm chằm vào đây, vì vậy trước đó đã có dặn dò trước, bảo thủ hạ trước tiên không bên làm ẩu.

Nhìn thấy Tây Kình Nguyệt đã đến, nhân viên thẩm vấn lập tức đứng dậy, để bày tỏ sự tôn kính.

Tây Kình Nguyệt nhìn nội dung thẩm vấn một chút, rõ ràng là nước đổ đầu vịt, chân mày cau lại, hơi trầm mặc một chút, sau đó quay đầu lại phất tay, người đi theo phía sau lập tức đưa khay chứa đồ vật đến trước mặt Dữu Khánh.

Dữu Khánh tập trung nhìn vào trong khay thấy là hai cái ống kim loại, trong lòng lập tức biết rõ, nhưng cố ý làm ra vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu, như không biết là vật gì.

Chắp tay sau lưng bước chậm đến gần, Tây Kình Nguyệt đưa tay cầm lấy một cái ống kim loại, đặt ở trước mũi ngửi ngửi, "Tại vị trí bắt nguồn vụ cháy ở trong phòng Vương Tuyết Đường tìm được một cái, bên trong còn có thể ngửi được mùi lưu huỳnh lưu lại, kết hợp với tình huống xảy ra vụ án, không khó đoán ra được, đây có thể là một cái mồi nhóm lửa đặc chế. Vì vậy lập tức kiểm tra kỹ đám cháy trong kho củi của Lang Hoàn cư, quả nhiên lại từ trong tro tàn tìm được một cái khác. Kết hợp tình huống hai điểm bốc cháy, suy luận ngược trở lại, không thể nghi ngờ, hai thứ này chắc chắn là mồi nhóm lửa."

Gã bỏ ống kim loại xuống, lại cầm lấy một cái nắp chụp kim loại, "Nắp đậy mồi nhóm lửa không có khả năng dễ dàng bung ra, cho dù bị hỏa hoạn cũng sẽ không dễ dàng bung ra, đây là được người mở ra. Người nào sẽ mở ra nắp đậy mồi nhóm lửa ngay tại gian phòng của Vương Tuyết Đường, lại còn vứt lại đó kể cả nắp đậy chứ? Chỉ có thể nói rõ không phải kẻ phóng hỏa muốn bỏ lại, mà bởi vì không mang đi được.

Khác với mồi nhóm lửa bình thường chính là trên nắp đậy này còn có khoen kéo. Kết hợp với tình huống điểm cháy và những gì còn lại tại hiện trường, liền không khó tưởng tượng được, có người lặng lẽ âm thầm bố trí tại gần cửa sổ điểm cháy, nối liền nắp đậy với dây ngầm đi qua góc cửa sổ dẫn ra bên ngoài, chỉ cần chờ đến thời cơ thích hợp thì ở bên ngoài lôi kéo sợ dây đã ẩn giấu, mồi nhóm lửa liền được mở ra, lại bởi vì cửa sổ bị đóng cho nên không có cách nào lôi kéo nắp đậy ra ngoài, vì vậy mới còn lưu lại tại hiện trường.

Mà trong mồi nhóm lửa này vừa lúc ẩn giấu chất độc 'Bạch La sa' vốn cần phải dùng lửa để thúc đẩy, cho nên mồi lửa này cũng không phải là mồi nhóm lửa bình thường, mà là vật đặc chế dùng để ám sát.

‘Bạch La sa’ mặc dù độc, nhưng cũng không đủ để đẩy Vương Tuyết Đường vào chỗ chết, vì vậy ngoại trừ vật này ra, hung thủ còn thực hiện một sắp xếp vô cùng khéo léo, hắn làm ra trận hỏa hoạn đầu tiên tại kho củi, rồi tận dụng sự hỗn loạn của trận hỏa hoạn đó, khi mà người qua người lại ở khắp mọi nơi, không có người nào chú ý đến có người ở ngoài cửa sổ kéo sợi dây mở nắp đậy mồi nhóm lửa kia.

Càng tuyệt diệu hơn chính là trận hỏa hoạn trước tạo ra rất nhiều khói, đã đánh lừa được Vương Tuyết Đường, khiến cho Vương Tuyết Đường mất cảnh giác, mới dẫn đến y không thể nhận thấy được khói độc bên trong phòng, chờ đến khi y phát hiện ra được thì đã muộn rồi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Vương Tuyết Đường không thể chạy ra được ngay cả căn phòng khách sát bên. Đã có người thông qua các loại bố trí chặt chẽ tỉ mỉ mới dẫn đến Vương Tuyết Đường mất đi tính mạng.

Thực lòng mà nói, nếu không nhờ những thứ còn sót lại hiện trường dẫn dắt gợi ý suy luận, đúng là khó mà tưởng tượng được có người có thể thiết kế ra thủ đoạn ám sát cao minh như thế, nói ra thực sự khiến người bội phục. Thảo nào mọi người đều nói Thám Hoa lang là tài tử đệ nhất thiên hạ, quả nhiên là danh bất hư truyền!”

Thám Hoa lang? Tài tử đệ nhất thiên hạ? Những người khác bên trong phòng tra tấn nghe nói vậy thì đều quay mặt nhìn nhau, có vẻ vô cùng kinh ngạc, cái tên để ria mép trông có vẻ hèn mọn này chính là vị đại tài tử trong truyền thuyết kia sao?

Dữu Khánh ra vẻ giống như đang nghe kể lại một câu chuyện, nghe đến cuối cùng thì trong mắt hiện ra sự kinh ngạc, “Ngươi sẽ không phải có ý nói rằng hung thủ là ta đi? Lời này cũng không thể nói lung tung nha. Đúng là ta có đi đến căn phòng của Vương Tuyết Đường, nhưng ta không có lắp đặt mồi nhóm lửa gì nha, trước khi chúng ta đi vào thì đã bị người của Già La Sơn giữ lại lục soát người, ngay cả vũ khí gì gì đó đều bị lột ra rồi, không có khả năng mang

theo mồi nhóm lửa đặc chế gì đó đi vào. Trò đùa này của đại nhân thực quá lớn đi.”

Hiện tại hắn còn chưa biết được người trước mắt này là Đại chưởng vệ của Trấn Hải ty.

Đã bị lục soát thân thể sao? Tây Kình Nguyệt sửng sốt, việc này là một tình tiết mới mà gã chưa biết.

Muốn biết có phải thật hay không thì rất đơn giản, Đồ Hưu Khôi và đám nhân viên Già La Sơn liên quan đều bị giam giữ tại đây, hỏi một cái liền biết.

Gã lập tức hất đầu ra hiệu cho người ở bên cạnh.

Thủ hạ tùy tòng của gã hiểu ý, lập tức bước nhanh rời đi.

Chờ đợi một khoảng thời gian, người của gã đã quay trở lại, cũng đem về một bản khẩu cung giao cho gã.

Tây Kình Nguyệt cầm lấy bản khẩu cung nhìn xem, càng xem càng cau mày, không sai, những bảo vệ có mặt lúc đó và Đồ Hưu Khôi đều đã chứng minh, trước khi Dữu Khánh và Nam Trúc tiến vào căn phòng của Vương Tuyết Đường thì quả thực đã bị lục soát, những vật khả nghi đều bị lôi ra đặt tại bên ngoài, không cho phép đem vào, không có thứ gì tương tự như mồi nhóm lửa.

Có nhiều nhân chứng như vậy, chắc hẳn không có giả.

Kết quả này quả thực khiến cho Tây Kình Nguyệt cảm thấy rất bất ngờ. Trước tiên gã không có suy nghĩ chuyện gì khác, mà chuyển sự hoài nghi lên người Thanh Nha, có phải là Thanh Nha cùng phối hợp, hỗ trợ mang đồ vật đi vào hay không, bởi vì khi Văn Hầu chết, Thanh Nha và vị Thám Hoa lang này cũng có liên hệ.

Gã hoài nghi Thanh Nha và Dữu Khánh vốn là một nhóm, nhưng mà có người đã kéo Thanh Nha ra khỏi việc này, với địa vị của gã cũng

không có cách nào tiếp tục thẩm vấn Thanh Nha.

Sau khi hơi chút suy nghĩ, gã chậm rãi nói: "Không hổ là Thám Hoa lang, thủ đoạn quả nhiên cao minh, giúp bản thân mình phủi sạch sẽ như vậy, nhưng mà có một điểm ngươi phủi sạch không được, chất độc dùng để giết chết Văn Hầu cũng là 'Bạch La sa' . Ta biết rõ ngươi nghĩ như thế nào, không có chứng cứ thì không làm gì được ngươi, quả thực cũng là lý lẽ này, nhưng đáng lẽ lần này ngươi không nên gây rắc rối tại Lang Hoàn cư, mạng của ngươi không quý giá bằng chiêu bài của Lang Hoàn cư.

Việc đã đến nước này, ta biết rõ ngươi sẽ không dễ dàng thú nhận, nhưng ta không ngại nói rõ cho ngươi biết, đặt tại trước mặt ngươi chỉ có hai con đường.

Con đường thứ nhất, đừng cho là ta không dám giết ngươi, ngươi không khai nhận, hẳn sẽ chết không thể nghi ngờ, căn phòng tra tấn này chính là nơi kết thúc cuối cùng của ngươi, ngươi sẽ chết rất thảm, chết cũng là chết uổng mà thôi.

Con đường thứ hai, thành thành thật thật khai ra đi, sự chết sống của ngươi liền sẽ không do ta xử lý. Với danh tiếng của ngươi, có lẽ Chưởng lệnh sẽ đưa ngươi giao cho Thiên Lưu sơn xử lý, có thể giữa được mạng sống hay không thì phải nh9ìn vận may của chính ngươi rồi."

Dứt lời, gã xoay người đối diện với thủ hạ liên quan, "Vị này thế nhưng là Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh, không nên làm cho thê thảm quá không dễ nhìn, đắp cái mền cho hắn."

"Vâng."

Một đám người thét to một tiếng, nhanh chóng vung tay lên, trực tiếp bắt lấy Dữu Khánh đi, kéo đến một bên, đè nằm trên một cái ghế rộng bằng sắt, trói kỹ lại, sau đó lại khiêng một tấm sắt dày nặng đặt lên trên người Dữu Khánh.

Có người hảo tâm nhắc nhở: "Thám Hoa lang, ngưỡng mộ đại danh ngài đã lâu, không nghĩ tới gặp được ngài tại nơi đây. Trước tiên ngài cứ chịu một chút, nếu là muốn khai ra thì nhanh chóng mở miệng, chúng ta sẽ lập tức dừng tay."

Dữu Khánh không hiểu những người này muốn làm gì, tra tấn cũng không phải là chuyện gì hay, nói không có chút nào hoảng sợ là giả, lập tức giận dữ hỏi: "Các ngươi muốn làm gì vậy? Định vu oan giá họa hay sao?"

"Thám Hoa lang, ta không có ngôn từ nho nhã văn vẻ như văn nhân các ngươi, chính là tra tấn bức cung a. Nào, bắt đầu đi."

Lời người hảo tâm vừa dứt, người ở hai bên trái phải đều vung tay lên, trong tay mỗi người là một cái búa sắt lớn.

Rầm! Cái búa bên trái nhất nện lên trên bản sắt, sau khi được nâng lên thì đến lượt chiếc búa bên phải nện đi xuống, rầm!

Chỉ sau lượt nện đầu tiên, Dữu Khánh đã cảm thấy trong người như có một dòng điện, cả người tê dại, ngũ tạng lục phủ đều chấn động.

Lúc đầu cũng không cảm thấy quá khó chịu đựng, chờ đến khi rầm rầm rầm, hết búa này đến búa khác hạ xuống, sau đó hắn mới cảm nhận được cảm xúc mất hồn trong đó.

Thị giác mơ hồ, hoa cả mắt, nỗ lực mở to hai mắt để nhìn, nhưng không nhìn rõ được cái gì, chỉ có những bóng dáng choáng váng đang đung đưa lay động.

Hắn muốn nỗ lực hít thở, nhưng không gian có thể hít thở không khí vào trong cơ thể có cảm giác càng ngày càng ít đi, không khí hít vào càng ngày càng không đủ, cảm giác như sắp nghẹt thở nhưng chậm chạp không có bị nghẹt thở, làm cho sự đau đớn bởi vì ngộp thở gần chết kéo dài ra, khiến người ta cứ một mực quanh quẩn bồi hồi tại biên giới cái chết.

Cái gì cũng nghe không được rồi, ngay cả âm thanh nện búa vang vọng thật lớn ngay trên người cũng nghe không được, bị sự đau đớn bên bờ vực cái chết giày vò, hắn rất muốn nói ra mình khai, nhưng một giọng nói nào đó trong tâm trí sắp tan rã lại nhắc nhở bản thân mình, nói ra sẽ hại chết lão Thất, lão Cửu và Liễu Phiêu Phiêu.

Trong đầu liên tục đang dùng những lời này để nhắc nhở bản thân mình.

Nhãn cầu của hắn đã bắt đầu lồi ra bên ngoài, trên nhãn cầu phủ đầy tơ máu, nhìn rất đáng sợ.

Một ngụm máu tươi sặc ra ngoài, chảy sang một bên mặt, rơi xuống.

Sau đó lại một ngụm tiếp một ngụm máu tươi sặc chảy ra.

Một búa nện xuống, trong miệng hắn liền sẽ sặc ra một ngụm máu, thất khiếu đều đang rịn máu ra.

Thân hình nho nhỏ của Đầu To không biết từ lúc nào đã bò ra dừng tại trên cửa phòng tra tấn.

Vào lúc này, cánh cửa phòng tra tấn cũng được mở ra, đã liên tục chạy vào mấy phòng tra tấn, Tề Đa Lai chạy tới nơi này, nhìn thấy thế thì cười khổ, phát hiện được Chưởng lệnh nói quả thực không sai, cho dù không có dặn dò Tây Kình Nguyệt dùng cực hình thì bản thân Tây Kình Nguyệt cũng sẽ tra tấn.

Gã ta hô to một tiếng, "Dừng tay!"

Cảnh tượng ngươi một chùy, ta một chùy lập tức dừng lại.

Tây Kình Nguyệt quay đầu lại nhìn, phát hiện thấy vị này làm sao lại tới đây rồi, cau mày nhìn chằm chằm vào gã ta.

Tề Đa Lai đến gần bên cạnh dụng cụ tra tấn, nhìn nhìn Dữu Khánh nằm trong đó, thần thái dường như đã sắp hồn phi phách tán, lập

tức quay đầu lại nhìn về phía Tây Kình Nguyệt, kinh nghi hỏi: "Dùng cái này, ngươi không phải là định trực tiếp đùa chết hắn đi?"

Tây Kình Nguyệt: "Sẽ không để cho hắn chết nhẹ nhàng như vậy."

Tề Đa Lai buông tiếng thở dài, tiếp đó nhanh chóng kêu gọi người, "Dừng đi, nhanh chóng bỏ ra đi, đừng để đùa chơi chết người luôn rồi."

Người hành hình đều là thủ hạ của Tây Kình Nguyệt, đều biết Tây Kình Nguyệt và Tề Đa Lai bình thường rất không hợp nhau, tự nhiên đều quay đầu lại nhìn phản ứng của Tây Kình Nguyệt.

Tây Kình Nguyệt trầm giọng hỏi: "Tề Đa Lai, ngươi lại có lí do gì để thả người hay sao?"

Tề Đa Lai than thở: "Ta cũng không muốn tới đây nhìn sắc mặt này của ngươi a, nhưng là không có cách nào khác, người bên dưới tới đây e rằng không ngăn được ngươi, ta chỉ đành phải đích thân chạy đi một chuyến. Ngươi nghe ta nói a, không dừng tay không được, Minh tự tới đây đòi người rồi."

Chương 507: Mượn cớ

Minh tự đòi người? Đòi hắn? Một đám người làm việc bên trong phòng tra tấn kinh nghi nhìn nhau, lần lượt nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh lúc này ánh mắt tan rã, thất khiếu chảy máu.

Tây Kình Nguyệt hơi im lặng, rồi trầm giọng hỏi: "Bọn họ nói đòi người, chúng ta liền đưa sao? Dựa vào đâu?"

Tề Đa Lai thở vắn than dài nói:

"Dám đến đòi người đương nhiên là có lý do. Người bên kia đến có nói rồi, vẫn luôn đang truy xét chân tướng vụ việc Giao nhân bị vị

Thám Hoa lang này giết chết, được biết bên người vị này còn có hai kẻ trợ giúp, đang định xác minh lại lần nữa, lại bỗng nhiên nghe nói bên trong Trấn Hải ty có nội gian, sợ rằng sẽ hạ thủ sát nhân diệt khẩu ba người bọn họ, vì vậy khẩn cấp phái người tới đưa ba người bọn họ đi. Bên kia đã nói rồi, việc Giao nhân bị giết xảy ra trước, mọi người phải nói đạo lý, mọi việc phải có thứ tự trước và sau."

Tây Kình Nguyệt tức thì cười nhạt, "Vậy thì quả thực là trùng hợp, sớm không tìm bọn họ, muộn không tìm bọn họ, khi đám người vừa rơi vào trên tay chúng ta liền tới dẫn người đi, chơi cái trò xấu gì vậy chứ?"

Tề Đa Lai: "Nói những việc này không có tác dụng, người ta đã nói chuyện đến nước này rồi, dù sao ta cũng đã đúng lúc tới đây thông báo cho ngươi. Có muốn tiếp tục chơi đùa chết ba người bọn họ hay không, chính ngươi nhìn mà làm. Ta nhắc nhở ngươi thêm một lần, người ta là lo lắng nội gian bên trong Trấn Hải ty sẽ ra tay sát nhân diệt khẩu với ba người bọn họ, nếu bây giờ ngươi giết chết bọn họ, e rằng Minh tự sẽ tìm tới Trấn Hải ty đề nghị dẫn ngươi đi thẩm vấn. Tiến vào Minh tự, một cái tường viện bạch cốt phân sinh tử, ngoại nhân không được nhúng tay, đến lúc đó ngươi chết hay sống chỉ sợ Ngũ Động chủ cũng chưa chắc đã dám bảo đảm."

Nghe được lời ấy, một đám thuộc hạ từng người đều vô cùng lo sợ, đều đã biết được đời đời Minh tăng của Minh tự và đời đời Đại thánh Thiên Lưu sơn đã có thỏa thuận với nhau, tôn trọng lẫn nhau!

Nói chung chính là Thiên Lưu sơn không lấy thế ép người, Minh tự cũng sẽ không ra lệnh cho Hải tộc làm loạn, duy trì trật tự bình thường cho địa vực Minh Hải này, mọi người đều được bình an vô sự.

Đã không cần tới Tây Kình Nguyệt dặn dò, một đám thuộc hạ lập tức ra dáng vì muốn tốt cho Tây Kình Nguyệt, nhanh chóng dời tấm sắt dày nặng đè ở trên người Dữu Khánh đi, nhanh chóng cởi bỏ xích sắt trói chặt.

Tây Kình Nguyệt trầm giọng hỏi: "Đây là ý của Chưởng lệnh sao?"

Tề Đa Lai: "Chưởng lệnh tạm thời chưa nói là có thả người hay không, chỉ bảo ta nhanh chóng tới thông báo cho ngươi một tiếng, nói ngươi đừng để ba tên gia hỏa này mất mạng."

Nghe nói vẫn còn chưa quyết định thả người, Tây Kình Nguyệt phất tay áo bỏ đi, "Muốn giao người cũng phải là giao trực tiếp cho Thiên Lưu sơn. Để ta đi tìm Chưởng lệnh lý luận."

Thấy gã sải bước rời đi, Tề Đa Lai lắc đầu, cũng không có đuổi theo, biết rõ người ta cũng có áp lực của người ta, Lang Hoàn cư xảy ra sự việc như vậy, nếu không đưa ra được một lời giải thích hợp lý thì đó chính là đánh vào mặt mũi của Ngũ Động chủ, người ta tự nhiên sẽ phải chia sẻ lo lắng với cấp trên.

Quay đầu lại nhìn, thấy Dữu Khánh đang loạng choạng tìm cách đứng dậy, Tề Đa Lai phất tay ra hiệu cho người tới dìu hắn đứng lên.

Lập tức có người tới giúp đỡ Dữu Khánh đứng lên, nhưng sau đó, khi buông tay ra, Dữu Khánh lại giống như bị uống say, ánh mắt uể oải, bước chân lảo đảo, rồi đột nhiên hai chân mềm nhũn, phù phù khuỵu xuống đất, "Phốc" một tiếng, từ trong miệng phun ra một đống máu tươi nhìn thấy mà giật mình, đổ rầm xuống, nằm gục trên mặt đất, sau đó không có động tĩnh gì nữa, đôi mắt đỏ ngầu phủ đầy tơ máu trừng lớn ra.

Tề Đa Lai kinh hãi, lập tức đi đến quỳ một gối xuống đất, nhanh chóng đưa tay kiểm tra cho hắn, sau đó khóe miệng nhếch lên, chậm rãi thu tay lại, cất tiếng thổn thức, "Nghe nói tên này muốn bỏ văn theo võ, lần này e rằng phải thay đổi bỏ võ theo văn lại rồi."

Kết quả gã ta kiểm tra ra được là tình trạng tổn thương rất nặng, ngũ tạng lục phủ đều đã bị tổn thương không nhẹ, chỉ cần có thể được cứu chữa kịp thời, hắn là không có lo lắng về tính mạng, hiện nay chỉ là bị ngất đi mà thôi. Nhưng có một kết quả e rằng đối với người trong giới tu hành mà nói là rất khó tiếp nhận.

Kinh mạch vận khí hành công của vị Thám Hoa lang này đã bị thương cực kỳ nghiêm trọng, nói nó đã tan vỡ thành mảnh nhỏ cũng không quá đáng, một thân tu vi bị hủy chỉ là thứ yếu, quan trọng là căn cơ tu hành e rằng bị phế rồi.

Nghe gã ta nói ra như thế, những người khác cũng lập tức đưa tay đến kiểm tra, sau đó đều rụt rè thu tay lại, đều đã hiểu được lời nói đó của đại Chưởng mục là có ý gì.

"Theo dõi hắn cho tốt đi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, sợ rằng vị Đại chưởng vệ kia của các ngươi sẽ không được dễ chịu."

Ném lại một câu xong, Tề Đa Lai cầm lấy bản khẩu cung thấm vấn Dữu Khánh nhìn nhìn xem một chút, không phát hiện thấy nội dung có gì hay, bởi vì ngay từ đầu đã không có khai ra cái gì, gã ta suy nghĩ một chút, đặt bản thẩm vấn xuống rồi rời đi…

Tại trên sân thượng nóc nhà, cả một đêm không được yên bình, Chu Hiên đứng chắp tay nhìn chân trời màu trắng bạc xa xa.

Một đêm cứ như vậy trôi qua, đã sắp hừng đông rồi.

Tây Kình Nguyệt tìm đến Chu Hiên, hành lễ xong vừa muốn muốn nói gì đó, nhưng đã bị Chu Hiên nhấc tay ngăn cản lại, chỉ chỉ không trung.

Tây Kình Nguyệt thuận thế nhìn tới, chỉ thấy một con phi cầm lướt tới, lộn vòng trên không hóa thành hình người rơi xuống, hai tay dâng lên một phần mật tín.

Chu Hiên tiếp nhận lấy mật tín mở ra xem, khẽ gật đầu, rồi phất tay ra hiệu cho kẻ đưa tin lui ra, sau đó y mới hỏi: "Ngươi định nói gì vậy?"

Tây Kình Nguyệt: "Chưởng lệnh, ý đồ Minh tự đòi người rất rõ ràng, cái gì mà vụ án Giao nhân bị giết cơ chứ, rõ ràng là mượn cớ. Ta thấy chính là định bảo vệ người."

Chu Hiên chắp tay sau lưng, cười ha hả nói: "Mượn cớ sao? Mượn cớ thì thế nào chứ? Dùng cớ để mượn cũng đã rất không tệ, đã là rất nể tình rồi. Ngươi cảm thấy Minh tự muốn bảo vệ một người nào đó là rất khó sao? Chỉ cần không phải là chuyện phá trời, ngươi cảm thấy Đại thánh sẽ không nể mặt Minh tự sao? Nếu như hắn không tìm cớ, trực tiếp đăng môn không cho mặt mũi để đòi người, dựa vào tư cách của ngươi và ta thì có thể làm gì được người ta chứ?"

Tây Kình Nguyệt bặm chặt môi một hồi, không thể phản bác, nhưng vẫn nói ra: "Chưởng lệnh, vị Thám Hoa lang này có hiềm nghi rất lớn, hai vụ án 'Bạch la sa' liên tiếp nhất định có liên quan với hắn."

Lúc này, Tề Đa Lai đi đến, khoanh tay đứng ở bên cạnh Chu Hiên.

Giọng Chu Hiên trở nên to hơn một chút, có ý cảnh cáo, "Hiềm nghi chính là hiềm nghi, không thể xem như chứng cứ, ngươi có chứng cứ không? Bây giờ chỗ dựa của người ta đã ra mặt rồi, không thể tùy chúng ta muốn như thế nào thì làm như thế đó. Chứng cứ, ta cần chính là chứng cứ. Bây giờ ngươi có thể đưa ra chứng cứ không? Chỉ cần ngươi có thể đưa ra chứng cứ, ta có thể không giao người cho Minh tự, ngươi có không?"

Tây Kình Nguyệt: "Cho thuộc hạ thêm một chút thời gian, ta sẽ nghĩ biện pháp cạy mở miệng của bọn họ."

Chu Hiên: "Nói nhảm! Ngươi cho rằng trời còn chưa sáng người ta đã chạy tới đây đòi người là vì cái gì?"

Tây Kình Nguyệt hít sâu một hơi, "Thuộc hạ đề nghị trước tiên giao người cho Thiên Lưu sơn. Nếu như Thiên Lưu sơn muốn giao người cho Minh tự, chúng ta cũng không còn gì để nói. Đến lúc đó, nếu có trách nhiệm gì thì cũng không dính dáng tới chúng ta."

Chu Hiên trợn tròn đôi mắt, "Chút tâm trí này của ngươi còn nghĩ đến việc báo cáo kết quả công tác cho Đệ Ngũ động sao? Lúc trước ta đã nói một đống lời nói, đều là vô ích rồi hả? Ngươi không biết chúng ta đang tranh đoạt thời gian sao? Ta đã nói rồi, cần phải tại

trước khi Địa mẫu tham gia vào việc này, xác định được vụ án, ngươi đưa người đẩy tới đẩy lui là có thể từ chối được trách nhiệm sao? Nếu thật sự để cho Địa mẫu đụng tay vào rồi, cho dù chúng ta đẩy một vạn người cho Thiên Lưu sơn thì cũng không có cách nào báo cáo với Thiên Lưu sơn."

Tây Kình Nguyệt cũng có phần tức giận, "Trái nhảy ra một kẻ tới lấy người, phải nhảy ra một kẻ tới đòi người, phía trước bị người lấy đi một tên địa đầu xà, phía sau lại bị người dẫn đi tên Thám Hoa lang, hai kẻ bị nghi ngờ nhiều nhất đều đã thả ra rồi, vậy thì còn điều tra cái gì nữa chứ, lấy cái gì để kết án vụ án này a?"

Chu Hiên cũng trở nên trầm mặc, cau mày suy tư, đây là điểm khó xử khi ngồi vị trí này, ở gần trung tâm, quá nhiều đại nhân vật, quá nhiều đơn vị liên quan, rất khó điều hòa với nhau.

Ở bên cạnh, Tề Đa Lai đột nhiên chen vào: "Vậy thì dùng tên Đồ Hưu Khôi kia gánh tội thay để kết án đi."

Lời này vừa được nói ra, Chu Hiên và Tây Kình Nguyệt đều quay nhìn gã ta.

Chu Hiên nhịn không được hỏi một câu, "Đồ Hưu Khôi? Hắn là ai?"

Tề Đa Lai đáp: "Già La Sơn trưởng lão, cũng là anh em kết nghĩa với Vương Tuyết Đường, là tâm phúc trong tâm phúc của Vương Tuyết Đường. Hắn không có núi dựa hay bối cảnh gì. Từ giờ trở đi, Vương Tuyết Đường chính là do hắn giết!"

Tây Kình Nguyệt: "Ngươi nói vậy chẳng phải là đang nói nhảm sao?"

Tề Đa Lai hỏi ngược lại: "Ta nói nhảm điểm nào? Ta vừa mới nhìn xem khẩu cung của vị Thám Hoa lang kia, khi hắn tiến vào căn phòng Vương Tuyết Đường thì đã bị lục soát, không thể đem mồi nhóm lửa dùng để hạ độc giết người kia vào được. Kẻ nào có thể dễ dàng bố trí sát chiêu ngay tại bên cạnh Vương Tuyết Đường chứ? Đương nhiên là kẻ có thể dễ dàng ra vào căn phòng của Vương

Tuyết Đường, đương nhiên là người biết rõ thói quen sinh hoạt của Vương Tuyết Đường mới dễ ra tay. Đồ Hưu Khôi là thích hợp nhất."

Tây Kình Nguyệt xùy một tiếng, nói: "Chính ngươi cũng đã nói rồi, hắn là tâm phúc trong tâm phúc của Vương Tuyết Đường."

Tề Đa Lai: "Bởi vì Vương Vấn Thiên sống không được bao lâu nữa, Vương gia không còn người nối nghiệp, nếu như Vương Tuyết Đường chết đi, kẻ nào của Già La Sơn lấy được những chất béo kia chứ? Tự Tây Kình huynh suy nghĩ mà xem."

Tây Kình Nguyệt không nói nên lời.

Chu Hiên hơi chút suy nghĩ, rồi gật đầu nói: "Phải làm kín đáo một chút."

Tề Đa Lai: "Tên Đồ Hưu Khôi đã bị Tây Kình huynh bắt lại rồi, đã có thể tùy ý chi phối, hoàn toàn có thể làm lại một lần thẩm vấn theo ý chúng ta muốn, thuận tiện mời người của Ty Nam phủ cùng Đại Nghiệp ty tại Ảo Vọng tới dự thính trực tiếp, lại có thêm những kẻ bị bắt bên Tinh La đảo làm bằng chứng Vương Tuyết Đường cậy vào thế của Địa mẫu để làm xằng làm bậy tại vùng này. Sau đó thì sao, đó chính là Đồ Hưu Khôi nghe nói chúng ta muốn đem hắn giao cho Ty Nam phủ, không muốn tiếp tục chịu đau đớn, dứt khoát tìm sự thống khoái, đã tự sát rồi." Nói xong, nhấc tay làm một cáo động tác cắt cổ.

Tây Kình Nguyệt dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn vị đồng liêu này, cũng biết tại Trấn Hải ty vị này làm không ít loại chuyện này, quả thật là rất quen việc dễ làm.

Chân mày Chu Hiên chậm rãi giãn ra, chậm rãi nghiêng đầu nhìn tới Tây Kình Nguyệt, "Người của Minh tự vẫn còn đang chờ đợi, đi thả người đi!"

Tây Kình Nguyệt muốn nói lại thôi, phát hiện nói cái gì cũng đều là lời nhảm, cuối cùng chắp tay cáo lui.

Đã không còn người khác, Tề Đa Lai nói ra sự lo lắng của mình, "Chuyện khác đều dễ làm, chỉ là phía bên Lương Đại tiên sinh, hắn là muốn đẩy Thám Hoa lang vào trong chỗ chết, hắn muốn gán tội danh lên người Thám Hoa lang, chúng ta làm như vậy có thích hợp không?"

Chu Hiên giao mật tín trong tay ra cho gã ta xem, "Người của Minh tự vừa tới, ta liền cho người khẩn cấp liên hệ với Lương Đại tiên sinh, ngươi nhìn hồi âm liền biết. Minh tự vừa ra tay, Lương đại tiên sinh cũng không dám va chạm cứng rắn, đã dẫn được Thanh Nha đi rồi mà không để cho Minh tự đưa A Sĩ Hành đi, nếu Minh tự bám chặt vào điểm này, hắn cũng chịu không được. Bảo chính chúng ta nhìn mà làm, có thể giải quyết tốt hậu quả một cách phù hợp là được. Ai! Đụng phải kẻ càng không nói đạo lý hơn, đành phải lùi bước rồi."

Tề Đa Lai thổn thức, trả lại mật tín.

Chu Hiên vò vò, chà xát mật tín thành bột mịn, trên mặt lại hiện ra sự hoài nghi, thì thầm tự nói, "Nếu Minh tự muốn đòi người, cho dù A Sĩ Hành đã bị định tội danh thì cũng có thể kéo ra, có cảm giác như lần này Minh tự rất nôn nóng, có phần không giống với phong cách hành sự ít hỏi thế sự của Minh tự.

Giống như đang lợi dụng ân oán giữa Địa mẫu và Thiên Lưu sơn, giống như là muốn đem A Sĩ Hành giũ sạch khỏi việc này, tựa như là muốn bảo đảm cho A Sĩ Hành toàn thân thối lui. Còn có cả lí do đòi người kia nữa, từng điểm từng điểm kết nối với nhau, không biết có phải bị ảo giác hay không, tại sao ta lại có cảm giác như không phải Minh tự đang xử lý việc này?"

Tề Đa Lai nói:

"A Sĩ Hành e rằng không thể toàn thân thối lui rồi, Tây Kình Nguyệt hạ thủ tương đối nặng, đã đánh cho hắn trọng thương, một thân tu vi và căn cơ tu hành của A Sĩ Hành sợ rằng bị phế rồi."

Chương 508: Thả người

Chu Hiên kinh ngạc, "Tây Kình Nguyệt đã phế căn cơ tu hành của hắn?"

Tề Đa Lai gật đầu, "Vừa mới bắt đầu thì đã sử dụng hình phạt 'Đắp mền' với hắn, ngài biết đó, chiêu này gây tổn thương bên trong không tổn thương bên ngoài, rất dễ dàng bị nội thương, kinh mạch của hắn đã bị chấn thương, vỡ thành mảnh nhỏ. Đợi chút nữa được đưa đến Minh tự thì còn cần phải được chữa trị kịp thời, nếu không, e rằng ngay cả mạng sống cũng không thể bảo đảm, toàn bộ ngũ tạng lục phủ đã tổn thương, trong cơ thể đang chảy ra máu. Cho dù bảo vệ được tính mạng, đoán chừng không nằm một tháng là không xuống giường được."

Chu Hiên nhịn không được vuốt vuốt chòm râu, có chút cảm giác ngứa răng, lẩm bẩm nói, "Tên gia hỏa Tây Kình Nguyệt này…"

Y quay đầu lại căn dặn Tề Đa Lai, "Xử lý sự việc làm sạch sẽ một chút, Thám Hoa lang và Thanh Nha không có liên quan gì đến cái chết của Vương Tuyết Đường. Nói Tây Kình Nguyệt đi 'chào hỏi' một chút những người bên dưới có tham dự thẩm vấn và tra tấn, còn có cả người của Lang Hoàn cư cũng vậy, người cần phải cảnh cáo thì cảnh cáo, phải ngậm miệng thì ngậm miệng, nói chung là không được tiết lộ ra ngoài nửa chữ. Vương Tuyết Đường chính là do Đồ Hưu Khôi giết, không quan hệ với những người khác!"

"Vâng." Tề Đa Lai cung kính đáp lời.

Gã ta đương nhiên biết rõ đây là có ý gì, Lương Đại tiên sinh dẫn Thanh Nha đi, Minh tự lại lôi Thám Hoa lang rời khỏi, nói rằng khi nào có chứng cứ rồi tái thẩm là vô nghĩa, Đại thánh bức tử đệ tử thân truyền của Địa mẫu, Địa mẫu không có canh cánh trong lòng

mới là chuyện lạ, nơi đây không có cách nào không nhanh chóng kết án.

Nói trắng ra là, cho dù là Lương Đại tiên sinh hay là Minh tự, lôi người ra ngoài chính là đang bảo vệ người.

Nói chung, một khi Đồ Hưu Khôi đã trở thành kẻ chết thay, vậy thì vụ án này không còn có quan hệ gì với người khác nữa, nếu còn dây dưa, lôi kéo ra chuyện gì đó thì ngay cả Trấn Hải ty cũng sẽ chịu không nổi, ngoài ra còn sẽ đắc tội cả Minh tự và Lương gia, cho nên, bên này khẳng định phải lau mông cho sạch sẽ, không cho phép có người nào tiếp tục kéo Thanh Nha và Thám Hoa lang vào cái chết của Vương Tuyết Đường.

Nhưng mà bởi vì chuyện này, gã ta lại nghĩ đến một sự chuyện khác, "Chưởng lệnh, đã bắt không ít người tại Lang Hoàn cư, nếu bây giờ đã muốn gán tội cho Đồ Hưu Khôi, vậy thì có phải có thể thả những người đó ra rồi hay không?"

Chu Hiên nghiêng liếc gã: "Thế nào, có người tìm ngươi để nhờ vả rồi sao?"

Tề Đa Lai cười gượng, "Đúng vậy, ngài cũng biết đó, người có thể ở lại tại Lang Hoàn cư, không phải giàu có thì là cao quý, đa số đều có mối quan hệ hoặc có con đường, chỉ cần những người này vừa bị bắt giam, liền có thể suy nghĩ mà biết kết quả. Cũng giống như người tới tìm ngài vậy, một ít kẻ không liên hệ được với ngài, thì tìm đến ta để khơi thông, có một số người ta cũng bỏ mặc."

Chu Hiên chắp tay sau lưng, bình tĩnh nói: "Không nên thả hết, khi không thả hết làm gì, chưa chắc người ta đã nhớ ơn ngươi, cứ thả chậm rãi thôi. Có người tới chào hỏi thì bán cái ân tình cũng không muộn. Về phần những kẻ không có quan hệ hay bối cảnh cùng những người đến chắp nối khơi thông, xem như là lai lịch bất minh trước tiên giam lại đó. Chiêu bài của Lang Hoàn cư có thêm nhiều chút điểm đen cũng không sao, những kẻ đó dù sao cũng là do Tây

Kình Nguyệt bắt, phía sau Tây Kình Nguyệt là ai, mọi người đều biết."

Tề Đa Lai lập tức vui vẻ, chắp tay đáp: "Vâng, thuộc hạ đã hiểu."

Chu Hiên bỗng nhiên quay đầu lại, nói: "Còn nữa, ngươi nhanh chóng đi xuống nhìn kỹ chút, phải thuận lợi bàn giao người cho Minh tự, ta không yên tâm với tên gia hỏa Tây Kình Nguyệt này, không nên lại để xảy ra chuyện."

"Vâng." Tề Đa Lai đáp lời, sau đó nhanh chóng rời đi.

Trốn ở phía sau cửa sổ đứng nhìn trộm, Liễu Phiêu Phiêu chợt phấn chấn tinh thần.

Nàng ta nhìn thấy được ba chiếc xe ngựa của Trấn Hải ty dừng tại bên ngoài lao ngục, then chốt là còn nhìn thấy hai gã tăng nhân mặc hắc bào ở bên cạnh xe ngựa, vừa nhìn nàng ta liền biết là tăng nhân của Minh tự, đã nghĩ tới một khả năng, đoán chừng là tới dẫn mấy người Dữu Khánh đi.

Trong lòng còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, cảnh tượng khiến nàng ta lo lắng đã xuất hiện, ba tấm ván khiêng ba người đi ra, đều che vải trắng, nhìn không thấy được khuôn mặt, nhưng với thân thể của Nam Trúc thì vẫn tương đối dễ nhận ra, số lượng vừa đúng là ba người.

Trên các tấm vải trắng đều dính đầy vết máu, người nằm dưới tấm vải trắng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Ba tấm ván kể cả người cùng nhau được đẩy mạnh vào trong xe, sau đó người của Trấn Hải ty cầm ba thanh bội kiếm và một số vật phẩm của nghi phạm bị tịch thu lúc trước đều giao hết cho hai gã tăng nhân hắc bào, Tề Đa Lai không biết đang nói điều gì, Tây Kình Nguyệt cũng khoanh tay đứng ở một bên.

Sau đó hai gã tăng nhân lên xe ngựa, có cả nhân viên Trấn Hải ty được phái đi theo hộ tống.

Sau đó, xe ngựa lăn bánh rời đi.

Trốn ở phía sau cửa sổ nhìn theo, nỗi lòng Liễu Phiêu Phiêu khó yên bình, không biết người đặt trên ba tấm ván kia còn sống hay đã chết, nhưng hiện tại, bất kỳ sự việc gì có liên quan tới Dữu Khánh thì nàng ta cũng không tiện đi hỏi thăm, lại càng không dám đi theo sau dò xét.

Đợi cho đám người Tề Đa Lai đều đã rời đi, Tây Kình Nguyệt phất tay gọi mấy tên thủ hạ đang đứng nhìn tại cửa vào đại lao tới đây, hỏi: "Tên mập mạp và tên to con kia có khai ra điều gì hữu dụng hay không?"

Một người đáp: "Không có a, tên to con kia cực kỳ cứng đầu, cứng đầu đến mức ngay cả một kêu thảm cũng không thốt ra. Cho dù có làm như thế nào, thử đủ mọi cách như tưới nước muối, dội nước thuốc, sau khi chết ngất quá mấy lần, hắn vẫn cắn răng chịu đựng, hỏi cái gì cũng nói không biết. Nói thật, chịu đựng rất tốt, rất đáng mặt đàn ông!"

Một người khác nói: "Tên mập mạp thì ngược lại, đau đớn gào thét khóc lóc, kêu cha gọi mẹ, nước mắt nước mũi không biết đã chảy bao nhiêu rồi, ra sức cầu chúng ta tha cho hắn, nhưng chính là chết sống không thừa nhận. Đã cột lên tháo xuống trụ đồng ba lần, khi đưa xuống lại dùng đủ các loại hành hạ, ngất xỉu bảy tám lần, khi tỉnh lại vẫn là không nhận. Nếu là người bình thường, thật sự đã chống chịu không nổi nữa, cho dù không có vấn đề thì cũng phải bị đánh cho nhận tội. Đại Chưởng mục, ta xem như phục rồi."

Tây Kình Nguyệt quay đầu lại nhìn về phía chiếc xe ngựa rời đi, trên mặt hiện ra vẻ ngạc nhiên, Dữu Khánh thì không phải nói rồi, thiên hạ đệ nhất tài tử a, gã không ngờ tới hai người bên cạnh Dữu Khánh, thoạt nhìn có vẻ rất thô kệch, ngốc nghếch, vậy mà cũng có

xương cốt cứng như thế, lại có thể chống chịu được cực hình của Trấn Hải ty…

Ba chiếc xe ngựa đi một mạch đến bên cạnh eo biển, người trên xe lại được khiêng xuống, do người của Trấn Hải ty khiêng đi, đi theo hai gã tăng nhân mặc hắc bào vượt qua chiếc cầu treo kia.

Trên đỉnh một chiếc xe ngựa, "Đầu To" không biết từ lúc nào đã nằm tại bên trên, lúc này đột nhiên vẫy cánh bay lên, lượn một vòng trên không trung rồi bay theo.

Ba người nằm dưới lớp vải trắng được khiêng thẳng đến cổng vào "Tảo Trần tự", hai gã tăng nhân hắc bào đẩy cửa ra, đi vào, nhưng không cho nhân viên Trấn Hải ty khiêng người theo vào.

Một nhóm người ở bên ngoài cổng chờ một hồi lâu, đột nhiên bọn hắn đều có phần lúng ta lúng túng, bởi vì ba tấm ván và cả người nằm trên đó đồng thời cùng nhau bay lên, một tấm tiếp một tấm bay đi vào trong, ngoài cổng chỉ còn lại có nhân viên của Trấn Hải ty quay mặt nhìn nhau.

Sau đó có một gã tăng nhân trẻ tuổi mặc hắc bào đi ra, đứng ở cổng chắp tay hơi khom người chào mọi người một cái, rồi đóng cổng chùa lại.

Một đám nhân viên Trấn Hải ty đứng ngoài cửa nhìn nhau không nói nên lời, tưởng rằng có thể đi vào mở rộng tầm mắt chứ, không nghĩ tới ngay cả cổng còn không thể nào đi vào, cũng không còn có cách nào khác, đành phải xoay người rời đi.

Khi những người này đi lên cầu treo, đang lượn vòng quanh trên không trung, Đầu To chợt lao xuống bay về phía chùa, nhưng trên không trung ngôi chùa nhìn như đơn sơ này đột nhiên hiện ra một lớp sóng cản trở vô hình, không ngờ đẩy Đầu To bắn ngược ra sau.

Đầu To có vẻ bị làm cho sợ hãi, vội vàng vẫy cánh bay ra xa.

Nhưng không bao lâu sau, nó lại hóa thành một điểm đen bay trở về, nhưng lần này nó chuyển sang bay ở độ cao thấp, dán sát mặt đất để bay trở về, dường như nó cũng biết được cách mượn nhờ địa thế yểm hộ, trông có vẻ lén lén lút lút.

Nó rơi xuống trên đỉnh tường vây ngoài chùa, chui vào trong hốc mắt của xương sọ, ẩn núp trong đó, thỉnh thoảng thò đầu ra bên ngoài hết nhìn đông tới nhìn tây.

Sau đó, nó dường như có phần không chống cự lại được sự cám dỗ đống xương cốt, bắt đầu mở miệng răng rắc răng rắc gặm nhai.

Mặt trời nhảy ra biển mây nơi chân trời phương xa, tỏa ra ánh vàng rực rỡ với hào quang vạn trượng soi sáng vạn vật trong trời đất, cảnh sắc huy hoàng.

Tại tầng đỉnh Hải Tiêu các, một thanh niên trẻ tuổi tiêu sái tuấn tú trong bộ đồ màu xám từ trong phòng đi ra, cất bước tại trên sân thượng, nhìn ra cảnh vật Ảo Vọng xa xa.

Trên sân thượng có gieo trồng không ít hoa hoa cỏ cỏ, có một lão già đang chăm sóc tưới nước, khi nhìn thấy người thanh niên thì bỏ đồ vật xuống, khách khí hành lễ chào: "Từ công tử."

Thanh niên nhân tên là Từ Văn Tân, là phụ tá trẻ tuổi nhất mới nổi lên bên người trọng thần Huyền Quốc công của Cẩm quốc, rất được Huyền Quốc công coi trọng.

Tại trong trạm cơ sở ngầm này của quân đội, người của Huyền Quốc công tự nhiên sẽ được người kính trong.

"Chào." Từ Văn Tân cười, gật đầu đáp lại.

Lão già: "Có phải lão hủ đã quấy rầy công tử nghỉ ngơi rồi hay không?"

Từ Văn Tân không có cất tiếng, chỉ cười cười khoát tay áo tỏ ý không phải, rồi cất bước đi đến bên cạnh lan can sân thượng, đứng tựa ở đó dõi mắt im lặng nhìn ra xa, thỉnh thoảng có gió ùa tới, thổi tung tay áo của gã bay phất phới, sự nho nhã rất khắc sắc làm cho nhã nhìn càng thêm phong tuấn dật.

Mái tóc chỉnh tể, khăn đội đầu phần phật trong gió, dáng người thon cao đứng chắp tay, da trắng nõn, vầng trán toát ra sự trí tuệ nghênh đón ánh nắng sáng ngời lên, đôi mắt sáng rạng ngời trong ánh nắng xán lạn, nhưng tâm tư trông có vẻ trầm tư, không biết suy nghĩ đang đặt tại nơi nào.

Hoa cỏ trên sân thượng cũng đung đưa trong gió, chập chờn khoe đủ dáng vẻ bên cạnh gã.

Lão già cảm thấy được gã đang có tầng tầng lớp lớp tâm sự, không biết đang suy nghĩ gì, không dám quấy rầy, lặng lẽ rút lui xuống cầu thang.

Một lúc lâu sau, bên trong phòng truyền ra một tiếng gọi to trong trẻo của nữ tử, "Công tử?"

Từ Văn Tân nghe tiếng hồi thần lại, quay đầu xoay người, đi về phía căn phòng, vừa vặn gặp được thiếu nữ mặc bạch y vừa đi lên cửa nhìn xung quanh.

Bạch y nữ tử là thiếp thân thị nữ do gã lựa chọn tại phủ Huyền Quốc công, tên là Nga Mi.

Nga Mi người cho gã đi vào trong cửa, rồi nhanh chóng đóng cửa lại, tiếp đó đi đóng cửa sổ, sau đó mới ngồi xổm xuống nhặt từng trang giấy từ trên bàn bị thổi bay rơi xuống.

Từ Văn Tân ngồi ở sau bàn, hỏi: "Nói đi, người như thế nào rồi?"

Nga Mi thu dọn những tờ giấy rơi loạn đặt lên trên bàn xong, nói: "Phía bên Minh tự truyền tin tức tới, nói trong ba người, thoạt nhìn bên ngoài thì vị Thám Hoa lang kia không có tổn thương gì nặng nề như hai vị khác, thực tế lại là người bị thương nặng nhất, ngũ tạng lục phủ đều bị tổn thương.

Việc này cũng không có gì, Minh tự còn có thể chữa trị, vấn đề là kinh mạch vận hành chân khí để tu hành đều đã vỡ thành mảnh nhỏ, không thể tiếp tục vận khí thi pháp, e rằng căn cơ tu hành đã bị hủy hoại, về sau có khả năng không thể tiếp tục tu hành, chỉ có thể làm người bình thường. Minh tự nói sẽ dốc hết sức, còn có thể chữa khỏi hay không thì không dám đảm bảo.

Hai vị khác, Nam Trúc bị cực hình ống đồng nung đốt, da thịt sau lưng đã bị cháy bỏng, vô cùng thê thảm, không dễ dáng khôi phục. Mục Ngạo Thiết chỉ còn lại ba ngón chân, có thể thấy được cũng đã chịu đủ cục hình giày vò. Cả ba người đều được đưa đến Minh tự trong tình trạng hôn mê."

Sau khi nghe nói xong, Từ Văn Tân trầm mặc rất lâu, cuối cùng chỉ toát ra một câu, "Người thường không thể tu luyện sao? Vậy thì trở về chẳng phải sẽ bị đánh…"

Nga Mi trấn an nói: "Với tài hoa của hắn, cho dù làm người bình thường không thể tu luyện thì cũng có thể sống rất tốt."

"Tài hoa của hắn sao?" Trên mặt Từ Văn Tân lộ ra nét cười khổ, chậm rãi than nhẹ, "Ta là thật sự không nghĩ tới, với tính cách của tên mập mạp và tên to con kia, vậy mà cũng dám chạy theo tên gia hỏa to gan lớn mật này đi khắp nơi làm bậy."

Nga Mi lại móc ra một quyển mật tín từ trong tay áo, giao tới, nói: "Đây là tin tức từ bên trong Trấn Hải ty truyền ra, nói rằng vốn là muốn bắt lấy vị Thám Hoa lang này để gánh tội."

Chương 509: Côn trùng đã có chủ

Từ Văn Tân nhận lấy mật tín mở ra nhìn xem, dần dần chìm vào trầm tư.

Nga Mi đã ở chung với gã một quãng thời gian không ngắn, có hiểu biết nhất định với thần sắc phản ứng của gã, nàng ta nhận thấy có gì đó không ổn, kiên trì chờ đợi, đợi cho gã hồi thần lại, sau đó mới thử hỏi: "Công tử, có điều gì không ổn sao?"

"Gán tội…" Từ Văn Tân nghi hoặc lầm bầm tự hỏi, "Dựa vào cấp bậc của tai mắt Hải Tiêu các tại trong Trấn Hải ty, làm sao có thể dễ dàng thám thính được thông tin cơ mật như thế chứ?"

Nga Mi: "Đó là dự định lúc trước, chỉ là, khi bắt đầu chuẩn bị gán tội cho Thám Hoa lang thì gặp phải Minh tự chen tay, cho nên đành phải xóa bỏ, cũng không thể nói là chuyện gì cơ mật."

Từ Văn Tân hơi lắc đầu, "Sự việc không phải giống như ngươi nghĩ vậy. Dính dáng tới việc họ hàng thân thích của Địa mẫu bị chết, cho dù muốn bắt người gánh tội thay, thì nhất định phải giữ kín, không thể nói ra, phải liệt điều đó vào việc cực kỳ cơ mật, trong tình huống bình thường, số người biết rõ khẳng định chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, và sẽ chỉ làm mà không nói, cho dù không làm thì cũng sẽ không công khai.

Nói cách khác, ít nhất, tại trước lúc chân chính chấp hành, nhất định là chỉ có những thành viên cấp cao của Trấn Hải ty mới biết tình hình, không có khả năng để cho tin tức lan truyền ra ngoài. Ở tại loại địa phương đọ sức đấu đá nhau như Trấn Hải ty vậy, cấp cao

của nó không đến mức ngay cả miệng mình cũng không giữ được nha, một chút giới hạn bản thân cũng không có, vậy thì còn làm được cái gì?"

Nghe nói như thế, Nga Mi cũng cảm thấy có chút khác thường, "Công tử cảm thấy tin tức này có vấn đề sao?"

Ánh mắt Từ Văn Tân dừng tại trên nội dung bức mật tín, trầm ngâm nói: "Nếu không phải tin tức có vấn đề thì chính là có người cố ý tung tin tức ra. Nếu là tình huống trước, lúc dò hỏi tin tức bị sai lệch cũng không có gì, vấn đề là, thân thích của Địa mẫu bị chết, Trấn Hải ty đang muốn bắt người gánh tội thay, việc tản ra loại tin đồn này cũng không phải là trò đùa. Ngươi cảm thấy tại thời điểm này, bên trong Trấn Hải ty có thể xuất hiện loại tin tức gây hỗn loạn như vậy sao? Nếu là tình huống sau, có người nào đó cố ý tản ra tin tức, vậy thì ý muốn như thế nào chứ?"

Nga Mi kinh nghi hỏi: "Nếu nói như thế, tình huống sau, có khả năng rất lớn là có kẻ nào đó cố ý tản ra tin tức?"

Từ Văn Tân bỏ tờ mật tín trong tay xuống, chợt mỉm cười, xoay chuyển chủ đề câu chuyện, "Nga Mi, việc tìm gặp nói chuyện với vị tài tử đệ nhất thiên hạ kia, e rằng phải gác lại rồi."

"A?" Nga Mi rõ ràng rất bất ngờ, trước tiên nhấc váy quỳ gối trên bồ đoàn trước bàn, sau đó cầm lấy mồi lửa mở ra thổi cháy lên, cầm lấy tờ mật tín vừa rồi đốt cháy lên, thả vào trong chậu than để thiêu hủy, sau đó thu dọn cất mồi lửa đi, rồi mới thử hỏi, "Trước lúc tới đây, không phải công tử đã nói mình và Thám Hoa lang là quen biết cũ sao? Ta muốn nhờ Thám Hoa lang viết lưu niệm, ngài không phải nói đó chỉ là chuyện gặp mặt nói mấy tiếng mà thôi sao? Không phải nói rằng viết bảy tám mươi bức cũng không có vấn đề gì sao?"

Từ Văn Tân nhịn không được nhấc tay xoa xoa trán, dở khóc dở cười nói: "Thực sự là có loại cảm giác lỡ mạnh miệng nói sớm rồi a. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mấy cái chữ nát mà hắn viết ra đó…

Chẳng phải chỉ là viết mấy chữ thôi sao, có tốt đẹp như các ngươi tưởng tượng như vậy không chứ?”

Nga Mi dịu dàng trả lời:

“Đi theo công tử đã lâu như vậy, cũng biết công tử không phải là loại người nói mạnh miệng, càng là nhìn trước hành động sau, có thể thấy công tử và Thám Hoa lang nhất định rất quen nhau. Khi ở tại Kinh thành ta có đi đến trước bảng xem qua, quả thực chữ viết rất đẹp, danh hiệu tài tử đệ nhất thiên hạ cũng không phải chỉ là hư danh, nghe nói đã bỏ văn theo võ, đã phong bút rồi a, bây giờ là ngàn vàng khó mua, một chữ khó cầu, ngay cả phủ Huyền Quốc công cũng không tìm mua được một bức nào. Ta cũng không cần bảy tám mươi bức, công tử có thể nói hắn chiết cho ta một bức là đủ rồi, chỉ cần một bức a!”

Nàng ta vươn ngón trỏ ra hơi thể hiện một chút, thần thái cho thấy thực sự rất mong đợi, rất muốn có được.

“Tài tử đệ nhất thiên hạ…” Từ Văn Tân lại nhịn không được thì thầm một câu, giống như vừa nghe được cách nói này thì lập tức muốn cười, nhưng rồi sau khi trầm ngâm suy nghĩ một chút thì vẫn lắc đầu, “Việc lấy đại tài tử ra gánh tội thay, nếu như là có người cố ý tản ra tin tức, ngươi có biết nó có nghĩa gì không?”

Nga Mi dường như liên tưởng đến gì đó, trầm mặc suy tư.

Từ Văn Tân tự hỏi tự đáp, “Việc này dường như đã bị biến chất rồi, ngửi ngửi mùi vị thấy đã không còn đơn giản giống như là một vụ án giết người nữa, phía sau màn dường như còn ẩn giấu kẻ nào đó đang nhìn chằm chằm, giống như là lấy đại tài tử ra làm mồi nhử! Một nhân vật phía sau màn mà có thể thao túng Trấn Hải ty cùng phối hợp, ngươi cảm thấy chúng ta còn có thể dễ dàng đi tiếp xúc với đại tài tử kia sao? Tại trong tình hình chưa biết họa phúc hung cát, không ngại trước tiên cứ thờ ơ lạnh nhạt nhìn xem đã.”

Nga Mi đã hiểu được ý của gã và nói:

"Trong tay ta đột nhiên xuất hiện một bức tranh chữ của Thám Hoa lang, nếu một khi không cẩn thận để cho người ta biết được, vậy thì có khả năng sẽ bị một số người nhìn chăm chú vào, phải không?"

Từ Văn Tân gật đầu, "Là ý này. Vấn đề là hiện tại chúng ta hoàn toàn không biết kẻ phía sau màn muốn làm gì, không thích hợp hành động mù quáng, nếu không hậu quả khó liệu. Nói chung, không nên gấp gáp, chỉ cần người không có việc gì, về sau sẽ còn có cơ hội, nếu như tên kia đã bị phế tu vi, không tiếp tục mạo hiểm chạy loạn khắp nơi nữa, vậy thì sẽ có nhiều thời gian viết chữ cho ngươi."

Vẻ mặt đang biểu lộ sự tiếc hận, Nga Mi bị lời đùa của gã làm cho bật cười, "Thám Hoa lang đã thê thảm như vậy rồi, công tử còn lấy người ta ra giỡn chơi."

"Đáng đời! Nhảy bậy nhảy bạ, ở đâu cũng chúi đầu xông vào tường là trò đùa rất tốt dễ chơi sao? Vậy mà còn có thể làm ra chuyện giết người tại Lang Hoàn cư, kẻ bị giết còn là Vương Tuyết Đường, loại người có thân phận và bối cảnh như thế nữa chứ. Đã làm thì làm đi, làm xong phải lập tức bỏ chạy, chỉ cần không có chứng cứ thì sẽ không có chuyện gì, trước khi Địa mẫu tham gia chen tay vào thì bên này ắt hẳn phải kết án. Cũng không biết hắn sắp chết tới nơi rồi mà vẫn còn ở lại nơi đó làm cái quái gì, không phải đáng đời thì là cái gì?"

"Công tử, có thể trở thành tài tử đệ nhất thiên hạ, hẳn cũng là một người thông minh. Hắn lưu lại đó hẳn là có nguyên nhân hắn phải lưu lại đi."

"Không có con đường tin tức, không biết gì cả về các phương diện tình huống, không có tình báo hỗ trợ, có thông minh đến đâu cũng vô dụng. Việc tự bịt mắt bịt tai, co mình tại cửa vào Tiểu Vân gian chờ bị người bắt chẳng phải chính hắn làm ra sao? Lúc này giết người xong, vậy mà còn có thể ngồi đợi bị người ta bắt, lúc nào cũng nhằm hố mà nhảy vào, ngươi bảo ta nói về hắn như thế nào

mới tốt chứ? Người ta ôm cây đợi thỏ, hắn là con thỏ ôm cây, việc này cũng chỉ có loại người thông minh tự tin như hắn mới có thể làm được."

Nghe thấy gã nói về Thám Hoa lang không chịu nổi như vậy, Nga Mi có phẩn không thể nghe nổi nữa, chuyển đổi đề tài: "Công tử, tạm thời không gặp mặt nữa, tiếp theo chúng ta cần làm gì?"

"Ngươi lại đi hỏi một chút, nói tai mắt trong Trấn Hải ty mô tả lại toàn bộ chi tiết quá trình thăm dò biết được tin tức gánh tội thay đó, ta cần phải xác nhận lại lần nữa và phán đoán xem có phải là mình suy đoán sai lầm hay không."

"Được. Công tử đi đường dài bôn ba đến đây, lại đợi tin tức cả một đêm rồi. Bây giờ người đã được giải cứu, hẳn là không còn việc gì nữa, vẫn là nên sớm đi nghỉ ngơi đi, không nên quá chịu đựng làm hại thân thể."

Nga Mi dặn dò quan tâm, sau đó đứng dậy, một bộ bạch y chậm rãi rời đi.

Bên trong phòng trở nên yên tĩnh, một mình một người, Từ Văn Tân lại cầm lấy một tờ giấy cũ đặt trên bàn, một tờ giấy đã có phần loang lổ cũ nát, không phải là thứ gì khác, chính là tờ thông báo tìm người thân do Dữu Khánh làm ra, nhờ người từ trên đường phố Ảo Vọng cẩn thận bóc ra một tấm hoàn chỉnh đem về.

Nhìn chằm chằm suy nghĩ một hồi, gã nhịn không được bắt đầu lẩm bẩm thì thầm, "Tìm người thân, ngươi có muội muội quỷ nào chứ, tên này chạy tới Ảo Vọng làm chuyện tào lao này, rốt cuộc là muốn làm gì chứ?"

Tảo Trần tự.

Bên trong Chính điện, hai lão tăng đã già với bộ râu bạc trắng và áo bào trắng khoanh chân ngồi đối diện nhau, nhắm mắt thiền định.

Trên bậc cấp ngoài điện có một vị tăng nhân trung niên đang đứng, vị này thân khoác áo cà sa màu đen với những viền chỉ vàng hình ca rô, chính là chủ trì của Tảo Trần tự, Minh tăng hiện nay.

Trong viện còn có hai tăng nhân trẻ tuổi mặc hắc bào đang quét dọn, pháp hiệu Trường Không, Bạch Vân, là hai vị đệ tử của Minh tăng.

Bên trong Tảo Trần tự không có kim thân, cũng không thấy hương khói cuồn cuộn, càng không có sức sống gì, vắng vẻ đìu hiu, tổng cộng chỉ có năm tên đệ tử cửa Phật.

Lúc này, hai tăng nhân trẻ tuổi quét dọn và cả Minh tăng đứng yên trên bậc cấp đều quay đầu nhìn về phía một chỗ tường viện, nhìn thấy trên một đoạn tường lại đang toát ra khói đen.

Sau khi khói đen tan đi, từ bên trong bạch cốt lại rơi xuống trên mặt đất một tầng bụi, lại dơ rồi.

Bạch Vân cuối cùng nhịn không được, xách chổi bước nhanh đến dưới bậc cấp, nói: "Sư tôn, người nhìn xem, con côn trùng kia lại tới nữa rồi, lại làm ô uế một vùng, vẫn là nên bắt nó lại đi."

Ánh mắt Minh tăng lập lòe cười, "Muốn diệt trừ sâu bệnh, không cần khổ nhọc đến ta, mắt không tôn trọng bề trên, tự đi bắt là được."

Nói đến việc này, Trường Không cũng đi tới nói: "Sư tôn, không phải chưa từng đi bắt nó, lúc trước ta và sư đệ mấy lần muốn bắt, nhưng đều bị nó trốn thoát. Con côn trùng này tính cảnh giác rất cao, chưa kịp tới gần nó đã bỏ chạy rồi, hơn nữa tốc độ chạy thật là nhanh, chúng ta đuổi theo không kịp."

Bạch Vân nhịn không được thở dài: "Phiền lòng chính là, cưỡng ép đuổi nó đi, nó lại sẽ thần không biết quỷ không hay lẻn trở về, sau đó lại tiếp tục gặm tường, gặm suốt ngày không ngừng, đến đêm nghe được rõ ràng, còn thường thả ra khói đen để khiêu khích, thực sự là quá ngông cuồng a.

Sư tôn, tường viện đã bị nó không ngừng gặm cắn ngày đêm, đã xuất hiện mấy cái lỗ thủng rồi, nếu tiếp tục để cho nó gặm nữa, e rằng tường viện sẽ bị con côn trùng này gặm sụp đổ. Côn trùng gặm cắn xương cốt ắt hẳn không phải thứ gì tốt, nên trừ cái hại này. Cần phải sư tôn hoặc hai vị thái sư phó ra tay mới có thể bắt được nó."

Minh tăng mỉm cười:

"Lúc trước các ngươi có từng thấy qua rắn rết chuột kiến làm hại Tảo Trần tự không? Tất cả đều bị khí tức tu hành của chúng ta xua đuổi. Con côn trùng đã thông linh tính, không hãi sợ Phật tức chúng ta, hẳn không phải vật âm tà ác độc. Có thể dừng tại góc tường Phật môn, độ bạch cốt vong linh, tung bụi tại bên trong chùa, chẳng phải chính là ứng với cái tên 'Tảo Trần tự' sao? Nó đã có hữu duyên với Phật ta, cần gì phải tổn thương tới tính mạng của nó, vọng động tất sẽ rước lấy rắc rối thị phi. Tường đổ tự sẽ có người đến nhận tội đi tu sửa, các ngươi không cần phiền não, quét bụi là được rồi."

Bạch Vân tò mò hỏi: "Có người đến nhận tội sao? Ý của sư tôn là, con côn trùng này có chủ?"

Trường Không: "Nếu sư tôn đã nói như vậy, tất nhiên là có chủ, không biết chủ nhân là ai?"

Minh tăng mỉm cười: "Đột ngột mà tới, tất có nhân quả. Nếu có bướm tới tới, tất có hương thơm."

Hai người đệ tử ngẩn ra, Trường Không rất nhanh tỉnh ngộ, "Chủ nhân tại bên trong chùa sao?"

Sau đó hai sư huynh đệ lập tức quay đầu nhìn về phía cái tháp xương cao ba trượng bên trong chùa.

"Đổi thuốc đi." Minh tăng nói một câu, đồng thời bước xuống bậc cấp, cầm tràng hạt đen nhánh trong tay, chân trần bước đi tới trước, đi về phía tòa tháp xương.

Trường Không, Bạch Vân lập tức bỏ cây chổi trong tay xuống, chay đi nội viện, chỉ chốc lát sau mỗi người ôm theo một cái hòm thuốc đi ra, tại trước cửa tháp đuổi theo sư phụ.

Bên trong tháp, trên mặt đất tại tầng thấp nhất, Dữu Khánh nằm ngửa, Nam Trúc nằm úp sấp, hai người nằm cạnh nhau đang mắng nhau, mắng đến đỏ mặt tía tai.

Một người trách người kia phán đoán sai lầm, hại mọi người phải chịu đau khổ lớn như vậy.

Một người khác mắng đối phương tự tìm, đã bảo các ngươi đi trước đi mà không chịu, còn có thể trách ta sao?

Nếu không phải bởi vì hai người không tiện động đậy thân thể để đứng lên, không chừng đã trực tiếp động thủ đánh nhau rồi.

Trên mặt đất còn có một tấm ván gỗ trống không, Mục Ngạo Thiết vốn nằm tại nơi này bây giờ đang ở trước cửa sổ trên lầu, đứng dựa bên cửa sổ nhìn biển, vẻ mặt có vẻ buồn bã và u sầu.

Đột nhiên nghe được bên ngoài có tiếng bước chân, lúc này hai người một nằm ngửa một úp sấp đang mắng nhau mới chịu ngậm miệng lại.

Chương 510: Y thuật cao siêu

Nhìn thấy rõ được là ai vừa tới ngoài cửa, không có gì bất ngờ, vẫn là thầy trò Minh tăng.

Cho dù là người nằm ngửa hay nằm úp sấp, đều nỗ lực dùng những tư thế khác nhau nở nụ cười hòa nhã chào người tới, không chỉ bởi vì hiện đang ăn nhờ ở đậu, lúc này làm sao còn có thể không biết là Minh tự đã đưa bọn họ đi ra, đương nhiên, rõ ràng hơn nữa chính là hiện tại Minh tự đang cứu chữ cho bọn họ.

Ngay cả một con chó cũng sẽ vẫy đuôi khi được người nào đó ném cho cục xương, huống chi là người.

Nhất là Nam Trúc, nằm úp sấp tại đó nở nụ cười đặc biệt nịnh nọt.

Với gã mà nói, nơi đây chính là Minh tự trong truyền thuyết, nơi mà không có người nào dám tự tiện xông vào, hiếm có người có thể đi vào, không nghĩ tới khi tỉnh lại sau cơn hôn mê thì mình đã ở trong Minh tự. Hồi đó, khi còn ở trong đạo quan tại vùng núi hẻo lánh kia, gã làm sao có thể tưởng tượng được đến, có một ngày mình có thể có quen biết Minh tăng, hơn nữa còn được đích thân Minh tăng ra tay cứu chữa, còn tán gẫu cả với Minh tăng.

Dù sao thì sau khi tỉnh lại, gã cảm thấy rất vinh dự vì lần này mình bị thương.

Những đau đớn phải gánh chịu tại trong ngục tù Trấn Hải ty lúc trước, sau khi gặp được Minh tăng, gã bỗng nhiên cảm thấy cũng có chút đáng giá.

Thầy trò ba người đi vào cửa, trên mặt đầy sự kinh ngạc, ánh mắt nhanh chóng nhìn kĩ những người bệnh tại hiện trường.

Bạch Vân thử hỏi một câu, "Vừa rồi các ngươi cãi nhau sao?"

"Ách…" Dữu Khánh có chút lúng túng.

Nam Trúc cũng rất bối rối, khiêm tốn đáp:

"Đã khiến đại sư chê cười."

Trường Không và Bạch Vân quay mặt nhìn nhau, bọn họ nào có chê cười gì, mà đang kinh ngạc với trạng thái tinh thần, đầu óc của hai bên cãi nhau, với tổn thương nặng nề như thế, bất kể là người nào trong hai vị này hẳn phải là không nằm nghỉ ngơi một tháng trở lên là không thể xuống giường mới đúng, nhưng bây giờ chỉ mới trôi

qua một ngày mà thôi, vậy mà hai người này đã có thể cãi nhau ầm ĩ, đỏ mặt tía tai rồi, có thể nói là tràn đầy tinh khí thần.

Thầy trò ba người đều hoài nghi có phải là mình đã nghe lầm và nhìn lầm rồi hay không, nếu không phải là chính tay mình khám và chữa trị, thật sự không thể tưởng tượng được hai vị này chính là người lúc trước đã bị tổn thương nặng nề như vậy.

Nhìn thấy trên mặt đất có một tấm ván gỗ trống không, Bạch Vân bỗng hỏi: "Một vị nữa đâu rồi?"

Dữu Khánh: "Chắc là đi lên lầu ngắm biển rồi?"

Ngắm biển? Trường Không và Bạch Vân lại quay mặt nhìn nhau, như vậy liền có thể chạy lên chạy xuống khắp nơi rồi sao?

Nam Trúc cất cao giọng kêu gọi, gần như là gầm thét: "Lão Cửu, lão Cửu nhanh xuống đây, đại sư tới xem bệnh cho chúng ta này."

Không cần gã gọi, dưới lầu liên tục có tiếng xưng hô "Đại sư" đã đánh động tới Mục Ngạo Thiết ở bên trên, y cất bước đi xuống, chỉ là đi tương đối chậm mà thôi, động tác rất cẩn thận, rõ ràng là không dám gây ra tác động tới vết thương.

Y cũng gần như chân trần, chỉ là phần trước đôi bàn chân được băng vải trắng quấn kín đáo chặt chẽ, gần như là dùng gót chân để bước đi.

Khi sư huynh đệ ba người được đưa đến nơi này, cũng không dễ đánh giá người nào là bị thương nặng, người nào bị thương nhẹ. Nhìn từ góc độ sau chấn thương thì Mục Ngạo Thiết là thuộc về loại bị khuyết tật, còn Dữu Khánh xem như là bị phế tu vi, chí ít cũng còn là một người bình thường.

Còn nhìn từ bên ngoài thì Nam Trúc có thương tích thảm thương nhất, tình trạng thương tích vô cùng thê thảm.

Trường Không nói Mục Ngạo Thiết nằm xuống, tháo băng bó trên hai bàn chân y ra, kiểm tra trước khi đổi thuốc.

Bạch Vân thì vạch mở lớp băng trên lưng Nam Trúc, cũng để thực hiện kiểm tra trước khi đổi thuốc, vết thương đó thực sự khủng khiếp, khiến người ta nhìn thấy mà muốn nôn cả ra, giống như là một lớp bùn dày đặc bẩn thỉu đã khô đi.

Minh tăng quỳ một gối xuống tại trước mặt Dữu Khánh, một tay đặt tại trên đầu gối lần gảy tràn hạt đen nhánh, một tay đặt tại trên người Dữu Khánh để kiểm tra tình trạng chấn thương. Tổn thương của Dữu Khánh là khó xử lý nhất, cần phải chính ông ta ra tay giải quyết, không giống hai vị khác chỉ cần đổi thuốc là được rồi.

Dữu Khánh cũng nhân cơ hội này nói ra thỉnh cầu của mình, "Đại sư, ngài xem, có thể cởi bỏ cấm chế trên người ta ra hay không, để ta có thể hành công vận khí, như vậy cũng có thể nhanh khỏi hơn một chút, có được không? Cứ một mực nằm như vậy, động cũng không thể động, thực sự là quá khó chịu a."

Minh tăng lườm hắn một cái, nhàn nhạt trả lời: "Không động đậy, sẽ trợ giúp ngươi khôi phục."

Ông ta biết rõ vị này chính là được đưa tới lúc đã hôn mê, đến bây giờ vẫn còn không biết được tình trạng tổn thương của mình, nếu không, đại khái sẽ cười không nổi.

Không cởi bỏ cấm chế của người bị thương, không để cho người bị thương động đậy tự do cũng là có nguyên nhân, kinh mạch hành khí của người bị thương đã bị tan vỡ thành mảnh nhỏ, phí rất nhiều thời gian và công sức mới chỉnh đốn kết nối lại lần nữa, có một số kinh mạch thậm chí đã bị chấn vỡ không thể phục hồi lại như cũ.

Nói cách khác, kinh mạch hành khí trong cơ thể Dữu Khánh có không ít nơi đã bị thiếu hụt, tình trạng này có thể dựa vào dược lý để chữa trị lại hay không, ngay cả Minh tăng cũng không nắm chặt,

nếu không khôi phục được, tất nhiên là tu vi bản thân sẽ bị phế bỏ, căn cơ tự nhiên cũng sẽ bị phá hủy.

Thời điểm này, kinh mạch hành khí chỉ mới được chắp nối lại, không có khả năng cởi bỏ cấm chế trên người Dữu Khánh, một khi pháp lực từ khí hải được dẫn vào kinh mạch, lập tức sẽ khiến cho kinh mạch mới được chắp nối bị xông vỡ.

Không cho động đậy, quả thực là vì để cố định kinh mạch giúp dễ dàng khôi phục.

Thấy người ta đã nói như vậy, Dữu Khánh đành phải cười gượng đáp: "Vậy thì nghe lời đại sư."

Cấm chế trên người Nam Trúc cũng không được cởi bỏ, ngoại thương quá nặng, cũng không thích hợp động đậy, nếu không sẽ xé rách vết thương, phải nằm sấp để dưỡng thương cho tốt.

Nằm ở trên tấm ván, Mục Ngạo Thiết lặng lẽ nhìn Dữu Khánh một cái, trong mắt lóe lên một nét bi ai, y biết rõ ẩn ý trong lời Minh tăng nói là có ý gì.

Trong sư huynh đệ ba người, chỉ có mình y đã được cởi bỏ cấm chế trên thân, khi y vận khí hành công thì vẫn sẽ có trợ giúp cho việc trị liệu.

Và sau khi tỉnh lại, trước tiên y cũng đã kiểm tra tình trạng chấn thương của Nam Trúc và Dữu Khánh, không thể không quan tâm tới, tất nhiên là phải kiểm tra.

Kết quả phát hiện thấy, lão Thất chỉ bị ngoại thương mà thôi, chẳng qua là chịu đau đớn nhiều một chút, sớm muộn sẽ có thể bình phục, nhưng thực sự có vấn đề chính là lão Thập Ngũ, ngũ tạng lục phủ đều bị tổn thương, kinh mạch hành khí vỡ thành mảnh nhỏ, nói cách khác, tu vi bản thân đã bị phế bỏ rồi!

Đường đường là Chưởng môn Linh Lung quan, tu vi bị phế rồi, y cũng không biết sau khi trở về phải đối diện với tiểu sư thúc như thế nào.

Y cũng không biết sau khi lão Thập Ngũ biết được sự thực thì có thể tiếp nhận được kết quả này hay không.

Y không biết Trấn Hải ty đã dùng tới cực hình gì mà khiến cho lão Thập Ngũ trở thành như thế.

Đối diện với tình trạng tổn thương đó của lão Thập Ngũ, việc y bị thiếu đi bảy ngón chân trái lại không tính là gì, tính cách của y vẫn là một đại nam nhân.

Chính là bởi vì như thế, y mới không thốt một tiếng nào, cho dù nghe được lão Thất và lão Thập Ngũ cãi nhau, y cũng không lên tiếng, yên lặng lảng tránh sang một bên, rất sợ bị lão Thập Ngũ hỏi tình trạng bị thương của mình như thế nào, y không dám đối mặt trả lời, sợ để cho lão Thập Ngũ nhìn ra manh mối gì đó rồi bị kích động.

Khi lão Thất và lão Thập Ngũ chỉ trích lẫn nhau, so sánh xem ai thê thảm hơn, kỳ thực y rất muốn khuyên nhủ lão Thất, muốn nói cho lão Thất biết sự thật, muốn làm cho lão Thất nhường lão Thập Ngũ một chút, bởi vì quả thực là lão Thập Ngũ thê thảm hơn.

Minh tăng hơi buông rũ mắt xuống, bàn tay chậm rãi lần gạt tràng hạt bỗng nhiên dừng lại, tràng hạt rủ xuống tại trên tay, hơi lay động, một tay còn lại đang đặt ở trên thân thể Dữu Khánh thi pháp kiểm tra chấn thương, đột nhiên co giật lại, giống như là bị điện giật vậy.

Đôi mắt ông ta đột nhiên mở to, tràn đầy vẻ kinh nghi bất định nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh.

Phản ứng này khiến cho Dữu Khánh nhìn thấy mà trong lòng có phần sợ hãi, nhân vật như vậy làm sao lại có phản ứng dữ dội như thế? Khiến cho hắn nhịn không được cất lời thử hỏi, "Đại sư, tình

trạng tổn thương của ta rất nghiêm trọng sao? Bản thân ta cảm nhận thấy, hình như rất tốt a, chỉ có cảm giác nằm lâu khó chịu mà thôi, như vậy hẳn là không có vấn đề gì, phải không?”

Nghe được lời này, Mục Ngạo Thiết nằm trên ván gỗ liền nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt lại hiện lên vẻ đau thương.

Chính vào lúc này, Bạch Vân đang kiểm tra vết thương, đổi thuốc cho Nam Trúc bỗng nhiên cất tiếng “Di” ngạc nhiên, rồi gấp gáp gọi: “Sư tôn, ngài mau đến xem đi!”

Nam Trúc có thể động đậy cái đầu, gã nằm sấp ở đó lắc đầu từ bên này sang bên kia, nhưng mà không thể thấy được tình hình gì phía sau lưng mình, chỉ có thể thấp thỏm lo lắng, không biết vết thương của mình như thế nào rồi, lại khiến người ta ngạc nhiên như vậy.

Minh tăng nghe tiếng quay đầu nhìn tới, Nam Trúc ở ngay tại một bên còn lại của ông ta, quay đầu nhìn sang là có thể biết được có tình huống gì.

Chỉ thấy Bạch Vân ở bên kia đưa một tay bóc mở một góc lớp vảy vết thương buồn nôn trên lưng Nam Trúc, lộ ra làn da non hồng hào bên dưới lớp vảy.

Vừa rồi, khi Bạch Vân lau rửa chỗ vết thương, nhìn thấy có miếng thịt cháy sém sắp rụng ra, vốn định thuận tiện bứt ra làm sạch, nào ngờ vừa dùng sức nhẹ nhàng kéo một chút thì lập tức bung ra một mảng lớn, sau đó liền nhìn thấy được làn da non bên dưới lớp vảy sẹo, gã quả thực là không thể tin được, nhanh chóng gọi sư phụ nhìn xem.

Trường Không liếc mắt nhìn sang bên này, vẫn còn chưa kịp giúp Mục Ngạo Thiết tháo ra hết lớp băng quấn hai bàn chân, nhịn không được đứng dậy đi tới nhìn xem có chuyện gì xảy ra.

Minh tăng đưa tay tiếp nhận lấy phần vảy sẹo mà đồ đệ bóc ra, trong lòng rất kinh nghi, tiếp tục chậm rãi kéo vảy sẹo nhìn buồn

nôn đó lên, tiếp tục chậm rãi bóc ra.

Cho đến khi nguyên một miếng vảy sẹo đã được bóc mở ra hết, Minh tăng cũng kéo vảy sẹo ra ngoài, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trên lưng Nam Trúc.

Trên lưng Nam Trúc xuất hiện một mảng da lớn trắng hồng, dưới lớp vảy sẹo được bóc ra làn da non trắng hồng, một làn da non vô cùng mịn màng, hoàn toàn khác biệt với làn da còn nguyên vẹn ở những nơi khác trên thân, không được tự nhiên, giống như bị sụt xuống vậy.

Bạch Vân và Trường Không lại tiếp tục lau rửa những vảy sẹo còn lại trên mông, trên đùi Nam Trúc, phát hiện thấy phía dưới vảy sẹo đều giống nhau, vết thương nặng như vậy, chỉ trong thời gian một ngày đã mọc ra làn da mới mềm mại.

Mặc dù thân thể Dữu Khánh không thể động đậy, nhưng con mắt vẫn nhìn thấy được, cảnh tượng này làm cho con mắt hắn nháy nháy, dường như đã nhận ra được gì đó.

Mục Ngạo Thiết nhịn không được ngồi dậy nhìn xem, đương nhiên cũng đã thấy được, trong đầu lướt qua tình hình vết thương khi sư huynh đệ ba người cắt mở vị trí gồ lên sau cổ của mình.

Chỉ có mình Nam Trúc không nhìn thấy được phía sau lưng mình xảy ra chuyện gì, nói chung là rất lo lắng, giọng điệu sợ sệt hỏi: "Có chuyện gì vậy đại sư, có tốt không?"

Minh tăng trên tay vẫn cầm một miếng vảy sẹo to lớn nhìn rất buồn nôn chậm rãi quay đầu nhìn tới Dữu Khánh, khả năng khôi phục cường đại trên thân tên mập mạp này, vừa rồi ông ta cũng đã trước một bước phát hiện thấy trên người Dữu Khánh, vừa rồi, ông ta giật mình rút tay từ trên người Dữu Khánh về, cho rằng mình gặp ảo giác.

Khi ông ta kiểm tra cho Dữu Khánh thì phát hiện thấy ngũ tạng lục phủ đã khỏi hẳn, các chức năng cơ thể đã hoạt động lại bình thường, những kinh mạch hành khí bị phá vỡ thành mảnh nhỏ kia cũng đã khỏi hẳn như thường, giống như chưa bao giờ có bất kỳ tổn thương nào vậy, không thấy có bất kỳ thiếu sót gì.

Bây giờ nhìn thấy được tình hình phục hồi của Nam Trúc, ông ta đã hiểu rõ rồi, những gì phát hiện thấy trên người Dữu Khánh không phải là ảo giác, mà thực sự là đã khôi phục lại rồi.

Ông ta bỗng nhiên nhìn về phía Mục Ngạo Thiết đang ngồi dậy, "Cởi lớp băng trên bàn chân hắn ra đi."

Trường Không và Bạch Vân lập tức bước nhanh tới, ngồi xổm xuống, sau đó mỗi người nắm lấy một chân của Mục Ngạo Thiết, động tác rất nhanh chóng, cởi ra hết lớp băng bó nơi hai chân, lộ ra đôi bàn chân bị cắt xén không còn trọn vẹn, trên đầu hai bàn chân chỉ còn có ba ngón.

Nhưng mà, lớp vảy nơi vị trí bảy ngón chân cụt cũng rơi ra theo lớp băng bó vừa được cởi ra, cảnh tượng thê thảm của bảy miệng vết thương đã biến mất, nơi đó cũng đã mọc ra da non trắng hồng.

Ném lớp vảy sẹo to trên tay xuống, Minh tăng chậm rãi đi tới dừng chân ngóng nhìn một hồi, cũng hơi thở ra một hơi nhẹ nhõm, thiếu một chút đã cho rằng ngay cả chân tay cụt cũng có thể tái sinh, chậm rãi nói: "Xem ra, các ngươi đã không cần phải đổi thuốc nữa rồi."

Trường Không và Bạch Vân thì lần lượt cũng có phản ứng tương tự, đều chạy tới ngồi xổm xuống bên người Dữu Khánh, đều xuất thủ kiểm tra nội thương của Dữu Khánh.

Chỉ chốc lát sau, hai người lại lần lượt đứng lên, nhìn nhau không nói nên lời.

Ánh mắt thầy trò ba người bắt đầu quét qua quét lại trên thân sư huynh đệ ba người, quan sát một hồi, bây giờ bọn họ rốt cuộc đã biết được, vì sao trước đó bị thương nặng như vậy, nhưng bọn họ vẫn còn đầy đủ tinh khí thần cãi nhau ầm ĩ, đỏ mặt tía tai, thì ra là gần như đã khỏi hẳn rồi.

Dữu Khánh đột nhiên toát ra một câu khen tặng, "Y thuật của Đại sư quả thực cao siêu!"

Ánh mắt đảo qua tấm vảy sẹo to lớn trên mặt đất, Nam Trúc dường như cũng đã hiểu được gì đó, nghe lời Dữu Khánh nói liền tỉnh ngộ, lập tức cùng với Mục Ngạo Thiết đồng thời liên tục gật đầu, tỏ rõ sự tán đồng.

Chương 511: Linh sủng

Y thuật cao siêu sao? Trường Không và Bạch Vân cùng nhau nhìn về phía sư phụ.

Minh tăng dường như cũng sững sờ trong thoáng chốc, cúi người nhặt lên tấm vải băng bó chân Mục Ngạo Thiết, không ngại bẩn thỉu mà đặt ở trước mũi ngửi ngửi vị thuốc, rồi ánh mắt lại đảo qua sư huynh đệ ba người đang dõi mắt trông mong nhìn mình, thần sắc lóe lên nét đăm chiêu.

Thả tấm vải băng chân rơi xuống, đối với lời khen tăng y thuật cao siêu đó, ông ta không có đáp lại lời nào, nhìn nhìn tình trạng của ba người, "Không cần đắp thuốc nữa, mới khỏi trọng thương, để tránh chuyện bất ngờ, vẫn nên tiếp tục nằm ngửa nằm sấp đi, đừng nhúc nhích, tiếp tục tĩnh dưỡng một ngày nữa xem sao."

Dữu Khánh vội tiếp lời: "Được, đại sư y thuật cao siêu, liền nghe lời đại sư."

“Phải phải phải.” Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết liên tục gật đầu hùa theo.

Minh tăng xoay người, chân trần cất bước rời đi, tràng hạt chậm rãi xoay chuyển trên tay.

Trường Không và Bạch Vân cũng không có ý tán gẫu gì với người ngoài, nhanh chóng thu dọn nơi này xong, rồi cũng rời đi.

Đã không còn có người ngoài, Dữu Khánh chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Lão Thất đã bị thương đến như vậy, nhưng chỉ mới một ngày, vảy vết thương đã bung ra, các ngươi nghĩ như thế nào về việc này?”

Nam Trúc nghiêng đầu hỏi Mục Ngạo Thiết: “Lão Cửu, ta thật sự đã gần như khỏi rồi sao?”

Gã vẫn còn nhớ như in tình hình mình bị kéo tới nướng trên cột đồng, cho dù nhìn không thấy, vẫn có thể tưởng tượng được mình bị thương nặng như thế nào, đó thực sự là đã phải chịu đựng đau khổ rất lớn, nếu không thì cũng sẽ không cãi vã ầm ĩ đến mức đỏ mặt tía tai với Dữu Khánh.

Mục Ngạo Thiết không để ý đến gã, đi chân trần tới trước mặt Dữu Khánh, ngồi xổm xuống, đưa tay kiểm tra cho Dữu Khánh.

Nam Trúc lập tức gào lên: “Hắn ầm ĩ kêu gào, nhưng trên người cũng không có chút vết thương nào, ngươi quan tâm hắn làm gì, trước tiên xem cho ta đã a.”

Dữu Khánh cũng nói: “Ta không sao.”

Sau khi kiểm tra cho hắn xong, Mục Ngạo Thiết chìm vào trầm mặc, sau khi làm cho Dữu Khánh bắt đầu cảm thấy thấp thỏm bất an thì y mới đáp lại một câu, “Thực ra, ngươi vốn là bị thương nặng nhất.”

“Ta?” Dữu Khánh cảm thấy bất ngờ.

Nam Trúc cũng ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn Dữu Khánh từ trên xuống dưới.

Mục Ngạo Thiết hơi gật đầu nói:

"Ngày hôm qua khi ta tỉnh lại, ta nhìn thấy Minh tăng từ trên bên trong ngực bụng ngươi lấy ra non nửa chậu máu, ngũ tạng lục phủ của ngươi đều đã bị thương nặng, có nguy hiểm đến tính mạng, may mà được cứu chữa kịp thời. Kinh mạch còn bị vỡ thành mảnh nhỏ, Minh tăng phí rất nhiều thời gian mới ghép nối, chắp vá lại được những kinh mạch bị tan vỡ thành mảnh nhỏ đó cho ngươi, nhưng cũng không thể tập hợp được hoàn toàn, có một số vị trí quả thực đã bị hư hại quá nặng nề, ta đã nghĩ đến việc căn cơ tu hành của ngươi bị hủy rồi, tu vi cũng sẽ bị phế bỏ."

Hiếm khi thấy y nói ra những lời nói dài như vậy, Nam Trúc nghe vậy mà sững sờ, không nghĩ tới lúc trước lão Thập Ngũ bị thương nặng như vậy.

Dữu Khánh kinh nghi hỏi: "Bây giờ ta đã khôi phục lại rồi sao?"

Mục Ngạo Thiết gật gật đầu lần nữa.

Vì vậy, bên trong tháp lại chìm vào in lặng, về phần mọi người bị thương nặng như vậy vì sao đã bình phục, trong lòng sư huynh đệ ba người đều có đáp án…

Ngày hôm sau, Minh tăng lại dẫn theo hai gã đồ đệ đi tới Bạch cốt tháp.

Lại là Bạch Vân mở băng vải đắp trên lưng Nam Trúc, lúc này lớp da non mới mọc trên lưng Nam Trúc đã không còn trắng hồng nữa, màu sắc đã thay đổi không khác với màu da bình thường lắm, chỉ là rõ ràng vẫn còn trắng hơn rất nhiều, cảm giác bị lõm vào so với vị trí không bị thương cũng đã biến mất, đã khá đầy đặn và đồng đều.

Tuy nhiên, toàn bộ thân thể Nam Trúc thoạt nhìn rõ ràng đã gầy đi.

Minh tăng nhìn thấy thế thì khẽ lắc đầu, hiển nhiên rất kinh ngạc trước khả năng phục hồi vết thương của Nam Trúc, sau đó lại ngồi xổm tại trước mặt Dữu Khánh, lần nữa đưa tay ra, kiểm tra và xác nhận, sau đó đột nhiên xuất thủ cởi bỏ cấm chế trên người Dữu Khánh, đứng lên nói: "Ngươi hành công vận khí nhìn xem có bình thường hay không."

Dữu Khánh đã cảm thấy thân thể có thể động đậy được rồi, cố gắng đứng lên, tiếp đó khoanh chân ngồi xuống, sau khi nhắm mắt hành công vận khí một vòng, hắn mở mắt ra gật đầu đáp: "Y thuật của Đại sư quả thực cao siêu, ta đã khôi phục lại như thường."

Đối với việc vị này chụp được cơ hội liền khen ngợi y thuật của mình, Minh tăng chỉ cười mà không nói.

Phía bên kia, Trường Không định đi tháo băng kiểm tra cho Mục Ngạo Thiết, nhưng bị Mục Ngạo Thiết từ chối, "Ta ổn rồi, đã gần như khỏi hẳn rồi, không cần tiếp tục kiểm tra."

Trường Không quay đầu lại nhìn về phía sư phụ.

"Tùy hắn đi, không miễn cưỡng." Minh tăng nhẹ nhàng gật đầu đáp lại một câu, đồng thời phất tay ra hiệu cho Bạch Vân, đợi cho Bạch Vân cởi bỏ cấm chế trên người Nam Trúc xong, ông ta mới nói: "Tảo Trần tự khó chứa khách nhân cuồn cuộn hồng trần, nếu như chấn thương đã khỏi rồi, vậy thì không lưu lại chư vị nữa."

Vừa đứng lên đang hoạt động thân thể giãn gân giãn cốt, Nam Trúc nghe vậy thì ngẩn ra. Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau một chút, sau đó Dữu Khánh cười gượng nói: "Đại sư, là như thế này, Trấn Hải ty vu oan chúng ta giết chết người, cố ý hãm hại chúng ta, nếu như đại sư đã cứu chúng ta, không ngại làm chuyện tốt đến cùng, tiếp tục khoan dung chứa chúng ta một hồi."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nghe vậy thì lại liên tục gật đầu phụ họa, nói trắng ra chính là sợ sau khi rời đi thì lại bị Trấn Hải ty bắt về giày vò.

Minh tăng biết được bọn họ đang lo lắng điều gì, lên tiếng giải ưu: "Yên tâm đi, đã tìm được hung thủ giết người, là một vị trưởng lão của Già La Sơn, đã kết án rồi. Trấn Hải ty sẽ không tiếp tục gây rắc rối với các ngươi nữa, chuyện này đã qua đi, các ngươi có thể yên tâm trở về."

Đã tìm được hung thủ rồi? Sư huynh đệ ba người lại lần nữa quay mặt nhìn nhau, có thể nói là có phần sửng sốt, hung thủ rõ ràng chính là bọn họ, tại sao lại toát ra một tên hung thủ là trưởng lão của Già La Sơn chứ?

Nam Trúc nhịn không được hỏi: "Đại sư, hung thủ là vị trưởng lão nào của Già La Sơn vậy?"

Minh tăng lạnh nhạt nói: "Không rõ ràng lắm, bần tăng chỉ có biết một chút nên thông báo cho các ngươi biết mà thôi. Ta không có quan tâm lắm tới những việc này, cũng không biết quá nhiều nhân vật. Nói chung, các ngươi có thể yên tâm rời đi."

Nghe nói như vậy, sư huynh đệ ba người đành phải bỏ qua vấn đề này, nhưng ít nhất bọn hắn cũng đã cảm thấy yên tâm, sự việc có thể trôi qua kiểu như vậy thì không thể tốt hơn rồi.

Dữu Khánh nói: "Nếu là như thế, chúng ta liền không quấy rầy nữa, lập tức cáo từ."

Nào ngờ Minh tăng lại nói tiếp: "Cũng không cần sốt ruột như vậy. Bần tăng còn có một tâm nguyện chưa hoàn thành, cần phải làm phiền chư vị."

Sư huynh đệ ba người bỗng thấy kinh nghi, dựa vào thân phận và địa vị của vị này, chuyện gì mà chẳng phải chỉ cần lên tiếng kêu gọi là được, còn có thể có tâm nguyện gì chưa xong phải cần đến loại tiểu nhân vật như bọn hắn xuất lực?

Dữu Khánh khách khí đáp: "Đại sư có việc gì phân phó cứ việc mở miệng, chỉ cần ba người bọn ta có thể làm được, nhất định làm hết

sức."

Minh tăng ánh mắt bình thản, "Trên tường viện của Tảo Trần tự xuất hiện một vị khách không mời mà đến, rất có khả năng gặm cắn, đã gặm nát xương cốt trên tường viện thành một đống hỗn độn, thủng lỗ chỗ khắp nơi, còn có thể nuốt vân thổ vụ thả ra khói đen. Trường Không, Bạch Vân không chịu nổi sự quấy nhiễu của nó, hàng ngày phải quét dọn rất nhiều lần, nhưng không làm gì được nó. Chắc hẳn ba vị có thể giải ưu giúp đệ tử của bần tăng."

Vừa nghe lời này, sư huynh đệ ba người lập tức biết đó là Đầu To. Nghĩ đến việc Đầu To thích gặm xương, lại nghĩ đến việc Minh tự này chính là dùng xương trắng xây dựng nên, không khỏi toát mồ hôi lạnh, với đức tính có gì ăn là ăn luôn miệng của Đầu To, nếu như ở tại Minh tự một tháng, chắc hẳn sẽ khiến cho Minh tự trong truyền thuyết này phải bị tháo dỡ.

Hơn nữa, nghe ý tứ trong lời người ta nói, dường như đã biết rõ Đầu To có liên quan với bọn hắn.

Suy nghĩ cũng phải, tốc độ chạy trốn của Đầu To cho dù có nhanh, cũng không có khả năng tránh được Minh tự xuất thủ, nếu không phải là biết được có liên quan với bọn hắn, e rằng đã xử lý Đầu To rồi.

Lúc trước bọn họ còn lo lắng không biết Đầu To đã chạy đi đâu, không ngờ rằng nó đã tới đây phá hoại Minh tự.

Dữu Khánh vội lúng túng nói: "Thực ra là một con Linh sủng ta nuôi, không nghĩ rằng sẽ theo tới nơi đây. Đại sư chớ trách, ta lập tức sẽ đi thu nó."

Bọn hắn nhanh chóng đi ra Bạch cốt tháp, Nam Trúc với cánh tay trần và Mục Ngạo Thiết đi chân trần cũng đi ra ngoài theo, cả ba người đều rất quan tâm tới Đầu To, bởi vì đều coi Đầu To là báu vật.

Ba người đi ra ngoài sân, quét mắt nhìn khắp xung quanh.

Thầy trò ba người cũng đã đi ra. Bạch Vân đi tới trước mặt bọn hắn, chỉ chỉ tới mấy chỗ, "Các ngươi nhìn xem, trên tường bên kia có mấy cái lỗ thủng, còn có trên tường bên này, còn có cả tường sân sau. Đây đều là những lỗ thủng có thể nhìn thấy, còn có một số nơi, từ mặt ngoài thường thì nhìn không thấy bị gì, kì thực bên trong đã bị đục rỗng một mảng lớn, đã lung lay sắp đổ, chỉ cần gặp phải gió lớn một chút, khẳng định sẽ bị sụp đổ."

Toát mồ hôi! Sư huynh đệ ba người thật sự là liên tục rịn mồ hôi, nhưng mà nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn thấy Đầu To ở đâu.

Trường Không cũng đi tới chen thêm một câu, "Con côn trùng kia đã thành tinh, ngươi ở trong phòng thì có thể nghe thấy tiếng nó gặm nhấm, nhưng chỉ cần ngươi vừa ra phát ra tiếng động, nó lập tức liền im lìm, ngươi chưa kịp tới gần nó đã bỏ chạy mất bóng."

Dữu Khánh liên tục gật đầu cúi người xin lỗi, đã hiểu, đã quá hiểu, Đầu To là chính tay hắn bắt được, hắn làm sao có thể không biết đặc điểm của nó, quả thực là không dễ bắt.

Thấy không biết nó ở đâu, hắn đành phải gọi lớn: "Đầu To, đi ra, Đầu To, mau ra đây…"

Sau khi gọi liên tục mấy tiếng, ánh mắt mọi người lần lượt tập trung lên trên một bức tường, nhìn thấy tại trong hốc mắt của một bộ xương bò ra một con côn trùng hình dạng như con dế mèn, nó thò đầu ra nhìn nhìn, chính là Đầu To.

Nhìn thấy ba người Dữu Khánh, lại thấy Dữu Khánh đang kêu gọi, Đầu To mới nhảy ra khỏi hốc mắt xương sọ, sau đó bay sang trái một hồi lại bay sang phải một chút, nhận thấy quả thực không có trở ngại gì, nó mới vù một cái giống như mũi tên rời dây cung rơi tại đầu vai Dữu Khánh, còn có chút động tác cẩn thận tránh né thầy trò Minh tăng.

Nào ngờ đột nhiên có một luồng khí cơ dâng trào lên, vọt tới, giống như một luồng gió xuân thổi phất lên vai Dữu Khánh, và Đầu To

cũng từ trên người Dữu Khánh chậm rãi trôi nổi lên, chậm rãi bay về phía Minh tăng.

Mọi người lập tức dồn dập xoay người nhìn tới, chỉ thấy Đầu To giống như ngừng lại trước mắt Minh tăng, giãy giụa không ngừng, có thể thấy Minh tăng chỉ là muốn quan sát kỹ càng nó một chút, cũng không có cưỡng ép, nhưng Đầu To dường như không phục, lập tức nổi giận, tức thì trên người nó hiện lên những vết rạn với ánh sáng đỏ lưu chuyển, từ thân bụng bắt đầu xuất hiện ánh sáng đỏ với nhiệt độ cao.

Minh tăng nhìn thấy vậy thì kinh ngạc, "Đây chẳng lẽ chính là Hỏa Tất Xuất trong truyền thuyết sao?"

Thấy đã bị nhận ra rồi, Dữu Khánh đành phải thành thật thừa nhận: "Chính phải. Trước đây, trên đường vào kinh thành đi thi, khi đi ngang qua Cổ Trủng Hoang Địa thì tình cờ bắt được nó, nuôi dưỡng nó như một Linh sủng."

Minh tăng quan sát tỉ mỉ một lúc, rồi cất lời cảm thán, "Xem nó hành, phân biệt nó vận, con trùng này xác thực đã thông linh tính. Bên trong Chu thiên có năm trùng, Lỏa, Lân, Mao, Vũ, Côn, con trùng này nhìn hình dáng như trùng, nhưng kỳ thực là do Dương trong Địa Âm dựng dục ra, vượt ra khỏi năm trùng, đứng trong hàng Âm Dương, là thân thể phi phàm, nếu như không có cơ duyên trên người, e rằng khó khiến nó nhận chủ."

Lời nói đến đây, không khỏi quan sát Dữu Khánh từ trên xuống dưới kỹ một chút.

Sư huynh đệ ba người kỳ thực đọc sách đều không nhiều, nghe nói vậy thứ hiểu thứ không, nói chung không quản có hiểu hay không, đều vâng vâng dạ dạ là được, đều cho rằng cứ làm như vậy tại trước mặt Minh tăng sẽ không có sai.

Chính vào lúc này, tăng bào và áo cà sa trên người Minh tăng đột nhiên không gió tự lay động, quanh thân huyễn hóa ra hư ảnh, rất

nhanh liền bành trướng trở nên cao to.

Nhìn như hư ảnh, kì thực lại ẩn chứa uy lực thật lớn, trực tiếp đẩy những người khác ra.

Mọi người nhanh chóng lui về phía sau nhìn thấy một pho tượng bóng dáng Minh tăng hư huyễn hiện ra, phóng ra từ trên bản thể của Minh tăng, cao to uy nghiêm như thần phật, chắp tay nhắm mắt lẩm bẩm, khiến người ta phải ngưỡng vọng.

Bị ép buộc đây ra, mọi người không rõ hiểu chuyện gì xảy ra, trong lần đầu tiên tới Minh tự Dữu Khánh đã từng gặp qua cảnh tượng này nên thấy bình thường, chỉ cảm thấy huyễn ảnh này càng thêm cao to hơn mà thôi, nhưng Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lại là lần đầu nhìn thấy, rất kinh ngạc.

Trong bóng dáng huyền ảo, chỉ có một tăng và một trùng giằng co với nhau.

Tăng nhân nhắm mắt chắp tay lẩm bẩm, áo cà sa, tăng bào tung bay.

Đầu To lơ lửng trong không trung thì đang tiếp tục giãy giụa, một thân lập lòe lấp lánh ánh sáng đỏ, ra sức chống lại.

Chương 512: Tu vi trăm năm

Cảnh tượng này có chút quái lạ đối với những người khác, bọn họ đều không hiểu Minh tăng là đang định làm gì.

Sư huynh đệ ba người cũng không ngăn cản, tuy rằng có phần lo lắng cho Đầu To, nhưng cũng có thể cảm nhận được Minh tăng không giống như là muốn đả thương Đầu To, nếu thật sự muốn làm nó bị thương, dựa vào tu vi của Minh tăng có thể khiến cho bọn họ

không tới được gần người, ông ấy muốn xử lý Đầu To thì không đáng phải làm ra loại Pháp Tướng này.

Huyễn ảnh thần phật uy nghiêm khiến người ngưỡng vọng kia đột nhiên sụp đổ ngay tại trước mắt mọi người, sụp đổ thành những đốm lửa bay lượn, đốm lửa tung bay như mưa, rơi tại trong một vùng biển lửa dung nham đỏ rực.

Đám người Dữu Khánh cảm thấy rất khinh ngạc, nhìn thấy tận mắt một cảnh tượng kỳ huyễn tuyệt vời như thế, bọn họ làm sao có thể không kinh ngạc cho được.

Có phản ứng nhiều hơn hiển nhiên là Đầu To, vốn đang giãy giụa, Đầu To đột nhiên trở nên yên tĩnh, dường như nhìn thấy được hoàn cảnh mà mình quen thuộc, cái đầu quay trái quay phải, giống như đang quan sát.

Khung cảnh trước mắt tựa như là ảo cảnh, nhìn có vẻ như là đốm lửa, nhưng thật ra là bầu trời đầy sao, dưới vòm trời đầy sao những dãy núi liên miên chập trùng như lưng rồng, có một con hỏa long đang di chuyển giữa trong núi non, mơ hồ như là một đoàn người cầm đuốc uốn lượn đi tới trước.

Trong quang ảnh, Đầu To giống như muốn bay tới gần nhìn xem đội ngũ hỏa long kia, càng bay càng gần, càng tới gần hỏa long thì khung cảnh cũng càng thêm sáng ngời, sau khi tới gần bên mới phát hiện thấy chỉ là ảo giác, thực ra đó là một dòng sông uốn lượn dưới ánh mặt trời rực rỡ, một đường chảy xiết không biết dẫn tới phương nào.

Đầu To giống như truy đuổi theo dòng chảy sông ngòi một mực bay đi xa, dòng sông vượt qua núi non, có thể nhìn thấy được chim thú lao xao trong rừng núi, hoặc chơi đùa hoặc săn bắt. Dòng sông băng qua đồng bằng, có thể nhìn thấy đại quân cất tiếng hô vang như biển gầm, chinh chiến chém giết, thi thể nằm khắp nơi. Sông ngòi vượt qua thảo nguyên, có thể nhìn thấy dê cừu chăn nuôi thành đàn.

Muôn màn cảnh vật biến ảo đổi thay đều diễn ra tại hai bên bờ sông, Đầu To khi thì dừng lại tại trên cành hoa, khi thì bám tại dưới mái hiên nhìn những người buôn bán hàng rong lui tới qua lại trên đường phố.

Dọc theo dòng sông một mực bay đi, Đầu To như hạ xuống trên một chiếc thuyền, nhìn người chèo thuyền giương buồm, nhìn tàu thuyền cưỡi sóng vượt gió băng băng trên biển cả, ngắm bầu trời bao la trên sóng biếc, nhìn sóng lớn dữ dội cuộn trào, bầy cá đột nhiên nhảy lên khỏi mặt nước, vô số bọt nước bắn tung lên rồi hóa thành vô số hoa xuân, đủ loại ong bướm bay lượn dập dờn quanh những bông hoa, các loại côn trùng, bầy kiến bận rộn giữa thảm thực vật, con giun bị chim nhỏ tha đi, rắn chuột ẩn giấu trong đó săn mồi, hàng ngàn hàng vạn hình thái sự sống tại dưới cảnh xuân hoặc phồn vinh phát triển, hoặc ủ thành mật ngọt, hoặc săn bắt ăn no.

Một cơn gió thổi tới, những đóa hoa đung đưa biến thành những bông sen mùa hạ, dừng trên đại thụ bên cạnh vườn cảnh, Đầu To như nghỉ lại nơi ngọn cây, bên cạnh có ve kêu. Bên trong trường học bên cây đại thụ, tiên sinh đung đưa đầu dạy học, một đám trẻ con ê a tập đọc theo, có đứa trẻ lơ đãng nhìn ve sầu kêu vang trên cành cây, giống như cũng nhìn thấy được Đầu To. Bầu trời đột nhiên vang rền từng trận sấm sét, mây đen ùa tới, rất nhanh liền che phủ bầu trời, mưa to đổ xuống, âm thanh dông tố không lấn át được tiếng đọc sách trong trẻo của những đứa trẻ, tại dưới tiếng mưa rơi rào rào đó, giọng đọc của những đứa trẻ lại có một loại rõ ràng dạng khác, tiếng đọc càng ngày càng to, đám trẻ cũng dần dần lớn lên, biến thành một đám thiếu niên, giọng đọc chậm rãi, từng chữ rõ ràng, đánh tan hạt mưa, vô số hạt mưa biến thành chữ, chữ viết bằng nước chậm rãi biến thành nét mực, rồi lại dần dần chuyển biến thành màu vàng kim, cuối cùng từng chữ viết trở ánh vàng rực rỡ, mỗi một chữ đọc ra đều chuẩn xác tương ứng với mỗi một chữ rơi xuống, và một cơn mưa chữ ánh vàng rực rỡ rơi xuống xoay quanh trường học này.

Trời mưa rơi xuống lại biến thành những sóng lúa chín vàng, đã đến mùa thu hoạch vụ thu, đàn chó nô đùa rượt nhau ngoài đồng, nông dân nam nữ già trẻ nô nức cùng nhau ra đồng thu hoạch. Có người vui sướng hưởng thụ mùa bội thu, cũng có người lâm bệnh mất đi, buồn khóc trước mồ mã người nhà, giấy trắng tung bay lơ lửng trên bầu trời.

Giấy trắng chao lượn rơi xuống thì ra là hoa tuyết, một trận tuyết lớn. Bầu trời tuyết rơi hùng vĩ, trời đất trắng xóa, một ông lão khoác áo tơi một mình trên chiếc thuyền con câu cá giữa dòng sông gái lạnh.

Sau trận tuyết lớn tung bay là khắp bầu trời hạ xuống cát vàng, biển cát mênh mông vẫn có bầy kiến gian nan sinh tồn, chim chóc bay vượt biển cát.

Đủ màu đủ vẻ các loại cảnh vật không ngừng xuất hiện khiến những người đứng xem quên đi thời gian trôi qua cực nhanh, giống như trầm luân tại trong thương hải tang điền, trong năm tháng biến thiên hư huyễn, thẳng đến khi phát hiện thấy khung cảnh hư huyễn dần thu nhỏ lại, thu nhỏ đến mức làm cho bọn họ không còn nhìn thấy rõ nữa, lúc đó mọi người mới lục tục tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, mọi người kinh hãi phát hiện thấy vừa rồi khi trầm luân trong khung cảnh đó, bọn họ vậy mà lại nghe được cả âm thanh, có tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi, tiếng đọc sách ê a, đủ các loại âm thanh trong đó, nếu như nói chỉ là ảo giác thì vì sao bọn họ hiện tại vẫn còn nhớ kỹ một số chữ vàng xán lạn xuất hiện trong khung cảnh, một số chữ mà bọn họ không biết, và tiếng đọc sách đã dạy bọn họ biết đọc như thế nào.

Còn có cả mùi vị trong khung cảnh nữa, bọn họ vừa rồi ngửi thấy được mùi thơm thức ăn trên đường phố, còn ngửi thấy được mùi hương hoa bát ngát trong cánh đồng, dường như còn cảm nhận được cả sự rét lạnh trong mùa đông băng giá và sự nóng bức của mùa hè.

Tất cả những thứ đó đều là ảo giác sao? Bản thân ở tại bên ngoài ảo giác mà còn như thế, nếu chính bản thân ở trong ảo giác thì sẽ có cảm nhận như thế nào chứ?

Đầu To vẫn còn lẳng lặng lơ lửng tại đó, không có chút động tĩnh nào, giống như là đã ngủ rồi.

Tất cả khung cảnh hư huyễn tiếp tục rất nhanh thu nhỏ lại, hóa thành một điểm ánh sáng trắng nho nhỏ tinh khiết, còn nhỏ hơn hạt gạo rất nhiều, đang trong chắp tay, Minh tăng mở mắt ra, một tay bấm Niêm hoa chỉ, đầu ngón tay trỏ nâng điểm sáng trắng tinh khiết này lên, ông ta nhìn chăm chú vào Đầu To đang lơ lửng trước mặt, nói: "Đã hữu duyên cùng bần tăng, bần tăng liền độ ngươi một trận tọa hóa!"

Dứt lời, Niêm hoa chỉ lật lại, điểm sáng tinh khiết tại đầu ngón tay giống như nhẹ nhàng đụng vào mặt nước yên tĩnh, cách không điểm tại vị trí cách đầu của Đầu To khoảng một ngón tay, điểm sáng trắng tinh khiết lập tức hóa thành hàng ngàn hàng vạn sợi Phật tức, từng sợi nhè nhẹ không ngừng chui vào trong đầu của Đầu To.

Sau khi một sợi sáng trắng cuối cùng chui vào trong đầu của Đầu To, Minh tăng mới thu tay lại, buông thả xuống, một tay kia lại chậm rãi lần gạt tràng hạt đen tuyền trên bàn tay.

Vẫn lơ lửng trên không, trên người Đầu To còn có ánh sáng Phật tức nhàn nhạt mơ hồ bao phủ, nhẹ nhàng bay trở lại, hạ xuống trên đầu vai Dữu Khánh, dừng tại đầu vai của hắn, không chút động đậy.

Một lúc lâu sau, mới nhìn thấy ánh sáng Phật tức thu liễm hết vào trong cơ thể Đầu To, nhưng Đầu To vẫn còn không có bất kỳ động tĩnh gì, nằm yên lặng.

Dữu Khánh quay đầu nhìn chằm chằm lên đầu vai mình một hồi, rồi hỏi: "Đại sư, đây là chuyện gì vậy?"

Hắn cũng không biết vừa hành động vừa rồi là tốt hay là xấu, muốn hỏi xem đã làm gì đối với Đầu To.

Minh tăng lần gạt tràng hạt trên tay, hỏi ngược lại một câu: "Cái gì gọi là linh tính?"

Dữu Khánh lập tức cứng họng ngay tại chỗ, vấn đề này dường như biết rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng thật sự là chưa từng suy nghĩ tới một cách cẩn thận.

Sư huynh đệ ba người lại quay mặt nhìn nhau, cuối cùng, Nam Trúc thử trả lời: "Hẳn là chỉ tương đối thông minh đi?"

Minh tăng tự động giải đáp: "Sơn lâm dã thú nếu như không thông nhân tính, cuối cùng tất cả mong muốn trong cuộc đời nó đơn giản cũng chỉ là ăn no ở ấm. Chu thiên vạn vật, kẻ đắc đạo trước gần với nhân, kẻ gần với nhân sẽ thông nhân tính trước, trước thông nhân tính thì đắc đạo trước. Trong Chu thiên ngũ trùng, kẻ có thể thoát thai hoán cốt tu hành hóa Yêu, lấy thân thể huyết nhục làm trước, dùng cái gì làm trước? Là kẻ gần nhân, tương tự như nhân loại, đều là thân thể huyết nhục, vì vậy chủng loại Côn trong Ngũ trùng cực ít có kẻ tu hành hóa Yêu.

Không thể so với cây cỏ tinh quái, cổ thụ nghìn năm trong thâm sơn, chỗ nào cũng có, có thể trải qua năm tháng dài dằng dặc để dần dần thông nhân tính khai ngộ tu hành. Chủng loại Côn tuổi thọ ngắn, Hỏa Tất Xuất này mặc dù không tại trong Ngũ trùng, nhưng thiên địa pháp tắc cuối cùng đã cho nó thể khiếu chủng loại Côn, tự nhiên cũng khó trốn thoát pháp tắc thiên địa."

Dữu Khánh đăm chiêu hỏi:

"Ý của Đại sư là muốn trợ giúp nó tu hành thành Yêu, để dễ dàng giống như tu sĩ bọn ta, cường thân kiện thể, tu luyện tinh phách hồn, tranh thọ cùng trời?"

Minh tăng: "Con Hỏa Tất Xuất này mặc dù đã thông linh tính, nhưng trí của nó lại như đứa trẻ chưa vỡ lòng, ngươi và nó cũng không phải là đồng loại, làm sao có thể dạy nó, dùng cái gì để nó ngộ ra? Có thể gặp được bần tăng là tạo hóa của nó, cũng là hữu duyên cùng bần tăng, bần tăng tặng nó tu vi trăm năm. Tu vi này cũng không phải là tu vi, ngươi có hiểu được hay không?"

Mọi người đều là người trong tu hành, đương nhiên biết rõ tu vi phân chia hai loại cảnh giới về công lực và tâm tính, tu vi này chính là loại sau.

Lúc này, cuối cùng sư huynh đệ ba người đã hiểu được cảnh tượng hư huyễn như ảo mộng đó là chuyện gì xảy ra.

Rất nhiều Yêu tu tại trước khi tu hành hóa hình, nếu như không có tiền bối dạy bảo, chỉ dựa vào chính bản thân mình, vậy thì thật sự cần phải trải qua năm tháng dài dằng dặc để cảm ngộ từng chút một, thẳng đến khi ngộ ra khiếu môn mới thôi, đó cũng là nguyên nhân vì sao rất nhiều Yêu tu phải cần cả trăm năm sau mới có thể thành tinh. Và hiện tại, Minh tăng rõ ràng là sợ Đầu To sống không được lâu như vậy, vì vậy mới đem một đoạn trải nghiệm qua năm tháng dài dằng dặc như vậy dùng Phật pháp độ cho Đầu To.

Nói là đã cho Đầu To tu vi trăm năm, thực sự cũng không chút nào quá đáng, Đầu To có thể nói chân chân thật thật nhận được một phen đại cơ duyên.

Dữu Khánh hơi giật mình, sau khi đã hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, tức thì mừng rỡ như điên, thiếu một chút đã bảo Đầu To quỳ xuống dập đầu mấy cái để cảm tạ, nhưng mà Đầu To giống như không hiểu việc này, hắn chỉ có thể là liên tục chắp tay nói: "Vãn bối thay mặt Đầu To cảm tạ tiền bối ban ân. Nếu như Đầu To có thể tu luyện thành Yêu, vãn bối nhất định căn dặn nó tới hậu báo tiền bối."

Nói đến đây, hắn dừng lại, thử ngẩng đầu hỏi: "Bọn ta đều không biết pháp môn để giúp nó tu luyện thành yêu, đại sư có biện pháp nào giúp nó đến cùng hay không?"

Minh tăng lại nói:

"Chủng loại Côn tuổi thọ ngắn, có thể tu luyện thành yêu ít lại càng ít, huống hồ nó không tại bên trong Ngũ trùng, là linh trùng do thiên địa dựng dục ra, yêu pháp của Ngũ trùng bình thường cũng không thích hợp nó. Bần tăng cho nó tu vi trăm năm chỉ là để cho nó có một cái cơ hội, đợi khi nó hòa hợp tu vi trăm năm này vào người, gặp cơ hội tu hành tốt tự nhiên là có thể ngộ, không đến mức vào núi bảo mà tay không quay về. Nếu ngươi đã muốn hỏi bần tăng có thể giúp nó hay không, bần tăng cũng không thể nói là hoàn toàn không có biện pháp, để cho nó ở lại trong Tảo Trần tự này sớm chiều nghe tụng kinh văn, tắm rửa Phật pháp, có lẽ có thể khai ngộ, có lẽ có thể tự thành một đạo cũng không phải là không thể. Ngươi có bằng lòng không?"

"Ách…"

Dữu Khánh sửng sốt, bây giờ chỉ cần công khai ra công dụng kỳ diệu của Đầu To, là có thể bán được không ít tiền, đoán chừng dùng để trả nợ hết toàn bộ khoản nợ cũng không có vấn đề, đây là một cái đường lui mà sư huynh đệ ba người bọn họ đã thương lượng với nhau, chuẩn bị dự phòng khi mà thực sự không còn cách nào nữa. Đồ vật đáng giá như thế không thích hợp đặt tại nơi này a?

Phải đem nhiều tiền như vậy tặng không cho người ta sao? Nam Trúc nghe vậy thì vô cùng lo sợ, cảm thấy sư huynh đệ ba người mình cũng không nhận của người ta bao nhiêu ân tình a, trọng thương là dựa vào khả năng tự lành của cơ thể mình, đúng không? Bọn họ cũng không cầu người ta tặng cho Đầu To tu vi trăm năm gì đó, là người ta chủ động tự nguyện a.

Gã nghiêng đầu trao đổi ánh mắt với Mục Ngạo Thiết, cả hai đều như tâm ý tương thông, sau đó lặng lẽ kéo phía sau y phục của Dữu Khánh một cái, ra hiệu không nên, cũng cười gượng hỗ trợ từ chối khéo: "Đại sư, con phá côn trùng này ở chung với chúng ta đã quen rồi, ở lại nơi đây khẳng định sẽ phá sập ngôi chàu của các ngươi,

như vậy thì chúng ta thực sự qua có lỗi, nó khẳng định vẫn là quen đi theo với chúng ta, cho nên không thể để lại đây gây rắc rối cho đại sư được."

Mục Ngạo Thiết cũng gật đầu nói: "Vẫn là không nên quấy rầy đại sư mới tốt."

Dữu Khánh cũng liên tục gật đầu, trên mặt nở nụ cười nịnh nọt, có phần sợ hãi người ta dùng sức mạnh giữ lại, ba người buộc vào với nhau cũng đánh không thắng người ta, cũng không cần phải động thủ, người ta chỉ cần nói một câu, bọn họ liền không thể làm gì được.

Minh tăng bình thản cười, "Tùy các ngươi."

Nghe được lời ấy, ba người đều thở phào nhẹ nhõm, Dữu Khánh vội nói:

"Vậy chúng ta không tiếp tục quấy rầy đại sư nữa, chúng ta xin cáo từ."

Hắn muốn rời đi nhanh một chút, tránh để người ta đổi ý, hòa thượng này rõ ràng có hảo cảm với Đầu To, nếu không thì cần gì phải tặng tu vi trăm năm.

Nào ngờ Minh tăng nói:

"Không gấp gáp, còn có một chút vấn đề thực tế cần phải thảo luận cùng các ngươi. Bỏ qua chuyện chữa thương giúp các ngươi, coi như bần tăng làm việc từ bi đi, nhưng mà chuyện tường viện thì làm sao bây giờ? Nếu con côn trùng kia không muốn quy y Tảo Trần tự, vậy thì việc nào phải ra việc đó, các ngươi nói xem, chuyện tường viện biến thành như vậy, người nào đền đây?"

Chương 513: Không chào đón các ngươi

Đền tường viện? Phải đền bao nhiêu tiền cho tường viện của Tảo Trần tự bây giờ?

Sư huynh đệ ba người nhìn bức tường viện thủng lỗ chỗ kia, tất cả đều trợn tròn mắt, trong đầu lóe lên ý nghĩ như nhau, mỗi người đều run sợ đến mức không dám hé răng.

Đối mặt với việc bị tra tấn nặng nề trong Trấn Hải ty, ba người còn có thể kêu gào mấy tiếng, nhưng khi nói tới việc đền tiền, lập tức trở thành anh hùng hụt hơi, vẻ nao núng, hoảng sợ hiện rõ trên nét mặt.

Minh tăng đợi một hồi không thấy đáp lại, ngạc nhiên hỏi: "Không lẽ các ngươi cảm thấy không có quan hệ gì với các ngươi hay sao?"

Dữu Khánh nhìn trái nhìn phải, thấy hai vị sư huynh đều không biết đang nhìn đi nơi nào, giống như không nghe được gì, lúc này dường như cũng chỉ có thể là người chưởng môn mình đây phải ra mặt, liền cẩn thận hỏi dò: "Đại sư cảm thấy phải đền bao nhiêu tiền?"

Minh tăng hơi giật mình, ngay lập tức hỏi: "Cần tiền của các ngươi để làm gì chứ?"

Sư huynh đệ ba người cũng là sửng sốt, Dữu Khánh lại thử hỏi: "Vậy ý của đại sư là?"

Minh tăng hỏi ngược lại: "Lẽ nào các ngươi không cảm thấy cần phải sửa sang lại trước rồi mới đi sao?"

Trên eo buộc một tấm vải bố, Nam Trúc tiếp lời, "Chỉ như vậy sao?"

Minh tăng: "Vậy các ngươi còn muốn như thế nào nữa?"

Nam Trúc liên tục xua tay, "Tốt tốt tốt, như vậy rất tốt, phải là vậy, chúng ta sửa!" Gã vỗ vỗ bộ ngực trần của mình đưa ra lời đảm bảo.

Dữu Khánh bí mật chọc chọc đầu ngón tay vào sau eo gạ cũng vô dụng, gã vẫn là rất dứt khoát ôm đồm trách nhiệm, cất lời đồng ý tới.

Sau khi đã xác định xong kế hoạch sửa chữa tường viện, Minh tăng xoay người trở vào trong chính điện, tiếp đó chính là Trường Không và Bạch Vân chỉ điểm ba người đi làm việc. Bọn họ đi xuống vách dưới núi nhặt xương sọ, nơi đó có xương sọ do Hải tộc không ngừng thu gom tới từ trong Minh Hải, chồng chất như bãi đá lộn xộn.

Nam Trúc mượn cớ không có y phục để mặc, hỏi có thể cho gã một kiện tăng bào để mặc hay không, Trường Không, Bạch Vân cũng không có keo kiệt, hơn nữa, quả thực cũng cảm thấy nếu để cho người ta nhìn thấy gã không mặc áo quần gì làm việc tại Minh tự thì khá bất nhã, vì vậy đưa cho gã một bộ tăng bào.

Nhận được quần áo, Nam Trúc rất mừng rỡ, yêu quý vô cùng, không ngừng lôi kéo thưởng thức nó.

Khi đi xuống tới dưới vách núi để vận chuyển xương sọ thì thấy lão Thất và lão Thập Ngũ nhìn mình với ánh mắt bất thiện, gã biết rõ hai người rất có ý kiến với việc mình quá tích cực ôm đồm trách nhiệm đồng ý làm việc này, lập tức làm ra động tác trấn an, nhìn nhìn Trường Không và Bạch Vân đứng trên đỉnh núi, đoán chừng họ sẽ không nghe được, mới nhỏ giọng thì thầm: "Có thể không đồng ý được sao? Chúng ta không đồng ý cũng không được a. Ngoài ra, đây chính là một công việc đẹp đẽ, tường viện của Minh tự là được chúng ta tu sửa, trong thiên hạ có mấy người có thể có được cơ hội này cơ chứ, kể ra ngoài thực sự là chuyện rất có mặt mũi nha."

Việc đã đến nước này, Dữu Khánh cũng chỉ có thể nghẹn ra mấy chữ, "Ngươi thật là tiện!"

Sau khi di chuyển một chuyến xương sọ, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết liền không thực hiện nữa, bắt đầu có vẻ như bỏ việc nửa đường. Chẳng phải lão Thất thích làm việc này sao, hai người dây

dưa kéo thời gian, để cho một mình lão Thất chạy tới chạy lui làm việc.

Dù vậy, Nam Trúc vẫn là làm việc không biết mệt mỏi, vô cùng ân cần với Trường Không và Bạch Vân, làm cho Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều có chút hoài nghi không biết có phải lão Thất muốn phản bội sư môn thay đổi môn phái hay không nữa.

Khi không có người nào chú ý đến, ngay cả Mục Ngạo Thiết cũng nhịn không được mắng một câu, "Thảo nào năm đó cứ phải muốn tìm con gái của Thái Thú."

"Ừm, là bản tính khó dời đi." Dữu Khánh cũng hùa thêm một câu, thỉnh thoảng quan tâm tới Đầu To nằm trên đầu vai mình, phát hiện thấy nó vẫn không có chút nào động đậy, cũng không biết lúc nào mới có thể sống động trở lại.

Trên sân thượng của Trấn Hải ty, Chu Hiên đang chiêu đãi quý khách, Tề Đa Lai bước nhanh tới nhìn thấy vậy thì đứng ở một bên khoanh tay chờ đợi.

Quý khách đến đây cũng không vì lí do gì khác, chính là bởi vì việc Vương Tuyết Đường bị giết chết, mặc dù vụ án đã được kết luận, nhưng còn có không ít khách nhân của Lang Hoàn cư bị Trấn Hải ty giam giữ, lí do là muốn tra rõ hung thủ còn có đồng phạm nào hay không.

Liên quan tới cái chết của họ hàng thân thích với Địa mẫu, cho dù lúc ban đầu rất nhiều người bị bắt giam đều có quan hệ, nhưng đa số những mối quan hệ đó cũng không dám tùy tiện hỗ trợ, đều phải chờ xem tình hình.

Bây giờ được biết vụ án đã có kết luận, các mối quan hệ khác nhau mới lần lượt tìm tới, hi vọng Trấn Hải ty có thể cho thể diện để thả người.

Ở một bên lắng nghe, Tề Đa Lai thỉnh thoảng mỉm cười, thực ra trong lòng cũng cảm thấy buồn cười, chuyện lần này, Chưởng lệnh thuận thế mà làm việc, bình tĩnh ung dung làm ra chuyện như thế, lúc đó Tây Kình Nguyệt bắt người không rào trước đón sau gì, rất là sảng khoái, bây giờ đại khái đã biết mùi rồi, chiêu bài của Lang Hoàn cư cũng thật sự đã bị nện xuống đất, đoán chừng sắc mặt của Ngũ Động chủ cũng không dễ nhìn.

Sau khi đã nói chuyện, trao đổi xong, quý khách không tiếp tục quấy nhiễu, đứng dậy cáo từ, "Chu huynh, vậy chuyện này liền trông cậy vào ngươi quan tâm nhiều hơn rồi."

Đứng dậy tiễn khách, Chu Hiên nói: "Trần huynh đã đích thân tới đây chào hỏi, mặt mũi này Chu mỗ như thế nào cũng phải cho a. Một chút nữa ta sẽ cho người giải quyết người của ngươi trước, tranh thủ hôm nay sẽ cho hắn một cái kết luận. Chỉ cần không có vấn đề gì lớn, một chút liên quan nhỏ sẽ do ta chịu trách nhiệm. Hôm nay sẽ khép lại vụ án với hắn, để cho hắn đi ra ngoài."

Vì vậy, cả khách và chủ đều vui mừng, khách nhân nhận ân tình vui mừng rời đi.

Sau khi tiễn khách nhân rời đi xong, Tề Đa Lai mới bẩm báo: "Chưởng lệnh, theo quan sát, ba người bị trọng thương tiến vào Minh tăng kia, bây giờ đang làm việc tại Minh tự."

Đang chắp tay bước đi, Chu Hiên trố mắt, hỏi: "Làm việc? Làm việc gì?"

Tề Đa Lai: "Nhìn qua, hẳn là đang sửa chữa lại tường viện của Minh tự."

Chu Hiên ngạc nhiên: "Bị thương nặng như vậy mà bây giờ đã có thể làm việc được rồi sao?"

Tề Đa Lai: "Ta cũng rất bối rối, còn cố ý đi đến gần đó để đích thân mình nhìn xem, thoạt nhìn chấn thương của cả ba người dường như

đã khỏi rồi."

Chu Hiên kinh ngạc dừng lại, đối mặt hỏi: "Bị thương nặng như vậy, một hai ngày liền có thể khỏi rồi sao? Y thuật của Minh tự lại cao siêu như thế sao?"

Tề Đa Lai: "Cứu chữa khẳng định là do Minh tự cứu chữa, tình hình cụ thể thì cần đợi tìm hiểu."

Chu Hiên vuốt râu trầm ngâm, "Người bình thường ngay cả tiến vào Minh tự cũng vào không được, ba tên gia hỏa kia có thể mày mò tường vây của Minh tự, xem ra vị Thám Hoa lang đó thật sự khá được Ứng Tiểu Đường coi trọng, nếu không thì làm sao có mặt mũi lớn như vậy."

Tề Đa Lai gật đầu…

Nơi nào cần tu bổ, nơi nào phải làm lại, Trường Không và Bạch Vân cũng không có khách sáo, những nơi trước đó cần được sửa chữa cũng gộp vào trong lần này tính lên đầu ba người, vì vậy ba huynh đệ gần như đã sửa chữa, làm lại hết một phần ba toàn bộ tường vây của chùa.

Công việc này không phải hoàn toàn dựa vào sức lực, không phải đem xương sọ sắp xếp chất chồng lên nhau là được, mà cần phải đan xen gắn kết với nhau và còn phải gọn gàng chỉnh tề, nó đòi hỏi từng cái đầu từng cái đầu phải được sắp xếp khéo léo, có ý đồ, vì vậy mà chút công việc này cũng làm cho ba người làm đến sáng ngày hôm sau mới xem như hoàn thành.

Sau khi đã làm xong công việc, ba người thu dọn đồ đạc của mình, đi đến chính điện chào tạm biệt Minh tăng.

Hai lão tăng áo bào trắng ngồi hai bên trong đại điện khiến cho ba huynh đệ nhìn ngó không ngừng.

Nói lời từ biệt xong, Minh tăng đang khoanh chân đả tọa tại chính vị chợt nhìn chằm chằm vào Đầu To trên đầu vai Dữu Khánh hỏi ra một câu, "Hỏa Tất Xuất gặm xương trắng, có phải lấy xương làm thức ăn hay không?"

Dữu Khánh hơi giật mình, nhưng vẫn là trả lời: "Là có gặm ăn xương."

Minh tăng lập tức khuyên bảo, "Nếu là như thế, phải ghi nhớ kỹ, không thể để cho nó gặm ăn xương người mới, nếu như ăn tủy biết được mùi vị, thì có lẽ sẽ nhìn mạng người như rơm rác. Xằng bậy tạo sát nghiệt tất sẽ rơi vào tà đạo, không được thế gian dung nạp, e rằng không phải ngươi có thể bảo vệ."

Dữu Khánh thần tình trang nghiêm, chắp tay đáp lễ, "Vãn bối nhất định ghi nhớ lời tiền bối giáo huấn."

Nam Trúc lại tiếp thêm một câu, "Nếu có rảnh rỗi nhất định thường tới bái kiến tiền bối."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết biết tâm tư của gã, thiếu một chút nhịn không được trợn tròn mắt.

Minh tăng cười nhạt, "Miễn đi, nơi đây không chào đón các ngươi, đi thôi."

Lời nói rất thẳng, có chút kiểu như người xuất gia không nói dối, lập tức khiến cho Nam Trúc tan vỡ ý đồ mà vẻ mặt bối rối.

Lúc này Trường Không đưa tay tiễn khách, Dữu Khánh nhấc tay lên ra hiệu chờ một chút, hắn hỏi ra nghi vấn luôn hiện trong lòng, "Vì sao Đại sư đúng lúc xuất thủ cứu bọn ta?"

Minh tăng: "Đương nhiên là có người nhờ cậy."

Dữu Khánh lập tức hỏi: "Người nào chứ?"

Minh tăng mỉm cười: "Tự đoán đi."

Đối phương không nói cho biết đáp án, ba huynh đệ cũng không dám miễn cưỡng, chỉ có thể chắp tay chào từ biệt.

Đi ra khỏi cổng Minh tự, phía sau rầm một tiếng, cổng đóng lại, ba người quay đầu nhìn lại, rồi nghênh ngang rời đi, trong lòng vẫn vương vấn nghi hoặc, Nam Trúc nhịn không được thì thầm, "Ai có thể nhờ cậy được Minh tự cứu chúng ta chứ?"

Dữu Khánh thở dài một tiếng, "Còn có thể là ai, liên quan duy nhất cũng chính là Huyền Quốc công Ứng Tiểu Đường rồi. Khẳng định là ông ấy niệm tình cũ với A Tiết Chương."

Nam Trúc gật đầu, "Cũng phải, đã coi ngươi là người đó rồi, cũng không biết bây giờ người đó đang ở nơi nào, mấy năm nay không có một chút tin tức nào, cũng không thấy gửi tin tức về trong quan báo tung tích." Trong miệng thì thầm, đôi tay vẫn rất hạnh phúc mà không ngừng vuốt ve thưởng thức chiếc tăng bào của mình.

Dữu Khánh khinh bỉ nói: "Chỉ sợ người trong Minh tự ngâm nước tiểu, ngươi cũng cho là bảo vật đi?"

Mục Ngạo Thiết cũng nhìn không quen, hừ một tiếng.

Nam Trúc hơi chút sững sờ, ngay sau đó liền phản ứng lại, cười nhạo nói: "Ta nói các ngươi nha, luận về kinh nghiệm giang hồ, hai người các ngươi còn non một chút, thứ này không phải là bảo thì là cái gì? Ngàn vàng không đổi, phải cất giữ nó như bảo vật, tại thời điểm mấu chốt lấy ra mặc, nói là tăng bào do Minh tự đưa cho, nắm đấm đánh tới người cũng sẽ phải mềm đi ba phần, đao kiếm chém tơi đây cũng phải lệch đi một ít.

Lui một vạn bước mà nói, cầm tăng bào của Minh tự ra ngoài bán, với sự khan hiếm của nó, đoán chừng cũng có thể bán được không ít tiền. Đây là một khoản tiền lớn a. Ta hao hết tâm tư lấy tới tay,

các ngươi vậy mà có mắt không tròng không biết hàng. Hai vị đệ đệ, tương lai chờ xem đi!”

Dứt lời, lại rất hạnh phúc phủi phủi bụi dính trên tăng bào.

Hai người Dữu, Mục đều đồng thời sững sờ, lại cùng nhau quay đầu lại nhìn về phía Tảo Trần tự cổng đóng chặt.

Đi vượt qua một đoạn, Nam Trúc phát hiện thấy bên cạnh không có người nào, quay nhìn lại, sửng sốt hỏi: “Đi a, các ngươi ngẩn ra đó làm gì vậy?”

Dữu Khánh quay đầu lại nói, “Đã biết bộ y phục này có hữu dụng, vì sao lúc đó không nói cho chúng ta biết, kiếm nhiều thêm hai bộ không phải tốt hơn sao?”

Nam Trúc liền thấy vui vẻ, “Các ngươi ngốc nha. Lúc đó ta không có mặc y phục mới có cớ để lấy, trên người các ngươi có mặc đồ còn mở miệng hỏi, vạn nhất để người ta nhìn thấu, chẳng phải là ngay cả ta cũng không lấy được sao? Đi thôi, đừng có lưu luyến nữa, bây giờ ngươi có trở lại, người ta cũng sẽ không cho, thậm chí còn chưa chắc đã cho các ngươi vào cổng, đừng có để vì vậy mà nhắc nhở bọn họ thu lại bộ này của ta nha.”

Suy nghĩ cũng phải, Dữu Khánh lắc đầu xoay người, “Được rồi, ba tên đạo sĩ cùng nhau mặc tăng bào lang thang khắp nơi, quả thực rất không dễ coi, nếu tổ sư gia nhìn thấy e rằng cũng sẽ không vui.”

Trong lòng còn có một suy nghĩ không có nói ra, bản thân mình đường đường là Thám Hoa lang, hành tẩu giang hồ còn cần phải dựa vào việc mặc tăng bào của Minh tự để bảo vệ mình sao, trên mặt không vinh quang, dễ dàng khiến người cười nhạo.

Ba người tiếp tục cất bước đi về phía Ảo Vọng phồn hoa, Mục Ngạo Thiết hỏi: “Đi đâu? Về Hồ Vưu Lệ gia sao?”

Dữu Khánh: “Trước tiên đi tìm Thanh Nha đã.”

Nam Trúc: "Tìm y làm gì?"

"Vương Tuyết Đường chết, tuy rằng Trấn Hải ty đã kết án rồi, nhưng cuối cùng là kết án như thế nào, chuyện này hòa thượng cũng nói không được rõ ràng. Sự việc đã được xử lý sạch sẽ hay chưa, Địa mẫu có tìm chúng ta phiền phức hay không? Chúng ta dù sao cũng cần phải biết rõ tình huống mới có thể yên tâm, mới có thể quyết định bước tiếp theo nên làm cái gì. Thanh Nha tin tức linh thông, y hẳn phải biết rõ ràng, đến hỏi cho biết."

Ba người một đường nhỏ giọng nói chuyện, bóng lưng càng ngày càng rời xa Minh tự, ngăn cách bởi một cái eo biển, lại giống như hai cái thế giới.

Kinh Hồng điện, trên lầu các u tĩnh, Thanh Nha nằm trên ghế, gác một cái chân được buộc chặt cố định.

Y nằm đó, vẫn nhàn nhã thảnh thơi như trước, trong tay vẫn đều đặn bóc đậu phộng ăn, nghe được có tiếng bước chân truyền đến, quay đầu nhìn lại, là Cổ Thanh Chiếu đi lên, vừa mới phân thần, lập tức ôm lấy nửa bên quai hàm cất lên một tiếng kêu rên.

Cổ Thanh Chiếu vừa nhìn thấy đã biết là chuyện gì xảy ra, nhai đậu phộng lại không cẩn thận cắn vào vết thương mất răng rồi, lập tức cười mắng: "Đã mấy lần rồi a, răng cũng đã không còn, bảo ngươi đừng ăn nữa, lại cứ nhịn không được, đáng đời!"

Thanh Nha ôm lấy quai hàm buông tiếng thở dài, "Răng sẽ không mọc ra lại nữa rồi, mấy chiếc răng này là triệt để không còn nữa rồi… Tây Kình Nguyệt, có bản lĩnh cả đời đừng có để rơi vào trong tay ta."

Chính vào lúc này, Bàng Thành Khâu lại bước nhanh đi lên lầu, hành lễ với hai người xong, gã bẩm báo: "Thanh gia, vị Thám Hoa lang kia tới rồi, dẫn theo cả hai gã đồng bạn, nói là tới gặp mặt nói chuyện với ngài."

Thanh Nha nghe vậy giật mình, không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt thay đổi, cầm tay vịn chống ngồi dậy, nếu không phải là chân không ổn, có lẽ là đã bật người đứng lên.

Y thổi phù một cái, nhổ đậu phộng dính máu trong miệng ra, khuôn mặt âm u trầm giọng nói: "Tên Thám Hoa chó chết, lại tới nữa! Ngươi đi nói cho hắn biết, nói là ta không có ở đây. Nhớ kỹ, về sau, hễ là hắn chủ động tới tìm ta, đều nói là ta không có mặt!"

Chương 514: Ngón chân đứt mọc lại

Phản ứng mãnh liệt như vậy sao? Chuyện gì vậy chứ?

Cổ Thanh Chiếu và Bàng Thành Khâu đều choáng váng, tuy vậy người sau vẫn không hỏi lí do, nhận lệnh, xoay người cất bước rời đi.

"Chậm đã." Thanh Nha bỗng gọi lại.

Bàng Thành Khâu xoay người lại quay đầu nhìn y, Cổ Thanh Chiếu cũng nhìn chằm chằm vào y, chỉ thấy vẻ mặt y thay đổi liên tục.

Sau một chút suy nghĩ, Thanh Nha hỏi: "Ngươi nói là ba người tên Thám Hoa chó chết kia tự mình đến đây sao?"

Bàng Thành Khâu ít nhiều có chút quái lạ, không biết vì sao đối phương hỏi ra lời này, gật đầu đáp: "Không sai, chính là ba người bọn họ, Thanh gia, ta không đến mức ngay cả ba người bọn họ mà cũng có thể nhận sai a."

"Chỉ có ba người bọn hắn tới đây sao?"

"Vâng, không có người khác."

"Nhìn bọn hắn không có gì khác thường sao?"

"Khác thường? Không có gì khác thường… Nga, có. Thanh gia, tên mập mạp kia hình như đã gầy đi một chút, trên người còn mặc một bộ tăng bào, nhìn rất bắt mắt, việc này có vấn đề gì hay không?"

"Bọn họ không bị thương sao?"

"Bị thương sao? Không có, nhìn không thấy bị thương."

"Vậy thì thực kỳ lạ." Thanh Nha liếc nhìn Cổ Thanh Chiếu, bà ta cũng đang phản ứng với tin này và nhìn tới đây với vẻ trầm ngâm, y phất phất tay với Bàng Thành Khâu, "Được rồi, đi đi."

Bàng Thành Khâu chào xin lui ra với lòng nghi hoặc.

Không còn có người nào khác, Thanh Nha mới hỏi: "Không phải ngươi nói là ba người bọn hắn bị thương rất nặng sao?"

Cổ Thanh Chiếu chần chừ đáp: "Đúng vậy, ba người đó bị cực hình nặng hơn ngươi nhiều, kinh mạch của tên Thám Hoa lang kia còn bị phá tan thành mảnh nhỏ, trên cơ bản tu vi bản thân đã bị phế bỏ rồi, đã được Minh tự âm thầm đưa đi cứu chữa. Theo lý thuyết thì không có khả năng nhanh như vậy liền có thể lang thang khắp nơi như người không có việc gì như vậy. Hơn nữa, tin tức từ phía Can nương chắc hẳn sẽ không có sai lầm mới đúng."

Những điều bà ta nói, chuyện sư huynh đệ ba người Dữu Khánh bị bắt gánh cực hình, còn có việc Thanh Nha bị bắt tra tấn, bây giờ đều đã trở thành bí mật, kể cả chuyện sư huynh đệ ba người được Minh tự đón đi chữa thương, toàn bộ Trấn Hải ty đều đã ngậm miệng rồi, nói với bên ngoài, chính là những chuyện đó hoàn toàn không có xảy ra đối với mấy người này.

Nói một cách dễ hiểu là, cho tới tận bây giờ Trấn Hải ty cũng chưa bao giờ nghi ngờ mấy người này là hung thủ mưu sát Vương Tuyết Đường, ngay từ đầu, đã xác định được hung thủ chính là Đồ Hưu Khôi!

Mà bây giờ Đồ Hưu Khôi đã chết rồi, nghe nói là sau khi biết được sẽ đem ông ta giao cho nhân viên của Ty Nam phủ ở tại Ảo Vọng, sợ phải gánh chịu cực hình giày vò, nên đã tự sát tại trong tù rồi.

Mặc dù người đã chết, nhưng chứng cứ phạm tội lại vô cùng rõ ràng. Người của Ty Nam phủ âm thầm dự thính thẩm vấn, kể cả một số bằng chứng về những chuyện làm bẩn thỉu khác của Vương Tuyết Đường cũng đều bị Trấn Hải ty nắm giữ được, một số nhân chứng trên Tinh La đảo cũng đã bị bắt.

Nói rằng Vương Tuyết Đường ỷ thế Địa mẫu để làm bậy, trong mắt người bên ngoài thì đó cũng chẳng phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên, vốn là dựa thế Địa mẫu để làm ra không ít chuyện thiếu đạo đức, trong quá trình quật khởi Già La Sơn không biết đã thôn tính lợi ích của biết bao nhiêu người, không biết khiến cho biết bao nhiêu người cửa nát nhà tan, có oan không chỗ nói rõ, không phải dữa thế Địa mẫu thì làm sao có thể ngang ngược như thế?

Người bên ngoài gần như không người nào biết rõ chân tướng sự việc, căn bản không người nào biết rõ sư huynh đệ ba người Dữu Khánh và Thanh Nha từng bị cuốn vào việc này, sự việc Thanh Nha và Vương Vấn Thiên trà trộn với nhau để cùng tham gia bắt cóc Tiểu Hắc cũng bị người xóa đi sạch sẽ.

Kẻ thắng là vương, người bại là giặc, đã bị chết chính là bị trừng phạt đúng tội.

Thanh Nha nghi hoặc hỏi, "Bây giờ cũng chỉ mới qua hai ba ngày, chấn thương đã khỏi hẳn rồi sao?"

Cổ Thanh Chiếu: "Từ lâu đã nghe nói y thuật của Minh tự có điểm độc đáo, nhưng bị thương nặng như vậy mà cũng có thể chữa khỏi nhanh như thế, quả thực không thể tưởng tượng nổi. Đúng rồi, nếu ngươi đã nghi ngờ, tại sao không gặp mặt bọn hắn, đối diện dò xét hư thực cũng là rất hay nha, chuyện đang rất tốt vì sao phải từ chối gặp mặt?"

"Rất tốt, ta như thế này là rất tốt sao?" Thanh Nha chỉ chỉ vào bắp đùi phải buộc chặt cố định của mình, lại vỗ vỗ hai gò má mình, "Ngươi đã quên rồi sao? Lần đầu tiên gặp mặt, hắn liền dẫn U Sai tới, thiếu chút nữa thì đã cuốn cả chúng ta vào, khiến chúng ta bị hù dọa chết khiếp, bây giờ Vương Vấn Thiên vẫn còn đang tại U Nhai chờ chết a, mà cũng không khác gì với đã chết.

Khi gặp lại hắn lần nữa, chính là hại chết Văn Hầu của Thiên Lưu sơn, mẹ nó, ta trở thành đồng mưu. Lần gần nhất gặp mặt, hắn dứt khoát trực tiếp đùa chết Vương Tuyết Đường, nếu không phải được Can nương xuất thủ vớt ta ra, cái mạng này của ta e rằng phải bỏ lại bên trong ngục rồi, cho dù tránh thoát được kiếp nạn thì cũng biến thành như vậy. Bây giờ hắn lại tìm tới cửa, ngươi có thể đoán được còn sẽ xảy ra chuyện gì không? Khó lòng phòng bị a, nếu không cẩn thận, sự việc Can nương dặn dò còn chưa có làm xong, ta đã phải bị hắn 'làm' trước rồi."

Sau khi được nhắc nhở như vậy, Cổ Thanh Chiếu suy nghĩ thấy cũng phải, nhịn không được nhíu mày nói: "Đúng vậy a, mỗi lần hắn tìm tới cửa đúng là không bao lâu sau liền có chuyện xảy ra, thực sự không phải chuyện tốt a."

Thanh Nha: "Ta đang tự hỏi, cả cái Ảo Vọng to như vậy không còn người nào còn sống sao? Tại sao mỗi lần có chuyện lại tới tìm ta chứ? Ta rất thân quen với hắn sao? Mới rời khỏi Minh tự, lại chạy tời tìm ta làm gì chứ? Hắn đúng là không chút nào ngại ngùng, xa lạ gì a, cho rằng ta là cái gì, hắn muốn gặp liền gặp sao? Không thể nuông chiều tật xấu cho hắn."

Cổ Thanh Chiếu: "Vậy chuyện Can nương dặn dò ngươi phải làm sao bây giờ?"

Thanh Nha: "Về chuyện của Can nương, ngươi cứ yên tâm, ta đã sắp xếp người đi xúi giục vị thiếu Các chủ kia của Xích Lan các tới đây, tại Ảo Vọng này, vị đó càng đáng dựa dẫm hơn cha con Vương gia nhiều."

Cổ Thanh Chiếu: "Vậy về sau ngươi không định gặp mặt lại vị Thám Hoa lang kia nữa sao?"

Thanh Nha: "Nói chung là không thể để cho hắn đến đây nói muốn gặp ta thì lập tức cho hắn gặp mặt. Ta không thể để hắn dắt mũi đi, muốn gặp cũng phải là ta chủ động đi tìm hắn, không thể để cho hắn có mưu đồ tìm đến ta."

Cổ Thanh Chiếu giơ quạt tròn lên che miệng cười…

"Không có tại đây sao? Đi đâu rồi?"

Ngoài cổng Kinh Hồng điện, đối diện với câu trả lời của Bàng Thành Khâu, Dữu Khánh cảm thấy khá bất ngờ.

Bàng Thành Khâu lắc đầu: "Thanh gia đi đâu cũng không phải chuyện nào cũng nói cho ta biết, đó cũng không phải là chuyện ta nên dò hỏi." Dứt lời gã ta ôm quyền chào rồi xoay người rời đi.

Sư huynh đệ ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó cùng nhau xoay người đi khỏi.

Trên đường phố người qua người lại, Nam Trúc hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh: "Trước tiên về chỗ Hồ Vưu Lệ đã."

Nam Trúc: "Không hỏi thăm nữa sao?"

Dữu Khánh: "Ở tại đây chúng ta cũng không quen biết được bao nhiêu người có tin tức linh thông, tìm không được Thanh Nha, vậy thì chỉ có thể đi liên hệ với vị kia rồi." Hắn bĩu bĩu môi hướng về phía Trấn Hải ty nằm trên địa thế cao nhất nơi xa xa, ám chỉ tìm Liễu Phiêu Phiêu.

Bây giờ cũng chỉ có thể làm như thế.

Ba người một đường đi vòng vòng vèo vèo khắp nơi, sau đó Dữu Khánh trước tiên tìm đến một địa điểm liên hệ truyền tin tức với Liễu Phiêu Phiêu, âm thầm đem tin tức muốn biết thiết lập ra tại đó, rồi mới theo con đường quen thuộc trở về nhà Hồ Vưu Lệ.

Sau khi lên được ban công thì phát hiện thấy cửa bị khóa lại rồi, lần lượt lên bốn cái sân thượng trước sau đều thấy đã bị khóa hết, cũng may không phải là "Thiên Cơ tỏa", đối với tu sĩ mà nói mấy loại khóa bình thường này chính là để trưng bày, ba người trực tiếp vận công mở ra, cũng không sợ bị người khác phát hiện sẽ rước phải phiền phức gì, hàng xóm láng giềng đều biết rõ bọn họ vốn chính là khách trọ ở lại nơi đây.

Sau khi vào nhà, giống như bọn họ dự liệu, Hồ Vưu Lệ quả nhiên không ở nhà, Tiểu Hắc cũng không.

Ở tại cầu thang, bọn họ nhìn thấy được một tờ giấy nhắn lại, là Hồ Vưu Lệ viết, nói rằng không biết mấy ngày nay bọn họ đã đi đâu, không tiện để một mình Tiểu Hắc ở lại trong nhà, nên đã dẫn Tiểu Hắc đi theo ra đường cùng đi buôn bán kiếm tiền.

Đối với việc này, sư huynh đệ ba người đều có thể lý giải, tại Ảo Vọng này, dựa vào điều kiện của Hồ Vưu Lệ, nếu không nỗ lực kiếm tiền vậy thì thực sự sẽ thành miệng ăn núi lở, không có khả năng một mực trông chừng Tiểu Hắc mà không cần phải làm gì.

Nhìn thấy được tin nhắn để lại, đã biết rõ không có việc gì, ba người lập tức yên tâm. Dữu Khánh quay đầu đi mở cửa sổ ra, phát tín hiệu cho Liễu Phiêu Phiêu, cũng không biết mấy ngày nay không trở về, Liễu Phiêu Phiêu có thể đúng lúc nhận được tín hiệu hay không.

Mục Ngạo Thiết ngồi ở trên sàn nhà, cởi giày ra, tháo bỏ băng vải quấn trên bàn chân mình.

Khi một bàn chân được tháo hết xong, lập tức thu hút Dữu Khánh và Nam Trúc đi đến, đều nửa ngồi xổm vây quanh ở trước bàn chân Mục Ngạo Thiết.

Bàn chân vốn thiếu hai ngón, bây giờ đã mọc lại đầy đủ hết rồi, chỉ là so với hai ngón chân vốn có trước đây, hai ngón mới mọc ra rõ ràng còn quá non mềm.

Một bàn chân khác khi tháo băng ra, nhìn thấy năm ngón bị thiếu cũng đã mọc ra lại đầy đủ rồi.

Không có việc gì thì tốt, Dữu Khánh và Nam Trúc xem như thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, nếu không hai người sẽ phải áy náy cả đời.

Tuy nhiên, cả ba người cũng không có gì vui vẻ.

Nam Trúc lẩm bẩm một câu, "Ta nói a, sau khi xương vàng lan tràn ra khắp toàn thân, ba người chúng ta sẽ không biến đổi thành yêu quái giống như ba vị trang chủ của Liệt Cốc sơn trang kia đi, khuôn mặt dữ tợn, mọc ra hai cánh?"

Dữu Khánh: "Ba vị trang chủ đó không có xương vàng nha."

Nam Trúc lại lẩm bẩm, "Cha con Ngô Hắc có xương vàng nha, nếu thực sự không được, có thể biến thành như cha con bọn họ cũng được a, ít nhất thì nhìn vẫn bình thường, tuổi thọ cũng lâu dài, nói không chừng chúng ta cũng có thể kéo thành cao thủ Thượng Huyền cảnh giới nha."

Dữu Khánh xùy một tiếng, "Người ta là mạng dài, máu người ta cũng là vàng kim, chúng ta có sao?"

Nam Trúc tức thì thở vắn than dài, "Việc này không thể kiểm soát được, trên xương sống tiếp tục lan tràn xuống, cuối cùng chúng ta có thể rơi vào cái chết tử tế, hay là rơi vào cuộc sống tệ hại a?"

Dữu Khánh: "Tên Người mặt sắt kia sau khi leo ra khỏi Đại tuyền thì biến thành ba đầu sáu tay, có thể thấy quả thực là biến dị khác nhau tùy theo người, lo lắng nhiều như vậy cũng vô dụng, có thể sống tốt ngày nào tính ngày đó đi. Ít nhất, nhìn từ hiện tại, người có liên quan với nguồn suối kia hình như không có kẻ nào đoản mệnh."

Tuy là nói như vậy, nhưng đều biết rõ là đang tự an ủi mình, có trời mới biết có ngày nào đó đột nhiên phù phù ngã xuống mặt đất hay không.

Nam Trúc cười khổ cởi bỏ tăng bào trên người mình, cẩn thận vuốt ve cất giữ cẩn thận, dáng vẻ vô cùng quý trọng.

Đến nửa buổi chiều, bên này nhìn thấy cửa sổ nơi điểm bố trí giám sát của Liễu Phiêu Phiêu mở ra một nửa, liền biết Liễu Phiêu Phiêu đã nhận được tín hiệu, bên này mới đóng cửa sổ lại.

Sau khi màn đêm buông xuống, cuối cùng Hồ Vưu Lệ cũng dẫn theo Tiểu Hắc đi trở về, hai người cũng không biết trên người mấy người Dữu Khánh đã xảy ra chuyện gì, cho nên cũng không có cảm thấy có gì khác thường.

Sau khi đã đối mặt xác nhận sự an toàn của hai người bọn họ, ba người Dữu Khánh lại thừa dịp màn đêm cất bước rời nhà, bởi vì phía bên Liễu Phiêu Phiêu cũng đã gửi đi tín hiệu.

Sau một hồi đi dạo Ảo Vọng phồn hoa, ba người dạo bộ vào trong một chỗ ngõ hẻm, rồi từ phía sau một viên gạch tường có thể di chuyển lấy được một tờ giấy. Ba người tìm cách tránh né tai mắt người khác, nhìn xem nội dung bên trên.

Phản hồi của Liễu Phiêu Phiêu không khác lắm với tình hình Minh tăng đã nói cho biết. Chuyện lần này, cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì ngay cả Liễu Phiêu Phiêu cũng không tìm hiểu được, và ngay cả cấp trên của nàng ta, Tả sứ Vũ Phi của Trấn Hải ty cũng không rõ ràng lắm, v với tình cảnh hiện nay của Liễu Phiêu Phiêu thì cũng không tiện tìm hiểu quá nhiều. Nàng ta chỉ cảm thấy đây là cầm Đồ Hưu Khôi ra gánh tội thay.

Liễu Phiêu Phiêu biết rõ Dữu Khánh còn có một nửa "Bạch la sa" khác, đã đoán được là do Dữu Khánh hạ sát thủ.

Không nghĩ tới là tình huống như thế, vì vậy sư huynh đệ ba người lại bôn ba đi Kinh Hồng điện, lại đi tìm Thanh Nha, nào ngờ Thanh Nha vẫn không có mặt.

Không còn cách nào khác, bọn họ cũng không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, chỉ có thể trước tiên làm nhanh những việc mình có thể làm.

Ba người lại một đường đi thẳng đến Bắc thị, đi đến khu vực Lão Tỉnh khanh, nhìn quanh nhìn quất tìm kiếm bảng hiệu "Linh Tê trai", tìm kiếm cái cửa tiệm có biểu tượng con cá bơi kia.

Chương 515: Linh Tê trai (1)

Lão Tỉnh khanh, kỳ thực chính là một số cái hố được lựa chọn đào tại những nơi khác nhau trong thời điểm những năm đầu thành lập Ảo Vọng, mục đích là vì để đào tìm nguồn nước uống, kết quả phát hiện thấy khu vực này hoàn toàn không có nguồn nước, vì vậy để lại mấy cái hố sâu đọng nước không có tác dụng gì, bây giờ gần như đều đã trở thành hồ nước lớn.

Lão Tỉnh khanh tại Bắc thị bây giờ cũng trở thành biểu tượng trung tâm của Bắc thị, với mật độ xây dựng cao tại Ảo Vọng, không gian trong khu vực phồn hoa thịnh vượng như thế này đương nhiên sẽ không bị lãng phí, cho dù là một cái hố nước lớn cũng được người điều chỉnh xây dựng thành một tòa thủy tạ hoa lệ, vào đêm tối, ánh đèn nhiều màu sắc phản chiếu vào trong nước, lung linh đẹp mắt.

"Nơi đây nào có Linh Tê trai gì chứ…"

Sau khi dạo quanh một vòng trên các đường phố xung quanh hồ nước lớn, nhưng không nhìn thấy được cửa tiệm mục tiêu mà mình muốn tìm, Nam Trúc không khỏi cất tiếng lầm bầm nghi hoặc.

Nhưng mà vừa mới nói dứt lời, Mục Ngạo Thiết chợt lên tiếng: "Nhìn kìa."

Y dừng lại đầu một con hẻm, ngón tay chỉ tới biển hiệu treo tại góc tường của cửa hàng ở một bên, tạo thành từ một chuỗi đèn lồng, trên mỗi một chiếc đèn lồng có một chữ, kết hợp lại với nhau chính là ba chữ "Linh Tê trai", trên một chiếc đèn lồng ở phía dưới cùng là hình vẽ biểu tượng con cá bơi.

Hai cửa hàng ở hai bên đầu hẻm đều có bảng hiệu, mà đèn lồng "Linh Tê trai" ở góc tường gần như là chặn lấy đầu hẻm, ánh mắt ba người nhìn thẳng vào phái sâu trong ngõ hẻm, nhìn thấy phía cuối trong ngõ hẻm quả nhiên còn có một cửa hàng, biển hiệu cũng chính là "Linh Tê trai" .

Ba người nhìn nhau, cảm thấy như đã nhận được niềm vui rất bất ngờ, cả ba cất bước đi vào với lòng mong đợi thu hoạch được kết quả từ chuyến đi này.

Bước đi tại trong ngõ hẻm với ánh đèn lờ mờ, có mấy con Trừ thử líu ríu chạy vụt qua dưới chân giống như quỷ mị.

Đi chưa được mấy bước, Nam Trúc nhịn không được cất tiếng lẩm bẩm, "Ghê thật, cái cửa hàng này núp tại trong góc khuất như vậy, đi tới đi lui cũng không dễ phát hiện được, khách hàng bình thường có thể nhìn thấy được sao? Buôn bán như vậy làm sao có thể buôn bán chứ?"

Tuy là nói như thế, nhưng thực tế tại Ảo Vọng này, việc cửa hàng tận dụng triệt để mọi nơi mọi chốn là rất phổ biến.

Ngõ hẻm cũng không sâu, cửa tiệm Linh Tê trai gần như rộng bằng với chiều rộng hẻm.

Ba người dừng bước tại cửa vào, nhìn nhìn biển hiệu trên cửa, Dữu Khánh lần nữa giơ chiếc nhẫn trên tay lên, so sánh với biểu tượng trên biển hiệu lần nữa, xác nhận chúng giống nhau, đang định cất

bước đi vào thì chợt ngẩn ra, lại nhìn chăm chú vào tấm biển hiệu kia lần nữa.

Nam Trúc cất tiếng kêu gọi, "Đi, vào xem đi."

Nhưng Dữu Khánh đưa tay kéo ống tay áo của gã lại, thấp giọng hỏi: "Ngươi xác định hôm đó tìm hiểu tin tức, người ta nói là cửa hàng này chỉ mới khai trương mấy ngày sao?"

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?" Nam Trúc không hiểu, thuận thế quay nhìn lại tấm bảng hiệu, cũng thuận theo dòng suy nghĩ của Dữu Khánh, gã cũng đột nhiên sững sờ.

Nhìn chằm chằm vào tấm bảng hiệu, Mục Ngạo Thiết nói: "Cửa hàng này hẳn là đã khai trương một quãng thời gian không ngắn, ít nhất thì tấm bảng hiệu này được viết trong thời gian không ngắn."

Không cần y giải thích, bản thân Nam Trúc cũng nhìn ra được, tấm bảng hiệu này đã có dấu vết của thời gian, có một số vị trí đã hơi bị loang lổ, nhìn qua liền biết chắc đây không thể là một tấm bảng hiệu mới làm ra, gã không khỏi chần chừ nói: "Ta chắc hẳn đã nhớ không lầm?"

"Vào nhìn xem." Dữu Khánh nói xong liền cất bước tiến vào trước.

Ánh sáng bên trong cũng không được tốt lắm, cảm giác khi tiến vào lần đầu tiên chính là nhìn nơi nào cũng đều tương đối mông lung.

Tại không gian nho nhỏ đối diện với cửa vào có một cái quầy hàng, phía sau là một bức tường, trên kệ tường sắp xếp một dãy bình lọ to to nhỏ nhỏ với nhiều màu sắc khác nhau, trông có vẻ rất lộn xộn.

Trên quầy hàng còn có một con mèo lông tuyết trắng nằm cuộn mình, nhận thấy có người tiến vào nó cũng chỉ trợn mắt nhìn nhìn, sau đó lại tiếp tục ngủ ngon lành.

Ba người nhìn nhìn ra phía sau quầy hàng, phát hiện không có người nào, chỉ có một cái ghế trống không mà thôi.

Vào lúc này, đột nhiên vang lên giọng nói khàn khàn của một lão già, "Ba vị quý khách muốn mua cái gì?"

Sư huynh đệ ba người đồng loạt ngẩng đầu nhìn hướng lên trên, thiếu một chút giật nảy cả mình, chỉ thấy trên đầu tường đối diện với cửa có một cái đầu, một cái đầu lão già âm u tăm tối, cũng không biết có phải bởi vì nguyên nhân ánh sáng hay không mà nhìn nét tươi cười trên mặt cái đầu khiến người ta có một loại cảm giác quỷ dị.

Cái đầu mọc ở trên tường sao? Ba người trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm, một lúc sau, Dữu Khánh giật giật hầu kết cất tiếng trả lời: "Trước tiên nhìn xem đã rồi nói tiếp."

"Mời quý khách vào bên trong." Lão đầu vứt lại một câu, rồi cái đầu cũng thừ vào trong tường.

Ba người quay mặt nhìn nhau một hồi, sau đó vượt qua quầy hàng, vòng ra sau bức tường kia, băng qua hết khoảng không gian nhỏ hẹp trước sảnh đón cửa chính, không gian trước mắt bỗng nhiên trở nên rộng rãi, dưới ánh sáng u ám bày những dãy kệ và lu lớn.

Ba người tạm thời không có lòng quan sát hoàn cảnh nơi đây, đều nhất tề soàn soạt quay đầu nhìn về phía vị trí có tiếng bước chân tình thịch đi xuống, nhìn thấy một lão già lưng còng mái tóc hoa râm, khi cười hiện ra đầy nếp nhăn nheo, trong tay xách một chiếc đèn lồng từ trên cầu thang đi xuống, khuôn mặt dưới ánh đèn chiếu rọi chính là khuôn mặt đã nhìn thấy lúc trước ở trên tường.

Lúc này ba người mới hiểu được trên đỉnh tường mọc ra cái đầu là chuyện gì xảy ra, thì ra mặt sau tường chính là cầu thang, người đứng ở trên cầu thang vươn đầu qua khỏi tường mà thôi, khiến cho bọn hắn sợ bóng sợ gió một hồi, còn tưởng rằng là thủ đoạn thuật pháp gì đó.

Ngoại trừ tiếng bước chân đi xuống lầu của lão già, nơi đây rất yên tĩnh, dường như những bức tường đã ngăn cách tất cả tiếng ầm ĩ náo nhiệt ở bên ngoài.

"Quý khách muốn xem hàng, thắp hết đèn lên đi."

Đi xuống hết cầu thang, lão già cất tiếng gọi to, sau đó cầm đèn lồng trong tay treo lên bên cạnh cầu thang.

Ở một bên lại có ánh đèn sáng lên, sư huynh đệ ba người quay đầu nhìn tới, nhìn thấy một người Một Mắt cao gầy cầm mồi lửa bốc cháy trong tay, đang thắp sáng từng ngọn đèn bên trong phòng.

Chỉ chốc lát sau, khắp nơi đèn đuốc sáng ngời xua đi bầu không khí âm trầm bên trong phòng, nhìn sắc mặt của lão già cũng có vẻ bình thường hơn không ít.

"Các loại lò đan, các loại vật liệu cần cho luyện đan, bản tiệm hầu như không thiếu, cho dù bản tiệm không có, chỉ cần quý khách không gấp gáp, chúng ta cũng có thể hỗ trợ tìm kiếm."

Lão già còng lưng cất giọng nói khàn khàn giới thiệu một chút, rồi đưa tay ra hiệu mời.

Sư huynh đệ ba người cùng đi theo lão vào trong những dãy kệ kia, trên các bình bình lọ lọ có dán các loại nhãn mác khác nhau, cái gì mà Đan sa, Nhục linh chi, Thủy tê quế, Địa Tàng hồng, Thập Trượng thanh, đủ các chủng các loại, xem quá nhiều, nhớ không nổi.

Sư huynh đệ ba người vốn không có hứng thú đối với mấy thứ này, chỉ quan sát những phương diện khác.

Chương 516: Linh Tê trai (2)

Sau khi đi xem từng hàng từng hàng kệ đến hết xong, Dữu Khánh ra vẻ ngẫu nhiên không có để ý mà hỏi thăm: "Chưởng quỹ, nhìn xem dấu tích những đồ vật bày trí nơi này, cửa hàng này của ngươi hẳn không phải là mới khai trương đi?"

Lão già còng lưng cười ha hả, đáp: "Đương nhiên không phải, bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra."

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau, Dữu Khánh lại hỏi:

"Không đúng đi, mấy ngày trước đây tại trên đường phố ta nhìn thấy quý hiệu cầm cờ phướn diễu hành quảng bá chiêu bài, còn cố ý hỏi thăm một chút, người được thuê khiêng cờ dạo phố nói 'Linh Tê trai' này vừa mới khai trương. Lẽ nào người cầm cờ phướn đi quảng bá đó không phải được quý hiệu thuê làm hay sao?"

Lão già còng lưng vừa đi vừa gật đầu nói: "Mấy ngày trước đó quả thực có thuê mấy người khiêng cờ đi quảng bá thu hút khách, việc này không sai. Về phần vì sao lại nói là mới khai trương, có lẽ là người nhận công việc không nói cho đồng bạn biết rõ ràng đi, nghĩ lầm là cửa hàng mới khai trương cũng không có gì lạ, dù sao thì đa số cửa hàng thực hiện hoạt động này đều là mới khai trương."

Nghe lão già nói như vậy, sư huynh đệ ba người nghi hoặc nhìn nhau, nhưng cũng không thể phủ nhận, quả thực có khả năng giống như người ta nói, bọn họ ở tại đây không có thế lực gì cũng tìm không được người khiêng cờ lúc đó để xác định lại.

Cùng bước chậm rãi giữa những hàng kệ, Nam Trúc nhịn không được hỏi: "Chưởng quỹ, vậy 'Linh Tê trai' này của các ngươi đến cùng đã mở được bao nhiêu năm vậy?"

Lão già còng lưng lắc đầu trả lời: "Thực không dám giấu giếm, lão hủ cũng không biết rõ bản hiệu đã mở được bao nhiêu nằm rồi, có lẽ chỉ có ông chủ mới biết được, nhưng khẳng định là nhiều hơn cả số tuổi của lão hủ."

Phía sau cửa hàng này còn có ông chủ khác? Dữu Khánh vô ý thức xoay nhìn xung quanh.

Nam Trúc ngạc nhiên, "Ngươi là chưởng quỹ, vậy mà không biết được cửa hàng này đã mở được bao lâu sao? Nhìn dáng vẻ của ngươi, chắc cũng đã làm việc trong cửa hàng này thời gian không ngắn đi, qua nhiều như vậy năm, lẽ nào ngươi có thể nhịn được không hỏi Đông gia sao?"

Lão già còng lưng cười ha hả, nói: "Hỏi thì đương nhiên là có hỏi qua, Đông gia trả lời không kỹ càng, chúng ta chỉ là người làm việc, cũng không tiện truy hỏi đến cùng."

Nam Trúc: "Đông gia của ngươi có ở đây không?"

Lão già còng lưng: "Đông gia là người rộng rãi, rất ít lộ diện tại trong cửa hàng."

Nam Trúc: "Dám hỏi ông chủ quý hiệu họ gì tên gì, là nam hay nữ, nhà ở nơi nào?"

Nghe vậy, lão già còng lưng dừng bước, xoay người quan sát sư huynh đệ ba người, "Ta nói a chư vị, nhìn xem bộ dạng các ngươi không giống như là tới mua đồ a. Chuyện của Đông gia, lão hủ không tiện nhiều lời, bởi vì Đông gia đã từng đặc biệt dặn dò. Nói chung tất cả sự vụ từ trên xuống dưới của bản tiệm, lão hủ đều có thể làm chủ, có chuyện gì cứ việc nói chuyện với lão hủ là được."

Nghe kiểu lời nói này liền có thể cảm nhận được vị Đông gia này là một người thần bí, nhưng cũng chính là bởi vì nguyên nhân có sự thần bí như vậy mới khiến cho sư huynh đệ ba người trong lòng tràn đầy mong đợi, bọn hắn hoài nghi rằng rất có khả năng chính là vị Lệ Nương kia.

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, giơ bàn tay lên ngay trước mặt lão già, lộ chiếc nhẫn trên ngón tay cho đối phương nhìn xem, "Chưởng quỹ, ngươi nhìn xem một chút, nhìn xem có quen mắt hay không?"

Lão già còng lưng nghi hoặc, nhưng vẫn đưa mắt tới gần quan sát, sau khi nhìn kỹ thì thốt lên một tiếng "Di", rồi lại tiếp tục quan sát kỹ càng.

Dữu Khánh rất vui, lập tức hỏi: "Có phải từng gặp qua chiếc nhẫn tương tự hay không chứ?"

"Chiếc nhẫn này còn có cái tương tự sao?" Lão già còng lưng vẻ mặt có vẻ không hiểu, hỏi một câu khiến Dữu Khánh nín lặng, sau đó lại chỉ chỉ về phía cửa chính, "Nhưng điêu khắc trên chiếc nhẫn này thoạt nhìn giống y đúc với biểu tượng của cửa hiệu chúng ta a."

Dữu Khánh đổi thủ thế, hai tay ôm quyền, chắp tay khẩn cầu, "Chưởng quỹ, có thể dàn xếp thông báo với Đông gia của các ngươi một tiếng, để tại hạ thuận tiện tới gặp mặt nói chuyện được hay không?"

Lão già lắc đầu xua tay, "Không được không được. Đông gia đã nói rồi, bất kể là vụ làm ăn buôn bán lớn cỡ nào thì cũng không nên quấy rầy hắn. Đã có nghiêm lệnh của hắn, nói cái gì cũng vô dụng. Ta thấy các ngươi cũng không giống như là tới buôn bán, trái lại giống như là tới dò xét đời tư của người khác, thứ cho bản tiệm không tiếp đãi nữa, mời trở về đi."

Dữu Khánh đành phải đổi cách nói khác, "Không bằng như vậy đi, có gặp ta hay không, do chính Đông gia của ngươi quyết định. Chưởng quỹ chỉ cần chuyển lời nói lại việc chiếc nhẫn trên tay ta giống với biểu tượng của tiệm các ngươi cho quý Đông gia là được. Ta để địa chỉ của ta lại đây, lặng lẽ chờ đợi tin vui, như thế nào?"

Lão già vẻ mặt không kiên nhẫn xua xua tay, và cũng cất lời xua đuổi, "Không nên không nên, đi thôi đi thôi, nếu không đi ta sẽ gọi người của Trấn Hải ty tới mời các ngươi đi đó."

Thấy vậy, Dữu Khánh lập tức thay đổi sắc mặt, "Chưởng quỹ có biết Thanh Nha hay không?"

Lão già còng lưng sửng sốt, hỏi ngược lại: "Ngài là do Thanh gia phái tới?"

Dữu Khánh: "Thanh Nha là huynh đệ của ta, ta khuyên ngươi không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Ta chỉ hỏi ngươi một câu, cửa hiệu này của ngươi có còn muốn làm ăn hay không?"

Lão già còng lưng rõ ràng có sự kiêng kỵ, than thở: "Lão hủ đã nói rồi, Đông gia là người rộng rãi, cho dù là Thanh gia tới đây đập nát cửa hàng này, Đông gia cũng sẽ không lộ diện bởi vì chuyện như vậy."

Dữu Khánh: "Giống như ta vừa mới nói, ta để lại địa chỉ, để cho ngươi chuyển lời nói cho Đông gia cũng không được sao?"

Hắn tin tưởng, chỉ cần người phía sau cửa hiệu này có liên quan cùng Lệ Nương, khi biết rõ tin tức này thì nhất định sẽ liên lạc với hắn.

Lão già suy nghĩ một chút, cuối cùng thở dài, "Được rồi, nhưng mà Đông gia có đáp ứng gặp ngươi hay không, thì lão hủ cũng không dám đảm bảo."

Dữu Khánh lười dông dài, "Mượn giấy bút dùng một chút."

Vì vậy, một nhóm người lại quay trở lại phía trước quầy hàng, bày giấy bút ra, Dữu Khánh nhấc bút viết ra địa chỉ nhà Hồ Vưu Lệ, ở tại phía dưới cũng kèm thêm một câu nói: Tìm kiếm muội muội Lệ Nương.

Sau đó, việc này cũng tạm thời dừng lại tại đây.

Sư huynh đệ ba người rời khỏi cửa hàng, sau đó lại đi dạo những cửa hàng ở xung quanh để hỏi thăm thông tin có liên quan tới "Linh Tê trai" này, kết quả, tình hình thật sự đúng như lão già còng lưng đã nói lúc trước, ngay cả hàng xóm láng giềng cũng không có người nào từng gặp qua vị Đông gia kia, quả thực đủ thần bí.

Đi ở trên đường phố, Nam Trúc có chút sầu lo: "Vị Đông gia kia thần bí đến mức độ này, ngươi xác định chuyển một câu nói là có thể gặp được sao?"

Dữu Khánh: "Vị Đông gia kia không dễ dàng gặp được, Thanh Nha kia thì dễ dàng gặp được đi."

"Thanh Nha?" Nam Trúc không hiểu, hỏi: "Có ý gì?"

Dữu Khánh: "Thanh Nha tin tức linh thông, cách hành sự hoang dã, bảo y giúp chúng ta tra xét nền tảng của Đông gia này hẳn là không có vấn đề, chờ mấy ngày nữa nếu như không gặp được người, chúng ta liền đích thân tìm tới cửa bái phỏng. Đi, tìm Thanh Nha đi."

Hắn cũng là không còn cách nào khác, vị Đông gia kia thần bí như thế, khiến cho hắn không thể không sử dụng đủ mọi thủ đoạn đi điều tra, phía bên Liễu Phiêu Phiêu thực sự rất không thuận lợi, tại Ảo Vọng này, hắn cũng chỉ có thể đi tìm Thanh Nha.

Chương 517: Địa đầu xà ở bên trong

Tìm tới Thanh Nha không chỉ là về chuyện ông chủ phía sau của Linh Tê trai mà còn cả việc lúc trước muốn tìm hiểu rõ thế cục hiện nay, lo lắng sẽ bị Địa mẫu cấp trừng trị.

Bây giờ đã có cả hai chuyện cần thiết này gom chung một chỗ, sư huynh đệ ba người không thể không lần nữa chạy tới Kinh Hồng điện, lần này làm như thế nào cũng phải nghĩ cách tìm cho được Thanh Nha.

Nhưng khi chạy đến cổng Kinh Hồng điện nhờ thông báo, kết quả vẫn là như cũ, quản sự đưa đón khách tại cổng vào vẫn khách khí nói những lời kia, "Ba vị, thật xin lỗi, Thanh gia ra ngoài làm việc còn chưa có trở về."

Dữu Khánh hỏi: "Khoảng lúc nào có thể trở về?"

Quản sự cười khổ nói: "Ngài, ngài đừng làm khó ta a. Thanh gia là nhân vật nào chứ? Việc của ngài ấy làm sao có thể để cho người khác dễ dàng nắm giữ, ta thì càng không có khả năng biết được rồi."

Sau một hồi khách sáo lịch sự mới đuổi đi được sư huynh đệ ba người, nhưng diễn biến tiếp theo lại không giống với lúc trước, phát hiện thấy sư huynh đệ ba người vẫn không có đi xa, mà là ngồi ở phía đối diện bên kia đường, ngồi thành một hàng dõi đôi mắt trông mong nhìn sang bên này.

Hai gã trông cổng đứng hai bên cổng tiến đến bên cạnh vị quản sự kia, một người hỏi: "Hoàng quản sự, Thanh gia hình như vẫn một mực ở bên trong a?"

Quản sự hừ một tiếng, nhìn chằm chằm sư huynh đệ ba người ở đối diện bên kia đường, "Như vậy mà còn không hiểu sao, không muốn gặp."

Một gã trông cổng khác nói ra: "Trực tiếp đánh đuổi đi không phải xong rồi sao."

Quản sự lườm gã một cái, "Các ngươi biết cái rắm, bọn họ thích ngồi bên đường thì cứ để cho bọn họ ngồi đi, nếu tới đây thì ứng đối cho lịch sự vào, nghìn vạn lần đừng có trêu chọc bọn hắn."

Có một số việc y không tiện nói lung tung khắp nơi, cảnh tượng tại Kinh Hồng điện đêm đó, Vương Vấn Thiên bị U Sai đem đi kia, khi sự việc vừa mới bắt đầu xảy ra thì y cũng chạy đến hiện trường, lúc đó tận mắt nhìn thấy được ba tên gia hỏa đang ngồi đối diện bên kia đường, hơn nữa Bàng Thành Khâu cũng từng đặc biệt dặn dò, không nên trêu chọc bọn hắn.

"Vâng, đã hiểu rồi."

Hai gã người làm trông cổng liên tục đáp lời, đại khái đã nghe hiểu, ba vị kia hẳn là có chút lai lịch, không phải người thường.

Cũng không khó hiểu được, người có thể nhiều lần chạy thẳng tới đây tìm Thanh Nha, có thể là người bình thường sao?

Không biết rằng Dữu Khánh đang nhìn chằm chằm tới bên này đột nhiên híp mắt lại, nhìn chăm chú vào động tác môi khi bọn họ nói chuyện với nhau.

Ngồi ở bên này đường nghe được tiếng đàn sáo ca hát vui vẻ từ bên trong Kinh Hồng điện vẳng vẳng truyền ra, Nam Trúc nhịn không được buông tiếng thở dài, "Nói tới mới nhớ, chúng ta dù sao cũng là người từng một ngày kiếm hơn trăm triệu a… Đến lúc nào chúng ta mới có thể giống như những người bên trong tiêu tiền như nước tìm khoái hoạt chứ. Được như vậy thì hay quá."

Mục Ngạo Thiết nhàn nhạt đáp lại một câu, "Dung tục!"

Nam Trúc liếc mắt khinh bỉ, nhưng mà đấu võ miệng với tên đầu gỗ như lão Cửu cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy gã quay đầu lại nhìn hướng về phía Dữu Khánh lúc này ánh mắt lấp lóe, không biết đang suy nghĩ cái gì, chuyển đổi chủ đề câu chuyện, "Ta nói nha lão Thập Ngũ, chúng ta đây việc lớn việc nhỏ gì cũng đều tìm đến Thanh Nha, thích hợp sao? Nếu như ta là y, sợ rằng cũng bị làm phiền đến phát hoảng, dù sao chúng ta cũng không có giao tình gì a.

Lão Thập Ngũ, đừng nói là ta không nhắc nhở ngươi, đúng là người ta có điểm nhược điểm bị ngươi nắm trong tay, nhưng nếu như ngươi cứ cầm lấy nhược điểm đó đi sai khiến người ta thì cho dù là ai cũng không thể chịu nổi. Lỡ như thật sự khiến người ta chán ngấy đến mệt, loại địa đầu xà này nhưng không dễ chọc nha, vạn nhất kích thích người ta đi diệt khẩu thì không còn vui vẻ gì nữa rồi."

Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào chiếc cổng đối diện, chậm rãi nói: "Ta không đến mức không thức thời như thế, ta dám làm phiền y tự nhiên là có nguyên nhân để dám làm phiền y, ngươi yên tâm đi, vị

địa đầu xà đó không có tư cách trở mặt cùng chúng ta, có thể sai khiến thì cứ việc sai khiến."

Nghe được lời này, hai người Nam, Mục đồng loạt quay đầu lại nhìn hắn, vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu.

Nam Trúc tự nhiên muốn hỏi, "Vì sao như vậy?"

Dữu Khánh: "Bởi vì ta nắm được vị trí bảy tấc của con rắn đó."

Nam Trúc lập tức bất mãn nói: "Tại trước mặt hai chúng ta, đùng có làm kéo văn kéo vẻ làm gì, tình huống như thế nào?"

Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh, nhấc tay che miệng của mình, còn đè thấp giọng xuống thêm mấy phần, "Con xà này có thể là được người khác nuôi, phía sau y hẳn là còn có chủ nhân khác. Lần trước ta tới kiếm thuốc, trong lúc vô ý nghe được y nói chuyện với lão bản nương của nơi này…"

Hắn nói cho hai vị sư huynh biết nội dung cuộc nói chuyện mà hắn vô tình phát hiện được khi tới đây kiếm Bạch La sa, hắn cũng chỉ nói là trong lúc tình cờ mà nghe được, không nói là dùng Quan Tự quyết để nhận ra.

Hai người Nam, Mục nghe xong thì khá kinh ngạc, Nam Trúc nghi vấn: "Có thể làm Can nương của Thanh Nha, tất nhiên không thể là nhỏ tuổi, phía sau vậy mà còn trốn một cái lão bà nương muốn âm thầm chơi chúng ta, người nào nha?"

Dữu Khánh: "Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai chứ? Ta hỏi Thanh Nha hắn có thể nói cho ta biết sao?"

Nam Trúc hỏi: "Ngươi từng đắc tội với nữ nhân nào đó sao? Lại còn là một bà già! Mà này, trong ba người chúng ta, có ai từng đắc tội với một người như vậy hay không?"

Mục Ngạo Thiết trầm mặc suy nghĩ.

Nam Trúc bỗng nói: "Sẽ không phải chính là Địa mẫu đi? Lão Thập Ngũ, ngươi ngẫm lại mà xem, chuyện giữa ngươi và nữ đệ tử kia của bà ta, nhắc tới thì rất có khả năng a. Ngoại trừ bà ta ra, ta không nghĩ ra được chúng ta hà đức hà năng gì mà có thể nhanh như vậy liền đắc tội được với một lão bà có thể sai khiến nhân vật như Thanh Nha vậy."

Dữu Khánh: "Nếu Địa mẫu muốn xử ta, còn cần chờ tới bây giờ sao? Quỷ mới biết rõ đã trêu chọc người nào. Từ khi biết rõ còn có một 'Can nương' gì đó trốn ở phía sau y, ta không thể không hoài nghi một chuyện, y và Vương Vấn Thiên chụm vào với nhau để đùa giỡn trên đầu chúng ta thật sự là một chuyện trùng hợp sao?

Nghe lời nói như vậy, không đơn giản chỉ là Can nương của Thanh Nha, mà còn là Can nương của Cổ Thanh Chiếu, lão bản nương Kinh Hồng điện, mà sự việc lại trùng hợp xảy ra tại Kinh Hồng điện, hơn nữa, Cổ Thanh Chiếu cố tình giội nước bẩn lên người chúng ta, Cổ Thanh Chiếu và Kinh Hồng điện rõ ràng cũng tham dự vào trong đó. Hiện tại chúng ta đều đã biết rõ bối cảnh của Kinh Hồng điện, đó cũng không phải là một thiếu Chưởng môn Già La Sơn có thể điều khiển, nhất là còn sai khiến Cổ Thanh Chiếu phối hợp làm ra loại chuyện có thể sẽ đập vỡ chiêu bài của mình."

Nam Trúc trầm tư suy nghĩ, nghe vậy cũng đã hiểu rồi, thần sắc dần dần trở nên nghiêm trọng, "Theo như lời ngươi nói như vậy, bắt đầu từ khi Vương Vấn Thiên tìm chúng ta gây phiền toái, vị Can nương kia quả thực có khả năng cũng đã tham gia vào rồi. Không đúng a, nếu đã biết rõ người ta muốn xử ngươi, ngươi còn vội vàng lao đến trước mặt người ta làm gì, muốn chết sao?"

Dữu Khánh: "Nếu như Thanh Nha thật sự muốn đùa chết chúng ta thì đã sớm hạ thủ rồi, dựa vào thực lực và thế lực của y tại Ảo Vọng, muốn đùa chết chúng ta không khó chút nào, không đáng dây dưa kéo dài, cũng không đáng vòng vo…" Hắn nhún vai, "Dù sao thì chúng ta cũng không có thế lớn như người ta, cũng đâu không thắng người ta, nếu đã như vậy, chúng ta đây cứ tự đưa tới cửa để

cho y xử đi, thay vì để cho y nhàn rỗi kiếm chuyện, khiến chúng ta mù mờ không rõ tình huống, không bằng chúng ta tìm chuyện cho y làm đi."

Trên thực tế, sau khi hắn biết được tình hình thì vẫn luôn làm như vậy, kể cả việc ám sát Vương Tuyết Đường cũng lôi Thanh Nha vào cùng nhau chơi đùa.

Nam Trúc lo lắng hỏi, "Tuy là nói như vậy, nhưng để cho Thanh Nha tham gia vào chuyện Linh Tê trai, thật sự thích hợp sao?"

Lúc trước không biết còn có kẻ ẩn giấu phía sau Thanh Nha thì không sao, bây giờ đã biết rõ người ta bụng dạ khó lường mà vẫn còn để cho người ta tham gia vào loại chuyện này, gã bắt đầu lo lắng.

Dữu Khánh: "Chuyện không thích hợp mà vẫn tìm y làm cũng không chỉ có một chuyện, sợ cái gì? Sợ y không giúp chúng ta tìm vị Đông gia thần bí kia, hay là sợ y mượn cơ hội lập mưu?"

Mục Ngạo Thiết đột nhiên nói ra một câu, "Có phải hay không là kẻ đứng sau tên Người mặt sắt kia lại theo dõi chúng ta?"

Ba người lập tức im lặng, không phải là không có khả năng này, đó là một đoạn quá khứ đau thương, ký ức vẫn còn mới mẻ khó quên, có lẽ độc thủ phía sau màn lại muốn lặp lại câu chuyện giống việc tìm kiếm Kim Khư kia.

Dữu Khánh: "Nếu như thật sự là độc thủ phía sau màn kia, vậy thì với tình trạng trước mắt chưa hẳn là chuyện xấu, chúng ta sẽ càng thêm an toàn… Nhưng hẳn là không phải, nếu phải, độc thủ phía sau màn sẽ hi vọng chúng ta nhanh chóng hết sức tìm được, mà không phải ngáng chân ngăn cản chúng ta."

Dứt lời hắn hất hất cằm về phía chiếc cổng đối diện, "Lão Thất, ngươi không phải muốn đi vào tiêu tiền như nước khoái hoạt một lần sao? Hôm nay sẽ thành toàn cho ngươi một lần."

Ánh mắt Nam Trúc lập tức sáng lên, "Ngươi mời khách?" Sau đó lập tức giống như tỉnh ngộ vậy, xùy một tiếng, "Đùa gì vậy chứ, chỉ với chút tiến đó trên người ngươi, tiến vào đó còn chưa đủ cho người ta nhét kẽ răng. Được rồi, ngồi bên đường nghèo hèn thì nghèo hèn một chút đi, cũng còn tốt hơn so với vào đó mà móc không ra tiền, mất mặt."

Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào cánh cổng phía đối diện, lạnh lùng nói: "Ta không mời khách, có người mời khách, tên địa đầu xà kia vẫn ở bên trong, hoàn toàn chưa từng rời đi."

Hai vị sư huynh đột nhiên nhìn chằm chằm vào hắn, Nam Trúc: "Làm sao ngươi biết?"

Dữu Khánh: "Bởi vì ta thông minh hơn các ngươi, ta biết phán đoán, nếu không thì vì sao phải truyền chức vị Chưởng môn cho ta chứ?" Dứt lời hắn liền đứng dậy bước đi, "Thực không dám giấu giếm, lúc trước ta lại thiếu nợ Thanh Nha hai nghìn vạn, không quan tâm thiếu nợ nhiều thêm chút. Đồ chó, vậy mà lại co mình ở trong đó đùa giỡn ta nửa ngày, tiến vào cứ thoải mái vui chơi đi, hôm nay chúng ta cũng mở mắt nhìn việc đời!"

Lại thiếu nợ hai nghìn vạn? Hai người Nam, Mục giật nảy mình, nhưng rồi rất nhanh liều hiểu ra gì đó, nhanh chóng đứng dậy đuổi theo.

Cổng vào Kinh Hồng điện vừa mới đưa tiễn đi mấy chiếc xe ngựa, người trông cửa nhìn thấy sư huynh đệ ba người lại đi tới, một người nhanh chóng quay lại gọi một tiếng, gọi vị Hoàng quản sự kia quay ra lại.

Dữu Khánh cũng không quản y là Hoàng quản sự hay là Lý quản sự, ngay mặt cất tiếng hét to oán trách, "Tránh ra!"

Hoàng quản sự ngăn cản lại, liên tục thở dài nói: "Ngài, Thanh gia thật sự còn chưa có trở về."

Dữu Khánh: "Bên ngoài vắng vẻ lạnh lẽo, ngồi khó chịu, ta muốn đi vào tiêu tiền tìm vui cũng không được sao?"

"…" Hoàng quản sự nghẹn lời, hai tên trông cửa cũng ngây ngẩn sững sờ.

Nhưng Hoàng quản sự rất nhanh lại cười bồi, nói: "Ngài a, thật, ta không lừa gạt ngài, Thanh gia thật sự chưa trở về, ngài đừng làm khó chúng ta nữa."

"Làm khó?" Dữu Khánh nhíu mày, đột nhiên một quyền nhằm thẳng vào mặt đối phương.

Bộp! Ôi một tiếng, Hoàng quản sự trở tay không kịp, bị nện một cú nổ đom đóm mắt, lảo đảo lui về phía sau.

"Đánh hắn." Dữu Khánh hét lên một tiếng, rồi lập tức tiến lên tiếp tục đấm đá.

Hai người Nam, Mục thoáng sửng sốt một chút, sau đó cũng xông tới, sư huynh đệ ba người liên thủ quần ẩu, quyền đấm cước đá, ngay cả hai gã trông cửa tới khuyên can cũng bị đánh nằm cuộn mình trên đất.

Những kẻ trông cửa tiếp đón, chiêu đãi khách nhân xem như khôn khéo, nhưng thực lực đánh nhau quả thực không được tốt lắm, có chút ngoài dự liệu của Dữu Khánh, hắn vốn còn định mượn cơ hội đánh nhau này để dỡ cổng Kinh Hồng điện, cuối cùng không thể đạt được như mong muốn.

Nhưng bên trong lại có rất nhiều hộ vệ giữ nhà đánh nhau lợi hại, tại cổng vào vừa xảy ra động tĩnh, lập tức soàn soạt lướt ra một số bóng người.

Những người này vừa muốn xông lên động thủ, lập tức có người hô lên: "Dừng tay!"

Là Bàng Thành Khâu khẩn cấp hiện thân, gã lắc mình rơi xuống tại cửa vào.

Dữu Khánh giương mắt nhìn, nhịn không được âm thầm cười nhạt, hắn đã biết bên trong này có người một mực nhìn chằm chằm vào mình, quả nhiên vừa mới gây chuyện liền lộ diện ra rồi, nhưng hắn vẫn là phất tay ra hiệu cho hai người Nam, Mục dừng tay.

Nhân thủ từ bên trong lao ra vội vàng đưa ba người bị thương rời đi.

Người qua người lại bên ngoài, cùng xe ngựa lui tới đều dừng lại xem náo nhiệt, đều rất kinh ngạc, vậy mà lại có người dám gây sự ngay cổng vào Kinh Hồng điện?

Ánh mắt Bàng Thành Khâu đảo qua sư huynh đệ ba người, trầm giọng hỏi: "Các ngươi có phải đã tìm sai địa chỉ gây rối rồi hay không?"

Dữu Khánh: "Ta muốn đi vào tiêu tiền tìm vui, bọn họ lại ngăn cản không cho ta vào, nói là Thanh Nha không cho ta vào, ta nghĩ Thanh Nha làm sao có khả năng nói lời như vậy, dù sao thì Thanh Nha cũng không phải là người của Kinh Hồng điện, liền giúp Thanh gia giáo huấn bọn họ một chút."

Chương 518: Đạt được (1)

Vừa nghe giải thích như vậy, Bàng Thành Khâu cảm thấy rất không thể tin được, lập tức quay đầu lại nhìn về phía ba người bị đánh vừa mới được kéo ra, trách hỏi: "Các ngươi đã nói như vậy hả?"

Chân gần như đứng không vững, cần phải có người đỡ, Hoàng quản sự miệng mũi chảy đầy máu, nghe vậy liền hét lên, "Bàng gia, không có, tuyệt đối không có việc đó. Ta làm sao dám dựng chuyện cho Thanh gia. Hắn đang nói bậy."

Bàng Thành Khâu lập tức quay đầu lại, hung dự nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, sư huynh đệ ba người thì gần như đồng thời ngẩng đầu ưỡn ngực lên, bộ dạng ta không bị lép vế.

Kỳ thực trong lòng Nam Trúc đang âm thầm hắn, mắng thanh niên làm việc thực là bốc đồng, gã chưa từng nghĩ tới Dữu Khánh có thể trực tiếp động thủ ngay khi vừa đi tới, việc này giống như là muốn đi vào vui chơi giải trí sao?

Dữu Khánh cũng đã chỉ về phía Hoàng quản sự, hỏi: "Vậy ngươi nói xem, có phải ta đã nói là ta muốn vào tiêu tiền để vui chơi hay không?"

Trong tiềm thức cảm thấy lời hỏi này có gài bẫy, Hoàng quản sự do dự một chút.

Dữu Khánh dồn ép, hỏi tiếp, "Có phải ngươi đã ngăn cản ta lại hay không? Ngươi chắc chắn ngươi không có lấy Thanh Nha ra để ngăn cản ta chứ?"

Càng ngày càng có nhiều người tụ tập ngoài cổng đứng xem náo nhiệt, bọn họ ngạc nhiên không biết người này là ai, dám mở miệng ngậm miệng gọi thẳng họ tên của Thanh Nha.

Thấy có nhiều người theo dõi sự việc, sống lưng Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết càng ưỡn thẳng lên hơn, bộ dạng không sợ cường quyền.

Bàng Thành Khâu nghe hắn nói vậy thì lòng tin đối với người bên mình giảm đi, ánh mắt gã quay sang nhìn chăm chú vào hai người trông cửa khác, rất rõ ràng là muốn xác minh thông tin, nếu thực sự giống như lời vị Thám Hoa lang này nói, dám lấy Thanh gia ra để làm cớ, vậy thì đúng là phải lập lại quy củ rồi.

Hoàng quản sự nhanh chóng giải thích: "Bàng gia, ta không có lấy Thanh gia ra để ngăn cản, ta chỉ là nghĩ lầm hắn lại tới tìm kiếm Thanh gia, nói là không có ở đây mà thôi."

Dữu Khánh lập tức vung tay chỉ tới hai người kia, "Tới đây, hai người các ngươi làm chứng, tới đây nói xem, nói lại kỹ càng từ đầu đến cuối những gì chúng ta đã đối thoại khi chúng ta vừa tới cho Bàng gia của các ngươi nghe. Nếu các ngươi dám nói dối, lão tử cũng không phải là bùn đất, cho dù máu tươi chảy ba thước đất cũng phải tranh luận cho rõ ràng!"

Dứt lời, keng một tiếng rút kiếm cầm trong tay, chỉ xéo xuống mặt đất.

Thực sự tức giận rồi sao? Hai người Nam, Mục có phần bị hắn hù dọa giật mình, trong lòng có chút do dự, nhưng vẫn đồng thời cùng nhau rút kiếm ra.

Chưa nói tới việc ai đúng ai sai, động tác rút kiếm có phần chọc giận Bàng Thành Khâu, gã chỉ tới kiếm trong tay ba người, "Ngươi có ý gì, cố tình đến đây kiếm chuyện phải không?"

Dữu Khánh chỉ chỉ phía sau, "Ngoài cổng có rất nhiều người đang theo dõi, nếu như ngươi cứ nhất định muốn đổ cho chúng ta kiếm chuyện, vậy thì chúng ta cũng không còn cách nào, cứ coi như chúng ta kiếm chuyện là được. Muốn động thủ cứ việc phóng ngựa tới đây, nếu như chúng ta lui một bước, chính là đàn bà."

Lời nói này lập tức khiến cho Bàng Thành Khâu thẹn quá hóa giận, nhưng mà gã dù sao cũng là người biết rõ một chút chi tiết, sau khi thật sự bị ép buộc đến tình trạng này, chính gã mới nhận ra rằng, mình đúng là không dám chưa làm rõ sự việc liền phất tay hạ lệnh cho người của Kinh Hồng điện đi đánh ba tên gia hỏa này. Nếu thực sự lại xảy ra chuyện gì đó thì gã cũng không giữ nổi.

Dữu Khánh cứ như vậy thờ ơ lạnh nhạt đứng nhìn, càng xem càng hiểu rõ, có thể nói là không ngoài dự liệu.

Trong khi Bàng Thành Khâu còn đang có phần không biết phải làm thế nào, Cổ Thanh Chiếu nghe tin vội vã chạy tới tránh ở một bên lặng lẽ theo dõi cuối cùng đành phải hiện thân, "Một đám người

chen chúc tại cổng ngăn cản không cho khách ra vào, xảy ra chuyện gì vậy?"

Một hàng người chặn ngang phía bên trong nghe tiếng lập tức nhanh chóng nhường đường, Bàng Thành Khâu cũng nghiêng người tránh sang một bên, chắp tay hành lễ, cũng có thể nói là thở phào nhẹ nhõm, nếu không gã thực sự không biết phải nên kết thúc như thế nào, vấn đề là Thanh Nha không nói gì, gã cũng không dám động tới nhóm người Dữu Khánh.

Mặc dù gã không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng đi theo Thanh Nha đã lâu như vậy, có một số việc cũng có thể cảm nhận được, tại trên thân mấy người này, Thanh gia giống như là có tính toán gì đó.

"Là các ngươi a, ui, có việc gì rồi, tại sao còn vung đao múa kiếm chứ?"

Cổ Thanh Chiếu làm ra vẻ ngạc nhiên.

Nhìn thấy một trong những chính chủ đã đi ra, mũi kiếm chỉ xéo khiêu khích trong tay Dữu Khánh thả lỏng ra, chống xuống mặt đất, "Lão bản nương, Kinh Hồng điện này của ngươi thật đúng là không dễ vào a, ta muốn đi vào vung tay tiêu tiền, các ngươi ngăn cản không cho tiến vào thì thôi nha, vậy mà còn muốn ỷ thế hiếp người, là có ý gì, là chê tiền của chúng ta thối, hay là sợ chúng ta không có tiền a, cho rằng chúng ta dễ bắt nạt phải không?"

Cổ Thanh Chiếu lập tức cười khanh khách, đáp: "Làm sao có khả năng từ chối khách, nhất định là hiểu lầm, tuy rằng Kinh Hồng điện quả thực không phải người nào cũng có thể tiến vào, nhưng mà Dữu huynh đệ đương nhiên là ngoại lệ nha, cũng đừng đứng ở cổng nữa, có lời gì muốn nói đi vào tìm một nơi ngồi chơi chậm rãi nói a."

Bà ta không muốn bị nhiều người như vậy đứng chặn kín tại cổng vào để xem náo nhiệt, và chuyện với Dữu Khánh cũng không nên thảo luận ngay tại trước công chúng, trước tiên kéo sư huynh đệ ba người vào trong rồi nói tiếp.

Về phần những người phía dưới bị đánh, bà ta làm như không nhìn thấy.

Làm nghề này của bà ta, có rất nhiều lúc phải mở một con mắt nhắm một con mắt là chuyện bình thường, có khi khách động tay động chân táy máy trên người bà ta, hoặc không vui thì cho cô nương nơi này một cú tát, hoặc đám người phục vụ có điểm nào đó khiến khách không hài lòng mà bị khách đánh cho một trận, chuyện nào có thể dàn xếp ổn thỏa thì đều sẽ tận lực nhường nhịn ba phần, chỉ cần không phải quá đáng, bọn họ cơ bản cũng sẽ không quá mức nghiêm túc với khách, bởi vì nơi này vốn chính là nơi để tới tìm vui.

Quan trọng là, khách tới nơi này đa số đều có lai lịch không tầm thường.

Thay đổi người trông cổng mới, tăng thêm một vài bảo vệ, bắt đầu xua đuổi đám người chặn trước cổng xem náo nhiệt đi.

Bàng Thành Khâu nhìn chằm chằm vào ba người bị đánh, nói với mấy người bên cạnh: "Không ai có thể lừa gạt, tách ba người bọn họ ra, thẩm vấn từng người một, tìm hiểu xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra lúc nãy."

Cho thấy rằng quyết định không cho ba người bị đánh có cơ hội thông cung với nhau, sự tình trở thành như vậy, gã cũng muốn biết rõ ràng sự việc để tiện trở về báo cáo kết quả cho Thanh Nha.

Chương 519: Đạt được (2)

Bội kiếm đã trở vào bao, ba sư huynh đệ bước đi giữa cảnh đêm hoa lệ nơi sáng nơi tối, Cổ Thanh Chiếu nghĩ đến thân phận thực sự của Dữu Khánh, nhịn không được cất tiếng cười trộm, nói: "Thám Hoa lang, hành động vừa rồi rất không văn nhã nha."

Dữu Khánh: "Lão bản nương, ngươi có thể nói ta đã làm sai, nhưng nếu nói ta rất không văn nhã thì có phần kéo hơi xa rồi. Ngươi nói xem, nơi này là nơi để khoe khoang văn nhã sao?"

Cổ Thanh Chiếu nâng chiếc quạt tròn che miệng cười, cười có vẻ hơi lúng túng.

Việc càng sỉ nhục văn nhã hơn ở ngay sau đó, đi vào trong một căn phòng xa hoa trang nhã, mấy người vừa mới ngồi xuống liền có người phục vụ theo thường lệ bước vào hỏi thăm xem có cần cô nương phục vụ hay không.

Dữu Khánh lập tức quay đầu lại hỏi hai vị sư huynh, "Một người cần bao nhiêu người mới phù hợp?"

Đang ngồi nghiêm trang ở bên cạnh, Nam Trúc tức thì há miệng ra, cười hắc hắc trả lời: "Một người hai nàng là được rồi."

Mục Ngạo Thiết thì thể hiện ra vẻ mặt khinh thường, sự kiêu ngạo bình thường kia lại được bộ lộ ra ngoài.

Dữu Khánh ngạc nhiên kêu lên: "Một người hai nàng làm sao đủ được chứ? Gọi cho mỗi người chúng ta mười cô nương đi, phải là những cô nương xinh đẹp nhất Kinh Hồng điện các ngươi nha."

Nam Trúc vừa nghe nói như vậy, ở bên cạnh cất tiếng cười hắc hắc không ngừng, không nói lời nào, cũng không phản đối.

Lúc này, Cổ Thanh Chiếu đã hoàn toàn nhận ra được, quả thực không phải là tới vui chơi, vậy thì bà ta không thể ngồi nhìn, nếu không, cho dù có gọi hết tất cả các cô nương đến đây, có nỗ lực hết sức hầu hạ như hoàng đế, thì bên này vẫn có thể tìm cớ để kiếm chuyện.

Bà ta nhấc chiếc quạt tròn trong tay phẩy một với người phục vụ, hất đầu ra hiệu một cái ánh mắt, người phục vụ hiểu ý, lập tức gọi người châm trà rót nước cùng nhau rời khỏi phòng.

Trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

Lúc này, Cổ Thanh Chiếu mới nghiêm chỉnh lên tiếng: "Thám Hoa lang, có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi."

Dữu Khánh làm bộ không hiểu, hỏi: "Chuyện gì? Tới đây không để vui chơi thì còn có thể có chuyện gì?"

Cổ Thanh Chiếu: "Ngươi nhiều lần đến đây tìm Thanh Nha, tất nhiên là có chuyện gì đó, Thanh Nha không có mặt, ngươi nói với ta cũng như nhau."

Dữu Khánh ra vẻ không quan tâm, thờ ơ hỏi: "Ngươi có thể làm chủ thay Thanh Nha?"

Cổ Thanh Chiếu: "Cũng phải xem là việc gì, có lẽ không cần phải qua Thanh Nha, xem tại mặt mũi của đại tài tử đệ nhất thiên hạ có lẽ ta có thể làm cho ngươi, ít nhất nói ra thì ta có thể giúp ngươi chuyển lời cho Thanh Nha, không phải sao?"

Lời đã nói đến nước này, người ta thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ, Dữu Khánh cũng không giả bộ nữa, "Muốn nhờ cậy Thanh gia tra xét giúp ta một người."

Ở trên lầu các, Thanh Nha vẫn cố định một chân nằm ở trên ghế, y nghe Bàng Thành Khâu bẩm báo lại sự việc xảy ra lúc trước.

Sau khi nghe xong, Thanh Nha cất tiếng cười nhạt, "Nói đến cùng, vẫn là muốn thay đổi biện pháp để gặp ta."

Từ lời nói và giọng điệu của y đã tỏ rõ ý ta không thèm gặp.

Bàng Thành Khâu: "Thanh gia, thiếu một chút ta đã bị hắn làm cho phát điên, hắn thực quá kiêu ngạo, thật sự cho rằng mình là Thám Hoa lang thì có thể hoành hành không cố kỵ gì hay sao? Thật sự muốn bắt hắn lại trừng trị hắn một trận a."

Thanh Nha: "Người ta đúng là một đường rất hung hăng đi tới này, tại kinh thành vứt quan bỏ đi, dám không cho Hoàng đế lão nhi thể diện, còn cùng với Thiên Lưu sơn, Đại Nghiệp ty và Ty Nam phủ đồng thời xông qua Tiểu Vân gian, ngay cả Giao nhân Hải tộc cũng dám giết, cửa hàng Chu Hiên cũng bị đập phá, Vương Tuyết Đường là họ hàng thân thích của Địa mẫu, hắn cũng giết không tha, còn có chuyện gì tên Thám Hoa chó chết đó không dám làm sao? Tên Thám Hoa chết tiệt đó thường xuyên chơi những trò lỗ mạng, chẳng thèm đếm xỉa đến gì, xem mạng nhỏ như tờ giấy nhóm lửa. Hắn có thể xem trọng chiếc cổng vào Kinh Hồng điện mới là chuyện lạ."

Sau khi lầm bầm mắng mỏ một hồi xong, y bỗng nhiên phát hiện thấy mình vậy mà đã trút ra được nỗi ấm ức buồn phiền tích tụ đã lâu trong lòng, và cũng phát hiện thấy tự mình đã khai sáng cho chính mình.

Sau khi nghe xong, Bàng Thành Khâu suy nghĩ thấy cũng đúng, phát hiện những gì mình đã làm chẳng là gì so với những việc, những người mà vị Thám Hoa lang kia đã làm, đã trải qua, đã đụng phải, tâm tình gã lập tức trở lại bình thường, tuy vậy gã vẫn nhịn không được cất tiếng thở dài, "Hắn nào phải là Thám Hoa lang gì chứ, rõ ràng là một tên vô lại."

Thanh Nha bóc một củ đậu phộng nhét vào trong miệng, chậm rãi thưởng thức, "Không phải từ lâu người ta đã tuyên bố bỏ văn theo võ sao, nhìn cái đức tính không biết xấu hổ đó, hắn đúng là có thể lăn lộn được và giới giang hồ này…"

Rồi dường như nghĩ tới điều gì đó, y quay đầu lại, dặn dò: "Ngươi đừng có đứng đây nữa, đi chú ý xem tình hình của lão bản nương và ba tên chết tiệt kia như htế nào."

"Được, ta đi đây."

"Ngoài ra, nói phía dưới chuẩn bị sẵn xe ngựa cho ta, một khi phát hiện thấy ba tên chết tiệt kia đi tới, chúng ta sẽ lập tức rời đi."

Bàng Thành Khâu nghẹn họng, thậm chí có phần kinh ngạc không hiểu, không gặp thì không gặp, đến mức phải lén lút tránh né như vậy sao?

Trong lòng có nghi vấn, nhưng ngoài miệng vẫn là đáp lời đồng ý, xoay người đi thi hành, nhưng chỉ vừa mới đi xuống lầu liền gặp được Cổ Thanh Chiếu đi đến đây, song phương hơi chút trao đổi, sau đó Cổ Thanh Chiếu đi lên lầu.

Vừa nhìn thấy Thanh Nha, Cổ Thanh Chiếu liền nhịn không được cười, "Đã tống người đi rồi, không cần lo lắng nữa… Vậy mà còn bảo người chuẩn bị xe ngựa, đáng phải làm như vậy sao, gặp mặt một lần cũng không chết được."

"Gặp hắn con chim á!" Thanh Nha bĩu môi mắng một câu, chỉ chỉ cái chân gãy của mình, "Hung thủ sát nhân thì vui vẻ, khỏe mạnh rồi, ta chỉ là một người đi ngang qua lại trở thành như vậy, để người ta nhìn ta như thế nào, khiến người ta nghĩ về ta như thế nào? Tại Ảo Vọng, ta dù sao cũng là nhân vật có số có má, ta không cần thể diện sao sao?"

"Ha hả…"

Cổ Thanh Chiếu tức thì cất tiếng cười vui vẻ, cười run cả người, một lúc lâu sau, trước phản ứng xấu hổ của đối phương, bà ta mới nín cười được, giang tay nói: "Nhưng thật đúng là cả ba người đều đã khỏi hẳn rồi. Kinh mạch của vị Thám Hoa lang kia vậy mà có thể khôi phục lại chỉ trong hai ba ngày ngắn ngủi. Y thuật của Minh tự quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng của chúng ta."

Về việc này, Thanh Nha đã biết được từ Bàng Thành Khâu, y có ước ao cũng vô dụng, Minh tự cũng sẽ không cho địa đầu xà y đây mặt mũi, đừng nói là cầu chữ trị, e rằng ngay cả cổng còn không thể bước vào được, y thà rằng chậm rãi khôi phục, cũng làm biếng đi đến đó tự rước lấy nhục.

Hiện tại, điều y chủ yếu quan tâm chính là mục đích đến đây, "Tên Thám Hoa chó chết kia chạy đến đây muốn làm cái quái gì vậy?"

Cổ Thanh Chiếu chậm rãi thu liễm nét tươi cười, trầm ngâm nói: "Nhờ ngươi hỗ trợ tìm kiếm một người, hoặc nói là tra xét một người."

Thanh Nha nghi vấn: "Muội muội trên tờ thông báo tìm người thân kia sao?"

Cổ Thanh Chiếu lắc đầu: "Không phải, có một cửa hàng bán nguyên liệu làm thuốc tên là 'Linh Tê trai'. Hắn muốn biết có phải phía sau cửa hàng đó còn có một ông chủ hay không. Hắn muốn biết tình hình của ông chủ này và cũng muốn tìm được người đó."

"Linh Tê trai?" Thanh Nha sửng sốt.

Với sự hiểu biết của mình với y, Cổ Thanh Chiếu đã nghe ra được ẩn ý trong lời hỏi, "Thế nào, không lẽ ngươi biết?"

Thanh Nha khẽ gật đầu, nghi hoặc nói: "Một cái cửa hàng nằm trong xó xỉnh không chút thu hút. Hắn tìm ông chủ của cửa hàng này để làm gì chứ?"

Cổ Thanh Chiếu cảm thấy không thích hợp, "Ảo Vọng có vô số cửa hàng, một cái cửa hàng khuất trong xó xỉnh, làm sao ngươi sẽ nhớ được nó chứ, có điểm nào không tầm thường hay sao?"

Thanh Nha: "Cái cửa hàng này tuy rằng không nổi bật, nhưng cũng không đơn giản, là một cửa hàng ít có tại Ảo Vọng đã trải qua nghìn năm."

Chương 520: Phật quang (1)

Cửa hàng đã trải qua nghìn năm, Cổ Thanh Chiếu tự nhiên biết được tồn tại ở Ảo Vọng khó khăn như thế nào, qua năm tháng dài dằng dặc biết bao nhiêu là chuyện vô thường, cảnh vật còn người không càng là tình trạng bình thường của những cửa hàng tại Ảo Vọng, cửa hàng thay đổi luân chuyển, những chủ cửa hàng có thể duy trì được ba trăm năm đã là không dễ, chỉ có một số ít, huống chi là nghìn năm.

Những cửa hàng thuộc số ít đó đa số đều là thế gia, hoặc là một số đại phái truyền thừa chân chính có nền tảng chắc chắn tại Tu Hành giới.

Nghĩ tới điểm này, Cổ Thanh Chiếu đương nhiên muốn hỏi, "Cửa hàng Linh Tê trai đó là cửa hàng của thế gia hay là đại phái truyền thừa nào sao?"

Thanh Nha lắc đầu: "Hẳn là không phải, nếu là phải, với truyền thừa có số có má, tên Thám Hoa chó chết kia còn cần phải tìm ta nhờ hỗ trợ thăm dò sao?"

Cổ Thanh Chiếu cảm thấy ngạc nhiên, "Phía sau không có truyền thừa, một cửa hàng không có gì nổi bật làm sao có khả năng tồn tại lâu như vậy?"

Thanh Nha: "Ta cũng không biết rõ tình huống cụ thể như thế nào, tên Thám Hoa chết tiệt kia tại sao lại đúng lúc tra xét đến cái cửa hàng này chứ?"

Cổ Thanh Chiếu càng thêm kinh ngạc, "Ngay cả ngươi cũng không biết tình huống sao? Sao có thể như vậy chứ? Nếu như ngươi cảm thấy cửa hàng đó có gì đó không bình thường, ngươi có thể nhịn đến bây giờ không đi tra xét nền tảng của nó sao?"

Thanh Nha cầm hạt đậu phộng vừa bóc ra chậm rãi thả vào trong miệng, dùng một bên hàm răng nhai nuốt, cũng nằm xuống lại, "Can nương không cho ta đụng tới nó."

“Can nương? Không để cho ngươi đụng tới sao? Có ý gì chứ?”

“Năm đó, khi ta mới bắt tay vào lo công việc, Can nương sợ ta đụng chạm lung tung đến một số người, nên đã dặn dò một ít chuyện, trong đó thì có một số cửa hàng niên đại xa xưa vẫn duy trì liên tục cho đến bây giờ. Can nương đã nhắc nhở rồi, những cửa hàng đó có thể truyền thừa nghìn năm, phía sau tất nhiên có nguyên do, là ta không trêu chọc nổi, xảy ra chuyện thì ngay cả Can nương cũng chưa hẳn có thể bảo vệ được ta.

Trong số những cửa hàng Can nương liệt kê ra đó thì có Linh Tê trai này.

Ta mặc dù không dám đụng vào, nhưng cũng không nhịn được tò mò, từng âm thầm quan sát Linh Tê trai, thậm chí còn âm thầm quan sát trong một quãng thời gian dài, nhưng cũng không có nhận thấy được bất kỳ dị thường gì, chỉ phát hiện được Linh Tê trai này nhìn như nằm ở trong góc hẻo lánh, buôn bán ế ẩm, thực ra việc kinh doanh vẫn khá tốt, đa số là các đơn hàng với những khách hàng quen tích lũy được qua nhiều năm làm ăn uy tín, trong số đó còn có không ít đơn hàng ổn định giao hàng thường xuyên theo định kỳ mà thậm chí không nhìn thấy cả khách hàng, nhưng đường đi của hàng hóa vẫn rõ ràng.

Sau khi quan sát, thực ra lúc đó ta cũng có sự nghi vấn giống như tên Thám Hoa chó chết này vậy, chỉ biết phía sau Linh Tê trai có ông chủ khác, nhưng lại không biết ông chủ đó rốt cuộc là người nào, những người sát vách cũng không có ai từng nhìn thấy. Ông chủ phía sau rất thần bí, ta cũng muốn biết rõ đó là ai, nhưng bởi lúc trước Can nương đã dặn dò, cho nên ta cũng không dám điều tra sâu hơn.”

Cổ Thanh Chiếu nhíu mày, “Thì ra là thế, không biết vị Thám Hoa lang này vì sao lại muốn theo dõi ông chủ thần bí của cửa hàng kia?”

“Quỷ mới biết rõ hắn muốn làm gì, nói chung, chuyện mà hắn rước tới luôn luôn khiến người ta khó lòng đề phòng, tìm tới cửa cũng không phải là chuyện gì tốt.”

“Vậy phải làm sao bây giờ, ngươi có điều tra hay không? Ta nên giải thích với hắn như thế nào? Đã hẹn là trong vòng ba ngày sẽ trả lời cho hắn.”

Thanh Nha chậm rãi nuốt đậu phộng trong miệng xuống, trở nên trầm mặc và do dự. Theo bản năng, y chính là muốn từ chối, sợ mình lại bị Dữu Khánh liên lụy, nhưng đồng thời y cũng cảm thấy tò mò, rất muốn biết Dữu Khánh định làm gì, bản thân cũng muốn biết rõ bối cảnh của Linh Tê trai.

Sau khi suy nghĩ một lúc, y chậm rãi nói: "Nếu là Can nương đã có dặn dò, vậy thì hỏi xem ý của Can nương đi."

Nhìn nhìn cái chân gãy của mình, "Chân cẳng ta bất tiện, ngươi đi một chuyến đi."

Cổ Thanh Chiếu quay đầu lại nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, gật đầu đứng dậy.

Bà ta nói đi là đi, đi xuống lầu liền trực tiếp gọi người chuẩn bị một chiếc xe ngựa không phô trương, chui vào bên trong xe, lặng yên rời khỏi Kinh Hồng điện…

Trăng sao xoay chuyển, khoảng chừng hơn một canh giờ sau, chiếc xe ngựa kia lại quay trở về, rèm xe được vén lên, Cổ Thanh Chiếu chui ra khỏi xe ngựa, mơ hồ nghe thấy âm thanh đàn ca múa hát còn chưa tan cuộc, đi băng qua dãy hành lang thỉnh thoảng gấp gấp khúc khúc, lần nữa leo lên trên lầu các gặp mặt Thanh Nha.

Vẫn bóc đậu phộng ăn, Thanh Nha ngước mắt hỏi, "Thế nào?"

Tại bên cạnh ghế y nằm, rải một đống vỏ đậu phộng, một ngày không biết ăn hết bao nhiêu là đậu phộng.

Cổ Thanh Chiếu ngồi xuống bên cạnh y, lắc đầu, "Can nương nói, bảo ngươi đừng đụng tới thì không nên đi đụng, không cần biết rõ thì không nên suy nghĩ nhiều, chừa lại cho mình một chút đường sống."

Thanh Nha nghe vậy thì khẽ thở dài, ít nhiều cũng có phần thất vọng, y rất hiếu kỳ không biết có chuyện gì với Linh Tê trai kia, vốn tưởng rằng có thể lấy tên Thám Hoa chó chết đó làm cớ để điều tra từ đầu một lần, không nghĩ tới vẫn là bị từ chối, chỉ có thể khẽ gật đầu nói: "Hiểu rồi, vậy thì ngươi cũng chỉ có thể trả lời cho tên Thám Hoa chết tiệt kia như vậy. Chỉ sợ tên kia không hài lòng. Chỉ mong hắn không lấy được thông tin mình mong muốn thì đừng có tiếp tục chạy tới đây kiếm chuyện."

Cổ Thanh Chiếu: "Đại khái sẽ không đâu."

Thanh Nha xùy một tiếng, nói: "Ta chỉ mới gặp hắn mấy lần, hắn đã làm như là rất quen thuộc với ta, với tính cách trời ơi của hắn, ngươi cho rằng hắn sẽ khách khí sao? Chỉ sợ hắn cảm thấy mình là tài tử đệ nhất thiên hạ, cảm thấy qua lại với ta chính là đã cho ta mặt mũi. Mẹ nó, là thứ gì chứ!"

Cổ Thanh Chiếu: "Ta cũng lo lắng việc này. Can nương nói không cần phải lo lắng, nói rằng lần này hắn không có thời gian tính toàn việc này, nói là sắp tới đây hắn sẽ một chuyến chỗ sâu trong Minh Hải, nói đó là cơ hội tốt để cho ngươi hạ thủ."

Thanh Nha kinh ngạc, "Ngay cả việc hắn sắp đi đâu, Can nương cũng biết rõ sao?"

Cổ Thanh Chiếu hơi nhún vai, "Có gì phải kỳ quái chứ, nếu như Can nương đã nói như vậy, vậy thì hẳn là không sai."

Thanh Nha im lặng gật đầu, thể hiện đồng ý, rồi cất lời dò hỏi: "Bảo ta đi Minh Hải hạ thủ sao?"

Cổ Thanh Chiếu: "Ngươi đã quên lời Can nương dặn dò rồi. Nếu muốn đích thân ngươi hạ thủ thì càon cần phải chờ tới bây giờ sao? Vẫn theo cách cũ, không phải ngươi nói vị thiếu Các chủ Xích Lan các sắp tới đây sao? Nếu ngươi đã có thể xúi giục hắn tới Ảo Vọng, tiếp tục xúi giục hắn đến Kinh Hồng điện tìm ngươi, hẳn là không khó đi?"

"Dụ người tới thì đơn giản, ý của Can nương là để cho vị thiếu Các chủ đó đi vào chỗ sâu trong Minh Hải rồi động thủ sao?"

"Chính là như vậy. Đã đến chỗ sâu trong Minh Hải, vị thiếu Các chủ đó liền có thể động thủ mà không phải kiêng nể gì cả. Tại nơi đây hắn ít nhiều cũng phải kiềm chế một chút, không có khả năng hoàn toàn bỏ qua quy củ của Thiên Lưu sơn và Ảo Vọng."

"Việc này sợ rằng không dễ làm nha, tên Thám Hoa chó đó có mối quan hệ với Minh tự, ngươi cũng đã nhìn thấy rồi. Có được quan hệ với Minh tự, tự nhiên là có được quan hệ với Hải tộc, có Hải tộc hỗ trợ, muốn xử lý được tên Thám Hoa chó chết đó ngay tại trong Minh Hải gần như là chuyện không thể. Ta sợ rằng ta đi cũng không có cách nào thoát ra được Minh Hải, đoán chừng Long Hành Vân cũng không dám mạo hiểm như vậy."

"Cho nên trước tiên ngươi phải dẫn hắn đến Minh tự một chuyến, trước tiên tranh thủ được Minh tự ủng hộ."

Thanh Nha lập tức sửng sốt, "Tranh thủ để được Minh tự ủng hộ? Làm sao có thể như vậy, trước đây ta cũng không phải chưa từng đi gõ cửa Minh tự, ngay cả cổng Minh tự ta còn không thể nào đi vào được, càng không có khả năng thuyết phục Minh tự ủng hộ chúng ta đi xử lý tên Thám Hoa chó chết đó."

"Cho nên mới nói ngươi cần dẫn vị thiếu Các chủ kia đi, có hắn đến đó, ngươi tự nhiên có thể đi vào, tự nhiên có thể thuyết phục được Minh tự."

"Điều đó là không thể nào nha? Tại phía bên Thiên Lưu sơn, Xích Lan các còn có chút liên hệ, nhưng Minh tự chỉ sợ chưa chắc đã để vào mắt, cũng không phải là chưa chắc, mà khẳng định sẽ không. Tại trong mắt Minh tự, Long Hành Vân tính là thứ gì chứ? Minh tự không đáng cho Long Hành Vân mặt mũi."

Cổ Thanh Chiếu than thở: "Ta cũng cảm thấy quái lạ, cảm thấy không có khả năng này, nhưng nếu Can nương đã nói có thể được,

vậy thì chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì. Nếu Can nương đã nói như vậy rồi, không quản có được hay không, ngươi cũng phải nỗ lực thử xem."

Thanh Nha nhíu mày, cuối cùng cũng chỉ có thể yên lặng gật đầu…

Chương 521: Phật quang (2)

Khi bầu trời bắt đầu hửng sáng thì tại bên trong cửa cổ tầng cao nhất Bạch cốt tháp của Minh tự đột nhiên tỏa ra ánh sáng trắng nhu hòa, ánh sáng không quá mạnh, cũng không chiếu rọi bao xa, ấm áp dịu nhẹ.

Sáng sớm, Trường Không đang làm vệ sinh cá nhân, chuẩn bị cho buổi tập sớm, chợt thấy trên đỉnh tháp có dị thường, thần sắc trở nên trang nghiêm, lẩm bẩm một tiếng, "Phật quang!"

Ngay lập tức, Trường Không ném chiếc khăn mặt trong tay xuống, cất bước nhanh chóng đi tới bên ngoài chính điện.

Gã vừa định đi vào thông báo, bên trong liền truyền ra giọng nói ôn hòa của sư phụ, "Ta đã biết rồi."

Theo sau đó, Minh tăng từ bên trong đại điện tối như mực bước chân trần đi ra, tay lần lần tràng hạt, đi tới dưới mái hiên, ông ta ngước mắt nhìn về phía ánh sáng nhu hòa trên đỉnh Bạch cốt tháp, chắp tay lễ kính rồi mới cất bước đi xuống bậc cấp, một đường chậm rãi đi đến.

Lúc này, Bạch Vân cũng từ hậu viện chạy tới, nhìn thấy vậy thì tránh tại một bên dưới bậc cấp, đứng song song với Trường Không cùng chắp tay lễ kính, đối diện với Bạch cốt tháp miệng thì thầm lẩm bẩm, không có theo sư phụ cùng đi đến đó.

Cùng lúc đó, bên trong chính điện lại có hai thân ảnh mặc tăng bào trắng tinh đi ra, chính là hai vị tăng nhân già râu dài trắng như tuyết vốn vẫn luôn luôn chỉ ngồi tham thiền, hai hòa thượng già cũng đến đứng dưới mái hiên hướng về phía Bạch cốt tháp chắp tay lễ kính, trong miệng lẩm bẩm đọc, tất cả đều có vẻ mặt thành kính.

Minh tăng đi vào bên trong tháp, bước lên bậc thang bạch cốt trong tháp, từng bước một dần dần đi lên, đi ngang qua cửa sổ thì có thể nhìn thấy được ánh đèn huy hoàng rực rỡ phía Ảo Vọng, hoặc nhìn thấy bầu trời bên ngoài cửa sổ lấp lánh ẩn hiện ánh sao, cũng có khi nhìn thấy phía chân trời ửng lên một màn trắng bạc, cứ như vậy một đường bước chậm theo cầu thang xoay quanh đi lên.

Khi sắp đi đến cầu thang trên đỉnh tháp, thân hình khoác áo cà sa màu đen với những đường kim tuyến ca-rô của ông ta chìm vào trong ánh sáng trắng nhu hòa từ trên cao chiếu xuống bao phủ, leo lên tới tầng cao nhất thì ngay cả bóng lưng cũng rơi vào trong ánh sáng trắng dịu nhẹ đó.

Ông ta vẫn chưa dừng bước, tiếp tục đi đến vị trí trung tâm của ánh sáng trắng nhu hòa, nơi sáng nhất. Tại vị trí trung tâm, nơi ánh sáng trắng dịu nhẹ tụ tập nhiều nhất mơ hồ có một cái bóng người do ánh sáng nhu hòa tụ thành, căn bản không thấy rõ hình dáng, càng không phải nói muốn thấy rõ khuôn mặt.

Minh tăng đi tới trước mặt bóng dáng ánh sáng hình người, chậm rãi quỳ xuống đất, thành kính, chắp tay dập đầu mà bái…

Kể từ sau khi bị thương, sư huynh đệ ba người dành cả một ngày tĩnh dưỡng nghỉ ngơi, hồi phục, ánh nắng bên ngoài trong sáng rực rỡ, bên trong phòng, sư huynh đệ ba người cũng không tiếp tục nán lại được nữa, lại nhảy xuống lầu, đi về phía Bắc thị.

Về phần Tiểu Hắc, ba người cũng lười quan tâm tới, dù sao thì bọn hắn chăm lo cho nhóc con thì cũng chỉ biết ép nó luyện chữ mà thôi, Tiểu Hắc đương nhiên không thích đi cùng bọn họ, dứt khoát đi theo Hồ Vưu Lệ lang thang đầu đường cuối ngõ làm buôn bán.

Thật thoải mái khi không bị vướng bận bởi con nít, lúc này ba người lang thang trên đường phố, không cần biết có tiền hay không, cũng không quan tâm lúc trước gặp phải chuyện gì hay đã làm cái gì, tâm trạng của ba người hiện tại rất tốt, ít nhất thì cả thể xác và tâm thần đều tương đối thoải mái.

Đêm tối hôm đó mặc dù không tìm được Thanh Nha, nhưng cũng xem như từ trong miệng Cổ Thanh Chiếu biết được một số thông tin mà bọn họ muốn biết, Minh tự can thiệp vào, mối liên quan của bọn họ với vụ án liền được phủi sạch, Vương Tuyết Đường chết, khoản nợ của Địa mẫu không tính được lên đầu bọn hắn, trăm phần trăm chính là do trưởng lão Đồ Hưu Khôi của Già La Sơn giết chết.

Bởi vì có người của Ty Nam phủ tham dự thẩm vấn, cho nên chứng cứ vô cùng xác thực.

Về phần vì sao, Cổ Thanh Chiếu không giải thích rõ ràng, chỉ loáng thoáng nhắc nhở về việc Đại thánh bức tử đệ tử của Địa mẫu, sư huynh đệ ba người lập tức hiểu rõ rồi, đã biết được vì sao nhanh như vậy liền điều tra ra được Đồ Hưu Khôi là hung thủ.

Cho nên, vào lúc này sư huynh đệ ba người có thể nói là thoải mái lang thang dạo phố khắp Ảo Vọng.

Nhìn xem khung cảnh phồn hoa trên đường phố, Nam Trúc đột nhiên có cảm xúc khác, cất lời cảm khái, "Không làm chuyện đuối lý thật là tốt a!"

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhịn không được trừng mắt lườm gã, người trước hỏi: "Ngươi có thể đừng đánh rắm lung tung được không hả?"

Mục Ngạo Thiết cũng bồi một câu, "Chúng ta cũng không làm chuyện gì đuối lý."

Nam Trúc nhanh chóng nhìn nhìn xung quanh, cất tiếng cười gượng, nói: "Yên tâm đi, không có người nào nghe được, nghe được cũng

không hiểu."

Cứ vậy một đường đi dạo, bọn hắn lại đến Bắc thị, lại đi đến khu vực Lão Tỉnh khanh, đã quen đường, ba người lại vòng vòng đi đến ngõ hẻm, đứng trước cửa "Linh Tê trai".

Chương 522: Quý khách

Vừa nhìn vào trong cửa liền nhìn thấy con mèo trắng nằm trên quầy đã tỉnh lại rồi, đang ngồi ở đó, một đôi "Minh mâu đại nhãn" lẳng lặng nhìn chằm chằm vào ba người bên ngoài cửa.

Ba người lần lượt đi vào cửa, phát hiện thấy bên trong cửa hàng vẫn quạnh quẽ như trước, không có chút không khí buôn bán nào.

"Meo meo." Con mèo trắng nhẹ nhàng kêu lên.

Vì vậy, một cái đầu hiện lên sau quầy, là lão già mà ba người gặp qua lúc trước, lão ta ngồi dậy khỏi ghế nằm đặt phía sau, nhìn thấy là ba người bọn hắn, lão ta nhanh chóng đứng lên, "Ui, ba vị quý khách tới rồi."

Dữu Khánh tựa ở trước quầy hàng, nửa úp sấp trên quầy, "Chưởng quỹ, đã truyền lời cho ông chủ của ông chưa vậy?"

Nam Trúc đứng ở bên cạnh đưa tay vuốt ve con mèo, một tay vuốt ngược từ lưng lên đầu, một tay xoa xoa đầu, lại nâng nâng cằm, ngón tay còn móc móc khều khều dưới cổ mèo. Con méo trắng bị đùa nghịch quay đầu lại nhảy xuống quầy hàng rời đi.

Lão già còng lưng nghiêng đầu nhìn theo, sau đó ánh mắt quay trở lại trên người Dữu Khánh, cười khổ nói: "Đã truyền rồi, truyền rồi."

Ánh mắt Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng quay sang nhìn chăm chú vào Nam Trúc, giống như nhìn kẻ ngu ngốc vậy.

Dữu Khánh nghe lão ta nói vậy mới quay đầu lại, tiếp tục hỏi: "Ông chủ của các ngươi nói như thế nào?"

Lão già còng lưng: "Ông chủ bảo ta trước tiên cần xác nhận xem chi tiết trang trí chiếc nhẫn trên tay của ngài có phải thật sự giống y như đúc với biểu tượng của bỉ điếm không, sau đó mới sẽ quyết định có gặp ngày hay không." Nói xong, lão ra lấy từ dưới quầy ra một tờ giấy đặt ở trên quầy, hình vẽ trên giấy chính là biểu tượng của cửa hàng.

Vừa nghe nói như vậy, sư huynh đệ ba người đều vui mừng khó tả, cảm thấy hẳn là đã tìm được rồi.

Dữu Khánh nhìn hình vẽ trên giấy, tự mình so sánh trước một lần với trang trí trên chiếc nhẫn, sau đó tháo chiếc nhẫn xuống, đặt ở trên tờ giấy, đưa tay mời, "Chưởng quỹ, tự mình so sánh đi."

Lão già còng lưng trước tiên chắp tay bày tỏ xin lỗi vì đã làm phiền, sau đó mới cầm lấy chiếc nhẫn, đưa tới hình vẽ trên trang giấy, đặt sát với nhau so sánh một cách chậm rãi và cẩn thận, một lúc lâu sau mới gật gật đầu, cầm chiếc nhẫn đặt ở trên quầy hàng đẩy trả trở về.

Dữu Khánh cầm chiếc nhẫn lên thổi phù một cái, rồi xoay xoay đeo lại vào ngón tay, hỏi: "Bây giờ chúng ta đã có thể gặp mặt được chưa?"

Lão già còng lưng than thở: "Ông chủ sẽ không dễ dàng hiện thân gặp người, nhưng mà ông chủ đã nói rồi, nếu như trang trí trên nhẫn và biểu tượng cửa hàng thực sự giống nhau, vậy thì nói cho ngài biết địa chỉ của ông chủ."

Ánh mắt sư huynh đệ ba người sáng lên, Nam Trúc vội hỏi: "Địa chỉ ở đâu?"

Lão già còng lưng nhìn nhìn xem ý của Dữu Khánh, rồi mới chậm nói nói cho biết, "Tử Lan đảo."

"Tử Lan đảo?" Dữu Khánh không hiểu, hỏi: "Ở đâu?"

Lão già còng lưng có phần sửng sốt, dường như có vẻ hơi quái lạ, nhưng vẫn tỉ mỉ giải thích: "Một hòn đảo ở sâu trong Minh Hải, Giao nhân Hải tộc biết rõ nới đó."

Có lời này là đủ rồi, ba người đã biết làm sao để đến đó.

Nhưng Dữu Khánh vẫn hỏi tiếp: "Ông chủ của các ngươi ở nơi nào trên đảo, còn nữa, hình dáng như thế nào, tránh để gặp được nhưng lại bỏ qua."

Lão già còng lưng chỉ chỉ vào biểu tượng trên tờ giấy, "Ta cũng chưa từng tới đó. Nếu ông chủ bằng lòng lộ diện gặp ngài, ngài tự nhiên có thể gặp được, có thứ này để nhận biết, tự nhiên sẽ không bỏ qua. Tiểu lão nhi ta chỉ là một người làm việc trong cửa hàng, nhiều hơn nữa thì ta cũng không biết, cũng không có thể nói bậy cái gì."

Lời đã nói đến nước này, không cần phải ép buộc nữa, chỉ cần có được địa chỉ cũng đã đủ rồi.

Tại trước lúc sắp chia tay, Dữu Khánh hỏi: "Nếu có người đến hỏi ông, chúng ta hai lần tới đây làm gì, ông trả lời thế nào?"

Lão già: "Quý khách yên tâm, cho dù là vì ông chủ của chúng ta, ta cũng không thể nói lung tung, đương nhiên là tới đặt mua hàng, là lần thứ hai tới thúc giục giao hàng."

Dữu Khánh gật đầu tán thưởng.

Cùng với một lão già như thế này quả thực cũng không có gì nhiều để trò chuyện, sư huynh đệ ba người hơi chút khách sáo một hồi rồi cũng cáo từ rời đi.

Ba người vừa rời đi, con mèo kia lại từ phía sau đi ra, mạnh mẽ gồng mình tung người nhảy lên, trở lại trên mặt quầy, cùng với lão

già còng lưng nhìn theo bóng lưng ba người dần dần rời xa khỏi ngõ hẻm.

Bỗng nhiên, con mèo trắng nói ra tiếng người, là giọng nói của một người phụ nữ, "Tên béo, tay thật tiện!"

Lão già còng lưng nhớ tới cảnh tượng Nam Trúc động thủ sờ loạn Bạch miêu, tức thì rịn mồ hôi lạnh.

Bạch miêu lại nói: "Chuẩn bị di chuyển đi."

Lão già còng lưng khom người, "Vâng."

Đi tới đầu hẻm, sư huynh đệ ba người cảm thấy khả năng nhận biết bằng thị giác kém đi một chút, nhìn yêu khí, nhân khí trên thân những kẻ qua lại trên đường phố có phần mơ hồ, biết rõ dược hiệu đã lại sắp tan hết rồi, vì vậy bọn hắn lại lấy "Lam sắc yêu cơ" ra bôi lên mí mắt một chút màu lam nhạt, năng lực phân biệt bằng thị giác lại được khôi phục, chỉ cần thoáng nhìn liền biết kẻ đi qua chính là người hay là yêu.

Với thứ này, trừ khi là thực sự dùng không nổi, nếu không thì khi đi lại trong Tu Hành giới đều sẽ luôn luôn dùng tới.

Đương nhiên, khi tu vi đến Huyền cấp, và thi pháp thì cũng có thể dùng Pháp nhãn để nhận biết, nhưng mà nếu một mực tiêu hao pháp lực để không ngừng thi pháp thì cũng không phải chuyện gì hay, không bằng dùng một chút vật phẩm phụ trợ vừa thuận lợi vừa bớt việc.

Nam Trúc quay đầu lại nhìn cửa hàng ở cuối ngõ hẻm một cái, hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đến hòn đảo gì đó luôn sao?"

Dữu Khánh: "Chúng ta hoàn toàn không biết gì cả về ông chủ cửa hàng đó, Cổ Thanh Chiếu đã nói sẽ trả lời cho chúng ta trong vòng 3 ngày, nếu chúng ta có thể nắm giữ nhiều thêm một chút tình hình

rồi mới đi thì sẽ càng ổn thỏa hơn. Nhân tiện, chúng ta tìm hiểu thêm về tình hình trên hòn đảo kia xem như thế nào."

Nam Trúc gật đầu: "Ừm, đợi chờ nhiều thêm một ngày cũng không sao."

Bọn hắn cũng không dám thăm hỏi khắp nơi những thông tin có liên quan tới Tử Lan đảo, bởi vì chính bản thân bọn hắn cũng lo lắng có người đang nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của mình. Bọn hắn dự định sau khi trở về sẽ nhờ Hồ Vưu Lệ hỗ trợ hỏi thăm một chút. Đến chạng vạng tối, khi Hồ Vưu Lệ dẫn theo Tiểu Hắc trở về nhà, sư huynh đệ ba người mở lời hỏi, kết quả Hồ Vưu Lệ thì ra có biết một chút tình hình Tử Lan đảo.

Then chốt là Tử Lan đảo đó cũng không phải là nơi bí mật gì, đa số cư dân sống lâu năm tại Ảo Vọng đều có nghe nói về nó. Đó là một hải đảo mọc rất nhiều rất nhiều Tử Mao thảo, bình thường không có ai muốn đi đến hòn đảo đó, bởi vì Tử mao thảo là một loại cỏ ăn thịt người.

Hơn nữa, trên đảo còn có một con Bất Yêu quái tu vi thâm hậu chiếm đóng, mà tính cách của Bất Yêu quái đa số đều quái đản, không hòa đồng, cho nên ít có người sẵn lòng đi tới hòn đảo đó, nếu có đến đó thì cũng cẩn thận thu mình hành sự, tận lực tránh trêu chọc tới con Bất Yêu quái kia.

Nghe nói, cỏ ăn người trên đảo hình như chính là do Bất Yêu quái kia gieo trồng.

Vừa nghe nói là tình hình như thế, sư huynh đệ ba người hơi cảm thấy lúng túng, ông chủ của Linh Tê trai làm sao sẽ ở tại một nơi như vậy chứ?

Khi một chút ánh nắng hoàng hôn cuối cùng biến mất khỏi chân trời, sự náo nhiệt trong Kinh Hồng điện chỉ vừa mới bắt đầu.

Có vị khách quý tới, nhưng không chịu đến nơi oanh ca yến hót, thay vào đó gã ta chui vào một đình đài yên lặng, dựa vào lan can ngắm trăng, chiết phiến trong tay nhẹ nhàng lay động.

Gã ta môi hồng răng trắng, y phục trắng như tuyết, là một nam tử dễ nhìn, chỉ là nét mặt có khí chất tà mị, không phải ai khác, chính là con trai của Các chủ Xích Lan các, Long Hành Vân.

Có hai gã tùy tùng đứng bên cạnh, một kẻ chính là Thôi Du, là thủ hạ tâm phúc của Tần Quyết lúc sinh tiền, sau khi Tần Quyết chết, Thôi Du xem như dính hào quang của Tần Quyết, ôm được bắp đùi Long Hành Vân, coi như là Long Hành Vân niệm tình cũ của người anh em kết nghĩa lúc sinh thời.

Một kẻ khác thì là lão già tóc bạc tuổi tác đã lớn, đầu tóc bạc trắng rẽ giữa, choàng khăn tự nhiên, tuy rằng đã già nhưng vẫn có thể nhận ra được sự phong thái tuấn tú phóng khoáng của thời tuổi trẻ, lúc này trông vẫn khá tiêu sái, chỉ là trên miệng ngậm một cái tẩu thuốc ngắn không hợp với khí chất ông ta, thỉnh thoảng phun ra một ngụm khói thuốc, ngón tay cầm tẩu thuốc nhìn thon dài.

Ông ta tên là Ngân Sơn Hà, là một trong những hộ vệ thân tín của Các chủ Xích Lan các.

Ông ta xuất hiện tại nơi này, đều là bởi vì hành vi không nghe lời của Long Hành Vân lúc trước, dám lung tung xông vào Tiểu Vân gian, còn chạy đến U Giác Phụ đi gây sự, vì vậy lần xuất hành này, Các chủ Xích Lan các phái thêm một hộ vệ thân tín cùng đi theo, nói trắng ra chính là phái theo một người có thể quản được con trai của mình, tránh để gây ra chuyện gì đại phiền toái.

Thân ảnh vội vã của Cổ Thanh Chiếu cũng từ nơi không xa đi tới đây, bà ta vừa nghe báo tin thì khẩn cấp chạy tới, vừa bước vào đình đài, liền kêu lên: "Ôi a, ngọn gió nào đưa thiếu Các chủ thổi tới đây vậy chứ, ngài đã lâu rồi không có tới Kinh Hồng điện nha."

Khi đi tới trước mặt lại còn nhún nửa người hành lễ, ánh mắt đồng thời liếc nhìn Thôi Du và Ngân Sơn Hà ở bên cạnh.

Long Hành Vân cười thản nhiên, gập chiết phiến trong tay lại, rồi trực tiếp vươn thẳng ra, đặt dưới cằm Cổ Thanh Chiếu nâng người dậy, hài hước nói: "Đã rất lâu không gặp, lão bản nương có nhớ ta không."

Cổ Thanh Chiếu đứng dậy cười nói: "Quý khách như thiếu Các chủ vậy, không có lí do gì để không nhớ a."

Chiết phiến trong tay Long Hành Vân lại trượt xuống dưới, dừng lại trên bộ ngực căng tròn của bà ta, vẩy vẩy, hỏi: "Nơi nào nhớ?"

Cổ Thanh Chiếu rất tự nhiên mà dùng quạt tròn ngăn cản lại, đẩy động tác khiêu khích ra ngoài, "Thiếu Các chủ hôm nay làm sao lại chạy tới trốn tại nơi này kiếm thanh tịnh vậy chứ?"

Long Hành Vân cũng không vòng vo với bà ta, chắp tay nói: "Thanh Nha đâu? Bảo hắn tới gặp ta."

Cổ Thanh Chiếu lập tức nói: "Ôi, thật đúng là không khéo, Thanh gia có việc không có mặt tại đây, không tới được, không có cách nào tiếp đãi ngài. Hắn chỉ là một đại nam nhân không biết tình cảm thú vị, có gì hay chứ, chỗ ta có cô nương tốt bồi bạn cùng ngài."

Vẻ mặt Long Hành Vân tức thì sầm xuống, "Ta có thể tới nơi này tìm hắn, còn có thể không biết hắn đang ở đâu hay sao, ngươi cho rằng ta đang nói nhảm với ngươi sao? Ta nói lại một lần sau cùng, lập tức bảo hắn tới đây gặp ta."

"Việc này…" Cổ Thanh Chiếu bị làm cho có chút bối rối, đành phải giải thích: "Không dối gạt thiếu Các chủ, hắn bị thương, thật sự không thích hợp đứng dậy đi lại."

Long Hành Vân: "Còn chưa có chết đi?"

Cổ Thanh Chiếu không nói nên lời, lúc này không dám làm trái, xin gã chờ một chút, rồi vội vã rời đi.

Khi quay trở lại thì bên người đã có thêm một người, chính là Thanh Nha, một chân bước đi, kiểu đi điểm xuống mặt đất lướt tới.

Đi vào bên trong đình, Thanh Nha vội chắp tay nhiệt tình chào: "Không biết thiếu Các chủ giá lâm, không có từ xa tiếp đón, không có từ xa tiếp đón."

Long Hành Vân xem xét một chân bị băng bó cố định của y, kinh ngạc hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Cũng không thể là bị té ngã nha, bị người nào đánh gãy chân hay sao?"

Thanh Nha cười khổ, "Một lời khó mà nói hết, không nói cũng được, còn là nói chuyện của ngài đi, không biết thiếu Các chủ tới nơi này, có gì phân phó?"

Long Hành Vân cũng không phải loại người vòng vo, hỏi: "Nghe nói gần đây ngươi qua lại tương đối thân cận với vị Thám Hoa lang kia?"

"A Sĩ Hành?"

"Còn có thể có người khác sao?"

"Là có tiếp xúc qua mấy lần, chẳng lẽ việc ta qua lại với hắn làm cho thiếu Các chủ không vui sao?"

"Ngươi qua lại với ai là tự do của ngươi, ta quản không được, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, quan hệ giữa các ngươi có tốt không?"

"Cũng không thể nói là quan hệ tốt, chỉ là ứng phó cho qua chuyện mà thôi, có vấn đề gì sao?"

"Giúp ta một chút việc nhỏ."

"Ngài cứ việc nói."

"Ta chỉ một địa điểm, ngươi giúp ta hẹn hắn tới đó, chuyện khác ngươi không cần phải xen vào."

Thanh Nha tức thì không nói nên lời, y há có thể không biết đối phương muốn làm gì sao, chỉ là phát hiện loại người có gia thế bối cảnh này thực sự là trực tiếp, hoặc nói là, không có để Thanh Nha y vào trong mắt, trực tiếp mở miệng sai khiến.

Nếu đã như vậy, y cũng nói thẳng, "Sự việc giữa thiếu Các chủ và hắn ở tại U Giác Phụ đã rất ồn ào huyên náo, ta tại nơi đây cũng có nghe được một chút, thiếu Các chủ muốn làm gì, ta ít nhiều có thể đoán được một chút, việc này ta thực sự không tiện tham dự, thứ cho Thanh mỗ bất lực."

Chương 523: Lai giả bất thiện (1)

"Bất lực sao?" Long Hành Vân nở nụ cười, sau đó, nét tươi cười dần dần trở nên tàn nhẫn, "Ngươi nói không sai, tên Thám Hoa lang đó có thể khiến cho ngươi phải bất lực ngay tại Ảo Vọng, tại hạ đương nhiên là không so được với người ta."

Rõ ràng đây là một lời nói mát, muốn nói rằng về sau sẽ khiến cho Thanh Nha biết rõ ai mới sẽ làm cho ngươi bất lực hơn, tỏ rõ sự uy hiếp.

Thanh Nha vội vàng giải thích: "Thiếu Các chủ, ta tuyệt đối không phải có ý này, ngài không nên hiểu lầm, ta chỉ là không muốn bị cuốn vào việc này mà thôi."

Long Hành Vân: "Trong thiên hạ này làm gì có nhiều hiểu lầm như vậy chứ, chỉ là nhân tâm ủng hộ hay là phản đối mà thôi, ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi có muốn có sự hiểu lầm này hay không?"

Thanh Nha vẻ mặt không nói nên lời, phát hiện thấy lời nói của vị này thực quá thẳng, nói kiểu dễ nghe chính là tâm cao khí ngạo, cho rằng chuyện của mình đều cần phải ưu tiên.

Y cũng không biết như vậy có xem là tiết kiệm cho xong việc hay không, tuy nhiên quá trình nên làm thì y vẫn phải làm, đã làm thì phải làm cho xinh đẹp, y liền làm ra vẻ bị ép buộc không còn cách nào khác, cất lời than thở: "Thiếu Các chủ, nếu như ngươi đã nói đến nước như vậy, là bằng với việc ép buộc ta không còn đường lui, vậy ta đây liền nhắc nhở thiếu Các chủ một câu, thiếu Các chủ có biết việc Chưởng môn Vương Tuyết Đường của Già La Sơn bị giết không?"

Long Hành Vân hơi chút giật mình, "Với thân phận và địa vị của Vương Tuyết Đường, Chưởng môn một đại phái Linh thực, lại là họ hàng thân thích với Địa mẫu, sự tình có phần vang động, ta cũng không điếc, há có thể không có nghe thấy, chỉ là việc này thì có liên quan gì đến việc ta muốn ngươi làm chứ?"

Thanh Nha: "Vậy ta không ngại nói cho ngài biết một chút sự thật, trưởng lão Đồ Hưu Khôi của Già La Sơn rất có khả năng là một kẻ chết thay, hung thủ sát hại Vương Tuyết Đường thực sự rất có thể chính là vị Thám Hoa lang đó."

Khi những lời này được nói ra, vẻ mặt Cổ Thanh Chiếu bình tĩnh, không có dao động, còn nghiêng đầu nhìn ra ngoài đình đài, giống như không nghe thấy gì, Long Hành Vân lại là chấn động không ngừng.

Thôi Du cũng là như thế, ngay cả là vị Ngân Sơn Hà miệng ngậm cán tẩu thuốc lá cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, tẩu thuốc rời khỏi miệng của ông ta, ánh mắt lấp lóe.

Sau khi phục hồi lại tinh thần, Long Hành Vân hỏi ngược lại: "Ngay cả ngươi cũng biết rõ hắn là hung phạm, phía Trấn Hải ty làm sao có thể không biết, làm sao có thể bỏ qua cho hắn?"

Thanh Nha: "Trái ngược lại, nguyên nhân chính là bởi vì Trấn Hải ty muốn bỏ qua cho hắn, cho nên mới có chuyện người khác phải đi ra làm kẻ chết thay."

Long Hành Vân kinh ngạc, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Thanh Nha không khỏi quay mặt nhìn nhìn hai người đi theo gã, có vẻ như khó xử, muốn nói lại thôi.

Long Hành Vân hiểu ý, nói: "Đều là người của ta, có việc gì cứ nói, không sao cả."

Lúc này Thanh Nha mới than thở:

"Thiếu Các chủ cho rằng vì sao mà cái chân này của ta bị gãy chứ? Vương Tuyết Đường bị người sát hại tại Lang Hoàn cư, các bên liên quan tức giận, bao nhiêu nhân vật quyền quý bị bắt, Trấn Hải ty càng là suốt đêm nghiêm hình thẩm vấn, ngay cả ta, vốn chỉ là một người có đến Lang Hoàn cư gặp mặt Vương Tuyết Đường cũng không được Trấn Hải ty buông tha. Cái chân này chính là bị đích thân Đại chưởng vệ Tây Kình Nguyệt của Trấn Hải ty dùng búa nện gãy tại trong phòng tra tấn.

Theo những gì ta được biết, nhóm ba người Thám Hoa lang cũng rơi vào tình cảnh tương tự, bị tra tấn, vả lại tình trạng chấn thương rất nặng, kết quả được Minh tự xuất thủ kéo người ra ngay trong đêm, ba người được người của Minh tự bí mật đưa về trong tự để chữa trị. Nghi phạm thực sự đã bị mang đi, Minh tự muốn bảo đảm cho họ, Trấn Hải ty lấy không được chứng cứ, mà sự việc năm đó Đại thánh ra mặt vì yêu tộc bức tử đệ tử của Địa mẫu thì mọi người đều biết, Trấn Hải ty có thể làm sao bây giờ?"

Ở một bên, ánh mắt của những người vừa mới nghe được lần đầu đều lóe lên, có thể nói là tương đối chấn động, không nghĩ tới phía sau sự kiện ồn ào náo động đã được kết án đó lại ẩn giấu quá trình sóng gió và kinh tâm động phách như vậy.

Long Hành Vân chậm rãi hít vào một hơi, cảm thấy ớn lạnh, rồi trầm ngâm nói: "Vì vậy mà Trấn Hải ty phải tìm kẻ chết thay…"

Thanh Nha: "Sự thật trong việc này không hẳn là như vậy, đó cũng chỉ là suy đoán của ta, nhưng quả thực có một số việc xảy ra trong đêm đó đã bị Trấn Hải ty xóa sạch dấu vết, việc này quá khả nghi, vì vậy mới khiến cho ta có suy đoán này. Bởi vì ta rất rõ ràng một chuyện, ta biết rõ con trai của Vương Tuyết Đường là bị người nào làm hại, cũng biết được Vương Tuyết Đường đang âm thầm bố trí báo thù cho con trai của mình. Ngày xảy ra chuyện, vị Thám Hoa lang kia đột nhiên chạy đến Lang Hoàn cư thuê phòng ở lại, chưa chắc là chuyện trùng hợp, rất có thể hắn đã biết được Vương Tuyết Đường muốn hại hắn, cho nên mới tiên hạ thủ vi cường.

Thiếu Các chủ, vì vậy không phải là ta không muốn giúp ngươi, mà ta thực sự là không dám giúp đỡ, phía sau vị Thám Hoa lang kia chính là Minh tự. Tại Ảo Vọng, Thanh mỗ đúng là hơi có chút bạc danh, hơi có một chút thế lực, nhưng còn chưa có tư cách đi đối chọi với Minh tự, Trấn Hải ty cũng không dám đụng chạm, huống hồ là ta?"

Long Hành Vân trầm mặc một hồi, biết rõ chuyện này quả thực đã khiến đối phương khó xử, nhưng gã vẫn không chịu từ bỏ, "Vậy thì ngươi không nên đứng ra, Minh tự cũng không phải là không gì không làm được. Theo ta được biết, Minh tự ít hỏi thế sự, tin tức cũng không linh thông, không để cho Minh tự biết rõ việc này có liên quan tới ngươi là được rồi. Ngươi có thể bí mật sắp xếp, âm thầm dụ hắn đi, với thế lực của ngươi tại Ảo Vọng, chắc hẳn không khó để thu xếp nha."

Thanh Nha lập tức hỏi ngược lại: "Vạn nhất bị Minh tự biết được thì sao chứ? Ngài đây là đang yêu cầu Thanh mỗ đi đánh cược mạng sống của mình nha. Lui một bước mà nói, nếu ta làm việc này, về sau mấy cái xương cốt trên người Thanh mỗ liền bị thiếu Các chủ nắm vào trong tay. Thiếu Các chủ đây đâu phải là muốn ta nể mặt,

mà là muốn nắm giữ tính mạng của ta. Thiếu Các chủ làm việc tuyệt đường như thế, e rằng không thích hợp nha?”

Long Hành Vân:

“Xong việc, ngươi cũng là nắm được nhược điểm của ta vậy.”

Thanh Nha: “Hóa đơn không phải tính như vậy, một khi xảy ra chuyện, Thiên Lưu sơn sợ rằng sẽ không ngồi nhìn. Thiếu Các chủ có Thiên Lưu sơn bảo lãnh, đương nhiên không sợ, vì để đưa cho Minh tự một lời giải thích hợp lý, e rằng Thiên Lưu sơn sẽ bắt ta đưa cho Minh tự. Thiếu Các chủ có bối cảnh cường đại, ngươi có thể kiềm chế được ta, ta thì không thể áp chế được ngươi.”

Vẻ mặt Long Hành Vân dần dần lạnh lùng, “Nói đến cùng, ngươi chính là không muốn cho ta thể diện.”

Thanh Nha:

“Nếu thiếu Các chủ nhất quyết cứ muốn nói như vậy, sự việc cũng dễ làm. Vừa rồi, ta cũng đã nói cho thiếu Các chủ nghe một số lời không nên nói, nếu thiếu Các chủ thật sự muốn đẩy A Sĩ Hành vào chỗ chết, cần gì phải tự mình động thủ, không ngại âm thầm tiết lộ sự thật về cái chết của Vương Tuyết Đường cho Địa mẫu biết, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người làm thay giúp ngài.”

Nghe được lời này, vẻ mặt của Long Hành Vân hơi dao động, rõ ràng đã động tâm rồi.

Chương 524: Lai giả bất thiện (2)

Nào ngờ Ngân Sơn Hà ở bên cạnh lại rút tẩu thuốc ra khỏi miệng, phun nhẹ ra một chuỗi vòng khói, nhàn nhạt nói, “Không được!”

Long Hành Vân quay đầu lại nhìn về phía ông ta, nhíu mày.

Ngân Sơn Hà chìm chằm chằm vào gã ta, "Nếu như ngươi thật sự dám tiết lộ việc này cho Địa mẫu biết, vậy thì không khác gì bán đứng Thiên Lưu sơn, ngươi có biết hậu quả không? Chỉ vì để giết chết một người như thế, lại đồng thời lôi cuốn cả Thiên Lưu sơn, Ty Nam phủ và Minh tự vào trong, một khi xảy ra chuyện, Các chủ cũng không giữ được ngươi, đến lúc đó, không người nào trong thiên hạ có thể bảo vệ được ngươi. Ngươi làm vậy chính là muốn chết!"

Long Hành Vân biến sắc, đã tỉnh ngộ.

Chính vào lúc này, Cổ Thanh Chiếu ở bên cạnh đột nhiên chen vào một câu, "Thanh gia, lúc trước, không phải ngươi thăm dò được tin tức, nói là vị Thám Hoa lang kia sắp ra biển sao?"

Nghe được lời này, Thanh Nha lập tức lạnh lùng quét mắt nhìn tới, rất rõ ràng là đang ra lệnh cưỡng ép ngậm miệng.

Vẻ mặt Cổ Thanh Chiếu tức thì trở nên ngượng ngùng, lúng túng, đã nhận ra được có thể mình đã lỡ lời.

Tất cả những điều này tự nhiên không thể tránh được khiến người khác chú ý.

Vẻ mặt Long Hành Vân lập tức lại thay đổi, "Ta đã hiểu rồi, Thanh gia ngươi nói nhiều như vậy đều là để từ chối, thực ra chính là không nể mặt ta, dù cho đã có sẵn cũng không chịu để cho ta biết được. Thanh gia, ngươi làm trò tự tát vào mặt mình như vậy, là nói rõ muốn trở mặt với ta sao?"

Vẻ mặt Cổ Thanh Chiếu càng thêm xấu hổ, thậm chí còn cúi thấp đầu xuống.

Thanh Nha xua tay nói: "Thiếu Các chủ, nếu ngươi cứ muốn muốn nói như vậy, ta đây cũng không dối gạt ngươi nữa. Không sai, vị Thám Hoa lang kia lúc trước tới tìm ta, là để nhờ ta hỗ trợ tìm hiểu một chút thông tin, hình như là muốn tìm người nào đó. Ta cũng hiếu kì, nên âm thầm theo dõi hắn, từ đó biết được biết một ít tình

huống, hình như hắn sắp ra biển, có vẻ như là muốn đi vào chỗ sâu trong Minh Hải tìm gì đó.

Nguyên nhân ta không muốn nói cho ngươi biết điều này cũng rất đơn giản, bởi vì ta không muốn để cho ngươi đi mạo hiểm, lỡ như ngươi xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, việc này ta không có cách nào giải thích rõ được.

Sự lo lắng của ta không phải là không có lý, ta đã nói rất rõ ràng rồi, Minh tự và A Sĩ Hành có mối quan hệ không tệ, có Minh tự che chở, Hải tộc đương nhiên sẽ cung cấp giúp đỡ. Nếu ngươi đi Minh Hải gây sự với hắn, một khi Hải tộc xuất thủ, cho dù Xích Lan các ngươi dốc toàn bộ lực lượng, sợ rằng cũng sẽ có đến mà không có về."

Nói đến đây, y lại quay sang nhìn Ngân Sơn Hà, "Vị này chắc có lẽ Ngân vệ, một trong bốn đại hộ vệ bên người Xích Lan các chủ đi, không biết Ngân huynh cảm thấy lời này của Thanh mỗ có lý hay không?"

Ngân Sơn Hà phun ra một ngụm khói, dùng hành động hút nhả khói để che giấu nét mặt suy tư, sau một hơi khói dài, ông ta mới chậm rãi nói: "Thiếu Các chủ, vì vật lộn với một người như thế mà bôn ba, mạo hiểm thực sự không đáng, không bằng coi như cái rắm đi, bỏ đi cho rồi, thật sự không cần phải tiếp tục vướng bận nữa."

Nghe nói như vậy, Long Hành Vân tức thì không vui, "Ngân thúc, tên cẩu tặc đó hại chết anh em kết nghĩa của ta, còn chiếm lấy nữ nhân của anh em kết nghĩa của ta, bị vô cùng nhục nhã như vậy, là nam nhân, ai có thể nhịn được chứ? Huynh đệ mặc dù đã chết, tình nghĩa vẫn còn tại, ta há có thể vong ân phụ nghĩa, về sau người ngoài sẽ nhìn ta như thế nào chứ? Nếu ngay cả việc này ta đều có thể nhẫn nhịn, vậy trong tương lai làm sao có thể nói đến hai chữ 'Trung nghĩa' với mọi người trong Xích Lan chứ? Ngân thúc, trên đường đi ngài đã đồng ý để cho ta báo thù!"

Đối diện với một phen lời nói hiên ngang lẫm liệt làm lí do như vậy, Ngân Sơn Hà không nói nên lời nữa rồi, im lặng hút thuốc.

Lúc trước đúng là ông ta đã đồng ý để cho Long Hành Vân báo thù, cho nên mới cùng theo Long Hành Vân đi tới nơi đây, mà sở dĩ ông ta đồng ý cũng là bởi vì nghĩ rằng giải quyết một người như thế ở tại Ảo Vọng không phải chuyện gì khó. Ông ta thực sự không ngờ tới sự việc lại phức tạp như vậy, bây giờ đã có phần hối hận.

Long Hành Vân quay đầu lại nhìn tới Thanh Nha, "Có làm hay không là chuyện của ta, ngươi chỉ cần nói cho ta biết hắn muốn đi đến nơi nào trong Minh Hải là được, việc còn lại ta sẽ tự suy nghĩ, không cần Thanh gia ngươi vất vả."

Thanh Nha nhìn Ngân Sơn Hà một cái, thấy ông ta không có phản ứng, lúc này mới trả lời: "Hiện tại ta cũng không biết cụ thể hắn muốn đi đâu, nhưng thiếu Các chủ đã nói đến mức độ này, ta sẽ tiếp tục hỗ trợ tìm hiểu. Khi nắm được thông tin gì, ta sẽ nói cho thiếu Các chủ biết. Tuy nhiên, ta có một điều kiện."

"Điều kiện?" Long Hành Vân cau mày, dường như đang hỏi, ngươi vậy mà lại đám đề cập điều kiện với ta? Nhưng cuối cùng gã vẫn là đồng ý, "Nói."

Thanh Nha: "Đến Minh tự nói chuyện, chỉ cần có thể được Minh tự ủng hộ, hoặc là có thể để cho Minh tự đồng ý không giúp bên nào cả, thì ta mới dám giúp thiếu Các chủ. Một là sự an toàn của thiếu Các chủ được bảo đảm, ta không cần phải chịu trách nhiệm. Hai là nếu Minh tự không truy cứu, sau việc cho dù để lộ tin tức thì ta cũng không còn sợ gì nữa."

Tiếp đó y lại nhìn về phía Ngân Sơn Hà, "Ngân huynh, ta không hi vọng thiếu Các chủ xảy ra chuyện, cũng không hi vọng mình gặp phiền phức, mong rằng thứ lỗi."

Ngân Sơn Hà có thể thông cảm với tâm tình của y, hoàn toàn có thể lý giải được sự cẩn thận của đối phương, nếu có thể dùng việc này để ngăn chặn Long Hành Vân, ông ta trái lại vui vì điều đó.

Nhưng mà sắc mặt Long Hành Vân sầm lại, "Đi Minh tự nói chuyện sao? Thanh gia, ngươi đang đùa ta sao? Nơi đó há là ai đều có thể dễ dàng ra vào sao, hồi đó, ngay cả mẹ ta cũng vào cổng không được. Ngươi cảm thấy mặt mũi ta có thể hơn cả mẹ ta hay sao? Lại còn muốn đàm phán với người ta, ngươi suy nghĩ quá nhiều!"

Thanh Nha: "Minh tự quả thực không phải là nơi mà người nào cũng có thể tiến vào, nhưng cũng không phải là nơi mà không ai cũng không thể tiến vào. Theo ta quan sát, người đi vào vẫn là không ít, thiếu Các chủ chưa từng thử qua, làm sao biết được mình vô duyên, làm sao biết rằng mình sẽ không vào được? Ngươi cũng không cần một mực bức ta, chúng ta dù sao cũng phải tận lực thử xem, nếu như thực sự không được, ta sẽ nghĩ phương án khác, được chứ?"

Chương 525: Mời vào trong

Ngân Sơn Hà không có hé răng về việc này, ông ta cho rằng đó là cách Thanh Nha từ chối Long Hành Vân, ông ta còn cảm thấy vui với điều đó.

Nếu thật sự phải đi đến Minh tự, Long Hành Vân trở nên do dự. Một ít kẻ biểu hiện ra ngoài nhìn như táo bạo, nhưng đó đều là nhằm vào người mà mình có thể gây vào được, còn trên thực tế thì trong lòng họ rất rõ ràng nơi nào có thể chọc, nơi nào không thể trêu.

Gã ta hừ một tiếng, "Thử cũng là mất công thử."

Thanh Nha: "Thử xem cũng không mất gì, vạn nhất khả thi thì sẽ không có nỗi lo về sau, cùng lắm thì chân què ta đây bồi thiếu Các chủ cùng tới đó một chuyến."

Long Hành Vân rõ ràng vẫn còn có chút do dự, dù sao đó cũng là Minh tự a!

Thấy vậy, Thanh Nha lập tức nói với đầy ẩn ý: "Nếu như thiếu Các chủ không muốn đi, vậy thì quên đi, xem như ta chưa từng nói qua lời gì."

Ngụ ý rất rõ ràng, là chính ngươi sợ phiền phức, về sau đừng có trách ta không hỗ trợ.

Vừa nghe nói như vậy, Long Hành Vân liền bị kích lên lòng tự ái, giọng lạnh nhạt khinh thường: "Ta có nói không đi sao? Chẳng qua là cảm thấy đi quấy rầy Minh tự trong đêm tối như thế này thì không thích hợp."

Ở bên cạnh chậm rãi phì phèo thuốc lá, Ngân Sơn Hà nghe vậy thì mày hơi nhăn lại, bởi vì từ phản ứng của Long Hành Vân, ông ta vô ý thức mà xem xét Thanh Nha kỹ hơn chút, ẩn ẩn cảm thấy lời nói vừa rồi của đối phương có vẻ như là đang khích tướng.

Tuy nhiên, sau khi nghĩ lại một chút, ông ta cảm thấy có thể là mình đã suy nghĩ nhiều, đối phương vẫn luôn từ chối hỗ trợ, là đã bị thiếu Các chủ ép buộc cho không còn cách nào khác.

Hơn nữa, đại khái là không vào được Minh tự, chắc chắn là đang tìm cớ.

Nghĩ đến đây, ông ta yên lòng hơn không ít, chậm rãi buông lỏng cảnh giác trong lòng.

Các chủ Xích Lan các có thể giao phó sự an toàn của con trai mình cho ông ta, tức là tin tưởng vào ông ta, ông ta đương nhiên phải thận trọng.

Thanh Nha nhìn nhìn màn đêm bên ngoài, gật đầu nói: "Thiếu Các chủ lo lắng rất đúng, đêm tối đen đi gõ cửa Minh tự quả thực cũng không thích hợp, vậy ngày mai đi một chuyến?"

Long Hành Vân: "Ngươi cũng phải để mắt sát sao tới A Sĩ Hành."

Thanh Nha: "Thiếu Các chủ yên tâm, phía bên ta luôn luôn có người theo dõi hắn, chạy không thoát."

"Ngày mai ngươi tới tìm ta." Long Hành Vân ném lại một câu, xòe chiết phiến ra, nhẹ nhàng phe phẩy rồi xoay người rời đi, cũng không nói mình ở nơi nào, gã tin tưởng đối phương có thể tìm được.

Ngân Sơn Hà phì phèo thuốc lá cũng cất bước đi theo.

Thanh Nha chân cẳng không thuận tiện vì vậy bỏ qua, Cổ Thanh Chiếu tự mình đi đưa tiễn.

Tiễn xong khách nhân, quay trở lại, Cổ Thanh Chiếu nói: "Ngân Sơn Hà cảnh giác hơn họ Long rất nhiều, ta đứng bên cạnh quan sát, thấy hình như hắn đã nhận ra ngươi đang kích động Long Hành Vân."

Thanh Nha: "Có một số việc, có nhận ra cũng vô dụng, dựa vào cảm giác đê định tội ta sao?"

Cổ Thanh Chiếu hơi có lo lắng, "Nếu như xảy ra động thủ, giữa ngươi và Ngân Sơn Hà, ai mạnh hơn?"

Thanh Nha: "Không biết, chưa có giao thủ với bốn đại hộ pháp của Xích Lan các, tu vi hắn không khác lắm so với ta. Sau khi tu vi bước vào Thượng Huyền cảnh giới, khi giao thủ trong cùng cảnh giới, ta chưa từng có thua ai! Tuy nhiên, không thể so với năm đó, hiện tại ta càng ngày càng không thích đánh đánh giết giết, không có ý nghĩa gì."

Cổ Thanh Chiếu trầm mặc một hồi, "Ngày mai, sau khi các ngươi đi Minh tự, ta sẽ tìm vị Thám Hoa lang kia, cho hắn một câu trả lời."

Thanh Nha gật đầu, lại nhịn không được than khẽ, "Chỉ mong Can nương dự liệu không sai, nếu không, chuyến đi Minh tự này sẽ rất bối rối, về sau cũng khó tiếp tục."

Cổ Thanh Chiếu: "Cứ làm theo lời Can nương đề nghị đi, có xảy ra chuyện cũng không thể trách được ngươi."

Thanh Nha chỉ có thể yên lặng gật đầu…

Ngày hôm sau, khi mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang, một chiếc xe ngựa đira khỏi cổng sau của Kinh Hồng điện.

Từ cửa sau đi thẳng đến căn nhà của Hồ Vưu Lệ, dừng xe lại bên cạnh đường phố ở dưới lầu, xa phu quay đầu lại gọi, "Lão bản nương, đến rồi."

Đẩy rèm xe ra, Cổ Thanh Chiếu nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy căn nhà phải leo tường chui vào từ phía dưới này thì ít nhiều có chút không nói nên lời, tầng bậc sinh hoạt của bà ta bây giờ quả thực rất không có khả năng đi đến loại địa phương này, đồng thời cũng có chút hiếu kỳ với nơi tài tử đệ nhất thiên hạ ở lại, không biết có hoàn cảnh như thế nào, trong đầu hiện lên hình ảnh một căn phòng tao nhã bay mùi giấy mực.

Bà ta bước ra thùng xe, tung người phi thân bay lên, rơi xuống tại ban công lầu hai, nhìn nhìn khung cảnh ban công nho nhỏ, khó nhập vào mắt bà ta, sau đó mới gõ vang cửa phòng.

Bà ta đi thẳng tới nơi đây, đương nhiên trước đó đã biết rõ mục tiêu cần thăm hỏi có mặt hay không, hơn nữa còn biết rõ Hồ Vưu Lệ đã dẫn theo tiểu hài tử đi làm buôn bán nhỏ rồi.

Người mở cửa chính là Mục Ngạo Thiết, nhìn thấy người khách tới thăm, y quay đầu gọi to, "Lão bản nương tới rồi."

Bên trong không lớn, chỉ nhìn một cái, Cổ Thanh Chiếu cũng đã nhìn thấy được tình hình bên trong phòng, nhìn thấy Dữu Khánh và Nam Trúc kết thúc khoanh chân đả tọa, cùng nhau đứng lên.

"Ôi, quý khách đăng môn." Bước nhanh tới cửa chào đón, Dữu Khánh không ngừng khách sáo.

Ngọc bội va chạm lanh canh, Cổ Thanh Chiếu khoan thai chậm rãi bước vào. Bà ta tò mò dõi mắt quan sát khung cảnh bên trong phòng, phát hiện thấy đúng với câu mô tả "Nhà chỉ có bốn bức tường", trên tường không có gì cả, ngay cả một cái ghế ngồi cũng không có, rõ ràng đều là trực tiếp ngồi trên sàn.

Khi đi tới đầu cầu thang, bà ta vẫn không ngăn được tò mò đưa ánh mắt nhìn xung quanh phía tầng dưới, "Thám Hoa lang, ta có thể xuống dưới xem được không?"

Dữu Khánh nghe hỏi mà thấy vui vẻ, "Đây cũng không phải là nhà của ta, so với Kinh Hồng điện của ngươi, nó chỉ lớn bằng lòng bàn tay, còn không lớn bằng căn nhà kho trong xó xỉnh của ngươi, rất tồi tàn, có gì để coi chứ? Nếu như ngươi muốn xem, có lẽ chủ nhà cũng không dám có ý kiến gì."

Cổ Thanh Chiếu mỉm cười, cũng không khách sáo gì nữa, xách váy từng bước một đi xuống, đi xuống tới tầng dưới ánh sáng có vẻ hơi mờ tối, chỉ nhìn thấy đồ đạc chất đầy khắp nơi, cũng không có nhiều không gian trống để xoay chuyển, hoạt động, đối với bà ta mà nói, nơi này đâu có giống như là là một nơi để ở, quả thực là không gọn gàng, ngăn nắp bằng nhà kho của bà ta.

Bà ta cũng không khách sáo, trực tiếp mở cửa gian phòng của Hồ Vưu Lệ ra, tuy nhiên cũng không có đi vào, chỉ đứng ở cửa vào quan sát bên trong, sau đó mới đóng cửa lại cùng theo Dữu Khánh quay lại tầng nhà sáng sủa rộng rãi bên trên.

Bà ta lại quét mắt nhìn căn phòng trống không mấy lần, cười nói: "Thám Hoa lang có thể yên tâm ở tại nơi đây, thật đúng là người co được dãn được."

Theo bà ta, nơi tồi tàn như thế này quả thực không xứng với tài tử đệ nhất thiên hạ, khác biệt quá xa so với khung cảnh tiểu cư thoang thoảng mùi thơm giấy mực trong trí tưởng tượng của bà ta.

Sư huynh đệ ba người thì không có cảm giác gì, bởi vì bọn hắn thật sự không chú ý tới điều đó, hoàn cảnh sinh hoạt của bọn hắn chưa bao giờ thực sự cao, chỉ cho rằng người ta nói lời khách sáo mà thôi.

Dữu Khánh không muốn nói nhảm với bà ta, hỏi: "Lão bản nương không phải là đặc biệt đến đây để xem nhà ở chứ?"

Cổ Thanh Chiếu phe phẩy quạt tròn, thuận theo ý hắn, nói đến chính đề, lắc đầu đáp: "Về việc ông chủ phía sau Linh Tê trai, Thanh gia đã phái người điều tra rồi, quá thần bí, căn bản tìm không được đầu mối để tiếp tục điều tra, trừ phi bắt lấy Chưởng quỹ kia, sau đó nghĩ biện pháp cạy mở miệng của lão, nhưng lo lắng làm hỏng chuyện của ngươi, cho nên ta tới đây hỏi ngươi một chút, có muốn làm như vậy hay không. Nếu như có thể bắt người, phía bên Thanh gia sẽ tiếp tục xem tình hình để thực hiện."

Đây là điều mà bà ta muốn tới đây để tỏ rõ, đã làm việc giúp ngươi, nhưng mà làm không tốt, làm không tốt cũng không phải là không tận lực, cũng không phải không có biện pháp, mà là phải xem bản thân ngươi có sẵn sàng làm hay không.

Nghe nói như vậy, sư huynh đệ ba người cũng không tìm ra được bất kỳ lí do gì để chỉ trích.

Sau khi suy nghĩ một chút, Dữu Khánh đành phải thôi, "Quên vụ bắt người đi, chúng ta đều là người đứng đắn, không muốn gây ra quá nhiều phiền phức, có thể tránh thì tránh đi."

Hắn đã biết được vị trí có thể có ông chủ cửa hàng đó, chỉ là muốn nắm giữ nhiều hơn một chút thông tin, quả thực không cần phải làm phức tạp thêm nữa.

Đương nhiên sẽ không nói cho đối phương biết sự thật này.

Cổ Thanh Chiếu cũng làm ra vẻ rất ngạc nhiên, "Vậy, việc này cứ kết thúc thúc như vậy sao?"

Dữu Khánh: "Coi như xong. Nói chung, đa tạ lão bản nương, cũng nhờ lão bản nương thay ta chuyển lời cảm tạ Thanh gia, cảm ơn hắn đã hỗ trợ."

Cổ Thanh Chiếu nhẹ nhõm nói: "Cũng được, chúng ta cũng bớt được việc, vậy ta cáo từ."

Sư huynh đệ ba người tiễn khách đến ban công, nhìn theo bà ta phi thân bay xuống, nhìn bà ta chui vào trong xe ngựa, nhìn xe ngựa dần dần đi xa, biến mất trong tầm mắt, ba người mới quay trở vào trong phòng, đóng cửa mật đàm.

Nam Trúc hỏi: "Bây giờ làm thế nào?"

Dữu Khánh: "Nếu đã tìm không được nhiều thông tin hơn, vậy thì chuẩn bị xuất phát đi."

Sư huynh đệ ba người bàn bạc với nhau một hồi, sau đó quyết định thời điểm xuất phát là tại sau nửa đêm, đầu tiên là chờ Hồ Vưu Lệ trở về để nói chuyện, thông báo một chút, thứ nhì là theo lời Hồ Vưu Lệ đã nói lúc trước, cho dù có Giao nhân đưa người đi rất nhanh, nhưng muốn tới Tử Lan đảo ít nhất cũng phải mất non nửa ngày, nếu xuất phát từ bây giờ, đến Tử Lan đảo gần như đã là đêm tối.

Tuy rằng Minh Hải luôn luôn bị bao phủ tại trong bóng tối, nhưng giữa ban ngày và đêm tối vẫn có một chút khác biệt, ánh sáng ban ngày hơi tốt hơn một chút, thuận lợi hơn cho việc tìm kiếm trên đảo, đêm tối mù tịt khẳng định không tiện tìm kiếm.

Nếu xuất phát sau nửa đêm, sẽ đến Tử Lan đảo đúng lúc là trời buổi sáng.

Khi Cổ Thanh Chiếu trở về tới Kinh Hồng điện thì, một nhóm năm người Long Hành Vân vừa mới đến trước cổng Minh tự.

Đối diện với cánh cổng đóng chặt của Minh tự, không phải nói người khác, ngay cả Ngân Sơn Hà cũng bỏ đi hành động phì phèo tẩu

thuốc, cắm tẩu thuốc tại trên đai lưng, không dám phì phèo phun khói thuốc tại nơi đây, như vậy sẽ khiến người ta cảm thấy mình vô lễ.

Người nào đi gõ cửa trở thành việc giữa Long Hành Vân và Thanh Nha, cũng không thể để cho người phía dưới tiến tới gõ cổng, hai người quay nhìn nhau, cuối cùng Thanh Nha cổ động mình, lấy can đảm tiến tới gõ vang vòng cổng.

Trong sân truyền đến tiếng bước chân, sau đó một đám người bên ngoài cổng lập tức đều trở nên khẩn trương.

Cho dù vào thời điểm này, Ngân Sơn Hà vẫn duy trì quan sát phản ứng của Thanh Nha, nhìn thấy Thanh Nha cũng có sự kẩn trương và e ngại phát ra từ trong xương cốt, ông ta mới có phần yên tâm.

Cửa mở ra một cái khe, Bạch Vân thò ra nửa người, quan sát một chút mọi người ở bên ngoài, hỏi: "Phật môn tịnh địa, gõ cửa làm gì?"

Thanh Nha tức thì vẻ mặt tươi cười, "Tại hạ Thanh Nha, cùng với thiếu Các chủ Long Hành Vân của Xích Lan các đến đây bái phỏng Minh tăng, thỉnh cầu thông báo."

Bạch Vân hơi cau mày, rồi thốt ra hai chữ, "Chờ chút."

Ầm, cổng đóng lại, bên trong có tiếng bước chân dần đi xa.

Một đám người ngoài cổng không thốt tiếng nào, âm thầm chờ đợi.

Sa khi chờ như vậy một lúc, tiếng bước chân lần nữa đi tới, lần này cổng mở ra nửa cánh, Bạch Vân chắp tay đứng ở bên, "Mời vào trong."

Mọi người đều đang cho rằng sẽ bị từ chối, nghe nói vậy thì đều giật mình, thiếu một chút cho rằng mình đã nghe lầm, thật sự để cho chúng ta vào sao?

Nhất là Thanh Nha, trong lòng càng là chấn động không ngừng, tuy rằng Can nương bảo y tới đây, nhưng trước đó y vẫn lo lắng mãi, kết quả không ngờ tới thật sự có thể đi vào Minh tự, trong lòng y đã có một nhận biết mới về sự thần thông quảng đại của Can nương.

Kết quả bất ngờ ngoài tưởng tượng, rất đột ngột, rất ngạc nhiên, Long Hành Vân và Thanh Nha đều bị làm cho luống cuống tay chân, ngươi mời ta tiến vào trước, ta lại mời ngươi đi trước vào, cực kỳ nhã nhặn khách khí, có thể nói rất nho nhã lễ độ.

Ngân Sơn Hà và Thôi Du cũng chưa từng nhìn thấy thiếu Các chủ thể hiện ra sự nhã nhặn, lễ độ từ trong phế phủ như vậy.

Cuối cùng, vẫn là Thanh Nha nghĩ đến Can nương mà có động lực, y đi vào trước, là nhảy một chân lướt đi vào, chỉ có một chân đeo guốc gỗ, độ cao chiếc guốc vừa vặn giúp cho một chân kia lơ lửng trên không.

Long Hành Vân theo sau sát đó, cất bước tiến vào, đôi mắt cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện thấy khắp nơi đều là xương trắng, ngay cả trên mặt đất cũng vậy, thật sự không biết một người sống rất tốt vì sao phải ở lại một nơi như vậy.

Ở phía sau, Ngân Sơn Hà vừa định cùng đi theo, nhưng lại bị Bạch Vân đưa tay cản lại, hỏi, "Ngươi là người phương nào, vì sao phải đi vào?"

Ngân Sơn Hà vội cung kính đáp: "Chúng ta là một nhóm." Ngón tay chỉ tới người vừa đi vào ở bên trong.

Long Hành Vân quay đầu xoay người lại cũng vội vàng cúi đầu khom lưng nói: "Không sai, chúng ta là một nhóm."

Bạch Vân mặt không biểu cảm mà trực tiếp từ chối: "Các ngươi nói Thanh Nha và thiếu Các chủ Xích Lan các tới chơi, bần tăng đã thông báo như thế, sư tôn cũng nói để cho hai người này tiến vào, không có nói để cho người khác cùng tiến vào. Chính các ngươi

không nói rõ ràng, trách không được bần tăng. Bần tăng không nhiều lời cùng các ngươi, hoặc là đều đừng tiến vào, hoặc là những người khác lui ra. Tự các ngươi xem mà quyết định."

Giọng điệu này thực sự là không chút nào khách sáo, hiếm khi bị lạnh nhạt như thế nhưng Long Hành Vân cũng không cảm thấy bị nhục nhã, trái lại vội vàng khuyên Ngân Sơn Hà, "Ngân thúc, thêm một người tiến vào, bớt một người tiến vào, cũng vô ích, thôi quên đi, tốt hơn hết ngài cứ ở bên ngoài chờ chút đi."

Ngân Sơn Hà suy nghĩ cũng phải, tại nơi này, nếu người ta thật sự muốn gây bất lợi cho thiếu Các chủ, ông ta tiến vào cũng không có bất kỳ tác dụng gì, đơn giản chỉ là trên tường nhiều thêm một bộ xương khô mà thôi, liền gật đầu, một cái chấn cất bước tiến tới cánh cổng được thu trở về, chậm rãi lui về phía sau.

Những người khác càng không cần phải nói, Thôi Du và tâm phúc tùy tùng Bàng Thành Khâu của Thanh Nha đều lui ra sau, mắt mở trừng trừng nhìn cánh cổng ngôi chùa ầm ầm đóng lại, thành thật đứng chờ ở ngoài cổng.

Chương 526: Tăng và tự (1)

Về phần những người bước vào chùa, trong lòng vô cùng hồi hộp và khẩn trương, không quản Long Hành Vân và Thanh Nha có thân phận bối cảnh như thế nào, từng có những kiến thức gì, khi đã tới nơi đây thì đều tự giác co đuôi lại, không dám có chút huênh hoang phách lối nào.

Kỳ thực, bên trong hay bên ngoài Minh tự đều rất đơn giản, nhưng đối với người mới đến thì quả thực rất khó để thích ứng với bầu không khí nơi đây, bị rất nhiều hốc mắt tối om của những sương sọ khắp nơi nhìn chằm chằm vào, ngay cả dưới chân cũng có, có thể

thích ứng được mới là lạ, thậm chí tại ban ngày ban mặt, dưới ánh nắng chói chang nhưng vẫn có một loại cảm giác rợn tóc gáy.

Một tòa chùa chiền bạch cốt, do vô số đầu lâu chồng chất sắp xếp lên nhau tạo thành, người bình thường làm sao có thể sống tại một nơi như vậy được? Trong vô ý thức đều sẽ cho rằng người sống nơi đây rất biến thái, hơn nữa có danh tiếng làm cho gia tăng cảm giác, khiến cho người ngoài tới đây bị áp lực tâm lý khó thể tưởng.

Mặt đất sắp xếp trải đầy xương sọ là rất khó bằng phẳng, đối với người đi một chân đeo chiếc guốc gỗ như Thanh Nha mà nói, muốn duy trì cân bằng thân thể là một thử thách, không có một mực vận công giữ thân hình cân đối là không được.

Bạch Vân dẫn hai người tiến vào chính điện, hai người nhìn thấy Minh tăng trong truyền thuyết, cho dù đã cư ngụ lâu dài tại Ảo Vọng, Thanh Nha cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Nghe có vẻ không xứng với tư cách địa đầu xà số Ảo Vọng, nhưng cũng không còn cách nào, vị cao tăng này quả thực hiếm khi lộ diện, người bình thường muốn gặp được một lần cũng không có khả năng, kẻ có thể qua lại, lui tới trên cơ bản đều là đại nhân vật.

Hai người còn nhìn thấy được hai vị hòa thượng lớn tuổi ngồi đả tọa tại hai bên chính điện, nhìn tựa như củi khô.

Nhìn từ vị trí khoanh chân đả tọa, lại nhìn thấy đối tượng mà Bạch Vân thông báo, hai người liền biết người ngồi khoanh chân ở giữa chính là Minh tăng trong truyền thuyết, chỉ là thoạt nhìn có vẻ tương đối trẻ tuổi, nhưng cũng không gây trở ngại tới việc hai người nhanh chóng hành lễ.

“Hậu bối Ảo Vọng, Thanh Nha, bái kiến đại sư.”

“Hậu bối Xích Lan các, Long Hành Vân, bái kiến đại sư.”

Hai người hành lễ không dám sơ ý, người ta ngồi xếp bằng, bọn họ không tiện đứng từ trên cao nhìn xuống, Long Hành Vân trước tiên

quỳ gối xuống, cúi người hành lễ.

Thanh Nha nhìn thấy vậy thì không còn cách nào khác, một chiếc chân buộc chặt cố định không thuận tiện, đành phải lê một chân ở bên bộ dạng nửa ngồi quỳ, nửa phủ phục, dù sao tư thế không được dễ nhìn cho lắm, có phần nữ tính.

Minh tăng nghe tiếng chậm rãi mở mắt ra, đầu tiên là chú ý tới tư thế kỳ quái của Thanh Nha, nhưng cũng không để ý quá nhiều, sau đó ánh mắt chủ yếu dừng tại trên người Long Hành Vân, hỏi: "Ngươi chính là con trai của Long Kiến sao?"

Long Hành Vân vừa nghe câu hỏi này, tự cho rằng đại khái đã biết được vì sao người ta sẽ mở một góc lưới cho mình vào gặp mặt, gã vội vàng chân thành khom người đáp: "Vâng."

Thanh Nha đương nhiên hiểu rõ "Long Kiến" mà bọn họ nói tới là ai, y không có khả năng không biết về xuất thân của Long Hành Vân, phải biết rằng vị Long Kiến kia lúc trước thế nhưng là Đại động chủ của Thiên Lưu sơn, nếu như ngay cả việc này cũng không biết, y làm sao có thể lăn lộn tại phía dưới mí mắt Thiên Lưu sơn chứ?

Chỉ là không biết về sau vị Đại động chủ đó trúng phải cơn gió gì, không biết tại sao lại mày qua mắt lại với thiếp thân thị nữ của Đại thánh, sau đó bởi vì yêu mà dẫn theo vị thị nữ kia thoát ly Thiên Lưu sơn rồi ẩn cư, vị thị nữ đó chính là mẫu thân của Long Hành Vân, hiện tại là Các chủ Xích Lan các.

Về phần phụ thân Long Kiến của Long Hành Vân, nghe nói là vì không còn được thế lực Thiên Lưu sơn mạnh mẽ che chở, sau đó bị cừu gia thanh toán, rời khỏi Thiên Lưu sơn không được bao nhiêu năm thì chết đi.

Nhưng cũng có lời đồn cho rằng, thực ra Long Kiến là bị Đại thánh Thiên Lưu sơn thanh toán, nếu không, dựa vào thực lực của Long Kiến, người bình thường rất khó thành công, bởi vì Long Kiến khiến Đại thánh mọc sừng.

Có một số lời lưu truyền rất có căn có cứ, nói Các chủ Xích Lan các rất đẹp, nếu không phải vì rất đẹp, Long Kiến làm sao có khả năng vì nàng ta mà thoát ly Thiên Lưu sơn? Nữ nhân xinh đẹp như thế, lại làm thiếp thân thị nữ cho Đại thánh nhiều năm làm sao có thể không có phát sinh quan hệ nam nữ với Đại thánh cho được?

Theo như lời đồn đại, nói là thị nữ của Đại thánh, thực tế cũng không có gì khác biệt với tình nhân.

Chỉ là, có quá nhiều mỹ nhân sẵn lòng chủ động nhào lên thân Đại thánh, chỉ là một nữ nhân được gọi là xinh đẹp, hơn nữa còn là một thị nữ theo hầu, dựa vào đâu để Đại thánh bỏ qua tất cả chỉ yêu thương một mình nàng ta chứ? Nghe nói cũng chính là bởi vì nguyên nhân này, bởi vì Đại thánh có rất nhiều nữ nhân, cho nên vị thị nữ đó mới thất vọng mà theo Long Kiến rời đi, nói là ra đi với sự đau buồn.

lời đồn đại nói là, nếu không phải là tình nhân của Đại thánh, Long Kiến cũng không đáng phải dẫn nàng ta thoát ly Thiên Lưu sơn, nếu như Đại thánh đã tác thành, vậy thì hoàn toàn có thể tiếp tục lưu lại Thiên Lưu sơn, rời đi tự nhiên là sợ xấu hổ khi gặp lại.

Lời đồn dù sao cũng chỉ là lời đồn, thật giả như thế nào, e rằng chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng nhất.

Nói chung, bất kể như thế nào, Đại thánh niệm tình Long Kiến theo mình nhiều năm, sau khi hắn chết thì có chút chiếu cố với cô nhi quả phụ mà hắn để lại, lúc này mới có việc Xích Lan các được thành lập.

Nhưng lại có lời đồn đại nói rằng, Xích Lan các chẳng qua chỉ là một hành cung bí mật mà Đại thánh tạo ra mà thôi, thỉnh thoảng còn sẽ đến "thăm hỏi" vị thị nữ đó.

Những lời đồn đó không quản là thật hay là giả, nhưng có một điều chắc chắn là, kẻ dám truyền bá khắp nơi loại lời đồn nhằm vào Đại thánh Thiên Lưu sơn như vậy, bối cảnh có thể tưởng tượng được.

Cho dù lời đồn đại là gì đi nữa thì cũng có một số tình huống là sự thực, sau khi Long Kiến rời khỏi Thiên Lưu sơn, Thiên Lưu sơn chỉ có Đại thánh, không còn có Đại động chủ. Không cần biết có chuyện người rời đi tình cảm nhạt hay không, nhưng luận về tư cách và vai vế thì Nhị Động chủ, Tam động chủ, Tứ Động chủ, Ngũ Động chủ của Thiên Lưu sơn đều đã từng là tiểu đệ của phụ thân Long Hành Vân, Long Hành Vân xem như là cháu trai của những người này, về phần có thể được chiếu cố như thế nào lại là một chuyện khác, chí ít bối cảnh mặt ngoài là rõ ràng ở đó.

Lúc này, Minh tăng lại chậm rãi lần lần tràng hạt trên tay, "Bần tăng và phụ thân của ngươi coi như là quen biết cũ, hồi đó, khi bần tăng mới vào quy y cửa Phật thì phụ thân ngươi còn từng tới trong điện này xem lễ, thoáng cái đã qua nhiều năm, cố nhân đã qua đời, chỉ có thể than thế sự vô thường."

Long Hành Vân có phần sửng sốt, chỉ biết rằng hồi đó phụ thân của mình có khả năng quen biết vị này, nhưng gã chưa bao giờ nghe nói tới việc phụ thân mình và vị Minh tăng này có giao tình gì. Đương nhiên, khi phụ thân gã qua đời thì gã vẫn còn nhỏ tuổi, cũng không có cơ hội đến hỏi, then chốt là gã cũng chưa bao giờ nghe mẫu thân mình nói tới điều này, lúc trò chuyện thì mẫu thân cũng chỉ nói là đã từng muốn bái phỏng Minh tự nhưng bị từ chối ngoài cửa, gã cảm thấy có lẽ lúc còn sống phụ thân dường như cũng không có nói cho mẫu thân biết việc này.

Gã ta không ngờ tới phụ thân của mình vậy mà còn chứng kiến quá trình vị Minh tăng này xuất gia.

Gã ta càng thêm cho rằng đối phương là nhìn vào mặt mũi của phụ thân mình mà cho mình vào đây, đang quỳ tại đó gã lại nhanh chóng khom người, tất cung tất kính nói: "Gia phụ mất sớm, vãn bối không biết đoạn chuyện cũ này, nếu không sẽ nhất định sớm đến đây bái kiến đại sư."

Ở bên cạnh, Thanh Nha đối với việc này chỉ hơi cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không phải quá ngạc nhiên, theo y thấy, một nhân vật đã từng dưới một người trên vạn người của Thiên Lưu sơn, quen biết Minh tăng là chuyện rất bình thường.

Minh tăng cười bình thản, cũng không vòng vo gì nữa, trực tiếp hỏi: "Con trai của cố nhân đột ngột tới chơi, có phải là có việc gì hay không?"

Chương 527: Tăng và tự (2)

Lời hỏi này quả thực hỏi quá thẳng, thẳng đến mức khiến cho Long Hành Vân có điểm không biết nên trả lời như thế nào, khóe mắt liếc nhìn Thanh Nha, không biết tại sao mình lại nghe lời vị này, u u mê mê chạy tới nơi đây, bây giờ suy nghĩ lại, chính bản thân mình cũng cảm thấy khó hiểu.

Mình dựa vào đâu để cho Minh tự không đi giúp A Sĩ Hành chứ?

Minh tự làm sao có khả năng sẽ nghe lời mình?

Gã đột nhiên cảm thấy chuyến đi này của mình có chút vô nghĩa, có phần không biết nên kết thúc như thế nào, tiếp tục theo ý đồ mình đến đây thì có phần làm xằng làm bậy, nhưng không tiếp tục mà lập tức rút lui, thì trông có vẻ như ngay cả can đảm mở miệng cũng không dám, vậy thì e rằng sẽ khiến cho Thanh Nha kinh thường.

Thấy gã có chút ấp a ấp úng, Thanh Nha đoán được sự lo lắng của gã, lập tức phụ họa: "Đại sư, Long thiếu Các chủ tới đây là vì việc của A Sĩ Hành."

Y sợ Long Hành Vân nói ra lời nói lùi bước gì đó, sẽ khiến cho khó kéo lại chủ đề, nên dứt khoát trước tiên đẩy Long Hành Vân đi tới rồi nói tiếp, dù sao cũng không có Ngân Sơn Hà tại đây, dựa vào lịch

duyệt được bảo vệ chu đáo từ trước tới giờ của vị thiếu Các chủ này thì sẽ không nhận ra được cái gì.

Ánh mắt Minh tăng dừng tại trên mặt Thanh Nha, đáp lại một câu, "Hắn đi rồi, không còn tại nơi này."

Thanh Nha lại nhìn thấy dáng vẻ Long Hành Vân ấp a ấp úng không thoải mái, nghĩ đến lời Can nương dặn dò, thấy quả nhiên đã tiến vào được Minh tự, y tức thì có chút tự tin, dứt khoát nói thẳng: "Đại sư, thiếu Các chủ tuy là tới vì chuyện của A Sĩ Hành, nhưng cũng không phải là đến tìm hắn, thực ra là tới vì đại sư ngài."

Khi lời này vừa được nói ra, Long Hành Vân lập tức âm thầm lo lắng.

Minh tăng a một tiếng, dáng vẻ là đang chờ đợi câu tiếp theo.

Thanh Nha cũng âm thầm khẩn trương, nhưng vẫn cố gắng kiên trì nói ra: "Nghe nói đại sư và A Sĩ Hành có mối quan hệ rất tốt, mà Long thiếu Các chủ lại có cừu oán oán với A Sĩ Hành, Long thiếu Các chủ lo lắng sẽ khiến cho Minh tự không vui, vì vậy tới thỉnh đại sư khai ân thứ tội."

Ánh mắt Minh tăng lại dừng tại trên mặt Long Hành Vân, "Ân oán giữa thanh niên các ngươi với nhau không có liên quan gì tới bần tăng, tại sao bần tăng phải có chuyện 'Thứ tội' hay không 'Thứ tội' gì với các ngươi chứ?"

Nghe được lời này, Long Hành Vân và Thanh Nha quay nhìn nhau.

Thanh Nha lại tiếp tục nói: "Nghe nói lúc trước A Sĩ Hành xảy ra chút chuyện tại trong Trấn Hải ty, là được Minh tự ra tay cứu giúp A Sĩ Hành, nếu như Long thiếu Các chủ xảy ra xung đột với A Sĩ Hành…" Y dõi đôi mắt trông mong nhìn tới, bộ dạng hi vọng đối phương hiểu được ý trong lời nói của mình.

Minh tăng cũng không có nhiều lời cùng bọn họ nữa, đưa tay cầm lấy chiếc kim bát ở một bên, đặt tại trước mặt, từ trong đó lấy ra

một đồng tiền vàng óng ánh rực rỡ, đưa ra cho hai người nhìn thấy hai mặt trái phải, một mặt khắc hình tăng nhân khoanh chân đả tọa, một mặt khắc hình Minh tự, hình ảnh trông rất sống động.

Trong lúc Thanh Nha và Long Hành Vân còn đang chưa hiểu ra sao, Minh tăng đã quăng đồng tiền ra, đồng tiền rơi tại trên một cái xương sọ trên mặt đất rồi xoay tròn rất nhanh.

Còn chưa đợi cho mọi người kịp phản ứng lại chuyện này là chuyện gì thì Minh tăng đã thuận tay đẩy chiếc bát vàng trước mặt bay ra ngoài, keng, kim bát nện lên trên đồng tiền đang xoay tròn, nện cho nó dừng lại, đè phía dưới đáy bát.

"Phật môn là nơi thanh tịnh, nhưng chung quy vẫn chìm nổi tại trong nhân thế, Tảo Trần tự cũng khó tránh khỏi trần tục, một bên là bào đệ thế tục dặn dò chiếu cố, một bên là con trai của cố nhân tới cửa mong chờ, chính như hai mặt của đồng tiền này. Dưới kim bát là hai mặt 'Tăng' và 'Tự', chọn mặt nào hướng lên trên, tùy cho thiếu Các chủ lựa chọn, tất cả dựa theo số phận, chọn trúng thì như ngươi mong muốn, không trúng thì ước thúc bản thân không được vọng động."

Minh tăng một phen giải thích rõ ràng, cũng không quan tâm tới việc khách tới có bằng lòng chấp nhận điều kiện mình đưa ra hay không, ông ta đưa tay làm động tác mời, ra hiệu cho Long Hành Vân đoán xem mặt nào của đồng tiền hướng lên trên.

Hai vị khách quay mặt nhìn nhau, việc này chẳng phải là đang đánh cược vận may sao?

Nhưng mà Minh tăng có thể làm ra được một bước này, xem như đã là khoan dung, bọn họ cũng không dám tiếp tục cò kè mặc cả.

Chỉ là Thanh Nha trong lòng ít nhiều có chút thì thầm, xem ra với quan hệ phía bên Can nương mặc dù có thể giao tiếp với bên này nhưng cũng không thể khiến cho Minh tự hoàn toàn làm theo, tuy nhiên, việc này cũng rất bình thường, ngay cả Đại thánh Thiên Lưu

sơn cũng phải cho Minh tự mặt mũi, Can nương làm sao có thể bức ép.

Nhưng đối với Long Hành Vân mà nói, Minh tăng làm như vậy đã là đặc biệt khai ân, kết quả này vượt quá xa sự tưởng tượng của gã.

Đồng thời cũng làm cho gã như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, người ta xem như đã cho phụ thân gã thể diện, cho dù có đoán sai, tại trước mặt Thanh Nha gã cũng đã có bậc thang để đi xuống.

Vì vậy không có gì chần chừ, gã trực tiếp chắp tay, thực hiện Phật lễ với Minh tăng, khom người nói: "Vãn bối đoán là 'Tăng'."

Dáng vẻ cho thấy ta tôn kính người hòa thượng ngài đây.

Đương nhiên, lúc này trong lòng gã quả thực cũng rất tôn kính người ta, dù sao địa vị cách xa, nhưng người ta cũng không có khiến cho gã khó xử chút nào.

Vừa nghe thấy gã nhanh như vậy liền đưa ra lựa chọn, Thanh Nha lập tức trừng lớn đôi mắt chờ đợi kết quả.

Đứng ở hai bên nhìn xem, hai tăng nhân trẻ Trường Không, Bạch Vân cũng biểu hiện ra sự hiếu kỳ, chỉ có hai lão tăng khoanh chân ngồi hai bên là không có phản ứng gì.

Minh tăng mỉm cười, lại đưa tay ra hiệu cho Long Hành Vân tự mình đi mở ra đáp án.

Nếu đã là như thế, Long Hành Vân cũng không khách khí nữa, gã duỗi hai tay ra, cầm lấy kim bát, chậm rãi nhấc lên, cùng với Thanh Nha cùng nhau nghiêng đầu xuống dưới xem kết quả.

Kim bát được nhấc ra, đồng tiền vàng bị đè ở phía dưới cũng chậm rãi lộ ra hình ảnh hướng lên trên, vậy mà lại là hình ảnh một tăng nhân khoanh chân đả tọa.

Long Hành Vân tức thì vui mừng, lại cùng với Thanh Nha đồng thời nhìn xem phản ứng của Minh tăng, dõi đôi mắt trông mong nhìn tới ông ấy, đều không dám lên tiếng quấy rầy, không biết đối phương có nuốt lời hay không.

Minh tăng mỉm cười, "Ân oán giữa Thiếu Các chủ và vị Thám Hoa lang kia không quản giải quyết như thế nào, bắt đầu từ lúc này, tùy theo số phận, Minh tự sẽ không nhúng tay vào. Phật môn là nơi thanh tịnh, không lưu khách nữa, đi thôi!"

Lời đã nói như thế, Long Hành Vân và Thanh Nha cũng không tiện cưỡng ép dông dài gì nữa, chỉ có thể khách khí bái tạ, sau đó đứng dậy cáo từ.

Bạch Vân đi tiễn khách.

Trường Không thì ngồi xổm xuống đất nâng chiếc kim bát lên, lại đưa tay đi nhặt lấy đồng tiền vàng trên mặt đất, nào ngờ ngón tay còn chưa có đụng tới, đồng tiền vàng đó liền hóa thành hình ảnh nhấp nháy dao động, sau đó đột ngột biến mất không thấy nữa.

Chương 528: Không nhúng tay (1)

Vậy mà lại là giả? Trường Không quay đầu lại nhìn Minh tăng, biết được rằng đây là do sư tôn dùng pháp lực để tạo ra, cũng nhận ra được điều gì xảy ra với kết quả lựa chọn của vị khách vừa rồi, kết quả nằm trong sự kiểm soát của sư tôn.

Hắn không biết vì sao sư tôn phải làm như vậy, nếu đã không thể tránh được thế tục, vậy thì không phải mối quan hệ với bên Huyền Quốc công càng thân cận hơn sao?

Còn nếu như muốn đáp ứng với yêu cầu của khách, trực tiếp trả lời không phải là được rồi, vì sao còn phải làm ra trò ảo thuật lựa chọn

"Tùy theo số phận" như vậy chứ?

Không biết, nghĩ không rõ, nhưng hắn cũng không có hỏi nhiều, biết rõ sư tôn làm như vậy tất có nguyên do.

Bên ngoài chùa, Long Hành Vân và Thanh Nha đi ra khỏi cổng, xoay người lại chắp tay hoàn lễ với Trường Không đi đưa tiễn khách, cảm tạ đã đưa tiễn, Trường Không lịch sự đáp lại một câu rồi đóng cổng lại.

Chờ đợi tại bên ngoài, ba người Ngân Sơn Hà, Thôi Du và Bàng Thành Khâu đều thở phào nhẹ nhõm, không có việc gì thì tốt.

"Thiếu Các chủ, thế nào rồi?" Ngân Sơn Hà cất lời hỏi.

Long Hành Vân và Thanh Nha nhìn nhau cười, mấy người vừa nhìn liền hiểu rồi, sự việc đã thành công rồi.

Nơi đây cũng không phải chỗ nói chuyện, một nhóm người cần trước tiên rời khỏi đây rồi nói tiếp.

Trên đường, hai người Long, Thanh còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía Minh tự, đối với những gì trải qua bên trong chùa lúc trước bọn họ vẫn có cảm giác như là nằm mơ, không chỉ đã tiến vào được mà còn hoàn thành mọi việc như mong muốn, thực sự là khó thể tưởng tượng nổi…

Sau đó, Long Hành Vân kể lại đại khái những gì đã xảy ra bên trong chùa cho Ngân Sơn Hà biết, đương nhiên là gã không nói ra việc mình luôn nơm nớp lo sợ, thiếu một chút đã không dám tiếp lời.

Khi trở lại Ảo Vọng, xe ngựa thả Thôi Du xuống tại trên đường, để cho lão ta đến khách sạn thu dọn đồ đạc, cần phải di chuyển địa điểm dừng chân.

Đối với việc động thủ với Thám Hoa lang, đã không còn lo lắng về Minh tự, Long Hành Vân cũng không dự định khách sáo gì nữa,

muốn trực tiếp vào ở lại trong Kinh Hồng điện.

Đây cũng là ý của Thanh Nha, bởi vì một khi phía bên y biết được hướng đi của Thám Hoa lang thì Long Hành Vân phải lập tức lên đường, nếu không, bỏ lỡ một khoảng thời gian lâu, sẽ không dễ để theo dõi tại trong Minh Hải.

Bên trong Kinh Hồng điện, sau khi sắp xếp xong cho quý khách, Cổ Thanh Chiếu mới lôi kéo Thanh Nha đến nơi yên lặng hỏi thăm, "Kết quả chuyến đi Minh tự như thế nào?"

Thanh Nha: "Không nằm ngoài Can nương dự liệu, sự việc thành công rồi."

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng Cổ Thanh Chiếu vẫn có chút kinh ngạc, "Ngay cả Minh tự cũng có thể dễ dàng tiếp xúc, Can nương lại thần thông quảng đại như thế sao?"

Thanh Nha bóc đậu phộng nhét vào trong miệng, vừa nhai vừa ngập ngừng, nói: "Hình như là có thể bắt chuyện, nhưng cũng không có sâu sắc như chúng ta tưởng."

Cổ Thanh Chiếu không hiểu được, "Như vậy còn không sâu sao? Ở một nơi như Minh tự, tự thành một đạo, chỉ sợ ngay cả Đại thánh lên tiếng kêu gọi cũng không chắc đã hữu dụng, Can nương vậy mà có thể giải quyết dễ dàng."

"Can nương cũng không trực tiếp giải quyết, là do Long Hành Vân đánh cược thắng…"

Thanh Nha kể lại những việc xảy ra trong đó cho bà ta nghe.

Cổ Thanh Chiếu nghe xong thì không nói nên lời, im lặng một lúc mới than thở: "Nếu là nói như thế, vị Thám Hoa lang kia cũng chỉ có thể tự trách vận khí của mình không tốt mà thôi."

Thanh Nha: "Ngươi đừng quan tâm tới việc vận khí của hắn như thế nào, trước tiên nói xem tình hình phía bên hắn như thế nào đi."

Sau khi y và Bàng Thành Khâu đi Minh tự, tin tức và tình huống liên quan không tiện truyền tới phía bên Minh tự, có thông tin gì thì đều truyền tới cho Cổ Thanh Chiếu.

Cổ Thanh Chiếu: "Không có dấu hiệu gì cho thấy sẽ rời đi, vẫn còn nằm dí tại trong căn gác nhỏ đó không có đi ra ngoài, cũng không biết đến khi nào mới rời khỏi."

Thanh Nha: "Can nương đã có dự liệu, hẳn là nắm giữ được tình huống gì đó mà chúng ta không biết, đoán chừng cũng sắp rồi."

Nơi đây vừa mới nói xong, Bàng Thành Khâu bước nhanh đến, bẩm báo: "Thanh gia, người trên Đỉnh núi truyền lời tới, bảo ngài đi đến đó một chuyến."

Nơi gọi là "Trên Đỉnh núi " chính là chỉ Trấn Hải ty, nơi có địa thế cao nhất tại Ảo Vọng.

"Đã biết tránh không được." Thanh Nha buông tiếng thở dài, lại quay sang nói với Cổ Thanh Chiếu: "Ta nói không sai đi, không cần ta lộ ra, tự nhiên sẽ tìm tới cửa." Y cúi đầu nhìn nhìn chiếc chân què của mình, "Mẹ nó, lúc hữu dụng thì há mồm kêu gọi, lúc không hữu dụng thì đánh gãy chân cũng làm như không thấy, cho rằng lão tử là cái gì chứ?"

Cổ Thanh Chiếu phe phẩy quạt tròn không nói lời nào, tại Ảo Vọng này bà ta chẳng phải cũng là xu nịnh khắp nơi sao?

Thanh Nha than phiền thì than phiền, nhưng người thì vẫn phải ngoan ngoãn tập tễnh rời đi.

Một chiếc xe ngựa đi đến Trấn Hải ty, quá trình vẫn như cũ, được người dẫn vào trong phòng tối, gặp được đại Chưởng mục Tề Đa Lai.

Tề Đa Lai vội vã gặp y như vậy còn có thể là vì chuyện gì nữa chứ? Đương nhiên là biết được chuyện y và Long Hành Vân vậy mà lại tiến vào Minh tự, tự nhiên là muốn tìm hiểu xem đó là vì chuyện gì.

Nói chung, Thanh Nha cũng không có giấu giếm, bởi vì có một số việc chính y cũng là phụng mệnh hành sự, đó là hành động phù hợp với các bước đi.

Y giải thích rằng Long Hành Vân tìm đến mình muốn mượn tay mình đùa chết Dữu Khánh, nguyên nhân đương nhiên là vì mối thù cũ với Dữu Khánh, mà y thì không chịu đồng ý, nói là phía sau Dữu Khánh có Minh tự chống lưng, không muốn rước lấy phiền phức. Kết quả là Long Hành Vân cũng có chút lo lắng về Minh tự, vì vậy gã quyết định đi đến Minh tự một chuyến.

Nghe nói tình huống đại khái là như thế, Tề Đa Lai giật mình kinh ngạc, "Minh tăng đã đồng ý không can thiệp vào việc gã giết vị Thám Hoa lang kia sao?"

Thanh Nha nhún vai, "Quả thực là vận khí của gã tốt, gã đã đánh cược thắng. Có lẽ, với thân phận và địa vị của Minh tăng, hẳn là sẽ không nuốt lời. Nói đi cũng phải nói lại, người bình thường ngay cả đi vào đó cũng khó, gã có thể đi vào liền không đơn giản, mặt mũi cha người ta lớn, loại chuyện xuất thân này quả thực là không thể so sánh."

Tề Đa Lai nhịn không được sờ sờ cằm đi tới đi lui trong tĩnh thất, bỗng dừng bước hỏi: "Lúc nào, động thủ ở đâu?"

Thanh Nha: "Không biết, hiện nay vẫn còn đang theo dõi tìm cơ hội. Ta nói nha đại Chưởng mục, việc này ta là thật sự không muốn tham dự vào, tên kia lấy thế ép người, còn dẫn theo, con mẹ nó, 'Ngân vệ' tới uy hiếp ta, ta cũng không còn cách nào khác, ngươi nói giùm với Chưởng lệnh một tiếng, can thiệp đi, quản một chút, mọi người đều sẽ tự tại."

Tề Đa Lai có chút buồn bực, "Quản như thế nào? Bên trên không lên tiếng, Chưởng lệnh cũng không tiện quản, với tên đó thì chỉ có mấy vị Động chủ mới có tư cách quản giáo."

"Các ngươi trực tiếp ra lệnh cưỡng chế gã dừng tay lại không phải được rồi sao?"

"Lệnh cưỡng chế của Trấn Hải ty có hữu dụng không? Chúng ta ra lệnh cưỡng chế, gã ngoài miệng sẽ đáp ứng, nhưng xoay người lại vẫn sẽ đi làm, như vậy chẳng phải là đưa tới cửa cho người ta làm bẽ mặt hay sao? Trong lòng ngươi hẳn phải biết rõ ràng, có một số việc nếu Trấn Hải ty không biết thì không sao, nhưng nếu đã biết rõ mà không quản lại là một vấn đề khác."

Chương 529: Không nhúng tay (2)

"Nếu không thì như vậy đi, Trấn Hải ty tìm chuyện gì đó, giam ta lại, để ta có thể thoát ra khỏi việc này."

"Ngươi có thể trốn trong Trấn Hải ty được bao lâu? Ẩn núp một mực không đi ra ngoài sao? Về sau gã chạy đến Trấn Hải ty hỏi xem ngươi phạm phải chuyện gì, chạy tới lôi người ra, bên này phải giải thích thế nào chứ? Nếu lôi người ra không được… Tên đó là một kẻ mang thù, mẹ gã chỉ có một đứa con trai như vậy, bao che cho con của mình cỡ nào nha."

"Vậy ta phải làm sao bây giờ?"

"Đó là chuyện của ngươi, nơi đây cũng chỉ có thể báo cáo tình huống, về phần bên trên định đoạt như thế nào, không phải là chuyện chúng ta cần quan tâm. Tuy nhiên, có một điểm ta phải nhắc nhở ngươi, không nên gây rối xảy ra chuyện tại Ảo Vọng, nếu thực sự ngăn cản không được, ngươi phải tận lực nghĩ biện pháp kéo gã ra xa một chút."

"Đại Chưởng mục lo lắng nhiều, Minh tự đã đồng ý không can thiệp vào chuyện giữa bọn họ, cho dù tên Thám Hoa chó chết đó có bị chết tại Ảo Vọng thì cũng không gây ra được sóng gió gì quá lớn."

"Ta là sợ tên cẩu Thám Hoa đó chết tại Ảo Vọng hay sao? Ta sợ chính là vị thiếu Các chủ kia bị tên Thám Hoa chết tiệt kia đùa chết, nếu như thật sự để cho vị kia bị chết tại Ảo Vọng, Trấn Hải ty thực xảy ra việc vui lớn rồi, chưa nói tới có thể giữ được vị trí Chưởng lệnh hay không, đến lúc đó ngươi có liên quan tới gã cũng sẽ được trở lại nhà giam, lột mấy tầng da là không thể tránh được."

Thanh Nha nghẹn họng, ngẩn người, sau đó hoài nghi hỏi: "Không đến mức vậy đi, có Ngân Sơn Hà bảo vệ, đánh chó còn có thể bị chó cắn hay sao?"

Tề Đa Lai: "Ta không nói gã nhất định sẽ xảy ra chuyện, ta sợ chính là vạn nhất xảy ra chuyện. Kể từ khi vị Thám Hoa lang kia tới Ảo Vọng đến bây giờ, đã xảy ra những chuyện gì thì chính ngươi cũng biết rõ ràng. Ta mới xem xét kỹ càng lại tình huống của hắn, kết quả phát hiện thấy vị này cũng là một kẻ không đặt nặng mạng nhỏ của mình, rất thích chơi đùa với lửa.

Tên này, về cơ bản mà nói thì đi tới đâu đều sẽ gây chuyện tới đó, vào kinh thành đi thi cũng có thể khiến cho kinh thành náo loạn gà bay chó sủa, đang yên đang lành lại chơi cái trò gì mà 'Bỏ văn theo võ', ai nói 'Theo võ' thì cần phải 'Bỏ văn' chứ, tư duy kiểu này không phải là đầu óc có bệnh sao? Cũng không biết tên đại tài tử này là người thông minh hay là kẻ lỗ mãng.

Cái chết của Vương Tuyết Đường đến cùng là do ai làm, trong lòng ngươi ta đều có nắm chắc, ngay cả họ hàng thân thích của Địa mẫu cũng dám giết, ngươi cho rằng hắn không dám giết vị thiếu Các chủ kia sao?

Chúng ta coi như là đã kiến thức được thủ đoạn mưu sát tại Lang Hoàn cư, thời điểm Vương Tuyết Đường đánh chó có từng nghĩ đến

mình sẽ bị chó cắn chết hay không? Ai mà biết được sẽ có xảy ra chuyện gì bất ngờ hay không chứ?

Nói chung muốn chết thì đều phải chết cách xa chúng ta ra một chút, đừng có chết ở trên đất của chúng ta, ai chết ai sống cũng chẳng có liên quan gì với chúng ta."

Thanh Nha cười khổ, việc đã nắm giữ được chuyện Dữu Khánh sắp đi vào chỗ sâu trong Minh Hải, y tạm thời sẽ không nói cho bên này biết…

Đêm hôm khuya khoắt, Ảo Vọng vẫn rực rỡ sắc màu, đèn đuốc huy hoàng, vẫn là nơi phồn hoa nhất thế gian.

Sư huynh đệ ba người khoác áo choàng đen từ ban công nhảy xuống khỏi căn gác nhỏ, xuyên đường băng hẻm, thẳng đến bờ biển.

Gần nhất, ba người làm việc gì tại Ảo Vọng cũng đều không hề che che lấp lấp, có tâm lý không làm chuyện gì đuối lý thì không sợ quỷ ma gõ cửa, hơn nữa cũng biết được vóc dáng Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tương đối bắt mắt, những kẻ cần giám thị bọn họ đã nhớ kỹ từ lâu, đi dọc bờ biển cũng khó tránh được tai mắt người khác.

Sau khi bọn họ lên đò rời đi không bao lâu, một nhóm người Long Hành Vân và Thanh Nha giấu mình trong áo choàng đen mũ trùm đầu cũng tới bờ biển, rồi lên đò trực tiếp rời đi.

Tầng cao nhất của Hải Tiêu các, một ngọn đèn cô độc trên chiếc bàn bên trong cửa sổ, một cây đàn cổ, Từ Văn Tân ngồi quỳ tại trước bàn, hai tay mười ngón gảy nhẹ du dương, tương phản với sự rực rỡ phồn hoa bên ngoài.

Trong tiếng đàn toát lên mấy phần hiu quạnh và trống vắng, ánh đèn thỉnh thoảng lay động bóng người.

Có tiếng bước chân vội vã đi đến, Nga Mi mở cửa đi vào, bước nhanh tới trước bàn đặt đàn, ngồi quỳ xuống, trong thần sắc có vẻ do dự không đành lòng.

Mười ngón tay của Từ Văn Tân đột nhiên đè lại dây đàn đang rung động, nghiêng đầu nhìn nàng, hỏi: "Chẳng lẽ phía bên Minh tự không có trả lời?"

Phía bên hắn cũng đang nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của sư huynh đệ ba người Dữu Khánh, ba người vừa ra biển, hắn liền biết, cũng biết được đám người Long Hành Vân rời bến theo ngay sau đó, hắn lập tức nhận thấy được không ổn, nhận ra được sư huynh đệ ba người có nguy hiểm, lập tức bảo người nhanh chóng gửi thư tới Minh tự, xin Minh tự phát động Hải tộc hỗ trợ.

Tại trên Minh Hải, chỉ cần Hải tộc đồng ý hỗ trợ, giữ mạng không phải là vấn đề lớn.

Nhưng mà từ thần sắc của Nga Mi làm cho hắn nhận ra được sự việc không bình thường.

Quả nhiên, Nga Mi khó khăn đáp: "Đã trả lời rồi, phía bên Minh tự nói, không nhúng tay vào ân oán cá nhân giữa Long Hành Vân và Thám Hoa lang."

Từ Văn Tân vươn người lên, nhanh chóng đứng dậy, đi tới trước một bức tường, kéo mở bức mành treo tại trên tường, lộ ra một tấm bản đồ phác thảo tuyến đường, bên trên còn có sơ đồ mối quan hệ giữa các cá nhân, trong đó có tên Long Hành Vân và Thanh Nha.

Hắn sở dĩ phát hiện được Long Hành Vân tới Ảo Vọng, cũng là bởi vì theo dõi sát sao vào Thanh Nha, bởi vì Dữu Khánh và Thanh Nha qua lại tương đối nhiều lần.

Nga Mi bưng cây đèn đi đến gần hỗ trợ chiếu sáng, ánh sáng trên bản đồ lập tức sáng lên rất nhiều.

"Không nhúng tay ân oán cá nhân sao? Thái độ của Minh tự xem ra có liên quan tới lần bái phỏng lúc trước của Long Hành Vân và Thanh Nha." Từ Văn Tân lẩm bẩm một câu, sau đó ánh mắt dán vào địa điểm đánh dấu ba chữ "Linh Tê trai" trên bản đồ, hắn bình tĩnh ôn tồn nói: "Người của Linh Tê trai có khả năng biết rõ hướng đi của bọn họ. Lập tức phái người đến Linh Tê trai tìm hiểu, trong tình huống cần thiết thì có thể trực tiếp cưỡng ép cạy mở miệng, phải nhanh!"

"Vâng." Nga Mi nhanh chóng nhận lệnh rời đi.

Không bao lâu sau, Nga Mi trở về, tiếng đàn bên trong phòng cũng đã lần nữa vang lên.

Sau chừng nửa giờ, ngoài cửa có tiếng chuông "Đinh đang" nho nhỏ vang lên, Nga Mi lại nhanh chóng đi ra ngoài, khi trở về thì gần như là chạy đến bên cạnh Từ Văn Tân, cấp báo: "Công tử, Linh Tê trai đã đóng cửa, người của chúng ta cưỡng ép cạy đi vào, kết quả phát hiện bên trong đã dọn đi sạch sẽ."

Tiếng đàn lại dừng lại.

"Dọn đi sạch sẽ sao? Không phải đã bảo người nhìn chằm chằm vào sao? Nhiều đồ vật như vậy được dời đi mà có thể không nhìn thấy được sao?"

"Là rất quái lạ, không biết làm sao mà làm được."

Tích tịch tình tang, Từ Văn Tân tiện tay gảy lên huyền cầm, rồi quyết đoán đứng dậy nói: "Đích thân ta sẽ đi Minh tự một chuyến, sắp xếp đi đường thủy!"

Chương 530: Theo dõi (1)

"Vâng." Nga Mi tuân lời, làm theo.

Khi hai người bước ra khỏi cửa thì trên thân mỗi người đều đã được áo choàng che phủ, họ cưỡi một chiếc xe ngựa rời đi.

Xe ngựa chạy nhanh tới bờ sông rồi dừng lại, hai người ra khỏi xe ngựa, không cần người khác đi cùng, hai người bước xuống bậc cấp bên bờ biển, lên một chiếc đò Minh Hải ở bên cạnh.

Giao nhân với nửa người dưới chìm ở trong nước lập tức đưa tay đặt lên mép thuyền, chủ động chào hỏi khách hàng: "Hai vị muốn đi đâu?"

Từ Văn Tân đưa tay vén áo choàng ra, để lộ một quả ngọc bội đeo ở bên hông, trên ngọc bội mơ hồ là hình ảnh nhân giao đối đáp với nhau, người tại trên bờ, giao ở trong nước ngẩng đầu lên, giống như bọn họ đang giằng co với nhau.

Giao nhân nhìn thấy ngọc bội này, thoáng sửng sốt một chút, rồi sau đó không có nói lời nào nữa, chìm vào trong nước, di chuyển đến đuôi thuyền, giữ vững con đò.

Hai người ở trên bờ trực tiếp bước lên đò, sau đó Nga Mi thắp sáng chiếc đèn lồng treo tại trên đò.

Đò rời bờ, chở hai người rất nhanh rời đi…

Hành khách không nói đi tới nơi nào, Giao nhân lái đò cũng không có hỏi, chỉ tập trung đẩy đò đi. Đò lướt đi trên mặt biển, băng qua khu vực phồn hoa, dần dần đi đến ven bờ biển nằm ngoài ánh đèn rực rỡ, dừng tại dưới vách núi bên cạnh Minh tự.

Hai người trên đò bước lên bờ, Từ Văn Tân dặn dò một câu, "Còn cần đò trở về, chờ một chút."

Giao nhân đẩy đò đưa mắt nhìn khung cảnh trên vách núi, rồi cung kính đáp: "Vâng."

Sau đó, Nga Mi đưa tay giúp đỡ Từ Văn Tân, ngay tại chỗ bay lên trời, theo vách núi đá bay lên như diều gặp gió, nhẹ nhàng rơi xuống tại trên đỉnh núi.

Trường Không, Bạch Vân lắc mình bay đến, ngăn cản trước mặt bọn họ.

Từ Văn Tân xốc chiếc mũ trùm đầu lên, để lộ ra khuôn mặt của mình, mỉm cười chào hỏi, "Nhị vị sư phụ, đã rất lâu không gặp rồi, đại sư có ở đây không?"

Trường Không, Bạch Vân kinh ngạc, song song chắp tay, sau đó đưa tay ra hiệu mời.

Nga Mi hiếu kỳ quan sát ngôi chùa bạch cốt này rồi muốn cùng đi theo, nhưng lại bị Trường Không đưa tay ngăn cản lại.

Từ Văn Tân quay đầu lại nhìn nàng, dặn dò: "Nơi đây không thể tùy ý, ngươi cứ ở lại nơi này chờ ta, ta chỉ đi một lúc."

"Vâng." Nga Mi đáp lời, sau đó nhìn theo hai gã tiểu tăng dẫn công tử rời đi, nhìn theo công tử tiến vào bên trong chính điện của chùa.

Thực tế thì Từ Văn Tân tiến vào cũng không có bao lâu liền đã đi ra, sau khi đi ra hắn đứng ở bên cạnh vách núi đắm mình trong cảnh đêm nhìn ra biển cả mênh mông, vẻ mặt nghiêm trọng.

Nga Mi có chút ngạc nhiên, thử hỏi: "Công tử, thế nào rồi?"

Từ Văn Tân chậm rãi quay đầu lại nhìn chính điện ngôi chùa, rồi lại nhìn Trường Không đi đưa tiễn ở một bên, "Ta đã dùng hết lời, hỏi không ra nhân quả, đại sư tựa như có nỗi niềm khó nói."

Trường Không yên tĩnh đứng ở bên, không chút nào dao động.

Lúc này, lại thấy Bạch Vân bước nhanh đi tới, chắp tay cúi chào, sau đó nói ra: "Công tử, sư tôn có lời hay gửi tặng, mong rằng công tử

có thể nghe vào. Sư tôn nói, người dạng gì đã định trước sẽ có con đường dạng đó, có một số người nhìn như là cùng một đường với công tử, nhưng thực ra cũng không phải như vậy, ngươi không thể giúp hắn đi con đường của hắn, hắn cũng không thể giúp ngươi đi con đường của ngươi.

Nếu như mạng hắn không tuyệt, lần trước cho dù ngươi không ra tay, hắn cũng chưa chắc đã chết. Còn nếu số kiếp hắn đã định, dù cho lần này ngươi xuất thủ cũng chưa chắc có thể cứu được.

Tính cách cá nhân của hắn từ lâu đã định trước sẽ thu nhận bao nhiêu phúc, bao nhiêu họa. Ngươi có thể ngăn cản một lần tai họa cho hắn, nhưng không có khả năng vì hắn ngăn cản hết toàn bộ tai họa, ít nhất, không phải năng lực hiện nay của ngươi có thể can thiệp được. Công tử cũng không nên mượn danh nghĩa của Huyền Quốc công can thiệp vào quá nhiều, để tránh nhọc người mệt mình, nên có chừng có mực!"

"Lời của Đại sư, vãn bối nhớ kỹ." Từ Văn Tân khách khí đáp, rồi lại quay đầu nhìn ra xa xa biển rộng, thần tình phức tạp mà khẽ thở dài: "Lần này, chỉ có thể nhìn xem tạo hóa của bọn họ mà thôi. Nga Mi, chúng ta về đi."

Minh tự không chịu ra mặt, hắn quả thực cũng không còn cách nào, tại Ảo Vọng này, lực lượng mà hắn có thể điều động cũng thực sự có hạn, huống chi đó còn là Minh Hải thần bí và khó lường. Hiện tại, ngay cả việc đám người Dữu Khánh đi đâu hắn cũng không biết được, nếu chờ cho hắn nghĩ biện pháp khác chậm rãi thăm dò, điều tra, e rằng sự việc đã kết thúc từ lâu rồi.

Trường Không và Bạch Vân chắp tay khom người đưa tiễn.

Nga Mi giúp đỡ Từ Văn Tân phi thân bay xuống, mang theo người bay chéo ra ngoài vách đá, hạ xuống trên đò.

Một chiếc đò chở hai người lướt sóng rời đi…

Ánh trăng sáng tỏ, cũng khó xuyên qua tầng mây dày đặc.

Trong một thế giới tối đen như mực, được ánh đèn đầu thuyền chiếu sáng mới có thể nhìn thấy sương mù nhàn nhạt lững lờ phiêu đãng. Mặt nước phẳng lặng như một tấm gương, người không biết tình hình sẽ rất khó tin tưởng được đây là mặt biển, sương mù nhàn nhạt theo mặt nước chậm rãi lan tỏa ra khắp nơi.

Chiếc đò lướt đi phá vỡ sự phẳng lặng của mặt nước.

"Lão Thập Ngũ, hai chiếc thuyền phía sau có phải đang cùng đi theo chúng ta hay không vậy?"

Thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xung quanh, Nam Trúc đã nhận ra một chút khác thường, nhịn không được cất tiếng nhắc nhở.

Mục Ngạo Thiết đang nhìn chằm chằm về phía đó, có thể mơ hồ nhìn thấy được hai điểm ánh đèn đầu thuyền.

Thị lực của Dữu Khánh tốt hơn hai người bọn họ nhiều, hắn cũng đã phát hiện được từ lâu rồi, chỉ là lúc trước còn chưa dám xác định, bây giờ, sau nhiều lần quanh co chuyển hướng thấy vẫn một mực theo sau, hắn cơ bản có thể khẳng định là đang bám theo mình.

Về phần là ai đang theo dõi mình, hắn cũng không biết, quỷ mới biết đó là nhân thủ của một phương nào.

Nói chung, lời Nam Trúc nhắc nhở làm cho hắn lập tức trở nên cảnh giác, cảm thấy có nguy hiểm, bởi vì ngay cả Nam Trúc cũng nhận ra được đối phương đang theo dõi mình, đối phương có nhận thấy đã bị đả thảo kinh xà rồi hay không, có hành động tiến hơn một bước hay không chứ?

Bất kể đối phương có phải chỉ là theo dõi thôi hay không, Dữu Khánh cũng không muốn mạo hiểm khi không cần thiết, huống chi hắn cũng không muốn để cho người khác biết rõ nơi mà hắn muốn

đến, người mà hắn muốn gặp, cho nên, vào lúc này hắn lắc mình bay đến đuôi đò, nửa ngồi xổm xuống.

Ở trong nước quẫy đuôi đẩy đò đi tới trước, Giao nhân ngửa mặt cười hắc hắc, lộ ra hàm răng nhọn như lưỡi cưa, lớp vảy ở nửa thân dưới lấp lóe phản quang dưới ánh đèn lồng treo trên đò.

Dữu Khánh từ trên nhìn xuống, cất tiếng: "Có người đang theo dõi chúng ta."

Giao nhân cười hắc hắc trả lời: "Minh Hải rộng lớn như vậy, người ta muốn đi như thế nào là tự do của người ta."

Chương 531: Theo dõi (2)

Nó nghe được ba người nói chuyện với nhau, cũng đã biết có người đang theo dõi, nhưng đối với nó mà nói, điều này rõ ràng là không quan trọng, nó chẳng thèm quan tâm tới việc có bị theo dõi hay không.

Dữu Khánh: "Để tránh bất trắc, tắt đèn đi."

Không còn ánh đèn, phía sau tự nhiên cũng sẽ mất đi mục tiêu để theo dõi.

Giao nhân lập tức cất giọng the thé nói: "Việc này không được, khách tại đèn sáng, đây là quy củ, làm hỏng quy củ, phía bên Hải tộc sẽ không tha cho ta, ngươi có đưa thêm bao nhiêu tiền đò cũng không được."

Dữu Khánh cất lời uy hiếp: "Nếu chúng ta thật sự xảy ra chuyện gì đó, ngươi sẽ không lấy được tiền đò."

Giao nhân: "Về việc này ngươi có thể yên tâm, nếu người phía sau khiến các ngươi xảy ra chuyện gì, không đền phí vận chuyển cho ta

là không được, đồng tộc của ta cũng không có khả năng tiếp tục đưa bọn họ rời khỏi Minh Hải. Các ngươi có xảy ra chuyện gì hay không, ta cũng sẽ không bị mất tiền."

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau không nói nên lời.

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng không thể làm gì được đành phải lui một bước chọn cách thứ hai, "Cắt đuôi bọn chúng chắc là được đi? Nghìn vạn lần đừng nói với ta là ngươi làm không được."

Người khác không biết rõ, nhưng hắn là đã tìm ra trò trống của Minh Hải này, biết rõ khắp nơi đều là đại trận truyền tống, đi nhầm liền sẽ chạy đến hải vực khác. Đây cũng là lý do hắn không sợ người khác biết rõ hắn ra biển đi nơi nào, tại trên Minh Hải, chỉ cần cố ý thì không sợ bị người theo dõi.

Giao nhân tức thì lại nở nụ cười hắc hắc, "Việc này đương nhiên là không có vấn đề, chỉ là đi vòng đi vèo sẽ mất nhiều thời gian hơn mới có thể đến được địa điểm mục tiêu, phải thêm tiền mới được a."

Dữu Khánh biết chắc sẽ như vậy, hắn rất không muốn bỏ ra khoản tiền này, cho nên lúc trước mới chọn biện pháp rẻ, bảo người ta tắt đèn.

Bây giờ không còn cách nào khác, nhưng hắn vẫn làm ra vẻ miễn cưỡng, rất không sẵn sàng bỏ ra, "Vậy thì phải nhìn xem ngươi muốn thêm bao nhiêu tiền, nếu là đòi thêm quá nhiều, vậy thì quên đi."

Giao nhân: "Không lấy nhiều của các ngươi, ba người, thêm một vạn lượng là được rồi."

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, lại hỏi: "Phải thêm bao nhiêu thời gian mới có thể đến nơi?"

Giao nhân: "Khách quan yên tâm, ta không đê tiện như vậy, cũng không muốn chạy quá lâu, ta ước chừng sẽ mất thêm khoảng nửa canh giờ."

Dữu Khánh thầm tính toán một chút, ước chừng khoảng gần trưa mới có thể đến được Tử Lan đảo, nhưng như vậy cũng có thể chấp nhận được, lập tức hỏi: "Xác định có thể cắt đuôi chứ?"

Giao nhân lại nhếch miệng cười vui vẻ, "Không cắt được đuôi không trả tiền, ngay cả tiền chở đi lúc trước cũng miễn, điểm uy tín này chúng ta ắt phải có."

Dữu Khánh lại nhìn nhìn hai điểm ánh đèn đang cùng đi theo, không dám tiếp tục chậm trễ nữa, lập tức nói: "Được, quyết định như vậy đi, chỉ cần có thể cắt đuôi, ta trả thêm một vạn lượng."

"Được rồi, xem ta đây."

Giao nhân vui cười đồng ý, cũng không sợ bọn họ quỵt nợ, lập tức gia tăng biên độ vẫy đuôi trong nước, đẩy chiếc đò xoay chuyển phương hướng.

Không bao lâu sau, trước mắt sư huynh đệ ba người giống như xuất hiện ảo giác, tình hình xung quanh giống như không có thay đổi gì, nhưng hai điểm sáng đèn của hai con đò một mực đi theo kia lại đột nhiên biến mất.

Nam Trúc kinh dị, "Đèn của bọn họ tắt rồi hay sao?"

Giao nhân cười hắc hắc, cười mà không đáp.

Nhưng trong lòng Dữu Khánh biết rõ ràng, hắn cũng dùng Quan Tự quyết nhìn ra được, lần này không có đi vào khe hở giữa các đại trận, mà là xâm nhập vào trong đại trận, hắn là đã bị truyền tống đến hải vực khác, về phần đã bị truyền tống đến nơi nào thì hắn không biết, tiếp theo phải đi như thế nào để đến Tử Lan đảo cũng

không phải là chuyện hắn có thể kiểm soát, chỉ có thể dựa vào Giao nhân đưa đò…

"Di, không nhìn thấy nữa rồi."

Đứng ở đầu thuyền nhìn chằm chằm, Long Hành Vân đột nhiên phát hiện thấy ánh đèn của mục tiêu theo dõi không còn nữa, lập tức cất tiếng kinh nghi.

Những người khác trên hai còn đò cũng lần lượt nhận thấy, mỗi người đều cảm thấy quái lạ.

Long Hành Vân lập tức quay đầu lại cất tiếng gọi, "Nhà đò, con đò mà chúng ta đi theo kia có phải đã vi phạm quy định, tắt đèn đò đi rồi hay không vậy?"

Giao nhân đẩy đò ở phía sau nói:

"Làm sao có thể như vậy, tuyệt đối không có khả năng đó, trừ phi đồng tộc đưa đò bị người giết cũng không khác nhiều."

Long Hành Vân phì cười một tiếng, "Ngươi cho rằng hắn không dám sao? Lần trước…"

Lời còn chưa dứt, Ngân Sơn Hà đã nhấc tay vỗ vào đầu vai gã, chặn lời gã nói câu tiếp theo. Ông ta khẽ lắc đầu với gã, ra hiệu không thể nói ra.

Thanh Nha đi cùng đò cũng xém trợn tròn đôi mắt, thực sự không biết vị thiếu Các chủ này là ngu xuẩn, hay là không kiêng dè gì cả quen rồi, cũng không nhìn xem nơi này là nơi nào, cũng không suy nghĩ tới mối quan hệ giữa vị Thám Hoa lang kia và Minh tự, nếu thật sự để cho Giao nhân đưa đò biết rõ người mà bọn họ đang muốn truy tung kia chính là người đã giết chết Hải tộc lần trước, vậy liệu người ta có còn tiếp tục giúp ngươi theo dõi hay không chứ, việc này thực sự không chắc chắn được.

Long Hành Vân hơi chút sửng sốt, rồi cũng rất nhanh kịp phản ứng lại, sau một thoáng bối rối gã liền khôi phục bình thường, thuận thế thay đổi chủ đề câu chuyện, "Lần trước không phải đã có người hành hung sao? Vậy nhà đò ngươi nói cho ta biết vì sao ánh đèn biến mất rồi?"

Giao nhân ở phía sau nói: "Chắc hẳn không phải đã tắt đèn đi, tình hình Minh Hải phức tạp, khắp nơi đều ngầm có bố trí kết giới, hẳn là đã xông vào."

Long Hành Vân lập tức nói: "Vậy thì mau mau đi theo, không thể để cho bọn họ chạy mất."

Hai chiếc đò lập tức tăng nhanh hơn tốc độ, sau khi chạy tới vị trí đại khái mà con đò mục tiêu biến mất lúc trước, nhưng vẫn không nhìn thấy ánh đèn đã biến mất, vì vậy hai chiếc đò bên này cũng dừng lại.

Giao nhân đẩy thuyền nói: "Quả thực đã xông vào kết giới, không thấy nữa rồi, tìm không được nữa, không có cách nào để tiếp tục đi theo."

Long Hành Vân lập tức quát lớn: "Đừng dừng, tiếp tục tìm kiếm, ta trả thêm mười vạn lượng cho ngươi."

Giao nhân đẩy đò nói: "Đây không phải là chuyện tiền bạc, ngươi có đưa thêm bao nhiêu tiền cũng vô dụng. Theo lý thuyết, bây giờ chúng ta cùng theo vào kết giới thì hẳn là còn có thể nhìn thấy ánh đèn đò, nhưng hiện tại trống không, chứng tỏ đối phương đã tiến vào một vùng kết giới khác, điều này rất không hợp với lẽ thường, có khả năng đối phương đã phát hiện thấy mình bị theo dõi, cho nên cố ý cắt đuôi chúng ta. Bây giờ ta cũng không biết được hướng đi của bọn họ. Ta đã ở tại Minh Hải không dễ theo dõi, các ngươi cứ muốn đi theo. Bây giờ, chi phí vận chuyển mà chúng ta đã thỏa thuận cũng không thể thiếu."

Long Hành Vân lập tức xoay người lại nhìn Thanh Nha, cả giận nói: "Ta đã nói rồi, đi vào Minh Hải liền trực tiếp đuổi theo động thủ, ngươi cứ muốn chần chần chừ chừ, khiến cho bỏ mất cơ hội tốt, bây giờ phải làm gì chứ?"

Thanh Nha thật sự muốn chửi ba đời tổ tông nhà gã, ngang nhiên động thủ ngay tại trước mặt Hải tộc, vậy thì phải làm gì với Giao nhân đưa đò này chứ, là giết chết diệt khẩu hay không giết mới tốt, ngươi có thể không kiêng nể gì cả, đâm thủng cái sọt cũng có người bịt đáy, nhưng ta có thể làm bậy không chút nào kiêng kỵ sao?

Những lời này, y không tiện nói ra ngay trước mặt Giao nhân, chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: "Thiếu Các chủ bớt giận."

Ngân Sơn Hà lại đưa tay vỗ vỗ vai Long Hành Vân, cũng ra hiệu cho gã bớt giận, "Lúc trước các ngươi đến bái kiến, vị kia chỉ nói không giúp bên nào, nhưng cũng không nói sẽ giữ kín miệng giúp ngươi, danh tiếng tên kia không nhỏ, không thích hợp động thủ quá phô trương. Có thể hiểu được sự lo lắng của Thanh Nha."

Ông ta là đang nhắc nhở tại nơi đây có Giao nhân.

Thấy ông ta đã mở miệng nói chuyện, Long Hành Vân không còn cách nào, xụ mặt hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Chấp nhận thất bại trong gang tấc như vậy sao?"

Thanh Nha lại nhìn tới Giao nhân phía đuôi thuyền, hỏi: "Đường này có phải là đi Tử Lan đảo hay không vậy?"

Chương 532: Tử Lan (1)

Nghe y đột ngột nói ra lời này, tất cả mọi người đều quay sang nhìn về phía y, không biết là có ý gì.

Giao nhân phía sau chiếc đò nhoài người lên nửa nằm úp sấp bên trên, "Ngươi hỏi câu này, Minh Hải mênh mông, từ đây đi đâu cũng được, làm gì có tuyến đường mà ngươi nói?"

Thanh Nha nhảy một chân ở trên thuyền, xoay người lại, đối diện với nó, nói ra: "Ý của ta là, con đường lúc trước đi tới đây, có phải là tuyến đường đi đến Tử Lan đảo nhanh và tiện nhất hay không?"

Vừa nghe được câu hỏi kiểu này, Giao nhân kia tức thì chìm vào suy tư.

Mọi người thấy thế thì cũng không có quấy rầy nó, Long Hành Vân đưa ngón tay chọc chọc cánh tay Thanh Nha, dù không có lên tiếng nhưng ý tứ lại rất rõ ràng, là đang hỏi có việc gì?

Thanh Nha đáp lại bằng một cái thủ thế, ra hiệu cho gã bình tĩnh đừng nóng vội, sau đó tiếp tục chờ đợi câu trả lời của Giao nhân kia.

Một lúc lâu sau, Giao nhân chậm rãi gật gật đầu, "Thật đúng là không nói thì thôi, nếu như nói là đến Tử Lan đảo, suy nghĩ kỹ lại thì đường đi lúc trước cũng không có đi nhầm."

Thanh Nha lại hỏi: "Ngươi có biết đường đi đến Tử Lan đảo không?"

Giao nhân: "Nếu không biết rõ đường, Hải tộc cũng không có khả năng để cho ta đi đưa đò."

Thanh Nha: "Vậy ngươi cũng không cần tiếp tục theo dõi nữa, chúng ta sẽ trả tiền tương ứng, ngươi trực tiếp đưa chúng ta đến Tử Lan đảo là được."

Giao nhân hỏi ngược lại: "Ngươi xác định?"

"Xác định." Thanh Nha gật đầu.

"Được rồi." Giao nhân đồng ý, hai tay đẩy một cái, rời khỏi tư thế nửa nằm úp sấp trên đuôi đò, lại chìm vào trong nước, đẩy đò điều

chỉnh phương hướng, sau đó tiếp tục lên đường đi tới…

Một chiếc đò khác liền tiếp tục chạy theo, trên đò là Bàng Thành Khâu và Thôi Du.

Lúc này, Long Hành Vân nhịn không được nữa, cất lời hỏi, "Thanh gia, ngươi đây là có ý gì?"

Thanh Nha trả lời: "Kỳ thực, trong một số tin tức ta tìm hiểu được lúc trước, có người dường như đã nghe thấy tên kia nhắc tới 'Tử Lan đảo', nhưng không thể xác nhận là có ý gì, bây giờ nhìn xem tình hình này, lại nghe được người đưa đò nói như vậy, xem ra ba tên gia hỏa kia tám chín phần mười chính là đi đến 'Tử Lan đảo' ."

Có chuyện như vậy sao? Trên một chiếc thuyền khác, sau khi nghe nói như vậy, trong ánh mắt Bàng Thành Khâu hơi hiện lên sự nghi hoặc, gã nhớ lại một chút, gã cảm thấy không hề có chút ấn tượng nào đối với thông tin này, tức thì âm thầm cảm thấy kỳ quái, tin tức mà Thanh gia có được đa số đều là do mình báo cáo, vì sao mình lại không biết chứ, chẳng lẽ thông tin này tới từ con đường tức của lão bản nương sao?

Đôi mắt Long Hành Vân sáng lên, rõ ràng sự hứng thú đã trở lại với gã, gã cầm chiết phiến trong tay gõ cành cạch vào đại đao phía sau lưng Thanh Nha, "Không hổ là Thanh gia của Ảo Vọng, ta thực sự không tìm sai người, được, vậy thì đi Tử Lan đảo thử thời vận."

Ngồi cùng đò, Ngân Sơn Hà tiếp tục phì phèo khói thuốc lá, thuốc trong miệng tẩu thỉnh thoảng đột nhiên sáng đỏ lên, ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt với mái tóc bạc của mình, khói thuốc bay lên cũng tụ thật lâu không có tan đi, bị con đò lướt tới vứt bỏ tại không trung phía sau.

Sau đó chính là âm thanh rẽ sóng duy trì liên tục phá tan sự yên tĩnh trong Minh Hải này, hai chiếc đò không ngừng tiến tới trước, người trên đò thỉnh thoảng cất tiếng nói chuyện với nhau mấy câu,

phần còn lại là bóng tối dường như vô tận, còn có cả sương mù nhàn nhạt mơ hồ như có như không kia.

Trong hoàn cảnh trống vắng như thế này, người ta sẽ có cảm giác rất sai lệch về thời gian, khó thể dựa vào cảm giác để nắm bắt được khoảng thời gian trôi qua, phải dựa vào chu kỳ vận chuyển của khí huyết mới có thể nắm chắc được phần nào.

Đò tiếp tục cứ trôi đi như vậy, tiến dần tới trước, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cho đến khi tầng mây dày đặc phía trên xuất hiện ánh sáng lờ mờ, người trên đò mới đại khái biết được thời gian, phái bên ngoài trời đã sáng lên.

Trời đã rạng sáng rồi, cho dù ánh sáng vẫn còn tối tăm mờ mịt, nhưng tầm mắt đã mở rộng ra không ít, từ trên đò có thể nhìn thấy cái bóng của một hòn đảo ở một khoảng cách nhất định, tuy nhiên cũng chỉ nhìn thấy lờ mờ mông lung mà thôi, có lẽ dùng từ cảm giác được để hình dung thì càng thích hợp hơn.

Ở phía xa xa hơn xuất hiện một điểm sáng khá rõ, thu hút ánh mắt những người trên đò.

Long Hành Vân nhìn chằm chằm vào đó, hỏi: "Chẳng lẽ đã đuổi theo kịp chiếc đò lúc trước sao?"

Giao nhân phía sau đò cười ra âm thanh ui ui, trả lời: "Không thể nào, con đường chúng ta đi đã là con đường gần nhất. Đò khác tránh né chúng ta thì phải đi đường khác vòng tới đây, khoảng cách ngắn nhất có lẽ cũng phải lâu hơn chúng ta hơn một canh giờ trở lên, không thể chạy đến phía trước chúng ta được. Khách quan có thể xem kỹ hơn màu sắc của ánh sáng đó."

Được nhắc nhở như vậy, có người nhìn nhìn kỹ hơn, cũng có người không quan tâm lắm, không có hứng thú nhìn lại cho kỹ .

Loại người trước là Long Hành Vân, kẻ sau là Thanh Nha và Bàng Thành Khâu, hai người bọn họ lăn lộn lâu dài tại Ảo Vọng, đã quen

thuộc với địa hình địa mạo cơ bản của mặt đất trên Minh Hải, nhìn thấy ánh sáng đó thì cơ bản đã biết rõ đó là cái gì, đại khái biết rõ đã đến nơi nào.

Tuy nhiên, hai người cũng không có hé răng, làm như không biết và cũng không phải rất rõ ràng.

Long Hành Vân nhìn chằm chằm một lúc, sau đó a một tiếng, nói: "Ánh sáng hình như có hơi tím, hình như là ánh sáng tím."

Ngân Sơn Hà cũng đang nhìn chằm chằm quan sát, thuốc trong miệng tẩu lấp lóe lên ánh sáng đỏ, phun ra một ngụm khói, sau đó nhìn nhìn sắc trời, mới rút tẩu thuốc ra khỏi miệng, nói: "Hẳn là đã đến Tử Lan đảo."

"Tử Lan đảo?" Long Hành Vân chợt ngẩn ra, sau đó quay đầu lại hỏi: "Nhà đò, đã đến Tử Lan đảo rồi sao?"

Giao nhân đưa đò cười ui ui, nói: "Không sai, đó chính là Tử Lan đảo."

Khi con tàu càng ngày càng gần địa điểm mục tiêu, hình dáng của hòn đảo, nơi phát ra ánh sáng màu tím cũng càng ngày càng rõ ràng, một vùng rộng lớn trên đảo rải đầy những đám hoa tím nhìn như đám mây, trông rất xinh đẹp, cả hòn đảo giống như là một viên đá quý rực rỡ trên Minh Hải.

Sau khi đò đến gần bờ, người mới tới mới biết được những đóa hoa ánh sáng trên đảo là từ đâu mà có.

Trên đảo mọc rất nhiều cây cối to đùng, một loại cỏ to lớn giống như là một thân cây, thân cỏ có màu nâu đen, nhưng phía dưới lá của nó lại buông rũ xuống hàng ngàn hàng vạn sợi dây, giống như liễu rủ vậy, tỏa ra ánh sáng tím mỹ lệ, đó chính là nguồn gốc của ánh sáng tím rực rỡ trên hòn đảo.

Ngân Sơn Hà chợt hỏi một câu, "Đây là Tử mao thảo phải không?"

Thanh Nha cười đáp: "Không sai, là một loại cỏ ăn thịt, người bình thường nếu bị đám sợi dây tím đó quấn lấy thì rất khó thoát thân. Thường có sinh linh trong Minh Hải bởi vì bị ánh sáng rực rỡ của nó thu hút mà leo lên bờ, rồi tới gần, kết quả phải mất đi tính mạng."

Giao nhân đưa đò lại nhắc nhở một câu, "Đã đưa chư vị đến nơi theo thỏa thuận, làm phiền thanh toán tiền đi, ngoài ra hỏi nhiều một câu, có cần đò đưa về không?"

Thanh Nha cười nói: "Đương nhiên là phải đi về, nhưng mà có khả năng phải làm phiền hai nhà đò chờ chúng ta một hồi."

Giao nhân đưa đò: "Chờ các ngươi thì không có vấn đề, vấn đề là phải chờ bao lâu, chúng ta dễ làm căn cứ thời gian chờ để tính tiền."

Thanh Nha nhìn nhìn đám người Long Hành Vân, trả lời: "Cần phải chờ bao lâu, chúng ta thực sự chưa xác định được, tính tiền theo thời gian thì tính như thế nào?"

Giao nhân đưa đò còn không kịp đáp lời, Long Hành Vân đã trực tiếp chen vào một câu, "Nhà đò, không có gì phải tính, hai chiếc đò chờ đưa về, ta trả thêm cho các ngươi mười vạn lượng, thành thành thật thật chờ đợi là được."

Chương 533: Tử Lan (2)

Thanh Nha tức thì không nói nên lời, đây là muốn người ta chờ bao lâu chứ? Nhưng suy nghĩ lại một cái, y liền dứt khoát không nói gì nữa, người ta tài đại khí thô, y cũng không cần phải bận tâm lo lắng giúp người ta làm gì.

Giao nhân đưa đò nghe nói vậy đương nhiên rất vui vẻ, lập tức dứt khoát nói: "Được, chỉ cần thanh toán trước ba mươi phần trăm làm tiền đặt cọc, hai chiếc đò chúng ta có thể chờ các ngươi ba ngày."

Long Hành Vân lập tức hất đầu ra hiệu cho Thôi Du, "Đưa tiền."

"Vâng." Thôi Du đáp lời, móc tiền ra, trước tiên thanh toán số tiền đã thỏa thuận cho chiều đi, sau đó lại thanh toán ba mươi phần trăm tiền đặt cọc cho chuyến về.

Trong khi đó Long Hành Vân đã nhảy trước lên bờ, đợi Ngân Sơn Hà và Thôi Du cùng đi lên, nhưng gã phát hiện thấy Thanh Nha và Bàng Thành Khâu vẫn đứng ở trên đò, không có dấu hiệu gì cho thấy sẽ lên bờ.

Ngân Sơn Hà tức thì trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác, ngón tay trong nháy mắt xiết chặt cán tẩu thuốc lá, ánh sánh trên miệng tẩu thuốc cũng lập tức lóe sáng lên.

Long Hành Vân cũng đưa tay phất phất kêu gọi, "Thanh gia, đừng lề mề nữa."

Thanh Nha lắc đầu, nói: "Thiếu Các chủ, những gì cần phải làm ta đều đã làm giúp ngươi rồi, việc đánh đánh giết giết còn lại ta sẽ không tham dự, quá nguy hiểm, ta sẽ không lên hòn đảo này."

Lần này, Ngân Sơn Hà vừa phun ra một hơi khói lập tức chen lời, "Thanh gia, địa điểm là ngươi chỉ, tình huống không rõ ràng, nếu ngươi đã tới đây rồi lại không lên đảo, e rằng không thích hợp nha?"

Thanh Nha: "Ngân huynh có thể nói ra 'Tử mao thảo', chắc hẳn cũng có nghe nói qua tình hình trên Tử Lan đảo. Trên đảo có một Bất Yêu quái xưng là 'Thiên quân' chiếm đóng, tu vi cao thâm, vũ lực phi phàm. Các ngươi chạy đến nơi đây đánh đánh giết giết, có khả năng sẽ kinh động tới hắn, ta không muốn đối mặt với tai nạn bất ngờ có thể xảy ra đó.

Danh tiếng của Thanh Nha ta dù có vang đội đến đâu, cũng không đến mức choáng váng đầu óc, vẫn phải biết được một ít chuyện tự mình hiểu lấy. Bỉ nhân cũng chỉ là một xã hội đen tại Ảo Vọng, có thể giúp đỡ cho thiếu Các chủ đã là vinh hạnh, giao tình cho dù sâu,

cũng chưa tới mức liều mạng giúp thiếu Các chủ đi đánh đánh giết giết.

Nói thật, lần này ta thực sự là không dự định đích thân chạy đi một chuyến này, vốn chỉ dự định mật báo tin tức rồi thôi, không muốn cuốn vào việc này quá sâu. Nhưng mà thiếu Các chủ thực sự đã khiến cho người 'Thịnh tình khó thể chối từ', Thanh mỗ bất đắc dĩ mới đi một chuyến này. Chúng ta dừng lại ở đây, ta lưu lại trên đò y6en tĩnh chờ đợi tin tức tốt của thiếu Các chủ.

Cũng không cần phải lo lắng ta sẽ làm ra chuyện gì, số người biết rõ chúng ta cùng đi với nhau tới nơi đây không chỉ một hai người, nếu các ngươi thật sự xảy ra chuyện gì đó, trở về ta cũng sẽ phải đối mặt với một đống phiền phức, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng ta sẽ ở lại gây rắc rối.

Ngân huynh, thật sự không nên tiếp tục bức ta lên đảo, trong lòng ngươi ta đều biết rõ ràng, giao tình giữa chúng ta thật sự còn chưa tới mức độ đó. Tuy rằng các ngươi có quan hệ với Thiên Lưu sơn, nhưng dù sao cũng không có quyền lực thực tế, tại khu vực Ảo Vọng này, thứ ta muốn, các ngươi cũng không cho được.

Nếu như thực sự lo lắng thế đơn lực bạc, vậy thì chờ đợi lần sau chúng ta chuẩn bị đầy đủ đã rồi làm lại, chuẩn bị nhiều một chút nhân thủ rồi mới tìm cơ hội cũng không muộn, không gấp gáp nhất thời."

Lời đã nói đến nước này, chỉ còn kém nói ra là các ngươi vẫn chưa cho ta bất kỳ chỗ tốt nào, ta đã bị các ngươi sai bảo gọi tới gọi lui hỗ trợ không công.

Ngân Sơn Hà và Long Hành Vân đều có chút nhíu mày, lúc trước bọn hắn không có dự liệu đến tình huống này, chuyến đi này bọn hắn quả thực không mang theo nhân thủ nào, dựa vào bối cảnh của bọn hắn, đi tới Ảo Vọng cũng không cần phải hưng sư động chúng, việc triệu tập nhân thủ cũng dễ dàng, chỉ là không ngờ được rằng tại thời điểm trước mắt này, Thanh Nha lại bỗng nhiên "Có chừng có mực",

vốn tưởng rằng phía bên mình nói cái gì người ta đều sẽ ngoan ngoãn tuân theo.

Những gì nên nói, không nên nói, người ta đều đã nói ra rồi, có tình có lý, quả thực cũng không tiện tiếp tục bức ép nữa.

Nếu sớm biết là như vậy, thật sự cần phải chuẩn bị nhiều một chút nhân thủ.

Long Hành Vân là người muốn thể diện, làm sao có thể trở về tiu nghỉu trở về như vậy, gã lập tức nói với Ngân Sơn Hà: "Ngân thúc, được rồi, dưa hái xanh không ngọt, không miễn cưỡng vị Thanh gia này của chúng ta. Hơn nữa, lẽ nào dựa vào thực lực của chúng ta, còn không đối phó được ba tên kia sao? Nhất là có đích thân ngươi xuất thủ, trên đảo có Bất Yêu quái tu vi cao thâm thì như thế nào?"

Ngân Sơn Hà trầm mặc một hồi, chợt nghiêng đầu nói với Thôi Du: "Hai người, ta và thiếu Các chủ lên đảo là đủ rồi, ngươi ở lại cùng trông đò với bọn họ."

Đồng thời ra hiệu một cái ánh mắt.

Thôi Du đã hiểu là có ý gì, chính là ra hiệu cho mình cẩn thận, một khi phát hiện có vấn đề, cần đúng lúc đưa ra cảnh báo.

Lão ta lập tức lĩnh mệnh, nhảy lên đò, cũng cung kính mời Bàng Thành Khâu theo Thanh Nha cùng lên một chiếc đò, duy trì một chút khoảng cách an toàn, chí ít dự phòng có một ít không gian để có thể vội vàng đưa ra cảnh báo.

Thanh Nha cười bình thản, cảm thấy đối phương chỉ làm điều thừa, cũng không quan trọng lắm, y quay đầu lại hất hất cằm với Giao nhân đưa đò, ra hiệu về phía bóng dáng một hòn đảo nhỏ lờ mờ phía đối diện, "Đi thôi, chúng ta qua phía bên kia chờ."

Long Hành Vân thấy thế lập tức trở nên cảnh giác, trầm giọng hỏi: "Thanh Nha, ngươi có ý gì?"

Thanh Nha nhịn không được than thở: "Người ta cũng xông tới nơi đây, lẽ nào phải đợi người ta gặp được chúng ta hay sao? Hai chiếc đò này của chúng ta vẫn nên tìm một chỗ tránh đi mới tương đối tốt."

Giao nhân đưa đò lại nổi lên tại đuôi đò, dáng vẻ cho thấy chúng ta như thế nào cũng được, sẽ chờ các ngươi thương lượng xong, có phần như đang xem trò náo nhiệt.

Long Hành Vân rút chiết phiến bên hông ra, xòe ra quạt gió, giống như chưa nói ra lời nào vậy.

Thanh Nha lại phất tay ra hiệu cho Giao nhân đưa đò.

Nào ngờ Ngân Sơn Hà lại cất tiếng gọi: "Thanh gia, ngươi khẳng định là quen thuộc tình huống trên đảo này hơn chúng ta, lẽ nào trên hòn đảo này không có điều gì cần phải kiêng kị, ngươi không dự định nhắc nhở một chút hay sao?"

Thanh Nha nghe vậy hơi khựng lại, suy nghĩ một chút, sau đó ánh mắt hướng tới trên đảo, phất tay chỉ chỉ một phương vị đại khái, "Phía đối diện bên kia có một khu vực tối tăm nhìn không thấy bất kỳ Tử mao thảo nào, đó là một khu vực hỗn loạn, Bất Yêu quái 'Thiên quân' hẳn là chiếm giữ tại đó, nếu có thể không cần xông tới bên đó thì tận lực không nên đến.

Trong tình huống bình thường, chỉ cần không gây ra ồn ào náo động quá lớn, chỉ cần không có dự định ở lại đây lâu dài, 'Thiên quân' cũng sẽ không phải là để ý tới tất cả sự việc.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, nếu thật sự gặp phải 'Thiên quân', thật sự xảy ra hiểu lầm gì đó, các ngươi có thể báo ra thân phận của mình, chứng tỏ mình vô hại.

Mặc dù 'Thiên quân' tính tình cô độc, nhưng cũng không đến mức ngốc nghếch, hẳn sẽ biết rõ hậu quả nếu trêu chọc tới các ngươi. Cho dù là vì tốt cho chính hắn, có lẽ hắn cũng sẽ không quá mức

làm khó dễ các ngươi. Nói chung, khi lên đảo thì cần phải tận lực thận trọng."

Nói dứt lời, y chắp tay chào, để cho chính bọn hắn tự giải quyết cho tốt, sau đó lại phất tay ra hiệu cho Giao nhân đưa đò rời đi.

Chương 534: Dừng thuyền (1)

Giao nhân đưa đò không quan tâm về việc này, như thế nào cũng được, thấy bên này đã thương lượng ổn thỏa rồi, không còn ý kiến gì nữa, lúc này liền làm theo ý muốn của khách hàng, điều khiển con đò xoay chuyển phương hướng.

Ngân Sơn Hà lại đột nhiên cất tiếng gọi Giao nhân lại, hỏi: "Nhà đò, các ngươi có chắc mục tiêu mà chúng ta đang truy đuổi đến trễ hơn chúng ta ít nhất một canh giờ không?"

Giao nhân lúc trước trả lời quay đầu lại đáp, "Trừ khi không đến, nếu không thì không sai. Ít hơn một canh giờ ta sẽ không lấy tiền của các ngươi."

Đã xác nhận được mục tiêu vẫn chưa đến nơi, lúc này Ngân Sơn Hà mới đặt tẩu thuốc vào lại trong miệng tiếp tục phì phèo.

Ngoảnh đầu nhìn xem hai người ở trên bờ, lại nhìn nhìn hai gã Giao nhân đưa đò, Thanh Nha thực sự rất không biết phải nói gì, công khai bàn bạc làm sao để giết vị Thám Hoa lang kia ngay tại trước mặt Hải tộc, thật đúng là đặc biệt không hề cố kỵ, một chút cũng không tránh né kiêng dè gì, y cũng không biết là bởi vì mình không phóng khoáng, hay cảnh giới của người ta cao hơn.

Đương nhiên, y cũng biết nguyên nhân có thể là bởi vì Minh tăng đã đáp ứng không giúp tên Thám Hoa chó chết đó, nhưng y vẫn cảm

thấy là lạ, ít nhất thì đây là lần đầu tiên y trải qua loại chuyện không kiêng nể gì cả như thế này.

Được rồi, chuyện còn lại không liên quan gì đến mình, y âm thầm tự giễu mình một câu, rồi xoay người xoay xoay chiếc đèn lồng treo ở đầu thuyền, thổi phù một hơi vào bên trong, chiếc đèn lồng lập tức bị thổi tắt đi.

Giao nhân đưa đò chỉ ngoi lên thoáng nhìn một cái, nhưng cũng không có nói gì nữa, hiện tại không tính là đang đưa đò, trong lúc nghỉ chờ thì có thể tắt đèn.

Thanh Nha hiển nhiên là rất hiểu rõ quy tắc này, y lại cất lời bắt chuyện với Thôi Du ở con đò ngay bên cạnh, "Nếu như ngươi không muốn để cho mục tiêu phát hiện ra chúng ta ở tại nơi đây, tốt nhất ngươi cũng nên tắt đèn…"

Thôi Du có chút do dự, quay đầu lại nhìn nhìn người ở trên bờ, thấy không có thể hiện phản đối, lão ta lập tức làm theo, cũng thổi tắt ánh đèn lồng treo ở trước đò.

Hai chiếc đò tức thì chìm vào trong bóng tối, biến thành cái bóng mơ mơ hồ hồ lướt dần về phía tiểu đảo mờ ảo kia.

Đứng ở trên bờ nhìn theo, Ngân Sơn Hà nhịn không được liếc nhìn Long Hành Vân một chút.

Thực ra ông ta không muốn để cho Long Hành Vân ở lại đây, muốn để Long Hành Vân và Thôi Du cùng nhau đến bên đó chờ đợi, dự định chỉ một mình giải quyết hết việc này giúp Long Hành Vân, ông ta có thực lực và cũng có tự tin để làm điều đó. Nhưng nếu để cho Long Hành Vân rời khỏi bên người thì lại sợ Long Hành Vân xảy ra chuyện, cảm thấy dẫn theo ở bên cạnh để bảo vệ sẽ càng ổn thỏa hơn.

Bởi vì ông ta luôn cảm thấy Thanh Nha có điều gì đó khiến cho ông ta khó thể giải thích, làm cho ông ta nhịn không được âm thầm sinh

ra cảnh giác đối với Thanh Nha.

Về việc trên đảo này có con Bất Yêu quái gì đó, ông ta thực sự không chút nào để vào mắt.

Tuy nhiên, đến lúc cần phải dặn dò thì ông ta vẫn phải nhắc nhở Long Hành Vân, rút tẩu thuốc ra khỏi miện, nói: "Dù sao chúng ta cũng không quen thuộc tình huống nơi này, để đề phòng bất trắc, thiếu Các chủ cần theo sát bên cạnh ta, không nên chạy loạn."

"Ngân thúc yên tâm, ta sẽ cẩn thận." Long Hành Vân đáp ứng rất dứt khoát, rồi xoay người quan sát hòn đảo, "Hòn đảo này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, làm cái gì bây giờ?"

Ngân Sơn Hà: "Đi lên nơi cao nhất trên đảo, bất kể có đò từ hướng nào xung quanh đến đây, chúng ta đều có thể nhìn thấy."

Long Hành Vân lập tức hiểu được ý của ông ta, trên đò có ánh sáng.

Hai người lập tức tìm kiếm vị trí có địa thế cao trên đảo, đi đến, dọc đường luôn duy trì cảnh giác thận trọng, nhưng việc Tử mao thảo mọc thành từng mảng lớn ở đầy trên đảo hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ thu hút sự chú ý của người mới tới, hai người bọn họ cũng không ngoại lệ.

Long Hành Vân rất tò mò đối với hàng ngàn hàng vạn những sợi dây ánh sáng tím buông rũ xuống kia, gã vươn tay ra muốn sờ vào thử xem, nhưng lại bị cán một tẩu thuốc chặn lại.

Long Hành Vân không hiểu, quay đầu lại với vẻ dò hỏi, Ngân Sơn Hà giải thích nguyên nhân, "Tử mao thảo, trên những sợi dây rủ xuống này có rất nhiều gai nhỏ, rất dễ dàng cuốn lấy sinh vật sống, đồng thời trên gai có chất gây tê. Người bị chúng đâm thủng hoặc cắt ngang qua da thịt sẽ không có cảm giác đau rát gì, đến khi sinh vật sống phát hiện thấy mình bị quấn lại thì đã muộn rồi, lúc đó, đại khái các chi trên đều đã mất đi cảm giác không thể nhúc nhích được nữa. Sau đó những rễ dây này sẽ quấn chặt lấy sinh vật sống đó, và

từ từ ăn mòn, tiêu hóa hấp thu đến ngay cả cặn bã cũng không thừa lại chút nào."

Nghe ông ta nói như thế, Long Hành Vân mới co lại cánh tay đang vươn ra kia.

Ngân Sơn Hà cầm tẩu thuốc trong tay đưa cán về phía đám rễ buông rũ xuống của Tử mao thảo, đầu tiên là nhẹ nhàng nâng đẩy, sau đó liền có thể nhìn thấy những chiếc rễ buông rũ phát ánh sáng tím đó giống như sống lại, nương theo dao động mà bất động thanh sắc nhẹ nhàng chậm rãi cuốn lấy cán tẩu thuốc.

Đây là làm động tác chậm, sau đó ông ta lại thực hiện một động tác nhanh, cán tẩu thuốc đột nhiên rất nhanh kích thích vào rễ sáng buông xuống ở hai bên, làm như là sinh vật sống muốn vùng vẫy tránh thoát khỏi những chiếc rễ cây mới chậm rãi quấn vào kia.

Đám rễ đung đưa kia tức cũng xuất hiện phản ứng kịch liệt, chúng đồng loạt có dao động vươn lên, giống như bị một lực hút hút lấy, đột nhiên tụ tập tới, xoắn vào, nhanh chóng quấn lấy cán tẩu thuốc. Toàn bộ những rễ dây ánh sáng trên cây Tử mao thảo này đều bắt đầu đung đưa, tụ tập tới bên này.

Ngân Sơn Hà dùng sức kéo mạnh một cái, vậy mà lại không thể giựt cán tẩu thuốc ra khỏi đống rễ dây cuốn tại bên trên, mà những chiếc rễ dây quấn vào trên vật thể thì lập tức sẽ tắt đi ánh sáng tím.

Cho đến khi những chiếc rễ dây đó sắp cuốn đến trên tay Ngân Sơn Hà, ông ta mới thi pháp vận công chấn động, dùng tu vi cường đại để thoát khỏi trói buộc, rút chiếc tẩu thuốc của mình về, lúc này mới cất lời cảnh cáo Long Hành Vân: "Đám rễ dây này rất dai rất cứng rắn, tu vi Sơ võ, Thượng Võ cảnh giới một khi bị cuốn lấy, căn bản khó có thể vùng vẫy thoát thân, chỉ có thể mắt mở trừng trừng chờ chết."

Trong lúc nói chuyện, những rễ dây vừa mới cuốn tới kia lại chậm rãi duỗi ra, ánh sáng tím biến mất lúc trước cũng dần dần xuất hiện trở

lại, chúng lại lần nữa tỏa ra màu sắc lộng lẫy, trông rất kỳ diệu.

Long Hành Vân gật đầu, nhìn nhìn xung quanh, "Đám Tử mao thảo trên hòn đảo này phát triển mạnh mẽ như vậy, e rằng đã thôn phệ không ít sinh vật rồi."

Ngân Sơn Hà không có tiếp tục nói về đề tài này, ông ta châm lửa đốt cháy thuốc lá, phì phèo tẩu thuốc, không sợ có người trên đảo nhìn thấy ánh lửa hút thuốc của ông ta.

Đã thử tìm hiểu, biết được về Tử mao thảo, hai người không còn hứng thú nữa, đi thẳng đến bãi đất cao trên đảo.

Sau khi tìm được địa điểm có thể nhìn thấy mặt biển khắp xung quanh, hai người ngồi xuống ngay tại chỗ, chú ý quan sát mặt biển ở xung quanh.

Chương 535: Dừng thuyền (2)

Yên tĩnh, thời gian từng chút trôi qua, giống như đã kiểm chứng được lời Giao nhân đưa đò nói, sau một canh giờ, Ngân Sơn Hà ngồi đó chậm rãi hút thuốc đột nhiên dốc ngược tẩu thuốc trong tay, đổ ra một đốm lửa thuốc lá trên mặt đất, nhấc chân trực tiếp đạp tắt ngúm.

Long Hành Vân nhận ra được gì đó, xoay người nhìn theo phương hướng quan sát của Ngân Sơn Hà, quả nhiên gã nhìn thấy được một điểm ánh sáng tại trên mặt biển, đó chắc là ánh đèn lồng trên đò…

Trên hòn đảo nhỏ gần bên, đang một chân ngồi, một chân đặt thẳng, Thanh Nha đột nhiên duỗi chân lành lặn đứng lên, nhìn chằm chằm một điểm ánh sáng tại trên mặt biển, thì thầm một câu, "Tới rồi."

Bàng Thành Khâu cùng đứng lên theo.

Thôi Du vẫn ngồi ở trên đò cũng đứng lên nhìn ra xa xa.

Hai chiếc đò dừng chờ tại bên bờ đảo nhỏ, leo lên ngồi tại đuôi đò thả đuôi đung đưa nhè nhẹ tại trong nước, hai vị Giao nhân đưa đò cũng thuận thế nhìn tới.

"Nhà đò, đó là ánh đèn lồng trên các con đò của các ngươi phải không?" Thanh Nha cất lời hỏi một câu, giống như là muốn được xác nhận.

Một gã Giao nhân đưa đò cười hắc hắc, nói: "Đúng vậy, không sai."

Thanh Nha quay đầu lại nhìn về phía Tử Lan đảo sắc màu lộng lẫy, "Chắc hẳn hai vị kia cũng đã nhìn thấy rồi đi."

Bàng Thành Khâu: "Chỉ cần đò di chuyển tới phía này, cho dù bây giờ chưa nhìn thấy, khi thuyền đến gần hơn cũng nhất định có thể phát hiện ra."

Thanh Nha cười ha hả, "Thời gian phù hợp như vậy, chắc hẳn không phải là người khác, tên Thám Hoa chó chết đó cũng có ngày hôm nay, e rằng sắp chịu đau khổ rồi."

Giọng nói có vẻ hả hê, đồng thời nhìn nhìn chiếc chân gãy của mình, bị người nào đó làm hại, từ lâu đã hận ngứa răng ngứa lợi…

Trên chiếc đò thắp sáng đèn lồng đang tiến đến đây, quả thực không phải ai khác, chính là ba người sư huynh đệ Dữu Khánh.

Nhìn thấy đã sắp đến được địa điểm mục tiêu, ba người một giao bắt đầu cất tiếng ồn ào ầm ĩ, là đang cò kè mặc cả.

Kì kèo mặc cả mãi vẫn chưa thống nhất được, Dữu Khánh dứt khoát ngồi chồm hổm ở cuối đuôi đò như đi ị, hắn lèo nhèo với Giao nhân ở dưới nước đẩy thuyền, "Nhà đò, ngươi không nên mở miệng chém giá cắt cổ…"

Giao nhân đã bị làm cho ầm ĩ có chút không muốn đẩy đò đi nữa rồi, nghe vậy thì lập tức cất tiếng cắt lời, "Làm gì mà chém giá cắt cổ chứ? Giá cả chuyến đi, năm nghìn lượng một người, ba người tổng cộng một vạn rưỡi, trên đường đi các ngươi muốn trốn người ta, phải đi đường vòng bỏ thêm một vạn, tổng cộng hai vạn rưỡi. Tới hai vạn rưỡi, về cũng phải hai vạn rưỡi, hợp tình hợp lý, đâu có lấy nhiều hơn của các ngươi, tại sao lại trở thành chém giá cắt cổ rồi chứ?"

Nam Trúc ở phía sau đỏ mặt tía tai chen vào một câu, "Ngươi đã nói là vì đi đường vòng, vậy một vạn lượng kia là thêm vào vì đi đường vòng, trở về không cần ngươi đi đường vòng nha."

Giao nhân: "Đúng là không cần ta phải đi đường vòng, nhưng các ngươi muốn ta ở lại đây chờ các ngươi, chờ người không tốn thời gian sao?"

Nam Trúc: "Chờ người là chỉ cần ngồi yên nghỉ ngơi, không cần phải tốn sức lực để đẩy đò đi tới."

Giao nhân: "Ngươi đang nói gì vậy chứ, thời gian cũng là tiền bạc a. Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi không cần phải tranh luận với ta nữa, giá ta đưa ra chính là chờ các ngươi hai canh giờ, chờ nhiều thêm một canh giờ thì thêm năm nghìn lượng, các ngươi có đồng ý hay không, chúng ta đều không nên ép mua ép bán."

Dữu Khánh nhận thấy đối phương có vẻ đã tức giận, suy nghĩ ở đây cũng không có đò nào khác, lập tức vẻ mặt dịu lại, ngồi xổm ở đó nhẹ nhàng thuyết phục: "Theo thời gian tính giá là đúng rồi, thương lượng buôn bán là không thể cứ nhất quyết chỉ có một giá a, cái gì cũng cố định như vậy thì còn làm sao có thể thương lượng. Như mà nhà đò a, cách tính giá này của ngươi có vấn đề, ta hỏi ngươi nha, nếu như không cần ngươi phải chờ chúng ta, cũng không bảo ngươi đi đường vòng, có phải trở về sẽ lấy theo giá gốc hay không, có phải giá vẫn chỉ là một vạn rưỡi hay không chứ?"

Giao nhân suy nghĩ một chút, đáp: "Không sai, một vạn rưỡi."

Dữu Khánh lại nhìn nhìn sắc trời sáng lờ mờ mông lung trên đỉnh đầu, lại hỏi: "Chuyến đi này của chúng ta có phải là mất khoảng chừng năm canh giờ hay không vậy?"

Giao nhân hơi suy nghĩ, gật đầu: "Cũng gần như vậy."

Dữu Khánh: "Vậy tính giá chờ người theo thời gian phải nên lấy một vạn rưỡi chia cho năm canh giờ, chờ một canh giờ chính là ba nghìn lượng, còn chờ nửa canh giờ chính là một nghìn năm trăm lượng, và chờ nhiều thêm mỗi một khắc chính là ba trăm bảy mươi lăm lượng, ngươi xem lại có phải như vậy hay không?"

Hắn tận lực chia thời gian ra thành nhiều mức nhỏ, giá cả tính theo mức càng nhỏ thì càng tiết kiệm tiền.

Nam Trúc hùa vào: "Không sai."

Lúc này Mục Ngạo Thiết cũng chen vào một câu, "Nhà đò a, tại nơi này ngươi cũng không có khách hàng nào khác, ngươi không chờ chúng ta, chạy thuyền không chở vậy là không có lời."

Giao nhân tức thì đau đầu, nói: "Được rồi được rồi, các ngươi nhiều miệng, ta không nói thắng được các ngươi. Các ngươi cũng đừng có nói với ta cái gì mà một khắc ba trăm bảy mươi lượng, cứ chờ một canh giờ là ba nghìn lượng. Ta không quản các ngươi trở về trong vòng một canh giờ, hay là trong vòng nửa canh giờ, chỉ cần bắt đầu tính thời gian, thì cứ tính tiền theo từng canh giờ. Đồng ý thì chúng ta thực hiện, không thể đồng ý thì chúng ta ai đi đường nấy. Ta tình nguyện đi đò không trở về cũng không đưa các ngươi."

Lời đã nói đến tình trạng này, còn có thể nói như thế nào, Dữu Khánh đành phải làm ra vẻ tiếc nuối, buông tiếng thở dài, "Được được, nhìn nhà đò ngươi làm việc cũng không dễ dàng, ba người chúng ta cũng không phải người keo kiệt, ba nghìn thì ba nghìn, chờ một canh giờ ba nghìn."

Dứt lời còn làm ra vẻ rất phóng khoáng, trước tiên móc ra hai vạn năm nghìn lượng ngân phiếu.

Trước tiên thanh toán xong chi phí chuyến đi, sau đó Dữu Khánh mới đứng lên, quay trở về chỗ.

Dưới ánh đèn lồng chiếu rọi, sư huynh đệ ba người nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy hài lòng, mặc dù không thể thuyết phục được tính giá chờ đợi dựa theo từng khắc, nhưng dù sao cũng đã giảm được từ năm nghìn lượng chờ một canh giờ xuống còn ba nghìn lượng.

Một canh giờ có thể tiết kiệm hai nghìn lượng, đối với bọn họ mà nói, đó cũng không phải là món tiền nhỏ, tuyệt đối đã tiết kiệm được một khoản lớn.

Kiếm được tiền thì vui vẻ, nhưng mất tiền thì đương nhiên sẽ không vui, Giao nhân lại tiếp tục đẩy đò tiến tới trước, miệng nói lẩm bẩm, "Tu sĩ cũng đã thấy nhiều rồi, nhưng mà tu sĩ bủn xỉn như thế này thực hiếm thấy."

Dữu Khánh lắc mình một cái đến đứng phía trước đầu thuyền, đứng chắp tay sau lưng, coi như không có nghe được gì.

Tuy nhiên Nam Trúc nghe vậy thì không vui, "Nhà đò, ngươi không thể nói như vậy, buôn bán sao có thể không thương lượng giá cả, thỏa thuận giá cả phù hợp thì gọi là bủn xỉn sao? Cho dù là tu sĩ qua lại Ảo Vọng và Tinh La đảo cũng phải hỏi giá cả đưa đò đi, không có khả năng tùy các ngươi nói bao nhiêu đưa bấy nhiêu được."

Giao nhân đưa đò: "Chúng ta đừng nói tới việc qua lại giữa Ảo Vọng và Tinh La, nói ra chưa chắc ngươi đã tin, nhưng hễ là tu sĩ đi vào nơi sâu trong Minh Hải, đa số đều xuất thủ rất phóng khoáng, có thể mở miệng tính tiền tới con số nhỏ ba trăm bảy mươi lăm lượng, đây là lần đầu tiên ta gặp phải. Nói không xuôi tai là, không có tiền chạy lung tung khắp nơi làm gì nha?"

Khóe miệng Nam Trúc giựt một cái, chợt ngạo nghễ chắp tay nói: "Việc này không gọi là bủn xỉn, gọi là giảng lý lẽ. Nói ra ngươi cũng không tin, ba người chúng ta làm ăn buôn bán cũng là một ngày kiếm hơn trăm triệu, không dám tự khoe khoang là kẻ có tiền, nhưng ít nhất nhà đò ngươi là đã nhìn sai rồi."

Giao nhân đưa đò cất lời khinh thường, "Kẻ có tiền? Ta coi như đã là vận chuyển vô số tu sĩ, kẻ có tiền kiểu nào mà chưa từng gặp qua, lời nói không xuôi tai, chính là chưa nhìn thấy kiểu nào như các ngươi. Ngươi trông thì mập mạp, nhưng ba người các ngươi đúng là nhìn không thấy có chút dấu hiệu giàu có nào. Ít nhất, kẻ có tiền sẽ không dông dài nhiều lời vô dụng giống như ngươi trên quãng đường này, lải nhải không ngừng, ta ở trong nước ngâm lâu lạnh hay không lạnh liên quan cái rắm gì tới ngươi? Nhìn sai thì nhìn sai đi, coi như ta nhìn sai đi."

Lời nói đầy ý xả giận.

Nghe được lời này, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết mặt không biểu cảm, bình tĩnh không gợn sóng, nhiều nhất chỉ là khóe miệng mím mím.

"Nhà đò nhà ngươi, thực sự không biết cả việc buôn bán cần phải hòa khí phát tài, được rồi, ta cũng không tính toán với ngươi nữa."

Nam Trúc ném lại lời này rồi cũng quay người đi, không tiếp tục lý luận với Giao nhân đưa đò nữa, hai tay khoanh trước bụng, dáng vẻ ung dung điềm tĩnh, nhìn chung là đã bị người ta nói cho phải ngậm miệng.

Dữu Khánh chắp tay sau lưng đứng ở đầu thuyền, ánh mắt quan sát sương mù nhàn nhạt lơ lửng bồng bềnh ở xung quanh, hắn chợt nhướng mày, ánh mắt nhanh chóng quét nhìn nhiều lần về phía Tử Lan đảo, rồi đột ngột lên tiếng: "Dừng thuyền!"

Chương 536: Tra xét

Chuyện gì chứ?

Hai người Nam, Mục lập tức quan sát xung quanh, trong vô ý thức tay tìm tới chuôi kiếm, cầm lấy, sẵn sàng rút kiếm bất cứ khi nào, tư thế ở trong tình tạng cảnh giác.

Tuy chỉ là một tiếng "Dừng thuyền" đơn giản, nhưng sư huynh đệ ở chung đã nhiều năm, nhận ra trong đó có sự cảnh giác, lập tức họ tiến vào tròng thái đề phòng.

Giao nhân đưa đò nghe tiếng thì kéo đò dừng lại, cũng bấu lấy đuôi đò nhô đầu lên, tự nhiên cũng nhìn thấy được phản ứng nắm chuôi kiếm đề phòng của sư huynh đệ ba người, nó cũng lập tức đưa mắt quan sát khắp nơi.

Nhưng mà cho dù là nó, hay là hai người Nam, Mục, tất cả đều không nhìn ra được bất kỳ dị thường gì ở xung quanh, mặc dù nhìn theo phương hướng mà Dữu Khánh đang nhìn chằm chằm thì cũng không nhìn ra bất luận cái gì kết quả.

Giao nhân rất nhạy cảm với những biến hóa ở trong nước, nó lại co đầu vào trong nước để cảm nhận thử, nhưng từ trong nước nó cũng không nhận thấy được có chuyện gì khác thường.

Sau một lúc quan sát, Nam Trúc nhịn không được hỏi: "Lão Thập Ngũ, có chuyện gì vậy?"

Nhìn chằm chằm vào những biến hóa của màn sương mù nhàn nhạt bồng bềnh trước mắt, Dữu Khánh không thốt ra tiếng nào, đến tột cùng là có chuyện gì thì hắn cũng không tiện giải thích, huống chi còn có ngoại nhân ở tại đây, chỉ biết rằng dự biến đổi của màn sương mù trước mắt có một sự khác thường rất nhỏ bé.

Minh Hải không biết xảy ra chuyện gì, ít có mưa gió, ngay cả mặt nước hầu hết thời gian cũng ở trong trạng thái phẳng lặng, dòng không khí tương đối tương đối ổn định, đối với người tu luyện Quan Tự quyết mà nói, đây là điều kiện vô cùng ổn định để quan sát.

Hơn nữa, thỉnh thoảng có những làn sương mù nhàn nhạt lượn lờ nhè nhẹ càng giúp cho việc giải đọc thêm thuận lợi một cách tự nhiên…

Người khác không nhận ra được gì từ những sự biến đổi rất tinh tế, vi diệu của các dòng khí trong màn sương mù đó, nhưng Quan Tự quyết của hắn thì khác, mặc dù bởi vì điều kiện hiện tại còn hạn chế nên hắn chưa hiểu biết được rõ ràng, nhưng hắn vẫn nhạy cảm nhận ra được ở gần đây có sự xuất hiện của những người khác.

Hắn không có trả lời câu hỏi của Nam Trúc, mà nhấc tay kéo mở dây buộc chiếc áo chào, cởi áo choàng ném lại trên đò, hất đầu ra hiệu cho hai vị sư huynh.

Mặc dù hai người Nam, Mục còn chưa hiểu được có chuyện gì xảy ra, nhưng có một điểm chắc chắn rằng, lão Thập Ngũ có khả năng cảm nhận được nguy hiểm tốt hơn bọn họ, việc này đã từng được kiểm chứng không chỉ một lần, hắn thường có thể nhận thấy có nguy hiểm trước tiên mặc dù lúc đó bọn họ không hề cảm nhận thấy gì.

Vì vậy hai người vẫn thực hiện theo sự ra hiệu của hắn, cũng cởi áo choàng trên người ra, ném xuống dưới chân.

Giao nhân đưa đò không hiểu ra sao, có chút cáu kỉnh, hỏi: "Các ngươi lại làm sao vậy? Đã sắp cập bờ rồi, bây giờ lại dừng tại nơi đây, lề mề dây dưa làm gì vậy chứ?"

Dữu Khánh nói: "Nhà đò, sẽ không lãng phí thời gian của ngươi, bắt đầu tính thời gian chờ đợi từ bây giờ luôn đi."

Giao nhân đưa đò sửng sốt, nhìn nhìn Tử Lan đảo đã không còn bao xa, không hiểu được, hỏi: "Bây giờ?"

Dữu Khánh: "Không cần đò phải cập bờ, dừng lại nơi này chờ chúng ta là được."

Giao nhân đưa đò: "Cũng không còn bao xa nữa, vẫn nên đưa đến bờ đi, tránh để về sau lại nói là ta không đưa đến nơi, rồi tính toán tiền lại với ta, một miệng của ta nói không thắng ba mồm các ngươi."

"Không cần, cứ chờ tại nơi này đi, ngươi cứ yên tâm chuyện tiền bạc, chúng ta cũng không phải người keo kiệt, đã thỏa thuận bao nhiêu tiền thì chính là bấy nhiêu tiền, sẽ không thiếu của ít ngươi nửa lượng nào, việc này bọn ta cũng không dám lừa gạt ngươi, dù sao chúng ta còn cần có đò của ngươi để trở về. Đúng rồi, bây giờ có thể tắt đèn được chưa?"

"Nếu như thống nhất chỉ đưa đến nơi đây, đã kết thúc hành trình thì đương nhiên có thể tắt đèn."

Vì vậy, Dữu Khánh không có nói thêm gì nhiều, hắn phất tay tung ra một luồng kình phong bay vào trong đèn lồng, dập tắt ánh đèn lồng trên đò, sau đó hạ thấp người duỗi chân xuống nước, là người đầu tiên chìm vào trong nước.

Khung cảnh chìm vào trong bóng tối, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức đuổi theo, cùng nhau lặn xuống nước.

Sư huynh đệ ba người hơi chút đụng chạm tiếp xúc với nhau để thực hiện trao đổi một cách đơn giản, sau đó cùng nhau lặn xuống dưới nước, nín thở bơi đi trong nước…

"Tại sao lại đèn tắt rồi?"

Tại vị trí cao nhất trên Tử Lan đảo, đang nhìn chằm chằm vào ánh đèn lồng trên biển, Long Hành Vân kinh ngạc cất tiếng hỏi, Ngân Sơn Hà cũng cau mày đứng lên, cả hai cùng nhìn chằm quan sát mặt biển.

Thanh Nha ở trên hòn đảo nhỏ bên cạnh cũng chậm rãi đứng lên, hỏi: "Là ta bị hoa mắt hay là ta đã nhìn lầm vậy chứ, đèn tắt rồi sao?"

Bàng Thành Khâu cùng đứng lên theo, đưa tay đỡ y một chút, nói: "Chắc là vậy."

Thanh Nha hiếu kỳ, "Đò còn chưa tới nơi, còn cách một đoạn đường, tại sao lại tắt đèn rồi chứ?" Y quay đầu nhìn tới hai gã Giao nhân ngồi ở đầu thuyền thả đuôi đung đưa trong nước, hỏi: "Trước khi chưa đưa hành khách đến nơi, không phải là trên đường đi không thể tắt đèn sao?"

Một gã Giao nhân đáp với lẽ đương nhiên: "Đúng vậy, đã tắt đèn đương nhiên là đã đưa đến nơi rồi."

Thanh Nha: "Đây chẳng phải là vẫn còn chưa đến bờ sao?"

Giao nhân kia đáp: "Đâu có ai nói phải đưa đến bờ mới là đưa đến nơi đâu chứ? Hành khách nói đến chỗ nào thì tính chỗ đó, đạo lý đơn giản như vậy mà các ngươi cũng không hiểu sao?"

"Ách…" Thanh Nha bị câu trả lời đó làm cho không nói nên lời, y lại nhìn về phía ánh đèn lồng đã tắt đi, vẫn không nhìn thấy bất kỳ chút ánh sáng nào, nhịn không được di một tiếng, rồi nói: "Chuyện gì vậy chứ?"

Hai người ở trên đảo chính không biết là có chuyện gì xảy ra.

Mấy người trên đảo nhỏ bên cạnh mù mờ, không hiểu ra sao.

Sư huynh đệ ba người đang lặn đi trong nước cũng không biết tình huống như thế nào, tuy nhiên, bên nào đều cảm thấy được có chuyện gì đó không bình thường.

Ở trong nước, ba người lặn đến bên bờ Tử Lan đảo với từng đám từng đám hoa tím như sóng lớn, ánh sáng lộng lẫy, sau đó dán sát bờ đảo im ắng ngoi lên, cũng không dám hoàn toàn lộ hết đầu ra khỏi mặt nước, cẩn thận từng li từng tí quan sát xung quanh.

Không cẩn thận cũng không được, ở nơi đây ánh sáng tím lộng lẫy huy hoàng, cho dù ở tại bên bờ cũng là sáng trưng rực rỡ, ánh sáng phản chiếu vào trong nước sáng loáng lung linh, ba người chỉ dám trốn ở trong bóng tối ngoi mắt lên.

Dữu Khánh dùng Quan Tự quyết quan sát cẩn thận, sau khi xác định xung quanh không có kẻ nào, lúc này Dữu Khánh mới nhô toàn bộ đầu lên khỏi mặt nước, thở hổn hển, rồi nói với hai vị sư huynh: "Nhỏ giọng một chút sẽ không sao."

Lúc này hai người Nam, Mục mới hoàn toàn nhô đầu lên theo, tuy nhiên bọn họ vẫn cẩn thận quan sát xung quanh.

Nam Trúc thấp giọng hỏi: "Lão Thập Ngũ, chúng ta lén lút như vậy là có chuyện gì vậy?"

Dữu Khánh nhỏ giọng đáp: "Trên đảo có người."

Nghe được lời này, Nam Trúc nhịn không được trợn tròn đôi mắt, hỏi: "Ngươi có bệnh sao? Trên đảo đương nhiên phải có người, nếu trên đảo không có người, chúng ta chạy tới nơi này làm gì, cần phải lén lút như đạo tặc thế này sao?"

Dữu Khánh dựng thẳng một ngón tay trước miệng, ra hiệu cho gã ta nhỏ giọng, "Nói nhảm, thông tin mà chúng ta biết được rất hạn chế, ngay cả tình hình cơ bản cũng không biết được bao nhiêu. Bất kể vị Đông gia kia là người nào, nếu như có cơ hội để tìm hiểu tình hình, tại sao lại không làm chứ? Từ khi chúng ta xuất sơn tới giờ, rơi hố, chịu thiệt thòi còn chưa đủ sao?"

Nam Trúc: "Chúng ta lạ nước lạ cái, có thể tìm được tình huống cái rắm a."

"Lắm lời làm gì." Dữu Khánh cưỡng ép bắt gã ngậm miệng, sau đó cũng lười để ý tới gã, bắt đầu quan sát kĩ càng.

Người khác có lẽ sẽ không dễ dàng tìm hiểu được tình huống nơi đây, nhưng với hắn mà nói thì chưa chắc, ở trên đò, phạm vi ánh đèn chiếu sáng giới hạn, ánh sáng nơi đây sáng hơn rất nhiều, có thể quan sát được phạm vi lớn, có thêm rất nhiều những biến hóa vi diệu bổ sung để làm căn cứ phân tích, hơn nữa đã đến gần địa điểm mục tiêu, bất kỳ phản ứng dây chuyền nhân quả nào đều sẽ thể hiện ra tương đối rõ ràng.

Nói ngắn gọn, chính là đến càng gần càng dễ dàng quan sát.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã quan sát được khái khái động tĩnh tại khu vực này.

Nếu ở những nới khác, hắn chưa chắc đã có thể tìm hiểu rõ được phạm vi lớn như vậy, nhưng thực sự là điều kiện tại Minh Hải này quá mức có lợi cho việc áp dụng Quan Tự quyết mà hắn tu luyện, là một nơi gần như không có điều gì quấy nhiễu tới sự quan sát và suy đoán.

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan với việc tu vi của hắn đã được nâng lên Huyền cấp.

Trên đảo dường như có động tĩnh của tám người, phân biệt tại ba chỗ vị trí, một chỗ một người, một chỗ có hai người, một chỗ có năm người.

Về phần nơi nào là Đông gia của Linh Tê trai mà hắn muốn tìm thì hắn cũng không biết được, hắn liền nhỏ giọng căn dặn hai vị sư huynh: “Các ngươi ở đây chờ ta, ta đi tìm hiểu tình huống trước đã.”

Mục Ngạo Thiết lập tức nói: “Cùng đi.”

Ngụ ý là để có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Nam Trúc cũng gật đầu.

"Đi tra xét tình huống mà đi một đống người để làm gì, ngại không đủ gây chú ý sao? Ở chỗ này chờ là được rồi. Các ngươi đừng có di chuyển lung tung, chờ ta trở lại."

Dữu Khánh ném lại một câu, sau đó xác định một cái phương hướng, rồi hạ mình xuống dưới nước, nhanh chóng lặn đi, trước tiên đi tới nơi nhiều người.

Hai người Nam, Mục quay mặt nhìn nhau, sau đó Nam Trúc nhỏ giọng thì thầm, "Lão Cửu, Hồ Vưu Lệ nói Bất Yêu quái trên hòn đảo này là một vật khổng lồ nhiều tay nhiều chân, sẽ không phải lại là một Vân Hề khác đi?"

Mục Ngạo Thiết: "Nói là một Yêu tu tương tự bạch tuộc."

Nam Trúc: "Vân Hề không phải trông giống như một yêu quái bạch tuộc sao? Đông gia kia sẽ không phải lại là một Vân Hề thứ ba đi? Giống như lần trước lừa chúng ta tiến đến Tiểu Vân gian, lần này lừa gạt chúng ta tới Tử Lan đảo, việc này cũng có một chút khả năng a."

Mục Ngạo Thiết thực sự phục gã rồi, nói vậy thì y cũng không còn gì để nói, vì vậy dứt khoát trầm mặc, không có hé răng nữa.

Kỳ thực, việc y không có nói nhiều, ở một mức độ nào đó là bởi vì ở chung lâu với vị sư huynh này, khi có một trong hai người suốt ngày lải nhải thì một người khác sẽ cảm thấy quá ầm ĩ ồn ào, nhưng lại không thể làm cho người kia ngậm miệng được, vì vậy bản thân liền sẽ chậm rãi dưỡng thành thói quen không thích nói chuyện, ngại nói nhiều.

"Ai, lão Cửu, ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Ngươi đừng tưởng rằng là suy nghĩ quá nhiều, người không lo xa tất có lo gần…"

Nam Trúc tiếp tục không ngừng lải nhải, Mục Ngạo Thiết tiếp tục trầm mặc không nói.

Dữu Khánh thì ở trong nước lặn đến phía đảo nhỏ.

Lúc trước hắn tưởng rằng phía có động tĩnh của nhiều người cũng nằm trên Tử Lan đảo, trên đường mới phát hiện thấy bóng dáng nhìn thấy từ dưới nước không đúng, hắn im lặng ngoi lên nhìn kỹ lại, lúc đó mới phát hiện được vị trí của năm người này không ở trên đảo lớn mà ở trên một hòn đảo nhỏ.

Đảo nhỏ cách đảo chính không xa, chỉ khoảng sáu bảy mươi trượng, mặt nước giữa hai hòn đảo cũng được ánh sáng tím rọi sáng.

Ở tại trong nước Dữu Khánh đã nhận ra được động tĩnh do hai đuôi chậm rãi đung đưa tạo ra, nương theo bóng dáng phản chiếu từ mặt nước, hắn thấy được đó là Giao nhân đang ở bên cạnh đò, hắn chuyển phương hướng khác, lặng lẽ đi vòng qua và chậm rãi nổi lên tại một vị trí phía sau đảo nhỏ.

Cái đầu còn chưa có hoàn toàn nhô lên khỏi, chỉ vừa mới ló đôi mắt ra trong bóng tối bên cạnh tảng đá ngầm, hắn liền nhìn thấy được một người khiến cho hắn cảm thấy rất bất ngờ, thiếu một chút khiến hắn bị hù dọa nhảy dựng lên, đó là địa đầu xà số một Ảo Vọng, Thanh Nha!

Tại sao Thanh Nha lại ở nơi này? Hắn còn tưởng rằng mình nhìn lầm, nhưng mà dựa theo ánh sáng rực rỡ từ phía Tử Lan đảo chiếu rọi sang, hắn nhìn lại thật kỹ, không sai, cái chân gãy được bó chắc cố định kia vẫn còn đó, không chạy đi đâu được.

Một điều khác để chứng minh đó là Thanh Nha, chính là Bàng Thành Khâu, vị thủ hạ tâm phúc của y đang đứng bên cạnh. Người này, hắn cũng đã gặp được.

Như vậy, tất nhiên là không nhận sai rồi.

Càng làm cho hắn giật mình chính là một người khác, bởi vì ảnh hưởng bởi góc nhìn, hắn không nhìn thấy được người đó đang đứng ở trên đò, chỉ cho rằng, người đó đang đứng tại một vị trí tương đối thấp, chỉ lộ ra vai và đầu, người này chính là Thôi Du, thủ hạ tâm phúc của Tần Quyết, kẻ đã bỏ mạng tại trong Tiểu Vân gian.

Giờ đây, hắn cuối cùng đã làm rõ được năm bóng người nơi đây là như thế nào, ba người cùng hai Giao nhân.

Vấn đề là tại sao Thôi Du lại ở nơi này? Khi gặp được tại U Giác Phụ, Thôi Du không phải đã đi theo phục vụ Long Hành Vân rồi sao? Tại sao lúc này lại xen lẫn với Thanh Nha thành một nhóm, còn xuất hiện tại nơi đây, trùng hợp sao?

"Hình như vẫn một mực không có phản ứng gì. Theo lý thuyết thì nếu chưa cập bờ, tên Thám Hoa chó chết kia sẽ không tắt đèn. Cũng không biết đang làm trò quỷ gì nữa."

Thanh Nha bỗng nhiên cất một câu với giọng điệu khôi hài, có vẻ như đứng xem náo nhiệt nên không ngại sự việc biến lớn hơn.

Nói gì chứ? Thám Hoa chó chết? Dữu Khánh thoáng sửng sốt một chút, trong lòng vô ý thức tự hỏi một câu, là đang nói ta sao?

Chương 537: Biết rõ tình hình

Ai là Thám Hoa chó chết, đáp án cũng không khó đoán, trong lời Thanh Nha nói đã để lộ ra không ít thông tin, phù hợp với việc con đò chưa cập bờ đã tắt đèn, suy nghĩ lại một chút, Dữu đại chưởng môn liền có nắm chắc, hắn tức thì nghiến răng nghiến lợi, tên địa đầu xà này dù sao cũng là nhân vật có số má tại Ảo Vọng, vậy mà lại mắng chửi người ở sau lưng!

Lúc này, Bàng Thành Khâu tiếp lời, "Thanh gia, nếu không chúng ta đi đến đó nhìn xem là chuyện gì xảy ra."

Thanh Nha hất hất cằm về phía Tử Lan đảo, "Cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan đến chúng ta, chúng ta không cần phải xông tới trước mặt, tên Thám Hoa chó chết kia tới nơi tự nhiên sẽ lên đảo, hai vị kia ở trên đảo tự sẽ đi xử lý."

Hai vị ở trên đảo? Dữu Khánh thì thầm ở trong lòng, hai vị nào chứ?

Bàng Thành Khâu: "Cũng không biết hai vị kia có nhìn thấy hay không, chưa cập bờ đã tắt đèn cũng có thể chính là vì để tránh bị người khác phát hiện."

Vừa mới nói xong, Thôi Du nghe vậy thì vẻ mặt biến đổi một hồi rồi phi thân bay lên, tung người lướt đi, giống như chuồn chuồn lướt nước nhấp nhô vài cái đã lướt lên trên đảo.

Hai người Thanh, Bàng và hai gã Giao nhân quay đầu nhìn theo.

"Nếu tên Thám Hoa chó chết đó tắt đèn rồi lên bờ, đèn tắt lâu như vậy, theo lý thuyết, hắn đã lên đảo rồi, bây giờ chạy đi thông báo có phải hơi bị quá muộn hay không chứ?"

Thanh Nha bĩu bĩu môi, đồng thời lấy ra một nắm đậu phộng, bóp vỡ từng củ ném hạt vào trong miệng, nhai ăn.

Bàng Thành Khâu: "Một khi hai bên gặp nhau, Long Hành Vân thật sự sẽ giết chết vị Thám Hoa lang kia sao?"

Là Long Hành Vân ư? Ánh mắt Dữu Khánh lấp lóe, vừa cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng không tính khó đoán, dù sao hắn đã nhìn thấy Thôi Du.

Thanh Nha: "Nhìn bộ dạng của gã, sợ rằng trước tiên sẽ chặt chân chặt tay rồi sau đó rất nhanh…"

Bàng Thành Khâu: "Nếu bọn họ động thủ với nhau, vạn nhất kinh động lão quái vật trên đảo, nếu mà phía Long Hành Vân gặp nạn, chúng ta có xuất thủ hỗ trợ không?"

Thanh Nha: "Có Ngân Sơn Hà thiếp thân bảo hộ, cho dù có kinh động tới, đoán chừng lão quái vật đó cũng không làm gì được vị thiếu Các chủ kia. Vẫn là câu nói kia, lão quái vật cũng không ngốc, chỉ cần Long Hành Vân báo ra lai lịch, trừ phi về sau lão quái vật

không muốn tiếp tục sinh sống tại nơi này, hoặc là muốn lang thang bỏ mạng chân trời góc biển nào đó, còn không thì đại khái sẽ không dám làm gì Long Hành Vân quá mức. Bất kể tình huống như thế nào, chúng ta đưa bọn họ đến đây là đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, ở bên cạnh nhìn xem là được."

Bàng Thành Khâu cảm khái, "Xem ra, vị tài tử đệ nhất thiên hạ đó đã định trước khó thoát kiếp nạn lần này rồi."

Thanh Nha: "Tên chết tiệt tự cao tự đại đó, cũng không biết lấy tự tin từ đâu ra mà ba ngày hai ngày lại chạy đến Kinh Hồng điện, lão tử đã sớm nhìn hắn không vừa mắt. Ta còn chưa tính sổ với hắn cho cái chân này, chỉ mong Long Hành Vân đừng cho hắn chết quá thoải mái."

Đọc lời qua nét miệng, Dữu Khánh khi thì ánh mắt lấp lóe, khi thì hé mắt nhìn Thanh Nha, rồi nghĩ đến chuyện Thôi Du đi báo tin cho bên kia, hắn lo lắng kinh động đến Long Hành Vân đi lục soát đảo sẽ hại đến lão Thất và lão Cửu nên sinh ý rút lui, vì vậy hắn nhẹ nhàng co đầu lại rút lui ra sau tảng đá, sau đó chậm rãi chìm người vào trong nước để rút đi.

Hắn là không dám phát ra bất kỳ động tĩnh nào, biết rõ trong một khoảng cách gần như thế này mà gây ra động tĩnh gì bất thường sẽ rất khó tránh được không bị Thanh Nha phát hiện, cũng may nước cực mềm, chỉ cần động tác nhẹ nhàng là có thể im ăng không gây ra tiếng động, nhưng dù là như thế hắn vẫn vận công đóng chặt lại khí cơ, không dám để lộ ra chút nào, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Thẳng đến khi đỉnh đầu chìm xuống trong nước mới tạo ra một chút sóng nước dập dờn rung động tại trên mặt nước.

Ánh sáng rực rỡ từ Tử Lan đảo, lại thêm Giao nhân không ngừng quẫy đuôi, tạo ra những gợn sóng long lanh trên mặt nước.

Thanh Nha không còn tập trung sự chú ý vào phía chiếc đò đã tắt ánh đèn dù chưa vào bờ, ánh mắt y chợt lóe lên, dừng lại tại một vị

trí sóng nước rung động lấp lánh cách đây không xa, y phát hiện thấy có hoa văn sóng nước long lanh va chạm vào nhau, mày hơi nhíu lại, chợt ý thức được cái gì, đột nhiên xoay người nhìn vào bóng tối, mắt lạnh lẽo quét nhìn.

Tiếp đó y lắc mình đến bờ đá ngầm phía bên kia, gần như đứng ngay tại vị trí Dữu Khánh vừa mới ẩn núp, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị quét nhìn xung quanh.

Ngay sau đó, y lắc mình chui vào trong nước, tại trong nước lấy Huỳnh thạch ra, thi pháp khống chế Huỳnh thạch di chuyển khắp nơi tại dưới đáy nước, dùng ánh sáng để hỗ trợ lục soát bằng thị lực.

Bàng Thành Khâu cũng nhận thấy được gì đó, gã cũng chui theo vào trong nước thực hiện lục soát với cách tương tự.

Ở trong nước đã độn được một khoảng xa, Dữu Khánh thỉnh thoảng quay đầu lại, vẫn có thể nhìn thấy được ánh sáng của Huỳnh thạch dao động trong nước, hắn nhận thức được động tĩnh của mình có khả năng đã bị phát hiện, hắn không khỏi âm thầm kinh hãi, lặn rất nhanh rời đi.

Căn cứ vào khoảng thời gian phản ứng phía bên đó, hắn cũng đoán được có thể là những gợn sóng lăn tăn khi mình lặn xuống đã khiến cho bên đó cảnh giác. Thực sự là hoàn cảnh của Minh Hải này quá đặc thù, mặt nước quá mức phẳng lặng, cho nên những gợn sóng dưới ánh sáng chiếu rọi sẽ rất dễ dàng bị phát hiện.

Hắn còn không biết rằng, lúc trước bởi vì Thanh Nha tập trung sự chú ý vào phương hướng chiếc đò hắn tới, lại thêm có Giao nhân quẫy nghịch nước, nếu không hắn đã bị Thanh Nha phát hiện ngay khi vừa mới ngoi đầu lên.

Một lúc sau, Thanh Nha mới chui ra khỏi nước biển lạnh lẽo, bay lên, hạ xuống tại trên bãi đá, khiến cho Giao nhân trên đò chú ý, y phục mặc trên người không có chút dấu hiệu ẩm ướt nào.

Rất nhanh, Bàng Thành Khâu toàn thân khô ráo cũng từ dưới nước bay lên trên.

Huỳnh thạch dùng để chiếu sáng dưới nước cũng được hai người cất đi rồi, bởi vì không thích hợp chiếu sáng trên mặt nước, như vậy sẽ rất gây chú ý.

Lúc này Bàng Thành Khâu tự nhiên muốn hỏi, "Thanh gia, có phải đã phát hiện điều gì bất thường hay không vậy?"

Thanh Nha chần chừ nói: "Có lẽ là người chèo thuyền chơi nghịch nước, sóng nước chấn động vào đá rồi dội ngược lại, nhưng như vậy sóng nước không nên đụng đến mặt sau tảng đá mới phải, có lẽ là ta trông nhầm, có lẽ là có người âm thầm đến gần chúng ta."

"Có người đến gần sao?" Bàng Thành Khâu vô ý thức nhìn xung quanh, "Sẽ là người nào chứ?"

Thanh Nha: "Nếu như thật sự có người, lúc này còn có thể có ai? Nhìn tình hình hiện tại là biết, nếu không phải kẻ trên chiếc đò tắt đèn thì chính là vị nhiều xúc tu chiếm giữ đảo kia. Khả năng người sau sao hơn, tên Thám Hoa chó chết đó hẳn sẽ không thể biết được chúng ta trốn ở nơi này, không thể âm thầm im lặng không một tiếng động mà chuẩn xác tìm đến nơi chúng ta ẩn thân."

"Thiên Quân…" Bàng Thành Khâu cất tiếng lẩm bẩm, trở nên cảnh giác cao độ, dù sao thực lực của lão yêu quái nơi này cũng không đơn giản.

Trên Tử Lan đảo, Thôi Du cũng đã tìm được Long Hành Vân.

Tìm được cũng không dễ dàng, mặc dù Long Hành Vân và Ngân Sơn Hà ở tại nơi cao nhất, nhưng cũng có mượn địa lợi để che giấu ẩn thân, nhất là khi phát hiện thấy chiếc đò mục tiêu có khả năng đi tới đây.

Bởi vì nhìn thấy Thôi Du lén lén lút lút tìm kiếm xung quanh, Long Hành Vân mới lộ diện kêu gọi lão ta tới đây.

Vừa gặp mặt, Long Hành Vân liền chất vấn với giọng không vui, "Không biết đang ôm cây đợi thỏ sao? Ngươi chạy loạn khắp nơi để đả thảo kinh xà sao? Rảnh rỗi quá hả?"

Thôi Du nhanh chóng chỉ về phía chiếc đò dừng lại tắt đèn, "Thiếu Các chủ, vừa rồi phía bên kia có đò tới, có thể là đám người A Sĩ Hành, đèn đò đột nhiên tắt đi, thuộc hạ sợ các ngươi không chú ý, đặc biệt tới báo tin."

Long Hành Vân: "Báo cái rắm, chúng ta cũng không phải người mù, ngươi cũng đã nhìn thấy, hai chúng ta có thể không phát hiện được sao?"

Thôi Du bị gã ta mắng cho có phần bối rối, dù sao cũng là một lòng hảo tâm bị coi như gan phổi như lừa, nhưng lão ta vẫn khúm núm vâng vâng dạ dạ, gật đầu nhận sai.

Ngân Sơn Hà ở bên cạnh theo dõi thấy vậy liền lên tiếng cắt ngang, "Ngươi lặng lẽ quay trở lại, để mắt tới con đò, để phòng bọn Thanh Nha động tay động chân là được. Nếu phát hiện thấy có gì khác thường thì phải lập tức cảnh báo đúng lúc."

Với ông ta mà nói, dựa vào thực lực của Thôi Du, có ở tại bên người hay không cũng không có tác dụng gì.

"Vâng." Thôi Du đáp, rồi xin cáo lui, nhanh chóng lặn trở lại đảo nhỏ.

Long Hành Vân: "Ngân thúc, tên Thám Hoa chó chết đó làm gì vậy chứ, tại sao còn chưa có tới đây, có phải là kẻ khác tới hay không chứ?"

Nghe được Thanh Nha gọi Dữu Khánh là "Thám Hoa chó chết", gã ta rất tán đồng, cho nên cũng gọi theo như vậy.

Ngân Sơn Hà: "Bất kể là ai tới, nếu đã tới nơi đây, hẳn phải muốn lên đảo, tiếp tục quan sát một chút xem sao."

Mặc dù trong lòng có phần không kiên nhẫn, nhưng Long Hành Vân vẫn cố gắng nhịn lại, nếu như bên cạnh là người khác, là người không thể kiềm chế được gã, thì gã đã sớm quyết định đi tìm hiểu xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Đối phó Dữu Khánh, gã vẫn có được lợi thế tâm lý rất lớn, về phương diện thực lực gã cũng không sợ chút nào, hoặc có thể nói ngay từ đầu gã đã không có để loại hàng như Dữu Khánh vào trong mắt, trong mắt gã, Dữu Khánh chỉ là một con rùa đen rút đầu vào vỏ, nếu không gã cho rằng mình đã đùa chết nó từ lâu rồi.

Lặn ở trong nước quay trở về chỗ cũ, Dữu Khánh ngoi lên bên cạnh hai người Nam, Mục.

Thấy hắn đã bình an trở về, hai người thở phào nhẹ nhõm, Nam Trúc lập tức hỏi: "Tình hình thế nào?"

Dữu Khánh không vội trả lời gã, trước tiên thi triển Quan Tự quyết quan sát một hồi, sau khi đã xác nhận xung quanh không có gì khác thường, hắn mới hạ thấp giọng nói: "Nơi đây có mai phục nhằm vào chúng ta."

Hai người kinh hãi, Nam Trúc hạ thấp giọng hỏi: "Tình huống thế nào vậy? Tại sao lại có mai phục, người nào mai phục?"

Dữu Khánh: "Long Hành Vân tới rồi, đang ở trên đảo này chờ chúng ta, bên người hắn là có cao thủ."

Chỉ với một câu nói này đã đủ khiến cho hai người Nam, Mục cực kỳ hoảng sợ, họ đều biết rõ bối cảnh của Long Hành Vân, đã bị Long Hành Vân theo dõi trong Minh Hải này rồi sao?

Nam Trúc có phần bi phẫn nói: "Đều đã là quá khứ, Thiết Diệu Thanh cũng rời đi rồi, gã còn nhìn chằm chằm vào chúng ta làm gì

chứ, mọi người đều nói oan gia nên giải không nên kết, tên chó đó còn cứ muốn chụp đầu chúng ta hay sao?"

Mục Ngạo Thiết lên tiếng, "Không đúng, gã làm sao biết được chúng ta sẽ tới đây, chỉ có Linh Tê trai mới biết rõ chúng ta tới nơi đây, là người của Linh Tê trai cố ý làm ra chuyện này hay sao?"

Dữu Khánh: "Không rõ ràng lắm, là do Thanh Nha đưa người ta đến đây, đích thân Thanh Nha và Bàng Thành Khâu cũng tới đây rồi, đang núp tại đảo nhỏ ngay bên cạnh, vừa rồi tận mắt ta đã nhìn thấy bọn chúng. Hai chiếc đò đi theo phía sau chúng ta lúc trước hẳn là chính là bọn chúng, chúng ta đi đường vòng, bọn chúng tới đây trước chúng ta."

Mục Ngạo Thiết trầm giọng nói: "Điều này càng chứng tỏ bọn chúng đã biết trước chúng ta muốn tới Tử Lan đảo, nếu không thì sẽ không có khả năng chạy thẳng tới nơi đây chờ chúng ta."

Nam Trúc: "Không sai, chỉ có Linh Tê trai mới biết rõ chúng ta muốn tới Tử Lan đảo, Linh Tê trai này khẳng định có vấn đề."

Dữu Khánh: "Không chỉ có Linh Tê trai biết được, Hồ Vưu Lệ cũng biết, chúng ta từng dò hỏi thông tin Tử Lan đảo từ nàng ta. Nếu nàng ta để lộ thông tin cho người bên ngoài biết, người có lòng để ý tới sẽ không khó đoán được hướng đi của chúng ta. Hoặc là Linh Tê trai để lộ tin tức, hoặc chính là Hồ Vưu Lệ để rò rỉ thông tin."

Nam Trúc: "Bây giờ đoán tới đoán lui cũng không có ý nghĩa gì, trở về đi. Chúng ta đã biết rõ có cạm bẫy, trước tiên nhanh chóng trở về rồi nói tiếp. Hoặc là, chúng ta thừa dịp hiện tại bọn chúng còn chưa biết rõ tình hình, trực tiếp khởi hành quay lại Tinh La đảo, nhanh chóng trốn về U Giác Phụ, chờ khi Long Hành Vân kịp phản ứng lại thì đã không thể làm gì được chúng ta nữa rồi."

Dữu Khánh vẫn tiếp tục sử dụng Quan Tự quyết để quan sát tình hình xung quanh, miệng thì mở lời đáp: "Muộn rồi, chúng ta đã không có cách nào dùng đò quay trở lại, khi đò chúng ta đến đây,

bọn chúng đã phát hiện được rồi. Chỉ cần đèn đò vừa sáng lên, bọn chúng sẽ lập tức biết được chúng ta muốn chạy trốn, e rằng sẽ lập tức đuổi theo truy sát."

"Đi thôi, làm tới luôn đi." Nam Trúc chợt lạnh lùng nói, khuôn mặt lộ ra vẻ dữ tợn, "Không phải ngươi có thể phân biệt phương hướng trên vùng biển này hay sao? Dứt khoát cướp chiếc đò đó đi, tự chúng ta âm thầm rời đi trong bóng tối."

Đang quan sát xung quanh, Dữu Khánh lập tức thu hồi ánh mắt, dừng tại trên khuôn mặt gã, giống như đang nhìn một kẻ ngốc vậy, "Nếu thật sự làm như vậy, tên Long Hành Vân kia chỉ sợ sẽ vui mừng cười ha hả, bọn chúng đều biết rõ chúng ta là hành khách trên chiếc đò này, con đò bị cướp đi, kết cục của chúng ta e rằng cũng không cần tới bọn chúng động thủ rồi."

Nam Trúc: "Chúng ta cũng không phải chưa từng giết chết Giao nhân nha, chúng ta không phải có mối quan hệ với Minh tự sao."

Chương 538: Người câu cá

Dữu Khánh cười nhạt, "Có quan hệ thì có thể tùy ý giết chết Hải tộc của người ta sao? Tại bất cứ nơi nào đều không thể có lý lẽ như vậy. Lần trước người ta không tính toán với chúng ta, là bởi vì chúng ta không sai, là bởi chính bản thân Hải tộc đó động lòng tham, là do bản thân Giao nhân đó tham bảo mà mất mạng, chúng ta chỉ là tự vệ, vì vậy Minh tự mới không tính toán với chúng ta."

Nam Trúc: "Vậy thì làm lại một lần, cứ nói tên đưa đò này lại nhìn thấy được chiếc nhẫn của ngươi mà nảy lòng tham."

Mục Ngạo Thiết nghe không nổi nữa, hỏi ngược lại một câu, "Chúng ta lại một lần nữa không cẩn thận để lộ chiếc nhẫn ra sao? Dùng lại

một lí do cũ rích như vậy, ngươi cho rằng người khác là kẻ ngốc sao?”

Dữu Khánh: “Thật vất vả với có được chút giao tình với Minh tự, người ta còn đã cứu chúng ta, sau đó chúng ta lại cầm dao đâm Hải tộc của người ta sao? Ta không làm được việc này. Lão Cửu, ngươi cũng đừng nghe hắn đánh rắm, hắn suy nghĩ cái gì còn không hiểu sao, chẳng qua là ham muốn ngân phiếu trên thân Giao nhân đó mà thôi.”

Nam Trúc trừng to mắt: “Ngươi nói như vậy, là cho rằng ta tham tài đến như vậy sao? Quân tử yêu tài cũng có chừng có mực. Ta chỉ đưa ra ý kiến, chỉ là một lời đề nghị trong thời điểm rất quan trọng liên quan tới tính mạng của mọi người. Ta chẳng phải là vì lợi ích cho tất cả mọi người sao, tại sao lại trở thành ta làm sai rồi? Lần trước, là ai nuốt hết ngân phiếu trên người Giao nhân kia chứ?”

Dữu Khánh làm như không có nghe được, tự nói ra, “Đúng là ta có thể phân biệt đường có thể đi trên Minh Hải này, nhưng hoàn toàn không biết tuyến đường, không biết phải vòng vòng vèo vèo bao lâu mới có thể đi ra ngoài. Nếu lâu dài không thoát ra được, ngươi cho rằng người ta có phản ứng lại được hay không chứ? Ngươi cho rằng thế lực của người ta là để trưng bày hay sao, có thể để cho chúng ta dễ dàng chạy thoát hay sao chứ?”

Nam Trúc không khỏi nhô cao cổ lên khỏi mặt nước nhiều hơn một chút, có phần nổi nóng, hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ, một mực ngâm mình trong nước biển hay sao?”

Dữu Khánh ngước mắt nhìn về phía hòn đảo Tử Lan rực rỡ ánh sáng tím, lẩm bẩm: “Có một chút nghi vấn vẫn chưa làm rõ được, ta định mạo hiểm một lần thử xem.”

Vừa nghe nói lại sắp mạo hiểm, hai người Nam, Mục lập tức có chút khẩn trương, dọc trên đường đi này của bọn hắn, mỗi một lần gọi là mạo hiểm thì đều không phải là mạo hiểm bình thường, đó đều là liều mạng…

Nhất là Nam Trúc, gan có phần hơi run, gã nhanh chóng cất lời ngon ngọt để trấn an:

"Lão Thập Ngũ, ngươi còn trẻ, làm việc dễ dàng xung động, bốc đồng, điều này có thể hiểu được, nhưng khi cần kiềm chế thì cũng cần phải nỗ lực kiềm chế a. Tục ngữ nói rất đúng, thường xuyên đi cạnh bờ sông làm sao tránh được ướt giày, không phải lần nào cũng có thể may mắn thoát hiểm, nếu cứ liều mạng, sớm muộn sẽ chơi đùa mất mạng, ngươi cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên lý trí một chút."

Vừa nhìn thấy phản ứng của hai người này, Dữu Khánh liền chuyển hướng đề tài, "Nếu như không phải Linh Tê trai để lộ tin tức, vậy có nghĩa là thông tin Linh Tê trai cung cấp là thật, chứng tỏ vị Đông gia kia quả thực ẩn cư tại trên đảo này. Căn cứ vào sự quan sát điều ta của ta, trên đảo này quả thực còn có một người, chúng ta đã đến nơi đây, có thể nghĩ cách tìm đến hắn để xác nhận một chút."

Việc xác nhận được người chủ thần bí của Linh Tê trai có ở trên đảo hay không cực kỳ quan trọng đối với hắn, cũng là nguyên nhân mà mặc dù biết rõ đang có nguy hiểm rình rập nhưng hắn vẫn chậm chạp chưa muốn thoát thân rời đi.

Nam Trúc nhắc nhở: "Ngươi cũng đã nói rồi, Long Hành Vân dẫn theo cao thủ đang ở trên đảo chờ chúng ta, ngoài ra, trên đảo này còn có một Bất Yêu quái khổng lồ, ngươi làm sao để xác nhận?"

Dữu Khánh: "Đám người Thanh Nha đã lục soát trên đảo một lần, không biết Bất Yêu quái trên đảo này đã đi đâu, nói chung lúc này không có mặt tại trên đảo, nếu không, dựa vào thân thể khổng lồ của con yêu quái đó, không có khả năng không phát hiện được. Về phần vị trí của người đó ở trên đảo thì không cùng một chỗ với nơi ẩn thân của bọn người Long Hành Vân, tại phía bên kia. Chúng ta cứ ở trong nước đi vòng qua là có thể tìm được, không cần phải chạm mặt với bọn người Long Hành Vân."

Hắn không thể nói rõ cho hai người biết về Quan Tự quyết, chỉ có thể lấy đám người Thanh Nha ra làm cớ.

Đối với điều này, hai người Nam, Mục đều có chút nghi vấn, tên lão Thập Ngũ này là siêu trinh sát sao, chỉ rời đi một quãng thời gian ngắn như vậy liền tìm hiểu được nhiều thông tin như thế sao?

"Đi thôi, ta đã nói không có việc gì thì sẽ không có việc gì, ta sẽ không lấy mạng mình ra để giỡn chơi."

Dữu Khánh trấn an một câu, sau đó hít sâu một hơi, hạ người chìm vào trong nước, lặn đi.

Hai người Nam, Mục nhìn nhau, cũng không còn cách nào khác, nếu thật sự có nguy hiểm, hai người bọn họ cũng không thể ngồi nhìn một mình lão Thập Ngũ đi mạo hiểm.

Hai người đành phải lần lượt trước sau chìm vào trong nước, nương theo ánh sáng rạng rỡ trên đảo họ nhìn thấy được hướng đi của Dữu Khánh, liền rất nhanh đuổi theo.

Thỉnh thoảng quay đầu lại, Dữu Khánh nhìn thấy bọn họ đã đi theo, cũng trở nên yên tâm.

Trên thực tế, sự can thiệp đột ngột của đám người Long Hành Vân đã làm cho tình thế có sự thay đổi, thực sự khiến cho chuyến hành động bí mật này tràn đầy nguy hiểm và biến số, hắn cũng không muốn dẫn hai người theo mạo hiểm, nhưng mà không còn cách nào khác, một khi đám người Long Hành Vân đợi lâu không nhìn thấy bọn họ, tất nhiên sẽ tổ chức tìm kiếm.

Cũng giống như hồi đó ở tại kinh thành Cẩm quốc, hắn bị đông đảo nhân mã bao vây nhưng chậm chạp không bắt được hắn vậy, hắn có thể lợi dụng Quan Tự quyết để lẩn tránh nguy hiểm bị tìm ra, nhưng lão Thất và lão Cửu thì không có năng lực này, một khi bị phát hiện thấy, họ căn bản sẽ không chạy thoát được.

Vì vậy, còn không bằng dẫn theo hai người tại bên cạnh mình, như vậy càng an toàn.

Chỉ cần có hắn tại, nhóm người Long Hành Vân với số người hữu hạn, chưa nói tới việc muốn bắt được bọn hắn, cho dù muốn tìm được bọn hắn cũng không phải việc dễ dàng.

Có một số việc cũng không phải các đời đời tiên sư Linh Lung quan muốn giấu giếm, không phổ biến bí pháp tu hành của nội môn cho ngoại môn đệ tử quả thực cũng là bởi vì thiên phú bọn họ có hạn, không phải người nào đều có thể học được, nếu đã học không được còn không bằng không nói cho biết, tránh để bọn họ biết được quá nhiều sẽ suy nghĩ lung tung, không lợi cho người cho mình còn dễ dàng gây hại cho tất cả.

Sư huynh đệ ba người ở trong biển lặn vòng qua bên kia đảo, Dữu Khánh đi dẫn đầu, tại dưới ánh sáng từ trên đảo chiếu rọi xuống, vùng đáy biển gần bờ được chiếu rõ sáng ngời, dùng mắt thường cũng có thể dễ dàng phát hiện được có vật gì tới gần hay không, tuy nhiên nó vẫn mang tới cho người ta một loại cảm giác lờ mờ quỷ dị, làm cho tâm thần căng thẳng không dám thả lỏng.

Ba người cũng không phải một mực lặn đi ở trong biển, thỉnh thoảng có ngoi lên tại trong khu vực bóng tối bên bờ, mục đích chính không phải là để lấy hơi, dựa vào tu vi của bọn họ, nín thở lặn quanh một vòng đảo cũng không có vấn đề gì, chủ yếu là để cho Dữu Khánh dùng Quan Tự quyết điều tra tình hình, xác nhận vị trí của các nhóm người, hoặc xem xét xem có mối nguy hiểm nào tới gần hay không.

Cuối cùng, ánh sáng trong nước càng ngày càng tối đi, gần như khiến cho bọn hắn không nhìn thấy rõ được tình hình đáy nước bên bờ.

Tử Lan đảo, hơn một nửa huy hoàng rực rỡ, phần còn lại có một khu vực có vẻ tương đối âm u, cằn cỗi, gần như không có một ngọn cỏ nào, là một vùng đá ngầm lởm chởm, khi thủy triều lên sẽ nhấn chìm một nửa vùng đá ngầm trong nước biển.

Sư huynh đệ ba người tại trong nước vòng qua đảo, lặn đến khu vực tối tăm không có một ngọn cỏ này.

Sau khi nhô đầu lên phía sau một chỗ đá ngầm tối như mực, Dữu Khánh tựa tại phía sau đá ngầm cẩn thận lộ đầu ra, nhìn về một chỗ nào đó.

Hai người Nam, Mục rất nhanh liền phát hiện thấy khác thường, phát hiện thấy phản ứng quan sát của lão Thập Ngũ có khác thường, họ liền nhô đầu lên theo cùng nhìn về phương hướng Dữu Khánh đang quan sát.

Không nhìn ra được kết quả gì, Nam Trúc nhỏ giọng hỏi, "Nhìn cái gì vậy?"

Dữu Khánh vô luận là tu vi hay thị lực thì quả thực cũng tốt hơn hai người bọn họ một chút, hắn chỉ tới một vị trí phía trước cạnh bờ biển, "Người chúng ta cần tìm ở tại đó, trên tảng đá ngầm lồi ra khỏi bờ biển nhiều nhất kia, nhìn thấy hay không?"

Hai người Nam, Mục lập tức tập trung thị lực nhìn tới, nhìn chằm chằm vào phương vị được chỉ, nỗ lực nhận biết.

Sau khi tập trung nhìn kỹ một hồi, cuối cùng bọn họ đã có phát hiện, trên tảng đá có bóng dáng của một người đang ngồi, thỉnh thoảng sẽ lung lay cánh tay một chút, Nam Trúc thì thầm, "Người đó đang làm gì vậy?"

Dữu Khánh nhìn tương đối rõ ràng hơn một chút, đáp: "Đang câu cá."

"Câu cá?" Nam Trúc sửng sốt, không nghĩ tới tại nơi đây mà còn có người có được hứng thú như vậy, gã hỏi tiếp: "Ngươi xác định đây là người ngươi muốn tìm sao, không phải cùng một nhóm với Long Hành Vân đi?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút về nội dung lúc trước nghe trộm được, "Đại khái là không phải, ở nơi đây không có nhiều người, nếu thật sự là nhân thủ do Long Hành Vân mang đến thì tất nhiên sẽ gây bất lợi cho chúng ta, không có khả năng ngồi công khai ở đây giải trí."

Tuy là nói như vậy, hắn cũng không có hoàn toàn chắc chắn, nhưng phán đoán này của mình là có khả năng cao nhất, nói chung cho dù có phải là người mình muốn tìm hay không, hắn đều phải đến xác nhận một cái. Vẫn là lí do đã nói, việc xác nhận thân phận của đối phương rất quan trong đối với bọn hắn.

Hai người Nam, Mục suy nghĩ thấy cũng đúng.

Dữu Khánh lại nói: "Các ngươi trốn ở đây, không nên động đậy, để ta đến đó xác nhận thử xem."

Nói xong, hắn cũng không chờ cho hai người đồng ý, lại chìm xuống nước, lặn xa ra một chút, tránh bộc lộ vị trí ẩn nấp của hai vị kia, rồi mới lại chui ra khỏi mặt nước, lần này thì trực tiếp lên bờ.

Nào ngờ hắn vừa mới lên khỏi bãi đá nhấp nhô lởm chởm, đi chưa được mấy bước thì hai người Nam, Mục cũng nhô ra khỏi mặt nước, nhảy lên trên, chạy tới theo.

Hai người sợ một mình Dữu Khánh sẽ có nguy hiểm, mặc dù bọn họ không cho rằng mình có bản lĩnh gì, nhưng vẫn cho rằng tại thời khắc mấu chốt ít nhiều cũng có thể giúp một tay, có bao nhiêu sức thì xuất bấy nhiêu sức là được.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn một cái, cũng không biết làm sao, biết rõ không thể khuyên họ quay lại được, hơn nữa họ cũng đã nhảy ra rồi, đã bộc lộ rồi, liền lười nói thêm gì nữa.

Lúc này sư huynh đệ ba người cất bước đi về phía bóng người đơn độc bên cạnh biển, vừa đi vừa bôi chút "Lam sắc yêu cơ" lên mí mắt mình.

Đang đi tới, trong không trung đột nhiên có một bóng đen hạ xuống, trực tiếp rơi xuống tại trên vai Dữu Khánh, không phải cái gì khác, chính là "Đầu To" .

"Đầu To" không thích nước, lúc trước ở tại trên đò ba người không có chút thông báo hay ra dấu hiệu gì, cứ như vậy trực tiếp chui vào trong nước, không chút nào để ý đến việc nó cảm nhận như thế nào, "Đầu To" bị nhúng nước thì lập tức giãy giụa thoát thân, thoát ra khỏi mặt biển thì tự mình bay đi.

Ba người cũng không quản tới nó, dù sao bây giờ bọn hắn quả thực là có ý nuôi theo kiểu thả rông.

Lần trước tại Minh tự, sau khi "Đầu To" được Minh tăng "Làm phép" thì nó bất động hơn mấy ngày, trước đây ba người chỉ nhìn thấy loại dị thường này khi ở trong Văn phủ.

Lần này, sau khi "Đầu To" tỉnh dậy khỏi trạng thái bất động, dường như nó thông tuệ hơn rất nhiều, giống như nó đã đạt được loại cảnh giới có thể hoàn toàn nghe hiểu tiếng người, khá làm cho bọn hắn vui mừng.

Đã có được loại năng lực này, biết rõ được tốt hay xấu, ba người bọn hắn càng thêm thiên hướng thả nuôi.

Sau khi bay lên không, ở trên mặt nước một mực bay lượn trong không trung, khi vừa nhìn thấy bọn hắn "Đầu To" lập tức bay trở lại đội ngũ.

Hiện tại Dữu Khánh không có tâm tình quan tâm tới con côn trùng này, hắn trước tiên lấy chiếc nhẫn cá bơi kia ra, đeo lại vào trên ngón tay của mình.

Lúc trước, trước khi lên đò tại Ảo Vọng, hắn đã tháo chiếc nhẫn ra, cất đi, hắn không thể không nhớ rõ bài học từ lần đi đò lần đầu tiên đó.

Khi bọn họ đi đến gần, dựa vào một ít ánh sáng từ xa xa trên đảo chiếu rọi tới, bọn họ cũng dần dần nhìn thấy rõ người ngồi trên tảng đá kia.

Quả thực là một người ngồi câu cá, mặc y phục màu nâu, râu tóc hoa râm, râu dài hai xích, là một lão già tuổi khá lớn, tay áo và ống quần đều được xắn lên, khuỷu tay và chân để trần, khoanh chân ngồi ở trên tảng đá thỉnh thoảng vung vẩy cần câu.

Sau khi tới gần, sư huynh đệ ba người nhìn nhau, không cần phải nói, có thể ngồi câu cá ở loại địa phương này chắc chắn không phải người bình thường.

Còn có một điểm khác rất rõ ràng, trên thân người câu cá bay bổng yêu khí, chứng tỏ đây là một Yêu tu.

Chính vào lúc này, lão già câu cá đột nhiên khua cần, rầm rầm, trực tiếp giựt lên khỏi mặt nước một con quái ngư bạch sắc dài hơn một thước.

Con cá dính theo dây câu bị giựt lên không trung rồi theo quán tính mà bị vứt lên bờ, rơi lạch cạch xuống đất, vừa vặn rơi tại trước mặt sư huynh đệ ba người, quẫy giãy đành đạch.

Chương 539: Lén lút

Ba người cúi đầu nhìn con quái ngư, lại ngẩng đầu nhìn lão già câu cá kia.

Lão già quay đầu lại, ánh mắt kiêu ngạo và lạnh lùng theo dõi bọn họ.

Hai bên nhìn nhau chằm chằm một hồi, sau đó Dữu Khánh đưa khuỷu tay thúc Nam Trúc một cái.

Nam Trúc hiểu ý, lập tức nặn ra một nụ cười gượng gạo, cúi người bắt con quái ngư nằm trên mặt đất lân.

Con quái ngư màu trắng này quả thực có chút kỳ lạ, hai cái vây nơi ngực tương tự như hai cái bàn tay, đang lắc mình vẫy đuôi bò trên bãi đá, muốn bò về trong biển rộng, nhưng mà tốc độ bò quá chậm, cuối cùng vẫn bị Nam Trúc cúi người chụp lên.

Nam Trúc nâng con cá trên hai tay, thể hiện ra dáng vẻ thân thiện với lão già câu cá, sau đó nghiêm mặt tiến tới, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng tiện thể đi theo sau.

Đi đến gần trước mặt, mới phát hiện thấy bên cạnh tảng đá ngầm mà lão già đang ngồi có một vũng nước, có những khe hở tảng đá nối với nước biển, bên trong vũng nước cạn đã có hơn mười con quái ngư đủ các loại.

Nam Trúc trông rất nhu thuận, ngồi xổm xuống, rất nhẹ nhàng thả con cá vào trong vũng nước này…

Thừa dịp lão già câu cá đang đang quan sát bọn họ, Dữu Khánh hơi nghiêng người một chút, để cho ánh sáng trên đảo chiếu tới, sau đó cố tình chắp hai tay ở trước bụng, cố ý để lộ ra chiếc nhẫn con cá bơi kia ra ngoài ánh sáng, cố ý để cho đối phương nhìn thấy được.

Nhưng ánh mắt của lão già câu cá không có chút nào dừng lại trên chiếc nhẫn cá bơi đó này, hoặc có thể nói là lão ta hoàn toàn không thèm để ý tới chút nào, quay đầu lại tiếp tục móc mồi, sau đó vứt móc câu vào trong biển, tiếp tục ung dung điềm tĩnh ngồi đó thả câu.

Thái độ đó chính là ai làm gì thì làm, không có gì đáng để để cho lão ta quan tâm tới, ít nhất thì ba người ở trước mắt là rất không đáng để cho lão ta coi trọng.

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau.

Nam Trúc cảm giác thấy trên tay nhớp nháp, nhịn không được nhấc tay lên ngửi ngửi, ngửi thấy mùi cá tanh tưởi, lập tức cảm giác như có khuôn mặt nóng rực đang áp vào bờ mông lạnh lẽo, nhưng gã lại không dám thể hiện ra bất kỳ vẻ bất mãn gì, bởi vì chưa làm rõ được nền tảng sâu cạn của người trước mắt.

Cuối cùng vẫn là Dữu Khánh chắp tay lên tiếng: "Xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối?"

Dứt lời, đứng đợi một hồi, kết quả người ta chỉ tập trung vào câu cá, không có bất kỳ phản ứng gì đáp lại.

Dữu Khánh đành phải lớn tiếng hơn một chút, "Tiền bối…"

"Đừng ồn ào." Lão già lên tiếng cắt lời, "Không thấy lão phu đang câu cá sao?" Tiếp đó quay đầu nhìn đến, "Các ngươi muốn làm gì?"

Dữu Khánh chắp tay, bàn tay đưa ra xa phía ngoài một chút, thái độ vô cùng cung kính, mục đích vẫn là cố ý lộ rõ chiếc nhẫn cá bơi kia ra để cho đối phương nhìn thấy. "Bọn ta tới đảo này để tìm người, nhưng không biết tiền bối có phải là người chúng ta muốn tìm hay không, xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối?"

Lão già: "Tôn tính đại danh của ta không có liên quan hệ đến các ngươi, trên đảo này cũng không có người mà các ngươi muốn tìm."

Nam Trúc nhịn không được chen miệng một câu, "Làm sao ông biết được trên đảo này không có người chúng ta muốn tìm chứ?"

Lão già chuyển dời ánh mắt trở lại trên chiếc phao câu lềnh bềnh trên mặt biển, "Lão phu cư ngụ lâu dài tại nơi này, trên đảo này ngoại trừ thỉnh thoảng có một ít khách qua đường ra thì không có người nào khác, những kẻ ở lâu đều đã chết hết rồi, không còn có sinh vật sống nào."

Nam Trúc tức thì nở nụ cười hắc hắc, "Tiền bối, lời này của ngài không khỏi quá phóng đại rồi. Theo chúng ta được biết, trên đảo

này còn có một con Bất Yêu quái nhiều tay cứng đầu không chịu biến hóa, lẽ nào lão yêu quái kia cũng đã chết rồi hay sao?"

Khóe miệng lão già đột nhiên mím chặt, cuối cùng lại chậm rãi buông lỏng ra, khẽ gật đầu đáp: "Không sai, đã chết rồi."

Nam Trúc ngạc nhiên, "Chết rồi?"

Lão già lạnh nhạt nói: "Đã bị lão phu gạt bỏ rồi."

Lời này vừa nói ra, sư huynh đệ ba người đều chấn động, nghe nói tu vi của con Bất Yêu quái kia là Thượng Huyền, tại trong Minh Hải quỷ bí khó lường như vậy lại có thể chiếm giữ hòn đảo này nhiều năm như thế, có thể biết được thực lực của nó, lão già này có thể tru sát nó, thực lực đương nhiên càng thêm kinh khủng.

Ba người càng thêm hoài nghi vị này chính là vị Đông gia thần bí phía sau Linh Tê trai.

Dữu Khánh lập tức không tiếp tục do dự nữa, trực tiếp xòe tay đưa chiếc nhẫn ra trước mặt, dứt khoát hỏi: "Tiền bối có nhận ra chiếc nhẫn này hay không?"

Nghe được lời đó, lão già câu cá vô ý thức quay đầu lại nhìn tới đây, ánh mắt cũng dừng lại tại trên chiếc nhẫn kia, nhìn kỹ một hồi, nét mặt không có bất kỳ dao động nào, hỏi ngược lại: "Lão phu không thích cũng không nhận ra mấy thứ đồ chơi nhỏ nhặt, nhàm chán này."

Dứt lời, lão già lại xoay đầu đi tiếp tục theo dõi phao câu cá.

Dữu Khánh giật mình, tiếp tục truy hỏi: "Vậy tiền bối có biết 'Linh Tê trai' không?"

Lão già lạnh lùng, nhàn nhạt nói: "Không quen, cũng không biết, ta không biết các ngươi đang nói cái gì."

Dữu Khánh: "Nghe nói ông chủ của 'Linh Tê trai' ở tại trên đảo này, nếu tiền bối đã cư ngụ lâu dài tại nơi đây, chẳng lẽ không biết nhau sao?"

Lão già chợt dốc sức hít sâu một hơi, giống như đang nỗ lực kìm nén tâm tình của mình, "Lão phu không phải đang nói tiếng người sao? Các ngươi nghe không hiểu sao? Lần này, niệm tình các ngươi chủ động nhặt cá cho lão phu, lão phu không tính toán với các ngươi, đổi thành lúc bình thường, ồn ào huyên náo như vậy, lão phu đã vặt đầu các ngươi xuống rồi. Thừa dịp lão phu còn chưa phát hỏa, cút đi đi!"

Nam Trúc nôn nóng chùi chùi tay lên quần áo của mình, vốn vẫn luôn nói nhiều, gã còn muốn lý luận thêm, nhưng Dữu Khánh đã đưa tay chặn ngang trước ngực gã, cản gã lại, lắc đầu ra hiệu không nên nói tiếp, "Đi thôi."

Nam Trúc không hiểu, chỉ chỉ tới lão già, "Ngươi không phải nói…"

Dữu Khánh thuận tay kéo gã một cái, trực tiếp lôi gã rời đi, Mục Ngạo Thiết cũng đưa tay đẩy Nam Trúc tới, bản thân cũng tự giác đuổi theo.

Lần này, ba người không đi đường thủy, Dữu Khánh dẫn đầu bước đi tại trên giải đất đá ngầm gồ ghề nhấp nhô, nơi đây cũng có đầy các vũng nước đọng lại sau khi thủy triều rút xuống.

Nam Trúc đi mấy bước lại quay đầu lại, thẳng đến khi không còn nhìn thấy được lão già câu cá kia, thấy rằng bây giờ nói chuyện sẽ không bị lão ta nghe được, gã mới hạ thấp giọng hỏi: "Lão Thập Ngũ, cứ rời đi như thế sao?"

Dữu Khánh cũng quay đầu lại nhìn nhìn một chút, "Người ta đã nói đến mức độ đó rồi, không cần phải khiến người ta tức giận mà rước lấy phiền toái cho mình."

Nam Trúc vẻ mặt kỳ quái, "Ngươi không phải muốn xác nhận thân phận của hắn sao?"

Dữu Khánh: "Không cần nữa, hắn chắc hẳn không phải vị Đông gia thần bí kia."

Nam Trúc kinh nghi, "Làm sao biết được?"

Mục Ngạo Thiết tiếp lời, "Linh Tê trai chưởng quỹ đã xin ý kiến của ông chủ, được cho phép rồi mới báo cho chúng ta biết địa chỉ, nếu lão ta là ông chủ đó, vậy thì không cần phải gặp được rồi còn làm bộ như không nhận ra."

Nam Trúc trầm tư suy nghĩ, dần dần hiểu ra được, rồi bỗng nhiên gã nhanh chóng nhìn nhìn hoàn cảnh khu vực đang đi, hỏi: "Bây giờ chúng ta làm gì?"

Vấn đề này, Mục Ngạo Thiết cũng không trả lời được.

Dữu Khánh: "Trong khu vực Tử Lan đảo này có tất cả tám người, đã thấy được hai Giao nhân, Thanh Nha, Bàng Thành Khâu và Thôi Du, lại thêm lão già câu giá vừa rồi, chỉ còn hai người là chưa có nhìn thấy, tới nhìn thử xem."

Nam Trúc lại có chút nơm nớp lo sợ, hỏi: "Còn nhìn làm gì? Hai kẻ còn lại không phải ngươi đã nói là Long Hành Vân và một gã cao thủ đi cùng sao?"

Dữu Khánh: "Đó là người ta nói, chưa tận mắt nhìn thấy làm sao có thể xác định được? Nếu như trên Tử Lan đảo hoàn toàn không có ông chủ của Linh Tê trai, vậy thì việc Long Hành Vân chạy tới đây để phục kích chúng ta cũng không phải đơn giản chỉ là để lộ nữa rồi."

Nam Trúc hơi giật mình, đôi mày chậm rãi nhíu lại, thần tình nghiêm trọng hỏi: "Ý của ngươi muốn nói, là có kẻ cố ý thiết kế cạm bẫy sao?"

Dữu Khánh không nói gì nữa, trên nét mặt rõ ràng cũng cho thấy trong lòng tràn đầy tâm sự.

Khu vực phiến u tối này coi như là một nơi có địa thế tương đối thấp, chính là bởi vì như thế, nó mới thường xuyên bị thủy triều nhấn chìm.

Sau khi ba người đi đến một chỗ chân dốc, giấu mình trong một chỗ bóng tối, Dữu Khánh hạ thấp giọng nói: "Để ta đi kiểm tra một chút, hai người các ngươi núp ở nơi này chờ ta, không nên mù quáng đi theo, bọn họ đang ở một nơi tương đối cao, tầm nhìn tương đối tốt, đi nhiều người sẽ dễ dàng bị phát hiện, chỉ một mình ta đi càng dễ dàng tới gần."

Sau một hồi liên tục dặn dò và dùng lý lẽ để thuyết phục hai người, sau khi xác định hai người sẽ không còn hành động theo cảm tính lung tung chạy theo, hắn mới nhanh chóng lần mò đi ra ngoài.

Mò mẩm đi qua sườn núi, co người chui vào bên cạnh một cùng Tử mao thảo sáng rực rỡ bên cạnh, sau khi dựa vào hoàn cảnh để che giấu thân hình, hắn lại dùng Quan Tự quyết nhìn chằm chằm vào màn sương mù lơ lửng nhẹ nhàng trôi, quan sát một hồi, đã xác định được vị trí đại khái của các nhóm người, hắn mới lần nữa lặng lẽ di chuyển.

Núp đông tránh tây, co người luồn lách lẻn đi tới, cuối cùng hắn tận mắt khóa chặt được vị trí của mục tiêu, nhưng không cách nào nhìn thấy mục tiêu, tầm mắt bị một đám Tử mao thảo che chắn, trừ phi hắn nhảy lên trên đỉnh Tử mao thảo mới có thể được, nhưng hắn không có khả năng làm như vậy, nhảy ra ngoài rất dễ dàng bị người phát hiện.

Hoặc là xuyên qua khu vực đám Tử mao thảo này, nhưng hắn không dám tiến tới quá gần.

Hắn cũng có nghe nói về thực lực của địa đầu xà số một Ảo Vọng, địa vị đó là dùng nắm đấm trải qua nhiều cuộc chiến quyết liệt mà

tạo ra, không phải để trưng bày, là cao thủ Thượng Huyền cảnh giới. Người ở bên cạnh Long Hành Vân có thể được Thanh Nha xưng là cao thủ, có thể suy nghĩ mà biết được thực lực kẻ đó.

Với thực lực của người như vậy, chỉ cần hắn dám đến gần, khẳng định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó chính là dê vào miệng cọp, cũng đừng mong chạy thoát được.

Lúc trước, hắn sở dĩ dám tới gần Thanh Nha, là bởi vì ở trong nước, động tác nhẹ nhàng một chút sẽ không tạo ra động tĩnh gì, còn ở trên cạn, chỉ cần bàn chân đạp lên mặt đất cho dù phát ra âm thanh rất nhỏ cũng khó tránh được sẽ bị tri giác nhạy bén của cao thủ như vậy phát hiện ra.

Hắn suy đi nghĩ lại mãi, cuối cùng vẫn không dám mạo hiểm như vậy, không còn cách nào khác, Dữu Khánh đành lặng lẽ lui trở về, chán nản luồn trở về bên cạnh hai vị sư huynh.

Vừa thấy hắn trở về, Nam Trúc lập tức hỏi: "Thế nào rồi?"

"Uổng công chạy một chuyến, không dễ tới gần…" Dữu Khánh lập tức kể lại tình huống cho hai người nghe. Sau đó, hắn thì thầm bên tai hai người một hồi, nhờ sự trợ giúp của hai người bọn họ.

Hai người đương nhiên không có phản đối gì, sau khi nghe hiểu được ý của hắn liền co người trốn vào trong bóng tối.

Còn Dữu Khánh thì lại lần nữa lẻn đến khu vực ánh sáng rạng ngời trên sườn núi, tiếp tục lén lút luồn qua lách lại, phí một phen công phu mới lẻn trở lại vị trí ẩn thân không dám vượt quá giới hạn lúc trước, co mình ẩn núp.

Cứ như vậy co người núp một hồi, ước chừng hai vị sư huynh đã vào đúng chỗ rồi, hắn bắt "Đầu To" ra, chỉ tới một cái phương hướng, hạ thấp giọng nói: "Đầu To, lão Thất và lão Cửu ở dưới chân núi bên kia, ngươi đến đó tìm bọn họ đi. Cẩn thận một chút, đừng để cho người khác phát hiện."

Dứt lời, buông bàn tay ra, "Đầu To" nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn, sau đó vẫy cánh bay đi.

Đây là những gì hắn đã trao đổi với hai vị sư huynh, chỉ cần nhìn thấy "Đầu To" đến tìm bọn họ, điều này chứng tỏ hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, bên kia có thể động thủ được rồi.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng Đầu to biến mất, hắn xoay người lại tiếp tục nhìn chằm chằm vào địa điểm mục tiêu ẩn thân, chờ đợi.

Không bao lâu sau, một nơi dưới chân núi đột nhiên phát ra một tràng âm thanh "Ầm ầm" dữ dội, khiến người ta giật mình không biết xảy ra chuyện gì.

Không ngoài dự liệu, vốn ẩn thân tại vị trí mà tầm mắt hắn không thể nhìn thấy trực tiếp, lúc này Ngân Sơn Hà và Long Hành Vân nhảy lên, xông ra, đứng ở trên bề mặt lá Tử mao thảo nhìn về phía truyền đến âm thanh ầm ĩ xa xa.

Một lúc sau, hai người đồng thời phi thân lao đi, lướt về phía có động tĩnh truyền đến để kiểm tra.

Đã thấy rõ khuôn mặt hai người này, nhìn thấy hai người vừa rời đi, Dữu Khánh lập tức quay đầu xoay người rút lui, lại nhanh chóng lẻn về đến khu vực tối tăm dưới con dốc.

Sau một lúc chờ đợi, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết sau khi gây ra động tĩnh cũng đã theo dưới nước lặn trở về tới nơi, mọi người chạm mặt nhau.

Nam Trúc gặp mặt liền hỏi: "Thế nào, đã nhìn thấy rõ ràng rồi chưa?"

Dữu Khánh tạm thời chưa trả lời, đầu tiên dùng Quan Tự quyết quan sát xung quanh, khi đã xác định không có người tới gần, hắn mới nhỏ giọng trả lời: "Đã nhìn thấy được, quả thực là tên khốn Long Hành Vân kia. Con mẹ nó, thực sự là âm hồn không tiêu tan."

Nam Trúc kinh nghi bất định, "Nói cách khác, trên đảo này quả thực không có Đông gia gì gì đó, thực sự là Linh Tê trai đang bố cục hại chúng ta sao?"

Mục Ngạo Thiết vẻ mặt không hiểu được, hỏi: "Vậy biểu tượng đó của Linh Tê trai là chuyện gì vậy chứ?"

Dữu Khánh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng dường như đã quyết tâm đưa ra quyết định, trầm giọng nói: "Trước tiên hạ thủ với Long Hành Vân, bắt trói hắn lại rồi nói tiếp!"

Chương 540: Hữu tâm tính toán vô tâm (1)

Hai người Nam, Mục thiếu một chút đã bị lời nói này của hắn làm cho nghẹt thở, cả hai đều trợn tròn đôi mắt nhìn nhìn Dữu Khánh, họ cho rằng mình đã nghe lầm.

Nam Trúc nuốt nuốt nước bọt, nỗ lực xác nhận lại, "Bắt trói Long Hành Vân?"

Dữu Khánh gật đầu, biểu thị lời bọn họ nghe không sai.

Hai người Nam, Mục có chút sững sờ, không biết suy nghĩ của hắn từ đầu sinh ra, tại sao lại nhảy đến việc bắt trói Long Hành Vân rồi.

Tất nhiên, lời này cũng không có vấn đề gì về mặt logic, người ta cứ quấn quít lấy không bỏ giống như âm hồn không tiêu tan, lần trước đã làm hỏng việc kinh doanh buôn bán của bọn hắn tại U Giác Phụ, làm hại bọn hắn không buôn bán được suôn sẻ những thứ lấy ra từ Tiểu Vân gian, vì vậy mà tạo ra một khoản nợ rất lớn, bây giờ còn muốn lấy tính mạng của bọn hắn, về tình về lý thì bọn hắn trả thù lại cũng không phải việc quá đáng.

Nhưng hai người vẫn cảm thấy ý kiến này của lão Thập Ngũ quá mức đột nhiên, quá bốc đồng, nguyên nhân rất đơn giản, thân phận địa vị và thực lực giữa hai bên đều không tương xứng, bây giờ còn đang bị người ta hù dọa phải trốn trốn tránh tránh, giữ mạng cũng đã là một vấn đề, còn muốn tập kích ngược lại để bắt trói người ta sao, uống nhầm thuốc rồi chăng?

"Này, lão Thập Ngũ, chúng ta có thể lý giải việc ngươi muốn xả cơn tức, nhưng nếu quả thật muốn động thủ bắt trói gã ta thì thực sự ngươi đã suy nghĩ hơi quá đà nha, không khác gì lấy trứng chọi đá. Nam tử đại trượng phu, co được dãn được, cần phải nhịn thì nên nhịn, bây giờ suy nghĩ biện pháp thoát thân rời đi mới là thượng sách."

Nam Trúc còn chưa có nói xong lời thở vắn than dài, Dữu Khánh vốn vẫn luôn dùng Quan Tự quyết quan sát xung quanh đột nhiên dựng thẳng ngón tay trước miệng, ra hiệu im lặng, đồng thời cũng ra hiệu tránh đi.

Ba người lập tức im lặng, cùng nhau áp lưng dựa sát vào vách sườn núi, không chút động đậy, ngay cả thở cũng không dám thở, cũng đề phòng chặt chẽ tránh để khí cơ tiết ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, cách không xa trên sườn núi xuất hiện bóng dáng Ngân Sơn Hà và Long Hành Vân, đang dõi mắt nhìn khắp nơi xa xa…

Đối diện với khu vực bãi đá ngầm tối tăm ở phía trước, lúc trước đã được Thanh Nha nhắc nhở, biết rõ đó là nơi Bất Yêu quái "Thiên quân" ở lại, Ngân Sơn Hà mặc dù không sợ đối phương, nhưng cũng không có ý mạo phạm, hơn nữa phía trước tối như mực và cũng không có động tĩnh gì, cuối cùng hai người không có tự tiện xông vào.

Tuy nhiên, Long Hành Vân vẫn nhìn chằm chằm vào khu vực tối tăm phía trước mặt, cất lời hỏi, "Ngân thúc, động tĩnh vừa rồi có thể nào là do tên Thám Hoa chó kia gây ra hay không chứ?"

Ngân Sơn Hà: "Có lẽ vậy."

Long Hành Vân: "Hắn đang làm trò quỷ gì vậy?"

Ngân Sơn Hà hừ một tiếng, "Không cần biết hắn muốn làm trò quỷ gì, chỉ cần bắt lấy gốc rễ của hắn, hắn sẽ chạy không thoát."

Long Hành Vân không hiểu, nhìn về phía ông ta, "Là sao?"

"Chỉ cần trông chừng con đò bọn hắn tới là được rồi, đi thôi." Ngân Sơn Hà quay đầu lại mở miệng kêu gọi.

"Không sai, không có đò để trở về, bọn hắn sẽ không dám chạy loạn trong Minh Hải, chỉ có thể ở tại nơi đây ngồi chờ chết."

Long Hành Vân hai mắt sáng ngời, hưng phấn thốt lên, rồi lập tức theo ông ta rời đi.

Ba sư huynh đệ trốn trong bóng tối thật lâu không dám có chút động tĩnh gì, Dữu Khánh dùng Quan Tự quyết xác nhận được Long Hành Vân đã rời đi nhưng vẫn không dám dễ dàng thả lỏng, hắn nhỏ giọng thì thầm, "Bọn chúng đi rồi." Rồi nhấc tay vẫy gọi hai vị sư huynh ghé sát lỗ tai tới đây, thì thầm dặn dò với hai người một hồi, nói cho họ biết nguyên nhân quan trọng vì sao nhất định cần phải bắt lấy Long Hành Vân.

Hai người Nam, Mục trầm tư suy nghĩ một lúc, sau đó Nam Trúc lặng lẽ leo lên, ở tại trên sườn núi nhô đầu quan sát khu vực được chiếu sáng ngời, một lúc sau, khi đã xác định được gần đây không có người nào, gã mới lui trở về, hạ thấp giọng hỏi: "Tuy rằng ý định rất hay, nhưng không khỏi cũng quá mạo hiểm, không dễ hạ thủ với tên Long Hành Vân kia. Không phải ngươi đã nói rằng kẻ bên người gã là một cao thủ sao?"

Dữu Khánh: "Vì vậy chúng ta cần phải dẫn dụ vị cao thủ kia rời đi, chỉ cần Long Hành Vân chỉ còn một mình, không còn được thế lực

của Xích Lan các bảo vệ, gã tính là cái rắm gì chứ, cho dù đơn đả độc đấu, ta cũng không sợ gã."

Mục Ngạo Thiết chen vào một câu: "Vấn đề nằm tại điểm này, không phải chúng ta nói muốn dẫn dắt rời đi là có thể dẫn dắt rời đi được."

Nam Trúc gật đầu: "Lão Cửu nói đúng. Lúc trước khi hai chúng ta gây ra náo động, hai người bọn chúng là cùng nhau chạy đến xem xét. Vừa rồi chúng ta cũng đã nghe được, khi chạy đến phía này thì vẫn còn đi với nhau, quả thực là như hình với bóng. Điều này chứng tỏ vị kia là thiếp thân hộ vệ. Đã là như vậy, với chút lực lượng này của chúng ta thì làm sao có thể muốn dẫn dắt rời đi là có thể dẫn dắt rời đi được."

Dữu Khánh: "Trông như hình với bóng, nhưng đó cũng đúng là kẽ hở lớn! Nếu như Long Hành Vân không muốn giết chúng ta, chúng ta sẽ rất khó tìm được cơ hội hạ thủ, nhưng chỉ cần hắn còn muốn giết chết chúng ta, vậy thì thứ được gọi là như hình với bóng đó trên thực tế chính là một cái sơ hở để chúng ta dễ dàng lợi dụng. Chỉ cần lợi dụng thỏa đáng, nhìn như nguy hiểm, kỳ thực cũng không có nguy hiểm như các ngươi nghĩ."

Nghe hắn nói như thế, hai người Nam, Mục ít nhiều đều nảy sinh hứng thú, Nam Trúc hỏi: "Là như thế nào?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Lúc trước, khi các ngươi gây ra động tĩnh thì có phải bọn chúng cùng nhau chạy đi kiểm tra hay không chứ?"

Nam Trúc: "Đương nhiên, ngươi đã biết rõ rồi còn cố ý hỏi sao?"

Dữu Khánh lại hỏi: "Sau khi bọn chúng chạy đến, có phải là không có trông thấy được bóng dáng các ngươi hay không?"

Nam Trúc: "Đúng vậy, đây chẳng phải là những gì ngươi đã dặn dò sao, vì để an toàn, bảo chúng ta sau khi gây ra động tĩnh thì lập tức lặn xuống biển bỏ chạy đi sao? Khi bọn chúng chạy đến, làm sao còn có thể nhìn thấy được bóng dáng của chúng ta."

"Nghe được động tĩnh liền lập tức chạy đến, nhưng không nhìn thấy được là nguyên nhân gì, rõ ràng nơi đây vừa mới xuất hiện động tĩnh…" Dữu Khánh nói đến đây thì đưa hai tay ra bắt đầu hoa tay múa chân, biểu thị ra hình dáng của Tử Lan đảo, sau đó chỉ một điểm bên trái đảo, rồi lại chỉ một điểm bên mép phải, "Nếu như nơi đây tiếp tục có xuất hiện động tĩnh, bọn chúng lại lần nữa chạy đến, và vẫn không thấy được là chuyện gì xảy ra, sau đó bên kia lại có động tĩnh, bọn chúng lần nữa chạy đến, nhưng tiếp tục không làm rõ được đã xảy ra chuyện gì.

Nếu điều này cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, mà bọn chúng vẫn một mực đến chậm một bước, có phải chúng sẽ rất bực mình hay không? Trong khi bọn chúng rõ ràng có được biện pháp có thể chạy đến nhanh hơn. Đặt chúng ta vào tình cảnh của bọn chúng để suy nghĩ một chút, ngươi đoán xem bọn chúng sẽ làm thế nào?"

Nghe đến đó, lão Thất và lão Cửu đại khái đã hiểu ra được một chút.

Mục Ngạo Thiết buột miệng nói ra: "Long Hành Vân trở thành vướng víu."

Nam Trúc liên tục gật đầu, "Nếu là bỏ lại Long Hành Vân, vị cao thủ kia có thể dùng tốc độ nhanh nhất tới nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cho dù nhìn không thấy cũng có thể bỏ qua không đi xem xét nữa, nếu không sẽ thực sự rất bực mình. Đến lúc đó, đừng nói là vị cao thủ kia, chỉ sợ chính bản thân Long Hành Vân cũng sẽ cảm thấy phiền chịu không nổi, có khả năng sẽ chủ động bảo vị cao thủ kia nhanh chóng chạy đi xem."

Dữu Khánh tiếp tục hoa tay múa chân chỉ chỉ một lúc, "Các ngươi cần gây ra động tĩnh ở hai bên đảo, bọn chúng chạy qua chạy lại thì cần phải băng qua hòn đảo, và như vậy, một khi vị cao thủ kia muốn cho Long Hành Vân tạm thời ở lại một chỗ, vậy thì Long Hành Vân rất có khả năng sẽ ở một mình trên đảo.

Ta suy tính, nếu vị cao thủ kia thật sự muốn để cho Long Hành Vân ở lại một chỗ, sợ rằng ông ta vẫn sẽ lo lắng cho sự an toàn của Long Hành Vân, lúc đó, có lẽ ông ta sẽ để cho Long Hành Vân tìm một địa điểm kín đáo để ẩn nấp. Ta dự đoán bọn chúng rất có khả năng sẽ tiếp tục lựa chọn địa điểm ẩn thân lúc trước. Các ngươi gây ra động tĩnh dẫn dụ cao thủ rời đi, ta thì ẩn tại đó để tập kích Long Hành Vân."

Chương 541: Hữu tâm tính toán vô tâm (2)

Nam Trúc rất không tán thành, lắc đầu nói, "Hòn đảo này, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, có rất nhiều nơi để ẩn nấp, ngươi làm sao có thể khẳng định Long Hành Vân nhất định sẽ ẩn nấp tại nguyên chỗ?"

Dữu Khánh: "Ta cũng không phải khẳng định, mà cho rằng khả năng lớn nhất sẽ là ẩn thân ngay tại nguyên chỗ. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, động tĩnh liên tục xuất hiện và xuất hiện bất kỳ lúc nào, bọn họ không có thời gian để chậm rãi tìm kiếm vị trí ẩn thân thích hợp hơn, trong lúc nhất thời cho dù là ai thì đều cảm thấy địa điểm quen thuộc sẽ càng có cảm giác an toàn. Cho dù ẩn thân nơi khác, ta cũng có thể nghĩ biện pháp moi ra gã."

Nghe được lời này, hai người Nam, Mục nhịn không được quay mặt nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều hiện lên nét kinh ngạc, không nghĩ tới tại trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà lão Thập Ngũ này lại có thể suy tính đến chi tiết như vậy.

Bọn họ không biết rằng, bản lĩnh khác của vị tiểu sư đệ này của bọn họ có lẽ không được tốt lắm, nhưng về phương diện đầu óc, tốc độ suy tính về một số mặt là rất nhanh.

Nói chung, có được hay không thì chưa biết, nhưng hai người không thừa nhận cũng không được, lời lão Thập Ngũ nói rất có lý lẽ.

Nhưng Nam Trúc vẫn cất lời nhắc nhở: "Ngươi đừng có quên, phía bên kia còn có đám người Thanh Nha, nếu cứ vòng qua vòng lại như vậy, một khi đám người Thanh Nha cũng tham gia vào, cho dù dự định của chúng ta có tốt đến đâu thì cũng chỉ là tự bản thân chúng ta cho rằng sự việc sẽ xảy ra như thế mà thôi."

Dữu Khánh xua tay, "Lúc trước ta nghe được đám người Thanh Nha nói chuyện, thái độ của Thanh Nha rất rõ ràng, đứng ngoài xem náo nhiệt, sẽ không tham gia vào. Cho dù có tham gia vào, một khi phát hiện thấy dị thường, chúng ta cũng có thể dừng tay bất kỳ lúc nào, cũng không ảnh hưởng gì đến việc chúng ta làm."

Nam Trúc: "Cho dù tất cả mọi việc đều như ngươi dự liệu, vấn đề là, ngươi có xác định được ngươi có thể là đối thủ của Long Hành Vân hay không? Lão Thập Ngũ, ta thừa nhận ngươi là có mấy phần bản lĩnh, nhưng cũng không thể coi thường anh hùng thiên hạ a, thiếu Các chủ của Xích Lan các, hẳn cũng không phải là hổ giấy a? Tu vi của ngươi còn chưa đến Sơ Huyền đỉnh cao, dựa vào điều kiện gia thế của người ta, gã khẳng định đã đạt đến đỉnh cao rồi."

Dữu Khánh: "Ta khờ sao? Nhìn tình hình nha, không nắm chắc, ta có thể không ra tay."

Nam Trúc giang hai tay ra, "Cho dù có thành công, sau này sẽ như thế nào? Đây là oán cừu càng kết càng lớn, phía bên gã ta có thể bỏ qua cho chúng ta sao?"

Dữu Khánh: "Chúng ta không xử gã, thì gã có thể bỏ qua cho chúng ta hay sao? Cũng đã như vậy rồi, đao đã chém tới trên đầu chúng ta rồi. Hơn nữa, lúc này rõ ràng là có người đang bố cục chơi chúng ta, ngươi cảm thấy chúng ta lảng tránh là có thể thoát thân được sao?

Bây giờ, Long Hành Vân là mấu chốt để chúng ta phá cục, chỉ có bắt được gã mới có khả năng hóa giải tình thế nguy hiểm trước mắt.

Thời điểm này cũng dễ hạ thủ, bọn chúng không biết chúng ta đã biết bọn họ tới đây, cũng không biết chúng ta dám bắt cóc gã. Lấy hữu tâm tính vô tâm, rất dễ dàng thành công. Địch sáng ta tối, đây là cơ hội tuyệt hảo để động thủ, há có thể bỏ qua!"

Hai người Nam, Mục không nói nữa rồi, suy nghĩ cũng đúng, cho dù bọn hắn không động thủ với Long Hành Vân, tên đó cũng vẫn là muốn xử bọn hắn, nhường nhịn cũng không có tác dụng, đã bị bọn chúng truy sát đến tận đây rồi.

"Ai, yên tâm ở lại trong quan tu luyện thật tốt, bây giờ thì hay rồi, rước lấy một thân lầy lội, rửa cũng rửa không sạch."

Nam Trúc chợt dâng trào cảm xúc, thở dài, nhất là nghĩ đến việc cơ thể bị nhiễm phải biến dị khó giải thích, lại nghĩ về cuộc sống thanh tịnh trước đây tại Linh Lung quan, gã quả thực có chút hối hận, hối hận không nên đi ra ngoài lượn lờ, bây giờ có vẻ như quay da06ì lại không được rồi.

Dữu Khánh nghe gã nói vậy thì khinh bỉ, "Không đi ra ngoài, cả đời này của ngươi có khả năng tăng tu vi tiến vào được cảnh giới Huyền sĩ sao? Lần này, trước khi xuất sơn, ngươi có thể nhét vào người hơn một vạn lượng ngân phiếu được sao? Khi kêu gào chia tiền tại sao không có giác ngộ này chứ?"

Nam Trúc lập tức nhấc tay ra hiệu ngừng, "Được rồi, cũng đã nói đến nước này rồi, làm thì làm đi, muốn không làm cũng không ngăn cản được ngươi…" Dừng một chút, gã chợt lộ ra vẻ mặt bối rối, nhịn không được hỏi một câu, "Các ngươi cảm thấy hiện tại chúng ta có bình thường không? Động một chút liền trêu chọc đến toàn những kẻ nào a?"

Sư huynh đệ ba người đều trở nên trầm mặc, phát hiện thấy quả thực rất không bình thường, theo lý thuyết tùy tiện lôi ra một kẻ nào thì đều có thể khiến cho chân bọn hắn bủn rủn, hiện tại không hiểu sao động tới chính là sẽ hạ thủ với loại nhân vật cấp độ như thế này?

Chỉ thoáng suy nghĩ qua một chút, Dữu Khánh cũng lười suy nghĩ nhiều hơn về điều này, nghĩ cũng không có tác dụng, hắn lôi kéo hai vị sư huynh quay lại chủ đề chính, bắt đầu thương lượng tới chi tiết hành động thủ..

Ngân Sơn Hà và Long Hành Vân bôn ba một hồi tại trên biển, rồi tìm được con đò mà mục tiêu dùng để tới đây.

Sau khi xác nhận không có sai lầm, Long Hành Vân lập tức bảo người đưa đò cùng di chuyển tới chỗ bọn họ, nhưng Giao nhân đưa đò ngồi ở đầu thuyền thả đuôi đung đưa trong nước không đồng ý, nói phải đợi nhóm người Dữu Khánh quay trở về.

Long Hành Vân hừ nói: "Bọn hắn trả cho ngươi bao nhiêu? Ta trả gấp đôi cho ngươi."

Giao nhân đưa đò lắc đầu đáp: "Đây không phải chuyện tiền bạc."

Long Hành Vân: "Ba tên kia nghèo kiết hủ lậu, chắc hẳn cũng không trả cho ngươi được mấy đồng, đi theo ta đi, ta trả cho ngươi một trăm vạn lượng!"

Giao nhân đưa đò chết lặng ngay tại chỗ, vẻ mặt nghẹn ngào không nói nên lời, vô ý thức nghĩ đến việc tên kia nói tới ba trăm bảy mươi năm lượng.

Chương 542: Đào hốc (1)

Vấn đề tiền nhiều tiền ít này, thực sự sẽ không có hại gì nếu không lấy ra so sánh.

Nghĩ đến điều này, Giao nhân đưa đò có phần thở không nổi, vô cùng nghẹn ngào, nhưng cuối cùng vẫn phải buông tiếng thở dài, "Đây không phải là chuyện tiền bạc."

Câu trả lời này bằng với việc từ chối khéo ý tốt của đối phương.

Long Hành Vân vừa nghe thấy vậy thì trừng mắt lên, giọng điệu có phần trở nên sắc bén, "Một trăm vạn còn chê ít sao? Ngươi nghìn vạn lần đừng có nói với ta là ba tên gia hỏa kia đưa nhiều hơn cả ta nha?"

Giao nhân đưa đò lặp lại những lời tương tự lần thứ ba, "Ta đã nói rồi, đây không phải là chuyện tiền bạc."

"Ngươi…" Long Hành Vân đang muốn khuyên đối phương đừng có không biết tốt xấu, nhưng Ngân Sơn Hà ở một bên đã đưa tay ngăn cản, "Được rồi, Hải tộc đưa đò có quy củ của bọn họ, uy tín làm đầu, nó muốn giữ vững uy tín cũng không có gì sai, không cần phải cưỡng ép."

"Thế nhưng là…" Long Hành Vân có chút sốt ruột, bọn gã không thể cứ mãi thủ ở đây để chờ đợi, Minh Hải mênh mông rộng lớn như thế, lỡ như người ta đi đường vòng thì làm sao bây giờ? Nhưng gã lại bị hành động kéo giựt tay áo của Ngân Sơn Hà cắt ngang lời nói, gã nhận thấy được Ngân Sơn Hà có ý đồ khác, cho nên ngậm miệng lại rồi.

"Xin lỗi đã quấy rầy." Ngân Sơn Hà lịch sự nói một câu, sau đó kéo Long Hành Vân rời đi…

Giao nhân đưa đò nhìn theo một hồi, rồi chợt đưa tay lên ôm lấy ngực mình, cảm thấy trong lòng đau nhói đến xé gan xe thịt, thực sự là giá cả hai bên đưa ra chênh lệch quá lớn, một bên là chờ một canh giờ trả ba nghìn lượng, một bên là trực tiếp đưa cho một trăm vạn lượng, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Sự chênh lệch này khiến cho người ta khó thể chịu nổi, nhưng cho dù thế nào đi nữa, nó đã chống chọi lại được sự cám dỗ của đồng tiền, vẫn giữ vững được quy tắc đưa đò của bộ tộc Giao nhân tại Minh Hải.

Cùng đi theo Ngân Sơn Hà tại trên mặt biển, Long Hành Vân vẫn còn có chút không cam lòng, giọng điệu có phần bất mãn hỏi: "Ngân thúc, không phải ngài đã nói cần phải tập trung vào chiếc đò đó sao?"

Gã có loại tính cách này, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần không thuận theo ý gã thì gã sẽ không vui, mà chỉ cần gã cảm thấy không vui, thông thường người xung quanh gã sẽ thuận theo ý gã, chiều lòng gã.

Không còn cách nào khác, con trai độc nhất của Các chủ Xích Lan các, mất cha từ nhỏ, thân thế bối cảnh lại rõ ràng tại đó, làm mẹ có nghiêm cỡ nào thì cũng sẽ tụ tập hàng ngàn hàng vạn yêu thương sủng ái trên một người.

Tuy nhiên, Ngân Sơn Hà lại là một trong số rất ít mấy người của Xích Lan có tư cách không thuận thao ý gã, và cũng chính vì như vậy nên ông ta mới được Các chủ phái đi theo để cai quản Long Hành Vân.

Ngân Sơn Hà tạm thời không để ý tới gã, chỉ im lìm dẫn theo gã cùng đi. Không bao lâu sau, hai người đi đến hòn đảo nhỏ ở bên cạnh Tử Lan đảo, và tìm đến đám người Thanh Nha đang thảnh thơi chờ đợi tại đảo nhỏ.

"Ui, các ngươi đi đâu vậy?" Thanh Nha duỗi một chân đứng lên, ít nhiều có phần ngạc nhiên, cất lời hỏi: "Động tĩnh vừa rồi là gì vậy? Đã giải quyết xong vị Thám Hoa lang kia rồi hay sao?"

Y cho rằng bọn họ đã xong việc, đến lúc trở về rồi, vì thế mà hỏi với vẻ rất mong chờ và rất cao hứng, y muốn biết Dữu Khánh chết thảm cỡ nào, nếu không sẽ rất có lỗi với cái chân này của mình.

Ngân Sơn Hà nói: "Không phải, không biết tên kia đã chạy đi đâu, cũng không biết bọn hắn đến nơi này rốt cuộc là để làm gì."

Thanh Nha di một tiếng, nói "Không nên như vậy nha, đã tới nơi này hẳn phải lên đảo mới đúng. Hơn nữa, cho dù muốn rời đi…" Y lắc lắc đầu nhìn nhìn về phía chiếc đò, "Đèn đò cũng chưa sáng lên, hắn

cũng không thể rời đò rồi còn dám chạy loạn khắp nơi tại Minh Hải nha? Hay là, nhà đò kia đã lặng lẽ chở người đi rồi?"

Giao nhân ở bên cạnh nói: "Không có khả năng."

Ngân Sơn Hà cũng không có ý ở tại đây dông dài, "Mới đến đó xem rồi, con đò kia vẫn còn ở đó. Hai chiếc đò này của các ngươi cũng đổi chỗ đi, chạy đến đó, dừng chung với chiếc đò đó đi."

Ông ta vừa nói ra lời này, Long Hành Vân lập tức bừng tỉnh hiểu ra, cuối cùng đã biết được ý của Ngân thúc, nếu chiếc đò kia đã không nghe lời, vậy thì để cho đò bên mình đến đó đứng chung một chỗ đều có tác dụng như nhau, khóe miệng lập tức hiện lên nụ cười, phát hiện thấy người từng trải chính là người từng trải.

Mấy người bên này cũng rất nhanh liền hiểu được ông ta có ý gì, cũng không tiện từ chối, hai vị Giao nhân đưa đò cũng không tìm được lí do gì để từ chối yêu cầu này của cố chủ, đành phải tuân lời chạy đi.

Về phần Ngân Sơn Hà và Long Hành Vân thì không có đi theo, không thể tất cả mọi người đều chạy tới đó ngồi chờ đợi, làm như vậy có phần ngớ ngẩn, bọn họ vẫn cần phải lên đảo để trông chừng hoặc tìm kiếm, cần phải đi cả hai chân mới có thể ổn thỏa.

Mà cũng cần phải chính bọn họ đi, phía bên Thanh Nha đã tỏ rõ thái độ, đã hết lòng giúp đỡ rồi, sẽ không tiếp tục tham dự vào.

Ngay khi hai bên vừa mới tách ra, hai người còn chưa có trở lại trên đảo thì ở một nơi bên cạnh đảo lại vang lên âm thanh chấn động "Ầm ầm".

Mấy người trên đò quay đầu nhìn tới, Thanh Nha ngồi ở trên đò nhịn không được cất tiếng lẩm bẩm, "Rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ?"

Nói thật, y cũng rất tò mò, không biết đám người Dữu Khánh chạy đến Tử Lan đảo rốt cuộc là muốn làm gì, bởi vì y cũng không biết.

Đang đạp sóng đi tới, Ngân Sơn Hà và Long Hành Vân lập tức tăng nhanh tốc độ khẩn trương lướt đi.

Nhưng khi chạy tới khu vực biển xuất hiện động tĩnh thì lại là cảnh tượng im lìm vô thanh vô ảnh, không có chút dấu vết nào của con người.

Mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng bọn họ vẫn tìm ra được vị trí xảy ra động tĩnh, nước biển vẫn còn đang bập bềnh gợn sóng chứng tỏ nơi đây chính là địa điểm phát ra động tĩnh.

Hai người trước sau lần lượt lao vào trong biển, nhanh chóng thả Huỳnh thạch ra chiếu sáng trong nước để tìm kiếm, nhưng vẫn không có chút thu hoạch nào.

Sau khi hai người trồi lên mặt biển, bọn họ lại mở rộng phạm vi lục soát, nhìn nhìn khắp nơi, ngoại trừ Tử Lan đảo sáng rực ra, thì chỉ còn mặt biển ảm đạm và u ám.

Trong lòng hai người tràn đầy nghi hoặc, đang định cất bước đi lên đảo thì đột nhiên lại nghe thấy âm thanh "Ầm ầm" vang lên, động tĩnh đến từ phía bên kia hòn đảo.

Hai người không chút do dự, lập tức nhanh chóng lao đi.

Hai cái bóng người nhấp nhô lên xuống, lướt đi rất nhanh tại trên đảo. Dữu Khánh giấu mình trên mặt đất lập tức nhô đầu lên, nhìn theo phương hướng hai bóng người rời đi.

Khi đã xác nhận hai người đã đi xa rồi, hắn lập tức không tiếp tục ẩn núp nữa, thoải mái và nhanh chóng chạy tới nơi mà lúc trước hắn vẫn luôn không dám vượt quá một bước, cũng chính là địa điểm khu đất có địa thế cao mà hai người Long Hành Vân ẩn thân lúc trước.

Khi đến nơi, đưa mắt nhìn xung quanh, cũng chỉ nhìn thấy mấy tảng đá lớn lởm chởm che khuất thân hình, nơi này thực sự không phải là

một nơi tốt để ẩn nấp, nếu như hắn núp ở nơi này, chỉ cần Long Hành Vân vừa tới nơi thì có thể rất dễ dàng nhìn thấy hắn.

Nơi này có thể tránh được những ánh mắt nhìn trộm từ xa, nhưng không tránh được tầm nhìn của người ở gần.

Không nghĩ đến địa hình nơi này lại đơn giản như thế, Dữu Khánh rất nhanh nhìn khắp nơi xung quanh, tức thì trong lòng có chút sốt ruột.

Mặc dù hắn không sợ đơn đả độc đấu với Long Hành Vân, nhưng dù sao cũng chưa bao giờ giao thủ với gã, uy danh của Xích Lan các rất rõ ràng, hắn cũng lo lắng phía dưới sự nổi danh thực sự đều là người có danh tiếng, không thể chắc chắn mình có thể hạ gục được Long Hành Vân trong khoảng thời gian cực ngắn hay không.

Nếu không thể rất nhanh bắt được gã, hậu quả có thể nghĩ mà biết, một khi động tĩnh tạo ra khiến cho vị cao thủ kia chạy tới, hắn là chịu không nổi.

Trong lúc sốt ruột nhìn xung quanh, ánh mắt hắn chợt dừng lại, dán chặt vào khu rừng Tử mao thảo ở gần bên.

Chương 543: Đào hốc (2)

Ánh mắt hắn hơi lấp lóe, chân mày hơi nhúc nhích, hắn nhanh chóng nhìn lại xung quanh lần nữa, cảm nhận một chút động tĩnh ở xung quanh, sau đó tung người nhảy tới trước một gốc cây Tử mao thảo.

Từ chỗ Hồ Vưu Lệ, hắn đã có một số hiểu biết về Tử mao thảo, cho nên hắn không tùy tiện đụng vào những sợi rễ phát sáng rũ đầy xuống kia.

Hắn nghiêng người rất nhanh và cũng cẩn thận tránh khỏi đám rễ phát sáng rũ xuống kia, đi vòng đến phía sau cây Tử mao thảo, rồi đột nhiên rút kiếm, vung kiếm bổ vào thân Tử mao thảo cắt ra một vết cắt dài.

Kiếm cũng va chạm vào những rễ phát sáng rũ kia, một đám rễ rũ lập tức cuốn tới, Dữu Khánh vung mấy kiếm chém rơi một đám, hắn đi tới trước Tử mao thảo, kiếm cắm xuống đất, dùng đôi tay không bóc mở vết cắt trên thân Tử mao thảo kia, hắn bắt đầu bỏ công sức móc đi những thứ bên trong thân Tử mao thảo.

Hình dạng chính của Tử mao thảo trông giống như cây khoai môn, và cũng như một cây chuối tiêu khổng lồ, thân cây hình thành từ nhiều tầng nhiều lớp bao bọc chặt chẽ với nhau.

Dữu Khánh chẳng cần quan tâm loại thực vật giống như cây đại thụ này giống như cái gì, dùng cả hai tay và kiếm, với tốc độ rất nhanh khoét rỗng một hốc lớn trên thân cây.

Những rễ cây buông rũ phía trước của cây Tử mao thảo này muốn vòng ra phía sau khu vực thân cây bị tổn thương kia, nhưng bị Dữu Khánh vung kiếm chặt đứt, chiều dài những rễ rũ này có hạn, không với tới được hắn.

Hắn cũng không sợ làm như thế này sẽ lưu lại dấu vết gì, nơi đây được ánh sáng tím chiếu sáng rực rỡ sáng ngời, khó có người nào đi chú ý tới một thân cây với rễ cây bị ngắn đi như vậy.

Sau khi móc rỗng thân cây Tử mao thảo ra được một cái hốc đủ lớn, hắn nhanh chóng dọn dẹp hiện trường, ôm một đống lộn xộn tới nơi xa ném đi.

Đến khi hắn chạy trở lại tới nơi thì phía bờ biển xa xa lại vang lên một tràng âm thanh chấn động "Ầm ầm".

Nghe tiếng động, hắn nhanh chóng chạy tới phía sau cây Tử mao thảo kia, hai tay tách mở lỗ hổng ra, chui cả người vào trong hốc,

sau đó lại vươn tay ra khỏi khe hở, nhặt vào một ít mảnh vụn làm rơi dưới đất do không cẩn thận khi vội vã chui vào.

Rất nhanh, lại xuất hiện hai bóng người vội vã lướt băng ngang qua Tử Lan đảo, chạy tới khu vực phát ra âm thanh.

Lại đợi một hồi, phía bên khác của Tử Lan đảo lại vang lên một tràng âm thanh chấn động, hai cái bóng người lại rất nhanh quay ngược lại, lao tới một phương hướng khác xem động tĩnh.

Tại trên biển, ba chiếc đò đã tụm lại tại một chỗ, chiếc đò chở ba người Dữu Khánh đã bị hai chiếc đò khác kẹp vào giữa.

Trong Minh Hải quả thực rất yên tĩnh, tại nơi này cũng có thể nghe được rõ ràng những âm thanh và chấn động nhè nhẹ truyền đến đây.

"Thỉnh thoảng lại vang lên tiếng ầm ầm, ngươi có từng nghe nói tại Tử Lan đảo xuất hiện qua loại tình huống tương tự như vậy hay không chứ?"

Cảm thấy không thể giải thích được, Thanh Nha nhịn không được quay sang hỏi Bàng Thành Khâu một câu.

Bàng Thành Khâu lắc đầu, "Không biết, chưa từng nghe nói qua. Trước đây ta từng đến đây một lần, nhưng không thấy có trường hợp này."

Thanh Nha chậm rãi nhét một hạt đậu phộng vào trong miệng, thì thầm: "Lẽ nào trên Tử Lan đảo này cất giấu bí mật gì đó mà chúng ta không biết sao? Cũng không phải không có khả năng này, nếu không ba tên gia hỏa đó đã chạy tới đây rồi nhưng vẫn biến mất lâu như vậy là chuyện gì xảy ra chứ?"

Bàng Thành Khâu không đưa ra ý kiến gì, chỉ nghĩ thầm, ngay cả hành tung của người ta ngươi cũng biết được, việc này ngươi không biết, ta làm sao có thể biết được.

Ba vị Giao nhân ngồi ở đầu thuyền không quan tâm tình huống như thế nào, cho dù biết rõ khách hàng trên ba chiếc đò đang đấu đá ngươi chết ta sống với nhau, chúng nó vẫn bình thản đối diện, cho rằng chuyện không liên quan đến mình, thật sự là chẳng quan tâm, tuân thủ nguyên tắc trung lập.

Âm thanh chấn động ầm ầm như vậy vẫn tiếp tục thỉnh thoảng vang lên, vang nơi này, dừng một hồi lại vang ở phía bên kia.

Vội vàng chạy qua chạy lại mấy lần, đều chỉ nhìn thấy gợn sóng dao động, cuối cùng Long Hành Vân có phần không kiên nhẫn được nữa, cất tiếng gọi, "Ngân thúc."

Vì vậy, hai bóng người đang vùn vụt lao đi đột nhiên dừng lại, đáp xuống trên đảo.

Ngân Sơn Hà nhìn gã với vẻ mặt không hiểu.

Long Hành Vân có chút cáu kỉnh, nói: "Ngân thúc, ngươi không có phát hiện thấy sao? Lần nào cũng chậm một chút, chúng ta luôn chỉ chậm một bước là có thể nhìn thấy được tình huống. Ta không nhìn thấy được cũng không sao, tu vi ngài cao, tốc độ nhanh, cứ việc đi xem đi, không cần quan tâm đến ta, sau đó quay lại nói cho ta biết chuyện gì xảy ra là được rồi."

Đối với lời đề nghị này, Ngân Sơn Hà không có phản đối gì, mấy chuyến chạy qua chạy lại vừa rồi luôn luôn bị chậm một bước, trong lòng ông ta cũng có chút kìm nén tức giận, cũng cảm thấy mình bị Long Hành Vân gây vướng víu ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển, ông ta hoàn toàn có thể chạy đi với tốc độ nhanh hơn để nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà, bỏ vị thiếu Các chủ này lại một mình tại nơi lạ nước lạ cái này thì ông ta ít nhiều vẫn có phần không yên tâm.

Long Hành Vân nhận ra được sự băn khoăn của ông ta và hoàn toàn có thể hiểu được, liền cất lời thuyết phục: "Ngân thúc, ta cũng

không phải là đứa trẻ ba tuổi, chỉ tạm thời tách ra thì có thể xảy ra chuyện gì chứ? Ngoại trừ ba tên kia, những người khác không có thù oán gì với chúng ta. Cho dù gặp phải ba tên kia, bọn họ cũng khó là đối thủ của ta, vừa gặp phải ta, e rằng sẽ sợ hãi bỏ chạy trối chết. Hơn nữa, ba tên chết tiệt kia đột nhiên chạy tới nơi này tất có nguyên nhân, lúc này lại không thấy bóng dáng, không chừng những âm thanh chấn động đó có liên quan tới bọn hắn."

Ngân Sơn Hà suy nghĩ thấy cũng phải, luận về bản lĩnh, mấy tên kia quả thực chưa chắc đã là đối thủ của thiếu Các chủ, nhưng ôn ta vẫn nhìn nhìn xung quanh, rồi nói: "Ta sẽ đi xem, ngươi tìm một nơi thích hợp tránh một chút đi, dù sao, trên hòn đảo này cũng còn có một tên Bất Yêu quái, là địch hay là bạn vẫn chưa biết được, không thể sơ suất."

Long Hành Vân cũng nhìn nhìn xung quanh, trong lúc nhất thời cũng không biết nên tạm lánh nơi nào cho tốt, cuối cùng, ánh mắt gã dừng lại tại vị trí có địa thế cao nhất kia, nơi đó là quen thuộc nhất, gã lập tức đưa tay chỉ đến.

Ngân Sơn Hà theo hướng tay chỉ nhìn tới, gật gật đầu hiểu ý, hai người cùng nhau lướt đi đến đó.

Hai người dừng lại tại địa điểm ẩn thân lúc trước chưa được bao lâu, "Ầm ầm", âm thanh chấn động kia lại vang lên ở một phương hướng có hơi chếch đi một chút với lần trước.

Mỗi một lần âm thanh chấn động vang lên thì mặc dù đều ở tại hai bên Tử Lan đảo, nhưng vị trí cũng không cố định một chỗ.

Bóng người Ngân Sơn Hà vù một tiếng, lóe lên rời khỏi nguyên chỗ, tốc độ lần này quả thực nhanh hơn rất nhiều, nhanh như một mũi tên.

Long Hành Vân nhìn theo, sau đó nghiêng tai có vẻ như đang nỗ lực lắng nghe, hi vọng có thể nghe ra được một ít động tĩnh sau khi Ngân Sơn Hà đã chạy đi với tốc độ rất nhanh.

Bỗng nhiên, mũi gã mấp máy, dường như ngửi thấy một mùi khét nào đó, và giống như cũng nghe thấy một ít động tĩnh, gã nhanh chóng vụt quay đầu lại nhìn, ánh mắt dừng tại trên một cây Tử mao thảo ở gần đây, gã nhìn thấy trên thân cây xuất hiện một cái lỗ nhỏ, từ bên trong có một con côn trùng bò ra.

Trên thân con côn trùng có những vệt sáng đỏ nhìn như vết rạn, nơi nó đi qua đều để lại vết cháy sém.

Con côn trùng chui ra khỏi lỗ, bò hai vòng rồi lại chui trở vào bên trong lỗ.

Con côn trùng gì vậy chứ? Long Hành Vân tò mò đi tới, cẩn thận nghiêng người tránh né những rễ cây buông rũ xuống, đến trước thân cây Tử mao thảo đó, chậm rãi áp sát một con mắt vào lỗ thủng cháy sém kia, cẩn thận thử liếc nhìn vào bên trong lỗ.

Chương 544: Thật hung thật hung (1)

Miệng lỗ không lớn, bên trong lại tối đen như mực, gã không dám đưa mắt tới quá gần, bởi vì gã chưa biết được đó là loại côn trùng gì, gã lo lắng nhỡ khi con côn trùng đó đột nhiên nhảy vọt ra hoặc là một chuyện gì đó.

Gã nghiêng tai lắng nghe một lúc nhưng không nghe thấy bên trong có bất kỳ âm thanh nào.

Sau đó, gã chuyển ánh mắt nhìn thân cây Tử mao thảo từ gốc đến ngọn một lần, gã định phá vỡ thân cây ra để kiểm tra thử xem, nhưng lại sợ làm cho thân cây rung động sẽ thu hút sự chú ý của người khác, gã vô ý thức đảo mắt nhìn xung quanh.

Nhưng đúng vào lúc này, gã giật mình kinh hãi, còn chưa kịp quay đầu lại nhìn xem có chuyện gì xảy ra thì đã nghe một tiếng ầm vang

lên, ngực đau đớn, một cú va chạm rất mạnh khiến cho gã có cảm giác dường như khí huyết trong người không còn kiểm soát được nữa, chấn động kịch liệt trong cơ thể, dồn ép như muốn nứt cả da, có một luồng lực lượng không thể khống chế phun ra khỏi miệng mũi.

Một thân tu vi theo bản năng vừa được khẩn cấp vận chuyển phòng ngự cũng bị lực tác động đột ngột chấn động cho sụp đổ, muốn ngưng tụ lại nhưng bởi vì huyết mạch hỗn loạn, nhiều nơi bị tắc nghẽn, không thể nhanh chóng tụ tập và điều khiển được một cách tự do thông suốt, nói ngắn gọn chính là đã bị thương, trong chớp mắt liền bị nội thương.

Gã bị đánh bay ngược ra sau, tại trong không trung quay đầu lại, nhìn thấy thân cây Tử mao thảo vỡ tung ra, thấy được có một bóng người lao ra từ trong đám mảnh vụn bùng nổ ra kia, tay cầm kiếm lao theo gã.

Bóng người lay động, tầm nhìn của gã cũng rung động lắc lư trong không trung, vì vậy gã không nhìn thấy rõ được tướng mạo của kẻ đánh lén mình.

Nhưng không hiểu sao, mặc dù không nhìn thấy rõ đó là kẻ nào, gã lại dường như đoán được đó là ai…

Ngay sau đó, sau lưng gã lại xuất hiện một lực va chạm mãnh liệt, gã bị nện mạnh vào tảng đá, khiến cho khí huyết đang hỗn loạn trong cơ thể lần nữa đột ngộ bị gia tăng áp lực dữ dội, một ngụm máu không kiềm chế được, "Phốc", phun ra ngoài. Gã nỗ lực vung vẩy tay chân muốn kiểm soát thăng bằng, nhưng thân thể chấn động, rầm, té ngã xuống đất.

Vừa ngã xuống đất, gã định xoay người đứng lên hoặc theo bản năng thực hiện một động tác tránh né, bóng người trước mắt chợt lóe lên, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng bốp, huyệt Thái Dương và bên má đau đớn dữ dội, trong đầu chấn động vang ong ong, thiếu một chút đã hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Ngay lập tức, lồng ngực và bụng giống như bị xé rách ra, gã có cảm giác như toàn bộ ngũ tạng lục phủ của mình đều bị giựt hết ra, một loại cảm giác đau đớn khó chịu cực kỳ mà gã chưa bao giờ trải qua, giống như bản thân đang ở bên bờ vực của cái chết, một chút ý thức còn tỉnh táo của gã run rẩy sợ hãi, vùng vẫy giãy giụa để thoát khỏi cái chết.

Tung ra đòn đánh lén, một kích thành công, Dữu Khánh nhào tới, đầu gối thúc một cú, làm cho Long Hành Vân co mình khuỵu gối xuống đất, sau đó là một loạt cú đấm hung dữ vào mặt Long Hành Vân, miệng còn tuôn ra một tràng mắng hùng hùng hổ hổ, "Đồ chết tiệt, lão tử để cho ngươi biết âm hồn không tiêu tan này. Thằng khốn nạn, hại lão tử phải thiếu một khoản nợ kếch sù này. Khốn khiếp, muốn giết lão tử này."

Hắn tung ra một loạt cú đấm dữ dội vào mặt gã như để phát tiết.

Trước đây, hắn không dám trêu chọc vị này, nhìn thấy gã đều sẽ tìm cách tránh đi, nhưng bây giờ cũng đã động thủ rồi, vậy thì hắn không khách khí gì nữa, đánh ít đi mấy cú cũng chẳng được người ta cảm ơn.

Không còn cách nào, Dữu đại chưởng môn vừa nhìn thấy vị thiếu Các chủ này thì lập tức nổi cơn tức giận, cũng có thể nói là đã bị vị thiếu Các chủ này hại cho thê thảm.

Lúc trước đi vào Tiểu Vân gian kiếm cách phát tài, đó tuyệt đối là một lần liều mạng, rất vất vả mới kiếm được một chút đồ vật đem ra ngoài bán, kết quả bị vị thiếu Các chủ này đập phá quán, khiến cho bọn hắn phải thiếu nợ rất nhiều. Nếu như không phải vì gánh khoản nợ quá lớn như vậy, sư huynh đệ ba người bọn hắn làm sao sẽ bị rơi vào tình cảnh hôm nay, cũng sẽ không đến mức nhiễm phải căn bệnh không biết kia, càng không cần phải ngày nào cũng lo lắng không biết mình còn có thể sống được bao lâu nữa.

Vừa nghĩ đến chuyện này, hắn lại nhịn không được hung hăng tặng thêm mấy quyền.

Tuy nhiên, có một số việc rất thực tế, cho dù có oán giận cỡ nào thì cũng phải đối diện với hiện thực, vị cao thủ của người ta có thể quay trở lại bất cứ lúc nào, lúc này không phải là lúc mình muốn làm gì thì làm.

Sau khi đánh thêm mấy quyền, hắn không thể không nhanh chóng kiềm chế lại cảm xúc của mình, kề kiếm sát vào cổ Long Hành Vân để đề phòng, một tay khác nhanh chóng thi pháp kiểm tra yêu thể của Long Hành Vân, tìm đúng đường vận chuyển kinh mạch của gã, rồi nhanh chóng hạ cấm chế lên người gã, giam cầm lại một thân tu vi của Long Hành Vân.

Sau đó hắn lôi "Đầu To" ra, nói với nó một câu, "Đi tìm lão Thất, lão Cửu."

Phất tay tung lên, "Đầu To" bị ném lên không trung lập tức vẫy cánh bay đi, thân hình nho nhỏ rất nhanh biến mất tại trong bóng đêm mờ mịt.

Bị đánh cho choáng váng mơ hồ, Long Hành Vân vừa mới "Lười biếng" mở đôi mắt mờ mịt ra, rầm! Dữu Khánh lại nhằm vào mặt gã đấm một quyền, sau đó mới đưa một tay kéo gã đứng lên.

Tại trên mặt biển, sau một hồi đạp sóng tìm kiếm khắp nơi, Ngân Sơn Hà cau mày nét mặt tràn đầy nghi hoặc, mình đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến nơi, vậy mà cũng không thể nhìn thấy được là chuyện gì xảy ra, rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Đột nhiên, ông ta chợt nghiêng đầu, nhìn về phía Tử Lan đảo sáng ngời, dường như vừa rồi, ông ta mơ hồ nghe thấy trên đảo có một chút âm thanh khác thường truyền đến, có vẻ như là động tĩnh đánh nhau.

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, nét mặt ông ta đột nhiên kịch biến, ánh mắt đảo qua những gợn sóng rung động chưa tan trên mặt biển, ông ta như nhận ra được điều gì đó, nỗi lòng lập tức trở nên căng thẳng.

Trong nháy mắt, thân hình giống như chim nhạn phá không lao đi, nhanh chóng bay vọt về phía Tử Lan đảo.

Ở trên đảo, Dữu Khánh nghe thấy tiếng xé gió, quay đầu liếc nhìn vào bầu trời đêm, trên mặt hiện lên nét lạnh lùng nghiêm nghị, một tay bóp cổ Long Hành Vân như xách con gà, nhấc gã lên xoay người lại đối diện, đồng thời một tay vung kiếm, mũi kiếm không chút do dự đâm thẳng vào bên eo Long Hành Vân, máu tươi bắt đầu trào ra chảy dọc theo thân kiếm.

"A." Long Hành Vân cất lên một tiếng kêu đau đớn, sau khi bị đâm chảy máu, sự hỗn loạn trong cơ thể trái lại có phần giảm bớt, mở mắt ra, ánh mắt tỉnh táo hơn không ít.

"Dừng tay!" Ngân Sơn Hà đang bay tới trên không trung cất tiếng hét lên kêu gọi dừng lại, bởi vì ông ta lo lắng cho tính mạng gã dưới mũi kiếm.

Dữu Khánh quát ngược lại, "Ngươi tới gần thử xem!"

Ngân Sơn Hà cưỡng ép thi pháp kiềm chế lại đường cong vọt tới của mình, lật người trên không trung, hạ mình rơi xuống, duy trì một khoảng cách mấy trượng với bên này, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Long Hành Vân đã bị đánh như một cái đầu heo. Nhưng mà, vào lúc này, ông ta lo lắng nhất chính là mũi kiếm đã đâm sâu vào trong cơ thể Long Hành Vân, ngoại thương chỉ là thứ yếu.

Chương 545: Thật hung thật hung (2)

Dữu Khánh sợ ông ta xuất thủ, cảnh cáo lần nữa, "Trái tim trong yêu thể của hắn chỉ cách mũi kiếm của ta đường tơ kẽ tóc, nếu ngươi muốn tính mạng của hắn thì có thể tới gần thử xem, để xem là ngươi nhanh, hay là kiếm của ta nhanh."

Lúc trước hắn thi pháp kiểm tra cơ thể gã, đã tìm được vị trí bộ phận chí mạng của Long Hành Vân ẩn giấu ở đâu, mũi kiếm đang đặt ngay sát trái tim của Long Hành Vân.

"Ta không tới gần là được." Ngân Sơn Hà đưa ra lời hứa hẹn, đồng thời gương mặt căng thẳng chất vấn: "Ngươi là người nào? Ngươi có biết ngươi đang bắt người nào không?"

Dữu Khánh cười nhạt, "Cần gì biết rõ còn cố hỏi, cũng đã như vậy rồi, giả bộ hồ đồ có gì hay ho sao?"

Ngân Sơn Hà quả thực là đã biết rõ còn cố hỏi, cho dù đã đoán được lai lịch của đối phương, nhưng vẫn phải tiếp tục giả bộ hồ đồ, "Ta quả thực không biết ngươi là người nào, giữa chúng ta hẳn là không oán không cừu, trước đây chúng ta từng gặp nhau rồi sao?"

Dữu Khánh lập tức đung đưa Long Hành Vân trong tay, "Long thiếu Các chủ, chúng ta lại gặp mặt, nếu không ngươi đứng ra giới thiệu một chút đi?"

Đã tỉnh táo lại không ít, Long Hành Vân lại nổi giận, nghiến răng nghiến lợi nói to: "A Sĩ Hành, ngươi có gan thì giết ta đi!"

Dữu Khánh cười hắc hắc, đùa giỡn ương ngạnh, nói: "Ngươi cho rằng lão tử không dám sao?"

Lúc này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng vội vàng chạy tới, nhìn thấy lão Thập Ngũ đã thành công, hai người có thể nói là vừa mừng vừa sợ, không ngờ tới lão Thập Ngũ lại thật sự thành công, nỗi lòng thả lỏng vì việc này, rồi lại dâng lên sự khẩn trương về việc khác.

Cũng may, mấy năm nay hai người xem như đã trải qua một ít cảnh tượng lớn, cho nên cũng không mất bình tĩnh, cả hai rút kiếm cầm trong tay, bảo vệ hai bên Dữu Khánh.

Vừa nghe lời đe dọa, Ngân Sơn Hà vội trầm giọng cảnh cáo, "Thì ra ngươi chính là A Sĩ Hành, không nên xằng bậy, ngươi đã biết hắn là

ai, phải biết được hậu quả nếu giết chết hắn?”

Dữu Khánh nhổ một ngụm nước bọt vào mặt Long Hành Vân, “Hậu quả cái rắm, các ngươi đã chạy tới đây truy sát chúng ta, ta cũng chẳng thèm đếm xỉa gì làm ra chuyện như vậy rồi, ngươi nói xem, ta có biết hậu quả hay không chứ? Là các ngươi bức ép ta không còn đường lui a, ta không còn lựa chọn nào khác rồi, chỉ có thể ngọc đá cùng tan mà thôi!”

Ngân Sơn Hà chặn lại: “Hiểu lầm! Trùng hợp gặp gỡ mà thôi, làm gì có chuyện truy sát chứ. Việc này khẳng định là hiểu lầm.”

Đây là mục đích lúc trước ông ta giả bộ hồ đồ, muốn đánh lạc hướng là hiểu lầm.

Dữu Khánh quay sang nhìn nhìn hai vị sư huynh ở hai bên, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Đây là cho rằng chúng ta dễ bị lừa gạt, hay là đang coi chúng ta là kẻ ngu ngốc chứ?.”

Nam Trúc lập tức quay về phía đối phương ui một tiếng, hỏi: “Lão già đầu bạc, thiếu Các chủ các ngươi có thể rơi vào trong tay chúng ta, ngươi cảm thấy chúng ta là kẻ ngốc sao?”

Ngân Sơn Hà lập tức quét ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mắt gã, khí thế của cao thủ quả thực không phải tầm thường, Nam Trúc tức thì bị ánh mắt ông ta làm cho có chút chột dạ, ánh mắt vô thức tránh đi ánh mắt của đối phương.

Dữu Khánh cũng dùng luôn biệt hiệu mà lão Thất đã đặt cho đối phương, “Lão già đầu bạc, các ngươi một mực theo đuôi chúng ta trên Minh Hải, ngươi cho rằng bọn ta không biết sao? Trong lòng ngươi hẳn phải rất rõ ràng, nếu như các ngươi không muốn giết ta, vị thiếu Các chủ này căn bản sẽ không có khả năng rơi vào trên tay ta. Tiếp tục nói nhảm cũng chẳng có ích lợi gì, chuẩn bị nhặt xác cho hắn đi.”

Thấy không lừa gạt được, Long Hành Vân cũng không nín được nữa rồi, "Ngân thúc, không cần lo cho ta, giết chết hắn, giết chết hắn đi!"

Gã có tâm trạng táo bạo vì bị vũ nhục chịu không nổi, nhưng mà thân bất do kỷ, một thân tu vi bị khống chế, toàn bộ bị khống chế gắt gao.

Ngân Sơn Hà lập tức trở nên khẩn trương, vội nhấc tay ra hiệu cho Dữu Khánh, "Không nên kích động, ngươi là người có học thức, đánh đánh giết giết có nhục với sự văn nhã, ta từ trước đến nay cũng kính trọng người có học thức, chúng ta đều là người nói lý lẽ, có lời gì cứ bình tĩnh nói ra đi."

Ông ta rất muốn nỗ lực hết sức để ổn định cảm xúc của đối phương, rất sợ đối phương bị kích động, Xích Lan các chủ giao con trai mình cho ông ta trông nom, nếu thật sự để cho gã bị chết, ông ta thật sự không có cách nào để giải thích.

Dữu Khánh phì một tiếng, nói: "Đừng có tâng bốc ta làm gì, người có học thức tính cái rắm gì chứ!"

Ngân Sơn Hà ngẩn người, vốn tưởng rằng đó là thành tích mà đối phương lấy làm tự hào, không nghĩ tới đối phương nổi cơn hung dự thì ngay cả bản thân mình cũng mắng.

Dữu Khánh lại lắc lư cổ Long Hành Vân, "Đồ chết tiệt, ta thực sự không hiểu nổi, lão tử với ngươi không oán không cừu, ngươi, con mẹ nó, không quen biết cũng có thể truy sát ta đến tận trong Tiểu Vân gian, còn chạy đến U Giác Phụ đập phá chuyện buôn bán của ta, hại ta phải thiếu nợ rất nhiều. Ta đã một mực chịu đựng, không có tính toán với ngươi, ngay cả một câu trách móc cũng không nói, ngươi vậy mà còn có thể truy sát đến tận nơi đây, đầu óc có bệnh sao? Hôm nay nếu lão tử không chơi chết ngươi, ta cũng không có cách nào giải thích cho mạng nhỏ của mình."

Ngân Sơn Hà lần nữa quát lớn: "Không nên xằng bậy!"

Long Hành Vân đang nỗ lực liếc mắt nhìn người phía sau, tức giận nói: "Ngươi cũng chỉ xứng làm chút chuyện lén lút, loại rác rưởi nhà ngươi cũng chỉ dám đánh lén mà thôi, có bản lĩnh thì thả ta ra, có bản lĩnh thì đơn đả độc đấu với ta này, xem ta có thể đánh cho ngươi thành một đống rác rưỡi hay không? Đồ rác rưỡi vô dụng!"

Dữu Khánh không giận còn cười to, vui vẻ nói, "Chỉ bằng ngươi sao? Người trong khắp thiên hạ này ai mà chẳng biết Long Hành Vân ngươi còn chưa cai sữa? Ai mà chẳng biết ngươi chỉ có chút sức lực bú sữa trong vòng tay mẹ ngươi? Cũng không chịu tưới chút nước tiểu soi xem đức hạnh của mình như thế nào. Rời khỏi vòng tay của mẹ, ngươi chỉ là cái rắm! Không có thế lực liên quan của Xích Lan các, ngươi đã bị người ta đùa chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Chuyện đó mọi người khắp thiên hạ đều biết, ngươi còn không biết xấu hổ mà cho rằng mình rất có bản lĩnh sao? Ngươi còn không biết xấu hổ mà cảm thấy người ta là sợ ngươi sao? Long Hành Vân a, thiếu Các chủ của Xích Lan các a, xem ra ngươi là thật sự không biết người trong thiên hạ nghĩ về ngươi như thế nào nha. Ngươi có còn chút thể diện nào hay không chứ?

Đổi thành người khác, chút thủ đoạn này của ta là không đánh lén được ai cả, cũng bắt không được, chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhận ra được cây Tử mao thảo đó đã bị người khác động tay động chân, nhưng cũng đủ để tới gần và xử lý được một số kẻ chuyên ỷ thế hiếp người như ngươi, loại người mà khi không còn chỗ dựa thì lập tức trở thành một kẻ ngu ngốc.

Ta dựa vào bản lĩnh của mình bắt được ngươi, ngươi vậy mà còn có thể cảm thấy ta vô dụng, trái lại ngươi còn nghĩ rằng bản thân mình chỉ chuyên cáo mượn oai hùm ỷ thế hiếp người là có bản lĩnh? Ngươi không cảm thấy nực cười sao? Ngươi cảm thấy ngươi xứng đơn đả độc đấu cùng ta sao? Ta nói cho ngươi biết, chờ đến ngày nào đó ngươi dứt sữa, có gan đơn độc dựa vào bản thân mình đối mặt với ta thì lão tử có thể tiếp nhận lời khiêu chiến đơn đả độc đấu của ngươi bất cứ khi nào!

Nói đi cũng phải nói lại, loại phế vật nhà ngươi, trong cuộc đời này đại khái cũng không có khả năng cai sữa được!

Long Hành Vân, nếu như ngươi vẫn còn là một người đàn ông, hãy dựa vào chính mình đi, đừng tiếp tục để cho người trong thiên hạ cười nhạo mà không biết. Chưa dứt sữa mà cứ làm ra vẻ thật hung thật hung như vậy có hù dọa được người nào chứ? Ta cũng đến xấu hổ vì ngươi!"

Những lời nói như vậy, lại thêm hai chữ "Thật hung" kia, có thể nói đã khiến Long Hành Vân giận dữ đỏ mặt tía tai, muốn mắng lại hắn, nhưng mà Dữu Khánh thầm phát ám lực từ bàn tay bóp lấy cổ gã, khiến cho gã không thể mắng được, gã chỉ có thể ngoan ngoãn nghe bị mắng, gượng ép chịu đựng bị một phen sỉ nhục.

Một tràng dài chế giễu này khiến cho gương mặt Ngân Sơn Hà co quắp giật một hồi, nhưng cũng làm cho ông ta yên tâm hơn không ít, chỉ là thiếu Các chủ từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải nghe những lời sỉ nhục khắc cốt minh tâm như vậy, ông ta lo lắng Long Hành Vân sẽ bị làm cho tức chết, ông ta không muốn Dữu Khánh nói thêm gì nữa, vội vàng trầm giọng nói: "A Sĩ Hành, ta nghĩ ngươi cũng không sẵn sàng muốn chết, nếu không ngươi cũng sẽ không ở đây nhiều lời. Nói đi, có bất cứ điều kiện gì đều có thể thương lượng, không cần kéo quá xa."

Dữu Khánh lại dừng lại một chút, ngoài cười nhưng trong không cười, "Điều kiện? Được, nếu ngươi muốn trao đổi điều kiện, vậy ta liền nói điều kiện với ngươi, nhưng ta chỉ sợ ngươi làm không được."

Ngân Sơn Hà: "Ngươi chưa nói, sao biết ta làm không được?"

Dữu Khánh bĩu bĩu môi về phía Long Hành Vân trong tay, "Muốn hắn sống cũng được, một mạng đổi một mạng, ngươi bắt Thanh Nha tới đây cho ta, ta liền giao vị thiếu Các chủ này cho ngươi! Thực lực của địa đầu xà số một Ảo Vọng không kém, ngươi làm được không?"

Chương 546: Ta muốn y sống (1)

Lời này vừa được nói ra, không chỉ Ngân Sơn Hà ở phía đối diện ngây ngẩn cả người, ngay cả Long Hành Vân bị hắn bóp cổ trong tay cũng sửng sốt, quên luôn cơn giận dữ.

Không biết rằng, đây mới là mục đích chính thức mà Dữu Khánh hao hết tâm tư bắt lấy Long Hành Vân, chính là nhằm vào Thanh Nha.

Hắn cũng không còn cách nào khác, nếu mình đơn độc xông tới Thanh Nha, vừa đánh không thắng người ta, cũng không có thế lực lớn như người ta, muốn so đấu thủ đoạn với Thanh Nha tại Ảo Võng này, hắn còn chưa đủ tư cách, nhất là tại nơi đây, muốn bắt được Thanh Nha trên cơ bản là chuyện không thể nào.

Cho dù Thanh Nha đã bị gãy chân, cho dù ba sư huynh đệ bọn họ liên thủ lại, cũng rất khó địch nổi, chênh lệch tu vi cảnh giới quá lớn.

Ở lại chỗ Hồ Vưu Lệ đã lâu như vậy rồi, ít nhiều cũng có nghe kể một ít sự tích truyền kỳ của Thanh Nha tại Ảo Vọng. Hồi đó y thực sự là một nhân vật dựa vào một đôi nắm đấm tung hoành tại Ảo Vọng ngư long hỗn tạp này để tạo ra danh tiếng cho mình, tuyệt đối không phải là loại có tiếng không có miếng, chỉ trưng bày để hù dọa người.

Ở mức độ nào đó, đối với người bình thường tại Ảo Vọng, Thanh Nha là loại nhân vật có thể hù trẻ em khóc thét.

Ngay cả nhân vật bình thường của Trấn Hải ty cũng không dám trêu chọc Thanh Nha quá mức.

Bản thân hắn không có bản lĩnh bắt được, nhưng lúc này hắn thực sự là muốn ra tay với Thanh Nha, vậy thì làm sao bây giờ?

Trước mắt hắn đã có điều kiện, nhưng e rằng cũng chỉ có lão già đầu bạc mới có thể là đối thủ của Thanh Nha, tuy nhiên lão già này

làm sao có khả năng giúp hắn loại việc này, vì vậy hắn mới lựa chọn "Trái hồng mềm" Long Hành Vân để hạ thủ, vì vậy mới tạo ra tình huống này…

"Bắt Thanh Nha?" Ngân Sơn Hà có phần không dám tin tưởng, hỏi lại một câu.

Dữu Khánh gật đầu, "Thế nào, không dám sao?"

Đối với Ngân Sơn Hà mà nói, ông ta đúng là không quá đem Thanh Nha để vào mắt, cho nên không tồn tại vấn đề có dám hay không gì đó, then chốt ở chỗ, ông ta không rõ đối phương có dụng ý gì, lo lắng lại bị rơi vào trong bẫy.

Bọn họ là người từng trải, tính cảnh giác rất cao, tâm lý đề phòng cũng rất mạnh, vì vậy mà hỏi ngược lại: "Ta có dám hay không là chuyện của ta, vì sao ngươi muốn bắt Thanh Nha?"

Dữu Khánh: "Đừng cho rằng ta không biết các ngươi làm sao đuổi tới được nơi này. Ta coi Thanh Nha hắn là huynh đệ, hắn mặt ngoài xưng huynh gọi đệ với ta, nhưng sau lưng lại bán đứng ta, ta thực sự không thể nhịn, ta nuốt không nổi cơn tức này!"

Đối với lời giải thích này, Ngân Sơn Hà nửa tin nửa ngờ, "Chỉ vì việc này sao? Ta bắt hắn tới đây, ngươi liền có thể thả thiếu Các chủ của chúng ta ra?"

Long Hành Vân nghe vậy tức thì hừ mũi một tiếng "hừ", đang tức giận, gã hiển nhiên là không muốn phía bên mình phải chịu thua Dữu Khánh.

Nhưng mà Dữu Khánh lại bóp chặt cổ gã không cho gã xen mồm, "Lời của tiền bối không khỏi quá nhẹ nhàng, nếu như ta dễ dàng thả Long thiếu ra như vậy, chẳng phải là muốn chết sao? Chỉ sợ ngay sau đó hắn sẽ giết chết ta. Bắt Thanh Nha không phải điều kiện tiên quyết, điều kiện tiên quyết là Xích Lan và thiếu Các chủ các ngươi bằng lòng cùng ta biến chiến tranh thành tơ lụa, đảm bảo sau này

không tiếp tục trả thù ta, cũng không tiếp tục làm khó ta. Lúc đó ta mới có thể thả người."

Ngân Sơn Hà a một tiếng, hỏi ngược lại: "Ta nói lời đảm bảo thì ngươi có thể tin sao?"

Dữu Khánh: "Nếu tiền bối có thể đứng ra đảm bảo, ta tự nhiên có thể tin tưởng, tuy nhiên cũng phải có phương pháp."

Ngân Sơn Hà: "Phương pháp? Phương pháp gì?"

Dữu Khánh: "Tiền bối phải lấy sự thuần khiết của Các chủ Xích Lan các để thề, nếu như sau này tiếp tục làm khó ta, vậy thì chứng tỏ nhân phẩm của Các chủ Xích Lan các có vấn đề, sự thuần khiết cũng nhất định có tì vết."

Vừa nghe được lời này, vẻ mặt Ngân Sơn Hà lập tức trầm xuống, việc bên ngoài đồn đại Các chủ là tình nhân của Đại thánh Thiên Lưu sơn, không phải ông ta chưa từng nghe nói tới.

Cảm xúc của Long Hành Vân cũng trở nên kích động, mũi "hừ, hừ" không ngừng, đôi mắt nhìn về phía Ngân Sơn Hà dường như đang đỏ ngầu lên, lấy sự trong sạch của mẫu thân gã ra để đảm bảo, gã vạn phần khó thể đáp ứng, hận không thể đồng quy vu tận với Dữu Khánh.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhịn không được quay người nhìn nhau một cái, khóe miệng Nam Trúc còn miễn cưỡng nở một nụ cười khô khốc, gã nhận thấy biện pháp này của lão Thập Ngũ thực sự đủ xảo trá, nếu thực sự dùng tới sự trong sạch của người đàn bà là Các chủ Xích Lan các kia ra để thề, chắc hẳn con trai của bà ta và thủ hạ lão già đầu bạc của bà ta đều sẽ không có khả năng vi phạm lời thề.

Lúc này, gã mới phát hiện thấy những lo lắng của mình lúc trước chỉ là dư thừa, thủ pháp của lão Thập Ngũ quả thực tài tình và tao nhã.

Ngân Sơn Hà vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng nhíu mắt nhìn Dữu Khánh một lúc lâu, chậm rãi đưa tay tới bên hông, rút tẩu thuốc giắt trên đai lưng ra.

Hành động này lập tức khiến Dữu Khánh cảnh giác lui ra sau lưng Long Hành Vân để né tránh, tận lực làm cho thân thể Long Hành Vân ngăn cản trước mình. Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì gần như là đồng loạt tiến lên một bước ngăn cản, không cho đối phương có cơ hội cướp giật cứu người.

"Không cần khẩn trương, sự việc liên quan đến danh dự của Các chủ, lấy sự trong sạch của Các chủ ra để thề không phải là việc nhỏ, để cho ta hút điếu thuốc và suy nghĩ kỹ càng cái đã."

Ngân Sơn Hà nhàn nhạt trấn an một câu, nhồi thuốc lá vào trong tẩu, đốt cháy rồi chậm rãi nhả ra từng đợt khói.

Nhìn thấy là như vậy, sư huynh đệ ba người mới hơi yên lòng một chút, cũng không thể không cho đối phương có thời gian để cân nhắc.

Ngược lại, Long Hành Vân nhìn thấy thế thì ánh mắt hơi lấp lóe, trao đổi một cái ánh mắt với Ngân Sơn Hà, sau đó càng thêm xác định chuyện gì đó, khóe miệng gã hiện ra sự lạnh lùng, bản thân gã cũng dần dần trở nên bình tĩnh lại.

Phì phèo thuốc lá đi qua đi lại, Ngân Sơn Hà dường như đã chìm sâu vào trong suy nghĩ.

Ba người Dữu Khánh cũng không dám thả lỏng cảnh giác, luôn điều chỉnh phương hướng và vị trí đứng theo bước đi của đối phương, tránh bị đánh lén khi đưa lưng về phía ông ta.

Từng ngụm khói từ trong tẩu thuốc phun ra dần dần khuếch tán lan tràn, rồi theo bước chân không ngừng đi lại vòng quanh của Ngân

Sơn Hà mà chậm rãi lan ra như một tấm lưới khói lớn vô hình, bất tri bất giác bao phủ về phía sư huynh đệ ba người.

Chương 547: Ta muốn y sống (2)

"Tích tích tích…"

Lúc này, "Đầu To" đang ở tại trên người Nam Trúc, đột nhiên cất lên một tràng tiếng kêu to lanh lảnh. Tại nơi yên tĩnh này, tiếng kêu đó khiến người ta có cảm giác kinh tâm động phách, và tràn đầy sự cảnh báo.

Sư huynh đệ ba người thoáng sửng sốt, sau đó sắc mặt đại biến, đều nhìn chằm chằm vào Ngân Sơn Hà đang phì phèo phun khói thuốc lá.

Ngân Sơn Hà và Long Hành Vân có chút kinh ngạc, không biết là tiếng kêu của thứ gì.

Đây không phải là lần đầu tiên Long Hành Vân nghe được âm thanh này, gã nghe có phần quen tai, sau khi hơi suy nghĩ một chút gã liền nhớ ra được, lúc trước, khi tiến vào Tiểu Vân gian chưa bao lâu, gã cũng từng nghe thấy tiếng kêu to này từ trên thân ba người.

"Có độc!" Nam Trúc khẩn cấp cất tiếng nhắc nhở.

Kỳ thực cũng không cần gã nhắc nhở, đây không phải lần đầu cùng "Đầu To" trải qua nguy hiểm, "Đầu To" vốn rất ít mở miệng bây giờ lại đột nhiên cất tiếng kêu sợ hãi, ý nghĩa của việc này đã rất rõ ràng.

"Nín thở, thoát ra!" Dữu Khánh cũng khẩn cấp cất lời kêu gọi.

Bây giờ hắn cuối cùng đã hiểu được vì sao vừa rồi Long Hành Vân lại dần dần trở nên yên tĩnh.

Sư huynh đệ ba người nhanh chóng đẩy hết không khí trong phổi ra ngoài, nín thở, cùng nhau khẩn cấp rút lui khỏi hiện trường, nhanh chóng lùi xa đến một vị trí tương đối thấp.

Ánh mắt Long Hành Vân nôn nóng lấp lóe, gã tức thì lại có vẻ rất tức giận, nhưng mà gã đã bị bóp cổ giống như xách con vịt, không thốt ra được bất kỳ tiếng nói nào.

Nhìn thấy tình hình này, vẫn đang phì phèo thuốc lá, sắc mặt Ngân Sơn Hà lần nữa trở nên âm trầm, tẩu thuốc cũng chậm rãi rút ra khỏi miệng.

Không sai, trong khói thuốc này của ông ta quả thực giấu giếm huyền cơ, có thể là khói thuốc lá bình thường, cũng có thể là "Mê hồn yên" truy hồn đoạt phách.

Ông ta không hiểu âm thanh kêu to lên nhắc nhở vừa rồi có chuyện gì, nhưng cũng không quan trọng nữa rồi, quan trọng là ý đồ của mình đã bị đối phương phát hiện.

Ông ta cũng không thể đứng xem thiếu Các chủ cứ như vậy bị người mang đi, lắc mình một cái đuổi theo.

Vì vậy hai bên rất nhanh lại đổi một nơi khác bắt đầu giằng co với nhau lần nữa, Ngân Sơn Hà đương nhiên cũng rất tự giác mà dập tắt thuốc lá trong tẩu.

Vào lúc này, Long Hành Vân đã rũ đầu sang một bên, hôn mê rồi, điều này đã chắc chắn xác nhận rằng trong khói thuốc vừa rồi quả thực có vấn đề.

Không chỉ có vấn đề, hơn nữa dược tính cũng rất mạnh mẽ, rõ ràng, ngay cả một chút dấu hiệu nào cũng không có, Long Hành Vân cứ như vậy đang tỉnh táo lại đột nhiên hôn mê.

Dữu Khánh rõ ràng rất tức giận, "Lão già đầu bạc, ngươi dám âm thầm giở trò sao, cho rằng ta không dám giết hắn sao?"

Việc đã đến nước này, đoạt công khai không được, cũng không còn cơ hội âm thầm hạ ám thủ, Ngân Sơn Hà cũng dứt khoát không tiếp tục che giấu nữa, thành thật công khai: "Lấy sự trong sạch của Các chủ ra để thề thốt, thứ cho ta không thể đồng ý, cho dù ngươi có giết chết thiếu Các chủ, ta cũng không thể làm như vậy. Đầu tiên là ta không có tư cách đó, càng không thể làm dơ bẩn Các chủ. Thứ nhì là thiếu Các chủ không thể làm nhục mẫu thân của mình, hắn cũng không thể đồng ý."

Ánh mắt và thái độ rất kiên quyết, chắc chắn không thể nghi ngờ.

Dữu Khánh bỗng nhiên cảm nhận được nguy hiểm, đẩy Long Hành Vân ra, kiếm trong tay hơi dao động, nghiêm khắc cảnh cáo, "Ngươi tốt nhất phải suy nghĩ cho rõ ràng, ngươi xác định muốn ngọc thạch câu phần sao?"

Ngân Sơn Hà tự lẩm bẩm nói, "Thanh niên nhân, không quản là loại người gì, cũng không quản là nam hay là nữ, là yêu hoặc là người, nếu như đôi bên thật sự muốn có một kết cục phù hợp, vậy thì không thể chỉ là ngươi muốn cái gì, cũng phải xem xét xem nhu cầu của đối phương. Ngươi không thể chỉ một mực muốn thỏa mãn nhu cầu của mình, như vậy là không đúng, cuối cùng chỉ có thể là bên nào cũng không dễ chịu. Ta có thể cho ngươi một lời bảo đảm mà ta có thể làm được, ngươi không ngại thì cân nhắc một chút."

Cái gọi là ngọc thạch câu phần, đó chỉ là một lựa chọn khi không còn cách nào khác, Dữu Khánh phí nhiều sức lực như vậy đương nhiên vẫn là muốn thương lượng, nghe vậy hỏi: "Như thế nào?"

Ngân Sơn Hà: "Giữa ngươi và thiếu Các chủ với nhau, với ta mà nói, ai đúng ai sai cũng không quan trọng, hiện tại, điều quan trọng nhất chính là chúng ta cần xem xét vấn đề để giải quyết mâu thuẫn.

Ngươi yêu cầu ta thề, mặc dù ta không thể chấp nhận, nhưng ta cũng biết được sự lo lắng của ngươi. Ta cũng biết tính cách của Thiếu Các chủ, nếu như muốn về sau hắn không gây sự với các

ngươi, ta làm không được, nhưng ta có thể đưa ra một số bảo đảm với ngươi.

Sau khi trở về Xích Lan các, ta sẽ đem toàn bộ sự việc trải qua bẩm báo kỹ càng cho Các chủ, kể cả những lời chúng ta nói hiện tại.

Ta dùng nhân cách cá nhân của ta để cam đoan với ngươi, sẽ tận lực khuyên Các chủ bỏ qua việc này, không tiếp tục làm khó các ngươi.

Trên thực tế, trong mắt Các chủ, ngươi cũng chẳng là gì, Các chủ cũng chưa bao giờ coi trọng sự sống chết của mấy kẻ mà thiếu Các chủ gọi là anh em kết nghĩa gì đó. Người đã có được thân phận địa vị như thiếu Các chủ, kết bái vốn sẽ khó thể thuần khiết, chỉ có bản thân thiếu Các chủ trẻ tuổi nghĩa khí mới cho là thật.

Cho nên từ đầu tới cuối Xích Lan các chưa bao giờ nghĩ tới việc sống mái tới cùng với ngươi, là chính ngươi quá coi trọng bản thân mình, nói cái gì mà Xích Lan các phải đảm bảo không trả thù ngươi, điều này khá dư thừa.

Sự việc giữa ngươi và thiếu Các chủ hoàn toàn là ân oán tư nhân, không phải chuyện gì liên quan quá nhiều với trời đất bao la. Chỉ cần không dính dáng đến sự sống chết của thiếu Các chủ, sẽ không có khả năng xảy ra loại chuyện Xích Lan các dốc toàn bộ lực lượng, không từ bỏ thủ đoạn gì gì đó để đối phó ngươi.

Cho nên, chỉ cần thiếu Các chủ an toàn trở về, ta cơ bản có thể cam đoan với ngươi, về sau Xích Lan các sẽ không tiếp tục có người trợ giúp thiếu Các chủ tìm ngươi gây rối.

Về phần thiếu Các chủ sau này có tìm ngươi làm phiền hay không, ta chỉ có thể đảm bảo một điều, ta sẽ trông giữ hắn một năm, để cho hắn dưỡng thương cho tốt, không cho phép hắn rời khỏi Xích Lan các. Về việc sau một năm, với tư cách của ta là làm chủ không được quá nhiều, nói thêm nhiều cũng vô ích.

Đây là lời đảm bảo ta dành cho ngươi, nếu ngươi như đồng ý, ta sẽ giúp ngươi bắt lấy Thanh Nha!”

Dữu Khánh trầm mặc, chìm vào suy tư.

Thấy hắn còn có chút do dự, Ngân Sơn Hà lần nữa nhắc nhở, “Không nên nhắc lại việc lấy sự trong sạch của Các chủ ra làm thề thốt. Thanh niên nhân, chén cơm giang hồ này ta ăn nhiều hơn ngươi rất nhiều, nghe ta khuyên một câu, không nên ép người khác làm việc không có giới hạn, vượt quá giới hạn thì lời thề thốt gì cũng vô dụng. Ta vì cứu người, nếu như thật sự không có một chút giới hạn, ngươi dám thả người sao? Không có người nào sẵn lòng chết cả, ngươi cũng không muốn chết, có đúng hay không?”

Một phen lời nói rất có tình có lý, làm cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quay mặt nhìn nhau, cảm thấy người này thật sự lợi hại.

Sau một lúc lâu trầm tư, Dữu Khánh hít sâu một hơi, đột nhiên nói: “Thanh Nha, ta muốn y sống!”

Chương 548: Trảm Thảo đao (1)

Ý ở trong lời nói rất rõ ràng, đã chấp nhận lời đề nghị của đối phương, đồng ý với điều kiện mà đối phương đưa ra.

Thấy hắn đã dứt khoát đồng ý, Ngân Sơn Hà cũng không nói lời nào vô dụng, ông ta nhìn chằm chằm vào Long Hành Vân đang hôn mê, sau đó chỉ vào Dữu Khánh cảnh cáo một câu, “Ngươi tốt nhất không nên đùa giỡn thủ đoạn gì!”

Dứt lời liền xoay người rời đi, đi thực hiện điều kiện trao đổi, một mạng đổi một mạng.

Với ông ta mà nói, sự chết sống của Thanh Nha rõ ràng là không quan trọng, kém xa tính mạng của Long Hành Vân, thậm chí còn

lười đi cân nhắc thị phi đạo đức trong đó, thử hỏi trong Tu Hành giới mênh mông này, người nào nên chết, người nào là không nên chết chứ?

Nhưng Dữu Khánh lại lo lắng có sơ suất, gọi một câu, cũng có thể nói là nhắc nhở, "Thanh Nha hẳn không phải là người dễ dàng đối phó."

Ngân Sơn Hà dừng lại, đưa lưng về phía hắn đáp lại, "Chỉ là một tên lưu manh gãy chân mà thôi."

Thấy ông ta nói như vậy, Dữu Khánh càng thêm lo lắng, chưa thấy qua nhưng đã nghe qua, từ xưa đến nay, rất nhiều việc bị thất bại bởi vì khinh địch, hắn không hi vọng chuyện trước mắt thất bại trong gang tấc, hắn không để ý đến sự không kiên nhẫn của đối phương, lần nữa vội vàng nhắc nhở: "Tình hình tại Ảo Vọng so sánh với Xích Lan các như thế nào? Chỉ sợ chỉ có tệ hơn chứ không kém. Có thể tại nơi Ảo Vọng ngư long hỗn tạp như thế này ngồi vững vị trí địa đầu xà số một, tuyệt đối không phải đơn giản, ta cảm thấy không nên làm chuyện cứng đối cứng. Hiện tại y chắc hẳn còn chưa biết biến cố hiện nay, tiền bối có thể ung dung tới gần y trước."

Hắn không nói thêm lời gì dư thừa nữa, đối phương không ngốc, tin tưởng ông ta có thể nghe hiểu ý của mình…

"Đó là chuyện của ta, không cần ngươi phải quan tâm, đi một chút sẽ trở về."

Ngân Sơn Hà ném lại lời nói này xong thì lắc mình rời đi.

Nhìn theo người tạo ra áp lực cực lớn đó rời đi, hai người Nam, Mục đều thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng vẫn không dám thả lỏng cảnh giác với xung quanh, phải đề phòng Ngân Sơn Hà làm động tác giả đảo một vòng quay lại đây đánh lén, mặt khác còn có cả lão già câu cá kia cũng khiến bọn hắn không biết chắc như thế nào.

Dữu Khánh nhìn nhìn Long Hành Vân đang hôn mê, cũng không biết đã trúng phải loại khói độc gì, vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh táo lại.

Tuy nhiên, có một điều có thể khẳng định, đó là tính mạng gã không có gì đáng lo, nếu không thì Ngân Sơn Hà sẽ không bỏ đi mà không quan tâm tới.

Hắn cũng rút kiếm ra, không rút ra không được, đâm vào thời gian quá lâu, Long Hành Vân không chết vì vết thương chí mạng thì cũng chết vì mất máu quá nhiều, sau khi rút kiếm ra còn phải khẩn cấp xử lý vết thương cho gã.

Phải hỗ trợ xử lý, chữa trị vết thương cho loại người này, trong lòng hắn cũng không thoải mái, nếu là trước đây e rằng hắn sẽ trực tiếp một kiếm đâm chết gã thì mới có thể phát tiết mối hận trong lòng, nhưng mấy năm nay, hắn quả thực đã trải qua nhiều chuyện va vấp bấp bênh, dần dần điều chỉnh cách thức đối diện với hiện thực…

Một bóng người từ trên trời giáng xuống, đám người Thanh Nha ngẩng đầu ngước nhìn, qua nến ánh sáng từ phía Tử Lan đảo hắt tới, mơ hồ nhận ra là bóng dáng của Ngân Sơn Hà, trơ mắt nhìn đối phương rơi xuống tại trên con đò có Thôi Du.

Đám người Thôi Du nhìn nhìn xung quanh, không phát hiện thấy bóng dáng của Long Hành Vân, cảm thấy kỳ quái.

Thanh Nha đã nhịn không được hỏi: “Ngân huynh, Long thiếu Các chủ đâu rồi?”

Âm thầm dùng sức nắm chặt tẩu thuốc trong tay, Ngân Sơn Hà không đáp.

Mặc dù ông ta không quá đặt nặng Thanh Nha trong mắt, khi đối mặt với Dữu Khánh cũng tỏ ra khá tự phụ, nhưng tại thời điểm động thủ quan trọng này cuối cùng ông ta vẫn trở nên do dự, đưa mắt nhìn kĩ Thanh Nha lưng đeo đao, chân què mà dáng vẻ vẫn nhàn

nhã thoải mái, lời nói "Đánh với ta một trận" đã đến trên miệng lại chậm rãi nuốt vào trong lòng.

Vì vậy, ông ta đứng thẳng, hơi nhảy lên, rời khỏi chiếc đò có Thôi Du, nhảy tới trên chiếc đò của đối phương, tiến tới gần hai bước, nhìn về phía một bên mặt biển, hất hất cằm ra hiệu và nói, "Thiếu Các chủ tới rồi."

Thanh Nha lập tức thuận thế nhìn qua, kết quả không nhìn thấy được gì, tức thì khó giải thích mà sinh ra cảnh giác, trong đầu gần như là lập tức lóe lên hình ảnh khi đối phương vừa mới nhảy tới trên đò.

Mặc dù trong hành trình trên Minh Hải này, y cùng Long Hành Vân, Ngân Sơn Hà vẫn luôn ngồi cùng một chiếc đò, ba người thường xuyên ở sát bên nhau, tới gần nói chuyện cũng là việc rất bình thường, nhưng lúc này y vẫn căn cứ vào một ít dấu hiệu mà nhận thức được có một số điểm khác thường nguy hiểm.

Không cần biết có vấn đề hay không, cũng không cần biết có phải là do mình suy nghĩ nhiều hay không, y lập tức muốn lắc mình chuyển đến một chiếc đò khác, dự định trước tiên tránh xa một chút rồi nói tiếp.

Nhưng mà tại trong nháy mắt thân hình y vừa nhích tới, làn da chợt nổi da gà, cảm nhận được bên cạnh đột ngột bộc phát ra khí cơ tấn công cường đại, lập tức nhìn cũng không nhìn, y không chút do dự thuận tay vung cánh tay hung hăng đập đến, bất kể đối phương là chết hay sống, trước tiên đánh gục rồi nói tiếp.

Nhưng rốt cuộc trong lúc vội vàng vẫn là chậm một bước, lại thêm khoảng cách quá gần, không thể phản ứng kịp, hơn nữa kẻ ra tay cũng là cao thủ.

Rầm! Một tiếng chấn động vang lên.

Thanh Nha vừa mới khua cánh tay lên lập tức bị đánh bay ra ngoài, bị một cú trọng quyền đột ngột của Ngân Sơn Hà đấm bay ra ngoài, "Phốc", tại trong không trung phun mạnh ra một ngụm máu tươi.

Bàng Thành Khâu phản ứng lại, lập tức đấm ra một quyền để giải cứu, nhưng Ngân Sơn Hà là hữu tâm tính toán vô tâm, đã đề phòng sẵn phản ứng của người phía sau, ông ta phất tay đánh ra một chưởng, dùng tu vi vượt qua Bàng Thành Khâu một cảnh giới đánh bay gã ra ngoài, xuất thủ có chừng mực, đánh Thanh Nha bị thương nhưng lại không đánh gã bị thương.

Chiếc đò dưới chân ba người vỡ tan thành nhiều mảnh, đã bị chấn động tan vỡ, Giao nhân đưa đò kinh hoảng lao xuống nước, hai chiếc đò hai bên bị hất lật tung, hai gã Giao nhân khác cũng lao xuống nước, Thôi Du thì nhảy lên trên không, cũng vô cùng kinh ngạc, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bị đánh bay ra ngoài, Thanh Nha không thực hiện hành động phản kháng nào, theo thế rơi khi bay ra ngoài, chúi đầu lao xuống nước.

Một chưởng đánh bay Bàng Thành Khâu xong, đối tượng mà Ngân Sơn Hà nhắm tới chính là y, làm sao có thể để cho y chạy thoát, ông ta lắc mình một cái lao đi, cũng lật tay búng ra một viên Huỳnh thạch, khi người chạy tới nơi liền lăng không tung một chưởng đánh xuống mặt biển, Huỳnh thạch nổ tung ra thành bột ánh sáng rồi theo chưởng lực đánh xuống mặt biển, quang cảnh thực sự rất xinh đẹp, nhìn như tinh vân.

Ầm ầm!

Mặt biển không có bị bắn tung lên bọt nước hay gì đó, chỉ giống như một cái đáy nồi khổng lồ, đột nhiên lõm xuống một vùng rộng lớn như một ngọn núi nhỏ.

Ánh mắt ông ta cũng nhạy bén nắm bắt được hướng đi của một bóng người trong nước biển, nhanh chóng lao vọt xuống, khẩn cấp đuổi theo.

Kỳ thực, một chiêu này là được ông ta nghĩ ra trong lúc chạy qua chạy lại xem xét động tĩnh xuất hiện hai bên Tử Lan đảo, mục đích là để tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra dưới mặt nước, lúc đó vẫn chưa kịp sử dụng, nhưng vào lúc này lại phát huy tác dụng rồi.

Mặt biển lõm xuống rất nhanh lại bật ngược lên, nhấn chìm hai bóng người một trước một sau.

Chương 549: Trảm Thảo đao (2)

Bàng Thành Khâu bị đánh rơi xuống biển, và Thôi Du bay xuống mặt biển đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng này.

Bàng Thành Khâu lập tức rất nhanh đuổi theo, biết Thanh Nha đã bị chấn thương do bị đánh lén, lo sợ y gặp phải bất trắc, muốn chạy đi trợ giúp một tay, cho dù biết rõ mình không phải là đối thủ của người ta, nhưng cũng đặt nghĩa khí làm đầu.

Thôi Du thấy gã ta có phản ứng, mỗi người đều có phe cánh và lập trường của mình, cho nên lão ta tự nhiên cũng không thể nhượng bộ, muốn đi ngăn cản.

Nhưng mà hai người vừa mới một trước một sau vọt tới trên vùng biển nổi sóng kia, lại đã giật mình nhanh chóng rút lui ra phía sau, thân hình còn phải liên tục né tránh, bị sợ hãi không ít.

Chỉ thấy phía dưới sóng nước cuộn trào mãnh liệt đột nhiên lập lòe toát ra nhiều vật như những mũi dao băng, băng đao vút lên, thanh thế sắc bén, những bóng đen đó quấy đảo như muốn làm đảo lộn cả vùng biển này đáy lật lên trời, thậm chí còn khuấy động nước biển tạo ra một cái vòng xoáy thật lớn.

Cho dù lúc này đang ở trên Tử Lan đảo, sư huynh đệ ba người ở xa xa cũng nhìn thấy được động tĩnh khiến người kinh hãi ở phía nơi

này.

Dữu Khánh nhịn không được lẩm bẩm tự nói, "Vẫn là cứng chọi cứng sao? Lão già đầu bạc này tại sao lại không nghe lời khuyên chứ."

Cả ba người đều đã nhận ra được, đó hẳn là Ngân Sơn Hà và Thanh Nha đã giao thủ với nhau rồi, trong lòng mỗi người đều cảm thấy căng thẳng.

Khẩn cấp tránh né băng đao vọt lên đánh giết, Bàng Thành Khâu và Thôi Du sau khi đã tránh ra được xa một chút, mới nhìn rõ đống đồ vật giống như băng đao vọt lên trời phá hủy mọi thứ đó là thứ gì.

Thực ra, đó chính là đao khí sắc bén do một người nào đó đạt đến một tu vi và cảnh giới ngự đao nhất định bộc phát ra. Trong tình huống bình thường chúng gần như vô hình, sở dĩ lúc này chúng hiện ra hình thái băng đao là bởi vì có nước biển cuốn vào, hơn nữa chúng còn khúc xạ ánh sáng từ phía Tử Lan đảo.

Thanh thế và ánh đao sắc bén bùng phát ra từ trong vòng xoáy thật lớn không duy trì bao lâu, rất nhanh liền đột nhiên biến mất.

Vòng xoáy cũng nhanh chóng khuấy động thu nhỏ lại, nước biển dần dần hiện ra màu sắc mờ đục, rõ ràng là bùn cát dưới đáy biển đã bị khuấy động tung lên.

Hai con đò bị lật úp đã được lật ngửa trở lại, hai gã Giao nhân đưa đò cố gắng hết sức đẩy con đò thoát khỏi khu vực vùng xoáy cuồn cuộn sóng, bất ngờ từ trong biển đột nhiên có bóng người nhảy ra, lắc mình bay hạ xuống tại trên đò, không phải người nào khác, chính là Ngân Sơn Hà và Thanh Nha.

Thanh Nha rõ ràng đã ủ rũ, tóc tai bù xù, bị Ngân Sơn Hà xách ở trong tay.

Mà bản thân Ngân Sơn Hà rõ ràng cũng không tốt hơn bao nhiêu, trên người có một vết máu kéo dài, rạch nghiêng qua ngực, theo góc nghiêng đó cắt ngang qua má, mái tóc rẽ giữa rũ xuống của ông ta cũng bị cắt nghiêng đi non nửa, một nửa vết thương trên mặt chảy máu, có máu chảy xuống cằm, nhỏ giọt xuống.

Thân thể hai vị cao thủ đều ướt đẫm, trong hoàn cảnh bình thường, với tu vi của bọn họ đủ để ngăn chặn nước, không đến mức đụng phải nước liền bị ướt nhu chuột lột, có thể thấy được trận chiến giữa hai người tại dưới nước kịch liệt cỡ nào, tầng bảo vệ đã bị phá đi.

Bàng Thành Khâu và Thôi Du thấy thế liền khẩn cấp đuổi tới.

Giao nhân đưa đò kêu to, "Các ngươi không nên làm xằng làm bậy, các ngươi muốn đánh nhau thì đi nơi khác, không được đánh nhau trên đò của ta."

Không người để ý tới nó.

Tiến tới gần, Bàng Thành Khâu nhìn thấy tình trạng thê thảm của Thanh Nha, lập tức kinh hãi hô to, "Thanh gia!"

Gã ta muốn vọt tới liều mạng.

Ngân Sơn Hà đột nhiên vung tay kia khua đại đao chỉ tới gã, cảnh cáo: "Ta không muốn sát nhân, tốt nhất không nên ép ta."

Thanh đao trên tay ông ta là của Thanh Nha, lúc này rơi vào trong tay ông ta như một chiến lợi phẩm.

Thanh Nha rất yếu ớt uể oải cũng nỗ lực nhấc tay đẩy bàn tay ra, làm động tác ra hiệu dừng lại, rất khóa khăn lắc lắc đầu, ra hiệu cho Bàng Thành Khâu không nên kích động.

Bởi vì y biết rõ, Bàng Thành Khâu hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương, không cần phải hi sinh vô ích.

Bàng Thành Khâu đành phải dừng lại ở một bên với vẻ mặt đầy bi phẫn, chỉ vào Ngân Sơn Hà giận dữ mắng, "Đánh lén hại người, sao là đàn ông chứ?"

"Xấu hổ!" Ngân Sơn Hà ngửa mặt lên trời than một tiếng, nhìn bầu trời đêm mờ mịt, cũng không biết có tính là cách đáp lại hay không, ngón tay nắm chuôi đao thả lỏng ra, hai vật thể rơi xuống boong thuyền, kêu lạch cạch, không phải thứ gì khác, chính là tẩu thuốc lá của ông ta, đã bị cắt thành hai đoạn, nhìn vết cắt nhẵn nhụi như vậy, hẳn là bị vật sắc bén chặt đứt.

Ông ta lại cúi đầu, nhấc thanh đao nửa đen nửa sáng như tuyết đặt ngang trước mắt, thưởng thức, rồi cất tiếng thán phục, "Đao pháp thật nhanh, đao thật sắc bén, xuất đao tại dưới biển sâu với lực cản mạnh mẽ như vậy mà vẫn có thể một đao chặt đứt cán tẩu thuốc bằng 'Vẫn thạch tinh mẫu' do Các chủ tặng ta.

Từng nghe nói Thanh gia Ảo Vọng có một đao, tên là 'Trảm Thảo đao', tên mặc dù thô tục, xuất thủ lại bất phàm, đao không ra thì thôi, vừa ra thì trảm mạng người như rơm rác, tại dưới đao là vô số vong hồn. Lúc trước có chút xem thường, hôm nay thấy được, mới biết Thanh gia Ảo Vọng quả thực danh bất hư truyền, xấu hổ!"

"Khụ khụ." Bị xách trong tay, Thanh Nha chợt ho khan một trận, ho ra một ngụm máu tụ, sau đó mới hít thở được rõ ràng, dường như đã phục hồi được một phần sức lực, y hừ hừ một tiếng, không còn có sự cung kính đối với người của Xích Lan các như lúc trước, trái lại trong giọng nói có vẻ quyết liệt, "Ngân Sơn Hà, lão tử với ngươi không oán không cừu, vì sao lại ám toán mưu hại ta?"

Vẻ mặt Ngân Sơn Hà có phần thất vọng nói: "Thanh gia, xin lỗi, ta cũng không muốn như vậy, thế nhưng là thân bất do kỷ, thiếu Các chủ rơi vào trong tay vị Thám Hoa lang kia, đã bị hắn kiểm soát tính mạng."

Khi lời này vừa được nói ra, toàn bộ những người tại đây đều sững sờ.

Thanh Nha rõ ràng kinh ngạc sửng sốt, ngẩn người một chút mới kỳ quái hỏi: "Không phải có ngươi thiếp thân bảo hộ sao? Dựa vào tu vi của tên Thám Hoa chó chết kia, làm sao có thể bắt được người từ trong tay ngươi? Ta nói nha, các ngươi bố trí mai phục ngồi đợi bắt hắn, tại sao lại trở thành bị hắn bắt chứ? Với tu vi của ngươi, lại còn chiếm cứ tiên cơ, chỉ sợ ngay cả việc ngươi ở nơi nào hắn cũng khó thể biết được, làm sao có thể bị hắn thừa cơ chui chỗ trống chứ?"

Ngân Sơn Hà: "Chi tiết cụ thể ta cũng không rõ ràng, nói chung chính là trúng phải kế điệu hổ ly sơn của hắn. Chỉ vừa tách ra khỏi thiếu Các chủ một chút thì xảy ra chuyện."

Thanh Nha có chút không nói nên lời, tuy nhiên khi suy nghĩ lại thấy cũng phải, lúc trước chẳng phải Vương Tuyết Đường cũng chết một cách mơ mơ hồ hồ hay sao, đến nay cũng chỉ có thể đoán được đại khái, cũng không hoàn toàn biết được rõ ràng là tên Thám Hoa chó kia làm sao mà làm được.

Sau khi có giác ngộ này, y lại cảm thấy bối rối, "Ta nói nha, thiếu Các chủ của ngươi bị bắt, là bởi bản thân ngươi bảo vệ không tốt, liên quan gì đến ta, đánh lén ta làm gì? Nhanh cởi bỏ cấm chế trên người ta ra. Niệm tình trong lòng ngươi có tà hỏa, xem như ta không may, nhìn tại thể diện của Xích Lan các, coi như là để cho ngươi xả đi chút tức giận, lần này ta có thể không tính toán với ngươi, nhanh chóng thả ta ra."

Chương 550: Qua sông dỡ cầu (1)

Đối mặt với yêu cầu thả y ra, Ngân Sơn Hà nhận thấy y không hiểu ý tứ trong lời nói của mình, ông ta nhắc nhở lần nữa: "Thanh gia, ta đã nói ta là thân bất do kỷ."

Trước đây xưng hô "Thanh gia" thì ở trong đó có ẩn ý chế giễu, bây giờ đã có sự bội phục thực sự ở bên trong, bởi vì ông ta bị thuyết

phục bởi thực lực của y.

Sau khi giao thủ với y xong, ông ta mới biết rằng, kẻ ở trong mắt ông ta chỉ là một tên lưu manh đó lại có thực lực vượt quá dự liệu của mình, rút đao ra, chỉ thiếu một chút, thiếu một chút nữa thôi một đao đó đã chém chết ông ta rồi.

May mà đòn đánh lén lúc trước của ông ta đã đánh cho y bị trọng thương, hơn nữa, đối phương gãy một chân chưa lành, nếu không, ông ta hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương.

Cho dù là như vậy, đối phương vẫn để lại một đao đẫm máu trên người ông ta, nếu như đối phương xuất đao nhiều thêm một phần sức lực, cái mạng này của ông ta đã không còn.

Bây giờ nhớ lại, ông ta vẫn còn cảm thấy nghĩ mà sợ, nếu không phải tại thời khắc cuối cùng, vì để cho ổn thỏa mà đánh lén trước, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi, may mà nghe lời vị Thám Hoa lang kia.

Ông ta chết cũng không có gì, bắt đầu từ ngày đồng ý nghe lệnh của người ta, ông ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý sinh tử của bản thân không do mình làm chủ, lo lắng chính là làm hại tính mạng của thiếu Các chủ, không còn mặt mũi nào đối mặt với sự tín nhiệm của Các chủ.

Thanh Nha không có suy nghĩ nhiều như ông ta vậy, rất lưu manh, cúi đầu hay ngẩng đầu đều là người, không có gì cao thượng hay thấp kém, thua thì chấp nhận thua, té thì bò đứng lên lại là được, nhưng hiện tại nghe không hiểu, hỏi ngược lại: "Cái gì gọi là thân bất do kỷ?"

Ngân Sơn Hà cũng không muốn nói thẳng ra, bội phục thực lực của vị này, nói ra sợ vũ nhục người ta, nhưng rồi nghĩ đến việc trước sau gì cũng phải đối diện, cho nên cuối cùng vẫn nói ra, "Vị Thám Hoa lang kia muốn lấy một mạng đổi một mạng, đem ngươi giao cho hắn, hắn mới sẽ thả thiếu Các chủ ra…"

Thanh Nha lập tức trợn tròn mắt, sau một thoáng sửng sốt ngẩn người, mới hoài nghi hỏi: "Tại sao lão tử nghe có vẻ vô nghĩa, hắn cần ta làm gì?"

Đây chính là nguyên nhân mà vừa rồi y nghe không hiểu lời đối phương nói.

Đừng nói tới y, kỳ thực Ngân Sơn Hà cũng rất không hiểu, "Hắn nói lấy một mạng đổi một mạng, là bởi vì ngươi dẫn chúng ta tới giết hắn, nói là nuốt không được cơn tức này, nhưng ta cảm thấy hắn cần ngươi còn có mục đích khác, bởi vì hắn cần người sống."

Thanh Nha nghi hoặc không hiểu, "Các ngươi đã bán đứng ta? Các ngươi nói cho hắn biết là ta dẫn các ngươi tới giết hắn?"

Ngân Sơn Hà: "Không có, với tính cách của thiếu Các chủ thì càng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp với hắn, chúng ta cũng không biết tại sao hắn biết được."

Trong đầu Thanh Nha đột nhiên lóe lên một cái hình ảnh, chính là tình hình lúc trước y nhận thấy được có điều gì đó bất thường ở tại trên đảo đá ngầm nhỏ kia, khóe miệng nhịn không được nhếch nhếch lên.

Lời đã nói đến nước này, bằng lòng nói nhiều như vậy, Ngân Sơn Hà xem như đã thể hiện đủ sự kính trọng của ông ta với đối phương, "Trảm thảo đao" trong tay lóe lên, cắm về trong vỏ đao sau lưng Thanh Nha, nói một câu, "Thanh gia, xin lỗi."

Năm ngón cách không chụp một trảo, hai đoạn tẩu thuốc nằm trên sàn đò bay về trong tay ông ta, nhét vào trong đai lưng.

Vừa nghe được lời nói đó, Thanh Nha bỗng nhiên bừng tỉnh, vội vàng vui cười nói: "Việc này, chúng ta thương lượng kỹ càng một chút đi, chỉ cần chúng ta liên thủ, nhất định có thể tìm ra cách cứu được Long thiếu."

Kỳ thật, y chỉ là không muốn để cho mình rơi vào trong tay Dữu Khánh, dẫn người tới giết người ta, dùng cái mông để suy nghĩ cũng có thể biết được sẽ không có chuyện gì tốt, có quỷ mới biết tên Thám Hoa chó chết kia sẽ sử dụng biện pháp gì để hành hạ mình.

Không biết tại sao, y cảm thấy rơi vào trong tay tên Thám Hoa chó chết kia có khả năng còn đáng sợ hơn cả rơi vào trong tay của Tây Kình Nguyệt, y cảm thấy càng làm cho mình không yên tâm.

Bắt đầu từ Vương Vấn Thiên, tiếp đó là Văn Hầu, rồi đến Vương Tuyết Đường, đến bây giờ là Long Hành Vân, những kẻ gây bất lợi cho tên Thám Hoa chó kia đều té ngã rồi, hiện tại sắp đến lượt mình rồi sao? Tên kia muốn bắt mình đến cùng là định làm gì? Càng nghĩ trong lòng y càng thêm ớn lạnh, nổi cả da gà.

"Không cần phiền phức như vậy."

Ông ta sao có thể không biết ý muốn của đối phương, Ngân Sơn Hà trả lời rất gọn gàng dứt khoát, một tay xách y lên tung mình vào không trung, bay thẳng đến Tử Lan đảo sáng rực rỡ.

Bàng Thành Khâu và Thôi Du lập tức cũng lần lượt tung mình lên, phi thân đuổi theo.

Giao nhân đưa đò của hai chiếc đò quay mặt nhìn nhau, Giao nhân của chiếc đò bị hủy cũng bơi tới đây, một số đậu phộng không biết từ đâu nổi trên mặt nước trôi đến, lềnh bềnh bên cạnh chiếc đò.

Động tĩnh đánh nhau xuất hiện nhanh, biến mất cũng rất nhanh, đột nhiên bùng lên rồi biến mất, không biết kết quả như thế nào, ở trên đảo, sư huynh đệ ba người tránh không được trong lòng thấp thỏm bất an.

Vì để đảm bảo an toàn, ba người rời đảo chui xuống nước, ẩn nấp trong bóng tối và âm thầm quan sát, coi như là chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy bất cứ khi nào.

Cho đến khi nhìn thấy có bóng người bay lên không xâm nhập vào trong phạm vi chiếu sáng của Tử Lan đảo, bọn hắn nhìn thấy là Ngân Sơn Hà xách theo Thanh Nha trở về, lúc đó ba người mới thở phào nhẹ nhõm.

Thôi Du và Bàng Thành Khâu cũng lần lượt bay đến, lướt lên đảo, đuổi theo Ngân Sơn Hà.

Hạ xuống đất, Ngân Sơn Hà không nhìn thấy sư huynh đệ ba người tại hiện trường, lập tức thi pháp cất cao giọng hỏi: "ĐÃ đưa người tới rồi, Thám Hoa lang ở đâu?"

Âm thanh quanh quẩn, vang vọng khắp xung quanh.

Chỉ chốc lát sau, ba người Dữu Khánh kẹp theo Long Hành Vân ướt đẫm toàn thân và vẫn đang hôn mê đi tới.

Nhìn thấy Ngân Sơn Hà đắc thắng trở về, sư huynh đệ ba người cũng không dám thả lỏng, vẫn duy trì cảnh giác đề phòng quan sát tình hình.

Sự việc liên quan đến tính mạng của mình, bọn hắn cũng không có bất kỳ bốn liếng gì để tự cao tự đại, làm sao có thể không cẩn thận cho được.

Ba người nhìn thấy, Thanh Nha chật vật vô cùng đương nhiên không cần phải nói, phát hiện Ngân Sơn Hà rõ ràng cũng bị thương, nửa khuôn mặt máu me đầm đìa, ba người là đầu sỏ gây ra chuyện này nhìn thấy vậy thì cảm thấy bối rối.

Bàng Thành Khâu vừa nhìn thấy bọn hắn liền lập tức nổi giận, chỉ vào mặt ba người giận dữ, "Các ngươi muốn làm gì? Chán sống rồi sao?"

Nào ngờ Thanh Nha bật cười mấy tiếng, miễn cưỡng tươi cười ngắt lời gã ta: "Tức giận như vậy làm gì chứ, đều là bằng hữu, có hiểu lầm gì nói rõ ra sẽ không còn nữa rồi."

Vừa mới nói xong liền rên lên một tiếng.

Chương 551: Qua sông dỡ cầu (2)

Ngân Sơn Hà thuận tay ném y xuống mặt đất, nhìn chằm chằm vào sư huynh đệ ba người, nói: "Thám Hoa lang, người ngươi cần ta đã bắt về rồi, ta đã thực hiện xong lời hứa hẹn, ngươi cũng nên thả người ra đi."

"Vãn bối là người có uy tín, nói là giữ lời, chuyện ta đã đồng ý đương nhiên sẽ thực hiện, chỉ là…" Ngôn từ hùng hồn dõng dạc, nói đến đây, Dữu Khánh dừng lại nhìn Thanh Nha nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích, rồi buông tiếng thở dài, "Chỉ là tu vi của vãn

bối không bằng người, nếu các ngươi thương lượng với nhau để diễn trò, một khi Thanh gia bùng phát, chúng ta không chịu nổi a!”

Thanh Nha ậm ừ cười nói: “Không cần phải làm khó khăn như thế, đều là bằng hữu, có chuyện gì cứ nói ra đi.”

Y là người co được dãn được, điều này cũng có một phần liên quan đến hoàn cảnh xuất thân và quá trình phát triển, thời điểm cần tự cao tự đại thì y chính là Thanh gia đại danh đỉnh đỉnh tại Ảo Vọng, khi không nên tự cao tự đại thì cũng có thể hạ thấp phong thái.

Nhưng mà không người nào để ý tới y, trong mắt Ngân Sơn Hà lúc này chỉ có thái độ của Thám Hoa lang mà thôi, “Việc này đơn giản, ngươi để một người tới đây kiểm tra trước đi.”

Dữu Khánh nhìn nhìn hai người ở hai bên, trả lời: “Chỗ ta đây đều là người trong nhà, người nào đi đến kiểm tra đều có khả năng sẽ bị khống chế. Theo ta thấy, vẫn là để tiền bối thể hiện ra chút thành ý mới tốt.”

Ngân Sơn Hà trầm giọng hỏi: “Ngươi muốn thành ý như thế nào?”

Dữu Khánh: “Thành ý mà chúng ta có thể yên tâm, để chúng ta tin tưởng các ngươi không phải hợp tác với nhau tới đây lừa gạt chúng ta là được.” Dứt lời hắn còn ra hiệu cái ánh mắt về phía Thanh Nha nằm trên mặt đất.

Đang nằm trên mặt đất nỗ lực biểu hiện ra nét tươi cười hòa ái, Thanh Nha bỗng thấy không ổn, lập tức trịnh trọng nói: “Ngân huynh, Sơn Hà huynh, sống phải lưu lại một đường, ngày sau dễ dàng gặp lại. Ta không muốn tới, là bị các ngươi bức tới, ngươi không thể qua sông dỡ cầu…”

Y lải nhải một đống lời nói cũng không thể ngăn cản được Ngân Sơn Hà.

Đã hiểu được ý của Dữu Khánh, Ngân Sơn Hà hít sâu một hơi, đột nhiên vung chân, một chận đạp lên trên chiếc chân gãy của Thanh Nha.

Một âm thanh răng rắc giòn giã vang lên, là tiếng xương vỡ vụn.

"A…" Thanh Nha lập tức đau đớn rên lên một tiếng.

"Thanh gia!" Bàng Thành Khâu kinh hãi kêu lên, nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thực sự là dù có vọng động cũng vô dụng, ở nơi đây, vào lúc này, tu vi và thực lực của Ngân Sơn Hà đủ để khống chế gã và Thanh Nha, vọng động cũng chỉ dẫn đến nhiều thêm một người nằm xuống mà thôi, làm việc vô bổ.

Răng rắc! Một cái chân khác của Thanh Nha lại bị đạp vang lên âm thanh xương cốt vỡ vụn.

Thanh Nha đau đớn gào to, "Ngân Sơn Hà, ngươi có gan thì làm chết ta đi!"

Không còn làm ra vẻ đáng thương nữa rồi, trực tiếp thả lời hung dữ, sắc mặt cũng trở nên dữ tợn.

Ngân Sơn Hà đáp lại y chính là thêm một động tác dứt khoát lưu loát, một tay xách y lên, khi buông tay thì hai tay chuyển sang tư thế hổ trảo, thừa dịp Thanh Nha còn chưa có đổ nhào xuống, hai trảo nhất tề chế chụp lấy hai cánh tay của y, không chút thương tiếc bóp mạnh, hai âm thanh răng rắc giòn giã lại vang lên, lúc này ông ta mới buông lỏng hai tay ra.

Hiện tại, mặc dù ông ta bội phục thực lực của Thanh Nha, nhưng trong mắt ông ta, điều đó không có nghĩa là sự tồn tại của Thanh Nha có thể lớn hơn tính mạng của Long Hành Vân.

Nếu như đối phương nói giết chết Thanh Nha sẽ lập tức thả Long Hành Vân ra, vậy thì ông ta sẽ không chút do dự mà giết chết Thanh Nha, để đổi lấy sự an toàn cho Long Hành Vân.

Gần như đã đau đớn hôn mê bất tỉnh, Thanh Nha lập tức đổ nhào xuống mặt đất, tròng mắt trắng dã, sắc mặt trắng bệch, hơi thở hổn hển, đau đớn đến mức không còn sức lực để mở miệng nói chuyện, cho dù có oán hận và hung dữ đến đâu vào lúc này cũng phải tạm thời tan biến.

Bàng Thành Khâu nhìn thấy cảnh này, song quyền nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi, mặt đầy bi phẫn.

Sư huynh đệ ba người cũng bị cảnh tượng quyết đoán phế bỏ tứ chi này làm cho trong lòng ớn lạnh.

Ngân Sơn Hà nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, hỏi: "Như vậy ngươi đã thỏa mãn chưa, sẽ không còn có lí do nào khác đi?"

Hầu kết của Dữu Khánh giật giật, người ta trực tiếp đạp vỡ xương hai đùi Thanh Nha, bóp nát xương hai tay Thanh Nha, việc này xảy ra ngay tại trước mắt, không thể là giả, bây giờ mà còn nói lo lắng hai nhóm người ta hợp tác lừa gạt hắn gì đó nữa thì thực sự không thể nào nói ra nổi.

Cũng thực sự chứng minh được là Thanh Nha được đã bị khống chế, có thể yên tâm tiếp nhận.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn quyết đoán nói: "Lúc này vẫn chưa thể giao trả Long thiếu Các chủ cho ngươi."

Sắc mặt Ngân Sơn Hà lập tức sầm xuống, trong mắt hiện rõ sát cơ, "Ta nghĩ ngươi thực sự là chán sống rồi."

Dữu Khánh không để ý đến lời đe dọa giết của ông ta, nói thẳng vào vấn đề, "Gọi thuyền tới, chúng ta cùng nhau trở về Ảo Vọng. Về đến Ảo Vọng, tất cả chúng ta không còn ai dám ngang nhiên công khai

đánh đánh giết giết, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ giao trả Long thiếu cho ngươi, ngươi còn lo lắng gì nữa chứ?”

Nghe nói như thế, Ngân Sơn Hà đại khái đã hiểu ý tứ của hắn, cho dù mình đã đưa ra lời đảm bảo, nhưng người ta vẫn còn lo ngại ông ta sẽ nuốt lời, sợ rằng sau khi thả người ra ông ta lập tức sẽ xử lý bọn hắn, cho nên cầm con tin để áp chế về đến Ảo Vọng mới có thể buông tay.

Ông ta nhìn nhìn Thanh Nha nằm dưới chân, lại ngước mắt hỏi: “Ngươi còn dám trở về Ảo Vọng?”

Dữu Khánh nhắc lại một cái đạo lý: “Về đến Ảo Vọng, ta không thả người cũng không được.”

Ngụ ý là, có dám trở về hay không đó là chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm.

Ngân Sơn Hà lại nhìn Thanh Nha một cái, “Cũng để cho hắn còn sống trở về?”

Dữu Khánh: “Phải, ta đã nói là ta cần người sống.”

Vừa nghe được lời này, Thanh Nha đang nằm trên mặt đất đau đớn run rẩy cũng cảm thấy giống như được uống một liều thuốc giảm đau, không quan tâm đến cảm giác đau đớn nữa, trong đầu đang suy nghĩ không biết tên Thám Hoa chó chết này đến cùng là muốn làm gì.

Đương nhiên, việc Dữu Khánh không muốn tính mạng của y cũng giúp y yên tâm phần nào.

Đứng ở một bên với vẻ mặt bi phẫn, Bàng Thành Khâu nghe vậy tự nhiên cũng thấy nhẹ nhõm hơn không ít.

Nếu đã là như vậy, Ngân Sơn Hà cũng không tiếp tục nhiều lời, quay đầu lại cất lời dặn dò, “Ngươi đi gọi đò tới đây.”

"Vâng." Thôi Du nhận lệnh, lắc mình lướt đi.

Đến khi đò cập bờ, những người liên quan ở trên đảo cũng đã đến bên bờ biển, Thanh Nha bị gãy tứ chi cũng được Mục Ngạo Thiết kẹp trên tay đưa lên đò. Sư huynh đệ ba người muốn giữ y, Ngân Sơn Hà cũng không tính toán việc này, ông ta giữ Thanh Nha lại cũng không có tác dụng gì.

Vào lúc này, Giao nhân có chiếc đò bị phá hủy ngoi lên, gọi: "Đò của ta bị các ngươi phá hủy, còn có cả tiền chuyến về đã thỏa thuận trước đó thì tính thế nào?"

Dữu Khánh: "Ồn ào làm gì chứ? Bọn họ đánh hỏng thì đương nhiên sẽ đền cho ngươi. Chuyện này, về đến nơi, toàn bộ chi phí vận chuyển sẽ do người trên chiếc đò kia thanh toán."

Người trên chiếc đò kia, chính là chỉ nhóm người Ngân Sơn Hà, Thôi Du cùng Bàng Thành Khâu.

Lời này hắn cũng là nói cho Giao nhân đưa đò chở nhóm người mình nghe, việc có thể tiết kiệm được tiền thì hà cớ gì mà không làm cơ chứ.

Trên thực tế, trước đó ba người bọn hắn đã lục soát khắp người Long Hành Vân rồi, người ta muốn giết bọn hắn chẳng lẽ còn không cho phép bọn hắn kiếm lấy chút lợi ích sao?

Khi trở về, người ta nói rằng tiền trên người đã bị mất rồi, bọn hắn cũng hoàn toàn có thể chối bỏ sạch sẽ, nói là không biết, có thể vì ngâm lâu ở trong nước mà mất đi, hay đại loại như vậy.

Ngay cả đường lui sau khi lấy tiền bọn hắn cũng đã suy nghĩ sẵn sàng, vốn tưởng rằng có thể kiếm một khoản tiền lớn từ trên người Long Hành Vân, trên người nhân vật như vậy nhất định sẽ có rất nhiều tiền, cuối cùng phát hiện thấy trên người Long Hành Vân thậm chí một đồng bạc cũng không có, một nhân vật như vậy rời nhà vậy mà trên người lại không mang theo đồng nào, việc này khiến sư

huynh đệ ba người rất thất vọng, lúc này đành phải chen vào một câu nhằm tiết kiệm khoản tiền nhỏ vậy.

Giao nhân đang làm ầm ĩ lập tức quay sang nhìn đám người trên một chiếc đò khác, hỏi: "Vậy thì, cứ quyết định như vậy nha?"

Ngân Sơn Hà làm chủ, trả lời: "Sẽ không thiếu các ngươi đồng nào, tập trung đưa đò là được."

Đã có những lời đảm bảo này, hai chiếc đò lần nữa khởi hành, chỉ là Giao nhân vận chuyển nhóm người Dữu Khánh lại có vẻ mặt bất mãn, rõ ràng là nhìn đám người Dữu Khánh không vừa mắt, dấu ấn của một trăm vạn lượng dù sao cũng không dễ dàng tiêu tan.

Sau khi hai chiếc đò đi xa, lão già câu cá nhấc cần câu, đeo sọt cá bước ra từ phía sau một đám Tử mao thảo, nhìn theo mấy chiếc đò đi xa.

Chương 552: Vương phi (1)

Hai ngọn đèn lồng trên đò chập chờn di chuyển, tựa như trầm luân tại trong bóng tối vĩnh hằng.

Đó chỉ là một loại cảm giác, con đò sẽ không vĩnh viễn di chuyển ở trong bóng tối, rồi sẽ có lúc nhìn thấy ánh sáng.

Tại trước lúc ánh sáng xuất hiện, Dữu Khánh vẫn luôn đích thân kẹp sát Long Hành Vân bên người không rời bất chợt cất tiếng, "Bàng tiên sinh."

Hai chiếc đò, ba gã Giao nhân đưa đò, tám hành khách.

Một chiếc đò ngồi ba hành khách, được một gã Giao nhân đẩy đò. Một chiếc đò khác được hai gã Giao nhân đưa đò đẩy đi, chở theo năm tên hành khách.

Trên hai chiếc đò chỉ có một người họ "Bàng". Bàng Thành Khâu nghe tiếng gọi, quay nhìn về phía Dữu Khánh. Những người khác cũng đều quay sang nhìn tới hắn, không biết hắn lại muốn làm gì, đoán chừng sẽ không phải là bắn tên không.

Quả nhiên, Dữu Khánh nói: "Phía trước chính là Ảo Vọng, phía trước chắc hẳn không còn có kết giới ngăn chặn, dựa vào tu vi của ngươi, dùng cước lực chạy đi một đoạn đường thủy này có lẽ không có vấn đề gì đi…"

Bàng Thành Khâu tức thì cảnh giác, hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Dữu Khánh: "Làm phiền Bàng tiên sinh đạp sóng đi trước một chuyến Kinh Hồng điện, thông báo cho lão bản nương Cổ Thanh Chiếu, bảo bà ta tới đây đón Thanh gia trở về."

Nghe được lời này, Ngân Sơn Hà và Thôi Du đều vô cùng ngạc nhiên, vị này không chỉ dám trở lại Ảo Vọng, vậy mà còn để cho người ta trở về trước mật báo, bọn họ càng thêm hoang mang, không rõ trong hồ lô của vị Thám Hoa lang chứa đựng cái gì.

Ngay cả Thanh Nha, đang bị cơn đau đớn từ tứ chi hành hạ, cũng nhịn không được mở mắt ra nhìn, có vẻ không hiểu được.

Long Hành Vân không thể nhúc nhích thân thể cũng xoay chuyển ánh mắt, gã đã tỉnh lại rồi, chỉ là tính khí nóng nảy, mở miệng ra liền mắng chửi không ngừng, mắng chửi mệt rồi, mắng đến nổi khiến mình gần như tắt cả tiếng, bây giờ đành phải ngậm miệng.

Bàng Thành Khâu nhìn nhìn xung quanh, lại nhìn nhìn Thanh Nha đang bị Mục Ngạo Thiết kẹp chặt trong tay, dứt khoát từ chối: "Không được, ta đi rồi, ai biết được các ngươi sẽ làm gì Thanh gia."

Dữu Khánh: "Ta có làm gì với hắn hay không, có liên quan đến sự có mặt hay vắng mặt của ngươi tại đây chăng? Sơn Hà tiền bối có thể bắt được Thanh gia, chẳng lẽ còn không thể thuận tay xử lý một mình ngươi sao?"

Long Hành Vân chen vào một câu, "Bàng Thành Khâu, đừng nghe lời hắn, vạn nhất hắn bắt cóc Thanh Nha thì sao?"

Nghe gã nói lời này, Ngân Sơn Hà muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cũng không biết phải nói gì với vị thiếu Các chủ này mới tốt, sau khi tỉnh lại, trên đường đi bị vả vào miệng còn chịu đựng chưa đủ sao? Miệng cũng đã bị vả cho sưng cả lên, nhưng vẫn không hiểu rõ tình thế sao? Là ngươi rơi vào trong tay người ta, không phải người ta rơi vào trong tay ngươi.

Bàng Thành Khâu lập tức nói: "Đúng, ta cũng đang nghĩ như vậy."

Dữu Khánh cười ha hả: "Nếu nói đàng hoàng không chịu nghe, vậy thì chúng ta làm chút chuyện thực tế là được rồi. Lão Cửu, hầu hạ Thanh gia cho tốt vào, cho đến khi Bàng gia của chúng ta đồng ý mới thôi."

Bàng Thành Khâu kinh hãi, "Ngươi dám!"

Lời vừa nói ra miệng xong mới nhận thức được là lời vô dụng, người ta đã khiến cho Thanh gia trở thành như vậy, vẫn còn dám trở về Ảo Vọng, còn có chuyện gì là không dám chứ?

"Chậm đã!" Cưỡng ép ổn định lại tinh thần, Thanh Nha vội hô to một tiếng, nhanh chóng ngăn cản Mục Ngạo Thiết đang định động thủ, ngay sau đó cười gượng nói: "Lão Bàng, không sao, đi đi."

Long Hành Vân lập tức ré lên: "Thanh Nha, ngươi có còn là đàn ông không vậy? Chỉ như vậy đã kinh sợ chịu thua rồi sao?"

Bốp! Dữu Khánh không chút khách khí, phất tay lên tát cho gã một cái vào miệng, đánh cho gã phải rên lên một tiếng, sau đó mới quay sang cười nói với Ngân Sơn Hà: "Sơn Hà tiền bối, ngươi đã nhìn thấy rồi đi, chính là như vậy, ta không trêu chọc gì hắn, hắn cứ thích đến gây sự với ta, không phải tay ta ngứa, mà miệng của Long thiếu quá tiện đi."

Đánh xong lại nghĩ đến việc mình đang phải thiếu một khoản nợ rất lớn, nghĩ đến việc vị này chính là đầu sỏ khiến cho sư huynh đệ bọn hắn rơi vào tình cảnh hiện nay, lại muốn vung tay tát cho gã mấy tát nữa để xả giận, đây cũng là nguyên nhân hắn không để cho Long Hành Vân ngậm miệng, muốn tìm cớ đánh gã.

Cơ hội này là hắn tại trên đường đi trong lúc vô tình mà phát hiện ra, hắn phát hiện thấy trên đời này vậy mà còn có kẻ miệng tiện như thế, thực sự là được mở rộng tầm mắt. Nói cho dễ nghe một chút chính xương cứng, nói khó nghe chút thì chính là tự tìm phiền phức, hắn đương nhiên vui vẻ thành toàn cho gã.

Nhưng mà hắn cũng không dám làm quá mức, sợ lão già đầu bạc không kiềm chế được.

Ngân Sơn Hà mặt sa xầm, không nói lời nào, lúc đầu nhìn thấy thiếu Các chủ bị vả miệng, ông ta còn mở miệng cảnh cáo Dữu Khánh, còn làm ầm ĩ với Dữu Khánh, nhưng về sau, Long Hành Vân bị ăn tát quá nhiều, ông ta làm thiếp thân hộ vệ dường như cũng bị chai rồi.

Nói thật, ông ta biết được một số tật xấu của thiếu Các chủ, nhưng cũng không ngờ tới lại sẽ không biết phân biệt nặng nhẹ đến như thế, nếu không phải vì lo lắng với thân phận, ông ta cũng muốn bước tới cho gã mấy tát để đỡ phiền.

Thanh Nha không để ý tới việc Long Hành Vân châm dầu vào lửa, y thức thời hơn Long Hành Vân nhiều, tiếp tục nói với Bàng Thành Khâu: "Lão Bàng, một mình ngươi ở lại đây nhìn chằm chằm cũng vô ích, nghe lời hắn đi, đi mời lão bản nương đến đây. Nàng ta biết rõ tình hình, tới đây sẽ thích hợp hơn ngươi. Đi thôi."

Có một số lời y cũng không tiện nói rõ ràng, có người đi báo tin là chuyện tốt, chỉ cần Cổ Thanh Chiếu biết rõ được tình hình, một khi các lực lượng ngoài sáng trong tối được điều động, tên Thám Hoa chó chết này sẽ rất khó bắt cóc mình chạy đi, ngay cả là tại trên

Minh Hải. Nếu hắn muốn giết mình thì sẽ không lề mề dây dưa cho đến bây giờ.

Bàng Thành Khâu vẫn còn có chút do dự.

Giọng điệu của Thanh Nha chợt trở nên nghiêm túc, quyết liệt, "Đi!"

"Vâng." Lúc này Bàng Thành Khâu mới đáp lời, sau đó, gã ta lập tức lắc mình lướt đi, hạ xuống mặt nước lại nhanh chóng vọt lên, lên lên xuống xuống bay đi xa, tốc độ vượt xa nhà đò.

Chương 553: Vương phi (2)

"A Sĩ Hành, ngươi tốt nhất không nên để ngày nào đó rơi vào trong tay ta, bằng không ta sẽ khiến cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!"

Long Hành Vân le le đầu lưỡi liếm liếm vết máu trên miệng, và tiếp tục thả ra những lời hung dữ, thua người không thua trận, quả thực rất khí phách.

Nhưng mà hành vi nhìn có vẻ rất cứng cỏi này lại khiến cho Ngân Sơn Hà không nói nên lời, ngước mặt nhìn trời, trong lòng kỳ thực là có chút muốn phát điên, rất muốn xách tai vị kia hỏi một chút, ngươi có phải là muốn khiến cho đối phương kích động tức giận mà giết ngươi hay không?

Thanh Nha cũng nhịn không được cất tiếng cười ha hả, xem như đã phục rồi, loại người này nếu không có bối cảnh Xích Lan các, e rằng đã sớm bị người ta đùa chết không biết bao nhiêu lần.

Kết quả vừa cười lên liền khiến mình phải nhe răng nhếch miệng vì đau, bởi vì cười quá mức mà vết thương bị kéo căng, nhưng vẫn cất lời khen có vẻ như xuất phát từ đáy lòng, "Long thiếu đúng là nam nhân chân chính!"

Nhưng khi quay đầu lại, y cảm thấy ngạc nhiên, nhịn không được liếc liếc Dữu Khánh một chút, phát hiện lần này vị này vậy mà không có vả miệng.

Dữu Khánh cũng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, mở miệng hỏi Long Hành Vân, "Đối với chuyện của Tần Quyết, ngươi cứ nhớ mãi không quên, rồi cứ dây dưa quấn lấy ta không bỏ như vậy, chắc hẳn sẽ không phải là không biết Thiết Diệu Thanh đã rời khỏi Diệu Thanh Đường, ngươi không làm gì nàng ta đi?"

Nghe được lời này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng giật mình lo sợ, nhìn đến gã, nghĩ cũng có thể biết được, với đức tính của gã này, làm sao có khả năng buông tha cho Thiết Diệu Thanh, khi mà nàng đã rời khỏi U Giác Phụ.

Long Hành Vân lại hừ một tiếng, vậy mà lại nhắm mắt không nói, tựa như ngay lập tức ngừng lại.

Nào ngờ Thanh Nha lại di một tiếng, hỏi: "Ba người các ngươi vậy mà không biết vị nương tử Diệu Thanh Đường kia của các ngươi đi đâu sao?"

Sư huynh đệ ba người thoáng sửng sốt, đều quay nhìn về phía y, Nam Trúc kinh nghi hỏi: "Chẳng lẽ ngươi biết?"

Thanh Nha: "Chẳng lẽ? Tung tích của nàng ta đến cũng không phải là chuyện gì bí mật nha? Tai mắt hơi chút nhạy bén hẳn phải đều biết rõ? Các ngươi thật sự không biết nàng ta đã kết hôn rồi sao?"

"Kết hôn?" Sư huynh đệ ba người đồng than mở miệng hỏi.

Thanh Nha đã nhận ra được, ba tên gia hỏa này thật đúng là không biết gì cả, tin tức bế tắc như thế, hoàn toàn là dựa vào đầu sắt để lưu lạc giang hồ.

Đã hiểu rõ được điểm này, y nhịn không được xì mũi, nói: "Hiểu rồi, chắc hẳn quan hệ giữa các ngươi đã tan vỡ, cho nên nàng ta mới rời

khỏi Diệu Thanh Đường. Lúc trước ta còn cảm thấy rất ngạc nhiên, dựa vào giao tình giữa nàng ta và các ngươi, đã có mối quan hệ với nàng như vậy, tại sao lại không cần chứ?"

Chuyện đã nói đến nước này, có chút vấn đề làm sao có thể không hỏi, Nam Trúc lập tức hỏi: "Nàng đã kết hôn với ai?"

Thanh Nha: "Một vị Vương gia của Ân quốc, một vị Vương gia có thực quyền cưới nàng làm vợ kế. Trước đây không lâu, hoàng thất Ân quốc mới sắc phong nàng ta làm Vương phi. Nghe nói vì chuyện sắc phong nàng ta làm 'Vương phi' mà gây ra một ít phong ba bên trong hoàng thất. Nàng là phụ nữ tái giá, về phương diện danh tiếng cũng không được quá tốt, hoàng thất và triều đình đều không bằng lòng chấp nhận nàng ta trở thành Vương phi. Nhưng mà vị Vương gia thực quyền kia đè ép tất cả kháng nghị cầu lấy sắc phong từ hoàng đế. Đương nhiên, cuộc hôn nhân này tương đối kín tiếng, hình như là bởi ý của vị nương tử kia muốn vậy, không có phô trương."

Nói đến đây, ánh mắt y liếc nhìn Long Hành Vân đang nhắm mắt không nói lời nào, "Với thân phận và địa vị nàng ta bây giờ, cẩm y ngọc thực, vinh hoa phú quý tự nhiên là không cần nói tới, dưới trướng chồng nàng ta lại có cao thủ nhiều như mây, đa số người muốn tới gần nàng ta cũng khó. Trong thiên hạ này e rằng cũng không có mấy người dám mạo muội động tới nàng ta."

Ngụ ý rất đơn giản, cho dù là Long Hành Vân cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chuyện báo thù rửa hận này vốn chính là phải nhìn xem người nào, nhìn có thể bắt nạt được hay không, có thể bắt nạt đương nhiên sẽ muốn trừ nó thật nhanh, không bắt nạt được thì nói kiểu dễ nghe một chút là quân tử báo thù mười năm không muộn, nói khó nghe chút chính là không làm gì được người ta, chỉ có thể chịu đựng.

Nghe xong những điều này cái, sư huynh đệ ba người đầu tiên là kinh ngạc, đến bây giờ mới tách khỏi Thiết Diệu Thanh được bao

lâu, chỉ mấy tháng, còn chưa được nửa năm đi, chỉ trong chớp mắt đã biến thành Vương phi rồi sao?

Sự thay đổi thân phận và địa vị như vậy, quả thực khiến ba người khó có thể tin nổi.

Bọn họ quả thực cũng không có con đường tin tức gì, chỉ với mấy tên bủn xỉn của Linh Lung quan còn xa mới nói được là thế lực gì, nợ cũng còn thiếu rất nhiều, không có tiền thành lập con đường tin tức gì đó, nếu không phải bây giờ nghe nói tới, thật sự là không biết được tình hình cảnh của Thiết Diệu Thanh.

Sau một hồi kinh ngạc, ba người đều chìm vào trầm mặc, đủ loại cảm xúc nảy lên trong lòng, ngẫm lại chuyện cũ thực sự có chút chua chát, một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy ở bên cạnh bọn hắn lâu như thế, nói không chút nào động tâm là giả.

Dữu Khánh còn mơ hồ nhớ được Nam Trúc thường xuyên chậm rãi nói chuyện với Thiết Diệu Thanh, ra vẻ học rộng biết nhiều, nỗ lực thể hiện rằng mình không phải là một người mập mạp bình thường.

Cũng còn nhớ rõ Mục Ngạo Thiết thường xuyên làm ra vẻ lạnh lùng ở trước mặt Thiết Diệu Thanh, khoanh tay nghiêng đầu nhìn trời, nhưng khóe mắt lại thỉnh thoảng lén liếc nhìn người ta, còn thường để trần luyện thể, khoe ra cơ bắp thân thể, cố ý để cho Thiết Diệu Thanh nhìn thấy.

Càng nhớ rõ lúc mình mới gặp Thiết Diệu Thanh, ánh sáng đống lửa chiếu rọi ra dáng người uyển chuyển, còn có cảnh tượng mập mờ khi cô nam quả nữ trong một căn phòng, thân thể áp sát gần nhau kia, đến nay nghĩ lại dường như vẫn còn cảm nhận được mùi thơm quen thuộc ở trước mũi.

Hắn cũng không phải gỗ, có thể hiểu được một ít suy nghĩ của Thiết Diệu Thanh, nhưng mà hắn cũng không dám nhận.

Mình dù sao cũng không phải là thiên hạ đệ nhất tài tử chân chính, cũng không phải loại nam nhân chỉ muốn chiếm lợi nữ nhân trước rồi tính tiếp, những gì người ta mong muốn, bản thân mình đều không cho được, càng xinh đẹp càng không dám mà thôi, sợ gánh không nổi trách nhiệm đó sẽ khiến người ta xem thường mình, mà bản thân mình bỏ qua đâu chỉ là một phụ nữ "Khuynh quốc khuynh thành" .

Ngẫm nghĩ lại, đủ các loại cảm xúc biến thành một nụ cười chua chát trên khóe miệng hắn, "Kết hôn là tốt rồi, kết hôn cũng không tệ. Ngẫu nhiên kết hôn với một người đàn ông cũng hơn hẳn chúng ta liều sống liều chết liều cả một đời. Đây là chuyện tốt, mừng co nàng ấy."

Nam Trúc hừ lạnh, lẩm bẩm một câu, "Còn nói gì mà sẽ không tái giá với người nào, nói cho cố vào chẳng qua chỉ là treo giá, một câu nói của nữ nhân xinh đẹp cũng không thể tin được."

Cho dù trong lòng nổi lên đủ mọi loại cảm xúc, nhưng sư huynh đệ ba người vẫn không dám thả lỏng cảnh giác, vẫn phải đề phòng Ngân Sơn Hà hội đột nhiên xuất thủ cướp người, bộ dạng luôn luôn lo lắng bấp bênh chính là tình cảnh thực tế của bọn hắn hiện nay…

Chương 554: Một lời đã định (1)

Khi đò rời khỏi phạm vi mây đen bao phủ thì bầu trời bên ngoài đã rõ ràng nhưng chưa sáng tỏ, buổi sáng sớm trước khi mặt trời mọc, chân trời ửng sáng màu trắng bạc giống như một tia ánh sáng hi vọng mà cuộc sống mong đợi.

Ảo Vọng phía xa xa, sự rực rỡ thuộc về bóng đêm đang dần dần tàn lụi.

Tại khu vực tập kết hàng hóa gần Ảo Vọng, xung quanh đã có nhiều tàu thuyền qua lại, ánh mắt sư huynh đệ ba người gần như một mực đề phòng tất cả các phương hướng, nhưng sóng gió gợn lên ở trong lòng bởi việc Thiết Diệu Thanh kết hôn vẫn chưa lắng lại, có một loại cảm xúc khó tả…

Giữa trong đám tàu thuyền qua lại bỗng nhiên xuất hiện một chiếc thuyền hoa, đây là điều rất hiếm thấy, thuyền hoa rất ít khi rời bờ biển quá xa.

Tại phía đầu thuyền có người hướng dẫn, thuyền hoa tiến về phía hai chiếc đò chở khách phía bên này. Người chủ sự đứng ở đầu thuyền chính là Bàng Thành Khâu, bên cạnh gã còn có một người khác, là lão bản nương Cổ Thanh Chiếu của Kinh Hồng điện, mặt mày như vẽ họa, phong vận bảo tồn, quạt tròn trong tay nhẹ nhàng lay động.

Hai tầng của chiếc thuyền, từ trên xuống dưới có đứng không ít hảo thủ của Kinh Hồng điện.

Hai chiếc thuyền lớn thuyền nhỏ tiến tới gần nhau, khi mỗi bên đều đã nhìn thấy rõ được người ở phía bên kia, người ở trên đò lần lượt đứng lên, con tin bị bắt vẫn chưa được thả ra, trái lại động tác cưỡng ép con tin càng trở nên chặt chẽ.

Hai bên dừng lại giằng co với nhau ở trên biển.

Đứng ở đầu thuyền, ánh mắt Cổ Thanh Chiếu tập trung quan sát Thanh Nha, nhìn thấy người còn chưa thể chết được liền chuyển sang quan sát Long Hành Vân đang bị Dữu Khánh khống chế rồi lại dừng tại trên người Ngân Sơn Hà.

Dọc đường chạy tới đây, bà ta đã được Bàng Thành Khâu kể cho nghe tình huống cụ thể, đã biết được việc Long Hành Vân mưu sát Thám Hoa lang không thành, trái lại còn bị Thám Hoa lang bắt cóc.

Bà ta lại quay sang nhìn nhìn Thanh Nha đang bị khống chế ở trước mắt, trong lòng cảm thấy hoang mang, buồn bực, cả hai bên liên thủ mưu hại Thám Hoa lang, cho dù là về thực lực hay nhân số đều chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, tại sao lại có thể bị người ta càn quét tất cả, rơi vào tình cảnh cực kỳ thê thảm như thế chứ, nếu nói ra ngoài e rằng sẽ bị thiên hạ cười nhạo.

Đương nhiên, bà ta cũng không phải quá kinh ngạc, tại trong cảm nhận của bà ta, vị Thám Hoa lang Dữu Khánh này quả thực có hào quang của "Thiên hạ đệ nhất tài tử". Lúc trước ngay cả những kẻ như Vương Tuyết Đường cũng bị Thám Hoa lang giải quyết, bây giờ thấy những người này rơi vào tay hắn, trong lòng bà ta cũng chỉ là thêm lần nữa cảm thấy cảm thán mà thôi, việc này cũng làm được, không hổ là thiên hạ đệ nhất tài tử!

Ở trong mắt bà ta, đây là bởi vì mình đã lớn tuổi rồi, nếu như trẻ lại khoảng ba mươi tuổi, chắc hẳn mình sẽ không thể không theo đuổi vị Thám Hoa lang này.

Nhìn thấy Cổ Thanh Chiếu dẫn người đến đây, Thanh Nha ít nhiều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Và cuối cùng, ánh mắt Cổ Thanh Chiếu cũng đối diện với ánh mắt của Dữu Khánh. Dữu Khánh nhếch miệng cười, sự chú ý của Cổ Thanh Chiếu lập tức bị chút ria mép trên khóe miệng nhếch lên của hắn thu hút, trong lòng cất lên một câu lẩm bẩm không phải lần đầu tiên nói ra, thật khó nhìn!

Mọi thứ khác đều tốt, nhưng bắt đầu từ bộ ria mép của Dữu Khánh, bà ta thực sự cảm thấy khả năng thẩm mỹ của Thám Hoa lang không được tốt lắm.

Cổ Thanh Chiếu giả vờ bình tĩnh, phe phẩy quạt tròn, nở nụ cười mở miệng trước, "Thám Hoa lang, còn ở rất xa đã khẩn cấp gọi ta tới đây, là có chuyện gì vậy?"

Dữu Khánh vừa định mở miệng, nào ngờ Long Hành Vân đã giành mở miệng trước, "Lão bản nương, hắn là tên tiểu nhân, tìm ngươi tới, tất có gian mưu, ngươi cũng nên cẩn thận."

Vừa nghe được gã nói ra những lời này, Ngân Sơn Hà lần nữa biểu hiện ra vẻ mặt không nói nên lời, gần như dự đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, làm cho ông ta cảm thấy ngạc nhiên chính là, lần này Dữu Khánh lại không có vội vàng hạ thủ, mà nhìn Long Hành Vân với ánh mắt giống như nhìn một món bảo bối hiếm lạ vậy, ánh mắt đó khiến cho trong lòng Long Hành Vân có chút sợ hãi.

Sau đó, Dữu Khánh vẫn là không quen được với tật xấu của gã, phất tay, bốp! Một âm thanh tát miệng nghe rất to rõ vang lên.

Lần này hạ thủ tương đối nặng, trực tiếp tát cho miệng mũi Long Hành Vân sặc ra máu, thiếu một chút đã đánh cho Long Hành Vân hôn mê bất tỉnh.

Cảnh tượng này khiến cho Cổ Thanh Chiếu thất kinh, thầm hô lên vị Thám Hoa lang này thật to gan, dám ngang nhiên làm nhục thiếu Các chủ của Xích Lan các, lập tức bà ta chuyển ánh mắt nhìn xem phản ứng của Ngân Sơn Hà, kết quả phát hiện thấy Ngân Sơn Hà làm như không nhìn thấy, vậy mà không có bất kỳ phản ứng nào.

Dữu Khánh lại "tôn trọng" Ngân Sơn Hà như thường lệ, "Sơn hà tiền bối, ta cũng là bị ép buộc a, ta đã nói rồi, hắn không phạm ta, ta không phạm hắn."

Khóe miệng Ngân Sơn Hà giựt giựt, vẫn không có hé răng, cũng không có làm ra bất kỳ phản ứng gì.

Sau đó Dữu Khánh giữ chặt lấy Long Hành Vân, đưa ngón tay chấm vào máu tươi vừa mới toát ra từ miệng mũi Long Hành Vân, sau đó hắn điều chỉnh đến một phương hướng mà mọi người không nhìn thấy được, lấy ngón tay làm bút, nhiều lần chấm máu viết một hàng

chữ lên y phục phía sau lưng Long Hành Vân: Muốn cứu Thanh Nha, bảo Can nương tới gặp ta.

Viết xong, hắn túm lấy y phục của gã, rẹt một tiếng, xé ra một mảnh lớn, vo lại thành một cục, vận công ném về phía Cổ Thanh Chiếu đang đứng thẳng trên thuyền lớn.

Cổ Thanh Chiếu vung tay chụp lấy, có phần nghi hoặc không hiểu hắn muốn làm gì, đang định chậm rãi rũ mở ra nhìn xem có gì.

Nhìn thấy Bàng Thành Khâu cũng vươn đầu tới muốn nhìn xem, Dữu Khánh lập tức nhắc nhở một câu, "Lão bản nương, ta cảm thấy vẫn nên tránh người khác mới tốt, chỉ nên một mình bà xem sẽ thích hợp hơn."

Nghe được lời này, Bàng Thành Khâu sửng sốt, đành phải rụt đầu về.

Cổ Thanh Chiếu và Dữu Khánh đối diện ánh mắt với nhau, thấy Dữu Khánh gật đầu ra hiệu, vì vậy bà ta nhìn nhìn hai bên, rồi chậm rãi nghiêng người đi, lại dùng quạt tròn trong tay che một nửa, rồi mới mở tấm vải rách kia ra nhìn xem.

Thanh Nha đang nghi vấn không biết trên tấm vải rách đó viết cái gì, chợt thấy vẻ mặt Cổ Thanh Chiếu kịch biến, giống như là nhìn thấy nội dung gì đó cực kỳ đáng sợ, mảnh vải vừa mới mở ra lại nhanh chóng bị vo lại thành một cục, thậm chí còn trực tiếp vận công phá hủy nó thành bụi phấn.

Kỳ thực Dữu Khánh cũng đang chăm chú quan sát xem phản ứng của bà ta khi nhìn thấy nội dung viết trên mảnh vải, nhìn thấy tình trạng như vậy thì trong lòng càng thêm có nắm chắc.

Cổ Thanh Chiếu đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm tới Thanh Nha, lạnh lùng hỏi: "Thanh Nha, ngươi đã nói lung tung gì với hắn vậy?"

Thanh Nha bị phản ứng của bà ta làm cho sửng sốt, không hiểu ra sao, hỏi: "Ta có nói gì chứ? Ta không nói gì cả nha?"

Vẻ mặt không hiểu ra sao, có cảm giác rất oan uổng.

Người không biết tình hình, kể cả Ngân Sơn Hà ở trong đó, nhìn thấy tình trạng này thì đều có phần tò mò không biết Dữu Khánh đến cùng đã viết cái gì trên mảnh vải rách đó mà có thể khiến cho nữ nhân này phản ứng dữ dội như thế.

Cổ Thanh Chiếu muốn nói gì đó nhưng lại thôi, có một số đề tài căn bản không thể thảo luận công khai, bà ta chỉ có thể lạnh lùng nhìn Dữu Khánh chăm chú, trầm giọng hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Dữu Khánh: "Ta muốn làm gì đã viết rõ ràng trên miếng vải đó. Làm phiền."

Cổ Thanh Chiếu vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt lấp lóe một hồi, sau đó hỏi: "Không để lên bờ rồi mới nói, phải muốn ta vội vội vàng vàng chạy tới chạy lui sao?"

Dữu Khánh: "Có một số việc vẫn nên trao đổi xong trước khi lên bờ mới tương đối thích hợp. Ta đã đồng ý với Sơn Hà tiền bối, khi lên bờ sẽ thả Long thiếu Các chủ."

Chương 555: Một lời đã định (2)

Người khác không biết tình hình khi nghe được lời này sẽ nghe không hiểu ẩn ý ẩn chứa trong đó, Cổ Thanh Chiếu thì vừa nghe liền hiểu, tên này làm như vậy kỳ thực chính là muốn để cho Ngân Sơn Hà nhìn thấy, hoặc nói là để cho cả Giao nhân đưa đò của Hải tộc nhìn thấy.

Chỉ cần là người vừa mới nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, nhất định sẽ tò mò muốn biết trên mảnh vải rách kia rốt cuộc viết điều gì mà

khiến cho bà ta khẩn trương như thế, lời giải thích hoàn mỹ đến thế nào mà chỉ dựa vào lời của một mình bà ta là không đủ.

Sự việc liên quan đến bối cảnh của bà ta, còn có cả bối cảnh của Ngân Sơn Hà, có một số việc sẽ trở nên rất phức tạp một khi bị công khai, nhưng nói đến cùng chính là vị Thám Hoa lang này sợ chết, hắn sợ bị trả thù vì việc của Thanh Nha, đang nhắc nhở bà ta rằng, nếu như ta xảy ra chuyện gì đó, các ngươi cũng sẽ không thoải mái, có khả năng sẽ bị Thiên Lưu sơn nhìn chằm chằm.

Bà ta không nói thêm với hắn lời nào nữa, lập tức xoay người lại, quay đầu quát lớn: "Quay đầu, trở về!"

Theo hiệu lệnh của bà ta, chiếc thuyền hoa lập tức quay đầu chuyển hướng.

Thanh Nha thấy vậy gọi to: "Cổ Thanh Chiếu, ngươi làm gì vậy?"

Quay lưng về phía y, Cổ Thanh Chiếu trong lòng tràn đầy tâm sự, hoàn toàn không để ý tới y.

Bàng Thành Khâu ở một bên cũng kinh ngạc, "Lão bản nương, ngài bỏ mặc Thanh gia lại như vậy sao?"

Cổ Thanh Chiếu nghiêng đầu liếc nhìn Thanh Nha dáng vẻ thê thảm, nhưng sự chú ý rõ ràng đã không ở tại trên người Thanh Nha, chỉ nhàn nhạt nói một câu, "Ngươi ở lại với hắn đi, những việc khác về sau nói tiếp."

Bàng Thành Khâu chết lặng một chút, cuối cùng chắp tay tuân theo lời bà ta, lắc mình bay lên, trở lại trên chiếc đò chở Ngân Sơn Hà.

Sau khi quay đầu, chiếc thuyền hoa rõ ràng di chuyển với tốt độ nhanh hơn hẳn lúc tới, dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi hiện trường, có thể nói tới vội vã, đi cũng vội vàng.

Hưng sư động chúng đi đến đây, gặp mặt nói mấy câu liền bỏ chạy? Một số người có mặt tại đây quả thực vô cùng ngạc nhiên, không biết là có chuyện gì.

Hai chiếc đò nhỏ cũng lần nữa tiến tới trước.

Thanh Nha nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh, mặt đầy nghi vấn, hỏi: "Thám Hoa lang, rốt cuộc thì ngươi đã viết gì trên miếng vải đó vậy?"

Dữu Khánh liếc nhìn tên chết tiệt ở sau lưng mắng mình là "Thám Hoa chó chết" này, "Về sau ngươi tự nhiên sẽ biết."

Long Hành Vân lại chen vào một câu, "Hắn còn có thể làm gì, đương nhiên là có ác ý."

Dữu Khánh thực sự đã phục tên trời ơi này rồi, "Long thiếu, nếu ngươi còn cứ ương bướng, xương cứng như thế, có tin hay không chút nữa lên bờ ta sẽ lột sạch ngươi ra cho mọi người xem, để mọi người cùng thưởng thức một lần xương cốt thiếu Các chủ Xích Lan các cứng như thế nào?"

Lời này vừa nói ra, Long Hành Vân kinh hãi, "Ngươi dám!"

Cuối cùng Ngân Sơn Hà cũng phải lên tiếng, "A Sĩ Hành, ngươi đừng quá mức."

Nam Trúc nghe vậy nhịn không được khóe miệng nở nụ cười, ngay cả Thanh Nha đang kinh nghi bất định cũng nhịn không được nhếch miệng lên cười vui vẻ, người nói vô tâm, người nghe hữu ý, cảm thấy lời Ngân Sơn Hà nói giống như là việc vả miệng Long Hành Vân không phải là chuyện quá đáng.

Dữu Khánh lại cất tiếng than khổ, "Sơn Hà tiền bối, ta thật chưa từng gặp loại người như thế này bao giờ. Ta thực sự không muốn tiếp tục vả miệng hắn, nhưng dù sao cũng phải tìm một cách nào đó để cho hắn ngậm miệng a?" Hắn quay đầu lại nói tiếp với Long Hành

Vân mặt đầy phẫn nộ: "Long thiếu, bây giờ ngươi ngậm miệng lại hay là muốn bị lột sạch cho mọi người nhìn, tùy ngươi lựa chọn."

Bộ dạng Long Hành Vân hiển nhiên là tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng hiệu quả rất rõ ràng, quả nhiên không dám tiếp tục nhiều lời với Dữu Khánh nữa.

Dữu Khánh quay đầu lại nói với Bàng Thành Khâu: "Chắc hẳn ngươi cũng không mong muốn công chúng Ảo Vọng nhìn thấy bộ dạng chật vật này của Thanh gia, vì vậy làm phiền chạy tiếp một chuyến, lên bờ chuẩn bị sẵn xe đón, đối với ngươi mà nói, điều này hẳn là không khó làm được đi?"

Bàng Thành Khâu vẻ mặt căng thẳng nhìn tới Thanh Nha hỏi ý, thấy Thanh Nha khẽ gật đầu, gã liền không nói thêm gì nữa, lại tung người phi thân bay lên, lướt vào bờ biển.

Kỳ thực hai cong đò đã cách bờ biển không còn xa nữa, khi bọn họ đến gần, Bàng Thành Khâu đã chuẩn bị sẵn sàng xa giá tại trên bờ, cũng hơi dọn dẹp người ở xung quanh, đồng thời bay tới, ném áo choàng và một thứ tương tự như khăn trải giường, muốn giữ gìn tôn nghiêm của Thanh Nha, không muốn để cho người ta nhìn thấy dáng vẻ của Thanh Nha lúc này.

Ánh rạng đông đã xuất hiện phía chân trời, bên bờ biển vẫn hiên rõ sự phồn hoa náo nhiệt, thời điểm rời đò lên bờ đã tới, cũng đến lúc sư huynh đệ ba người Dữu Khánh thực hiện lời hứa của mình.

Thuyền dừng lại cách bờ không xa.

Dữu Khánh không có dự định thất hứa, không còn cách nào, hắn không thể chịu đựng được hậu quả của việc hoàn toàn trở mặt, tuy nhiên, tại thời điểm chia tay với Long Hành Vân, hắn vẫn có chuyện muốn nói, "Thiếu Các chủ, trên đường đi đã đắc tội ngươi rồi. Ta biết rõ ngươi sẽ tìm ta báo thù, thực ra ta rất muốn giết ngươi để đoạn tuyệt hậu hoạn, nhưng mặc dù ngươi không có bản lĩnh gì, lại có một lão nương rất có bản lĩnh.

Kỳ thực trong lòng ngươi cũng hiểu rất rõ ràng, bản thân ngươi quả thực không có bản lĩnh gì, chỉ là một phế vật chỉ dựa vào lão nương bảo hộ, rời khỏi thế lực của Xích Lan các thì chẳng là gì cả, ngay cả tư cách làm ra vẻ cũng không có. Nếu mà ngươi còn chưa biết rõ điều này, có thể âm thầm nghe ngóng tìm hiểu xem trong Tu Hành giới, nhìn xem trong mắt người khác, có phải hay không mình bị người khác chế giễu là phế vật vô dụng.

Nói nhiều hơn cũng không có cách nào, ta không có xuất thân tốt như ngươi, không dám chọc Xích Lan các, chỉ đành thả ngươi ra, để cho ngươi trở về mách với mẹ ngươi, để cho ngươi dựa thế về sau lại đến báo thù. Ai, bị một tiểu nam nhân còn chưa cai sữa như ngươi vậy quấn lấy, thực sự là khiến ta đau đầu, xem như ta không may."

Ở một bên, Thanh Nha nghe vậy thì không nhịn được cười.

Ngân Sơn Hà thờ ơ lạnh nhạt, không nói gì.

Sắc mặt Long Hành Vân u ám, âm trầm như có thể vắt ra nước, vốn không muốn mở miệng vì sợ bị lột sạch thị chúng, nhưng lúc này vẫn nhịn không được đáp trả một câu, "Nói nhiều lời vô dụng như vậy làm gì, không phải là sợ ta trừng trị ngươi sao, muốn dùng phép khích tướng để kích ta đến một mình."

Dữu Khánh quan sát gã từ trên xuống dưới, phát hiện thấy vị này mặc dù có cá tính, nhưng vẫn không quá ngốc, liền gật đầu nói: "Ngươi cho là như vậy cũng được. Nếu ngươi dám một mình tới tìm ta, ta kính ngươi là một nam tử. Chỉ cần ngươi dám đơn đã độc đấu, ta tùy thời ứng chiến. Nếu như ngươi có thể dựa vào thực lực cá nhân của ngươi mà thắng được ta, ta tâm phục khẩu phục, tùy ý ngươi xử lý, chết cũng không oán. Vấn đề là, ngươi dám sao?"

Long Hành Vân cắn răng nói: "Được, ngươi chờ đi!"

Dữu Khánh quyết đoán đáp: "Tốt, một lời đã định!"

Dứt lời liền thuận tay đẩy ra, hất Long Hành Vân bay ra ngoài, còn sư huynh đệ ba người thì đồng thời khống chế Thanh Nha phi thân bay lên bờ.

Chương 556: Can nương (1)

Trên một chiếc đò khác, Ngân Sơn Hà tự nhiên là đưa một tay ra đón lấy Long Hành Vân, quay lại nhìn đã thấy ba người Dữu Khánh mang theo con tin hạ xuống bên cạnh chiếc xe, đang nhanh chóng kiểm tra xem xe cộ có vấn đề gì hay không.

Ngay khi vừa có được tự do, Long Hành Vân lập tức gọi to: "Ngân thúc, cởi cấm chế trên người ta ra đi."

Ngân Sơn Hà làm theo, cởi bỏ cấm chế trên người gã, nhìn thấy khung cảnh rất đông người trên bờ đang dõi mắt nhìn chăm chú tới đây, ông ta vội chụp lấy một cánh tay của gã, rất sợ tên này đột nhiên nổi cơn ngang nhiên động thủ tại Ảo Vọng, không dám thả lỏng.

Sau khi một thân tu vi đã được vận chuyển tự nhiên, ánh mắt Long Hành Vân lập tức tìm kiếm Dữu Khánh, nhưng không nhìn thấy được bóng người, chỉ nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang rời đi, gã nghiến răng nghiến lợi căm hận nói: "Thám Hoa chó chết!" Dứt lời liền muốn lên bờ.

Nhưng Ngân Sơn Hà giữ chặt lấy cánh tay gã, không có buông ra, "Được rồi, về nhà đi."

Long Hành Vân quay đầu lại nhìn ông ta, đại khái đoán đã được điều ông ta lo lắng, lập tức cất lời trấn an: "Ngân thúc, ngài yên tâm đi, ta sẽ không ngang nhiên gây rối tại Ảo Vọng, ta sẽ tìm hắn đường đường chính chính khiêu chiến hắn. Không phải hắn muốn chết mà không oán hận sao? Ta thành toàn cho hắn!"

Gã đúng là đã bị rơi vào trong phép khích tướng của người ta rồi, Ngân Sơn Hà thật sự không biết phải nói gì với gã mới tốt, hỏi ngược lại: "Hắn dám khích ngươi như vậy, ngươi xác định ngươi thật sự là đối thủ của hắn sao?"

Long Hành Vân: "Đương nhiên. Nếu đường đường chính chính đơn đả độc đấu mà ta còn có thể bị hắn đánh bại, vậy thì ta đây đúng là không bằng đâm đầu chết đi cho rồi."

Ngân Sơn Hà nhìn nhìn khuôn mặt gã bị người ta đánh cho bầm dập, than thở: "Trước tiên trở về nhà dưỡng thương đã, một năm sau ngươi muốn làm như thế nào ta không quản ngươi nữa, đi."

"Một năm sau? Ta chờ không được một năm sau."

"Đây là lời hứa mà ta dành cho hắn. Ngươi cần phải biết rằng lời hứa này là để đổi lấy cái mạng này của ngươi trở về."

"Nhưng lúc nãy hắn cũng đã nói, sẽ chấp nhận lời khiêu chiến của ta bất cứ khi nào."

Ngân Sơn Hà đổi tay chụp lấy vạt áo của gã, khuôn mặt với vết sẹo dài dính đầy vảy máu áp sát tại trước mắt gã, kìm nén tức giận, cất lời cảnh cáo, "Không sai, tại trong mắt chúng ta, Thanh Nha chẳng qua là một tên lưu manh không đáng là gì tại Ảo Vọng, y quả thực không dám công khai làm gì chúng ta, nhưng nếu như y thật sự muốn âm thầm động tay động chân, chúng ta cũng không thể sơ suất được.

Vì để cứu ngươi, ta đã phế tứ chi của y, ngươi nói cho ta biết, y có thể nuốt được cơn tức này hay không chứ?

Y tại nơi đây xây dựng thế lực nhiều năm, nơi đây chính là địa bàn để cho y làm các hoạt động phi pháp, khắp nơi đều có tai mắt của y, nếu như chúng ta tiếp tục đảo quanh Ảo Vọng như vậy, sẽ rất nguy hiểm. Ngươi có biết cái gì gọi là minh thương dễ tránh ám tiễn khó

phòng hay không hả? Thừa dịp y còn đang bị A Sĩ Hành khống chế, chưa thể thoát thân để tâm tới chúng ta, cần lập tức trở về!”

Long Hành Vân ngây người nhìn ông ta.

Ngân Sơn Hà quay đầu lại quát lớn với Giao nhân đưa đò: “Đi, đi Tinh La đảo.”

Giao nhân đưa đò trên chiếc đò khác lập tức hét lớn: “Trả tiền đưa đò cho ta trước đã.”

Giao nhân bị phá hủy đò cũng gào lên: “Còn có chiếc đò bị hủy của ta nữa.”

Ngân Sơn Hà nghiêng đầu ra hiệu cho Thôi Du, người sau lập tức lấy tiền ra trả, bọn họ không phải là ba người Dữu Khánh, sẽ không quan tâm chút tiền đó.

Sau khi thanh toán xong hết nợ nần, một nhóm ba người nhanh chóng thoát thân rời khỏi Ảo Vọng…

Mặt trời vừa mới mọc, bầu trời tỏa sáng ánh vàng rực rỡ.

Chiếc xe ngựa chở sư huynh đệ ba người vượt qua các đường phố Ảo Vọng và hầu như không có dừng lại, ngoại trừ khi di qua nhà Hồ Vưu Lệ thì tới nhìn xem tình huống một chút.

Tiểu Hắc và Hồ Vưu Lệ đều không có ở nhà, tuy nhiên có một tờ giấy nhắn tin mà Hồ Vưu Lệ để lại, vì cuộc sống và cũng là để thuận tiện trông coi Tiểu Hắc, ngay từ sáng sớm, Hồ Vưu Lệ đã dẫn theo Tiểu Hắc rời nhà đi buôn bán rồi.

Nhân cơ hội này, Dữu Khánh cũng nhanh chóng viết một tờ tin nhắn viết chữ cực nhỏ, vo lại thành một cục sau đó bắt Đầu To ra, giao cục giấy cho Đầu To, dặn dò nó một chút rồi nhanh chóng rời đi, sau đó hắn lại chui vào bên trong xe ngựa tiếp tục điều khiển xe chạy khắp nơi.

Xe ngựa hầu như không dám đi vào nơi hẻo lánh, gần như một mực chạy trên những con đường phồn hoa nhất.

Bọn hắn đang đợi vị "Can nương" kia phản hồi, từ phản ứng của Cổ Thanh Chiếu, có thể nhận thấy được, vị "Can nương" kia không phải là do Dữu Khánh hắn phán đoán sai, mà quả thực có tồn tại.

Đến nửa buổi sáng, có một người khẩn cấp đi tới, tìm đến Bàng Thành Khâu vẫn luôn đi theo phía sau xe ngựa, thì thầm dặn dò câu gì đó.

Bàng Thành Khâu lập tức chạy đến trước xe ngựa, nói với Mục Ngạo Thiết đang lái xe: "Sang bên đường dừng một chút."

Dữu Khánh đẩy mành che ra, hỏi: "Làm gì?"

Bàng Thành Khâu: "Lão bản nương tới rồi, nói là muốn trả lời cho ngươi."

Nghe nói là như vậy, Dữu Khánh mới nói: "Lão Cửu, dừng lại bên đường đi."

Mục Ngạo Thiết lập tức lái xe tấp vào bên đường, dừng lại.

Chỉ chốc lát sau, lại có một chiếc xe ngựa đi tới, khoang xe gần như là áp sát với khoang xe bên này thành một khối, xa phu nhảy xuống xe, rời đi, những người đi theo nhanh chóng phong tỏa hai đầu đoạn đường trước và sau, ngăn cản không cho bất kỳ kẻ nào tới gần.

Mành cửa sổ xe vạch mở ra, Cổ Thanh Chiếu ló mặt đối mặt với Dữu Khánh, trong xe chỉ có một mình bà ta, "Đi theo ta."

Dữu Khánh: "Đi đâu?"

Cổ Thanh Chiếu: "Đi gặp người ngươi muốn gặp."

Dữu Khánh: "Ta hỏi đi đâu gặp mặt."

Cổ Thanh Chiếu: "Đi đến bờ biển, gặp mặt ở trên biển."

"Gặp mặt trên biển?" Dữu Khánh lập tức có phần cảnh giác, với hắn mà nói, đương nhiên là gặp mặt nhau ngay tại Ảo Vọng, nơi có một thế lực mạnh mẽ kiểm soát và có thiết lập quy tắc sẽ càng an toàn hơn. Nếu gặp tại trên biển, có quá nhiều khả năng không thể kiểm soát, trọng điểm là bọn hắn thế đơn lực bạc, quá dễ dàng chịu thiệt thòi, nếu không hắn cũng sẽ không cưỡng ép hai con tin trở về Ảo Vọng. Sau khi hơi chút suy nghĩ, hắn từ chối: "Không được, gặp mặt ở đâu không thể theo ý bà ta, phải do ta tới chỉ định."

Cổ Thanh Chiếu: "Bà ta nói ngươi sẽ nghe theo sự sắp xếp của bà ta."

Dữu Khánh ha hả, "Vậy thì bà ta đã suy nghĩ nhiều rồi."

Cổ Thanh Chiếu: "Bà ta nói, nếu như ngươi không nghe theo sự sắp xếp của bà ta, thì để cho ta chuyển tới cho ngươi một câu nói."

Dữu Khánh không lý giải được, "Nói cái gì? Muốn uy hiếp ta hay sao chứ? Các ngươi phải hiểu rõ một chuyện, mạng sống của Thanh Nha nằm tại trên tay chúng ta!"

Cổ Thanh Chiếu gằn từng chữ: "Bà ta nói, một chiếc nhẫn khác nằm tại trên tay bà ta."

Chương 557: Can nương (2)

Dữu Khánh lập tức cứng họng, không nói nên lời, Nam Trúc đang vững vàng khống chế Thanh Nha, còn có Mục Ngạo Thiết đang điều khiển xe ngựa, đều nín thở, có thể hình dung được cảm cúc trong lòng bọn hắn lúc này.

Người có thể nói ra lời này cho thấy đã biết rõ mục đích chuyến đi này của bọn hắn.

Mà biết rõ được bí mật này, tại Ảo Vọng, ngoại trừ ba người bọn hắn ra, nếu như còn có một người nào khác biết được, vậy thì đó hẳn phải là đối tượng mục tiêu mà bọn hắn muốn tìm.

Mục tiêu mà bọn hắn cực muốn tìm kiếm, cuối cùng đã xuất hiện rồi sao?

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Cổ Thanh Chiếu, hầu kết của Dữu Khánh giật giật, cuối cùng hắn chậm rãi gật đầu: "Lão Cửu, đi theo bà ta."

Cổ Thanh Chiếu khẽ mỉm cười, nét tươi cười bị tấm màn che lay động che lại.

Bà ta vươn tay ra ở cửa sổ phía bên kia, quạt tròn trong tay lay động một cái, hành động phong tỏa đường đi ở hai đầu trước sau lập tức được dỡ bỏ, người lái xe cũng quay trở lại, nhảy lên càng xe, điều khiển xe ngựa lọc cọc chạy đi.

Mục Ngạo Thiết lập tức lái xe chuyển đổi phương hướng đuổi theo.

Bị khống chế ở bên trong thùng xe, ánh mắt Thanh Nha lấp lóe, có phần kinh nghi bất định, không hiểu hai bên đang chơi trò bí hiểm gì, cái gì mà chạm mặt? Chiếc nhẫn gì vậy chứ?

Không quá lâu, hai chiếc xe ngựa đi đến bờ biển, chiếc thuyền hoa mà Cổ Thanh Chiếu đi lúc trước đang dừng tại bên bờ.

Bước xuống xe, Cổ Thanh Chiếu khoác một chiếc áo choàng đen, ba người Dữu Khánh cũng như thế, còn có cả Thanh Nha bị trùm kín đầu kín mặt, cùng tiến lên thuyền hoa kia.

Bàng Thành Khâu cũng muốn đi theo lên thuyền, nhưng lại bị Cổ Thanh Chiếu nhấc tay ngăn cản lại, sau đó chiếc thuyền nhanh chóng rời bờ.

Lần này, trên thuyền chỉ có mấy người, không có những thủ hạ, người hầu nào, thậm chí ngay cả hạ nhân châm trà rót nước cũng không có, chỉ có mấy tên Giao nhân ở tạo đuôi thuyền yên lặng đẩy thuyền.

Tại bên bờ, Bàng Thành Khâu đứng nhìn theo, cũng là không hiểu ra sao, nét mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Thuyền một mực đi tới trước, không ngừng tiến ra Minh Hải.

Khi mặt trời ló dạng thì mây đen phân chia thế giới ra làm hai phần, một bên ánh sáng và một bên bóng tối. Cuối cùng chiếc thuyền hoa dừng lại tại ranh giới giữa hai vùng.

Sư huynh đệ ba người nhìn nhìn xung quanh, vẫn không nhìn thấy bất kỳ một người hay chiếc thuyền nào khác, Nam Trúc cất tiếng hỏi, "Người đâu chứ?"

Cổ Thanh Chiếu lắc đầu, "Không biết, ta chỉ biết là gặp mặt tại nơi đây, chờ xem đi."

Bị trùm đầu giấu mình trong tấm vải đen, Thanh Nha lên tiếng hỏi, "Cổ Thanh Chiếu, rốt cuộc thì ngươi đang làm gì vậy?"

Cổ Thanh Chiếu: "Ngươi không nên hỏi ta, vẫn nên suy nghĩ xem một chút nữa ngươi phải giải thích như thế nào đi."

Giải thích? Từ ngữ đối đáp này khiến thân thể Thanh Nha khẽ run lên, dường như đã nhận ra được gì đó, y lập tức chìm vào trầm mặc.

Mọi người cứ như vậy chờ đợi một hồi, theo mặt trời chuyển động, khi thuyền hoa đã toàn bộ chìm trong bóng tối thì cuối cùng ở cách không xa cũng xuất hiện một bóng đen lờ mờ, dưới sự chăm chú nhìn kỹ của mọi người, hình dáng của bóng đen dần dần trở nên rõ ràng, lúc này mới biết được đó là một chiếc lâu thuyền không nhỏ.

Một chiếc thuyền nhiều tầng xa hoa, rường cột chạm trổ, nhìn có cảm giác vô cùng sang trọng và xa xỉ, nhưng khung cảnh lại tối như mực, không nhìn thấy trên thuyền có bất kỳ ánh đèn nào, yên tĩnh như một chiếc quỷ thuyền.

Chiếc lâu thuyền dừng lại, ổn định dựa vào bên cạnh chiếc thuyền hoa, sau đó bên trong khoang thuyền đột nhiên thoáng hiện ánh lửa, không gian bên trong khoang cuối cùng cũng xuất hiện một ánh đèn.

Tại thời điểm mọi người vẫn còn kinh nghi bất định, bên trong lâu thuyền truyền ra một giọng nói nhàn nhạt lạnh lùng của một nữ nhân, "Lên thuyền đi."

Một giọng nói không có bất kỳ âm điệu cảm xúc nào, ba người Dữu Khánh nghe được thì sống lưng có phần lạnh lẽo, trước đây chỉ nghe nói tới thứ gọi là "Không chút cảm xúc tình cảm", chỉ cho rằng đó chỉ là một cách hình dung, không nghĩ tới trên đời thật sự có loại giọng nói đặc biệt như vậy.

Thanh Nha bị trùm kín đầu nhưng khi nghe giọng nói đó thì thân thể rõ ràng run rẩy một cái.

Cổ Thanh Chiếu hiển nhiên đã thích ứng với loại giọng nói này, nhẹ nhàng nhảy lên trên lâu thuyền, rồi ngoắc ngoắc tay với đám người Dữu Khánh.

Sư huynh đệ ba người đành phải khiêng Thanh Nha cũng nhảy sang. Khi hạ xuống boong thuyền, tất cả mọi người, kể cả Cổ Thanh Chiếu ở trong đó, đều rất kinh ngạc mà nhìn xuống dưới chân, phát hiện thấy đây vậy mà lại là một chiếc thuyền sắt.

Khi mọi người đã lên thuyền, chiếc lâu thuyền lập tức chuyển động, một chiếc lâu thuyền to lớn như vậy bắt đầu tiến vào chỗ sâu trong Minh Hải.

Chiếc thuyền hoa kia vẫn lẳng lặng dừng tại nguyên chỗ, Giao nhân đẩy thuyền dồn dập ngoi lên nhìn theo chiếc lâu thuyền kia, bởi vì chúng nó phát hiện thấy chiếc lâu thuyền xa hoa đó vậy mà lại không có bất kỳ Giao nhân nào thúc đẩy, dường như mơ hồ có đồ vật khổng lồ gì đó đang ở dưới đáy nước đẩy nó đi.

Khi lâu thuyền đã chuyển động rời đi, ở tại trên boong thuyền, Cổ Thanh Chiếu kêu gọi mọi người rồi đi đầu, dẫn mấy người tiến vào bên trong khoang.

Nương theo ánh đèn mờ nhạt bên trong khoang, mấy người có thể nhìn thấy mình đang ở trong tại phòng khách bên trong lâu thuyền. Một cái Nguyệt môn với tấm rèm bằng các chuỗi hạt ngăn cách phòng khách thành tiền thính và nội sảnh.

Bọn họ đứng ở tiền thính có thể xuyên qua bức rèm che chuỗi hạt nhìn thấy tình hình đại khái bên trong nội sảnh. Bên trong nội sảnh có một chiếc bàn tròn, trên bàn chỉ đặt một ngọn đèn, ngồi bên cạnh bàn tròn là một bóng người giấu mình trong chiếc áo choàng đen, không nhìn thấy rõ khuôn mặt, chỉ có một bên mũ che.

Từ hình dáng biểu hiện không được rõ ràng lắm qua lớp áo choàng, dường như đây là một nữ nhân.

Trừ người này ra, trên thuyền tựa như không còn có người nào khác.

Bầu không khí âm trầm quỷ dị.

Dữu Khánh trước tiên cất tiếng đánh vỡ yên tĩnh, hỏi: “Một chiếc nhẫn khác tại trên tay ngươi sao?”

Nữ nhân ngồi bên cạnh chiếc đèn lẻ loi lại cất tiếng, vẫn là giọng nói lạnh nhạt lạnh lùng kia, nhưng mà hỏi một đằng, lại trả lời một nẻo, “A Sĩ Hành, được người ta gọi là Thám Hoa lang, còn có Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, nói đi, các ngươi làm sao biết được phía sau hai

người bọn họ có người Can nương là ta đây? Hoặc là hai người các ngươi cho ta một lời giải thích, Thanh Nha, Thanh Chiếu."

Chương 558: Triều Tịch hòa hợp (1)

Nghe được lời này, sư huynh đệ ba người nhanh chóng đảo mắt nhìn nhau, lời này của đối phương là xác nhận sự tồn tại của "Can nương", cũng làm rõ bản thân mình chính là "Can nương" đó, tốn nhiều sức lực như vậy cuối cùng đã tìm được rồi, ba người có cảm giác không phụ công sức đã bỏ ra.

Nhất là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, lúc trước nghe Dữu Khánh nói có sự tồn tại của một Can nương như thế thì hai người ít nhiều có phần nghi hoặc, bây giờ họ đã vững tin không hề nghi ngờ, cũng không thể không âm thầm kinh ngạc đối với sự tài tình thần khốc quỷ sầu của Dữu Khánh.

Cổ Thanh Chiếu là người đầu tiên trả lời:

"Ta tuyệt đối chưa từng tiết lộ nửa chữ nào có liên quan tới sự tồn tại của Can nương."

Thanh Nha bị chiếc áo choàng đen bao trùm cũng lập tức kêu lên: "Ta cũng không có."

Dữu Khánh ở bên cạnh vươn tay tới, kéo mở vải trùm trên mặt y.

Nữ nhân bên cạnh chiếc đèn cô độc nói: "Vậy thì thực quái lạ, quan hệ giữa ba chúng ta với nhau ngoại trừ chúng ta biết rõ, trên đời này hẳn sẽ không có người thứ tư biết được. Nếu như thông tin không phải để lộ từ miệng một trong ba chúng ta, vậy thì rò rỉ từ nơi nào chứ? Người nào để lộ, bây giờ nói ra đi, ta sẽ xử lý nhẹ nhàng, nếu không thì đừng có hối hận."

Cổ Thanh Chiếu khom người đáp: "Ta tuyệt đối chưa từng tiết lộ chút nào."

Thanh Nha cũng trả lời không khác: "Ta tuyệt đối không có."

Nữ nhân bên đèn: "Bọn họ đều nói không có. Thám Hoa lang, xem ra cũng chỉ có các ngươi có thể cho ta đáp án. Chuyện đã đến nước này, không đến mức ngay cả một chút chuyện này ngươi cũng giấu giếm ta đi?"

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, cuối cùng thẳng thắn nói ra: "Là cả hai bọn hắn cùng nhau để lộ."

Ngay khi lời này vừa được nói ra, thần sắc Cổ Thanh Chiếu đại biến, lạnh lùng nói: "A Sĩ Hành, ngươi đừng nên ngậm máu phun người!"

Thanh Nha cũng giống như liều mạng, ré lên, "Thám Hoa chó chết, ngươi còn chưa có đủ phải không, nhất định muốn đẩy ta vào trong chỗ chết có phải hay không? Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Lần này y rõ ràng đã bị làm cho tức giận.

Nữ nhân bên chiếc đèn lẻ loi cất giọng nói nhàn nhạt lạnh lùng cắt đứt lời: "Các ngươi gấp gáp làm gì, là nói bậy, hay là sự thực, các ngươi không thể để cho người ta giải thích rõ ràng đã hay sao?"

Hai người Thanh, Cổ muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cuối cùng vẫn là không dám nói gì nữa, đã nhận ra được rồi, đều tương đối kính nể vị Can nương này.

Đợi cho bọn họ đã yên tĩnh lại, Dữu Khánh tiếp tục nói: "Lần ta đến Kinh Hồng điện cầu lấy 'Bạch la sa', Thanh gia ngươi nói 'Thật không rõ vì sao Can nương phải âm thầm xử hắn', lão bản nương thì nói 'Can nương không chịu nói, ta cũng không tiện hỏi nhiều' …"

Thanh Nha và Cổ Thanh Chiếu đều sợ ngây người ngay tại chỗ, mà nữ nhân trong nội sảnh vẫn y như trước, không chút dao động nào, không có động tĩnh gì, vẫn nhìn chằm chằm vào ngọn đèn cô độc kia.

Cổ Thanh Chiếu đột nhiên gào lên giống như kẻ điên: "Không đúng, lúc đó ngươi không có ở bên cạnh chúng ta, khi chúng ta nói những lời này thì bên cạnh không thể có người ngoài nào cả, nếu có người ngoài thì chúng ta không có khả năng sẽ nói ra những lời này, làm sao ngươi biết được?"

Dữu Khánh bình tĩnh nói: "Ta đã bỏ đi rồi, nhưng khi ta quay đầu nhìn lại." Hắn dừng một chút, lại nhẹ nhàng bồi thêm một câu, "Ta biết thuật đọc môi."

Hai người Nam, Mục quay mặt nhìn nhau, trong lòng đều có nghi vấn, lão Thập Ngũ biết thuật pháp này sao?

Nhưng đúng là không cần phải nói, có một số việc là có vết tích có thể truy xét được, bọn họ mơ hồ nhớ lại về sư phụ của mình, khi sư phụ còn sống trên đời, thỉnh thoảng ông ấy cũng có thể biết được lời bọn họ thì thầm mà cất tiếng răn dạy, lúc đó bọn họ từng có suy nghĩ có hoài nghi, không biết là như thế, lẽ nào đó chính là thuật đọc môi mà lão Thập Ngũ nói?

Hai người Thanh, Cổ đều không nói nên lời, cũng trợn tròn mắt, nhớ lại lúc đó, bọn họ không nhớ rõ vị Thám Hoa lang chó chết này có quay đầu lại nhìn bọn họ hay không, nhưng nhớ được hai người quả thực từng có lời nói nghi hoặc về hành vi của Can nương, bởi vì bọn họ thực sự không hiểu được Can nương có ý gì, dựa vào thực lực và thế lực của bọn họ muốn đùa chết tên Thám Hoa chó này cũng không phải việc khó, không rõ vì sao Can nương phải quanh co lòng vòng mượn tay người khác.

Nữ nhân bên ngọn cô đăng lại lên tiếng, "Phải rồi, ta là nhìn bọn họ từ nhỏ lớn lên, tính tình như thế nào ta biết rất rõ ràng, cho dù Thanh Nha có rơi vào trong tay của ngươi, hắn cũng sẽ không bán

đứng ta mới đúng, thì ra là thế. Được rồi, hai người các ngươi đi xuống đi, nơi đây không còn chuyện của các ngươi nữa. Ta muốn nói chuyện riêng với khách nhân. Thám Hoa lang, ngươi giao Thanh Nha cho Thanh Chiếu đi, để nàng ta mang hắn đi chữa thương."

Cổ Thanh Chiếu hơi khom người, sau đó đưa tay về phía Mục Ngạo Thiết muốn nhận người.

Nào ngờ Dữu Khánh lại đưa tay ngăn cản lại, nói với người trong phòng: "Trước khi giao người cho ngươi, có phải nên để cho ta xác nhận xem một chiếc nhẫn khác có đúng là nằm tại trên tay ngươi hay không chứ?"

Sự việc đã đi tới một bước này, không biết có phải đã xâm nhập vào hang hổ hay không, nhưng có một điểm hắn có thể khẳng định, một khi có biến, ít nhất có thể kéo theo một kẻ làm đệm lưng, không có khả năng dễ dàng giao con tin ra được.

Nghe được lời này, Cổ Thanh Chiếu và Thanh Nha cũng đều nhìn về phía người đang ngồi bên cạnh ngọn đèn trong nội sảnh, trong lòng cũng đang tò mò, không biết rốt cuộc là chiếc nhẫn gì?

Nữ nhân bên cạnh cô đăng đưa tay về phía bên này: "Ngươi đưa chiếc nhẫn của ngươi cho ta nhìn xem."

Dữu Khánh lấy chiếc nhẫn ra, đang định đi tới, nữ nhân bên trong lại thình lình cất lời nhắc nhở, "Ném tới đây là được."

Rõ ràng không hi vọng hắn tới gần.

Mới bước tới hai bước, Dữu Khánh dừng lại, do dự một chút, cuối cùng vẫn bấm tay bắn chiếc nhẫn bay ra.

Nữ nhân bên cô đăng xòe bàn tay cách không chụp một cái, chiếc nhẫn bay tới sắp đụng phải bức rèm che thì bỗng nhiên hơi lệch đi, xuyên qua khe hở giữa hai chuỗi hạt bức rèm, cụp vào trong tay nàng ta.

Bên này mơ hồ có thể nhìn thấy nàng ta xoay chuyển lật xem chiếc nhẫn trước ánh đèn, một lúc sau, mới nghe nàng ta cất lên lời cảm khái, "Đúng rồi, không sai, là chiếc nhẫn của ta, rời xa nhiều năm cuối cùng đã được gặp lại nó."

Ánh mắt Thanh Nha và Cổ Thanh Chiếu lấp lóe không ngừng, bọn họ cho rằng mình đã nghe lầm rồi, vốn nói chuyện rất ít thấy có âm điệu cảm xúc, lúc này Can nương vậy mà lại cất lên lời cảm khái tràn đầy cảm xúc tâm tình.

Sự ngạc nhiên và hoài nghi của hai người lộ ra rất rõ ràng, trên tay tên Thám Hoa chó chết này tại sao lại có chiếc nhẫn của Can nương? Và hình như trước đó Can nương đã biết được rồi, vậy thì vì sao bà ta lại không ngừng giày vò Thám Hoa chó đó chứ?

Chương 559: Triều Tịch hòa hợp (2)

Một lúc sau, nữ nhân bên ngọn đèn lại phất tay ném ra.

Vù! Chiếc nhẫn bay xuyên qua bức rèm vọt bắn ra ngoài, Dữu Khánh đưa tay chụp lấy được, nhưng rõ ràng lớn hơn không ít.

Hắn chậm rãi mở lòng bàn tay chụp chiếc nhẫn ra, ánh mắt mấy người đều chú ý vào trong lòng bàn tay hắn, nhìn thấy được chiếc nhẫn đó quả thực đã to hơn rồi, hình dáng mặt nhẫn đã hoàn toàn thay đổi.

Dữu Khánh lật xem, kỳ thực không phải thay đổi, chỉ là nhiều thêm một chiếc nhẫn khác, hai chiếc nhẫn trông giống nhau như đúc nhưng ăn khớp vào với nhau thành một khối, khít lại với nhau thành một chiếc nhẫn, mặt nhẫn là hai con cá bơi âm dương giao phối.

Hắn lật xem quan sát một hồi, dùng sức bóc ra, lại tách ra thành hai chiếc nhẫn độc lập.

"Triều tới khách tới, Tịch đi khách đi, âm dương hòa hợp, gọi là Triều Tịch."

Nữ nhân bên ngọn cô đăng ở trong phòng cất lên giọng nói nhỏ nhẹ giống như nói mớ, có thể nghe ra được nàng ta dường như đang chìm vào trong dòng suy nghĩ nào đó.

Thanh Nha và Cổ Thanh Chiếu thì càng thêm kinh nghi bất định, lúc này Can nương tựa như biểu lộ quá nhiều cảm xúc.

Khi Dữu Khánh nghe được lời nói đó của đối phương, cuối cùng hắn cũng tìm thấy được sự khác nhau giữa hai chiếc nhẫn, mặt trong vành một chiếc nhẫn là nhẵn nhụi, một chiếc khác thì giữa mặt bên trong có khắc lõm, một đường chỉ lõm.

Hắn nhớ được chiếc nhẫn trên tay mình là bên trong không có chỉ lõm, nói cách khác, chiếc nhẫn có đường kẻ lõm đó là chiếc nhẫn trên tay đối phương, chiếc nhẫn trên tay mình hắn gọi là "Triều giới" .

Nhìn thấy điều này, đừng nói tới hắn, ngay cả Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng xác nhận được, không sai, đúng là một chiếc nhẫn khác, và ngươi có thể nắm giữ chiếc nhẫn này cho dù không phải là người bọn hắn muốn tìm thì tất nhiên cũng là người có liên quan tới mục đích chuyến đi này của bọn hắn.

Thở dài ra một hơi, Dữu Khánh nhìn nhìn nữ nhân bên ngọn cô đăng, rồi nghiêng đầu ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết, "Giao người cho bà ta."

Lúc này Mục Ngạo Thiết mới giải trừ áp chế đối với Thanh Nha, giao Thanh Nha cho Cổ Thanh Chiếu.

Cổ Thanh Chiếu ôm ngang đại nam nhân này ở trên tay, hơi khom người chào người trong phòng, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi nghe tiếng bước chân đã đi xa, Dữu Khánh hỏi: "Lời chúng ta muốn nói, có thể nói ra tại nơi đây hay không?"

Nữ nhân trong nội sảnh: "Yên tâm, ta đã dặn dò muốn nói chuyện riêng cùng các ngươi, bọn họ sẽ không nghe được nội dung chúng ta nói chuyện. Chiếc 'Triều giới' trên tay ngươi là từ đâu mà có?"

Dữu Khánh hơi suy nghĩ một chút, sau đó đáp: "Không tiện nói, trước tiên ta cần xác nhận xem ngươi là ai đã, khi đã xác nhận được mối quan hệ giữa ngươi với chiếc nhẫn 'Tịch giới' này, lúc đó mới có thể quyết định có nên nói cho ngươi biết chúng ta có được chiếc nhẫn này từ đâu."

Ở một bên, Nam Trúc nghe vậy thì khẽ gật đầu, thể hiện đồng ý, thực sự là nơi bọn họ có được chiếc nhẫn này không phải tầm thường, một khi để tiết lộ ra ngoài, đó sẽ là trời long đất lở.

Nữ nhân bên ngọn đèn nói: "Các ngươi dán thông báo tìm thân đầy đường, bây giờ đã nhìn thấy được chiếc 'Tịch giới' này lẽ nào còn không biết ta là ai?"

Nam Trúc nhịn không được chen vào một câu, "Lẽ nào ngươi là Lệ Nương?"

Nữ nhân trong phòng: "Là ta. Trước lúc Tiên phủ trầm tịch, ta sợ ca ca lại đến Minh Hải tìm ta sẽ bất tiện, ta khẩn cấp nhờ người chuyển 'Triều giới' đến cho ca ca, suy nghĩ anh ấy có 'Triều giới' trong tay, Hải tộc nhìn thấy tự nhiên sẽ đưa đến tiên phủ gặp mặt ta, nhưng không ngờ thời thế đổi thay, đã khó gặp lại."

Cho dù đã có dự đoán, nhưng khi sư huynh đệ ba người nhận được xác nhận thì vẫn cảm thấy rất kinh ngạc.

Nam Trúc lại kinh nghi hỏi: "Ngươi nhưng là đã sống mấy nghìn năm rồi?"

Nữ nhân ngồi bên ngọn đèn vẫn bình tĩnh, không dao động: "Ta là tiên nhân, đồng thọ cùng thiên địa, sống mấy nghìn năm thì tính là cái gì."

Tiên nhân? Sư huynh đệ ba người nhìn nàng ta, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

Nam Trúc nhịn không được, hỏi: "Nếu như ngươi thực sự là tiên nhân, trên đời này còn có thể có chuyện đám Yêu giới Đại thánh đó sao? Gặp mặt cùng chúng ta cần gì phải lén lút?"

Nữ nhân: "Mục đích chúng sinh thành tiên là vì trường sinh, không phải vì đánh đánh giết giết? Không phải tất cả tiên đều thích đánh đánh giết giết. Xưng vương xưng bá như bọn họ vậy, với ta mà nói, chẳng có ý nghĩa gì? Có nói các ngươi cũng không hiểu, cần gì phải nhiều lời, còn là nói xem các ngươi từ đâu có được chiếc nhẫn này đi?"

Kỳ thực, câu trả lời cho vấn đề đã rất rõ ràng, nhưng cả hai bên đều không chịu trực tiếp nói thẳng ra, đều đang làm bước xác định cuối cùng.

Dữu Khánh vẫn chưa chịu dễ dàng thổ lộ ra nơi lấy được chiếc nhẫn, hỏi ngược lại: "Ngươi đã sớm biết rõ chúng ta đang tìm ngươi?"

Nữ nhân ngồi bên bàn: "Các ngươi dán thông báo tìm thân đầy đường, nếu là ta còn không chú ý đến các ngươi, chẳng phải ta đã thành người mù rồi sao?"

Dữu Khánh: "Cho nên về sau chúng ta bắt đầu gặp phải phiền phức, chuyện Vương Vấn Thiên hãm hại chúng ta đoán chừng cũng không thoát khỏi có liên quan với Thanh Nha đi? Và cả một số phiền phức sau đó nữa."

Nữ nhân bên đèn: "Không ngờ tới ngươi từ lâu đã biết rõ phía sau Thanh Nha còn có Can nương là ta đây, nếu là như vậy, chuyện sau đó quả thực có phần dư thừa."

Dữu Khánh: "Mặt khác, cũng không phải là dư thừa, nếu như không phải có chuyện sau đó, nếu không phải 'Linh Tê trai' trồi lên mặt nước, ta quả thật đoán không được Can nương phía sau Thanh Nha chính là Lệ Nương mà ta muốn tìm, còn thật sự không biết sẽ bị ngươi giày vò thêm bao lâu nữa."

Nữ nhân trong phòng: "Chuyện của Linh Tê trai, hoặc nói là chuyện có liên quan tới lai lịch thực sự của ta, đám người Thanh Nha không biết rõ chút nào. Trái lại, năng lực của các ngươi đã vượt quá sự dự liệu của ta, ta không ngờ rằng hành trình Tử Lan đảo các ngươi vậy mà có thể đảo khách thành chủ, còn có thể bắt được Thanh Nha, dẫn đến việc các ngươi đoán ra được có liên quan tới ta."

Dữu Khánh: "Về 'Linh Tê trai', là ngươi cố ý để cho chúng ta tìm được đi?"

Nữ nhân bên đèn: "Theo dõi hướng đi của các ngươi, thấy các ngươi muốn chạy trốn rời khỏi Ảo Vọng, đương nhiên là muốn lưu khách lại, vỉ vậy mà phải đảo qua cho các ngươi nhìn thấy."

Sư huynh đệ ba người nhớ lại ngày đó, đám cầm cờ phướn đi dạo kia đảo qua trước mặt mình, đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc, đã bị người ta đùa giỡn vòng vòng mà không biết.

Dữu Khánh có điểm nghiến răng, hỏi: "Nếu ngươi đã giao chiếc nhẫn cho ca ca ngươi, nếu đã biết rõ chúng ta cầm chiếc nhẫn tới đây rồi, ngươi hẳn phải biết rõ chúng ta là do ca ca ngươi phái tới, vì sao còn phải nhiều lần hãm hại chúng ta?"

Nữ nhân bên ngọn cô đăng: "Ai có thể đảm bảo rằng người cầm chiếc nhẫn tới đây thì nhất định là do ca ca ta phái tới? Ai có thể đảm bảo rằng không phải do những thế lực vẫn luôn luôn cầu trường sinh kia lấy được rồi cầm tới đây lập bố cục? Ta đương nhiên là phải đùa nghịch các ngươi, thả vào trong nồi lần lượt rang xào các ngươi, tranh thủ tìm hiểu rõ ràng xem phía sau các ngươi có khả năng ẩn giấu trợ lực nào không, để xác nhận xem có phải là có

người đang bố cục hay không, lúc đó mới có thể quyết định có lộ diện gặp mặt các ngươi hay không."

"Rang xào sao?" Nam Trúc nhớ tới những lần mạo hiểm hoặc là gặp phải thê thảm lúc trước, cất tiếng cười ha hả, "Ngươi có biết hay không thiếu một chút ngươi đã đùa chết chúng ta rồi?"

Nữ nhân bên ngọn cô đăng: "Yên tâm, ta luôn nhìn chằm chằm vào các ngươi, chỉ cần ta không có dự định để cho các ngươi chết, các ngươi tự nhiên không chết được."

Dữu Khánh: "Nhìn chằm chằm vào chúng ta? Tử Lan đảo thì nói như thế nào? Đừng cho là ta không biết, Thanh Nha đã khoanh tay đứng nhìn rồi, nếu như không phải chúng ta phản ứng nhanh, e rằng đã bị Long Hành Vân đùa chết."

Nữ nhân bên ngọn cô đăng:

"Ta đã nói rồi, có một số việc Thanh Nha cũng không biết rõ tình hình. Cho dù hắn khoanh tay đứng nhìn, các ngươi cũng không chết được, nếu ta đã có thể sắp xếp để các ngươi đi Tử Lan đảo, đương nhiên sẽ có người thay ta tại Tử Lan đảo nhìn chằm chằm vào các ngươi, dù Ngân Sơn Hà xuất thủ cũng giết không được các ngươi, trong lúc nguy cấp tự nhiên sẽ có người xuất thủ cứu các ngươi, không phải các ngươi đã gặp mặt hắn rồi sao chứ?"

Nghe được lời này, sư huynh đệ ba người sửng sốt, trong đầu gần như cùng lúc lóe lên một hình ảnh, là hình ảnh lão già câu cá bên bờ biển u tối kia.

Chương 560: Hải Nữ cuối cùng (1)

Nam Trúc nói nhảm rất nhiều, trực tiếp mở miệng hỏi, "Lão già câu cá là người của ngươi?"

Nữ nhân bên ngọn cô đăng: "Không quan trọng. Lời cũng đã nói đến nước này rồi, các ngươi vẫn còn không chịu nói ra chiếc nhẫn từ đâu mà có sao?"

Sư huynh đệ ba người trầm mặc một hồi, Dữu Khánh vừa định thổ lộ, Nam Trúc đột nhiên nói: "Vấn đề này rất quan trọng, vì để công bằng và hợp lý, về địa danh kia, chúng ta một người nói một chữ."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cùng nhau quay đầu nhìn gã, gã đã nhận ra được, hỏi ngược lại hai người: "Thận trọng một chút, có gì không tốt sao?"

Cả hai người không nói nên lời, nữ nhân bên ngọn cô đăng cũng trầm mặc ngồi đó không có hé răng nữa.

Nam Trúc lại nói: "Ngươi hãy nghe cho kỹ, kim!"

Nghe khẳng định là đã nghe, nhưng nữ nhân bên ngọn cô đăng cũng không có phối hợp với hành động của gã, sau khi nghe được chữ "Kim" đó thì chậm rãi thở dài, "Xem ra là sự thật, các ngươi quả thực đã tiến vào tiên phủ của Huyền Kim thượng tiên."

Khóe môi Nam Trúc giật giật, sư huynh đệ ba người cũng liếc nhìn nhau, lúc này thì đúng rồi, nơi mà trong lòng mọi người đều biết rõ nhưng cũng không dám trực tiếp nói cho đối phương biết bây giờ đã được nói rõ ra bằng một cách khác, đã chứng minh được tính thỏa đáng trong thân phận mỗi bên.

Dữu Khánh hỏi: "Ngươi thật sự là Lệ Nương sao? Ngươi thật sự đã sống mấy nghìn năm sao?"

Nữ nhân bên ngọn cô đăng hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ không phải ca ca ta bảo các ngươi tới tìm ta?"

Ý tứ trong lời nói rất đơn giản, ca ta có thể sống mấy nghìn năm, ta sống mấy nghìn năm không được sao?

Dữu Khánh: "Không sai, là hắn dặn dò chúng ta tới tìm ngươi."

Nữ nhân bên ngọn cô đăng bỗng nhiên biến đổi giọng điệu, "Vì sao chính hắn không tới tìm ta, trái lại phải nhờ cậy các ngươi?"

Giọng điệu thay đổi nhưng dáng vẻ người ngồi ở đó vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, vẫn đang nhìn chằm chằm vào ngọn đèn kia.

"Trên người hắn bị hạ cấm chế nào đó, không thể rời khỏi Kim Khư…" Nói đến đây, Dữu Khánh bỗng nhiên sửng sốt, trên mặt hình như có sự chợt hiểu nào đó, "Ngươi nói ngươi là tiên nhân? Lúc trước tại trong một tòa cổ mộ, chúng ta cũng nhìn thấy một người, cũng sống mấy nghìn năm, cũng tự xưng là 'Tiên', về sau bị mấy cao thủ liên thủ giết chết tại Tiểu Vân gian.

Ngươi chắc hẳn cũng có nghe nói qua về nàng ta, nàng ta tên là Vân Hề, trên người nàng ta cũng có cấm chế nào đó, bản thể vĩnh viễn bị vây ở tại Tiểu Vân gian. Trên người ca ca ngươi thượng cũng có cấm chế nào đó, không thể rời khỏi Kim Khư. Trên… trên người ngươi có phải cũng có cấm chế hay không, ngươi bị vây khốn tại Minh Hải không thể rời đi?"

Dựa vào kinh nghiệm và cảm giác của hắn, vào lúc này hắn đột nhiên nhận thức được, trước khi mỗi một tiên phủ đóng lại thì dường như đều sử dụng một thủ đoạn ước thúc nào đó hạ lên người nhân viên lưu thủ, để tránh bị làm xằng làm bậy.

Đối với vấn đề này, nữ nhân bên ngọn cô đăng từ chối cho ý kiến, hỏi ngược lại: "Hắn không thể rời đi, vậy các ngươi làm sao có thể đi vào? Không phải lối ra vào Kim Khư đã bị phong ấn từ lâu rồi sao?"

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, đáp: "Chưa bị phong ấn. Nói đến cùng vẫn là có liên quan tới ngươi. Người phụ trách hoàn thành phong ấn Kim Khư chính là ca ca của ngươi. Nhưng ca ca ngươi ẩn giấu tư tâm, lưu lại cơ hội để huynh muội có thể gặp mặt, vì vậy mà không tuân lệnh triệu hồi Cầm kích thủ vệ ở bên ngoài để hoàn toàn phong kín cửa ra vào. Vì vậy chúng ta mới lợi dụng sơ hở đó để

xông vào, nhưng bây giờ thì đã triệt để phong kín, hẳn là chính tay ca ca ngươi phong kín, có thể mở ra lại từ bên trong hay không thì ta không biết được…”

Nữ nhân bên ngọn cô đăng hai tay vịn cạnh bàn, “Không phong ấn, vậy mà lại không có phong ấn, vậy mà cũng giống như Tiểu Vân gian, ca ca vẫn luôn chờ đợi ta, vẫn luôn đang đợi ta…”

Dữu Khánh: “Hắn bảo chúng ta tới tìm ngươi, nói rằng ngươi đã trải qua Thiên tuyền tẩy thân, chắc hẳn còn sống. Đưa chiếc nhẫn này cho chúng ta, nói là khi ngươi nhìn thấy chiếc nhẫn này thì sẽ biết rõ lai lịch của chúng ta, bảo chúng ta nói cho ngươi biết tình trạng của hắn…”

Thực ra thì vị hoàng kim đại lực sĩ kia là dặn dò Ngô Hắc đi tìm người, nhưng bị hắn ôm việc này vào trên người mình, nhưng hắn cũng không làm lỡ việc này, coi như đã hoàn thành được lời dặn dò của Hoàng kim đại lực sĩ, chuyển lời thông báo tình hình của hắn cho muội muội Lệ Nương được biết.

Nào ngờ khi Lệ Nương nghe được thông tin đó thì đột nhiên đứng lên, tâm tình trở nên cực kỳ kích động, xoay người lại đối diện với bọn họ, “Các ngươi nói ca ca ta đã biến thành cự nhân? Còn biến thành Hoàng kim cự nhân không có nhục thân sao?”

Sư huynh đệ ba người kinh ngạc, cũng hiếu kì với tướng mạo của nàng ta, nhưng mà Lệ Nương giấu mình trong chiếc áo choàng lại đưa lưng về ánh đèn khiến người ta không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt.

Dữu Khánh: “Đúng vậy, ngươi không biết sao?”

Thân thể Lệ Nương rõ ràng đang run rẩy cầm cập, “Bọn họ vậy mà cũng đã biến anh ấy thành lực sĩ rồi!”

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau, không thể hiểu được giọng nói run rẩy của nữ nhân này rốt cuộc đại biểu cho điều gì, nhưng có thể

cảm nhận được trong giọng nói của nàng ta ẩn chứa sự phẫn nộ.

Một lúc lâu sau, nàng ta mới khôi phục lại bình tĩnh, hỏi: "Chỉ những điều này sao?"

Dữu Khánh: "Hắn nhờ chúng ta chuyển lời chỉ có chừng đó, việc khác thì chính là một ít nghi vấn mà chúng ta thỉnh giáo hắn, hắn cũng không biết rõ tình hình, bảo chúng ta tới thỉnh giáo ngươi, đây cũng là một trong những lí do hắn có thể nhờ vả chúng ta tới tìm ngươi."

Lệ Nương: "Nghi vấn gì?"

Dữu Khánh: "Thiên tuyền ở đâu? Ca ca ngươi nói, ngươi đã trải qua Thiên tuyền tẩy thân, bảo chúng ta tới hỏi ngươi."

"Thiên tuyền?" Lệ Nương hỏi ngược lại một câu, sau đó vậy mà lại nở nụ cười, phát ra tiếng cười khẽ, trong tiếng cười có chứa mấy phần ẩn ý khiến người khó thể giải thích, "Các ngươi muốn tìm Thiên tuyền sao? Thám Hoa lang được xưng là thiên hạ đệ nhất tài tử cũng muốn cầu trường sinh sao?"

Dữu Khánh lại nghĩa chính ngôn từ, nói: "Chúng ta không phải hứng thú đối với trường sinh, mà vì khi tại Kim Khư vô tình nhiễm phải Địa tuyền, khiến cho thân thể bị ảnh hưởng rất lớn, định mượn dùng Thiên tuyền để khôi phục lại bình thường. Ca ngươi nói hắn rằng hắn cũng bó tay, bảo chúng ta tới tìm ngươi."

Lệ Nương không hiểu, hỏi: "Lỡ nhiễm phải Địa tuyền thì thế nào?"

Dữu Khánh lập tức keng một tiếng rút kiếm cầm trong tay, hất đầu nói: "Lão Cửu."

Mục Ngạo Thiết hiểu ý, lập tức xé mở vạt áo, kéo cổ áo xuống, xoay người lại.

Dữu Khánh một tay kéo cổ áo y ra, đưa tay lên mũi kiếm rạch xuống vị trí lồi lên sau cổ của y, đã có chuẩn bị, Mục Ngạo Thiết thi pháp kiềm chế không cho máu chảy ra. Dữu Khánh đưa hai ngón tay đưa vào phần da thịt bị cắt, tách mở vết rạch ra, để lộ phần khớp xương gồ lên, khớp xương đó đã hơn phân nửa biến thành vàng kim, lập lòe ánh sáng dưới ánh đèn chiếu rọi.

"Vì giúp ca ngươi thủ hộ Tiên cung, khi chúng ta chiến đấu với đám tặc nhân xâm nhập thì bị nước Địa tuyền hất tung lên người, không chỉ có hắn, cả hai chúng ta đều xuất hiện loại bệnh trạng này."

Dữu Khánh nói rất chính đáng nghiêm chỉnh. Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhưng là không ngừng oán thầm, lúc đó là người nào cứ muốn nhào vào trong Địa tuyền, muốn kéo lại cũng kéo không được a, kết quả khiến mọi người đều bị hại cho thê thảm.

Đương nhiên, việc đã đến nước này, bọn họ cũng không có khả năng bắt bẻ hắn, nếu không sẽ chẳng khác gì hại chính mình.

Chương 561: Hải Nữ cuối cùng (2)

Lệ Nương thấy vậy, lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, nói: "Thì ra là bị nhiễm Địa tuyền mà biến dị, sẽ chết sao?"

Dữu Khánh không muốn thừa nhận bọn họ đang bị sự đe dọa chí mạng, sợ bị người ta nắm lấy nhược điểm của mình, y rút tay khỏi sau cổ Mục Ngạo Thiết, "Sẽ không chết, nhưng chúng ta từng nhìn thấy hậu quả của người khác sau khi tiến vào ngâm nước Địa tuyền, bị biến thành yêu ma, chúng ta không muốn biến thành loại yêu ma đó."

Lệ Nương: "Cho nên các ngươi muốn tìm được Thiên tuyền, thuận tiện cầu được trường sinh."

Dữu Khánh vẫn một mực thanh minh, "Trường sinh không quan trọng, quan trọng là khôi phục bình thường. Nếu ngươi biết được tung tích của 'Nhân tuyền' cũng được, chúng ta có thể không cần tìm Thiên tuyền."

Nào ngờ Lệ Nương lạnh nhạt nói: "Thiên tuyền cũng được, Địa tuyền cũng tốt, ta đều không biết ở đâu."

Sư huynh đệ ba người ngẩn ra, Nam Trúc lập tức nhịn không được, "Ta nói nha tiền bối, lời này của ngươi không phải là đang lừa gạt người sao, ngươi rõ ràng đã trải qua Thiên tuyền tẩy thân, làm sao lại không biết Thiên tuyền ở đâu chứ? Chúng ta cực cực khổ khổ chạy tới giúp cho ca ca của ngươi, ngươi vậy mà lại trêu chọc chúng ta như vậy sao?"

Bọn hắn thực sự đã có nhiều từng trải nên lá gan cũng lớn lên, nếu là hồi trước e rằng không dám dùng loại lời nói này để đối đáp với người sống mấy nghìn năm như vậy.

Lệ Nương đáp: "Các ngươi nói theo lý, nhưng quả thực ta không biết chúng ở đâu, ta quả thực đã trải qua Thiên tuyền tẩy thân, nhưng cũng không phải giống như cách mà các ngươi tưởng tượng, sau khi ta tỉnh lại mới biết được ta đã bị đưa đến một tiên phủ khác để tắm rửa Thiên tuyền, trước đó không có người nào hỏi qua ý kiến của ta, cũng không có người nào hỏi xem ta có bằng lòng hay không, chính là chuyện ván đã đóng thuyền. Lúc đó người gặp phải chuyện như ta, được đưa tới tắm rửa Thiên tuyền không chỉ có một mình ta, chỉ là bên Minh Hải này thì chỉ có một mình ta mà thôi."

Đúng là có chuyện như vậy sao? Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau.

Dữu Khánh lại hỏi tiếp: "Ngay cả là ở tòa tiên phủ nào cũng không biết sao?"

Lệ Nương: "Không biết. Có một số thứ, có nhiều người biết được thì sẽ ồn ào lan truyền đến mọi người đều biết. Các ngươi có từng nghe

nói vị trí tòa tiên phủ nào mà mọi người đều biết không? Minh Hải tiên phủ để cho mọi người đều biết, vì vậy mà biến thành như thế này. Hồi đó, địa vị của ta tại trong Minh Hải tiên phủ cũng không cao, cũng không biết được gì nhiều, không có tư cách vọng nhìn tiên cơ."

Vừa nghe được lời này, ba người đã ủ rũ hơn nửa, vòng vèo một vòng lớn như thế, cuối cùng vẫn bị người chơi đùa xém chết, còn phí rất nhiều tiền, kết quả là như thế này?

Dữu Khánh chỉ có thể lui một bước, "Tiền bối kiến thức rộng rãi, ngài có biết vấn đề trên người chúng ta có phương pháp nào để chữa trị hay không vậy?"

Lệ Nương: "Nếu biết thì ta đã không cần nhiều lời với các ngươi. Ta thậm chí còn không biết tình trạng trên người các ngươi rốt cuộc là như thế nào, làm sao có thể có biện pháp đúng bệnh hốt thuốc nào chứ. Hồi đó ta cũng chỉ là một hạ nhân đưa đón khách nhân cho tiên phủ, theo quy củ, không đụng chạm được quá nhiều."

Nói đến đây, Dữu Khánh chợt nghĩ tới một việc, hỏi: "Ngài trước đây là 'Hải Nữ' của tòa tiên phủ này sao?"

Lệ Nương: "Không sai, ta đảm nhiệm Hải Nữ cuối cùng, chuyên tổ chức nghênh đón và đưa tiễn, đại khái cũng là bởi vì muốn để cho ta lưu thủ, nên mới để cho ta được trường sinh đi."

Với vẻ mặt bi phẫn, Nam Trúc đột nhiên hỏi: "Với kiến thức của tiền bối, lẽ nào chúng ta thật sự không có chút hi vọng chữa trị nào hay sao? Thực sự một chút biện pháp cũng không có sao?"

Lệ Nương: "Đương nhiên là có hi vọng và biện pháp, chỉ là chúng ta không biết mà thôi, vấn đề của các ngươi không phải là vấn đề của thế gian bình thường, trên thế gian này đại khái là không có cách nào chữa trị cho các ngươi, e rằng vẫn phải đến tiên phủ khác để thỉnh cầu lời giải."

Dữu Khánh cười khổ, "Tiền bối cũng đã nói rồi, vị trí của tiên phủ không phải người nào cũng có thể biết được, nếu như thế nhân biết rõ, chỉ sợ đã đi tìm từ lâu."

Lệ Nương: "Ta dù sao tại tiên phủ cũng từng có tiếp xúc với một ít tiên nhân, mặc dù không biết Thiên tuyền và Địa tuyền ở tại tiên phủ nào, nhưng ít nhiều cũng biết rõ một chút manh mối về vị trí tiên phủ, nếu các ngươi không sợ phiền phức, không ngại đi tìm kiếm thử xem."

Dữu Khánh tức thì hoài nghi, "Ngài biết manh mối sao? Đã qua nhiều năm như vậy cũng không nghĩ cách đi tìm sao?"

Lệ Nương: "Không phải không nghĩ cách, mà là chưa bao giờ có ý nghĩ đi tìm kiếm, đã mấy nghìn năm nay, ta vẫn luôn cho rằng ngoại trừ Minh Hải này ra, mỗi cái đại tiên phủ đều đã triệt để phong ấn, đều đã đoạn tuyệt tất cả liên hệ cùng với ngoại giới, lúc đó ta từ người phía trên biết rõ được tình hình là như vậy, nếu không thì cũng không tới phiên ngươi đi thực hiện lời nhờ vả của ca ca ta. Ca ta đã nói cho ta biết vị trí ra vào Kim Khư.

Hơn nữa, biết rõ manh mối cũng chưa chắc có thể tìm được cách tiến vào những tiên phủ khác. Ta thấy ba người các ngươi trái lại có chút thú vị, trong tình hình thế đơn lực bạc, không chỉ tìm được lối vào Tiểu Vân gian, còn tìm được lối vào Kim Khư, không chỉ xông vào Tiểu Vân gian, còn xâm nhập Kim Khư, những thứ đã bị chôn vùi trong thời gian mấy nghìn năm, các ngươi vậy mà còn có thể liên tiếp móc ra được. Thảo nào, hết Vương Vấn Thiên đến Long Hành Vân đều té ngã trên tay các ngươi, xem ra quả thực có chút bản lĩnh.

Đưa manh mối cho các ngươi, có lẽ các ngươi thật sự có thể tìm được. Có muốn đi thử thời vận hay không thì tùy vào quyết định của chính các ngươi."

Không quan tâm đến việc có thể tìm được hay không, trước tiên có được manh mối rồi nói tiếp, Nam Trúc vội nói: "Có manh mối gì, tiền

bối cứ việc nói ra, bọn ta chăm chú lắng nghe."

Lệ Nương hỏi ngược lại: "Từng nghe nói tới Bách Hoa tiên tử chưa?"

Chương 562: Thiếu chút duyên gặp mặt (1)

Sư huynh đệ ba người hơi giật mình, đều là một ít nhân vật thần thoại trong truyền thuyết, đừng nói là tu sĩ bọn họ, ngay cả người thường cũng có nghe nói tới vị tiên nhân này.

Nam Trúc đáp: "Có nghe qua. Manh mối mà tiền bối nói tới chẳng lẽ là chỉ 'Kính hoa tiên uyển' trong truyền thuyết sao?"

Lệ Nương nói:

"Đúng vậy. Thứ được gọi là đầu mối cũng chỉ là một ít thông tin ta nghe được từ người hầu của tiên nhân. Có một lần, người hầu của một vị tiên nhân vừa đi vừa nói chuyện phiếm với người khác, khi đi ngang qua bên cạnh ta thì nói rằng, nói là khi ra khỏi 'Kính hoa tiên uyển' thì tại bên ngoài cửa ra vào có vô số hoa lan rất nhanh nở ra, trông rất đẹp mắt, vì vậy thuận tay hái một đóa đem về ngửi hương thơm. Mà một người khác thì nói, đó là bởi vì khi 'Kính hoa tiên uyển' mở ra, tiên khí từ trong tiên phủ tràn ra ngoài, cho nên mới thúc giục U lan nở hoa, bách thảo xuân về."

Lời nói đến đây liền dừng lại.

Sư huynh đệ ba người sững sờ chờ đợi, đợi một lúc vẫn không có nghe nói tiếp, Nam Trúc kinh ngạc hỏi: "Hết rồi sao?"

Lệ Nương: "Hết rồi."

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau một lúc, sau đó Nam Trúc gãi gãi khuôn mập mạp của mình, "Đây tính là manh mối gì chứ?"

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, nét mặt đăm chiêu như nghĩ tới gì đó.

Mục Ngạo Thiết thình lình toát ra một câu, "Lối vào Tiên phủ có rất nhiều hoa lan."

Nam Trúc thoáng sửng sốt, rồi dường như cũng định thần lại, ngay lập tức cất tiếng cười khổ, "Đã mấy nghìn năm trôi qua rồi, thương hải tang điền không biết đã thay đổi bao nhiêu đời, trước hết chưa nói đến việc đi đâu để tìm kiếm, nơi đó có còn mọc lan hay không cũng là một vấn đề, tùy tiện một ổ lợn rừng đã có thể tạo ra tai họa rồi.

Hơn nữa, ngay cả khi tìm được nơi có nhiều hoa lan, làm sao có thể xác định được đó chính là lối vào 'Kính hoa tiên uyển', nếu xác định được rồi thì đi vào bằng cách nào? Tất cả những vấn đề này chúng ta đều không biết. Lui một vạn bước mà nói, cho dù chúng ta biết rõ được hết mấy vấn đề này, 'Kính hoa tiên uyển' có Thủ sơn thú hay không chứ?"

Không cần phải nói mới biết được có bao nhiêu nguy hiểm, dù sao lúc trước mọi người cũng đã lội qua hai nơi tiên phủ, cũng đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của Thủ sơn thú. Minh Hải này coi như là nơi tiên phủ thứ 3, chẳng qua là Thủ sơn thú nơi này đã bị người khác diệt trừ rồi mà thôi, nhưng mức độ nguy hiểm do lòng người mang đến cũng không kém bao nhiêu.

Nói cũng phải, ba người lại trở nên trầm mặc. .

Lệ Nương có ý thể hiện ra đã nói hết hết rồi, đưa ra yêu cầu: "Giao chiếc nhẫn cho ta."

Dữu Khánh nhìn nhìn chiếc nhẫn trên tay, cảm thấy trả chiếc nhẫn thì sẽ bị đuổi khách, trong khi hắn còn có rất nhiều nghi vấn, hắn lập tức thử hỏi một vấn đề: "Lúc trước ca ca của ngài là người bình thường, biến thành Đại lực sĩ là chuyện gì vậy?"

Lệ Nương trầm mặc một hồi, nhưng cuối cùng vẫn nói cho hắn biết, "Có một số công việc dựa vào nhân lực bình thường đi làm sẽ rất chậm, biến thành cự nhân tự nhiên sẽ nhanh hơn rất nhiều, vì vậy tiên nhân cho người bình thường dùng một loại tiên đan, sau đó người bình thường liền sẽ biến thành cự nhân, chỉ là trong quá trình biến lớn đó sẽ vô cùng đau đớn, sẽ một mực cuồng ăn không ngừng, cho đến khi lớn lên trở thành lực sĩ mà tiên nhân cần thì mới thôi. Những hài cốt cự nhân mà các ngươi nhìn thấy ở bên ngoài đều là người bình thường biến thành, cũng không phải là một chủng tộc khác như các ngươi vẫn tưởng."

Dữu Khánh: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao các tiên phủ lại đột nhiên đóng kín, vì sao từ đó về sau hoàn toàn không còn vết tích tiên nhân?"

Lệ Nương: "Ta cũng muốn biết rõ là chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy lúc đó nhân tâm hoảng sợ, tà khí lan tràn, giống như xảy ra chuyện gì đó, thế nhưng lúc đó địa vị của ta hèn mọn, biết được rất ít, có hỏi cũng chỉ sẽ rước lấy lời răn dạy."

Tà khí lan tràn sao? Sư huynh đệ ba người lại nhìn nhau, Nam Trúc hỏi: "Tà khí từ đâu tới nhiều như vậy?"

Lệ Nương: "Không biết, dường như là những tiên nhân đã làm ra chuyện gì đó. Được rồi, đưa chiếc nhẫn cho ta."

Dữu Khánh có phần quyến luyến với chiếc nhẫn ở trên tay, mặc dù không biết có lợi ích gì hay không, nhưng dù sao cũng là vật của tiên gia, có thì luôn tốt hơn so với không có, hắn liền mở lời thăm dò: "Ta cùng với lệnh huynh mới quen đã thân, đến nay vẫn còn hoài cảm, chiếc nhẫn của lệnh huynh, có thể lưu cho vãn bối làm kỷ niệm hay không?"

Nam Trúc vội vàng gật đầu theo, cũng có ý nghĩ tương tự, dù sao cũng là vật của tiên gia.

Lệ Nương: "Thứ ca ca ta đưa cho ta, ta không giữ lại làm kỷ niệm, lại phải lưu cho ngươi, là đạo lý gì chứ?"

Nam Trúc vội nói: "Cho chúng ta chiếc nhẫn của tiền bối làm kỷ niệm cũng được."

Lệ Nương: "Các ngươi xứng sao?"

Lời nói này, rất không có tình cảm, khiến bọn hắn lúng túng, Nam Trúc cười gượng, không tiếp tục hé răng, ở trong lòng thì lẩm bẩm rủa không ngừng.

Dữu Khánh hơi nhếch miệng, sau đó vẫn tiếp tục nói ra ý kiến, "Lời nói của tiền bối thật không có đạo lý, chúng ta vì lệnh huynh chạy một chuyến, chẳng lẽ một chút lợi ích cũng không có, chẳng lẽ chạy không công một chuyến rồi hay sao?"

Vừa nghe nói như vậy, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều gật đầu, nhất là Nam Trúc, gã lập tức cất lời phụ họa: "Đúng vậy, dù sao cũng phải cho chút lợi ích đi, cũng không thể chạy không một chuyến a?"

Lệ Nương hừ một tiếng, "Các ngươi muốn lợi ích gì?"

Sư huynh đệ ba người nhìn nhìn nhau, có thể yêu cầu lợi ích gì bây giờ chứ? Đòi quyền thế là vô nghĩa, nếu đã không chiếm được vinh hoa, vậy thì chỉ có thể lựa chọn phú quý rồi, Dữu Khánh vội ho một tiếng, "Được rồi, chúng ta cũng không làm ra được chuyện lòng tham không đáy, thô tục một chút có lẽ đơn giản, chắc hẳn tiền bối không thiếu tiền, cho chút tiền xem như xua đuổi chúng ta là được, coi như là để cho chúng ta có một lời bàn giao với bản thân mình."

Nam Trúc lại liên tục gật đầu theo, "Rất đúng, rất đúng, tùy tiện cho một chút xua đuổi là được."

Lệ Nương dùng giọng điệu không có bất kỳ cảm xúc gì, hỏi: "Các ngươi muốn bao nhiêu tiền?"

Dữu Khánh nhấc tay, hai bàn tay mười ngón góp lại với nhau, "Một tỷ lượng bạc là đủ rồi."

Nam Trúc đằng hắng nói: "Cũng tạm đủ."

Đôi mắt sáng ngời tràn đầy mong đợi, trong lòng đã bắt đầu nhẩm tính xem mình có thể được chia bao nhiêu, đánh giá lão Thập Ngũ sẽ không keo kiệt, ít nhất cũng là một trăm triệu vào tay.

Lệ Nương hỏi ngược lại: "Nghe nói các ngươi thiếu một khoản nợ rất lớn?"

Dữu Khánh thở vắn than dài: "Không việc gì gạt được tiền bối, thực sự là không còn cách nào, nếu không chúng ta cũng sẽ không da mặt dày đòi tiền với ngài."

Nam Trúc cũng buông tiếng thở dài, "Đã để tiền bối chê cười."

Chương 563: Thiếu chút duyên gặp mặt (2)

Lệ Nương nói:

"Các ngươi không phải đã tiến vào Kim Khư sao? Chút nợ nần này chẳng là gì đối với Kim Khư, tùy tiện dời một chút cũng đủ để xóa sạch nợ nần. Các ngươi không phải nói là cùng ca ca ta mới quen đã thân sao? Ca ca ta làm sao sẽ ngay cả một chút thời gian để lấy ra một chút tiền cũng không cho các ngươi chứ? Các ngươi nghìn vạn lần đừng nói với ta là quên lấy vàng ra đi."

Lời nói này khiến ba người hết lời chống đỡ, mới nhận ra được những lời tự cho là thông minh lúc trước chính là tự nhấc đá đập vào chân mình.

Nói chung là đã bị nàng ta chặn đứng lời muốn nói rồi, Dữu Khánh chỉ có thể cười khổ nói: "Nói ra tiền bối có lẽ không tin, nhưng tình huống lúc đó quả thực rất khẩn cấp, thật sự là đã quên đem ra một ít vàng."

Lệ Nương rõ ràng là không muốn nói nhiều hơn, "Mặc kệ giữa các ngươi và ca ca ca ta là có giao tình thực sự, hay là giả có giao tình, nếu đã đưa chiếc nhẫn đến cho ta, tiền ta có thể cho các ngươi một chút, nhưng không có khả năng cho các ngươi một tỷ. Một tỷ không phải là số lượng nhỏ. Có không ít người nhìn chằm chằm vào các ngươi, nếu quá nhiều tiền rơi vào trong tay các ngươi, nguồn gốc số tiền là cả một vấn đề, không cần phải bị những thế lực lớn đó bám chặt truy xét.

Khoản nợ mà các ngươi thiếu, ta có thể giải quyết cho các ngươi. Hai mươi triệu mượn Thanh Nha, ta có thể xóa bỏ, thiếu nợ Bích Hải Thuyền Hành hai trăm triệu, ta cũng có thể để cho Cổ Thanh Chiếu đứng ra bảo lãnh, chuyển tới trên đầu Thanh Nha. Các ngươi cưỡng ép bắt Thanh Nha làm con tin, phía bên Xích Lan các coi như đã biết được tình hình, để cho Thanh Nha trả khoản nợ này giúp các ngươi xem như giải thích được, nguồn gốc khoản tiền có thể vượt qua được tra xét. Khoản khác thì thôi đi, không nên tiếp tục làm cho phức tạp, bị người cắn quá chặt cũng không có lợi gì đối với các ngươi."

Dữu Khánh hơi sững sờ, vội vàng nói: "Thực ra chúng ta không chỉ thiếu nợ chừng đó tiền. Đống cây đào chúng ta lấy ra từ Tiểu Vân gian, ta đã đưa đến trồng tại Đại Hoang Nguyên rồi, cũng thiếu nợ người ta không ít tiền công và chi phí chăm sóc. Ta không cần nhiều hơn, chỉ cần thêm một trăm triệu là được."

Lệ Nương: "Ta đã nói rồi, không nên làm phức tạp thêm, nhiều một phần cũng không có, các ngươi muốn thì lấy, không muốn thì quên đi. Có phải là nãy giờ các ngươi nhìn thấy ta đã quá hòa nhã rồi phải không hả?"

Dữu Khánh lập tức chịu thua, "Được rồi, cứ như lời tiền bối đã nói."

Trong lòng có phần không nói nên lời, hai mươi triệu nợ Thanh Nha, hắn không có dự định trả, tính vào đây làm gì chứ?

Nhưng cho dù nói như thế nào đi nữa, có còn hơn không.

"Chiếc nhẫn." Lệ Nương lại cất tiếng thúc giục.

Dữu Khánh nhìn nhìn chiếc nhẫn trên tay, ánh mắt hơi lấp lóe, cất bước tiến lên, đi về phía nội sảnh, nhưng một mực không thấy rõ được bộ mặt thật sự của đối phương, muốn mượn cơ hội trả chiếc nhẫn để tiến sát tới nhìn xem.

Đi tới trước bức rèm che chuỗi hạt châu tiện tay đưa lên gạt ra, miệng chợt "A" một tiếng, có thể nói là khẩn cấp rút tay về.

Hai người Nam, Mục cho rằng có biến, khẩn cấp lắc mình tới đây tiếp viện.

Dữu Khánh vội vàng vẫy vẫy hai tay ngăn cản bọn họ lại, "Đừng đi tới đây."

Sau khi ngăn cản hai người lại, hắn mới lật tay nhìn nhìn bàn tay vừa mới đẩy bức rèm che, nhìn thấy mép bàn tay xuất hiện hai vệt máu, có máu tươi chảy ra.

Hai người Nam, Mục không rõ lí do, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Dữu Khánh lại vươn tay tới, chậm rãi gạt bức rèm che ra. Lần này cả ba người đều phát hiện thấy được sự khác thường, tại mặt sau bức rèm có nhiều sợi chỉ cực nhỏ kéo căng thẳng đứng dọc theo chuỗi

rèm châu, dùng móng tay cọ cọ vào, xác định được chúng là những sợi chỉ kim loại, không biết bằng vật liệu gì.

Thực sự là chúng quá mảnh, có nghĩa là rất sắc bén, lại ẩn giấu tại phía sau bức rèm che nên rất khó phát hiện ra.

Dữu Khánh có thể tưởng tượng được, vừa rồi nếu là dùng sức gạt mạnh bức rèm ra, e rằng ít nhất sẽ đứt một ngón tay, nếu ai có ý đồ gây rối thô lô xông vào thì nói không chừng ngay cả mạng nhỏ cũng phải bỏ lại dưới bức rèm che này.

Thực sự nghĩ tới mà sợ, hắn đưa cánh tay chảy máu của mình giơ chiếc nhẫn lên, "Tiền bối, gần trong gang tấc, cũng không thể để cho bọn ta được thấy dung nhan tiền bối sao? Chẳng lẽ đến bây giờ tiền bối vẫn còn không tin chúng ta?"

Lệ Nương: "Tin các ngươi chưa chắc đã là chuyện tốt, không tin các ngươi có lẽ còn có thể bình an vô sự, mọi việc nên có lưu lại một chút chỗ trống, như vậy tốt cho cả ngươi và ta. Không nên nhiều lời nữa, đưa chiếc nhẫn đây."

Suy nghĩ một chút, không biết được sự sâu cạn của đối phương, cũng không dám lỗ mãng, Dữu Khánh phất tay vung ra, chiếc nhẫn xuyên qua khe hở giữa bức rèm bay đến.

Chiếc áo choàng trên người Lệ Nương dao động một cái, đèn tắt ngúm, hiện trường lập tức chìm vào trong bóng tối, chắc hẳn cũng đã chụp được chiếc nhẫn rồi, giọng nói của Lệ Nương vang lên trong bóng tối, "Quay lại đi."

Dữu Khánh nhanh chóng hỏi ra sự nghi hoặc trong lòng, "Tiền bối, năm đó những cao thủ kia làm sao xông qua được Minh Hải đánh vào Minh Hải tiên phủ?"

Nhưng mà không có lời nào đáp lại, chờ một chút, có tiếng bước chân rời đi, hắn lấy Huỳnh thạch ra để chiếu sáng, chỉ nhìn thấy một bóng lưng bước hướng vào bên trong.

Bất đắc dĩ, ba người chỉ có thể đi ra khoang thuyền, bầu trời rạng sáng, nhìn thấy được bóng người mơ hồ ở đầu thuyền, đi đến gần, nhìn thấy là Cổ Thanh Chiếu, Thanh Nha đã được xử lý băng bó tứ chi đang nằm trên boong tàu, Dữu Khánh giơ Huỳnh thạch trong tay lên chiếu chiếu rọi sáng rồi cất đi.

Chiếc lâu thuyền bỗng nhiên đột ngột chuyển hướng, đuôi thuyền vang lên tiếng nước rầm rầm, mấy người lắc mình đến bên cạnh mép thuyền nghiêng đầu nhìn xem, ánh sáng không đủ, không nhìn thấy rõ được là thứ gì, chỉ mơ hồ nhận thấy tựa như là một chiếc xúc tu to lớn chìm vào trong nước, khiến người kinh ngạc.

Dữu Khánh quay đầu lại hỏi nữ nhân bên cạnh: "Thứ gì vậy?"

Cổ Thanh Chiếu: "Không biết, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy chiếc thuyền sắt này."

Thuyền di chuyển với tốc độ rất nhanh, nhanh hơn Giao nhân đưa đò không biết bao nhiêu lần, có cảm giác như đang cưỡi mây lướt gió, rẽ sóng tung bay, ước chừng khoảng nửa canh giờ sau, khu vực sáng tối đan xen lại xuất hiện trước mắt.

Khi lại nhìn thấy thuyền hoa đang dừng chờ kia, bên trong khoang thuyền truyền ra giọng nói không hề có cảm xúc của Lệ Nương, "Đi đi thôi."

Cổ Thanh Chiếu hướng vào khoang thuyền hơi khom người chào, sau đó cúi người ôm Thanh Nha lên phi thân rời đi.

Sư huynh đệ ba người chỉ có thể chắp tay chào tạm biệt về phía khoang thuyền, sau đó cũng phi thân đạp sóng rời đi.

Đến khi bọn hắn trở lại trên chiếc Hoa thuyền, quay đầu nhìn lại thì chiếc lâu thuyền kia đã im lặng biến mất, không biết đã rời đi phương nào.

Sau đó Hoa thuyền cũng bắt đầu di chuyển, Dữu Khánh vẫn còn nhìn chằm chằm vào vị trí chiếc lâu thuyền biến mất, vẫn còn đang suy nghĩ không biết vị Lệ Nương này rốt cuộc là người nào, không biết Liễu Phiêu Phiêu nhận được thông tin "Đầu To" đưa tới thì có thể phối hợp tra xét ra được thân phận của nàng ta hay không.

Chương 564: Tộc trưởng Hải tộc (1)

Thuyền cập bờ, trở lại Ảo Vọng, Bàng Thành Khâu và cả xe ngựa vẫn còn đang chờ đợi bên bờ.

Cổ Thanh Chiếu giao Thanh Nha cho Bàng Thành Khâu, để cho gã đưa về Kinh Hồng điện an dưỡng trước, còn bà ta thì đi chung một chiếc xe ngựa với ba người Dữu Khánh đến Bích Hải Thuyền Hành.

Thương hội quy mô to lớn như Bích Hải Thuyền Hành có thể nói việc buôn bán trải rộng khắp các nơi, ở các trụ sở trọng yếu đều có chi nhánh ngân hàng, tại địa điểm như Ảo Vọng này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Dữu Khánh là không muốn kéo dài thêm một giây một phút nào, sợ đêm dài lắm mộng, vội vã kéo Cổ Thanh Chiếu trước tiên chạy đi xử lý chấm dứt khoản nợ hai trăm triệu.

Mặc dù hai trăm triệu vẫn không thỏa mãn được mong muốn giải quyết nợ nần của hắn, nhưng cũng có thể xóa bỏ được gánh nặng nợ nần lớn nhất.

Sau khi tìm đến Bích Hải Thuyền Hành, thủ tục chuyển khoản nợ này sang cho Thanh Nha thực hiện rất thuận lợi, đã có Kinh Hồng điện đứng ra đảm lãnh, Bích Hải Thuyền Hành không có gì không hài lòng.

Ra khỏi Thuyền hành, sư huynh đệ Dữu Khánh có thể nói thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, lỗ thủng phía bên Diệp Điểm Điểm nếu không bịt được thì vẫn có thể lấy Tiên đào thụ để đền bù, phái bên Bích Hải Thuyền Hành thì không được, nếu không trả tiền người ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Sau đó ba người lại cùng theo Cổ Thanh Chiếu trở về Kinh Hồng điện, tờ giấy mượn nợ hai mươi triệu hắn viết đưa cho Thanh Nha cần được trả lại.

Sau khi lấy ra tờ giấy mượn nợ, Cổ Thanh Chiếu phe phẩy quạt tròn lại không vội đưa trả cho hắn, cười tủm tỉm nói: "Viết thêm mấy chữ, biến giấy nợ thành tờ rác thải rồi để lại cho ta, ta cho ngươi một trăm vạn lượng."

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, một tờ giấy nợ làm thành rác thải đổi được một trăm vạn lượng?

Dữu Khánh suy nghĩ thấy không ổn, đưa tay chụp lấy tờ giấy nợ.

Cổ Thanh Chiếu vung quạt tròn ngăn cản lại, tăng giá: "Hai trăm vạn!"

Dữu Khánh trực tiếp gạt quạt tròn sang một bên, đưa tay chụp tờ giấy nợ về, kiểm tra xác nhận xem có đúng là giấy nợ mình viết hay không.

Cổ Thanh Chiếu hỏi tiếp: "Ngươi muốn bao nhiêu?"

Đã xác nhận được chính là giấy nợ của mình, Dữu Khánh nghiêm chỉnh nói: "Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm, ta không kiếm loại tiền này."

Nói xong liền trực tiếp xé vụn giấy nợ, sau đó lại chà xát nó thành bột mịn. .

Nhìn tờ giấy nợ biến thành bụi bặm, Cổ Thanh Chiếu vẻ mặt không nói nên lời, và cũng có điểm luyến tiếc, dù sao đó cũng là bản độc nhất, muốn nói gì đó rồi lại thôi, nhưng mà không có cách nào, chuyện thanh toán nợ nần là do Can nương quyết định, trả lại giấy nợ là việc phải làm, bà ta cũng không thể ép buộc.

"Lão bản nương, tạm biệt!" Dữu Khánh chắp tay chào, khiến cho Thanh Nha biến thành như vậy, còn tiếp tục đảo qua đảo lại tại trước mặt Thanh Nha thì có vẻ hơi bị kiêu ngọa, bọn hắn không dám ở lâu, lập tức chào rồi rời đi.

Sau khi ba người đi ra khỏi Kinh Hồng điện, Nam Trúc nhịn không được nhéo nhéo khuôn mặt mập mạp của mình, "Lão Thập Ngũ, hai trăm vạn lượng a, chưa nói chuyện, trao đổi gì cả làm sao biết được là có vấn đề hay không chứ?"

Mục Ngạo Thiết toát ra một câu, "Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?"

Dữu Khánh: "Lão Cửu nói đúng, lão Thất ngươi phải sửa đổi tật xấu thấy tiền sáng mắt đó đi, dùng cái mông để suy nghĩ cũng biết một tờ giấy nợ đã trở thành rác thải không có khả năng đáng giá hai trăm vạn lượng, Kinh Hồng điện có tiền đến mấy cũng không khả năng chơi đùa như vậy. Vàng bạc từ bầu trời rớt xuống, tự ngươi sờ đầu mà suy nghĩ đi, có chuyện tốt như vậy sao? Khẳng định có bẫy chờ chúng ta, tránh đi mới là hành động sáng suốt."

Nam Trúc suy nghĩ cũng phải, tuy nhiên vẫn cất lời cảm khái, "Một chuyến tay không, uổng công bị tra tấn một trận, bận rộn một chuyến."

Dữu Khánh cũng có cảm giác này, nhưng vẫn cất lời trấn an: "Dù sao cũng đã kiếm được hai trăm triệu, bớt đi áp lực mười triệu hàng năm."

Nam Trúc cười ha hả: "Mười triệu một năm phía bên Diệp Điểm Điểm thì sao chứ? Bớt đi mười triệu hay nhiều hơn mười triệu, đối

với loại người không có con đường kiếm tiền như chúng ta mà nói, gánh chịu áp lực như vậy có khác biệt gì sao? Sang năm chúng ta đi đâu kiếm tiền trả cho Diệp Điểm Điểm chứ?”

Với lời nói này, cả ba người đều không hé răng nữa.

Chuyện nơi này, xem như đã đến hồi kết thúc, ba người cũng không có dự định ở lại lâu hơn, đã khiến cho Thanh Nha biến thành như vậy, lại làm cho Long Hành Vân chịu đủ sỉ nhục, quỷ mới biết được hai người đó có thủ tín hay không. Ở mức độ nào đó, Ảo Vọng xem như là địa bàn của người ta, tiếp tục ở lại nơi đây thực sự là trong lòng bọn hắn có cảm giác không yên, tự nhiên muốn nhân dịp này nhanh chóng rời đi, nhanh chóng chạy trở về U Giác Phụ mới có thể an tâm.

Khi trở lại nhà của Hồ Vưu Lệ thì Hồ Vưu Lệ vẫn còn chưa trở về.

Dữu Khánh nhân cơ hội này lợi dụng “Đầu To” lần nữa liên lạc với phía bên Liễu Phiêu Phiêu, hỏi xem nàng ta có tra ra được thân phận của vị “Can nương” kia hay không.

Hành trình Ảo Vọng này cũng không phải là không có chút thu hoạch nào, từ sau khi “Đầu To” được Minh tăng làm phép, nó đã có thể nghe hiểu tiếng người, còn có thể biết chữ, làm việc cũng có trí tuệ, đúng lúc giải quyết được vấn đề liên hệ không thuận tiện giữa hắn và Liễu Phiêu Phiêu, biết được làm cách nào để lén lút tiếp cận Liễu Phiêu Phiêu, hơn nữa kích thước nó nhỏ bé không dễ dàng bị phát hiện, có thể sử dụng như là người mang tin tức.

Sư huynh đệ ba người đã định giá lại “Đầu To”, nếu thật sự phải bán ra, hẳn là có thể bán được với giá rất cao.

Đương nhiên, hiện tại bọn họ cũng không có dự định bán đi, dù sao cũng đã nuôi dưỡng quen thuộc rồi, sử dụng rất thuận lợi, chỉ coi như đó là một kế hoạch định sẵn khi không còn cách nào khác.

Khi "Đầu To" trở về, nó cũng mang về lời phản hồi của Liễu Phiêu Phiêu, nói là bọn hắn đi Minh Hải, nàng ta căn bản không có cách nào triển khai hành động tại trên Minh Hải.

Dữu Khánh lại cung cấp một manh mối khác cho cấp nàng ta, lúc trước là Cổ Thanh Chiếu đi liên hệ với vị Can nương kia, có thể thuận theo đường dây này để tra xét thử xem.

Bên trong đình đài lầu các nơi cao nhất của Trấn Hải ty, Chưởng lệnh Chu Hiên đang tiếp khách, Tề Đa Lai bước nhanh tới âm thầm chờ đợi ở bên cạnh, không phải là việc gì gấp nên không dám quấy nhiễu.

Đợi sau khi đưa tiễn khách rời đi, Tề Đa Lai mới tiến đến bên cạnh Chu Hiên bẩm báo, "Nhóm ba người Thám Hoa lang kia đã trở về rồi, trông hoàn toàn bình thường, không chút tổn hại nào. Ngược lại thì Thanh Nha bị gãy tứ chi, nằm tại Kinh Hồng điện dưỡng thương. Còn có, khoản nợ mà vị Thám Hoa lang kia thiếu nợ Bích Hải Thuyền Hành đã được chuyển lên đầu Thanh Nha, không biết là có nghĩa gì. Ngoài ra, Long Hành Vân và Ngân Sơn Hà dường như đã rời khỏi Ảo Vọng, phải đợi phía bên Tinh La đảo phản hồi xác nhận."

Chu Hiên nghi hoặc xoay người hỏi, "Không phải ngươi nói là Thanh Nha và Long Hành Vân cùng nhau đi mưu hại tên Thám Hoa lang đó sao? Tại sao lại biến thành bản thân mình bị thương còn trả nợ giúp người ta nữa?"

Tề Đa Lai: "Lúc trước, khi gọi Thanh Nha tới đây dò hỏi thì hắn trả lời như thế, bây giờ vẫn còn chưa làm rõ được tình hình."

Chu Hiên: "Vậy ngươi lại gọi Thanh Nha tới hỏi tiếp đi."

Tề Đa Lai lắc đầu, "Lúc này sợ rằng không dễ làm, đầu tiên là Thanh Nha di chuyển không tiện, thứ nhì là chuyện lần này lại liên quan đến vị tiểu thư kia của Lương gia. Cổ Thanh Chiếu đến Lương phủ, hình như là đi gặp vị tiểu thư kia, sau khi Cổ Thanh Chiếu rời đi, vị tiểu thư kia của Lương gia cũng rời đi.

Ngài biết đó, chuyện gì khác đều dễ nói, nhưng hễ có liên quan đến Lương gia, có đánh chết Thanh Nha cũng sẽ không thổ lộ một chữ nào, mà chuyện liên quan đến Lương gia thì chúng ta cũng không tiện ép hỏi.

Tuy nhiên, có một điểm có thể đoán được, Long Hành Vân và Ngân Sơn Hà chắc hẳn biết rõ chuyện gì xảy ra, về sau Xích Lan các hẳn cũng sẽ biết tình hình, nếu muốn biết đã xảy ra chuyện gì, không ngại hỏi thăm Xích Lan các một chút."

Chu Hiên trầm mặc suy nghĩ một hồi, sau đó mới chậm rãi nói: "Chúng ta chỉ cần chú ý quan tâm tới chuyện này, cò nlại thì quên đi. Rời khỏi Ảo Vọng, rời khỏi Minh Hải, có một số việc chúng ta không nên nhúng tay vào, có muốn hỏi Xích Lan các cùng Lương gia hay không, hay là có muốn bắt ba tên gia hỏa liên lụy với Minh tự để ép hỏi hay không, giao cho Thiên Lưu sơn quyết định đi. Chúng ta chỉ cần báo cáo lại tình hình một cách trung thực là được."

Tề Đa Lai nghe vậy thì gật đầu, "Cũng được, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện."

Chương 565: Tộc trưởng Hải tộc (2)

Màn đêm từ từ buông xuống, Ảo Vọng lại lần nữa huy hoàng rực rỡ ánh đèn.

Ở trong phòng, Dữu Khánh, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết cùng với Tiểu Hắc cõng theo "Đại bổng" đứng thành một hàng, đối diện họ là Hồ Vưu Lệ lẻ loi đứng ở một bên.

Nam Trúc tươi cười vui vẻ nói: "Vưu Lệ, đa tạ mấy ngày nay đã khoản đãi chúng ta, xin lỗi đã quấy rầy."

Hồ Vưu Lệ vội vàng xua tay, "Không quấy rầy không quấy rầy, các ngươi còn giúp ta có được bức chữ lưu niệm của Thám Hoa lang nữa nha, là ta kiếm lời."

Lời nói này khiến sư huynh đệ ba người xấu hổ, cảm thấy đã lợi dụng người ta, Nam Trúc cười hắc hắc nói: "Nếu ngươi đã thích như thế, vậy để lần sau đi, lần sau gặp Thám Hoa lang, sẽ bảo hắn viết thêm vài tấm lưu niệm cho ngươi."

"Thật sao?" Hồ Vưu Lệ mở to hai mắt nhìn gã, hai tay ôm chặt trước ngực, dáng vẻ như muốn reo hò hoan hô.

Dữu Khánh trừng Nam Trúc một cái, rất muốn hỏi gã, có biết chi phí ký gửi hàng hóa đắt thế nào không, ngươi bỏ ra sao? Vì vậy hắn cất tiếng cắt lời, "Ngươi đừng có nghe hắn nói dóc, Vưu Lệ, tạm biệt. Tiểu Hắc, đã cảm tạ tỷ tỷ chăm sóc hay chưa?"

Tiểu Hắc lập tức phất tay chào tạm biệt, "Tỷ tỷ, nhớ tới chơi với chúng ta, ta mời ngươi ăn món ngon."

Hồ Vưu Lệ tiến tới xoa xoa đầu nó, "Ừ, rảnh rỗi sẽ đến chơi với các ngươi. Đúng rồi, ngươi còn chưa nói cho tỷ tỷ biết nhà các ngươi ở nơi nào?"

Vừa nghe hỏi như vậy, Tiểu Hắc không biết có nên nói ra hay không, cẩn phải giữ bí mật thì nó vẫn là giữ rất kín đáo, lập tức quay đầu lại nhìn về phía đám người Dữu Khánh.

Dữu Khánh liền hỗ trợ trả lời: "Chúng ta không ở cố định một nơi, cũng chưa chắc sẽ ở lại nơi nào, có cơ hội sẽ liên hệ lại."

Chuyện rắc rối với Già La Sơn gây ồn ào không ít, hắn biết người ta sớm muộn gì cũng sẽ biết được bọn họ là ai, hiện tại người ta còn chưa biết là bởi vì có một số việc liên lụy đến người ở cấp bậc tương đối cao, người biết rõ tình hình không phải là kẻ không biết giữ mồm giữ miệng mà đi ăn nói lung tung khắp nơi, để lan truyền xuống tầng thấp hơn thì cần có quá trình và thời gian.

Hồ Vưu Lệ a một tiếng, biết người ta không muốn nói, nàng ta cũng đã hỏi Tiểu Hắc nhiều lần, nhưng Tiểu Hắc một mực không nói, lúc đó nàng ta đã cảm thấy được là nó đang giữ bí mật.

Cuối cùng, Hồ Vưu Lệ đưa bọn hắn ra ban công, tận mắt nhìn theo bốn người phi thân xuống lầu rời đi. Nàng ta nhẹ nhàng cúi người dựa vào lan can, hai tay chống cằm ôm má nhìn theo, hai cái tai hồ ly còn hơi nhúc nhích một chút, đôi mắt trong veo sáng ngời dưới ánh đèn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tiểu Hắc mỗi bước quay đầu ba lần, bồi hồi lưu luyến, thỉnh thoảng lại vẫy tay từ biệt, đám người Dữu Khánh cũng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xem bóng người trên ban công.

Đến giây phút cuối cùng, bọn họ vẫn không nói cho nàng ta biết thân phận chân thực.

Giống như Dữu Khánh đã nói, để cho nàng ta cuốn vào quá sâu sẽ hại nàng ta, mình cũng không có năng lực bảo đảm được gì cho người ta, không bằng duy trì một khoảng cách nhất định. Người ta có cuộc sống của người ta, có thể có một căn nhà thuộc về mình tại nơi Ảo Vọng này là điều mà rất nhiều người không thể bằng được, sau khi trời sáng tiếp tục cõng một đống đồ vật lang thang buôn bán trên đường phố cũng là chuyện rất tốt.

Hải Tiêu các, Từ Văn Tân chắp tay đứng ở trước vách tường, nhìn chằm chằm vào sơ đồ liên kết manh mối giăng khắp nơi trên tường, trầm tư suy nghĩ.

Nga Mi gõ cửa tiến vào, đi đến bên cạnh hắn bẩm báo: "Bọn họ đã công khai mang theo tiểu hài tử khiêng gậy kia leo lên đò, xem ra lần này là chính thức rời khỏi Ảo Vọng. Đã tìm hiểu được mục đích chuyến đi đến Bích Hải Thuyền Hành, khoản nợ hai trăm triệu mà bọn họ thiếu nợ Thuyền hành đã được chuyển hết toàn bộ sang cho địa đầu xà Thanh Nha, do Thanh Nha chịu trách nhiệm trả nợ, nhưng không thấy bóng dáng Thanh Nha, là Cổ Thanh Chiếu dùng

danh nghĩa Kinh Hồng điện để bảo lãnh. Long Hành Vân và Ngân Sơn Hà hiện nay không biết đi đâu."

Từ Văn Tân vẻ mặt đầy kinh ngạc, "Tại sao Thanh Nha lại trả giúp hắn khoản nợ hai trăm triệu chứ?"

Nga Mi: "Không biết."

Từ Văn Tân im lặng suy tư một lúc, sau đó có vẻ như là thở phào nhẹ nhõm, "Thanh Nha trả nợ giúp hắn, Long Hành Vân không biết tung tích, hắn lại dám dẫn theo tiểu hài tử công khai rời đi, xem ra phiền toái trước mắt đã được hắn giải quyết rồi, ít nhất là được tạm hoãn, cũng không biết tên gia hỏa này đã làm ra trò quỷ gì, hại ta một trận nơm nớp lo sợ."

Trong mắt Nga Mi lộ ra vẻ mong đợi, "Muốn biết chuyện gì xảy ra, tìm tới họ hỏi một chút không phải được rồi sao? Công tử, chúng ta có nên đuổi theo hỏi hay không?"

Ánh mắt Từ Văn Tân lại quan sát sơ đồ manh mối trên tường, "Người lấy hắn ra làm mồi kia đến cùng là ai chứ, chúng ta cũng không rõ ràng, cũng không biết nó muốn làm gì…" Nói đến đây hắn hơi hơi lắc đầu.

Những hòn đảo nhỏ dày đặc chi chít như sao trên trời, nơi cầu tàu của một hòn đảo trong số đó, một chiếc đò đang tiến lại gần bờ.

Ba lớn một nhỏ bước lên bờ, đi chưa được mấy bước liền quay đầu lại nhìn, thấy Giao nhân đưa đò đẩy đò ào ào rời đi rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã biến mất tại trong bóng tối, khiến cho người ta có cảm giác giống như đang bỏ trốn thoát thân.

Trong lúc mấy người còn đang không hiểu ra sao, bỗng nhiên thấy có tiếng bước chân thình thịch đạp ván gỗ đi tới.

Mấy người lại nhất tề soàn soạt quay đầu lại, chỉ thấy bóng dáng một nữ nhân chậm rãi đi tới, mặc bạch y.

Sư huynh đệ ba người đột nhiên cảm thấy không ổn, dồn dập lấy Huỳnh thạch ra để chiếu sáng, tay cũng lần lượt đặt tại trên chuôi kiếm.

Đợi đến khi bóng người đến gần, nhìn thấy rõ dung mạo mới biết là một phụ nhân da trắng nõn nà, thân thể thướt tha, trên mặt là nụ cười ngọt ngào duyên dáng đi tới.

Hai người Nam, Mục càng thêm cảnh giác, Dữu Khánh nhưng là sửng sốt, bởi vì hắn nhận biết người này, chính là phụ nhân Hải tộc mà hắn gặp được cạnh bờ biển khi đi theo Minh tăng lúc mới tới Minh tự.

Tiểu Hắc cảm nhận được bầu không khí không thích hợp, hắn nhanh chóng chụp lấy cây gậy cầm trong tay, cất lời quở trách: "Còn tiếp tục tiến tới đây, ta đánh chết ngươi!"

Phụ nhân cười khúc khích, "Tuổi còn nhỏ nhưng tính khí lại không nhỏ a."

Dữu Khánh đưa tay ngăn cản Tiểu Hắc lại, nhìn chằm chằm vào phụ nhân, hỏi: "Ngươi?"

Hai vị sư huynh lập tức nhìn về phía hắn, Nam Trúc hỏi một câu, "Ai vậy?"

Dữu Khánh cũng không rõ phụ nhân này là ai, không biết tên gọi, chỉ biết là Hải tộc.

Phụ nhân cười nói: "Mọi người không cần phải khẩn trương, ta tên là Ngọc Kiều Kiều, là Tộc trưởng của Hải tộc. Thám Hoa lang, chúng ta lại gặp mặt."

Tộc trưởng của Hải tộc? Hai người Nam, Mục nhìn nhau, sau đó đồng thời nhìn phản ứng của Dữu Khánh.

Dữu Khánh chậm rãi buông tay ra khỏi chuôi kiếm, chắp tay chào, "Không biết là tộc trưởng giá lâm, thứ tội. Tộc trưởng là muốn trở về Minh Hải sao?"

Ngọc Kiều Kiều lắc đầu, "Nghe nói hình như ngươi muốn rời đi, đặc biệt tới tìm ngươi."

Dữu Khánh không hiểu, hỏi, "Tìm ta làm gì chứ?"

Ngọc Kiều Kiều: "Muốn một thứ trên tay của ngươi, ngươi biết."

Dữu Khánh ánh mắt lấp lóe, đại khái đã đoán được, hỏi: "Chiếc nhẫn?"

Ngọc Kiều Kiều gật đầu: "Không hổ là tài tử đệ nhất thiên hạ, chỉ vừa nhắc một chút liền hiểu, không sai, chính là chiếc nhẫn đó."

Dữu Khánh cất lời thăm dò: "Ngươi muốn chiếc nhẫn kia làm gì?"

Ngọc Kiều Kiều: "Chiếc nhẫn đó vốn là vật có liên quan tới Hải tộc ta, ta cũng không dối gạt ngươi, Hải tộc ta có một cái cấm địa, bởi vì không có chìa khóa để mở ra, đã phong ấn nhiều năm, mà sau khi hai chiếc nhẫn hợp nhất lại với nhau thì nó chính là chìa khóa để mở ra. Thứ đó ngươi lưu giữ vô dụng, không bằng trả lại cho Hải tộc ta, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Là chìa khóa Cấm địa sao? Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau.

Dữu Khánh nói: "Đã khiến ngươi thất vọng rồi, ta đã tặng chiếc nhẫn cho người khác, không tại trên tay ta nữa."

Ngọc Kiều Kiều vẫn không thay đổi nét tươi cười, "Tặng người? Thứ này cũng có thể dùng làm lễ vật đưa tới đưa lui hay sao? Ta thực muốn biết ngươi đã đưa cho người nào rồi, không ngại nói thẳng họ tên ta nghe một chút."

Lời này làm cho Dữu Khánh nhíu mày, một người đã sống mấy nghìn năm, nói ra e rằng trời long đất lở, đối với mấy người bọn hắn sợ là cũng không có điểm gì tốt.

"Thế nào, nói không nên lời sao? Đó chính là lừa ta rồi. Thám Hoa lang, thứ đó vốn chính là của Hải tộc ta, ta không muốn tổn thương hòa khí, ngươi ra cái giá đi."

Ngọc Kiều Kiều vừa mới nói xong, trên mặt biển đen ngòm bỗng nhiên truyền đến một tràng âm thanh "leng keng leng keng" nhỏ và dày đặc.

Âm thanh lanh lảnh êm tai, có cảm giác du dương minh mẫn tâm thần, nhưng sư huynh đệ ba người cũng không dám quay đầu lại nhìn, tiếp tục cảnh giác người trước mắt, chỉ có Tiểu Hắc xoay người lại, đứng giữa mấy người vươn đầu nhìn ra xa, nó có thể nhìn trong bóng đêm.

Đối với âm thanh này, Dữu Khánh cũng không xa lạ, lần đầu tiên nghe được đó chính là xuất phát từ trong tay vị Tộc trưởng Hải tộc này, nhưng lần này, trong âm thanh dường như có thêm nội dung khác.

Ánh mắt Ngọc Kiều Kiều đột nhiên hướng vào trong mặt biển tối như mực, buột miệng nói ra: "Triều Tịch hợp nhất!"

Ánh mắt bà ta đột nhiên nhìn chăm chú vào mặt Dữu Khánh, "Ngươi thật sự đã tặng cho người khác rồi?"

Dữu Khánh không nói gì, nhún vai, ra vẻ như là muốn nói ta đã nói rồi mà ngươi không tin.

Ngọc Kiều Kiều đột nhiên lắc mình một cái bay lên, chúi người vào trong mặt nước biển bên cạnh cầu tàu, gần như không hất tung lên một bọt nước nào, thậm chí còn không có cả âm thanh, thân ảnh lướt nhanh trong nước, tạo ra một lằn sóng trên mặt nước chạy nhanh đi xa, hình như chạy về phía có âm thanh truyền tới.

Lúc này mấy người mới quay đầu lại nhìn về phía mặt biển, Mục Ngạo Thiết hỏi: "Là nữ nhân ở trên lâu thuyền tới rồi sao?"

Không biết, mặc dù đều có suy đoán như nhau, nhưng đều không thể xác định.

"Không thích hợp ở lâu, đi thôi."

Dữu Khánh kêu gọi một tiếng, rồi đưa tay chụp lấy Tiểu Hắc, lôi kéo đứa bé đầy dã tính này rời đi.

Ánh sáng của Huỳnh thạch lần lượt biến mất, mấy bóng người rất nhanh rời đi.

Chương 566: Bệnh xương cổ (1)

Trong cửa hàng ở chếch đối diện với Diệu Thanh Đường, Lâm chưởng quỹ sải bước đi ra, trực tiếp xông vào Diệu Thanh Đường, vỗ mặt quầy, "Cao chưởng quỹ, ông phải mời ta uống rượu ngon Đại Hoang Nguyên nha."

Ở phía sau quầy, Cao Vân Tiết đứng lên, đang có phần không hiểu ra sao, Lâm chưởng quỹ đã rút từ trong tay áo ra một phong thư, vỗ lên trên mặt quầy, "Bức thư này là gửi cho ngươi đi? Lại gửi đến phía bên ta rồi."

Bức thư vốn là gửi cho lão ta, sau khi mở phong bì ra nhìn xem, phát hiện thấy bên trong là một phong bì khác, viết "Cao Vân Tiết thân khải", hàng xóm láng giềng vừa nhìn thấy liền biết là chuyện gì xảy ra, huống hồ loại chuyện này lão ta cũng không phải lần đầu tiên gặp phải, đã mấy lần đưa thư cho Diệu Thanh Đường theo kiểu này rồi.

Cao Vân Tiết cầm lấy phong thư kiểm tra, vừa nhìn liền biết là chuyện gì xảy ra, sợ cái tên "Diệu Thanh Đường" quá thu hút chú ý,

không tiện gửi trực tiếp, hơi vòng vòng vèo vèo một chút.

Ông ta lập tức mở thư ra, thoáng kiểm tra một chút bức thư ở bên trong, chủ yếu là để kiểm tra cài đặt bảo mật ở bên trong.

Sau khi xác nhận được bức thư không có bị xem trộm, ông ta hơi liếc nhìn nội dung bức thư, rồi ngẩng đầu lên tươi cười nói: "E rằng ông mong uống chút rượu ngon này rất lâu rồi đúng không?"

Lâm chưởng quỹ cười hắc hắc, "Rượu ngon của Phượng tộc không bán ra cho người ngoài, thứ này không phải là bất cứ muốn uống đều có thể uống được."

Lần trước, người từ Đại Hoang Nguyên đến, trong đó có người của Phượng tộc tới nơi này làm ăn, Diệp Điểm Điểm nhờ người thuận tiện mang theo chút rượu ngon của Phượng tộc đưa tới cho bọn họ, kết quả tình cờ bị Lâm chưởng quỹ nhìn thấy, lúc đó lão ta liền da mặt dày muốn lấy một vò.

"Được rồi, hôm nay ông đã tìm được lí do."

Cao Vân Tiết lắc đầu thở dài, trước tiên ra khỏi quầy đi đóng cửa, tạm dừng buôn bán, rồi mời Lâm chưởng quỹ đi vào trong.

Bên trong nội viện, Mục Ngạo Thiết cởi trần, đang chơi trò trồng cây chuối, một tay chống ngón trỏ xuống đất, tay kia còn cầm một dây xích sắt to lớn để gia tăng sức nặng.

Nam Trúc đang lải nhải gì đó với Tiểu Hắc ở trong đình, không biết đang giảng đạo lý gì, còn Tiểu Hắc thì mặt đầy hiếu kỳ đặt câu hỏi. Nói chung là một bên dám giảng, một bên dám hỏi.

Ngô Hắc ngồi trên bậc thềm một tiểu viện, cầm xem một đống giấy trên tay, đang tự mình kiểm tra việc học của con mình. Bây giờ, thân thể vị tài tử đệ nhất thiên hạ kia không được khỏe nên ông ta đành phải tự mình đốc thúc con trai học tập.

Dữu Khánh thì nhắm mắt nằm ở trên ghế tựa, tận hưởng ánh nắng hiếm hoi trong ngày, ánh nắng xuyên qua cửa sổ trời tạo ra một cột sáng chiếu xuống dưới, tuy rằng cảnh tượng này kéo dài không được bao lâu, nhưng ở tại U Giác Phụ, đây vẫn là một sự tận hưởng cực kỳ xa xỉ.

Lúc trước, nếu như không phải cậy vào việc gọi là độc quyền kinh doanh "Tiên đào", bọn hắn cũng lấy không được một cửa hàng tại vị trí tốt như vậy.

Trùng Nhi ngồi ở phía sau ghế tựa, hai tay nắm hai bên đầu Dữu Khánh lắc lư không ngừng, giúp hắn chăm sóc điều dưỡng đốt sống cổ.

Sở dĩ như vậy là bởi vì một ngày Dữu Khánh tỉnh dậy, đột nhiên phát hiện thấy cổ mình không thể động đậy nữa rồi, hơi dùng sức vặn nhẹ một cái đã đau tận xương tủy, cái cổ giống như đã bị gỉ sét cứng ngắc rồi, lúc đó hắn thật sự hoảng sợ quá chừng.

Không nghi ngờ tới điều gì khác nữa, trực tiếp nghĩ đến vấn đề này có liên quan tới đốt xương bị biến dị gồ lên kia, vì vậy một đám người lần nữa rạch mở da thịt sau gáy hắn ra xem, không ngoài dự liệu, sự biến dị xương vàng sau cổ đã từ chỗ gồ lên lan tới vị trí hai khớp xương trên dưới.

Về chứng bệnh này, Ngô Hắc cũng không giải thích được rõ ràng, xương vàng kim của ông ta là bẩm sinh, không có quá trình chậm rãi biến đổi như vậy, cũng chưa bao giờ trải qua tình cảnh bị cơn đau đớn giày vò.

Nhưng bọn hắn lại không biết phải đi tìm ai để điều trị, then chốt là cũng không dám để cho người khác biết được, chưa đến tình trạng thực sự không còn cách nào khác thì bọn hắn sẽ không để cho người ngoài biết được.

Về sau lại, bọn hắn chỉ có thể dùng tới cách của không còn cách nào khác, đó là cưỡng ép hoạt động khớp xương cổ của hắn.

Cảm giác bị cưỡng ép hoạt động khớp xương quả thực rất đau đớn, đau đến nỗi linh hồn bay cả ra, nhưng quả thực có hiệu quả, vặn vẹo, cọ xát nhiều một lúc, cổ hắn đã có thể cử động trở lại.

Vì vậy liền biến thành cảnh này, Trùng Nhi hỗ trợ hắn hoạt động xương cổ thường xuyên hơn.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều có lo lắng băn khoăn, cả hai đều biết sớm muộn gì mình cũng phải gánh chịu đau khổ này, có lão Thập Ngũ ở phía trước dò đường cũng rất tốt, cũng không biết nếu cứ một mực lan tràn rộng ra như vậy thì sẽ tạo ra hậu quả kinh khủng gì, đó sẽ là một ngày rất khó chịu nổi.

Vốn dĩ, ba người còn định đi ra ngoài tìm kiếm việc làm, lén lút dùng cái tên giả đi làm công việc gì đó cho người ta, nếu không, đến hẹn 10 triệu sang năm thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ ngồi không chờ đợi là có thể từ trên bầu trời rơi xuống hay sao? Dù sao đều là Huyền cấp tu sĩ, cho dù đi ra ngoài kiếm cái công việc hộ vệ giữ nhà, một ngày một người cũng không thể ít hơn một nghìn lượng bạc.

Kỳ thực, dựa vào danh tiếng của bọn hắn hiện giờ, hoàn toàn có thể tìm được công việc béo bở hơn, nhưng mà bọn hắn đã đắc tội một ít người mà thực lực của bọn họ không tương xứng, đã làm ra những việc mà đa số người không dám làm, cho nên bọn hắn căn bản không dám quang minh chính đại đi ra ngoài tìm việc làm.

Đương nhiên, thuyền đến bờ tất có chỗ đậu, ít nhất thì bản thân Dữu Khánh là nghĩ như vậy, có thể tìm được công việc để kiếm tiền hay không phải xông ra ngoài thử một lần mới biết được, không nhất định cứ phải tử thủ Diệu Thanh Đường, đường là do người đi mà có, nhân lực dư thừa, rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, phải đi ra ngoài tìm cách.

Nào ngờ đột nhiên lại đổ bệnh, chuyện đi ra ngoài tìm việc làm đành phải tạm thời gác lại.

"Chào, chào, chào."

Tiến vào nội viện, Lâm chưởng quỹ liên tục gật đầu, gật đầu chào hỏi với tùng người trong sân, ánh mắt tự nhiên nhịn không được chú ý tới Dữu Khánh, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết một chút, biết rõ ba vị này bây giờ thế nhưng là ngưu nhân rất nổi tiếng trong giới Tu Hành.

Không thể tránh được, ân oán giữa sư huynh đệ ba người cùng Già La Sơn đã lan truyền ra rồi, tin đồn nói rằng Vương thị Già La Sơn cường thế như vậy đã bị ba người phá đổ, đó thế nhưng là Linh thực đại phái xếp trong mười hạng đầu tại Cẩm quốc, giàu có thế lớn.

Lâm chưởng quỹ cũng nghe nói ba tên gia hỏa còn đập phá cửa hàng của Trấn Hải sứ Ảo Vọng, hai lần bị bắt vào ngục giam thanh danh hiển hách của Trấn Hải ty, nghe nói còn từng bị cực hình tra tấn, cũng không biết là thật hay giả, nhưng là không có mấy người hai lần bị bắt giam vào nhà tù của Trấn Hải ty mà vẫn có thể sống sót đi ra.

Lão ta vốn có ý nghĩ, muốn nhờ Dữu Khánh ký tên, đề biển giúp cho cửa hàng của bọn lão, Thám Hoa lang mà, tài tử đệ nhất thiên hạ a, nhưng về sau nhìn thấy bên này đắc tội một đống người, phát hiện treo chiêu bài buôn bán có danh hiệu của vị này quả thực không thích hợp, đành phải bỏ qua, tránh dẫn tới tà hỏa.

Trong số hàng xóm láng giềng, không chỉ mình lão ta có ý nghĩ này.

Lão ta cũng không phải lần đầu tiên bước vào bên trong nội viện Diệu Thanh Đường, hàng xóm láng giềng với nhau ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, coi như là thường có lui tới.

Lão ta vẫn theo thói quen cũ, vừa tiến vào trong sân, lại chắp tay sau lưng đi tới dưới một gốc cây giữa sân, đi vòng quanh quan sát thưởng thức trên dưới, thỉnh thoảng lại lắc đầu có vẻ tiếc rẻ.

Chương 567: Bệnh xương cổ (2)

Cây này xem như là bảo vật trấn điếm của Diệu Thanh Đường, cây Tiên đào lấy ra được từ Tiểu Vân gian, một cây duy nhất còn lại nơi này, vốn lúc ban đầu trồng trưng bày ở đây để làm hàng mẫu, về sau tự nhiên là hi vọng bán được ra ngoài, nhưng mà đến tận bây giờ vẫn không bán được.

Bây giờ Cao Vân Tiết Cao chưởng quỹ nghĩ ra một chiêu trò mới, bởi vì luôn có người muốn tiến vào Diệu Thanh Đường để nhìn xem cây Tiên đào trông như thế nào, vì vậy ông ta nghĩ ra một cách kinh doanh, một lần xem một vạn lượng bạc. Mặc dù vì trò kinh doanh này mà rước lấy tai tiếng, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người bằng lòng bỏ tiền ra tiến vào nhìn xem, ít ít nhiều nhiều cũng có được một khoản thu nhập.

Cao Vân Tiết đưa phong thư cho Dữu Khánh đang nằm trên ghế dựa, sau đó lấy ra một vò rượu, gọi Lâm chưởng quỹ vào trong đình ngồi uống rượu. Nam Trúc đuổi Tiểu Hắc đi, cũng chủ động đi vào uống rượu, tiếp khách.

Nằm trên ghế, Dữu Khánh mở thư ra đọc, mặc dù không ký tên, nhưng vừa nhìn nội dung trong đó liền biết là do Liễu Phiêu Phiêu gửi tới, vẫn nói về chuyện vị "Can nương" kia.

Thời gian đã trôi qua mấy tháng, mới rặn ra được phong thư này, Dữu Khánh cũng có thể hiểu được điều đó, Liễu Phiêu Phiêu bây giờ cũng có sự khó xử của mình, làm việc không thể để rước lấy hoài nghi, một ít tình hình phải chậm rãi thăm dò, không thể gấp gáp được.

Trong thư cũng nhắc tới ngày xảy ra sự việc, nói hôm đó Cổ Thanh Chiếu trước tiên tới Lương phủ gặp mặt tiểu thư của Lương gia, sau khi Cổ Thanh Chiếu rời đi, Lương gia tiểu thư cũng rời khỏi Lương phủ, chẳng biết đi đâu, đây là hiềm nghi lớn nhất. Trong thư nói, khi Cổ Thanh Chiếu và Thanh Nha lui tới Lương phủ thì gặp vị Lương gia

tiểu thư kia nhiều lần nhất, trước đó là giao tiếp nhiều nhất với nãi nãi của Lương gia tiểu thư, sau khi nãi nãi qua đời thì chuyển sang Lương gia tiểu thư.

Vị Lương gia tiểu thư này tính tình tương đối lạnh lùng cô độc, đến tuổi kết hôn rồi vẫn không chịu lập gia đình, cũng có người nói là tương đối cao ngạo, chướng mắt nam nhân bình thường.

Cuối thư còn nhấn mạnh một điểm, vị Lương gia tiểu thư kia chỉ mới hai mươi tới tuổi.

Trong thư, từ đầu tới cuối cũng không có nhắc tới hai chữ "Can nương", cũng không có ám chỉ gì liên quan, cho dù rơi vào trong tay ngoại nhân, đa số người cũng sẽ không biết là đang nói về việc gì, chỉ có hai bên trao đổi thư mới biết là có ý gì.

"Mới chỉ hai mươi tới tuổi…" Dữu Khánh cất tiếng lẩm bẩm.

Theo tình hình trong thư đã nói, vị Lương tiểu thư đó quả thực là hiềm nghi lớn nhất, nhưng mới chỉ hai mươi tuổi, làm thế nào cũng không có khả năng trở thành Can nương của Thanh Nha và Cổ Thanh Chiếu, một gia đình mà Thiên Lưu sơn tập trung quan tâm, về phương diện tuổi tác hẳn sẽ không có giả.

Lẽ nào Lương tiểu thư chỉ là người phát ngôn của vị "Can nương" kia hay sao?

Lúc đó, tại trên Minh Hải, Thanh Nha và Cổ Thanh Chiếu vừa nghe được giọng nói người trong lâu thuyền, liền biết được là "Can nương", hơn nữa, nhìn từ tình hình gặp mặt, rõ ràng chứng tỏ cả hai người đều đã trực tiếp đối mặt với vị "Can nương" đó, lẽ nào Lương tiểu thư chỉ là người truyền lời hàng ngày mà thôi?

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cũng không thể hiểu được chuyện gì xảy ra, sương mù bao phủ dày đặc quanh người.

Hắn lại suy nghĩ đến vị tộc trưởng Hải tộc, nói cái gì mà chiếc nhẫn là chìa khóa cấm địa của Hải tộc, trong cấm địa có thứ gì chứ? Và năm đó, những cao thủ kia đến cùng là làm sao tiến vào được Minh Hải tiên phủ? Hắn cảm thấy phía bên Minh Hải tồn tại rất nhiều bí ẩn.

Cũng không biết vị tộc trưởng kia khi tại cầu tàu nghe thấy âm thanh chạy vào trong biển đuổi theo cuối cùng có kết quả gì?

Trong lúc hắn còn đang miên man suy nghĩ với nhiều điều nan giải, chợt lỗ tai hơi nhúc nhích, sự chú ý của hắn bị nội dung uống rượu trò chuyện phiếm trong đình thu hút.

Lâm chưởng quỹ nói tới "Triêu Dương đại hội" hai mươi năm một lần sắp diễn ra vào mấy tháng sau, đây là thịnh hội của Tu Hành giới, nói đó là cơ hội cho các tân tú thiên hạ tỏa sáng tài năng.

Vì vậy được xưng là "Triêu Dương đại hội", chính là ngụ ý tân nhân giống như mặt trời mới mọc lúc sáng sớm.

Cũng không phải tân nhân nào đều có thể tham gia, có điều kiện và hạn chế, người có tu vi đạt đến Thượng Huyền cảnh giới là không được tham gia, và người đã từng tham gia cũng không thể tham gia.

Nói cách khác, mỗi một người tu hành, trong cả cuộc đời chỉ có một cơ hội duy nhất.

Dữu Khánh không có hứng thú gì đối với thịnh hội này, hắn sao dám đi ra ngoài quang minh chính đại rêu rao, mấu chốt là Lâm chưởng quỹ nhắc tới việc địa điểm tổ chức lần này sẽ do môn phái Linh thực "Côn Linh sơn" xếp hạng đệ nhất Tu Hành giới chuẩn bị.

"Để chuẩn bị cho loại sự kiện hoành tráng như vậy, cũng cần phải là những đại môn phái này, vừa phải có tài lực làm chỗ dựa, cũng phải có năng lực tổ chức, càng phải có sức uy hiếp, tránh tình trạng có kẻ quấy rối. Kỳ thực đây cũng không phải là lần đầu tiên Côn Linh sơn đứng ra thực hiện, đã tổ chức mấy lần rồi.

Nghe nói Côn Linh sơn tụ tập lực lượng các đời tổ tiên, tại trong môn phái khai khẩn ra một tòa Linh cốc, bố trí đại trận tụ tập thiên địa linh khí, trong vòng một đêm có thể làm cây khô như gặp mùa xuân. Theo người đã chứng kiến nói, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng

vô số U Lan trong khoảnh khắc từ từ nở ra, rất thần kỳ và đồ sộ, không hổ là môn phái Linh thực đệ nhất thiên hạ.

Linh cốc là nơi các túc lão của Côn Linh sơn tiềm tu, trong tình hình bình thường ngoại nhân rất khó có cơ hội đi vào nhìn xem, trong những lần 'Triêu Dương đại hội' trước, Côn Linh sơn có lúc mở ra, cũng có lúc không mở ra, không biết lần này có mở ra chiêu đãi khách quý nhìn xem hay không."

Đang nằm trên ghế, Dữu Khánh nhếch đầu lên nhìn vào trong đình.

Đang đứng chổng ngược, Mục Ngạo Thiết cũng quay đầu nhìn tới.

Nam Trúc đang cùng uống rượu trong đình vô ý thức quay đầu lại nhìn nhìn hai người, sau đó lại thử hỏi Lâm chưởng quỹ, "Côn Linh sơn có thể làm cho vô số phong lan từ từ nở ra ngay tại trước mắt sao?"

Chương 568: Vô cùng trùng hợp (1)

Trong lời hỏi này ẩn giấu sự cẩn thận và nghi ngờ, chỉ có sư huynh đệ ba người từng gặp qua Lệ Nương mới biết là vì sao.

Lâm chưởng quỹ: "Nói là nói như vậy, nhưng ta cũng chưa từng nhìn thấy, tuy nhiên chắc hẳn không phải giả. Côn Linh sơn có thể ngồi trên vị trí môn phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, thủ đoạn trồng trọt Linh vật không phải trò đùa, không nói thứ khác, chỉ với thủ đoạn làm cho 'Cây khô gặp mùa xuân', trong thiên hạ này không tìm ra được nhà thứ hai. Ngay cả khô mộc cũng có thể giúp nó như gặp mùa xuân, huống chi là làm cho hoa cỏ nở ra."

Giọng điệu cực kỳ hâm mộ, dứt lời lại nhấc chung rượu lên nhấp một chút, khen rượu ngon.

Cao Vân Tiết lại nhấc vò rượu lên châm rượu cho lão ta.

Ngóc đầu lên, Dữu Khánh lại từ từ nằm xuống dưới sự đung đưa xoay chuyển của hai tay Trùng Nhi, lại nằm yên vểnh tai ngưng thần lắng nghe.

Mục Ngạo Thiết hạ hai chân rơi xuống đất, kéo chiếc khăn chậm rãi lau mồ hôi trên thân thể rắn chắc đầy cơ bắp của mình.

Đang cầm chung rượu chậm rãi nhấp rượu, Nam Trúc có vẻ trầm ngâm, sau đó lại nhanh chóng tiếp tục truy hỏi: "Lâm chưởng quỹ, Côn Linh sơn trồng rất nhiều phong lan sao?"

"Trồng rất nhiều phong lan?" Lâm chưởng quỹ thoáng sửng sốt, sau đó lắc đầu, "Không biết, ta làm sao biết được, ta chưa từng đến Côn Linh sơn."

Nam Trúc ồ lên: "Không phải lúc nãy ngươi vừa mới nói có vô số u lan nở rộ ra chỉ trong chốc lát sao?"

Lâm chưởng quỹ a một tiếng, nói: "Đó chỉ là nghe nói thôi, theo trong lời đồn thì quả thực là vô số u lan chỉ trong chốc lát nở rộ ra, mà không phải nói là hoa cỏ nào khác."

Nam Trúc lại hỏi: "Thủ đoạn làm cho hoa cỏ nở rộ và cây khô gặp mùa xuân của Côn Linh sơn là có thể thực hiện tại bất cứ nơi nào, hay chỉ có ở bên trong Côn Linh sơn?"

Vừa nghe câu hỏi này, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều bị thu hút ngừng động tác của mình lại, ngay cả ánh mắt cũng bất động, rõ ràng là đang chú ý lắng nghe.

Dữu Khánh còn vô thức đưa tay giữ lại tay Trùng Nhi, tạm không cho hắn tiếp tục xoay chuyển đung đưa đầu mình.

Trùng Nhi nhìn bàn tay hắn nắm lấy tay mình không thả, hơi chút co tay lại, nhưng không có rút ra, im lặng mím môi, sau đó để cho hắn tùy ý nắm lấy tay mình, thừa dịp hắn không nhìn thấy mình, chăm chú quan sát khuôn mặt hắn.

Lâm chưởng quỹ cười ha hả: "Việc này ta cũng không rõ ràng. Nhưng mà, khẳng định là tại bên trong Côn Linh sơn… Không phải đã nói rồi sao, Côn Linh sơn tụ tập lực lượng các đời tổ tiên mới canh tác ra được một tòa Linh cốc, là ở tại bên trong đại trận có thể tụ tập thiên địa linh khí một cách không tầm thường đó mới có thể làm cho cây khô gặp mùa xuân. Đại trận đó chắc hẳn là không thể đem đi khắp nơi a, ngươi nói có phải không?"

Nam Trúc trầm ngâm rồi gật đầu tán thành, "Nói có lý, nói có lý."

Ánh mắt Lâm chưởng quỹ hơi ngưng tụ, cảm thấy vị này tán thành có vẻ khá qua loa, lập tức hoài nghi, hỏi: "Nam huynh, ngươi có vẻ như rất quan tâm tới thủ đoạn Linh thực của Côn Linh sơn a? Ngươi cũng hiểu biết phương, pháp kỹ thuật gieo trồng Linh thực sao?"

Không cần phải nói tới lão ta, ánh mắt Cao Vân Tiết cũng đang đổ dồn tới trên người Nam Trúc, sư huynh đệ với nhau nhiều năm, ai mà chẳng lý giải nhau? Ông ta đã nhận ra những câu hỏi của lão Thất có phần không bình thường, đó không phải là những lời tán nhảm dông dài, vô dụng như bình thường của lão Thất, tựa như là bắn tên có mục đích.

Sau khi định thần lại, Nam Trúc vội nói: "Không có không có, chỉ là cảm thấy tò mò với mấy trò huyền huyễn, kỳ ảo như vậy. Ta làm sao có được bản lĩnh đó."

Cao Vân Tiết cũng ra vẻ thờ ơ chêm vào một câu, "Lâm chưởng quỹ cũng không phải lần đầu tiên tiếp xúc với hắn, còn không biết tính tình của hắn sao, chính là nhiều chuyện, chuyện gì cũng thích chen miệng vào."

"Ách? Ha ha ha ha." Lâm chưởng quỹ nhịn không được cười to, cười mà không đáp, trong lòng đã thừa nhận với lời đánh giá này, tên mập mạp này quả thực là loại người lắm lời, nhiều chuyện."Nếu Nam huynh đệ thích, không bằng nhân cơ hội này đi dạo một vòng Côn Linh sơn, nói không chừng có cơ hội mở rộng tầm mắt."

Nam Trúc khiêm tốn xua tay, "Ta nào có tư cách đó."

Lâm chưởng quỹ cổ vũ, "Chúng ta tuy rằng tuổi tác lớn một chút, nhưng 'Triêu Dương đại hội' này cũng không phân biệt tuổi tác, chỉ cần là trước đây chưa từng tham gia, tu vi không tới Thượng Huyền cảnh giới thì đều có thể báo danh tham gia. Cũng không nhất định phải đi tranh xếp hạng gì đó, chỉ là đi dạo chơi Côn Linh sơn một lần. Cần phải biết rằng, đại phái có mặt mũi của đại phái, trong tình hình bình thường là không phải ai cũng có thể đi vào, lần này người ta mở rộng cửa nghênh đón tân khách khắp thiên hạ, lúc này chính là không phân biệt thân phận tôn ti của khách, phải thấy rằng đây là một cơ hội."

Lời này làm cho Nam Trúc bị mê hoặc, cũng khiến cho những người lắng nghe thần sắc ngẩn ngơ chìm vào suy nghĩ.

Nói đến đây, Lâm chưởng quỹ lại nhịn không được cười cười, "Đương nhiên, nếu có thể ganh đua cao thấp cùng tuấn kiệt khắp nơi, giành được một thứ hạng dương danh thiên hạ, vậy thì khen thưởng cũng không ít. Đại hội lần trước, tổng số tiền tài do các phương tài cũng không phải là số lượng nhỏ, có thể tiến vào mười hạng đầu, phần thưởng vào tay lên đến hàng trăm triệu."

Có thể nói ra lời này, hiển nhiên là đã có nghe nói về việc bên này lúc trước thiếu nợ khá nhiều.

Nói đến tiền, Nam Trúc mất tự nhiên cười hắc hắc, xua tay nói: "Dương danh thiên hạ thì quên đi, sống trên đời này, vẫn nên kín tiếng một chút mới tốt, tiền tài đủ dùng là được rồi."

Lâm chưởng quỹ thiếu một chút buồn cười bật ra tiếng, rất muốn hỏi gã một chút, các ngươi như vậy còn kín tiếng sao? Không nói tới cái gì mà tài tử đệ nhất thiên hạ hay chuyện Tiểu Vân gian lúc trước, vừa mới cách đây không lâu còn giày vò suy sụp một cái đại phái Linh thực xếp trong mười hạng đầu của Cẩm quốc, vậy mà không biết xấu hổ nói muốn kín tiếng?

Nhưng mà, vừa nghĩ đến điểm này, lão ta kịp phản ứng lại, suy nghĩ cũng phải, đám gia hỏa này đắc tội không ít người, miếu không lớn nhưng đắc tội lại toàn là chân thần, nếu không có chút gia thế bối cảnh của Thám Hoa lang chống đỡ, đổi thành người khác e rằng đã sớm bị một đầu ngón tay nghiền nát rồi, nếu tiếp tục ngang nhiên chạy đến đảo ngang đảo dọc tại "Triêu Dương đại hội", có lẽ chẳng khác gì với muốn chết, đầu óc có bệnh mới sẽ đi đến đó, những lời này của mình chẳng phải là cổ vũ người ta đi chịu chết sao?

Chẳng mấy chốc, lão ta nhận ra được mình đã nói bậy rồi, lúc này không nói thêm gì nữa, vội vàng nâng chén chuyển hướng đề tài, "Uống rượu uống rượu, ta kính nhị vị một ly."

Sư huynh đệ hai người nâng cốc đáp lễ.

Một hồi nâng ly chạm cốc, một vò rượu đã uống cạn sạch, Lâm chưởng quỹ cảm thấy mỹ mãn tạm biệt rời đi.

Cao Vân Tiết đưa tiễn khách xong sải bước nhanh chóng trở về, đúng lúc nhìn thấy Mục Ngạo Thiết đang mặc áo và Nam Trúc giống như chần chần chừ chừ tiến gần tới chỗ Dữu Khánh.

Ông ta cũng nhanh chóng đi tới, gom chung với nhau, tụ tập thành một nhóm, rồi hỏi: "Các ngươi không phải là đang có chuyện gì giấu ta đi?"

Đối với hiện tượng mình có khả năng bị tách ra ngoài như vậy ông ta có phần khá nhạy cảm, trong lòng luôn có cảm giác mình bị phân biệt đối xử.

Dữu Khánh đứng lên, nhìn nhìn xung quanh, nhìn thấy hai người Một Mắt đang quét dọn một bên sân, lập tức cầm lá thư trong tay chà xát thành bột mịn, sau đó xoay người bước đi, trở về trong khu phòng của mình.

Những người khác lập tức đuổi theo.

Chương 569: Vô cùng trùng hợp (2)

Ngồi ở trên bậc thềm, Ngô Hắc thấy vậy thì hơi sửng sốt, cũng ý thức được gì đó, lập tức đứng dậy đi đến, Tiểu Hắc khiêng cây gậy sôi nổi chạy tới, ông ta thuận tay cầm một sấp giấy trong tay nhét cho nó, "Tiếp tục chép một lần."

Tai họa bất ngờ! Tiểu Hắc nhìn thứ đột nhiên bị cưỡng ép nhét vào trong tay mình, không biết mình đã gây gỗ người nào trêu chọc đến ai rồi, rõ ràng rất sốc, cuối cùng rũ vai xuống, móc ngược đại bổng ra phía sau, lực bất tòng tâm, ủ rũ mà đi vào thư phòng.

Đám người lớn thì lục tục tập trung tại bên trong phòng nhỏ nơi khu phòng của Dữu Khánh, Trùng Nhi được bảo đi ra ngoài phòng hóng gió trông chừng cửa vào, rõ ràng tại nơi đây hắn ta thuộc loại không có quyền nói chuyện.

Người nên đến hay không nên đến đều đã tụ tập tới nơi đây, không có người nào tiện mở miệng bảo người khác tránh đi.

Trong phòng yên tĩnh, một lúc sau, cuối cùng Nam Trúc nhịn không được nhỏ giọng dò hỏi, "Lão Thập Ngũ, đầu óc ngươi nhạy bén nhất, ngươi nói thử xem, có phải là nơi đó hay không?"

Dữu Khánh liếc nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy ánh mắt mọi người đang nhìn mình, hắn sờ sờ râu mép, "Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai bây giờ, ta làm sao biết được?"

Ở bên cạnh lắng nghe, Cao Vân Tiết có phần không nhịn được nữa rồi, "Các ngươi chơi trò bí hiểm gì vậy? Rốt cuộc là đang giấu ta chuyện gì?"

Dữu Khánh liếc mắt khinh thường nhìn ông ta, nghĩ thầm, còn rất nhiều chuyện giấu ngươi nha, tại sao chuyện gì cũng phải nói cho ngươi biết chứ?

Hắn rất không thích việc Cao lão Nhị ở tại trước mặt mình cứ làm ra vẻ lão đại, cũng không thích giọng điệu trưởng bối của ông ta, mình mới là Chưởng môn lão đại danh chính ngôn thuận, nếu không phải nhờ có mình, Linh Lung quan làm sao có thể có được sản nghiệp to lớn như vậy tại U Giác Phụ?

"Lão Thất!" Cao Vân Tiết tập trung nhìn chằm chằm Nam Trúc.

Nam Trúc nhìn trái nhìn phải, muốn làm bộ như không có nghe thấy, nhưng nhìn thấy đôi mắt Cao lão Nhị như sắp bốc lửa, gã lại kinh sợ, than thở: "Thực ra cũng không có gì, chỉ là Lệ Nương kia cung cấp một chút manh mối về động phủ của Bách Hoa tiên tử…"

Lúc này gã liền blab blab nói ra nội dung manh mối mà lúc đó nghe được.

Kỳ thực, cái được gọi là manh mối cũng chỉ là mấy chữ mà thôi, sau khi trở về sư huynh đệ ba người cố ý che giấu đoạn nội dung này, cũng không phải muốn giấu riêng cho mình, mà là bọn hắn cũng chưa có cân nhắc được có nên tiếp tục đi tìm kiếm hay không, quan trọng hơn là sợ đồng môn đệ tử khác chạy đi tìm kiếm.

Bọn hắn đã đi qua Tiểu Vân gian, cũng đã từng đến Kim Khư, còn trải qua phong ba bão táp trên hành trình Minh Hải, biết rõ sự hung hiểm khi đụng đến mấy chuyện này. Nếu có một ngày nào đó ẩn tật trên người bọn hắn thật sự bức bọn hắn đến tuyệt cảnh, bọn hắn không hi vọng những người còn lại của Linh Lung quan tiếp tục đi mạo hiểm vì bọn hắn.

Nhất là Dữu Khánh, hắn biết rõ Linh Lung quan chỉ còn lại hai gã chân truyền đệ tử, nếu thật sự xảy ra vấn đề gì đó, không thể kéo cả tiểu sư thúc đi vào. Có một số việc là hắn tự tìm, lúc trước tiểu sư thúc đã nhiều lần khuyên bảo không nên quá lòng tham, là hắn

không nghe khuyên bảo cứ muốn giày vò, kết quả biến thành như vậy, sao có thể tiếp tục khiến tiểu sư thúc bị liên lụy.

Là hắn căn dặn hai người Nam, Mục không nên nói, hai người cũng chấp nhận điều này.

Sau khi nghe nói xong cái gọi là manh mối, Ngô Hắc cau mày trầm mặc, ông ta còn đỡ, nhưng Cao Vân Tiết rõ ràng không vui, "Chuyện lớn như vậy, các ngươi vậy mà lại giấu ta?"

Nam Trúc tự có lí do, than thở: "Lão Nhị, không phải chúng ta muốn giấu giếm gì ngươi, ngươi cũng đã nghe được rồi, nội dung mà Lệ Nương kia gọi là manh mối cũng chỉ có mấy chữ, không khỏi quá không đáng tin, ngươi cảm thấy chúng ta làm theo những lời vô căn cứ đó thì có ý nghĩa gì sao? Nếu truyền ra ngoài còn không biết sẽ gặp phải đại họa gì nữa.

Chuyện đó chúng ta đã vứt lại đằng sau, nào ngờ hôm nay Lâm chưởng quỹ này lại thuận miệng đề cập đến Linh cốc của Côn Linh sơn, tại sao có cảm giác giống như đụng vào manh mối mà Lệ Nương đã cung cấp chứ?"

Dữu Khánh đột nhiên nói: "Lệ Nương mới nói cho chúng ta biết một cái manh mối mơ hồ không bao lâu, sau đó Lâm chưởng quỹ này tới đây bổ sung thông tin cho manh mối, tương đương với việc chỉ rõ phương hướng cho chúng ta. Tại sao lại trùng hợp như thế chứ?"

Hai người Nam, Mục nhìn nhau, đều đoán được sự lo lắng của lão Thập Ngũ, đây chính là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, hình bóng Kiều Thư Nhi rõ ràng còn chưa hoàn toàn biến mất trong lòng Thập Ngũ.

Trong lòng những người khác cũng hơi rùng mình, Cao Vân Tiết vừa mới xù lông lên trong nháy mắt lại rũ xuống rồi, ông ta chần chừ hỏi: "Ngươi hoài nghi Lâm chưởng quỹ có vấn đề sao?"

Dữu Khánh: "Ai biết được?"

Nam Trúc chợt chép miệng nói: "Suy nghĩ lại có một điểm nói không thông, mục đích Lệ Nương làm như vậy là gì? Nếu như bà ta thực sự biết được chính xác địa điểm mục tiêu, lại muốn người khác đi tìm, cho dù trên người bà ta có cấm chế giống như ngươi nói và không thể rời khỏi Minh Hải, vậy thì cũng không đáng sắp xếp để chúng ta đi tìm, lẽ nào nhóm người Cổ Thanh Chiếu và Thanh Nha không đáng tin cậy hơn chúng ta sao?

Tự nhiên càng không đáng để lộ tin tức cho chúng ta, chính bản thân mình lén lút lặng lẽ đi làm không tốt hơn sao? Ngươi đã nhìn thấy được bà ta tại Minh Hải kiểm soát nhóm người Thanh Nha, như vậy lực lượng bà ta có thể điều động sử dụng khẳng định mạnh hơn nhiều ba con mèo hai cái trảo như chúng ta, hơn nữa chúng ta còn không bị bà ta kiểm soát."

Mọi người nhíu mày, không thể không thừa nhận lời lão Thất nói có lý, điều này thực sự là một nghi vấn không thể bỏ qua, Lệ Nương quả thực không cần phải làm như vậy.

Dữu Khánh lẩm bẩm, "Thực sự là trùng hợp hay sao?"

Ngô Hắc đột nhiên lên tiếng, "Muốn biết Linh cốc của Côn Linh sơn và tiên phủ của Bách Hoa tiên tử có mối quan hệ nào hay không, kỳ thực chỉ cần làm rõ một điểm, đại trận tụ tập thiên đại linh khí tại Linh cốc rốt cuộc là có thể giúp khô mộc xuân về hay không."

Chương 570: Hoàng kim dưới giường (1)

Khi nghe nói câu này, mọi người vừa nghe được liền hiểu, nếu đại trận có thể làm cho cây khô gặp mùa xuân, phong lan nở rộ, đó chính là bản lĩnh của chính bản thân Côn Linh sơn, không có liên quan gì với tiên phủ của Bách Hoa tiên tử, tự nhiên sẽ không có điều gì nghi vấn về sự trùng hợp giữa Lệ Nương và Lâm chưởng quỹ.

Ngược lại, tình huống dị thường trong Linh cốc của Côn Linh sơn e rằng đúng là có dính dáng với manh mối về tiên phủ mà Lệ Nương cung cấp, như vậy thì đáng để suy ngẫm kỹ hơn xem có vấn đề gì trong sự trùng hợp xảy ra ngày hôm nay hay không.

Cao Vân Tiết gật đầu vuốt râu, "Nếu nói như thế, muốn xác nhận được, cần phải đi một chuyến đến Côn Linh sơn."

Nam Trúc than thở: "Nếu như Lâm chưởng quỹ nói không có gì sai lầm, 'Triêu Dương đại hội' quả thực là một cơ hội rất tốt để tiến vào Côn Linh sơn. Với thể diện của loại đại môn phái như thế này, trong thời điểm bình thường chúng ta quả thực khó có khả năng vào được, e rằng lén lút đi vào cũng khó."

Cao Vân Tiết nhìn quanh mọi người, bỗng nhiên trong lòng khó giải thích mà cảm thấy hào hứng hăng hái, "Vậy chúng ta đi một chuyến chứ?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại:

"Chạy đi chứng minh điều này để làm gì? Chứng minh được không có vấn đề gì thì cũng chỉ là một chuyến đi lãng phí thời gian, chứng minh được có vấn đề gì đó thì phải làm thế nào chứ? Cho dù có liên quan với 'Kính hoa tiên uyển', làm sao tìm được lối vào? Lén lút làm việc này ở ngay trong sào huyệt của đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, các ngươi cảm thấy chúng ta chịu nổi sao? Chứng minh được có vấn đề, chúng ta cũng không có năng lực đi xác định có phải là Lệ Nương lập ra bố cục hay không. Cho nên có đi hay không, kết quả cuối cùng đều như nhau."

Mọi người hoặc trầm ngâm đăm chiêu, hoặc nhẹ giọng thở dài.

Vẫn là Cao Vân Tiết hỏi: "Vậy rốt cuộc là có đi hay không?"

Nói đến việc này, Dữu Khánh, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều vô thức nhấc tay sờ sờ sau cổ mình, sau đó ba người đều nhận thấy động tác đó của nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi. Cuối cùng mọi

người đều đổ dồn ánh mắt vào trên người Dữu Khánh, đối với bộ dạng đau đớn chết đi sống lại rất thê thảm của vị này lúc trước, mọi người có thể nói nhớ kỹ như mới.

Vì vậy Cao Vân Tiết trực tiếp đưa ra quyết định, "Được rồi, cũng phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề trên người các ngươi, lần này ta cũng đi."

"Ngươi?"

Dữu Khánh, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết đồng loạt quay đầu nhìn chằm chằm vào ông ta, có thể nói là đồng thanh cất tiếng hỏi, hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Đang thủ tại cửa vào, Trùng Nhi nghe tiếng quay đầu nhìn vào, kể cả Ngô Hắc, đều có vẻ rất kinh ngạc.

Cao Vân Tiết ừ một tiếng, nói: "Lão Thập Ngũ nói không sai, chạy đến sào huyệt của Côn Linh sơn quả thực có điều bất tiện, chỉ ba người đến đó ta cũng không yên tâm. Ta lớn tuổi hơn các ngươi một chút, kinh nghiệm giang hồ cũng phong phú hơn một ít, vẫn nên là ta đi cùng các ngươi một chuyến đi…"

Kỳ thực, ngay từ lúc đầu đi Kim Khư, ông ta đã muốn cùng đi rồi. Lần lượt chứng kiến mọi người hết chuyến này đến chuyến khác trải qua nguy hiểm, mọi người đều là sư huynh đệ, ông ta lại bị bỏ sang một bên, trong lòng ông ta cảm thấy rất khó chịu. Quan trọng nhất là không ưa nhìn vẻ mặt của lão Thập Ngũ, làm như ông ta chỉ là kẻ ăn không ở không, không làm gì cả chỉ biết hưởng lợi, chỉ cần là người có chút tự trọng thì đều chịu không nổi.

Ít nhất, trong suy nghĩ của ông ta, mình tuyệt đối là người trẻ trung nhất khỏe mạnh nhất, kinh nghiệm dày dặn, làm việc điềm tĩnh, có ông ta đi theo điều khiển phương hướng hành động thì mọi người có thể tránh được nguy hiểm nhiều nhất có thể, ông ta sẽ là một trợ lực lớn, hoặc có thể nói là chủ lực!

Ánh mắt ba người Dữu, Nam, Mục lập tức trở nên mơ mơ màng màng, đảo mắt nhìn khắp nơi, đều không muốn chú ý tới lời đó của ông ta.

Thái độ này của ba người tức thì khiến cho Cao Vân Tiết bất mãn, ông ta nhìn chằm chằm vào Nam Trúc, "Lão Thất, ánh mắt ngươi đảo đi đâu vậy?"

Trước đây, Nam Trúc từng là tay sai số một phản đối tân Chưởng môn của ông ta, Mục Ngạo Thiết mặc dù cũng đứng ở phía bên này, nhưng là loại cạy miệng không ra lời, có chuyện gì cần nói thì cẫn phải đi tìm Nam Trúc.

Nhưng vào lúc này, Nam Trúc lại có phần dở khóc dở cười, nếu đề ta nói a, với chút giang hồ kinh nghiệm đó của ngươi có lẽ có thể trôi nổi tại trong biển người, nhưng thật sự không đáng là gì, đặt tại trước mặt môn phái đẳng cấp như Côn Linh sơn, thật sự không nên lấy ra nói mới tốt.

Trước đây, lúc mới vừa rời quan, gã cũng cho rằng mình có đầy đủ kinh nghiệm giang hồ, về sau lại, khi đã trải qua một ít sự việc, gã phát hiện thấy thứ mà mình gọi là kinh nghiệm giang hồ đó chỉ là cái rắm ở trước mặt những thế lực lớn kia, kinh nghiệm phố phường đối diện với loại thế lực như vậy hoàn toàn chẳng là cái gì.

Lão Nhị muốn gã trả lời, gã cũng rất khó xử, đành phải nhìn Dữu Khánh, dò hỏi: "Lão Thập Ngũ, không bằng bốn người chúng ta cùng nhau xuất hành, thêm một người nhiều thêm một sự giúp đỡ."

Dữu Khánh nhíu mày, liếc nhìn Cao lão Nhị, hắn không muốn dẫn theo một kẻ muốn làm mày làm mặt như thế cùng nhau đi ra ngoài, không nói gì khác, hắn không có sức lực để vỗ về trấn an, trấn an không tốt còn có khả năng trở thành cản tay, nhưng đối phương đã chấp nhận mình là Chưởng môn, hắn cũng không tiện trở mặt, hơn nữa, toàn bộ môn phái cũng không có mấy người, nhiều người như vậy đi mạo hiểm làm gì? Sợ chưa đủ để bị diệt môn sao?

Hắn liền bình tĩnh nói: "Trong bốn người chúng ta, phải có một người ở lại trông coi cửa hàng, không bằng các ngươi đi cùng Cao lão Nhị đi. Ta ở lại là được rồi."

"Ách…" Nam Trúc lập tức ngưng nghẹn tại chỗ, không nói nên lời, ánh mắt có sự kinh nghi, gã có chút hoài nghi, nếu thật sự là gã và lão Cửu cùng đi theo Cao lão Nhị, với tính tình của Cao lão Nhị, không lên mặt làm chủ mới là lạ. Để cho Cao lão Nhị dẫn đầu đi làm chuyện như vậy, trước tiên chưa nói tới việc có thể hoàn thành hay không, đại khái là rất khó sống trở về.

Về phần vì sao Cao lão Nhị lại tràn trề lòng tin như vậy, đại khái là vì thấy mỗi lần bọn họ ra đi đều có thể nguyên lành trở về, vì vậy mới có phần không biết trời cao đất rộng.

Lúc trước là vì sợ người ở nhà lo lắng, sau khi trở về đều tận lực làm mờ nhạt sự nguy hiểm, bây giờ xem ra, sau này phải kể nhiều hơn về những tình huống nguy hiểm cho mọi người cùng biết.

Nói chung, gã cũng không tiện biểu hiện ra điều gì trước mặt Cao lão Nhị.

Mục Ngạo Thiết cũng nhíu mày, cũng có sự lo lắng tương tự.

Dữu Khánh cũng không nhiều lời, tránh tổn thương hòa khí, chỉ nhấc tay vỗ vỗ vai Nam Trúc, ném cho gã một cái ánh mắt, rõ ràng là muốn nói ngươi tự hiểu đi, để cho gã nhìn tình huống mà làm, rồi khoanh tay trước ngực chậm rãi đi ra ngoài.

Mục Ngạo Thiết cũng quay đầu rời đi.

Ngô Hắc cũng trầm mặc rời khỏi.

Trùng Nhi đứng tại cửa vào khá lúng túng, không biết có nên rời đi hay không.

Chương 571: Hoàng kim dưới giường (2)

Nhìn thấy thái độ này của mọi người, sắc mặt Cao Vân Tiết sầm xuống phân nửa, hét to một tiếng, "Lão Cửu."

Đã bước ra bên ngoài, Mục Ngạo Thiết nghe gọi, dừng lại, quay đầu lại nhìn, thấy ông ta ngoắc tay vẫy, đành phải ậm ừ quay trở vào.

Ba người chụm lại với nhau, Cao Vân Tiết nói đầy ẩn ý: "Đại Hắc không muốn giao tiếp quá nhiều với người khác, bỏ mặc nhiều chuyện, Trùng Nhi lại quá non nớt, cho nên lão Thập Ngũ nói cũng không sai, trong bốn người chúng ta quả thực phải có một người ở lại trông chừng, không thể tất cả đều chạy đi.

Hơn nữa, lão Thập Ngũ là chúng ta nhìn hắn lớn lên từ khi còn mặc tả, tính tình như tế nào chúng ta đều rất rõ ràng. Thanh niên nhân mà, nhiệt huyết bồng bột, dễ dàng hành động theo cảm tính, có khi quả thực là thành sự không đủ bại sự có thừa, dễ dàng rước lấy thị phi. Nếu như đổi là ta đi Kim Khư, hai người các ngươi cũng sẽ không bị nhiễm phải quái bệnh này.

Nếu lão Thập Ngũ đã tự nguyện ở nhà lưu thủ, đó cũng không phải chuyện xấu, vậy thì ba chúng ta đi một chuyến đi."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tức thì quay mặt nhìn nhau,

Sau đó Cao Vân Tiết lại bổ sung một câu, "Ta không phải lão Thập Ngũ, nếu thật sự phát tài, ta sẽ không chiếm một mình, chúng ta chia đều."

Nam Trúc cúi thấp đầu, xoa xoa trán, rất muốn hỏi, đây là chuyện tiền bạc sao?

Sau một lúc lúng túng, gã mới ngẩng đầu lên nói: "Lão Nhị, ta cảm thấy vẫn là ngươi ở lại trông chừng mới thích hợp nhất."

Gã vừa nói ra lời này, Mục Ngạo Thiết lập tức gật đầu tán thành.

Sắc mặt Cao Vân Tiết tức thì sầm xuống.

Nam Trúc vội vàng bổ sung thêm, "Ta là nghĩ như vậy, ngươi là người đức cao vọng trọng nhất trong số chúng ta, việc ở lại tọa trấn vẫn là ngươi làm mới thích hợp nhất, mới trấn được. Không nói chuyện gì khác, việc thu phí tham quan cây đào, chúng ta là không nghĩ ra được."

Mục Ngạo Thiết chen theo một câu, "Không sai."

Nam Trúc: "Còn có một điểm, nhiễm bệnh chính là ba người chúng ta, nếu ngươi đi, lỡ như tìm được thứ chúng ta muốn tìm ở trong tiên phủ nhưng lão Thập Ngũ không có mặt tại đó, như vậy thì cũng sẽ không giải quyết được vấn đề trên người hắn. Chẳng lẽ còn có thể quay về rồi lại để cho một mình lão Thập Ngũ chạy đi một chuyến hay sao? Côn Linh sơn cũng không phải là do chúng ta mở ra. Hắn có như thế nào thì chúng ta cũng là sư huynh của hắn, không thể thấy hắn gặp nạn mà không quan tâm."

Mục Ngạo Thiết: "Quả thực như thế."

Về mặt nói lý luận, Nam Trúc tuyệt đối là đệ nhất cao thủ Linh Lung quan, mấu chốt là gã có thể lải nhải nói một mực không ngừng bất kể những lời đó có lý hay không. Lúc này, gã một mực ở bên cạnh mở miệng tận tình khuyên bảo Cao Vân Tiết liên miên không dứt, cuối cùng khi Cao lão Nhị bị làm cho khàn giọng, lúc đó Cao lão Nhị mới không còn lời để nói.

Sau một hồi lâu biện luận, Cao lão Nhị ủ rũ ngồi xuống, đã chấp nhận rồi.

Lúc này Nam Trúc mới xin cáo lui, giọng nói của gã vẫn rõ ràng như cũ. Ở một bên nghe và thỉnh thoảng phụ họa, Mục Ngạo Thiết cũng nhân cơ hội này để rút lui.

Tại trong chính viện, Dữu Khánh vẫn ung dung nằm thảnh thơi trên ghế, lúc này, ngày đã trôi qua, hắn nằm ở trên ghế thượng nhìn những dòng chữ thông báo ánh sáng bay qua bay lại trên không, hi vọng có thể nhìn thấy một chút thông tin có thể giúp bọn hắn phát tài.

Nam Trúc đi tới bên cạnh hắn, nhỏ giọng báo một câu, "Việc Cao lão Nhị đã xong rồi."

Dữu Khánh khẽ gật đầu, rồi đột ngột hỏi một câu, "Quả kim đản kia của ngươi đâu rồi?"

Nam Trúc ngạc nhiên, hỏi ngược lại: "Kim đan gì chứ?"

Dữu Khánh lườm gã một cái, ra hiệu cho gã cúi người xuống và ghé đầu tới gần, sau đó mới hạ thấp giọng nói: "Quả kết trên cây Kim lan nơi chỗ Hoàng kim đại lực sĩ."

"A." Nam Trúc bừng tỉnh hiểu ra, "Tại trong phòng của ta. Ngươi hỏi thứ này làm gì? Đó là đồ của ta." Đặc biệt nhấn mạnh một chút.

Dữu Khánh: "Ta có nói không phải là của ngươi sao? Ta đang suy nghĩ, Lệ Nương nói lối vào có thật nhiều hoa lan, cây Kim lan đó coi như cũng là hoa lan, không biết giữa hai bên có liên quan gì hay không? Ý của ta là, lần này ngươi đem theo quả trứng vàng kia luôn đi, lỡ như có hữu ích thì sao chứ?"

Nam Trúc trầm mặc một hồi, suy nghĩ cũng phải, từ sau khi lấy được quả kim lan kia, suy nghĩ hết cách cũng không biết được nó có tác dụng gì, nếu xử lý nó như là vàng bình thường thì chắc chắn là không cam lòng.

Bây giờ đem theo thử xem cũng không sao, gã lập tức xoay người lại đi về khu viện của mình. Nếu không phải có lão Thập Ngũ nhắc tới, gã cũng quên luôn trên tay mình còn có thứ đó, bởi vì bình thường nó thực sự không có tác dụng gì.

Gã đi vào phòng chỉ một hồi, lại vội vã chạy ra, vỗ vỗ vai Dữu Khánh, hưng phấn ngoắc tay, "Đi, đi mau."

Dữu Khánh sửng sốt, nhanh chóng đứng dậy, nhanh chóng đi theo gã.

Ở cách không xa, Mục Ngạo Thiết nhìn thấy, không biết hai người này mưu đồ bí mật gì, nhưng nhận ra được khẳng định có chuyện gì đó, y lập tức cũng sải bước nhanh chóng đi theo.

Nam Trúc vừa về đến phòng của mình, lập tức chui xuống dưới giường, nhọc nhằn chui vào, lại nhọc nhằn bò ra, trên tay cầm theo một cục gạch màu vàng kim tỏa ánh vàng rực rỡ, "Nhìn này, ngươi nhìn xem, có phải là vàng hay không?"

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhịn không được vươn tay tới, dùng móng tay vạch xuống, còn dùng ngón tay búng búng vào, nghe thấy âm vang đinh đương.

"Không sai, là vàng." Dữu Khánh gật đầu tán thành, rồi nghi ngờ hỏi: "Ngươi đúc một cục gạch vàng lớn như vậy từ khi nào, giấu dưới giường làm gì chứ?"

"Ta có bệnh mới làm như vậy, các ngươi nhìn kỹ mà xem, nó giống cái gì." Nam Trúc nói xong còn dậm dậm chân, trên mặt không giấu được sự hưng phấn.

Hai người thuận thế nhìn nhìn dưới chân gã, lập tức tỉnh ngộ hiểu ra, khối gạch vàng này giống hệt với gạch lát trong phòng, ngoại trừ màu sắc và chất liệu không giống ra, những điểm khác có thể nói trông giống như thật.

Nhưng hai người vẫn không hiểu vì sao gã hưng phấn, Dữu Khánh đưa tay cầm lấy viên gạch vàng lật xem, cũng không nhận thấy được có gì đặc biệt, ngay cả Mục Ngạo Thiết cũng nhịn không được hỏi một câu, "Có ý gì?"

Nam Trúc cúi thấp người, oạch một cái lại chui vào dưới giường, chỉ chốc lát sau lại vươn tay ra, trong tay nắm một vốc cát tỏa ánh vàng rực rỡ cho bọn hắn nhìn xem, "Nhìn xem đây là thứ gì?"

Chương 572: Xuất chinh lần nữa (1)

Hai người Dữu, Mục không phải người mù, và có cục gạch vàng lúc trước, hai người vừa nhìn liền nhận ra nắm trong tay gã chính là kim sa.

Tuy nhiên, hai người vẫn đưa tay tới nắm một chút cát vân vê trên đầu ngón tay, dùng móng tay bấm bấm để nhìn kỹ, xác nhận đúng là vàng.

Ném kim sa về lại trong lòng bàn tay gã, Dữu Khánh vừa ngồi xổm xuống vừa hỏi: "Lão Thất, ngươi chui xuống gầm giường hết lôi kim gạch rồi tới kim sa ra làm gì? Cất giấu bao nhiêu tiền riêng vậy?"

Mục Ngạo Thiết cũng ngồi xổm xuống theo, nhìn nhìn dưới gầm giường.

Nhận lại kim sa, Nam Trúc khinh thường, "Ta nói a, tiền của ta ai cũng đoạt không được, của ta chính là của ta, ta cần phải giấu tiền của ta trong phòng ta sao?"

Hơi nhìn một chút, hai người Dữu, Mục đã hơi chút ngẩn người, không biết Nam Trúc đang làm gì dưới gầm giường, hình như là đang đào một cái hố nhỏ, ánh sáng không tốt cũng nhìn không rõ lắm gã làm vậy có ý gì, hai người nhìn nhau, đồng thời đứng dậy, cầm khung giường trực tiếp rầm rầm kéo dời ra.

Đang bò dưới giường, Nam Trúc đột nhiên thấy có ánh sáng, lập tức quay đầu nhìn lên trên, "Các ngươi làm gì vậy?"

Hai người không nói lời vô dụng với gã, trực tiếp đi thẳng tới nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhìn thấy quả nhiên là đào ra một cái hố nhỏ, những thứ moi ra đều là kim sa và vàng cục, trong tay Nam Trúc còn đang cầm một cái hộp nhỏ bằng vàng tỏa ánh vàng rực rỡ.

Khiến cho ánh mắt hai người đăm đăm nhìn chính là, trên mặt đất có một khu vực tỏa ánh vàng kim lớn cỡ chậu rửa mặt, vùng bên ngoài là gạch đất, ở bên trong hình như đều là vàng.

Hai người có phần khó thể tin được, lập tức ngồi xổm xuống đưa tay chạm vào cảm nhận để xác nhận, sau khi xác định mình không có nhìn lầm, hai người đều rất ngạc nhiên, chủ yếu là bởi vì gạch lát có một nửa bằng vàng một nửa vẫn là đá thường, sự chuyển tiếp quá mức tự nhiên, giống như trời sinh ra vậy.

Cả hai nhịn không được cạy lên một viên gạch có hai chất liệu tiếp nối chuyển đổi cầm vào trong tay kiểm tra.

Một lúc sau, Dữu Khánh mới nhịn không được vỗ viên gạch trên tay, hỏi: "Lão Thất, chuyện gì xảy ra vậy?"

Lúc ban đầu hắn còn tưởng rằng là tên mập mạp chết tiệt cất giấu tiền riêng, bây giờ nhìn thấy tình hình này, rõ ràng không phải là chuyện như thế, vừa nhìn liền biết tình huống không bình thường.

Nam Trúc quỳ gối ngồi dậy, chỉ vào chiếc hộp nhỏ trong tay cho bọn hắn nhìn, "Các ngươi xem kỹ đi."

Gã chậm rãi mở nắp hộp hoàng kim ra, để lộ quả trứng vàng ở bên trong.

Hai vị khác vừa nhìn liền nhận ra được, đó chính là trái cây mà mập mạp chết tiệt này tiện tay hái xuống trên cây Kim lan trong Kim Khư, lúc đó sợ đến mức thiếu một chút đã ném đi nhưng rồi lại không thể ném nên mang theo trở về.

“Nhìn cái gì?” Mục Ngạo Thiết hỏi một câu. .

Nam Trúc nhỏ giọng mang theo vẻ hưng phấn, nói: “Cái hộp này vốn là bằng gỗ, bây giờ nó đã biến thành vàng.”

Cho dù đã có nghi vấn theo phương diện này, nhưng hai người Dữu, Mục vẫn kinh ngạc không nói nên lời.

Dữu Khánh sau đó hỏi: “Tại sao có thể như vậy?”

Nam Trúc: “Không biết a, các ngươi nhìn khu vực bằng chậu rửa mặt trên mặt đất này đi, lấy trái cây này làm trung tâm, hộp gỗ, bùn đất, tảng đá, bản đá, tất cả các loại đều biến thành hoàng kim. Vừa rồi khi đào hộp trái cây này ra ta cũng mới phát hiện ra điều này, ta thực sự giật mình.”

Dữu Khánh: “Ngươi chôn trái cây này ở dưới giường à?”

Ý hắn muốn hỏi chính là, cần phải giấu kín đến mức như vậy sao, đề phòng ai vậy chứ?

Nam Trúc gật đầu, “Hiện tại ta đang suy nghĩ một chuyện, các ngươi nói xem thế giới Kim Khư kia sở dĩ sẽ biến thành thế giới hoàng kim, phải chăng là có liên quan tới cây kim lan kia?” Ngón tay gã chỉ vào hố đất bị biến đổi.

Hai người còn lại trầm mặc một hồi, đều lần lượt lắc đầu, đều không thể khẳng định.

Tuy nhiên Dữu Khánh vẫn phản bác một câu, “Kim Khư thì không có khả năng. Phần lớn hoàn cảnh trong Kim Khư vẫn là bên trong đất có chứa vàng, nhưng thế giới bên trong Tiên cung thì cũng có thể.”

Mục Ngạo Thiết chợt nâng viên gạch với hai loại chất liệu trên tay hỏi: “Nhìn có giống với sự biến đổi dần nơi xương cổ của chúng ta hay không chứ? Xương cổ chúng ta biến đổi dần có liên quan gì tới trái Kim quả này hay không chứ?”

Nam Trúc lập tức phủ nhận, "Không đâu, thứ này ta vẫn luôn chôn ở dưới giường, khi chúng ta ở tại Ảo Vọng dù cách trái cây này rất xa, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự thay đổi dần dần trong cơ thể. Hơn nữa, lão Nhị cũng từng sơ qua trái cây này, làm sao hắn lại không có chuyện gì chứ?

Sự thay đổi dần trên người chúng ta vẫn là bởi vì liên quan tới Địa tuyền, chỉ là, Địa tuyền đó có thể gây ra ảnh hưởng khác nhau tùy theo người khác nhau. Ví dụ như huynh đệ hai cha con Đại Hắc, lão đại tâm thuật bất chính thì biến thành yêu ma, tính lão Nhị khác biệt thì xương vàng máu vàng, Người mặt sắt thì biến thành ba đầu sáu tay, có thể thấy quả thực là có liên quan tới tâm tính. Về phần ba người chúng ta biến thành như vậy, xương vàng đang thay đổi dần, có phải là bởi vì chúng ta thích…"

Nói đến đây, gã xấu hổ không nói thêm gì nữa, nhưng Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết vậy mà đều rất thần kỳ chỉ nghe đến đó cũng hiểu, biết là gã cho rằng bởi vì bọn họ thích kim tiền mà biến thành như vậy.

Nam Trúc cũng chuyển hướng đề tài, giơ bàn tay lên nhẩm tính ngón tay, "Sau khi trở về từ Kim Khư, chúng ta ở lại trong cửa hàng mấy tháng, sau đó mới đi Ảo Vọng, cọng thêm thời gian đi về, không đến hai tháng, sau khi trở về lại tiếp tục ở cửa hàng mấy tháng, tổng cộng tất cả thì thời gian chôn trái cây này xuống đây còn chưa đến một năm."

Gã lại khoa tay chỉ phạm vi mặt đất biến đổi, "Cứ tính theo tiến độ biến đổi như thế này, nếu là đầy đủ một năm, đoán chừng cũng có thể biến đổi được khoảng hai trăm cân hoàng kim…" Khi tính đến đây, gã nhịn không được gãi gãi đầu, sự hưng phấn lúc trước đột nhiên phai mờ, thì thầm một câu, "Chỉ ít như vậy sao?"

Hai người còn lại dựa theo suy nghĩ của gã liền hiểu được ý của gã, đổi hai trăm cân hoàng kim thành bạc thì cũng chỉ được mấy vạn lượng mà thôi, nếu đặt ở nhà phàm phu tục tử Nhân gian, vậy thì

quả thực là một khoản cực lớn, đủ để tiêu cả đời, nhưng đối với tu sĩ thì quả thực không nhiều, còn chưa đủ lộ phí một chuyến đi về Ảo Vọng, nhất là đối với người đã đạt đến tu vi như bọn họ, quá ít đi, căn bản mua không được bao nhiêu tài nguyên tu luyện.

Chương 573: Xuất chinh lần nữa (2)

Nói đến tài nguyên tu luyện, hiện tại bọn họ cũng không cần phải tiêu tốn một đồng nào, trong cửa hàng vẫn còn có một đống tiên đào đóng băng.

Mà nói đến việc tiên đào, đám người bọn họ đã ăn ớn đến gần như muốn ói ra.

Cho dù là tiên đào bình thường, mỗi ngày ăn nhiều như vậy, người nào ăn lâu cũng đều sẽ ngán, huống hồ còn là đóng băng không còn vị tươi ngon ban đầu, kích cỡ lại lớn, cảm giác đó, người nào ăn vào mới biết được.

Vấn đề là trên tay bọn hắn còn có xấp xỉ ba vạn quả tiên đào đóng băng, đây còn là bởi vì có Ngô Hắc tới tiêu thụ phần lớn.

Nếu tất cả mọi người trong cửa hàng cùng nhau dốc sức ăn thì số lượng tiêu thụ cao nhất trong một ngày khoảng chừng hai trăm quả.

Về sau, khi tu vi của mọi người tăng lên, lượng tiêu thụ tiên đào không chỉ không tăng lên, trái lại còn dần dần giảm xuống, thực sự là ngày nào cũng gặm nhiều băng đào để lâu như vậy không có cách nào duy trì cảm xúc ham mê lâu dài, người nào cũng thực sự ăn đến muốn ói ra.

Khi không muốn ăn nữa, nhóm người Dữu Khánh viện cớ lưu lại cho Tiểu Hắc, dù sao thì bây giờ Tiểu Hắc vẫn còn đang trong thời kỳ xây dựng căn cơ tu hành, khi thực sự bước lên con đường tu hành

thì cần tới không ít tài nguyên tu luyện, lúc đó những tiên đào này sẽ phát huy tác dụng.

Đến lúc này, mọi người mới phát hiện thấy vẫn là "Nghiễm Linh đan" có cấp bậc tiên đan tốt hơn nhiều, ăn một viên bằng với rất nhiều tiên đào, hơn nữa một viên cũng chỉ lớn một chút mà thôi.

Có lẽ hồi đó tiên nhân cũng chỉ dùng những tiên đào này như đồ ăn vặt, không có khả năng ngày nào cũng ăn no để dùng như tài nguyên tu luyện.

Hơn ba vạn quả tiên đào, thực ra, nếu bọn hắn thả sức tiêu thụ thì cũng không cần phải bao lâu, không đến một năm là có thể ăn hết, vấn đề là tổn thương khẩu vị a.

Chậm chạp ăn không hết cũng có một chỗ tốt, thỉnh thoảng có thể trở thành che giấu, khi hàng xóm láng giềng tới đây, nhìn thấy một đống tiên đào đóng băng vẫn y nguyên không bán ra được, người nào chẳng phải là vẻ mặt âm thầm nín cười…

Mấy ngày sau, sau khi bỏ tiền ra tìm "Vọng Lâu" để xác minh tình hình về Côn Linh sơn mà Lâm chưởng quỹ đã nói, sư huynh đệ ba người chuẩn bị xong xuôi rồi mới xuất chinh lần nữa.

Lần này không phải vì tiền, cũng không phải để tìm người, mà thật sự là vì quái bệnh trên người mình. Sau khi cơ thể đã bị hành hạ qua một trận lớn, mới biết được thứ gì càng trọng yếu. Đương nhiên, nếu có thể thuận tiện phát chút tài thì càng tốt.

Trước khi xuất phát, Dữu Khánh tìm đến Ngô Hắc vốn vẫn luôn không bày tỏ thái độ gì để nói chuyện, hi vọng ông ta có thể cùng đi Côn Linh sơn với bọn hắn, ông ta không phải như Cao lão Nhị, đã không giúp được gì còn có khả năng gây cản trở, có một cao thủ Thượng Huyền cảnh giới đồng hành, bọn hắn sẽ được an toàn hơn rất nhiều, tuyệt đối là một trợ lực lớn.

Nhưng mà Ngô Hắc từ chối, "Tu vi của ta đã vượt qua điều kiện tham dự."

"Không nhất định phải báo danh tham dự, chúng ta có thể phối hợp với nhau nha." Sau khi khuyên thêm một câu, Dữu Khánh thấy ông ta dường như vẫn không hề dao động, không khỏi tò mò hỏi, "Không phải ông vẫn luôn muốn giúp cho Tiểu Hắc và chính mình đều biến trở về người bình thường sao?"

Ngô Hắc hơi trầm mặc, rồi chậm rãi nói:

"Nếu như lúc đầu biết rõ được tình hình bên trong Kim Khư, ta sẽ không tranh luận với phụ thân, sẽ không cố ý muốn đi vào. Nếu như không có Tiểu Hắc, chỉ có một mình ta, ta khẳng định sẽ cùng đi với ngươi. Ngươi không có con, sẽ không hiểu được, tiểu hài tử còn chưa có lớn lên, nó đã không có mẹ, mạng của ta không phải chỉ là mình ta. Hơn nữa còn không biết tình huống như thế nào, không đến lúc bất đắc dĩ, ta sẽ không dễ dàng đi mạo hiểm. Cứ cho như là ta ích kỷ, để các ngươi đi trước dò đường đi."

Dữu Khánh gật đầu cười, "Đã hiểu, ở lại giữ nhà cũng được."

Ngô Hắc: "Tại U Giác Phụ này không có người giữ nhà cũng không xảy ra chuyện gì, nhưng còn các ngươi, lần này đi tham gia 'Triêu Dương đại hội', tuấn kiệt thiên hạ tụ tập vào một nơi, tuy rằng nhiệt huyết phấn khích, nhưng nếu có luận võ thì vẫn nên cẩn thận một chút, không được thì không nên cậy mạnh."

Dữu Khánh cười ha hả, "Luận võ sao? Chắc chắn không có chuyện đó. Lén lút chạy tới tham gia mà thôi, nào dám phô trương. Không nói chuyện khác, nếu để cho dư nghiệt Già La Sơn biết được, vạn nhất có kẻ trong lòng bực bội, chắc hẳn không đùa chết chúng ta là không yên. Chỉ cần có thể báo danh trà trộn vào là được rồi, cũng không có quy định không thể bỏ thi đấu, quên chuyện lộ diện trước mắt bao người đi, dù sao, mạng sống mới là trọng yếu."

Ngô Hắc: "Cũng phải. Nếu ngươi đã có ý định, vậy ta không nói nhiều nữa, nói chung bản thân các ngươi phải cẩn thận."

Dữu Khánh: "Đúng rồi, nói đến 'Triêu Dương đại hội', nhớ đến Ninh Triêu Ất, hắn thế nhưng là xếp hạng năm của lần trước, ngươi nhớ kỹ tiếp tục duy trì liên hệ với hắn, vẫn nên cách một quãng thời gian liên hệ một lần."

Ngô Hắc gật đầu, biết rõ ý của hắn.

Bên này quả thực vẫn duy trì một mối liên hệ bí mật nhất định với Ninh Triêu Ất, chủ yếu vẫn là bởi vì sự lo lắng về độc thủ phía sau màn lần trước luôn luôn quanh quẩn trong lòng bọn họ.

Nhưng rất kỳ quái, sau biến cố Kim Khư, độc thủ phía sau màn giống như đột ngột biến mất không còn thấy tăm tích. Ninh Triêu Ất và Trầm Khuynh Thành đến nay vẫn sống rất tốt bên cạnh Lam Bảo hồ, tự do tự tại chăn nuôi, hầu như không có bất kỳ sự quấy nhiễu nào, cũng không có kẻ nào tiếp tục bắt con tin tới nhà áp chế bọn họ, đương nhiên cũng không có kẻ nào trả con tin lại cho họ, bọn họ cũng không biết con tin còn sống hay đã chết, và càng không biết con tin ở đâu.

Nói chung độc thủ phía sau màn im lặng đến mức khiến cho bọn họ không còn cách nào khác, ngay cả một chút manh mối để tra tìm cũng không có.

Mối thù của Kiều Thư Nhi, Dữu Khánh không nói ra ngoài, nhưng kì thực vẫn còn canh cánh trong lòng…

Khi xuất phát, không giống như lần trước, Ngô Hắc trước tiên nắm lấy Tiểu Hắc ở trong tay, lần này sẽ không để cho Tiểu Hắc tiếp tục lén lút chuồn đi.

Vẫn giống như lần trước, đặt người vào trong rương, sau đó đưa đi ra ngoài.

Sau khi đi đưa tiễn trở về, Cao Vân Tiết buông tiếng thở dài đầy cảm xúc, "Lòng người đổi thay a!"

Trên nét mặt có mấy phần buồn bã, ông ta cũng không ngốc, có thể nhận ra được lão Thất, lão Cửu và lão Thập Ngũ đã mặc chung một cái quần, đều không hi vọng ông ta cùng đi.

Vừa quét dọn làm vệ sinh quầy, Trùng Nhi cũng cảm thấy có phần mất mát, hắn quấn lấy Dữu Khánh năn nỉ được cùng đi, kết quả lại bị Dữu Khánh đá cho một cước vào mông, nói rằng chờ đến khi tu vi của hắn đến Sơ Huyền đỉnh cao rồi nói tiếp…

Chương 574: Ba tên (1)

Ra khỏi U Giác Phụ, sư huynh đệ ba người giống như làm tặc vậy, lén lút trèo đèo lội suối, sau khi rời xa dãy núi vắt ngang kia mới tìm vật cưỡi một đường vù vù chạy đi.

Người có hai cái đùi, ngựa có bốn cái vó, vượt đèo lội suối…

Côn Linh sơn, nằm tại khu vực chếch phía Nam bên trong Ân quốc, là một khu vực núi non hùng vĩ, sơn thủy hữu tình, thổ những tươi tốt, cảnh sắc tráng lệ, vốn tên là Thiên Linh sơn, về sau Minh Hải tiên phủ lộ ra, Yêu giới lập địa thành Thánh, gọi Thánh địa là Thiên Lưu sơn, vỉ để tránh tục danh, mới đổi tên thành Côn Linh sơn.

Sau khi người am hiểu gieo trồng Linh vật trong Tu Hành giới chiếm cứ nơi đây khai tông lập phái, Côn Linh sơn đã không chỉ là tên núi mà cũng là tên của tông phái.

Côn Linh sơn, kéo dài truyền thừa nghìn năm, là đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, kéo dài không suy!

Triêu Dương đại hội, hai mươi năm một lần, đã tổ chức được một trăm lẻ bảy lần, một mình Côn Linh sơn đã chiếm mười lần trong số

đó, từ đó có thể thấy được danh vọng của đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ.

Đại hội lần một trăm lẻ tám này lại lần nữa do Côn Linh sơn tổ chức.

Đã sắp tới ngày khai mạc Đại hội, sự kiện liên quan tới danh tiếng của tông môn, toàn bộ môn phái từ trên cuống dưới không dám có sơ suất, đã sớm chuẩn bị từ nửa năm trước.

Thịnh hội lớn như thế này, nghe nói ngay cả Hoàng đế Ân quốc cũng có khả năng tới xem thịnh hội.

Tình huống như vậy không phải chưa từng có, trong số những lần Triêu Dương đại hội do Côn Linh sơn tổ chức, trong đó có sáu lần được các đời Hoàng đế Ân quốc đến cổ vũ, và đây là lần đầu tiên Côn Linh sơn tổ chức Đại hội kể từ khi Hoàng đế bệ hạ đương nhiệm đăng cơ.

Có thể mời được Hoàng đế bệ hạ tới cổ vũ hay không, ở trong mắt người bên ngoài, thậm chí ngay cả là trong mắt người Côn Linh sơn, đều xem như là thể hiện thái độ của triều đình Ân quốc đối với Côn Linh sơn.

Hào quang của đại phái nghìn năm mặc dù phong quang, kì thực cũng có sự khó xử riêng của mình, hoàng thất không chỉ sẽ lôi kéo mượn sức mà ở mức độ nào đó còn sẽ luôn chèn ép.

Quan trọng hơn là, quyền lực của Hoàng đế đương nhiệm cực thịnh, một phần rất lớn nguyên nhân là bởi vì có mối quan hệ vô cùng tốt với Chưởng lệnh chấp chưởng "Đại Nghiệp ty", trong đó có nguyên nhân dính tới hoàng hậu, bởi vì hoàng hậu chính là sư muội của vị Chưởng lệnh kia.

Cũng bởi vì vậy, Hoàng đế sắc phong vị Chưởng lệnh kia là "Địa sư", ý là đại địa chi sư!

Điều thú vị chính là, vị chí cao Tu Hành giới tại Cẩm quốc được triều đình Cẩm quốc sắc phong là "Địa mẫu", cũng là sư muội của "Địa sư".

Nói cách khác, Địa sư, Địa mẫu và hoàng hậu Ân quốc vốn đều là sư huynh muội đồng môn, chỉ là bây giờ phân chia địa vực rõ ràng, có hàm ý đối địch rất rõ ràng…

Nói cách khác, trong lần thịnh hội này, chỉ cần Côn Linh sơn có thể mời được Hoàng đế tới, hoàng hậu sẽ có khả năng cùng đi theo tới đây, thậm chí có khả năng Địa sư cũng được mời tới.

Nghe nói để giành quyền tổ chức thịnh hội lần này, Côn Linh sơn đã bỏ ra cái giá không nhỏ mới lấy được, và Chưởng môn cũng đã sớm nhiều lần bày tỏ lời mời Hoàng đế bệ hạ đến tham dự.

Về phần Hoàng đế có từ xa xôi chạy tới tham dự hay không, người ngoài không biết được, tuy nhiên ba mươi vạn đại quân của triều đình cũng đã bố trí tại khu vực ngoại vi của Côn Linh sơn, hỗ trợ đại hội lần này.

Bên tai nghe tiếng bàn tán xôn xao của những người khác.

Ngồi ở quán trà bên đường, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh vừa chậm rãi uống trà ăn chút đồ ăn vặt, vừa vểnh tai lắng nghe những lời trò chuyện xung quanh.

Lúc này bọn họ đang ở trong một thị trấn nhỏ gần Côn Linh sơn.

Trấn nhỏ cũng thể hiện ra mọt sự náo nhiệt hiếm có, quân đội đồn trú và đủ loại đủ kiểu khách ngoại lai tụ tập tại đây, ngư long hỗn tạp, dòng người vọt tăng. Rất nhiều tài nguyên cũng đang tập trung về phía nơi này, các thương nhân của trấn nhỏ kiếm được bồn đầy bát đầy, cư dân trấn nhỏ và thôn dân ở phụ cận cũng kiếm được một khoản kha khá, trong một khoảng thời gian sẽ không phải lo ăn lo mặc.

Trên đường đi, sư huynh đệ ba người không vội không vàng, ung dung chậm rãi lang thang đến đây, còn một tháng nữa là đại hội bắt đầu.

Thực ra những người muốn tham gia đã có thể báo danh ngay từ bây giờ.

Tuấn kiệt khắp nơi trong thiên hạ đổ dồn tới Côn Linh sơn, quãng đường có xa có gần, chắc chắn sẽ có người đến sớm, Côn Linh sơn cho phép báo danh sớm một tháng cũng là đạo đãi khách. Sau khi báo danh xong, khách tham dự sẽ được Côn Linh sơn bố trí thỏa đáng nơi ăn chốn ở.

Sư huynh đệ ba người không vội vã báo danh, bọn họ chậm rãi lang thang tới nơi đây, chính là muốn tìm hiểu, lý giải nhiều hơn một chút tình hình có liên quan, nếu không có chuẩn bị chút gì liền muốn đâm đầu lao vào trong đại phái đệ nhất thiên hạ để luồn lách chạy loạn, như vậy chắc chắn sẽ không thích hợp.

Đương nhiên, chậm rãi chạy tới còn có một chỗ tốt khác, đó chính là có thể tiết kiệm không ít tiền.

Thứ nhì là bọn hắn còn chưa suy nghĩ được rõ ràng rốt cuộc thì nên dùng cách thức như thế nào để trà trộn vào Côn Linh sơn.

Báo danh đăng ký bình thường để đi vào, bọn hắn lại không dám dùng thân phận chân thực, bây giờ bọn hắn cũng có phần tự hiểu lấy mình, biết rõ bản lĩnh của mình không lớn nhưng danh tiếng lại không còn nhỏ nữa, chỉ cần dùng thân phận chân thực một lát thì lập tức sẽ trở thành mục tiêu bị nhìn chăm chú, bị phiền phức quấn thân chỉ là việc nhỏ, lo lắng bị người đùa chết mới là việc lớn.

Dù sao Già La Sơn và Côn Linh sơn đều thuộc giới Linh thực, quỷ mới biết rõ lần này Già La Sơn có người nào đến hay không.

Còn nếu ngụy tạo ra một thân phận nào đó để đi vào thì bọn hắn lại càng không dám báo danh quá sớm, sợ Ban tổ chức có đầy đủ thời

gian tra xét ra thân phận của bọn hắn có vấn đề.

Trên thực tế, những gì bọn hắn tìm hiểu được trên đường đi có phần khiến cho bọn hắn bị hù dọa.

Loại đại hội kiểu này được mọi người chú ý hơn xa những gì bọn hắn tưởng tượng, thậm chí ngay cả Hoàng đế cũng có khả năng sẽ đến tham dự, vì vậy việc xác minh lai lịch người tham gia tự nhiên cũng nghiêm ngặt vượt quá suy nghĩ của bọn hắn. Với năng lực tiếp xúc của một đế quốc, bất kể mình nói mình từ đâu tới, đều phải biên xuất thân cho thật hoàn hảo, nếu không sẽ rất dễ dàng bị điều tra ra.

Vì vậy, sau khi nghĩ tới nghĩ lui, bọn hắn vẫn có khuynh hướng dùng tư cách người làm công để trà trộn đi vào.

Nghe nói trong lúc diễn ra đại hội, sẽ cho phép một số người được đi vào làm việc lặt vặt. Thứ nhất là bởi quy mô của đại hội quá lớn, môn phái dù có lớn đến đâu cũng không đủ nhân lực làm hết mọi việc, quả thực cần phải có một ít ngoại lực giúp đỡ.

Thứ nhì là cũng có người trong giới Tu hành không báo danh, không tham gia tỷ thí cũng muốn đi vào xem thịnh hội, quan sát tỷ thí.

Đây cũng là lệ cũ, bởi vì có rất nhiều môn phái tu hành to to nhỏ nhỏ, số người tìm đến Ban tổ chức chào hỏi muốn đi cửa sau quá nhiều, thay vì từ chối làm mất lòng quá nhiều người, không bằng định ra quy củ.

Vì để đại hội được tiến hành ổn định, những người này có thể đi vào tham gia làm những công việc lặt vặt, bình thường đều là đệ tử của các môn phái, cũng chính là phải có môn phái đảm bảo.

Cũng có người không phải là đệ tử của môn phái tiến vào, vậy thì phải được người nào đó tương đối có lực làm bảo đảm mới được.

Chương 575: Ba tên (2)

Lúc này sư huynh đệ ba người đang ngồi uống trà ở bên đường và theo dõi một người đàn ông râu quai nón thô kệch không cao ở phía đối diện bên kia đường phố.

Nhìn thấy người đó ăn no uống đủ xong, ợ một tiếng, chùi cái miệng bóng nhẫy dầu mỡ, ném lại một nén bạc lên trên bàn, rồi hô to một tiếng, "Không cần thối."

Trong lời cảm ơn liên tục của chủ quán, người đàn ông đứng lên ưỡn chiếc bụng no căng, sau đó chắp hai tay sau lưng cất tiếng ngâm nga một bài hát nào đó bắt đầu lang thang tản bộ trên đường phố trấn nhỏ.

Nam Trúc lập tức ra hiệu cho Dữu Khánh nhìn cảnh chủ quán thu đi nén bạc lập lòe sáng, nhỏ giọng nói: "Có nhìn thấy không, xuất thủ thực phóng khoáng."

Dữu Khánh cũng hạ thấp giọng hỏi: "Nào có chuyện ngang nhiên công khai gào to trên đường phố là mình có quan hệ đưa người tiến vào 'Triêu Dương đại hội' chứ? Ngươi có xác định không phải là tên lừa đảo hay không?"

Đối tượng mà bọn hắn đang theo dõi là bọn hắn phát hiện trong lúc vô tình, tên là Tào Uy, nghe thấy gã ta khoác lác với người khác, nói là gã ta có mối quan hệ có thể đưa người tiến vào "Triêu Dương đại hội", nói rằng thúc phụ gã ta là Chưởng môn "Chính Dương phái", gã ta sẽ đứng ra kết nối với "Chính Dương phái", đảm bảo đưa người tiến vào "Triêu Dương đại hội" xem trò vui khẳng định không có vấn đề.

Đương nhiên rồi, người ta không thể hỗ trợ không công, phải thu tiền.

Nam Trúc tức thì cười hắc hắc, "Ngươi là không hiểu được việc này rồi. Loại chuyện này, nếu là người nào lén lén lút lút, vụng trộm tiếp xúc ngươi mới là khả nghi. Ngươi nhìn xem nơi đây là nơi nào? Loại chuyện này, ai dám ngang nhiên giả danh lừa bịp? Làm vậy chẳng khác nào không muốn sống nữa. Lão Thập Ngũ, nói đến loại kinh nghiệm giang hồ này, nói ra ngươi không thích nghe, nhưng thật sự ngươi không bằng ta, ngươi còn có phần non lắm."

Dữu Khánh đương nhiên không thích nghe, sắc mặt lập tức trầm xuống, "Liên quan cái rắm gì tới kinh nghiệm chứ, khả nghi chính là khả nghi."

Nam Trúc đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay hắn đặt trên bàn, cười nói: "Đã biết là ngươi không thích nghe mà. Không nên gấp gáp, bình tĩnh đừng nóng nha. Ta là người như thế nào, ta nào phải là người có thể dễ dàng nhảy vào trong hố. Mấy ngày nay ta không phải kẻ mù, ta đã nhìn chằm chằm vào gã không rời, ngươi đoán xem hàng ngày gã ta thường lui tới với ai?"

Dữu Khánh không trả lời, yên tĩnh chờ đợi, biết rõ miệng gã sẽ chủ động tự nói ra.

Quả nhiên, Nam Trúc như tự hỏi tự đáp: "Là Thống lĩnh của doanh trại quân đội đồn trú ngoài trấn, vô cùng thân thiện với gã ta. Ta mấy lần tận mắt nhìn thấy gã tùy ý ra vào doanh trại quân đội, loại người như vậy có thể là lừa đảo sao? Hơn nữa, với những người cũng muốn đi vào như chúng ta, ta tận mắt nhìn thấy gã đưa hai nhóm người tiến vào Côn Linh sơn, hành trình thuận lợi thông suốt, không có trở ngại gì. Ngoài ra, ta đã tìm hiểu được, bên trong Ân quốc quả thực có môn phái tên là 'Chính Dương phái', quy mô còn không nhỏ a."

Đối với hai điểm phát hiện phía trước, Chính Dương phái hay không phải Chính Dương phái cũng không trọng yếu, quan trọng nhất là có thể thỏa mãn được mục đích của bọn họ.

Vẻ mặt Dữu Khánh thả lỏng xuống, nhìn theo bóng lưng Tào Uy đã đi xa, hất đầu ra hiệu đuổi theo.

Ném lại tiền trà, tại trong lời chào "Khách quan đi thong thả" của chủ quán, ba người lục tục đứng dậy, sải bước nhanh chóng đi đến đầu kia đường phố.

Nhanh chóng đuổi theo, cuối cùng đuổi kịp Tào Uy đang tản bộ phía trước.

Nam Trúc nhanh hơn mấy bước tiến tới trước, đến bên cạnh Tào Uy thì thầm với gã ta mấy câu, Tào Uy lập tức nhìn nhìn xung quanh, sau đó đi theo Nam Trúc tiến vào hẻm nhỏ ở bên cạnh. Nam Trúc vẫy vẫy tay với Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, kêu gọi hai người cũng tiến vào trong ngõ hẻm theo luôn.

Tào Uy quan sát ba người từ trên xuống dưới, chắp tay lẩm bẩm nói: "Muốn tiến vào 'Triêu Dương đại hội' mở rộng tầm mắt là chuyện tốt, chỉ là không biết các ngươi có biết giá trị thị trường hay không?"

Nam Trúc chắp tay cười bồi, "Nguyên nhân chính là bởi vì không biết nên mới tìm ngài. Nghe nói ngài có cách, giá cả như thế nào, ngài cứ nói ra xem."

Tào Uy làm ra vẻ khinh thường, nhìn người qua lỗ mũi, "Ba vạn lượng một người, trước tiên giao tiền đặt cọc một vạn, sau khi đưa vào trong trả tiếp hai vạn còn lại, không trả giá, không nhận nợ."

Đó chính là chín vạn lượng, sư huynh đệ ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều không muốn móc ra số tiền này.

"Tiếc tiền mà xem với xét cái gì? Lãng phí thời gian của lão tử."

Tào Uy khinh thường ném ra một câu, rồi lập tức quay đầu bỏ đi.

"Hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi." Nam Trúc nhanh chóng kéo gã ta lại, sau đó cùng Mục Ngạo Thiết đồng thời nhìn tới Dữu Khánh, có ý gì thì mọi người đều hiểu.

Sắc mặt Dữu Khánh tức thì có chút khó coi, nhưng ai bảo hắn là Chưởng môn, lại là vì hắn làm liên lụy hai người bị Địa tuyền gây họa, cuối cùng đành phải đưa tay vào trong áo lấy ra ba vạn lượng ngân phiếu. Khi Tào Uy đưa tay tới thì hắn lại co tay về, "Dùng cái gì để bảo đảm? Đưa tiền cho ngươi, vạn nhất ngươi không nhận nợ thì làm sao bây giờ?"

Tào Uy lập tức sầm mặt, "Ngươi, mẹ nó, có bệnh đi? Việc này không có bảo đảm, cũng sẽ không viết biên lai gì cả, càng sẽ không lưu lại bất kỳ chứng cứ nào. Sự việc có thể hoàn thành thì hoàn thành, không hoàn thành được cũng là nguyện đánh nguyện chịu, chắc chắn không hoàn tiền. Tin thì đưa tiền, không tin thì thôi đi."

Sự cứng rắn của đối phương trái lại giúp cho Dữu Khánh yên tâm hơn một ít, hơn nữa có Nam Trúc kéo tay áo ám chỉ yên tâm, Dữu Khánh cuối cùng cũng đưa tiền cho đối phương.

Sau khi cầm tiền vào tay, vẻ mặt Tào Uy cũng dễ coi hơn chút, lẩm bẩm nói: "Yên tâm đi, ta cầm tiền làm việc vẫn là có uy tín. Bây giờ ta sẽ đi doanh trại ngoài trấn để khơi thông quan hệ. Toàn bộ khu vực ngoại vi Côn Linh sơn đều bị quân đội triều đình giới nghiêm rồi, không khơi thông không được." Gã vừa nói vừa lắc lắc ngân phiếu trong tay, đưa ra ám chỉ.

Sau đó gã nói tiếp: "Đến chạng vạng tối, gặp mặt nhau bên ngoài cổng Nam thị trấn, nếu không có trục trặc gì bất ngờ, chiều tối nay sẽ đưa các ngươi vào Côn Linh sơn."

Dứt lời, gã ta nhét tiền vào trong tay áo, xoay người bỏ đi.

Đó nhưng là ba vạn lượng bạc a, sư huynh đệ ba người sao có thể yên tâm để cho người ta lấy đi dễ dàng, cuối cùng vẫn là âm thầm đuổi theo.

Kết quả cũng được, Tào Uy dường như không có nuốt lời, đúng là đi thẳng đến doanh trại quân đội đao thương như rừng ở ngoài thị trấn. Cũng giống như lời Nam Trúc đã nói, gã ta chỉ hơi chút chào hỏi với bảo vệ rồi tiến vào trong, xem ra quả thực không phải quen biết bình thường.

Bên trong lều Trung quân, nơi vị trí chủ vị, khách và chủ thay đổi chỗ ngồi, một gã hoạn quan Nội thị với mái tóc mai hoa râm mặc cẩm y ngồi ngay ngắn dùng trà, trên khuôn mặt nhiều nếp nhăn tràn đầy vẻ nghiêm nghị lạnh lùng.

Thống lĩnh quân đội nơi đây thì lại khoanh tay đứng ở vị trí phía dưới.

Ngoài trướng thông báo một tiếng, tại bên ngoài bộ dạng có vẻ giá áo túi cơm, lúc này Tào Uy lại thể hiện ra một phong thái khí phái bước đi vào, gã ta có phần bất ngờ liếc mắt nhìn người ngồi vị trí chủ vị, không nhận ra, nhưng biết không phải tầm thường, gã ta nhanh chóng cúi đầu, đi tới trước mặt thống lĩnh, hai tay dâng ngân phiếu lên, bẩm báo: "Lại tới ba con."

Thống lĩnh hất đầu ra hiệu cho phó tướng, "Các ngươi tự đi làm đi, động tĩnh nhỏ một chút."

Vì vậy phó tướng và Tào Uy song song lui xuống.

Hoạn quan ngồi trên chủ vị bỏ cốc trà xuống, nhàn nhạt hỏi, "Chuyện gì vậy?"

Thống lĩnh vội đáp: "Bẩm đốc công, tuân theo ý của ngài, quét sạch kẻ có lòng dạ gây rối bên ngoài Côn Linh sơn, lại có ba kẻ tự chui đầu vào lưới, chuẩn bị bắt lấy nghiêm hình thẩm vấn."

Hoạn quan hơi gật đầu.

Thống lĩnh lại ngẩng đầu thử hỏi một câu, "Chẳng lẽ bệ hạ sẽ ngự giá đích thân tới sao?"

Hoạn quan lập tức lạnh lùng quét mắt tới, "Đây là việc ngươi có thể hỏi sao? Bất kể có tới hay không, thánh ý tự có quyết định. Việc của ngươi cần phải làm là tận lực quét sạch bên ngoài, chuẩn bị sẵn sàng."

"Vâng." Thống lĩnh khom người nhận lệnh.

Chương 576: Nữ nhân che mặt (1)

Y sở dĩ cung kính đối với vị hoạn quan này như thế, thực sự là bởi vì thân phận người đến không phải tầm thường, là nhân vật số 2 trong Hoàng cung Nội thị, tên là Mễ Vân Trung, quản lý Ngoại Hậu, một bộ phận độc lập với hệ thống triều đình, là tai mắt riêng của Hoàng đế.

Đối với rất nhiều văn võ quan viên mà nói, đó là một tồn tại kinh khủng, tràn đầy máu tanh.

Có "Ngoại Hậu" thì có "Nội Hậu", gọi chung là "Nội Ngoại Hậu", "Nội Hậu" xếp trước "Ngoại Hậu", được quản lý bởi đại thái giám số một trong hoàng cung Ân quốc, người ta xưng là Nội Hậu tổng quản, thường ở bên cạnh Hoàng đế.

Mễ Vân Trung thì là Ngoại Hậu đô đốc, đã từng được mọi người xưng là "Đốc công", ở mức độ nhất định có sự kiểm soát của Nội Hậu tổng quản.

Nhân vật như vậy đích thân tới loại địa phương này, y là thống lĩnh quân đội tại đây làm sao có thể không cung kính.

Sau khi tay đã cầm lại cốc trà, Mễ Vân Trung lại hỏi: "Khu vực này của ngươi, tình huống hiện nay như thế nào?"

Thống lĩnh bẩm báo: "Tạm thời đã bắt được mười mấy kẻ khả nghi có ý định trà trộn vào 'Triêu Dương đại hội'."

Mễ Vân Trung: "Đám người đó là ai?"

Thống lĩnh: "Mới tìm hiểu sơ bộ thì đủ loại đủ kiểu, còn chưa hoàn toàn xác định được lai lịch, còn đang đợi xác định kết quả sau khi nghiêm hình thẩm vấn. Tuy nhiên ty chức cho rằng, thà rằng bắt sai chứ không thể buông tha, hễ kẻ nào muốn dùng con đường không bình thường để trà trộn vào 'Triêu Dương đại hội' đều có thể nghi vấn, bất kể có thân phận bối cảnh như thế nào, trước tiên bắt hết đã rồi nói tiếp!"

Cách làm này có phần không nói lý, nhưng Mễ Vân Trung lại yên tâm gật gật đầu, cũng đưa ra lời khẳng định, "Rất tốt!"

Bởi vì đã thanh toán trước ba vạn lượng bạc, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh không thể bình thản ung dung, không làm theo lời Tào Uy nói cái gì mà gặp mặt bên ngoài cổng Nam của thị trấn lúc sẩm tối, bọn hắn một mực trông chừng tại bên ngoài nhìn chằm chằm cổng vào doanh trại, chờ Tào Uy đi ra.

Sau khi Tào Uy từ bên trong doanh trại đi ra, ba người lại rút lui, không để cho Tào Uy phát hiện, chỉ lặng lẽ đi theo phía sau Tào Uy, sợ gã ta bỏ chạy và cũng muốn biết Tào Uy sẽ làm những chuyện gì, kết quả phát hiện thấy tên này chỉ đi lang thang khắp nơi, tới nơi nào cũng chỉ khoác lác đánh rắm, thậm chí còn đi kỹ viện tìm vui.

Ba người cùng theo đến cửa vào kỹ viện, dù cho không hiểu rõ ràng lắm về ngành nghề này, nhưng bọn hắn cũng có thể nhận ra được kỹ viện này là vừa mới mở ra, thị trấn quá nhỏ, vốn không có kỹ viện, sau khi nơi đây trở nên náo nhiệt có thị trường thì mới lâm thời mở ra.

Đối diện với lời mời chào nồng nhiệt của các cô nương tô son má phấn, không có vẻ ngại ngùng như Dữu Khánh, cũng không giống Mục Ngạo Thiết bày ra vẻ thanh cao cao ngạo, Nam Trúc thì hai mắt tỏa sáng, huých cánh tay Dữu Khánh, ra hiệu hắn móc ngân phiếu ra, "Để ta vào theo dõi giúp ngươi."

Dữu Khánh khinh thường, "Ngươi đi theo dõi thì theo dõi đi, cần tiền làm gì?" Dứt lời hắn quay đầu bỏ đi.

Mục Ngạo Thiết cũng cười nhạt với Nam Trúc, xoay người rời đi.

Nam Trúc cũng cất bước đuổi theo, ngoài miệng lại lẩm bẩm thì thầm, "Nếu như mất ba vạn lượng kia thì đừng có trách ta."

Ba người cũng không đi quá xa, tới một chỗ quầy hàng nghiêng chếch đối diện với kỹ viện, ngồi xuống, tiếp tục uống trà. .

Một bình trà, châm mấy lần nước, nhai chút đồ ăn vặt, cũng kéo thời gian tới xấp xỉ tối, vào lúc này Tào Uy cũng từ trong kỹ viện đi ra.

Ba người lập tức ném tiền lại, rời đi, lại cùng đi theo gã ta.

Tại cổng nam thị trấn, sau khi đến nơi, Tào Uy nhìn nhìn khắp nơi, không phát hiện thấy người hẹn gặp, đang lúc ngạc nhiên không rõ như thế nào thì sư huynh đệ ba người Dữu Khánh đột nhiên xông ra chào hỏi.

Tào Uy cũng không khách khí với bọn họ, hỏi: "Đã chuẩn bị sẵn sàng ngân phiếu hay chưa?"

Dữu Khánh đáp: "Yên tâm, làm xong việc chúng ta sẽ không thiếu tiền của ngươi."

Tào Uy vung tay lên, "Đi thôi."

Sư huynh đệ ba người phát hiện thấy gã này cũng rất giữ uy tín, bọn hắn không nói thêm gì nữa, cùng đi theo gã ta tiến về phía dãy núi bao la phía xa xa.

Ba người đều biết rõ, chỉ cần tiến vào ngọn núi phía trước là đã tiến vào ranh giới của Côn Linh sơn, mà đường chính vào núi đã bị người của triều đình bố trí trạm kiểm soát, chỉ có đi qua trạm kiểm soát đi đường chính vào núi thì mới có thể bảo đảm bình an. Muốn mưu

toan lén lút lẻn vào núi rừng trà trộn vào trong, cũng không phải là không được, chỉ là không biết trong núi có bố trí bao nhiêu trạm canh gác ngầm, còn có cả các thủ đoạn bảo vệ núi của chính Côn Linh sơn nữa, phải có bản lĩnh mới luồn lách vào được.

Vấn đề là lén lút trà trộn đi vào cũng không có tác dụng gì, không có thân phận thích hợp để tiến vào thì cũng khó mà nhúc nhích, không có khả năng một người nào đó không có bất kỳ chứng minh lai lịch nào lại có thể chạy loạn khắp nơi tại bên trong Côn Linh sơn.

Nếu không phải là như thế, sư huynh đệ ba người cũng sẽ không bị làm cho phân vân chần chừ như vậy.

Nhìn núi có vẻ gần nhưng chạy chết ngựa, khoảng cách giữa thị trấn và dãy núi quả thực không ngắn.

Rời xa khỏi thị trấn, nhất là sau khi lệch hướng rời khỏi đường chính, người qua lại thưa dần, sắc trời cũng dần dần tối.

Tại khi trước sau đoạn đường đã không còn thấy vết chân, chỉ có tiếng bước chân của mấy người thì đột nhiên có tiếng xé gió "Vù" vang lên.

Mấy người hơi giật mình, nhanh chóng phản ứng, sư huynh đệ ba người càng là khẩn cấp rút kiếm tự vệ.

Lúc này bọn họ mới nghe được âm thanh dây cung bật lên như tiếng sét đánh, đồng thời lại nghe được ở bên cạnh vang lên tiếng kêu "Ah" đau đớn.

Ba người quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Tào Uy đã rút bội đao ra đang chống đao xuống đất, thân thể run rẩy muốn đổ, hai chân duỗi ra ở đó, có vẻ nửa bước khó di chuyển.

Một mũi tên xuyên qua bắp đùi của Tào Uy, hơn nữa còn xuyên qua hai cái bắp đùi, vừa vặn xâu chuỗi hai cái đùi của hắn lại với nhau, khiến gã ta khó mà dịch bước.

"Ai?"

Tào Uy gầm lên một tiếng, trợn mắt nhìn xung quanh, dáng vẻ giá áo túi cơm biến mất không còn, lúc này gã ta có một loại khí thế dũng mãnh, gã ta đưa tay chụp lấy một bên mũi tên găm trên bắp đùi, trực tiếp cưỡng ép rút mũi tên ra khỏi hai bắp đùi đầm đìa máu tươi của mình.

Chương 577: Nữ nhân che mặt (2)

Vù! Lại một mũi tên phóng tới, trúng vào cổ tay chống đao của Tào Uy.

Thực ra là hai cây mũi tên cùng lúc phóng tới, nhưng một cây đã bị Dữu Khánh nghiêng người nhanh chóng vung kiếm chém bay đi.

Một cánh tay chống đỡ thân thể bị thương, hai chân đã bị thương của Tào Uy lập tức nhũn ra, phù phù quỳ xuống đất, thiếu một chút đã ngã gục, gã ta nhanh chóng đổi tay chụp lấy chuôi đao chống đỡ lại thân thể mới không bị đổ nhào xuống, khuôn mặt râu quai nón phồng lên, nhìn dữ tợn, lộ rõ sự hung hãn.

Ánh mắt ba người Dữu Khánh nhanh chóng khóa chặt vị trí phát ra tiếng dây cung như sét đánh, sau ba mũi tên, vị trí cung tiễn thủ ẩn thân đã bị bọn họ nắm chặt.

Sư huynh đệ ba người cảnh giác cao độ, có thể rõ ràng nhận ra được đây không phải là cung tiễn thủ bình thường, có thể bắn một mũi tên khóa chặt hai đùi của một người sống sờ sờ, việc này không phải cung tiễn thủ bình thường có thể làm được, khả năng kiểm soát mức độ mũi tên bắn ra không phải chuyện đùa, lại còn có thể bắn chính xác trong hoàn cảnh ánh sáng trời tối này.

Xạ thủ hiển nhiên không muốn trực tiếp bắn chết Tào Uy, rõ ràng đã hạ thủ lưu tình, nếu không e rằng Tào Uy đã mất mạng ngay tại chỗ.

Cùng một ý nghĩ giống nhau xuất hiện tại trong đầu ba người, Đại tiễn sư!

Khi ý nghĩ này hiện lên, ba người tức thì có phần sởn tóc gáy, bọn hắn đều biết xạ thủ có thể bước vào hàng ngũ Đại tiễn sư đều là sát thủ chân chính, bọn hắn cũng không có kinh nghiệm đối trận với loại người này, nếu như đối phương nhằm vào bọn hắn, bọn hắn e rằng khó thể thoát thân.

Ba người nâng kiếm trong tay, cao độ đề phòng với vị trí mục tiêu ẩn thân.

Dưới ánh sáng mờ nhạt u tối, từ trong một đám lau sậy đung đưa theo gió, đột nhiên có một bóng người nhảy lên lướt ra, cưỡi gió đạp đầu ngọn cỏ, lướt tới như một làn khói đen, hạ xuống tại trước mặt sư huynh đệ ba người đang cản trở.

Một người bịt mặt mặc hắc y, lưng đeo túi tên, thân hình hơi có vẻ nhỏ bé như khó giấu được tư thế hiên ngang oai hùng, thoạt nhìn thân thể rõ ràng chính là một nữ nhân. Sư huynh đệ ba người thoáng chút sửng sốt.

Tuy nhiên, ánh mắt của bọn hắn rất nhanh đều tập trung vào trên cây cung mà đối phương cầm trong tay, thân cung vặn vẹo với vết cháy sém, rải rác có nhiều vòng tròn lầm tấm đốm trắng bạc, giống như rất nhiều con mắt, rõ ràng là Cầu Long cung.

Mắt ba người co lại, rùng mình, Huyền cấp Đại tiễn sư!

Quỳ ngồi ở phía sau lưng bọn hắn, Tào Uy chuyển tay nhấc đao, mũi đao chỉ thẳng người bịt mặt, quát lớn: “Ngươi là ai?”

Người bịt mặt không để ý tới, lại quay sang hỏi ba người Dữu Khánh, "Các ngươi muốn ngăn cản ta hay sao?"

Là giọng nói của nữ nhân, giọng điệu nhẹ nhàng êm dịu.

Ba người nâng kiếm đề phòng lập tức quay mặt nhìn nhau, lời của đối phương khiến cho bọn hắn có phần không biết phải trả lời như thế nào.

Ngăn cản sao? Bọn hắn chắc chắn là không muốn ngăn cản, không người nào thích trêu chọc loại sát thủ có thể ám sát ở khoảng cách xa như thế này.

Nhưng nếu không ngăn cản, việc bọn hắn trông chờ Tào Uy giúp bọn hắn trà trộn vào Côn Linh sơn thì sao chứ, hơn nữa, cũng đã đưa tiền đặt cọc cho người ta.

Dữu Khánh nhịn không được liếc mắt nhìn xung quanh, cũng không biết nữ tiễn sư này đến đây một mình, hay còn có đồng bạn khác, nghe nói trên cơ bản Đại tiễn sư đều là tay sai cho quân đội triều đình.

Vừa nghe người bịt mặt hỏi như vậy, gã ta xác nhận được không phải cùng một nhóm với ba người bên cạnh, Tào Uy lập tức nói: "Nếu như ba vị có thể trợ giúp ta ngăn địch, Tào mỗ tất có thâm tạ, chuyện của các ngươi cứ giao cho Tào mỗ!"

Nữ nhân che mặt nghe vậy thì cất lời châm chọc: "Chẳng lẽ ba người các ngươi cũng tin chuyện ma quỷ của hắn sao? Các ngươi cho rằng hắn có thể giúp các ngươi trà trộn vào 'Triêu Dương đại hội' sao?"

Ánh mắt sư huynh đệ ba người liếc liếc ra hiệu cho nhau, Nam Trúc nhịn không được mở miệng hỏi, "Vì sao nữ hiệp hỏi như vậy?"

Nữ hiệp? Cách xưng hô này khiến cho Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết không nói nên lời, đều nhịn không được liếc liếc gã.

"Nếu như các ngươi không phải cùng một nhóm với hắn thì tránh ra đi!" Nữ nhân che mặt khinh thường nói một câu, sau đó lại nhìn chăm chú hướng về phía người quỳ ngồi sau lưng bọn hắn, "Tào Uy, ngươi đưa hai vị sư huynh của ta đi đâu rồi?"

Tào Uy bị câu hỏi của nàng ta làm cho ngẩn ra, "Sư huynh của ngươi? Sư huynh chó má gì chứ? Ngay cả ngươi là ai ta cũng không biết, ngươi là ai, sư huynh của ngươi lại là ai?"

Nữ nhân che mặt nhấc nhấc cây cung trong tay lên, "Giả bộ hồ đồ gì chứ? Năm ngày trước, hai người lưng cõng cung bị ngươi lừa gạt tiến vào núi, sau đó chưa từng rời đi. Ngươi nghìn vạn lần đừng có nói với ta là ngươi chưa từng gặp nhé."

Tào Uy thật đúng là có chút sửng sốt, năm ngày trước mình có từng lừa gạt người nào vào núi sao? Còn là người cõng cung? Với đặc điểm rõ ràng như thế, mình không có khả năng không có ấn tượng a.

Gã bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, lập tức chửi ầm lên: "Ngươi, con mẹ nó, có bệnh rồi đi. Ngươi có phải đã nhận lầm người rồi hay không chứ, ngươi mở to hai mắt nhìn cho rõ ràng, ngươi xác định người ngươi muốn tìm là ta sao?"

Gã ta cảm thấy mình có thể đã bị hàm oan rồi, nghĩ đến việc mình bị trúng tên, có thể nói uất ức vô cùng.

Sư huynh đệ ba người nghiêng nghiêng người, không ngừng quay qua quay lại, thỉnh thoảng nhìn người này rồi lại thỉnh thoảng quay nhìn người kia, cảm thấy Tào Uy cũng không giống nhưng đang giả bộ, nếu như thực sự là đang diễn, vậy thì diễn xuất không khỏi cũng quá đạt.

Nữ nhân che mặt cao giọng đáp lại: "Tào Uy, cư dân địa phương, hai mươi năm trước nhập ngũ, hiện là Thiên tướng Nam Lĩnh hữu lộ quân, ba tháng trước theo quân đội trở về quê hương đóng quân tại đây, sau đó giấu giếm thân phận, hiệp đồng với Nam Lĩnh hữu lộ

quân kiểm tra khu vực ngoại vi Côn Linh sơn. Ngươi mượn thân phận người địa phương để che đậy, mạo danh cháu trai của Chưởng môn 'Chính Dương phái', tung ra lời đồn, nói dối là mình có thể giúp người trà trộn vào 'Triêu Dương đại hội', kì thực là phối hợp với quân đồn trú cùng nhau thực hiện chiến dịch dọn dẹp. Ngươi chuyên tổ chức dụ dỗ người mắc câu, quân đội trú đóng thì mở túi ra chờ ngươi dẫn người đi vào. Ta có nói sai không?"

Những lời này vừa được nói ra, sắc mặt sư huynh đệ ba người gần như tái xanh, đồng loạt quay đầu lại, cắn răng nhìn chằm chằm vào Tào Uy.

Mà Tào Uy thì sắc mặt kịch biến, cuối cùng khua đao chỉ về phía người bịt mặt, cả giận hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Lời này không khác đã thừa nhận, không thừa nhận cũng không được, ngươi ta đã tra xét rõ ràng chi li về gốc gác của mình, đã cho thấy không thể gạt được nữa rồi.

Mà đây cũng là điểu gã ta không nghĩ ra, đối phương làm sao có thể biết được những chi tiết này?

Nữ nhân che mặt lại lần nữa ép hỏi: "Hai vị sư huynh của ta đã bị các ngươi bắt đi đâu rồi?"

Chương 578: Tiền (1)

Không nói tới việc Tào Uy không biết sư huynh của nàng ta đã đi đâu, cho dù biết rõ cũng không có khả năng dễ dàng nói ra, gã ta hít sâu một hơi, cưỡng ép đề khí đứng lên, tay cầm đao hoành đao trước người, "Ta không biết ngươi đang nói chuyện tào lao gì. Ngươi có biết hậu quả tấn công mệnh quan triều đình hay không?"

Lời nói này, đã là thừa nhận thân phận của mình là chính xác không thể chính xác hơn nữa rồi.

Sắc mặt ba người Dữu Khánh càng thêm tái mét, trông cực kỳ khó coi, không nghĩ tới đám người mình thực sự đã làm ra việc bỏ tiền ra để nhảy vào trong hố, rất muốn vung kiếm cho đối phương một nhát, nhưng cũng e ngại lời đối phương đã nói, tấn công quan viên triều đình quả thực là điều tối kỵ, đó là đã chạm đến lợi ích của một quần thể khổng lồ, thật sự không phải bất cứ người nào cũng có thể trêu chọc vào được.

Hơn nữa, đúng là có đại quân đang đóng quân gần đây.

Nữ nhân che mặt: "Đừng có giả vờ giả vịt như vậy, ta chỉ hỏi ngươi, nói hay là không!"

"Tấn công quan viên triều đình… Ta nói ra rồi, ngươi có thể buông tha ta hay sao?"

Tào Uy cất tiếng cười nhạt, ngụ ý rằng ta không tin ngươi sẽ bỏ qua cho ta. Sau đó, đao trong tay gã ta bỗng nhiên vạch xuống mặt đất, hất tung lên một đống đất đá bay loạn, đồng thời xoay người nhảy lên, lao vào trong đám lau sậy cỏ hoang bên kia đường.

Sư huynh đệ ba người cùng với nữ nhân che mặt phất tay vung lên, gạt bay đất đá văng ra ngoài, khi bọn họ tập trung nhìn tới, thân hình Tào Uy đã biến mất tại trong đám cỏ hoang.

Mấy người đổ dồn ánh mắt quan sát động tĩnh của đám cỏ lau, nhưng không phát hiện thấy động tĩnh gì, tin tưởng rằng gã ta chạy chưa được bao xa. Bọn họ đang định lục soát, đột nhiên có tiếng "Vù" vang lên, một quầng sáng bắn vọt lên từ trong bụi cỏ.

Pháo tín hiệu! Sư huynh đệ ba người lập tức thầm kêu không ổn, không cần suy nghĩ nhiều đã có thể đoán được là tín hiệu do Tào Uy phát ra báo cho đại quân ở gần.

Nữ tử che mặt nhanh tay như chớp, phất tay đảo qua túi múi tên phía sau vai, tay vừa rơi xuống thì tên đã cài lên dây, tiếng dây cung bật ra như tiếng nổ, vù một tiếng, âm thanh giống như chấn động làm rung chuyển toàn bộ không khí xung quanh.

Sư huynh đệ ba người vừa mới nhận thấy được nàng có động tác, còn chưa kịp hoàn toàn quay đầu lại nhìn, khóe mắt chỉ mới vừa hơi liếc đến, người ta đã hoàn thành trọn vẹn một loạt động tác, loạt động tác này không biết đã được luyện bao nhiêu lần, diễn ra lưu loát như mây bay nước chảy, không hề có chút trì trệ nào.

Lúc này, ba người mới phát hiện thấy trong tay nữ nhân che mặt không chỉ cầm một mũi tên, vung tay lên một lần, giữa ngón tay đã kẹp ba cây mũi tên, đã bắn ra một cây, còn hai mũi tên vẫn đang kẹp giữa ngón tay chưa đặt lên dây cung.

Nhưng ngay sau đó, ngón tay đẩy một cái, lập tức lại có một mũi tên lên dây cung bắn ra ngoài, dây cung nổ vang, mũi tên xuyên qua giữa ba người, bắn về phía bụi cỏ xa xa, động tác liên tiếp đó thực sự là dứt khoát lưu loát, nhanh đến mức khiến người nhìn không rõ.

Luồn sáng vừa mới vọt lên không trung, còn chưa kịp nổ tung báo tin thì đã bị dập tắt, nổ tung ra một đám đốm lửa, bị một mũi tên xóa sổ.

Dưới ánh sáng lờ mờ, trong bụi cỏ phía xa xa có động tĩnh xuất hiện rất rõ ràng, một đám cỏ lau giống như bị đè đổ rạp xuống…

Không cần suy nghĩ nhiều, sư huynh đệ ba người có thể đoán được, hẳn là Tào Uy đã bị trúng tên khi đang chạy trốn, chỉ là cảm giác đó lại khiến bọn hắn có cảm giác như chính mình cũng bị trúng tên, nhịn không được trái tim đập mạnh lên, với ánh sáng này, năng lực nhận biết này, mọi người đều nói thị ực của Đại tiễn sư rất tốt, bây giờ xem như đã đích thân trải nghiệm.

Nhất là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết. Dữu Khánh thì trong lần gặp nạn khi vào kinh thành đi thi lúc trước, dù sao từng có nhìn thấy sức sát thương kinh khủng của Đại tiễn sư, đó là tồn tại có thể ngăn cản thiên quân vạn mã.

Và mũi tên thứ ba cũng đã được ngón tay nhúc nhích một cái đẩy lên dây cung, tuy nhiên dây cung không có kéo căng ra. Nữ nhân che mặt đột nhiên nhảy lên không trung, nhảy vọt qua phía trên sư huynh đệ ba người, lăng không lướt tới, rơi tại trên đầu ngọn cỏ đạp nó chay đi, trong nháy mắt đã chìm vào trong đống cỏ dường như bị đè đổ rạp xuống kia.

Sư huynh đệ ba người nhìn nhau, Dữu Khánh đột nhiên nói: "Tiền!"

Hắn lập tức phi thân lao đi trước tiên, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhanh chóng đuổi theo.

Khi ba người chạy tới địa điểm mục tiêu thì Tào Uy đã bị kéo đứng lên, đã bị dây cung siết chặt cổ, nữ tử che mặt đứng một chân, một chân kia đạp tại trên lưng Tào Uy, một tay lôi kéo dây cung, cảnh cáo: "Nói hay là không?"

Bị siết chặt cổ, Tào Uy ú ớ, không thể nói ra được, cũng không biết là đang thể hiện ý gì.

Nữ tử che mặt cười nhạt, "Ngươi cho rằng ngươi không nói thì ta không tìm được sao?" Vừa dứt lời, dây cung kéo căn trong tay được thả lỏng ra.

Phụp, dây cung phát ra tiếng nổ vang, đầu của Tào Uy cũng nổ tung, cổ của gã ta bị dây cung trong nháy mắt cắt đứt, máu tươi từ vị trí cổ đứt phun ra.

Cũng không biết nàng ta dùng kỹ xảo dùng lực như thế nào, cây cung kia xoay tròn nửa vòng trên đầu vai Tào Uy rồi được nữ nhân che mặt đưa tay chụp vào trong tay.

Trên dây cung không dính một chút vết máu nào, máu đã bị chấn động giũ đi sạch sẽ.

Tào Uy run rẩy tứ chi, cơ thể gượng ép chống chịu một chút rồi đổ gục ra đất, co giật.

Sư huynh đệ ba người sững sờ một hồi, sau đó Dữu Khánh tiến tới lật thi thể lại, rồi ngẩng đầu cẩn thận nhìn phản ứng của nữ nhân che mặt, và đưa ra một lời giải thích hợp lý, "Nơi này gần khu vực đại quân đóng quân. Không thấy người đâu, chắc chắn sẽ khiến bọn họ nghi ngờ, một khi bọn họ tìm thấy thi thể, dấu vết bị cung tên bắn chết trên người hắn quá rõ ràng, chỉ cần hơi chút kiểm tra sẽ biết được. Ngươi là người dùng cung, sẽ rất khó tránh bị nghi ngờ, phải chôn đi, thu dọn sạch sẽ mới được. Loại việc nặng nhọc này, cứ để chúng ta làm thay đi, không nên để dính bẩn ngọc thủ."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết rịn mồ hôi, phát hiện thấy lão Thập Ngũ này vì tiền thật đúng là không sợ chết a, còn chưa biết được người ta có ý định gì đã đến mò mẫm thi thể rồi. Hơn nữa, người ta đã dám giết người, còn cần ngươi lo lắng làm bẩn tay người ta sao?

Nói đi cũng phải nói lại, mất không phải là tiền của hai người bọn họ, lấy được tiền về bọn họ cũng không được chia, vì vậy lập trường bất đồng, cách nghĩ cũng khác nhau. Nếu đó là tiền của bọn họ, ba vạn lượng a, phản ứng của hai người e rằng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Chương 579: Tiền (2)

Nữ nhân che mặt đương nhiên nhìn thấy được Dữu Khánh đang mò mẫm khắp nơi trên tại thi thể, nàng ta không khỏi nhíu mày lại.

Dữu Khánh cũng cảm thấy không thích hợp, hắn lại nhanh chóng giải thích một câu, "Nữ hiệp nói không sai chút nào, chúng ta cũng

là bị lừa, tên khốn khiếp này nói là có thể giúp chúng ta tiến vào 'Triêu Dương đại hội' xem trò vui, lấy của chúng ta hơn mười vạn lượng bạc, chúng ta phải lấy lại khoản tiền này."

Hơn mười vạn? Hai người Nam, Mục nghe hắn nói vậy thì mí mắt nhảy lên, đại khái đã đoán được dụng ý của Dữu Khánh.

Sau đó, Dữu Khánh lại quay sang rống to với hai người, "Các ngươi đứng ngây ra đó làm gì vậy, còn không nhanh chóng đào hố đi? Không đi xử lý, dọn dẹp sạch sẽ một số dấu vết, chẳng lẽ định chờ cho quân đội tới đây phát hiện truy xét sao? Nếu như nữ hiệp rơi vào trong tay của quân đội đóng tại đây, chúng ta cũng sẽ không được thoải mái."

Hai người Nam, Mục lập tức tỉnh táo lại, nếu như ra tay giúp đỡ, về sau bọn họ sẽ có cớ để yêu cầu chia tiền, vì vậy cả hai lập tức vội vàng xắn tay xắn áo bận rộn hỗ trợ.

Đương nhiên, trong lúc bận rộn làm việc, ba người vẫn không quên cảnh giác với nữ nhân che mặt, cho dù lúc trước người ta không có ý định tấn công bọn hắn, nhưng bọn hắn cũng không dám thả lỏng.

Không bao lâu sau, động tác trên tay Dữu Khánh liền ngừng lại, lục soát khắp người thi thể một lần, cũng chỉ lôi ra đực một ít bạc vụn và mấy tờ ngân phiếu mệnh giá nhỏ, tổng cộng toàn bộ cũng chỉ chừng ba bốn trăm lượng, còn cách ba vạn lượng của hắn rất xa.

Làm sao có thể cam lòng được, ngân phiếu còn có thể chắp cánh bay đi hay sao?

Hắn tiếp tục cởi giày Tào Uy ra, cũng không để ý tới mùi lạ từ bên trong toát ra, đưa tay vào moi móc, đệm giày cũng bị lôi kéo ra ngoài, vẫn không cam lòng, hắn lại cưỡng ép xé rách đôi giày để kiểm tra.

Ở một bên, nữ nhân che mặt nhìn nhìn, đôi mày mới giãn ra không bao lâu bắt đầu nhíu lại, trong ánh mắt có vẻ hoài nghi, sau đó nàng

ta trợn tròn đôi mắt trừng trừng nhìn Dữu Khánh đi nhặt lấy đầu Tào Uy, loay hoay hai ba cái tháo búi tóc Tào Uy ra, nắm lấy cái đầu một trận bới tìm.

Cuối cùng Dữu Khánh ném cái đầu đi, bước tới trước thi thể vung chân đá mấy đá, có vẻ rất tức giận.

Nhanh chóng đào ra được một cái hố, Nam Trúc đi tới, hỏi một câu, "Phải chăng đã bỏ sót nơi nào?"

Gã sợ Dữu Khánh giấu riêng, từ khi Dữu Khánh vừa mới bắt đầu mò mẩm lục soát, khóe mắt gã đã một mực âm thầm nhìn chằm chằm, gã biết được Dữu Khánh tìm không được bao nhiêu tiền.

Dứt lời, gã cũng quỳ một gối xuống tại bên cạnh thi thể, bắt đầu tìm lại một lần, trời đã tối sắp không nhìn thấy gì nữa.

Kết quả cũng giống như trước, sau khi đứng lên gã di một tiếng, hỏi: "Tiền chạy đi đâu rồi chứ? Gã cũng không có đi chỗ nào khác a, chúng ta nhìn chằm chằm gã tại cổng ra vào doanh trại, lẽ nào gã thực sự đã cầm tiền đi vào quân doanh lo lót rồi sao?"

Dữu Khánh không vui nói: "Lo lót cái rắm, chính bản thân hắn đã thừa nhận thân phận, là cùng một phía, cần phải lo lót sao?"

Nam Trúc sờ cằm, "Vậy thì thực quái lạ, không phải là trong chút thời gian ngắn như thế, gã lại vung hết tiền vào trong kỹ viện à nha? Kỹ nữ nào mà đắt như thế, nạm vàng cũng không đáng nhiều tiền như vậy a."

Nội dung lời này có phần không nghiêm chỉnh, ở một bên, nữ nhân che mặt nghe không nổi nữa, nhịn không được mở lời miệng chất vấn, "Các ngươi làm gì vậy?"

Nam Trúc vội vàng cười bồi, rồi vung chân hai ba cước đá văng thi thể và cái đầu vào trong cái hố mới đào ra, sau đó tiến hành chôn lấp cùng với đám cỏ dại dính vết máu do Mục Ngạo Thiết quơ tới.

Dữu Khánh lúc này không thể cười nổi, lúc trước nói với nàng ta mình bị lừa hơn mười vạn lượng, đó là hắn định nhân cơ hội này chiếm lấy tiền tài trên người Tào Uy làm của mình, nào ngờ lợi không có chiếm được, ngay cả ba vạn vốn có của mình cũng không còn rồi, trong lòng thật khó chấp nhận.

Nhất là khi nhìn thấy bộ dạng Nam Trúc làm như chuyện này không có liên quan gì đến gã, hắn cảm thấy càng thêm khó thể chịu đựng, lập tức mở miệng trách, "Lão Thất, ngươi không phải nói với kinh nghiệm giang hồ của mình thì không có vấn đề gì sao? Ta nói người này khả nghi, ngươi cứ bảo ta yên tâm, bây giờ thì hay rồi, khoản tiền đó tính cho người nào?"

Càng suy nghĩ càng tức giận, lúc đó mình rõ ràng đã cảm thấy khả nghi, cảm thấy không thích hợp, thế mà lại bị người của mình xóa bỏ nghi ngờ, kết quả rớt vào trong hố rồi, việc này tính là chuyện gì xảy ra chứ?

Nam Trúc lập tức biện giải: "Lão Thập Ngũ, không thể nói như vậy, theo lẽ thường mà nói là sẽ không xuất hiện vấn đề như vậy, ta đã rất thận trọng rồi, nằm mơ cũng không ngờ được đây là mồi câu cá của quân đội đồn trú a. Chuyện này quá bất ngờ, hoàn toàn vượt quá dự liệu, ngay cả sư huynh của vị nữ hiệp này cũng bị lừa, ta có thể làm thế nào?"

Dữu Khánh hừ lạnh nói: "Nói nhẹ nhàng như vậy ai mà chẳng biết nói? Nói chung, đây là sai lầm của ngươi, khoản tiền này tạm thời ghi nợ lên trên đầu ngươi, về sau có cơ hội sẽ khấu trừ."

Vừa nghe được lời này, Nam Trúc lập tức không hài lòng, hất hất hồ hô lớn cõng trên lưng, "Lão Thập Ngũ, ngươi nói như vậy là không có lương tâm, cái gì gọi là ta sai? Tai họa trên người ta và lão Cửu là do ai sai? Chúng ta có tính tiền với ngươi sao? Nếu tính thì bao nhiêu tiền mới có thể bồi thường được."

Cùng nhau đồng sinh cộng tử cũng không có vấn đề gì, thậm chí có thể lấy mạng ra liều vì nhau, nhưng hễ là nói tới chuyện tiền bạc,

vậy thì không được rồi, đó chính là một rào cản không thể bước qua, lập tức sẽ có chiều hướng muốn trở mặt.

Mà sở dĩ trên lưng gã có một cái hồ lô lớn là vì chứa đựng trái Kim lan kia.

Nếu đã biết rõ trái Kim lan có hiệu quả thần kỳ như vậy, trong lúc mang đi theo gã cũng không muốn lãng phí, vì vậy mà làm ra cái hồ lô này, trong hồ lô chứa đầy cát, chôn trái Kim lan ở trong đó, gã muốn tạo ra một hồ lô kim sa.

Dữu Khánh bị lời oán trách của gã làm cho thiếu một chút nghẹn họng, không nói nên lời, sau đó hắn thẹn quá hóa giận, vung tay lên, "Việc nào ra việc đó, tiền là tiền, việc là việc, không nên nhập hai làm một."

Nam Trúc vừa định phản bác, nữ nhân che mặt đã lên tiếng, "Các ngươi có thể im lặng được không hả? Quân đội đã được điều động rồi, đi!" Dứt lời nàng ta lắc mình bỏ đi.

Sư huynh đệ ba người sửng sốt, tập trung lắng nghe, quả nhiên, nghe được bên kia núi có âm thanh một đội nhân mã vù vù chạy tới đây.

Ba người tức thì không dám tiếp tục lưu lại, cũng nương theo sự che chắn của đám lau sậy vút cao, nhanh chóng rời đi…

Chương 580: Chân dung (1)

Trời cao đêm tối, một vài vì sao lấp lánh sáng ngời đặc biệt rõ ràng.

Từng đống lửa hừng hực cháy lên rọi sáng bên trong doanh trại, dòng người qua lại đi tới trước bếp xếp chồng bằng đá tảng múc canh cầm bánh, quay trở lại trước đống lửa ngồi ăn.

Mùi khói lửa, mùi một đám đàn ông thô lỗ, mùi cơm nước, và cả mùi của ngựa của vật cưỡi hay gia súc hòa trộn với nhau, quả thực không thể nào dễ ngửi.

Một nữ nhân thả bộ bước đi giữa những đống lửa khiến cho đám đàn ông ghé mắt nhìn không ngừng, thậm chí còn rỉ tai nhau thì thầm cười trộm, khe khẽ nói nhỏ một ít từ ngữ khó nghe.

Nữ nhân khoác một chiếc áo choàng, thả chiếc nón vành to ở phía sau lưng, bờ môi đỏ mọng, khuôn mặt thanh tú, thực sự là xinh đẹp như hoa, hơn nữa còn là một đóa hoa diễm lệ, đôi mắt sáng ngời đảo qua mọi người, trong ánh mắt đó có vẻ ngả khiêu gợi quyến rũ, nhìn giống như là loại người tương đối dễ dàng dụ dỗ.

Nữ nhân không phải người nào khác, chính là đại hành tẩu hiện nay của Đại Nghiệp ty - Hướng Lan Huyên.

Chắp tay thả bộ bước đi bên cạnh nàng ta chính là Ngoại Hậu đô đốc Mễ Vân Trung, đi theo ở một bên còn có thống lĩnh quân đồn trú.

Tại cách không xa có một gã hoạn quan đem theo một chiếc áo choàng bước nhanh tới, cùng theo bước chân Mễ Vân Trung cẩn thận khoác áo lên cho y, đồng thời nhắc một câu, "Đốc công, trời đã trở lạnh rồi."

Mễ Vân Trung hơi nhấc tay, ra hiệu cho gã lui ra sau, lỗ tai khẽ nhúc nhích, ánh mắt nhìn chăm chú về phía những binh lính đang khe khẽ nói nhỏ kia, y biết nếu mình có thể nghe được những lời thì thầm đó thì chắc chắn Hướng Lan Huyên cũng nghe được, lập tức cất lời an ủi: "Chỉ là một đám đàn ông thô lỗ, nói bậy nói bạ sau lưng quen rồi, đại hành tẩu không cần chấp nhặt với bọn hắn."

Vừa nghe được lời này, tên thống lĩnh tháp tùng ở một bên lập tức thay đổi sắc mặt, đang định gọi người tới truyền lệnh ước thúc đám người phía dưới, nào ngờ Hướng Lan Huyên lại mỉm cười nói:

"Không sao, điều này chứng tỏ ta xinh đẹp, ta hấp dẫn, ta có sức quyến rũ, hôm nay để cho bọn hắn nhìn cho đã mắt đi."

Biểu hiện ra rằng dù sao thì bọn hắn cũng không chiếm được ta.

Thấy nàng ta vui vẻ tự đắc, dường như còn rất hưởng thụ loại cảm giác được mọi người chú ý như vậy, thống lĩnh đành phải ngậm miệng, trong lòng lẩm bẩm một câu, quan hệ quỷ gì với việc xinh đẹp hay không xinh đẹp chứ, chỉ cần là một con cái tới đây thì tất cả đều như nhau.

Mễ Vân Trung cười ha hả, y là một hoạn quan, không thích công khai bàn tán về sắc đẹp nữ nhân, liền chuyển hướng đề tài, "Đại hành tẩu đích thân tới đây, chẳng lẽ là đi tiền trạm cho 'Đại nhân'?"

"Đại nhân" mà y nói tới là chỉ Địa sư, nơi đây nhiều người, không dám nói thẳng.

Thống lĩnh đi theo cũng vừa nghe liền hiểu, "Đại nhân" có thể khiến cho vị đại hành tẩu Đại Nghiệp ty này đích thân đi tiền trạm, còn có thể là ai vào đây nữa chứ?

Hướng Lan Huyên hơi lắc đầu, " 'Đại nhân' có tới hay không, ta cũng không biết. Nếu như không có gì để cho 'Đại nhân' cảm thấy hứng thú, đại phái nghìn năm Côn Linh sơn này cũng chưa hẳn có thể diện lớn như vậy. Ta tới đây không có liên quan gì với 'Đại nhân', dù sao thì đại hội lớn này cũng diễn ra tại trong lãnh thổ Ân quốc, là tổ chức trên địa bàn của Đại Nghiệp ty, Đại Nghiệp ty không có khả năng không quan tâm tới."

Mễ Vân Trung gật đầu phụ họa, "Đó là tự nhiên."

Thống lĩnh cùng cất bước đi theo lặng lẽ lắng nghe, chỉ dùng tai không dùng miệng.

Hướng Lan Huyên tiếp tục nói: "Chỉ chớp mắt đã hai mươi năm trôi qua, cũng đủ cho rất nhiều người mới phát triển lên rồi. Không biết

có kẻ nào thiên phú dị bẩm hay không, Đại Nghiệp ty cũng cần bổ sung và kết nạp người mới, ta tới đây thử nhìn xem có chọn được người nào không, cũng không thể để người khác chiếm hết lợi ích nha."

Mễ Vân Trung lại gật đầu lần nữa, "Đó là tự nhiên."

Kỳ thực đây cũng là một trong những mục đích tổ chức "Triêu Dương đại hội", người mới cần mượn nhờ một sân khấu nào đó để lộ diện dương danh, nhằm tạo ra được một giá trị bản thân tốt, thế lực các nơi cũng cần mượn nhờ sân khấu của đại hội để mời chào nhân thủ, kể cả quân đội, cùng những thế gia phú hào bỏ tiền ra tài trợ kia.

"Ngoài ra, chính là hi vọng đại hội diễn ra thuận lợi. Dù sao, đại hội cũng là được tổ chức trên đất của chúng ta, nếu bị đập phá sân bãi thì mặt mũi của mọi người sẽ rất khó coi, Đại Nghiệp ty ta cũng cần phải để mắt tới một chút. Quản nhiều thì chúng ta cũng không muốn quản, nhưng nếu cần phải Đại Nghiệp ty ta ra mặt, Đại Nghiệp ty ta cũng không thể ậm ờ. Nghe nói đốc công đích thân đến đây, cũng là vất vả vì việc này, ngươi có nhiều tai mắt, chắc hẳn nắm chắc tình hình cục diện như thế nào, cho nên tới đây tìm đốc công cùng nhau thương lượng bàn bạc. Nếu có chuyện gì xảy ra, chúng ta có thể lấy thừa bù thiếu cho nhau, ngài nghĩ thế nào?"

Mễ Vân Trung lập tức cười ha hả, nói: "Có đại hành tẩu đích thân tới đây tọa trấn, ta tự nhiên là cầu còn không được. Đại hành tẩu yên tâm, có tình huống gì ta nhất định sẽ thông báo cho ngài đúng lúc."

Hướng Lan Huyên cũng cười khúc khích.

Chính vào lúc này, phó tướng phụ trách đối ngoại bước nhanh tới, đi theo bên cạnh thống lĩnh bẩm báo: "Đại thống lĩnh, sự việc có chút không ổn, không thấy Tào Uy nữa rồi."

"Không thấy nữa rồi?" Thống lĩnh dừng lại, xoay người hỏi: "Cái gì gọi là không thấy nữa rồi?"

Biết được chút tình hình, Mễ Vân Trung nghe vậy thì cũng dừng lại, hơi nghiêng đầu nhìn.

Bọn họ đều đã dừng lại, Hướng Lan Huyên đương nhiên cũng dừng bước theo, nhìn, nghe, không biết có chuyện gì lại có thể khiến cho vị Ngoại Hậu đô đốc này chú ý.

Phó tướng nói: "Sau khi nhân thủ trong núi nhận được thông tin, đã mở sẵn túi chờ đợi, nào ngờ chờ đến khi trời đã tối đen cũng không thấy Tào Uy dẫn người đến. Bên kia cảm thấy không thích hợp, vì vậy phái người trở ngược lại kiểm tra, kết quả đi hết cả chặng đường cũng không nhìn thấy bóng dáng Tào Uy, liền phái người tới báo. Mà người giám sát của chúng ta phía bên thị trấn đã chính mắt nhìn thấy Tào Uy dẫn người đi. Đại thống lĩnh, tám chín phần mười là đã xảy ra chuyện rồi."

Thống lĩnh trầm giọng nói: "Tìm, tăng thêm nhân thủ tìm kiếm."

Phó tướng nói: "Ty chức đã sai người đi tìm rồi."

Thống lĩnh: "Chuẩn bị sẵn sàng tình huống không tìm được, gọi người đã từng nhìn thấy ba người kia tới, một khi tìm không được thì lập tức vẽ chân dung, gửi tới các nơi để giăng lưới truy bắt."

Phó tướng nói: "Ty chức đã dẫn người giám sát có nhìn thấy hình dạng ba người đó đưa về rồi, đang bảo hắn mô tả lại cho họa sĩ vẽ chân dung."

Mễ Vân Trung đột nhiên chen lời: "Nơi chỗ ta có dẫn theo cao thủ làm bản khắc trong cung, vẽ chân dung xong rồi có thể cầm tới chỗ ta."

Thống lĩnh vội vàng tán tụng: "Đốc công minh giám, có thể lập tức làm bản khắc thì quá tốt, có thể in ấn chân dung, tốc độ sẽ nhanh hơn nhiều." Gã quay đầu lại phất tay quở trách phó tướng, "Còn chờ gì nữa, còn không nhanh chóng đi làm đi."

“Vâng.” Phó tướng nhanh chóng nhận lệnh rời đi.

Chương 581: Chân dung (2)

Đợi cho bọn hắn kết thúc trao đổi, Hướng Lan Huyên quan tâm hỏi: “Đốc công, đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Mễ Vân Trung khách khí đưa tay, ra hiệu mọi người tiếp tục dạo bộ, vừa đi vừa nói chuyện, chậm rãi kể lại việc bên này giăng lưới câu cá để bắt những kẻ có ý đồ trà trộn vào quấy phá “Triêu Dương đại hội”.

Đây cũng là một trong những sự quan tâm của Hướng Lan Huyên khi tới đây, nàng ta nghe nói vậy thì khẽ gật đầu, “Quả thực là một biện pháp tốt, lúc trước có bắt được không?”

Thống lĩnh vội đáp lời, “Đã bắt được hơn mười tên, đang xác minh lai lịch.”

Hướng Lan Huyên lại nói với Mễ Vân Trung: “Đốc công, để cho người của ta thẩm vấn lại một lần được chứ?”

Mễ Vân Trung cười nói: “Cẩn thận một chút cũng tốt. Nếu chúng ta có sơ sót chỗ nào, cũng có thể đúng lúc bù đắp.”

Y đã nói như vậy rồi, Hướng Lan Huyên cũng không khách khí, dù sao tình hình hai bên nắm giữ được có khả năng vẫn là có chút khác nhau. Nàng ta lại hỏi thống lĩnh, “Biện pháp này của các ngươi cũng không tệ lắm, kế hoạch cũng chu đáo chặt chẽ, theo lý thuyết là sẽ không xảy ra sự cố, trong những lần câu bắt trước có xảy ra chuyện gì bất ngờ không?”

Thống lĩnh do dự một chút, “Không có, trước đây đều rất thuận lợi, lần này không biết xảy ra chuyện gì, không biết tại sao lại xảy ra chuyện bất ngờ.”

Hướng Lan Huyên vẻ mặt có chút suy tư, sau đó cười nói, "Chuyện bất ngờ sao? Ta rất thích chuyện bất ngờ. Người có thể tạo ra chuyện bất ngờ, tất có nguyên nhân, hoặc là gặp phải kẻ giảo hoạt, hoặc là gặp phải người có năng lực, hoặc đơn thuần là tai nạn, và cũng có thể là chính nội bộ chúng ta xảy ra vấn đề."

Mễ Vân Trung chần chừ nói: "Đại hành tẩu hoài nghi nội bộ chúng ta có người để lộ tin tức sao?"

Hướng Lan Huyên: "Ta chỉ nói là có khả năng. Giống như đốc công đã nói, bù đắp mà. Chuyện bất ngờ có thể phản ánh vấn đề một cách tốt nhất. Nội bộ có vấn đề gì hay không, cứ bắt được người tự nhiên sẽ có thể tìm hiểu được. Nếu thật sự có vấn đề gì đó, bộc lộ ra đúng lúc là chuyện tốt, ngài thấy thế nào?"

Mễ Vân Trung hơi gật đầu, biết rõ ý của đối phương, nếu thực sự nội bộ xuất hiện sơ hở hoặc nội gian, điều này mới thật sự dễ dàng gây ra vấn đề lớn, không đơn giản chỉ là chuyện mấy cái nghi phạm, vì vậy y lập tức dứt khoát nói: "Ta thực sự muốn xem bọn chúng có thể chạy thoát khỏi tay thuộc hạ của ta hay không!"

Tới đây liền kết thúc đề tài này, ba người tiếp tục tản bộ tham quan cảnh đêm trong doanh trại.

Cũng không đợi quá lâu, tên phó tương kia lại vội vã chạy đến, cầm chân dung nghi phạm do họa sĩ vẽ lại theo miêu tả đưa cho thống lĩnh.

Thống lĩnh mở ra, hướng về phía đống lửa lật xem từng tấm, sau khi xác nhận hình vẽ rõ ràng không mờ nhòe, mới xếp lại một xấp, hai tay dâng tới cho Mễ Vân Trung.

Nào ngờ Hướng Lan Huyên ở bên cạnh lại nói: "Chậm đã."

Mễ Vân Trung đang định đưa tay nhận lấy bức họa, và thống lĩnh cầm bức họa dâng tới, kể cả tên phó tướng kia, đều thoáng sửng

sốt, rồi cùng nhau quay đầu nhìn nàng ta, không biết nữ nhân này có ý gì.

Mễ Vân Trung không hiểu ra sao, lúc này y bị làm cho không biết có nên nhận lấy bức họa hay không, hỏi: "Có gì không ổn sao?"

Trên mặt rõ ràng có sự nghi hoặc, Hướng Lan Huyên đưa tay cầm lấy xấp chân dung, vừa mở ra vừa nói: "Vừa rồi đứng ở bên cạnh thoáng nhìn qua, không thấy được rõ ràng, để nhìn lại một chút."

Mấy người ở bên cạnh đều không nói nên lời, chỉ là không nhìn thấy rõ ràng có cần phải ngạc nhiên kêu to lên như thế sao? Thống lĩnh và phó tướng nhịn không được quay mặt thoáng nhìn nhau, cảm thấy hành vi của nữ nhân không giống như là biểu hiện của một đại nhân vật.

Bức chân dung còn có thể là ai, tự nhiên chính là ba người Dữu Khánh, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết. Bức vẽ cũng chỉ là phác họa đại khái hình dáng, vẽ lại theo lời mô tả có thể giống được bao nhiêu chứ, vấn đề này rất khó nói.

Hướng Lan Huyên nghiêng đầu nhìn chằm chằm một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm tên phó tướng kia, "Hình dạng ba người này như thế nào?"

Tên Phó tướng chần chừ nói: "Hình như nói là có mập có gầy, khuôn mặt béo phì đó là của tên mập mạp."

Lời vô dụng! Hướng Lan Huyên thấy gã ta không nói được rõ ràng, "Người từng gặp nghi phạm có ở đây không? Dẫn đến đây gặp ta."

Phó tướng nhìn nhìn dò hỏi ý kiến của thống lĩnh, sau đó mới chắp tay nhận lệnh, nhanh chóng rời đi.

Lúc này, Mễ Vân Trung đã nhận thấy có điểm không thích hợp, thử hỏi: "Chẳng lẽ Đại hành tẩu nhận biết ba người này?"

Hướng Lan Huyên cũng có chút phân vân, "Ta cũng không dám xác định có phải là người ta biết hay không. Theo lý thuyết, nếu thật sự là bọn hắn, hẳn phải là co đầu rút cổ không chạy ra ngoài mới đúng, làm sao còn dám chạy đến 'Triêu Dương đại hội' tham gia náo nhiệt chứ?"

Mễ Vân Trung hỏi thêm một câu, "Ai vậy?"

Nhưng không nhận được câu trả lời của đối phương, tuy vậy trong lòng y cũng đã có suy đoán, nhân vật có thể được vị đại hành tẩu Đại Nghiệp ty này nhớ kỹ e rằng không phải kẻ đơn giản. Nếu là như vậy, xem ra không khó hiểu với việc mà bọn họ có thể thoát thân khỏi tấm lưới đã giăng ra.

Không bao lâu sau, người giám sát ngầm trở về doanh trại để mô tả hình dạng nghi phạm được đưa đến nơi.

Hướng Lan Huyên cũng không để ý tới những lễ nghi phiền phức, trực tiếp mở bức vẽ ra, trước tiên chỉ vào tấm thứ nhất vẽ Nam Trúc hỏi, "Có phải tên mập mạp này cao cỡ thống lĩnh của các ngươi hay không?"

Người đến quan sát thống lĩnh một chút, gật đầu nói: "Đúng vậy, không khác lắm."

Kéo bức vẽ thứ hai ra, Hướng Lan Huyên lại hỏi: "Tên này có phải là một kẻ to con, luôn luôn không biểu hiện ra cảm xúc gì hay không?"

Trên bức vẽ chỉ có khuôn mặt, không có vóc người.

Người đến thoáng sửng sốt, rồi gật đầu đáp: "Đúng vậy, là một tên to con, nét mặt quả thực lạnh nhạt không có cảm xúc gì."

Hướng Lan Huyên lập tức lại kéo bức vẽ thứ ba ra, "Tên để ria mép này có phải thoạt nhìn trông rất hèn mọn hay không?"

Loại chân dung phác họa này là không thể mô tả ra được cảm giác mà nàng ta nói.

Người đến lại liên tục gật đầu, "Không sai, thoạt nhìn còn rất trẻ tuổi, với tuổi của hắn, ít người nào lại để ria mép kiểu này, thoạt nhìn là có điểm là lạ."

"Ha hả." Hướng Lan Huyên nghe vậy cất tiếng cười sung sướng, cười đến run cả người, sau đó ngay tại trước mặt mọi người nàng ta cầm mấy bức hình xé nát, vo thành một cục, trực tiếp ném vào trong đống lửa.

Thấy tận mắt những bức vẽ khổ cực phác họa ra biến thành lửa sáng, mấy người tại đây đều kinh ngạc, Mễ Vân Trung chỉ vào mấy bức vẽ đang cháy, cau mày hỏi: "Đại hành tẩu, làm vậy là ý gì?"

Hướng Lan Huyên đưa tay ấn ấn tay y xuống, than thở: "Ai, ta cũng không nghĩ tới là ba tên gia hỏa vô lại này lại tới đây, bọn hắn có thể chạy thoát chẳng phải là chuyện gì bất ngờ. Được rồi, ta cũng là giúp các ngươi bớt việc, mọi người đều có thể đỡ chút phiền phức. Nói chung, không cần phải bắt ba người này. Ngươi có bắt về cũng không dám làm gì hắn, mời về vẫn phải thả ra, không cần phải hưng sư động chúng. Được rồi, nếu ba người này đã tới đây rồi, giao cho bên ta xử lý là được, ta sẽ chịu tất cả trách nhiệm."

Chương 582: Hỗ trợ

Cái gì gọi là mời về vẫn phải thả ra? Mễ Vân Trung thoáng sửng sốt rồi hiểu ý, sau đó hất đầu ra hiệu cho người bên cạnh.

Thống lĩnh lập tức bắt tiếng cho vị phó tướng và người giám thị đến đây mô tả, cùng nhau lui xuống.

Sau khi bên cạnh không còn những người khác, Mễ Vân Trung mới hỏi: "Đại hành tẩu, ba người trong hình vẽ là ai vậy?"

Không tiện nói trước mặt người khác, nhưng với y thì Hướng Lan Huyên không có giấu giếm, dù sao dựa vào thân phận địa vị của vị Ngoại Hậu đô đốc này, y có tư cách được biết rất nhiều chuyện, lập tức hạ thấp giọng nói: "Vị tiểu nha đầu con vợ cả trong Cung kêu gào đòi gả cho người nào đó, chắc hẳn ngươi sẽ không thể không biết việc này đi?"

Mễ Vân Trung suy nghĩ một chút, hoài nghi hỏi: "Biết chứ, công chúa đòi gả cho vị Thám Hoa lang Cẩm quốc kia, ách…" Bỗng nhiên hai mắt y trợn to, vụt quay đầu lại nhìn về phía bức vẽ đã hóa thành tro tàn trong đống lửa, kinh nghi bất định, "Chẳng lẽ là?"

Hướng Lan Huyên: "Ừm, đúng vậy, tên để ria mép trong bức vẽ đó chính là vị Thám Hoa lang kia."

"Cái này…" Mễ Vân Trung hơi cảm thấy hoang mang, "Hắn chạy tơi đây nơi đây giày vò làm gì, đại hành tẩu không có nhận lầm đi?"

Hướng Lan Huyên: "Không lầm được. Lúc trước chính là ba tên gia hỏa này cạy mở ra cánh cổng Tiểu Vân gian, ta và bọn hắn đã đụng mặt nhau không biết bao nhiêu lần tại Tiểu Vân gian, rất quen thuộc, ba người trong hình chính là bọn hắn."

Nếu đã xác nhận không có sai, Mễ Vân Trung không khỏi hơi gật đầu, trầm ngâm nói: "Người trong lòng của Công chúa đã tới đây, bệ hạ hình như cũng có ý thành toàn…" Ánh mắt y lấp lóe không ngừng.

Hướng Lan Huyên nhận ra được ý đồ của y, hỏi: "Ngươi sẽ không phải là định báo cáo cho trong cung đi?"

Mễ Vân Trung nghe ra được ẩn ý khác trong lời nói của nàng ta, "Chẳng lẽ không nên sao?"

Hướng Lan Huyên: "Ta khuyên ngươi đừng quan tâm lung tung, nếu không ngươi có còn ngồi vững được vị trí Ngoại Hậu đô đốc này hay không cũng là một cái vấn đề."

Mễ Vân Trung giật mình, "Ý ngươi là?"

Hướng Lan Huyên nhìn nhìn xung quanh, sau đó mới ghé sát vào tai y, hạ thấp giọng nói: "Đốc công, đây bởi vì là ngươi, nếu là người khác, ta sẽ không lắm miệng về việc này. Lúc trước, việc công chúa yêu thích, gây ồn ào khiến cho mọi người đều biết, hơn nữa bệ hạ cũng có ý chọn rể, nên ta cũng rất để tâm chuyện này, còn tìm vị Thám Hoa lang kia để tác hợp, ngươi đoán xem, rốt cuộc ta gặp phải chuyện gì?"

Mễ Vân Trung ngơ ngác nhìn nàng ta, "Nguyện nghe tường tận."

Hướng Lan Huyên nhấc tay sờ sờ khuôn mặt mình, không biết đang ngẫm lại chuyện gì, nói chung trên nét mặt là nụ cười gượng gạo: "Một ngày, nương nương đột nhiên tới Đại Nghiệp ty, rồi ngay mặt 'Đại nhân', gọi ta đến trước mặt, sau đó cho ta một cái tát ngay trước mặt mọi người."

Mễ Vân Trung kinh ngạc, "Với thân phận của nương nương mà lại đánh ngươi ngay trước mặt mọi người sao? Không đến mức vậy đi?"

Nói lời này không phải không có nguyên nhân, dù sao thân phận của vị này rõ ràng ra đó.

Hướng Lan Huyên thở vắn than dài, "Mắng rất khó nghe, nói ta xen vào việc của người khác, dám quản đến cả những việc của nhà nàng, nói rằng nếu không phải nể mặt mũi của 'Đại nhân', và thấy ta tiến vào chiếm giữ Tiểu Vân gian có công, thì đã phế bỏ toàn bộ tu vi của ta rồi. Dù sao thì từ đó về sau, các nhân sự cấp cao của Đại Nghiệp ty đều biết rõ, nương nương không mong muốn công chúa gả cho vị Thám Hoa lang kia. Sau đó 'Đại nhân' cũng dặn dò chúng ta, hãy làm việc chính, không nên nhúng tay vào những việc không

đâu kia. Ta có thể nói là đã bị dội cho một gáo nước lạnh, làm ơn mắc oán…”

Mễ Vân Trung nghi hoặc, “Vậy vì sao ở trong cung không thấy nương nương có bất kỳ ý kiến phản đối nào?”

Hướng Lan Huyên than thở: “Ta nói nha Mễ đại đốc công, ngươi ở nội cung sao kiến thức còn không bằng cả người ngoại cung là ta đây chứ. Bởi vì bệ hạ tán thành nha, từ trước đến nay nương nương luôn giữ gìn uy nghiêm cho bệ hạ, tại trong cung đương nhiên sẽ không biểu hiện ra phản đối gì, nhưng phía sau lại là một chuyện khác.”

Mễ Vân Trung lắc đầu, “Nương nương phản đối chuyện này làm gì chứ, Thám Hoa lang trăm năm có một, quả thực cũng không bôi nhọ công chúa, so với một số kẻ khác thì tốt hơn nhiều, vì sao…” Nói đến đây, bản thân y bỗng giật mình dừng lại, vẻ mặt trông như vừa bừng tỉnh đại ngộ, dường như đã biết rõ gì đó, thì thầm một câu, “Là chuyện thế hệ trước?”

Hướng Lan Huyên gật đầu, “Không phải trong lòng mọi người đều biết rõ ràng điểm này, nương nương đại khái là không mong muốn thế hệ sau tiếp tục dây dưa không rõ, mà bệ hạ thì ngược lại, e rằng hi vọng tình trạng đối lập giữa hai bên càng thêm nghiêm trọng hơn một ít. Đốc công, lý lẽ trong này không rõ ràng, kéo ra đã loạn, làm thế nào đều là sai, việc này chúng ta làm sao có thể tham gia vào được, đừng tự tìm mất mặt. Ngươi cho rằng vị gia chủ kia của Bích Hải Thuyền Hành là vì sao mà bị phế truất? Kết quả còn thảm hơn ta rất nhiều.”

Mễ Vân Trung nghĩ đến kết quả của vị gia chủ Bích Hải Thuyền Hành, tức thì có phần không rét mà run, than thở: “Ta tưởng là ai có thể nhìn thấu được ‘Giăng lưới câu cá’ phía bên ta, thì ra là Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh. Xem ra nhãn lực của tài tử đệ nhất thiên hạ quả thực không phải loại tầm thường a.”

Hướng Lan Huyên: "Tên đó quả thực có chút bản lĩnh, vào cổ mộ Cẩm quốc có rất nhiều người, gần như chết sạch, hắn vậy mà còn có thể sống sót chạy ra ngoài, Tiểu Vân gian không người nào tìm được cũng bị hắn moi ra. Lúc trước còn tại Ảo Vọng làm ra một đống chuyện tồi tệ, hình như còn đã hai lần bị bắt vào đại lao của Trấn Hải ty, nhưng vẫn toàn thân rút ra."

Mễ Vân Trung: "Có nghe nói rồi, ngay cả bà con họ hàng của Địa mẫu cũng bị hắn làm cho nhà tan cửa nát. Bệ hạ cảm thấy rất hứng thú với hắn."

Hướng Lan Huyên: "Già La Sơn đã không còn bối cảnh Địa mẫu, e rằng sẽ không gượng dậy nổi. Đụng phải việc lớn như vậy mà còn dám chạy tới Côn Linh sơn dạo chơi, còn định lén lút trà trộn đi vào, không biết lại muốn làm gì, khắp nơi lêu lổng chính là thứ mà hắn gọi là bỏ văn theo võ sao? Tên này không có ngày nào sống cho yên lành, có vẻ không an phận."

Mễ Vân Trung chợt ho một tiếng nói: "Đại hành tẩu, ngươi chưa từng nói gì cả, ta cũng không biết việc gì, việc này Đại Nghiệp ty các ngươi cứ xem mà làm là được."

Vùng hoang dã hoang vu, mây tản trăng lên.

Đang đi nhanh, sư huynh đệ ba người đột nhiên dừng lại, là Dữu Khánh khẩn cấp phất tay sang hai bên ngăn hai người Nam, Mục dừng lại, ba người đều ngây người nhìn phía trước.

Ba điểm sáng lạnh lấp lóe dưới ánh trăng sáng rõ, ba cây mũi tên đã đặt trên dây cung, đang nhắm thẳng vào ba người bọn hắn.

Nữ nhân che mặt lao nhanh phía trước đã đứng lại, kéo cung ép bọn hắn phải ngừng lại.

Sư huynh đệ ba người cũng nhanh chóng rút kiếm ra, vừa rồi mới còn cùng nhau bỏ chạy, hai bên đột nhiên chuyển sang trạng thái giằng co.

Gió đêm hơi lạnh, cỏ dại đến đầu gối chập chờn lay động.

Dữu Khánh phá tan sự yên tĩnh trước, "Nữ hiệp, đây là có ý gì?"

Nữ nhân che mặt hỏi ngược lại: "Vì sao một mực chạy theo ta? Muốn giết người diệt khẩu phải không?"

Sư huynh đệ ba người hơi giật mình, lúc đầu còn tưởng rằng đối phương muốn giết người diệt khẩu, bởi vì bọn họ đã nhìn thấy người giết chết mệnh quan triều đình chính là một Đại tiễn sư, hơn nữa còn là một nữ Đại tiễn sư, đặc điểm này quá rõ ràng, rất dễ dàng điều tra ra, không nghĩ tới đối phương lại hoài nghi ngược lại là bọn hắn muốn giết người diệt khẩu.

Nam Trúc vội nói: "Không có, không có, nữ hiệp đã hiểu lầm rồi."

Nữ nhân che mặt: "Không quen không biết, vì sao cứ theo sát ta?"

Dữu Khánh: "Không phải là ngươi gọi chúng ta đi theo sao?"

Nữ nhân che mặt suy nghĩ một chút, nói ra: "Ta là nhắc nhở các ngươi quân đồn trú đã được điều động, bảo các ngươi đi là nhắc nhở các ngươi rời đi, không phải bảo các ngươi cùng đi theo ta."

Dữu Khánh: "Vậy là chúng ta đã hiểu lầm, ngươi bình tĩnh một chút, chúng ta không đi theo ngươi nữa là được a, đại lộ lên trời mỗi người đi mỗi ngã."

Dứt lời liền phất tay ra hiệu cho hai người Nam, Mục lui về phía sau.

Ba người đồng thời lui về phía sau, vừa duy trì cảnh giác cao độ vừa chậm rãi lui về phía sau, nếu chưa lùi đến khoảng cách đủ an toàn hoặc tìm được vị trí có địa thế đủ né tránh an toàn, đối diện với Đại tiễn sư có bản lĩnh bắn giết không tầm thường như vậy, bọn hắn thực sự không dám thả lỏng.

Nào ngờ nữ nhân che mặt cũng không tin tưởng lời nói của bọn hắn, ý định muốn bắn thể hiện rất rõ ràng trên động tác tay, nàng ta chậm rãi căng dây cung hơn một chút.

Dữu Khánh kinh hãi, quở trách: "Ta đã nói là hiểu lầm mà. Nếu thật sự động thủ với nhau, ngươi là Đại tiễn sư, trong khoảng cách gần chưa chắc ngươi đã có được bao nhiêu lợi thế. Chỉ là một lần hiểu lầm, mỗi bên đi một hướng, không gặp mặt lại nhau là được rồi, cần gì phải liều mạng ngươi chết ta sống?"

Nữ nhân che mặt: "Đáng lẽ nên chờ đến khi các ngươi rơi vào trong tay quân đội rồi mới bắt tên họ Tào kia, bây giờ các ngươi đã gặp được ta, làm sao tin tưởng được sau này các ngươi sẽ không bán đứng ta?"

Nam Trúc hô lên: "Nữ hiệp, ngươi nói vậy là không nói lý lẽ rồi, ngươi cũng đã nhìn thấy chúng ta a. Ngươi che mặt, chúng ta cũng không biết mặt mũi ngươi như thế nào, nhưng mặt mũi ba chúng ta thì đã bị ngươi nhìn thấy rõ ràng, chúng ta không sợ ngươi bán đứng chúng ta thì thôi, trái lại ngươi sợ chúng ta bán đứng là đạo lý gì?"

Nữ nhân che mặt: "Người là ta giết, các ngươi không giết!"

Dữu Khánh: "Lời này của ngươi, cũng có điểm đúng cũng có điểm không đúng, chúng ta lén lút muốn trà trộn vào đại hội, vốn là đối tượng truy nã của quân đội, nếu bán đứng ngươi, chúng ta cũng không tốt hơn bao nhiêu, chúng ta đến mức làm vậy sao?"

Nữ nhân che mặt: "Ngươi nghe không hiểu tiếng người sao? Ta làm sao biết được các ngươi sẽ không rơi vào trong tay quân đội Ân quốc?"

Việc này quả thực không có cách nào đảm bảo, Dữu Khánh chỉ có thể cứng rắn hỏi ngược lại: "Nói trái nói phải đều không thông, cứ phải muốn liều mạng ngươi chết ta sống mới được sao?"

Nữ nhân che mặt: "Muốn để ta bỏ qua cho các ngươi cũng được, giúp ta một việc."

Sư huynh đệ ba người liếc mắt nhìn nhau, Nam Trúc hỏi: "Việc gì?"

Nữ nhân che mặt hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Các ngươi không phải muốn tiến vào Côn Linh sơn sao? Ta có thể giúp các ngươi đi vào."

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, Nam Trúc hỏi: "Ngươi có ý gì nha, tại sao chúng ta nghe không hiểu?"

Nữ nhân che mặt: "Sư huynh của ta bị bắt vào núi rồi, ta muốn vào núi tìm bọn họ, một mình ta thế đơn lực bạc, cần có giúp đỡ."

Lần này, ba người đã hiểu được ý của nàng ta.

Dữu Khánh chần chừ nói: "Thứ cho ta nói thẳng, sư huynh của ngươi chỉ là bị dụ vào núi và bị bắt ở đó, nhưng có còn bị nhốt tại trong núi hay không thì không chắc chắn."

Nữ nhân che mặt: "Ngươi nghĩ xem tại sao ta tra ra được lai lịch Tào Uy? Các ngươi ít nhiều hẳn cũng nghe nói qua nghề Đại tiễn sư này, ta đã tìm đồng nghiệp tòng quân bên này hỗ trợ hỏi thăm một chút, người bị bắt đều giam giữ ở trong núi."

Nam Trúc vô cùng lo sợ nói: "Ngươi là muốn để chúng ta hỗ trợ tìm người, hay là định nhờ chúng ta hỗ trợ cứu người? Ta nói nha, nếu như muốn nhờ chúng ta cứu người, chỉ bằng mấy người chúng ta là chẳng khác gì đi tìm chết, vậy thì còn không bằng liều mạng với ngươi còn có hi vọng sống lớn hơn."

Nữ nhân che mặt: "Tìm người là được, ta sẽ tự nghĩ cách cứu người. Ngươi nói cũng không sai, các ngươi không có bản lãnh đó, dựa vào các ngươi cũng vô dụng, không trông chờ vào các ngươi."

Lời nói này, tuy là sự thực, nhưng quả thực không dễ nghe, cũng may ở phương diện nào đó, da mặt sư huynh đệ ba người cũng đủ dày, không quan tâm tới.

Dữu Khánh: "Đại quân này phong sơn, đầy rẫy các trạm gác ngoài sáng trong tối, người của chính Côn Linh sơn cũng không phải để trưng bày, muốn trà trộn vào núi, nói dễ vậy sao, ngươi dùng biện pháp gì đưa chúng ta đi vào?"

Nữ nhân che mặt: "Trực tiếp dùng thân phận đệ tử bản phái để báo danh đi vào. Các ngươi yên tâm, ta sẽ truyền tin cho sư môn, sư môn sẽ sắp xếp thỏa đáng, sẽ không để cho bên này nhìn ra được các ngươi giả mạo thân phận."

Dữu Khánh hoài nghi, "Ngươi đã có sư môn, vì sao không tìm đồng môn hỗ trợ, lại đi tìm ba người ngoài chúng ta?"

Nữ nhân che mặt: "Đại tiễn sư học nghệ xuất sơn tự có nơi đến, không đáng tham dự 'Triêu Dương đại hội', sư môn cũng không cho phép. Hai vị sư huynh là lén lút chạy tới, kết quả xảy ra chuyện, hiện tại ta cũng không quản được nhiều chuyện như vậy nữa rồi, cứu người quan trọng, đi vào trước rồi nói tiếp, khi sư môn biết được thì cũng đã là chuyện ván đã đóng thuyền."

Thì ra là thế, sư huynh đệ ba người âm thầm gật đầu, Đại tiễn sư quả thực không đáng tham dự loại đại hội này, sau khi thành nghệ tự có nơi đến ổn định và có tương lai.

"Báo danh tiến vào, nếu xảy ra chuyện ở trong đó, không ai trong chúng ta chạy được, các ngươi không cần lo lắng việc ta giết các ngươi giệt khẩu, ta cũng không cần lo lắng các ngươi. Sau việc mỗi người đi mỗi nơi. Tuy nhiên, trước đó ta cần phải biết rõ thân phận thực sự của các ngươi, nếu dám lừa gạt, sư môn của ta nhất định không tha cho các ngươi."

Chương 583: Kinh nghiệm giang hồ (1)

Lai lịch thực sự sao? Sư huynh đệ ba người nhất thời nhìn nhau, im lặng không lời.

Nữ nhân che mặt: "Thế nào, không thể gặp ánh sáng sao?"

Dữu Khánh: "Cũng không phải là không thể gặp ánh sáng, mà có nói ra ngươi cũng chưa chắc đã tin tưởng, trong lúc nhất thời ngươi cũng không có cách nào để xác định, có phải không nào? Với lại, nếu đã tiết lộ lai lịch, vậy thì chúng ta cũng sẽ không cần phải tiếp tục trà trộn vào núi."

Dây cung trên tay nữ nhân che mặt lại căng hơn một ít, "Nói cách khác, không thể nói chuyện?"

Trong lòng sư huynh đệ ba người cũng theo đó căng thẳng lên, không chút nghi ngờ nào về khả năng bắn một lúc ba tên của người ta.

Nhất là Dữu Khánh, trước đây trên đường vào kinh thành đi thi thì đã từng kiến thức qua, hắn nhanh chóng nhấc tay ngăn cản ngừng lại, ra hiệu cho nàng ta không nên kích động, hô to: "Như vậy đi, dù sao chúng ta cũng có ba người, một người không thể làm chủ được, ngươi để cho ba người chúng ta thương lượng một chút, để chúng ta thống nhất ý kiến rồi trả lời cho ngươi. Thế nào?"

Thấy đối phương do dự, hắn lại nhanh chóng bồi thêm một câu, "Nếu ba người chúng ta không thống nhất được với nhau, cho dù chúng ta miễn cưỡng tập trung một chỗ, về sau cũng sẽ chần chừ do dự, sẽ không thuận lợi để làm được chuyện gì."

Nữ nhân che mặt hơi chút trầm mặc, sau đó nói một câu, "Các ngươi thương lượng đi."

Dữu Khánh: "Ngươi đứng gần như thế, chúng ta không tiện trao đổi một số chuyện riêng tư, như vậy chúng ta làm sao thương lượng được? Chúng ta…" Chỉ chỉ vào ba người mình, ra hiệu chúng ta sẽ lui về phía sau.

Nữ nhân che mặt cảnh cáo: "Tốt nhất là đừng có đùa giỡn thủ đoạn gì."

Không phản đối chính là đã đồng ý.

Vì vậy sư huynh đệ ba người bắt đầu từng bước lui về phía sau, vừa lui ra xa, Dữu Khánh cũng vừa âm thầm quan sát địa hình bốn phía, phát hiện thấy thực sự đã chạy vào một vùng đồng cỏ, địa hình tương đối bằng phẳng, bỏ chạy thì tương đối nguy hiểm.

Có liên quan đến việc tu luyện của Đại tiễn sư, người trong giới tu hành ít nhiều có nghe nói qua, Đại tiễn sư ưu tiên tu luyện hàng đầu chính là thị lực, bắn giết trong đêm cũng là một trong những khả năng cơ bản của Đại tiễn sư, khả năng nhìn trong đêm rất siêu phàm, trùng hợp đêm nay lại có trăng sao chiếu sáng.

Một người tu luyện thị lực không đạt tiêu chuẩn là không có tư cách trở thành Đại tiễn sư.

Ba người tiếp tục một mực lùi lại, khi lùi được đến khoảng cách khoảng mười trượng, nữ nhân che mặt chợt hô to: "Đủ rồi."

Ba người đành phải dừng lại. Dữu Khánh nhỏ giọng thì thầm một câu, "Có bản lãnh thì cứ một mực kéo dây cung đừng bắn, ta xem ngươi có thể kéo được bao lâu."

Cầu Long cung có sức bắn giết rất mạnh, nhưng tương ứng với đó thì kéo mở dây cung cũng rất tốn sức, rất khó có người nào có thể một mực kéo căng cung không thả, chịu không nổi.

Nam Trúc hỏi: "Thương lượng gì vậy? Thực sự cùng nàng ta trà trộn vào núi hay sao?"

Dữu Khánh: "Quỷ mới biết được nữ nhân này có vấn đề gì hay không."

Hắn quả thực là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, còn chưa kể đến việc không biết lai lịch của người này như thế nào. Lúc trước tại Ảo Vọng, khi gặp được Hồ Vưu Lệ thì cho dù sau đó đã biết được đại khái nguồn gốc rõ Hồ Vưu Lệ, bọn hắn vẫn luôn duy trì một khoảng cách tương đối với cô ta, cho tận đến khi rời khỏi vẫn không để lộ sự thật.

Nam Trúc chần chừ nói: "Nhìn tình hình diễn ra, không giống như quân đội phía bên Tào Uy đang phối hợp với nữ nhân này để lập bẫy nha."

Dữu Khánh không tiếp tục nói về việc này, hắn nói với hai người: "Cho dù có phải là bẫy hay không, nói chung, không gần người lạ, có tiếp cận là khả nghi. Hiện tại có bốn sự lựa chọn. Một, nghe theo nàng ta, hợp tác với nàng hợp tác; hai, không hợp tác với nàng ta, liều mạng chiến đấu đến cùng; ba, giả vờ hợp tác với nàng ta, tìm cơ hội chạy trốn; bốn, giả vờ hợp tác, có cơ hội thì diệt trừ nàng ta, cũng để diệt khẩu. Ta là không muốn hợp tác với nàng ta, vì không rõ lai lịch, các ngươi thì sao?"

Bản thân hắn lúc trước đã loại trừ lựa chọn thứ nhất trong bốn lựa chọn trên.

Nam Trúc chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: "E rằng không dễ liều mạng với Huyền cấp Đại tiễn sư a. Nếu tìm cơ hội diệt khẩu, lỡ như thất thủ vậy thì sẽ thực sự kết thù không chết không ngừng với chúng ta, vấn đề là chúng ta không thể biết rõ được thực lực của nàng đến cùng như thế nào." Gã liếc mắt nhìn mũi tên còn đang ngắm chuẩn vào bọn hắn, lại nhìn Mục Ngạo Thiết, nói: "Ta cảm thấy trước tiên ổn định nàng ta đã, sau đó chờ đợi cơ hội chạy trốn mới tương đối thích hợp. Lão Cửu, ngươi cảm thấy thế nào?"

Mục Ngạo Thiết suy nghĩ một chút, gật đầu, "Có thể."

Dữu Khánh cũng khẽ gật đầu, "Được. Nhưng nếu trên đường thực sự gặp thời cơ thích hợp, vậy thì cũng có thể giải quyết luôn, vất vả một lần an ổn về sau. Nói chung, về sau trên đường có cơ hội, chúng ta nhìn ánh mắt hành động."

Gật đầu với nhau, đã thống nhất được ý kiến, ba người quay trở lại.

Sau khi quay trở lại vị trí lúc trước, Nam Trúc nói to: "Được, chúng ta có thể hợp tác với ngươi, ngươi dẫn chúng ta vào núi, chúng ta giúp ngươi tìm người. Nhưng có một điểm ta phải nói trước, chúng ta sẽ không nói ra lai lịch của mình. Nếu ngươi cứ muốn hỏi, chúng ta sẽ tùy tiện bịa ra mà thôi."

Nữ nhân che mặt lặng im một hồi, sau đó đáp lại, "Được."

Dây cung trên tay chậm rãi thả lỏng ra, cuối cùng mũi tên rời khỏi dây cung, lật tay cắm trở về túi tên phía sau lưng, sau đó cung cũng được khoác lên trên người.

Sư huynh đệ ba người nhìn thấy đại sát khí uy hiếp mình đã được dỡ bỏ, cả ba âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng chậm rãi cắm kiếm trở vào trong vỏ. Dữu Khánh nhân cơ hội nghiêng người thì thầm với Nam, Mục một câu, "Đồng ý dễ dàng như vậy, nữ nhân này khẳng định có vấn đề."

Không quản có vấn đề hay không, ít nhất thì hiện tại bọn hắn không suy nghĩ tới, dù sao cũng không dự định bước lên con đường của đối phương, thay vào đó, bọn hắn chuẩn bị sẵn tâm lý có cơ hội sẽ giết chết đối phương.

Sau khi hủy bỏ trạng thái tấn công, hai bên cẩn thận từng li từng tí mà tiến lại gần nhau, cuối cùng mặt đối mặt cùng nhau.

Nói thật, tại trong khoảng cách gần, Đại tiễn sư là không có sức đe dọa quá lớn, Dữu Khánh có xung động muốn ra tay, muốn tiên hạ thủ vi cường để tuyệt hậu hoạn, nhưng rốt cuộc bởi vì không rõ ràng lắm nền tảng của đối phương, không biết thực lực đối phương

như thế nào, sợ tự nhấc đá nện lên chân chính mình, cho nên đành phải tạm thời nhẫn nại, hỏi: "Bây giờ làm thế nào?"

Nữ nhân che mặt: "Nơi đây còn cách khá gần địa điểm xảy ra sự việc lúc trước, chúng ta cần đi vòng xa hơn chút. Từ một phương hướng khác lên Côn Linh sơn sẽ càng ổn thỏa hơn."

Dữu Khánh: "Ba người chúng ta cũng cần dùng tới thân phận sư môn của các ngươi?"

Nữ nhân che mặt: "Đến lúc đó ta sẽ tìm ba cái tên đồng môn thích hợp cho các ngươi dùng, rồi truyền tin cho sư môn phối hợp. Gạo sống đã nấu thành cơm chín, sư môn cũng sẽ không làm hỏng, cho dù là Côn Linh sơn hay là các phương khác, đều sẽ không dễ dàng nhìn thấu thân phận của các ngươi."

"Được." Dữu Khánh hết nhìn đông tới nhìn tây, rồi thản nhiên hỏi: "Đi phía nào?"

Nữ nhân che mặt phân biệt phương vị một chút, sau đó nhấc tay chỉ về phía trước, cũng chính là phương hướng một cđường bôn ba lúc trước, "Tiếp tục đi tới trước."

Dữu Khánh không tiếp tục nói nhiều, lập tức đi về phía trước. Mục Ngạo Thiết cất bước đuổi theo.

Nam Trúc thì vui vẻ tiến đến đồng hành bên cạnh nữ nhân che mặt, "Dám hỏi nữ hiệp xuất từ môn phái nào?"

Nào ngờ vừa mới hỏi xong, liền nghe keng một tiếng, một ánh sáng lóe lên, kiếm đã gác ở trên cổ Nam Trúc.

Chương 584: Kinh nghiệm giang hồ (2)

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nghe thấy tiếng động lập tức quay đầu lại, nhìn thấy tình trạng đó thì đều kinh hãi, dồn dập leng keng rút kiếm, Dữu Khánh lớn tiếng chỉ kiếm tới, "Ngươi có ý gì?"

Đây là diễn biến mà không ai ngờ tới, theo lý thuyết, nếu đối phương muốn động thủ với bọn hắn thì không cần phải làm như vậy, lúc trước trực tiếp dùng cung bắn giết là được rồi, không cần phải hạ thấp khả năng uy hiếp của mình rồi mới ra tay ở khoảng cách gần như vậy. Giải quyết trước một người có ý nghĩa rất lớn sao?

"Chớ hoảng, chớ hoảng, không nên kích động, không sao, không sao."

Bị làm cho trở tay không kịp, Nam Trúc giữ cứng cổ không dám manh động, và cũng nhanh chóng xua xua tay ra hiệu cho lão Cửu và lão Thập Ngũ không nên vội vàng làm bậy, sợ sơ sẩy ảnh hưởng tới tính mạng mình, đồng thời gã cũng mở lời khuyên nữ nhân ở bên người, "Nữ hiệp, ta không có ý hỏi thăm chuyện riêng tư của ngài. Hơn nữa, việc này cũng không tính là hỏi thăm a, về sau, khi vào núi ngài vẫn sẽ nói cho chúng ta biết, không thể đến lúc báo danh người ta hỏi bọn ta đến từ môn phái nào cũng không trả lời được đi?"

Vừa nghe gã nói lời này, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết quả thực không nói nên lời, phát hiện tên mập chết tiệt này quả thực là nói nhảm thật nhiều, đã biết rõ người ta sớm muộn gì cũng phải nói cho ngươi, vậy mà còn áp sát tới hỏi lung tung làm gì? Cũng đã có kế hoạch tìm cơ hội hoặc trốn đi hoặc hạ thủ, cần gì phải khiến cho người ta cảnh giác?

Nữ nhân che mặt không có nói nhiều, một tay cầm kiếm cưỡng ép gã, một tay nhanh chóng điểm mạnh ngón tay, liên tiếp điểm mười mấy lần trên người Nam Trúc, trực tiếp khống chế kinh mạch và huyệt đạo của gã, hạ cấm chế trên khắp người gã, khiến cho toàn bộ tu vi không thể vận dụng.

Sau đó nàng ta mới nói với Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết: "Hắn đột nhiên tới đây áp sát vào ta, nếu là các ngươi chỉ sợ cũng phải cẩn

thận đề phòng. Các ngươi yên tâm, chỉ cần các ngươi không giở trò, ta cũng sẽ không tổn thương hắn chút nào. Nhưng nếu các ngươi dám làm loạn, ta sẽ trước tiên chém hắn. bây giờ, cho dù các ngươi không nói ra lai lịch bản thân, ta cũng có thể yên tâm rồi. Hai người các ngươi đi phía trước mở đường đi, hai chúng ta theo ở phía sau. Đi thôi."

Một câu buộc tội Nam Trúc phía trước chỉ là cái cớ, thực ra đây là nguyên nhân nàng ta dễ dàng đồng ý với ba người, ngay khi bỏ cung tên xuống thì đã chuẩn bị sẵn sàng làm đối phương mất cảnh giác nhằm dễ dàng bắt lấy con tin, chỉ là không nghĩ tới tên mập mạp này lại không đề phòng chút nào, chủ động áp sát tới đây, ngay chính bản thân cô ta cũng không ngờ được sẽ thuận lợi như thế, vẫn đang còn suy nghĩ làm như thế nào mới tiếp tục làm cho đối phương thả lỏng cảnh giác để tìm cơ hội hạ thủ.

Sư huynh đệ ba người không phải kẻ ngốc, vừa nghe được lời này liền biết đã bị người ngáng chân, phía bên mình mưu đồ bí mật đùa chết người ta, kết quả người ta cũng không phải ăn chay.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nghẹn lời, không biết nói gì cho phải, vấn đề then chốt là chính bản thân Nam Trúc tự đưa cổ đến trên mũi kiếm của người ta, việc này phải đi đâu để nói lý bây giờ, nếu không, người ta làm sao có thể dễ dàng đắc thủ như vậy, khi vừa quay đầu lại còn chưa biết là bên nào đắc thủ trước, bây giờ thì hay rồi, kế hoạch rất tốt vừa mới thương lượng xong, đảo mắt đã xôi hỏng bỏng không rồi.

Ánh mắt của hai người nhìn Nam Trúc có thể nói là vừa thất vọng vừa bực tức với sai lầm của gã, thật sự muốn nhổ cho gã một ngụm nước miếng vào mặt, sau đó làm cho người bịt mặt tức giận mà làm thịt luôn tên mập chết tiệt này.

Nhưng mà hận thì hận, hai người bọn hắn thực sự không thể để cho đống thịt mỡ này của Nam Trúc nằm lại đây, ngay cả là muốn mắng cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

"Về sau bớt, mẹ nó, nhắc tới kinh nghiệm giang hồ của ngươi đi!" Dữu Khánh mắng một câu, lại nhổ một ngụm nước bọt, rồi mới giận dữ quay đầu đi tới, trường kiếm trở vào bao, khó chịu vô cùng.

Mục Ngạo Thiết thì nắm chặt nắm tay, đột nhiên vung kiếm chém đứt một đám cỏ dại, keng một tiếng, kiếm trở vào bao, rồi cũng xoay người đi tiếp.

Nhìn thấy lão Cửu và lão Thập Ngũ thành thành thật thật đi ở phía trước mở đường cho người ta, Nam Trúc cứng cổ đứng đó vẻ mặt bối rối, "Ai!" Gã buông tiếng thở dài nho nhỏ, lại nhấc tay nhẹ nhàng đẩy cây kiếm sáng loáng trên cổ ra, "Nữ hiệp, ta đã tin tưởng vào ngươi như thế, ngươi lại đối xử với ta như vậy, bảo ta phải nói gì cho phải bây giờ… Lòng người cũng là thịt, như vậy là được rồi, đã đến lúc này còn sợ ta bỏ chạy hay sao?"

Đầu ngón tay gã lần nữa đẩy đẩy lưỡi kiếm lạnh lẽo ra.

Gã cũng muốn nổi đóa, nhưng bởi người ta là dao thớt, mình là thịt cá, có nổi đóa cũng phải ăn nói cho lịch sự nhẹ nhàng.

Nữ nhân che mặt rút kiếm khỏi cổ gã, nhưng không trả vào bao, sẵn sàng chém người bất cứ khi nào, rồi giơ tay đẩy vào lưng gã, "Đi!"

Nam Trúc lảo đảo một cái, chỉ có thể ngoan ngoãn đi tới trước, là "Bước đi" thực sự, tu vi đã bị kiểm soát, gã chỉ có thể bước thấp bước cao tập tễnh bước đi trên đồng cỏ.

Sau khi đi khoảng một giờ, gã có phần chịu hết nổi, chưa nói tới hình thể mập mập, sợi dây treo chiếc hồ lô to lớn rõ ràng cũng có phần siết chặt khiến gã khó thể chịu nổi.

Nữ nhân che mặt vẫn luôn kèm bên cạnh gã nhận thấy chiếc hồ lô to lớn trên người hắn có vẻ nặng nề, đưa tay ra nâng đáy hồ lô lên thử xem, phát hiện quả thực khá nặng, hẳn là không ít hơn hai mươi cân, nhịn không được hỏi một câu, "Trong hồ lô này chứa gì vậy, sao lại nặng như thế?"

Thấy nàng ta có vẻ như muốn mở ra nhìn xem, Nam Trúc vừa thở hổn hển vừa vội vàng nói: "Không có gì, chỉ chứa một ít đất cát từ trước mộ phần của sư phụ ta, muốn tìm một nơi thích hợp trồng cây Thường Thanh, để lấy đó nhằm tưởng niệm."

Chương 585: Trương, Chu, Đậu, Bách Lý

Với cách giải thích này, nữ nhân che mặt cảm thấy có chút quái lạ, nàng ta nghi ngờ có vấn đề gì đó, dù sao thì tên mập mạp đã bị hạ cấm chế, không có khả năng phản kháng, cho nên nàng ta dứt khoát trực tiếp nhấc tay kéo hồ lô to lớn ra, vạch nắp đậy nhìn vào trong.

Nam Trúc lập tức luống cuống giãy giụa kêu lên, "Ngươi làm gì vậy?"

Gã có phần hoảng sợ, lo lắng trái cây bảo bối của mình bị người ta phát hiện ra.

Nhìn thấy thứ đổ ra quả nhiên là cát, cũng không nhận thấy hạt cát này có gì đặc biệt, lúc này nữa nhân che mặt mới bỏ qua, cũng thuận tay cầm nắp đậy nhét vào lại miệng hồ lô, ánh mắt nhìn Nam Trúc có chút khó hiểu, nàng ta rõ ràng không ngờ tới vị này thật sự có thể tùy thân mang theo chút đất cát trước mồ mả

Nghe thấy tiếng kêu của Nam Trúc, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đồng thời quay đầu lại nhìn, không nói nên lời, trong mắt đầy vẻ không ưa, cũng không phải là không ưa nhìn cảnh trai gái động tay động chân, mà là không thích việc Nam Trúc bịa chuyện, chỉ vì chút tiền, vậy mà ngay cả sư phụ đã mất đi cũng có thể lấy ra để nói dóc.

Tiếp tục đi tới trước, Nam Trúc càng ngày càng chịu không nổi, tu vi bị khống chế, thân thể mập mạp còn gánh quá nặng, trong khi nữ nhân che mặt cũng không tiện bảo gã bỏ đi phần đất cát lấy từ mộ

phần. Về sau, thực sự không còn cách nào khác, Nam Trúc quả thực nhấc chân đi không nổi nữa rồi, càng đi càng chậm, nàng ta đành phải tự mình ra tay, kéo lấy cánh tay Nam Trúc, đỡ gã đi chặng đường tiếp theo.

Cứ đi như vậy một lúc lâu, vẫn đi phía trước và thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, Mục Ngạo Thiết chợt cất tiếng nhắc nhở Dữu Khánh một câu, "Lão Thất gần như đã ngủ trên thân người ta rồi."

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn, đúng vậy, thân thể Nam Trúc quả thực đã dính chặt trên người nữ nhân che mặt kia. So sánh về hình thể, đó chính là một tên to đùng mập mạp tựa cả thân hình vào một nữ nhân vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn thực sự vô sỉ.

"Tên khốn khiếp này nhất định là cố ý." Dữu Khánh cũng cất tiếng lẩm bẩm, trong giọng nói chút ganh tỵ.

Cũng không thể nói là hoàn toàn cố ý, lúc đầu, Nam Trúc quả thực không muốn tựa vào thân người ta, nữ nhân che mặt cũng sẽ không cho gã có cơ hội đó. Về sau, khi thời gian đi bộ càng ngày càng dài, cho dù được người lôi kéo, Nam Trúc quả thực cũng không còn sức lực để bước đi nữa rồi, trên cơ bản hai chân chỉ đảo qua đảo lại cho có, còn có thể tiến tới trước được hoàn toàn là dựa vào nữ nhân che mặt dìu dắt.

Nữ nhân che mặt lại không thể giao con tin cho hai người phía trước, cho nên, chỉ có thể xem như là tự làm tự chịu. .

Lôi kéo theo một người mập mạp, to nặng lâu như thế, dần dần khuỷu tay cũng kéo người tới gần mình, bất tri bất giác đã tựa vào nhau, giang hồ nhi nữ a, việc này, cũng không ai cảm thấy xấu hổ.

Vẫn tiếp tục thở hổn hển, nhưng lúc này Nam Trúc không cảm thấy mệt nữa rồi, hai mắt thỉnh thoảng quan sát nữ nhân che mặt từ khoảng cách gần, đánh giá từ những đường nét khuôn mặt lộ ra ngoài, gã cảm thấy dung mạo nữ nhân này có khả năng cũng rất

khá, sau đó chính là cảm thấy khuỷu tay của mình đang bị người ta đi thỉnh thoảng sẽ chạm vào bộ phận nào đó tương đối đàn hồi.

Loại cảm giác này khiến cho lòng hắn nhộn nhạo, cảm giác mệt mỏi cũng tan biến, gã tỉ mỉ cảm nhận xúc cảm mỗi một lần đụng chạm thân mật, hít thở thật sâu mùi hương cơ thể nhè nhẹ từ thân thể nữ nhân che mặt.

Mãi cho đến quá nửa đêm, nữ nhân che mặt dường như cũng cảm thấy có phẩn mệt mỏi, khi tại trên đường đi phát hiện thấy một cái miếu thờ bỏ hoang, nàng ta liền kêu gọi mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Đốt lên một đống lửa trong miếu, tìm chút tấm ván bỏ đi để che chắn các cửa, tận lực tránh để lộ bản thân ra ngoài.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết ngồi ở trước đống lửa, nữ nhân che mặt dẫn theo Nam Trúc ngồi ở một góc tương đối u tối, vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với hai người và một mực để mắt đến họ.

Lúc này, nữ nhân che mặt cũng chậm rãi cởi khăn che mặt ra, lau lau mồ hôi đổ trên trán, nàng ta đã bị Nam Trúc làm cho mệt mỏi.

Sớm muộn gì cũng phải cởi ra, đến sáng ngày mai, nàng ta rốt cuộc cũng phải dùng mặt thật gặp người, tiếp tục che mặt công khai đi lại cũng không thích hợp.

Ánh mắt ba người đàn ông lập tức đồng loạt đổ dồn đến, dán vào khuôn mặt nàng ta, tự nhiên là bởi vì xinh đẹp.

Không có nét thiên kiều bách mị, không thấy phong thái quyến rũ phong tình, cũng không như tiểu thư ngà ngọc, không tô son má phấn, mặt mày thanh tú sạch sẽ, đôi mắt sáng, nhất là làn da trên chiếc cổ thon dài trắng nõn mịn màng rất dễ nhìn. Không phải là mỹ nữ nhưng cũng có được một nét quyến rũ riêng, lại thêm thân hình thon thả đầy đặn, khí chất trong sáng linh hoạt lưu loát, nói chung, chính là một vẻ xinh đẹp, hấp dẫn khó tả.

Là một nữ nhân rất thu hút, càng nhìn càng thấy hấp dẫn.

Nam Trúc nghĩ đến chuyện ăn "Đậu hủ" dọc trên đường đi, một bên mày giật giật, có vẻ nghiền ngẫm với nhiều dư âm, khóe miệng có nét tươi cười là lạ, nhặt một thanh gỗ ném vào trong đống lửa.

Côn Linh sơn, trải qua thời gian dài tổ chức của tu sĩ trú đóng, từ lâu đã có đầy đủ các con đường kết nối thông suốt với bên ngoài.

Lần này, vì để tổ chức Triêu Dương đại hội, một số con đường nhỏ đã bị phong tỏa, chỉ chừa lại những con đường chính ra vào từ tám phương hướng.

Đi vòng vèo hai ngày, nhóm người Dữu Khánh theo phương hướng Đông Nam tiến vào núi.

Lúc này, Dữu Khánh đã không gọi là Dữu Khánh nữa, bây giờ hắn, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lần lượt dùng tên là Trương Chi Thần, Chu Nhất Hải, Đậu Quan.

Ba cái tên này là do nữ nhân che mặt lựa chọn từ trong sư môn của mình. Sư môn của nàng ta quả thực cũng có người như vậy. Nàng ta căn cứ vào hình thể của ba người bọn hắn để tìm kiếm lựa chọn người trong sư môn, thí dụ như Chu Nhất Hải thực sự quả thực cũng khá mập mạp.

Nữ nhân che mặt tự nhiên là dùng tên thật, tên là Bách Lý Tâm.

Sư môn của nàng ta tên là "Long Quang tông", là một cái môn phái tu hành chủ tu tiễn thuật, về môn phái này, ngay cả sư huynh đệ ba người Dữu Khánh cũng hơi có nghe nói tới, nhưng cũng chỉ là nghe nói qua, nghe nói người của môn phái này rất ít hành tẩu giang hồ, cho nên cũng không có nhiều người trong chốn giang hồ biết được danh tiếng của nó như thế nào.

Ba người thực sự không nghĩ tới mình vậy mà lại là gặp phải người của môn phái này.

Từ phía Đông Nam tiến vào núi không bao lâu liền gặp phải trạm kiểm soát của quân kiểm soát và đệ tử của Côn Linh sơn, khi một nhóm người tiến lên báo danh thì sư huynh đệ ba người theo vô thức đều lui tại phía sau Bách Lý Tâm, bày ra tình trạng lấy Bách Lý Tâm làm chủ, bởi vì để báo danh cần mỗi người giao nộp một vạn lượng bạc.

Nếu Bách Lý Tâm đã nói là muốn bọn họ tới hỗ trợ, vậy thì bọn họ tự nhiên sẽ cho rằng khoản tiến đó phải do Bách Lý Tâm móc tiền túi ra nộp.

Việc thu tiền khi báo danh chỉ là thứ yếu, Ban tổ chức muốn lập ra một số cánh cửa, ngăn cản một ít người không nên tới, đối với phàm phu tục tử mà nói, đó có lẽ là một khoản tiền khổng lồ, nhưng đối với người ở tầng thứ khác, có chút thực lực trong giới tu hành, đó không tính là cái gì.

Bách Lý Tâm cũng không tính toán với bọn hắn về việc này.

Mắt thấy nàng ta sắp đưa tiền ra, đã sớm chiều ở chung bên người hai ngày qua, Nam Trúc cắn răng bước nhanh tới trước, phất tay ngăn cản Bách Lý Tâm, "Không nhọc sư muội, chút tiền này để cho sư huynh ta chịu trách nhiệm."

Dứt lời liền đưa tay vào trong người móc ngân phiếu ra.

Bách Lý Tâm hơi giật mình, ít nhiều có chút bất ngờ, bởi vì đã nhìn thấy bộ dạng những người này lục soát tìm kiếm tiền bạc trên thi thể, nhưng mà nàng ta cũng không quan tâm, nếu người ta đã tự nguyện chủ động bỏ tiền, nàng ta cũng sẽ không chối bỏ tiền của mình, vì vậy nàng ta để tùy ý gã bỏ tiền.

Nhưng mà, hành động này lại khiến cho Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết kinh ngạc sững sờ. Hai người bọn hắn ngây người nhìn chằm chằm bộ dạng không xem tiền ra gì của Nam Trúc, có thể nói là rất bình tĩnh, mặt không đổi sắc ném ra bốn vạn lượng.

Hai người đương nhiên biết rõ trên người Nam Trúc tổng cộng cũng chỉ có khoảng bảy tám vạn lượng bạc, trong nháy mắt liền nhận thức được có vấn đề, bọn hắn bắt đầu quan sát Nam Trúc và Bách Lý Tâm với ánh mắt là lạ.

Báo danh xong, cầm lấy thẻ thông hành, mỗi người đeo lên đai lưng của mình, rồi tiếp tục chạy vào trong núi.

Bách Lý Tâm cũng tìm cơ hội lặng lẽ cởi bỏ cấm chế trên người Nam Trúc, đã vào đến nơi đây thì không sợ bọn họ làm bậy nữa rồi.

Đã có được tự do, dáng vẻ Nam Trúc giống như là tiền mình bỏ ra rất có giá trị.

Có đệ tử Côn Linh sơn dẫn đường đưa nhóm người lên xe ngựa, xe ngựa chở bọn hắn một đường rong ruổi chạy theo đường núi, khi vừa xuyên qua khu vực núi rừng bên ngoài Côn Linh sơn, khung cảnh xinh đẹp trải rộng ra trước tầm mắt mọngười, giúp cho khách tới cảm thấy vui vẻ và thoải mái phóng mắt ngắm nhìn cảnh quan xung quanh.

Khung cảnh non xanh nước biếc, khắp nơi là một loại thực vật xanh biếc giống như giàn nho, treo đầy những chùm hoa đan xen hai màu tím và trắng, màu sắc tươi tắn dễ chịu, được trồng trọt với quy mô khổng lồ, rộng lớn mênh mông, trông rất đồ sộ, trong không khí thoang thoảng hương thơm nhàn nhạt thấm vào gan ruột.

Ngay cả là một người mới đến, nhìn thoáng qua cũng có thể nhận biết được mình đã tiến vào trong phạm vi Linh điền của Côn Linh sơn, loài cây trổ đầy những chùm hoa đan xen tím và trắng ở khắp nơi này hẳn phải là trạng thái của Linh Mễ trước khi kết hạt.

Đệ tử Côn Linh sơn ngồi chung xe ngựa thấy bộ dáng của bọn hắn như vậy thì nở nụ cười, biết rằng đầy lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy, liền cất tiếng giới thiệu với mọi người, "Tệ phái lựa chọn tổ chức 'Triêu Dương đại hội' vào mùa này, chính là vì để cho quý khách đường xa đến đây có thể nhìn thấy biển hoa đồ sộ này. Năm rồi, vào thời điểm này, tới đây ngắm hoa đa số là một ít quan to hoặc quý nhân, năm nay quan to hay quý nhân bình thường thì đã không có tư cách vào núi."

Có những toàn lầu nhỏ nằm rải rác giữa vùng non xanh nước biếc này. Đó là nơi dừng chân nghỉ ngơi của nhân viên chăm sóc Linh điền.

Khỏi phải nói tới khung cảnh xinh đẹp trên đường, mọi người chỉ có thể cất lời khen ngợi không hổ là linh sơn bảo địa do môn phái Linh thực đệ nhất thiên hạ chiếm giữ.

Xe ngựa rong ruổi trên con đường núi quanh co giữa những ngọn núi, chạy khoảng chừng nửa canh giờ, xe ngựa dừng lại tại một chỗ chân núi có không ít nhà cửa.

Nhóm người Dữu Khánh xuống xe ngựa, đệ tử dẫn đường chỉ vào quần thể công trình trước mắt, cười nói: "Nơi đây chính là nơi ở của chư vị trong lúc ở lại đây. Tất cả các gian phòng đều đã được quét dọn sạch sẽ, chư vị thoái mái lựa chọn. Dựa theo quy tắc thông thường của đại hội, người đến tham dự trước có quyền ưu tiên lựa chọn phòng ở, các ngươi xem như là tới sớm."

Vừa nghe được lời này, Dữu Khánh nghĩ đến việc lựa chọn phòng khi đi thi, trong đầu vô thức thoảng qua bóng dáng của người tên là "Hứa Phí".

Nam Trúc thấy số lượng phòng ốc cũng không nhiều, không khỏi hỏi: "Toàn bộ người tham dự đều ở tại nơi này sao?"

Đệ tử hướng dẫn xua tay:

"Không phải, làm sao có thể ở được nhiều người như vậy, dựa theo quy mô người tham dự những lần trước, đoán chừng ít nhất phải vạn người đến tham gia tỷ thí, người tới xem thi đấu càng nhiều không biết đến bao nhiêu, không môn phái nào có thể tìm được địa điểm nào rộng lớn đủ để tập trung bố trí nhiều người như vậy, nơi đây chỉ có thể để cho ở lại một bộ phận."

Gã thuận tay chỉ về phía một tấm bia đá mới dựng lên bên đường ở phía trước, bên trên tấm bia có hai chữ "Đinh Dần", "Người từ các phương hướng đi lên Côn Linh sơn đều căn cứ theo nguyên tắc bố trí gần đó, lấy số lượng 'Thiên can' để phân chia ra làm mười khu vực chính, mỗi một khu vực chính lại dùng 'Địa chi' để chia làm mười hai tiểu khu, hiện tại bơi các ngươi vào ở là tiểu khu 'Đinh dần'. Về cơ bản ranh giới để phân chia tiểu khu chính là dùng đỉnh núi làm chuẩn. Các ngươi nhìn thấy trên những đỉnh núi phụ cận có quần thể công trình tương tự, đ1o chính là những tiểu khu khác.

Nếu như năm nay vẫn dựa theo thông lệ những lần trước, hẳn sẽ tổ chức thi đấu trước tại các tiểu khu, một số người chiến thắng tại tiểu khu sẽ tiếp tục thi đấu cùng những tiểu khu khác, cho đến khi chọn ra được người xuất sắc trong đại khu, sau đó những người xuất sắc các đại khu sẽ tập trung lại, phân chia cao thấp, thi đấu sắp xếp ra thứ tự cuối cùng, đó là đợt tỷ thí đặc sắc nhất."

Nói đến đây, chính gã cũng bộc lộ ra sự hưng phấn, dường như rất mong đợi được xem đợt tỷ thí cuối cùng.

Sư huynh đệ ba người là không quan tâm, bởi vì bọn họ sẽ không tham gia dự thi, khi bắt đầu thi đấu, bọn họ sẽ tìm lí do từ bỏ thi đấu, còn việc có xem thi đấu hay không thì chưa biết được.

Không biết sẽ xem náo nhiệt ở đâu, Nam Trúc nhìn nhìn xung quanh, hỏi: "Sân thi đấu ở đâu?"

Đệ tử hướng dẫn cười nói: "Tệ phái có rất nhiều sân bãi phơi Linh Mễ, tùy tiện lựa chọn một chỗ cũng đủ để dùng cho thi đấu, chờ cho người tham dự đến đủ một số lượng nhất định để xác định quy tắc thi đấu, khi đó mới sẽ xác định sân thi đấu, lúc đó sẽ có người đưa các ngươi đi làm quen sân đấu. Bây giờ trước tiên đi lựa chọn phòng ở đã."

Chương 586: Có khả năng sẽ đến

Trên đường lên núi có một đình nghỉ chân, có mấy người ngồi trong đó, dường như đang nói chuyện trân trời dưới đất, ăn mặc rất khác nhau, thoạt nhìn ngoại trừ một số ít người cá biệt ra, còn lại đều không phải là đệ tử của Côn Linh sơn.

Đám người Dữu Khánh chú ý tới người ở trong đình, những người đó cũng chú ý tới bọn hắn, rõ ràng là đang quan sát bọn hắn.

Đệ tử hướng dẫn vẫy vẫy tay, một người duy nhất trong đình mặc trang phục đệ tử Côn Linh sơn đứng dậy, tới đây nhận bàn giao, người trước chỉ phụ trách dẫn khách, người sau mới là người phụ trách sắp xếp cho khách ở lại tiểu khu.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của những người trong đình, đám người Dữu Khánh đi theo tên đệ tử kia tiếp tục theo bậc cấp đi lên.

Đệ tử dẫn khách xoay người, vừa định quay trở lại tiếp tục chờ khách tới, lại chợt nghe thấy tiếng xé gió bay, gã đột nhiên xoay người tránh thoát, nghiêng đầu nhìn sang, liền nhìn thấy là một người đàn ông mặc trường sam màu vàng nhạt vừa bấm tay búng ra một cục đá, thấy đã khiến cho gã chú ý, y liền ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho gã đi tới.

Gã nhận biết người này, cũng là một trong những người gã đón tiếp đưa đến đây, tên là Thiền Thiếu Đình.

Tướng mạo bình thường, hai má thiếu thịt, đường nét khuôn mặt có vẻ lạnh lùng và cứng rắn, tại trong số những người trong đình, khí chất của y có vẻ tài trí hơn người, nói cách khác, trên mặt lộ rõ vẻ ngạo mạn.

Kiểu bắt chuyện như thế này, nói thật, đệ tử đón khách cũng không thích, trong lòng còn âm thầm thăm hỏi tổ tông nhà y, nhưng vẫn rất nhanh bày ra khuôn mặt tươi cười.

Không còn cách nào, người ta ngạo mạn bởi vì có tư cách để ngạo mạn, Trang chủ của "Quy Kiếm sơn trang" có tiếng tăm lừng lẫy Tu Hành giới chính là gia gia của người ta.

Quy Kiếm sơn trang tính là một trong những tông môn kiếm đạo đỉnh cấp toàn bộ Tu Hành giới, không phải một tên Đệ tử Côn Linh sơn như gã có thể dễ dàng thất lễ. Với thân phận của người ta, sở dĩ đến sớm, là bởi vì hai ngày trước cầm thư do chính tay gia gia của y viết gửi cho Chưởng môn Côn Linh sơn, vừa tới liền có thể đi vào gặp Chưởng môn Côn Linh sơn, bối cảnh như vậy đâu phải người tham gia bình thường có thể có được.

Và Trang chủ của Quy Kiếm sơn trang cũng là một trong những người công chứng, cũng chính là một trong những trọng tài được mời cho đại hội tỷ thí lần này.

Đệ tử đón khách tiến vào trong đình, rồi cười hỏi: "Không biết Thiền Thiếu có gì phân phó?"

Thiền Thiếu Đình hướng về phía mấy bóng người đang đi lên núi hất hất cằm, hỏi: "Ai vậy, cũng tới tham gia đại hội sao?"

Đệ tử đón khách cười ha hả, đáp: "Thiền Thiếu nói giỡn đi, nếu không đến tham gia đại hội, làm sao có thể đưa vào trong tiểu khu này, người xem sẽ có nơi dừng chân riêng cho người xem."

Thiền Thiếu Đình: "Là ta nhìn lầm rồi sao? Tại sao ta nhìn thấy có người cõng cung cứng Huyền cấp, là 'Cầu Long cung' dành cho Huyền cấp Đại tiễn sư dùng phải không?"

Đệ tử đón khách: "Không có gì quái lạ, bốn vị đó vốn là đệ tử của 'Long Quang tông', đều là tiễn tu, bốn người mang theo một thanh cung, đã xem như khách khí rồi. ."

Mọi người bên trong đình tức thì quay mặt nhìn nhau, một nam tử mặt đen hô lên: "Từ khi nào Đại tiễn sư cũng có thể tham gia Triêu Dương đại hội vậy chứ?"

Gã ta cũng là đệ tử của Quy Kiếm sơn trang, tên là Triệu Khuynh, vừa cùng đi với Thiền Thiếu Đình tới tham dự, cũng có hàm ý đi theo bảo vệ.

Đệ tử đón khách cười khổ, "Cũng không có kỳ Triêu Dương đại hội nào quy định Đại tiễn sư thì không thể tham gia, người ta đã tới báo danh, chúng ta cũng không thể từ chối a."

Triệu Khuynh trầm giọng nói: "Việc này không phải giỡn chơi sao? Không suy nghĩ cho những người dự thi khác thì cũng phải suy nghĩ cho người xem nha? Người ta bắn ta một đống loạn tiễn, không quan tâm thư gì, vậy người xem chẳng phải sẽ rối loạn hết cả lên sao? Không lẽ phải khiêng theo tấm thép làm thuẫn bài sao?"

Thiền Thiếu Đình nhàn nhạt chen vào một câu, "Được rồi, người ta cũng chỉ là một đệ tử đón tiễn khách, không làm chủ được việc này, ngươi dông dài với hắn làm gì, không phải là làm khó người ta sao?" Nói xong y phất phất tay với đệ tử đón khách, ra hiệu không còn việc gì nữa.

Lời nói kỳ thực nói có lý, nhưng nói ra quả thực có chút không dễ nghe, có lẽ loại người có thân phận địa vị như y cảm thấy nói chuyện quanh co lòng vòng không có ý nghĩa gì, nhưng khiến cho đệ tử đón khách bối rối mà chắp tay lui ra.

"Triệu huynh, bớt giận, bớt giận. Coi như là Đại tiễn sư thì thế nào chứ? Loại tỷ thí này, giao thủ ở gần sẽ khiến cho cung thủ rơi vào hoàn cảnh xấu, Đại tiễn sư chưa chắc đã có thể chiếm lợi."

Người khuyên giải an ủi chính là một nam tử mặt dài ở bên cạnh, tướng mạo không đẹp, ánh mắt lếp lóe lấp lóe, tên là Tiêu Trường Đạo.

Gã cũng là một người tham dự, cùng với một nam tử nhỏ gầy khác ở bên cạnh đều là tán tu không môn không phái, hai người sau khi tới đây mới làm quen với Thiền Thiếu Đình.

Triệu Khuynh lên tiếng phản bác, "Không thể nói như vậy, Thoáng nhìn liền biết đó chính là một Huyền cấp Đại tiễn sư, nếu dùng bản lĩnh bắn ra một lúc mấy tên, ở gần cũng sẽ rất nguy hiểm. Tuy rằng tại Triêu Dương đại hội, khi đã ra sân thi đấu, nếu có xuất hiện sinh tử thì không truy cứu trách nhiệm người dự thi, nhưng ngay trước mắt bao người, mọi người đến đây vì hư danh, đa số đều điểm đến thì dừng, trong khi mấy mũi tên này đã bắn ra thì không phải như vậy, có khả năng sẽ lấy đi tính mạng người ta bất cứ khi nào."

Thiền Thiếu Đình: "Kiếm trong tay ta chưa hẳn đã kém hơn mũi tên của bọn chúng."

Tiêu Trường Đạo vỗ tay hoan nghênh: "Thiền Thiếu nói quá đúng. Đây mới là khí phách thực sự."

Ở một bên, tên nam tử vóc dáng nhỏ gầy tên là Ngô Dung Quý chợt cười hắc hắc, "Có Thiền Thiếu tại đây, mấy vị kia nói không chừng cũng phải đổi một nơi khác."

Lời này vừa nói ra, mấy người nhìn chăm chú vào gã, chờ gã nói câu tiếp theo.

Nhưng mà gã lại đảo ánh mắt láo liêng nhìn sang một bên khác, không nói tiếp nữa, thực sự khiến người khác có cảm giác như có tật giật mình, khiến người ta nhìn rất không thoải mái.

Cũng may, mấy người này xem như đã quen biết gã được mấy ngày, biết rõ gã cũng chẳng phải là có tật giật mình, mà tên gia hỏa này có tật xấu như vậy, khi nói chuyện với người khác thì ánh mắt luôn thích né tránh, khi thì cười khẽ một tiếng giống như trong lòng đã nắm chắc, khi thực sự muốn nghe cao kiến của gã thì gã lại không thể nói ra được cái gì trước mặt mọi người.

Đã vậy, giọng nói cũng không lớn, luôn có cảm giác như cổ họng bị bóp nghẹt không được thả ra, giọng nói nhỏ nhẹ, không cẩn thận lắng nghe thì có khi không nghe được gã đang nói gì, tựa như chỉ có khi nói chuyện riêng với một người nào đó thì mới có thể nói chuyện một cách bình thường. Gã thích khe khẽ nói nhỏ với người khác ở sau lưng, khiến cho người ta có cảm giác như thiếu dương khí, thừa âm khí.

Loại người hiếm thấy này lại thích tiếp cận trước mặt bọn họ, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái.

Thấy gã lại không có hé răng, Thiền Thiếu Đình dùng khóe mắt miệt thị gã, rồi nói: "Mấy tên đệ tử 'Long Quang tông' đó không phải cục xương cứng quá khó chơi trong kỳ thi đấu này. Lần này e rằng sẽ có cao thủ chân chính xuất hiện."

Tiêu Trường Đạo cười ha hả, hỏi: "Có cao lại có thể cao được bao nhiêu, đã hạn chế tu vi, cũng không thể toát ra một cao thủ Thượng Huyền cảnh giới đi?"

Vẻ mặt Thiền Thiếu Đình hiếm có mà trở nên nghiêm trọng, "Không phải đơn giản như ngươi tưởng, quả thực có khả năng sẽ xuất hiện người không tầm thường."

Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý nhìn nhau, đều nhận thấy vị đại thiếu này không giống như là thuận miệng nói chơi, Tiêu Trường Đạo nhịn không được hỏi: "Loại người không tầm thường nào lại có thể khiến cho Thiền Thiếu ngươi thận trọng như vậy?"

Ánh mắt Thiền Thiếu Đình hơi chút nhìn nhìn xung quanh, thấy không có người khác, mới nhắc nhở: "Các ngươi chắc hẳn đã nghe nói về hai gã đệ tử mà Địa mẫu mới thu mấy năm gần đây đi?"

Tiêu Trường Đạo hơi kinh ngạc, "Là hai gã nữ đệ tử trong truyền thuyết đó hả?"

Thiền Thiếu Đình gật đầu.

Ba người khác quay mặt nhìn nhau, Tiêu Trường Đạo chần chừ hỏi: "Không thể nào, đệ tử của Địa mẫu sẽ đích thân tới tham dự sao?"

Thiền Thiếu Đình: "Có khả năng sẽ đến. Chi tiết cụ thể thì không thể xác định được, chỉ là trưởng bối trong nhà thỉnh thoảng có qua lại với Ty Nam phủ, nghe được một chút tin tức, nghe nói hai vị đó có khả năng sẽ đến xem cho biết, mở mang tầm mắt, luyện tập một chút, vân vân. Dù sao đây cũng là thịnh hội của giới Tu Hành, hai mươi năm mới tổ chức một lần, đến xem náo nhiệt cũng là chuyện bình thường."

Tiêu Trường Đạo tặc lưỡi nói: "Nếu là thật sự, các ngươi ngẫm lại mà xem, dựa vào việc các nàng tu luyện được một thân kỳ công dị pháp từ Địa mẫu, tại đây còn có ai có thể cạnh tranh? Xếp hạng thứ nhất đó nào còn có chuyện của người khác, e rằng trừ các nàng ra thì không thể có ai khác nữa rồi."

Ở một bên, Ngô Dung Quý chợt cười nhè nhẹ, lại cất giọng nhỏ nhẹ toát ra một câu, "Nghe nói thời gian hai vị kia tu hành cũng chưa dài, cũng chưa chắc có được thực lực mạnh bao nhiêu."

Triệu Khuynh lên tiếng: "Cũng không thể nói như vậy, thời gian tu hành đúng là không dài, nhưng tài nguyên tu luyện của người ta đâu phải bình thường, một năm cũng đủ bằng công sức nỗ lực của người khác năm đến mười năm, hơn nữa Ty Nam phủ cao thủ nhiều như mây, rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, kỳ chiêu thủ đoạn dạng gì mà chưa thấy qua, đó đều là kiến thức hàng đầu."

Thiền Thiếu Đình đằng hắng, "Quả thực là như thế, thời gian tu hành mặc dù không dài, nhưng có điều kiện hoàn hảo thể hiện rõ ra đó. Nghe nói căn cốt tu hành của Chung Nhược Thần cũng là độc nhất vô nhị, cực kỳ được Địa mẫu yêu thích, cũng là nguyên nhân mà Địa mẫu vừa gặp đã vừa ý thu làm đệ tử, có thể là nhận được y bát chân truyền của Địa mẫu. Người như vậy, thực lực làm sao có thể không mạnh cơ chứ."

Tiêu Trường Đạo cảm khái, "Đã có được nền tảng, kiến thức như vậy rồi, còn muốn chạy tới nơi đây mở mang kiến thức làm gì nữa. Tỷ muội hai nàng tới đây, e rằng sẽ chấn động toàn bộ Triêu Dương đại hội."

Thiền Thiếu Đình xua tay, "Suy nghĩ nhiều, sẽ không dùng tên thật tới tham gia, nếu có đến đây rồi, tuyệt đại đa số người cũng sẽ không biết, dù sao chưa có bao nhiêu người gặp qua, người nhận ra có lẽ địa vị cũng sẽ không tầm thường, sẽ không phô trương."

Tiêu Trường Đạo kinh nghi, "Còn có thể mạo danh tới tham gia Triêu Dương đại hội được sao?" Vừa dứt lời lại cười tự giễu, "Cũng phải a, có một số quy tắc có thể ước thúc được chúng ta, như là vô hiệu đối với loại người có địa vị như vậy. Không làm rõ thì thôi, không làm rõ chính là vì tốt cho những dự thi khác."

Ngô Dung Quý khẽ cười một tiếng, "Đương nhiên, tránh để đối thủ không thể thoải mái vung tay thi đấu với họ."

Thiền Thiếu Đình chắp tay sau lưng, xoay người lại, bộ dạng có vẻ mong đợi, rồi buồn bã thở dài, "Thực sự rất muốn có thể đánh với người ta một trận, cho dù có thua ở trên tay nàng cũng là một chuyến đi đáng giá."

Triệu Khuynh: "Cũng phải đụng tới mới được, người ta chưa chắc đã ở trong tiểu khu này, nếu nàng ta thi đấu tại trong khu khác, thì phải bộc lộ tài năng tại bên này mới có cơ hội gặp được."

Thiền Thiếu Đình mím môi gật đầu.

Ngô Dung Quý lại khẽ cười một tiếng, "Cũng không biết Chung Nhược Thần đó dung mạo quỷ quái như thế nào, vậy mà lại bị vị tài tử đệ nhất thiên hạ kia vứt bỏ như giày."

Vừa nghe lời này, Thiền Thiếu Đình đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng quở trách, "Ngươi tính là thứ gì, ngươi biết cái rắm, loại người như ngươi là có thể chế nhạo nàng được sao?"

Thực ra y đã từng gặp hai tỷ muội đó, cũng là theo một lần xuất hành cùng trưởng bối trong nhà, trong một lần cơ hội hiếm có y tình cờ gặp được họ, trong lúc vô ý mà nhìn thấy. Có thể nói là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng mà khó thể thực hiện được, bởi vì địa vị cách biệt quá mức xa xôi, y chỉ có thể đứng ở trong góc ngước nhìn, ngay cả tư cách đến gần cũng không được, tại trong mắt y, họ quả thật là thiên tiên không thể khinh nhờn.

Tiêu Trường Đạo vội lên tiếng khuyên can, "Thiền Thiếu, không nên tức giận, chỉ là lén lút bàn luận, bằng hữu bàn luận riêng tư với nhau cũng không có chú ý quá nhiều."

Ngô Dung Quý thì mỉm cười với vẻ nhã nhặn và thần bí…

Mấy người vẫn còn chậm rãi bước theo bậc đá lên núi.

Loại chuyện lựa chọn phòng ở này, Dữu Khánh đã có kinh nghiệm, nhất là tình trạng lúc này giống như lần vào kinh thành đi thi hồi trước, đều chỉ là dự định trà trộn vào, cũng không có ý định thực sự dương danh tứ hải.

Bởi vì tình huống bây giờ tương tự lúc đó, trong lúc hết nhìn đông tới nhìn tây Dữu Khánh chợt có chút miên man suy nghĩ, trong lòng lóe lên cảm giác bất an, lần này sẽ không lại lấy cái số một đi?

Nghĩ xong, khóe miệng hắn hiện lên nét mỉm cười, âm thầm tự giễu, cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều.

Lần này là đại hội luận võ công khai, cảm thấy thực lực của mình không tốt, có thể nhận thua rút lui bất kỳ khi nào, không có miễn cưỡng, hoàn toàn khác với lần trước vào kinh thành đi thi.

Chương 587: Mất lý trí (1)

Những công trình trên núi, đối với tu sĩ mà nói, thông thường thì những căn nhà ở nơi cao nhất sẽ tốt nhất, phong cảnh tốt, tầm nhìn cũng tốt.

Với kinh nghiệm chọn phòng của Dữu Khánh, ở tại một căn phòng có vị trí tốt là không thích hợp, vẫn nên kín tiếng một chút thì tốt hơn, nhưng rồi cân nhắc thấy lần này không giống với lần vào kinh thành đi thi năm đó, mình căn bản sẽ không lộ mặt tham gia thi đấu, cho nên cuối cùng hắn vẫn lựa chọn một vị trí tốt trên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi có ba tòa nhà nhỏ, bọn họ vừa vặn chiếm một tòa nhà không có người ở.

Thấy khách đã lựa chọn xong, những gì cần phải dặn dò cũng đã dặn dò rồi, sau khi xác nhận thấy không còn vấn đề gì nữa, đệ tử Vũ Thiên phụ trách sắp xếp của Côn Linh sơn mới cất lời cáo từ.

Mấy người lịch sự tiễn đưa đến ngoài cửa. Lúc này, nhìn thấy trên núi, dưới núi gì đều vẫn còn rất yên tĩnh, Nam Trúc lại bắt đầu phát huy thói quen không có gì cũng có thể tìm chuyện để nói, gã thuận miệng hỏi một câu, "Có phải chúng ta tới quá sớm rồi hay không nhỉ? Dường như chưa có người nào."

"Hiện tại còn chưa có nhiều người, nhưng cũng đã tới một số, chỉ là…" Nói đến đây, Vũ Thiên vô thức nhìn nhìn một tòa nhà khác trong ba tòa nhà trên đỉnh núi, thấy thái độ của mấy người này đối với mình coi như không tệ, liền hàm hồ giải thích mấy câu, "Có người có khả năng cảm thấy vị trí này không được tốt, nên đã đổi

đến tiểu khu khác rồi. Vì vậy nơi này có vẻ tương đối thanh tịnh. Nếu là các ngươi muốn đổi, chỉ cần đưa ra yêu cầu, những chuyện trong phạm vi hợp lý, tệ phái đều sẽ tận lực làm hài lòng các ngươi."

Mấy người bỗng thấy bất ngờ, Dữu Khánh kinh ngạc hỏi: "Người tham gia còn có thể đổi lui đổi tới khu vực ở lại nữa sao?"

Vũ Thiên lắc đầu: "Cũng không phải nói là có thể đổi lui đổi tới, chỉ là tại trong tình huống còn phòng trống, nếu như khách tham dự cảm thấy không thoải mái với nơi ở hiện tại, và đưa ra yêu cầu thay đổi, thông thường chúng ta đều sẽ tận lực sắp xếp. Nhưng nếu như các khu vực thực sự đã ở đầy, vậy thì chỉ có thể mời khách tạm chấp nhận một chút."

Nam Trúc hiếu kỳ, "Nghe lời ngươi nói vừa rồi, nơi đây vốn có một số khách nhân, lẽ nào đều cảm thấy không thoải mái, đều đổi đến nơi khác rồi hay sao?"

Vũ Thiên: "Cũng không thể nói tất cả đều cảm thấy không thoải mái, có khả năng là có liên quan tới quy tắc thi đấu của đại hội. Về sau, những người tham dự ở trên ngọn núi này, có khả năng sẽ trở thành đối thủ tỷ thí với nhau trong đợt đầu tiên, có người biết được thông tin của những người tham dự khác, cảm thấy thực lực của đối phương vô cùng cường đại, muốn tránh né một chút cũng là chuyện bình thường."

Dữu Khánh sờ sờ chút ria mép, lẩm bẩm, "Còn có thể làm như vậy sao, xem ra làm gì cũng phải có phương pháp."

Nam Trúc thì hoài nghi hỏi: "Theo lời của Võ huynh nói thì sở dĩ trên đỉnh núi này yên tĩnh là bởi vì có cao thủ sao?"

Vũ Thiên cười nhẹ, cũng không nói rõ, lấp lửng nói: "Về sau, nếu các ngươi cảm thấy ở đây không thoải mái, cũng có thể đề xuất thay đổi. Người tới sớm quả thực cũng có được quyền ưu tiên này, cho nên, nếu muốn đổi thì nên làm cho sớm, chờ đến khi người ở đầy

hết rồi, vậy thì không tiện quấy nhiễu khách nhân khác, muốn đổi cũng đổi không được."

Dữu Khánh gật đầu, "Chúng ta nhớ kỹ ý tốt của Võ huynh, chúng ta sẽ cân nhắc."

Tuy là nói như vậy, nhưng kỳ thực bọn hắn hoàn toàn không có ý định thay đổi, cũng không cần thiết phải đổi, bọn hắn chẳng quan tâm có cao thủ hay không có cao thủ, bọn hắn tới đây không phải để tỷ thí, cũng sẽ không tham gia tỷ thí, trên đỉnh núi này có cao thủ nào hay không cũng chẳng liên quan gì với bọn hắn.

Vũ Thiên, người phụ trách sắp xếp, bố trí ăn ở tại tiểu khu này dừng lời tại đây, nhắn bọn hắn nếu có việc gì thì có thể kêu gọi bất cứ lúc nào, rồi gã đi xuống núi.

Mấy người Dữu Khánh cũng bắt đầu phân chia gian phòng, cả tòa nhà vừa vặn có bốn phòng, tầng trên tầng dưới mỗi tầng có hai phòng. Bách Lý Tâm chủ động yêu cầu ở tại tầng dưới, Nam Trúc cũng lập tức đua tranh muốn ở tầng dưới, hoàn toàn không quan tâm tới cảm nhận của lão Thất và lão Thập Ngũ, cũng không cho nói ra ý kiến, trực tiếp đẩy hai người lên lầu.

Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết nhìn nhau không nói nên lời, nhưng cũng ngầm hiểu tất cả, nhìn thoáng qua liền biết lão Thất là muốn ở đối diện với nữ nhân đó, nhằm dễ qua lại giao tiếp.

Cho dù là như thế, hai người vẫn là kéo theo Nam Trúc lên lầu nhìn xem phòng ở. Cửa phòng vừa mở ra, Dữu Khánh lập tức đè gã vào góc tường, hạ thấp giọng chất vấn: "Lão Thất, ngươi có ý gì với nữ nhân đó vậy?"

Nam Trúc chậm rãi cởi chiếc hồ hô treo trên người ra, đặt xuống sàn nhà, "Ý gì là ý gì, suy nghĩ tào lao gì vậy chứ?"

Dữu Khánh đẩy vai gã lên, "Đừng dài dòng! Mấy vạn lượng cũng không coi vào đâu, còn giả bộ hồ đồ gì chứ? Cho đến lúc này, đây là

khoản chi tiêu lớn nhất của ngươi phải không? Ta không quan tâm ngươi có ý gì, ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi." Sau đó hắn nhấc tay chỉ chỉ vào hình thể của gã từ trên xuống dưới, "Ngươi cảm thấy nàng ta có thể nhìn trúng bộ dạng này của ngươi sao?"

Mục Ngạo Thiết bổ sung một câu, "Nhìn trúng hắn nhiều thịt."

"Được rồi được rồi." Nam Trúc đưa tay đẩy hai người đang đè mình ra, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, gã lại chủ động kéo tay Mục Ngạo Thiết lại, khuỷu cánh tay đẩy đẩy cọ cọ trên ngực Mục Ngạo Thiết.

Dữu Khánh trợn tròn hai mắt, không hiểu hành động này là có ý gì.

Mục Ngạo Thiết bị gã làm cho rùng mình, hất tay gã ra, rút tay mình về.

Nam Trúc nhưng kéo lại không buông, một tay kia chỉ chỉ vào ngực mình, "Ở trên đường đi, ta đã làm như vậy với nàng ta, nhưng nàng ta cũng không có biểu hiện ra chút phản cảm nào."

Nói xong, gã buông Mục Ngạo Thiết ra, nháy nháy mắt với hai người, như muốn hỏi các ngươi có hiểu hay không.

Lần này, hai người thực sự đã hiểu rồi, cho nên đều trợn tròn mắt sửng sốt, Dữu Khánh nghi ngờ hỏi: "Thiệt hay giả? Tính tình nàng ta như vậy mà có thể cho ngươi ăn 'Đậu hủ' dọc đường sao?"

Mục Ngạo Thiết cũng nhìn gã với vẻ mặt khó thể tin tưởng.

Nam Trúc: "Ai, việc này có thể giả được sao? Ngươi cho rằng bốn vạn lượng là giấy sao? Đó là ngân phiếu a! Nếu không có chút nắm chặt, ta có thể dễ dàng đập ra nhiều tiền như vậy à?"

Hai người Dữu, Mục nhìn nhau, nhớ lại hình ảnh tên mập mạp khốn khiếp này tựa tại trên người Bách Lý Tâm suốt đường đi, hai người bị gã làm cho ước ao ganh tỵ, không có liên quan gì với việc có thích

Bách Lý Tâm hay là không, hoàn toàn chỉ là một sự ganh tỵ giữa đàn ông với nhau.

Chương 588: Mất lý trí (2)

Tuy nhiên, Dữu Khánh vẫn cau mày hỏi: "Lão Thất, trong ba chúng ta, nàng ta lại nhìn trúng ngươi, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?"

Nam Trúc trừng mắt, "Ngươi có ý gì?"

Mục Ngạo Thiết: "Ý là hai chúng ta dễ nhìn hơn hẳn ngươi."

Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu ngừng lại, "Ý của ta là, ta càng cảm thấy nữ nhân này có vấn đề. Ngươi có lên được hay không là một chuyện khác. Thời gian tiếp xúc không dài, nàng ta hoàn toàn không quen biết ngươi, vì sao vừa gặp mặt liền có thể để mặc tùy ý ngươi được? Lẽ nào ngươi thật sự cảm thấy mình có sức hấp dẫn lớn như vậy sao?"

Nam Trúc cũng chìm vào trầm mặc, cuối cùng gã lại vung tay lên, "Không quan trọng! Bây giờ tới hay lui đều giống nhau, có gì khác biệt sao? Không có gì khác cả! Nếu đã đưa lên tới cửa rồi, bất kể nàng ta có vấn đề hay không, chỉ cần là một khối thịt thơm, vậy thì trước tiên cứ ăn đã rồi nói tiếp."

Mục Ngạo Thiết nhắc nhở, "Bốn vạn lượng bạc."

Nam Trúc là người không thiếu lời nói, lập tức lật lật ngón tay lẩm bẩm những lời vô nghĩa: "Trên đời có rất nhiều Huyền cấp tu sĩ, nhưng Đại tiễn sư thì có được bao nhiêu? Nữ Đại tiễn sư lại càng ít, huống chi còn là nữ Huyền cấp Đại tiễn sư, đây quả thực là của quý hiếm có, hơn nữa nhìn còn rất đẹp. Nữ nhân có điều kiện như vậy nếu bằng lòng trao thân, các ngươi nói giá trị bao nhiêu tiền? Bốn

vạn lượng chẳng là cái gì? Nếu có thể ăn được khối thịt này, năm vạn lượng cũng giá trị."

Gã vươn hai tay ra, vỗ vào đầu vai hai vị sư đệ, "Vạn nhất không có vấn đề thì sao chứ? Các huynh đệ, vậy thì kiếm lớn rồi, chúng ta cũng có thể được thêm một trợ thủ đắc lực, đúng không."

Nhìn dáng vẻ không tiếc hi sinh ngoại hình của mình vì mọi người như vậy của gã, hai người Dữu, Mục đồng thời liếc mắt khinh bỉ, đều muốn nhổ nước miếng vào mặt gã.

"Kiếm lớn sao?" Dữu Khánh đẩy tay gã ra, "Lão Thất, nào có lợi ích dễ kiếm như vậy chứ, nữ nhân có điều kiện tốt như vậy lại sẵn lòng cùng với ngươi, ngươi cảm thấy thực tế sao?"

Nam Trúc lắc đầu không ngừng, "Ta biết các ngươi lo lắng điều gì, nhưng với kinh nghiệm giang hồ của ta, đây chẳng phải là chuyện không thể, nguyên nhân chính là bởi vì điều kiện của nàng ta quá tốt, cho nên khiến cho hầu hết đàn ông phải chùn bước. Nói không chừng nàng ta đang rất đói khát, và ta đúng lúc đụng vào nàng ta, nhân duyên tế hội, có khả năng vừa tiếp xúc đã hợp, đó chính là duyên phận!"

Mục Ngạo Thiết nhìn gã chằm chằm, "Lão Thất, ngươi có phần mất lý trí rồi."

"Được rồi, ta không giải thích rõ ràng được với các ngươi. Nói chung, ta biết được nặng nhẹ, sẽ không làm lỡ chính sự." Nam Trúc vung tay lên, không nói việc này nữa, sau đó duỗi tay về phía Dữu Khánh, "Lão Thập Ngũ, mượn chút tiền."

Dữu Khánh trừng mắt, "Làm gì? Không có."

Nam Trúc: "Trên người ta không có nhiều tiền, mượn chút tiền phòng thân, vạn nhất đụng phải lúc dùng tiền, cũng không thể để nữ nhân bỏ tiền ra nha? Đã bước một chân vào cửa rồi, đến lúc nện tiền cũng không thể nhẹ tay. Chỉ mượn mười vạn lượng! Ngươi yên

tâm, có lão Cửu làm chứng, tuyệt đối trả lại cho ngươi. Ta bảo bối này, ngươi còn lo lắng ta không trả được tiền cho ngươi sao?" Gã chỉ chỉ cái hồ lô lớn nằm trên mặt đất.

Dữu Khánh: "Ở đây ăn ở không cần tốn tiền, về sau nói tiếp."

Nói chung chính là không cho mượn.

Nam Trúc suy nghĩ cũng phải, hơn nữa biết được rất khó móc tiền ra được tay vị này, gã liền không thèm tiếp tục hỏi mượn nữa, gã cúi người nhặt hồ lô lớn lên, rời đi. Trước khi ra khỏi cửa, gã còn không quên dặn dò hai người, "Hai người các ngươi phải chú ý một chút, lúc nào nên tránh thì lảng tránh một chút."

Nhìn theo bóng dáng gã vội vã đi xuống lầu, hai người chậm rãi ra khỏi phòng thực sự không nói nên lời, vẻ mặt có phần bất lực.

Cho dù đều biết rõ việc lão Thất đang làm không thích hợp, nhưng hai người bọn hắn cũng có thể hiểu được hành vi của lão Thất.

Với điều kiện của lão Thất, không tài năng, không ngoại hình cũng không có đức, không có tiền bạc còn không có năng lực, bình thường khi gặp được một nữ nhân trông được thì gã lập tức thi triển ra "Tài hoa" của ba tấc miệng lưỡi để mong chiếm được tâm hồn người ta, nhưng mà luôn luôn nhận lấy kết quả bị gạt sang bên, lúc này đột nhiên lại xuất hiện một cái "Duyên phận" như thế, còn là một nữ nhân có điều kiện tốt như vậy, không mất lý trí mới là lạ.

Cho nên hai người đặc biệt có thể hiểu được tâm tình của Nam mập.

Nghe thấy dưới lầu văng vẳng vang lên tiếng nói chuyện của Nam Trúc và Bách Lý Tâm, Dữu Khánh bỗng nhiên cất lời cảm khái, "Biết rõ có thể có độc, nhưng vẫn muốn đi nếm, nam nhân kỳ thực rất không có tương lai."

"Sống ở trên đời, mấy người có thể thoát được những chuyện trời ơi này?"

Mục Ngạo Thiết nói ra một câu nói có vẻ rất triết lý, sau đó cũng đi về phía căn phòng đối diện, coi như lúc này đã xác định được căn phòng của từng người.

Trên núi có bằng hữu mới vào ở, dang dùng trà trong đình dưới chân núi, Ngô Dung Quý và Tiêu Trường Đạo đề nghị mọi người đi bái phỏng một chút, để làm quen.

Thiện Thiếu Đình không chút động lòng, nói thẳng ra, "Tại trong Tu Hành giới, địa vị giang hồ của Long Quang tông" không bằng "Quy Kiếm sơn trang", không đáng để y chủ động chạy đến làm quen. Nếu người ta sẵn lòng tới gặp mặt, y đáp lại cũng không trễ.

Hai người Ngô, Tiêu liền biết mặt mũi vị này lớn, cũng không nói thêm gì nữa, bọn họ tự ra khỏi đình, đi lên núi.

Trên đường đi, nhìn nhìn xung quanh, Ngô Dung Quý cười khẽ một tiếng, "Huyền cấp Đại tiễn sư cũng tới đây, xem ra khu vực này lại xuất hiện một đối thủ cạnh tranh hữu lực."

Tiêu Trường Đạo hơi gật đầu, đăm chiêu nói: "Nếu như quy tắc thi đấu không có thay đổi lớn, vẫn là như trước đây, mỗi tiểu khu chọn ra mười người tham dự thi đấu đại khu, sau đó mỗi một đại khu lại chọn ra mười người, rồi một trăm người này tiếp tục tham gia đợt thi đấu cuối cùng. Trong mười danh ngạch nơi này, giả như trong đình chiếm hai vị trí, bốn vị Đại tiễn sư lấy bốn vị trí, vậy thì chỉ còn lại có bốn vị trí. Về sau không biết còn có người nào vào đây, hai chúng ta muốn chiếm lấy hai vị trí sẽ khó hơn rất nhiều."

Ngô Dung Quý: "Đúng vậy. Tiêu huynh, không thể coi thường việc thi đấu chọn ra mười vị trí trong tiểu khu, nói ra cũng được công nhận là trong trăm có một, có thể tiến vào mười hạng đầu hay không, giá trị bản thân trong tương lai sẽ có khác biệt rất lớn. Về phần tóp mười trong mười đại khu, đó đã là xếp vào trong một trăm vị tân tú khắp thiên hạ rồi. Ta là không trông chờ vào việc tiến vào được tóp một trăm, nhưng tóp mười trong tiểu khu này thì vẫn có thể tranh giành được."

Tiêu Trường Đạo hài hước hỏi: "Ngươi đề nghị lên núi gặp mặt, không phải là có ý này sao?"

Ngô Dung Quý tức thì ngầm hiểu, cười nói: "Vẫn phải nhìn xem mặt mũi Thiện Thiếu có lớn hay không."

Chương 589: Bái phỏng (1)

Không bao lâu sau, hai người lên tới đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, đám người Dữu Khánh cũng đã đi ra khỏi nhà, đang ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Bọn hắn cũng nhìn thấy hai người đi lên núi.

Sở dĩ hắn chọn căn nhà trên đỉnh núi cũng là bởi vì có ý đồ, vì để dễ dàng quan sát tình huống xung quanh.

Mặc dù bọn hắn không nhận biết hai người đang tới, nhưng cũng nhận ra được là người ở trong sơn đình lúc trước.

Đang lúc suy nghĩ ý đồ đối phương đến đây thì Tiêu Trường Đạo vừa lên tới nơi đã cất tiếng cười ha hả, chắp tay chào: "Chào hàng xóm mới tới, hạnh ngộ hạnh ngộ."

Nam Trúc liếc mắt nhìn Bách Lý Tâm ở bên cạnh, rồi lập tức rất có đảm đương mà đứng ra, chắp tay cười nói: "Thì ra là hàng xóm, hạnh ngộ hạnh ngộ, dám hỏi tôn tính đại danh nhị vị?"

"Ngô Dung Quý."

"Tiêu Trường Đạo."

"Tại hạ Chu Chi Hải, là đệ tử Long Quang tông, vị này chính là sư muội của ta, Bách Lý Tâm. Đây là hai vị sư đệ Trương Chi Thần và Đậu Quan."

Song phương giới thiệu cho nhau, một mình Nam Trúc mở miệng một lần giới thiệu toàn bộ người phía bên mình, làm cho mấy người Dữu Khánh không có cơ hội thể hiện.

Lẫn nhau lại là một tràng 'hạnh ngộ' khách sáo với nhau xong, sau đó Tiêu Trường Đạo nói cho bên này biết, bọn họ là ở tại căn nhà nghiêng chếch đối diện, cùng ở chung trong căn nhà đó còn có Thiện Thiếu Đình và Triệu Khuynh.

Nam Trúc hỏi một câu, "Là hai vị ở trong đình lúc trước sao?"

Tiêu Trường Đạo lập tức thuận lời, đáp: "Đúng vậy. Mấy vị có biết Thiền huynh và Triệu huynh là người nào không?"

Nam Trúc ngạc nhiên hỏi, "Có lai lịch gì hay sao?"

Tiêu Trường Đạo: "Cháu ruột của Trang chủ Quy Kiếm sơn trang."

Vừa nghe giới thiệu như vậy, đám người Dữu Khánh đều âm thầm rùng mình, bọn hắn đương nhiên từng có nghe nói tới Quy Kiếm sơn trang đại danh đỉnh đỉnh, đó thế nhưng là một trong những kiếm tông đỉnh cấp thiên hạ. Loại môn phái như Linh Lung quan so sánh với người ta, quả thực giống như hạt bụi.

Loại tiểu nhân vật như bọn hắn thực sự là rất kỳ quái, ngay cả một số môn phái bên trong khu vực có môn phái mình thì không biết rõ ràng lắm, nhưng đối với một ít đại môn phái trong thiên hạ thì lại thuộc như lòng bàn tay.

Đương nhiên, Nam Trúc cũng chỉ cất lên một câu cảm khái mà thôi, "Xuất thân thực sự rất tốt."

Phát hiện thấy đám người này cũng không có phản ứng gì chứng tỏ rất kính nể, hai người Tiêu, Ngô không khỏi nhìn nhau, cũng không quá nhiều khách sáo, xem như đã quen biết rồi, hai người liền cất tiếng cáo từ, lại quay trở xuống chân núi.

Đối với vị Thiện Thiếu đó, đám người Dữu Khánh quả thực cũng không có bao nhiêu kính nể, nhiều nhất chỉ là ngưỡng mộ với xuất thân của người ta. Mặc dù bản thân bọn hắn xuất thân chẳng ra gì, nhưng sau khi đã trải qua một ít sự việc mơ mơ màng màng kia, bọn hắn xác thực đã gặp được một số đại nhân vật, ngay cả Minh tăng cũng từng có tiếp xúc, vì vậy, đẳng cấp của Thiếu trang chủ Quy Kiếm sơn trang quả thực có hơi non một chút, khó thể làm cho bọn hắn sinh ra bao nhiêu cảm giác phải ngước nhìn ngưỡng vọng.

Cũng thực sự là không còn cách nào, vừa rời núi đã đi sai đường, đoán chừng hiện tại ít có người nào dám làm bằng hữu cùng bọn hắn, cho dù bọn hắn có muốn bám vào người ta cũng vô dụng, về sau, một khi đã biết rõ được thân phận của bọn hắn, chỉ sợ họ sẽ lập tức tránh xa.

Dám xưng huynh gọi đệ với bọn hắn là cần phải có can đảm, không phải thế gia đệ tử gì đó là có thể chịu đựng được, nhà lớn nghiệp lớn e rằng càng có nhiều lo lắng.

Nếu đã kết giao cũng vô dụng, còn không bằng tiết kiệm chút công sức cho chuyện này.

Huống hồ, bọn hắn tới đây cũng không phải để kết giao bằng hữu, cũng không muốn có quá nhiều người nhận biết bọn hắn.

Vì vậy, vừa quay đầu lại bọn hắn liền quan tâm tới việc của mình, đi giúp Bách Lý Tâm tìm sư huynh.

Về việc này, bề ngoài vẫn phải biểu hiện ra là muốn giúp, không giúp không được, thật vất vả mới trà trộn vào được Côn Linh sơn, còn phải mượn thân phận Long Quang tông của người ta để tiếp tục lang thang trong Côn Linh sơn này, trở mặt với người ta thì chính mình cũng không chịu nổi.

Trong quá trình tìm kiếm, có đối tác bầu bạn thì mới thích hợp hơn, tất cả tụ tập cùng một chỗ để tìm hiểu tình huống không có hiệu

suất tốt, vì vậy bọn hắn quyết định chia ra làm hai nhóm, nhưng mà người nào đi với người nào thì xảy ra tranh chấp.

Nam Trúc muốn cùng với Bách Lý Tâm làm một tổ, Bách Lý Tâm lại kiên trì muốn cùng với Dữu Khánh làm một tổ, điều này khiến cho nụ cười trên gương mặt Nam Trúc rất gượng ép, ánh mắt nhìn Dữu Khánh trở nên không thích hợp.

Cũng may, Dữu Khánh không muốn đi cùng với Bách Lý Tâm, hắn muốn đi cùng Mục Ngạo Thiết, bởi vì hắn chẳng muốn giúp Bách Lý Tâm tìm sư huynh gì đó, hắn muốn đi tìm hiểu tình hình Linh cốc.

Duy độc chỉ có Mục Ngạo Thiết là không quan tâm đi cùng với ai.

Xét theo ý kiến của đa số người, Bách Lý Tâm cũng không thể nói ra lí do gì thích hợp, đành phải miễn cưỡng cùng với Nam Trúc thành một nhóm.

Bốn người hai nhóm, xuống núi theo hai con đường khác nhau, mỗi bên hướng về một mục đích.

Người tham gia dự thi mặc dù không đến mức bị giữ kỹ như ngồi tù, nhưng phạm vi cho phép hoạt động thực ra cũng không lớn, chỉ giới hạn tại bên trong khu chữ "Đinh", vượt qua phạm vi này chính là tự tiện xâm phạm, nhẹ thì được người nhắc nhở quay lại, nặng thì nhìn tình huống mà định.

Không gian hoạt động của mười ngọn núi cũng không nhỏ, cũng đủ để mọi người hoạt động gân cốt hoặc đi lại giải sầu.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết chính là định vượt ra khỏi phạm vi này, hơi chút thăm dò thì đã bị thủ vệ xuất hiện cản lại thuyết phục trở về.

Hai người không rõ ràng lắm tình huống bên trong, cũng không dám lén lút chui loạn, đành phải quay đầu trở về. Tại trên đường đi, hắn tìm một đệ tử Côn Linh sơn đang quét dọn để tám chuyện.

Đầu tiên là tâng bốc một hồi, sau đó bộc lộ thân phận đệ tử Long Quang tông của mình, cho thấy mình là Đại tiễn sư, khiến cho vị đệ tử Côn Linh sơn vừa hưởng thụ khen ngợi vừa coi trọng bọn hắn, Dữu Khánh liền không e dè nữa, hỏi: "Nghe đồn Côn Linh sơn có một tòa Linh cốc, phong cảnh không tệ, bọn ta muốn đến đó nhìn xem, không biết có xa hay không?"

Kỳ thực chính là không rõ ràng địa hình, muốn biết rõ vị trí Linh cốc ở đâu.

Đệ tử quét dọn nghe vậy cười ha hả, quay đầu chỉ tới ngọn núi cao nhất giữa vùng núi non phía xa, "Có nhìn thấy hay không, đại điện tông môn ở tại trên ngọn núi cao nhất đó, tại phía sau núi có một cái sơn cốc, chính là Linh cốc, cách nơi này khoảng chừng ba mươi dặm đường. Ngươi nói xem, như vậy có xa hay không?"

Quay đầu lại, gã lại nói đùa: "Các ngươi cũng không đến đó được, chỉ có thể đi lại trong Đinh khu. Không có ai nói cho các ngươi biết sao?"

Chương 590: Bái phỏng (2)

Dữu Khánh có chút không nói nên lời, cảm thấy phạm vi của Côn Linh sơn này quả thực không phải lớn một cách bình thường, ngồi xe ngựa đi vào đây lâu như vậy, cho rằng đã gần với vị trí trung tâm, không nghĩ tới còn đến mấy chục dặm đường, trong tình trạng chưa được cho phép, muốn lén lút tới gần quả thực có phần khó khăn. Hắn a một tiếng, tiếp đó than thở: "Bây giờ còn đến hơn hai mươi ngày nữa mới bắt đầu đại hội, nằm dí một chỗ thật sự buồn chán, muốn nhân cơ hội này mở mang tầm mắt một chút, không biết xin ý kiến quý phái thì có thể dàn xếp được hay không?"

Đệ tử quét dọn chống hai tay trên đầu cán chổi, hỏi ngược lại: "Dàn xếp thế nào bây giờ? Có đông người tham gia như vậy, ngươi muốn

được dàn xếp, người khác cũng muốn được dàn xếp, dàn xếp nổi sao? Nếu ngươi nói ngươi là trưởng lão hoặc là Chưởng môn Long Quang tông, có lẽ còn có thể dàn xếp, nhưng nếu chỉ là một đệ tử bình thường thì…"

Gã hơi dừng lại một chút, rồi lắc đầu, "Nếu thật sự muốn đi xem phong cảnh Linh cốc, vậy thì hãy nỗ lực vượt lên trong thi đấu đi. Một trăm thí sinh hạng đầu, có lẽ có cơ hội tiến vào tham quan Linh cốc. Đương nhiên, đó chỉ là tại lần đại hội trước, năm nay còn có làm như vậy hay không thì ta cũng không biết."

Đối với Dữu Khánh mà nói, tỷ thí là chuyện vô nghĩa, hắn chú ý điểm mấu chốt trong câu nói trước, vội vàng hỏi: "Ý của ngươi là, nếu như thân phận, địa vị đủ tư cách, thì vẫn có thể dàn xếp được, có thể tiến vào tham quan Linh cốc?"

Đệ tử quét dọn hơi nhún vai, "Điều này chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Đến thời điểm cần đối nhân xử thế, nhà ai cũng khó tránh khỏi, khi thật sự có quý khách muốn du lãm Linh cốc, tệ phái không có khả năng từ chối tất cả, có một số người cũng không thể từ chối."

Dữu Khánh trầm ngâm gật đầu.

Một chiếc xe ngựa tiến lên theo đường núi, buộc bọn hắn phải nhanh chóng dạt sang một bên

Xe ngựa đi không bao xa, giảm tốc độ dừng tại phía trước một ngã ba. Xa phu nhảy xuống càng xe, xách theo thùng nước đi xuống sườn núi, chồm xổm tại bên suối nhỏ múc nước. Đám người Dữu Khánh cũng chỉ liếc nhìn một chút, không có để tâm nhiều, tiếp tục câu chuyện của mình.

Từ bên trong cửa sổ xe ngựa thò ra một ngón tay trắng nõn như búp măng, nhẹ nhàng vén tấm màn che ra một cái khe hở, lộ ra một đôi mắt sáng ngời lấp lóe bên trong.

Ngồi trong xe là một nữ nhân xinh đẹp với bờ môi đỏ rực như lửa, không phải ai khác, chính là Hướng Lan Huyên, còn có hai gã tùy tùng một nam một nữ của nàng ta.

Sau khi được biết ba người Dữu Khánh muốn trà trộn vào Côn Linh sơn, Hướng Lan Huyên liền hoài nghi Dữu Khánh có khả năng sẽ không dễ dàng bỏ qua, có khả năng sẽ tiếp tục tìm cách trà trộn đi vào, nàng ta lập tức sắp xếp nhân thủ trông chừng tại các lối vào Côn Linh sơn. Nàng ta rất dễ dàng để sắp xếp, bố trí được nhân thủ tại nơi này, việc Đại Nghiệp ty phái người giám sát lần "Triêu Dương đại hội" này không có gì là không thích hợp, cho dù là người của triều đình hay là Côn Linh sơn đều không có lí do để phản đối.

Sau đó chính là bên này phát hiện thấy có ba người, một để ria mép, một tên mập mạp và một kẻ to con, trùng khớp với ba người cần phải chú ý, lập tức liền phát phi điểu truyền thư cho nàng ta.

Hướng Lan Huyên nhận tin liền chạy tới đây để xác nhận, bởi không muốn rêu rao lộ mặt nên cố ý liếm một chiếc xe ngựa gần đây để che đậy.

Lúc này, nàng ta hơi chút nhìn qua liền nhịn không được bật cười hài hước, "Đúng rồi, cũng không biết tên gia hỏa này lén lút chạy tới nơi này làm gì, lại còn giả mạo đệ tử của 'Long Quang tông' nữa chứ."

Thấy Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết chắp tay chào tạm biệt với vị đệ tử quét dọn kia, sau đó đi về phía bên này, Hướng Lan Huyên rụt ngón tay lại, ngồi tĩnh tọa bên trong xe.

Khi hai người Dữu, Mục nghênh ngang đi ngang qua bên cạnh xe thì đưa mắt quan sát chiếc xe một chút, nhìn thấy xa phu nhấc thùng nước đi lên cho ngựa uống nước, bọn hắn thoáng nhìn một chút, phát hiện thấy không phải mặc y phục của đệ tử Côn Linh sơn, nhưng bọn hắn cũng không suy nghĩ nhiều, cứ như vậy đi vượt qua.

Sau khi hai người vòng qua chân núi, không còn nhìn thấy bóng người, Hướng Lan Huyên lắng nghe động tĩnh một chút rồi nở nụ

cười xinh đẹp, "Đi tìm đệ tử quét dọn kia, hỏi thăm xem bọn hắn đã nói cái gì."

"Vâng." Nam nhân tháp tùng đáp, rồi lập tức nhảy xuống xe ngựa, bước nhanh rời đi.

Nữ nhân tùy tùng đưa tay vạch mở rèm che nhìn theo, thấy khi nam nhân chạm mặt với đệ tử quét dọn, người sau dường như không muốn đáp lại, rõ ràng là không muốn dễ dàng thổ lộ nội dung nói chuyện cho người khác biết, vì vậy nam nhân lấy ra lệnh bài Đại Nghiệp ty, đệ tử quét dọn nhìn thấy vẻ mặt lập tức biến đổi, sau đó liền thành thật giải thích.

Chỉ chốc lát sau, nam nhân nhanh chóng trở về, chui vào bên trong xe ngựa, bẩm báo: "Đại hành tẩu, bọn họ hỏi thăm người quét dọn xem có cách nào để có thể tiến vào Linh cốc, nói là nghe đại danh Linh cốc đã lâu, muốn đi vào nhìn phong cảnh."

"Vào Linh cốc?" Hướng Lan Huyên ngạc nhiên, hỏi: "Chỉ như vậy?"

Nàng ta từng vào Linh cốc, đã du lãm trong đó từ lâu, hơn nữa còn không chỉ đi vào một lần, không cho là trong đó có cái gì.

Nam nhân: "Đúng vậy, không có gì khác, chì có việc này."

Hướng Lan Huyên suy tư lẩm bẩm: "Đi vào Côn Linh sơn, muốn tiến vào nhìn xem Linh cốc, cũng là chuyện rất bình thường, không dám bộc lộ thân phận thực, giả mạo thân phận khác để trà trộn vào đây cũng có thể giải thích được, nhưng vẫn cảm thấy tên gia hỏa này đi đến đâu đều không có chuyện gì tốt… Giả mạo ai không giả, đi giả mạo Đại tiễn sư để báo danh tham gia có phải hơi chút gây chú ý hay không chứ?"

Lông mày nhướng lên, nàng ta dặn dò:

"Xác minh xem lai lịch của nữ tiễn sư đi cùng bọn họ xem. Mặt khác, sắp xếp người tới gần bọn họ để tìm hiểu thêm tình hình."

"Vâng." Hai người nam nữ đều nhận lệnh.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết hoàn toàn không có đi tìm hiểu về tung tích sư huynh của Bách Lý Tâm, một chút hành động để lấy lệ cũng không có, đã sớm trở về chỗ ở trên đỉnh núi.

Bọn họ trở về quá sớm, đi vào tiểu lâu, phát hiện thấy Bách Lý Tâm và Nam Trúc quả nhiên còn chưa có trở về, bọn hắn lập tức đi bái phỏng nhà hàng xóm ở sát bên.

Nghe thấy có tiếng động liền biết bốn vị hàng xóm nhìn thấy trong sơn đình lúc trước cũng đã trở về, Dữu Khánh đứng ở ngoài nhà lớn tiếng gọi, "Thiện Thiếu có nhà hay không, Long Quang tông đệ tử đến đây bái phỏng!"

Hắn cất giọng gọi to, lập tức làm cho cả bốn người trong phòng bị kinh động đi ra.

Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý hiện thân tại cửa vào, Thiện Thiếu Đình và Triệu Khuynh ở trên lầu đứng tựa lan can vươn đầu nhìn quanh phía dưới, tất cả đều hơi bất ngờ.

Chương 591: Trục xuất sư môn (1)

Ngay cả Mục Ngạo Thiết cũng bị lời này của Dữu Khánh làm cho kinh ngạc, không phải nói là kín tiếng sao? Vì sao bây giờ lại công khai lấy danh nghĩa đệ tử Long Quang tông để rêu rao rồi?

Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý xuất hiện nơi cửa vào thì âm thầm có chút bất an, lúc trước, trong lúc nói chuyện phiếm với Thiện Thiếu Đình, bọn họ nói rằng đã giới thiệu Thiện Thiếu Đình cho đám người Dữu Khánh, nhưng mà những người đó dường như cảm thấy mình là đệ tử Long Quang tông, thân phận rất tốt, có phần không để Thiện Thiếu Đình vào mắt.

Bọn họ nói ra như vậy, quả thực cũng là vì nhận thấy đám người Dữu Khánh không quá chú ý tới Thiện Thiếu Đình, chỉ là những lời nói ra khỏi miệng bọn họ đã có chút biến đổi ý nghĩa.

Hai người này thật sự không ngờ Dữu Khánh lại đột nhiên chủ động tới bái phỏng, họ có chút lo lắng sẽ lộ tẩy.

Cũng may Thiện Thiếu Đình chỉ lộ mặt xem xét một chút, trong mắt ngay lập tức hiện lên vẻ chán ghét, ít nhiều vẫn là bị lời nói của hai người Tiêu, Ngô gây ảnh hưởng, y dựa vào lan can tại chỗ xoay người đi vào trong phòng, đồng thời ra hiệu một cái ánh mắt cho Triệu Khuynh ở một bên.

Vì vậy Triệu Khuynh lập tức hướng phía dưới hỏi to: "Tìm Thiện Thiếu của chúng ta có chuyện gì?"

Dữu Khánh đang không biết ai trong hai vị trên lầu là Thiện Thiếu Đình, lúc này mới biết được chính là người quay trở vào trong phòng, lập tức vui cười đáp lại: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đến đây bái phỏng!"

Triệu Khuynh không bị bộ dạng cửa hắn ảnh hưởng, lạnh nhạt nói: "Thiện Thiếu hiện tại đang bận việc, không rảnh."

Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý nhìn nhau, đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dữu Khánh hơi chút sững sờ, vừa mới còn lộ mặt, tại sao lại không rảnh rồi, ngay cả một chữ cũng không nói, không khỏi cũng quá thô lỗ đi, quả thực là không coi ai ra gì.

Hắn lập tức xếp Thiện Thiếu Đình vào loại người tương tự Long Hành Vân, cũng không biết có phải bởi kiến thức của mình hạn hẹp hay không, hắn phát hiện thấy đám con cháu nhà thế gia này dường như đều giống nhau, kẻ nào cũng đều biểu hiện ra rõ ràng thái độ yêu ghét cá nhân, giống như không cần phải che giấu chút nào,

hoặc là khinh thường tại che giấu, nhưng mà, Long Quang tông rất yếu sao?

Tiêu Trường Đạo bước xuống bậc cấp, cười cười khuyên một câu, "Trương huynh đệ, Thiện Thiếu có việc, còn là không nên quấy rầy mới tốt."

Dữu Khánh nhìn nhìn tình cảnh lúc này, nếu người ta đã không muốn gặp, hắn cũng không thể miễn cưỡng, chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

Cho dù đụng phải một đống bụi, hắn vẫn lịch sự cất lời chào tạm biệt.

Khi buổi tối đến gần, Nam Trúc và Bách Lý Tâm mới trở về.

Theo lời Nam Trúc nói, bọn họ cũng chẳng thu hoạch được gì, diện tích Côn Linh sơn quá rộng lớn, không thể nghe được thông tin gì liên quan đến tung tích người muốn tìm, chỉ có thể trước tiên tìm hiểu địa hình xung quanh, nếu có cơ hội họ sẽ lặng lẽ lẻn ra điều tra.

Vừa nghe nói muốn mạo hiểm lẻn ra khu vực này để tìm hiểu, Dữu Khánh lập tức thể hiện phản đối, "Thời kỳ này Côn Linh sơn canh phòng nghiêm ngặt, lén lút lẻn đi ra ngoài để điều tra rất khó tránh khỏi bị phát hiện, ta phản đối làm như vậy, bọn ta cũng không có khả năng mạo hiểm như thế."

Bách Lý Tâm lập tức trầm giọng hỏi: "Các ngươi đã đồng ý giúp ta tìm sư huynh, muốn nuốt lời hay sao?"

Dữu Khánh xua tay, "Nuốt lời thì không đến mức, chỉ là không tán thành phương pháp của ngươi mà thôi. Vượt qua tầng phong tỏa chạy loạn trong Côn Linh sơn này tuyệt đối không phải là chuyện thích hợp, với một phạm vi lớn như vậy, chỉ dựa vào mấy người chúng ta để tìm kiếm không phải là biện pháp, vẫn cần phải dùng một phương pháp khác."

Bách Lý Tâm truy hỏi: "Phương pháp gì?"

Dữu Khánh: "Lợi dụng đệ tử Côn Linh sơn đệ tử! Bọn họ là người ở trong Côn Linh sơn, có thể đi lại khắp nơi. Nghĩ cách tìm một đệ tử Côn Linh sơn thích hợp để 'Khơi thông', đến lúc đó việc tìm hiểu sẽ thuận lợi hơn rất nhiều so với chính chúng ta, tốt hơn vô số lần so với tự chúng ta mò mẫm tìm kiếm lung tung."

Nghe được lời này, Bách Lý Tâm trầm mặc một hồi, ánh mắt lại dừng tại trên người Mục Ngạo Thiết một chút, hỏi: "Hai người các ngươi tìm hiểu được thông tin gì?"

Hai người bọn hắn có thể tìm hiểu được cái gì? Đương nhiên cũng là không chút thu hoạch. Hắn cũng dùng cách nói tương tự Nam Trúc, kể lại đại khái một lần, tình huống giống nhau, không thể ra ngoài tìm hiệu, bất lực.

Thừa dịp Bách Lý Tâm không chú ý tới, Dữu Khánh ra hiệu cho Nam Trúc đi lên trên lầu, lén lút dặn dò, "Lão Thất, ngươi đừng mê muội đầu óc, nhớ kỹ chúng ta tới đây để làm gì, chuyện của cô ta, bất kể là thật hay giả, ngươi phải nghĩ cách kéo dài."

Nam Trúc hiểu ý của hắn, chỉ có kéo dài chậm chạp không giải quyết được, bọn hắn mới có thể tiếp tục trà trộn tại Côn Linh sơn, mới có thời gian tiếp tục thực hiện ý đồ đến đây của mình, gã vui cười hớn hở vỗ vỗ cai Dữu Khánh, "Yên tâm, ta biết rõ hơn ngươi."

Sau đó, bốn người ra khỏi căn nhà, đi xuống nhà ăn ở chân núi, nơi đó có đồ ăn thức uống miễn phí, một ngày cung cấp hai bữa ăn, cam đoan đầy đủ cơm Linh Mễ, Côn Linh sơn không thiếu nhất chính là Linh Mễ.

Đương nhiên, Dữu Khánh vẫn là muốn tìm một cơ hội danh chính ngôn thuận ngẫu nhiên gặp gỡ Thiện Thiếu Đình, kết quả hàng xóm nhà bên không có tới.

Mấy người đành phải tự mình ăn no nê một bữa, rồi chậm rì rì lắc lư trở về phòng trải qua một đêm đầu tiên tại Côn Linh sơn.

Vào nửa buổi sáng ngày hôm sau, khi Dữu Khánh đang đứng tựa lan can trên lầu nhìn chằm chằm vào căn nhà bên cạnh suy nghĩ gì đó, hắn phát hiện thấy dưới chân núi có ba gã đệ tử Côn Linh sơn đi lên đây, hắn chỉ nhận ra Vũ Thiên đi theo ở phía sau.

Vũ Thiên rõ ràng là đang dẫn đường, tất cung tất kính đối với một nam tử trung niên thanh tú dẫn đầu, đi đến đỉnh núi gã chỉ chỉ về phía nơi ở của đám người Dữu Khánh.

Thấy thế, đám người Dữu Khánh cũng nhanh chóng lộ mặt, chạm mặt với người đến tại ngoài cửa.

"Triển sư thúc, bọn họ chính là đệ tử Long Quang tông. Bốn vị, đây là Triển Vân Khí Triển sư thúc của chúng ta, phụng lệnh tông môn đến đây tìm các ngươi."

Vũ Thiên giới thiệu hai bên cho nhau, đám người Dữu Khánh tự nhiên là nhanh chóng chắp tay chào.

Triển Vân Khí không chỉ ngoại hình thanh tú mà phong thái cũng rất hòa nhã, nhấc tay ra hiệu, "Ở bên ngoài không tiện nói chuyện, vào bên trong nói đi."

Vì vậy mọi người lần lượt đi vào, cũng không vào ngồi trong đại sảnh, Triển Vân Khí trực tiếp lấy ra một phong thư đưa cho Bách Lý Tâm, "Long Quang tông gửi tới hai bức thư, một bức là gửi cho Côn Linh sơn ta, một bức thì nhờ chuyển giao cho ngươi, ngươi kiểm tra đi."

Ý là bào Bách Lý Tâm tự mình kiểm tra phong thư, thể hiện phía Côn Linh sơn mình cũng không có lén đọc.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh có phần ngạc nhiên, không biết Long Quang tông đột nhiên gửi thư cho Côn Linh sơn và Bách Lý

Tâm là có ý gì?

Bách Lý Tâm kiểm tra phòng bì, sau đó ngay tại chỗ mở ra đọc xem, rất nhanh, sắc mặt nàng ta thay đổi, tay cầm bức thư chán nản rũ xuống.

Lúc này Triển Vân Khí mới đảo ánh mắt qua bốn người gọi là đệ tử Long Quang tông này, nói ra: "Tiền bối trong môn phái ta coi như là có chút giao tình cùng với Long Quang tông, khi các tiền bối nhận được thư, họ cũng không nghĩ tới thái độ của quý phái lại kịch liệt như thế, mặc dù cảm thấy tiếc nuối, nhưng dù sao cũng là chuyện nội bộ của quý phái, chúng ta cũng không tiện nói thêm cái gì.

Nhưng mà về sự việc này vẫn cần phải ngay mặt nói cho chư vị biết. Quý phái truyền tin báo cho biết, nói là các ngươi chưa được sự cho phép đã tự ý tới tham gia Triêu Dương đại hội, vì lí do này, Long Quang tông đã trục xuất các ngươi ra khỏi môn phái. Sau này, bất kỳ điều gì xảy ra với các ngươi cũng không có liên quan gì tới Long Quang tông."

Chương 592: Trục xuất sư môn (2)

Khi những lời này vừa được nói ra, Vũ Thiên cùng đi theo bên cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Vẻ mặt Bách Lý Tâm khá buồn bã, thoạt nhìn cũng không phải là giả vờ, là thật sự buồn bã đau lòng.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh đều kinh ngạc sững sờ, nhất là Dữu Khánh, hắn dứt khoát trực tiếp chụp lấy lá thư trên tay Bách Lý Tâm, nhanh chóng mở ra nhìn xem, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng tiến đến hai bên cùng đọc.

Trong thư thông báo cho Bách Lý Tâm biết, nói là đã nhận được thư nàng ta gửi về, nói rằng không cần nàng ta phải tiếp tục quan tâm tới sư huynh bị bắt đi nữa, tông môn đã tìm mối quan hệ trong quân đội để đưa người ra, không có vấn đề gì, bảo nàng ta không nên tiếp tục làm phức tạp vấn đề, tông môn cũng sẽ tự xử lý sư huynh của nàng. Về phần nàng ta, bỏ qua môn quy, chưa được sự cho phép đã tự ý tham gia Triêu Dương đại hội, lập tức trục xuất Long Quang tông, sau này tự lo cho bản thân, không tiếp tục có liên quan gì với Long Quang tông.

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, phát hiện trong bức thư riêng viết cho Bách Lý Tâm từ đầu đến cuối không có nhắc gì tới ba người bọn họ.

Thấy bọn họ đều đã xem thư, Triển Vân Khí lại nói: "Ý của tông môn các ngươi là để cho Côn Linh sơn trục xuất các ngươi ra khỏi đại hội, với giao tình giữa tiền bối tệ phái và Long Quang tông là sẽ cho mặt mũi này, nhưng dựa theo quy tắc của đại hội thì lại không hợp lý, chúng ta chỉ có thể theo việc mà xét.

Cho nên, ta tới đây là muốn đại biểu cho Côn Linh sơn nói rõ ràng với các ngươi, Long Quang tông đã gửi thông báo chính thức tới Côn Linh sơn, các ngươi đã bị Long Quang tông trục xuất ra khỏi môn phái, nếu như các ngươi còn lấy danh nghĩa Long Quang tông đệ tử để tham dự, chúng ta tự nhiên sẽ trục xuất các ngươi ra khỏi đại hội. Còn nếu như các ngươi vẫn muốn lưu lại tham dự, vậy thì không thể tiếp tục dùng danh nghĩa đệ tử của Long Quang tông."

Ông ta đoán chừng mấy người này trong lúc nhất thời cũng khó thể thừa nhận được loại chuyện này, buông tiếng thở dài nói: "Việc này không tiện dây dưa kéo dài, phải làm theo quy định, hôm nay đưa ra câu trả lời đi, suy nghĩ rõ ràng rồi thì báo cho Vũ Thiên biết, hắn sẽ truyền lời lại cho tông môn."

Dứt lời, ông ta gật gật đầu chào, cũng coi như là thích hợp lảng tránh thời điểm khách nhân đang bối rối, trực tiếp xoay người rời đi.

Người đi theo cũng rời đi theo. Vũ Thiên chắp tay khom người tiễn đưa hai người rời đi xong thì lưu lại, đám người Dữu Khánh ở bên trong phòng dường như cũng không có tâm tình tiễn khách.

Bách Lý Tâm vẫn còn chìm đắm trong tâm trạng buồn bã đau thương.

Sư huynh đệ ba người cũng không biết nên nói lời gì cho phải, thỉnh thoảng ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, thực ra ngay từ đầu ba người bọn họ còn có chút hoài nghi Bách Lý Tâm đến cùng có phải thật sự là đệ tử của Long Quang tông hay không, bây giờ Côn Linh sơn tự mình đưa thư tới xác nhận, chắc hẳn không thể giả được.

Về phần vì sao Long Quang tông xử phạt Bách Lý Tâm nghiêm khắc như thế, có lẽ là bởi vì Bách Lý Tâm còn giả tạo thân phận đệ tử của bản phái giúp cho ngoại nhân tham gia Triêu Dương đại hội, tính chất có điểm ác liệt, đại khái cũng khiến cho mặt mũi Long Quang tông không còn ánh sáng đi. Và như vậy, sẽ không khó hiểu cho hành động không vạch trần thân phận bọn họ nhưng lại yêu cầu Côn Linh sơn trục xuất bọn họ ra khỏi đại hội.

Có người ngoài tại đây, bọn hắn không tiện nói chuyện, Dữu Khánh nói với Vũ Thiên: "Võ huynh, vui lòng để cho chúng ta trao đổi riêng một chút đi."

Vũ Thiên cũng có thể hiểu được tâm tình của bọn hắn, gật gật đầu, nhưng mà không thể không nhắc nhở một câu, "Triển sư thúc đã nói rồi, không thể kéo dài, hôm nay phải đưa ra câu trả lời, ta ở dưới chân núi chờ các ngươi trả lời."

Dữu Khánh chắp tay cảm tạ.

Lúc này Vũ Thiên mới xoay người rời đi, vừa đi vừa lắc đầu, rõ ràng cũng cảm thấy Long Quang tông xử phạt có phần quá nghiêm khắc.

Khi bên trong phòng khách không còn có người ngoài, Nam Trúc nhìn thấy Bách Lý Tâm như vậy, vẻ mặt không đành lòng, đồng cảm

nói: "Ngươi nhìn đống hỗn độn này đi, sư môn của ngươi đã có quan hệ để kéo người ra, chúng ta cần gì phải phí công phí sức như vậy, còn khiến cho sự việc biến thành như vậy."

Bách Lý Tâm buồn bã nói: "Ta không biết sư môn có thể dễ dàng đưa người ra được."

Nam Trúc gãi gãi mặt, lẩm bẩm một câu, "Làm gì bây giờ?"

Gã hỏi chính là Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, nhưng Bách Lý Tâm lại nở nụ cười thảm, trả lời: "Nếu sư môn đã có thể cứu ra mấy người sư huynh, chúng ta cũng không cần thiết tiếp tục lưu lại nơi này, thu dọn đồ vật rời đi thôi." Nói xong liền xoay người đi trở về phòng.

Ba người Dữu Khánh nhìn nhau không nói gì, có ý gì chứ? Đi một chuyến tay không sao? Thật vất vả tiến được vào đây rồi, việc mình muốn làm còn chưa tìm được chút xíu manh mối nào, cứ như vậy rời đi sao?

Ba người đương nhiên là không muốn dễ dàng rời đi, nhưng Bách Lý Tâm rất nhanh chóng đã thu dọn xong đồ đạc đi ra ngoài, ống tên và cây cung cũng đeo tại trên lưng, trực tiếp rời đi.

Nam Trúc bước thẳng tời, đưa tay chặn ngang cửa, ngăn cản Bách Lý Tâm đi ra, vừa mới cùng ngươi ta thân thiết ấm áp một hồi, còn chưa đâu đến đâu, bây giờ rời khỏi Côn Linh sơn, còn có thể tiếp tục cùng một chỗ sao? Nhưng trong lúc vội vàng gã cũng không biết nên làm như thế nào, sau khi ngăn cản nàng ta lại, gã lập tức hô to lên với Dữu Khánh: "Lão Thập Ngũ, làm sao bây giờ? Thật sự cứ như vậy rời đi hay sao?"

Dữu Khánh cũng đi tới, hỏi Bách Lý Tâm, "Bây giờ ngươi trở về thì có thể làm cho Long Quang tông thu hồi mệnh lệnh trục xuất ngươi ra sư môn đã ban ra hay sao?"

Bách Lý Tâm: "Đã thông báo chính thức Côn Linh sơn, ván đã đóng thuyền, làm sao có khả năng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra chứ."

Dữu Khánh hơi nhún vai, "Nếu như đã bị trục xuất ra khỏi sư môn, nếu như đã tới Triêu Dương đại hội, cần gì phải vội vã rời đi, đây chính là thịnh hội hai mươi năm mới có một lần, đã tới rồi vì sao không ở lại mở mang kiến thức? Hơn nữa, bây giờ rời đi thì tính là chuyện gì chứ? Là xem như chúng ta đã từng tham gia, hay là chưa từng tham gia?"

Nam Trúc vội gật đầu nói: "Đúng rồi, khả năng cả đời chỉ có một lần cơ hội, không thể bỏ qua, dù sao cũng đã tới đây rồi, đã bỏ ra mấy vạn lượng bạc rồi, cũng không thể bảo người ta trả lại tiền đi? Ăn uống không lo, ở lại nhìn xem thế nào?"

Bách Lý Tâm: "Ta không có tâm tình đó, muốn ở lại thì các ngươi ở lại đi, ta rời đi. Các ngươi yên tâm, ta sẽ không vạch trần thân phận của các ngươi."

Chương 593: Khích tướng

Sư huynh đệ ba người thật sự không sợ nàng ta vạch trần thân phận của bọn hắn, là ai đã giết chết Tào Uy chứ?

Đã trà trộn vào được đây rồi, nữ nhân này đã không còn có giá trị lợi dụng, nàng ta đi thì cứ đi, Dữu Khánh thật sự không muốn ngăn cản, vốn là định để nàng ta cứ tự nhiên.

Bởi vì việc bọn hắn muốn làm quá mức riêng tư, không muốn có ngoại nhân ở bên cạnh.

Nhưng vấn đề là, mọi người đều là "đệ tử Long Quang tông", sau khi bị trục xuất môn phái, nàng ta không còn có tâm tình với đại hội, muốn rời đi, nhưng bọn hắn vẫn lưu lại, như vậy là như thế nào?

Mấu chốt là bọn hắn hoàn toàn không biết gì về chuyện Long Quang tông, Dữu Khánh không thể không cân nhắc xem điều đó có dẫn đến kết quả gì không thích hợp hay không.

Càng quan trọng hơn nữa là, hắn lo lắng sau khi rời khỏi đây, nữ nhân này sẽ trở về Long Quang tông, vạn nhất Long Quang tông biết rõ ngọn nguồn sự việc, ai dám đảm bảo Long Quang tông sẽ không vạch trần việc bọn hắn mạo danh thân phận để rũ sạch mối liên quan với bọn họ?

Mặt khác, nữ nhân này rời đi rồi, tám chín phần mười sẽ còn có người dự thi khác vào ở trong căn nhà này, tương đối mà nói, đối với nữ nhân này, bọn hắn càng biết rõ cội nguồn hơn một ít.

Hơn nữa, nữ nhân này bây giờ không cần phải tiếp tục tìm kiếm sư huynh gì đó nữa, cũng không cần phải gây khó khăn cho bọn hắn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dữu Khánh dứt khoát không thuyết phục nữa, trực tiếp nói thẳng, "Nói thật, ngươi bây giờ rời đi, chúng ta không yên tâm về ngươi, thứ nhất là trạng thái tinh thần của ngươi không ổn, sợ ngươi xảy ra chuyện, thứ nhì là lo lắng ngươi sẽ bán đứng chúng ta."

Bách Lý Tâm trừng mắt, "Ta đã giết chết mệnh quan triều đình, làm sao còn có thể bán đứng các ngươi?"

Dữu Khánh: "Ai nói rõ ràng cho được? Nếu sư môn của ngươi đã có thể đưa sư huynh của ngươi ra, cũng có khả năng khiến người khác giơ đầu chịu báng, thí dụ như chúng ta."

Khóe miệng Nam Trúc giật giật, phát hiện thấy lão Thập Ngũ nói như vậy là có chút lằng nhằng cãi bướng rồi, nhưng mà cãi bướng như vậy rất tốt, gã cũng không hé răng nói gì.

Bách Lý Tâm câm nín một chút, rồi nói: "Nếu ngươi cứ muốn nghĩ như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn. Rốt cuộc thì các ngươi muốn như thế nào, muốn giết ta diệt khẩu hay sao?"

Dữu Khánh: "Nói quá lời, chính là muốn ngươi ở lại, sau khi đại hội kết thúc chúng ta mỗi người đi một ngã cũng không trễ. Bằng không, việc sư môn của ngươi không vạch trần hành động của chúng ta sẽ khiến chúng ta rất không yên tâm."

Bách Lý Tâm: "Cũng đã như vậy rồi, các ngươi còn muốn tham gia đại hội hay sao?"

Dữu Khánh: "Chúng ta vốn là mạo danh thế thân, làm sao có khả năng tiếp tục tham gia? Chỉ là, thật vất vả mới tiến được vào đây, chúng qua muốn xem đại hội một lần, để mở mang tầm mắt. Chỉ cần đại hội chính thức bắt đầu, chúng ta sẽ tìm cớ từ bỏ thi đấu, chúng ta cam đoan với ngươi, chỉ xem, không tham gia."

Nam Trúc cũng vội nói: "Đúng vậy đúng vậy, ở lại đi, chúng ta cũng không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra, ta biết trong lòng ngươi không dễ chịu, coi như là ở lại giải sầu đi. Như vậy giữa hai bên cũng không dễ dàng gây ra hiểu lầm gì. Nơi đây không phải tốn tiền ăn ở, cũng không cần phải lo lắng cái gì, phong cảnh lại đẹp, an tâm ở lại đây một đoạn thời gian, không tốt hơn đi tới bất cứ nơi nào khác sao? Thả lỏng tâm tình, ở lại đây suy nghĩ rõ con đường sau này rồi đi cũng không muộn."

Bách Lý Tâm lặng im, trầm mặc một lúc, sau đó đột nhiên nói: "Sau khi đại hội kết thúc, mỗi người đi một ngã, nếu còn tiếp tục dây dưa, đừng trách ta không khách khí."

Dữu Khánh ừ, nói: "Được, một lời đã định."

Bách Lý Tâm quay đầu lại tiến vào trong phòng của mình.

Nam Trúc thở ra một hơi, nói với hai vị sư đệ: "Các ngươi đi tìm Vũ Thiên trả lời cho hắn, ta ở lại khai sáng cho nàng ta."

Dữu Khánh hất đầu ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết ở lại trông chừng, đưa một tay ra kéo Nam Trúc đi ra ngoài, lôi gã đi xuống núi, khi trên đường không có người nào, hắn choàng tay sát cánh bên cạnh,

thấp giọng hỏi: "Theo lý thuyết, nữ nhân này không thích hợp ở lại bên cạnh chúng ta, vì để thành toàn cho ngươi, ta làm vậy đã đủ rồi đi, ngươi dự định báo đáp ta như thế nào?"

Nam Trúc lập tức châm chọc: "Lão Thập Ngũ, làm người có chút lương tâm có được hay không? Căn bệnh trên người của ta và lão Cửu là bị người nào liên lụy, ta đã từng lúc nào hỏi ngươi phải báo đáp như thế nào chưa?"

Dữu Khánh chờ chính là những lời này của gã, "Vậy thì huề nhau, về sau đừng có lôi bệnh tình trên người ra lải nhải hoài không dứt nữa."

"Được, xóa bỏ." Nam Trúc sảng khoái đồng ý, khua tay giũ vai, hất cánh tay choàng qua vai mình của hắn, "Ngay cả Côn Linh tông cũng đã ra mặt chứng minh, người ta là đệ tử nghiêm chỉnh của Long Quang tông, không sai đi? Ngươi còn cứ lo lắng người ta cố gắng tiếp cận chúng ta có ý đồ. Bây giờ đã nhìn thấy rồi đó, người ta hoàn toàn không muốn ở lại bên cạnh chúng ta, bây giờ đã có thể yên tâm rồi chưa?"

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, "Chỉ mong không có việc gì, ta chỉ có chút nghi ngờ về việc tại sao Long Quang tông không vạch trần thân phận của chúng ta."

Nam Trúc ai một tiếng, nói: "Việc này chẳng phải rất đơn giản sao? Khi Bách Lý Tâm giết quan viên thì vẫn còn là đệ tử Long Quang tông, vạch trần thân phận của chúng ta ra, khẳng định là sợ chúng ta giũ ra chuyện đó."

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, hình như cũng có lý, nhưng vẫn căn dặn: "Tuy là nói như vậy, nhưng vẫn phải việc nào ra việc đó, chuyện nào không thể để cho nàng ta biết thì nhất định không thể, ngươi đừng để choáng váng đầu óc, sẽ chết người."

Nam Trúc vỗ vỗ lưng hắn, "Ngươi nói điều này không biết bao nhiêu lần rồi, ta đã nghe đến nỗi tai mọc vết chai. Ta nói là ta có thể phân biệt nặng nhẹ, yên tâm đi."

Dữu Khánh liếc liếc mắt nhìn gã, kỳ thực cũng không biết phải nói cho gã biết cái gì mới tốt, không tài năng, không ngoại hình cũng không có tiền bạc, tuổi cũng đã lớn như vậy rồi, thật sự xác định nữ nhân kia có thể nhìn trúng ngươi sao?

Hai người xuống chân núi tìm đến Vũ Thiên, báo cho gã biết bốn người quyết định tiếp tục tham gia Triêu Dương đại hội, cái giá phải trả thực ra cũng không có gì, vẫn là dùng cái tên mà bốn người đã báo danh, chỉ là phải loại bỏ thông tin đệ tử Long Quang tông, chỉ tham dự với tư cách cá nhân.

Giải quyết xong việc này, sư huynh đệ hai người như trút được gánh nặng, bây giờ cũng đã chính thức trà trộn vào Triêu Dương đại hội rồi, không cần phải mạo hiểm trợ giúp Bách Lý Tâm tìm sư huynh gì đó nữa, có thể muốn làm gì thì làm, không cần tiếp tục lo lắng Bách Lý Tâm can thiệp vào, sự việc dường như đã trở nên thuận lợi.

Khi quay trở lại đỉnh núi, Dữu Khánh lại chủ động đảo qua cửa nhà hàng xóm một lần, kết quả phát hiện thấy trong nhà hàng xóm có người lạ, bốn tên gia hỏa Thiện Thiếu Đình dường như đang tiếp khách.

Dữu Khánh lập tức vác da mặt dày xông vào, người vẫn còn chưa bước vào cửa thì đã cười lớn hào sảng chắp tay nói: "Thiện Thiếu, cuối cùng lại gặp được ngài rồi."

Khuôn mặt tươi cười đứng ở cửa vào, chờ đợi người ta mời mình vào.

Đuổi theo tới, Nam Trúc vô thức quan sát hắn kỹ một chút, cảm thấy đây không phải là phản ứng bình thường của lão Thập Ngũ, gã mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó.

Bên trong phòng khách, vẻ mặt mấy người khác nhau. Thiện Thiếu Đình vô thức liếc nhìn Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý một chút, Dữu Khánh hai lần liên tiếp chủ động tới cửa làm quen với nét tươi cười trên mặt, khiến cho y cảm thấy đệ tử của Long Quang tông

dường như cũng không phải mắt cao hơn đầu như hai tên này đã nói, trong lúc nhất thời y cũng không biết có nên khách khí hay không, chỉ hơi gật đầu đáp lại.

Dữu Khánh xem như y đã đồng ý, lập tức cất bước vượt qua cửa tiến vào trong đại sảnh, đồng thời còn hướng tới những người khác chắp tay chào, rất lịch sự.

Nam tử xa lạ bên trong sảnh phòng khách có dáng người cao lớn, ăn mặc chỉnh tề, tướng mạo ôn hòa, ngay cả ánh mắt nhìn người khác cũng có thể đem lại cho người ta một cảm giác ấm áp, thoạt nhìn chính là một người tương đối dễ gần, trên người không có mang theo vũ khí nào, nghe được lời Dữu Khánh chào hỏi thì cũng chủ động chắp tay chào, "Thì ra cũng là hàng xóm, tại hạ Kha Nhiên, vừa mới tới không lâu, đang ở trong một căn nhà khác, đang định tiếp sau sẽ đi bái phỏng, không ngờ lại được gặp tại đây."

"Thì ra là Kha huynh, hạnh ngộ hạnh ngộ, tại hạ Trương Chi Thần."

"Tại hạ Chu Nhất Hải."

Sư huynh đệ hai người lịch sự đáp lại mấy câu, Dữu Khánh không đặt tâm tư tại trên người Kha Nhiên, chuyển ánh mắt trở lại trên người Thiện Thiếu Đình, dõng dạc nói: "Ta biết có một nơi thú vị rất đáng xem, không biết Thiện Thiếu có nguyện cùng đi tham quan hay không?"

Một nơi thú vị rất đáng xem? Những người khác quay mặt nhìn nhau, ngay cả Nam Trúc cũng mù mờ không rõ.

Thiện Thiếu Đình hơi lộ vẻ hoài nghi, hỏi: "Nơi đây có thể có nơi nào thú vị để xem chứ?"

Dữu Khánh cười nói: "Côn Linh sơn là nơi cảnh đẹp người tài, phong cảnh tuyệt đẹp vô cùng, lẽ nào Thiện Thiếu chưa nghe nói tới Linh cốc hay sao?"

Bên trong phòng khách lập tức trở nên yên tĩnh, Nam Trúc hơi lộ vẻ kinh ngạc mà nhìn chằm chằm Dữu Khánh, muốn hỏi một câu xem hắn đang làm gì?

Thiện Thiếu Đình lại hoài nghi hỏi: "Linh cốc gần như là cấm địa tông môn của Côn Linh sơn, lúc bình thường ngay cả đệ tử bản môn cũng không thể dễ dàng tự tiện xông vào, ngươi có thể đi vào Linh cốc sao?"

Dữu Khánh: "Ta nghe nói trong gian diễn ra Triêu Dương đại hội, sẽ có mở ra cho người tham dự tham quan mở rộng tầm mắt. Bây giờ vừa lúc kết bạn cùng đi, lẽ nào chư vị không muốn cùng đi nhìn xem một lần sao?"

Ánh mắt Nam Trúc lấp lóe, im lặng nhìn lão Thập Ngũ ở đây nói nhảm.

Thiện Thiếu Đình sững sờ, thiếu một chút đã tặng cho Dữu Khánh một ánh mắt khinh bỉ, còn tưởng rằng hắn có bản lĩnh gì tiến vào Linh cốc.

Ở một bên, Triệu Khuynh nhịn không được cất tiếng cười nhạo, "Có lẽ lỗ tai Trương huynh có vấn đề, trong thời gian diễn ra Triêu Dương đại hội, Côn Linh sơn quả thực có khả năng sẽ mở ra Linh cốc, nhưng đó cũng không phải là bất cứ người nào cũng có thể tụ tập ùa vào trong đó, ít nhất phải là người xuất sắc trong tóp một trăm mới có vinh dự đặc biệt bước vào Linh cốc. Đó coi như là khen thưởng tăng thêm của Côn Linh sơn, không phải ngươi muốn vào là có thể bước vào."

"Là như vậy sao?" Dữu Khánh có vẻ trầm ngâm suy nghĩ, gật gật đầu rồi lại khẽ lắc đầu, "Không đúng, ta có nghe nói, người tham dự không thi đấu cũng có thể đi vào, người có mặt mũi lên tiếng đề nghị, được Côn Linh sơn cho phép là có thể tiến vào."

Tiêu Trường Đạo lại cười thành tiếng, nói: "Nếu nói như vậy, là một đệ tử Long Quang tông, mặt mũi của Trương huynh chắc có lẽ có

thể đi vào a?”

“Nếu muốn như lời các ngươi nói, mặt mũi của ta e rằng không đủ.” Dữu Khánh buông tiếng thở dài, ngay tại lúc mọi người âm thầm đánh giá cho rằng hắn thức thời thì hắn lại nhìn chằm chằm vào Thiện Thiếu Đình, “Lẽ nào Thiện Thiếu với thân phận cháu ruột của Trang chủ Quy Kiếm sơn trang cũng không có được mặt mũi đó sao?”

Bầu không khí lại trở nên yên tĩnh, Thiện Thiếu Đình cảm thấy có chút nghẹn ngào.

Y vừa định nói mình không có hứng thú đối với Linh cốc gì đó, nào ngờ Dữu Khánh đã giành nói trước: “Thiện Thiếu sẽ không nói rằng mình không có hứng thú gì với Linh cốc đi?”

Hắn muốn dùng phép khích tướng, không quản có thể thành hay không, ít nhất để cho vị đại thiếu này đi thử xem cũng là một biện pháp.

Trên mặt Thiện Thiếu Đình quả thực thoáng hiện chút bối rối, nhưng Triệu Khuynh ở một bên lại biết việc gì là không nên làm, sợ Thiện Thiếu Đình xung động sẽ nói ra lời gì khó thể thay đổi, lập tức chen lời răn dạy, “Có hứng thú hay không cũng không liên quan đến ngươi, muốn tiến vào cũng phải tuân theo quy củ, dùng tư cách một trăm người đứng đầu đại hội để đường đường chính chính đi vào không phải hay hơn sao?”

Nghe được lời này, vẻ mặt Thiện Thiếu Đình hơi thả lỏng, không nóng không lạnh nói: “Chính phải, muốn vào cũng phải đường đường chính chính đi vào.”

Dữu Khánh liếc nhìn Triệu Khuynh, đã bị làm hỏng chuyện tốt, nhưng không dễ mắng được, chỉ có thể trong lòng âm thầm mắng chửi tổ tông nhà nó.

Lúc này, người mới tới tên là Kha Nhiên kia, vốn vẫn luôn không có hé răng, đột nhiên lên tiếng: "Nếu như chư vị thật sự muốn tiến vào Linh cốc nhìn xem, có lẽ ta có thể thử xem."

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn lên trên người gã, Dữu Khánh ngạc nhiên hỏi: "Ngươi có cách đi vào sao?"

Kha Nhiên cười ấm áp nói: "Cũng không thể nói là có cách, chỉ là nghe ý các ngươi lời nói thì nếu như có thể khơi thông quan hệ là có thể đi vào. Đã ngưỡng mộ đại danh Linh cốc từ lâu, nếu đã tới đây rồi, ta cũng muốn đi vào mở mang tầm mắt, cho nên muốn đi thử xem, còn có thể được hay không thì ta cũng không biết. Chư vị không ngại có thể chờ tin tức của ta."

Không ngờ tới đây lại xuất hiện chuyện bất ngờ, trong lòng Dữu Khánh vui mừng khôn xiết, nhịn không được hiếu kỳ hỏi: "Ngươi có mối quan hệ gì có thể khơi thông phía Côn Linh sơn sao?"

Kha Nhiên cười lắc đầu, bộ dạng như không tiện nói rõ, "Thử xem đi, nếu thực sự không được, vậy thì chỉ có thể nhìn xem có cơ hội tiến vào tóp một trăm hay không."

Dữu Khánh vội nói: "Có thể chủ động thì không nên bị động, hình như cũng không phải là lần nào Linh cốc cũng mở ra cho người thi đấu xuất sắc."

Kha Nhiên gật đầu: "Ta sẽ làm hết sức, ngày mai sẽ báo cho biết chư vị kết quả như thế nào."

Chương 594: Lấy đây làm khởi đầu (1)

Nếu là như thế, vậy thì chỉ có thể chờ tin tức ngày mai.

Dữu Khánh không tiếp tục nói thêm gì nữa, phép khích tướng không thể kích động được Thiện Thiếu Đình, hắn lập tức mất hết hứng thú

đối với Thiện Thiếu Đình, càng nhìn nhiều thêm một chút càng cảm thấy vẻ mặt của đối phương chướng mắt nhiều hơn, tự nhiên cũng không còn muốn tiếp tục nán lại nơi này, hắn lập tức kéo theo Nam Trúc nói lời từ biệt.

Thực ra, trước khi đến đây hắn cũng không có hoàn toàn nắm chắc có thể ký thác hi vọng vào Thiện Thiếu Đình, bởi vì xét về bối cảnh thì dù sao y chỉ là một tiểu bối của Quy Kiếm sơn trang, Côn Linh sơn chưa chắc đã cho y tiến vào mở mang tầm mắt, huống chi còn dẫn theo người khác đi vào du ngoạn, bản thân hắn cũng cảm thấy không quá chắc chắn, tuy nhiên hắn vẫn muốn tới thử xem sao.

Vốn dự định nếu Thiện Thiếu Đình không được thì tiếp tục tìm kiếm người khác thích hợp hơn để ké theo, không ngờ tới lại tiết kiệm được mấy dặm đường, đột nhiên trên đường xuất hiện một người Kha Nhiên.

Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý ra cửa tiễn khách, nhìn theo khách nhân trở về căn nhà nghỉ của họ, hai người trao đổi ánh mắt với nhau, đồng thời xoay người đi tản bộ xuống núi.

Sau khi bên cạnh không còn người ngoài, Ngô Dung Quý mới khẽ cười, nói: "Xem ra bốn người Long Quang tông kia cũng không có ý định chuyển đi."

Từ khi hai người tới đây, bọn họ đã mượn nhờ tên tuổi của Thiện Thiếu Đình để đuổi đi một số người, tất nhiên là không thể đuổi đi hết toàn bộ, nếu để trống quá nhiều phòng, những người tới sau sẽ được bố trí vào nơi đây, mà càng về sau càng dễ dàng xuất hiện cao thủ. Bọn họ chỉ nhắm vào một loại mục tiêu, đó là những người mà bọn họ cảm thấy về thực lực có thể đe dọa đến bọn họ, lúc đó, bọn họ sẽ dựa thế hù dọa người ta chuyển đi, chỉ để lại những người có thực lực hạn chế.

Mục đích cũng rất đơn giản, chính là vì bọn họ muốn gia tăng khả năng chiến thắng của mình tại trong khu "Đinh Dần" này, muốn nhờ vào đại hội lần này để gầy dựng một giá trị tốt cho bản thân.

Nhưng đám người Dữu Khánh giống như đã uống thuốc ngốc vậy, không hiểu được cũng thôi đi, vậy mà còn chạy tới lôi kéo Thiện Thiếu Đình đi xem phong cảnh, khiến cho bọn họ phải cẩn thận nếu muốn tiếp tục gây xích mích trước mặt Thiện Thiếu Đình.

Tiêu Trường Đạo hừ một tiếng: "Người ta là Đại tiễn sư, thứ tự xếp hạng trong đại hội như thế nào cũng không ảnh hưởng được tới tương lai của người ta, có lẽ là người ta không đặt nặng lắm đi. Bây giờ, e rằng không chỉ có bốn tên này, tên Kha Nhiên kia nhận lấy việc vào Linh cốc, sợ rằng cũng là hạng người có bối cảnh tàng long ngọa hổ, có lẽ không phải Thiện Thiếu Đình có thể hù dọa bỏ chạy."

Ngô Dung Quý cười khẽ: "Không gấp gáp, dù sao vẫn còn có thời gian, làm từng tên một. Bốn tên gia hỏa Long Quang tông kia, khiến người kiêng kỵ nhất chính là lợi thế của mũi tên, Thiện Thiếu Đình không ảnh hưởng được bọn hắn, vậy thì nghĩ cách mài cụt đi sự sắc bén của bọn hắn, không còn nanh nuốt để tổn thương người, tu vi về đao kiếm quyền cước không phải là sở trường của Long Quang tông."

Tiêu Trường Đạo dừng lại, đưa tay hơi ngăn cản gã một chút, "Ý của ngươi là, ngươi có cách khiến cho bọn hắn bỏ cung tên đi sao?"

Ngô Dung Quý làm ra vẻ mặt huyền bí, cười khẽ nói: "Mũi tên của bốn vị Đại tiễn sư rất lợi hại, nếu như trong lúc tỷ thí bắn loạn mũi tên ra xung quanh, không chỉ sẽ hại đến tính mạng người dự thi, thậm chí còn có khả năng ảnh hưởng đến tính mạng của không ít người đứng xem, bọn ta lấy việc này chất vấn Côn Linh sơn để xem họ giải quyết như thế nào."

Tiêu Trường Đạo chần chừ, "Như vậy có tác dụng sao? Hai người chúng ta đi chất vấn Côn Linh sơn sao? Có phải là có phần không biết chừng mực hay không?"

"Chất vấn chỉ là một trong số đó." Ngô Dung Quý lời nói nhỏ nhẹ, sau đó hất hất cằm ra hiệu về phía tòa nhà nhỏ có người ra vào cách đây không xa, "Chỉ dựa vào hai người chúng ta là không đủ sức

nặng, hai người chúng ta cũng không tiện ra mặt làm chuyện đó, không phải còn có bọn họ sao? Bọn họ có khả năng còn chưa biết được tình hình, cần nói rõ cho bọn họ biết được sự thiệt hơn trong đó, kết nối nhiều một số người để cùng nhau tìm đến chất vấn Côn Linh sơn. Tiêu huynh, nếu là mọi người thống nhất bày tỏ, nói rằng bốn vị Đại tiễn sư không cần thi đấu nữa, cứ để cho bốn người bọn hắn trực tiếp tấn cấp là được rồi, ngươi đoán xem Côn Linh sơn sẽ xử lý như thế nào?"

Ánh mắt Tiêu Trường Đạo lấp lóe một hồi, rồi nhịn không được cất tiếng cười khẽ, "Hay, Côn Linh sơn làm như thế nào thì ta không biết, nhưng nhất định sẽ phân vân khó xử." Gã ta vung tay lên, vỗ vào tay đối phương, "Đi, tìm những người khác nói chuyện đi."

Hai người đi thẳng đến tòa nhà nhỏ khác có người ở.

Trở lại nơi ở của mình, Nam Trúc lập tức lôi kéo Dữu Khánh lên lầu, kéo người vào trong phòng liền hỏi chuyện gì xảy ra.

Dữu Khánh cũng không giấu giếm gã, nói cho gã biết tình hình mà hắn và Mục Ngạo Thiết tìm hiểu được lúc trước, nơi đây cách Linh cốc khá xa, lạ nước lạ cái rất khó lẻn tới được, lợi dụng mối quan hệ để tiến vào xem Linh cốc là cách tốt nhất.

Trong lúc nói chuyện, Mục Ngạo Thiết cũng xông vào phòng.

Nam Trúc a một tiếng, cuối cùng đã biết được lão Thập Ngũ vào đó quấy rối một trận là có ý gì, "Xem ra tên Kha Nhiên kia xuất hiện rất đúng lúc, tại sao ta cảm thấy trùng hợp như thế, sẽ không có vấn đề gì đi?"

Chuyện Kiều Thư Nhi lúc trước, mặc dù gã không phải là người bị tổn thương nhiều nhất, nhưng trải qua sự việc đó, bản thân là một người liên quan, dù có thể ngã một lần khôn hơn một chút hay không chưa biết, chí ít tâm trí cũng trở nên nhạy cảm hơn một chút.

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, "Không cần biết hắn có vấn đề gì hay không, chỉ cần có thể dẫn chúng ta tiến vào Linh cốc là được."

Nam Trúc tức thì có chút lo sợ, "Ngươi đùa cái gì vậy, u u mê mê chúi đầu xông tới trước, vạn nhất phía trước lại có một cái hố to đang chờ chúng ta thì làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Có hố cũng có thể làm gì được chứ? Nếu như ngay cả chuyện này cũng có thể tính kế đến trên đầu chúng ta, với năng lực của đối phương như vậy, dựa vào ba con mèo hai cái chân chúng ta đây, ngươi nghĩ rằng chúng ta có thể trốn được sao? Chỉ có thể là cùi không sợ lở mà thôi! Hơn nữa, chúng ta chỉ là muốn đến Linh cốc nhìn xem tình hình, tạm thời không có dự định làm gì khác."

Nam Trúc không nói nên lời, cuối cùng cũng chỉ có thể cất tiếng than nhẹ, đã chấp nhận, bởi vì những gì lão Thập Ngũ nói cũng không sai, nếu thật sự là kẻ có khả năng lớn như vậy muốn cắn bọn hắn, cho dù bọn hắn nằm thẳng ra đó không làm gì thì cũng sẽ bị làm cho gà bay chó sủa.

Mục Ngạo Thiết cũng nhíu mày.

Chương 595: Lấy đây làm khởi đầu (2)

Dữu Khánh thấy hai người có vẻ nản chí, lập tức đến gần hạ thấp giọng nói: "Thực ra, vấn đề không có gì lớn, cho dù có vấn đề gì đó, đoán chừng đối phương cũng không biết chúng ta muốn làm gì. Các ngươi ngẫm lại mà xem, nếu thật sự là một thế lực lớn đến mức có thể phiên vân phúc vũ tại trong Côn Linh sơn, còn biết rõ chúng ta muốn làm gì, chính bản thân người ta tự làm chẳng phải thuận lợi hơn nhiều so với chúng ta sao?

Hơn nữa, chúng ta chỉ là đến xem, ngay cả bản thân chúng ta còn không thể xác định được Linh cốc có phải là địa điểm chúng ta muốn hay không, người khác làm sao có thể xác định được? Theo ta thấy, chúng ta nhiều nhất là bị người nào đó theo dõi, nhiều nhất là có người muốn nhìn xem chúng ta đang làm gì.

Ít nhất thì không giống như là thủ đoạn do độc thủ phía sau Tên mặt sắt làm ra. Chúng ta đều đã chứng kiến cách thức làm việc của phía bên đó, thủ pháp cực kỳ bí ẩn, hẳn là sẽ không để cho Kha Nhiên nghênh ngang tùy tiện như thế đưa tới cửa. Độc thủ phía sau màn kia, không dám tiếp tục đụng tới cả Ninh Triêu Ất và Trầm Khuynh Thành, và cũng không dám hỏi thăm xem tốc cuộc đã xảy ra chuyện gì trong đó, dường như rất sợ đụng vào, một kích không trúng, lập tức triệt để mai danh ẩn tích, có thể thấy là kẻ cực kỳ cẩn thận.

Lão Thất, lão Cửu, thực ra, ta cảm thấy, nếu như thực sự là bị người theo dõi, có lẽ chưa chắc đã là chuyện xấu. Thực sự, năng lực của chúng ta có hạn, muốn được như ý tại trong đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ này, hoàn toàn là chuyện không có khả năng. Huống chi Linh cốc còn là cấm địa của tông môn người ta, nếu là tự chúng ta tìm cách, thực sự là quá khó khăn.

Nếu như quả thực có một đại năng ở sau lưng nhìn chằm chằm vào chúng ta, vậy thì tình huống sẽ khác hẳn. Dù sao cũng đã bị người ta theo dõi, có người hỗ trợ mở đường thì cứ làm như là kẻ ngốc trong mắt người ta cũng đã có sao đâu? Đã có người chống lưng, chúng ta liền có thể thoải mái tản bộ trong đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, thỉnh thoảng xông bậy xông bạ có được không?”

Hai người Nam, Mục nhìn nhau, đại khái đã hiểu được ý của hắn.

Nam Trúc trầm ngâm lẩm bẩm, “Làm kẻ ngốc sao? Ý của ngươi là, còn không biết người nào đang lợi dụng người nào sao?”

Dữu Khánh gật đầu, “Nếu như thật sự đã bị người theo dõi, chúng ta lại quá yếu ớt, phản kháng là vô dụng, người ta có thể nghiền ép

chúng ta trên mọi phương diện. Nếu đã không thể thắng được người ta, vậy thì dứt khoát một chút, chấp nhận thực tế và thừa nhận nó! Chỉ cần chính chúng ta sẵn sàng làm kẻ ngốc, đến cuối cùng chưa chắc ai mới là kẻ ngốc."

Mục Ngạo Thiết có vẻ lo lắng, "Tiếp theo phải làm thế nào?"

Dữu Khánh: "Tại trước khi chưa thể xác nhận được có vấn đề gì hay không, cần làm gì thì cứ làm. Không cần quan tâm có người nào nhìn chằm chằm chúng ta hay không, tiếp tục hành động theo nguyên tắc không để cho người ta phát hiện mục đích. Nếu như quả thật chỉ là chúng ta lo lắng quá nhiều, vậy thì cũng không ảnh hưởng gì. Nói chung cẩn thận một chút là được."

Đối với lời này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều gật đầu thể hiện tán thành.

Đã có nguyên tắc hành động, đã có phương hướng chỉ dẫn, đi lạc đường cũng không sợ, hai người xem như đã trút được nỗi lòng, ánh mắt nhìn Dữu Khánh cũng trở nên khác trước, phát hiện thấy hắn đã không phải là tên nhóc mặc tả trong ấn tượng nữa rồi, có lẽ sư phụ lựa chọn lão Thập Ngũ làm chưởng môn đúng là lựa chọn tốt nhất.

Ngày hôm sau, Kha Nhiên bỗng nhiên tới chơi, vẻ mặt tươi cười ôn hòa, dường như có tin vui.

Đám người Dữu Khánh tiến ra chào đón đang định dò hỏi có phải đã có tin tức về Linh cốc rồi hay không, nhưng ánh mắt chợt lần lượt nhìn ra phía ngoài, bọn hắn thấy ba người mặc trang phục đệ tử Côn Linh sơn đi lên núi, không phải ai khác, lại là Vũ Thiên bồi sư thúc Triển Vân Khí của gã cùng đi tới đây.

Theo phương hướng họ đi, xem ra, lại là tới đây vì bọn họ.

Lại chạy tới đây làm gì chứ? Sư huynh đệ ba người trong lòng thì thầm tự hỏi, nhưng vẫn lần lượt cất bước đi ra khỏi cửa nghênh tiếp, đồng thời chắp tay hành lễ chào, "Triển tiên sinh."

Triển Vân Khí hơi chắp tay đáp lễ, lại đưa tay ra hiệu đi vào trong nhà, vì vậy một đám người tuân theo ý của ông ta, đi vào trong nhà để nói chuyện.

Lần này, được bọn hắn mời ngồi, Triển Vân Khí chậm rãi ngồi xuống trong phòng khách, hành động rõ ràng có sự phân vân, do dự hơn lần trước rất nhiều, dường như đang suy tư về điều gì đó, và cũng có vẻ không tiện mở miệng.

Cuối cùng, với tư cách là sư huynh của nhóm người Long Quang tông, Nam Trúc mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh, "Triển tiên sinh, chẳng lẽ lại là bởi vì Long Quang tông mà khiến cho việc chúng ta tham dự xuất hiện biến cố gì sao?"

Đám người Dữu Khánh đều có sự lo lắng này, nghìn vạn lần đừng có lại vì Long Quang tông mà xảy ra chuyện vô nghĩa.

Cũng may Triển Vân Khí khoát tay áo, "Không phải. Chuyện nằm trong quy định, mọi người đều làm theo quy định, các ngươi dùng tư cách cá nhân để tham dự, là hợp tình hợp lý, sẽ không có biến cố gì. Chỉ là…" Ông ta quả thực có phần không biết nên mở miệng như thế nào.

Sư huynh đệ ba người, kể cả Bách Lý Tâm, đều thoáng nhìn nhau.

Nam Trúc lại nói: "Tiên sinh cứ nói đừng ngại."

Triển Vân Khí cười khổ, "Mấy vị có khả năng còn chưa biết tình hình. Đêm qua, trong toàn bộ khu chữ Đinh, có năm sáu mươi thí sinh tham dự, không biết từ nơi nào biết được bốn vị là Đại tiễn sư, tụ tập lại tìm đến chất vấn Côn Linh sơn ta, nói rằng nếu trong lúc tỷ thí, tên của chư vị bay loạn, người dự thi trên đài và người xem thi đấu dưới đài e rằng sẽ có ưu lo cho tính mạng, đến lúc đó sân thi đấu chắc chắn sẽ rối loạn, họ hỏi Côn Linh sơn phải làm sao?

Nói thật, Côn Linh sơn đã từng tổ chức nhiều lần Triêu Dương đại hội, đây là lần đầu tiên có Đại tiễn sư tham gia dự thi.

Các ngươi cũng biết, nói có vẻ bất kính, đầu tiên là Đại tiễn sư gần như đều tập trung việc tu hành tại trên mũi tên, có khiếm khuyết trong việc tu hành khác.

Thứ nhì là Đại tiễn sư các ngươi có cách thức so đấu riêng của Đại tiễn sư, cũng có tiền đồ riêng, không cần phải thông qua việc tỷ thí Triêu Dương đại hội này để dương danh. Cho nên Côn Linh sơn ta cũng có chút khó xử, để cho ta tới hỏi chư vị xem quan điểm của chư vị như thế nào."

Ông ta vừa mới nói xong, Nam Trúc liền trừng mắt nói: "Ai nói Đại tiễn sư chúng ta chỉ biết tu hành tiễn thuật, ngoài ra chẳng biết gì? Lần này chúng ta không cần cung tiễn nữa, để cho đám ô hợp đó mở mang tầm mắt!"

Triển Vân Khí lập tức đứng lên, có phần mừng rỡ vô cùng, nói: "Chu huynh đệ, lời này là thật sao? Nếu đúng là như vậy, vậy thì bắt đầu từ các ngươi mà lập quy định mới rồi. Nếu các ngươi thật sự từ bỏ dùng cung tên tham gia tỷ thí, vậy thì trong tương lai, nếu Triêu Dương đại hội tiếp tục có Đại tiễn sư tới tham dự, tất cả đều phải tuân theo cái lệ này, đều phải từ bỏ cung tên, lấy đây làm khởi đầu!"

Nam Trúc dường như hào hùng vạn trượng, vỗ ngực rầm rầm, dõng dạc nói: "Làm như lời ta nói, nói ra không hối hận, cứ quyết định như thế đi!"

Chương 596: Lần đầu đến Linh cốc (1)

Đứng tại cửa phòng lắng nghe, trạng thái tinh thần dường như vẫn còn chưa bình thường trở lại, Bách Lý Tâm đột nhiên nghe được lời này, bỗng giống như tỉnh lại, ngây người nhìn chằm chằm vào Nam Trúc đang hùng hồn hứa hẹn, rất muốn cất lời hỏi gã, ngươi dựa vào đâu để đại diện cho toàn bộ Đại tiễn sư trong thiên hạ này chứ?

Nhưng rốt cuộc, lời nói đến bên miệng lại không được nói ra.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhịn không được ngước mắt nhìn nóc nhà, trong lòng biết tên mập này dám khẩu xuất cuồng ngôn như vậy là vì chẳng quan tâm, bởi vì ngay từ đầu bọn hắn đã không có ý định dự thi, sẵn đây không biết xấu hổ thuận tiện làm luôn một cái người tốt.

Nhất là Dữu Khánh, hắn có thể nhận ra được, bây giờ lão Thất đã không còn giống như lúc mới vừa cùng nhau rời núi nữa rồi. Trước đây, đối với một số nhân vật tương tự như vậy, gã rất thận trọng dè dặt, thậm chí còn nơm nớp lo sợ như đi giày trên miếng băng mỏng. Lúc trước, đối diện với nhân vật như Triển Vân Khí, gã sẽ không dám khẩu xuất cuồng ngôn như vậy. Bây giờ, sau khi đã trải qua một ít việc đời, sau hai lần ngồi lao tù, thực sự đã dần dần thay đổi, khí độ và can đảm này quả thực là không giống trước đây, ít nhất, khi đối diện với nhân vật như Triển Vân Khí, gã đã có thể duỗi eo, thẳng sống lưng, không chút nào luống cuống, đã dám trực tiếp lừa dối người ta.

Triển Vân Khí nghe vậy thì lập tức nhìn nhìn phản ứng của ba vị "Đại tiễn sư" khác, nhìn thấy quả nhiên không có người nào trong bọn hắn biểu hiện ra bất kỳ ý kiến phản đối gì, lập tức cười nói: "Được, một lời đã định!"

Ông ta cười rất vui vẻ, đã giải quyết được một chuyện phiền toái, nếu không Côn Linh sơn thật sự có phần không biết phải làm như thế nào cho thích hợp.

Sau đó, ông ta chắp tay chào mọi người, "Vậy ta đây không quấy rầy chư vị thanh tu nữa."

Dứt lời liền muốn rời đi, mọi người cũng đang định đưa tiễn ông ta, nhưng Vũ Thiên đã nhanh chóng tiến tới ngăn lại. Gã chỉ vào Kha Nhiên vẫn một mực ở bên cạnh lắng nghe, nói: "Sư thúc, Kha Nhiên ở đây. Đây chính là hắn."

Triển Vân Khí tức thì ngừng bước, quan sát Kha Nhiên từ trên xuống dưới.

Kha Nhiên chắp tay khom mình hành lễ, "Kha Nhiên xin chào Triển tiên sinh."

Triển Vân Khí gật đầu chào hỏi, nhìn gã rồi nói ra: "Trước khi tới đây, ta đã cố ý nhìn xem thông tin báo danh của ngươi. Thoạt nhìn chỉ là tán tu, nhưng chắc hẳn không đơn giản như vậy đi? Có thể khiến cho Hoàn trưởng lão mở miệng, chắc chắn có bối cảnh khác a."

Hoàn trưởng lão? Trưởng lão Côn Linh sơn sao? Đám người Dữu Khánh đồng loạt dõi ánh mắt nhìn chăm chú về phía Kha Nhiên, đều biết trưởng lão của loại đại phái như thế này là có địa vị không phải tầm thường trong Tu Hành giới.

Kha Nhiên lần nữa chắp tay nói: "Quả thực chỉ là một tán tu, về phần bối cảnh xuất thân, không có liên quan tới dự thi, dự thi là chuyện cá nhân của ta."

Nghe gã nói như vậy, Triển Vân Khí hơi gật đầu, cũng không tiếp tục hỏi nhiều, nói thẳng ý đồ đến, "Đã chuẩn bị ba chiếc xe ngựa, có đủ không?"

Kha Nhiên vội nói: "Đủ rồi đủ rồi, làm phiền Triển tiên sinh. Ta lập tức gọi bằng hữu đến."

Triển Vân Khí ừ một tiếng, "Xe chờ ở dưới chân núi."

Dứt lời liền sải bước rời đi. Vũ Thiên khẽ gật đầu chào mọi người rồi cùng đi theo.

Kha Nhiên tại xa xa vẫn cất lời cảm tạ, sau đó mới nói với đám người Dữu Khánh: "Chư vị, có thể đi Linh cốc được rồi. Các ngươi cũng đã nghe được lời Triển tiên sinh nói rồi đó, nhanh xuống núi tụ tập đi. Ta đi mời đám người Thiện Thiếu đây."

Gã tới đây kỳ thực chính là muốn thông báo việc này, nhưng không ngờ rằng còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Triển Vân Khí giành nói trước rồi, lúc này, sau khi dặn dò đám người Dữu Khánh xong, gã cũng nhanh chóng rời đi.

Còn lại bốn người bên trong phòng khách quay mặt nhìn nhau, Nam Trúc chậc chậc, nói: "Thật sự đã giải quyết được rồi, xem ra Kha Nhiên này quả thật rất có lai lịch a!"

Bách Lý Tâm lại hỏi một câu, "Các ngươi muốn đi xem Linh cốc sao?"

Nam Trúc vội nói: "Đúng vậy đúng vậy. Không phải là 'Các ngươi', là 'Chúng ta'. Đi nha, cùng đi xem, cơ hội khó có được, đi xem mở rộng tầm mắt."

Bách Lý Tâm chần chừ hỏi: "Tất cả các ngươi đều đi?"

Nam Trúc: "Có cơ hội vì sao không đi chứ?"

Bách Lý Tâm im lặng gật gật đầu, xoay người trở về trong phòng, chỉ chốc lát sau liền đi ra, trên người lại cõng theo túi tên và Cầu Long cung.

Sư huynh đệ ba người hơi giật mình, cũng không phải đi đánh đánh giết giết, mang tên gia hỏa này theo làm gì? Nhưng rồi nhìn nhìn bội kiếm bên hông mình, bọn hắn liền không nói gì nữa.

Bốn người rất nhanh đi ra cửa, trong nhà lầu nhỏ phía bên Thiện Thiếu Đình vẫn đang có âm thanh nói chuyện râm ran truyền đến, Kha Nhiên dường như vẫn còn đang ở trong đó mời đi, vì vậy bốn người đi đến, muốn nhìn xem một chút. Mới vừa đi đến cửa vào nhà người ta, liền nhìn thấy Kha Nhiên và Thiện Thiếu Đình bên cười bên nói sóng vai đi ra, đám người Triệu Khuynh theo ở phía sau.

Có thể nhìn ra được, thái độ của Thiện Thiếu Đình đối với Kha Nhiên rõ ràng đã khác trước, nhưng vừa chạm mặt với đám người Dữu

Khánh ở bên ngoài, nét tươi cười trên mặt y lập tức biến mất không còn, bộ dạng hơi có vẻ xem thường kia lại xuất hiện ra rồi.

Dữu Khánh cũng không có giống như hai lần lúc trước tươi cười nịnh bợ người ta nữa, đã không còn giá trị lợi dụng, cũng là lười để ý tới y, mấu chốt là không cần phải mặt mày nồng nhiệt dán vào cái mông lạnh của người ta, hắn đường đường là Chưởng môn Linh Lung quan, chẳng lẽ không có sĩ diện và tôn nghiêm sao? Không đáng làm ra vẻ nịnh nọt mà không có ý nghĩa gì.

Dù thế nào đi nữa, trước mặt mũi của Kha Nhiên, hai nhóm người vẫn phải tụ tập cùng một chỗ, và cùng nhau đi xuống núi.

Dưới chân núi quả nhiên có ba chiếc xe ngựa đang chờ bọn họ, hơn nữa Triển Vân Khí cũng chờ chung ở đó, một nhóm người nhanh chóng đi đến chào ông ta.

Triển Vân Khí thoáng nhìn số lượng người, rồi ung dung nhã nhặn căn dặn mọi người, "Theo lý thuyết, các ngươi là không thể rời khỏi khu chữ Đinh. Lần này tông môn xem như đã cấp giấy phép đặc biệt, nhưng các ngươi cần phải nhớ kỹ, trên đường đi, nếu chưa được cho phép thì không được tự ý rời khỏi xe ngựa, càng không thể đi lung tung khắp nơi. Nếu không, nhỡ khi bị linh thú thủ sơn tấn công, xảy ra tai nạn gì đó thì Côn Linh sơn sẽ không chịu trách nhiệm. Có thể làm được như vậy thì lên xe, làm không được thì trở về nghỉ ngơi đi."

"Vâng."

"Nhớ kỹ."

Mọi người lần lượt đồng ý, sau đó được Triển Vân Khí ra hiệu, mọi người lục tục leo lên xe.

Bốn người Dữu Khánh chui vào cùng một chiếc xe ngựa, bốn người Thiện Thiếu Đình một chiếc. Kha Nhiên dường như có ý định muốn

đi với đám người Dữu Khánh cùng một chiếc xe, nhưng lại bị Triển Vân Khí gọi tới, cùng nhau ngồi trên chiếc xe dẫn đầu.

Trước khi khua roi đánh xe, Xa phu treo một chiếc chuông nhỏ lên một góc diềm mái xe, xe ngựa chuyển động, lập tức không ngừng vang lên tiếng lanh canh lanh canh, dọc đường kêu vang không ngừng.

Chương 597: Lần đầu đến Linh cốc (2)

Ba chiếc xe ngựa hiển nhiên đều đã chạy quen địa hình đường núi nơi đây. Đường đi khi thì thẳng tắp, khi thì rẽ ngoặt, khi thì lên dốc khi thì xuống dốc, xe ngựa tung vó lao nhanh trên đường núi. Thậm chí có khi tại vị trí xe rẽ ngoặt, người ngồi trong khoang xe có cảm giác như bị quẳng đi, tốc độ rong ruổi cực nhanh.

Nhìn qua cửa sổ, phong cảnh dọc đường đi quả thực rất đẹp, giống như những bức tranh phong cảnh lướt qua khung cửa sổ, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh nhưng không có tâm tình quan sát và thưởng thức, ba người lần đầu tiên ngồi trên một chiếc xe lao đi điên cuồng như thế, cũng là lần đầu tiên ngồi một chiếc xe ngựa chạy nhanh như vậy, luôn luôn lo lắng xe ngựa sẽ bị lật, không thể không vận công giữ cân bằng thân thể tại trong khoang xe.

Bọn họ có thể nhận ra được, những con ngựa kéo xe này chắc chắn không phải là ngựa bình thường, chỉ với sức lực đôi chân lao lên lao xuống sườn dốc như giẫm trên đất bằng như vậy đã không phải là ngựa bình thường có thể làm được.

Chỉ là, cách thức đãi khách cuồng dã như vậy, có bình thường hay không chứ?

Bên trong khoang xe, Bách Lý Tâm một tay cầm cung, một tay vịn thành ghế để ổn định thân hình, cánh Cầu Long cung có phần khá

dài, cõng ở trên người ngồi trong khoang xe không được thuận tiện, vì vậy được lấy ra cầm trên tay.

Nam Trúc thấy thế liền dùng giọng điệu nhẹ nhàng rất quan tâm, "Có chút xóc nảy, để ta cầm cung giúp cho ngươi."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng cảm thấy cơ thể nổi da gà.

Bình thường, có vật gì nặng Nam Trúc đều ném cho Mục Ngạo Thiết xách, khiêng, ngoại cái hồ lô lớn kia.

Đương nhiên, bình thường Dữu Khánh cũng làm như vậy, nói dễ nghe là giúp Mục Ngạo Thiết luyện thể, thực ra đều là vì lười biếng, cũng may về phương diện này Mục Ngạo Thiết không có so đo, cũng thích ngược đãi thân thể của mình.

"Không cần." Bách Lý Tâm rất dứt khoát cất lời từ chối.

Nam Trúc cười ha hả, cũng không quan tâm vì bị từ chối, thản nhiên đối mặt với điều đó, bộ dáng giống như cơm ngon không ngại chờ, khóe mắt thỉnh thoảng còn liếc nhìn bộ ngực nhô cao của Bách Lý Tâm.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, hơi cảm thấy nghi hoặc.

Trải qua hai ngày này quan sát, hai người thực sự không nhìn ra được Bách Lý Tâm có hảo cảm gì với Nam Trúc, đối với lời Nam Trúc gọi là "Cọ cọ ngực" gì đó, hai người càng ngày càng cảm thấy hoài nghi, hoài nghi có phải là Nam Trúc đang khoác lác hay không.

Dữu Khánh thậm chí còn có ý nghĩ tìm Bách Lý Tâm để xác nhận xem có việc đó hay không, nhưng mà hắn không biết phải mở miệng như thế nào về việc này? Hắn có xúi giục Mục Ngạo Thiết đi hỏi, nhưng mà Mục Ngạo Thiết đánh chết cũng không làm, kiên quyết từ chối, Dữu Khánh lấy ra thân phận Chưởng môn cũng vô dụng.

Khi ngoài cửa sổ bắt đầu xuất hiện những dãy dài quần thể công trình xây dựng dựa vào núi, rất nhiều đệ tử Côn Linh sơn lui tới qua lại, và có những tòa nhà nguy nga trên đỉnh núi cao nhất, Dữu Khánh biết rằng đó chính là khu vực tông môn hạch tâm của Côn Linh sơn, đã đến nơi đây, chắc hẳn cách Linh cốc không còn xa nữa rồi.

Sau khi xe ngựa vượt qua một sườn núi, trên đường đột nhiên trở nên có rất ít đệ tử Côn Linh sơn qua lại, khung cảnh trở nên càng thêm thanh tịnh.

Rất nhanh sau đó, ba chiếc xe ngựa giảm dần tốc độ và dừng lại, nghe thấy Triển Vân Khí cất tiếng kêu gọi, mọi người lục tục xuống xe ngựa, nhìn khắp xung quanh, phát hiện thấy xe ngựa dừng trước một chỗ bậc cấp dài dựa theo sườn núi, bậc cấp kéo dài thấp thoáng ẩn hiện trong bóng cây xanh um tươi tốt, dưới bóng râm cây cối che, không nhìn thấy được phần cuối.

Ánh mắt mọi người nhanh chóng bị thu hút bởi quần thể công trình to lớn và nguy nga trên đỉnh núi cao nhất đối diện với bậc cấp, có rất nhiều đình đài lầu các, còn có cả những thác nước treo ngang giữa lưng chừng núi, trên núi cao cũng có những lối đi quanh co dẫn tới bên này.

Triển Vân Khí thấy mọi người bị thu hút, liền cất lời giới thiệu, "Đó chính là tông môn đại điện của tệ phái."

Nam Trúc há miệng ngạc nhiên, "Nguy nga, khí phái, thật xứng đáng là cảnh tượng của một đại phái nghìn năm."

Triển Vân Khí xoay người phất tay ra hiệu về phía dãy bậc cấp kéo dài trước mắt, "Đi thôi, phía trước chính là Linh cốc."

Ông ta dẫn đầu bước lên bậc đá xanh, lúc này mọi người cũng lập tức cất bước đi theo.

Bậc cấp kéo rất dài, có gần trăm trượng, giống như bắt chéo qua trên thân núi, đi tới cuối bậc cấp, cũng bằng với đi đến đỉnh núi, lúc này mọi người mới nhìn thấy một cổng chào bằng đá lúc trước đã bị bóng cây che chắn tầm mắt, bên trên viết hai chữ "Linh cốc", phía sau cánh cổng giống như quan ải.

Tại cổng vào có đệ tử Côn Linh sơn canh giữ, còn có một đệ tử khi nhìn thấy bọn họ thì mỉm cười chờ đợi, dường như là nghênh tiếp khách tới.

Người đó tên là Lộc U Minh, sau khi chạm mặt với Triển Vân Khí thì cười nói: "Triển sư huynh tới rồi."

Triển Vân Khí hỏi: "Lộc sư đệ, chắc hẳn ngươi đã biết mục đích chúng ta đến đây rồi đi?"

Lộc U Minh gật đầu, "Biết rõ, phía bên tông môn đã phái người tới đây thông báo rồi, nói ngươi sắp dẫn một ít khách tới tham quan Linh cốc." Gã kiễng chân nhìn nhìn một đám người phía sau đối phương, "Là bọn hắn sao?"

Triển Vân Khí nghiêng người tránh ra tầm mắt, "Đúng vậy."

Lộc U Minh đảo mắt đếm một chút, "Tổng cộng chín người." Ngay sau đó nghiêng người nhường đường, đưa tay mời, "Chư vị, xin mời đi theo ta."

Mọi người lại cùng gã bước theo bậc cấp đi lên, thủ vệ không ngăn cản, để mọi người đi qua.

Sau khi đi qua cổng chào tiến vào quan ải, người mới tới lần đầu phát hiện thấy bên trong nhìn như quan ải nhưng thực ra là một cái hẻm núi dài, hai bên có không ít gian phòng, hẳn là để cho người ở lại. Lúc này bầu không khí vắng lặng không thấy bóng người, có thể thấy bình thường tại nơi đây là không có người nào.

Lộc U Minh đưa mọi người đến cửa một gian phòng, lại quay sang nói với Triển Vân Khí: "Triển sư huynh, Linh cốc là cấm địa, ra vào phải thực hiện theo quy định, bất kỳ ai tiến vào đều phải đăng ký vào danh sách."

Triển Vân Khí gật đầu, "Đây là tất nhiên."

Lộc U Minh tiến vào bên trong phòng trước, đi một vòng bên trong rồi trở ra, kỳ quái nói: "Nhan sư thúc không có ở đây, có thể là không biết lúc nào các ngươi tới. Triển sư huynh, các ngươi chờ một chút, hẳn là đang tại bên trong cốc. Để ta đi tìm về."

"Không gấp gáp." Triển Vân Khí gật đầu cười.

Một đám người đành phải đứng chờ đợi tại cửa vào. Đứng ở bên cửa, Dữu Khánh quan sát bên trong phòng, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm vào một bức tranh treo trên vách tường một bên.

Chương 598: Bí mật trong Linh cốc (1)

Không phải là một bức tranh đẹp, cũng không phải là một bức danh họa gì, đó chính là một tấm bản đồ, hơi chú ý quan sát là có thể nhận ra được, đây là tấm bản đồ toàn cảnh bên trong Côn Linh sơn.

Trước đó vài ngày, hắn còn buồn phiền với việc nơi này lạ nước lạ cái, bây giờ nhìn thấy bản đồ, Dữu Khánh muốn đi vào xem kỹ nhưng không thể, chủ nhân không có mặt tại đây, trước mắt bao người hắn cũng không tiện tự ý xông vào.

Quay đầu lại nhìn xem một đám người ở xung quanh, Dữu Khánh dịch bước đến bên cạnh Triển Vân Khí, ra vẻ thuận miệng hỏi một câu, "Triển tiên sinh, không phải nói nơi này là cấm địa Côn Linh sơn

sao? Tại sao lại vắng lặng im lìm như thế, có vẻ như chẳng có một người nào?”

Triển Vân Khí cười nói: “Nếu sôi động náo nhiệt thì không gọi là cấm địa nữa rồi.”

Dữu Khánh hiếu kỳ hỏi: “Là Cấm địa thì không thể không có người trông giữ a, còn nếu như thế này, chẳng phải là đệ tử trong môn phái muốn tiến vào liền có thể tùy ý tiện vào sao?”

Triển Vân Khí: “Thủ vệ nơi cửa vào chẳng phải đang canh giữ sao?”

Dữu Khánh lập tức chỉ khắp xung quanh, hỏi: “Lỡ như có người vòng qua bên kia núi để tiến vào thì làm như thế nào?”

“Xung quanh đương nhiên là có đệ tử luân phiên trông coi, nếu không, ngươi cho rằng làm ra những phòng trực này để làm gì?” Triển Vân Khí hất hất cằm ra hiệu về phía những căn phòng ở hai bên hành lang, sau đó tiếp tục bổ sung, “Trong Linh cốc này cũng không có bảo bối gì đáng giá, chỉ là phía dưới Tụ Linh đại trận tụ tập linh khí rất dồi dào, là nơi tuyệt hảo để trồng trọt Linh thực, chỉ định làm cấm địa là để tránh xảy ra những quấy nhiễu không cần thiết, một số phương pháp trồng trọt Linh thực độc môn cũng không tiện bộc lộ ra cho người ngoài. Chỉ có như vậy mà thôi, nếu không thì cũng sẽ không để cho các ngươi tiến vào tham quan.”

Ngụ ý là để người khác đều biết rằng, Cấm địa này không có thứ gì đáng giá, không đáng để ngoại nhân mạo hiểm lén lút tiến vào.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhịn không được liếc nhìn Dữu Khánh nhiều một chút, sư huynh đệ với nhau nhiều năm, đều tương đối hiểu rõ nhau, cảm thấy lão Thập Ngũ quan tâm như vậy có lẽ là có lí do gì đó.

Trong lúc mọi người tiếp tục nhàn rỗi chờ đợi, thừa dịp người khác không chú ý tới, Nam Trúc dùng cùi chỏ huých Dữu Khánh một cái, rồi hướng ánh mắt về phía bên trong Linh cốc, muốn hỏi vừa rồi

ngươi hỏi những điều đó là có ý gì? Không phải đều đã tới đây rồi sao?

Dữu Khánh hờ hững nhún nhún vai, ra vẻ như chỉ là thuận miệng hỏi một chút, đồng thời hất đầu ra hiệu về phía Bách Lý Tâm, nhắc nhở gã cần quan tâm tới nữ nhân kia nhiều một chút, muốn biết nữ nhân đó rốt cuộc là có ý gì?

Không cần nhắc nhở, chính Nam Trúc cũng đã chú ý tới rồi, Bách Lý Tâm không có khoác Cầu Long cung ra sau lưng, mà vẫn một mực cầm ở trong tay, ánh mắt dường như lúc nào cũng cảnh giác xung quanh, người không biết nàng thì không sao, có khả năng sẽ cho rằng Đại tiễn sư luôn là như vậy, nhưng mấy người bọn hắn đã có tiếp xúc với nàng ta một đoạn thời gian, tự nhiên liền cảm thấy rất không bình thường, giống như sẽ giương cung rút tên bắn người bất cứ khi nào vậy.

Càng khiến cho Nam Trúc chán ngán chính là dường như trong vô thức Bách Lý Tâm có xu hướng áp sát tới gần Dữu Khánh, lại thêm bộ dạng xách cây cung trên tay có vẻ rất cảnh giác, giống như là làm bảo tiêu cho lão Thập Ngũ vậy.

Cũng khiến cho gã nhìn Dữu Khánh có chút không vừa mắt, cũng may mà Dữu Khánh rõ ràng không có cảm xúc gì với Bách Lý Tâm, nhưng trong lòng gã vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng mà gã có thể làm được gì cơ chứ? Hiện nay giữa gã và Bách Lý Tâm vẫn không có bất kỳ mối quan hệ nào, hoàn toàn không có tư cách chỉ trích gì người ta, gã chỉ có thể dùng ánh mắt ra hiệu cho Dữu Khánh, không nên so đo với nữ nhân.

Dữu Khánh lập tức liếc mắt khinh bỉ.

Trong lúc mọi người đang không biết còn phải chờ đợi bao lâu thì Lộc U Minh trở về, cùng đi theo còn có một lão già luộm thuộm lấy giày làm dép, trên mái tóc rối bù còn có vương cỏ dại, cũng không biết mới vừa chui rúc ở đâu ra, mặt mày dường như cũng đã lâu

không rửa ráy, y phục lấm lém vung vẩy một đôi tay áo, ánh mắt nhưng là rất có thần, bên hông treo một cái hồ lô, không có to như của Nam Trúc.

Lão đầu luộm thuộm không phải ai khác, chính là người phụ trách Linh cốc của Côn Linh sơn, tên là Nhan Dược.

Người vừa đến nơi, Triển Vân Khí lập tức chắp tay chào, "Nhan sư thúc."

Nhan Dược ừ một tiếng, đứng ở trước mặt mọi người nhìn lướt qua, rồi xoay người đi vào phòng, cũng ném lại một câu, "Vào từng người một."

"Vâng." Triển Vân Khí khom người nhận lệnh, sau đó nói với Kha Nhiên: "Ngươi vào trước đi."

"Được." Kha Nhiên đáp lời, trước tiên đi cùng gã vào trong phòng.

Kỳ thực cũng không có gì khác, quả thực chỉ là đăng ký vào danh sách, đây là quy định khi tiến vào Linh cốc, ngay cả đệ tử của Côn Linh sơn cũng không ngoại lệ, viết rõ thân phận người ra vào, sau đó còn lăn tay vào mực, lưu lại dấu tay trên danh sách.

Sau khi Kha Nhiên ra khỏi, lại đổi một người khác đi vào, một người tiếp một người, ngay cả đồ đệ đi theo Triển Vân Khí cũng vào trong đó, cuối cùng là bản thân Triển Vân Khí.

Sau khi xong việc, Nhan Dược cũng đi ra cửa, phất tay để cho Lộc U Minh dẫn khách đi dạo chơi tham quan, chính lão ta thì lại nghênh ngang rời khỏi.

Lộc U Minh đưa tay ra hiệu mời mọi người cùng đi theo, dẫn khách tiếp tục dọc theo đường hẻm đi tới trước.

Còn chưa đi đến cuối con hẻm giữa hai ngọn núi, trong lúc hít thở mọi người chợt cảm thấy thần thanh khí sảng, thể xác và tinh thần

đều có một loại cảm giác thư thái và nhẹ nhàng, đều là người tu hành, khi có được cảm giác này lập tức liền biết rõ là chuyện gì xảy ra.

Tiêu Trường Đạo kinh ngạc lên tiếng, "Linh khí thật là nồng đậm!"

Không ít người dồn dập gật đầu đồng ý.

Nhưng mà càng nồng đậm hơn còn ở phía sau, khi đi tới cuối đường hẻm, tầm mắt phía trước bỗng nhiên trở nên rộng rãi rõ ràng, một cái sơn cốc xuất hiện tại trước mắt mọi người.

Là một cái sơn cốc hình quả trứng, ở giữa rộng, hai đầu hẹp, cũng giống như một cái lòng chảo.

Trong thung lũng có sương mù nhàn nhạt bồng bềnh trôi nổi.

Phía dưới ánh mặt trời chói chang như vậy mà vẫn có sương mù bồng bềnh không tiêu tan, tất cả mọi người đều nhận ra được rồi, đó không phải là sương mù, đó là do linh khí nồng đậm tới mức mắt thường cũng có thể nhìn thấy, tất cả đều không khỏi cảm thán.

Đứng ở bên cạnh quan sát, Lộc U Minh mỉm cười, rất thích nhìn thấy bộ dạng như là nông dân chưa thấy qua việc đời này của khách tham quan.

Dưới chân lại có một cái bậc cấp dẫn tới đáy thung lũng, nhóm người lại tiếp tục đi xuống dưới theo sự dẫn dắt của gã.

Chương 599: Bí mật trong Linh cốc (2)

Xuống đến dưới thung lũng, thả chậm bước chân đi tới trước, các loại kỳ hoa dị thảo chào đón ở hai bên đường, một số thứ là khách tham quan chưa bao giờ nhìn thấy, coi như là vừa tới liền được mở mang tầm mắt rồi.

Nam Trúc cất lời cảm thán: "Linh cốc này quả thực chính là một hoa viên rực rỡ tập trung đủ loại kỳ hoa dị thảo a."

Lộc U Minh cười lắc đầu:

"Những thứ này thực ra chẳng có gì, chỉ là để trang trí, thỉnh thoảng có khách tới thăm nên cũng không thể quá tồi tàn, bày ra chút hoa hoa cỏ cỏ tạo cảnh quan xem như cho là để chào đón khách tham quan. Kỳ thực tác dụng lớn nhất của Linh cốc chính là thúc đẩy Linh thực tăng tốc phát triển. Hầu hết cây giống Linh mễ trồng trọt tại Côn Linh sơn chủng đều xuất phát từ nơi này. Đương nhiên, cũng không phải tất cả kỳ hoa dị thảo đều chỉ để trang trí, có một số cũng là để nhân giống, lưu lại một chút mầm móng, hạt giống trong tay để tránh bị tuyệt chủng…"

Mọi người nghe vậy thì liên tục gật đầu, dọc theo đường đi nghe gã giới thiệu giảng giải, xem như là vừa đi vừa được mở mang tầm mắt, đủ các loại Linh thực khiến người xem không hết.

Trên những ngọn núi xung quanh có một số căn nhà nhỏ nằm rải rác, đều là để dành cho những đệ tử thay phiên trông coi Linh cốc sử dụng, nơi này dù sao cũng là cấm địa của tông môn, chắc chắn sẽ không tránh khỏi có các trạm canh gác công khai kết hợp với các thủ đoạn giám sát ngầm.

Tại trước một căn nhà nhỏ trong số đó, có một ông già lớn tuổi râu tóc trắng như tuyết, kể cả y phục cũng trắng muốt, đứng chắp tay sau lưng, dáng dấp ung dung bay bổng, bộ dáng già dặn lớn tuổi, cùng với cách ăn mặc và khí độ đó, trông thật giống như một lão thần tiên, từ trên cao bao quát một đám khách tham quan tiến vào bên trong thung lũng.

Người này tên là Hoàn Ngọc Sơn, là Đại trưởng lão của Côn Linh sơn, cũng là người có bối phận lớn nhất Côn Linh sơn, Chưởng môn gặp được cũng phải cung kính xưng hô một tiếng "Sư bá" .

Trong Côn Linh sơn, trên cơ bản Linh cốc luôn luôn đều do một mạch này của ông ta phụ trách.

Đi tới bên cạnh ông ta, Nhan Dược móc danh sách từ trong tay áo ra, mở ra đúng chỗ rồi mới hai tay dâng lên, "Sư phụ, ngoại trừ hai người đệ tử bản phái đi theo tiếp khách, kể cả Kha Nhiên mà ngài nói, tổng cộng có chín khách tới đây."

Thầy trò hai người, một người sạch sẽ gọn gàng trật tự, khí độ bất phàm, một người lôi thôi lếch thếch, thật sự là tương phản rõ rệt.

Hoàn Ngọc Sơn cầm danh sách vào tay lật xem, xem hết từ đầu tới cuối một lần, sau đó chân mày cau lại.

Ở bên cạnh quan sát, Nhan Dược thử hỏi: "Sư tôn tự mình đến đây, chẳng lẽ trong những khách nhân này có vấn đề gì hay sao?"

Hoàn Ngọc Sơn cũng không nhận ra có vấn đề gì, chậm rãi khép danh sách lại trả cho lão ta, "Nói bình thường đúng là bình thường, nói không bình thường thì cũng không bình thường. Có khách tới tham quan Linh cốc là chuyện rất bình thường, nhưng phía bên Đại Nghiệp ty lại nhúng tay sắp xếp việc này, chỉ để bố trí cho mấy người như thế này tới tham quan Linh cốc, việc này là có phần không bình thường. Có thể khiến cho Đại Nghiệp ty phí lòng như vậy, còn là đích thân Hướng Lan Huyên mở miệng, lai lịch của những khách nhân này e rằng không phải đơn giản như đăng kí trong danh sách."

Nhan Dược trầm ngâm, rồi lập tức hỏi: "Có dùng biện pháp gì tra xét bọn họ không?"

Hoàn Ngọc Sơn hơi xua tay, than thở: "Việc của Đại Nghiệp ty là Côn Linh sơn chúng ta có thể nhúng tay vào sao? Nếu thật sự bị cuốn vào chuyện gì không nên cuốn vào, ngươi cho rằng Đại Nghiệp ty không dám chấm dứt sự tồn tại của đại phái nghìn năm chúng ta hay sao? Bất kỳ hành động hấp tấp nào đều có thể bị Đại Nghiệp ty cho rằng Côn Linh sơn ta không thức thời. Vẫn là câu nói kia, Linh

cốc có khách tới tham quan là chuyện rất bình thường, nhưng lai lịch những người khách này rõ ràng không đủ để đích thân Hướng Lan Huyên tham gia sắp xếp."

Nhan Dược kinh nghi hỏi: "Ý của Sư tôn là, có khả năng là đến đây vì bí mật đó?"

Hoàn Ngọc Sơn:

"Chưởng môn là có sự lo lắng như vậy, nhưng cũng cảm thấy rất không có khả năng. Nếu như Đại Nghiệp ty biết về bí mật đó thì sợ rằng đã sớm trực tiếp đến hỏi rồi, không cần phải quanh co lòng vòng như thế này. Hơn nữa, Hướng Lan Huyên có thể đến được vị trí hiện nay, với đầu óc nàng ta, sẽ không biết rằng sắp xếp như vậy sẽ khiến chúng ta hoài nghi. Nghĩ tới nghĩ lui, có khả năng thực sự là chúng ta đã suy nghĩ nhiều, có khả năng Đại Nghiệp ty thực sự là có ý đồ khác, có thể là chuẩn bị chuyện gì đó trong số những người khách này, có lẽ cũng không có liên quan gì đến Côn Linh sơn chúng ta."

Nhan Dược thổn thức gật đầu, vô cùng hiểu rõ vì sao Chưởng môn và sư tôn lại cảm thấy bất an. Cái gọi là đại trận tụ tập linh khí do nhiều đời tổ tiên tập trung sức lực bố trí ra trong Linh cốc này chỉ là lời nói dối, trên thực tế, không phải Côn Linh sơn có thủ đoạn Linh thực cao siêu gì, mà bởi vì Linh cốc này vốn là một chỗ bảo địa tụ tập linh khí tự nhiên hình thành.

Cho nên nói cái gì mà tập trung sức lực nhiều đời tổ tiên để bố trí ra đại trận, chính là vì để che giấu sự tồn tại của bảo địa.

Nếu như bí mật này bị tiết lộ, phong thủy bảo địa tự nhiên là người có năng lực sẽ chiếm giữ nó, không chừng sẽ rước đến đại họa diệt môn cho Côn Linh sơn.

Lúc trước không động tới ngươi, là vì ngươi dùng cái trò này ngăn cách Côn Linh sơn với bên ngoài, kh6ong biết nên không động tới.

Sở dĩ thỉnh thoảng mở ra Cấm địa cho người ngoài, thực chất cũng là một cách che đậy trá hình.

Thực sự thì cũng vì không còn cách nào, ngươi che đậy quá nghiêm ngặt trái lại sẽ rước lấy nghi ngờ, càng che giấu ngươi ta càng muốn nhìn xem, đó là bản chất con người. Mấu chốt là giấu đậy cũng không che giấu được, thí dụ như lần này Hướng Lan Huyên mở miệng, ngươi có thể không mở ra sao?

Cho nên, về bí mật này, cho dù là nội bộ Côn Linh sơn, trong các đời cũng chỉ có được một số rất ít người biết được, ngay cả các đệ tử làm việc bên trong Linh cốc này cũng căn bản không biết rõ…

Bên trong Linh cốc, được đầy đủ linh khí tẩm bổ, hoa tươi rực rỡ, cây cỏ xanh biếc, sức sống bừng bừng này không cách nào dùng ngôn ngữ có thể hình dung được.

Một nhóm người đi theo Lộc U Minh dọc đường vừa ngắm cảnh vừa nghe giới thiệu, khi đi tới trước hai gốc cây trong thung lũng, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh nhìn thấy thì đều sửng sốt, lập tức nhanh chóng quan sát đám đệ tử Côn Linh sơn như ẩn như hiện ở xung quanh, trên nét mặt có mấy phần bối rối.

Chương 600: Tinh quái (1)

Những người khác cơ bản không có chú ý tới phản ứng của sư huynh đệ ba người, thật vất vả mới tiến vào được cấm địa của đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, khắp nơi đều là kỳ hoa dị thảo ngắm nhìn không hết, người khác có nhìn cũng không nhìn tới đây, hầu như không người nào có tâm tư quan tâm tới phản ứng của bọn hắn.

Hai cây này nhánh cây vươn cao cứng cáp, lá cây xanh biếc mơn mởn, tràn đầy sức sống, từng đóa từng đóa hoa to bằng nắm tay nở

xòe ra rung rinh, sống động giữa đám cành lá, trông rất đẹp mắt. Không được hoàn mỹ chính là trên những lá xanh và đóa hoa có những đường vân nhỏ màu đen, làm cho vẻ đẹp đó có chút tà dị khác thường.

Đi tới dưới gốc cây, Lộc U Minh giải thích với mọi người: "Hai cây đào này rất có lai lịch, là những cây Tiên đào đến từ 'Tiểu Vân gian', được Linh cốc thúc đẩy phát triển, đã nở hoa, chỉ là thời kỳ nở hoa này khá dài, nở hoa đã sắp hai năm rồi nhưng vẫn chỉ như vậy, mãi vẫn chưa kết quả, thật sự không biết thời kỳ nở hoa là mấy năm, thời kỳ kết quả lại bao nhiêu năm."

"Đây là Tiên đào thụ a!" Tiêu Trường Đạo kinh ngạc.

Thiện Thiếu Đình gật đầu nói: "Không sai, nhưng cây Tiên đào thụ mà ta từng thấy thì chưa nở hoa."

Những lời này vừa được nói ra, lập tức khiến cho sư huynh đệ ba người cảnh giác nhìn tới, hoài nghi không biết có phải là y đã từng nhìn thấy tại Diệu Thanh Đường hay không, có phải đã từng gặp được bọn hắn hay không, nhưng nghĩ lui nghĩ tới lại cảm thấy không phải, dáng vẻ không giống như là nhận biết bọn hắn.

Không biết rằng đây cũng là lí do bọn hắn hoảng sợ. Bọn hắn làm sao có thể không nhận ra được đây là cây Tiên đào, cho dù là đang nở hoa cũng có thể nhìn một cái liền nhận ra, lúc trước tại trong Tiểu Vân gian, bọn hắn sớm chiều ở chung giữa rừng Tiên đào, làm bạn với Tiên đào thụ gần một năm, có thể nói rằng quen thuộc Tiên đào thụ hơn hẳn mọi người.

Sư huynh đệ ba người vừa nhìn thấy Tiên đào thụ tại trong Linh cốc này, lập tức nhận ra được chúng hẳn là được mua về từ Diệu Thanh Đường của bọn hắn, bọn hắn vội vàng quan sát nhân viên của Côn Linh sơn ở xung quanh, chính là vì sợ có người lúc trước đi mua cây ở tại nơi đây, bọn hắn sợ bị nhận ra.

Nam Trúc lập tức hỏi: "Lúc trước Thiện Thiếu trông thấy Tiên đào thụ ở đâu vậy?"

Thiện Thiếu Đình nghe vậy, trong giọng nói không tự chủ mà bộc lộ ra sự kiêu ngạo, "Khi cùng trưởng bối trong môn phái đi qua khu vườn thuộc quyền quản lý của Ty Nam phủ thì đã nhìn thấy một ít cây."

Lời này quả thực đã khiến cho một số người đổ dồn tới nhìn y với ánh mắt ước ao, phát hiện thấy xuất thân tốt chính là không như bình thường, có thể nhìn thấy được những thứ mà người bình thường có khả năng cả đời cũng không nhìn thấy được.

Sau khi xác nhận được người này chưa từng tới Diệu Thanh Đường, sư huynh đệ ba người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nam Trúc quay đầu lại hỏi Lộc U Minh, "Lộc tiên sinh, nơi đây tại sao lại có Tiên đào thụ?"

Lộc U Minh mỉm cười, "Mua về từ U Giác Phụ."

Tiêu Trường Đạo cũng hỗ trợ giải thích một câu, "Chu huynh, U Giác Phụ đã từng buôn bán với số lượng lớn. Nghe nói về sau cửa hàng đó đắc tội với người không nên đắc tội, nên không bán ra được nữa."

Nam Trúc a mộ tiếng, tiếp tục hỏi, "Nhất định chính là Lộc tiên sinh đi mua nó về?"

Những người khác hơi ngạc nhiên mà đưa mắt nhìn gã nhiều một chút, phát hiện thấy vấn đề tên mập mạp này quan tâm hình như có chút quái lạ.

Lộc U Minh lắc đầu: "Ta rất ít rời núi, trong môn phái có nhân viên và bộ phận chuyên lo việc mua bán, không có liên quan tới bọn ta."

Nghe đến đó, sư huynh đệ ba người mới xem như triệt để yên tâm, đã có sự phân chia như vậy, vậy thì chỉ cần bọn hắn không lộ diện dự thi, đại khái là sẽ không bị nhân viên chuyên mua bán của Côn Linh sơn từng gặp bọn hắn nhận ra.

Dữu Khánh sau đó cũng hỏi một câu, "Nghe nói cây Tiên đào này đã bị tà khí xâm nhiễm rồi phải không? Những đường vân màu đen trong cành lá này chính là tà khí, đúng không nhỉ?"

Lộc U Minh đằng hắng đáp: "Đúng vậy."

Dữu Khánh: "Phương pháp Linh thực của Côn Linh sơn cũng không có cách nào loại bỏ tà khí trong Tiên đào thụ hay sao?"

Lộc U Minh: "Đây không phải là bị tà khí xâm nhiễm bình thường, tà khí đã cộng sinh cùng Tiên đào thụ rồi, chưa tìm được phương pháp thích hợp, không thể mạo muội động thủ, nếu cưỡng ép loại bỏ tà khí, Tiên đào thụ cũng sẽ chết."

Dữu Khánh a một tiếng, ra vẻ đã được chỉ rõ, trong lòng ít nhiều có chút khinh thường, cái gì mà đệ nhất môn phái, còn không bằng nước do Đầu To đun nấu.

Mọi người vây quanh Tiên đào thụ quan sát một hồi, sau đó lại tiếp tục đi tới trước, tiếp sau đó nhìn thấy được một loạt các hình thái của Linh Mễ từ cây non đến trưởng thành.

Bên trong Linh cốc cũng không phải toàn bộ là một vùng đất bằng, có sườn núi cũng có đồi nhỏ, còn có một số đình đài lầu các.

Mọi người một đường đi đi dừng dừng xem xét, dọc đường đi Lộc U Minh còn để cho khách tham quan tự mình hái một số loại Linh quả bên đường để nếm thử, linh khí ẩn chứa trong đó mặc dù còn xa mới có thể so sánh được với Tiên đào, thậm chí còn không bằng Linh Mễ, nhưng cũng là thứ hiếm lạ, cường thân kiện thể, tẩm bổ tinh khí thần là không thành vấn đề, cũng là thứ tốt mà không phải người bình thường tùy tiện có thể ăn được.

Đi tản bộ dưới những đám cây ăn quả, Dữu Khánh thuận tay hái mấy trái Linh quả trông giống trái mận gặm ăn, đang cảm thấy mùi vị không tệ, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói thì thầm nhắc nhở nho nhỏ của Bách Lý Tâm, "Lão già lôi thôi luộm thuộm kia hình như đang đứng trên núi theo dõi chúng ta."

Có thể cảm thấy được Bách Lý Tâm đang dán rất sát phía sau mình, hầu như có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nàng ta.

Dữu Khánh vô thức liếc nhìn sang Nam Trúc một cái, quả nhiên phát hiện thấy Nam Trúc đang nhìn chằm chằm, có vẻ gặm ăn Linh quả rất khó khăn, đức hạnh này khiến cho hắn không nói nên lời, cũng rất bất đắc dĩ, dứt khoát làm như không nhìn thấy, quay đầu xác định phương hướng Bách Lý Tâm đang nhìn, rồi thuận thế nhìn theo.

Hắn vừa nhìn tới, liền phát hiện thấy thị lực của Bách Lý Tâm quả nhiên không thể coi thường, bởi vì khoảng cách quá xa, nếu không được nhắc nhở và quan sát kỹ càng, hắn thật sự không nhìn thấy được ai, dù cho bây giờ đã nhìn thấy được, nhưng cũng chỉ là một bóng người nho nhỏ, đúng là không phân biệt được đó là người nào, không khỏi khiến cho hắn âm thầm kinh ngạc.

Không giống với cách hắn dùng Quan Tự quyết để nhận ra đồ vật, người ta đây là thị lực thuần túy, là trực tiếp phân biệt rõ ràng hình ảnh bằng thị giác.

Nam Trúc cưỡng ép áp sát tới đây, tìm hiểu một chút xem chuyện gì xảy ra, sau đó gã thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tự mình an ủi, người ta sở dĩ nhắc nhở lão Thập Ngũ đầu tiên, là bởi vì đúng lúc ở gần lão Thập Ngũ nhất.

Nói chung, một nhóm người cứ như vậy vòng vòng du lãm đến cuối cùng.

Chương 601: Tinh quái (2)

Mọi người vốn tưởng rằng lối đi hẹp này là một cửa ra vào khác, nào ngờ cuối cùng là thực sự cuối cùng, một con đường cụt, bị một hẻm núi chặn ngang, linh khí lượn lờ, nhất là phía dưới hẻm núi không phân biệt rõ được đó là linh khí hay là sương mù, khiến người không thấy rõ phía dưới sâu cỡ nào, có một loại cảm giác thần bí khó lường, giống như là vực sâu vô tận.

Một đám người đứng ở bên cạnh mép vách núi nhìn ra xa xuống dưới. Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh không chỉ không có lòng dạ nhìn xem cảnh này, trái lại thỉnh thoảng quay mặt nhìn nhau, bọn họ nhận thấy được một số điểm khác.

Bọn họ phát hiện thấy khu vực hẻm núi này mọc rất nhiều phong lan, hoặc trên mặt đất, hoặc hai bên sườn núi, đung đưa theo gió nhẹ, có một số đã nở hoa, cũng có nụ hoa chớm nở, phần nhiều là đang trong thời kỳ ra hoa. Và từ những loại hoa tươi đã khoe sắc, có thể nhận ra được, phong lan nơi này rất nhiều chủng loại, không phải dùng từ sặc sỡ là có thể hình dung hết, tập trung thành một khung cảnh rực rỡ, thật sự không biết khi tất cả nở rộ ra thì sẽ đẹp đẽ đến nhường nào. Khu vực này quả thực là thế giới của phong lan.

Sư huynh đệ ba người tự nhiên liền vô thức nghĩ đến manh mối do Lệ Nương cung cấp. Sau khi quan sát tỉ mỉ khu vực đầy phong lan này, ánh mắt bọn hắn cũng dần dần nhìn xuống vực sâu, cũng chậm rãi bước dần đến, vừa đi vừa cẩn thận quan sát xung quanh, rất sợ bỏ sót bất kỳ một chút manh mối nào.

Chính vào lúc này, Thiện Thiếu Đình đứng bên mép vách núi chỉ vào những sợi xích to lớn neo trên vách đá phía dưới, hỏi: “Những xích sắt thả xuống đáy cốc là có chuyện gì vậy?”

Vừa mới hỏi xong, dưới vách đá dường như có phản ứng đáp lại câu hỏi của y, những sợi xích sắt to lớn đó đột nhiên lắc lư loảng xoảng

ầm ầm, nghe tiếng động, phía bên vách núi đối diện rõ ràng cũng có âm thanh tương tự truyền đến, phía dưới vực sâu hình như có thứ gì đó khổng lồ muốn vùng vẫy thoát ra khỏi dự trói buộc của xích sắt.

Sư huynh đệ ba người nhanh chóng nhảy đến vách đá nhìn xuống dưới, bởi vì sương mù che lấp, chỉ nhìn thấy được xích sắt lắc lư, mà không nhìn rõ được là thứ gì dưới đó.

Dữu Khánh dùng Quan Tự quyết để điều tra, nhưng cũng không thể nhận rõ được đó là thứ gì, cảm thấy đó là một thứ khổng lồ và cũng cảm thấy là do rất nhiều vật sống tụ tập lại một chỗ.

Hắn lập tức quay đầu lại hỏi Lộc U Minh, "Lộc tiên sinh, phía dưới có chuyện gì vậy?"

Mọi người cũng dồn dập nhìn về phía Lộc U Minh.

Lộc U Minh nhíu mày nhìn chằm chằm phía dưới vực sâu, sau đó mới ngước mắt nhìn về phía mọi người, trả lời: "Một gốc lão đằng đã có linh tính mà thôi. Nói đến việc này cũng là bởi vì được Linh cốc đại trận tụ tập đông đảo linh khí tẩm bổ, trải qua năm tháng dài dằng dặc rồi biến thành tinh, đã có linh tính."

Nghe được lời này, các vị khách nhân đều kinh ngạc, cần phải biết rằng thực vật thành tinh là cực kỳ hiếm thấy, mấu chốt là rất khó dựng dục ra linh tính khai khiếu, giống như là bình thường khi mắng chửi người thì sẽ mắng là "Đầu gỗ" vậy, hình dung không khai khiếu. Trong núi có không ít cây nghìn năm, nhưng khai khiếu, có thể thành tinh lại là cực kỳ hiếm thấy, khó khăn hơn vô số lần so với động vật có huyết nhục thân thể thành tinh, huống hồ loại sau còn có "Nghiệt Linh đan" tương trợ.

Lộc U Minh cũng nói dạng như vậy, "Niệm tình Linh vật mộc thuộc tính không dễ xuất hiện, tệ phái liền không có diệt trừ nó, cho nó một cơ hội để hóa hình. Nhưng dã tính của nó rất khó thuần hóa, cực dễ khiến người tổn thương, đã có không ít người lỡ lạc vào dưới đáy hẻm núi rồi bị nó gây tổn thương, thậm chí còn duỗi xúc tu của

mình ra phá hoại Linh cốc. Vì vậy mới dùng xích sắt vây nó lại dưới đáy hẻm núi, vừa tránh để nó làm loạn, cũng có thể coi như một tấm chắn trấn thủ đáy hẻm núi, ngăn cản có người từ dưới hẻm núi lẻn vào Linh cốc."

Thì ra là thế, mọi người thổn thức cảm khái không thôi.

Dữu Khánh coi như đã biết được là chuyện gì xảy ra, thì ra là một gốc dây leo già, thảo nào không phân biệt được rõ đó là thứ gì. Nhưng căn cứ vào Quan Tự quyết của hắn quan sát, quy mô của cây lão đằng dưới hẻm núi này e rằng không phải khổng lồ một cách bình thường, chỉ dựa vào kích thước những sợi xích sắt đó liền biết được.

Tiêu Trường Đạo cất lời khen, "Không nghĩ tới Côn Linh sơn đã dựng dục ra được Mộc linh, thật không hổ là đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ!"

Lộc U Minh khiêm tốn nói: "Để thành tựu Mộc linh, không phải đơn giản chỉ dựng dục là được, cơ duyên và tạo hóa cũng rất quan trọng."

Gió nhẹ phất qua, hương lan thoang thoảng, tắm mình trong linh khí dồi dào, trong lúc cười nói trò chuyện đều có kiến thức, tầm mắt được mở mang, tâm tình mọi người có phần vui vẻ.

Ở dưới vách núi, xích sắt đung đưa lắc lư một lúc, rồi cũng dần dần khôi phục bình tĩnh.

Mọi người cũng đã tham quan xong nơi đây, Lộc U Minh kêu gọi mọi người quay trở lại, mọi người gần như đều đã cất rồi, duy độc Dữu Khánh đứng ở bên cạnh mép vách núi, không biết đang thất thần vì việc gì, hắn lẳng lặng nhìn chằm chằm Linh khí hoặc sương mù lơ lửng bồng bềnh trên mặt vực sâu.

Không người nào nhìn thấy trong mắt hắn lóe lên vẻ kinh nghi.

Hắn dùng Quan Tự quyết nhận thấy được gì đó mà người khác không nhìn thấy được.

Theo người khác, những Linh khí hoặc là sương mù đó là bị gió thổi mà bồng bềnh trôi nổi, trên thực tế, chủ yếu quả thực cũng là như thế, là bị gió tự nhiên thổi trôi đi, nhưng cũng không phải là tất cả.

Căn cứ vào sương mù dao động, hắn nhìn ra được có lực lượng khác chi phối, trong không trung giống như có những cái khe nhìn không thấy, trong khe hình như cũng có gió tràn ra, không có nguồn gốc, các phay gió đứt gãy đó dường như là xuất hiện từ vô hình.

Loại lực lượng vô hình này, cho dù là với thị lực của Bách Lý Tâm cũng không nhìn ra được, nhưng hắn thì có thể nhìn ra.

Nói thật, nếu không phải đến đây có ý đồ, nếu không phải đến với mục đích quan sát tỉ mỉ, chính hắn cũng không dám bảo đảm mình nhất định có thể chú ý đến điều này.

Gió xuất hiện trong không trung một cách khó giải thích, lại tạo ra sóng gió thật lớn trong lòng hắn, khiến cho trong lòng hắn nhấc lên sóng dữ cuộn trào, hắn âm thầm hỏi chính mình, lẽ nào thật sự là nơi này sao? Lẽ nào thật sự dễ dàng như vậy liền tìm được rồi sao?

Cho dù là lúc trước đi tìm Tiểu Vân gian hay là Kim Khư, hoặc là đi Minh Hải tìm Lệ Nương, đều chưa từng có dễ dàng như vậy, hắn có phần không thể tin nổi.

Quả thực cũng là không thể xác định.

Một bàn tay đột nhiên vỗ vào vai Dữu Khánh, là Nam Trúc, "Sững sờ ra đó làm gì? Đi thôi."

Dữu Khánh trầm mặc xoay người lại, không biết đang im lặng suy tư điều gì, ánh mắt lấp lóe không ngừng, lẳng lặng đi ở phía sau đoàn người, khi định thần lại, đột nhiên ngước mắt nhìn lên trên núi, lần nữa tìm kiếm bóng dáng của Nhan Dược, phát hiện thấy người vẫn

còn ở tại đó, hắn lập tức đưa tay móc cổ Nam Trúc kéo tới, cũng quay đầu lại cười hắc hắc với Bách Lý Tâm luôn đi theo như hình với bóng, ra hiệu cho nàng ta lảng tránh một chút.

Chương 602: Mưu đồ trộm cắp (1)

Bách Lý Tâm đã hiểu được rồi, người ta muốn nói chuyện riêng, lập tức sải bước đi nhanh lên trước, kéo giãn khoảng cách với hai người.

Dữu Khánh lại ra hiệu bằng ánh mắt cho Mục Ngạo Thiết. Mục Ngạo Thiết hiểu ý lập tức tiến tới phía trước, đi theo phía sau đám người, và vểnh tai lên lắng nghe cẩn thận, để xem có thể nghe được lão Thất và lão Thập Ngũ nói chuyện với nhau hay không, nếu có thể nghe được thì sẽ lập tức ho khan để nhắc nhở.

Dữu Khánh quét mắt nhìn xung quanh một cái, sau đó mới kề tai nói nhỏ với Nam Trúc, "Trong phòng của lão già lôi thôi luộm thuộm kia có treo mấy bức tranh trên tường, trong đó, trên vách tường phía bên phải có một bức bản đồ toàn cảnh bên trong Côn Linh sơn, ta muốn mượn nó dùng một chút. Một chút nữa nhìn ánh mắt mà hành động, ngươi và lão Cửu yểm hộ cho ta."

Nói là "Mượn dùng", kì thực chính là trộm lấy.

Đôi mắt Nam Trúc từ từ trợn tròn lên, hàm răng cắn chặt phát ra tiếng, "Ngươi vừa vểnh cái mông lên liền biết ngươi sắp ị ra loại cứt gì, lúc trước thấy ngươi tán gẫu tại cửa vào đã biết ngươi không ôm chuyện gì tốt. Có bệnh sao, cũng đã vào được Linh cốc rồi, bây giờ còn ăn trộm bản đồ của người ta mà làm gì?"

Dữu Khánh: "Lúc này không phải là thời điểm để giải thích, trước tiên cứ phối hợp đi đã, về sau sẽ chậm rãi nói chuyện."

Nam Trúc nhanh chóng đảo mắt liếc nhìn xung quanh, "Không phải không phối hợp với ngươi, mà là không có cách nào phối hợp, người ta trợn to mắt nhìn chằm chằm, ăn trộm đồ ngay tại trước mắt người ta sao, đầu óc ngươi nghĩ gì vậy, sợ người ta không nhìn thấy hay sao chứ? Vừa mới tới cấm địa tông môn của người ta liền trộm cướp đồ của người ta, ngươi cho rằng đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ là tượng đất hay sao?"

Dữu Khánh:

"Hiện tại, chúng ta dù sao cũng là 'Đệ tử Long Quang tông', tuy rằng đã bị trục xuất khỏi môn phái, nhưng với tư cách là Đại tiền sư, tiến vào quân đội là việc rất dễ dàng, núi không chuyển nước chuyển, về sau còn không biết ai tìm ai làm phiền chứ. Nếu bắt ta, ba người các ngươi đến xin tha. Chỉ là một tấm bản đồ, bị phát hiện thì tự có cách giải thích, cứ nói là lấy để xem, có thể làm gì chứ?"

Nếu không phải là sợ lỡ như gây ra động tĩnh sẽ khiến người hoài nghi, hoặc là sợ người ta có liên tưởng không tốt, hắn thậm chí còn muốn trực tiếp mở miệng mượn bản đồ.

Nghe nói như thế, Nam Trúc suy nghĩ một chút, dường như cũng đúng, chỉ cần dám da mặt dày thì xem ra sẽ không có vấn đề gì, nhưng gã vẫn cắn răng nói: "Ngươi nghe không hiểu tiếng người sao? Ngay trước mắt người ta, người ta nhìn chằm chằm, làm sao trộm được?"

Dữu Khánh bĩu bĩu môi về phía bóng dáng Nhan Dược ở trên núi, "Lúc trước, trên đường đi tới đây ngươi không nhìn thấy sao? Tại đó rất vắng vẻ, không người nào coi trọng."

Nam Trúc: "Ngộ nhỡ bây giờ có người ở đó thì sao?"

Dữu Khánh: "Ta cũng không ngốc, có người đương nhiên là từ bỏ."

Nam Trúc vẫn có lo lắng, "Tranh người ta treo trên tường, thiếu đi một bức, có thể không phát hiện ra được sao?"

Dữu Khánh: "Dựa vào đâu cho rằng là chúng ta lấy đi? Được rồi, không có chuyện gì lớn hơn chuyện sống chết, không cần ngươi quan tâm tới việc này, ngươi đến với mỹ nhân của ngươi đi, nói lão Cửu tới đây."

"Ai." Nam Trúc buông tiếng thở dài, nhưng mà vẫn nghe lời hắn nói, rời đi, đổi Mục Ngạo Thiết tới đây.

Mục Ngạo Thiết thì không có nhiều lời vô dụng như Nam Trúc, vừa nghe nói cần tùy cơ ứng biến để phối hợp với hắn, y lập tức gật đầu đồng ý, chỉ hỏi nên làm như thế nào.

Âm thầm sắp xếp thỏa đáng xong mọi việc, đang chuẩn bị hành động, Dữu Khánh bỗng nhiên phát hiện thấy không ổn, phát hiện thấy trong kế hoạch có sơ hở, nhận thấy không biết Bách Lý Tâm uống nhầm thuốc gì rồi, có cảm giác như cứ một mực nhắm mắt theo đuôi tại bên cạnh hắn, nói nàng ta lảng tránh để nói chuyện riêng một chút thì được, nhưng hễ hắn đơn độc rời đi thì nữ nhân này lại sẽ đuổi đi theo.

Mấu chốt là sư huynh đệ ba người bọn hắn không quản được nàng ta, cũng phải phải đề phòng nàng ta, lúc này mà hành động thì không biết phải giải thích như thế nào với nàng ta, không đáng gây ra sự hoài nghi không cần thiết.

Không còn cách nào khác, Dữu Khánh đến gần Nam Trúc, kéo kéo tay áo Nam Trúc, ra hiệu cho gã biết Bách Lý Tâm cứ bám theo rất phiền phức, sau đó ngón tay chọc chọc gã, chỉ chỉ về phía lối ra, nho nhỏ thì thầm hai chữ, "Ngươi đi."

Nam Trúc hiểu ý, quan sát Bách Lý Tâm đang lẽo đẽo đi theo ở phía sau, gã cũng có chút đau đầu, nhưng vẫn gật gật đầu.

Dữu Khánh lập tức ho khan một tiếng rất đặc biệt, thu hút sự chú ý của mọi người, rồi đưa tay chỉ về phía mấy thân cây treo đây quả đỏ ở xa xa, hỏi: "Lộc tiên sinh, đó là cây gì vậy, có thể đến đó xem không?"

Hắn muốn kéo dài thời gian, không chậm như chiều đi, tốc độ mọi người quay trở về tương đối nhanh, nếu tiếp tục như vậy, e rằng sẽ không đủ thời gian để ăn trộm.

Trong lòng Lộc U Minh nghĩ như thế nào không biết, nhưng vẫn là cười gật đầu, nhấc tay ra hiệu với mọi người, "Mời đi theo ta."

Mọi người vừa mới đi đến trước một sườn đồi nhỏ, Mục Ngạo Thiết đột nhiên cất bước nhanh hơn, chạy tới bên Triển Vân Khí vốn vẫn một mực đi theo tiếp khách trên toàn bộ hành trình, nói với đệ tử đi theo ông ta: "Ta không muốn đi dạo nữa, ngươi dẫn ta ra ngoài trước đi, chúng ta ở bên ngoài chờ bọn họ."

Mọi người lập tức nhìn chăm chú về phía vị này, nhưng cũng không cảm thấy ngạc nhiên, mặt ngoài nhìn Mục Ngạo Thiết có vẻ là một người thanh cao, có thể nói ra lời nói như vậy cũng là rất phù hợp với hình tượng của y.

Vị đệ tử đó quay sang nhìn Triển Vân Khí xin ý kiến, gã không thể làm chủ.

Triển Vân Khí cũng không tiện cưỡng ép khách nhân, hơi gật đầu, "Ngươi đưa hắn đi đi."

Vị đệ tử tuân lệnh, lập tức dẫn Mục Ngạo Thiết rời đi, hai người rời đi trước.

Nam Trúc chắp tay khom người xin lỗi mọi người, "Vị sư đệ này của ta đã quấy nhiễu nhã hứng của chư vị, chư vị thứ lỗi a!"

Mọi người phát hiện thấy tên mập này cũng khá là lễ phép.

Tiêu Trường Đạo: "Chu huynh nói quá lời, không sao."

Nam Trúc lặp lui lặp tới mấy câu xin lỗi, đã được đám đông đồng tình thông cảm, khóe mắt gã liếc nhìn bóng dáng hai người Mục Ngạo Thiết vòng qua bên kia sườn đồi nhỏ, lập tức lại chắp tay nói với Triển Vân Khí: "Không biết hôm nay vị sư đệ này của ta xảy ra chuyện gì, để ta đi xem. Ta sẽ trở về với bọn họ trước, chư vị chậm rãi tham quan, không nên để chúng ta ảnh hưởng."

Không người nào tại đây cưỡng ép, lúc này Nam Trúc mới rút lui, xoay người chạy nhanh rời đi, đuổi theo hai vị kia, bóng dáng cũng nhanh chóng biến mất tại phái sau sườn đồi nhỏ.

Lộc U Minh và Triển Vân Khí hơi nhìn theo, cũng không có suy nghĩ nhiều, dù sao cũng có đệ tử đi cùng, hai người xoay người lại tiếp tục đưa khách nhân du lãm.

Không biết rằng Nam Trúc vừa mới vòng qua sườn đồi nhỏ thì lập tức dừng lại, đợi cho Mục Ngạo Thiết và vị đệ tử kia đã đi xa, gã mới đi đi dừng dừng ra vẻ giống như đang đi tham quan đi theo phái sau hai người kia, tay chắp sau lưng chậm rãi bước đi, thỉnh thoảng có đệ tử Côn Linh sơn làm việc trong thung lũng nhìn thấy thì cũng không coi gã là người xấu.

Nhưng bản thân Nam Trúc thì âm thầm nín hơi, căng thẳng không dám thả lỏng, ngoài lỏng trong khẩn trương, nơm nớp lo sợ, gã còn

phải tận lực mượn nhờ các loại Linh thực để che chắn, tận lực tránh cho Nhan Dược ở trên núi đặc biệt chú ý tới.

Chương 603: Mưu đồ trộm cắp (2)

Dữu Khánh phụ trách kéo dài thời gian thì tiếp tục đi theo tham quan với đám đông người, giống như không có việc gì xảy ra.

Những người khác đều không quan tâm, chỉ có Bách Lý Tâm xách cung lớn trên tay thì thỉnh thoảng len lén quan sát Dữu Khánh, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Hành vi của mấy sư huynh đệ tận lực khiến nàng ta tránh ra xa và âm thầm giao lưu riêng làm cho nàng ta biết đó không phải là tán gẫu, hơn nữa hành động khác thường của ba người lúc này càng khó thể tránh được trong lòng nàng ta không sinh ra hoài nghi, nhưng nàng ta lại không thể biết rõ là chuyện gì đang xảy ra.

Trong sư huynh đệ ba người, chuyện Mục Ngạo Thiết cần làm lúc này là nhẹ nhàng nhất, đơn giản nhất, chỉ là một đường rời đi.

Cùng đồng hành, vị đệ tử Côn Linh sơn bước lên bậc cấp lối ra giữa hẻm núi, xoay người quay đầu lại, đối diện với phong cảnh đẹp đẽ bên trong Linh cốc, nói:

"Chúng ta chờ ở đây đi."

Mục Ngạo Thiết lập tức từ chối, "Vẫn nên đi ra ngoài cửa vào chờ đi."

Hoàn toàn không có ý thương lượng, vừa nói vừa đi ra phía ngoài.

Đệ tử Côn Linh sơn không nói nên lời, đành phải xoay người đuổi theo y.

Hai người cứ thế đi vượt qua hẻm núi, rồi tại trước ánh mắt nhìn chăm chú của hai gã thủ vệ ngoài cổng mà cất bước đi xuống tầng bậc cấp thứ nhất, sau khi lại đi qua một vùng đất bằng, Mục Ngạo Thiết không đi nữa, giống như đi đã mệt rồi, ngồi xuống bậc cấp dưới cổng cổng chào bằng đá.

Một gã thủ vệ hỏi vị đệ tử Côn Linh sơn cùng đi ra theo xem đã xảy ra chuyện gì, người sau bất đắc dĩ, kể lại tình huống đại khái cho gã nghe.

Vì vậy thủ vệ cổng vào cũng không tiếp tục can thiệp vào nữa, bảo bọn họ chờ ở nơi này.

Mà lúc này Nam Trúc cũng bắt đầu bước lên bậc cấp bên trong Linh cốc, nhìn nhìn đường hẻm một cái, không thấy bóng người nào, biết rõ lão Cửu đã thành công kéo người đi rồi, gã lập tức bước nhanh lên, đi nhanh trong đường hẻm, đi tới gian phòng đăng ký lúc trước thì đột nhiên dừng lại ngay cửa vào.

Đứng yên lắng nghe một hồi, quay đầu nhìn nhìn khắp nơi, sau đó mới bước lên bậc cửa, đứng tại ngoài cửa gọi, "Có ai không? Tại hạ có việc muốn nhờ."

Gọi liền mấy tiếng, đợi một chút, bên trong phòng vẫn không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại, bên trong đường hẻm vẫn không một bóng người, bên trong những căn phòng khác cũng im lìm không có bất kỳ phản ứng gì, gã lập tức vươn đầu vào trong cửa, nhìn xung quanh phòng một cái, xác nhận không có người nào mới nhanh chóng luồn đi vào.

Đi vào trong phòng, gã nhanh chóng quan sát mấy bức tranh vẽ treo trên vách tường, thoáng nhìn một cái đã xác định được tấm bản đồ mà lão Thập Ngũ đã nói, nhảy tới bên, xác định chính là bản đồ toàn cảnh Côn Linh sơn, gã không có gì do dự nữa, trực tiếp lấy xuống.

Đồ vật đã vào tay, vừa định cuốn bản đồ lại nhét vào trong ống quần để rời đi, nhưng ánh mắt liếc thấy trong một bình sứ tại góc phòng có cắm mấy cuốn thư pháp, gã dừng động tác lại, quay đầu nhìn nhìn chỗ trống trên tường, cảm thấy quả thực quá gây chú ý, lập tức bước nhanh tới trước bình sứ, lấy mấy cuộn tranh chữ ra, tìm một tấm tranh sơn thủy có kích thước tương tự, treo lên vị trí bức bản đồ lúc trước, bù đắp vào chỗ trống trên tường.

Lui ra phía sau mấy bước nhìn nhìn, dường như không còn quá gây chú ý như vừa rồi nữa, lúc này gã mới rung mở tấm bản đồ trên tay, rẹt rẹt mấy cái, trực tiếp xé tấm bản đồ ra khỏi thanh nẹp, gấp nhỏ bản đồ lại, nhét vào bên trong quần áo. Làm như vậy quả thực dễ mang theo hơn nhiều, cũng không dễ dàng bị phát hiện.

Hai thanh nẹp bị gã ném thẳng vào trong bình sứ đựng mấy bức tranh chữ kia, cũng thi pháp vận công đem nó vặn thành bột mịn, làm cho nó biến thành một đống bụi bặm dưới đáy bình sứ.

Sau đó xoay người bước nhanh đến cửa vào, vươn đầu cẩn thận quan sát bên ngoài, sau khi xác nhận trong đường hẻm không có người nào, gã nhanh chóng lách người đi ra ngoài, rồi mới hướng về phía cổng vào cất bước. Nhưng vừa mới đi mấy bước, không biết nghĩ đến điều gì, gã bất ngờ rất nhanh lui về trên bậc cấp đi lên phía trong Linh cốc, làm xong gã mới bỗng cao giọng gọi, "Sư đệ, sư đệ, ngươi đi đâu rồi?"

Rất nhanh, nơi cổng vào phía ngoài hẻm xuất hiện bóng dáng của thủ vệ, hướng vào bên trong nhìn nhìn quan sát, tiếp đó thân ảnh của Mục Ngạo Thiết cũng xuất hiện tại trên bậc cấp ngoài cổng, tại nơi xa xa đáp lại "Sư huynh, nơi này."

Lúc này Nam Trúc mới sải bước nhanh chóng đi qua, tại trước ánh mắt quan sát kỹ càng của thủ vệ, gã nhanh chóng bước ra cánh cổng.

Vị đệ tử Côn Linh sơn tiếp khách đi ra lúc trước cũng quay trở lại trên bậc cấp cổng vào, nhìn thấy đường hẻm bên trong trống không,

lại nhìn về phía gã, nghi hoặc hỏi: "Ngươi đây là? Bọn họ đâu rồi?"

Nam Trúc ai một tiếng,

"Bọn họ vẫn còn tại du ngoạn ở bên trong." Rồi nhấc tay chỉ tới Mục Ngạo Thiết,

"Ta không an tâm với hắn, bọn họ bảo ta đi ra trước tìm các ngươi." Sau đó liền lôi kéo Mục Ngạo Thiết đi xuống bậc cấp, lớn tiếng khiển trách: "Ngươi có chuyện gì vậy? Mọi người vẫn còn đang hào hứng du ngoạn, ngươi tự nhiên lại không muốn đi nữa là sao, có biết cái gì gọi là mất hứng hay không, còn có chút cấp bậc lễ nghĩa nào hay không chứ?"

Tùy ý cho gã mắng, Mục Ngạo Thiết im lặng không hé răng, cam chịu.

Thủ vệ bên ngoài cổng đi xuống bậc cấp trở về vị trí cũ. Đệ tử tiếp khách cũng yên lặng đi xuống tới, sư huynh đệ đồng môn người ta răn dạy nhau, gã cũng không tiện can thiệp vào, mặc kệ bọn họ, đứng tại trước mặt với hai đệ tử thủ vệ, lặng lẽ chờ đợi.

Bọn họ yên tĩnh, nhưng Nam Trúc thì không yên tĩnh, trong miệng ầm ầm mắng không ngừng, mắng đến nỗi Mục Ngạo Thiết xụ cả mặt, mắng rất lâu, mắng đến mức ba gã đệ tử Côn Linh sơn tại cổng vào đều phải nhìn bằng ánh mắt khác, phát hiện thấy vị này thực sự có khả năng nói.

Một lúc lâu sau, miệng Nam Trúc mới ngừng lại, sư huynh đệ hai người cùng nhau chờ đợi tại dưới cổng chào bằng đá.

Thừa dịp không có người nào chú ý, Mục Ngạo Thiết gửi cho Nam Trcú một cái ánh mắt dò hỏi.

Nam Trúc làm như không có gì nhấc tay phải gãi sột soạt xương sườn dưới ngực bên trái, như đang gãi ngứa, thực ra là đang nói cho đối phương biết đã đắc thủ rồi, tại nơi đây.

Chương 604: Đắc thủ (1)

Những người đi ra trước cũng không có chờ quá lâu tại bên ngoài Linh cốc, không bao lâu sau những người còn lại cũng đi ra, Dữu Khánh muốn kéo dài thời gian nhưng cũng không tiện kéo dài quá lâu, làm quá mức sẽ trở nên khác thường, khác thường sẽ khiến người ta hoài nghi, bị hoài nghi thì sẽ không thuận lợi để sau này hành động.

Lộc U Minh bước tới cổng chào khom người tiễn khách, nhóm khách cảm tạ rồi bước ra cổng chào thuận theo bậc cấp đi xuống.

Sư huynh đệ ba người lần nữa chạm mặt với nhau, không cần phải nói gì cả, Nam Trúc gật đầu một cái để ra hiệu, Dữu Khánh liền biết đã đắc thủ rồi, cũng càng không cần phải nói thêm gì nữa, tất cả đợi trở về rồi nói tiếp cũng không trễ.

Tuy rằng đã lấy được đồ vật, nhưng trong lòng ba người kỳ thực vẫn có chút khẩn trương, dù sao đó cũng là bức tranh người ta treo trên tường, cứ như vậy lấy đi, thiếu đi một đồ vật trưng bày dạng, nếu nói không chút nào lo lắng bị phát hiện thì là giả.

Việc làm này của Dữu Khánh vốn có chứa một phần đánh cược, đồ đạc bày biện trong căn phòng đó không ngăn nắp gọn gàng, còn luôn luôn không có người nào tại đó, chứng tỏ bên trong hắn không có thứ gì trọng yếu, hơn nữa chủ nhân căn phòng đó cũng rất lôi thôi luộm thuộm, hắn đánh cược lão ta không phải là người chú ý đến tiểu tiết.

Về sau có phát hiện ra thỉ cũng chỉ là một tấm bản đồ mà thôi, quỷ mới biết rõ là đã bị mất đi hay là bị cầm đi đâu rồi.

Nói chung, chỉ cần không bị bắt quả tang sẽ không ai có thể khẳng định là do bọn hắn làm.

Đi theo sát ba người, Bách Lý Tâm luôn dùng ánh mắt nhìn kỹ để dò xét bọn hắn, tựa như muốn tìm ra một chút manh mối nào đó.

Mấy chiếc xe ngựa đưa nhóm người tới đây vẫn đang chờ đợi như cũ, lần này, trong lúc đi xuống bậc cấp, mọi người chú ý quan sát xe ngựa một chút, phát hiện thấy những con ngựa này to lớn vạm vỡ hơn ngựa bình thường, nhìn cũng có vẻ oai vệ hơn, nhưng chỉ một con ngựa lại có thể lôi kéo một chiếc xe chở người rong ruổi phi nước đại trên đường núi, chạy lên sườn dốc cũng như giẫm trên đất bằng, cước lực như vậy vẫn khiến mọi người khó thể tin nổi.

Khi đi tới chính diện một con ngựa, Thiện Thiếu Đình chợt cất tiếng kinh hô, "Đây không phải ngựa, đây là 'Sơ' !"

Nghe được cái tên này, mọi người lập tức dồn dập đi tới trước đầu ngựa để quan sát, lúc này mới phát hiện thấy trên trán ba con ngựa trước đây lẽ ra có một cái sừng, nhưng rõ ràng là đã bị cưa đứt, vì vậy mới khiến cho mọi người không nh65n ra sự khác biệt giữa nó và ngựa bình thường.

Sơ, mọi người đều đã từng nghe nói qua, nghe nói hình dáng rất giống ngựa, trên trán có mọc một chiếc sừng, là một loại Linh thú cực kỳ hiếm thấy, tốc độ phi nước đại rất nhanh, là thực sự có thể ngày đi nghìn dặm, đa số người đều là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy.

Mà với những con Sơ đã bị cưa đứt sừng này, nếu như bọn họ không được nhắc nhở thì cho dù nhìn thấy cũng chưa chắc đã liên tưởng tới, nói đến cùng vẫn là kiến thức của Thiện Thiếu Đình tốt hơn những người còn lại một ít, không hổ là con cháu danh môn, xem là kiến thức rộng rãi.

Triển Vân Khí cười gật gật đầu, cho thấy y nói không sai.

Nam Trúc kinh ngạc hỏi: "Côn Linh sơn lại dùng tới Linh thú như thế này để kéo xe sao? Vậy thì phải nuôi bao nhiêu con mới đủ chứ?"

Đúng vậy, mọi người đều cảm thấy điều này không khỏi cũng hơi quá xa xỉ.

Triển Vân Khí khiêm tốn trả lời: "Cũng không nuôi nhiều, chỉ dùng khi tiếp đãi khách đưa đón cho nhanh, nơi các ngươi nghỉ chân cách nơi này quả thực có hơi xa."

Tuy là nói như vậy, nhưng mọi người đều có thể hiểu được, từ chuyện này liền có thể nhìn ra tài lực của đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, dùng Linh thú để chiêu đãi khách nhân còn chưa đủ phô trương, vậy mà còn cưa đứt sừng của Linh thú, có thể thấy được rõ ràng sự xa hoa của đại phái nghìn năm.

Lúc này mọi người bước lên xe, trở về thì chỉ cần hai chiếc, lúc tới đón, Kha Nhiên không rõ sẽ dẫn theo bao nhiêu người tới đây, vì vậy chuẩn bị xe nhiều một chút, và lúc này thầy trò Triển Vân Khí cũng không có tiếp tục đi cùng bọn họ quay trở lại, cho nên hai xe là đủ rồi.

Sau khi nhìn thấy chiếc xe ngựa đã chạy lên đường núi rời đi, Lộc U Minh mới xoay người quay trở vào bên trong, tại trên đường hẻm, gã nhìn thấy được bóng dáng luộm thuộm trở về, bước nhanh tới đón.

Đi trước đến trước cửa vào phòng minh, Nhan Dược dừng lại chờ gã đi tới đây, hỏi: "Sao rồi?"

Lộc U Minh: "Đều đã thuận lợi rời đi rồi."

Nhan Dược: "Không có vấn đề gì đi?"

Lộc U Minh: "Cũng may, không gặp vấn đề gì."

Nhan Dược trầm mặc một hồi, phất tay nói: "Được rồi, ngươi đi làm việc của ngươi đi."

Lộc U Minh: "Sư thúc, ta cần rời đi một chuyến, sư tôn dường như tương đối quan tâm việc này, ta muốn báo cáo tình hình cho ông ấy biết."

Sư tôn của gã không phải ai khác, chính là Chưởng môn Côn Linh sơn.

Gã cũng không phải là người, tính là Yêu tu, vốn là một con Linh sủng bên cạnh Côn Linh sơn, sau khi tu hành thành người, gã được sư tôn gã bố trí tại nơi trọng địa Linh cốc.

Nhan Dược cũng biết dụng ý của Chưởng môn khi bố trí tâm phúc của mình ở tại đây, tuy rằng Linh cốc luôn do nhất mạch của bọn lão trông giữ, nhưng Chưởng môn không có khả năng chẳng quan tâm, xếp tâm phúc vào đây đảm nhiệm tai mắt cũng là chuyện bình thường, liền phất tay nói: "Đi đi."

"Vâng." Lúc này Lộc U Minh mới xin cáo lui.

Nhan Dược đi vào trong phòng, nhìn nhìn xung quanh, sau đó tháo hồ lô trên eo xuống, mở nắp hồ lố, mùi rượu tỏa ra, ngửa miệng ùng ục nốc hai ngụm, rồi đi vòng ra sau bàn, ngồi vào ghế, chân gác lên mặt bàn, ôm hồ lô rượu thưởng thức trông rất thoải mái.

Lão ta cũng nhìn thấy bức tranh trên vách tường đối diện, nhưng không chút nào nhận ra rằng nó đã bị người thay đổi, những bức tranh trong bình sứ đều từng được lão treo lên tường, cũng chẳng phải là danh họa gì, lão ta cũng không có nhã hứng gì với những thứ đó, thỉnh thoảng nhìn chán thì đổi một bức khác treo lên mà thôi, chỉ có tính chất bày biện.

Ở mức độ nào đó mà nói, hành vi bổ sung một bức tranh vẽ vào chỗ trống đó của Nam Trúc là rất thỏa đáng, coi như là một hành động

rất lão luyện, nếu thật sự để trống không thì quả thật có khả năng khiến cho Nhan Dược chú ý…

Chương 605: Đắc thủ (2)

Tại trên đường về, xe tiếp tục lướt nhanh như gió, chuông nhỏ cũng vang vọng suốt chặng đường.

Khi xuống xe, để ý thấy xa phu tháo chiếc chuông nhỏ xuống, Dữu Khánh nhiều chuyện chõ miệng hỏi một câu, "Làm vậy để làm gì?"

Xa phu đáp, "Sợ Linh thú thủ sơn trong núi sẽ quấy nhiễu quý khách, chuông nhỏ này có thể trấn an Linh thú thủ sơn, tránh bị nó tấn công."

Dữu Khánh a một tiếng, cảm tạ gã đưa đón, rồi cùng những người khác đồng thời quay trở về trên núi.

Đi đến đỉnh núi, mọi người lại dồn dập cảm tạ Kha Nhiên, hôm nay có thể đi vào Linh cốc mở mang tầm mắt đều là nhờ có người ta.

Kha Nhiên thể hiện không cần cảm ơn, nói một số lời đại loại như đó chỉ là chuyện tiện tay.

Nhìn theo từng người trở về nơi ở của mình, Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý không có tâm tình trở về, cùng nhau thả bộ đi đến bên mép núi.

Sau khi nhìn trước nhìn sau một chút, Ngô Dung Quý hạ thấp giọng nói:

"Họ Kha kia khẳng định lai lịch không nhỏ, nhìn như vậy, Thiện Thiếu Đình là không hù dọa chạy được hắn."

Tiêu Trường Đạo xùy một tiếng, nói:

"Có thể dễ dàng sắp xếp mọi người tiến vào tham quan cấm địa của Côn Linh sơn, bây giờ ngay cả Thiện Thiếu Đình rõ ràng cũng phải xem trọng hắn, cũng không có khả năng sẽ gây sự với hắn, e rằng không dễ dàng để ly gián."

Ngô Dung Quý nhắc nhở:

"Thiện Thiếu Đình, Triệu Khuynh là hai, thêm bốn Đại tiễn sư, bây giờ lại toát ra một Kha Nhiên, rất có khả năng đã chiếm bảy danh ngạch trong khu Đinh Dần này, chỉ còn lại có ba danh ngạch, về sau còn không biết có những người nào đến, hai chúng ta e rằng chưa chắc đã được ổn thỏa."

Tiêu Trường Đạo cất tiếng thở dài.

Hai người còn chưa biết việc "Bốn vị Đại tiễn sư" kia đã vô cùng thoải mái đồng ý với Côn Linh sơn sẽ không dùng cung tên để dự thi, dù sao thì ngày hôm nay, trong thời gian hai bọn họ cùng đi du lãm với bọn hắn thì đều không chút nào nhìn thấy bốn người này có gì không vui, vì vậy, sau một phen trao đổi với nhau, hai người lại đi xuống núi, đi tìm những người dự thi đã bị kích động ngày hôm qua, muốn làm cho mọi người tiếp tục đi chất vấn Côn Linh sơn.

Vừa trở về trong căn nhà của mình, có thể tưởng tượng được hành động của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, hai người lập tức gọi to kêu Dữu Khánh đi lên lầu mật đàm, còn Bách Lý Tâm chỉ có thể dõi đôi mắt trông mong nhìn theo, nàng ta cũng không tiện chủ động tiến vào phòng đàn ông.

Đi vào trong phòng, đóng cửa lại, Nam Trúc lập tức móc tấm bản đồ từ trong người ra, vỗ vào trong tay Dữu Khánh, "Ta nói nha lão Thập Ngũ, ngươi có bệnh sao, chưa xong việc này đã làm việc khác, đột nhiên lại bảo ta đi làm việc này, khiến ta sợ muốn chết!"

Về việc này, chính gã cũng không biết nên hình dung như thế nào.

Lúc đó, khi làm việc này, bản thân là người trong cuộc, gã cũng không suy nghĩ gì nhiều, trộm đồ một cách rất thuận lợi, thẳng đến khi ngồi trên xe ngựa trở về, gã mới bắt đầu dần dần nghĩ mà sợ, bắt đầu ngẫm lại về bản thân, phát hiện thấy dường như mình trở nên càng ngày càng xung động, nếu là trước đây mình chắc chắn không có lá gan lớn như vậy, nhưng bây giờ lại dám chạy vào trong cấm địa của đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ lén lút trộm đồ đem về.

Khiến suốt đường về gã không còn có tâm tình quan tâm tới Bách Lý Tâm nữa, ngồi trong xe nhưng nơm nớp lo sợ cảnh giác theo dõi ngoài xe, chuẩn bị sẵn sàng một khi phát hiện thấy tình hình không ổn thì sẽ lập tức chấn vỡ tấm bản đồ trong người thành bụi phấn, nhằm tiêu diệt tang vật.

Dữu Khánh xùy một tiếng, không để ý tới gã, mở bản đồ ra nhìn xem, nhìn thấy có đường viền bị xé rách dọc xuống, sửng sốt một chút, chỉ vào hỏi: "Cái quỷ gì đây?"

Nam Trúc ai một tiếng, nói:

"Mang theo hai cái que không tiện giấu trên người, ngươi yên tâm, đã hủy thi diệt tích xóa sạch dấu vết rồi." Nhìn thấy hắn mở bản đồ ra trải ở trên bàn, gã tiến gần tới hỏi, "Ngươi lấy thứ này làm gì vậy?"

Dữu Khánh:

"Còn cần phải nói sao, để chuẩn bị lẻn vào Linh cốc lần nữa, nếu không, nơi này lạ nước lạ cái, cũng không tiện tìm đệ tử Côn Linh sơn để hỏi thăm, hỏi nhiều rất dễ dàng gây ra hoài nghi, có bản đồ thì thuận lợi hơn nhiều, ít nhất có thể tránh được một ít trọng địa có nhiều bảo vệ, không phải rơi vào tình cảnh tự chui đầu vào lưới."

Hai người Nam, Mục đều sửng sốt, Nam Trúc kinh nghi nói:

"Ngươi còn muốn lén lút lẻn đến đó sao? Điên rồi à? Ngươi đã quên lời xa phu kia nói rồi sao, ngoại trừ đệ tử thủ sơn ra, còn có Linh thú thủ sơn nữa, muốn vượt qua đoạn đường xa như vậy mà không bị phát hiện, căn bản là chuyện không thể nào. Hơn nữa, chúng ta đã đi vào đó xem xét một lần rồi, cũng không có nhìn ra được trò trống gì."

Dữu Khánh áp gần vào hai người một chút, tiếp tục đè thấp âm thanh, nói: "Rất có thể lối vào Kính Hoa tiên uyển nằm tại trên không trung của vực sâu kia."

Lời này vừa được nói ra, hai người Nam, Mục lập tức giống như bị hóa đá, cả hai đều nghĩ nghĩ lại tình huống lúc đó.

Một lúc lâu sau, Mục Ngạo Thiết mở miệng hỏi: "Phía trên vực sâu có xích sắt trói buộc Đằng yêu kia sao?"

Dữu Khánh gật đầu.

Nam Trúc nghi ngờ hỏi: "Vì sao ta không nhận thấy được có dị thường gì?"

Dữu Khánh: "Với cặp mắt của ngươi, ngoại trừ nữ nhân và tiền ra, còn có thể nhìn thấy cái gì? Chỉ dùng con mắt nhìn là vô dụng, còn phải dùng tâm trí để quan sát, sương mù trôi nổi lơ lửng phía trên vực sâu không bình thường, trong không trung hình như có thứ gì đó, nếu như Lệ Nương nói là thật sự, vậy thì rất có khả năng chính là lối vào Kính Hoa tiên uyển."

Nghe hắn nói như vậy, hai người Nam, Mục nhìn nhau, sau đó không có tiếp tục nói ra lời nghi vấn gì nữa, đối với ánh mắt của lão Thập Ngũ, bọn họ không phải lần đầu tiên lĩnh giáo, đã cảm thấy được lão Thập Ngũ hẳn là biết một loại thuật pháp gì đó, khi tại Minh Hải, sau khi bị Giao nhân tập kích, hắn còn có thể dẫn theo bọn họ đến được Ảo Vọng thì hai bọn họ đã có cảm giác rất mãnh liệt, nếu lão Thập Ngũ đã nói như vậy, vậy thì chắc hẳn là thật sự phát hiện ra chút mánh khóe gì đó.

Nam Trúc cũng không biết là hưng phấn hay là khẩn trương, xoa xoa hai tay, "Lại bị chúng ta tìm đến một cái hay sao? Ngươi có xác định không?"

Dữu Khánh:

"Chỉ mới nhìn thoáng qua, làm sao dám chắc chắn xác định? Có hai cách để xác nhận, một chính là trước kia đã nói, nhìn xem cảnh tượng cây khô gặp mùa xuân trong Linh cốc có liên quan gì đến đại trận gì đó hay không, một cách khác chính là lẻn đến hiện trường lần nữa để thăm dò cho kỹ càng."

Nam Trúc than thở:

"Đại trận ở trong Linh cốc, muốn xác nhận có liên quan tới đại trận hay không, chẳng phải cũng cần đến hiện trường dò xét hay sao, điều này có khác gì với cách thứ hai đâu chứ?"

Dữu Khánh cầm địa đồ trên tay, "Cho nên mới cần có tấm bản đồ này."

Nam Trúc giang hai tay ra: "Ngươi không phải là đang nói nhảm sao, muốn vượt qua một khoảng cách xa như vậy mà không bị phát hiện ra là chuyện không thể, có bản đồ thì có tác dụng gì?"

Ánh mắt Dữu Khánh nhìn chăm chú vào tấm bản đồ:

"Trước đây, khi ta bỏ quan chạy ra khỏi kinh thành thì thiên quân vạn mã cũng không thể dễ dàng bắt được ta, nếu ta thật sự muốn xông vào nơi đó, bọn họ chưa chắc đã có thể phát hiện được ta, chỉ nhìn xem ông trời có cho ta cơ hội hay không mà thôi."

Chương 606: Không thể thiếu (1)

Phải cần ông trời dành cho một cơ hội như thế nào, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết không biết được, và Dữu Khánh cũng chỉ nói mập mờ như vậy mà thôi, không có nói rõ ra cho bọn họ biết, cũng không tiện nói.

Những ngày sau đó, trong khi chờ đợi thời cơ, Dữu Khánh thường xuyên ôm lấy bản đổ để nghiên cứu, tìm kiếm con đường thích hợp để đi tới Linh cốc.

Là hàng xóm, Kha Nhiên thường xuyên đến giao lưu với bên này, tán gẫu chuyện khắp thiên hạ, trong đám người Dữu Khánh, không ai đi ra ứng đối tốt hơn Nam Trúc, Nam Trúc là một người bạn tán gẫu rất tốt, chuyện gì cũng có thể nói được, bất kể là gã có hiểu biết về chuyện đó hay không, luôn luôn có thể trò chuyện khiến cho Kha Nhiên phải bỏ chạy.

Nhưng mà, Kha Nhiên dường như cũng rất buồn chán, mỗi ngày cũng chạy sang bắt chuyện hai ba lần, ngày nào cũng như ngày nào đến nơi toàn nói chuyện nhảm nhí.

Sau bảy tám ngày liên tiếp như vậy, vào một buổi chiều tối Kha Nhiên đi xuống núi, xuống đến một chỗ đường núi rẽ ngoặt, nơi đó có một chiếc xe ngựa chờ gã.

Hướng Lan Huyên tĩnh tọa tại bên trong xe, Kha Nhiên chui vào trong khoang xe thì lập tức hành lễ bái kiến, "Đại hành tẩu."

Hướng Lan Huyên khẽ gật đầu, hỏi: "Tình hình mấy người kia như thế nào?"

Kha Nhiên hơi do dự một chút: "Thuộc hạ theo dõi bọn họ sát sao cả ngày lẫn đêm, chưa phát hiện thấy có điều gì quá khác thường. Sau chuyến đi Linh cốc, ngoại trừ ăn cơm ra, ngay cả cửa nhà cũng rất ít bước ra, gần như không có qua lại giao lưu với bất kỳ người nào."

Hướng Lan Huyên nhíu mày, thì thầm tự nói, "Làm cái quỷ gì vậy chứ?"

Kha Nhiên thử nhắc nhở một câu, "Có phải tới đây chính là vì tham gia Triêu Dương đại hội hay không?"

Hướng Lan Huyên cất tiếng cười nhạo, "Tuyệt đối không có khả năng đó! Ngươi có điều không biết, với danh tiếng của tên có ria mép đó, hắn hoàn toàn không cần phải tham gia loại đại hội này để dương danh, hắn cũng không dám khoa trương, rất có khả năng đến lúc đó sẽ bỏ thi đấu, bọn hắn tới đây tất có mục đích khác."

Kha Nhiên trong lòng ngạc nhiên không rõ tên để ria mép đó đến cùng là ai, nhưng mà đối phương không nói gã cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể theo việc mà luận, "Bọn hắn một mực co đầu rút cổ không có động tĩnh gì, không hành động thì sẽ không có dấu vết gì để lần theo, không chỗ hạ thủ, làm sao bây giờ?"

Hướng Lan Huyên hơi chút trầm mặc, sau đó nhắc nhở: "Về nữ nhân Bách Lý Tâm kia, ngươi có thể chú ý nhiều một chút, có lẽ từ trên phía nàng ta có thể phát hiện chút manh mối gì đó."

Kha Nhiên: "Còn xin Đại hành tẩu nói rõ cho một chút."

Hướng Lan Huyên trầm ngâm nói:

"Thân phận của ba người khác đều là giả, đều là mạo danh thế thân, nhưng thân phận Bách Lý Tâm lại là thật, đã tra xét rồi, xác thực đúng là đệ tử của Long Quang tông, tuy nhiên đã bị Long Quang tông trục xuất khỏi sư môn, nhưng sự việc không đơn giản như vậy, bởi vì Long Quang tông không có vạch trần thân phận giả mạo của ba người này. Họ chỉ trục xuất Bách Lý Tâm ra khỏi sư môn, và yêu cầu Côn Linh sơn đuổi tất cả mấy người này ra khỏi đại hội, rất giống như là Long Quang tông đang tìm cách giũ sạch quan hệ."

Kha Nhiên kinh nghi, "Nói như vậy, Long Quang tông có khả năng biết rõ sự thật."

Hướng Lan Huyên:

"Ngươi đừng nên trông chờ vào phía Long Quang tông, đó cũng không phải là tiểu môn tiểu phái gì. Việc này, công khai tra xét sẽ đả thảo kinh xà, âm thầm tra xét thì cũng không phải chỉ phái mấy người là có thể giải quyết được, chờ khi tra ra được kết quả, có lẽ Triêu Dương đại hội đã kết thúc lâu rồi, mấy tên đó đã sớm rời khỏi Côn Linh sơn, đồ ăn nước uống gì cũng lạnh hết. Việc này tạm thời chưa có liên quan đến lợi ích gì, không thể giải thích với thượng cấp, không đủ để làm cho Đại Nghiệp ty hưng sư động chúng, chỉ là cá nhân ta muốn biết mấy tên kia muốn làm gì, có hiểu không?"

Nói đến đây, nàng ta nhớ lại việc mình hứng chịu một cái tát tai kia, nhấc tay, nhẹ nhàng vén màn che ra một cái khe hở, nhìn ráng chiều rực rỡ xa xa, chỉ thấy giữa núi dần dần có sương mù bốc lên, hào quang chiếu sáng đôi mắt quyến rũ của nàng ta.

Dữu Khánh ngồi ăn cơm bên cửa sổ trong nhà ăn dưới chân núi, hắn cũng nhìn thấy sương mù dâng lên ngoài cửa sổ, lại nhìn nhìn bầu trời trong sáng rõ ràng phía bên ngoài, trong mắt lóe lên thần thái khác thường.

Tại cửa vào nhà ăn, mấy người Thiện Thiếu Đình cũng đã đến rồi, mấy người bọn họ rất ít tới, ba ngày hai ngày mới đến một lần.

Sau khi bước vào cửa, bọn họ đảo qua trong phòng ăn, nhìn thấy được mấy người Dữu Khánh đang ngồi ăn, Ngô Dung Quý cười khẽ nhắc nhở một câu, " 'Không thể thiếu' quả nhiên đều có mặt."

"Cái gì?" Thiện Thiếu Đình có phần không hiểu ra sao.

Tiêu Trường Đạo lập tức nhỏ giọng giải thích một chút, "Mấy người đó đã bị trục xuất sư môn, mỗi bữa cơm đều tới ăn không ít Linh Mễ, không bỏ sót bữa nào, chỉ cần tới giờ cơm, nhất định có thể nhìn thấy bọn họ, vì vậy có người liền đặt cho bốn người bọn hắn một cái biệt danh "Không thể thiếu"."

Cái biệt danh này thực ra chính là Ngô Dung Quý đặt, sau đó Tiêu Trường Đạo truyền bá ra.

Bây giờ, bọn họ đã biết rõ "Bốn vị Đại tiễn sư" này đã bị trục xuất ra khỏi sư môn, và Côn Linh sơn cũng đã đảm bảo bốn người này sẽ không dùng cung tên để dự thi, giúp cho mấy người như bọn họ yên tâm không ít.

"Mặt mũi của Long Quang tông a." Thiện Thiếu Đình xì một tiếng có chút khinh thường, sau đó dẫn theo mấy người tìm một nơi ngồi xuống.

Bên trong phòng ăn đã có khoảng hai mươi người, khi ngày khai mạc đại hội ngày càng ngày càng tới gần, người tới tham gia cũng càng ngày càng nhiều.

Thỉnh thoảng có người lặng lẽ chỉ trỏ về phía bốn người Dữu Khánh đang dùng cơm, tiếp tục giới thiệu "Không thể thiếu" cho những người khác biết.

Sư huynh đệ ba người thỉnh thoảng cũng nghe được vài câu như vậy, nhưng mà ba người không quan tâm, sau khi đại hội kết thúc, có người nào biết người nào đâu chứ?

Bọn họ không quan tâm nhưng da mặt Bách Lý Tâm có chút mỏng, vẫn là có để tâm, đối diện với hành động chỉ trỏ như vậy, nàng ta có phần xấu hổ, nhưng mà chẳng ai bức ép nàng ta tới, là chính nàng ta muốn đi theo tới đây, vì vậy, nàng ta chỉ có thể tận lực ăn ít một chút.

Nàng ta chỉ không rõ ba vị này suy nghĩ như thế nào, tuy rằng Nam Trúc đã nói rất rõ ràng rồi, ăn Linh Mễ không cần tiền, không ăn cũng là uổng phí, cũng đã tiêu tốn mấy vạn lượng rồi, ăn một chút thì sao chứ? Còn khuyên nàng ta cũng ăn nhiều một chút, giống như muốn ăn để lấy lại vốn vậy.

Nàng không rõ ba người này vì sao lại thích tranh thủ chút lợi ích nhỏ nhặt như vậy!

Sau khi ăn no nê, bốn người lại chậm rãi tản bộ trở về trên núi, ăn no đến mức thỉnh thoảng còn nấc mấy tiếng.

Chương 607 : Không thể thiếu (2)

Trở lại bên trong căn lầu nhỏ, Dữu Khánh ra hiệu ánh mắt một cái, gọi Nam Trúc vốn định cùng Bách Lý Tâm đi ngắm hoàng hôn đi lên trên lầu.

Trong gian phòng, Dữu Khánh lấy bản đồ được giấu kỹ, mở ra, nói:

"Lão Thất, ta dự định đêm nay đi một vòng, ngươi lưu thủ, ta và lão Cửu đi một chuyến."

Nam Trúc sửng sốt, vừa nghe liền biết được là định đi Linh cốc, vội hỏi: "Muốn đi thì cùng đi, tại sao ném ta lại?"

Dữu Khánh lập tức quay đầu hỏi gã, "Ngươi trách chúng ta sao? Ngươi mà đi lập tức sẽ lộ tẩy."

Nam Trúc vô thức nhìn thân thể mình một cái, "Đừng có lấy chuyện ta mập ra để nói."

Dữu Khánh khinh bỉ:

"Đêm tối thui, người nào quan tâm ngươi mập hay gầy chứ, ngươi cũng không nhìn xem mấy ngày nay ngươi đã làm gì, có đêm nào mà ngươi có thể nhịn không đi tìm nàng ta nói chuyện phiếm hay không? Chuyến này cũng không phải chỉ đi một đoạn ngắn, đi một chút liền có thể trở về. Nếu ngươi đi theo chúng ta, không đi tìm nàng ta nói dóc nữa, thấy lâu tất nhiên sẽ khiến nàng ta hoài nghi, mà khi nàng ta phát hiện ngươi không có mặt, lập tức sẽ lên lầu nhìn xem hai chúng ta có mặt hay không, nếu phát hiện thấy tất cả đều không có mặt, quỷ mới biết rõ sẽ gặp phải hậu quả gì."

Nam Trúc tức thì không nói nên lời, không thể không thừa nhận sự thực này.

Mục Ngạo Thiết cũng gật gật đầu rất khẳng định, "Ngươi ở lại ổn định nàng ta, như vậy cũng chính hợp ý ngươi."

Nam Trúc cảm thấy cả người không được thoải mái, vặn vặn thân thể, nhưng cũng không có phản đối, chỉ lầu bầu hỏi: "Các ngươi xác định có thể lẻn đến đó không? Ta nói nha, đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, nền tảng căn cơ của một đại phái nghìn năm, sợ rằng không có dễ dàng tự tiện xông qua như vậy."

Dữu Khánh không lý tới gã, đã loại trừ gã ra khỏi hành động lần này, chỉ vào bản đồ cho Mục Ngạo Thiết thấy, "Ta đã xem kỹ bản đồ rồi, tuy rằng chúng ta có thể nắm giữ địa hình, nhưng không cách nào biết rõ trên địa hình các nơi có cái gì, hoặc nói là có bao nhiêu người, cho nên ta quyết định đi đường thủy."

Hắn đưa ngón tay chỉ chỉ dòng sông nhỏ trên bản đồ,

"Ngươi nhìn xem, bắt đầu từ đoạn sông gần đây, chúng ta có thể theo nó đi một mạch vòng đến gần bên Linh cốc, lên bờ ở đó đi đến Linh cốc ước chừng cũng chỉ còn khoảng bốn năm dặm đường. Chúng ta chỉ là đi đường thủy mà không phải lặn dưới nước, chúng ta cũng phải đề phòng trong nước có thứ gì đó. Chúng ta đi dọc ven bờ, một khi phát hiện thấy trên mặt đất có gì đó khác thường thì chúng ta có thể chui vào trong nước lặn đi một đoạn, như vậy có thể tránh một chút, Côn Linh sơn cũng không có khả năng bố trí thứ gì đó khắp nơi trong nước. Theo cách này, có thể sẽ thuận lợi đến Linh cốc hơn."

Nghe nói như vậy, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều hơi gật đầu, có thể nhận thấy được trong khoảng thời gian này lão Thập Ngũ cũng phí công suy nghĩ không ít.

Dữu Khánh lại nói: "Ngươi ghi nhớ đường đi một chút đi, vạn nhất gặp phải chuyện gì bất ngờ, cũng dễ biết được làm như thế nào để

gặp mặt, hoặc là đi về theo đường nào."

"Ừ." Mục Ngạo Thiết đáp lời, sau đó kéo bản đồ trải ra trên sàn, ngồi quỳ trước nó cẩn thận ghi nhớ, phân biệt địa hình đường đi.

Dữu Khánh quay đầu lại nói với Nam Trúc: "Lấy cục vàng kia tới đây cho ta, ta chuẩn bị sẵn, để xem có thể phát huy tác dụng gì hay không."

Đối với đề nghị này, Nam Trúc không có chút nào do dự, lập tức ra khỏi cửa, xuống lầu về phòng mình, không bao lâu sau liền cầm trái cây Phong lan hoàng kim đi lên.

Tác dụng duy nhất đã biết hiện nay của thứ này chính là có thể chuyển hóa đồ vật ở bên cạnh thành vàng, còn có tác dụng gì nữa hay không thì không biết được.

Lần này, hắn sở dĩ mang theo nó, một là vì nó là vật trong động phủ tiên gia, hai là nghe Lệ Nương nói lối vào nơi đó có rất nhiều hoa lan, hoàn toàn là không quản có hữu dụng hay không hữu dụng cứ chuẩn bị thêm một chút.

Dữu Khánh cầm lấy quả Phong lan hoàng kim, hơi chút dặn dò rồi đuổi Nam Trúc xuống dưới.

Đợi đến khi màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, một vầng trăng khuyết nhô lên cao, nghe được tiếng động ám hiệu ở trên lầu, Nam Trúc lại chạy đi gõ cửa phòng Bách Lý Tâm.

Thừa dịp mở cửa gây ra tiếng động, cùng với việc Nam Trúc cố ý lớn tiếng nói chuyện để che giấu, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết theo cửa sổ luồn đi xuống lầu, theo một phương hướng không có đường đi lặng lẽ lẻn xuống núi, dọc đường cẩn thận lảng tránh vòng qua những căn nhà khác.

Khi đã thực sự xuống đến dưới núi, trốn vào trong núi rừng ở phụ cận, sư huynh đệ hai người liền bắt đầu dùng tới cách thức luồn lách

đi đi dừng dừng, có khi còn sẽ đi vòng một chút.

Mục Ngạo Thiết không có hỏi vì sao, biết rõ trong loại chuyện như thế này lão Thập Ngũ sẽ không hại mình, làm như vậy tất nhiên là có lí do, y chỉ cần chú ý giữ yên lặng và đi theo là được.

Lén lút đi được khoảng ba dặm đường, cuối cùng hai người đã lẻn đến bờ sông, rồi dựa theo kế hoạch tiếp tục dọc theo bờ sông luồn lách đi tới trước.

Cũng như Dữu Khánh đã nói, tại trên đường có khi thực sự cũng phải chui vào trong nước tạm lặn đi một đoạn đường, sau khi nổi lên lại tiếp tục luồn lách dọc theo bờ sông, một đường hữu kinh vô hiểm.

Tại thượng du con sông có một hồ nước, hồ nước yên tĩnh soi bóng trăng sao trong bầu trời đêm, và có lác đác ánh đèn trên đỉnh một ngọn núi.

Ánh đèn tỏa ra từ trong một công trình giống như ngôi đền, trên đất trống bên ngoài đền có một cái pháp đàn bằng đá, một lão già mặc y phục màu trắng tóc tai xõa tung dưới ánh sao trăng, khoanh chân đả tọa tại trên pháp đàn, lặng lẽ tồn tại cùng thiên địa.

Phía dưới pháp đàn có một con quái thú giống như con nghé không sừng đang nằm nghiêng, tai to hơn tai con trâu bình thường.

Vốn đang có vẻ như ngủ say, quái thú đột nhiên vươn người, đứng lên, đi tới bên cạnh mép núi, nhìn về phía hạ du hồ nước, nói ra tiếng người, "Bên bờ sông phía cửa dưới hồ nước đường như có hai khách không mời mà đến, hành động lén lút, không giống đệ tử bản phái."

Lão già y phục trắng đột nhiên mở mắt ra.

Trên chiếc giường mềm mại treo dưới mái hiên ngôi đền, một nữ tử áo xanh đang ngủ say dưới ánh trăng bỗng nhiên vươn eo, thân

hình uyển chuyển xoay người, chợt tung người lao lên bầu trời đêm, xoay người trong không trung trên đền rồi biến thành một con chim to lông xanh đuôi dài, sau đó nó sà xuống, dựa theo triền núi nhẹ nhàng lướt xuống, giống như một bóng ma, lặng yên không một tiếng động xuyên đi trong núi rừng.

Chương 608: Xà, nuốt (1)

Lão già bạch y trên pháp đàn cũng đã đứng dậy, lơ lửng bay rời khỏi bục đá, rơi xuống tại bên cạnh quái thú tai to, ánh trăng hiện ra trong mắt, lão ta nhìn nhìn chằm chằm phương hướng cửa hồ phía hạ du phản chiếu tăng sao.

Lão già tên là Vạn Lý Thu, là một trong sáu trưởng lão của Côn Linh sơn, ở lại "Lưu Tinh điện", chấp chưởng về hình phạt trong Côn Linh sơn, chúng đệ tử Côn Linh sơn rất e sợ lão.

Hồ nước dưới núi tên là "Lưu tinh hồ", theo lời kể trong truyền thuyết là thật lâu trước đây có một viên sao băng lao xuống mà sinh ra, tên của hồ cũng bắt nguồn từ đó, ngôi đền trên núi cũng được đặt theo như vậy.

Con nghé quái da xanh tay to bên cạnh lão già chính là Linh thú phục địa, chỉ vì thường xuyên thích nằm sấp trên mặt đất, thính lực rất tốt, nghe nói nếu như ở tại nơi đất bằng không bị ngăn cản và không có chướng ngại quấy rầy thì nó có thể đón gió nghe được tiếng động đánh nhau ngoài trăm dặm, tại đây gọi là "Địa linh" .

Mà nữ nhân biến hóa thành con chim to đuôi dài lông xanh thì chính là Linh thú Nguyệt trĩ, có khả năng nhìn thấy trong đêm, tại đây gọi là "Dạ Linh Nhi" .

Hai con Linh thú này là do trưởng lão chấp chưởng hình phạt đời trước truyền xuống, tính là Linh thú trấn thủ Lưu Tinh điện.

Nhìn theo phương hướng Dạ Linh Nhi rời đi, Vạn Lý Thu chợt cất lời nghi vấn, "Tại sao lại có khách không mời xông đến 'Lưu tinh hồ' chứ?"

Ngụ ý là đang hỏi Linh thú bên cạnh có phải đã nghe lầm rồi hay không, nơi đây hình như cũng không có gì đáng giá để ngoại nhân mạo hiểm, và ngoại nhân làm sao có thể yên lặng không một tiếng động xông qua trùng trùng điệp điệp các tầng thủ vệ công khai cũng như bí ẩn để chạy đến nơi đây?

Địa linh tiếp tục nói ra tiếng người, "Không biết."

Dường như là vì để xác nhận, nó lại nằm xuống, đặt lỗ tai to dán tại trên mặt đất, nghe ngóng…

Nơi đây cũng không khả năng chỉ có một ngôi đền, còn có cả những đệ tử khác, Dạ Linh Nhi giương cánh xuyên qua rừng cây, khi bay vòng qua trước một khu nhà thì cất tiếng người, nói: "Có người xông vào núi, theo ta cùng đi lùng bắt."

Đệ tử Côn Linh sơn bên ngoài nhà đương nhiên nhận ra nàng ta là ai, không người nào dám bất kính, cũng không có người nào dám không tuân theo, huống hồ sự việc còn không phải là chuyện tầm thường, có người xông vào núi há có thể không để ý đến, vì vậy liền nhanh chóng truyền đạt cho nhau, mười mấy người khẩn cấp lấy vũ khí, theo Nguyệt trĩ luồn vào trong rừng cây trung bắt đối tượng hiềm nghi.

Trên mặt hồ yên tĩnh thỉnh thoảng bồng bềnh trôi qua những làn khói lạnh, khiến cho ánh trăng sao phản chiếu trong hồ trở nên mông lung.

Căn cứ vào lời Địa linh nói, Dạ Linh Nhi trước tiên dẫn theo nhân thủ chạy tới vị trí cửa hồ phía hạ du, sau đó bảo người phân tán ra hai bên bờ sông, dùng cách thức quét lưới để tiến hành lục soát. Bản thân Dạ Linh Nhi thì vẫy cánh bay cao, tại trên không trung nhìn bao

quát hai bờ sông lấp loáng ánh trăng, phối hợp với nhân thủ lục soát trên mặt đất để tìm kiếm.

Dưới ánh trăng, sương mù nhàn nhạt bồng bềnh trôi nổi, trôi qua đám cỏ dại ven bờ sông, lượn lờ giữa đám rừng cây hai bên bờ, cây cỏ dần dần bị sương dính ướt.

Tại trên bờ sông, sư huynh đệ hai người khi chạy khi dừng, khi thì lướt đi trên cỏ, khi thì bật nhảy tới phía trước, đột nhiên hai người dừng lại, hai người che mặt hết nhìn đông tới nhìn tây, giống như ăn trộm bịt mặt.

Cũng không còn cách nào khác, nhất định cần phải che giấu một chút, sợ bị người ta nhìn thấy khuôn mặt, làm loại chuyện lén lút này, lộ mặt thật chạy khắp nơi luôn luôn không tốt.

Mục Ngạo Thiết đã nhận ra rằng, lần dừng lại này không giống với những lần trước, y bị Dữu Khánh khẩn cấp ngăn lại.

Đang dẫn đường ở phía trước, Dữu Khánh đột nhiên dừng lại, đột nhiên khua cánh tay ngăn cản y ở phía sau, làm cho y cũng trở nâng cao độ cảnh giác, quan sát xung quanh, chỉ thấy sương mù lượn lờ tại trong ngoài rừng cây, nhẹ nhàng bập bềnh tại hai bên bờ sông, không nhận ra có bất kỳ dị thường gì.

Đang nhìn chằm chằm vào tình trạng hai bên bờ sông, Dữu Khánh chợt nhỏ giọng cất lên câu, "Không tốt, có người tới đây."

Mục Ngạo Thiết hạ thấp giọng nói: "Đi ngang qua không đáng ngại, có thể lẻn vào trốn trong nước, hẳn là sẽ không phát hiện ra chúng ta."

Dữu Khánh: "Không phải chỉ đi ngang qua, giống như là giăng ra một tấm lưới đang quét về phía này, sẽ không phải trùng hợp, mẹ nó, có thể là đã bị phát hiện."

Mục Ngạo Thiết không biết hắn dựa vào đâu để nói ra lời này, kinh nghi hỏi: "Dọc đường không có dị thường, tại sao đi tới nơi đây mới bị phát hiện?"

Dữu Khánh: "Không biết, không thể tiếp tục đi nữa rồi, rút! Xuống nước, trước tiên đi đường thủy tránh một đoạn."

Không có gì để nói, hai người nhanh chóng trước sau nhảy lên chui vào trong sông, rơi xuống nước thì lướt nhẹ, áp chế để không bị bắn tung lên bất kỳ một bọt nước nào.

Đối với "Đầu To" cùng đi theo, chuyện này không phải là chuyện gì tốt, nó rất không thích nước.

Bây giờ "Đầu To" không còn ngốc, không còn giống như trước đây bị ngâm vào trong nước liền tức giận nổi lửa thiêu đốt, nó biết rõ với một con sông như thế này, cho dù nó có khả năng thiêu đốt như thế nào đi nữa thì cũng không thể đun sôi, huống hồ bây giờ nó cũng biết lúc này không phải là bảo nó nấu nước, phản ứng liền giống như lúc trước, hai người vừa chui mình vào trong nước, nó lập tức thoát ra khỏi người Dữu Khánh, phá nước chui ra.

Chờ đến khi hai người chui ra khỏi nước, nó lại hạ xuống, chui vào trên người Dữu Khánh.

Nhưng lần này tình huống không giống trước, Mục Ngạo Thiết vừa chui vào trong nước lại nhanh chóng ngoi lên, nhìn chăm chú về phía "Đầu To" đang xoay quanh trong không trung.

Dữu Khánh theo sát chui ra, lôi kéo Mục Ngạo Thiết một cái, "Không cần lo lắng cho nó, không người nào sẽ chú ý tới một con côn trùng, chỉ một khoảng đường ngắn như vậy, nó tìm không được chúng ta thì có thể tự tìm đường về đi."

Mục Ngạo Thiết suy nghĩ cũng phải, lập tức lại bị Dữu Khánh kéo vào trong nước, cả hai song song thủy độn rời đi, rất nhanh liền rời xa nơi đây.

Tại trên không trung dồn ép dần tới đây, ánh mắt Dạ Linh Nhi lóe lên, đã nhìn thấy được gợn sóng rung động phản chiếu ánh sáng lập lòe, có thể nói là bị ánh sáng phản chiếu thu hút tới, cũng nhìn thấy hai cái đầu trốn vào trong nước, lập tức biết Địa Linh phán đoán không sai, không giống như là người phía bên mình, lập tức lao vụt xuống, định chui vào trong nước đuổi bắt, đồng thời muốn đụng vào mặt nước gây ra động tĩnh để thu hút những nhân thủ ở xung quanh tụ tới đây bao vây truy bắt.

Nào ngờ có một cái bóng lóe lên, thời điểm lao xuống thiếu một chút đụng vào một con côn trùng.

Nàng ta không muốn bị một con côn trùng tùy tiện va chạm vào người mình, ra trảo rất nhanh, định thuận tay một trảo bóp chết.

Đối với nàng ta mà nói, việc này quả thực đơn giản và rất bình thường, nhưng mà kết quả lại ngoài sự tưởng tượng của nàng ta, con côn trùng đó lướt đi rất khéo léo, khẩn cấp tránh thoát khỏi một trảo của nàng ta.

Chương 609: Xà, nuốt (2)

Trong sự kinh ngạc, nàng ta lại thuận thế bay lên không, xoay người, khua cánh quét qua, định đập con côn trùng rơi xuống.

Không ngờ con côn trùng đó lại liên tục né tránh trong khoảnh khắc, lại theo thế vẫy cánh của nàng ta để vòng tránh, nhanh chóng lóe lên tẩu thoát.

Một kích thất bại, lại thất thủ lần nữa, nàng ta lập tức biết điều này không phải trùng hợp, biết đã gặp phải một con côn trùng không phải bình thường, xét thêm về địa điểm nó xuất hiện, tám chín phần mười là có liên quan với mấy người lai lịch bất minh kia, vì vậy, nàng

ta làm sao có thể cho nó thoát thân thoát, lập tức lần nữa vẫy cánh bay lên, vươn dài cổ đuổi theo.

Tuy nhiên, tốc độ bay của con côn trùng rõ ràng nhanh hơn, khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng kéo giãn ra.

Dạ Linh Nhi lại cất tiếng cười nhạt, cổ chim đột nhiên kéo dài, dài ra nhanh như chớp, trong nháy mắt liền biến dài hơn một trượng, một ngụm liền bắt lấy con côn trùng vào trong miệng.

Một kích đắc thủ, cổ chim thoáng chốc lại lùi về, khôi phục độ dài bình thường, tại thời điểm rụt lại thì cũng rung lên, nuốt con côn trùng đó vào trong bụng.

Sau đó lắc mình lao xuống mặt đất, khi gần rơi xuống đất thì phiêu nhiên hóa thành hình dạng một nữ nhân quyến rũ, đứng trên cỏ dại bên bờ sông, thân hình nhiều đường cong uốn lượn nhấp nhô.

Trong rừng cây hai bên, đám đệ tử Côn Linh sơn cũng rất nhanh lướt ra.

Dạ Linh Nhi phất tay chỉ vào con sông, nói: "Hai kẻ đột nhập đã lẻn vào trong sông độn đi. Đi xuống mấy người tuy xét ở trong nước, hai người khác đi kêu gọi thêm một số nhân thủ tới đây, những người còn lại tiếp tục hiệp trợ nhau lục soát hai bên bờ dọc về phía hạ du."

Có người hỏi: "Có phải đã quay ngược chạy lên thượng du rồi hay không?"

Khuôn mặt quyến rũ của Dạ Linh Nhi lộ ra nét cười giễu cợt, "Không cần quan tâm phía thượng du, nếu như thật sự ngược dòng lên thượng du, vậy thì càng chạy không thoát."

Chúng đệ tử lập tức nhận lệnh, nhanh chóng phân chia công việc, sau đó người nào xuống nước thì xuống nước, người đi báo tin thì đi báo tin, việc lục soát hai bên bờ sông cũng được tiếp tục triển khai.

Dạ Linh Nhi đang định lần nữa bay lên trời, tiếp tục triển khai tìm kiếm từ trên không trung, nhưng đột nhiên nàng ta ta đưa tay ôm lấy bụng, nhíu mày lại, nhận thấy được con côn trùng trong bụng đang quậy phá.

Đối với điều này nàng ta cũng không đặt nặng, hai tay hơi bấm chỉ quyết, dùng tu vi ngăn chặn trong bụng bị quấy nhiễu.

Đã biết rõ con côn trùng này không phải loại tầm thường, không có nắm chặt nàng ta cũng không dám nuốt vào, tự thấy mình có thể ngăn chặn.

Về phần là đùa chết hay là nhổ ra, thì để xem tình hình về sau cần như thế nào.

Sau khi khống chế được sự khác thường trong bụng, nàng ta lại đạp lên đám cỏ tung người lao vút lên, lần nữa tại trong không trung hóa hình thành Nguyệt trĩ linh điểu.

Nhưng mà vừa mới vẫy canh, còn chưa bay lên cao, thân hình bỗng nhiên lại rơi xuống, sau khi rơi xuống thì đột nhiên hóa thành hình người, lảo đảo, cong eo, hai tay ôm chặt bụng.

Lần này, trên mặt nàng ta hiện ra nét mặt đau đớn, cảm thấy trong bụng đau đớn như bị lửa đốt cháy vậy, giống như đã nuốt phải một cục than cháy đỏ vào trong bụng và ruột non mềm trong bụng phải chịu đựng, có thể tưởng tượng ra được cảm giác đó.

Chỉ trong nháy mắt này, nàng ta đau đến nổi cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Nàng ta lập tức nhịn đau vận công thi pháp, mở miệng ra, muốn nhổ con côn trùng trong bụng ra, tuy nhiên, con côn trùng đó tựa như đã bị nội tạng vặn vẹo quấn lấy, vận công cũng không kéo ra được, muốn đè ép cũng đè ép không chết, và còn càng ngày càng đau.

Đau đớn run rẩy cầm cập, nàng ta đặt mông ngồi bệt ra mặt đất.

Mặt đầy kinh sợ, nàng ta quay đầu nhìn về phía Lưu Tinh điện trên đỉnh núi, người ở nơi đó hẳn là có thể cứu được mình, cuối cùng dồn sức đứng lên, nhảy lên không trung hóa hình thành Nguyệt trĩ linh điểu, muốn vội vàng bay đi.

Nào ngờ cơn đau đớn, giày vò trong bụng càng thêm hung dữ, thân hình chim đang bay đột nhiên mất kiểm soát trong không trung, mất thăng bằng và rơi xuống, va đập vào các tầng tầng cành cây, cuối cùng nện xuống mặt đất.

Nàng ta lại lần nữa hóa thành hình người, hai tay ôm lấy thân cây bên cạnh, trong miệng đã chảy ra máu tươi, hướng về phía Lưu Tinh điện ngửa mặt lên trời thi pháp gọi to, cất lên một tiếng kêu rên thảm thiết, "Trưởng lão, cứu ta!"

Người dưới thân cây dần dần trượt xuống, lại biến thành hình dạng Nguyệt trĩ linh điểu, vị trí ngực của nó vậy mà là đang bốc khói, sau đó đột nhiên hiện ra ánh sáng đỏ, có thứ gì đó từ trong lông chim chui ra, lập tức đám lông chim liền bị đốt cháy, lộ ra thân hình "Đầu To" trải rộng những đường vân sáng đỏ khắp cả người.

"Đầu To" không chút nào dừng lại, ánh sáng đỏ trên người vụt tắt, nó lắc mình một cái chạy ra khỏi tán cây, biến mất trong màn đêm.

Nguyệt trĩ linh điểu đang chậm rãi giãy giụa vào lúc này tựa như cuối cùng đã giải thoát được cơn đau đớn, chỉ là nơi ngực xuất hiện một cái lỗ thủng cháy đen.

Bên ngoài Lưu Tinh điện, đối với Vạn trưởng lão Vạn Lý Thu đang đứng chắp tay ở bên mép núi, loại chuyện này còn chưa cần tới loại đại phái trưởng lão như lão ta đích thân xuất thủ, phía dưới có nhiều đệ tử như vậy phải làm việc gì kiếm ăn chứ?

Khi tiếng kêu cầu cứu thê lương lanh lảnh vang vọng trên bầu trời đêm trên núi rừng mơ hồ truyền đến, vẻ mặt Vạn trưởng lão đột nhiên biến, lập tức biết đã xảy ra chuyện, râu tóc và quần áo trong

nháy mắt không gió mà bay, sau đó thân hình giống như mũi tên rời dây cung vọt về phía âm thanh phát ra.

Trong mắt Địa Linh cũng lóe lên vẻ ngạc nhiên, vùng dựng lên lao vọt ra, phi thân đạp trên những tán cây dưới núi chạy nhanh như giẫm trên đất bằng.

Một người một thú trước sau chạy tới vị trí Nguyệt trĩ linh điểu đổ gục xuống, Vạn Lý Thu thấy thế nhanh chóng quỳ xuống đất, đưa tay hơi chút tra xét tình trạng chấn thương, sắc mặt lão lập tức trở nên cực kỳ khó coi, nhanh chóng đè một tay trên người Nguyệt trĩ.

Rất nhanh, Nguyệt trĩ cảm thấy thoải mái, hóa thành hình dạng nữ tử quyến rũ, nhưng trông có vẻ như có thể tắt thở chết đi bất cứ lúc nào.

Địa Linh rất nhanh biến hóa thành một nam tử cường tráng, quỳ một gối xuống đất, hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Người nào làm tổn thương ngươi?"

Trên mặt Dạ Linh Nhi tràn đầy nét buồn bã, dường như đã biết trước điều gì, chậm rãi chuyển dời ánh mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt Vạn Lý Thu, "Hai… Hai người bịt mặt… vào trong nước đi rồi…"

Vạn Lý Thu lập tức quay đầu nói: "Nhanh đi tương trợ đệ tử bản phái bắt người, sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể, bất kể chết sống! Ngoài ra, sai người nhanh chóng hết sức tìm một Giải Yêu sư đến đây cứu nàng."

Địa Linh lập tức quay đầu lắc mình rời đi.

Vạn Lý Thu ôm lấy Dạ Linh Nhi, lắc mình rơi xuống bên bờ sông, một tay thi pháp duy trì sự sống cho Dạ Linh Nhi, một tay tháo xuống chuông đồng bên hông, ném vào trong nước, cách không thi pháp, lay động chuông đồng ở trong nước, trong nước vang lên âm thanh trầm trầm giống như tiếng trống.

Trong Lưu Tinh hồ yên tĩnh trên thượng du đột nhiên xuất hiện vòng xoáy, sóng nước dâng lên tận trời cao, một con bạch xà khổng lồ, trên đỉnh đầu có sừng tê giác nhô lên trong hồ, thân thể to như một chiếc bàn lớn, giống như giao long phá vỡ mặt nước, bơi xuống dưới hạ du.

Sau khi nó nhảy vào trong dòng sông, một đường khi hất tung bọt nước bắn mạnh ra hai bên bờ sông, khi thì lẻn vào trong nước lặn đi, khiến cho nước sông dâng trào nhấp nhô.

Đại bạch xà nhanh chóng dọc theo dòng sông bơi nhanh xuống hạ du, tìm kiếm tại trong nước.

Khi bọt nước bị hất tung tới Vạn Lý Thu thì bị ông ta dùng tu vi ngăn cách tại bên ngoài ba thước.

Trong miệng Dạ Linh Nhi thì thào hai chữ "Côn trùng", nhưng mà giọng nói quá nhỏ, ngay cả chính cô ta đều nghe không rõ ràng lắm.

Đang vận công duy trì sự sống cho nó, Vạn Lý Thu trầm giọng nói: "Không cần nói gì cả, cứ yên tâm giữ lấy một hơi!"

Chương 610: Bắt lấy một cái miệng

Keng keng keng…

Bên trong núi vang lên tiếng chuông cảnh báo kéo dài, vang vọng lan truyền ra xa trong màn đêm yên tĩnh.

Ăn mặc trang phục bịt mặt kiểu đạo tặc, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết gần như là vừa lăn vừa bò lên mặt đất bờ sông, sau khi lật mình lên đến trên bờ, hai người lại lăn lộn mấy vòng ẩn núp tại bên trong một đám rừng cây, nín thở ngưng thần, thu liễm khí cơ, nhìn chằm chằm phương hướng thượng du dòng sông.

Rất nhanh, nguồn gốc âm thanh nổ ầm ầm khác thường lan truyền trong dòng nước mà bọn hắn cảm nhận được đã xuất hiện.

Phía thượng du dòng sông có sóng lớn cuộn lên, ầm ầm di chuyển đến, sóng nước dâng trào đổ ập gột rửa hai bờ sông, thỉnh thoảng có thân rắn khổng lồ trồi lên rồi lại biến mất trong mặt nước, vảy rắn lớn cỡ bàn tay trắng tinh như ngọc, lấp lóe ánh bạc dưới ánh trăng.

Trốn ở sau gốc cây nhìn trộm, sư huynh đệ hai người âm thầm lo sợ vô cùng, không biết đó là thứ gì, nhưng có thể tưởng tượng được, đó khẳng định là thứ do Côn Linh sơn sai khiến tới. Loại yêu quái với hình thể như vậy muốn đặt chân tại Côn Linh sơn thì không có khả năng là loại hoang dã vô danh, nhất định là Linh vật do Côn Linh sơn nuôi dưỡng.

Sóng nước cuộn trào mãnh liệt, cuồn cuộn tiến tới, kích động sóng nước ầm ầm vỗ vào hai bờ sông, thật lâu vẫn không lặng được.

Không biết được rõ ràng tình huống, chỉ dựa vào tình hình vừa mới trải qua vừa rồi, bọn hắn chắc chắn là không thể tiếp tục đi đường thủy nữa rồi, đảnh phải chui vào trong rừng núi mà đi. Đang dùng Quan Tự quyết quan sát kĩ xung quanh, Dữu Khánh đột nhiên kéo cánh tay Mục Ngạo Thiết, dẫn theo y nhanh chóng lướt đến nơi xa để ẩn núp.

Mới vừa trốn kỹ im ắng không bao lâu, bọn hắn liền mơ hồ nhìn thấy tại địa điểm ẩn thân lúc trước có mấy bóng người lướt qua, rõ ràng là đang lục soát. Mục Ngạo Thiết âm thầm kinh hãi vô cùng, nếu chậm thoát thân một chút nữa thôi, e rằng đã bị nhân viên lục soát phát hiện ra rồi.

Đó không phải là những thứ mà Dữu Khánh lo lắng, hắn phát hiện thấy một vùng xung quanh dường như đã có không ít người đang tung lưới tiến hành truy quét, và có vẻ như càng lúc càng có nhiều người tụ tập về nơi này.

Thế trận này khiến cho hắn có chút đau đầu, tuy rằng hắn từng gặp phải thế trận càng lớn hơn, từng bị thiên quân vạn mã dàn trận vây ở bên trong núi để truy lùng, nhưng hắn vẫn nhịn không được thì thầm tự hỏi, thế trận này thực sự là nhằm vào bọn hắn sao? Vấn đề là hắn không biết được tại sao lại bị phát hiện ra rồi.

Đợi cho mấy tên nhân viên truy tìm lướt qua trước mắt rời đi, Dữu Khánh nhỏ giọng nói: "Phải nghĩ cách xác nhận xem có phải là nhằm vào chúng ta hay không."

Mục Ngạo Thiết hỏi ngược lại: "Lúc này còn có người khác tự ý xông vào nơi đây sao?"

Dữu Khánh: "Ý của ta là, chúng ta không biết vì sao mà bị lộ, muốn xác nhận xem bọn họ có biết là hai chúng ta hay không. Nếu như đối phương đã biết rõ là hai chúng ta, chính là nhằm vào hai chúng ta, như vậy có chạy trở về nơi ở cũng sẽ bị bắt. Nói không chừng phía bên kia đang có người ôm cây đợi thỏ, lão Thất khẳng định cũng đã rơi vào trong tay người ta, chúng ta tránh né, trốn ở đây còn có ích lợi gì?"

Mục Ngạo Thiết gật đầu, "Làm sao để xác nhận?"

"Chỉ có thể nghĩ cách bắt lấy một cái miệng rồi."

Dữu Khánh nói xong lời này thì lại lập tức phất tay ra hiệu, rồi sau đó tiếp tục tận dụng triệt để mọi cơ hội, nhanh chóng dẫn theo Mục Ngạo Thiết nắm bắt cơ hội vòng vòng vèo vèo tránh thoát vòng vây càn quét truy tìm nhằm vào bọn hắn.

Cứ vòng vèo như vậy một lúc sau, căn cứ vào tình huống không ngừng né tránh, Mục Ngạo Thiết với tâm tình lo lắng dần dần đã xác định được, lão Thập Ngũ vậy mà lại dẫn theo y liên tục luồn lách lui tới trong vòng vây truy lùng, và hắn luôn có thể dự đoán trước được hướng di chuyển của rất nhiều nhân viên lui tới tìm kiếm, đúng lúc di chuyển tránh né sớm một bước.

Phải biết rằng toàn bộ nhân sự truy lùng đều là tu sĩ, khả năng phát hiện và thính lực đều không phải bình thường, sớm một bước ngừng động tác, nín thở, lảng tránh tại vị trí thích hợp, đều trọng yếu phi thường, hơi có sai lầm lập tức sẽ bị lộ.

Nói chung, trong tình huống bình thường, tại trong vòng vây truy lùng, lục soát của nhiều tu sĩ như vậy mà cứ chạy tới chạy lui dưới mí mắt của họ là không có khả năng không bị phát hiện.

Nhưng dưới sự dẫn đường của lão Thập Ngũ, vòng tới vòng lui, đi đi dừng dừng, lại luôn luôn có thể vừa đúng lúc như vậy, trở thành con cá lọt lưới trong vòng vây càn quét, khiến cho đám người kia một mực không phát hiện được bọn hắn.

Năng lực này quả lực vô cùng thần kỳ, khiến cho Mục Ngạo Thiết vô cùng chấn động, sự việc lần này tác động tới giác quan rõ ràng và có cảm giác thiết thực hơn nhiều so với lần dẩn đường tại Minh Hải.

Bây giờ y xem như đã biết được rõ ràng vì sao lão Thập Ngũ dám đi khiêu chiến với đại phái có nền tảng nghìn năm này, lão Thập Ngũ quả thực là có chút chỗ dựa, hoặc nói là có bản lĩnh về phương diện này.

Chính y cũng không cần làm cái gì khác, chỉ cần chú ý làm theo sự chỉ huy của Dữu Khánh, đi đi dừng dừng là được.

Bỗng nhiên, Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu, ngăn cản động tác của y, hai người cùng lúc đứng im bất động.

Sau đó, Dữu Khánh trước tiên đưa tay rút bội kiếm tùy thân của Mục Ngạo Thiết ra, rồi chỉ chỉ tới cây đại thụ phía trước, hạ thấp giọng nói: "Lão Cửu, ngươi lên cây đi, giấu mình ngược hướng ánh trăng, khi nhìn thấy ta làm động tác ra hiệu thì không cần lo lắng có gây ra động tĩnh gì hay không, có bị phát hiện hay không, hãy lập tức nhảy đến trên cây phía đối diện đi."

Mục Ngạo Thiết gật đầu ừ một tiếng, y không phải là Nam mập, không có nhiều lời nói nhảm, cũng không hỏi lí do, liền trực tiếp làm theo, nhanh chóng nhảy lên trên cây đại thụ phía trước, ẩn núp kỹ càng theo lời Dữu Khánh nói.

Còn bản thân Dữu Khánh thì rất nhanh lẻn đến núp vào dưới sườn dốc phía trước, và cũng lặng lẽ rút kiếm của mình ra, hai tay cầm song kiếm ẩn núp chờ đợi.

Sư huynh đệ hai người nhìn nhìn mỗi người ẩn núp tại trong bóng tối, đều nín thở ngưng thần ẩn nấp bất động.

Không bao lâu sau, có hai gã đệ tử Côn Linh sơn xuất hiện, vừa đi vừa cảnh giác xem xét xung quanh.

Hai người vừa mới đi đến trước chỗ hõm sườn dốc, Mục Ngạo Thiết chú ý thấy Dữu Khánh đung đưa thanh kiếm trên tay, y nhanh chóng từ chỗ ẩn nấp lắc mình đến trên thân cây đối diện.

Hai tên đệ tử Côn Linh sơn vụt ngẩng đầu cảnh giác, sự chú ý vừa mới bị phía bên trên thu hút, chỉ thoáng thấy bóng người, còn chưa kịp nhìn rõ manh mối thì đã giật mình kinh hãi, đã nhận thức được sắp có biến cố, nhưng khi nhận ra thì đã muộn, hơn nữa khoảng cách quá gần, không có bố trí đề phòng gì với tình hình trước mặt, muốn có phản ứng thì đã chậm.

Cả hai người đều muốn rút kiếm, kiếm còn chưa rút ra được một nửa thì thân hình đang song song lui về phía sau phải cứng lại rồi, trên cổ có xúc cảm lạnh lẽo.

Dữu Khánh hai tay hai kiếm đồng thời gác ở trên cổ hai người.

"Các ngươi chạy không thoát, chúng ta…"

Một người vừa mới mở miệng, Dữu Khánh lập tức nhỏ giọng quở trách, "Ngậm miệng!"

Cùng lúc lưỡi kiếm đã vạch ra một vạch máu trên cổ đối phương, ngăn cản đối phương lên tiếng dẫn dắt đồng bạn tới.

Lúc này, Mục Ngạo Thiết đương nhiên đã hiểu được ý đồ của Dữu Khánh, nhanh chóng lắc mình rơi xuống, nhân cơ hội xuất thủ, nhanh chóng hạ cấm chế khắp người đối phương, khiến cho hai người không thể tiếp tục nhúc nhích.

Đến lúc này, Dữu Khánh mới yên tâm được phần nào.

Hắn vốn định tìm một kẻ nào đi một mình để hạ thủ, nhưng không phát hiện thấy có người nào đi một mình, tất cả lui tới lục soát đều có đôi có cặp, ít nhất cũng là từ hai người trở lên, có lẽ cũng là để đề phòng xảy ra chuyện.

Vừa rồi hắn thật sự sợ khoảng cách giữa hai người này khá xa, sẽ không thể cùng lúc khống chế được cả hai người, nếu như xảy ra động tĩnh đánh nhau, vậy thì có thể tưởng tượng được hậu quả, lúc đó, có bắt được hai người này cũng không còn ý nghĩa nữa.

Cũng may, hai người này lục soát cũng rất cẩn thận, không dám tách nhau ra, mới giúp hắn vừa ra tay liền thành công.

Hắn tra kiếm vào bao, thuận tay cầm cây kiếm còn lại cắm về trong vỏ bên hông Mục Ngạo Thiết, hất đầu ra hiệu, "Nơi đây không phải nơi nói chuyện, dẫn người đổi một nơi khác."

Hắn xoay người đi trước dẫn đường.

Mục Ngạo Thiết thì vẫn nhất quán với phong cách không ngại gian khổ, công việc đòi hỏi thể lực đều là y làm, mỗi tay kẹp một người, đi theo phía sau Dữu Khánh.

Sau khi tìm được một địa điểm cảm thấy có thể tranh thủ được nhiều một chút thời gian, bọn hắn bỏ người bị bắt xuống. Dữu Khánh làm cho một người tỉnh lại, trực tiếp uy hiếp, "Không muốn chết thì không nên lớn tiếng làm ầm ĩ, ta và quý phái không oán

không cừu, cũng không muốn làm gì ngươi, lại càng không muốn dò xét cơ mật của quý phái, chỉ muốn hỏi ngươi một chút chuyện đơn giản, cho nên ngươi có thể yên tâm."

Hắn lại nhấc tay chỉ chỉ tới người đang bị hôn mê kia, "Đừng nghĩ chơi trò lừa bịp dối trá gì, nếu là lời ngươi nói không giống với hắn, vậy thì đừng có trách ta."

Người tỉnh nhìn chằm chằm vào hai người bịt mặt trước mắt, cắn răng hỏi: "Các ngươi rốt cuộc là ai?"

Gã vừa nói ra lời này, Dữu Khánh thoáng sửng sốt một chút, đối phương có biết lai lịch của bọn hắn hay không chính là điều hắn muốn biết, liền hỏi ngược lại: "Các ngươi đang đuổi bắt người nào?"

Lần này đến phiên người tỉnh ngẩn người, "Đương nhiên là đang đuổi bắt các ngươi."

Dữu Khánh nghi hoặc: "Các ngươi làm sao phát hiện được chúng ta?"

"Các ngươi xông đến dưới chân núi 'Lưu Tinh điện', có thể không bị phát hiện được hay sao?" Người tỉnh có vẻ rất ngạc nhiên, sau đó nhịn không được có chút bối rối hỏi: "Đừng nói rằng các ngươi không biết 'Lưu Tinh điện' là nơi nào a?"

Ngụ ý là, tình huống gì cũng không biết, vậy mà dám xông về phía bên đó sao?

Vẻ mặt Dữu Khánh dưới lớp bịt mặt có chút lúng túng, mặc dù hắn nhìn thấy được đánh dấu "Lưu Tinh điện" trên bản đồ, nhưng hắn quả thực không rõ ràng lắm tình huống, cứ như vậy mà xông thẳng tới, đơn giản chính là cậy vào Quan Tự quyết mà mình tu luyện, bây giờ xem ra, nơi được gọi là "Lưu Tinh điện" đó có khả năng là có chút trò trống.

Điều khác chính là, tại sao có cảm giác cuộc thẩm vấn này đã thay đổi rồi, là ta đang hỏi ngươi, hay là ngươi hỏi ta?

Hắn lập tức hỏi: "Ta chỉ muốn biết tại sao phát hiện được chúng ta?"

Người tỉnh bây giờ thực sự đã có phần tin tưởng rồi, vị này quả thật cùng Côn Linh sơn có thể là không oán không cừu, không phải là tới gây sự, nếu không thì không thể vô tri như thế.

Hơn nữa vấn đề của đối phương quả thực không tính là bí mật gì, liền trả lời: "Lưu Tinh điện có Linh thú 'Phục địa' tọa trấn, ngươi không phải là chưa từng có nghe nói tới 'Phục địa' nha?"

Nghe được lời này, khóe miệng dưới lớp bịt mặt của Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đồng thời giật giật, , bọn hắn tuy rằng chưa từng nhìn thấy Linh thú "Phục địa", nhưng nghe thì có nghe nói qua, biết nó có năng lực áp sát mặt đất nghe được động tĩnh, vì vậy được mọi người gọi là "Phục địa", nói chung chính là có thiên phú dị bẩm về thính giác.

Sư huynh đệ hai người đoán chừng đối phương cũng không nói dối, vấn đề lúc trước nghĩ không ra đã tìm được đáp án.

Chỉ là, trong lòng Dữu Khánh vẫn nhịn không được chửi rủa một trận, lúc trước nhìn thấy Côn Linh sơn dùng Linh thú "Sơ" hiếm thấy để kéo xe chiêu đãi khách nhân, bây giờ lại toát ra một con Linh thú "Phục địa" cực kỳ hiếm thấy, lúc trước thứ cuồn cuộn trong sông còn không biết là quái vật gì. Côn Linh sơn tại sao lại có nhiều Linh thú ngạc nhiên cổ quái như vậy chứ?

Trong lòng thầm mắng, con mắt thì nhìn nhìn khắp nơi, ngoài miệng hỏi, "Côn Linh sơn có mấy con Linh thú 'Phục địa' ?"

Người tỉnh thực sự muốn hù dọa hắn, nhưng liếc mắt nhìn đồng bạn còn đang hôn mê, nghĩ đến việc đối phương nói còn sẽ hỏi đồng bạn, cuối cùng vẫn phải lo lắng cho tính mạng của mình, "Loại Linh thú hiếm có như vậy, có một con đã rất tốt rồi. Một con này còn là

được truyền lại từ thế hệ trước. Nghe ta khuyên một câu, Côn Linh sơn sừng sững nghìn năm không phải chỉ để trưng bày, không phải ai muốn tự ý xông là có thể xông được, sớm thúc thủ chịu trói nhận sai, nếu là hiểu lầm, giải thích rõ ràng, tệ phái cũng không phải là không nói lý lẽ."

Dữu Khánh không đáp lại, đột nhiên xuất thủ điểm một cái, trực tiếp khiến gã bất tỉnh, ánh mắt đánh giá xung quanh, nói với Mục Ngạo Thiết một câu, "Có người đang tới phía bên này, đổi nơi khác."

Mục Ngạo Thiết lập tức lại vung tay kẹp hai người lên, tiếp tục theo phía sau hắn luồn tới lách lui chạy trốn.

Dưới ánh trăng, từ trên bầu trời xa xa đột nhiên xuất hiện một đám bóng đen, là một đám cú đêm có thể nhìn thấy mọi vật trong đêm, theo bóng đêm vẫy cánh bay đến, nhiều đến hơn nghìn con, giống như một đám mây đen kéo tới, cảnh tượng như thế có thể nói cực kỳ hiếm thấy.

"Tuýt…"

Bên trong rừng núi, có âm thanh to rõ phát ra, không nhận rõ là tiếng sáo hay tiếng còi.

Hơn nghìn con cú đêm đột nhiên biến đổi đội hình bay, có một số phân tán trong bầu trời đêm quan sát xuống núi rừng phía dưới, có một số phân chia rải rác trong núi rừng, bay lượn giữa rừng cây, từng đôi dạ nhãn tìm kiếm khắp nơi, khiến cho các loại chuột núi hoảng sợ chạy tán loạn.

Chương 611: Vây quét (1)

Nhìn thấy hốc cây, cú đêm cũng sẽ bay vào bên trong để kiểm tra.

Dưới sự đan xen càn quét của cú đêm với quy mô lớn như thế, dựa vào thị lực sắc bén của loài cú đêm ở trong bóng tối, hễ là nơi nó lướt qua, mỗi một thân cây từ trên xuống dưới hầu như không có một góc chết nào để có thể ẩn nấp.

Trên bầu trời, trong lòng đất, trong nước, một thế trận lục soát tìm kiếm ba chiều được toàn diện triển khai.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết không biết được việc này, bọn hắn vẫn tiếp tục kẹp theo hai gã đệ tử Côn Linh sơn trốn trốn tránh tránh.

Sau khi một lần nữa tìm được địa điểm cảm thấy thích hợp, Dữu Khánh làm một tên đệ tử Côn Linh sơn khác tỉnh lại để thẩm vấn, kết quả nhận được chứng minh tên đệ tử lúc trước không có nói dối, chỉ là hai người này không phải là đệ tử cấp cao bao nhiêu, thông tin biết được cũng có hạn, mà một ít tình hình chi tiết thượng vàng hạ cám trong hoàn cảnh hiện nay bọn hắn cũng không tiện chậm rãi hỏi kỹ.

Nhưng chỉ với những thông tin đã biết được cũng giúp sư huynh đệ hai người biết rõ ít nhiều tình cảnh hiện nay, ít nhất đã biết rõ không phải mình bị bộc lộ thân phận.

Rắc rối thực sự chính là, hiện tại Dữu Khánh do dự không biến nên xử lý hai đệ tử Côn Linh sơn này như thế nào, sư huynh đệ hai người tuy rằng che mặt, nhưng qua quá trình trao đổi tiếp xúc gần như thế, thân hình đã bộc lộ ra quá rõ ràng, nếu như giết chết diệt khẩu, vạn nhất sa lưới bị bắt, vậy việc ngươi giết chết đệ tử Côn Linh sơn, vậy thì tính chất đã thay đổi rồi.

Không giết không được, giết chết cũng không hay, làm như thế nào cho phải bây giờ?

Nhìn thấy lại có người tiến về phía bên này, Dữu Khánh lại duỗi một ngón tay điểm hôn mê tên đệ tử này, rồi nói với Mục Ngạo Thiết: "Có Linh thú 'Phục địa' tại đây, không thích hợp ở lâu tại khu vực

đang bị lục soát này, trước hết tìm cách nhanh chóng hết sức thoát ra khỏi vùng này đã."

Mục Ngạo Thiết hiểu được ý của hắn, một khi Linh thú "Phục địa" tham gia vào việc tìm kiếm, kết hợp với lượng lớn nhân viên lục soát, e rằng lão Thập Ngũ muốn đi vòng vòng vèo vèo tận dụng tất cả cơ hội cũng không có khe hở để luồn qua, nhưng là với hai người trước mắt này, y cũng có chút nghi hoặc hỏi: "Làm gì với hai người này bây giờ?"

Dữu Khánh cũng rất đau đầu, cuối cùng cắn răng nói: "Trước tiên mang theo hai người bọn họ, nhìn xem có thể thoát khốn hay không đã, nếu như có thể thoát khốn, lúc đó tính tiếp sau."

Mục Ngạo Thiết đã hiểu rồi, nếu như chạy không thoát, hai người này vô luận như thế nào cũng không thể động tới, lập tức lại kẹp hai người trên tay, theo sau lưng Dữu Khánh tiếp tục chạy trốn.

Lần này, Dữu Khánh giảm thiểu vòng vòng vèo vèo, tận lực nhằm một cái phương hướng để đột phá vòng vây.

Nhưng mà chạy không được bao xa, sư huynh đệ hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía trên, chỉ thấy trong rừng có một con cú đêm lướt tới, điều này vốn không có gì, nhưng kỳ quái chính là, con cú đêm này cứ bay vòng vòng phía trên bọn hắn, đuổi theo hai người đang chạy trốn.

Nếu như chỉ có như vậy cũng thôi, vậy mà con cú đêm này còn cất tiếng kêu "Oa oa oa" chói tai, vừa bay theo bọn hắn, vừa cất tiếng kêu to.

Khi lướt qua một cây đại thụ, Dữu Khánh thuận tay bóc một miếng vỏ cây trên thân cây, tiện tay ném ra, vù một tiếng, con cú đêm vẫy cánh bay theo phía trên lập tức như diều đứt dây rơi xuống đất, uỵch, giãy hai cái rồi không còn động tĩnh.

Nhưng mà tiếng kêu to chói tai trước khi nó chết đã dẫn tới mấy con cú đêm ở gần nhanh chóng bay tới, đệ tử Côn Linh sơn ở xung quanh cũng dồn dập lao về phía phát ra tiếng kêu to.

Rầm rầm rầm, nhanh chóng cúi người, Dữu Khánh từ trên mặt đất nắm một vốc cát đá, rồi vung tay giống như thiên nữ vẫy hoa hất tung đi khắp nơi, va chạm vào đám cành lá phía trên vang lên tiếng rào rào, lá cây tức thì bị bắn xuyên tràn đầy lỗ thủng, mấy con cú đêm vừa bay tới liên tục kêu rên rơi xuống, có một cố đập rơi trên mặt đất liền không còn động tĩnh, có một cố giãy giãy khá lâu vẫn chưa có chết.

Dữu Khánh không có đuổi tận giết tuyệt, không phải là không muốn, mà là không định lãng phí thời gian trên thân những con súc sinh này.

Việc đã đến nước này, hắn há có thể không biết đám cú đêm này là nhằm vào bọn hắn mà tới, không ngờ được rằng vì vây bắt bọn hắn Côn Linh sơn vậy mà vận dụng tới cả loại thủ đoạn này.

Thêm nữa, hắn dùng Quan Tự quyết đã rõ ràng nhận thấy được nhân thủ ở xung quanh đang đổ dồn về nơi này, hắn nào dám tiếp tục lãng phí thời gian tính toán với đám súc sinh này nữa, chỉ cần hơi chút chậm trễ, e rằng phải rơi vào vòng vây.

Hai người khẩn cấp chạy trốn, cuối cùng đã chạy thoát được ra ngoài trước khi vòng vây bị khép kín.

Nhưng mà vẫn chưa thoát thân được bao lâu, lại có hơn mười con cú đêm đan xen nhau tìm tới được khu vực này, Dữu Khánh nhanh chóng dặn dò Mục Ngạo Thiết một câu, sau đó tùy tiện giấu hai gã đệ tử Côn Linh sơn vào trong một cái hố, phất tay gạt chút lá cây che phủ lên.

Hai người làm bộ như không có gì dạo bộ trong rừng cây, nào ngờ những con cú đêm kia vừa nhìn thấy bọn hắn thì lập tức lại cất tiếng kêu to "Oa oa oa".

Thử nghiệm thất bại, Dữu Khánh nổi cơn giận dữ, "Kêu réo con mẹ ngươi!"

Tay trái hắn lại vung ra một nắm lớn cát đá, đánh rơi một đám cú đêm, tay phải tiếp tục vẫy ra một nắm lớn cát đá để bổ sung, trực tiếp đánh câm một đám đông cú đêm lớn tiếng huyên náo ồn ào.

Người cũng phi thân bay lên, nhanh chóng lao lên tán cây, nhô lên cao nhìn nhìn xung quanh, nhìn thấy dưới ánh trăng có rất nhiều bóng dáng cú đêm bay lượn, mặt hắn lập tức tái xanh.

Hắn mới vừa cảm thấy quái lạ tại sao sẽ có nhiều cú đêm như vậy, giết cũng giết không hết, bây giờ mới biết được là bởi ánh mắt mình quá hạn hẹp, đã xem thường Côn Linh sơn, càng nhiều hơn nữa đang ở phía sau.

Bởi vì bên này có tiếng kêu to báo tin, đã có mấy chục con cú đêm chuyển hướng bay về phía bên này.

Dữu Khánh nhanh chóng lắc mình rơi xuống, kéo hai gã đệ tử Côn Linh sơn ra khỏi hố, ném cho Mục Ngạo Thiết, chỉ nói một chữ, "Đi!"

Không phải hắn lười biếng, mà là muốn tập trung tinh lực thi triển Quan Tự quyết để mở đường.

Hắn đã cảm nhận được có lượng lớn nhân viên lục soát đang dồn về phía bên này. Hắn phải nhanh chóng dẫn theo Mục Ngạo Thiết nhân cơ hội này luồn qua chỗ trống.

Lần này, Quan Tự quyết của hắn cũng nhét đám phi cầm kai vào trong phạm vi quan sát, trong tay nắm một vốc đá làm ám khí, thỉnh thoảng vù vù búng ra, tại khi cú đêm còn chưa kịp tới gần phát hiện hoặc trước lúc xác nhận được bọn hắn, hắn lập tức xuất thủ bắn giết trước, không cho nó có cơ hội cất tiếng kêu.

Chương 612: Vây quét (2)

Cũng không quan tâm có phải là cú đêm hay không, bây giờ hắn cũng không có tinh lực để nhận biết kỹ càng, cho dù là loài chim khác trong rừng bị kinh động mà bay lên, hắn cũng dùng đạn đá bắn giết hết.

Tuy rằng biết rõ làm như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, đánh chim rớt xuống chính là chỉ dẫn phương hướng mình chạy trốn cho người ta, nhưng trong lúc nhất thời hắn cũng không có cách nào khác, hắn thực sự thấy rất phiền phức khi bị đám súc sinh lông lá này quấn lấy, trước mắt chỉ có thể tận lực khiến cho chúng ngậm miệng, tận lực giúp cho mình có thêm được chút thời gian để chạy trốn.

Với chiến lược này, hai người quả thực đã tranh thủ được một chút cơ hội để lấy hơi, nhưng rõ ràng cũng cảm giác được số người tham gia lục soát càng ngày càng nhiều.

"Huýt…"

Tiếng còi to rõ xuyên phá màn đêm.

Đám cú đêm bị bắn giết đã được phát hiện, chỉ rõ ra khu vực chạy trốn đại khái của kẻ đột nhập, sau khi người kiểm soát cú đêm biết được tình huống, liền lập tức lệnh cho đám cú đêm đang tản đi khắp nơi tụ tập về một phương hướng, tập trung càn quét tìm kiếm trong khu vực đại khái đó.

Nghe thấy tiếng còi hiệu, Dữu Khánh cũng nhô lên khỏi tán cây để xem xét, sau khi nhìn thấy phương hướng bay lượn của đám lớn bóng đen dưới ánh trăng, trong lòng hắn biết không ổn. Hắn nghiêng đầu thoáng nhìn vách núi ở gần đây, rồi nhảy xuống cây, kêu gọi Mục Ngạo Thiết cùng nhau chạy nhanh về phía vách núi.

Hắn vừa chạy vừa mắng, "Đầu óc Côn Linh sơn này có bệnh sao? Không oán không cừu, ngay cả là địch hay là bạn còn chưa biết được rõ ràng, vậy mà lại hưng sư động chúng như thế, đến mức như vậy sao?"

Mục Ngạo Thiết: "Có cảm giác như không tiếc giá nào."

Dứt lời, hai người đã đến vách đá, nhìn thấy Dữu Khánh trực tiếp nhảy xuống, y cũng không chút do dự nhảy xuống theo.

Dưới đáy vách núi, ánh trăng có cảm giác càng thêm lành lạnh mông lung, hai người rơi xuống dưới, tiếp tục một hồi bôn ba, Dữu Khánh tìm được một cái sơn động, phất tay gọi Mục Ngạo Thiết cùng nhau tiến vào. Sau khi tiến vào, hắn trực tiếp giựt một người khỏi tay Mục Ngạo Thiết, sau đó nhanh chóng cởi quần áo của gã ra, cũng vội vàng giải thích, "Chúng ta và những con cú đêm này không nhận biết nhau, trong núi có nhiều người như vậy, vì sao chỉ cần nhìn thấy chúng ta thì cất tiếng gào ầm lên? Chúng nó không có khả năng nhận ra chúng ta, cũng không có khả năng nhận biết toàn bộ nhân viên đang lục soát, vì vậy, tám chín phần mười đó là vấn đề nằm trên y phục."

Mục Ngạo Thiết hơi sững sờ, sau đó cũng rất nhanh cởi y phục của một kẻ khác, tại trong tình hình nguy cấp như thế này, y tin tưởng vào năng lực đầu óc của lão Thập Ngũ.

Sau khi nhanh chóng mặc y phục đệ tử Côn Linh sơn vào, Dữu Khánh đưa tay kéo rớt khăn bịt mặt của mình, dặn dò y một câu, "Ngươi chờ ở đây, để ta đi thử xem trước."

Mục Ngạo Thiết vừa mặc quần áo vừa "Ừ" đáp lại.

Đi ra khỏi hang động, Dữu Khánh nhanh chóng phóng vọt lên vách đá như diều gặp gió. Khi phi thân lên tới đỉnh, hắn hạ xuống đỉnh vách núi, ngước mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy có mấy con cú đêm đang bay tới bên này, hắn cố ý nghênh ngang đi tới đi lui hấp dẫn

sự chú ý của chúng, ánh mắt nhìn chằm chằm phản ứng của mấy con cú đêm.

Rất nhanh, mấy con cú đêm liền bay đến nơi, kết quả chúng chỉ hơi bay lượn xoay quanh trên đầu hắn rồi lao xuống tìm kiếm trong sơn cốc, phía sau còn có lượng lớn cú đêm không ngừng tới đây tản ra tìm kiếm về phương hướng này.

Dữu Khánh quét mắt nhìn xung quanh, rồi tung người nhảy ra khỏi vách núi, rơi xuống đáy vách đá, khua cánh tay đuổi những con cú đêm đến gần cửa hang động.

Mục Ngạo Thiết nhanh chóng xuất hiện sau lưng hắn, hỏi: "Có ích không?"

"Ừ." Dữu Khánh gật đầu, cũng hất đầu nói: "Thoát thân hẳn là không còn vấn đề nữa rồi, nhưng không thể để cho bọn họ biết được việc chúng ta thay đổi y phục của họ."

Thời gian cấp bách, Mục Ngạo Thiết cũng không nói lời vô dụng, lập tức xoay người đi vào hang động, ngồi xổm trước mặt hai gã đệ tử Côn Linh sơn, hai tay bấm lấy cổ hai người, không chút do dự vặn một cái "Răng rắc ", miệng mũi hai người lập tức trào máu ra, trong lúc hôn mê bị chết đi.

Y trực tiếp xách hai người ra ngoài, nhảy tới dòng nước dưới đáy vách đá, ánh kiếm tung bay dưới ánh trăng, tức thì huyết nhục tung tóe, những thứ tung ra rơi xuống nước, bị dòng nước cuốn đi, dưới ánh trăng không phân biệt được có máu chảy trong dòng nước.

Thu kiếm lại, Mục Ngạo Thiết nhìn thấy Dữu Khánh phi thân bay lên vách đá phía đối diện, y lập tức lướt đến đuổi theo, quần áo y mặc không vừa người, có phần bó chặt…

Trong núi rừng, một nữ tử búi tóc cài ngọc trâm nhìn chằm chằm trên thi thể đám cú đêm lại lần nữa xuất hiện trên mặt đất, nhíu mày.

Nàng ta để kiểu tóc nam nhân, nhưng dung mạo đoan trang, xinh đẹp, dáng người yểu điệu thướt tha và có một khí chất tao nhã, làn da trắng trẻo nhẵn mịn như sứ, chỉ là trong đôi mắt sáng hiện lên sự nghiêm nghị lạnh lùng.

Tại bên cạnh nàng ta, còn có bốn tên đệ tử Côn Linh sơn, giống như là làm hộ pháp cho nàng.

Nữ tử này tên là Tần Phó Quân, chính là quan môn đệ tử của Vạn Lý Thu, trưởng lão Côn Linh sơn, cũng là người lần này chạy tới đây chủ trì truy bắt.

Trên tán cây có một bóng đen lóe lên, rơi xuống, biến hóa thành hình một nam tử cường tráng, chính là Địa Linh, nó rơi xuống liền hỏi: "Đã vây quét như thế này, mà đến bây giờ còn chưa bắt được người hay sao?"

Nghe giọng điệu dường như khó thể tin nổi.

Tần Phó Quân lắc đầu, "Hung thủ hành tung quỷ dị, với sự bao vây truy lùng như vậy, nhưng người của chúng ta vẫn chưa có ai nhìn thấy bọn họ, nếu không phải có cú đêm cảnh báo, và có những thi thể cú đêm trên mặt đất này, hầu như tất cả đều cho rằng kẻ xâm nhập đã chạy thoát rồi." Nàng ta chợt quay đầu lại hỏi:

"Đúng rồi, Dạ Linh Nhi thế nào rồi?"

Nói đến việc này, trên mặt Địa Linh hiện lên sự bi phẫn, "Đã mời Giải Yêu sư Tô khách khanh khẩn cấp chạy tới, nhưng, hắn cũng không nắm chắc có thể chống đỡ được bao lâu."

Tần Phó Quân vội kêu to: "Lúc trước ngươi không phải nói rằng chỉ là bỏng thôi sao?"

Địa Linh lắc đầu:

"Ta vốn tưởng rằng chỉ là bỏng tương đối nặng mà thôi, nhưng sau khi Tô khách khanh chạy tới kiểm tra, nói đó không phải là bị bỏng bình thường, nói vết bỏng của Dạ Linh Nhi giống như là do Chí dương chi hỏa, có thể khắc yêu tà chi khí, sau khi gây tổn thương đến ngũ tạng lục phủ của Dạ Linh Nhi thì đã cắt đứt năng lực tái sinh của cơ thể Dạ Linh Nhi."

Tần Phó Quân nhịn không được nghiến nghiến hàm răng xinh đẹp, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía sâu trong màn đêm, "Đến cùng là người phương nào lại hạ độc thủ như thế? Địa Linh, ngươi tới vừa đúng lúc, nhất định không thể để cho bọn chúng chạy thoát!"

"Trưởng lão đã nói rồi, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, chạy không thoát!"

Địa Linh cắn răng cất lời oán hận, sau đó lại hiện ra nguyên hình, nằm phục xuống áp sát tai vào mặt đất lắng nghe.

Chương 613: Bám chặt (1)

Tần Phó Quân phất tay ra hiệu cho người bên cạnh không nên lung tung chuyển động, bảo những người tại đây giữ yên tĩnh, để Địa Linh có thể nhanh chóng hết sức tìm đến vị trí của hung thủ.

Nhưng tình hình dường như cũng không có được rõ ràng như vậy, Địa Linh ngưng thần tĩnh khí áp sát tai mặt đất lắng nghe một hồi, cũng liên tục đổi tai mấy lần dán sát mặt đất để lắng nghe, nhưng mãi vẫn chưa thể cho ra kết quả.

Đây không phải là tốc độ nghe ngóng kiểm tra của Địa Linh mà Tần Phó Quân từng biết, đợi một lúc sau, cuối cùng nàng ta nhịn không được hỏi: "Có phải là bởi vì có quá nhiều nhân viên lục soát hay không, tiếng bước chân quá nhiều làm cho thính giác của ngươi bị rối loạn?"

Vẫn dán sát mặt đất để lắng nghe, Địa Linh nói ra tiếng người, "Quả thực có bị rối loạn, nhưng không sao, nhịp điệu và tiết tấu bước chân của nhân viên lục soát không giống với tiết tấu trốn trốn tránh tránh của hung thủ, kể cả phương thức tiến tới cũng không thể giống nhau, tuy nhiều tiếng bước chân, nhưng vẫn có thể phân biệt ra được, để cho ta thêm chút thời gian."

Tần Phó Quân: "Tốt nhất là nhớ được đặc điểm bước chận của hung thủ, đề phòng xảy ra chuyện bất ngờ."

Việc mà nàng ta gọi là đề phòng chuyện bất ngờ có ý là để đề phòng lỡ như lúc này không bắt được hung thủ thì có manh mối để về sau tiếp tục tổ chức lùng bắt. Nàng ta biết Địa Linh có bản lĩnh về phương diện này, có thể nhớ kỹ được chi tiết đặc thù trong bước chân của người đi, thí dụ như các nhân viên lui tới Lưu Tinh điện, Địa Linh nghe tiếng bước chân liền có thể biết được là ai tới.

Cũng chính là bởi vì như vậy, lúc trước con quái tai to này mới tại Lưu Tinh điện mà có thể nghe ra được có ngoại nhân tự tiện xông vào, bởi vì không giống như là cách thước bước đi của đệ tử Côn Linh sơn.

Đối với lời căn dặn này, Địa Linh trả lời: "Có chút khó khăn, hiện tại hung thủ ở trong trạng thái chạy trốn thoát thân, trạng thái di chuyển không bình thường, hoàn toàn không phải là cách thức bước đi lúc bình thường, tiết tấu, nhịp điệu giẫm đạp khác hẳn lúc bình thường, bây giờ muốn xác nhận được đã rất khó, cho dù nhớ được nhịp điệu đi lại lúc này, về sau gặp lại bước đi bình thường của hung thủ thì cũng không thể nhận ra được."

Nói đến đây, giọng nói chợt ngừng bặt, và rõ ràng càng trở nên tập trung hơn.

Tần Phó Quân lập tức nhận thức được gì đó, nàng ta im tiếng, và cũng nhấc tay ra hiệu cho mọi người không nên lên tiếng.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Địa Linh bỗng nhiên đứng dậy ngẩng đầu, nhìn chăm chú về một phương hướng, "Quả nhiên là hai người. Thật sự có năng lực, vậy mà đã chạy trốn ra tới ngoại vi khu vực tập trung nhân thủ trọng điểm lục soát. Khu vực trọng điểm bố trí nhân viên truy tìm cũng không bắt được bọn hắn, khu vực ngoại vi chỉ lác đác người e rằng càng không thể bắt được, nhanh đi, triệu tập nhân thủ đi theo ta!"

Tiếng nói còn chưa dứt, nó đã nhanh chóng nhảy lên vọt ra ngoài.

Tần Phó Quân cũng không vội vã đi theo, vai trò của nàng ta ở đây không phải là xông tới phía trước nhất để đánh đánh giết giết, mà là chỉ huy, không thể để cho mọi người chạy loạn giống như con ruồi không đầu.

Nhưng tinh thần nàng ta cũng được nâng cao, nếu Địa Linh đã xác định được đối tượng rồi, vậy thì hẳn là không có sai, chỉ cần bị Địa Linh khóa chặt là được, cho dù trốn ra khỏi khu vực lùng bắt thì như thế nào? Phạm vi của Côn Linh sơn chỉ lớn như vậy, chỉ cần bị Địa Linh bám chặt sẽ chạy không thoát, Côn Linh sơn có thể triệu tập lực lượng chặn đường, bao vây truy bắt bất cứ khi nào.

Lúc này cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều, nàng ta nhanh chóng phất tay kêu gọi, "Thông báo cho nhân thủ vây quét, không nên chạy loạn khắp nơi, tập trung nhân thủ, hễ Địa Linh đi tới đâu, mọi người cùng đi theo đó, chuẩn bị sẵn sàng tổ chức vây bắt bất cứ lúc nào. Ta thực sự muốn nhìn xem là thần thánh phương nào, dám đến Côn Linh sơn ta dương oai!"

Rất nhanh, theo tin tức không ngừng được truyền xuống, các nhân thủ phân tán ra lục soát lần lượt được tập trung lại, rồi đi theo phía sau Địa Linh.

"Huýt…"

Dưới sự bố trí, sắp xếp của Tần Phó Quân, tiếng còi chói tai cũng lần nữa vang lên.

Đám cú đêm bay lượn trong trời đêm, và cả các cú đêm luồn lách bay lượng trong rừng cũng dồn dập cất cánh bay lên không trung, lượng lớn cánh chim vẫy cánh bay lượn trong màn đêm, tụ tập lại, tất cả đều bay đi tìm kiếm theo cùng một phương hướng.

Không giống như Địa Linh, mỗi khi chạy một đoạn nó đều phải dừng lại nằm phục xuống đất lắng nghe, để xác nhận xem phương hướng hung thủ trốn đi có thay đổi hay không, đám cú đêm tập trung lại thì trực tiếp vượt qua những ngọn núi to to nhỏ nhỏ bay thẳng đến nơi.

Đội hình như vậy tự nhiên rất nhanh liền khiến cho hai sư huynh đệ đang chạy trốn trở nên cảnh giác, trên đầu đột nhiên lại xuất hiện từng bầy cú đêm, muốn không cảnh giác cũng khó.

Cũng may bây giờ đám cú đêm không còn để ý tới bọn hắn, cũng không thèm tiếp tục dây dưa báo nguy hay tương tự.

Nhưng Dữu Khánh vẫn nhanh chóng lướt lên tán cây một gốc cây đại thụ, quay đầu nhìn về phía đường cũ, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền giật nảy mình, hắn nhìn thấy dưới ánh trăng có lượng lớn cú đêm tập trung bay đến, không có tản ra bay khắp nơi tìm kiếm như lúc trước, mà rõ ràng là bay thẳng càn quét về phương hướng này.

Chuyện đó cũng chỉ là thứ yếu, sương mù trôi nổi bập bềnh phía xa xa giúp hắn đọc ra được một số kết quả khác.

Khoảng cách tuy rằng có chút xa, cũng không nhìn được rõ ràng dưới ánh trăng, nhưng biên độ bập bềnh thay đổi quá lớn, mặc dù với tu vi Quan Tự quyết của hắn là không phân tích rõ ràng được chi tiết ở khoảng cách xa như vậy, nhưng động tĩnh như thế đủ để khiến cho hắn cảm thấy được đang có lượng lớn nhân thủ đang tập trung về phương hướng này.

Cú đêm tụ tập thành đàn bay đến, lượng lớn nhân thủ cũng tập trung lao về phía này, đây là tình huống gì chứ?

Dữu Khánh vô cùng lo sợ, lúc trước còn tưởng rằng đã nắm chắc thoát thân, dự định đi vòng một đoạn đường để làm rối loạn dự đoán phương hướng của người truy đuổi, sau đó mới chuyển hướng trốn về nơi ở là khu vực "Đinh Dần".

Nhưng với tình hình bây giờ, tại sao hắn lại có cảm giác giống như những kẻ truy đuổi đã nắm chắc được tung tích của bọn hắn? Đang ráo riết truy đuổi thẳng về hướng bỏ trốn của bọn hắn.

Hắn nào còn dám do dự, nhanh chóng nhảy xuống cây, kêu gọi Mục Ngạo Thiết một câu rồi rất nhanh chuyển đổi một phương hướng khác để chạy trốn, bỏ qua phương hướng lượng lớn cú đêm đang bay lượn lục soát.

"Huýt…"

Chưa cắt đuôi truy đuổi được bao lâu, sư huynh đệ hai người lại mơ hồ nghe được tiếng còi hiệu chói tai kia, âm thanh dường như không quá lớn, nhưng sức lan truyền lại rất mạnh, nhất là tại ban đêm.

Hai người đều nhanh chóng nhảy lên trên cây, nhô lên khỏi tán cây để kiểm tra tình hình, kết quả, hai người bọn hắn mắt mở trừng trừng nhìn thấy lượng lớn bóng đen bay lượn từ trong rừng lao lên không, có một số đã bay qua thậm chí còn quay lại bay trở về. Nói chung là tập thể quay đầu lại và cùng nhau bay về phía bên này.

Đây chỉ là những gì Mục Ngạo Thiết có thể nhìn thấy bằng thị lực cực hạn của, Dữu Khánh thì có thể nhìn thấy càng nhiều hơn. Hắn dùng Quan Tự quyết thông qua sự phập phồng thay đổi của sương mù đã nhìn ra được lượng lớn nhân thủ truy tìm cũng thay đổi phương hướng, chuyển hướng sang phía bên này.

Chương 614: Bám chặt (2)

"Hình như đã bám chặt vào chúng ta." Mục Ngạo Thiết nhắc nhở một câu, cũng là đang hỏi nên làm gì bây giờ.

Trong tình huống như thế này, y tự nhận cho dù là về thực lực hay là năng lực thì mình đều không có cách nào thoát khỏi cục diện này. Nếu không phải có lão Thập Ngũ dùng năng lực của hắn để tránh thoát một đường truy đuổi, y khẳng định đã bị bắt từ lâu rồi. Lúc này y cũng chỉ có thể tiếp tục đặt hi vọng vào lão Thập Ngũ.

Vẻ mặt Dữu Khánh rất khó nhìn, hắn trầm giọng nói: "Đi!"

Hai người trước sau rơi xuống, Dữu Khánh nhìn nhìn khắp nơi, sau đó lại là một chữ, "Đi!"

Hắn dẫn Mục Ngạo Thiết đi theo hướng hơi chếch so với vừa rồi, không thay đổi quá lớn phương hướng.

Mục Ngạo Thiết có phần không hiểu được, quay nhìn hắn, chẳng lẽ không phải lần nữa chuyển hướng tránh đi sao? Không hiểu lần này hắn có ý gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, cùng chạy theo là được.

Chỉ chốc lát sau, tình huống khiến y vô cùng lo sợ đã xuất hiện, phía trước đột nhiên xuất hiện hai gã đệ tử Côn Linh sơn, rõ ràng là nhân viên tìm kiếm rải rác bên ngoài ngoại vi.

Đối phương hiển nhiên cũng nhìn thấy được bọn hắn, đang dừng lại quan sát bọn hắn.

Mục Ngạo Thiết tiếng lòng căng thẳng, đã chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến, nào ngờ Dữu Khánh lại phi thân tiến tới, còn chủ động cất tiếng chào hỏi: "Hai vị sư đệ, có phát hiện thấy gì hay không?"

Nghe được lời này, Mục Ngạo Thiết hơi giật mình, đã nhận thức được chút gì đó.

Hai gã đệ tử Côn Linh sơn truy tìm nhìn y phục, thấy là đồng môn, đều thả lỏng tâm tình, một người nói: "Tạm thời chưa có phát hiện

được gì, các ngươi là người của Núi nào?”

Rẹt! Đáp lại gã chính là một vệt hàn quang, một đường sắc bén cắt qua cổ gã.

Cổ của một gã đệ tử Côn Linh sơn khác cũng bị lưỡi kiếm dính máu trong tay Dữu Khánh ép cho đứng yên, thân hình vừa định vội vàng né tránh cũng phải cứng lại, bàn tay nắm tại trên chuôi kiếm muốn rút ra cũng không dám tiếp tục vọng động.

Lúc này gã mới mắt mở trừng trừng nhìn thấy cổ của đồng bạn phun máu ra, miệng thì thào lẩm bẩm, đôi mắt trừng lớn ngã nhào ra đất, đau đớn co giật, mùi máu tươi dần dần tản ra.

Thừa dịp cảnh đêm khiến tầm nhìn không rõ ràng, Dữu Khánh giả mạo thân phận tới gần tập kích, không chút do dự trực tiếp lấy mạng một người, và khống chế một người khác.

Rút kiếm đánh ra một đòn, cùng lúc khống chế hai người, Phong Trần kiếm quyết cũng không có uổng công tu luyện, trình độ ngự kiếm đã thuần thục hơn xưa.

Vừa động thủ liền đẩy người vào chỗ chết, cũng không còn cách nào, trên tay đã dính máu hai gã đệ tử Côn Linh sơn, người tuy rằng là lão Cửu giết, nhưng hắn không thoát được can hệ, một khi bị Côn Linh sơn bắt được, là sẽ không bỏ qua cho bọn họ, đã không cần phải tiếp tục lo được lo mất nữa rồi.

Sinh tử tranh đấu với nhau, chỉ có thể là mình sống người chết, trước tiên kiếm đường sống cho mình và lão Cửu đã!

“Các ngươi… Các ngươi làm sao có thể xằng bậy giết hại đồng môn… Các ngươi là ai?”

Một tên khác còn sống liếc nhìn lưỡi kiếm gác trên cổ mình, nơm nớp lo sợ mà đặt câu hỏi, đã bắt đầu hoài nghi thân phận của đối phương.

Dữu Khánh không có chút nào do dự, xuất thủ điểm liên tục mấy chỉ, hạ cấm chế lên người đối phương, khiến cho gã hôn mê ngã xuống đất, nhưng không có giết chết gã.

Mục Ngạo Thiết thấy vậy thì ngạc nhiên, giết một tên để lại một tên là có ý gì?

Dữu Khánh thi pháp chấn động rớt hết máu dính trên kiếm, trường kiếm trở vào bao, sau đó không dám tiếp tục kéo dài, lập tức nhỏ giọng căn dặn Mục Ngạo Thiết: "Ngươi không nên cởi cấm chế trên người hắn ra, lập tức cứu tỉnh rồi dẫn hắn rời đi, nhớ kỹ phải dẫn hắn cùng đi, để cho hắn tự bước đi."

Những lời này vừa được nói ra, Mục Ngạo Thiết lập tức liền hiểu, đánh hôn mê người này là vì không muốn có người nghe được bọn họ nói chuyện với nhau, nhưng y quả thực không hiểu làm vậy để làm gì, cất lời hỏi cho rõ: "Ta không rõ cần làm gì?"

Dữu Khánh vụt ngẩng đầu, nhìn nhìn trên không có lác đác một số cú đêm đã đến trước, "Nếu như ta không có đoán sai, Linh thú 'Phục địa' kia đã xuất thủ rồi, đã bám chặt lấy chúng ta. Ngươi dẫn hắn rời đi, làm giả như là hai người đang bước đi chạy trốn, dùng để dụ địch, dụ dỗ bọn họ tiếp tục truy tung, ta đi gặp Linh thú 'Phục địa' kia một lần."

Mục Ngạo Thiết nghe vậy thì kinh hãi, "Đối phương khẳng định không chỉ có một mình, bên người nhất định có lượng lớn nhân thủ, ngươi một mình đi gặp nó, không phải là muốn chết sao?"

Dữu Khánh: "Đừng dông dài, lúc này cũng không có thời gian dông dài, nếu không khiến cho con Linh thú 'Phục địa' kia dừng tay, chúng ta không thể chạy thoát được, đừng có lề mề giống như lão Thất!"

Hắn nhấc tay chỉ về phía ngọn núi cao nhất lờ mờ dưới màn đêm phía trước, "Ngươi dẫn người làm mồi dụ, không nên chạy quá xa, chạy lên ngọn núi đó tìm nơi ẩn nấp, sau đó ta dùng ám hiệu cũ để đi gặp mặt ngươi. Trên đường nếu như gặp phải đệ tử Côn Linh sơn,

thì dùng cách ta làm vừa rồi để bắt chuyện với bọn họ, tự ngươi thay đổi cho linh hoạt."

Mục Ngạo Thiết im lặng gật gật đầu, đột nhiên nói:

"Nếu việc không thể làm, ngươi cứ chạy một mình đi, không cần lo cho ta. Cho dù ta có bị bắt, ta cũng sẽ không để cho bọn họ nhận ra được ta là ai. Lão Thập Ngũ, dùng năng lực của ngươi, tận lực đưa lão Thất mang đi đi."

Ý nghĩa trong lời nói rất đơn giản, y có thể đem người khác hủy thi diệt tích thì cũng có thể khiến người khác không nhận ra được khuôn mặt y, tận lực kéo dài thời gian bộc lộ thân phận của lão Thất và lão Thập Ngũ, tận lực tranh thủ thời gian cho bọn hắn thoát thân.

Dữu Khánh hai má lập tức căng thẳng, gắt gao nhìn chằm chằm vào trong mắt đối phương, biết rõ lúc này đối phương đã hạ quyết tâm tuyệt đối như thế nào, hắn cảm thấy hơi thở chợt trở nên sắc nhọn, dồn nén tại trong khoang mũi, hít thở khó khăn, dùng hết sức hít sâu một hơi, sau đó bình tĩnh nói: "Biết rồi, không còn thời gian nữa, mau đi đi!"

Hắn không có nói cái gì mà làm được hay không hoặc là không nên làm như vậy, qua một lần giao thủ tranh đấu đến bây giờ hắn đã rõ ràng, nội tình của đại phái nghìn năm vượt quá tưởng tượng của hắn, nếu như hắn không thoát thân được, lão Cửu cũng chạy không thoát, đến lúc đó hậu quả đã không phải do chính bản thân bọn hắn đi lo lắng suy nghĩ nữa rồi.

Mục Ngạo Thiết lập tức cúi người, từ trên thân người chết kéo xuống miếng vải, rất nhanh bịt kín mắt người hôn mê, sau đó cứu tỉnh gã, cũng cho gã một quyền để khiến gã thành thật một chút, sau đó liền kẹp một cánh tay rất nhanh kéo người rời đi, chỉ thoáng quay đầu nhìn Dữu Khánh một cái, rồi không tiếp tục quay đầu lại nữa.

Chương 615: Bất chấp tất cả (1)

Sư huynh đệ hai người cứ như vậy tách nhau ra, không có thêm bất kỳ hành động chia tay nào.

Cũng không cần phải chia tay, Dữu Khánh biết bản thân mình gánh vác điều gì, không chỉ có là tính mạng của chính mình.

Hắn ngẩng đầu thoáng nhìn đám cú đêm đang bay trong bầu trời và luồn lách tìm kiếm trong rừng, rồi lắc mình lao đi, đi ngược lại phương hướng truy đuổi lục soát của đám người, nhưng cũng không có trực tiếp đối diện với những người lục soát. Hắn dựa vào Quan Tự quyết để xác định thế trận của đội ngũ truy tìm, sau đó nhanh chóng lướt ngang đi tới, tránh ra khỏi trận thế bên kia.

Hắn tựa lưng tại phía sau một cây đại thụ, trên không trung có lượng lớn cú đêm bay qua, trong rừng thì khắp nơi là cú đêm đan xen vù vù bay về phía trước tìm kiếm, không ngừng có cú đêm lướt qua lướt lại gần bên hắn, có một số từ phía sau cây đột nhiên vòng tới đây, thậm chí thiếu một chút cánh của nó đã vỗ trúng vào mặt hắn.

Tâm tình hắn căng thẳng, quả thực có lo lắng những con cú đêm này sẽ đột nhiên cất tiếng kêu lên.

Không còn cách nào, cách đại đội nhân mã của Côn Linh sơn đã quá gần, một khi gây ra kinh động làm cho số lượng nhân viên dày đặc như thế ùa tới, có thể thoát thân được hay không, hắn không nắm chặt được chút xíu nào, theo lý thuyết, Côn Linh sơn không thiếu cao thủ.

Tựa ở sau thân cây, hắn cũng không dám động đậy bước nào, hắn đoán chừng con Linh thú "Phục địa" kia đã xuất thủ, hắn không biết khi mình chạy đến đây thì có bị con Linh thú "Phục địa" kia nghe được hay không, hắn đang đánh cược, đánh cược Linh thú "Phục

địa” kia không có khả năng một mực dán tai trên mặt đất để nghe ngóng.

Nếu đánh cược sai, trả giá rất có khả năng chính là tính mạng của mình.

Biết rõ có nguy hiểm, nhưng hắn vẫn phải làm như vậy, chủ động tới gần đại đội nhân mã của Côn Linh sơn, đích thân đưa bản thân mình đến sát biên giới nguy hiểm.

Bởi vì hắn biết rõ một khi lão Cửu rơi vào khốn cảnh thì sẽ làm ra chuyện gì, sẽ dùng phương thức rất cực đoan để tranh thủ thời gian cho hắn. Cho nên, hắn cần dốc hết toàn lực tránh để lão Cửu đi tới một bước đó.

Đợi khi động tĩnh của đại đội nhân mã vừa đến, hắn nhanh chóng ngồi xổm xuống, hai tay chụp vào trong vũng bùn, rồi rất nhanh vẽ loạn lên trên mặt mình.

Sau khi làm cho mặt mình hoàn toàn thay đổi, hắn quay đầu xoay người, từ sau thân cây xông ra ngoài, trực tiếp đi thẳng về phía đại đội nhân mã đang lục soát.

Khi tới gần bọn họ, hắn dường như nhìn thấy từng đôi ánh mắt đổ dồn tới người mình, tim Dữu Khánh đập như nổi trống, giờ này khắc này, ngoại nhân là không thể tưởng tượng được tâm tình khẩn trương của hắn, nhưng hắn vẫn làm như không có chuyện gì xông đi đến, rồi tại trước mắt bao người cưỡng ép xen lẫn vào trong đại đội nhân mã lao nhanh, cùng tiến theo phương hướng di chuyển của đại đội nhân mã…

Giờ phút này, hắn thật sự có thể nghe được tiếng tim mình đập, nỗi lòng căng thẳng cực điểm, hai mắt thậm chí không dám liếc nhìn, tận lực làm bộ như không có gì.

Cứ như vậy đợi một hồi, sau đó hắn mới nghiêng đầu cẩn thận xem xét những người xung quanh, phát hiện thấy không có người nào

chú ý tới mình, ánh sáng loáng thoáng trong rừng chiếu vào trên mặt những người khác, chỉ cần không có đến gần, sẽ không ai nhìn thấy rõ ràng lắm dung mạo như thế nào.

Hơn nữa, việc hắn xem lẫn vào đây cũng không có gây ra tình trạng gì khác thường đối với đội ngũ truy tìm, hắn cảm thấy chắc hẳn mình đã thành công trà trộn vào rồi, Linh thú "Phục địa" hẳn là không có phát hiện việc hắn đi tới nơi đây, lúc này, hắn mới thả lỏng được tâm trạng căng thẳng của mình, âm thầm thở dài ra một hơi.

Hắn cũng bắt đầu vực dậy tinh thần, ngước mắt nhìn xung quanh, tìm xem con Linh thú "Phục địa" kia ở đâu.

Nhìn khắp nơi không nhìn thấy được, hắn nhìn theo phương hướng mọi người lao đi, nhìn tới đội ngũ phía trước, rồi chợt tăng nhanh cước lực, dần dần vượt qua những đệ tử Côn Linh sơn ở bên cạnh.

Khi đã chạy đến đội ngũ phía trước nhất thì tại trong những bóng dáng lay động lao nhanh, hắn nhìn thấy được có một loài thú chạy tại phía trước dẫn đầu, có thể di chuyển trong vùng núi non này như giẫm trên đất bằng, rõ ràng đó không phải là loài thú bình thường. Hắn nhìn kỹ, đó là một con quái thú tai to trông giống như con nghé.

Dữu Khánh chưa từng nhìn thấy hình ảnh Linh thú "Phục địa", nhưng lúc này cũng mơ hồ có suy đoán, hắn lập tức tiếp tục tăng thêm tốc độ, vượt qua những người phía trước, định tới gần hơn để nhìn được rõ ràng nhằm dễ có quyết định. Hắn càng ngày càng tới gần con quái thú tai to đó.

Đột nhiên, có một người phía trước chợt nhấc tay lên, sau đó đám người từ trước đến sau lần lượt nhấc tay, dồn dập dừng lại, và cũng nhấc tay ra hiệu cho người phía sau dừng lại.

Mọi người dường như đều đã quen với loại nhịp điệu này, đều dồn dập khẩn cấp dừng lại.

Chì có mình Dữu Khánh là ngoại nhân, hắn không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như thế này, không ngờ rằng người phía trước sẽ đột nhiên dừng lại, đương nhiên, quan trọng nhất là hắn định tiến tới thật gần phía trước, cho nên cách người phía trước đã quá gần, vì vậy hắn không kịp phản ứng, đâm sầm vào người trước, thiếu một chút đã húc đổ người ta.

Trong tình thế cấp bách, Dữu Khánh lập công chuộc tội, theo vô thức thuận tay vớt một cái, quơ lấy thân thể người ta, kéo đỡ lại.

Lần va chạm này, mang đến cho Dữu Khánh cảm giác ấm áp mềm mại, cảm thấy xúc cảm khi nâng đỡ này rất không bình thường, từ trên người đối phương dường như còn có mùi thơm cơ thể của nữ nhân xông vào mũi hắn.

Chẳng lẽ là nữ nhân? Trong đầu Dữu Khánh lóe lên ý nghĩ này, cánh tay giang ra nâng đỡ vội vàng buông lỏng ra, rụt về.

Đồng thời quay đầu lại nhìn đám người nhấc tay ở phía sau một cái, lúc này đại khái đã hiểu được động tác nhấc tay này là chuyện gì.

"Con mắt của ngươi mọc đi đâu rồi?"

Bên cạnh lập tức có người tức giận quở trách.

Dữu Khánh vội cúi đầu khom lưng, nặn ra một giọng nói giả, cất tiếng nhận lỗi, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không phải cố ý, thật sự không phải cố ý."

Lúc này, người bị húc phải cũng xoay người lại, không phải ai khác, chính là người chủ trì truy bắt lần này, Tần Phó Quân.

Sau khi nàng ta điều chỉnh lại các sắp xếp, bố trí truy bắt xong, đương nhiên là muốn chạy theo Địa Linh, và đương nhiên cũng sẽ là người ở gần Địa Linh nhất.

Chương 616: Bất chấp tất cả (2)

Dữu Khánh ngước mắt lên nhìn khuôn mặt đối phương, cảm thấy thực sự giống như là một nữ nhân, ánh mắt vô thức hạ thấp xuống, nhìn thấy bộ ngực lồi lên căng phồng của đối phương, lập tức âm thầm đổ mồ hôi lạnh, đây thực sự là một nữ nhân a.

Ngoại trừ xin lỗi ra, lúc này hắn còn có chút luống cuống chân tay, đụng phải nam nhân còn đỡ, đụng phải nữ nhân thì đúng là gặp quỷ rồi, dù sao nam nữ thụ thụ bất thân a.

Trong lòng hắn cũng thì thầm than thở, nếu là bởi vì việc như thế này mà bại lộ, có lẽ chưa chắc đã là uất ức.

Cũng may mọi người đều là đệ tử đồng môn, quy củ nhi nữ giang hồ cũng không quá cứng nhắc, nếu không Tần Phó Quân cũng sẽ không xen lẫn giữa một đám nam nhân như thế này, hơn nữa nhìn thấy bộ dạng chân tay luống cuống của Dữu Khánh, rất rõ ràng là không phải cố ý, có lẽ là thoáng chốc phân tâm mà đụng phải.

Vì vậy, Tần Phó Quân nhấc tay ngăn cản vị đệ tử tùy tòng vừa lớn tiếng răn dạy đồng môn, "Được rồi."

Đối với nàng ta mà nói, lúc này cũng không phải là thời điểm để cãi nhau.

Nhưng mà Tần Phó Quân vẫn đưa mắt nhìn Dữu Khánh kỹ một chút, nhưng mà nhận thấy nhìn không rõ mặt mũi hắn như thế nào, nương theo một chút ánh trăng lấp loáng, mới mơ hồ nhìn thấy trên mặt người này lấm lém bùn đất, trên người hình như cũng có, chắc hẳn là không cẩn thận bị dính phải trong quá trình tìm kiếm.

Đương nhiên, nàng ta vẫn phải cất lời cảnh cáo Dữu Khánh, "Đừng có ngẩn ngẩn ngơ ngơ lần nữa."

"Vâng vâng vâng." Dữu Khánh lần nữa cúi đầu khom lưng.

Hắn nhớ tới việc đối phương là người đầu tiên nhấc tay ra lệnh cho mọi người dừng lại, liền ý thức được địa vị của nữ nhân này tại trong đám người là không tầm thường, nên càng nghĩ hắn càng thêm đổ mồ hôi lạnh.

Nhưng thấy đối phương đã bỏ qua cho mình, hắn lại nhanh chóng chuyển sự chú ý tập trung đến trên người con quái thú tai to kia. Hắn nhìn thấy nó đang dán sát lỗ tai xuống đất như đang lắng nghe, tức thì biết được mình đoán không sai.

Tần Phó Quân cũng chuyển sự chú ý sang Địa Linh, phát hiện thấy lần này thời gian đối phương dừng lại lắng nghe lâu hơn lần tạm dừng trước, liền hỏi: "Địa Linh, có vấn đề gì sao?"

Địa Linh nghe vậy thì ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước, miệng nói tiếng người, "Hình như hung thủ đã dừng lại trên ngọn núi cao nhất phía trước rồi."

Dứt lời nó tung người nhảy lên, lại tiếp tục chạy nhanh tại phía trước.

Tần Phó Quân phất tay cất tiếng kêu gọi, "Đi!"

Tại tình huống bình thường, một đám người sẽ tiếp tục cùng chạy đuổi theo nàng ta.

Nào ngờ Dữu Khánh ném xuống một câu nói rồi chạy đi trước, "Cho phép ta lập công chuộc tội!"

Không còn cách nào, lời nói của Địa Linh đã đâm trúng trái tim hắn, ngọn núi đó chính là nơi hắn bảo lão Cửu chạy tới ẩn nấp, hắn có phần gấp gáp. Lần này tới đây tuy rằng đã chuẩn bị sẵn sàng tư tưởng tùy cơ ứng biến, nhưng cách thức ứng biến vội vàng gấp gáp như thế này thì quả thực có phần liều lĩnh, bất chấp tất cả.

Nhìn theo bóng lưng hắn lao nhanh như chớp tiến tới phía trước, Tần Phó Quân có phần không nói nên lời, cũng giống như những

người xung quanh, đều cho rằng người này áy náy bất an vì sự mạo phạm vừa rồi, cho nên muốn liều mạng để bù đắp lại.

Đệ tử đi theo hỗ trợ bên cạnh nàng ta cất lời hỏi với vẻ ngạc nhiên, "Đó là người nào a?"

Không người nào tại đây có thể trả lời vấn đề này.

Lúc này cũng không phải là thời điểm ồn ào dò hỏi việc này, Tần Phó Quân không nói lời nào, tiếp tục dẫn mọi người đuổi theo, chỉ là tại phía trước có thêm một bóng người dao động.

Tất cả mọi người đều cho rằng người phía trước đang dũng cảm dẫn đầu, nhưng không biết rằng trong lòng Dữu Khánh khẩn trương, cấp bách vô cùng.

Nhìn thấy quái thú tai to lao nhanh tới trước không ngừng, thấy chỉ còn cách ngọn núi cao một đoạn không xa, đã không còn thời gian nữa rồi, vẫn một mực chờ đợi thời cơ hành động hắn lại tìm không được cơ hội thích hợp, trong lúc gấp gáp, hắn do dự không biết có nên ngang nhiên xuất thủ ngay tại trước mắt bao người hay không, tại thời điểm còn đang suy nghĩ về lợi và hại của hậu quả thì trong tầm mắt phía trước đột nhiên xuất hiện một cái vách núi.

Hắn nhìn thấy con quái thú tai to kia không có chút nào dừng lại, trực tiếp tung người nhảy xuống vách núi, rõ ràng là rất có tự tin đối với năng lực thính giác của mình.

Ánh mắt Dữu Khánh chợt lóe lên, cũng mặc kệ có hữu dụng hay không, nói chung là quyết tâm không đếm xỉa gì nữa, nhanh chóng nhấc tay, làm thủ thế ra hiệu dừng lại.

Ở phía sau, Tần Phó Quân không biết tình hình như thế nào, không biết có phải phía trước đã nhìn thấy được gì đó không ổn hay không, nàng ta không thể nhận được dấu hiệu báo động, biết rằng có thể có chuyện gì đó không ổn mà vẫn lao đi vào, vì vậy, trong vô thức cũng nhấc tay làm ra dấu hiệu dừng lại.

Mọi người lập tức ào ào làm như trước, nhao nhao dừng lại, nhưng bọn họ lại nhìn thấy Dữu Khánh, người nhấc tay ra hiệu dừng lại đầu tiên, đã tung mình cùng nhảy theo xuống vách núi.

Ánh sáng phía dưới đáy vách núi càng tệ hơn phía trên, một nửa đen kịt và một nửa có ánh trăng mông lung mờ ảo chiếu nghiêng.

Dữu Khánh là nhào ngược đi xuống, không thi pháp để giảm tốc độ, nhanh chóng đuổi theo quái thú tai to.

Địa Linh cũng không điếc, nó biết người đệ tử Côn Linh sơn theo sát này lúc trước hơi có va chạm với Tần Phó Quân, ra sức chạy phía trước, hình như muốn lập công chuộc tội, nhưng đối với nó mà nói, việc đó không quan trọng.

Chỉ là lần này, nghe âm thanh phân biệt vị trí, dường như đối phương tiến tới có vẻ hơi quá gần, còn gần hơn cả lúc trước, nó quay đầu nhìn lại, nhìn thấy đang cùng rơi xuống trong không gian mông lung mờ tối này, đối phương chợt phất tay vạch ra một vệt sáng lạnh.

Sau đó cả hai người song song cùng chìm vào trong vùng không gian đen kịt.

Đối phương đã rút kiếm sao? Địa Linh tưởng rằng mình nhìn lầm, đệ tử Côn Linh sơn làm sao có khả năng động thủ với mình?

Nhưng mà lúc này nó đã nghe được âm thanh kiếm ra khỏi vỏ, sau khi phản ứng lại, nó giật mình muốn khẩn cấp né tránh, nhưng phát hiện hình như mình đã không kiểm soát được thân thể nữa, tầm nhìn cũng đang quay cuồng đảo loạn.

Lao theo ở một bên, Dữu Khánh quả thực đã rút kiếm, một kiếm ra khỏi vỏ, thuận thế vung kiếm lên trên, không có chút nào hoa hòe dư thừa, trực tiếp tước bay đầu quái thú tai to, kiếm hạ xuống lại thuận thế chặt đứt ngang thân thể nó.

Một cái đầu với lỗ tai to tung bay ra ngoài.

Người rút kiếm cùng kẻ máu tươi, đồng thời rơi vào trong bóng tối dưới đáy vách núi.

Nói thì chậm, quá trình thực ra rất nhanh, Tần Phó Quân còn đang kinh ngạc dừng trên vách núi chợt lại ngẩn ra, mơ hồ nghe được dưới vách núi hình như có động tĩnh, không chỉ có mình nàng nghe được.

Người tu hành như bọn họ, vô cùng quen thuộc và nhạy cảm với một số động tĩnh đánh giết.

Khuôn mặt Tần Phó Quân biến sắc, lắc mình lướt đi, cũng lao xuống dưới vách núi.

Người đi theo nàng ta thậm chí còn trực tiếp rút vũ khí ra.

Mọi người lập tức ào ào lắc mình đuổi theo, nhao nhao tung người lao xuống vách núi.

Trên vách núi, một đám người vừa mới biến mất, bỗng nhiên từ dưới vách núi bay lên một bóng người.

Dán mình tại trong bóng tối nơi vách đá, Dữu Khánh mở to mắt nhìn một đám người lướt xuống dưới trước mắt mình, sau đó hắn lại len lén luồn lên trên.

Hắn cũng không còn cách nào khác, thời gian trống trong hành động này quá ngắn, vừa mới động thủ, âm thanh phát ra lập tức liền rước người vọt tới, chạy không được xa, quả nhiên không ngoài dự liệu, hắn đành phải làm ra việc bí quá hóa liều này.

Chương 617: Không thấy hung thủ (1)

Nói chung là, khi hắn đi xuống, người khác không đi xuống, khi người khác xuống hết rồi, hắn lại trồi lên.

Tất cả quá trình chỉ trong gang tấc, rồi lại khéo léo tinh vi như lọt vào trong sương mù, khoảnh khắc hai bên đan xen giao nhau thực sự ly kỳ, kinh tâm động phách, người ngoài cuộc khó thể hiểu được.

Ngay tại trước mí mắt của mọi người, nhẹ nhàng đan xen lướt qua người, chuồn êm lên trên, Dữu Khánh lòng vẫn còn sợ hãi, nhìn nhìn xung quanh, thấy không còn có người khác, hắn nào dám tiếp tục lưu lại, nhanh chóng lắc mình thoát đi.

Rơi xuống dưới đáy vách núi, Tần Phó Quân đứng trong bóng tối, rút kiếm nhìn xung quanh, không nhìn thấy Địa Linh đâu, nàng ta lại lắc mình đến vị trí có ánh trăng chiếu rọi nhìn quanh bốn phía, vẫn không thấy bóng dáng của Địa Linh, ngẩng đầu nhìn về phía vách đá đối diện với ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu rọi, thi pháp gọi to, "Địa Linh!"

Tiếng gọi vang vọng bên trong vách khe núi, nhưng không có bất kỳ dấu hiệu đáp lại nào.

Nghiêng tai lắng nghe một hồi, nàng ta dần dần cảm thấy không ổn, dựa vào năng lực thính giác của Địa Linh, không có khả năng nó không nghe được tiếng gọi to của mình.

Đám nhân viên lùng bắt lần lượt rơi xuống dưới, phát hiện thấy mọi người cùng nhau chặn kín tại dưới vách núi, không biết tập trung tại nơi này để gì, đa số người còn chưa biết là chuyện gì xảy ra, nhất là những người cùng nhảy xuống theo sau đó.

"Tìm! Chia một số người đi tìm trên vách núi đối diện, lại phân hai nhóm nhân thủ đi tìm ở hai bên khe núi."

Tần Phó Quân chợt quay đầu hạ lệnh.

Mọi người nhận lệnh chia ra hành động. Trong khi nhân thủ phân tách ra, có người chợt di một tiếng, "Có mùi máu tươi."

Đồng bạn ở bên cạnh cũng va chạm vào thứ gì đó dưới chân, cảm giác giống như là thịt, "Đây… Đây là cái gì?"

Những người tới gần cũng thì thầm bàn tán, cảm thấy dưới chân đạp phải thứ gì đó dính dính, hơn nữa còn có mùi máu tươi, có người dựa vào kinh nghiệm đã cảm thấy có khả năng mình đạp phải máu tươi.

Vì vậy, có người lấy mồi lửa ra, thổi cháy lên để quan sát, kết quả vừa nhìn liền thấy được một bãi máu tươi bị đạp ngổn ngang, sau đó rất đương nhiên là thấy được nửa đoạn thân thể, vì vậy nơi đây rất nhanh liền trở nên rối loạn, liên tục từng viên Huỳnh thạch được lấy ra, từng cây mồi lửa được thổi cháy lên.

Những người được sai phái đi nhao nhao quay đầu lại nhìn về phía bên này.

Tần Phó Quân tự nhiên cũng nhìn thấy được, hơi cau mày, lúc trước vì không để cho hung thủ nhìn thấy đường hướng di chuyển của nhân viên truy bắt, cho nên nếu không cần thiết thì không cho phép tạo ra ánh sáng, nhưng lúc này phía bên kia sáng rực lên thành một vùng sáng ngời, khiến nàng ta mơ hồ cảm thấy bất an.

Quả nhiên, rất nhanh liền có người chạy tới báo cho biết, "Tần chấp sự, đã xảy ra chuyện."

Tần Phó Quân bước nhanh đi đến, mọi người tránh ra, nhường đường cho nàng ta đi đến trước phần thân thể bị cắt tràn đầy máu tươi kia.

Chỉ có một nửa thân thể, một đoạn thân thể với chân sau nằm im lìm trong vũng máu, vừa nhìn đã biết là một phần thi thể của người nào, huyệt Thái Dương của nàng ta phập phồng không ngừng, hô hấp trở nên gấp gáp.

Rất nhanh, tại gần đây cũng có người hô lên: "Ở đây cũng có."

Tần Phó Quân quay đầu lại ngây ngẩn thoáng nhìn, dưới chân nặng tựa ngàn cân, chậm chạp không nhấc được bước.

Vì vậy, chỉ chốc lát sau liền có người khiêng tới đây một nửa đoạn thân thể khác, nửa trước thân thể không có đầu, đặt xuống đất ráp với nửa đoạn phía sau kia.

Chỉ còn thiếu đầu, mọi người ào sào rọi sáng tìm kiếm, một lúc sau, bọn họ tìm được chiếc đầu bị văng đi một nơi khá xa, cuối cùng đã ghép lại được một thi thể hoàn chỉnh.

Hiện trường chìm vào tĩnh mịch.

Ngực Tần Phó Quân rõ ràng phập phồng rất mạnh, không thốt ra một tiếng nào, nói không ra lời, đây chính là Linh thú trấn điện của "Lưu Tinh điện" a, nàng ta cũng không biết khi trở về phải giải thích với sư phụ như thế nào bây giờ.

Sau một hồi trầm mặc không biết làm sao, trong lòng nàng ta bắt đầu trào dâng lửa giận, cắn răng nói: "Tìm, tiếp tục tìm!"

Không ít người quay mặt nhìn nhau, đệ tử đi theo hỗ trợ không thể không nhắc nhở, "Chấp sự, ngay cả Địa Linh cũng… Đối phương khẳng định không phải là người bình thường, chỉ dựa vào chúng ta e rằng rất khó tìm được đối phương, muốn bắt được người, có lẽ phải kinh động tới tông môn, phải điều động lực lượng của các Đại phong mới được, càng sớm thông báo cho tông môn càng tốt, nếu chậm trễ, e rằng hung thủ sẽ trốn ra khỏi Côn Linh sơn, đến lúc đó muốn bắt được sẽ càng phiền phức."

Tần Phó Quân hơi trầm mặc, suy nghĩ cũng phải, nhưng mà việc này không phải là nàng ta có thể làm chủ, nhảy qua trưởng lão chấp pháp tọa trấn "Lưu Tinh điện" cũng chính là nhảy qua sư phụ của mình đi kinh động tới Tông môn, việc này rất không phù hợp quy củ,

lúc này gật đầu nói: "Ta lập tức trở lại thông báo cho trưởng lão chấp pháp, các ngươi tiếp tục lục soát đi. Đúng rồi…"

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nhìn nhìn xung quanh, "Tên đệ tử va chạm vào ta đâu rồi? Hắn đi theo Địa Linh cùng nhau nhảy xuống, có khả năng hắn nhìn thấy được đã xảy ra chuyện gì."

Mọi người tại đây tức thì ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, không người nào biết người được nói tới kia là người nào.

Đệ tử đi theo hỗ trợ nói: "Chấp sự, việc này không nên chậm trễ, ngươi nhanh đi báo cho trưởng lão biết, ta sẽ tìm kiếm tên đệ tử kia."

Tần Phó Quân gật gật đầu, dẫn theo hai người nhanh chóng bay ra khỏi hẻm núi, rời đi…

Gấp gáp vội vàng chạy đến chân ngọn núi, Dữu Khánh đột nhiên đưa tay hái lấy một chiếc lá cây, sau đó đặt ở bên miệng, thổi lên âm thanh "Tuýt túy ".

Không bao lâu sau, trên núi cũng truyền đến tiếng "Tuýt tuýt" đáp lại, có chút tiết tấu.

Khi đã xác nhận được thân phận người ẩn núp ở trên núi, Dữu Khánh lập tức cúi người từ bên bờ suối nhỏ dưới chân nắm lên một vốc bùn đất, nặn khô bớt chút nước, sau đó hắn nhanh chóng nhảy lên trên núi, chỉ chốc lát sau đã cùng chạm mặt với Mục Ngạo Thiết.

Mục Ngạo Thiết vẫn kẹp chặt tên đệ tử Côn Linh sơn bị bịt mắt ở trên tay, nhìn thấy mặt mũi của Dữu Khánh thì thoáng sửng sốt, nghi vấn: "Tại sao lại bôi bùn đầy mặt vậy?"

Dữu Khánh vừa kiểm tra xung quanh, vừa nói:

"Không quan trọng, đi thôi, hẳn là có thể trở về được rồi."

"Người này thì làm sao bây giờ?" Mục Ngạo Thiết đẩy đẩy người trên tay, ra dấu.

Dữu Khánh: "Người tại giang hồ, đã đến tình trạng ngươi chết ta sống, đành phải ổn thỏa một chút."

Mục Ngạo Thiết đã hiểu, lập tức đưa tay bấm cổ tên đệ tử Côn Linh sơn, không lưu tình chút nào, tiếng 'răng rắc' vang lên, y đã trực tiếp vặn gãy cổ, rồi buông tay ném người ngay tại chỗ.

Dữu Khánh ngồi xổm xuống, kéo tấm vải bịt mắt tên đệ tử này ra, dùng chút bùn đất ẩm ướt mang theo đến bôi lên mặt mũi đối phương, còn chà lau tại trên tay gã.

Mục Ngạo Thiết đang hoài nghi không biết tên này rốt cuộc đang làm gì thì Dữu Khánh đã đứng dậy thi pháp chấn động rớt bùn đất trên mặt mình, rồi cất tiếng kêu gọi, "Đi!"

Hai người lập tức một trước một sau nhảy lên, rời đi.

Chương 618: Không thấy hung thủ (2)

Tại trên đường, Mục Ngạo Thiết cất lời hỏi, "Còn có con Linh thú 'Phục địa' kia, đi như vậy có được không?"

Dữu Khánh đáp lại một câu, "Không sao nữa rồi, đã giải quyết xong."

Hắn không có nói nhiều, không nhắc tới một chữ nào về quá trình kinh tâm động phách đó, một là chuyện đã qua rồi, không cần thiết phải lôi ra lại khiến người lo lắng, hai là lúc này không phải thời điểm để nói những chuyện này, ba là lão Cửu không phải người thích hợp để nói chuyện phiếm.

Vừa nghe nói đã giải quyết xong rồi, trong lòng Mục Ngạo Thiết mặc dù kinh ngạc không biết lão Thập Ngũ làm sao làm được, nhưng cũng không nói thêm nhiều lời vô nghĩa gì, y vừa cảnh giác xung quanh vừa tiếp tục chạy trốn…

Bên ngoài Lưu Tinh điện, Vạn Lý Thu chắp tay đứng ở bên mép núi, thần tình nghiêm túc, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào rừng núi rậm rạp dưới ánh trăng, và cả mặt hồ phản chiếu ánh trăng sao kia nữa.

Tại bên cạnh lão là một ông già mặc áo choàng tay áo rộng, thỉnh thoảng lại lắc đầu và thở dài.

Không bao lâu, có một người từ dưới núi phi thân lên đây, không phải ai khác, chính là Tần Phó Quân.

Nhìn thấy sư phụ đang đứng chờ ở bên ngoài, nàng ta thấp thỏm không biết tiến tới nên nói như thế nào, chợt ánh mắt dừng tại trên pháp đàn, nhìn thấy trên đó có một con chim to đuôi dài lông xanh, con chim to lớn đó nằm im lặng không chút động đậy, chỉ có những con gió nhẹ thoảng qua làm lông đuôi rung động.

Nàng nhớ tới lời Địa Linh nói trước khi chết, lập tức ngây người đứng đó, hai mắt chậm rãi liếc nhìn về phía chiếc võng trống không phía dưới mái hiên.

Vạn Lý Thu đứng chắp tay đối diện với hồ nước và núi rừng không nhìn cũng biết là ai vừa tới, lên tiếng nói: "Dạ Linh Nhi đi rồi, hung thủ đâu?"

Tần Phó Quân lập tức bước nhanh đi tới, rất khó khăn mà cất lời: "Hung thủ không phải tầm thường, đến bây giờ vẫn còn chưa bắt được, đặc biệt hướng sư tôn thỉnh cầu, e rằng phải mời Tông môn điều động lực lượng tới vây bắt, nếu muộn sợ là sẽ bị bọn chúng chạy thoát ra khỏi Côn Linh sơn."

Vạn Lý Thu cũng không quay đầu lại, lạnh lùng hỏi: "Là hung thủ như thế nào, ngay cả Địa Linh cũng không làm gì được hắn sao?"

Tần Phó Quân mím mím môi một hồi, cuối cùng vẫn là nỗ lực nói ra: "Địa Linh đã ngộ hại, di thể sẽ được đưa đến đây sau."

Lời này vừa được nói ra, Vạn Lý Thu vụt quay đầu lại, nét mặt tràn đầy kinh ngạc.

Ông già đứng ở một bên cũng tràn đầy kinh ngạc nhìn tới Tần Phó Quân, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn về phía di thể nằm trên pháp đài, sự nghi vấn trong lòng hiện rõ ràng trên nét mặt, hai Linh thú trấn thủ Lưu Tinh điện đều đã bị người sát hại chỉ trong một đêm rồi sao?

Hầu kết Vạn Lý Thu giật giật một hồi rồi vẻ mặt nghiêm nghị và đầy sát khí, hỏi: "Hung thủ là người nào?"

Tần Phó Quân cắn cắn môi, đáp: "Đến nay vẫn còn chưa có người nào thấy qua hình dạng hung thủ, còn chưa biết hung thủ là người như thế nào."

Vạn Lý Thu lập tức bộc phát giận dữ, "Ngươi đã huy động không biết bao nhiêu là nhân thủ như vậy để vây quét, mà ngay cả hình dạng hung thủ như thế nào cũng không biết sao? Làm ăn cái gì vậy?"

Tần Phó Quân xấu hổ cúi đầu.

Ông già ở bên cạnh nói xen vào, "Nhìn vết thương của Dạ Linh Nhi, người xuất thủ không phải tầm thường, dựa vào thính lực của Địa Linh mà còn có thể bị hạ độc thủ, e rằng không thể dùng suy nghĩ thông thường để đánh giá người tới. Việc này có lẽ cũng không phải là sai lầm của Tần chấp sự. Tần chấp sự nói đúng, bây giờ phải nhanh chóng hiệu lệnh cho người của những Núi khác tham dự bao vây truy bắt, chậm trễ sẽ để cho đối phương chạy thoát."

Vạn Lý Thu hít sâu một hơi, chợt tung người bay vọt rời đi…

Tại cửa vào một nhà lầu nhỏ trên đỉnh núi khu Đinh Dần, Nam Trúc ngồi ở trên ngưỡng cửa, nhìn núi rừng xa xa, nỗi lòng một mực căng thẳng không buông bỏ được, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn xem cánh cửa phòng đóng chặt của Bách Lý Tâm.

Lúc trước gã quấn lấy Bách Lý Tâm hàn huyên trò chuyện, kết quả nói đến nỗi Bách Lý Tâm phải quay vào trong phòng đóng cửa từ chối tiếp khách.

Nhưng gã cũng không có bỏ qua, một mực thủ tại cửa vào chờ đợi, đề phòng Bách Lý Tâm đi lên lầu, hai người trên lầu đều không có mặt, không thể để cho người biết được điều đó.

Tại trong lúc gã ngồi thất thần chờ đợi tại cửa vào, chợt có một bóng đen lướt tới, trực tiếp rơi tại trên đầu vai gã.

Gã tỉnh lại quay nhìn trên đầu vai, phát hiện thấy là "Đầu To", tức thì đứng lên kiễng chân ngước nhìn, cho rằng Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết trở về, nhưng cuối cùng không thấy được bóng người nào, gã lập tức lên lầu đi tới gian phòng của hai người, mở cửa nhìn xem, vẫn không có bóng người nào, gã không khỏi nghi hoặc, nếu lão Thập Ngũ đã trở về, "Đầu To" làm sao sẽ tách ra tới đây với mình?

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, gã tức thì cảm thấy không ổn, lập tức lo lắng, muốn đi tìm xem sao, nhưng mà như thế là không thực tế, hiện tại, gã hoàn toàn không biết lão Cửu và lão Thập Ngũ đang ở nơi nào, gã cũng không có lòng tin đột phá tầng tầng lớp lớp canh gác ngoài sáng trong tối của Côn Linh sơn.

Vì vậy, gã chỉ có thể nôn nóng chờ đợi, chính gã cũng không biết lúc nào mình đã đi tới sân trống bên ngoài, tới tới lui lui.

Lâu dài không thấy hai vị sư đệ trở về, trong lòng nôn nóng căng thẳng, sống một ngày như một năm.

Đang… Đang… Đang…

Đang đi tới đi lui, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, phía xa xa đột nhiên loáng thoáng truyền đến tiếng chuông.

Trong trời đêm tối đen như vậy gõ chuông làm gì, đã tới đây mấy ngày nhưng đây là lần đầu tiên nghe được, ngay cả những đệ tử Côn Linh sơn ở dưới núi này nghe được thì cũng có chút rối loạn. Trong lúc Nam Trúc đang lắng nghe, ánh mắt bỗng nhiên dao động, nhìn thấy trong núi rừng bên ngoài xuất hiện không ít điểm sáng, đang tập trung về một khu vực nào đó, dường như có rất nhiều người cầm Huỳnh thạch chiếu sáng vội vàng lao đi.

Động tĩnh như vậy cũng kinh động tới Bách Lý Tâm, nàng ta bước ra cửa nhìn xem tình hình, xem không hiểu là có chuyện gì, liền đi tới bên cạnh Nam Trúc, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nam Trúc cau mày không rõ, lắc đầu, "Không biết."

Động tĩnh đó cũng kinh động tới những người khác, Bách Lý Tâm nhìn thấy đám người Thiện Thiếu Đình cũng chạy ra quan sát, chợt vô thức quay đầu lại thoáng nhìn trên lầu căn nhà mình đang ở, rồi ngẩn ra, lập tức nhận thấy không thích hợp, với động tĩnh dị thường như thế, hai người trên lầu vậy mà lại không có phản ứng gì sao?

Bách Lý Tâm trong lòng kinh nghi, xoay người, cất bước đi về phía trong nhà.

Nam Trúc chú ý thấy phản ứng của nàng ta, thầm hô không ổn, lập tức đuổi theo, trước một bước tiến vào trong nhà, sau đó lắc mình ngăn cản tại lối lên cầu thang, cười ha hả nói: "Hai tên đó đang tu luyện tới thời điểm mấu chốt, lúc này không thích hợp quấy rầy, có chuyện gì nói với ta cũng được."

Bách Lý Tâm trực tiếp xông tới, cưỡng ép đẩy gã ra, lắc mình lướt lên trên.

Chương 619: Thủ ấn (1)

"Này!" Nam Trúc kêu lên sợ hãi, bị nàng ta làm cho náo loạn trở tay không kịp, cũng không ngờ được nữ nhân này vậy mà cứ xông qua như vậy.

Nàng ta đã nhảy lên trên rồi, gã còn có thể làm được gì bây giờ, chỉ có thể đuổi theo, chờ đến khi gã lên tới trên lầu thì đã không kịp ngăn cản, Bách Lý Tâm đã đưa tay đẩy cửa phòng Dữu Khánh ra, xông vào kiểm tra.

Trong phòng tự nhiên là không có người, Nam Trúc xông vào bên trong phòng, đúng lúc nhìn thấy Bách Lý Tâm đang quỳ một gối xuống đất, cúi người kiểm tra dưới gầm giường xem có núp ở phía dưới hay không.

Thấy nàng ta làm như vậy, Nam Trúc tuy rằng thích người ta, nhưng cũng có chút không vui, "Bách Lý, phòng của người khác, còn là phòng của nam nhân, chưa được người ta cho phép đã tự tiện xông vào, ngươi cảm thấy thích hợp sao?"

Bách Lý Tâm hoàn toàn không để ý tới gã, nhìn thấy trong phòng này không có người, nàng ta lập tức đứng dậy rời đi, đi ra khỏi cửa lại trực tiếp xông vào trong phòng của Mục Ngạo Thiết, kiểm tra một vòng, vẫn là không thấy người.

Lần này, Nam Trúc đứng tại cửa phòng chặn nàng ta lại, sầm mặt, trầm giọng hỏi: "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Hiện tại gã cũng không có cách nào để vui vẻ cho được, việc bọn hắn muốn làm là không thể để cho người ngoài biết rõ, phản ứng

của nữ nhân này làm cho gã cảm thấy không bình thường, dựa vào kinh nghiệm của sư huynh đệ ba người bọn hắn, gã muốn không cảnh giác cũng khó.

Bách Lý Tâm hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Hai người bọn họ đi đâu rồi?"

Nam Trúc kỳ quái hỏi: "Bọn họ đi đâu mắc mớ gì đến ngươi?"

Bách Lý Tâm: "Tại sao lại không liên quan gì đến ta? Ngươi đừng quên rằng các ngươi là dùng danh nghĩa nhà nào để trà trộn vào đây. Một khi các ngươi xảy ra chuyện gì, ta cũng không thoát được can hệ. Bây giờ ngươi nói cho ta biết như vậy là có liên quan với ta hay không?"

"Ách…" Nam Trúc nghẹn lời không biết nói gì, đối phương nói như vậy cũng có phần có lý, nhưng gã vẫn nhịn không được nghi vấn hỏi: "Bách Lý, ngươi có phải phản ứng quá mức rồi hay không vậy?"

Bách Lý Tâm:

"Là ta phản ứng quá mức sao? Các ngươi trà trộn vào đây thật sự chỉ là vì xem thi đấu trong Triêu Dương đại hội thôi sao?"

Nam Trúc tự nhiên là mạnh miệng, "Đương nhiên, không xem đại hội thì còn làm cái gì?"

Bách Lý Tâm phất tay chỉ vào trong phòng, "Người đâu? Ban đêm tối đen như vậy lén lút chạy đi đâu chứ? Ngươi đừng có nói với ta là trời tối chạy đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy nhé."

Nam Trúc trừng mắt hỏi: "Đi loanh quanh, tản bộ hóng gió, thế nào, vậy không được sao?"

Bách Lý Tâm: "Ngươi lừa gạt ta không sao, tốt nhất cũng có thể lừa gạt được người khác. Sau khi bên ngoài xảy ra động tĩnh, ta thấy thần sắc ngươi không bình thường, ngươi thành thật nói cho ta biết,

bọn họ đi đâu, đi làm gì, động tĩnh phía bên Côn Linh sơn có phải có liên quan đến bọn họ hay không? Ngươi nói sớm cho ta biết, có chuyện gì còn có thể cùng nhau nghĩ biện pháp giúp bọn họ!"

Nam Trúc tiếp tục mạnh miệng, "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi? Đi xuống núi mà thôi, làm sao có khả năng làm ra động tĩnh lớn như vậy."

Bách Lý Tâm:

"Ta nói cho ngươi biết, hiện tại chúng ta là cột chung với nhau, không ai chạy thoát được nếu xảy ra chuyện. Ta sẽ không hại các ngươi, chỉ sẽ hỗ trợ các ngươi, ngươi còn không rõ sao?"

Nam Trúc thật ra cũng bằng lòng trở thành người thân mật với nàng ta, nhưng dù sao giữa hai bên vẫn còn có một khoảng cách, có một số việc là thật sự không thể nói cho người khác biết.

Chính vào lúc này, dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng gọi, "Chu huynh, các ngươi có nhà không?"

Nam Trúc và Bách Lý Tâm ngẩn người, nghe ra được là giọng của Kha Nhiên, không biết tên này đột nhiên chạy tới đây làm gì, lúc này hai người tạm thời gác lại tranh chấp, cùng nhau đi xuống lầu, nhìn thấy Kha Nhiên đứng ở ngoài cửa nhìn xung quanh vào bên trong.

Thấy đã có người xuất hiện, Kha Nhiên cười chắp tay, "Chu huynh, Bách Lý muội tử."

Hai người đi xuống lầu chắp tay đáp lễ, Nam Trúc tiến tới trước, hỏi: "Kha huynh có việc gì sao?"

Kha Nhiên quay ra phía ngoài, hất hất cằm, "Có nhìn thấy hay không, Côn Linh sơn hưng sư động chúng như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì."

Nam Trúc giả vờ thoải mái nói: "Ai biết được, chuyện của môn phái nhà người ta, chúng ta không xen vào, cũng không tiện hỏi nhiều."

"Vậy cũng phải." Kha Nhiên gật gật đầu, có vẻ như là ta chỉ là tới đây hỏi thử xem các ngươi có biết gì hay không, ngay sau đó lại làm như thuận miệng hỏi một câu, "Di, Trương huynh và Đậu huynh đâu chứ?"

Vấn đề này mới là mấu chốt mà gã tới đây lần này. Gã ở tại trong một tòa lầu khác, thường xuyên quan tâm tới động tĩnh phía bên này, phản ứng cũng giống như Bách Lý Tâm vậy, nhìn thấy bên ngoài xuất hiện động tĩnh lớn như như vậy, nhưng lại thấy Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết không chỉ không đi ra xem náo nhiệt, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng không có lộ ra lần nào, mơ hồ cảm giác không thích hợp, lập tức chạy tới đây thám thính hư thực.

Nam Trúc cười ha hả, nói: "Hai tên đó đang tĩnh tâm tu luyện, mới đi lên gọi bọn hắn, bọn hắn còn bảo chúng ta không nên quấy rầy."

Nói xong còn cẩn thận liếc mắt nhìn Bách Lý Tâm, rất sợ nàng ta sẽ nói lung tung, may mà Bách Lý Tâm đứng đó mặt không biểu cảm, không thốt tiếng nào, không có vạch trần lời của gã.

Kha Nhiên "A" một tiếng, cười nói: "Có thể tĩnh tâm duy trì trạng thái tu luyện là chuyện tốt."

Thấy đối phương ngăn cản mình tại ngoài cửa, không có ý cho mình đi vào trong nói chuyện, gã liền tùy tiện nói mấy câu khách sáo rồi cũng rời đi, chỉ là dưới màn đêm gã thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, trong ánh mắt có ẩn ý sâu xa.

Đã không còn người ngoài, Bách Lý Tâm lại hạ thấp giọng hỏi, "Rốt cuộc bọn họ đã đi đâu vậy chứ?"

Nam Trúc than thở: "Thật sự là xuống núi tản bộ rồi."

Bách Lý Tâm không nói gì nữa, cũng không thể ép buộc gã mở miệng, chỉ có thể là cùng ngồi không chờ đợi.

Không đợi quá lâu, đệ tử Vũ Thiên của Côn Linh sơn di lên núi, cảnh cáo mọi người, bên trong môn phái xảy ra chút chuyện, ra lệnh cưỡng chế người dự thi ở tại trên núi không được chạy loạn, tạm thời tất cả đều bị ước thúc tại trên núi như nhau, mà dưới núi đã phái người giới nghiêm rồi, sẽ không lịch sự đối với người tự tiện xông lên, nếu gây ra hiểu lầm gì đó, sẽ không hay cho tất cả mọi người.

Nam Trúc tự nhiên là muốn hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, Vũ Thiên chỉ nói không tiện nói cho biết, đã dặn dò xong đúng nơi đúng chỗ liền rời đi, tới vội vã, đi cũng vội vã, có vẻ rất vội vàng.

Dưới núi đã giới nghiêm, lão Cửu và lão Thập Ngũ làm sao trở về đây?

Càng không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng Nam Trúc càng thêm nôn nóng, cũng không còn tâm tư đi ham muốn nữ sắc của Bách Lý Tâm, loanh quanh luần quẩn bên trong đại sảnh.

Bách Lý Tâm thì khoanh tay tựa vào khung cửa, lẳng lặng nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Chương 620: Thủ ấn (2)

Ước chừng sau khoảng nửa giờ, hai người bên trong phòng bỗng nhiên đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên phía nóc nhà, bởi vì nghe được trên lầu truyền xuống tiếng bước chân.

Hai người nhìn nhau, ngay lập tức nhấc chân đi lên lầu, đẩy mở cửa phòng Dữu Khánh ra, chỉ thấy Dữu Khánh quay đầu nhìn lại rồi vẻ mặt kinh ngạc, ngạc nhiên với việc Bách Lý Tâm trực tiếp xông vào.

Nam Trúc lại quay đầu chạy sang phòng của Mục Ngạo Thiết, đẩy cửa nhìn vào, nhìn thấy Mục Ngạo Thiết cũng trở về nguyên vẹn,

thấy hai tên này vậy mà lặng yên không một tiếng động đột phá tầng giới nghiêm dưới núi bình an trở về đây, gã lập tức như trút được gánh nặng.

"Các ngươi đi đâu vậy?"

Không cần Nam Trúc dò hỏi tình huống, Bách Lý Tâm đã mở miệng làm một trận thẩm vấn Dữu Khánh…

Cái chết của Địa Linh và Dạ Linh Nhi, khiến cho toàn bộ nhân sự cấp cao của Côn Linh sơn phải chấn động, kẻ đột nhập lại ngông cuồng như thế, không xem tầng phòng ngự của đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ như không có gì, muốn giết liền giết, muốn chạy liền chạy, còn là tại trong thời gian tổ chức Triêu Dương đại hội được bảo vệ nghiêm ngặt này, điều này làm cho mặt mũi của một đại phái sừng sững nghìn năm phải đặt nơi nào cho được?

Có thể nhẫn nhịn được hay không chứ, tông môn Côn Linh sơn lập tức hạ lệnh cho toàn bộ môn phái, kể cả những nhân sự trú đóng tại khu vực ngoại vi Côn Linh sơn cũng phải cùng nhau phối hợp, cần phải bắt bằng được hung thủ đem về!

Nhưng mà hung thủ lại giống như là trâu đất xuống biển, dường như đã triệt để biến mất.

Toàn bộ nhân sự Côn Linh sơn từ trên xuống dưới bận rộn cả một đêm, dùng hết tất cả các thủ đoạn, vẫn không nhìn thấy được tung tích của hung thủ.

Bên trong Lưu Tinh điện, một người đàn ông cao tuổi nho nhã ngồi tại vị trí thủ vị với khung cảnh ánh đèn sáng ngời, chính là Chưởng môn của Côn Linh sơn, Triệu Đăng Tử đích thân tới đây, và vì vậy, tất cả các thông tin về việc lùng bắt ở khắp mọi nơi Côn Linh sơn cũng không ngừng được truyền về nơi này.

Trưởng lão Vạn Lý Thu theo ở một bên, luận về bối phận thì lão ta còn lớn hơn Chưởng môn một lứa, tuổi cũng lớn hơn không ít.

Tần Phó Quân khoanh tay đứng ở bên cạnh, vẻ mặt có phần buồn bã uể oải, bởi vì nàng ta chỉ huy vây bắt không tốt, nên đã bị thay thế, bây giờ là do sư huynh của nàng ta chủ trì nhân viên lùng bắt của Lưu Tinh điện.

Sau khi tiếp tục nghe một lần báo cáo tạm thời không có phát hiện gì mới, Triệu Đăng Tử nhìn về phía sắc trời bên ngoài, chợt lên tiếng hỏi: "Trời đã sáng lên rồi, Vạn trưởng lão, ông cảm thấy cơ hội bắt được hung thủ còn lớn không?"

Vạn Lý Thu trầm mặc một hồi, sự việc đã báo cáo lên cho Tông môn, phải quyết đoán như thế nào đã là chuyện của Tông môn, với lão ta mà nói, cơ hội bắt được có lớn hay không đã không quan trọng nữa rồi, quan trọng là ý nghĩ của Chưởng môn, ông ta hơi chút suy nghĩ, trả lời: "Đến bây giờ vẫn không còn có lần nào phát hiện được tung tích của hung thủ, e rằng cơ hội đã rất xa vời."

Triệu Đăng Tử bình tĩnh hỏi: "Vì sao hung thủ lại chạy đến hành hung với Lưu Tinh điện, ông cảm thấy hung thủ sẽ là người nào?"

Vạn Lý Thu lập tức phủ nhận lí do hung thủ hành hung là bởi vì Lưu Tinh điện, "Hung thủ hẳn không phải là nhằm vào Lưu Tinh điện, có lẽ là đi ngang qua, chỉ là Địa Linh tình cờ tại phía bên này. Nếu không phải có Địa Linh phát hiện kịp thời, còn không biết hung thủ sẽ làm ra chuyện gì với tông môn."

Ý trong lời nói là Lưu Tinh điện không chỉ không sai, trái lại còn có công.

Triệu Đăng Tử liếc mắt nhìn ông ta, hơi gật đầu nói: "Có lẽ vậy."

Vạn Lý Thu tiếp tục nói: "Về phần hung thủ là người nào, hiện nay còn chưa tìm được manh mối, không thể kết luận."

Triệu Đăng Tử: "Chuyện xảy ra vào thời điểm này, phải chăng hung thủ là kẻ nào đó trong đám thí sinh dự thi kia?"

Vạn Lý Thu: "Chưởng môn cho rằng là ngoại nhân nhân cơ hội này để trà trộn vào đây sao? Theo ta thấy, khả năng này không lớn. Trước tiên, với bản lĩnh của đối phương, không cần phải quanh co lòng vòng trà trộn vào, hai là, người có thể tại ngay phía dưới mí mắt chúng đệ tử sát hại Dạ Linh Nhi và Địa Linh, còn có thể không bị phát hiện, nào phải là người có tu vi bình thường có thể làm được, không có thực lực đáng kể sẽ không có lá gan lớn như vậy, hung thủ ít nhất cũng là cao thủ Thượng Huyền!"

Triệu Đăng Tử trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi hơi gật đầu, tỏ vẻ tán thành, sau đó chậm rãi nói: "Nói như vậy, hung thủ có thể đã rời khỏi Côn Linh sơn. Trong thời điểm đại hội này, tiếp tục giày vò cũng không có ý nghĩa gì lớn. Khi có manh mối thì có thể tiếp tục âm thầm điều tra tiếp. Còn bây giờ, hãy giải quyết tốt hậu quả đi."

Vạn Lý Thu đã hiểu ý của ông ta, đối với toàn bộ môn phái mà nói, hiện nay, Triêu Dương đại hội được ưu tiên hơn tất cả những việc khác, sẽ có một ít đại nhân vật tới đây, toàn bộ Tu Hành giới đều nhìn vào chằm chằm, nếu không phải tất yếu, cần có chừng có mực, lập tức hơi khom người nói: "Chưởng môn nói có lý."

Triệu Đăng Tử không nói thêm gì nữa, cất bước rời đi, đi ra khỏi đại điện, bước lên đại cầm sải cánh bay đi.

Trời đã hừng đông, Côn Linh sơn một đêm xao động dường như cũng được lắng xuống.

Vạn Lý Thu tiễn đưa xong, cất tiếng thở dài, quay đầu lại nhìn quan môn đệ tử của mình, "Chưởng môn đã nói giải quyết cho xong hậu quả, ngươi đi an táng cho Dạ Linh Nhi và Địa Linh đi."

"Vâng." Tần Phó Quân vâng vâng dạ dạ rồi cất bước.

Nàng ta kêu gọi mấy tên đồng môn khiêng thi thể hai con Linh thú xuống dưới núi, trên đường đi thì gặp được một nữ đệ tử quen biết, người kia quan sát nàng ta một chút, chợt kéo nàng ta tới gần nói nhỏ, "Ta biết xảy ra chuyện như vậy khiến ngươi đau buồn, nhưng

người có khí chất cao nhã như ngươi thì không thể lôi thôi luộm thuộm được!”

Dứt lời còn lặng lẽ chỉ chỉ vào ngực nàng ta, vỗ vỗ vào cánh tay nàng ta để thể hiện sự an ủi, sau đó nói là có việc cần đi trước, rồi cất bước đi thẳng lên núi.

Tần Phó Quân đối với việc cô ta rời đi không có bất kỳ phản ứng gì, cúi đầu nhìn xuống, mắt chợt trừng to.

Theo vị trí người ta chỉ, nàng ta phát hiện thấy vị trí nơi ngực mình hơi lệch xuống nách vậy mà lại có dấu một bàn tay, hơn nữa còn là một cái dấu tay bùn, nếu không phải bây giờ là bình minh thì thật sự không dễ dàng chú ý tới, vấn đề là dấu tay này từ đâu mà ra chứ?

Nàng ta giơ hai tay mình lên, nhìn nhìn, rất sạch sẽ, ngay cả một chút bụi cũng không có, tại sao trước ngực lại có dấu tay chứ?

Nàng ta biết rõ hình dạng dấu bàn tay mình, nhìn kích thước dấu tay này, không phải là dấu tay của mình, vậy mấu chốt là trên ngực mình tại sao lại có dấu tay của người khác?

Chương 621: Ấn tượng

Việc này cũng không khó nhớ ra, bởi vì cũng không có nhiều chuyện có liên quan tới thứ này, nàng ta rất nhanh liền nhớ đến cảnh tượng khi đêm thiếu một chút đã bị người húc ngã, nhớ mang máng là đối phương đã giơ tay đỡ lấy mình, ngoại trừ việc này ra, mình cũng không có tiếp xúc thân thể với bất kỳ một người nào khác.

Chỉ là, nơi đối phương đỡ mình chính là ngực sao?

Trong tình huống lúc đó, nàng ta quả thực cũng không để ý tới điều này, sự việc chỉ diễn ra trong chốc lát, nàng ta hoàn toàn không có nghĩ đến sự khác biệt giữa nam và nữ.

Không cần nói tới nàng ta, ngay cả chủ nhân của dấu tay này cũng không có suy nghĩ về phương diện đó, cũng không ý thức được vị trí mình đỡ người khác là bộ phận nào, khi mà người ta không có tâm tư như vậy, vàng đặt tại trước mắt cũng chỉ là một cục sắt mà thôi.

Nhưng vào lúc này, khi nhìn dấu bàn tay tại trên ngực mình, sự việc lúc trước không để ý đến lại đột nhiên trở nên rõ ràng trước mắt Tần Phó Quân, nàng ta đột nhiên có cảm nhận đặc biệt rõ ràng, nhớ tới hình ảnh đối phương đỡ lấy mình, nhất là cảm giác khi một tay của đối phương vươn ra đỡ lấy nới ngực mình, lúc này dường như còn có thể cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay đối phương truyền tới.

Chưa có trải qua việc nam nữ, gương mặt nàng ta thoáng chốc đỏ lên, nóng bừng bừng, âm thầm răng cắn cắn môi.

Nàng ta còn nhớ rõ tình cảnh mình và đối phương bốn mắt nhìn nhau, cũng không biết khi tay đối phương đỡ lấy nơi này của mình thì nghĩ như thế nào, lúc đó mình dường như không có biểu hiện gì, nhưng đối phương thì suy nghĩ nhưng thế nào chứ?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt nàng ta rất bối rối, xấu hổ và giận dữ khó nhịn, thậm chí còn có cảm giác muốn tìm một cái cây để đâm đầu chết cho rồi.

Nàng có thể khẳng định, dấu tay bùn trên ngực mình chính là của tên đệ tử Côn Linh sơn kia, bởi vì nàng nhớ rất rõ trên mặt đối phương cũng có bùn, không biết là vị đồng môn nào.

Bùn? Nàng ta bỗng nhiên sửng sốt, trong đầu thoảng qua hình ảnh gương mặt dính bùn kia, khiến nàng ta đột nhiên thoát khỏi trạng thái xấu hổ và giận dữ.

Khuôn mặt bùn đó làm cho nàng ta lập tức liên tưởng đến một chuyện.

Đột nhiên húc vào mình, cùng nhảy xuống vách núi với Địa Linh, Địa Linh chết rồi, người đó lại không còn nhìn thấy, chẳng lẽ không đáng giá hoài nghi? Bôi bùn ở trên mặt, để người khác nhìn không rõ hình dáng sao?

Trên mặt có nhiều bùn như vậy, có thể là trong lúc vô ý mà bị dính được chăng?

Nàng ta đột nhiên kinh hãi nhận ra rằng, sự xuất hiện của người mặt đính bùn đó có lẽ không đơn giản như vậy, cái chết của Địa Linh có khả năng cũng không phải giống như mấy người sư phụ nghĩ.

Nàng ta bỗng nhiên ngẩng đầu thoáng nhìn lên trên núi rồi nhìn xuống núi, xong lắc mình lướt xuống dưới núi, theo bậc cấp đuổi theo những người khiêng di thể, căn dặn mấy câu, bảo bọn họ đi lo liệu trước, nàng thì vội vàng chạy về nơi mình ở.

Thay đổi xong một bộ quần áo, nàng gấp gáp vội vã quay trở lại Lưu Tinh điện, nhìn thấy sư phụ đang nói chuyện với Đại sư huynh Cam Cử của mình, cũng không quan tâm tới việc gây quấy rầy, nàng trực tiếp tiến tới bẩm báo: "Sư tôn, có thể hung thủ không phải là Thượng Huyền cao thủ."

Nàng ta vừa nói ra lời này, Vạn Lý Thu và cùng Cam Cử đều giật mình.

Vạn Lý Thu tự nhiên muốn hỏi rõ, "Vì sao nói như vậy?"

Tần Phó Quân đáp: "Trong đám người truy đuổi ngày hôm qua từng xuất hiện một đệ tử bản phái mặt dính đầy bùn, đột ngột húc vào ta, lúc đó mọi người đều không có suy nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại, có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Đầu tiên, mọi người đều đi đi dừng dừng theo hiệu lệnh, nhưng người này lại không dừng kịp khi đột nhiên có hiệu lệnh dừng, điểm này vốn rất khả nghi.

Thứ hai, đây rất có khả năng chính là mưu kế của hắn, hắn quay sang nhận lỗi với ta, nói là muốn 'Lập công chuộc tội', nhân cơ hội đó để đến gần Địa Linh.

Cuối cùng, hắn và Địa Linh cùng nhau nhảy xuống vách núi, kết quả Địa Linh xảy ra chuyện, hắn thì biến mất không thấy, điều này chẳng lẽ không khả nghi sao?

Lúc đó mọi người đều không suy nghĩ về phương diện này, không ai ngờ tới tặc nhân dám ngang nhiên công khai trà trộn vào trong chúng ta, đều nghĩ lầm là người của mình, bây giờ nghĩ lại thấy tên tặc này không chỉ lá gan lớn bình thường, quả thực còn rất ngang ngược!"

Nói đến một câu này thì trong đầu nàng ta lại lóe lên hình ảnh dấu bàn tay nơi ngực mình, nhịn không được lại cắn cắn môi, nghi ngờ tên tặc nhân đó rất có khả năng là cố ý phi lễ nàng.

Vạn Lý Thu nghi vấn hỏi: "Ý của ngươi là, hung thủ trà trộn vào trong các ngươi, khi nhảy xuống vách núi thì nhân cơ hội đó giết chết Địa Linh?"

Tần Phó Quân gật đầu, "Vâng! Cho nên đệ tử hoài nghi hoàn toàn không phải là Thượng Huyền cao thủ nào đó giết chết Địa Linh, đệ tử hoài nghi đối phương không có năng lực trực tiếp giết chết Địa Linh, cho nên mới cải trang xen lẫn vào trong chúng ta để tìm cơ hội hành hung. Sư tôn, nhìn từ thời điểm xảy ra sự việc, có lẽ Chưởng môn hoài nghi có thể là đúng, hung thủ có khả năng thật sự là thí sinh tham gia Triêu Dương đại hội, đệ tử đề nghị tiến hành xác minh tất cả thí sinh tham dự, những người đêm đó không có mặt tại nơi ở thì đều có hiềm nghi!"

Vạn Lý Thu nghe vậy nhướng mày, hiện rõ sự không hài lòng.

Tại bên cạnh, Cam Cử nói: "Sư muội, ngươi hoài nghi đối phương không có năng lực trực tiếp đánh chết Địa Linh, nhưng cũng hoài nghi một người không có năng lực như vậy dám trà trộn vào trong

đội ngũ lùng bắt để đánh chết Địa Linh, ngươi không cảm thấy suy đoán của ngươi có vẻ không nhất quán sao?"

Tần Phó Quân bị những lời này làm cho sững sờ, ngay lập tức biện giải: "Sư huynh, nguyên nhân chính là vì không có năng lực trực tiếp đánh giết, cho nên mới phải xen lẫn vào trong chúng ta, để dễ tìm cơ hội tới gần Địa Linh, ta hoài nghi Địa Linh không phải bị cao thủ đánh chết mà là bị đánh lén mất mạng."

Cam Cử bình tĩnh nói: "Theo như lời ngươi nói như vậy, lá gan hung thủ này quả thực rất lớn, nhưng đây chỉ là suy đoán của ngươi."

Tần Phó Quân trở nên nôn nóng, "Sư huynh, việc này không chỉ có suy đoán, người đó trước khi nhảy xuống vách núi cùng Địa Linh, từng làm ra thủ thế ra hiệu cho người phía sau dừng lại, lúc đó hắn quả thực đã đánh lừa được chúng ta, vì vậy chúng ta mới không có nhìn thấy hung thủ là ai.

Còn có, thi thể của Địa Linh bị cắt thành ba đoạn, nằm khá xa nhau, chứng tỏ Địa Linh rất có thể là bị người chém chết trên không trung, người cùng nhảy xuống có hiềm nghi rất lớn. Vả lại, tên đệ tử đó vì sao phải lấy bùn bôi lên mặt? Vì sao sau việc không còn thấy tung tích, đã đi đâu rồi?"

Cam Cử than thở: "Để ta giải thích cho ngươi biết người đó đã đi đâu, lúc đó, sau khi hắn nhảy xuống vách núi với Địa Linh, Địa Linh thì bị cao thủ chém giết, mà hắn cũng bị cao thủ bắt đi."

Tần Phó Quân cau mày nói: "Sư huynh, lời này của huynh mới là suy đoán."

Cam Cử nhấc tay ôm trán, có vẻ như không biết phải làm sao với ngươi, ân cần nói: "Khi ta tiếp nhận công việc truy tìm, sau khi hỏi thăm mọi người về tình hình tìm kiếm, lập tức hoài nghi tới người mà ngươi nói đó, chuyện thứ nhất chính là xác nhận xem hắn là ai, tung tích ở đâu. Người đã tìm được rồi, là đệ tử phía bên Hoàng

Phong Bình, tên là Thái Biên Sơn, đã bị hung thủ diệt khẩu rồi, bị vặn gãy cổ."

Tần Phó Quân trừng to mắt, "Chết rồi? Nói cách khác chính hắn cũng không có thừa nhận mình chính là người cùng nhảy xuống với Địa Linh, vậy ngươi…"

Cam Cử nhấc tay đánh gãy lời nàng nói, "Người đi theo ngươi sau khi nhìn thấy thi thể đã nói chắc hẳn chính là hắn, trên mặt hắn có vết bùn. Địa điểm hắn chết cách vách núi xảy ra sự việc tương đối xa, ngươi sẽ không cho rằng hung thủ chạy đi xa như vậy rồi mới bắt giết một người là vì để cố ý đánh lạc hướng a?"

Tần Phó Quân: "Đúng vậy, sư huynh, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Hung thủ vì sao bắt một người chạy đi xa như vậy mới giết chứ?"

Cam Cử: "Tìm hiểu tin tức, bắt người sống đem đi dò hỏi, sau sát nhân diệt khẩu, việc này mới phù hợp với lẽ thường." Nói đến đây, gã cũng kỳ quái, "Sư muội, người bên cạnh ngươi cũng đã nói người đó chính là Thái Biên Sơn, vì sao ngươi cứ một mực hoài nghi vậy?"

Tần Phó Quân chần chừ nói:

"Một người đệ tử lúc trước rất không nổi danh, tại sao trong lúc lục soát thì vọt tới phía trước, rồi còn vượt qua ta chứ?"

Cam Cử thở dài, dường như bỏ qua việc tranh cãi cùng nàng, hỏi ngược lại: "Sư muội, theo như lời ngươi nói, phải tiến hành xác minh với tất cả thí sinh tham gia Triêu Dương đại hội, ngươi có biết điều đó ý nghĩa gì không?"

Tần Phó Quân nghẹn lời không nói gì, cũng đang cân nhắc tới sự náo loạn do việc làm đó gây ra, còn có cả nhân lực sử dụng để kiểm tra, mấu chốt là sợ ảnh hưởng tới sự kiện sắp diễn ra, suy nghĩ cũng có phần bất an, nhưng vẫn còn có chút không cam lòng, hỏi: "Đã có

điểm đáng ngờ, cứ như vậy bỏ quả hay sao? Địa Linh và Dạ Linh Nhi cứ chết vô ích như vậy sao chứ?”

Vẫn luôn ở một bên nghe hai người tranh luận, lúc này Vạn Lý Thu mở miệng, “Được rồi, cách thức xử lý việc này đã được Chưởng môn quyết định, giải quyết xong hậu quả đi!”

Cam Cử khom người đáp: “Vâng.”

Tần Phó Quân cũng chậm rãi cúi thấp đầu.

Vạn Lý Thu lại hỏi: “Việc anh táng Địa Linh và Dạ Linh Nhi, ngươi nhanh như vậy đã xử lý xong hết rồi sao?”

Tần Phó Quân nghe hỏi vậy thì chỉ đành phải chắp tay xin cáo lui đi tiếp tục xử lý việc đó.

Nhưng sau khi rời khỏi Lưu Tinh điện, nàng ta lại lẩm bẩm thì thầm một câu, “Chưởng môn cũng đã nói rồi, có thể tiếp tục âm thầm điều tra…”

Có thể nói ra lời này, đã cho thấy nàng ta vẫn chưa bỏ cuộc, còn về phần lí do vì sao không bỏ qua, nàng ta xấu hổ không thể nói ra được, hơn nữa Địa Linh là bị chết ngay tại dưới mí mắt của mình. Nói chung, về việc này, nếu như nàng ta chưa thể làm rõ được những điểm đáng ngờ thì cảm giác không quá thoải mái, cứ bị canh cánh trong lòng.

Đương nhiên, chính sự phải làm thì vẫn cần phải xử lý trước tiên, nàng ta mất thời gian non nửa ngày để an táng di thể Địa Linh và Dạ Linh Nhi, sau đó tìm người tìm hiểu xem thi thể Thái Biên Sơn đặt ở đâu, rồi trực tiếp chạy thẳng tới Hoàng Phong Bình.

Khi nàng ta tìm đến thi thể của Thái Biên Sơn thì những người khác đã làm vệ sinh thi thể Thái Biên Sơn, cũng đã đổi y phục sạch sẽ, bên cạnh còn có một thi thể khác.

Đứng ở trước di thể của Tần Phó Quân, vừa nhìn thấy nàng ta đã cảm thấy có điểm nào đó không thích hợp, cũng không biết có phải là mình có thành kiến hay không, gã mặt đầy bùn tối hôm qua có hình dáng và khuôn mặt giống người nằm trước mặt này hay sao? Vóc người tương tự sao? Cảnh đêm là một tầng che giấu rất tốt, hiện tại nàng ta cũng không thể làm rõ được rồi.

Nhưng mà, nàng ta đã từng đối mặt với người kia, bởi vì tò mò không biết tại sao trên mặt đối phương lại có nhiều bùn như vậy, cho nên nàng ta đặc biệt chú ý tới đôi mắt đối phương, mơ hồ còn nhớ được ánh mắt đối diện với mình kia, tuy nhiên, Thái Biên Sơn đã chết, nàng ta cũng không thể xác định được điểm này.

Nàng nhìn nhìn bờ môi của Thái Biên Sơn, mơ hồ cảm thấy hình như trên môi người tối hôm qua có ria mép, cho dù đã bị bôi bùn, nhưng hình như đúng là có, bởi vì lúc đó cảm thấy bùn trên môi hắn đặc biệt nhiều hơn chút, có nhìn kỹ nhiều chút, vì vậy mà hơi có ấn tượng, nhưng nàng ta cũng không dám chắc nữa, không biết có phải là mình nhớ lầm hay không.

Trọng điểm là trên môi Thái Biên Sơn không có râu ria.

Cho nên nàng ta hỏi: "Lúc sống, hắn có để ria mép hay không?"

"Ria mép?" Đệ tử cùng đi ở bên cạnh thoáng sửng sốt, không biết có ý gì, nhìn thấy nàng đưa tay ra hiệu mới hiểu ý, cung kính nói: "Trước đây dường như Thái sư huynh không có để râu."

"Nói cách khác, gần đây là không có?"

"Không có."

Ánh mắt Tần Phó Quân dừng lại tại trên mặt Thái Biên Sơn, hỏi tiếp: "Khi đưa tới đây thì trên mặt có bùn không?"

Đệ tử ở bên cạnh đáp: "Có, đã rửa sạch giúp hắn rồi."

Tần Phó Quân nhìn nhìn tay Thái Biên Sơn, lại hỏi: "Trên tay có sạch sẽ không?"

Đệ tử ở bên cạnh trả lời: "Cũng bẩn, cũng có bùn."

Tần Phó Quân hơi cau mày, điều này thì phù hợp rồi, lẽ nào thực sự là bởi mình hoài nghi sai rồi sao? Nàng ta không cam lòng, hỏi tiếp: "Tìm chút mực đóng dấu và giấy tới đây."

"Được." Đệ tử kia nghe lời, rời đi.

Không bao lâu sau, gã liền đem đồ vật đưa tới.

Tần Phó Quân tự mình động thủ, bôi mực lên bàn tay đã cương cứng của Thái Biên Sơn, sau đó đè dấu tay lên trên tờ giấy trắng.

Đệ tử ở bên cạnh không biết nàng ta đang làm gì, chỉ có thể ở một bên chờ đợi.

Đã lấy được dấu tay, Tần Phó Quân hơi chút cảm tạ rồi rời đi, đi thẳng về nơi mình ở, tìm bộ y phục dính bùn mình đã thay ra, cầm lấy tờ giấy có dấu tay so sánh với dấu tay bùn trên y phục.

Kết quả so sánh chính là uổng công một hồi, dấu tay trên giấy và dấu tay bùn trên áo hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, không có sự ngay ngắn gì để có thể so sánh, cho dù nàng ta đưa ra thì cũng không có cách nào chứng minh.

Ngồi xụi lơ thất thần trước bàn, nàng ta dần dần cũng nảy sinh bực dọc, quyết không thể bỏ qua.

Chương 622: Thanh niên, thích vui đùa (1)

Hai Linh thú trấn thủ Lưu Tinh điện bị giết chết, không cần biết có bắt được hung thủ hay không, nếu Côn Linh sơn đã đưa ra quyết định bỏ qua, vậy thì một số việc liền không thể dựa vào ý chí cá nhân, không quan tâm tới việc có người nào đau lòng hoặc tức giận hay không.

Sự việc toàn bộ Côn Linh sơn đột nhiên xảy ra rối loạn, tới nhanh đi cũng nhanh, không bao lâu sau liền lắng xuống, tựa như chuyện gì cũng chưa có xảy ra.

Trong mười đại khu, tổng cộng một trăm hai mươi tiểu khu, toàn bộ thí sinh dự thi cũng chỉ thoáng kinh ngạc trong một thời gian ngắn, không rõ đã xảy ra chuyện gì. Nếu đã không còn có chuyện gì nữa rồi, sự việc cũng không liên quan tới mình, bọn họ đương nhiên cũng là mặc kệ, vì vậy, tình thế không có nhấc lên phong ba sóng gió gì, có thể nói là không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với Triêu Dương đại hội.

Lúc này, khu Đinh Dần đã được xóa bỏ giới nghiêm, Kha Nhiên lại bước chậm đi xuống núi tản bộ, tại một chỗ khúc quanh trên đường núi, gã lại gặp được một chiếc xe ngựa đang chờ sẵn.

Đi tản bộ đến gần, nhân lúc xung quanh không người nào chú ý tới, gã nhanh chóng chui vào bên trong xe ngựa, chắp tay hành lễ với Hướng Lan Huyên đang mỉm cười ngồi thẳng ở bên trong, "Đại hành tẩu."

Hướng Lan Huyên phất tay ra hiệu cho gã ngồi xuống rồi nói.

Kha Nhiên cẩn thận ngồi ngay ngắn, sau đó thử hỏi: "Đại hành tẩu, có phải Côn Linh sơn đã xảy ra chuyện gì rồi hay không vậy?"

Hướng Lan Huyên hơi gật đầu, "Đã xảy ra chút chuyện, đêm qua có người tự tiện xông vào Côn Linh sơn, hai con Linh thú trấn thủ Lưu Tinh điện đã bị sát hạt, đến nay hung thủ vẫn còn đang lẩn trốn. Việc này không có liên quan gì với các ngươi, ngươi đưa ra tín hiệu muốn gặp ta, chỉ là vì hỏi điều này hay sao?"

Kha Nhiên vội xua tay đáp: "Đại hành tẩu hiểu lầm rồi, thuộc hạ chỉ là vì nhìn thấy động tĩnh đêm qua rất đột ngột và không nhỏ, vì vậy mới hỏi thăm. Mời đại hành tẩu tới, đương nhiên là về chuyện của mấy người kia."

Hướng Lan Huyên a một tiếng, lập tức nảy sinh hứng thú, "Đã phát hiện thấy điều gì dị thường hay sao?"

Kha Nhiên đáp: "Đêm qua khi Côn Linh sơn xảy ra rối loạn thì thuộc hạ quả thực phát hiện thấy một chút dị thường, cho dù ta không trực tiếp nhìn thấy, nhưng ta có thể khẳng định, lúc đó Trương Chi Thần và Đậu Quan không có ở trong phòng, hẳn là đã lén lút xuống núi rồi."

Hướng Lan Huyên lập tức hỏi: "Làm sao biết được?"

Kha Nhiên: "Đêm qua, tại thời điểm Côn Linh sơn xảy ra rối loạn thì mọi người đều chạy ra ngoài nhìn xem đã xảy ra chuyện gì, chỉ duy nhất hai người đó là không có xuất hiện, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra một lần, việc này rất không bình thường. Sau đó ta sáng đó thám thính hư thực, nhưng vẫn không thấy lộ diện, tên Chu Nhất Hải kia còn có vẻ cố ý chặn ta lại đứng nói chuyện ngoài cửa, giống như không dám để cho ta đi vào. Vì vậy, ta đoán rằng hai người đó không có mặt tại bên trong. Phía bên ta luôn có người thay phiên nhau theo dõi sát sao căn nhà của hắn, nếu có người đi ra từ cửa chính thì phía bên ta không có khả năng không biết, cho nên tám chín phần mười là lén lút theo các vị trí phía sau như cửa sổ để chuồn xuống núi."

"Khi Côn Linh sơn xảy ra rối loạn thì có hai người không tại…" Hướng Lan Huyên thì thầm tự nói, trên mặt có vẻ kinh nghi, "Lẽ nào hung thủ tối hôm qua chính là bọn họ sao?"

Kha Nhiên ngẩn ra, "Việc này rất không có khả năng đi? Dựa vào thực lực của bọn họ, sao dám làm bậy trong Côn Linh sơn chứ? Bị Côn Linh sơn vây quét e rằng cũng trốn không thoát."

Hướng Lan Huyên xì mũi cười, hừ một tiếng, "Lý lẽ này của ngươi không phù hợp với bọn hắn. Thực lực có lẽ không được tốt lắm, nhưng lá gan luôn luôn rất lớn, ngươi là không biết bọn hắn từng trải qua những chuyện gì. Chỉ mong không phải là bọn hắn, nếu như thật thì…" Nói đến đây, chính cô ta đều có chút bối rối, "Không phải là Linh cốc sao, vì sao lại xông tới Lưu Tinh điện rồi? Bọn hắn lén lút chạy tới nơi này, đến cùng là muốn làm gì?"

Nàng hoàn toàn không có liên tưởng gì đến phương diện tiên gia động phủ, mấy tên này có thể đi vào Tiểu Vân gian là bởi vì có dấu vết có thể lần theo, là bởi vì có được bản vẽ hướng dẫn do A Tiết Chương lưu lại, đó là một lần cơ duyên trùng hợp, sao có thể cứ luôn tìm được tiên gia động phủ chứ, nếu thật là vậy, vậy còn được sao? Đại Nghiệp ty và Ty Nam phủ đảo trời lật đất rất nhiều năm như thế làm sao chịu cho nổi?

Cũng không phải là vấn đề có suy nghĩ tới phương diện này hay không, mà là với đầu óc bình thường một chút thì đều sẽ cho rằng đó là chuyện không thể.

Nghe nàng ta nói như thế, trong lòng Kha Nhiên càng thêm tò mò về lai lịch của mấy người kia, không biết rốt cuộc là ai.

Chính vào lúc này, ngoài xe đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc, Kha Nhiên quay đầu lại nhẹ nhàng đẩy rèm cửa ra một cái khe hẹp, hơi chút nhìn ra bên ngoài rồi thả xuống, cũng hạ thấp giọng nói, "Đại hành tẩu, mấy người kia tới rồi."

"A." Hướng Lan Huyên cũng đưa ngón tay gạt rèm che ra, lặng lẽ ra quan sát bên ngoài, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia.

Ở bên ngoài, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh và cả Bách Lý Tâm, đúng lúc đang tản bộ về phía bên này.

Dữu Khánh thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn Bách Lý Tâm, thật sự là suy nghĩ xử lý nàng ta cũng sinh ra rồi, phát hiện thấy bị nữ nhân này quấn lấy, thực sự là quá phiền.

Rõ ràng là lo lắng người ta có vấn đề cần phải đề phòng người ta, nhưng không tìm được lí do thích hợp để vứt bỏ người ta, then chốt là đã bị người ta vạch trần được sự lén lút của bên này, lí do của người ta cũng rất thực tế, nàng ta là người hỗ trợ mạo danh trà trộn vào đây, nếu xảy ra chuyện thì nàng ta cũng chạy không thoát, cho nên nàng cần phải chú ý một chút, vậy đâu có gì sai?

Vì vậy, thực sự là quá phiền, nhìn quá gắt gao, khiến cho bọn hắn chẳng dám làm ra động tác gì, ngay cả lén lút nói chuyện cũng không thuận tiện.

Kết quả là, Dữu Khánh quyết định ra ngoài đi dạo.

Với chiếc xe bên đường, bọn hắn cũng chỉ hơi nhìn thoáng qua một chút, rồi đi lướt qua bên cạnh.

Với sự dẫn dắt của Dữu Khánh, cả nhóm đi tới một chỗ núi non với dòng suối chảy róc rách và hồ nước xanh biếc.

Khi đi đến bên cạnh hồ nước, Dữu Khánh duỗi người lên cao, vặn eo, sau đó cởi bội kiếm xuống, cắm ở trên cát sỏi, sau đó bắt đầu có vẻ lười nhác cởi bỏ quần áo.

Mấy người ngẩn ra, Bách Lý Tâm kinh ngạc hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

Dữu Khánh: "Trời xanh như thế, nước trong như vậy, khung cảnh quá đẹp, thời tiết cũng tốt, không nhảy xuống nước ngâm mình tắm rửa một hồi chẳng phải quá đáng tiếc." Hắn quay đầu lại hỏi Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, "Hai ngươi các ngươi còn suy nghĩ gì nữa, không muốn ngâm mình một chút sao?"

Hai người lập tức hiểu ý, cũng bắt đầu tháo bội kiếm ra, nhất là Mục Ngạo Thiết, y thực ra rất thích khoe khoang vóc dáng và cơ bắp của mình trước mặt nữ nhân, cởi quần áo rất nhanh, huống hồ còn có lí do chính đáng.

"Các ngươi…" Bách Lý Tâm có thể nói là nghiến răng nghiến lợi, nhìn thấy ba người thật sự bắt đầu cởi ra thấy da thấy thịt rồi, có chút nhìn không nổi nửa, chỉ có thể quay đầu rời đi.

Chương 623: Thanh niên, thích vui đùa (2)

Sư huynh đệ lục tục ngày vào ngâm trong nước, thoáng nhìn thân ảnh ngồi trên tảng đá cách không xa đưa lưng về phía này để tránh nhìn, Nam Trúc cười gượng nói: "Chúng ta làm như vậy, là có chút quá đáng rồi."

Ngâm mình trong nước, Dữu Khánh xì một tiếng, "Là nàng ta tự tìm, ta cũng không còn cách nào, quỷ mới biết rõ nàng ta là người như thế nào."

"Ai." Nam Trúc buông tiếng thở dài, hiện tại gã cũng cảm thấy được hành vi của Bách Lý Tâm có chút quá mức rồi, rõ ràng nhìn không thích hợp, cũng rất khó chịu, hỏi: "Đừng có nói là ngươi thực sự muốn tắm, nói thẳng có chuyện gì đi."

Dữu Khánh: "Còn có thể có chuyện gì?"

Nam Trúc cau mày: "Mới gây ra động tĩnh lớn như vậy, lại muốn lẻn đến thì không thích hợp, nên tạm dừng lại đi."

Gã đương nhiên muốn biết chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, và cũng đã biết được đại khái từ trong miệng Mục Ngạo Thiết, chưa nói tới người đích thân trải qua, chỉ nghe kể lại thôi gã cũng đã vô cùng lo sợ. Mà sở dĩ không phải hỏi thăm được từ miệng Dữu Khánh là bởi vì Dữu Khánh không có cách nào nói cho gã được, lão Thập Ngũ thật sự bị Bách Lý Tâm quấn lấy rồi, chỉ còn kém chút vào ngủ cùng một gian phòng mà thôi, thử hỏi hắn làm sao có thể không cảm thấy khó chịu.

Nếu không phải là như vậy, ai đó cũng sẽ không bị ép buộc đến mức phải chạy tới nơi đây cởi đồ ra mới có thể nói chuyện riêng.

Dữu Khánh: "Lẻn đi đến đó quả thực không được nữa rồi, Côn Linh sơn này có phần rộng rãi quá mức, quỷ mới biết rõ trên đỉnh núi khác còn có Linh thú gì hay không. Cho nên, sau khi suy nghĩ, ta thấy nếu đã lén lút không được, vậy thì trực tiếp xông đến."

Nam Trúc trừng to mắt hỏi: "Lén lút còn không lén đi qua được, ngươi còn muốn trực tiếp xông đi tới, chỉ dựa vào chúng ta sao? Suy nghĩ gì vậy chứ?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Chúng ta từng đi qua một lần Linh cốc, ngươi ngẫm lại xem, một đường đi có thể thuận lợi đến nơi, nguồn gốc do đâu?"

Nam Trúc: "Điều này còn cần phải nói sao? Người của Côn Linh sơn dẫn chúng ta tới đó, tự nhiên phải suôn sẻ rồi."

Dữu Khánh: "Vậy thì làm ra điều kiện như khi bọn họ đưa đón chúng ta đi." Xòe ngón tay ra, "Xe ngựa, y phục đệ tử Côn Linh sơn, và cả chuông nhỏ, trọng yếu nhất chính là chiếc chuông nhỏ kia. Có được những thứ này, chúng ta có lẽ có thể trực tiếp xông tới đó."

Nam Trúc cười vui, chủ yếu là châm biếm, "Trước tiên không nói tới việc có thể thành công hay không, ngươi cho rằng mấy thứ này ngươi nói muốn có là có thể có được sao?"

"Cho nên phải nghĩ biện pháp." Dữu Khánh hất đầu ra hiệu về phía Bách Lý Tâm, "Nếu không phải bị nữ nhân này quấn lấy, ta cũng sẽ không cần phải dùng tới những lời nói nhảm này, ta đã trực tiếp đi hỏi thăm rồi. Lão Thất, ngươi đi hỏi thăm tin tức, trước tiên tìm hiểu tình hình, sau đó tổng hợp lại."

Nam Trúc cau mày: "Có phải hơi quá gấp gáp rồi hay không?"

Dữu Khánh nhấc tay sờ sờ sau gáy, "Chờ đến khi ngươi đã nếm thử cảm giác chết đi sống lại đó rồi, ngươi liền sẽ không nói như vậy nữa, có lẽ cũng sắp đến lượt ngươi rồi?"

Nam Trúc không khỏi buông tiếng thở dài, khẽ gật đầu…

Ánh nắng ban mai nhạt đi, ánh mặt trời chói lọi bắt đầu rọi sáng tất cả.

Một khu nhà khách cao cấp đẹp đẽ và ưu nhã nằm trên đỉnh núi, Hướng Lan Huyên cư trú tại nơi này. Nàng ta đang thả bộ bước dạo ngoài sân, trong lúc đi đọc theo mép vách núi, nàng ta khi thì vừa đi vừa cười nhẹ, khi thì lặng im bất động, ngắm nhìn khung cảnh mặt trời mới mọc, lấy tu hành chi tâm để cảm nhận sự phát triển của động thực vật trong núi vào một ngày mới.

Mây mù mịt mờ lơ lửng giữa những ngọn núi.

Chính vào lúc này, một gã tùy tùng lắc mình bước nhanh đi tới, đứng ở bên cạnh báo cáo: "Đại hành tẩu, phía bên đại điện tông môn Côn Linh sơn, Chưởng môn Triệu Đăng Tử đang tiếp khách, người của Xích Lan các đã đến, người tới là Ngân Sơn Hà."

Đang đối diện với ánh mặt trời mới mọc, Hướng Lan Huyên quay khuôn mặt diễm lệ nhìn tới, hiếu kỳ hỏi, "Thời điểm này Ngân Sơn Hà chạy tới đây làm gì?"

Tùy tùng đáp: "Không biết, thân phận của thuộc hạ không tiện xông vào đại điện tông môn Côn Linh sơn để được nghe."

"Tới mấy người?"

"Hình như chỉ một mình hắn."

Hướng Lan Huyên trầm mặc một hồi, chợt vung tay áo, người đã bay lên trời, giống như lưu tinh, lao vọt về phía Đại điện Tông môn Côn Linh sơn trên đỉnh núi cao vút kia.

Người như cưỡi mây và ánh bình minh mà đến, trực tiếp rơi xuống trên bậc cấp ngoài đại điện, khiến cho những đệ tử bảo vệ của Côn Linh sơn đứng xung quanh ngưỡng mộ và ao ước không thôi, tu vi có thể đạt đến cảnh giới tự do bay lượn tung hoành thiên địa như thế này, luôn luôn là mộng tưởng của người tu hành.

Nàng trực tiếp đi thẳng vào bên trong đại điện, không một người bảo vệ nào dám ngăn cản, vì để giữ thể diện, bọn họ chỉ có thể nhanh chóng chạy vào thông báo.

Một tiếng "Cho mời" lập tức vang lên, Hướng Lan Huyên đã xách váy vượt qua cánh cửa, có vẻ cường thế.

Bên trong điện có hai gã trưởng lão cùng Chưởng môn Triệu Đăng Tử tiếp khách. Khách nhân chính là Ngân Sơn Hà, ông ta ngậm tẩu thuốc đứng lẻ loi một mình, vết thương trên mặt đã khỏi rồi, lưu lại một vết sẹo nhàn nhạt.

"Đại hành tẩu."

Đám người Triệu Đăng Tử dù không tiến tới đón khách, nhưng đều chắp tay chào.

Hướng Lan Huyên hơi khom người đáp lại, ánh mắt đảo qua trên người Ngân Sơn Hà, phất tay xua đi làn khói do đối phương thổi ra, nhìn từ trên xuống dưới hỏi: "Ngươi tại sao lại chạy tới đây?"

Ngân Sơn Hà sừng sững nguyên chỗ bất động, "Ta cũng không cần phải bẩm báo cho ngươi chuyện gì nha?"

Hướng Lan Huyên cất tiếng cười ha hả, dứt khoát quay đầu trực tiếp hỏi Triệu Đăng Tử, "Triệu Chưởng môn, đại hội này không chỉ có Côn Linh sơn của ngươi quan tâm, Đại Nghiệp ty có quyền đề phòng chuyện bất ngờ xảy ra, hắn tới nơi này làm gì?"

Triệu Đăng Tử tức thì lộ vẻ cười khổ, rơi vào thế khó xử, nhưng cũng không còn cách nào khác, ông ta không như Xích Lan các có

thể không để ý tới Đại Nghiệp ty, Côn Linh sơn là trứng chọi đá, chỉ có thể nói ra tình hình thực tế: "Thiếu Các chủ Long Hành Vân của Xích Lan các đã báo danh tham dự, đã vào ở rồi, nhưng là dùng tên giả, Ngân huynh tới đây nói chuyện một chút, tránh xảy ra hiểu lầm gì."

Hướng Lan Huyên bỗng cảm thấy kinh ngạc, lại nhìn về phía Ngân Sơn Hà hỏi, "Tiểu tử đó tự cho rằng mình rất cao, luôn cho mình là nhất, tại sao lại đi tỷ thí, tranh giành với những người thượng vàng hạ cám này, tại sao lại đột nhiên muốn chạy tới đây tham gia tràng náo nhiệt này chứ?"

Ngân Sơn Hà nhàn nhạt đáp lại một câu, "Thanh niên nhân, thích chơi đùa."

Ông ta không thể thổ lộ sự thật, không thể nói rằng Long đại thiếu tại Minh Hải bị người tát vào mặt, bị phép khích tướng kích thích, âm thầm đi dò hỏi đánh giá thực sự của người ngoài về bản thân mình, kết quả thấy rằng đúng như người nào đó đã nói, rất nhiều người đều không cho rằng Long đại thiếu có bản lĩnh gì, chỉ là dựa vào thế của Xích Lan các để bắt nạt người khác mà thôi.

Lời nói tại sau lưng quả thực rất không êm tai, khiến cho Long đại thiếu tức giận, thề phải dùng đại hội lần này khiến cho thế nhân nhìn thấy thực lực chân chính của mình, cản cũng cản không được, Các chủ cũng không cho rằng trải qua việc đời là chuyện gì xấu, cho nên cũng đã đồng ý.

Chương 624: Sơn nhân đến đây dạo chơi (1)

Cũng giống như lần trước đi Minh Hải, vì để kiềm chế con trai, vốn là người được Các chủ Xích Lan các tín nhiệm, Ngân Sơn Hà lại được

phái đi theo, ông ta cũng rất bất đắc dĩ với việc này, nhưng khi đối diện với người ngoài thì là một chuyện khác.

"Thích chơi đùa?"

Hướng Lan Huyên không có ý kiến gì với lí do này, cũng có thể nói là nửa tin nửa ngờ, cười nói một câu, "Chỉ hi vọng là như thế, tốt nhất không nên gây sự tại nơi đây."

Ngân Sơn Hà bình tĩnh đáp:

"Sao dám, Đại hành tẩu đã lo lắng nhiều."

Hướng Lan Huyên nhún vai, có vẻ như không tiếp tục quấy rầy nữa, xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài điện, tùy tùng của nàng ta nghênh đón nàng đi ra, đi theo tại bên cạnh, cũng quay đầu lại nhìn vào đại điện mấy lần.

Đang chầm chậm bước đi, Hướng Lan Huyên đột nhiên nói:

"Vị thiếu Các chủ kia của Xích Lan các đã tới đây, dùng tên giả để báo danh tham dự, nói là tới tham gia tỷ thí. Việc này không giống như là phong cách của hắn, không biết định làm cái trò gì. Ngươi sắp xếp nhiều chút người nhìn chằm chằm vào hắn đi."

Tùy tùng đáp lời, "Vâng."

"Có liên quan với mấy tên kia sao?"

Hướng Lan Huyên chợt thì thầm một câu, trong đầu đột nhiên lóe lên hình dáng Dữu Khánh.

Ân oán giữa Long Hành Vân và Thám Hoa lang không phải là bí mật gì, bên phía nàng ta thậm chí còn biết rõ tại Ảo Vọng Long Hành Vân đã từng gặp Thám Hoa lang, về phần giữa hai người xảy ra chuyện gì thì người ngoài không rõ ràng lắm, nhưng có thể tưởng tượng được, với tính cách của Long đại thiếu thì sẽ không có chuyện

gì tốt, nhưng Thám Hoa lang vẫn có thể bình an trở lại, e rằng Long đại thiếu đã không chiếm được lợi gì.

Theo thông tin tình báo cho biết, khi trở về Xích Lan các, trên mặt Ngân Sơn Hà có bị thương, vừa rồi nàng ta đã tận mắt xác nhận được, trên mặt người này quả thực từng có vết thương.

Nàng ta có phần hoài nghi vị Long thiếu Các chủ kia lần này tới đây là nhằm để vào Thám Hoa lang.

Tùy tùng trầm ngâm suy nghĩ rồi hỏi: "Đại hành tẩu nói chính là đám người Thám Hoa lang sao?"

Hướng Lan Huyên khẽ gật đầu, "Vị thiếu Các chủ này cùng vị Thám Hoa lang kia là kẻ thù của nhau. Theo những gì ta biết được đến bây giờ, lần này, trong số kẻ địch của vị Thám Hoa lang đó có lẽ không chỉ có một mình vị này tới đây, sợ rằng sẽ tụ tập nhau cùng xuất hiện."

Tùy tùng không hiểu, hỏi: "Tụ tập?"

Hướng Lan Huyên cười cười tinh quái, mà không đáp.

Trên lầu, tại phía sau khe hở cửa sổ, Kha Nhiên nhìn chằm chằm vào nhà lầu ở nghiêng chếch đối diện, quan sát xem động tĩnh trong căn nhà của đám người Dữu Khánh.

Thực ra cũng không cần phải đích thân y nhìn chằm chằm vào như vậy, y chỉ cần thỉnh thoảng làm điều này, trong căn nhà y đang ở, cả ba người còn lại đều là người do y sắp xếp lần lượt tới đây.

Lần này, sở dĩ y tự mình theo dõi là bởi vì nhân thủ bên cạnh để luân chuyển làm việc đã không đủ.

"Tiên sinh." Ngoài cửa có người cất tiếng gọi, chính là một trong bốn thí sinh tham dự ở trong căn nhà lầu này.

Kha Nhiên "Ừm" một tiếng, người bên ngoài cửa đã tiến vào, ở bên cạnh nói: "Để ta theo dõi tiếp cho."

Kha Nhiên hỏi ngược lại: "Tên mập kia thế nào rồi?"

Nói đến việc này, người tới có vẻ khổ không chịu nổi, nói: "Cũng giống như mấy ngày trước, vẫn lang thang khắp các núi tiểu khu trong khu Đinh, đi loạn khắp nơi, nói nhảm khắp nơi, không biết gã lấy đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy. Trước khi ta trở về đây, gã vẫn còn tại trên núi tiểu khu 'Đinh Mùi' tán dóc cùng mấy người khác."

Kha Nhiên: "Mấy ngày nay tên mập đó lại đột nhiên lang thang lòng vòng khắp nơi, khẳng định có nguyên nhân, bất kể là nói nhảm về những chuyện gì, ta đều muốn biết được nội dung nói chuyện."

Người tới: "Tiên sinh, nhân thủ hiện nay làm không được a. Người xem, chúng ta chỉ có bốn người, cần phải có người theo dõi phía trước căn nhà mục tiêu, phía sau ngài cũng điều một người nhìn chằm chằm, bây giờ còn phải chia người ra đi theo dõi tên mập đó, mà tên mập đó là kẻ nhìn thấy con chó cũng có thể nói chuyện mấy câu, muốn nắm giữ được nội dung gã nói chuyện với mọi người, không chỉ quá tiêu hao thời gian và sức lực, mà cứ tiếp tục làm như vậy chúng ta khẳng định sẽ khiến cho mọi người hoài nghi."

Kha Nhiên cau mày, "Tên mập đó lắm chuyện như thế sao?"

Người tới liên tục gật đầu, "Lời nói nhảm thực sự quá nhiều, nếu nhất định phải nắm giữ được nội dung gã nói chuyện thì ít nhất phải tăng thêm ba người cùng tham gia mới được, nếu không, chỉ một hai người mà muốn vừa theo dõi vừa muốn ghi nhớ nội dung tán nhảm là chuyện không thể nào. Còn có một cách, trực tiếp nhờ Côn Linh sơn tham gia trợ giúp, khẳng định có thể nhớ kỹ được mỗi một lời, một chữ nói chuyện của tên mập đó."

Kha Nhiên lập tức nhấc tay ra hiệu ngừng, không thích hợp để cho Côn Linh sơn tham dự vào việc này, Đại hành tẩu đã nói rất rõ ràng rồi, là cá nhân nàng tò mò muốn biết mấy tên đó đang làm cái gì,

liền cảnh cáo: "Việc này phải tự mình làm, chưa được cho phép là không thể mượn bất kỳ tay người ngoài nào khác."

Người tới đành phải thôi, "Vâng."

Kha Nhiên nghiêng đầu nhìn gã một cái, "Đi theo mấy ngày, ngoại trừ tán nhảm mấy lời vô dụng, không có được bất kỳ thông tin gì hữu dụng sao?"

Người tới lập tức giống như chợt nhớ tới chuyện gì, "Đúng rồi, đúng là tìm được một ít thông tin tương đối đặc biệt. Tên mập đó gặp được ai cũng bắt chuyện tán nhảm, gã gặp được mấy người từ bên ngọn núi này chuyển đi, mấy người đó vừa nghe nói mập mạp là người ở tại khu 'Đinh dần' thì đều nhắc tới cùng một chuyện, đều nói là không thể trêu vào Thiện Thiếu Đình nên mới dời đi, người phía bên đó đứng giữa tạo áp lực bức bách đều là Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý."

Kha Nhiên quái lạ, "Thiện Thiếu Đình làm loại chuyện này làm gì?"

Người tới nói:

"Lúc đầu nghe được một hai người nói tới chuyện này, ta cũng cho rằng là Thiện Thiếu Đình ỷ thế hiếp người, về sau lại liên tục nghe được mấy người đều nói như vậy, cảm giác có chút không thích hợp, cảm thấy có lẽ Thiện Thiếu Đình có thể cũng bị Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý chơi xỏ. Hai tên đó dường như mới là người thực sự ỷ thế hiếp người, đang cáo mượn oai hùm, giống như đang lợi dụng Thiện Thiếu Đình để bức ép đuổi đi những đối thủ cạnh tranh có thực lực tại khu 'Đinh Dần' này. Tên mập đó hỏi thăm nhiều như vậy, hẳn cũng đã nhận ra hai tên kia động tay chân."

Nếu là nói như thế, Kha Nhiên liền hiểu rồi, đơn giản là bởi vì danh lợi, đối với điều này y cũng không để tâm, sự việc không liên quan đến mình, không muốn tham gia.

Chương 625: Sơn nhân đến đây dạo chơi (2)

Dưới chân núi, tại một cây đại thụ, Nam Trúc lách người một cái nhanh chóng trốn ra phía sau thân cây, vừa nín thở ngưng thần, vừa lặng lẽ quan sát xung quanh, sợ có người nhìn thấy dáng vẻ lén lút của mình.

Tuy rằng không có làm gì, nhưng gã cũng sợ người của Côn Linh sơn nhìn thấy thì không tốt.

Cũng may khung cảnh xung quanh yên tĩnh, không phát hiện thấy có điều gì khác thường.

Chờ một hồi, gã lại chậm rãi vươn đầu ra, im lặng lộ tầm mắt nhìn ra bên ngoài. Gã nhìn thấy một đệ tử Côn Linh sơn ước chừng khoảng bốn mươi tuổi vừa đi vừa xem xét xung quanh, đi về phía một viện lớn trên một khu đất bằng.

Người đó đi đến cổng vào viện lại xoay người nhìn nhìn xung quanh, sau đó mới yên tâm đi vào bên trong viện.

Lúc này Nam Trúc mới nhô ra, bước ra ngoài, đi nhanh tới đó.

Khi đi đến cổng viện, gã nhô người lên nhìn vào bên trong, phát hiện thấy trong sân trống vắng, dưới mái hiên có cửa mấy gian phòng, nhìn bố cục nơi đây rõ ràng là một cái nhà kho, thảo nào nơi đây vắng vẻ như thế.

Liên tưởng đến thân phận của đối phương, đi tới một nơi như thế này cũng không có gì lạ, mấu chốt là cửa phòng đều đóng chặt, nhưng người vừa nãy đã không thấy đâu rồi.

Gã cũng không biết người đó đã tiến vào gian phòng nào, muốn bước vào trong viện để điều tra nhưng sợ bị phát hiện. Sau một hồi

do dự, gã dứt khoát lùi bước, đi theo tường viện vòng đến phía bên kia, rón ra rón rén áp sát chân tường vừa đi vừa tỉ mỉ dò xét.

Ở bên ngoài đi vòng hơn phân nửa viện, khi cong người len lén vượt qua trước một khung cửa sổ, gã chợt nghe được bên trong có tiếng nói rì rầm truyền ra, thỉnh thoảng còn có tiếng đối thoại thì thầm, nghiêng tai lắng nghe, dường như là động tĩnh giữa nam và nữ.

Là người từng trải, gã cảm thấy động tĩnh này có chút kích thích, Nam Trúc cong người trốn dưới cửa sổ, gãi gãi lỗ tai, muốn nhìn xem chuyện gì xảy ra, nhưng không thể nào hạ thủ, đây đều là tu sĩ, trực tiếp phá vỡ cửa sổ giấy là khẳng định không được, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Sau khi ghi nhớ lại vị trí căn phòng này, gã đi vòng trở về cổng viện, lần này gã yên tâm lớn mật mà trực tiếp đi thẳng vào.

Ánh mắt tính toán vị trí, xác nhận vị trí căn phòng nghe thấy được tiếng nói chuyện lúc trước, lẻn đến gần, rón ra rón rén áp sát tới, tiến đến gần cửa lắng nghe động tĩnh bên trong một lúc, sau khi xác định không sai, gã mới lặng lẽ lùi đến cửa vào căn phòng sát vách, bởi vì lúc trước nhìn thấy cửa nơi đây không đóng chặt, lúc này lấy tay nâng cửa, vận công giữ ổn định, không để cho nó phát ra âm thanh, rồi chậm rãi mở cửa ra.

Nếu là bình thường, gã không có gan lớn như vậy, nhưng bây giờ cho rằng người bên trong viện vào lúc này không dành sự chú ý ra bên ngoài, có lẽ trong viện cũng không có người nào khác, nếu không thì người trong phòng sẽ không dám làm chuyện như vậy ngay tại ban ngày ban mặt, vì vậy mà gã dám lớn mật tới gần.

Gã nghiêng người im lặng lách đi vào, phát hiện thấy đây là một phòng kế toán, trên bàn có đặt mấy thứ như bút viết, mực, giấy vở.

Gã đương nhiên sẽ không có hứng thú đối với mấy thứ này, gã chỉ muốn biết tình hình ở căn phòng sát vách, là người nào.

Đi đến trước vách tường, tựa tại trước kẽ tường, ánh mắt nỗ lực nhìn sang bên kia, nhưng mà khe hở quá nhỏ, gã lại không tiện mở rộng, chỉ có thể lần lượt đổi nhìn từng khe tường một. Ánh sáng phía bên kia cũng không quá tốt, qua khe hở hơi lớn thì cũng chỉ nhìn thấy được dường như có một tấm màn, và phía sau đó giống như có một đôi nam nữ đang ôm nhau, vật lộn không ngừng, da thịt lỏa lồ, rõ ràng đều đã cởi sạch ra.

Không bao lâu sau, đôi nam nữ bên trong càng làm ra hành động kích thích hơn nhiều.

Thế nhưng mà khe tường quá nhỏ, hoàn toàn không thấy rõ tình hình sát vách, âm thanh trái lại nghe rất rõ ràng. Dáng vẻ Nam Trúc dường như hận không thể nhét tròng mắt mình vào bên kia khe hở.

Cuối cùng thực sự không còn cách nào, gã cũng không muốn nghe âm thanh rối loạn phòng bên kia nữa, nghe nhiều sợ nóng máu, nói chung, đã xác nhận được bên kia đang làm chuyện nam nữ là được rồi.

Gã lặng lẽ rút lui khỏi, khi đi qua trước bàn thì liếc nhìn và đám giấy và bút mực, hơi giật mình, ánh mắt lấp lóe, cảm thấy "Tiền Ngũ Đồng" lén lút, và nữ nhân phòng bên dường như không chỉ có mối quan hệ nam nữ bình thường.

Tiền Ngũ Đồng chính là một đệ tử Côn Linh sơn mà gã theo dõi đến đây.

Gã cũng là trong lúc lang thang loanh quanh, âm thầm thăm dò khắp nơi mới biết được "Đinh khu" có xe chuyên để lui tới với phía bên Tông môn Côn Linh sơn, chuyên tổ chức vận chuyển các loại vật tư hoặc là vật phẩm tiêu hao, tên Tiền Ngũ Đồng này chính là một trong ba gã nhân viên lái xe vận chuyển.

Vì vậy gã liền định quanh co lòng vòng làm quen với tên Tiền Ngũ Đồng này, nào ngờ còn chưa tiếp cận làm quen được, đã phát hiện thấy hành vi của vị này có phần lén lút, không biết muốn làm gì, gã

liền tò mò đi theo nhìn xem, nằm mơ cũng không ngời tới lại nhìn thấy được cảnh tượng như vậy.

Sau một hồi suy nghĩ, gã nhẹ nhàng nhấc bút trám mực, viết ra trên giấy mấy chữ "Sơn nhân đến đây dạo chơi".

Viết xong nhẹ nhàng đặt bút xuống, nhẹ nhàng nhấc trang giấy vào tay, lặng lẽ ra khỏi cửa, lặng lẽ đến gần cánh cửa căn phòng có động tĩnh, nghe thấy tiếng động kịch liệt bên trong, gã nhẹ nhàng cài tờ giấy vào trong khe tường, tránh để nó bị gió thổi bay đi, sau đó lặng yên rút lui.

Sau khi ra khỏi viện, gã cất bước rời xa, nhưng cũng không có rời đi, mà lặng lẽ leo lên trên đỉnh đồi gần đó, tìm một vị trí thích hợp, nhặt một viên đá trên mặt đất lên, khua cánh tay ném mạnh ra ngoài.

Gã muốn xác nhận xem người trong phòng đó có phải chính là Tiền Ngũ Đồng hay không, bởi vì không nhìn thấy được Tiền Ngũ Đồng tiến vào căn phòng đó, cũng muốn nhìn xem nữ nhân kia là ai.

Tảng đá vù vù bay vọt ra mấy chục trượng xa, bay về phía khu nhà kia, lạch cạch rơi tại trên mái ngói.

Chương 626: Niềm vui bất ngờ

Âm thanh mái ngói bị vỡ giòn giã, rõ ràng, đối với hai người nam nữ trong phòng thì nó giống như là sấm sét ngang trời.

Sau một loạt động tĩnh sột sột soạt soạt rối loạn, cửa mới chậm rãi hé ra một khe hở, có ánh mắt từ trong đó hướng ra bên ngoài quan sát xung quanh, sau đó khe hở chậm rãi mở rộng, rồi Tiền Ngũ Đồng cất bước bước ra, nhanh chóng nhìn xung quanh.

Gã hi vọng động tĩnh vừa rồi chỉ là chuyện bất ngờ nào đó, nhưng ánh mắt nhanh chóng nhìn thấy một tờ giấy cài ở trên tường, gã

tiến lên mấy bước đưa tay cầm vào trong tay, đương nhiên cũng nhìn thấy được mấy chữ "Sơn nhân đến đây dạo chơi", sáu chữ này khiến cho mặt mày gã tràn đầy kinh sợ, lắc mình nhảy ra giữa sân hét lớn: "Người nào? Ra đây!"

Xung quanh có tiếng vang vọng nho nhỏ, nhưng không có ai đáp lại.

"Có chuyện gì vậy?" Cuối cùng trong phòng vang lên giọng nói run rẩy của một nữ nhân, nhưng người thì không thấy xuất hiện.

Tiền Ngũ Đồng cắn răng lắc mình trở vào lại trong phòng, cũng cầm theo tờ giấy đó vào, sau đó, trong phòng truyền ra tiếng cãi vã không đâu ra đâu.

Khi Tiền Ngũ Đồng trở ra thì tờ giấy trong tay lúc nãy đã không còn nữa, gã cúi đầu bước nhanh đi ra viện, trên đường đi thỉnh thoảng hết nhìn đông tới nhìn tây, rời đi không dám dừng lại chút nào.

Núp trên đỉnh đồi để theo dõi, Nam Trúc có chút kinh ngạc, không nghĩ tới đối phương chưa lục soát đã trực tiếp rời đi, gã đã chuẩn bị sẵn sàng luồn ra phía sau đồi nếu đối phương tới lục soát.

Nhưng mà nghĩ lại một chút thì cũng có thể hiểu được, có lẽ đối phương là có tật giật mình, đâu còn dám tiếp tục lộ diện khắp nơi.

Từ việc này, gã càng thêm khẳng định, giữa người 'làm chuyện đó' với Tiền Ngũ Đồng không phải chỉ có mối mối quan nam nữ bình thường.

Vì vậy gã càng thêm không chịu rời đi sớm, gã tiếp tục ngồi đó trông chừng, một mực ở tại trên cao nhìn xuống theo dõi căn phòng "Có cố sự" kia, chờ đến khi nữ nhân đó lộ diện, muốn nhìn xem dáng vẻ nữ nhân đó như thế nào, muốn biết nữ nhân đó rốt cuộc là ai.

Nhưng mà nữ nhân đó ở trong phòng rất lâu vẫn không đi ra, Nam Trúc không tin cô ta có thể chết dí mãi ở trong đó.

Chờ đợi xấp xỉ một canh giờ, khi mà Nam Trúc sắp sửa bỏ cuộc thì cửa căn phòng đó cuối cùng đã mở ra, một nữ nhân có dáng vẻ của một phụ nữ đi ra, cũng là ăn mặc y phục của đệ tử Côn Linh sơn, dung mạo cụ thể như thế nào thì Nam Trúc nhìn không rõ lắm, chỉ có thể nhìn ra đại khái, có lẽ gặp lại vẫn có thể nhận ra, có cảm giác sắc đẹp bình thường, chỉ tàm tạm chứ không thể nói là xinh đẹp.

Nữ nhân đó dáng vẻ bình tĩnh ung dung, giống như không có chuyện gì xảy ra, còn đi ra bên ngoài viện quan sát xung quanh một chút.

Nam Trúc chờ cho nữ nhân đó quay lại trong viện, đến khi cô ta đi vào phòng, gã mới lặng lẽ rút lui.

Gã không sợ mình sẽ bị phát hiện, nhìn dángvẻ cẩu nam cẩu nữ đó của đối phương, phỏng chừng cho dù có phát hiện ra mình thì cũng không dám truy đuổi để bị gây ra động tĩnh.

Có lẽ chính bản thân gã cũng không nhận ra được bây giờ lá gan của mình lớn đến cỡ nào, gã đã dám làm ra loại chuyện này ngay trong đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, nếu là những năm trước đây gã chắc chắn không dám làm như vậy.

Trên đường trở về, gã vẫn cẩn thận vì lo lắng bị người làm ra chuyện sát nhân diệt khẩu, một mực đề phòng cảnh giác xung quanh, tận lực hết mức có thể để đi đường lớn.

Đến khi gã quay trở lại khu vực Đinh Dần của mình, đã vượt qua giờ cơm, trời đã chạng vạng tối.

Gã không vội vàng đi đến nhà ăn, mà là chậm rãi lòng vòng dần dần đi đến phòng của Vũ Thiên, người phụ trách khu vực này. Nhìn thấy chủ nhân có mặt tại đây, gã vỗ vỗ hai chân của mình, tìm lời gợi chuyện, "Ai, đi đến mỏi cả giò luôn rồi."

Đang ghi chép gì gì đó, Vũ Thiên nghe vậy nở nụ cười, hỏi: "Nghe nói mấy ngày nay ngươi quả thực đã đi không ít nơi, mười hai tiểu

khu trong khu chữ Đinh này dường như đều đã được ngươi đi dạo hết rồi?”

Đã tới đây không ít ngày, đều đã thành người quen cũ rồi, Nam Trúc cũng không khách khí, tự rót cho mình một chén trà, ngồi ở trên ghế tại một bên, “Khó thể tới được một chuyến, phải tranh thủ thời gian đi xem một chút, sau khi đại hội kết thúc, e rằng không còn cơ hội đến lại nữa rồi.”

Vũ Thiên đặt bút xuống, khép quyển tập lại, mỉm cười nói: “Cũng không đến mức như vậy, Côn Linh sơn cũng không phải là nơi cấm kỵ gì, mà là một danh môn chính phái mở rộng cửa chào đón và giao lưu với bạn bè và khách khứa khắp nơi. Nếu sau này có cơ hội đến thăm, ngươi có thể nói tên của ta, sẽ có người báo cho ta biết, ta tự nhiên sẽ đi đón ngươi vào núi tới chơi.”

Đối phương dù sao cũng không phải là tán tu bình thường, tuy rằng đã bị trục xuất môn phái, nhưng gã vẫn là một Đại tiễn sư, sớm muộn gì cũng sẽ có chỗ đứng trong một quân đội nào đó, cũng sẽ có tiền đồ của mình. Gã ta vẫn sẵn lòng kết thân với một người như vậy, có thể trở thành bằng hữu không phải chuyện xấu, tương lai đi ra ngoài hành tẩu thì cũng có thêm một mối quan hệ.

Nam Trúc cười ha hả, bỏ cốc trà xuống chắp tay cảm tạ, tiếp đó lại nói: “Đúng rồi, lúc trước đi dạo vòng vòng, chợt phát hiện thấy một khu viện lớn im lìm vắng lặng tại trong núi gần khu Đinh Mùi, hình như chỉ có một nữ nhân sống một mình ở đó. Nữ nhân đó trông có vẻ là lạ, cứ như muốn ăn thịt người vậy. Đó là ai vậy?”

“Nữ nhân là lạ?” Vũ Thiên sửng sốt, thì thầm tự hỏi, “Khu viện lớn giữa núi khu Đinh Mùi…”

Tiếp tục thì thầm suy tư một hồi, rồi nghi vấn hỏi: “Nơi ngươi nói có phải là một khu nhà kho lớn hay không vậy?”

Nam Trúc vội vàng gật đầu, “Đúng đúng đúng, hẳn phải là một khu nhà dùng làm nhà kho.”

Vũ Thiên hoài nghi, "Bên đó có một sư tỷ trông coi nhà kho, đúng là một nữ nhân, nhưng mà cô ấy rất bình thường, nữ nhân mà ngươi nhìn thấy hình dạng như thế nào?"

Nam Trúc sờ cằm suy nghĩ:

"Đại khái khoảng bốn mươi tuổi đi, ta thấy cô ấy có quan hệ rất tốt với một đệ tử Côn Linh sơn lái xe."

"Lái xe…"

Vũ Thiên hơi suy nghĩ, rồi nở nụ cười, "Vậy thì không sai rồi, người mà ngươi nói hẳn là Trì Quyên sư tỷ, người trông coi nhà kho. Tính cách tỷ ấy không bon chen, tính tình ôn hòa, sống rất tốt, nào có ghê gớm như ngươi nói chứ. Có phải ngươi đã trêu chọc gì người ta hay không vậy?"

Nam Trúc: "Ta cũng không có làm gì a, chỉ là dạo một vòng bên ngoài khu nhà đó mà thôi, không lẽ đã quấy rầy sự yên tĩnh của phu thê bọn họ sao?"

"Phu thê?" Vũ Thiên không hiểu, hỏi: "Phu thê gì chứ?"

Nam Trúc: "Người kéo xe kia a, quan hệ giữa bọn họ thoạt nhìn rất thân mật, không phải phu thê sao?"

Vũ Thiên nghẹn lời trong chốc lát, rồi lắc đầu,

"Ta nói nha Chu huynh, cái miệng này của ngươi ta thấy sớm muộn gì sẽ gặp chuyện. Ngươi không nên đi ra ngoài nói mò. Đệ tử kéo xe mà ngươi nói hẳn là sư huynh Tiền Ngũ Đồng. Anh ta và Trì Quyên sư tỷ là cùng một sư phụ, quan hệ tốt cũng chỉ là mối quan hệ giữa sư tỷ và sư đệ, không phải là phu thê gì cả. Trượng phu của Trì Quyên sư tỷ là Đại sư huynh của tỷ ấy. Ngươi không nên chưa biết gì đã đoán bậy đoán bạ."

Nam Trúc:

"Là như vậy sao? Có phải là hai chúng ta đang nói tới hai người khác nhau hay không a. Trong khu nhà kho đó còn có nữa nhân nào khác cùng trông coi hay không vậy?"

Vũ Thiên: "Hẳn là cùng một người. Chỉ là một khu nhà kho như vậy, bình thường cũng không có chuyện gì, không đáng phải bố trí hai người cùng trông coi."

Nam Trúc a một tiếng, lẩm bẩm, "Chẳng lẽ là nhìn ta không vừa mắt hay sao?"

Vũ Thiên bật cười khanh khách, "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi đi. Ngươi rảnh rỗi không có việc gì lảng vảng đến nới đó, Trì Quyên sư tỷ có ý đề phòng cảnh giác cũng là bình thường. Chu huynh, ta nói ngươi nha, ngươi lang thang khắp khu chữ Đinh nhìn xem phong cảnh sẽ không ai nói gì ngươi, nhưng không nên tới gần chỗ đệ tử bản phái trông coi, tránh gây ra hiểu lầm không đáng có."

"Ta không phải cố ý tới gần nha, thực ra, ta chỉ là muốn tìm hiểu rõ hơn xem có những ai thực lực cao cường trong mỗi một tiểu khu đó…"

Trong khi hai người đang tán gẫu với nhau tại nơi này, bên ngoài có mấy người đi qua nghe tiếng thì dừng lại, thò đầu nhìn vào bên trong.

Mấy người này không phải ai khác, chính là Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm.

Nơi Vũ Thiên ở nằm dưới chân núi, trên con đường mọi người đi tới nhà ăn, cũng là vì để bắt chuyện giao lưu với thí sinh khác được thuận lợi, ba người Dữu Khánh đang định đi xuống ăn cơm, bỗng nhiên nghe được giọng nói của Nam Trúc từ bên trong văng vẳng truyền ra, tự nhiên là nhịn không được dừng lại xem xét.

Dữu Khánh thử gọi, "Lão Thất?"

"Hả?" Nam Trúc nhanh chóng nhô đầu lên, quay nhìn ra, nhìn thấy đồng bạn đang ở bên ngoài, lập tức quay đầu lại chào tạm biệt Vũ Thiên, sau đó đung đưa một thân thịt mỡ chạy tới, phất tay ra hiệu cùng đi ăn cơm.

Dữu Khánh không hiểu, hất hất cằm về phía phòng Vũ Thiên, hỏi:

"Ngươi ở đó làm gì vậy?"

Hàm ý trong câu hỏi là, không phải ta bảo ngươi đi tìm hiểu tình hình sao, đã qua mấy ngày rồi, tại sao vẫn còn quanh quẩn tại cổng vào tiểu khu chứ?

"Còn có thể làm gì?" Nam Trúc ném cho hắn một cái ánh mắt muốn nói ngươi biết rồi mà, rồi phất tay ra hiệu đi ăn cơm.

Trong lòng Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết chợt hiểu, nhìn nhau, không nói gì nữa, cất bước cùng đi nhà ăn.

Hì hục làm một trận lấp đầy bao tử, khi ra khỏi nhà ăn, Dữu Khánh nói với Bách Lý Tâm: "Chúng ta nói chuyện riêng một chút, tránh giùm chút đi."

Từ sau lần trước làm ra chuyện cởi quần áo xuống nước tắm để nói chuyện riêng, thấy có hiệu quả, vì vậy mỗi khi ba nam nhân muốn nói chuyện riêng với nhau thì lại sẽ cởi quần áo, Bách Lý Tâm không còn cách nào khác đành phải làm ra chút nhượng bộ.

Nhưng lúc này nàng ta vẫn nhịn không được hừ lạnh một tiếng, "Lén lén lút lút, nhất định là trong lòng có quỷ."

Ba người không quan tâm tới nàng ta, cùng nhau đi lên một đồi nhỏ gần đây, đứng ở trên đỉnh đồi nhìn nhìn xung quanh, sau đó mới tụ tập một chỗ dưới ánh nắng chiều chiếu rọi.

Dữu Khánh trước nhỏ giọng hỏi, "Có manh mối rồi à?"

Nam Trúc hắc hắc cười, "Đâu chỉ là có manh mối, mấy thứ mà ngươi nói như xe ngựa, chuông gió gì gì đó, quá phức tạp, rườm rà, hết thảy đều có thể miễn đi, ta có cách giúp ngươi chỉ một lần gom đủ."

Dữu Khánh hoài nghi, hỏi: "Làm thế nào?"

Nam Trúc lại nhìn nhìn xung quanh, sau đó ra hiệu cho hai vị sư đệ đưa lỗ tai áp sát tới mình, thì thầm to nhỏ một hồi với hai người, tự nhiên là nói về việc của hai người nam nữ trong khu nhà kho kia.

Hai người Dữu, Mục nghe xong thì đều cảm thấy kinh ngạc, đều không nghĩ tới lại đề cho Nam mập moi ra được một chuyện tốt như vậy, đây quả thực là một niềm vui bất ngờ.

"Nói cách khác, tên Tiền Ngũ Đồng kia là lén lút thông gian với lão bà của sư huynh mình sao?" Dữu Khánh thì thầm nói.

Nam Trúc cười hắc hắc, "Loại chuyện này, dù là ở trong môn phái nào thì đều không thể chấp nhận được. Không nói nhảm nữa, ta đã rất nòng lòng muốn đi gặp gã ta rồi, lúc nào xuất phát, cần cái gì, ngươi nói rõ ra đi, để ta dễ nói chuyện với gã."

Dữu Khánh nhìn nhìn trời tiết, nhìn chằm chằm ráng chiều đang từ từ xuống: "Không nhất định, phải đợi khi có thời tiết sương mù, dễ dàng cho chúng ta ẩn nấp."

Cuối cùng có thể tra ra được cái gì hay không thì hắn không biết, hắn muốn đảm bảo một khi gặp nạn thì có hoàn cảnh thuận lợi để dễ dàng thoát thân, bởi vì ở tại đây, thế của bọn hắn quá yếu.

Nam Trúc: "Được, vậy ta đi tìm hiểu một chút tình huống của gã ta trước đã."

Thấy gã lập tức muốn đi, Dữu Khánh nhắc nhở: "Trời tối rồi."

"Không sao, ta biết rõ gã ta ở tại nơi nào, trời tối thì vừa vặn có thể che giấu một chút." Nam Trúc quay đầu lại cười hắc hắc không quan

tâm, vung tay lên, rồi rời đi.

Hai người Dữu, Mục nghẹn lời nhìn nhau, Dữu Khánh hỏi:

"Ngươi có cảm thấy hôm nay hắn có vẻ rất tích cực hay không vậy?"

Mục Ngạo Thiết thốt ra ba chữ, "Là hưng phấn."

Bách Lý Tâm nhìn theo bóng dáng Nam Trúc biến mất tại trong màn đêm, sau đó quay đầu lại nhìn nhìn hai người Dữu, Mục đang từ trên đỉnh đồi đi xuống, cho dù hoài nghi Nam Trúc đang âm thầm làm gì đó nhưng sau chút do dự nàng ta vẫn đi theo hai người quay trở về…

Tại một thung lũng nhỏ giữa núi, trong đó có những lều lán, thả rông mấy chục con tuấn mã, có thể xem đây là cuồng ngựa ở vùng này.

Lối ra của chuồng ngựa bị một khu khuôn viên chặn lại, mở ra hai cổng trước sau của khuôn viên này tương đương với việc mở cửa chuồng ngựa. Trong khuôn viên có tai căn nhà lầu, là nơi ở của đệ tử chăn ngựa và làm việc vặt, Tiền Ngũ Đồng ở tại trong đó.

Lúc này, Tiền Ngũ Đồng ngồi trong phòng mình với khung cảnh tối lửa tắt đèn, khi thì lo lắng đi tới đi lui, khi thì ngồi đó mất hồn mất vía. Sau khi từ khu nhà kho kia trở về đây, gã ta một mực lo lắng, sợ hãi, sợ sư môn đột nhiên có người đến bắt mình, sau đó trải qua một trận thân bại danh liệt khủng khiếp.

Bỗng nhiên, trong bóng đêm bên ngoài mơ hồ có giọng điệu như ngâm thơ văng vẳng truyền đến, "Sơn nhân đến đây dạo chơi!"

Chương 627: Trực tiếp đánh gục (1)

Đang ở trong phòng lo lắng bất an, Tiền Ngũ Đồng tức thì như con mèo bị đạp đuôi xù lông lên sợ hãi, nổi da gà khắp người, tim đập như trống.

Gã ta hi vọng rằng mình đã nghe lầm, hi vọng là mình bị ảo giác, thế nhưng mà tại bên ngoài không chỉ một lần vang lên làn điệu quái quỷ đó, nó liên tục mấy lần ngâm lên.

Gã ta bước nhanh đi tới cửa vào, nhưng rồi phân vân mãi cũng không dám mở cửa…

Phía chân trời vẫn còn một chút ửng sáng mờ nhạt chưa triệt để chìm hẳn, nhưng sắc trời trong núi cũng đã u tối thâm trầm.

Tại bên cạnh con đường núi, Nam Trúc chắp tay đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại ngâm nga đọc lên mấy chữ như vậy.

"Người nào tại kia khóc tang?"

Một tiếng rống từ trong cổng vào khu nhà trông ngựa vang ra, có người phi thân bay ra tường viện, vọt tới trước mặt Nam Trúc, tại dưới ánh sáng mờ tối mông lung, gã ta và Nam Trúc trừng mắt nhìn nhau một hồi, sau đó giọng điệu dịu lại, hỏi: "Ngươi là ai vậy? Đứng ở đây lảm nhảm cái quỷ gì vậy chứ?"

Kỳ thực y đã nhận ra được đây là thí sinh tới tham gia đại hội, tông môn đã nói trước rồi, toàn bộ người trong môn phái từ trên xuống phải đối xử lịch sự, khách khí với thí sinh tham dự, phải thể hiện ra được thái độ tiếp đãi khách nhân, vì vậy, y cũng phải kìm nén một chút.

Nam Trúc nhìn thấy phía sau y lại lướt tới một người, sau khi loáng thoáng thấy rõ dung mạo, gã nở nụ cười, đáp lại một câu, "Sơn nhân đến đây du ngoạn!"

Người tới trước cau mày nói: "Trời đêm tối đen du cái gì mà du? Là tới tham gia Triêu Dương đại hội sao? Nơi đây không phải là nơi

ngươi du ngoạn.”

Người tới sau tiến đến vỗ vỗ bờ vai của y, “Ngươi cứ trở về nghỉ ngơi trước đi, để ta tới khuyên cho.”

Người tới trước không tán đồng, người tới sau kéo kéo vai y, lại đẩy một cái, lúc này người tới trước mới hơi lộ ra vẻ bất mãn mà lắc lắc hai tay áo, rời đi.

Người đến sau lưu lại hiện trường không phải ai khác, chính là Tiền Ngũ Đồng, lúc này gã ta đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nam Trúc.

Nam Trúc thì ngược lại, vẻ mặt mỉm cười.

Sự yên tĩnh giằng co một hồi, sau đó Tiền Ngũ Đồng không biết có suy nghĩ như thế nào, lên tiếng hỏi, “Ngươi là ai?”

Nam Trúc: “Ta là ai không quan trọng, chỉ cần ngươi tra một chút liền biết, quan trọng là ta sẽ tận lực giữ kín bí mật giữa ngươi và sư tỷ của ngươi.”

Đã trực tiếp nói rõ ra rồi, Tiền Ngũ Đồng muốn giả bộ cũng giả bộ không được nữa, vẻ mặt lập tức trở nên có phần dữ tợn, hô hấp dần dần trở nên nặng nề, dường như đã ở bên bờ phát tác.

Nam Trúc mỉm cười nói: “Tốt nhất không nên xung động, nếu ta đã dám đến đây, ngươi xung động cũng vô dụng, cho dù ngươi có giết chết được ta, cũng diệt khẩu không được, chỉ cần trong một thời gian nhất định mà ta không thể quay về, sư môn của ngươi đại khái sẽ tới thanh lý môn hộ, ngươi hẳn là có thể tưởng tượng được tình hình sẽ như thế nào… Huống hồ, ngươi chưa chắc đã là đối thủ của ta!”

Tiền Ngũ Đồng nỗ lực kiềm chế lại xung động trong lòng mình, gã ta đã ý thức được đối phương có ý đồ khác, cắn răng hỏi: “Ngươi muốn gì? Ta chỉ là một người không có tiền đồ, làm việc vặt, đánh

xe, gần như là hai bàn tay trắng, cũng không có bất kỳ địa vị gì tại trong Côn Linh sơn này, không cho ngươi được cái gì."

Nam Trúc:

"Nghe nói xe ngựa ngươi điều khiển có thể tự nhiên lui tới bên phía Tông môn Côn Linh sơn, ta hi vọng khi ta cần tới, ngươi có thể giúp đưa đi thuận lợi."

Con ngươi Tiền Ngũ Đồng đột nhiên co rụt lại, "Ngươi muốn làm gì? Muốn để cho ta phản bội sư môn sao?"

Nam Trúc:

"Ngươi yên tâm đi, chỉ cần tông môn các ngươi không chủ động trêu chọc chúng ta, chúng ta liền sẽ không làm ra bất kỳ chuyện gì bất lợi cho tông môn các ngươi, chỉ là làm phiền ngươi đưa đi một cách thuận lợi là được, đó cũng là vì muốn tránh gây ra chuyện gì hiểu lầm với tông môn các ngươi."

Chúng ta? Tiền Ngũ Đồng nhận thức được đối phương không chỉ có một mình, trầm giọng hỏi: "Sự việc e rằng không có đơn giản như ngươi nói vậy a. Một khi các ngươi bại lộ, một khi bị bắt lại, ta há có thể thoát thân?"

Nam Trúc:

"Ngươi cảm thấy chúng ta có thể dễ dàng bị bắt như vậy sao? Những việc chưa thể nắm chặt, chúng ta sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Lui một vạn bước mà nói, giữa việc bị xử lý vì phản bội Tông môn và việc bị xử lý vì bộc lộ gian tình, ngươi lựa chọn cái nào? Chỉ cần không phải quá mức, việc trước nhiều nhất chỉ là bị trừng trị một trận, sau đó trục xuất sư môn."

Tiền Ngũ Đồng trầm mặc, có vẻ do dự không quyết được.

Nam Trúc buông tiếng thở dài, "Được rồi, ta không cưỡng ép ngươi, nếu ngươi đã không đồng ý, vậy thì ta đi tìm sư tỷ của ngươi, có lẽ cô ta sẽ nghĩ ra cách giúp ta." Dứt lời gã liền xoay người bước đi.

"Chờ chút." Tiền Ngũ Đồng vội vàng gọi gã dừng lại.

Nam Trúc dừng bước xoay người, nhìn gã ta, lẳng lặng chờ câu trả lời.

Tiền Ngũ Đồng do dự một hồi lâu, cuối cùng gã ta cắn răng nói:

"Đừng cho sư tỷ ta biết rõ việc này, nếu không cô ấy nhất định sẽ ngăn cản, cô ấy sẵn sàng chấp nhận thân bại danh liệt, cũng sẽ không đáp ứng ngươi. Chỉ cần ngươi đảm bảo bất kể có xảy ra chuyện gì cũng không để liên lụy đến sư tỷ của ta, ta có thể đáp ứng ngươi!"

Rất quan tâm tới vị sư tỷ đó, chỉ vừa hơi chút thăm dò, Nam Trúc đã có nhận định và xem như đã yên tâm, cũng nở nụ cười, sảng khoái nói: "Được! Ta thề với trời, chỉ cần ngươi phối hợp cho tốt, ta đảm bảo không kéo sư tỷ của ngươi dính dáng vào việc này, nếu không trời tru đất diệt chết không yên lành! Tiền huynh, ta chỉ có thể đảm bảo như vậy, nói nhiều hơn cũng không có ý nghĩa gì."

Nhìn tên mập mạp giống như ác ma ở trước mặt này, bờ vai Tiền Ngũ Đồng rũ xuống.

Tiếp theo sau đó, Nam Trúc tiến sát tới, bắt đầu thì thầm trao đổi với gã ta về những vấn đề chi tiết.

Khi Nam Trúc trở về tới căn lầu nhỏ trên đỉnh ngọn núi khu Đinh Dần thì nhân viên âm thầm theo dõi trong căn nhà hàng xóm sát vách cũng đã trở về. Trước tiên gã gặp mặt Kha Nhiên, báo cáo lại chi tiết những tình huống quan sát được có liên quan đến Nam Trúc cho y biết.

Nhưng bởi vì tình trạng theo dõi, không dám tới gần, cho nên cũng không biết bên trong khu nhà kho đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là Nam Trúc đang theo dõi Tiền Ngũ Đồng. Từ việc này, cho nên hoài nghi người mà Nam Trúc gặp trong bóng tối tại bên ngoài khu nuôi ngựa có khả năng chính là Tiền Ngũ Đồng, trời đêm tối không nhìn thấy rõ, việc này cần chờ để xác định.

"Một xa phu đánh xe sao? Theo dõi rồi gặp mặt, muốn làm gì chứ?"

Kha Nhiên vừa bước chậm vừa thì thầm, nhưng mà y cũng không dám đánh rắn động cỏ, chỉ có thể bảo người dưới tiếp tục theo dõi sát sao, cũng sắp xếp người đi âm thầm xác minh, muốn xác nhận xem người mà Nam Trúc gặp mặt bên ngoài khu nuôi ngựa đến cùng có phải là Tiền Ngũ Đồng hay không.

Chương 628: Trực tiếp đánh gục (2)

Trong tòa nhà sát vách, Dữu Khánh lại phải phí một phen miệng lưỡi mới làm cho Bách Lý Tâm tránh đi, sau đó mới lôi kéo Nam Trúc vào trong phòng hỏi rõ tình hình xem thế nào.

Nam Trúc bày ra bộ dạng như muốn nói ta làm việc ngươi cứ yên tâm,

"Yên tâm, đã nắm được rồi, đã đồng ý rồi. Hắn chỉ cần điều phối thích hợp hàng hóa sẽ chuyển đi, có thể đi đến phía chỗ Tông môn bất cứ khi nào, sẵn sàng chờ đợi chúng ta thông báo thời điểm xuất phát. Tuy nhiên, hắn đã nói rồi, tốt nhất cần tận lực sắp xếp thời điểm tại trước khi trời tối đen, khởi hành lúc đêm tối sẽ dễ dàng gây sự chú ý. Mặt khác, có một điểm, hắn nói là hắn không giúp được, bảo tự chúng ta nghĩ biện pháp."

Dữu Khánh cảm thấy phải chăng đạt được mục đích có hơi quá dễ dàng, nghe vậy thì hỏi: "Việc gì?"

Nam Trúc:

"Lúc này không giống trước đây, trước đây đa số đệ tử Côn Linh sơn đều có thể đi lại khắp nơi, bây giờ vì Triêu Dương đại hội mà tạo ra mười Đại khu, vì đề phòng có người gây rối làm loạn, khi xe ngựa của hắn chạy ra khỏi khu chữ Đinh thì cũng sẽ bị lục soát. Nói cách khác, hắn không có cách nào dẫn chúng ta tránh thoát được trạm kiểm soát, chỉ khi chúng ta lọt qua được trạm kiểm soát đó, thì hắn mới có thể đưa chúng ta đi quãng đường còn lại."

Mục Ngạo Thiết nhắc nhở một câu, "Lần trước đi Linh cốc, trên đường đi chúng ta không gặp phải trạm kiểm soát nào."

Nam Trúc:

"Ta cũng có hỏi hắn về việc này, hắn nói lần đó khác bình thường, nói rằng đó là chiếc xe do Linh thú 'Sơ' kéo đi, chứng tỏ nó đang chở quý khách của Tông môn, tương đương với việc được Tông môn bảo đảm, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng không có liên quan tới thủ vệ, trạm kiểm soát sẽ trực tiếp cho qua, còn xe ngựa chở hàng hóa của hắn thì hoàn toàn khác hẳn, không thể so sánh. Hắn còn cảm khái nói, rất nhiều chuyện đều có phân biệt cao thấp đắt rẻ."

Dữu Khánh khoát tay áo, "Điều này không quan trọng, chỉ cần qua một trạm kiểm soát thì hắn là không có vấn đề. Đúng rồi, với sự nhiều chuyện của lão Thất ngươi, ngươi chẳng lẽ không hỏi hắn một chút xem tại sao lại đi lại với sư tỷ của mình sao?"

Hắn luôn luôn lo lắng việc này, xác thực mà nói, đến lúc này, hắn luôn sẽ có nảy sinh hoài nghi đối với bất kỳ chuyện gì có vẻ trùng hợp.

Nam Trúc cười ha hả, "Có hỏi, hắn không muốn nói về việc này, nói là không có quan hệ gì với ta, cho nên ta cũng không tiếp tục hỏi nhiều."

Những ngày tháng chờ đợi trong núi, kể từ khi sư huynh đệ ba người bắt đầu báo danh vào đây đến giờ, đảo mắt đã trôi qua hơn nửa tháng, cách thời điểm đại hội chính thức bắt đầu cũng chỉ còn lại tám chín ngày, trên núi càng ngày càng có nhiều người tụ tập, đủ các loại người, cũng càng ngày càng náo nhiệt.

Mỗi ngày, trước khi trời tối, Dữu Khánh đều sẽ đến ngồi bên mép núi. Hôm nay, y theo lệ cũ, hắn lại nắm một vốc đất vào trong tay vo vo nhéo nhéo, chợt động tác khựng lại, lại vạch đám cỏ dại ở một bên ra, nhìn nhìn phía sau cỏ, sau đó đứng lên, nhìn ra sơn cốc xa xa, trong thung lũng mờ mịt không nhìn thấy ánh nắng mơ hồ có sương mù lượn lờ, hắn lập tức ném cục đất trong tay, bước nhanh trở về trong lầu nhỏ.

Nhìn thấy Nam Trúc, hắn tiến đến bên tai, nhỏ giọng nói một câu, "Thông báo cho hắn biết, xuất phát."

Nam Trúc giật mình, đã đợi mấy ngày nay, cuối cùng lão Thập Ngũ đã chịu động thân rồi, gã lập tức gật đầu rời đi.

Đi nhanh, trở về cũng không chậm, gã mang về ước hẹn với Tiền Ngũ Đồng.

Thấy mấy người thu dọn đồ đạc, Bách Lý Tâm tự nhiên liền nhận thấy sự khác thường, nàng ta lại tới kèm sát bên cạnh Dữu Khánh, một tấc cũng không rời.

Dữu Khánh cũng không đuổi nàng ta đi, nhưng là thừa dịp khi nàng ta không chú ý, trực tiếp đưa ngón tay điểm vào huyệt vị phía sau lưng nàng ta, sau đó nhanh chóng điểm một loạt chỉ.

Bách Lý Tâm trợn tròn hai mắt đổ nhào xuống, có nằm mơ cũng không ngờ tới tên này vậy mà lại trực tiếp như thế, khi giật mình tỉnh lại, trong mắt nàng ta tràn đầy tức giận và không cam lòng.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn sững sờ, bọn hắn từ lâu đã suy nghĩ làm như thế nào để cắt đuôi nữ nhân này, nhưng không ngờ

được lão Thập Ngũ lại hành động đơn giản và thô bạo như thế.

Dữu Khánh đưa tay đỡ lấy thân thể muốn đổ xuống, quay sang nói với Nam Trúc đang nghẹn họng nhìn trân trối: "Ngẩn người ra đó làm cái gì, còn không nhanh bế nàng ta trở về phòng đi? Nếu ngươi không làm thì ta làm."

"Để ta, để ta, không nhọc đại giá của ngài."

Nam Trúc nhanh chóng vọt tới, trực tiếp ôm lấy Bách Lý Tâm lên, cái ôm này quả thực là êm ái thơm tho, nhưng mà đôi mắt Bách Lý Tâm nhìn gã lại giống như là muốn ăn thịt người vậy. Gã chỉ có thể cười khan hắc hắc, trốn tránh trách nhiệm, "Việc này không thể trách ta, xuống tay với ngươi chính là lão Thập Ngũ, ta cũng là làm việc theo lệnh mà thôi."

Bách Lý Tâm lập tức nháy nháy mắt, ra hiệu cho gã cởi bỏ cấm chế trên người mình.

Nam Trúc lại điểm một cái làm cho nàng ta hôn mê bất tỉnh, lúc này mới hỏi: "Lẽ nào ném lại một mình nàng ta tại nơi này sao?"

Dữu Khánh: "Ngươi ở lại cùng nàng."

"Ta ở lại?" Nam Trúc trợn tròn mắt, có vẻ không chịu.

Dữu Khánh: "Ngươi không ở lại, chẳng lẽ còn muốn ta ở lại với nàng ta hay sao?"

"Nếu ngươi không đi…"

Nam Trúc không còn sức lực nói tiếp lời của mình, lão Thập Ngũ không đi, để cho gã đi cùng lão Cửu, e rằng quá sức, có lúc không thừa nhận cũng không được, quả thực không có năng lực như lão Thập Ngũ.

Dữu Khánh hất đầu ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết, "Để cho lão Cửu ở lại, ngươi có thể yên tâm sao? Ngươi đừng thấy bộ dạng của hắn như chó không ăn cứt, thực ra, cả ngươi và ta đều rõ ràng, rất đực rựa, nữ nhân này không thể nhúc nhích, đặt tại bên cạnh hắn, quỷ mới biết rõ hắn sẽ làm gì nàng ta, nhân cơ hội này sờ mó một chút, ai biết được?"

Nam Trúc không nói nên lời, lại nhìn nhìn nữ nhân trong lòng mình, nghĩ đến bộ dạng trời đánh của tên lão Cửu này, động một chút lại thích làm ra vẻ lạnh lùng tại trước mặt nữ nhân, cởi quần áo khoe khoang cơ bắp, quả thực cảm thấy lo lắng.

Mục Ngạo Thiết thì vẻ mặt khinh thường, nhưng cũng không phản bác, rõ ràng là bày ra dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng, từ trước đến nay đều thanh cao như vậy.

Nghĩ đến việc sắp lại đi mạo hiểm cùng với y, Dữu Khánh vội ho một tiếng, lưu lại chút tình, xoay chuyển chủ đề, "Phải có một người ở lại trông chừng nàng ta, vạn nhất có người đến thì làm sao bây giờ? Lão Cửu ăn nói vụng về, không biết ứng phó, ngươi tương đối giảo hoạt, lưu lại là thích hợp rồi."

Nam Trúc than thở:

"Được rồi, đừng nói nữa, ngươi không nói được lời hữu ích, ta ở lại là được."

Dữu Khánh lại đưa tay ra hiệu, "Đưa hạt châu đó cho ta."

Chương 629: Dò xét Linh cốc lần nữa (1)

Trái cây Kim lan là bảo bối riêng của Nam Trúc mà gã lấy ra từ Kim Khư, Dữu Khánh rất muốn chiếm làm của mình nhưng không tìm

được cớ, bởi vì lúc trước khi người ta hái xuống, hắn còn trách người ta táy máy tay chân, mắng người ta một trận, còn bảo người ta ném đi, cho nên về sau nó tự nhiên chỉ có thể trở thành vật phẩm riêng của Nam Trúc.

Nhưng vào lúc này, Nam Trúc cũng không nói lời phản đối, ôm Bách Lý Tâm đi xuống lầu, đặt lên trên giường nàng ta, sau đó quay trở về phòng của mình lấy trái cây kim lan ra giao cho hắn.

Sau đó, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đi ra khỏi căn lầu nhỏ, ra vẻ nhàn nhã đi xuống nhà ăn, nhưng hai người không có ăn cơm, chỉ là đi vào nhà ăn một chuyến, vào cửa trước, theo cửa sau trốn đi.

Cũng không phải là bởi hai người phát hiện có người theo dõi, mà là đúng lúc đến giờ cơm, cho nên thuận tiện đi xuống đó xem thử, coi như là nhiều thêm một chút cẩn thận.

Nhưng không ngờ rằng quả thực có người âm thầm theo dõi, và người theo dõi cũng nghĩ lầm là bọn hắn muốn đi ăn cơm, đến khi vào nhà ăn nhìn xem thì phát hiện không thấy người đâu nữa, tìm một vòng vẫn không thấy bóng người, lập tức nhận thức được gì đó, nhanh chóng quay trở về trên núi, tìm đến Kha Nhiên, báo cáo tình hình.

Kết hợp với tình hình lúc trước Nam Trúc đi tìm Tiền Ngũ Đồng, Kha Nhiên lập tức nói: "Bọn hắn có khả năng đi gặp mặt Tiền Ngũ Đồng rồi, nhanh đến chỗ Tiền Ngũ Đồng."

Người báo cáo lập tức nhận lệnh rời đi.

Nhưng sau khi đi được khoảng nửa giờ thì lại trở về, nói Tiền Ngũ Đồng đã đi rồi, đánh xe chở một số thứ đi đến chỗ Tông môn Côn Linh sơn, đại khái trong đêm nay là sẽ không trở về, ước chừng phải ngày mai mới quay trở về.

Không gặp Tiền Ngũ Đồng, đương nhiên cũng sẽ không nhìn thấy sư huynh đệ hai người Dữu Khánh.

"Đánh xe… Đi tông môn…" Kha Nhiên thì thầm hai câu, vẻ mặt đột nhiên trở nên căng thẳng, đã nhận thức được gì đó.

Lập tức xoay người đi tới bên cạnh cái bàn đặt tại góc tường, nhanh chóng mài mực rồi sau đó cấp tốc viết một tời giấy, thổi khô mực, cuốn thành cuộn nhỏ, bắt một con chim nhỏ lông đen trong chiếc lồng treo trong phòng, nhét cuộn giấy vào trong ống nơi chân của nó, sau đó bước nhanh đến ban công ở phía sau, thả nó bay đi…

Tại trạm kiểm soát từ khu chữ Đinh thông tới Tông môn, không ngoài dự liệu, xe ngựa của Tiền Ngũ Đồng bị chặn lại lục soát một lần, thủ vệ kiểm tra vật phẩm trên xe, lại cúi người xem xét dưới xe, sau đó mới phất tay cho đi.

Tiền Ngũ Đồng vung roi lái xe, tiếp tục tiến tới trước.

Xe do bốn con ngựa chia thành hai hàng lôi kéo, cũng đủ mã lực, chở nặng lên sườn dốc cũng không có vấn đề, chuông nhỏ treo tại trên xe ngựa dọc đường leng keng leng keng kêu vang.

Xe ngựa rời khỏi trạm kiểm soát chưa bao xa, vừa đi vòng qua một ngọn núi thì ngừng lại, Tiền Ngũ Đồng cũng nhảy xuống xe, đi kiểm tra quanh xe mấy vòng, giống như có chỗ nào đó xảy ra vấn đề vậy, sau đó lấy đồ từ trên xe xuống, chống một nửa bên thùng xe lên, tiến hành kiểm tra điều chỉnh bánh xe.

Sắc trời càng lúc càng tối, khung cảnh trong núi càng thêm mờ mịt, sương mù dần dần dâng lên bồng bềnh lơ lửng giữa rừng núi âm u.

Mãi đến khi bầu trời đã tối đen đến mức gần như nhìn không thấy rõ cảnh vật ở gần, từ trong khu rừng ở một bên đường mới xuất hiện hai bóng người, chính là Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết. Hai người trực tiếp luồn lên xe, mở nắp đậy thùng lớn rồi chui vào, tiếp đó thuận tay đậy nắp thùng lại.

Lúc trước, khi còn tại bên trong khu chữ Đinh, tại địa điểm Nam Trúc ước định gặp mặt Tiền Ngũ Đồng, hai người đã chui vào thùng gỗ

một lần, khi tới gần trạm kiểm soát thì mới chui ra, lúc này bọn hắn lại chui trở vào.

Người cần chờ đợi đã đến nơi, Tiền Ngũ Đồng nhìn nhìn xung quanh, sau đó rút đồ chống thùng xe ra, ném vào lại trên xe, sau đó lấy ra một chiếc đèn lồng, thắp sáng, cắm lên trên xe, rồi mới trở lại ngồi trên càng xe, vung roi lái xe, tiếp tục một đường leng keng leng keng đi tới trước.

Tuy là bốn con ngựa kéo xe, nhưng tốc độ và sức kéo vẫn không bằng một con Linh thú Sơ, đương nhiên, bầu trời tối đen cũng là một nguyên nhân không dám chạy quá nhanh.

Theo đường núi quanh co khúc khuỷu, hơn một canh giờ sau, xe ngựa mới tới gần khu vực hạch tâm của Côn Linh sơn, nơi này ánh đèn sáng rực, Tiền Ngũ Đồng cũng khua roi quất quất vào chiếc thùng lớn phía sau.

Nắp đậy thùng lập tức mở hé ra một cái khe hở khoảng nửa bàn tay, có thể nhìn thấy đôi mắt của Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn ra bên ngoài.

Tiền Ngũ Đồng quay đầu lại nhìn một cái, nói: "Sắp đến rồi."

Dữu Khánh ừ một tiếng, biết rõ vượt qua tòa núi lớn đặt Tông môn Côn Linh sơn đó chính là Linh cốc, "Tìm một nơi thích hợp, ngươi tắt đèn đi, chúng ta sẽ xuống xe."

Tiền Ngũ Đồng: "Sáng sớm ngày mai, sau khi ta xếp xong đồ đạc thì mới có thể trở về."

Dữu Khánh: "Đại khái thì khoảng lúc nào sẽ đi qua nơi này?"

Tiền Ngũ Đồng: "Trong tình huống bình thường thì khoảng cuối giờ Thìn, đầu giờ Tỵ."

Dữu Khánh: "Vậy thì ngày mai gặp lại, gặp lại tại địa điểm xuống xe, nếu như đến giờ Tỵ còn không thấy chúng ta, vậy thì không cần chờ chúng ta nữa, ngươi cứ trở về trước, hôm sau lại làm phiền ngươi đi một chuyến qua đường này."

Hắn cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, theo lý thuyết thì không có khả năng trì hoãn đến bình minh ngày mai mà vẫn chưa thể trở về, chỉ có thể nói là chuẩn bị trước một chút.

Tiền Ngũ Đồng: "Nơi này không phải là nơi các ngươi có thể tùy ý chạy loạn khắp nơi, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì chứ?"

Dữu Khánh nhắc nhở một câu: "Không biết được nhiều, ngươi còn có thể thoát thân."

Vì vậy, Tiền Ngũ Đồng liền trầm mặc, khi xe đi đến một chỗ đường rẽ ngoặt thì nương theo sườn núi che chắn, gã ta cầm lấy cán đèn lồng, kéo xuống, phù một tiếng, thổi tắt ánh đèn, trăng sao trong bầu trời đêm lập tức trở nên rõ ràng hơn không ít.

Hai người Dữu, Mục lập tức chui ra khỏi thùng gỗ, đậy nắp che lại, nhanh chóng tung người nhảy lên, chui vào trong núi rừng ở bên.

Khi xe ngựa quẹo qua đường cong thì đèn lồng đã được thắp sáng trở lại, cũng được cắm về chỗ cũ.

Hai người ẩn núp tại trong núi rừng bên đường, sau khi nghe tiếng chuông đã đi xa, Mục Ngạo Thiết chợt hỏi một câu, "Sau việc, người này còn có thể lưu lại không?"

Dữu Khánh không đáp lại, phất tay ra hiệu một cái.

Hai người lôi từ trong áo ra một bao y phục, thay vào trên người, chính là trang phục của đệ tử Côn Linh sơn, đây là thứ lấy được sau chuyện xảy ra tại Lưu Tinh điện lần trước, bọn hắn biết thứ này về sau có thể phát huy tác dụng, cho nên không có hủy đi, cởi ra giấu tại một địa điểm nào đó, lần này quả nhiên lại lôi ra dùng tới rồi.

Dùng Quan Tự quyết cẩn thận quan sát xung quanh một chút, Dữu Khánh bắt đầu dẫn theo Mục Ngạo Thiết lúc nhanh lúc chậm luồn lách tiến tới…

Chương 630: Dò xét Linh cốc lần nữa (2)

Bên trong phòng khách tao nhã, Hướng Lan Huyên tựa một bên người trên một chiếc ghế dài thơm tho, mái tóc dài buông xõa, nhẹ nhàng lật sách dưới ánh đèn, đọc rất say mê, đôi chân trần hơi nhếch ngón chân lên, nhàn nhã thoải mái, có một loại quyến rũ khác lạ.

Nam tùy tùng tiến vào bên trong nhà nhịn không được đưa mắt quan sát kỹ một chút nàng ta từ đầu đến chân, rồi mới báo cáo: "Xe ngựa của Tiền Ngũ Đồng đã đến nơi rồi, đã dỡ hàng xuống, không phát hiện thấy có người nào trong đống vật phẩm, ít nhất là tại địa phương dỡ hàng xuống thì không phát hiện thấy có người nào luồn xuống xe."

"Không có người?" Hướng Lan Huyên cầm quyển sách trên tay che trước ngực, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào gã, "Đã xuống xe dọc đường, hay là người vẫn còn tại khu chữ Đinh, chưa đi?"

Tùy tùng đáp: "Nếu như phía bên Kha Nhiên phát hiện thấy hắn vẫn còn tại khu chữ Đinh thì khẳng định sẽ lập tức liên hệ thông báo cho chúng ta, khả năng lớn nhất là đã xuống xe dọc đường."

Sở dĩ không dám xác định là vì hoàn cảnh đường núi này không dễ để theo dõi, rất khó khăn để âm thầm theo dõi không gây động tĩnh nào, tình thế nhất định phải kinh động tới Côn Linh sơn để cùng phối hợp, nếu không được Côn Linh sơn phối hợp thì rất dễ dàng kinh động tới người bị theo dõi, vì dễ bị Linh thú thủ sơn tập kích.

Hướng Lan Huyên suy nghĩ một chút, chợt xoay người ngồi dậy, chân trần thả xuống, đứng dậy, bắt đầu cầm cuốn sách đi tới đi lui, "Không đúng, hai người bọn hắn sẽ không phải là không biết rõ được năng lực của mình a, nếu đã dám lén lút xông ra khỏi khu chữ Đinh, vậy thì chứng tỏ chuyện Lưu Tinh điện lần trước quả thực có thể là do hai bọn hắn làm ra.

Nói cách khác, nếu như là lén lút rời đi trong khoảng cách ngắn thì bọn hắn tự đi là được rồi. Tiền Ngũ Đồng là người thường lui tới khu chữ Đinh và phía bên Tông môn Côn Linh sơn, nếu bọn hắn đã có thể tìm đến gã, điều đó cho thấy cái gì?"

Tùy tùng có vẻ bừng tỉnh đại ngộ, "Chứng tỏ quãng đường đi lại không ngắn, bọn hắn tìm tới Tiền Ngũ Đồng rất có khả năng chính là vì xông về phía Tông môn Côn Linh sơn, cho nên khả năng xuống xe dọc đường là không lớn. Mặc dù không phát hiện thấy bọn hắn tại nơi dỡ hàng, nhưng hẳn là đã đến gần Tông môn Côn Linh sơn."

Hướng Lan Huyên mái tóc xõa tung, chân trần chắp tay sau lưng cất bước, tay cầm quyển sách cuốn lại nhẹ nhàng gõ gõ sau lưng mình, "Chạy tới nơi đó làm gì? Lẽ nào…"

Nàng ta dừng bước quay đầu lại, nhìn thủ hạ của mình, "Linh cốc? Lại xông tới Linh cốc hay sao?"

Tùy tùng chần chừ nói: "Mấy thế lực lớn từ lâu đã có công khai, có âm thầm tra xét Linh cốc lật đáy lên trời, nếu thật sự có bảo bối gì đó, Côn Linh sơn đã nghiêm ngặt phòng thủ từ lâu rồi, có gì đáng giá bọn hắn trở lại?"

"Đúng vậy, có cái gì đáng giá để bọn hắn trở lại chứ?" Chân trần thả bước, Hướng Lan Huyên thì thào tự hỏi, suy nghĩ sâu xa.

Tùy tùng nói: "Nếu không thì dứt khoát trực tiếp khống chế Tiền Ngũ Đồng. Ta cũng không tin cạy miệng của gã không được, thách gã không dám khai ra."

Hướng Lan Huyên lắc đầu:

"Đó là biện pháp khi không còn cách nào nữa. Nhìn tình hình hiện nay, bọn họ cũng chỉ mới tiếp xúc không bao lâu, giống như là một người chỉ phụ trách vận chuyển, ngươi cảm thấy người như vậy có thể biết được bao nhiêu? Không lấy được tin tức gì hữu dụng, trái lại còn có khả năng đả thảo kinh xà, tạm thời không đáng làm vậy. Người đã tại trong sự kiểm soát của chúng ta, muốn bắt lúc nào cũng được, không cần vội vàng, cứ quan sát từ từ, chỉ cần bọn họ còn có hành động, sớm muộn sẽ lộ ra dấu vết, tiếp tục nhìn chằm chằm là được."

Tùy tùng đáp: "Vâng."

Hướng Lan Huyên đi tới bên ngoài, dựa vào lan can, nhìn bầu trời đầy trăng sao, hình như có chút mong đợi, "Vậy, rốt cuộc lúc này bọn hắn có đi Linh cốc hay không chứ?" Bỗng nhiên, nàng ta quay đầu lại, nhíu mày cười hỏi: "Còn chưa từng nhìn thấy khung cảnh đêm tối trong Linh cốc như thế nào, có gì khác biệt a, ngươi nói xem, ta có nên thừa dịp cảnh đêm này để đi dạo một lần hay không chứ?"

Tùy tùng sửng sốt…

Linh cốc mặc dù có một số nhân thủ nhất định trông coi, nhưng đối với sư huynh đệ hai người lén lút lẻn vào Linh cốc thì sự phòng thủ đó quả thực không được tính là chặt chẽ. Nhất là Dữu Khánh, hắn dùng Quan Tự quyết để xem xét thì hiểu được rõ ràng hơn, cảm thấy Linh cốc này chủ yếu là dùng quy định để quản lý mọi người, cũng không phải là dùng lực lượng để canh gác nghiêm ngặt.

Khi còn chưa đến được Linh cốc, Dữu Khánh nhận thấy trong núi có đồ vật khổng lồ nào đó hô hấp, không biết là cái quỷ gì, hắn không thể không cẩn thận đi vòng qua.

Sau khi đến được Linh cốc thì thoải mái, dễ dàng hơn rất nhiều, hắn rất nhanh tìm được đến bên cạnh khe núi dài mọc đầy phong lan

kia.

Linh khí và sương mù trên khe núi thê lương lạnh lẽo, dưới khe núi thì u ám vô thường, sâu không thấy đáy, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy từng cái dây xích sắt to lớn găm sâu vào vách đá.

Điều duy nhất giúp người dễ chịu chính là hương thơm hoa lan nhè nhẹ.

Sư huynh đệ hai người lặng im trốn ở dưới sườn núi, Mục Ngạo Thiết cảnh giác cao độ quan sát xung quanh, Dữu Khánh thì nhìn chằm chằm vào khoảng không phía trên hẻm núi.

Sau nhiều lần quan sát, Dữu Khánh xác nhận sự phán đoán của mình trong lần trước tới đây là không sai, trong khoảng không quả thực có cái khe không thể nhìn thấy, thỉnh thoảng có khí tức trào ra.

Tuy nhiên, làm như thế nào để tiếp xúc với cái khe trong khoảng không đó là cả một vấn đề, sau khi quan sát xung quanh một lần nữa, hắn nhặt lấy một viên đá, ném về phía vị trí cái khe trong khoảng không kia, nhưng viên đá bay ra ngoài đó không có bất kỳ điều gì khác thường, bay thẳng qua không gặp phải cản trở gì, một lúc sau khi viên đá rơi xuống mới mơ hồ có âm thanh chạm đáy hẻm núi vang lên, có thể thấy hẻm núi này quả thực rất sâu.

Sau đó, hắn lại lặng lẽ leo lên sườn núi ở một bên, muốn quan sát vị ví cái khe hư không kia ở góc độ cao hơn.

Mục Ngạo Thiết hoàn toàn không hiểu được hắn đảo qua đảo lại nhìn chằm chằm vào giữa không trung để làm cái gì, nhưng cũng biết rằng lão Thập Ngũ làm như vậy tất có nguyên nhân, việc y cần phải làm là tập trung tất cả tinh thần để canh gác, một mực cảnh giác và đề phòng.

Bỗng nhiên, y phát hiện thấy có gì đó bất thường, liền bắn một viên đá nhỏ ra ngoài, trúng vào người Dữu Khánh trên sườn núi vốn không rảnh quan tâm xung quanh.

Dữu Khánh nhìn xuống sườn núi, nhìn thấy Mục Ngạo Thiết đang ra hiệu cho mình, vì vậy hắn quay đầu nhìn về phía được ra hiệu, chỉ thấy bên trong Linh cốc càng lúc càng được thắp sáng lên rất nhiều ánh đèn, không biết đó là chuyện gì, hắn lập tức dùng Quan Tự quyết để quan sát.

Không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật nảy mình, phát hiện thấy hai bên khe núi đều có người đang tới gần nơi này, bên trong Linh cốc không cần dùng Quan Tự quyết cũng có thể nhìn thấy có người cầm đèn lồng đi tới, hắn nào dám do dự gì nữa, nhanh chóng chạy xuống sườn núi.

Từ hai bên và mặt sau đều có người đang đến, ngoại trừ hẻm núi trước mặt, không còn đường thối lui, không còn cách nào khác, Dữu Khánh đưa tay ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết, hai người cùng nhau leo xuống dưới theo vách, thân ảnh dần dần chìm vào trong sương mù.

Chương 631: Đánh cướp (1)

Nhiệt độ không khí dưới vách đá dường như hạ thấp đi nhiều, mới chỉ leo xuống một chút liền có thể cảm nhận được điều này, thậm chí còn cảm thấy có phần lạnh lẽo, trong hoàn cảnh sương mù bồng bềnh tối tăm này, quả thực có cảm giác rợn người.

Sư huynh đệ hai người cũng không có leo xuống quá sâu, mấu chốt là bọn hắn cũng không dám tiếp tục leo xuống dưới, hạ xuống khoảng ba bốn trượng rồi dừng lại, không dám động đậy, phát hiện thấy trên vách đá có rất nhiều dây leo vươn lên, bởi vì không biết rõ được Đằng tinh ở phía dưới đó là vật gì, nếu lỡ làm ra động tĩnh gì đó ầm ĩ thì việc xuống đây tránh né sẽ trở thành vô ích.

Trời đêm rất yên tĩnh, hai người dán sát tại trên vách đá, thậm chí còn có thể nghe được tiếng bước chân phía bên trên, thỉnh thoảng

có ánh lửa lấp loáng thoảng qua, cũng có ánh sáng Huỳnh thạch lấp lóe, không biết là đang lục soát hay là đang làm gì.

Chẳng lẽ là hành tung của mình bị bộc lộ rồi sao? Nhưng nhìn tình trạng này thì hình như không phải.

Chẳng lẽ là một hành động thường lệ vào tuổi tối tại Linh cốc?

Sư huynh đệ hai người suy nghĩ đủ thứ lung tung, nói chung chính là dán sát trên vách đá, không dám nhúc nhích.

Quả thực cũng là suy nghĩ lung tung, sự thật thường thường nằm ngoài dự đoán của người ngoài cuộc, kỳ thực chỉ là Linh cốc sắp đón khách quý tới thăm, với tư cách là chủ nên muốn chuẩn bị trước một chút.

Không bao lâu sau, tại dưới màn đêm, vị quý khách đó với dáng vẻ có phần biếng nhác và phong tình đi tới đây. Hướng Lan Huyên không có bất kỳ chút trang điểm nào, vẫn để mái tóc xõa tung, chỉ có đôi chân trần lúc trước giờ được đeo thêm đôi giày mà thôi, mặt mày mỉm cười tươi tắn tản bộ trong Linh cốc.

Có thể nói tất cả đèn đuốc trong Linh cốc đều được thắp sáng lên vì nàng ta, những người cần phải đến cũng đã đến đông đủ, để sẵn sàng trả lời các câu hỏi.

Cùng đi ở bên cạnh chính là Đại trưởng lão Hoàn Ngọc Sơn của Côn Linh sơn, mặc một bộ y phục trắng như tuyết, khí chất giống như là thần tiên vậy.

Với địa vị Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty, nàng ta hoàn toàn có tư cách này, cho dù là đích thân Chưởng môn Côn Linh sơn tới đây đưa nàng ta đi dạo cũng không quá đáng, là bản thân Hướng Lan Huyên không cần mà thôi.

Trong lúc lang thang vòng vòng, Hoàn Đại trưởng lão vẫn một mực lặng lẽ quan sát phản ứng của Hướng Lan Huyên, đang suy đoán

mục đích chuyến thăm này của nàng ta, kết quả phát hiện thấy vị Đại hành tẩu này rất bình thản, bộ dạng hoàn toàn là cưỡi ngựa xem hoa, cũng không biết ánh mắt nhìn nhìn quan sát khắp nơi đó đến cùng là đang tìm kiếm cái gì.

Một mực suy nghĩ mãi mà không nghĩ ra được điều gì, cuối cùng Hoàn Đại trưởng lão nhịn không được cất lời hỏi thăm xem ý đồ đến đây của vị này, "Đại hành tẩu tại sao lại nghĩ đến việc đến tham quan Linh cốc trong thời điểm bầu trời tối đen này vậy? Thực tế, xem ban ngày mới thấy rõ được khung cảnh của Linh cốc."

Hướng Lan Huyên cười khanh khách nói: "Ban ngày thì ta đã tới không chỉ một hai lần, nhưng buổi tối thì đúng là chưa tới lần nào, nhất thời tâm huyết dâng trào, muốn đến nhìn xem cảnh đêm như thế nào, không có quá quấy rầy đi?"

Đương nhiên là quá quấy rầy, nhưng mà Hoàn Đại trưởng lão không thể nói như vậy, "Không sao không sao, Đại hành tẩu tới đây, thực sự là vinh dự cho Linh cốc."

Ngoài miệng nói nghe rất phóng khoáng, trong lòng cảm thấy có chút hối hận, người ta khẳng định sẽ không tiết lộ ý đồ thực sự, cảm thấy mình không nên hỏi nhiều về việc này.

Nhưng cuộc nói chuyện với Chưởng môn trước lúc tới đây vẫn còn nhớ rõ trong đầu, không biết vị này đột nhiên muốn đến thăm Linh cốc, có phải là đã phát hiện ra điểm gì hay không?

Không cần nói tới ông ta, Nhan Dược và Lộc U Minh lôi thôi cùng đi theo ở phía sau cũng là âm thầm cảm thấy bất an, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy có đại nhân vật tới đây dạo chơi vào buổi tối.

Tối nay, Hướng Lan Huyên có vẻ như đặc biệt nhàn rỗi và tao nhã, cũng không có để ý đến trời đêm càng ngày càng khuya, không nhanh không chậm dạo bộ khắp nơi, trông có vẻ phù hợp với mái tóc xõa tung của nàng ta hiện tại.

Trên thực tế đêm nay nàng ta chính là tới quấy rối, đạo lý rất đơn giản, không biết vị Thám Hoa lang kia muốn làm gì, nhưng không muốn để cho hắn im lặng không một tiếng động hoàn thành được việc đó. Nếu sự việc đã thành thì sẽ không tiếp tục có hành động gì, sẽ không còn chuyện gì cho nàng nữa rồi, vạn nhất thật sự tới Linh cốc để mưu đồ gì đó, chỉ có gia tăng độ khó lên khiến cho hắn không dễ dàng đạt được, vậy thì đối phương mới sẽ có càng nhiều hành động, mà hành động càng nhiều thì cũng càng dễ dàng bộc lộ ra mục đích thực sự.

Cho dù mục đích của vị Thám Hoa lang đó không có gì đặc biệt, nhưng dù sao hắn cũng là tài tử đệ nhất thiên hạ, xoay vòng vòng chơi đùa hắn trong lòng bàn tay mình, chẳng lẽ không phải là một chuyện thú vị sao?

Nói chung, nàng ta không chút hoang mang, vì vậy nhòm người đi dạo rất lâu mới đi đến đầu cuối Linh cốc.

Tại trên hai bên vách núi phía cuối khe núi đã có người xách đèn lồng đợi sẵn, đối đãi khách nhân chu đáo và chân thành, thể hiện đầy đủ sự tông trọng của Côn Linh sơn đối với Đại Nghiệp ty.

Đứng ở sát mép vách núi, Hướng Lan Huyên nhìn xung quanh phía dưới vực sâu tràn ngập sương mù một hồi, hỏi: "Con Đằng tinh vẫn còn bị khóa ở phía dưới này sao?"

Hoàn Đại trưởng lão than thở: "Mặc dù đã khai linh trí, nhưng còn chưa thông nhân tính, dễ dàng hành động tùy tiện, không khóa không được."

Hướng Lan Huyên đánh giá những dây xích sắt kia, hỏi: "Mất bao lâu nó mới có thể hóa thành hình người?"

Hoàn Đại trưởng lão đáp: "Đại hành tẩu biết đó, Mộc linh có thể khai linh cũng đã rất hiếm thấy, có thể hóa hình hay không thì không chắc chắn. Còn xem vào cơ duyên của chính nó đi."

Hai người đứng trò chuyện ở trên vách núi.

Dán sát mình tại trên vách núi phía dưới, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thở cũng không dám thở, bởi vì động tĩnh nói chuyện phía trên không có chút nào che giấu, trong màn đêm, hai người bọn hắn có thể nghe được rõ ràng, trong đó có giọng nói của một nữ nhân mà hắn nghe quen tai, giọng nam nhiều lần xưng hô là "Đại hành tẩu" giúp cho hai người nhớ được nữ nhân này là ai.

Hai người đoán rằng ngoại trừ nữ nhân kia của Đại Nghiệp ty đó ra cũng sẽ không có người khác, nghĩ lại cũng phải, người có thể đi vào Linh cốc tại thời điểm này khẳng định có địa vị không tầm thường.

Bọn hắn đã tận mắt nhìn thấy bản lĩnh của Hướng Lan Huyên, đó là nhân vật nằm trong hàng ngũ cao thủ hàng đầu thiên hạ, đó là nhân vật có thể bay lượn tự do hơn cả chim nhỏ ở trên trời, tại phía dưới mí mắt nhân vật như vậy, hai người hắn nào dám có chút động đậy, thực sự là thở cũng không dám thở.

Hai người một mực ngẩng cao đầu nhìn chằm chằm động tĩnh ở phía trên, ngoại trừ ánh đèn mờ mờ ảo ảo ra, kỳ thực bọn hắn cũng nhìn không thấy được gì, Dữu Khánh cũng chỉ có thể dùng Quan Tự quyết để gia tăng đề phòng.

Chương 632: Đánh cướp (2)

Đột nhiên, mí mắt hắn giựt giựt, Quan Tự quyết đã phát giác có gì đó dị thường, đầu đang ngẩng nhìn trên cao từ từ cúi xuống, loáng thoáng nhìn thấy trong bóng tối có thứ gì đó đang chậm rãi tới gần, không biết là thứ gì, theo bản năng hắn muốn tránh đi, nhưng lại sợ Hướng Lan Huyên ở bên trên, cho nên không dám động đậy.

Không còn cách nào khác, nếu như bị phát hiện lén lút xông vào cấm địa của Côn Linh sơn, lại còn là lần mò tận từ khu chữ Đinh

chạy đến đây, vậy thì còn yên được sao? Chỉ sợ ngay cả án mạng Lưu Tinh điện cũng sẽ được lôi ra để tính sổ cùng một lúc.

Không gặp phải mối đe dọa chí mạng, cả hai đều không dám manh động.

Đến khi thứ đó đã chậm rãi tới gần, bọn hắn mới biết được đó rõ ràng là một cành dây leo chậm rãi lắc lư trườn đến, giống như là một cái vòi bạch tuộc nhẹ nhàng đến gần bọn hắn, mà cũng không thể nói là lén lút, cành dây leo này có vẻ như cố ý lắc lư tại trước mặt hai người, dường như đối với việc hai người không chút dao động mà cảm thấy kỳ quái, giống như đang thăm dò xem hai người có phải bị mù hay không.

Mục Ngạo Thiết tự nhiên cũng phát hiện được rồi, muốn không phát hiện cũng khó, bởi vì nó cứ đung đưa trước mắt y.

Hai người bọn hắn đương nhiên biết rõ đây là con Đằng tinh tại dưới đáy hẻm núi đang tác quái, chỉ là không biết Đằng tinh này muốn làm gì, trông động tác lúc này vẫn rất nhẹ nhàng.

Nếu là người thường có lẽ đã bị hù chết, hai người là tu sĩ, nhìn thấy cũng không có gì kinh ngạc, cho nên cũng không sợ hãi thứ này.

Nhưng hai người cũng rất sợ Đằng tinh này sẽ làm ra chuyện gì đó khác thường, đến lúc đó hai người muốn không gây ra động tĩnh cũng khó.

Đây leo lắc lư đung đưa trước mắt hai người một hồi, cuối cùng chậm rãi chạm đến trên người Dữu Khánh, thật sự giống như một chiếc xúc tu, sờ sờ trên người Dữu Khánh, chỉ nhằm vào Dữu Khánh, không có chạm đến Mục Ngạo Thiết.

Mục Ngạo Thiết ở tại bên cạnh Dữu Khánh, mơ hồ nhìn thấy nó, không khỏi nơm nớp lo sợ, nhưng không dám gây ra động tĩnh.

Sau một hồi loay hoay sờ mó, cành dây leo kia vậy mà lại chui vào tìm tòi bên trong vạt áo của Dữu Khánh, chỉ chốc lát sau liền rút ra khỏi vạt áo và cũng cuốn theo một vật ra ngoài, rõ ràng là trái cây Kim lan của Nam mập.

Đằng tinh này vậy mà lại xông tới đây vì vật này!

Sư huynh đệ hai người nhìn thấy như vậy thì mí mắt giật giật, đều nhận ra được chút gì đó, lẽ nào trái cây mà lão Thất thuận tay lấy ra này thật sự có tác dụng gì khác hay sao?

Không cam lòng bị mất đi như vậy, Dữu Khánh vô thức vươn tay ra, chụp lấy cành dây leo cuốn trái cây Kim lan, giữ chặt lấy nó nhưng không dám gây ra động tĩnh, định chậm rãi phát lực bẻ đứt dây leo, nào ngờ dây leo lập tức tung đòn phản kích, đột nhiên từ bốn phương tám hướng vươn tới đây rất nhiều xúc tu dây leo, giống như là muốn cùng một lúc phóng tới đây một vạn mũi tên vậy.

Trái tim Mục Ngạo Thiết tức thì nhảy mạnh lên, Dữu Khánh trợn mắt, cũng trở nên thành thật, nhanh chóng thả tay ra.

Vì vậy, nhành dây leo của Đằng chi này cứ như vậy cuốn lấy trái cây Kim lan chìm vào đáy khe núi u tối giống như U Minh Địa ngục, kể cả những nhành dây leo đang ép tới từ xung quanh cũng đồng thời rút lui, biến mất.

Sư huynh đệ hai người sững sờ nhìn phương hướng trái cây Kim lan biến mất, thế nhưng không thể nhìn rõ được gì, lập tức quay mặt nhìn nhau trong bóng tối mù mờ, có nằm mơ cũng không ngờ được rằng mình lại bị đánh cướp kiểu như vậy.

Nói đi cũng phải nói lại, Đằng tinh này coi như cũng còn có chút nhân tính, lấy được đồ vật rồi thôi, cũng không có làm gì hai người bọn hắn.

Giống như là một số kẻ cướp biết giảng đạo đức lễ nghĩa vậy, chỉ cần tài không hại mạng.

Mặc dù mình đã bị cướp đoạt, hai người vẫn không dám gây ra tiếng động, tiếp tục lặng lẽ ngẩng đầu nhìn phía trên.

Cũng may Hướng Lan Huyên cũng không có nán lại một nơi quá lâu, sau khi trò chuyện với Hoàn Đại trưởng lão một chút về Đằng tinh liền cất bước đổi một nơi khác, lại phi thân đi lên trên núi cao ngắm nhìn cảnh đêm.

Dù sao, lúc này Hướng Lan Huyên không có dự định dễ dàng rời đi, nàng ta chính là muốn làm cho Linh cốc bày ra trận thế, khiến cho kẻ kia không thể dễ dàng lợi dụng sơ hở.

Tại dưới vách núi, Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn chằm chằm phía trên, Quan Tự quyết đã nhận thấy được Hướng Lan Huyên rời đi rồi, mặc dù không biết có rời khỏi Linh cốc hay không, nhưng không còn phải ở ngay phía dưới mí mắt của loại cao thủ như vậy đủ để giúp cho hắn như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng phía trên vẫn còn có ánh đèn, Quan Tự quyết cũng có thể nhận thấy được vẫn còn có người ở lại, hắn không biết được là người nào, cho nên hai người vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, vì vậy mà tiếp tục dán sát tại trên vách đá.

Hai người giữ yên động tác dán sát tại trên vách đá lạnh như băng rất lâu, có phần khổ không nói nổi.

Tận đến khi trời sắp rạng sáng, không nhận thấy có bất kỳ điều gì khác thường Hướng Lan Huyên mới đem theo một bụng nghi vấn mà rời đi. Hoàn Đại trưởng lão cũng cùng rời đi theo.

Chịu đựng cả một đêm, Nhan Dược và Lộc U Minh tiễn khách ra ngoài Linh cốc, nhìn theo bóng dáng quý khách rời đi xa, hai người nhìn nhau không nói nên lời. Sau khi trở vào bên trong, Lộc U Minh mới lẩm bẩm nói lên ý kiến, "Cảm thấy nữ nhân này không giống như là tới du ngoạn, dường như có mục đích khác."

Không cần gã nói, ai cũng đều nhận ra được, nhưng không người nào biết được là có ý gì, lại không ai dám ép hỏi Hướng Lan Huyên.

Nhan Dược cau mày suy nghĩ, vừa đi vừa nói chuyện: "Được rồi, việc này không cần chúng ta phải nhiều chuyện, tập trung nhân thủ lại, hỏi xem có phát hiện thấy điều gì khác thường hay không."

"Vâng." Lộc U Minh nhận lệnh rời đi.

Vì vậy, rất nhanh sau đó, ánh đèn trên núi cuối cùng đã biến mất, Dữu Khánh dùng Quan Tự quyết cũng nhận ra được người ở phía trên đã rời đi rồi. Sau khi xác định toàn bộ người đã đi xa, có gây ra động tĩnh cũng không dễ dàng bị phát hiện, hắn nhìn chăm chú xuống phía dưới khe núi, cất tiếng, "Đằng tinh lấy đi trái cây của lão Thất rồi."

Mục Ngạo Thiết có mơ hồ nhìn thấy, "Bây giờ làm sao?"

Dữu Khánh:

"Có thể thấy được, nó là trực tiếp xông tới đây vì trái cây đó. Xem ra trái cây này của lão Thất thật sự là có chút tác dụng, nếu cứ như vậy bỏ đi không để ý tới thì không thể được, dù tình dù lý đều phải đi xuống tìm xem."

Mục Ngạo Thiết lại nhìn bên trên một lần, không khỏi có phần lo lắng, "Vạn nhất gây ra động tĩnh gì đó, e rằng chúng ta không dễ thoát thân."

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, cuối cùng cắn răng nói: "Bản thể của Đằng tinh này hẳn là rất lớn, nếu như thực sự không thức thời, vậy thì phóng hỏa đốt nó, lửa lớn khiến người chú ý, chính là cơ hội rất tốt để thừa dịp đó thoát thân."

"Được!" Mục Ngạo Thiết gật đầu đồng ý.

Mấu chốt là bọn hắn cũng không cho rằng một cái Đằng tinh không thể hóa hình thì có được thực lực gì đáng ngại.

Cưỡng ép bám sát trên vách đá không chút động đậy hơn bốn canh giờ, cuối cùng hai người đã được hoạt động, trước sau tung người nhảy xuống khe sâu.

Chương 633: Cưỡi rồng (1)

Hai người không dám rơi xuống quá nhanh, cũng không dám quá nhanh xuống tới đáy khe núi, bọn hắn vận công thi pháp để giảm tốc độ rơi xuống.

Sau đó, bọn hắn rất nhanh liền gặp phải tầng tầng chướng ngại lộn xộn ngổn ngang, đó là những sợi xích sắt thô to đan xen liên kết với nhau, hai người không ngừng xen kẽ hạ xuống.

Chỉ chốc lát sau, chìm trong sương mù mịt mờ hai người không thể nhìn thấy được gì nữa, đưa tay không thấy năm ngón, Dữu Khánh móc một viên Huỳnh thạch từ trong túi da ra chiếu sáng.

Ánh sáng của Huỳnh thạch vốn nhu hòa, cường độ không mạnh, không rọi được xa, hơn nữa nơi đây tràn ngập sương mù, còn có cả tầng tầng lớp lớp xiềng xích phía trên, hắn tin rằng nếu ở phía trên không có chú ý nhìn kỹ thì chắc chắn không dễ dàng phát hiện được. Đương nhiên, nếu không phải nhìn thấy hoàn cảnh phía dưới này là như vậy thì hắn cũng không dám tùy tiện lấy Huỳnh thạch ra.

Mục Ngạo Thiết thấy hắn can đảm như thế, cũng không tiếp tục kiêng kỵ gì quá nhiều, sau đó cũng làm như hắn.

Dưới ánh sáng hai đốm sáng Huỳnh thạch chiếu rọi, những sợi xích sắt to lớn càng trở nên bắt mắt, bên trên nó có những dấu vết gỉ sét loang đọng lại qua năm tháng, có cảm giác trầm trọng tang thương.

Những dây leo bò tại bên trên, có nhành héo rũ xác xơ, có nhành vẫn xanh biếc mơn mởn, trong sương mù, những cành lá đọng đầy những giọt sương.

Trên xích sắt, trên dây leo, trên lá cây, thỉnh thoảng còn có những giọt sương ngưng tụ thành giọt nước nhỏ giọt xuống dưới, tại trong khe núi này chúng tạo ra những âm thanh tí tách kỳ lạ có xa có gần, có một số còn gây ra hồi âm văng vẳng.

Hai người thỉnh thoảng dừng lại nghỉ chân tại trên xích sắt hoặc là trên những dây leo, lúc đó, một chút lay động cũng sẽ tạo ra hàng loạt giọt nước rơi xuống như một trận mưa.

Lúc này hai người mới phát hiện ra một vấn đề, dùng hỏa công tại một nơi như thế này, có lẽ là một trò cười.

Nhưng bây giờ đã xuống tới đây rồi, bọn hắn đã nhận thức được trái cây Kim lan kia và Kính Hoa tiên uyển có khả năng có liên quan, làm sao có thể vứt bỏ nó mà không để ý tới. Điều kiện của Côn Linh sơn và Linh cốc đặt tại nơi đây, rất khó có thay đổi gì, lúc này không đi tìm, về sau muốn tìm đến cũng rất khó khăn, nếu đã xuống tới đây, đương nhiên phải tìm thử xem, còn chưa gặp phải nguy hiểm gì đã rút lui, vậy thì khó thể nói nổi.

Càng xuống dưới, càng gặp nhiều chướng ngại vật, đã không thể trực tiếp rơi xuống, cần phải liên tục tránh trái né phải để hạ xuống.

Cường đội chiếu sáng của Huỳnh thạch không đủ, nhìn không được xa trong sương mù, Dữu Khánh sử dụng Quan Tự quyết để quan sát cũng vô dụng, bởi vì không phát hiện thấy có bất kỳ động tĩnh gì của vật sống, có thể thấy được vào lúc này Đằng tinh vẫn chưa có bất cứ hành động nào, rất khó phán đoán được vị trí trung tâm của Đằng tinh.

Sau khi hai người rơi xuống tới nơi, cảm thấy nhiệt độ tại đáy khe núi rất thấp, khi thở còn phun ra hơi khói.

Nhìn nhìn xung quanh, phát hiện thấy sỏi đá rải đầy trên mặt đất, tất cả đều ướt đẫm.

Ngoài ra, còn có một ít bùn đất kỳ lạ, ngồi xổm xuống nắm lấy một ít, phát hiện đó không phải là bùn đất, mà là vụn sắt gỉ sét bị ăn mòn, từ một ít dấu vết hình dạng còn lưu lại của gỉ sét thì đó là của xích sắt!

Xích sắt bị gỉ sét ăn mòn tan rã ra nhiều như vậy, đủ để chứng tỏ Đằng tinh đã bị khóa tại dưới này rất nhiều năm.

Hai người đi theo phương hướng phong tỏa chính của xích sắt, cuối cùng đứng ở trước mặt một thứ khổng lồ do xích sắt và dây leo đan xen vào nhau, nhìn như tổ chim, liên tục có giọt nước từ phía trên tí tách rơi xuống, nhìn có phần âm trầm và đáng sợ.

Đi vòng quanh một vòng rất lớn, không phát hiện thấy khe hở nào, dây leo thực sự quá dày đặc, hai người rút kiếm gạt đẩy mấy cái, phát hiện thấy lớp phong tỏa rất chặt, rất khó gạt mở ra để vượt qua, trừ phi dùng đại đao chém loạn nhiều lần mới có thể xâm nhập. Nhưng mà dây leo này đã thành tinh, nếu thật sự động đao động kiếm khiến nó bị thương gân cốt, khó tránh khỏi không gây ra động tĩnh ầm ĩ.

Sau một hồi do dự, Dữu Khánh thử mở miệng, "Đằng lão quái, ngươi đã mở linh trí, có thể nghe hiểu tiếng người hay không?"

Dứt lời liền im lặng lắng nghe, rất yên tĩnh, trong sào huyệt của Đằng tinh không có bất kỳ phản ứng nào.

Mục Ngạo Thiết đột nhiên nói: "Đồ vật tám chín phần mười ở bên trong."

Dữu Khánh hơi gật đầu, đang suy nghĩ xem nên làm thế nào thì bỗng nhiên trong đống đồ vật khổng lồ trước mặt truyền đến một tràng âm thanh sột sột soạt soạt, động tĩnh đến từ trên đỉnh cái tổ Đằng tinh này.

Hai người nhìn nhau, lập tức lắc mình bay lên, liên tục xuyên qua các kẽ hở giữa đống dây leo và xiềng xích dày đặc để nhảy lên trên.

Rất nhanh liền bay lên tới đỉnh, đưa Huỳnh thạch trong tay ra chiếu rọi, nhìn thấy dây leo trên đỉnh sào huyệt Đằng tinh giống như nước suối tuôn ra duỗi ra cành lá, sau đó rất nhanh liền phát hiện thấy ánh sáng Huỳnh thạch phản chiếu một vật lập lòe ánh sáng vàng kim, có một đám dây leo bao bọc lấy trái cây Kim lan kia đưa tới.

Nhìn tình trạng của nó không giống như chỉ đơn giản chui ra, mà là muốn tiếp tục nâng lên bầu trời. Hai người lập tức lắc mình nhảy tới trên cánh tay dây leo kia, định đoạt lại trái cây Kim lan.

Nào ngờ cành lá trên cánh tay dây leo chợt giống như ngàn vạn cánh tay bùng phát mọc ra, rất nhanh liền đan xen ngoằn ngoèo như một con rồng, uốn lượn tránh né những sợi xích sắt để lao lên không trung, và kim châu cũng trong nháy mắt không biết bị nuốt đến nơi nào.

Leo lên tại bên trên, hai người có chút giật mình, giống như cưỡi rồng đạp mây cùng theo lên không trung, không biết có chuyện gì.

Chẳng mấy chốc, hai người liền nhìn thấy sắp lao lên trên miệng khe núi, vì vậy nhanh chóng nắm chặt Huỳnh thạch vào trong lòng bàn tay để ngăn cản ánh sáng tỏa ra ngoài.

Trong chớp mắt, bọn hắn đã phá tan sương mù, phía trên chính là ánh trăng sao sáng ngời lấp lánh, phía xa xa có thể nhìn thấy ánh sáng ửng mờ phía chân trời, có vẻ trời sẽ sáng lên bất cứ khi nào, bọn hắn đã lên đến độ cao có thể bao quát Linh cốc.

Chương 634: Cưỡi rồng (2)

Đột nhiên xảy ra chuyện như thế này, cả hai người đều bị làm cho kinh hãi vô cùng, nhất thời quên luôn cả việc tìm trái cây Kim lan kia. Bọn hắn bám sát tại trên dây leo, không dám có bất kỳ một động tác nhỏ nào, rất sợ bị bảo vệ ở xung quanh phát hiện ra. Về sau phát hiện thấy có thể mình lo lắng nhiều rồi, dây leo này cực kỳ khéo léo và linh hoạt, vươn lên không trung cũng không gây ra động tĩnh gì, được màn đêm che lấp, trừ phi gần bên có người, nếu không thì không có dễ dàng bị phát hiện.

Những nhánh dây leo đan quấn vào nhau uốn lượn như rồng đột ngột ngừng vươn lên cao, giống như một cánh tay to lớn giơ lên, lẳng lặng nâng giữ giữa không trung.

Kích thước của đám dây leo đan bện ra này còn phải to hơn thân thể của mấy người gộp lại, sư huynh đệ hai người tựa tại bên trên quay mặt nhìn nhau, nhìn xem bản thân đang ở giữa không trung, lại quay nhìn độ cao của những ngọn núi nhỏ xung quanh, vừa cảm thấy ngạc nhiên, vừa cảm thấy không hiểu ra sao.

Chuyện gì vậy chứ? Vì sao? Các loại nét mặt cho thấy sự khó hiểu, bối rối xuất hiện trên khuôn mặt hai người, còn có cả sự thận trọng.

Bỗng nhiên, mũi hai người mấp máy, dường như nghe thấy được một mùi hương, trong lúc đảo mắt tìm kiếm xem mùi thơm đến từ nơi nào thì chợt thấy trên nhánh dây leo ở trước mắt nở ra từng đóa hoa trắng hồng, chúng dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được hình thành nụ hoa, rồi nhanh chóng nở ra.

Hơn nữa là theo một đường mà nở ra, nở dần hướng về đỉnh cánh tay dây leo nâng lên kia, cảnh tượng rất thần kỳ và xinh đẹp, dường như đang làm ra chỉ dẫn gì đó.

Những bông hoa mọc ra trông rất giống hoa bìm bìm, một đường nở cho đến đỉnh thì ngừng lại.

Hai người yên tĩnh nằm ở trên dây leo chờ một hồi, hoàn toàn không hiểu có chuyện gì xảy ra, nhưng cho dù là nguyên nhân gì, bọn hắn

vẫn cần phải tìm trái cây Kim lan kia về. Tựa tại trên dây leo, lắc lư để thử khả năng chịu đựng, sau khi xác nhận nó có thể chịu được sức nặng của cả hai người, bọn hắn mới bò dậy, sử dụng cả tứ chi mà leo lên phía đĩnh mút.

Sau khi leo đến đỉnh, kim châu ở đâu đã không còn quan trọng nữa rồi, hai người dùng cả hai tay hai chân như con khỉ leo lên trên, lúc này sửng sốt ngẩng đầu nhìn phía trước, trước tiên là há hốc mồm, sau đó thì là vẻ mặt kinh ngạc.

Trước mắt đáng lẽ là một vùng hư không, nào ngờ không hiểu ra sao, lúc này hai người phát hiện thấy mình vậy mà lại leo lên đến dưới chân một cầu thang điêu khắc từ ngọc thạch.

Trên cầu thang có một cái cổng chào ngọc thạch to lớn cổ xưa, điêu khắc đầy các loại hình ảnh hoa tươi, bên trên chính giữa cổng chào có ba chữ lớn bắt mắt "Kính hoa uyển".

Cổng vòm dường như là một cái lối vào, có thể nhìn thấy mặt sau hình như có rất nhiều hoa lan.

Không gian phía sau cổng chào và thế giới bên ngoài này dường như có chung gian một bầu trời đêm.

Sư huynh đệ hai người trợn mắt há mồm một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi nhìn quanh bốn phía, phát hiện thấy xung quanh vẫn là sơn sơn thủy thủy vốn có, Linh cốc phía dưới vẫn như cũ, khe núi phía dưới cũng vẫn cắt ngang trên mặt đất không có gì thay đổi, duy chỉ có trước mắt dường như xuất hiện một vùng không gian khác.

Nhìn lại ba chữ "Kính hoa uyển" kia, Mục Ngạo Thiết nhịn không được nhỏ giọng hỏi một câu, "Đây lẽ nào chính là nơi được gọi là 'Kính Hoa tiên uyển' ?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, cái khe hư không phát hiện được lúc trước có lẽ chính là tại vị trí này, không khỏi chậm rãi gật đầu nói: "E rằng chính là Tiên phủ của Bách Hoa tiên tử, động phủ của tiên

nhân, tại trong miệng thế nhân thêm vào một cái chữ 'Tiên' cũng là rất bình thường."

Trong giọng nói vừa có sự cảm thán vừa có cảm giác hưng phấn khó thể giải thích, vốn chỉ là dự định tới tra xét tình huống xem sao, không ngờ tới Tiên phủ của Bách Hoa tiên tử lại bị bọn hắn dễ dàng tìm ra như vậy, muốn không hưng phấn cũng khó.

Mục Ngạo Thiết nhìn nhìn phía dưới, "Môn đình tiên phủ lớn như vậy, người phía dưới vậy mà không nhìn thấy sao?"

Dữu Khánh: "Có lẽ có sự huyền diệu giống như lối vào của Tiểu Vân gian vậy, không đứng ở một góc độ nhất định là không nhìn thấy được, dù sao cũng là phủ đệ của Tiên nhân a, không phải thế nhân muốn thấy liền có thể nhìn thấy. Điều này đại khái chính là cái mà mọi người hay gọi là người có tiên duyên, như vậy mới có thể nhìn thấy đi."

Mục Ngạo Thiết: "Tiểu Vân gian là đến đúng thời điểm mới sẽ hiện ra, nơi đây hình như không có hạn chế về thời gian, hàng ngũ cao thủ như Hướng Lan Huyên bay tới bay lui có thể không thấy được sao? Hay là nói việc mở ra lối vào này có liên quan với Đằng tinh này?"

Dữu Khánh nhướng mày, cảm thấy lão Cửu nói có lý, không khỏi lần nữa quan sát Đằng tinh dưới người, không cần suy nghĩ nhiều, rất rõ ràng, chính là Đằng tinh chủ động đưa bọn hắn đến trước mặt tiên phủ, điều này chứng tỏ Đằng tinh này nhất định có liên quan với tiên phủ.

Trong đầu lóe lên hình ảnh xích sắt bị gỉ sét mục nát rất nhiều ở dưới đáy khe núi, Đằng tinh này nhất định đã tồn tại từ rất lâu năm trước.

Sau khi có ý nghĩ này, lại quan sát cánh tay dây leo một đường nâng lên cao, Dữu Khánh nhắc nhở một câu, "Lão Cửu, ngươi thấy nó có giống như là một cây cầu nối bằng hoa tươi hay không?"

Mục Ngạo Thiết lập tức quan sát kĩ càng, sau đó gật đầu, có điều ngộ ra, nói: "Ý của ngươi là, Đằng tinh này trước đây vốn chính là cầu nối ra vào tiên phủ?"

"Có lẽ vậy, sự thật như thế nào thì quỷ mới biết rõ." Dữu Khánh lẩm bẩm một câu, lại tiếp tục leo lên, leo đến hết dây leo, vươn tay ra, đụng vào bậc thang kia.

Chuyện khiến hai người kinh ngạc chợt xảy ra, tay của hắn vậy mà lại sờ vào khoảng không.

Cho dù là bậc thang, hay là cổng chào, đều là vật thật hiện ra ngay tại trước mắt, nhưng đưa tay sờ tới lại giống như chạm vào không khí, trực tiếp xuyên qua, không có bất kỳ cảm giác cản trở nào.

Dữu Khánh liên tục làm thử mấy lần đều vô dụng, nhịn không được mắng một câu, "Cái quỷ gì chứ?"

Vì vậy Mục Ngạo Thiết cũng leo tới đây, cũng đưa tay thử mấy lần, kết quả không có gì khác, vẫn là vô dụng.

Dữu Khánh lại lấy một đồng tiền từ trên người ra, ném về phía cổng chào, chỉ thấy đồng tiền bay xuyên qua không chút trở ngại, rồi không có bất kỳ ngưng trệ gì, rơi xuống bóng tối phía dưới.

"Là ảo ảnh sao?" Mục Ngạo Thiết nghi vấn.

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Làm ra một cái ảo ảnh tại nơi đây để làm gì? Tu vi không đủ mà đi tới nơi đây, nếu trực tiếp nhảy vào, chắc sẽ phải trực tiếp ngã chết." Hắn rất bất mãn, chợt ánh mắt dừng lại tại chữ viết trên cổng chào, dường như có suy nghĩ gì đó, cất tiếng thì thầm, "Kính hoa uyển, kính?"

Mục Ngạo Thiết cũng được nhắc nhở, hỏi: "Ý là cái gương sao?"

Hai người vô thức quay đầu lại nhìn về phía sau, lại nhìn hư không xung quanh, nhưng không nhìn thấy thứ gì tương đồng có thể phản

chiếu trong gương.

Chính vào lúc này, dây leo đan bện uốn lượn như rồng bỗng nhiên chuyển động, đung đưa co rút lùi về dưới khe núi, hai người lập tức nắm chặt tại bên trên.

Chờ đến khi ngẩng đầu lên lại, không biết có phải là bởi vì góc độ thị giác bị lệch hướng hay không, hình ảnh cánh cổng tiên phủ đã biến mất không thấy nữa rồi.

Trên dây leo co rút về có hoa tươi rụng ra bay lượn, có cái thậm chí còn bay xuống trên vách núi.

Sư huynh đệ hai người lại giống như cưỡi cự long chui vào trong sương mù mờ mịt, chui vào hẻm núi. Bọn hắn không có thoát lên trên, bởi vì thứ nhất là đã biết được Đằng tinh có liên quan với tiên phủ, thứ hai là vì trái cây Kim lan kia, hơn nữa, cả hai cảm thấy Đằng tinh này dường như không có ác ý, vì vậy bọn hắn lại đi theo sát xuống dưới tìm kiếm sự thật.

Dây leo thu về rất linh hoạt, khéo léo tránh thoát những cái xích sắt phong tỏa to lớn, nhanh chóng lặng yên không một tiếng động lùi về tới đáy khe núi.

Chương 635: Độ Nương (1)

Vừa xuống đến đáy khe núi tối đen như mực, hai huynh đệ đang bám trên dây leo rất sợ va phải xích sắt, vì vậy nhanh chóng lấy Huỳnh thạch ra để chiếu sáng, mắt mở trừng trừng nhìn thấy từng cái xích sắt vụt lướt qua sát bên người, quả thực rất nguy hiểm.

Cũng may mà dây leo dường như cũng quan tâm đến sự tồn tại của bọn hắn, nó đung đưa để giúp bọn hắn tránh ra.

Rồi bỗng nhiên, sào huyệt Đằng tinh khổng lồ xuất hiện tại trong tầm mắt bọn hắn, dây leo đang rút về mang theo bọn hắn cùng kéo vào.

Hai người đương nhiên sẽ không thể mắt mở trừng trừng nhìn mình bị nện xuống đó, khẩn cấp nhìn nhau rồi như đều hiểu ý, đồng loạt tung người bay lên, mỗi người đưa tay chụp vào một sợ xích sắt, cúi đầu nhìn xuống.

Dây leo chở người đã co rút trở về trong sào huyệt, phía trên sào huyệt còn lại một cái lỗ thủng, dưới ánh sáng của Huỳnh thạch lỗ thủng đó giống như con mắt của ác ma, trong ánh sáng của Huỳnh thạch còn có không ít hoa tươi đang bồng bềnh lơ lửng, một số xoay tròn chao đảo hạ xuống, có cái thì rơi vào trong lỗ thủng kia.

Những bông hoa tươi xinh đẹp đem tới cho không gian âm u, ẩm ướt và lạnh lẽo này thêm một chút yên bình.

Hai người treo tại trên xích sắt, dưới chân chính là lỗ thủng vào sào huyệt của Đằng tinh, phía trên vẫn có một số bông hoa lác đác lượn lờ hạ xuống, thỉnh thoảng rơi vào trên thân hai người, thậm chí có bông còn chạm vào khuôn mặt bọn hắn, mùi hương thơm không dứt, giúp giảm đi phần nào bầu không khí cổ quái nơi này.

Đột nhiên, ánh mắt hai người lần nữa nhìn chằm chằm vào phía dưới, bọn hắn nhìn thấy phía trong lỗ thủng có sự biến đổi, nhấp nhô dâng lên chìm xuống, dường như đang bày ra thứ gì đó.

Mất một lúc lâu sau, hai người mới xem biết là có ý gì, trong lỗ thủng đó dường như tạo thành một cầu thang tròn, đường tròn xoay chuyển xuống sâu vào dưới sào huyệt của Đằng tinh.

Có ý gì chứ? Đang treo tại trên xích sắt, hai người quay mặt nhìn nhau, phía dưới cũng đã làm ra xong cầu thang rồi, có vẻ như đang chào đón bọn hắn.

Có đi hay là không?

Nhìn từ một loạt hành động của Đằng tinh, dường như nó không có ác ý gì, hơn nữa còn là tiếp cận bọn hắn có mục đích. Dữu Khánh là người đầu tiên buông tay, nhảy xuống dưới trước, sau khi liên tục tránh khỏi mấy sợi xích sắt, hắn rơi xuống tại trên đỉnh sào huyệt Đằng tinh.

Trên cùng cũng đã được làm phẳng.

Sau đó, Mục Ngạo Thiết hạ xuống tại bên cạnh hắn, hai người đề phòng nhìn nhìn xung quanh.

Không có do dự bao lâu, vì mục đích của mình, Dữu Khánh một tay đặt tại trên chuôi kiếm, một tay cầm Huỳnh thạch, dẫn đầu cất bước đi tới cầu thang, rồi từng bước một đi dần xuống, Mục Ngạo Thiết đi theo phía sau, hỗ trợ đề phòng mặt sau.

Đi tới đi tới, hai người phát hiện thấy bậc thang xoắn quanh một cây dây leo cổ thụ to lớn, cây Lão đằng trông khỏe khoắn, đầy dấu vết tang thương và ướt đẫm, thân cây và một số cành nhánh chính bị những sợi xích sắt xỏ xuyên qua thân thể.

Càng đi xuống dưới, không gian càng rộng lớn, vẫn đầy những sợi xích sắt đan xen khắp nơi rất dễ thấy, như một mực nhắc nhở người từ ngoài đến nơi đây ai mới là chính.

Hai người đi tới đáy sào huyệt, hai bên vẫn là đầy sỏi đá và vụn sắt, một con đường dây leo được tạo ra dưới chân bọn hắn, con đường này dẫn tới gốc rễ to lớn của Lão đằng.

Hai người theo con đường này đi đến dưới gốc Lão đằng, phía trước đã không còn đường đi, xung quanh im ắng.

Bỗng nhiên, trên gốc cây dây leo xuất hiện một cục u lớn lồi lên, dường như có thứ gì đó muốn bật ra ngoài. Cảnh này khiến hai người cảnh giác lui về phía sau, trên tay đã rút kiếm ra.

Vỏ cây trên cục u bong ra từng lớp từng lớp, liên tục bong ra từng mảng, giống như có một con dao điêu khắc vô hình đang chạm khắc, rất nhanh liền tạo ra hình dáng của một con người.

Hình dáng dần dần có mũi có mắt, dần dần có thêm màu sắc, chậm rãi biến thành một bức tượng trông rất sống động, là một bức tượng hình dáng phụ nhân, tóc và lông mày màu xanh lá cây, mặc một chiếc váy dài cũng màu xanh lá cây.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết rất kinh ngạc, lại quay mặt nhìn nhau, lẽ nào Đằng tinh này đã có thể hóa hình rồi?

Sau khi bức tượng tách ra khỏi gốc cây dây leo thì mở hai mắt ra. Khi con mắt vừa được mở ra, bức tượng giống như là được vẽ rồng điểm mắt, đã được hoàn thiện nét bút cuối cùng, cả bức tượng lập tức trở nên sống động, một khuôn mặt phụ nhân hiền lành nở nụ cười với bọn hắn, hai tay cũng có động tác.

Bà ta đưa cánh tay đặt sau lưng ra trước, trong lòng bàn tay nâng một hạt châu màu vàng kim, chính là trái cây Kim lan mà Dữu Khánh mang đến.

Cùng lúc đó, bà ta cũng mở miệng nói chuyện, giọng nói ôn nhu, "Các ngươi quả nhiên là xông tới vì Tiên phủ, các ngươi vậy mà còn từng tiến vào Tiểu Vân gian."

Vừa nghe được lời này, hai người Dữu, Mục lập tức nhận thức được cuộc nói chuyện của bọn hắn tại ảo ảnh Tiên phủ lúc trước đều đã bị đối phương nghe được, cũng nhận thức được sở dĩ để cho bọn hắn nhìn thấy ảo ảnh Tiên phủ kỳ thực là vì để thăm dò bọn hắn.

Dữu Khánh lập tức nhận ra được Đằng tinh này tâm cơ không cạn, tuyệt đối không phải là không thể hóa hình giống như Côn Linh sơn đã nói, lập tức hỏi: "Ngươi là ai?"

Phụ nhân cười hỏi: "Ta là ai, lẽ nào các ngươi còn đoán không được sao?"

Dữu Khánh: "Chỉ biết rằng ngươi hẳn là có liên quan với Kính Hoa tiên uyển, nhưng không biết ngươi là ai."

Phụ nhân: "Xem ra các ngươi cũng không biết được nhiều về nơi đây." Nói đến đây, bà ta hơi biểu hiện ra vẻ u oán, buông tiếng thở dài, "Ta vốn là Tiếp dẫn sứ chuyên môn tiếp đón khách nhân trước cổng Tiên phủ. Hồi đó mọi người xưng ta là 'Độ Nương'. Khách tới khách đi Tiên phủ đều do ta dựng cầu Hoa đưa đón. Cầu Hao của ta thì lúc trước các ngươi đã từng thấy rồi."

Sư huynh đệ hai người nhìn nhau, lúc trước hai người đã có suy đoán này, không nghĩ tới quả thực là như vậy.

Dữu Khánh nhìn nhìn xích sắt chằng chịt đan xen khắp nơi lôi kéo xỏ xuyên qua bản thể của Đằng tinh, không hiểu được, hỏi: "Là người trông cửa cho Tiên phủ, thực lực hẳn phải không kém, và cũng đã sống lâu như vậy, dựa vào thực lực của ngươi, Côn Linh sơn có thể khóa được ngươi sao?"

Độ Nương u than thở: "Nếu là ta hồi trước, chỉ một Côn Linh sơn tất nhiên không phải là vấn đề gì, nhưng mà thế sự vô thường, sau một trận kịch biến, ta cũng chỉ có thể là rộng gặp phải nước cạn bị tôm đùa giỡn."

Dữu Khánh lập tức truy hỏi: "Kịch biến gì vậy?"

Độ Nương lắc đầu, "Ta cũng không biết, chỉ biết là bên trong Tiên phủ hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó, không người nào nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ sai người đi ra trực tiếp chém giết ta mà thôi."

Chém giết? Sư huynh đệ hai người đều giật mình kinh ngạc.

Mục Ngạo Thiết quan sát bà ta một chút, hỏi, "Ngươi không phải còn sống rất tốt sao?"

"Bộ dạng của ta là sống rất tốt sao? Chỉ có thể nói là sống lại lần nữa." Độ Nương chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía trên không, vẻ mặt có vẻ như đang suy tư hồi ức, "Lúc đó Thượng tiên không nói lí do, đột nhiên hạ sát thủ, ta quả thực là đã chết rồi, nhưng không biết trải qua bao nhiêu năm, linh trí của ta lại dần dần thức tỉnh.

Sau khi tỉnh dậy, ta mới biết được lối vào Tiên phủ đã bị phong ấn. Nhưng phong ấn giống như bị cái gì đó ăn mòn, xuất hiện khe hở, thỉnh thoảng có khí tức cỏ mộc tinh hoa ngẫu nhiên tiết ra ngoài. Ta sở dĩ có thể từ cây khô gặp mùa xuân lần nữa thức tỉnh lại, có lẽ cũng là vì nguyên nhân này."

Chương 636: Độ Nương (2)

Dữu Khánh nghĩ đến cái khe không gian kia, lại hỏi:

"Nói cách khác, cảnh tượng Tiên phủ mà chúng ta nhìn thấy lúc trước, không phải là ảo ảnh, là thật sự?"

"Vừa là ảo ảnh, và cũng không phải ảo ảnh."

Độ Nương buông tiếng thở dài, lại nâng kim châu trong lòng bàn tay lên, "Theo lý thuyết, chỉ có tại nơi bổn nguyên chi địa như Kim Khư mới có thể dựng dục ra được vật này, sau khi trưởng thành vốn có thể dựng hóa thành Kim linh cực kỳ hiếm thấy, đáng tiếc không biết bàn tay ti tiện của kẻ nào lại hái xuống quá sớm, đã hủy hoại nó. Ngay cả là như thế, nó cũng là Kim nguyên bản thể thế gian khó có, có thể điểm thạch thành kim, quả thực là vật của Tiên gia. Các ngươi là lấy được thứ này từ 'Tiểu Vân gian' sao?"

Hai người Dữu, Mục lần nữa quay mặt nhìn nhau, phát hiện thấy vị này quả nhiên không phải người bình thường, bọn hắn cho đến nay vẫn không biết được nó là thứ gì, đối phương vậy mà có thể nhìn qua liền biết lai lịch của quả Kim châu này, còn có thể biết là bị bàn

tay ti tiện của người nào đó hái xuống sớm, không hổ là kiến thức của người bên cạnh Tiên nhân.

Dữu Khánh từ chối cho ý kiến, chỉ ừ một tiếng.

Độ Nương bỗng nhiên cau mày, "Không đúng, các ngươi có thể mang thứ này tới đây, còn biết rõ vị trí lối vào Tiên phủ, tại sao lại không biết ảo giác lúc trước là chuyện gì xảy ra?"

Dữu Khánh thuận miệng ứng phó, "Kiến thức nửa vời mà thôi, nếu không làm sao có thể không biết ngươi là ai?"

Độ Nương suy nghĩ cũng phải, khẽ gật đầu.

Dữu Khánh cũng không khách khí, trong tay vẫn cầm kiếm, trực tiếp hỏi bà ta, "Vị trí lối vào Tiên phủ rõ ràng ở tại bên trên, vì sao lại là ảo giác?"

Độ Nương: "Ta đã nói rồi, lối vào đã bị phong ấn." Rồi ra hiệu về viên kim châu cầm trong lòng bàn tay, "Nếu không phải ta nâng theo vật này đi lên, vậy thì ngay cả ảo ảnh cổng vào các ngươi cũng nhìn không thấy."

Dữu Khánh lại khiêm tốn thỉnh giáo, "Xin chỉ giáo? Còn xin tiền bối nói rõ."

Độ Nương từ từ nói: "Động phủ của Bách Hoa tiên tử há là phàm phu tục tử có thể nhìn trộm. Giống như lúc trước các ngươi đã nói, người không có tiên duyên sẽ nhìn không thấy, tìm không được góc độ và phương vị thích hợp cũng nhìn không thấy lối vào động phủ. Mà sau khi lối vào đã bị phong ấn, cho dù tìm được góc độ và phương vị thích hợp cũng sẽ nhìn không thấy, cũng có thể nói là đã biến mất khỏi thế gian này.

Nhưng mà động phủ của Bách Hoa tiên tử chính là Mộc hoa chi địa, lối vào mặc dù đã bị phong ấn, nhưng cũng không phải là nơi tuyệt cảnh đánh mở không ra. Viên kim châu này có thể coi như là một chiếc chìa khóa để mở ra. Cần biết rằng, kim khắc mộc, vật vừa tới gần lối vào động phủ, tại tác dụng khắc chế, nó liền có thể làm cho lối vào động phủ hiện hình.

Cái gọi là Kim khắc Mộc, cũng không phải là tất cả kim khí đều có thể làm cho lối vào hiện hình, phong ấn cổng vào động phủ tiên gia dù sao cũng không phải tầm thường, há có thể bị kim khí tầm thường khắc chế? Cũng chỉ có loại Kim nguyên bản thể hiếm có như thế này mới có thể làm cho nó hiện hình, cũng chỉ có loại vật tiên gia có thể điểm thạch thành kim như vậy mới có thể độ hóa Phong ấn chi môn nơi đây."

Sư huynh đệ hai người nghe được lời này thì đều rất kinh ngạc, đều không nghĩ đến thứ mà bàn tay ti tiện của lão Thất mập mạp chết tiệt tiện tay lấy ra khỏi Kim Khư lại chính là chìa khóa mở ra động phủ của Bách Hoa tiên tử, việc này phải đi đâu để nói lý chứ? Quả thực là nằm mộng cũng không nghĩ tới.

Lúc trước bọn hắn chỉ hoài nghi không biết hoa lan tại Kim Khư có liên quan gì với hoa lan tại nơi đây hay không, hoàn toàn là giữ thái độ có ích hay không có ích cứ cầm đến đã, cũng chẳng mất gì, nhưng vậy mà thực sự lại là chó ngáp phải ruồi.

Độ Nương lật xem kim châu trên tay, lại cất tiếng thở dài, "Nếu không phải nhận thấy được trên người các ngươi có vật này, ta cũng không có khả năng hiện hình gặp các ngươi, nếu bằng, gặp cũng vô ích."

Nói đến đây, Dữu Khánh không khỏi hỏi: "Tiền bối cũng muốn trở lại Tiên phủ sao?"

Độ Nương: "Về đương nhiên là muốn về, chỉ là hiện tại, ta còn chưa thể quay về. Hồi đó, khi tỉnh lại sau lần bị chém chết, ta không chỉ phát hiện thấy Tiên phủ đã bị phong ấn, còn phát hiện thấy bản mạng linh phách của ta đã bị tước đoạt, không còn bản mạng linh phách, tu vi của ta không chỉ tiến triển chậm chạp, mà còn không thể rời đi nơi này, nếu không chỉ bằng mấy sợi xích sắt xuyên qua này làm sao có thể khóa được ta.

Ta có thể cảm ứng được, linh phách của ta hẳn là được tồn giữ tại bên trong Tiên phủ, vì vậy ta nguyện ý trợ giúp các ngươi tiến vào Tiên phủ, điều kiện là các ngươi phải giúp ta đi tìm bản mạng linh phách về cho ta."

Dữu Khánh do dự một chút, chần chừ nói: "Có thể làm việc giúp đỡ tiền bối tự nhiên là chuyện tốt, chỉ là trong Tiên phủ này e rằng có Thủ sơn thú tọa trấn, thực lực của nó sợ rằng không phải người ở bên ngoài xông vào có thể dễ dàng địch nổi."

Độ Nương nói: "Trấn thủ bên trong chính là một con 'Ong chúa'. Ta biết nhược điểm của nó, chỉ cần ngươi có thể giúp ta tìm bản mạng linh phách, ta tự nhiên sẽ chỉ cho ngươi biện pháp ứng phó."

Dữu Khánh gật gật đầu, đột nhiên hỏi: "Nghe đồn Tiên gia có ba nguồn Tiên tuyền Thiên, Địa, Nhân. Không biết động phủ của Bách Hoa tiên tử có hay không?"

Độ Nương rõ ràng là thoáng sửng sốt một chút, suy tư một chút rồi nói ra: "Bên trong động phủ này không có ba nguồn Tiên tuyền, hình như chỉ có một cái. Về phần cụ thể là nguồn tuyền gì thì với

thân phận của ta hồi đó là không đủ để biết được, cũng chưa từng thấy qua, không biết rõ."

Dữu Khánh: "Được, vậy thì cứ quyết định như thế đi. Chúng ta nguyện ý cùng tiền bối hỗ trợ lẫn nhau. Chỉ là, hiện nay Côn Linh sơn đang tổ chức Triêu Dương đại hội, bọn ta là dùng thân phận người tham dự để trà trộn vào đây, sau hừng đông nếu bị người ta phát hiện thấy không có mặt thì sẽ gây ra phiền phức không đáng có, tạm thời không thể ở lâu, để hôm khác chúng ta lại đến."

Dứt lời liền đưa tay ra, rõ ràng là muốn đòi lại Kim châu trên tay đối phương.

Nhưng mà Độ Nương lại thuận tay giấu Kim châu ra phía sau, dường như ở tại đây cũng có nghe nói tới chuyện Triêu Dương đại hội, phóng khoáng nói: "Nếu là như thế, vậy thì tạm thời để lại chỗ của ta đi. Lần sau tới trả lại cho các ngươi cũng không trễ."

Thân hình sư huynh đệ hai người nhoáng lên, đã bị dây leo dưới chân nâng lên, trực tiếp bị đẩy đi lên, đã trực tiếp bị tiễn khách rồi.

Trong tầm mắt của khách và chủ, mỗi bên đều rất nhanh biến mất tại trong bóng tối.

Sau khi đi ra khỏi đỉnh chóp sào huyệt Đằng tinh, dây leo làm tới nơi tới chốn, tiếp tục đưa hai người đến trên vách núi mới rút trở về.

Lúc này, Dữu Khánh mới lẩm bẩm một câu, "Lão yêu quái này rất có thể có vấn đề."

Mục Ngạo Thiết hơi kinh ngạc, hỏi: "Là sao?"

Dữu Khánh nhỏ giọng nhắc nhở: "Bà ta nói bà ta không biết bên trong tiên phủ hồi đó xảy ra chuyện gì, nói là sau khi tỉnh lại mới biết được tiên phủ đã bị phong ấn. Vậy làm sao có thể biết được trong Tiên phủ có một con 'Ong chúa' đang tọa trấn?"

Chương 637: Không làm được

Nghe hắn nói như thế, Mục Ngạo Thiết chậm rãi gật đầu, cũng đã nhận thấy khả nghi, nhìn nhìn xuống dưới khe núi, thấp giọng hỏi: "Vậy, còn có thể tin được lời bà ta nói hay không?"

Ám chỉ chính là Tiên tuyền. Mục đích bọn hắn tới đây là vì Tiên tuyền, Đằng yêu đó nói trong Tiên phủ hình như có một cái Tiên tuyền, nếu như không thể tin được lời bà ta nói, vậy thì còn cần thiết phải đi vào nữa sao?

Đây cũng là điều khiến cho Dữu Khánh đau đầu, "Ngay cả bản thân lão yêu quái này cũng không dám khẳng định, trái lại khiến cho chúng ta không biết là thật hay giả nữa rồi. Chỉ là bởi vì hoài nghi mà chúng ta có thể bỏ qua lần này sao?" Nói xong hắn nhịn không được đưa tay sờ sờ gáy mình.

Mục Ngạo Thiết: "Hình như bà ta rất muốn chúng ta đi vào."

Dữu Khánh: "Vấn đề nằm tại điểm này. Bà ta mong muốn chúng ta đi vào làm việc giúp bà ta, như vậy chắc hẳn sẽ không hi vọng chúng ta bị chết ở bên trong. Bởi vì bà ta không biết nền tảng của chúng ta, không biết chúng ta có bao nhiêu người biết được bí mật này, nếu lỗ mãng mượn Tiên phủ để đùa chết chúng ta, vậy thì không những không diệt khẩu được, còn sẽ kết thành thù hận, đó chính là tự tìm phiền phức.

Bà ta bị vây ở nơi này nhiều năm như vậy, hẳn là vì không có biện pháp dễ dàng thoát thân. Cho nên bà ta nói rằng bà ta biết rõ nhược điểm của Thủ sơn thú bên trong đó hẳn là sự thật. Nếu bà ta có thể giúp chúng ta tránh thoát được nguy hiểm lớn nhất, chúng ta đi vào một lần, tìm kiếm một chút cũng không phải là không thể…"

Vừa nói đến đấy, hắn chợt ngừng lại, phất tay ra hiệu có người đi đến.

Mục Ngạo Thiết nhanh chóng đi theo hắn, lặng lẽ rời đi.

Hai người cũng cần phải rời đi rồi, chân trời đã ửng lên màu trắng bạc, nếu không thì trời sẽ rạng sáng.

Hai người rời đi không bao lâu, Lộc U Minh liền xuất hiện với viên Huỳnh thạch trong tay, rất rõ ràng là muốn đi kiểm tra xung quanh.

Gã đã tập trung tất cả nhân viên Linh cốc ra ngoài làm việc trong đêm để hỏi thăm, mọi người đều bày tỏ không phát hiện thấy có bất kỳ khác thường nào, nhưng mà hành vi của Hướng Lan Huyên thực sự quá quỷ dị, khiến cho bên này luôn cảm thấy có điểm nào đó không thích hợp, nhưng lại không biết rõ nguyên nhân, vì vậy gã đích thân đi một vòng nhìn xem, đây cũng là một trong những quy tắc.

Đi đến bên vách núi, rọi sáng nhìn nhìn, không phát hiện thấy có gì khác lạ, Lộc U Minh mới xoay người sang chỗ khác, bỗng dừng lại, chậm rãi quay người, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, đưa tay nhặt lên một đóa hoa bìm bìm rụng trên mặt đất, đặt ở trước mũi, ngửi ngửi.

Sau đó đứng dậy đi tới trước vách núi, nhíu mày, miệng thì thầm, "Không ngờ đêm qua Đằng tinh này đã leo lên đây. Có liên quan gì với việc vị Đại hành tẩu đó đi tới đây hay không chứ?"

Gã lại nhìn nhìn xuống dưới vách núi, quan sát một hồi, rồi cầm theo đóa hoa bìm bìm đó rời đi, đi tìm Nhan Dược để thông báo…

Trước khi trời rạng sáng, sư huynh đệ hai người Dữu Khánh đã chạy về tới khu vực lúc trước xuống xe. Bọn hắn ẩn nấp gần đó, lẳng lặng chờ đợi.

Tới bình minh, mặt trời ló dạng, trời quang mây tạnh, khung cảnh Côn Linh sơn đẹp đẽ vô cùng.

Khoảng cuối giờ Thìn, Tiền Ngũ Đồng điều khiển xe ngựa xuất hiện đúng hẹn, sư huynh đệ hai người lập tức nương theo sự che chắn của xe ngựa, hiện thân, sau đó rất nhanh lên xe, chui vào ẩn núp trong thùng gỗ.

Vụt! Tiền Ngũ Đồng vung roi, tăng nhanh tốc độ xe rời đi…

Đối với Nam Trúc phải một mực thủ tại cửa vào mòn mỏi đợi chờ, phong cảnh Côn Linh sơn có đẹp cỡ nào cũng không có tâm tình thưởng thức, trong lòng cực kỳ giày vò, thấp thỏm lo âu, thẳng đến khi trên bậc đá dọc sườn núi xuất hiện hai bóng dáng quen thuộc thì gã thiếu một chút té ngã sấp mặt.

Mòn mỏi thức trắng một đêm không có tin tức, nhìn thấy hai vị sư đệ bình an trở về, gã quá kích động, đã quên dưới chân có ngưỡng cửa, cũng may có tu vi tại người, bàn tay chống đất bò đứng lên, cũng bình tĩnh lại một chút, khôi phục tự trọng.

Nhà hàng xóm sát vách cũng lập tức phát hiện thấy Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đã trở về, tại cửa sổ có bóng người lóe lên, Kha Nhiên hiện thân, đứng ở cửa sổ gọi, "Mấy vị, đã đến giờ cơm trưa, có muốn cùng đi nhà ăn hay không?"

Dữu Khánh phất tay đáp một câu, "Không muốn ăn, các ngươi đi đi."

Kha Nhiên cười gật gật đầu, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn theo sư huynh đệ mấy người đi vào trong nhà.

Sau khi bước vào trong nhà, Dữu Khánh trước tiên xông vào căn phòng của Bách Lý Tâm, hắn có chút lo lắng không biết Nam Trúc có làm gì Bách Lý Tâm hay không.

Nằm ở trên giường, Bách Lý Tâm xoay chuyển tròng mắt lệch nhìn tới, nhìn thấy được bọn hắn, lập tức hô hấp trở nên gấp gáp, tròng mắt nháy nháy xoay chuyển liên tục, đại khái là muốn nhắc hắn cởi bỏ cấm chế cho nàng ta.

Dữu Khánh chắp tay tiến đến trước mặt quan sát quần áo mặc trên người nàng ta một chút, rồi nghiêng đầu hỏi Nam Trúc ở bên, "Lão Thất, ngươi không làm gì nàng ta chứ?"

Nam Trúc lập tức trừng mắt: "Nói bậy bạ gì vậy chứ, ngươi coi ta là người nào?"

Kỳ thực thì, lúc đầu gã cũng có một chút ý nghĩ lệch lạc, nhưng mà không phải lúc, một mực lo lắng cho lão Cửu và lão Thập Ngũ, khiến cho gã không còn tâm tình gì, nếu không, nếu là thật sự nhàn rỗi buồn chán thì chính gã cũng không dám đảm bảo mình sẽ có làm gì với Bách Lý Tâm hay không.

Dữu Khánh cởi bỏ á huyệt cho Bách Lý Tâm, hỏi: "Hắn không có làm gì ngươi chứ?"

Cũng không phải là hắn quan tâm tới sự trong sạch của Bách Lý Tâm, mà để biết nếu có xảy ra chuyện thì cần phải giải quyết tốt hậu quả, vạn nhất nữ nhân này bị hủy đi sự trong trắng rồi muốn liều mạng thì bọn hắn cần phải xử lý đúng lúc.

Bách Lý Tâm tức muốn bể phổi, nói: "Các ngươi đến cùng muốn như thế nào? Thả ta ra!"

Vừa nhìn thấy bộ dáng của nàng ta, Dữu Khánh thở phào nhẹ nhõm, hẳn là không có việc gì, hắn lập tức xoay người rời đi.

Bách Lý Tâm trở nên gấp gáp, vừa định cất tiếng tiếp tục ồn ào thì Nam Trúc đã xuất thủ, lại điểm Á huyệt khiến nàng ta im lặng, sau đó nhanh chóng đuổi theo Dữu Khánh.

Nam Trúc cũng sợ Bách Lý Tâm dông dài ầm ĩ, hiện tại gã rất muốn biết những chuyện đã xảy ra tối hôm qua, nên dứt khoát làm cho Bách Lý Tâm phải lần nữa ngậm miệng, dù sao thì cũng đã làm như vậy với người ta rồi, không quan tâm làm nhiều thêm một lần.

Sư huynh đệ ba người lên đến trên lầu, Nam Trúc lập tức hỏi thăm tình huống. Dữu Khánh cũng không giấu giếm gã, kể lại đại khái tình hình cho gã biết.

Nam Trúc nghe xong thì trợn mắt há mồm, mặt đầy ngạc nhiên ngây người một hồi lâu, cũng không biết là kinh hãi hay là vui mừng. Rồi gã chợt vỗ tay cất tiếng tán thưởng, "Thấy chưa, may mà có ta nha? Lúc trước khi ta hái trái cây đó thì còn chỉ trích, chê trách ta, bây giờ biết rõ cái gì gọi là kinh nghiệm lão luyện rồi đi? Bây giờ biết rõ cái gì gọi là kinh nghiệm giang hồ rồi nha? Làm việc không thể chỉ nhìn trước mắt, phải nhìn lâu dài. Nếu không có ta, lần này muốn đi vào thì ngay cả cửa cũng không nhìn thấy!"

Gã làm một tràng ầm ầm ào ào tự khen mình, mặt đầy đắc ý, bộ dáng đó thực sự là nghiêm chỉnh lấy thân phận sư huynh để răn dạy hai vị sư đệ.

Tại trong ba người, gã dù sao cũng là sư huynh, mỗi lần gặp chuyện đều không thể lấy ra công lao thì bản thân cũng thấy áy náy không yên, bây giờ thì hay rồi, cần phải đặc biệt khen ngợi mình một trận, bởi vì trông chờ vào hai tên sư đệ này có giác ngộ đi khen ngợi mình là không có khả năng, hai tên này không phá hoại cũng đã tốt lắm rồi.

Dữu Khánh nhìn gã với vẻ mặt khinh thường, hắn rất muốn nhắc nhở gã, lúc đó làm giật mình tỉnh lại vị Hoàng kim đại lực sĩ kia, khi bị ông ta truy sát thì ai sợ đến chết khiếp chứ?

Mục Ngạo Thiết xì một tiếng, quay đầu bỏ đi, "Mèo mù đụng chuột chết!"

Nam Trúc tức giận, chỉ vào bóng lưng y rời đi, cất tiếng phê bình, "Lão Cửu, ngươi chỉ được cái tứ chi phát đạt, đầu óc đơn giản, khi có đồ vật gì đó đặt tại trước mắt mọi người, các ngươi đều không chiếm được, chỉ có ta là có thể lấy được? Vận khí cũng là một bộ phận của thực lực, có hiểu hay không?"

Dữu Khánh vỗ vỗ vai gã, chỉ chỉ dưới lầu, ra hiệu cho gã lăn xuống dưới, "Ngươi nên dành thời gian suy nghĩ làm thế nào để trấn an nữ nhân kia đi. Bây giờ giết thì không thể giết, thả cũng thả không được, nếu không sợ Côn Linh sơn một mực không nhìn thấy người, chúng ta không có cách nào giải thích, thả nàng ta ra lại sợ nàng ta gây sự, làm ầm ĩ. Nói chung ta không quản ngươi nghĩ biện pháp gì, cho dù là quỳ xuống cầu nàng ta, ngươi cũng phải giải quyết nàng ta cho được."

Nghĩ tới việc đã khống chế người ta lâu như vậy, Nam Trúc có chút thấp thỏm, "Việc này, ta cũng không dám đảm bảo có thể giải quyết được. Lão Thập Ngũ, ta nói ngươi nha, lúc đó đã chuẩn bị sẵn biện pháp để ứng phó rồi, ngươi vậy mà lại quá đơn giản thô bạo đi, trực tiếp bắt trói người ta lại, ai mà chẳng tức giận cho được? Ngươi đi ị, lại kêu ta tới chùi đít, quá buồn nôn, ta không nhất định có thể lau sạch sẽ."

Dữu Khánh: "Tùy ngươi, dù sao cũng không phải là ta muốn theo nàng ta. Nếu ầm ĩ quá lớn, ngươi sẽ vô duyên với nàng ta nha."

Nam Trúc tức thì mặt đầy bối rối.

"Lão Thất, ta nhắc nhở ngươi, có thể giải quyết được nàng ta, chúng ta còn có thể lưu lại mở rộng tầm mắt, xem xong Triêu Dương đại hội mới rời núi. Còn xử lý không được thì chúng ta chỉ có thể xuống núi rời đi ngay hôm nay."

"Xuống núi rời đi? Nơi đó, chúng ta không đi vào thăm dò sao?"

"Việc này ta và lão Cửu đã thương lượng với nhau, chuyện tìm kiếm cũng chỉ có thể để sau đại hội. Mục đích chúng ta trà trộn vào đại hội chỉ là để biết rõ tình huống. Bây giờ chúng ta đã nắm giữ đường lối ra vào, ngay cả lối vào cũng đã thăm dò được. Về sau, khi đại hội đã kết thúc, Côn Linh sơn thả lỏng cảnh giác, lúc đó tiến vào lại, có thể làm một lần là xong, cho dù có gây ra chút động tĩnh gì thì cũng không nghi ngờ tới chúng ta."

Nam Trúc suy nghĩ cũng phải, khẽ gật đầu, sau đó lại thở dài, nghĩ tới việc phải ứng phó Bách Lý Tâm, gã lắc lắc đầu bối rối đi xuống dưới.

Gã đi xuống dưới chưa được bao lâu, dưới lầu mơ hồ truyền đến âm thanh tranh cãi kịch liệt của Bách Lý Tâm, sau đó là một tiếng "Bốp" đặc biệt rõ ràng.

Rất nhanh lại truyền đến tiếng bước chân lên lầu ầm ầm ầm.

Rầm! cửa phòng Dữu Khánh bị người một cước đá bật ra, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Bách Lý Tâm nổi giận đùng đùng bước vào, Nam Trúc theo ở phía sau, bộ dáng như đang van xin người khác, trên mặt còn có một dấu vết bàn tay đỏ tươi!

Dữu Khánh kinh ngạc, cau mày hỏi: "Bách Lý Tâm, ngươi điên rồi sao, không biết gõ cửa khi vào phòng nam nhân sao?"

Bách Lý Tâm: "Khi ngươi động tay động chân với ta thì tại sao không nói tới sự khác biệt nam nữ chứ? Ta nói cho ngươi biết, nếu không giải thích rõ ràng cho ta biết tối hôm qua các ngươi đã làm gì, thì chúng ta còn chưa xong!"

Dữu Khánh lập tức chỉ vào Nam Trúc, đùn đẩy trách nhiệm: "Nhìn hắn tướng mạo phúc hậu, tuổi tác già dặn chín chắn, cũng có thể biết được hắn là lão đại của chúng ta. Chúng ta đều nghe lời hắn, ngươi muốn giải thích gì thì tìm hắn đi, đừng tìm ta."

Nam Trúc liên tục gật đầu, "Đúng vậy, đúng vậy, có chuyện gì chúng ta chậm rãi nói."

Bách Lý Tâm đưa tay đẩy gã ra, không cho gã tới gần, nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh nghiến răng nói: "Ta không có mù, ngươi mới là chủ mưu, ta nhất định phải tìm ngươi! Ta nói cho ngươi biết, nếu

như ngươi không nói, ta liền tìm Côn Linh sơn để tự thú, tất cả mọi người đều đừng nghĩ được thoải mái."

Dữu Khánh buông tay nói: "Cũng không liên quan gì đến ngươi, chuyện cũng đã qua rồi. Ngươi đã biết tự thú thì tất cả mọi người đều không được thoải mái, tội gì phải rước lấy phiền toái cho mình chứ?"

Bách Lý Tâm: "Ta không biết các ngươi đang có âm mưu gì, cũng không biết các ngươi đã làm ra chuyện gì tại Côn Linh sơn, tám chín phần mười là chuyện mờ ám không thể công khai, ta tự thú có lẽ còn có thể lấy công chuộc tội, ít nhất nếu xảy ra chuyện còn có thể phủi sạch liên quan tới ta, ta không có khả năng chẳng biết chuyện gì và chỉ biết ngồi đợi các ngươi làm liên lụy tới ta."

Dữu Khánh rất bất đắc dĩ, đã biết nữ nhân này lại muốn lấy việc bị liên lụy là lí do để kiếm chuyện, nhưng mà lời người ta nói quả thực cũng là đạo lý, bất cứ ai cũng không thể mắt mở trừng trừng nhìn mình bị liên lụy. Chuyện cho tới bây giờ hắn chỉ có thể dứt khoát nói: "Ngươi có thể yên tâm, tuyệt đối không liên lụy tới ngươi, bây giờ chúng ta liền rời khỏi đại hội, lập tức rời khỏi Côn Linh sơn. Như vậy ngươi có hài lòng không?"

Chương 638: Rời khỏi (1)

Rời khỏi đại hội? Bách Lý Tâm đang làm vẻ mặt giận dữ nghe vậy thì lập tức nghẹn họng không nói nên lời, rõ ràng có phần không biết phải làm sao.

Sư huynh đệ ba người đợi một hồi lâu, nàng ta mới chậm rãi nói: "Rời khỏi thì rời khỏi."

Lời nói mặc dù kiên cường, nhưng giọng điệu thì rõ ràng có chút do dự.

Mặc dù không muốn tham gia tỷ thí, nhưng thực ra Dữu Khánh cũng muốn ở lại xem, dù sao đây cũng là thịnh hội hai mươi năm mới có một lần, nếu đã tới đây rồi, cho dù là ai cũng đều muốn mở rộng tầm mắt, vì vậy hắn thoái nhượng nửa bước, nói:

"Không cần phải vội vàng trả lời, cho ngươi một ngày để suy nghĩ, nếu như đến ngày mai ngươi vẫn còn kiên trì muốn xen vào việc riêng của chúng ta, vậy thì chúng ta liền rời khỏi đi. Nếu như còn muốn ở lại mở rộng tầm mắt, vậy thì không nên hỏi nhiều."

Khi nói tới câu cuối cùng thì hắn rất muốn nói bọn hắn đảm bảo sẽ không làm liên lụy tới đối phương, nhưng rồi nhận thấy lời đảm bảo của bọn hắn không có tác dụng, chỉ cần xảy ra chuyện ở tại đây, vậy nhất định sẽ liên lụy đến đối phương.

Bách Lý Tâm như rơi vào trong tình trạng khó xử nào đó, khi Dữu Khánh đưa tay ra hiệu "Mời đi ra", nàng ta âm trầm quay đầu, bước ra với vẻ mặt suy tư.

Trong phòng còn lại sư huynh đệ ba người, Dữu Khánh để ý thấy dấu bàn tay trên mặt Nam Trúc, thoáng sửng sốt, "Nàng ta đánh?"

"Ai!" Nam Trúc buông tiếng thở dài, dường như muốn nói, ngoại trừ nàng ta, còn có thể là ai?

Dữu Khánh cười hắc hắc, chế nhạo: "Lão Thất, ngươi không phải rất lên mặt với chúng ta lắm sao? Nàng đánh ngươi, ngươi tại sao không đánh lại?"

Mục Ngạo Thiết thình lình chen vào một câu, "Hắn cam tâm tình nguyện."

Nam Trúc lập tức kêu oan, "Các ngươi có ý gì chứ? Chế giễu ta sao? Ta cũng là người có tính khí, các ngươi cho rằng ta không muốn đánh lại sao? Nhưng đánh lại sẽ có hậu quả gì? Chỉ cần ta vừa động thủ, mọi người sẽ lập tức trở mặt, nàng ta không đếm xỉa gì nữa,

các ngươi cũng sẽ không may, ta là vì hai người các ngươi mới nén giận a."

"Ta không cảm kích, không cần vì tốt cho ta." Mục Ngạo Thiết ném lại một câu, rồi xoay người rời đi.

Dữu Khánh vỗ vỗ vai Nam Trúc, cũng đưa tay đẩy một cái, "Đi đi, thoải mái tay chân mà đánh lại đi, có xảy ra chuyện cũng không trách ngươi."

Nam Trúc cảm thấy bị sỉ nhục, nổi giận đùng đùng, xắn xắn hai tay áo, "Cho rằng ta không dám đánh sao? Đây là các ngươi xúi giục ta, các ngươi đừng hối hận!" Dứt lời liền thở phì phì sải bước bỏ đi.

Dữu Khánh xùy một tiếng, hoàn toàn không tin tên này dám động thủ, tên mập này là kẻ giỏi động miệng chứ không phải động tay.

Quả nhiên, sau đó ở dưới lầu cũng không có động tĩnh gì khác thường.

Bên trong phòng khách yên tĩnh sang trọng và tao nhã, Hướng Lan Huyên mặc một chiếc váy hoa dài, bắt chéo chân, ngồi nghiêng ở trước bàn, một chén trà thơm, lật xem từng bản tài liệu, là những thông tin có liên quan tới tình hình bào vệ trong ngoài Côn Linh sơn, có cái của quân đội gửi tới, có cái do Côn Linh sơn cung cấp, cũng có thông tin mà Đại Nghiệp ty nắm giữ.

Những thứ này đều là báo cáo hàng ngày theo lệ thường, mỗi ngày nàng ta đều phải dành thời gian kiểm tra, để nắm giữ được toàn bộ tình hình an ninh của đại hội lần này, nếu hơi phát hiện thấy có khác thường thì sẽ phái người theo dõi, đây cũng là mục đích mà Đại Nghiệp ty phái nàng ta tới đây tọa trấn.

Có một số tình hình người khác không biết, nàng ta đã biết được trước đó, chắc chắn sẽ có nhân vật cấp cao của Ân quốc tới đây cổ vũ. Nếu để cho đại nhân vật của Ân quốc gặp phải sự cố an toàn

ngay trên địa bàn của mình, mặt mũi Đại Nghiệp ty cũng không còn nơi nào để đặt.

Lúc này, nàng ta đang cầm một bản mật hàm trên tay, bản mật hàm này do Đại Nghiệp ty gửi tới, Đại Nghiệp ty thông báo rõ ràng cho nàng ta biết, đã xác định rồi, lần này Hoàng hậu nương nương sẽ đến cổ vũ!

Vừa nghĩ đến việc hoàng hậu sắp tới, nàng ta liền có chút rợn tóc gáy, trong lòng đã bắt đầu cảm thấy thấp thỏm, nàng ta là thật sự sợ đối phương, xét về thân phận, người ta là hoàng hậu, xét về tu vi, người ta là sư muội của Địa sư, tu vi sâu không lường được, một cú tát tai đó đến nay nàng ta vẫn còn cảm thấy gương mặt nóng rát lên.

Ngoài phòng khách, một gã tùy tùng bước nhanh tiến vào, cầm một bản mật tín trình lên, "Kha Nhiên gởi thư, đám người Thám Hoa lang đã trở về rồi."

Hướng Lan Huyên a một tiếng, bỏ bản mật hàm trong tay xuống, cầm mật tín vào tay nhìn xem, xem xong thì cất tiếng lẩm bẩm, "Tối hôm qua đến cùng đã làm gì chứ?"

Phía bên Linh cốc, nàng ta gần như đã thủ cả một đêm, một đêm bình an, không thấy xuất hiện bất kỳ động tĩnh gì khác thường, làm cho nàng ta bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình.

Tùy tùng đáp: "Không rõ ràng lắm. Phía bên trạm kiểm soát khu chữ Đinh khu, ta đã sắp xếp nhân thủ đứng bên quan sát, xe ngựa của Tiền Ngũ Đồng đã được lục soát, trên xe không có giấu người nào. Đại hành tẩu, vị Thám Hoa lang này quả thực có điểm tà môn, có thể đi lại thoải mái trong đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, phòng ngự chặt chẽ như thế mà hắn cũng không coi ra gì, phải nói là có chút bản lĩnh."

Hướng Lan Huyên cười ha hả, "Côn Linh sơn đúng là đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, nhưng vị Thám Hoa lang kia cũng là tài tử đệ

nhất thiên hạ, đầu óc của loại người này không dùng trong việc đọc sách, dùng tại trong những việc khác thì tự nhiên cũng không phải bình thường."

Nói đến đây, nàng ta lại nhíu mày lẩm bẩm, "Rốt cuộc thì tên này định làm gì chứ? Sẽ không phải là chạy đến Côn Linh sơn gây sự a?"

Tùy tùng hỏi: "Không đến mức gan lớn như vậy đi?"

Hướng Lan Huyên phì một tiếng, "Tại Ảo vọng đập phá cửa hàng của Trấn Hải sứ, xử lý cả bà con họ hàng của Địa mẫu, bây giờ vẫn còn sống rất tốt. Loại người này có làm ra chuyện gì cũng không có gì ngạc nhiên."

Nói đến đây, nàng ta dường như nhớ tới điều gì đó, nàng ta lại cầm lấy mật hàm do Đại Nghiệp ty gửi đến, nhìn nội dung thông báo cho biết Hoàng hậu nương nương sắp tới, trong lòng vô thức mà thấy khẩn trương. Trong lúc này nếu thật sự để cho vị Thám Hoa lang kia gây ra chuyện gì, nàng ta cũng không dám tưởng tượng được tình cảnh mình phải đối diện với Hoàng hậu nương nương như thế nào.

Vấn đề then chốt là ở chỗ, lí do lần trước khiến cho Hoàng hậu nương nương nổi giận chính là xuất phát từ vị Thám Hoa lang này, nếu như lại để tái diễn tình huống ba bên này, quỷ mới biết được vị nương nương kia sẽ nghĩ như thế nào, nàng thực sự không thể trêu vào.

Chương 639: Rời khỏi (2)

Sau một hồi suy đi nghĩ lại, ánh mắt nàng ta dần dần trở nên quyết đoán, rồi đưa ra quyết định, "Mặc kệ vị Thám Hoa lang kia muốn làm gì, cũng không thể để cho hắn tiếp tục ở lại Côn Linh sơn, ít nhất, trong thời điểm Triêu Dương đại hội là không được. Đuổi hắn

ra khỏi đây trước đi, về sau cho dù hắn định làm gì tại Côn Linh sơn đều không còn liên quan với chúng ta."

Tùy tùng gật đầu đáp: "Được, vậy để ta đi trao đổi với Côn Linh sơn."

Hướng Lan Huyên ngước mắt nhìn gã, "Trao đổi gì với Côn Linh sơn?"

Tùy tùng hơi giật mình, "Không phải là muốn đuổi hắn đi sao? Báo cho Côn Linh sơn biết, bọn hắn là giả mạo thân phận, như vậy chẳng phải sẽ danh chính ngôn thuận đuổi ra được rồi?"

Hướng Lan Huyên liếc gã khinh bỉ, "Vậy nếu sau đó hắn dùng thân phận thực để báo danh tham gia thì sao?"

Tùy tùng: "Việc này thì đơn giản, là hắn làm sai trước, là hắn làm sai quy định trước, từ chối không cho hắn tham dự cũng hợp tình hợp lý."

Hướng Lan Huyên trực tiếp bật ra lời thô tục, "Hợp tình hợp lý cái rắm, quy định cũng phải xem là người nào, Long Hành Vân đổi tên tham gia có hợp quy định không? Ta không ngại nói cho ngươi biết, phía bên Địa mẫu đã bắt chuyện rồi, hai đệ tử của bà ta cũng sẽ đổi tên tham gia, có hợp quy định không?

Sự việc không có đơn giản như ngươi tưởng, ngươi cũng đã biết tên đó là tài tử đệ nhất thiên hạ, danh tiếng của hắn quá lớn, là không thể sử dụng biện pháp như đối với người thường.

Về sau, khi thông tin hắn tới tham gia Đại hội nhưng bị từ chối truyền ra ngoài, sẽ gây ra tranh luận rất lớn, bởi ảnh hưởng từ danh tiếng, kết quả tỷ thí của Triêu Dương đại hội sẽ bị người khác nghi ngờ tính công chính. Ngươi cho rằng Côn Linh sơn sẽ gánh lấy trách nhiệm này sao? Có thể mặt ngoài không dám từ chối, nhưng trong thầm lén thì quỷ mới biết rõ sự thật bị bộc lộ như thế nào."

Nghe nói như thế, mặt tùy tùng lộ vẻ trầm tư, "Cũng phải, nếu là như vậy, không bằng chúng ta dứt khoát trực tiếp nói chuyện với hắn, như vậy có lẽ càng đơn giản và trực tiếp hơn."

Hướng Lan Huyên than thở: "Có thể đơn giản trực tiếp thì quá tốt rồi, lẽ nào ta còn sợ hắn hay sao? Ai, việc gì thế này. Nam nhân các ngươi a, là không hiểu nữ nhân, chỉ có nữ nhân chúng ta mới thực sự hiểu được nữ nhân. Có một số nữ nhân là không thể nói chuyện lý lẽ, chỉ cần là chuyện nàng ta không vui, vậy thì ngươi tốt nhất đừng có đụng tới, nếu không làm thế nào cũng là sai."

Nghe nói đến đây, tùy tùng ngây ngẩn cả người, đồng thời cũng cảm thấy chợt hiểu được mấy phần, có vẻ trầm ngâm, dường như đã hiểu rõ được chút gì đó, âm thầm rịn mồ hôi lạnh, lập tức làm bộ như không có nghe hiểu, "Vậy làm sao bây giờ?"

Hướng Lan Huyên: "Nói chung, chúng ta không nên đi đụng tới vị Thám Hoa lang đó, coi như không biết sự tồn tại của hắn. Mọi việc phải được giải quyết trong âm thầm lặng lẽ."

Tùy tùng tức thì trở nên lúng túng, có chút ấp úng, việc này không thể làm, việc kia không thể làm, vậy làm sao mới lặng lẽ giải quyết được chứ?

Cũng may Hướng Lan Huyên trực tiếp nói cho gã biết biện pháp, "Lần trước không phải đã nói rồi sao, Long Hành Vân cùng tên đó là oan gia, ngươi sắp xếp người tình cờ để lộ chút thông tin bên tai Long Hành Vân là được. Long Hành Vân có thể bức hắn đi là tốt nhất, nói không chừng còn có thể bức ra mục đích tới đây thực sự của tên kia. Nếu không bức đi được, sắp xếp người gây xích mích cho hai bọn hắn gây lộn ồn ào lên cũng được, đến lúc đó liền có lí do hợp tình hợp lý để cấm hai người này tham gia, cùng lúc đuổi cả hai người ra khỏi, vậy thì sẽ không ai nói được gì."

Tùy tùng nắm chặt hai tay, "Được, kế sách này của Đại hành tẩu rất tuyệt. Thuộc hạ lập tức đi sắp xếp."

Hướng Lan Huyên khua tay áo, ra hiệu cho phép gã rời đi.

Chính ngọ ngày hôm sau, sau khi ăn một bữa no nên trong nhà ăn khu Đinh Dần, đám người Dữu Khánh lên núi, lần lượt chui vào trong căn nhà làm việc của Vũ Thiên.

Sau khi được biết ý đồ đến đây của mấy người này, Vũ Thiên hết sức kinh ngạc, hỏi lại: "Cái gì? Các ngươi muốn rời khỏi đại hội?"

Đám người Dữu Khánh hoặc có vẻ bất đắc dĩ, hoặc thở dài, hoặc gật đầu.

Sư huynh đệ ba người cũng không còn cách nào, sau khi suy nghĩ cả một đêm, Bách Lý Tâm vẫn kiên trì với ý kiến của mình, không chịu thỏa hiệp, nhưng mà bọn hắn thực sự không thể để cho Bách Lý Tâm biết tình hình hoặc là bị cuốn vào việc của mình, nên chỉ có thể rời đi. Sau khi chia tay mỗi người đi một ngã rồi mới tiện làm việc của mình.

Vũ Thiên kinh nghi, hỏi: "Chỉ còn mấy ngày nữa là bắt đầu đại hội rồi, thịnh hội hai mươi năm mới tổ chức một lần, các ngươi bỏ đi vào thời điểm này không khỏi đáng tiếc sao?"

Nam Trúc than thở: "Chúng ta tới đây, vốn là định mở rộng tầm mắt, nhưng việc bị trục xuất khỏi Long Quang tông vẫn luôn canh cánh trong lòng, chúng ta suy nghĩ mãi, có lẽ rời đi tại thời điểm này mới có thể cho thấy chúng ta lạc đường biết quay lại, càng có thể để cho Long Quang tông biết rõ tâm ý của chúng ta."

Nếu đã nói ra lời như vậy, có vẻ còn muốn trở về sư môn, đây là đại sự, Vũ Thiên cũng không tiện khuyên can nữa, chỉ có thể cất tiếng than thở: "Việc này không thể do một mình ta quyết định được, phải có quy trình, để ta báo lên cho Tông môn xử lý. Các ngươi cứ trở về trước đi, khi có câu trả lời ta sẽ đến tìm các ngươi. Yên tâm, không phải chờ quá lâu đâu, rất nhanh."

Sư huynh đệ ba người chắp tay cảm tạ rồi cất bước lên núi.

Bách Lý Tâm yên lặng đi theo phía sau ba người, không thốt tiếng nào, có thể thấy được trên mặt vẫn có vẻ do dự, nhưng lại kiên định lập trường.

Quả thực giống như lời Vũ Thiên nói, sự việc được xử lý rất nhanh, trước tiên dùng phi điểu truyền thư bẩm báo tình hình cụ thể cho Tông môn, nhận được hồi âm từ Tông môn, gã lập tức cùng nhân viên liên quan bắt đầu thực hiện các thủ tục chấm dứt tham gia.

Mấy tên đệ tử Côn Linh sơn đi đến nơi ở của mấy sư huynh đệ, hỏi thăm để xác nhận lần nữa, sau khi xác nhận mấy người tự nguyện rời khỏi đại hội dù không được hoàn trả tiền, và cũng không có bị bất kỳ đe dọa ép bức nào, mới chính thức kết thúc việc rút lui không tham gia thi đấu nữa.

Vì vậy sư huynh đệ ba người cùng Bách Lý Tâm thu dọn hành lý, dưới sự hộ tống của đệ tử Côn Linh sơn, đi xuống núi, dưới chân núi có xe ngựa của Côn Linh sơn chờ sẵn đưa tiễn.

Là hàng xóm của bọn hắn, đám người Kha Nhiên cùng Thiện Thiếu Đình đều bị kinh động, bởi vì sự việc những người của Côn Linh sơn tới tới lui lui xảy ra ngay tại dưới mí mắt của những người hàng xóm này, muốn không kinh động đến cũng khó, từ chỗ Vũ Thiên, bọn họ cũng đã biết được là xảy ra chuyện gì.

Ở tại trên bậc cấp lên núi nhìn theo, Tiêu Trường Đạo chắt lưỡi một tiếng, "Sớm biết như vậy, hà tất làm chuyện lúc đầu, muốn trở về sư môn e rằng không dễ dàng như mong muốn."

Ngô Dung Quý khẽ cười, nói: "Người không tuân quy củ sư môn, có thể thấy rõ được đức hạnh, ta là khinh thường, bọn hắn đáng nhận báo ứng này."

Chương 640: Thất hứa (1)

Những người khác không quan tâm đối với đánh giá đức hạnh không tốt, ví dụ như Thiện Thiếu Đình, y vốn là không để đám người Dữu Khánh vào mắt.

Nhưng với Kha Nhiên thì vẻ mặt có chút không hiểu ra sao, có phần không biết tiếp theo mình phải làm như thế nào, mục tiêu đã bỏ thi đấu, rời khỏi đây, y thực sự không thể tiếp tục lưu lại tham gia Triêu Dương đại hội a?

Sau khi trò chuyện mấy lời rồi cất tiếng chào đám người Thiện Thiếu Đình, y xoay người trở về nơi ở, y cần phải lập tức truyền tin tức tới cho Hướng Lan Huyên.

Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý thì nhìn nhau cười, cũng không biết có chuyện gì đáng giá buồn cười.

Bên ngoài khu nhà khách tao nhã, Hướng Lan Huyên đang ngồi uống trà ở dưới gốc đại thụ râm mát, chợt một con chim bay tới, xoay quanh trong không trung phía trên nàng, rồi hạ xuống bên trong sân khu nhà.

Chỉ chốc lát sau, tùy tùng đi ra, dâng lên một bản mật thư, "Đại hành tẩu, Kha Nhiên gửi tin tức tới, nói rằng đám người A Sĩ Hành rút khỏi thi đấu rồi."

"Rút khỏi thi đấu?" Đã nâng cốc trà đến bên môi, Hướng Lan Huyên sửng sốt dừng tay lại, hỏi lại: "Ý của ngươi là?"

Tùy tùng: "Không tham gia thi đấu nữa, rời khỏi Côn Linh sơn."

Hướng Lan Huyên cảm thấy không thể hiểu được, bỏ cốc trà xuống, đưa tay cầm lấy mật thư vào trong tay, nhanh chóng mở ra xem, xem xong thì ngưng nghẹn thật lâu không nói nên lời, sau đó nhíu mày, "Làm trái sư môn, trong lòng xấu hổ, giờ tuân theo môn quy rời khỏi Triêu Dương đại hội, mong được quay về Long Quang tông… Cái trò quái gì vậy chứ?"

Nếu không biết lai lịch của đám người Dữu Khánh, có khả năng thực sự sẽ tin mấy chuyện ma quỷ đó, vấn đề là, bọn hắn vốn không phải là người của Long Quang tông, có quỷ mới quay về Long Quang tông.

Nàng ngước mắt nhìn người tùy tùng, hỏi: "Đây là thông tin mà Kha Nhiên dò xét được, hay là bản thân hắn tự phỏng đoán?"

Tùy tùng hiểu ý câu hỏi của nàng, cười ngượng ngùng đáp: "Trong thông tin nói rõ ràng là đã rút ra, và cũng đã rời khỏi Côn Linh sơn, chắc hẳn không phải giả."

"Thật sự đã rời đi rồi…" Hướng Lan Huyên suy nghĩ cũng phải, đứng dậy khỏi bàn đá, quanh quẩn tại dưới gốc đại thụ, lẩm bẩm, "Như vậy liền rời đi sao? Xem ra đêm đó bọn hắn đã đạt được mục đích mình muốn, nếu không thì làm sao có thể dễ dàng rời đi như vậy?"

Tùy tùng khen ngợi: "Ít nhất, Đại hành tẩu đã dự đoán chính xác một điểm, chuyến này bọn hắn tới đây không dám công khai lộ diện dự thi, cho nên mới rút lui khỏi thi đấu và rời đi."

Gió thổi tay áo tung bay, Hướng Lan Huyên dừng lại, trầm ngâm, "Không rõ đầu đuôi gốc ngọn, có trời mới biết hắn muốn làm gì." Tiếp đó lại cất tiếng thở dài, "Thôi được rồi, việc không liên quan đến chúng ta. Đi rất đúng lúc, tự hắn rời đi, chúng ta ngược lại được bớt việc. Đúng rồi, phía bên Long Hành Vân như thế nào?"

Tùy tùng đáp: "Chiều tối ngày hôm qua đã sắp xếp người để lộ chút tin tức bên cạnh lỗ tai hắn, quả nhiên không ngoài dự liệu của Đại hành tẩu, ngay ngày hôm nay hắn đã chờ không được, vội vàng chạy tới, nhưng mà đám người Thám Hoa lang đã rời đi, hiển nhiên là chụp hụt rồi."

Hướng Lan Huyên đột nhiên sinh ra một ý nghĩ, "Có phải là vị Thám Hoa lang kia biết được Long Hành Vân sắp đi tìm mình, vì vậy hắn bị hù dọa bỏ chạy rồi hay không chứ?"

"Ý của Đại hành tẩu là, vị Thám Hoa lang kia đã biết trước được tin tức sao?" Tùy tùng sửng sốt hỏi ngược lại một câu, ngay sau đó lại chậm rãi gật đầu, "Quả thực là có khả năng này. Nếu đúng là tình huống này, vậy thì e rằng tai mắt của hắn tại Côn Linh sơn linh thông vượt quá chúng ta tưởng tượng."

Đối với điều này, trong lòng Hướng Lan Huyên quả thực có đủ loại hiếu kỳ, nếu không phải hiện tại có việc quan trọng chiếm hết tinh thần và sức lực của nàng, hơn nữa nàng cũng có một số kiêng kỵ, bằng không thì nàng đúng là sẽ tổ chức lực lượng điều tra có mục tiêu nhằm vào, để xoa dịu lòng hiếu kỳ của mình, nhưng vào lúc này nàng ta cũng chỉ có thể nhắc lại một câu, "Được rồi, đi rồi thì rất tốt."

Trên đường núi, xe ngựa lắc lư, ngồi nhắm mắt dưỡng thần bên trong xe, Dữu Khánh cũng không nghĩ tới sẽ vội vàng qua quýt như vậy liền rời đi.

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm cũng không có hé răng, mỗi người đều có tâm tư riêng, ý nghĩ tương đồng duy nhất có lẽ là tất cả đều có chút tiếc nuối.

Triêu Dương đại hội dù sao cũng là thịnh hội hai mươi năm mới có một lần, đã tới rồi nhưng vẫn bỏ lỡ, nói không tiếc nuối là giả.

Tiếng vó ngựa kéo xe dần dần có chút lộn xộn, lắng nghe cẩn thận thì có thể nhận thấy có xen lẫn tiếng vó ngựa khác, còn có tiếng chuông, từ xa đến gần, phi nhanh đến bên cạnh xe ngựa.

Đột nhiên, ngoài khoang xe có người hô to, "Đừng xe! Dừng nhanh lại cho ta!"

Giọng nói này tại sao nghe dường như có chút quen thuộc? Dữu Khánh mở to hai mắt cùng với hai vị sư huynh nhìn nhau, đều có chút nghi hoặc.

Xe ngựa bị ép buộc dừng lại, sư huynh đệ ba người cũng vén rèm che nhìn ra bên ngoài, đập vào mắt là một khuôn mặt quen thuộc, không phải ai khác, chính là người quen cũ có dung mạo rất khá, Long Hành Vân!

Chỉ thấy Long Hành Vân ghìm ngựa đứng ở phía trước, ngăn cản xe ngựa tiếp tục đi tới.

Đột nhiên nhìn thấy Long Hành Vân tại nơi đây, sư huynh đệ ba người trợn tròn con mắt, sững sờ tại chỗ.

Một bên lại có tiếng vó ngựa giảm tốc độ chậm rãi đi tới đây, người cưỡi ngựa đến từ từ tiến lên, đầu tóc bạc trắng, trên miệng một tẩu thuốc phun khói phì phèo, chính là Ngân Sơn Hà, ông ta chậm rãi ruổi ngựa đi đến bên cạnh Long Hành Vân.

Xa phu cau mày hỏi, "Các ngươi là ai, vì sao chặn đường, muốn làm gì?"

Nhìn thấy sư huynh đệ ba người, trên mặt Long Hành Vân lộ ra vẻ giễu cợt, trong nét giễu cợt thậm chí dần dần có chút dữ tợn. Gã không để ý tới xa phu, chỉ nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, nói: "Quả nhiên là các ngươi! Tại hạ Trình Long. Hiện tại có phải là nên xưng hô ngươi là Trương huynh hay không? Trương huynh đã lâu không gặp, cuối cùng chúng ta lại gặp mặt, ha ha ha ha…"

Gã ngửa mặt lên trời cười to, cười cực kỳ thoải mái, bộ dạng thoải mái như sắp đạt được đều mình mong muốn.

Không gọi lên tên Thám Hoa lang Dữu Khánh là bởi vì biết rõ Dữu Khánh đã dùng tên giả, không thích hợp công khai, cũng giống như chính gã, cũng dùng tên giả không dám công khai, một khi công khai ra, khi luận võ đối phương sẽ lo lắng về thân phận của ngươi, sợ là không dám xuất toàn lực hạ nặng tay, vậy thì tỷ thí sẽ mất đi tính chân thực.

Gã là trước đây không lâu chạy tới khu Đinh Dần tìm Dữu Khánh rồi mới biết được, đồng thời cũng phát hiện việc đám người Dữu Khánh đã rút khỏi thi đấu, rời đi rồi, sau khi được biết bọn hắn mới vừa rời đi không bao lâu, gã lập tức một đường lao nhanh đuổi theo, cuối cùng đã chặn lại được đám người Dữu Khánh tại trước khi bọn hắn ra khỏi núi.

Ngân Sơn Hà là không còn cách nào khác phải chạy theo tới đây.

Chương 641: Thất hứa (2)

Hai người có thể có tọa kỵ chạy loạn ngay bên trong phạm vi của Côn Linh sơn, đương nhiên là bởi vì thân phận của bản thân.

Dữu Khánh quay nhìn về phía Ngân Sơn Hà, cũng chậm rãi chui ra khỏi khoang xe, đứng ở trên càng xe, vẻ mặt âm trầm chất vấn Ngân Sơn Hà, "Ông có ý gì? Nói không giữ lời sao?"

Ngân Sơn Hà không chút động lòng, bình tĩnh không dao động, giống như là chưa từng hứa hẹn điều gì vậy, chỉ hất đầu ra hiệu một cái, "Mượn một bước nói chuyện!"

Lần này đến phiên Long Hành Vân khó chịu, quay đầu hỏi: "Ngân thúc, có ý gì?"

Ngân Sơn Hà không để ý tới gã, lắc mình một cái bay lên, hạ xuống trong núi rừng ở một bên.

Dữu Khánh cũng từ trên càng xe phi thân bay đi, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức chui ra khỏi xe ngựa nhìn chằm chằm, để phòng có biến, chuẩn bị sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào.

Trong núi rừng, hai cái bóng người một trước một sau rơi xuống tại vị trí đối diện nhau, Dữu Khánh lại chất vấn: "Ông đã đảm bảo với

ta, trong vòng một năm không để cho hắn ra khỏi Xích Lan các, lúc này mới chỉ trôi qua mấy tháng, đây là hứa hẹn của ông sao?"

Ngân Sơn Hà: "Là ta đã thất hứa, nhưng cũng không phải toàn bộ trách nhiệm thuộc về ta, vấn đề chủ yếu chính là từ ngươi."

Dữu Khánh trừng mắt, cực giận mà cười, "Ông thật đúng là biết đổ thừa, chính ông không quản được người ta, còn trách ngược lại ta. Đây là oai phong của Xích Lan các sao?"

Thái độ của Ngân Sơn Hà rất bình tĩnh,

"Ngươi cũng không nghĩ lại xem lúc trước ngươi đã nói những gì với hắn. Ngươi nói thực không chút lưu tình, khiến hắn bị kích thích quá mức rồi, hắn thật sự đã nghe lời ngươi, đi tìm hiểu xem người bên ngoài đánh giá về mình như thế nào, quả thực nghe được không ít đánh giá tiêu cực, vì vậy mà đập phá không ít thứ trong nhà.

Đúng lúc Triêu Dương đại hội sắp tổ chức, hắn quyết định không dựa vào bất kỳ người nào, đến đây ganh đua cao thấp cùng anh kiệt trong thiên hạ. Hắn muốn chứng minh thực lực của chính mình, muốn dùng thực lực của mình khiến người trong thiên hạ phải ngậm miệng. Đối với điều này, Các chủ cho rằng không phải chuyện xấu, cũng đồng ý cho hắn tới đây mở mang kiến thức, ta khuyên cũng vô dụng, đây là ý của Các chủ, ta có thể làm gì được chứ?

Hơn nữa, hắn hoàn toàn không phải xông tới đây vì ngươi, cũng không ngờ được ngươi đã đắc tội những người kia mà còn dám chạy tới tham gia Triêu Dương đại hội. Hắn cũng là ngày hôm qua mới nghe được có người nói tại bên này nhìn thấy ngươi, nói là dung mạo nhìn giống như là vị Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh. Phản ứng của hắn về ngươi rất mạnh, vì vậy hôm nay liền chạy tới đây tìm hiểu. Nghe kể về hình dạng nhóm người các ngươi, hắn lập tức đuổi theo tới đây, không ngờ rằng lại thật sự chính là các ngươi."

Ngọn nguồn sự việc đã được nói ra rất rõ ràng, giọng điệu và thái độ cũng thể hiện ra đó, ông ta là khinh thường việc nói dối với Dữu

Khánh, không có bất kỳ ý nghĩ nào sẽ trốn tránh trách nhiệm, nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi, chỉ là đưa ra một lời giải thích, không có định đưa ra bất kỳ lời xin lỗi nào.

Dữu Khánh không nói nên lời, có nằm mơ cũng không nghĩ tới Long Hành Vân có thể tới nơi này là bởi vì bị mình kích thích, hắn nhất thời nghẹn họng, không lời chống đỡ.

Nhưng hắn lại không thể làm gì được Ngân Sơn Hà, không dám mắng quá mức, cũng không dám động thủ giáo huấn người ta, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Hắn chạy tới chặn đường ta là có ý gì?"

Ngân Sơn Hà: "Không biết, hắn vội vã truy đuổi theo ngươi, chưa nói gì. Thời hạn một năm chưa qua, lời hứa hẹn của ta vẫn còn hữu hiệu, ta không ngăn được hắn tới tham gia, nhưng có thể ngăn cản hắn ra tay với ngươi, ngươi cũng không cần quá mức lo lắng." Nói xong liền lắc mình bay ra khỏi rừng núi, quay trở lại trên lưng ngựa.

Lời này xem như là một lời xác nhận, tức thì giúp Dữu Khánh yên tâm hơn không ít, bằng không, nếu thực sự động thủ, Long Hành Vân có Ngân Sơn Hà giúp đỡ, tất cả bọn hắn cùng ra tay cũng không phải là đối thủ.

Vì vậy hắn cũng phi thân quay trở về, trực tiếp rơi tại trên đỉnh khoang xe, từ trên cao nhìn xuống hỏi Long Hành Vân, "Trình huynh, ngươi chạy tới ngăn ta là có ý gì?"

Long Hành Vân đang hỏi Ngân Sơn Hà vừa rồi lảng tránh gã đã nói những gì, nghe vậy thì quay đầu lại, cười lạnh hỏi: "Ngươi chạy làm gì, sợ ta hay sao?"

Dữu Khánh lập tức chắp tay, "Đúng vậy, ta quả thực sợ ngươi, cầu giơ cao đánh khẽ buông tha chúng ta!"

Những lời này vừa được nói ra, Long Hành Vân sững sờ ngay tại chỗ, có phần há hốc mồm, không nghĩ tới đối phương lại trực tiếp

thừa nhận sợ hãi, điều này làm cho gã có chút không biết làm sao.

Kể từ sau sự kiện Minh Hải lần trước, đã không biết bao nhiêu lần gã nằm gặp ác mộng, trong ác mộng gã bị vẻ mặt hung ác của Dữu Khánh làm cho giật mình tỉnh lại, giống như lần đó gã đã gánh chịu hết số lần bị tát của cả mấy đời, thật sự là gã đã nhiều lần tại trong mộng tức giận đến run rẩy cầm cập.

Một nhân vật hung thần ác sát như vậy, bây giờ đột nhiên lại mềm yếu giống một đứa cháu trai, khiến hắn rất không quen, thậm chí còn có cảm giác bực bội ấm ức.

Xa phu lái xe thấy tình thế không ổn, nhưng nhìn thấy chuông nhỏ buộc trên cổ con ngựa của khách tới thì cũng biết đây là quý khách của Côn Linh sơn, ngoại nhân bình thường là không thể tùy ý chạy tới chạy lui bên trong Côn Linh sơn vào thời gian này, nhưng vẫn cất tiếng nhắc nhở: "Nơi này là Côn Linh sơn, không phải ai muốn chặn đường là chặn đường, có chuyện gì các ngươi ra khỏi Côn Linh sơn tồi từ từ giải quyết."

Đang không có chỗ nào để trút bực, Long Hành Vân lập tức chửi ầm lên,

"Côn Linh sơn là cái rắm gì, Chưởng môn các ngươi gặp lão tử cũng phải khách khí, ngươi tính là thứ gì chứ? Con mắt chó của ngươi mù rồi hả? Không muốn chết thì cút sang một bên cho ta!"

Thấy đối phương làm nhục tông môn, xa phu lập tức giận dữ, mặc dù không dám làm càn, nhưng cũng không thể ngồi xem, đang định nghĩa chính ngôn từ phản bác lại, nhưng Ngân Sơn Hà đã xuất thủ, ném ra một miếng lệnh bài, "Tiểu huynh đệ giúp chút thuận lợi, tạm thời lảng tránh một chút, không nên chấp nhặt với người thô lỗ như hắn, về sau ta sẽ tự đi giải thích cho quý phái, sẽ không để ngươi khó xử!"

Xa phu theo bản năng đón lấy lệnh bài, lật xem phía dưới, nhận ra là lệnh bài thông hành của Tông môn, hơn nữa còn là loại có cấp bậc

cao nhất. Thứ này quả thực là để tạo thuận tiện cho quý khách sử dụng, hơn nữa lời của đối phương rất khách khí, nên gã nén giận đi đến, hai tay cầm lệnh bài trả lại, sau đó thật sự rời đi lảng tránh nơi này.

Chương 642: Ngu xuẩn, cẩu Thám Hoa (1)

Bách Lý Tâm một mực ở trong bóng tối âm thầm quan sát hai người chặn đường, đến lúc này, nàng ta đương nhiên đã có thể nhận ra được thân phận của người tới không tầm thường.

Và xa phu cũng không đi bao xa, chỉ rời đi mấy bước, xoay người lại, xem như không nhìn thấy.

Sự chú ý của Long Hành Vân lại lập tức tập trung vào Dữu Khánh,

"Đừng có làm ra vẻ đáng thương với lão tử, ngươi không phải bảo ta đơn độc tới tìm ngươi sao? Ngươi không phải nói chỉ cần ta dám đơn đấu với ngươi, ngươi sẽ ứng chiến bất cứ khi nào sao? Bây giờ ta tới đây rồi, ngươi giả bộ đáng thương với ta làm gì chứ, gan chó của người trước đây đi đâu rồi?"

Dữu Khánh hoàn toàn không muốn dây dưa vào loại mặt hàng này, hắn lại lần nữa dứt khoát nhận thua, "Ta chịu thua, cầu Long… Cầu Trình huynh giơ cao đánh khẽ, buông tha cho chúng ta!"

Thái độ này khiến cho Long Hành Vân có chút phát điên, gã gào to lên, "Không được!"

Đùa gì chứ, tại trên Minh Hải đã bị làm cho nhục nhã như vậy, khuôn mặt cũng bị đánh sưng vù cả lên, hai chữ "Bé hung" càng khiến cho gã không bao giờ quên được, gã chưa bao giờ bị như vậy trong cuộc đời này, gã rất căm hận, làm sao chỉ một câu nhận thua

của đối phương là có thể bỏ qua, không rửa được nỗi nhục này gã làm sao có thể nuốt xuống được nỗi hận đó?

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cừu nhân, gã đã nghĩ tới vô số phương thức hành hạ, đày đọa đối phương, gã hận không thể lập tức thi triển ra hết trên người Dữu Khánh, khiến cho hắn muốn sống không được muốn chết không xong!

Đương nhiên, trước đó gã còn cần phải chứng minh bản thân mình, nếu không chẳng phải đã xác nhận hai chữ bé hung, mà đối phương đã nói kia!

Theo gã, hai chữ này không chỉ mắng gã, mà ngay cả mẹ gã cũng bị mắng vào luôn.

"Thiếu gia!"

Ngân Sơn Hà chợt cau mày nhắc nhở một tiếng, ông ta phát hiện thấy cảm xúc của vị thiếu Các chủ này đã bị mất kiểm soát nghiêm trọng, rất mất bình tĩnh.

Long Hành Vân nghe tiếng nhắc thì tỉnh táo lại một chút, sửa lại lời nói; "Nếu ngươi cứ muốn nhận thua, ta cũng không ngăn ngươi, tuy nhiên, nhận thua thì ít nhất phải có bộ dạng của nhận thua!"

Dữu Khánh chần chừ hỏi: "Thế nào mới gọi là bộ dạng nhận thua?"

Khuôn mặt Long Hành Vân lộ ra vẻ dữ tợn, "Thúc thủ chịu trói, tùy ý ta xử lý!"

Giọng điệu sau khi bình tĩnh lại không nói tới việc có đúng mực hay không, nhưng quả thực đã có cách thức và phương pháp hơn nhiều.

Nghe được lời này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết gần như đồng thời quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh ở trên xe ngựa, đều hơi lắc đầu ra hiệu, tỏ ý rằng tuyệt đối không thể đồng ý.

Dữu Khánh làm sao có thể không biết, nếu là thật sự rơi vào trong tay đối phương, kết quả nhất định sẽ rất thê thảm, hắn lập tức trầm giọng nói: "Trình huynh, ngươi làm vậy là có chút ép buộc, làm khó rồi. Chuyện lần trước ta thừa nhận là ta làm hơi quá đáng, nhưng ta cũng là bị ép buộc không biết làm sao, là ngươi muốn giết ta trước, ta không còn cách nào khác mới ra tay đánh lén ngươi.

Trình huynh, ngươi không ngại suy nghĩ lại xem, có lần nào mà không phải là ngươi chủ động chạy tới nhằm vào ta trước không? Có lần nào mà ta không phải là bị ép buộc không còn cách nào khác không? Oan gia nên giải không nên kết, sự việc trước kia xem như ta không đúng, ta tại nơi đây xin lỗi ngươi, ân oán dĩ vãng kết thúc tại đây, được không?"

Sự căm hận trong lòng Long Hành Vân làm sao có thể dễ dàng bị mấy câu lời nói hóa giải được, gã cười nhạt không ngừng, "Ngươi nói thực dễ nghe, dám làm thì phải gánh chịu hậu quả, đừng nói những lời đánh rắm vô dụng đó, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi là thúc thủ chịu trói, hay là thực hiện hứa hẹn tiếp nhận sự khiêu chiến của ta?"

Đối với mấy sư huynh đệ mà nói, thúc thủ chịu trói là chuyện không thể nào, không có khả năng giao mạng nhỏ của mình vào trên tay người khác.

Vì vậy Dữu Khánh căng thẳng hai gò má, trầm mặc không nói, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn tới Ngân Sơn Hà, hi vọng Ngân Sơn Hà có thể đứng ra khuyên can.

Nhưng Ngân Sơn Hà làm như không nhìn thấy, căn bản không hề dao động, vì vậy Dữu Khánh đại khái đã đoán được ý đồ của vị này, phỏng chừng là lão già đầu bạc này cũng không phản đối việc Long Hành Vân dùng thực lực bản thân để trực diện đơn đấu với hắn.

Cũng quả thực là như thế, Ngân Sơn Hà biết rõ chuyện lần trước đã trở thành tâm ma của Long Hành Vân, không dựa vào thực lực để

chính diện cứng đối cứng một lần, thiếu Các chủ là không thể nhận rõ được mình, cũng không thể tỉnh táo lại.

Nói một cách đơn giản, ông ta cũng hi vọng rằng Long Hành Vân dựa vào thực lực của chính mình để đánh bại vị Thám Hoa lang này.

Nhưng Dữu Khánh lại đột nhiên lớn tiếng nói: "Xa phu, chúng ta tiếp tục lên đường, trong thời điểm Triêu Dương đại hội, không chỉ có Côn Linh sơn các ngươi áp trận, ta trái lại muốn nhìn xem ai dám ngang nhiên làm xằng làm bậy tại Côn Linh sơn vào lúc này!"

Lời này của hắn là đang nhắc nhở xa phu không cần phải sợ, cũng là đang nhắc nhở Long Hành Vân và Ngân Sơn Hà, Xích Lan các các ngươi đúng là có thể đè ép được Côn Linh sơn, nhưng lúc này, nơi đây cũng không phải là Xích Lan các ngươi có thể tùy ý dương oai.

Xa phu nghe tiếng xoay người lại, rõ ràng có hơi chút do dự, nhưng vẫn cất bước đi tới.

Long Hành Vân thì trừng mắt nhìn Dữu Khánh, bộ dạng như muốn nói "Ngươi dám"!

Dữu Khánh không để ý tới gã, phất tay ra hiệu cho mấy người Nam Trúc lên xe, mình thì xếp bằng ngồi ở trên đỉnh khoang xe, quát với xa phu vừa ngồi lên xe, "Đi!"

Xa phu cũng rất bất đắc dĩ, nói với người chặn đường: "Nhị vị, ta phụng lệnh Tông môn đi tiễn khách, không thể bỏ dở nửa chừng, cũng không có thể vứt bỏ họ mà không để ý tới, nếu không Tông môn sẽ không tha cho ta, thỉnh cầu nhị vị quý khách nhường đường!"

"Đồ chó!" Long Hành Vân cất tiếng mắng, bộc phát giận dữ, không phải hướng về xa phu, mà là xông tới Dữu Khánh đang nhìn chằm chằm vào mình, thân hình dao động, vừa định bay lên đỉnh khoang xe để động thủ, nhưng mà ở một bên đột nhiên vươn tới một cánh tay, kéo gã vừa rời khỏi lưng ngựa rớt xuống trở lại.

Người xuất thủ, ngoại trừ Ngân Sơn Hà ra cũng sẽ không có người nào khác, vững vàng khống chế Long Hành Vân, không để cho gã động thủ khi kích động.

"Ngân thúc, là hắn nói không giữ lời, là hắn nuốt lời trước!" Long Hành Vân quay đầu lại rống giận.

Ngân Sơn Hà: "Côn Linh sơn bây giờ quả thực không phải là nơi tùy ý dương oai, chúng ta là khách nhân, cũng không thể khiến cho chủ nhân khó xử." Dứt lời, đẩy tọa kỵ xoay lại, cũng thi pháp bức ép tọa kỵ của Long Hành Vân chở theo người cùng nhau nhường đường.

Xa phu thở phào nhẹ nhõm, vung roi, "Hây, đi!"

Vì vậy xe ngựa tiếp tục tiến tới trước.

Chương 643: Ngu xuẩn, cẩu Thám Hoa (2)

Long Hành Vân nhìn chiếc xe ngựa đi sát qua bên cạnh mình, nhìn Dữu Khánh ngồi ở trên thùng xe nghênh ngang vượt qua, trong lòng cảm thấy phẫn nộ khó thể diễn đạt được bằng lời, gã nghiến răng dữ tợn nói ra: "Đồ chó đê tiện! Nếu đã là chính ngươi nuốt lời trước, vậy thì đừng trách ta ỷ thế hiếp người, ta trái lại muốn xem đời này ngươi có thể chạy được đi đâu.

Chỉ cần hôm nay ngươi dám chạy, ta sẽ dùng hết tất cả lực lượng có thể điều động để truy bắt ngươi. Để ta xem ngươi sẽ trốn đi đâu, để xem ngươi có thể trốn được bao lâu!

Nghe nói ngươi lớn lên trong một sơn thôn, vậy thì bắt đầu từ cái sơn thôn đó đi. Tất cả những người có liên quan đến ngươi, có thể bắt, ta đều sẽ không bỏ qua. Ta cũng không tin không bắt được một

người nào mà ngươi quan tâm, ta cũng không tin không moi ra được ngươi, để xem ngươi có thể trốn cả đời hay không!”

Nghe được lời nói đầy căm hận từ phía sau truyền đến, đang ngồi trên đỉnh khoang xe, trong đầu Dữu Khánh cũng lóe lên hình ảnh những thôn dân thôn phụ đang cày cấy, trồng trọt, hai mắt của hắn chợt nhíu lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng, hắn đột nhiên quát lớn: “Dừng xe!”

Ở bên trong khoang xe, vẻ mặt của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều kịch biến, nếu thật sự dùng cách thức làm bậy làm ẩu thà rằng bắt sai cũng không buông tha như Long Hành Vân đã nói, gặp xui xẻo không chỉ là những thôn dân kia, e rằng ngay cả Linh Lung quan cũng bị kéo vào.

Về đạo quan ở phía sau núi, toàn bộ thôn dân đều biết rõ, hoặc nhiều hoặc ít đều có lui tới, kể cả A Sĩ Hành thực sự.

Mấu chốt là lời nói của người ta cũng không phải chỉ đơn giản là lời đe dọa, người ta quả thực có khả năng và thế lực để làm như vậy.

Lúc trước lão Thập Ngũ sở dĩ dùng phép khích tướng kích thích người ta hành động đơn độc, chẳng phải là vì không muốn người ta vận dụng thế lực phía sau sao.

Xe ngựa bị siết dừng lại khẩn cấp, xa phu quay đầu lại nhìn Dữu Khánh trên đỉnh khoang xe, bởi vì bào đi là hắn, quát dừng lại cũng chính là hắn.

Mà Dữu Khánh thì vụt quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Long Hành Vân, hơi đối diện với ánh mắt của Long Hành Vân rồi quay sang nhìn chăm chú về phía Ngân Sơn Hà.

Ngân Sơn Hà phun ra một ngụm khói, hơi nghiêng đầu, tránh khỏi ánh mắt hắn, dáng vẻ ung dung điềm tĩnh, rõ ràng là không có gì ý kiến gì đối với lời đe dọa của Long thiếu Các chủ.

Thấy việc đe dọa đã có hiệu quả, trên mặt Long Hành Vân lộ ra nét cười gằn rất đắc ý, cho rằng hắn sợ!

Dữu Khánh xoay người bay lên không, rơi xuống, nhìn thẳng về phía Long Hành Vân, mặt không biểu cảm, không nhanh không chậm mà quay trở lại.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng lập tức nhảy ra khỏi xe, bước nhanh theo đi, tay theo bản năng đều nắm chặt trên chuôi kiếm, cho dù biết rõ nếu thật sự động thủ thì cả ba cùng xông lên cũng không đánh thắng được Ngân Sơn Hà, nhưng cũng không người nào do dự.

Ngân Sơn Hà hơi liếc ánh mắt tới, lần này chú ý nhiều hơn, quan sát hai người một chút, sau đó ánh mắt lại chú ý tới nữ nhân bước xuống xe kia.

Bách Lý Tâm nhảy xuống xe, lật tay lấy cung, cung xách tại trên tay, ánh mắt lành lạnh, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của mấy người bên kia.

Dữu Khánh đi tới trước mặt Long Hành Vân, dừng bước lại, nhìn chằm chằm vào gã, lạnh lùng nói: "Ngu xuẩn, nếu như ngươi còn có chút đầu óc thì hẳn phải biết rõ, Côn Linh sơn bây giờ không phải là nơi để cho ngươi ta tư đấu, ngươi không sợ xảy ra chuyện, nhưng ta vẫn sợ rước lấy phiền phức nha."

Giọng điệu hoàn toàn khác biệt với thái độ chấp nhận chịu thua lúc trước, hơn nữa còn là khác biệt một trời một vực, lúc này đã trực tiếp dùng tới những từ ngữ có tính nhục nhã.

Khóe mắt Ngân Sơn Hà giựt giựt.

Khóe miệng Long Hành Vân hơi co giật, trong vô thức gã lại liên tưởng đến hai từ "Bé hung", vẻ mặt lập tức trở nên thẹn quá hóa giận, gã cũng xoay người nhảy xuống ngựa, mặt đối mặt với Dữu Khánh giằng co với nhau, ngón tay chọc chọc vào ngực Dữu Khánh,

gằn từng chữ: "Cẩu Thám Hoa, ai muốn tư đấu với ngươi chứ, Triêu Dương đại hội là để làm gì, không phải là dùng cho luận võ sao? Chúng ta gặp lại trên lôi đài!"

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, rồi lập tức phủ quyết: "Muốn đơn đấu, không cần phải lên lôi đài, ra khỏi Côn Linh sơn cũng có thể."

Hắn có rất nhiều điều kiêng kị, không muốn công khai lộ mặt.

Nhưng Long Hành Vân lại không nghĩ như vậy, thấy hắn phản đối, trái lại cho rằng mình đã nắm bắt được điểm yếu của hắn, cho rằng hắn sợ xấu hổ trước đám đông, sợ ảnh hưởng đến danh tiếng "Tài tử đệ nhất thiên hạ", điều này làm cho gã cảm thấy vạn phần mong đợi, mong đợi cảnh tượng nhục nhã tài tử đệ nhất thiên hạ ngay trước mặt mọi người.

Trước ánh mắt của đông đảo người xem, đánh bại tài tử đệ nhất thiên hạ ngay trước mặt mọi người, khi lan truyền ra ngoài tất nhiên sẽ tạo nên chấn động, còn có cách nào rửa được nhục tốt hơn trường hợp này sao?

Chỉ suy nghĩ đến hình ảnh đó thôi cũng làm cho gã hưng phấn, hơn nữa là càng nghĩ càng phấn khích, lúc này gã một mực khẳng định, "Không có gì khác biệt, cứ lên lôi đài lộ rõ bản lãnh đi!"

Dữu Khánh: "Đầu óc người vào nước sao, sao lại không có khác biệt? Tỷ thí có quy tắc của tỷ thí, đều là rút thăm chọn đối thủ, huống hồ chúng ta còn không ở cùng một khu. Những phương diện khác có lẽ có thể ngoại lệ đối với ngươi, nhưng quy tắc thi đấu của Triêu Dương đại hội là việc rất trọng đại, không có khả năng vì ngươi mà phá lệ, không có khả năng cố ý sắp xếp hai chúng ta cùng tỷ thí một chỗ."

Long Hành Vân: "Ngươi ta đều đánh tới cuối cùng, không phải là được rồi."

"..."

Dữu Khánh không nói nên lời, thật sự không còn lời nào để nói, quả thực không biết tên này là nghĩ như thế nào, ở đâu ra mà có tự tin lớn như vậy, thật sự cho rằng anh kiệt thiên hạ đều là người ngốc sao? Cũng không có nghe nói Xích Lan các ngươi có bản lĩnh vô địch thiên hạ a.

Cho dù hắn cũng có chút tự tin vào thực lực của mình, nhưng hắn cũng không dám coi thường hào kiệt thiên hạ.

Suy nghĩ một chút, hắn hỏi ngược lại: "Nếu như ngươi đánh không đến cuối cùng thì sao chứ?"

Long Hành Vân thì rõ ràng có tự tin hơn hắn, "Nếu như ta không đánh đến được lúc quyết đấu cùng ngươi, vậy thì vấn đề chính là tại ta, không có liên quan gì với ngươi, xem như ngươi đã thực hiện hứa hẹn, ân oán giữa ngươi và ta sẽ xóa bỏ, từ đó về sau ta đảm bảo không tiếp tục tìm ngươi phiền phức!"

Lời này khiến cho ánh mắt Dữu Khánh sáng lên, hắn cảm thấy khả năng Long Hành Vân không thể đạt được là rất lớn, lập tức quay đầu lại nhìn về phía Ngân Sơn Hà, muốn tìm sự đảm bảo.

Hắn còn chưa mở lời, Ngân Sơn Hà giống như đã hiểu được, nhấc tay lấy tẩu thuốc trên miệng ra, bình thản nói: "Ta đảm bảo, nếu như đến lúc đó hắn còn tìm ngươi làm phiền, ta sẽ xử lý hắn."

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, "Nhưng ta không thể đảm bảo có thể đánh tới cuối cùng để thi đấu với ngươi."

Long Hành Vân uy hiếp: "Đó chính là chuyện của ngươi, làm không được thì đừng trách ta ỷ thế hiếp người!"

Lời này chẳng phải là cố tình gây sự sao? Sắc mặt Dữu Khánh trầm xuống, nhưng vẫn kiềm nén lửa giận nói:

"Ngươi cứ muốn gặp tại trên lôi đài, ta cũng không có ý kiến, nhưng đánh tới cuối cùng rất phí sức, thật sự không cần thiết. Ta có một

cách có thể thu nhỏ lại phạm vi tỷ thí, mà không phá hỏng quy tắc thi đấu, thừa dịp bây giờ còn có thể đổi nơi ở, dựa vào bối cảnh của ngươi, chuyển đại khu hẳn là không có vấn đề đi, không ngại thì ngươi đổi đến tiểu khu của ta, như vậy xác suất chúng ta có thể gặp nhau sẽ lớn hơn nhiều."

Hắn cho rằng mình đã là làm ra nhượng bộ rất lớn rồi.

Long Hành Vân nhưng là cau mày, cho rằng tên cẩu Thám Hoa này chính là muốn thu nhỏ lại phạm vi bị xấu hổ trước mắt mọi người.

Chương 644: Quay lại (1)

Trong đầu có ý nghĩ như vậy, vốn đang hận không thể khiến cho Dữu Khánh phải chịu vô cùng nhục nhã, gã càng thêm không chịu nhượng bộ, một loại cố chấp không lý trí gần như là biến thái, gã một mực khẳng định: "Không cần phải như vậy!"

Khi lời này vừa được nói ra, ngay cả Ngân Sơn Hà cũng nhịn không được nhíu mày, ai biết phân rõ phải trái, ai không biết phân rõ phải trái, vừa xem liền hiểu ngay, lần này đối diện chính là tuấn kiệt khắp thiên hạ, vị Thám Hoa lang này là người bỏ văn theo võ, quả thực không có cách nào đảm bảo có thể đánh tới khi có thể gặp được thiếu Các chủ.

Ông ta không khỏi mở miệng nói chen vào: "Thiếu gia, đề nghị đó của hắn cũng được, để ta đi tìm Côn Linh sơn nói chuyện, chuyển các ngươi tới cùng một tiểu khu đi."

Long Hành Vân thấy ông ta chen vào quấy rầy, tức thì cất lời bất mãn: "Ngân thúc, ngươi không nên xen vào chuyện tỷ thí."

Ngân Sơn Hà: "Vấn đề là hắn quả thực không có cách nào đảm bảo mình có thể làm được."

Long Hành Vân hỏi ngược lại:

"Làm không được? Làm không được thì dựa vào đâu để nói muốn đơn đấu với ta? Cũng là tỷ thí, ngay cả tư cách chạm mặt với ta cũng không có, ai mạnh ai yếu còn cần tiếp tục so sao? Hắn cho rằng mình là ai chứ? Khi hắn dùng phép khích tướng với ta lẽ nào hắn không có nghĩ tới phải trả giá sao? Không dám gánh chịu hậu quả, vậy sao còn sủa loạn chứ?"

Ngân Sơn Hà ít nhiều có phần bất ngờ quan sát gã một chút, thì ra vị thiếu Các chủ này cũng biết những lời đối phương nói lúc đó là phép khích tướng a, nếu đã biết rõ, sao còn suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Long Hành Vân lại nhìn chằm chằm Dữu Khánh, hỏi: "Tỷ thí như thế, nếu như ta có thể chiến thắng vào vòng sau, mà ngươi thì ngay cả tư cách giành chiến thắng cũng không có, vậy tính là ngươi thua, không oan uổng cho ngươi đi?"

Gã đã đi sâu vào góc độ này như vậy rồi, làm cho Dữu Khánh thật sự không còn lời nào để nói nữa, không sai, nếu như ngay cả vào vòng trong cũng không bằng người ta, quả thực là không có tư cách đơn đấu với người ta, quả thực có thể tính là đã bị thua, mà đã thua thì tự nhiên phải thực hiện lời hứa của mình lúc đó, tùy ý để cho người ta xử lý!

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, sau đó trầm ngâm hỏi: "Nói cách khác, nếu như ngươi bị thua trước ở vòng ngoài, vậy thì cũng có thể tính là ngươi thua?"

Long Hành Vân lập tức đồng ý, "Đó là đương nhiên, nếu như ngươi vào sâu hơn ta, vậy thì ta thua. Ta đảm bảo về sau không tiếp tục tìm ngươi phiền phức, xóa bỏ ân oán trước đây!"

Nếu là nói như vậy, nếu như kết quả từng vòng cũng tính là kết quả đơn đấu, Dữu Khánh không khỏi quan sát đối phương kỹ một chút, bỗng nhiên cảm thấy phần thắng của mình là rất lớn.

Nói trắng ra là, đối diện với tuấn kiệt trong thiên hạ, mặc dù hắn không có nắm chặt gì, nhưng đúng là không để Long Hành Vân vào mắt.

Lúc động thủ tại Tử Lan đảo, tuy rằng chỉ là đánh lén, nhưng nhìn vào năng lực phản ứng của đối phương khi bị đánh lén, là người đánh lén hắn cũng có cảm giác nhất định

Bảo hắn phải đảm bảo đánh tới cuối cùng, hắn không nắm chặt có thể làm được, cũng không dám đảm bảo, cho nên không có khả năng đồng ý với Long Hành Vân.

Nhưng nếu chỉ là so xem ai vào vòng sâu hơn, vậy thì không có gì.

Tuy nhiên, Dữu Khánh không trực tiếp đồng ý, hắn vẫn khéo léo từ chối, "Nếu các ngươi đã có thể đuổi theo đến đây, chắc hẳn đã biết được, mấy người chúng ta đã rời khỏi Triêu Dương đại hội."

Long Hành Vân khinh thường: "Đây mà là vấn đề sao? Tham gia lại không phải được rồi."

Dữu Khánh chần chừ, "Đã rời khỏi còn có thể tham gia lại sao? Không phải nói rằng một người trong đời chỉ có thể tham gia một lần Triêu Dương đại hội sao?"

Long Hành Vân: "Ngươi như vậy mà tính là tham gia sao? Ngay cả Côn Linh sơn còn chưa có ra khỏi. Việc này không cần lo lắng, nếu không thể tham gia lại, ta thương lượng giúp các ngươi."

Lời đã nói đến tình trạng này, đối diện với việc người ta lấy thế áp người, Dữu Khánh không muốn liên lụy tới thôn dân trong tiểu sơn thôn kia, coi như là bị bức ép không còn cách nào khác, cuối cùng đành phải đồng ý, "Ta chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi!"

Long Hành Vân lập tức phấn chấn tinh thần, "Được, một lời đã định, nếu dám nuốt lời, trời tru đất diệt!"

Lời nói thuận miệng ai mà không biết nói? Dữu Khánh cũng lập tức há mồm, "Nếu ngươi không nuốt lời, ta liền kính ngươi là đàn ông thực sự, đương nhiên cũng sẽ không nuốt lời."

Nói xong hắn nghiêng đầu nhìn về phía Ngân Sơn Hà, ý tứ trong ánh mắt rất rõ ràng, hi vọng ngươi là người trung gian nói được thì làm được.

Vẻ mặt của Ngân Sơn Hà vẫn thờ ơ không chút động lòng.

Sau khi mọi việc đã trao đổi xong, Long Hành Vân không có thành thơi nán lại đây với bọn hắn, gã xoay người nhảy lên ngựa, "Chờ ngươi tại khu Đinh Dần."

Gã cũng không sợ mấy người Dữu Khánh nuốt lời bỏ chạy, nói xong liền cùng Ngân Sơn Hà phóng ngựa quay trở về.

Hai người bọn gã vẫn chưa chạy được bao xa, ánh mắt Nam Trúc chợt lóe lên, không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên lắc mình bay lên không đuổi theo, người còn tại trong không trung đã cất tiếng gọi, "Chậm đã!"

Tại trên lưng ngựa, hai người Long, Ngân quay nhìn lại, đồng thời khẩn cấp siết cương dừng ngựa.

Nam Trúc lăng không xoay người rơi xuống, ngăn ở phía trước hai con ngựa.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết còn đứng tại nguyên chỗ thì có sửng sốt, không biết lão Thất ra mặt tại thời điểm này là để làm gì?

Không cần nói tới bọn hắn, hai người Long, Ngân cũng không hiểu ra sao, Long Hành Vân từ trên cao nhìn xuống, giọng miệt thị: "Mập mạp, ngươi muốn gì?"

Nam Trúc cười ha hả chắp tay nói: "Ta tới đây là để nhắc nhở một chút, các ngươi đến khu Đinh Dần e rằng trong chốc lát là không

chờ được chúng ta, có lẽ phải chờ một hai ngày."

Long Hành Vân cau mày, "Có ý gì?"

Nam Trúc xoa xoa hai tay, "Ngươi thấy đó, chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên gặp mặt, có một số lời ta muốn nói cho rõ ràng, lần này chúng ta tới Côn Linh sơn cũng không mang theo bao nhiêu tiền, cuộc sống nhàn rỗi, số tiền chuẩn bị trên người dùng để kết giao bằng hữu cũng gần như không còn. Lần này tham dự lại, chắc hẳn các ngươi cũng biết báo danh là cần phải nộp tiền, có thể thư thả cho chúng ta mấy ngày hay không, để chúng ta trước tiên ra bên ngoài tới tiền trang vay ít tiền rồi trở về báo danh?"

Còn tưởng rằng là có vấn đề gì to tát, vừa nghe chỉ là việc này, Long Hành Vân lập tức nói: "Không cần thiết phải như vậy." Gã nghiêng đầu nói với Ngân Sơn Hà: "Ngân thúc, khoản tiền này do ta trả."

Gã sẽ không cho mấy người Dữu Khánh có cơ hội ra ngoài.

Ngân Sơn Hà lập tức đưa tay vào trong quần áo móc ra một đống ngân phiếu, suy nghĩ một chút về số người của đối phương, đếm ra bốn tờ ngân phiếu mệnh giá một vạn lượng, vừa định rút ra, Nam Trúc tinh mắt lập tức bổ sung một câu, "Thời gian diễn ra Triêu Dương đại hội có chút lâu dài, về sau có khả năng cần phải chi tiêu, vẫn là để chúng ta ra bên ngoài kiếm chút tiền đi."

Long Hành Vân lập tức hỏi: "Mười vạn lượng có đủ hay không?"

Nam Trúc lập tức đầy mặt tươi cười, liên tục gật đầu, "Đủ thì đủ rồi, chỉ là, lấy tiền của các ngươi thật xấu hổ."

Chương 645: Quay lại (2)

Long Hành Vân lười dông dài với gã, cũng không có để chút tiền này vào mắt, tại trong mắt gã, vị Thám Hoa lang kia cho dù có thiếu tiền

cũng không phải là người thiếu chút tiền như vậy, không đến mức xé mặt tới nói loại lời nói dối như vậy, lập tức nói với Ngân Sơn Hà: "Ngân thúc, đưa cho hắn mười vạn."

Ngân Sơn Hà liếc nhìn Nam Trúc với ánh mắt có chút bất thiện, nhưng vẫn đếm ra mười tấm ngân phiếu, tiện tay ném tới, ngân phiếu lập tức bay loạn.

Long Hành Vân có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Ngân thúc vốn là người ổn trọng lại làm ra chuyện vô lễ như thế, nhưng gã cũng không đặt nặng, nhìn thấy Ngân Sơn Hà gọi đi, gã liền cùng phóng ngựa rời đi.

Nam Trúc tránh sang bên cạnh, vui cười cúi đầu khom lưng đưa tiễn, chờ cho hai ngựa vượt qua, gã lập tức hành động rất nhanh, nhanh chóng cúi người nhặt ngân phiếu rơi vãi khắp nơi.

"Lão Thất, ngươi đã nói gì với bọn họ vậy, bọn họ đưa ngân phiếu cho ngươi làm gì, chuyện gì vậy chứ?"

Đi tới nơi, Dữu Khánh cất lời hỏi đầy nghi ngờ, nét mặt Mục Ngạo Thiết cũng đầy nghi hoặc.

Nam Trúc nhanh chóng cuốn lấy ngân phiếu, nhanh nhẹn nhét vào trong tay áo, giống như rất sợ bị nhìn thấy, vẻ mặt có vẻ rất bất đắc dĩ, thở vắn than dài, "Đợi chút nữa báo danh lại, không phải cần dùng tới tiền sao? Chúng ta nào có nhiều lần bốn vạn lượng như vậy, tìm bọn họ mượn chút tiền mà thôi."

Sư huynh đệ ba người đều là người tương đối mẫn cảm đối với tiền, nhìn thứ khác có lẽ sẽ nhìn sai, nhìn kiểu thức mệnh giá ngân phiếu làm sao có thể tránh được đôi mắt của Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, chỉ cần thoáng nhìn liền biết đó là loại mệnh giá một vạn lượng một tờ, tối thiểu phải có bảy tám tờ đi?

Hơn nữa, bản thân mình mượn tiền rồi chủ động xuất tiền túi vì mọi người sao? Lão Thất mập này làm sao có lòng hảo tâm đó được,

huống chi còn là đi vay tiền của loại người như Long Hành Vân.

Trong đó khẳng định có quỷ, nghĩ theo kiểu nào cũng không đúng, Dữu Khánh lập tức ra hiệu ánh mắt với Mục Ngạo Thiết, người sau hiểu ý, thừa dịp người trước thu hút sự chú ý của Nam Trúc, đi tới phía sau Nam Trúc rồi đột nhiên động thủ, hai tay đột nhiên ôm chầm, khóa chặt luôn cả hai tay của Nam Trúc.

Dữu Khánh nhanh chóng đi móc tìm ngân phiếu cất trong tay áo Nam Trúc.

Nam Trúc lập tức nhận thức được hai người này muốn làm gì, gã kinh hãi liều mạng giãy giụa.

Nhưng mà song quyền khó địch bốn tay, rất nhanh gã liền bị đè lật ra đất, sư huynh đệ ba người quấn lấy nhau lăn lộn trên mặt đất.

Cuối cùng, Mục Ngạo Thiết đè tại trên người Nam Trúc, dùng sức giang hai tay gã ra, Dữu Khánh thì dùng đầu gối đè tay xuống.

Hai người liên thủ giống như giết lợn vậy, quả thực không có gì khác kẻ cướp.

Nói đi cũng phải nói lại, các đệ tử Linh Lung quan cũng không phải lần đầu tiên động thủ với nhau vì tiền, Dữu đại chưởng môn cũng không phải lần đầu tiên động thủ đoạt tiền của đệ tử đồng môn.

Đương nhiên, cũng là bởi vì có thực lực đánh thắng, không có thực lực làm sao dám làm như vậy, e rằng đã bị cướp ngược.

"Súc sinh, đây là tiền ta mượn!"

Bị đè cứng ngắc, khắp người dính đầy bụi đất, Nam Trúc cuối cùng cất lên tiếng gào thét, trong giọng nói tràn đầy bi phẫn.

Tại một nơi khác, xa phu và Bách Lý Tâm nhìn ngây người, không biết ba tên này tại sao lại đánh nhau lăn lộn trên mặt đất như vậy,

vừa giống đánh nhau vừa không giống đánh nhau.

Dữu Khánh đã đạt được mục đích, đứng lên, kiểm kê ngân phiếu trong tay, cau mày, hắc một tiếng, "Mười vạn lượng!"

Mục Ngạo Thiết cũng buông người ra, đứng lên, nói với Dữu Khánh: "Chia đều."

Dữu Khánh gật đầu, "Được, chúng ta một người năm vạn."

Nam Trúc lập tức bò đứng lên, quan tâm không nổi tới bụi đất trên người, vội vã lao tới cướp tiền lại.

Đoạt là khẳng định không đoạt thắng được hai người, muốn độc chiếm cũng không có khả năng được nữa, vì để có thể được chia một phần, dưới sự dọa dẫm của hai người Dữu, Mục, gã không thể không nói rõ ra tình hình vay tiền thực tế.

Hai người Dữu, Mục vừa nghe liền hiểu rồi, lão Thất là biết chắc chắn tên Long Hành Vân này rất phóng khoáng!

Tiền này mượn cũng không có vấn đề, không lấy cũng lãng phí, hai người cũng cùng vui theo.

Đương nhiên, đã không trọng yếu nữa, chia tiền là quan trọng nhất!

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết ngay tại chỗ mỗi người cầm hai vạn lưỡng, Nam Trúc giữ sáu vạn lượng, gã chịu trách nhiệm bỏ bốn vạn lượng để báo danh lại.

Phủi sạch sẽ bụi đất trên người xong, Mục Ngạo Thiết ra hiệu về phía Bách Lý Tâm, "Làm gì với nàng ta bây giờ, cũng mang về theo sao?"

Dữu Khánh: "Ngươi cảm thấy nàng ta có thể mặc kệ chúng ta lưu lại và rời đi một mình sao? Tạm thời cũng không quan trọng nữa."

Kết quả quả thực cũng là như thế, sau khi chạm mặt nói ra tình hình, Bách Lý Tâm quả nhiên không chịu đi một mình, vì vậy chỉ có thể cùng nhau quay lại.

Khi bọn hắn trở lại khu Đinh Dần gặp Vũ Thiên thì cũng lần nữa nhìn thấy Long Hành Vân và Ngân Sơn Hà, lúc này mới biết được hai người đó đã trao đổi trước với Vũ Thiên rồi, và Vũ Thiên đã báo cáo lên trên việc bốn người Dữu Khánh rút khỏi thi đấu bây giờ lại muốn báo danh tham gia lại, thỉnh cầu mặt trên định đoạt.

Việc này phải đợi lãnh đạo Côn Linh sơn đưa ra quyết định, quá trình đưa ra quyết định này cũng cần chút thời gian để đưa tin tức đi tới đi lui.

Thừa dịp này, Nam Trúc mời Vũ Thiên tách ra một chút để nói chuyện.

Đối với điều này, Dữu Khánh nhìn rõ trong mắt, hắn hừ một tiếng, "Lén lén lút lút, nhìn liền biết không có gì hay."

Mục Ngạo Thiết ở một bên chen một câu, "Còn cần phải nói sao, muốn tiết kiệm bốn vạn lượng kia."

Đối với việc này, Dữu Khánh cũng không có ý kiến gì, tiền tuy rằng là mượn danh của hắn để cầm và tay, nhưng quả thực công lao chủ yếu là của Nam mập, hắn và lão Cửu hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này, nếu Nam mập có thể tiết kiệm được bốn vạn lượng đó để giữ lại cho mình, vậy thì đó cũng là điều gã đáng nhận được, điểm quy củ này vẫn là có thể chấp nhận, bằng không, nếu cái gì cũng phải chia đều, về sau hắn cũng không tiện chiếm lời.

Khi quyết định của Côn Linh sơn đưa tới, kết quả không ngoài dự liệu, đã đồng ý cho bốn người Dữu Khánh báo danh lại.

Sau khi mọi việc đã được xác định, Long Hành Vân và Ngân Sơn Hà cũng không có lòng nán lại đây, bọn họ quay trở về nơi ở.

Bốn người Dữu Khánh vẫn ở tại căn nhà cũ, quay trở lại quá nhanh, nhà trống còn chưa kịp sắp xếp cho người khác, đã quen thuộc với Vũ Thiên cho nên việc này không có vấn đề gì.

Bốn người lên tới đỉnh núi, quay về nơi cũ, khiến cho những hàng xóm sát vách phải nhô đầu ra nhìn xem.

Sau khi Kha Nhiên nghe tin thì lập tức xuất hiện ở bên cửa sổ trên lầu, sững sờ nhìn bốn người quay trở lại, không biết là có ý gì.

Chương 646: Trước khi bắt đầu

Đều là hàng xóm với nhau, đám người Thiện Thiếu Đình dõi mắt nhìn cảnh này, cũng muốn biết rõ mấy người này quay trở lại đề làm gì, chỉ là Thiện Thiếu Đình cùng nhóm người Dữu Khánh từ trước đến nay không có quan hệ tốt cho nên cũng không tiện đi đến hỏi thăm.

Vì vậy, tự nhiên là Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý chủ động tiếp cận, chạy tới nhà để hỏi thăm nhóm người rời đi rồi lại về này.

Đối với hai tên này, bây giờ đám người Dữu Khánh đã không còn có hảo cảm gì, chủ yếu là bởi vì lúc trước khi Nam Trúc lang thang khắp các đỉnh núi thì gặp được một ít người bị hai tên này dùng thủ đoạn cưỡng ép rời đi, trong lúc vô ý biết được hai tên này thầm lén chơi đùa ám chiêu.

Cho dù là như vậy, đám người Dữu Khánh cũng không có cho Thiện Thiếu Đình biết sự thật, bởi vì không cần phải kết cừu hận đó, cũng có thể lý giải một ít tâm lý và thủ đoạn của nhân vật tầng dưới chót muốn bò lên trên, không người nào muốn xếp dưới người khác, chẳng qua là kết quả cuối cùng thành công hay không thành công mà thôi. Ví dụ như lúc ban đầu Dữu Khánh còn chạy đi làm kẻ qua buôn người.

Nhưng trong lòng khẳng định là có vướng mắc, vì vậy bọn hắn chỉ ứng phó qua loa một chút, chỉ nói là không rời đi nữa, tiếp tục ở lại dự thi, vân vân.

Hai người Tiêu, Ngô không tìm hiểu rõ được lí do, sau đó lại tìm Vũ Thiên để hỏi thăm, nhưng mà Vũ Thiên cũng không biết rõ đã xảy ra chuyện gì, bởi vì Tông môn nói được là được, gã cũng không quản được quá nhiều, cũng chỉ nói là lại tham dự.

Hai người khách sáo một phen mới rời đi, rồi gặp được Kha Nhiên đang bước nhanh đi tới.

Nhìn thấy hai người, Kha Nhiên hất hất cằm vào trong phòng, hỏi, "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Hai người đều lắc đầu, Tiêu Trường Đạo:

"Không rõ ràng lắm, nói là đã đổi ý, lại quay trở lại dự thi."

"Quay trở lại dự thi?" Kha Nhiên vẻ mặt kinh ngạc, cho rằng đây là nơi nào, còn có thể tới tới lui lui tùy ý như thế sao? Mấy tên đó ra ra vào vào làm gì chứ? Lập tức không quan tâm tới hai người này nữa, bước nhanh tiến vào bên trong, trực tiếp tìm đám người Dữu Khánh để dò hỏi.

Thái độ của đám người Dữu Khánh đối với y tự nhiên là tốt hơn hai tên lúc trước kia rất nhiều, nhưng câu trả lời cũng không khác biệt lắm, thật sự cũng là không có cách nào cho biết được.

Sau khi đã xác định được mấy vị này quả thực là quay lại để tham gia dự thi, Kha Nhiên rịn mồ hôi hột, y cũng đang chuẩn bị rời khỏi, cũng may đám người này đổi ý nhanh, muộn một chút nữa chắc y cũng đã rời khỏi rồi.

Không có nán lại quá lâu, nói mấy lời nói chuyện rồi chào tạm biệt, y lại vội vàng trở về phòng mình, nhanh chóng gửi mật tín đi, báo cáo tình hình đột nhiên xảy ra nơi đây.

Khi nhận được thông tin, Hướng Lan Huyên cũng tương đối bất ngờ, chuyện đầu tiên chính là tìm hiểu rõ ràng xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đã rời đi, tại sao còn quay trở lại?

Điều này cũng không khó hỏi thăm, sau khi tìm tới dò hỏi Côn Linh sơn, lập tức tra ra được sự việc có liên quan tới Long Hành Vân, sau đó lại tìm đến tên xa phu kia, kết quả liền được rõ ràng.

"Bị Long Hành Vân bức quay lại?"

Đứng tựa lan can nơi hiên các, Hướng Lan Huyên kinh ngạc cất lời hỏi, vẻ mặt khó thể tin tưởng.

Tùy tùng bẩm báo: "Xa phu kia cũng không có nghe hết toàn bộ câu chuyện, không biết rõ nội dung cụ thể là gì, nhưng từ những nội dung đã nghe được, và từ hành vi của Long Hành Vân cũng như Ngân Sơn Hà, đám người Thám Hoa lang quả thực là bị Long Hành Vân bức quay lại tham gia đại hội. Xa phu nói, có thể thấy được rất rõ ràng bọn họ có mối quan hệ đối địch."

Hướng Lan Huyên chống hai tay trên lan can, vẻ mặt ngây ngẩn, sững sờ.

Một lúc lâu sau, nàng ta mới lẩm bẩm một câu, "Bọn hắn đã rời đi, Long Hành Vân chạy đi chặn bọn hắn lại, ép quay về, vì sao?"

Tùy tùng làm thế nào biết được là vì sao, nói chung là rịn mồ hôi hột, vốn định mượn dùng Long Hành Vân để bức ép Thám Hoa lang rời đi, kết quả lại lấy tảng đá đập lên chân chính mình, cảm thấy việc này đã bị Đại hành tẩu làm cho huyên náo có chút lúng túng.

Lặng im một hồi lâu, thấy Đại hành tẩu có vẻ vẫn không nghĩ ra được gì, liền nhắc nhở: "Thực ra bây giờ vẫn có thể làm cho Côn Linh sơn danh chính ngôn thuận đuổi bọn hắn đi, lấy cớ là chính bản thân bọn hắn đã rời khỏi rồi, không cho phép thay đổi thất thường như trò đùa vậy."

Hướng Lan Huyên buông tiếng thở dài, "Ta đã nói chúng ta không thể công khai tham gia vào việc này, nếu như không có kiêng kị gì, ta còn cần mượn nhờ tới tay của Côn Linh sơn sao? Trực tiếp bảo bọn hắn rời khỏi là được rồi. Thậm chí không cần bảo bọn hắn rời đi, tùy ý cho bọn hắn làm ầm ĩ, như thế nào ta đều tiếp được."

Tùy tùng nghe vậy thì thở dài, biết rõ vị này không phải là sợ Thám Hoa lang gì đó, mà lo lắng mình bị người nào đó hiểu lầm, rơi vào tình cảnh không biết sống chết.

Bên cạnh một thác nước trong Tông môn Côn Linh sơn, có một cái Thính Bộc các, mái đao luôn bị bao phủ trong hơi nước khuấy động, từ lâu đã có rêu xanh.

Trong các, một bóng người gầy gò nho nhã đối diện với thiên địa, chính là Chưởng môn Triệu Đăng Tử, chắp tay sau lưng đứng im.

Nơi đây có thể nhìn xuống toàn bộ Linh cốc, khung cảnh rất đẹp, chỉ là tiếng thác nước hơi quá ồn ào một chút.

Không bao lâu sau, Triển Vân Khí dẫn đường, đưa đến một người, chính là Đại trưởng lão Hoàn Ngọc Sơn.

Nhận thấy được động tĩnh, Triệu Đăng Tử quay nhìn lại, sau đó xoay người, hơi khom người đối với Hoàn Đại trưởng lão được mời tới, chào: "Sư thúc."

Hoàn Đại trưởng lão nhìn nhìn xung quanh, hỏi: "Chưởng môn triệu ta tới đây, không biết có gì dặn dò?"

Triệu Đăng Tử quay sang nói với Triển Vân Khí: "Kể lại chuyện lúc trước cho Đại trưởng lão biết đi."

"Vâng." Triển Vân Khí lĩnh mệnh, lập tức kể lại chuyện Long Hành Vân chặn đám người Dữu Khánh vốn đã rút khỏi thi đấu ép quay trở lại.

Hoàn Đại trưởng lão có phần kinh ngạc, "Loại chuyện này, Chưởng môn các ngươi định đoạt là được. Ta đã già rồi, không thể bận tâm chú ý được tất cả mọi chuyện, sẽ làm theo mọi việc được Chưởng môn giao."

Ngụ ý là, loại chuyện này không đáng để cho đích thân lão ta phải đi một chuyến, đồng thời cũng bày tỏ sự tôn kính đối với Chưởng môn, một tầng ý tứ khác chính là muốn dò hỏi, có phải là còn có ý gì khác hay không?

Triệu Đăng Tử giọng điệu nghiêm trọng nói:

"Vừa mới để cho bốn tên đệ tử bị Long Quang tông vứt bỏ quay trở lại đại hội, phía bên Đại Nghiệp ty liền tìm tới, hỏi thăm tình hình."

Hoàn Đại trưởng lão a một tiếng, "Không phải vị Đại hành tẩu kia có sắp xếp người tại bên đó sao, phát hiện thấy có người rút khỏi thi đấu rồi lại đổi ý, đến hỏi thăm tình hình cũng rất bình thường."

Có thể nói ra lời này, chứng tỏ lão ta cũng rất rõ ràng tình hình từ trên xuống dưới của Côn Linh tông hiện nay.

Triệu Đăng Tử lại nói: "Không chỉ là đến hỏi thăm một chút. Sau khi bên chúng ta đã đưa ra lời giải thích, bọn họ tiếp tục có hành động điều tra kỹ hơn, còn tìm đến xa phu đưa tiễn, tìm hiểu kỹ càng quá trình Long Hành Vân bức ép bốn người kia quay lại. Nhìn từ một số tình huống dò hỏi, vị Đại hành tẩu kia dường như rất quan tâm tới bốn người đó."

Hoàn Đại trưởng lão trầm ngâm nói: "Bởi vì Long Hành Vân mà quan tâm tới bốn người kia, cũng là bình thường, lẽ nào còn có vấn đề gì hay sao? Chưởng môn gọi ta tới đây, đến cùng muốn nói điều gì?"

Triệu Đăng Tử: "Sư thúc, chúng ta chỉ nhìn thấy thân phận bối cảnh của Thiện Thiếu Đình, nhưng đã bỏ qua dự dị thường của bốn người bị Long Quang tông trục xuất kia. Có lẽ ngay từ ban đầu chúng ta đã đánh giá sai phương hướng, có thể lúc đó Hướng Lan Huyên sắp

xếp người đến đó không phải để giám thị Thiện Thiếu Đình. Với thân phận của Long Hành Vân đi ngăn chặn bốn người đó làm gì, Hướng Lan Huyên vì sao lại quan tâm như vậy?"

Hoàn Đại trưởng lão đột nhiên giật mình bừng tỉnh, "Ý của ngươi là, tên Kha Nhiên kia sắp xếp hành Linh Linh cốc không phải vì Thiện Thiếu Đình?"

Triệu Đăng Tử khẽ gật đầu, "Ngân Sơn Hà rõ ràng là tới trông chừng Long Hành Vân, tại sao lại đứng ra giúp Long Hành Vân yêu cầu lệnh bài thông hành để hỗ trợ làm việc này? Bốn người đó có khả năng không phải là đệ tử Long Quang tông bình thường. Chúng ta cần phải bắt đầu xem xét lại kỹ càng từ ngọn nguồn, ta đã sai người đến bên Long Quang tông âm thầm điều tra sâu hơn. Sư thúc, chúng ta có khả năng ngay từ đầu đã theo dõi sai người rồi!"

Hoàn Đại trưởng lão chìm vào trầm mặc.

Mấy ngày sau, thời hạn báo danh tham gia Triêu Dương đại hội sẽ chính thức kết thúc, cũng có ý nghĩa là thịnh hội hai mươi năm mới có một lần của Tu Hành giới sẽ chính thức bắt đầu.

Ở tại khu Đinh Dần, đám người Dữu Khánh vẫn chưa cảm nhận được được chút nào sự trọng thể và long trọng, cảm thấy cũng không có gì khác nhiều lắm với bình thường.

Lúc này, đám người không có kinh nghiệm gì mới kịp phản ứng lại, thì ra hào quang của sự trọng thể và long trọng cũng không phải thuộc về tất cả người tham dự, cũng không phải vừa ra sân liền có thể nhận được vạn chúng chú mục, muốn được vạn chúng chú mục thì cũng phải có tư cách, cũng phải có thực lực đi kèm.

Thực sự là số người tham gia thi đấu quá nhiều, hơn vạn người phân chia ra hơn một trăm tiểu khu, chỉ riêng vòng thi đấu thứ nhất đã vượt quá năm nghìn trận đấu, làm sao khán giả có thể tập trung theo dõi mỗi một trận thi đấu? Cho nên thi đấu ở cấp bậc tiểu khu là không có bao nhiêu người xem.

Sự thật là, khi mỗi một đại khu chọn ra được mười tên đứng đầu, sau đó tập trung lại một chỗ thì khung cảnh đó mới thực sự được tính là "Triêu Dương đại hội" long trọng.

Một ngày trước khi Đại hội chính thức bắt đầu, người dự thi tại khu Đinh Dần được tập trung lại, được dẫn đến một khu sân phơi Linh Mễ được sử dụng làm địa điểm thi đấu, vừa là để cho mọi người quen thuộc sân bãi, đồng thời cũng là muốn thông báo thể lệ thi đấu cho mọi người.

"Những ngày này, không ngừng có người hỏi ta cùng một vấn đề, hỏi rằng người giành được vị trí hạng nhất trong kỳ Triêu Dương đại hội lần này sẽ có thể nhận được bao nhiêu khen thưởng. Ở tại đây, ta công khai nói cho mọi người biết, ta thật sự không biết có thể được thưởng bao nhiêu tiền, khen thưởng cụ thể đều dựa theo tổng số ngân lượng huy động được trong kỳ đó để phân chia. Phần thưởng chỉ được công bố khi đã xác định được một trăm người tiến vào vòng chung kết tổng."

Đứng ở trên sân khấu thông báo thể lệ cuộc thi, Vũ Thiên nói một chút chuyện chọc cười mọi người.

Lúc này, trong đám người có người hô lên: "Nói cách khác, nếu không thể vào vòng chung kết tổng, thì ngay cả một đồng tiền cũng không có được."

Đứng trên sân khấu, Vũ Thiên lập tức chỉ vào gã, lớn tiếng trả lời: "Đúng vậy, ngươi nói không sai, nhưng mọi người đều biết rõ, nếu ngươi có bản lĩnh từ tiểu khu bước lên sân thi đấu của khu chữ Đinh, thì giá trị của bản thân ngươi trong tương lai cũng đã không bình thường nữa rồi, cũng đã là nhân vật trong trăm có một rồi! Đương nhiên, ta cũng hi vọng ngươi có thể trở thành một trong một ngàn, thậm chí trở thành nhận vật duy nhất trong vạn người!"

"Ha hả."

"Hắn có mạng đó sao?"

Mọi người cất tiếng cười vang một hồi, trong lời nói cử chỉ của bọn họ, có rất nhiều người thô tục, chỉ có một số ít ngươi thoạt nhìn là có tu dưỡng, đây mới là hình tượng của những người giang hồ bình thường trong Tu Hành giới.

Cho dù là sư huynh đệ ba người, thoạt nhìn cũng không giống là người nhã nhặn, thí dụ như Dữu Khánh và Nam Trúc cũng cùng theo đám đông cất tiếng cười hô hố, nhất là Dữu Khánh thỉnh thoảng còn nhấc tay vuốt vuốt chút ria mép, rất hợp với đám đông.

Loại người xuất thân tốt như Thiện Thiếu Đình, phương diện tố chất cũng quả thực tương đối cao, y nhìn xem phẩm hạnh của những người xung quanh, trong biểu hiện và phản ứng có một chút khinh thường.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn không ngừng hò hét cười cợt này, Vũ Thiên đành phải phất tay, ra hiệu cho đệ tử đồng môn cầm thể lệ thi đấu đã in ấn sẵn phát cho mọi người, nếu không, tiếp tục dùng lời nói để nói cho mọi người nghe sẽ bị cắt ngang, cứ ngươi một câu ta một câu như vậy, không biết khi nào mới kết thúc được.

Đợi khi mọi người đều đã cầm lấy tờ quy tắc thi đấu vào tay, vì để xem rõ quy tắc, quả nhiên bầu không khí dần dần yên tĩnh lại.

Vì vậy, Vũ Thiên lại hô lên: "Ngày mai đại hội sẽ chính thức bắt đầu, các trận đấu giữa chư vị cũng sẽ chính thức bắt đầu. Trước khi chính thức bắt đầu, cũng chính là bây giờ, còn có một chuyện rất quan trọng cần phải hoàn thành…"

Gã nói còn chưa dứt lời, đã có người khua tờ quy định thi đấu trong tay và kêu lên một tiếng, "Rút thăm!"

"Đúng!" Đứng trên cao nhìn xuống, Vũ Thiên chỉ về phía người cất tiếng nói,

"Chính là rút thăm! Vì để cho công bằng, lúc trước đã phân chia nhân số thí sinh tại các khu khá đều nhau. Khu Đinh Dần chúng ta

tổng cộng có tám mươi chín người. Như vậy, vòng thi đấu đầu tiên liền sẽ xuất hiện một vấn đề, sẽ có một người bị lẻ ra. Ai là người lẻ ra đó, cần mọi người rút thăm để quyết định, đồng thời rút thăm để quyết định đối thủ và thời điểm thi đấu cho mình!"

Vừa mới nói xong, lại có người lớn tiếng reo lên:

"Tám mươi chín người? Vòng đầu tiên có bốn mươi bốn trận, vòng thứ hai có hai mươi hai trận, vòng thứ ba mười một trận, vậy chẳng phải có nghĩa là trong ba vòng đầu tiên đều sẽ có một người lẻ ra?"

Ngay sau đó lại có người oa một tiếng, "Nếu ai đó vận khí tốt, chẳng phải là chỉ dựa vào rút thăm liền có thể vượt qua thi đấu tại khu Đinh Dần sao?"

Bên cạnh có người cười nhạo, "Ngươi khẳng định chính là người có vận khí tốt đó."

Cũng có người châm chọc,

"Thật đúng là có thể nghĩ ra được, ngươi dứt khoát dựa vào rút thăm lấy đệ nhất Triêu Dương đại hội luôn cho rồi."

Chương 647: Người đứng trước làm trước (1)

Nghe được lời đó, mọi người cười phá lên, rõ ràng đều cảm thấy lời châm biếm này rất thú vị, tất cả đều cho rằng dựa vào rút thăm để trở thành người đứng đầu là chuyện không thể nào.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh cũng cất tiếng cười vang, cũng cảm thấy đó là một chuyện hoang đường đáng buồn cười.

Kết quả một buổi lễ với đầy đủ các nghi thức, hương hoa lễ vật đáng lẽ phải trang trọng, nghiêm túc nhưng bởi vì những sự phóng túng, tự do không ràng buộc của người trong giang hồ mà làm cho mất đi cảm giác trang nghiêm.

Không quan tâm mọi người có cười hay không, cũng không cần biết hiện trường ồn ào cỡ nào, càng không để ý tới chuyện mọi người có chấp nhận hay không, rút thăm chắc chắn là một trình tự phải thực hiện, bởi vì rút thăm là cách tương đối công bằng, có thể giảm được lớn nhất việc chỉ trích nếu có.

Vũ Thiên thi pháp lớn tiếng gào lên, "Chư vị yên lặng, nghe đọc đến tên người nào, mời người đó lên trên lấy đồ của mình."

Gã đưa ngón tay chỉ vào chiếc khay do người bên cạnh bưng đến, trong khay đặt một đống phi tiêu mới tinh, thoáng nhìn qua trông như đồ mới rèn, trên mỗi một chiếc phi tiêu đều có khắc một cái tên, toàn bộ người đăng ký dự thi trong khu Đinh Dần đều có tên tại trên này, nghĩa là trong khay tổng cộng có tám mươi chín chiếc phi tiêu.

Vũ Thiên tiện tay cầm lên một chiếc phi tiêu ở trong khay, nhìn xem cái tên ở trên đó, sau đó quay xuống dưới sân khấu, hô to lên: "Cao Đắc Sơn."

"Có mặt." Dưới sân khấu có một nam tử giơ tay lên, đáp lại, sau đó tung người bay lên, lướt trên trung rơi xuống trên sân khấu.

Vũ Thiên cười đưa phi tiêu cho gã.

Cao Đắc Sơn nhận lấy phi tiêu, tò mò lật nhìn xem, phi tiêu chưa mài mũi, chỉ hơi sắc nhọn một chút.

Vũ Thiên đưa tay ra hiệu cho gã trước tiên đi xuống dưới, sau đó lại lấy ra một chiếc phi tiếu khác trong khay, rồi cất tiếng đọc to ái tên khắc bên trên nó: "Lô Khởi."

Trong đám người dưới sân khấu lập tức lại có người phi thân bay lên, giống như người lúc trước, nhận lấy nhìn xem rồi cũng được mời đi xuống.

Vũ Thiên lần lượt gọi hết tên này đến tên khác, dưới sân khấu thì một người tiếp một người lướt lên sân khấu nhận lấy phi tiêu có tên mình.

Không có nỗ lực sắp xếp người nào trước người nào sau, hoàn toàn chính là Vũ Thiên tiện tay cầm lấy phi tiêu ở trong khay ra, cầm được phi tiêu của người nào thì gọi tên người đó. Về mặt này người nào so đấu trước người nào thi đấu sau cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì, vì vậy không có người nào so đo.

Tám mươi mấy người, rất nhanh, không bao lâu sau mỗi người đềuđã nhận được phi tiêu có tên của mình.

Trên sân khấu đứng có một số đệ tử Côn Linh sơn mặt không cảm xúc đứng ở một bên, đều là nhân viên giám sát từ phía Tông môn Côn Linh sơn phái tới để trực tiếp giám sát toàn bộ quá trình rút thăm.

Người cầm đầu có bối phận lớn nhất tên là Tôn Liên Tinh, phụ trách chung khu Đinh Dần, khuôn mặt nghiêm túc, không nói không cười.

Sau khi xác nhận phi tiêu đều đã phân phát đúng người đúng chỗ, Vũ Thiên đi về phía bọn họ, chắp tay nói với người cầm đầu, Tôn Liên Tinh: "Tôn sư thúc, tất cả phi tiêu đều đã được phân phát xong, có thể chính thức bắt đầu rút thăm rồi."

Tôn Liên Tinh nhìn nhìn đám người tham gia dự thi đang ồn ào ầm ĩ bên dưới, lời đến miệng cuối cùng không có nói ra, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Vũ Thiên có phần lạnh lẽo, hình như bất mãn với điều gì đó, nhưng rồi vẫn nhàn nhạt ừ một tiếng, nghiêng đầu nói với người đi theo bên cạnh: "Bày thẻ."

Các nhân viên giám sát khác ở bên cạnh hơi khom người, đi theo gã ta, một nhóm người đi tới phía sau bức vách được dựng đứng làm nền sân khấu.

Dưới sân khấu, một đám thí sinh có chút tò mò, không biết những người đó chạy ra phía sau bức tường nền để làm gì.

Vũ Thiên là người chủ trì chính cũng đứng tại phía sau bức vách nền, nhìn thấy nhân viên giám sát mở một cái hòm xách tay đem đến từ Tông môn.

Quá trình rất được chú ý, bởi vì có phong ấn niêm phong, cho nên trước khi mở ra phải xác nhận được phong ấn chưa bị mở rồi mới dám mở.

Nắp hòm vừa mở ra, có một đống Mộc bài được chế tác tinh xảo đẹp mắt sắp xếp chỉnh tề bên trong đó.

Một mặt của Mộc bài điêu khắc con số, một mặt điêu khắc biểu trưng của Triêu Dương đại hội, thực ra cũng không phải điêu khắc ra, từ dấu vết đốt cháy đen lõm vào, rõ ràng là dùng que sắt nung đỏ cày ra thành dấu vết thật sâu.

Quá trình chế tác ra những tấm thẻ bài này không hề phức tạp, nó rất đơn giản, cho nên không tạo ra ngay tại nơi này mà cố ý làm sẵn tại Tông môn rồi mới mang đến đây, đó là để đề phòng có người làm bừa, khi có người nào đó nhớ được hình vẽ và con số trên mộc bài, thực sự có thể xảy ra chuyện làm giả để gian lận.

Hơn nữa, những đệ tử Côn Linh sơn ở đây tiếp xúc khá nhiều với thí sinh dự thi, không ai dám đảm bảo nhất định sẽ không xảy ra vấn đề, đề phòng chuyện chưa xảy ra là điều tất yếu.

"Không cho phép lộ ra chữ số."

Tôn Liên Tinh đột nhiên chỉ vào đệ tử Côn Linh sơn đang lấy dãy thẻ số từ trong hòm ra, cất tiếng quở trách.

Không cẩn thận gây ra sai lầm, người đệ tử đó nhanh chóng sửa sai, không dám tiếp tục để lộ con số trên mộc bài khi lấy ra.

Đứng một bên quan sát, Vũ Thiên chỉ có thể than thở với sự nghiêm khắt của vị sư thúc này, một chút nữa, những mộc bài này sẽ được xáo trộn trật tự trước khi sắp ra, không đến mức phải làm nghiêm trọng như vậy, nhưng gã cũng không tiện nói gì.

Giống như gã suy nghĩ, sau khi lấy mộc bài trong chiếc hòm xách tay ra, một người lập tức dùng tốc độ tay rất nhanh liên tục xáo trộn thẻ bài, xáo trộn liên tục, làm lui làm lại nhiều lần.

Xáo trộn đến khi không ai biết được thứ tự vốn có của mộc bài, khi đó người này mới rút lui khỏi đống mộc bài.

Tôn Liên Tinh lúc này mới hất hất cằm, "Treo lên theo yêu cầu đi."

Lập tức có hai người khiêng tấm bảng đặt những tấm mộc bài lên, đi tới trước bức vách làm phông nền, có người khác nhanh chóng cầm thẻ bài treo lên từng tấm từng tấm lên bức vách.

Có rất nhiều chiếc định được đóng ở phía sau bức vách làm phông nền, mộc bài được treo tại trên đó, là móc ngược úp mặt số vào trong, kề sát tại trên mặt tường.

Trên mặt trái bức vách này rõ ràng được vẽ đầy một tầng gì đó dày đặc.

Khi treo mộc bài thì cũng phải chú ý thao tác, đã không thể để cho người khác nhìn thấy, bản thân người treo mộc bài cũng không thể nhìn thấy con số trên thẻ bài, rõ ràng đều đã có tập luyện tốt trước khi chính thức rút thăm.

Tám mươi chín tấm thẻ bài mà thôi, tuy rằng chỉ có một người động thủ treo, nhưng rất nhanh liền đã hoàn thành.

Vì đề phòng có người gian lận, nên không để cho quá nhiều người tham gia thực hiện việc này, người càng ít càng tốt.

Chương 648: Người đứng trước làm trước (2)

Treo xong hết thẻ bài, tất cả những người có tham dự đến việc treo thẻ bài đều đi tới mép hậu trường, tất cả xoay người lại đưa lưng về phía thẻ bài, nhắm mắt không nói lời nào, cũng không thể có bất kỳ động tác nào.

Lúc này, Tôn Liên Tinh mới nói: "Lật lại đi."

Lập tức có người tiến tới, rút đi chốt cài ở cây cột hai bên, xoay ngược bức vách phông nền lại, thì ra một bức vách phông nền to như vậy lại có thể xoay chuyển được.

Sau khi bức vách được lật ngược xong, nó lại được cài chốt để cố định lại.

Phía dưới trước sân khấu, một đám thí sinh dự thi bắt đầu chỉ trỏ về phía bức vách treo một đống thẻ bài, vừa rồi đều đã cầm lấy quy tắc thi đấu của đại hội, biết được con số mặt sau những tấm thẻ bài này sẽ quyết định đối thủ của mình, cũng sẽ quyết định kết quả thi đấu của mình.

Âm thanh trao đổi dồn dập, đều không biết vận khí của mình như thế nào.

Đạo lý rất đơn giản, cũng đều có thể hiểu được, đụng phải đối thủ có thực lực yếu tự nhiên sẽ có lợi thế.

Nếu là có thể lấy được con số lẻ cặp kia, vậy thì càng tốt, sẽ giống như nói giỡn chơi lúc trước vậy, không cần thi đấu là có thể vào

vòng trong.

Chỉ cần là tới đây tham gia tỷ thí, e rằng có không ít người mong muốn đạt được con số lẻ loi kia.

Từng đôi mắt đều nhìn chằm chằm quan sát từng tấm mộc bài, đều muốn nhìn ra chút manh mối gì đó, nhưng mà nhìn lui nhìn tới, nhìn hoài cũng không thể tìm ra được bất kỳ manh mối gì, trong mắt tất cả chỉ là các biểu tượng của Triêu Dương đại hội.

Đừng nói tới bọn họ, cho dù Dữu Khánh có tu luyện Quan Tự quyết cũng chỉ có thể nhìn rồi lại nhìn, cũng không nhìn ra được thứ gì, chỉ có thể âm thầm cười khổ, xoay tới xoay lui chiếc phi tiêu có tên mình ở trong tay, chờ nhìn xem vận khí của mình như thế nào.

Đối diện với ánh tài thiên hạ tới tham dự, hắn cũng không có tuyệt đối nắm chắc, chỉ có thể ở trong lòng âm thầm ân cần thăm hỏi cha mẹ, tổ tông nhà Long Hành Vân.

Tuy nhiên, ở một mức độ nào đó mà nói, hắn lại mơ hồ có chút mong đợi, tuy rằng bị ép buộc dự thi, nhưng hắn cũng muốn nhân cơ hội này đối diện một lần với anh tài trong thiên hạ.

Sau khi tu vi đột phá đến Huyền cấp, kỳ thực hắn vẫn luôn có cảm giác muốn chủ động tìm người để gây sự, muốn thử xem với tu vi của mình bây giờ và tu luyện Phong Trần kiếm quyết thì đến cùng thực lực sẽ như thế nào.

Nhưng vừa rời cửa liền đi sai đường, hoặc là tiếp xúc với nhân vật có tầng thứ quá cao không dám gây chuyện, hoặc chính là rất bối rối mà trốn trốn tránh tránh, trên cơ bản là vẫn luôn không thể tìm được nơi thích hợp để dùng võ.

Lần này là bị bức bách không còn cách nào, cũng coi như có cớ ỡm ờ tham gia.

Đương nhiên, mọi người cũng đều hiểu được vì sao phải làm ra loại cách thức rút thăm đặc biệt này.

Người tại đây đều không phải người thường, đều là tu sĩ, mỗi người đều có pháp môn tu hành riêng, đối tu sĩ mà nói, cách thức chồng chất một đống thẻ trong một cái hộp để mọi người tự rút không thể bảo đảm, có khả năng rất lớn sẽ có người âm thầm thi pháp tra xét ra được nội dung trên thẻ.

Nói chung chính là muốn để cho một đám tu sĩ cùng với thẻ duy trì một khoảng cách nhất định, không cho bọn họ có bất kỳ cơ hội nào tiếp xúc với thẻ, nếu không sẽ rất dễ dàng bị lợi dụng sơ hở, để cho những người này cách một khoảng cách xác định lá thăm mới là ổn thỏa nhất.

Mọi việc đã chuẩn bị xong, Tôn Liên Tinh ở phía sau lại nói với Vũ Thiên: "Bắt đầu đi."

Vũ Thiên hơi khom người nhận lệnh, từ sau sân khấu bước ra, đi tới phía trước sân khấu, lớn tiếng nói với mọi người: "Chư vị im lặng, chư vị xin nghe ta nói một lời."

Đợi cho hiện trường đã yên tĩnh, gã lại cất cao giọng nói: "Trên tay chư vị đều đã cầm lấy bản quy tắc thi đấu, chắc hẳn mọi người đều đã hiểu rõ cách thức rút thăm, còn có người nào chưa rõ ràng hay không? Nếu có người nào chưa rõ ràng thì cứ việc lên tiếng, ta sẽ giải thích nghi hoặc."

Những thí sinh dự thi ở bên dưới đều hết nhìn đông tới nhìn tây, tạm không người nào hé răng.

Chờ một hồi, thấy không người nào đáp lại, Vũ Thiên nói tiếp: "Đã không có người nào có thắc mắc, vậy ta coi như mọi người đều đã hiểu rõ quy tắc rút thăm."

Gã xoay người lại chỉ về phía bức vách treo đầy thẻ bài, nói: "Dùng phi tiêu trên tay mọi người, phóng vào thẻ bài trên này, một tấm thẻ

bài chỉ có thể cắm một cây phi tiêu, sau khi thẻ bài đã bị trúng tiêu, không cho phép người sau tiếp tục bắn vào nó, bắn trúng cũng vô hiệu. Mong mọi người ra tay với mức độ vừa phải, không nên cố ý quấy rối làm hủy đi thẻ bài.

Mặt khác, ta hỏi lại một câu, khoảng cách cũng chỉ có khoảng năm trượng, trong số chư vị sẽ không có người nào ngay cả một tấm thẻ bài cũng phóng không trúng a?"

Lời này vừa được nói ra, lập tức có người hét lên: "Không cần quan tâm về việc này. Nếu ngay cả như vậy cũng phóng không trúng, ta thấy cũng không cần tiếp tục tham gia thi đấu làm gì?"

"Ha hả…"

Lại có một tràng cười to vang lên, tất cả đều coi như là một câu nói đùa, tu sĩ tới đây tham gia Triêu Dương đại hội làm sao có thể ngay cả một cái thẻ bài chỉ ở cách xa năm trượng cũng phóng không trúng chứ.

Vũ Thiên nhìn nhìn phản ứng của mọi người, thấy không có ai có ý kiến, liền không tiếp tục bận tâm với vấn đề này nữa, gã lập tức lớn tiếng nói: "Vậy thì chính thức bắt đầu đi. Mọi người hãy làm theo quy tắc, lấy hắn làm trung tâm, vây quanh thành một vòng tròn lớn!"

Gã đưa tay chỉ về phía sau mọi người, chỉ về phía một đệ tử Côn Linh sơn đứng trên đất trống.

Đám đông lập tức thưa thớt di chuyển đi tới, một lúc sau, mọi người mới tạo thành một cái vòng lớn cũng không được tròn cho lắm.

Thấy bọn họ đã vây quanh xong rồi, người đệ tử Côn Linh sơn đứng ở giữa bọn họ phất tay chỉ huy:

"Làm phiền mọi người từ Tây sang Bắc, làm phiền lấy ta làm trung tâm, từ Tây đi vòng sang phía Bắc, đúng, cứ đi như vậy, vui lòng đi

nhanh hơn một chút.”

“Thùng thùng thùng thùng thùng…”

Phía sau hậu trường đột nhiên vang lên tiếng trống, nhịp trống dần dần nhanh lên.

Có đệ tử Côn Linh sơn khiêng một cây sào dài cắm ở ngoại vi của vòng tròn xoay chuyển.

Vũ Thiên lại lần nữa lên tiếng, chỉ vào cây sào dài kia và nói: “Mọi người vui lòng làm theo quy tắc rút thăm, khi tiếng trống dừng, mọi người cũng dừng lại, người nào tại bóng sào làm trước!”

Chương 649: Ngẫu nhiên đụng được vận may (1)

Nói cách khác, khi tiếng trống không ngừng, mọi người vẫn phải tiếp tục đi xoay quanh, không thể dừng lại.

Thùng thùng thùng thùng, tiếng trống dày đặc cứ như vậy đập vang liên hồi, không ai biết khi nào sẽ dừng lại.

Người đánh trống đứng ở phía sau sân khấu, không nhìn thấy được cảnh tượng phía trước, trừ phi có người nào đó bí mật báo cho biết, nếu không gã sẽ không thể gian lận cho người nào bằng tiếng trống.

Tiếng trống dày đặc kéo dài một hồi lâu, khi vòng người do tám mươi chín người tạo thành không nhanh không chậm di chuyển được tám chín vòng thì tiếng trống đột nhiên dừng lại, dư âm cũng rất nhanh biến mất.

Đang đi vòng quanh, bất ngờ không kịp chuẩn bị, mọi người vội vàng dừng lại, khoảng cách giữa mọi người đang từ rộng rãi chợt

dồn đống lại.

Mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía cây sào, muốn nhìn xem ai là người dưới bóng đổ cây sào.

Dưới ánh nắng chiếu rọi, bóng cây sào đổ lên người một người đàn ông, ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn tới người đó. Người đó có vẻ như cũng chưa kịp nhận ra được, ánh mắt nhìn bóng cây sào đổ lên người mình, sau đó nhìn nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, rồi mới xác định mình là người hứng lấy bóng đổ cây sào đã nói lúc trước.

Lập tức có hai gã đệ tử Côn Linh sơn đi đến xác nhận tên của gã, cũng nhìn xem chiếc phi tiêu trên tay gã.

Cuối cùng, dưới sự ra hiệu của đệ tử Côn Linh sơn, người đàn ông này nhìn chằm chằm vào bức vách treo đầy mộc bài trên sân khấu, sau một hồi chần chừ, gã phóng phi tiêu trong tay ra.

Cộp! Một âm thanh giòn giã vang lên, không biết có phải vì mong lấy được điềm lành hay không, phi tiêu của gã găm vào tấm mộc bài đầu tiên của hàng thứ nhất.

Phóng tiêu xong, gã liền được mời ra khỏi vòng tròn, đứng sang một bên chờ đợi.

Sau đó là người tiếp theo đi tới trước, đứng vào vị trí cây sào, rồi cũng phóng ra cây phi tiêu của mình khi được ra hiệu.

Sau khi phi tiêu rời tay thì bước ra khỏi hàng, không để cản trở cho người phía sau tiến tới.

Càng về sau, người phóng phi tiêu càng không có nhiều do dự, bởi vì càng lúc càng ít lựa chọn, cũng lựa chọn không được gì, gần như đều là ra tay theo cảm tính.

"Lão Thập Ngũ, ngươi yên tâm, nếu như mấy người chúng ta gặp phải nhau, chúng ta khẳng định sẽ để cho ngươi vượt qua."

Tại trong đám người, sư huynh đệ ba người tụ cùng một chỗ, Nam Trúc thấy Dữu Khánh dường như đang trầm tư suy nghĩ gì đó, gã liền cất lời trấn an.

Dữu Khánh lập tức buồn cười, cũng không phải lần đầu tiên giao thủ với nhau, bị đánh còn chưa đủ hay sao chứ, ta còn cần các ngươi nhường cho ta sao?

Hắn vừa định nói ngươi cứ việc tung hết sức tới đi, nhưng khi nhìn lại, thấy Nam Trúc đang kè kè bên cạnh Bách Lý Tâm, lập tức hiểu được là chuyện gì đang xảy ra, thì ra tên mập chết tiệt này không phải nói cho hắn nghe, mà là nói cho Bách Lý Tâm nghe, hắn tức thì nhịn không được liếc mắt khinh bỉ.

Lại nhìn thấy ánh mắt hèn mọn nhìn mình đầy mong đợi được nể tình của Nam Trúc, Dữu Khánh không nói nên lời, quay đầu lại, cưỡng ép nuốt trở vào lời nói đã đến bên miệng.

Hắn cũng không biết Nam Trúc nghĩ như thế nào, đã biết rõ nữ nhân này có vấn đề, vậy mà vẫn còn cứ nhớ thương mong đợi, đó chẳng phải là tự rước phiền phức cho mình sao.

Trên thực tế hắn và Mục Ngạo Thiết chẳng phải cũng là như thế, biết rõ nữ nhân này có vấn đề, biết rõ Nam mập không nên theo đuổi nữ nhân này, nhưng hai người vẫn là mở một con mắt nhắm một con mắt, mặc kệ gã.

Bốn người chụm vào một chỗ tại sau khoảng hơn hai mươi người rồi cũng lần lượt đi tới trước cây sào, xuất thủ, cũng không có chọn lựa gì cả, có muốn lựa chọn cũng đã bị người phía trước làm xáo trộn sự lựa chọn ban đầu rồi, chỉ có thể là tùy tiện tìm một cái mộc còn trống và phóng phi tiêu trong tay của mình ra.

Bắn xong thì sang một bên chờ đợi.

Tốc độ cũng rất nhanh, hơn tám mươi người, hết người này đến người khác, gần như đều không có chút chần chừ nào, không bao lâu sau, một vòng người đã hoàn thành xong hết rồi.

Ngay sau đó, theo thứ tự thẻ bài, những cái tên lần lượt được gọi lên sân khấu.

Khi một chiếc phi tiêu cuối cùng được gọi tên, "Tô Hòa."

Nam tử tên là Tô Hòa lập tức phi thân bay lên trên sân khấu, Vũ Thiên chủ trì công việc ngay tại trước mặt mọi người, xắn tay áo lên, để cánh tay trần, cho thấy không có thầm lén động tay động chân gì trong tay áo, gã tháo xuống tấm thẻ bài cuối cùng nhất kia.

Thẻ bài vừa được lấy ra khỏi bức vách phông nền, lập tức nhìn thấy tại vị trí đó xuất hiện một dấu vết chữ số lật ngược, có thể nhận biết, hẳn phải là con số "Hai mươi bảy" .

Lúc này, mọi người đại khái đã biết rõ lớp sơn trên bức vách làm nền là để làm gì, thì ra là khi phi tiêu bắn trúng mộc bài, nó có thể làm cho chữ số trên mộc bài lưu lại dấu ấn, công khai ngay trước mắt mọi người để đề phòng gian lận.

Quả nhiên, khi Vũ Thiên xoay mộc bài trên tay lại cho mọi người nhìn xem thì đúng là con số "Hai mươi bảy".

Phi tiêu được rút ra ngay trước mắt mọi người, rồi treo lên trên cái định vừa rồi treo mộc bài, vừa vặn lơ lửng ngay tại trước con số phóng thăm tương ứng.

Dưới ánh mắt giám thị của nhân viên giám sát do Tông môn Côn Linh sơn phái tới, và trước ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, ít nhất tại giờ phút này là không thể làm giả bộ, đệ tử Côn Linh sơn cũng nhanh chóng ghi vào danh sách.

Tu sĩ tên là Tô Hòa cầm lấy tấm thẻ bài kia, nhảy xuống sân khấu.

Sau đó, cái tên trên chiếc phi tiêu thứ hai đếm ngược từ dưới lên được hô lên, "Trần Thiếu Phi."

Một nam tử nghe tiếng gọi nhảy lên sân khấu, cầm lấy mộc bài có số mười chín.

Đã có khúc dạo đầu làm mẫu, mọi người cứ theo quy trình lên sân khấu, xuống sân khấu như vậy, tốc độ cũng nhanh dần lên, người lấy được số trước tập trung nhìn chằm chằm con số của những người lên sân khấu sau, muốn biết xem ai là đối thủ của mình.

Dựa theo quy tắc, tám mươi chín người, từ 1 đến 44 đều có hai tấm thẻ bài có số giống nhau, nói cách khác, người cầm thẻ số "Một" sẽ thi đấu với một người cầm thẻ số "Một" khác, cuối cùng không còn tồn tại hai thẻ số "Một", chỉ còn có thể có một thẻ "Một" còn lại mà thôi.

Sau năm mươi mấy người, đến lượt Dữu Khánh lên sân khấu.

Chương 650: Ngẫu nhiên đụng được vận may (2)

Khi thẻ bài của hắn được lấy xuống, Vũ Thiên nhìn chằm chằm vào dấu ấn thẻ bài của hắn rồi vô thức đứng ngẩn ra.

Dữu Khánh cũng thoáng sửng sốt, rồi cũng vô thức mà nhìn dấu ấn phía sau tấm thẻ bài đã được vạch ra, phát hiện thấy phía sau thẻ bài của người khác đều có dấu ấn chữ số, chỉ có dấu ấn của hắn là một mảnh trống trơn, bên trong không có dấu vết gì.

Có chuyện gì? Trong lúc nhất thời, hắn cũng rất bối rối, không biết có chuyện gì xảy ra.

Những người khác cũng đều trở nên yên tĩnh, lẳng lặng nhìn tấm thẻ bài Vũ Thiên cầm trên tay, chờ đợi câu trả lời.

Vũ Thiên cầm phi tiêu trong tay, lật tấm mộc bài lại, giơ lên cho mọi người tại đây nhìn xem, chỉ thấy được mặt kia của mộc bài nhẵn nhụi, trên đó không có bất kỳ con số nào, trùng khớp với dấu ấn trên mặt bức vách.

"Đây là chuyện gì chứ?"

"Thẻ bài quên khắc số bị đem ra, đã gây ra sai lầm rồi hay sao?"

"Nghĩ gì vậy chứ, loại chuyện này mà cũng có thể để xảy ra sự cố sao? Côn Linh sơn làm sao có thể phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy, trên sân khấu kia hẳn là đụng phải vận cứt chó, trúng được thẻ qua lượt đi."

"Mẹ, trực tiếp vào vòng trong sao?"

Phía dưới sân khấu ầm ĩ bình luận, những lời ngạc nhiên hoặc nghi vấn không ngừng vang lên. Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm quay mặt nhìn nhau.

Đều biết rõ trong số thí sinh tất nhiên sẽ có một người gặp may mắn, nhưng không nghĩ đến người đó có thể là một trong mấy người mình, bọn họ còn đang chờ đợi nhìn xem người nào có thể gặp được vận may tốt như vậy, không ngờ rằng lại chính là lão Thập Ngũ, trong lúc nhất thời bọn họ khó thể tin được.

Đừng nói tới bọn họ, ngay chính bản thân Dữu Khánh cũng không thể tin được mình có thể có vận may tốt như vậy, vừa cảm thấy mình là người may mắn đó, nhưng cũng không dám vui mừng quá sớm, sợ gây ra trò cười, hắn chỉ có thể ngập ngừng hỏi Vũ Thiên, "Đây là?"

Vũ Thiên lần nữa nhìn nhìn chính diện thẻ bài, gã cũng có chút do dự, cũng có phần không dám xác định, bởi vì khi Tông môn chế tạo

thẻ bài, vì để đảm bảo giữ được một mức độ bảo mật nhất định nên trước đây vẫn không có tiết lộ thông tin gì về thẻ bài cho nhân viên trên các ngọn núi biết, hơn nữa, đây là lần đầu tiên gã tham gia vào một hoạt động như vậy, do đó gã cũng không có kinh nghiệm liên quan.

Gã chỉ có thể quay sang nhìn Tôn sư thúc ở một phía sang để xin giúp đỡ, đưa mặt thẻ bài về phía đó cho ông ta nhìn thấy.

Mặt không biểu cảm, Tôn Liên Tinh tức thì cất cao giọng nói: "Không có chữ số thì không có thứ tự thi đấu, nghĩa là không có đối thủ, không cần phải thi đấu vòng đầu tiên, trực tiếp vào vòng trong!"

Ngay sau khi quyết định được công bố, tất cả các lời bình luận lung tung lập tức biến mất, một trận âm thanh khác rộ lên.

"Tên này vận may thật quá tốt."

"Người này là ai a?"

"Vừa rồi mới hô tên, hình như là Trương Chi Thần gì đó."

"Không sai, nghe nói hắn là Đại tiễn sư của Long Quang tông."

"Đại tiễn sư mà chạy tới tham gia Triêu Dương đại hội sao?"

Tại trong đám đông, mấy người Thiện Thiếu Đình, Triệu Khuynh, Tiêu Trường Đạo, Ngô Dung Quý quay mặt nhìn nhau, nhất là hai người sau, sự ước ao bộc lộ rõ trong lời nói, ánh mắt của bọn gã thậm chí còn lộ rõ sự ganh tỵ.

Đã được xác nhận, Nam Trúc ở trong đám người lập tức vui mừng không thôi, nhịn không được cười hắc hắc, "Vận may của Lão Thập Ngũ, thật sự là không ai bì nổi."

Từ trước đến nay vẫn luôn giữ vẻ lạnh lùng, lúc này Mục Ngạo Thiết cũng hiểu ý toát ra nụ cười, nhàn nhạt hùa theo một câu, "Ngẫu

nhiên gặp may một lần cũng không có gì.”

Ngay cả là Bách Lý Tâm, cũng nhịn không được tắc lưỡi một tiếng.

Ở trên sân khấu, Dữu Khánh trước tiên sững sờ một chút sau đó bật cười, nhìn phản ứng của mọi người dưới sân khấu liền biết rõ mình đã trở thành đối tượng ước ao đố kị của rất nhiều người, còn không biết xấu hổ, nhấc tay vuốt vuốt chút ria mép lún phún, cũng thầm khen mình vận may tốt.

Vũ Thiên rút phi tiêu ra khỏi mộc bài, treo phi tiêu lên trên chiếc đinh có khoảng trống, mộc bài thì đưa cho Dữu Khánh.

Dữu Khánh cầm lấy thẻ bài, tung người nhảy trở về chỗ, vừa trở lại trong đám người đầy vẻ ước ao, Nam Trúc lập tức chụp lấy tấm thẻ bài trên tay hắn cầm vào tay lật xem, lại còn thỉnh thoảng cất tiếng cười hắc hắc mấy tiếng.

Khi người tiếp theo lên sân khấu, đa số người lập tức lại tập trung tinh thần, tiếp tục quan tâm xem đối thủ của mình sẽ là ai.

Không bao lâu sau, Mục Ngạo Thiết cũng được gọi lên, cầm lấy một tấm mộc bài với con số “Mười ba” quay về chỗ.

“Di, hình như lúc trước đã có người lấy được con số mười ba này rồi.” Nam Trúc cau mày lẩm bẩm một câu.

Mục Ngạo Thiết lập tức cùng với gã nhìn xung quanh, muốn tìm kiếm vị đối thủ kia, loại chuyện thi đấu luận võ này, tự nhiên là nên biết người biết ta mới có thể có nhiều cơ hội thắng hơn.

Dữu Khánh lại thuận tay cầm lấy tấm thẻ bài của lão Cửu, lật xem, so sánh với tấm thẻ bài nhẵn nhụi trên tay mình, ngón tay hắn sơ sờ chữ viết lõm vào ở mặt kia của mộc bài, trên mặt dần dần hiện ra vẻ suy tư.

Cầm lấy vật thật so sánh với nhau, hắn dường như có được gợi ý gì đó.

Sau đó, ánh mắt hắn quét nhìn lư hương lớn lượn lờ khói đen trước bàn bày đồ cúng tế, rồi lại nhanh chóng nhìn chăm chú vào những chiếc thẻ bài cắm phi tiêu treo trên bức vách phía trên sân khấu.

Hắn vẫn nhớ kỹ âm thanh vang vọng khi phi tiêu bắn trúng lên trên thẻ bài lúc trước, thẻ bài treo tại trên bức vách làm nền, âm vang vừa là có tiếng phi tiêu bắn trúng cũng có tiếng thẻ bài va chạm vào bức vách khi sau bị bắn trúng.

Vấn đề then chốt nằm tại nơi này, thời điểm khi thẻ bài va đập vào bức vách, ngay cả dòng khí yếu ớt cũng khó qua, cho nên ngay cả là người tu luyện Quan Tự quyết như hắn cũng bỏ qua việc điều tra, nhưng trong khoảnh khắc sau khi thẻ bài bị bắn trúng vỗ đập vào bức vách thì có khả năng tình hình sẽ khác, trong nháy mắt đó, dòng khí phản chấn phân tán ra có xuyên qua khoảng không giữa những thẻ bài khác và bức vách hay không chứ?

Con số trên các thẻ bài khác nhau, cũng giống như địa hình núi non chập trùng trên mặt đất không giống nhau, gió thổi qua sẽ tạo ra các dòng khí hỗn loạn khác nhau.

Giống như hai tấm thẻ bài trên tay, một tấm có dấu vết khắc chữ số, một tấm nhẵn nhụi gọn gàng.

Đáng tiếc, nhận được gợi gợi ý quá muộn, vòng phóng phi tiêu này đã kết thúc, tạm thời không thể kiểm chứng một số suy nghĩ của mình, chỉ có thể chờ đợi lượt chọn thăm vòng thứ hai rồi nhìn kỹ hơn thử xem, bởi vì mình khẳng định là có cơ hội tham gia đợt chọn thăm thứ hai.

Chương 651: Điểm đến thì ngừng (1)

Hai người Nam, Mục không biết vị sư đệ này của mình đang suy nghĩ gì, cũng không chú ý tới vẻ mặt khác lạ của Dữu Khánh, cả hai đều nhìn chằm chằm vào trên bức vách treo thẻ bài, rất nhanh liền tìm được dấu in ngược con số "Mười ba" khác ở trên bức vách.

Nam Trúc nhấc tay chỉ chỉ, "Lão Cửu, không sai, ngươi nhìn kìa, một số 'Mười ba' khác ở đó kìa, tên trên phi tiêu là gì vậy?"

Dữu Khánh nghe vậy, ánh mắt tập trung nhìn tới, có một chút khoảng cách, chữ viết trên chiếc phi tiêu cũng có vẻ quá nhỏ, không đọc được rõ ràng.

Sư huynh đệ ba người nỗ lực hết sức để nhìn nhưng vẫn không thể thấy rõ.

Bách Lý Tâm ở bên cạnh nhìn chăm chú lên trên sân khấu rồi chen vào một câu, "Tên là Ngô Cực, hình như là hàng xóm nhà bên cạnh."

Sư huynh đệ ba người lập tức nhìn về phía nàng ta, phát hiện được thị lực của Đại tiễn sư quả nhiên không tầm thường, ngay cả là Dữu Khánh có tu luyện Quan Tự quyết cũng cảm thấy không bằng.

Chỉ là, trong số người hàng xóm có người nào tên là "Ngô Cực" sao?

Mấy người trong căn nhà chỗ Thiện Thiếu Đình, bọn hắn đều nhận biết, còn lại cũng chính là căn nhà chỗ Kha Nhiên, mấy người này bọn hắn rất ít giao tiếp.

Sư huynh đệ ba người lập tức tìm kiếm xung quanh, đúng lúc nhìn thấy Kha Nhiên đứng trong đám người đang nhìn về phía bọn hắn.

Kha Nhiên mỉm cười gật đầu về phía bọn hắn, chỉ chỉ vào một người đàn ông đứng bên cạnh mình, lại chỉ chỉ về phía Mục Ngạo Thiết, dường như để xác nhận lời Bách Lý Tâm vừa nói.

Ánh mắt mấy sư huynh đệ lập tức tập trung vào người đàn ông tên là "Ngô Cực" kia, chăm chú nhìn kĩ.

Muốn không chăm chú cũng khó, thi đấu tại Triêu Dương đại hội là không giới hạn sinh tử, nếu thật sự có người nào lỡ tay, Ban tổ chức đại hội sẽ không truy cứu trách nhiệm, mục đích là vì để người dự thi có thể phát huy hết khả năng của mình.

Chỉ chốc lát sau, Nam Trúc cũng được gọi lên sân khấu, gã cầm tấm thẻ bài số "Bốn mươi mốt" trở về.

Đã có kinh nghiệm từ Mục Ngạo Thiết, khi ở trên sân khấu biết được con số trên thẻ của mình, gã trực tiếp ngay tại trên sân khấu tìm kiếm tên đối thủ trên chiếc phi tiêu có con số tương ứng đã được mở ra.

Sau khi quay trở lại bên cạnh đồng bạn, Nam Trúc nói nhỏ, "Lại là hàng xóm, vậy mà lại là tên Tiêu Trường Đạo nhà bên."

Lại là hàng xóm? Đám người Dữu Khánh ít nhiều có chút bất ngờ, nhưng sau khi hơi chút suy nghĩ, bọn hắn lại cảm thấy cũng không phải quá ngạc nhiên, số lượng thí sinh tham gia dự thi tại khu Đinh Dần tổng cộng cũng chỉ có tám mươi chín người, mà ba căn nhà trên đỉnh núi đã chiếm mười hai người trong số đó, có thể đụng phải cũng rất bình thường.

Vấn đề là sư huynh đệ ba người đều biết rõ tên Tiêu Trường Đạo đó là loại mặt hàng gì, vì để giành được chiến thắng, gã đã sử dụng tới cả ám chiêu.

Mấy người đảo mắt nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng thấy được Tiêu Trường Đạo đang xen lẫn trong đám người Thiện Thiếu Đình, bọn họ cũng đang nhìn về phía bên này, hiển nhiên đều đã biết rõ đối thủ vòng đầu tiên của Tiêu Trường Đạo là ai.

Không bao lâu sau, Bách Lý Tâm cũng lên sân khấu, lấy được con số khá gần phía trước, số "Ba", đối thủ là một người họ Thường mà tất cả bọn hắn đều không quen biết.

Lần này, ngoại trừ Nam Trúc tương đối nhiệt tình ra, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều không quan tâm, thậm chí còn ước gì đối thủ của Bách Lý Tâm có thực lực càng cao càng tốt, tốt nhất là trực tiếp đánh chết Bách Lý Tâm ngay trong trận đấu đầu tiên, như vậy sẽ xong hết mọi chuyện, bớt được khối việc.

Sau khi xong việc bốc thăm, Vũ Thiên ngay tại trước mặt mọi người ở trên sân khấu tuyên bố kết thúc việc rút thăm cho vòng đấu đầu tiên, cũng lần nữa báo cho mọi người biết, giờ Thìn ba khắc ngày mai sẽ chính thức bắt đầu thi đấu, thứ tự thi đấu chính là con số mà mọi người lấy được, từ số 1 tới số 44.

Vòng thi đấu đầu tiên sẽ kết thúc trong vòng ba ngày, nói cách khác, một ngày sẽ phải đánh khoảng lắm mười lăm trận.

Các thí sinh tham dự sau khi tan cuộc trở về thì tâm trạng cũng bắt đầu tiến vào trong bầu không khí dự thi.

Trở về nơi ở, vẫn là câu nói cũ, Dữu Khánh cũng không quan tâm tới sự chết sống của Bách Lý Tâm, chỉ gọi Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đến căn phòng của mình.

Cửa đóng lại, Dữu Khánh cũng không nói lời vô dụng, trực tiếp nói thẳng: "Ngày mai cứ làm như dự tính lúc ban đầu tới đây, trước khi thi đấu hãy tìm một lí do rời bỏ thi đấu, các ngươi xem thi đấu là được rồi, không cần tham gia."

Nói đến cùng chính là lo lắng hai người xảy ra chuyện trong quá trình thi đấu.

Nam Trúc cười khổ, "Ngay từ đầu rời khỏi thi đấu tự nhiên sẽ không có vấn đề gì, then chốt là chúng ta đã rời khỏi một lần, lần này lại một lần nữa rời khỏi thì tính là chuyện gì chứ?"

Dữu Khánh trầm mặt xuống, "Lão Thất, ta không điếc, vừa rồi tại trên đường trở về, những lời ngươi khoác lác giả vờ giả vịt trước mặt Bách Lý Tâm ta đều đã nghe được, có một số việc nói khoác một

chút cũng không sao, không lừa được người khác cũng có thể lừa được mình vui vẻ. Tuy nhiên, tự lừa mình cho vui thì được, nhưng đao kiếm không có mắt, tốt nhất không nên lấy đùa làm thật, không đáng đi liều mạng vì một nữ nhân như thế. Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý vì để nổi danh đã làm những chuyện gì, tình hình chính là ngươi tìm hiểu ra được, ngươi hẳn phải rõ ràng, bọn họ là sẽ không nhường ngươi."

Nam Trúc vẻ mặt chán ngán, "Nhường ta? Lão Thập Ngũ, tại trong mắt ngươi, ta kém cỏi như vậy sao? Ta phải cần hắn nhường ta sao? Lão Thập Ngũ, khi chúng ta tu luyện tại trong đào viên, giao thủ với nhau gần cả năm trời, ngươi cũng từng nói thực lực của ta tiến bộ rất lớn."

Dữu Khánh tận tình khuyên bảo:

"Thực lực của ngươi tiến bộ rất lớn là không sai, nhưng đây là Triêu Dương đại hội, dám đến nơi đây khiêu chiến tuấn kiệt thiên hạ, không có chút bản lĩnh sở trường thì dám đến sao? Ngay cả ta cũng không có nắm chặt, các ngươi chớ quên, mục đích chính mà chúng ta tới đây lần này không phải để thi đấu, không đáng đưa mình vào mối nguy hiểm khác, không nên làm lỡ chính sự."

Nam Trúc lẩm bẩm, "Đánh không thắng thì chịu thua, có gì mà nguy hiểm?"

Mục Ngạo Thiết ừ một tiếng, "Sẽ không có chuyện gì đâu. Lão Thập Ngũ, nếu như đã tới một bước này rồi, hãy để chúng ta thử một lần đi."

Dữu Khánh lập tức không nói nên lời, đánh không thắng chịu thua là một biện pháp tốt, nhưng về phương diện này, người hắn lo lắng nhất kỳ thực không phải Nam Trúc, mà chính là Mục Ngạo Thiết. Nam Trúc là người rất thức thời, chỉ có tên to con này luôn thích bày ra bộ dạng "Ta rất lạnh lùng ta rất cao ngạo", lão Cửu mà bày ra bộ dạng đó rồi là không dễ dàng bỏ đi, hắn sợ Mục Ngạo Thiết một khi

tại trong thi đấu gặp phải nguy hiểm lại vì mặt mũi mà chống đến chết.

Nhưng mà cái nắp hồ hô này một khi đã mở miệng, chứng tỏ y đã quyết định, rất khó thuyết phục quay đầu, Dữu Khánh có phần không rõ hai người suy nghĩ như thế nào, trầm giọng nói: "Cho ta một lí do!"

Mục Ngạo Thiết rất đơn giản toát ra một câu, "Bởi vì ngươi cảm thấy chúng ta không được."

Dữu Khánh lập tức nghẹn họng, ngây người nhìn y.

Chương 652: Điểm đến thì ngừng (2)

Nam Trúc cũng cúi đầu trầm mặc, rồi rất nhanh lại ngẩng đầu lên cười nói:

"Kỳ thực chúng ta cũng muốn nâng cao giá trị bản thân mình. Ngươi nhìn chút gia sản này của chúng ta mà xem, còn phải lăn lộn ăn bữa nay lo bữa mai. Vạn nhất ngày nào đó thật sự không thể được, đi ra ngoài làm việc cho người ta thì cũng có thể lấy được nhiều thêm chút tiền công, đúng không?"

"Chúng ta là mạo danh tới đây tham dự, nâng cao giá trị bản thân có liên quan cái rắm gì với các ngươi?"

Dữu Khánh ném xuống lời này rồi lập tức bỏ đi, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài, dáng vẻ rất bực dọc, nói chung là không tiếp tục nhiều lời.

Hai người lưu lại bên trong phòng quay mặt nhìn nhau.

Sau khi đi xuống lầu, Dữu Khánh trực tiếp rời khỏi lầu nhỏ, đi thẳng đến nhà hàng xóm bên cạnh, Bách Lý Tâm vốn vẫn luôn quan tâm đến hắn, nhìn thấy, không biết hắn định làm gì, lập tức đuổi theo.

"A! Khách hiếm đến, đã tới đây ở lâu như vậy, nhị vị vẫn là lần đầu tiên chủ động đến chỗ ta a?"

Nhận thấy có động tĩnh, Kha Nhiên lộ diện trước tiên để đón khách và lịch sự mời hai người vào nhà.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn Bách Lý Tâm cùng đi theo tới đây, nhưng không có nói gì, người ta cứ muốn theo đuôi, hắn cũng rất khó đánh đuổi người ta, chỉ có thể chắp tay chào Kha Nhiên, nói: "Rảnh rỗi ghé chơi một chút, không làm phiền Kha huynh chứ?"

Kha Nhiên cười ha hả: "Trương huynh nói thế này, vậy lúc trước ta thường chạy sang nhà các ngươi thì như thế nào chứ? Đúng rồi, đã quên chúc mừng Trương huynh gặp may mắn, người duy nhất trong hơn tám mươi người không cần thi đấu liền có thể vào vòng trong, không biết khiến bao nhiêu người ganh tỵ nha."

Dữu Khánh xua tay, "Ai, nếu như có thể rút được thăm này tại trận chung kết tiểu khu, vậy thì không tệ. Lấy được tại vòng đầu tiên thực ra cũng không có ý nghĩa gì lắm."

Kha Nhiên hiểu ý của hắn, cười nói: "Có luôn tốt hơn không, ít nhất cũng có thể chứng minh Trương huynh được ông trời quan tâm tới số mệnh."

Dữu Khánh là không tin vào mấy chuyện ma quỷ này, cũng không muốn một mực dông dài khách sáo với y, hắn nhìn nhìn khắp xung quanh rồi trực tiếp chuyển đề tài, "Di, vị Ngô huynh sắp thi đấu với người bên chúng ta đâu rồi nhỉ?"

Lúc này Kha Nhiên mới có chút hiểu được ý đồ đến chơi của đối phương, quả thực là không có chuyện không tới cửa, y lập tức đi tới cửa căn phòng ở một bên, gõ cửa nói: "Ngô huynh, Trương huynh nhà bên tới tìm ngươi."

Rất nhanh, cửa được mở ra, Ngô Cực bước ra khỏi phòng, đầu tiên gã thoáng nhìn phản ứng của Kha Nhiên, sau đó lộ vẻ thận trọng

nhìn chằm chằm Dữu Khánh rồi hỏi: "Trương huynh tìm ta có việc sao?"

Dữu Khánh cười ha hả: "Ngô huynh có tiện không? Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện một chút?"

Ngô Cực lại thoáng nhìn phản ứng của Kha Nhiên, sau đó có vẻ như ta với ngươi không quen thuộc, cau mày nói: "Không cần phải đi ra ngoài đâu, có lời gì, Trương huynh cứ việc nói ra, đừng ngại."

Dữu Khánh không còn cách nào, đành phải tiếp tục tươi cười nói: "Thực ra cũng không có gì, Đậu Quan, tên to con phía bên ta, các ngươi hẳn cũng đã gặp được, hắn lấy được số 'Mười ba', hình như Ngô huynh cũng vậy đi?"

Ngô Cực gật đầu, "Đúng vậy."

Dữu Khánh giang hai tay ra, "Vậy thì được rồi. Các ngươi là đối thủ của nhau vòng đầu tiên, mọi người đều là hàng xóm với nhau, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, khi thi đấu tuy rằng mỗi người cần phải dựa vào bản lĩnh của mình, nhưng cũng không cần phải tổn thương hòa khí, nên 'Điểm đến thì dừng' mới tốt. Ngô huynh cảm thấy sao?"

Ngô Cực còn chưa có mở miệng, Kha Nhiên đã cười ha hả nói:

"Đó là đương nhiên. Trương huynh, ta và Ngô huynh ở chung nhiều ngày nay, ta rất rõ ràng tính cách của hắn, hắn không phải là người thủ đoạn độc ác, mong rằng Trương huynh cũng có thể nói với Đậu huynh một tiếng, mọi người điểm đến thì dừng."

Ngô Cực cũng gật đầu nói: "Điểm đến thì dừng."

Dữu Khánh lập tức vỗ ngực đảm bảo, "Yên tâm, về phía hắn thì bao tại trên người ta."

Tiếp theo hắn lại khách sáo một hồi, rồi cũng không ở lại lâu, sau khi cáo từ hắn lại đi thẳng đến một nhà hàng xóm khác, tìm đến Tiêu Trường Đạo, người có cùng số "Bốn mươi mốt" giống Nam Trúc.

Đám người Thiện Thiếu Đình đúng lúc cũng đều tại trong nhà, ở một bên quan sát và theo dõi.

Ý đồ Dữu Khánh đến đây cũng giống như lúc trước, cũng hi vọng bên này có thể điểm đến thì dừng.

Nghe nói thì ra là đến vì việc này, Tiêu Trường Đạo thở phào nhẹ nhõm, đạo lý rất đơn giản, chứng tỏ thực lực cận chiến của những Đại tiễn sư này quả thực không được tốt lắm, gã liền khách sáo nói: "Quen biết chính là bằng hữu, bằng hữu với nhau đương nhiên là sẽ điểm đến thì dừng."

Tuy rằng đối phương đã đồng ý, nhưng Dữu Khánh vẫn có chút không yên tâm, vì biết tên này động tay động chân ở phía sau, hắn liền âm thầm tạo áp lực: "Tiêu huynh hẳn cũng đã biết thân phận của mấy người chúng ta, chúng ta chính là tới đây mở rộng tầm mắt, không hi vọng có ai xảy ra chuyện gì bất ngờ, Triêu Dương đại hội chỉ là nhất thời, cuộc sống về sau còn dài, mọi người vẫn không nên tổn thương hòa khí mới tốt, Tiêu huynh thấy sao?"

Hắn vừa nói ra những lời này, Thiện Thiếu Đình dường như cảm thấy không hài lòng, ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, "Họ Trương, ngươi là đang lấy thân phận Đại tiễn sư uy hiếp hắn sao?"

Cho dù chính là ý này, nhưng Dữu Khánh tất nhiên sẽ không thừa nhận, "Thiền huynh, ngươi suy nghĩ nhiều."

Thiện Thiếu Đình lại nhìn về phía Tiêu Trường Đạo, "Tiêu huynh, chuyện thi đấu như thế này tránh không được sẽ có thời điểm đao kiếm không có mắt, lỡ như thật sự xuất hiện chuyện ngộ thương, đó cũng là chuyện không thể tránh được. Nói chung, không nên bởi vì bị ai đó đe dọa mà ảnh hưởng đến khả năng của mình mình. Cơ hội hai mươi năm mới có một lần, cũng là cơ hội duy nhất trong đời, nên làm hết sức mới xứng đáng với những năm mình đã khổ tu. Tiêu huynh, ngươi cứ việc làm theo quy tắc đại hội, sau việc, nếu có vấn đề gì, có ta chịu trách nhiệm giúp ngươi, tuyệt đối không nuốt lời!"

Dữu Khánh lạnh lùng quét mắt nhìn y, cũng không có nói ra lời trở mặt gì, thời điểm này cũng không cần phải gây thù chuốc oán với người khác, hắn chỉ nhắc nhở Tiêu Trường Đạo lần nữa, "Tiêu huynh, ta nói lại lần nữa, chuyện thi đấu này đối với Đại tiễn sư chúng ta mà nói, thắng thua thực ra không quan trọng, chúng ta chỉ tới đây mở mang kiến thức, mọi người điểm đến thì dừng, không nên tổn thương hòa khí!"

Dứt lời liền chắp tay chào, không nói nhiều nữa, rồi lập tức xoay người rời đi.

Ánh mắt Bách Lý Tâm lấp lóe, quay đầu nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, rồi cũng cất bước nhanh chóng đi theo.

Chương 653: Khiến tất cả chấn động (1)

Bên ngoài nhà khách tao nhã, Hướng Lan Huyên đang bồi hồi dưới tán cây bên cạnh vách núi, khi thì nhìn về phương xa, khi thì cúi đầu suy tư, vạt áo váy thỉnh thoảng đung đưa trong gió, mỗi một động

tác, cử chỉ của nàng ta đều toát ra một loại thành thục không phù hợp với vẻ ngoài của nàng.

Tùy tùng của nàng chợt từ trong viện đi ra, bước nhanh đến trước mặt nàng mới thi lễ chào, còn chưa kịp lên tiếng, nàng đã nói trước: "Về phía bên phía khu Đinh Dần, hỏi một chút xem trận đấu vòng đầu tiên của vị Thám Hoa lang kia vào ngày nào, tìm một vị trí quan sát thích hợp và kín đáo, ta muốn đi nhìn xem hắn bỏ văn theo võ như thế nào."

Nói đến điều này, nàng ta nhịn không được nở nụ cười mỉm.

Nữ nhân nhìn xem nam nhân, tài tử đệ nhất thiên hạ a, thực sự có chút thú vị.

Nào ngờ tùy tùng hơi lộ vẻ kinh ngạc, sau đó trả lời: "Đại hành tẩu, tạm thời chưa thể xem được, hắn không tham gia vòng đấu đầu tiên."

Hướng Lan Huyên tức thì dừng bước, quay đầu lại, nhíu mày hỏi: "Không tham gia? Có ý gì? Lại rút khỏi thi đấu hay sao?"

Thấy nàng đã hiểu lầm, tùy tùng vội đưa tờ mật báo trong tay tới, bẩm báo: "Bên kia gửi tin tức tới, trong lần rút thăm vòng đầu tiên, vị Thám Hoa lang đó không chọn được đối thủ, đã bắn trúng tấm thẻ trống duy nhất, dựa theo quy tắc của đại hội, hắn đã vào được vòng trong, cho nên không cần tham gia thi đấu vòng đầu tiên."

Hướng Lan Huyên nghẹn nghẹn lời, lập tức nhanh chóng lấy tờ mật báo đích thân nhìn xem, sau khi xem xong nàng ta phát hiện thấy thật sự là như vậy, nàng ta nhịn không được nhìn chằm chằm vào tờ mật báo, lắc lắc đầu, miệng thì chậc chậc tham thở, "Làm sao lại trùng hợp là hắn chứ, như vậy cũng có thể trúng được, tên này thật sự là một người có khí vận."

Tùy tùng lại nói: "Vòng đấu tiếp theo hắn chắc hẳn sẽ tham gia. Để ta trước tiên tìm kiếm một vị trí thích hợp quan sát, đến lúc đó Đại

hành tẩu đi xem cũng không muộn."

Hướng Lan Huyên gật đầu ừ một tiếng, "Vậy thì đợi vòng thứ hai rồi đi xem vậy."

Ngày hôm sau, giờ Thìn ba khắc, mặt trời cũng chỉ vừa mới ló dạng.

Khu vực sân bãi ngày hôm qua khu Đinh Dần dùng để rút thăm đã được điều chỉnh một chút, chuyển đổi thành sân thi đấu.

Sân sấu ngày hôm qua vẫn còn, hôm nay được dùng làm sân khấu chủ trì thi đấu.

Ở giữa sân phơi rộng lớn được vạch ra một khu vực vòng tròn lớn, hiển nhiên chính là dùng làm sân thi đấu, xung quanh cũng được dựng lên một số khán đài hình thang, chỉ là người đến đây xem cũng không có nhiều, chí ít thì so với một khu vực sân bãi như thế này mà nói, số khán giả như vậy là không nhiều.

Có thể nói, tất cả các thí sinh dự thi của khu Đinh Dần đều đến đông đủ, không sót người nào.

Với tư cách là người sẽ tham gia thi đấu, ai cũng muốn nhìn xem thực lực những thí sinh khác như thế nào, bởi vì đó đều là người mà họ có thể gặp phải trong vòng tiếp theo. Bây giờ là cơ hội rất tốt để xem trước và nghiên cứu.

Mặc dù Dữu Khánh không cần tham gia thi đấu vòng đầu tiên, và hắn cũng cảm thấy "Phong Trần kiếm quyết" mà mình tu luyện hẳn là một công pháp rất tốt, nhưng dù sao đó cũng chỉ là cảm giác của mình, còn chưa có giao thủ nhiều với tu sĩ Huyền cấp, nói trắng ra chính là còn chưa có thực sự kiểm tra đo lường được trình độ.

Một quyển công pháp tu hành ném tại trong kho chứa, không người nào để ý tới, không giống như những công pháp của sư môn với truyền thừa rõ ràng, sư môn sẽ nói cho ngươi biết các tiền bối đã có được những chiến tích gì với loại công pháp này, trong khi đó, quyển

công pháp lai lịch bất minh này quả thực làm cho người ta có phần không nắm chắc.

Huống chi, người có tự tin tới nơi này tham gia thi đấu hẳn đều là nhân tài kiệt xuất trong cấp bậc tu sĩ Sơ Huyền, cho nên hẳn đương nhiên cũng muốn đến xem thực lực của người khác, nhằm ước lượng xem nếu là mình thì có thể ứng đối được hay không.

Ngoại trừ thí sinh dự thi và nhân viên điều phối thi đấu, cũng có một số khán giả bên ngoài tới xem, phân tán rải rác tại trên các khán đài xung quanh, ước chừng tổng cộng cũng chỉ khoảng trăm người. Dữu Khánh lưu ý thấy trong đó có hơn mười người là tới vì Thiện Thiếu Đình.

Một đám người cả trai lẫn gái, có lẽ đều là người của "Quy Kiếm sơn trang". Ở trong đó có một người phụ nữ dung mạo xinh đẹp rất có khí độ dường như là mẫu thân của Thiện Thiếu Đình. Dữu Khánh là nhìn từ thái độ kính trọng và hình dáng miệng khi xưng hô của Thiện Thiếu Đình mà nhận ra.

Reo hò trợ uy, cổ vũ, hoặc là đến xem Thiện Thiếu Đình đại triển oai phong như thế nào, tranh giành thể diện cho "Quy Kiếm sơn trang" ra làm sao.

Dữu Khánh dùng Quan Tự quyết theo dõi nội dung nói chuyện của bọn họ bằng cách đọc môi, cảm thấy đám người "Quy Kiếm sơn trang" này hoàn toàn không để những thí sinh dự thi khác tại đây vào mắt, giống như cảm thấy việc Thiện Thiếu Đình bộc lộ tài năng trong thi đấu và vượt lên trên những thí sinh khác là chuyện đương nhiên.

Từ động tác môi của một cô gái nhỏ, giống như trực tiếp nói rõ Thiện Thiếu Đình chính là đệ nhất nhân của khu Đinh Dần.

Và Thiện Thiếu Đình thì nói mấy câu khiêm tốn, nói cái gì mà không thể nói như vậy, nào biết được có nhân vật nào tàng long ngọa hổ hay không, đại loại như vậy.

Đương nhiên, lời nói khiêm tốn thì vẫn phải nói, nhưng từ phản ứng ngạo nghễ trong nét mặt quả thực cũng không để những thí sinh dự thi khác vào trong mắt.

Cô gái nhỏ đó hình như là muội muội của Thiện Thiếu Đình.

Nói chung, trong số những người tới xem thi đấu tại tiểu khu như thế này, có một số lượng đáng kể là có liên quan với những người tham gia dự thi.

Đối với thí sinh dự thi, từ khi cầm lấy bản thể lệ thi đấu đến bây giờ, gần như đều đã nắm rõ ràng luật lệ. Khi người chủ trì thi đấu đứng trên sân khấu cất lời dò hỏi, không người nào bày tỏ có vấn đề gì.

Vì vậy, một tràng tiếng trống "Thùng thùng thùng thùng" vang lên, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Hai thí sinh cầm một bài số "Một" trong tay lần lượt nhảy lên trên sân khấu, giao mộc bài ra để xác nhận tư cách dự thi, cũng là một lần nữa xác minh bản thân mình. Sau đó, hai người lập tức cùng phi thân nhảy vào trong vòng tròn thi đấu.

Thi đấu dựa theo tiếng trống làm báo hiệu, tiếng trống chưa ngừng, hai bên tỷ thí không được xuất thủ.

Tiếng trống đột nhiên ngừng lại, nghĩa là thi đấu chính thức bắt đầu.

Tại trận thi đấu đầu tiên của vòng một, cả hai bên đều không vội vã giao thủ, bởi vì không rõ nền tảng, trình độ của đối phương, đứng đó giằng co, không dám hấp tấp xuất thủ, dường như đều đang tìm kiếm thời cơ xuất thủ.

Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ, nhưng mà đợi một hồi lâu, hai người đã ngưng tụ khí cơ vẫn giằng co không dám động thủ.

Lúc này có tiếng trống "Thùng thùng" vang lên, dựa theo quy tắc thi đấu của đại hội, và cũng là để đề phòng có người quấy rối, đây là trống trận thúc giục!

Trong vòng một khắc đồng hồ, trống sẽ đánh lên ba lần, sẽ thúc giục thi đấu ba lần, nếu sau khi trống đã vang lên ba lần mà hai bên còn chưa động thủ thi đấu, vậy thì cả hai đều sẽ bị loại.

Chương 654: Khiến tất cả chấn động (2)

Đúng vào lúc này, một người bắt đầu chậm rãi di động bước chân, đột nhiên một cước đá bay cát đá, rồi cũng rút kiếm lao theo.

Nào ngờ đối thủ cũng tung cước đá tung cát đá bay ra đáp trả. Hai bóng người lập tức ập vào chiến đấu với nhau, âm thanh ù ù, âm thanh keng keng, âm thanh va chạm đan xen không ngừng.

Kình khí đánh tung bụi bặm mù mịt trên sân thi đấu, hai bóng người đan xen giao thủ không ngừng, khi thì đánh ở trên mặt đất, khi thì cùng bay lên không trung.

Thanh thế giao thủ như vậy khiến cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết có phần nghiêm nghị, bọn họ phát hiện thấy người dám tới dự thi quả nhiên thực lực không đơn giản, hai người này ném tại trên giang hồ Tu Hành giới, hẳn đều có thể được coi là cao thủ Sơ Huyền.

Dữu Khánh nghiêng đầu nhìn nhìn biểu hiện phản ứng của hai vị sư huynh.

Hai bên giao thủ, khả năng thực lực cả hai đều hoàn toàn ngang ngửa nhau là không lớn, trong tình huống bình thường ắt sẽ có một bên thực lực ở vào thế yếu, sau mấy chiêu, thực lực của hai bên sẽ

bộc lộ ra cao thấp, để có thể giành được một phần khả năng thắng, kẻ yếu đương nhiên bộc phát ra toàn bộ thực lực để chiến đấu.

Trận đấu đầu tiên của vòng một rất nhanh liền tiến vào tình trạng gay cấn, bên trong sân thi đấu không ngừng vang lên tiếng va chạm, tấn công nhau.

Nhìn thấy đối thủ đã bắt đầu bày ra tình trạng liều mạng, phía người mạnh đã hơi làm rõ được trình độ của đối phương, dường như cũng không muốn tiếp tục kéo dài, nắm đúng thời cơ đột nhiên vọt lùi về phía sau, lắc mình thối lui đến mép vòng thi đấu.

Kẻ yếu lập tức vung kiếm nhanh chóng đuổi theo truy sát, về khí thế, có thể nói là không chút nào thua kém, thậm chí còn mạnh hơn.

Trên thân người mạnh đột nhiên bộc phát ra khí cơ cường đại, cát đá tung bay giống như một trận bão cát nhỏ, y cũng xông ngược trở lại, kèm theo cát bụi cuồn cuộn cuốn ngược trở về, thanh thế kinh người.

Kẻ yếu thấy vậy thì kinh hãi, rất rõ ràng, nếu cứ tiếp tục như vậy, toàn bộ khu vực thi đấu rộng lớn này e rằng đều sẽ bị bão cát của đối phương nhấn chìm, vì vậy gã tung người nhảy lên, tránh trực diện với đòn tấn công, khi người còn trong không trung, hai tay gã nắm kiếm chém về phía mục tiêu từ mặt đất vọt tới.

Người tại trên mặt đất đột ngột dừng lại, cầm kiếm giơ ngang, ánh mắt lạnh lùng ngước nhìn trên không, bão cát cuồn cuộn từ phía sau ùa đến trong nháy mắt bao trùm thân thể.

Người trong không trung vung kiếm chém tan một đám cát bụi, tuy nhiên vẫn bị quy mô bão cát nuốt chửng, hai bóng người, một tại không trung, một trên mặt đất đều trước sau biến mất tại trong cát bụi.

Người đứng xem không biết trong đám cát bụi xảy ra chuyện gì, chỉ nghe được một tiếng "Bùm" chấn động vang lên, có thể thấy bóng

người thấp thoáng ẩn hiện nhấp nhô bên trong cát bụi.

Một luồng kiếm quang đột nhiên từ trong cát bụi bắn lên trời cao, dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi nó giống như là một ngôi sao băng bắn ngược lên bầu trời.

Một cái bóng người cũng từ trong cát bụi lướt ra ngoài, là người có thực lực tương đối mạnh hơn kia, đứng chắp một tay sau lưng, một tay đột nhiên giơ lên hướng về phía bão cát cuồn cuộn.

Cát bụi cuồn cuộn lập tức dừng lại giống như một bức tranh tĩnh vật.

Y là dùng một chưởng không chế bão cát đang cuồn cuộn phải đứng yên.

Không ít người trên khán đài lộ ra vẻ kinh ngạc, không ít người chậm rãi đứng lên, ở trên sân khấu chủ trì thi đấu, Vũ Thiên và sư thúc Tôn Liên Tinh quay mặt nhìn nhau.

Tôn Liên Tinh chậm rãi nói: "Một vị khác e là đã dữ nhiều lành ít."

Trên khán đài, Dữu Khánh cũng híp mắt cất tiếng khen, "Ngự khí thuật thật mạnh!"

Cát bụi bất động rồi đột nhiên ào ào rớt xuống như mưa rơi, cũng giống như tấm màn che được hạ xuống.

Vệt kiếm quang bắn lên trời cao bắt đầu rơi ngược xuống, tại giữa không trung chợt dao động theo một đường cung, rồi vạch ra một đường cong, vù một tiếng bắn về phía người mạnh.

Keng, một âm thanh vang lên, kiếm quang chuẩn xác bay vào bao, trở lại bên hông người mạnh.

Vị người mạnh này mặc dù quần áo mộc mạc, tướng mạo bình thường, nhưng khí thế từ động tác chậm rãi bỏ tay xuống vào lúc này lại toát ra khí phái to lớn trầm ổn của một vị Tông sư.

"Cách không ngự kiếm!" Thiện Thiếu Đình vừa lẩm bẩm vừa chậm rãi đứng lên, đôi mắt tỏa sáng.

Người phụ nữ ở bên cạnh, mẫu thân của y, vẻ mặt cũng có phần nghiêm trọng, nhắc nhở: "Đình nhi, Ngự kiếm thuật của người này có mấy phần khí phái của 'Quy Kiếm sơn trang' ta, thoạt nhìn cũng còn trẻ, nếu như tu vi có thể đột phá đến cảnh giới Thượng Huyền, nhất định tiền đồ bất phàm, về sau nếu con đụng phải đối phương, cần phải tập trung tinh thần và cẩn thận."

Thiện Thiếu Đình im lặng gật đầu.

Ở một bên, cô gái nhỏ, muội muội của y, giọng điệu kinh ngạc nói: "Còn tưởng rằng ca ca là khiêm tốn, hóa ra trong đám người tướng mạo không có gì nổi bật này, lại thật sự là tàng long ngọa hổ a!"

Nàng ta không khỏi liếc nhìn nhiều hơn mấy lần tới những thí sinh dự thi khác trên khán đài, không biết trong đó còn có cao thủ nào khác kín tiếng hay không.

Màn bụi cát như bức màn che hạ xuống, lộ ra bóng dáng của một thí sinh khác.

Trong làn bụi nhàn nhạt lơ lửng theo gió nhẹ, kẻ yếu kia chống kiếm xuống đất, cách người mạnh thực ra cũng không xa, thân hình gã lung lay như sắp đổ, có vẻ như miễn cưỡng dùng kiếm chống đỡ thân thể, máu tươi chảy ra từ khóe miệng, có một vết thương máu chảy đầm đìa xuyên từ trước ngực ra phía sau lưng.

Người mạnh mở miệng nói chuyện, dường như nói câu gì đó với kẻ yếu, khoảng cách có phần xa, tại đây không có người nào có thể nghe rõ được.

Dữu Khánh lại từ động tác môi của y mà biết được, y nói là, "Ta không muốn giết ngươi, là chính ngươi không biết khó mà lui, cứ phải muốn liều mạng với ta, không muốn trách ta!"

Trên mặt kẻ yếu hiện lên nụ cười thảm, sau đó nghiêng người đổ nhào xuống.

Người mạnh xoay người đi về phía sân khấu chủ trì.

Trên sân khấu chủ trì, Vũ Thiên phất tay ra hiệu, đệ tử Côn Linh sơn đang đợi lệnh lập tức chạy đi, khiêng kẻ yếu nằm gục trên mặt đem đi chữa trị.

Mọi người nhìn thấy vị trí vết thương xuyên thủng thân thể kia liền biết là làm việc vô ích, quả nhiên, chỉ chốc lát sau liền thấy nhóm đệ tử Côn Linh sơn ngồi xổm trên mặt đất lần lượt đứng lên, lắc lắc đầu, hiển nhiên là vô lực xoay chuyển tình hình.

Ở trên sân khấu, Vũ Thiên nhìn tình hình chữa trị phía dưới, thở dài, lại nhìn nhìn người mạnh đã đi lên đài, vẫn phải làm theo quy tắc, gã đi tới trước bức vách sân khấu, tháo chiếc phi tiêu có tên người mạnh xuống, giao cho người mạnh cất đi, cũng có nghĩa là tuyên bố người mạnh đã có được tư cách tiến vào vòng phóng phi tiêu bốc thăm tiếp theo.

Người trên khán đài đều lặng ngắt như tờ mà nhìn chằm chằm vào mỗi một động tác của người mạnh kia, mọi người đều không ngờ được ngay trận đấu đầu tiên của vòng một đã đột nhiên toát ra một cao thủ như vậy, đều không nghĩ đến trận đầu vòng đầu đã phải phân thắng bại bằng sinh tử.

Bất cứ người nào cũng phải suy nghĩ về việc phải làm gì nếu sau này đối đầu với vị này.

Ánh mắt nhìn chằm chằm người kia, hầu kết của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thỉnh thoảng rung động.

Chương 655: Chỉ thủ không công (1)

Dữu Khánh nhìn theo người mạnh trở về chỗ ngồi, chợt nhìn sang Bách Lý Tâm ở một bên, hỏi, "Người này tên là gì?"

Thực ra, đây là vấn đề mà hiện tại rất nhiều người muốn hỏi.

Thực tế, trước lúc ra sân thi đấu với nhau, khi hai người lên sân khấu thì từng có hô lên lên, tuy nhiên, vào lúc đó không có người nào có ý ghi nhớ vào trong đầu, hơn nữa, trải qua một trận đấu với những biến hóa đột ngột khiến cho người ta quên mất tên của hai người này.

Bách Lý Tâm quả nhiên thị lực vẫn rất tốt, cho dù quên mất, vừa rồi cũng nhìn thấy được cái tên trên phi tiêu, nàng ta trả lời: "Hướng Chân."

Nào ngờ Vũ Thiên ở trên sân khấu cũng lớn tiếng nói: "Trận này, Hướng Chân thắng, mời hai người thi đấu trận thứ hai cầm thẻ bài lên đây, để xác minh thân phận trước khi thi đấu."

"Hướng Chân?" Dữu Khánh nhìn về phía vị người mạnh kia, cất tiếng lẩm bẩm, xem như đã nhớ kỹ người này, tên này.

Cũng giống như hắn, đã có không biết bao nhiêu khán giả đều nhớ kỹ người này và cái tên này, quả nhiên thực lực mới là thứ khiến người ta không dám khinh thường và khắc sâu ấn tượng, lúc trước vị này hô tên lên thì không ai nhớ được, bây giờ thì đều chủ động hỏi thăm.

Hai bóng người bay lên, rơi trên sân khấu, giao mộc bài ra, làm rõ thân phận mình, rồi sau đó bay xuống sân đấu dưới sự ra hiệu của Vũ Thiên, người chủ trì thi đấu.

Sau khi tiếng trống đang dồn dập liên hồi chợt ngừng bặt, hai bên hơi chút đối nghịch, giằng co với nhau trong chốc lát rồi cùng lúc tung đòn tấn công, ngươi đánh qua ta trả lại, bắt đầu chiến đấu không ngừng.

Trình trạng thi đấu không thể nói là không kịch liệt, nhưng mà lúc trước đã được xem một trận như châu như ngọc, bây giờ xem trận đấu này, mức độ thưởng thức có vẻ chênh lệch hơi bị lớn, làm cho mọi người có phần không hứng thú lắm.

Chỉ chốc lát sau, hai bên đã phân ra thắng bại, nhưng lần này thì không cần phải nhìn thấy sinh tử, người thua ngã xuống đất rồi bị kiếm đè vào ngực, đó đó lập tức nhận thua.

Tiếp sau đó là trận thứ ba, Bách Lý Tâm phi thân lên sân khấu, lên bục chủ trì để xác nhận tư cách dự thi.

Nam Trúc dõi đôi mắt đầy hi vọng và mong đợi nhìn theo, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thì dùng ánh mắt trao đổi với nhau một cái, suy nghĩ của hai người tương tự nhau, ước gì Bách Lý Tâm bị đánh chết trong trận luận võ này, vậy thì bọn họ liền không cần phải khó xử vì Nam Trúc nữa, cũng được tự do thoải mái rồi.

Nhưng mà tình hình trên sân khấu chủ trì có vẻ hơi chút khác thường, dường như không thực hiện tuân theo quy trình bình thường, Bách Lý Tâm không biết đang thì thầm với Vũ Thiên những gì, bởi vì góc độ đứng của hai người nên thuật đọc môi của Dữu Khánh cũng không thể phát huy tác dụng.

“Chuyện gì vậy?”

Trên khán đài, có người hiếu kỳ đặt câu hỏi.

Quan tâm sẽ bị loạn, Nam Trúc cũng đứng lên, kiễng chân ngóng nhìn, dáng vẻ rất lo lắng.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng cảm thấy ngạc nhiên, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chờ một hồi sau, nhìn thấy Vũ Thiên ở trên sân khấu dẫn Bách Lý Tâm đi tới bên cạnh Tôn Liên Tinh, người phụ trách giám sát, không biết lại nói chuyện với nhau điều gì.

Lần này, Dữu Khánh đã đọc được một số thông tin, nhíu mày, lẩm bẩm, "Chịu thua?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng loạt quay đầu lại nhìn hắn.

Chẳng bao lâu, cuộc nói chuyện ở trên sân khấu dường như đã có kết quả, Vũ Thiên dẫn Bách Lý Tâm đi tới trước sân khấu, cũng kêu gọi đối thủ của nàng ta tới đây, hai tuyển thủm ỗi người đứng một bên của gã.

Mặt gã quay về phía mọi người, Vũ Thiên cao giọng tuyên bố, "Trận thứ ba, bởi vì thân thể không khỏe, Bách Lý Tâm chủ động chịu thua, Trần Cao Thăng vượt vào vòng trong."

Bách Lý Tâm chắp tay hướng về phía mọi người, thể hiện áy náy xin lỗi.

Vị Trần Cao Thăng kia thì trái lại có vẻ dở khóc dở cười, có cảm giác như thắng không oai hùng vậy.

Tại đây hơi có âm thanh rộ lên, xuất hiện một số tiếng bình luận, chỉ vừa mới bắt đầu ba trận thi đấu, đã có hai trận xảy ra sự cố.

Sư huynh đệ ba người Dữu Khánh tự nhiên là sững sờ không nói nên lời.

Trên khán đài, Tiêu Trường Đạo ngồi ở phía dưới đám người Quy Kiếm sơn trang thì xùy một tiếng, "Nói cái gì mà thân thể không khỏe, mượn cớ mà thôi."

Ngô Dung Quý ở bên cạnh cất tiếng cười khẽ, nói: "Đệ tử Long Quang tông không am hiểu cận chiến, đó cũng là chuyện rất bình thường."

Cách một tầng bậc cấp ở phía trên, Ung Trạch Tuyết, mẫu thân của Thiện Thiếu Đình, liếc mắt nhìn hai người phía dưới đang bình luận,

hỏi con trai mình ở bên cạnh, "Đệ tử của Long Quang tông cũng tới tham gia thi đấu sao?"

Ở phía dưới, hai người Tiêu, Ngô cùng quay đầu lại nhìn, Thiện Thiếu Đình trả lời đúng vậy, rồi giới thiệu sơ lược tình hình cho mẫu thân mình nghe.

Ở một phía khác, Bách Lý Tâm cũng đã trở lại chỗ ngồi, Nam Trúc lập tức quan tâm hỏi: "Cơ thể ngươi không khỏe sao?"

Bách Lý Tâm liếc mắt nhìn gã, không để ý tới.

Dữu Khánh cũng cảm thấy lão Thất hỏi lời này có chút dư thừa, đang yên đang lành làm gì có chuyện cơ thể không khỏe, nhưng hắn vẫn tò mò hỏi: "Tại sao dễ dàng chịu thua như vậy?"

Bách Lý Tâm bình tĩnh nói: "Ta không phải tới đây thi đấu, không cần phải mạo hiểm tham gia vào chuyện này."

Dữu Khánh khẽ gật đầu, lập tức lại nói với hai vị sư huynh: "Các ngươi nghe đi, đây mới là lựa chọn sáng suốt, các ngươi nên học hỏi theo."

Hai người Nam, Mục không có hé răng.

Sau đó, từng trận từng trận thi đấu lần lượt diễn ra, thực lực cơ bản đều còn là không tệ, nhưng cũng không có gì để xem.

Cho dù là như thế, khi đến giờ cơm trưa, tại đây cũng không có người nào rời khỏi khu vực thi đấu, thi đấu sẽ không dừng lại vì đến giờ cơm, mọi người đều là tu sĩ, không chú ý đến việc đó. Cho dù vậy, phía bên nhà ăn vẫn chuẩn bị cơm nước như thường.

Không rời đi là vì sợ bỏ lỡ, không ai biết được trận tiếp theo có đột nhiên toát ra một "Hướng Chân" nào nữa hay không.

Từng trận từng trận liên tục diễn ra, tốc độ thi đấu thực ra không hề chậm, đến giữa buổi chiều, trận đấu mà sư huynh đệ ba người Dữu Khánh quan tâm cuối cùng đã tới, trận thứ mười ba, cũng là số thẻ bài mà Mục Ngạo Thiết phóng trúng.

"Trận thứ mười ba, mời các tuyển thủ Ngô Cực và Đậu Quan lên sân khấu để xách minh danh tính."

Tại trên sân khấu, sau khi tiễn người vừa thi đấu xong rời đi, Vũ Thiên lại quay về phía mọi người, cất tiếng gọi to.

Mục Ngạo Thiết dứt khoát đứng dậy.

Dữu Khánh tức thì có chút khẩn trương, có lẽ còn căng thẳng hơn cả chính hắn lên sân khấu, vội vàng căn dặn một câu, "Lão Cửu, được thì làm, không được thì không nên gắng chịu, chúng ta không tranh thắng thua nhất thời."

Tại trong giới tu sĩ, thực ra hắn còn rất trẻ tuổi, một số đạo lý trước đây hắn chỉ có thể nói là biết, mà không thể nói là hiểu, nhưng một đường đi tới bây giờ, sau khi đã trải qua một số việc, hắn mới dần dần thấm hiểu một số đạo lý.

Ví dụ như hiện tại, trước đây hắn là rất khó nói ra những lời xuất phát từ tâm can như "Không tranh thắng thua nhất thời " như vậy.

Đương nhiên, ngoài miệng nói là một chuyện, còn mình có thể làm được hay không thì cũng chưa chắc.

Mục Ngạo Thiết không có đưa ra phản ứng đáp lại nào, lắc mình bay lên sân khấu chủ trì.

Nam Trúc mím môi, rõ ràng cũng có phần khẩn trương.

Chương 656: Chỉ thủ không công (2)

Rất nhanh, tiếng trống vang lên, hai tuyển thủ lại từ trên sân khấu tung người lướt xuống sân thi đấu.

Tiếng trống dừng lại, Ngô Cực lập tức lóe lên, như con chim nhạn lao vụt tới vung kiếm chém tới tấp.

Mục Ngạo Thiết thì có vẻ điềm tĩnh va cao ngạo, đợi khi mũi kiếm của đối thủ đến gần, y mới keng một tiếng rút kiếm ra, ung dung đón đỡ một đòn, tốc độ xuất thủ rõ ràng nhanh hơn một bậc, Ngô Cực lập tức thuận thế tấn công dồn dập.

Bóng người và kiếm quang lấp loáng đan xen vào với nhau, hình ảnh không ngừng nhấp nháy lướt qua.

Thoạt nhìn, tốc độ Ngô Cực xuất thủ cực nhanh, trong khi đó phản ứng của Mục Ngạo Thiết có phần hơi chút chậm chạp và đơn giản, giống như là bị Ngô Cực vây công vậy, nhưng đó là ánh mắt của người thường, người trong nghề mới có thể nhìn ra được đường lối trong đó, mới có thể nhận thấy Mục Ngạo Thiết ứng đối rất ung dung.

Trong mắt người ngoài, Mục Ngạo Thiết là ung dung bình tĩnh, nhưng Dữu Khánh thì nhíu mày, hắn cho rằng Mục Ngạo Thiết có chút khinh địch, ngay cả thực lực của đối phương sâu cạn như thế nào cũng không thăm dò, đã dám khinh thị đối phương như vậy, chờ đến khi kiếm của đối phương đã sắp đến nơi mới xuất kiếm, thực sự là không sáng suốt.

Ngay cả Nam Trúc cũng nhịn không được nói cất tiếng lẩm bẩm, "Lão Cửu này, thói quen làm bộ làm tịch lãnh khốc thực sự đã ăn đến tận trong xương tủy, người xem càng nhiều càng thích bày ra bộ dạng đó."

Nhưng có lo lắng cũng vô dụng, người thi đấu trên sân không phải là bọn hắn.

Trong khi đó, Ngô Cực dùng thế tấn công của một người tạo ra tình cảnh như vây công lại có phần bực tức, bởi vì sự khinh thường của Mục Ngạo Thiết.

Trước lúc gã ra sân thi đấu đã được Kha Nhiên căn dặn, chỉ cho phép bại không cho phép thắng, bởi vì gã cũng là dùng thân phận giả, thắng bại không có ý nghĩa gì cho gã, ý của Kha Nhiên là muốn gã chắp tay nhường cơ hội vào vòng trong cho đối phương, cho nên ngay từ khi bắt đầu thi đấu gã đã có kết cục định trước.

Nhưng không ngờ rằng ngay trước mắt biết bao người, Mục Ngạo Thiết lại không coi gã ra gì như thế, trong xương trong cốt người nào mà chẳng có chút lòng tranh cường háo thắng chứ?

Hơn nữa, thực lực của Mục Ngạo Thiết không yếu giống như gã nghĩ, trong đầu gã lướt qua hình ảnh Dữu Khánh đăng môn bái phỏng, có chút bất ngờ, vì vậy gã cũng dần dần không tiếp tục bảo lưu, tốc độ xuất thủ càng lúc càng nhanh.

Nhưng mà Mục Ngạo Thiết vẫn y nguyên chỉ thủ chứ không công, vẫn là phong thái bình tĩnh và ung dung ứng đối.

Nhìn cảnh này Dữu Khánh có chút đau răng, cũng có suy nghĩ giống như Nam Trúc, nhịn không được nhỏ giọng mắng một câu, "Tên lão Cửu này, không làm ra vẻ thì chết sao?"

Nam Trúc hắc hắc cười khổ, kỳ thực gã ít nhiều có thể hiểu được lão Cửu, lão Cửu cũng rất muốn ưỡn ngực đứng ở trên sân thi đấu để cho mọi người nhìn thấy.

Đương nhiên, hai người cũng dần dần cảm thấy yên tâm, bởi vì đã nhận ra được, Mục Ngạo Thiết thực sự có thể ung dung ứng phó Ngô Cực.

Lúc ban đầu, hai người không yên tâm chính là không biết thực lực của Ngô Cực như thế nào.

Trên thực tế, Mục Ngạo Thiết cũng không phải hoàn toàn là đang làm ra vẻ tự cao tự đại, ngay từ đầu, từ tốc độ xuất thủ của Ngô Cực, y đã nhìn ra được chút manh mối.

Ở trong vườn Tiên đào tại Tiểu Vân gian, y đã giao thủ với "Phong Trần kiếm quyết" của Dữu Khánh xấp xỉ một năm, hơn nữa trên cơ bản đều là giao thủ trong trời đêm, khi mà tầm nhìn không tốt, Dữu Khánh là thật sự ra tay đánh bọn họ, cũng không có lưu chút tình cảm gì.

Đánh với nhau cả một năm, đến cùng có được tiến bộ như thế nào, ngay cả chính y cũng không rõ ràng, vẫn luôn không có đối tượng so sánh.

Y chỉ biết rằng, kiếm của lão Thập Ngũ rất nhanh, cực kỳ nhanh, số lượng kiếm quang ép tới chỉ trong một nhịp thở đã có thể khiến người ta luống cuống tay chân, nếu không quen được trước loại cảm giác đè ép đó, sẽ có cảm giác khó thể thở nổi.

Y là người cao ngạo, nhưng cứ thế mà bị Dữu Khánh đánh cho cả một năm trong hoàn cảnh như vậy, y không biết mình đã có được tiến bộ lớn cỡ nào, bởi vì kiếm của lão Thập Ngũ cũng càng lúc càng nhanh, nói chung luôn luôn có thể đè ép y, luôn luôn có thể đánh y.

Theo y, tốc độ xuất kiếm của Ngô Cực kém rất xa lão Thập Ngũ, sau khi giao thủ với nhau mấy chiêu, y càng thêm có nắm chặt có thể ung dung ứng đối, vì vậy y chỉ thủ chứ không công.

Đương nhiên, y quả thực cũng có suy nghĩ làm ra vẻ, tại trong trận thi đấu quyết thắng thua như thế này mà chỉ thủ chứ không công, không có chút ý nghĩ mới là lạ.

Hành động chỉ thủ chứ không công nhìn như kín tiếng, nhưng trong trường hợp này nó thực sự là một biểu hiện cao ngạo.

Y đời này luôn kín tiếng đến nay, chưa bao giờ phô trương, bởi vì vẫn luôn không có tư cách phô trương, vào lúc này trong lòng dần

dần có cảm xúc dâng lên.

Một người chưa bao giờ từng phô trương phách lối, thì làm sao có tư cách kín tiếng?

Trong lúc nhất thời y thật sự không thể kìm được.

Dần dần, Ngô Cực đã quên đi lời dặn dò của Kha Nhiên, gã dùng hết toàn lực, lúc đầu là càng đánh càng tức giận, cảm thấy đối phương đang làm nhục mình, về sau thì càng đánh càng kinh hãi, phát hiện thấy vị đệ tử Long Quang tông trước mắt này thực sự là một cao thủ, người ta vẫn luôn chống đỡ một cách bị động, vẫn chưa ra tay với gã a.

Gã không biết một khi đối phương xuất thủ tấn công thì uy lực sẽ như thế nào.

Hướng Chân, người thắng trong trận đấu đầu tiên đang ngồi trên khán đài, dần dần ngưng thần nhìn thẳng Mục Ngạo Thiết.

Kha Nhiên chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía Dữu Khánh, vẻ mặt không nói nên lời, không biết lúc trước tên này chạy tới mở lời chào hỏi là có ý gì, cố ý tỏ ra yếu kém sao?

ở trên sân khấu chủ trì, thần sắc Võ thiên có chút kinh ngạc.

Ngồi trên khán đài, Thiện Thiếu Đình cũng là như thế, Ung Trạch Tuyết, mẹ hắn, từ từ nói: "Triêu Dương đại hội quả nhiên là nơi tụ tập lớp lớp tài năng trẻ, người này rất có phong thái thâm tàng bất lộ. Thiền nhi, có biết người này là đệ tử của môn phái nào không?"

Thiện Thiếu Đình chậm rãi đáp: "Cũng là đệ tử của Long Quang tông, chính là một trong bốn người kia."

Ung Trạch Tuyết kinh ngạc, "Long Quang tông không am hiểu cận chiến, không nghĩ tới dạy bảo ra được một đệ tử như vậy. Thảo nào

dám đến Triêu Dương đại hội. Nếu nói như thế, cô gái lúc trước có lẽ thật sự là thân thể không khỏe."

Ở bậc cấp phía dưới, Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý quay mặt nhìn nhau, vẻ mặt đều có chút khó coi.

Chương 657: Nam béo ra sân (1)

Lúc trước hai người cho rằng bức đệ tử của Long Quang tông rời bỏ cung tên, sau đó nếu hai người có đối đầu với bọn hắn thì sẽ có phần thắng, bây giờ xem ra bọn họ đã tính sai, nhìn từ trận đấu trước mắt, vị này có được cảm giác sâu không lường được.

Tiêu Trường Đạo cũng âm thầm nghiến răng nghiến lợi lẩm bẩm, "Thảo nào dám đến Triêu Dương đại hội."

Gã đặc biệt lo lắng, bởi vì vòng đấu đầu tiên gã cũng sẽ đối đầu với đệ tử Long Quang tông, thi đấu với tên béo ú kia.

Ngô Dung Quý dường như đoán được sự lo lắng của gã, cất lời trấn an: "Cho dù là đệ tử đồng môn, thực lực cũng có cao có thấp, bên kia chẳng phải đã cố ý tìm ngươi để cầu ngươi điểm đến thì dừng sao, từ đó có thể thấy thực lực của tên mập kia cũng không phải quá tốt."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt liếc xéo nhìn Tiêu Trường Đạo thì lại có hương vị khác, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng những lời trấn an này quả thực cũng giúp cho Tiêu Trường Đạo giãn nhẹ chân mày, cảm thấy lời nói của đối phương rất có lý, nếu không phải là thực lực không tốt thì cần gì phải tới cầu mình hạ thủ lưu tình chứ?

Nói chung, hai người lại bắt đầu tính toán tới mười vị trí xếp đầu, tính toán thử xem khả năng chiến thắng của mình tại khu Đinh Dần.

Chiến đấu bên trong sân vẫn đang tiếp tục diễn ra, Ngô Cực đang vờn quanh chiến đấu, Mục Ngạo Thiết thì vẫn ung dung phòng thủ, người trước khó phá sự phòng ngự của người sau.

Mọi người đều nhìn chằm chằm quan sát, rất sợ bỏ qua thời điểm Mục Ngạo Thiết xuất thủ phản kích. Tất cả đều muốn nhìn xem người có thực lực phòng thủ đến mức độ này, khi xuất thủ phản kích thì sẽ như thế nào.

Thông thường, phòng thủ yêu cầu thực lực nhiều hơn để làm cơ sở.

Nhưng mà Ngô Cực lại không có giúp cho mọi người được như nguyện, gã đột nhiên không tiếp tục đánh nữa, lắc mình một cái lướt xa ra, rơi tại vị trí cách Mục Ngạo Thiết khoảng năm sáu trượng, rồi đứng nhìn chằm chằm Mục Ngạo Thiết.

Mục Ngạo Thiết nghiêng kiếm trên tay, cũng nhìn chằm chằm đối phương, không biết đối phương có ý gì.

Ngô Cực nhẹ nhàng thở dài ra một hơi, trong lòng có chút tiếc nuối, gã cũng rất muốn nhìn xem Mục Ngạo Thiết xuất thủ, nhưng gã đã dốc hết khả năng, phát huy uy lực các đòn tấn công của mình đến cực hạn, tự cảm thấy trạng thái tấn công đó của mình đã như cuồng phong bão táp, nào ngờ vẫn không thể bức ép đối phương phải xuất thủ, đối phương vẫn đối phó một cách rất nhẹ nhàng thoải mái.

Sau khi đã dốc hết khả năng của mình, gã ý thức được đối phương không phải đang làm nhục mình mà quả thực có được thực lực như vậy.

Khi đã nhận thức được rõ ràng, gã cũng thanh tỉnh lại, tự nhiên nhớ tới lời căn dặn của Kha Nhiên, cũng ý thức được đối thủ đang nhường mình, nếu tiếp tục kéo dài thêm nữa chính là không biết thức thời, Hướng Chân giết chết đối thủ trong trận đấu đầu tiên hẳn là có thể xem như một bài học.

Vì vậy gã dừng tay, từ bỏ tiếp tục chiến đấu, tách ra khỏi đối thủ, quay người ngay trước ánh mắt của bao nhiêu người đang xem, gã không nhanh không chậm đi ra ngoài vòng tròn thi đấu, sau đó tung người lướt đi, trở lại vị trí của mình trên khán đài.

Không nói một tiếng nào, rời khỏi sân thi đấu, im lặng ngồi xuống bên cạnh Kha Nhiên.

Rời khỏi sân thi đấu được chỉ định, bất kể là bị đánh ra, hay là tự mình rời khỏi vạch thi đấu, chỉ cần đối thủ còn tại, ra khỏi vòng nghĩa là đã bị thua.

Mục Ngạo Thiết kinh ngạc, sững sờ.

Dữu Khánh và Nam Trúc quay mặt nhìn nhau, cũng không nghĩ tới kết quả là như vậy.

"Chịu thua sao?"

Trên khán đài, có người cất tiếng.

Trên thực tế, khi đối chiếu với quy tắc thi đấu, rất nhiều người đều có chung tâm trạng kinh ngạc với chuyện này.

Đương nhiên, mọi người cũng không phải là không hiểu được vì sao lại chịu thua, bởi vì nhìn như thế nào cũng không phải là đối thủ của đối phương, bản thân là người trong cuộc, chắc chắn là người cảm nhận sâu hơn về thực lực của đối thủ.

Bên trong sân thi đấu, Mục Ngạo Thiết đứng lẻ loi ở đó có phần không biết phải làm gì, y liền nhìn về phía sân khấu chủ trì.

Vũ Thiên đã bước nhanh đến chỗ Tôn Liên Tinh, mặc dù có thể làm theo quy tắc, nhưng gã vẫn đi xin ý kiến để xác nhận.

Sau khi đã được xác thực, gã quay trở về phía trước sân khấu, lớn tiếng tuyên bố: "Trận thứ mười ba, Đậu Quan thắng, vào vòng

trong!”

Dứt lời, gã ngoắc tay với Mục Ngạo Thiết, ra hiệu cho y lên sân khấu.

Trên các khán đài xung quanh lại nổi lên những lời thì thầm bàn luận, hầu hết mọi người đều đang thảo luận về việc vị tuyển thủ từ đầu đến cuối không hoàn thủ này thực lực mạnh đến mức nào.

Là một tuyển thủ tham gia thi đấu, muốn không quan tâm cũng không được. Hướng Chân xuất thủ tuy rằng rất tốt, nhưng dù sao cũng đã biểu hiện ra thực lực và thủ đoạn chân chính, còn vị tuyển thủ trước mắt này chỉ dựa vào phòng ngự để chiến thắng thì khiến cho các thí sinh khác phải thấp thỏm, lo lắng.

Bày ra công khai không tính là quá đáng sợ, đối thủ sâu không lường được mới là đáng sợ nhất!

Mục Ngạo Thiết phi thân lên sân khấu chủ trì, Vũ Thiên lấy chiếc phi tiếu có khắc tên “Đậu Quan” giao cho y.

Cuối cùng, Mục Ngạo Thiết cầm phi tiêu trở về chỗ ngồi của mình. Nét tươi cười trên môi Dữu Khánh và Nam Trúc không thể phân biệt được là vui vẻ hay cười khổ. Bách Lý Tâm thì vẫn còn rất kinh ngạc mà quan sát y.

Tiếp theo là trận đấu thứ mười bốn và mười lăm, cũng không có xuất hiện điểm sáng gì quá nổi bật, ngày thi đấu đầu tiên đã kết thúc như vậy.

Vòng đầu tiên có tổng cộng bốn mươi bốn trận, ngày đầu tiên và ngày thứ hai đều mười lăm trận, ngày thứ ba là mười bốn trận.

Sau khi kết thúc ngày thi đấu đầu tiên, trời cũng đã sắp tối, khi sư huynh đệ ba người Dữu Khánh lại đến nhà ăn thì phát hiện thấy ánh mắt mọi người nhìn bọn hắn đều không giống trước nữa rồi, phát

hiện thấy ánh mắt rất nhiều người đều đang chú ý quan sát Mục Ngạo Thiết.

Hai người Dữu, Mục tin rằng Mục Ngạo Thiết cũng đã phát hiện ra, có cảm giác bộ dạng của Mục Ngạo Thiết có vẻ như càng thêm "Lạnh lùng".

Cũng chính là sau ngày thi đấu này, toàn bộ thí sinh tại khu Đinh Dần đều biết được sư huynh đệ ba người và Bách Lý Tâm là Đại tiễn sư, mọi người đều nhận ra rằng quan điểm của mình về Long Quang tông có sai lầm.

Ráng chiều lại tới sương mai, mặt trời lặn mặt trời lại mọc.

Ngày tiếp theo, các trận đấu vòng đầu tiên lại tiếp tục diễn ra, sư huynh đệ mấy người cũng như những người tham dự khác, lại đến sân đấu quan sát từ đầu đến cuối.

Chương 658: Nam béo ra sân (2)

Cả một ngày thi đấu, không ngoài dự đoán, điểm sáng lớn nhất chính là trận đấu thứ hai mươi lắm, trận đấu của Thiện Thiếu Đình, Thiện Thiếu Đình thậm chí còn không có rút ra vũ khí, hóa cương khí làm kiếm, bách kiếm đồng loạt đánh ra, một ngón tay điểm trúng đối thủ.

Lấy ngón tay làm kiếm, một ngón tay liền đả thương đối thủ, khiến đối thủ không có sức hoàn thủ.

Nói cách khác, Thiện Thiếu Đình chỉ một chiêu đã đánh bại đối thủ.

Mọi người thậm chí còn chưa thưởng thức được gì với chiêu thức của Thiện Thiếu Đình thì trận thi đấu đã kết thúc rồi.

Diễn biến này quả thực khiến cho người ta cảm thấy quá tuyệt, đều không thể không âm thầm cất tiếng khen ngợi, không hổ là cháu trai của Trang chủ của Quy Kiếm sơn trang, Kiếm tông đỉnh cấp thiên hạ,.

Cũng có không ít người cảm thấy tiếc cho người thất bại, bởi vì trong thời gian xuất thủ ngắn ngủi đó cũng có thể nhận ra được, thực lực của người thua không kém, chỉ là vận may không tốt, rút thăm trúng phải đối thủ quá cường đại, một trận xác định thắng bại, không còn có cơ hội nào để lật mình.

Xét theo một mức độ nào đó mà nói, đây cũng là điểm không công bằng trong Triêu Dương đại hội, có một số người rõ ràng có thực lực có thể tiến vào một trăm người hàng đầu, nhưng chỉ vì rút thăm không được may mắn mà gặp phải đối thủ quá cường đại, vì vậy mà phải chôn vùi tương lai của mình.

Nhưng đây là Triêu Dương đại hội, nếu ngươi có đủ thực lực thì bất kể đối phương là người nào, ngươi đều có thể xếp vào nhóm hàng đầu, nếu như thực lực không đủ thì chỉ có thể dựa vào vận may để trợ giúp, quy tắc cho mọi người đều như nhau, chỉ cần thua một trận thì sẽ không có cơ hội lần thứ hai.

Nhìn đối thủ bị một chiêu đánh bại nằm trên sân khó thể gượng dậy, cho dù là Nam Trúc cũng lắc đầu than thở không thôi, không thể không thừa nhận, "Ta khẳng định không phải là đối thủ của tên này."

Rồi gã chợt nhớ tới gì đó, quay đầu lại hỏi Dữu Khánh, "Lão Thập Ngũ, ngươi đối đầu với hắn thì có thể thắng không?"

Nghe được câu hỏi này, Bách Lý Tâm cảm thấy rất kinh ngạc, lập tức quay đầu lại nhìn đến, muốn nói, thực lực cường đại của Thiện Thiếu Đình đã bày ra rõ ràng như vậy rồi, khiến đa số người khó theo được bóng lưng hắn, có lẽ hắn còn có tư cách cạnh tranh vị trí đứng đầu của Triêu Dương đại hội. Hơn nữa, bối cảnh xuất thân của hắn quả thực có vốn liếng để cao ngạo, Ria mép đối đầu thì khẳng định sẽ thua mới đúng, vì sao Mập mạp phải hòi như vậy?

Nàng ta cảm thấy câu hỏi đó có hàm ý khác, lẽ nào sau khi Mập mạp đã nhìn thấy được Thiện Thiếu Đình xuất thủ, gã vẫn cho rằng Ria mép có thực lực đánh với Thiện Thiếu Đình một trận hay sao?

Nào ngờ lời Dữu Khánh nói càng khiến nàng ta sửng sốt, chỉ thấy Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào sân đấu, ánh mắt không dao động, vẻ mặt lạnh nhạt, giọng điệu nói chuyện cũng bình thường, "Chưa có đánh với nhau, hắn cũng không lộ ra hậu chiêu, quỷ mới biết được."

Bách Lý Tâm không nói nên lời, lời này là có ý gì? Không lẽ tên này đã tận mắt nhìn thấy, và vẫn cho rằng mình có thể ngăn cản được một chiêu bách kiếm cùng phát vừa rồi của Thiện Thiếu Đình hay sao?

"Cũng phải." Nam Trúc nhìn chằm chằm Thiện Thiếu Đình, than thở, "Truyền thừa tu hành của kiếm tông hàng đầu quả thực không phải tầm thường."

Sau khi thắng lợi, trông Thiện Thiếu Đình vẫn rất bình tĩnh, không chút dao động, giống như cũng cảm thấy việc mình thắng lợi là chuyện đương nhiên.

Trên khán đài, đám người Quy Kiếm sơn trang lấy mẫu thân Ung Trạch Tuyết của y cầm đầu đều vui vẻ ra mặt, muội muội của y còn vỗ tay vui mừng.

Thi đấu tiếp tục, mãi cho đến một trận cuối cùng trong ngày, chính là Ngô Dung Quý ra sân, tại trận thi đấu thứ ba mươi, gã đánh bại đối thủ, đạt được tư cách vào vòng sau.

Ngày thi đấu thứ hai của vòng đầu tiên đến đó kết thúc.

Buổi sáng ngày thứ ba, đồng bạn Triệu Khuynh của Thiện Thiếu Đình ra sân, cũng đánh bại được đối thủ và giành chiến thắng.

Kha Nhiên cũng thi đấu vào buổi sáng, y cũng đánh bại đối thủ, nhưng ba người khác cùng tòa nhà đều đã lần lượt bị thua trong mấy ngày thi đấu này.

Đến giữa buổi chiều, bắt đầu đến trận thi đấu thứ bốn mươi mốt, Nam Trúc và Tiêu Trường Đạo ra sân, đây cũng là một trận thi đấu cuối cùng tại vòng đầu tiên của ba nhà hàng xóm với nhau trên đỉnh núi.

Ngay trước mắt bao người, đứng ở trên sân thi đấu, Nam Trúc cầm kiếm ngang trên tay, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Bách Lý Tâm trên khán đài, cũng vô thức mà bày ra bộ dạng khí định thần nhàn.

Lúc trước gã còn nói Mục Ngạo Thiết thích làm bộ làm tịch, bây giờ chính gã cũng đang làm ra vẻ.

Đương nhiên, chiến thắng của Mục Ngạo Thiết cũng mang lại niềm tin cho gã.

Gã tự nhận thực lực của mình cũng không yếu hơn Mục Ngạo Thiết, đã có giao thủ với nhau để so sánh, nên cũng có lòng tin.

Tiêu Trường Đạo đứng ở đối diện cũng bày vũ khí của mình ra, đó là một cây trường thương sắc nhọn sáng như tuyết, cán thương màu đen.

Tiếng trống thùng thùng chợt ngừng bặt, Nam Trúc vẫn cầm kiếm nghiêng trên tay, một tay chắp sau lưng, sừng sững bất động tại chỗ, đáng vẻ ung dung bình tĩnh chờ đối thủ tới tấn công.

Tiêu Trường Đạo thì như lâm đại địch, nắm chắc thương chậm rãi xoay quanh Nam Trúc, tìm kiếm một kẽ hở để tấn công.

Hai ngày vừa qua, gã và Ngô Dung Quý đã lấy Mục Ngạo Thiết làm lệ để nghiên cứu tỉ mỉ, sở dĩ nghiên cứu Mục Ngạo Thiết để đối đầu với Nam Trúc là vì bọn gã cho rằng Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết

đều là đệ tử Long Quang tông, rất có khả năng sẽ tu hành công pháp tương tự nhau.

Nghiên cứu tới nghiên cứu lui cũng không thể nghiên cứu ra được kết quả gì hữu dụng, bởi vì Mục Ngạo Thiết hoàn toàn không có động thủ phản kích, sâu không lường được, không thể phán đoán.

Cũng chính là bởi vì sâu không lường được, nên có thể dự cảm được rằng, một khi đối phương động thủ phản kích thì người làm đối thủ tám chín phần mười sẽ bị áp chế rất dữ.

Vì một điểm này khiến cho Tiêu Trường Đạo khi quyết đấu cùng Nam Trúc rất lo sợ bất an.

Hai người dây dưa rất lâu cũng không có động thủ, chờ đến khi tràng trống thúc giục vang lên lần thứ hai, nhìn thấy Nam Trúc vẫn khí định thần nhàn, có vẻ còn thoải mái hơn cả Mục Ngạo Thiết, khóe miệng Tiêu Trường Đạo hơi co giật, trên mặt dần dần hiện ra sự quả quyết, dường như đã đưa ra quyết định quan trọng gì đó.

Chương 659: Rút lại lời nói lúc trước (1)

Bước chân của gã ta đang di chuyển xoay quanh Nam Trúc đột nhiên dừng lại, thân hình lao vọt tới giống như mũi tên rời dây cung, ngọn thương rung lên trong không trung, giống như độc xà phun lưỡi, vạch ra một chùm vệt sáng, kèm theo cương khí đột ngột đâm tới Nam Trúc.

Nam Trúc vẫn khí định thần nhàn như cũ, với tốc độ đòn tấn công như thế này, gã dường như không để vào mắt, khi đầu mũi thương đến gần người, gã tiện tay vung kiếm đẩy một cái, người hơi nghiêng liền đã bức ra một đòn tập kích này.

Theo một tiếng keng va chạm vào nhau, cương khí trong đòn đánh của hai người chấn động lên và tràn ra xung quanh, mặt đất chấn động lên xuống, từ đó có thể thấy mức độ xuất thủ cũng không nhẹ.

Theo đà nhào tới, Tiêu Trường Đạo mượn lực lăng không xoay người, thương ảnh hất lên rất nhanh chóng biến đổi, biến thành thế một ngọn núi lớn từ trên trời đè ép xuống.

Nam Trúc một tay gác sau lưng, một tay vung kiếm nghênh đón trên không, đưa qua đỉnh đầu, thân kiếm giơ nghiêng lên, keng một tiếng, kiếm đã đem thế đánh cuồng nộ của trường thương trượt sang một bên.

Lúc này mũi chân Tiêu Trường Đạo mới rơi xuống.

Nói thì chậm, thực ra quá trình rất nhanh, trong một cú tung người tấn công của gã ta đã liên tục đánh ra hai chiêu, có thể thấy tốc độ ra đòn cực nhanh.

Chân vừa rơi xuống đất, thương đã thu về rồi đâm ra, liên tục đâm, liên tục vung hất, chợt đập chợt quét, thương đâm ra những điểm sáng dày đặc lấp lóe nhìn như sao đầy trời, giống như muốn đâm cho Nam Trúc biến thành cái sàng.

Nhưng mà Nam Trúc cũng không phải ngồi không, tốc độ ứng phó cũng không chậm, có cảm giác nhẹ nhàng thoải mái như múa bút vẩy mực, sự ung dung trong hành động tiện tay vung kiếm ứng đối là dùng mắt thường cũng có thể thấy được, dưới tầng tầng lớp lớp ánh thương đánh tới, gã vẫn chắp một tay ở sau lưng, thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn xem phản ứng của Bách Lý Tâm ở trên khán đài.

Trên thực tế, Bách Lý Tâm quả thực có chút kinh ngạc, nàng ta sững sờ nhìn xem, phát hiện thấy khả năng cận chiến của tên mập này vượt quá nàng ta tưởng tượng.

Dữu Khánh cũng không nói nên lời, phát hiện thấy thiên hạ đen như quạ đen, lão Thất không có tư cách nói lão Cửu, tên mập chết tiệt

này cũng làm bộ làm tịch cực kỳ lợi hại, thi đấu ngay trước mắt bao nhiêu người, thậm chí còn có thể đụng sinh tử, vậy mà còn dám chắp một tay sau lưng, sự kiêu ngạo phách lối này còn quá đáng hơn xa lão Cửu.

"Long Quang tông này, xem ra thật sự không có đơn giản như chúng ta nghĩ."

Trên khán đài có người dùng giọng điệu nghiêm trọng mà buông lời bình luận, lời đó đã nói ra tâm tư của rất nhiều người.

Nhưng ngay vào lúc này, biến cố xảy ra.

Sau nhiều lần liên tục toàn lực tấn công, phát hiện thấy tên mập trước mặt này quả thực có thực lực phi phàm, trong mắt Tiêu Trường Đạo lóe lên vẻ tàn khốc, trong nháy mắt kiếm và cán thương va chạm vào nhau, thời điểm cán thương thu về thì gã ta cầm cán thương hơi xoay chuyển phương hướng.

Keng! Một tiếng chấn động vang lên. Nam Trúc bỗng nhiên ý thức được không ổn, gã phát hiện thấy kiếm trong tay đột nhiên không thu về được, nó đã bị phần đệm giữa cán thương và đầu thương kẹp chặt lại, lúc này gã mới phát hiện thấy phía dưới phần đệm đó vậy mà lại có một cái khe hở có thể kẹp chặt lưỡi đao kiếm.

Hơn nữa, Tiêu Trường Đạo đã vặn thương để ghìm thân kiếm lại, tu vi hai người tại trong cảnh giới Sơ Huyền cũng chênh lệch không lớn, Nam Trúc nhất thời không thể rút kiếm ra được.

Nhưng gã làm sao có thể để cho kiếm trong tay tùy ý bị kiềm chế, lập tức muốn xoay người thay đổi góc độ nhằm rút kiếm ra.

Chỉ cần kiếm được tự do, sau khi đã bị rơi hố lần này, gã tự nhiên sẽ cẩn thận lần sau, sẽ không tiếp tục bị trúng chiêu lần nữa.

Nhưng Tiêu Trường Đạo sẽ không cho gã có cơ hội này.

Thân hình gã vừa muốn nhô thì chợt thấy trên cán thương lóe lên hàn quang, chém tới ngực gã, lúc này gã mới phát hiện thấy trong cây thương của đối phương còn có giấu giếm huyền cơ khác, trên cán thương còn có giấu mũi nhọn, thiếu một chút thì bị hù dọa hồn phi phách tán, không dám tiếp tục phân cao thấp cùng Tiêu Trường Đạo, mượn lực buông tay, giang hai tay và bỗng nhiên lật ra sau né tránh.

Lưỡi dao giấu nơi cán thương được Tiêu Trường Đạo tìm đúng cơ hội phóng ra tại thời khắc mấu chốt, nó giống như một cái kéo bật ra, nó là quét về phía Nam Trúc cũng được, nói là vạch tới Nam Trúc cũng không sao, nói chung là đã vạch ra một đường máu trên người Nam Trúc.

Biến cố đột nhiên xảy ra này khiến Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết kinh hãi bật đứng lên, sắc mặt hai người đều bị hù dọa cho trắng bệch.

"Oa!"

Khắp nơi trên khán đài rộ lên âm thanh, rõ ràng đều bị thủ đoạn nham hiểm này làm cho giật mình kinh hãi.

Cho dù là Ngô Dung Quý cũng giật mình sửng sốt, không nghĩ tới vị "Hảo bằng hữu" mà mình kết bạn này lại còn giấu giếm thủ đoạn như vậy, bản thân gã cũng không biết gì, ngay cả mình cũng bị giấu giếm gắt gao.

Không biết rằng, Tiêu Trường Đạo cũng không muốn làm như vậy, cũng không muốn vận dụng chiêu này ngay tại trước mắt bao nhiêu người, gã vẫn là có lòng tin đối với thực lực của mình, nếu không thì gã cũng sẽ không tới báo danh tham gia Triêu Dương đại hội.

Chiêu này là gã chuẩn bị sẵn dùng để ứng phó cường địch, là thủ đoạn gã chuẩn bị để sử dụng trong thời khắc mấu chốt của cuộc thi nhằm đột phá trận đấu, tuyệt đối không muốn sử dụng tới nó ngay trong vòng một.

Đạo lý rất đơn giản, chỉ cần đã dùng tới rồi, vậy thì về sau những người khác liền sẽ đề phòng, chiêu tập kích này của gã sẽ không còn hiệu quả.

Dù cho lúc trước đã nhìn thấy bản lĩnh của Mục Ngạo Thiết trong trận đấu trước đó, gã cũng không có dự định dùng chiêu này với Nam Trúc, lúc đó gã vẫn còn ôm hi vọng, bởi vì Dữu Khánh chủ động tới cửa đề nghị có thể "Điểm đến thì dừng", sư huynh đệ đồng môn với nhau nắm rõ thực lực của nhau cũng là bình thường.

Nhưng rồi, khi nói chuyện với nhóm người phía bên Kha Nhiên, trong lúc vô ý gã biết được Dữu Khánh cũng đến bên đó nói với Ngô Cực hi vọng có thể "Điểm đến thì dừng", lúc trước Ngô Cực thua như thế nào, gã nhìn thấy rõ ràng, cho nên khi nghe được thông tin như vậy thì có thể nói là lập tức lòng nguội lạnh phân nửa.

Cho dù đã ra đến sân thi đấu, gã vẫn còn giữ mấy phần hi vọng, nhưng sau một hồi toàn lực xuất thủ tấn công, gã phát hiện thấy Nam Trúc ứng đối gã rất nhẹ nhàng, thực lực không kém hơn Mục Ngạo Thiết, lúc này mới khiến cho gã hạ quyết tâm dùng tới ám chiêu.

Không còn cách nào khác, nếu như ngay cả vòng đấu đầu tiên cũng không qua được, vậy thì tuyệt chiêu lưu lại làm gì?

Chỉ có thể trước tiên qua được cửa ải này đã rồi nói tiếp.

Trước đòn tập kích bất ngờ, Nam Trúc rất nhanh giang hai tay búng mạnh về phía sau như rốt cuộc vẫn còn chậm một bước, cánh tay vung ra khua mạnh để tránh né trở thành vật đứng mũi chịu sào, bị lưỡi dao bật ra như cái kéo trực tiếp vạch qua cánh tay, sau đó cắt ngang lồng ngực gã.

Tia máu liên tiếp bắn tung tóe ra không trung, Nam Trúc xoay người rời đi, sau khi rơi xuống thì lảo đảo lui về phía sau mấy bước mới đứng vững, cúi đầu nhìn nhìn vết cắt máu chảy đầm đìa trên cánh

tay và lồng ngực của mình, nghĩ lại mà sợ, may mắn mình phản ứng nhanh, tránh né đúng lúc, nếu không e rằng đã bị mổ bụng.

Cho dù là như thế, trên cánh tay và lồng ngực đã bị cắt toạc, vết thương sâu có thể thấy xương.

Giương mắt nhìn lên lại, nhìn thấy trường thương trong tay Tiêu Trường Đạo đã trở lại bình thường, gã không khỏi trầm giọng giận dữ, "Đê tiện!"

Tiêu Trường Đạo khua thương, khều cây kiếm rơi trên mặt đất lên, nâng giữa không trung, "Chu huynh, chúng ta điểm đến thì dừng, ngươi nên kết thúc chữa thương đi."

Chương 660: Rút lại lời nói lúc trước (2)

Lúc này, thấy tình cảnh giao thủ kinh tâm động phách đã tạm dừng, trên các khán đài cuối cùng bùng lên hàng loạt âm thanh bàn tán xôn xao.

"Động tay động chân ngay trên trường thương."

"Mẹ, như vậy có gì khác với sử dụng ám khí chứ, thật là đê tiện."

"Trong Triêu Dương đại hội không nói là không thể sử dụng ám khí a, tại trong thi đấu có sử dụng phi tiêu ám khí cũng là bình thường, chỉ quy định không được dùng độc."

"Đúng vậy, nếu như tên béo đó cứ muốn mang cung tên của Đại tiễn sư ra sân đấu, có lẽ phái Ban tổ chức đại hội cũng không còn cách nào khác, trừ phi đặc biệt đặt ra quy định, nếu không, chỉ cần không bị quy định hạn chế thì không có vấn đề gì."

Nhìn thấy lời bình luận ở xung quanh, Vũ Thiên đứng trên sân khấu chủ trì nhìn về phía Tôn Liên Tinh, gã thấy ông ta không chút dao

động liền cũng không biểu hiện cái gì.

Nhìn nhìn phản ứng ở xung quanh, ánh mắt Ung Trạch Tuyết cuối cùng như ngừng lại trên người con trai mình, nhàn nhạt hỏi một câu, "Đây là bằng hữu của con sao?"

Bởi vì bà ta thấy con trai của mình cùng Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý đi chung với nhau, hai người đó lúc trước còn đặc biệt tới đây chào hỏi bà ta, mỗi lần nhìn thấy bà ta thì đều cung cung kính kính, khách khí, bình thường thấy cũng không tệ lắm, nhưng câu hỏi lúc này hiển nhiên là có ý khác.

Thiện Thiếu Đình không trả lời mẫu thân, nhưng cũng nhíu mày.

Ngồi dưới một bậc cấp, Ngô Dung Quý nghe được cách hỏi này của Thiền mẫu thì có chút bối rối, có phần xấu hổ quay đầu đi.

Gã biết rõ, với thân phận địa vị của Thiện Thiếu Đình ở trong gia tộc như vậy, tình huống thầm lén như thế nào không cần rõ ràng lắm, nhưng ít nhiều là phải chú trọng danh tiếng biểu hiện công khai.

Gã cảm thấy bản thân mình cũng đã bị Tiêu Trường Đạo làm liên lụy, đáng tiếc cho mối quan hệ rất vất vả gây dựng được với Thiện Thiếu Đình trong những ngày qua.

Không quan tâm những người khác bên ngoài sân đấu phản ứng như thế nào, Nam Trúc trước tiên nhìn về phía Bách Lý Tâm, ngay tại trước mặt nữ nhân mà mình thích xảy ra tình cảnh xấu hổ như vậy, gã cảm thấy rất bối rối, bởi vì gã đã khoác lác không ít lời tại trước mặt Bách Lý Tâm, lúc này thật sự là khó thể chịu nổi.

Bây giờ lôi tới cái gì mà điểm đến thì dừng, có khác gì bảo gã chịu thua chứ, bảo gã làm sao có thể cam tâm tại trước mặt bao nhiêu người mà nhận thua khi có Bách Lý Tâm tại đây?

Mập mạp một chút cũng không sao, nếu là ngay cả cốt khí cũng không có, chính gã cũng không biết về sau phải đối diện với Bách Lý

Tâm như thế nào.

Đối diện với lời đề nghị của Tiêu Trường Đạo, gã nhấc tay nhanh chóng điểm liên tục mấy huyệt vị trên người mình, trước tiên cầm máu cho vết thương chảy máu đầm đìa trên người mình đã.

Đột nhiên, chân gã đá ra một cái, hất tung lên một chùm cát đá bắn về phía Tiêu Trường Đạo, người cũng vọt xông đến, tái chiến!

Tiêu Trường Đạo nhướng mày, có chút kinh ngạc, cũng không kịp nghĩ nhiều, lại càng không dám sơ ý, bởi vì không biết thực lực của đối phương sâu cạn đến đâu, trước tiên liền hất thương vung ra.

Vù! Cây kiếm của Nam Trúc đã bị gã ta vứt ra khỏi sân đấu.

Thương vung trên không lại xoay chuyển, xẹt qua mặt đất, đánh bay đất đá ra phản kích, thân hình cũng xông tới.

Trong đám bụi bặm tung bay, chỉ vừa mới đối mặt, thân thể mập mạp của Nam Trúc đã phún máu bay ngược ra sau, bị Tiêu Trường Đạo đánh một thương mạnh mẽ nện bay ra ngoài.

Cục diện như vậy, Nam Trúc cũng không còn cách nào, cánh tay bị thương, động tác vội vàng, đánh không đến người ta, khi cơ thể động đậy thì bị vết thương lớn lôi kéo khiến cho động tác trở nên chậm đi, cho nên không thể ung dung ứng phó nữa rồi.

Nhìn thấy Nam Trúc ầm ầm nện xuống đất, Mục Ngạo Thiết muốn hành động, nhưng bị Dữu Khánh đưa tay đè vai lại.

Nhìn thấy lão Thập Ngũ ngăn cản mình cứu người, Mục Ngạo Thiết trầm giọng hỏi: "Là quy tắc quan trọng, hay là mạng của lão Thất quan trọng?"

Triêu Dương đại hội có quy tắc của đại hội, bất kể người thi đấu là người nào, hoặc là thân phận như thế nào, đều cần phải biết một chuyện.

Vì để có thể giúp cho người dự thi phát huy ra được toàn bộ thực lực, ra sân thi đấu thì sẽ không quản sống chết, chỉ cần chính bản thân người thi đấu không bày tỏ thái độ, sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào ngoài sân thực hiện bất kỳ hành động can thiệp nào.

Chỉ cần vào sân thi đấu, vậy thì sinh tử do mệnh.

Không chịu nổi thua thì đừng tới, người tự ý can thiệp, sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc!

Ánh mắt Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào sân thi đấu, không hề dao động, trong miệng hờ hững nói: "Lão Thất sẽ không chết, có thách hắn cũng không dám!"

Chữ "Hắn" đó đương nhiên là chỉ Tiêu Trường Đạo.

Trong giọng nói bình tĩnh của hắn vào thời điểm này dường như có một sự khí phách, chính là rất chắc chắn, giống như do hắn định đoạt.

Ở bên cạnh, Bách Lý Tâm nhìn thấy tên để ria mép trông hèn mọn này bộc phát ra khí độ như thế thì cũng trố mắt nhìn.

Kha Nhiên cũng đang chú ý tới phản ứng phía bên này, trên thực tế, y không có bất kỳ hứng thú gì với các trận thi đấu, nhiệm vụ lớn nhất của y chính là chú ý tới Dữu Khánh, cho nên y cũng nhìn thấy được động tác Dữu Khánh ngăn cản Mục Ngạo Thiết cứu người, những tình huống này đều sẽ là thông tin y cần báo cáo lên.

Tình huống này dường như cho thấy đối với vị để ria mép này, tính mạng của tên mập đó cũng không quan trọng lắm!

Mục Ngạo Thiết cũng nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, nếu lão Thập Ngũ đã chắc chắn như thế, y cũng tin tưởng, hẳn là không phải sợ quy tắc của đại hội, y liền ậm ừ mà bỏ qua.

Dữu Khánh dám chắc chắn như vậy tự nhiên là có nguyên nhân để chắc chắn, hắn đã nhận ra được Tiêu Trường Đạo có cơ hội giết chết Nam Trúc nhưng không làm, không dùng thương đâm, chỉ dùng cán thương để nện, đệ tử Long Quang tông hoặc là thân phận Đại tiễn sư là nguyên nhân trọng yếu, bởi vì mình từng đã uy hiếp Tiêu Trường Đạo.

Kết quả đã chứng minh phán đoán của hắn, tại trong sân đấu, Nam Trúc nhiều lần bò lên muốn phản kích, rồi lại nhiều lần bị Tiêu Trường Đạo dùng cán thương nện bay ra.

Cho đến khi Nam Trúc với vẻ mặt đầy bi phẫn, cả người là máu tươi xen lẫn bụi đất ngã xụi lơ trên mặt đất, bò dậy không nổi nữa, quả thực đã không còn sức lực phản kích, Tiêu Trường Đạo mới cẩn thận tiến tới lấy mũi thương đặt tại yết hầu của Nam Trúc.

Đến một bước này, kết quả thi đấu đã được xác định.

Vì vậy Tiêu Trường Đạo chiến thắng, Nam Trúc cũng được đệ tử Côn Linh sơn khiêng ra khỏi sân đấu đưa đi cứu chữa.

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm chạy đến quan sát, Dữu Khánh ngồi ở trên khán đài không động đậy, mặt không biểu cảm nhìn xem hết trận đấu còn lại mới đứng dậy.

Tuy nhiên, hắn vẫn không có đi xem tình hình Nam Trúc bị thương, mà trước tiên cất bước đi đến phái đám người Thiện Thiếu Đình.

Hắn đưa hai tay giấu trong hai tay áo, khoanh ở trước bụng, ngăn chặn Tiêu Trường Đạo muốn rời đi, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gã, hỏi, "Đây là 'Điểm đến thì dừng' mà ngươi đã đồng ý sao?"

Thiện Thiếu Đình và đám người Ung Trạch Tuyết dồn dập dừng lại nhìn, Kha Nhiên cũng nhanh chóng chạy tới đây nhìn xem tình hình.

Tiêu Trường Đạo có chút bối rối, nhưng rồi bất đắc dĩ buông tay nói: "Trương huynh, ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, ta cũng là không còn

cách nào, hắn không chịu nhận thua."

Dữu Khánh khẽ gật đầu, vô cùng bình tĩnh, nói: "Vậy thì xem ra là vấn đề của ta, không nên tìm đến ngươi nói những lời này, ta rút lại lời nói lúc trước, nếu chúng ta gặp nhau trên sân đấu, cũng không cần làm chuyện 'Điểm đến thì dừng' đó nữa." Dứt lời liền chậm rãi xoay người rời đi.

Chương 661: Tiếp tục rút thăm (1)

Lời này là có ý gì?

Người nào không chứng kiến tình hình Dữu Khánh tạo áp lực cho Tiêu Trường Đạo lúc trước thì sẽ không hiểu rõ đang xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, lúc này là có những người có mặt tại thời điểm đó, chẳng hạn như những người ở cùng một tòa nhà với Tiêu Trường Đạo.

Thiện Thiếu Đình vốn đã có chút nhìn Dữu Khánh không vừa mắt, lúc này nghe được lời nói quái gở này của hắn thì nhịn không được, cất tiếng quát bảo, "Đứng lại!"

Dữu Khánh tức thì ngừng bước, quay đầu lại nhìn đến, ánh mắt giống như đang hỏi, đang gọi ta sao?

Thiện Thiếu Đình: "Lời nói vừa rồi là có ý gì, nói cho rõ ràng."

Y vừa thốt ra lời này, Ung Trạch Tuyết và đám người Quy Kiếm sơn trang đều đã nhận ra y có mối quan hệ không tốt với người đến đây.

Dữu Khánh rất muốn biết vị này khi đối diện với Long Hành Vân thì còn có thể cứng rắn như vậy hay không, hắn bình tĩnh đáp: "Không có ý gì."

Thiện Thiếu Đình: "Khi ngươi muốn 'Điểm đến thì dừng' ngươi đã uy hiếp người ta, giờ ngươi không muốn 'Điểm đến thì dừng' ngươi lại đe dọa người ta, ngươi cho rằng người ta là gì chứ? Triêu Dương đại hội còn có thể chơi đùa như vậy sao?"

Thực ra y cũng có chút chán ghét thủ đoạn thấp hèn của Tiêu Trường Đạo, nhưng lập trường của y chú ý hơn đến người ở chung, cũng bởi vì ghét Dữu Khánh hơn, cho nên y nói chuyện giúp Tiêu Trường Đạo.

Dữu Khánh nhìn y, khóe miệng dần dần hiện lên nét mỉm cười đầy ẩn ý, trong lòng thầm mắng y là một tên ngu ngốc, đã bị Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý đùa giỡn lợi dụng, thật sự đã chui vào tròng, cho nên hắn nhìn nhìn hai người âm thầm động tay động chân kia, rồi chỉ nhàn nhạt nói một câu, "Thiện Thiếu hiểu lầm rồi."

Hắn không có giải thích thêm một lời nào, trực tiếp quay người rời đi, lần này hắn thậm chí còn không thèm quay đầu lại, hắn cảm thấy bây giờ không cần phải giúp tên ngốc này suy ngẫm lại, tạm gác lại một số thông tin về sau giải quyết hiểu lầm sẽ thích hợp hơn, cho nên hắn cũng không sợ thái độ hiện tại sẽ đắc tội đám người Quy Kiếm sơn trang.

Cũng không phải là hắn cứ muốn gây khó dễ cho Tiêu Trường Đạo.

Cho dù nhận thấy được sư huynh đệ bọn hắn bị người ta âm thầm nói này nói nọ với Thiện Thiếu Đình.

Cho dù đã biết được là hai tên đó âm thầm liên kết những tuyển thủ khác gây áp lực với Côn Linh sơn, ép bọn hắn không sử dụng tới cung tên.

Lúc trước hắn cũng không dự định sẽ làm gì người ta, bản thân bọn hắn cũng không phải tới đây một cách quang minh chính đại, có mục đích khác, nên không muốn nhiều chuyện, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cũng không muốn so đo tính toán với những người này.

Hơn nữa, người ta muốn có thành tích tốt, nên không khó lý giải khi âm thầm dùng chút thủ đoạn.

Nói thật, bộ dạng cao ngạo, ngông nghênh mà Nam Trúc bày ra trên sân thi đấu đó, hắn cũng nhìn thấy rõ ràng, và nhìn biểu hiện của Nam Trúc sau khi đã rơi vào tình trạng bất lợi, ngay chính hắn cũng cảm thấy gã đáng đời, đáng bị đánh đòn!

Nhưng vấn đề then chốt là trước đó, nếu không phải Nam Trúc phản ứng nhanh, tránh thoát kịp thời, e rằng gã đã bị rạch phá bụng, thiếu một chút mất cả mạng sống rồi.

Đó là điểm đến thì dừng sao?

Mà Tiêu Trường Đạo thì cố ý làm lẫn lộn một điểm này, muốn đánh lừa ánh mắt người khác.

Dữu Khánh cũng lười biện luận với gã, không đề cập tới mánh khóe bỉ ổi âm thầm lúc trước, thủ đoạn đê tiện trên sân đấu cũng không nhắc lại, và có tuân thủ hứa hẹn "Điểm đến thì dừng" hay không cũng không nói tiếp, nói chung mỗi người có lập trường riêng, nói nhiều cũng không có ý nghĩa gì.

Hắn chỉ khẳng định một điểm, Tiêu Trường Đạo đã đánh trọng thương sư huynh Nam Trúc của hắn!

Có một điểm này là đủ rồi, không phải chuyện gì hắn đều có thể nhẫn nhịn, cho dù là Long Hành Vân đánh Nam Trúc bị thương, hắn cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho Long Hành Vân, khẳng định sẽ tìm Long Hành Vân để tính sổ, về phần lúc nào có thể tính toán rõ ràng được nợ nần lại là một chuyện khác.

Với thế lực và bối cảnh của Long Hành Vân, hắn còn có suy nghĩ như vậy, huống là Tiêu Trường Đạo.

Vướng với quy tắc của Triêu Dương đại hội, hắn không dám phát tác ngay tại chỗ, cho nên trước tiên nói rõ ràng ra tại nơi đây, về sau sẽ

tính sổ.

Mà thái độ không coi ai ra gì, tự mình bỏ đi của hắn quả nhiên đã chọc giận đám người Quy Kiếm sơn trang.

Sắc mặt Thiện Thiếu Đình trở nên âm trầm, lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng Dữu Khánh rời đi, trong mắt hiện rõ tức giận, giống như đang nỗ lực kiềm chế.

Vị muội muội Thiện Thiếu Vân xinh đẹp bên cạnh y là người đầu tiên không kiềm chế được, nét mặt có thể nói là lập tức trở nên méo mó vặn vẹo, không thể đè nén được tức giận, quát lên: "Thật là đồ vô lễ, thảo nào bị trục xuất sư môn. Ria mép, đứng lại cho ta!"

Dữu Khánh không để ý đến, vẫn cắm đầu cắm cổ rời đi.

Cảnh tượng này khiến cho Kha Nhiên ở bên quan sát âm thầm tặc lưỡi kinh ngạc, phát hiện thấy người mà Đại hành tẩu sai giám thị quả nhiên không phải loại người tầm thường, lại dám vứt bỏ mặt mũi của Quy Kiếm sơn trang, y càng thêm hiếu kỳ với lai lịch người này.

Thiện Thiếu Vân thấy vậy thì càng thêm tức giận, giậm chân định xông lên giáo huấn.

Cũng may mà mẹ cô ta, Ung Trạch Tuyết, phản ứng nhanh, đột nhiên xuất thủ, đưa tay đè vai con gái lại, cất lời nhẹ nhàng răn dạy, "Vân nhi, không nên xằng bậy."

Thiện Thiếu Vân lần nữa giậm chân nói: "Mẹ, người này thực sự quá kiêu ngạo, quả thực không để chúng ta vào mắt, để con đi cho hắn một bài học."

Ung Trạch Tuyết trừng đôi mắt đẹp lườm cô ta một cái, nói: "Con cho rằng đây là nơi nào, làm hỏng quy tắc thì chẳng ai bảo vệ được con!"

Nghe được lời này, Thiện Thiếu Vân mới tỉnh táo lại, đúng vậy, nếu như chỉ là Côn Linh sơn, Quy Kiếm sơn trang đúng là không sợ, nhưng vấn đề là thời điểm này, tọa trấn nơi đây còn có cả thế lực của triều đình Ân quốc, nhất là có Đại Nghiệp ty đang theo dõi sát sao, nếu cô ta dám quấy rối, cho dù Đại Nghiệp ty giết chết cô ta cũng là chết uổng phí.

Nhưng cô ta vẫn oán hận nhìn chằm chằm vào bóng lưng Dữu Khánh, hừ một tiếng, "Đồ chó, tương lai đừng để ta gặp gỡ ngươi." Rồi quay sang hỏi Thiện Thiếu Đình, "Ca, tại sao không thấy hắn ra sân thi đấu?"

Thiện Thiếu Đình đáp lại một câu, "Hắn chính là người lấy được số trống, không cần thi đấu cũng vào vòng trong."

Thiện Thiếu Vân: "Cũng không có khả năng luôn luôn có vận may tốt như vậy. Ca, trận sau nếu gặp được hắn, nhớ giáo huấn hắn giúp ta."

Thiện Thiếu Đình từ chối cho ý kiến.

Ung Trạch Tuyết cũng nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, vì bất mãn mà vẻ mặt hơi biểu hiện ra vẻ kiêu ngạo, giọng điệu không vui, nói: "Có phải là Quy Kiếm sơn trang chúng ta quá thủ lễ rồi hay không, khiến cho người ta có điều hiểu sai, thứ a miêu a cẩu gì cũng dám nhảy nhót trước mặt chúng ta. Đình nhi, nếu như thật sự đối mặt với thứ không biết sống chết, khi cần giáo huấn thì vẫn nên giáo huấn mới được."

Vừa nghe được lời này, Tiêu Trường Đạo âm thầm vui vẻ, gã đang lo sợ bất an, lo lắng về sau sẽ bị đám người Dữu Khánh trả thù, đang suy nghĩ nên lợi dụng bên này như thế nào, không nghĩ tới bên này đã bất mãn với bên kia, đã muốn chủ động xuất thủ.

Thiện Thiếu Đình nghe hiểu ý của mẫu thân, gật đầu đáp: "Vâng, nhi tử đã biết rồi."

Ở một bên, Thiện Thiếu Vân nắm nắm tay, có vẻ căm hận vô cùng, "Ca, nghìn vạn lần không cần khách khí, đánh chết hắn!"

Chương 662: Tiếp tục rút thăm (2)

Lời nói thực sự điêu ngoa, tàn nhẫn, nói tới việc giết người mà cũng không kiêng dè có người khác ở bên cạnh lắng nghe, Kha Nhiên nhịn không được thoáng nhíu nhíu mày, liếc mắt quan sát cô gái nhỏ này kỹ một chút.

Mà tiếng ồn ào mắng mỏ ở phía bên này cũng khiến cho một số người chú ý tới, đang ở trân sân khấu chủ trì trao đổi công việc, Vũ Thiên và Tôn Liên Tinh cùng các nhân viên của Côn Linh sơn đều nhìn về phía bên này, Tôn Liên Tinh thậm chí còn ra hiệu cho người tới đó nhìn xem tình hình…

Nam Trúc quả thực bị thương khá nặng, ngoại thương và nội thương đều không nhẹ, cũng may năng lực chữa trị của Côn Linh sơn không tệ, đã xử lý ổn thỏa, cũng đã hỗ trợ khiêng người trở về căn nhà trên đỉnh núi.

"Không phải là ta không đánh thắng tên kia, là bởi tên đó quá nham hiểm, vậy mà lại ẩn giấu cơ quan ám toán trong vũ khí, ta thật sự thua rất oan uổng…"

Nằm ở trên giường, Nam Trúc vẫn còn buồn bực và tức giận không thôi.

Đương nhiên, than thảm không phải quan trọng nhất, quan trọng là đang lải nhải tố khổ với Bách Lý Tâm, tố khổ cũng không trọng yếu, trọng điểm là đang giải thích không phải là mình vô năng, vạn phần hi vọng Bách Lý Tâm có thể hiểu rõ được một điểm này.

Gã vừa bật lên trạng thái lải nhải lảm nhảm, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết ở một bên lập tức ngậm miệng, vẻ thương xót ở trong mắt cũng lập tức biến mất.

Lần này, Bách Lý Tâm trái lại hiếm có mà nhẫn nại ở bên cạnh nghe Nam béo lảm nhảm, không có rời đi bởi chịu không nổi, có lẽ là bởi vì nể tình gã bị trọng thương…

Ngày hôm sau là ngày nghỉ ngơi thông thường sau vòng thi đấu đầu tiên, xem như là cho mọi người có một ngày để lấy lại sức, cũng chính là để cho tuyển thủ dự thi hoàn thành một quá trình cần phải làm nhưng không phí công tốn sức, rút thăm!

Trời cao mây trắng, sương sớm long lanh, cây cỏ xanh tươi, khí trời mát mẻ.

Cho dù không phải là ngày thi đấu, nhưng ngay từ sáng sớm trên sân thi đấu đã không hề vắng vẻ, người đứng xem còn tới đông và đầy đủ hơn cả người dự thi.

Loại người trước là muốn xem trò náo nhiệt. Dạng người sau thì trong đó có những người đã bị loại nên rất nhiều người không còn hứng thú với trò rút thăm này, bởi vì đã trải qua, đã biết rõ là phải làm gì, còn đến đây hoặc là quan tâm, hoặc cũng là đến xem trò náo nhiệt.

Thí dụ như Nam Trúc, cũng kéo thân thể thương tích chạy đến xem.

Tại trong mắt người khác, gã hẳn phải là đầy thương tích như vậy, trên thực tế vết thương của gã đã khỏi bảy tám phần, gần như lành hẳn, cũng không dám tiếp tục để cho người của Côn Linh sơn hỗ trợ kiểm tra vết thương.

Về phần vì sao vết thương nhanh khỏi như vậy, sư huynh đệ ba người trong lòng đều biết rõ ràng.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết mắt mở trừng trừng nhìn gã giả khổ giả đau trước mặt Bách Lý Tâm, tranh thủ thân cận, lừa gạt một ít va chạm, tiếp xúc cơ thể, nhưng bọn hắn cũng không tiện vạch trần, chỉ có thể coi như không nhìn thấy.

Trên sân, còn lại bốn mươi lăm người tiếp tục tham gia vòng thi đấu tiếp theo, đã có kinh nghiệm một lần trước, Vũ Thiên ở trên sân khấu hơi chút chỉ đạo, mọi người liền biết rõ nên làm như thế nào.

Vẫn là quy tắc cũ, mọi người xếp thành vòng tròn, tiếp tục chơi đùa trò dựng sào lấy bóng kia.

Đến đây, Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào Tiêu Trường Đạo, muốn tìm Tiêu Trường Đạo để tính sổ mới ý thức được một vấn đề, thiết kế quy tắc rút thăm này có chút thú vị, cũng không biết là do người nào thiết kế ra, cho dù có thể gian lận, trong phân đoạn này cũng không phải ai muốn tìm ai làm đối thủ thì nhất định có thể làm được.

Thùng thùng thùng thùng thùng…

Phía sau sân khấu, tiếng trống dồn dập liên tục vang lên, ai cũng không biết vào lúc nào tiếng trống sẽ dừng lại.

Khi tiếng trống chợt ngừng lại thì vòng người đang xoay quanh cũng dừng lại. Quả nhiên, một tình huống mà Dữu Khánh không muốn nhìn thấy đã xuất hiện, vị trí bóng đổ cây sào nằm giữa hắn và Tiêu Trường Đạo, quan trọng là dừng tại phía trước hắn mà không phải dừng tại phía sau hắn.

Nói cách khác, khi bắt thăm thì hắn sẽ bắt thăm trước, Tiêu Trường Đạo bắt thăm sau hắn.

Và như vậy, xác suất để cho hai người gặp nhau trong một trận đấu đã thoát khỏi tầm can thiệp của hắn, hoàn toàn cần nhờ vào Tiêu Trường Đạo đi nhờ vận may mới được. Xác suất hai người có thể đụng nhau quá thấp.

Hắn có chút hối hận vì đã không làm da mặt dày một chút chen đến phía sau Tiêu Trường Đạo, càng đến gần Tiêu Trường Đạo, khả năng bị làm xáo trộn trình tự trước sau càng thấp.

Tình hình lúc này đã không phải tùy theo hắn suy nghĩ, người rút thăm đầu tiên đã phóng phi tiêu ra, và lần này thứ tự rút thăm của hắn tương đối gần phía trước, là người rút thăm thứ năm.

Không có thời gian suy nghĩ chuyện khác, cũng không có quá nhiều khói hương trên đàn tế có thể bay tới trước bức vách treo thẻ bài, hắn cần phải tập trung tinh thần thi triển Quan Tự quyết mới được.

Lần này, bởi vì có sự chú ý, hắn phát hiện thấy suy đoán lúc trước của mình quả nhiên không sai.

Khi phi tiêu bắn trúng mộc bài thì mộc bài quả thực sẽ vỗ đập vào bức vách và đẩy ra dòng khí nhất định, cũng tạo ra sóng xung kích nho nhỏ tràn ra xung quanh, sau đó, bởi vì khe lõm của chữ viết trên mặt mộc bài dẫn đến khí lưu tràn ra xuất hiện các loại dấu hiệu hỗn loạn khác nhau, rồi tiến thêm một bước biểu hiện ra trên hướng di chuyển của làn khói.

Nhưng mà quá trình phi tiêu bắn vào mộc bài quá ngắn ngủi, thứ tự rút thăm của hắn lại quá gần phía trước, không có thời gian để cho hắn quan sát tỉ mỉ toàn bộ các thẻ bài, hắn chỉ có thể nhanh chóng khóa chặt một tấm thẻ bài có dòng không khí tràn ra ít rối loạn, ít lộn xộn nhất.

Nếu như hắn đoán không sai, mặt kia của tấm thẻ bài hẳn là phẳng nhất.

Vì để xác minh suy đoán của mình, khi đến phiên hắn bắt thăm thì hắn không nghĩ ngợi gì cả, cầm phi tiêu trong tay vù một tiếng phóng về phía tấm thẻ bài đó, sau đó rời khỏi vòng tròn đi đến bên cạnh chờ đợi công khai kết quả.

Chương 663: Tấm thẻ trống vòng hai (1)

Đối với kết quả rút thăm, đến bây giờ hắn thực ra đã không quá đặt nặng.

Lúc ban đầu, khi vòng thi đấu đầu tiên chưa diễn ra, hắn cũng chưa quyết chiến với người nào, cho nên còn có chút e ngại, bởi vì dù sao hắn không dám coi thường anh hùng thiên hạ.

Sau khi vòng thi đấu đầu tiên của khu Đinh Dần kết thúc, hắn đã xem hết một lần quá trình thi đấu của mỗi một tuyển thủ tham gia dự thi, do đó, nỗi lòng căng thẳng của hắn đã được thả lỏng xuống, ít nhất, tại khu Đinh Dần này là không có nhiều người có thể khiến hắn coi trọng, không phải quá lo lắng về phương diện bảo vệ an toàn cho bản thân, vì vậy, hắn không quan tâm sẽ gặp phải người nào, người nào cũng không quan trọng.

Hắn là muốn đụng được Tiêu Trường Đạo, thế nhưng đây là lần đầu tiên hắn thử dùng phương thức này để ăn gian, kinh nghiệm còn chưa đủ, coi như đã bỏ lỡ vòng này, chỉ có thể chờ đợi xác nhận xem thủ đoạn gian lận này có dùng được hay không, vào lúc này hắn cũng đã có kinh nghiệm rồi, không sợ không được được Tiêu Trường Đạo trong thi đấu.

Đương nhiên, tiền đề là Tiêu Trường Đạo không nên dễ dàng bị thua trong thi đấu.

Nhưng theo lý mà nói, nếu Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý đã dám làm ra những mánh khóe đó, chắc chắn cũng có phần nắm chặt với thực lực của mình. Khi xem thi đấu, hắn đã có chú ý quan sát cẩn thận, quả thực cũng có chút thực lực để vào sâu hơn, chỉ cần không đụng phải những kẻ có thực lực tương đối mạnh kia, vào vòng tiếp theo hắn không phải là vấn đề lớn.

Hiện tại điều hắn lo lắng chính là việc Mục Ngạo Thiết vẫn còn tiếp tục tham gia thi đấu.

Mục Ngạo Thiết ở ngay sau lưng hắn, là người phóng phi tiêu ngay sau hắn, sau khi phóng trúng một tấm mộc bài thì cũng đi vòng tới bên cạnh hắn.

Trên khán đài, Thiện Thiếu Vân không quan tâm tới Mục Ngạo Thiết, chỉ chằm chằm vào Dữu Khánh, vừa nhìn thấy Dữu Khánh phóng phi tiêu ra, liền lập tức hừ hừ nói với mẫu thân ở bên cạnh: "Thực sự không muốn nhìn thấy nhất là mạng tiểu nhân dài, hi vọng vòng này ca ca bốc trúng tên ria mép đó, khiến cho hắn chết cũng phải hối hận."

Ung Trạch Tuyết cũng muốn nhanh chóng dạy cho Dữu Khánh một bài học, tuy nhiên không có nóng nảy và hạn hẹp như con gái, bà ta liếc nhìn cô ta một cái, cũng không có nói gì.

"Có thể đụng phải Thiếu Đình hay không chưa biết, nhưng loại người này khẳng định sẽ không có kết cục gì tốt."

"Hung hăng ương ngạnh, không coi ai ra gì, cho dù Thiếu Đình không trừng trị hắn, sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị báo ứng."

Trong số đám người của Quy Kiếm sơn trang, có mấy người hơi chút phụ họa mấy câu với Thiện Thiếu Vân.

Từng người ném mạnh phi tiêu, bốn mươi lăm người rất nhanh liền đi hết một vòng, việc ném kết thúc.

Ở trên sân khấu chủ trì, Vũ Thiên lại lần nữa dựa theo thứ tự treo mộc bài, lần lượt gọi người lên trên lật thẻ bài, từng người bước lên sân khấu cầm lấy thẻ bài của mình rồi lại đi xuống.

Đến khi số thẻ bài không còn lại bao nhiêu, số tuyển thủ chưa lên lấy thẻ bài cũng dư lại không nhiều, mọi người mới dần dần nhận thấy được một chuyện, đó là tấm thẻ bài may mắn không có số kia vẫn còn chưa xuất hiện.

"Chậc chậc, chỉ còn lại một hàng thẻ bài cuối cùng rồi. Nói cách khác, trong chín người cuối cùng này, tất sẽ có một người lấy được chiếc thẻ bài trống kia."

"Di, ngươi nhìn xem kìa! Tên Trương Chi Thần ở vòng trước lấy được thẻ trống kia cũng ở trong chín người còn lại. Không phải lại là hắn đi?"

"Một lần đã là may mắn rồi, liên tục lấy được hai lần sao, làm gì có chuyện tốt như vậy, phỏng chừng cũng chỉ có ma quỷ."

Trên khán đài đã bắt đầu có một số người thì thầm to nhỏ, hoặc xì xào bàn tán với những người xung quanh.

Tấm thẻ bài may mắn càng lâu hiện ra, càng dễ dàng gây sự chú ý.

Lúc ban đầu, người ở trên khán đài thực ra không quá để ý đến chuyện này, chỉ quan tâm xem ai sẽ đấu với ai.

Những người đã xem qua vòng thi đấu đầu tiên, đều có đánh giá nhất định về thực lực của tuyển thủ dự thi, ai đối đầu với ai là một trọng điểm để theo dõi rút thăm, cũng là chủ đề được bàn luận sôi nổi, và là điều giúp cho Triêu Dương đại hội càng ngày càng trở nên đặc sắc.

Bây giờ, bởi vì tấm thẻ may mắn vẫn chưa xuất hiện, cho nên mọi người đã bị vấn đề này thu hút sự chú ý, tất cả đều bắt đầu mong đợi, muốn biết ai sẽ trở thành người may mắn.

Khi số người chưa lên lật thẻ bài càng ngày càng ít, ngay cả là Nam Trúc mang chấn thương đến đây, nhìn thấy Mục Ngạo Thiết đã lấy được thẻ bài, trong khi lão Thập Ngũ vẫn còn đứng ở một bên chờ gọi tên lên sân khấu, gã cũng nhịn không được ngóc đầu cao lên, trợn to mắt nhìn.

"Còn thừa lại sáu người." Nam Trúc cất tiếng lẩm bẩm, nhịn không được hỏi Bách Lý Tâm ở bên cạnh: "Sẽ không phải là lão Thập Ngũ

lại phóng trúng tấm thẻ trống đó đi?”

Bách Lý Tâm thuận miệng đáp lại một câu, “Ngươi suy nghĩ nhiều, làm sao có thể có vận may tốt như vậy.”

Nhưng chỉ trong chút thời gian nói ra lời nói này, nàng ta mắt mở trừng trừng nhìn thấy dãy thẻ bài treo trên vách tường lại mất đi một cái, tấm thẻ trống vẫn chưa xuất hiện, chỉ còn lại có năm tấm thẻ bài, cũng chỉ còn lại có năm thí sinh dự thi đang chờ đợi công bố, ngay cả là Bách Lý Tâm cũng không khỏi lẩm bẩm trong lòng, không lẽ thực sự lại là hắn?

Không cần phải nói tới bọn họ, cả những tuyển thủ dự thi còn lại cũng bị làm cho có phần không bình tĩnh. Lúc ban đầu, bọn họ đều lo lắng không biết mình có bị đụng phải cao thủ hay không, bây giờ thì đều đang mong đợi mình lấy được cơ hội mỏng manh kia.

Then chốt là bây giờ điều đó không còn mỏng manh nữa, cơ hội có được may mắn đó đã gần lại rất nhiều, hoàn toàn có khả năng rơi xuống người mình.

Lại một người đi lên sân khấu, lật thẻ bài lên, tấm thẻ trống vẫn chưa xuất hiện.

Trên khán đài có người hô lên, “Chỉ còn lại bốn chiếc thẻ bài nữa thôi.”

Gần như tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào đó, trừ khi thẻ bài xảy ra vấn đề, nếu không, tấm thẻ trống kia chắc chắn nằm ở trong đó.

Đối với bốn người còn lại, cơ hội bây giờ là một phần tư, xác suất mình lấy được đã rất lớn.

Trong số bốn người, có ba người tim bắt đầu đập thình thịch, không muốn mong đợi cũng khó.

Chỉ có mình Dữu Khánh là bình thường nhất, hiện tại hắn gần như đã chắc chắn rồi, thẻ bài trống đến bây giờ vẫn còn chưa hiện ra, Quan Tự quyết của mình hẳn đã phán đoán không sai, cây phi tiêu của hắn cắm ở trên tấm thẻ bài thứ ba.

Khi hắn phóng phi tiêu vào vị trí tấm thẻ bài đó, hắn đã biết mình người thứ ba đếm ngược lên lật thẻ, cho nên hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho mọi kết quả, vừa không thấp thỏm cũng không mong đợi, nói chung là chẳng có gì ngạc nhiên.

Người thứ tư đếm ngược đã lên sân khấu, ngay tại trước ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, ngay cả Vũ Thiên, người công bố thẻ bài, cũng có phần tò mò và hưng phấn.

Chương 664: Tấm thẻ trống vòng hai (2)

Khi Vũ Thiên cầm lấy tấm thẻ bài thứ tư đếm ngược lên, cũng quay mặt thẻ bài cho mọi người trực tiếp nhìn xem, sau khi nhìn thấy con số trên thẻ bài, mọi người không biết có phải là thất vọng hay không nữa, nhưng tất cả đều ngậm ngùi lắc đầu.

Kết quả rất rõ ràng, tấm thẻ may mắn vẫn chưa xuất hiện.

"Chỉ còn thừa lại ba tấm thẻ bài mà thôi, sẽ không phải là tên Trương Chi Thần đó đi?"

Trên khán đài lại bắt đầu có người lải nhải về khả năng này.

Và sau khi bàn giao xong tấm thẻ bài thứ tư từ dưới lên, Vũ Thiên lại nhìn chằm chằm vào tên của chiếc phi tiêu trên vách tường treo thẻ bài, thi pháp lớn tiếng nói: "Trương Chi Thần, lên sân khấu công bố thứ tự thi đấu."

Những lời này vừa được nói ra, Nam Trúc ở trên khán đài nhịn không được xuất thủ, chụp lấy bàn tay mềm mại của Bách Lý Tâm

ngồi bên cạnh.

Lúc này, Bách Lý Tâm cũng khó giải thích mà có chút khẩn trương, chợt đột nhiên bị nam nhân bên cạnh chụp lấy tay, thiếu một chút giật nảy mình, nhìn lại, vô thức liền muốn rút tay lại, nhưng thấy tay mình bị nắm chặt.

Đồng thời cũng phát hiện thấy Nam Trúc dường như hoàn toàn không ý thức được hành vi của mình, đang chú ý cao độ tới tình hình rút thăm trên sân khấu.

Đối với điều này, nàng ta có thể hiểu được, có lẽ tên mập này là nhất thời khẩn trương.

Nhưng nàng ta vẫn rất không quen, mạnh mẽ rút tay mình ra, sau đó nhìn chằm chằm vào tình hình rút thăm trên sân khấu.

Lúc này, khóe mắt Nam Trúc mới lặng lẽ liếc nhìn nàng ta một cái, xoa xoa mấy ngón tay vừa mới nắm lấy bàn tay mềm mại, dáng vẻ như đang ôn lại dư vị vừa rồi, gã lại rục rịch muốn nắm lại tay nàng ta lần nữa, nhưng mà không đủ can đảm quá mức suồng sã.

Dữu Khánh phi thân lên sân khấu, đi tới trước bức vách, lịch sự chắp tay chào Vũ Thiên.

Vũ Thiên chắp tay đáp lễ, sau đó đi lên bậc cấp, tháo tấm mộc bài thứ ba đếm ngược xuống, sau đó ngay tại trước mắt bao nhiêu người, gã xoay chuyển thẻ bài, động tác xoay chuyển cũng rất rõ ràng, không dám có bất kỳ điểm nào mơ hồ, ngay trước mặt mọi người, công khai kết quả cho mọi người nhìn thấy.

Thực ra, ánh mắt mọi người đã nhìn thấy được dấu ấn trên bức vách, nhưng vẫn không thể tin tưởng.

Cho đến khi nhìn thấy mặt thẻ bài nhẵn nhụi trống trơn, sau khi đã xác nhận trên thẻ bài không có chữ số, cảnh tượng mới náo động ồn ào như vỡ tổ.

"Oa!"

"Mẹ!"

"Tại sao lại là hắn?"

Nam Trúc kinh ngạc, cũng nhịn không được từ từ đứng lên, khó có thể tin hỏi: "Lại là lão Thập Ngũ, lão Thập Ngũ lại trực tiếp vào vòng trong rồi sao?"

Bách Lý Tâm cũng chậm rãi đứng lên, nét mặt tràn đầy vẻ khó thể tin tưởng, vận may như vậy thực sự là khiến nàng ta hết chỗ nói nổi.

Dưới sân khấu, đám người Mục Ngạo Thiết, Thiện Thiếu Đình, Kha Nhiên, Tiêu Trường Đạo, Ngô Dung Quý và cả mấy chục người khác đã lấy được thẻ bài, đều ngơ ngẩn nhìn kết quả này, tất cả đều không thể tin nổi.

Có người lật nhìn thẻ bài trong tay mình, không biết có phải là có cảm giác so sánh vận may giữa người với người thấy tức muốn chết hay không nữa.

Có người bắt đầu quay qua quay lại rỉ tai thì thầm, khe khẽ bàn tán.

Vũ Thiên ở trên sân khấu cũng tràn đầy kinh ngạc, nhưng vẫn dựa theo quy củ, thi pháp lớn tiếng bày tỏ công khai: "Trương Chi Thần, phóng trúng thẻ trống, tự động tiến vào vòng thi tiếp theo!"

Trên khán đài lập tức có người hét to lên đáp lại, "Tại sao lại là hắn, có phải trước đó hắn đã biết rõ thứ tự thẻ bài hay không vậy, có phải hắn đã gian lận hay không chứ?"

Có người cùng hô to lên theo, "Đúng rồi, làm sao có thể trùng hợp như vậy."

Thí sinh dự thi ở dưới sân khấu cho dù cũng có ý nghĩ này, nhưng không tiện nói ra. Chỉ có những người tới xem trò vui không sợ làm

lớn sự việc, bởi vì chuyện này không liên quan tới bọn họ, người trong giang hồ, có thói quen gây ồn ào náo động như vậy cũng là bình thường.

Ở trên khán đài, Thiện Thiếu Vân phát hiện thấy tình hình và bầu không khí hiện trường đột nhiên thay đổi, bỗng trở nên ồn ào náo nhiệt, cô ta có phần không hiểu ra sao, đưa mắt nhìn quanh nhìn quất, hỏi: "Đang yên đang lành, tại sao lại như vậy, tên ria mép đó lại làm ra chuyện gì khiến người người căm ghét sao?"

Ở bên cạnh, đám người Quy Kiếm sơn trang đều quay nhìn cô ta với ánh mắt kinh ngạc, giờ mới biết cô gái nhỏ này ngồi xem đến bây giờ vậy mà vẫn chưa hiểu được cách thức rút thăm này, chạy tới đây nhìn xem cái gì vậy chứ?

Ngay cả Ung Trạch Tuyết, mẹ cô ta cũng không nói nên lời.

Tuy nhiên, cũng có thể hiểu được, một cô gái trẻ tuổi không rành thế sự a, nhìn xem những trò vui náo nhiệt dễ hiểu thì được, đối với những quy tắc sự vụ không liên quan đến mình thì không muốn phí đầu óc cũng là bình thường.

Người đồng môn lập tức giải thích một cách đơn giản đại khái, "Số người dự thi là số lẻ, người phóng trúng thẻ bài trống là bởi vì không có đối thủ, cho nên chỉ bằng vào sự may mắn liền tự động được vào vòng tiếp theo. Vòng đấu trước có tám mươi chín người, tên ria mép này phóng trúng được thẻ trống nên tự động vào được vòng này. Đến vòng này có bốn mươi lăm người, tên ria mép đó lại phóng trúng thẻ trống, cho nên lại tiếp tục tự động được vào vòng trong."

Cuối cùng đã biết rõ xảy ra chuyện gì, Thiện Thiếu Vân bừng tỉnh hiểu ra, đồng thời nét mặt cũng tràn đầy ngạc nhiên, nhìn chằm chằm vào sân khấu, kinh ngạc hỏi: "Tên ria mép này có vận may tốt như vậy sao?"

Ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, Ung Trạch Tuyết cũng khẽ gật đầu nói: "Trong chuyện này, Côn Linh sơn sẽ không dung túng để cho xảy ra

khả năng gian lận, e rằng quả thực là vận may quá tốt. Chỉ là không biết trong những đại hội trước từng có người nào liên tiếp hai lần bắn trúng thẻ trống, tự động qua vòng hay không."

Dữu Khánh đứng ở trên sân khấu nhìn động tĩnh xung quanh, hắn cũng có phần ngạc nhiên.

Cảm giác của hắn không giống với những người khác, bởi vì chính hắn rất rõ ràng, vòng thứ nhất mình tuyệt đối không có gian lận, hoàn toàn là dựa vào vận may mà phóng trúng thẻ trống.

Cũng chỉ có thể nói là hắn đang đứng ở lập trường của mình cho nên thấy việc chẳng có gì, lúc này nhìn thấy phản ứng như thế, lại đứng ở góc độ của người khác để suy nghĩ, hắn mới ý thức được rằng, hai lần liên tiếp phóng trúng thẻ trống tự động vào vòng trong, có lẽ khó tránh khỏi sẽ khiến cho một số người có chút liên tưởng.

Nhưng hắn cũng không quan tâm, có chứng cứ nào chứng minh ta gian lận sao sao? Ta chỉ là may mắn mà thôi, vậy thì thế nào?

Phản ứng này cũng vượt ra khỏi dự liệu của người chủ trì Vũ Thiên, gã lập tức quay nhìn về phía Tôn Liên Tinh, người phụ trách giám sát.

Tôn Liên Tinh ngay trước mặt mọi người thi pháp lớn tiếng nói: "Quy tắc như vẫn cũ, quy trình cũng không có vấn đề, trước tiên tiếp tục hoàn thành rút thăm theo quy tắc. Người nào cảm thấy có vấn đề, có thể khiếu nại hay tố cáo sau. Bây giờ, nếu như còn có người cố ý gây rối, tự gánh lấy hậu quả!"

Những lời này vừa được nói ra, tất cả khán giả lập tức bị chấn nhiếp, những người đến xem náo nhiệt không ngại xảy ra chuyện lớn kia phát hiện thấy mình thật sự phải gánh chịu trách nhiệm thì lập tức cúi đầu ngậm miệng.

Chương 665: Dư âm (1)

Trên thực tế, đó hoàn toàn chỉ là do một số người đang quấy rối, không có người nào phát hiện thấy vấn đề xảy ra ở đâu, cũng không ai dám đảm bảo đó không phải là kết quả của vận may, và điều này cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng xảy ra.

Hiện trường trở lại bình thường, rút thăm lại tiếp tục diễn ra, và thuận lợi hoàn thành việc rút thăm cho hai người cuối cùng, đợt rút thăm thứ hai đến đây xem như kết thúc.

Nhưng việc hai lần liên tiếp bắt thăm được thẻ trống ít nhiều vẫn mang đến một chút dư âm.

Sau khi tan cuộc, trở về tới căn lầu nhỏ trên đỉnh núi, Nam Trúc lập tức đi theo vào căn phòng của Dữu Khánh, lén lút hỏi: "Lão Thập Ngũ, ngươi làm sao có thể liên tục phóng trúng thẻ trống vậy?"

Sự tò mò và nghi vấn trong ánh mắt cho thấy gã đang hỏi, có phải ngươi đang gian lận hay không?

Không chỉ là gã, Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh cũng hiện rõ sự nghi vấn này trong ánh mắt.

Đổi với khác người, hai người có khả năng sẽ cho rằng là bởi vì vận may quá tốt, nhưng nếu việc này xuất hiện tại trên người lão Thập Ngũ thì chưa chắc đã vậy, mấu chốt là hai người đều đã chứng kiến một số thủ đoạn huyền diệu của lão Thập Ngũ. Sau khi lão Thập Ngũ vào kinh thành thi cử, chưa nói tới việc hắn lấy được một môn kiếm thuật không biết nền tảng như thế nào, giống như còn biết được một thuật pháp quan sát gì đó. Lần rời núi đó hình như đã gặp được kỳ ngộ.

Dữu Khánh có chút không nói nên lời, trong lúc nhất thời hắn đúng là không biết nên trả lời như thế nào mới thích hợp, muốn nói không gian lận nhưng xác thực đã làm rồi, tuy nhiên hai lần liên tục này

quả thực cũng là có may mắn, sau khi suy nghĩ một chút, hắn trả lời: "Lần đầu tiên phóng thăm, kết quả như thế nào là không biết rõ được, mọi thứ đều là lần đầu tiên tiếp xúc, đó thực sự là trùng hợp, thật sự là may mắn."

Hai người Nam, Mục lập tức nhìn nhau, đều đã nghe hiểu ra một chút mánh khóe.

Nam Trúc lập tức đè thấp giọng thêm chút nữa, hỏi: "Nói cách khác, lần thứ hai không phải trùng hợp?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, cũng nhỏ giọng trả lời, "Với cách thức rút thăm này, ta quả thực nhận ra một chút manh mối."

Quả nhiên! Hai người Nam, Mục nhìn nhau, đều có cảm giác hưng phấn. Gian lận vốn luôn là một hành động rất kích thích.

Nhưng rồi Nam Trúc lại nhíu mày, "Ta nói nha lão Thập Ngũ, ngươi nhìn ra cách thức thì cũng không thể làm như vậy nha. Nếu cứ một mực liên tiếp phóng trúng thẻ trống như vậy, bất cứ ai cũng sẽ nghi ngờ. Ngươi không phải là thật sự muốn một mạch dùng cách rút thăm để giành chiến thắng đi? Với đầu óc của ngươi, không cần phải ta dạy cho ngươi lý lẽ dễ hiểu như thế a?"

"Ta đã nói rồi, lần đầu tiên là trùng hợp, lần thứ hai rút thăm thì ta vẫn còn chưa có hoàn toàn biết rõ…" Dữu Khánh nói đến đây thì có phần không biết nên giải thích như thế nào, lúc đó hắn chỉ vừa mới nhận ra manh mối, bởi vì thứ tự rút thăm quá gần phía trước, không kịp tính toán kỹ càng, chỉ là tiện tay thực hiện để xác nhận xem, chỉ đến khi đứng một bên nhìn xem người khác phóng thăm thì mới suy nghĩ rõ ràng. Sau một hồi không nói nên lời, hắn chỉ có thể xua tay nói: "Quên đi, Chuyện này ta cũng không thể giải thích rõ ràng được với các ngươi, dù sao cũng không phải giống như các ngươi nghĩ, các ngươi cũng không nên hỏi thêm gì nữa."

Cùng lúc đó, hầu như toàn bộ tuyển thủ dự thi tại khu Đinh Dần đều đang bàn luận về việc liên tục phóng trúng trẻ trống này, có người

ước ao, có người ghen tỵ.

Đương nhiên, lúc đó không gây ồn ào náo loạn, chuyện đã qua thì cũng đã qua rồi, dù sao cũng không có chứng cứ, trên cơ bản không có người nào bám chặt vào đó làm gì, cũng hiếm có người nào sẽ làm ra chuyện như vậy.

Chủ yếu là thảo luận về vòng thi đấu thứ hai vào ngày mai, có người đứng ngoài xem đã nhớ được danh sách người nào đối chiến với người nào, đang ồn ào náo nhiệt suy đoán xem ai thắng ai thua, chỉ còn thiếu việc mở ra bàn đánh cược nữa mà thôi.

Khu Đinh Dần không có người nào mở bàn cá cược không có nghĩa là tại khu khác cũng là như vậy…

Bên trong khu nhà khách tao nhã cho quý khách ở, Hướng Lan Huyên ngồi trên chiếc ghế lụa mềm bên trong hiên các chậm rãi thưởng thức linh quả tươi ngon, tất cả đều là mới hái từ Linh cốc.

Nếu đặt giá trị của một khay trái cây này vào trong thế tục, cả nhà của một gia đình bình thường có quần quật làm cả đời cũng chưa chắc có thể kiếm đủ tiền cho một khay trái cây như vậy.

Nhưng Hướng Lan Huyên cũng chỉ coi như đồ ăn vặt, chỉ nhấm nháp mấy miếng chứ không có vẻ gì thích thú, phần nhiều là chú ý vào việc lật xem những thông tin từ các nơi trên tay kia.

Chợt có tùy tùng vội vã tiến vào bên trong hiên các, bẩm báo: "Đại hành tẩu, đợt rút thăm vòng thứ hai tại khu Đinh Dần đã có kết quả rồi."

Hướng Lan Huyên lập tức nãy sinh hứng thú, ngẩng đầu hỏi, "Ngày mai có thể đi xem vị Thám Hoa lang kia xuất thủ không?"

"Việc này…" Tùy tùng có chút khó xử, nói: "Đại hành tẩu, vòng này vẫn còn chưa được, cần chờ tới vòng thứ ba mới được."

Hướng Lan Huyên tức thì nghi hoặc, "Có ý gì?"

Tùy tùng nhịn không được nở nụ cười khổ, "Mới nhận được báo tin, vận may của hắn thực sự quá tốt, đợt rút thăm thứ hai lại phóng trúng thẻ trống, tiếp tục vào vòng trong mà không cần thi đấu."

Hướng Lan Huyên vẻ mặt sững sờ, tại sao muốn xem một trận thi đấu lại khó khăn như vậy chứ?

Một hồi sau nàng mới định thần trở lại, Linh quả gặm phân nửa ở trong tay được thả trở lại trên khay trái cây, nàng ta cũng chậm rãi đứng lên, cau mày chậm rãi thả bước bên trong hiên các, suy nghĩ cẩn thận về quy trình rút thăm, sau đó lẩm bẩm hỏi: "Tại sao lại là hắn, gian lận hay sao chứ?"

Tùy tùng chần chừ nói: "Đây là biện pháp rút thăm cũ đã được thực hiện trong Triêu Dương đại hội trước, theo lý thuyết hẳn là không có vấn đề gì mới đúng."

"Đúng vậy, theo lý thuyết là không có khả năng gian lận, trừ khi…"

Đang đi tới đi lui, Hướng Lan Huyên chợt dừng bước, nghi ngờ nói:

"Trừ khi phía bên Côn Linh sơn đang giúp hắn ăn gian."

Tùy tùng nghi hoặc:

"Đại hành tẩu, không có khả năng có việc này đi, cho dù muốn giúp hắn gian lận cũng không thể giúp hắn trúng liên tục như vậy a, việc này quá mức gây chú ý, khẳng định sẽ khiến người ta nghi ngờ, Côn Linh sơn không ngốc như vậy."

Hướng Lan Huyên gật đầu đồng ý, "Trừ khi bên trong Côn Linh sơn có một người nào đó tham gia vào tổ chức rút thăm làm ra việc bí quá hóa liều." Ngay sau đó lại tự lắc đầu phủ định, "Theo lý thuyết, tên A Sĩ Hành đó cũng không nên làm chuyện lộ liễu như thế mới đúng."

Tùy tùng có chút kỳ quái, nhịn không được lấy can đảm mở miệng hỏi: "Đại hành tẩu, cũng hoàn toàn có khả năng là may mắn, vì sao ngài cứ hoài nghi hắn đang gian lận?"

Hướng Lan Huyên đi trở về bên cạnh bàn, lại cầm lấy Linh quả ăn dở trong khay lên, "Xác thực có khả năng may mắn, nhưng cũng phải phân rõ là người nào, thực sự là có khá nhiều chuyện xảy ra với tên đó, quá nhiều chuyện lạ, muốn để cho người ta không nghi ngờ cũng khó." Dứt lời nàng ta cắn một miếng trái cây, nhai nhai trong má.

Nàng ta đã nói như vậy, tùy tùng cũng không biết nên nói gì nữa…

Chương 666: Dư âm (2)

Đối với tình hình rút thăm tại các tiểu khu, Tông môn Côn Linh sơn đều biết rõ như lòng bàn tay. Bên trong đại điện Tông môn nguy nga cao vút, tụ tập một đám nhân sự cấp cao của Tông môn, bọn họ đang thương nghị sự vụ Tông môn, dần dần nói đến việc hai lần vượt vào vòng trong mà không cần thi đấu, trong lời bàn tán có phần cười cợt.

Đề tài còn chưa kết thúc, ngoài cửa vào xuất hiện một bóng người với phong thái giống như một lão thần tiên, chính là Đại trưởng lão Hoàn Ngọc Sơn, người đã ở tình trạng nửa thoái ẩn, ít hỏi tới sự vụ cụ thể của Tông môn.

Mọi người trong đại điện dồn dập hành lễ, Chưởng môn Triệu Đăng Tử cũng hơi khom người đón tiếp.

Sáu Đại trưởng lão của Côn Linh sơn đều đã đến đông đủ.

Đi tới trung ương đại điện, Hoàn Ngọc Sơn dừng bước, nhìn quanh mọi người, hỏi: "Nghe nói phía bên khu Đinh Dần xuất hiện một

người liên tục phóng trúng thẻ trống, lợi dụng quy tắc của đại hội, hai lần liên tục không cần thi đấu liền có thể vượt vào vòng trong, có đúng là có chuyện này hay không vậy?"

Chúng trưởng lão nghe vậy thì ít nhiều có chút kỳ quái, chút chuyện này tại sao lại kinh động đến vị này phải tự mình đến đây, nghe giọng điệu cảm thấy còn có ý chất vấn.

Một vị trưởng lão nhịn không được đáp: "Hoàn sư huynh, vận may tốt, xuất hiện tình huống trúng liên tục cũng không phải là chuyện không thể xảy ra, vì sao sư huynh lại coi trọng như vậy?"

Đối với điều này, Chưởng môn Triệu Đăng Tử trong lòng biết rõ, bởi vì Hoàn Đại trưởng lão biết Hướng Lan Huyên đang nhìn chằm chằm vào người rút thăm đó, thậm chí còn liên lụy tới Linh cốc. Bây giờ lại trùng hợp xảy ra chuyện như vậy, nói là bởi vận may thì nhìn thế nào cũng cảm thấy không ổn. Hoàn Đại trưởng lão là đang lo lắng sẽ xảy ra chuyện, có phần ngồi không yên.

Thực ra chính ông ta cũng có cảm giác như vậy, cho nên mới nhắc tới chuyện rút thăm này tại trong cuộc họp của Tông môn.

Hoàn Ngọc Sơn hỏi ngược lại: "Không có khả năng gian lận sao?"

Vị trưởng lão đó kinh ngạc,

"Làm sao gian lận được? Chẳng lẽ sư huynh không tin đệ tử môn phái chúng ta sao?"

Hoàn Ngọc Sơn cười nhạt, "Việc này không phải là tin tưởng hay không tin tưởng, mà là phải đề phòng khi chuyện chưa xảy ra. Các ngươi có từng nghĩ tới hay không, một lần, hai lần có thể nói là vận may, nếu đối phương tiếp tục phóng trúng lần thứ ba, các ngươi có nghĩ tới sẽ có hậu quả gì hay không? Hắn đã có tư cách tham gia lần rút thăm thứ ba rồi!"

Những lời này vừa được nói ra, mọi người đều thay đổi sắc mặt, nếu thật sự trúng liên tục ba lần, có thể lấy lí do vận may để giải thích được sao? Ai tin được? Chỉ sợ sẽ khiến thiên hạ chấn động, sợ rằng tu sĩ thiên hạ đều sẽ nghi ngờ sự công chính của lần Triêu Dương đại hội này. Côn Linh sơn sẽ giải thích như thế nào với Tu Hành giới chứ?

Không có cách nào để giải thích!

Nếu thật sự xuất hiện chuyện như vậy, Côn Linh sơn khẳng định sẽ phải gánh tai tiếng, phải phí hết tâm tư mới mời được một số quý khách, e rằng nghe vậy sẽ không đến quan sát thi đấu nữa rồi.

Nếu như có thêm một đám thí sinh gây náo loạn ầm ĩ khiếu nại bất công, vậy thì khó thể kết thúc được.

Lần này, ngay cả Chưởng môn Triệu Đăng Tử cũng nhíu mày.

Một vị trưởng lão khác lên tiếng: "Sư huynh, việc này ngươi nghĩ nên xử lý thế nào?"

Hoàn Ngọc Sơn: "Cũng đã trúng liên tục hai lần rồi, còn có thể xử lý thế nào, cũng không thể vô duyên vô cớ gạt bỏ kết quả a? Ta đã nói rồi, chuyện cần làm lúc này chính là phải đề phòng chuyện chưa xảy ra, cần ngăn chặn bất kỳ khả năng gian lận nào có thể xảy ra. Chúng ta vừa phải có hành động, cũng là để biểu hiện ra thái độ cho người ngoài nhìn thấy, ít nhất phải có thể trấn an được các tuyển thủ dự thi."

Lão ta quay đầu nhìn về phía trưởng lão Vạn Lý Thu của Lưu Tinh điện, "Vạn sư đệ, ngươi là Chấp pháp trưởng lão, am hiểu những chuyện này, lần này e rằng cần phải làm phiền ngươi đích thân đi tọa trấn, cần phải nhìn rõ ràng mọi việc, không nên cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội để lợi dụng."

Tiếp đó, lão ta quay đầu lại nhìn về phía Triệu Đăng Tử, hỏi: "Chưởng môn, ngươi cảm thấy thế nào?"

Triệu Đăng Tử nhìn nhìn phản ứng của những trưởng lão khác, thấy mọi người đều khẽ gật đầu, lập tức tán đồng, nói: "Được, Vạn trưởng lão, lần này làm phiền ngài đích thân đi một chuyến vậy."

Vạn Lý Thu chắp tay trả lời: "Trong phạm vi trách nhiệm, ta nhất định sẽ nỗ lực hết sức làm theo pháp chỉ của Chưởng môn."

Nhìn thấy việc này đã được xác nhận, Hoàn Ngọc Sơn lại hỏi: "Chư vị có biết trong những lần Triêu Dương đại hội trước đây, đã từng có lần nào xuất hiện tình huống trúng thẻ trống qua vòng hai lần liên tục không?"

Đa số người khẽ lắc đầu, chỉ có Triệu Đăng Tử nói:

"Sau khi nghe được tin tức có người trúng liên tục hai lần, ta đã cho người tra xét lại ghi chép trước đây, quả thực từng có việc trúng hai lần, hơn nữa còn không chỉ một lần, trong ghi chép thể hiện từng có ba lần, nhưng đều là trúng tách ra, còn tình huống trúng liên tục hai lần như thế này thì đây là lần đầu tiên."

Hoàn Ngọc Sơn thở dài, "Người hiểu ta cho rằng ta lo lắng, chư vị nhọc sức nhiều hơn đi."

Những lời nói này của lão ta có ý nghĩa đặc biệt sâu xa, trước tiên chắp tay với Chưởng môn, tin tưởng rằng Chưởng môn hiểu được ý của lão, sau đó chắp tay hướng về phía chư vị trưởng lão, rồi cáo từ rời đi.

Suối núi trong veo, suối chảy róc rách, giữa rừng cây yên tĩnh hai bên bờ suối có một căn lầu nhỏ, Long Hành Vân thong dong tản bộ đến đây.

Ngân Sơn Hà ở bên trong nhà nhận thấy có động tĩnh, đi ra ngoài. Ông ta tạm thời ở tại nơi đây, nhìn thấy người đến thì hơi cau mày, "Không phải đã bảo ngươi ít tới nơi đây sao, để cho những thí sinh khác nhìn thấy sẽ không tốt, cũng sẽ khiến cho Côn Linh sơn khó

xử, có việc gì ngươi cứ nói với người của Côn Linh sơn, họ sẽ liên hệ với ta."

"Yên tâm, ta không để cho những thí sinh khác nhìn thấy." Long Hành Vân gượng cười một tiếng, trực tiếp trước lên ban công trước, gã cũng không khách sáo, hỏi thẳng, "Ngân thúc, tình hình bên phía tên Thám Hoa chó đó như thế nào? Không phải là bị loại ngay từ vòng đầu tiên đi?"

Gã thực sự quan tâm tới việc này, thực sự là nhịn không được nữa mới chạy tới đây hỏi thăm, bên này đã đồng ý lưu tâm tới tình hình phía bên Dữu Khánh giúp gã.

Ngân Sơn Hà nhàn nhạt nói: "Ngươi suy nghĩ quá nhiều."

Long Hành Vân lại hỏi: "Trong thi đấu, biểu hiện thực lực như thế nào?"

Gã có thể hỏi điều này, chứng tỏ gã ít nhiều vẫn có chút lo lắng.

Ngân Sơn Hà: "Không biết sâu cạn."

Long Hành Vân hơi kinh ngạc, "Ngay Ngân thúc cũng không nhìn ra sâu cạn sao?"

Ngân Sơn Hà: "Hắn không ra sân thi đấu, ta làm sao thấy được sâu cạn gì chứ? Vòng đầu tiên hắn bắt trúng thẻ trống, không cần thi đấu vẫn vào được vòng trong."

Nghe vậy, Long Hành Vân mới thở phào nhẹ nhõm, "Tên Thám Hoa chó đó thật là may mắn."

Ngân Sơn Hà dường như rất đồng ý với điểm này, ừ một tiếng, "Vận may của hắn rất tốt, vòng thứ hai hắn lại bắt trúng thẻ trống, tiếp tục trực tiếp vượt qua vòng đấu rồi."

Long Hành Vân trợn mắt há mồm, miệng há to đến mức có thể nhét vào một quả trứng gà.

Lúc này, đệ tử Côn Linh sơn phụ trách thi đấu tại khu Đinh Dần đột nhiên trở nên căng thẳng, người mà bọn họ sợ nhất đã tới, Chấp pháp trưởng lão, người thích bắt lỗi người khác đã đích thân dẫn người của Lưu Tinh điện giá lâm tới đây, từ Vũ Thiên cho đến Tôn Liên Tinh đều có phần nơm nớp lo sợ, kinh sợ ra nghênh đón.

Thiện Thiếu Vân đang lang thang dạo chơi gần đó xách vách vui vẻ chạy tới bên này, vừa chạy vừa vui mừng kêu to, "Phó quân tỷ, sao tỷ lại tới đây?"

Nữ đệ tử quan môn Tần Phó Quân đứng ở bên cạnh Vạn Lý Thu nghe tiếng gọi thì quay đầu nhìn đến, trên mặt cũng nở nụ cười, xoay người đối diện cô ta.

Chương 667: Điểm đáng ngờ (1)

Người ở cùng một tầng thứ, về mặt tâm tính là khá gần nhau cho nên tương đối dễ dàng tiếp xúc và cũng dễ dàng quen thuộc.

Xét về phương diện nào đó, Tần Phó Quân và Thiện Thiếu Vân chính là người ở cùng tầng thứ, trong trường hợp nào đó mà quen biết nhau, không hẳn đã thân thiết được bao nhiêu, nhưng tự nhiên họ cũng trở nên quen thuộc.

Lúc trước hai người cũng không biết có thể gặp nhau tại nơi này, đột ngột tương phùng, cả hai đều tương đối bất ngờ.

Đi đến trước mặt mọi người, nhìn thấy tại đây còn có mặt cả đám người Vạn Lý Thu, Thiện Thiếu Vân thấy mình đã thất lễ thì lè lưỡi, ngay lập tức nhanh chóng hành lễ bái kiến.

Vạn Lý Thu chỉ cảm thấy Thiện Thiếu Vân nhìn có phần quen mắt nhưng không nhớ được đã từng gặp ở đâu.

Nhìn thấy phản ứng của sư tôn, Tần Phó Quân liền biết có chuyện gì, liền nhanh chóng cất lời giới thiệu.

Được biết là cháu gái ruột của Trang chủ Quy Kiếm sơn trang, Vạn Lý Thu nhẹ nhõm, vẻ mặt có mấy phần ôn hòa, gật đầu khách sáo một câu, cũng cho đệ tử thực hiện đạo đãi khách, để nàng ta đi ứng phó khách một hồi, ông ta thì dẫn theo những người khác và đám người Tôn Liên Tinh cùng đi.

Không còn uy áp của trưởng bối, Thiện Thiếu Vân lại vỗ vỗ ngực, thè lưỡi, dáng vẻ như vẫn còn rất sợ.

Tần Phó Quân thấy vậy thì bật cười, "Nhìn ngươi kìa, sư phụ ta có đáng sợ như vậy sao?"

Thiện Thiếu Vân lập tức hạ thấp giọng nói: "Phó quân tỷ, tỷ không phát hiện thấy sao? Với ai, sư phụ của tỷ cũng đều thích làm ra vẻ mặt nghiêm nghị, thoạt nhìn chính là lại người không dễ tiếp xúc nói chuyện nha. Ta nghe đệ tử Côn Linh sơn nói, sư phụ nhất của tỷ rất thích tìm người gây phiền toái, rất đáng sợ."

Tần Phó Quân mỉm cười lắc đầu, "Đó không phải là gây phiền toái, ông ấy là Chấp pháp trưởng lão, nghiêm phạt người khác là chuyện rất bình thường, nếu không phạm sai lầm, ông ấy cũng không có thể vô duyên vô cớ tìm người gây phiền toái nha. Cho nên, lỗ tai nghe không hẳn đã đúng, thực ra, sư phụ ta rất tốt, không có đáng sợ như các ngươi tưởng tượng."

"Không nói tới Vạn tiền bối nữa, quá vô lễ a." Thiện Thiếu Vân khoát tay áo, cũng thực sự không muốn nói thêm về ông già thích xụ mặt dọa người đó nữa, cô ta nhìn chằm chằm Tần Phó Quân quan sát từ trên xuống dưới một chút, chậc chậc nói, "Phó quân tỷ, tỷ làm sao cứ ăn mặc như con đàn ông con trai vậy chứ, thật tiếc cho vóc dáng xinh đẹp của tỷ a."

Hai nữ nhân đứng với nhau, quả thực là hai hình ảnh hoàn toàn khác nhau.

Thiện Thiếu Vân ăn mặc cẩm y hoa phục, chỉ nhìn liền thấy đây là một tiểu thư của nhà hào phú, trên người vòng nhẫn leng keng.

Trên người Tần Phó Quân thì không có những thứ trang sức rườm rà đó, không có sự rực rỡ của cảnh xuân, chỉ như gió mát trăng thanh, đơn giản trong sáng, y phục nam nhân đơn giản cũng khó giấu được dáng vẻ thướt tha, và cả làn da trắng mịn như đồ sứ, cùng với dung mạo đoan trang thanh tú, có một sự hấp dẫn của sự thanh lịch.

Đối diện với câu hỏi của Thiện Thiếu Vân, Tần Phó Quân cười nhẹ nhàng nói: "Tu hành trong núi, không cần phải trang điểm. Lưu Tinh điện phụ trách chấp pháp, từ trước đến nay luôn nghiêm túc, tô son điểm phấn, diễm lệ cầu kỳ quả thực cũng không thích hợp."

Thiện Thiếu Vân chu môi, nói: "Việc nào ra việc đó nha. Nữ nhân chúng ta vẫn luôn phải tìm một người đàn ông yêu thích trong lòng để thuộc về. Tỷ cứ luôn ăn mặc như đàn ông vậy, coi chừng hù dọa người mình thích bỏ chạy à nha."

Giống như người ta vẫn nói, thiếu nữ nào mà không mơ mộng yêu đương?

Tần Phó Quân tu hành trong núi, mặc dù năm tháng tu hành đã vượt qua giai đoạn thiếu nữ, nhưng đạo lý vẫn là như vậy, nàng bị Thiện Thiếu Vân mới gặp mặt đã nói mấy câu như vậy làm cho suy nghĩ có chút dao động, trong mắt hiếm có mà lộ ra vẻ tịch liêu, mơ màng chậm rãi nhìn về phía xa, lẩm bẩm giống như nói mớ, "Phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu thích, hi vọng ta có thể gặp được một người như vậy."

Trong giọng nói dường như có mấy phần buồn phiền.

Thiện Thiếu Vân tắc lưỡi liên tục, "Phó quân tỷ xinh đẹp như thế, không biết có bao nhiêu người yêu thích tỷ nha, chỉ cần tỷ đồ ý, e

rằng Quy Kiếm sơn trang ta sẽ có không biết bao nhiêu nam nhi sẽ sắp hàng theo đuổi. Nói đi cũng phải nói lại, tỷ nhưng là đệ tử quan môn của Chấp pháp trưởng lão một đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, với thân phận địa vị như vậy, người bình thường không xứng với tỷ, tỷ cũng sẽ chướng mắt, trước tiên sẽ không qua được một cửa của Vạn trưởng lão a."

Trong lòng còn có một câu không nói ra, chỉ với thân phận địa vị của Vạn trưởng lão và dáng vẻ dọa người đó, người bình thường cho dù có lòng ái mộ, e rằng cũng phải suy nghĩ kỹ một chút về bản thân mình, có dám thổ lộ ra hay không cũng là cả một vấn đề.

Với nhan sắc như vậy, cả một môn phái Côn Linh sơn to như vậy lại không có đệ tử nào dám theo đuổi, bản thân đã là một vấn đề.

Nghĩ đến đây, cô ta bỗng lắc đầu nói: "Phó quân tỷ, thật đúng là không dễ nói, tỷ nhìn xem, tuy rằng tỷ trẻ tuổi, nhưng bối phận của tỷ tại Côn Linh sơn quá cao, tỷ là đồng lứa với Chưởng môn của tỷ, bên trong Côn Linh sơn hẳn là không thể làm loạn bối phận a, đồng lứa với tỷ và độ tuổi thích hợp e là không còn mấy ai để lựa chọn, đúng không?

Cho dù tìm người bên ngoài môn đăng hộ đối, cũng phải đối mặt với vấn đề này, thí dụ như sư phụ tỷ và gia gia ta cũng là xưng huynh gọi đệ, kỳ thực chúng ta xưng hô tỷ muội đã rối loạn bối phận, chỉ có thể nói là nhà nào tính nhà đó, nhưng nếu thật sự phải gả ra ngoài, vậy thì phải nghiêm chỉnh xác định danh phận hai nhà, đây lại là một chuyện khác, không có nhà đại hộ nào muốn tự hạ bối phận. Cho nên, để lựa chọn môn đăng hộ đối, tỷ thực sự là không có quá nhiều lựa chọn."

Nói đến đây, cô ta lại cười trộm một tiếng, "Kỳ thực lựa chọn môn đăng hộ đối ở bên ngoài vẫn là rất nhiều, chỉ sợ tỷ chướng mắt. Mà người bình thường thì Côn Linh sơn và sư phụ tỷ khẳng định cũng là chướng mắt." Cô ta bỗng thở dài, "Người có thân phận như tỷ hay

muội, việc lập gia đình kỳ thực là không thể tùy ý, cho dù đã có lựa chọn, cũng chưa chắc có thể đưa người vượt qua một cửa ái đó."

Đã hồi thần trở lại, ánh mắt Tần Phó Quân là lạ nhìn cô ta, chờ cô ta tính hết mọi ngước rồi, mới cất lời trêu ghẹo: "Thiếu Vân, ngươi vẫn còn là một cô gái trẻ tuổi, học nhiều chuyện tính toán lợi hại như vậy làm gì?"

Thiện Thiếu Vân trợn mắt nói: "Điều muội nói chính là sự thực a. Bối phận của tỷ xác thực đã thu hẹp rất nhiều sự lựa chọn cho chung thân đại sự của tỷ nha!"

"Người tu hành, cũng không phải nhi nữ thế tục, có nam nhân hay không cũng không quan trọng. Ngươi làm gì có nhiều suy nghĩ nhi nữ tình trường như vậy?"

"Sao được, nếu thật sự cả đời không có, đến khi chúng ta già rồi khẳng định sẽ tiếc nuối nha."

Tần Phó Quân dở khóc dở cười, thực sự là không muốn thảo luận cùng cô ta về điều này, nàng ta nhìn nhìn xung quanh, cảm thấy một mực đứng ở giao lộ để nói chuyện cũng không tiện, lập tức phất tay ra hiệu đi tới, cũng chuyển đổi đề tài, "Đã tới Côn Linh sơn tại sao không đến tìm ta?"

Thiện Thiếu Vân vừa đi vừa nói chuyện, "Mẹ muội giữ rất gắt, nói tại thời điểm này, Côn Linh sơn không chỉ có quy củ của Côn Linh sơn, nếu xảy ra chuyện se rất phiền phức, quần chúng thì phải tuân thủ quy củ của quần chúng, mẹ không cho chúng ta chạy loạn, nói là chờ khi Triêu Dương đại hội đã kết thúc, lúc đó muốn chơi như thế nào cũng được."

Chương 668: Điểm đáng ngờ (2)

Tần Phó Quân chợt nghĩ tới chuyện gì đó, hỏi: "Hình như ca ca của muội cũng tới dự thi phải không? Chẳng lẽ đang ở tại khu Đinh Dần này?"

Thiện Thiếu Vân: "Đúng a, muội đã xem thi đấu mấy ngày nay rồi."

Tần Phó Quân ít nhiều biết rõ chút tính tình của cô ta, nghe giọng điệu, nhìn bộ dạng của cô nàng, không khỏi cười nói: "Trông bộ dạng của muội có vẻ không hứng thú lắm. Không phải là được xem thi đấu hàng ngày sẽ rất vui sao? Hai mươi năm mới tổ chức một lần đó, rất nhiều người muốn đến xem cũng không có tư cách vào xem nha."

Thiện Thiếu Vân chu miệng lên:

"Muội chỉ muốn xem ca ca của muội thi đấu thôi, còn lại, ngày nào cũng nhìn xem mấy người không liên quan gì tới mình đánh tới đánh lui có gì hay để coi chứ. Hơn nữa, rừng rộng, chim muông gì cũng có, có một số kẻ nhìn thấy là buồn nôn, vậy mà vận may lại quá tốt, rút thăm thi đấu lại có thể trúng liên tiếp hai lần trẻ trống, vậy mà có thể hai lần liên tục không cần thi đấu cũng có thể vào vòng trong. Ông trời thực sự không có mắt a, muội hoài nghi không chừng hắn đã gian lận trong lúc rút thăm ấy chứ."

Tần Phó Quân ngớ ra một cái, thử hỏi đạo: "Muội là đang nói tới tên Trương Chi Thần kia sao?"

"Di, Phó quân tỷ, ngươi cũng biết hắn sao?" Thiện Thiếu Vân cảm thấy kinh ngạc.

Tần Phó Quân lắc đầu, biết thì khẳng định không biết, nhưng lần này Lưu Tinh điện hưng sư động chúng như vậy chính là vì việc này mà tới đây. Trước lúc tới đây, nàng ta đương nhiên đã biết được cái tên này, có lẽ hiện tại mấy người sư tôn đã đang nghiêm túc kiểm tra lại quy trình rút thăm lúc trước.

Nàng ta đến đây là vì việc này, dò hỏi thông tin liên quan cũng nằm trong công việc điều tra, đúng lúc cô gái trước mắt này có ý kiến rõ ràng, nàng lập tức cau mày hỏi: "Muội nhìn từ phương diện nào mà cảm thấy hắn gian lận trong rút thăm? Muội nhìn thấy gì, hay là đã nhận ra điều gì dị thường sao?"

Thiện Thiếu Vân bất bình đáp: "Không nhìn thấy gì, nhưng với cách rút thăm như vậy mà có thể trúng liên tục hai lần, còn không đáng để hoài nghi sao?"

Tần Phó Quân không nói nên lời, đây là chuyện gì? Những lời này còn không đủ tư cách để xếp vào ý kiến điều tra. Nàng biết cô gái này vô cùng tùy ý, liền đổi cách hỏi, "Ngươi nói tên Trương Chi Thần đó buồn nôn, hắn đã làm gì khiến ngươi cảm thấy buồn nôn?"

"Tỷ không biết nha, người này người chính là một tên tiểu nhân đê tiện…"

Nói đến việc này, Thiện Thiếu Vân liền có đề tài để nói rồi lải nhải không ngừng, đem toàn bộ những gì mình nghe được về Dữu Khánh, chạy đi tìm Tiêu Trường Đạo như thế nào, uy hiếp Tiêu Trường Đạo điểm đến thì dừng ra sao, về sau lại lật lọng đe dọa Tiêu Trường Đạo cách nào nói ra hết, thậm chí còn thêm mắm thêm muối vào cảm nhận của bản thân mình.

Thêm mắm thêm muối vẫn còn chưa đủ, cô ta nói tiếp: "Phó quân tỷ, ngươi có biết không? Tên ria mép đó còn có một cái biệt hiệu, gọi là 'Không thể thiếu', nói là chỉ cần đến giờ ăn, bọn họ liền sẽ đến đó ăn cơm Linh Mễ cho thật no, giống như nghèo điên rồi vậy, có thể tham được chút nào sẽ tham thêm chút đó, có thể lấy được chút nào hay chút đó, bộ dạng đó cũng khiến cho những người khác không quen nhìn, cho nên mới đặt cho bọn hắn cái biệt hiệu là 'Không thể thiếu' ."

Ria mép? Tần Phó Quân hơi chút sửng sốt, trong đầu khó giải thích mà lóe lên điều gì đó không rõ ràng, lập tức lại cất lời nghi vấn: "Người tu hành ăn no Linh Mễ thì tốt cho việc tu hành, vừa vặn Côn

Linh sơn có điều kiện này, cũng không phải chuyện gì quá đáng, tại sao ngay cả việc bọn hắn ăn cái gì, ăn như thế nào cũng có người nhìn chằm chằm rồi đặt biệt hiệu chứ?”

Với tư cách là một người của Lưu Tinh điện thường chấp pháp tra án, vừa mở lời liền hỏi vào mấu chốt của vấn đề.

Nàng cảm thấy điều đó không bình thường là đúng, tuy nhiên biệt hiệu này là do Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý vì muốn đẩy mấy người Dữu Khánh vào hố mà đặt ra, cũng âm thầm lan truyền ra ngoài, ngay cả những người dự thi cũng không rõ nguồn gốc của nó, Thiện Thiếu Vân làm sao có khả năng biết rõ, cô ta liền nhún vai lắc đầu đáp: “Muội làm sao biết được, có lẽ là bởi vì nhân phẩm quá kém, có quá nhiều người nhìn bọn họ không vừa mắt.”

Cô ta không quan tâm, nhưng Tần Phó Quân lại âm thầm nhớ kỹ điểm đáng ngờ này.

Khi tại Lưu Tinh điện, trước khi dẫn mọi người xuất phát, Vạn Lý Thu đã có một cuộc nói chuyện với mọi người, ông ta từng nói rõ tôn chỉ của Tông môn khi phái bọn họ đi đốc tra lần này, chỉ có bốn chữ “kỹ càng tra xét!”

Nói chung chính là tuyệt không bỏ qua bất kỳ điểm đáng ngờ nào, cho dù nhỏ.

Tần Phó Quân thân là một trong những nhân viên điều tra chính trong chuyến đi này, cũng thường chấp pháp tra án, nàng ta biết rõ bất kỳ một điểm đáng nghi nào cho dù nhìn như không liên quan gì đến vụ án, cuối cùng đều có thể là chìa khóa dẫn đến sự thật của vụ án. Vì vậy, bây giờ phát hiện thấy có điểm đáng ngờ, nàng ta đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua. Nàng ta âm thầm ghi nhớ trong lòng, dự định về sau sẽ triển khai tra xét kỹ hơn, để làm rõ xem tại sao lại có biệt danh đó.

Hai người cất bước cùng nhau đi dạo ôn chuyện một hồi, sau đó Tần Phó Quân thấy cô ta không biết được gì nhiều, vì vậy, nàng ta tiếp

tục hơi chút tận tình địa chủ rồi cũng nói lời cáo từ, hẹn về sau gặp lại.

Thiện Thiếu Vân biết nàng còn có việc phải làm, cũng có thể hiểu được.

Khi Tần Phó Quân chạy tới chỗ Vạn Lý Thu thì đám người Vạn Lý Thu vẫn còn đang nghe Tôn Liên Tinh và Vũ Thiên báo cáo về những tình huống liên quan, thỉnh thoảng bọn họ cũng đưa ra câu hỏi và lắng nghe giải thích. Tần Phó Quân cũng hòa nhập vào trong bầu không khí này.

Chờ đến khi mọi việc đã tạm thời kết thúc, cho những người khác lui ra, nhóm người Lưu Tinh điện bắt đầu tổng kết và sàng lọc thông tin, lúc này Tần Phó Quân liền nói ra điểm đáng ngờ mà mình phát hiện, bởi vì điều này có liên quan tới mục tiêu, nàng cảm thấy cần tiếp tục tra xét việc này.

Trong tình hình còn chưa có phương hướng điều tra rõ ràng hiện nay, bất kỳ nghi ngờ nào đều không nên bỏ qua, Vạn Lý Thu đương nhiên thể hiện tán thành, và bởi vì Tần Phó Quân là người đầu tiên nắm được thông tin, có khả năng hiểu rõ hơn chi tiết về việc này, vì vậy ông ta liền phân công Tần Phó Quân tiếp tục phụ trách vấn đề này.

Sau cuộc họp, Tần Phó Quân lập tức tìm đến Vũ Thiên.

Đối diện với người ở bối phận sư phụ mình, mặc dù còn trẻ hơn mình, Vũ Thiên không những không có cảm giác với sắc đẹp của nàng, hơn nữa gã còn rất khẩn trương, ai dám đảm bảo rằng tất cả các hành động của mình đều đúng với quy củ? Đối diện với những người này, thật sự sợ người ta bắt được vấn đề gì đó rồi chuyện bé xé ra chuyện to, vậy thì gã sẽ chịu không nổi.

Cảm thấy khẩn trương là chuyện rất bình thường, và chắc chắn cũng phải tất cung tất kính, ít nhất là có hỏi ắt có trả lời.

Tần Phó Quân cũng không quanh co lòng vòng với gã, nhìn nhìn thấy sắc trời đã gần tối, hỏi thẳng: "Nghe nói Trương Chi Thần có biệt hiệu là 'Không thể thiếu', ám chỉ hắn cứ đến giờ ăn là có mặt tại nhà ăn khu Đinh Dần, không sót bữa nào, có phải như vậy không?"

Vũ Thiên âm thầm rịn mồ hôi, gã đã quên báo cáo việc này, không nghĩ tới những người này đã nắm giữ được cả chuyện như thế, gã vội đáp: "Đúng vậy, ta cũng có nghe nói tới biệt hiệu này, tuy nhiên nó không phải để chỉ mình hắn, là để chỉ cả nhóm bốn người bọn hắn."

Tần Phó Quân: "Ngươi cảm thấy giờ cơm hôm nay hắn có đến ăn hay không?"

Vũ Thiên suy nghĩ một chút, "Đại khái là sẽ đi, nếu không có gì bất ngờ thì hẳn là sẽ đến."

Tần Phó Quân lại quét mắt nhìn mấy vị đồng môn Lưu Tinh điện cùng đi theo bên cạnh, "Tốt, giờ ăn tối nay mấy người chúng ta đến nhà ăn khu Đinh Dần dùng thử cơm nước xem như thế nào. Ngươi thuận tiện chỉ cho chúng ta biết một chút, được hay không?"

Trong vô thức, Vũ Thiên cảm thấy trong ánh mắt của nữ nhân này có cất giấu dao sắc, mỗi câu nói đều có thâm ý, gã nào dám nói nửa cái chữ "Không", vội liên tục gật đầu như con gà con mổ thóc, "Được được được, không có vấn đề, Tần chấp sự có việc gì cứ việc dặn dò, bên này nhất định sẽ dốc hết toàn lực phối hợp."

Chương 669: Điều tra (1)

Xưng hô theo đẳng cấp sư gia thì không dễ nghe, sợ gọi người ta vậy nghe già quá, sẽ khiến người ta không vui, nữ nhân hầu như đều rất quan tâm tới chuyện tuổi tác này, vì vậy, xưng hô "Tần chấp sự" sẽ thích hợp nhất.

Chờ khi đến giờ ăn, gã thành thành thật thật đưa mấy người đến nhà ăn của khu Đinh Dần, dẫn vào trong một căn phòng riêng.

Lúc này, đám người Tần Phó Quân đang tại bên trong căn phòng ăn riêng chậm rãi thưởng thức cơm nước của khu Đinh Dần, còn Vũ Thiên thì ra bên ngoài đi dạo.

Khi mấy người bên trong phòng riêng đang dùng bữa được nửa bữa cơm thì Vũ Thiên đột nhiên mở cửa đi vào, gã hạ thấp giọng nói với Tần Phó Quân: "Tới rồi."

Mấy người nhanh chóng rời khỏi bàn ăn, Tần Phó Quân đi tới cửa, mở ra một khe hở, liếc mắt nhìn ra bên ngoài, hỏi: "Người nào?"

Vũ Thiên ở bên cạnh chỉ, "Ba nam một nữ đang lấy cơm lấy đồ ăn kia, tên to con và tên mập mạp ở giữa, tên để ria mép thích nhìn quanh nhìn quất đó chính là Trương Chi Thần."

Vừa chỉ vừa giới thiệu rất rõ ràng, cũng mô tả rất rõ ràng đặc điểm của mục tiêu, Tần Phó Quân thoáng nhìn qua liền nhận ra rồi, âm thầm quan sát tỉ mỉ.

Đám người Dữu Khánh hoàn toàn không ngờ được đi tới đây ăn cơm vẫn có người bí mật theo dõi, quan sát bọn hắn, cho nên bọn hắn vẫn ăn uống như thường lệ, ăn no rồi xoa bụng rời đi.

Đám người Tần Phó Quân thì đã rời khỏi nhà ăn trước một bước, đang đứng chờ ở ngoài cửa.

Sư huynh đệ mấy người vừa đi ra cửa nhà ăn liền nhìn thấy được Vũ Thiên, đều quen thuộc với Vũ Thiên cho nên mỗi người đều hoặc vẫy tay hoặc gật đầu chào hỏi.

Đương nhiên, cũng nhịn không được liếc nhìn Tần Phó Quân nhiều một chút, bởi vì nàng ta quả thực có chút nổi bật, tuy rằng ăn mặc như nam nhân nhưng không có giấu dáng vẻ, thân thể nữ nhân,

ngực vút cao, hơn nữa dung nhan thanh tú xinh đẹp, thoáng nhìn liền biết là nữ nhân.

Sư huynh đệ ba người tuy rằng tò mò nhưng cũng không tiện nhìn chằm chằm người ta, bởi vì như vậy sẽ quá mức thất lễ.

Nhất là Dữu Khánh, nhanh chóng tránh né ánh mắt quan sát có vẻ soi mói của đối phương, vẫy tay tạm biệt Vũ Thiên như không có chuyện gì.

Không còn cách nào, hắn đã nhận ra nữ nhân ăn mặc theo kiểu đàn ông này chính là nữ nhân chủ trì truy bắt bọn hắn trong đêm xảy ra chuyện kia.

Cho dù lúc đó là đêm tối, nhưng điểm đặc thù của đối phương thực sự quá rõ ràng, rất dễ dàng nhận ra.

Hai người đã nói chuyện với nhau ở khoảng cách gần, hắn cho rằng sẽ khó gặp lại, không ngờ đột nhiên gặp được tại nơi đây, muốn không có tật giật mình cũng khó.

Nhưng nghĩ đến bộ đồ mặc đêm hôm đó, trên mặt còn bôi lấm lem bùn đất, hơn nữa trong đêm tối nhìn sẽ không rõ ràng, huống hồ hắn đã khắc phục hậu quả, chắc hẳn không nhận ra mới đúng, có gì phải sợ chứ? Khi suy nghĩ như vậy, hắn bình thường trở lại.

"Đã ăn xong rồi?" Vũ Thiên cũng cười gật đầu hỏi một câu.

"Ha hả, ăn xong rồi." Nam Trúc tươi cười hớn hở, vốn còn định dông dài thêm mấy câu, nhưng nhìn thấy Dữu Khánh đã rời đi trước rồi, nên gã đành phải gật đầu chào rồi cùng rời đi.

Vũ Thiên cũng có chút ngạc nhiên, hơi chút sửng sốt, quay đầu lại định giải thích cho Tần Phó Quân, nhưng phát hiện thấy Tần Phó Quân đang nhìn chằm chằm bóng lưng mấy người rời đi, ngây ngẩn xuất thần, thậm chí trên mặt còn có chút biểu cảm phức tạp khó lường.

Gã không biết vị này đang suy nghĩ gì, và cũng không tiện quấy nhiễu, đành phải thúc thủ đứng ở một bên im lặng chờ đợi phân phó.

Người khác là không thể tưởng tượng được tâm tình của Tần Phó Quân lúc này.

Lúc trước ở trong phòng ăn riêng mặc dù đã nhìn thấy khuôn mặt của Dữu Khánh, cũng nhìn thấy rõ ràng Dữu Khánh trông như thế nào, nhưng khi Dữu Khánh thực sự mặt đối mặt đứng ở ngay trước mặt nàng, thực sự đi ngang qua trước mắt nàng thì khuôn mặt quay lưng về phía mặt trời chiều đó, chút ria mép đó, hình dáng, kích thước của thân thể đó, còn có cả ánh mắt giống như đã từng quen biết có vẻ hơi chút tránh né đó lại lập tức khiến cho tâm thần nàng ta bị chấn động mạnh.

Rõ ràng không quen biết đối phương, rõ ràng chỉ vừa mới gặp đối phương, nhưng làm cho nàng ta trong nháy mắt liền đem thân ảnh này trùng khớp với bóng dáng trong đêm vẫn luôn khiến nàng ta canh cánh trong lòng kia.

Nhất là bộ ria mép và ánh mắt có vẻ né tránh giống như đã từng quen biết kia khiến cho tâm tư nàng ta quay trở lại hiện trường đêm hôm đó, bị người đụng vào, được người đỡ lấy…

Hiện tại, đối với tình hình được đỡ lấy đêm đó nàng ta có cảm giác cực kỳ rõ ràng, lúc đó không có đặt nặng, bây giờ lại rất rõ ràng nhớ được vị trí tay đối phương đỡ tại ngực mình, dường như ngay cả kích thước bàn tay nàng cũng cảm nhận lại được, cảm nhận đến đây, gương mặt nàng ta lập tức có chút nóng lên.

Rõ ràng nhớ lại khi mình bị đụng phải, quay đầu lại nhìn thì thấy một người hoàn toàn lạ lẫm, nhưng bây giờ lại có cảm giác quá giống với người vừa mới đứng ở trước mặt mình này.

Về dung mạo mặc dù nàng không thể nhận rõ, nhưng nàng chính là cảm thấy kha trùng khớp với người trước mắt này.

Đêm đó là người này hay sao? Nàng nảy sinh lòng nghi ngờ, nhưng lại cảm thấy có lẽ mình đã suy nghĩ nhiều, bởi vì người đó đã bị hung thủ giết chết, lại còn tìm được thi thể.

Nhưng nàng vẫn không kiềm chế được lòng nghi ngờ của mình, bởi vì người vừa rồi đem tới cho nàng cảm giác thực sự quá giống.

Huống hồ lúc đó vẫn còn có một số điểm nghi vấn vẫn chưa thể hoàn toàn thuyết phục được nàng.

Đệ tử Côn Linh sơn tham gia truy bắt tại sao trên mặt lại có nhiều bùn như vậy, trong lúc vô ý làm mình dính bẩn như vậy mà không thể phát hiện được sao? Vì sao không rửa sạch?

Vị đệ tử Côn Linh sơn kia khi dẫn đầu phía trước nhảy xuống đường cụt thì vì sao phải đưa ra thủ thế khiến mọi người dừng lại?

Sau sự việc, khi tìm đến di thể của vị đệ tử kia, nàng có đi tìm hiểu, vị đệ tử đó lúc còn sống không có để râu, nhưng nàng có cảm giác người đệ tử xông ở phía trước đó là có râu.

Có nhiều điểm đáng ngờ, nhưng không thể vượt qua được đại sự trước mắt của Côn Linh sơn, đại sự này áp đảo tất cả những việc khác, vì vậy, vụ án bị cưỡng ép khép lại. Một mình nàng đơn độc, một cây làm chẳng nên non, không thể làm ngược lại, chỉ có thể thuận theo.

Bây giờ, những nghi vấn tràn đầy trong lòng đó lại lần nữa bị gợi ra, trực giác mãnh liệt của nữ nhân nói với nàng, người này rất khả nghi.

Càng nghĩ nàng càng cảm thấy khả nghi.

Nhưng nàng lại không lấy ra được bất kỳ chứng cứ gì, trực giác của mình là không thể lấy làm lí do báo lên trên, nói ra sẽ không tránh được bị mắng xối xả, chuyện này Tông môn đã đưa ra kết luận, ngươi dựa vào đâu để lật nó lên?

Vẫn là câu nói kia, Triêu Dương đại hội là đại sự hiện nay của Côn Linh sơn, vượt qua tất cả những chuyện khác, Tông môn không có khả năng cho phép dùng một chuyện không có bằng chứng để làm xáo trộn và quấy rầy trật tự thi đấu.

Nàng cũng đã suy nghĩ rồi, hà tất tự tìm phiền phức, nhưng vừa nghĩ đến dấu bàn tay lưu tại trước ngực mình, mặt nàng lại có chút nhịn không được nóng lên, ửng đỏ lên.

Nếu như hung thủ thật sự là người này, hắn lưu lại dấu bàn tay đó đến cùng là vô tâm hay là cố ý?

Vừa nghĩ đến có thể là cố ý khinh nhờn mình, chấp niệm liền khó nhịn mà cuồn cuộn dâng lên, khó thể lập tức xua tan suy nghĩ.

Đương nhiên, Chưởng môn cũng đã nói, có thể ám tra…

Chương 670: Điều tra (2)

Nam Trúc đi nhanh mấy bước, sau khi bước song song cùng Dữu Khánh thì giơ cánh tay huých tay Dữu Khánh một cái, cười xấu thì thầm, "Người bên cạnh Vũ Thiên đó, có nhận ra không, là nữ nhân nha, trông rất xinh đẹp, động lòng hay không chứ, có cần ta đi tìm hiểu giúp ngươi một chút hay không?"

Giữa sư huynh đệ với nhau, kỳ thực thường xuyên âm thầm bình luận về nữ nhân, nhìn thấy mỹ nữ thì mặt mày rạng rỡ.

Đụng vào để đi tìm chết sao? Dữu Khánh ngại gã không biết sống chết, dùng cùi chỏ thúc mạnh gã một cái, biểu đạt ý tứ "Không có hứng thú" rất rõ ràng.

"Á…" Nam Trúc bị hắn thúc cho một cú, cất tiếng kêu đau đớn.

Tần Phó Quân nhìn theo dần dần phục hồi lại tinh thần, hỏi Vũ Thiên ở bên cạnh, "Ngươi không phải nói là bọn họ nhìn thấy ngươi khẳng định sẽ dừng bước nói chuyện sao?"

Đây cũng là lí do đám người bọn họ đi ra trước và chờ tại cửa vào, muốn nhân cơ hội trước khi đối phương còn chưa biết thân phận của bọn họ để giao lưu với nhau, kết quả người ta trực tiếp rời đi, khiến cho ý đồ của bọn họ phải thất bại.

Vũ Thiên vội vàng giải thích, "Tên mập đó là một kẻ lắm lời nhiều chuyện, bình thường, khi nhìn thấy ta thì hắn khẳng định là sẽ dừng lại tán dóc một hồi, những người khác cũng sẽ dừng lại theo hỏi tăm

một chút tình huống hôm nay. Ta không biết hôm nay bọn hắn có chuyện gì, chỉ chào hỏi rồi lập tức rời đi."

Tần Phó Quân hơi nhíu mày, "Ý của ngươi là nói, bởi vì hôm nay có chúng ta tại đây, vì có người lạ cho nên bọn hắn không dừng lại sao?"

Vũ Thiên lắc đầu, trầm ngâm một chút rồi đáp: "Hẳn là không phải như vậy. Tên mập đó rất biết tán gẫu, không phải là kẻ sợ người lạ. Hắn từng một mình lang thang lân la làm quen tán dóc với người trên tất cả các ngọn núi khu Đinh. Hôm nay, hình như bọn hắn có chút quái lạ."

Trong mắt Tần Phó Quân lóe lên một chút thâm thúy, "Nói cách khác, vẫn là bởi vì sự xuất hiện của chúng ta."

"Ách…" Vũ Thiên không nói nên lời, không biết vì sao nàng ta cứ muốn cho là như vậy, nếu đã cứ muốn nói như vậy rồi, còn cần gã trả lời thế nào?

Tần Phó Quân lại hỏi: "Bọn hắn ở tại trên cùng đỉnh núi phải không?"

Vũ Thiên: "Phải, bọn hắn tới tương đối sớm, tại đỉnh núi còn nhà trống, cho nên bọn hắn liền ở lại đó."

Tần Phó Quân ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, ánh mắt lập lòe bất định dưới ánh nắng hoàng hôn rực rỡ.

Đối với nàng ta mà nói, muốn tìm được sự thật, đầu tiên phải xác nhận một việc, đó chính là phải chứng minh khi chuyện xảy ra thì đối tượng mà mình hoài nghi không có mặt tại nơi ở trên đỉnh núi, chỉ khi chứng minh được một điểm này thì mới có thể tiếp tục điều tra, nếu như, khi sự việc xảy ra mà đối phương có mặt tại nơi ở, vậy thì sự hoài nghi của nàng chỉ là chuyện vô nghĩa, Tông môn biết được cũng sẽ không cho phép nàng tiếp tục điều tra.

Hiện tại, mọi việc cần phải phân thứ tự ưu tiên, phải chia nặng nhẹ, trước tiên xem xét chuyện rút thăm, hoàn thành truy xét nguồn gốc của biệt hiệu "Không thể thiếu" này.

Đêm đó, chờ đến khi giờ cơm khu Đinh Dần đã trôi qua, thí sinh dự thi đều đã ăn uống xong rồi, nàng ta lập tức bảo Vũ Thiên thực hiện kiểm soát khu Đinh Dần ở một mức độ nhất định, sau đó dẫn người triển khai điều tra.

Trước tiên, tìm tới mục tiêu đầu tiên gần nhất dưới chân núi, dò hỏi xem có biết về biệt hiệu "Không thể thiếu" này hay không.

Đối phương vừa trả lời biết rõ, Tần Phó Quân lập tức hỏi: "Ngươi nghe được biệt hiệu này từ người nào?"

Đây là vấn đề mấu chốt, cũng là cách tốt nhất để truy tìm nguồn gốc, tuy rằng phương pháp này có vẻ xưa cũ và hơi chút vụng về, nhưng mang lại hiệu quả cao nhất.

Hơn nữa, khu Đinh Dần cũng không có nhiều thí sinh sự thi. Bọn họ cứ làm như vậy đi dò hỏi từng người, còn chưa có dò hỏi hết toàn bộ thí sinh dự thi, chỉ mới hỏi đến vị trí giữa sườn núi thì đã có hai cái tên trồi lên khỏi mặt nước, Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý.

Có vẻ như đã tìm được nguồn gốc xuất hiện biệt danh của đám người Dữu Khánh.

Tần Phó Quân lập tức lại tìm Vũ Thiên để tìm hiểu tình hình về hai người này. Sau khi biết được hai người này cũng ở tại trên đỉnh núi, không biết Tần Phó Quân suy nghĩ như thế nào, nàng ta bảo người tạm dừng tiếp trục điều tra, cũng nói Vũ Thiên buông lỏng kiểm soát.

Lúc trước, để đi điều tra truy tìm nguồn gốc, nàng ta đã bảo Vũ Thiên hơi chút kiểm soát các thí sinh dự thi tại khu Đinh Dần, đề phòng có người lui tới thông cung, đến lúc này thì buông lỏng ra.

Vì vậy, một số tình huống liền nhanh chóng lan truyền đến đỉnh núi, cũng truyền tới trong tai Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý.

Khi hai người nghe được tin tức thì lập tức lần lượt đi ra khỏi nhà ở.

Theo bậc cấp sườn núi, đi xuống dưới tìm một nơi yên lặng, hai người gặp mặt nhau, Tiêu Trường Đạo hết nhìn đông tới nhìn tây rồi lập tức kéo cánh tay Ngô Dung Quý tới gần, có chút sốt ruột hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy, đang yên đang lành lại đi tra xét việc này làm gì, Côn Linh sơn ăn no rảnh rỗi không có chuyện gì làm sao?"

Ngô Dung Quý nhíu mày, "Ai biết được."

Tiêu Trường Đạo có chút sốt ruột, "Lúc trước ngươi không phải đã nói Côn Linh sơn sẽ không để ý tới loại chuyện tầm phào này sao? Hiện tại làm sao bây giờ? Một khi tra xét đến trên đầu chúng ta, một khi lan truyền ra ngoài, chưa nói tới người khác, cũng không nói chuyện gì khác, trước tiên Thiện Thiếu Đình sẽ nhìn chúng ta như thế nào?"

Gã đã đắc tội những Đại tiễn sư kia, cần trông chờ vào việc Thiện Thiếu Đình sẽ ra mặt giúp bọn họ.

Ngô Dung Quý cau mày không nói lời nào, quả thực cũng không biết nên làm gì bây giờ, mấu chốt là không có năng lực kiểm soát được chuyện đó.

Hai người chỉ có thể chờ đợi trong sự lo lắng bất an.

Mãi cho đến nửa đêm, Tần Phó Quân dẫn dắt một đám người mới dò hỏi xong gần hết khu Đinh Dần, chỉ có ba căn lầu nhỏ trên đỉnh núi là chưa có đụng đến theo trình tự.

Tần Phó Quân bảo Vũ Thiên sắp xếp một căn phòng, nói người mời Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý đến đây.

Hai bên gặp mặt nhau, Tần Phó Quân đưa tay mời hai người ngồi trên kia bàn đối diện với mình, vừa mở miệng liền cất lời hỏi với khuôn mặt không biểu cảm: "Các ngươi có biết vì sao ta mời các ngươi tời đây không?"

Chương 671: Ám tra (1)

Hai người Tiêu, Ngô nhìn nhau, đại khái đều có thể đoán được, nhưng cả hai vẫn lắc đầu.

Tiêu Trường Đạo trả lời: "Chúng ta không biết, dám hỏi tôn giá là ai?"

Tần Phó Quân ra hiệu cho hai người thấy y phục đệ tử Côn Linh sơn trên người mình, "Ta còn có thể là ai chứ?"

Ngô Dung Quý lên tiếng, hỏi: "Tìm chúng ta làm gì?"

Tần Phó Quân: "Trước mắt người tinh mắt không nói chuyện mập mờ, hai người các ngươi vì sao lại ở sau lưng đặt cho bọn hắn cái biệt hiệu đó?"

Không cần phải nói rõ, nàng ta tin tưởng hành động lúc trước của mình đã đủ tạo ra áp lực tâm lý đủ lớn cho bọn họ.

Ngô Dung Quý khẽ cười một tiếng, "Chúng ta nghe không hiểu ngươi đang nói gì. Chúng ta tới đây là để tham gia Triêu Dương đại hội, cũng không làm ra bất kỳ chuyện gì vi phạm, Côn Linh sơn dựa vào đâu đi thẩm vấn chúng ta như phạm nhân vậy chứ?"

Đối với một số vấn đề, hai người đã có trao đổi với nhau về cách ứng đối.

Tần Phó Quân không để ý tới câu hỏi này, "Vậy ta thay đổi một cách hỏi khác, vì sao hai người các ngươi phải ở sau lưng nhằm vào đám

người Trương Chi Thần?”

Tiêu Trường Đạo dứt khoát thừa nhận, “Chúng ta thích thế, muốn đặt biệt hiệu cho ai thì đặt cho người đó, không được sao?”

Tần Phó Quân: “Đương nhiên được, đừng nói là đặt biệt hiệu, cho dù các ngươi ở sau lưng làm cáo mượn oai hùm, lợi dụng Thiện Thiếu Đình, bức một số người khác đến đỉnh núi khác, ta cũng không làm gì được các ngươi, nhiều nhất chỉ là nói cho Thiện Thiếu Đình, để Thiện Thiếu Đình tìm những người đó nói cho rõ ràng, bức bọn họ rời đi không phải là ý của chính Thiện Thiếu Đình, tránh gây ra hiểu lầm gì.”

Sau khi tra xét ra người ở phía sau đặt biệt hiệu chính là hai người này, nàng ta quay sang Vũ Thiên hỏi hăm thêm tình hình của hai người này, từ đó liền biết được hai người này ở sau lưng làm ra những chuyện mờ ám kia.

Những người bị ép buộc đi, khi yêu cầu đổi địa điểm thì đều phải tìm tới Vũ Thiên, có người tránh không được sẽ phàn nàn mấy câu, hoặc là nói mấy lời oán trách. Chỉ là, với loại chuyện này, dân không tố cáo quan không truy xét, Côn Linh sơn cũng không tiện quản chuyện này.

Nhưng việc này không giấu được điều tra, Tần Phó Quân làm việc nghiêm túc, hơn nữa nàng ta có chút hiểu rõ Thiện Thiếu Đình, chỉ cần tìm đến người có liên quan để xác định, lập tức liền biết là chuyện gì xảy ra.

Trên thực tế, trong những lần Triêu Dương đại hội trước, chuyện tương tự như thế này cũng không phải có gì mới mẻ, tranh danh đoạt lợi mà, dùng một ít thủ đoạn cũng rất bình thường, chỉ cần không ảnh hưởng đến đại hội, Ban tổ chức cũng sẽ không tính toán.

Nhưng khi hai người Tiêu, Ngô nghe được lời này thì vẻ mặt lập tức biến đổi.

Nếu như thật sự để cho Thiện Thiếu Đình biết rõ chuyện đó, để cho Thiện Thiếu Đình biết được bọn họ ở sau lưng y làm ra chuyện bại hoại danh tiếng của y như thế, chỉ sợ cho dù hai người có đạt được thứ tự tốt cũng trở thành không tốt, hai người dù có thể sống rời đi Côn Linh sơn, cũng chưa chắc có thể sống sót về tới nhà.

Dựa vào thực lực của Quy Kiếm sơn trang, muốn đùa chết hai người bọn họ chẳng phải là chuyện đơn giản như việc bóp chết hai con kiến sao.

Nào ngờ, Tần Phó Quân lại nhẹ nhàng nói: "Đương nhiên, các ngươi nói cũng đúng, loại chuyện này cũng không thể nói là đã vi phạm điều gì, Côn Linh sơn ta cũng không muốn nhiều chuyện, mời các vị tới đây là có chuyện khác muốn thỉnh giáo nhị vị."

Hai người bị lời nói của nàng ta làm cho tâm tình chợt cao chợt thấp, Tiêu Trường Đạo cẩn thận hỏi: "Chuyện gì?"

Tần Phó Quân: "Vào buổi tối hơn hai mươi ngày trước, bên trong Côn Linh sơn đột nhiên xảy ra một hồi động tĩnh bất thường, động tĩnh khá lớn, khu Đinh Dần này cũng có nhân viên được điều động, các ngươi ở trên đỉnh núi chắc chắn sẽ không thể không nhìn thấy không nha?"

Về việc này, hai người tự nhiên có ấn tượng khắc sâu, sau đó còn một mực tò mò không biết đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì.

Hai người nhìn nhau sau, rồi cùng nhau gật đầu, Ngô Dung Quý nghi hoặc hỏi: "Nhìn thấy, có chuyện gì sao?"

Tần Phó Quân: "Lúc trước các ngươi vẫn luôn nhằm vào đám người Trương Chi Thần, chắc hẳn cũng tương đối lưu tâm đến bọn hắn, hơn nữa lại là hàng xóm sát bên cạnh, có lẽ sẽ tương đối quen thuộc đối với nhất cử nhất động của bọn hắn. Ta muốn biết, tại đêm hôm đó, Trương Chi Thần có mặt tại trong căn lầu nhỏ của hắn hay không."

Vừa nghe hỏi những lời này, đôi mắt hai người lập tức trợn to lên mấy phần, Tiêu Trường Đạo càng là hơi có chút mong đợi, trực tiếp hỏi: "Chuyện đêm hôm đó có liên quan gì đến Trương Chi Thần hay sao? Đêm đó đã xảy ra chuyện gì…"

Tần Phó Quân mở miệng cắt đứt: "Ngươi suy nghĩ nhiều, ta chỉ là nêu lên cho ngươi một thời điểm có ấn tượng khắc sâu để cho ngươi dễ dàng nhớ lại."

Là như vậy sao? Hai người kinh ngạc nhìn chằm chằm vào nàng ta một hồi.

Hai người cũng không ngốc, dùng trận thế này để moi ra hai người bọn họ, sau đó tập trung trọng điểm hỏi về Trương Chi Thần, đây rõ ràng là đang điều tra tên Trương Chi Thần kia, không có việc gì mới là lạ.

Nhưng nếu người ta đã nói như vậy, bọn họ cũng không tiện nói thêm gì.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tiêu Trường Đạo hỏi Ngô Dung Quý, "Đêm hôm đó, ngươi có thể nhớ được gì không?"

Ngô Dung Quý vẻ mặt suy tư, chậm rãi lắc đầu nói: "Chỉ nhớ được động tĩnh trong núi rất dễ nhận thấy, những chuyện khác thật sự không nhớ rõ lắm."

Tiêu Trường Đạo gật gật đầu, lại nói với Tần Phó Quân: "Trời đêm tối, chúng ta cũng không tiện chạy vào trong nhà người ta a, nào biết được người ta có ở trong phòng hay không."

Vẫn một mực quan sát phản ứng của hai người, Tần Phó Quân nói: "Không sao, vẫn còn có không ít thời gian cho đến khi kết thúc Triêu Dương đại hội, ta hi vọng trước lúc các ngươi rời đi Côn Linh sơn có thể cho ta một câu trả lời xác thực, khi nào có kết quả thì liên hệ với Vũ Thiên là có thể tìm đến ta."

Ngô Dung Quý trầm giọng hỏi: "Ngươi đây chẳng phải là đang làm khó chúng ta sao? Chúng ta xác thực không nhớ rõ, làm sao cho ngươi một câu trả lời xác thực được chứ?"

Tần Phó Quân: "Trên núi không chỉ có hai người các ngươi ở lại đó, các ngươi không nhớ rõ không có nghĩa là mọi người không nhớ rõ. Nói chung, đó là chuyện của các ngươi, ta không quan tâm quá trình, ta chỉ muốn kết quả cuối cùng. Đương nhiên, ta không cưỡng ép các ngươi, sẽ không ảnh hưởng tới việc các ngươi tiếp tục dự thi, có đưa kết quả cho ta hay không, các ngươi tự nhìn mà làm."

Dứt lời liền nghiêng đầu ra hiệu, nói, "Tiễn khách."

Hai người Tiêu, Ngô hai lập ngây người tại chỗ, nghĩ thầm đây còn chẳng phải là cưỡng ép sao, mặc dù một nửa chữ cưỡng ép cũng không có nói ra, nhưng trên thực tế chính là đang ép buộc.

Có muốn nói ra chuyện lợi dụng Thiện Thiếu Đình cho Thiện Thiếu Đình biết hay không, quyền lựa chọn nằm trong tay người ta, người ta trước tiên nói ra điều đó, sau đó sai khiến bọn họ làm việc, không phải là cưỡng ép sao?

Nếu như hai người còn không hiểu ý tứ này, vậy thì đúng là ngốc chết rồi.

Đệ tử Côn Linh sơn ở một bên lập tức đưa tay tiễn khách, "Mời!"

Hai người muốn nói gì đó nhưng lại thôi, còn có thể làm sao bây giờ? Chỉ có thể là vâng vâng dạ dạ rời đi.

Chương 672: Ám tra (2)

Tần Phó Quân cũng chậm rãi đi tới ngoài cửa, hơi chút nhìn theo rồi quay đầu lại, vẻ mặt bất định nhìn ánh đèn mờ nhạt trong núi rừng xa xa.

Một lúc sau, đệ tử đi tiễn khách quay trở về, đến bên cạnh nàng ta, ngập ngừng nói: "Trưởng lão bảo ngươi phụ trách điều tra việc đặt biệt hiệu, ngươi lại đang lật lại chuyện ngày trước, e rằng trưởng lão biết được sẽ không vui."

Tần Phó Quân: "Chuyện đặt biệt hiệu không phải đã tra ra kết quả rồi sao? Chỉ là tiện thể, ta cũng không có làm lỡ chính sự, sư tôn sẽ không có gì không vui."

Người đệ tử đó hơi giật mình, "Chuyện đêm hôm đó không phải đã kết thúc rồi sao?"

"Kết thúc?" Tần Phó Quân cười lạnh một tiếng giống như tự giễu, "Linh thú trấn thủ Lưu Tinh điện bị giết, Dạ Linh và Địa Linh bị chết thảm, nhất là Địa Linh, hung thủ giết chết nó ngay tại phía dưới mí mắt của ta, việc này ngươi bảo ta làm sao có thể để kết thúc như vậy? Chưởng môn và sư tôn tuy rằng lấy đại cục làm trọng, nhưng cũng đã có nói, cho phép tiếp tục ám tra!"

Đệ tử đó hoài nghi: "Ngươi nghi ngờ chuyện đêm đó có liên quan với tên Trương Chi Thần liên tục trúng thăm trống này hay sao? Vì sao hoài nghi, có chứng cứ không?"

Khóe miệng Tần Phó Quân giật giật, "Tạm thời không có chứng cứ, chỉ là cảm giác, không phải đang tìm chứng cứ đây sao?"

"Việc này…"

Người đệ tử đó có chút không nói nên lời, sau đó lo lắng nói: "Không có bằng chứng lại đi điều tra người ta, một khi ảnh hưởng đến thi đấu, e rằng chúng ta không thể thừa nhận nổi lửa giận từ Tông môn. Chấp sự, ngươi hẳn phải biết rõ, hiện tại, đảm bảo tổ suôn sẽ Triêu Dương đại hội mới là đại sự ưu tiên hàng đầu của Tông môn, cho nên mới sẽ đè ép chuyện đêm hôm đó xuống. Ngươi làm như vậy, một khi bị giáng tội, trưởng lão cũng không bảo vệ được ngươi."

Tần Phó Quân: "Cho nên chúng ta không tiện trực tiếp tham gia, vì vậy mới để cho hai bọn họ đi thăm dò, có thể tìm được chứng cứ là tốt nhất, nếu như tìm không được chứng cứ. Vậy thì đả thảo kinh xà thử xem! Tên Trương Chi Thần kia trong lòng có tật, nếu như nghĩ lầm hai người bọn họ biết được gì đó, ngươi nói xem hắn có làm ra chuyện gì với hai người đó hay không?"

Nàng tin tưởng, nếu như tên ria mép này chính là người đêm hôm đó, vậy thì hắn nhất định sẽ nhận ra nàng, nhìn thấy nàng tới đây, lại phát hiện hai người Tiêu, Ngô có khả năng biết được đêm hôm đó hắn lén lút chuồn đi ra ngoài, hắn nhất định sẽ độn tay động chân đối với hai người kia, và việc nàng ta cần phải làm chính là chờ đối phương làm ra chuyện gì đó.

"Đả thảo kinh xà…" Tên đệ tử này trầm ngâm lẩm bẩm, rồi đột nhiên thở dài: "Chấp sự, tất cả những điều này đều phải thành lập trên tiền đề đối phương là hung thủ đêm hôm đó."

Tần Phó Quân: "Nếu như đối phương không phải là hung thủ, làm như vậy cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì, càng sẽ không gây ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với đại hội. Cho nên, ngươi chỉ cần sắp xếp người âm thầm theo dõi chặt chẽ bên đó là được. Chúng ta làm như vậy cũng là tuân theo lời của Chưởng môn và sư tôn, chỉ ám tra!"

"Ai!" Đệ tử này thở dài, gật gật đầu.

Ngày hôm sau, vòng thi đấu thứ hai của khu Đinh Dần tiếp tục diễn ra, bóng dáng của Tần Phó Quân cũng xuất hiện tại trên khán đài. Nàng ta dường như không quan tâm lắm tới những trận thi đấu trên sân, ánh mắt thỉnh thoảng cố ý quay nhìn Dữu Khánh.

Dữu Khánh trong lúc vô ý cũng nhìn thấy nàng ta, đúng lúc phát hiện nàng ta đang nhìn chằm chằm vào mình. Hắn là vô ý, nhưng phát hiện thấy người ta giống như không phải vô ý, mà là nhìn thẳng vào mình, ánh mắt hai người thậm chí còn đối diện nhau.

Vào lúc này, trong lòng Dữu Khánh bắt đầu có chút run sợ, muốn không nghi ngờ về việc nữ nhân này có phải đã nhận ra mình hay không cũng khó.

Đã nhìn thấy được cảnh mình muốn, Tần Phó Quân tự tiếu phi tiếu mà hơi gật đầu tỏ ý chào hỏi hắn, sau đó mới chuyển sự chú ý vào trận đấu trên sân, thỉnh thoảng sẽ đưa mắt liếc nhìn hắn.

Dữu Khánh vẻ ngoài trấn định, trong lòng tâm đã là bồn chồn không yên, phải biết rằng chuyện hắn làm ra tại Côn Linh sơn cũng không phải là việc nhỏ, nếu bị bắt được sẽ mất mạng, vốn định quan sát xem những thí sinh khác có còn có tuyệt chiêu gì hay không, nhưng hết cả một ngày hắn vậy mà không biết mình đã xem cái gì.

Trên sân đấu đánh nhau sôi nổi náo nhiệt, hắn lại trợn mắt nhìn như người mù, không xem được gì vào mắt, mơ mơ màng màng đến khi kết thúc thi đấu lúc trời chạng vạng.

Khi rời sân đấu, hắn bỗng nhiên đứng dậy, cũng không quan tâm tới những bạn đồng hành, bước nhanh về phía Tần Phó Quân.

Hắn không tránh né, chợt đưa ra quyết định, thay vì có tật giật mình, thấp thỏm lo âu như lọt vào trong sương mù, còn không bằng trực tiếp đối diện với nó, biết rõ tình huống thì mới dễ dàng ứng đối hơn.

Khi đứng dậy rời sân, Tần Phó Quân vô thức nhìn lướt về phía bên hắn, rồi cũng ngây người, không ngờ rằng đối phương lại chủ động đi tới đây, tên ria mép hèn mọn này định làm gì?

Trong lòng nàng ta lập tức sinh ra cảnh giác.

Nếu như mình phán đoán không sai, nếu như đối phương thực sự là hung thủ, nàng đã từng chính diện giao phong với đối phương, việc đối phương có phải là cố ý khinh nhờn mình hay không chỉ là thứ yếu, sự lợi hại của đối phương là nàng trực tiếp lĩnh giáo, xét về sự can đảm tinh tế e rằng không người nào hơn hắn, mà đâu chỉ là can

đảm tinh tế, dám một mình trà trộn vào trong đám người bọn họ để trắng trợn ngang nhiên giết người, có thể tưởng tượng được sự lợi hại của loại người này.

Nhìn thấy đối phương tới gần, cho dù nơi đây là Côn Linh sơn, nàng ta đang ở ngay tại trên địa bàn của mình, chính cô ta cũng bị làm cho có chút khẩn trương, trong lòng cảnh giác cao độ, trong lòng nảy sinh đủ loại suy nghĩ xem đối phương định làm gì, mình phải ứng đối như thế nào.

Trong lúc nhất thời nàng ta cũng không biết có nên tiếp tục cất bước hay không, vì vậy liền đứng ở đó chờ, nỗ lực biểu hiện ra vẻ bình tĩnh.

Có thể được Chấp pháp trưởng lão thu làm quan môn đệ tử, còn là nữ quan môn đệ tử, tất nhiên là điểm xuất chúng riêng, nhưng dù sao vẫn còn trẻ tuổi, lấy thân phận người chấp pháp ứng đối với đệ tử trong Tông môn còn có thể ung dung được, nhưng đối diện với sự phản kích của người ngoài thì có chút không quen.

Ở trên khán đài, đám người Nam Trúc có phần sửng sốt, không hiểu rõ Dữu Khánh định đi đâu.

Đến khi xác nhận là đi về phía Tần Phó Quân, Nam Trúc lập tức vui vẻ, cười hắc hắc nói: "Ta nói nữ nhân đó xinh đẹp, sẽ không phải là lão Thập Ngũ đã nhìn trúng người ta rồi nha?"

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm nhìn chằm chằm, đồng thời cũng đi theo về nơi đó.

Dữu Khánh đã đi tới trước mặt Tần Phó Quân, cười hỏi: "Cô nương, chúng ta có phải có quen biết hay không?"

Chương 673: Quyết không thể xảy ra chuyện (1)

Về vấn đề này, Tần Phó Quân cũng muốn hỏi hắn, muốn hỏi xem lúc trước bọn họ có phải đã gặp nhau hay không, muốn hỏi xem người đêm đó có phải là hắn hay không.

Cũng là bởi vì Dữu Khánh vừa đi tới đã hỏi câu hỏi này, Tần Phó Quân lại có một loại trực giác mãnh liệt, là hắn, chính là hắn, hung thủ đêm đó chính là người này, đệ tử Côn Linh sơn bĩ chết đêm đó chỉ là thế thân, là thủ thuật che mắt!

Trực giác này của nàng ta xuất phát từ một phán đoán nào đó, xuất phát từ kinh nghiệm chấp pháp phá án của nàng ta.

Căn cứ vào việc phán đoán người này là hung thủ đêm hôm đó, phong cách làm việc của người trước mắt này và hung thủ đêm hôm đó rất giống nhau.

Hung thủ đêm đó biết rõ mình đang bị đuổi bắt, nhưng vẫn dám xen lẫn vào trong bọn họ, giết chết Địa Linh ngay tại dưới mí mắt bọn họ.

Còn người bây giờ, bản thân mình cố ý làm cho hắn biết mình có thể đang theo dõi hắn, hắn không chỉ không tránh né, trái lại còn chủ động tới đây chào hỏi.

Hai sự việc nhìn như không có liên quan gì với nhau nhưng đều phản ảnh ra phong cách ứng xử giống nhau, đều có tính cách can đảm nghịch hướng để hành động.

Nhưng đối với nàng mà nói, điều này lại không thể dùng làm bằng chứng.

Đối diện với khuôn mặt tươi cười chào hỏi của người trước mặt, nàng ta thậm chí còn có cảm giác ngại ngùng xấu hổ, trong đầu lại

hiện ra dấu tay trước ngực, dù sao nàng ta cũng là một cô gái trẻ tuổi chưa từng trải qua chuyện nam nữ, bị nam nhân sờ vào bộ phận đó, không thể dễ dàng quên đi, thỉnh thoảng chợt nhớ tới liền khó nhịn được ngượng ngùng.

Nàng ta không biết trong nét tươi cười của đối phương có phải có giấu giếm sự trêu đùa không, chỉ có thể là âm thầm cắn răng.

Hơn nữa còn phải giả bộ làm ra vẻ như không có chuyện gì, mặc dù gò má có chút nóng lên, nhưng nàng ta vẫn cười nhẹ nói: "Đương nhiên nhận biết, chúng ta đã ngày nhau ngày hôm qua, tại cửa vào nhà ăn."

Dữu Khánh cảm thấy chuyện không phải như vậy, "Ta nói chính là trước đó."

Tần Phó Quân: "Có lẽ vậy, Trương huynh cảm thấy trước đó chúng ta từng gặp qua sao?" Khi nói lời này, nàng ta nhìn chằm chằm vào đôi mắt đối phương, để xem phản ứng trên khuôn mặt hắn.

Dữu Khánh: "Ta cũng không biết, ta thấy cô nương nhìn chằm chằm vào ta, ta liền suy nghĩ, chẳng lẽ vị cô nương xinh đẹp này phải lòng mình hay sao? Nhưng suy đi nghĩ lại thì cảm thấy không có khả năng này, có thể là trước đây từng gặp nhau, cho nên ta liền tới đây thỉnh giáo một chút."

Những lời này vừa nói ra, Nam Trúc đi tới bên cạnh nhịn không được mở miệng cười toe toét, phát hiện thấy phong cách của lão Thập Ngũ hôm nay có phần đặc biệt, lời này nghe giống như là đang chọc ghẹo người ta ngay trước mặt mọi người.

Tần Phó Quân tức thì có chút xấu hổ và tức giận, có thể nói là hận đến nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp nhận định lời nói của đối phương và dấu tay lưu lại trên ngực mình là có cùng ý đồ, đó là cố ý khinh nhờn mình.

Nàng ta thiếu một chút đã trở mặt ngay tại chỗ, nhưng lại không làm được, bởi vì không dám, trở mặt khi chưa có bằng chứng, ảnh hưởng đến việc thi đấu của Triêu Dương đại hội, nàng gánh chịu không nổi.

Nàng ta không thể không cưỡng ép kiềm chế lửa giận trong lòng, trên mặt chỉ hiện ra một chút không vui, "Chỉ sợ Trương huynh đã suy nghĩ nhiều."

Lúc này Dữu Khánh dường như mới phản ứng lại, kinh ngạc hỏi: "Ngươi biết ta là ai sao?"

Lúc trước đây, khi hắn còn ở trong núi tu hành là sẽ không nói ra lời như vậy, sau khi rời núi, thỉnh thoảng sẽ nói ra những lời giễu cợt như vậy.

Tần Phó Quân: "Ngày hôm qua, sau khi gặp được tại nhà ăn, ta có nghe Vũ Thiên kể lại, nói là các ngươi bị Long Quang tông trục xuất khỏi sư môn." Khi nói lời này thì cũng liếc mắt nhìn qua đám người Nam Trúc.

Đang chậm rãi rời khỏi sân thi đấu, Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý chú ý thấy tình hình bên này, nên vừa đi vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn tới bên này.

Dữu Khánh a một tiếng, hỏi tiếp: "Dám hỏi tôn giá là?"

Tần Phó Quân suy nghĩ một chút, vẫn là nói cho hắn biết, "Tại hạ là Tần Phó Quân, đệ tử thân truyền của Chấp pháp trưởng lão Lưu Tinh điện, tạm làm chấp sự của Lưu Tinh điện."

Sư huynh đệ mấy người có lẽ không hiểu rõ hết tình hình cụ thể của Côn Linh sơn, nhưng Chấp pháp trưởng lão có địa vị như thế nào thì biết được ít nhiều, lập tức kinh ngạc với bối phận của vị này.

Dữu Khánh cũng âm thầm đổ mồ hôi, với bối phận của người ta tại Côn Linh sơn, những lời trêu đùa lúc trước quả thực có chút quá

đáng, hắn lập tức chắp tay nói: "Thì ra là Tần chấp sự, thất kính thất kính."

Tần Phó Quân chắp tay đáp lễ, "Hạnh ngộ."

Dữu Khánh bỏ tay xuống, lại hỏi: "Tần chấp sự tới đây, là vì chuyện gì?"

Tần Phó Quân nói bóng nói gió: "Đến đây vì ngươi."

Sư huynh đệ ba người, kể cả Bách Lý Tâm, đều ngẩn ra.

"Đến đây vì ta?" Dữu Khánh hoài nghi, trong lòng cũng kinh nghi bất định.

"Về sau ngươi sẽ biết." Tần Phó Quân ném lại lời nói, hơi khom người chào, rồi trực tiếp xoay người bỏ đi.

Nói chung, tâm tình từ đầu đến đây cố ý dùng ánh mắt khiêu khích để tạo áp lực đã bị làm cho không còn.

Nam Trúc đến gần trước mặt Dữu Khánh, nhìn theo, hắc hắc cười nhỏ, "Lão Thập Ngũ, lời này của nàng ta là có ý gì, chẳng lẽ đã thật sự phải lòng ngươi rồi hay sao?"

Dữu Khánh liếc mắt lườm gã một cái, có người ngoài tại đây, hắn không nói gì thêm, cũng xoay người rời đi.

Sau khi trở về căn lầu nhỏ đang ở, hắn mới gọi Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vào phòng của hắn, nói cho hai người biết tình hình gặp được Tần Phó Quân trong đêm kinh biến kia, cũng nói cho hai người biết sự lo lắng của mình, phân vân không biết có phải đối phương đã nhận ra mình rồi hay không.

Lúc này hai người Nam, Mục mới biết Tần Phó Quân đến đây có thể là tới tính sổ, tức thì vô cùng lo sợ.

Nhất là Nam Trúc, gã lập tức không còn tâm tình đùa giỡn, trái lại nơm nớp lo sợ hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ, chúng ta tiếp tục ở lại đây chẳng phải là muốn chết sao?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Chuyện vừa mới là ta cố ý thăm dò nàng ta. Theo ta đánh giá, coi như là tới đây vì ta, nàng ta cũng không thể chắc chắn, nếu như thật sự có chứng cứ thì đã trực tiếp bắt chúng ta lại rồi, không cần phải nói vòng nói vèo.

Hơn nữa, lúc này cũng không tiện rời đi, nếu rời đi, Long Hành Vân sẽ không bỏ qua cho chúng ta, tên đó làm việc quá mức theo cảm tính, không nói quy củ, càng khó chọc hơn cả Côn Linh sơn."

Thấy hai vị sư huynh vẫn còn lo lắng, lập tức trấn an: "Các ngươi yên tâm, Long Hành Vân mặc dù không phải là thứ gì tốt, nhưng miễn là có hắn tại đây, nếu không có chứng cứ, Côn Linh sơn không thể làm gì được chúng ta. Chỉ cần Côn Linh sơn dám làm xằng bậy, chúng ta sẽ giội nước bẩn lên đầu Long Hành Vân, cứ nói là Long Hành Vân không có bản lĩnh, sợ thi đấu thua, nên âm thầm sử dụng thủ đoạn xúi giục Côn Linh sơn giở trò quỷ. Với tính tình của vị Long thiếu đó, tuyệt đối sẽ không mặc kệ không quản tới."

Nghe hắn nói như thế, hai người Nam, Mục suy nghĩ cũng phải, cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, trong ánh mắt nhìn Dữu Khánh cũng bộc lộ ra một chút khác lạ, bọn họ nhận thấy lão Thập Ngũ quả nhiên đã trưởng thành hơn rất nhiều, làm việc càng ngày càng có cách thức…

Vòng thi đấu thứ hai của khu Đinh Dần tổng cộng có hai mươi hai trận, chia ra làm hai ngày thi đấu, một ngày mười một trận.

Ngày hôm sau, việc thi đấu diễn ra như bình thường, Dữu Khánh ngồi trên khán đài nhìn nhìn xung quanh, phát hiện thấy hôm nay Tần Phó Quân không tới.

Sau vài trận đấu, đến phiên Mục Ngạo Thiết ra sân thi đấu.

Chương 674: Quyết không thể xảy ra chuyện (2)

Đối với trận thi đấu này, cho dù là Dữu Khánh hay là Nam Trúc đều không có gì lo lắng, bởi vì vận may của Mục Ngạo Thiết khá tốt, bốc trúng đối thủ là Kha Nhiên.

Với tính cách khiêm tốn thường ngày của Kha Nhiên, hẳn là không đến mức đánh đến không chết không thôi, huống hồ trước khi thi đấu Kha Nhiên còn chủ động tới cửa ước định với Mục Ngạo Thiết là điểm đến thì dừng.

Ước định thì ước định, nhưng hiển nhiên, trước khi thi đấu, Kha Nhiên cũng làm không ít công tác chuẩn bị, y rõ ràng cũng có cân nhắc kỹ lưỡng về Mục Ngạo Thiết.

Khi bắt đầu trận đấu, ngay khi tiếng trống dồn dập vừa dừng lại, Kha Nhiên liền dùng một phương thức đặc biệt tung đòn tấn công về phía Mục Ngạo Thiết.

Một cách thức tấn công cũng không là tấn công, nói đúng ra là một cách thăm dò.

Biết rằng khả năng phòng ngự của Mục Ngạo Thiết rất mạnh, y cũng không chủ động xuất thủ mà nỗ lực áp sát Mục Ngạo Thiết, cuối cùng ép cho Mục Ngạo Thiết không thể làm gì được, buộc Mục Ngạo Thiết phải vừa chủ động tấn công vừa phòng thủ.

Y triển khai chiến thuật như vậy một hồi, Mục Ngạo Thiết liền lộ ra không ít kẽ hở, sau mấy lần đánh qua đấu lại, Mục Ngạo Thiết bị làm cho luống cuống tay chân.

Từ đó, Kha Nhiên phát hiện ra nhược điểm của Mục Ngạo Thiết, khả năng phòng thủ quả thực rất mạnh, nhưng năng lực rất công lại không tương xứng.

Ở trên khán đài, Dữu Khánh lập tức nhíu mày, Nam Trúc cũng nhếch khóe miệng.

Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý ngồi bên nhau thấy vậy thì quay mặt nhìn nhau, nhất là Tiêu Trường Đạo, gã nghiến răng nghiến lợi âm thầm nói: "Thì ra chỉ được cái động tác đẹp đẽ bên ngoài!"

Từ Mục Ngạo Thiết liền có thể suy luận tương tự về Nam Trúc, trong lòng gã có thể nói là hận, nếu sớm biết như vậy, gã không cần phải sớm bộc lộ ra sát chiêu của mình như thế, cũng không cần phải làm ra chuyện khiến nhiều người chỉ trích, khinh thường như vậy.

Ngô Dung Quý nghiêng đầu nhìn về phía Dữu Khánh trên khán đài, khóe miệng có chút châm chọc.

Không chỉ là gã, rất nhiều người dự thi đều chuyển ánh mắt về phía Dữu Khánh, có vẻ nhẹ nhõm đi nhiều.

Ngay cả là Ung Trạch Tuyết, chỉ tới xem thi đấu, cũng hơi gật đầu nói: "Thì ra là thế!"

Nhưng khiến mọi người bất ngờ chính là, sau một hồi quấn lấy đánh gần, Kha Nhiên đột nhiên lắc mình rút lùi ra sau, cũng chắp tay chào Mục Ngạo Thiết, sau đó lập tức phi thân bỏ đi, trực tiếp bay ra khỏi vòng thi đấu, bay trở lại chỗ ngồi của mình.

"Chuyện gì vậy?"

"Nhận thua rồi sao?"

"Không lẽ là mắt ta có vấn đề, tên Kha Nhiên này có biểu hiện thất bại sao?"

Hiện trường lập tức trở nên ồn ào náo động, Mục Ngạo Thiết cũng sững sờ ngây ra trên sân đấu, trong tay vẫn còn nâng kiếm.

Trên khán đài, mấy người Dữu Khánh sửng sốt, không hiểu ra sao.

Đám người Thiện Thiếu Đình cũng là như thế, theo bọn họ thấy, Kha Nhiên là nhân vật rất có bối cảnh, thực lực hẳn sẽ không yếu, tại sao có thể nhận thua theo cách như thế này?

Nhưng sự thực là như thế, Vũ Thiên đứng trên sân khấu chủ trì cũng chỉ có thể làm theo quy tắc, tuyên bố Mục Ngạo Thiết chiến thắng, vào được vòng tiếp theo.

Thi đấu tiếp diễn kéo dài cho đến nửa buổi chiều thì kết thúc, cũng có nghĩa là toàn bộ vòng thi đấu thứ hai đã kết thúc. Toàn bộ bốn người trong căn nhà nhỏ nơi Thiện Thiếu Đình ở đều chiến thắng, cọng thêm Dữu Khánh nữa thì ba căn nhà trên đỉnh núi đã có sáu người vượt qua vòng thi đấu thứ hai, tiến vào vòng tiếp theo.

Đám người Dữu Khánh cũng không quan tâm tới kết quả này, vừa tan cuộc thì lập tức đuổi theo Kha Nhiên, ngăn y lại, hỏi xem tại sao y lại chủ động nhận thua.

Đám người Thiện Thiếu Đình cũng chạy tới, và cũng truy hỏi về việc này.

Kha Nhiên cười ha hả, dáng vẻ rất hào hiệp, lí do cũng rất đơn giản, nói là mình chỉ tới đây tham gia cho vui, không quan tâm thắng thua, đồng thời cũng khen ngợi Mục Ngạo Thiết, nói mấy lời đại loại như Mục Ngạo Thiết quả thực có thực lực, vân vân.

Người ta đã nhất quyết nói như vậy, người khác cũng không còn cách nào, bởi vì kết quả cũng đã là như thế.

Mục Ngạo Thiết trầm trầm không nói.

Sau khi mấy sư huynh đệ trở về nơi ở, Dữu Khánh định lên lâu nghỉ ngơi nhưng bị Bách Lý Tâm lắc mình chặn lại.

Nhìn thấy nàng ta chặn ngay tại lối lên cầu thang, Dữu Khánh không hiểu, hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

Bách Lý Tâm nhắc nhở: "Ngày mai, sẽ thực hiện rút thăm vòng thứ ba."

Trong đầu Nam Trúc hiện lên một loạt dấu hỏi, nói: "Biết rồi, có chuyện gì sao?"

Bách Lý Tâm nhìn chằm chằm Dữu Khánh, hỏi: "Vòng thứ ba ngươi sẽ không tiếp tục phóng trúng thẻ trống đi?"

"…" Dữu Khánh nghẹn họng một hồi, rồi cười khổ nói: "Ngươi nghĩ gì vậy chứ, làm sao có vận may tốt như vậy."

Bách Lý Tâm gật đầu, "Chớ quên các ngươi là dùng thân phận gì tiến vào Côn Linh sơn, hi vọng ngươi không nên có vận may quá tốt như vậy. Nếu thật sự liên tục trúng ba lần thẻ trống, gây ra động tĩnh quá lớn, e rằng Long Quang tông cũng không biết phải kết thúc như thế nào."

Dữu Khánh buông tiếng thở dài, vẫn là câu nói đó, "Làm sao có thể có vận may tốt như thế."

Bách Lý Tâm dừng lời tại đây, tránh khỏi lối lên cầu thang, cất bước đi trở về phòng.

Hành động này làm cho Dữu Khánh có chút thấp thỏm, không biết nữ nhân này thật sự đã nhận điều gì hay là có chuyện gì xảy ra, theo lý thuyết thì không biết mới đúng.

Đi lên trên lầu, tâm tình Mục Ngạo Thiết dường như có chút không vui, ầm trầm đi trở về căn phòng của mình, đóng chặt cửa lại.

Nam Trúc thì theo Dữu Khánh vào căn phòng của hắn, ở sát bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, "Bách Lý Tâm nói không sai, không thể tiếp tục gian lận ở vòng thứ ba, nếu không, khiến cho Long Quang tông không còn cách nào khác, chỉ có thể công khai vạch trần thân phận chúng ta."

Dữu Khánh nhỏ giọng trả lời: "Yên tâm đi, vòng thứ ba ta sẽ không thất bại, ta sẽ nghĩ biện pháp chọn trúng lão Cửu."

"Chọn trúng lão Cửu?" Nam Trúc kinh ngạc, hỏi: "Có ý gì?"

Dữu Khánh: "Lẽ nào ngươi không nhận ra sao? Lão Cửu đã lộ ra kẽ hở lớn, lại tự cho mình rất cao, không chịu rút khỏi thi đấu, chúng ta không khuyên được hắn, hắn ra sân thì sẽ không dễ dàng chịu thua, ngươi thật sự muốn để cho hắn gục ngã trên tay người khác hay sao?"

Tại vòng thứ ba, hắn vốn là định tìm Tiêu Trường Đạo để tính sổ, thế nhưng kế hoạch không như tình thế, Mục Ngạo Thiết lộ ra kẽ hở lớn, hắn khẳng định phải bảo đảm an toàn cho Mục Ngạo Thiết trước tiên, phải bức ép Mục Ngạo Thiết rút lui trước, sự chết sống của Tiêu Trường Đạo chỉ là ưu tiên sau.

Nam Trúc vừa nghe nói vậy, lập tức hiểu được, nhịn không được buông tiếng thở dài, "Được được, cũng chỉ có thể làm như vậy."

Tại đại điện Tông môn Côn Linh sơn, sanh sách vượt qua vòng hai tại các tiểu khu đã được lập xong và cũng lần lượt được đưa đến, một đám người lấy Chưởng môn Triệu Đăng Tử cầm đầu đang xem xét lại.

Lúc này, ngoài điện chợt lóe lên một bóng hình xinh đẹp yểu điệu, không được mời cũng tự động đi vào, cũng không có bảo vệ nào tại cửa vào dám ngăn cản.

Đám người Triệu Đăng Tử dồn dập nghênh đón, người tới không phải ai khác, chính là Hướng Lan Huyên.

Sau khi hơi chút khách sáo mấy câu, Hướng Lan Huyên cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh: "Ngày mai chính là vòng rút thăm thi đấu thứ ba, quyết không thể để xảy ra chuyện!"

Đám nhân sự cấp cao của Côn Linh sơn không hiểu, Triệu Đăng Tử hỏi: "Rút thăm thì có thể xảy ra chuyện gì?"

Hướng Lan Huyên: "Tên Trương Chi Thần kia đã hai lần liên tục được miễn thi đấu rồi, nếu tiếp tục có lần thứ ba, các ngươi biết sẽ có hậu quả gì không?"

Mọi người trầm mặc một hồi, Triệu Đăng Tử than thở: "Rất dễ dàng bị hiểu lầm thành gian dối, e rằng sẽ xảy ra rối loạn."

Hướng Lan Huyên liếc nhìn ông ta, cô ta không chỉ lo lắng về điều này, mà còn sợ gây ra động tĩnh quá lớn khiến cho vị Hoàng hậu nương nương kia nghi ngờ.

Lúc trước, nàng ta cảm thấy khả năng trúng liên tục ba lần là không cao, nhưng khi chuyện tới ập tới đầu, nghĩ đến chuyện ngày mai đã phải rút thăm, nàng ta vẫn cảm thấy lo lắng xảy ra chuyện, không dám để xuất hiện tình trạng nguy hiểm đó, cho nên nhịn không được chạy tới đây trực tiếp can thiệp vào.

Nàng ta đương nhiên sẽ không nói ra sự lo lắng của mình, hỏi: "Có biện pháp gì để xử lý không?"

Triệu Đăng Tử đáp: "Đã phái Vạn trưởng lão đích thân đến đó tọa trấn, sẽ ngăn chặn tất cả khả năng gian lận."

Hướng Lan Huyên: "Ta có biết việc Vạn trưởng lão đến đó, nhưng vẫn còn rất không đủ! Vạn nhất tên đó thật sự vận may quá tốt thì sao chứ? Biện pháp ổn thỏa nhất chính là trực tiếp nhúng tay can thiệp, không để cho hắn tham gia vòng rút thăm thứ ba!"

Chương 675: Ép bức (1)

Không cho người ta rút thăm?

Toàn bộ nhân sự cấp cao của Côn Linh sơn ở trong điện quay mặt nhìn nhau, không ít người thậm chí còn nhíu mày, rõ ràng không ủng hộ với đề nghị của Hướng Lan Huyên.

Phải là một người vô tri như thế nào mới có thể nói ra lời nói như vậy chứ, đây cũng không phải là trò đùa, nếu như đối phương không phải là Hướng Lan Huyên, có khả năng người tại đây đã trực tiếp đuổi ra ngoài rồi.

Triệu Đăng Tử cũng không thể không trịnh trọng nhắc nhở, "Đại hành tẩu, sở dĩ Triêu Dương đại hội phải cho người dự thi rút thăm, chính là vì để bày tỏ sự công chính. Nếu không cho một người cá biệt nào nào đó rút thăm, vậy thì không chỉ sẽ không công bằng và cũng không phù hợp quy tắc, kết quả thi đấu rất dễ dẫn tới sự chỉ trích."

Các nhân sự cấp cao bên trong điện đều khẽ gật đầu thể hiện tán đồng, việc này không thể để cho đối phương tùy ý đùa giỡn. Người ta có thể nói thoải mái, nhưng gánh trách nhiệm lại là bọn họ. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, Đại Nghiệp ty sẽ không nhận trách nhiệm này, khẳng định sẽ là Côn Linh sơn, bên tổ chức đại hội đứng ra gánh trách nhiệm.

Một trưởng lão cũng trầm giọng nhắc nhở: "Trừ khi trực tiếp tước đoạt tư cách thi đấu của hắn, nếu không thì phải đảm bảo người đối chiến với hắn nhất định có thể thắng, còn nếu như bị thua, người thua tất nhiên sẽ không phục, dựa vào đâu người khác đều là rút thăm để quyết định đối thủ, chỉ có người bị thua đó lại là bị chỉ định đối thủ chứ?"

Một trưởng lão khác cũng mở miệng, "Tư cách dự thi của Trương Chi Thần cũng không phải nói tước đoạt là có thể tước đoạt được, dù

sao cũng phải có lí do để tước đoạt a? Cho dù có lý do tốt có thể tước đoạt tư cách dự thi của hắn thì cũng phải đối mặt với một vấn đề khác, kết quả thi đấu lúc trước tính như thế nào?

Mặc dù lúc trước hắn rút trúng thẻ trống, nhưng việc hắn tham gia quả thực có ảnh hưởng đến thứ tự thi đấu. Những người lúc trước vận may không tốt đụng phải kẻ mạnh, yêu cầu rút thăm lại, thi đấu lại thì làm sao bây giờ, lẽ nào yêu cầu của người ta không hợp lý sao?"

Ánh mắt Hướng Lan Huyên đảo qua những người cất tiếng phản đối, nói ra: "Là ta chưa nói cho rõ ràng, việc mà ta nói không cho hắn tham gia rút thăm không phải giống như các ngươi nghĩ. Xét về hành động rút thăm thì vẫn để cho hắn tham dự, nhưng không cho hắn được quyền lựa chọn."

Nghe xong những lời này, mọi người đều bối rối, Triệu Đăng Tử hỏi: "Hướng đại hành tẩu có thể giải thích rõ ràng hơn chút nữa hay không?"

"Tất nhiên là phải nói rõ ràng." Hướng Lan Huyên cười, đáp lại một câu. Nàng ta lại đảo mắt nhìn mọi người rồi nói: "Tại Khu Đinh Dần, có tổng cộng hai mươi ba người có tư cách tham dự vòng rút thăm thứ ba, quy tắc rút thăm cơ bản không thay đổi, chỉ điều chỉnh một mình Trương Chi Thần, đẩy hắn đến cuối cùng là được."

Mọi người trước tiên là ngẩn ra, sau đó mới lần lượt lộ ra vẻ chợt hiểu, đều đã hiểu được ý của nàng ta, hai mươi ba tấm thẻ bài, để hai mươi hai người kia bắt thăm trước, như vậy thì thẻ trống căn bản không thể tiếp tục rơi vào trong tay Trương Chi Thần. Điều này là để giảm đến mức lớn nhất khả năng trúng thẻ trống của Trương Chi Thần.

Một trưởng lão đột nhiên nói: "Cưỡng ép điều chỉnh như vậy vẫn tránh không được nghi ngờ vi phạm."

Hướng Lan Huyên: "Sẽ không có bất kỳ vi phạm nào. Đã có sẵn lí do làm như vậy, không phải lúc trước có người tại khu Đinh Dần hoài nghi có gian lận sao?

Trực tiếp nói rõ ràng cho các người dự thi khác là được, là bởi vì bọn họ nghi ngờ mà làm như vậy. Nếu bọn họ đồng ý, chúng ta cứ làm như vậy, còn nếu như bọn họ không đồng ý, vậy thì quên đi.

Con người nha, đa số đều không thích người khác tốt hơn mình, tên đó trúng thẻ trống liên tục hai lần, e rằng có không ít người nhìn hắn không vừa mắt, có gợi ý dẫn dắt thích hợp, hẳn không phải là vấn đề lớn."

Nghe được lời này, mọi người hoặc trầm ngâm hoặc khẽ gật đầu, tán thành cách nói của nàng ta. Nếu thật sự làm như vậy, e rằng tên Trương Chi Thần kia đúng là sẽ bị người khác đẩy ra phía sau.

Sau một hồi trầm mặc, Triệu Đăng Tử nói: "Đại hành tẩu, ngươi hẳn phải biết, khả năng gian lận trong rút thăm là không lớn, lại có Vạn trưởng lão đích thân tọa trấn giám sát, tên Trương Chi Thần kia căn bản không có khả năng trúng liền ba lần, chúng ta có cần phải làm phức tạp như thế không?"

Hướng Lan Huyên lập tức quay đầu nhìn về phía ông ta, giọng nói trở nên trong trẻo, trầm bổng du dương: "Đương nhiên là cần thiết! Chuyện chúng ta làm chính là để đề phòng việc chưa xảy ra. Làm như vậy, cho dù tên Trương Chi Thần kia có vận may nghịch thiên, cho dù hắn có thể tiếp tục trúng thẻ trống, vậy thì đó cũng là kết quả do những người dự thi cùng quyết định, bọn họ chẳng thể trách được ai, muốn trách cũng chỉ có thể là trách chính họ. Đến lúc đó, chúng ta cũng có thể giải thích với bên ngoài, ít nhất, sẽ không còn người nào cho rằng là gian lận!"

Trong đó có một số quan điểm cá nhân của mình mà nàng ta không nói ra, nàng ta hao hết tâm tư làm như vậy là vì không muốn khiến cho ai đó hiểu lầm mình. Thực ra, nàng ta hoàn toàn không tâm tới

kết quả rút thăm như thế nào, trúng liên tục mười lần thì như thế nào?

Nghe nói như thế, có không ít người gật đầu tán đồng.

Triệu Đăng Tử nhịn không được liếc nhìn Hướng Lan Huyên mấy lần, phát hiện thấy nữ nhân này có thể trở thành Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty, quả thực cũng có điểm bất phàm, ngay cả loại chuyện vi phạm quy tắc như vậy mà cũng có thể nói ra công khai, còn thuyết phục được toàn bộ nhân sự cấp cao trong môn phái ông ta.

Nhưng thân là Chưởng môn, ông ta không thể không lo lắng nhiều một chút, trầm ngâm nói: "Về phía Trương Chi Thần thì sao? Nếu hắn không đồng ý thì làm sao bây giờ? Côn Linh sơn ta tổ chức Triêu Dương đại hội, làm việc theo quy tắc, cũng không thể ép bức hắn vi phạm a, truyền ra thì làm sao bây giờ?"

Hướng Lan Huyên: "Phía bên ngươi sắp xếp người tận lực thuyết phục là được. Nếu như hắn là người thông minh, nên biết phải lựa chọn như thế nào. Nếu như hắn thực sự không đồng ý, lúc đó hãy báo cho ta biết, ta sẽ có biện pháp khiến hắn đồng ý."

Lời đã nói đến nước này, Triệu Đăng Tử phân vân do dự một hồi lâu rồi cuối cùng chỉ có thể buông tiếng thở dài, "Được rồi, nếu Đại hành tẩu đã cân nhắc thỏa đáng, vậy thì cứ làm như vậy đi. Tuy nhiên, còn xin Đại hành tẩu lấy danh nghĩa Đại Nghiệp ty phát hành chính thức cho Côn Linh sơn ta một cái công văn, để tránh những đệ tử khác trong môn phái nghi ngờ."

Thủ đoạn, phương thức giải quyết vấn đề cho dù tốt thế nào đi nữa thì vẫn là vi phạm, ông ta không thể không cẩn thận.

Hướng Lan Huyên lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ta, rồi xoay người rời đi, đưa lưng về phía ông ta ném lại một câu nói, "Lập tức bảo người đưa tới."

Triệu Đăng Tử lập tức dẫn đầu chắp tay cung tiễn, thực ra ông ta còn muốn hỏi thăm đối phương, tên Trương Chi Thần kia rốt cuộc là ai, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lời muốn nói xuống, không có mở miệng, bởi vì không biết Hướng Lan Huyên đang làm chuyện gì, không dám tùy tiện cuốn vào chuyện của Đại Nghiệp ty.

Chương 676: Ép bức (2)

Côn Linh sơn chỉ có vẻ rất bất lực đối với tồn tại kinh khủng như Đại Nghiệp ty mà thôi, còn trên thực tế, tại trong Tu Hành giới nó tuyệt đối là loại tài đại thế lớn, nếu muốn làm chuyện gì thì vẫn tương đối có lực lượng.

Người phía bên này phái đến Long Quang tông âm thầm điều tra, đã tra ra chút manh mối, có thể xác định rằng thân phận của ba người Trương Chi Thần, Chu Nhất Hải, Đậu Quan này đều là giả mạo, bởi vì ba gã đệ tử Long Quang tông thực sự vẫn còn tại bên trong Long Quang tông, tuy rằng lúc này đã co đầu rút cổ lại.

Bây giờ xem lại bức thư Long Quang tông gửi cho Côn Linh sơn liến thấy có chút kỳ quái, chỉ nói là trục xuất Tông môn đệ tử bản phái tham gia Triêu Dương đại hội, cũng cầu Côn Linh sơn trục xuất người này ra Triêu Dương đại hội, nhưng không có nêu cụ thể là mấy tên đệ tử.

Trong thư cũng chỉ nhắc tới một phong thư chuyển giao cho Bách Lý Tâm, mà không có đề cập tới người khác.

Bây giờ xem lại, ngươi có thể cho rằng đệ tử Long Quang tông tới tham gia Triêu Dương đại hội chỉ có Bách Lý Tâm, cũng có thể cho là cả bốn người.

Bây giờ xem lại, lá thư này của Long Quang tông cho thấy là muốn rũ bỏ trách nhiệm sau khi xong việc, không muốn có bất kỳ quan hệ

gì cùng với ba người mạo danh thế thân kia.

Nếu như nói Long Quang tông không biết có ba người mạo danh thế thân là không có khả năng, bằng không thì đã không bảo ba gã đệ tử Trương, Chu, Đậu thực sự co đầu rút cổ lại.

Nhưng nếu thật sự muốn dùng điều này để chỉ trích thì không được, bởi vì không thể dùng điều đó làm chứng cứ, ai có thể chứng minh rằng đó là co đầu rút cổ, đúng lúc đang bế quan tu luyện không được sao?

Và đây là điểm khiến cho Côn Linh sơn cảm thấy kỳ quái, Long Quang tông vậy mà lại xen lẫn vào loại chuyện này.

Hơn nữa, còn có sự tham gia của Đại Nghiệp ty với đại diện là Hướng Lan Huyên, Côn Linh sơn thực sự không làm rõ được đầm nước này sâu bao nhiêu, cho nên càng không dám khinh suất can thiệp vào…

Đến đêm khuya, Triển Vân Khí, đệ tử của Chưởng môn Triệu Đăng Tử lại dẫn theo mấy người chạy tới khu Đinh Dần.

Y đến đó chính là vì việc rút thăm của Dữu Khánh, nhưng không vội vã đi gặp Dữu Khánh, mà trước tiên đến bái kiến Chấp pháp trưởng lão Vạn Lý Thu.

Không còn cách nào khác, Vạn Lý Thu tọa trấn nơi đây chính là vì đề phòng có người làm bậy vi phạm quy định, để cho Dữu Khánh làm người rút thăm cuối cùng vốn là một chuyện vi phạm, không trao đổi trước với Vạn Lý Thu là không được.

Triển Vân Khí trước tiên giải thích rõ ràng sự việc, sau đó mới lấy thư của Triệu Đăng Tử ra.

Trong thư chỉ nói ngắn gọn tình hình, chủ yếu là để chứng minh rằng lời Triển Vân Khí nói chính là sự thật, bởi vì có một số chuyện không tiện viết ra hết, tiếp đó chính là nhấn mạnh rằng đây là quyết

định của tập thể các nhân sự cấp cao trong môn phái, toàn bộ quản lý cấp cao đều đã đồng ý.

Điều này có nghĩa là Vạn Lý Thu không đồng ý cũng không được, một mình ông ta là không thể phản đối quyết định chung của Tông môn, huống hồ tình cảnh thể hiện rõ ra đó, cũng không khó hiểu với quyết định này của Tông môn.

Vì vậy, ông ta đồng ý để Triển Vân Khí đến trao đổi với Dữu Khánh về việc này, và cũng phái người đi giám sát việc thực hiện, Tần Phó Quân đúng cũng lúc đứng bên lắng nghe liền chủ động tự tiến cử mình, được Vạn Lý Thu chấp thuận.

Sau đó, một nhóm người đi thẳng đến đỉnh núi khu Đinh Dần, vẫn là do Vũ Thiên dẫn đường.

Trận thế này tự nhiên kinh động tới hàng xóm hai bên.

Đám người Kha Nhiên ở tại cửa sổ nhìn xung quanh, không biết có chuyện gì xảy ra.

Đám người Thiện Thiếu Đình cũng thấy quái lạ, Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý nhìn thấy Tần Phó Quân cũng tới, liền quay mặt nhìn nhau, cũng hiếu kì không biết có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn tự hỏi phải chăng Tần Phó Quân bắt đầu ra tay với Dữu Khánh, bởi vì đối phương rõ ràng đang điều tra Dữu Khánh.

Đám người hàng xóm lần lượt ra khỏi nhà, đều muốn tới đây nhìn xem có chuyện gì xảy ra, nhưng đều bị đệ tử Côn Linh sơn ngăn chặn tại cửa vào, không cho tiến vào, cũng không cho tới gần.

Hành động này khiến cho bọn họ cảm thấy rất ngạc nhiên.

Đừng nói tới việc bọn họ ngạc nhiên, sau khi biết được ý đồ Triển Vân Khí đến đây, Dữu Khánh cũng đầy mặt kinh ngạc, hắn cũng cảm thấy rất bất ngờ, nhíu mày không chịu bày tỏ thái độ.

Triển Vân Khí chỉ có thể ở một bên tận tình khuyên bảo giải thích lý lẽ, nói rằng làm vậy cũng là vì muốn tốt cho hắn.

Đám người Nam Trúc ở một bên lắng nghe cũng không nói nên lời.

Đã biết bọn họ cùng một nhóm, Triển Vân Khí không có bảo bọn họ tránh đi.

Không nghĩ tới vậy mà còn có loại chuyện này, Nam Trúc nhịn không được chen vào một câu, "Việc này không phải đã vi phạm quy tắc rồi sao?"

Triển Vân Khí: "Đương nhiên phải xin ý kiến đồng ý của những thí sinh dự thi khác. Tất cả mọi người đồng ý, đó chính là quy tắc mà mọi người đều có thể chấp nhận. Nếu không đồng ý, vậy thì quên đi."

Dữu Khánh vuốt vuốt chút ria mép, lúng túng hỏi: "Ngươi thực sự biết nói chuyện. Vấn đề là, hoàn toàn không cần phải như vậy. Ta thừa nhận lúc trước vận may của ta có tốt một chút, nhưng cũng không có khả năng có vận mya tốt hoài như vậy. Ta làm sao có khả năng trúng liền ba lần, có phải quý phái làm điều thừa có hơi quá mức hay không chứ?"

Triển Vân Khí hỏi ngược lại: "Vạn nhất trúng tiếp lần ba thì sao chứ? Ngươi có từng cân nhắc tới hậu quả đó không? Ngươi sẽ phải đối mặt một loạt rắc rối, tuy rằng thật sự không thể làm giả, nhưng một khi có quá nhiều người nghi ngờ, ngươi khẳng định sẽ phải tiếp nhận một loạt kiểm tra. Trương huynh đệ, ngươi có lẽ không rõ, chứng minh một người trong sạch thường là khó hơn chứng minh một người có vấn đề."

Dữu Khánh thiếu một chút đã giựt đứt chút râu của mình, thiếu chút nữa đã đưa ra lới đảm bảo tuyệt đối với đối phương, đảm bảo rằng mình chắc chắn sẽ không trúng được, bởi vì trong lòng hắn biết rõ ràng, biết rõ lần này mình sẽ dùng thủ đoạn ăn gian để làm cho

mình không trúng được. Nhưng loại chuyện đó ngươi làm sao đảm bảo được chứ?

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ nhảy ra loại chuyện như thế này. Hắn còn định gian lận trong vòng này để bắt trúng Mục Ngạo Thiết a, muốn chính mình ép Mục Ngạo Thiết rời khỏi thi đấu, nhằm đảm bảo an toàn cho Mục Ngạo Thiết. Bây giờ lại xảy ra chuyện như thế này, bảo hắn phải làm sao bây giờ?

Vạn nhất Mục Ngạo Thiết xảy ra chuyện trong vòng này, bảo hắn phải làm sao?

Hắn rất khó xử, hắn chỉ có thể cười khổ nhắc lại: "Các ngươi thật sự lo lắng quá nhiều, thật sự không có khả năng có may mắn tốt như như vậy a. Ta thậm chí còn có thể đảm bảo khẳng định không bắt trúng."

Một mực ở bên thờ ơ quan sát, Tần Phó Quân nhịn không được lên tiếng, "Việc này làm sao có thể đảm bảo? Trừ khi ngươi có thể gian lận! Lợi và hại của việc này đã nói rất rõ ràng cho ngươi, vạn nhất trúng phải sẽ khiến cho tất cả mọi người đều khó xử, ngươi cũng không thể may mắn tránh khỏi. Nếu đã trước sau cũng không trúng được, ngươi đồng ý cũng sẽ không mất mát gì, cần gì phải từ chối như vậy, có cần thiết không?"

Thấy đám người này chèn ép đến như thế, Nam Trúc ở một bên nhịn không được gãi gãi trán, bởi vì gã là người duy nhất rõ ràng dự định của Dữu Khánh, biết được lão Thập Ngũ định dùng phương thức rút thăm để bảo đảm an toàn cho lão Cửu.

Chương 677: Ở một bên nghỉ ngơi

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng Dữu Khánh vẫn lắc đầu từ chối, "Ta đường đường chính chính tham gia Triêu Dương đại hội, không làm

chuyện gì vi phạm cả."

Hắn vẫn cảm thấy sự an toàn của Mục Ngạo Thiết tương đối quan trọng, nếu không có việc này, trước sự khuyên bảo như vậy, hắn là sẽ đồng ý với đối phương.

Nghe giọng điệu hắn kiên quyết như thế, Triển Vân Khí và Tần Phó Quân nhìn nhau, một người cau mày, một người căng căng khóe miệng, biết được đã gặp phải nan đề, lời đã nói đến nước này rồi mà vẫn không đồng ý, e rằng khó thể hoàn thành được nhiệm vụ của Tông môn rồi.

Mấu chốt là bọn họ cũng không tiện sử dụng biện pháp mạnh để ép bức.

Việc đã đến nước này, Triển Vân Khí gật gật đầu, đành dùng tới hậu chiêu dự phòng, "Vốn là Đại Nghiệp ty cũng có ý này. Nếu Trương huynh đệ đã quyết như thế, chúng ta cũng không tiện miễn cưỡng. Việc này Côn Linh sơn ta không quản tới nữa, giao lại cho Hướng đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty tới xử lý đi."

Dứt lời y phất tay ra hiệu với nhân viên đi theo, rồi xoay người rời đi.

Hướng đại hành tẩu? Hướng Lan Huyên?

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều có cảm giác giật mình kinh hãi, quay mặt nhìn nhau.

Dữu Khánh thì từ từ mở to hai mắt nhìn y, rồi nhanh chóng gọi với theo bóng lưng rời đi của Triển Vân Khí: "Cũng không phải là không thể đồng ý, nhưng ta có một yêu cầu."

Đã ra tới cửa vào, Triển Vân Khí dừng lại, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười có phần ngạc nhiên, không nghĩ tới hiệu quả của hậu chiêu dự phòng này lại vượt quá tưởng tượng.

Phương án dự phòng này là do đích thân Hướng Lan Huyên dặn dò trước khi xuất phát, nàng ta nói rằng nếu như Trương Chi Thần không đồng ý thì cứ nói như vậy, nếu ngay cả như vậy mà hắn vẫn không chịu đồng ý thì chính nàng sẽ xử lý.

Y không ngờ rằng hiệu quả lại tốt đến lạ thường như vậy, vượt qua tất cả những lời tận tình khuyên bảo.

Y cũng không biết bên trong những lời này còn có chuyện gì khác hay không, hay là bị sức uy hiếp quá lớn từ đại nhân vật.

Vì vậy, y quay người lại, hỏi: "Có yêu cầu gì trước tiên nói ra nghe thử."

Tần Phó Quân cũng xoay người lại nhìn đến, bởi vì càng nhìn càng thấy tên để ria mép hèn mọn này không vừa mắt, chỉ cần nhìn thấy liền không nhịn được mà nhớ tới dấu tay lưu tại trên ngực, nói chung vừa nhìn thấy người liền có cảm giác xấu hổ.

Dữu Khánh tiến đến, đưa tay hướng ra bên ngoài làm động tác mời, "Mượn một bước nói chuyện."

Hành động này khiến cho những người trong nhà không hiểu ra sao, nhất là hai người Nam, Mục, không biết Dữu Khánh có lời gì mà cần phải tránh cả bọn họ.

Việc này cũng không có gì là không thể, Triển Vân Khí gật đầu đồng ý, cũng đưa tay ra hiệu mời.

Vì vậy hai người đi ra cửa, cùng nhau đi tới bên mép núi. Dữu Khánh quay đầu lại, nhìn thấy Tần Phó Quân cũng không biết xấu hổ theo sát tới đây.

Dữu Khánh thấy bực bội, ra hiệu với Triển Vân Khí về phía người cùng theo tới kia, để cho y xử lý một chút.

Triển Vân Khí lập tức có phần bối rối, nếu xét về bối phận, y còn phải gọi người ta một tiếng sư thúc.

Tần Phó Quân đã nhận ra được, liền cất lời nói ra trước: "Nếu như là thì thầm to nhỏ mà ta không thể nghe được, vậy thì ta cảm thấy ngươi cũng không cần phải nói với hắn."

Triển Vân Khí lập tức phụ họa: "Tần chấp sự là được Chấp pháp trưởng lão phái tới giám thị việc này, nếu tránh né thành việc riêng tư sẽ không thích hợp, ngươi vẫn nên nói ra yêu cầu của ngươi đi."

Thấy vậy, Dữu Khánh bĩu môi, nhịn lại, nói ra: "Ta có thể lùi một bước, nhưng ta hi vọng có thể sắp xếp cho ta và Đậu Quan thi đấu với nhau ở vòng tiếp theo." Hắn hất đầu ra hiệu về phía lầu nhỏ.

Triển Vân Khí hỏi: "Điều mà ngươi nói là yêu cầu chính là việc này sao?"

Dữu Khánh: "Đúng, chỉ cần đồng ý yêu cầu này, ta liền đồng ý với yêu cầu của các ngươi."

Nào ngờ Triển Vân Khí không chút do dự từ chối thẳng thừng: "Tuyệt đối không thể, không thể lén lút sắp xếp thi đấu với nhau mà không qua rút thăm. Nếu ngươi vẫn giữ yêu cầu này thì hãy để đó nói trực tiếp với người của Đại Nghiệp ty đi."

Dứt lời, y liền quay đầu bỏ đi.

Đã biết được hậu chiêu rất hiệu quả, y làm sao có thể đồng ý với điều kiện này, chỉ khi đầu óc có bệnh mới làm như vậy, chỉ cho là đánh rắm, không nhượng bộ chút nào!

Khóe miệng Dữu Khánh giật giật, lập tức trả lời: "Thôi, được rồi, ta cũng lười nhiều lời nữa, cứ làm theo lời các ngươi nói đi."

Triển Vân Khí dừng bước, quay đầu lại, "Nói cách khác, ngươi đã đồng ý?"

Dữu Khánh vuốt vuốt chút ria bên mép: "Ta một tay không địch lại số đông, ta đắc tội không nổi Côn Linh sơn các ngươi, vạn nhất thật sự phóng trúng lần thứ ba, các ngươi chẳng lẽ không chỉnh chết ta."

"Như vậy đều tốt cho tất cả mọi người, hi vọng ngươi tạm thời không nên để lộ chuyện này." Triển Vân Khí nghiêm chỉnh chắp tay khom người chào hắn, rồi kêu gọi nhân viên đi theo cùng nhau rời đi.

Sau đó đám người Nam Trúc đều tiến đến bên cạnh Dữu Khánh, hỏi thăm xem đã xảy ra chuyện gì, ở ngay trước mặt Mục Ngạo Thiết, Dữu Khánh lắc đầu, không chịu nói ra.

Về sau, đám người Kha Nhiên cùng Thiện Thiếu Đình cũng đi đến đây hỏi xem chuyện gì đang xảy ra, bên này mượn cớ Côn Linh sơn không cho nói, ngăn chặn dò hỏi…

Tại buổi bốc thăm ngày hôm sau, trên khán đài xuất hiện một số khuôn mặt lạ lẫm.

Hướng Lan Huyên cũng nằm trong số đó. Mặc dù đây chưa phải là thi đấu, nhưng nàng ta vẫn đích thân tới quan sát. Nàng ta có phần lo lắng có thể xảy ra chuyện gì đó, bởi vì thay đổi phương thức rút thăm là chủ ý của nàng, nếu xảy ra chuyện gì thì nàng ta phải chịu trách nhiệm, muốn không quan tâm đến cũng khó.

Tuy nhiên, những người không biết về tình hình sẽ không nhận ra nàng ta. Nàng ta khoác một chiếc áo choàng phủ đầu che mặt, trên mặt còn bịt một tấm khăn lụa, ngồi một bên yên lặng quan sát tất cả mọi thứ, ánh mắt thỉnh thoảng cũng nhìn về phía Dữu Khánh.

Khi thời gian đến, hai mươi ba người tham gia rút thăm cũng đã đến đông đủ dưới sân khấu.

Hôm nay Vũ Thiên đứng trên sân khấu với vẻ mặt nghiêm trọng khác thường. Gã lên sân khấu, quay nhìn mọi người phía dưới rồi

trầm giọng nói: "Có một chuyện cần phải trưng cầu ý kiến của hai mươi ba thí sinh dự thi, mong chư vị nghe cẩn thận."

Màn mở đầu này có phần đột ngột và khiến cho không ít người rỉ tai nhau thì thầm, kể cả những người ở trên khán đài.

Vũ Thiên đè đè hai tay xuống, ra hiệu cho mọi người yên tĩnh, sau đó chỉ về phía Dữu Khánh, thi pháp cất cao giọng nói: "Hai lần rút thăm trước, Trương Chi Thần đều bắt trúng thẻ trống, không thi đấu vẫn vào được vòng trong, đã có rất nhiều người có ý kiến, thậm chí còn hô to rằng 'Gian lận', sau khi nghe báo cáo, Tông môn tệ phái cực kỳ lệ coi trọng, đã phái Chấp pháp trưởng lão của tệ phái đến đây, kỹ càng kiểm tra và đánh giá lại toàn diện quá trình bắt thăm."

Gã đưa tay chỉ về phía Vạn Lý Thu ngồi tại một góc sân khấu, rồi ngay trước mặt mọi người chắp tay khom người chào, nhằm bảy tỏ sự tôn trọng

Xung quanh rất hiếm có mà trở nên yên tĩnh, mọi người đều muốn nghe xem lời này có ý gì.

Sau khi hành lễ, Vũ Thiên tiếp tục nói: "Nhưng tệ phái cảm thấy làm như vậy vẫn còn chưa đủ, vì để cho tất cả các bên có được lời giải thích thỏa đáng, chúng ta quyết định thực hiện một số điều chỉnh nhỏ đối với việc rút thăm, ngoại trừ Trương Chi Thần ra, phương thức bắt thăm của những người khác không thay đổi, trên vách tường vẫn treo hai mươi ba tấm thẻ bài, do hai mươi hai người khác bắt thăm trước. Nói chung, chính là xếp Trương Chi Thần tại cuối cùng, các ngươi bắt thăm xong hết rồi, phần còn lại sẽ giao cho hắn.

Điều chỉnh như vậy, các ngươi cảm thấy thế nào? Nếu như hầu hết các ngươi cảm thấy ổn, vậy thì sẽ điều chỉnh như thế. Còn nếu như đại đa số người cảm thấy không cần phải điều chỉnh, vậy thì cũng sẽ làm theo quyết định của các ngươi, và sẽ không thực hiện bất kỳ điều chỉnh nào. Nói chung, bất kể kết quả như thế nào, quyết định đều là do chính các ngươi thống nhất, tệ phái sẽ không tiếp tục tiếp nhận bất kỳ phản đối, chỉ trích gian lận gì nữa. Nếu tiếp tục còn có

ai đó lấy điều này để quấy rối, tệ phái sẽ không khách khí. Được rồi, bây giờ giao cho hai mươi hai thí sinh các ngươi tự đưa ra quyết định, ai đồng ý điều chỉnh mời nhấc tay."

Các thí sinh dự thi ở dưới sân khấu lập tức xì xào bàn tán, trao đổi ý kiến với nhau, trong khí đó, khán giả trên khán đài cũng rì rầm náo nhiệt.

Bất kể là nói to hay nói nhỏ, mọi người đều đã hiểu được ý nghĩa của việc điều chỉnh phương thức bắt thăm, ban tổ chức mới có sức mạnh đáp lại ý kiến "gian lận".

Lý lẽ rất đơn giản, hai mươi hai thí sinh dự thi còn lại không thể tập thể giúp cho tên Trương Chi Thần kia ăn gian, hai mươi hai người bắt thăm trước, như vậy hắn hoàn toàn không thể kiểm soát được kết quả.

Dựa theo phương thức bắt thăm ban đầu, xác suất để mỗi người bắt trúng thẻ trống đều là một phần hai mươi ba.

Phương thức bắt thăm sau khi điều chỉnh là có mục tiêu nhằm vào, biến thành một người khác biệt với một đám người còn lại. Người trước vẫn là xác suất một phần hai mươi ba, nhưng những người sau thì xác suất trở thành một phần hai mươi hai, bên nào dễ dàng bắt trúng thẻ trống hơn, ngay cả kẻ ngốc cũng biết được.

Ở mức độ nào đó, bởi vì sự điều chỉnh thứ tự trước sau, bởi vì nỗ lực hết sức đẩy Trương Chi Thần xếp tại cuối cùng, cho nên xác suất của hắn thậm chí còn không đạt được một phần hai mươi ba.

Nói đến cùng, Ban tổ chức không quan tâm ai trong số hai mươi hai người kia bắt trúng được thẻ trống, chỉ quan tâm đến việc Trương Chi Thần không bắt trúng là được.

Trên khán đài, vang lên những tràng tiếng cười không nhịn được, quả thực cảm thấy buồn cười, không nghĩ tới Triêu Dương đại hội lại

làm ra chuyện thay đổi quy tắc chỉ bởi vì xuất hiện một người cá biệt có vận may tốt.

Nghe những người khác giải thích, khi đã hiểu rõ ý nghĩa vấn đề, Thiện Thiếu Vân cũng nhịn không được cười ha hả, "Quả nhiên là người cuồng tự có người trị, ngay cả Côn Linh sơn cũng sửa chữa quy tắc nhằm vào hắn. Để xem lần này ngươi gặp xui xẻo ra sao, tốt nhất là đụng phải ca ca!"

Tại trong đám người dự thi, Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý cũng cảm thấy buồn cười, bọn họ cười với 'đãi ngộ' mà Dữu Khánh gặp phải, cuối cùng cũng hiểu được chuyện tối hôm qua là chuyện gì xảy ra.

Dữu Khánh ôm hai tay ở trước bụng, mặt không biểu cảm tiếp nhận những ánh mắt xung quanh quét khắp người mình, hắn làm biếng nhìn cảnh tượng những cánh tay ở xung quanh chậm rãi nhấc lên.

Từng cái, từng cái cánh tay được đưa lên.

Cũng có người không nhấc tay, Thiện Thiếu Đình không nhấc tay, vẻ mặt có phần xem thường với việc này.

Vị Hướng Chân biểu hiện kinh người trong trận đấu đầu tiên kia vẻ mặt bình tĩnh, cũng không có nhấc tay.

Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý nhìn nhìn số lượng nhấc tay ở xung quanh, kiềm chế lại cánh tay muốn có hành động của mình, cũng không giơ lên.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng không nhấc tay.

Cuối cùng, Vũ Thiên đứng trên sân khấu kiểm đếm số người nhấc tay, sau đó cao giọng tuyên bố: "Trong số hai mươi ba thí sinh dự thi, có mười lăm người nhấc tay đồng ý, đại đa số người đã đồng ý điều chỉnh quy tắc bắt thăm. Trương Chi Thần, ngươi có đồng ý không?"

Nghe được lời này, ngồi trên khán đài, Hướng Lan Huyên dùng ánh mắt đầy đùa cợt nhìn Dữu Khánh, có thể khiến cho tài tử đệ nhất thiên hạ phải chịu thua, nàng ta cảm thấy rất thú vị.

Dữu Khánh hờ hững đáp lại một câu, "Đồng ý!"

"Tốt, mời mọi người thả tay xuống." Vũ Thiên ra hiệu cho mọi người buông tay, sau đó lại nói với Dữu Khánh: "Mời Trương huynh đi ra, trước tiên ở một bên nghỉ ngơi."

Nói nghỉ ngơi là nói lịch sự, thực ra chính là bảo hắn đi ra khỏi hàng, tránh gây trở ngại người khác rút thăm.

Vì vậy, Dữu Khánh chậm rãi đi ra ngoài, hắn vốn còn định nhìn xem quá trình bắt thăm, muốn nhìn xem thẻ trống nằm ở đâu, hoặc nhìn xem Mục Ngạo Thiết bắt thăm trúng người nào, nào ngờ Vũ Thiên lại ra hiệu cho hắn xoay người đưa lưng về phía sân khấu.

Dữu Khánh rất muốn hỏi một chút, ngay cả xem cũng không cho xem, là có ý gì?

Nhưng mọi việc đã như vậy rồi, nghĩ lại, thấy cũng không tiện so đo chuyện này ngay trước mặt mọi người, hắn liền làm theo ý người ta, xoay người lại, đưa lưng về phía sân khấu, đứng đối diện với một đám người bắt thăm, bản thân mình cũng cảm thấy sự lẻ loi của mình thật đặc biệt.

Nhìn thấy bộ dạng thờ ơ không chết không sống của hắn, Hướng Lan Huyên cải trang ngồi trên khán đài cười rất vui vẻ, mặc dù không cười ra tiếng, nhưng cũng cười đến mức hai vai rung động trong chiếc áo choàng, rõ ràng là nhìn xem rất vui.

Những người khác bắt thăm như bình thường, vẫn đi vòng quanh như trước, vẫn là tiếng trống ầm ầm tùng tùng dồn dập vang không ngừng, vẫn cắm cây cột chơi trò dựng sào thấy bóng.

Tiếng trống vang lên một hồi lâu, sau đó đột nhiên dừng lại, người đầu tiên tại vị trí bóng cột vung tay ném ra chiếc phi tiêu đầu tiên lên vách treo thẻ bài, sau đó đi ra khỏi vòng tròn, người thứ hai tiếp theo sau phóng mạnh phi tiêu.

Hai mươi hai người, hết người này đến người khác, rất nhanh chóng đã ném xong một vòng, đều đứng sang một bên chờ đợi.

"Trương huynh, Trương huynh."

Phía sau đột nhiên vang lên giọng kêu gọi của Vũ Thiên.

Dữu Khánh đứng ngây ra đó giống như kẻ khờ, hắn có phần không kịp phản ứng để nhận ra mình là "Trương huynh", sau đó, khi giọng nói đã quá gần, hắn mới quay lại nhìn. Hắn nhìn thấy Vũ Thiên đứng ở phía sau trên sân khấu, cúi người kêu gọi mình, lúc này hắn mới kịp phản ứng lại: "Ta thành thành thật thật đứng yên ở đây, cũng chẳng làm gì, lại có chuyện gì nữa rồi?"

"Ai." Vũ Thiên có chút dở khóc dở cười, phất tay ra hiệu về phía bức vách treo thẻ bài, "Ngươi là người cuối cùng, đến phiên ngươi bắt thăm rồi."

Dữu Khánh chỉ vào mình, ra hiệu, dùng cử chỉ để hỏi, ta có thể xoay người rồi chưa?

Sau khi đã được cho phép, hắn mới xoay người lại hỏi: "Ta đã là người cuối cùng rồi, phóng hay không phóng thì thẻ bài cuối cùng cũng là của ta, còn cần phải làm điều thừa nữa sao?"

Vũ Thiên thở dài: "Còn phải dựa theo thứ tự và tên trên phi tiêu để gọi người lên nhận a, vẫn phải làm theo quy tắc thôi."

"Quy tắc?" Dữu Khánh cất lời châm biếm, cũng không nói thêm gì nữa, bởi vì nói nhiều cũng không có ý nghĩa, hắn lấy phi tiêu ra, ra hiệu cho Vũ Thiên tránh ra sau, nhìn tới bức vách treo mộc bài, phát hiện thấy các thẻ bài cắm đầy phi tiêu, chỉ còn thừa lại tấm thẻ bài

thứ hai đếm ngược lên là còn trống, hắn cũng không suy nghĩ gì thêm, thuận tay vẫy phi tiêu bay ra, cộp, phi tiêu cắm vào trên thẻ bài.

Chương 678: Không thể tin nổi (1)

"Ha hả…"

Một chiếc phi tiêu cuối cùng rất tốt, trên khán đài vang lên một tràng tiếng cười khó tả cảm xúc, trong đám người dự thi cũng có người nhịn không được len lén cười trộm.

Hướng Lan Huyên đang nín cười cũng nhấc tay bịt mũi, bịt miệng tránh cười ra tiếng.

Dữu Khánh không nói nên lời nhìn xung quanh, không biết những người này đang cười cái gì, có gì mà phải cười như vậy.

Vũ Thiên đứng trên sân khấu cũng hơi mỉm cười, đưa tay ra hiệu cho hắn trở về trong đội ngũ những người dự thi.

Ngay trước mắt bao nhiêu người, ngoại trừ nghe lời ra, Dữu Khánh cũng không có lựa chọn nào khác, hắn đành phải ngoan ngoãn trở về trong đội ngũ.

Vũ Thiên đi tới trước bức vách treo thẻ bài, vẫn theo quy tắc cũ, vì để tránh thân thể mình đi lui đi tới che chắn quá nhiều, gã bắt đầu từ tấm thẻ bài đầu tiên đếm ngược phía dưới nhất, hô tên to lên, "Sử Đao, lên sân khấu nhận thẻ bài."

Một nam tử phi thân lên sân khấu, rồi đi tới trước bức vách.

Vũ Thiên cầm lấy phi tiêu, tháo tấm thẻ số ra, mọi người lập tức nhìn thấy dấu ấn trên tường là số "7" ngược, tấm thẻ bài được xoay

lại hướng mặt chữ đối diện với mọi người, không sai, trùng khớp rồi, chính là số "7" .

Vũ Thiên tuyên bố ngay trước mặt mọi người, "Sử Đao, thẻ số 7."

Đồng thời gã gỡ phi tiêu ra, đưa thẻ bài cho nam tử kia, phi tiêu thì cắm về lại vị trí số "Bảy" ngược trên bức vách.

Nam tử tên Sử Đao cầm thẻ bài bay xuống sân khấu. Về phần chiếc phi tiêu cắm lại trên bức vách đó thì phải xem gã có tư cách vượt qua được vòng thi này để lấy nó đi hay không, có bản lĩnh lấy lại mới có tư cách tham gia vòng bắt thăm tiếp theo.

Có người có thể cầm theo một chiếc phi tiêu một mạch đi tới cuối cùng, mà có người thì chỉ có một lần cơ hội chạm được phi tiêu.

Tiếp đó, Vũ Thiên lại nhìn kỹ cái tên chiếc phi tiêu cắm trên tấm mộc bài thứ hai đếm ngược lên, khóe miệng hơi nở nụ cười, gần như không cần gã đọc lên, mọi người cũng đã biết rõ đó là của ai, lại có người bắt đầu lén lén cười trộm rồi, nhưng Vũ Thiên vẫn lớn tiếng đọc ra, "Trương Chi Thần, lên sân khấu nhận thẻ bài."

Khóe miệng Dữu Khánh giật giật, vừa mới về trong đội ngũ, hắn lại lắc mình bay ra, phi thân rơi lên sân khấu, mặt không biểu cảm mà đi tới trước bức vách.

Tất cả mọi người đều chăm chú theo dõi, đều muốn biết vị này lúc trước liên tục bắt trúng thẻ trống lần này sẽ bắt trúng thẻ số mấy.

Ánh mắt Vũ Thiên hơi chút đối diện với hắn, rồi mỉm cười đưa tay lấy xuống tấm thẻ bài số hai đếm ngược treo trên bức vách. Gã cũng rất tò mò muốn biết Dữu Khánh sẽ bắt được tấm thẻ số mấy, mặc dù rất tuân thủ quy định lấy thẻ bài, gã vẫn nhịn không được âm thầm nghiêng đầu liếc nhìn trước.

Gã muốn nhìn thấy trước tiên xem con số in dấu ngược ở bức vách là số mấy.

Nhìn đức hạnh những người này, Dữu Khánh âm thầm hừ mũi một tiếng, tuy nhiên cũng không quan trọng nữa rồi, tùy tiện họ đi, nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện thấy phản ứng của Vũ Thiên dường như có chút không thích hợp.

Quả thực là không thích hợp, Vũ Thiên nghiêng đầu liếc nhìn xong, nụ cười trên mặt gã cứng lại, dần dần có cảm giác như cười không nổi nữa, hai mắt trợn to hơn mấy phần, đồng tử đột nhiên co lại.

Chuyện gì vậy? Dữu Khánh tức thì nhìn chằm chằm vào gã, rõ ràng đã nhận thấy đối phương không được bình thường, trong lòng lẩm bẩm, đừng nói là lại bắt trúng thẻ trống a?

Vào lúc này, tất cả đều yên tĩnh chờ đợi kết quả.

Động tác của Vũ Thiên cũng chỉ là hơi có chút khựng lại, cũng không dám dừng lại quá lâu, nhưng hầu kết của gã thì giật giật, tựa như đang rất khó khăn để nuốt xuống thứ gì đó, khi gã ngước mắt nhìn về phía Dữu Khánh thì ánh mắt của gã rất phức tạp, khiến cho Dữu Khánh vạn phần không hiểu ra sao.

Tay gã dường như đang chịu đựng sức nặng ngàn cân, chậm rãi lấy thẻ bài xuống, lộ ra dấu ấn do thẻ bài lưu lại trên bức vách.

Lúc đầu, Dữu Khánh chỉ là tùy tiện liếc nhìn dấu ấn, ngay sau đó, ánh mắt hắn liền khó thể di chuyển, vẻ mặt cũng lập tức thay đổi, thậm chí trông có chút ngây dại, phải rất nỗ lực mới chuyển dời được ánh mắt đến tấm thẻ bài trên tay Vũ Thiên, hắn muốn nhìn thấy kết quả khi tấm mộc bài lật ra, nhằm được xác nhận.

Nếu không, hắn cho rằng mình đã nhìn lầm rồi!

Khi tấm mộc bài này được hoàn toàn lấy ra khỏi bức vách, dấu ấn của thẻ bài liền bộc lộ ra trong tầm mắt mọi người, tất cả lập tức đứng bật dậy!

Tất cả mọi người, đám người Vạn Lý Thu trên sân khấu, mọi người trên dưới khán đài, kể cả Hướng Lan Huyên ngồi trên khán đài quan sát, từng người từng người liên tiếp đứng lên, từng người mở to hai mắt nhìn chằm chằm, dường như đều cho rằng mình đã nhìn lầm.

Không ít người thậm chí còn thi triển pháp nhãn, để tránh bị thủ thuật che mắt.

Vũ Thiên xoay chuyển tấm thẻ bài trong tay mình ra phía trước, quét mắt nhìn phản ứng của mọi người ở phía trước, hành động đó giống như là cực kỳ bất đắc dĩ, cũng giống như không dám nhìn tình hình tấm thẻ bài vừa được lật mặt trên tay, dường như muốn nhìn ra được kết quả từ phản ứng của mọi người.

Thẻ bài đã được xoay chuyển lại, Dữu Khánh ở gần nhất là người đầu tiên nhìn thấy, vẻ kinh ngạc trên mặt còn chưa biến mất. Hắn nhịn không được bước tới một bước, vươn đầu ra phía trước, nhìn ngược trở về, muốn nhìn lại cho thật kỹ, thật rõ tình trạng của tấm mộc bài.

“Mẹ! Cái gì quỷ gì vậy?”

Trên khán đài có người gào lớn lên.

Âm thanh này phá vỡ sự yên tĩnh, cũng giống như đốt cháy hiện trường, theo sát đó là hàng loạt âm thanh rộ lên náo động.

“Như vậy cũng có thể trúng?”

“Mẹ, vận may này là vận may kiểu gì trời?”

“Vận may của tên gia hỏa này quá nghịch thiên rồi a?”

Hàng loạt tiếng gào lên ồn ào, kinh hãi, la hét, cảm thán liên tục vang lên không dứt, duy trì rối loạn liên tục.

Vũ Thiên đang cầm thẻ bài lập tức biết rõ rồi, mình chắc chắn đã không nhìn lầm. Lúc này gã mới dám cúi đầu nhìn tấm mộc bài trên tay, nhìn thấy bề mặt mộc bài trơn nhẵn không có số, trong lòng nhịn không được cất tiếng gào thét, cảm thấy tấm mộc bài này có phần nóng bỏng.

Sau đó, gã lại chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Dữu Khánh đang trố mắt lên nhìn, cũng là vẻ mặt không thể tin nổi, đối phương rõ ràng không phải đang giả bộ, rất rõ ràng đã bị vận may 'khủng khiếp' của mình làm cho hoảng sợ rồi.

Dữu Khánh chậm rãi thu chân về, chậm rãi đứng yên lại, rồi chậm rãi quay đầu nhìn một đống thẻ bài cắm đầy phi tiêu treo ở trên bức vách, thật sự không thể tin nổi. Hắn nhịn không được nảy sinh hoài nghi, có phải là toàn bộ thẻ bài treo trên đó đều là thẻ trống hay không chứ.

Sau khi suy nghĩ, hắn cảm thấy ý nghĩ này của mình thật ngốc, vừa rồi đã xuất hiện một tấm mộc bài có số rồi.

Nói cách khác, mình thật sự lại bắt trúng thẻ trống rồi sao? Mình thật sự đã trúng liên tục ba lần rồi sao?

Vận may tốt là một điều tốt, nhưng mà tốt đến mức này thì hắn có phần không muốn tiếp nhận thực tế như vậy, hắn bức thiết muốn nhìn xem những tấm thẻ bài khác có vấn đề gì hay không.

Chương 679: Không thể tin nổi (2)

Ở trên khán đài, Nam Trúc và Bách Lý Tâm đều trợn tròn mắt, chính xác mà nói chính là bị sốc.

Ý nghĩ đầu tiên của Nam Trúc chính là, lão Thập Ngũ này lại làm bậy rồi, nhưng ngay lập tức liền biết là mình đã suy nghĩ quá nhiều, tình

hình này không có cách nào gian lận được.

Hai người chậm rãi quay đầu lại, quay mặt nhìn nhau, Nam Trúc nuốt nuốt nước bọt, "Vận may này quả thực có chút quái lạ."

Gã biết được lần đầu tiên Dữu Khánh cũng là đụng may mắn, mặc dù lần thứ hai không phải, nhưng như vậy đã rất kinh khủng, nhất là trong tình huống bị người ta ép buộc không có lựa chọn nào khác.

Bách Lý Tâm gật đầu tán đồng, cuối cùng toàn bộ cảm xúc đều biến thành một lời cảm thán, "Khí vận thật tốt!"

Ở trong đám người Quy Kiếm sơn trang đang sửng sốt, miệng Thiện Thiếu Vân tạo dáng chữ O đã lâu, cô ta trợn tròn mắt một hồi rồi mới nắm chặt song quyền, tức giận không cam lòng nói: "Có phải tên cẩu tặc này lại ăn gian rồi hay không chứ?"

Ung Trạch Tuyết ở một bên nghe vậy thì buông tiếng thở dài, lắc lắc đầu kinh ngạc, ngay sau đó quay đầu nhìn chằm chằm con gái của mình, "Đừng có nói những lời như vậy nữa, nếu còn tiếp tục nói những lời như vậy, con có thể ngậm miệng lại được rồi. Như vậy làm sao có thể gian lận được? Trừ khi tất cả mấy người đó lúc trước đã cùng nhau thống nhất gian lận để nhường đường cho hắn, con cảm thấy có khả năng đó không? Mấy người ca ca của con có khả năng làm như vậy sao? Với xác suất lựa chọn như vậy, hắn là người duy nhất không được lựa chọn. Kết quả mà hắn nhận được chính là kết quả sự lựa chọn của tất cả mọi người. Con nói hắn tiếp tục gian lận, nghĩa là đang đánh thẳng vào mặt Côn Linh sơn, hiểu không?"

Một đệ tử Quy Kiếm sơn trang cùng đi than thở: "Tiểu thư, đây quả thực là vận may tốt, tốt đến mức khiến người ta khó thể chỉ trích!"

Vẫn còn không cam lòng, Thiện Thiếu Vân tràn đầy cảm xúc, chỉ về phía sân khấu, nói: "Hắn có vận may tốt như vậy, mà số người bắt thăm lại càng ngày càng ít, vòng thứ tư hắn tiếp tục bắt trúng thẻ trống thì làm sao bây giờ?"

Tuy rằng đó chỉ là lời nói bộc lộ cảm xúc, nhưng đệ tử đó và Ung Trạch Tuyết quay nhìn nhau, rồi đều nhịn không được nở nụ cười khổ. Nếu thật sự xảy ra tình huống như vậy, đã có vận may rõ ràng trước mắt này làm lệ, xem ra người khác thật sự sẽ không thể nói rằng hắn đã gian lận hay gì gì đó.

Đệ tử đó than thở: "Triêu Dương đại hội bắt thăm, bắt đến mức khiến người ta phải lo lắng hắn sẽ bắt được thẻ trống, trong các đại hội từ trước tới nay, đây có lẽ là người đầu tiên."

Ung Trạch Tuyết cũng lắc đầu cảm khái, đưa tay kéo con gái một cái, kìm nén sự mất kiểm soát của con gái, lôi kéo cô ta cùng ngồi xuống.

Hướng Lan Huyên khoác áo choàng đen, mặc dù khuôn mặt đã được khăn lụa che một nửa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được vẻ kinh ngạc như hóa đá trên mặt nàng ta, thân thể gần như biến thành bức tượng cứng đờ tại đó, chỉ có ánh mắt lấp lóe bất định, biểu tình trong mắt thật sự là kinh ngạc không gì sánh được.

Một lúc lâu sau sau, phía sau tấm khăn che mặt mới phát lên tiếng thì thầm, "Làm sao có thể…"

Những thí sinh dự thi đứng dưới sân khấu, tất cả đều há hốc mồm, bọn họ đứng tương đối gần, nhìn thấy rõ ràng hơn toàn bộ quá trình.

Sau khi lần lượt phục hồi lại tinh thần, mọi người quay mặt nhìn nhau.

Tiêu Trường Đạo hỏi Ngô Dung Quý ở bên cạnh, "Vận may như vậy là vận may gì chứ?"

Ngô Dung Quý rất gượng ép mà nặn ra nụ cười nhếch mép quen thuộc như là chiêu bài, nhất thời gã cũng không biết nên hình dung như thế nào, đã có quá nhiều lời kinh ngạc ngôn cất lên trên khán

đài, gã cảm thấy mình là người có phong cách, không muốn lặp lại lời người khác đã nói.

Mục Ngạo Thiết lặng im không chút động đậy nhìn chằm chằm trên sân khấu. Lúc ban đầu y cũng có chút hoài nghi phải chăng lão Thập Ngũ đã làm bậy rồi hay không.

Còn có một số người, kể cả Thiện Thiếu Đình ở trong đó, ngoại trừ chỉ nhìn chằm chằm không nói lời nào thì cũng chỉ là không nói gì nhìn chằm chằm, đều đã kinh ngạc đến mức không còn gì để nói.

Vũ Thiên tay cầm thẻ bài, lúc này cũng có chút bối rối, không biết có nên làm theo quy định, tuyên bố kết quả bắt thăm cho mọi người biết vào lúc này hay không.

Các nhân viên giám sát của Côn Linh sơn đứng lên há hốc mồm một hồi, rồi đột nhiên lấy Vạn Lý Thu cầm đầu, bọn họ dồn dập bước về phía bức vách treo thẻ bài, kể cả Tần Phó Quân và Tôn Liên Tinh, đều muốn đến gần trực quan xác định xem có vấn đề hay không.

Ngay vào lúc này, Tôn Liên Tinh vẫn không quên giữ gìn quy củ, vội vàng hô to, ngăn chặn mọi người không được rối loạn, không được ngăn cản ánh mắt của người ngoài.

Lý do rất đơn giản, đó là quy tắc của cách bắt thăm như thế này, không muốn có bất kỳ chướng ngại vật nào che chắn, ngăn cản ánh mắt quan sát quá trình bắt thăm, đề phòng có người động tay động chân với kết quả bắt thăm.

Vì vậy, một số nhân viên địa vị tương đối thấp đã bị ngăn cản lại, chỉ có thể đứng ở xa một chút nhìn tới.

Ngay cả Vạn Lý Thu và Tần Phó Quân cũng bị ép phải khom người cong lưng phía dưới các tấm thẻ bài đang treo, trước tiên xác định dấu ấn mà thẻ bài lưu lại trên vách tường, sau đó mới ngồi xổm tại đó yêu cầu Vũ Thiên đưa thẻ bài trong tay tới để kiểm tra.

Toàn bộ các đệ tử Côn Linh sơn ở tại đây rõ ràng đều đã không còn bình tĩnh.

Tiếng bàn tán xì xào trên khán đài vẫn liên tục không dừng.

Mọi người đều nhận ra được, không ai có thể tin nổi với kết quả này, ngay cả các bên liên quan tại hiện trường cũng vậy.

Đích thân Vạn Lý Thu xem xét hiện trường xong vẫn thấy chưa đủ, sợ mình trông nhầm, lại phất tay gọi một nhân viên thông minh lanh lợi khom lưng tới đây kiểm tra lại một lần.

Bởi vì như vậy, quá trình lật mở và xác nhận kết quả của tấm thẻ bài thứ hai này kéo dài khác thường.

Tuy nhiên, lần này dường như mọi người đều rất kiên nhẫn chờ đợi, rõ ràng cho thấy sự khoan dung rất lớn.

Sau khi từng nhân viên giám sát đến kiểm tra xong, từng người lắc đầu thể hiện không có vấn đề gì, rồi từng người lại cong người khom lưng lui ra ngoài.

Tấm thẻ bài đó dạo qua một vòng rồi rơi vào trong tay Tần Phó Quân, nàng ta lại cầm lấy muốn tới kiểm tra lần nữa, bởi vì đến bây giờ nàng ta vẫn không tin, không tin Dữu Khánh có thể có được vận may tốt như vậy.

Thấy nàng ta nhìn lui nhìn tới mãi, dường như có nghi ngờ gì đó, Vạn Lý Thu ôm hi vọng hỏi một câu, "Có vấn đề gì sao?"

Tần Phó Quân biết sư phụ đã hiểu lầm hành vi của mình, cho dù nàng ta cũng hi vọng có vấn đề, nhưng thực tế có đôi khi sự thực chính là sự thực, nàng ta cũng không thể phủ định được, nếu không sẽ phải thừa nhận hậu quả tương ứng, vì vậy, nàng ta chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, "Không phát hiện có vấn đề gì."

Dứt lời, trong tư thế nửa quỳ một đầu gối xuống, nàng ta ngẩng đầu nhìn về phía Dữu Khánh đứng thẳng một bên, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Nàng ta không rõ, một người làm sao sẽ có vận may tốt được như thế, đây phải là người làm ra được bao nhiêu chuyện tốt, làm chuyện tốt như thế nào, ông trời mới có thể ban cho vận may như vậy, mới có thể có được phúc báo như thế này?

Ít nhất, tại trong mắt của nàng ta, tên ria mép nhìn hèn mọn và vô sỉ hạ lưu như vậy là không thể có được vận may tốt như thế, nhìn như thế nào cũng không có khả năng!

Thấy nàng ta cứ nhìn chằm chằm vào mình như vậy, bởi vì chuyện xảy ra lúc này, hắn có cảm giác không được tự nhiên, Dữu Khánh nhún vai.

Hắn bày ra tư thế buông tay bất lực, với vẻ mặt vô tội thở vắn than dài: "Thật sự không thể trách ta, ta đã nói bắt thăm bình thường đi, sẽ không trúng được, nhưng các ngươi cứ nhất quyết làm như vậy, không nên ép ta tiếp tục trúng một vòng. Xảy ra việc này, ta kỳ thực cũng rất bối rối nha?"

Chương 680: Coi ta là kẻ ngốc sao

Nghe hắn nói như vậy, tất cả những người có mặt tại đây đều không nói nên lời.

Tần Phó Quân rất muốn hỏi hắn, ta có trách gì ngươi sao? Ngươi ở đây mở miệng giải thích lung tung với ta làm gì?

Tuy nhiên, ngay tại trước mặt nhiều người như vậy, nàng ta cũng không tiện nói gì, chỉ có thể làm như không có nghe thấy.

Cuối cùng, mấy nhân viên Côn Linh sơn trên sân khấu đổ dồn ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vạn Lý Thu, tại đây, bối phận của lão ta là lớn nhất, địa vị cũng cao nhất, cho dù có thể đưa ra quyết định thì cũng phải nhìn sắc mặt của lão để làm việc.

Vạn Lý Thu vẻ mặt nghiêm túc, cuối cùng gật gật đầu.

Vì vậy, tấm thẻ trống lại rơi vào trong tay Dữu Khánh, Vũ Thiên cũng tuyên bố công khai trước mặt mọi người, "Trương Chi Thần, thẻ trống!"

Dữu Khánh nắm lấy thẻ bài rồi lập tức rời đi. Hắn lắc mình quay trở lại trong đám thí sinh dự thi, mặc kệ những ánh mắt không ngừng quan sát mình ở bên cạnh, muốn không quen với điều này cũng không được.

Quy trình công khai thẻ bài đã bắt thăm tiếp tục được thực hiện, nhưng bầu không khí rõ ràng đã thay đổi, ít nhất đối với người ở trên khán đài thì vẫn là như cũ, còn đang thảo luận bàn tán về việc ba lần liên tục trúng thẻ trống.

Những người trên khán đài lần lượt ngồi xuống, chỉ còn có mình Hướng Lan Huyên khoác áo choàng đen vẫn đứng đó thật lâu không động đậy.

Kết quả vừa như nằm trong dự tính của nàng, và cũng không nằm trong dự tính của nàng.

Nằm trong dự tính chính là, sau khi xuất hiện ba lần trúng thẻ trống liên tục, quả nhiên không còn người nào tiếp tục nghi vấn có người gian lận.

Không nằm trong dự tính chính là, vốn chuyện trúng liên tục ba lần mà nàng cho rằng không có khả năng xảy ra đã xảy ra.

Nàng ta cũng không biết liệu tình huống như vậy có tính hay không là do mình làm ra.

Sau khi vòng bắt thăm thứ ba kết thúc, có người vui mừng có người lo lắng, tình huống mà mọi người muốn nhìn thấy nhất vẫn chưa xuất hiện.

Thi đấu đến thời điểm này, hầu hết các thí sinh dự thi ở khu Đinh Dần cơ bản đều đã bộc lộ ra thực lực của mình, chỉ có ngoại lệ duy nhất là Dữu Khánh, người ba lần liên tiếp bắt được thẻ trống, vẫn còn chưa xuất thủ, và cả Bách Lý Tâm, người vừa ra sân đã chịu thua.

Đã nhận thua thì không thể tiếp tục ra sân thi đấu, có thể bỏ qua.

Đối với Dữu Khánh, từ sau khi Kha Nhiên làm bộc lộ ra nội tình của Mục Ngạo Thiết, mọi người không còn quá quan tâm đến nữa, cho rằng mấy đệ tử bị Long Quang tông vứt bỏ này hẳn là cách thức thi đấu không khác nhau.

Nói chung, sau khi đã xem qua tình hình ra tay của mọi người, hầu hết đều công nhận rằng hai người mạnh nhất là Thiện Thiếu Đình và Hướng Chân, về cơ bản, mọi người đều muốn nhìn xem hai người mạnh nhất quyết đấu với nhau.

Điều khán giả muốn xem chính là sự đặc sắc, người dự thi thì muốn thấy hai hổ đánh nhau ắt có một con bị thương, như vậy sẽ giảm đi được một đối thủ mạnh.

Đây có lẽ là một điểm không công bằng trong quy chế thi đấu của Triêu Dương đại hội, cũng may mỗi một người dự thi muốn chạy đến cuối cùng đều cần phải đánh rất nhiều trận, dựa vào vận may thì chỉ có thể may mắn được một đoạn đường mà thôi, muốn dựa vào việc lẩn tránh cường giả để đi đến cuối cùng, cơ bản là chuyện không thể nào.

Thế nhưng hai người mà mọi người muốn thấy đụng độ nhau lại không bắt trúng cùng con số, và như vậy, tự nhiên là người khác bắt trúng, người đụng phải họ liền rên rỉ không cam lòng.

Sau khi tan cuộc bắt thăm, Dữu Khánh nhận được hàng loạt lời chúc mừng, có thật, có giả. Khi trở về nơi ở, hắn lại tránh không được phải đối diện với những lời cảm khái của mấy người Nam Trúc.

Đối với Dữu Khánh mà nói, chuyện trúng liên tục ba lần đã xảy ra rồi, cũng đã qua rồi, hiện tại, điều phải lo lắng nhất chính là về Mục Ngạo Thiết.

Đối thủ mà Mục Ngạo Thiết bắt trúng là Ngô Dung Quý!

Mọi người đều đã thấy được mối quan hệ giữa Ngô Dung Quý và Tiêu Trường Đạo, lúc trước Dữu Khánh đã cảnh cáo Tiêu Trường Đạo, đã xóa bỏ hứa hẹn "Điểm đến thì dừng", bây giờ hắn không tiện lại đi tìm Ngô Dung Quý nói cái gì mà "Điểm đến thì dừng", đám người Thiện Thiếu Đình đã bộc lộ thái độ rất rõ ràng.

Đến sẩm tối, Ngô Dung Quý và Tiêu Trường Đạo đến nhà ăn, ăn cơm một hồi rồi tìm cơ hội lẻn ra khu nhà bếp ở phía sau, gặp được Tần Phó Quân ở trong một căn phía phía sau đó.

Nghe xong thông tin hai người cung cấp, giọng điệu Tần Phó Quân nghiêm trọng, "Ý của các ngươi là, khi sự việc xảy ra thì không ai nhìn thấy bọn họ?"

Tiêu Trường Đạo: "Trong căn nhà chúng ta ở thì có hai chúng ta, phía bên Kha Nhiên thì có bốn người, chúng ta đều đã xa xa gần gần hỏi thăm tìm hiểu, chính là tình hình như vậy, đêm đó, khi xảy ra động tĩnh, hầu như tất cả đều bị kinh động mà đi ra ngoài xem, nhưng kỳ quái chính là, Trương Chi Thần và Đậu Quan không có xuất hiện."

Ngô Dung Quý tiếp lời: "Về điểm này, Triệu Khuynh trong nơi chúng ta ở đặc biệt nhớ kỹ, tên này tuy rằng nói là tới tham gia Triêu Dương đại hội, nhưng trên thực tế chính là đi theo hỗ trợ cho Thiện Thiếu Đình, chỉ cần vừa ra khỏi cửa liền sẽ một mực chú ý tình hình xung quanh giúp Thiện Thiếu Đình, thực tế chính là để bảo vệ Thiện Thiếu Đình. Động tĩnh đêm hôm đó lớn như vậy, mọi người đều ra

ngoài xem tình hình, hai người đó vậy mà vẫn có thể nhịn được không hiện thân, lúc đó Triệu Khuynh cảm thấy đặc biệt quái lạ. Một điểm này cũng đã được phía bên Kha Nhiên xác nhận."

Tần Phó Quân cười lạnh nói: "Nói cách khác, khi sự việc xảy ra thì Trương Chi Thần và tên Đậu Quan đó quả thực rất có thể không ở trong phòng."

Tiêu Trường Đạo xua tay nói: "Cũng không thể chắc chắn như vậy, mọi người đều không vào trong nhà bọn hắn, đến cùng có mặt hay không có mặt, e rằng chỉ có mấy người trong căn nhà đó mới rõ ràng. Chúng ta cũng chỉ có thể tra xét được như vậy, muốn tiếp tục tra xét sâu hơn thì chỉ có thể đối chất với họ."

Ngô Dung Quý lại thử hỏi, "Tần chấp sự, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Tần Phó Quân không để ý tới vấn đề này, xoay người bỏ đi, đưa lưng về phía bọn họ ném xuống một câu, "Khi cần các ngươi làm thêm gì, sẽ thông báo cho các ngươi."

Hai người Tiêu, Ngô nhìn theo không nói nên lời, phát hiện thấy người này còn bám mãi không tha, nhưng lại không dám phản kháng…

Mặt trời chớm mọc phía chân trời, lại một ngày mới bắt đầu.

Trên khu vực sân thi đấu, cho dù là tuyển thủ thi đấu hay là người đến xem, tất cả đều lần lượt xuất hiện.

Dựa theo quy tắc thi đấu, vòng thi đấu thứ ba của khu Đinh Dần có mười một trận, cho nên vòng thi thứ ba chỉ cần một ngày, trong ngày hôm nay sẽ kết thúc.

Đây là một vòng thi đấu cực kỳ quan trọng của khu Đinh Dần, sau vòng thi đấu này, trong mười hai người vượt qua sẽ có tám người

may mắn không cần tham gia thi đấu vòng tiếp theo, trực tiếp vào thẳng danh sách tóp một trăm thí sinh dự thi của khu chữ Đinh.

Ra sân thi đấu đầu tiên trong vòng này chính là Thiện Thiếu Đình, đối thủ của y là người của chính hắn.

Rất không may mắn, cùng là đồng môn nhưng Triệu Khuynh và y lại bắt thăm trúng nhau.

Việc này cũng là chuyện không còn cách nào, tổng cộng chỉ còn lại hai mươi ba người rút thăm, trong căn nhà bọn họ ở đã chiếm bốn người, xác suất bốn người này bắt thăm trúng nhau rất lớn.

Còn chưa có ra sân thi đấu, hai người chỉ mới lên sân khấu xác minh danh tính thì Triệu Khuynh đã trực tiếp nhận thua.

Đối với việc này, không ít khán giả cảm thấy tiếc nuối, những người có xem những trận thi đấu trước đó, chỉ cần có chút ánh mắt đều có thể nhận ra được, thực lực của Triệu Khuynh có thể xếp vào năm hạng đầu trong số hai mươi ba người còn lại, kết quả cứ nhận thua như vậy rồi.

Nhưng với những người biết thân phận của gã và Thiện Thiếu Đình thì đây là chuyện tất nhiên.

Sự lựa chọn của hai người cũng không có ảnh hưởng đến việc thi đấu sau đó. Trận thứ hai diễn ra, ngay từ đầu liền đánh oanh oanh liệt liệt, toàn lực tranh đoạt tấm vé vào vòng trong.

Dữu Khánh lẳng lặng nhìn xem, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Mục Ngạo Thiết.

Ngày hôm qua hắn lại khuyên lần nữa, nói Mục Ngạo Thiết từ bỏ trận đấu này đi, nhưng Mục Ngạo Thiết không chấp nhận.

Từ bỏ có nghĩa là chịu thua Ngô Dung Quý, thứ được gọi là sự "Ngông nghênh" của Mục Ngạo Thiết khiến cho Nam Trúc và Dữu

Khánh có phần bực tức, nhưng cũng không làm gì được y.

Đến lúc này, Nam Trúc mới thực sự cảm nhận được tâm trạng của Dữu Khánh lúc trước khi bảo mình từ bỏ thi đấu.

Đến trận thi đấu thứ năm của vòng thứ ba, đến lượt Mục Ngạo Thiết và Ngô Dung Quý ra sân.

Đã có phương pháp dò đường của Kha Nhiên, Ngô Dung Quý học theo, động thủ không bao lâu liền bức cho Mục Ngạo Thiết luống cuống tay chân, năng lực phản kích quả thực là nhược điểm của Mục Ngạo Thiết.

Kết quả không nằm ngoài dự đoán, tranh đấu không tính kịch liệt, nhưng Mục Ngạo Thiết đã bị thua.

Y không muốn dễ dàng nhận thua nhưng bị Ngô Dung Quý gác kiếm trên cổ, có lòng mà không có lực.

Ngay trước mắt bao người, Mục Ngạo Thiết mang theo đầy tiếc nuối bị tuyên án là người thất bại.

Y cúi đầu yên lặng rời sân, trận thua này khiến y thanh tỉnh lại, nếu không phải năng lực phòng thủ của mình mạnh, có khả năng mình đã bị loại ngay tại trận thi đấu đầu tiên vòng một, người dám đến đây báo danh tham gia Triêu Dương đại hội quả thực đều là cao thủ có thực lực nhất định.

Bất kể nói như thế nào, trận đấu xem như đã kết thúc trong êm đềm, Dữu Khánh và Nam Trúc thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng đối với kết quả này, Tiêu Trường Đạo cảm thấy có chút chua chát, nếu như mình có thể sớm biết được phương pháp đối phó, vậy thì cũng sẽ không đánh trọng thương tên mập kia, gã cũng sẽ giống như Ngô Dung Quý vậy, kết thúc trong ôn hòa, không đáng đắc tội mấy người Đại tiễn sư.

Nhưng cuộc sống không có nếu như.

Sau khi đã kết thúc mười một trận thi đấu, kết quả cơ bản đều nằm trong dự liệu của mọi người, dù sao thì thực lực của người dự thi vẫn có thể nói rõ được vấn đề.

Vòng thi đấu thứ ba của khu Đinh Dần đến đây kết thúc, và vẫn như trước, có người vui mừng có người lo lắng…

Bên ngoài đại điện Tông môn Côn Linh sơn, Chưởng môn Triệu Đăng Tử và mấy vị trưởng lão đắm chìm trong ráng chiều rực rỡ, kết quả thi đấu tại các tiểu khu đã được đưa đến trong tay bọn họ. Nhiều trận thi đấu như vậy tránh không được sẽ xảy ra một chút tình huống không mong muốn, cuối cùng đều sẽ phải đưa đến chỗ bọn họ để trao đổi và đưa ra quyết định cuối cùng.

Đương nhiên, tránh không được sẽ bàn tán đến chuyện ba lần trúng thẻ trống liên tục.

Chính vào lúc này, một trưởng lão chợt lên tiếng: "Đầu sỏ sự việc đến rồi."

Mọi người thuận thế nhìn tới, nhìn thấy một bóng người lướt không trung bay tới, rơi xuống tại trước mặt bọn họ, chính là Hướng Lan Huyên.

Triệu Đăng Tử dẫn dắt mấy vị trưởng lão đồng thời chắp tay hành lễ.

Hướng Lan Huyên vung tay áo lên, hơi gật đầu chào hỏi, sau đó liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Vòng bắt thăm vòng bốn ngày mai, tên Trương Chi Thần đó không cần bắt thăm nữa, trực tiếp cho hắn một con số đi, người nào bắt trúng hắn, người đó liền thi đấu với hắn."

Những lời này vừa được nói ra, sắc mặt những quản lý cấp cao của Côn Linh sơn đều thay đổi.

Triệu Đăng Tử trầm giọng nói: "Đại hành tẩu, việc này không thích hợp, nếu đã là bắt thăm, làm sao có thể trực tiếp lật thăm đưa cho ai đó?"

Hướng Lan Huyên nhắc nhở: "Vòng bắt thăm thứ bốn, khu Đinh Dần có tám tấm thẻ trống, mười hai người, tám cái thẻ trống, xác suất hắn bắt trúng quá lớn. Lẽ nào ngươi thật sự muốn nhìn thấy có người không đánh trận nào liền vượt qua vòng thi đấu tại tiểu khu sao? Vẫn nên giảm một chút khả năng tạo ra đề tài cho người truyện xướng đi!"

Triệu Đăng Tử: "Hắn quả thực là vận may quá tốt. Đây cũng là chuyện không thể làm gì."

Hướng Lan Huyên trực tiếp lấy từ trong tay áo ra một phần văn thư do đích thân mình đại diện Đại Nghiệp ty viết ra, giao tới, nói: "Việc này cứ định như thế đi, có vấn đề gì, ta sẽ chịu trách nhiệm!"

Thể hiện rõ tới đây trực tiếp hạ lệnh, cũng làm biếng thương lượng với mọi người.

Triệu Đăng Tử cầm lấy nhìn xem, cuối cùng cười khổ, nói: "Nếu là như thế, vậy thì cứ thực hiện theo pháp chỉ của Đại Nghiệp ty đi."

Dứt lời, ông ta giao công văn lại cho mấy vị trưởng lão nhìn xem.

Tâm trạng của Hướng Lan Huyên dường như rất không tốt, nàng ta vung tay áo, xoay người bỏ đi.

Mấy người lại lần nữa cung tiễn, nào ngờ Hướng Lan Huyên đột nhiên dừng lại, quay đầu, lạnh lùng hỏi: "Triệu Chưởng môn, các ngươi vẫn còn không có để yên sao? Đến cùng muốn nhằm vào tên Trương Chi Thần kia để tra ra kết quả gì chứ?"

Mấy người hơi giật mình, Triệu Đăng Tử không hiểu, hỏi: "Vì sao Đại hành tẩu nói như vậy, vẫn chưa có tra xét gì a?"

Trong lòng có chút bất an, cho rằng đối phương đã biết được việc mình phái người đến Long Quang tông âm thầm điều tra sâu hơn, âm thầm kinh hãi, sợ đụng chạm Đại Nghiệp ty.

Hướng Lan Huyên quay đầu, nghiêng nghiêng liếc nhìn, "Vạn Lý Thu thầm lén giày vò tại khu Đinh Dần, ngươi cho rằng ta không biết được sao?"

Triệu Đăng Tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó như bừng tỉnh hiểu ra, ý thức được không phải là về chuyện kia, ông ta nhanh chóng giải thích: "Vạn trưởng lão dẫn người chạy đến khu Đinh Dần tọa trấn, là bởi vì lúc đó Trương Chi Thần liên tiếp bắt trúng thẻ trống, lo lắng hắn làm bừa, vì vậy phái tới giám sát, không có ý khác."

Nghe nói như vậy, Hướng Lan Huyên hừ hừ cười nhạo một tràng, "Xem ra ngươi thật sự coi ta là kẻ ngốc a. Các ngươi ở sau lưng đang làm chuyện gì, chính các ngươi biết rõ. Chuyện của Côn Linh sơn ta không muốn can thiệp nhiều, nhưng ta phải nhắc nhở các ngươi, các ngươi muốn làm chuyện gì, tốt nhất hãy chờ đến khi Triêu Dương đại hội kết thúc.

Lần bắt thăm này, những gì chúng ta làm đã đủ cho thấy đang nhằm vào tên Trương Chi Thần đó, tiếp tục nhằm vào hắn làm cái này làm cái kia, bày ra quá nhiều chuyện, nếu thật sự xảy ra chuyện gì đó khiến ta không thể báo cáo với cấp trên, ta đảm bảo trước khi ta gặp chuyện không may cũng phải khiến các ngươi chịu không nổi trước. Hừ!"

Nàng ta lại hừ lạnh một tiếng cực nặng, sau đó hất mạnh tay áo, thân hình nhanh chóng lướt vào không trung, rời đi.

Mấy người nhìn theo đều biến đổi sắc mặt, tất cả đều rất khó nhìn, lời của đối phương nói là rất nặng nề, ngay cả chuyện khiến cho bọn họ chịu không nổi cũng đã nói ra.

Triệu Đăng Tử nhíu mày, quay đầu lại nhìn quanh hỏi: "Lời này của nàng ta là có ý gì? Tại khu Đinh Dần, giống như chúng ta cũng

không có làm chuyện gì không thỏa đáng, phải không?”

Một trưởng lão ở bên cạnh trầm ngâm nói: “Nàng ta nói về Vạn sư đệ, chẳng lẽ Vạn sư đệ đã làm ra chuyện gì ở nơi đó hay sao?”

Một trưởng lão khác vuốt râu nói: “Vạn sư đệ chưởng hình chấp pháp, làm việc một mực thận trọng cẩn thận, chín chắn, hẳn sẽ không làm chuyện gì xằng bậy nha?”

Đoán tới đoán lui không được gì, Triệu Đăng Tử quay đầu lại quát lớn: “Điều một người đến khu Đinh Dần, lập tức mời Vạn trưởng lão tới đây nghị sự!”

Chương 681: Giải thích (1)

Một đệ tử nhận lệnh rời đi.

Rất nhanh chóng, một con Linh cầm lao vút lên trời bay đi.

Dưới ánh sáng bầu trời dần dần u tối, đám người Triệu Đăng Tử không đi đâu cả, vẫn ở tại chỗ chờ đợi.

Đến khi sắc trời gần như đã tối đen, trên đỉnh núi dần dần sáng lên dưới ánh đèn chiếu rọi, Linh cầm mới chở theo một người bay trở về, người tới chính là Chấp pháp trưởng lão của Côn Linh sơn, Vạn Lý Thu.

Nhìn thấy một đám nhân sự cấp cao của môn phái đều mang vẻ mặt căng thẳng im lặng ở trong màn đêm, lão ta có phần kinh ngạc, đi tới trong đám người rồi hỏi: “Chưởng môn, có chuyện gì mà vội vã gọi ta trở về vậy?”

Người tới đón lão ta cũng không biết được có chuyện gì đang xảy ra, chỉ nói là Chưởng môn có việc gấp cho gọi.

Chưởng môn vẫn chưa lên tiếng, nhưng một trưởng lão cau mày hỏi: "Sư đệ, ngươi đã làm gì tại khu Đinh Dần vậy?"

Vạn Lý Thu bị câu hỏi đó làm cho không hiểu ra sao, "Còn có thể làm gì? Chính là làm việc theo quyết định chung a, đợi xong việc ta sẽ thông báo cho mọi người biết, vội vã gọi ta trở về chỉ vì hỏi việc này hay sao?"

Thấy có phần nói không rõ ràng, một trưởng lão khác nói: "Sư đệ, ngươi đã làm gì với tên Trương Chi Thần kia?"

Vạn Lý Thu sửng sốt, "Ngoại trừ thực hiện theo quyết định chung, ta còn có thể làm gì? Nếu không, các ngươi đừng có hỏi không đầu không đuôi như vậy, muốn hỏi cái gì, các ngươi giải thích rõ ràng sự việc trước đã có được hay không?"

Trưởng lão cất lời hỏi trước nhấc tay ra hiệu cho mọi người bình tĩnh đừng vội, sau đó kể lại đại khái lời nói nặng nề của Hướng Lan Huyên cho lão ta nghe.

Vạn Lý Thu nghe xong thì vẻ mặt nghiêm trọng, và vẫn không hiểu được, "Cũng không làm chuyện gì khác thường a. Sau khi Tông môn quyết định thay đổi quy tắc bắt thăm vì hắn, chúng ta liền ngừng điều tra việc 'Làm bừa' nhằm vào hắn, dự định sau khi kết thúc vòng thi đấu cuối cùng của tiểu khu thì sẽ rút về, chỉ như vậy chứ còn có thể làm gì?"

Mọi người quay mặt nhìn nhau, cảm thấy lão ta không có khả năng nói bừa dưới sự chất vấn như vậy, lập tức đều rất nghi hoặc.

Triệu Đăng Tử: "Vạn trưởng lão, Hướng Lan Huyên là khách, chúng ta là chủ, nàng cũng không phải người cố tình gây sự, nếu như nàng ta không phát hiện được gì, nàng ta cũng không có khả năng vô duyên vô cớ nói nặng lời với chúng ta như vậy. Mong rằng ngài suy nghĩ kỹ, nhớ rõ lại xem có sơ suất gì hay không, bằng không, nếu như nữ nhân đó trở mặt, Côn Linh sơn ta e rằng sẽ phải rắc rối."

Ngụ ý rất đơn giản, đây cũng không phải là trò đùa có cũng được không co cũng chẳng sao, không thể bỏ qua.

Đối diện với ánh mắt nghiêm trọng của mọi người, Vạn Lý Thu nhíu mày, suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nhịn không được lắc đầu, "Ta thực sự nghĩ không ra nơi nào có vấn đề. Chưởng môn, không bằng như vậy đi, để ta trước tiên trở về triệu tập các đệ tử cùng nhau rà soát lại một lần. Nếu như thực sự vẫn không tìm hiểu được nơi nào xảy ra chuyện, vậy thì ta sẽ đích thân đi tìm vị Hướng đại hành tẩu đó hỏi thăm xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Cũng sẽ làm rõ ràng minh bạch, không đến mức khiến sự tình trở nên nghiêm trọng như vậy."

Triệu Đăng Tử suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, vậy thì làm phiền ngài."

Vạn Lý Thu chắp tay chào mọi người, việc này không nên chậm trễ, lão ta lập tức rời đi, mượn tốc độ của Linh cầm nhanh chóng đi xa.

đường sá mặc dù khá xa, nhưng dùng sức mạnh hai cánh để bay qua thiên sơn vạn thủy cũng không thành vấn đề, một chút quãng đường này đương nhiên không phải là vấn đề gì to tát. Rất nhanh chóng, lão ta đã trở về lại khu Đinh Dần, sau khi hạ xuống thì lập tức sai người gọi hai người đệ tử đi theo mình là Cam Cử và Tần Phó Quân tới.

Khi hai đệ tử vừa đến nơi, còn chưa đợi hai người hành lễ xong, Vạn Lý Thu đã mở miệng nói: "Tạm thời bỏ xuống tất cả mọi việc trong tay, đi kiểm tra xem phía bên chúng ta có phải có người nào đó lấy danh nghĩa chúng ta để động tay động chân gì đó nhằm vào Trương Chi Thần hay không."

Lão ta vừa nói ra những lời này, hai vị đệ tử đều giật mình, Cam Cử hiếu kỳ nói: "Sư phụ, kinh động Chưởng môn triệu kiến, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Vạn Lý Thu:

"Đâu chỉ là kinh động Chưởng môn, phía bên Đại Nghiệp ty cũng bị kinh động rồi. Phía bên Chưởng môn cũng không biết rõ tình huống cụ thể, ta cũng muốn biết rõ ràng đến cùng đã xảy ra chuyện gì ngay tại phía dưới mí mắt chúng ta. Ý của phía bên Đại Nghiệp ty hình như là chỉ phía bên ta đã làm chuyện gì đó, dường như đang ám chỉ chúng ta tra xét chuyện gì đó không nên tra xét. Hai các ngươi lập tức triệu tập toàn bộ thành viên Lưu Tinh điện tới đây, không được bỏ sót bất kỳ người nào, nghiêm ngặt kiểm tra xem có người nào ở sau lưng chúng ta làm ra chuyện gì nhằm vào Trương Chi Thần hay không."

Cam Cử lập tức chắp tay lĩnh mệnh, "Vâng!"

Ở bên cạnh, vẻ mặt Tần Phó Quân trở nên biến hóa khó lường, đối diện với mệnh lệnh của sư phụ, nàng ta lại chậm chạp không có bất kỳ phản ứng gì.

Vạn Lý Thu và Cam Cử lập tức cảm thấy không thích hợp, Cam Cử cất tiếng thúc giục, "Sư muội, không có nghe được lời sư phụ nói sao?"

"Hử?" Tần Phó Quân nhướng mắt hỏi giống như ở trong mộng chợt tỉnh, ngay sau đó nàng ta có chút ngập ngập ngừng ngừng, dường như không biết nên mở miệng như thế nào.

Ở một bên, hai thầy trò quay mặt nhìn nhau, nhận ra được điều gì đó, Vạn Lý Thu đột nhiên trầm giọng hỏi: "Nha đầu, chẳng lẽ là ngươi làm sao?"

Tần Phó Quân lắc đầu, "Đệ tử chỉ âm thầm điều tra Trương Chi Thần, nhưng chuyện đệ tử tra xét dường như cũng không có liên quan gì với Đại Nghiệp ty a. Hơn nữa, Đại Nghiệp ty làm sao biết được đệ tử đang âm thầm điều tra chứ?"

Vạn Lý Thu gằn từng chữ: "Âm thầm điều tra? Ngươi âm thầm điều tra gì về hắn?"

Tần Phó Quân cắn răng, "Đệ tử hoài nghi tên Trương Chi Thần này chính là hung thủ đã sát hại Dạ Linh Nhi và Địa Linh đêm hôm đó."

Cam Cử kinh ngạc nói: "Người đêm đó hẳn phải là cao thủ Thượng Huyền cảnh giới, nếu không sẽ khó thể thoát thân được trong vòng vây truy bắt với quy mô như vậy, mà nếu đã có tu vi đó là không có tư cách tham gia Triêu Dương đại hội."

Vạn Lý Thu nhấc tay ra hiệu cho gã ngừng lại, nhìn chằm chằm nữ đệ tử, lạnh lùng hỏi: "Ngươi có chứng cứ không?"

"Ta…" Tần Phó Quân cắn cắn môi, chột dạ nói: "Đang tìm… Nhưng mà đệ tử đã có chút manh mối, khi sự việc xảy ra thì Trương Chi Thần đó rất có khả năng không có mặt tại nơi ở."

Vạn Lý Thu nhướng mắt lạnh lùng, "Ngươi biết ngươi đang nói gì không? Có khả năng? Ngươi là bảo ta lấy mấy chữ 'Có khả năng' này để giải thích với Tông môn sao, hay là muốn ta lấy mấy chữ 'Có khả năng' này đi giải thích với Đại Nghiệp ty?"

Tần Phó Quân cúi thấp đầu.

Ở một bên, Cam Cử cũng biểu hiện ra vẻ đau khổ, "Sư muội, vì sao sư muội không báo trước chuyện này cho sư phụ chứ?"

Tần Phó Quân ấp úng đáp: "Sư phụ cũng đã nói rồi, trong tình huống chưa có chứng cứ, muội làm sao có thể lấy mấy chữ 'Có khả năng' để bẩm báo với sư phụ?"

Cam Cử: "Vì vậy muội liền gạt chúng ta len lén đi điều tra sao? Sau chuyện lần đó, không phải đã nói với muội, lấy đại cục làm trọng, về sau mới xử lý sao?"

Tần Phó Quân lập tức đáp lại một câu, "Sư phụ và Chưởng môn cũng có nói, phát hiện manh mối thì có thể âm thầm điều tra."

Cam Cử đưa tay yêu cầu, "Manh mối đâu? Manh mối như thế nào, lấy ra a, để cho sư phụ đưa đến giải thích cho Tông môn."

Lời này đúng là làm khó Tần Phó Quân, thực sự rất khó diễn tả manh mối của nàng ta, đó chỉ là trực giác và cảm giác, nhưng sự việc đã như vậy, lúc này cũng phải đưa ra một lời giải thích, nàng ta chỉ có thể cắn răng kiên trì nói: "Sư huynh, lúc trước ta đã có hoài nghi, ta cảm thấy đệ tử môn phái bị chết ngày đó chỉ là kẻ chết thay, là hung thủ dùng thủ thuật che mắt, nếu như suy đoán của ta không sai, ta đã mặt đối mặt giao tiếp với hung thủ, ta có cảm giác Trương Chi Thần này rất giống hung thủ."

Cam Cử: "Chính là bởi vì các ngươi đã gặp nhau ở khoảng cách gần, có phải là người đó hay không chỉ cần dùng mắt là có thể nhận ra, tại sao còn phải dựa vào cảm giác, muội làm sao vậy?"

Gã cũng có chút nổi giận, việc trong Tông môn thì không sao, nhưng dính dáng tới Đại Nghiệp ty, tình thế rất dễ dàng vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Một khi sư phụ đánh mất địa vị tại Tông môn, tương lai của đám đệ tử bọn họ cũng sẽ ảm đạm theo cùng. Nữ nhân này có thể không cần tương lai, có thể dựa vào nhan sắc để tiếp tục lựa chọn, nhưng đám nam nhân bọn họ thì làm sao bây giờ?

Bên trong môn phái không giống với bên ngoài, bên ngoài không lưu lại nhà này tự sẽ có nhà khác để lưu lại, bên ngoài có thể tìm được on đường khác, nhưng đệ tử trong môn phái thì có thể tùy tiện đổi môn đổi phái, có thể tùy ý thoát ly sư môn được sao? Nói không chừng, chính là đứng dạt sang một bên suốt một đời.

Ngoài ra, sư phụ rõ ràng tương đối ưu ái vị quan môn đệ tử này, làm cho gã cũng có phần bất mãn.

Chương 682: Giải thích (2)

Tần Phó Quân phản bác, "Hung thủ rất gian xảo, dùng bùn bôi lên mặt, sư huynh cũng không phải không biết."

Cam Cử bị lời nói của nàng chọc giận, "Lúc đó, không chỉ có một mình muội tiếp xúc gần với hắn, đúng không? Tập trung tất cả những người đã gặp mặt hắn, đối mặt nhận diện, để xem có thể nhận ra hắn hay không, chỉ cần có thể ngay mặt xác nhận được, vậy thì việc này sẽ thành đơn giản."

Tần Phó Quân: "Sư huynh, ta đã nói hung thủ dùng bùn bôi lên mặt, làm sao bọn họ có thể nhận ra được?"

Cam Cử: "Muội đang nói giỡn sao? Muội không nhận ra, những người khác tiếp xúc gần cũng không nhận ra, vậy dựa vào đâu để nói hắn là hung thủ, như vậy phải đi đâu nói lý chứ, chỉ dựa vào cảm giác của muội sao? Hiện tại Đại Nghiệp ty muốn giải thích, Tông môn có thể lấy lý do này của muội để giải thích được không?"

"Được rồi." Vạn Lý Thu nhấc tay quát bảo ngừng lại, ngăn cản hai người tiếp tục tranh cãi thêm nữa.

Tần Phó Quân cũng bực bội, không nói với gã nữa, quay sang sư phụ đang có vẻ mặt âm trầm bất định, "Sư phụ, ta chỉ âm thầm tra xét xem hắn có phải là hung thủ hay không, liên quan gì đến Đại Nghiệp ty? Hắn cũng chỉ là một đệ tử bị Long Quang tông vứt bỏ, cũng chỉ là một thí sinh dự thi bình thường mà thôi, tại sao lại làm cho Đại Nghiệp ty quan tâm như thế? Như vậy, phải chăng ta càng có lý do để tin rằng tên Trương Chi Thần này không đơn giản, cũng càng có khả năng là hung thủ hay không?"

Vạn Lý Thu trầm giọng nói: "Ngươi xác định ngươi chỉ bí mật điều tra hung thủ, không có làm chuyện gì khác đúng không?"

Tần Phó Quân khẳng định như đinh đóng cột: "Đệ tử vẫn luôn duy trì đúng mực, không làm bất kỳ việc gì khác thường, nếu như có nửa câu nói dối, đệ tử nguyện ý nhận bất kỳ hình phạt nào."

Vạn Lý Thu: "Đã làm gì, kể rõ toàn bộ quá trình đi."

"Chính là dựa vào việc điều tra biệt hiệu của Trương Chi Thần rồi lấy cơ hội này bắt chẹt Tiêu Trường Đạo cùng Ngô Dung Quý…"

Tần Phó Quân bắt đầu kể lại toàn bộ câu chuyện đã trải qua.

Vạn Lý Thu nghe xong cũng cảm thấy không có gì, nhưng vẫn không yên tâm, "Gọi tên Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý tới đây, ta cần biết bọn hắn có cáo mượn oai hùm, mượn cơ hội này làm chuyện bậy gì hay không."

Tần Phó Quân sửng sốt, suy nghĩ cũng phải, lập tức nhận lệnh, đi tìm hai tên đó.

Vạn Lý Thu lại nói với Cam Cử: "Cũng không biết có phải Đại Nghiệp ty ám chỉ chuyện này hay không, ngươi đi triệu tập toàn bộ nhân thủ, xác định lại một lần nữa xem có người nào làm chuyện gì khác nhằm vào Trương Chi Thần hay không."

"Vâng." Cam Cử cũng nhận lệnh rời đi.

Không bao lâu sau, Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý liền được tìm tới, trước sự chất vấn, hai người kể lại toàn bộ quá trình mình tìm hiểu, hỏi cái gì đáp cái đó, không dám giấu giếm…

Đến gần nửa đêm thì Vạn Lý Thu mới đưa Tần Phó Quân trở về tới Tông môn, lão ta cũng không biết có phải là có liên quan đến việc đồ đệ của mình làm hay không, nhưng sau khi xem xét hết mọi việc thì thấy chỉ còn có việc này.

Bên trong đại điện của Tông môn, các quản lý cấp cao vẫn một mực chờ đợi, bởi vì không biết tình thế ở mức độ nào, cho nên đều đang đợi đáp án.

Thầy trò hai người đến nơi, sau khi Vạn Lý Thu kể lại tình hình, Triệu Đăng Tử nhịn không được cất tiếng cười khổ, "Hẳn là việc này rồi."

Mấy vị trưởng lão đều không hiểu được quay nhìn ông ta, Vạn Lý Thu hỏi: "Làm sao biết được?"

Triệu Đăng Tử than thở: "Bởi vì hai người mà Tần sư muội lợi dụng để bí mật điều tra đó đã đụng tới người của Hướng Lan Huyên, tên Kha Nhiên kia, nói chính xác thì toàn bộ bốn người ở chỗ Kha Nhiên đều là người của Đại Nghiệp ty, dường như chính là vì đi giám thị tên Trương Chi Thần đó. Hai tên này chạy đến tìm hiểu từ bọn họ, làm sao giấu giếm được Hướng Lan Huyên."

Những lời này vừa được nói ra, mọi người đều kinh ngạc, có trưởng lão chần chừ hỏi: "Người của Đại Nghiệp ty sao? Còn có cả sắp xếp như vậy nữa sao? Vì sao chúng ta không biết?"

Triệu Đăng Tử lắc đầu: "Việc này, Đại Nghiệp ty trực tiếp tìm đến Hoàn Đại trưởng lão để sắp xếp, phía bên Đại Nghiệp ty không muốn khoa trương, tạm thời cũng không nói cho chư vị biết."

Tần Phó Quân nhịn không được hỏi, "Chưởng môn, Đại Nghiệp ty giám thị tên Trương Chi Thần đó làm gì?"

Triệu Đăng Tử không nói ra việc mình âm thầm phái người xâm nhập Long Quang tông để bí mật điều tra, than thở: "Ai biết được. Vạn trưởng lão, biết rõ nguyên nhân là được rồi, việc này e rằng còn cần đích thân ngài đưa Tần sư muội đến chỗ vị Đại hành tẩu kia để làm sáng tỏ sự việc, hóa giải hiểu lầm."

"Được, nếu không còn chuyện gì khác, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ."

Vạn Lý Thu hơi chút dò hỏi ý kiến mọi người, sau đó dẫn Tần Phó Quân rời đi, bay thẳng đến nơi Hướng Lan Huyên nghỉ chân.

Hai người cũng không nán lại trong khu nhà khách tao nhã quá lâu, nói chung là giải thích xong rõ ràng liền chào rời đi.

Trên đường xuống núi, Tần Phó Quân cảm thấy uất ức, "Sư phụ, cứ bỏ qua như vậy sao? Dạ Linh Nhi và Địa Linh cống hiến nhiều năm

cho Lưu Tinh điện, bị kẻ xấu xâm nhập vào mưu hại ngay tại trong nhà mình, chư vị trưởng lão lại không nói tiếng nào, lẽ nào bọn họ cứ chết vô ích như vậy sao? Công lý ở đâu?"

Khóe miệng Vạn Lý Thu mím chặt một chút, than nhẹ: "Nha đầu, trong thiên hạ này làm gì có công lý tuyệt đối, trong chữ công lý có cái chữ 'Công', khi thứ gọi là công lý đó ảnh hưởng đến lợi ích của đa số người, vậy thì đó không phải là công lý, hiểu chưa?"

Vừa mới nói xong, phía trước có một thân ảnh hiện lên, ngăn cản đường đi của hai người, đó là Triển Vân Khí.

Sau khi hành lễ chào xong, gã nói: "Vạn trưởng lão, Chưởng môn mời Tần chấp sự đến nói chuyện riêng một chút."

Hai thầy trò đều kinh ngạc, quay mặt nhìn nhau, sau đó Vạn Lý Thu gật đầu với đồ đệ, "Ta ở dưới chân núi chờ ngươi."

Vì vậy Tần Phó Quân liền đi theo Triển Vân Khí.

Khi đi đến ngoài đại điện Tông môn, Triển Vân Khí không cùng tiến vào, đưa tay mời Tần Phó Quân đi vào một mình .

Bên trong đại điện lúc này đã vắng vẻ trống trải, dưới ánh đèn chập chờn chỉ có mình bóng dáng Triệu Đăng Tử đơn độc lẻ loi đứng đó, thân hình cao gầy, đối mặt với ánh đèn suy tư gì đó.

"Chưởng môn." Tần Phó Quân đến gần hành lễ.

Triệu Đăng Tử quay đầu lại, mỉm cười, hỏi: "Hướng đại hành tẩu có ý tứ gì?"

Tần Phó Quân tâm tình sa sút, nói: "Không phải có ý tứ kia, chỉ nói là lấy Triêu Dương đại hội làm trọng. Nói chung, không còn việc gì, người ta đã bình tĩnh, đã trôi qua."

Triệu Đăng Tử nhìn thấy nàng ta như vậy, cười thản nhiên, nói: "Có thể thấy được, Vạn sư thúc là có kỳ vọng vào muội, muốn bồi dưỡng muội thành Trưởng lão đảm nhiệm Lưu Tinh điện tiếp theo."

Tần Phó Quân kinh ngạc.

Triệu Đăng Tử rồi lại chuyển đề tài: "Vẫn còn hoài nghi tên Trương Chi Thần đó là hung thủ sao?"

Tần Phó Quân suy nghĩ một chút, cuối cùng gật gật đầu.

Triệu Đăng Tử: "Có chứng cứ không?"

Tần Phó Quân chậm rãi cúi đầu nói: "Còn chưa có chứng cứ, chỉ là trực giác của ta."

Triệu Đăng Tử lạnh nhạt nói: "Vậy thì tiếp tục điều tra đi."

Tần Phó Quân kinh ngạc ngẩng đầu, cho rằng mình đã nghe lầm.

"Nếu như người trẻ tuổi của một môn phái đều không có nhiệt huyết, vậy thì môn phái đó có thể tồn tại được bao lâu?"

"Việc này, vậy làm sao giải thích với bên Đại Nghiệp ty chứ? Hướng đại hành tẩu có hay không…"

Triệu Đăng Tử quay đầu lại nhìn chăm chú vào ánh đèn chập chờn phía trước mặt, "Nàng ta không đại biểu được toàn bộ Đại Nghiệp ty. Mặc dù chúng ta rất kính nể Đại Nghiệp ty, nhưng cũng không thể để người ta tùy tiện thao túng. Chúng ta có thể trở thành đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, lại sừng sững nghìn năm đến nay, không phải dựa vào sự khúm núm, là phải có sự sắc bén của mình.

Tần sư muội, một môn phái lớn như vậy, quá mềm yếu là không được, phải trong bông có kim, như vậy người khác mới không dám tùy ý gây khó dễ.

Có người chạy đến Côn Linh sơn giết người của ta, Côn Linh sơn ta không thể được điều tra sao, đó là đạo lý gì?

Thái độ của ta vẫn nhất quán, đại cục làm trọng, nhưng có thể bí mật điều tra. Hướng Lan Huyên đã lên tiếng, chúng ta cũng không tiện bác bỏ mặt mũi nàng ta, bởi vì nếu như nàng ta vẫn muốn làm khó chúng ta, quả thực sẽ khiến Côn Linh sơn khó chịu, cho nên bí mật điều ta mới tương đối thích hợp.

Ta cũng không phải muốn yêu cầu muội đi điều tra, mà muốn nói cho muội biết, nếu như muội quả thực vẫn muốn điều tra, vậy thì cứ điều tra đi. Nhưng muội phải biết được hậu quả, phải giữ được đúng mực, không nên gây ra chuyện, nếu không, muội phải gánh chịu hậu quả.

Tuy nhiên, ta có thể nói cho muội một cái giới hạn, bất kể là ai, chỉ cần là làm việc của Tông môn, chỉ cần là sai lầm nằm trong tình trong lý, vậy thì cho dù là ai tới truy trách nhiệm, việc khác ta không dám đảm bảo, nhưng ta đảm bảo tuyệt đối không giao người đó ra, ít nhất sẽ bảo đảm tính mạng cho người đó. Muội có hiểu được ý của ta không?”

Đôi mắt Tần Phó Quân sáng lên, liên tục gật đầu, “Ta hiểu rồi.”

Triệu Đăng Tử quay đầu lại nhìn nàng, mỉm cười nói: “Khi rời khỏi cánh cửa này, ta chưa từng nói ra lời nào. Đi thôi, đừng để sư phụ muội đợi lâu.”

“Vâng.”

Tần Phó Quân rất hưng phấn, cung kính hành lễ, sau đó xin cáo lui.

Chương 683: Thẻ bài số 1

Mặt trời mọc lên từ phương Đông, bóng đêm phủ xuống từ phía Tây, cái này mất đi cái kia sinh ra, biến đổi không ngừng.

Ngay từ sáng sớm, người ở trên núi đã lần lượt ra khỏi nơi ở, nhộn nhịp đi xuống núi, tụ tập về khu vực sân thi đấu.

Vòng bắt thăm thứ tư sắp bắt đầu rồi, cho dù là người đã bị loại hay là người còn tiếp tục dự thi, đều dồn dập chạy tới.

Lần này, người đến đây xem trò vui dường như đông đủ một cách lạ thường.

Bởi vì, vòng bắt thăm này quyết định không ít người có thể trực tiếp tiến vào vòng thi đấu của khu chữ Đinh.

Ngoài ra, còn bởi vì lúc trước xuất hiện tình huống ba lần liên tục bắt trúng thăm trống, mọi người đều muốn nhìn xem, liệu có xảy ra trường hợp bắt trúng thăm trống liên tục bốn lần hay không, liệu rằng có xuất hiện trường hợp một người chỉ dựa vào việc bắt thăm để vượt qua vòng thi đấu tiểu khu tiến vào vòng thi đấu khu vực hay không, bởi vì dựa theo quy tắc thi đấu, xác suất bắt trúng thẻ trống ở vòng thứ tư là rất lớn.

Vì việc này, rất nhiều người đã trao đổi rôm rả từ ngày hôm qua đến bây giờ, trên bậc cấp xuống núi, mọi người vẫn liên tục bàn tán xôn xao, thỉnh thoảng còn có tiếng cảm thán "Vận may của tên đó quá tốt đi", đây cũng là đề tài được bàn tán nóng nhất trong hai ngày qua.

Vòng bắt thăm thứ tư còn chưa bắt đầu, nó đã đem tới cho mọi người cảm giác trò bắt thăm này vui vẻ như thế nào.

Mấy đệ tử bị Long Quang tông ruồng bỏ là những người cuối cùng ra khỏi cửa, bởi vì không người nào thích mình bị người khác cứ nhìn chằm chằm, Dữu Khánh trúng thăm trống ba lần liên tục liền tận lực trì hoãn việc rời nhà muộn một chút, cho dù trước sau gì cũng bị

mọi người nhìn chằm chằm, nhưng hắn vẫn không thích trên đường đi cứ bị người khác dán mắt vào mình chỉ trỏ.

Ở tại khu vực sân thi đấu, cho dù có bị người ta nhìn chằm chằm thì vẫn dễ chịu hơn một chút, bởi vì lúc đó là xen lẫn trong đám đông, có người chia sẻ ánh mắt.

Chính hắn cũng đã cảm nhận được, hắn vốn dĩ vẫn là tính cách thanh niên trẻ tuổi, thích sôi nổi náo nhiệt, nhưng từ khi tại kinh thành Cẩm quốc thi trúng danh hiệu Thám Hoa gì đó, tính cách hắn liền đổi thành kín tiếng.

Đương nhiên, cũng vì không còn cách nào, hắn sợ bị người khác nhận ra.

Trên bậc cấp xuống núi, bốn người bị Long Quang tông ruồng bỏ từ trên cao nhìn xuống, ở tại nơi cao nhất, cũng là đang đi tại phía cuối cùng.

Nhìn những bóng người ở phía dưới trên con đường phía trước, Nam Trúc cất lời vui vẻ, "Mười hai thẻ bài có đến tám cái thẻ trống, dựa vào vận may của lão Thập Ngũ, tám chín phần mười sẽ trở thành người đầu tiên trong lịch sử của Triêu Dương đại hội dựa vào bắt thăm mà tiến vào vòng thi đấu khu vực."

Với lời vui đùa này của gã, chỉ có mình Bách Lý Tâm là nhếch khóe miệng hưởng ứng.

Sau khi thất bại ngày hôm qua, vẻ mặt Mục Ngạo Thiết một mực không có biểu cảm, trong ánh mắt thậm chí còn có nét u buồn.

Dữu Khánh rất xem thường, hắn chẳng cần danh hiệu này, cũng không có khả năng tiếp tục bắt trúng thẻ trống nữa.

Nam Trúc vừa dứt lời thì quay nhìn phản ứng của ba người kia, lập tức cảm thấy nhàm chán…

Tại khu vực sân thi đấu, mười hai thí sinh dự thi lần lượt vào chỗ, đứng rải rác ở một khu vực.

Phải nói rằng, lập trường của Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý là rất kiên định, vẫn luôn đứng ở bên cạnh Thiện Thiếu Đình.

Nhưng vào lúc này, Dữu Khánh cũng đến gần ba người bọn họ, đứng ở bên cạnh bọn họ, làm cho Thiện Thiếu Đình phải thỉnh thoảng quay nhìn Dữu Khánh, cảm thấy là lạ.

Tiêu Trường Đạo lại có cảm giác khác lạ, không biết có phải là mình bị ảo giác hay không, sau mấy lần thỉnh thoảng va chạm ánh mắt với Dữu Khánh, gã luôn cảm thấy có điểm gì đó không thích hợp, có cảm giác như tên này đang nhằm vào mình.

Nhưng bây giờ gã đã không còn sợ nữa, từ việc Ngô Dung Quý đánh bại Mục Ngạo Thiết, gã có đủ tự tin để đối phó.

Kỳ thực thì cảm giác của gã không sai, Dữu Khánh tới đây chính là nhằm vào gã, khoản nợ cần trả cũng cần phải trả.

Dữu Khánh biết được tên này lén lút làm những chuyện đó chính là vì để vượt qua vòng thi đấu tiểu khu, làm liều để kiếm được tiền đồ tốt, hắn sẽ không để cho tên này được như ước nguyện.

Dùng thủ đoạn đê tiện đánh người của Linh Lung quan hắn bị trọng thương, còn muốn vượt lên sao?

Hắn thề phải làm cho mộng đẹp của tên này tan nát, đá gã ra khỏi cánh cửa vào vòng đấu khu vực.

Thế nhưng cơ hội để hắn có thể ngăn chặn được gã lần này thực sự rất thấp, trong mười hai tấm thẻ bài, có đến tám tấm là thẻ trống, chỉ có bốn tấm là có số, nói cách khác, hắn và Tiêu Trường Đạo đều phải bắt trúng vào bốn tấm thẻ bài có số đó thì mới có cơ hội quyết đấu với nhau.

Xác suất đụng nhau vốn rất thấp, hắn đương nhiên cần phải tiếp cận Tiêu Trường Đạo, căn cứ vào kinh nghiệm tổng kết được từ những lần bắt thăm trước, đợi khi mười hai người tạo thành vòng tròn thì hắn nhất định cần phải theo sát tại phía sau Tiêu Trường Đạo, lúc đó mới có cơ hội lợi dụng Quan Tự quyết đề có thể quyết đấu với Tiêu Trường Đạo.

Nhưng tiền đề là trước tiên Tiêu Trường Đạo phải bắt trúng thẻ bài có số đã, hơn nữa những người xếp trước cũng chưa có bắt trúng thẻ bài có số tương ứng mới được.

Trên khán đài, Hướng Lan Huyên với chiếc áo choàng đen lại tới đây.

Lần này nàng ta biết rất rõ, vị Thám Hoa lang đó cho dù như thế nào cũng không thể tiếp tục bắt trúng tấm thẻ trống, bởi vì nàng ta đã ép buộc sắp xếp, cho nên, lần này nàng ta khẳng định có thể nhìn thấy Thám Hoa lang so đấu với người khác.

Vòng thi đấu thứ tư chỉ có bốn người, nói cách khác chỉ cần đánh hai trận là xong.

Hai trận này kết hợp với lần bắt thăm hôm nay sẽ xác định được mười người đứng đầu khu Đinh Dần.

Trên sân khấu điều khiển, Vũ Thiên thấy đã đến giờ, đưa mắt nhìn nhìn trên khán đài, cũng không quan tâm còn có người nào tới xem

cuộc vui hay không, chỉ cần người tham gia thi đấu đã đến đông đủ là được, gã xoay người đi vào hậu trường.

Những người liên quan chờ đợi tại hậu trường đã chuẩn bị sẵn sàng, Vũ Thiên đi tới bắt chuyện: "Phía trước đã sẵn sàng, có thể bắt đầu rồi."

Có người đưa một tấm thẻ bài cho gã.

Có hai đệ tử Côn Linh sơn đang định xoay chuyển bức vách có treo các thẻ bài quay ra phía trước, Tần Phó Quân tham gia giám sát đột nhiên cất tiếng, "Chậm đã!"

Vạn Lý Thu, Cam Cử, Tôn Liên Tinh và các đệ tử Côn Linh sơn liên quan đều dõi ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng ta.

Cam Cử trầm giọng hỏi: "Sư muội, muội lại định làm gì?"

Tần Phó Quân không giải thích gì với gã, chỉ hỏi Vũ Thiên, "Ngươi cầm tấm thẻ bài này đi ra ngoài, định chút nữa nói như thế nào?"

Mọi người đều trố mắt, không biết có ý gì.

Vũ Thiên cẩn thận trả lời: "Đương nhiên là giống như lúc trước, nói cho mọi người biết tình hình, trước tiên hỏi thăm ý kiến, để cho các thí sinh dự thi nhấc tay biểu quyết."

Tần Phó Quân lập tức phủ quyết: "Không được! Nếu như vẫn làm giống như lúc trước, rất có thể sẽ không đạt được kết quả mà chúng ta mong muốn, rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện bất ngờ."

Cam Cử: "Sư muội, muội đừng gây náo loạn nữa có được hay không chứ? Làm theo biện pháp đó chính là quy củ, không có sai, hiểu hay không?"

"Được rồi, để cho sư muội ngươi nói hết trước đã." Vạn Lý Thu lên tiếng ngăn cản, sau đó hất hất cằm, ra hiệu cho Tần Phó Quân tiếp

tục nói.

Tần Phó Quân trước tiên chắp tay tuân lệnh với sư phụ, tiếp đó hỏi ngược lại Cam Cử, "Sư huynh, ngươi có biết lần trước có bao nhiêu người không nhấc tay tán thành để cho Trương Chi Thần xếp hàng rút thăm cuối cùng hay không?"

Cam Cử suy nghĩ một chút, ngập ngừng trả lời: "Hình như là bảy tám người đi."

Tần Phó Quân: "Vì sao bọn họ không nhấc tay tán thành?"

Cam Cử dường như đã hiểu ra gì đó, do dự đáp: "Có lẽ là bọn họ có tự tin với thực lực của mình?"

Tần Phó Quân: "Không sai, là có lòng tin, hoặc là khinh thường chiếm lấy kiểu lợi ích này. Sư huynh, vậy ngươi có biết đại đa số bảy tám người đó bây giờ vẫn còn tại trong mười hai người này hay không?"

Cam Cử há to miệng, không nói nên lời, gã thật sự không chú ý tới điểm này, gã không được tinh tế như nữ nhân.

Đôi mắt sáng của Tần Phó Quân lại đảo qua mọi người, "Hơn nữa, đồng môn của Trương Chi Thần đã bộc lộ ra nhược điểm tại trong trận thi đấu trước, mọi người cảm thấy trong mười hai người này, số người nhấc tay đồng ý chắc chắn có thể chiếm đa số sao?"

Những lời này vừa được nói ra, mọi người quay mặt nhìn nhau, cảm thấy xấu hổ.

Tần Phó Quân than thở: "Cho nên, nếu như muốn hoàn thành lời dặn của Tông môn, thì không thể làm theo kiểu cách cũ, nếu không, tám chín phần mười sẽ làm hỏng chuyện."

Nàng quay đầu lại nhìn Vũ Thiên, chỉ vào tấm thẻ bài trong tay gã, "Không cần phải để bọn họ nhấc tay biểu quyết, trực tiếp đưa thẻ

bài cho Trương Chi Thần, không cần lí do gì màu mè, chỉ cần đưa ra lí do duy nhất chính là từ đầu đến giờ hắn chưa có thi đấu trận nào, chỉ cần đơn giản như vậy!"

Mọi người lập tức sáng tỏ, Vạn Lý Thu nhấc tay vuốt râu, nhè nhẹ gật đầu, trong ánh mắt nhìn về phía đệ tử quan môn của mình bộc lộ ra nét vui mừng, "Không sai, cứ làm như vậy đi, Tôn Liên Tinh, ngươi cảm thấy sao chứ?"

Tôn Liên Tinh vội khom người đáp: "Tần chấp sự nói có lý, làm như vậy là ổn thỏa nhất!"

Ở bên cạnh, Cam Cử không tiếp tục hé răng, cũng chú ý thấy sư phụ thể hiện sự tán thưởng đối với sư muội, chính bản thân gã cũng cảm nhận được rõ ràng mình đã bị sư muội làm thấp xuống, gã âm thầm nhíu mày.

Sau khi ý kiến đã được thống nhất, Vũ Thiên rời hậu trường, trực tiếp đi tới trước sân khấu.

Khi bức vách treo thẻ bài được xoay ra trước, trên khán đài chợt có người cất tiếng kinh ngạc: "Hình như là số lẻ, di, tại sao lại thiếu một thấm thẻ bài chứ?"

Lời này lập tức gây nên một tràng rối loạn, mọi người dồn dập để ý tới, có mười hai người rút thăm, trên bức vách nhưng chỉ treo có mười một tấm thẻ bài.

Hướng Lan Huyên ngồi trên khán đài quan sát, bởi vì trong lòng đã biết rõ ràng, trong mắt toát ra nét tươi cười hài hước.

Vũ Thiên đảo mắt nhìn cảnh tượng ồn ào ầm ĩ nổi lên xung quanh, trước tiên không để ý tới, gã đi thẳng tới phía trước, đứng ở gần mép sân khấu, ánh mắt nhìn thẳng về phía Dữu Khánh đang đứng giữa đám thí sinh dự thi, cất tiếng gọi to: "Trương Chi Thần, mời lên sân khấu."

Bầu không khí hiện trường trước tiên là yên tĩnh trong chốc lát, ngay sau đó là những lời bàn tán xì xao vang lên.

Đang đứng ở trong đám thí sinh dự thi, Dữu Khánh cũng ngẩn người ra, ánh mắt hơi dừng lại một chút trên mười một tấm thẻ bài treo trên bức vách, hắn cảm thấy có chút không ổn, nhưng vẫn lắc mình tung người lên, rơi xuống trước mặt đối phương.

Vũ Thiên cũng không khách khí, ngay tại chỗ lấy một tấm thẻ bài ra, đưa cao qua đỉnh đầu, quay thẻ bài cho mọi người nhìn thấy con số trên thẻ bài.

Con số trên thẻ bài là số "Một", cũng chính là thẻ số 1.

Vũ Thiên giơ thẻ bài lên cao, lớn tiếng nói: "Mọi người đều đã nhận được quy tắc thi đấu, bởi vì mỗi tiểu khu chỉ được lấy mười người lọt vào vòng thi đấu cấp Đại khu, mà sau khi trải qua ba vòng thi, khu Đinh Dần còn lại mười hai người, nói cách khác, hiện đang dư hai người, vì vậy sẽ có hai người không thể vào vòng sau.

Ai được vào vòng tiếp theo, ai không thể, không phải dùng lời nói là được, vì để cho công bằng, cho nên có vòng rút thăm thứ tư này.

Mười hai người tiếp tục một lượt bắt thăm, trong mười hai tấm thẻ bài có tám cái thẻ trống không có số, người bắt trúng thẻ trống sẽ theo quy tắc cũ, trực tiếp vào vòng trong. Trong bốn thẻ còn lại, phân biệt là hai thẻ số 'Một' và hai thẻ số 'Hai'. Người bắt trúng số thẻ tương ứng sẽ tiếp tục thi đấu với nhau, hai người chiến thắng được vào vòng trong. Hôm nay sẽ quyết định ra mười người cuối cùng của khu Đinh Dần tiến vào vòng thi đấu Đại khu. Mọi người dựa vào thực lực, dựa vào vận may!"

Nói đến đây, gã hạ tay xuống, đưa tấm thẻ bài trên tay cho Dữu Khánh.

Dữu Khánh tròn mắt nhìn gã một hồi, hoàn toàn không muốn nhận lấy, Vũ Thiên lại ra hiệu cho hắn nhận lấy, cũng tuyên bố ngay trước

mặt mọi người: "Đây là thẻ bài của ngươi."

Mọi người lẳng lặng nhìn.

Dữu Khánh cuối cùng nhịn không được hỏi: "Có ý gì, ta không cần bắt thăm sao?"

"Vòng này, ngươi không cần bắt thăm, ngươi chính là thẻ số 1!"

Vũ Thiên trả lời gọn gàng dứt khoát, rồi cất cao giọng nói với mọi người: "Có lẽ mọi người sẽ có nghi ngờ, nhưng đây là Triêu Dương đại hội, Triêu Dương đại hội là nơi luận võ, tại tiểu khu chúng ta, cả bốn vòng không đánh trận nào, toàn bộ dựa vào vận may bắt thăm để vượt qua là không công bằng, cho nên trong bốn người quyết đấu còn lại, tất nhiên phải có một vị trí của hắn. Như thế nào cũng phải để cho hắn đánh một trận mới được!"

Chương 684: Thật thú vị

Vừa nghe nói là vì nguyên nhân này, mọi người bừng tỉnh hiểu ra, cũng không có người nào phản cảm với quyết định này, bởi vì nó hợp tình hợp lý.

Đương nhiên, cũng có người phản đối, thí dụ như Nam Trúc, gã hét lên, "Quy tắc đã định ra rồi là có thể tùy ý thay đổi sao? Các ngươi thay đổi một lần thì thôi, đây là lần thứ hai rồi, hơn nữa còn là liên tục thay đổi quy tắc chỉ để nhằm vào một người. Triêu Dương đại hội này còn giống như lời truyền sao?"

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn tới gã, còn tưởng là người nào, thì ra là tên mập này.

Hiện trường tức thì vang lên một trận cười khẽ, mình nói giúp người của mình là không có vấn đề, mọi người đều có thể lý giải.

Ánh mắt Vũ Thiên dời khỏi người Nam Trúc, cũng không đáp lại lời chất vấn của Nam Trúc, then chốt là không muốn dây dưa vào chủ đề này, cũng không phải lần đầu tiếp xúc với tên mập đó, nếu ngươi dám mở miệng nói chuyện, người ta liền có thể ngay tại dưới ánh mắt nhìn trừng trừng của mọi người trên sân đấu để nói chuyện với ngươi cả ngày, mà càng nói e rằng sẽ càng dễ dàng không nói được rõ ràng .

Ánh mắt gã lại trực tiếp chuyển tới trên người Dữu Khánh, nói lại lần nữa: "Đây là thẻ bài của ngươi."

Dữu Khánh rất muốn nói mình không nhận, bởi vì hắn không muốn để cho Tiêu Trường Đạo vượt qua được vòng thi đấu tiểu khu Đinh Dần, lúc trước quy tắc bắt thăm bị thay đổi đã quấy nhiễu dự định của hắn một lần, bây giờ lại thêm lần nữa, đây là chuyện gì chứ?

Nhưng mà hắn nhìn nhìn phản ứng của mọi người khắp nơi xung quanh, ngoại trừ Nam béo cất tiếng ra, không một người nào khác tại đây thể hiện phản đối, làm cho hắn muốn phản đối cũng có phần lo lắng tướng ăn của mình quá khó nhìn, lo lắng không đồng ý sẽ dẫn tới thêm nhiều người có phản ứng tức giận, bởi vì người ta nói cũng không sai, Triêu Dương đại hội là nơi luận võ, không đánh trận nào liền vượt qua hết, dù tình dù lý thì đều có chút không thể nào nói nổi.

Then chốt là chính hắn cũng rất rõ ràng, cánh tay không lay chuyển được bắp đùi, nếu người ta đã dám ngang nhiên làm như vậy trong trường hợp này, vậy thì hắn có phản kháng cũng không có tác dụng gì lớn, không đánh trận nào liền tiến vào đến vòng cuối, người ta lấy ra lí do như vậy, lòng người quả thực cũng không đứng về phía hắn.

Hắn cũng sợ phản kháng sẽ dẫn Hướng Lan Huyên đến đây, sau một hồi suy đi nghĩ lại, hắn cuối cùng cũng đưa tay ra, nhận lấy tấm thẻ bài số 1 đó.

Vũ Thiên mỉm cười đưa tay mời hắn xuống sân khấu đứng sang một bên xem náo nhiệt, tiếp tục thực hiện bắt thăm.

Trên khán đài, Thiếu Vân vui vẻ, "Tốt nhất là Đại ca bắt trúng thẻ số 1, phải giáo huấn cho hắn một trận ra trò!"

Cô ta thực sự rất mang thù, đã trôi qua mấy ngày rồi mà vẫn còn nhìn Dữu Khánh không vừa mắt.

Ở một bên, một để tử của Quy Kiếm sơn trang chen vào một câu, "Nếu như Thiện thiếu có thể bắt được thẻ trống trực tiếp qua vòng thì cũng rất tốt."

Thiện Thiếu Vân trừng mắt lườm gã, "Ca ca ta không bắt trúng thẻ trống vẫn có thể vượt vào vòng trong."

Đệ tử đó lập tức bối rối nhưng vẫn khiêm tốn cười gật gật đầu.

Trên khán đài một bên khác, nhìn thấy tình hình cưỡng ép nhét thẻ bài vào tay như thế, Bách Lý Tâm vô thức quay nhìn đám người Quy Kiếm sơn trang ở bên kia, rồi quay sang nhắc nhở Nam Trúc: "Thiện Thiếu Đình dường như có thành kiến với lão Thập Ngũ của ngươi, chỉ còn lại mười một người bắt thăm, khả năng Thiện Thiếu Đình đối đầu với hắn cũng không nhỏ, vạn nhất đụng nhau thì làm sao bây giờ?"

Nam Trúc nhấc một tay kéo kéo lỗ tai mình, có chút nghi ngờ, nhưng dường như cũng không có vẻ gì quá lo lắng, "Nếu đụng phải, ta cũng không biết chắc kết quả sẽ nhưng thế nào."

Gã đã chứng kiến thực lực của Thiện Thiếu Đình trong những lần xuất thủ trước, nhưng vẫn có phản ứng như vậy, khiến cho Bách Lý Tâm rất nghi hoặc, ánh mắt lấp lóe nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Cách thức bắt thăm vẫn như cũ, vẫn là người dự thi quây thành vòng tròn, sau đó tiếng trống dồn dồn không ngừng, cuối cùng là dựng sào thấy bóng.

Mười một cây phi tiêu không cần bao lâu liền bắn hết một vòng, tiếp theo sau đó chính là lật thẻ bài.

Có thể nhận thấy, có một số người dự thi tương đối căng thẳng, kể cả Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý, bởi vì có thể nói đây là thời khắc quyết định tương lai và vận mệnh của bọn họ, cho dù hai người bọn họ có ngàn tính vạn tính, chỉ cần bắt thăm trúng Thiện Thiếu Đình hay Hướng Chân, về cơ bản là không có bất kỳ khả năng chiến thắng.

Cực cực khổ khổ vào được đến vòng cuối cùng của tiểu khu, người dự thi có thực lực thấp, không ai mong muốn bởi vì vận may không tốt, bắt thăm đụng phải cường giả mà tiếc hùi hụi.

Một số người thực ra chỉ cầu có thể nổi bật lên trong thi đấu tại tiểu khu mà thôi, còn trong cuộc thi cấp Đại khu thì họ không ôm bất kỳ hi vọng gì.

Với cuộc thi tại tiểu khu, họ còn có thể đến thử thời vận, nhưng đến cuộc thi tại đại khu, bọn họ cơ bản không có vận may gì để trông chờ, bởi vì sau khi sàng lọc ra từ các tiểu khu, số lượng cường giải tương tự như Thiện Thiếu Đình hay Hướng Chân là quá nhiều, không có thực lực tương ứng là không có khả năng nổi bật lên trong thi đấu cấp đại khu.

Cũng may mà kết quả lật thẻ bài cuối cùng giúp cho hai người Tiêu, Ngô thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn nhìn nhau cười, hai người đều may mắn, đều bắt được thẻ bài trống, đều đã trực tiếp tiến vào vòng đấu lớn rồi, sự hưng phấn bộc lộ rõ trong lời nói.

Dữu Khánh đứng tại bên cạnh nhìn hai người, nhất là nhìn Tiêu Trường Đạo, hắn biết rõ ván đã đóng thuyền, việc Tiêu Trường Đạo vượt vào vòng trong đã là chuyện không thể thay đổi, hắn không thể ngăn cản được nữa, vậy thì hắn chỉ có thể dùng một phương thức khác chặt đứt tiền đồ của gã, phế bỏ gã trong thi đấu cấp đại khu!

Đương nhiên, tiền đề vẫn phải là hắn có thể vượt qua vòng này mới được.

Vận may của hắn khá tốt, không đụng phải Hướng Chân hay Thiện Thiếu Đình, hắn đụng phải người tên là Sử Đao kia.

Dữu Khánh thỉnh thoảng nhìn tới Sử Đao, phát hiện thấy người đàn ông tuổi già này thỉnh thoảng cất tiếng ho khan, sắc mặt hình như có chút không bình thường.

Mà khiến Dữu Khánh ngạc nhiên chính là, sau khi có được kết quả bắt thăm, Tiêu Trường Đạo không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, vậy mà lại chủ động tiến đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói thầm mấy câu, "Trương huynh không cần sợ, tên Sử Đao này tại trong trận thi đấu trước mặc dù giành chiến thắng, nhưng quá mức liều mạng với người ta cho nên cũng bị đối thủ đánh cho trọng thương. Từ miệng người ở cùng nhà với hắn, ta tìm hiểu được, tối hôm qua Sử Đao hẳn là đã ói ra máu, còn lặng lẽ chạy đi tìm người của Côn Linh sơn cầu chữa trị.

Nhìn tình trạng chấn thương của hắn như vậy, không có mười ngày nửa tháng là không khỏi được, nhưng rất tiếc, vòng rút thăm và thi đấu này lại diễn ra trong cùng một ngày, ngay cả một ngày kéo dài lấy lại chút sức cũng không có. Cho nên khi Trương huynh giao thủ với hắn, không cần quá mức lo lắng, chỉ cần nhớ kỹ một điểm, không cần so đấu tinh tế, tận lực dùng cứng đối cứng, nội thương của hắn là không thể chịu đựng được, đến lúc đó phần thắng của Trương huynh sẽ rất lớn."

Sau khi âm thầm nói xong lời này, gã lập tức dịch bước rời khỏi chỗ Dữu Khánh, đến đứng bên cạnh người khác, không muốn để cho Thiện Thiếu Đình chú ý quá nhiều.

Dữu Khánh quay đầu quan sát gã, rất muốn hỏi gã, ngươi đã từng thấy ta xuất thủ sao? Cái gì bảo là ta không cần sợ, ngươi nhìn vào đâu mà nói là ta sợ chứ?

Đồng thời cũng không biết lời tên này nói là thật hay là giả, nếu là thật, tên chó này có lẽ đều đã có nghiên cứu kỹ càng về các đối thủ

gã có khả năng đụng phải, vì tiền đồ thật đúng là phí rất nhiều tâm tư.

Hắn lại quay sang nhìn bộ dạng của Sử Đao, có lẽ lời tên kia nói tám chín phần mười là sự thật.

Hắn đương nhiên cũng biết vì sao Tiêu Trường Đạo phải tìm cơ hội chạy tới bày tỏ ý tốt, đó là vì sợ thân phận Đại tiển sư của hắn.

Cây sào cắm ở trên sân đã được người nhổ đi, trận thi đấu đầu tiên của vòng thứ tư đến rất nhanh, hôm nay là phải lập xong danh sách mười người đứng đầu khu Đinh Dần.

Ở trên sân khấu, Vũ Thiên đã cất tiếng gọi to, "Trận đấu đầu tiên vòng thứ tư, Trương Chi Thần, Sử Đao, mời lên sân khấu xác minh bản thân."

Vì vậy, hai bóng người lập tức phi thân lên sân khấu, lại lần nữa giao ra thẻ bài của mình.

Sau khi xác nhận danh tính không có sai lầm, hai người mới chính thức ra sân thi đấu, phi thân rơi xuống trong sân thi đấu, tiếng trống dồn dập vang lên, nhắc nhở hai người chuẩn bị.

Trên khán đài, trong mắt Hướng Lan Huyên hiện rõ nét tươi cười, rõ ràng đang có hứng thú.

Cùng lúc này, có một bóng người khác chậm rãi đi vào khán đài, ngồi xuống, trên miệng ngậm một tẩu thuốc cán ngắn, mái tóc bạc trắng, chính là Ngân Sơn Hà, phì phèo thuốc lá, ánh mắt cũng nhìn chăm chú trận thi đấu trong sân.

Tiếng trống đột nhiên dừng lại, có nghĩa là trận thi đấu chính thức bắt đầu.

Sử Đao rút kiếm ra trước, từng bước một tiến về phía Dữu Khánh.

Dữu Khánh lẳng lặng đứng ở nơi đó, ngay cả việc đưa tay nắm lấy chuôi kiếm cũng không làm, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương từng bước một tới gần.

Cảnh tượng này đã khá là quen thuộc đối với khán giả.

Tư thế này của Dữu Khánh cực kỳ giống với Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc lúc trước, trông như tư thế rất đầy đủ, thoạt nhìn rất đáng sợ, chỉ sợ nền tảng cũng trống rỗng như nhau.

Mà Sử Đao triển khai thế trận cũng giống như khi Ngô Dung Quý đánh bại Mục Ngạo Thiết, không vội tấn công, chỉ cần từng bước một tận lực tới gần, muốn bức cho đối phương không thể giữ tư thế phòng thủ, phải phát động tấn công trước từ đó lộ ra kẽ hở.

Liệu thực lực của tên bắt thăm trúng thẻ trống liên tục ba lần này có tốt giống như vận may của hắn hay không chứ, mọi người đều mỏi mắt mong chờ.

"Đã nói cho hắn biết bí quyết đánh bại Sử Đao rồi phải không?"

Đứng ở bên cạnh Tiêu Trường Đạo, Ngô Dung Quý thừa dịp không người nào chú ý, đột nhiên nhỏ giọng hỏi một câu.

Tiêu Trường Đạo liếc gã một cái, biết rõ tình hình lúc trước đã bị gã chú ý thấy, nhưng cũng không nói gì, chỉ im lặng.

Ngô Dung Quý biết rõ vị này chỉ cần có thể có cơ hội, vẫn là muốn hóa giải mâu thuẫn với mấy vị Đại tiễn sư kia, dù sao cũng đã thuận lợi vào vòng đại khu rồi, không đáng đắc tội người của quân đội trong tương lai, gã nhỏ giọng cười khẽ nói:

"Tên Sử Đao này coi như không may, thật vất vả đi đến vòng này, kết quả có hai phần ba cơ hội nhưng lấy không được, cuối cùng lại rơi vào số một phần ba kia, bản thân lại bị trọng thương. May mắn là bắt trúng số 1, cách đối phó như thế nào đã có người bày ra giúp hắn. Là vượt qua hay là nuốt hận, phải nhìn chính hắn rồi."

Ngồi trên khán đài, khóe miệng Mục Ngạo Thiết căng chặt, cách thức Sử Đao sử dụng khiến y nghĩ tới hình ảnh mình bị đánh bại, ánh mắt lại trở nên u buồn.

Nam Trúc nhìn thấy cảnh này, khóe miệng nhịn không được co giật một cái, lão Thập Ngũ ra kiếm nhanh cỡ nào, gã biết rất rõ ràng, tên Sử Đao này mà thật sự dùng biện pháp giống như đối phó lão Cửu, vậy thì chẳng khác chủ động đưa tới cửa?

Gã nhịn không được, cất tiếng thì thầm, "Thực sự là chịu chết!"

Tại trong sân, Dữu Khánh cũng không nói nên lời, nhìn thấy đối phương tiếp tục tới gần, nhịn không được buông tiếng thở dài, "Chỉ có thể nói ngươi bắt thăm quả thực không may mắn như ta, ngươi có trọng thương trên người, nếu như ta dùng phương thức cứng đối cứng để đánh với ngươi, ngươi căn bản không chống nổi. Giữa ngươi và ta không oán không cừu, ta không muốn chấn thương của ngươi trở nặng thêm, ngươi nên nhận thua đi."

Sử Đao lập tức dừng lại, kinh nghi bất định mà nhìn hắn, rõ ràng rất kinh ngạc không biết vì sao đối phương biết được, khóe miệng căng ra, nói: "Triêu Dương đại hội hai mươi năm tổ chức một lần, và chỉ có một cơ hội trong suốt cuộc đời, ta rất vất vả mới vào được tới vòng cuối cùng này, nếu chưa đánh đã bảo ta nhận thua, ngươi cảm thấy ta có thể cam tâm sao? Huống hồ, nếu như ngươi cũng miệng cọp gan thỏ giống như đồng bạn của ngươi vậy, ta chưa chắc đã không có cơ hội chiến thắng."

Trên khán đài bắt đầu có tiếng xì xào bàn tán vang lên, không biết hai người đang nói gì.

Sân thi đấu có phần hơi lớn, hai người nói chuyện với giọng nói bình thường thì ở ngoài sân thi đấu rất khó nghe được.

Sử Đao dứt lời lại tiếp tục tiến lên, tiếp tục sử dụng phương thức từ từ tới gần.

Dữu Khánh thấy gã khư khư cố chấp, lần nữa nhắc nhở: "Cho dù ngươi không có bị thương, cũng không thắng được ta, nhưng ta đoán chừng ngươi là nghe không vào. Nếu là lúc bình thường, kiểu không biết tốt xấu như vậy, ta tất nhiên sẽ khiến ngươi đẹp mặt, nhưng ngươi đang bị thương, ta thắng ngươi cũng không có ý nghĩa gì, tự ngươi mở to hai mắt mà suy nghĩ cho kỹ."

Dứt lời rút kiếm.

Tốc độ hắn rút kiếm cũng không tính nhanh, chỉ là lúc vung kiếm ra thì đột nhiên có cảm giác rất nhanh, chỉ thấy kiếm quang chợt lóe lên, thân kiếm liền đột nhiên lơ lửng, không có động tác gì, mũi kiếm lẳng lặng chỉ vào Sử Đao ở ngoài ba thước.

Mà Sử Đao thì đột nhiên dừng chân lại, trợn to hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, cũng không dám bước tới chút nào nữa, hầu kết giật giật, có lẽ là bởi vì bị thương mà thân thể hư nhược, trên trán nhanh chóng xuất hiện mồ hôi lạnh với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trên khán đài, đồng tử Hướng Lan Huyên đột nhiên co lại, thân thể chậm rãi nghiêng tới trước, hơi nheo mắt, nhìn chằm chằm vào bên trong sân thi đấu.

Người ở bên ngoài nhìn vào, thấy hai bên giống như đã hóa đá.

Đợi một lúc lâu sau sau, có người kỳ quái hỏi: "Hai người đó đang làm gì vậy, muốn giằng co tới khi nào?"

Ngô Dung Quý cũng nhấc tay thúc cùi chỏ vào Tiêu Trường Đạo, nói: "Sử Đao có chuyện gì vậy, đã biết phương thức xuất thủ rồi, còn bất động ra đó làm gì? Sẽ không phải là đè ép không được nội thương nha, nếu là như vậy thì còn ra sân đấu làm gì, không phải tự rước lấy nhục sao, dứt khoát nhận thua cho rồi."

Ngân Sơn Hà phì phèo thuốc lá, cứ như vậy đợi một hồi, rút tẩu thuốc ra khỏi miệng, phun một ngụm khói, rõ ràng cũng có chút kỳ

quái với tình hình trên sân đấu.

"Đùng… Đùng… Đùng…"

Tiếng trống dồn dập đột nhiên vang lên, là tiếng trống thúc trận, tiếng trống vang lên ba lần mà vẫn chưa đánh, hai bên thi đấu đều sẽ bị loại.

"Thắng bại đã xác định, một đám ngu xuẩn!"

Hướng Lan Huyên thì thầm liếc nhìn về phía tiếng trống, ánh mắt lại chuyển sang nhìn chăm chú Dữu Khánh đứng trên sân đấu đang chậm rãi thả kiếm xuống, trong mắt đầy hứng thú, lẩm bẩm một mình, "Bỏ văn theo võ… Thật là thú vị. Triêu Dương đại hội lần này có phần thú vị rồi."

Chương 685: Hắn có thể là cao thủ

Trong số những người chờ đợi bắt thăm đứng ở dưới sân khấu chủ trì, Hướng Chân bỗng nhiên nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc Dữu Khánh vẫy ra một kiếm kia, gã dường như bị điều gì đó gây xúc động, nhắm chặt hai mắt, chậm rãi hồi ức lại hình ảnh một kiếm vẫy ra kia, thậm chí còn chậm rãi nhấc tay vung múa, sau khi mở mắt ra, trong mắt hình như có chút nghi hoặc, lộ ra vẻ hoang mang không rõ.

Gã đứng tại trong mười người vung tay múa may đương nhiên gây trở ngại tới người khác, cũng làm cho người khác chú ý tới.

Có người hỏi: "Hướng huynh, có chuyện gì vậy?"

Hướng Chân nhìn chằm chằm Dữu Khánh ở trong sân đấu, ngập ngừng nói: "Hình như chân ý khác."

Người đó nghe không hiểu gã đang nói gì, hỏi: "Chân ý gì vậy?"

Hướng Chân muốn nói lại thôi. Khi ánh mắt của gã chạm đến một kiếm đó của Dữu Khánh thì giống như cảm nhận được một loại kiếm ý, nhưng gã cũng không dám xác định, nhắm mắt hồi ức, khoa tay diễn lại, nhưng vẫn không thể hình dung ra.

Như thế nào là kiếm ý? Là chỉ người dùng kiếm kiểm soát được kiếm đến một mức độ nhất định, khả năng dùng kiếm đã thành thạo hoặc đột phá đến một cảnh giới nào đó, lúc đó liền sẽ lĩnh hội được một phương thức biểu đạt rõ nét, kiếm tùy ý chuyển động, kiếm như ý của mình.

Có thể nói là hay làm khéo tay, cũng có thể nói là siêu phàm thoát tục, nói chung, đã không phải là dùng kiếm chém chém giết giết như bình thường.

Gã biết rõ đó là một loại phương thức biểu đạt vô cùng cao cấp, chính gã cũng không hiểu rõ ràng cho lắm, chỉ là khoảnh khắc Dữu Khánh vung kiếm vừa rồi dường như khiến tiếng lòng gã rung động, làm cho gã giống như sinh ra loại ảo giác nào đó, trong khoảnh khắc đó gã dường như nhìn thấy được cánh cửa mà gã mong ước đã lâu kia.

Vấn đề là, người nào tu vi chưa đến Thượng Huyền cảnh giới dường như sẽ rất khó chạm được vào ngưỡng cửa kia, cho nên, chính gã cũng không biết có phải là cảm giác của mình bị sai lầm hay không.

Mà gã cũng không phải là người nói nhiều, bình thường cũng ít giao du với ai, hơn nữa cũng không thể chắc chắn, vì vậy, gã không hé răng nữa, tiếp tục yên lặng nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Dữu Khánh.

Người ở bên chất vấn tức thì có cảm giác như mặt nóng dán vào cái mông lạnh, nhấc tay gãi gãi trán, cũng không nói thêm gì.

Loạt trống thúc giục thi đấu lần đầu tiên đã dừng lại, hai bên vốn giằng co với nhau không chỉ không triển khai đánh nhau, mà dường như còn buông lỏng xuống.

Cánh tay cầm kiếm của Dữu Khánh chậm rãi thả lỏng xuống.

Sử Đao cũng chậm rãi hạ thanh kiếm nghiêng ở trên tay xuống, giống như thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt kinh nghi và phức tạp nhìn chằm chằm đối phương, một lúc lâu sau mới thốt ra một tiếng, "Ngươi…"

Sau đó gã không biết nên nói tiếp cái gì.

Đối phương vừa rồi vung ra một kiếm là theo góc nhìn của gã, là cắt thẳng vào góc nhìn của gã, gã giống như đã nhìn rõ ràng, cũng giống như nhìn không rõ ràng.

Gã rõ ràng nhìn thấy Dữu Khánh vung tới một kiếm, đồng thời cũng rõ ràng nhìn thấy là Dữu Khánh vung tới mình ba kiếm.

Rõ ràng nhìn thấy một chiêu, nhưng cũng rõ ràng thấy được ba chiêu.

Cho nên, gã cũng không thể biết được đó là chuyện gì xảy ra.

Nếu như nói đó là ảo giác, nhưng kình khí bị khuấy động lên quanh mình lại là thực thực tại tại, dựa vào tu vi bây giờ của gã, không đến mức ngay cả vô hình kình khí cuồn cuộn bên người cũng không phát hiện được.

Vì vậy gã lại bị chấn động, chỉ trong khoảng thời gian chớp mắt đó, trong khoảnh khắc ngắn như thế, lại có thể phát động liên tục ba chiêu, tốc độ phải nhanh cỡ nào a?

Gã không biết được rằng tốc độ xuất kiếm của Dữu Khánh đã đạt đến mức độ có thể bùng phát ba mươi sáu kiếm trong một hơi thở, đó là trong tình huống phối hợp với Du Long thân pháp, nếu bỏ qua

những động tác đó, chỉ tại trong một phạm vi nhỏ, phát ba kiếm về một phương hướng, không phải là việc khó.

Sử Đao nghi hoặc chính là, với tốc độ xuất ba kiếm nhanh như vậy, cổ tay chịu nổi sao?

Ba chiêu vừa rồi mặc dù không phải là kiếm chiêu có biên độ dao động rộng lớn gì, nhưng gã biết rất rõ, biên độ dao động của kiếm chiêu tuy nhỏ, nhưng tốc độ nhanh đến mức độ đó, nếu cổ tay không khống chế được, là sẽ trực tiếp khiến cổ tay bị chấn thương, thậm chí còn có thể trực tiếp phế bỏ cổ tay của mình.

Đây là lí do vì sao tu vi càng cao mới có khả năng khống chế tốc độ xuất thủ càng nhanh, khi tu vi cơ thể đầy đủ, mới có thể khống chế được.

Gã cảm thấy tốc độ ba chiêu vừa rồi của đối phương, hẳn phải là người đến cảnh giới Thượng Huyền mới có thể khống chế được, nhưng ban tổ chức Triêu Dương đại hội chắc chắn sẽ không hỗ trợ làm loại chuyện gian dối như vậy mới đúng, hơn nữa thoạt nhìn tuổi của đối phương cũng không có khả năng đã đột phá đến Thượng Huyền cảnh giới.

Gã không biết chính là, kiếm pháp mà Dữu Khánh tu luyện có điểm khác biệt với phương thức tu luyện của các loại kiếm pháp khác, hắn trước tiên tu luyện chính là thủ pháp và thân pháp.

Thủ pháp tên gọi là Cầm Long thủ, tên như ý nghĩa, tay có thể bắt long, sức bật và khả năng chịu đựng đều không phải bình thường.

Cho nên Dữu Khánh hoàn toàn có khả năng thực hiện tốc độ biến chiêu nhanh như vậy.

Đương nhiên, điều khiến Sử Đao nghi hoặc hơn chính là, vì sao thấy được một kiếm, lại cũng thấy được ba kiếm.

Đó là bởi vì gã không biết Dữu Khánh đang tu luyện chiêu thứ hai của Phong Trần kiếm quyết.

Một hơi ba mươi sáu kiếm chỉ là chiêu thứ nhất, Dữu Khánh hiện tại cần tu luyện chính là hợp nhất ba mươi sáu chiêu, muốn biến phức tạp thành đơn giản.

Chỉ là hắn vẫn chưa luyện thành, cách luyện thành có một khoảng cách, một kiếm vừa rồi chỉ là ba kiếm hợp nhất tương tương đối đơn giản mà thôi.

Cái gọi là ba kiếm hợp nhất cũng không phải giống như con mắt Sử Đao nhìn thấy đó, cái gì mà ba chiêu hay một chiêu.

Nhìn như chỉ xuất ra một chiêu, nhưng tồn tại ba chiêu.

Có thể nói là một chiêu làm thực, hai chiêu làm giả, cũng có thể nói là ba chiêu đều giả, còn có thể cho rằng ba chiêu đều thực, hoặc có thể là ở trong ba chiêu đó sẽ có một chiêu là thực.

Ba chiêu này thực chất là kiếm ý, vừa là hư vô, vừa có thể hóa thực, là tồn tại thực sự, có thể để người khác cảm nhận được.

Kiếm ý nói cho Sử Đao biết, có thể cùng lúc dùng ba chiêu này để tấn công gã.

Mà với tốc độ xuất thủ của Dữu Khánh là thực tế có thể làm được, chỉ phụ thuộc vào việc hắn có làm hay không mà thôi, đây là hắn hiện tại vừa mới tiếp cận được, ba kiếm hợp nhất.

Đến một ngày nào đó, khi hắn vung ra một kiếm, đối thủ có thể trong nháy mắt cảm nhận được ba mươi sáu kiếm bức tới thì có nghĩa là hắn đã luyện thành ba mươi sáu kiếm hợp nhất!

Đó là một loại cảnh giới, hiện nay Sử Đao còn không có khái niệm đối với cảnh giới này, cho nên trong lúc nhất thời gã không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Nhưng Sử Đao đã biết rõ, ý nghĩa của đối phương khi xuất ra một kiếm này.

Đối phương không giống như những đồng bạn chỉ biết phòng thủ kia.

Đối phương đang dùng kiếm nói cho gã biết, một khi ta tấn công, ngươi ngăn cản được sao?

Đây cũng là nguyên nhân khiến trán Sử Đao đổ mồ hôi lạnh, đối phương đã khuyên nhủ gã, là chính gã không nghe khuyên nhủ cứ phải muốn chết, cũng may mà đối phương hạ thủ lưu tình, nếu như là một kẻ khác có chút tính khí… Thật sự là nghĩ mà sợ!

Người bên ngoài nhìn tình hình trên sân thi đấu, thấy được hai người dường như đã muốn dừng tay.

Ngồi trên khán đài, Thiện Thiếu Vân lập tức không muốn tiếp nhận, cô ta sốt ruột nắm chặt tay nói: "Đánh đi, đánh chết tên họ Trương kia đi, đừng dừng a, tại sao không đánh chứ?"

"Đừng gào lên nữa!" Ở một bên, Ung Trạch Tuyết cất lời khiển trách, bà ta nhìn chằm chằm trên sân đấu, nói: "Nhìn bộ dạng đối thủ của hắn, dường như bị nội thương."

"A?" Thiện Thiếu Vân kinh ngạc, lập tức nhìn chằm chằm quan sát.

Thực ra không ít người nhìn khí sắc của Sử Đao thì đã nhận ra Sử Đao đang bị thương, còn về lí do thực sự để hai bên dừng tay không thi đấu nữa, căn bản không ai tại đây có thể biết được.

Không chỉ bởi vì khoảng cách từ khán đài đến vị trí hai người thi đấu trên sân khá xa, cũng không chỉ bởi vì khoảng cách và góc độ nhìn, hoặc bởi vì không thể đích thân cảm nhận ở khoảng cách gần.

Đương nhiên, những điều đó cũng là nguyên nhân trọng yếu, nhưng nguyên nhân thực sự vẫn là ở tại cảnh giới, và còn cả việc ở tại

khoảnh khắc đó có thể cảm nhận ra được hay không.

Người có được cảnh giới đó, hoặc tâm ý có thể thông suốt, trong nháy mắt liền có thể hiểu được, nếu không bỏ qua tức là đã bỏ lỡ.

Bởi vì tốc độ Dữu Khánh xuất kiếm rất nhanh, kiếm ý vừa ra liền thu lại, chỉ lóe lên trong nháy mắt rồi biến mất.

Sử Đao nói ra một chữ "Ngươi" rồi dừng lại một lúc lâu, sau đó mới thở dài nói: "Xem ra Trương huynh không chỉ có vận may bắt thăm tốt, thực lực cũng không phải tầm thường."

Dữu Khánh biết gã đã hiểu, quét mắt nhìn xung quanh, bình tĩnh nói: "Ngươi cũng không phải bị thua ở trên tay ta, ngươi là bởi vì nội thương mà chủ động nhận thua."

Sử Đao thoáng sửng sốt, sau đó hiểu ra ý của hắn, cười khổ nói: "Được, ta đã hiểu rồi."

Gã thu kiếm vào bao, chậm rãi quay người lại, tiếp đó phi thân rời đi, một lần lên xuống đã bay ra ngoài sân đấu, bay đến trên khán đài, ngồi xuống, sau đó tay che miệng nhọc nhằn ho khan mấy tiếng.

"A, Sử Đao chịu thua rồi?"

"Tại sao còn chưa đánh đã chịu thua rồi chứ?"

"Xem ra hắn thật sự đã bị thương không nhẹ trong vòng đấu trước."

"Chậc chậc, điều này thật sự là không may, tám cái thẻ trống, chỉ cần bắt trúng một cái, cho dù có thương tích cũng vào được vòng trong, nhưng vậy mà, ai!"

"Nhìn thấy hay không, tên Trương Chi Thần này thực sự, con mẹ nó, vận may quá tốt, không cho hắn rút thăm, cũng có thể xuất hiện

một người bị thương nặng nhảy tới trên tay hắn. Không cần một chiêu, lại vượt qua được vòng đấu rồi."

"Vận may này thật sự không người nào theo kịp."

Khắp nơi trên khán đài vang lên tiếng bàn tán xôn xao ầm ĩ.

Thiện Thiếu Vân nhịn không được đứng bật dậy, miệng toát ra một đống lời tức giận bất bình, để cho loại người này trực tiếp vượt vào vòng trong, cô ta thực sự không cam lòng.

Không hòa mình vào mọi người, ngồi đơn độc lẻ loi nơi một khoảng trống, Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn đám người xung quanh bàn tán xôn xào, trong mắt lóe lên vẻ khinh thường, rồi lại quay nhìn Dữu Khánh đứng một mình trong sân đấu, trong mắt hiện ra nét hứng thú, cất tiếng lẩm bẩm, "Tài tử đệ nhất thiên hạ…"

Những thí sinh dự thi khác đứng chờ dưới sân khấu chủ trì cũng thì thầm rỉ tai bàn tán với nhau. Vào lúc này Ngô Dung Quý cũng giữ ra tin tức Sử Đao quả thực đang bị trọng thương cho những người cùng đứng chờ biết, làm cho mọi người phải cất lời khen Dữu Khánh có vận may tốt.

Chỉ có mình Hướng Chân quay đầu nhìn chằm chằm vào Sử Đao vừa trở lại chỗ ngồi, bên tai nghe được mọi người nói vận may tốt gì gì đó, gã lại quay nhìn về phía Dữu Khánh đứng trên sân đấu chờ đợi công bố kết quả, ánh mắt rất nghiêm trọng, nhẹ nhàng nói một câu, "Hắn có thể là cao thủ!"

Những người khác nhìn về phía gã, có lẽ là bởi vì tiếng gã nói nhỏ, có lẽ là bởi vì không muốn nghe những lời nói tiếp theo, hoặc là bởi vì gã không thích giao lưu cùng người khác, vì vậy lại xem như gã chưa từng bao giờ nói qua lời nào.

Ở trên sân khấu, Vũ Thiên quay đầu lại nhìn về phía nhân viên giám sát của môn phái, nếu bọn họ không có ý kiến gì, gã sẽ làm theo quy củ tuyên bố Dữu Khánh chiến thắng.

Nào ngờ Tần Phó Quân đột nhiên đứng lên, ra hiệu cho gã chờ một chút rồi tuyên bố, nàng ta nói với người bên cạnh: "Ta đi hỏi Sử Đao kia một chút, để xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì."

Tôn Liên Tinh trả lời: "Sử Đao đó quả thực bị trọng thương, lúc trước bên này có ầm thầm chữa trị giúp hắn, chỉ là không nghĩ tới hắn ngay cả một chiêu cũng không chịu đựng được."

Là như vậy sao? Tần Phó Quân nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Dữu Khánh, không biết tại sao, nàng ta luôn cảm thấy việc này xuất hiện tại trên người tên ria mép nhìn hèn mọn đó là không có đơn giản như vậy, nàng ta cảm thấy những gì hai người nói chuyện với nhau tại trên sân có khả năng có vấn đề gì đó, vì vậy nàng ta vẫn phi thân rời đi, bay đến trên khán đài, tìm đến Sử Đao, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Sử Đao sửng sốt, chính gã cũng rất kinh ngạc, hỏi lại: "Chịu thua theo quy định, có vấn đề gì sao?"

Tần Phó Quân: "Nếu như là có nguyên nhân gì khác, ngươi có thể nói cho ta biết, chẳng hạn như bị bức hiếp. Nói chung, ta đảm bảo Côn Linh sơn sẽ làm chủ cho ngươi."

Bức hiếp sao? Sử Đao cười khổ nói: "Chính là bị thương nặng làm ảnh hưởng, tự nhận không phải là đối thủ của hắn, lẽ nào chịu thua cũng không được sao?"

Bởi vì kéo dài không có tuyên bố kết quả, ánh mắt mọi người cũng lập tức tập trung tới đây, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đứng chờ ở trên sân đấu, Dữu Khánh trong lòng cũng ngao ngán, không biết nữ nhân này có ý gì, có cảm giác như cố ý gây chuyện.

Cũng may Tần Phó Quân không có nhận được kết quả mình mong muốn, chỉ có thể chấp nhận kết quả này mà quay trở lại trên sân khấu.

Sau đó, Vũ Thiên thuận lý thành chương tuyên bố Dữu Khánh chiến thắng.

Ở trên khán đài, vào lúc này Hướng Lan Huyên cũng đứng lên, nhìn chằm chằm Dữu Khánh bay lên sân khấu, nở nụ cười, nói: "Coi như chuyến đi này không tệ."

Dứt lời, nàng ta xoay người rời đi, trận thi đấu thứ hai gì đó, nàng ta chẳng chút hứng thú nào muốn xem.

Chương 686: Khách hiếm đến

"Trương Chi Thần, chiến thắng, vào vòng trong!"

Đứng trên sân khấu chủ trì, Vũ Thiên cất lời tuyên bố kết quả Dữu Khánh giành chiến thắng.

Dữu Khánh cũng cầm về lại chiếc phi tiêu có khắc tên của mình, hắn không biết mình có thể cầm chiếc phi tiêu này đi tới cuối cùng của Triêu Dương đại hội hay không.

Đương nhiên, hắn cũng không muốn cầm lấy chiếc phi tiêu này đi tới cuối cùng, hắn chỉ cần thứ hạng của mình có thể cao hơn Long Hành Vân một chút là được, nếu không sẽ rất phiền phức.

Nói thật, hiện tại hắn đã có phần hối hận, hối hận với việc mình đã làm nhục Long Hành Vân đến mức như vậy khi tại Minh Hải, nghĩ cũng có thể nghĩ được, nếu là một con người thì đều sẽ báo thù.

Hắn hoàn toàn không ngờ tới Long Hành Vân có thể kéo xa như vậy, lại có thể động tới thôn dân Cửu Pha thôn, không chừng còn có thể kéo cả Linh Lung quan vào việc này.

Hắn vốn nghĩ rằng, cùng lắm thì trốn ở trong U Giác Phụ không ra ngoài, cùng lắm thì làm cho Long Hành Vân không tìm ra mình là

được, đâu ngờ người ta nhảm nhí như thế, hiện tại hắn muốn trốn cũng không thể trốn, nếu không với tình huống của hắn bây giờ, làm sao có khả năng đi tham gia loại thi đấu này.

May mà Long Hành Vân cũng cho hắn cơ hội, chỉ cần hắn có thể thắng được đối phương trong lần này, ân oán giữa hai bên sẽ được xóa bỏ.

Chuyện khác hắn không dám đảm bảo, nhưng hắn có lòng tin về tính cách của Long Hành Vân, chỉ cần hắn có thể thắng, vậy thì tên ngốc đó chắc hẳn sẽ không nuốt lời.

Hắn cầm lấy phi tiêu nhảy xuống sân khấu, quay trở lại trong đám người tham dự rút thăm, lần lượt gật đầu đáp lại lời chúc mừng của mọi người, và hắn cũng không quan tâm với các lời chê bai chỉ trích ở xung quanh, bởi vì, bất kể bọn họ bình luận như thế nào đi nữa, thì đây cũng không phải là tên thật của hắn.

Trận thi đấu thứ hai cũng đã bắt đầu, đây là một trận thi đấu cuối cùng khu Đinh Dần.

So với trận thi đấu đầu tiên, trận thi đấu thứ hai hấp dẫn hơn nhiều, đánh nhau quyết liệt tưng bừng, có cảm giác gần như liều mạng, vì để tranh đoạt một vị trí thăng hạng cuối cùng, không có ai chịu dễ dàng khuất phục.

Đánh nhau mặc dù kịch liệt, nhưng Dữu Khánh thấy không có gì đáng xem.

Bởi vì khi hắn vừa ra núi đã gặp được rất nhiều cao thủ, hơn nữa, có một số cao thủ còn là rất cao, là loại người có thể giết chết hắn rất dễ dàng, cho nên lúc ban đầu, hắn rất không có lòng tin vào mình, về sau, khi đã nhìn thấy những người này xuất thủ, hắn mới dần dần cảm thấy yên tâm.

Đang xem, Dữu Khánh bỗng nhiên cảm giác có chút gì đó không thích hợp, hắn vô thức quay đầu nhìn lại, tại góc nhìn nghiêng cách

một người ở phía sau, ánh mắt hắn vừa vặn đối diện với ánh mắt của Hướng Chân.

Lúc đầu hắn cũng không có để ý đến, nhưng sau mấy lần quay đầu lại, hắn phát hiện thấy dường như Hướng Chân đang một mực nhìn chằm chằm vào mình, điều này khiến trong lòng hắn sinh ra chút nghi ngờ.

"Xong rồi."

"Chết người rồi."

Trong lúc hắn đang phân tâm, bỗng nhiên trên khán đài có tiếng kinh hô, hắn đưa mắt nhìn về sân đấu, liền nhìn thấy một người bị kiếm xuyên qua ngực, loạng choạng sắp ngã xuống đất, đối thủ cũng bị đánh bay ra sau, nhưng sau khi rơi xuống đất lại lật người đứng lên, nhấc tay lau máu tươi trên khóe miệng, thở hổn hển nhìn chằm chằm đối phương.

Vẻ mặt người trúng kiếm đầy bi phẫn, dường như còn muốn liều mạng, nhưng đối thủ đã lắc mình tránh đi, liên tục nhảy né tránh vòng quanh sân đấu, hoàn toàn không có ý định tiếp tục đánh nhau với gã, rõ ràng là đang khiến gã mệt mỏi, kiệt sức.

Cuối cùng, người bị trúng kiếm loạng choạng quỳ một gối xuống đất, có vẻ khó thể đứng lên lại.

Nhân viên y tế của Côn Linh sơn đã đến bên ngoài vòng thi đấu, chuẩn bị sẵn sàng cứu giúp, nhưng người trúng kiếm dường như vẫn không chịu thua, hoặc có lẽ là không cam lòng, làm cho các nhân viên y tế của Côn Linh sơn đứng ngoài vòng đấu chuẩn bị cứu chữa cũng không dám xông vào.

Thẳng đến khi người đó đã gục ngã xuống, mấy tên đệ tử Côn Linh sơn mới khẩn cấp lướt tới cứu người.

Khi Vũ Thiên tuyên bố một người thăng hạng cuối cùng thì người trúng kiếm kia cũng đã tắt thở.

Đến thời điểm này, mười người thăng hạng vào vòng đại khu của khu Đinh Dần đã được xác định, mười người này sẽ tham gia vòng thi đấu khu chữ Đinh, cũng tuyên bố cuộc thi tại khu Đinh Dần đến đây chính thức kết thúc.

Sau khi tan cuộc, Dữu Khánh phải chuẩn bị thay đổi nơi ở, sẽ tạm thời tách khỏi mấy người Nam Trúc.

Không còn cách nào, những người tham gia vòng thi đấu toàn khu chữ Đinh có một nơi ở tập trung khác, cũng giống như khi bọn họ được tập trung lại lúc vừa mới đi tới khu Đinh Dần vậy.

Tuy nhiên, chỗ ở tại khu Đinh Dần cũng không bị xóa bỏ, vẫn được giữ lại cho những thí sinh tham gia dự thi lúc trước, việc ăn ở cũng được bảo đảm giống như trước đây, duy trì cho đến khi Triêu Dương đại hội kết thúc mới thôi.

Mục đích là vì để thuận lợi cho những người bị loại có thể tiếp tục theo dõi các còng thi đấu tiếp theo.

Người không muốn ở lại xem cũng có thể rời đi trước, thực tế thì lúc trước cũng đã có một số người trực tiếp rời đi sau khi bị thua, có lẽ là có việc, có lẽ là không muốn chấp nhận thất bại, cũng có lẽ là lười biếng, không muốn xem người khác thi đấu.

Nhưng những người như vậy chỉ là số ít, đa số vẫn không muốn bỏ qua cơ hội được xem sự kiện hai mươi năm mới có một lần này.

Xét cho cùng, đối với hầu hết mọi người, đây có lẽ là cơ hội chỉ có một lần trong đời, không phải ai cũng có thể có được tư cách, địa vị như đám người Ung Trạch Tuyết, dễ dàng tiến vào xem, hầu hết mọi người chỉ có được cơ hội này để vào xem với tư cách là một thí sinh dự thi.

Vì vậy, đại đa số tu sĩ đều sẽ không tùy tiện báo danh tham gia Triêu Dương đại hội, chỉ vì đến xem đại hội mà lãng phí cơ hội thi đấu chỉ có một lần trong đời là không đáng.

Với một người dự thi bình thường, họ cũng hi vọng người đến xem có thân phận địa vị càng cao càng tốt, bởi vì nếu được nhìn trúng thì sẽ có tương lai càng tốt.

Trong khi Dữu Khánh đang thu dọn hành lý thì có một vị khách hiếm gặp đến ngoài căn nhà nhỏ tìm Dữu Khánh, không phải ai khác, chính là Hướng Chân.

"Hắn tìm ta làm gì?" Dữu Khánh ngạc nhiên hỏi.

Nam Trúc đi lên lầu thông báo, giang hai ra, "Không biết, có hỏi nhưng hắn không nói. Người này có cảm giác là lạ, nói hắn vào trong ngồi, hắn không vào, chỉ đứng ngoài cửa chờ ngươi."

Dữu Khánh đi xuống lầu với sự hoài nghi, gặp được Hướng Chân tại cửa vào, khom người chắp tay chào, "Hướng huynh tìm ta có việc gì sao?"

Hướng Chân nhìn nhìn đám người Nam Trúc cùng theo ra xem náo nhiệt, do dự một chút rồi hỏi: "Có thể mượn một bước nói chuyện không?"

Dữu Khánh giật mình, gật đầu nói: "Được."

Hắn đưa tay ra hiệu về phía mép núi, hai người cùng nhau đi tới đó, những người khác tự nhiên đều thức thời dừng lại.

Hai người đứng ở bên mép núi, Dữu Khánh hỏi tiếp: "Hướng huynh có gì chỉ giáo sao?"

Nào ngờ Hướng Chân hỏi ngược lại hắn, "Là kiếm ý sao?"

Dữu Khánh có chút không hiểu ra sao, "Kiếm ý gì chứ?"

‘Keng’ một tiếng, Hướng Chân rút kiếm ra, khiến hắn giật mình nhảy lên, nhanh chóng thối lui hai bước đề phòng, tới đánh nhau sao?

Hướng Chân rút kiếm, vung ra một kiếm, sau đó cắm kiếm trở vào vỏ, sau đó lại rút kiếm vung ra đánh một kiếm vào khoảng không.

Làm gì vậy chứ? Mấy người Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Bách Lý Tâm đứng tại cửa nhà nhìn thấy cũng không hiểu ra sao, quay mặt nhìn nhau.

Ở trong hai căn lầu nhỏ khác, đám người Kha Nhiên, đám người Thiện Thiếu Đình cũng lần lượt nhô đầu ra nhìn về phía đó, cũng không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Trước đây, mọi người kính phục với thực lực của Hướng Chân, đều muốn kết giao với gã, kết quả là khi tiếp xúc với gã lại phát hiện người này có phần không thông lễ nghĩa, tính cách cô độc, không muốn giao thiệp với người khác, lúc nào cũng rơi vào tình cảnh mặt nóng đụng cái mông lạnh, cho nên về sau không còn người nào đến gần.

Sau khi liên tục rút kiếm mấy lần, Hướng Chân mới hỏi tiếp: “Một kiếm lúc trước của ngươi có ẩn chứa kiếm ý phải không?”

Lúc này Dữu Khánh mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là đang mô phỏng lại một kiếm lúc trước của mình, hắn nhịn không được nở nụ cười, “Hướng huynh, ngươi không khỏi cũng quá xem trọng ta rồi nha, ta làm sao có khả năng tìm hiểu ra được thứ như là kiếm ý đó chứ? Đối với chúng ta, tầng thứ đó là tồn tại trong truyền thuyết, thậm chí đa số tu sĩ cảnh giới Thượng Huyền cũng chưa chắc đã có thể lĩnh ngộ được, làm sao loại người tu vi như chúng ta có thể chạm đến chứ.”

Hướng Chân lập tức rơi vào trạng thái nghi hoặc, cúi đầu trầm ngâm nỗ lực suy nghĩ, miệng lẩm bẩm tự nói, “Nhưng ta dường như cảm nhận được một kiếm đó của ngươi có chân ý khác, tựa như trong đó có thứ gì đó không tầm thường.”

Dữu Khánh vui vẻ nói: "Ngươi suy nghĩ quá nhiều."

Hướng Chân ngẩng đầu, nhìn hắn với vẻ mặt rất nghiêm túc, hỏi: "Ngươi không lừa gạt ta?"

"…" Dữu Khánh nghẹn lời. Hắn chưa từng tiếp xúc với đối phương, thoạt nhìn trông gã ta là một người rất bình thường và thực lực cũng không tầm thường, hiện tại làm sao lại cảm thấy gã giống như một kẻ ngốc, hắn rất bất đắc dĩ nói: "Hướng huynh, thật sự không biết ngươi suy nghĩ như thế nào, ta cần phải lừa ngươi sao? Tu vi của ta bây giờ làm sao có thể lĩnh ngộ ra được kiếm ý?"

Hắn thật sự có chút dở khóc dở cười, hắn chỉ mới nghe nói tới thuật ngữ "Kiếm ý" đó, về phần "Kiếm ý" rốt cuộc là thứ gì, hắn thật sự hoàn toàn không biết gì cả, chỉ biết rằng khi người dùng kiếm đạt đến một cảnh giới nhất định nào đó thì mới có thể tìm hiểu ra được cái trò cao cấp này.

Với những thứ ở cảnh giới như vậy, hắn thậm chí nghĩ còn không dám nghĩ tới, làm sao có khả năng đi tìm hiểu, cho tới bây giờ cũng chưa từng tìm hiểu qua.

Hắn chỉ dựa theo hướng dẫn trong "Phong Trần kiếm quyết" và tu luyện ra được một chút kiếm pháp tương đối độc đáo, có lẽ tên này đã có chút nhầm lẫn hoặc bị đánh lừa.

Tuy nhiên, hắn không thể không thừa nhận, tên này có thể là một người tương đối có thiên phú phi phàm trong kiếm thuật, đứng ở xa như vậy mà vẫn có thể nhận ra được có sự khác thường trong một kiếm cực ngắn của mình.

Nghe hắn nói như vậy, Hướng Chân cũng không có nói thêm gì nữa, hơi cúi đầu rồi xoay người rời đi.

Dữu Khánh lại lần nữa không nói nên lời, không biết gã ta có ý gì, cứ bỏ đi như vậy sao? Ngay cả một câu chào hỏi cũng không có, cứ bỏ mặc hắn lại như thế này ư?

Trước khi bước xuống bậc cấp, Hướng Chân liên tục quay đầu lại nhìn hắn mấy lần, vẻ mặt lộ rõ sự nghi hoặc.

Sau đó, đám người Nam Trúc bước nhanh đến, hỏi: "Hắn tìm ngươi làm gì vậy?"

Dữu Khánh: "Không hiểu ra sao, tự dưng chạy tới thảo luận về thứ 'Kiếm ý' sâu sắc huyền bí như vậy với ta. Ta làm sao có thể biết được thứ đó."

"Kiếm ý?" Ba người Nam, Mục, Bách Lý đồng thanh tốt lên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

"Lão Thất, ngươi nói không sai, người này quả thực có chút quái lạ."

Dữu Khánh xì mũi, vung tay lên, không thèm để ý đến nữa, tiếp tục đi thu dọn đồ đạc.

Chỉ có một túi hành lý đơn giản, hắn xách theo rời đi nơi này.

Khi tới nơi đây, hắn không ngờ rằng sẽ bị tách ra khỏi mấy người Nam Trúc, đụng phải Long Hành Vân liền không còn cách nào.

Phía bên Côn Linh sơn có người dẫn hắn đến nơi ở mới, cách cũng không xa, vẫn còn tại trong phạm vi khu chữ Đinh, nơi bọn họ có thể tự do du ngoạn, chỉ đổi sang ngọn núi khác mà thôi…

Căn nhà nhỏ bên khe suối trong thung lũng, ảnh núi thanh tịnh, Long Hành Vân một mình thả bộ đi tới.

Ngân Sơn Hà nghe tiếng động bước ra, nhìn thấy lại là gã, nhíu mày hỏi: "Không phải đã bảo ngươi đừng có lợi dụng đặc quyền để lang thang khắp nơi rồi sao?"

Long Hành Vân mặt dày nói: "Ngân thúc, vòng thi đấu tại tiểu khu đã kết thúc rồi, đại hội cho mọi người vượt qua có ba ngày nghỉ ngơi, ta tới đây thăm ngài."

Ngân Sơn Hà phì phèo thuốc lá, nói: "Thăm ta là giả, muốn hỏi tình hình của vị Thám Hoa lang kia mới là thật đi?"

Long Hành Vân đốn tức thì gượng cười hắc hắc mấy tiếng rồi hỏi: "Tình hình thi đấu của tên Thám Hoa chó đó như thế nào?"

Ngân Sơn Hà: "Hắn cũng vượt qua rồi."

Long Hành Vân lập tức hỏi: "Ngài cảm thấy thực lực của hắn so với ta thì như thế nào?"

Ngân Sơn Hà: "Không biết."

Long Hành Vân lập tức có chút bất mãn, "Ngân thúc, không phải ngài nói sẽ giúp ta chú ý tới hắn sao, làm sao lại không biết?"

Ngân Sơn Hà: "Vòng thứ ba hắn lại bắt trúng thăm trống, từ đầu tới cuối đều không có xuất thủ, ta làm sao nhìn giúp ngươi được?"

"Liên tục ba lần trúng thăm trống?" Long Hành Vân rất kinh ngạc, thấy đối phương gật đầu, gã có chút lắp bắp hỏi: "Làm sao… Làm sao có thể có vận may tốt như vậy, không phải là ăn gian đi?"

Ngân Sơn Hà rất khẳng định, "Không phải, nếu như có thể ăn gian được trong trường hợp như vậy thì đó cũng là bản lĩnh của hắn."

Long Hành Vân than thở: "Ba vòng đầu đều có thể bắt trúng thẻ trống, tự nhiên không cần phải nói tới vòng thứ tư nữa rồi."

Ngân Sơn Hà: "Vòng thứ tư hắn đã ra sân đấu."

"A?" Long Hành Vân thốt lên ngạc nhiên, "Vậy mà ngài nói hắn không xuất thủ?"

Ngân Sơn Hà lại giội cho gã một sự bất ngờ khác, "Đối thủ đã bị thương nặng trong vòng thi đấu trước, chưa giao thủ đã chịu thua."

Long Hành Vân hoàn toàn không nói nên lời, không biết phải nói gì với vận may của tên Thám Hoa chó đó.

Vào ngày nghỉ ngơi cuối cùng của thời gian ba ngày nghỉ dành cho các thí sinh, phần dạo đầu cho cuộc thi tại các đại khu lại bắt đầu, một vòng bắt thăm mới được triển khai.

Quy tắc bắt thăm vẫn y chang lúc trước.

Chỉ là, số người lần này tương đối đông, tụ tập toàn bộ người vượt qua vòng thi đấu tại mười khai tiểu khu của khu chữ Đinh, tổng cộng một trăm hai mươi người, không có số lẻ, vì vậy không có thẻ trống.

Vẫn giống như trước, vây thành vòng tròn, lần này Dữu Khánh cưỡng ép chen vào đi tại phái sau Tiêu Trường Đạo.

Lần này, quá trình bắt thăm không có tiếp tục bị can thiệp, nên khi kết quả được công bố thì hắn và Tiêu Trường Đạo đều bắt trúng số "Mười bảy", cuối cùng đụng vào nhau.

Chương 687: Dễ dàng vượt qua

Ngay từ đầu ngày thi đấu, các thí sinh dự thi đã cảm thấy bầu không khí khác biệt so với vòng thi đấu tiểu khu, trước tiên là số lượng khán giả trên khán đài vọt tăng.

Chỉ tính số lượng thí sinh bị loại của mười hai tiểu khu bây giờ chuyển thành khán giả thì đã có hơn nghìn người.

Một trăm hai mươi người thi đấu vòng đầu tiên này cần dùng tới bốn ngày, mỗi ngày mười lăm trận.

Sau khi thi đấu bắt đầu diễn ra, trình độ thi đấu rõ ràng cũng cao hơn tại tiểu khu.

Trận quyết đấu của Dữu Khánh và Tiêu Trường Đạo là trận đấu thứ mười bảy, tương ứng với trận thứ hai ngày hôm sau.

Khi hai người lên sân khấu giao ra thẻ bài, xác định danh tính thì Mục Ngạo Thiết ngồi trên khán đài chợt nói với Nam Trúc ngồi bên cạnh: "Với tính cách của lão Thập Ngũ, cò lẽ hắn sẽ tính sổ giúp ngươi, Tiêu Trường Đạo sắp không may rồi."

Nam Trúc nhìn chằm chằm vào sân khấu, không đưa ra ý kiến gì về điều này, gã ngầm đồng ý với lời lão Cửu nói, gã thậm chí còn nghi ngờ lão Thập Ngũ cố ý bắt trúng Tiêu Trường Đạo.

Tuy nhiên, cảnh tượng xảy ra lại khiến cho mọi người phải bất ngờ.

Vừa mới được mời lên sân khấu, Tiêu Trường Đạo bỗng nhiên nói với người chủ trì: "Ta nhận thua."

Dữu Khánh đột nhiên quay đầu lại nhìn chăm chú vào gã.

Người chủ trì cũng có phần bất ngờ, hỏi lại để xác nhận, "Ngươi nói ngươi nhận thua, chắc chắn không?"

Tiêu Trường Đạo mỉm cười với Dữu Khánh đang nhìn chằm chằm vào mình, sau đó nói với người chủ trì: "Ta thừa nhận ta không phải là đối thủ của hắn, ta chịu thua."

Dữu Khánh hỏi: "Ngươi và ta còn chưa giao thủ với nhau, không cần phải làm như vậy a?"

Hắn không cho rằng đối phương chịu thua là bởi vì biết rõ được thực lực của mình, hắn đoán chừng không có người nào tại nơi này biết rõ được thực lực thực sự của hắn như thế nào.

"Chuyện lúc trước, ta thực sự xin lỗi." Tiêu Trường Đạo chỉ ra lí do vì sao mình nhận thua, rồi quay sang người chủ trì, xác định lại lần nữa, "Ta chịu thua."

Người chủ trì cũng không còn cách nào, nhanh chóng thương lượng một chút với nhân viên giám sát, sau khi xác định tình hình bình thường, không có vấn đề gì, mới quay lại và lớn tiếng tuyên bố, "Trận thứ mười bảy vòng đấu đầu tiên, Tiêu Trường Đạo nhận thua, Trương Chi Thần giành chiến thắng!"

Người ở những tiểu khu khác còn đỡ, nhưng người của khu Đinh Dần thì cảm thấy khá ngạc nhiên, thậm chí còn hơi chút rộ lên, tất cả đều rất bất ngờ.

Thiện Thiếu Vân chạy tới nơi này xem thi đấu, thấy vậy liền không vui, ngồi trên khán đài giận dữ mắng mỏ, "Tên Tiêu Trường Đạo này bị gì vậy chứ? Sao chẳng có cốt khí gì như vậy? Người dựa vào thủ đoạn ti tiện để chiến thắng quả nhiên cũng không phải là thứ gì tốt, rắn chuột một ổ, chẳng khác gì nhau."

Khi từ trên sân khấu đi xuống, Tiêu Trường Đạo cũng quay nhìn về phía đám người Quy Kiếm sơn trang, đại khái đã chú ý thấy biểu hiện không hài lòng của Thiện Thiếu Vân, gã cũng chỉ có thể âm thầm cảm thấy bất lực.

Đương nhiên, gã cũng không hối hận với lựa chọn lúc này, đây là quyết định sau khi gã đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Có thể bộc lộ tài năng tại trong vòng thi đấu tiểu khu của Triêu Dương đại hội, tiền đồ của gã đã leo lên một tầng cấp khác, gã đã thỏa mãn với điều này. Gã cũng không cho rằng với thực lực của mình còn có thể tiếp tục chiến thắng trong vòng thi đấu đại khu, sau khi xem qua mười lăm trận thi đấu ngày đầu tiên, gã càng thêm tin tưởng vững chắc với lựa chọn của mình.

Gã vốn là muốn lấy lòng đám người Thiện Thiếu Đình, nhưng qua những ngày ở chung này, gã nhận thấy rằng những người Quy Kiếm sơn trang đối xử với mình có chút "Nhìn với ánh mắt khác", có lẽ là do thủ đoạn mà mình sử dụng trong trận đấu với tên mập mạp kia đã khiến người ta xem thường. Nói chung, gã đã nhận thức được người ta khinh thường mình, lúc này mình không thân cận được với

những người này, trong tương lai sợ rằng cũng không nịnh bợ để phát triển được.

Vì vậy, gã chỉ có thể đi con đường khác của mình, đưa ra lựa chọn cho tương lai của chính mình.

Mặc dù có thể tham khảo được từ thủ đoạn Ngô Dung Quý đối phó với đệ tử Long Quang tông bị bỏ rơi, xem như đã có phương pháp chiến thắng, nhưng gã vẫn dứt khoát lựa chọn nhận thua với Trương Chi Thần, thắng thêm được một trận cũng không có tác dụng gì hơn.

Với gã mà nói, mình chỉ là một tán tu không nơi nương tựa, có thể đạt đến ngày hôm nay, một chút vinh nhục cá nhân không phải điều trọng yếu, gã không có gia thế, bối cảnh như Thiện Thiếu Đình, cũng không có quá nhiều tư cách để giữ gìn tôn nghiêm, chỉ biết rằng người tại giang hồ thân bất do kỷ.

Sử Đao vẫn chưa bình phục ngồi trên khán đài, nhìn thấy cảnh nhận thua này, gã nhìn chằm chằm Tiêu Trường Đạo bước xuống sân khấu, mỉm cười.

Gã là một trong số rất ít người đứng xem, biết rõ Tiêu Trường Đạo không phải là đối thủ của Dữu Khánh, gã cho rằng Tiêu Trường Đạo chưa giao thủ đã chấp nhận thua như vậy, có lẽ càng bảo toàn được danh dự tốt hơn.

"Bắt thăm liên tục ba lần trúng thẻ trống, đối trận thì liên tục hai lần gặp phải đối thủ chủ động nhận thua, tên Trương Chi Thần này đến cùng đạp trúng vận may cứt chó gì vậy?"

Trên khán đài, có người cất lời ước ao ganh tỵ.

Rất nhanh, tâm tình của mọi người lại chuyển tới những trận đấu trên sân.

Vòng thi đấu đại khu, cường giả có thực lực tương đối nhiều, vì vậy, mức độ đặc sắc của các trận đấu tự nhiên cũng tăng lên theo, mức độ thương vong dường như cũng gia tăng.

Sau bốn ngày thi đấu vòng đầu tiên, số người thương vong đạt đến xấp xỉ ba phần mười, trong đó có tám người mất đi tính mạng, bình quân mỗi ngày bị chết hai người.

Dựa theo tình trạng như vậy, tại đợt bắt thăm thứ hai gồm sáu mươi người, Dữu Khánh động chút tay chân, bắt trúng đối thủ bị thương nặng nhất.

Cũng không phải là bởi vì cảm thấy khả năng của mình không bằng người ta, mà bởi vì hắn không muốn bộc lộ thực lực của mình. Hắn tới tham gia Triêu Dương đại hội không phải để giúp "Trương Chi Thần" dương danh, lúc trước hắn ép Sử Đao chịu thua chính là vì nguyên nhân này, hắn không muốn bộc lộ quá nhiều nền tảng của mình.

Chính là vì có được kinh nghiệm từ lần đối đầu với Sử Đao, hắn thấy rằng đối chiến với người bị thương tương đối dễ dàng.

Dựa vào thực lực của hắn, lại âm thầm dùng thực lực để gia tăng áp chế, kết quả thi đấu không khó tưởng tượng.

Điều khiến hắn tốn nhiều sức lực và tinh thần nhất, chính là ngồi trên khán đài xem xét ai bị thương nặng nhất, bị thương chỗ nào, nghiên cứu xem chấn thương của ai ảnh hưởng nhiều nhất tới việc thi đấu, sau đó suy nghĩ cách đả kích làm sao để đối phương khó thể chịu đựng nhất.

Bắt thăm vòng thứ ba với ba mươi người, hắn lại dùng thủ đoạn tương tự đạt được kết quả mong đợi từ trên tay đối thủ đã bị trọng thương.

Ngô Dung Quý thảm bại tại vòng này, bởi vì gã đụng phải một đối thủ có thực lực rất mạnh mẽ, rất ngông cuồng, người ta vừa ra sân

liền bức ép Ngô Dung Quý phải trực tiếp nhận thua, có thể thấy rõ được sự ngang ngược của người đó. Ngô Dung Quý vẫn giữ nụ cười mỉm như chiêu bài của mình, thái độ tương đối khách khí, chỉ là, đánh còn chưa đánh đã trực tiếp chịu thua, phải nói như thế nào bây giờ chứ…

Gã cũng nói mấy lời gì mà điểm đến thì dừng, nói với đối phương là trao đổi chơi một chút, xem như kết giao bằng hữu, vân vân.

Nhưng đối thủ lại cho rằng gã không thức thời, lập tức trở mặt, dùng thực lực làm chủ thế cục, tại trong thi đấu hung ác đùa giỡn Ngô Dung Quý như mèo vờn chuột, và cũng không cho Ngô Dung Quý có cơ hội nhận thua, còn đánh cho Ngô Dung Quý bị trọng thương.

Vì giữ mạng sống, Ngô Dung Quý không còn cách nào khác phải vừa thi đấu vừa cao giọng gào lên kêu cứu, hét lớn chịu thua, lúc đó mới có thể làm cho Côn Linh sơn can thiệp, giữ được mạng sống cho mình.

Nói chung, phong thái cực kỳ nhếch nhác thảm hại, không còn cười nổi nữa rồi, có thể nói là mất hết thể diện, cũng không biết khi tìm kiếm tiền đồ trong tương lai thì vinh quang thăng hạng có thể che đậy được sự thảm hại trong lần này hay không.

Tại lượt bắt thăm vòng thứ tư với mười lăm người, có năm cái thẻ trống, Dữu Khánh vẫn có vận may rất tốt, bắt được một chiếc thẻ trống, thành công vượt qua vòng thi đấu khu chữ Đinh.

Lần này, không còn có bất kỳ người nào nghi vấn hắn gian lận nữa, người biết được tình hình bắt thăm lúc trước của hắn đều cho rằng trong mười lăm thẻ bài có đến năm tấm thẻ trống, hắn bắt trúng một tấm là chuyện rất bình thường.

Ngồi trên khán đài, Nam Trúc có thể nói là cười tươi như hoa, gã đại khái biết rõ Dữu Khánh đã có sử dụng thủ đoạn gì đó.

Bách Lý Tâm cũng nhịn không được cất lời cảm khái, "So với những người khác, cảm thấy lão Thập Ngũ thăng hạng thật dễ dàng."

Ở chung với mấy người thời gian dài, nàng ta cũng quen gọi Dữu Khánh là lão Thập Ngũ như hai người kia.

Đâu chỉ có mình nàng ta, bất kể là người nhìn Dữu Khánh thuận mắt hay không vừa mắt, nói chung, chỉ cần có quan tâm tới Dữu Khánh thì đều có cảm giác như vậy, từng trận từng trận thi đấu này rõ ràng rất gian khổ, nhưng đối với vị này, lại có cảm giác không khác gì người đi ngang qua, chỉ một chút thi đấu hơi chút coi được cũng không có, cứ như vậy thăng hạng rồi sao?

Sau khi kết thúc năm trận thi đấu của vòng cuối cùng, năm người chiến thắng và năm người bắt trúng thẻ trống trở thành mười người giành chiến thắng cuối cùng của khu chữ Đinh.

Mười người này mới được coi là thực sự có tư cách tham gia Triêu Dương đại hội!

Khi mười người này đứng thành một hàng để thể hiện kết quả cuối cùng thì mọi người kìm lòng không đậu cất tiếng hoan hô, không biết có bao nhiêu người ước ao ghen tị.

Đều biết rõ mười người này sẽ được rất nhiều thế gia vọng tộc, gia đình giàu có bỏ tiền thuê mướn, thậm chí còn được thế lực mạnh mẽ thu nhận, tiền đồ của họ không phải người bình thường có thể so sánh được.

Người của khu Đinh Dần có thể bộc lộ được tài năng, tồn tại đến vòng này chỉ còn lại ba người, Thiện Thiếu Đình, Hướng Chân và Dữu Khánh.

Những người khác, thực lực không đủ là không người nào sót lại được, toàn bộ những người còn lại đều là có thực lực thực sự, không ai có một chút may mắn nào.

Đương nhiên, tại trong mắt một số người ngoài, Dữu Khánh chắc chắn là loại người đụng vận may cứt chó kia.

Nói một cách tương đối, trong mười hai tiểu khu, có ba người của khu Đinh Dần đi đến vòng này, đây là một tỉ lệ rất cao, hơn nữa còn là tỉ lệ cao nhất, có một số tiểu khu còn không có một người nào được thăng hạng, người phụ trách tiểu khu đó cũng nhịn không được thở dài, có cảm giác đã bận rộn vô ích.

Vũ Thiên cười tươi như hoa nở, cùng được vinh quanh, bận rộn những ngày qua coi như không vô ích…

Bên trong khu khách xá tao nhã, Hướng Lan Huyên ngồi ở bên cạnh ao cá, vén váy lên, ngâm đôi chân trần trắng nõn ở trong nước, chơi đùa với đám cá.

Tùy tùng cầm một tập danh sách thăng hạng tới đây, quỳ một gối xuống đất dâng lên, "Đại hành tẩu, đã có kết quả thi đấu của khu chữ Đinh rồi, vị Thám Hoa lang kia vậy mà đã vượt qua."

Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn lướt qua danh sách, có vẻ không có hứng thú nhận lấy nó, khẽ cười hỏi: "Cái gì gọi là 'vậy mà' chứ? Nếu hắn không thể vượt qua mới là chuyện quái lạ."

Tùy tùng không biết lời này của nàng ta có ý gì, chỉ cảm thấy gần đây vị này dường như không có hứng thú quan tâm tới việc thi đấu của vị Thám Hoa lang đó, ngay cả hỏi cũng không có hỏi câu nào, nhưng gã vẫn bình luận khách quan: "Nói chung là, từ đầu tới cuối dường như luôn luôn được lợi, hoàn toàn không gặp phải cường địch này, vận may của tên này thật sự quá tốt."

"Vận may? Bắt thăm có thể nói là vận may, ngay cả việc chiến thắng liên tiếp, ngươi cũng cảm thấy hai chữ 'Vận may' này là có thể nói được sao?"

"Đại hành tẩu, thật sự là vận may, hắn liên tiếp đụng phải đối thủ bị thương nặng, rồi cứ như vậy được lợi mà chiến thắng."

Hướng Lan Huyên mỉm cười, hỏi: "Lẽ nào người khác không đụng phải đối thủ bị thương nặng sao? Có lẽ dễ dàng chiến thắng là bởi vì hắn có khả năng kiểm soát mạnh mẽ, hoặc có thể nói theo cách khác, đối thủ đụng phải hắn đều bị biến thành kẻ yếu."

Tùy tùng cũng không tiện tranh luận gì với nàng ta, nói ra: "Ta lập tức sắp xếp, báo rõ kỹ càng, rõ ràng mấy trận thi đấu của hắn cho Đại hành tẩu xem."

"Không cần, không có gì để xem." Hướng Lan Huyên phất phất tay, vẻ mặt không có hứng thú, hỏi ngược lại: "Hai vị đồ đệ của Địa mẫu đều đã thăng hạng rồi phải không?"

Tùy tùng đáp: "Đó là chuyện đương nhiên, có gốc gác như vậy, không có chuyện gì bất ngờ, còn không có được người nào khiến các nàng phải vận dụng tới bản lĩnh thực sự. Họ rất dễ dàng liền thăng cấp."

"Khanh khách…" Hướng Lan Huyên không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên không nhịn được, bật cười ra tiếng, cười rung cả người, sau khi ngừng cười nàng ta cười trêu chọc: "Thi đấu tiếp theo mới thú vị, đó mới là ta thứ ta muốn xem."

Tùy tùng không lý giải được.

Nàng ta cũng không giải thích, phất phất tay, tùy tùng đành phải lui ra.

Không còn người khác, nàng ta nhìn đôi chân ngọc trắng trẻo đung đưa trong nước, thỉnh thoảng dùng ngón chân đụng đụng những con cá bơi xoay quanh, vẻ mặt dần dần lộ ra vẻ cảm khái, trầm ngâm tự nói, "Thời lai tử khí sơn hà động, cùng kinh hạo thủ mãn giang hồng… Cuối cùng cũng là tài tử đệ nhất thiên hạ, cho dù là bỏ văn theo võ cũng không phải người tầm thường a."

Chương 688: Quý khách như mây

Đưa tiễn Dữu Khánh.

Ngay từ sáng sớm, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm đã vội vã chạy từ khu Đinh Dần tới đây, Dữu Khánh sắp chính thức rời khỏi khu chữ Đinh, lần này là quang minh chính đại tiến vào ở lại trong khu vực Tông môn Côn Linh sơn.

Về sau, tại trước khi Triêu Dương đại hội kết thúc, mấy người Nam Trúc là không còn có thể tùy ý chạy tới gặp gỡ Dữu Khánh nữa rồi, Côn Linh sơn sẽ không để cho những khán giả bọn họ chạy lung tung khắp nơi trong môn phái.

Muốn tới xem thi đấu, Côn Linh sơn sẽ sắp xếp tập trung người lại đưa đến đó xem, xem thi đấu xong lại tập trung đưa trở về nơi ở, trong khoảng thời gian đó căn bản không được tự do đi lại.

Tạm thời tách ra cũng không có gì, nhưng điều mà Dữu Khánh thực sự lo lắng chính là thái độ của Nam Trúc đối với Bách Lý Tâm, lo lắng tên mập này mê muội đầu óc vì nữ nhân mà làm ra chuyện gì đó, bởi vì chính hắn cũng đã từng mê muội đầu óc vì nữ nhân.

Nam Trúc một mực đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì.

Những gì cần phải căn dặn hắn đều đã căn dặn, lúc này Dữu Khánh mới rời đi theo người của Côn Linh sơn.

Mười người thăng hạng của khu chữ Đinh tập trung tại một chỗ, mấy chiếc xe ngựa chở bọn họ, có người hộ tống, đưa bọn họ đi một mạch đến khu vực hạch tâm của Côn Linh sơn.

Nơi ở mới có phong cảnh đẹp, núi non kỳ vĩ huyễn ảo hơn, và cũng có càng nhiều quần thể công trình, đình đài lầu các tô điểm giữa núi rừng, nhìn như quỳnh lâu điện ngọc trong Tiên giới.

Và một điều nữa là nơi đây có càng đông người. Nơi đây là khu vực trung tâm Côn Linh sơn, tụ tập lượng lớn đệ tử Côn Linh sơn, lúc nào cũng có thể nhìn thấy người người qua lại khắp nơi trong núi.

Điều kiện ăn ở cũng tốt hơn, mặc dù vẫn là bốn người ở chung một nơi, nhưng nơi ở là đình viện, một người ở riêng một căn nhà nhỏ. Trong mỗi một đình viện còn đặc biệt sắp xếp một đệ tử Côn Linh sơn để hỗ trợ.

Việc phân chia, sắp xếp người ở chung với nhau đại khái cũng dựa theo khu vực lúc trước, Dữu Khánh, Thiện Thiếu Đình, Hướng Chân và một người tên là Quỳ Quỳ ở chung một chỗ.

Quỳ Quỳ chính là người lúc trước đánh Ngô Dung Quý bị thương, mặc da thú, để lộ nửa vai, thoạt nhìn tuổi cũng không lớn, nhưng phong thái thì ngang ngược kiêu ngạo, duy ngã độc tôn, tính khí bộc lộ ra còn phải rõ ràng, cường thế hơn Thiện Thiếu Đình mấy phần, người ta cũng chẳng quan tâm tới bối cảnh Quy Kiếm sơn trang gì đó của Thiện Thiếu Đình, cứ thoải mái nghênh ngang đảo qua đảo lại trước mặt Thiện Thiếu Đình, có thể nói buông thả tùy hứng.

Vào lúc này, Thiện Thiếu Đình cũng bộc lộ ra được sự tu dưỡng của mình, y vậy mà không có so đo với gã.

"Đây mới giống là nơi dành cho chúng ta ở nha."

Vừa đặt chân vào trong viện, Quỳ Quỳ lập tức giang hai tay ra cười ha hả, hai cánh tay vung vẩy thiếu một chút nện vào mũi Thiện Thiếu Đình, sau đó chạy đi trước, hét lên một tiếng, "Ta đi trước, ta chọn trước!"

Đệ tử Côn Linh sơn dẫn mọi người tới đây tên là Từ Dĩ, gã thấy vậy thì cười khan mấy tiếng, cũng không tiện nói lời gì, bởi vì Tông môn đã có nhắc nhở, người tới đây tham gia đại hội có muôn hình vẻ, kiểu người gì cũng có.

Thiện Thiếu Đình mặt sa xầm hừ một tiếng, "Đồ dã nhân Đại Hoang Nguyên, không đáng để bọn ta so đo."

Dữu Khánh nhếch miệng cười vui vẻ, nhưng vừa quay đầu lại liền cười không nổi được nữa, hắn phát hiện thấy Hướng Chân lại đang len lén quan sát mình.

Một căn nhà lớn nhất tốt nhất đã bị Quỳ Quỳ chiếm lấy, ba người còn lại cũng không quan tâm nữa, mỗi người tùy tiện chọn một căn…

Cái gọi là Triêu Dương đại hội chân chính sắp bắt đầu, toàn bộ Côn Linh sơn cũng rơi vào giai đoạn rất bận rộn, có rất nhiều khách đến đây, không phải giàu sang thì là cao quý.

Tại một dãy nhà hai tầng bên cạnh một sân phơi lớn, lúc trước là nơi ở tạm thời dành cho đệ tử Côn Linh sơn tới đây làm việc trong giai đoạn phơi sấy Linh Mễ, lúc này, bởi vì thiếu thốn nơi ở, cho nên cũng được trưng dụng làm nơi tiếp đãi khách khứa.

Phía hai đầu và ở giữa dãy nhà đều có cầu thang lên lầu, hai cô gái đứng ở dưới lầu quan sát dãy nhà hai tầng này.

Nhìn cách ăn mặc của hai cô gái liền biết là hai chủ tớ.

Mái tóc đen buông rũ hai bên thái dương, mặt mày như tranh vẽ, làn da trắng trẻo nõn nà, cô gái với khuôn mặt thanh tú, thông tuệ ăn mặc, trang điểm kiểu phụ nhân rõ ràng là chủ. Nếu Dữu Khánh ở đây thì nhất định có thể nhận ra được nàng, cô gái trẻ tuổi ăn mặc kiểu phụ nhân này không phải ai khác, chính là gia chủ của một đại gia tộc phía Nam Cẩm quốc, tên là Văn Hinh.

Ánh mắt lanh lợi, váy dài màu hồng, sống mũi cao cao, trên mặt có một số tàn nhang, chính là nha hoàn tiểu Hồng của Văn Hinh.

Bây giờ, trên gương mặt của tiểu Hồng đã không còn vẻ ngây thơ như trước, lời nói cử chỉ trang trọng hơn nhiều, thậm chí còn có

phần nghiêm túc, thay đổi rất nhiều, không biết mấy năm nay đã trải qua những gì.

Lúc này hai người tới nơi đây, tự nhiên cũng là tới xem Triêu Dương đại hội, là được Thanh Liên sơn, đại phái tu hành đứng sau Văn gia, trợ giúp mới vượt qua được thiên sơn vạn thủy để tới đây.

Văn Hinh không ngại từ xa vạn dặm đến đây xem thịnh hội hai mươi năm mới có một lần này, muốn đến xem mở rộng ánh mắt chỉ là một trong những mục đích, kì thực nàng còn có ý nghĩ khác, nàng muốn mời chào hai tu sĩ đáng tin cậy và có năng lực để sử dụng, vì vậy mới đích thân đến đây xem, bởi vì Văn gia bị Thanh Liên sơn kiểm soát quá gắt gao.

Đương nhiên, tới đây không chỉ có hai người chủ tớ các nàng, còn có một ít hộ vệ và hạ nhân đi theo, nhưng nơi này không phải ai cũng có thể tiến vào.

Theo lời của Côn Linh sơn, đã tới Côn Linh sơn, đương nhiên sẽ do Côn Linh sơn đảm bảo an toàn, không cần thiết phải có những hộ vệ gì đó.

Có thể để cho Văn Hinh dẫn theo nha hoàn hầu hạ vào đây đã là kết quả tốt nhất nhờ sự hỗ trợ khơi thông của Thanh Liên sơn.

Trên dưới dãy nhà có không ít người qua lại, nhìn cách ăn mặc của họ đều không phải là người thường.

Tiểu Hồng nhìn xem số thẻ bài trên tay, chỉ lên trên lầu, "Tiểu thư, gian phòng thứ năm bên trái ở trên lầu."

Văn Hinh gật gật đầu, hai chủ tớ đi lên lầu, đối chiếu với số thẻ bài rồi tìm đến căn phòng của các nàng, đẩy cửa đi vào, vừa nhìn thấy hai người đều có phần sững sờ.

Bày biện trong phòng vô cùng đơn giản, hai bên phòng đặt hai chiếc giường đơn giản kê sát tường, ở giữa có một cái bàn, trong góc là

một vại nước và bát nước. Tiểu Hồng đi tới nhìn xem, phát hiện thấy trong vại cũng chưa có nước, rõ ràng là cần chính các nàng phải đi lấy nước.

Nàng lập tức nhịn không được, "Làm sao có thể ở như vậy, đơn giản không thể đơn giản hơn nữa rồi, đường đường là Côn Linh sơn, còn được xưng là đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ, vậy mà tiếp đãi khách nhân như vậy hay sao?"

Quan sát xong hoàn cảnh bên trong phòng, Văn Hinh có vẻ bình tĩnh điềm đạm, nhấc nhấc tay, ra hiệu cho cô ta nhỏ giọng một chút, "Thịnh hội hai mươi năm mới có một lần, số lượng khách khứa hàng vạn, không thể làm cho mọi người khách đều cảm thấy như ở nhà."

Tiểu Hồng: "Gì vậy a, tiểu thư, đây là không coi trọng chúng ta. Không phải những căn nhà biệt lập trên đường đó là dùng để tiếp đãi khách sao? Rõ ràng là phân chia khách thành ba bảy loại, lẽ nào thực lực Văn thị chúng ta không có số má gì sao? Tiểu thư, ngươi chờ chút, ta đi nói chuyện với bọn họ."

Văn Hinh nhanh chóng nhấc tay ngăn cản cô ta lại, hơi lắc đầu, "Triêu Dương đại hội là thịnh hội của Tu Hành giới, tiếp đãi chủ yếu là những người trong giới Tu Hành, hơn nữa, địa điểm tổ chức ở tại Ân quốc, đương nhiên sẽ ưu tiên cho người Ân quốc. Tại nơi đây, người ta sẽ không quá coi trọng một gia tộc tại phía nam Cẩm quốc. Bao nhiêu người muốn vào cũng vào không được, số lượng chỗ ngồi trên khán đài cũng có hạn, có thể dành cho chúng ta một chỗ, dành riêng cho Văn thị chúng ta hai vị trí đã là không tệ rồi.

Nơi ở có lẽ hơi đơn sơ một chút, nhưng không cần lo ăn lo uống, không có lý do gì để xoi mói người ta chiêu đãi không chu đáo. Trên trên dưới dưới nơi này, ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, e rằng không chỉ mình chúng ta là có chút lai lịch. Đã tới nơi này, thì chấp nhận đi."

Từ những lời này của nàng, có thể nhận ra được, trước lúc tới đây, nàng đã có chút tìm hiểu về Triêu Dương đại hội.

Tiểu Hồng thở dài, bỏ qua. Khi cô ta đi đến giường thu dọn chăn nệm thì trên miệng vẫn còn lẩm bẩm, "Tiểu thư đã có lúc nào ở một nơi đơn sơ như thế chứ."

Đối với Côn Linh sơn mà nói, quả thực cũng không có cách nào làm hài lòng được tất cả khách tới đây, với quá nhiều khách như vậy, luôn sẽ có điểm nào đó chiêu đãi không được chu đáo, và quả thực cũng có phân chia khách thành ba bảy loại, những khách nhân cao quý nhất đương nhiên sẽ được dành cho sự tiếp đãi cao quý nhất. Bây giờ, Côn Linh sơn thỉnh thoảng lại có đại nhân vật tới đây, ngay cả Chưởng môn cũng phải tiếp đón đưa tiễn liên tục, làm sao có tâm tư để quan tâm tới việc ăn ở của người một đại gia tộc ngoại quốc nào đó có tốt hay không.

Vào lúc này, một trong những trang viên xa hoa nhất của Côn Linh sơn đã có người vào ở, số lượng cao thủ mặc thường phục nhiều như mây, bố trí rải rác ở khắp các ngóc ngách, thậm chí còn có một nhóm cao thủ mặc trang phục Đại Nghiệp ty tham dự canh gác.

Trên vị trí ghế chính trong chính đường tại trang viên hào hoa xa xỉ này, có một người phụ nữ mặc đồ gấm cao quý sang trọng đang ung dung ngồi hơi nghiêng người, bưng cốc trà chậm rãi thưởng thức.

Dung mạo của người phụ nữ này có thể nói là tương đối mỹ lệ, nhưng nét đẹp có vẻ lạnh lùng, ánh mắt long lanh bễ nghễ khiến Hướng Lan Huyên đứng thẳng phía dưới có chút nơm nớp lo sợ.

Hướng Lan Huyên cúi đầu đứng đó, thở cũng không dám thở.

Bởi vì người phụ nữ này không phải ai khác, chính là hoàng hậu Yến Y của Ân quốc, người được xưng là đệ nhất nhân trong số nữ nhân của Ân quốc, bà ta hóa trang đi đến đây.

Đứng ở bên cạnh chỗ ngồi, chính là nhân vật thái giám số 2 trong cung, Ngoại hậu Đô đốc Mễ Vân Trung.

Không nói tới Hướng Lan Huyên, lúc này, Chưởng môn Triệu Đăng Tử của Côn Linh sơn cũng khoanh tay đứng một bên, có cả các trưởng lão Côn Linh sơn đứng thành một hàng phía sau lưng ông ta, Hoàn Đại trưởng lão Hoàn Ngọc Sơn cũng ở trong đó, tất cả đều ngay ngắn nghiêm chỉnh đứng chờ đợi, chờ cho người phụ nữ ngồi trên chủ vị uống trà xong.

Bọn họ e sợ không phải hoàn toàn vì đối phương là hoàng hậu, mà vì vị hoàng hậu này là sư muội của Chưởng lệnh Đại Nghiệp ty, đồng thời cũng là sư muội của Chưởng lệnh Ty Nam phủ, tu vi của sư huynh, sư tỷ bà ta đã đến cảnh giới như vậy, suy nghĩ cũng có thể biết thực lực bản thân bà ta như thế nào.

Sau khi chậm rãi nhấp mấy ngụm nước trà, Yến Y đưa cốc trà cho Mễ Vân Trung cầm lấy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú phía dưới, giọng nói sắc lạnh hỏi: "Hướng Đại hành tẩu nói nơi đây đều đã chuẩn xong xuôi, nói tất cả đều ổn thỏa, ta đây đương nhiên phải tin tưởng, cho dù xảy ra chuyện gì, ta cũng quản không được ngươi, có phải không?"

Hướng Lan Huyên nghe ra được nữ nhân này vẫn còn tức giận với mình, lập tức có khổ khó nói, trong lòng âm thầm oán giận, nữ nhân tội gì phải làm khó nữ nhân chứ, nhưng vẫn vội nói: "Nương nương minh giám, hiện nay tất cả đều thuận lợi, Côn Linh sơn có thể làm chứng."

Triệu Đăng Tử không rõ nguyên nhân bên trong, vội tiếp lời, "Nương nương, đến hiện tại quả thực xem như thuận lợi."

"Vậy là tốt rồi." Yến Y nhàn nhạt đáp lại một câu, rồi nghiêng đầu hỏi bên cạnh, "Tại sao không thấy bóng dáng Dương nhi, đi đâu rồi?"

Ngoại hậu Đô đốc Mễ Vân Trung vội trả lời: "Công chúa vừa tới liền nói muốn vào trong núi đi dạo, đã đi cùng với mấy người rồi."

"Không nghiêm chỉnh chút nào." Yến Y càm ràm một câu, cuối cùng đã có chút giống như nói chuyện nhà.

Hướng Lan Huyên đứng ở phía dưới lại có chút mất tập trung, cũng có thể nói là có chút lo lắng, bởi vì người đang được nói tới đó chính là vị công chúa vẫn luôn kêu gào nếu không phải là Thám Hoa lang thì không kết hôn.

Triệu Đăng Tử nhân cơ hội này thử hỏi một câu, "Nương nương, không biết tệ phái có cần phải chuẩn bị trước để đón xa giá bệ hạ hay không?"

Kỳ thực ông ta chính là muốn hỏi thử xem, rốt cuộc thì hoàng đế có đến hay không.

Yến Y đáp gọn gàng dứt khoát: "Bệ hạ bận rộn quốc sự, tạm thời sẽ không tới, nếu có tới cũng chỉ tranh thủ tới xem trận chung kết, không nói được rõ ràng, cũng không chắc chắn có tới hay không."

Triệu Đăng Tử vội khách khí cười nói: "Quốc sự làm trọng, tự nhiên là quốc sự làm trọng."

Chính vào lúc này, có một đệ tử Côn Linh sơn từ bên ngoài tới, không biết ở ngoài cửa thông báo chuyện gì, chỉ thấy một gã nội thị mặc thường phục lập tức bước tới, chắp tay bẩm báo: "Nương nương, đệ tử Côn Linh sơn nhờ thông báo với Triệu Chưởng môn, nói là Đoan thân vương và Vương phi tới rồi."

"Đã cùng nhau tới rồi." Yến Y ngoài cười nhưng trong không cười, quay nhìn Triệu Đăng Tử, nói: "Triệu Chưởng môn, chắc hẳn còn chưa từng gặp tân vương phi của Đoan thân vương phải không? Người ta mới đến, Côn Linh sơn cũng không thể làm mất cấp bậc lễ nghĩa, đi nghênh tiếp đi."

Khóe mắt đám người Triệu Đăng Tử vô thức đụng ánh mắt lẫn nhau, cảm thấy vị Hoàng hậu nương nương này có vẻ như không thích vị Vương phi kia cho lắm, vì vậy đám người Triệu Đăng Tử cũng không

biết nên đáp lời như thế nào, chỉ có thể vâng vâng dạ dạ mà lui ra, chuẩn bị đi đón khách.

Nhóm người còn chưa đi ra cửa, bên ngoài liền truyền đến tiếng cười to sang sảng, "Hoàng tẩu tới cũng không nói một tiếng, làm bạn đồng hành trên đường thật tốt biết bao, thần đệ tới chậm, đến đây bái kiến!"

Chương 689: Bạn cũ

Sau khi tiếng nói kết thúc, người mới nói cũng đã xuất hiện ngoài cửa rồi.

Một người đàn ông khôi ngô dung mạo hiên ngang, lông mày rậm mắt to, mũi như mũi ưng, râu ngắn gọn gàng, trên khuôn mặt uy nghi là nụ cười tươi tắn, , thân hình to lớn, bước đi oai hùng, mạnh mẽ, có một loại khí thế hào hùng như trời đất bao la tùy ý ta đi.

Người tới chính là em trai ruột của đương kim hoàng đế Ân quốc, Đoan thân vương Lý Trừng Hổ, tay nắm giữ quân đội Ân quốc, địa vị tại Ân quốc tương tự như Ứng Tiểu Đường tại Cẩm quốc.

Nhóm người Côn Linh sơn nhanh chóng bước ra khỏi cửa, với Triệu Đăng Tử cầm đầu chắp tay hành lễ, chào đón: "Vương giá Đoan thân vương đích thân tới đây, chúng ta không thể tiếp đón từ xa, xin thân vương thứ tội."

Lý Trừng Hổ bước lên bậc thang chắp tay đáp lễ, "Triệu Chưởng môn khách sáo, chư vị trưởng lão khách sáo, đều là người quen cũ cả, không cần phải làm trò tiếp đón từ xa kia, vì vậy không thông báo trước đã xông thẳng tơi đây, mong rằng không nên phiền lòng."

Triệu Đăng Tử cười nói: "Vương gia hùng phong như trước, vẫn luôn hào sảng như vậy."

"Triệu Chưởng môn cũng phong thái như xưa a." Lý Trừng Hổ lịch sự đáp lại một câu, sau đó xoay người lại, nhìn một mỹ nhân xinh đẹp như hoa như ngọc chậm rãi cất bước cùng với bốn hộ vệ tháp tùng đi ở phía sau, mặt nở nụ cười hiểu ý, ngoắc tay ra hiệu nhanh nhanh đi tới, "Diệu Thanh nhanh đến đây, để ta giới thiệu cho nàng mấy vị cao nhân."

Đám người Triệu Đăng Tử nhìn mỹ nhân này, đoán chắc đây là vị Vương phi kia, bọn họ không khỏi đưa mắt chăm chú quan sát, chỉ thoáng nhìn qua cũng đã khiến người ta sáng mắt, tiếp tục nhìn kỹ, quả thật là một giai nhân hiếm có, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, dáng người uyển chuyển thướt tha và rất đoan trang, làn da trắng hồng như ngọc, phối với bộ váy dài màu xanh thượng đẳng, cùng với dáng vẻ vinh hoa phú quý, thực sự là xinh đẹp tuyệt mỹ, chỉ là, trong đôi mắt sáng dường như loáng thoáng một cảm giác u buồn nhàn nhạt.

Vị Vương phi này không phải ai khác, chính là Thiết Diệu Thanh, người vẫn được bàn tán, lan truyền về việc tái hôn.

Tại phía sau bốn vị hộ vệ còn có một người phụ nữ lớn tuổi, bà ta chính là Tôn Bình, chưởng quỹ của Diệu Thanh Đường trước đây, cách ăn mặc hiện tại cũng là quý phái, không phải người tầm thường.

Khi bước lên bậc cấp, Thiết Diệu Thanh hơi xách gấu váy lên.

Đợi khi nàng lên tới nơi, Lý Trừng Hổ liền giới thiệu với mọi người: "Đây là ái phi Thiết Diệu Thanh của bản vương. Tại thời điển hôn lễ, bởi vì một số lí do đặc biệt, không tổ chức lớn, vì vậy không có thông báo cho chư vị, hôm nay, ta đặc biệt đưa nàng đến đây xin lỗi với chư vị."

"Không dám." Triệu Đăng Tử cất lời khách khí, rồi sau đó cùng với sáu vị trưởng lão đồng thanh chào hỏi, "Xin chào Vương phi."

Lý Trừng Hổ giới thiệu mấy người trước mắt cho nữ nhân của mình, "Vị này chính là Triệu chưởng môn đại danh đỉnh đỉnh của Côn Linh sơn, vị này là Hoàn trưởng lão, Khúc trưởng lão, Viên trưởng lão, Hồ trưởng lão, Giang trưởng lão, Vạn trưởng lão."

Thiết Diệu Thanh lập tức hành lễ, "Xin chào chư vị tiền bối cao nhân."

Đứng dưới bậc cấp, Tôn Bình nhìn cảnh tượng diễn ra phía trên, âm thầm cảm khái, nếu là trước khi tiểu thư chưa gả vào Vương phủ, e rằng không người nào trong số này sẽ đưa mắt nhìn bọn họ, thậm chí ngay cả cơ hội gặp mặt cũng rất khó, huống chi là còn để những người này lịch sự và cung kính.

Nghĩ lại chuyện cũ, lại nhìn nhìn bây giờ, đến lúc này bà ta vẫn có chút chưa quen, có cảm giác như một giấc mộng.

"Dù sao, ta vẫn còn ở lại đây một quãng thời gian, về sau mọi người sẽ dần dần tìm hiểu làm quen." Lý Trừng Hổ nói một câu khách khí với hai bên, sau đó cầm lấy tay Thiết Diệu Thanh, ra hiệu vào phía bên trong, "Hoàng tẩu vẫn còn đang chờ bên trong, để hoàng tẩu chờ lâu sợ rằng sẽ làm cho người không vui."

Phu thê hai người dắt tay tiến vào bên trong đại sảnh. Hướng Lan Huyên đang đứng khoanh tay trước sảnh đường vội vàng tránh sang một bên, cuối cùng đã được giải thoát, nàng ta thở phào nhẹ nhõm.

Lý Trừng Hổ dừng bước trước đại sảnh, hành lễ, "Thần đệ bái kiến hoàng tẩu."

Thiết Diệu Thanh cũng hành lễ: "Nô tì bái kiến Hoàng hậu nương nương."

Đối diện với vị Hoàng hậu nương nương này, nàng đương nhiên biết rõ ngoại trừ là hoàng hậu ra, đối phương còn có lai lịch gì, khi đối mặt nàng cũng có chút sợ hãi, nàng cũng biết hoàng hậu không thích mình.

Nàng vẫn còn nhớ kỹ lần đầu tiên đi bái kiến người ta, bị người ta cưỡng ép đứng ở ngoài cửa cả một buổi chiều, phơi nắng đến lúc hoàng hôn mà vẫn không dám nhúc nhích nửa bước, về sau nhờ có Vương gia nghe tin đến giải vây, mới thoát cảnh mòn mỏi đứng chờ.

Bước vào một môi trường sống nào đó thì cần phải tuân thủ quy củ của môi trường đó, hoàng gia có quy củ của hoàng gia, ít nhất biểu hiện mặt ngoài của quy củ không cho phép nàng không tuân thủ, một số hạn chế về khuôn phép là không thể tránh khỏi, không thể thoải mái, buông lỏng giống như trước.

Cũng may, nàng đã quen với việc bị gò bó, trước đây là sợ bị xâm hại, phải co mình tại trong thế giới lòng đất U Giác Phụ nhiều năm không dám rời khỏi, bây giờ chỉ là thay đổi một cách thức bị gò bó mà thôi, tự do mà nàng mong muốn có vẻ chỉ luôn tồn tại trong khát vọng, dường như không người nào gánh vác được.

Cũng may, bây giờ nàng không còn phải lo nghĩ về tiền bạc, không cần phải thường xuyên lo lắng về sự an toàn của mình, nàng đã có được cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, vinh hoa phú quý.

Ngồi ngay ngắn tại bên trên, Yến Y khẽ "ừm" một tiếng nhàn nhạt bằng giọng mũi, ánh mắt bà ta liếc nhìn Thiết Diệu Thanh mang theo chút lạnh lùng, thậm chí có thể nói là chán ghét.

Nói thẳng ra, bà ta rất khó chịu, thậm chí là chán ghét khi nhìn thấy Thiết Diệu Thanh.

Lúc trước, khi Đoan thân vương muốn kết hôn với người này, bà ta cực lực phản đối, nhưng cho dù là trở mặt với bà ta, Đoan thân vương vẫn kiên quyết muốn cưới lấy, về sau, cũng là vì không còn cách nào, vì suy nghĩ cho đại cục, bà ta mới nén giận làm ngơ.

Không phải bởi vì bà ta ghen tị với vẻ đẹp của người ta, cũng không phải phản đối vì ông ta đường đường là Vương gia lại đi lấy một người tái hôn, và cũng không phải bởi vì ông ta muốn lập một người

tái giá làm Vương phi mà bực mình, mà bởi vì có một số chuyện thực sự không được rõ ràng.

Nghe nói nữ nhân này ở chung thời gian dài với vị Thám Hoa lang nổi danh khắp thiên hạ kia, nói chung là có mối quan hệ nam nữ không rõ ràng, trong khi đó, con gái ruột của bà ta lại cứ ồn ào đòi được gả cho vị Thám Hoa lang đó, vậy mà Đoan thân vương lại cưới nữ nhân này, còn phong làm Vương phi, đây là chuyện gì chứ? Việc này khiến bà ta buồn bực quá chừng.

Nghĩ đến đây, bà ta lại nhớ tới người nào đó còn ngại chưa đủ loạn, còn muốn tác hợp cho con gái của mình với Thám Hoa lang kia, muốn kiếm cho bà ta một người con rể có một chân với người em dâu này, bà ta lập tức nổi giận, nhịn không được lại lạnh lùng liếc mắt lườm Hướng Lan Huyên đứng ở một bên, nếu không phải Hướng Lan Huyên là trợ thủ đắc lực của sư huynh mình, có lẽ bà ta đã đùa chết nàng ta từ lâu rồi.

Hướng Lan Huyên đụng phải ánh mắt giấu giếm sát cơ đó, lập tức giật mình, lại bị hù dọa cho nơm nớp lo sợ. Nàng ta phát hiện thấy phụ nữ thật sự là quá khó khăn để hầu hạ, không dễ dàng hầu hạ như đàn ông, không biết tại sao lại nhìn mình không vừa mắt nữa rồi, dường như lúc nào cũng khó chịu với mình vậy, đứng trước mặt Địa sư, mình cũng không có loại cảm giác như đứng trên lớp băng mỏng như thế này…

Dữu Khánh vừa mới ổn định chỗ ở chưa được bao lâu, đang tựa người vào lan can tầng hai nhìn phong cảnh núi non xa xa, hắn chợt nhìn thấy Từ Dĩ, người đệ tử Côn Linh sơn phụ trách khu nhà này đi tới, đứng dưới lầu vẫy tay với hắn, nói to: "Trương huynh, ở bên ngoài có một người tên là Trình Long tới tìm ngài, nói là bạn cũ của ngài."

Trình Long? Dữu Khánh có phần sửng sốt, mình làm gì có người bạn nào tên gọi như vậy? Rất nhanh sau đó, hắn liền kịp phản ứng lại, đó hình như là tên giả của Long Hành Vân.

Hắn không thích Long Hành Vân, lập tức mở miệng thẳng thừng từ chối: "Không gặp, ngươi cứ nói là ta không có ở đây."

Nào ngờ hắn vừa mới nói xong, tại phía dưới tán cây ở phía trước lập tức vang lên một giọng nói châm biếm khó chịu, "Không có ở đây mà vẫn có thể nói chuyện ở đây, không lẽ ngươi đã luyện thành thiên lý truyền âm trong truyền thuyết rồi sao?"

Một gương mặt quen thuộc chậm rãi bước ra phía dưới tán cây, phe phẩy chiết phiến trong tay, vừa cười vừa cất lời chế nhạo, ngoại trừ Long Hành Vân ra thì không còn ai khác.

Từ Dĩ nhìn nhìn hai bên, cuối cùng nở một nụ cười khổ biểu hiện xin lỗi Dữu Khánh.

Dữu Khánh cau mày đáp lại, "Ngươi không ở nơi này, chạy tới đây làm gì?"

"Ta vừa biết được ngươi ở tại đây, thì lập tức chạy tới đây thăm ngươi, chúng ta dù sao cũng là bằng hữu cũ, sao ngươi có thể nói lời không có lương tâm như thế chứ?"

Long Hành Vân vừa nói đùa, vừa phi thân lướt đi, bay thẳng lên lầu, rơi xuống tại bên cạnh Dữu Khánh, gã cũng không khách sáo gì với Dữu Khánh, nhấc một tay trực tiếp quàng qua vai Dữu Khánh, rồi hất cằm nói với Từ Dĩ ở dưới lầu, "Được rồi, chúng ta bạn cũ gặp nhau, tùy tiện nói chuyện, không cần ngươi bồi tiếp."

Từ Dĩ lập tức quay nhìn xem phản ứng của Dữu Khánh.

Dữu Khánh rung vai hất cánh tay khoác khoác quàng quàng của gã ra, ngoài ra cũng không có phản ứng gì khác.

Từ Dĩ thấy thế, chắp tay chào rồi lập tức rời đi.

Nhìn thấy có người không vui, Long Hành Vân liền rất vui vẻ, gã xòe chiết phiến trong tay ra, chủ động quạt mát cho Dữu Khánh, "Đồ

chó Thám Hoa, bày khuôn mặt thối tha này ra cho ai nhìn vậy chứ? Nào, hạ nhiệt đi."

Dữu Khánh nhấc tay ngăn cản cây quạt của gã lại, "Đừng có quá đáng như vậy, ta đã làm theo lời ngươi nói rồi, ngươi còn muốn như thế nào nữa chứ?"

Long Hành Vân phì cười vui vẻ: "Ta có nói là muốn như thế nào sao? Ta nói là tới đây thăm ngươi, sao ngươi phải hoảng vậy?"

Dữu Khánh: "Ta nói, ngươi trở nên ti tiện như thế từ khi nào vậy chứ? Có chuyện mau nói, có rắm nhanh đánh."

Long Hành Vân quan sát hắn từ trên xuống dưới một lần, rồi nói: "Ta đã muốn tới thăm ngươi từ lâu rồi nha, nhưng mãi mà chưa có cơ hội thích hợp. Bây giờ đã ở gần nhau, xem như thuận lợi.

Nghe nói ngươi có vận may rất tốt, tổng cộng tám lần rút thăm, ngươi bắt trúng bốn lần thẻ trống, còn hai lần bắt trúng đối thủ trực tiếp chịu thua, hai trận còn lại thì đối thủ bị thương nặng mà chịu không nổi. Từ đầu thi đấu cho đến bây giờ, ngươi có thể liên tục nhặt vận may để tiến tới vòng này, ngươi coi như là cặn bã hiếm thấy đó nha.

Ta tới đây là có ý tốt muốn nhắc nhở ngươi một chút, những trận thi đấu tiếp theo đều là những trận đánh thực sự, căn bản không có khả năng tiếp tục nhặt vận may nữa đâu, lỡ đụng phải đối thủ có thủ đoạn độc ác, e rằng ngươi sẽ khó giữ được mạng sống, nếu như ngươi sợ, vậy thì nhận thua sớm đi."

Dứt lời, gã cẩn thận quan sát phản ứng của Dữu Khánh, phía bên gã vẫn luôn không nhìn ra được sự sâu cạn của Dữu Khánh, trong lòng gã kỳ thực cũng có phần không nắm chắc, bởi vì, dù sao đây cũng là người dám chủ động ra tay với mình.

Dữu Khánh có chút khó hiểu, không biết tên này chạy đến đây định làm trò gì, hắn phản bác: "Để ta bói cho ngươi một quẻ, ngươi sẽ

thua ngay vòng đầu tiên, thực ra, điều ta lo nhất lúc này chính là sợ ngươi nói mà không giữ lời."

Long Hành Vân cười nhạo, "Bói sao? Trợn mắt đoán mò là vô ích. Ngươi nên dành sự lo lắng nhiều hơn cho việc bắt thăm ngày mai đi. Ngày mai không có thẻ trống cho ngươi bắt đâu!"

Gã cũng không muốn nhìn nhiều sắc mặt người khác, đưa tay vỗ vỗ vai Dữu Khánh, rồi phi thân xuống lầu, nghênh ngang rời đi.

Dữu Khánh nhướng mày, thật sự muốn xúi giục Quỳ Quỳ đi ra đánh với tên này một trận.

Nhưng sau đó hắn lại rất nhanh cau mày lại, hắn cúi người tựa vào lan can và suy nghĩ về việc rút thăm ngày mai, hắn dự định bắt trúng Long Hành Vân ngay trận đầu, rồi trực tiếp xử lý Long Hành Vân cho xong việc, hắn không muốn tham gia những trận thi đấu về sau nữa, chịu thua để trốn tránh mọi người.

Nhưng trong lòng hắn cũng không có tuyệt đối nắm chặt, hắn không biết thực lực thực sự của Long Hành Vân như thế nào, vì để cho ổn thỏa, có nên lựa chọn một đối tượng nào đó có nắm chắc hay không chứ. Ví dụ như chọn một đối thủ đến từ khu chữ Đinh, chọn một đối thủ mà mình đã biết được nền tảng. Trước tiên nhìn xem Long Hành Vân đánh với người khác như thế nào, từ đó đánh giá được thực lực của gã rồi sau đó mới quyết định có nên trực tiếp đối đầu hay không, hoặc có thể chịu đựng được đến khi Long Hành Vân bị người khác đánh gục trước thì càng tốt.

Hắn cứ miên man nghĩ tới nghĩ lui như thế, đảo mắt đã đến ngày hôm sau, cũng là ngày nghỉ ngơi thứ ba. Quy tắc cũng giống như những lần trước, hôm nay sẽ bắt thăm quyết định thứ tự và đối thủ ra sân ngày mai.

Từ sáng sớm, Từ Dĩ liền kêu gọi bốn người ra, dẫn bọn hắn đến tập trung tại địa điểm thi đấu, miệng không ngừng dốc sức hô hào: "Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút" .

Không còn cách nào, Quỳ Quỳ rất không tuân theo thủ quy củ, khái niệm về thời gian cũng không tốt, đã nói rõ thời điểm xuất phát, nhưng gã không có coi trọng, dây dưa kéo dài có phần hơi muộn.

Địa điểm thi đấu lần này rộng rãi hơn hai lần trước, chủ yếu là bởi vì phạm vi khán đài ở xung quanh rộng hơn. Trên khán đài rất đông đúc và náo nhiệt, có hàng vạn người xem, thực sự là vạn chúng chú mục, đầu người lô nhô, tiếng nói ồn ào, khắp mọi nơi đều là những cánh tay chỉ trỏ vào những thí sinh dự thi tập trung trong sân để bàn tán, thảo luận.

Dữu Khánh không nghĩ tới bắt cái thăm mà cũng có nhiều người đến xem như vậy.

Sau khi đưa bốn người đến bên mép sân, Từ Dĩ dừng lại, ra hiệu cho bốn người đi đến khu vực các tuyển thủ đang tụ tập, gã không tiện đi vào đó.

Quỳ Quỳ lập tức làm phần việc của mình, gã vênh mặt lên sải bước dẫn đầu đi tới trước dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người.

Dữu Khánh muốn thu mình lại một chút, hắn giấu mình tại phía sau mấy người.

Đám tuyển thủ đã tụ tập tại đây có cả nam lẫn nữ, hầu hết mọi người đều không quen biết nhau, cho nên khi bốn người đi tới thì cũng không có người nào chú ý, nhưng với Long Hành Vân đã đến trước, khi nhìn thấy Dữu Khánh thì gã dường như nảy sinh hứng thú, chu môi "Huýt" một tiếng huýt sáo rõ to, khiến cho mọi người đổ dồn ánh mắt nhìn tới gã.

Dữu Khánh vừa nhìn thấy là tên này, lập tức bước ra khỏi hàng, cưỡng ép chen vào bên cạnh Long Hành Vân.

Không sai, hắn đã hạ quyết tâm bắt thăm gian lận, xử lý tên này ngay trong vòng đầu tiên cho xong việc.

Chương 690: Chậm trễ

Sở dĩ hắn đưa ra quyết định này là bởi vì hiện tại hắn giả danh để tham gia, không thích hợp xuất hiện quá lâu, quá nhiều trên sân đấu trước ánh mắt nhìn trừng trừng của mọi người, loại ý nghĩ chờ đợi người khác hạ gục Long Hành Vân giùm cũng không thích hợp, việc đã đến nước này chính mình động thủ thì tốt hơn.

Hắn định nỗ lực giải quyết vấn đề ngay trong một trận thi đấu, tận lực giảm thiểu thời gian xuất hiện trước mắt mọi người.

Vào thời khắc này, nhìn thấy chỉ là một buổi bắt thăm đã có rất nhiều người vây xem như vậy, hắn cảm thấy có chút hối hận, hối hận đã đồng ý làm việc này với Long Hành Vân, lúc đó tại sao lại không biết thương lượng với Long Hành Vân để tìm một biện pháp giải quyết khác?

Vào lúc này, Long Hành Vân cũng bị hành động của hắn làm cho mặt đầy kinh ngạc, không ngờ tới một tiếng huýt sáo của mình lại có thể gọi Dữu Khánh đến đây, tên này trở nên nghe lời như thế từ khi nào vậy, quá ngoài dự đoán của gã.

Hơn nữa lại còn nhiệt tình như thế, chạy tới sát như muốn cọ cọ vào người gã, gã kinh ngạc mở lời chế nhạo, "Thật đúng là chó a, nghe tiếng huýt sáo liền chạy đến."

Dữu Khánh lười nhiều lời với gã, trước tiên mượn lời bắt chuyện của gã để luồn ra phía sau, trốn vào trong đám người, tại nơi này có khoảng hơn trăm người, hắn đánh giá khán giả ở xung quanh chắc hẳn sẽ không thể chú ý quá nhiều tới một người như mình.

Đồng thời, chính hắn cũng âm thầm lặng lẽ quan sát khán đài xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Hướng Lan Huyên, trong lòng tự hỏi không biết Hướng Lan Huyên có tới đây quan sát hay không?

Cũng may, sau khi nhìn quanh một vòng khán đài, hắn dường như không có nhìn thấy bóng dáng của Hướng Lan Huyên, sự lo lắng trong lòng mới được thả lỏng một chút.

Hắn mong rằng Hướng Lan Huyên sẽ không bao giờ đến xem thi đấu, trong lòng cũng tự an ủi mình, với thân phận, địa vị và thực lực của vị đó, có lẽ căn bản coi thường loại chiến đấu cấp thấp này.

Trong lòng cũng một mực cầu khẩn những người nhận biết mình tốt nhất đừng đến đây.

Điểm may mắn lớn nhất của hắn là cho dù có người nhận biết hắn đến nơi đây thì cũng chưa chắc đã có thể nhận ra được hắn, bởi vì khoảng cách từ khán đài đến vị trí bọn hắn tập trung là có một chút hạn chế thị giác, người có thể xuất hiện tại nơi đây có lẽ cũng không có người nào nhận ra được mình a?

Lời châm chọc không đạt được hiệu quả làm nhục như mong muốn, trong lòng Long Hành Vân rất khó chịu, thấy hắn lại co mình lẻn ra phía sau mình, gã lập tức xoay người theo, ánh mắt dừng tại trên mái tóc buông xõa tự do của Dữu Khánh, ui một tiếng, hỏi: "Ngươi để tóc tóc tai bù xù như con chó điên vậy để làm gì chứ?"

Với việc tên chết tiệt này há mồm ngậm miệng vẫn không rời chữ "Chó" này, Dữu Khánh có phần ngán ngẩm, hắn nhấc tay vén mái tóc phủ vai rũ xuống che nửa khuôn mặt mình, tự hào nói: "Tự nhiên tự tại, thoải mái!"

Đây là cách giả trang mà hắn dự tính từ trước, có thể thay đổi diện mạo của hắn ở mức độ lớn nhất, như vậy sẽ có thể hạn chế lớn nhất khả năng bị khán giả nhận ra mình, hắn sẽ nhanh chóng hết sức đánh xong một trận xử lý tên chết tiệt trước mắt này rồi lập tức trốn tránh ánh mắt mọi người.

Hai người đứng đây đốp chát với nhau, lại không chú ý tới ở trong đám người dự thi có hai nữ nhân đang nhìn chằm chằm về phía bọn hắn.

Một người mặc váy dài màu trắng, thân hình mảnh mai mềm mại, đeo một tấm khăn trắng che ngang nửa khuôn mặt, nhìn không thấy rõ diện mạo chân thực, nhưng từ nửa gương mặt lộ ra ngoài, có thể thấy mặt mày như họa, khí chất văn nhã điềm đạm, hẳn phải là một cô gái rất xinh đẹp.

Một người khác thì mặc váy dài màu vàng, trên mặt cũng che khăn lụa, thân hình cân đối ôn nhu, mặt mày cũng rất dễ nhìn, chỉ là đôi mắt to liên tục lấp lóe, so với cô gái văn nhã bên cạnh thì có vẻ không đủ chững chạc, cũng có thể nói là lanh lợi hơn nhiều.

Nữ tử váy vàng giống như đã nhìn thấy một con quái vật, mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh đang đấu võ mồm với Long Hành Vân, liên tục quan sát đánh giá, nhìn rồi lại nhìn, tựa như muốn nhìn Dữu Khánh cho ra thứ gì đó.

Quan sát một hồi lâu, cuối cùng có vẻ như đã xác nhận được, cô gái dần dần có chút hưng phấn khác thường, nhấc cánh tay thúc thúc cùi chỏ vào nữ tử váy trắng ở bên cạnh.

Không thấy có phản hồi, nàng ta lại tiếp tục thúc thúc, nhưng vẫn không thấy cô gái ở bên cạnh có phản ứng gì, lúc này nàng ta quay đầu nhìn sang, vừa định mở miệng, nhưng nhìn thấy nữ tử váy trắng đang nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh không rời, thậm chí bị nàng thúc vào cũng không để ý đến, hình như còn có phần vong ngã.

Nhìn bộ dạng này, nàng biết rõ nữ tử váy trắng cũng đã nhận ra rồi, lập tức hạ thấp giọng hỏi: "Có phải chúng ta đã nhận lầm hay không?"

Nữ tử váy trắng vẫn nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, không thốt tiếng nào.

Sau khi tự hỏi, nữ tử váy vàng lại tự đáp: "Lúc đầu ta cũng cho rằng mình đã nhận lầm, nhưng lúc nãy, khi anh ấy vừa vén tóc ra, ta đã nhìn rõ khuôn mặt, hẳn là không sai, chắc chắn chính là anh ấy."

Nữ tử váy trắng nhìn chằm chằm Dữu Khánh với ánh mắt rất phức tạp, vẫn không thốt tiếng nào.

Nữ tử váy vàng lại hạ thấp giọng hỏi: "Tại sao anh ấy lại ở đây chứ? Trong danh sách vào vòng này không nhìn thấy tên của anh ấy a."

Nữ tử váy trắng không biết đang suy nghĩ cái gì, trong mắt lóe lên vẻ khó thể chịu nổi, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, chậm rãi quay đầu đi, khi mở mắt ra thì đã không còn chớp mắt, chỉ nhìn chằm chằm vào sân khấu chủ trì, giọng điệu đều đều: "Hắn tới hay không là chuyện của hắn, không có bất kỳ sự liên quan gì với chúng ta."

Nữ tử váy vàng vẫn thì thầm tự nói, "Chuyện gì vậy a, anh ấy có được thực lực tiến vào đến vòng thi đấu tổng này sao?"

Ngón trỏ của nàng ta cách một lớp khăn chấm chấm lên môi, móng tay cách lớp khăn lụa chà lui chà tới, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Tại một góc trên khán đài, Hướng Lan Huyên khoác chiếc áo choàng khoanh tay đứng ở đó, nàng ta nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh đang tụ vào một chỗ với Long Hành Vân. Nhìn thấy bộ dạng Dữu Khánh đột nhiên biến thành tóc tai bù xù, nàng ta đại khái đã hiểu được ý đồ của Dữu Khánh, trên mặt không tránh khỏi nở nụ cười tươi như hoa.

Không chỉ có theo dõi Dữu Khánh, ánh mắt nàng ta thỉnh thoảng còn liếc nhìn về phía hai cô gái mặc váy trắng, váy vàng, nhìn thấy hai cô gái đã chú ý tới Dữu Khánh thì càng thêm vui vẻ, biểu hiện nhìn xem trò vui rất rõ ràng.

Tại một góc xa xôi trên khán đài, ở giữa trong đám người bàn tán xôn xao, Văn Hinh và tiểu Hồng ngồi xuống với vẻ mặt tươi tắn, tuy rằng hoàn cảnh khán đài có chút đơn sơ, chỉ là đào đồi núi ra tạo thành bậc cấp rồi trải đệm lên, nhưng mọi người đều giống như nhau, cũng sẽ không có câu oán trách giận.

Quan trọng nhất vẫn là bởi lần đầu tới tham gia loại thịnh hội như thế này, cảm giác mới mẻ áp đảo tất cả những điều khác.

Về phần thứ tự chỗ ngồi, vị trí của hai người quả thực tương đối ở phía sau, những vị trí tốt ở phía trước không thể đến lượt hai người các nàng.

Hai người cũng đã có nhờ cậy Thanh Liên sơn hỗ trợ tìm hai vị trí dễ xem chút, thế nhưng Thanh Liên sơn đã phụ sự trông cậy của các nàng, lí do là người không phải tu sĩ không thể ngồi quá gần phía trước, nếu lỡ gặp phải dư âm tranh đấu mà không có khả năng phòng ngự là rất dễ dàng xảy ra chuyện.

Về phần nguyên nhân thực sự như thế nào thì hai người không thể biết được, tuy nhiên, có một điểm có thể khẳng định, số người dựa vào quan hệ tìm tới Côn Linh sơn để kiếm một vị trí quan sát tốt là nhiều không đếm xuể.

Và như vậy cùng với việc hai người không có pháp nhãn, dựa vào thị lực của hai nàng, ngay cả diện mạo của thí sinh dự thi như thế nào cũng nhìn không rõ được.

Vị trí chỗ ngồi của đám người Nam Trúc trên khán đài xem như cũng được, không trước cũng không sau, bọn họ cũng không có ngồi theo thứ tự gì cả, có một khu vực khán đài dành riêng cho các thí sinh dự thi đã bị loại ngồi xem, ngồi ở đâu thì tùy theo bọn họ lựa chọn mà ngồi, tới trước được chọn trước, tới sau chọn sau.

Nhưng mà bọn họ cũng có nỗi khổ riêng, bởi vì nơi ở cách khá xa, trời còn chưa sáng bọn họ đã phải tập trung lại, rồi được đệ tử Côn Linh sơn áp giải chạy tới nơi này.

Mấy người Nam Trúc cũng nhìn thấy được Dữu Khánh với bộ dạng tóc tai bù xù, vừa nhìn thấy như vậy, Nam Trúc lập tức vui vẻ, có thể đoán được vì sao Dữu Khánh phải làm như thế.

"Ai nha, ở đây thực sự là đông đúc náo nhiệt, so với sự thưa thớt lúc trước, đây mới giống Triêu Dương đại hội nha."

Nam Trúc hết nhìn đông tới nhìn tây, không người nào nói chuyện với gã, gã bắt đầu tự nói liên miên không dứt, thỉnh thoảng còn bắt chuyện với Bách Lý Tâm, nhưng hầu hết thời gian nàng ta đều duy trì im lặng.

Tại vị trí đẹp nhất của khán đài, gần sân khấu chủ trì, có một bục cao được dựng lên, trên đó còn có lều che gió ngăn mưa, bên cạnh bục cao còn có cả bảo vệ, trưởng lão họ Khúc đích thân dẫn dắt người trông giữ tòa khán đài dày công xây dựng nên này.

Người sáng suốt vừa nhìn liền biết, khán đài này là dành cho những quý khách cao quý nhất. Khán giả đưa ra đủ các loại suy đoán, có người đoán là hoàng đế Ân quốc, có người đoán là Chưởng lệnh Đại Nghiệp ty.

Mặt trời dần dần hiện lên, quý khách cao quý mãi vẫn chưa thấy lộ diện trên khán đài cao, dẫn đến việc bắt thăm cũng chưa được tuyên bố bắt đầu, cả trăm tên thí sinh dự thi dần dần biểu hiện ra vẻ không kiên nhẫn chờ đợi được nữa, thỉnh thoảng có người hô to hỏi người chủ trì trên sân khấu lúc nào mới bắt đầu.

Thí dụ như Quỳ Quỳ, gã lớn giọng gào lên, "Côn Linh sơn làm gì vậy, muốn làm cho Triêu Dương đại hội biến thành Tà Dương đại hội sao?"

Lời này của gã gây nên một tràng tiếng vỗ tay cười to, có người còn khen ngợi hưởng ứng, nói to: "Ngươi rất có tài hoa nói chuyện nha, huynh đệ, bội phục!"

Quỳ Quỳ cười ha hả, đắc ý dào dạt chắp tay với người cổ vũ mình, sau đó gã tiếp tục chỉ vào mũi Côn Linh sơn mắng to ngay tại trước mắt bao người.

Long Hành Vân cũng dẫn đầu hùa theo hoan hô khen ngợi.

Một đám đệ tử Côn Linh sơn mặt mày xám xịt, nhưng không tiện nói gì.

Không nói tới bọn họ, cho dù là Khúc trưởng lão ở ngay tại đây cũng không tiện nói gì, lão ta biết rõ trong những thí sinh này có những người nào, lão ta cũng chỉ có thể dặn người đi liên tục khuyên mọi người bình tĩnh đừng nóng nảy.

Thiện Thiếu Đình thỉnh thoảng nhìn về phía Long Hành Vân, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh nghi bất định, bởi vì trước đây y đã từng gặp được Long Hành Vân trong trường hợp nào đó, y ngạc nhiên không phải vì điểm này, mà là vì nhìn thấy Dữu Khánh và Long Hành Vân tụ cùng một chỗ, nhìn dáng vẻ gom vào một chỗ nói chuyện với nhau rõ ràng là người quen cũ, hơn nữa mối quan hệ có vẻ còn rất tốt.

Tại trong Tu Hành giới, Quy Kiếm sơn trang xác thực là một Kiếm tông có số má, thuộc về hàng ngũ môn phái đỉnh cấp, nhưng so với Xích Lan thì vẫn có chút chênh lệch, cũng không phải là thực lực không bằng Xích Lan các, mà bởi vì Xích Lan các có liên quan với Thiên Lưu sơn, và như vậy thì không dễ để so sánh.

Thiện Thiếu y chỉ là Thiện Thiếu của một môn phái đỉnh cấp nào đó, trong khi Long thiếu người ta là Long thiếu có thể nghênh ngang ra vào Thiên Lưu sơn, ngươi bảo Thiện Thiếu Đình y đi thử xem.

Y không dám đến nghênh ngang tại Thiên Lưu sơn, Long thiếu người ta lại dám đến nghênh ngang trong Quy Kiếm sơn trang của ngươi, đây là sự chênh lệch địa vị giữa hai người.

Một điều khác nữa chính là hai cô gái mặc váy trắng và váy vàng kia, hai nàng cũng thu hút ánh mắt của Thiện Thiếu Đình, y thỉnh thoảng nhìn tới, mặc dù hai cô gái có che mặt, nhưng y vẫn có thể mơ hồ nhận ra được, hẳn chính là hai vị từ Ty Nam phủ tới mà y đã biết được tin tức trước đó.

Hiện tại, y đang cân nhắc một việc, đó là nếu như đụng phải một trong hai nàng hay là Long Hành Vân thì làm sao bây giờ. Lần này y sở dĩ tới đây tham gia Triêu Dương đại hội, là bởi vì trong nhà có sự mong chờ đối với y, đích thân mẫu thân đến đây càng thể hiện có một kỳ vọng tha thiết nào đó.

Còn có, cũng không biết có phải là y bị ảo giác hay không, y cảm thấy dường như hai nàng cũng thỉnh thoảng quan sát Dữu Khánh, nhất là nữ tử váy vàng kia, biểu hiện của nàng ấy rất rõ ràng, gần như là một mực nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh. Y có phần hoài nghi phải chăng hai nàng cũng quen biết Dữu Khánh.

Là bởi vì tư cách Đại tiễn sư sao, hay bởi vì là đệ tử Long Quang tông?

Trên đài cao dành cho quý khách, Triển Vân Khí đột nhiên vội vã đi tới, bước nhanh đến trước mặt Khúc trưởng lão, hành lễ, rồi lập tức đến gần nhỏ giọng bẩm báo, "Nương nương không tới."

Khúc trưởng lão sửng sốt, "Không tới? Nơi này đều đã chuẩn bị sẵn sàng."

Triển Vân Khí giải thích: "Nương nương nói chỉ là một lượt bắt thăm, chẳng kéo dài bao lâu, làm biếng chạy tới chạy lui, nói rõ khi nào bắt đầu thi đấu sẽ đến xem."

Khúc trưởng lão: "Những người khác cũng không đến sao?"

Triển Vân Khí: "Đều đến, Vương gia Vương phi và công chúa đều đến đây, đang trên đường đi, Chưởng môn sư tôn bảo đệ tử tới đây thông báo trước một tiếng, bảo điều chỉnh lại chỗ ngồi nơi này một chút." Gã chỉ những chỗ ngồi sắp đặt nơi khán đài.

Khúc trưởng lão liên tục gật đầu, nhanh chóng kêu gọi chúng đệ tử tới đây, chỉ đạo điều chỉnh lại chỗ ngồi, trước tiên bỏ chỗ ngời sang trọng ở chính giữa đi.

Chương 691: Triêu Dương công chúa

Cuối cùng, ghế quý khách chỉ còn lại bốn chiếc ghế dựa lớn sang trọng, sắp xếp hình hơi nửa vòng cung.

Điều chỉnh lại xong các vị trí chỗ ngồi không bao lâu, Triển Vân Khí lại bước nhanh đến, chui vào đài cao, gật đầu ra hiệu với Khúc trưởng lão, thể hiện người đã đến nơi.

Khúc trưởng lão lập tức đưa tay ra hiệu cho đệ tử bảo vệ trên khán đài đứng vào vị trí.

Ngay sau đó, một người chủ sự của Vương phủ dẫn một đám thị vệ xông vào, trực tiếp trao đổi với Khúc trưởng lão, nói Khúc trưởng lão chuyển đệ tử bảo vệ của Côn Linh sơn rút ra cánh gác ở bên ngoài, cũng chính là xuống khỏi khán đài cao.

Khúc trưởng lão lập tức làm theo, vì vậy toàn bộ việc bảo vệ trên đài cao được thị vệ của Vương phủ và người của Đại Nghiệp ty trực tiếp đảm nhiệm.

Rất nhanh chóng, tấm màn che trên đài cao được mở rộng ra, Đoan thân vương Lý Trừng Hổ và Chưởng môn Côn Linh sơn Triệu Đăng Tử song song đi ra, tức thì thu hút ánh mắt chú ý của mọi người.

Đi theo phía sau hai người là Thiết Diệu Thanh và một cô gái trẻ tuổi.

Nữ tử trẻ tuổi trông rất được, làn da mềm mại trắng nõn nà, khuôn mặt bộc lộ vẻ cao quý bẩm sinh, cử chỉ đoan trang, chỉ là búi tóc lại cuộn theo kiểu nam nhân, cách trang điểm có phần giống như Tần Phó Quân, hơn nữa ăn mặc càng quái dị, mặc toàn thân màu đen, nếu như trên mặt che thêm miếng vải đen, có lẽ giả dạng hải tặc, cướp bóc cũng không khác.

Nhưng một người ăn mặc như vậy lúc này lại đang sóng vai đi cùng với nhân vật quý phái là Vương phi Thiết Diệu Thanh, từ đó có thể thấy được thân phận địa vị của cô gái này.

Bốn chiếc ghế, Lý Trừng Hổ và Triệu Đăng Tử chia ra trái phải ngồi vào hai chiếc ghế ở giữa, song song ở giữa, Thiết Diệu Thanh ngồi ở vị trí bên ngoài cạnh Lý Trừng Hổ, cô gái trẻ tuổi mặc đồ đen thì ngồi ở bên ngoài phía Triệu Đăng Tử.

Triệu Đăng Tử nhịn không được quay đầu nhìn cách ăn mặc của cô gái này mấy lần.

Lý Trừng Hổ đã để ý thấy, giúp đỡ giải thích một câu, "Triệu Chưởng môn có phải cảm thấy đứa cháu gái này của ta ăn mặc có chút quái lạ phải không? Lúc trước ta đã hỏi nó rồi, sao phải mặc như vậy, nó nói mặc như vậy trông mới có dáng vẻ giang hồ, mới có thể dung nhập nhiều hơn vào Triêu Dương đại hội. Nó là như vậy, nghĩ như thế nào liền làm như thế đó, mong rằng Triệu Chưởng môn không nên chấp nhặt với nó."

Triệu Đăng Tử vội vàng xua tay nói: "Không có không có, công chúa ngây thơ làm theo ý thích, rất khiến người ước ao a."

Trong lúc này, cô gái mặc đồ đen nhìn thẳng vào Lý Trừng Hổ cất lời phàn nàn, "Hoàng thúc, cháu làm gì có nghĩ như thế nào liền làm như thế đó, mặc đồ trong cung đến nơi này là tự cao tự đại, như vậy mới khó nhìn a."

Lý Trừng Hổ hắc một tiếng, "Ý của cháu là, cháu cảm thấy mặc như vậy mới không khó nhìn sao?"

Nữ tử đáp: "Mẹ cháu có nói, nơi này là Tu Hành giới, bảo cháu không nên bày ra kiểu cách Hoàng cung đại nội tại nơi đây, không người để ý, cho nên cháu làm vậy là nhập gia tùy tục a."

Lý Trừng Hổ phì cười, nói: "Ta đoán rằng mẹ cháu cũng không biết cháu ăn mặc như vậy đi ra ngoài, đúng không?"

Nữ tử chu miệng lên.

Lý Trừng Hổ lại nói: "Triêu Dương, ta thật sự ngạc nhiên, đám vương công quý tộc, hoàng tử công chúa kia đều muốn đến đây xem náo nhiệt, nhưng đều bị mẹ cháu chặn lại, không cho bọn họ tới gây phiền toái, vì sao lại cho cháu theo tới chứ?"

Nữ tử hừ nói: "Hoàng thúc chẳng lẽ không cảm thấy Triêu Dương đại hội này rất phù hợp với tên của cháu sao?"

Vốn trên mặt khó có được nụ cười, lúc này Thiết Diệu Thanh cũng không tránh khỏi mỉm cười, Tôn Bình đứng tại phía sau nàng cũng nhếch khóe miệng lên.

Tuy nhiên, ánh mắt của Tôn Bình chủ yếu là quét nhìn cảnh tượng xung quanh, bà ta thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn về nơi này, nhịn không được trong lòng sinh ra cảm khái, nghĩ tới việc hồi đó bà ta muốn tới Triêu Dương đại hội để mở rộng tầm mắt, thế nhưng không muốn lãng phí cơ hội báo danh cả đời chỉ có một lần, cho nên vẫn chưa có tư cách vào xem, còn bây giờ thì sao chứ? Có thể đứng ở nơi này nhìn khắp xung quanh!

Một loại cảm giác thỏa mãn khó tả trào dâng lên trong lòng bà ta.

Lý Trừng Hổ lại hơi cau mày, bởi vì tên trùng hợp với Triêu Dương đại hội mà hoàng tẩu liền đưa cô công chúa khiến người ta đau đầu này đến đây sao, nhìn như thế nào thì lí do này đều không đáng tin cậy. Ông ta hơi chút suy nghĩ về tính cách của hai mẹ con người này, chợt khuôn mặt có vẻ trầm ngâm, rồi thử hỏi: "Tuổi của cháu cũng không còn nhỏ nữa, sẽ không phải là mẹ cháu dẫn cháu tới đây để chọn rể đi?"

Ông ta vừa nói ra những lời này, tức thì làm cho nàng ta có chút ấp úng, cuối cùng thẹn quá hóa giận nói: "Hoàng thúc chỉ thích xen vào việc của người khác thôi a."

Lập tức, những đôi mắt ở bên cạnh đồng loạt quay nhìn chăm chú về phía cô gái.

Nhất là Triệu Đăng Tử, ông ta rất kinh ngạc, không nghĩ tới hoàng thất đến đây còn mang theo ý đồ như vậy, còn muốn chọn một Phò mã từ Triêu Dương đại hội đưa về.

Ông ta lập tức nghĩ đến chuyện khác, vậy thì hoàng thượng và Địa sư hẳn là có khả năng sẽ đến đây a?

Trong lòng ông ta vẫn luôn mong muốn hai vị đó có thể tới Côn Linh sơn cổ vũ đại hội.

Lý Trừng Hổ bừng tỉnh hiểu ra, nhìn phản ứng của cháu mình, ông ta biết rõ mình đã đoán đúng, thậm chí còn hiểu được dụng ý của vị hoàng tẩu kia, đứa cháu gái này luôn miệng hô hào muốn gả cho Thám Hoa lang văn tài đệ nhất gì đó, Hoàng huynh vui vẻ ủng hộ, nhưng Hoàng tẩu lại phản đối kịch liệt, chuyện này thực sự giày vò, lần này xem ra là Hoàng tẩu muốn dùng chuyện này để chuyển dời sự quan tâm của cháu gái mình.

Không được văn đệ nhất, vậy tự nhiên là tới nhìn xem võ đệ nhất có được hay không, trong đầu ông ta lóe lên ý nghĩ này, đã hiểu rõ được ý đồ đến đây của tẩu tử và cháu gái, nhịn không được nở nụ cười.

Nhưng khi ông ta nhìn thấy Vương phi của mình, liên tưởng đến mối quan hệ giữa Vương phi và vị văn tài đệ nhất kia, liền đè xuống đề tài này, lập tức quay đầu nói sang chuyện khác, "Triệu Chưởng môn, chỉ là một lần bắt thăm, có lẽ có thể bắt đầu rồi đi?"

Triệu Đăng Tử lập tức quay đầu, gật gật đầu với Khúc trưởng lão.

Khúc trưởng lão hiểu ý, lập tức phất tay ra hiệu bắt đầu cho phía bên sân khấu chủ trì.

Trong lúc này, Lý Trừng Hổ đưa tay sang bên cạnh, nắm lấy bàn tay mềm mại của Thiết Diệu Thanh, hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

Thiết Diệu Thanh kỳ thực có phần không quen với việc lộ mặt công khai như thế này, nhưng chỉ cần là đi ra ngoài vui chơi thì Vương gia đều muốn dẫn nàng theo, hi vọng nàng có thể được vui vẻ hơn một chút, vào lúc này, nàng cảm thấy trong những cánh tay chỉ trỏ xung quanh kia có thể có không ít là đang bàn tán, chê cười mình, nhưng nàng vẫn cố gượng cười đáp: "Khá tốt."

Trên sân thi đấu, đứng giữa hơn trăm người, Dữu Khánh sững sờ nhìn thẳng Thiết Diệu Thanh ngồi trên ghế quý khách, nếu không phải nhìn thấy Tôn Bình cũng có mặt ở đó, hắn thật sự có phần hoài nghi mình đã nhìn lầm.

Nhìn đi nhìn lại để xác nhận, không sai, quả thật là nàng, không ngờ nàng ấy cũng tới đây, càng không nghĩ tới chỉ trong chớp mắt địa vị của người ta đã trở nên cao cao tại thượng như vậy.

Trước đây hắn chỉ nghe nói là gả cho một Vương gia nào đó, bây giờ đã tận mắt nhìn thấy, người đang cầm lấy tay nàng hẳn chính là vị Vương gia đó.

Trong đầu hắn không tự chủ được hiện lên hình ảnh lúc mới gặp gỡ Thiết Diệu Thanh trên nền ánh lửa trong núi, rồi đến hình ảnh khoái ý phóng ngựa giang hồ, phong thái oai hùng cùng với người đẹp khiến cho một đám thư sinh há miệng ngạc nhiên, và có hình ảnh xinh đẹp động lòng người với đóa hoa trắng cài bên mái tóc.

Còn có cả hình ảnh mập mờ cô nam quả nữ ở chung trong một phòng, thân thể hai người gần như dán sát vào nhau.

Khoảnh khắc đó có thể ngửi được cả mùi cơ thể của nhau, xém một chút hắn đã tháo đóa hoa trắng cài bên mái tóc nàng xuống rồi, thiếu một chút đã vượt qua giới hạn kia.

Hắn biết rõ, vào lúc đó, chỉ cần hắn muốn, nàng đại khái sẽ không phản đối.

Lúc này gặp lại, tâm tình của hắn có chút phức tạp, cũng may mắn vào lúc đó mình không có cùng nàng làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn, nếu không, nàng làm sao có tư cách ngồi vào vị trí cao cao tại thượng đó, chỉ sợ nếu như vậy, lúc này nàng đã phải ở tại U Giác Phụ cùng với hắn lo nghĩ vấn đề tiền bạc cho năm sau.

Lúc này, hắn liên tục thầm nói với mình, lúc đó đuổi nàng ra khỏi Diệu Thanh Đường trái lại là chuyện tốt.

Một cái cánh tay bỗng nhiên vươn tới, quàng qua bờ vai của hắn, ôm lấy cổ hắn, hắn không cần đoán cũng biết là ai, ngoại trừ Long Hành Vân ra cũng không có người nào khác.

Long Hành Vân một tay xòe chiết phiến ra phe phẩy, một tay ôm lấy cổ hắn, ghé sát tai hắn, cười hắc hắc, nói nhỏ: "Có biết cô gái mặc đồ đen ngồi trên khán đài đó không?"

Dữu Khánh khó chịu với gã, biết rõ tên này hoặc là không mở miệng, còn nếu chủ động kéo hắn mở miệng ra, vậy thì nhất định là châm chọc làm nhục hắn, lập tức đẩy ra, muốn tránh khỏi gã, "Chết đi!"

Nhưng Long Hành Vân ôm lấy cổ hắn không buông, lấy quạt che miệng, nhỏ giọng cười châm chọc, "Nhìn vậy là biết ngươi không nhận biết. Lúc trước ta từng gặp được tại trong hoàng cung Ân quốc, đó chính là Triêu Dương công chúa, Lý Triêu Dương. Ngươi nghìn vạn lần đừng có nói với ta là ngươi chưa từng nghe nói tới vị công chúa này nha."

Dữu Khánh sửng sốt, cô gái đó chính là cô công chúa vẫn luôn kêu gào đòi gả cho mình trong những lời lan truyền sao?

Hắn nhịn không được chú ý quan sát cẩn thận.

Long Hành Vân tiếp tục cười nhạo, nói: "Nghe nói cô gái này muốn kết hôn với ngươi, ngươi gả vào đó làm Phò mã không phải được rồi sao, đến lúc đó ta cũng không tiện làm khó ngươi nữa, cơ hội rất tốt nha. Đồ chó, bây giờ sợ hãi vẫn còn kịp, vẫn có thể đi theo con đường sáng mà ta chỉ cho ngươi."

"Chết đi!" Dữu Khánh lần nữa dùng sức đẩy ra, lần này dùng lực tương đối mạnh mới đẩy được gã ra.

Làm Phò mã gì chứ, đó là chuyện không thể nào, hắn đường đường là Chưởng môn Linh Lung quan, làm sao có thể chạy đi làm Phò mã ăn cơm mềm chứ.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại phát hiện thấy không thích hợp, nhận thấy tên Long thiếu này vậy mà lại im bặt, không đề cập tới Thiết Diệu Thanh, điều này không phù hợp với phong cách của gã, tên Long thiếu này đã từng gặp Thiết Diệu Thanh, không có khả năng không nhận ra, tại sao lại làm như không nhìn thấy, lúc trước không phải chết sống cũng muốn tìm Thiết Diệu Thanh tính sổ sao, tại sao ngay cả một câu châm biếm cũng không có?

Thế là lần này đến phiên hắn vươn cánh tay ra, chủ động đưa tay móc lấy cổ Long Hành Vân vừa mới bị đẩy ra.

Long Hành Vân tức thì nghiêng đầu, nhìn hắn với vẻ mặt cảnh giác, "Ngươi muốn làm gì?"

Cho dù cảm thấy đối phương rất không có khả năng động thủ với mình trong trường hợp này, nhưng thực sự là đã bị đối phương đánh lén làm sợ rồi.

Lần này đến lượt Dữu Khánh đưa miệng dán sát bên tai gã, còn một tay che miệng, nói: "Một nữ nhân khác ngồi trên khán đài, ngươi nghìn vạn lần đừng nói với ta là ngươi không nhận ra nàng nha. Tại sao không tìm nàng tính sổ chứ, ngươi không phải rất có năng lực sao? Đi nha, có gan đi tìm nàng tính sổ đi nha."

Hắn không lưu tình chút nào mà chế giễu ngược trở lại.

Nào ngờ Long Hành Vân rất bình tĩnh, nhàn nhạt đáp lại một câu: "Ân oán giữa ta và nàng đã trôi qua rồi."

"Hử?" Dữu Khánh mở to mắt lên mấy phần, khó thể tin được, "Tại sao lại qua rồi?"

Long Hành Vân rất không tự nhiên, trả lời: "Vị Vương gia bên cạnh nàng đích thân dẫn nàng theo đi một chuyến đến Xích Lan các, đến gặp mẹ ta, ngay mặt làm rõ với ta về khúc mắc giữa hai bên, và giải quyết dứt điểm ân oán trước đó, sự việc tự nhiên liền trôi qua, chỉ đơn giản như vậy. Về sau sẽ không tiếp tục nhắc lại chuyện của nàng ta nữa, hoàn toàn không còn nợ nần gì. Ngươi đừng có ở đây châm ngòi thổi gió."

Kể tương đối đơn giản, rõ ràng gã cũng không muốn nhắc tới quá trình cụ thể.

Thì ra là thế! Dữu Khánh bừng tỉnh hiểu ra, suy nghĩ lại cũng không cảm thấy bất ngờ, quả thực là chuyện trong tình trong lý.

Chỉ là, trong lòng vẫn cảm khái không thôi, mình bị tên Long thiếu này làm cho chết chết sống sống, ân oán giữa hai bên chết sống vẫn chưa hóa giải được, dây dưa đến nay cũng còn đang giày vò, trong khi vị Vương gia kia vừa ra mặt liền dễ dàng giúp Thiết Diệu Thanh giải quyết được vấn đề nguy nan nhất. Sự chênh lệch này khiến hắn âm thầm cảm thấy cay đắng.

Tại một góc khán đài, Ngân Sơn Hà ngậm tẩu thuốc, nhíu mày nhìn chằm chằm hai người vai kề vai bên trong sân, âm thầm cảm thấy nghi hoặc, quan hệ giữa hai tên này trở nên thân mật như thế từ lúc nào vậy chứ?

Chương 692: Quy tắc cũ

Nữ tử váy trắng và nữ tử váy vàng đứng trong đám người nhịn không được cũng nhìn chăm chú về phía chỗ ngồi của quý khách, quan sát kỹ càng Thiết Diệu Thanh.

Nhất là nữ tử váy vàng, còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nhìn phản ứng của Dữu Khánh.

Thiện Thiếu Đình thì thỉnh thoảng lưu tâm phản ứng của các nàng và Long Hành Vân, nhìn thấy mối quan hệ giữa Dữu Khánh và Long Hành Vân đã thân cận đến mức kề vai sát cánh, trong lòng càng thêm kinh nghi, rồi lại nhìn thấy nữ tử váy vàng thỉnh thoảng nhìn về phía Dữu Khánh, y càng thêm hoài nghi, không biết có phải là quen biết nhau hay không, hay là đang nhìn Long Hành Vân?

"Là lão bản nương và chưởng quỹ."

Nam Trúc nhấc tay thúc cùi chỏ vào Mục Ngạo Thiết, nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi quý khách nhỏ giọng nhắc nhở, vẻ mặt như chợt tỉnh sau giấc mộng.

Hồi ức lại chuyện cũ, giống như chưa từng nhìn thấy nữ nhân nào thu hút hơn Thiết Diệu Thanh, mà một phụ nữ xinh đẹp như thế lại ở chung trong cùng một nhà với mình, về sau mỗi người đi một ngả, nói không cảm thấy đáng tiếc là giả.

Nhưng không còn cách nào, xảy ra chuyện Tôn Bình làm nội gián cho kẻ thù bên ngoài, bọn hắn thực sự không dám tiếp tục lưu lại các nàng, bởi vì đã làm hại mọi người thiếu một chút ném lại tính mạng trong Kim Khư.

Gã có thể cảm giác được, mình và Thiết Diệu Thanh cũng khá hợp nhau, cũng có thể cảm thấy Thiết Diệu Thanh không có nông cạn, không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, hai người sớm chiều ở chung, có vô số đều để nói chuyện với nhau.

Dần dần hiểu rõ nhau hơn, Thiết Diệu Thanh hẳn là dần dần nhận thấy được sự tu dưỡng nội tâm của mình.

Nếu không có xảy ra chuyện Tôn Bình, hai người có khả năng sớm muộn sẽ phá vỡ tầng cửa sổ giấy kia.

Chuyện cũ không nhớ tới còn đỡ, nghĩ đến thật nhiều tiếc nuối, không nghĩ tới khi gặp lại thì đã tái giá thành vợ người ta, Nam Trúc không khỏi âm thầm thở dài, quay đầu lại nhìn Bách Lý Tâm, một cô gái tràn đầy thanh xuân và phong thái oai hùng, gã lại cảm thấy vui mừng.

Thực ra cũng không cần gã nhắc nhở, Mục Ngạo Thiết đã nhìn thấy được Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình ở trên khán đài dành cho quý khách, y đang nhìn chằm chằm.

Cũng là đang hồi ức lại chuyện cũ, nhớ lại từng cảnh ở chung tại U Giác Phụ, từng chút từng điểm nảy lên trong lòng, mối quan hệ giữa mình và Thiết Diệu Thanh có thể là vi diệu nhất.

Y biết rõ lão Thất cũng thích Thiết Diệu Thanh, cũng có thể hiểu được, nữ nhân xinh đẹp như thế nhân hàng ngày ở bên cạnh mình, nói rằng không có chút cảm giác nào sẽ là dối trá, nhưng lão Thất với thân thể một đống mỡ như vậy, còn nhiều chuyện liên miên không dứt như thế, người nào cũng chịu không nổi, bản thân cũng không biết lấy gương soi mình, phụ nữ nào có thể thích được? Thật sự không biết sự tự tin đến từ đâu.

Về phần lão Thập Ngũ, một số thời điểm chỉ là trẻ nít, rõ ràng tuổi còn trẻ, lại cứ muốn để lại hai chùm ria mép cho có vẻ trưởng thành, còn tự cho là đúng làm mặt làm mày cho có vẻ Chưởng môn, lại thêm sự chênh lệch tuổi tác, rõ ràng không thể kết hợp với Thiết Diệu Thanh được.

Lão Nhị thì càng không cần phải nói, trước mặt người ngoài bày ra dáng vẻ đạo mạo, lừa gạt người khác thì thôi, tại bên trong Diệu Thanh Đường là không có khả năng, chẳng lừa được người nào, còn

có cái mồm của lão Thất ở đó, Thiết Diệu Thanh cũng không có khả năng cho là thật, huống hồ lúc đó lão Nhị còn bị lão Thập Ngũ chèn ép, dẫn đến lão Nhị không có địa vị và cũng rất chật vật.

Toàn bộ Diệu Thanh Đường chỉ có mấy nam nhân như vậy, cũng chỉ có mình y là bình thường một chút, cho dù là tướng mạo hay là thể hình, hoặc nói tới tuổi tác, y và Thiết Diệu Thanh là xứng đôi nhất.

Có lẽ là lâu ngày sinh tình đi, y có thể cảm thấy được, Thiết Diệu Thanh có lễ với y nhất, cho dù là y đứng ở đó không chút động đậy, khi Thiết Diệu Thanh đi qua bên cạnh thì cũng luôn sẽ đi tới nho nhã lễ độ chào hỏi một chút, đối với mấy người khác thì không làm như vậy.

Vốn tưởng rằng có một số việc thời gian lâu sẽ là nước chảy đá mòn, nào ngờ lại xảy ra chuyện Tôn Bình làm phản, đến nỗi không còn cách nào khác.

Bây giờ người ta đã đăng đường nhập thất, vinh hoa phú quý, mà mình thì vẫn lang bạt giang hồ.

Lúc đó, dù sao cũng là đánh đuổi người ta, về sau e rằng chỉ có thể quên lãng tại giang hồ.

"Người ở bên cạnh Đoan thân vương kìa."

"Khá xa, nhìn không rõ lắm, cũng không biết đến cùng dung mạo thế nào."

"Có xinh đẹp như thế nào đi nữa, có mỹ nhân nào mà Đoan thân vương chưa nhìn thấy qua. Một nữ nhân tái giá vậy mà có thể làm cho Đoan thân vương lập làm Vương phi, thực sự là quái lạ."

"Có nghe nói qua hay chưa, vị Vương phi này trước đây từng là tình nhân của vị Thám Hoa lang kia."

“Có nghe nói, có biết, nói là khi tại U Giác Phụ thì đã ở chung với nhau một đoạn thời gian rất dài.”

“Chậc chậc, có thể làm cho tài tử đệ nhất thiên hạ quỳ gối ở dưới váy, lại có thể khiến Đoan thân vương khom lưng, nữ nhân này phải xinh đẹp cỡ nào a, tiên nữ hay sao?”

“Ta nói nha, các ngươi cứ lải nhải huyên thuyên chuyện phong lưu giữa vị Vương phi và Thám Hoa lang đó, chưa có nghe nói có người quản không được miệng đã bị Đoan thân vương cắt mất chút lưỡi rồi sao?”

“Nói sau lưng thì thế nào? Ngươi có tin hay không tại nơi này ít nhất có hơn nghìn người đang bàn tán về chuyện này. Đoan thân vương dù có năng lực cỡ nào còn có thể cắt đứt lưỡi mọi người tại đây hay sao?”

“Chuyện mà mọi người đều biết rõ, làm cũng đã làm rồi, còn sợ người ta nói sao? Có bản lĩnh thì giết sạch người trong thiên hạ đi.”

Nghe một đám người ngồi tại bậc cấp phía dưới huyên thuyên bàn tán, tiểu Hồng thỉnh thoảng lặng lẽ quan sát phản ứng của Văn Hinh ở bên cạnh.

Vẻ mặt Văn Hinh tương đối bình tĩnh, không nhìn ra đước có phản ứng gì khác thường, chỉ là ánh mắt tránh không được cũng liếc nhìn về phía khán đài quý khách mấy lần, dường như cũng muốn nhìn xem vị mỹ nhân có thể làm cho tài tử đệ nhất thiên hạ và Thân vương của một quốc gia phải siêu lòng đến cùng trông như thế nào.

Thùng thùng thùng.

Một tràng tiếng trống dồn dập vang lên rồi đột nhiên dừng lại, nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người về phía sân khấu chủ trì.

Dung mạo đoan trang, xinh đẹp tao nhã, đôi mắt nhìn quanh sáng ngời, Tần Phó Quân nhẹ nhàng bước lên sân khấu. Nàng ta vẫn mặc y phục nam nhân nhưng không che giấu thân thể nữ nhân, từ trên nét mặt có thể thấy được nàng ta vô cùng vui vẻ.

Bởi vì Côn Linh sơn để cho nàng ta đảm nhiệm vai trò chủ trì lần thi đấu tổng của Triêu Dương đại hội này, làm cho nàng ta cảm thấy vạn phần vinh hạnh.

Có người vui vẻ cũng sẽ có người không vui chút nào, Cam Cử ở một bên sân khấu, khẽ cau mày, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm sư muội của mình.

Sau khi được biết Tông môn giao nhiệm vụ chủ trì lần này cho Lưu Tinh điện, gã liền muốn tranh thủ lấy tới tay.

Thử nghĩ xem, khán giả đến đây xem lần này là những người nào, hầu như đều là nhân vật nổi tiếng đến từ các nơi trong thiên hạ, làm chủ trì nhiều trận thi đấu, nói khó nghe một chút là lăn lộn nhiều nhìn quen mắt, nói dễ nghe một chút chính là dương danh thiên hạ.

Có nhiều đệ tử Côn Linh sơn như vậy, có mấy người có thể để cho người trong thiên hạ nhớ kỹ? Mà lần này rõ ràng là một cơ hội tuyệt vời, là một cơ hội có thể để cho nhân vật nổi tiếng thiên hạ biết đến và nhớ kỹ về mình, cả đời người cũng rất khó có được một lần cơ hội như vậy.

Có thể được Tông môn đưa ra đảm đương chủ trì đại sự như thế này, ở phương diện nào đó mà nói là cho thấy đã được Tông môn chấp nhận, chắc hẳn ngoại giới cũng sẽ cho rằng như vậy.

Nào ngờ sư phụ lại chỉ định sư muội đảm nhiệm chủ trì lần này, mình còn cố gắng tranh thủ một chút, còn khuyên sư phụ, nói rằng trong trường hợp này để nữ nhân đứng ra làm chủ trì phải chăng không được thích hợp hay không, đâu ngờ sư phụ lại nói là Chưởng môn chỉ đích danh sư muội.

Chưởng môn chỉ đích danh sư muội làm việc này sao? Gã không tin, gã cho rằng sư phụ bất công, vì vậy mà bất mãn.

Theo gã, sư phụ không chỉ đã bất công một lần hai lần, chỉ cần có cơ hội nào đó liền sẽ thiên vị dành cho sư muội, muốn bồi dưỡng sư muội tiếp nhận vị trí trưởng lão Lưu Tinh điện có phải quá rõ ràng rồi hay không chứ?

Ở trên sân khấu, Tần Phó Quân mỉm cười tự tin nhìn quanh khắp nơi, rồi không nói những lời sáo rỗng như cảm tạ khác khứa các phương, chỉ tập trung vào việc mà mình phụ trách, trực tiếp thi pháp cất cao giọng nói với những thí sinh dự thi tập trung ở dưới sân khấu: "Chư vị đều là cao thủ bộc lộ tài năng trong các tiểu khu, đại khu, mọi người đều đã biết rõ quy tắc bắt thăm rồi, ta liền không

nhiều lời nữa. Tại đây, ta muốn nói cho mọi người biết một số điều mà mọi người còn chưa rõ ràng.

Thực sự cũng không thể nói là mọi người đều chưa rõ ràng, kỳ thực cũng giống như quy tắc trong các Triêu Dương đại hội trước, có người biết được thì tự nhiên rõ ràng.

Vòng thi đấu tổng của Triêu Dương đại hội chỉ bắt thăm hai đợt, một trăm người bắt một lần, sau đó năm mươi người giành chiến thắng tiếp tục bắt thăm một lần nữa, quyết định ra hai mươi lăm người chiến thắng, sau đó sẽ không tiếp tục bắt thăm, lúc này sẽ chuyển sang hình thức tách đấu, khi đó, mỗi người đều có thể thách đấu với bất kỳ người nào trong còn lại.

Vì sao không sử dụng hình thức thi đấu này ngay từ đầu? Về việc này, ta sẽ giải thích một chút cho những ai chưa biết rõ.

Đầu tiên là quá nhiều người, không biết phải đánh tới khi nào, cần dùng phương thức nhanh nhất để loại bỏ bớt một nhóm người. Với hình thức bắt thăm quyết đấu để loại bỏ, có lẽ sẽ có người cảm thấy vận may của mình không tốt, quả thực như vậy, bắt thăm quyết đấu khẳng định có người sẽ không được may mắn, nhưng mà, người có thể thắng được ngươi đều là người mạnh hơn!

Tiếp tục bắt thăm lần hai, cũng là bởi vì đa số người còn chưa quen thuộc với những người dự thi khác, cho nên trước tiên thi đấu hai đợt, để cho mọi người trước tiên quan sát quá trình thi đấu của những người khác, từ đó, trong hình thức thách đấu về sau, mọi người có thể lượng sức mà làm, có nên khiêu chiến, thách đấu người nào hay không, tự bản thân mình có thể có cân nhắc, để tránh khỏi tình trạng tiếc nuối vì không được may mắn.

Quy tắc thách đấu cũng rất đơn giản, người không bị lay động là tôn, từ đó từng bước quyết ra mười vị trí đầu. Về quy tắc cụ thể, buổi chiều hôm nay sẽ đưa đến trên tay mọi người.

Tiếp theo, nhân cơ hội này để công bố cho mọi người biết phần thưởng trong lần Triêu Dương đại hội này. Cần nói rõ chính là, phần thưởng của mỗi lần Triêu Dương đại hội là không giống nhau, phần thưởng của mỗi lần đều căn cứ vào tình hình quyên tặng để phân chia.

Đứng đầu lần này được khen thưởng năm trăm triệu lượng bạch ngân, đứng thứ hai phần thưởng là ba trăm triệu, xếp thứ ba thưởng hai trăm triệu, từ thứ tư đến thứ mười, mỗi người được thưởng một trăm triệu."

Năm trăm triệu? Đứng dưới sân khấu, ánh mắt Dữu Khánh bỗng nhiên sáng ngời, lấp lóe ánh sáng kỳ dị, dáng vẻ động tâm bộc lộ có phần rõ ràng.

Đang phe phẩy chiết phiến, Long Hành Vân trong lúc vô ý liếc thấy phản ứng của hắn, không khỏi buồn cười, biết rõ tên này sau khi bị mình phá vỡ việc buôn bán, phải thiếu một khoản nợ lớn, gã liền gấp chiết phiến lại, gõ gõ vào ngực Dữu Khánh, "Trở về nằm mơ đi, lúc này đừng nghĩ quá nhiều."

Dữu Khánh đưa tay đẩy tay gã ra, thật phiền với gã.

Trên khán đài, Nam Trúc huých Mục Ngạo Thiết một cái, thì thầm, "Đứng đầu có năm trăm triệu a, ngươi nói xem lão Thập Ngũ có cơ hội hay không?"

Mục Ngạo Thiết nhàn nhạt đáp lại một câu, "Khó, cho dù có thể lấy… Dám làm ra danh tiếng đó sao?"

Nam Trúc suy nghĩ cũng phải, chỉ có thể cất tiếng than thở.

Trên khán đài có nhiều người khe khẽ bàn tán với nhau, phần thưởng hàng trăm triệu, cho dù đặt ở đâu cũng không phải là một con số nhỏ. Trên thực tế, người có thể trở thành khán giả trên khán đài này, đều có quyên tặng ít nhiều cho đại hội lần này, nếu không là sẽ không có tư cách vào đây.

Trên sân khấu chủ trì, tấm vách treo thẻ bài đã được quay ngược trở lại, một trăm tấm thẻ bài đã được sắp xếp chỉnh tề ở bên trên.

Dưới sân khấu, một trăm thí sinh dự thi dưới sự chỉ huy của Tần Phó Quân, bắt đầu thay đổi vị tri đứng, bắt đầu vây thành một vòng tròn.

Dữu Khánh cước bộ nhanh nhẹn, thậm chí còn sợ bị tách ra khỏi tên Long Hành Vân kia, ở phía sau, một tay bấu tại trên vai gã.

Long Hành Vân quay đầu lại nhìn nhìn, chiết phiến trong tay gõ gõ lên vai mình, "Buông móng chó của ngươi ra."

Dữu Khánh không thể không buông tay, nhưng vẫn bám sát theo đuôi, không buông.

Thật vất vả tạo thành vòng tròn, hắn ngửi được dường như có mùi thơm nữ nhân, vô thức quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một nữ tử váy vàng che mặt không chỉ theo sát phía sau lưng mình, tay còn dắt theo một nữ tử váy trắng ở phía sau.

Chương 693: Chọn đối thủ khác

Có cảm giác như nữ tử váy trắng muốn vùng ra khỏi bàn tay của nữ tử váy vàng, nhưng nữ tử váy vàng lại túm chặt không buông.

Nữ tử váy vàng mở to đôi mắt sáng đối diện nhìn hắn, còn giống như đang cười với mình, Dữu Khánh không biết cô gái xa lạ mà làm như quen biết này là ai, hắn lịch sự gật đầu đáp lại, nhưng cũng không có hứng thú nhìn nhiều hơn nên đáp lại xong liền quay đầu đi, then chốt là hắn không hi vọng người khác có ấn tượng quá nhiều với dung mạo của mình.

Nữ tử váy vàng giống như còn áp sát vào nói gì đó, lúc này nữ tử váy trắng dường như nổi giận, kéo mạnh nữ tử váy vàng, nói: "Nếu

còn lộn xộn như vậy, sau này đừng có đi ra ngoài với ta nữa."

Nữ tử váy vàng ngây người sửng sốt, sau đó khẽ thở dài bất đắc dĩ, hai vai rũ xuống, nhưng rồi lại nhanh chóng vươn lên.

Bởi vì Dữu Khánh đã quay đầu lại, đang nhìn các nàng.

Dữu Khánh là nghe được lời nói tức giận ở phía sau nên mới quay đầu lại, nhìn nữ tử váy trắng nhiều một chút, không rõ đang yên đang lành vì sao đối phương lại tức giận, khi hắn đối diện với ánh mắt của nữ tử váy trắng, ánh mắt của nữ tử váy trắng lập tức có vẻ hoảng loạn, nhanh chóng tránh đi, nhìn sang một bên.

Sau đó, hắn lại nhìn thấy nữ tử váy vàng che mặt dường như nhìn mình cười vui vẻ.

Quả thực là một nữ nhân dạn dĩ, xa lạ mà làm như quen biết, trong lòng Dữu Khánh âm thầm lẩm bẩm, cảm thấy loại nữ nhân này không chừng sẽ dễ dàng bị thiệt thòi tại bên ngoài, nhưng đó không phải là chuyện của hắn, vì vậy, hắn lại quay đầu nhìn về phía trước.

Tuy nhiên, trên nét mặt hắn xuất hiện sự do dự, chần chừ, ánh mắt lấp lóe, hắn nhấc tay vuốt vuốt chút ria mép của mình. Rồi dường như nghĩ đến điều gì đó, hắn nhanh chóng quay đầu lại lần nữa, lần này hắn chủ động mở miệng, thử hỏi nữ tử váy vàng một câu, "Có thể che mặt để tham gia Triêu Dương đại hội sao?"

Nữ tử váy vàng nhấc tay sờ chiếc khăn che mặt của mình, cười hắc hắc, hỏi: "Thế nào, có phải là muốn nhìn xem dung mạo của ta như thế nào hay không?"

Bộ dạng của nàng có vẻ như nói rằng ta đây sẵn sàng phối hợp.

Nữ tử váy trắng ở phía sau lập tức dùng sức nhéo nhéo tay nàng, lần này nàng dường như cũng lười để ý tới ý kiến theo sau.

Dữu Khánh thì bị lời nói của nàng làm cho không nói nên lời, trời đất chứng giám, hắn thật sự không có hứng thú gì đối với việc nàng ta trông như thế nào.

Hiện tại hắn xem như đã nhận ra được, nữ nhân này hoàn toàn không phải là người dạn dĩ, xa lạ cũng như quen biết, trong lòng đưa ra một đánh giá khác, tùy tiện lẳng lơ.

Long Hành Vân đứng ở phía trước phe phẩy chiết phiến, tự cho mình là người phong lưu phóng khoáng, nghe được lời nói chuyện ở phía sau, gã cũng vươn đầu về sau nhìn nhìn, cảm thấy vui vẻ, nhấc chiết phiến gõ gõ lên cánh tay Dữu Khánh, "Người trên khán đài vẫn còn đang ngồi đó, ngươi lại tìm được mới rồi, ngươi đi tới đâu đều thông đồng đến đó sao?"

Thái độ của nữ tử váy vàng lập tức như đổi thành người khác, trợn to hai mắt, nghiêm khắc khiển trách: "Tiểu yêu tinh, có tin ta xé nát miệng ngươi hay không hả?"

Khuôn mặt Long Hành Vân trong chớp mắt liền trầm xuống, xếp chiết phiến lại, "Tới đi, ngươi xé cho ta xem."

Dữu Khánh vừa nghe vậy, lập tức tinh thần tỉnh táo, bước một bước tránh sang một bên, hi vọng hai người làm trái với quy tắc thi đấu xử nhau ngay tại chỗ, chỉ cần Long Hành Vân làm nhiễu loạn đại hội và bị đuổi khỏi thi đấu, vậy thì mình chỉ cần thắng đại một trận xem như đã thắng tên này, nếu như Đại Nghiệp ty có thể phế bỏ tên này thì càng tốt hơn.

Nữ tử váy trắng lạnh lùng nhìn chăm chú hành động như không sợ gây ra chuyện lớn của Dữu Khánh, đồng thời lại dùng sức kéo lấy nữ tử váy vàng, cất tiếng nhắc nhở, "Đây là Triêu Dương đại hội."

Long Hành Vân nhìn thấy Dữu Khánh nhường đường, hành động này rõ ràng là muốn cho bọn họ gây chuyện với nhau, gã lập tức hiểu được dụng tâm hiểm ác của Dữu Khánh, gã xòe chiết phiến ra,

ra sức phe phẩy, rồi buông một lời hăm dọa hung dữ với nữ tử váy vàng, "Tiểu tiện nhân, ngươi cứ chờ đó."

Cho dù đang bị kéo lại, nữ tử váy vàng vẫn không chịu tỏ ra yếu kém, "Tiểu yêu tinh, ta chờ ngươi tới, nếu không tới, ngươi chính là đồ khốn!"

Long Hành Vân hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại, ra sức phe phẩy cây quạt xua đuổi cơn tức.

Nữ tử váy vàng cũng hừ lạnh một tiếng, hất cằm lên, có vẻ xem thường.

Tuy rằng hai người ai cũng không phục ai, nhưng đều không dám tiếp tục lỗ mãng, giống như nữ tử váy trắng đã nói, nơi đây dù sao cũng là Triêu Dương đại hội.

Cứ như vậy liền bỏ qua sao? Dữu Khánh có chút tiếc nuối, lại cất bước chen vào trong hàng ngũ, còn không quên chỉ vào Long Hành Vân, nói với nữ tử váy vàng phía sau lưng nhằm gây xích mích, "Tên gia hỏa này rất thù dai, nhất định sẽ nhằm vào ngươi mà không từ thủ đoạn nào."

Ý nghĩ của hắn rất đơn giản, cho dù về sau vị này có thể đùa chết Long Hành Vân cũng được.

Đứng ở phía trước, Long Hành Vân nghiến răng nói: "Ngậm miệng chó của ngươi lại!"

Nữ tử váy vàng xì một tiếng, "Ta sợ hắn sao? Nếu hắn có thể tiến vào vòng thách đấu, ta đánh chết hắn!"

Nữ tử váy trắng lại kéo tay nàng xuống, nàng mới tức giận phồng mang trợn má mà không hé răng ra nữa.

Thấy hai người không có xử nhau, Dữu Khánh lại cảm thấy tiếc nuối, hắn hi vọng trong vòng thách đấu vị này thật sự có thể đánh chết

Long Hành Vân, nhưng đó là chuyện sau này, hắn vẫn muốn giải thích nghi vấn hiện tại, nói thêm: "Ta không có ý gì khác, ta chỉ muốn hỏi ngươi, Triêu Dương đại hội có thể che mặt để tham gia sao? Các ngươi làm như vậy, đại hội không nói gì sao?"

Vẻ mặt nữ tử váy vàng lập tức chuyển từ âm u sang sáng sủa, cười vui nói: "Che mặt thì có sao chứ, trước khi thi đấu không phải sẽ cho bọn họ xác minh danh tính sao, trời quá nắng, ta sợ phơi nắng không được sao? Che mặt cũng không có ảnh hưởng tới thi đấu, vì sao không được. Không lẽ, ta mặc quần áo màu gì, bọn họ cũng phải xen vào hay sao?"

Dữu Khánh lập tức giơ ngón tay cái lên với nàng, "Có lý!"

Dứt lời, hắn quay đầu lại, mặt đầy sung sướng, hắn đã tìm ra được phương pháp giải quyết cho điều lo lắng lúc trước, trực tiếp che mặt không phải được rồi sao, vậy thì còn sợ gì bị người khác nhận ra.

Hắn đang suy nghĩ, sau khi che mặt, phải chăng mình đã có thể buông tay buông chân để tranh giành phần thưởng năm trăm triệu đó chứ?

Nhưng rồi hắn cảm thấy mình có thể đã suy nghĩ nhiều, một trăm người tham gia thi đấu từ bây giờ, thực lực của họ không phải những người lúc trước kia có thể so sánh, khác nhau một trời một vực, gần như không có kẻ nào hiền lành, nghĩ đến năm trăm triệu quả thực là suy nghĩ nhiều.

Vòng tròn lớn với một trăm người dần dần thành hình, đứng ở trong đó, Thiện Thiếu Đình thỉnh thoảng lại quan sát phản ứng của mấy người Dữu Khánh, vì vậy, y đương nhiên thấy được mấy người mà y đang quan tâm đã tụ lại với nhau.

Kỳ thực, y cách mấy người Dữu Khánh cũng không xa, chỉ ở tại phía trước mười mấy người.

Y vốn định đi theo phía sau hai cô gái váy trắng và váy vàng, vốn có ý định tới gần hai người, nào ngờ vừa mới xếp hàng tại phía sau hai nàng còn chưa kịp chào hỏi thì đã sinh ra biến cố, nữ tử váy vàng đột nhiên kéo nữ tử váy trắng chạy đi, hai nàng lôi lôi kéo kéo nhau rồi di chuyển đến vị trí xếp hàng bây giờ, vì vậy y chỉ có thể thỉnh thoảng quay đầu lại quan sát phía sau.

Cũng không chỉ có mình y một mực cố tình chú ý tới hai cô gái vấy trắng, váy vàng, còn có cả mẫu thân Ung Trạch Tuyết của y, mẫu thân của y cũng đặc biệt quan tâm tới hai cô gái, có rất nhiều khoảng thời gian gần như chỉ một mực lưu tâm tới mỗi một động tác, hành vi của hai cô gái, trong ánh mắt có ẩn chứa rất nhiều nội dung.

Tùng tùng tùng tùng…

Vòng tròn lớn đã được hình thành, cây sào dùng để lấy bóng cũng được cắm xong, tiếng trống lại lần nữa tùng tùng vang lên.

Người ở tại trong vòng tròn này đều đã trải qua nhiều lần bắt thăm, không cần dặn dò gì nhiều liền biết được phải làm như thế nào, bọn họ bắt đầu cất bước đi vòng quanh.

Trong lúc đi xoay quanh, Dữu Khánh thỉnh thoảng quan sát bức vách treo thẻ bài trên sân khấu, liên tục xác nhận xem hoàn cảnh hiện trường có thuận lợi để mình thi triển Quan Tự quyết hay không.

Côn Linh sơn vẫn không bỏ đi phần bày mâm cúng trời, dường như rất chú ý tới điều này, vẫn có mâm cúng Tam Sên, hương trong lư hương vẫn đang cháy không ngừng, hương khói vẫn nhẹ nhàng bồng bềnh trôi nổi trên sân khấu. Dữu Khánh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trước lúc tới đây hắn sợ Côn Linh sơn đột nhiên không bày ra mâm cúng nữa, sau khi tới thì sợ đột nhiên nổi lên gió lớn thổi tung hương khói, bây giờ xem như tất cả đều bình thường, hắn đã có thể yên tâm rồi.

Một trăm người xoay chuyển một vòng tiếp một vòng, di chuyển một hồi lâu, tiếng trống đột nhiên đột nhiên dừng lại.

Mọi người trong vòng tròn cũng khẩn trương dừng lại, vẫn theo quy tắc cũ, người nào tại bóng cây sào bắt thăm trước.

Bóng sào chiếu tại trên thân một người ở phía trước cách Thiện Thiếu Đình hai người, nói cách khác, y là người thứ tư.

Và như vậy, vị trí người bắt thăm đầu tiên cách Dữu Khánh cũng không xa, Dữu Khánh trong lòng yên tâm hơn không ít, căn cứ vào kinh nghiệm bắt thăm lúc trước, hắn có thể kết luận rằng cách càng gần nghĩa là số thẻ chưa bị bắt trúng nhiều, như vậy Long Hành Vân sẽ có càng nhiều lựa chọn, sẽ không dễ dàng bắt trúng phải số thẻ giống với người phía trước mặt, khi đó hắn đương nhiên sẽ dễ dàng bắt trúng Long Hành Vân hơn.

Kỳ thực hắn ít nhiều vẫn có chút không yên lòng, tuy rằng hắn có lòng tin đối với mình, nhưng cũng không dám tuyệt đối khẳng định mình nhất định có thể thắng được Long Hành Vân, thiếu Các chủ Xích Lan các khẳng định sẽ không yếu, có thể một mạch tiến đến vòng này là có thể thấy được.

Đối với quyết định đưa ra tối hôm qua, hiện tại hắn lại bắt đầu dao động, có phần do dự, có nên trước tiên tìm một đối thủ có thể nắm chắc thắng lợi đã hay không, dùng một trận đấu đầu tiên tranh thủ nhìn xem tình hình giao thủ giữa Long Hành Vân và người khác như thế nào rồi nói tiếp?

Có sự dao động này là bởi vì hắn vừa mới có được ý tưởng từ hai nữ nhân che mặt này, hắn đã không còn phải lo lắng sẽ bị người ta nhận ra nữa, kéo lâu một chút cũng không sao.

Sau khi xác nhận người bắt thăm đầu tiên, đệ tử hiện trường của Côn Linh sơn làm động tác ra hiệu cho người đó bắt đầu.

Người đó lập tức phóng phi tiêu ra, bắn trúng một tấm thẻ bài, sau đó lập tức được mời ra khỏi vòng tròn, đi đến tập trung chờ đợi ở tại vị trí chỉ định dưới sân khấu.

Người sau tiếp tục đi theo vòng tròn, từng người một tiến tới phía trước, từng người một phóng phi tiêu trong tay ra, Thiện Thiếu Đình là người thứ tư.

Dữu Khánh đi theo người phía trước từng bước một tiến phía trước, đôi mắt một mực nhìn chằm chằm vào bức vách treo thẻ bài, dùng Quan Tự quyết nhìn chằm chằm vào tình hình không khí dao động sinh ra mỗi khi có một chiếc phi tiêu bị bắn trúng đập vỗ vào vách tường, quan sát sự biến đổi của dòng không khí tràn ra phía dưới các tấm thẻ bài.

Liên tục xác nhận ảnh hưởng của dòng không khí làm làn khói biến đổi, đánh giá và ghi nhớ con số phái sau các tấm thẻ bài.

Mười mấy người là rất nhanh, đến lượt hắn đi tới trước bóng cây sào, mắt mở trừng trừng nhìn Long Hành Vân ở phía trước phóng ra một chiếc phi tiêu găm vào một tấm mộc bài.

Phi tiêu vừa rời tay, Long Hành Vân liền tiêu sái phe phẩy chiết phiến bước ra khỏi hàng, thoải mái cất bước tiến tới khu vực tập kết.

Nhưng Dữu Khánh thì lại há hốc mồm đứng tại nguyên chỗ, bởi vì Long Hành Vân tiện tay phóng ra phi tiêu, vậy mà lại găm trúng một tấm thẻ bài có số trùng với người trước, nói cách khác, hắn không có cách nào lựa chọn Long Hành Vân nữa rồi.

Trong những lần bắt thăm trước, cho dù hắn bắt thăm tương đối ở phía sau, nhưng hắn chưa bao giờ thất bại với mục tiêu mà mình lựa chọn, bây giờ bắt thăm tương đối ở phía trước thì đã bị thất bại, chuyện này là chuyện gì chứ, vận may bắt trúng thẻ trông của mình chạy đi đâu rồi?

"Đến ngươi rồi kìa."

Nữ tử váy vàng ở phía sau nhỏ giọng nhắc nhở, còn vươn ra ngón trỏ ra chọc nhẹ vào lưng Dữu Khánh.

Đứng trên sân khấu chủ trì, Tần Phó Quân nhíu nhíu máy, nàng ta vốn không có hảo cảm gì với Dữu Khánh, lại thấy tên này lề mề trước mặt mọi người như thế, nàng ta càng thêm phản cảm, nếu không phải có nhiều quý khách đang nhìn xem, nàng ta khẳng định sẽ nói ra một số lời nói khó nghe.

Đệ tử Côn Linh sơn đứng giám sát ở bên cạnh cây sào cũng cất tiếng nhắc nhở, "Người tiếp theo."

"Hử?" Dữu Khánh phục hồi lại tinh thần, vô thức liếc nhìn Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình ở trên khu vực khách quý, có phần lo lắng bị nhận ra, hắn lại quan sát một chút các thẻ bài trên bức vách, tiếp đó nhanh chóng quan sát đám người Long Hành Vân đã hoàn thành bắt thăm đứng chờ đợi bên kia.

Sau khi quét mắt nhìn thoáng qua, hắn không chỉ ngoài miệng không nói nên lời, trong lòng cũng hết chỗ nói rồi, phát hiện ở trong mười mấy người đó, người mà mình từng có nhìn thấy hiển lộ thân thủ chỉ có một mình Thiện Thiếu Đình, một người từ khu chữ Đinh, ngoại trừ Thiện Thiếu Đình ra, tạm thời còn không có người nào khác.

Làm sao bây giờ? Long Hành Vân ghép đôi cùng người khác rồi, hắn cũng không biết rõ nền tảng của những người còn lại.

Bước ra một bước đi tới trước bóng cây sào, hắn không kịp nghĩ nhiều đến hậu quả, đây cũng không phải là nơi để cho hắn chậm rãi suy nghĩ cặn kẽ, chỉ có thể đưa ra quyết định theo cảm nhận nhất thời, hắn nhanh chóng khóa chặt một tấm thẻ bài, vung phi tiêu trong tay ra, bắn trúng vào tấm thẻ gỗ mà mình lựa chọn, sau đó cất bước đi ra khỏi hàng.

Khi đi ra khỏi hàng thì còn làm như bị ánh nắng mặt trời làm cho chói mắt, bàn tay khép lại che ở trước mắt, tận lực che chắn bộ ria

mép và diện mạo phía dưới mái tóc lòa xòa của mình.

Lần này, Long Hành Vân có chút kinh ngạc, chiếc quạt trong tay dường như không lay động được nữa, gã phát hiện Dữu Khánh đi tới trước mặt mình rồi tiếp tục rời đi, vậy mà không có tiếp tục đứng bên cạnh gã, lúc trước vẫn còn một mực bám theo sát mình không rời chứ, làm cho gã có phần ngẩn ngơ.

Dữu Khánh đã không cần đến gã, cũng không chú ý đến gã, trái lại hắn nhìn Thiện Thiếu Đình mấy lần, vừa rồi không suy nghĩ nhiều, hắn đã lựa chọn bắt lấy cùng số với Thiện Thiếu Đình.

Chương 694: Tương phùng

Nữ tử váy vàng ở phía sau bắt thăm xong lại định sáp lại gần Dữu Khánh, nhưng bị nữ tử váy trắng đi theo sau đó bắt lấy cổ tay, cưỡng ép kéo đến nơi khác.

Đứng ở nơi một góc khán đài, Hướng Lan Huyên quan sát hết từ đầu tới cuối, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười.

Một vòng trăm người lần lượt làm theo quy trình, rất nhanh liền phóng xong phi tiêu.

Ở trên sân khấu, Tần Phó Quân cũng đi tới trước bức vách treo đầy thẻ bài, bắt đầu gọi tên từ chiếc phi tiêu cuối nhất của hàng dưới cùng.

Từng thí sinh bắt thăm lên sân khấu tham gia gỡ thẻ bài, để lại chiếc phi tiêu của mình cắm ở con số tương ứng trên bức vách, cầm lấy tấm thẻ bài của mình đi xuống dưới.

Lật thẻ bài đến gần một nửa thì tên của Thiện Thiếu Đình được xướng lên trên sân khấu, Thiện Thiếu Đình lên sân khấu lật mở thẻ bài cầm được con số 43.

Nhìn thấy con số này, Dữu Khánh liền xác định mình đã phán đoán đúng, lúc này hắn mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Vị trí phi tiêu hắn phóng ra nằm ở hàng trên cùng, vì vậy mà hắn được gọi lên sân khấu tương đối ở phía sau.

Nhìn thấy hắn lên sân khấu, Tần Phó Quân giống như không nhận biết hắn, làm việc theo như bình thường.

Kết quả không nằm ngoài dự tính của Dữu Khánh, hắn cũng bắt được tấm thẻ bài số 43.

Thực ra hắn rất không muốn bắt trúng Thiện Thiếu Đình, nhưng không dám tùy tiện bắt đại một người nào đó, hắn không rõ ràng thực lực của những người khác, lỡ như thua vào trong tay đối phương, theo giao kèo với Long Hành Vân thì chính là hắn thua, hắn đã tiếp chiêu của Long Hành Vân, vậy thì phải gánh chịu hậu quả.

"Trương Chi Thần, thì ra huynh ấy cũng dùng tên giả…"

Nhìn chằm chằm trên sân khấu, nữ tử váy vàng thì một câu, vừa rồi nàng ta nghe được Tần Phó Quân gọi tên Dữu Khánh, đã nhớ kỹ trong lòng.

"Số 43, tên tiểu nhân đó bắt trúng số 43 sao?"

Ở trên khán đài, Thiện Thiếu Vân đột nhiên ngạc nhiên bật kêu lên, có lẽ cô ta nhớ không rõ số của người khác, nhưng lại nhớ kỹ con số thẻ bài mà ca ca Thiện Thiếu Đình của mình bắt trúng, cô ta nhớ rất rõ ràng là con số 43, bây giờ con số thẻ bài mà Dữu Khánh bắt trúng được công bố ra, cô ta có chút khó thể tin được.

Một đệ tử của Quy Kiếm sơn trang ở bên cạnh đáp lại: "Đúng vậy, Thiện Thiếu cũng là số 43!"

Thiện Thiếu Vân lập tức hưng phấn vỗ vỗ tay, "Quả nhiên là ông trời có mắt, đúng là đã rơi vào trong tay ca ca ta. Giờ thì hay rồi, lúc

trước hắn luôn nhặt được may mắn, không phải bắt trúng thẻ trống chính là nhận thua, hoặc chính là bị thương, lần này cuối cùng đã đụng phải tay ca ca ta." Cô ta quay sang mẫu thân mình ở bên cạnh, xổ ra một tràng.

Ung Trạch Tuyết nhưng lại hơi nhíu mày, bà ta nhớ tới hình ảnh Dữu Khánh nói chuyện với hai nữ tử che mặt đó, cảm thấy có chút nghi hoặc.

"Di, tại sao lão Thập Ngũ lại đụng phải Thiện Thiếu Đình chứ?"

Ngồi trên khán đài, Nam Trúc cất tiếng kinh ngạc, bởi vì gã biết Dữu Khánh có năng lực ăn gian, cho nên có chút không kịp hiểu hắn làm vậy là có ý gì.

Mục Ngạo Thiết cũng thi triển pháp nhãn, nhìn chằm chằm con số in dấu trên bức vách, khoảng cách quá xa, khẳng định là không nhìn thấy rõ tên khắc trên phi tiêu, "Vị trí số 43 khác, hình như là vị trí phi tiêu của Thiện Thiếu Đình."

Bách Lý Tâm lên tiếng: "Đúng vậy, là Thiện Thiếu Đình."

Hai người Nam, Mục tức thì đồng loạt nhìn về phía nàng ta, Nam Trúc kinh ngạc hỏi: "Xa như vậy mà ngươi cũng có thể nhìn thấy rõ tên khắc trên phi tiêu sao?"

Bách Lý Tâm: "Ta có thể nhìn thấy rõ con số trên tấm thẻ bài trong tay Thiện Thiếu Đình."

Hai người Nam, Mục lập tức nhìn chăm chú Thiện Thiếu Đình đứng dưới sân khấu, nhìn thấy y đang đứng ôm hai tay ở trước bụng, tấm thẻ bài rộ ra trên tay, hai người thi triển pháp nhãn chăm chú nhìn kỹ, cũng có thể nhìn ra được là số 43.

Hai người lập tức thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi giật nảy mình, thiếu một chút đã cho rằng Bách Lý Tâm ở cách xa như vậy mà cũng có thể nhìn thấy rõ được con số lớn chỉ cỡ con ruồi.

Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý ở trên khán đài quay nhìn nhau, hai người cũng nhận ra được Dữu Khánh và Thiện Thiếu Đình đã đụng phải nhau.

Lần này bọn họ không có tiếp tục ngồi cùng một chỗ với người của Quy Kiếm sơn trang, không phải bọn họ không muốn, mà là tình hình không cho phép, đám thí sinh bị loại bọn họ có khu vực được dành riêng, trong khi mấy người của Quy Kiếm sơn trang thì ngồi ở khu vực khách khứa, hơn nữa còn ngồi ở hàng phía trước.

Trên khu vực quý khách, Lý Trừng Hổ và Triệu Đăng Tử đều ngồi xoay nghiêng nửa người, vừa nhìn xem tình hình bắt thăm, vừa nói chuyện với nhau.

Thiết Diệu Thanh thì ngồi nghiêm chỉnh, đoan trang.

Công chúa Lý Triêu Dương mặc toàn thân đen thui thì tựa lưng trên ghế dựa, có vẻ mặt ủ mày chau, thỉnh thoảng còn ngáp một cái, sự hưng phấn và thích thú lúc ban đầu đã biến mất sạch sẽ.

Lúc đầu nàng ta tưởng rằng đây là một trò vui, ai ngờ chỉ là đi một vòng ném chiếc phi tiêu rồi gọi tên từng người lên lật thẻ bài như thế, càng xem càng không có hứng thú, xem đến buồn ngủ luôn rồi.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Lý Trừng Hổ để ý thấy bộ dạng xụi lơ, ngã ngửa ra ghế của nàng ta, liền đưa ngón tay gõ cồm cộp lên tay vịn ghế, "Triêu Dương."

Lý Triêu Dương tỉnh lại, chỉ thoáng nhìn liền biết ý của hoàng thúc, nhắc nhở mình phải chú ý hình tượng của Hoàng gia, đừng nên quá đáng, nàng ta đành phải ngồi thẳng dậy, thuận miệng hỏi một câu, "Triệu Chưởng môn, ngày mai mới đánh nhau phải không?"

Triệu Đăng Tử cười nói: "Đúng vậy. Nếu Triêu Dương công chúa mệt mỏi, có thể trở về nghỉ ngơi trước, không sao đâu."

Lý Triêu Dương vốn định lập tức rời đi, nhưng thấy ánh mắt Lý Trừng Hổ tựa cười không phải cười nhìn chằm chằm vào mình, nàng ta lắc đầu, "Không sao, đã qua một nửa rồi, ta chờ thêm một chút cũng được. Đúng rồi, Triệu Chưởng môn, ngài cảm thấy trong số những người này, ai có thể lấy được đệ nhất?"

"A? Việc này thì thực khó nói." Triệu Đăng Tử cất tiếng cười khổ, ánh mắt nhưng vô thức mà nhìn chăm chú về phía hai cô gái che mặt ở trên sân.

Đến gần trưa thì toàn bộ quá trình bắt thăm mới kết thúc, theo tiếng Tần Phó Quân tuyên bố tan cuộc, đám người trên khán đài liền ồn ào, dồn dập đứng dậy rời đi.

Kỳ thực chờ không nổi nữa, không chỉ có mình Triêu Dương công chúa không còn kiên nhẫn chờ đợi, quá trình bắt thăm này quả thực không có gì thú vị để nhìn xem, có không ít khán giả ở đây có thể nói không phải phú cũng là quý, rất nhiều người chịu không nổi loại chuyện khô khan vô vị này.

Sau khi đứng dậy, Văn Hinh và tiểu Hồng cũng không có cùng đi theo đám người dồn đống dồn dập rời đi, mà đứng lại tại chỗ chờ đợi, chờ khi dòng người hơi thưa thớt rồi mới rời đi.

Đi tới một nơi trên khán đài, tiểu Hồng đưa tay chỉ khu vực phía dưới trước mặt, hạ thấp giọng nói:

"Lúc trước nghe người ngồi bên cạnh nói, người ngồi tại khu vực này đều là những người dự thi đã bị loại, nói rằng trong số này có thể cũng có cao thủ không may, nói là nếu có thể lấy được tình hình thi đấu của từng người, từ đó sẽ tìm một số hảo thủ để dùng, vừa dùng tốt chi phí vừa thực tế. Đáng tiếc, ở mức độ nào đó mà nói, Văn thị chúng ta còn là đối thủ cạnh tranh của Côn Linh sơn, bọn họ sẽ không cung cấp cho chúng ta thông tin về phương diện này, mà Thanh Liên sơn… Thanh Liên sơn…"

Văn Hinh không biết nàng ta tại sao đột nhiên nói lắp, quay sang nhìn theo phương hướng ánh mắt của nàng ta, chỉ thấy một tên béo đang phất phất tay với phía trong sân, dường như đang kêu gọi một người nào đó trong sân tới đây.

Nhìn từ mặt bên tên mập này trông có phần quen mắt, đứng bên cạnh tên mập còn có một người to con, trông hình dáng cũng có phần quen mắt.

Đây đều là cảm giác của tiểu Hồng, Văn Hinh thì không có cảm giác gì.

Hai người đó không phải ai khác, chính là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, đều từng làm việc tại Văn thị, tiểu Hồng tiếp xúc với hai người tương đối nhiều, vì vậy có ấn tượng khắc sâu, Văn Hinh tiếp xúc ít, cho nên không có ấn tượng gì.

Tuy nhiên cũng không trọng yếu, ánh mắt hai chủ tớ rất nhanh liền khóa chặt một thân ảnh đang rất nhanh nhảy lên khán đài, sau khi nhìn thấy rõ diện mạo của người đó, cả hai đều sửng sốt nhìn chằm chằm.

Nhất là Văn Hinh, vẻ mặt phức tạp khó thể hình dung.

Dữu Khánh chạy đến trước mặt ba người Nam Trúc rồi vô thức mà đảo mắt quét nhìn đám người đang rời khỏi khán đài ở phía trên, quan sát xung quanh là thói quen của hắn, thấy không có gì, ánh mắt hắn quay trở lại trên người Nam Trúc, nhưng rồi chợt ngừng lại, ngay sau đó ánh mắt hắn giống như bật nhảy, vụt ngước nhìn lên trên.

Hắn nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, nhìn thấy được một khuôn mặt đã từng khiến hồn hắn ám ảnh và thương tiếc cả đời.

Hắn nhìn thấy Văn Hinh và tiểu Hồng, ngay sau đó hắn không nhìn tiểu Hồng, ánh mắt đối diện với ánh mắt Văn Hinh.

Tiểu Hồng thiếu một chút cất tiếng kinh hô, vụt nhấc tay bịt kín miệng mình, khó thể tin nổi, tựa như nằm mơ cũng không nghĩ tới mình có thể gặp phải hắn tại nơi đây.

"Chúng ta từ khu Đinh Dần đi tới đây một chuyến không dễ dàng, không chỉ đường sá xa xôi, còn không cho chúng ta tùy tiện chạy loạn, trên đường đi về còn có người áp giải, người áp giải hẳn là đang ở bên ngoài chờ chúng ta tụ tập, chúng ta nói ngắn gọn… Này, ngươi làm gì mà ngây ra đó vậy?"

Đang một trận bô bô với Dữu Khánh, Nam Trúc phát hiện thấy Dữu Khánh có phản ứng không bình thường, lập tức quay đầu nhìn theo ánh mắt của Dữu Khánh, gã lập tức nhìn thấy hai người ở cách không xa, miệng há ra, mắt trợn tròn.

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm tự nhiên cũng vì phản ứng của hai người mà lần lượt quay đầu nhìn tới, Bách Lý Tâm là không có cảm giác gì, nhưng Mục Ngạo Thiết cũng lập tức trợn tròn mắt.

Sư huynh đệ ba người đều không ngờ được rằng sẽ gặp được hai chủ tớ này tại trong trường hợp này.

Rất hiển nhiên, người ta cũng là đến đây xem thi đấu, chỉ là, trong biển người mênh mông này, trong đông người như vậy cũng có thể gặp nhau, duyên phận như vậy khiến cho bọn họ trong lúc nhất thời có chút thất thần.

Vẻ mặt Văn Hinh trong nháy mắt liền khôi phục lại bình thường, bình bình tĩnh tĩnh, cười bình thản, khẽ gật đầu chào hỏi ba người, tựa như gặp được người xa lạ trên đường đi, lễ phép chào hỏi, sau đó bình tĩnh và ung dung xoay người rời đi.

Tựa như người nam nhân đã từng làm cho nàng yêu chết đi sống lại chưa từng bao giờ tồn tại, bước chân và bóng lưng rời đi rất bình tĩnh, không dao động.

Tiểu Hồng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nàng ta biết rõ thời điểm đó tiểu thư khó khăn cỡ nào, nhìn xung quanh hai bên, nhưng cuối cùng vẫn là bị khống chế bởi những quy tắc đã hình thành nhiều năm qua, cùng rời đi theo Văn Hinh, nhưng thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn.

Ba sư huynh đệ thật lâu vẫn khó thể phục hồi lại tinh thần, bọn hắn không có ổn định lại tâm tình nhanh bằng Văn Hinh.

Đó là bởi vì về phương diện nhân tính, tu sĩ cũng không cao hơn người bình thường.

Mấy năm nay, sư huynh đệ ba người bọn họ xác thực đã trải qua một số chuyện, nhưng những chuyện trải qua cũng chỉ là tầng thứ cao mà thôi, còn trải nghiệm là không nhiều bằng Văn Hinh.

Bách Lý Tâm nhìn nhìn hai bên, cuối cùng nhịn không được hỏi: "Người quen à?"

Cũng không quá khẳng định, bởi vì thái độ phía nhà gái giống như là người qua đường vậy, trong khi đó phản ừng của ba nam nhân lại rất khác thường.

Nhìn thấy bóng người xen lẫn vào trong đám người rồi biến mất, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết chậm rãi quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, thấy hắn thật lâu vẫn chưa thể định thần lại, hai người thở dài trong lòng, cả hai đều nhớ tới cảnh lão Thập Ngũ ngước lên trời kêu gào nói mình phải trở thành kẻ có tiền, cũng biết được vì sao hắn phải gào to như vậy.

Mấy năm trôi qua, lão Thập Ngũ phát lời thề để xốc lên tinh thần phấn đấu, nhưng không chỉ không thể trở thành kẻ có tiền, mà ở một số phương diện nào đó dường như càng lăn lộn càng thụt lùi, có vẻ còn không bằng trước đây, không chỉ không thể trở thành kẻ có tiền, còn thiếu một khoản nợ rất lớn, thu vào chẳng bằng chi ra.

Hai người vốn định nói với Dữu Khánh chút gì đó, nhưng nhìn thấy Bách Lý Tâm ở bên cạnh liền không tiện bàn luận về Văn Hinh.

Nam Trúc nhấc tay vỗ vào vai Dữu Khánh, "Đừng có nhìn thấy mỹ nhân liền không quay được đầu, ngươi nhìn trang phục của người ta đi, đã là làm vợ người ta rồi."

Sau đó, Dữu Khánh xoay đầu lại cũng thoáng nhìn Bách Lý Tâm rồi bình tĩnh hỏi: "Thế nào?"

Nam Trúc: "Ta nói chúng ta đi một chuyến từ khu Đinh Dần đến đây là không dễ dàng, không chỉ đường sá xa xôi mà còn không cho chúng ta tùy tiện chạy loạn, trên đường đi về còn có cả người áp giải, người áp giải hẳn là đang ở bên ngoài chờ chúng ta tập trung lại, có lời gì nói nhanh một chút."

Dữu Khánh: "Ta không có lời gì để nói, là ngươi gọi ta tới đây."

Nam Trúc nghẹn lời, sau đó hỏi: "Ngươi sẽ đối chiến với Thiện Thiếu Đình, có nắm chắc không?"

Dữu Khánh thần sắc bình tĩnh như nước lặng, "Không biết, chiến thì chiến thôi, đã bắt trúng rồi."

Nam Trúc thấy hắn như vậy, nhịn không được chụp lấy lỗ tai, cuối cùng phất tay nói: "Được rồi, được rồi, đi thôi, đi thôi."

Gã vẫy gọi Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm cùng rời đi.

Chương 695: Oán hận khó tiêu

Tiểu Hồng một mực đi theo bên cạnh Văn Hinh, dọc đường nhiều lần như muốn nói lại thôi.

Trở lại nơi ở, lên lầu, bước vào căn phòng, đóng cửa lại, cuối cùng nàng ta nhịn không được, "Tiểu thư, là A Khánh, vì sao không đến chào hỏi một chút chứ?"

Hồi đó, có rất nhiều chuyện mà về sau nàng ta mới biết được.

Vẻ mặt Văn Hinh như thường, đi tới bên cạnh bàn, hai tay vuốt tà váy sau mông, trượt qua cạnh ghế, chậm rãi ngồi xuống, từ từ nói: "Hắn đang dùng tên giả, không muốn để cho người biết được lai lịch, không cần phải đến quấy rầy hắn, nếu không cả hắn và cả mình đều có thể gặp phải rắc rối."

Tiểu Hồng hơi giật mình, lập tức liền hiểu được, trong số những thí sinh bắt thăm không có người nào tên là "A Sĩ Hành", cũng không có người nào tên là "Ngưu Hữu Khánh", như vậy, khẳng định A Khánh đã dùng tên giả, dùng tới tên giả đương nhiên là không muốn để người khác biết rõ lai lịch thực.

Suy nghĩ một chút, nàng ta lại có phản ứng, a một tiếng, "A Khánh dùng tên giả để tham gia Triêu Dương đại hội, hắn là một trong một trăm người tham gia thi đấu tổng, nói cách khác, lúc trước hắn đã đánh bại thật nhiều người rồi, A Khánh thật lợi hại a! Tiểu thư, hồi đó ngài cũng là bị ép buộc không còn cách nào, Văn thị làm sao có thể ngăn cản được những đại nhân vật như vậy chèn ép, phiền phức cũng là do hắn đưa tới, ngài giải thích với hắn một lần đi."

Văn Hinh nhấc một ngón trỏ đụng nhẹ mép bát nước trên bàn, nhìn chăm chú và nói ra: "Hồi đó là ta bán đứng hắn, qua nhiều năm như vậy mà người ta không có trách tội chúng ta đã là khoan hồng độ lượng. Hắn là người làm đại sự, không phải người cùng đường với chúng ta. Mỗi người đều đã có cuộc sống riêng của từng người, chúng ta phải giải thích thế nào chứ? Sự việc đã trôi qua rồi, không cần phải tiếp tục có liên quan gì, nếu không sẽ không có gì tốt cho mọi người, hiểu chưa?"

Có một số tình huống về sau nàng vẫn luôn có quan tâm, nàng biết được mấy người Dữu Khánh tìm được Tiểu Vân gian, cũng biết được

sau khi mình bán đứng Dữu Khánh thì đã gây ra ảnh hưởng tiêu cực khó thể đánh giá cho Dữu Khánh, hắn không chỉ bị bắt, giống như còn thiếu một chút mất đi tính mạng, tiên phủ tìm được cũng phải chắp tay người cho người khác.

Nàng vốn tưởng rằng Dữu Khánh sẽ đến tìm nàng hưng binh vấn tội, nhưng cuối cùng không có, có lẽ người ta đã chán ghét nàng vì những gì nàng đã làm ra.

Về sau, nghe nói hắn ẩn cư tại U Giác Phụ, có một cửa hàng kinh doanh, nhưng dường như kinh doanh không được như ý.

Đương nhiên, cũng có nghe nói về chuyện tình cảm giữa Dữu Khánh và Thiết Diệu Thanh.

Thấy tiểu thư đã đưa ra quyết định, tiểu Hồng khẽ thở dài.

Có một số việc chỉ có nàng ta mới biết rõ nhất, khi nàng ta quét dọn thư phòng của tiểu thư thì phát hiện thấy tiểu thư ẩn giấu văn chương của người nào đó, nàng ta liền cẩn thận chú ý tới dấu vết, tiểu thư hẳn là thường lén lút lấy ra nhìn xem…

Trong tiểu lâu khu nhà, bên trong căn phòng đóng chặt cửa, dáng người váy trắng đi qua đi lại, khăn che mặt đã được lấy xuống, vẻ mặt biến đổi liên tục.

Nếu như có người quen biết, sẽ nhận ra nàng chính là đệ tử thân truyền của Chưởng lệnh Ty Nam phủ, Chung Nhược Thần, lần này tới đây không vì xếp hạng thi đấu, cũng không phải vì phần thưởng, chỉ vì thời gian bước vào con đường tu hành chưa dài, nhưng tu vi lại được lượng tài nguyên tu luyện hùng hậu đẩy tăng nhanh lên, sợ rằng nuông chiều sẽ làm hư, vì vậy mà đến đây tìm cách bù đắp.

Vốn là đến đây với tâm lý bình thường, chỉ vì muốn gia tăng một chút trải nghiệm, nhưng rốt cuộc có một số người, có một số việc luôn khiến nàng oán hận khó tiêu.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới ở trong trường hợp này lại gặp được người nam nhân đã đem tới cho nàng một cơn mộng đẹp rồi lại chính tay khiến cho mộng đẹp tan vỡ.

Tài hoa hơn người, tài tử đệ nhất thiên hạ, lúc đầu lòng nàng chứa đựng ngọt ngào và tốt đẹp vô hạn, chỉ chờ ngày cưới trong mộng, nào ngờ đến với nàng lại là một cơn ác mộng, người nam nhân đó bất chấp tất cả mà từ bỏ nàng, làm cho nàng trở thành trò cười của thiên đại.

Những văn chương tài hoa bay bổng đó, những câu thơ tài hoa hơn người đó, từng để cho nàng vô hạn ngưỡng vọng, ai ngờ trong nháy mắt lại giống như từng ánh mắt khinh thường, nhìn thẳng vào nàng!

Những câu từ được người truyền tụng kia dường như một mực nói với nàng, ngươi không xứng!

Bất kể đi tới nơi nào, nàng đều cảm giác được người khác đang nhìn mình với ánh mắt khác thường, có lẽ ở sau lưng đều đang cười nàng a.

Cho dù đã mấy năm trôi qua, nàng vẫn không thể thoát ra được sự nhục nhã to lớn đó.

Nhưng khi mà nam nhân đã đem đến cho nàng sự sỉ nhục to lớn đó xuất hiện ngay tại trước mặt, và đứng ở trước mặt nàng với một khoảng cách gần chưa từng có, trong khoảnh khắc hai người đối diện ánh mắt với nhau, nàng vậy mà lại tâm hoảng ý loạn tránh né ánh mắt của đối phương, vậy mà không dám nhìn thẳng đối phương.

Sau khi trở về, nàng liên tục nghĩ đến tình cảnh yếu mềm của mình, nàng vô cùng phiền muộn, nàng giận mình đến mức thiếu một đã bật khóc rồi.

Đột nhiên, nàng vụt quay đầu lại nhìn về phía cửa vào.

Một bóng người lanh lợi nhảy vọt lên trên lầu như một con thỏ, trực tiếp đẩy cửa ra, chính là nữ tử váy vàng, cũng là muội muội Văn Nhược Vị của nàng.

Văn Nhược Vị bộ dạng vội vàng hấp tấp, vừa vào cửa liền nhanh chóng đóng sập cửa lại, sau đó một tay gỡ khăn che mặt xuống, trở về không gian riêng tự nhiên không cần tiếp tục che mặt.

"Tỷ, đã tìm hiểu được rồi, tìm hiểu được rồi, ta đã tìm hiểu được tình hình của tỷ phu ở đây rồi, tỷ có muốn biết hay không, tỷ có muốn biết hay không chứ?"

Văn Nhược Vị giống như một con cóc đứng thẳng, giương hai tay hai chân lắc lư tung tăng rất sôi nổi, hồn nhiên không để ý đến hình tượng của một cô con gái đang mặc váy.

Sắc mặt Chung Nhược Thần lập tức trở nên lạnh lẽo, "Ta đã nói rồi, muội không có tỷ phu, không cho phép tiếp tục gọi hắn như vậy."

"Ai nha, ta gọi quen rồi, qua nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn gọi như thế a, trong lúc nhất thời làm sao thay đổi được, tỷ cứ xem như không có nghe thấy là được rồi."

"Muội…"

"Được rồi, được rồi, đừng nóng giận, ta sai rồi, ta sai rồi." Văn Nhược Vị nhanh chóng ôm lấy cánh tay nàng, đung đưa làm nũng, rồi lập tức lại kéo nàng đến cửa vào, mở cửa ra, chỉ về phía một ngọn núi xanh ở nghiêng đối diện, "Đó, hắn ở lại nơi đó, khu nhà ở tại giữa sườn núi. Thì ra từ chỗ chúng ta là có thể nhìn thấy nơi ở của tỷ phu nha."

Chung Nhược Thần đau đầu với nàng ta, đưa tay đẩy nàng ra.

Văn Nhược Vị đóng cửa lại, theo sát lấy tỷ tỷ, "Tỷ, ta tự thân xuất mã tìm hiểu được tình hình của tỷ phu giúp tỷ, tỷ không muốn nghe sao?"

Chung Nhược Thần đặt mông ngồi ở trên ghế, quay đầu đi, "Ta không nghe."

Văn Nhược Vị khom người, khuôn mặt xinh đẹp dùng bộ dạng rất nhăn nhó tiến đến trước mặt tỷ tỷ, "Không tìm hiểu không biết, vừa tìm hiểu được liền giật nảy mình, trong quá trình thăng hạng lúc trước, tỷ phu rất lợi hại nha, chúng ta so ra đều kém huynh ấy, cộng cả hai chúng ta cũng không bằng huynh ấy, tỷ thật sự không muốn biết sao?"

Nghe nàng ta nói như thế, Chung Nhược Thần rõ ràng thoáng sửng sốt, ánh mắt không tự chủ được di chuyển mấy lần, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của muội muội, nàng lập tức quyết đoán nói: "Ta không có bất kỳ quan hệ gì với hắn, một chữ ta cũng không muốn nghe."

Văn Nhược Vị lắc lắc đầu, nói: "Đừng có như vậy a, tỷ có thể ghét huynh ấy, nhưng phải việc nào ra việc đó, nơi này là Triêu Dương đại hội nha, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng a. Tỷ, tỷ ngẫm lại xem, về sau nếu hai người đối đầu nhau, mà tỷ thi đấu thua huynh ấy thì, thiệt tình, vậy cũng quá mất mặt đi."

Vẻ mặt Chung Nhược Thần rõ ràng có chút do dự, dường như đang nghĩ tới hình ảnh không thể chấp nhận đó.

Văn Nhược Vị lập tức quay đầu lại, từ bên cạnh lộp cộp kéo tới một cái ghế, trực tiếp ngồi ở đối diện với tỷ tỷ, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta đã tìm hiểu rồi, không sai, hiện tại tỷ phu dùng tên giả là Trương Chi Thần. Huynh ấy từ khu Đinh Dần một mạch thăng hạng lên đây, tỷ có biết huynh ấy vượt lên như thế nào không? Quả thực là không thể tưởng tượng nổi…"

Đang nghiêng đầu sang một bên, Chung Nhược Thần tức thì bị lời nói này thu hút sự chú ý, nàng lộ ra vẻ nghiêng tai lắng nghe.

Mà bộ dạng nghiêm túc của Văn Nhược Vị cũng chỉ duy trì được qua mấy câu nói đó, đảo mắt liền đã gác chân này sang chân kia, hai tay vung vẩy như dương nanh múa vuốt, "Thi đấu tiểu khu, huynh ấy

gần như là dựa vào bắt thăm để vượt qua, ba lần bắt trúng thẻ trống, ba lần vượt qua vòng đấu mà không cần phải thi, hơn nữa còn là bắt trúng thẻ trống ba lần liên tiếp. Nghe nói quá trình này rất thú vị, bởi vì vận may của tỷ phu quá tốt, Côn Linh sơn sợ người ta nói gian lận, hai lần liên tục sửa đổi quy tắc bắt thăm…"

Nàng ta kể lại toàn bộ quá trình, kể với trạng thái rất phấn khích, rất hào hứng, giống như đích thân mình có mặt ngay tại đó vậy.

Bắt thăm vậy mà còn có thể xảy ra chuyện như vậy? Quả thực là chưa từng nghe thấy, Chung Nhược Thần cũng chăm chú lắng nghe.

"Về sau, vì để chèn ép tỷ phu, Côn Linh sơn dứt khoát không để cho huynh ấy bắt thăm, trực tiếp nhét một tấm thẻ bài cho huynh ấy. Tỷ đoán xem chuyện gì xảy ra chứ? Một người bị thương nặng bắt trúng tỷ phu, khi ra sân nhận thấy không thể chịu đựng nổi, đành chủ động chịu thua. Tỷ hãy tưởng tượng cảnh đó mà xem, quả thực cười chết mất. Sau đó, đến vòng thi đấu đại khu chữ Đinh, mới trận đầu tiên, đối thủ của tỷ phu lại trực tiếp nhận thua…"

Cái gì mà tám lượt thi đấu, có bốn lượt bắt trúng thẻ trống, hai trận đối thủ chủ động chịu thua, hai trận thì bởi vì đối thủ bị thương mà dễ dàng giành chiến thắng, Văn Nhược Vị vừa kể vừa cảm thán không thôi, hết lời khen ngợi tỷ phu may mắn.

Nghe đến cuối cùng, Chung Nhược Thần đã biết rõ rồi, nàng còn tưởng rằng thực lực của cả hai tỷ muội cộng lại cũng không bằng người ta, vốn là bị người ta khinh thường vứt bỏ, nếu ngay cả thực lực tu hành cũng không bằng người ta, bảo nàng làm sao chịu cho nổi, nói cả nửa ngày thì ra là đang nói vận may của cả hai tỷ muội cộng lại cũng không bằng người ta.

Biết rõ lại bị muội muội trêu đùa, nàng hừ một tiếng, "Buồn chán."

Văn Nhược Vị tựa ở trên ghế, ngồi rung chân, "Sao lại buồn chán chứ? Loại vận may như vậy, người bình thường làm sao có thể có được, cũng chỉ có người tài giỏi như tỷ phu mới xứng đáng. Tỷ phu

quá thú vị đi thôi! Ai, tỷ, thật sự không biết tỷ là nghĩ như thế nào, thứ tốt vì sao phải buông bỏ chứ, thứ tốt thì khẳng định phải giữ lại cho mình nha, rõ ràng chính là nam nhân của tỷ, cần phải lấy về thì phải lấy trở về, vì sao phải nhường cho người khác chứ? Dù sao, ta là ta không đồng ý.

Tỷ nghĩ đi, với địa vị và bối cảnh của chúng ta tại trong Tu Hành giới bây giờ, cho dù là tại Tu Hành giới hay là tại trong thế tục, có mấy người có thể xứng với tỷ? Nam nhân bình thường, tỷ có thể coi trọng được sao? Tỷ phu là tài tử đệ nhất thiên hạ thì không giống, vinh quang của 'Tài tử đệ nhất thiên hạ' là có thể vượt xa một số thứ, tỷ và tỷ phu mới là thực sự xứng đôi, mới thực sự là ông trời tác hợp, thực sự là trai tài gái sắc.

Nói đi cũng phải nói lại, hồi đó tỷ phu lại có làm gì sai chứ? Tỷ phu thế nhưng là 'Tài tử đệ nhất thiên hạ' nha, huynh ấy có sự kiêu ngạo của huynh ấy, lẽ nào tỷ thật sự muốn để cho tỷ phu giống như những hạng người dung tục kia, ngày ngày nịnh nọt lấy lòng quan trên hay sao? Tỷ, tỷ bằng lòng nhìn thấy tỷ phu khúm núm nịnh bợ như vậy sao? Như vậy chẳng phải đã phụ với tài hoa của huynh ấy.

Chính huynh ấy không muốn như vậy, huynh ấy muốn bỏ văn theo võ thì sao chứ, có sai sao? Vốn dĩ huynh ấy bỏ văn theo võ cũng có thể rất tốt sống với tỷ, thế nhưng là mọi người đều không muốn, đều muốn bức ép huynh ấy, vì vậy, huynh ấy đành phải bỏ chạy. Bây giờ thì tốt rồi, bây giờ chúng ta đã có điều kiện rồi, huynh ấy muốn văn muốn võ gì cũng được."

Nghe đến đó, Chung Nhược Thần nhìn chằm chằm một bên không động đậy, ánh mắt có hơi chút mơ màng.

"Kỳ thực, ý của sư phụ cũng rất rõ ràng, sư phụ cũng cảm thấy tỷ và tỷ phu tái hợp mới tương đối thích hợp. Tỷ, tỷ phu là nguyên phối của tỷ nha, phu thê vẫn là nguyên phối mới tốt. Tìm người khác, không nói mặt ngoài, trong lòng người ta khẳng định có khúc mắc.

Tỷ không lấy tỷ phu về lại trong tay, tỷ cũng nuốt không được cơn tức này, có phải không nào?

Tỷ suy nghĩ mà xem, nếu tỷ và tỷ phu hòa hợp lại, huynh ấy còn không chịu nhận lỗi với tỷ sao, lúc đó bảo huynh ấy viết mấy bài thơ văn để ca ngợi tỷ, tựa như viết cái gì mà 'Nhân gian hảo' để ca ngợi tửu lầu đó vậy, khen cho mọi người đều biết, phải viết sao cho tỷ tuyệt thế vô song khắp trên trời dưới đất, phải viết những thơ văn ca ngợi tỷ truyền lưu lâu dài, để cho thế nhân đời sau nhìn thấy đều phải ước ao. Chỉ suy nghĩ thôi cũng đã thật đẹp, không có cách xin lỗi nào càng thích hợp hơn cách này. Một đoạn thăng trầm giữa tỷ và tỷ phu, về sau trái lại sẽ trở thành một đoạn giai thoại cho người người ca tụng a."

Nói đến đây, nàng ta mới chúi người tới trước, thử thổ lộ ra ý đồ chân thực, "Tỷ, lỡ như tỷ và tỷ phu đối đầu với nhau trong thi đấu, tỷ sẽ không hạ tử thủ, phải không nào?"

Nàng ta sợ tỷ tỷ của mình oán hận tỷ phu mà hạ độc thủ, cho nên mới bô bô một tràng lời hay, lời hữu ích vừa rồi để giúp tỷ phu.

Chung Nhược Thần quét ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng ta, tựa như đã nhìn thấu ý đồ của nàng, gằn từng chữ: "Giết hắn là quá có lợi cho hắn. Ta sẽ đánh cho tới khi hắn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ ngay trước mặt mọi người mới thôi!"

Chương 696: Hoang mang lo sợ

Trong mỗi khu trang viên của người dự thi ở đều có vườn hoa cây cối, trong đó tránh không được sẽ có một ít cỏ dại.

Dữu Khánh dường như không thể làm ngơ đối với điều này, hắn lẳng lặng ngồi xổm tại dưới ánh mặt trời, bên cạnh một vườn hoa, nhổ lên từng cây từng cây cỏ dại, làm rất cẩn thận, dọn dẹp hết mảnh

nhỏ này đến mảnh nhỏ khác, từng mảnh đất nhỏ đều được nhổ sạch cỏ dại, bên cạnh đã chồng chất một đống cò nhỏ do chính tay hắn nhổ lên.

Mái tóc bù xù của hắn đã được buộc lại thành đuôi ngựa.

Ngoài cổng trang viên, Từ Dĩ dẫn hai nữ nhân tiến vào, không phải ai khác, chính là hai mẹ con Ung Trạch Tuyết.

Nhìn thấy Dữu Khánh ngồi xổm lẳng lặng nhổ cỏ tại một góc vườn, Từ Dĩ dừng chân lại, có phần không hiểu có ý gì, quay người lại mời hai mẹ con Ung Trạch Tuyết chờ một chút, rồi lập tức bước nhanh đi đến bên cạnh nhìn, sau khi xác nhận là đang nhổ cỏ, gã nhịn không được chần chừ hỏi: "Trương huynh, ngươi là đang làm gì vậy?"

Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn gã một cái, lại tiếp tục công việc của mình và nói: "Nhổ cỏ".

Từ Dĩ rịn mồ hôi, lại thử hỏi: "Có một chút cỏ dại không phải sẽ càng có ý cảnh sao? Nếu như Trương huynh cảm thấy chướng mắt, ta sẽ sắp xếp người đến làm, sao có thể để cho thí sinh dự thi các ngươi làm loại công việc vặt này chứ."

Đây không phải là một lời khách sáo của gã, người có thể tiến vào thi đấu tổng, trong tương lai tại Tu Hành giới ít ít nhiều nhiều đều sẽ có khả năng có phần thành tựu, chưa thể nói là quý khách, nhưng tối thiểu không thể lơ là.

Dữu Khánh cúi đầu bận rộn với công việc của mình, cũng không nói nhiều lời, thuận miệng đáp một câu, "Không có việc gì, rảnh đến phát chán, tìm chút chuyện để làm mà thôi, ngươi cứ làm việc của ngươi đi, không cần để ý đến ta."

Từ Dĩ có phần nói không nên lời, phát hiện thấy đúng là rừng lớn chim muông gì đều có, vậy mà còn có người có sở thích này.

Gã còn đang có khách, không tiện ở lâu, đang định bỏ đi, nhưng vừa quay đầu lại thì thấy mẹ con Ung Trạch Tuyết đã đi tới.

Hai mẹ con dường như nhận ra đó là Dữu Khánh, đi tới đây với vẻ mặt muốn xác nhận, đi tới bên cạnh, nhìn, phát hiện đúng là Dữu Khánh, hai người đều có chút kinh ngạc.

Thiện Thiếu Vân cười vui vẻ, "A ha, làm gì vậy nha, bộ dạng hoang mang lo sợ, là sợ hãi hay là sao chứ?"

Ung Trạch Tuyết trừng mắt lườm cô ta, ra hiệu cho cô ta im miệng, quay đầu lại cũng hỏi một câu, "Hắn đang làm gì vậy?"

Dữu Khánh nghe tiếng, quay đầu lại nhìn hai mẹ con một cái, rồi không để ý đến nữa, tiếp tục làm công việc của mình.

"Mỗi người một sở thích." Từ Dĩ miễn cưỡng giải thích một câu, sau đó đưa tay ra hiệu mời vào bên trong.

Đúng vào lúc này, Thiện Thiếu Đình lộ diện, chủ động đi đến, rõ ràng đã phát hiện thấy mẫu thân và muội muội tới, nhìn thấy Dữu Khánh đang ngồi nhổ cỏ ở gần đây thì cũng ngạc nhiên cất tiếng hỏi, "Làm cái gì vậy?"

Dữu Khánh vẫn tiếp tục vùi đầu làm công việc của mình.

Thiện Thiếu Vân thấy tên này không coi ai ra gì như thế, càng thêm bực bội, nhịn không được lửa giận, cất lời châm chọc, "Đã sợ hãi rồi, không biết nên làm gì phải không."

Ung Trạch Tuyết lập tức khiển trách, "Ngậm miệng!"

Thiện Thiếu Vân bĩu môi, rất muốn nói, không phải mẹ cũng muốn ca ca giáo huấn tên này sao?

Nhưng cô ta cũng không ngốc, biết rõ không thể nói ra lời này ngay trước mặt mọi người, dù sao mẫu thân cũng là người có thân phận

địa vị.

Ung Trạch Tuyết quay đầu lại, hỏi con trai, "Con ở nơi nào, đến xem nào."

Thiện Thiếu Đình lập tức chỉ tới một nơi, Ung Trạch Tuyết quay người cảm ơn Từ Dĩ tiếp đón, sau đó cất bước theo nhi tử rời đi, vừa đi vừa thưởng thức khung cảnh sân vườn, vừa nói: "Tới đây thăm con một chuyến thực sự không dễ dàng, còn phải trải qua tầng tầng xem xét, cho phép."

Thiện Thiếu Đình quay đầu nhìn Dữu Khánh vẫn đang im lặng nhổ cỏ không thốt tiếng nào, cảm thấy hôm nay tên này có chút quái lạ, lúc trước lộ diện thì lượn lờ, bây giờ vậy mà lại vùi đầu vào làm việc, miệng đồng thời đáp lại lời của mẫu thân, "Đúng vậy, Côn Linh sơn sợ xảy ra chuyện, chưa được cho phép là không để cho người không liên quan chạy tới nơi ở của người dự thi."

Cuối cùng đến được nơi ở của con trai, trong khi Ung Trạch Tuyết quan sát hoàn cảnh nơi ở, Thiện Thiếu Vân lại chưa tiêu tan cơn tức, "Ca, tên tiểu nhân bên ngoài kia cuối cùng đã rơi vào trên tay ca, ca đừng có dễ dàng buông tha cho hắn."

Thiện Thiếu Đình mỉm cười, từ chối đưa ra ý kiến, Thiện Thiếu Vân lập tức nôn nóng.

Ung Trạch Tuyết liếc mắt nhìn nữ nhi, lên tiếng: "Được rồi Vân nhi, mẹ và ca ca con có lời muốn nói, con ra ngoài chờ đi."

Thiện Thiếu Vân vâng một tiếng, liền mở cửa đi ra ngoài.

Ung Trạch Tuyết chỉ chỉ phía bên trên, rồi cùng nhi tử đi lên lầu, bà ta đứng tại trước cửa sổ nhìn xem khung cảnh bên ngoài, rồi quay đầu hỏi: "Con đã nhìn thấy đôi tỷ muội kia rồi phải không?"

Thiện Thiếu Đình trầm mặc một chút, khẽ gật đầu.

Với xuất thân và bối cảnh của y, tự sẽ có một tương lai đầy hứa hẹn, thực ra có tới đây tham gia thi đấu hay không cũng không quan trọng, sở dĩ y tới tham gia chính là bởi vì trong nhà biết được đôi tỷ muội kia tới đây tham dự, cho nên sắp xếp y tới.

Ung Trạch Tuyết: "Gia gia của con không chỉ có một đứa con trai, cũng không phải chỉ có mình con là cháu trai, chưa biết ai sẽ quản lý Quy Kiếm sơn trang trong tương lai, con cũng không thể để cho mẹ phải nhìn sắc mặt của tiện nhân đó mà sống tạm đi? Mẹ con chịu không nổi điều đó, sẽ uất ức mà chết. Hai tỷ muội kia, bất kể con lấy được người nào, người kế thừa Quy Kiếm sơn trang không phải nhà chúng ta thì không còn nhà nào khác, lợi ích con có được đâu chỉ là một cái Quy Kiếm sơn trang.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù chỉ cần có thể trở thành bằng hữu cùng tỷ muội các nàng, chỉ cần các nàng bằng lòng mở miệng nói giúp cho con, mọi việc cũng sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Mẹ có thể nhận thấy, kỳ thực con cũng thích các nàng, thích chính là tỷ tỷ phải không? Trước đây các nàng cao cao tại thượng, con chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không có cơ hội tiếp cận, bây giờ là cơ hội rất tốt để kết bạn với các nàng, trước tiên xây dựng quan hệ tốt đã. Đạo lý thì đã nói rất nhiều lần với con rồi, không cần mẹ phải tiếp tục nhiều lời nữa, đúng không?"

Thiện Thiếu Đình im lặng không lên tiếng, trong ánh mắt có vẻ thất thần.

Ung Trạch Tuyết lấy ra một tờ giấy đưa cho y, "Đây là nơi ở của các nàng, con có thể tìm cơ hội đến đó làm quen một chút."

Thiện Thiếu Đình chậm rãi nhận lấy tờ giấy.

Ung Trạch Tuyết thuận thế vỗ vỗ mu bàn tay con trai, "Cho nên, lần thi đấu này cần phải làm hết sức nha, không thể để cho người ta khinh thường mình." Nói đến đây, bà ta 'ừm' một tiếng: "Tên Trương Chi Thần đó có mối quan hệ gì với các nàng chứ, tại sao có cảm giác như bọn họ có quen nhau vậy."

Thiện Thiếu Đình lắc đầu: "Không rõ ràng lắm."

Ung Trạch Tuyết do dự, suy tư một hồi rồi chậm rãi nói: "Nếu đã là có khả năng quen biết nhau, vậy thì không nên làm quá mức, đầu tiên nhất định cần phải thẳng, hơn nữa phải thẳng thật xinh đẹp, và phải thẳng có phong độ, hiểu không?"

Thiện Thiếu Đình ừ một tiếng, gật đầu.

Xong khi đã nói xong lời cần nói, dặn dò xong lời cần dặn dò, hai mẹ con liền đi xuống lầu, bước ra khỏi cửa, kết quả không nhìn thấy bóng dáng Thiện Thiếu Vân bên ngoài cửa.

Hai người ngạc nhiên, lập tức đi tìm.

Không bao lâu sau, hai người liền nhìn thấy được Thiện Thiếu Vân tại nơi Dữu Khánh nhổ cỏ, không biết Thiện Thiếu Vân đang nói gì với Dữu Khánh đang ngồi xổm vùi đầu nhổ cỏ trên mặt đất.

Biết con không ai bằng mẹ, Ung Trạch Tuyết bỗng thấy không ổn, lập tức đi đến.

Thiện Thiếu Đình cũng biết tính cách điêu ngoa của muội muội mình, cũng sợ xảy ra chuyện, vội nhanh chóng đuổi theo.

Kết quả sợ cái gì tới cái đó, hai người còn chưa đi đến nơi đã thấy được bộ dạng tức bể phổi của Thiện Thiếu Vân, giọng gắt gỏng mắng mỏ: "Ngươi điếc hay là câm vậy chứ?"

Cô ta giống như nổi cơn thịnh nộ, vung chân đá ra, đá bay đống cỏ dại chất đống ở bên cạnh hất tung lên người Dữu Khánh đang ngồi xổm tại đó.

Ung Trạch Tuyết quát lớn, "Dừng tay!"

Thiện Thiếu Đình lắc mình lao tới, chụp lấy cánh tay muội muội kéo rời ra, cũng liên tục cất tiếng xin lỗi Dữu Khánh: "Trương huynh, xá

muội vô lễ, xin lỗi, xin lỗi, thực sự là xin lỗi."

Dữu Khánh cũng chỉ tạm dừng động tác nhổ cỏ lại một cái, rồi nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ lần nào, mặc cho cỏ dại phủ đầy trên đầu, trên người, lại tiếp tục im lặng cắm cúi nhổ cỏ.

Ung Trạch Tuyết vọt tới trước mặt nữ nhi, tay đã nhấc lên, trong lúc tức giận rất muốn tát cho nữ nhi một cái, nhưng cuối cùng vẫn không nhẫn tâm hạ thủ được, chuyển thành động tác phất tay áo, giận dữ nói: "Con bị cái gì vậy, nơi này là nơi con làm càn sao? Còn không mau xin lỗi người ta."

Thiện Thiếu Vân thấy mẫu thân và ca ca vậy mà lại giúp người ngoài, tức thì nổi giận, "Con sẽ không xin lỗi tên tiểu nhân đê tiện này đâu, đánh chết con cũng không xin lỗi."

"Con…" Ung Trạch Tuyết lại vung bàn tay lên, nhưng cũng chỉ nhấc nhấc, đối diện với người con gái đang tức giận của mình, bà ta thủy chung không hạ thủ được.

"Ha hả, đánh đi, tại sao không đánh?"

Một tiếng cười ngớ ngẩn cất lên từ nơi không xa.

Hai mẹ con vô thức quay đầu lại nhìn đến, nhìn thấy Quỳ Quỳ ngồi xổm như một con chó trên một hòn giả sơn gần đây, tiếng cười ngây ngốc đó là của gã.

Trên đường mòn bên cạnh hòn giả sơn còn có một người, là Hướng Chân, gã đứng nửa tựa ở bên giả sơn, lẳng lặng nhìn cảnh tượng này.

Hai người đã đến đây trước một lúc, là bị sự ồn ào do Thiện Thiếu Vân nhằm vào Dữu Khánh gây ra dẫn tới.

Rất nhanh sau đó, lại có một bóng người từ bên ngoài chạy tới, là Từ Dĩ, gã cầm trong tay quy tắc thi đấu cụ thể chuẩn bị phân phát

cho người dự thi, khi đi tới cổng chợt nghe động tĩnh nên vội vàng chạy tới.

Nhìn thấy cả người Dữu Khánh phủ đầy cỏ dại, còn có cảnh tượng một nhà ba người lôi lôi kéo kéo, gã cảm thấy đã xảy ra chuyện, lập tức cau mày nói: "Chư vị, nơi đây cũng không phải là nơi gây chuyện, các ngươi làm gì vậy, người nào đang gây rối?" Trong lời nói có phần tức giận.

Gã phụ trách khu khuôn viên này, nếu xảy ra chuyện, gã cũng phải chịu trách nhiệm.

Thấy dường như thật sự sẽ truy trách nhiệm, khí thế của Thiện Thiếu Vân lập tức yếu đi mấy phần, ánh mắt có phần né tránh, nhìn thấy Dữu Khánh vẫn lẳng lặng ngồi xổm tại đó nhổ cỏ, cô ta chợt chỉ về phía Dữu Khánh, "Là hắn, là hắn phi lễ ta trước."

Mọi người tại đây đều sửng sốt, ngay cả Dữu Khánh cũng dừng động tác nhổ cỏ lại.

Có phần bất ngờ, Từ Dĩ đang định dò hỏi Dữu Khánh, nào ngờ Quỳ Quỳ ở một bên đã kinh ngạc lên tiếng trước, "Người ta một mực ngồi xổm ở đó, ngay cả rắm cũng không thả cái nào, chỉ có mình ngươi đứng đó lải nhải không ngừng, một mực chửi mắng người ta, ngươi còn cắn ngược lại rằng người ta phi lễ ngươi, thực sự là độc còn hơn cả độc xà, mẹ ngươi dạy ngươi sao?"

Nói xong gã đã nhảy xuống ngọn giả sơn, nghênh ngang đi tới, Hướng Chân cũng cất bước đi theo đến.

Thiện Thiếu Vân lập tức ngụy biện: "Trước khi các ngươi chưa tới, hắn đã phi lễ ta, các ngươi không nhìn thấy mà thôi."

Quỳ Quỳ bị lời cô ta nói làm cho sửng sốt, lập tức hỏi Dữu Khánh, "Tiểu ria mép, ngươi phi lễ ngươi ta sao?"

"Không rảnh." Dữu Khánh thuận miệng đáp lại một câu, rồi lại tiếp tục công việc nhổ cỏ của mình.

Quỳ Quỳ lập tức chỉ vào mũi Thiện Thiếu Vân, nói: "Ai nói ta không nhìn thấy? Ngươi vừa tiến vào nơi này, ta đã biết ngươi là đồ đê tiện xấu xa, ta liền bí mật theo dõi nhất cử nhất động của ngươi, là ngươi tìm tới gây rối tiểu ria mép trước, từ đầu tới cuối tiểu ria mép đều không thèm để ý tới ngươi, ta mở lớn hai mắt nhìn thấy." Hai tay còn vung vẩy tại trước mặt để minh họa.

Thực ra gã cũng không nhìn thấy được lúc trước Dữu Khánh có phi lễ cô ta hay không, gã là bị tiếng ồn ào dẫn tới, nhưng gã chính là nhìn nữ nhân này không vừa mắt, làm như người khác không biết nói bậy vậy.

Thiện Thiếu Vân thẹn quá hóa giận, "Ngươi nói bậy."

"Được rồi, không xảy ra chuyện gì thì thôi đi." Ung Trạch Tuyết kéo kéo nữ nhi, lại nói với Từ Dĩ: "Có vấn đề gì thì nói Tông môn của ngươi tới tìm ta."

Dứt lời liền trực tiếp kéo nữ nhi của mình rời đi.

Thiện Thiếu Vân còn quay đầu lại căm tức nhìn Quỳ Quỳ.

Quỳ Quỳ phất tay khinh thường, "Nhìn cái gì vậy, muốn sinh em bé thì tùy thời tới tìm ta."

Thiện Thiếu Đình đi đưa tiễn nghe vậy thì đột nhiên dừng lại, y quay đầu lại lạnh lùng nói: "Miệng ngươi sạch sẽ một chút."

Quỳ Quỳ hai tay chống nạnh, ưỡn thẳng ngực: "Sạch sẽ không được, ngươi có thể làm gì?"

Sắc mặt Từ Dĩ trầm xuống, "Các ngươi muốn làm gì?"

"Thiện Thiếu Đình."

Dữu Khánh đột nhiên cất tiếng.

Hiện trường yên tĩnh, ánh mắt mọi người đồng loạt quay nhìn hắn.

Dữu Khánh chậm rãi đứng lên, nhìn Thiện Thiếu Đình chăm chú, bình tĩnh nói; "Nghe đại danh Quy Kiếm sơn trang đã lâu, chỉ mong Thiện Thiếu sẽ không để cho ta thất vọng!"

Chương 697: Ra sân

Đột ngột toát ra lời này là có ý gì? Tất cả mọi người giật mình sửng sốt, nhưng rất nhanh đều hiểu được rồi, lời này coi như là đang chính thức tuyên chiến.

Cũng bởi vì lời này mà làm cho Thiện Thiếu Đình tạm thời không để ý tới lời nói ô uế của Quỳ Quỳ nữa, y nhìn chằm chằm Dữu Khánh một hồi, cuối cùng gật đầu nói: "Ra sân gặp!"

Dứt lời y xoay người rời đi, thái độ khách khí hơn trước đây.

Nếu là trước đây, y làm sao có thể có vẻ mặt và giọng điệu dễ chịu như vậy được, nói không chừng còn cất lời châm biếm đối phương không biết tự lượng sức mình, nhưng bây giờ y thực sự không biết rõ được vì sao tên này có vẻ như có mối quan hệ không tệ với hai cô gái kia và Long Hành Vân, cần phải biết rằng cả hai bên đó đều thuộc tầng cấp mà y phải ngước nhìn và không thể bước vào được.

Y tận mắt nhìn thấy Long Hành Vân kề vai sát cánh cùng vị này, tận mắt nhìn thấy hai cô gái kia chủ động đến gần bên hắn.

Thiện Thiếu Vân thì vui vẻ, cho rằng Dữu Khánh đã bị cô ta chọc giận, là bởi vì bị cô ta làm nhục mà muốn trả thù, cô ta lập tức cất lời châm chọc không chút lưu tình: "Thật đúng là không biết tự lượng sức mình."

Cô ta chính là nhìn Dữu Khánh không vừa mắt, hơn nữa là cực kỳ không vừa mắt.

Cô ta sinh ra, lớn lên trong một đại gia tộc, người ngoài là khó thể tưởng tượng được ở tại trong loại đại gia tộc này mà không được xem trọng sẽ có cảm giác như thế nào, tại trong mắt cô ta, Dữu Khánh chẳng là thứ gì, cũng xứng để cô ta nhìn vừa mắt được sao?

Thiện Thiếu Đình lại đưa tay kéo lấy cánh tay cô ta, trực tiếp cưỡng ép kéo đi ra ngoài.

Y không phải sợ muội muội cùng Dữu Khánh xảy ra chuyện gì, y cảnh giác chính là Quỳ Quỳ, vừa nghe tên người này liền biết là người của Quỳ tộc tại Đại Hoang Nguyên.

Tại Đại Hoang Nguyên, Quỳ tộc là một đại tộc có thực lực mạnh mẽ, đương nhiên, với lai lịch của y cũng không sợ điều này, cũng không sợ thực lực Quỳ Quỳ, mà là vấn đề trường hợp.

Nói như thế nào chứ, y biết rõ mấy người Dữu Khánh là có chừng có mực, sẽ không làm ra chuyện gì tại trong trường hợp này, nhưng Quỳ Quỳ thì không nhất định, đó là người thật sự dám làm xằng làm bậy không phân chia trường hợp nào, không đáng bị tên khốn này kéo xuống nước.

Thiện Thiếu Vân vẫn còn đang kêu gào, "Ca, sau này nhất định đừng có khách khí với hắn."

Từ Dĩ quay đầu lại hỏi Dữu Khánh, "Đến cùng là có chuyện gì vậy?"

Dữu Khánh: "Không có việc gì."

Từ Dĩ nhíu nhíu mày, cầm những bản quy tắc thi đấu do Tông môn đưa tới phát cho ba người, "Đây là quy tắc cụ thể của Thi đấu tổng, có điểm nào không hiểu thì tới hỏi ta."

Cầm được đồ vào tay, Quỳ Quỳ liếc mắt nhìn Dữu Khánh, xùy một tiếng khinh thường, rồi rời đi.

Bị nữ nhân mắng như vậy mà cũng không đánh trả, gã cũng chướng mắt, gã cương với Thiện Thiếu Vân hoàn toàn là bởi vì nhìn nữ nhân đó không vừa mắt.

Hướng Chân thì nhìn Dữu Khánh kỹ một chút, sau đó cũng xoay người rời đi, vừa đi vừa cúi đầu xem bàn quy tắc trên tay.

Sáng sớm ngày hôm sau, trên khán đài Triêu Dương đại hội lại đông nghìn nghịt người, hôm nay dường như còn nhiều hơn trước, gần như không nhìn thấy bất kỳ một chiếc ghế nào trống, có thể thấy hôm qua có không ít người lười đến xem bắt thăm.

Hôm nay, trên khán đài quý khách, các quý khách cũng tới sớm, Hoàng hậu nương nương Yến Y giá lâm, lấy bà ta cầm đầu, tất cả đều ăn mặc giản dị, công chúa cũng thay đổi trang phục bình thường của nữ nhân.

Yến Y ngồi ngay ngắn tại ghế chính vị trí trung tâm, đám người Lý Trừng Hổ và Triệu Đăng Tử ngồi hai bên theo hình rẽ quạt.

Đại hành tẩu Hướng Lan Huyên của Đại Nghiệp ty cũng xuất hiện đứng một bên hầu hạ. Thời điểm này, nàng ta tựa hồ còn không bằng Triệu Đăng Tử, ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, chỉ có thể đứng.

Hướng Lan Huyên cũng không quan tâm tới điều này, khi ánh mắt nàng ta chạm đến Ngoại hậu Đô đốc Mễ Vân Trung ngồi đợi lệnh bên cạnh Hoàng hậu thì chợt nhíu mày, nàng ta nhớ tới một chuyện, lúc trước khi vị Thám Hoa lang đó có ý đồ trà trộn vào Triêu Dương đại hội thì đã bị vẽ chân dung, Mễ Vân Trung đã xem bức chân dung đó, mình còn từng chỉ điểm qua.

Nghĩ đến điểm này, nàng âm thầm cả kinh, chỉ sợ Mễ Vân Trung nhìn thấy vị Thám Hoa lang kia trà trộn vào đây thì chưa chắc dám

giấu không báo. Ánh mắt nàng ta lập tức quét nhìn về phía hàng người đầu tiên trên khán đài, khi tìm thấy Dữu Khánh liền sửng sốt, thiếu một chút còn tưởng rằng mình nhìn lầm, nhìn kỹ lại thì không có sai.

Lúc này, Dữu Khánh tuy rằng vẫn để tóc tai bù xù, nhưng trên mặt đã có thêm một tấm khăn che mặt, che kín từ con mắt trở xuống, người không biết thì đúng là sẽ không nhận ra là ai.

Thấy tình cảnh này, Hướng Lan Huyên thiếu một chút cười ra tiếng, mím môi cố nín cười.

Nào ngờ vào lúc này chợt có một giọng nói lạnh như băng vang lên bên cạnh, "Xem ra hôm nay tâm trạng Hướng đại hành tẩu rất tốt, cười thật vui vẻ."

Người vừa nói chính là Hoàng hậu, đang nghiêng liếc ánh mắt lạnh như băng cười châm biếm.

Mọi người trên khán đài đồng loạt nhìn tới, chỉ thấy nét tươi cười trên mặt Hướng Lan Huyên đã cứng lại, cười mà còn khó coi hơn cả khóc.

Hướng Lan Huyên quả thực cũng có cả tâm trạng muốn khóc, không biết nên đáp lại như thế nào, hoảng sợ xua xua tay, "Không có, không có."

Nhìn thấy Hướng đại hành tẩu lúc trước hoành hành độc đoán tại Côn Linh sơn nhưng cũng có một mặt như vậy, thần sắc Triệu Đăng Tử có chút kỳ quái.

Cũng may Hoàng hậu lại chuyển ánh mắt về phía trong sân đấu, không có nói gì thêm.

Cuộc thi chính thức nhanh chóng bắt đầu, vừa ra sân liền đánh nhau oanh oanh liệt liệt.

Văn Nhược Vị che mặt nhưng là không có tâm tình xem thi đấu, ngồi đó thỉnh thoảng nghiêng người tới trước, thỉnh thoảng lén nhìn Dữu Khánh, nhìn thấy Dữu Khánh cũng che mặt thì thỉnh thoảng cười vui vẻ.

Cuối cùng nàng đã hiểu lí do vì sao tỷ phu hỏi mình có thể che mặt hay không, đương nhiên cũng biết vì sao tỷ phu phải che mặt, tài tử đệ nhất thiên hạ sợ bị nhận ra nha.

Ngay từ đầu kỳ thực nàng đã muốn tới ngồi bên cạnh Dữu Khánh, nhưng mà Chung Nhược Thần từng có bài học lúc trước, nhìn thấu ý đồ của muội mình nên cưỡng ép chặn lại, kéo nàng rời đi.

Ở trên khán đài, Văn Hinh và tiểu Hồng cũng tìm kiếm bên trong sân, mặc dù nhìn không rõ lắm khuôn mặt của Dữu Khánh, lại có che mặt, nhưng đã có hình tượng ngày hôm qua để đối chiếu, cuối cùng hai người vẫn khóa chặt được vị trí của Dữu Khánh.

Chỉ là, cách quan sát của hai người không giống nhau, tiểu Hồng quang minh chính đại nhìn chằm chằm, Văn Hinh thì ra vẻ chuyên tâm nhìn thi đấu, ngồi ngay ngắn không động đậy, ánh mắt lặng lẽ di chuyển.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết từ rất xa chạy tới xem thi đấu dường như cũng không có tâm tình xem thi đấu, hai người quay đầu nhìn quanh, mở lớn mắt thi triển pháp nhãn liên tục quan sát đám người trên khán đài, mất một thời gian khá lâu, chờ đến trận thi đấu thứ hai bắt đầu, bọn họ mới tìm được Văn Hinh và tiểu Hồng ngồi ở nơi nào.

Quay nhìn lão Thập Ngũ che mặt, hai người chỉ có thể cất tiếng thở dài, than thở với con đường tình không suôn sẻ của sư huynh đệ ba người mình.

Ngày thi đấu đầu tiên gồm mười lăm trận, từ mặt trời mọc đến lúc rơi xuống phía tây thì kết thúc.

Người chiến thắng đương nhiên vui vẻ, người bại trận thì tình trạng không thể lạc quan. Khi cấp độ thi đấu càng ngày càng cao, người dự thi dường như càng dễ dàng trở nên chấp nhất, tỉ lệ tử thương cũng càng lúc càng tăng cao.

Trừ khi là thực lực khác biệt cách xa, không thể không phục thì mới có thể kết thúc trong nhẹ nhàng, còn nếu như thực lực không khác biệt nhiều, thi đấu đến lúc này không người nào sẽ dễ dàng chịu thua, hễ còn có một chút hi vọng thì đều không muốn mất mặt, vì vậy kết quả thi đấu càng ngày càng đẫm máu, thường xuyên có tình trạng không chết thì tổn thương.

Ngày hôm sau, tình hình thi đấu cũng không khác biệt lắm, vẫn rất đẫm máu.

Trên khán đài quý khách, bộ dạng Triêu Dương công chúa thì giống như là không biết mệt, dường như cảm thấy rất phấn khích, xem thi đấu rất hưng phấn, có đôi khi còn đứng bật dậy trầm trồ khen ngợi, có khi còn nhảy cẫng lên hoa tay múa chân.

Ở trên khán đài, Văn Hinh và tiểu Hồng thỉnh thoảng nhìn về phía Dữu Khánh, trong ánh mắt ẩn giấu sự lo lắng.

Ngày thứ ba, đến xem thi đấu, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng trở nên khẩn trương, bởi vì hôm nay đến lượt lão Thập Ngũ ra sân thi đấu.

Ngồi ở bên ngoài sân xem thi đấu, Dữu Khánh cũng cảm thấy có phần căng thẳng, hắn đã xem qua không ít trận thi đấu của Thiện Thiếu Đình, một số cảm nhận dù sao cũng là ở góc độ của người đứng xem, thực chiến sẽ như thế nào thì hắn cũng không có nắm chắc tuyệt đối.

“Thiện Thiếu Đình này là được chân truyền của Quy Kiếm sơn trang, cũng có chút bản lĩnh, ngươi có sợ không, nếu sợ thì ta có thể đi nói một tiếng giúp ngươi…”

Long Hành Vân ở một bên thỉnh thoảng cất lời lải nhải mấy câu, rõ ràng là muốn trêu chọc trào phúng tìm niềm vui.

Gã biết hôm nay Dữu Khánh sẽ ra sân, cho nên đặc biệt mò đến ngồi bên cạnh Dữu Khánh, gã đã thi đấu ngày hôm qua rồi, đã giành chiến thắng, hôm nay rất thoải mái và vui vẻ.

Đến giữa buổi chiều, khoảng chừng vừa mới qua giờ Mùi, cuối cùng cũng đến trận thi đấu thứ bốn mươi ba.

Đứng trên sân khấu chủ trì, Tần Phó Quân thi pháp hô lớn, "Trận thi đấu thứ bốn mươi ba, mời người thi đấu Thiện Thiếu Đình và Trương Chi Thần lên sân khấu xác minh danh tính."

Đối với Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết mà nói, lời gọi này thực sự kinh tâm động phách, nỗi lòng căng thẳng vô cùng.

Tiểu Hồng nhịn không được kéo kéo tay áo của Văn Hinh, hạ thấp giọng hỏi: "Tiểu thư, A Khánh không sao chứ?"

Trong trận đấu trước, cảnh tượng người thua được khiêng đi với thân thể đầm đìa máu tươi còn hiện rõ trước mắt, vết máu vẫn còn vương trên mặt đất.

Vẻ mặt Văn Hinh nghiêm trọng nhìn chằm chằm trong sân, im hơi lặng tiếng, cũng không hề dao động.

Trên khu vực quý khách, Hướng Lan Huyên đứng ở bên cạnh rất hứng thú mà nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, có vẻ rất mong đợi được xem một trận đấu này.

Triệu Đăng Tử thì đúng lúc cất lời giới thiệu cho đám người Hoàng hậu biết: "Thiện Thiếu Đình này là cháu trai của Trang chủ Quy Kiếm sơn trang, hắn có thể một mạch tiến đến vòng này, hắn đã được chân truyền. Còn Trương Chi Thần kia là đệ tử của Long Quang tông, có thể tiến tới vòng này, nhìn cho đến bây giờ thì may mắn

chiếm đa số, lần này đối đầu với cháu trai của Thiền trang chủ, e rằng không thể dựa vào vận may được nữa."

Ông ta làm chủ nhân nơi này coi như là đã tận lực làm tốt, không chỉ đi theo tiếp đãi khách suốt hành trình, còn giới thiệu cho khách biết về các tuyển thủ ra sân thi đấu. Có thể thuộc như lòng bàn tay giới thiệu rõ ràng về mỗi một tuyển thủ dự thi, có thể thấy ông ta đã chuẩn bị kỹ càng từ trước.

Hoàng hậu Yến Y từ trước đến nay mỗi lần nghe xong chỉ khẽ gật đầu, lần này hơi có chút ngạc nhiên, mở miệng hỏi, "Long Quang tông?"

Lý Trừng Hổ cũng kinh ngạc, hỏi: "Đệ tử của Long Quang tông cũng tới dự thi sao?"

Dưới trướng ông ta cũng có đệ tử của Long Quang tông làm việc.

Triệu Đăng Tử đáp: "Là đệ tử bị Long Quang tông ruồng bỏ, tổng cộng có bốn người, bởi vì vi phạm môn quy, chưa được cho phép đã lén lút đến đây dự thi, vì vậy, sau khi biết được, Long Quang tông cố ý truyền thư tới, trục xuất bốn người ra khỏi môn phái, cũng hi vọng Côn Linh sơn ta đuổi bốn người ra khỏi đại hội. Thế nhưng Côn Linh sơn ta cũng không có quyền từ chối bốn người dự thi, cho nên không làm theo ý của Long Quang tông."

Triêu Dương công chúa chen vào một câu, "Đại nam nhân ban ngày ban mặt che mặt làm gì, tướng mạo rất khó nhìn sao?"

Triệu Đăng Tử không biết nên trả lời như thế nào, đành phải qua loa nói: "Không biết nghĩ như thế nào."

Đứng ở một bên, Hướng Lan Huyên không thể không nỗ lực nín cười.

Nghe được nội dung bọn họ nói chuyện, Thiết Diệu Thanh ngồi bên cạnh cũng nhịn không được quan sát người bịt mặt kia nhiều một

chút.

Một bóng người bay vào trong sân, tiếp tục tung người lần nữa, bay đến trên sân khấu chủ trì, đưa thẻ bài của mình ra, chính là Thiện Thiếu Đình.

Vẫn đang còn ngồi ở bên ngoài sân, Dữu Khánh thấy vậy thì cũng lấy thẻ bài ra khỏi tay áo, đang định đứng dậy, Long Hành Vân lại vỗ vào vai hắn, "Đừng lề mề nữa, đi thôi, dù sao ngươi đã che mặt, thua cũng không người nào nhận ra ngươi."

Chỉ còn thiếu chút nói ra ngươi chính là dùng tên giả, cũng may chính gã cũng dùng tên giả, không tiện nói người khác.

Dữu Khánh đứng dậy lườm gã một cái, thực sự phiền với tên chết tiệt này, mấy năm nay hắn thật sự đã bị thằng nhóc này làm cho thê thảm, khổ cũng không biết than thở với ai, lúc này thì càng không tiện nói thêm gì, lập tức lắc mình bay lên sân khấu.

Tần Phó Quân vừa nhìn thấy bộ dạng của hắn liền cau mày, nhận lấy thẻ bài xem xét xong, nhìn hắn hỏi: "Che mặt như vậy làm sao xác nhận danh tính?"

Dữu Khánh đưa lưng về phía khán đài, tháo khăn che mặt ra, để cho Tần Phó Quân và những đệ tử Côn Linh sơn khác kiểm tra, sau khi xác nhận không sai, hắn lại đeo khăn che mặt lên lại.

Ở một bên, Thiện Thiếu Đình nhịn không được cũng nhìn hắn nhiều một chút, không biết tên này vì sao lại đột nhiên che kín mặt mình.

"Đã xác minh danh tính xong, mời nhị vị ra sân thi đấu!" Tần Phó Quân dứt lời liền phất tay, tiếng trống dồn dập cũng lập tức ầm ầm vang lên.

Thiện Thiếu Đình trước tiên phi thân rơi xuống trong sân đấu, đứng ngạo nghễ.

Dữu Khánh lướt theo sau đó, rơi xuống.

Ở trên khán đài, Thiện Thiếu Vân phấn khích đứng lên vẫy vẫy tay về phía Thiện Thiếu Đình, rất rõ ràng là đang ra hiệu cho y phải trừng trị đối thủ một trận ra trò.

Chương 698: Rút kiếm của ngươi ra

Cũng không biết Thiện Thiếu Đình có nhìn thấy muội muội ra hiệu hay không, sau một phen bộc lộ khí thế ngạo thị toàn trường xong, y xoay người đối diện với Dữu Khánh.

Dữu Khánh bình tĩnh đối mặt, khi thực sự đã ra sân đấu, chút cảm xúc khẩn trương trong lòng trái lại nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại sự bình tĩnh ứng đối.

Tiếng trống vẫn đang dồn dập vang rền, đám người Nam Trúc ở trên khán đài trong lòng căng thẳng, nét mặt Văn Hinh và tiểu Hồng cũng hoặc nhiều hoặc ít toát ra sự khẩn trương, hai người đương nhiên đã nhận ra người ra sân đấu chính là ai.

Văn Nhược Vị cũng nhịn không được ghé đến bên tai tỷ tỷ cất tiếng thì thầm, "Không sao đi?"

Chung Nhược Thần ngoảnh mặt làm ngơ, không đáp lại chút nào.

"Ai." Vũ Thiên đứng trong góc khẽ thở dài.

Gã cũng đến xem náo nhiệt, tân khách phía khu Đinh Dần đều đã tới nơi này, gã cũng không cần phải ở lại đó trông chừng, cho nên cũng đến đây xem thi đấu, không ngờ tới người từ khu Đinh Dần vào vòng này lại đối đầu nhau nhanh như vậy.

Gã đương nhiên hi vọng những người thuộc tiểu khu của mình xếp hạng cao tại trong đại hội càng nhiều càng tốt, trong một cái môn

phái, luôn phải tìm một chút thứ để làm cho mình nổi bật lên, như vậy mới có thể khiến cho cấp trên chú ý tới.

Tiếng trống đột nhiên dừng lại, hiện trường dường như cũng trở nên yên tĩnh theo.

Lúc này, tư thế của Thiện Thiếu Đình tựa như trở nên cao ngất khác thường, bình tĩnh và ung dung, y chợt mở miệng hỏi ra một câu, "Che mặt làm gì vậy?"

Còn có tâm tư hỏi chuyện tào lao, có thể thấy tâm trạng y đang rất thoải mái.

Dữu Khánh đưa ra một cái lí do, "Không quen đứng cho người ta nhìn."

Thiện Thiếu Đình quan sát tư thế của hắn, hỏi: "Thật sự muốn đánh với ta sao?"

Dữu Khánh có chút kỳ quái, hỏi ngược lại: "Không đánh, ta ra sân làm gì?"

Trên khán đài, có một số khán giả thì thầm to nhỏ với nhau, không biết hai đấu thủ đang nói chuyện gì.

Long Hành Vân có vẻ rất kiên trì, phe phẩy cây quạt chờ đợi, gã cũng muốn nhìn xem thực lực của Dữu Khánh, một người đám ra tay đánh lén mình đến cùng là như thế nào.

Thiện Thiếu Đình hơi chút chần chừ, sau đó thiện ý khuyên nhủ: "Ngươi hẳn phải biết rõ Long Quang tông các ngươi sở trường thứ gì, không còn cung tên, ngươi không phải là đối thủ của ta. Ta cũng không muốn tổn thương ngươi, đao kiếm không có mắt, ta đề nghị ngươi nên trực tiếp rút lui mới tốt. Như vậy còn có thể giữ gìn được chút thể diện."

Lời nói tương đối uyển chuyển, kỳ thực chính là bảo đối phương trực tiếp đầu hàng.

Nhận thua? Dữu Khánh đột nhiên có phần hiểu được lí do vì sao Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết không chịu dễ dàng nhận thua, hắn trả lời: "Ta vẫn muốn thử xem."

Nếu đã như vậy, Thiện Thiếu Đình cũng không nói thêm gì nữa, y chắp tay đứng ngạo nghễ, không có bất kỳ dấu hiệu gì là muốn rút kiếm, quanh người bắt đầu có sóng hư không dập dờn xao động, sóng hư không dần dần chiết xạ ra ánh sáng lấp lóe dưới nắng mặt trời.

Những người xem không hiểu, ví dụ như Văn Hinh và tiểu Hồng, giống như nhìn thấy phép màu, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Người hiểu biết thì vừa nhìn liền biết, đây là y thúc đẩy ra cương khí hộ thể.

Nhưng cũng không chỉ đơn giản như vậy, trong sóng hư không còn vệt sáng lập lòe xuất hiện, dần dần hình thành bóng dáng từng thanh kiếm, lượn lờn quanh quẩn tại quanh người Thiện Thiếu Đình.

Thấy tình trạng này, ngón tay Dữu Khánh hơi giật giật, muốn rút kiếm, nhưng rồi nhịn lại, hắn biết có người nào đó đang nhìn mình, hắn không hi vọng sau mấy năm chia tay gặp lại người ta lại nhìn thấy bộ dạng mình quá chật vật, không chỉ Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết muốn phong độ, hắn cũng muốn.

Thiện Thiếu Đình lại lên tiếng: "Ngươi vẫn không rút kiếm sao?"

Dữu Khánh: "Ngươi cũng không rút kiếm."

Thiện Thiếu Đình thoáng nhìn bội kiếm bên hông mình, trả lời: "Kiếm của ta tên là 'Cửu Phân kiếm', kiếm giống như tên, là do chín thanh kiếm mỏng hợp nhất lại, có thể kết hợp có thể phân chia, vô

cùng sắc bén, kiếm ra khỏi vỏ rất dễ uống máu, tốt hơn hết không nên dễ dàng rút ra."

Dữu Khánh hiểu được ý tứ của y, ta không cần rút kiếm cũng có thể thắng ngươi, liền khẽ gật đầu, "Tùy ngươi."

Thiện Thiếu Đình đột nhiên cất bước, di chuyển về phía Dữu Khánh, bước tiến không nhanh không chậm, cưỡng ép tới gần.

Người tại khu Đinh Dần từng thấy hai người Nam, Mục xuất thủ vừa nhìn thấy cảnh này liền biết ý định làm gì, lý do rất rõ ràng, cả ba người đều cùng một môn phái, năng lực phòng thủ cực kỳ mạnh mẽ, khả năng tấn công nhưng rất yếu kém, nếu đã biết được kẽ hở, vị Thiện thiếu này rõ ràng là định dùng biện pháp tương tự để đánh hắn.

Hầu hết khán giả đều không biết nội tình, thấy khoảng cách an toàn giữa hai người càng ngày càng gần mà không ai có động tác gì thì đều dần dần cảm thấy ngạc nhiên.

Thiện Thiếu Đình không nhanh không chậm bước tới với sự tự tin cường đại, chưa nói tới Văn Hinh và tiểu Hồng, ngay cả Văn Nhược Vị cũng có phần cùng trở nên khẩn trương theo, tay của Chung Nhược Thần trong vô thức nắm lấy góc áo.

Keng, một âm thanh kiếm ra khỏi vỏ rất nhỏ truyền đến.

Vốn đang khẩn trương, Văn Nhược Vị đột nhiên mở to hai mắt, mặt đầy kinh ngạc.

Tất cả khán giả trong nháy mắt chợt trở nên yên tĩnh, dường như gió cũng dừng cả lại, rất nhiều rất nhiều khán giả mở to đôi mắt nhìn sân đấu, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Thiện Thiếu Vân đang nắm chặt song quyền với vẻ mặt hưng phấn lúc này miệng há to, tròng mắt tựa như muốn rớt ra ngoài.

Ung Trạch Tuyết thậm chí còn đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, vẻ mặt trong nháy mắt đã trở nên cực kỳ khó coi, thân thể thậm chí còn run nhè nhẹ.

Một đám nhân viên của Quy Kiếm sơn trang cũng dồn dập đứng lên, vẻ mặt người nào cũng cực kỳ kinh ngạc.

Tại trên khán đài, Nam Trúc nhịn không được đưa tay ôm trán, cúi thấp đầu phì phì nghẹn cười.

Từ phản ứng của gã liền có thể đoán được người nào trên sân đấu đang chiếm thượng phong.

Kiếm của Dữu Khánh đã ra khỏi vỏ, đâm phá cương khí hộ thể của Thiện Thiếu Đình, cố định tại ngay làn da nơi cổ họng y.

Thiện Thiếu Đình mặt như tro tàn, trong mắt cũng tràn đầy vẻ khó thể tin nổi, y muốn né tránh bứt ra, nhưng biết rõ tốc độ di chuyển của mình khẳng định không nhanh bằng tay cầm kiếm đang vận sức chờ phát động của người ta, nếu dám vọng động, đối phương rất dễ dàng liề có thể cắt ngang yết hầu của mình, thậm chí chém cái đầu của mình xuống, bởi vì vừa rồi y đã lĩnh giáo tốc độ xuất kiếm của đối phương.

Không sai, y đã dùng tới phương pháp mà Kha Nhiên đã tìm ra để nhằm vào những đệ tử bị Long Quang tông ruồng bỏ, nhưng y cũng có đề phòng xảy ra chuyện bất ngờ, cho nên trước đó y dùng kiếm cương để hộ thể, nhằm ứng biến với trường hợp khẩn cấp bất cứ lúc nào.

Kết quả thật sự đã xảy ra chuyện bất ngờ, khi đối phương rút kiếm tấn công tới thì y lập tức thúc đẩy kiếm cương hộ thể để chống đỡ lại, nào ngờ kiếm thế của đối phương đột nhiên biến đổi, dùng thế sét đánh lôi đình xuyên qua khe hở giữa mấy luồng kiếm cương, vì vậy tình hình liền biến thành như vậy.

Kiếm thế của đối phương biến đổi trong nháy mắt đó nhanh đến mức khiến cho y trở tay không kịp, thẳng đến giờ phút này y mới biết được mình đã phạm phải một sai lầm cực lớn, tới quá gần đối phương, gần đến nỗi không kịp có quá nhiều phản ứng.

Hầu hết mọi người tại đây cũng không nhìn thấy rõ được tình hình, bởi vì sự biến hóa trong kiếm thức của Dữu Khánh cũng không rõ ràng, và khoảng cách quan sát cũng quá xa, không phải ai cũng có thể nhìn ra được sự biến hóa trong nháy mắt ngắn ngủi đó, cho nên, trong mắt đa số người, tình hình giống như là Thiện Thiếu Đình không làm ra bất kỳ kháng cự nào.

"Ai!" Ngồi trên khán đài, Sử Đao nhẹ nhàng thở dài, đến nay gã vẫn chưa hoàn toàn khôi phục chấn thương.

Tuy nhiên, gã lại là một trong những người biết rõ tình hình, vừa rồi, khi nhìn thấy Thiện Thiếu Đình sơ ý đưa chính mình tới gần như vậy, gã đã đoán được Thiện Thiếu Đình có khả năng sẽ chơi dao đứt tay, kết quả không ngoài dự liệu, chơi đùa không chỉ đứt tay còn xém đứt cổ.

"Hắc, lại có kẻ ngốc đến thư thế, vậy mà chủ động đưa cổ tới cho kiếm người ta cắt."

ở trên khu vực khán đài quý khách, Triêu Dương công chúa có vẻ hết sức vui vẻ.

Hoàng hậu Yến Y nghiêng liếc cô ta, khiển trách: "Bình thường bảo con bỏ công tu hành nhiều chút, nhưng cứ lười biếng mải chơi, đến khi gặp chuyện chính sự thì mù tịt không biết gì."

Đứng một bên khán đài, Hướng Lan Huyên vẻ mặt bình tĩnh, nàng ta không chút nào bất ngờ với kết quả này.

Ở trên khán đài, tiểu Hồng nhịn không được khom lưng hỏi tu sĩ ngồi phía trước, "Tại sao dừng lại không đánh nữa?"

Tu sĩ phía trước quay đầu lại nhìn nàng, "Thắng bại đã rõ, còn đánh cái gì nữa mà đánh, ngươi không nhìn thấy sao? Một kiếm phong cổ họng, Trương Chi Thần đã gác kiếm ở trên cổ tên Thiện Thiếu Đình kia, tiếp tục đánh sao? Trừ khi Thiện Thiếu Đình muốn chết."

Tiểu Hồng kinh ngạc, hỏi: "Ý của ngươi là, Trương Chi Thần như vậy là đã chiến thắng?"

Tu sĩ phía trước: "Đối phương đã không dám hoàn thủ, chỉ cần vừa hoàn thủ chính là cái chết, đương nhiên đã chiến thắng."

"Không thấy có thanh âm gì và cũng không thấy được động tác gì, như vậy liền thắng rồi sao…" Tiểu Hồng lẩm bẩm nhướng người lên, rồi nói với Văn Hinh ở bên cạnh: "A… Hắn thắng rồi."

Chiến thắng tới quá đột ngột, trong lúc nhất thời nàng ta cũng không biết có nên vui mừng hay không.

Ngô Dung Quý và Tiêu Trường Đạo há hốc mồm một lúc, sau đó quay mặt nhìn nhau, ít nhất hai người bọn họ biết rõ Thiện Thiếu Đình nhìn Dữu Khánh không vừa mắt, không cho rằng Thiện Thiếu Đình cố ý nhường cho đối phương.

Chiết phiến trên tay Long Hành Vân dừng lại, sững sờ nhìn người trong sân một lúc, rồi mới chậm rãi phe phẩy chiết phiến trở lại, nhịn không được cất lời mắng, "Tên ngốc ở đâu tới vậy?"

Gã có phần tức giận, còn muốn dùng trận đấu này để nhìn xem thực lực của Dữu Khánh chứ, kết quả thoáng cái liền xong rồi, còn có thể nhìn ra được cái gì chứ?

Thiện Thiếu Đình chậm rãi tản kiếm cương trên người đi, cương khí quanh người dung nhập ở trong cương khí hộ thể cũng dần dần biến mất, không còn cách nào, quả thực là không dám tùy tiện động đậy.

Vẻ mặt cũng càng trở nên khó thể chịu nổi, cuối cùng cười nhạt lên tiếng, "Cố ý để cho hai đồng môn lộ ra sơ hở, thật đúng là mưu kế

tốt.”

Nếu đối phương đã muốn nghĩ như vậy, Dữu Khánh cũng không còn cách nào, hắn hỏi ngược lại: “Nói những lời như vậy có ý nghĩa gì sao?”

Thiện Thiếu Đình có phần không thể đối mặt được với thất bại nhanh chóng hời hợt như thế, vẻ mặt có chút vặn vẹo, “Chỉ cần là người tại khu Đinh Dần đều sẽ biết rằng ta bại rất oan.”

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, nếu như cứ muốn nói như vậy, dường như cũng có thể biện giải vượt qua, ánh mắt hắn liếc nhìn về phía vị trí của Văn Hinh, nhưng ánh mắt không có dừng lại trên người nàng, mũi kiếm trong tay dời đi, rời khỏi cổ họng đối phương, “Rút kiếm của ngươi ra đi!”

Thiện Thiếu Đình sửng sốt.

Không chỉ có mình y, rất nhiều người quan sát đều cảm thấy kinh ngạc, bởi vì lúc này Thiện Thiếu Đình vẫn chưa nói chịu thua, hoặc nói là vẫn chưa thể xác định Thiện Thiếu Đình không còn khả năng thi đấu tại trong khoảng thời gian quy định, trong tình huống này là không thể sơ sài tuyên bố Thiện Thiếu Đình thua.

Đứng trên sân khấu chủ trì đài, Tần Phó Quân quay đầu lại nhìn giám sát nhân viên đứng tại một góc, rồi lại quay đầu nhìn về phía sân thi đấu.

Lần này, các quý khách ngồi trên khu vực khán đài khách quý cũng thể hiện một ít vẻ hứng thú.

Tại trong sân đấu, Thiện Thiếu Đình dần dần lấy lại tinh thần, kinh nghi hỏi: “Ngươi có ý gì?”

Che nửa khuôn mặt, Dữu Khánh xác nhận lại rõ ràng: “Cho ngươi thêm một cơ hội được rút kiếm.”

Cơ mặt của Thiện Thiếu Đình co giật dữ dội một cái, tự cảm thấy bản thân bị nhục nhã, đồng thời cũng cảm nhận được đối thủ có lòng tin cường đại, y vốn không muốn tiếp nhận loại cơ hội nhục nhã như thế này, vốn định trực tiếp nhận thua.

Nhưng rồi nhớ đến ánh mắt tha thiết ngàn vạn mong chờ của mẫu thân, nghĩ đến người mà mình ái mộ cũng đang ở một bên nhìn xem, y liền dứt khoát nói: "Không rút kiếm vẫn có thể thắng ngươi!"

Dứt lời y liền lắc mình tách ra xa.

Đã biết được tốc độ đối đối thủ xuất kiếm rất nhanh, y không dám lại dễ dàng tới gần để đụng phải sở trường của đối phương.

Người còn chưa rơi xuống, ánh sáng lấp lóe lại hiện lên quanh thân, kiếm cương nhanh chóng được ngưng tụ rồi lượn vòng rất nhanh quanh người, nối đuôi nhau bay ra, giống như một con rồng bay lên không trung.

Cảnh tượng đồ sộ này làm cho phía trên khán đài vang lên không ít âm thanh xôn xao kinh ngạc.

Còn chưa rơi xuống, Thiện Thiếu Đình đã lần nữa bay lên không, lăng không đạp kiếm, lao vút lên bầu trời, từng thanh kiếm cương đạp dưới chân lần lượt được đá ra, bắn vọt tới Dữu Khánh như lưu tinh.

Đòn tấn công như vậy trông thì xinh đẹp nhưng không làm cho Dữu Khánh bị thương chút nào, kiếm trong tay liên tục chám phải chém trái, liên tiếp đánh ra những âm thanh va chạm leng keng, đánh tan một loạt kiếm cương liên tiếp vọt đến, sóng khí nổ tung tràn ra bốn phía.

Cho đến khi đánh vỡ một thanh kiếm cương cuối cùng, đôi chân Dữu Khánh cũng không có dao động chút nào, hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy được Thiện Thiếu Đình đã bay đến trên cao.

Ở tại trên cao, Thiện Thiếu Đình bỗng nhiên giang hai tay ra, ngửa mặt lên trời cất tiếng rống giận dữ "Ôi", quanh thân y đột nhiên xuất hiện rất nhiều thứ sáng loáng, vô số kiếm cương rất nhanh hình thành, dường như thi triển ra toàn bộ tu vi.

Ở trên khán đài, Khúc trưởng lão nhìn xem, nói: " 'Vạn kiếm quy tông' của Quy Kiếm sơn trang!"

Triệu Đăng Tử nhìn một chút, nói: "Mặc dù không đạt được cảnh giới 'Vạn kiếm' như gia gia hắn, nhưng coi như là tương đối có thành tựu rồi."

Đang bưng trà chậm rãi thưởng thức, Hoàng hậu Yến Y liếc mắt, "Ở tuổi này đã có được thực lực như vậy, xem như cũng được."

Tên khán đài, Thiện Thiếu Vân phục hồi lại tinh thần sau cơn kinh ngạc, phấn khởi khua tay không ngừng, hưng phấn nói không ra lời, lúc này, tất cả cảm xúc đều bộc lộ trong động tác.

Đám người Nam Trúc thì cực kỳ kinh hãi.

Từ không trung, Thiện Thiếu Đình đang lao xuống, hai tay liên tục đánh về phía dưới, kiếm cương quanh thân giống như mưa sao sa lao vút xuống mặt đất nhắm ngay Dữu Khánh trên mặt đất bao trùm tấn công.

Nghiêng kiếm trong tay, Dữu Khánh ngửa mặt ngước nhìn lên trời, vẫn sừng sững bất động tại chỗ.

Cho đến khi cơn mưa sao sa sắp đến nơi, hắn mới khua kiếm trong tay nghênh đón phía bầu trời, trong chớp mắt kiếm ảnh liền như trăm hoa đua nở.

Nếu như màn mưa kiếm cùng lúc rơi xuống, có lẽ hắn còn không dám chính diện vung ra một kiếm này, nhưng xen kẽ nhau lần lượt kéo tới thì hắn dám vung kiếm xé mây nhìn thấy mặt trời.

Một hơi ba mươi sáu kiếm là chỉ tốc độ phối hợp với Du Long thân pháp, lúc này đã bỏ qua được biến hóa với khoảng cách biên độ lớn, chỉ cần tập trung vào một vùng trên đỉnh đầu, tốc độ của kiếm tự nhiên càng nhanh hơn.

Từng điểm từng điểm đánh tới, kéo dài không dứt, trong nháy mắt, mặt đất chấn động nổ vang, bụi mù bùng lên lập tức nhấn chìm cả người và kiếm.

Mà từ trên không, cơn mưa kiếm cương như lưu tinh vẫn liên tục đổ xuống không ngừng, Thiện Thiếu Đình lao chúi xuống, mặt đỏ lên, thực sự đã dốc hết toàn lực, muốn dùng một đòn chấn động cọ rửa sỉ nhục lúc trước.

Ở trên khán đài, tiểu Hồng kinh sợ dùng cả hai tay bịt kín miệng.

Không biết bao nhiêu người phải kinh tâm động phách với cảnh này.

Cuộc bắn phá đã sắp kết thúc, khi Thiện Thiếu Đình xông tới gần mặt đất, một đợt kiếm mạnh mẽ phá tan đám bụi dâng trào, bùng ra khỏi màn bụi tràn ngập, chém về phía Thiện Thiếu Đình đang hạ xuống.

Thiện Thiếu Đình lăng không xoay người, hất tung kiếm cương đạp dưới chân và tung bay đi, cũng rơi vào trong đám bụi mù cuồn cuộn để ẩn thân.

Màn kiếm tung bay phá vỡ bụi mù, sau đó dư uy tràn ra thổi bay đám bụi mù quay cuồng ra bốn phương tám hướng.

Bên trong sân thi đấu đột nhiên trở nên yên tĩnh, khán đài xung quanh cũng lặng ngắt như tờ, nhìn đám bụi bặm dần dần tan đi, không biết hai đấu thủ ở trong đó như thế nào rồi.

Rất nhanh, hai đầu người cách nhau mấy chục trượng dần dần lộ ra trong đám bụi bặm lắng dần xuống.

Sau đó là dần dần lộ ra dáng người.

Đợi khi bụi bặm lắng xuống hết, mọi người nhìn thấy Thiện Thiếu Đình đứng trước một cái hố sâu to lớn, khuôn mặt căng thẳng nhìn chằm chằm đối thủ. .

Ở giữa hố lớn có một cây cột, một cây cốt đất trơ trụi lẻ loi, Dữu Khánh nghiêng kiếm trong tay đứng ngạo nghễ tại trên đó.

Xung quanh đã bị đánh nổ tung thành bụi bặm, chỉ còn duy nhất nơi hắn đứng là chưa sụp đổ.

Ở trên khán đài quý khách, khóe miệng Hướng Lan Huyên hiện lên nét cười trêu chọc.

Lý Trừng Hổ vịn tay trên tay vịn ghế, sờ sờ râu ngắn cười cười, nói: "Từ đầu tới cuối vẫn đứng nguyên tại chỗ không di chuyển, người này thật sự có chút thú vị a."

Chương 699: Tái chiến

Triêu Dương công chúa hai mắt tỏa sáng và cũng phất tay chỉ đến, "Trận này xem được, đánh rất hay. Người đó che mặt làm gì vậy chứ, là bởi vì tướng mạo xấu xí sao?"

Những người tại đây, không có người nào trả lời vấn đề này của nàng ta.

Hoàng hậu cũng nhìn chằm chằm vào sân thi đấu, gật gật đầu, đồng ý với nhận xét của Lý Trừng Hổ, "Đúng là có phần thú vị."

Lý Trừng Hổ lập tức quay đầu lại nhìn về phía bà ta, "Hoàng tẩu, tẩu cảm thấy trận này ai sẽ thắng?"

Hoàng hậu: "Ngay từ đầu không phải đã xác định được thắng bại rồi sao?"

Lý Trừng Hổ hơi sửng sốt, rồi gật đầu, "Cũng phải, khi tên Trương gì gì đó một kiếm phong cổ họng, rút kiếm ra thì đã thắng rồi."

Hoàng hậu: "Thế sự khó liệu a, ngươi hẳn là quen thuộc với người của Long Quang tông, ngươi cảm thấy phong cách của hắn giống như của Long Quang tông sao?"

Lý Trừng Hổ cười ha hả, đáp: "Để về sau ta hỏi lại."

Hoàng hậu ngay lập tức lại liếc mắt về cốc trà đặt tại bên cạnh.

Ngoại hậu Đô đốc Mễ Vân Trung nhanh chóng phất tay ra hiệu cho người lấy đi.

Hoàng hậu nhàn nhạt nói một câu, "Được rồi, không uống nữa."

Bởi vì khu vực thi đấu nổ ầm ầm mà hất tung lên bụi bặm, tuy rằng bụi trên sân đã tan đi, mặc dù đã có thể nhìn thấy rõ thân hình của hai tuyển thủ, nhưng bụi bặm khuếch tán ra thì lại bay khắp nơi, dần dần bao phủ toàn bộ khu vực thi đấu, bụi mù xám xịt khắp nơi, không ít người phải che kín miệng mũi để hít thở.

Thực sự là đòn tấn công vừa rồi của Thiện Thiếu Đình quá dữ dội, một trận mưa kiếm giội xuống, e rằng phải có đến hơn nghìn kiếm bắn ra.

Chỉ vì trải qua một trận nổ tung dày đặc như thế mới dẫn đến quy mô bụi bặm bao phủ toàn bộ khu vực thi đấu, lúc trước thi đấu cho dù kịch liệt tới đâu cũng không có gây ra cảnh tượng này.

Trên khán đài dần dần cũng xuất hiện âm thanh bàn luận ồn ào.

"Kiếm cương như mưa, vừa rồi đánh ra tuyệt đối không chỉ hơn nghìn kiếm, không nói cái khác, chỉ dựa vào tu vi Sơ Huyền cảnh

giới đã có thể ngưng tụ ra được nhiều kiếm cương như vậy chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như thế, đã là rất ghê gớm rồi. Triêu Dương đại hội này quả nhiên là nơi tân tú xuất hiện lớp lớp."

"Biết gì không, không có nghe nói người ta họ Thiền sao, người ta là cháu trai ruột của Trang chủ Quy Kiếm sơn trang."

"Ta nói các ngươi nha, nơi đây không phải là nơi so sánh lai lịch, xuất thân, đây là nơi so đấu thực lực. Tên Trương Chi Thần đó là đứng tại nguyên chỗ bất di động đón đỡ hơn nghìn kiếm của người ta nha."

"Hắn cũng không có thừa nhận hơn nghìn kiếm a. Các ngươi nhìn mặt đất bị đánh nổ tung ở xung quanh đi, nơi đó hẳn là đã thừa nhận một bộ phận."

"Tuy là đòn tấn công bao trùm, nhưng hắn chính là mục tiêu bị tấn công, ít nhất hắn cũng đã đón đỡ mấy trăm kiếm, trong khoảng thời gian ngắn như thế, đứng nguyên tại chỗ không di động để đón đỡ mấy trăm kiếm như vậy, há là người bình thường có thể làm được sao, cũng là một cao thủ ghê gớm a!"

"Ừ, dưới kiếm cương như mưa, lại có thể bất động như núi, chỉ với chiêu thức này, e rằng thực lực còn hơn Thiện Thiếu Đình."

Lúc trước Văn Hinh và tiểu Hồng đều bị thế tiến công cuồng bạo đó làm chi kinh sợ không ít, đều cho rằng Dữu Khánh tiêu rồi, đến khi nhìn thấy cảnh tượng mặt đất biến thành hố sâu, chỉ còn suy nhất một cây cột đất lẻ loi, nhìn thấy Dữu Khánh vẫn đứng ngạo nghễ trên đó, hai người kinh ngạc vô cùng.

Tại trong mắt hai người bọn họ, khẳng định là Thiện Thiếu Đình, người tung ra được đòn oanh tạc dữ dội đó là người mạnh hơn, lúc này nghe được người khác bàn luận như thế, hai người mới biết không phải như vậy.

Tiểu Hồng nhịn không được ghé sát bên tai Văn Hinh nói thầm một câu, "A Khánh thật là lợi hại a."

Khóe môi mím chặt của Văn Hinh lúc này thả lỏng lại, nhưng vẫn không thốt tiếng nào.

Sống lưng thẳng tắp, ngồi ngay ngắn tại trên khán đài, Hướng Chân nắm chặt song quyền, nhìn chằm chằm bóng người che mặt đứng trong bụi bặm tung bay, lẩm bẩm tự nói, "Xem ra ta không nhìn lầm, thì ra cảnh giới Sơ Huyền cũng có thể chạm đến cánh cửa đó."

Lúc trước gã tìm đến Dữu Khánh để xác nhận điều đó thì Dữu Khánh cũng không thừa nhận, bây giờ gã cảm thấy Dữu Khánh đã lừa mình.

Nhưng gã cũng không có tức giận vì bị lừa dối, trong mắt còn bởi vì điều này mà toát ra sắc thái lạ thường, đôi mắt gã sáng lấp lánh trong lớp bụi mù tràn ngập.

Ở trên cùng khán đài, Tiêu Trường Đạo thì đang nuốt nuốt nước bọt, gã nhìn chằm chằm vào người đứng giữa hố sâu, hầu kết rung động không ngừng.

Hiện tại, gã rốt cuộc đã biết được, lúc đó Dữu Khánh nói với mình không cần điểm đến thì dừng là có ý gì, đó không phải là để phát tiết tâm tình, mà là thật sự động sát cơ với gã.

Gã vốn cho rằng mình chủ động nhận thua là đã cho Dữu Khánh một phần ân tình, cho thể diện lớn, bây giờ mới biết được…

Ở bên cạnh, Ngô Dung Quý chợt ghé sát bên tai gã, thì thầm: "Tiêu huynh, e rằng ngươi đã tránh thoát được một kiếp."

Gã là người đích thân chứng kiến toàn bộ quá trình ân oán giữa Tiêu Trường Đạo cùng Dữu Khánh, cho nên biết rất rõ là chuyện gì xảy ra.

Tiêu Trường Đạo không biết nên nói như thế nào mới tốt, gã đương nhiên biết rõ mình đã tránh được một kiếp.

Thương thế của Ngô Dung Quý còn chưa khỏi hẳn, gã bị Quỳ Quỳ đánh, chỉ là vì cảm thấy sự khách sáo của gã quá đạo đức giả, nhìn gã không vừa mắt, nên ngay cả cơ hội đầu hàng chịu thua cũng không cho, thiếu một chút đùa chết gã ngay tại chỗ.

Đám người Quy Kiếm sơn trang đều đã đứng lên lên, cho dù ngăn cản tầm nhìn của những người phía sau sẽ bị trách mắng, nhưng bọn họ cũng không còn tâm trạng để ý tới.

Ung Trạch Tuyết dường như đã ngừng thở, nhìn chằm chằm vào hai người đang giằng co bên trong sân đấu, bà ta rất biết rất rõ con trai mình vừa rồi bộc phát ra đòn tấn công ngàn kiếm như mưa đó sẽ có ý nghĩa gì đối với con trai của mình, bà ta rất khẩn trương, rất sợ Dữu Khánh động thủ vào thời điểm này.

Thiện Thiếu Vân vẫn nắm chặt nắm tay, nhìn thấy dưới đòn tấn công dữ dội như vậy của ca ca mình nhưng Dữu Khánh vẫn ngạo nghễ đứng yên đó, cô ta bị chấn động dữ dội, ít nhất là không thể khinh thường hắn được nữa, phát hiện thấy thì ra tên tiểu nhân này lại cường đại như vậy, cô ta cũng trở nên rất khẩn trương.

Văn Nhược Vị chợt ghé sát vào bên tai tỷ tỷ, cười hì hì thì thầm một câu, "Ai có thể nhìn ra được, hồi đó huynh ấy là một thư sinh múa văn chơi chữ chứ, tỷ nhìn thấy không, loại người như huynh ấy, làm gì cũng sẽ không kém, có thể văn có thể võ, người như vậy đi đâu mà tìm cho được chứ."

Long Hành Vân nắm chặt chiết phiến, nhìn chằm chằm sân đấu không chút động đậy, trên mặt cũng không còn nhìn thấy nét vui đùa nhìn xem náo nhiệt lúc trước nữa.

Ở trên sân khấu chủ trì, Tần Phó Quân cũng nhìn sững sờ, chỉ có người cùng ở trong cảnh giới Sơ Huyền mới biết rõ đối diện với đòn tấn công uy lực như vậy của Thiện Thiếu Đình có ý nghĩa như thế

nào, mà tên nghi phạm đó lại đứng tại chỗ không di động để ngăn chặn.

Cũng chính bởi vì như thế, nàng ta càng thêm cảm thấy Dữu Khánh có khả năng chính là tên hung thủ kia.

Có rất nhiều người đang bàn luận, cũng có rất nhiều người lặng im theo dõi, nhìn xem khi nào hai người lại tiếp tục giao đấu.

Đứng trong bụi bặm, thật lâu vẫn khó thể hoàn toàn bình tĩnh lại, Thiện Thiếu Đình nhìn như đứng đó không chút động đậy, kì thực y đang thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch, nhưng sắc mặt lại đỏ ửng như bị bệnh.

Vì để lấy lại thể diện, vì để cho mọi người nhìn thấy thực lực của mình bất phàm, vừa rồi y đã dốc hết khả năng để tung ra một đòn đó, sau đón tấn công này y liền giống như một thân thể bị móc rỗng, trong lúc nhất thời khó thể bình thường trở lại.

Điều đó cũng không sao, nếu chỉ cần y có thể làm được một kích phân thắng bại, có thể làm được một kích rửa nhục, như vậy sẽ tốt hơn bất kỳ thứ gì khác.

Nhưng, đối thủ trước mặt vẫn đứng đó nguyên vẹn không hao tổn gì, y mở to đôi mắt nhìn hắn, không thể tin tưởng được, thậm chí còn khó mà tưởng tượng được đối phương làm sao có thể làm được.

Lúc này, y mới nhận ra được vừa rồi mình đã rất mất bình tĩnh, đã không chừa lại chút đường lui nào cho mình, bây giờ y không thể không khẩn trương điều tức, cố gắng nhanh chóng khôi phục lại một chút pháp lực đã cạn kiệt, nếu không y sẽ không thể ngăn cản được đòn tấn công của đối phương.

Cũng may mà Dữu Khánh không có vội vã tấn công y, hắn vẫn lẳng lặng đứng tại chỗ không di động, tựa như làm quân tử không thừa dịp nguy của người khác, tựa như đang chờ Thiện Thiếu Đình bình phục lại.

Cũng giống như lúc trước hắn rõ ràng đã dùng kiếm phong cổ họng của đối thủ, nhưng lại cho đối phương thêm một lần cơ hội.

Không có ai tại đây có thể nhìn ra được, cột đất dưới chân hắn có thể đổ sụp xuống bất cứ lúc nào, chỉ có chính hắn mới cảm nhận được rõ ràng bên trong cột đất dưới chân đã đầy vết nứt.

Lúc trước, khi đón đỡ thế tấn công mãnh liệt của Thiện Thiếu Đình, hắn dốc hết sức chống đỡ, vị trí đất dưới chân còn có thể được trấn áp lại, lúc này không còn bị áp lực trái lại trở nên không ổn, chỉ cần tư thế của hắn như hơi có nghiêng lệch, cột đất dưới chân sẽ sụp đổ, hắn chính là vật duy nhất để duy trì cân bằng cho cột đất này.

Trong đợt giao đấu lúc trước, cũng không phải hắn không muốn di chuyển, mà là không dám di chuyển, thực sự là đòn tấn công của Thiện Thiếu Đình quá mức dày đặc, hắn chỉ có thể tập trung tạo thành một màn bảo vệ dạng như chiếc dù che ở trên đầu, đối diện với đòn tấn công bao phủ toàn diện và duy trì liên tục như vậy, hắn nào dám di động lung tung chút nào.

Qua một lần giao đấu này, hắn nhận ra rằng mình đã đánh gái thấp Thiện Thiếu Đình, mới biết được trong những trận thi đấu trước, Thiện Thiếu Đình cũng chưa thể hiện ra toàn bộ thực lực, dưới sự nhiên bộc phát bất ngờ, hắn gần như bị đánh cho trở tay không kịp, suýt nữa té ngã trong tay Thiện Thiếu Đình.

Thùng thùng thùng thùng.

Tiếng trống dồn dập đột nhiên vang lên, tiếng trống thúc giục thi đấu lần đầu tiên đã vang lên, hai bên đã giằng co với nhau quá lâu, phía chủ trì không thể không nổi trống thúc giục, không có khả năng để cho hai người một mực tiêu hao thời gian vô ích.

Dữu Khánh cũng cảm thấy tiếp tục duy trì trạng thái cột đất dưới chân là quá khổ cực, đợi khi tiếng trống dừng lại, hắn nói với Thiện Thiếu Đình: “Ngươi còn muốn đánh tiếp hay sao?”

Trong lúc giằng co, hắn ở gần Thiện Thiếu Đình hơn tất cả những người khác, đã nhận ra được hậu quả do Thiện Thiếu Đình dùng sức quá mạnh vừa rồi, hắn sở dĩ không bức ép y quá mức là bởi vì gia thế và bối cảnh của đối phương, hắn muốn tận lực cho đối phương mấy phần thể diện.

Người tại giang hồ, hắn cũng rất thực tế, nỗ lực không thể trêu vào người không thể đắc tội.

Thiện Thiếu Đình hơi nghiêng đầu, rất dễ dàng liền nhìn thấy được mấy người mẫu thân, những người của Quy Kiếm sơn trang rất dễ nhìn thấy ở trên khán đài, bởi vì tất cả đều đứng lên, đều đang nhìn mình.

Y có thể cảm nhận được tâm tình của mọi người, trong lòng y đột nhiên rất khổ sở, y biết rõ đã để mẫu thân mình thất vọng rồi.

Y hiểu được lời của đối thủ, là đang nhắc nhở y, lần đầu tiên đã phân thắng bại nhưng đã để cho ngươi thêm một cơ hội, lần này cũng không thừa dịp ngươi suy yếu đề động thủ, là đã cho ngươi thêm một lần, thi đấu như thế là đã cho ngươi đủ thề diện, nếu không thức thời thì thật quá đáng.

Y âm thầm cảm tạ ý tốt của đối phương, nhưng đối phương không biết rằng, kiều thất bại như vậy đối có ý nghĩa như thế nào đối với người có xuất thân như y, nếu chỉ là đánh thua bình thường, kỹ không bằng người thì cũng thôi đi, thua trận còn thua người, mất chính là thể diện của Quy Kiếm sơn trang, hậu quả đó cũng không phải trò đùa.

Nếu sớm biết rằng tiếp tục xuất thủ cũng không làm gì được đối phương, khi bị một kiếm chặn cổ họng thì y chấp nhận thua cho rồi.

Còn bây giờ, nếu không thể lấy lại thế cục, bảo y làm sao có mặt mũi để trở về?

Vì vậy, y bỏ đi tôn nghiêm đối chiến, từ bỏ những lời mạnh miệng nói với Dữu Khánh lúc trước, pháp lực đã hơi chút khôi phục, y nỗ lực hít sâu một hơi, đưa tay chụp lấy chuôi thanh kiếm cổ xưa, keng một tiếng, rút kiếm ra khỏi vỏ, cũng cầm kiếm nghiêng ở trong tay, nói rõ rằng muốn tái chiến.

Dữu Khánh nhìn thấy vậy thì nhíu mày, không phải đã nói không cần kiếm sao? Nhưng mà cho dù người ta nói chuyện không giữ lời, hắn cũng không có cách nào, bởi vì lời đối thoại của bọn họ trong lúc thi đấu không thề dùng làm kết quả thi đấu.

Cũng được, hắn cũng lười tiếp tục duy trì cân bằng cho cột đất dưới chân, duy trì phần mặt mũi này thực quá khổ cực, hắn bỗng nhiên tung người, bay vọt lên trời.

Cột đất trong hố sâu lập tức ầm ầm sụp đổ, bụi mù tung ra khắp nơi.

Người còn đang tại không trung, Dữu Khánh chợt xoay người, ngự khí bay ngược xuống, bay xéo về phía Thiện Thiếu Đình đứn gtrên mặt đất.

Không đánh bại đối phương một cách rõ ràng, đối phương sẽ không chịu thua, nếu vậy phải kéo dài tới khi nào, vì vậy lần này hắn chủ động tấn công!

Chương 700: Ngươi đã thua

Lần này đổi sang người kia tấn công, đổi thành người kia từ trên trời giáng xuống.

Từ trên không có người nhào xuống, ở phía dưới có bụi bặm mù mịt nhanh chóng bị khuấy động vù vù bay lên.

Thiện Thiếu Đình không chút nào sợ hãi, với việc pháp lực được dần dần khôi phục, y tự tin vào uy lực "Cửu Phân kiếm" của bản thân mình, và tự tin với thực lực của mình đủ để tiếp tục chiến một trận, hơn nửa vào lúc này y cũng bất chấp tất cả rồi.

Động tác trên tay cũng rất lưu loát dứt khoát, dựng đứng kiếm trong tay, hai tay vỗ chuôi kiếm, kiếm tại trong lòng bàn tay biến thành chín thanh, giống như nan dù bung ra.

Vung hai tay lên, chín kiếm như con đại bàng giương cánh, bay tại phía sau người, tạo thành hình dạng như một cái đĩa lớn, lơ lửng quay tròn rất nhanh tại phía sau y.

Khi đối thủ đến gần, Thiện Thiếu Đình đứng sừng sững tại bên cạnh hố sâu, một tay chỉ xéo lên không, chỉ xéo vào đối thủ đang lao tới, quát lớn một tiếng, "Đi!"

Chỉ với một tiếng quát này, màu ửng đỏ trên mặt hắn cũng lập tức biến mất, sắc mặt trở nên tái nhợt, có thể thấy một đòn này y không còn lưu lại đường lui, lại lần nữa dốc cạn pháp lực trong cơ thể.

Đối với y mà nói, cũng không cần phải tiếp tục bảo lưu gì nữa, nếu tiếp tục thua thì ngay cả mặt mũi để sống tiếp cũng không còn, tất phải lần nữa dốc một đòn toàn lực.

Chín kiếm xoay tròn tức thì như chim bay rời tổ, phân tán ra, rồi lại vù vù bay theo cùng một phương hướng.

Dù cho lúc này bụi bặm chưa tan hết, khán giả cũng đã có thể nhìn thấy từng vệt sáng lấp lóe, giống như chín con rồng tranh đoạt hạt châu, và Dữu Khánh chính là hạt bị tranh đoạt đó.

Trên khán đài, đám người Nam Trúc đều rất căng thẳng.

Văn Nhược Vị cũng mở to hai mắt nhìn, cất tiếng kêu lên, "Không tốt!"

Nếu như nói lúc trước ngàn kiếm như mưa có uy lực kinh người, nhưng là một đòn tấn công thẳng đứng, nhìn cột đất dưới chân Dữu Khánh là biết, chặn lại một mặt thì đã chặn được, còn lúc này, chín thanh kiếm giống như vật sống, hung dữ tung đòn tấn công từ chín phương hướng khác nhau.

Người ta thường nói song quyền khó địch bốn tay, huống hồ lúc này còn không chỉ bốn tay, dễ dàng ngăn cản một mặt, nhưng cùng lúc ngăn cản chín mặt thì có thể tưởng tượng được độ khó như thế nào.

Điều càng kinh khủng chính là, có thể dễ dàng đánh tan kiếm cương do cảnh giới Sơ Huyền ngưng tụ ra, nhưng hiện tại thì không được, trước mắt là vật thật thực sự, là phi kiếm chân chính, chúng còn giống như vật sống vậy.

Tại trong mắt khán giả, Dữu Khánh không biết ngự không thuật, muốn tránh cũng không thể tránh, cứ thế lao vào trong vòng vây của chín kiếm, khiến cho không ít khán giả thót tim theo đó.

Nhưng đối với bản thân Dữu Khánh, hắn đã chủ động tấn công nên không có dự định tránh né, nhìn thấy chín vệt sáng bao vây công tới, kiếm trong tay vung ra không chút do dự.

Lúc này bụi bặm từ trong hố sâu bị khuấy động ầm ầm tung bay lên bầu trời cũng nhấn chìm cả người và chín vệt sáng lạnh trong không trung.

Còn Thiện Thiếu Đình đứng ở bên cạnh hố sâu thì đã bị bụi bặm nhấn chìm trước một bước.

Mọi người tức thì không còn nhìn thấy được gì nữa, chỉ nghe thấy một loạt âm thanh "Leng keng" dồn dập bùng vang.

Trong đám bụi mù cuồn cuộn, thân hình Dữu Khánh quay cuồng như long châu, lúc này không xuất ra một hơi ba mươi sáu kiếm thì còn đợi đến khi nào, một người một kiếm trong nháy mắt ngăn cản bốn phương tám hướng.

Nhìn bằng mắt thường, mọi người chỉ thấy bụi mù tại vị trí mà chín kiếm vây công đang quay cuồng với một hình thái quỷ dị, giống như hỗn độn mới bắt đầu, và có vật gì đó sinh ra đang hô hấp ở trong hỗn độn.

Mọi chỉ người có thể thấy, đám bụi mù quay cuồng đó đang dồn về phía vị trí Thiện Thiếu Đình với tốc độ có thể thấy được.

Trong đám bụi mù, âm thanh leng keng kịch liệt vẫn không ngừng nổ vang, thỉnh thoảng có phi kiếm bắn ra khỏi đám bụi mù, sau đó lại quay đầu lao vọt vào trong, giống như du long vui đùa luồn lách ở trong biển mây.

Cảnh tượng này làm cho khán giả nhận ra được uy lực của chín kiếm vẫn chưa thể khuất phục được Dữu Khánh, người bình thường khó thể tưởng tượng nổi làm sao Dữu Khánh chịu được.

Trên khu vực khán đài quý khách, Lý Trừng Hổ nửa dựa vào tay vịn ghế, thân thể đã hơi nghiêng tới trước, có thể thấy được mức độ quan tâm của ông ta vào lúc này là như thế nào.

Văn Hinh và tiểu Hồng nhìn không rõ đang xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy cảnh tượng cao thủ tranh đấu này rất chấn động.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thực sự là nỗi lòng kéo căng không thể thả lỏng.

Hai tay Chung Nhược Thần lại lần nữa nắm chặt góc áo của mình.

Văn Nhược Vị mở to hai mắt nhìn chằm chằm, dường như không dám bỏ qua bất kỳ biến hóa vi diệu nào, giống như muốn nhìn xuyên thấu bụi bặm vậy.

Long Hành Vân nắm chặt chiết phiến trong tay đè lên đầu gối, cũng bất động nhìn chằm chằm vào khu vực giao chiến.

Âm thanh va chạm kịch liệt leng keng kéo dài không được bao lâu, rồi rồi đột nhiên không còn vang vọng kịch liệt nữa.

Thiện Thiếu Đình đứng trong bụi mù đang cưỡng ép thi pháp, đột nhiên lỗ mũi trào ra máu tươi, thân thể cũng lảo đảo lui về phía sau một bước, nhìn chằm chằm khoảng không phía trước.

Một đám bóng đen phá không lao đến, chính là Dữu Khánh, hắn đã đánh tan vòng vây tấn công của chín kiếm, phá vòng vây lao ra, lăng không vung kiếm đâm về phía Thiện Thiếu Đình.

Nào ngờ Thiện Thiếu Đình lại không né không tránh, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên sự vặn vẹo kiên quyết, đánh bạc tính mạng để tiếp tục thi pháp ngự kiếm, muốn dùng thân làm mồi giết ngược lại Dữu Khánh.

Đang lao tới gần, Dữu Khánh nhìn thấy rõ vẻ mặt của y, trong nháy mắt liền nhận thức được vị này đã không muốn sống nữa.

Hắn tức thì kinh hãi, hắn cũng không muốn giết y, chỉ một tên Long Hành Vân cũng đã mệt mỏi quá chừng, nếu trêu chọc thêm Quy Kiếm sơn trang, vậy thì phải 'đau trứng' rồi.

Trong lúc kinh hãi, hắn rút kiếm lại, lăng không xoay người, một cước hung dữ đạp tới ngực Thiện Thiếu Đình, một cước này quả thực tương đối hung dữ, cũng thực sự đã bị làm cho tức giận.

Thiện Thiếu Đình lập tức bị đá bay ra ngoài.

Dữu Khánh lăng không xoay người ngăn cản phía sau, rất nhanh vung kiếm đánh bay những phi kiếm từ phía sau đánh tới, tới cũng nhanh, văng ra cũng nhanh.

Những khán giả đang xem thi đấu tại đây lập tức nhìn thấy từng vệt kiếm quang bắn ra từ trong đám bụi mù cuồn cuộn, chỉ là lần này chúng không có tiếp tục quay ngược trở lại, tất cả đều giống như

mũi tên rời dây cung, sau khi bay hết đà thì dồn dập rơi xuống đất, không còn động đậy, rồi bị bụi mù khuếch tán ra nhấn chìm.

Cùng với đó là động tĩnh thi đấu không còn nữa, mọi người lập tức nhận ra được gì đó, nhất là đám người của Quy Kiếm sơn trang, rõ ràng vô cùng khẩn trương.

Gần như cùng lúc đó, một bóng người cũng bay ra khỏi đám bụi mù, chính là Thiện Thiếu Đình. Y trượt đi mấy trượng xa mới dừng lại, hai tay chống mặt đất, vừa định nỗ lực đứng lên liền nhịn không được ngửa đầu, "Phốc", phun ra một ngụm máu tươi.

Vừa đúng vào lúc này bụi bặm cuồn cuộn tràn đến, nhìn giống như là y bị bụi mù đẩy ngã, Thiện Thiếu Đình phun ra một ngụm máu rồi ngửa mặt lên trời ngã xuống đất, sau đó cũng bị bụi mù nhấn chìm.

"Ca!" Thiện Thiếu Vân cất lên một tiếng gào thảm thiết, trong vô thức liền muốn đi cứu giúp.

Ung Trạch Tuyết tựa như đã dự liệu được cô ta định làm gì, bà ta nhấc tay đè đầu vai cô ta lại, giữ chặt cô ta lại tại chỗ, lạnh lùng cảnh cáo: "Thi đấu còn chưa kết thúc, không ai có thể ra sân can thiệp."

Đối với bà ta mà nói, không chỉ không thể phá vỡ quy tắc của Triêu Dương đại hội, mà bà ta cũng là ôm lấy một chút hi vọng cuối cùng, có lẽ con trai của mình còn có thể chiến đấu thì sao chứ? Có lẽ đối thủ cũng bị trọng thương không chịu nổi thì sao?

Thiện Thiếu Đình nằm ở trong đám bụi mù rối loạn gắng sức nhấc chân lên, vẫn muốn liều mạng đứng lên, nhưng đã sức cùng lực kiệt.

Y muốn ngưng tụ ra một tia pháp lực để điều tức khôi phục, nhưng ngũ tạng lục phủ lại đau đớn như bị xé rách, kinh mạch bị cản trở, ngực thậm chí còn không thể phát lực và chịu lực, y biết rõ xương ngực mình đã bị một cước mạnh mẽ của đối thủ đá gãy.

Tại thời điểm mình dốc cạn pháp lực, thời điểm mình không hề để lại pháp lực để phòng ngự kia, khi chịu đựng một cước như vậy, y biết rõ mình đã bị thương nặng.

Cũng biết đối thủ đã hạ thủ lưu tình, nếu không, một cước đó của người ta đủ để đá chết y trong tình trạng không có gì phòng ngự.

Nhưng y vẫn muốn đứng lên tiếp tục liều mạng, bởi vì y không thể đổ nhào xuống lần nữa.

Bỗng nhiên, y nhìn thấy một bóng người đi ra khỏi đám bụi mù, ngoại trừ tên Trương Chi Thần che mặt đó ra thì không còn ai khác.

Dữu Khánh đi tới trước mặt y, từ trên cao nhìn xuống, nói ra: "Ngươi thua rồi."

Thiện Thiếu Đình liều mạng giãy giụa, dù cho máu tươi chảy ra từ trong miệng mũi vẫn đang nhỏ giọt tí tách, dù cho lồng ngực đau đớn như bị xé rách, y vẫn dốc hết sức lực cố gắng đứng lên, lảo đảo lắc lư tại trước mặt Dữu Khánh, trong miệng đầy máu hàm hồ nói: "Trừ khi ngươi giết chết ta, bằng không ta sẽ không chịu thua, tới đi, ta còn chưa có thua, tới giết ta nha!"

Dữu Khánh đưa tay đẩy, Thiện Thiếu Đình lập tức đổ ầm xuống đất, té ngã chổng vó.

Dữu Khánh thuận tay chụp lấy một cổ chân giơ lên của y, xoay người kéo y đi, kéo một người sống sờ sờ mà tựa như kéo một cái bao tải.

Thiện Thiếu Đình vẫn còn đang giãy giụa, vẫn muốn giãy giụa đứng lên, nhưng mà trong tình hình như vậy y làm sao có thể đứng lên được.

Y dường như đã biết rõ Dữu Khánh định làm gì mình, y không muốn chấp nhận kết cục như vậy, y bấu hai tay vào trên mặt đất, muốn tìm một điểm nào đó để níu lại, nhưng không làm được chuyện gì.

Trên tay sờ tìm cục đá, y nắm lấy ném vào người Dữu Khánh, nhưng sức mạnh và độ chính xác thực sự rất đáng thương cảm, hoặc là ném không trúng, hoặc là ném trúng cũng không thấy Dữu Khánh có bất kỳ phản ứng nào.

"Buông ta ra, ta còn chưa có thua, ta còn có thể chiến…"

Thiện Thiếu Đình liên tục kêu gào, về sau âm thanh còn có phần nghẹn ngào nức nở, như đang khóc lóc cầu xin, đâu còn có chút phòng thái nào như khi Dữu Khánh gặp được lúc vừa mới tới Côn Linh sơn.

Cát bụi dần dần trở nên mờ nhạt, khán giả từ phương hướng nào đó nhìn thấy trong bụi mù mông lung dường như có bóng người đi tới.

Đi tới gần ranh sân đấu, Dữu Khánh dừng bước lại, vung cánh tay, ném Thiện Thiếu Đình ra ngoài, trực tiếp ném ra khỏi sân thi đấu.

"Đánh ra sân đấu rồi."

"Là bị ném ra."

Nhìn thấy Thiện Thiếu Đình rợi xuống đất lăn lộn, khán giả trên khán đài phía bên này cất tiếng xôn xao náo loạn.

Khán giả những phương hướng khác bị cát bụi ngăn cách, không biết đã xảy ra chuyện gì, dồn dập đứng lên kiễng chân ngước nhìn.

Xoay thân quay về, Dữu Khánh lắc mình trở xuống trên sân đấu, vung kiếm bổ ra một luồng kình khí vào trong chỗ trống, một kiếm hai kiếm ba bốn kiếm, sau đó trường kiếm keng một tiếng, quay trở vào vỏ.

Kình khí liên tiếp khuấy động dọn dẹp sân đấu, bụi bặm mù mịt bị đẩy ra bốn phương tám hướng, bên trong sân thi đấu rất nhanh liền rõ ràng, sáng sủa hơn không ít, ít nhất đã có thể giúp cho người bình thường nhìn thấy rõ ràng.

Vì vậy mọi người đều nhìn thấy được Thiện Thiếu Đình nằm lăn ngoài vòng tròn, nhìn thấy Thiện Thiếu Đình trong lúc giãy giụa còn thỉnh thoảng sặc ra một ngụm máu nhưng mãi vẫn không bò đứng dậy nổi.

Dữu Khánh che mặt thì tay vịn chuôi bội kiếm bên hông, không nhanh không chậm mà đi về phía sân khấu chủ trì.

Nhìn thấy cảnh này, Văn Nhược Vị chụp lấy tay tỷ tỷ, ra sức lắc lắc, mặt mày rạng rỡ, có vẻ rất hưng phấn.

Tiểu Hồng cũng hai tay mười ngón đan vào nhau nắm chặt, dáng vẻ cũng rất hưng phấn, như rất muốn biểu đạt gì đó, nhưng nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh của tiểu thư, nàng ta lại không biết nên nói cái gì.

Nam Trúc gãi gãi tai, nghiêng đầu nói với Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh: "Thực lực của lão Thập Ngũ dường như còn mạnh hơn chúng ta tưởng."

Mục Ngạo Thiết im lặng gật gật đầu.

Vẻ mặt Bách Lý Tâm cũng đầy kinh ngạc.

Tiêu Trường Đạo và Ngô Dung Quý nhìn Thiện Thiếu Đình nằm gục tại dưới chân khán đài, đều thổn thức không thôi.

Long Hành Vân lại xòe chiết phiến ra, phe phẩy, khinh khỉnh nói: "Bụi bặm đầy trời, ngay cả thu phóng tự nhiên cũng làm không được, cũng chỉ như thế mà thôi…" Miệng gã nhai nhai, có cát rơi tại trên cây quạt, đã bị gã phe phẩy hất vào trong miệng mình, gã nhanh chóng phì phì nhổ mấy ngụm nước bọt.

Lại nhìn khung cảnh đầy bụi bặm mịt mù, cảm thấy phe phẩy cây quạt thực sự có phần ngốc nghếch, gã nhanh chóng xếp chiết phiến lại.

Phía bên sân khấu chủ trì, có mấy đệ tử Côn Linh sơn lướt đi ra, chạy đến khẩn cấp thực hiện cứu chữa cho Thiện Thiếu Đình.

Thiện Thiếu Vân muốn chạy tới thăm ca ca nhưng bị Ung Trạch Tuyết giữ chặt không buông, bà ta nhìn chằm chằm về phía Thiện Thiếu Đình, nghiến răng ném xuống một câu nói, "Phế vật vô dụng, còn ngại không đủ mất mặt sao? Đi hết cho ta!"

Bà ta túm lấy con gái, không quan tâm tới việc con gái cầu xin và giãy giụa, trực tiếp lôi đi.

Đối với bà ta mà nói, đã không cần phải tiếp tục xem thi đấu sau đó nữa, mặt mũi bà ta chịu không nổi.

Những nhân viên của Quy Kiếm sơn trang quay mặt nhìn nhau, dưới ánh mắt lạnh lùng quay lại nhìn chăm chú của Ung Trạch Tuyết, đám người lập tức nhanh chóng cúi đầu chạy theo.

Chỉ có Triệu Khuynh là không có đi theo bọn họ, gã bước nhanh chui xuống dưới khán đài, đi về phía Thiện Thiếu Đình được khiêng đi.

Bởi vì có bụi mù ngăn cách, phía bên sân khấu chủ trì cũng không nhìn thấy rõ tình hình Thiện Thiếu Đình bị đánh ra khỏi sân thi đấu, Tần Phó Quân đang liên lạc với đệ tử Con Linh sơn giám sát ở phía bên kia để xác nhận tình huống.

Dữu Khánh đã đứng ở trước sát ranh sân thi đâu, nhưng chưa dám bước ra khỏi, chờ đợi kết quả thi đấu được tuyên bố.

Chương 701: Chịu thua

Đệ tử Côn Linh sơn giám sát phía bên Thiện Thiếu Đình bị ném ra ngoài xác nhận Thiện Thiếu Đình quả thực đã thất bại, không có ai vi phạm quy tắc thi đấu, lúc này Tần Phó Quân mới cất tiếng tuyên

bố cho công chúng: "Vòng thứ nhất, trận thi đấu tứ bốn mươi ba, Trương Chi Thần chiến thắng!"

Âm thanh ồn ào, ầm ĩ trên khán đài tức thì lớn hơn chút.

Đến lúc này, Dữu Khánh mới đi ra khỏi đường biên sân thi đấu, lắc mình bay lên sân khấu.

Tần Phó Quân cũng tháo chiếc phi tiêu khắc tên "Trương Chi Thần" xuống, giao cho Dữu Khánh.

Trên bức vách còn lưu lại hơn phân nửa phi tiêu, số lượng phi tiêu sẽ trả cho người dự thi thì đã không còn mấy chiếc, hầu hết chúng đều sẽ bị tịch thu và tiêu hủy, sẽ không còn bao giờ có thể quay trở lại trong tay người dự thi.

Sau khi xuống sân khấu, Dữu Khánh vốn định trở về chỗ ngồi xuống, nhưng nhìn thấy Long Hành Vân hình người dạng chó đang ở bên cạnh chỗ trống của mình lúc trước, hắn lập tức không còn hứng thú quay về chỗ cũ, dứt khoát tìm một chỗ trống gần đây, ngồi xuống, một chỗ trống do người khác đã được khiêng đi do bị chết hoặc là bị thương mà để lại.

Vì vậy, Long Hành Vân thỉnh thoảng nhìn nhìn tới bên này.

Bên trong sân thi đấu lại lần nữa tung bay bụi bặm, một đám đệ tử Côn Linh sơn nhanh chóng ra sân đấu, san phẳng lại mặt sân bị đánh lồi lõm gồ ghề, tốc độ rất nhanh, và đâu vào đấy, trước đó Côn Linh sơn rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc này.

Tần Phó Quân cũng không có đứng không chờ đợi, nàng ta mời cặp đấu thứ 44 lên sân khấu để xác minh danh tính.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, việc thi đấu lại tiếp tục được diễn ra. Sau hai trận thi đấu liên tiếp hoàn thành, buổi thi đấu ngày hôm nay kết thúc ở trận thứ bốn mươi lăm.

Khi tan cuộc, Dữu Khánh chú ý thấy Văn Hinh và tiểu Hồng vừa đứng dậy liền rời đi, trong lúc còn đang do dự không biết có nên tiến tới chào hỏi hay không, trông thấy vậy hắn không thể không tạm thời bỏ đi ý nghĩ này.

Trong khoảng thời gian tan cuộc ngắn ngủi, hắn tranh thủ gặp mặt mấy người Nam Trúc một chút, vốn định dặn dò Nam Trúc hỗ trợ hỏi thăm xem Văn Hinh ở tại nơi nào, nhưng nói đã đến bên mép lại không thể mở miệng được, hơn nữa, đám người Nam Trúc cũng không được phép ở lâu tại đây, cho nên hắn không nhắc tới việc này.

Có thời gian nói chuyện khác nhưng có Bách Lý Tâm tại bên cạnh, sư huynh đệ mấy người cũng không tiện nói cái gì.

Khi trở về tới trong khuôn viên nơi ở lại, Dữu Khánh mới tháo tấm khăn che mặt xuống.

Cùng trở về tới nơi, Quỳ Quỳ quan sát hắn từ trên xuống dưới một hồi, rồi cất tiếng cười hắc hắc, nói: "Xem ra cũng không chỉ có vận may tốt nha."

Dứt lời, gã nghênh ngang trở về căn lầu nhỏ của mình, rõ ràng gã cũng đã nghe nói về việc ba lần liên tục bắt thăm trúng thẻ trống tại khu chữ Đinh lúc trước.

Trên đường đi trở về căn lầu nhỏ của mình, Dữu Khánh quay đầu lại mấy lần, hắn phát hiện thấy Hướng Chân tựa như đang đi theo phía sau, nhưng trong khu vườn này, người ta muốn đi như thế nào là tự do của người ta, hắn cũng không nói được gì. Cho đến khi trở về tới cửa vào căn lầu nhỏ của mình, hắn thấy Hướng Chân vẫn không thốt tiếng nào đi theo sát mình, lúc này không thể nhịn được nữa, xoay người hỏi: "Ngươi theo ta làm gì?"

Đôi mắt Hướng Chân sáng lên một cách lạ thường, chắp tay ôm quyền nói: "Muốn thỉnh giáo Trương huynh chỉ điểm một chút."

Dữu Khánh hoài nghi, hỏi: “Chỉ điểm cái gì?”

Hướng Chân: "Cảnh giới đó có cảm giác như thế nào, Trương huynh làm sao chạm được đến cánh cửa đó?"

Dữu Khánh lập tức hiểu được gã đang nói tới chuyện gì, hỏi ngược lại: "Thứ mà ngươi gọi là kiếm ý sao?"

Hướng Chân liên tục gật đầu.

Dữu Khánh tức thì dở khóc dở cười: "Ta đã nói rồi, không có. Làm sao ngươi lại không tin chứ?"

Hướng Chân nghe vậy lại chắp tay nói: "Quả thực, đó là bí mật tu hành của Trương huynh, những kinh nghiệm liên quan là cực kỳ quý giá, không thể nói cho người ngoài, là Hướng mỗ đường đột. Nếu có thể tiến vào vòng thách đấu, tất nhiên sẽ hướng Trương huynh vấn kiếm, mong rằng Trương huynh có thể cho ta được đích thân cảm nhận một phen tư vị của kiếm ý."

Dữu Khánh nghẹn nghẹn, cuối cùng thở dài: "Tùy ngươi."

Dù sao tại vòng thách đấu hắn cũng không ngăn được đối phương đưa ra lời thách đấu với mình.

Hướng Chân tức thì mừng rỡ vô cùng, thậm chí còn khom người cúi chào hắn một cái, sau đó mới nghiêm túc từ giã.

Dữu Khánh thực sự không biết nói gì, nhận thấy ở trong khu nhà này dường như không có một người nào bình thường, trừ mình ra, sau đó hắn xoay người mở cửa đi vào nhà, đóng ầm cửa lại.

Đêm đó, Dữu Khánh gần như một mực thủ tại ban công trên lầu, tựa lan can chờ đợi, muốn chờ Thiện Thiếu Đình trở về, chủ yếu là muốn giải thích một chút, hắn vẫn là không muốn gây chuyện với đối phương đến mức không thể làm hòa.

Nhưng Thiện Thiếu Đình cả một đêm không về, thậm chí đến sáng sớm còn có người tới thu dọn căn lầu nhỏ mà Thiện Thiếu Đình ở lại.

Lúc này Dữu Khánh mới biết được, Thiện Thiếu Đình thậm chí còn không xem phần thi đấu tiếp theo, đã rời khỏi Côn Linh sơn, từ nay về sau hắn không còn nhìn thấy Thiện Thiếu Đình tại Côn Linh sơn.

Còn hắn thì vẫn phải tiếp tục hành trình của mình tại Triêu Dương đại hội.

Khi mặt trời hiện lên, hắn lại theo mọi người đi tới sân thi đấu, tiếp tục nhìn xem, mặc dù hôm nay hắn không phải thi đấu, nhưng hắn vẫn xem rất chăm chú, quan sát thật kỹ.

Sân thi đấu rõ ràng đã được điều chỉnh lại lần nữa.

Vị trí của khu vực sân thi đấu này hẳn là có đại thế cao hơn khu chữ Đinh không ít, Dữu Khánh cảm thấy ở tại đây nhìn thấy mặt trời sớm hơn tại khu chữ Đinh.

Hôm nay hắn vẫn che mặt.

Cũng cảm thấy số lượng ánh mắt quan sát mình dường như trở nên nhiều hơn.

Hắn còn có cảm giác hôm nay Long Hành Vân dường như yên tĩnh hơn nhiều, không tiếp tục lãi nhải vào tai hắn nữa, cũng không có tiếp tục ngồi ở bên cạnh hắn, hôm nay hai người ngồi cách nhau khá xa.

Các trận đấu vẫn diễn ra quyết liệt dữ dội, vẫn thấy đầy máu me, trận đấu ngày hôm qua của hắn chẳng phải cũng đổ máu sao.

Hôm nay chỉ có năm trận đấu, cho nên rất nhanh liền kết thúc, thời gian còn lại cũng không có lãng phí, sắp xếp tương đối chặt chẽ.

Ngay sau đó năm mươi người giành chiến thắng được mời tiếp tục bắt thăm.

Không phải là Côn Linh sơn muốn sắp xếp thời gian chặt chẽ như thế, mà những lần Triêu Dương đại hội trước cũng như vậy.

Côn Linh sơn đã tổ chức đại hội không chỉ một lần, cũng cảm thấy sắp xếp như vậy rất thích hợp, có thể tiết kiệm thời gian của quý khách, không thể để quý khách tại khu vực khách quý này lãng phí thời gian, ví dụ như lần bắt thăm ngày hôm trước, Hoàng hậu nương nương sẽ không tới, vì vậy sắp xếp chặt chẽ một chút mới tốt.

Khi năm mươi người lại tạo thành một cái vòng tròn, đã đúc kết ra được kinh nghiệm bắt thăm, Dữu Khánh lập tức chen vào xếp hàng ngay tại phía sau mục tiêu của mình, không phải Long Hành Vân, là một người tên là Đồng Tự Uy.

Lúc trước chăm chú quan sát kỹ mỗi một trận thi đấu chính là vì giờ phút này, hắn nhớ rõ Đồng Tự Uy là thắng thảm, bị thương tương đối nặng.

Tiếng trống nổi lên, năm mươi người nối đuôi nhau di chuyển theo vòng tròn.

Tiếng trống dừng lại, vẫn là người tại bóng cây sào bắt thăm trước.

Một vòng phi tiêu phóng ra, không có xảy ra bất ngờ như lần trước, Dữu Khánh thành công bắt trúng Đồng Tự Uy.

Sau khi kết quả lật thẻ được công bố, lựa chọn của hắn đã được xác nhận.

Ngược lại, Nam Trúc ngồi trên khán đài thì nhìn chằm chằm vào hiện trường bắt thăm, nhíu mày lẩm bẩm, "Lão Thập Ngũ làm cái quỷ gì vậy chứ?"

Gã biết Dữu Khánh có khả năng gian lận trong bắt thăm, lần đầu tiên không bắt trúng Long Hành Vân thì thôi, lần thứ hai lại không bắt trúng, nhưng vậy liền khiến gã có phần khó hiểu, không rõ có chuyện gì xảy ra, trong lúc nhất thời gã lại không tiện tìm Dữu Khánh để xác nhận.

Tại trên sân khấu, sau khi lật thẻ bài xong, Văn Nhược Vị lại đi về phía Dữu Khánh trong vô thức, cho dù tỷ tỷ đã nghiêm khắc cảnh cáo nàng, nàng ta vẫn nhịn không được mà đi tới bên cạnh Dữu Khánh một chuyến, cũng cười hì hì nói một câu, "Trận đấu với người kia ngày hôm qua, đánh rất tốt."

Nói xong liền bước nhanh về bên tỷ tỷ, nàng ta đã nhìn thấy tỷ tỷ dõi ánh mắt cực kỳ bất thiện nhìn chằm chằm vào mình.

Về phần người kia tên là gì, nàng ta không còn nhớ rõ, trên thực tế trước đây tại trong một số trường hợp nàng ta từng có gặp Thiện Thiếu Đình, chỉ là nàng ta không chú ý mà thôi.

Người đều có thói quen nhìn lên phía trên, quen nhớ kỹ hình dạng của người trên, ít có người sẽ nhìn xuống, không có thói quen chú ý mặt mũi người phía dưới.

Tương tự như vậy, Thiện Thiếu Đình nhận ra Long Hành Vân, nhưng Long Hành Vân thì không nhận biết y.

Ánh mắt Dữu Khánh cũng dõi theo bóng lưng của Văn Nhược Vị, cảm thấy thái độ của nữ nhân này đối với mình hình như có phần không bình thường, lẽ nào nhận biết mình hay sao?

Đương nhiên, hắn cũng nhận thấy thực lực của hai cô gái này không tầm thường, quá trình đánh bại đối thủ tựa như đều tương đối dễ dàng, nếu đối đầu e rằng sẽ là cường địch.

Khi Chung Nhược Thần lật thẻ bài xong, vừa trở lại bên cạnh muội muội, muội muội liền lập tức đoạt lấy thẻ bài trong tay nàng để kiểm tra.

So sánh với số thẻ trong tay mình, phát hiện thấy bên trên đều cùng một con số "Bảy", Văn Nhược Vị lập tức cất tiếng rên rỉ, "Thảm rồi, tại sao chúng ta lại đụng nhau chứ?"

Vì để tận lực tránh đụng vào nhau, lúc trước hai tỷ muội các nàng đã tách ra ở hai khu khác nhau, không nghĩ tới tránh qua tránh lại cuối cùng vẫn đụng phải nhau, không nghĩ tới tại lượt thi đấu thứ hai của vòng thi đấu tổng đã đụng phải nhau, đây cũng là một vòng bắt thăm cuối cùng a.

Khi kết thúc buổi bắt thăm, ánh mắt Dữu Khánh lại trước tiên dõi theo bóng dáng Văn Hinh rời đi, cuối cùng lại chạm mặt với mấy người Nam Trúc, hỏi thăm tình hình của nhau.

Đến đêm, bầu trời đột ngột thay đổi, một trận mưa to dữ dội đổ xuống, gió bão quay cuồng.

Một mình lẻ loi trong căn phòng, Dữu Khánh tắt đèn, mở hé cửa sổ ra một chút, đứng tại trước cửa sổ nhìn mưa gió vần vũ bên ngoài, bộ dạng ngẩn ngơ thất thần, tùy ý gió mưa thổi vào mặt.

Cũng may mưa to tới nhanh, đi cũng nhanh.

Hừng đông ngày hôm sau, mặt trời chiếu rọi, trời trong mây tạnh, con đường đá sạch sẽ, nhưng sân thi đấu lại lầy lội ướt át, tuy nhiên cũng không ảnh hưởng đến việc thi đấu.

Khi thi đấu bắt đầu diễn ra, liền thấy được cái lợi của trời mưa, trong sân không còn cảnh bụi bặm bị quấy lên mù mịt.

Sau trận thứ bảy của lượt thi đấu thứ hai, nhìn thấy hai nữ nhân kia lên sân khấu, Dữu Khánh lập tức nảy sinh hứng thú.

Hắn nhận thấy được thực lực của hai nữ nhân này không đơn giản, mong đợi hai người quyết đấu với nhau có thể biểu hiện ra được thực lực chân chính, lấy đó làm tham khảo.

Nào ngờ vừa mới lên sân khấu, nữ tử váy vàng đã trực tiếp nhận thua, Tần Phó Quân tuyên bố nữ tử váy trắng thắng.

Vào lúc này Dữu Khánh mới nghiêm túc nhớ kỹ tên của hai người, nữ tử váy trắng tên là Thượng Nguyệt, nữ tử váy vàng tên là Thượng Vân.

Căn cứ vào dấu hiệu hai người như hình với bóng, và từ hai cái tên như vậy, Dữu Khánh đoán rằng hai người này là tỷ muội.

Trên chỗ ngồi quý khách, ngồi tại chủ vị duy nhất, Hoàng hậu nương nương chợt nhàn nhạt hỏi một câu, "Triệu Chưởng môn, đôi nữ tử này chính là người đến từ kinh thành Cẩm quốc đó đúng không?"

Triệu Đăng Tử thoáng sửng sốt, rồi ngay lập tức gật đầu, đáp: "Nương nương minh giám, là các nàng."

Ngoại hậu Đô đốc Mễ Vân Trung đúng lúc này cũng khom lưng, nhỏ giọng bẩm báo bên tai Yến Y: "Mặc đồ trắng là tỷ tỷ, mặc đồ vàng là muội muội…"

Trên sân vẫn một trận tiếp một trận ầm ầm đánh nhau, trên khán đài, khán đài thỉnh thoảng bùng lên những tràng âm thanh kinh ngạc hoặc hoan hô.

Đối với rất nhiều khán giả, có thể được xem những trận đấu đặc sắc như vậy, đó thực sự là một bữa tiệc hiếm có, bọn họ nhìn xem không biết mệt mỏi, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

"Lượt thứ hai, trận thứ mười hai, mời Trương Chi Thần, Đồng Tự Uy lên sân khấu xác minh danh tính."

Ở trên sân khấu, Tần Phó Quân cất cao giọng hô to, một tràng thảo luận hơi có dị thường bắt đầu nổi lên.

"Nhìn kìa, kẻ đánh bại cháu trai của Trang chủ Quy Kiếm sơn trang lại ra sân rồi."

"Là hắn, là kẻ chống lại được ngàn kiếm như mưa kia."

Trước sự chú ý của rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chú, Dữu Khánh và Đồng Tự Uy lần lượt phi thân lên sân khấu, giao ra thẻ bài của mình, Dữu Khánh lại xoay lưng về khía sân khấu, tháo khăn che mặt xuống.

Sau khi đã xác nhận danh tính hai người, tại thời điểm Tần Phó Quân chuẩn bị mời hai người chính thức ra sân thi đấu thì Đồng Tự Uy đột nhiên nói: "Ta chịu thua."

Nghe gã nói ra lời này, Dữu Khánh sửng sốt nhìn gã.

Tần Phó Quân cũng cảm thấy bất ngờ, "Mời ngươi lặp lại một lần nữa."

Đồng Tự Uy xác nhận lại lần nữa với nàng ta, "Ta chịu thua."

Tần Phó Quân liếc nhìn Dữu Khánh, truy hỏi: "Vì sao?"

Đồng Tự Uy cười khổ, buông tiếng thở dài nói: "Ta bị thương, ảnh hưởng rất lớn, lúc trước ta đã được kiến thức thực lực của Trương huynh, nếu như ta không bị thương, ta còn có thể thử một lần, nhưng bây giờ nghĩ lui nghĩ tới, thật không cần ra bêu xấu nữa rồi."

Thì ra là nguyên nhân này, Tần Phó Quân chỉ có thể mời gã chờ một chút, sau đó mời nhân viên giám sát tới đây làm chứng.

Khi đã xác nhận không có sai lầm, Tần Phó Quân chỉ có thể cất tiếng tuyên bố với mọi người: "Đồng Tự Uy quyết định từ bỏ thi đấu, lượt thứ hai, trận thứ mười hai, Trương Chi Thần thắng!"

Chương 702: Ngoài ta không còn ai

Tuyên bố xong, nàng ta lại lấy cây phi tiêu có khắc tên "Trương Chi Thần" đưa trả cho Dữu Khánh.

Đối với người dự thi, đây là một phần vinh quang, người có thể cầm cây phi tiêu này rời đi Triêu Dương đại hội, chứng tỏ mình xếp hạng tại trong hai mươi lăm người đứng đầu Triêu Dương đại hội.

"Hắc, tên này lại đụng được một kẻ chủ động chịu thua rồi."

"Đã là người thứ ba rồi phải không?"

"Bắt thăm cũng trúng thẻ trống ba lần liên tục, tên này luôn có thể nhặt được chuyện miễn thi vượt qua a, vận may này thực sự không phải là tốt bình thường nữa rồi."

Có người tới từ khu Đinh Dần ngồi cùng nhau, bắt đầu quay sang to nhỏ bàn luận.

Trên khán đài ồn ào bàn tán, thi đấu đến bây giờ, đối với người tu hành mà nói, vị trí xếp hạng trong tóp mười có sức cám dỗ cực kỳ lớn, đã sắp chạm đến kết quả đó rồi, rất ít người sẽ trực tiếp chịu thua, huống hồ, chỉ còn một trận nữa là có thể cầm đi chiếc phi tiêu có ý nghĩa phi phàm đó.

Nghe được tuyên bố Dữu Khánh đã giành thắng lợi, chiếc quạt trên tay Long Hành Vân phe phẩy nhanh hơn không ít.

Tiểu Hồng rất vui vẻ, nhỏ giọng hưng phấn nói với Văn Hinh ở một bên: "Lại vượt qua một lượt đấu rồi."

Văn Hinh không chút dao động, hiếm có mà mở miệng nói chuyện, "Thắng chưa chắc đã là chuyện tốt, đối thủ về sau thực lực càng mạnh, leo càng cao càng nguy hiểm."

Tiểu Hồng nghe vậy thì lập tức sững sờ, nhìn về phía Dữu Khánh với ánh mắt lo lắng.

Trở lại chỗ ngồi, Dữu Khánh tiện tay cất phi tiêu đi, đối với hắn, chiếc phi tiêu có khắc tên "Trương Chi Thần" này cũng không có ý nghĩa gì.

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm cũng không cảm thấy vui mừng cho hắn, bởi vì đây không giống như thi đấu tiểu khu lúc trước, tại đó không có mấy người nhìn xem, ở tại đây, nếu dùng tư cách đệ tử "Trương Chi Thần" của Long Quang tông tạo ra chuyện có ảnh hưởng hưởng lớn thì sẽ không phải là chuyện tốt với bọn họ.

Chờ đến khi kết thúc mười lăm trận thi đấu của ngày hôm nay, mấy người lại tranh thủ cơ hội gặp mặt một hồi.

Nam Trúc không thể ngay tại trước mặt Bách Lý Tâm mà hỏi Dữu Khánh vì sao không lợi dụng khả năng bắt thăm ăn gian để kết thúc chuyện Long Hành Vân sớm một chút, gã chỉ có thể nhắc khéo, "Chúng ta là mạo danh đến đây, quá phô trương sẽ không tốt, có thể sớm kết thúc mới ổn thỏa nhất."

Dữu Khánh đáp: "Trong lòng ta có tính toán."

Nếu hắn đã nói như vậy, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết liền tin hắn, đều tin tưởng đầu óc của lão Thập Ngũ tốt hơn bọn họ, làm như vậy khẳng định là có dự định gì đó thích hợp hơn.

Ba người cần phải nhanh chóng quay lại nơi tập kết của người khu chữ Đinh, nên cũng không nói thêm gì, lúc này rời đi.

Sau đó Dữu Khánh cũng tìm đến chỗ Từ Dĩ, Quỳ Quỳ và Hướng Chân, mấy người này đang đợi hắn.

Từ Dĩ dẫn ba người cùng nhau trở về. Ở tại đây, chưa được cho phép là không thể tự tiện đi lung tung, vào vào ra ra, tới tới lui lui đều cần có Từ Dĩ đưa đi.

Khi đã đưa ba người về đến khu nhà vườn, không còn người nào khác, Từ Dĩ đột nhiên xoay người lại, có phần phấn khích mà nhìn

ba người trước mặt, "Trong số hai mươi lăm người đứng đầu Triêu Dương đại hội, khu nhà của chúng ta đã có ba người, chúc mừng ba vị, đáng tiếc Thiện Thiếu Đình…"

Nói đến đây, gã vô thức quay nhìn về phía Dữu Khánh, nhận thấy mình đã nói lỡ lời, vội chắp tay với ba người, sửa lời: "Ba vị nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì cứ việc tới nơi này tìm ta."

Gã tạm thời ở lại trong can phòng dành cho người gác cổng ở tại cổng vào.

Thực ra cả ba người đều biết được lời đó của gã có ý gì, người ta định nói nếu như Thiện Thiếu Đình không đụng phải "Trương Chi Thần", nói không chừng cũng có thực lực tiến vào tóp hai mươi lăm.

Nhưng không tiện nói ngay trước mặt Dữu Khánh, chỉ có Quỳ Quỳ là vui cười tươi rói ném lại một câu nói rồi nghênh ngang rời đi, "Nhìn thấy hai nữ nhân kia trong nhà tên đó liền biết mệnh tên đó không tốt. Nữ nhân vô đức, nam nhân mệnh khổ, chỉ một đã đủ rồi, huống chi còn có hai…" Nói đến đây, trong lúc vừa bước đi gã còn không quên giang hai tay làm ra vẻ bất lực, "Ta nói nha, cha ta đã nói, nếu nữ nhân của một bộ tộc có đức không tốt, bộ tộc đó sẽ cách xui xẻo không còn xa."

Hướng Chân và Từ Dĩ quay mặt nhìn nhau, nghe ý của người này giống như đang nói việc Thiện Thiếu Đình thất bại trước "Trương Chi Thần" không phải chuyện gì lạ.

Dữu Khánh cũng rất bất ngờ, cảm thấy tên này vẫn không nhận thấy được chính mình thiếu đạo đức cỡ nào.

Sáng sớm ngày hôm sau, ba người đến nơi tập trung với tâm lý tương đối thoải mái, ngày hôm qua ba người đều đã vượt qua lượt đấu, hôm nay chỉ cần ngồi xem người khác thi đấu là được.

Hôm nay chỉ có mười trận, trong thi đấu cũng có không ít tổn thương, khiến cho rất nhiều khán giả cảm thấy tiếc nuối.

Có thể vượt qua các trận thi đấu có mặt đến lúc này, tại trong Tu Hành giới đều là ngươi tương đối có thiên phú, coi như là người xuất sắc trong lớp người mới, vì loại danh lợi này mà đổ gục tại đây khó tiếp tục đứng dậy, làm sao có thể không khiến người tiếc nuối.

Cũng bởi vì vậy, người thành công là càng có danh vọng.

Trong trận thi đấu ngày hôm nay, Long Hành Vân cũng giành chiến thắng, sau khi tan cuộc, vừa mới trở về nơi ở chưa bao lâu, đệ tử Côn Linh sơn phụ trách nơi này liền tới gõ cửa phòng gã.

"Bên ngoài có người tìm ngươi."

"Người nào?"

"Không biết, một người đầu bạc, có thể tới nơi này đương nhiên đã được Tông môn cho phép."

Long Hành Vân nghe nói vậy, lập tức biết được người đến là ai, nghi hoặc: "Vì sao không mời vào?"

Đệ tử Côn Linh sơn đáp: "Hắn không chịu vào."

Nghe nói như thế, Long Hành Vân lập tức bước ra cửa, đi tới sân vườn bên ngoài, đệ tử Côn Linh sơn chỉ về phía một cái đình năm lưng chừng trên ngọn núi trong thung lũng, "Hắn đang chờ ngươi ở nơi đó."

Long Hành Vân lập tức chạy đi, chạy xuống núi đến một góc độ nhất định, gã mới nhìn thấy người ở trong đình, không sai, chính là Ngân Sơn Hà.

"Ngân thúc." Long Hành Vân bước nhanh đi vào bên trong đình, cất tiếng chào rồi cũng không khách khí, trực tiếp hỏi: "Chuyện gì vậy thúc?"

Gã biết rõ, nếu không có việc gì, vị này sẽ không tùy tiện chạy tới gặp, cũng giống như việc không muốn vào khu nhà để gặp gã vậy, chính là không muốn để cho người dự thi khác nhìn thấy.

Ngân Sơn Hà cũng không vòng vo với gã, trực tiếp dặn dò: "Trong hai mươi lăm người còn lại, ngươi đại khái cũng đã gặp rồi, nữ tử váy trắng che mặt tên là Thượng Nguyệt đó, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Long Hành Vân chậm rãi đáp: "Ấn tượng khắc sâu, thực lực bất phàm, có cảm giác sâu không lường được."

Ngân Sơn Hà ừ một tiếng, "Các chủ truyền tin tới nói, hai nữ đệ tử của Lạc Vân Phinh cũng dùng tên giả tới đây dự thi. Hẳn chính là hai nữ tử họ "Thượng" đó."

Lạc Vân Phinh chính là tục danh của Địa mẫu, với mối quan hệ giữa bọn họ, có lén lút gọi thẳng tục danh của Địa mẫu cũng là chuyện bình thường.

Long Hành Vân khá ngạc nhiên, "A? Các nàng chạy tới đây tham gia trò náo nhiệt này làm gì, đáng giá sao?"

Ngân Sơn Hà: "Không giống như ngươi đã tu hành từ nhỏ, các nàng mới tu hành chưa được bao lâu, Triêu Dương đại hội cũng chỉ là nơi để cho các nàng lịch lãm chơi đùa."

Long Hành Vân a một tiếng, khẽ gật đầu, rồi bỗng nhiên không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt lóe lên, hỏi: "Thượng Nguyệt là tỷ tỷ hay là muội muội?"

Ngân Sơn Hà: "Đang định nói với ngươi điều này, theo ta quan sát, nữ tử Thượng Nguyệt che mặt quần trắng hẳn chính là vị tỷ tỷ Chung Nhược Thần đã được chân truyền kia.

'Thiên thủ phiên vân quyết' của Lạc Vân Phinh không phải chuyện đùa, năm đó khi bà ta còn chưa bước vào cảnh giới Bán Tiên, tu vi

còn tương đương với phụ thân ngươi thì hai người từng đã giao thủ với nhau. Ngươi hẳn đã nghe nói qua chuyện này, công pháp mà phụ thân ngươi tu hành bị bà ta khắc chế, bị bà ta đánh cho trọng thương, nếu không phải Đại thánh chạy tới đúng lúc, e rằng ngay cả mạng sống cũng không còn.

Chung Nhược Thần được chân truyền của bà ta, ngươi tu hành lại là công pháp của phụ thân ngươi, tuy rằng hai các ngươi đều còn xa mới đạt được cảnh giới của thế hệ trước, nhưng nếu giao đấu, ngươi sẽ gặp bất lợi. Tại vòng thách đấu, ngươi cần tránh nàng ta, đây cũng là ý của Các chủ."

Cũng không biết Long Hành Vân có nghiêm túc lắng nghe hay không, dường như nghĩ đến gì đó, gã không chỉ không lo lắng, trái lại còn lôi quạt ra, xòe ra phe phẩy, cười hắc hắc vui vẻ, "Nói cách khác, Thượng Nguyệt đó chính là vị hôn thê bị tên Thám Hoa chó kia vứt bỏ sao? Xem ra ngày mai phải tìm vị Thám Hoa chó đó nói chuyện mới được."

Sắc mặt Ngân Sơn Hà lập tức sa sầm xuống, kỳ thực ông ta đã sớm nhận được thông tin, biết rõ hai tỷ muội đó đã tới đây, nhưng không dám nói cho gã biết sớm, chính là vì sợ tên này dính dáng vào, ông ta lập tức khiển trách: "Đừng có hồ đồ, hai tỷ muội này tới đây để lịch lãm, Ty Nam phủ đã có trao đổi với Ân quốc, Thiên Lưu sơn cùng một số thế lực, người biết tình hình sẽ không để lộ ra ngoài. Có một số việc mọi người là đối đầu, có một số việc cũng sẽ đồng ý tạo thuận lợi cho nhau, huống hồ Ty Nam phủ không phải là bên đầu tiên tạo ra lệ này.

Cho dù nàng ta lấy được danh hiệu đệ nhất, vậy thì cũng không cầm đi được phần thưởng năm trăm triệu đó, phía bên Ân quốc tạo thuận lợi, vậy năm trăm triệu là phải lưu lại cho Ân quốc làm tài sản quốc gia. Năm trăm triệu không phải là số lượng nhỏ, nếu như ngươi để lộ thông tin, làm cho nàng ta không tiện tiếp tục dự thi, làm cho năm trăm triệu đó bị người khác lấy mất, vậy Xích Lan các không bỏ ra năm trăm triệu làm tiền chuộc, ngươi sẽ không rời khỏi

được Ân quốc, mặt mũi của Thiên Lưu sơn cũng vô dụng, có hiểu không?”

Long Hành Vân nhất thời không nói nên lời, cuối cùng không thể không gật gật đầu, coi như đã chấp nhận, nhưng cũng nhịn không được hùng hùng hổ hổ cất lời mắng mỏ một tràng, “Nhìn như đường đường chính chính, sau lưng lại làm mấy việc không thể gặp người.”

Sáng sớm ngày hôm sau, trên khán đài lại ngồi đầy người, đều biết rõ hôm nay có trò rất náo nhiệt để xem.

Vòng thách đấu mà, người nào sẽ thách đấu người nào chứ? Điều này liên quan tới bảng xếp hạng tóp mười, khán giả cảm thấy rất quan tâm.

Bức vách trên sân khấu đã được thay đổi, viết bốn hàng chữ lớn, xếp hình kim tự tháp, trên đỉnh tháp chỉ có một từ “Thứ nhất”, “Thứ hai” và “Thứ ba” ở hàng thứ hai, hàng thứ ba là các chữ “Thứ tư” đến “Thứ sáu”, còn “Thứ bảy” đến “Thứ mười” sếp ở hàng cuối cùng.

Hai mươi lăm người dự thi tụ tập tại dưới sân khấu, trong khi đệ tử Côn Linh sơn xác minh danh tính thì đồng thời cũng phát bảng tên cho bọn họ, là một tấm thẻ gỗ có khắc tên của họ.

Sau khi hoàn tất các công việc chuẩn bị ở trên ở dưới sân khấu, Tần Phó Quân lại tiến ra lần nữa công bố và nhấn mạnh với mọi người về quy tắc thi đấu Vòng thách đấu.

“Trên vách tường treo thứ tự xếp hạng từ một đến mười, để cho hai mươi lăm thí sinh tự lựa chọn. Các vị cần phải cân nhắc cho kỹ thực lực của mình, cảm thấy thực lực của mình có thể xếp hạng thứ mấy thì có thể trực tiếp treo thẻ tên mình lên tại vị trí thức hạng đó. Nếu như kết thúc thời gian thách đấu mà không có người nào dám thách đấu với quý vị, hoặc là quý vị có thể đánh bại tất cả những người thách đấu, vậy có nghĩa là quý vị đã xứng đáng với thứ hạng đó, và đó cũng là thứ tự xếp hạng cuối cùng mà quý vị nhận được.

Chư vị, sau khi quý vị treo tên của mình lên đó, quý vị sẽ phải chấp nhận số lần thách đấu không giới hạn.

Nói cách khác, hai mươi bốn người còn lại đều có thể thách đấu với quý vị. Quý vị không có quyền từ chối bất kỳ sự thách đấu nào, vì vậy, quý vị nên nghiêm túc lựa chọn thứ tự xếp hạng mà quý vị mong muốn.

Mỗi người đều có ba cơ hội thách đấu người khác, không cho phép lợi dụng ba lần thách đấu của mình để nhằm vào cùng một người, cùng một đối tượng chỉ cho phép một người thách đấu một lần, trong vòng thách đấu, đã giao thủ rồi thì không cho phép tiếp tục đánh lần thứ hai.

Cho nên chư vị nhất định phải suy nghĩ cho kỹ thực lực của mình, xem có thể tương ứng với vị trí xếp hạng nào, suy nghĩ kỹ xem mình nên thách đấu người nào, không nên lãng phí ba lần cơ hội đó. Nếu như đã dùng hết ba lần cơ hội mà không thể lay động bất kỳ người nào treo thẻ ở bên trên, quý vị sẽ tự động bị loại ra khỏi tóp mười, triệt để kết thúc hành trình thi đấu tại Triêu Dương đại hội.

Mỗi một vị trí xếp hạng chỉ cho phép tên một người tồn tại. Người treo thẻ tên lên trước sẽ là người tiếp nhận tách đấu, cũng có thể nói là đài chủ, người treo thẻ lên sau là người thách đấu, khi số lượng người thách đấu xuất hiện cùng lúc từ hai người trở lên thì trước tiên những người thách đấu phải xác định ra người thắng, người thắng mới có tư cách đi thách đấu đài chủ.

Đài chủ có thể tiếp nhận nhiều lần thách đấu trong một ngày, cũng có thể nghỉ ngơi rồi mới tiếp tục chấp nhận thách đấu. Mọi lí do như chữa thương hay nghỉ ngơi gì đó đều dược chấp nhận, nhưng trong vòng 3 ngày cần phải chấp nhận ít nhất một lần thách đấu. Vòng thách đấu chỉ kéo dài trong mười lăm ngày, nếu đài chủ không thể sắp xếp tốt thời gian chấp nhận thách đấu, vậy thì trong ngày cuối cùng có thể xảy ra tình trạng phải ứng chiến liên tục.

Với ba cơ hội khiêu chiến của người thách đấu, mỗi một cơ hội chỉ có ba ngày để cân nhắc. Nói cách khác, mỗi khi trôi qua ba ngày mà không đưa ra một lần thách đấu nào, thì tự động mất đi một lần cơ hội thách đấu.

Chỉ cần đài chủ giữ vững vị trí hơn được ba ngày, đài chủ có thể có thêm một cơ hội thách đấu với người khác.

Chư vị, chắc hẳn tất cả các vị đã có quy tắc chi tiết cụ thể, và chư vị hẳn đều đã xem hết rồi, nếu có điều nào chưa rõ, bây giờ có thể đặt câu hỏi với ta."

Ở dưới sân khấu, Quỳ Quỳ mở miệng nói, "Tại sao lại lắm lời vậy chứ, tất cả đều biết chữ, đều không ngốc, nhanh nhanh bắt đầu đi thôi."

Tần Phó Quân lập tức bị lời của gã làm cho vẻ mặt lúng túng, nhưng vẫn nỗ lực duy trì nụ cười bình tĩnh, liên tục đảo mắt nhìn hai mươi lăm người ở dưới sân khấu.

Nhìn thấy quả thực không có người nào đưa ra câu hỏi nào, trái lại đều nhìn chằm chằm vào bảng xếp hạng, bộ dạng tập trung suy nghĩ, nàng ta mới cất cao giọng tuyên bố: "Được rồi, nếu tất cả đều đã hiểu rõ quy tắc, vậy thì Vòng thách đấu chính thức bắt đầu. Mời chư vị lựa chọn thứ tự xếp hạng mà mình mong muốn, và lên sân khấu treo thẻ bài của mình lên."

Không người nào hé răng, đều đang suy nghĩ xem nên treo tại thứ hạng nào mới thích hợp.

Chung Nhược Thần nhìn trái nhìn phải, thấy mọi người đều không có động tĩnh gì, đang chuẩn bị lên sân khấu, chợt ánh mắt lóe lên, nhìn thấy một bóng người phi thân lên sân khấu, sau khi nhìn thấy rõ là ai, nàng có phần sửng sốt.

Dữu Khánh che mặt lên sân khấu, hắn đi thẳng tới trước bức vách, lắc mình nhảy lên, cầm tấm mộc bài có khắc tên "Trương Chi Thần"

treo tại vị trí cao nhất, xếp hạng "Thứ nhất".

Hành động này không khác với ý định làm đài chủ cho xếp hạng Thứ nhất. Trên khắp các khán đài lập tức nổ tung, ồn ào náo nhiệt.

Ở trên khán đài, Văn Nhược Vị phấn khích đến nổi đứng bật dậy, nắm chặt nắm tay vung lên, trực tiếp bật ra một câu nói thô thiển, "Mẹ nó, ngoài ta không còn ai, thật khí phách!"

Chương 703: Ba tấm thẻ bài

Văn Nhược Vị thực sự là đôi mắt tỏa sáng, đây mới là vị tỷ phu trong cảm nhận của nàng, nên có khí phách giành thứ nhất.

Ba người Mục Ngạo Thiết đều nhìn sững sờ, Nam Trúc nhịn không được hỏi một câu, "Lão Thập Ngũ muốn làm gì vậy?"

Bách Lý Tâm và Mục Ngạo Thiết đều lắc đầu không nói lời nào, không người nào có thể trả lời được vấn đề này.

Tiểu Hồng vội vàng hỏi Văn Hinh, "Tiểu thư, bây giờ treo lên Thứ nhất có phải là ai cũng đều có thể thách đấu hắn hay không a, ta có nghe sai quy tắc không vậy?"

Văn Hinh gật đầu, không hé răng, nhìn chằm chằm vào người đầu tiên treo thẻ tên lên bức vách trên sân khấu phía kia.

Ở dưới sân khấu, trong mắt Chung Nhược Thần lộ ra nét kinh ngạc.

Long Hành Vân nhìn sững sờ, chiết phiến trong tay che tại trước ngực không động đậy, gã không thể không suy nghĩ đến hậu quả khi đi khiêu chiến người nào đó, cho dù đánh thắng được người nào đó, liệu mình có bị rất nhiều người luân phiên đánh hay không chứ? Theo vô thức, gã quay đầu nhìn về phía Chung Nhược Thần váy trắng che mặt, khóe miệng hơi co giật.

Ngày hôm qua Ngân Sơn Hà còn cố ý căn dặn gã, bão gã không nên đi chọi Chung Nhược Thần, nhưng vấn đề bây giờ là, gã không đi chọi người ta, người ta có thể sẽ chủ động tới chọi gã.

Cha gã bị sư phụ người ta đánh bại, con trai lại bị đồ đệ người ta đánh cho một trận, như vậy tính là chuyện gì xảy ra chứ?

Làm sao bây giờ? Trừ khi gã thua tên Thám Hoa chó đó, nhưng kết quả này cũng không phải là điều gã có thể chấp nhận được!

Trước tiên để cho đồ đệ của Địa mẫu đánh bại tên Thám Hoa chó đã, đợi cho tên Thám Hoa chó đó thách đấu người khác thành công, sau đó mình mới khiêu chiến tên Thám Hoa chó đó?

Chỉ là, nếu như vậy, phải chăng trông mình có vẻ kinh sợ hay không chứ?

Nhìn thấy Dữu Khánh ở trên sân khấu xoay người nhìn về phía mọi người, gã lập tức qquay đầu nhìn về phía khác, phe phẩy chiết phiến trong tay, làm bộ thờ ơ ngắm phong cảnh, không muốn đối diện với ánh mắt của Dữu Khánh, rất sợ Dữu Khánh dùng ánh mắt khiêu khích nhìn mình, đến lúc đó nếu mình không dám tiếp chiêu, không dám lên sân khấu, vậy thì mất mặt lớn rồi.

Nói chung, mình quyết không thể cúi đầu tại trước mặt tên Thám Hoa chó đó.

Ai biết Quỳ Quỳ ở cách gã hai người thì nhìn chằm chằm Dữu Khánh ở trên sân khấu, trở nên vui vẻ, một bộ không sợ trời không sợ đất, vỗ tay cười hắc hắc: "Lại thêm một kẻ tranh đoạt hạng nhất với lão tử."

Gã ta vừa nói ra những lời này, có thể nói đã khiến người dự thi ở xung quanh kinh ngạc, dồn dập nhìn về phía gã ta, thì ra vị này cũng muốn đoạt hạng nhất.

Long Hành Vân vươn đầu quan sát gã ta kỹ một chút, cất lời châm chọc: "Cũng không biết vung vẩy ra chút nước tiểu soi mình mà xem, ngươi xứng sao?"

Quỳ Quỳ quay đầu lại nhìn đến, hắc một tiếng, "Vậy ngươi đi tiểu soi mình hay chưa? Ngươi ngon ngươi lên đi nha, ngươi lên rồi ta lập tức đi theo, đánh chính là tên mặt trắng nhà ngươi a."

Long Hành Vân hiếm thấy mà không có cứng rắn với gã ta, không để ý đến phép khích tướng của gã ta, phe phẩy chiết phiến, có vẻ khí định thần nhàn, nói: "Lúc nào cần lên ta tự nhiên sẽ lên, không cần tên quê mùa nhà ngươi phải hô hào."

Quỳ Quỳ khinh thường: "Không có gan, chạy đến giả bộ cháu trai làm cái gì."

Long Hành Vân hừ lạnh một tiếng, "Về sau mọi người tự nhiên sẽ nhìn thấy ai là cháu trai."

Trong lúc hai người ở tại đây đốp chát với nhau bằng lời lẽ, tại phía trước dưới sân khấu đấu võ mồm với nhau.

Tại trên khu vực quý khách, những người liên quan cũng đều theo dõi Dữu Khánh lên đài treo lên thẻ tên, Triêu Dương công chúa chợt quay đầu lại hỏi Yến Y, "Mẫu hậu, người này muốn làm đệ nhất sao?"

Yến Y liếc liếc nhìn Chung Nhược Thần đứng trong đám người, lạnh nhạt nói: "Có ý nghĩ đó là chuyện tốt."

Triêu Dương công chúa rõ ràng có chút hưng phấn, "Mẫu hậu, có thể bảo hắn tháo khăn che mặt xuống hay không, trước tiên để cho ta nhìn xem tướng mạo của hắn như thế nào, lỡ như hắn xấu xí thì làm sao bây giờ?"

Nàng ta vừa nói ra những lời này, Lý Trừng Hổ ngồi nghiêng tựa ở tay vịn ghế tức thì há miệng cười vui vẻ, trong lòng biết rõ quả

nhiên đã bị mình đoán trúng, hai mẹ con này quả nhiên là tới đây chọn rể và lựa phu.

Ông ta đoán không sai, Yến Y nói với nữ nhi, nói cho cùng thế giới này vẫn là thiên hạ của người tu hành, văn đệ nhất thực ra kém xa võ đệ nhất, nói với con gái rằng, nếu không ngại thì tới Triêu Dương đại hội thử lựa chọn một vị hôn phu.

Nói rằng cần nữ nhi nhìn trúng, chỉ cần người đó không có vấn đề gì, thì nhất định sẽ thành toàn cho nàng ta.

Thực sự là tuổi của đứa con gái này cũng đã càng lúc càng lớn, nếu không gả thì sẽ dần quá lứa lỡ thì, nhưng nàng ta lại chết sống cố chấp đòi muốn lấy tài tử đệ nhất thiên hạ gì đó.

Bà ta không có khả năng để cho Thám Hoa lang gì đó làm con rể của mình, quan hệ không rõ ràng với đệ muội của mình, lại từng là vị hôn phu của đồ đệ của sư tỷ mình, làm sao có thể muốn có con rể như vậy, có đánh chết bà ta cũng không thể chấp nhận.

Như người ta thường nói biết con không bằng mẹ, bà ta liền nghĩ ra biện pháp này để thay đổi suy nghĩ của con gái, quả nhiên, nữ nhi lập tức nảy sinh hứng thú, trực tiếp "Thay lòng đổi dạ", vội vàng chạy tới nơi đây.

Lúc này nghe được nữ nhi đưa ra yêu cầu không có nguyên tắc như vậy, Yến Y cảm thấy nha đầu này quả thực đã bị phụ hoàng của nàng ta làm hư rồi, lập tức cất lời răn dạy, "Nơi đây không phải là nơi cho con làm bừa."

Triêu Dương công chúa chu miệng lên, không hé răng nữa, nhưng ngay sau đó lại rất có hứng thú mà quan sát Dữu Khánh, tròng mắt xoay tròn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ở trên sân khấu, Tần Phó Quân cố ý tìm đến nói chuyện với Dữu Khánh, báo cho hắn biết ý nghĩa khi treo tấm thẻ bài lên vị trí đó,

sau đó chính là muốn xác nhận xem hắn có còn muốn treo tại nơi đó hay không, một khi xuống khỏi sân khấu thì không thể thay đổi nữa.

Dữu Khánh thể hiện xác nhận, sau đó xoay người rời đi.

Tần Phó Quân dõi theo bóng lưng hắn rời đi, cũng rất kinh ngạc.

Trong khi Quỳ Quỳ và Long Hành Vân đấu võ mồm với nhau, đột nhiên cùng lúc có hai đạo bóng người bay lên sân khấu.

Cùng lúc nhảy lên sân khấu, Chung Nhược Thần và Hướng Chân đều đã nhận ra đối phương, cùng quay đầu lại, nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời đi về phía bức vách.

Khi Dữu Khánh đi xuyên qua giữa hai người thì nghiêng đầu nhìn về phía người đi qua sát bên cạnh.

Hắn và Hướng Chân ở cùng một khu nhà, đương người là không có gì để quan tâm tới Hướng Chân, hắn vô thức quay đầu lại chính là nhìn Chung Nhược Thần, Chung Nhược Thần cũng theo vô thức quay đầu lại nhìn hắn, trong nháy mắt hai người đi sát qua bên nhau, ánh mắt cũng va chạm vào nhau.

Mỗi bên thậm chí còn có thể ngửi được khí tức thân thể của đối phương ở trong không khí.

Hai bên cũng không có dừng lại bước nào, cũng không có vì đối phương mà có bất kỳ chút nào dừng lại, cứ thế đi lướt qua bên cạnh nhau.

Dữu Khánh đi tới mép sân khấu, trực tiếp tung người nhảy xuống.

Chung Nhược Thần và Hướng Chân thì song song đi tới dưới bức vách, rất nhanh lại cùng nhìn nhau một cái, bởi vì bọn họ phát hiện thấy họ đến quá gần nhau, gần như đến cùng một vị trí.

Hướng Chân lịch sự lui về phía sau một bước, nói: “Ngươi trước.”

Chung Nhược Thần hơi gật đầu, cũng không khách khí, nhẹ nhàng tung người lên, tấm thẻ bài viết hai chữ "Thượng Nguyệt" trên tay nhanh chóng được treo lên tại vị trí "Thứ nhất".

Chỉ là tấm thẻ bài của nàng không thể không treo tại phía dưới cái tên "Trương Chi Thần", bởi vì tại vị trí trên cùng của mỗi xếp hạng danh hiệu chỉ có một cái đinh, cũng có thể nói đó là vị trí thuộc về đài chủ, chỉ có thể thay vào đó sau khi đánh bại được, không thể cùng tồn tại, nói chung, vị trí đó chỉ có thể treo một tấm thẻ bài.

Tại phía dưới thẻ bài đó, trái lại có không ít đinh, kích thước chữ mỗi một xếp hạng đủ lớn, cùng lúc treo bảy tám mươi tấm thẻ bài cũng không có vấn đề.

Tấm thẻ bài này vừa mới được treo lên, mọi người vừa nhìn liền hiểu ngay ý nghĩa.

"Vị trí Hạng nhất đó quả nhiên nguy hiểm a, vừa mới treo lên liền có thách đấu, ngay cả cơ hội lấy hơi cũng không cho a."

"Vậy còn phải nói, chạy đến nơi đây tham gia thi đấu, ai mà không muốn lấy hạng nhất? Kẻ nào nói không muốn lấy chỉ là đạo đức giả, đều là thực lực có hạn không còn cách nào."

"Thực lực của nữ nhân này cũng không thể khinh thường, sức cạnh tranh rất mạnh."

"Quả thực vậy, có cảm giác sâu không lường được."

"Ừm, hai trận đấu lúc trước, ngay cả vũ khí cũng không hề sử dụng tới, cho đến bây giờ vẫn không biết được vũ khí của nữ nhân này rốt cuộc là thứ gì."

"Đối đầu với người có thể chống lại mưa kiếm thiên cương, có trò đặc sắc để xem rồi."

Trên khán đài xung quanh nổi lên tiếng bàn tán xôn xao.

Ở dưới sân khấu, mí mắt Long Hành Vân giựt giựt, nhận thấy quả nhiên không ngoài dự liệu, đồ đệ của Địa mẫu làm sao có khả năng khuất phục dưới người, quả nhiên là muốn tranh hạng nhất, cái này, con mẹ nó, làm sao chơi chứ?

Trong lòng gã có thể nói là ầm ầm gào thét, nếu không muốn nhận sự hèn nhát của mình tại trước mặt tên Thám Hoa chó đó, hậu quả của việc bây giờ lên sân khấu treo thẻ bài là, ngay cả tư cách giao đấu với cẩu Thám Hoa cũng không có, trước tiên phải đánh một trận với đồ đệ của Địa mẫu.

Gã tạm thời chỉ có thể tận lực trước tiên khống chế ánh mắt của mình, tránh không nhìn tới Dữu Khánh, rất sợ đối phương cũng đang nhìn mình.

Gã đã suy nghĩ nhiều, sau khi xuống khỏi sân khấu, Dữu Khánh quay đầu lại, nhìn thấy vị trí nữ tử váy trắng treo thẻ bài là đang thách đấu với mình, trước tiên là sửng sốt, sau đó cũng có chút thấp thỏm lo âu, không thể không thừa nhận, nữ nhân này là một người khiến hắn khó nhận ra được sâu cạn nhất trong số những đối thủ hiện tại, tại trong những trận thi đấu trước người ta rõ ràng chưa dốc hết toàn lực, chỉ dùng bàn tay trần một đường đánh đổ toàn bộ đối thủ.

Cho dù là Quỳ Quỳ, sau khi nhìn thấy lựa chọn của nữ tử váy trắng thì cũng kiềm chế lại bộ dạng không sợ trời không sợ đất của mình, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

Chậm rãi ngồi xuống, Văn Nhược Vị nhịn không được nhấc tay vỗ vào trên bờ trán mịn màng của mình, cúi đầu khẽ thở dài "Ai" một tiếng, hai người này, bất kể là người nào bị thua, đều không phải là nàng muốn nhìn thấy.

Quan trọng nhất là, nàng ta cảm thấy "Tỷ phu" chắc chắn sẽ thua rồi, ngay cả nàng ta cũng không phải là đối thủ của tỷ tỷ, nàng ta thế nhưng là tu hành cùng lúc với tỷ tỷ, lúc đầu, khi sư phụ vừa gặp

gỡ tỷ tỷ thì đã nhịn không được này sinh ý nghĩ thu làm đồ đệ không phải không có nguyên nhân.

Ở trên sân khấu, Tần Phó Quân tự nhiên cũng nhận ra được thực lực của nữ tử váy trắng phi phàm, liếc mắt nhìn phản ứng của Dữu Khánh ở dưới sân khấu, khóe miệng nàng ta nhịn không được hiện ra nét cười châm chọc, nói chung, chỉ cần có thể làm cho Dữu Khánh không thể đạt được như ý thì nàng ta liền vui vẻ.

Nàng ta đưa tay làm ra thủ thế mời với Chung Nhược Thần, sau đó lại ra hiệu cho Hướng Chân đưa ra lựa chọn.

Hướng Chân tung người nhảy lên, không chút do dự treo thẻ bài của mình tại khu vực xếp hạng "Thứ nhất", sau khi rơi xuống thì dứt khoát lưu loát mà xoay người rời đi.

Đối với lựa chọn của mình, gã không có bất kỳ do dự gì, hơn nữa còn rất kiên quyết.

Gã sở dĩ đưa ra lựa chọn chậm hơn Dữu Khánh là bởi vì gã chờ cho Dữu Khánh làm ra lựa chọn trước, sau đó mới đi theo.

Toàn bộ mọi người tại đây, mặc kệ là cao thủ nào đi nữa, có lợi hại đến mấy gã cũng không có để vào mắt, không phải gã cảm thấy mình lợi hại hơn người khác, mà bởi vì gã không có hứng thú đối với những người khác, hiện tại gã chỉ cảm thấy có hứng thú với Dữu Khánh, gã chỉ muốn đánh một trận cùng Dữu Khánh mà thôi.

Trên khán đài tự nhiên lại vang lên một tràng âm thanh rộ lên, tất cả đều không ngờ được, cả ba người treo thẻ bài trước tiên vậy mà đều nhằm vào danh hiệu "Thứ nhất", ngay cả là người dự thi đứng dưới sân khấu cũng dồn dập bàn luận.

Dữu Khánh không nói nên lời, hắn đại khái có thể đoán được ý đồ của Hướng Chân.

Trở lại trong đám người, Chung Nhược Thần cũng rất ngạc nhiên, không phải là cảm thấy Hướng Chân không xứng đi tranh Hạng nhất, mà cảm thấy cách thức lựa chọn của Hướng Chân có vấn đề, có phải là không nắm rõ quy tắc thi đấu hay không chứ, hay là tới đây nhằm vào nàng?

Oa oa, Long Hành Vân lập tức nhịn không được cất tiếng mắng, "Tên ngốc này có bệnh sao? Cho dù ngươi muốn tranh hạng nhất, hãy chờ cho hai bọn hắn so đấu xong rồi đi lên cũng không trễ a, chen vào lúc này là có chuyện gì, giúp đài chủ tiêu hao đối thủ sao?"

Gã có chút tức giận, thêm một người gã đã ngại nhiều, bây giờ còn, con mẹ nó, toát ra hai người, bây giờ nếu như gã chen vào nữa thì tính là chuyện gì chứ, chẳng phải trở thành kẻ mắt trong mắt người ta.

Nhưng rồi sau khi hơi chút suy nghĩ lại, gã nhận thấy như vậy cũng không phải chuyện xấu, cây quạt trong tay lại thảnh thơi bắt đầu lay động, đã tìm được lí do hợp lý để nhận sợ.

Hướng Chân nhảy xuống khỏi sân khấu, vừa trở lại trong đám hai mươi mấy người, Quỳ Quỳ lập tức đi tới bên cạnh gã ta, kéo kéo tay áo, hỏi: "Ta nói nha đầu gỗ, ngươi đây là ngốc đến sôi rồi đi, đánh một trận không muốn, lại chen vào để đánh hai trận, đầu óc ngươi đang suy nghĩ gì vậy chứ?"

"Đầu gỗ" là biệt hiệu gã đặt cho Hướng Chân, ở chung tại trong cùng khu nhà một thời gian, sau khi tiếp xúc mấy lần, gã liền đặt cho Hướng Chân biệt hiệu đó.

Chương 704: Kiếm của ta có cánh (1)

Vấn đề gã đang hỏi cũng là điều mà một đám thí sinh dự thi ở xung quanh đều muốn hỏi, ngay cả là Dữu Khánh cũng cảm thấy không

thể tưởng tượng nổi, hoài nghi vị này phải chăng đầu óc có vấn đề.

Hướng Chân quay nhìn Chung Nhược Thần, trả lời: "Ta không nghĩ tới nàng ta cũng cùng đi lên."

Quỳ Quỳ mở to hai mắt nhìn, nói: "Cũng cùng lên thì thế nào chứ, ngươi vẫn chưa treo thẻ tên lên a, ngươi vẫn còn có thể trở về cân nhắc một chút."

Hướng Chân thấy mọi người đều nhìn mình với ánh mắt quái dị thì hỏi ngược lại: "Vì sao phải trở về?"

Long Hành Vân ở bên cạnh lắng nghe cũng nhịn không được phì cười, vui vẻ hỏi: "Cái gì mà vì sao chứ? Tên quê mùa nhà ngươi không phải đã nói rồi sao, ngươi không muốn đánh một trận, cứ phải muốn đánh hai trận sao."

Nói xong gã còn cố ý quay nhìn Dữu Khánh, cố ý nhấn mạnh điều này, chính là muốn để cho Dữu Khánh biết rõ, đây là nguyên nhân ta không đi lên khiêu chiến ngươi.

Quỳ Quỳ vô cùng khinh thường Long Hành Vân, xì một tiếng, xem thường để ý tới, tiếp tục giải thích cho Hướng Chân: "Đánh hai trận là đề cao ngươi, ngươi trước tiên phải qua được cửa ải của nàng, ngươi chưa chắc đã là đối thủ của nàng ta."

Hướng Chân vẫn nói lại câu nói kia, "Ta không nghĩ tới nàng ta sẽ cùng lúc đi lên a."

Quỳ Quỳ lại trừng mắt, "Đầu óc ngươi bị chập mạch sao? Ta đã nói là ngươi có thể trở lui đã."

"Bởi vì sợ mà lui sao?" Hướng Chân cất lời chất vấn, sau đó ánh mắt bình tĩnh và kiên định nói: "Không lui!"

"Xì, đầu gỗ." Quỳ Quỳ phất tay bỏ đi, nói chuyện với loại người này là không nói thông suốt được, gã không để ý tới nữa, chuyện cũng

không liên quan đến mình, không cần phải tự làm mình tức giận.

Những người khác thấy vậy, tự nhiên cũng không còn gì để nói.

Vấn đề là bây giờ có nói gì cũng vô dụng rồi, người ta đã treo thẻ bài lên thách đấu, đã xác nhận, theo quy tắc, đổi ý tại thời điểm này chính là nhận thua.

Vì vậy, hai mươi lăm người ung dung điềm tĩnh chờ đợi tại dưới sân khấu.

Tần Phó Quân đứng trên sân khấu chờ đợi một hồi, thấy mọi người không có phản ứng gì, liền lớn tiếng hô lên: "Nếu mọi người còn có thắc mắc gì về quy tắc thi đấu thì có thể hỏi ta bất cứ lúc nào."

Kết quả vẫn không ai nói lời nào, ngoại trừ ba người đã treo thẻ tên lên, những người còn lại đều làm như không nghe thấy gì, cũng có thể nói là đều đang chờ xem.

Đối với điều này, ngoại trừ mỉm cười ra Tần Phó Quân cũng không còn cách nào khác, xem như đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Bởi vì tình huống này cũng không phải chuyện gì mới trong các Triêu Dương đại hội trước, lúc đầu của Vòng thách đấu, đại đa số đều ở trạng thái chờ nhìn xem trước đã.

Không giống như bắt thăm thi đấu, không ai được lựa chọn, nhưng hễ là có một chút khả năng được lựa chọn, họ đều muốn lợi dụng quy tắc, tìm kiếm cơ hội có lợi nhất cho mình.

Còn loại người nhất quyết muốn chen vào như Hướng Chân vậy, tuyệt đối là hiếm thấy.

Trên khán đài xung quanh dần dần xuất hiện âm thanh ầm ĩ, không ít lời trêu chọc giễu cợt, nhất là những người bị loại lúc trước, bây giờ nhân cơ hội này để bày tỏ sự tức giận.

Trên khu vực khách quý, uống trà thì vẫn uống trà, hàn huyên thì vẫn cứ hàn huyên, Triệu Chưởng môn mời các quý khách thưởng thức Linh quả tươi mới.

Triêu Dương công chúa đã không ngồi yên được nữa, rời khỏi chỗ ngồi, hai tay chống nạnh, đi tới đi lui trước khán đài, nếu không phải có mẫu hậu của nàng ta tại đây chấn nhiếp, có khả năng nàng ta đã nhảy xuống dưới.

Nghe được tiếng bàn tán trên khán đài hai bên, sau khi đi lui đi tới một hồi, cuối cùng nàng ta nhịn không được, hướng về phía đám thí sinh dự thi kia cất lời mắng mỏ, "Cái gì mà thiên hạ tuấn kiệt siêu quần bạt tụy chứ, đều là một đám chuột nhắt do do dự dự."

Hoàng hậu Yến Y đang bưng cốc trà nhướng nhướng mày, "Ngậm miệng, trở về chỗ ngồi!"

Triêu Dương công chúa tức giận quay về trở về vị trí, đặt mông ngồi xuống, miệng vẫn còn căm tức, "Ngoại trừ tên Trương Chi Thần kia, những người khác đều không phải nam nhân, theo ta thấy, cũng chỉ có Trương Chi Thần đó tốt một chút."

Nghe được lời này, Hướng Lan Huyên đứng bên mép khán đài liếc nhìn nàng ta một cái, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn ra bên ngoài, khóe miệng có vẻ như đang cố nín cười.

Yến Y cũng mỉm cười hỏi: "Ngay cả hắn xấu đẹp như thế nào cũng không biết, liền biết hắn tốt rồi sao?"

Vừa nghe được lời này, nét cười vui vẻ trên mặt Hướng Lan Huyên lập tức cứng đờ, trong mắt thậm chí còn lóe lên sự kinh hãi, nàng ta bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía hai mẹ con, dường như nhận thấy được có gì đó không thích hợp, mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định, sau đó chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Dữu Khánh.

Triêu Dương công chúa đá đá chân, bĩu môi nói: "Còn tiếp tục chờ đợi như thế này, không biết phải đợi tới khi nào."

Yến Y nhấp một ngụm trà, rồi hướng về phía Triệu Đăng Tử hất mắt ra hiệu, "Chúng ta là khán giả, không biết quy tắc thi đấu, vấn đề này con phải hỏi Triệu Chưởng môn."

Triêu Dương công chúa lập tức hỏi: "Triệu Chưởng môn, còn phải chờ tới khi nào?"

Triệu Đăng Tử thoáng sửng sốt một chút, nhìn phản ứng của Hoàng hậu, lại nhìn Lý Trừng Hổ thấy ông ta cười cười làm như không nghe được gì, lúc này trả lời: "Sắp, sắp rồi."

Nói xong, ông ta lập tức quay đầu lại ngoắc tay, gọi Triển Vân Khí tới, căn dặn: "Đến sân khấu chủ trì thông báo một chút, không cần phải kéo dài quá lâu, trong vòng một nén nhang nếu vẫn không còn có người nào khác treo thẻ tên lên thì những người đã treo lên bắt đầu trước đi."

"Vâng." Triển Vân Khí nhận lệnh rời đi.

Yến Y bỏ cốc trà xuống, nói: "Triệu Chưởng môn thúc giục thi đấu như vậy, sẽ không có chuyện gì không thích hợp chứ?"

Triệu Đăng Tử đáp: "Không có, chuyện này nằm trong quy tắc, không thể cứ một mực chờ đợi được."

Yến Y gật đầu, "Triệu Chưởng môn nói chính phải, là chúng ta không hiểu quy tắc."

"Nương nương nói quá lời." Triệu Đăng Tử khách sáo một câu.

Lý Trừng Hổ cười bình thản, người lại nghiêng về Thiết Diệu Thanh, chỉ chỉ Linh quả ở trên bàn, "Thế nào, không hợp khẩu vị sao?"

Thiết Diệu Thanh lắc đầu, cầm lấy một trái linh quả, chậm rãi cắn ăn.

Phía bên sân khấu chủ trì, sau khi Triển Vân Khí đi đến dặn dò một hồi, có người liền bước nhanh đến lư hương lớn phía trước sân khấu đứng thủ tại đó.

Chờ đến khi trôi qua thời gian một nén nhang, Tần Phó Quân lại đi tới trước sân khấu mỉm cười tuyên bố:

"Đã đợi hết một nén nhang, nếu tạm thời không còn người nào lên sân khấu treo thẻ tên của mình, vậy thì tiếp tục thực hiện theo quy tắc. Cạnh tranh xếp hạng nhất, Trương Chi Thần thủ đài trước tiên, Thượng Nguyệt và Hướng Chân tiến hành thách đấu. Dựa theo quy tắc thi đấu, đài chủ có ưu thế thủ đài, Thượng Nguyệt cần thi đấu trước với Hướng Chân, chỉ người thắng mới có thể thách đấu tiếp với đài chủ Trương Chi Thần."

Chương 705: Kiếm của ta có cánh (2)

Nàng ta lại quay nhìn về phía dưới sân khấu, "Thượng Nguyệt, Hướng Chân. Hai người các ngươi đều là người thách đấu, theo quy tắc, các ngươi cần phải lập tức thi đấu với nhau, không được kéo dài, người từ chối thi đấu, tính là thách đấu thất bại, đã hiểu rõ hay chưa?"

"Đã hiểu." Chung Nhược Thần gật đầu.

Hướng Chân cũng trả lời: "Biết rồi."

"Được, mời nhị vị ra sân thi đấu." Tần Phó Quân khom người mời ra sân, rồi phất tay làm động tác ra hiệu, tiếng trống tùng tùng lập tức vang lên dồn dập.

Khi tiếng trống nổi lên, khán giả ngồi chờ trên khán đài cuối cùng cũng vực dậy tinh thần.

Hai bóng người trước sau phi thân lướt vào sân đấu, hai mươi ba người dự thi đứng dưới sân khấu cũng ào ào xoay người lại nhìn.

Bên trong sân đấu, hai người cách nhau mấy trượng đối mặt giằng co.

Chung Nhược Thần váy trắng che mặt, có vẻ khí định thần nhàn, dường như không để đối thủ vào mắt.

Trong khi đó, Hướng Chân vác đại kiếm thì ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm vào đối thủ, thanh kiếm bản to vác sau vai mơ hồ phát ra tiếng kiếm vang, chuôi kiếm đang tự rút ra từng chút một, dần dần lộ ra thân kiếm sắc bén.

Chung Nhược Thần nhạy cảm nhận ra được động tĩnh của thanh kiếm sau vai gã, ánh mắt bỗng nhanh chóng quét nhìn xung quanh, nhìn thấy cát bụi trên mặt đất bắt đầu nhẹ nhàng trôi nổi bay lên, phạm vi cát bụi bay lên cũng chậm rãi mở rộng.

Tiếng trống vẫn chưa dừng lại, hai bên còn chưa chính thức khai chiến, một luồng khí cơ đã từ trên người Hướng Chân tỏa ra khắp xung quanh.

Gã dường như đã rất cấp bách muốn đánh một trận.

Trong mắt Chung Nhược Thần lóe lên nét kinh ngạc, nàng có thể cảm nhận được khí cơ của đối phương rất thuần khiết và mạnh mẽ, giống như không hề có tạp chất. Đây là lần đầu tiên nàng thấy được người có khí cơ thuần khiết như thế, không chỉ tinh thuần, còn rất hùng hổ, mãnh liệt, khí cơ dường như có sự sắc bén có thể gây tổn thương cho người khác.

Khi tiếng trống vang rền dừng lại, đánh dấu trận thi đấu chính thức bắt đầu, cát bụi lơ lửng trên mặt đất lập tức ầm ầm bùng lên, giống như thác nước chảy ngược, trong nháy mắt liền nhấn chìm cả hai người thi đấu. Phía sau Hướng Chân lấp lóe ánh sáng lạnh, kiếm đã ra khỏi vỏ.

Bão cát dày đặc trong nháy mắt che chắn toàn bộ tầm mắt người theo dõi trận đấu, âm thanh đánh nhau đột nhiên vang ầm ầm không ngừng.

"Ngự khí thuật thật mạnh mẽ."

Trên khán đài vang lên không ít lời cảm thán tương tự.

Là người từ khu Đinh Dần tới đây, Dữu Khánh biết được chỉ trong trận đấu đầu tiên tại tiểu khu, khi mà Hướng Chân còn hoàn toàn không biết được mức độ sâu cạn của đối thủ, gã mới dùng tới chiêu này, sau đó gã chưa từng dùng lại. Lúc này gã lại dùng tới, có thể thấy gã đã coi Thượng Nguyệt này là đại địch.

Trên khán đài khách quý, nhìn chằm chằm phía dưới đột nhiên bùng lên cát bụi, Lý Trừng Hổ cũng cất tiếng khen ngợi, "Với tu vi này, ngự khí thuật có thể đến cảnh giới như vậy, đã là rất mạnh rồi."

Yến Y thuận miệng nói chen vào một câu, "Động tĩnh lớn có tác dụng gì, đối đầu với 'Thiên Thủ Phiên Vân quyết' vừa vặn bị kiềm chế, sợ là tự chuốc lấy cực khổ."

Bà ta còn chưa có nói dứt lời, cát bụi đang chuẩn bị lan tràn ra đột nhiên bắt đầu xoay chuyển cuồn cuộn lên giống như nước nấu sôi, tựa như có một vòng xoáy đang nhanh chóng hình thành, đem bão cát bùng nổ ra nhanh chóng co rút trở về, cũng tựa như có một cơn lốc xoáy đang hình thành, khiến cho khán giả ở xung quanh có thể cảm nhận được một luồng sức hút.

Oanh!

Trong khu vực động tĩnh giao tranh kịch liệt đột nhiên vang lên một tiếng động lớn, Hướng Chân hai tay cầm kiếm đẩy tới chặn ngang ở trước người bị đánh bay nhanh ra khỏi đám bão cát xoay tròn, người còn tại trong không trung, miệng đã phun ra một ngụm máu tươi, rơi thẳng ra phía ngoài sân.

Bóng người mơ hồ tung đòn đánh bay Hướng Chân rồi cũng vọt ra khỏi đám cát bụi. Trong mông lung có thể nhìn thấy Chung Nhược Thần giống như chống một tấm màn cát bay nhanh ra ngoài, tấm màn cát kéo theo một đám cát bụi, một mảnh cát bụi thật lớn cùng bay lượn theo nàng.

"Oa!"

Khán giả ở trên các khán đài xung quanh cất lên tiếng hô kinh ngạc, khó thể tin được cảnh tượng trước mắt.

Là một con phượng hoàng, những vòng xoáy cát bụi to to nhỏ nhỏ kết hợp với nhau tạo thành hình dáng một con chim khổng lồ, trông giống như là một con phượng hoàng đang tung tăng bay lượn, khiến mọi người rất chấn động về thị giác.

Rất nhiều người nhìn sững sờ, một đám thí sinh dự thí đứng dưới sân khấu càng là chấn động vô cùng, vẻ mặt Dữu Khánh cũng trở nên nghiêm trọng.

Lúc này, thân hình Hướng Chân đã bay ra ngoài ranh giới sân thi đấu.

Ngay khi mọi người đều cho rằng thắng bại đã được định đoạt, chợt một âm thanh ngâm xướng vang vọng khắp nơi đây lấn át cả âm thanh vù vù của "Phượng hoàng" giương cánh, "Trời xanh vĩnh cửu, kiếm ta có cánh!"

Thấy đã sắp rơi chạm xuống đất, gã đột nhiên vạch ra một đường vòng cung, và phóng lên trời cao.

Tất cả mọi người nhìn chăm chú tới, chỉ thấy gã đã lăng không xoay người đạp lên thân kiếm, nhanh chóng bay vòng qua sân đấu, một đường xoay tròn bay vòng lên không trung.

"Ngự kiếm phi hành!"

"Là ngự kiếm phi hành!"

Nơi đây bùng lên những âm thanh hô lên kinh ngạc, xôn xào khắp khán đài.

Kể cả hai mươi ba người dự thi ở dưới sân khấu, có ai có thể không sợ hãi, phi hành tung hoành thiên địa là mộng ước của biết bao nhiêu tu sĩ, đó là điều mà cảnh giới Cao Huyền mới có thể làm được.

Nào ngờ ngay sau đó, khắp nơi nổi gió vù vù, chỉ thấy Chung Nhược Thần tại đầu "Phượng hoàng" liên tục khua hai tay thi pháp, những vòng xoáy to to nhỏ nhỏ trải rộng trên thân "Phượng hoàng" dường như xoay tròn nhanh hơn, rồi thấy Chung Nhược Thần phất tay điểm một cái, lập tức thấy "Phượng hoàng" giương cánh bay lên, vẫy cánh bay lượn, truy đuổi theo người ngự kiếm phía trên không trung.

Khí thế đó, thanh thế đó, khiến vô số người ngây ngẩn, từ khi Triêu Dương đại hội bắt đầu thi đấu đến nay, đây là lần đầu tiên xuất hiện một màn giao tranh chấn động lòng người như thế.

Triêu Dương công chúa ngồi không yên, nhảy khỏi chỗ ngồi, chạy tới bên mép khán đài, há lớn miệng, ngửa mặt lên trời nhìn.

Văn Hinh và tiểu Hồng là người bình thường, nhìn thấy cảnh tượng như thế, chẳng phải là kinh ngạc há hốc rớt hàm răng.

Hướng Chân dính máu khóe miệng, người tại trong không trung đón gió phần phật, không cần biết "Phượng hoàng" ở phía dưới có truy đuổi theo mình hay không, cũng không quan tâm phía dưới xảy ra chuyện gì, một mạch bay lên cao, ánh mắt lạnh lùng và kiên định, trong mắt chỉ có bầu trời xanh trên đỉnh đầu, không ngừng bay lên.

Chương 706: Trảm phượng

"Phượng hoàng" lượn vòng truy đuổi, hình thể to lớn và hùng vĩ, những vòng xoáy to to nhỏ nhỏ xoay tròn dập dờn giống như những chiếc cánh phất phới.

Nhưng nhỏ có ưu thế của nhỏ, lớn có khuyết điểm của lớn, những vòng xoáy to to nhỏ nhỏ tạo ra lực nâng cũng không thể đuổi theo kịp Hướng Chân đang bay lên trời cao.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng mở rộng, cuối cùng bóng dáng Hướng Chân biến thành một điểm đen ở trên cao, với thị lực của tu sĩ cũng gần như không thể nhìn thấy.

Hai tay thi pháp thúc đẩy "Phượng hoàng" liên tục bay lên, rốt cục Chung Nhược Thần cũng không thể không bỏ qua, nàng khống chế "Phượng hoàng" bay lượn xoay quanh trong không trung, nàng tin tưởng đối phương cuối cùng sẽ quay trở xuống, nếu không chẳng khác nào từ bỏ thi đấu.

Trên các khán đài không ngừng có âm thanh xôn xao bàn tán hô to, theo dõi thi đấu cho đến bây giờ, trận đấu này đem tới cho bọn họ ấn tượng về thị giác lớn nhất.

Người thường xem náo nhiệt, người trong nghề nhìn xem trình độ, có người ánh mắt sắc bén, từ dị tượng của công pháp mà Chung Nhược Thần thi triển ra, đã nhận ra được một chút manh mối, nhưng không dám khẳng định, và cũng không dám nói lung tung, sợ gây ra rối loạn họ không gánh nổi trách nhiệm.

Nhưng cũng có người gan lớn, thí dụ như tại trên khu vực quý khách, Lý Trừng Hổ quay sang hỏi Yến Y, "Hoàng tẩu, đây là dị tượng do 'Thiên Thủ Phiên Vân quyết' tạo ra sao?"

Yến Y hơi gật đầu, "Hồi đó sư tôn ta nắm giữ ba pháp, sư tỷ lựa chọn chính là pháp này, phi cầm tẩu thú, thiên biến vạn hóa, vạn vật đều tại trong bàn tay nàng. Nha đầu kia dù sao cảnh giới cũng quá mức nông cạn, nếu không đối thủ đã bị vây hãm trong đó làm sao có thể dễ dàng thoát thân."

Ngồi ở bên cạnh, Triệu Đăng Tử vừa nghiêng tai lắng nghe, vừa đưa mắt nhìn không trung, rồi quay đầu lại ra hiệu cho đệ tử trong môn phái cuốn tấm vải che nắng lại một chút, để cho quý khách thuận lợi quan sát.

Mọi người tại đây gần như đều ngước cao đầu nhìn không trung.

Dữu Khánh có chút kiêng răng, thậm chí còn âm thầm có chút bối rối, hai người thách đấu này đều có thể bay lên trời, hắn là đài chủ làm sao đánh với bọn họ chứ?

Ngước cao đầu nhìn lên trời, Quỳ Quỳ cũng nhịn không được chậc chậc hai tiếng, "Không ngờ được a, tên đầu gỗ này bay đến mức bóng người cũng nhìn không thấy nữa rồi."

Đột nhiên, có một người dự thi nhấc tay chỉ về phía không trung, hô lên, "Mau nhìn, xuống rồi."

Mọi người tập trung nhìn tới, tại cuối tầm mắt, quả nhiên nhìn thấy, điểm đen biến mất tại trên cao đã xuất hiện trở lại, thỉnh thoảng còn có ánh sáng lấp loáng, mọi người đều có thể đoán được, đó là ánh nắng phản chiếu từ thân kiếm.

Ở tại trên cao, đạp kiếm lao xuống, Hướng Chân bỗng nhiên ngồi xổm xuống tay chụp ra, cầm lấy chuôi kiếm, vung kiếm hướng phía dưới, người và kiếm trở thành một đường thẳng tắp, lực cản giảm đi, tốc độ lao xuống đột nhiên tăng nhanh.

Nét kiên định trong mắt không giảm đi chút nào, kiếm nhằm vào con "Phượng hoàng" mông lung đang bay lượn phía dưới kia, một người một kiếm dứt khoát lao xuống, thề không quay đầu.

Vệt sáng từ trên trời giáng xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Lần này, ngay cả người thường ngồi trên khán đài cũng nhìn thấy được rồi, đều biết rõ người bay lên trời cao kia đang quay xuống trở lại.

"Phượng hoàng" đang bay lượn trong không trung cũng có vẻ đã sẵn sàng nghênh đón, vẫy cánh bay lên, đón lấy luồng sáng đang lao xuống kia.

Nhìn từ góc độ người đứng xem, tốc độ luồng sáng rơi xuống nhanh hơn tốc độ "Phượng hoàng" bay lên không trung không biết bao nhiêu lần.

Tất cả mọi người tập trung theo dõi, bầu không khí yên lặng, mọi người đều biết, hai đối thủ sắp giao chiến với nhau lần nữa rồi.

Một trên một dưới, trong bầu không khí vạn chúng mong đợi, giống như trời và đất sắp va chạm vào nhau vậy.

Trên khu vực quý khách, Hoàng hậu Yến Y chợt cau mày, "Rốc cục thì kinh nghiệm giao đấu nông cạn một chút, với uy lực của một đòn đã súc thế này, đa số Thượng Huyền tu sĩ cũng chưa chắc đã có thể ngăn cản được, nếu nha đầu này tránh né không kịp, e rằng sẽ bị một kiếm bị mất mạng."

Ngẩng đầu nhìn chằm chằm không trung, Lý Trừng Hổ nói: "Uy lực của một kiếm này tuy rằng lớn, nhưng cũng đã vượt quá giới hạn mà tu vi của Hướng Chân có thể kiểm soát, một khi cứng rắn đụng vào nhau, tu vi của hắn không bảo hộ được thân thể hắn, vậy thì chính hắn cũng sẽ bị tàn thành mảnh nhỏ, đây là đấu pháp liều mạng chưa từng có từ trước đến nay."

Hoàng hậu Yến Y bỗng cau mày chặt hơn mấy phần, "Nha đầu này thật sự là không có chút nhãn lực, vậy mà không biết tránh né sớm chút, dựa vào tu vi của nó, không có khả năng tránh được một đòn này, tốc độ của một kiếm này quá nhanh."

Dường như nghe được tiếng của bà ta, Chung Nhược Thần tại trong đầu "Phượng hoàng" đang giương cánh hướng lên không trung cũng đột nhiên thay đổi sắc mặt, khi hai bên đến gần nhau, cuối cùng nàng đã nhận ra được sức mạnh đáng sợ từ đòn tấn công này của đối thủ, hai tay nhanh chóng thi pháp điều khiển.

Những vòng khí xoáy to to nhỏ nhỏ dao động, "Phượng hoàng" đang bay hướng lên trời cuối cùng xoay chuyển tư thế, lắc đầu vẫy đuôi bay sang ngang, ý định tránh ra khỏi luồng sáng từ trên cao đang lao vút xuống.

Nhưng rốt cục phản ứng đã chậm một chút, hai bên đã rất gần nhau, thân thể to lớn của "Phượng hoàng" so với tốc độ lao xuống đó là không thể hoàn toàn tránh thoát được nữa rồi, huống hồ người lao xuống cũng sẽ không cho nàng tránh thoát.

Gió ầm ầm gào thét bên tai, ánh mắt Hướng Chân chuyển động, miệng chợt thì thào lẩm bẩm một câu, "Kiếm ta có cánh!"

Giống như đang cổ vũ chính bản thân mình.

Bên người có âm thanh cương khí nổ đùng đùng vang, gân xanh lồi lên trên cổ, như thể gã đang dùng hết toàn lực ném kiếm.

Xuất hiện trong mắt mọi người, luồng sáng đang lao vút xuống đột nhiên rẽ ngoặt, cũng giống như khi sắp rơi ra khỏi sân đấu lúc trước, đột nhiên vạch ra một đường vòng cung.

Ngồi trên ghế quý khách, Hoàng hậu Yến Y biến đổi sắc mặt, trong miệng thốt ra hai chữ, "Không tốt!"

Lý Trừng Hổ thì không chút động đậy, vẻ mặt hiếm có mà trở nên nghiêm trọng, nhìn chằm chằm vào biến hóa trên bầu trời.

Mặc dù đều là thí sinh tham gia Triêu Dương đại hội, nhưng có một số việc là không có cách nào, có người tính mạng rẻ rúng hơn chút, mà có người thì tính mạng quý giá hơn rất nhiều, có một số người có chết thì cũng đã chết rồi, nhưng có người nếu chết xác thực sẽ gây ra một số ảnh hưởng.

Chung Nhược Thần đang lăng không ngự pháp cũng nhận ra được không ổn, hai tay chuyển động liên tục, thân thể to lớn của "Phượng

hoàng” xoay chuyển, hai cánh vung lên khép lại ngăn chặn luồng sáng vọt tới.

Luồng sáng rẽ ngoặt giống như đánh tung tóe lên một đóa hoa sóng to lớn trên cơ thể “Phượng hoàng”, rồi ngay lập tức chìm vào trong cơ thể “Phượng hoàng”.

Sau đó mọi người nhìn thấy, thân thể “Phượng hoàng” đột nhiên phình to lên.

Ở trong đầu Phượng hoàng, Chung Nhược Thần kinh hãi, đã nhận ra được mình thi pháp tụ thế kháng cự cho “Phượng hoàng”, hầu như không có hiệu quả, không thể hữu hiệu ngăn cản tốc độ va chạm của đối thủ.

Không kịp nghĩ nhiều, nàng dùng hết toàn lực nhanh chóng lắc mình tránh né.

Trong nháy mắt này, nàng nhìn thấy được một bóng người đột nhiên xuất hiện trong mông lung, còn chưa kịp nhìn rõ thì đã lóe lên lướt qua, kình khí cường đại quất vào người.

Tốc độ thực sự quá nhanh.

Thậm chí còn có một luồng sáng lạnh thiếu một chút cắt nàng ra thành hai nửa, cũng may dùng “Phượng hoàng” làm trở cản ít ít nhiều nhiều cũng làm chậm được một ít tốc độ của đối thủ.

Nàng xoay người né tránh, áp sát lướt qua vật sắc bén, nhưng vẫn là câu nói kia, tốc độ quá nhanh, không thể hoàn toàn tránh thoát được, trên cánh tay có cảm giác đau nhói.

Trong tiềm thức, nàng biết rõ cánh tay mình đã bị thương, nhưng lúc này nàng căn bản không quan tâm nổi việc này, vẫn làm theo suy nghĩ lúc trước, tiếp tục hết sức né tránh.

Oanh!

Trong không trung, "Phượng hoàng" đầu tiên là phình to ra, rồi ngay lập tức sụp đổ, giống như đã bị nổ phân thân toái cốt.

Ở trong mắt khán giả tại phía dưới, chỉ là một luồng ánh sáng nho nhỏ, ầm ầm đánh vào, tức thì chém giết "Phượng hoàng" trong không trung.

Sự hoành tráng của cảnh tượng này, vụ nổ với sức tàn phá mạnh mẽ đó khắc sâu ấn tượng trong lòng rất nhiều người.

Động tĩnh nổ tung cực lớn đó khiến mọi người cảm thấy không khí hít thở cũng đang nổ vang, không khí dường như đang sôi trào cả lên.

Ngồi theo dõi ở bên sân đấu, Văn Nhược Vị kinh hãi bật đứng dậy, sợ hãi không ít, nàng ta nhìn chằm chằm vào vụ nổ trong không trung, thất thanh kinh hô lên, "Tỷ tỷ!"

Trong lúc bay về phía mặt đất, Chung Nhược Thần nghiêng đầu nhìn, thấy vết thương trên cánh tay mình chảy máu đầm đìa, liền nhanh chóng thi pháp kiểm tra thương thế.

Hướng Chân lao ra khỏi con "Phượng hoàng" bùng nổ đó cũng không tốt hơn bao nhiêu, y phục trên người giống như là một bức cổ họa đã lâu năm không được tu bổ, mặc dù vẫn còn là một y phục, nhưng đã trở nên loang lổ, đầy những lỗ thủng không có quy tắc, trên y phục dường như đã có rất nhiều mảnh nhỏ bay đi rồi.

Cương khí hộ thể cũng không thể bảo vệ được quần áo nguyên vẹn dưới lực tác động cường đại như vậy.

Gã liếc mắt nhìn đối thủ mình chưa thể đánh bại, không có ngừng lại, ở trên đỉnh đầu một đám khán giả tại một khu vực khán đài lần nữa vẽ ra một đường vòng cung, lại đạp kiếm bay lên bầu trời.

Nhìn thấy gã còn muốn xúc thế lần nữa, Dữu Khánh đứng ở dưới đài lại cảm thấy đau răng, khó giải thích mà nhớ đến cảnh Hướng Chân

nói muốn thi đấu với mình, trong lòng có cảm giác như vạn mã rối loạn lung tung lao nhanh, sức mạnh đòn tấn công của tên đó không khỏi quá kinh khủng đi.

Chung Nhược Thần tiêu sái rơi xuống, ngửa mặt nhìn lên trời, nhìn thấy đối thủ lần nữa bay lên trời cao, cũng nhìn thấy đám bụi bặm bùng nổ ra giống như một tấm màn thật lớn đang chậm rãi rơi xuống.

Nhìn thấy tỷ tỷ không có gì quá đáng ngại, Văn Nhược Vị đưa hai tay ôm ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Trên ghế quý khách, Lý Trừng Hổ cũng hơi có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, ông ta quay đầu nhìn về phía Hoàng hậu đã thả lỏng mày, "Cũng may, phản ứng xem như tương đối nhanh."

Yến Y hừ lạnh một tiếng, "May cái gì mà may, suýt chút nữa đã mất mạng, cũng bị người ta đánh cho bị thương rồi."

Chung Nhược Thần nhìn chằm chằm vào đối thủ đang bay lên cao trong không trung, tay cũng không dừng lại, không để ý tới văn nhã, đưa tay xé ra một phần váy, quấn lại vết thương trên cánh tay, sau đó hai tay xỏ xuyên qua hai tay áo, khi hai tay rút ra thì đã được phủ lên một lớp kim loại sẫm màu sáng bóng ánh kim loại.

Nàng đeo lên một đôi găng tay, một đôi găng tay được đan bằng những sợi xích kim loại mảnh mai.

Cuối cùng nàng đã lộ ra vũ khí của mình.

Lúc trước, một số người vốn đã có suy đoán về lai lịch của nàng từ công pháp mà nàng thi triển ra, lúc này nhìn thấy đôi găng tay kim loại đen bóng u tối này, thì càng thêm xác định chắc chắn hơn về lai lịch của nàng, họ âm thầm kinh hãi.

Chung Nhược Thần nhanh chóng quét mắt nhìn những người bên khán đài kia, trong ánh mắt lóe lên sự kiên quyết, nàng tuyệt đối

không để cho người nào đó khinh thường, cũng tuyệt đối không để cho người nào đó cười nhạo nàng.

Bụi bặm bùng nổ ra trong không trung giống như tấm màn che phủ nàng, cũng làm cho người trên khán đài xung quanh phải che miệng che mặt.

Nhưng rất nhanh sau đó, mọi người lại cảm nhận được sức hút quen thuộc, bụi bặm bao phủ đang nhanh chóng bị dòng không khí lưu động rút đi.

Tầm nhìn trở nên trong sáng, mọi người lập tức nhìn thấy bụi bặm tung bay tập trung về trong sân thi đấu, tình hình cuồn cuộn kịch liệt này nhìn cũng rất quen mắt, rất nhanh lại xuất hiện rất nhiều cột gió xoáy to to nhỏ nhỏ, rất nhanh lại hóa thành con "Phượng hoàng" kia.

"Phượng hoàng" ngửa mặt lên trời, lại vẫy cánh bay lên, lần nữa bay lượn lên cao, lại đuổi theo phương hướng đối thủ bay đi.

Cho dù tốc độ nó bay lên không trung kém xa đối thủ ngự kiếm phi hành, nhưng lần này nó lại không chút do dự, một mực ngẩng đầu bay lên.

"Nữ nhân này bị đánh cho ngu ngốc rồi sao, uy lực một kiếm đó của Đầu Gỗ, nàng ta có thể tránh thoát một lần đã là may mắn, còn dám xông lên nghênh đón nếm lại lần hai sao?"

Ôm cánh tay đứng dưới sân khấu, Quỳ Quỳ nhìn chằm chằm vào không trung, tắc lưỡi, bộ dạng có vẻ há miệng ngạc nhiên, gã ta cũng không ngờ được Hướng Chân lợi hại như vậy, nhận thấy lúc trước mình đã xem thường Đầu Gỗ.

Long Hành Vân nghe tiếng, ánh mắt rời khỏi không trung, liếc gã ta một cái, mặt lộ vẻ khinh thường, xì một tiếng, nói: "Ngớ ngẩn."

Mắng xong, gã lại ngước nhìn lên không trung.

Gã biết rõ lại lịch của Chung Nhược Thần, theo suy đoán của gã, đệ tử của Địa mẫu làm sao có khả năng bại trong tay một tán tu vô danh, nàng ta làm sao có thể chịu đựng được điều đó? Cho dù gã cũng không biết Chung Nhược Thần làm sao mới có thể ngăn cản được một đòn kinh khủng đó, gã thậm chí còn hoài nghi Thượng Huyền tu sĩ có thể ngăn cản được một đòn đó hay không cũng là cả một vấn đề, nhưng gã vẫn sẵn sàng tin tưởng đệ tử của Địa mẫu sẽ thắng.

Quỳ Quỳ không cần nhìn cũng biết tên khốn này đang mắng ai, nơi đây không tiện lén lút động thủ, chỉ có thể nhìn chằm chằm không trung hừ lạnh, "Đừng nóng vội, về sau sẽ đánh cho ngươi thành ngớ ngẩn."

"Xuống lại rồi."

Có người nhìn chằm chằm không trung, hét lên đầy phấn khích.

Ánh mắt mọi người nhìn kỹ, quả nhiên lại loáng thoáng nhìn thấy vệt sáng lao vụt xuống.

Lần này, "Phượng hoàng" không trốn không tránh, trực tiếp nghênh đón.

Chương 707: Ta không ức hiếp nữ nhân

Trên khu vực quý khách, Yến Y và Lý Trừng Hổ nhìn chằm chằm vào hai bên sắp đụng vào nhau trong không trung trước mặt, đều hơi nhíu mày, vẻ mặt có sự nghi hoặc.

Cả hai đều đang không hiểu với hành vi của Chung Nhược Thần, theo lý thuyết, đã chịu thiệt thòi với một kiếm trước đó của đối phương, đã biết rõ uy lực của một kiếm đó là không thể đỡ, thì hẳn

là không nên ngã xuống hai lần cùng một chỗ mới đúng, vậy tại sao lần này còn phải trực tiếp đối diện?

Trên trời giáng xuống, dưới đất xông lên, một bên như trời giáng lưu tinh, một bên như phượng hoàng múa trời cao.

Gần rồi, gần rồi, vẫn không người nào rẽ hướng, lập tức, rất nhiều người đều đã nhận ra được hai bên đều quyết tâm thề không quay đầu.

Mượn vòng xoáy nâng "Phượng hoàng" bay lên trời, Chung Nhược Thần ngẩng đầu nhìn chằm chằm, ánh mắt lạnh lùng giọng thâm trầm, cất tiếng lẩm bẩm kinh thường, "Không biết thay đổi, chỉ là cậy mạnh mà thôi!"

Nhìn thấy hai bên đã sắp đụng vào nhau, tốc độ "Phượng hoàng" bay lên không đột nhiên giảm xuống.

Ở trong đầu phượng hoàng, Chung Nhược Thần đột nhiên xoay người, lao chúi xuống, nhanh chóng từ trong cơ thể "Phượng hoàng" rơi xuống mặt đất.

Rầm!

Luồng sáng va chạm vào, đánh trúng đầu phượng hoàng, làm nổ tung đầu phượng hoàng, như lần trước luồng sáng cũng chìm vào trong cơ thể "Phượng hoàng".

Khán giả ở phía dưới lại nhìn thấy thân thể "Phượng hoàng" phình to ra, bị cưỡng ép đột ngột dừng tại không trung.

Dù cho Chung Nhược Thần đã thoát thân lao xuống mặt đất trước, nhưng vẫn bị Hướng Chân lao vút xuống như một ngôi sao băng lập tức đuổi theo.

Khán giả phía dưới, người có thị lực tốt, mơ hồ nhìn thấy hai người lần lượt lao vọt ra khỏi cơ thể "Phượng hoàng".

Oanh!

Ở trên cao, "Phượng hoàng" căng ra rồi sụp đổ, ngay lập tức lại có tiếng nổ lớn vang lên, "Phượng hoàng" lại một lần nữa bị luồng sáng chém nổ, tái diễn lại cảnh tượng chấn động lúc trước.

Cát bụi bùng ra dữ dội nhanh chóng nhấn chìm hai người vừa lao ra.

Nhìn thấy đối thủ ngay tại phía trước, Hướng Chân lấy kiếm mở đường trong nháy mắt liền truy đuổi theo.

Quay đầu lại nhìn, mặc dù cũng đang không ngừng rơi nhanh xuống, Chung Nhược Thần lại lăng không lật người, từ tư thế lao chúi xuống chuyển thành đầu trên chân dưới.

Trong khoảnh khắc đó, mí mắt Hướng Chân kịch liệt nhảy lên.

Lúc trước, gã còn không hiểu vì sao đối thủ đã biết rõ không thể ngăn cản uy lực một kiếm này của mình mà vẫn tiếp tục xông lên, sau đó lại bỏ chạy trốn.

Bây giờ gã đã hiểu được, lúc này cả hai bên đều đang rơi xuống rất nhanh, chỉ là một bên nhanh, một bên chậm hơn chút mà thôi, cho dù vẫn có chênh lệch về tốc độ nhưng đã không còn giống như lúc trước, chênh lệch lớn đến mức không kịp phòng.

Người ta xông lên, và cùng rơi xuống, chính là muốn dùng tốc độ để khắc chế tốc độ của gã.

Mặc dù đã hiểu rõ, nhưng gã cũng không thể kéo dài, dưới sức lao xuống mạnh mẽ như thế này, gã cũng không có cách nào dừng lại ngay lập tức, huống hồ khoảng cách giữa hai bên đã gần đến mức ngoại trừ va chạm vào nhau ra thì không còn có lựa chọn nào khác.

Cũng may, lực xung kích và cường độ từ tốc độ của gã cũng không phải đối thủ có thể so sánh được, thế tiến công của gã vẫn không sai không lệch, một kiếm lao đến.

Ngẩng đầu nhìn lên, Chung Nhược Thần không tránh không né, cho dù tốc độ xung kích và uy lực của đối phương vẫn đủ để gây ra mối đe dọa chí mạng cho nàng, nhưng đối với nàng mà nói, chênh lệch tốc độ lúc này đã đủ dùng rồi, ít nhất sẽ không còn giống như lúc trước nữa, lúc đó nhanh đến mức nàng thậm chí còn không thể nhìn thấy rõ bóng dáng của đối phương.

Đối diện với kiếm thế ầm ầm vọt tới của đối phương, nàng bỗng nhiên xuất thủ, tung một chưởng đón lấy lưỡi kiếm xé trời bổ đến.

Hướng Chân chỉ cảm thấy nữ nhân này không biết lượng sức mình, trong tình huống như vậy mà lại dám lấy tay lướt qua lưỡi kiếm của mình, trong lúc thầm nói nàng ta cuồng vọng, thế tiến công của gã vẫn đánh thẳng tới không sai lệch.

Nào ngờ bàn tay đối thủ chụp tới lưỡi kiếm lại hơi nghiêng lệch, ma sát vào lưỡi kiếm tung tóe ra một loạt đốm lửa sáng chói như ngọn lửa, có thể thấy được mức độ mãnh liệt của ma sát.

Nhìn thấy lưỡi kiếm khó phá được tay nàng ta, Hướng Chân lúc đầu kinh hãi, sau đó phát hiện thây trên tay đối phương có đeo găng tay cứng rắn vô cùng.

Đối thủ lấy chưởng khống chế kiếm, bức ép lưỡi kiếm ra khỏi người và cũng có xu hướng chụp được thân kiếm.

Hướng Chân mặc dù bị đánh cho trở tay không kịp, nhưng làm sao có thể để cho nàng được như ý, gã vội vàng xoay kiếm tránh thoát ra, rồi lại thấy hai tay đối phương trong nháy mắt vung ra vô số bóng chưởng bao trùm tới, mà bởi vì thế xông tới của gã quá mạnh, nên trong lúc nhất thời khó thể linh hoạt làm ra phản ứng mong muốn, vì vậy gã không thể không thu kiếm về đánh chém.

Trong âm thanh leng keng vang vọng, từng đám đốm lửa bắn tung ra mấy lần, sau đó lưỡi kiếm kẹt lại trong năm ngón tay của Chung Nhược Thần.

"Phốc!" Hướng Chân phun ra một ngụm máu tươi.

Tốc độ đối phương xuất thủ quá nhanh, hơn nữa trong lúc không kịp phản ứng, gã vẫn còn chưa có hoàn toàn thoát ra khỏi tác động từ vụ nổ của "Phượng hoàng", thì đã trúng liền mấy chưởng mạnh mẽ, người bị đánh lật ngang bay ra, đã bị đánh cho biến đổi phương hướng rơi xuống, kiếm của gã đã bị Chung Nhược Thần chụp vào trong tay.

Hai người rơi lướt qua nhau.

Nói thì chậm, kỳ thực quá trình giao đấu rất nhanh, gần như chỉ trong hai cái chớp mắt.

Thời điểm thực sự quyết định thắng bại thường thường chỉ tại trong nháy mắt nào đó.

Khán giả phía dưới cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy hai người bị bụi bặm bùng nổ ra bao trùm lấy rồi lại rất nhanh lao vọt ra.

"Di?"

"Chuyện gì vậy?"

Khán giả phía dưới vang lên một tràng âm thanh xôn xao kinh ngạc, kể cả những người dự thi ở dưới sân khấu cũng giơ tay chỉ trỏ vào không trung.

Người có chút ánh mắt đều nhìn ra được, Hướng Chân trong không trung dường như đang rơi với tình trạng mất kiểm soát, lập tức nhận thức được đã xảy ra chuyện.

Cho dù bị đánh bay ngang ra ngoài, nhưng tốc độ rơi xuống của Hướng Chân cũng không giảm bớt bao nhiêu, gã gánh chịu mấy chưởng mạnh mẽ của Chung Nhược Thần, đã bị đánh cho trọng thương, pháp lực trong cơ thể vận chuyển lưu loát, mắt mở trừng

trừng nhìn mình rơi xuống mặt đất, không muốn bị ngã chết, dục vọng cầu sinh khiến gã liều mạng thi pháp gia tăng lên người mình lực cản, nhằm làm chậm lại tốc độ rơi xuống.

Nhưng bởi vì lực lao xuống của gã thực sự quá lớn, nên tốc độ giảm đi rất chậm, cũng may mà cuối cùng cũng có giảm bớt từng chút một.

Nhưng khi tới gần mặt đất thì tốc độ của gã lúc này có phần vẫn hơi quá nhanh so với khả năng chịu đựng của thân thể.

Rầm! Cuối cùng đã nện xuống đất, một đám bụi mù tung tóe lên, trong miệng lại sặc ra một ngụm máu tươi, mắt hoa đầu choáng.

Sau khi thị giác rõ ràng hơn một chút, vừa quay đầu liền nhìn thấy đôi chân và bờ váy hạ xuống bên người, hai tay chống xuống mặt đất, nỗ lực muốn đứng lên.

Chung Nhược Thần từ trên cao nhìn xuống với ánh mắt khinh thường, một chân dẫm lên trên lưng gã, cưỡng ép đạp gã nằm xuống đất, đè chặt gã nằm bẹp trên mặt đất.

Hướng Chân không cam lòng bị nhục, còn muốn liều mạng giãy giụa, nhưng ngay sau đó, một mũi kiếm lạnh lẽo đè lên huyệt Thái Dương đã hoàn toàn kiềm chế được gã.

Kiếm là kiếm của chính gã, nhưng lúc này đã đổi chủ nhân, nắm giữ tại trong tay Chung Nhược Thần.

Nữ nhân che mặt từ trên trời giáng xuống, đeo găng tay kim loại, tay cầm đại kiếm, chân đạp đối thủ, cảnh tượng này khiến bầu không khí trở nên yên tĩnh đến khó hiểu.

Sau khi đã khống chế được đối thủ, Chung Nhược Thần từ trên cao nhìn xuống nam nhân ở dưới chân, nói: “Ngươi thua rồi!”

Một bên mặt dán sát vào mặt đất, Hướng Chân biết rõ phản kháng cũng vô dụng, thở dài một hơi, dường như đã chấp nhận.

Ở trên khán đài nhìn xem, Văn Nhược Vị đánh vỡ sự yên tĩnh trước tiên, nàng ta hưng phấn vung vẩy hai tay giống như con cua, lớn tiếng kêu gào, "Hay! Xinh đẹp! Ngươi là đẹp nhất!"

Trên khán đài tức thì giống như vỡ tổ, tiếng bàn tán ầm ầm vang lên, lúc trước rõ ràng nhìn thấy là Hướng Chân chiếm thượng phong, không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt liền biến thành Hướng Chân thất bại, kết quả thay đổi cực nhanh, khiến người ta không thể biết rõ quá trình thay đổi đó đến cùng là thế nào, không biết rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Ở dưới sân khấu, Quỳ Quỳ xoa xoa cằm, mặt đầy vẻ không hiểu được, "Đòn tấn công uy lực lớn như vậy, nữ nhân này vậy mà có thể đánh bại, làm sao làm được chứ?"

Bộ dạng Long Hành Vân làm như ta đã đoán được từ lâu, liếc mắt nhìn gã ta, lại đẩy ra hai chữ, "Ngớ ngẩn."

Quỳ Quỳ nhìn gã chăm chú, hỏi: "Đầu óc chập mạch sao?"

Trên khu vực quý khách, đối với kết quả trên sân, Yến Y và Lý Trừng Hổ nhìn nhau, không đưa ra lời bình luận gì.

Nhưng Lý Trừng Hổ nhấc tay lên vẫy một cái, một nhân viên quản sự của Vương phủ nhanh chóng đến bên cạnh cúi người nghe lệnh, "Vương gia."

Lý Trừng Hổ: "Đi thăm dò xem lai lịch của Hướng Chân này như thế nào, nếu thích hợp thì hỏi xem hắn có bằng lòng cống hiến sức lực cho quân ta không."

"Vâng." Quản sự của Vương phủ đáp lời.

Vào lúc này, Hướng Lan Huyên đứng ở một bên cười nói, "Vương gia, có lẽ người ta càng thích tới Đại Nghiệp ty hơn?"

Nàng đại diện Đại Nghiệp ty tới nơi này, tự nhiên cũng gánh vác trách nhiệm tuyển chọn nhân tài cho Đại Nghiệp ty.

Cho dù là thế lực nào, mới cũ thay nhau luôn luôn là trạng thái bình thường, với nhân tài tốt các phương thế lực đều thích, cho dù Hướng Chân thua ở dưới chân Chung Nhược Thần, cũng đã khiến cho các phương nảy sinh quan tâm.

Yến Y lạnh lùng liếc nhìn nàng ta, thấy nàng đại biểu cho Đại Nghiệp ty để bày tỏ thái độ, cũng không nói thêm gì.

Lý Trừng Hổ a một tiếng, cười ha hả nói: "Vậy thì để xem ý của người ta đi, để xem hắn bằng lòng đến bên nào."

Hướng Lan Huyên khẽ gật đầu, "Vương gia nói chính phải."

Một tràng tiếng trống ầm ầm tính thời gian vang lên một hồi, sau khi kết thúc, thấy Hướng Chân nằm úp sấp trên mặt đất vẫn không thể xoay người, Tần Phó Quân đứng trên sân khấu chủ trì liền thi pháp cất cao giọng nói: "Thượng Nguyệt thắng, lấy được cô hội thách đấu với đài chủ Trương Chi Thần."

Nghe được lời này, Văn Nhược Vị đứng tại bên sân ra sức khua khua cánh tay chúc mừng.

Chung Nhược Thần cũng dời mũi kiếm đi, chân cũng nhấc khỏi lưng Hướng Chân. Keng! Thanh kiếm cũng được cắm xuống bên người Hướng Chân.

Mấy đệ tử Côn Linh sơn chạy vội đến, khiêng Hướng Chân với miệng mũi trào máu, thân thể đầy bụi bặm đưa đi cứu chữa, cũng thuận tiện giúp gã cầm kiếm đem đi.

Bụi bặm bùng nổ ra bị gió thổi tung bay khắp nơi, khiến cho bầu trời vào lúc này mù mù mịt mịt, nhưng không người nào tại đây rời đi, đều vẫn ngồi lại nơi này ăn bụi, nhiều nhất là lấy tay áo và tay để che miệng lại mà thôi.

Ở trên khán đài, Văn Hinh và tiểu Hồng cũng là như thế, hai người nhìn chằm chằm vào Chung Nhược Thần đang đi về phía sân khấu chủ trì, đều biết nữ nhân này sắp đánh với Dữu Khánh, mà nữ nhân này lại lợi hại như vậy, đối với hai người bọn họ mà nói, đó giống như là thần tiên có thể phi thiên độn địa.

Văn Nhược Vị cũng có phần không cao hứng được nữa rồi, trong mắt đầy lo lắng nhìn tới, trong lòng biết được chỉ sợ không ai có thể ngăn cản tỷ tỷ tách đấu với tỷ phu, mấy năm nay tỷ tỷ thực sự là bị kìm nén quá nhiều uất ức, e rằng cũng chỉ có thể phát tiết ra tại trên người tỷ phu, còn bất kỳ nam nhân nào khác cũng không thể giúp tỷ tỷ giải được hận.

Phát tiết thì phát tiết, đó cũng không phải là vấn đề, nàng chỉ sợ tỷ tỷ trong lúc tức giận mà thừa cơ giết chết tỷ phu, cũng không biết một phen khuyên bảo của mình lúc trước có hữu dụng hay không.

"Ai!" Nàng đã thở vắn than dài không biết bao nhiêu lần vì điều này.

Dữu Khánh nhìn thấy nữ nhân vừa mới đạp Hướng Chân tại dưới chân đi về phía bên này, trong lòng cũng có chút sợ hãi, sức mạnh đòn tấn công của Hướng Chân kinh khủng cỡ nào, dùng con mắt cũng có thể nhận ra được, mà nữ nhân này lại có thể đón được, còn có thể đánh bại Hướng Chân, khiến lòng hắn rất không chắc chắn.

Sức mạnh nhảy lên sân khấu đi treo tấm thẻ bài lúc trước kia đột nhiên tan biến.

Trong vô thức, ánh mắt hắn liếc nhìn về phía Văn Hinh trên khán đài, hôm nay vừa đến nơi đây, việc đầu tiên của hắn chính là tìm xem Văn Hinh ngồi ở nơi nào.

Về sau nếu như mình bị Thượng Nguyệt ngay trước mặt mọi người đánh cho như một con chó, vậy thì làm sao chịu cho nổi.

Chung Nhược Thần đi tới dưới sân khấu, nói với Tần Phó Quân: "Ta có thể thách đấu với hắn ngay bây giờ không?"

Ánh mắt hơi nghiêng, nhấc tay chỉ ra, không chút do dự chỉ về phía Dữu Khánh.

Khóe miệng Long Hành Vân nhếch lên, nhe răng cười trộm, xòe chiết phiến trong tay ra, chậm rãi phe phẩy, bộ dạng rõ ràng là đang chờ xem trò vui.

Tần Phó Quân quay đầu lại nhìn nhìn, thấy đệ tử đồng môn đang lấy thẻ bài của Hướng Chân ra khỏi bức vách, quay đầu lại cười nói: "Đương nhiên có thể." Sau đó hỏi Dữu Khánh, "Trương Chi Thần, ngươi có đồng ý nhận sự thách đấu của Thượng Nguyệt ngay bây giờ không?"

Dữu Khánh: "Ta thì không sao, nhưng mà không cần phải gấp gáp như vậy?"

Tần Phó Quân hỏi: "Vậy ngươi định lúc nào?"

Dữu Khánh liếc nhìn cánh tay chảy máu của Chung Nhược Thần, "Chờ cho nàng bình phục vết thương rồi nói tiếp, cũng không cần phải xa luân chiến, ta không ức hiếp nữ nhân."

"Ngươi không ức hiếp nữ nhân?" Chung Nhược Thần hiếm có mà tiếp lấy lời của hắn, giống như nghe được chuyện gì đó cực kỳ chê cười, hừ hừ cười nhạt hai tiếng, "Không sao, chút vết thương này không tính là gì."

Chương 708: Kẻ bạc tình

Ngụ ý là còn có thể đánh, dường như muốn đánh ngay bây giờ.

Dữu Khánh lại nói: "Không quản chút vết thương này có tính là gì hay không, trước tiên cứ dưỡng thương cho ổn đã rồi nói tiếp, ta không muốn chiếm lợi của ngươi."

Hắn nói lời rộng lượng, nhưng không biết rằng lời mình vừa nói ra lại gây ra sự kích thích rất mạnh đối với Chung Nhược Thần, cái gì gọi là "Ta không muốn chiếm lợi của ngươi" ?

Tức thì, ánh mắt Chung Nhược Thần nhìn hắn trở nên không thích hợp, có cảm giác nghiến răng nghiến lợi.

Long Hành Vân cũng nhìn chằm chằm Dữu Khánh với vẻ hả hê, nói: "Trương huynh, ngươi không phải đã sợ rồi đi?"

Gã rất hi vọng Chung Nhược Thần đánh cho Dữu Khánh một trận, đánh chết hay đánh cho tàn phế mới gọi là tốt, vậy thì gã cũng có thể thoải mái kết thúc Triêu Dương đại hội rồi.

"Sợ?" Dữu Khánh quét ánh mắt lạnh lùng nhìn gã, "Ngươi không định thách đấu ta sao? Trốn ở một bên làm gì, vì sao không dám tới thách đấu? Ngươi tới đây thử xem, xem ta có sợ hay không."

Chọn lấy trái hồng mềm mà nặn, thông qua quan sát thi đấu, tên Long thiếu này khẳng định dễ đối phó hơn nữ nhân này một chút.

Bộp! Long Hành Vân xếp cây quạt trong tay lại, chỉ chỉ tới Chung Nhược Thần, "Ta mà lên, chẳng phải lại phải quyết đấu với nàng trước sao, chẳng phải đã trở thành người tiêu hao đối thủ giúp ngươi sao, ngươi cho rằng ta là tên Hướng Chân ngốc nhếch đó hay sao chứ? Muốn đánh với ta, ngươi trước tiên qua cửa ải của nàng rồi nói tiếp đi."

Gã lấy lí do này làm cho Dữu Khánh không còn lời nào để nói.

Thấy hắn dây dưa kì kèo, Quỳ Quỳ cũng không chịu được nữa, bắt đầu hét lên:

"Ta nói nha ria mép, khi nhảy ra tranh đệ nhất ngươi tích cực hơn hẳn mọi người, bây giờ ngươi lại nói cho chúng ta biết là ngươi muốn thương hương tiếc ngọc sao? Đừng có dông dài nữa! Đây là nơi nào chứ, là nơi để thương hương tiếc ngọc sao? Ngay cả chính người ta cũng đã nói không cần ngươi thương hương tiếc ngọc, ngươi còn dây dưa lề mề cái gì chứ? Không được thì trực tiếp nhận thua đi, đừng có trì trì hoãn hoãn làm lỡ tất cả mọi người."

"Đánh được thì đánh, không đánh được thì thôi đi."

"Đúng vậy, nếu ngươi thật sự có lòng tốt đó, vậy thì trực tiếp kéo đến ngày thứ ba cũng được, không nên nói mấy loại lời nói không muốn chiếm lợi này nọ, khinh thường người nào chứ, thực lực người ta bày rõ ra đó nha."

Trong hai mươi lăm người, mấy người khác cũng lần lượt cất lời chỉ trích, dồn dập bày tỏ sự bất mãn với Dữu Khánh.

Vấn đề là vào lúc này, bọn họ đều có cảm giác như nhau, cảm thấy "Trương Chi Thần" có thể đã sợ rồi, bởi vì vừa rồi "Thượng Nguyệt" đã biểu hiện ra thực lực rất rõ ràng, các thí sinh tại đây có người nào mà không lo lắng?

Suy bụng ta ra bụng người, cũng không khó hiểu khi "Trương Chi Thần" chột dạ, thiếu tự tin.

Dữu Khánh hừ lạnh một tiếng, tiến lên một bước, đến gần Chung Nhược Thần một chút, nói với nàng: "Ngươi nhìn thấy hay không? Những người này nhìn như nói chuyện giúp ngươi, kì thực đều là rắp tâm hại người. Chính bọn họ vì sao không lên trên treo thẻ bài chứ? Đều đang trông chờ ngươi và ta lưỡng bại câu thương, nhằm dễ có cơ hội nhặt món hời."

Lời hắn nói cũng có lý lẽ nhất định, những người khác chậm chạp không lên treo biển tên, chính là đang chờ cơ hội hành động, nhưng chưa chắc đều là muốn chiếm lợi của hắn, vị trí Thứ nhất cũng không có dễ để chiếm lợi.

Quỳ Quỳ lập tức hỏi: "Tiểu ria mép, nói cái gì vậy chứ, ai rắp tâm bất lương hả?"

Dữu Khánh đốp chát lại một câu, "Ngươi chỉ được cái nói nhiều. Đây là nơi động thủ, không phải nơi nói chuyện, ta treo thẻ bài của ta ở trên đó, ngươi không phục thì có thể lên đó treo thẻ bài thách đấu nha."

Quỳ Quỳ há to miệng, với tính cách của gã ta, cũng hiếm thấy mà bị nghẹn họng không nói được lời nào.

Gã ta tức giận cũng định đi lên treo thẻ bài của mình lên thách đấu, nhưng rồi nhìn nhìn Chung Nhược Thần ở trước mắt, nghĩ tới kết quả của Hướng Chân, lời cứng rắn đến bên miệng lại cưỡng ép nuốt trở vào, biến thành giọng điệu giống như Long Hành Vân, phất tay xem thường, "Ta sẽ không bị ngươi lừa."

Tại trên sân khấu, Tần Phó Quân trong lòng rất mong đợi Chung Nhược Thần sẽ trừng trị Dữu Khánh một trận ra trò, giết chết càng tốt, nếu không, vừa nhìn thấy bộ dạng tên này tự do tự tại trong Côn Linh sơn nàng ta liền sẽ nhớ tới dấu bàn tay trên ngực của mình ngực, càng nghĩ càng cảm thấy tên này kiêu ngạo, khi dễ Côn Linh sơn không người.

Nhưng mà nàng ta vẫn phải tuân theo quy tắc của Triêu Dương đại hội, vì vậy nàng ta mỉm cười nói: "Trương Chi Thần, ngươi có thể chấp nhận thách đấu ngay bây giờ, cũng có thể để ngày mai mới chấp nhận, hoặc có thể chờ đến ngày mốt mới chấp nhận thách đấu. Nói chung, theo quy định, trong vòng 3 ngày ngươi nhất định cần phải tiếp nhận sự thách đấu của Thượng Nguyệt, cụ thể tại ngày nào, do chính ngươi quyết định."

Dữu Khánh ngoài miệng cười ha hả, "Thời gian rất dư dả a."

Trong lòng lại đang do dự bất định, đang suy nghĩ.

Chung Nhược Thần nhưng là hùng hổ dọa người, hỏi: "Ngươi đánh hay là không đánh?"

Nàng cũng chỉ có thể ép hỏi như vậy, dựa theo quy tắc của đại hội, người ta quả thực có thể không chấp nhận sự thách đấu của nàng vào hôm nay.

Dữu Khánh nhìn nàng, thở dài, "Ngươi vừa mới bị thương, ngươi xác định muốn đánh với ta ngay lúc này?"

Chung Nhược Thần thái độ kiên quyết, đáp: "Xác định, ngay bây giờ!"

Không ai có thể hiểu được tâm trạng của nàng, lúc này nàng đứng nói chuyện ở trước mặt hắn, trong lòng nhưng là run rẩy.

Sự run rẩy này không phải là sợ hãi, cũng không phải là căng thẳng, mà là một loại cảm xúc không ổn định về tâm thần mà chính nàng cũng không thể giải thích được. Nói chung, lúc này nàng không muốn đội thêm một chút nào cả.

Nếu không phải vì có quy tắc thi đấu, nàng sẽ không nói chuyện với hắn, thậm chí còn không muốn nhìn hắn.

Nàng đã từng nghĩ tới vô số chủng cách thức để hai người gặp lại nhau, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới lần đầu tiên nàng gặp lại hắn, mặt đối mặt nói chuyện với hắn lại là trong trường hợp này.

Vào lúc này, tâm tình nàng cực kỳ phức tạp và cực đoan.

Dữu Khánh thở dài, "Nếu ngươi đã nhất quyết muốn như vậy, vậy ta đây liền phụng bồi ngươi đi!"

Lời nói có vẻ rất bất đắc dĩ, thực ra đây là quyết định mà hắn đưa ra sau một hồi cân nhắc.

Nhìn thấy trận thi đấu vừa rồi của đối phương, hắn quả thực có chút chột dạ, thực sự là đấu pháp đó của người ta không khỏi quá cao cao tại thượng đi, khi so sánh với người ta, hắn thấy mình giống như một loài bò sát vậy.

Nhưng vấn đề là, không chấp nhận thách đấu chính là chịu thua, hắn có thể chịu thua sao?

Cho dù chịu thua thì vẫn phải tiếp tục đi giải quyết mâu thuẫn với Long Hành Vân, vị trí thứ nhất không được, có thể treo thẻ bài lên vị trí Thứ hai, rồi tiếp tục đánh với Long Hành Vân.

Nhưng trong lòng hắn cảm thấy kỳ lạ, như có một rào cản không thể vượt qua, rào cản đó ở tại trên khán đài, và hắn biết rõ là đang quan sát hắn.

Nếu đã không thể chịu thua, nếu là vẫn phải chiến đấu, vậy thì đánh hôm nay hay qua hai ngày nữa có gì khác biệt không?

Có, đối phương đang bị thương, đánh ngay bây giờ, cơ hội chiến thắng lớn hơn!

Hơn nữa, nói như thế nào đi nữa, mọi người đều là tu vi Sơ Huyền cảnh giới, vì sao cứ phải bay lên bầu trời đánh nhau làm gì, ngoại trừ Hướng Chân với loại đấu pháp một mực bay thẳng lên trời đó, bay lên trời để thi đấu gần như không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Chỉ cần không phải chạm trán với kiểu đánh như của Hướng Chân, hắn không tin mình đứng trên mặt đất, đối thủ nhảy nhót ở trên bầu lại có thể có ý nghĩa gì.

Nếu thật sự là giao đấu với nhau tại trên mặt đất, vẫn là câu nói kia, mọi người đều là tu vi Sơ Huyền cảnh giới, mình cũng chưa chắc đã

chênh lệch với người ta quá nhiều, cho nên không cần bị một trận không chiến lúc trước làm cho sợ hãi.

Sau khi đã cân nhắc như vậy, hắn mới thả lỏng, quyết tâm đánh một trận!

Thấy hắn đã ứng chiến, đám người lại bắt đầu trở nên hưng phấn và mong đợi.

Có một số người quả thực cũng hi vọng Dữu Khánh và Chung Nhược Thần đánh nhau lưỡng bại câu thương, tốt nhất là bị thương rất nặng, sau đó, nói không chừng họ sẽ có cơ hội đoạt lấy Hạng nhất.

Ở trên sân khấu, Tần Phó Quân lập tức hỏi: "Nhị vị đã quyết định chưa?"

Dữu Khánh nghiêng đầu ra hiệu về phía Chung Nhược Thần, "Tùy nàng, nếu nàng muốn đấu, vậy thì đấu."

Chung Nhược Thần chỉ nói hai chữ, "Quyết định."

Tần Phó Quân nở nụ cười, lập tức thi pháp cất cao giọng nói: "Thượng Nguyệt đưa ra thách đấu với Trương Chi Thần, Trương Chi Thần ứng chiến, mời nhị vị vào sân!"

Nàng ta đưa tay lên ra hiệu, tiếng trống ầm ầm lại bắt đầu vang lên.

Dữu Khánh xoay người bước đi, đi về phía sân thi dấu.

Đệ tử Côn Linh sơn cầm cào bằng rất nhanh san phẳng sân thi đấu rồi nhanh chóng lắc mình rời khỏi, nhường sân thi đấu cho hai người.

Văn Nhược Vị bối rối, hai tay đang vào nhau, nét mặt phía dưới chiếc khăn che mặt cũng rất xoắn xuýt, nhưng nàng biết rõ mình không ngăn cản được tỷ tỷ, tỷ tỷ bị ám ảnh rất sâu với biến cố tại kinh thành hồi đó.

Hồi đó, khi sự việc mới xảy ra, kỳ thực tỷ tỷ vẫn không quá mức oán hận tỷ phu, tỷ phu làm hay không làm chức quan đó, tỷ tỷ cũng không quan tâm, cũng có thể lý giải được tỷ phu sở dĩ bị ép buộc phải chạy trốn là bởi vì quấn vào đấu tranh chính trị, có người muốn đẩy tỷ phu vào chỗ chết, ngay cả toàn bộ Chung phủ cũng nguy như chồng trứng sắp đổ, tỷ phu không chạy còn có thể làm thế nào?

Chân chính làm cho tỷ tỷ oán hận chính là chuyện về sau.

Được biết tỷ phu bị nhân mã kinh thành vây quét, lúc đó thực ra cũng không cần phải đích thân nàng đi giải cứu, chỉ cần một câu nói của Ty Nam phủ là được.

Tỷ tỷ bảo nàng đích thân đi để "Nhất đao lưỡng đoạn" đoạn quan hệ đó, nàng tự nhiên là biết rõ tâm tư của tỷ tỷ, bởi vì tỷ tỷ biết nàng khẳng định sẽ tận lực kéo vãn tình hình.

Và nàng quả thực cũng tận lực để vãn hồi tình hình, nàng cũng đưa ra đảm bảo với tỷ phu, chỉ cần tỷ phu trở về, tỷ tỷ nhất định sẽ tha thứ, nhưng lúc đó tỷ phu thật sự rất tuyệt tình a, dứt khoát kiên quyết từ bỏ tỷ tỷ, một mình xa chạy cao bay.

Thời điểm khi tỷ tỷ biết được thông tin này, tỷ tỷ thực sự rất đau lòng, từ trong nét mặt của tỷ tỷ, nàng có thể cảm nhận được, oán niệm của tỷ tỷ đối với tỷ phu bắt đầu tích lũy từ thời khắc đó.

Bụi bặm vẫn còn bay lơ lửng, không trung mù mù mịt mịt một màu bụi xám nhàn nhạt.

Văn Hinh dùng khăn tay che miệng, nhìn chằm chằm hai người bước vào sân đấu.

Sự khẩn trương của Tiểu Hồng lộ rõ trên nét mặt. Thực sự là trận đấu lúc trước có ảnh hưởng rất lớn đến mọi người, Dữu Khánh sắp thi đấu với một người như vậy, người quan tâm đến hắn muốn không lo lắng cũng khó.

Nam Trúc căng thẳng chịu không nổi nữa, hỏi hai bên: "Lão Thập Ngũ đến cùng là đang làm gì vậy, thật sự đánh nhau sao?"

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm ở hai bên không có cách nào trả lời vấn đề này, Bách Lý Tâm lầm bẩm một câu, "Đáng tiếc, không thể mang cung tên tới."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đồng loạt quay nhìn nàng ta, nữ nhân này đang suy nghĩ gì vậy chứ?

Có lẽ là không muốn đi tại phía sau Dữu Khánh, Chung Nhược Thần chợt lắc mình bay lên, lướt qua đỉnh đầu Dữu Khánh, trực tiếp rơi xuống tại trong sân đấu, sau đó xoay người yên tĩnh chờ đợi đối thủ đi đến.

Dữu Khánh không chút nào vội vàng, nhìn thấy đối phương gấp gáp như vậy, hắn cố ý giảm chậm bước đi, định tác động tới tâm tình đối phương.

Nào ngờ tiếng trống không phối hợp, vang một hồi liền dừng lại, cũng có nghĩa là trận đấu chính thức bắt đầu.

Dữu Khánh tiếp tục không nhanh không chậm đi tới, trong lòng đang suy nghĩ, lỡ như đánh không thắng đối phương, đối phương sẽ không hạ tử thủ đi?

Vạn nhất đối phương thật sự hạ tử thủ thì làm sao bây giờ? Mình có nên lớn tiếng nhận thua hay không, để được người của Côn Linh sơn đúng lúc xuất hiện bảo đảm tính mạng của hắn?

Bị đánh cho chật vật nhận thua… Hắn vô thức liếc nhìn về phía khán đài nào đó.

Trong lúc miên man suy nghĩ, hắn bước tới trước mặt Chung Nhược Thần, dừng lại tại vị trí cách một trượng xa, đứng đối diện giằng co với đối thủ.

Chung Nhược Thần lại đưa hai tay xuyên vào trong tay áo, khi rút ra thì hai tay đã được đeo lên đôi găng tay kim loại lấp loáng ánh kim loại sẫm màu.

Vừa ra sân liền đeo găng tay lên, bộc lộ ra vũ khí, ở mức độ nào đó mà nói, điều này cũng chứng tỏ nàng công nhận thực lực của đối thủ, bởi vì nàng biết rõ kiếm của đối thủ rất nhanh, có thể đứng tại nguyên chỗ chống đỡ ngàn kiếm như mưa tấn công, há có thể là trò đùa.

Huống hồ còn dám làm người đầu tiên nhảy ra treo lên thẻ bài làm đài chủ vị trí Thứ nhất.

Quan trọng nhất là, đối với nàng lúc này, nàng có thể thua bất cứ người nào cũng được, chỉ duy nhất không thể thua kẻ bạc tình trước mặt!

Nàng không cho phép mình có bất kỳ sơ sẩy nào.

Hai người cứ như vậy giằng co với nhau, giằng co một hồi lâu vẫn không có động tác gì.

Cuối cùng, Chung Nhược Thần lên tiếng trước, "Rút kiếm đi!"

Dữu Khánh khẽ lắc đầu, "Cánh tay của ngươi bị thương, ta đã nói rồi, ta không muốn chiếm lợi trước ngươi."

Chung Nhược Thần lập tức cảm thấy mình bị nhục nhã, nàng cắn răng nói: "Ngươi định dùng bàn tay trần thi đấu với ta sao?"

Dữu Khánh: "Trước tiên nhìn thử xem đã, nếu ngươi có thể khiến ta rút kiếm, ta tự nhiên sẽ rút kiếm."

Không phải hắn tự đại, mà đã chú ý tới vũ khí của đối phương, tuyệt đối là loại vũ khí có mức độ linh hoạt cao nhất, các loại đao kiếm chỉ sợ chưa chắc đã có thể chiếm được lợi tại trước một đôi bao tay này,

rất dễ dàng bị khóa chặt. Có thể tưởng tượng được vì sao kiếm trên tay Hướng Chân lại chuyển đến trên tay đối phương.

Nếu đối phương chỉ đeo một đội găng tay, vậy hắn cũng muốn thử xem "Cầm Long thủ" của mình.

Chương 709: Gió xoáy

"Cầm Long thủ" là một trong những nội dung cơ sở để tu luyện "Phong Trần kiếm quyết", còn có một nội dung cần thiết nữa là "Du Long quyết" .

Không còn cách nào khác, kiếm chiêu của "Phong Trần kiếm quyết" có tốc độ vượt quá bình thường, với tu vi và nhục thân bình thường là rất khó để thi triển ra được.

Cần phải biết rằng, kiếm là một loại vũ khí không giống như chùy hay thương, nắm trong tay để thi triển ra kiếm chiêu thì có rất nhiều thời điểm cần phải xoay chuyển cổ tay để biến đổi chiêu số, khi tốc độ đạt đến một tình trạng nhất định thì cần phải có cảnh giới tu vi tương đương để bảo vệ, bằng không, cổ tay tuyệt đối sẽ chịu không nổi, nếu cưỡng ép thi triển ra, tất nhiên sẽ dẫn đến gân cốt rối loạn, cổ tay bị chấn thương.

Và "Ba mươi sáu thức Cầm Long thủ" là nội dung cơ sở để tu luyện kiếm quyết, trong chừng mực nhất định là để bảo vệ, giữ gìn cổ tay, tránh bị chấn thương.

Đương nhiên nó cũng không đơn giản chỉ để bảo vệ, kiếm quyết có nói: Tay có ý cầm long, mới có thể trói được Thương Long.

Không khó để lý giải ý tứ trong đó, muốn cầm kiếm giao đấu, trước tiên bản thân phải nắm chắc kiếm mới được.

Còn về "Du Long quyết", thì đó là thân pháp để thi triển kiếm quyết, hình thức hoàn chỉnh của một hơi ba mươi sáu kiếm chính là dùng "Ba mươi sáu thức Du Long quyết" để hỗ trợ lẫn nhau, lại phân chia làm Âm, Dương quyết. Một hơi ba mươi sáu kiếm nghênh chiến quanh thân là thế thủ, làm Âm quyết. Một hơi ba mươi sáu kiếm vây địch tấn công là thế công, làm Dương quyết.

Cho dù Âm quyết hay là Dương quyết, chỉ dựa vào tay để công thủ khắp xung quanh là không thể làm được, mà cần phải có sự phối hợp của thân pháp có mức độ xoay chuyển cực cao, đó chính là Du Long quyết.

Từ khi tu luyện "Phong Trần kiếm quyết" đến nay, hắn thật sự chưa có lần nào thi triển ra kiếm quyết ở hình thái hoàn chỉnh để giao đấu với người khác, người đã hứng chịu hình thái kiếm quyết của hắn tương đối nhiều là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, cũng chỉ có hai vị sư huynh đó là bị kiếm quyết của hắn đánh nhiều nhất.

Không cần kiếm chiêu chỉ dùng "Cầm Long thủ" để đánh nhau với người khác thì càng chưa từng thử.

Tuy nhiên, trong nội dung kiếm quyết khi bảo trước tiên luyện thủ pháp và thân pháp thì cũng có lưu ý, luyện thành "Cầm Long thủ" và "Du Long quyết" cũng có thể thuận lợi để tự vệ trong trường hợp không có vũ khí.

Bây giờ lần đầu tiên gặp được một người không cầm trọng vật hay vật sắc bén làm vũ khí, chỉ đeo một đôi găng tay xích sắt làm vũ khí, hơn nữa nghĩ đến việc Hướng Chân bị đối phương đoạt kiếm, hắn liền muốn trước tiên thử xem mực độ sâu cạn của đối phương, rồi mới quyết định có dùng kiếm hay không.

Tuy rằng trong lòng có suy nghĩ như vậy, nhưng về khí độ hắn không thể để thua người, hắn chính là muốn bày ra bộ dạng không muốn chiếm lợi trước ngươi.

Chung Nhược Thần cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng cũng không dám sơ ý, nếu đối phương đã dám làm như vậy, nàng sao dám khinh thường.

Nếu đối phương đã muốn nhìn xem nàng có bản lĩnh để đối phương rút kiếm ra hay không, vậy nàng cũng không khách khí nữa.

Nàng biết rõ Dữu Khánh xuất kiếm rất nhanh, tốc độ tay tất nhiên cũng không chậm, nhưng cũng không cần so xem ai nhanh ai chậm, nói chung không cần đấu với sở trường của đối phương.

Vì vậy, nàng cũng không có làm bất kỳ thủ đoạn thăm dò gì, vừa ra tay chính là đại pháp không tùy tiện dùng tới, vừa ra tay chính là đại pháp có tính quyết định chiến thắng!

Chỉ thấy nàng tiện tay vạch qua giữa hai người, lập tức mặt đất nổi sóng, một luồng khí xoáy hình thành.

Dữu Khánh chú ý tới động tác tay vạch qua của nàng, đưa nội lực ra ngoài để thi pháp thì cần có thủ pháp.

Động tác tay tiếp đó giống như cá vẫy đuôi lắc lư kích thích vào không khí, luồng khí xoáy nhanh chóng phát triển, luồng khí xoáy vốn mờ nhạt trong nháy mắt hút vào lượng lớn bụi bặm từ mặt đất, dưới sự điều khiển bởi pháp quyết của nàng, nó rất nhanh liền mở rộng ra, chẳng mấy chốc đã tạo thành một cơn lốc xoáy lớn.

Sân thi đấu lúc nãy được san phẳng, bây giờ lại bị phá hư, bụi bặm lại vù vù bị hút về nơi này, thanh thế to lớn kinh người.

Dữu Khánh đứng ở gần nhất nên cảm nhận rõ rệt nhất, chỉ trong giây lát liền có cảm giác như đang ở trong trung tâm gió bão, quần áo tung bay phần phật, lực hút cường đại như muốn hút hắn vào bên trong lốc xoáy.

Hắn bị cột gió mở rộng ra ép lui, vội nhanh chóng vận công thi pháp, hộ thể cương khí hình vừa xuất hiện liền ổn định lại y phục và

tấm khăn che mặt xuýt chút nữa được xé ra.

Khán đài cũng bị gió mạnh quét qua, Văn Hinh và tiểu Hồng không có tu vi hộ thể, ngay cả mở mắt cũng có phần khó khăn, hai người híp mắt lại, kẹp lấy tay nhau, giữ chặt một chỗ.

Đám người Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tự nhiên là lo lắng vô cùng.

Đôi mắt Văn Nhược Vị trên chiếc khăn che mặt tung bay cũng tràn đầy lo lắng, nàng không có ngờ tới tỷ tỷ không chút nào thăm dò, vừa ra tay chính là đại pháp đầy mạnh mẽ.

Mà pháp môn để thi triển ra pháp này, đến nay nàng vẫn chưa thể lĩnh ngộ.

Cùng được một sư phụ dạy cho, cũng bắt đầu tu hành cùng lúc, nhưng trên con đường tu luyện, tỷ tỷ đi nhanh hơn nàng nhiều, tỷ tỷ cũng lĩnh ngộ thuật pháp nhanh hơn, làm cho sư phụ rất vui vẻ. Đương nhiên, sư phụ cũng đã nói rồi, nói nàng không cần so với tỷ tỷ, nói rằng đến bây giờ nàng còn chưa lĩnh ngộ được pháp môn này cũng không có vấn đề gì, trong tình hình bình thường, phải cần nhiều năm mới có thể lĩnh ngộ được.

Lúc này, khắp khu vực sân thi đấu thực sự là gió nổi mây vần, một số cờ phướn trên sân khấu chủ trì và vải bạt che chắn khán đài quý khách đều thiếu một chút bị gió cấp xé rách.

Long Hành Vân phe phẩy chiết phiến, chợt nhận thấy gió có phần lớn, gã nhìn nhìn cây quạt trong tay, khóe miệng cứng đờ, nhìn xung quanh một vòng rồi nhanh chóng xếp quạt lại, quay lại nhìn Dữu Khánh đứng trong sân đấu dường như không biết hạ thủ làm sao, nét mặt lập tức trông có vẻ hả hê.

Đa số mọi người đều cảm thán với cột gió dường như nối liền đất và trời ở trước mắt, khó thể tưởng tượng nổi làm sao người có tu vi Sơ Huyền cảnh giới lại có thể thi triển và khống chế được uy lực khổng lồ như thế.

Nhận thấy lực hút của cột gió càng lúc càng lớn, vốn có ý định lấy bất biến ứng đối vạn biến, lúc này Dữu Khánh không kiềm chế được nữa, nhanh chóng lắc mình di chuyển, rất nhanh lướt quanh một vòng dưới chân cột gió, kết quả phát hiện thấy phía sau cột gió không có bóng dáng của Chung Nhược Thần, lướt hết một vòng cũng không thấy bóng người ở đâu.

Không biết người đã đi nơi nào, hắn vội nhìn xung quanh.

Ở trên khán đài thì có không ít người đã nhìn thấy Chung Nhược Thần đi đâu, cưỡi gió đi rồi, trực tiếp tiến vào bên trong cột gió.

Ở trên khu vực quý khách, Triêu Dương công chúa có phần ngồi không yên, nàng ta đứng lên nhìn quanh, có chút không kiên nhẫn, hỏi: "Tại sao lại làm bụi bặm bay tứ tung rồi chứ, người cũng nhìn không rõ, còn xem thi đấu gì được chứ? Côn Linh sơn không có cả tiền để lát mấy tấm đá sao?"

Triệu Đăng Tử ở bên cạnh mỉm cười gật đầu, nói: "Công chúa nói chính phải, chỉ là diện tích sân thi đấu quá lớn, bây giờ lát cũng không kịp nữa rồi. Sẽ rút kinh nghiệm cho đại hội lần sau."

Một câu nói liền đá ý kiến của công chúa tới đại hội lần sau, vấn đề là Triêu Dương đại hội lần tiếp theo có do Côn Linh sơn tổ chức hay không còn chưa biết được.

"Triệu Chưởng môn, ngươi đừng trêu chọc nàng." Lý Trừng Hổ phì cười vui vẻ, rồi giải thích: "Triêu Dương, lát đá cũng không thực tế, đánh không được mấy trận sẽ bị phá hủy, còn không có khả năng chịu giày vò bằng mặt đất bình thường, lại còn dễ dàng khôi phục. Bụi bặm bay đầy nhìn không rõ được, là do người ta thi pháp khống chế để làm thủ thuật che mắt."

Yến Y liếc mắt nhìn con gái, gặp được cơ hội thích hợp liền không ngại chỉ điểm một chút, "Nó còn có thể gây tổn thương người ta. Lúc trước có nhìn thấy y phục trên người tên Hướng Chân kia bị rách

nát loang lổ không? Bây giờ, cột gió này còn ghê hơn, có thể giết người."

"Giết người?" Triêu Dương công chúa lập tức nhìn chằm chằm cột gió.

Dữu Khánh cũng ngẩng đầu nhìn cột gió ở trước mặt, cũng nhận thức được Chung Nhược Thần hẳn là đang ẩn thân tại bên trong, hắn định lấy Quan Tự quyết để dò xét tung tích của nàng, nhưng đối diện với cột gió cuồn cuộn này, đạo hạnh hắn không đủ, chẳng khác gì kẻ mù trợn mắt nhìn, cái gì cũng nhìn không ra.

Nhưng hắn cũng không sợ cảnh tượng này, chỉ có như vậy thôi ư? Làm sao làm khó được ta.

Hắn cũng không tin một thứ cao lớn như vậy có thể đuổi theo được hắn tại bên trong sân đấu này, bất kể Thượng Nguyệt ngươi muốn chơi đùa trò gì, ta chính là không tiếp chiêu, để xem Thượng Nguyệt ngươi điều khiển một thứ to lớn như vậy thì có thể kéo dài bao lâu.

Vì vậy, hắn lắc mình lui xa ra một chút, đứng chắp tay sau lưng bình thản ung dung, kéo dài.

Lúc này, Chung Nhược Thần đang ở trong trung tâm vòng xoáy, nương theo lực nâng lơ lửng tại trong phong nhãn cao vút, thỉnh thoảng phất tay thi pháp, giống như nữ thần phất phới ở trên cao, xung quanh mù mịt hào hùng.

Kỳ thực, duy trì một cơn lốc xoáy to lớn như vậy, cũng không tiêu hao quá nhiều pháp lực của nàng, người không hiểu sẽ cho rằng khó, người hiểu biết pháp môn thì không khó.

Dựng lên thế, tạo thành thế, sau đó theo đà có sẵn để làm, chỉ có như vậy, tương tự như bốn lạng bạt ngàn cân, nhưng là càng huyền diệu hơn.

Nói thì đơn giản, nhưng muốn thông hiểu sự huyền diệu của nó thì không có dễ dàng như vậy, không phải ai cũng có thể hiểu.

Trên cột gió như rồng cuốn, trong mù mịt thỉnh thoảng mở ra những lỗ hổng trong suốt, là do Chung Nhược Thần thi pháp tạo ra, nhưng người đứng ở bên ngoài là nhìn không thấy, chỉ có nàng tại bên trong phong nhãn mới có thể nhìn thấy rõ bên ngoài.

Muốn nhìn thấy rõ nơi nào bên ngoài, với nàng, chẳng qua chỉ là chuyện lật tay.

Lúc này Dữu Khánh không nhìn thấy nàng, nhưng nàng lại có thể nhìn thấy mỗi một động tác của Dữu Khánh, vốn còn định mở mắt mong chờ, muốn nhìn xem Dữu Khánh làm sao có thể phá được đại pháp của mình, cuối cùng lại nhìn thấy Dữu Khánh bình thản ung dung chắp tay sau lưng giống như đứng xem trò vui, nàng lập tức hiểu được ý đồ của Dữu Khánh, nàng không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

Nàng lập tức vung hai tay lên, đang lơ lửng ở trong phong nhãn, nàng cũng bắt đầu xoay tròn theo, hai tay mở rộng ra thi pháp.

"Nếu gió cứ thổi như thế này, không chừng mọi người sẽ bị gió thổi thành thịt khô."

"Ta nói a, tên ria mép đó chắp tay sau lưng đứng đó làm gì chứ?"

"Còn phải hỏi sao? Rõ ràng đang kéo dài tiêu hao Thượng Nguyệt kia."

"Tên này là định chờ đến khi Thượng Nguyệt không chuyển động nổi nữa mới xuất thủ sao? Thượng Nguyệt không có ngốc như vậy nha?"

"Ngốc hay không ngốc thì chưa biết, nhưng ứng đối như vậy cũng xem như là một biện pháp nha."

Đứng dưới sân khấu, một đám người dự thi ngươi một câu ta một câu, đua nhau bàn luận.

Bên trong sân thi đấu, hứng gió mạnh vù vù Dữu Khánh lại có cảm giác không đúng lắm. Hắn là người đầu tiên nhận thấy cột gió dường như xoay tròn mạnh hơn lên, trong lúc còn đang cảnh giác quan sát, đột nhiên hai mắt trừng lớn, lắc mình lui nhanh về phía sau.

Đùng đùng đùng, một tràng âm thanh như tiếng pháo đánh vào vị trí hắn mới đứng vừa rồi, và cũng tiếp tục giội theo hướng hắn tránh né.

Là những tàng đống với các hình dáng và kích cỡ khác nhau được ném ra từ trong gió xoáy, to cũng chỉ lớn cỡ nắm đấm, nhỏ cũng chỉ như hòn đá.

Loạt tấn công cường thế này dày đặc chi chít, nhằm vào Dữu đại Thám Hoa bắn phá ào ạt.

"Đừng có lui nữa, còn lui nữa sẽ đánh tới chỗ chúng ta nha!"

Trên khán đài, có người thi pháp cao giọng hô to, lập tức rước lấy đệ tử Côn Linh sơn đi đến cảnh cáo, cảnh cáo gã không được quấy nhiễu thi đấu, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Liên tục nhảy lui về phía sau hai lần, Dữu Khánh nghe tiếng thì quay đầu nhìn lại, phát hiện thấy nếu tiếp tục nhảy lùi về sau, hắn sẽ có thể nhảy ra khỏi sân thi đấu.

Và cơn lốc xoáy to lớn đó đã di động đè ép tới chỗ hắn, trọng điểm là những tảng đá vù vù lao tới kia, và cả âm thanh nện xuống đất "Đồm độp" đó nữa, bất kể hắn nhảy về phía nào, chúng đều có thể thay đổi góc độ oanh tạc bao trùm đánh tới hắn.

Nhìn thấy động tĩnh vù vù hoặc đồm độp truy sát đến, keng một tiếng, hắn rút kiếm ra, chỉ trong chớp mắt kiếm quang đã lách cách,

leng keng chống đỡ màn mưa đá giội tới như mưa xối xả.

Còn định chưa muốn rút kiếm để thử xem Cầm Long thủ của mình, bây giờ mới nhận thấy mình đã mạnh miệng nói sớm, vừa mới đối mặt thì phải luống cuống tay chân rút kiếm ra rồi.

Cũng may, lúc trước nói lời mạnh miệng cũng chì có một mình Chung Nhược Thần nghe được.

Lúc này, hắn cũng không quan tâm tới mặt mũi nổi nữa rồi, mặt đất hai bên, và phía sau hắn nổ tung lên, bụi bặm tung bay, giống như thác mây cuốn ngược lại, bị sức gió vù vù cuồn cuộn cuốn đi.

Hắn cũng ở trong đám bụi bặm không ngừng nổ tung lên.

Sau khi chống đỡ một hồi, hắn liền không muốn tiếp tục chịu đựng nữa, cứng rắn chống lại làn đá oanh tạc, hắn vung kiếm quang tiến về phía luồng lốc xoáy to lớn kia.

Không còn cách nào nữa, đám mưa đá của người ta dường như bắn không hết, mức độ bền bỉ và dày đặc hơn xa ngàn kiếm như mưa của Thiện Thiếu Đình, cũng may sức mạnh tấn công kém hơn mưa kiếm của Thiện Thiếu Đình, nhưng trên người hắn ít nhất cũng đã phải hứng chịu mấy chục viên, nếu không phải có hộ thể cương khí ngăn cản, e rằng hắn đã bị đập cho mặt mũi bầm dập.

Loại tấn công này, trong khoảng thời gian ngắn mặc dù không đánh chết được người có tu vi như hắn, nhưng thời gian lâu dài thì hắn cũng chịu không nổi.

Đá ở đâu ra mà nhiều như vậy chứ?

Thoáng suy nghĩ một chút hắn liền biết là chuyện gì xảy ra, trong lòng đất rất nhiều đá, gió xoáy có thể không ngừng phá hư mặt đất và moi đá từ trong lòng đất ra.

Hắn làm sao còn dám ngồi chờ chết, không thể không cưỡng ép xông đi tới.

Chương 710: Hút máu

Vọt tới dưới chân lốc xoáy, trái lại không còn bị những tảng đá tấn công.

Hắn không kịp nghĩ nhiều, liền trực tiếp nhào vào trong vùng mờ mịt bàng bạc kia.

Ô ô…

Gió mạnh cất lên tiếng rít chói tai, gần như đẩy hắn trượt đi trên đất bằng, hắn thi pháp cưỡng ép cố định tại chỗ, dựa vào tu vi của hắn để chống chịu là không bị gió mạnh trực tiếp cuốn đi, nhưng cứ chịu đựng như vậy là sẽ chịu không nổi, một mực thi pháp sẽ không thể kéo dài.

Càng phiền phức chính là, tạp chất và đá vụn văng tung tóe không ngừng va đập vào hắn, âm thanh đồm độp giống tiếng trống gõ trên người hắn, hộ thể cương khí có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, thân kiếm cũng không ngừng bị va đập vang lên hàng loạt âm thanh leng keng.

Chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng này, và cũng chưa bao giờ trải qua như vậy, hắn chỉ có thể là thầm hô không ổn, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nên ứng đối như thế nào.

Sau khi cầm cự một hồi, hắn thấy đây thực sự không phải là cách, nghĩ rằng thay vì cưỡng ép chống chịu như vậy không bằng thuận theo tự nhiên, hắn liền thả lỏng thi pháp cố định chân mình, người lập tức bị gió cuốn đi.

Cảm giác này là người ngoài khó thể tưởng tượng nổi, liên tục bị quăng đi ném lại mặt mũi quay cuồng, hắn chợt nghĩ mình xâm nhập vào trong vùng gió xoáy này là một sai lầm.

Lơ lửng tại trong phong nhãn, Chung Nhược Thần nhận biết và khống chế được mỗi một ngóc ngách trong cột gió, Dữu Khánh vừa xâm nhập vào trong, nàng đương nhiên biết được, nàng đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn, hai tay lập tức liên tục vung lên, người tung bay, giống như tung tăng nhảy múa.

Khung cảnh sáng tối trong cột gió biến hóa rất nhanh chóng, giống như sự trong trảo và vẩn đục thời thiên địa sơ khai vậy.

Trên khán đài rộ lên hàng loạt âm thanh náo động, rất nhiều người đưa tay chỉ trỏ vào trong lốc xoáy, mở to mắt nhìn cơn lốc xoáy trở nên trong trẻo hơn không ít, bụi bặm và đá sỏi trong đó dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được ngưng tụ thành rất nhiều quả cầu với kích cỡ khác nhau.

Sau khi rời khỏi mặt đất, Dữu Khánh giống như lục bình lềnh bềnh không nơi bám rễ, không thể mượn lực, bị người ta tùy ý khống chế, có thể nói là khổ không thể tả. Thân hình tung bay bất định, không ngừng quay cuồng trong gió, bởi vì thân bất do kỷ mà không thể có phản kích hữu hiệu, dẫn đến thân thể liên tiếp bị những quả cầu đất đá nện vào người, một thân tu vi không nơi phát lực, đánh loạn ra xung quanh cũng vô dụng, hắn cũng không biết cứ tiếp tục như vậy thì còn có thể chống được bao lâu.

Dưới tình thế cấp bách, hắn tự nhiên là có biện pháp nào dùng biện pháp đó, vô thức mà thi triển ra Du Long quyết để chống cự.

Nhưng kết quả lại làm cho hắn cảm thấy bất ngờ.

Trong chớp mắt, hắn có cảm giác như cưỡi gió bay đi, chợt cảm thấy thoải mái tự nhiên.

Khi thân thể đã hơi được ổn định, hắn chợt có cảm ngộ, lập tức thi triển thân pháp Du Long quyết mượn lực cưỡi gió, chu du trong gió xoáy, như cá gặp nước, cũng không còn bị những quả cầu đất đá nện vang.

Những tạp vật tung bay trong gió xoáy đều trở thành điểm tựa cho mượn lực để bay lượn dịch chuyển khắp nơi.

Nói cách khác, bây giờ hắn đã có thể thoát khỏi sự trói buộc của cơn lốc xoáy này bất cứ lúc nào.

Đã tìm được năng lực để bảo vệ mình, hắn không còn hoảng hốt nữa, khi trong lòng ổn định được rồi, hắn liền có thời gian suy nghĩ tới chuyện khác, lúc này mới cảm thấy ngón tay trái ngấm ngầm đau, nhìn xuống, có máu chảy ra tại đầu ngón tay, có lẽ là lúc trước bị đá vụn bắn trúng cắt rách da.

Một chút vết thương ngoài da, hắn cũng không để ý, mà vào lúc này cũng không có lòng để quan tâm tới chuyện này, hắn đưa mắt nhìn xung quanh, lập tức tìm được vị trí của đối phương, hắn nhanh chóng cưỡi gió bay lượn lên trên.

Đứng thi pháp trong không trung, Chung Nhược Thần rất kinh ngạc, không nghĩ tới tại trong luồng lốc xoáy với tốc độ quay như vậy mà hắn lại có thể khống chế được bản thân, mới vừa rồi vẫn còn bị gió cuốn cho bay loạn, ngộ tính tốt đến như vậy hay sao? Nàng lập tức vung vẩy hai tay, tăng cường thi pháp, tiếp tục gia tăng vận tốc gió xoáy, cũng tăng nhanh hơn tốc độ va chạm của những quả cầu đất đá kia.

Nhưng mà vô dụng, Dữu Khánh đã có thể cưỡi gió một cách thành thạo tự nhiên, vận tốc gió xoáy càng nhanh, hắn cũng chuyển động nhanh theo, với tốc độ đều đặn nhau, đám quả cầu đất đá đó cũng không thể gây tổn thương cho hắn, trái lại còn trở thành điểm tựa cho hắn mượn lực để nhanh chóng lên cao.

Nhìn thấy tình trạng như vậy, Chung Nhược Thần vẫn không chút nào hoang mang, nàng "Hừ" một tiếng xem thường, hai tay tiếp tục vung lên thi pháp.

Lốc xoáy lập tức rời khỏi mặt đất nâng lên, khí trong bay lên, khí đục chìm xuống.

Dữu Khánh đột nhiên phát hiện thấy xung quanh không còn những quả cầu đất đá cho hắn mượn lực bay lên nhanh nữa rồi, chúng đang ào ạt xoay tròn hạ xuống phía dưới.

Phần trên lốc xoáy trở nên trong suốt, trở thành không khí vô hình.

Gió vô hình, khán giả ở xung quanh đã có thể nhìn thấy rõ ràng Chung Nhược Thần lơ lửng tại trên không trung giống như tiên nhân, cũng có thể nhìn thấy Dữu Khánh còn đang xoay quanh bay lên.

Phía chân lốc xoáy thì đang rầm rầm rầm nổ tung lên, từng quả cầu đất đá tan tác rơi xuống, chỉ thoáng chốc, bên trong sân thi đấu đã chồng chất thành một ngọn núi nhỏ.

Hai người ở trong lốc xoáy vô hình vẫn còn đang tiếp tục bay lên cao, dường như lại đang tái diễn cảnh tượng bay lên trời trong trận đấu trước, khiến mọi người phải ngước đầu lên nhìn.

Khi càng bay càng cao, Dữu Khánh dần dần phát hiện thấy không thích hợp, dùng thân pháp Du Long quyết cưỡi gió bay lên, rõ ràng đã lượn vòng bay lên một đoạn đường dài, nhưng khoảng cách giữa mình và đối thủ dường như một mực không được kéo gần lại chút nào.

Hắn rất nhanh liền nhận ra được vấn đề ở đâu, cho dù có cưỡi gió bay lên như thế nào cũng vô ích, cơn lốc xoáy này do người ta kiểm soát, ngươi mượn gió của người ta, người ta muốn cho ngươi đuổi kịp thì ngươi mới có thể đuổi kịp, người ta không muốn cho ngươi

đuổi kịp thì ngươi không thể đuổi kịp, người ta có thể điều khiển gió kéo giãn khoảng cách bất cứ lúc nào.

Quay nhìn nhìn dưới chân, nhìn thấy sân thi đấu to lớn đã trở nên nhỏ bé, có thể thấy được bọn hắn đã bay lên cao cỡ nào.

Hắn cảm thấy không ổn, đối phương không có khả năng có lòng tốt đưa mình lên trời ngắm phong cảnh.

Dùng gió xoáy đưa người lên cao, Chung Nhược Thần quả thực không có lòng tốt, một khi Dữu Khánh đã lên trời, thì đừng nghĩ tới việc thi pháp nhẹ nhàng hạ xuống, nàng có thể để cho Dữu Khánh thuận gió lên cao, cũng có thể khiến cho Dữu Khánh tốc độ cao rơi xuống không chút trở ngại, nàng muốn nhìn xem tu vi của Dữu Khánh có thể chịu nổi hậu quả của việc thân thể nện xuống mặt đất ở tốc độ cao hay không.

Đã nhận thấy không ổn, Dữu Khánh làm sao còn dám tiếp tục bay lên trên, hắn lập tức thi triển Du Long quyết xông ra khỏi lốc xoáy vô hình, ý định rơi trở xuống mặt đất.

Chung Nhược Thần lập tức khua tay áo khuấy động, lốc xoáy vô hình giống như thần long vẩy đuôi, cuốn Dữu Khánh kéo về lại trong cột gió xoáy.

Dữu Khánh lại nhanh chóng dùng Du Long quyết chạy trốn ra khỏi lốc xoáy.

Nhưng chỉ chớp mắt lại bị kéo trở vào, tiếp tục đưa hắn lên cao.

Chung Nhược Thần giống như mèo vờn chuột, liên tục trêu đùa hắn.

Dữu Khánh kinh hãi đổ mồ hôi lạnh, hắn nhận ra rằng mình đã trở thành thịt cá trên thớt của người ta, chỉ chờ nhìn xem người ta chặt mình bằng cách nào mà thôi, thậm chí ngay cả cơ hội giao đấu chính diện với người ta còn chưa có, đã phải thua rồi sao?

Hai người đã ở vị trí tương đối cao trong không trung, hầu hết người ở bên dưới đã không nhìn rõ đang xảy ra chuyện gì.

Chỉ có một số ít người nhìn ra được, Dữu Khánh đang nằm dưới sự kiểm soát của Chung Nhược Thần.

Đứng một bên trên khán đài quý khách, Hướng Lan Huyên ngước nhìn không trung, khẽ lắc đầu, cảm thấy tiếc cho Dữu Khánh.

Tại khu Đinh Dần, nàng ta đã lén nhìn xem Dữu Khánh thi đấu với Sử Đao, cũng chính là từ trận đấu Sử Đao nhận thua đó làm cho nàng ta cho rằng thực lực của Dữu Khánh đủ để so đấu với Chung Nhược Thần một trận, nàng còn muốn xem trò vui a, nào ngờ Chung Nhược Thần cũng nhận thấy được sở trường của Dữu Khánh, rồi dùng tới đấu pháp thông minh biện pháp như thế này, khiến cho Dữu Khánh ngay cả tới gần nàng cũng không làm được liền có thể quyết định ra thắng bại.

Ở tại không trung bị giày vò cho không hề có sức hoàn thủ, Dữu Khánh thật sự đã có chút hoảng hốt, giống như có một bàn tay vô hình, bắt lấy hắn rồi thả ra, thả ra xong lại chụp về.

Ở trong không trung gào to chịu thua sao? Nghĩ đến hình ảnh đó, hắn cảm thấy xấu hổ, rồi nghĩ tới hình bóng kia trên khán đài, hắn bỗng thấy lòng chua xót.

Tại thời điểm cứ loanh quan vòng vèo như vậy trong không trung, lặp lui lặp tới, hắn chợt nhìn thấy có thứ gì đó lắc lư trước mắt, chiếc vòng đeo trên cổ không biết bị văng ra từ khi nào.

Hắn thuận tay bắt lấy, đang định nhét về lại trong ngực áo, nào ngờ cơ thể rùng mình một cái, lại là cảm giác mất hồn mất vía quen thuộc kia, linh hồn giống như đột nhiên run rẩy.

Hắn lập tức nhìn tới chiếc vòng cổ nắm trong tay, hạt châu trong túi lưới bạc của chiếc vòng cổ chính là hắn nhặt được trong di thể Của vân Hề khi tại Tiểu Vân gian.

Ban đầu khi nhặt được, vừa chạm đến hạt châu này chính là có loại cảm giác như vậy, về sau không biết có phải vì đã đeo lâu ở trên người hay không, dần dần chạm lại vào viên hạt châu này thì không còn có phản ứng nữa, không biết lúc này tại sao đột nhiên lại có phản ứng rồi.

Nhìn kỹ vào, hắn phát hiện thấy vấn đề, máu!

Vết thương trên ngón tay hắn đã bị nứt ra lại qua những lần bị lôi kéo vừa rồi, máu trên ngón tay nhuộm đẫm lên hạt châu, và đang bị hạt châu hấp thu với tốc độ có thể thấy được.

Ngón tay đụng lại lên hạt châu, cảm giác linh hồn xuất khiếu vừa rồi đã không còn nữa, hắn cho rằng mình có cảm giác sai lầm, liên tục chạm vào, nhưng vẫn không thấy gì.

Hắn theo vô thức thi pháp rót vào trong đó để kiểm tra, kết quả trong lòng chấn động.

Trước đây khi thi pháp điều tra thì chỉ cảm thấy nó chẳng khác gì một viên đá bình thường, lúc này lại cảm thấy ở trong đó dường như có không gian khác, một vùng mông lung, trong mông lung dường như có vật sống gì đó, nhưng mà nhìn không thấy, thứ đó giống như đang nói gì đó với mình, nhưng hắn căn bản nghe không được là

đang nói gì, ngay cả thứ mà hắn gọi là nói gì đó cũng chỉ là một loại cảm giác nào đó của chính hắn mà thôi.

Càng làm cho hắn kinh nghi chính là, thứ mông lung đó có vẻ quan thuộc, mấu chốt là hắn cũng không phải tận mắt nhìn thấy, mà cũng chỉ là một loại cảm giác.

Không hiểu vì sao, hắn cảm thấy mình có thể khống chế được thứ này, vì vậy hắn liền thi pháp điều khiển thử xem, muốn nhìn thử xem đồ vật mông lung ở trong đó là cái gì, kết quả trên hạt châu trước mắt đúng là toát ra những sợi khí thể nhàn nhạt hai màu đỏ đen đan xen.

Tà khí! Mí mắt Dữu Khánh nhảy lên, toát mồ hôi, không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn có thể khẳng định, đây chắc chắn là tà khí, hắn cũng không phải chưa từng nhìn thấy tình hình hạt châu này hấp thu tà khí, chỉ là không nghĩ tới mình còn có thể làm cho nó phóng ra.

Lúc này đang ở trong nghịch cảnh, hắn cũng không có thời gian nghiên cứu kỹ, chỉ có thể khẽ lắc đầu, nhưng rồi không biết chợt nghĩ đến cái gì, hắn vụt ngẩng đầu nhìn về phía Chung Nhược Thần ở trên trời, lại nhìn nhìn lốc xoáy vù vù xoay chuyển bay lên.

Lông mày giựt giựt, hắn cũng không biết có được hay không, nhưng vẫn rót pháp lực vào trong hạt châu, lại bắt đầu làm thử, ngay lập tức những sợi tà khí nhàn nhạt lại toát ra, nhanh chóng bị dòng khí xoáy cuốn đi.

Hắn lập tức gia tăng thả ra tà khí, nhưng cũng không dám chơi đùa quá mức để bị người ta phát hiện, nếu không rất dễ dàng bị người hiểu lầm là tà ma ngoại đạo, sẽ bị đánh hội đồng đến chết.

Vừa len lén hạ ám thủ, vừa bí mật quan sát phản ứng của Chung Nhược Thần ở trên không trung.

Lúc này, Chung Nhược Thần cũng cảm thấy có chút kỳ quái, phát hiện thấy tên phía dưới không biết tại sao không kháng cự nữa, nàng nhìn nhìn cao độ so với mặt đất, cảm thấy như vậy cũng đủ rồi, đang định thi pháp tạo ra thảm kịch Dữu Khánh từ trời cao rơi xuống, đột nhiên cơ thể bỗng run rẩy, khí cơ bị kìm hãm, cảm giác được có thứ gì đó khó hiểu tập kích.

Nàng nhanh chóng thi pháp hộ thể, song chưởng đặt lên đan điền, xua đuổi cảm giác dị thường xâm nhập thân thể.

Lốc xoáy vô hình đang vận chuyển trong không trung bị mất khống chế, lập tức tan rã trong vô hình.

Dữu Khánh đang dõi đôi mắt mong đợi, nhanh chóng cảm nhận được đã thoát khỏi trói buộc, tức thì vui mừng, lúc này không chạy còn đợi tới khi nào, hắn liền lao vọt xuống, nhanh chóng chạy thoát thân.

Chung Nhược Thần cũng đang rơi tự do, ánh mắt chợt khôi phục bình thường, số lượng tà khí gây ảnh hưởng cho nàng cũng không nhiều, đã bị nàng nhanh chóng hóa giải, ánh mắt nhìn xuống, phát hiện thấy nam nhân kia đã nhân cơ hội bỏ chạy rồi, nàng bỗng thấy tức giận.

Nhưng bây giờ đã không thể tiếp tục ngự gió bắt hắn lại được nữa, người ta đã tạo ra được thế lao xuống, với lực lao xuống như vậy, tu vi và cảnh giới của nàng không thể dùng thủ đoạn ngự gió để vây khốn được.

Nàng cũng đột nhiên lao xuống đuổi theo, thi pháp tăng tốc độ, nhanh chóng truy đuổi.

Xét về tu vi, nàng quả thực cao hơn Dữu Khánh một chút, dù cho nàng bước vào Tu Hành giới muộn hơn Dữu Khánh, vì vậy mà tốc độ lao xuống giúp nàng dần dần kéo ngắn khoảng cách với Dữu Khánh.

Dữu Khánh thỉnh thoảng quay đầu ngước nhìn lên, biết rõ không còn cách nào tránh được nữa, hắn không phải sợ đối phương đuổi theo, mà là hắn không thể dùng loại tốc độ này để va chạm mặt đất, lực va chạm thực sự quá lớn, dù cho hắn là tu sĩ Sơ Huyền thì cũng sẽ tan vỡ thành một đống thịt nát.

Hắn đột nhiên giang hai tay ra, thi pháp mở rộng sức cản, nhanh chóng và liên tục duy trì giảm tốc độ rơi xuống.

Chung Nhược Thần không thể nắm bắt được thời điểm hắn giảm tốc độ, cho nên có phần không kịp trở tay, nàng cũng vội vàng giảm tốc độ, nhưng vẫn đã lướt sát qua bên người Dữu Khánh.

Nàng giảm tốc độ được rồi.

Tuy nhiên, Dữu Khánh lại không giảm tốc độ nữa, lúc trước hắn thật sự bị làm cho cực kỳ uất ức, hắn chờ chính là giờ phút này, lại tăng tốc lao xuống, thi triển ra Tiềm Long thức trong thân pháp Du Long quyết, lao chéo về phía đối thủ, ánh sáng lạnh trong tay không chút lưu tình chém thẳng tới đầu của Chung Nhược Thần.

Chương 711: Một hơi ba mươi sáu kiếm

Mình là người lao xuống sau, nhưng lại vọt xuống trước, khi Chung Nhược Thần lướt qua người hắn thì đã nhận thấy không ổn, nàng lập tức đề phòng, giờ nhìn thấy một kiếm chí mạng bổ tới, nàng liền tiện tay phất tay đẩy ra.

Keng! Một tiếng va chạm chấn động vang lên.

Lưỡi kiếm chém vào trên chiếc găng tay kim loại, đòn tập kích không thể thành công, chỉ chém ra một chùm đốm lửa mà thôi.

Nhưng đối với Dữu Khánh mà nói, để thu hẹp khoảng cách với Chung Nhược Thần, có một kiếm này là đủ rồi, bằng không sẽ

không có điểm tựa nào để mượn lực, mượn lực từ một kiếm này, hắn thi triển ra thân pháp của Du Long quyết, kiếm cũng thuận thế đó tấn công liên miên không dứt.

Khi xuất kiếm ra, hắn cũng không dám có bất kỳ trì hoãn nào, hình cảnh kiếm trong tay Hướng Chân bị đoạt vẫn còn nguyên vẹn trong trí nhớ của hắn, sợ mình bước vào vết xe đổ, kiếm vừa đánh ra liền dốc toàn lực, thề phải chém đối thủ dưới kiếm.

Kiếm thế này vừa thi triển ra, Chung Nhược Thần khá giật mình, đã đoán được tốc độ xuất kiếm của đối phương rất nhanh, nhưng vẫn nhanh hơn dự đoán của nàng, nhanh đến mức nàng không nắm bắt được khe hở để dùng thiết thủ chụp lại kiếm của người ta, thân hình nàng tung bay xoay tròn, có thể nói là chỉ trong nháy mắt bóng chưởng đã vẫy tung ra khắp xung quanh như mưa tầm tả, ngăn chặn lại tất cả sắc bén.

Hết kiếm này đến kiếm khác, Dữu Khánh nhanh đến mức chỉ thấy bóng người mơ hồ, xoay quanh tấn công Chung Nhược Thần từ bốn phương tám hướng, lấy thế của một người triển khai ra thế vây công.

Âm thanh kim loại va chạm đinh đinh đang đang, liên miên nổ vang không dứt trong không trung, âm thanh có sức xuyên thấu mạnh mẽ.

Chiêu thức cơ sở của Phong Trần kiếm quyết, một hơi ba mươi sáu kiếm, đây là lần đầu tiên Dữu Khánh thi triển ra đòn tấn công với hình thái hoàn chỉnh chỉ để nhằm vào một người.

Lúc trước không phải là không muốn thi triển, mà vì một mực chưa tìm được cơ hội thích hợp, lấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết để bồi luyện thì căn bản không cần dùng tới chiêu này, bởi vì hai người chống không được, ngay cả một nửa cũng đỡ không nổi, căn bản không có cách nào thi triển ra hình thái trọn vẹn.

Sau khi luyện thành hình thái hoàn chỉnh một hơi ba mươi sáu kiếm, đây là lần đầu tiên nghiêm chỉnh thi triển ra.

Hắn không nghĩ tới ngày mà mình thi triển ra nó chính là toàn lực thi triển, cũng không ngờ tới vừa thi triển ra là tại ngay trước mắt bao người, hơn nữa còn là thi triển tại trong không trung.

Trong nháy mắt, bóng người đã liên tục bay lượn xoay quanh Chung Nhược Thần, là bay lượn xoay quanh khắp nơi.

Thân hình Chung Nhược Thần cũng là xoay quanh khắp các phương vị, quay nhanh như con quay, đôi thiết chưởng mạnh mẽ tạo ra một tấm lưới sắt ngăn chặn bên ngoài, không để cho mũi nhọn sắc bén trong sát chiêu của đối thủ tới gần nửa điểm.

Dữu Khánh không công phá được tầng phòng ngự của Chung Nhược Thần, Chung Nhược Thần cũng không dám tùy tiện phản kích trước kiếm chiêu hung hiểm như thế, rất sợ để lộ ra kẽ hở.

Bên ngoài màn thiết chưởng hình cầu chặn kín, những vệt sáng lạnh bay lượn xoay quanh thì đẹp đẽ giống như những bông hoa tuyết tung tăng bay lượn.

Và âm thanh những bông hoa tuyết này bay xuống lại leng keng kích động không dứt.

Tốc độ hai người rơi xuống cũng dần chậm lại.

Dữu Khánh tấn công hết kiếm này đến kiếm khác, đồng thời cũng mượn nhờ từng kiếm từng kiếm đó để mượn lực, từ đó mới có thể tại trong không trung thi triển ra hình thái trọn vẹn của một hơn ba mươi sáu kiếm.

Chung Nhược Thần cũng là như vậy, lúc này nàng không thi triển ra thuật pháp phi thiên, qua mỗi một chưởng đều mượn lực để xoay tròn thân hình và đánh trả lại một chưởng.

Kết quả đã tạo ra một cảnh tượng cực kỳ chấn động cho khán giả theo dõi bên dưới, hai người giống như chiến đấu trong bầu trời.

Khán giả phía dưới có thể cảm giác được lốc xoáy đã ngừng xoay, bởi vì gió đã dừng lại rồi.

Đã không còn lực nâng bay lên không, nhưng hai người vẫn triển khai kịch chiến trong không trung, đánh nhau khó phân thắng bại vẫn không rơi xuống.

Nhất là thân ảnh của Dữu Khánh trong không trung, bởi vì khoảng cách quan sát khá xa, hơn nữa ánh nắng gây ra cảm giác lấp loáng, người xem đã phân không rõ trong không trung có bao nhiêu Dữu Khánh đang bay lượn.

Có cảm giác những thân ảnh đó giống như tiên trên bầu trời từ bên ngoài vung kiếm tấn công vào một chỗ, cũng giống như những con phi long đùa giỡn quanh trái châu, và cũng tựa như có mười mấy Dữu Khánh cùng lúc từ bốn phương tám hướng tấn công tới Chung Nhược Thần, ấn tượng về thị giác rất ngoạn mục.

"Lẽ nào hai người đó không phải dựa vào thuật pháp, mà đang dựa vào tu vi bản thân để lơ lửng trong không trung sao?"

"Tu vi Sơ Huyền làm sao có thể làm được, trừ khi Côn Linh sơn châm trước cho qua, tu vi của hai người này không chỉ Sơ Huyền."

"Thượng Huyền cũng làm không được, Côn Linh sơn không thể để cho hai Cao Huyền tu sĩ tham gia Triêu Dương đại hội nha?"

"Thân pháp của tên Trương Chi Thần kia thật linh hoạt làm sao, quả thực giống như là tiên nhân trên bầu trời."

"Đúng vậy, thảo nào dám làm người đầu tiên nhảy lên làm đài chủ danh hiệu Đệ nhất."

"Người dám tranh đoạt Đệ nhất quả nhiên đều không đơn giản!"

Ở trên khán đài, mọi người bàn luận ồn ào, âm thanh cảm thán nổi lên khắp nơi, đám tu sĩ Sơ Huyền cảnh giới đều cảm thấy mình có sự chênh lệch với hai người đang không chiến.

Văn Hinh và tiểu Hồng thỉnh thoảng nhìn xem trên không trung, lại thỉnh thoảng lắng nghe người khác bàn luận, dần dần đã nghe hiểu, A Khánh hồi đó bây giờ đã đạt được cảnh giới khiến người khác ngưỡng mộ.

Đứng trên sân khấu chủ trì, Tần Phó Quân ngước nhìn không trung, trong lòng chấn động vô cùng, cũng cảm thấy tu sĩ Sơ Huyền như mình đây có chênh lệch thật lớn so với người ta, sự chênh lệch này đã không phải là chênh lệch về chiêu thức về thuật pháp, mà là sự chênh lệch về thiên phú.

Côn Linh sơn không phải môn phái nhỏ bình thường, hơn nữa nàng ta lại là đệ tử quan môn của trưởng lão chấp pháp Côn Linh sơn, có thể tiếp xúc đến không ít đồ vật cao cấp, nên vẫn có chút tầm mắt, nàng ta biết rất rõ, chỉ với cách thức đối chiến này của hai người, tuyệt không phải công pháp tu hành có thể bù đắp được.

Nàng ta biết, cho dù cùng một loại công pháp ném tại trước mặt mình, hai người đó có thể luyện thành công pháp ở độ tuổi này, với nàng e rằng phí mười năm cũng chưa chắc đã có thể luyện thành, thậm chí là cả đời cũng không thể đột phá.

Việc tu hành này chính là như vậy, thiên phú và ngộ tính cực kỳ quan trọng, ví dụ như hầu hết mọi người trong cuộc đời này đều chỉ có thể dừng lại tại cảnh giới Sơ Huyền, cho dù một đám sư huynh đệ đồng môn có tài nguyên tu luyện như nhau, cuối cùng cũng chỉ có một số rất ít người có thể bộc lộ tài năng đột phá đến Thượng Huyền, càng không cần nói tới Cao Huyền.

Người có thể đột phá đến cảnh giới Bán Tiên, từ xưa đến nay càng là hiếm có vô cùng.

Người với người khác nhau, dẫn đến kết quả cũng khác nhau, không phải cứ dựa vào công pháp tu hành là có thể bù đắp tất cả.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ngước đầu nhìn không trung, cũng nhìn xem sững sờ, bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hình thái hoàn chỉnh của một hơi ba mươi sáu kiếm, hơn nữa còn là toàn lực thi triển.

Lúc này hai người mới biết rõ chênh lệch giữa mình và lão Thập Ngũ lớn cỡ nào.

Ở trong đám người, Sử Đao vẻ mặt cảm thán, nghĩ rằng khi trở về xem như đã có cái để giải thích với thân bằng hảo hữu, chịu trua trước người có thực lực như vậy cũng không mất mặt.

Ngô Dung Quý và Tiêu Trường Đạo thì thỉnh thoảng quay mặt nhìn nhau, Tiêu Trường Đạo càng thêm có cảm nhận sâu sắc rằng mình đã tránh thoát được một kiếp.

Quỳ Quỳ nhìn xem cảnh kịch chiến trong không trung, cất tiếng lẩm bẩm, "Triêu Dương đại hội lại có nhiều cao thủ đẳng cấp cao như thế này, trong khu nhà lão tử ở, nhét vào bốn người thì đã có hai người, ta thu hút người như vậy sao?"

Gã ta nhịn không được quay đầu lại nhìn nhìn vị trí thẻ bài thách đấu danh hiệu Đệ nhất trên bức vách sân khấu, lúc trước còn xoa tay nói cái gì mà "Lại có nhiều người tranh giành Đệ nhất với lão tử", bây giờ cảm thấy mình thực sự không thể treo được nổi thẻ bài của mình lên nơi đó rồi.

Đã biết rõ sẽ xấu hổ trước mặt mọi người, còn cứ muốn xông lên, vậy chẳng phải kẻ ngốc sao?

Ngửa đầu nhìn xem, Văn Nhược Vị cũng kinh ngạc, nàng vốn tưởng rằng lần này tỷ phu thảm rồi, khẳng định sẽ bị tỷ tỷ trừng trị một trận, không ngờ rằng tỷ phu có thể đánh với tỷ tỷ đến tình trạng

khiến người khác khó thể đạt được như vậy, nàng nhìn xem mà rợn cả tóc gáy.

Vị tỷ phu tài tử đệ nhất thiên hạ này thực sự vượt quá sự tưởng tượng của nàng, như vậy đã không phải từ văn võ song toàn có thể hình dung được.

"A, a, thật hay, a, a, không hổ là người muốn tranh Đệ nhất."

Trên chỗ ngồi dành cho quý khách, Triêu Dương công chúa hoa tay múa chân, nhìn xem rất phấn khích, thỉnh thoảng quay hỏi mẫu thân, "Mẫu hậu, Thượng Nguyệt kai hình như bị đánh cho không còn sức hoàn thủ, có phải sẽ thua hay không, là sắp thua rồi phải không?"

Trong giọng nói của nàng ta đã cho thấy nàng ta hi vọng Chung Nhược Thần thua, không còn cách nào, ai bảo Chung Nhược Thần là nữ nhân, mà Dữu Khánh là nam nhân chứ.

Yến Y nhìn chằm chằm không trung, hơi cau mày, dường như có chút bất ngờ, cho dù nữ nhi hỏi nhiều lần, cũng không để ý tới, chỉ nhàn nhạt đáp lại một, "Chưa chắc!"

Lý Trừng Hổ nhìn xem bộ dạng của Triêu Dương công chúa, buồn cười, có thể đoán được tâm tư của đứa cháu gái này, nhận thấy đứa cháu gái này thay lòng đổi dạ thực sự rất quyết đoán, nhận thấy tẩu tử thật sự đã tìm ra được một biện pháp tốt.

Ông ta lại nhìn về phía không trung, rồi nhịn không được cũng cất tiếng cảm thán, "Không nghĩ tới Long Quang tông lại có được nhân tài như vậy, người tài giỏi như thế mà trục xuất ra môn phái thì không khỏi đáng tiếc, không biết Long Quang tông là không biết linh hoạt hay là nghĩ như thế nào."

Triệu Đăng Tử nghe vậy thì âm thầm nhìn về phía Hướng Lan Huyên, ông ta biết Hướng Lan Huyên hẳn phải biết rõ "Trương Chi Thần" là giả, vì sao hoàng hậu và Vương gia lại không biết.

Nhưng với loại chuyện này, ông ta chỉ dám âm thầm suy nghĩ, không dám hỏi, quỷ mới biết rõ có phải là có liên quan tới chuyện gì đó giữa Đại Nghiệp ty và triều đình hay không.

Ngước nhìn không trung, Hướng Lan Huyên cũng có phần kinh ngạc, không nghĩ tới tình hình thay đổi nhanh như vậy, đột nhiên liền đánh thành như thế này.

Nàng biết được một số chuyện sớm hơn người khác, vừa nhìn thấy Chung Nhược Thần bị Dữu Khánh cuốn lấy, bắt đầu quay sang đánh cận chiến với nhau, nàng lập tức biết Chung Nhược Thần gặp phiền phức rồi.

Sau khi tiếp tục quan sát một hồi thực lực chân chính của Chung Nhược Thần, nàng cảm thấy nếu không có bất ngờ gì xảy ra, mình đã biết được kết quả của trận chiến này.

Nhìn trận chiến trong không trung, khóe miệng Long Hành Vân giựt giựt, nhìn xem đến méo miệng, ngón tay bất an mà liên tục vặn vặn chiết phiến trong tay.

Tại trên khán đài, Ngân Sơn Hà vẻ mặt nghiêm trọng, sau một hồi quan sát, ánh mắt ông ta bình tĩnh lại, nhìn chăm chú về phía Long thiếu Các chủ dưới sân khấu chủ trì, cất tiếng khẽ thở dài: “Ai!”.

Lúc này, Dữu Khánh đã bị kinh hãi.

Hắn cho rằng tốc độ mình xuất kiếm đã rất nhanh.

Nhưng hắn không ngờ tốc độ Chung Nhược Thần xuất chưởng cũng nhanh như vậy.

Hắn không ngờ được, lần đầu tiên mình thi triển ra hình thái một hơi ba mươi sáu kiếm hoàn chỉnh, lại gặp phải người có tốc độ xuất thủ tương đương với mình.

Chung Nhược Thần trước mặt giống như ngàn tay ngàn chưởng, dường như không người có thể phá vỡ.

Cứ tiếp tục bế tắc như vậy, Dữu Khánh biết mình không có cách nào kéo dài, hình thái hoàn chỉnh một hơi ba mươi sáu kiếm quá tiêu hao pháp lực, thi triển thân pháp Du Long quyết đến nước này, lại còn duy trì liên tục không ngừng, tiêu hao không lớn mới là lạ.

Vào lúc này, trên cánh tay của Chung Nhược Thần đã rỉ máu, vết thương trên cánh tay thấm ra tay áo một mảng máu lớn, nhưng nàng cũng không dám chậm lại chút nào, nàng biết rõ chỉ cần hơi chậm lại một chút, hậu quả e rằng vạn kiếp bất phục.

Nàng cũng ngạc nhiên với tốc độ xuất kiếm của Dữu Khánh, đã biết đối phương ra xuất nhanh, nhưng không nghĩ tới có thể nhanh đến mức độ này, cần phải biết rằng đối phương là đang dùng sức một người để triển khai vây công mình a!

Một người liền có thể đánh ra thế vây công đã là vượt qua sự tưởng tượng của nàng.

Một người một kiếm lại có thể tại trong không trung chặn bên ngoài khiến nàng không thể thoát thân, đánh tới mức nàng chỉ có thể chống đỡ, quả thực kinh khủng!

Mấy năm nay nàng xem như đã tận lực bù đắp sự thiếu hụt kinh nghiệm của mình, sư phụ của nàng cũng có đủ điều kiện để hỗ trợ nàng về phương diện này, nhưng nàng chưa bao giờ nghe nói tới loại kiếm chiêu như thế này.

Nàng biết tốc độ của mình thực ra không bằng người ta, người ta là di chuyển xoay quanh trong phạm vi lớn, còn nàng thì chỉ đứng tại trung tâm để phòng thủ.

Tốc độ nhanh trong phạm vi lớn khó làm được, hay tốc độ nhanh trong phạm vi nhỏ khó làm được, người bình thường đều có thể phân biệt được.

Trong tình hình chiếm được lợi thế, nhưng vẫn bị đánh cho chỉ có sức chống đỡ, trong lòng không thể nói rõ là có cảm giác gì, cũng không rảnh để suy nghĩ nhiều!

Nàng đang nỗ lực chống cự, biết rõ đã cách mặt đất không còn xa nữa, chỉ cần hạ xuống mặt đất, hình thái tấn công của đối phương bị phá, mình sẽ có cơ hội nắm bắt kẽ hở để triển khai đánh trả.

Dữu Khánh cũng đã nhận ra chỉ còn cách mặt đất khoảng trăm trượng.

Hắn không sợ lộ ra kẽ hở, chỉ sợ mình cứ tiếp tục đánh như thế này sẽ chịu không nổi, hạ xuống tới nơi cũng không thể lâu dài, tất bại trong tay đối phương.

Vì thế, trong mắt hắn hiện lên sự tàn khốc, quyết định đánh cược một lần, quyết định từ bỏ ưu thế mà mình vất vả mới có được, quyết định bỏ qua trạng thái bao vây mình đã tạo ra.

Vô số kiếm quang vây quanh Chung Nhược Thần đột nhiên biến mất.

Đang liên tục đánh trả, Chung Nhược Thần bị làm cho không kịp thích ứng, đối thủ đang chiếm được ưu thế, vì sao lại chủ động từ bỏ?

Đứng một bên khán đài quý khách, ánh mắt Hướng Lan Huyên lóe lên, trong miệng lẩm bẩm một câu mà chỉ có mình nàng có thể nghe được: "Tới rồi!"

Chương 712: Một kiếm xuyên qua

Khung cảnh tấn công đẹp đẽ như những đóa hoa tuyết bay lượn đột nhiên biến mất, hầu hết mọi người tại đây đều cảm thấy có chút kinh ngạc, kể cả Yến Y và Lý Trừng Hổ ở trong đó.

Nhưng khi nhìn thoáng qua, theo dõi sát sao tình hình thi đấu, Yến Y đột nhiên híp mắt lại.

Một hơi ba mươi sáu kiếm đã dừng lại, Du Long quyết thân pháp cũng dừng lại, Dữu Khánh vừa đúng lúc dùng Bàn Long thức vòng đến nghiêng chếch phía trên Chung Nhược Thần, vung tay lại xuất ra một kiếm.

Lần này không có bóng kiếm tung bay, cũng không có thân pháp hỗn loạn, dường như tất cả đều tại trong nháy mắt liền biến phức tạp thành đơn giản, chỉ có một kiếm.

Chí ít, tại trong mắt hầu hết khán giả nhìn thấy đều là như thế, vị trí giao chiến của hai người đã không còn quá cao so với mặt đất, hầu hết tu sĩ tại đây đều có thể nhìn thấy rõ.

Bọn họ nhìn thấy một người một kiếm giống như một luồng sáng phóng ra, tập kích tới Chung Nhược Thần.

Nhưng Chung Nhược Thần là người trong cuộc, đối diện với một kiếm này nàng không phải nhìn thấy đơn giản như thế, trước mắt không có kiếm ảnh nặng nề, lại làm cho nàng cảm thấy ớn lạnh và uy hiếp chí mạng.

Người khác nhìn thấy chỉ là một kiếm, nàng nhìn thấy lại là ba kiếm.

Lúc trước, kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp nhưng nàng cũng không có cảm thấy bị uy hiếp chí mạng, bây giờ chỉ với ba kiếm lại khiến cho nàng cảm thấy bị uy hiếp cực lớn, tất nhiên sự việc đều có nguyên nhân.

Lúc trước, tuy rằng rất nhiều kiếm ảnh, nhưng có tầng có cấp, còn lần này là ba kiếm cùng ra, ba kiếm giống như không phân trước sau, cùng lúc đánh tới, khiến cho nàng muốn tránh cũng không thể tránh, muốn cản cũng không thể cản.

Không sai, Dữu Khánh lại lần nữa thi triển ra ba kiếm hợp nhất từng sử dụng nhằm vào Sử Đao, đó cũng là cảnh giới cao nhất của "Phong Trần kiếm quyết" mà hắn đạt được cho đến hiện nay.

Phong Trần kiếm quyết tổng cộng có sáu chiêu, một hơi ba mươi sáu kiếm chỉ là cơ sở để tu luyện kiếm quyết.

Chiêu thứ nhất chính là ba mươi sáu kiếm hợp nhất, chiêu thứ hai mười tám kiếm hợp nhất, chiêu thứ ba chín kiếm hợp nhất, chiêu thứ tư ba kiếm hợp nhất, chiêu thứ năm chỉ một kiếm, chiêu thứ sáu gọi là Không hướng không kiếm. Phong Trần kiếm quyết chính là một quá trình biến phức tạp thành đơn giản, theo ghi chép trong kiếm quyết, kiếm chiêu càng ít, uy lực càng lớn.

Hiện tại hắn sử dụng "Ba kiếm hợp nhất" cũng không phải là chiêu thứ tư "Ba kiếm hợp nhất" được nói tới trong kiếm quyết, lúc này hắn còn cách xa loại cảnh giới đó, sử dụng ra kỳ thực vẫn là chiêu thứ nhất ba mươi sáu kiếm hợp nhất chưa được luyện thành, hiện nay chỉ có thể tập hợp ra trong đó ba kiếm.

Hắn cũng không biết chiêu thứ nhất chưa luyện thành này dùng để đối địch đến cùng có hiệu quả đến đâu, cũng chưa bao giờ thực sự dùng để đối địch, lần trước xuất ra với Sử Đao kỳ thực không tính.

Nhất là không biết đối đầu với loại cao thủ như Chung Nhược Thần thì có được gì hay không.

Hắn chỉ biết rằng đây là cảnh giới cao nhất của kiếm quyết mà hắn có thể đạt tới lúc này, nếu như ngay cả chiêu này cũng vô dụng, vậy thì hắn liền không còn có chiêu số nào có thể thắng được đối phương, có thể rời sân thi đấu bất kỳ lúc nào được rồi, cũng chính là chấp nhận chịu thua.

Vì vậy hắn đang đánh cược, từ bỏ ưu thế vây công nhằm vào Chung Nhược Thần đã tạo ra lúc trước.

Hắn vừa tung ra đòn đánh cược này, lập tức khiến cho Chung Nhược Thần kinh hãi vô cùng, thậm chí là chân tay luống cuống.

Đã không kịp tránh né, cũng không giống lúc trước liều tốc độ tay là có thể giải quyết được, chỉ vì bây giờ ba kiếm cùng lúc đánh tới, trong lúc vội vàng nàng chỉ có hai tay để ngăn cản.

Trong lúc vội vàng, nàng cũng đưa ra lựa chọn có lợi nhất cho mình, trước tiên ngăn cản vị trí nguy hiểm chí mạng luôn luôn đúng.

Tuy nhiên, khi hai tay vừa đưa ra, tại chớp mắt giao cắt với lưỡi kiếm, trong lòng nàng giật mình khựng lại.

Không cản được, xác thực mà nói là cản vào khoảng không, trong đầu nàng lóe lên một ý nghĩ kinh hồn, hắn biết huyễn thuật, là ảo giác sao?

Nàng mở mắt trừng trừng nhìn thấy kiếm thứ ba đâm tới, vội vàng đưa tay chụp lấy, chụp trúng, lúc này mới biết một kiếm này mới là thực.

Nàng có điều không biết chính là, bất kể nàng ngăn chặn hai kiếm nào, thứ nàng ngăn chặn đều là trống không, và một kiếm bị bỏ qua kia mới luôn luôn là thật.

Ba kiếm này có thể nói đều là hư, cũng có thể nói đều là thực.

Kỳ thực cho rằng đó là ảo giác cũng không sai, vốn là kiếm chiêu sẽ khiến người ra sinh ra ảo giác.

Cơn đau đớn đến xương tủy là chân thực nhất, trước một bước trong nháy mắt khi nàng chụp được lưỡi kiếm kia thì nàng đã nhận ra được điều đó.

Dữu Khánh đã thành công, một kiếm đâm vào thân thể của nàng, lập tức máu tươi tung tóe ra.

Chung Nhược Thần nắm chặt lấy thanh kiếm, nàng có thể nhìn thấy sát ý trong mắt Dữu Khánh, có thể nhìn thấy đối phương muốn đẩy mình vào chỗ chết, nàng có thể cảm nhận được Dữu Khánh muốn nhân cơ hội này một kiếm cắt ra thân thể mình, muốn nhân cơ hội này một kiếm chẻ nàng ra.

Nàng nắm chặt lấy thân kiếm đã đâm vào giữa vai và ngực mình, liều mạng khống chế nó, không cho Dữu Khánh làm bậy, đồng thời một bàn tay khác đánh mạnh về phía Dữu Khánh.

Tay kia của Dữu Khánh cũng xuất kích với tốc độ không chút nào kém hơn, một chiêu Cầm Long thủ trực tiếp túm lấy cổ tay Chung Nhược Thần, kẹp chặt cổ tay nàng lại.

Chung Nhược Thần có thể cảm nhận được tu vi của mình cao hơn đối phương một chút, bởi vì kiếm của đối phương cắm vào thân thể mình đang dần dần bị nàng rút ra, nhưng kỳ quái chính là, một cổ tay khác của mình bị nắm chặt lại không thoát khỏi được sức kìm kẹp của đối phương, phương thức phát lực của đối phương để khóa cổ tay mình rất kỳ lạ, hoặc là nói lực tay nắm bắt rất cường đại, có năng lực nắm bắt mạnh mẽ vượt quá tu vi của hắn.

Và khi Dữu Khánh vừa chụp được cổ tay nàng thì lập tức thuận thế xoay người, hơi điều chỉnh vị trí của hai người trong không trung.

Chung Nhược Thần đưa lưng về phía mặt đất, lập tức trong mắt hiện lên sợ hãi.

Nàng không phản ứng nhanh như Dữu Khánh, cũng không có đánh cận chiến dũng mãnh bằng Dữu Khánh, cho nên đã không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể dùng hết tu vi để chống đỡ.

Dữu Khánh đang nỗ lực hết sức để phá hủy ý đồ giảm tốc độ rơi xuống của nàng.

Rầm! Lưng nàng chạm đất, va chạm vào trên mặt đất.

Dữu Khánh đã đạt được mưu đồ.

Cũng may thời điểm hai người hoàn toàn mất khống chế rời xuống thì đã cách mặt đất không quá cao.

Hai người đều dùng hết tu vi để đánh cận chiến, kính khí giữa hai bên vốn là đang vặn xoắn, gắn vào nhau, khi va chạm lên mặt đất, lực chấn động thật lớn khiến khăn che mặt của hai người đồng thời bay ra ngoài, đều lộ ra khuôn mặt của mỗi người.

Dữu Khánh không rảnh thưởng thức sắc đẹp của nữ nhân trước mắt, tay cầm chuôi kiếm lại phát lực, thừa cơ tiếp tục đâm một kiếm, kiếm xuyên qua thân thể đối phương, trực tiếp đóng đinh thân thể đối phương lên trên mặt đất, máu tươi lại tiếp tục trào ra khỏi vết thương.

Chung Nhược Thần đau đớn há to miệng, nhìn nam nhân đè trên người mình đang muốn đẩy mình vào chỗ chết, nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt cương quyết của đối phương rồi trước mắt bị bụi bặm bao trùm.

Hai người nện lên mặt đất, bụi bặm tung lên mù mịt.

Bên cạnh chính là đống cát bụi chồng chất như núi, đó là kết quả từ cơn lốc xoáy do Chung Nhược Thần thi triển ra lúc trước.

Trên ghế quý khách, Yến Y từ từ đứng lên, dưới chân có vẻ muốn di động.

Lý Trừng Hổ cũng đứng lên với vẻ mặt nghiêm trọng.

Hướng Lan Huyên nhanh chóng nhìn lén phản ứng của hai người này.

Triệu Đăng Tử cũng chậm rãi đứng lên, sắc mặt cũng rất nghiêm trọng.

Mỗi người đều nhìn thấy được kiếm của Dữu Khánh đâm vào thân thể Chung Nhược Thần, và Chung Nhược Thần còn bị nện lưng xuống đất.

Long Hành Vân nhìn xem há to mồm, tên Thám Hoa chó đó sẽ không thật sự giết chết vị hôn thê của mình a, xem ra là thật sự không biết.

Không nhận ra cũng không phải là vấn đề quá khó hiểu, trước khi bước vào Tu Hành giới, khuê nữ trước khi xuất giá chưa từng gặp mặt nam nhân mình sẽ được gả là chuyện rất bình thường.

Vấn đề là, nữ nhân đó là đồ đệ của Địa mẫu a, tên Thám Hoa chó này dám làm thịt đệ tử thân truyền của Địa mẫu sao?

"Tỷ tỷ!"

Văn Nhược Vị cất tiếng kêu bi thiết, đâu còn quan tâm gì đến quy tắc gì của Triêu Dương đại hội, trực tiếp phi thân lao ra cứu người.

Xung quanh sân thi đấu vốn có đệ tử Côn Linh sơn giám sát trận đấu, thấy thế thì lập tức phi thân ra ngăn cản, "Không được làm càn!"

Nhưng bọn họ căn bản không phải là đối thủ của Văn Nhược Vị, vừa đối mặt liền bị Văn Nhược Vị đánh bay đi ra.

Văn Nhược Vị nhanh chóng lóe lên lướt vào trong đống bụi mù tràn ngập, sau đó bên trong liền truyền ra một tiếng "Bộp".

Dữu Khánh đã bị nàng một cước đá bay ra ngoài.

Chung Nhược Thần giữ chặt giằng co với hắn, hắn hoàn toàn không sức để hoàn thủ, chỉ có thể là cứng rắn chịu đòn tấn công của Văn Nhược Vị, và cứ như thế bị đá bay ra ngoài.

Văn Nhược Vị nóng lòng cứu người, một cước này lực đá không nhẹ, đá Dữu Khánh bay ra ngoài, rơi xuống lảo đảo lùi ra sau mấy bước, miệng thậm chí còn sặc ra một búng máu tươi.

Khắp nơi rộ lên tiếng ồn ào náo động, không ít người dồn dập đứng lên, Văn Hinh và tiểu Hồng lại càng lo lắng nhìn chằm chằm vào.

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm ngồi không yên, dồn dập phi thân xuống khán đài lao vào sân, phía bên này chỉ có một đệ tử Côn Linh sơn nên cũng ngăn không được nhiều người như vậy.

Hai người Nam, Mục tiến lên nhanh chóng đỡ lấy Dữu Khánh.

Mục Ngạo Thiết hỏi hắn thế nào, Nam Trúc chỉ tới hai nữ nhân đứng lên trong bụi mù, chửi ầm lên, "Triêu Dương đại hội còn có thể ra sân giúp đỡ sao? Còn có lý lẽ hay không chứ? Người của Côn Linh sơn đâu, người của Côn Linh sơn đều đã chết hết rồi sao?"

Tần Phó Quân đứng trên sân khấu chủ trì, và cả những nhân viên giám sát thi đấu đều dồn dập bay vào trong sân đấu.

Ở trên khán đài quý khách, Triêu Dương công chúa cũng không phục, vọt tới trước khán đài, chỉ vào trong sân đấu, gào lên, "Triệu Chưởng môn, thi đấu tại Triêu Dương đại hội còn có thể vào giúp đỡ sao?"

Lúc này nàng ta rõ ràng đã không chút do dự đứng về phía Dữu Khánh, nếu không phải có mẫu hậu tại đây, có lẽ nàng ta đã xắn tay áo lên nhào vào sân đấu để giữ gìn công bằng, công lý rồi.

"Ngươi câm miệng cho ta!" Đang thả bộ bước tới trước, Yến Y thuận thế đưa tay nhéo tai nữ nhi, nắm lấy cô con gái cản tay vướng chân ở phía trước kéo ra phía sau.

Lúc này Thiết Diệu Thanh cũng chậm rãi đứng lên, trong mắt kinh nghi bất định, bởi vì đã thấy được khuôn mặt Dữu Khánh.

Nếu như nói Dữu Khánh với tóc tai bù xù sẽ không dễ dàng bị nhận ra, nhưng khi Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhảy ra nâng đỡ hai bên, vậy thì nàng có muốn không nhận ra cũng khó, cho dù Dữu Khánh vẫn còn che mặt thì cũng có thể nhận ra được.

Tôn Bình đi theo hầu ở bên cạnh, trong mắt cũng lóe lên vẻ kinh nghi bất định, có nằm mơ cũng không ngờ được người đang thi đấu Triêu Dương đại hội phía dưới sân lại chính là Dữu Khánh.

Bà ta không khỏi lo lắng nhìn về phía Lý Trừng Hổ, người có quyền thế ngập trời kia.

Nhìn thấy Dữu Khánh bộc lộ ra tướng mạo, Hướng Lan Huyên vô cùng lo sợ, lặng lẽ quay đầu lại nhìn về phía Ngoại hậu Đô đốc Mễ Vân Trung, phát hiện thấy lão ta cũng không có phản ứng gì khác thường, rõ ràng vẫn chưa nhận ra được, tức thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bức vẽ và người thật dù sao vẫn có sự khác biệt, huống hồ vị Thám Hoa lang kia còn để tóc tai bù xù.

Văn Nhược Vị nâng Chung Nhược Thần đi ra đám bụi mù đang dần dần lắng xuống, trên tay còn cầm một thanh kiếm dính đầy máu, kiếm là kiếm của Dữu Khánh, là thanh kiếm đóng đinh Chung Nhược Thần xuống mặt đất kia, đã bị nàng rút ra.

Chung Nhược Thần tóc tai rối loạn, quần áo xộc xệch, trên người còn dính không ít máu tươi, bước chân suy yếu, sắc mặt khó coi, vị trí y phục giữa vai và ngực mặc dù nhuộm đẫm máu nhưng vết thương đã không còn chảy máu ra nữa, đã được khẩn cấp điểm huyệt cầm máu rồi.

Keng! Văn Nhược Vị vung tay ném kiếm về phía Dữu Khánh.

Mục Ngạo Thiết lắc mình, đưa tay bắt lấy thanh kiếm.

Nam Trúc chỉ vào nàng, mắng chửi, “Ngươi muốn làm gì? Không người nào quản được sao? Người của Côn Linh sơn chết sạch rồi sao?”

Nếu như đánh thắng được, gã đã trực tiếp xông tới động thủ rồi.

Văn Nhược Vị hoàn toàn không để ý tới gã, chỉ vào Dữu Khánh giận dữ mắng, "Đồ khốn nạn!"

Nói xong liền nhấc tay muốn kéo khăn che mặt của mình xuống, định để cho đối phương nhìn thấy rõ mình là ai, rồi từ đó để cho đối phương suy nghĩ xem người mình đánh bị thương chính là ai, sau đó hỏi xem hắn có hổ thẹn hay không.

Nhưng Chung Nhược Thần đưa tay chụp tay nàng lại, lắc đầu nói: "Chúng ta đi!"

"Tỷ!" Văn Nhược Vị không cam lòng, cảm thấy cứ đi như vậy không khỏi quá lợi cho Dữu Khánh, thiệt thòi nàng còn luôn luôn nói tốt giúp hắn, kết quả lại nhẫn tâm hạ sát thủ với tỷ tỷ như thế.

"Đi!" Giọng điệu Chung Nhược Thần kiên quyết dứt khoát.

Văn Nhược Vị tức giận giậm chân, nhưng cũng đành phải đỡ nàng rời đi, trực tiếp đi thẳng ra ngoài sân đấu.

Chưởng môn Côn Linh sơn, Triệu Đăng Tử, đích thân chạy đến đây xử lý, nhấc tay ra hiệu, để cho đệ tử Côn Linh sơn không gây khó dễ, ra hiệu tránh đường, thể hiện thả hai tỷ muội rời sân.

Sau đó ông ta lại dứt khoát nói với Tần Phó Quân: "Trương Chi Thần thắng, tuyên bố đi!"

Mà Dữu Khánh thì đã xoay người đưa lưng về phía khán đài khách quý, tay thúc thúc Nam Trúc mấy cái, Nam Trúc mới kịp phản ứng lại đây, sắc mặt kịch biến, nhanh chóng xé một miếng vải trên áo của mình đưa cho Dữu Khánh che mặt lại, sau đó nhanh chóng lôi kéo Mục Ngạo Thiết thì thầm mấy câu, rồi lập tức cùng nhau rời khỏi sân.

Chương 713: Quý khách

Bách Lý Tâm nhìn lão Thất và lão Cửu cùng nhau chạy mất, lại nhìn nhìn Dữu Khánh đã che mặt lại, cái hiểu cái không, sau đó dưới sự ra hiệu của Dữu Khánh, nàng ta cũng trở về chỗ ngồi.

Bên trong sân thi đấu, một đám đệ tử Côn Linh sơn cầm dụng cụ chạy ra, lần nữa thừa dịp chưa thi đấu nắm chặt thời gian san bằng mặt đất.

Dưới ánh mắt dõi theo của mọi người, Văn Nhược Vị đỡ Chung Nhược Thần rời sân đấu, sau đó cũng không có ngồi xuống bên ngoài sân, mà đỡ tỷ tỷ trực tiếp rời khỏi nơi đây.

Triệu Đăng Tử gọi Triển Vân Khí tới, bảo gã đích thân đi gọi nhân viên chữa trị tốt nhất của môn phái chăm sóc cho tỷ muội hai người, cũng căn dặn phải dùng loại thuốc tốt nhất.

Đích thân ông ta xử lý xong xuôi hết mọi việc tại hiện trường rồi mới xoay người rời đi.

Ở trên khán đài có người hướng về ông ta hô to, ý đại khái là Văn Nhược Vị quấy rối thi đấu, tại sao có thể cứ bỏ qua như vậy.

Tần Phó Quân thấy tình trạng này, nhanh chóng đuổi theo Chưởng môn đang rời đi, có vẻ đang nhỏ giọng thỉnh giáo.

Lúc này, bóng dáng Long Hành Vân cũng lóe lên, gã lắc mình lướt vào bên trong sân đấu, làm ra một hành động cực kỳ đáng kinh ngạc, đưa tay nâng đỡ cánh tay Dữu Khánh, dáng vẻ rất quan tâm, hỏi thăm: "Trương huynh, thế nào rồi, thân thể không sao chứ? Hai tỷ muội đó quả thực quá đáng, vậy mà lại không để ý gì tới quy tắc thi đấu, thực sự là vô pháp vô thiên."

Lời nói khách khí, tay cũng rất khách khí, lại quan tâm gấp đôi, vậy mà bắt lấy tay Dữu Khánh trực tiếp thi pháp kiểm tra thân thể Dữu

Khánh.

Cảnh tượng này khiến cho Ngân Sơn Hà ở trên khán đài nhìn xem sửng sốt, trên đời này còn có người có thể để cho vị Long thiếu Các chủ này hỏi thăm ân cần sao, ngoại trừ mẫu thân của gã ra, chưa từng nhìn thấy người thứ hai, bây giờ ông ta vậy mà đã nhìn thấy được người thứ hai này, quả thực là không thể tin nổi.

Nhưng rồi, rất nhanh ông ta lại cau mày, đại khái đã biết rõ vị thiếu Các chủ này đang làm gì.

Ở trên khán đài quý khách, Thiết Diệu Thanh và Tôn Bình quay mặt nhìn nhau, họ cảm thấy rất kinh ngạc đối với quan hệ thân mật giữa Long Hành Vân và Dữu Khánh.

Đứng một bên khán đài, Hướng Lan Huyên nhìn thấy cảnh này thì vẻ mặt cũng kinh ngạc không thể hiểu được.

Đừng nói tới bọn họ, ngay cả bản thân Dữu Khánh cũng bị hành động của gã làm cho mơ hồ không hiểu, đến khi phát hiện thấy Long thiếu đang kiểm tra tình trạng chấn thương của mình, hắn mới kịp phản ứng lại, tên yêu quái này thật sự không phải làm bộ làm tịch, mà đúng là đang quan tâm tới thân thể hắn, chỉ là mục đích quan tâm lại không phải như bình thường.

Hắn lập tức không giữ vẻ lịch sự nữa, tiện tay vung lên, trực tiếp hất bỏ sự nâng đỡ của Long Hành Vân, và nhỏ giọng cho gã một tiếng, "Cút!"

"Trương huynh, ngươi làm vậy thực sự có phần không có tình người rồi nha, ha hả." Long Hành Vân cười gượng thu tay lại, trên mặt có chút tiếc nuối mà rời đi.

Chỉ vì gã phát hiện thấy đối phương mặc dù bị nội thương, nhưng bị thương cũng không nặng, an dưỡng một hai ngày hắn sẽ không còn vấn đề gì, muốn kiếm lợi bằng khiêu chiến thi đấu đấu là không thể.

Gã không có nhận sai, Dữu Khánh mặc dù hứng chịu một cước mạnh mẽ của Văn Nhược Vị, nhưng cũng không phải là không có phòng ngự, chỉ là vì bị Chung Nhược Thần giữ chặt lấy không có cách nào chống lại, và Văn Nhược Vị cũng không muốn mạng của hắn.

Sau khi trở về lại trong đám người dự thi dưới sân khấu, Long Hành Vân lắc đầu than thở, "Việc này phiền phức rồi, một cước của nữ nhân kia không khỏi cũng quá tàn nhẫn đi."

Mọi người lập tức nhìn chằm chằm, có người hỏi: "Bị thương thế nào?"

Long Hành Vân xòe chiết phiến trong tay ra, vừa phe phẩy vừa than thở: "Bị thương rất nặng, không có một hai tháng e rằng không thể khỏi hẳn."

Nghe được lời này, không ít người quay đầu lại nhìn về phía Dữu Khánh, ánh mắt lấp lóe, bởi vì quả thực nhìn thấy Dữu Khánh bị đánh cho phun máu.

Nhất là Quỳ Quỳ, bộ dạng rõ ràng là rục rịch muốn hành động, nóng lòng muốn thử.

Phía bên khác, Tần Phó Quân cũng đã trở lại trên sân khấu, hướng về phía mọi người lớn tiếng tuyên bố: "Thách đấu giành Đệ nhất, Trương Chi Thần thủ đài thành công!"

"Người kia phá hư quy tắc thi đấu, xông vào trong sân thi đấu tập kích thí sinh, cứ như vậy buông tha sao?"

Trên khán đài có người lớn tiếng chất vấn, âm thanh phụ họa lập tức cất lên vang rền.

Kỳ thực đây cũng là điều mà Dữu Khánh muốn hỏi, bất kỳ ai tự dưng phải hứng chịu một đòn như vậy đều không muốn dễ dàng bỏ

qua, thế nhưng hắn có lo lắng của mình, không tiện nhảy ra bám lấy không tha, nếu không hắn cũng sẽ không che mặt.

"Chư vị yên tĩnh." Tần Phó Quân ra sức nhấp nhấp tay với xung quanh, rồi lập tức lớn tiếng nói: "Chư vị yên tâm, việc này Côn Linh sơn nhất định sẽ đưa ra xử lý, cũng nhất định sẽ cho mọi người một lời giải thích. Hiện tại, tiếp tục đại hội mới là ưu tiên hàng đầu, cần phải tiếp tục tiến hành thi đấu, không thể bởi vì một người mà bỏ lỡ."

Nghe nàng ta nói như thế, mọi người cũng không tiện nói thêm gì nữa, dần dần yên tĩnh trở lại.

Sau đó Tần Phó Quân lại nói với người dự thi ở phía dưới sân khấu: "Bây giờ còn có ai lên treo thẻ tên thách đấu Đệ nhất không? Đài chủ từ Thứ hai đến Thứ mười vẫn còn để trống."

Một đám người phía dưới lại rơi vào trạng thái do do dự dự, Quỳ Quỳ xoay xoay tấm thẻ tên trong tay, đang chăm chú vào vị trí Đệ nhất trên bức vách.

Long Hành Vân nhìn thấy, khóe miệng âm thầm nhếch lên.

Chính vào lúc này, giọng nói Dữu Khánh đột nhiên xuất hiện tại bên cạnh gã, "Ngươi còn lề mề đến khi nào chứ?"

Long Hành Vân quay đầu lại nhìn, thấy là Dữu Khánh tới đây, lại nhìn thấy đám thí sinh dự thi đứng một bên đang nhìn chằm chằm vào mình, gã lập tức có chút mất tự nhiên nói: "Ngươi bị thương, ta không muốn thắng không oai hùng."

Dữu Khánh quan sát gã từ trên xuống dưới, có chút kinh ngạc, tên này trở nên tốt bụng như vậy từ khi nào vậy chứ, liền nói: "Tùy ý ngươi, hai ngày sau đi, chúng ta sớm làm kết thúc."

Vừa nghe nói như vậy, Quỳ Quỳ suy nghĩ một chút, rồi thu tấm thẻ bài trên tay lại.

Người ta là đài chủ, nếu người ta đã nói hai ngày sau, hắn là muốn dưỡng thương hai ngày, vậy cho dù gã ta có thách đấu bây giờ cũng vô dụng, đài chủ có được quyền lợi như vậy, nếu đã vậy, không ngại chờ tên công tử này đấu trước với Trương Chi Thần đã rồi liễu nói tiếp, đến lúc đó treo thẻ bài thách đấu cũng không trễ.

Cũng có mấy người có ý nghĩ giống như gã ta vậy, không phải nói Trương Chi Thần bị thương một hai tháng không khỏi được sao, bọn họ đều muốn để cho Long Hành Vân xuất trận trước để đánh giá tình hình rồi tính tiếp.

Long Hành Vân quét mắt nhìn phản ứng của mọi người, phe phẩy chiết phiến trong tay, không tiếp tục hé răng.

Thấy mãi vẫn không có người nào lên sân khấu treo thẻ tên, Dữu Khánh cũng không muốn nán lại chờ tại nơi này như một tên ngốc nữa, hắn tìm đến Tần Phó Quân bắt chuyện, mượn cớ chữa thương, đi về trước.

Hai ngày này hắn cũng không có dự định đi tới nơi đây, bất luận người nào thách đấu hắn, đều phải chờ cho hắn chữa thương hai ngày đã rồi nói tiếp.

Người trên khu quý khách chờ đợi lâu cũng rất buồn chán, nhìn thấy Dữu Khánh rời đi trước, Lý Trừng Hổ ừm một tiếng, "Xuất hiện chuyện bất ngờ, mấy trăm triệu liền không còn."

Lời này của ông ta, người hiểu biết tự nhiên sẽ hiểu biết, vốn định sau khi Chung Nhược Thần giành được Đệ nhất, khoản tiền khen thưởng kếch xù đó sẽ rơi vào trong tay triều đình Ân quốc, bây giờ chỉ có thể làm theo quy định rồi, Ân quốc còn không đến mức vì tiền mà đi cướp đoạt của người dự thi.

Nghe được lời này, Tôn Bình đi theo hầu ở một bên, ánh mắt lấp lóe.

Thiết Diệu Thanh thì nhìn chăm chú hướng về phía bóng dáng Dữu Khánh rời đi, thần tình phức tạp.

Lúc này Hoàng hậu Yến Y cũng đứng lên, "Xem ra phải đến kỳ hạn ngày thứ ba, bọn họ mới có thể suy nghĩ rõ ràng, Triêu Dương, chúng ta trở về đi."

Một đám người lập tức đứng dậy đưa tiễn.

"Hoàng tẩu, chúng ta cùng về đi." Lý Trừng Hổ nói theo một câu, rồi quay sang ngoắc tay với Thiết Diệu Thanh, "Đều đang cân nhắc lợi hại, trong lúc nhất thời là sẽ không đánh nữa, đi thôi. Có trò gì náo nhiệt, Triệu Chưởng môn tự nhiên sẽ phái người tới thông báo."

Triệu Đăng Tử nịnh nọt nói: "Vương gia nói đúng vậy."

Vì vậy, người ở trên khu quý khách liền rời đi hết.

Đến giữa giờ chiều, Dữu Khánh đang khoanh chân đả tọa trong phòng mở mắt tỉnh lại, là bởi vì thương thế trong cơ thể nên thu công.

Lúc này đương nhiên là đã bỏ đi khăn che trên mặt, mái tóc rối loạn cũng đã được quấn lại ở sau đầu.

Tổn thương trong cơ thể cũng đã khỏi rồi, còn vì sao mà khỏi nhanh như vậy, ở trong lòng hắn biết rõ ràng.

Vết thương nhẹ sẽ khỏi rất nhanh, bị thương nặng thì sẽ chậm hơn một chút, đôi khi chính hắn cũng không biết rõ tình trạng bệnh trong cơ thể đến cùng là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Vấn đề này hắn đã suy nghĩ qua không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không có đáp án. Nếu không nhờ có nó, có lẽ hắn đã nằm lại tại Ảo Vọng rồi. Hắn đưa tay cầm lấy chiếc vòng đeo trên cổ, lần nữa chạm vào hạt châu nằm trong túi lưới bạc.

Xúc cảm vẫn giống như bình thường, không có biến đổi gì, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy giữa mình và hạt châu này dường như có được một mối liên hệ nào đó.

Hắn lại lần nữa thi pháp rót pháp lực vào trong đó để điều tra, lập tức lại có cảm giác đột biến lúc trước, trong hạt châu dường như có thứ tồn tại gì đó khó thể nói rõ, dường như có một sinh vật sống, nó giống như đang rì rầm nỉ non, tựa như đang giao lưu với hắn, nhưng hắn hoàn toàn nghe không hiểu.

Tuy nhiên khi hắn thật sự muốn thoát ly tình trạng tinh thần chìm đắm, thi pháp điều tra một cách cụ thể thực tế thì nó lại chỉ như là một cục đá bình bình thường thường, bên trong giống như không có bí ẩn gì.

Hắn biết rõ điều gì đã gây ra loại biến đổi này, đó là chuyện xảy ra sau khi hạt châu này hút lấy máu của mình.

Hắn nhiều lần lặp lui lặp tới chìm đắm vào trong đó để dò xét, rất muốn biết đến cùng là chuyện gì đang xảy ra, nhưng đều vô ích, nhìn không thấy cũng sờ không được, giống như là một vùng hỗn độn mông lung.

Cuối cùng, không còn cách nào nữa, hắn đành phải bỏ qua.

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến một tràng tiếng bước chân, sau đó dưới lầu có người gõ cửa, "Trương huynh có ở đó không?"

Dữu Khánh bước ra phòng ngủ, mở cửa đi tới ban công, nhìn xuống dưới lầu, không nhìn thấy được người gõ cửa, nhưng là nhìn thấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết.

Nam Trúc lập tức ngước lên vẫy vẫy tay.

Đệ tử Côn Linh sơn tới gõ cửa cũng lui xuống bậc cấp, ngước lên thông báo cho hắn biết: "Trương huynh, bọn họ tới thăm ngươi."

Dữu Khánh gật đầu, "Làm phiền."

"Không sao." Đệ tử Côn Linh sơn lịch sự đáp lại, trước khi rời đi thì dặn dò hai người Nam Trúc, "Ta ở trong vườn chờ các ngươi."

Dứt lời liền đi đến dưới gốc một cây đại thụ trong vườn, đứng chờ đợi dưới tàng cây.

Hai người Nam, Mục cũng không khách khí, trực tiếp phi thân lên trên lầu.

Dữu Khánh ngạc nhiên, hỏi: "Bách Lý Tâm đâu chứ?"

"Nàng ta đi theo thì làm sao nói chuyện được, mượn cớ nhờ nàng hỗ trợ quan sát tình hình thi đấu, mới giữ nàng ta lại được."

Nam Trúc phì cười một tiếng, sau đó quay đầu lại quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, tắc lưỡi chậc chậc, "Nghe nói các ngươi mỗi người ở riêng một căn tiểu lâu, quả nhiên là nơi tốt, tốt hơn khu Đinh Dần không biết bao nhiêu. Tới đây thăm ngươi một lần cũng thật sự không dễ dàng, đề nghị mấy lần vẫn không được chấp thuận, cũng may hôm nay ngươi rời sân sớm, tới đây một chuyến vẫn có thể kịp quay lại cùng bọn họ đồng thời trở về, vì vậy mới cho phép chúng ta tới đây."

Gã hất đầu về phía tên đệ tử Côn Linh sơn đứng dưới gốc đại thụ, "Cũng chỉ cho chúng ta nửa canh giờ, đến giờ thì chúng ta phải rời đi, ai, đề phòng chúng ta như đề phòng cướp vậy đó…"

Thấy tên này lại bắt đầu bật lên chế độ lải nhải dông dài, Dữu Khánh nhanh chóng nhấc tay ra hiệu ngừng lại, "Nếu là không có nhiều thời gian, vậy thì đừng nhiều lời, chuyện gì?"

Nam Trúc lập tức nhớ lại ý định tới đây, lập tức trừng mắt hỏi: "Ngươi hỏi có chuyện gì? Ta nói nha lão Thập Ngũ, ngươi điên rồi hả, đã nói là đối phó với Long Hành Vân xong ngươi sẽ nhận thua rút khỏi thi đấu, ngươi tranh Hạng nhất đó làm gì chứ, rất sợ người khác không biết chúng ta là giả mạo sao? Mạo danh thế thân tới dự thi bị bắt sẽ có hậu quả gì?"

Dữu Khánh bình tĩnh nói: "Chúng ta thiếu tiền, nếu lấy được Hạng nhất, phần thưởng lên đến năm trăm triệu a, nợ nần gì đều có thể

thanh toán được hết. Ta đảm bảo, sau khi lấy được khoản tiền này, sẽ chia cho các ngươi một người trăm triệu."

Nam Trúc vung tay lên: "Thiếu tiền sao? Đừng có làm ra bộ dạng này, chúng ta càng thiếu mạng nha. Ngươi vừa vểnh cái mông lên chúng ta liền biết ngươi ị ra loại cứt gì, có chút lời không tiện nói ngay trước mặt Bách Lý Tâm…"

Lời còn chưa có nói xong, tiếng nói chợt ngừng bặt, sư huynh đệ ba người đồng loạt quay nhìn về phía khu vườn. Bọn hắn nhìn thấy một gã đệ tử Côn Linh sơn khác xuất hiện, đưa một nữ tử xinh đẹp, ăn mặc đúng mực.

Nhìn thấy nữ tử này, sư huynh đệ ba người đều sửng sốt, trong đầu hiện lên bóng người ngồi ở trên khu khán đài quý khách, đây chẳng phải là vị Triêu Dương công chúa kia sao? Chạy tới nơi này làm gì chứ?

Đang hết nhìn đông tới nhìn tây, ánh mắt tò mò tìm kiếm khắp nơi, Triêu Dương công chúa chợt đối diện với bọn hắn, đôi mắt tức thì cười thành trăng khuyết, miệng lộ ra hàm răng trắng tinh, sôi nổi tung tăng chạy đến dưới lầu, ngước lên vẫy vẫy tay với bên trên, cười chào hỏi, "Trương Chi Thần, ta đến thăm ngươi, ngươi bị thương thế nào rồi?"

Cái quỷ gì vậy? Ba người cũng không dám tự đại trước mặt vị này, nhanh chóng nhảy xuống lầu, đồng loạt chắp tay chào, "Xin chào Triêu Dương công chúa."

Nơi đây vừa mới nói xong, lại có mười mấy người vội vã chạy tới, người cầm đầu không phải ai khác, chính là Ngoại hậu Đô đốc Mễ Vân Trung, dẫn theo một đám mặc thường phục.

Đã nhìn thấy vị công chúa này, Mễ Vân Trung thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng sải bước tới đây, ánh mắt thoáng nhìn qua đám người Dữu Khánh một cái, vẻ mặt đột nhiên sửng sốt.

Khi ở trong sân thi đấu, Dữu Khánh để tóc tai bù xù, lão ta không có cảm giác gì, lúc này nhìn thấy diện mạo Dữu Khánh đã thu gọn tóc tai, lập tức có cảm giác nhìn quen mắt, dường như từng gặp được ở đâu, lại nhìn nhìn diện mạo Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, trong đầu lập tức hiện lên ba bức chân dung, làm cho bước chân lão ta vô thức dừng lại.

Chương 714: Chiều tối trời mưa

Nếu chỉ một người trông tương tự với bức vẽ chân dung thì không nói, bây giờ cả ba người này đều tương tự như ba bức chân dung đó…

Mễ Vân Trung nhớ tới nội dung Hướng Lan Huyên để lộ về người trong bức chân dung, trong lòng lập tức kinh nghi bất định, không phải là đệ tử bị Long Quang tông vứt bỏ sao, chẳng lẽ Hướng Lan Huyên nhận sai lầm rồi?

Lão ta kiềm chế lại suy nghĩ trong lòng, bình tĩnh không dao động đi tới trước mặt Triêu Dương công chúa, hành lễ, "Công chúa, nương nương gọi ngài trở về."

Triêu Dương công chúa phất tay ra hiệu, "Ngươi về trước đi. Yên tâm, ta sẽ không lung tung loạn, chơi một chút sẽ trở về."

Mễ Vân Trung lần nữa mời nàng, "Công chúa, nương nương có việc gấp triệu kiến, muốn ngài lập tức trở về."

Việc gấp thì không có, nhưng quả thực là hoàng hậu muốn con gái của mình trở về ngay lập tức.

Biết con gái không ai bằng mẹ, hoàng hậu phát hiện thấy con gái của mình đi dạo bộ rồi chạy mất, lập tức nghi ngờ nữ nhi chạy đi tìm Trương Chi Thần, tìm Trương Chi Thần cũng không sao, bà ta lo lắng

con gái mình vì lấy lòng người ta rồi nhịn không được nói những lời lung tung.

Nữ nhi của mình vô tâm nên dường như còn chưa biết lai lịch của Thượng Nguyệt, một khi tiết lộ nội dung nói chuyện tại khu khán đài quý khách cho người khác biết rõ, lai lịch của Thượng Nguyệt rất dễ dàng bị người đoán được, hơn nữa Văn Nhược Vị quấy rối thi đấu, tại thời điểm này để lộ tin tức ra rất dễ dàng gây ra chuyện, vì vậy bà ta nhanh chóng phái Mễ Vân Trung đích thân dẫn người truy đuổi đưa về.

Vừa nghe nói có việc gấp, Triêu Dương công chúa lập tức cảm thấy khó xử, vừa rất muốn làm quen với Dữu Khánh, vừa sợ chọc giận mẫu thân, cuối cùng nàng vẫn sợ mẫu thân hơn, đành cười chào tạm biệt Dữu Khánh, "Ta có việc, trở về trước đã. Về sau sẽ đến tìm ngươi chơi đùa."

"Ách…" Dữu Khánh sửng sốt, không biết nên trả lời như thế nào, cũng chỉ có thể ấp úng chắp tay chào.

Mễ Vân Trung cứ như vậy đưa Triêu Dương công chúa rời đi.

Nhưng cho dù là Mễ Vân Trung hay là Triêu Dương công chúa, mỗi bước đi đều có cảm giác như đang cẩn thận quan sát Dữu Khánh.

Sau khi đi ra khỏi khu vườn, Mễ Vân Trung phất tay ra hiệu cho một bộ phận nhân thủ hộ tống công chúa trở về trước, bản thân lão ta thì cố ý đi chậm lại phía sau, rồi gọi một thủ hạ tới đây, nhỏ giọng căn dặn: "Ngươi lập tức bằng tốc độ nhanh nhất đi tìm Nhiếp thống lĩnh trú quân tại bên ngoài, tìm hắn đòi một người, cứ nói là đốt hủy ba bức chân dung, muốn tìm người từng gặp ba người trong bức vẽ, Nhiếp thống lĩnh tự nhiên sẽ biết đưa cho ngươi người nào."

"Vâng." Thủ hạ của lão ta lập tức nhận lệnh rời đi.

Trong vườn khôi phục lại yên tĩnh, sau khi sư huynh đệ mấy người trở về lại trên lầu, Nam Trúc nghi hoặc hỏi: "Đó hẳn chính là vị công

chúa luôn miệng kêu gào phải gả cho ngươi nha, tại sao lại trực tiếp chạy tới nơi này, chẳng lẽ là ngươi đã bộc lộ thân phận Thám Hoa lang kia rồi sao?"

Dữu Khánh nghi ngờ, "Nếu đã bộc lộ, người đầu tiên tới tìm ta hẳn không phải là vị này nha?"

Nam Trúc suy nghĩ cũng phải, bỗng thấy kỳ quái, "Vậy nàng ta chạy tới tìm ngươi làm gì?"

Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh chen vào một câu, "Hôm nay lão Thập Ngũ xuất thủ tương đối khiến người chú ý."

Y vừa nói ra lời này, Dữu Khánh và Nam Trúc đều trầm ngâm, cũng cảm thấy có khả năng chính là nguyên nhân này.

Nói đến việc này, Nam Trúc lập tức cười hắc hắc hỏi: "Lão Thập Ngũ, hôm nay kiếm chiêu mà ngươi thi triển ra chính là 'Phong Trần kiếm quyết' phải không?"

Dữu Khánh thuận miệng "Ừ" một tiếng.

Nam Trúc lại dò hỏi: "Sau khi ngươi tu luyện, thân thể không có gì không ổn chứ?"

Vừa nghe hỏi lời này, Dữu Khánh liền biết gã có suy nghĩ gì, cười lạnh nói, "Thế nào, lúc trước cầu ngươi luyện ngươi cũng không thèm luyện, bây giờ lại muốn luyện rồi sao?"

Nam Trúc vung tay lên, lẽ thẳng khí hùng: "Nói việc đó cũng không có ý nghĩa gì, ngươi chỉ cần nói ngươi có dạy hay không?"

Dữu Khánh: "Ngươi có bệnh sao, bây giờ làm sao dạy được? Muốn học cũng phải chờ đến khi trở về rảnh rỗi đã đi. Còn nữa, lão Thất, ngươi nhìn xem vẻ mặt của ngươi đi, ngươi thực sự là ti tiện."

Nam Trúc dùng mu bàn tay vỗ vào ngực Mục Ngạo Thiết, vui cười hớn hở nói: "Lão Cửu, ta không có nói sai đi, chỉ cần không phải là tiền, lão Thập Ngũ sẽ không giấu riêng, đã biết lão Thập Ngũ vẫn là có chút lương tâm."

Đây là khen người hay là mắng người? Dữu Khánh trợn mắt nhìn gã.

Nhìn thấy đệ tử Côn Linh sơn đứng chờ dưới gốc cây phía bên kia, Nam Trúc nhớ tới thời gian không có nhiều, nét tươi cười biến mất khỏi khuôn mặt, trở nên trịnh trọng, "Lão Thập Ngũ, ta không nói đùa với ngươi, chúng ta biết rõ ngươi hiện tại nắm tay lớn, lại nắm danh hiệu Chưởng môn, chuyện của chúng ta đều là ngươi quyết định, ngươi cũng là người có chính kiến, lời của chúng ta chưa hẳn đã khuyên được ngươi, nhưng có một số lời chúng ta vẫn cần phải nói.

Lão Thập Ngũ, ngươi đã suy nghĩ rõ ràng chưa, chúng ta chạy đến Côn Linh sơn là vì cái gì, và vì sao phải chạy đến Côn Linh sơn?

Tại trong nơi vàng lấp lóe kia ngươi đã vì nữ nhân mà kích động đến không tiếc mạng một lần, dẫn đến cả ba chúng ta đều bị bệnh không dứt, mỗi lần phát bệnh đều đau đớn chết đi sống lại, không biết lúc nào sẽ chết, bây giờ ngươi lại vì nữ nhân mà xung động…

Ai, Kiều Thư Nhi đã qua rồi, Văn Hinh cũng đã qua rồi, thật sự không đáng tiếp tục kéo tính mạng cả ba chúng ta vào đó vì các nàng.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù ngươi có thể nối lại tình cũ với Văn Hinh, ngươi dám sao? Ngươi biết rất rõ, chúng ta đã đắc tội những người kia, một khi ngươi và Văn Hinh giao hảo lại chính là hại nàng, Văn thị đã bị ngươi làm liên lụy một lần rồi. Huống hồ người ta còn đã trở thành vợ người khác, ngươi còn định như thế nào nữa?"

Dữu Khánh cúi đầu đứng đó, trầm mặc không nói, kỳ thực chính hắn cũng không biết vì sao mình lại trực tiếp nhảy lên sân khấu treo thẻ bài vào vị trí Hạng nhất kia.

Hai người Nam, Mục cũng không ép hắn, ở một bên chờ đợi.

Thấy hắn mãi không có lên tiếng, Mục Ngạo Thiết lên tiếng: "Đã như vậy rồi, cũng không còn thời gian nữa, lão Thất, chúng ta quay lại đi."

"Tự ngươi chậm rãi suy nghĩ đi." Nam Trúc buông tiếng thở dài, xoay người dẫn Mục Ngạo Thiết rời khỏi.

Đến gần sẩm tối, khí trời thay đổi, bầu trời bắt đầu hạ xuống mưa phùn lất phất.

Bởi vì vị trí tương đối cao, ở một phía bên chân trời vẫn còn có thể nhìn thấy ráng chiều rực rỡ.

Quỳ Quỳ bộ dạng co ro trốn mưa, miệng lãi nhải đi trở về khu khuôn viên.

Từ Dĩ cùng đi trở về, đứng ở dưới mái hiên ngoài cổng, xuất thần ngắm nhìn khung cảnh núi xon xanh xanh trong màn mưa mờ mờ mông lung, nhìn giọt nước chiết xạ hào quang phía chân trời xa rơi xuống từ mái hiên, miệng không quên hỏi một câu, "Quỳ huynh, tối nay muốn ăn gì cứ nói cho ta biết."

"Nghĩ ra rồi nói tiếp."

Để lại một câu xong, Quỳ Quỳ chạy về đến trước cửa vào căn nhà của mình, vừa định đẩy cửa đi vào, gã chợt dừng lại tay lại, quay đầu nhìn về phía một căn lầu khác thấp thoáng trong một góc vườn xanh ngắt.

Suy nghĩ một chút, gã ta xoay người đi vào trong màn mưa, lần này không có nhảy nhảy chạy chạy, bước đi không nhanh không chậm, thi pháp chắn mưa.

Đi đến trước cửa căn tiểu lầu của Dữu Khánh, gã gõ gõ cửa, "Trương huynh, là ta."

Giọng điệu khách khí hơn không ít, có thực lực, luôn luôn tương đối dễ dàng lấy được sự tôn kính, người quê mùa Đại Hoang Nguyên trong miệng Long Hành Vân cũng không ngoại lệ.

"Trên lầu." Giọng nói của Dữu Khánh từ trên lầu truyền xuống.

Nghe vậy, Quỳ Quỳ rời khỏi mái hiên, tung người nhảy lên ban công, thấy Dữu Khánh mở cửa đi ra.

"Có việc sao?"

"Không có việc gì, Từ Dĩ hỏi tối nay ăn gì."

"Có cái gì ăn cái đó."

Hai người sóng vai đứng dựa lan can, cùng nhau ngắm nhìn hào quang phía chân trời.

Sau một hồi im lặng, Quỳ Quỳ nói: "Hôm nay đánh rất tốt, thực lực của Trương huynh vượt quá ta tưởng tượng, sau khi trở về, ta muốn khoác lác với tộc nhân một chút, nói chúng ta ở cùng một chỗ, quan hệ rất tốt, để gia tăng cho mình chút mặt mũi, Trương huynh không ngại chứ?"

Dữu Khánh: "Miệng của ngươi, không đồng nhất hướng là muốn nói cái gì tựu nói cái gì."

Quỳ Quỳ cười ha hả.

Dữu Khánh hỏi: "Phía bên sân thi đấu, sau khi ta đi, tình hình như thế nào?"

"Thực sự buồn chán, một đám ngốc điểu đứng phơi nắng cả một buổi chiều, không người nào lên sân khấu treo thẻ bài, đều sợ mình trở thành mục tiêu cho mọi người nhằm vào. Nữ nhân chủ trì trên sân khấu kia cũng thực là tàn nhẫn, bản thân nàng ta trốn vào nghỉ ngơi trong nơi mát mẻ, cũng không báo cho chúng ta tìm nơi tránh

nắng, mãi trời mới trở nên mát mẻ, thì lại đổ mưa. Ta nghĩ, đám khán giả ngồi trên khán đài chờ chúng ta một ngày, nhất định ở trong lòng một mực mắng chúng ta, nhưng đến giữa buổi cũng đã rời sân rất nhiều…"

Trong lúc Quỳ Quỳ vẫn còn đang lải nhải kể lể, phía bên ngoài khu tiểu viện truyền đến một tràng âm thanh, động tĩnh di chuyển về phía nơi Hướng Chân ở.

"Hẳn là đưa Hướng Chân trọng thương trở về."

"Đi thăm đi."

Hai người từ trên lầu nhảy xuống, đi thẳng tới địa điểm mục tiêu, nhận thấy quả thực là Hướng Chân đã trở về, được một đám đệ tử Côn Linh sơn khiêng về.

Những người đó sau khi đưa Hướng Chân về đến nơi, dặn dò Từ Dĩ một số điểm chú ý rồi lập tức rời đi.

Nằm ở trên giường, Hướng Chân nhìn thấy Dữu Khánh đến, lập tức hai mắt sáng lên, giãy giụa muốn ngồi dậy.

Dữu Khánh, Quỳ Quỳ, Từ Dĩ nhanh chóng bảo gã cứ nằm yên.

"Thực ra chút tổn thương này không đến mức nào, chỉ là Côn Linh sơn quá cẩn thận." Hướng Chân nằm xuống thuận theo ý muốn của mọi người, ánh mắt rất nhanh lại khóa chặt vào Dữu Khánh, vô cùng phấn khích: "Nghe nói Thượng Nguyệt, người đánh ta bị thương đó đã bị Trương huynh đánh bại, còn thiếu một chút chết ở trong tay Trương huynh, ta đã biết a, nàng ta khẳng định không phải là đối thủ của Trương huynh.

Cũng không ngờ được các ngươi lập tức động thủ ngay sau đó, nếu biết vậy ta đã không rời đi rồi, quá đáng tiếc, không thể nhìn thấy phong thái Trương huynh giao đấu cùng nàng ta. Thật quá tiếc nuối."

Dữu Khánh không nói nên lời, thuận miệng qua loa lấy lệ, "May mắn mà thôi."

Hướng Chân lại than thở: "Càng đáng tiếc chính là, trong lần Triêu Dương đại hội này, ta đã không còn cơ hội giao đấu với Trương huynh nữa rồi."

Quỳ Quỳ ha hả nói: "Cũng không còn cách nào, ai bảo ngươi cứ nhất quyết muốn giao đấu với Thượng Nguyệt trước."

Đây thực ra cũng là quy tắc của đại hội, Thượng Nguyệt đánh bại Hướng Chân, Dữu Khánh lại đánh bại Thượng Nguyệt, cũng chẳng khác nào là Dữu Khánh có thể đánh bại Hướng Chân, tuy rằng kết quả chưa hẳn đã như vậy, nhưng đây là quy tắc, tránh để cho người dự thi cứ mãi dây dưa liên miên không dứt.

Hướng Chân không muốn suy nghĩ nhiều về việc này, đôi mắt mong đợi nhìn chằm chằm Dữu Khánh, "Trương huynh, Hướng mỗ có một yêu cầu quá đáng, không biết Trương huynh có thể đáp ứng hay không?"

Từ trong ánh mắt mong đợi của gã ta, Dữu Khánh nhận ra được chút gì đó, vì vậy ngay cả yêu cầu quá đáng đó là cái gì cũng lười hỏi, thẳng thừng từ chối: "Không được. Ngươi dưỡng thương cho khỏe đi."

Dứt lời liền gật gật đầu chào hai người khác, rồi xoay người rời đi, ba người còn lại trong phòng quay mặt nhìn nhau.

Sau đó Quỳ Quỳ tò mò hỏi Hướng Chân, "Yêu cầu quá đáng gì vậy?"

Vẻ mặt thất vọng, Hướng Chân lắc lắc đầu, ra vẻ cho dù có nói cho ngươi biết cũng chẳng được gì.

Bầu trời tối đen, mưa trở nên nặng hạt, Dữu Khánh che dù, dưới sự dẫn dắt của một gã đệ tử Côn Linh sơn, hắn đi tới trước cửa vào một khu khuôn viên khác, đập cửa kêu vang.

Đệ tử Côn Linh sơn phụ trách nơi đây bảo bọn hắn chờ một chút, trước tiên đi vào thông báo, chốc lát sau đi trở ra, dẫn Dữu Khánh đi vào, người cùng đi thì đứng chờ tại cửa vào.

Đứng ở dưới mái hiên tiểu lâu, Long Hành Vân xem như là ra cửa đón khách, chiếc đèn lồng trên đỉnh đầu đung đưa lung lay theo gió.

Nhìn thấy Dữu Khánh che dù đội mưa đi đến, gã có phần kinh ngạc, không biết vị này đột nhiên tới bái phỏng là có ý gì.

Đệ tử Côn Linh sơn sau khi đưa người đến nơi thì đi đến trong đình ở gần chờ đợi.

Long Hành Vân cũng không có làm gì đãi khách, và cũng thực sự là không có cách nào xem vị oan gia này là khách, ngay cả cửa cũng không cho bước vào, trực tiếp đứng dưới mái hiên, hỏi: "Tìm ta làm gì?"

Dữu Khánh không thu cây dù trên tay lại, gác nghiêng trên vai, nhìn nhìn đèn lồng trên đỉnh đầu, "Ngày mai ngươi thách đấu ta, ta sẽ thua ngươi, để cho ngươi lấy Hạng nhất, sau đó ân oán, khúc mắc giữa chúng ta xóa bỏ hết, như thế nào?"

Hắn đưa ra quyết định này là bởi vì đã suy nghĩ rõ ràng một chuyện, lúc đó vì sao hắn lại nhảy lên sân khấu treo thẻ bài của mình vào vị trí Hạng nhất, là bởi vì lão Thất và lão Cửu không ở bên cạnh mình, nếu không, có hai người bọn họ khuyên can, hắn rất không có khả năng đưa ra quyết định chỉ có hại không có lợi như vậy.

Lời lão Thất nói lúc chiều đã làm cho hắn tỉnh táo lại, sự kích động của mình lần này có khả năng lại làm liên lụy đến lão Thất và lão Cửu, không chừng còn sẽ khiến hai người bọn họ mất mạng.

Và hắn cũng đã chứng minh được thực lực của mình trước mặt Văn Hinh, với thân phận của hắn, năm trăm triệu đó cũng không dễ cầm, quả thực đã đến lúc phải thu tay lại rồi.

Hắn vốn định trực tiếp rút khỏi thi đấu, nhưng tình cảnh hiện tại của hắn có chút khó xử, hắn là đài chủ Hạng nhất nếu cứ như vậy trực tiếp rút lui, vậy Triêu Dương đại hội này tính là chuyện gì xảy ra? Chỉ sợ Côn Linh sơn và Đại Nghiệp ty đều sẽ tìm đến hắn hỏi rõ lý lẽ với hắn.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn nghĩ đến phương án này, thua trong tay Long Hành Vân.

Nghe được lời này, Long Hành Vân ngẩn ra nhìn chăm chú hắn một hồi lâu, có nằm mơ cũng không ngờ được vị này đội mưa đêm chạy tới đây để nói lời này, mắt gã nháy nháy, cuối cùng gật đầu nói: "Được được."

"Ngày mai gặp."

Dữu Khánh gật gật đầu, cũng không có lời gì để nói với tên này, nhấc dù lên, lập tức quay người rời đi. Kỳ thực hắn cũng không nghĩ tới có thể nói chuyện được thuận lợi như thế.

Nhìn theo bóng người biến mất, Long Hành Vân nở nụ cười lạnh, "Tên Thám Hoa chó này, thật sự cho rằng lão tử là tên ngốc hay sao chứ, có thể có lòng tốt như vậy mới là lạ, xem ra là định lừa gạt ta lên sân khấu để hạ độc thủ đi."

Chương 715: Mưa đêm

Đệ tử Côn Linh sơn đứng chờ bên ngoài hơi có chút bất ngờ, không nghĩ tới Dữu Khánh quay ra nhanh như vậy, liền chống dù giấy dầu lên, cùng theo Dữu Khánh che dù đội mưa đi trở về.

Khách nhân lạ nước lạ cái, đi theo dẫn đường chỉ là một trong những lí do, không để cho đi lung tung, giám thị hành tung mới

càng quan trọng hơn, dù sao nơi đây cũng là trung tâm của Côn Linh sơn.

Trong mưa đêm, trên con đường trải đá thỉnh thoảng phản chiếu ánh đèn lấp loáng, nước mưa rơi xuống rung động không ngừng.

Khi đi qua một chòi nghỉ chân, nhìn thấy trong chòi có một người đàn ông khoanh tay tựa cột trụ, có vẻ đang trốn mưa, Dữu Khánh cũng chỉ thoáng nhìn qua một chút, phát hiện thấy đối phương cũng đang quan sát mình, nhưng hắn cũng không để ý.

Chờ đến khi bóng dáng Dữu Khánh đã biến mất tại bức tường đá tại lối rẽ phía trước, trong bóng tối lại xuất hiện một người khác, che dù đứng trong mưa. Người đàn ông ở trong chòi nghỉ nhanh chóng cầm dù, bung ra che mưa chạy đi, nhanh chóng cùng người đó rời khỏi nơi này.

Hai người cứ như vậy đi một mạch không ngừng, trèo đèo lội suối, cầm lệnh bài trong tay, thông suốt không trở ngại đi đến nơi ở của hoàng hậu Yến Y, cũng vượt qua kiểm soát cổng một cách suôn sẻ.

Ở trong một văn phòng làm việc tạm thời tại một bên sân, người đàn ông đó nhìn thấy Ngoại hậu Đô đốc Mễ Vân Trung ngồi ở sau bàn lật xem văn thư.

Sau khi quỳ một gối xuống hành lễ, nam tử bẩm báo: "Đốc công, đúng vậy, tiểu có thể xác nhận, người đó chính là người đã từng kết nối với Tào Uy trong trấn nhỏ trước khi Tào Uy mất tích."

Mễ Vân Trung ngước mắt nhìn chằm chằm gã, "Chắc chắn không có nhận lầm?"

Nam tử đáp: "Tuyệt đối không có sai, tiểu nhìn thấy rõ ràng, nguyện cầm đầu mình trên gáy ra làm bảo đảm."

Mễ Vân Trung chậm rãi khép lại văn thư trên tay, sau đó khua tay, thủ hạ của lão ta lập tức đi đến vỗ vỗ vai nam tử, ngoắc tay ra hiệu

đứng lên, đưa người đi sắp xếp.

Bên trong phòng không còn người nào khác, Mễ Vân Trung quay đầu nhìn chằm chằm ánh đèn chập chờn trên bàn, vẻ mặt nghiêm trọng, cau mày trầm ngâm, một lúc lâu sau lão ta thở dài một tiếng, đứng dậy, chắp tay không ngừng đi qua đi lại trong phòng, miệng thỉnh thoảng lẩm bẩm, "Không phải là đệ tử bị Long Quang tông vứt bỏ sao, tại sao lại biến thành Thám Hoa lang chứ…"

Lão ta biết rõ mình đã gặp phải vấn đề khó xử, cũng không biết vị Hướng đại hành tẩu kia có biết hay là không biết, hoặc là đã có báo cho Hoàng hậu nương nương biết hay chưa, nhưng lão ta thực sự không tiện đi hỏi về việc này.

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy hoàng hậu hẳn là chưa biết tình hình, từ thái độ lúc trước trên khán đài quý khách là có thể nhận ra được.

Bản thân là nhân vật số 2 trong thái giám đại nội, và từ những lời nói chuyện trên khán đài quý khách kia, lão ta làm sao có thể không nhận ra được chủ ý đến đây của hoàng hậu và công chúa, nghĩ đến tình hình công chúa đi tìm "Trương Chi Thần" lúc trước, lại nghĩ đến thân phận chân thực của "Trương Chi Thần", là gan của lão ta có chút run rẩy.

Cuối cùng, cũng không quan tâm nổi tới việc có đắc tội Hướng Lan Huyên hay không nữa, lão ta chịu không nổi hậu quả khi giấu giếm không báo việc này, Hướng Lan Huyên có núi dựa khác, lão ta tại đại nội muốn trốn cũng không có cách nào để trốn, lúc này lão ta lập tức bước nhanh ra cửa.

Một đường rẽ ngang rẽ dọc giữa các đình đài lầu các, đi đến chỗ sâu trong nội viện, dừng tại cửa vào một khu nội trạch, thủ vệ nhờ cung nữ đi vào thông báo một tiếng.

Sau khi đã được cho phép tiến vào, đến nơi chỉ thấy hoàng hậu Yến Y đang nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, cung nữ đang cẩn thận gội đầu cho bà ta.

Lúc này, Yến Y mặc quần áo mỏng manh, da thịt trắng nõn nà, những nơi cần đầy đặn thì đều không chút nào mơ hồ, đường cong nổi bật lả lướt, mơ hồ có thể thấy được thân thể phía dưới lớp sa mỏng. Với tình trạng lúc này của bà ta, là nam nhân thì ngoại trừ hoàng đế ra, cũng chỉ có loại thái giám như Mễ Vân Trung mới có thể nhìn thấy.

"Có chuyện gì mà vội vã gặp bản cung vào thời điểm này?" Yến Y nhắm mắt hỏi.

Mễ Vân Trung cắn răng, nỗ lực kiên trì bẩm báo: "Nương nương, theo điều tra, 'Trương Chi Thần' đó rất có khả năng chính là Thám Hoa lang từ quan tại Cẩm quốc kia."

Ngay khi những lời này vừa được nói ra, Yến Y đang nằm đó đột nhiên mở mắt, róc rách kéo mái tóc ra khỏi chậu nước, cứ như vậy trực tiếp ngồi dậy, cung nữ hoảng sợ vội vàng cầm khăn hỗ trợ lau chùi.

Đang khom người, Mễ Vân Trung cũng sợ đến mức vội vàng quỳ xuống cúi đầu.

Yến Y cũng không quan tâm thân thể có bị ướt hay không, nhìn chằm chằm Mễ Vân Trung lạnh lùng hỏi: "Ngươi có biết ngươi đang nói gì hay không?"

"Nô tài cũng không biết đến cùng là chuyện gì xảy ra, việc này còn phải bắt đầu nói tới từ lúc quân trông giữ ngoại vi tổ chức bắt đầu dọn dẹp xung quanh…"

Mễ Vân Trung trật tự đâu vào đấy nói tới sự việc ba bức chân dung kia, lại đến việc lúc trước đi đến chỗ Trương Chi Thần phát hiện thấy người tương tự với bứcvẽ, sau đó tìm nhân chứng để xác nhận.

Sau khi nói xong, lão ta cúi đầu tại đó, thở cũng không dám thở.

Ánh mắt Yến Y lấp lóe một hồi, rồi mới từ từ nói: "Nếu như ngươi nói là thật, là Long Quang tông đang giấu giếm giúp hắn, hay là tên Thám Hoa lang kia trà trộn vào Long Quang tông?"

Mễ Vân Trung ngẩng đầu đáp: "Nương nương, cho dù là chuyện gì xảy ra, việc đệ tử của Long Quang tông tham gia Triêu Dương đại hội vốn dĩ đã rất kỳ quái rồi."

Ánh mắt Yến Y lạnh lùng hỏi: "Nói cách khác, Hướng Lan Huyên hoặc là giấu giếm bản cung, hoặc là đang gây trở ngại trong chuyện này là ý này sao?"

Mễ Vân Trung vội đáp: "Nô tài không biết, có lẽ Hướng đại hành tẩu cũng không chú ý tới."

Yến Y nói: "Ngươi tin sao? Trước tiên bắt lấy tiện nhân đó lại rồi nói tiếp, nghiêm hình thẩm vấn cho ta."

Mễ Vân Trung bị hù dọa cho run rẩy, sắc mặt trắng bệch vì sợ hãi, "Nương nương, đó là Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty, đại diện cho Địa sư đại nhân, chưa có bằng chứng đã bắt tra tấn, Địa sư đại nhân tất nhiên sẽ tức giận, sẽ chém chết nô tài."

Yến Y trầm mặc một hồi, có lẽ là bận tâm tới cảm nhận của Địa sư, "Vậy thì điều tra rõ ràng rồi bắt. Người bên cạnh nàng ta khẳng định biết được chút gì đó, trước tiên bắt người của nàng ta đi nghiêm hình thẩm vấn đi."

Mễ Vân Trung thực sự bối rối, "Nương nương, bắt người dù sao cũng phải có lí do? Chuyện này chưa có lý do gì, huống hồ người của Đại Nghiệp ty cũng không thuộc quyền chúng ta quản lý, e rằng sẽ không để cho chúng ta bắt. Nương nương, hiện tại đang trong lúc diễn ra Triêu Dương đại hội, nếu thật sự gây ra xung đột gì đó, ảnh hưởng sẽ không tốt."

Kỳ thực lão ta rất muốn nói, việc này hoàn toàn chính là cảm nhận riêng của cá nhân ngài mà thôi, nếu xét về công việc, cũng không

thể nói được là Hướng Lan Huyên đã làm sai chuyện gì, không phải chuyện gì cũng phải nói cho ngài biết.

Yến Y lại hất đầu ra hiệu: "Đi, lấy chiếc lệnh bài của sư huynh ta đến đây, đưa cho hắn."

Cung nữ ở bên cạnh nhanh chóng rời đi, chỉ chốc lát sau liền cầm tới một chiếc lệnh bài màu đồng cổ giao cho Mễ Vân Trung.

Yến Y nói: "Đây là Lệnh sự bài của sư huynh ta, ngươi dùng lệnh bài này đi khống chế người của nàng ta. Nhìn thấy lệnh mà dám phản kháng, có thể giết chết không tha. Bản cung muốn biết rõ tiện nhân đó đến cùng làm ra chuyện gì ở sau lưng ta!"

Chiếc Lệnh sự bài này là Địa sư đưa cho bà ta, vốn là vì để khi gặp chuyện cần phải vận dụng nhân thủ của Đại Nghiệp ty thì được thuận lợi, bây giờ lại bị bà ta dùng làm ra chuyện này.

Nếu đã là vâng lệnh làm việc, Mễ Vân Trung cũng không còn có lo lắng gì nữa, lập tức nhận lệnh rời đi.

Đêm càng khuya, mưa có phần càng nặng hạt hơn, nước chảy thành dòng trên mái hiên, rồi đổ xuống mương thu bên dưới.

Trong phòng sáng trưng đèn đuốc, Lý Trừng Hổ vẫn còn đang xử lý công vụ từ bên ngoài gửi tới.

Không còn cách nào khác, ban ngày bận đi xem thi đấu, ban đêm phải tìm thời gian bù trở lại.

Quản sự của Vương phủ từ ngoài phòng đi vào, đứng tại trước bàn hạ thấp giọng nói: "Vương gia, phía bên nương nương có vẻ có chuyện khác thường, người của Mễ Vân Trung ngay trong đêm tối ra ra vào vào, không biết đang làm gì."

Lý Trừng Hổ khựng lại một chút, rồi lập tức "ừ" một tiếng, cũng không thể hiện điều gì.

Quản sự lại nói tiếp: "Tôn Bình đi đi lại lại bên ngoài hành lang không rời đi, có vẻ như là muốn gặp ngài."

"Hả?" Lý Trừng Hổ ngẩng đầu, "Tại sao không nói sớm, có lẽ là Vương phi có chuyện gì đó, nhanh chóng hỏi thử xem."

"Vâng." Quản sự nhận lệnh rời đi.

Vừa quay đầu lại trong lòng liền nhịn không được buông tiếng thở dài, nhận thấy thật sự là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, dạng mỹ nhân nào mà Vương gia chưa từng nhìn thấy, cũng không biết nữ nhân kia đời trước tích được đức gì, lại có thể được người sát phạt quyết đoán là Vương gia quan tâm như thế.

Không bao lâu sau, Tôn Bình liền được gã đưa đến.

Tôn Bình cung cung kính kính hành lễ, "Vương gia."

Lý Trừng Hổ bỏ đồ trong tay xuống, không giận tự uy hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Tôn Bình nhìn quản sự ở bên cạnh một cái, có chút do dự.

Lý Trừng Hổ: "Người của mình, có chuyện gì cứ nói, đừng ngại."

Tôn Bình vẫn còn do dự, nhưng cuối cùng hít sâu một hơi, hạ quyết tâm nói: "Vương gia, 'Trương Chi Thần' kia chính là A Sĩ Hành, chính là người được gọi là Thám Hoa lang kia."

Vị quản sự Vương phủ tức thì giật mình kinh ngạc.

Lý Trừng Hổ cũng ngây ngẩn cả người, với ông ta mà nói, tin tức này đến quá mức đột ngột, sau khi hơi chút suy nghĩ, ông ta hỏi: "Sớm không nói, muộn không nói, thời điểm này báo cho bản Vương biết, là dụng ý gì?"

Tôn Bình vội vàng xua tay nói: "Vương gia không nên hiểu lầm, lúc trước hắn để tóc tai bù xù, còn che mặt, căn bản không có nhận ra,

cho đến hôm nay khi giao đấu với người ta bị đánh rớt khăn che mặt, và nhìn thấy đồng bạn của hắn ra sân đấu, Vương phi và ta mới nhận ra."

Lý Trừng Hổ khẽ gật đầu, "Ngươi trong đêm tối một mình tới đây gặp bản Vương, chính là vì muốn nói điều này?"

Tôn Bình không biết nên trả lời như thế nào, chuyện bà ta tới đây, Thiết Diệu Thanh cũng không biết.

Bà ta cho rằng bà ta tới đây cũng là vì tốt cho tiểu thư, Vương gia là người nào? Tai mắt tinh tường, tin tức linh thông, việc A Sĩ Hành giả mạo tham dự đại hội trong tương lai ai dám đảm bảo sẽ không bộc lộ ra? Đến lúc đó Vương gia tất nhiên sẽ nghi ngờ không biết bên này có cố ý che giấu hay không, thay vì tương lai bị nghi ngờ, còn không bằng hiện tại tự mình nói ra.

Thật vất vả mới có được cuộc sống của người tầng cấp trên như thế này, không bao giờ cần phải co đầu rút cổ tại trong lòng đất âm u đó nữa, bà ta không muốn tiểu thư phải xảy ra chuyện gì nữa, nhất là vì một tiểu nhân vật như A Sĩ Hành.

Bà ta cũng không muốn tiểu thư và người đó tro tàn lại cháy, cho nên bà ta mới tự quyết định, tiền trảm hậu tấu, dự định trở về mới nói cho Thiết Diệu Thanh biết, nếu không Thiết Diệu Thanh khẳng định sẽ ngăn cản.

Lý Trừng Hổ bỗng mỉm cười nói: "Bản Vương biết rõ tính tình của Vương phi, nếu nàng đã nói giữa nàng và vị Thám Hoa lang đó không có gì, vậy thì tất nhiên là không có gì, ngươi cũng không cần phải suy nghĩ nhiều."

Trong đầu Tôn Bình lướt qua hình ảnh Dữu Khánh và Thiết Diệu Thanh lén lút ở trong cùng một phòng, trong lòng buông tiếng thở dài, tiểu thư cũng sẽ nói dối trong loại chuyện này.

Biểu hiện ra ngoài thì cất tiếng xưng vâng.

Lý Trừng Hổ lại hỏi: "A Sĩ Hành tại sao lại trở thành đệ tử bị Long Quang tông vứt bỏ, lúc trước hắn và Long Quang tông rất quen thuộc sao?"

Tôn Bình lắc đầu đáp: "Không rõ ràng lắm là chuyện gì xảy ra, khi ở chỗ hắn, tiểu thư và ta chỉ có thể xem là ngoại nhân, khi có việc thực sự bọn họ đều tránh chúng ta."

Lý Trừng Hổ hơi trầm ngâm, rồi gật đầu nói: "Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Vâng." Tôn Bình đáp lời, hành lễ, rồi lập tức xin cáo lui.

Vị quản sự kia đưa ra cửa, đứng nhìn theo một hồi mới quay vào đợi lệnh.

Lý Trừng Hổ lặng im một hồi, chợt hỏi: "Phía bên chúng ta có người nào từng gặp vị Thám Hoa lang đó không?"

Quản sự đáp: "Có, người được sắp xếp đi U Giác Phụ tìm hiểu thông tin từng gặp qua."

Lý Trừng Hổ: "Việc này có vẻ kỳ lạ, tại sao chưa bao giờ nghe nói đến vị Thám Hoa lang đó có bản lĩnh như vậy, tại sao còn cuốn cả Long Quang tông vào đây? Nhanh chóng hết sức kiểm tra thông tin đi, để xem Trương Chi Thần có phải là kẻ mà cô ta nói tới hay không."

"Vâng." Quản sự nhận lệnh rời đi.

Đến khi trời sắp sáng, mưa tạnh, bầu trời dần dần trong sáng.

Ở trong phòng, Văn Nhược Vị giúp tỷ tỷ thu dọn hành lý, hai tỷ muội chuẩn bị rời khỏi nơi đây, chuẩn bị trở về Ty Nam phủ.

Hai người cũng không cần thiết phải lưu lại, tới đây tham dự lần này, ngoại trừ lấy Hạng nhất, không có lựa chọn nào khác, nếu như đã

lấy không được Hạng nhất, vậy thì chỉ có thể rời đi, không thể ở lại tranh đoạt hạng thứ hai kia.

Vốn là ngày hôm qua đã muốn rời đi, nhưng mà Chung Nhược Thần bị thương không nhẹ, tạm thời cần được trị liệu ổn định tình hình vết thương, vì vậy mới kéo qua một đêm.

Xách theo túi hành lý, Văn Nhược Vị quay người lại, nhìn thấy tỷ tỷ ngơ ngơ ngác ngác ngồi ở đó, nàng đi đến nhẹ giọng kêu: "Tỷ, đi thôi."

Trong lúc thất thần, Chung Nhược Thần không có nghe thấy, không có bất kỳ phản ứng nào.

Văn Nhược Vị thở dài bất đắc dĩ, kể từ khi trở về từ sân thi đấu ngày hôm qua, tỷ tỷ liền biến thành bộ dạng không biết đau đớn như thế này, nàng huých nhẹ, gọi: "Tỷ, đừng đau khổ nữa. Tỷ phu hoàn toàn không nhận biết tỷ, cũng không biết tỷ chỉ muốn trừng trị hắn một chút, cho nên mới hạ sát thủ."

Chung Nhược Thần tỉnh thần, nhưng lại lẩm bẩm nói: "Sư phụ nói bây giờ ta đã có thể khiến hắn ngước nhìn nể phục. Ta có được tài nguyên tu hành tốt nhất thiên hạ, sư phụ tốt nhất, tiến độ tu hành tiến triển cực nhanh, ta cũng cho rằng những gì sư phụ nói là đúng… Vì sao hắn vẫn vượt qua ta? Văn không bằng hắn thì thôi đi, bây giờ ngay cả phương diện mà ta lấy làm kiêu ngạo nhất cũng vẫn không bằng hắn, cái gì cũng kém hắn. Vị Vị, có đúng ta rất vô dụng hay không chứ?"

Nói đến đây, nước mắt nàng tuôn rơi như mưa, mấy năm nay đều kiên cường chống chịu, lúc này nàng đột nhiên bị sụp đổ rồi, đột nhiên khóc nấc lên.

Lúc đầu còn bịt miệng rấm rức khóc, về sau thì ôm lấy muội muội, vùi đầu vào người muội muội mà gào khóc, khóc đến tê tái cõi lòng.

"Tỷ, tỷ ngốc nha, hắn là nam nhân, tỷ là nữ nhân, nam nữ có khác biệt, tỷ và hắn có gì phải phân cao thấp.

Hơn nữa, hắn chỉ dựa vào văn tài cũng đã được xưng là 'Trăm năm nhất tử' rồi, văn đủ Văn Trạng Nguyên, võ đủ Võ Trạng Nguyên, văn võ kiêm tu đến loại cảnh giới này, phải hiếm thấy cỡ nào a, mấy trăm năm, thậm chí cả nghìn năm cũng chưa chắc đã có thể xuất hiện một nhân vật như vậy. Loại người như hắn là ngút trời kỳ tài, tỷ so với hắn chẳng phải tự mình chuốc khổ sao?

Tỷ, tỷ là Chung Nhược Thần, hắn dùng tên giả là Trương Chi Thần, trong tên của cả hai người các ngươi đều có chữ 'Thần', tỷ cảm thấy hắn lấy cái tên giả này thực sự là trùng hợp sao?"

Văn Nhược Vị cũng chỉ có thể ôm lấy tỷ tỷ, ra sức lực nghĩ cách an ủi mà thôi.

Khóc cho đến tận hừng đông, tâm tình Chung Nhược Thần mới tính là ổn định lại, sau khi đã khóc một trận dài, coi như đã thanh tỉnh lại trong cơn đần độn.

Hai người đi ra trang viên, có người đưa các nàng đến đỉnh núi phụ cận, trên núi đã có hai con phi cầm tọa kỵ chờ sẵn, đây là thứ đã được trao đổi trước với các phương.

Rất nhanh, hai người liền hóa thành hai điểm đen rồi biến mất trong trời cao.

Đích thân đến đây đưa tiễn, Triệu Đăng Tử và Khúc trưởng lão nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Đăng Tử buông tiếng thở dài, "Đi cũng tốt, coi như đã có thể cho mọi người một lời giải thích rồi."

Vì vậy, trước khi mở màn vòng thách đấu hôm nay, Tần Phó Quân, người phụ trách chủ trì thi đấu, đã có lời tuyên bố, nói rằng bởi vì

Văn Nhược Vị vi phạm, đại hội đã trực tiếp tước đoạt tư cách tiếp tục tham gia thi đấu của Chung Nhược Thần.

Không ít người nghe xong thì thổn thức không ngừng, bởi vì biết rõ Chung Nhược Thần vô cùng có khả năng lấy được hạng nhì, không nói đến danh tiếng từ vị trí xếp hạng, phần thưởng cho Hạng nhì cũng đến ba trăm triệu a, thật vất vả mới thi đấu đến tình trạng này, toàn bộ đã biến thành bọt nước.

Đối với hầu hết người đứng xem mà nói, hình phạt này không thể gọi là không nặng.

Chương 716: Các chủ truyền tin

Nếu như đã có xử phạt đối với người vi phạm quy tắc thi đấu, chuyện của Văn Nhược Vị liền được bỏ qua.

Trên khán đài, điều mà đám khán giả càng quan tâm hơn chính là hôm nay có người nào lên sân khấu theo thẻ tham gia thi đấu hay không, đừng tiếp tục giống như ngày hôm qua, ngồi không chờ hơn nửa ngày.

Còn người dự thi đứng dưới sân khấu thì phần lớn thời gian đều là quan sát Dữu Khánh và Long Hành Vân, nhất là ánh mắt nhìn về phía Long Hành Vân phần nhiều là sự nghi ngờ.

Người nói Dữu Khánh bị thương tương đối nặng là Long Hành Vân, gã còn nói gì mà không có một hai tháng là không khỏe được.

Mọi người đều không nghĩ tới Dữu Khánh nhanh như vậy đã lộ diện rồi, Long Hành Vân không phải nên thừa dịp này để thách đấu sao?

Dữu Khánh thỉnh thoảng cũng nhìn về phía Long Hành Vân, chờ đến khi mặt trời đã sắp treo đến trên đỉnh đầu vẫn không thấy Long Hành Vân có phản ứng gì, mà Long Hành Vân thì từ đầu đến bây giờ

còn không hề liếc mắt nhìn hắn một cái nào, hắn đành phải chủ động sáp lại, tiến đến trước mặt Long Hành Vân, thấp giọng hỏi: "Ngươi có ý gì, có đấu hay không chứ?"

Thấy có gì đó không thích hợp, Quỳ Quỳ cũng chen tới phía sau hai người đứng nghe trộm, kỳ thực mọi người đều ở một bên nghiêng tai lắng nghe.

Long Hành Vân liếc nhìn đám người ở hai bên, rồi đáp lại một câu, "Ta không chiếm lợi của ngươi, chờ ngươi khỏi rồi nói tiếp."

Tình huống này, Dữu Khánh có cảm giác rất quen thuộc, lập tức trả lời: "Ta đã khỏe rồi, có thể đấu ngay bây giờ."

Long Hành Vân quét mắt nhìn thoáng qua xung quanh, thấy mọi người đang nhìn chăm chú, gã xòe chiết phiến ra phe phẩy, bình tĩnh nói: "Không cần ngươi tới dạy ta phải làm thế nào."

Dữu Khánh không nói nên lời, không phải ngày hôm qua đã đồng ý rồi sao? Tên khốn này bị gì vậy?

Ánh mắt những người dự thi khác nhìn về phía Long Hành Vân dần dần thay đổi, đã nhận ra được chút gì đó.

Không ít khán giả chờ đợi đến buồn chán, lúc này cũng chú ý thấy thiếu đi một số khán giả quan trọng, khu vực quý khách trống không, các quý khách không có xuất hiện.

Lúc này, vị quý khách có địa vị tôn vinh nhất, Hoàng hậu nương nương Yến Y của Ân quốc đang vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng ngồi ngay ngắn trên chủ vị của sảnh đường, hôm nay bà ta không có bất kỳ tâm trạng nào để đi xem thi đấu, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hướng Lan Huyên từ ngoài cửa đi vào tới.

Hướng Lan Huyên ánh mắt căng thẳng đảo nhìn xung quanh, kỳ thực mỗi một lần tới gặp Yến Y, nàng ta đều có chút khẩn trương, mỗi lần trước khi đến gặp Yến Y, nàng ta đều sẽ lau sạch đôi môi tô

hồng của mình, sợ dáng vẻ xinh đẹp của mình sẽ khiến Hoàng hậu nương nương nhìn không vừa mắt, chỉ là hôm nay có thể nói là cực kỳ lo lắng, đã nhận ra được điều gì đó.

Tiến vào bên trong sảnh đường, nhìn thấy mấy thủ hạ tâm phúc của mình đứng ở một bên, mỗi người quần áo tả tơi, máu chảy đầm đìa, rõ ràng đã bị tra tấn, mỗi người đều không dám ngước mắt nhìn nàng, lần lượt cúi đầu, nàng ta biết điều mà mình e sợ rốt cuộc đã đến.

Tối hôm qua nàng ta phát hiện không thấy người của mình đâu, nghe nói đã bị hoàng hậu dẫn đi, nàng ta liền đoán được là vì chuyện gì.

Nàng ta vô thức liếc nhìn về phía Mễ Vân Trung.

Đứng ở phía sau ghế lắng nghe và chở đợi mệnh lệnh, Ngoại hậu Đô đốc Mễ Vân Trung có chút lúng túng, nhưng lão ta cũng đành chịu, có một số việc lão ta không thể giấu giếm.

Sau khi đi tới vị trí thích hợp, Hướng Lan Huyên dừng lại hành lễ, "Xin chào nương nương."

Yến Y cười lạnh một tiếng, "Khách khí, bản cung không nhận nổi."

Chuyện đến bây giờ, Hướng Lan Huyên biết rõ đã tránh không được, âm thầm hít sâu một hơi, hạ quyết tâm đối diện, chỉ chỉ vào những thủ hạ bị tra tấn của mình, "Nương nương đối xử với bọn họ như thế, là vì bọn họ đã làm sai điều gì sao?"

Yến Y: "Ngươi đang vấn tội bản cung sao?"

Hướng Lan Huyên cúi đầu, "Không dám, chỉ là bọn hắn dù sao cũng là người của Đại Nghiệp ty, dù sao cũng là thuộc hạ của ta, không dám không quan tâm."

Yến Y: "Ngươi đang lấy Đại Nghiệp ty ra đè bản cung?"

Hướng Lan Huyên: "Không dám."

Yến Y đứng dậy, cất bước chậm rãi đi về phía nàng ta, "Ta đã có cảnh cáo ngươi không được phép tiếp tục nhúng tay vào chuyện hôn sự của Triêu Dương hay không?"

Nói đến đây, bà ta không chỉ thay đổi giọng nói, mà ngay cả sắc mặt cũng đã thay đổi, quả thực rất tức giận.

Nữ nhi bị Hoàng đế lão tử xúi giục, ồn ào ầm ĩ mấy năm nay, cứ đòi phải gã cho tên Thám Hoa lang kia, vì có dính dáng tới một số lí do, bà ta vốn không chịu đồng ý, về sau lại có chuyện Thiết Diệu Thanh, người cũng có dính một chân với Thám Hoa lang, trở thành em dâu, bà ta càng không có khả năng chấp nhận.

Thật vất vả mới dùng mánh lới Triêu Dương đại hội di chuyển sự chú ý của nữ nhi, để cho nữ nhi bỏ qua văn đệ nhất, tới lấy võ đệ nhất, kết quả xoay xoay một vòng, cuối cùng, người nữ nhi chọn trúng rất có khả năng đạt võ đệ nhất kia vẫn là tên Thám Hoa lang đó. Chuyện này là chuyện gì chứ? Trùng hợp đến mức thiếu chút nữa khiến bà ta tức chết.

Nhất là sau khi biết được Hướng Lan Huyên có tham gia vào việc này, thực sự đã khiến cho bà ta tức giận cực kỳ, quả thực là khinh người quá đáng!

Nói đến việc này, Hướng Lan Huyên cũng bối rối, nhìn nhìn những thủ hạ thân thể thê thảm của mình, lại nhìn thấy Hoàng hậu nương nương từng bước bức tới, nàng ta vừa khẩn trương lùi lại phía sau, vừa khoa khoa hai tay, "Nương nương, việc này quả thực là hiểu lầm, vốn là sợ nương nương hiểu lầm, định âm thầm bức ép A Sĩ Hành rời khỏi Triêu Dương đại hội, nào ngờ khéo quá hóa vụng…"

Lúc đầu, nàng ta cứ thế mà khiến cho sự việc trở nên phức tạp, cho nên đến lúc này, trong lúc nhất thời nàng ta cũng không biết nên giải thích cụ thể như thế nào.

Vừa nghe lời giải thích đó, Yến Y càng thêm tức giận, "Sợ bản cung hiểu lầm? Bản cung là người dễ dàng hiểu lầm như vậy sao?"

Tới lúc này bà ta cơ bản đã moi ra được quá trình cụ thể sự việc từ trong miệng của những người bị tra tấn, muốn lợi dụng Long Hành Vân bức ép A Sĩ Hành rời đi, nào ngờ khéo quá hóa vụng, dẫn tới việc Long Hành Vân kéo A Sĩ Hành ở lại.

Sau khi biết rõ sự thật, bà ta càng thêm tức giận, là có ý gì? Là đang nói bà ta không phân biệt được đúng sai sao? Là bởi vì bà ta mới dẫn dđến sự việc như vậy sao?

Hướng Lan Huyên ấp úng, có phần khổ không nói nổi, phát hiện thấy mình thực sự không có đoán sai chút nào, ngay từ đầu là không thể để cho nữ nhân này biết được mình có bất kỳ hành động gì tiếp cận vị Thám Hoa lang kia, nếu không làm như thế nào cũng là sai.

"Cần ngươi nhiều chuyện sao?"

Yến Y đang nói đột nhiên vung tay chính là một cú tát nhanh như tia chớp, bốp, một tiếng tát tai to rõ vang dội trong tai.

Tiếng tát tai đó có thể nói là khiến người ta giật nảy mình, ít nhất thì Ngoại hậu Đô đốc Mễ Vân Trung đã bị giật mình run rẩy.

Mặt Hướng Lan Huyên lệch sang một bên, muốn tránh nhưng không thể tránh thoát, trên mặt lập tức xuất hiện một dấu bàn tay đỏ tươi, khóe miệng đã rịn ra máu tươi.

Còn không đợi nàng ta thẳng đầu lại, trong nháy mắt lại giật mình, lại muốn tránh né, nhưng vẫn không thể tránh thoát, cái cổ bị siết chặt, trong phút chốc liền hít thở không thông.

Yến Y bóp lấy cổ nàng ta, dùng một cánh tay nhấc cả người nàng ta lên, trên năm ngón tay bóp nơi cổ hiện lên hơi mù nhàn nhạt.

"Nương… Nương…"

Hướng Lan Huyên rên rỉ, muốn cầu xin tha thứ, nhưng cổ bị bóp chặt không thể nói hết lời, trong chiếc miệng há ra tràn đầy máu, hai chân vung vẩy, hai tay dùng sức cạy tay Yến Y ra, muốn tách ra nhưng bị tu vi của Yến Y áp chế gắt gao, hoàn toàn không thể cạy mở ra được, lúc này nàng ta vạn phần kinh sợ, rất sợ đối phương đột nhiên trực tiếp vặn gãy cổ mình.

"Đừng tưởng rằng có sư huynh của bản cung làm chỗ dựa thì bản cung không dám giết ngươi, quá tam ba bận, nếu tiếp tục có lần sau, sẽ không ai cứu được ngươi!"

Dứt lời, ngũ trảo bóp cổ trong nháy mắt hóa thành chưởng, hơi mù nhàn nhạt ngoài chưởng lập tức tạo thành một chuỗi vòng tròn khí liên tục, một chưởng giống như sấm sét nện vào ngực Hướng Lan Huyên, chuỗi vòng tròn khí giống như những vòng kim cương, từng vòng nối gót nhau nện lên thân người đã bị đánh bay.

Hướng Lan Huyên thi pháp liều mạng chống đỡ, bay ra như viên đạn pháo, ầm ầm chấn động vang lên, một cây cổ thụ mấy trăm năm ở bên ngoài bị mạnh mẽ nện lên gãy ngang, người cũng nằm trên mặt đất, sặc máu, rồi ngay lập tức bị bụi mù nhấn chìm.

Yến Y quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua đám người quần áo tả tơi, vẻ mặt nơm nớp lo sợ, quát: "Cút hết cho bản cung!"

Đám người liên quan bị tra tấn qua lập tức như trút được gánh nặng, cúi thấp đầu nhanh chóng chạy ra ngoài, sau khi ra ngoài thì nhanh chóng nâng Hướng Lan Huyên lên, vội vàng đưa đi.

Đám người Chưởng môn Triệu Đăng Tử của Côn Linh sơn đứng đợi bái kiến phía ngoài cổng, nghe được động tĩnh, đang kinh nghi không rõ bên trong xảy ra chuyện gì, chợt thấy Hướng Lan Huyên bị đánh cho vô cùng chật vật, đã ngất đi, được một đám người quần áo tả tơi khiêng ra vội vàng rời đi, không khỏi quay mặt nhìn nhau.

Giữa các đình đài lầu các, Lý Trừng Hổ đang bồi Vương phi dạo quanh ngắm nhìn phong cảnh, nhàn nhã ung dung, khiến người từ xa nhìn phải ước ao, cảm khái vinh hoa phú quý là như thế.

Trước khi tại sân đấu chưa xác định được có người nào khởi xướng thi đấu khiêu chiến hay không, những quý khách này sẽ không đến đó ngồi không chờ đợi, khi có thi đấu tự nhiên sẽ có người thông báo cho bên này biết, người chủ trì thi đấu cũng sẽ kiểm soát thời gian, chờ đến khi bọn họ đến mới bắt đầu.

Tại bên cạnh một chỗ sân thượng, quản sự của Vương phủ bước nhanh tới đứng tại đó khoanh tay chờ đợi.

Khi đi đến chỗ rẽ của tòa nhà, Lý Trừng Hổ cười nói mấy câu với Vương phi, để cho Vương phi tiếp tục đi tới, ông ta thì rẽ sang đi đến phía chỗ sân thượng, hỏi quản sự, "Vừa rồi, phía bên nhà nghỉ có âm thanh đánh nhau, là chuyện gì vậy?"

Quản sự đáp: "Vị Hướng đại nhân của Đại Nghiệp ty bị người đánh ngất, phía bên đó, người có thực lực như vậy và dám xuất thủ với nàng ta, có lẽ cũng chỉ có nương nương mà thôi."

Lý Trừng Hổ chắp tay sau lưng nhìn về phía xa, "Vị hoàng tẩu này của ta, một bên thì giam lỏng nữ nhi, một bên lại đả thương Hướng Lan Huyên, hẳn là thẹn quá hóa giận. Xem ra cũng đã biết được thân phận của 'Trương Chi Thần' kia. Hướng đại hành tẩu hẳn là lại quan tâm tới hôn sự của Triêu Dương? Thật đúng là không sợ chết."

Nói đến việc này, chính ông ta cũng nhịn không được nở nụ cười, quay đầu nói với quản sự: "Sắp xếp một chút, chúng ta đi thăm an ủi Hướng đại hành tẩu, không thể để cho nàng ta thế đơn lực bạc được. Bản Vương còn trông chờ nàng ta có thể tiếp tục hợp tác hôn sự cho Triêu Dương a."

Quản sự do dự hỏi: "Vương gia, nương nương mới… Chúng ta liền đi, có phải rất không thích hợp hay không?"

"Không có gì là không thích hợp, Triêu Dương gả cho A Sĩ Hành là vô cùng thích hợp. Huống hồ A Sĩ Hành vừa mới đánh Chung Nhược Thần bị thương. Sư huynh muội ba người tẩu tử vẫn nên tiếp tục duy trì mâu thuẫn mới tốt, nếu không Hoàng huynh và phía bên Cẩm quốc đều sẽ không yên tâm. Mọi chuyện ta sẽ chịu trách nhiệm, ngươi đi sắp xếp đi. Mặt khác, cũng sắp xếp phía bên 'Trương Chi Thần' một chút, Vương phi muốn gặp lại người bạn cũ này."

Lý Trừng Hổ sải bước rời đi, đuổi theo phương hướng Vương phi của mình di chuyển, trong lúc quay lưng về thuộc hạ thì phất tay dặn dò một phen.

"Vâng." Quản sự khom người nhận lệnh.

Triêu Dương đại hội, hôm nay lại không có đánh nhau, tiếp tục là một ngày buồn chán, chán nhất chính là những khán giả kia.

Tuy nhiên, các khán giả cũng hiểu được quy tắc của cuộc thi, khi tan cuộc thì đều thảo luận về ngày mai, biết rõ ngày mai đã đến kỳ hạn ba ngày đầu tiên, khẳng định sẽ có đánh nhau.

Dữu Khánh kéo lấy Long Hành Vân, không để cho hắn rời khỏi, dự định chờ cho những người khác đi hết sẽ hỏi gã xem đến cùng thì gã muốn như thế nào.

Nhưng đợi đến khi những người khác gần như đã đi hết, chợt lại xuất hiện hiện một vị khách không mời mà đến, Ngân Sơn Hà lắc mình mấy cái, tiếp cận tới đây.

Trước ánh mắt nhìn kỹ và kinh ngạc của hai người, Ngân Sơn Hà lấy tẩu thuốc phì phèo trên miệng xuống, nói với Long Hành Vân: "Các chủ truyền tin tới, nói có việc gấp gọi ngươi trở về, không thể dừng lại, phải lập tức trở về, nhanh chóng trở về nơi ở thu dọn một chút đi."

"Việc gấp gì chứ?" Long Hành Vân kinh ngạc, đưa tay yêu cầu, "Đưa thư cho ta xem."

Ngân Sơn Hà hất đầu ra hiệu về phía Dữu Khánh, thể hiện lúc này có người ngoài ở đây không tiện, "Chút nữa sẽ đưa ngươi xem."

Long Hành Vân tức thì đầy đủ sức lực mà hất bung tay áo bị Dữu Khánh lôi kéo, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta đang chuẩn bị tranh đoạt Hạng nhất Triêu Dương đại hội lần này a, bây giờ rời đi làm sao được chứ?"

Ngân Sơn Hà: "Các chủ có lệnh, ngươi trở về thì cứ trở về, không muốn trở về cũng phải trở về."

"Ai." Long Hành Vân thở dài, quay đầu lại nói với Dữu Khánh: "Được rồi, vậy ta không tranh đoạt Hạng nhất đó với ngươi nữa, ngươi chậm rãi chơi đùa đi."

Dứt lời gã lập tức quay đầu bỏ đi.

Dữu Khánh làm sao có thể dễ dàng để cho gã rời đi, lập tức đưa tay chụp tay áo gã, lôi kéo dừng lại, "Thỏa thuận giữa chúng ta thì sao bây giờ?"

Ngân Sơn Hà ngậm lại tẩu thuốc lên miệng, "Chúng ta có việc không thể dừng lại, xem như ngươi thắng."

Dữu Khánh trợn mắt hỏi: "Vậy có thực hiện lời hứa hay không?"

Ngân Sơn Hà trả lời: "Từ nay về sau, xóa bỏ ân oán giữa ngươi và thiếu Các chủ chúng ta. Thiếu Các chủ đảm bảo không tiếp tục tìm ngươi gây phiền toái vì những ân oán trước đây nữa." Ông ta quay đầu lại hỏi Long Hành Vân, "Thiếu Các chủ cảm thấy thế nào? Là xóa bỏ hay tạm gác lại lần sau đánh tiếp?"

Khóe miệng Long Hành Vân giật một cái, chiết phiến trong tay chỉ vào chỗ tay áo bị Dữu Khánh chụp lấy, "Chuyện trong nhà quan

trọng hơn, ta cũng lười dây dưa với ngươi nữa, chuyện trước đây xóa bỏ, buông tay!”

Đôi mắt Dữu Khánh sáng lên, “Nói thật không?”

Long Hành Vân khinh thường, hừ lạnh: “Long mỗ cũng không phải là tiểu nhân nói không giữ lời, buông tay ra!”

Ngân Sơn Hà cũng nói: “Ta bảo lãnh.”

Lúc này Dữu Khánh mới buông tay ra, như trút được gánh nặng, tảng đá đặt ở trong lòng lâu như vậy xem như trút bỏ được rồi, mấy năm này thực sự đã bị thằng cháu trai này hại cho thảm.

Vì vậy, Ngân Sơn Hà cứ như thế dẫn theo Long Hành Vân rời đi.

Còn Dữu Khánh thì sững sờ tại nguyên chỗ, đột nhiên có chút mờ mịt, vốn là bởi vì Long Hành Vân ép buộc phải tham gia thi đấu, bây giờ Long Hành Vân chạy mất rồi, hắn thì ở lại trong đại hội thi đấu đến một bước này, đây là chuyện gì xảy ra chứ?

Tại trên sân khấu chủ trì, Tần Phó Quân đang chuẩn bị rời đi cùng với đồng môn cũng chú ý thấy cảnh này, nhất là người đầu tóc bạc trắng vừa rồi, nàng ta nhớ được đã gặp qua, không khỏi kinh nghi.

Rời khỏi sân thi đấu, Long Hành Vân lại đưa tay về phía Ngân Sơn Hà, “Việc gấp gì, thư mẹ ta gửi tới đâu?”

Ngân Sơn Hà: “Không có thư.”

Long Hành Vân dừng bước, kinh ngạc hỏi: “Ngân thúc, sao ngài lại nói dối là có truyền tin?”

Ngân Sơn Hà bước chân không ngừng, vừa thả khói vừa chậm rãi nói ra: “Nếu như ngươi cảm thấy có thể đánh thắng được hắn, lưu lại cũng không sao.”

Chương 717: Phòng tối sinh hương

Vì để xác định Long Hành Vân có phải thật sự rời đi hay không, chờ đến khi trời tối, Dữu Khánh lại tìm đến Từ Dĩ, thể hiện muốn đi gặp Long Hành Vân.

Đúng là không phải nói a, thành tích đài chủ danh hiệu Hạng nhất rất hữu dụng, cho dù mới gặp qua Long Hành Vân ngày hôm qua, dù cho nơi đây không cho hàng ngày đi loạn, nhưng khi nghe yêu cầu của hắn, Từ Dĩ lập tức làm theo, nhanh chóng chạy đi thông báo.

Nhưng, thông tin đưa về lại có chút đáng tiếc, Từ Dĩ nói cho hắn biết, Long Hành Vân đã rút khỏi cuộc thi, đã tạm biệt, hiện tại người ta đã không còn ở Côn Linh sơn.

Nghe được đáp án này, một chút lo lắng còn lại trong lòng Dữu Khánh cũng được trút bỏ rồi. Hắn cảm ơn Từ Dĩ, chờ cho Từ Dĩ rời đi, hắn lập tức đi đến nơi Quỳ Quỳ ở.

Quỳ Quỳ không đóng cửa, đang ngồi trên ngưỡng cửa xắn ống quần lên, dùng ngón tay vuốt vuốt lông chân, không biết là để làm gì, hình như rảnh rỗi đến phát chán, lông chân gã rất dày.

Nhìn thấy Dữu Khánh đi tới, gã cũng không đứng dậy, nhấc một chân lên gác ở trên đùi, rung rung chân, chờ Dữu Khánh nói ra ý định đến đây.

Dữu Khánh xuất thân sơn dã, nên cũng không ghét bỏ phong thái thấp kém đó của gã, hắn cũng xoay người ngồi trên ngưỡng cửa.

Hai người thỉnh thoảng ngươi nhìn ta một cái, ta nhìn ngươi một cái, đèn lồng tại dưới mái hiên chiếu lên đỉnh đầu hai người.

Thấy hắn không nói lời nào, Quỳ Quỳ cũng lười quan tâm tới hắn, ngón tay xoa xoa chân, híp mắt, có vẻ sảng khoái.

Dữu Khánh khẽ nhúc nhích mũi, ngửi thấy có chút mùi vị khác thường, liền mở miệng ra trước, "Ngày mai chính là ngày thứ ba của vòng thách đấu, ngươi có định ra sân hay không?"

Quỳ Quỳ ừm một tiếng, nói: "Có thể."

Dữu Khánh: "Ngươi có muốn lấy Hạng nhất hay không?"

Quỳ Quỳ đưa ngón tay móc ngón chân, quay đầu nhìn hắn, "Có ý gì, ngươi đang thách đấu với ta sao?"

"Đừng hiểu lầm." Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh, hạ thấp giọng, "Ngươi có thể thách đấu ta, ta có thể nhường hạng nhất cho ngươi."

Quỳ Quỳ không móc ngón chân nữa, ngây người nhìn hắn, cuối cùng từ từ nói: "Xem ra Trình Long nói không sai, lúc trước ta còn tưởng rằng hắn đang lừa chúng ta."

Trình Long? Dữu Khánh thoáng sửng sốt một chút rồi kịp phản ứng lại đây, đối phương nói chính là Long Hành Vân, hắn không hiểu, hỏi: "Hắn nói cái gì?"

Quỳ Quỳ hỏi ngược lại: "Có phải ngươi đang bị thương rất nặng hay không chứ?"

Dữu Khánh cũng nghi hoặc, "Có ý gì?"

Quỳ Quỳ: "Biết rõ mình bị thương nặng không thể tiếp tục thi đấu, muốn tặng cho ta một lần thuận nước giong thuyền."

Dữu Khánh sửng sốt, "Ngươi có phải đang suy nghĩ quá nhiều rồi hay không, một chút vết thương nhẹ đã sớm khỏi hẳn rồi, ở đâu ra mà bị thương rất nặng chứ?"

Quỳ Quỳ: "Trình Long nói ngươi bị thương rất nặng, không có một hai tháng là không khỏe được."

Dữu Khánh nghẹn lời, suy nghĩ lại một chút liền biết được ý đồ của Long Hành Vân, có phần không nói nên lời, hắn cũng lười giải thích nhiều, vươn tay ra cho đối phương, sau đó đối phương cũng hiểu ý, chỉ là khi nhìn thấy tay của đối phương chụp tới tay mình thì có chút không được tự nhiên.

Sau đó, Quỳ Quỳ buông tay ra, miệng cũng cất lời mắng, "Tên tiểu bạch kiểm đó vừa thấy liền biết không phải thứ gì tốt. Ta quả nhiên không nhìn nhầm."

Sau khi suy nghĩ lại một chút, gã nhìn chằm chằm Dữu Khánh kỳ quái hỏi: "Không đúng a, thân thể ngươi không có bị gì, đang rất tốt lại đưa danh hiệu Hạng nhất cho ta làm gì, xấu hổ?"

Dữu Khánh lại nhìn nhìn xung quanh, "Ta thua cho ngươi danh hiệu Hạng nhất, ngươi đưa cho ta phần thưởng năm trăm triệu."

Hắn tìm đến vị này đầu tiên, tự nhiên là bởi vì cảm thấy thực lực của vị này không tệ, trong số các thí sinh dự thi còn lại, gã có khả năng rất lớn đoạt được quán quân.

Quỳ Quỳ càng thêm kinh ngạc, "Vì sao, lấy cả danh và lợi không tốt hơn sao?"

Dữu Khánh hạ thấp giọng nói: "Ngươi hẳn đã nghe nói qua việc ta bị Long Quang tông vứt bỏ. Nếu ta có thể trở về tông môn, ta khẳng định phải nộp phần thưởng năm trăm triệu này lên trên."

"Aa!" Quỳ Quỳ bừng tỉnh hiểu ra, đã hiểu được, muốn giữ riêng, nhưng gã lại đột ngột thốt ra một câu, "Ngươi khinh thường ta?"

Dữu Khánh kinh ngạc, "Sao Quỳ huynh lại nói ra lời này?"

Quỳ Quỳ xùy nói: "Ta dựa vào bản lĩnh của mình, muốn lấy hạng mấy thì lấy, cần nhờ ngươi nhường sao? Nếu như ta làm vậy, chẳng phải là cả đời tâm khó an sao, còn để cho ngươi nắm được nhược điểm trong tay."

"Thế nào sẽ là nhược điểm chứ, ta gạt tông môn lấy năm trăm triệu cũng không dám để cho người ngoài biết rõ a."

"Long Quang tông là nơi họp chợ sao? Sao có thể tùy ý người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, quỷ mới biết rõ ngươi còn có thể trở về hay không."

Dữu Khánh suy nghĩ cũng phải, làm sao có thể giống như Linh Lung quan được, các đệ tử nói chia tay liền chạy đi, không đi nữa thì lại quay trở về, lão Thất và lão Cửu chính là ví dụ.

"Được rồi, ta bội phục bản lĩnh của ngươi, ngươi cũng không nên khinh thường Quỳ tộc nhân ta. Nếu ngươi còn nói như thế nữa chính là đang nhục nhã ta."

Không đồng ý, vậy thì không cần nán lại nữa, Dữu Khánh tùy tiện tán gẫu thêm mấy câu rồi đứng dậy chào tạm biệt.

Hắn còn suy nghĩ có nên tiếp tục tìm đến nói chuyện với Hướng Chân hay không, nhưng nghĩ đến tình trạng bị thương của Hướng Chân, hơn nữa muốn để cho Hướng Chân thắng được e rằng sẽ phải bộc lộ rõ ràng sự nhường nhịn, mà như vậy hắn giống như là đến đây phá hoại Triêu Dương đại hội, huống hồ với tình trạng chấn thương của Hướng Chân thì cũng chống không nổi người khác thách đấu.

Tìm người nào để thua là một việc khó, tìm người không quen thuộc cùng làm việc này càng không dễ.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ có thể thở dài lắc đầu một hồi.

Khi về đến cửa vào tiểu lâu của mình, hắn đột nhiên sửng sốt, phát hiện thấy dưới mái hiên có hai người, một người là Triển Vân Khí, còn có một người giấu mình trong bộ áo choàng đen.

Nhìn thấy hắn trở về, hai người dưới mái hiên bước xuống bậc cấp, người giấu mình trong chiếc áo choàng đen cũng ngẩng đầu lên

nhìn hắn, lộ ra một nửa khuôn mặt.

Dữu Khánh vừa nhìn thấy thì sửng sốt, vậy mà lại là Tôn Bình, hắn không khỏi quay sang nhìn Triển Vân Khí.

Tôn Bình quay đầu nhìn tiểu lâu rồi quay đầu lại đi sát qua bên cạnh Dữu Khánh, đồng thời nhỏ giọng nói một câu, "Tiểu thư ở bên trong chờ ngươi."

Dứt lời liền cùng với Triển Vân Khí song song rời đi, hai người đi đến dưới một thân cây, đứng đó chờ đợi.

Dữu Khánh có thể cảm nhận được trong ánh mắt Triển Vân Khí nhìn mình tràn đầy nghi hoặc, nhưng lúc này hắn đã không còn quan tâm đến điều đó, hắn kinh nghi bất định mà tiến về căn tiểu lâu của mình.

Tầng một không có ai, nhưng dường như còn vương lại một mùi hương phụ nữ thoang thoảng.

Cất bước đi lên cầu thang, từng bước một đi lên trên lầu, hắn nhìn thấy bên cạnh bàn tròn nhỏ trong sảnh có một người cũng khoác áo choàng đen ngồi ở đó, nhìn hai tay trắng nõn nà đặt trên đầu gối, rõ ràng là bàn tay nữ nhân.

Cửa đóng chặt, một ngọn đèn lẻ loi lay động, phòng tối sinh hương.

Nữ nhân đưa hai tay xốc lên chiếc mũ trùm đầu, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành kia, đôi mắt sáng long lanh rạng rỡ dưới ánh đèn, chính là Thiết Diệu Thanh.

Dữu Khánh nhìn nàng, âm thầm cất tiếng thở dài.

Thở dài về việc mình rơi khăn trên sân thi đấu quả nhiên đã làm bộc lộ thân phận.

Thở dài với vẻ đẹp trời xinh của nữ nhân này, cho dù đặt trong hoàn cảnh nào cũng khó thể che giấu được sắc đẹp tuyệt vời của nàng, hắn cũng không thể không thừa nhận, cho đến nay hắn vẫn chưa từng gặp được người phụ nữ nào xinh đẹp hơn vị này.

Thiết Diệu Thanh mỉm cười, "Ngươi đứng ta cũng không tiện ngồi."

Dữu Khánh cười gượng ép, cũng ngồi xuống ở đối diện, ít nhiều có chút không được tự nhiên, hỏi: "Ngươi đêm tối tới đây, không sợ khiến cho vị Vương gia kia hiểu lầm sao?"

Thiết Diệu Thanh: "Tấm lòng của ông ấy rộng rãi hơn ngươi ta tưởng tượng nhiều, ông ấy sẽ không hiểu lầm, nhưng sợ người khác hiểu lầm, cho nên ta mới lặng lẽ tới đây trong đêm tối. Ngươi yên tâm, trước lúc tới đây ta đã nói cho ông ấy rồi, là ông ấy sắp xếp cho ta gặp mặt."

Dữu Khánh đầu tiên là yên tâm không ít, sau đó giật mình cả kinh, "Ông ta đã biết rõ thân phận của ta sao?"

Thiết Diệu Thanh gật gật đầu, "Không cần phải lo lắng làm gì, ngươi tham gia Triêu Dương đại hội của ngươi, ông ấy đại khái chỉ là khán giả, sẽ không tùy ý can thiệp vào.

Về phần ngươi, ta nhớ mang máng tình hình khi chúng ta vừa mới gặp gỡ tại Cổ Trủng Hoang Địa, khi đó thực lực của ngươi thực sự là không đáng nhắc tới, chỉ mới bỏ văn theo võ trong mấy năm ngắn ngủi, thật sự không nghĩ tới đã đạt đến tình trạng bây giờ, đã đến tình trạng có thể tranh đoạt Hạng nhất tại Triêu Dương đại hội rồi. Thiên phú của tài tử đệ nhất thiên hạ quả nhiên không phải người thường có thể so.

Đây rõ ràng không phải công sức một sớm một chiều, xem ra trong những năm tháng sống chung tại U Giác Phụ, ta thực sự là không biết được gì về ngươi."

Nói đến đây, trong ánh mắt nàng nhìn hắn còn lóe lên ánh sáng kỳ dị, vì nàng biết được người trước mắt thực sự là văn võ song toàn, không có khiến cho nàng thất vọng.

Dữu Khánh dở khóc dở cười, nhưng không có cách nào giải thích, chỉ có thể xua tay nói: "Đừng nhắc tới chuyện tài tử đệ nhất thiên hạ vớ vẩn đó nữa."

Thiết Diệu Thanh mỉm cười, "Bỏ văn theo võ, ngươi trái lại vứt bỏ rất sạch sẽ. Được, không nhắc tới nữa, về sau đại khái cũng không còn có cơ hội nào để nhắc tới nữa rồi."

Sau lời nói này, hai người đều trở nên im lặng.

Sau đó, Dữu Khánh thử hỏi: "Ngươi tại sao lại gả cho vị Vương gia kia?"

Trong thần sắc Thiết Diệu Thanh hơi hiện ra vẻ hồi ức, "Là duyên phận đi."

Nhận thấy đối phương quả thực muốn biết rõ đã xảy ra chuyện gì, chuyến này tới đây xem như là đưa ra lời giải thích, nàng liền kể lại đại khái: "Sau khi rời khỏi U Giác Phụ, khi ta và Bình nương mới vừa tiến vào phạm vi Ân quốc thì gặp phải truy sát, trên đường đúng lúc gặp được một đoàn nhân mã của Vương gia, nhờ Vương gia xuất thủ tương trợ mới có thể thoát hiểm.

Lúc ban đầu ta cũng không biết hung thủ là người nào, sau khi thủ hạ của Vương gia bắt lấy hung thủ cạy miệng nó ra, mới biết được lúc trước Long Hành Vân đã có sắp xếp người âm thầm theo dõi chặt chẽ chúng ta, ta và Bình nương rời đi quá vội vàng, không đủ cẩn thận, cho nên mới dẫn đến bị nạn."

Dữu Khánh nghiến răng nghiến lợi khi nghe lời này, thì ra lại là do tên cháu trai Long Hành Vân kia làm ra.

"Sau khi biết được ân oán giữa ta và Long Hành Vân, Vương gia lại tự mình đứng ra, dẫn ta đi Xích Lan các một chuyến, gặp Xích Lan các chủ và Long Hành Vân, làm trung gian hóa giải ân oán giữa ta và Long Hành Vân."

Đoạn này, Dữu Khánh đã nghe Long Hành Vân nhắc tới, hắn khẽ gật đầu, "Vì vậy ngươi gả cho ông ta?"

Thiết Diệu Thanh không tỏ rõ ý kiến, chỉ khẽ lắc đầu, "Vương gia không có khả năng vô duyên vô cớ bảo vệ ta vĩnh viễn, huống hồ cừu gia còn là người của Xích Lan các, Long Hành Vân như hổ rình mồi, rời khỏi Vương gia ta căn bản không có đường sống.

Vương gia có ý, ta vì mạng sống, hơn nữa còn có điều xin với Vương gia… Bình nương muốn từ Long Hành Vân biết được tin tức của trượng phu, dựa vào bản thân chúng ta là không thể làm được, lúc đó ta như chó nhà có tang, liền theo Vương gia."

Nói đến đây, nàng cười có phần chua chát, "Đã để Thám Hoa lang chê cười."

Dữu Khánh có thể tưởng tượng ra được tình cảnh thê thảm như chó nhà có tang của nàng lúc đó, sắc mặt trầm trọng nói: "Lúc đó đuổi các ngươi đi, ta cũng là không còn cách nào."

Thiết Diệu Thanh: "Ngươi không cần giải thích việc này, có thể hiểu được, là ai thì cũng không thể đặt gian tế ở bên cạnh mình, lúc đó ngươi có thể khoan dung tính mạng cho Tôn Bình xem như đã là mở một góc lưới rồi."

Dữu Khánh cũng không muốn nói thêm về việc này, lại hỏi: "Có tin tức của Chu Thượng Bưu không?"

Thiết Diệu Thanh: "Lúc ban đầu, người quả thực nằm ở trong tay Long Hành Vân, về sau lại bị người cướp đi, Long Hành Vân cũng không biết rõ lai lịch của đối phương, đến nay Vương gia vẫn chưa thể điều tra được chút đầu mối nào, có lẽ rất khó còn sống."

Dữu Khánh: "Bất kể như thế nào, ngươi xem như đã có được một nơi quy túc tốt, ta cũng được yên tâm, lúc đó đuổi các ngươi rời đi có lẽ là một chuyện tốt."

Thiết Diệu Thanh đột nhiên nhướng mi nhìn hắn một cái, rồi cúi mày cười yếu ớt: "Đúng vậy, nếu không sẽ không gặp được Vương gia."

Lời nói điểm đến thì dừng, nàng chuyển đổi đề tài, "Đúng rồi, ngươi tại sao lại tụ cùng Long Hành Vân vào một chỗ vậy? Thoạt nhìn, quan hệ giữa các ngươi có vẻ còn rất không tệ."

Dữu Khánh cười nhạo: "Quan hệ giữa ta và hắn có thể tốt mới là lạ, quấn chặt lấy ta không buông."

Thiết Diệu Thanh: "Có cần ta mời Vương gia hỗ trợ không?"

"Chỉ cần tên đó không nuốt lời, ân oán giữa ta và hắn hẳn đã là quá khứ. Lần này ta tham gia thi đấu cũng là bị hắn ép buộc, nếu không ta không có khả năng lộ mặt trong đại hội."

"Xảy ra chuyện gì?"

Dữu Khánh khoát tay áo, "Quá phức tạp, không nói cũng được."

Mấu chốt là có một số việc cũng không dễ nói.

Thiết Diệu Thanh cũng không nói nhiều, lại hỏi: "Bây giờ có việc gì cần ta hỗ trợ không?"

Dữu Khánh vui cười hỏi: "Nghe lời này của ngươi, ý là về sau ta đã có núi dựa rồi sao?"

Thiết Diệu Thanh cúi đầu trầm mặc một hồi, "Bên ngoài có một số lời đồn về mối quan hệ giữa ta và ngươi, Vương gia mặc dù rộng lượng, ta nhưng không thể không phân biệt tốt xấu, trước mắt có chuyện gì ta có thể giúp đỡ, ngươi cứ nói ra đi."

Dữu Khánh lập tức hiểu được ý của nàng, về sau sẽ không còn qua lại, liền mỉm cười giang tay nói: "Đã giải quyết được phiền toái Long Hành Vân, ý tốt của ngươi ta tâm lĩnh, hiện tại ta đang rất tốt, không cần trợ giúp gì."

Hắn thực cũng muốn xin giúp đỡ, nhưng then chốt là điều hắn cần trợ giúp không thể nói với người ngoài, nếu nói ra, đó không phải là tìm người hỗ trợ nữa, mà chính là nhảy vào trong hố, huống hồ người ngoài cũng chưa chắc có thể giúp được, cho dù đối phương là vị Vương gia quyền khuynh Ân quốc.

Còn những việc khác, hắn không muốn mở miệng, tuy rằng trong đầu lóe lên hai chữ "Ngân phiếu", nhưng vẫn không có nói ra, mỉm cười rất có phong độ, vẫn còn cốt khí của thanh niên.

Thiết Diệu Thanh đằng hắng nói: "Ta biết, cũng đã chứng kiến, cho dù gặp phải rắc rối gì, sớm muộn gì ngươi đều có thể xử lý được."

"Ngươi cũng quá đánh giá cao ta."

"Không còn sớm nữa, nói chút chính sự. Vương gia có một chuyện nhờ ta chuyển báo cho ngươi, nói là Triêu Dương công chúa rất thích ngươi, nếu ngươi như đồng ý, ông ấy có thể đích thân dẫn ngươi trở về gặp Hoàng đế, xin Hoàng đế ban hôn. Ông ấy nói ông ấy có thể đảm bảo hoàn thành cuộc hôn nhân này."

Vừa nghe nói tới việc này, Dữu Khánh liền nhớ tới lời cảnh cáo của người nào đó tại Tiểu Vân gian, có một số việc có thể coi như chỉ là ngươi đánh rắm, có một số việc là sẽ chết, đã vạch ra giới hạn rõ ràng cho hắn, hắn nào dám đồng ý, lắc đầu, đưa ra một câu trả lời rất có cốt khí, "Ý tốt ta tâm lĩnh, nếu muốn bấu víu vào quyền quý, lúc trước ta đã không từ quan rồi. Sinh tử có mệnh, phú quý tại trời, ta vẫn thích tự mình rong chơi."

Thiết Diệu Thanh thần sắc phức tạp gật đầu, "Quả nhiên, ngươi dù sao cũng không phải là ta."

Cũng không biết có phải vì xấu hổ hay không mà nàng cúi đầu xuống, lấy ra từ trong tay áo một cuộn giấy, rũ nhẹ, mở ra tại trước mặt Dữu Khánh, mơ hồ lộ ra ba chữ "Nhân gian hảo".

Dữu Khánh tức thì nhận ra đây là chữ của mình, là lúc đó hắn viết cho nữ nhân này, không nghĩ tới nữ nhân này lại một mực đem theo bức chữ này tại bên người.

Bên trong phòng đột nhiên bùng lên ánh lửa, Thiết Diệu Thanh đã đốt cháy bức chữ này, nó biến thành những đốm tro lửa lượn lờ rơi xuống.

Buông tay, sau khi một mảnh giấy cuối cùng cháy hết trên sàn nhà, nàng lại lấy ra một đống ngân phiếu từ trong tay áo, đặt ở trên bàn, "Một chút cảm ơn, cảm ơn lúc trước đã quan tâm chiếu cố, xem như là một lời xin lỗi về việc của Tôn Bình, nghìn vạn lần không nên từ chối, nếu như ngươi không cần thì có thể đốt đi."

Dữu Khánh vươn tay ra, đang định đẩy trả trở về, nghe vậy thì tay cứng lại.

Thiết Diệu Thanh hai tay nhấc chiếc mũ trùm che đậy lại trên đầu, hơi khom người, "Bảo trọng!"

Tiếp đó bước nhanh rời đi, cộp cộp cộp bước xuống lầu.

Một ngọn đèn lẻ loi, hai người ở bên cạnh đèn, từ đầu tới cuối đều rất bình tĩnh, đều nói chuyện rất ôn hòa, rồi cứ như vậy kết thúc trong bình thản.

Dữu Khánh đứng sững nguyên chỗ, buồn rầu như mất đi thứ gì, không có đưa tiễn, sau đó tay cầm lấy ngân phiếu lên đếm, kết quả là mười triệu, thuận tay nhét vào trong áo.

Chương 718: Đại tài tử truyền kỳ

Bầu trời đầy sao, lầu cao trên đỉnh núi, một ngọn đèn lồng một bàn rượu, thanh tịnh và tao nhã, Lý Trừng Hổ cùng Triệu Đăng Tử đang ngồi đây, nhấm rượu ngắm sao.

Khách và chủ hai người vừa mới nâng chén lần nữa thì Tôn Bình bước lên lầu cao, khom người báo với Lý Trừng Hổ: "Vương gia, Vương phi nói đêm đã khuya, sẽ không quấy rầy niềm vui thú của Vương gia và Triệu chưởng môn nữa, trở về nghỉ ngơi trước rồi."

Lúc trước, Thiết Diệu Thanh chính là rời bàn tiệc này để đến chỗ Dữu Khánh.

Một bàn rượu này cũng chính là vì để sắp xếp cho chuyện đó, Lý Trừng Hổ nhân lúc nhâm nhi thưởng thức rượu thì thuận miệng đề cập tới, Triệu Đăng Tử lập tức sắp xếp Triển Vân Khí thực hiện.

Từ đầu tới cuối, phía bên Côn Linh sơn biết được Thiết Diệu Thanh đi gặp riêng một người nam nhân trong đêm tối, thì chỉ có hai người Triệu Đăng Tử và Triển Vân Khí.

Lý Trừng Hổ nghe vậy thì gật đầu, "Nơi đây không còn chuyện của ngươi, ngươi đi hầu hạ Vương phi đi."

"Vâng." Tôn Bình đáp lời, rồi quay sang hơi khom người chào Triệu Đăng Tử, sau đó mới xoay người rời đi.

Kỳ thực trong lòng Triệu Đăng Tử vẫn luôn luôn rục rịch không ngừng, sau khi nâng thêm một chén với Lý Trừng Hổ, cuối cùng nhịn không được mở lời hỏi, "Vương gia, 'Trương Chi Thần' kia thực sự chỉ là một đệ tử Long Quang tông bình thường sao?"

Lý Trừng Hổ nở nụ cười, "Hắn có lai lịch gì, chẳng lẽ còn có thể giấu giếm được tai mắt của Triệu chưởng môn hay sao?"

Triệu Đăng Tử lắc đầu, "Quả thực không biết rõ."

Lý Trừng Hổ a một tiếng, hỏi: "Nghe giọng điệu của Triệu chưởng môn, dường như đã sớm nhận thấy lai lịch của hắn có vấn đề. Côn Linh sơn tổ chức đại hội, phát hiện thấy người tham dự có lai lịch khác thường, chẳng lẽ không thực hiện điều tra kỹ càng hơn sao?"

"Vốn là định truy xét kỹ càng hơn…" Nói đến đây, Triệu Đăng Tử hơi chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn thẳng thắn nói ra, "Nhưng phát hiện thấy Hướng đại hành tẩu đang quan tâm tới người này, không biết có liên quan gì tới Đại Nghiệp ty hay không, Côn Linh sơn không tiện điều tra quá nhiều, liền để xem cuối cùng Hướng đại hành tẩu nói như thế nào."

Lý Trừng Hổ vừa nghe nói vậy, không khỏi bật cười thành tiếng, "Hướng đại hành tẩu sở dĩ bị đánh, hẳn chính là vì vô cùng quan tâm tới người này. Theo lý thuyết, Triệu chưởng môn hẳn cũng ngưỡng mộ đại danh 'Trương Chi Thần' này từ lâu mới phải."

Triệu Đăng Tử nghe vậy thì kinh ngạc, "Trong đám người hậu bối trẻ tuổi, có thể để cho lão phu ngưỡng mộ đại danh đã lâu e rằng không có nhiều, còn thỉnh Vương gia nói rõ."

Lý Trừng Hổ cũng không giấu giếm lão ta, nhắc nhở một câu, "Khôi thủ bốn khoa, Thám Hoa Bảng Vàng."

"Ách…" Triệu Đăng Tử sửng sốt, ánh mắt lấp lóe một hồi mới xác định, kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ là vị Thám Hoa lang tìm được Tiểu Vân gian kia sao?"

Lý Trừng Hổ cười mà không đáp, nâng chén mời.

Triệu Đăng Tử nhanh chóng nâng chén phụng bồi, sau khi uống xong một chén, lại chủ động rót rượu giúp quý khách, trong miệng cảm thán vô cùng, "Vậy mà lại là hắn, không nghĩ tới vị Thám Hoa lang này đã có được thực lực tranh đoạt Hạng nhất của Triêu Dương đại hội rồi. Xem ra thiên phú của tài tử đệ nhất thiên hạ quả nhiên phi thường."

Hiện tại, lão ta cuối cùng đã biết rõ Long Hành Vân cùng Dữu Khánh lôi lôi kéo kéo một chỗ là chuyện gì xảy ra, thì ra là một đôi oan gia, cuối cùng cũng biết rõ vì sao đường đường là Vương phi sẽ đi gặp một người nam nhân trong đêm tối, thì ra là bạn cũ.

Đối với những lời đồn về vị Vương phi kia và Thám Hoa lang, lão ta cũng có nghe được, tự nhiên cũng kinh ngạc với sự sắp xếp của Lý Trừng Hổ đêm nay.

Chỉ là lão ta không thể hỏi thẳng về vấn đề mà mình không hiểu được này, chỉ có thể hỏi vấn đề có thể hỏi, "Vương gia, việc này rất kỳ lạ, tại sao Long Quang tông sẽ giúp hắn trà trộn vào Triêu Dương đại hội chứ?"

Lý Trừng Hổ cười ha hả: "Không có bao nhiêu người có thể khiến cho Long Quang tông cho mặt mũi như vậy, nếu như không phải gặp trường hợp không thể không cho mặt mũi thì sẽ không làm ra việc này. Với xuất thân của vị Thám Hoa lang đó, có lẽ không tránh khỏi có quan hệ với người nào đó phía bên Cẩm quốc."

Triệu Đăng Tử tức thì có vẻ cau mày suy tư, sau đó như bừng tỉnh hiểu ra, dường như đã tìm được đáp án, liền chủ động nâng chén cảm tạ nhắc nhở, "Kính Vương gia."

Lý Trừng Hổ nhấc chén đối ẩm cùng lão ta.

Triệu Đăng Tử lần nữa rót rượu, rồi bất mãn nói: "Long Quang tông thực quá đáng đi, đã biết rõ đây là thịnh hội do Côn Linh sơn ta tổ chức, vậy mà còn âm thầm quấy rối, ngay cả một câu bắt chuyện cũng không có."

Lý Trừng Hổ: "Đệ tử Long Quang tông rải khắp Ân quốc và Cẩm quốc, cũng có người cống hiến dưới trướng bản Vương, cũng không gây ra chuyện gì, không bằng bỏ qua đi, xem như là cho bản Vương chút mặt mũi."

Triệu Đăng Tử: "Nếu Vương gia đã nói như vậy, tất nhiên là tuân mệnh. Chỉ là, Thám Hoa lang kia thì thế nào? Thấy hắn có khả năng lấy Hạng nhất."

Lý Trừng Hổ: "Hắn lấy Hạng nhất không tốt sao? Nếu Vương phi đã đến đó, hắn tự nhiên biết rõ mình đã bộc lộ thân phận.

Triệu chưởng môn, giữa ngươi và ta tuy có quan hệ cá nhân, nhưng không thể lầm lỡ việc công, tài nguyên tu luyện cho tu sĩ trong quân là không thể thiếu, chút sưu cao thuế nặng từ trên người phàm phu tục tử là không đủ để nhét kẽ răng.

Trong tay bản Vương luôn luôn rất eo hẹp, vẫn là câu nói kia, lần này nếu đã điều đại quân tới đây, là tới làm việc, không thể tay không trở về, là phải kéo một đống lương đi, giá trị không thể ít hơn bảy trăm triệu Linh Mễ! Bằng không, một khi đại quân bảo vệ xung quanh xảy ra binh biến, bản Vương cũng không dám đảm bảo bọn họ sẽ làm ra chuyện gì."

Triệu Đăng Tử trầm mặc, đây là một thỏa thuận đã thống nhất từ trước, sau khi Chung Nhược Thần lấy được Hạng nhất, phần thưởng năm trăm triệu trực tiếp thuộc về triều đình Ân quốc để làm quân lương, sau đó Côn Linh sơn tiếp tục bổ sung thêm hai trăm triệu để đổi lấy quý khách tới cổ vũ.

Và để giảm thiểu tổn thất, về sau Côn Linh sơn lại đề xuất trực tiếp cung cấp số lượng Linh Mễ tương ứng cho triều đình theo giá thị trường.

Đương nhiên, tiền đề là năm trăm triệu đó không bị người nào khác ngoài Chung Nhược Thần cầm đi, mà ẩn ý trong lời Lý Trừng Hổ nói

bây giờ đã có chút biến đổi rồi, muốn đẩy toàn bộ rủi ro lên trên đầu Côn Linh sơn.

Triệu chưởng môn đã không dễ dàng đồng ý, cũng không tiện trực tiếp từ chối.

Không sai, tổn thất năm trăm triệu, Côn Linh sơn có thể gánh chịu được, nhưng năm trăm triệu cũng không phải là số lượng nhỏ để nói ném là có thể tiện tay ném đi, người ngoài chỉ biết đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ có tiền, nhưng không để ý tới đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ này chi tiêu lớn cỡ nào.

Vì vậy, một bữa tiệc nhấm rượu ngắm sao tao nhã cứ như vậy kết thúc trong mơ mơ hồ hồ.

Triệu chưởng môn mang theo tâm tình nặng nề đi trở về đại điện tông môn, vừa về đến bên ngoài liền nhìn thấy một bóng người tiến tới hành lễ, "Chưởng môn."

Người tới không phải ai khác, chính là Tần Phó Quân.

Triệu Đăng Tử gật gật đầu, sải bước trở vào bên trong điện, dừng lại mới hỏi: "Đã muộn như thế rồi, có chuyện gì không?"

Tần Phó Quân nghiêm trang nói: "Ta phát hiện được manh mối mới từ chỗ Trương Chi Thần, cần có lực lượng của Tông môn cùng phối hợp thăm dò."

Đã biết rõ Trương Chi Thần là ai, Triệu đại Chưởng môn nghi hoặc hỏi: "Đầu mối mới gì vậy?"

Tần Phó Quân: "Hôm nay, khi kết thúc ngày thi, ta nhìn thấy Ngân vệ, một trong bốn đại hộ pháp của Xích Lan các. Với thân phận của ông ta vậy mà cố ý chạy tới nói chuyện cùng Trương Chi Thần. Còn có cả tên Trình Long kia nữa, mối quan hệ với Ngân vệ càng không bình thường, sự việc có gì đó kỳ lạ, có lẽ chúng ta sẽ tìm ra được manh mối nào đó từ hai người bọn họ."

Triệu Đăng Tử nhìn nàng chằm chằm, không nói nên lời, còn tưởng rằng nàng điều tra được cái gì, thì ra là điều này.

Bây giờ ông ta không muốn tiếp tục điều tra "Trương Chi Thần" nữa, hiện tại điều ông ta lo lắng chính là "Trương Chi Thần" không lấy được phần thưởng năm trăm triệu, vì vậy ông ta nhấc tay ra hiệu ngừng lại, nói: "Bây giờ đã có thể ngừng việc ám tra 'Trương Chi Thần' rồi, lập tức, không cần tiếp tục tra xét nữa, ngừng đi!"

Tần Phó Quân mở to mắt nhìn ông ta, mình phát hiện được manh mối mới thì ngay cả sư phụ cũng giấu giếm, tới nơi đây khổ cực chờ đợi Chưởng môn trở về để báo cho biết, nàng ta cho rằng sẽ được Chưởng môn ủng hộ, không nghĩ tới lại bị phủ đầu như vậy.

Lập tức chắp tay hỏi: "Còn xin Chưởng môn cho biết rõ, đến cùng là vì sao, chỉ bởi vì hắn có khả năng lấy được Hạng nhất sao?"

Thực sự là thái độ của Chưởng môn trước và sau thay đổi quá lớn, lúc trước cổ vũ nàng tiếp tục điều tra chính là Chưởng môn, bây giờ đột ngột quyết định chấm dứt ám tra cũng là Chưởng môn, đây là chuyện gì chứ, nàng ta không thể tiếp nhận được.

Triệu Đăng Tử vốn không muốn nhiều lời, nhưng cũng biết mình thay đổi thực sự có chút quá mức, sau khi suy nghĩ một chút, ông ta từ từ nói: "Có thể lấy được Hạng nhất chỉ là một trong những lí do, nguyên nhân quan trọng nhất là, cho dù có điều tra được chuyện Lưu Tinh điện là do hắn làm, thì e rằng Côn Linh sơn chúng ta cũng phải bỏ qua, người này có chút thân phận và bối cảnh."

Tần Phó Quân lập tức nhận thức được gì đó, "Chưởng môn biết được lai lịch thực sự của hắn sao?"

Triệu Đăng Tử: "Trước đây chắc hẳn ngươi cũng đã nghe nói tới hắn, khôi thủ bốn khoa, Thám Hoa Bảng Vàng."

Đôi mắt Tần Phó Quân đột nhiên lần nữa mở to hơn, buột miệng thốt ra: "A Sĩ Hành?"

Triệu Đăng Tử gật đầu đồng thời liếc nhìn ra phía ngoài đại điện, rồi nhấc tay ra hiệu cho nàng ta nhỏ giọng.

"Làm sao có thể? Nghe nói vị Thám Hoa lang đó văn chương tuyệt vời, dáng vẻ nho nhã đường hoàng, làm sao có thể là một tên ria mép nhìn hèn mọn như thế? Tài tử đệ nhất thiên hạ có thể viết ra 'Thời tới tử khí sơn hà động, cùng kinh hạo thủ mãn giang hồng', phải có cảm xúc và lòng dạ lớn như thế nào chứ, làm sao có khả năng làm ra chuyện lén lút như vậy. Chưởng môn, có phải ngươi đã sai lầm rồi hay không…"

Tần Phó Quân tuôn ra một tràng lời không cam lòng, vẻ mặt khó thể chấp nhận thực tế này.

Triệu Đăng Tử lần nữa nhấc tay ra hiệu cho nàng ta ngừng lại, "Đừng có gấp gáp, bây giờ còn chưa có chứng cứ chứng minh là hắn làm, tại sao nói hắn lén lút rồi chứ? Hơn nữa, thực sự là hoàn toàn chính xác, hắn chính là Thám Hoa lang mà ngươi nói."

"Ta…" Trong lúc nhất thời Tần Phó Quân không biết nên nói cái gì mới tốt.

Triệu Đăng Tử than thở: "Dừng tay đi, ngay cả Long Quang tông cũng bị quấn vào. Đứng phía sau làm chỗ dựa cho vị Thám Hoa lang này rất có thể chính là Huyền Quốc công của Cẩm quốc. Vị Huyền Quốc công đó bối cảnh phức tạp, so với vị Vương gia trước mắt chúng ta đây còn khó chơi hơn, đó là người dám đối nghịch với Địa mẫu. Đắc tội ông ta không phải là chuyện gì tốt, về sau Côn Linh sơn ta làm ăn buôn bán tại phía bên Minh Hải sợ rằng cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Sư muội, có những môn phái Linh thực khác muốn thay vào vị trí môn phái chúng ta. Nếu như thật sự điều tra ra được là do vị Thám Hoa lang đó làm ra, chỉ sẽ khiến chính chúng ta khó xử, có hiểu không? Huống hồ tất cả vẫn chỉ là suy đoán của ngươi, cho đến tận bây giờ cũng không có chứng cứ gì có thể chứng minh là do hắn làm."

Tần Phó Quân sững sờ, ngẩn người đứng tại chỗ, những lời Chưởng môn dặn dò liên tục vang bên tai.

Sau đó, nàng ta có phần mơ mơ hồ hồ, không biết mình trở về đến nơi ở như thế nào.

Trở lại trong khuê phòng, nàng ta ngơ ngác nhìn một bức chữ treo trên tường.

Học đòi văn vẻ, trong phòng treo một chút câu chữ của danh nhân là chuyện rất bình thường, nàng ta cũng không ngoại lệ, bức chữ trên tường này chính là dòng chữ mà nàng ta nói tới lúc trước: Thời tới tử khí sơn hà động, cùng kinh hạo thủ mãn giang hồng.

Chữ viết xinh đẹp, là do chính nang ta viết, nàng ta là thực sự muốn tìm được bút tích thực của người viết ra những lời này, nhưng mà vị đó bỏ văn theo võ quá sạch sẽ, bút tích thực còn lưu truyền trên thế gian thực sự quá ít, cũng có lẽ là bị người giữ lấy không chịu lộ ra ngoài, nói chung, người có được cũng không muốn chuyển nhượng, nàng ta cũng mua không nổi, chỉ cất giấu một chút hàng sao chép.

Nàng ta còn từng đến Diệu Thanh Đường tại U Giác Phụ, bỏ tiền ra để tham quan tiên đào thụ, mặc dù nàng ta cũng đã nhìn xem tiên đào thụ tại Côn Linh sơn trước đó, đáng tiếc không có nhìn thấy được vị đại tài tử truyền kỳ kia.

Nhìn bức chữ ở trước mặt này, trước mắt nàng ta chợt hiện lên một loạt hình ảnh, có hình ảnh một đêm hai người bất ngờ không kịp đề phòng chợt ôm vào nhau, trên ngực có dấu bàn tay bùn, có hình ảnh tên ria mép hèn mọn mặt đối mặt cười cười nói nói, còn có cảnh tượng ngoạn mục một người một kiếm huyễn hóa ra rất nhiều tiên bay trên trời vây công một người.

Nàng ta không thể tin được người viết ra câu nói này thực sự đã tại bên cạnh nàng ta.

Ngày hôm sau, vòng thách đấu lại tiếp tục diễn ra, nàng ta đứng ở trên sân khấu mấy lần quét nhìn người dự thi đứng phía dưới, vẫn không nhìn thấy bóng dáng người che mặt kia. Bây giờ nàng ta đại khái đã biết được vì sao người đó phải che mặt dự thi.

Dữu Khánh đã nhờ Từ Dĩ báo với Côn Linh sơn để xin nghỉ, hắn mượn cớ còn đang dưỡng thương, bất kể là ai treo lên thẻ thách đấu, hắn đều sẽ để cho chờ đợi.

Vốn là định xuất hiện, bởi vì biết rõ hôm nay là kỳ hạn ba ngày đầu tiên, tám chín phần mười là sẽ có đánh nhau, nhưng mà việc Thiết Diệu Thanh xuất hiện đã giết chết hứng thú của hắn, thân phận đã bị bộc lộ, tiếp tục xuất hiện làm bộ làm tịch, hắn cảm thấy mình tựa như một con khỉ nhảy nhót, không muốn tiếp tục xuất hiện diễn trò cho người khác xem.

Chương 719: Năm trăm triệu

Đi hay ở lại đều không thích hợp, chính bản thân Dữu đại chưởng môn cũng cảm thấy mình đã bị treo lại.

Kể từ thời điểm bỏ quan rời đi kinh thành Cẩm quốc đến bây giờ, cũng chỉ mới trôi qua mấy năm ngắn ngủi mà thôi, nhưng người thì không còn là người dám trực tiếp ném mũ quan xuống đất rồi lập tức bỏ chạy như lúc đó nữa.

Triêu Dương đại hội cũng sẽ không bởi vì tâm tình của hắn mà dừng lại, vẫn tiếp tục diễn ra như thường.

Một ngày này, Quỳ Quỳ bước lên sân khấu làm đài chủ của Hạng 2, vị trí Hạng 3 cũng có người đầu tiên đi lên treo thẻ bài vào đó, vì vậy, ngày hôm nay đánh nhau rất dữ dội.

Mãi cho đến khi kết thúc ngày thi đấu, Vị trí Hạng nhất không có người nào hỏi thăm, dường như không người nào quan tâm tới.

Hứng thú của đám người tựa như đều tập trung vào ba thứ hạng đầu, bởi vì vinh dự được xếp vào ba hạng đầu của Triêu Dương đại hội có sức mê hoặc khá lớn.

Còn từ Hạng 4 đến Hạng thứ 10 thì đến khi tan cuộc cũng không có người nào treo thẻ bài mình lên, có một số lượng người khá đáng kể thà rằng bỏ phí một lần được thách đấu cũng muốn tiếp tục im lặng chờ đợi.

Quỳ Quỳ thủ đài thành công, mang theo vết thương trở về.

Dữu Khánh ở nhà chờ đợi, nhìn thấy vậy thì không có quấy rầy gã, lôi kéo Từ Dĩ đến hỏi thăm một chút tình hình thi đấu.

Những ngày sau đó, gần như mỗi ngày đều như thế, không người nào thách đấu, Dữu Khánh cũng lười đến sân xem.

Đã có thể đi lại tự nhiên, Hướng Chân ngày nào cũng đến sân xem thi đấu.

Mấy ngày liền không nhìn thấy Dữu Khánh, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lại xin tới thăm Dữu Khánh lần nữa, khi được biết thân phận đã bộc lộ, hai người cũng có chút lo sợ bất an.

Đương nhiên, bởi vì có được 10 triệu đó, Nam Trúc cũng có lời khen Thiết Diệu Thanh còn có chút lương tâm.

Đã có được 10 triệu này, số tiền cần cho phía bên Diệp Điểm Điểm liền được xử lý, có thể chống chịu thêm một năm nữa rồi.

Nói thật, bây giờ mọi người đều phản đối tiếp tục duy trì nhóm tiên đào thụ đó, cảm thấy chúng là một cái động không đáy, cực cực khổ khổ kiếm được chút tiền, toàn bộ đều phải đập vào cho chúng.

Bây giờ đã không thể so với thời điểm vừa mới ra khỏi Tiểu Vân gian, thời gian đó quả thực là kiếm được một khoản lớn, lớn đến nỗi làm cho mọi người có loại ảo giác, cảm thấy kiếm tiền rất dễ dàng.

Bây giờ quay đầu nhìn lại, đều đã tỉnh táo rồi, đã bị hiện thực quất cho tỉnh lại.

Vào thời điểm đó, kiếm được khoản tiền dễ dàng và phát tài đều là chuyện cực kỳ hiếm gặp, còn thực ra cuộc sống hàng ngày kiếm tiền khó khăn, không kiếm được khoản tiền nào mới thực sự là chuyện bình thường, làm sao có được nhiều khoản tiền hàng chục, hàng trăm triệu như vậy để cho ngươi kiếm chứ.

Công việc buôn bán để thực sự phát tài là có rất nhiều, ngành nghề kinh doanh để thực sự kiếm được khoản tiền lớn cũng có rất nhiều, nhưng đã bị người có năng lực chiếm đoạt từ lâu, căn bản không tới phiên bọn họ dính vào.

Khoản tiền dễ kiếm được cũng không đến phiên bọn hắn.

Cho dù bây giờ bọn hắn có thể kiếm được chút bảo bối gì đó từ trong tiên phủ, cũng chưa chắc còn dám dễ dàng lấy ra buôn bán, loại cơ hội như buôn bán tiên đào đó là rất khó có lại.

Nhưng Dữu Khánh khăng khăng không chịu từ bỏ nhóm tiên đào thụ phía bên Diệp Điểm Điểm, nhất quyết muốn tiếp tục duy trì, hắn nói cái gì mà tiền nhân trồng cây, hậu nhân hái quả, nói rằng đây là sản nghiệp mà đời này hắn làm Chưởng môn lập ra cho Tông môn, vân vân.

Đương nhiên, Nam Trúc cũng oán trách Thiết Diệu Thanh mấy câu, nói chút lời bất mãn, đại loại là cầm tiền đánh đuổi bọn hắn.

Cũng không tiện nói gì nhiều hơn, bởi vì lúc đó là bọn hắn đuổi người ta ra ngoài.

Mười lăm ngày khiêu chiến thi đấu cứ như vậy từng ngày trôi qua, đánh nhau cũng càng ngày càng kịch liệt, thi đấu trên sân ầm ầm dữ dội, tiếng reo hò vang dậy không ngừng, bầu không khí của Triêu Dương đại hội làm cho người ta cảm nhận được mình đã không uổng công đi chuyến này. Nhưng bản thân là đài chủ của danh hiệu Hạng nhất, hắn lại dường như chẳng thèm đếm xỉa đến.

Đứng ở trên sân khấu chủ trì chứng kiến những trận thi đấu kịch liệt, Tần Phó Quân thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía biển tên treo tại danh hiệu Hạng nhất.

Vòng thi đấu khiêu chiến của Triêu Dương đại hội đánh đến kịch liệt như thế, đài chủ Hạng nhất nhưng chỉ thấy tên mà không thấy bóng, nàng ta không khỏi âm thầm lẩm bẩm, quả nhiên là người phi thường làm việc phi thường.

Nhớ tới tình hình ngày đó, người kia làm người đầu tiên nhảy lên sân khấu treo thẻ tên mình lên, bây giờ mới biết được cái gì gọi là ngoài ta không còn ai.

Khi ngày thi đấu cuối cùng đến, Dữu Khánh một mình lăn qua đảo lại trong vườn đã không còn hi vọng gì vào việc thay đổi kết quả nữa rồi.

Vòng thách đấu đã sắp kết thúc, đến bây giờ vẫn không có người đến thông báo cho mình biết có người nào thách đấu, chẳng lẽ còn có người đi thách đấu mình vào thời khắc cuối cùng hay sao?

Quả nhiên, đến khi hoàng hôn, Quỳ Quỳ là người đầu tiên kích động trở về, xông vào báo cho hắn biết tin tức tốt, nói rằng "Trương Chi Thần" hắn đã lấy được Hạng nhất.

Đối với kết quả này, cho dù đã nằm trong dự liệu, nhưng Dữu Khánh vẫn không biết nói gì cho phải, tại vòng thách đấu, mình chỉ đánh một trận liền lấy được Hạng nhất rồi sao?

Quỳ Quỳ vẻ mặt vẻ vui mừng, đương nhiên đã có thành tựu, tuy rằng đánh tương đối khổ cực, trước trước sau sau đánh bảy tám trận, thậm chí còn từng ra sân với vết thương trên người, nhưng cuối cùng đã bảo vệ được Hạng 2 của mình.

"Ha hả, Hạng nhất và Hạng 2 của Triêu Dương đại hội đều ở trong khu nhà chúng ta."

Quỳ Quỳ kích động vô cùng, thỉnh thoảng vỗ vỗ ngực, khi nhìn thấy Hướng Chân và Từ Dĩ đang chậm rãi trở về đến nơi, gã ta lại áp tới gần Hướng Chân, than thở, "Với tình trạng bị thương của ngươi, cho dù không lấy được mấy hạng đầu, nhưng tiến vào tóp mười cũng không phải là vấn đề, vì sao không ra sân chứ?"

Đối với điểm này, Từ Dĩ cùng đi bên cạnh cũng rất không rõ.

Hướng Chân nhìn về phía Dữu Khánh, nói: "Mục đích ta tham gia Triêu Dương đại hội, đã tìm được rồi."

Quỳ Quỳ nghi hoặc hỏi: "Mục đích gì?"

Hướng Chân không nói, chỉ nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh với ánh mắt mong đợi.

Dữu Khánh không nói nên lời, hắn nhận thấy mình đã đụng phải một tên đầu óc có bệnh, tên Hướng Chân này nhiều lần bày tỏ muốn được kiến thức kiếm ý của hắn một lần, nói trắng ra chính là muốn đánh với hắn một trận.

Hắn có kiếm ý quỷ gì chứ, nên nhiều lần thẳng thừng từ chối.

Không nhận được câu trả lời, Quỳ Quỳ xem thường phất tay, cũng lười quan tâm nữa, bởi vì cảm thấy đầu óc cả hai người này đều không bình thường.

Từ Dĩ ở một bên cười nói: "Chúc mừng nhị vị vinh dự lấy được Hạng nhất và Hạng 2 của Triêu Dương đại hội. Sáng ngày mai, tại sân thi

đấu, đại hội sẽ chính thức công bố những người giành được danh hiệu tóp mười cho thiên hạ biết và cũng sẽ trao tặng phần thưởng dành cho các vị. Chư vị nghỉ ngơi sớm một chút đi, có cần gì cứ việc tìm ta bất cứ lúc nào."

Ba người gật gật đầu, nói lời cảm tạ.

Tâm trạng Từ Dĩ cũng rất tốt, nhẹ nhàng vui vẻ cất bước rời đi, nhưng gã mới rời đi không bao lâu, liền đã quay trở lại, còn dẫn theo một đống người tới đây.

Chưởng môn Triệu Đăng Tử của Côn Linh sơn và Lý Trừng Hổ tới đây, còn có nhân viên liên quan đi theo.

Ba người Dữu Khánh, Quỳ Quỳ và Hướng Chân đang ở trong phòng của mình đều bị kinh động, định đi ra nhìn xem xảy ra chuyện gì nhưng bị nhân viên Vương phủ và đệ tử Côn Linh sơn xuất hiện ngăn cản lại, bảo bọn họ tạm thời đừng rời cửa.

Triệu Đăng Tử và Lý Trừng Hổ đi gặp Hướng Chân đầu tiên.

Không có gì khác, Lý Trừng Hổ nhìn trúng Hướng Chân, thành tâm mời chào.

Đừng thấy Hướng Chân không tiến vào tóp mười, nhưng thực lực chân chính như thế nào thì trong lòng mọi người đều biết, đây cũng là một trong những lí do vì sao rất nhiều người có ý đồ mời chào nhân thủ đều tới hiện trường để trực tiếp xem thi đấu, thứ hạng cũng không thể tuyệt đối chứng minh được vấn đề.

Chỉ cần ngươi có thực lực, mặc dù không có xếp hạng cũng sẽ không bị mai một.

Nhưng Hướng Chân từ chối rất dứt khoát, nói chuyện cũng tương đối trực tiếp, ngay cả một chút khoảng trống để kéo lại cũng không có.

Lý Trừng Hổ không khỏi cau mày hỏi: "Ngươi đã tìm được nới đến tốt hơn sao?"

Hướng Chân: "Ta sẽ không gửi thân tại bất cứ người nào."

Vừa nghe nói như thế, Lý Trừng Hổ nở nụ cười ý vị sâu xa, "Chí khí rất đáng khen, bản Vương đã hiểu rồi, vậy thì không quấy rầy nữa. Nhớ kỹ, thành ý của bản Vương vẫn luôn còn đó, nếu ngày nào đổi ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tới kinh thành Ân quốc tìm bản Vương."

Hướng Chân chắp tay cảm tạ.

Lý Trừng Hổ xoay người sải bước rời đi.

Triệu Đăng Tử thoáng nhìn sang Hướng Chân một cái, nhịn không được lắc đầu, nhận thấy có một số thanh niên đúng là ngây thơ, thật sự cho rằng đường của một người có thể dễ đi như vậy hay sao?

Tuy nhiên cũng không quan trọng, dù sao thì Côn Linh sơn của ông ta cũng không thu nhận người ngoài.

Hai vị đại lão một trước một sau đi ra khỏi cửa, rồi được Từ Dĩ chỉ dẫn đi đến nơi ở của Dữu Khánh.

Ráng chiều rực rỡ, cảnh hoàng hôn đẹp tuyệt vời. Dữu Khánh đứng ở trên lầu tựa người tại lan can, cũng thấy được hai người, nhìn thấy Lý Trừng Hổ đích thân tới đây, không biết là có ý gì, cho dù trong lòng có phần ngán ngẩm, bởi vì người ta đã ôm mỹ nhân vào lòng, nhưng hắn vẫn đi xuống lầu nghênh đón.

Thậm chí trong lòng hắn còn có chút chột dạ, sẽ không phải là tới đây vì 10 triệu mà Thiết Diệu Thanh đưa cho đi?

Khi mặt đối mặt với Lý Trừng Hổ, Dữu Khánh có thể cảm nhận được cảm giác áp bách của loại người lâu dài nắm giữ vị trí cao toát ra từ

người ông ta.

Sau vài lời khách sáo với nhau ở dưới lầu, Triệu Đăng Tử ra hiệu cho những hộ vệ không liên quan ở xung quanh lui ra, ba người khách và chủ cùng nhau bước vào trong nhà.

Họ không có lên lầu, dừng chân tại trong sảnh đón tại tầng một, Triệu Đăng Tử vừa mới dừng lại đã nói ra lời kinh người, "Hay cho một Trương Chi Thần a, bản tọa nên gọi ngươi là A Sĩ Hành, hay nên tiếp tục xưng ngươi là Trương Chi Thần chứ?"

Lý Trừng Hổ chậm rãi ngồi xuống ở một bên, cười mà không nói, bộ dạng ngồi xem náo nhiệt.

Dữu Khánh trong lòng rùng mình, thầm sinh cảnh giác, nhìn về phía Lý Trừng Hổ, "Nếu Vương gia đã nói cho biết hết rồi, vậy thì Triệu chưởng môn muốn gọi ta như thế nào cũng được."

Lý Trừng Hổ thấy hắn không chút nào sợ hãi, hơi gật đầu, có phần tán thưởng, xua tay nói: "Thám Hoa lang không nên hiểu lầm, cho dù ta không nói, phía bên Hướng Lan Huyên cũng đã nhận ra người rồi."

Dữu Khánh trong lòng nghi hoặc, vậy vì sao Hướng Lan Huyên không đến tìm hắn chứ, xem thường sao?

Triệu Đăng Tử: "Thám Hoa lang muốn tới tham gia thi đấu, có thể đường đường chính chính đến đây a, vì sao phải mạo danh thế thân? Thám Hoa lang có biết làm như vậy là đã vi phạm quy định của Triêu Dương đại hội, nếu như truyền ra ngoài, sẽ khiến chúng ta rất khó xử."

Dữu Khánh lạnh nhạt hỏi: "Triệu chưởng môn định nói là Côn Linh sơn không biết Long Hành Vân mạo danh thế thân trà trộn tham gia sao?"

Triệu Đăng Tử vuốt râu, ung dung toát ra một câu, "Ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, hắn tới thi đấu nhưng không có giành lấy thứ hạng nào, cũng sẽ không thu lợi từ trong này."

Dữu Khánh: "Nếu Triệu chưởng môn đã nói như vậy, ta nói thêm gì nữa có lẽ đều dư thừa, không biết Vương gia và Triệu chưởng môn muốn như thế nào?"

Triệu Đăng Tử cất bước thả bộ: "Từ lâu đã nghe danh Thám Hoa lang thích làm việc thiện, Côn Linh sơn cũng không muốn làm khó Thám Hoa lang, chỉ cần Thám Hoa lang quyên góp phần thưởng năm trăm triệu đó để cứu thế, về sau cho dù có người nhận ra Thám Hoa lang, Côn Linh sơn tự nhiên cũng có lý do để giải thích."

"Quyên góp?" Dữu Khánh đã hiểu rồi, tới đây vì tiền, hắn liền hỏi thẳng vào mấu chốt: "Quyên cho ai?"

Triệu Đăng Tử thoáng nhìn sang Lý Trừng Hổ, thấy ông ta làm như không quan tâm đến, "Tự nhiên là quyên cho triều đình đi xử lý."

Dữu Khánh: "Quyên cho triều đình coi như là cứu thế rồi sao? Theo ta thấy, cuộc sống người dân rất khó khăn, không bằng trực tiếp phát đến tay bách tính còn tốt hơn. Năm trăm triệu lượng, mỗi người dân Ân quốc hẳn có thể nhận được hai lượng? Không biết nhị vị có từng nhìn thấy người nghèo phải sinh sống như thế nào hay chưa, hai lượng bạc cũng đủ cho người một nhà vượt qua một năm, năm trăm triệu lượng có thể cứu được rất nhiều người."

Lý Trừng Hổ đang ra vẻ ở một bên nhìn xem náo nhiệt không muốn nói gì, nghe vậy thì dường như khó chịu, xoay xoay tư thế dựa vào lưng ghế, chậm rãi hỏi một câu, "Thám Hoa lang cho rằng phát tiền cho dân chúng chính là tế thế sao?"

Dữu Khánh: "Ăn no bụng có thể tiếp tục sống là thực tế nhất."

Lý Trừng Hổ hỏi: "Thám Hoa lang tài hoa văn chương trác tuyệt, chắc hẳn đã nghe nói tới yêu ăn người, không biết có từng nghe nói

tới người ăn người hay chưa?”

Dữu Khánh cau mày, không hiểu lời này của ông ta có ý gì.

Lý Trừng Hổ hạ mi rũ mắt, dường như tự lẩm bẩm một mình, “Giữa người bình thường và người tu hành, ai mạnh ai yếu? Có biết kẻ mạnh bắt nạt người yếu, cường giả chiếm lấy tất cả? Thám Hoa lang cho rằng thiên hạ này của người tu hành, ý nghĩa tồn tại của Ân quốc và Cẩm quốc là như thế nào? Cuộc sống người dân mặc dù khó khăn nhưng ít nhất họ còn có thể giống con người, ít nhất đa số mọi người đều có quyền được sống.

Ngươi thật sự cho rằng người người đều có gia tài bạc triệu chính là cứu người sao? Ngươi thật sự cho rằng người thường giàu có giống như tu sĩ là chuyện tốt sao? Đại quân của Ân quốc ta che chở không được tất cả mọi người, có một số thứ không dễ duy trì, một khi sụp đổ sẽ là một trận thảm họa, còn đáng sợ hơn cả nghèo khó.

Xem tại giao tình giữa ngươi và ái phi của bản vương, bản vương không muốn nói thẳng ra rằng năm trăm triệu đó ngươi giữ không được, khoản tiền này nên sử dụng như thế nào vẫn nên giao cho triều đình xử lý đi.”

Năm trăm triệu a! Dữu Khánh đau lòng vô cùng, trong giọng nói cũng phần tức giận, “Vậy còn tìm ta thương lượng làm gì?”

Lý Trừng Hổ vốn định là tới thông báo cho ngươi biết một tiếng, nhưng chợt nhìn thấy phong thái của Thám Hoa lang, lập tức chỉ cười khẽ lắc đầu, đứng dậy, không nhiều lời nữa, sải bước rời đi.

“Thám Hoa lang, Hạng nhất vẫn là ‘Trương Chi Thần’, không nên lộ ra, như vậy mọi người đều có thể bớt chút phiền phức.”

Lời nói của Triệu Đăng Tử dừng lại đúng lúc, sau đó cũng xoay người đi theo Lý Trừng Hổ.

Hai người bọn họ không có hứng thú đối với Quỳ Quỳ, nên lập tức rời khỏi nơi đây.

Chương 720: Thịnh tình khó chối từ

Ngày hôm sau, Triêu Dương đại hội chính thức được tuyên bố kết thúc tại khu vực thi đấu, cũng chính thức công bố tên của mười người xếp hạng đầu, "Trương Chi Thần" xếp Hạng nhất không có xuất hiện trên sân.

Vô luận là đám người Thiết Diệu Thanh trên khán đài quý khách, hay là đám người Văn Hinh trên khán đài, đều thỉnh thoảng quan sát kỹ càng trên sân khấu, kết quả phát hiện thấy quả thực người không có tới.

Không lấy được phần thưởng, vinh dự cũng không phải của mình, Dữu Khánh không muốn lộ mặt ra đó.

Côn Linh sơn cũng không có miễn cưỡng, dặn dò Tần Phó Quân tùy tiện tìm một lí do nào đó cho Dữu Khánh để ứng đối với công chúng.

Sau khi chính thức kết thúc, khung cảnh hiện trường liền trở nên náo loạn lộn xộn, Côn Linh sơn mặc kệ cho khán giả và người dự thi tiếp xúc, mọi người trao đổi với nhau cách thức giữ liên lạc.

Có không ít khán giả vốn là tới đây mời chào nhân thủ, cũng có không ít người dự thi là tới đây tìm kiếm con đường tương lai tốt đẹp hơn, đây là một cơ hội rất tốt, dù sao những khán giả có thể đến đây xem Triêu Dương đại hội thì đều không phải phú tức là quý.

Người ở trên khu vực khán đài quý khách sẽ không xuống đây xen lẫn vào việc này, sau buổi lễ liền chính thức rời đi. Chưởng môn Triệu Đăng Tử đích thân đưa tiễn đám người hoàng hậu Yến Y và Lý Trừng Hổ.

Có thể nhận ra được, Triêu Dương công chúa rõ ràng đang giận dỗi hoàng hậu, về việc này, người khác không thể chen vào được.

Giữa vùng non xanh nước biếc, sau khi nhìn theo bóng dáng quý khách đi xa, Triệu Đăng Tử khe khẽ thở dài, mãi cho đến khi đại hội kết thúc, hoàng đế và Địa sư cuối cùng vẫn không có tới, cũng có thể nói là không cho Côn Linh sơn thể diện, điều này e rằng đều đã rơi vào trong mắt người để tâm.

Trên đỉnh núi ở phụ cận, vẫn chưa khỏi hẳn vết thương, Hướng Lan Huyên cũng đang âm thầm nhìn đám người Yến Y rời đi, hoặc có thể nói là giám thị bọn họ rời đi, nàng ta không có lộ diện đưa tiễn, bởi vì trong lòng nàng ta có uất ức.

Nàng ta thật sự hận không thể động thủ dạy cho mụ đàn bà hoàng hậu kia một chút bài học, nhưng mà lại đánh không thắng người ta.

Nàng ta đã báo cáo với Địa sư chuyện mình bị đòn, nhưng đến bây giờ Địa sư vẫn không có phản hồi gì đối với chuyện này.

Nhìn thấy người đã đi xa, nàng ta đảo ánh mắt nhìn qua những ngọn núi xung quanh, rồi chợt dừng lại một chút tại ngọn núi mà Dữu Khánh ở lại, nghiêng đầu nói: "Vị Thám Hoa lang kia có khả năng ngày mai sẽ rời đi, nhưng ta luôn cảm thấy chuyến đi tới đây của hắn không đơn giản, hẳn là không phải tới đây vì Long Hành Vân… Ngươi không có nói cho nương nương biết chuyện hắn mượn xe ngựa lén lút tại Côn Linh sơn phải không?"

Nói đến chuyện bán đứng nàng ta, tùy tùng đứng ở một bên nghe vậy thì đổ mồ hôi lạnh, vội đáp: "Đại hành tẩu yên tâm, chỉ nói những gì nương nương muốn biết, về phần những việc khác, bản thân nương nương cũng biết rõ, không được Chưởng lệnh đại nhân chấp thuận, bà ấy không có tư cách truy xét bí mật làm việc của Đại Nghiệp ty."

Hướng Lan Huyên: "Cứ tiếp tục theo dõi tên xa phu Tiền Ngũ Đồng kia, hắn còn chưa bị lộ, chưa bị lộ thì còn có khả năng sẽ sử dụng

đến."

"Vâng." Tùy tùng nhận lệnh.

Quý khách đã đi rồi, về phần những khách khứa khác, ào ạt tới, rồi lại dồn dập đi.

Lượng lớn nhân viên đưa đưa tiễn tiễn, đây cũng là thời điểm đệ tử Côn Linh sơn bận rộn nhất.

Trong dòng người rời đi, Ngô Dung Quý và Tiêu Trường Đạo cũng chưa có tách ra mỗi người đi một ngả, có lẽ từ đây về sau hai người sẽ ở chung một đoạn thời gian lâu dài, bởi vì hai người đã tìm được cùng một người chủ, một vị hào phú quý nhân tại kinh thành, dành cho bọn họ đãi ngộ vô cùng tốt, hai người đã bắt đầu đi theo tháp tùng bên cạnh người chủ này.

Tình hình của hai người lúc này đại biểu cho mong muốn của hầu hết người tham gia dự thi, đã chìm chìm nổi nổi một quãng đường, lúc này khát vọng có một con đường ổn định.

Dữu Khánh thì mượn danh nghĩa tham quan, với sự đi cùng của một gã đệ tử Côn Linh sơn, hắn đi tới gần chỗ Văn Hinh, đứng ở trong góc chờ đến lúc Văn Hinh và tiểu Hồng rời đi.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng không muốn tiếp tục có kết quả gì với Văn Hinh, chỉ là muốn đưa cho Văn Hinh một lời giải thích mà hắn vẫn luôn chưa thể đưa cho nàng, lời giải thích mà lúc đó Văn Hinh khóc lóc cầu xin cũng không thể cho, đây cũng là lời giải thích hắn muốn nói với chính mình, bởi vì cho đến nay chính hắn cũng luôn luôn canh cánh trong lòng về đoạn chuyện cũ này.

Hiện tại hắn đã biết được vì sao mình lại nhảy ra tranh giành danh hiệu Hạng nhất kia, lúc trước tuy biết rõ đã bị Văn Hinh ảnh hưởng, nhưng lúc này hắn mới thực sự sẵn sàng đối diện với chính bản thân mình, hắn kỳ thực chính là muốn chứng minh bản thân mình tại

trước mặt Văn Hinh, mình tuy rằng tài văn là giả, nhưng mình cũng là người có bản lĩnh thật sự.

Chứng minh điều này để làm gì? Càng nghĩ lại càng cảm thấy ấu trĩ, tại sao lại làm ra chuyện ấu trĩ như thế?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn mở mắt trừng trừng nhìn Văn Hinh rời đi, không có lộ diện gặp mặt nàng.

Bởi vì hắn vẫn có thể hiểu được, tốt nhất là làm ra vẻ không có gì giao tình gì với Văn Hinh, nếu không rất có khả năng sẽ lần nữa đưa đến phiền toái lớn cho nàng.

Hắn cũng hiểu được sâu sắc ý nghĩa của điều gọi là đã bỏ lỡ.

Khi trở về tới nơi ở, vừa vặn gặp được mấy người Quỳ Quỳ, Hướng Chân và Từ Dĩ đang chặn cổng nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy hắn trở về, Quỳ Quỳ lập tức chỉ vào hắn vui vẻ nói: "Hắn phải mời khách, phần thưởng năm trăm triệu nha, đi ra khỏi núi, chúng ta nhất định phải tìm một chỗ làm thịt hắn một trận ra trò."

Mời cái đầu ngươi! Dữu Khánh âm thầm mắng trong lòng, thực sự rất chán ngán việc này, miệng thì hỏi: "Không phải ngươi cũng có ba trăm triệu sao?"

Quỳ Quỳ cười hắc hắc: "Vạn nhất ngươi trở về Long Quang tông, khoản tiền này liền không còn là của ngươi nữa, phải tiêu đi, đừng có nương tay. Hơn nữa, ngươi giành được hạng nhất, mời khách ăn mừng chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?"

Từ Dĩ cười nói: "Nếu ta có thể rời núi, cũng cùng theo dính chút vinh quang."

Dữu Khánh vừa nghe nói vậy liền biết vị này chính là loại người không biết tình hình, hắn cười cười, hỏi: "Ngày mai chúng ta mới có thể kết thúc phải không?"

Từ Dĩ: "Muốn đi thì có thể đi bất cứ lúc nào, nhưng tối nay tông môn sẽ bày yến tiệc khoản đãi một trăm người đứng đầu, sau tiệc còn sẽ mở ra cấm địa Linh cốc của Tông môn cho mọi người tham quan."

Dữu Khánh đã không còn hứng thú với việc tham quan Linh cốc, muốn đi thì cũng sẽ lén lút đi mà thôi, nào ngờ Từ Dĩ lại bồi thêm một câu, "Đây chính là một cơ cơ hội khó có được, tông môn sẽ khởi động Linh cốc đại trận, để cho chư vị kiến thức cái gì gọi là cây khô gặp mùa xuân, loại kỳ quan này thế nhưng là ngay cả đa số đệ tử Côn Linh sơn cũng không có duyên xem được. Ta cũng chưa từng xem qua. Kiến nghị chư vị không nên bỏ qua, vẫn nên đúng giờ dự tiệc là tốt nhất."

Vừa nghe nói như vậy, ánh mắt Dữu Khánh hơi lấp lóe, nghĩ thầm cần phải đi nhìn xem, để xem cây khô gặp mùa xuân là như thế nào.

Theo lượng lớn khách khứa rời đi, bầu không khí náo nhiệt tại Côn Linh sơn vẫn chưa được yên tĩnh, lại xuất hiện lượng lớn quan binh, vận chuyển vô số Linh Mễ ra ngoài, chở đi.

Đến khi trời chạng vạng, Dữu Khánh, Quỳ Quỳ, Hướng Chân đúng giờ tập kết, rồi dưới sự dẫn dắt của Từ Dĩ, bọn hắn đi đến một nơi đình đài lầu các, quỳnh lâu điện ngọc.

Ráng chiều rực rỡ phía chân trời, bên trong lầu các đã thắp sáng lên đèn đuốc huy hoàng.

Bên trong lầu các rộng rãi được sắp đặt khoảng hơn chục chiếc bàn tròn, rượu và thức ăn đã đầy đủ, đệ tử Côn Linh sơn tại đây lần lượt dẫn khách tới chỗ, ngồi xuống.

Chỗ ngồi không có sắp xếp theo thứ tự xếp hạng, chỉ xếp theo số người, mỗi năm người ngồi một bàn, sau đó bố trí thêm ba gã đệ tử Côn Linh sơn để tiếp khách.

Khi đến nơi này, Dữu Khánh không tiếp tục che mặt, không cần thiết phải làm như vậy nữa. Hắn quan sát xung quanh một chút, nhận

thấy nói là mở tiệc chiêu đãi một trăm người hàng đầu, thực ra số người tới đây tham gia cũng chỉ khoảng bảy mươi người, có thể hiểu được lí do, có người đã rời khỏi Côn Linh sơn, có người đã bị đánh chết ngay tại sân thi đấu rồi.

Trong lúc đang hết nhìn đông tới nhìn tây, hắn chợt nghe được ở bên cạnh vang lên giọng nói của nữ nhân, khi nhìn lại, hắn có phần sửng sốt, phát hiện ra là người quen cũ, chính là người phụ trách chủ trì đại hội, Tần Phó Quân.

Từ Dĩ ngồi ở bên cạnh hắn, là một trong những thành viên tiếp đãi khách, đứng lên, Tần Phó Quân thì thầm trao đổi với gã mấy câu, Từ Dĩ liên tục gật đầu, rồi cung cung kính kính lui ra, đổi sang ngồi bàn khác, rõ ràng đã trao đổi vị trí với Tần Phó Quân.

Tần Phó Quân đối diện ánh mắt với Dữu Khánh, mỉm cười gật gật đầu chào, sau đó cứ bình thản tự nhiên như vậy ngồi xuống bên cạnh Dữu Khánh.

Nữ nhân vừa tới đây, tức thì làm cho Dữu Khánh không được tự nhiên, đó được gọi là có tật giật mình. Hắn có phần hoài nghi nữ nhân này tiếp cận mình là vì chuyện Lưu Tinh điện đêm đó.

"Ai ui, đây không phải là Tần cô nương, người chủ trì Triêu Dương đại hội sao? Xem ra Hạng nhất và Hạng 2 ngồi cùng một bàn là chuyện không tầm thường a."

Quỳ Quỳ không chút nào che giấu mà khoe khoang thứ hạng của mình.

Tần Phó Quân cười gật đầu chào hỏi, sau đó nói với Dữu Khánh: "Chúc mừng Trương huynh trở thành khôi thủ của Triêu Dương đại hội lần này."

Khi nói lời này thì trong lòng nàng ta nhịn không được cất lời cảm thán, điều mà mọi người thường nói văn võ song toàn đã không đủ để hình dung vị này, văn võ đều có thể siêu quần bạt tụy đến mức

độ này, quả thực là thế gian hiếm thấy, đúng là không phụ với thanh danh "Trăm năm nhất tử".

Tiếp tục lặng lẽ quan sát hình dạng Dữu Khánh một hồi, phát hiện thấy những quan điểm lúc trước của mình quả thực là bị định kiến ảnh hưởng, nhìn lâu dài kỳ thực cũng được, mặc dù nhìn không ra có phong thái văn nhã gì, nhưng cũng xem như có một loại oai hùng khác.

Trương huynh? Dữu Khánh trong lòng lẩm bẩm, phỏng chừng lại là một người không biết nội tình, miệng qua loa nói: "Là nhờ mọi người nhường nhịn."

Lúc này, Chưởng môn Triệu Đăng Tử Côn Linh sơn dẫn theo hai vị trưởng lão xuất hiện, không thể tránh được một hồi đọc diễn văn, sau đó chính là vòng vòng nâng ly kính tửu.

Khi đi đến bàn của Dữu Khánh, nhìn thấy Tần Phó Quân an vị tại bên cạnh Dữu Khánh, ông ta vô thức nhíu mi, phát hiện thấy vị tiểu sư muội này vậy mà vẫn còn đang nhìn chằm chằm vào vị Thám Hoa lang này.

Lúc này cũng không tiện nói cái gì, ông ta mở mấy lời khách sáo, kính tửu sau đó sang bàn tiếp theo.

Sau khi đi hết một vòng quanh mười mấy mười bàn tiệc, lúc này Triệu Đăng Tử mới rời khỏi, chỉ để lại một mình Khúc trưởng lão đại biểu Côn Linh sơn tiếp đãi khách khứa.

Trong bữa tiệc, nghe người trên bàn nói đến việc ngày mai rời đi, Tần Phó Quân nhịn không được quay sang hỏi Dữu Khánh, "Ngày mai Trương huynh sẽ rời đi sao?"

Dữu Khánh: "Đại hội đã kết thúc rồi, đương nhiên sẽ rời đi."

Tần Phó Quân lập tức hỏi: "Trương huynh có lẽ còn chưa thực sự dạo chơi tham quan Côn Linh sơn phải không?"

Dữu Khánh cảm thấy trong lời của đối phương hình như có ám chỉ, quét mắt nhìn mọi người đang ăn uống trò chuyện, hắn đáp lại với sự cảnh giác, "Mọi người tới tham gia thi đấu đều bị theo dõi gắt gao, ở đâu cũng có người nhìn chằm chằm, có thể đi dạo được đâu chứ?"

Tần Phó Quân lập tức chủ động mời: "Nếu là như vậy, không ngại ở lại thêm mấy ngày, phong cảnh Côn Linh sơn ta cũng không tệ, nếu Trương huynh có hứng thú, ta nguyện tận tình địa chủ, đưa Trương huynh đi thưởng thức một hồi."

Vị này cố ý giấu giếm thân phận, nàng ta cũng không tiện vạch trần, đã thấy dáng vẻ cầm kiếm của vị này, còn chưa gặp qua cầm bút sẽ như thế nào, nàng ta rất là mong đợi.

Dữu Khánh tức thì ngẩn ra, ánh mắt lấp lóe bất định, âm thầm suy nghĩ xem nữ nhân này có ý gì, lưu hắn lại, muốn tìm cơ hội để điều tra hắn hay sao?

Ngồi ở nghiêng chếch đối diện, Quỳ Quỳ phì cười, nói: "Tần cô nương, tại sao thấy ngươi chỉ mời một mình Trương huynh thôi chứ? Là khinh thường chúng ta, hay phải lòng Trương huynh rồi?"

Gã ta nói chuyện từ trước đến nay đều nhất quán phong cách không giữ miệng, gã cũng chẳng quan tâm, hai vị đệ tử Côn Linh sơn khác có chút lúng túng, bởi vì bối phận của Tần Phó Quân rất cao, nhìn thì trẻ tuổi, nhưng thực ra là đồng lứa với Chưởng môn, hai người bọn họ chỉ là vãn bối trước mặt Tần Phó Quân.

Dữu Khánh lườm Quỳ Quỳ một cái, rất muốn nói cho gã biết, có thể phải lòng ta mới là lạ, là muốn điều tra ta.

Tần Phó Quân bị câu hỏi đó làm cho khuôn mặt xinh đẹp có chút xấu hổ, nhưng trong trường hợp hiện tại, nàng ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: "Quỳ huynh nói giỡn, nếu chư vị sẵn sàng lưu lại, ta đều hoan nghênh, nguyện tận tình địa chủ."

Quỳ Quỳ cười ha hả: "Được rồi, chuyện du sơn ngoạn thủy này không thích hợp với ta, tốt nhất ta vẫn là đến thành thị lang thang dạo chơi cho rồi."

Kỳ thực gã chỉ nhiều chuyện mà thôi, nhưng lời đó cũng là nói thật, người đến từ Đại Hoang Nguyên, núi non sông nước gì mà chưa từng nhìn thấy, thực sự không có hứng thú với chuyện này.

Hướng Chân không bày tỏ thái độ gì, đang nhìn xem phản ứng của Dữu Khánh.

Hai người dự thi khác cũng lịch sự bày tỏ cảm tạ, nói là có việc phải đi, kỳ thực người giới tu hành đều đã nhìn quen với cảnh núi núi non non, huống hồ cũng không ngốc, đã nhận ra được người ta không phải muốn mời mình.

Tần Phó Quân quay đầu lại hỏi Dữu Khánh, "Không biết ý Trương huynh như thế nào?"

Dữu Khánh có chút đề phòng nữ nhân này, hắn từ chối khéo: "Không đi không được, ta còn có mấy đồng môn đang chờ ta tại khu Đinh Dần, đã hẹn ngày mai gặp mặt."

Tần Phó Quân lập tức nói: "Không sao, ngày mai ta sắp xếp người đón bọn họ tới là được, có thể cùng nhau ở lại một đoạn thời gian."

Dữu Khánh không nói nên lời, nhịn không được quan sát cẩn thận một chút phản ứng của đối phương.

Hắn vốn dự định trước tiên rời khỏi Côn Linh sơn, sau đó lại mượn nhờ xe ngựa của xa phu Tiền Ngũ Đồng để lẻn trở lại rồi âm thầm hành sự.

Bây giờ thấy bộ dạng nhiệt tình làm cho người ta khó thể từ chối của đối phương, trong đầu không khỏi rất nhanh suy nghĩ một chút, rồi sảng khoái nói: "Được, cung kính không bằng tuân mệnh, nghe Tần cô nương sắp xếp vậy."

Tần Phó Quân cười xinh đẹp, "Cứ quyết định như vậy đi."

Hướng Chân chợt chen vào một câu, "Ta cũng lưu lại di dạo."

Chương 721: Tụ tập lại

Sau khi yến tiệc kết thúc, theo kế hoạch đã định sẵn, một đám thí sinh dự thi được đệ tử Côn Linh sơn dẫn đến Linh cốc.

Nhan Dược và Lộc Ấu Minh, những người quản lý Linh cốc đã chờ đợi sẵn tại lối vào.

Nhan Dược vẫn bộ dáng cũ, sau khi phụ trách đăng ký cho toàn bộ người, liền biến mất không còn thấy nữa.

Lộc Ấu Minh phụ trách tiếp đãi khách, dẫn mọi người dạo đêm Linh cốc, trực tiếp chăm sóc khách thì không cần tới y, sẽ do những đệ tử Côn Linh sơn bồi tiếp khách trong bàn tiệc lúc trước phụ trách.

Những đệ tử Côn Linh sơn cùng đi này đã được căn dặn sẵn trong sáng sớm hôm nay, sau khi tiến vào Linh cốc, việc quan trọng nhất chính là theo dõi sát sao các thí sinh dự thi, không thể để cho bất kỳ một thí sinh nào biến mất khỏi tầm mắt bọn họ, cứ ba người phụ trách năm vị khách.

Tần Phó Quân tự nhiên biết rõ, nói là cùng đi tiếp đãi, thực sự là giám thị, bởi vậy nàng ta đương nhiên sẽ đi theo bên cạnh Dữu Khánh, thỉnh thoảng mở lời giới thiệu.

Dữu Khánh mở miệng qua loa ứng đối, chủ yếu là không biết nên nói cái gì, hắn không phải lần đầu tiên tới Linh cốc, những gì của Linh cốc có thể để cho người ngoài nhìn xem, hắn gần như đã xem hết, những gì có thể nghe được cũng đã nghe qua rồi.

Những người mới tới lần đầu đều cất tiếng cảm thán, liên tục khen ngợi các loại kỳ hoa dị thảo, các loại Linh thực trong Linh cốc, có thể nói đã được mở rộng tầm mắt, cho dù Quỳ Quỳ vốn ở trong sơn dã đã quen cũng cảm thấy được mở mang kiến thức rất nhiều, cảm thán không hổ là đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ.

Đứng trên đỉnh núi, Hướng Lan Huyên đứng song song với Hoàn Đại trưởng lão Hoàn Ngọc Sơn, người có phong thái như một lão thần tiên, nhìn bao quát toàn bộ Linh cốc đèn đuốc sáng ngời.

Hướng Lan Huyên nhìn chằm chằm vào động tĩnh trong cốc.

Khóe mắt Hoàn Đại trưởng lão thì âm thầm quan sát Hướng Lan Huyên. Lão ta âm thầm cảnh giác với việc vị Đại hành tẩu này nhiều lần biểu hiện có hứng thú với Linh cốc, thực sự nàng ta đến thăm Linh cốc hơi bị nhiều.

Các nhân vật cấp cao của Côn Linh sơn với lão ta làm đại diện cũng cảm thấy có tật giật mình, vừa nghe nói vị Đại hành tẩu này tới Linh cốc, lão ta lập tức đích thân tới tháp tùng.

Khi đám người đi du lãm sắp đến phần cuối Linh cốc, Dữu Khánh nhận thấy nơi đây đã có một chút thay đổi, xuất hiện thêm một gốc cây, một cây trụi lủi không có lá.

Lộc Ấu Minh dẫn mọi người đến dưới cây này, chỉ vào cây rồi nói với mọi người, "Mọi người có thể đưa tay kiểm tra xem cây này có phải đã chết héo rồi hay không."

Vừa nghe được lời này, mọi người đại khái đã hiểu là định làm gì, dồn dập tiến đến đưa tay kiểm tra, Dữu Khánh cũng thuận tay bẻ một đoạn cành cây cầm trong tay để kiểm tra, phát hiện thấy quả thực đã khô rồi.

Còn có người đưa bàn tay ra ấn lên trên thân cây, sau khi thi pháp kiểm tra thì gật đầu nói với mọi người, "Là cây khô."

Đợi cho mọi người xác định xong, Lộc Ấu Minh ra hiệu cho mọi người lui ra phía sau một chút.

Mọi người đều biết đang chuẩn bị làm trò gì, dồn dập lui ra sau một chút, tất cả đều mở to mắt chờ xem, kể cả Dữu Khánh ở trong đó.

Lộc Ấu Minh gật đầu với bên cạnh, đệ tử Côn Linh sơn ở bên đó thắp sáng lên một ngọn đèn lồng đỏ trong tay, dùng đèn làm tín hiệu vạch ra một cái vòng tròn về một phương hướng nào đó.

Mọi người đang chăm chú quan sát về phía được phát tín hiệu, đột nhiên trong không khí truyền đến tiếng ù ù, trong sâu xa dường như có thứ gì đó đang dâng trào, âm thanh chấn động ầm ầm khiến người ta đau nhức màng tai, mọi người nhanh chóng thi pháp chống đỡ.

Tần Phó Quân lập tức cất tiếng nhắc nhở bên tai Dữu Khánh, "Là đại trận của Linh cốc gia tăng vận chuyển."

Chỉ chốc lát sau, cảm giác khiến người không thoải mái đó biến mất, trên không trung dường như xuất hiện gợn sóng sương mù mờ ảo, làm cho ánh trăng trở nên có chút mông lung, từng cơn gió nhẹ lướt qua sơn cốc.

Trừ điều này ra, mọi người dường như cũng không cảm nhận được có điều gì khác khác, cây khô đó vẫn lặng im tại chỗ, đợi một hồi sau cũng không thấy có bất kỳ phản ứng gì.

Rồi bỗng nhiên, có người chỉ về phía mặt đất dẫn đến phần cuối Linh cốc, hô lên, "Nhìn kìa, nở hoa rồi, nở hoa rồi."

Ánh mắt mọi người đổ dồn nhìn đến, nhìn thấy trên mặt đất hình như có thứ gì đó đang nhấp nhô phập phồng, nhìn kỹ, đó là những cây phong lan đang nở hoa với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Những cây phong lan nhỏ bé đang lớn lên với tốc độ mắt thường có thể nhận biết, khi đã lớn lên, chúng lại mọc ra nhánh hoa, sau đó nở ra với tốc độ mắt thường có thể nhận thấy.

Không quá lâu sau, dưới ánh trăng, mặt đất phía trước đã tràn ngập một vùng biển hoa, đủ loại hoa lan nhẹ nhàng chập chờn theo gió, hương thơm thoang thoảng làm cho tinh thần mọi người nhẹ nhàng thoải mái, cùng với ánh trăng êm dịu nhu hòa, bầu không khí trong Linh cốc đột nhiên trở nên rất lãng mạn.

Đám người dồn dập đi đến biển hoa, có người cúi người sờ vào chúng để xác định xem là thật hay giả, có người ngắt lấy một đóa hoa, ngửi nhẹ, ngay cả là Hướng Chân cũng không ngoại lệ.

Tần Phó Quân quay đầu lại nhìn nam nhân bên người, nàng ta có chút kinh ngạc, người khác đều đi xem, chỉ có vị Thám Hoa lang này là không đi xem hoa mà nhìn chằm chằm vào không trung, trăng cũng không ở phía đó, không biết hắn đang nhìn cái gì.

Nàng ta phát hiện thấy loại nam nhân này quả nhiên rất khác biệt.

Đang đứng trên đỉnh núi quan sát cẩn thận, Hướng Lan Huyên cũng chú ý tới tình hình này, đôi mắt hơi nhíu lại, dùng pháp nhãn theo dõi phản ứng khác thường của Dữu Khánh.

Trong đám du khách dạo chơi trong biển phong lan có người muốn đi về phía khe núi, muốn nhìn xem phần cuối cùng đó có cái gì, nhưng lập tức bị đệ tử Côn Linh sơn trông chừng gần bên khe núi ngăn cản lại, nói rằng nơi đó có Linh thú trấn thủ, nói rằng nơi đó không phải là nơi để dạo chơi.

“Nhìn kìa, trên cây.”

Có người tinh mắt bỗng cất tiếng hô lên, mọi người dồn dập quay đầu lại.

Còn đứng tại bên cạnh cây, Dữu Khánh quay đầu nhìn, lập tức nhận thấy khác thường, nhìn thấy trên các cành cây khô đang lặng lẽ trồi lên những chồi non, chồi non cũng đang chậm rãi phát triển với tốc độ có thể thấy được, từ từ xòe ra những phiến lá nho nhỏ, từng chút từng chút mở rộng ra.

Mọi người lại đổ dồn về dưới thân cây, nhìn cảnh tượng cây khô trở lại mùa xuân này.

Cảnh tượng này quả thực đem tới chấn động rất lớn cho du khách, hôm nay mới biết được đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ danh bất hư truyền, mới biết được thực lực về phương diện trồng trọt của đại phái Linh thực đệ nhất, mọi người sôi nổi bàn tán, lời cảm thán liên tục vang lên.

Chúng đệ tử Côn Linh sơn đi theo cảm thấy rất kiêu ngạo.

Sự chú ý của Dữu Khánh không đặt tại những thứ này, hắn thỉnh thoảng nhìn phía trên khe núi, bởi vì hắn biết được phía trên đó có gì.

Với Quan Tự quyết, hắn nhìn ra được, sau khi thứ được gọi là đại trận của Linh cốc khởi động, tại vị trí hư không phía trên khe núi, dòng không khí trong sâu xa tăng nhanh tốc độ lưu chuyển, thổi về phía vùng trống bên này.

Hắn không dám xác định việc phong lan nở rộ và cây khô trở lại mùa xuân này phải chăng có liên quan với cơn gió thổi ra từ chỗ hư không đó hay không.

Nếu là đúng vậy, chẳng phải là Côn Linh sơn có thể khống chế bí cảnh trên đó sao?

Trong lúc nhất thời hắn cũng nghĩ không thông, muốn biết rõ đáp án về vấn đề này e rằng còn phải tìm tới Đằng yêu phía dưới vực sâu mới được.

Không đợi quá lâu, cây khô đó đã trở nên xanh um tươi tốt, lá xanh đầy cành.

Đây có thể xem là màn trình diễn cuối cùng của buổi tiệc chiêu đãi tối nay. Sau khi thưởng thức cảnh tượng kinh ngạc này, cũng là đến lúc chương trình kết thúc, dưới sự hướng dẫn của các đệ tử Côn Linh sơn, đám khách mời cùng nhau rời khỏi Linh cốc.

Không còn đám người lộn xộn phía dưới, Hướng Lan Huyên phi thân rơi xuống trong cốc, dừng tại bên cạnh cây khô gặp lại mùa xuân kia, xoay chuyển một vòng, đi tới vị trí đứng lúc trước của Dữu Khánh, cũng ngẩng đầu thử nhìn theo góc độ của Dữu Khánh, nhưng không có phát hiện được điều gì khác thường, nàng ta đành phải âm thầm suy tư mà rời đi.

Hoàn Đại trưởng lão một mực đi cùng lẳng lặng nhìn cảnh này.

Sáng ngày hôm sau, Côn Linh sơn không còn giống với những ngày trước nữa, trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, không còn nhìn thấy khách khứa đi lại khắp nơi, cũng không còn cảnh quan binh vận chuyển Linh Mễ, những trạm kiểm soát ở khắp nơi cũng được dỡ bỏ, trở lại cảnh non xanh nước biếc yên tĩnh.

Nói cách khác, đây mới là trạng thái bình thường của Côn Linh sơn.

Dữu Khánh và Hướng Chân tiễn người ra tới cổng, Quỳ Quỳ đã đến lúc rời đi, hai bên chào tạm biệt nhau.

Trước khi đi, Quỳ Quỳ từ trên eo tháo ra một chiếc răng thú có khắc hoa văn ném cho Dữu Khánh, chỉ vào răng thú nói: "Sau này nếu tới Đại Hoang Nguyên, có cơ hội thì tới Quỳ tộc, tộc nhân của ta nhìn thấy chiếc răng này sẽ dẫn ngươi tới gặp ta."

Dữu Khánh chắp tay cảm tạ.

Quỳ Quỳ nhìn Hướng Chân, cười hắc hắc, nói: "Đầu gỗ nhà ngươi, không cần dùng."

Từ Dĩ phụ trách đưa tiễn, cười hỏi: "Ta thì sao chứ?"

Quỳ Quỳ xùy một tiếng, "Côn Linh sơn ngươi tiền nhiều thế lớn, đi đâu cũng có thể tìm được nhân thủ, muốn tìm ta không cần có tín vật. Được rồi, đi thôi." Gã nhấc tay trực tiếp đẩy Từ Dĩ tiến tới, nói đi liền đi, ngay cả đầu cũng không quay lại nữa.

Dữu Khánh và Hướng Chân đứng ở bên mép núi nhìn theo, nhìn thấy hai người dần dần xuống núi đi xa, tại trên đường núi đụng tới mấy người, bọn họ đi vượt qua.

Vừa nhìn mấy người đó, Dữu Khánh liền biết là ai, Tần Phó Quân dẫn ba người Nam Trúc tới rồi.

Đợi một hồi, ba người Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm cõng hồ lô, bao quần áo và cung tiễn đi tới nơi.

Người của mình gặp mặt nhau không có gì phải khách sáo, chỉ có Tần Phó Quân mỉm cười ra hiệu về phía người được dẫn đến, "Trương huynh, ta không nuốt lời đúng không?"

Trên tay cô ta cũng xách theo một bọc đồ, xem ra là cũng định ở lại nơi này để tiếp khách.

Kết quả đúng là như thế.

Nam Trúc cũng lấy cớ đi xem phòng ở, vừa tiến vào trong vườn liền hỏi Dữu Khánh ở tại nơi nào, sau đó lôi kéo Dữu Khánh vào bên trong nhà, bắt đầu lải nhải, "Lão Thập Ngũ, ngươi làm gì vậy chứ, đã lấy Đệ nhất thì thôi, đại hội kết thúc rồi vẫn không rời đi, tại sao còn ở lại đây làm gì chứ?"

Dữu Khánh: "Bên này cứ muốn giữ lại, sau khi suy nghĩ, ta dứt khoát thuận nước đẩy thuyền luôn. Ngươi nghĩ mà xem, sau khi ra ngoài chúng ta vẫn phải tìm cách tiến vào, rời khỏi đây rồi còn phải trước tiên liên hệ với Tiền Ngũ Đồng, nếu không đi quãng đường xa như vậy quá nguy hiểm, lúc trước thiếu một chút gặp nạn.

Bây giờ đại hội đã kết thúc, lộ tuyến và đồ vật mà Tiền Ngũ Đồng vận chuyển có thay đổi gì không chúng ta đều không biết được, đường sá di chuyển quá dài cũng sẽ dễ xảy ra chuyện.

Còn có, nếu đường quá dài, không dễ nắm bắt thời cơ, nói hắn vận chuyển đồ trong đêm tối sẽ dễ gây nghi ngờ.

Nếu ở tại nơi này, nằm ngay bên cạnh địa điểm mục tiêu, như vậy sẽ giảm bớt rất nhiều nguy hiểm trong lúc di chuyển.

Hơn nữa, nếu chúng ta cứ một mực bức ép Tiền Ngũ Đồng, sẽ khó biết được hắn có sinh ra suy nghĩ khác hay không."

Nam Trúc cau mày suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý, nhưng vẫn lo lắng hỏi: "Lúc trước, ngươi không phải nói rằng nữ nhân họ Tần kia có khả năng đang nghi ngờ ngươi sao? Đi theo bên cạnh chúng ta, e rằng không có ý tốt. Nếu như bị nàng ta nhìn chằm chằm, làm sao hành động được?"

Dữu Khánh: "Cho nên trước tiên cứ lưu lại nhìn xem tình hình rồi tính tiếp. Nếu thực sự không được, chúng ta lại đi con đường Tiền Ngũ Đồng kia. Ta nói nha, chưa nói tới họ Tần, Bách Lý Tâm rõ ràng đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, tại sao ngươi lại dẫn nàng ta đến đây chứ. Đại hội đã kết thúc rồi, ngươi không để cho nàng ta rời đi, còn cho nàng ta đi theo chúng ta làm gì?"

Nam Trúc phì một tiếng, "Ngươi còn dám nói nữa sao, ai bảo ngươi lấy Hạng nhất? Ai bảo ngươi lưu lại đây? Người ta sợ ngươi mượn danh "Trương Chi Thần" gây chuyện tại nơi này, cứ muốn đòi đi theo, nhìn chằm chằm không buông."

Dữu Khánh lập tức nhìn về phía Mục Ngạo Thiết đứng ở cửa vào trông chừng, thấy y gật gật đầu, thể hiện quả thực có chuyện như vậy.

Đến lúc này mà vẫn không cắt đuôi được, sắc mặt Dữu Khánh tối sầm xuống.

Nam Trúc vỗ vai hắn, "Tiền thưởng năm trăm triệu đâu chứ, lúc trước ngươi đã nói sẽ cho hai người chúng ta mỗi người một trăm triệu, đừng có độc chiếm nha."

Mục Ngạo Thiết cũng lập tức nhìn chằm chằm vào hắn với ánh mắt mong mỏi.

Dữu Khánh giang hai tay, "Hoàn toàn không cho ta."

Đứng ở cửa vào, Mục Ngạo Thiết lên tiếng: "Đừng có làm cái trò này."

Nam Trúc cũng sầm mặt lại, "Ta nói nha lão Thập Ngũ, hiện tại lương tâm của ngươi có phải đã quá đen rồi hay không?"

"Thật sự không có lừa các ngươi, ta bị bọn họ gài rồi…" Dữu Khánh lập tức kể lại chuyện Triệu Đăng Tử và Lý Trừng Hổ tìm tới cửa cho hai người nghe.

Nghe kể lại toàn bộ quá trình, nhận thấy không giống như là bịa ra, Nam Trúc chà xát đôi tay như muốn rách cả da, nghiến răng nghiến lợi, "Thoạt nhìn đều là người bề trên, thực ra, mẹ nó, toàn là đồ khốn kiếp. Chúng ta chết chết sống sống mới kiếm được chút tiền tiền, bọn họ thì hay, chỉ nhẹ nhàng nói mấy câu liền lấy sạch. Ta nói nha lão Thập Ngũ, ngươi không phải rất có năng lực sao? Năm trăm triệu a, khoản tiền này cứ như vậy mất không sao? Ngươi không muốn xả giận sao?"

Dữu Khánh gật đầu thể hiện tán thành, "Ngươi dạy ta đi, lần này ta nghe lời ngươi."

"…" Nam Trúc muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói được nên lời.

"Bách Lý Tâm tới rồi." Đứng tại cửa vào, Mục Ngạo Thiết cất tiếng nhắc nhở.

Tiếng bước chân đã tới nơi, Bách Lý Tâm đi đến, nhìn nhìn các phòng ở, sau đó nói: "Vẫn còn phòng, ta vẫn nên ở chung một nơi với các ngươi đi."

Thể hiện rõ là sẽ tiếp tục nhìn chằm chằm không bỏ.

Dữu Khánh hất đầu ra hiệu cho Nam Trúc đi tiếp chuyện, dù sao tên mập này thích áp sát bên cạnh người ta.

Quả nhiên, Nam Trúc lập tức sáp lại, khuôn mặt tươi cười hỏi Bách Lý Tâm muốn ở căn phòng nào, gã sẽ hỗ trợ thu dọn.

Dữu Khánh thì ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết rời đi với hắn.

Hai người đi đến một góc vườn yên tĩnh, Dữu Khánh hạ thấp giọng nói: "Đại hội đã kết thúc rồi vẫn còn không chịu rời đi, nữ nhân này tuyệt đối có vấn đề, ngươi thấy thế nào?"

Mục Ngạo Thiết: "Bây giờ vứt không được, nàng ta nắm được khuyết điểm của chúng ta, muốn vứt cũng phải đợi khi rời khỏi Côn Linh sơn rồi tính tiếp."

Dữu Khánh: "Vậy thì không cần vứt nữa, kéo cô ta cùng vào trong đó luôn đi, sau khi vào thì đừng cho nàng ta có cơ hội đi ra nữa."

Hắn hất đầu ra hiệu về phía bên Linh cốc.

Mục Ngạo Thiết hiểu ý, hơi kinh, "E rằng lão Thất sẽ không đồng ý."

Dữu Khánh: "Đã đến lúc này mà còn tiếp tục dung túng cho lão Thất thì không thể nào nói nổi, hắn không đồng ý, vậy thì đừng cho hắn biết, ngươi ta phối hợp là được rồi, quyết định giúp hắn đi, sau này muốn như thế nào cứ bảo hắn tìm ta."

Chương 722: Sương mù nổi lên

“Không đi? Đã ở lại?”

Đang quanh quẩn tại dưới gốc cây bên mép núi, Hướng Lan Huyên đột nhiên quay đầu lại hỏi.

Tùy tùng đáp: “Đúng vậy, đã hỏi rồi, là nữ đệ tử Tần Phó Quân của Vạn Lý Thu giữ khách lại, nói là muốn tận tình địa chủ, nói là trong lúc thi đấu các thí sinh không được tự do tham quan, bây giờ đại hội đã kết thúc, muốn dẫn đám người Thám Hoa lang thưởng thức phong cảnh Côn Linh sơn.”

Hướng Lan Huyên cau mày: “Xem ra nữ nhân này vẫn còn đang muốn truy xét chuyện Lưu Tinh điện.”

Tùy tùng: “Đúng vậy, hẳn là vì việc này.”

“Chỉ sợ sẽ dẫn sói vào nhà a.” Hướng Lan Huyên xùy một tiếng, sau một hồi đi qua đi lại, nàng ta căn dặn: “Sắp xếp người đến đó giám thị. Nhớ kỹ, phải nhìn cho chặt vào, lúc trước Côn Linh sơn bố trí rất nhiều người bao vây chặn đường truy bắt cũng không bắt được hắn, có thể thấy hắn không phải lưu manh bình thường, không dễ dàng theo dõi, cần phải sắp xếp chu đáo chặt chẽ.”

“Vâng.” Tùy tùng nhận lệnh rời đi.

Mặt trời lên cao chính ngọ, mái ngói lưu ly trên đại điện Tông môn Côn Linh sơn lấp lóe rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Hoàn đại trưởng lão vốn hiếm khi lộ diện lúc này đang không nhanh không chậm đi đến, sau khi tiến vào trong điện, phát hiện thấy bên trong điện chỉ có một mình Chưởng môn Triệu Đăng Tử, thoáng nhìn liền biết có lời muốn nói chuyện riêng.

Riêng hai người với nhau nên cũng không có gì phải quá khách sáo, sau khi chào nhau, Hoàn đại trưởng lão hỏi: “Thế nào?”

Triệu Đăng Tử: "Bây giờ cơ bản có thể xác định được rồi, người mà Hướng Đại hành tẩu theo dõi chăm tại khu Đinh Dần lúc trước chính là vị Thám Hoa lang kia."

Hoàn đại trưởng lão: "Vì sao nói như vậy?"

Triệu Đăng Tử: "Tàn bộ nhân thủ tại xung quanh nơi vị Thám Hoa lang đó ở đã được đổi thành người của Đại Nghiệp ty, mượn trang phục của Côn Linh sơn chúng ta, tất cả đều cải trang thành đệ tử Côn Linh sơn. Vị đệ tử quan môn của Vạn trưởng lão, cũng chính là Tần sư muội Tần Phó Quân, bây giờ đang xen lẫn chung trong đám người Thám Hoa lang. Hướng Đại hành tẩu yêu cầu Tần sư muội báo cáo hành tung của Thám Hoa lang hàng ngày, nếu như phát hiện thấy có bất kỳ dị thường gì thì phải đúng lúc báo cho nàng ta biết."

Hoàn đại trưởng lão kinh nghi bất định, "Đám này dừng lại tại Côn Linh sơn ta rốt cuộc là muốn làm gì?"

Triệu Đăng Tử: "Không rõ ràng lắm, e rằng chỉ có chính đương sự mới biết rõ ràng. Có một điểm đã được kiểm chứng, đó là vị Thám Hoa lang kia vốn không muốn lưu lại, mà bởi vì Tần sư muội một mực muốn giữ lại, muốn tận tình chủ nhà gì đó, cho nên mới giữ được người ở lại. Đến khi ta phát hiện ra thì đã muộn, dù sao cô ấy cũng có thể được làm chủ việc chiêu đãi mấy vị khách nhân, và cũng không ngờ tới có thể khiến cho vị Hướng Đại hành tẩu đó trịnh trọng đối đãi như thế, Đại Nghiệp ty đã chen tay vào, chúng ta cũng không tiện đuổi khách nữa rồi."

Hoàn đại trưởng lão trầm giọng hỏi: "Nha đầu đó làm cái quỷ gì vậy?"

Triệu Đăng Tử: "E rằng vẫn còn muốn truy tra chuyện Lưu Tinh điện."

"Hồ đồ, không phải đã đưa ra quyết định từ lâu rồi sao, không phải đã đủ lật trời rồi sao? Vì sao cô ta dám đối chống lại quyết định của

Tông môn chứ?”

Hoàn đại trưởng lão rất tức giận.

Đối với việc này, Triệu Đăng Tử không có hé răng, ông ta không thể đem việc này kéo lên thành mức độ chống đối quyết định của Tông môn, lại càng không thể nói là mình cũng từng lật lọng cho phép Tần Phó Quân có thể ám tra.

Lúc này Tần Phó Quân cũng nhận thấy được mình đã bị cuốn vào chuyện không nên dính vào, Đại Nghiệp ty chen vào, bảo nàng giám thị mọi hành động của đám người Dữu Khánh, nếu nàng không nhận ra được không ổn đó chính là đầu óc có vấn đề.

Nhất là khi phát hiện thấy các đệ tử Côn Linh sơn ở xung quanh đều đổi thành các gương mặt xa lạ, còn không hề kính trọng bối phận của mình, nàng ta liền âm thầm cảm thấy một cơn mưa bão sắp tới.

Những ngày kế tiếp, từng ngày trôi qua, ban ngày, Tần Phó Quân dẫn khách du sơn ngoạn thủy, và vừa đến đêm tối những người khách này rất kỳ lạ, còn sớm đã đóng cửa chìm đắm trong bóng tối, nói là tu luyện hàng ngày.

Hướng Chân có phần không hiểu, gã ta sống chung với Dữu Khánh cũng đã có một khoảng thời gian rồi, tại sao lúc trước lại không biết vị Trương huynh này có thói quen sinh hoạt như vậy?

Gã ta cố gắng gõ cửa, muốn tìm Dữu Khánh để nói chuyện, nhưng bị Dữu Khánh từ chối.

Dữu Khánh làm sao có thể không biết đối phương muốn làm gì, tên đó đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, chính là muốn đánh một trận với hắn, muốn lĩnh giáo kiếm ý của hắn.

Về sau, quá bực mình, Dữu Khánh cảnh cáo gã ta không được đến gõ cửa nữa, nói là sợ gã ta làm ảnh hưởng đến việc tu luyện dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Điều này quả thực là điều tối kỵ trong tu hành, từ đó, Hướng Chân không còn mặt dày tới quấy rối vào buổi tối nữa, cũng dần dần điều chỉnh thành thói quen đến tối sẽ đi tu luyện.

Và cũng từ việc này, Dữu Khánh hạ quyết tâm, kiên quyết không thể để cho Hướng Chân biết rõ thân phận của mình, kết thúc chuyện nơi đây hắn sẽ cắt đuôi cái tên quấn dai như đỉa này, đời này sẽ không gặp lại nữa, quá phiền phức.

Đừng nói tới người khác, Bách Lý Tâm cũng rất bối rối, nàng ta và sư huynh đệ ba người ở chung lâu hơn, biết rõ ba người chưa bao giờ có loại thói quen tu luyện vào đêm tối như thế này.

Lần này, đích thân Dữu Khánh ngay mặt nói với nàng ta, đừng có hỏi nhiều, cứ làm theo là được.

Bách Lý Tâm mơ hồ cảm thấy ở trong này có vấn đề gì đó, nhưng không biết là vấn đề gì, nàng ta chỉ có thể nghe theo.

Ánh trăng thay đổi từng ngày trên bầu trời đêm, tròn tròn khuyết khuyết.

Dừng chân tại đây gần mười ngày, cuối cùng vào một đêm tối trời phủ đầy sương mù.

Ở tại trong khung cửa sổ mở hé một nửa, sau khi dùng Quan Tự quyết quan sát một lúc lâu, Dữu Khánh nhẹ nhàng chậm rãi đóng cửa sổ lại, khe khẽ mở cửa phòng, đánh thức ba người Nam Trúc trong phòng khác dậy.

Vừa nhìn thấy bộ dáng rón ra rón rén lén lén lút lút của ba người này, Bách Lý Tâm nhịn không được hỏi: “Làm gì vậy?”

Dữu Khánh không trả lời, nhỏ giọng nhắc nhở, “Trong vườn bên ngoài nhìn như yên tĩnh, kì thực rải rác không ít tai mắt theo dõi. Nhớ kỹ, một chút nữa đi theo sát chúng ta, nghìn vạn lần đừng có chạy loạn.”

Nam Trúc gật đầu, nói càng cường điệu hơn, "Không sai, phải theo sát ta, đừng có sai bước nào."

Bách Lý Tâm gật đầu với vẻ kinh nghi bất định, thấy bọn họ đều mang theo đồ nghề, nàng ta cũng nhanh chóng lấy cung tiễn cõng lên lưng.

Dữu Khánh dẫn đầu, hắn chọn căn phòng của Nam Trúc, hơi ké mở cửa sổ ra quan sát một lúc, sau đó mới mở cửa sổ ra nhẹ nhàng nhảy ra ngoài.

Ba người còn lại lần lượt từng người một, Mục Ngạo Thiết đi cuối cùng thuận tay đóng cửa sổ lại.

Mấy người một đường lén lút đi đến dưới chân tường khu vườn, tựa ở chân tường nằm im chờ đợi.

Nhấc tay ra hiệu cho mọi người giữa im lặng, Dữu Khánh lợi dụng Quan Tự quyết quan sát tỉ mỉ, sau khi đã thực sự xác nhận tình hình, hắn lại làm động tác ra hiệu, rồi leo tường ra ngoài trước tiên, những người khác lập tức đuổi theo, rất nhanh chóng trốn vào trong núi rừng bên ngoài.

Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng đi đi dừng dừng, rẽ trái quẹo phải, Mục Ngạo Thiết đã quen với việc này.

Bách Lý Tâm thì mặt đầy nghi hoặc, nhận ra được đây là đang định làm chuyện gì đó trong Côn Linh sơn, nhưng nơi này chính là khu vực trung tâm của Tông môn Côn Linh sơn a, canh phòng nghiêm ngặt, cứ chạy loạn như vậy không phải là muốn chết sao?

Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ của mấy tên này, thì dường như đã có nắm rõ, chẳng lẽ là có được bản đồ hay biết trước tình hình các trạm kiểm soát rồi hay sao?

Cánh tay nàng ta cũng đã rơi vào trên tay Nam Trúc, đã bị Nam Trúc ôm lấy.

Mặc dù cảm thấy không được tự nhiên vì bị ôm, nhưng lúc này trong lòng nơm nớp lo sợ, nàng ta cũng không dám tự chủ, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Nam Trúc.

Sau khi mấy người rời khỏi khu vườn không bao lâu, có hai bóng người nhảy tới, nhanh chóng tìm đến vị trí mấy người Dữu Khánh lẻn vào rừng núi.

Hai người ngồi xổm xuống đất tìm tòi một hồi, một người đưa tay móc lên một sợi chỉ ẩn giấu trên mặt đất tại bên ngoài vườn, một người khác cầm lấy một đoạn que khô đã được làm dấu hiệu đổ trên mặt đất.

Đoạn que khô này vốn là để chống đỡ, kéo căng sợi chỉ, bây giờ que khô bị đổ, sợi chỉ kéo căng cũng buông lỏng ra, làm ảnh hưởng đến một nơi khác, vì vậy thu hút hai người đến đây.

Theo vĩ trí đối diện, một người chạy tới kiểm tra dưới chân tường vây, sau đó nhanh chóng quay lại, nói khẽ với đồng bạn: "Là người, dưới tường có dấu chân, dường như có người từ trong này đi ra."

Đồng bạn sửng sốt, "Xung quanh đều có người của chúng ta thay phiên nhau nhìn chằm chằm, có người đi ra tại sao sẽ không nhìn thấy chứ?"

Người trước nhìn xung quanh một vòng, sau đó chỉ vào một cây đại thụ, "Hẳn là do cây kia và địa thế vừa vặn ngăn cản tầm mắt chúng ta."

Đồng bạn kinh ngạc, "Lam sao có thể, như thế nào lại vừa vặn chọn được góc độ tốt như vậy?"

Người trước: "Thứ này vừa mới bị đổ, người vừa mới đi, còn có thể truy tung được."

Đã có quyết định, hai người nhanh chóng luồn vào trong rừng núi để tìm kiếm…

Ở chỗ sâu trong khu nhà khách trang nhã, hai bóng người một trước một sau rất nhanh đi tới chiếc đèn lồng treo dưới mái hiên một căn nhà, chính là tùy tùng tâm phúc của Hướng Lan Huyên và người phụ trách giám thị nhóm người Dữu Khánh.

Tùy tùng cất tiếng gọi vào trong phòng tối, "Đại hành tẩu."

Tìm đến vào thời điểm này, tự nhiên là có việc gấp, cửa rất nhanh liền được mở ra, Hướng Lan Huyên trong bộ thường phục rộng rãi xuất hiện tại cửa vào, có vẻ biếng nhác, hỏi: "Sao rồi?"

Tùy tùng đáp: "Người của chúng ta tại phía bên 'Trương Chi Thần' hoài nghi hắn đã rời khỏi nơi ở, không còn ở đó nữa, cho nên đến đây xin chỉ thị có vào lục soát để xác nhận hay không."

Ngay tại trước mặt người khác, gã cũng không có tùy tiện bộc lộ thân phận của Dữu Khánh.

Vừa nghe nói là việc này, vốn đang nhập nhèm ngái ngủ, Hướng Lan Huyên lập tức tỉnh táo, ánh mắt lấp lóe lạnh lùng, "Như thế nào gọi là nghi ngờ đã rời khỏi, nhiều người như vậy nhìn chăm chú một khu nhà, ngươi không phải nói cho dù một con ruồi bay ra bay vào cũng trốn không thoát con mắt của các ngươi sao?"

Tùy tùng lúng túng đáp: "Không biết tại sao lại để cho người ta đi vào góc chết, cũng may đã biết tên đó rất láu cá, để đề phòng vạn nhất còn dùng biện pháp thô sơ bố trí một bẫy báo động ở bên ngoài, nếu không, ngay cả việc có người ra vào chúng ta có khả năng cũng không phát hiện được. Bây giờ chúng ta vẫn chưa thể xác định có phải là 'Trương Chi Thần' đã rời đi hay không, nhưng có thể xác định quả thực có người ra vào khu nhà đó."

Hướng Lan Huyên: "Đã bố trí bẫy báo động, ngay khi bẫy bị kích phát, các ngươi không có lập tức đuổi theo sao?"

Đây mới là điểm then chốt, bọn họ nhìn chăm chú vào đám người Dữu Khánh không phải vì muốn ngăn cản bọn hắn rời đi, mà vì

muốn biết đám người Dữu Khánh đi làm gì.

Người phụ trách giám thị chột dạ đáp: "Đại hành tẩu, người của chúng ta đã lập tức truy tung đuổi theo, nhưng rất kỳ quái chính là, không chỉ người truy tìm không phát hiện được tung tích, ngay cả những tai mắt ẩn giấu rải rác tại trong vùng núi đó cũng không nhìn thấy bất kỳ người nào rời đi, cho nên chúng ta cũng không dám xác định chắc chắn có người rời khỏi nơi đó, có lẽ là thật sự có người tiến vào."

"Có người tiến vào?" Hướng Lan Huyên cất tiếng cười nhạt, trực tiếp sải bước xông ra, đưa tay đẩy hai người ra, đi về phía đình viện, "Chính là bởi vì tên đó có năng lực lượn tới lượn lui ngay dưới mí mắt mọi người, cho nên mới bảo các ngươi giám thị nghiêm ngặt, bây giờ bẫy báo động đã bị kích phát, các ngươi vậy mà còn có thể nghi ngờ có người ngoài tiến vào, đầu óc suy nghĩ gì vậy chứ?"

Nàng ta vừa nói ra lời này, tùy tùng và người phụ trách giám thị lập tức tỉnh ngộ, rất có khả năng mục tiêu đã rời đi.

Hướng Lan Huyên nhìn nhìn xung quanh, nhìn thấy sương mù mông lung dưới ánh trăng quanh quẩn núi rừng, tức thì lại cất tiếng cười nhạt, "Sương mù nổi lên rồi, thảo nào chọn lúc này."

Tùy tùng theo tới hỏi: "Đại hành tẩu, phải làm gì bây giờ?"

"Làm gì bây giờ? Người ta chuồn êm ngay dưới mí mắt ngươi, ngươi cũng nhìn không thấy, ngươi còn trông chờ có thể truy tung được hắn sao?" Hướng Lan Huyên dứt lời liền vung tay áo, người bay lên trời, giống như tiên tử dưới màn đêm, bồng bềnh lướt đi xa.

Tùy tùng lắc mình nhảy lên nóc nhà nhìn theo, phát hiện thấy phương hướng Đại hành tẩu rời đi chính là nơi ở của mục tiêu, gã lập tức phi thân đuổi theo.

Từ trên trời giáng xuống, Hướng Lan Huyên trực tiếp hạ xuống trong khu nhà đám người Dữu Khánh ở, người giống như gió nhẹ lướt qua

từng căn nhà, nhìn thấy phòng ở liền vung tay áo, kình phong trực tiếp hất tung cửa sổ ra, trong viện vang lên từng tiếng va đập ồn ào.

"Ai?"

Tần Phó Quân cất tiếng quát to, người từ bên trong phòng bay ra, Hướng Chân cũng bị kinh động chạy ra ngoài.

Nhìn thấy Hướng Lan Huyên đứng sừng sững trên ngọn cây quan sát xung quanh, Tần Phó Quân trong lòng căng thẳng, không biết vị này chạy tới đây làm mưa làm gió trong đêm như vậy là có ý gì.

"Chỉ có hai người các ngươi, những kẻ khác đều ngủ chết rồi hay sao?" Hướng Lan Huyên giọng điệu lạnh lùng, trịnh thượng từ trên cao nhìn xuống, dáng vẻ này mới chân chính là khí thế của Đại hành tẩu Đại Nghiệp ty, "Còn ngây ra đó làm gì? Không nhanh đi tìm đi!"

Tùy tùng đuổi theo chạy tới sau đó, nghe tiếng thì lập tức bay đến các căn lầu.

Lúc này Tần Phó Quân mới nhận ra được chút gì, nàng ta cũng nhanh chóng lướt đến nơi ở của đám người Dữu Khánh.

Chỉ có mình Hướng Chân là hết nhìn đông tới nhìn tây, không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Kết quả rất rõ ràng, người đã đi - nhà đã trống, trong mấy căn tiểu lầu khác đều không thấy một bóng người nào cả.

Sau khi tùy tùng trở lại, gã bẩm báo với người trên ngọn cây: "Đại hành tẩu, quả nhiên người đã đi rồi."

"Đã đi rồi, có thể đi đâu chứ?" Đứng trên ngọn cây, tay áo tung bay theo gió, Hướng Lan Huyên cau mày lẩm bẩm tự hỏi, chợt nàng ta quay đầu lại, đôi mắt sáng lấp lóe nhìn về phía Linh cốc, thân hình thoáng cái đã bay lên không lướt đi.

Tùy tùng dõi mắt nhìn theo phía xa, nhìn thấy bóng người dưới ánh trăng bay qua núi cao, lần này là thật sự không biết Đại hành tẩu muốn đi đâu, cũng không tiện tiếp tục đuổi theo.

Gã dứt khoát ở lại đây chờ đợi, vạn nhất đám người Dữu Khánh quay trở về, gã cũng đúng lúc nắm bắt được tình hình.

Tần Phó Quân lại đột nhiên lắc mình lướt đi.

Nàng ta cũng đang suy nghĩ xem vì sao đột nhiên không còn nhìn thấy đám người Dữu Khánh nữa, mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cảm thấy vị Hướng Đại hành tẩu kia khẳng định biết được chút gì đó, vì vậy nàng ta cũng phi thân rời đi, nhanh chóng truy đuổi theo về phương hướng đó.

Hướng Chân trầm mặc một hồi, cũng lắc mình đuổi theo.

Chương 723: Mặt đối mặt

Bên trong vực sâu u tối, đám người Dữu Khánh cầm Huỳnh thạch trong tay, lẻn vào chỗ sâu trong khu vực bị sương mù dày đặc ngăn cản.

Trước khi bọn hắn xuống tới đây thì đã có quan sát, dùng Huỳnh thạch chiếu sáng ở dưới đáy khe núi này, ở bên ngoài gần như không phát hiện được, bởi vì sương mù phía dưới này quá mức dày đặc.

Âm u và ẩm ướt, hơi ẩm giống như mưa bụi phả vào mặt, trên mặt đất gồ ghề có những dòng nước chảy xuôi.

Cùng đi theo tiến tới trước, mặc dù không biết mấy tên này đang làm gì, nhưng Bách Lý Tâm cũng đại khái biết được vị trí hiện tại, hẳn là đang ở trong khe sâu phía sau Linh cốc của Côn Linh sơn.

Điều này càng khiến cho nàng ta cảm thấy kinh ngạc, có thể lẻn đến nơi này ngay tại phía dưới mí mắt của Côn Linh sơn.

Nếu như nói bên trong Côn Linh sơn không có nội ứng cung cấp tin tức và tình hình liên quan, nàng ta sẽ không tin.

Nghi hoặc nhất vẫn là câu nói kia, đến cùng thì mấy tên này muốn làm gì?

Không bao lâu sau, dưới ánh sáng của Huỳnh thạch, trong tầm mắt nàng ta xuất hiện từng sợi xích sắt vắt ngang khe núi, tại trong sương mù, trông chúng giống như những xúc tu của u linh.

Trên mặt đất cũng bắt đầu xuất hiện những xích sắt mục nát bị hủy hoại bởi gỉ sét ăn mòn, càng đi tới phía trước có càng nhiều, dần dần khung cảnh khiến cho người ta có cảm giác "Thi thể nằm khắp nơi", xích sắt thô to vắt ngang tại phía trước cũng càng ngày càng nhiều, dây leo bám vào đó leo lên cao vẫn xanh tươi trong bóng tối.

Trên lá, trên xích sắt, nước đọng giọt tí tách, không ngừng tạo ra những âm vang rất nhỏ trong vực sâu, không linh và thanh thúy.

Cuối cùng, có một thứ khổng lồ giống như tổ chim được dây leo bao bọc xuất hiện tại trước mắt bọn hắn, âm trầm và kiềm chế.

Dữu Khánh đưa Huỳnh thạch trong tay áp sát vào cành lá dây leo để tìm kiếm.

Đột nhiên, cành lá rung động làm rơi xuống rất nhiều giọt nước, giống như trời hạ xuống một trận mưa to.

Dây leo ở trước mắt bắt đầu nhanh chóng từng nhánh từng nhánh tách ra, rất nhanh liền hình thành một con đường bằng dây leo, bên trong có ánh sáng yếu ớt.

Cảnh tượng này một lần nữa khiến cho Bách Lý Tâm cảm thấy kinh ngạc.

Dữu Khánh dẫn đầu đi vào, Nam Trúc và Bách Lý Tâm theo sau, Mục Ngạo Thiết đi tại sau cùng một mực nhìn chằm chằm mỗi một hành động cử chỉ của Bách Lý Tâm, đây chính là điều mà Dữu Khánh nói là cần hai người phối hợp tốt với nhau. Nếu như đã đưa Bách Lý Tâm đến đây rồi, vậy thì phải đề phòng nàng ta tại trên đường lưu lại ký hiệu gì đó.

Trong sào huyệt bao bọc dây leo vẫn là bộ dáng cũ, trống rỗng, rất nhiều xích sắt đan xen giao nhau, nước từ đó liên tục tí tách nhỏ giọt xuống, có cảm giác rất âm trầm u ám.

Ánh mắt Bách Lý Tâm nhìn chăm chú về phía chỗ nguồn sáng ở bên trong, đứng tại vị trí gốc rễ thô to của cây dây leo cổ thụ là một phụ nhân mặc y phục xanh lục, mái tóc và mi mày cũng xanh lục, mặt mũi hiền lành với nụ cười mỉm trên mặt, trong tay cầm một viên Huỳnh thạch phát sáng.

Đây là người nào? Bách Lý Tâm rất muốn hỏi Nam Trúc ở bên cạnh, nhưng phát hiện thấy Nam Trúc cũng là bộ dạng chỉ vừa mới được mở rộng tầm mắt.

Sột soạt sột soạt, phía sau vang lên một tràng động tĩnh, hai người đồng loạt xoay người nhìn lại, nhìn thấy dây leo đan xen vào nhau, đã phong kín lại lối vào vừa rồi.

Quay nhìn Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, thấy bọn hắn không chút nào hoảng loạn, hai người mới hơi thấy an tâm.

Nhóm người đi đến trước mặt phụ nhân lục y thì dừng lại.

Nhìn thấy có thêm hai người lạ mặt, đằng yêu Độ Nương quan sát Nam Trúc và Bách Lý Tâm một chút, sau đó mới cười nói với Dữu Khánh: "Cuối cùng đã chờ được ngươi, còn tưởng ngươi không đến chứ."

Dữu Khánh: "Ngươi đã cầm được chìa khóa, chúng ta có tới hay không hẳn là không có ảnh hưởng quá lớn đối với ngươi."

Độ Nương giọng nói nhẹ nhàng, "Ảnh hưởng rất lớn, không phải tùy tiện xuất hiện một người nào đó đều có thể hợp tác, chờ được người thích hợp đi vào trong khe núi này đâu có dễ như vậy. Đi vào bây giờ sao? Cả bọn họ."

Dữu Khánh: "Đúng vậy, lạ nước lạ cái, tự nhiên là phải dẫn theo chút người giúp đỡ."

Bách Lý Tâm càng thêm kinh nghi, muốn đi đâu?

Đã xác định muốn đi vào bây giờ, Độ Nương cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nhắc nhở: "Sau khi tiến vào phải cẩn thận. Ta nhớ mang máng hồi đó trước khi lối vào bị phong ấn, bên trong gặp phải lượng lớn tà khí xâm nhiễm, mấy năm nay cũng không biết bên trong đã biến thành dạng gì."

Lại là tà khí? Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau.

Tà khí gì gì đó, bọn họ không sợ, Dữu Khánh hỏi: " 'Ong chúa' mà ngươi nói đó, làm sao đối phó?"

Độ Nương trả lời: "Đã trải qua nhiều năm như vậy, thực lực của hắn cho dù chỉ chậm rãi tích lũy lại, cũng chỉ có mạnh hơn chứ không kém hơn cảnh giới mà các ngươi gọi là Bán Tiên, dựa vào thực lực của các ngươi là không có cách nào đối phó được."

Những lời này vừa được nói ra, vẻ mặt Bách Lý Tâm chấn động, chỉ có mạnh hơn chứ không kém cảnh giới Bán Tiên, đó là cái gì? Bọn họ đến cùng đang nói cái gì?

Nam Trúc vô cùng lo sợ hỏi: "Vậy còn làm sao chơi, chạy vào chịu chết sao?"

Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu ngừng, ý bảo gã không nên nói nhảm, hãy nghe người ta nói, bởi vì lần trước tới đây, đằng tinh này đã có nói, bà ta biết rõ nhược điểm của ong chúa đó.

Độ Nương nhìn chằm chằm Nam Trúc cười hỏi: "Nếu các ngươi đã bằng lòng làm việc giúp ta, ta tự nhiên sẽ không để cho các ngươi đi chịu chết. Dựa vào thực lực, các ngươi không được, vậy thì đừng dựa vào thực lực, có thể dùng một số biện pháp khác. Các ngươi có biết bên trong đàn ong có phân chia đực cái không?"

Nam Trúc nghi hoặc hỏi: "Đa số động vật đều có phân chia đực và cái?"

Nhìn thấy nét mặt mấy người đều có vẻ không hiểu rõ lắm, Độ Nương giải thích tỉ mỉ: "Bên trong đàn ong đa số thành viên đều là binh sĩ làm việc, có khả năng sinh sản mới phân chia đực cái, mà sau khi giao phối, ong đực cơ bản sẽ chết đi.

Con 'Ong chúa' tọa trấn bên trong đó kỳ thực chính là một con ong đực tu luyện thành tinh, vô luận thể xác hay tinh thần của nó đều đã siêu thoát ra khỏi ong đực phổ thông.

Nhưng có một số thứ trời sinh đã khắc vào trong xương cốt, cũng làm cho nó khó thể siêu thoát.

Sau khi tiến vào bên trong, đi thẳng khoảng trăm dặm, có thể nhìn thấy một cây đại thụ cao vút, đó là Bất Hủ chi thụ, chính là Tiên cung của tiên tử hồi đó."

Nghe đến đó, Bách Lý Tâm thực sự là tim đập tăng nhanh, đại khái đã biết rõ mấy tên này đang làm gì, vậy mà lại là đang tìm kiếm tiên gia động phủ, nhìn bộ dạng này, hình như đã tìm được.

Tuy rằng nàng ta đã nghe kể về chuyện mấy tên này tìm được Tiểu Vân gian, nhưng vẫn khó có thể tin nổi.

Nơi mà rất nhiều thế lực lớn tìm nhiều năm như vậy cũng không thể tìm được tung tích, ba tên không có nguyên tắc này làm sao có khả năng liên tiếp tìm đến?

” ‘Ong chúa’ hẳn là an vị tọa trấn tại bên trong Tiên cung, cho nên sau khi các ngươi tiến vào không nên vội vã đến Tiên cung. Sau khi tiến vào, trước tiên hãy cứ đi tới sẽ nhìn thấy một ngọn núi, đại khái cũng chỉ khoảng trăm dặm, có thể nhìn thấy một cái hố thật lớn, trong hố có một loại thực vật, tên là ‘Tiêu Hồn’, nở ra đóa hoa vàng kim, trong hoa có phấn hoa hồng nhạt.

Việc các ngươi cần phải làm là nỗ lực thu thập nhiều một chút phấn hoa Tiêu Hồn. Khi thu thập, nghìn vạn lần phải nhớ kỹ, che kín miệng mũi, không nên hít phấn hoa này vào. Phấn hoa này mặc dù không tính có độc, nhưng có thể khơi dậy ham muốn tình dục, một khi hút nó vào, sẽ bị rối loạn tâm trí, đến lúc đó sẽ làm ra chuyện gì, các ngươi có thể tưởng tượng được.

Sau khi thu thập được một số lượng phấn hoa nhất định, thì đưa đến phụ cận Tiên cung, vẩy phấn hoa này lên trên những bông hoa tươi khác, đến lúc đó tự nhiên sẽ có những con ong khác nhiễm phải đưa vào trong Tiên cung.

Một khi ‘Ong chúa’ ăn vào, nó sẽ động dục. Khi đó, thiếu sót bẩm sinh của nó liền sẽ xuất hiện, dựa vào tu vi của nó mặc dù không đến mức mất đi tính mạng giống như ong đực bình thường, nhưng trong vòng 3 ngày là không thể sử dụng tu vi bình thường, tu vi sẽ bị kiềm chế rất lớn. Nếu như nó dám cưỡng ép thúc phát, không khác gì tự sát, đó chính là cơ hội rất tốt cho các ngươi.

Nhớ kỹ, một khi đã đắc thủ, phải lập tức tru sát nó, nghìn vạn lần không nên mong chờ may mắn. Nếu không, chờ cho nó khôi phục lại, các ngươi có thể tưởng tượng được hậu quả thế nào.”

Mấy người nghe nói vậy thì tinh thần phấn chấn, nhưng vẫn có nghi ngờ, Dữu Khánh hỏi: “Đàn ong lây dính phấn hoa Tiêu Hồn, cũng chưa chắc đã có thể làm cho ‘Ong chúa’ ăn nhầm đi?”

Độ Nương nói: “Trừ khi nó đã chuyển giới tính, trong tình huống bình thường, mỗi ngày nó đều sẽ hưởng thụ đàn ong cung cấp nuôi dưỡng, mật tươi càng là thứ ắt không thể thiếu mỗi ngày.”

Ánh mắt Nam Trúc sáng lên, "Ý của ngươi là nói, chỉ cần bầy ong lây dính Phấn hoa Tiêu Hồn bò qua thứ mà nó ăn, cho dù số lượng nhỏ, cũng sẽ có tác dụng với nó?"

Độ Nương gật đầu, "Thực là một tên mập thông minh. Đúng vậy, thiếu sót bẩm sinh, một số lượng nhỏ cũng đủ để gây ra ảnh hưởng nhất định đến nó."

Dữu Khánh: "Chúng ta cũng không dám tới gần nó, cũng không thấy được nó, làm sao có thể xác định nó có bị hạn chế tu vi hay không?"

Độ Nương: "Nếu như nó có biến, đàn ong tất nhiên sẽ hỗn loạn, nhìn thấy đàn ong có rối loạn, đó chính là đã thành công. Sau đó các ngươi có thể lẻn vào Tiên cung, cũng chính là cây đại thụ kia. Tại giữa chạc cây chính lớn nhất, cũng chính là bên trong chính điện của Tiên cung, có mọc một cây dây leo hồ lô. Các ngươi hãy nhìn kỹ, ở trong đó hẳn sẽ có một quả hồ lô màu tím đen. Vây khốn bên trong đó chính là bản mạng linh phách của ta, có thể hái xuống mang cho ta."

Dữu Khánh: "Đã nhớ rồi. Thứ chúng ta muốn tìm thì sao?"

Độ Nương thoáng sửng sốt một chút, hỏi ngược lại: "Ba nguồn tiên tuyền sao?"

Tiên tuyền? Ánh mắt Bách Lý Tâm lấp lóe quan sát sư huynh đệ ba người, phát hiện thấy Mục Ngạo Thiết dường như một mực nhìn chằm chằm vào mình.

Dữu Khánh: "Phải."

Độ Nương: "Ta đã nói rồi, việc này ta cũng không rõ lắm. Tuy nhiên phía dưới Tiên cung có một nguồn suối, không biết có phải là nguồn suối mà các ngươi muốn tìm hay không. Chỉ có chính các ngươi đến đó xác nhận mới có thể biết được."

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, lại hỏi: "Bên trong, ngoại trừ đàn ong gì đó ra, còn có nguy hiểm gì khác hay không?"

Độ Nương suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Hồi đó hẳn là có, người sống lưu lại không đi, về sau chỉ sợ đều đã bị 'Ong chúa' tàn sát rồi."

Nam Trúc hiếu kỳ, "Vì sao 'Ong chúa' phải tàn sát người sống?"

Độ Nương lắc đầu: "Ta cũng không biết vì sao. Dù sao nó chính là tàn bạo như vậy, có thể là bởi vì bị tà khí ảnh hưởng. Nói chung các ngươi nghìn vạn lần nhớ kỹ, một khi đắc thủ, thì phải lập tức chém giết 'Ong chúa', nhất định không thể chút nào nhân từ nương tay, nếu không sợ là sẽ hối tiếc không kịp.

Đúng rồi, còn phải chú ý đàn ong đó, chúng nó tên là 'Ngũ sắc phong', thân có năm màu, tốc độ bay cực nhanh, lực va chạm tự nhiên cũng không yếu, nhất là độc châm của nó, nếu như bị độc châm gây thương tích, thuốc và châm cứu đều khó chữa, toàn thân thối rữa, không quá hai ngày cả người liền sẽ hóa thành một bãi nước mủ."

Nam Trúc hít vào một hơi khí lạnh, "Không có thuốc giải sao?"

Độ Nương: "Có thuốc giải, chính là mật ong mà chúng nó làm ra, vừa uống vừa thoa ngoài da, có thể giải được độc của nó. Khi các ngươi đi tìm Tiêu Hồn hoa, trên đường nhớ nhìn kỹ xem có một loại cỏ hình dạng như tóc đen, toát ra mùi tanh tưởi hay không, nó tên là 'Thi Mao thảo', 'Ngũ sắc phong' không thích tới gần thứ này, lấy nó đan bện lại khoác ở trên người, tránh được bị nó tấn công, ẩn núp yên tĩnh bất động thì còn có thể tránh được bị nó tìm kiếm."

Nam Trúc liên tục gật đầu, đây chính là biện pháp cứu mạng, không thể quên, cũng hỏi tiếp: "Còn điều gì cần nhắc nhở thì nói hết cho chúng ta biết đi."

Độ Nương: "Thời gian lâu dài, mọi thứ thay đổi, tình hình bên trong như thế nào ta cũng không rõ ràng được nữa, các ngươi đi vào

trước dò xét tình hình rồi nói tiếp đi. Có gì không thích hợp, thì trở về thương lượng đối sách với ta."

Nam Trúc: "Chúng ta vừa đi vào sẽ không đụng ngay phải đám 'Ngũ sắc phong' gì đó đi?"

Độ Nương: "Điều này thì không cần lo lắng. Bên trong bên ngoài tiên phủ đều cùng mặt rời và mặt trăng, trong đêm tối, đàn ong đều sẽ về tổ, tốt nhất là thừa dịp đêm để đi vào."

Dữu Khánh nói: "Nếu là như thế, vậy thì trước hết vào xem đã."

Độ Nương mỉm cười, đưa tay chỉ về phía cầu thang dây leo xoay tròn lên trên, ra hiệu mời đi lên.

Dữu Khánh không phải lần đầu tới đây, biết rõ là chuyện gì xảy ra, lập tức phi thân tránh né xích sắt liên tục bay lên.

Ba người khác đương nhiên là đuổi theo.

Đỉnh của sào huyệt Đằng tinh đã mở ra, ba người vừa đến đỉnh chóp, bên trong sào huyệt lập tức tuôn ra nhành dây leo đan bện vào nhau giống như con rồng, uốn lượn kéo dài lên không.

Dữu Khánh là người đầu tiên chụp lấy cành dây leo cùng lên không theo, đồng thời giấu đi ánh sáng Huỳnh thạch trong tay.

Ba người khác cùng làm theo.

Chương 724: Kính Hoa Uyển mở ra

Trong sào huyệt của Đằng tinh, khuôn mặt ngửa đầu ngóng nhìn lên của Độ Nương đột nhiên có cảm giác vặn vẹo, trên cổ và mặt mũi chợt xuất hiện những đường đen như con giun đất lan tràn ra, khuôn mặt hiền lành thoáng chốc trở nên có chút dữ tợn.

Bà ta xoay xoay cổ, những đường nét màu đen như đó liền như giun đất rụt vào trong đất, khuôn mặt trở lại bình thường.

Trong đôi mắt ngửa đầu ngước nhìn của bà ta hiện ra sự hi vọng.

Những sợi xích sắt vắt ngang trong sương mù trên không trung, bị nhánh dây leo như rồng bay lên linh xảo tránh né, cũng mang theo bốn người bám trên đó đồng thời linh xảo né tránh.

Huỳnh thạch trong tay mấy người cũng lần lượt được giấu đi.

Cho dù như thế, Bách Lý Tâm lưng đeo cung tên vẫn thấy được trên dây leo bên người đang nở ra từng đóa hoa tươi, nàng ta ngửi được hương thơm thoang thoảng bay lên không.

Bỗng nhiên, Đằng long phá tan lớp sương mù che phủ vực sâu, trong tầm mắt là trăng sáng treo cao, ánh sao đầy trời.

Bốn người bám vào trên đó vô cùng lo sợ, cảnh giác nhìn xung quanh, rất sợ bị bảo vệ của Linh cốc phát hiện.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều chú ý tới một điểm, vị trí nhô ra khe núi lao lên không trung có sự khác biệt so với lần trước, từ chuyện này đại khái cũng biết được một điểm, Đằng yêu chiếm giữ tại đây nhiều năm, hẳn đã có khả năng nắm giữ nhất định đối với tình hình hai bên khe sâu, nếu không nó sẽ không dám bay lên không trung tùy tiện như vậy.

Ánh đèn bên trong Linh cốc vẫn mù mờ sáng như trước, núi non xung quanh cũng mờ mờ mịt mịt xa xa gần gần, mấy người cảm thấy nếu như không đặc biệt chú ý quan sát, bọn họ bay lên không trung theo cách này, bảo vệ bên trong Linh cốc chưa chắc đã có thể lưu ý thấy bọn họ, có lẽ sẽ bị nghĩ lầm là đám mây trong không trung nơi xa.

Đằng long đột nhiên ngừng bay lên, ngẩng đầu nhìn lên, con ngươi Bách Lý Tâm đột nhiên co lại, vẻ mặt chấn động vô cùng.

Nàng ta phát hiện thấy mình đang treo tại trước một chiếc cổng ngọc thạch to lớn và cổ kính, trên chính diện cổng chào có ba chữ lớn "Kính Hoa Uyển" nổi bật rõ ràng dưới ánh trăng.

Kính Hoa? Nàng ta liên tưởng đến những câu chuyện truyền thuyết, đã đoán được đây là động phủ của vị tiên nhân nào.

Nàng ta vô thức nhìn nhìn xung quanh, không hiểu rõ, lối vào động phủ dễ thấy như thế, người của Côn Linh sơn há có thể nhìn không thấy sao?

Nam Trúc vẻ mặt đầy kinh ngạc, cho dù trước đó đã nghe Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhắc tới, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy gã vẫn cảm thấy cực kỳ chấn động.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết xoay người ngồi nửa xổm tại trên cầu dây leo, nhìn thấy trong xúc tu trên đỉnh cầu dây leo nổi lên một viên kim châu, kim châu chạm vào hư không, hư không bắt đầu rung động gây ra gợn sóng trong không trung.

Khi những vòng gợn sóng hư không càng ngày càng dày đặc, rồi chợt thấy tâm sóng bắt đầu trở nên yên tĩnh, cuối cùng sau một vòng gợn sóng lan ra xung quanh, hư không liền triệt để không còn động tĩnh.

Xúc tu của cầu dây leo tiếp tục kéo dài ra, chạm vào bậc cấp ngọc thạch dưới cổng chào, tại đầu mút xúc tu đan bện lại nhanh chóng lớn lên tạo ra hình dáng một người, hình người do dây leo đan bện ra này mơ hồ có thể nhận ra được đó là hình dáng của Độ Nương, bàn tay cầm lấy kim châu.

Hình người Độ Nương chậm rãi giang hai tay ra, dường như rất thoải mái, thoải mái đến mức cất tiếng rên rỉ, lẩm bẩm như nói mớ, "Chính là khí cơ bổ dưỡng quen thuộc này a, quá thoải mái, đã bao nhiêu năm rồi mới lại được đứng ở nơi đây lần nữa."

Tại dưới cầu dây leo, Nam Trúc và Bách Lý Tâm cũng xoay người bước lên trên.

Dữu Khánh đi trước thử thăm dò, bước tới một bước, đặt chân lên trên bậc cấp ngọc thạch, thử dò xét mấy lần, sau khi đã xác định có thể đạp lên được, hắn mới nhấc hai chân bước tới.

Mục Ngạo Thiết ra hiệu cho Nam Trúc và Bách Lý Tâm cũng lên theo, cuối cùng y mới nhảy lên trên bậc cấp ngọc thạch, sự chú ý vẫn luôn dành một phần trên người Bách Lý Tâm.

Dữu Khánh thì quay về phía Độ Nương trên nhành dây leo ở phía sau, đòi lại viên kim châu, "Phải tra cho ta chứ?"

Nam Trúc lập tức dõi đôi mắt trông mong nhìn tới, đó là bảo bối của gã, nhất là sau khi đã biết được tác dụng kỳ diệu của vật này, gã biết rõ mình đã có được một vật báu vô giá.

Trên tay Độ Nương chui ra một số sợi dây leo, chúng lập tức cuốn viên kim châu mất hút, "Ta giữ thứ này, các ngươi cầm về thứ ta muốn, ta tự nhiên sẽ trả lại cho các ngươi."

Dữu Khánh: "Lần này đi vào chưa chắc đã có thể lấy được thứ ngươi muốn, có lẽ thời gian chỉ đủ để dò đường, trước hừng đông ngày mai chúng ta cần phải trở ra, nếu không Côn Linh sơn sẽ tìm chúng ta."

Độ Nương: "Vậy đặt ở trong tay ta chẳng phải càng thích hợp hơn sao, các ngươi đã biết rõ cách ra vào, ta cũng sợ các ngươi bỏ ta ra, làm một mình."

Dữu Khánh: "Xem ra ta đoán không sai, chỉ cần cầm đi viên kim châu này, lối ra vào này sẽ đóng kín trở lại."

Độ Nương: "Không sai."

Dữu Khánh: "Ngươi không có khả năng một mực dựng cầu ở đây, như vậy sẽ rất dễ bị Côn Linh sơn phát hiện. Cửa đóng rồi, chúng ta không thể liên lạc được với ngươi khi muốn đi ra."

Độ Nương: "Yên tâm đi, cánh cửa phong ấn này có hơi bị tổn hại, có một khe hở, khi các ngươi muốn đi ra thì chỉ cần tấn công vào phong ấn cửa ra, khí tức trong tiên phủ tràn ra có biến hóa thì ta sẽ phát hiện được, lúc đó sẽ mở cửa để các ngươi ra ngoài."

Dữu Khánh hơi suy nghĩ một chút, "Đồ vật có thể trước tiên đặt ở chỗ ngươi, nhưng tốt nhất không nên chơi đùa thủ đoạn gì, nếu không sẽ có người đem ngươi nhổ tận gốc."

Lời này của hắn cũng không phải chỉ là hư ngôn, sau lần trước đến đây cùng với Mục Ngạo Thiết, hắn đã từng nói với Mục Ngạo Thiết, cảm thấy tên yêu quái này không đáng tin.

Trong trường hợp cảm thấy đối phương không đáng tin cậy, nếu vẫn dám tiếp tục xông vào bên trong, đương nhiên phải có chuẩn bị hậu chiêu.

Khi đã quyết định vẫn sẽ xâm nhập vào trong tiên phủ này, trước đó hắn đã truyền tin mật cho Cao lão Nhị, một khi bọn hắn không thể quay về, Cao lão Nhị sẽ có động tác.

Cũng không phải là muốn Cao lão Nhị tới cứu bọn hắn, hay muốn tiểu sư thúc đến đây cứu, lực lượng của tiểu sư thúc và Cao lão Nhị có hạn, tới đây cũng vô ích, hắn cũng không muốn khiến cho chút hương hỏa còn lại của Linh Lung quan biến mất.

Hắn muốn chính là Cao lão Nhị thả ra tin tức cho Tu Hành giới, cho mọi người biết "Kính Hoa tiên uyển" trong truyền thuyết ở đâu, chỉ ra phương pháp ra vào, đến lúc đó tất nhiên sẽ có các thế lực lớn nghĩ cách hỗ trợ mở ra tiên phủ. Khi đó Đằng yêu này tự nhiên cũng sẽ không thể sống được thoải mái.

Độ Nương giống như là đang ngóng nhìn Dữu Khánh, trầm mặc một hồi rồi mới trả lời: "Yên tâm, ta còn cần ngươi mang đồ vật ra ngoài nữa."

Dữu Khánh xoay người định đi vào, nhưng chợt nghĩ tới gì đó, quay lại hỏi: "Mấy ngày trước đó, nhìn thấy Côn Linh sơn mở ra Linh cốc đại trận, làm cho cây khô sống lại, ta tận mắt nhìn thấy cảnh tượng vô số phong lan nở hoa rất nhanh, có phải là có liên quan với tiên phủ này hay không?"

Độ Nương: "Phải."

Dữu Khánh: "Nói cách khác, Côn Linh sơn biết về tiên phủ, và cũng biết làm thế nào để lợi dụng tiên phủ này?"

Độ Nương nở nụ cười, "Bọn họ mà có thể biết được cái gì? Nếu như thật sự biết được, ngươi và ta làm sao còn có thể có cơ hội gặp mặt. Bọn họ chỉ biết nơi này là một nơi tốt hiếm có, chung linh dục tú, xem nó như báu vật, và coi nó là bí mật tối cao trong môn phái.

Trận pháp đó cũng chỉ là Tụ linh trận thu thập thiên địa linh khí bình thường mà thôi, chỉ bày ra để lừa gạt người ngoài, nhằm duy trì thể diện của đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ.

Sở dĩ cây khô có thể sống lại, là bởi vì khi trận pháp vận chuyển, toàn lực thu thập linh khí thì dẫn đến linh lực trong tiên phủ thoát ra qua khe hở cổng vào nhanh hơn, được linh lực từ tiên phủ rót vào, mới làm cho những cây cối hoa cỏ đó tăng tốc phát triển và sống lại, đừng có bị thủ đoạn làm ra vẽ huyền bí của Côn Linh sơn lừa bịp."

"Thì ra là thế." Dữu Khánh chậm rãi gật đầu, rốt cuộc đã cởi bỏ được nghi hoặc trong lòng, sau đó hắn không nhiều lời nữa, xoay người dẫn đầu xông vào một thế giới khác ở trước mắt.

Ba người Nam Trúc cũng lập tức đuổi theo.

Hương hoa thấm đậm lòng người, vừa mới tiến vào trong vùng thế giới này, mấy người đã bước vào một biển hoa, một biển hoa phong hoa, đủ các loại phong lan nở rộ đẹp đẽ tuyệt vời, ngay từ cổng chào ngọc thạch một đường đi đến đây, phía trước vẫn y nguyên là biển hoa vô biên vô hạn.

Theo lý thuyết, hoa lan là không thích hợp sinh trưởng tại khu vực trống trải rộng lớn như vậy, nhưng tại nơi đây, tình hình rõ ràng không thể nhìn nhận như bình thường.

Thực vật tại nơi này sinh cơ bừng bừng, có thể cảm nhận được một cách chân thực và rõ nét.

Nam Trúc quay đầu lại nhìn cổng vào cách mấy chục trượng ở phía sau, "Lão Thập Ngũ, có thể tin tưởng được lời nói của lão yêu quái này không vậy?"

Dữu Khánh: "Theo lý thuyết thì không cần thiết quanh co lòng vòng để hại chúng ta, nhất là trước khi còn chưa lấy được thứ bà ta muốn."

Hắn nhấc tay chỉ về phía một ngọn núi, "Đi, trước tiên đến ngọn núi đó, trước hết cứ làm theo lời ba ta nói thử xem, mọi người hãy nhớ kỹ địa hình địa vật, tránh lạc đường khi trở về."

Nam Trúc nhìn nhìn xung quanh, trong lòng có chút bất an, gã lấy "Đầu To" ra đặt ở trên vai mình, nhỏ giọng dặn dò: "Đầu To, Đầu To ngoan, nếu phát hiện thấy có gì đó không ổn, nhớ nhắc nhở chúng ta đúng lúc nha."

Gã biết Đầu To có khả năng phát hiện được nguy hiểm nhạy cảm hơn xa bọn họ.

"Tích tích." Đầu To cất tiếng kêu to, đáp lại hai tiếng, xem như đã đồng ý rồi.

Từ sau khi Dữu Khánh vượt vào những vòng đấu trong, Đầu To cơ bản đều được đặt ở chỗ Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, Dữu Khánh ở chung một chỗ với người ngoài không thuận tiện nuôi nấng, khi thi đấu, phải đánh qua đánh lại nên cũng không thuận lợi mang theo Đầu To.

Bây giờ, Đầu To không còn như lúc trước, từ khi được Minh tăng làm phép, nó đã thông linh tính, có thể nghe hiểu được tiếng người, thậm chí còn biết chữ nữa, quả thực làm cho sư huynh đệ ba người cảm thấy kinh ngạc và vui mừng, có phần bội phục với năng lực của Minh tăng.

Vì vậy, bây giờ Đầu To không còn kêu lung tung nữa, có thể phân biệt tình huống bằng lý trí, thí dụ như trong lúc lén lút, nó chắc chắn sẽ không kêu loạn để bị người ta phát hiện.

Bách Lý Tâm nhìn tới, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, không lẽ con côn trùng này có thể nghe hiểu tiếng người?

Nàng ta cảm thấy trên thân ba người này dường như còn có rất nhiều bí mật mà nàng ta chưa nắm giữ được.

Lúc này cũng không có tâm trí để nghĩ tới chuyện khác, nàng ta cảnh giác xung quanh, cùng theo bọn hắn đồng thời lướt tới phía trước trong vùng thế giới này.

Bọn hắn không biết được rằng, vào lúc này, tại bên trong Linh cốc, cho dù không có kích hoạt Tụ Linh đại trận, nhưng phong lan trong núi lại lần nữa sinh cơ bừng bừng, nhanh chóng phát triển, vươn mình nở hoa, các loại hoa cỏ cây cối đều tại trong đêm tối đầy sao này vươn mình phát triển.

Đứng ở trên núi đỉnh, Hướng Lan Huyên vẫn với dáng vẻ không trang điểm gì, tóc dài phủ vai, quần áo nhẹ nhàng tung bay, ánh mắt ngưng tụ, chậm rãi quét nhìn khung cảnh xung quanh dưới màn đêm.

Không bao lâu sau, lại có một vị lão thần tiên mặc bạch y nhẹ nhàng bay tới, hạ xuống tại bên cạnh nàng, không phải ai khác, chính là Hoàn đại trưởng lão Hoàn Ngọc Sơn.

Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn lão ta, "Xin lỗi, không nghĩ tới đã khuya như thế mà còn phải kinh động tới Đại trưởng lão."

Hoàn đại trưởng lão khoát tay áo đáp: "Đại hành tẩu nói quá lời, đây là nơi lão hủ trông coi, đích thân pháp giá của Đại hành tẩu tới đây, lão hủ đương nhiên phải đến đây tiếp đãi."

Lão ta là nhận được thông báo khẩn cấp của Nhan Dược, mới vội vàng chạy đến đây, cũng thực sự rất lo lắng.

Muốn không lo lắng cũng khó, rất sợ bí mật đặt chân Tu Hành giới của Côn Linh sơn bị bộc lộ, mà người ở cấp bậc như lão ta chính là người được lợi ích nhiều nhất từ bí mật này, đương nhiên sẽ phải kiên quyết bảo vệ.

Trong lúc nói chuyện, lại có một người phi thân lên núi, người này chỉ dám đứng xa xa nhìn hai người, không dám tới quá gần.

Người tới không phải ai khác, chính là Tần Phó Quân, nàng ta truy tung theo Hướng Lan Huyên mà đến đây. Nàng ta không dám giống như Hướng Lan Huyên trực tiếp xông vào Linh cốc như vậy, phải ở bên ngoài trao đổi một phen mới có thể tiến vào, vì vậy nàng ta đến đây còn chậm hơn cả Hoàn đại trưởng lão.

Hướng Lan Huyên cũng chỉ thoáng liếc nhìn nàng ta mà thôi, lúc này tâm tư hoàn toàn không đặt tại trên thân hai người này. Nàng ta đưa mắt nhìn quét khắp nơi, ánh mắt chợt ngưng tụ, nhìn chăm chú về phía vực sâu cuối Linh cốc, nhận thấy tại nơi đó có một bóng mờ dường như có chút không thích hợp.

Lúc trước đã nhìn thấy, nhưng chỉ cho rằng là thế núi xa xa dưới ánh trăng, hoặc là bóng đám mây lướt qua phía xa xa, nói chung là

không có khả năng có một đống lớn đồ vật như vậy treo tại không trung, nên chỉ lướt qua rồi thôi.

Sau nhiều lần để ý tới, dần dần cảm thấy có chút không đúng, nhưng không thể nói rõ là có gì không đúng, hình như không giống là hình dáng dãy núi, cũng không giống như mây bay qua.

Nếu là lúc bình thường, nàng sẽ không để ý, xác thực sẽ không nghĩ đến có thứ gì như vậy lơ lửng tại không trung, nhưng bây giờ không phải lúc bình thường, nếu đã nhận thấy có dị thường, nàng nhất định sẽ đến để xác nhận.

Vừa nghĩ như vậy, nàng ta vung hai tay áo, thân hình lập tức lướt khỏi đỉnh núi, bay về phía đó để kiểm tra.

Đứng ở dưới cổng chào hư không, dây leo hình người đang cảm khái chuyện cũ, nhìn theo mấy bóng người đi xa, chợt giật mình sợ hãi quay đầu lại nhìn, rồi nhanh chóng tan rã hình người, tản ra thành một đám dây leo bám ở bên trên, không dám tiếp tục có chút động tĩnh nào.

Hướng Lan Huyên dừng tại trong không trung, lơ lửng tại trước cầu cây uốn lượn kéo lên không trung, còn ngửi ngửi mùi hoa nở ở bên trên, mặt đầy kinh nghi bất định.

Nàng ta không chỉ tới vùng này nhìn xem một lần, có thể xác định trước đây không tồn tại thứ chống lên ở trước mắt này, lại nhìn phía dưới thấy thứ này từ vực sâu mọc lên, nàng ta ý thức được thứ này có liên quan với Đằng yêu bị khóa tại phía dưới.

Chỉ là không biết thứ này trong đêm tối chui ra đây, vươn lên cao như thế là để làm gì, nàng ta ngẩng đầu nhìn nhìn lên trên, thân hình lần nữa bay lên cao, đi theo phương hướng vươn lên của cầu dây leo.

Ở chỗ sâu trong vực sâu, bên trong sào huyệt âm u thâm trầm đan xen xích sắt của Đằng yêu, Độ Nương nắm chặt năm ngón, dừng

như rất sợ ánh sáng từ Huỳnh thạch trong tay chiếu ra ngoài.

Ánh sáng xuyên qua khe hở chiếu vào trên mặt bà ta, có thể nhận thấy vẻ mặt của bà ta rất khẩn trương, ngửa đầu ngóng nhìn, có vẻ như thở cũng không dám thở.

Bà ta có thể cảm nhận được tu vi của người tới đây rất cao, từ việc đối phương có thể đứng ở trong không trung là có thể biết được, cao hơn hẳn tất cả những thành viên Côn Linh sơn mà bà ta từng gặp qua.

Huống chi bà ta cũng nhận biết Hướng Lan Huyên, bởi vì Hướng Lan Huyên từng tới Linh cốc không chỉ một lần, trước đây thậm chí còn mang theo người của Đại Nghiệp ty xuống đáy cốc điều tra.

Bà ta biết rõ, phía sau Hướng Lan Huyên có một thế lực khổng lồ và cường đại, một thế lực khiến cho Côn Linh sơn thần phục.

Nhưng bà ta không rõ chính là, tại sao lại dẫn tới người này, việc cơ mật như thế, với đầu óc của vị tài tử đệ nhất thiên hạ kia chẳng lẽ không biết cái gì gọi là bí mật làm việc sao?

Nói chung, bà ta đã hoảng sợ rồi.

Chương 725: Theo nhau mà tới

Động tĩnh đột ngột xảy ra ở phía trên, chính là động tĩnh dây leo hình người đột nhiên tản ra nằm sấp xuống dẫn tới lỗ tai Hướng Lan Huyên hơi nhúc nhích, nàng ta lắc mình bay lên cao.

Tri giác của nó mặc dù cực kỳ nhạy bén, nhưng rốt cuộc vẫn là hơi chậm một chút, không bị nhìn thấy tình huống hình người bằng dây leo tan rã thân hình, Độ Nương đã trốn đúng lúc, nhưng muốn rút lui khỏi cửa vào động phủ thì đã không còn kịp nữa rồi.

Lúc này Hướng Lan Huyên cũng kinh ngạc sững sờ, ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng trong không trung trước mắt, nàng ta nhìn cổng chào ngọc thạch to lớn, khó thể tin nổi.

Không biết nghĩ đến điều gì, nàng ta sau đó lại lắc mình hạ xuống, rơi tại trên cành dây leo phía dưới, ngước nhìn trên không, chiếc cổng chào ngọc thạch to lớn vừa rồi đã không còn thấy nữa.

Vì vậy nàng ta lại chậm rãi bay lên không, nhìn không thấy, vẫn nhìn không thấy, bỗng nhiên, cổng chào ngọc thạch bị biến mất kia lại xuất hiện trong tầm mắt.

Nàng ta liên tục lên lên xuống xuống kiểm tra một hồi, sau đó lại qua trái sang phải rồi lại bay trở về.

Cuối cùng nàng ra đã xác định được, cần phải đứng ở một góc độ nhất định mới có thể nhìn thấy chiếc cổng trước mắt.

Ba chữ "Kính Hoa uyển" trên chiếc cổng khiến khóe miệng Hướng Lan Huyên như vặn vẹo, tim đập thình thịch, ánh mắt bộc lộ ra tâm tình kích động, nàng ta đã nhận ra được đây là nơi nào.

Động tĩnh vừa rồi giống như chính là đến từ vị trí này, nàng ta lắc mình rơi tại phía dưới cổng chào.

Việc kiểm tra đến nơi đến chốn làm cho nàng ta biết rõ đây không phải là ảo giác, nhìn tới một thế giới thần bí khác ở phía bên trong, nàng ta thầm nghiến răng, lẩm bẩm, "Cuối cùng đã biết được tên đó vì sao lại lén lút tới đây, thì ra là xông tới vì nơi này. Hắn đến cùng là làm sao tìm được chứ? Đã là nơi thứ hai rồi, quả thực là không thể tin nổi."

Bên cạnh vực sâu của Linh cốc, Hoàn đại trưởng lão phi thân tới đây, quay nhìn xung quanh, cảm nhận được thực vật trước mắt bừng bừng sức sống, cũng nhìn thấy rất nhiều nụ hoa đang nở ra với tốc độ có thể thấy được.

Tại sao có thể như vậy? Lão ta đột nhiên quay đầu lại quát lớn: "Người đâu."

Rất nhanh, hai bóng người nghe tiếng lướt tới, hai gã đệ tử Côn Linh sơn ở gần đây thấy là lão ta, đồng thời chắp tay chào, "Đại trưởng lão."

Hoàn đại trưởng lão trầm giọng nói: "Nhanh chóng hỏi Nhan Dược, có kích hoạt Tụ Linh đại trận hay không."

Hai gã đệ tử cũng phát hiện thấy khung cảnh trước mắt khác thường, biết rõ đã xảy ra chuyện gì, đáp lời "Vâng", cùng nhau nhận lệnh rời đi.

Hoàn đại trưởng lão ngước mắt nhìn đám dây leo như một con rồng từ vực sâu vươn cao lên bầu trời đêm, lẩm bẩm, "Yêu nghiệt này vì sao đột ngột từ mặt đất mọc lên chứ?"

Chợt phát hiện thấy thân hình Hướng Lan Huyên lóe lên trên cao, rồi biến mất không thấy nữa, liền vung tay áo, cũng lướt lên không trung, trên đường bay lên chân đạp vào dây leo, nhanh chóng lướt lên cao. Rất nhanh sau đó lão ta nhìn thấy được thân ảnh biến mất của Hướng Lan Huyên, cũng nhìn thấy được cổng chào ngọc thạch to lớn kia.

Lão ta lắc mình rơi tại bên cạnh Hướng Lan Huyên, ngửa đầu nhìn ba chữ lớn "Kính Hoa uyển" trên cổng chào, rất chấn động, cũng đã nhận thức được thứ tồn tại trước mắt có liên quan với cái gì, trong mắt tràn đầy kinh nghi bất định.

Lão ta quay đầu lại nhìn Linh cốc phía dưới, đã hiểu rồi, cuối cùng biết rõ bí mật của Linh cốc mà trải qua nhiều năm như vậy Côn Linh sơn vẫn không tìm hiểu được đến cùng là chuyện gì xảy ra, thì ra là đang ở ngay phía dưới mí mắt của tiên phủ trong truyền thuyết, thì ra là nhờ có tiên khí từ tiên phủ.

Bỗng nhiên, Hướng Lan Huyên lắc mình một cái, rời đi, trốn vào tìm kiếm trong bóng đêm, nàng ta cơ bản có thể khẳng định, đám người Dữu Khánh chắc chắn đã tiến vào bên trong, dựa vào tốc độ và tri giác của mình, lúc này có lẽ còn có thể tìm được hướng đi của mấy tên đó.

Hoàn đại trưởng lão nhìn theo phương hướng nàng ta rời đi, muốn hành động, muốn đuổi theo nhìn xem, nhưng lại kiềm chế sự kích động của mình, tiếp tục lưu lại chờ đợi tại chỗ. Trong lúc chờ đợi, lão ta lại ngẩng đầu nhìn ba chữ lớn trên cổng chào ngọc thạch, lẩm bẩm một mình, "Đây là động phủ trong truyền thuyết của Bách Hoa tiên tử sao?"

Lúc này, một thân ảnh lướt tới, là Tần Phó Quân, cô ta cũng theo dây leo phi thân lên đây, hạ xuống dưới cổng chào, ngửa đầu nhìn, mặt đầy chấn động, tâm tình lúc này khó thể nói rõ bằng lời.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô ta tới Linh cốc, tự nhiên cũng đã nhận ra được chút gì.

Chỉ chốc lát sau, Nhan Dược và Lộc Ấu Minh mang theo nỗi lòng kinh nghi bất định cùng nhau thuận theo dây leo phi thân lên đây, sau khi hạ xuống thì cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho cực kỳ chấn động.

"Đây… Đây… Đây là?" Nhan Dược chỉ vào chữ trên cổng chào, đã bị nói lắp rồi.

Lộc Ấu Minh mặc dù kinh ngạc, nhưng vẫn đáp lời: "Đại trưởng lão, Tụ linh trận không có kích hoạt."

Bây giờ không cần gã bẩm báo, Hoàn đại trưởng lão cũng biết rõ đã xảy ra chuyện gì, lão ta nhìn chằm chằm Lộc Ấu Minh, trầm giọng nói: "Ngươi nhanh đi mật báo sự việc nơi đây cho Chưởng môn, nói với Chưởng môn, kiếp số của Côn Linh sơn đến rồi, cơ nghiệp nghìn năm của phái ta đang đối mặt với một trận tai họa, bảo hắn nhanh chóng chuẩn bị!"

Trong giọng nói lộ ra sự bất lực và bi tráng, tay áo và râu bạc trắng phất phơ trong gió nhẹ, nhìn như có một vẻ tang thương khó tả.

Lời này cũng không phải chỉ là nói mà thôi, chuyện nơi đây truyền ra, một khi các phương cường hào lao đến, địa bàn này của Côn Linh sơn làm sao còn có thể để cho Côn Linh sơn làm chủ, nếu như có thể để cho bọn họ đổi một nơi khác đặt chân đã là một chuyện rất may mắn trong sự bất hạnh rồi, vấn đề là chuyện tiên phủ này không thể giải thích được rõ ràng, ngươi nói rằng qua nhiều năm như vậy mà ngươi cũng không biết bí mật của tiên phủ này, người ta có thể tin được sao?

Người ta tất nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp cạy mở miệng của bọn họ, không có khả năng dễ dàng bỏ qua!

Lui một vạn bước mà nói, một khi năng lực gọi là "Cây khô gặp mùa xuân" của đại phái Linh thực đệ nhất thiên hạ Côn Linh sơn bị vạch trần là lừa dối, uy tín sụp đổ, các bên chắc chắn sẽ liên tục chen tay làm khó, đó là một tai ương ngập đầu khó thể chịu nổi.

Đừng nói cái gì mà đại phái nghìn năm, một khi sụp đổ thì cũng chỉ là một tiếng ầm ầm.

Lộc Ấu Minh nghe vậy, vẻ mặt nghiêm trọng, chắp tay đáp: "Vâng!"

Gã hơi nhìn thoáng qua tình huống nơi đây thêm một chút, rồi không dám ở lâu, xoay người lướt đi.

Hoàn đại trưởng lão lại nói với Nhan Dược: "Nhanh chóng kiểm soát cục diện Linh cốc, tại trước khi Chưởng môn đến đây đưa ra quyết định, đừng cho quá nhiều người nhìn thấy tình hình khác thường này, nghiêm cấm để lộ bất kỳ tin tức nào."

Nhan Dược: "Vâng."

Hoàn đại trưởng lão: "Còn nữa, nói với Chưởng môn, quyết sách của hội nghị, quyết định của hắn chính là quyết định của ta. Nếu mọi

người không thống nhất được, ta có tại đó hay không thì đều đứng về phía Chưởng môn."

Lời này không khác gì đang giao quyền biểu quyết của mình cho Chưởng môn.

"Vâng." Nhan Dược đồng ý, rồi chợt phản ứng lại, kinh nghi hỏi: "Sư tôn, ngài đây là?"

Hoàn đại trưởng lão nhìn về phía thế giới khác ở trước mắt, "Không thể không quan tâm đến tình hình bên trong, nhất định phải nắm được rốt cuộc tình huống như thế nào. Ta phải đi xem Hướng đại hành tẩu xông vào đó muốn làm gì."

Trong lời nói có sự bất an đối với thế giới không biết này, rõ ràng là không biết sau khi tiến vào đó mình còn có thể sống trở về hay không, xem như là đang an bài hậu sự.

Ở một bên, Tần Phó Quân không thể không chen lời, nói: "Đại trưởng lão, tiến vào bên trong đó rất có khả năng không chỉ có mình Hướng đại hành tẩu, Hướng đại hành tẩu hình như đang truy tung nhóm người 'Trương Chi Thần'. Lúc trước có khả năng nàng ta cũng không biết sẽ xâut1 hiện tình hình trước mắt này."

"Trương Chi Thần?" Hoàn đại trưởng lão bỗng nhiên quay đầu lại nhìn cô ta, chần chừ hỏi: "Vị Thám Hoa lang đó?"

Tần Phó Quân: "Đúng vậy, nhóm người Thám Hoa lang đêm nay đột nhiên biến mất khỏi nơi ở, Hướng đại hành tẩu đến kiểm tra rồi lập tức đi tới nơi đây, bây giờ xem ra, đám người A Sĩ Hành rất có khả năng đã đi vào trong đó."

Hoàn đại trưởng lão trầm giọng nói: "Đây là khu vực hạch tâm của Tông môn chúng ta, rất đông đệ tử bảo vệ, canh gác nghiêm ngặt, hắn làm sao có thể yên lặng không một tiếng động xông đến nơi này mà không bị phát hiện được chứ?"

Nghe nói đến đây, trong đầu Tần Phó Quân lóe lên một số suy nghĩ, hiện tại cô ta cơ bản đã có thể khẳng định, đầu sỏ gây ra kinh biến tại Lưu Tinh điện đếm đó chính là vị Thám Hoa lang này, lúc đó rất đông người bao vây chặn đường truy bắt, không phải cũng là không thể phát hiện được tung tích của hung thủ sao, thực sự rất tương tự với tình hình trước mắt.

Ít nhất đã cho thấy một điểm, chuyện xảy ra tại Lưu Tinh điện đêm đó, vị Thám Hoa lang đó tuyệt đối có năng lực làm được.

Nhưng lúc này cô ta cũng không thể giải thích được rõ ràng, chỉ có thể trả lời: "Không biết."

Hoàn đại trưởng lão cũng không chậm trễ, quay đầu lại nhìn chằm chằm Nhan Dược, "Còn lề mề ở đó làm gì, đi làm việc của mình đi."

Được biết sư phụ đã chuẩn bị cho việc không thể sống sót trở về, Nhan Dược vẻ mặt bi thương, chắp tay khom người chào thật sâu, sau đó xoay người lướt đi.

Những gì cần phải dặn dò thì đã có dặn dò, Hoàn đại trưởng lão quay đầu lại, không do dự nữa, lắc mình rời đi, đuổi theo phương hướng Hướng Lan Huyên biến mất.

Vì vậy tại hiện trường chỉ còn lại một mình Tần Phó Quân, cô ta đứng do dự tại dưới cổng chào, không biết nên rời đi hay nên đi vào.

Sau một hồi lâu do dự bất định, ánh mắt tò mò của cô ta lại dò xét dò xét vào thế giới bên trong, cất tiếng lẩm bẩm, "Đại trưởng lão một thân một mình đi vào, không có người nào hỗ trợ, ta há có thể ngồi xem."

Dứt lời, nàng ta gật gật đầu gia tăng can đảm cho mình, rồi tung người lên lướt đi tiến vào bên trong, cũng đuổi theo hướng đi của Hướng Lan Huyên và Hoàn Ngọc Sơn.

Cuối cùng, phía dưới cổng chào ngọc thạch không còn ai nữa.

Tại dưới vực sâu, Độ Nương nắm chặt Huỳnh thạch trong tay không chút động đậy, ánh sáng lọt qua kẽ ngón tay chiếu lên mặt, gương mặt vừa mới có vẻ thở phào nhẹ nhõm bỗng lại trở nên căng thẳng, bà ta nhìn chằm chằm bên trên, nghiến răng nghiến lợi nói: "Lại có người đến, quả thực hoang đường, lại rước đến nhiều người như vậy, còn lén la lén lút làm cái gì, lão nương vậy mà lại giống như kẻ ngốc chơi đùa với ngươi lâu như vậy."

Nằm tại phía dưới cổng chào ngọc thạch, nhành dây leo vừa mới nhúc nhích, định co rút về, nhưng bỗng khẩn cấp nằm yên lại, không dám động đậy.

Một bóng người xuyên phá bầu trời đêm bay tới, rõ ràng đã phát hiện thấy cảnh tượng con rồng dây leo vươn lên cao có vẻ khác thường, gã bay quanh một vòng rồi lắc mình rơi xuống dưới cổng chào.

Người tới chính là Hướng Chân, gã ngự kiếm phi hành bay đến, dưới chân đạp ra một vệt kiếm quang, khi gã vừa rơi xuống, kiếm cũng keng một tiếng, cắm vào trong vỏ kiếm trên lưng gã.

"Kính Hoa uyển?"

Hướng Chân nghi hoặc khó xác định mà nhìn những chữ lớn trên cổng chào ngọc thạch, sau đó xoay người nhìn xem dị tượng lối vào động phủ nổi trong không trung, gã liền nghĩ tới một truyền thuyết nào đó.

Sở dĩ gã đến đây muộn là bởi vì gã không dễ dàng được di chuyển, gã không có cách nào giống như Tần Phó Quân, cô ta có thể đi đường thông suốt không gặp cản trở, nhưng gã thì đã bị ngăn cản mấy lần, vì nóng lòng biết rõ vì sao Dữu Khánh đột nhiên biến mất gã liền bất chấp tất cả, dùng phương thức ngự kiếm phi hành bay về phía bên này.

Lúc này, gã cũng nhận thấy được chuyện khác thường đêm nay có thể liên quan với địa điểm trong truyền thuyết này, trong lúc nhất thời gã cũng trở nên do dự, không biết có nên đi vào hay không, bởi vì không thể xác định đám người Dữu Khánh có phải đã tiến vào hay không.

Bên ngoài Linh cốc, một đám nhân thủ gấp gáp đuổi tới nhưng bị bảo vệ Linh cốc chặn lại.

"Đã có người tự tiện xông vào, nếu để cho hắn chạy mất, các ngươi chịu không nổi trách nhiệm, nhanh cho chúng ta qua!"

Đầu lĩnh nhóm người truy đuổi quát lớn với đám bảo vệ Linh cốc.

Đệ tử bảo vệ lớn tiếng quát lại, "Đã nhận nghiêm lệnh, đêm nay không cho bất kỳ kẻ nào được tự tiện ra vào Linh cốc, nếu không, giết không tha!"

Lời này lập tức khơi dậy lửa giận của đồng môn, "Giết không tha? Ngươi giết chúng ta thử xem!"

Hai bên lập tức giương cung bạt kiếm.

Âm thanh tranh cãi kinh động tới một người, Nhan Dược lắc mình lướt ra, ngăn cản trước mặt mọi người, quát lớn: "Làm gì vậy? Ai dám tự tiện xông vào? Lui hết cho ta!"

Thấy là gã, đám người truy đuổi đến đây quay mặt nhìn nhau, người cầm đầu chắp tay nói: "Nhan sư thúc, chúng ta cũng chỉ làm theo chức trách, ngài muốn chúng ta rút khỏi cũng được, nhưng chúng ta phải cảnh cáo trước, nếu xảy ra chuyện gì, ngài phải chịu trách nhiệm!"

"Có chuyện gì ta chịu trách nhiệm."

Một giọng nói tương đối uy nghiêm vang lên từ chỗ Nhan Dược vừa lướt ra, Chưởng môn Triệu Đăng Tử của Côn Linh sơn đã lộ diện.

ông ta vốn đang ở nơi này, vừa mới khẩn cấp chạy đến đây nghe Nhan Dược bẩm báo tình hình liên quan, nào ngờ đột nhiên xảy ra việc này.

Triển Vân Khí và Lộc Ấu Minh đi theo bên cạnh.

Nhìn thấy là ông ta, đám người truy đuổi dồn dập chắp tay hành lễ, "Chưởng môn."

Triệu Đăng Tử tiến lên hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Đệ tử cầm đầu nhóm truy đuổi vội nói: "Tên Hướng Chân đó không nghe khuyên can, còn cưỡng ép vượt qua, đã ngự kiếm phi hành bay về phía bên này, đệ tử đang dẫn người truy đuổi."

Triệu Đăng Tử hơi cau mày, nhìn mấy chục đệ tử Côn Linh sơn truy đuổi theo đến đây, đằng hắng nói: "Được rồi, chuyện này ta biết rồi, ta tự có quyết định, các ngươi tạm thời thủ tại nơi này đi, không được cho bất kỳ kẻ nào tự tiện xông vào Linh cốc, cũng không được tự ý rời đi, trước tiên chờ tại nơi này."

"Vâng." Một đám người chắp tay nhận lệnh, ngoan ngoãn chờ tại nơi này.

Triệu Đăng Tử thì dẫn người khẩn cấp tiến vào Linh cốc. Dưới sự dẫn đường của Nhan Dược, mấy người chạy tới vị trí dây leo vươn cao lên không trung.

Nhìn thấy phía dưới có người tới, Hướng Chân không tiếp tục chần chừ, suy nghĩ lại, gã cảm thấy đám người Dữu Khánh quả thực có khả năng đã tiến vào bên trong, liền lắc mình xông vào thế giới xa lạ ở phía trước.

Rất nhanh, mấy người Triệu Đăng Tử cũng phi thân rơi tại dưới cổng chào ngọc thạch.

Quan sát một chút nơi đây, lại nhìn ba chữ lớn trên cổng chào, Triệu Đăng Tử cảm khái vạn phần, "Kính Hoa uyển, thì ra Kính Hoa tiên uyển trong truyền thuyết vẫn luôn tại bên trong Côn Linh sơn ta, nghĩ không ra, thật sự là nghĩ không ra a!"

Lời cảm khái tới nhanh, đi cũng nhanh, trong mắt lấp lóe sáng, dường như đã có quyết định, ông ta quay đầu lại nhìn nhìn xung quanh, "Tần Phó Quân đâu?"

Nhan Dược nhìn nhìn xung quanh, "Không biết đã đi đâu rồi, vừa rồi còn tại nơi này, không chừng cũng đã tiến vào."

"Hồ đồ!" Triệu Đăng Tử tức giận mắng một tiếng, nhưng biết đây không phải là lúc tức giận, ông ta nhìn chằm chằm Nhan Dược, hỏi: "Ngươi xác định Tần Phó Quân nói là Hướng Lan Huyên đuổi theo đám người 'Trương Chi Thần' mà tìm đến nơi đây, không phải tự Hướng Lan Huyên tìm đến nơi này?"

Nhan Dược không hiểu rõ, trong lòng cảm thấy kỳ quái, điều này rất quan trọng sao? Nhưng gã vẫn thành thật trả lời: "Không sai, lời Tần sư muội nói chính là ý đó, tuy nhiên muội ấy cũng không chắc chắn."

"Ngươi xác định Hướng Lan Huyên đến một mình, không có ai cùng đi theo?"

"Không có, có thể khẳng định điều này."

Triệu Đăng Tử híp mắt, hơi chút trầm ngâm cân nhắc, rồi từ từ nói: "Vân Khí, ngươi nhanh đến chỗ 'Trương Chi Thần' ở, tìm cách xác nhận tình huống, nếu như đám người của Đại Nghiệp ty thực sự không biết tình hình nơi đây, ngươi liền giả truyền pháp chỉ của Hướng Lan Huyên, triệu tập toàn bộ nhân viên Đại Nghiệp ty tại Côn Linh sơn, không được để sót bất kỳ người nào, dẫn hết tất cả vào nơi này, cứ nói là Hướng Lan Huyên đã có sắp xếp, muốn tất cả bọn họ đi vào gấp rút hỗ trợ. Việc này, cần phải được nghiêm ngặt giữ kín, không được để bất kỳ người nào khác biết được."

Triển Vân Khí rất sợ hãi, khẩn trương nói: "Sư tôn, giả truyền lệnh của Đại hành tẩu Đại Nghiệp ty, sẽ gặp phiền toái rất lớn."

Triệu Đăng Tử: "Ngươi nghe theo là được, nhớ kỹ, với nội bộ cũng cần phải giữ bí mật nghiêm ngặt."

"Vâng." Triển Vân Khí chỉ đành đáp lời.

Triệu Đăng Tử lại nói với Nhan Dược: "Ta sẽ âm thầm tổ chức một nhóm nhân thủ lanh lợi, có năng lực cho ngươi, khi Vân Khí đưa người của Đại Nghiệp ty đến nơi, ngươi lập tức dẫn theo nhóm nhân thủ này, và cả nhóm người vừa rồi được cưỡng chế chờ đợi tại bên ngoài, cùng dẫn cả hai nhóm nhân thủ tiến vào bên trong tiên phủ, cần phải tìm được sư phụ của ngươi.

Sau khi gặp được Đại trưởng lão, cần phải chuyển lời nói của ta cho ông ấy biết:

'Vô số tiền bối Côn Linh sơn ta đã bỏ qua sinh tử, mất mạng đổ máu, mới có được cơ nghiệp nghìn năm này, quyết không thể sụp đổ trong tay bọn ta. Ở trong đó Đại trưởng lão không cần phải ẩn giấu gì nữa, có thể làm hết sức mình, nói chung nhất quyết không thể để cho Hướng Lan Huyên còn sống rời khỏi tiên phủ, bất kỳ kẻ nào không nên sống sót đi ra thì quyết không để đi ra.

Đối với Côn Linh sơn mà nói, lúc này vừa là nguy hiểm, cũng là cơ hội, để nhìn xem có thể xử lý thỏa đáng hay không. Nếu xử lý tốt, tiên phủ này liền chưa từng xuất hiện, đương nhiên cũng không cần phải giao ra, Côn Linh sơn ta có thể có một tương lai tươi sáng, Đại trưởng lão cứ làm việc sao cho thích hợp!"

Chương 726: Đóng cửa

Nghe đến đó, Nhan Dược và Triển Vân Khí đại khái đều đã hiểu được ý của Chưởng môn, cũng biết sự việc cực kỳ quan trọng, không dám sai lầm, cả hai đều vẻ mặt trịnh trọng nhận lệnh rời đi.

Triệu Đăng Tử lại nói với Lộc Ấu Minh: "Ngươi phải trông chừng tình hình tại Linh cốc này."

Lộc Ấu Minh hiểu ý của ông ta, chuyện nơi đây không thể để cho quá nhiều người biết được, cho dù là người trong này, liền nhận lệnh rời đi.

Triệu Đăng Tử nhìn chằm chằm vào thế giới không biết bên trong cổng chào ngọc thạch một hồi, rồi cũng xoay người lướt đi, ông ta cần phải sắp xếp những công việc liên quan, ví dụ như chuyện đã nói vừa rồi, bí mật chuẩn bị nhân thủ có năng lực.

Nhìn thấy những người này đều đã đi rồi, Độ Nương nắm chặt Huỳnh thạch tại dưới vực sâu như trút được gánh nặng.

Vì vậy, xúc tu dây leo của nó nằm dưới cổng chào ngọc thạch nhanh chóng được thu hồi, thoát thân khỏi lối vào động phủ.

Rất nhanh, cổng vào động phủ dao động lắc lư một hồi, rồi theo cành dây leo hạ xuống, cổng chào ngọc thạch trong không trung cũng hư không biến mất, không còn bóng dáng tăm hơi.

Nhưng rồi, cành dây leo đang hạ xuống chợt ngừng lại, Độ Nương tại dưới vực sâu rơi vào trạng thái trầm tư.

Sau khi phục hồi lại tinh thần, bà ta ngửa mặt nhìn trời, buông tiếng thở dài, có vẻ khá bất đắc dĩ.

Xúc tu dây leo đang tạm dừng tại không trung lại lần nữa vươn lên cao, sau khi đến vị trí lúc trước, nó lại lộ ra viên kim châu kia, làm cho cảnh tượng cổng chào ngọc thạch lại lần nữa xuất hiện tại không trung, sau đó có sóng hư không kích động, cổng vào động phủ lần nữa mở rộng ra.

Xúc tu dây leo lần nữa di chuyển tới, lại giống như lúc trước, rũ ra tựa tại dưới cổng chào ngọc thạch, rồi nhấn chìm viên kim châu đó, ẩn giấu đi.

Thủ hạ của Hướng Lan Huyên hành động rất nhanh chóng, dưới sự dẫn dắt bởi tùy tùng của nàng ta, tất cả năm sáu mươi người đều đã chạy đến trong vòng chưa đến nửa canh giờ.

Lần theo thân nhành dây leo uốn lượn trong không trung, bọn họ phi thân đến dưới cổng chào ngọc thạch, nhìn thấy được ba chữ "Kính Hoa uyển" trên cổng chào ngọc thạch, tùy tùng của Hướng Lan Huyên vô cùng chấn động, gã càng thêm tin tưởng lời Triển Vân Khí nói, không dám chậm trễ, lập tức dẫn theo toàn bộ nhân thủ xông vào trong.

Ngay từ đầu, gã ta hoàn toàn không nghĩ tới hành động này của Côn Linh sơn có gian trá, ngay cả suy nghĩ cũng không có suy nghĩ đến, bởi vì cảm thấy Côn Linh sơn không có lá gan đó.

Những người này vừa đi vào, Triển Vân Khí lập tức phi thân đi xuống, rất nhanh chạm mặt với Nhan Dược đang chờ đợi.

"Nhân thủ do Chưởng môn sắp xếp tại sao vẫn còn chưa tới, lỡ như đám người Đại Nghiệp ty ở bên trong đụng phải Hướng Lan Huyên, chúng ta sẽ lập tức lộ tẩy, toàn bộ Côn Linh sơn sẽ gặp nguy hiểm."

Nhan Dược rõ ràng có chút sốt ruột, cũng có thể nói là khẩn trương.

Triển Vân Khí: "Chắc chắn sẽ không quá lâu, nhân thủ không thể đến hừng đông mới đến đây. Ngươi chờ một chút, để ta đi xem." Dứt lời, gã lập tức nhanh chóng chạy đến Tông môn.

Giống như gã nói, chỉ chờ trong chốc lát, gã đi nhanh, về cũng nhanh.

Không bao lâu sau gã đã vội vã trở về, nhỏ giọng dặn dò Nhan Dược, "Chưởng môn lo lắng tai mắt của người ngoài, chuyện điều động nhân thủ đủ khả năng cần phải thực hiện bí mật và thận trọng, không thể quá mức vội vội vàng vàng, nếu không sẽ rất dễ dàng lộ ra manh mối, vì vậy mà không nhanh được. Về sự lo lắng của ngươi, Chưởng môn thấy có lý, bảo ngươi dẫn nhóm nhân thủ đã chuẩn bị đang chờ ở bên ngoài đi vào trước, trước tiên đi tìm Đại trưởng lão. Số nhân thủ còn lại, Chưởng môn sẽ sắp xếp người khác dẫn đi vào."

Việc này không nên chậm trễ, Nhan Dược không tiếp tục trì hoãn, cùng gã đi ra ngoài Linh cốc.

Nhóm người đang bị cưỡng chế chờ đợi ở bên ngoài vẫn còn tại nguyên chỗ, kẻ ngồi người đứng.

Triển Vân Khí trực tiếp dùng danh nghĩa của Chưởng môn để ra lệnh, bảo bọn họ cùng theo Nhan Dược đi bắt người tự tiện xông vào Linh cốc mà bọn họ muốn bắt.

Toàn bộ Côn Linh sơn cơ bản đều biết rõ Triển Vân Khí chính là người phát ngôn của Chưởng môn, gã nói là ý của Chưởng môn, vậy thì không có ai hoài nghi, lập tức cùng theo Nhan Dược đi chấp hành mệnh lệnh.

Lộc Ấu Minh phụ trách điều động nhân sự bảo vệ Linh cốc, y cố ý chế tạo ra một khoảng trống để cho đám người đi qua, nỗ lực hết sức để tránh cho có người biết được nhóm người này đã tiến vào.

Đám người nhìn thấy từ phía dưới vực sâu vươn lên một cây cầu dây leo thì đều cảm thấy bất ngờ, nhưng không có suy nghĩ nhiều, cùng đi theo Nhan Dược phi thân chạy lên.

Đi đến dưới cổng chào ngọc thạch, nhìn thấy ba cái chữ lớn "Kính Hoa uyển" trên cổng chào, lúc này mới lục tục có người kịp phản ứng lại.

Còn chưa kịp kinh ngạc, nghi hoặc gì nhiều, bọn họ đã phải theo lời kêu gọi của Nhan Dược cùng xông vào trong, có nghi vấn gì đó cũng chỉ có thể dò hỏi trên đường đi.

Triển Vân Khí thở phào nhẹ nhõm quanh quẩn chờ đợi tại dưới cổng chào ngọc thạch, nhân thủ do Chưởng môn điều động mãi vẫn chưa thấy đến, gã cũng rất nôn nóng, lo lắng.

Muốn không lo lắng cũng khó, nếu như xảy ra chuyện gì, toàn bộ Côn Linh sơn sẽ rơi vào tai họa diệt vong, gã là đệ tử thân tín của chưởng môn, cũng đừng mong sống tốt, Đại Nghiệp ty đã làm ra không ít chuyện tàn sát diệt môn.

Nhưng gã cũng biết, Côn Linh sơn đã đi đến một bước này, là đã bị ép buộc vào tuyệt lộ, nếu không liều mạng chiến đấu thì chỉ có thể chờ đợi tan tành sụp đổ.

Đợi chờ khoảng một canh giờ, lại có một bóng người lướt tới, là Lộc Ấu Minh chạy lên đây, y cũng có vẻ khá lo lắng, "Nhân thủ đợt sau mà Chưởng môn nói tại sao còn chưa tới chứ?"

Triển Vân Khí chỉ có thể an ủi, "Hiện tại chỉ vừa mới qua nửa đêm, vẫn còn sớm, không nên nôn nóng, chuyện bí mật điều động nhân thủ cũng không thể để cho quá nhiều người biết được, không thể gấp gáp. Ngươi theo dõi chặt chẽ tình huống Linh cốc đi, để ta ra bên ngoài chờ."

Hai người trước sau phi thân xuống dưới.

Ở dưới đáy vực sâu, Độ Nương lẩm bẩm tự hỏi, "Vẫn còn có người tiến vào, đây là định đi vào bao nhiêu người chứ?"

Sự việc đã đến một bước này, ngoại có oán hận sâu đậm với Dữu Khánh ra, bà ta thật sự không biết phải làm sao để kết thúc.

Chờ đợi tại bên ngoài Linh cốc, Triển Vân Khí chưa có chờ đợi quá lâu, liền nhìn thấy mấy bóng người lướt đến, là Chưởng môn Triệu Đăng Tử cùng năm vị trưởng lão khác tới đây.

Khúc trưởng lão, người chịu trách nhiệm an ninh bên trong môn phái, lưu lại chờ đợi ngoài cốc, Triệu Đăng Tử cùng với bốn vị khác sải bước đi vào, trực tiếp đưa bọn họ đến lối vào Tiên cung xem tình hình.

Triển Vân Khí cũng lưu lại tại cửa vào với Khúc trưởng lão.

Không bao lâu sau, bắt đầu có từng nhóm nhân sự tốp năm tốp ba lặng lẽ xuất hiện, lưng mang theo bao lớn bao nhỏ, chất thành đống như một ngọn đồi nhỏ.

Những người đến sau đó thì chỉ đi tay không, hoặc đi một mình, hoặc tốp năm tốp ba cùng tới.

Những người này dường như cũng không biết mình đến đây để làm gì, thậm chí còn tụm lại với nhau hỏi thăm xem xảy ra chuyện gì. Khúc trưởng lão lệnh cho người tới mỗi người lấy một phần đồ vật đã phân phối, mỗi người mang theo bên mình.

Đến đây cả trăm người, phân chia xong đống đồ vật chất đống, có vẻ người cũng đã đến đông đủ, Khúc trưởng lão kêu gọi đám người cùng ông ta tiến vào Linh cốc.

Vẫn là Triển Vân Khí dẫn đường, Lộc Ấu Minh phụ trách điều động bảo vệ tách ra.

Một đám người im ắng lẻn vào đến trước khe sâu, Khúc trưởng lão quan sát cầu dây leo một chút, rồi nhìn về phía Triển Vân Khí.

Triển Vân Khí hiểu ý, gật đầu, "Cứ thuận theo cây cầu dây leo này đi lên trên, nhóm người Chưởng môn đang chờ bên trên."

Khúc trưởng lão lập tức phất tay ra hiệu, chính mình thì đi đầu phi thân lên cầu dây leo, dẫn theo một đám đệ tử Côn Linh sơn chạy nhanh lên.

Sau khi đi đến dưới cổng vào động phủ trong không trung, mỗi tên đệ tử Côn Linh sơn đều cảm thấy rất kinh ngạc, bọn họ nhanh chóng đoán ra được chút gì đó.

Sau khi ánh mắt dời khỏi ba chữ lớn trên cổng chào, sắc mặt Khúc trưởng lão nghiêm trọng nhìn chăm chú vào thế giới xa lạ phía trước.

Chưởng môn Triệu Đăng Tử trước tiên chắp tay, cúi người thật sâu với Khúc trưởng lão.

Bốn vị trưởng lão khác cũng chắp tay cúi thấp người trước Khúc trưởng lão, đều không nói lời nào.

Triển Vân Khí và Lộc Ấu Minh thấy thế thì đều chấn động, đã nhận thức được Khúc trưởng lão sẽ đích thân dẫn đội tiến vào trong tiên phủ không biết hung hiểm này. Đại trưởng lão đã tiến vào, không nghĩ tới còn phải tiếp tục đi vào một trưởng lão nữa.

Hai người cũng nhanh chóng chắp tay, cúi sâu người.

Đám đệ tử chạy theo tới nhìn thấy tình trạng này, đều kinh nghi bất định.

Khúc trưởng lão quét mắt nhìn đám người Triệu Đăng Tử, rồi không có bất kỳ lời chào tạm biệt nào, phất tay nói: "Những người mới lên đều đi theo ta."

Ông ta lắc mình tiến vào trước, vì vậy đám đệ tử kia cũng chỉ có thể vâng vâng dạ theo sát đi vào.

Mấy người dưới cổng vào chậm rãi đứng thẳng lên, nhìn thấy đám người biến mất tại trong bóng đêm, Triệu Đăng Tử cất tiếng than nhẹ, "Chỉ mong Côn Linh sơn ta có thể thuận lợi tránh thoát được kiếp nạn này!"

Vạn Lý Thu trầm giọng hỏi: "Có xác định nha đầu Phó Quân kia cũng đã tiến vào không?"

Triển Vân Khí đáp một câu, "Không biết, không người nào nhìn thấy nàng có đi vào hay không, nhưng rất có thể là đã đi vào rồi."

Vạn Lý Thu cũng buông tiếng thở dài, "Chỉ mong nó đi vào theo Hoàn sư huynh, có thể giúp đỡ được chút gì."

Ngoại trừ nói như vậy ra, hiện tại lão ta cũng không biết nên nói gì mới tốt, lúc này nếu như mắng Tần Phó Quân, vậy thì chính là nói lão ta không dạy dỗ tốt đồ đệ của mình.

Triệu Đăng Tử xoay người đối diện với bọn họ, "Chư vị trưởng lão, tình huống chính là như thế, còn thỉnh chư vị nhanh chóng hết sức trở về các điện của mình, để tránh rước lấy nghi ngờ không cần thiết."

Mấy vị trưởng lão đều hiểu ý của ông ta, nếu cùng một lúc trưởng lão của các điện đều biến mất không thấy, thời gian lâu dài dễ dàng khiến cho người có chú ý hoài nghi. Bên trong một môn phái lớn như vậy, nếu nói không có tai mắt của bên ngoài thì ngay cả chính

bọn họ cũng không tin, chưa kể bọn họ đã nắm giữ được một bộ phận, chỉ là trong trường hợp không cần thiết thì không vạch trần ra mà thôi.

Vạn Lý Thu ra hiệu về phía cầu dây leo dưới bậc thang, nói: "Cầu dây leo này là chuyện gì chứ? Nếu như thứ này ban ngày ban mặt cũng cư treo tại nơi này, căn bản không thể gạt được con mắt của người có ý."

Triệu Đăng Tử: "Không cần lo lắng, hiện tại có thể chậm rãi điều tra xem đến cùng là chuyện gì xảy ra, nếu không được thì tại trước lúc bình minh sẽ chặt hạ nó."

Những lời này vừa được nói ra, Độ Nương ở phía dưới vực sâu liền trợn mắt há mồm.

Thấy ông ta đã có quyết đoán, mấy vị trưởng lão không dừng lại nữa, dồn dập phi thân xuống dưới, dưới sự sắp xếp của Lộc Ấu Minh, bọn họ lặng lẽ rời đi.

Sau đó, Triệu Đăng Tử và Triển Vân Khí đích thân xoay quanh cổng vào từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, lui tới quan sát một hồi, phát hiện thấy quả nhiên đúng như dự đoán, xác thực là vấn đề góc độ nhìn, chỉ có đến đúng góc độ mới có thể nhìn thấy cổng vào Tiên cung.

Sau khi hai người trở lại Linh cốc, Triệu Đăng Tử cũng không tiện một mực nán lại nơi đây, ông ta giao lại việc chặt hạ cầu dây leo cho Triển Vân Khí và Lộc Ấu Minh xử lý.

Ba người không biết chính là, ngay sau đó, nhánh dây leo nằm tại dưới cổng chào ngọc thạch nhanh chóng co rút lại một khoảng cách, viên kim châu kia cũng lặng lẽ được cuốn đi di chuyển xuống dưới theo lõi con rồng dây leo.

Lối vào tiên phủ dao động trong không trung một chút rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Cân nhắc đến việc đốn ngã một con rồng dây leo cao như thế sẽ gây ra động tĩnh quá lớn, Triển Vân Khí và Lộc Ấu Minh đã tìm đồ nghề tới đây liền dự định chặt dần từ trên xuống dưới.

Vì vậy, hai người lại lần nữa trở lên đỉnh cầu dây leo. Khi đến nơi, hai người chợt sửng sốt, phát hiện cổng vào Tiên cung không còn nữa, không sửng sốt mới là lạ.

Hai người liền bắt đầu tìm kiếm, từ trên xuống dưới, trừ trái qua phải, lui lui tới tới một hồi, vẫn không tìm thấy cổng vào Tiên cung, lúc này bọn họ mới nhận ra vấn đề không phải do góc độ nhìn mà bọn họ đã lầm tưởng trước đó.

Hai người nào dám chậm trễ, Triển Vân Khí nhanh chóng trở về Tông môn, không bao lâu, Triệu chưởng môn đã được "Mời" trở lại.

Triệu Chưởng môn cũng leo lên leo xuống một hồi, tìm tìm kiếm kiếm như thế nào cũng không thấy cổng vào tiên phủ ở đâu, quả nhiên đã không còn nữa, nỗi lòng thực sự thấp thỏm bất an.

Sau khi đứng trên đỉnh cầu dây leo suy nghĩ một lúc lâu, ông ta vẫn đưa ra quyết định, "Chém!"

Bất kể như thế nào, không thể để lại một vật gây chú ý như vậy tồn tại cho đến ban ngày.

Triển Vân Khí và Lộc Ấu Minh tự nhiên là làm theo, nào ngờ một đao vừa chém xuống, dây leo bị đau đớn phải run lên, bị chém một đao liền run rẩy một cái, vừa run rẩy vừa co rút lại, rồi rất nhanh chóng đã co rút về lại dưới đáy khe núi.

Ở tại bên trong sào huyệt Đằng yêu, thân hình Độ Nương héo rút, một tay cầm viên kim châu, một tay cầm Huỳnh thạch, chìm vào trong gốc rễ thô to, biến mất vô tung vô ảnh, sau đó liền có rất nhiều dây leo vươn ra đan xen khắp nơi, trong phút chốc đã lấp kín không gian trống rỗng bên trong này.

Đám người Triệu Đăng Tử ở tại phía trên sào huyệt Đằng yêu, đạp tại trên một sợi xích sắt, đều lấy Huỳnh thạch hoặc mồi lửa ra chiếu sáng kiểm tra.

Khung cảnh ẩm ướt âm u khiến người cảm thấy khó chịu.

Triển Vân Khí đột nhiên nói: "Sư tôn, xem ra việc tiên phủ mở ra có liên quan với Đằng tinh này."

Triệu Đăng Tử im lặng không nói, trầm ngâm suy tư, rồi chợt hỏi: "Tần Phó Quân nói, Hướng Lan Huyên đuổi theo tên Thám Hoa lang kia rồi tới đây?"

Lộc Ấu Minh: "Ý là như thế, cô ấy cũng không thể xác định."

Triệu Đăng Tử chậm rãi hít một hơi thật sâu, "Tám chín phần mười là sự thật, Tiểu Vân gian chính là do tên Thám Hoa lang kia tìm ra. Việc bây giờ xem ra cũng không phải trùng hợp. Xem ra, vị Thám Hoa lang này thật sự là có một số bản lĩnh hơn người, có thể tra tìm ra được mối quan hệ giữa Đằng tinh nơi này và động phủ của Bách Hoa tiên tử, thảo nào lại chạy tới tham gia Triêu Dương đại hội. Chỉ là…

Không biết tên kia có mưu tính gì khác, hay là đầu óc có vấn đề, muốn làm loại chuyện này, không phải càng kín tiếng càng tốt sao? Làm gì phải chơi đùa tranh lấy thứ hạng Đệ nhất oanh oanh liệt liệt như thế, rất sợ người khác không chú ý tới hắn sao?"

Thấy ông ta còn có tâm tư suy nghĩ việc này, Triển Vân Khí không thể không nhắc nhở: "Sư tôn, cổng vào đã biến mất, nhóm người Đại trưởng lão còn có thể đi ra không?"

Triệu Đăng Tử: "Cổng vào sẽ không biến mất, vị Thám Hoa lang kia còn sẽ trở ra."

Hai người Triển, Lộc nhìn nhau, Lộc Ấu Minh hỏi: "Làm sao biết được?"

Triệu Đăng Tử: "Ngay cả phương thức tiến vào bí ẩn như thế mà hắn còn có thể biết được, hắn chắc hẳn phải nắm giữ một số tình huống bên trong tiên phủ, nếu không nắm chặt được, hắn sẽ không mạo muội xông vào. Chẳng lẽ hắn không biết rằng cây cầu dây leo này cứ vươn cao như vậy tại đây lâu dài sẽ bị Côn Linh sơn ra phát hiện ra sao?

Cổng vào đóng kín lại, hắn chỉ cần nắm giữ biện pháp ra vào, bất kể Đại trưởng lão cùng Hướng Lan Huyên ai thắng ai thua, hắn chỉ cần dùng điều này để uy hiếp, sẽ không ai giết hắn, trừ khi hắn bị nguyên nhân khác làm cho chết tại bên trong.

Nếu như Đại trưởng lão thắng, tự nhiên sẽ có thể đi ra. Nếu như thua, tai họa của Côn Linh sơn sẽ ập đến, ra hay không ra đều như nhau, việc có thể ra được hay không cũng không quan trọng nữa."

Hai người Triển, Lộc trầm ngâm suy nghĩ.

"Có lẽ Đằng tinh này là bị tên Thám Hoa lang kia dùng thuật pháp gì đó dẫn dắt, có khả năng sẽ tại thời gian tương tự vào đêm mai, nó sẽ dựng lên lại một cây cầu nối tới cổng vào tiên phủ." Triệu Đăng Tử chợt chuyển đổi chủ đề câu chuyện, ánh mắt nhìn xuống sào huyệt Đằng yêu u ám âm trầm phía dưới, trong mắt lóe lên vẻ kỳ lạ, giọng nói chợt lớn lên mấy phần, "Đêm mai lại đến xem, nếu không thể dựng lên lại cây cầu nối tới cổng vào tiên cung, vậy thì triệt để diệt trừ nó tận gốc đi!"

Chương 727: Lại bị bắt

"Trưởng lão, nơi đây đến cùng là nơi nào vậy?"

Trong đám đệ tử Côn Linh sơn cõng túi lớn đi nhanh, có người tương đối quen thuộc với Khúc trưởng lão, nhịn không được cuối cùng mở miệng hỏi ra.

Khúc trưởng lão: “Ngươi không biết chữ sao? Chữ trên cổng vào.”

Đã đến tình trạng này, người cũng đã tiến vào rồi, mọi người cũng không phải kẻ ngốc, tiếp tục giấu giếm cũng không có ý nghĩa gì.

Trong lúc đi nhanh, mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, quan sát vẻ mặt của nhau, đều khó thể tin nổi, mọi người thật sự đã tiến vào tiên phủ trong truyền thuyết rồi sao?

“Di, các ngươi nhìn này.”

Có người chợt khẩn trương cất tiếng hét lên, khiến cho mọi người dồn dập ngừng lại, và đồng loạt vây quanh gã.

Trên tay người đó cầm một cành hoa. Khi biết nơi đây có khả năng chính là tiên phủ trong truyền thuyết, gã liền cúi người thuận tay hái một bông hoa, gã muốn nhìn xem hoa ở trong tiên gia phúc địa có gì khác với hoa ở bên ngoài, kết quả phát hiện có dị thường.

Thấy mọi người có vẻ không hiểu, gã liền bứt ra một cánh hoa, tại dưới ánh trăng, mọi người lập tức nhìn thấy tại vị trí bị xé rách toát ra một làn khói mùi mịt.

Có người dùng pháp nhãn nhìn kỹ, rồi cất tiếng kinh hô: “Là tà khí!”

Mọi người lập tức cúi đầu nhìn xung quanh, dồn dập hái hoa nhổ cỏ từ mặt đất lên kiểm tra, Khúc trưởng lão cũng làm như thế, rất nhanh chóng liền phát hiện được trong hoa cỏ thực vật tại nơi này đều ẩn chứa tà khí.

“Tại sao có thể như vậy, thực vật trong tiên phủ tại sao lại có ẩn chứa tà khí chứ?”

“Chưa nghe nói sao, bên trong Tiểu Vân gian hình như cũng là như vậy.”

Nghe tiếng các đệ tử trao đổi, Khúc trưởng lão trầm giọng nói: "Không phải chuyện gì ghê gớm, cẩn thận một chút là được, tiếp tục tiến tới."

Bị ông ta quở trách, mọi người lập tức tiếp tục lên đường.

Trong lòng Khúc trưởng lão lo lắng, không biết nhóm người Nhan Dược đi trước có thể tìm được Đại trưởng lão hay chưa, nếu như chậm trễ hơn người của Đại Nghiệp ty, chỉ cần Hướng Lan Huyên và thủ hạ chạm mặt nhau thì bọn họ lập tức sẽ biết được có lừa dối, lập tức sẽ đoán được Côn Linh sơn đang mưu đồ gây rối, mà Đại trưởng lão lại không biết tình hình, tất nhiên sẽ chịu thiệt.

Đương nhiên, khả năng cao là sẽ không xảy ra chuyện như vậy, khi người của Đại Nghiệp ty tiến vào thì bên này đã cố ý chỉ lệch đường, không chỉ đúng hướng Hướng Lan Huyên đi mà chỉ sang một hướng khác, để câu giờ cho đám người Nhan Dược.

Nhưng điều này cũng không thể đảm bảo rằng không xảy ra sơ hở, ai biết được Hướng Lan Huyên hay là thủ hạ của nàng ta có rẽ sang hướng khác rồi gặp nhau trên đường đi hay không?

Hiện tại bọn họ cũng không thể xác định được vị trí cụ thể của Hoàn đại trưởng lão, tạm thời chỉ có thể truy đuổi theo phương hướng lúc trước.

Lúc này, đám người Dữu Khánh cũng đang lần mò chạy đi, mặc dù đã tiến vào tiên gia động phủ, nhưng trong đêm hôm tối tăm như thế này thực sự cũng không nhìn ra được khung cảnh tiên gia phúc địa gì.

Đang đi tới, Nam Trúc đột nhiên nói: "Tới rồi, tới rồi, đã có mùi lại rồi, mùi thối, có ngửi thấy không, có phải là 'Thi mao thảo' mà Đằng yêu kia đã nói hay không? Có nên tìm thử xem không?"

Dữu Khánh: "Tập trung chạy nhanh đi, chúng ta thời gian có hạn, cần phải đi ra ngoài trước hừng đông, hôm nay trước tiên thu thập

phấn hoa, hôm khác tìm cơ hội lẻn vào đây chậm rãi giày vò, nếu không sẽ không giải thích được với Côn Linh sơn. Đằng yêu đã nói rồi, đêm tối bầy ong đều ở trong tổ, 'Thi mao thảo' gì đó tạm thời không có ích lợi gì cho chúng ta."

Miệng thì nói không nên lãng phí thời gian, nhưng ngay sau đó chính hắn lại ngừng lại trước tiên, chỉ vì một mùi tanh tưởi xộc thẳng vào mũi.

Một nhóm bốn người đã bị mùi tanh tưởi cưỡng ép dừng lại, bọn hắn đoán chừng thứ gọi là "Thi mao thảo" đó hẳn là ở gần đây, mùi hôi thối này thực sự là quá khó ngửi, tất cả đều bế khí lại, từng người lấy Huỳnh thạch ra, bắt đầu tìm tòi.

Chẳng mấy chốc, mấy người liền tìm được nguồn gốc phát ra mùi hôi thối, nó ở tại trước mặt không xa, đám người bế khí, ngồi xổm xuống kiểm tra, phát hiện thấy một đám lông nhung đen lớn cỡ cái thùng rác, khi gió thổi qua trông chúng giống như tóc dài lay động, nhìn kỹ kiểm tra, giống như là một loại rêu mọc ra trên mặt đất, chỉ là những chiếc là tượng tự như sợi tóc dài đen nhánh.

Mấy người thử hơi hít thở nhẹ, lập tức thối đến mức quay đầu muốn nôn.

"Không cần đoán, đây khẳng định chính là 'Thi mao thảo' gì đó."

Nam Trúc chịu không nổi, đứng lên, che miệng muốn nôn, tìm một nơi trước hướng gió, đứng lại, vừa mới thở phào ra một hơi thoải mái, chợt gã trợn to hai mắt cất tiếng kêu kinh hãi, "Có người!"

Đám người Dữu Khánh giật mình đứng lên, nhìn thấy một đám người nhào tới, vừa mới rút kiếm ra liền phát hiện thấy đã bị mấy chục người bao vây rồi.

Còn đang nghi hoặc tại sao nơi đây lại có một đám người chui ra, là người của tiên phủ hay sao? Nhưng sau khi hơi chút quan sát lại phát hiện thấy không đúng, trong đó vậy mà có người quen mặt.

Người khác bọn họ có lẽ không nhận ra, nhưng Kha Nhiên đã làm hàng xóm với bọn hắn tại khu Đinh Dần lâu như vậy thì chắc chắn quen thuộc.

Kha Nhiên cũng đầy kinh ngạc, rõ ràng không nghĩ tới mấy tên này cũng ở nơi này.

Tốp khách không mời mà đến này không phải ai khác, chính là đám người Đại Nghiệp ty bị Côn Linh sơn lừa đến, Côn Linh sơn giả truyền pháp chỉ của Hướng Lan Huyên, lừa tất cả người của Đại Nghiệp ty tại Côn Linh sơn đều tiến vào đây, vì vậy Kha Nhiên cũng ở tại trong đó.

Bọn họ dựa theo phương hướng mà Côn Linh sơn chỉ dẫn, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo, đang không biết lúc nào mới có thể tìm được Hướng đại hành tẩu, đột nhiên nhìn thấy có mấy đốm sáng, liền nhan chóng bao vây tiến đến đây kiểm tra, nào ngờ không tìm được Hướng đại hành tẩu, lại tìm được mấy vị này, thực sự là cảm thấy rất bất ngờ.

Nam Trúc quét mắt nhìn mọi người, nhìn chằm chằm Kha Nhiên trầm giọng hỏi: "Kha huynh là người của Đại Nghiệp ty?"

Gã đã nhận ra một nam một nữ cầm đầu, nam tên là Nhạc Thù, nữ tên là Cam Ly, đều là người từng gặp qua tại Tiểu Vân gian, gã nhớ kỹ họ là tùy tùng tâm phúc của Hướng Lan Huyên.

Bây giờ, hai người này dẫn đầu, Kha Nhiên và mọi người theo phía sau, đã không khó đoán ra được thân phận của Kha Nhiên.

Kha Nhiên từ chối cho ý kiến, xem như đã thừa nhận.

Nhạc Thù và Cam Ly nhìn nhau, hai người cũng rất bất ngờ khi ở nơi này gặp được mấy người này, nhưng cũng không phải là không thể lý giải, phỏng chừng Hướng đại hành tẩu hẳn là đi theo mấy tên này rồi tiến vào đây.

Cam Ly lập tức chất vấn: "A Sĩ Hành, Đại hành tẩu ở đâu?"

Vừa nghe xưng hô như vậy, Kha Nhiên cảm thấy rất kinh ngạc.

"Đại hành tẩu?" Dữu Khánh sửng sốt, cau mày hỏi ngược lại: "Đại hành tẩu ở đâu, chúng ta làm sao biết được?"

Lúc này hắn đã có phần nổi giận, không biết chuyện quái quỷ gì xảy ra, vừa mới tiến vào lại bị bắt rồi sao?

Nhạc Thù: "Đừng có giả vờ hồ đồ với ta, Đại hành tẩu truy tung các ngươi tiến vào nơi này, lẽ nào trên đường còn có thể mất dấu được sao?"

Hiện tại bọn họ đã hoàn toàn tin tưởng lời Côn Linh sơn nói, không còn gì để nghi ngờ, giống như gã ta nói, Hướng Lan Huyên là đi truy tung những người này, bây giờ bọn họ đã tìm được mấy vị này, chứng tỏ Côn Linh sơn chỉ điểm không sai, Đại hành tẩu hẳn là chạy theo hướng này.

Dữu Khánh kinh ngạc hỏi: "Hướng đại hành tẩu truy tung theo chúng ta rồi tiến vào đây?"

Hắn có phần không thể tin được những gì đối phương đã nói, dựa vào Quan Tự quyết của hắn, nương theo sương mù che giấu, nếu có người theo dõi hắn, hắn không có khả năng không phát hiện được, cho dù đối phương là Hướng Lan Huyên cũng vậy, hắn không tin Hướng Lan Huyên đã đạt đến cảnh giới có thể khoảng cách xa nghe được thiên địa.

Nếu không, hắn nào dám lén lút chạy tới nơi này.

Nhạc Thù nhíu mày hỏi: "Ngươi còn giả bộ hồ đồ với chúng ta sao?"

Dữu Khánh cũng nhíu mày, "Nếu như Hướng đại hành tẩu đi theo chúng ta tới đây, chúng ta còn cần phải giả vờ giả vịt gì với các ngươi sao? Chúng ta hoàn toàn không biết còn có người khác cũng

tiến vào đây, nếu không các ngươi làm sao có khả năng bao vây chúng ta khiến chúng ta trở tay không kịp như vậy chứ?”

Nghe được những lời này, Nhạc Thù và Cam Ly nhìn nhau, suy nghĩ cũng phải, đây cũng là điểm mà bọn họ cảm thấy nghi hoặc, nếu Hướng đại hành tẩu thật sự đi về phía bên này, làm sao sẽ không thấy được, cho dù đang âm thầm theo dõi, nhìn thấy bọn họ xuất hiện thì cũng nên lộ diện mới đúng, không thể là mấy tên này đã giết chết Hướng đại hành tẩu rồi a?

Cho dù mấy tên này có thể dùng thủ đoạn gì đó giết chết Hướng đại hành tẩu, thì bọn hắn cũng không có khả năng để cho họ dễ dàng tìm được như vậy a, chỉ sợ trốn còn lo trốn không kịp.

Việc này quả thực kỳ quặc, lẽ nào trên đường đi Hướng đại hành tẩu xảy ra chuyện gì rồi sao? Bởi vì nơi này là tiên gia động phủ.

Dữu Khánh nhìn nhìn nhân số của bọn họ, lại hỏi: “Các ngươi tiến vào nhiều người như vậy, có phải Côn Linh sơn cũng đã biết rồi hay không?”

Cam Ly hỏi ngược lại: “Là chúng ta đang hỏi ngươi, hay là ngươi đang hỏi bọn ta?”

Thấy đối phương không chịu trả lời vấn đề của mình, Dữu Khánh cũng không muốn bị hỏi nhiều sẽ dễ ra lộ kẽ hở, lập tức nói: “Hiện tại, không phải lúc quan tâm là ai hỏi ai, việc quan trọng nhất bây giờ là phải nhanh chóng đi ra ngoài, chỉ còn tối đa hai canh giờ nữa, lối vào sẽ đóng kín, đến lúc đó, đừng ai trong chúng ta mong được đi ra ngoài, đều sẽ bị khốn chết ở trong này.”

Hắn vừa nói ra những lời này, đám người Đại Nghiệp ty đều kinh hãi.

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm thì đều lặng lẽ liếc nhìn Dữu Khánh một cái, không biết hắn đang nói xằng nói bậy lời này để làm gì, tự nhiên cũng sẽ không vạch trần.

Nhạc Thù nhìn chăm chú về phía mấy người bọn họ, trầm giọng hỏi: "Hắn nói thật không?"

Nam Trúc liên tục gật đầu: "Đương nhiên là thật."

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm cũng gật gật đầu.

Nhạc Thù nhíu mày, quan sát xung quanh, bởi vì còn chưa tìm được Hướng Lan Huyên.

Cam Ly nhìn nhìn đám thủ hạ đều đang dõi đôi mắt mong đợi nhìn hai người bọn họ, biết rõ tâm tư của mọi người, lập tức khuyên Nhạc Thù, "Nếu không, chúng ta ra ngoài trước đi rồi tính tiếp?"

Dữu Khánh cũng nói: "Nói không chừng Hướng đại hành tẩu đã đi ra ngoài rồi?"

Nhạc Thù trầm mặc một hồi, rồi đành phải phất tay nói: "Đi, trước tiên ra ngoài rồi tính."

Tiếp đó y lại chỉ tay vào đám người Dữu Khánh, cảnh cáo một câu, "Tốt nhất đừng có đùa giỡn thủ đoạn gì với ta."

Dữu Khánh than thở: "Ngươi suy nghĩ nhiều, chúng ta làm sao dám đùa giỡn thủ đoạn với Đại Nghiệp ty."

Nhạc Thù lại chỉ vào thứ đen thui trông như đám tóc ở trên mặt đất, "Đây là thứ gì, sao các ngươi lại vây quanh xem nó?"

Dữu Khánh: "Chúng ta cũng muốn biết đây là thứ gì mà lại thối như thế, cho nên mới tập trung nhìn xem."

Nhạc Thù quan sát hắn một chút, rồi cũng may mà bị lời nói của Dữu Khánh hù dọa, nên gã không dám bỏ lỡ thời gian, phất tay ra hiệu trước tiên rời đi.

Một đám người ngay lập tức rút lui, dẫn theo mấy người Dữu Khánh vội vàng trở về, rất sợ bị vây khốn chết ở chỗ trong này.

Trên đường lướt nhanh trở về, Dữu Khánh âm thầm suy nghĩ xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao Đằng yêu không đóng kín cổng động phủ đúng lúc, vì sao để cho những người này tiến vào, chẳng lẽ là đang cố ý hãm hại hắn hay sao? Theo logic thì không thể như vậy mới đúng, Đằng yêu hẳn sẽ không cố ý để cho người ta phát hiện được nơi này, nếu không chính là tự tìm phiền phức.

Hiện tại hắn thực sự đã bị tình hình này làm cho bối rối, muốn nhanh chóng hết sức về đến cổng vào để xem có chuyện gì xảy ra.

Quan trọng nhất là phải xác định được Côn Linh sơn có biết bọn họ đã tiến vào rồi hay không, nếu Côn Linh sơn không biết, vậy thì phiền phức lớn, phải nghĩ biện pháp để cho Côn Linh sơn cũng biết mới được, ngoài người của Đại Nghiệp ty ra, càng nhiều người biết được càng tốt.

Nếu không, Đại Nghiệp ty khẳng định sẽ khiến bọn họ hư không biến mất, cho dù còn có thể sống sót, đời này cũng đừng hòng gặp lại ánh sáng rồi.

Khi đám người dốc sức, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về đến cửa ra vào, trở về dưới cổng chào ngọc thạch thì tất cả đều sững sờ.

Trước mắt làm gì còn có cây cầu dây leo và Linh cốc nào ở phía dưới, chỉ có hư không trong như mặt gương, đứng ở phía trước có thể thấy rõ bóng dáng của mình, có gợn sóng xuất hiện khi tay chạm vào mặt gương hư không.

Dữu Khánh nghĩ đến lời Đằng yêu dặn dò, hắn liên tục nện một loạt trọng quyền vào mặt kính hư không, nhung không cách nào xé mở ra được, cũng không xông vào được.

Đánh một hồi lâu không thấy có phản ứng, hắn lại đổi người khác đến đánh.

Tại dưới vực sâu Linh cốc, trên gốc cây cổ thụ hiện ra một khuôn mặt người, là khuôn mặt của Độ Nương. Bà ta ngước mặt nhìn trời,

đã nhận thấy được có người đang ở bên trong tiên phủ "Gõ cửa" .

Nhưng bà ta cũng không biết là ai đang 'gõ cửa', thực sự có quá nhiều người đi vào, bất kỳ kẻ nào ở trong đó phát hiện thấy cửa đã đóng lại, e rằng đều phải thử phá cửa đi ra.

Hơn nữa trên vách núi còn có người đang trông chừng, bà ta do dự một lúc lâu, rồi cất tiếng thì thầm, "Là chính ngươi rước tới nhiều người như vậy, cũng không trách được ta, là ngươi tự tìm."

Đầu bà ta lắc lư, rồi chậm rãi chìm về trong gốc cây cổ thụ.

Chương 728: Thần thụ

Tại cổng ra vào tiên phủ vẫn đang tiếp tục thực hiện "Gõ cửa", một người đập không mở thì hai người, hai người nện không ra thì mấy người cùng tiến lên, cuối cùng biến thành một đám người liên thủ hô to "Một hai ba" và cùng nhau bắn phá.

Nhưng hoàn toàn vô dụng, ngoại trừ nện ra từng đợt gợn sóng thì ngay cả một chút động tĩnh khác cũng không có, thậm chí còn không gây ra được tiếng động nào, bất kể có bao nhiêu người xuất thủ, cũng bất kể uy lực xuất thủ lớn cỡ nào.

"Tất cả dừng tay!" Nhạc Thù đột nhiên quát lớn, sắc mặt âm trầm, y quay đầu nhìn chăm chú về phía mấy người Dữu Khánh.

Sắc mặt Dữu Khánh cũng sầm xuống, không biết Đằng yêu ở bên ngoài đến cùng đang làm trò quỷ gì, hoặc là mình đã bị đùa giỡn lừa dối, hoặc là bởi vì đám người trước mắt này tiến vào dẫn đến không thể thực hiện ước định như bình thường.

Cho dù là vì nguyên nhân gì, hiện tại ra không được là chuyện rất rõ ràng.

Nhạc Thù sải bước xông đến, một tay chụp lấy cổ áo Dữu Khánh, lạnh lùng hỏi: "Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Không chỉ là y, toàn bộ nhân viên Đại Nghiệp ty đều dùng ánh mắt bất thiện nhìn chăm chú Dữu Khánh, bởi vì có khả năng tất cả đều sẽ bị khốn chết ở nơi này.

Dữu Khánh khua cánh tay ngăn cản Mục Ngạo Thiết định tiến lên đây, hắn vỗ vỗ vào tay Nhạc Thù, ra hiệu cho y buông tay, "Ta làm sao biết được đã xảy ra chuyện gì?"

Nhạc Thù cả giận nói: "Ngươi không phải nói cổng vào còn hai canh giờ nữa mới đóng lại sao? Chúng ta dốc hết tốc độ chạy đến đây chỉ mới qua khoảng một canh giờ."

Dữu Khánh: "Ngươi suy nghĩ cho rõ ràng rồi hãy nghi ngờ ta, ta nói chính là nhiều nhất còn có hai canh giờ, không phải nói là hai canh giờ nữa."

Nhạc Thù: "Đừng có thả rắm ra với ta, cửa vào động phủ này chắc hẳn là do chính ngươi mở ra, bây giờ lập tức nghĩ cách mở ra cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Dứt lời, y vung tay đẩy Dữu Khánh ra.

Dữu Khánh lảo đảo hai bước mới đứng vững, phản ứng lại: "Chưa biết rõ được tình hình, ai cũng không có cách nào đi ra ngoài. Ta hỏi lại một lần, khi các ngươi tiến vào thì Côn Linh sơn có biết hay không?"

Nhạc Thù híp mắt nhìn hắn, đang suy nghĩ lời này của hắn có ý gì.

Cam Ly nắm lấy cánh tay y, ra hiệu cho y bớt giận, rồi tiến lên nói: "Đương nhiên là biết rõ, nhiều người như vậy xâm nhập Linh cốc, Côn Linh sơn đương nhiên đã biết rõ rồi."

Dữu Khánh hỏi tiếp: "Nói cách khác, Côn Linh sơn đã biết rõ sự tồn tại của tiên phủ này?"

Cam Ly: "Đương nhiên."

Dữu Khánh: "Côn Linh sơn cũng biết ta đã tiến vào rồi?"

Cam Ly suy nghĩ một chút, lắc đầu hỏi: "Việc này thì không rõ ràng lắm. Ngươi hỏi điều này làm gì?"

Dữu Khánh không vội trả lời, trầm mặc suy tư một hồi, sau đó trong lòng hơi chút thở phào nhẹ nhõm, bất kể Côn Linh sơn hiện tại có biết mình đã tiến vào rồi hay không, về sau phát hiện thấy mình đã biến mất khỏi nơi ở, tất nhiên cũng có thể đoán được một chút, Côn Linh sơn có nhiều người như vậy, Đại Nghiệp ty muốn diệt khẩu hết là không thể.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là đã được an toàn, Đại Nghiệp ty vẫn có khả năng giết chết bọn hắn.

Vấn đề là tình hình bây giờ đã như thế, tiếp tục lo lắng chuyện bị phát hiện vì không ra kịp trước bình minh trở nên vô nghĩa, mọi người cũng đã bị bắt.

Đã như vậy, hắn xoay người nhìn về phía thế giới không biết này, chậm rãi nói: "Hiện tại ta cũng không biết phải làm sao để đi ra ngoài. Trước tiên tìm được Đại hành tẩu đã đi."

Hắn thậm chí có phần nghi ngờ phải chăng Hướng Lan Huyên đã đi ra ngoài.

Nhạc Thù lạnh lùng nói: "Ngươi mở ra lối vào động phủ, bây giờ lại nói là không biết làm sao để đi ra ngoài, ngươi nói xem chúng ta có thể tin được hay không?"

Dữu Khánh: "Ta thật sự không biết. Bất kể đã xảy ra chuyện gì, trước tiên tìm được Đại hành tẩu rồi tính tiếp."

Nhạc Thù lại đưa tay chụp lấy cổ áo hắn, "Đừng có chơi đùa thủ đoạn với ta, nếu không mở được cửa, ta sẽ phế ngươi trước, sau đó mới cho ngươi chậm rãi tìm biện pháp!"

Y vừa nói ra những lời này, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm đều trở nên khẩn trương, đều muốn tiến lên.

Dữu Khánh phát hiện thấy, vội vàng khua hai tay ngăn cản đồng bạn ở hai bên, không sợ sợ chút nào, trái lại còn cất lời hỏi Nhạc Thù đầy ẩn ý, "Lẽ nào ngươi không muốn Đại hành tẩu đi ra ngoài?"

Nhạc Thù thoáng sửng sốt một chút, rồi lập tức thẹn quá hóa giận, kéo Dữu Khánh tới gần, "Ngươi tiếp tục nói bậy một câu thử xem!"

Dữu Khánh tiếp tục xua hai tay về phía sau, không để cho mấy người Nam Trúc xung động, và vẫn không chút nào e sợ đối diện với ánh mắt của Nhạc Thù, bình tĩnh nói: "Trước tiên tạm giữ lại thân thể hữu dụng của chúng ta để hỗ trợ tìm được Đại hành tẩu. Tìm được Đại hành tẩu rồi, có phế bỏ chúng ta cũng không trễ, chúng ta không thể bỏ mặc, không quan tâm tới Đại hành tẩu."

Cái gì gọi là không thể bỏ mặc không quan tâm tới Đại hành tẩu? Nhạc Thù vừa nghe nói vậy thì thiếu một chút xù lông lên, nổi cơn giận dữ, thực sự muốn trực tiếp bóp chết hắn. Lúc trước không để ý tới Đại hành tẩu, nói là cần đi ra ngoài trước chính là tên này, bây giờ không vội đi ra ngoài, nói rằng cần tìm được Đại hành tẩu trước cũng vẫn là tên này.

Nhưng y thật đúng là đã bị lời của đối phương áp chế lại, không dám dễ dàng động đến đối phương, nếu không thật sự là bị hiềm nghi không muốn Đại hành tẩu ra được bên ngoài.

Cam Ly nhìn phản ứng của các đồng bạn, rõ ràng họ đều có cảm giác cùng chung mối thù, đều đã nhìn vị Thám Hoa lang này không vừa mắt, nhưng không có ai dám cất tiếng tỏ vẻ ủng hộ Nhạc Thù.

Cô ta không khỏi nhìn Dữu Khánh kỹ một chút, thầm nghĩ, tên Thám Hoa lang này thật lợi hại, thảo nào nói là tài tử đệ nhất thiên hạ, chỉ một câu nói đã kiềm chế lại toàn bộ nhân sự Đại Nghiệp ty.

Cô ta lại đưa tay vỗ vỗ cánh tay giơ lên của Nhạc Thù, dùng ánh mắt ra hiệu, thể hiện thả người.

Nhạc Thù thuận theo ánh mắt của cô ta, nhìn nhìn những nhân viên Đại Nghiệp ty cùng tiến vào, đã hiểu được ý của cô ta, đừng thấy mọi người hiện tại đều muốn mở được cửa để đi ra ngoài, đều cùng chung mối thù với y, nhưng nếu thật sự đi được ra ngoài, về sau gặp lại Đại hành tẩu, không chừng sẽ toát ra tâm tư gì đó khác.

Nhạc Thù buông tay, đẩy một cái. Dữu Khánh lảo đảo lùi ra sau, được Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đỡ lại.

Cam Ly thì nhìn chằm chằm Dữu Khánh, cảnh cáo: "Nếu như ngươi không thể hỗ trợ tìm được Đại hành tẩu, chúng ta trước hết giết ngươi!"

Ba người Nam Trúc thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi tâm tình thật sự có thể nói là căng thẳng vô cùng.

Dữu Khánh quay đầu bước đi, dẫn đường ở phía trước, một đám người chạy theo sau.

Cùng đi theo được một lúc, ba người Nam Trúc phát hiện có chút không thích hợp, nhận thấy lão Thập Ngũ đang dẫn dắt mọi người đi về phía Tiên cung mà Đằng yêu đã nói.

Đám người Đại Nghiệp ty đi tới, đi tới, rồi cũng cảm thấy có chút không ổn, lúc trước vừa mới tiến vào tiên gia động phủ không phải mọi người đều rất vui vẻ sao? Mọi người còn chưa có bắt đầu khám phá thế giới này, tại sao bây giờ lại biến thành nóng lòng vội vã muốn rời đi?

Nhạc Thù cau mày, mơ hồ cảm thấy nhóm người mình dường như đã bị người ta dắt mũi, nhưng thật sự đã bị lời Dữu Khánh nói chặn lại, không tiện quay lại.

Dưới màn đêm, trên một gò đất nhỏ, hai bóng người một nam một nữ đứng ở trên nhánh hoa cao hơn thân người.

Nam, râu tóc bạc trắng, y phục trắng như tuyết, phong thái thần tiên, chính là Hoàn đại trưởng lão.

Nữ, tóc dài phủ vai, quần áo nhẹ nhàng giản dị, không phấn son trang điểm, mặt ngước nhìn trời, dáng vẻ biếng nhác phong tình, chính là Hướng Lan Huyên. Nàng ta xuất phát vội vội vàng vàng, không có thời gian trang điểm.

Phía sau hai người tay áo phất phới tung bay, một bóng người ảnh nhanh chóng chạy tới, lướt trên bãi cỏ, chính là Tần Phó Quân với trang phục nam nhân.

Nàng ta một đường truy đuổi rất vất vả, cuối cùng đuổi theo kịp đến nơi, hai người lại rời đi, lại tìm đến, rồi lại rời đi, đã mấy lần như vậy.

Sau khi hạ xuống bên cạnh hai người, nàng ta cũng ngước lên nhìn theo, phía trước có một thân cây khổng lồ vô cùng, phần gốc cây chiếm một diện tích phải hơn trăm mẫu, cao vút tận trời, lá trên tán cây tỏa ra ánh sáng xanh lục mờ ảo, giống như một đám Tinh vân lấp lánh trên bầu trời cao, và cũng giống như một cây thần thụ trong giấc mộng.

Lúc trước, khi nhìn thấy chúng từ phía xa, còn tưởng rằng đó là Tinh vân, về sau, trong quá trình di chuyển, phát hiện thấy sao trên trời không thay đổi, mà đám tinh vân xanh lục này lại thay đổi phương vị, lúc này mới nhận ra không thích hợp, rồi chạy tới đây.

Lúc này, khi đã đứng tương đối gần, mới nhìn thấy trên thân cây cũng có ánh sáng mông lung rực rỡ tỏa ra, dường như là một loại rêu phát sáng nào đó.

Một thân cây khổng lồ như thế khiến cho bọn họ bị chấn động về thị giác khó thể diễn tả được.

Chạy tới nơi, Tần Phó Quân hít sâu thở mạnh ổn định lại hơi thở rồi cất lời cảm thán: "Trên đời vậy mà lại có một cây khổng lồ như thế, không lẽ đây là Thông Thiên chi thụ trong truyền thuyết sao?"

Hướng Lan Huyên và Hoàn Ngọc Sơn vẫn không để ý đến nàng ta, hai người nhìn chăm chú vào một vị trí nào đó trên thân cây.

Tần Phó Quân quan sát một lúc, thuận thế nhìn đến, rất nhanh liền thốt lên kinh ngạc: "Bên trên chạc cây hình như có ánh đèn, trên đó có người sao?"

Hướng Lan Huyên chậm rãi nói: "Là có người. Đại trưởng lão, ngươi có nghe thấy không, dường như có người đang múa hát?"

Hoàn Ngọc Sơn khẽ gật đầu.

Tần Phó Quân nghiêng tai lắng nghe, nhưng không nghe được gì, nàng ta biết là bởi vì tu vi chênh lệch quá lớn, liền kinh ngạc hỏi: "Người nào lại ở nơi này ca múa chứ?"

Hoàn Ngọc Sơn sắc mặt nghiêm nghị nói: "Đương nhiên là người trong tiên phủ này. Theo truyền thuyết, trong mỗi tiên phủ đều có Thủ Sơn thú. Đại hành tẩu từng tiến vào Tiểu Vân gian và đã giao thủ với Thủ Sơn thú, người có cao kiến gì không?"

"Đúng là đã giao thủ, nhưng cũng không thể so sánh, quái vật tồn tại đã mấy nghìn năm, khả năng gì đều có thể xảy ra, thực lực là thứ không phải bọn ta có thể tùy ý suy đoán." Hướng Lan Huyên vừa nói vừa nhìn xung quanh, "Vị Thám Hoa lang kia không biết đã chạy đi đâu. Nếu hắn đã có thể tìm tới nơi này, có lẽ biết được nhiều hơn chúng ta một ít."

Hoàn Ngọc Sơn gật đầu, thử hỏi một câu, "Hắn làm sao tìm được nơi này chứ?"

Hướng Lan Huyên: "Vậy thì cũng chỉ có bắt được hắn mới có thể biết rõ."

Nhìn chằm chằm vào cây đại thụ, Tần Phó Quân bỗng nhiên toát ra một câu, "Phải chăng hắn đã chạy đến trên cây?"

Khi nàng ta vừa nói ra lời này, Hướng Lan Huyên và Hoàn Ngọc Sơn nhìn nhau, đúng là không phải nói, không thể loại trừ khả năng này.

Chính vào lúc này, hai người bỗng nhiên lần lượt quay đầu lại nhìn về phía bên cánh đồng bát ngát, nhìn thấy lại có hai bóng người xuất hiện, sau khi đến gần bên này, dường như cũng phát hiện ra bọn họ, nhanh chóng lướt tới.

Vừa nhìn ăn mặc, chính là đệ tử của Côn Linh sơn.

Hai đệ tử tiến tới, sau khi xác nhận là người mình muốn tìm, vội chắp tay hành lễ: "Xin chào Đại trưởng lão."

Hoàn Ngọc Sơn hoàn toàn không nhận biết hai người bọn họ, thực sự là đệ tử của Côn Linh sơn quá nhiều, lão ta lại rất ít khi lộ diện tiếp xúc với những đệ tử này, cho nên lão ta quay nhìn về phía Tần Phó Quân, thấy người sau gật gật đầu, xác nhận đúng là đệ tử bản phái, mói hỏi: "Các ngươi tại sao lại đến đây?"

Một đệ tử đáp: "Bẩm Đại trưởng lão, là Nhan Dược sư thúc dẫn chúng ta tiến vào. Nhan Dược sư thúc đã phái đệ tử đồng môn tách ra các phương hướng, đang tìm ngài khắp nơi, nói là có chuyện quan trọng cần bàn bạc."

Nhan Dược cũng là không còn cách nào, nơi này quá rộng lớn, chạy rất lâu cũng không thấy bóng người nào, đành phải phân chia người tỏa đi các nơi để tìm kiếm, cứ hai người làm một tổ.

Hoàn Ngọc Sơn hơi cau mày, biết rõ nhất định là có đại sự quan trọng, nếu không sẽ không có khả năng phái người vào đây tìm kiếm, lập tức hỏi: "Tìm ta làm gì?"

Một đệ tử đáp: "Đệ tử không biết, chỉ nói các đệ tử khi gặp được Đại trưởng lão thì mời Đại trưởng lão nhanh đi gặp mặt."

Bọn họ thực sự không biết chuyện gì đang xảy ra, bí mật chân chính cũng sẽ không nói cho bọn họ biết.

Nói người làm sư phụ là mình đây đi gặp mặt? Hoàn Ngọc Sơn càng ý thức được sự việc này trọng đại, lập tức hỏi: "Hắn ở đâu?"

Hai gã đệ tử quay đầu lại xác định phương hướng một chút, rồi nhấc tay cùng chỉ về một phía, một đệ tử trả lời: "Bên đó, trên một ngọn núi đá trắng cách đây khoảng chừng năm mươi dặm, rất dễ nhận ra, khi đi qua là có thể nhìn thấy."

Hoàn Ngọc Sơn lập tức quay sang nói với Hướng Lan Huyên: "Đại hành tẩu, cho phép lão hủ tạm đi một lát, sẽ quay lại ngay."

Hướng Lan Huyên liếc nhìn hai tên đệ tử kia một cái, nàng cũng cảm thấy có chút không thích hợp, làm sư phụ lại phải đi gặp mặt đồ đệ là chuyện rất không bình thường, liền nói: "Không sao, ta đi cùng ngươi một lần, để xem là chuyện gì quan trọng."

Hoàn Ngọc Sơn trầm mặc một hồi, rồi cũng chỉ có thể gật đầu nói: "Cũng được."

Hướng Lan Huyên quay sang nói với Tần Phó Quân: "Ngươi dẫn hai người bọn họ, trước tiên đi ra ngoài một chuyến, bảo Nhạc Thù trước tiên dẫn một nhóm người đến đây, nói Cam Ly bí mật truyền tin cho Đại Nghiệp ty về phát hiện nơi đây, ngoài ra, nói với Triệu chưởng môn, phong tỏa tin tức phát hiện động phủ của Bách Hoa tiên tử, tất cả chờ Địa sư đại nhân đến đây định đoạt."

Nghe được lời này, Hoàn Ngọc Sơn trong lòng vô cùng nặng nề, cũng không biết chuyện gì sẽ xảy đến với Côn Linh sơn, không biết phía Chưởng môn đã chuẩn bị sẵn sàng ứng đối hay chưa.

Ba người Tần Phó Quân trước tiên nhìn phản ứng của lão ta, thấy Đại trưởng lão im lặng gật đầu, đành phải chắp tay nhận lệnh rời đi.

Sau đó, Hướng Lan Huyên và Hoàn Ngọc Sơn cũng rời khởi nơi này, chưa dám tùy tiện tới gần cây đại thụ khổng lồ kia.

Vào lúc này, đám người Dữu Khánh đang bị người Đại Nghiệp ty cưỡng ép tiến tới cũng phải dừng lại rồi, không còn cách nào, bọn hắn cũng gặp phải người do Nhan Dược phái đi khắp nơi tìm kiếm, tự nhiên phải dừng lại hỏi một chút tình huống.

Dữu Khánh vừa nghe nói liền thầm hô không tốt.

Kết quả cũng thường là sợ cái gì tới cái đó.

Chỉ nghe Nhạc Thù nói: "Vừa đúng lúc, bọn họ tìm kiếm khắp nơi, tốt hơn so với chúng ta cứ lang thang khắp nơi không có mục đích như vậy. Trước tiên đi gặp mặt Nhan Dược đã, đợi cho người của hắn trở về thì hỏi thăm tung tích của Đại hành tẩu. Nói không chừng Đại hành tẩu đang đi cùng với vị Đại trưởng lão kia."

Mọi người dồn dập gật đầu thể hiện tán đồng, tại nơi không biết rõ như thế này, không biết có ẩn giấu nguy hiểm gì, theo bản năng luôn cảm thấy càng nhiều người càng an toàn.

Chương 729: Khống chế cục diện

"Tại sao Côn Linh sơn cũng chạy vào nhiều người như vậy chứ? Sẽ không có vấn đề gì đi? Theo ta thấy, chúng ta vẫn nên tự mình đi tìm."

Dữu Khánh đương nhiên không muốn đi, vì vậy dùng lời phản đối.

Nhưng đám người vốn đã nhìn hắn không vừa mắt, bây giờ có được biện pháp hợp lý liền không phải tùy hắn tiếp tục dắt mũi mọi người,

vì vậy không cho hắn phân trần, trực tiếp kéo đi.

Dữu Khánh đã có nghĩ tới việc kháng cự lại, nhưng Nhạc Thù và Cam Ly không phải kẻ dễ chọc, đây là hai cao thủ cảnh giới Thượng Huyền, nên hắn tạm thời cũng chỉ có thể thức thời tuân theo, nếu không, không chừng sẽ phải chịu đau khổ.

Vì để giữ mạng, hắn dùng lời nói khiến đám người này khó chịu, chính hắn cũng biết rõ điều đó.

Trăng sáng trời trong, thỉnh thoảng có mây bay che lấp.

Một đỉnh núi đá trắng trông nhợt nhạt dưới ánh trăng, trong đêm tối quả thực cũng rất dễ nhìn thấy.

Một bóng người lấp loáng hiện ra trong không trung, lơ lửng trên không đánh giá đỉnh núi phía dưới.

Người ở trên núi cũng lần lượt đứng lên, người cầm đầu chính là Nhan Dược, thoạt nhìn trông ông ta vẫn lôi thôi luộm thuộm.

Bên cạnh ông ta cũng không có nhiều người, chỉ có ba người, những người khác đều đã phân tán ra các phương hướng để tìm người, hơn nữa một người trong số đó còn không phải là đệ tử của Côn Linh sơn, là Hướng Chân lưng khiêng đại kiếm.

Hướng Chân tại trên đường gặp được đệ tử Côn Linh sơn đi tìm kiếm, sau khi hỏi rõ tình huống thì lập tức chạy tới đây.

Nhìn thấy Hướng Lan Huyên đột nhiên xuất hiện, Nhan Dược ngước cao đầu nhìn trong lòng chột dạ, có phần căng thẳng.

Cũng may, lúc này từ dưới núi lại có một bóng người lướt lên, một bóng trắng lắc mình hạ xuống tại trước mặt ông ta, không phải ai khác, chính là Hoàn Ngọc Sơn, Nhan Dược nhìn thấy thì thở phào nhẹ nhõm, sư tôn đã tới, ông ta liền không sợ nữa.

Hướng Lan Huyên lập tức lắc mình rơi xuống, thờ ơ quan sát.

Hoàn Ngọc Sơn trực tiếp hỏi Nhan Dược, "Chuyện gì mà gấp gáp như vậy?"

Nhan Dược liếc mắt nhìn Hướng Lan Huyên, chuyện này ông ta không thể nói ra ngay tại trước mặt Hướng Lan Huyên, ông ta làm giả vờ thở phào nhẹ nhõm nói: "Sự tình thực ra cũng không có gì, nói chung, sư tôn không việc gì là được. Được biết sư tôn một mình xông vào bên trong, không có một nhân thủ nào bên người để giúp đỡ, Chưởng môn vô cùng sốt ruột, lo lắng vạn nhất xảy ra chuyện gì thì không còn ai biết được tình hình, nên lệnh cho ta dẫn người vào đây, cần phải tìm được sư tôn, nếu như có sai lầm, liền sẽ bắt ta ra trừng trị. Trong tình thế cấp bách, đệ tử mới đưa ra hạ sách này, mong rằng sư tôn thứ lỗi."

Hoàn đại trưởng lão hơi nhíu mày, người ở bên ngoài nghe như vậy sẽ thấy lời này hợp tình hợp lý, nhưng lão ta biết rất rõ Chưởng môn và vị đồ đệ này của mình là người thế nào, vừa nghe liền biết lời này của đồ đệ là nghĩ một đằng nói một nẻo, lão ta lập tức nhận thức được là vì có người ngoài tại đây.

Lập tức đằng hắng nói: "Chưởng môn từ trước đến nay cứ luôn lo lắng nhiều như vậy, ta đi theo bên cạnh Đại hành tẩu thì có thể xảy ra chuyện gì? Ngươi cũng thật là hồ đồ, lần sau còn làm loại chuyện không phân lớn nhỏ như vậy, ta chắc chắn sẽ trừng phạt nghiêm khắc không tha."

Nhan Dược vừa nghe nói vậy liền biết sư phụ đã hiểu, lập tức khiêm tốn khom người nói: "Vâng, đệ tử không dám tái phạm."

Sau khi đã nhận sai xong, ông ta lại khuyên nhủ sư phụ, khuyên sư phụ không nên một mình đi khắp nơi nữa, chờ mọi người đến đông đủ rồi nói tiếp.

Hoàn đại trưởng lão đương nhiên sẽ không phản đối.

Hướng Lan Huyên đứng bên quan sát cảm thấy hai thầy trò này cũng rất thú vị, một người lôi thôi lếch thếch, một người phong thái như thần tiên, làm đồ đệ còn giáo huấn cả sư phụ, nếu không phải đã biết trước, thật sự sẽ không nhận ra đây là hai thầy trò.

Mà hai thầy trò sau khi đã tạm thời ổn định được Hướng Lan Huyên, liền nhanh chóng tìm cơ hội lén lút nói chuyện.

Nơi đây có rất nhiều thực vật hiếm lạ, Linh thực đại phái lại thích thứ này, rời đi tìm kiếm thứ lạ cũng rất bình thường.

Đã rời khỏi đỉnh núi, hai thầy trò tụ tập dưới tán một cây đại thụ trĩu quả trông như trái ớt ở dưới chân núi, lúc này Hoàn đại trưởng lão mới hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Nhan Dược thoáng nhìn đỉnh núi, rồi mới nhỏ giọng đem toàn bộ lời Chưởng môn dặn dò báo cho biết.

Nghe được quyết định của Chưởng môn, với thâm niên và địa vị của Hoàn đại trưởng lão tại trong môn phái cũng nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh, có cảm giác sâu sắc với khí phách và sự táo bạo mạnh mẽ của người sư điệt này của mình, vậy mà dám trực tiếp động thủ với người của Đại Nghiệp ty, hơn nữa đối tượng động thủ còn là Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty, lúc trước lão ta hoàn toàn nghĩ cũng không dám nghĩ tới chuyện này.

Tuy nhiên, sau khi cân nhắc một hồi, cuối cùng lão ta vẫn thở dài nói, "Đúng rồi, nếu đã như vậy, đã không còn đường lui nữa, thay vì nơm nớp lo sợ ký thác hi vọng mấy thế lực lớn kia phân phát thiện tâm, còn không bằng nắm giữ thế cục tại trong tay mình, nắm giữ tiên phủ này tại trong tay mình, kỳ vọng vào một tương lai tốt đẹp, đại phái nghìn năm há có thể cứ mãi cúi dưới người. So với Chưởng môn, xem ra ta thật sự già rồi, cứ làm như vậy đi."

Nhan Dược thấp giọng hỏi: "Lúc nào động thủ? Cần các đệ tử phối hợp thế nào?"

Hoàn đại trưởng lão hơi chút suy tư, sau đó lắc đầu, "Tạm thời không cần, lúc trước gặp được một cây đại thụ khổng lồ, trên đó có người múa hát, e rằng đó là thủ vệ trong tiên phủ, chúng ta chưa chắc đã có thể địch lại, còn có thể lợi dụng tới thực lực của Hướng Lan Huyên một chút, chỉ với thực lực của nàng ta đã vượt qua vô số đệ tử của phía chúng ta, có thể để cho nàng ta đi ngăn cản, không cần để người của chúng ta đi mạo hiểm."

Nhan Dược vội la lên: "Sư tôn, người của Đại Nghiệp ty đã tiến vào hết rồi, một khi bọn họ chạm mặt với nàng ta, mưu đồ của chúng ta lập tức sẽ bộc lộ, nếu để cho nàng ta có chuẩn bị, e rằng sẽ không thích hợp."

Hoàn đại trưởng lão lắc đầu, "Nếu thật sự trở mặt với nhau, cô ta chưa chắc đã có thể lấy được lợi thế trước ta. Hơn nữa, cô ta vô cùng tự phụ, không để Côn Linh sơn ta vào mắt, dám làm việc lẻ loi một mình, tương đương với việc trao cơ hội kiểm soát cục diện vào trong tay chúng ta.

Về sau, ta sẽ dẫn cô ta đi, kiểm soát hành tung của cô ta, ngươi thì bố trí nhân thủ, mở rộng tai mắt, lục soát ở khu vực ngoại vi, đừng để cho người của Đại Nghiệp ty tới gần cô ta. Một khi phát hiện thấy bọn họ, ngươi hãy lập tức giả truyền pháp chỉ của cô ta, dời người liên quan tới Đại Nghiệp ty đi nơi khác, để cho hai bên bọn họ không có cơ hội gặp mặt nhau là được, sau này sẽ tìm thời điểm giải quyết."

Nhan Dược nghe vậy thì vui mừng, gật đầu đáp: "Sư tôn minh giám, kế này rất hay."

Sau khi đã có quyết định, hai người lại tiếp tục đi dạo một vòng rồi trở về, còn chưa có trở về tới đỉnh núi thì đã nhìn thấy một đám người chen chúc đi tới.

Tới không phải ai khác, chính là Khúc trưởng lão dẫn người đuổi theo, cũng là trên đường đi gặp được đệ tử do Nhan Dược rải ra ngoài, nghe tin mới chạy đến.

Nhìn thấy Hướng Lan Huyên vẫn bình an vô sự, Khúc trưởng lão cảm thấy kỳ quái, ông ta là người biết rõ quyết định bí mật, không biết vì sao Hoàn đại trưởng lão và nàng ta vẫn như thường.

Trong tình hình chưa rõ lí do, ông ta cũng chỉ có thể làm bộ như không biết, cảm khái cuối cùng đã tìm được bọn họ.

Vì vậy Hoàn Ngọc Sơn cũng có cớ, kể cho ông ta biết về việc phát hiện cây "Thần thụ" kia, bảo Khúc trưởng lão lưu lại một nửa nhân thủ cho Nhan Dược điều động, để Nhan Dược thuận tiện đi tụ tập lại những nhân thủ đã tản ra, số còn lại thì đi cùng với lão ta.

Hướng Lan Huyên đương nhiên cũng rời đi cùng bọn họ.

Nhan Dược nhìn theo đám người biến mất tại trong màn đêm, quay đầu nhìn nhìn nhân thủ do Khúc trưởng lão lưu lại, rồi xoay người định dặn dò gì đó, nhưng liếc nhìn thấy Hướng Chân ngồi một mình ở trên một cạnh tảng đá ngắm nhìn ánh trăng, liền đi đến hỏi: "Phát hiện được 'Thần thụ', ngươi không tới nhìn xem sao?"

Hướng Chân lắc đầu, "Ta không có hứng thú với thứ đó."

Nhan Dược: "Vậy ngươi chạy vào tiên phủ làm gì? Chỉ vì chờ tên 'Trương Chi Thần' kia hay sao? Nên đi mở rộng kiến thức trước đi, nói không chừng còn có thể thu được cơ duyên gì đó. Ta ở đây chờ hắn giúp ngươi, nếu hắn tới sẽ chuyển lời giúp ngươi."

Hướng Chân quay đầu lại nhìn thanh kiếm phía sau lưng mình, rồi ngẩng đầu nhìn trăng, "Chúng ta tương đối ngốc, không thể làm tốt cả hai việc cùng lúc."

Ngụ ý là không có hứng thú gì với cơ duyên trong tiên phủ.

Nhan Dược nhíu mày, chợt ở một bên có người hô lên: "Có người đến."

Ông ta lập tức quay đầu lại nhìn tới, nhìn thấy một đám người vù vù lướt nhanh đến, đến khi thấy rõ người tới là ai, ông ta thiếu một chút kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Nghe tiếng động, Hướng Chân nhìn qua rồi nhảy xuống khỏi tảng đá, bởi vì Dữu Khánh đã tới rồi.

Đám người cùng đi tất nhiên chính là đám người Đại Nghiệp ty.

Nhạc Thù phong trần mệt mỏi vừa đi đến đây liền không chút khách khí, tiến lên hỏi Nhan Dược, "Có tin tức của Đại hành tẩu không?"

Nhan Dược nói: "Đại hành tẩu vừa mới dẫn theo một nhóm người rời đi không lâu, lưu lại lời nói nhờ ta chuyển cho các ngươi."

Nhạc Thù hỏi: "Nói gì?"

Nhan Dược nhấc tay chỉ về phương hướng ngược lại với hướng Hướng Lan Huyên rời đi, "Đi về phía này, ngoài mấy chục dặm có một hẻm núi lớn, Đại hành tẩu bảo khi gặp các ngươi thì thông báo các ngươi nhanh chóng hết sức chạy đến ẩn giấu trong đó, chuẩn bị sẵn sàng nghe nàng điều động bất cứ lúc nào, không ai được phép tự tiện hành động."

Sở dĩ biết rõ xa xa phía này có một hẻm núi lớn là bởi vì trên đường tìm kiếm lúc trước ông ta có nhìn thấy.

Ở một bên, Hướng Chân cũng không biết lời ông ta nói là thật hay giả, lúc trước gã vẫn chỉ luôn một mình ở bên cạnh, không có nghe được toàn bộ nội dung đám người Hướng Lan Huyên nói chuyện.

Nghe được lệnh này, Nhạc Thù không dám dừng lại, lập tức phất tay hô to một tiếng, "Đi!"

Dữu Khánh còn định nhân cơ hội này lưu lại, nhưng bị Nhạc Thù đẩy một cái, cưỡng ép kéo đi.

Chỉ cần đầu óc không ngốc đều biết rõ, người mở ra tiên phủ có khả năng biết rõ nội tình trong tiên phủ, ít nhất sẽ biết nhiều hơn so với người khác.

Nhan Dược cũng định nói Dữu Khánh ở lại, nhưng sợ làm phức tạp tình hình gây ra hoài nghi, nên lời đến bên miệng phải nuốt trở lại, mắt mở trừng trừng nhìn người của Đại Nghiệp ty đẩy người đưa đi.

Sau đó, ông ta chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, lòng vẫn còn sợ hãi, thực sự là nguy hiểm, đám người này mà tới sớm một chút nữa thì đã chạm mặt Hướng Lan Huyên rồi.

Quay sang nhìn về phía Hướng Chân, phát hiện thấy gã đã bỏ bên này chạy đi rồi, trực tiếp rời đi theo đám người Dữu Khánh.

Nhan Dược ngay lập tức phất tay gọi một đệ tử Côn Linh sơn tin cậy tới đây, nhỏ giọng dặn dò: "Ngươi dẫn theo một nhóm người cùng đi theo, cứ nói đi cùng bọn họ, trên đường lưu lại ký hiệu, để dễ tìm kiếm. Đợi cho bọn họ ẩn nấp xong, các ngươi phải nhìn chăm chú bọn họ, nhất là tên 'Trương Chi Thần' kia. Hắn rất quan trọng đối với chúng ta, không thể để cho hắn chạy mất…"

Ông ta dặn dò chi tiết cụ thể từng phương diện một.

Sau khi đã nắm rõ, đệ tử Côn Linh sơn đó lập tức chọn mười tên đồng môn cùng theo mình đuổi theo.

Trong lòng không vui vì bị lôi kéo rời đi, Dữu Khánh lại nhìn thấy Hướng Chân chạy theo bám sát bên mình, hắn có chút bực tức nói: "Ngươi tại sao cũng chạy vào đây rồi?"

Khi nói ra những lời này thì trong giọng nói lộ ra sự khó chịu.

Hắn không cần đoán cũng biết được, đi theo bên cạnh mình khẳng định là muốn đánh với mình một trận.

"Vị Đại hành tẩu kia trong đêm tối đột nhiên tới tìm ngươi, lục soát khắp các phòng trong khuôn viên khu nhà, phát hiện không còn nhìn thấy ngươi nữa…" Hướng Chân kể lại đại khái sự việc xảy ra cho Dữu Khánh nghe.

Nghe xong, Dữu Khánh nhíu mày, bây giờ đã xác định được một việc, đó chính là phán đoán của mình không sai, Hướng Lan Huyên không phải bởi vì theo dõi mình mà phát hiện thấy mình tiến vào tiên phủ, dường như nàng ta đã đoán được mình sẽ đi Linh cốc.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi quay đầu lại nhìn Kha Nhiên ở trong đám người, đại khái đã hiểu rõ được chút gì đó.

Ở một bên, Nam Trúc nghe nói thì phì cười vui vẻ, "Ta nói nha Hướng huynh, ngươi chạy vào tham gia náo nhiệt này làm gì? Bây giờ thì hay rồi, cổng vào tiên phủ đã đóng lại, không ai trong chúng ta có thể ra được nữa."

"Đóng lại rồi?" Hướng Chân kinh ngạc, "Không ra được nữa?"

Nam Trúc cười hắc hắc, "Việc này còn có thể lừa ngươi hay sao, dù sao thì chúng ta tạm thời là không có cách nào. Ngươi có bản lĩnh ngươi đi ra ngoài đi."

Ai ngờ vừa mới nói xong, Hướng Chân đã nhíu mày, kiếm phía sau lưng bay ra khỏi vỏ, lao vút lên không, gã cũng tung người bay lên, lăng không đạp kiếm, người lóe lên lướt đi, cứ như thế ngự kiếm bay đi mất.

Nam Trúc nhìn sững sờ, lẩm bẩm nói: "Ta chỉ thuận miệng nói như thế mà thôi, tại sao chẳng chút suy nghĩ đã xem là thật chứ?"

Gã thật sự không nghĩ tới mình chỉ thuận miệng nói ra, chỉ định hù gã ta một chút mà thôi, vậy mà làm cho gã ta chạy mất rồi.

Những người khác cũng cảm thấy bất ngờ.

Đệ tử Côn Linh sơn vội vã đuổi tới, nhìn thấy chạy mất một người thì cũng có phần kinh ngạc, người ta ngự kiếm bay đi, bọn họ muốn ngăn cũng không còn kịp rồi, nhưng nhìn thấy người rời đi là Hướng Chân, bọn họ cũng không quá mức để ý, bởi vì không ảnh hưởng gì đến họ.

Tuy nhiên, bọn họ vẫn tiến đến đây hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, khi được biết gã ta nghe nói cửa vào bị đóng lại nên chạy đi xem thì bọn họ càng không có đặt nặng trong lòng.

Đương nhiên, thông tin này cũng khiến cho bọn họ nghi hoặc, phân vân, cửa vào đã bị đóng kín rồi sao? Những đệ tử Côn Linh sơn này cũng không biết.

Tốc độ ngự kiếm phi hành là khá nhanh, ít nhất sẽ nhanh hon so với lướt đi trên mặt đất, một bóng người xuyên qua bóng đêm dưới trăng sao mênh mông mờ ảo, từ trên trời hạ xuống, vừa đáp xuống dưới cổng chào ngọc thạch liền thuận tay cầm kiếm vào trong tay.

Lúc này, dưới cổng chào có tụ tập ba gã đệ tử Côn Linh sơn, đang liên thủ tấn công phong ấn chỗ ra vào, không phải ai khác, chính là Tần Phó Quân và hai gã đồng môn.

Nhìn thấy có người đến, ba người tạm thời dừng tay lại, khi nhận ra là Hướng Chân, cả ba đều có chút ngạc nhiên.

Hướng Chân chỉ nói một câu, “Tránh ra!”

Ba người nhìn nhau, nhanh chóng tản ra, để cho gã ta thử xem.

Hướng Chân lắc mình lướt đến, hai tay vung kiếm, một kiếm chém mạnh về phía mặt kính hư không.

Phụp! Thân kiếm chìm sâu trong đó, nhưng không thể phá vỡ nó được chút nào, thậm chí một chút tiếng động cũng không có.

Rút kiếm, bật người nhảy lên, tung chân đạp một cái lên cổng chào ngọc thạch, lăng không đạp kiếm, lại lần nữa ngự kiếm lên không, thẳng lên bầu trời cao.

Không còn nhìn thấy bóng người, ba người Tần Phó Quân lại quay mặt nhìn nhau.

Không bao lâu sau, trong không trung hình như có âm thanh giống như sấm sét vang rền ầm ầm vọt đến, vẻ mặt Tần Phó Quân khẽ biến, phất tay nói: "Mau tránh ra."

Ba người vừa mới lướt ra xa một chút, liền thấy một vệt sáng lóe lên dưới ánh trăng, lao về phía phong ấn cửa vào nhanh như chớp.

Ong ong! Một âm vang chói tai cất lên, sóng phản chấn hất ngược ra khiến mặt đất tung bay cát đá, vô số phong lan giống như cành khô gỗ mục tung tóe bay ngược đi, bụi bặm tung bay.

Phanh! Hướng Chân bị kẹt trong phong ấn, rồi đột nhiên bị đẩy bật ra ngoài, kiếm cắm lên mặt đất, cày ra một vết rạch sâu kéo dài mới dừng lại được, gã ta chậm rãi đứng lên, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn chằm chằm vào phong ấn trước cửa, gã biết rõ dựa vào thực lực của mình là căn bản không thể mở ra.

Lúc này gã ta mới hỏi mấy người, "Thật sự đánh mở không được sao?"

Tần Phó Quân: "Không biết."

Hướng Chân hơi cúi đầu, trên mặt lộ ra vẻ buồn bã. Gã ta sở dĩ nôn nóng gấp gáp khi nghe nói không đi ra được là bởi vì có một nữ nhân đang chờ gã ở bên ngoài.

Tần Phó Quân nhìn lối vào bị phong ấn, rồi cũng buông tiếng thở dài, nói với hai gã đồng môn: "Chúng ta cũng ra không được, đi thôi, quay lại tìm Hướng đại hành tẩu phục mệnh."

"Hướng đại hành tẩu hẳn là đã tụ tập cùng một chỗ với Nhan Dược sư thúc." Một đệ tử Côn Linh sơn chỉ về một phương hướng, "Đi về phía này."

"Ừm." Tần Phó Quân gật gật đầu, cùng hai người lập tức rời đi.

Khi đi qua bên cạnh Hướng Chân, Hướng Chân đột nhiên hỏi: "Các ngươi đang tìm Hướng đại hành tẩu sao?"

Ba người dừng lại nhìn gã, Tần Phó Quân gật đầu, "Phải, có vấn đề gì sao?"

Hướng Chân có chút do dự, gã mặc dù không am hiểu đạo lí đối nhân xử thế, nhưng cũng không ngốc, không biết tùy tiện bộc lộ hành tung của người khác thì có thích hợp hay không.

Tần Phó Quân nhận ra được sự lo lắng của gã ta, vội giải thích: "Cô ấy lệnh cho chúng ta đi ra ngoài gọi nhân thủ của Đại Nghiệp ty vào đây, bây giờ chúng ta ra không được, phải trở lại báo cáo cho cô ấy biết, không có ý gì khác."

Hướng Chân suy nghĩ một chút, lúc này mới giải thích: "Hướng đại hành tẩu đã gặp mặt người gọi là Nhan Dược kia rồi, bây giờ đã tách nhau ra, hình như đi đến một nơi nào đó có 'Thần thụ' rồi. Ta chỉ biết như vậy."

Nói đến "Thần thụ", ba người Tần Phó Quân lập tức biết rõ gã ta không nói dối, lập tức chắp tay cảm tạ, rồi nhanh chóng theo đường cũ quay trở về.

Hướng Chân thì buồn phiền đối mặt với cánh cửa bị phong ấn rất lâu, trong lúc không biết phải làm sao gã ta chỉ có thể bay lại lên trời, ngự kiếm đi xa, quay lại đi tìm đám người Dữu Khánh.

Chương 730: Chạy mất rồi

"Ai?"

Bên trong hẻm núi lớn, đệ tử Côn Linh sơn chủ động gánh vác trách nhiệm canh gác bỗng nhiên cất tiếng quát, làm kinh động mấy người cùng nhau hiện thân, ngăn cản một bóng người vừa xông tới.

Người tới không phải ai khác, chính là Hướng Chân, gã ta biết vị trí đại khái nơi đám người Dữu Khánh ẩn thân, nhưng không biết vị trí cụ thể, sau khi đến vùng này thì tránh không được phải đi tìm kiếm một hồi.

Đám người Đại Nghiệp ty trốn trong một hốc lõm phía dưới vách đá nghe tiếng liền nhô ra, lộ diện nhìn xem tình hình, thấy là Hướng Chân trở về, bọn họ cũng không đặt nặng, ai cần quay về chỗ thì đi về chỗ, ai lúc trước đang ngồi thì lại ngồi xuống, người cần nghỉ ngơi thì đi nghỉ ngơi.

Đệ tử Côn Linh sơn thấy là Hướng Chân nên cũng không bận tâm, có người tiến đến hỏi Hướng Chân, "Cửa vào thật sự đã bị đóng kín rồi à?"

Hướng Chân gật gật đầu, không có nhiều lời, lướt qua bên người bọn họ, đi thẳng đến chỗ Dữu Khánh. Nhìn thấy Dữu Khánh ngồi xếp bằng, gã ta cũng ngồi xuống bên cạnh.

Nam Trúc nói nhiều, nhịn không được lại vui vẻ hỏi: "Hướng huynh, đã thấy rồi đi, ta không có lừa ngươi a, cửa vào đã bị đóng rồi đúng không?"

Kỳ thực khi hỏi như vậy, trong lòng gã ẩn chứa một chút hi vọng, hi vọng đối phương sẽ đưa ra một đáp án trái ngược.

Nhưng Hướng Chân lại gật gật đầu, khiến gã phải thất vọng.

Dữu Khánh cũng hỏi một câu: "Ngươi cũng đánh không ra sao?"

Hắn biết đòn tấn công từ trên trời giáng xuống của đối phương có uy lực rất lớn.

Hướng Chân lắc đầu, "Đánh không ra, những người khác cũng đánh không ra, không biết với thực lực của Hướng đại hành tẩu, có thể mở ra hay không."

Những người khác cũng mở không được? Dữu Khánh nghi hoặc, hỏi: "Khi ngươi đến đó, còn thấy người khác đánh mở phong ấn sao?"

Đối với hắn, Hướng Chân dường như sẵn sàng trả lời tất cả câu hỏi của hắn, "Ba gã đệ tử của Côn Linh sơn, dẫn đầu chính là Tần Phó Quân, người gần đây dẫn chúng ta đi du sơn ngoạn thủy."

Dữu Khánh hoài nghi: "Loại chuyện mở ra phong ấn như vậy mà chỉ có ba người bọn họ sao?"

Hắn cảm thấy có chút không bình thường, lối ra đã bị phong ấn, những đại lão của Hướng Lan Huyên không nôn nóng, chỉ phái ba người đi ra mở phong ấn là có ý gì?

Hướng Chân: "Bọn họ là được Hướng đại hành tẩu phái đi ra ngoài kêu gọi người của Đại Nghiệp ty nhưng tạm thời bị phong ấn cửa vào chặn lại, cũng không phải cố ý đi phá vỡ phong ấn, đã quay trở lại phục mệnh rồi."

Thì ra là thế, Dữu Khánh gật gật đầu, cũng không suy nghĩ nhiều.

Ngồi ở cách không xa, Nhạc Thù hơi nghiêng đầu nghe bên này nói chuyện, sau đó thì thầm một câu, "Đại hành tẩu không cho chúng ta biết, còn muốn ra bên ngoài kêu gọi nhân thủ là có ý gì?"

Cam Ly ngồi bên cạnh nghe vậy thì đột nhiên nhấc tay chụp lấy cánh tay y, lập tức vụt đứng dậy đi tới trước mặt Hướng Chân, trầm giọng hỏi: "Tại sao ngươi biết được bọn họ được Đại hành tẩu phái đi ra ngoài kêu gọi nhân thủ Đại Nghiệp ty?"

Hướng Chân hơi chút sửng sốt, ngẩng đầu nhìn cô ta, "Đương nhiên là chính bọn họ nói."

Cam Ly tiếp tục ép hỏi: "Ngươi xác định ngươi không nghe lầm?"

Hướng Chân hơi cau mày, trả lời rất rõ ràng: "Tần Phó Quân nói, Hướng đại hành tẩu phái bọn họ đi tìm người của Đại Nghiệp ty, ngươi cảm thấy khả năng nghe lầm nằm ở điểm nào?"

Cam Ly nắm chặt song quyền, đột nhiên cắn chặt môi.

Nhạc Thù chạy tới bên cạnh, hỏi: "Làm sao vậy?"

Cam Ly quay đầu nhìn thẳng vào y nói:

"Đại hành tẩu đã chạm mặt người của Côn Linh sơn rồi, người của Côn Linh sơn biết rõ chúng ta đã tiến vào đây, cũng biết toàn bộ nhân thủ Đại Nghiệp ty trú đóng tại Côn Linh sơn đã tiến vào nơi này, vì sao Đại hành tẩu còn phải phái người của Côn Linh sơn đi ra ngoài kêu gọi nhân thủ Đại Nghiệp ty chứ?"

Nhạc Thù chần chừ hỏi: "Ngươi hoài nghi người của Côn Linh sơn giấu giếm thông tin chúng ta đã tiến vào đây với Đại hành tẩu sao?"

Cam Ly: "Còn có lí do nào khác không?"

Nhạc Thù: "Phải chăng, là nói Côn Linh sơn thông báo về cho Đại Nghiệp ty?"

Dữu Khánh đột nhiên đứng lên chen vào nói, "Việc liên hệ với Đại Nghiệp ty, không phải nên để cho các ngươi đi làm sao? Bỏ qua các ngươi, không dùng tới, lại kêu người ngoài đi liên hệ thay là có ý gì?" Nói đến đây, hắn cũng có chút khẩn trương, nghi ngờ hỏi: "Không lẽ Hướng đại hành tẩu không biết các ngươi đã đi vào đây?"

Hắn vừa nói ra những lời này, mỗi người đều quay đầu nhìn về phía những đệ tử Côn Linh sơn đi theo đến đây hỗ trợ cánh gác bên

ngoài, nhớ lại lúc trước khi nói muốn đi gặp mặt Hướng Lan Huyên thì bị Nhan Dược ngăn cản, nói rằng Hướng đại hành tẩu muốn bọn họ trốn ở nơi này chờ lệnh.

Một ít chuyện lúc trước chỉ hơi cảm thấy nghi hoặc, hoàn toàn là làm việc theo lệnh mà thôi, lúc này nghĩ lại đều thấy khó hiểu.

Đám người Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Bách Lý Tâm đang ngồi đều đồng loạt đứng lên, đám nhân viên Đại Nghiệp ty cùng ẩn nấp tại đây cũng lần lượt đứng lên theo, mặc dù rất nhiều người không nghe được câu chuyện, cũng không biết có chuyện gì.

Nhạc Thù và Cam Ly nhìn nhau, lập tức rời đi, gọi thêm mấy tên nhân viên Đại Nghiệp ty tránh sang một bên khác để trao đổi.

Sau đó, bọn họ lại tách ra, mỗi người gọi theo một ít người đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, bên ngoài vang lên một tràng âm thanh đánh nhau "Bang bang", một lúc sau, mười một tên đệ tử Côn Linh sơn bọ đánh lén đều bị lôi vào như chó chết.

Đám người Dữu Khánh nhìn nhau, phát hiện thấy đám người Đại Nghiệp ty này, ngay cả tình huống như thế nào cũng không biết, hỏi cũng không hỏi một câu, cứ như vậy trực tiếp động thủ với đệ tử Côn Linh sơn.

Phía bên Đại Nghiệp ty lại phái mấy người đi ra ngoài canh phòng, sau đó liền tách mười một tên đệ tử Côn Linh sơn ra để thẩm vấn, tên đệ tử Côn Linh sơn cầm đầu thì bị tra tấn thẩm vấn ngay tại trước mặt đám người Dữu Khánh.

Nhưng cho dù bị hành hạ như thế nào, người đó vẫn một mực khẳng định chỉ vâng lệnh đi theo hộ tống, nghe theo sai khiến của Đại Nghiệp ty, chết cũng không chịu nói gì khác.

Về phần những đệ tử Côn Linh sơn khác cũng đều nói như vậy, không còn cách nào, bọn họ hoàn toàn không biết nội tình.

Mãi vẫn không có được kết quả gì, Cam Ly có chút nôn nóng, nói với Nhạc Thù: "Không thể tiếp tục kéo dài, Đại hành tẩu có thể gặp nguy hiểm."

Nhạc Thù trầm giọng hỏi: "Chỉ bằng bọn họ còn có thể làm gì Đại hành tẩu hay sao?"

Cam Ly trầm giọng nói: "Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng."

Khóe miệng Nhạc Thù căng ra, dứt khoát xoay người, kêu gọi thủ hạ tới đây, dặn dò một hồi.

Vì vậy, vị đệ tử Côn Linh sơn cầm đầu kia trực tiếp bị bịt miệng cắt ngang cổ ngay tại chỗ, ngã xuống co giật trong vũng máu.

Rất nhanh, bên ngoài lại vang lên một loạt tiếng kêu thảm thiết.

Nghe động tĩnh cũng có thể biết được bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Đám người Dữu Khánh lại lần nữa quay mặt nhìn nhau, từ việc này liền có thể nhìn ra được Đại Nghiệp ty là không để Côn Linh sơn vào mắt như thế nào.

Một đám người không nán lại được nữa, xử lý xong đám đệ tử của Côn Linh sơn, bọn họ vừa định xuất phát, nào ngờ, nhân viên phụ trách canh phòng bên ngoài lắc mình bay tới, khẩn cấp bẩm báo: "Nhị vị hành tẩu, bên ngoài có khoảng chừng mấy chục người đang tới gần, hẳn là người của Côn Linh sơn."

Nhạc Thù và Cam Ly lập tức phi thân lên hẻm núi quan sát.

Chờ một chút, có hơn mười tên nhân viên Đại Nghiệp ty đi xuống, trực tiếp kêu gọi mấy người Dữu Khánh: "Đi theo chúng ta."

Nam Trúc kinh ngạc, hỏi: "Đi đâu?"

"Đi là được, nói nhiều lời vô dụng như vậy làm gì." Người cầm đầu lên tiếng răn dạy.

Đám người Dữu Khánh mặc dù không đoán được lí do, nhưng không thể phản kháng, chỉ đành rời đi theo bọn họ, tuy vậy, bọn hắn lại phát hiện một chút khác thường, phát hiện thấy những người này nhanh chóng thu dọn những thi thể đã bị giết chết lúc trước, cùng nhau mang đi.

Phía sau có động tĩnh, quay đầu nhìn lại, mơ hồ nhìn thấy Cam Ly dẫn một đám người đi về phía một đầu khác của hẻm núi.

Mấy người Dữu Khánh mù mờ, không hiểu những người này đang chơi đùa trò gì.

"Ai?"

Phía trên hẻm núi, Nhạc Thù cất tiếng chất vấn, mang theo năm người đi lên, ngăn cản một đám người.

Dưới ánh trăng, người cầm đầu chính là Nhan Dược, phía sau dẫn theo hơn sáu mươi người.

Đây vẫn còn chưa phải là toàn bộ nhân thủ của ông ta, những người được phái đi lúc trước vẫn còn chưa trở về đông đủ, chỉ mới trở về hơn mười người, còn lưu lại hai người tại trên núi đá trắng để chờ những người khác trở về.

Bởi vì lo lắng bên này ít người sẽ xảy ra chuyện, ông ta dẫn một đám người chạy tới đây trước.

Khi thấy rõ là ai đến, Nhạc Thù trầm giọng hỏi: "Là ngươi?"

Nhan Dược thấy y tự mình dẫn người thủ tại nơi này, cảm thấy ngạc nhiên, "Hành tẩu cần gì tự mình canh gác ở đây?"

Nhạc Thù: "Ta không có rảnh canh ở nơi này, ngươi từ bên kia tới, trên đường có nhìn thấy có người nào không?"

Nhan Dược sửng sốt, "Không có? Hành tẩu đang tìm ai?"

Vừa nghe nói không có, Nhạc Thù lập tức xoay người, phất tay với thủ hạ, quát một tiếng, "Đi."

Năm người đi theo cùng nhảy vào trong hẻm núi với y, biến mất về phía đám người Cam Ly rời.

Nhan Dược nhướng mày, cũng dẫn người nhảy xuống theo, vừa rơi xuống đất liền nghe thấy mùi máu tươi xộc vào mũi, có người lấy vật chiếu sáng ra rọi sáng, liền nhìn thấy một bãi máu trên mặt đất.

Nhan Dược sai người nhanh chóng kiểm tra hiện trường một lần, phát hiện thấy chỉ có vết máu không thấy bóng người, ông ta lập tức kêu gọi nhân thủ đồng thời đuổi theo hướng Nhạc Thù rời đi, cho dù còn không biết rõ lắm đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhóm người đuổi theo không quá xa liền phát hiện thấy đám người Nhạc Thù, thấy bọn họ đang vây quanh dò hỏi một gã nhân viên Đại Nghiệp ty bị thương ngồi tựa ở trước vách đá.

Nhóm người Nhan Dược vừa đến nơi, Nhạc Thù lập tức quay đầu lại nói: "Nhan huynh, nhân thủ của ta không đủ, làm phiền để lại hai người trông nom hắn giúp ta."

Dứt lời, y cũng không quan tâm Nhan Dược có đồng ý hay không, lập tức dẫn người chạy đi trước.

Nhan Dược đành phải tùy tiện sai hai người lưu lại, rồi dẫn theo những người còn lại đuổi theo.

Sau khi đuổi kịp Nhạc Thù, Nhan Dược lập tức dò hỏi: "Hành tẩu, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhạc Thù đáp một câu, "Tên 'Trương Chi Thần' đó quá giảo hoạt, trúng phải quỷ kế của hắn, để cho hắn dẫn người chạy rồi."

Nhan Dược kinh nghi, "Có nhiều người như vậy trông chừng, làm sao bỏ chạy được?"

"Đợi bắt được rồi, ngươi chậm rãi hỏi hắn đi."

"Người của Côn Linh sơn ta đâu?"

"Đương nhiên là cùng nhau đuổi theo rồi."

Trong lúc một đám người nơi đây đang truy đuổi, tại vị trí lúc trước chăm sóc người bị thương, từ trên hẻm núi có mấy nhân viên Đại Nghiệp ty nhảy xuống, vây quanh quan tâm hỏi thăm người bị thương ngồi dưới đất, "Bị thương thế nào?"

Kẻ bị thương lắc đầu: "Chỉ sợ không khỏi được trong thời gian ngắn."

"Tìm một nơi thích hợp chữa thương đi." Người nói chuyện phía trước thở dài, sau đó trực tiếp vẫy tay với hai tên đệ tử Côn Linh sơn, "Hai người các ngươi đến hỗ trợ một chút."

Hai gã đệ tử Côn Linh sơn trong lòng bất mãn, ngoài mặt không dám phản kháng, chỉ có thể nghe theo, một người kéo một cánh tay của người bị thương lên, khoác qua vai mình.

Hai người vừa mới nâng kẻ bị thương đứng lên, hai tay kẻ bị thương đột nhiên thuận thế chụp lấy yết hầu của hai người, hai người còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị bóp cổ răng rắc.

Trong lúc hoảng loạn, hai tên đệ tử Côn Linh sơn muốn giãy giụa nhưng đã bị người ở hai bên đè lật xuống, cùng nhau dùng kiếm chém loạn một trận.

Sau khi xác nhận hai người đã chết, mấy tên nhân viên Đại Nghiệp ty, kể cả tên bị thương, nhanh chóng đạp vách đá chạy lên trên như diều gặp gió. Sau khi nhảy lên vách núi, mấy người dắt tay nhau đuổi theo hướng đi của Nhạc Thù.

Từ đầu tới cuối phối hợp rất ăn ý, dường như không phải lần đầu tiên làm loại chuyện như vậy.

Đám người Dữu Khánh đã nhảy ra khỏi hẻm núi từ lâu, lướt nhanh trên cánh đồng mênh mông bát ngát, thi thể của những đệ tử Côn Linh sơn kia đã được xử lý rồi.

Sau một hồi bôn ba, Dữu Khánh hỏi: "Chúng ta đi đâu?"

Người cầm đầu đám nhân viên Đại Nghiệp ty đáp một câu, "Đi gặp Đại hành tẩu."

Nam Trúc hiếu kỳ hỏi: "Không đợi hai vị hành tẩu kia sao?"

Người cầm đầu: "Giải quyết xong đám người bụng dạ khó lường kia, tự nhiên sẽ đến."

Nam Trúc: "Có thể giải quyết sạch sẽ không? Chạy mất một người sẽ rất phiền phức."

Kẻ cầm đầu liếc mắt nhìn gã, không để ý tới.

Nam Trúc không để bụng, lại thay đổi vấn đề, "Chúng ta căn bản không biết vị trí cụ thể của Hướng đại hành tẩu ở đâu, cứ đi tìm như vậy thì phải tìm tới khi nào?"

Mấy người bọn hắn kỳ thực có thể ước tính được phương hướng đại khái của "Thần thụ", nhưng không thể nói ra, nếu nói ra liền chứng tỏ bọn họ có hiểu biết bên trong tiên phủ.

Vừa mới nói xong, phía trước xuất hiện một ngọn núi, nhìn có chút quen mắt, sau khi phân biệt một chút, xác định là ngọn núi đá trắng

rời đi lúc trước.

Người cầm đầu dẫn bọn họ đi vòng đến một bên của núi đá trắng, sau khi ẩn núp kỹ, gã mới đưa tay lôi kéo cánh tay Hướng Chân, "Đại hành tẩu đi về phía nào?"

Hướng Chân không biết có nên nói hay không, gã quay đầu nhìn về phía Dữu Khánh.

Dữu Khánh hơi gật đầu, "Có lẽ Côn Linh sơn đã nảy sinh ý khác, rơi vào trong tay bọn họ, chúng ta tuyệt đối không có đường sống."

Đây cũng không phải là hư ngôn, không giống như lúc tại Tiểu Vân gian, rơi vào trong tay tam đại thế lực còn được bố thí một con đường sống, nếu rơi vào trong tay Côn Linh sơn là tuyệt không có đường sống.

Lúc này Hướng Chân mới nhấc tay chỉ ra phương hướng mà Hướng Lan Huyên rời đi lúc trước.

Chương 731: Đại vương cho mời

Người bên cạnh càng ngày càng ít, cho đến khi bên người chỉ còn lại có bảy tám người, Nhan Dược mới dần cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Đã lần theo dấu vết hơn mười dặm đường, sáu mươi người đi theo dần dần không còn nữa, tất cả đều là vì gặp phải dấu hiệu khả nghi, thí dụ như tại hướng khác có vết máu nên cử người đi kiểm tra theo hướng đó.

Điều thực sự khiến ông ta sinh lòng nghi ngờ không phải vì sắp hết người để phái đi, mà là không có ai trong số những người được cử đi kiểm tra chạy về báo cáo, điều này có chút không bình thường, lẽ nào mỗi một tổ đều phát hiện thấy khả nghi, đều một mực tiếp tục

đuổi theo kiểm tra hay sao? Càng nghĩ càng thấy không thích hợp, Nhan Dược đột nhiên nhấc tay, ông ta dừng lại, cũng ra hiệu cho bảy tám gã đệ tử Côn Linh sơn đi theo dừng lại.

Bên cạnh Nhạc Thù cũng chỉ còn lại hai người, còn đang tiếp tục vừa quan sát vừa tiếp tục đi tới trước.

Nhận thấy người của Côn Linh sơn đã dừng lại, Nhạc Thù chỉ quay đầu lại thoáng nhìn mà thôi, không để ý tới bọn họ, tiếp tục dẫn người lục soát.

Nhìn thấy bọn họ đã đi xa, một đệ tử Côn Linh sơn kinh ngạc hỏi: "Nhan sư thúc, tại sao không đi nữa?"

Nhan Dược trầm giọng nói: "Người của chúng ta càng ngày càng ít, có chút không thích hợp. Quay lại, trên đường trở về nhìn xem một chút.

Lúc này những đệ tử đi theo mới chú ý tới sự khác thường, cùng theo ông ta nhanh chóng quay ngược lại.

Khi nhóm người lại sắp lần nữa chui vào hẻm núi thì trong hẻm núi toát ra một nhóm người, ngăn cản trước lối vào hẻm núi.

Đám người Côn Linh sơn không thể không khẩn cấp ngừng lại, nhìn dưới ánh trăng, phát hiện thấy là người của Đại Nghiệp ty, người cầm đầu là một người phụ nữ, chính là Cam Ly.

Đội ngũ Đại Nghiệp ty bày ra tư thế bao vây nửa hình tròn khiến cho đám người Côn Linh sơn cảm thấy được rõ ràng có dị thường, nhận thấy được phía sau có động tĩnh, quay đầu lại nhìn, phát hiện lại có một nhóm người từ phía sau vây kín tới lại đây, dẫn đầu chính là Nhạc Thù, lúc trước đã tách ra.

Người của Đại Nghiệp ty nhanh chóng tập trung lại, vây kín xung quanh, bao vây tám người Côn Linh sơn vào giữa.

Không cần phải nhắc nhở, đám người Côn Linh sơn lập tức rút vũ khí ra, tựa lưng vào nhau cảnh giác. Nhan Dược trầm giọng hỏi: "Hai vị hành tẩu, đây là có ý gì?"

Nhạc Thù nói: "Không có ý gì, chỉ là muốn biết Côn Linh sơn các ngươi có ý gì."

Nhan Dược: "Nhạc hành tẩu, Nhan mỗ nghe không hiểu ngươi đang nói gì. Nhạc Thù: "Chúng ta còn cần phải chạy đi gặp mặt Đại hành tẩu, không có thời gian vòng vo với ngươi. Những đệ tử Côn Linh sơn mà ngươi không thấy đều đã chết rồi, bọn ta giết!"

Nghe được lời này, đám người Côn Linh sơn đều kinh ngạc vô cùng, mấy chục đồng môn cứ như vậy chết lặng lẽ như thế sao?

Nhan Dược bộc phát lửa giận, phất tay chỉ đến, phẫn nộ quát: "Các ngươi lạm sát kẻ vô tội như thế, quả thực khinh người quá đáng!"

Nhạc Thù: "Có phải lạm sát hay không, ta tự sẽ đối chất với Côn Linh sơn các ngươi. Hiện tại, ta cho các ngươi một cơ hội, nói rõ ra Côn Linh sơn đến cùng muốn làm gì. Nói rõ ra, Đại Nghiệp ty có thể tha cho các ngươi vô tội, nói không rõ, toàn bộ các ngươi đều phải chết, việc còn lại, chúng ta sẽ tự điều tra."

Đã đến bây giờ, y đã không cần che giấu nữa, giống như y đã nói, không có thời gian vòng vo, vội vàng dẫn người đi bảo vệ quanh Hướng Lan Huyên.

Lúc trước sở dĩ không trực tiếp động thủ, chính là bởi vì nhân số Côn Linh sơn tương đối nhiều, lo lắng động thủ thì sẽ có người chạy mất, một khi có người chạy đi mật báo, e rằng sẽ xuất hiện cục diện bất lợi, lúc này chỉ còn lại mấy người như vậy, đã không thể chạy thoát được!

Bây giờ, cho dù là phán đoán sai, cũng có thể chết không có đối chứng!

Người của Côn Linh sơn muốn khống chế cục diện, đám người Đại Nghiệp ty bọn họ khi đối diện với tình huống bất ngờ thì cũng muốn khống chế cục diện trong tay mình…

Phía dưới "Thần thụ", Hướng Lan Huyên, Hoàn đại trưởng lão đã tiến đến rất gần, đứng ở dưới cây ngước nhìn lên.

Nói là tiến đến gần, kỳ thực cũng còn có khoảng cách nửa dặm, chỉ vì cây này thực sự là quá khổng lồ.

Rễ cây đang xen bao phủ một khu vực rộng lớn trên mặt đất, gốc cây bám đầy rêu xanh tỏa ra ánh sáng mờ ảo, hai người đứng ở trước đống rễ lan khắp nơi giống như xúc tu.

Khúc trưởng lão dẫn theo một đám người ẩn núp tại trong đống hoa cỏ tươi tốt rập rạp, âm thầm quan sát hành tung của hai người, cũng không dám dẫn quá nhiều người tới gần.

Ông ta dẫn theo một đám đệ tử Côn Linh sơn lục soát xung quanh "Thần thụ" một vòng, không phát hiện thấy có khác thường hoặc nguy hiểm gì, nơi đây thoạt nhìn có vẻ rất yên bình.

Bây giờ, dò xét đến trước cây đại thụ này liền không dám tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ.

Đêm tối yên tĩnh, trên thân cây cao vút mơ hồ có âm thanh ca múa truyền ra, khoảng cách quá xa, nghe không rõ.

"Xem ra, cây này có khả năng là mấu chốt."

Hoàn đại trưởng lão vẫn hi vọng có thể xúi giục Hướng Lan Huyên đi tới kiểm tra, lúc trước đã nói mấy lần với tu vi bên phía bọn họ là không được, chân tay vụng về sợ đả thảo kinh xà.

Hướng Lan Huyên trầm mặc một hồi, từ từ nói: "Có phải là mấu chốt hay không, phải làm sao để chạm đến mấu chốt này, hiện nay có ba biện pháp. Một, trực tiếp đi điều tra. Hai, ẩn nấp ở bên ngoài chờ

đợi quan sát, nhìn xem có gì xuất hiện hay không. Ba, tìm vị Thám Hoa lang kia. Nếu hắn đã dám xông vào đây, rất có thể đã biết được chút gì. Sau khi nắm giữ thêm một cố tình huống từ miệng hắn rồi quyết định cũng không muộn. Đại trưởng lão cho rằng biện pháp nào thích hợp nhất?"

Hoàn Ngọc Sơn tự nhiên tán thành với phương án thứ ba, nhưng sẽ không nói như vậy, trái lại trầm ngâm nói: "Vấn đề là hiện tại không biết rõ tung tích của vị Thám Hoa lang đó, không biết lúc nào mới có thể tìm được." Lão ta ngẩng đầu nhìn lên phía trên, "Hắn có ở trên đó không? Việc ca múa phía trên có liên quan với hắn không? Ví dụ như là đang tiếp đãi khách.

Trên thực tế, lão ta biết rõ Dữu Khánh bây giờ đang ở nơi nào, người của Nhan Dược phái tới đã liên lạc với lão ta, báo cho lão ta biết Dữu Khánh hiện tại đang trong sự khống chế của bọn lão.

Hướng Lan Huyên cũng nhìn lên phía trên: "Trường hợp ông nói cũng có chút ít khả năng, nhưng không thể đi đánh cược với việc này. Lưu lại một số người ở tại đây âm thầm theo dõi, người còn lại trước tiên đi xem xét xung quanh rồi tính tiếp.

Tại trước khi đội ngũ hùng hậu của Đại Nghiệp ty nàng ta đến được đây, nàng ta không muốn hành động thiếu suy nghĩ. Ngay cả khi Nhạc Thù và Cam Ly tới đây, nàng cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, nhất định sẽ chờ đến khi phía bên Địa sư phát lực, nếu như pháp giá Địa sư có thể đích thân tới, vậy sẽ càng tốt.

Hoàn Ngọc Sơn vừa nghe nói vậy, ít nhiều đã đoán được ý định của đối phương, lão ta đã hiểu được quyết sách của Chưởng môn, chắc chắn lão ta sẽ không giao vị Thám Hoa lang đó ra đây, cũng không có khả năng để cho đối phương chờ được người của Đại Nghiệp ty đến.

Nếu đã không thể lợi dụng được vị Đại hành tẩu này, vậy lão ta cũng không muốn lưu lại chướng ngại vật này nữa, trong mắt dần dần hiện lên sát cơ.

Nhưng nhìn nhìn về phía chỗ có ca hát, lão ta biết nơi này không phải là nơi để động thủ, một khi động thủ rất có khả năng gây ra động tĩnh dẫn tới những nguy hiểm không biết, liền gật đầu nói: "Đại hành tẩu nói có lý, nơi đây để cho bọn họ theo dõi chặt chẽ là được, chuyện tìm người giao cho Khúc trưởng lão đi sắp xếp đi, chúng ta trước tiên rời khỏi tiên phủ này trở về Côn Linh sơn làm thêm chút sắp xếp rồi tính tiếp."

Hướng Lan Huyên suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cũng tốt."

Đang định xoay người rời đi thì nàng ta nhịn không được tò mò vươn ngón tay tới, thử đụng nhẹ vào rêu xanh phát sáng mờ ảo kia.

Ngón tay chạm vào, cũng không thấy có cảm giác gì đặc biệt, cũng chỉ giống như rêu xanh bình thường, chỉ là vị trí ngón tay đụng vào tối xuống.

Tuy nhiên, vào thời điểm nàng ta rời ngón tay ra, tại vị trí tối đi đó chợt lóe lên qua một luồng sáng có cảm giác mạnh hơn một chút. Luồng sáng này lan đi cực nhanh theo lớp rêu xanh, nó giống như một phản ứng dây chuyền lan từ gốc đến thân cây, luồng sáng trong phút chốc đã lan đến phía trên, biến mất tại trong tán cây.

Cảnh tượng này nằm ngoài dự đoán của hai người, không biết là chuyện gì đang xảy ra, cũng không nghĩ tới đám rêu xanh trên cây này lại có phản ứng như vậy, hai người lập tức khẩn trương, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn lên phía trên.

Chờ một lúc vẫn không thấy có phản ứng gì, hai người mới lặng lẽ rút khỏi thân cây khổng lồ trước mặt.

Đang ẩn nấp tại trong đám hoa, Khúc trưởng lão đột nhiên giơ tay lên, chỉ chỉ vào không trung phía trên hai người, ra hiệu cho hai người chú ý bên trên, sau đó co người lại.

Hướng Lan Huyên và Hoàn Ngọc Sơn lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong không trung có thứ gì đó đang đung đưa lượn lờ hạ

xuống, hai người tức thì cảnh giác cao độ.

Đợi đến khi thứ đó hạ xuống tới, nhìn thấy rõ rồi, mọi người mới nhận ra đó chính là cánh hoa.

Rất nhiều cánh hoa đung đưa bay liệng hạ xuống, tựa như một đợt mưa tuyết lông ngỗng màu sắc rực rỡ, chúng càng nổi bật hơn trên lớp nền rêu xanh rộng lớn, khung cảnh như trong mộng ảo.

Tuy nhiên, không ai có tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp này, mọi người đều nơm nớp lo sợ, và không dám hành động tùy tiện.

Hướng Lan Huyên cùng Hoàn Ngọc Sơn đều biết, chỉ cần lúc này hai người dám chạy, người trốn ở trong đám hoa cỏ rậm rạp tất nhiên sẽ cùng chạy trốn theo.

Dường như cũng không cần phải chạy, đã có hai bóng người từ trên cao phiêu nhiên hạ dần xuống, giữa trong đám mưa cánh hoa bay liệng, họ đạp chân trần trên một cây, dừng lại.

Là hai nữ nhân tóc mây búi cao, khuôn mặt được che một nửa bằng lụa trắng, không thể thấy rõ dung mạo như thế nào, nhưng nhìn từ một nửa khuôn mặt lộ ra kia, chắc hẳn là xinh đẹp. Thân thể xinh đẹp với làn da trắng trẻo ngọc ngà đó của họ khiến người ta có phần không dám nhìn thẳng, trên người chỉ có một vòng cánh hoa quấn quanh ngực, ngoài ra không còn có bất kỳ một sợi chỉ nào khác, eo thon rất nhỏ, lộ rốn ra, phần thân dưới là một chiếc váy dài kết bằng những cánh hoa sặc sỡ.

Nhìn Hướng Lan Huyên và Hoàn Ngọc Sơn ở phía dưới đang khẩn trương đề phòng, hai nữ nhân cất giọng nói trong trẻo như chim hoàng oanh, đồng thanh nói: "Có khách tới chơi, đại vương sai hai người bọn ta đón khách, mời!"

Hai nữ cùng vươn cánh tay ngọc để trần của mình ra, làm tư thế mời. Những cánh hoa màu sắc rực rỡ vẫn từ trên không trung tung bay chao liệng rơi xuống, nhưng đã dần dần thưa thớt.

Hai người Hướng, Hoàn quay mặt nhìn nhau, không biết nên ứng đối như thế nào.

Sau một hồi do dự, cuối cùng Hướng Lan Huyên cố lấy can đảm lên tiếng: "Đại vương của ngươi là ai?"

Một nữ cười nói: "Nhìn thấy tự nhiên sẽ biết." Hai người lại đồng thời vươn tay ngọc ra cùng ra hiệu mời.

Lịch sự như vậy, thực sự là làm cho người ta khó thể từ chối, vấn đề là không biết rõ tình hình, nhưng cũng không dám chạy.

Cuối cùng, Hướng Lan Huyên đành phải nỗ lực gật đầu nói: "Làm phiền."

Hoàn đại trưởng lão cũng chắp tay cảm tạ.

Với kinh nghiệm của hai người, cũng không khó để đưa ra quyết định này.

Nếu như thật sự có thể chạy được, cho dù đối diện với đại vương gì đó cũng không cần phải sợ, còn nếu như không chạy được, chạy lúc này cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, người ta lịch sự như vậy, không cần phải làm cho người ta tức giận.

Một nữ lại nhìn về phía bụi hoa phía bên kia, hỏi: "Chỉ nhị vị thôi sao? Bên trên có quỳnh tương ngọc lộ, những người khác không uống một chén sao?"

Nghe được những lời này, tất cả đều biết người ẩn nấp cũng đã bị phát hiện.

Hoàn Ngọc Sơn vội khách khí đáp: "Đều là tục nhân, không muốn làm ô nhiễm quý bảo địa, hai người bọn ta đại biểu mọi người đi hội kiến đại vương là được rồi."

Hai nữ gật đầu, không chút nào miễn cưỡng, cất tiếng "Mời", rồi song song bay lên không trung, cùng lướt về phía trên kia.

Vừa nhìn thấy tư thế bay lên này, con ngươi của Hướng Lan Huyên và Hoàn Ngọc Sơn đều đột nhiên co lại, đã nhận ra được hai nữ nhân đón khách này ít nhất cũng có tu vi cảnh giới Cao Huyền.

Trốn ở trong đám cỏ hoa rập rạp, đám người Khúc trưởng lão sợ đến mức thở cũng không dám thở.

Hướng Lan Huyên còn đỡ, cũng có thể nhẹ nhàng bay lên không, không cần mượn nhờ ngoại lực, không nhanh không chậm mà bay đi theo.

Hoàn Ngọc Sơn thì lắc mình tung người lên, rơi tại trên thân cây, thỉnh thoảng mượn lục trên thân cây để lướt lên cao.

Cuối cùng, những cánh hoa chao nghiêng bay liệng từ trên không rơi xuống cũng đã ngừng lại.

Chương 732: Ô này ô này ô này

Khúc trưởng lão đưa tay bắt lấy một cánh hoa từ trên không trung bay lượn xuống, lật nhìn xem, rồi đặt ở trước mũi ngửi ngửi, lại ngẩng đầu nhìn lên phía trên, có chút bất an, không biết Đại trưởng lão đi chuyến này là cát hay là hung.

Vạn nhất có biến, đám người bọn họ phải làm gì bây giờ?

Khúc trưởng lão suy nghĩ một hồi, cảm thấy nên phái người đi thông báo cho Tông môn biết, liền gọi hai người tới, thì thầm dặn dò một hồi, sau đó để hai người nhanh chóng về Tông môn.

Trên đại thụ, Hướng Lan Huyên và Hoàn Ngọc Sơn trước sau hạ xuống trên một cành cây khô còn rộng hơn cả một con đường phố,

hai nữ tử dẫn đường lần nữa đưa tay ra hiệu, mời bọn họ đi tới "Quảng trường" phía trước.

Nơi gọi là "Quảng trường" kỳ thực chính là một chỗ chạc cây nơi có mấy cành cây chính xòe ra.

Từng cái từng cái lò lửa rải rác nơi đó đang hừng hực bốc cháy, người nhìn thấy vô cùng sợ hãi, lo lắng cây "Thần thụ" này sẽ bị đốt cháy.

Trong sân có đặt mấy cái trống tròn, có ba nam nhân đi chân trần đang sôi nổi nhảy ở trên trống, những điệu nhảy rất kỳ quái.

Có hai người trong số đó để trần, thân thể vạm vỡ, cơ ngực cơ bụng nổi lên, đường nét rõ ràng, đi chân trần nhảy tới nhảy lui trên trống, tạo ra những âm thanh nhịp nhàng có nhịp điệu.

Chiếc trống ở chính giữa là chiếc trống lớn nhất, bên trên có một nam nhân mặc y phục hoa hòe, trên búi tóc cài một đóa hoa tươi màu hồng phấn, tay áo rộng thùng thình xắn đến trên vai, giống như hai sợi dây treo tại trên vai, hai tay trần, chân trần đung đưa bước nhảy.

Kỳ quái chính là, mắt bị bịt kín, một dải ruy băng buộc quanh mắt, ngoài miệng để 2 chòm râu cong ra như hình chữa Bát, cầm chén rượu trong tay, người lắc lắc lư lư.

Nhìn thấy tiến tới phía trước giẫm mấy bước, lại duỗi người xoay eo lui lại giậm chân vang lên tiếng trống, miệng ngâm xướng, "Túy nha túy nha túy nha túy nha."

Hai gã nam nhân để trần lập tức nhảy theo, đạp ra tiếng trống phụ họa, "Ô này ô này ô này."

Hoa y nam tử bỗng nhiên đạp liên tục một trận, sau khi chậm lại, thân thể mềm oặt nằm úp sấp nhoài nhoài bò bò lắc lư ngâm xướng, "Tỉnh nha tỉnh nha tỉnh nha tỉnh nha."

Hai gã nam nhân để trần lại nhảy tới nhảy lui, đung đưa thân thể giậm chân phụ họa, "Ô này ô này ô này."

Trong đó có một người vừa đung đưa vừa ôm vò rượu châm rượu cho hoa y nam tử.

Lúc này hai nữ tử dẫn đường cũng mỗi người nhảy lên trên một chiếc trống, giậm chân vỗ tay phụ họa, "Ô này."

"Bò nha bay nha người nha đi đâu?"

"Ô này ô này ô này."

"Ô này."

Thử đi vào bên trong "Quảng trường", Hướng Lan Huyên và Hoàn Ngọc Sơn quay mặt nhìn nhau, tình hình này khiến đầu bọn họ mù mờ không hiểu.

Bọn họ muốn biết được gọi là "Đại vương" là người nào, là kẻ mặc y phục hoa hòe sao? Nhưng nhìn hành vi phóng đãng như vậy lại cảm thấy không giống.

Nếu như đã tới nơi này, khách liền phải theo chủ, bọn họ cũng chỉ có thể tạm thời kiên nhẫn chờ đợi.

Nhìn tới nhìn lui, phát hiện thấy điệu nhảy của những người khác đều nhịp nhàng có quy luật, duy chỉ có điệu nhảy của hoa y nam tử là không thể nắm được nhịp điệu, khi thì rón ra rón rén giống như ăn trộm, khi thì như con gà trống vểnh mông xoay lui xoay tới khoe mẽ bước đi, khi thì hai chân đạp loạn liên tục, mặt trống chấn động văng nước khắp nơi.

Chén rượu đặt trên mặt trống bị hất rượu ra tung tóe.

Có khi còn ngã sõng xoài trên mặt trống, quay cuồng, chân tay đập loạn, có cảm giác hoàn toàn tự do ngẫu hứng.

Và cả tiếng xướng ca kia nữa, dường như cũng rất tùy ý.

Chờ rồi tiếp tục chờ, chờ đến khi một vò rượu rót sạch, chờ đến một giọt rượu cuối cùng chảy vào trong chén rượu, hoa y nam tử mới ngẩng đầu uống cạn, tiện tay quẳng chén rượu lên, giang hai tay ngã ngửa ra sau, ngửa mặt lên trời xướng ra một câu "Ô này ô này ô này", rồi mới đột nhiên tung người bay lên.

Người nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt hai người Hướng, Hoàn, giống như một tên trộm mắt mù, mũi mấp máy, ngửi ngửi trước mặt hai người, khiến cho hai người vô cùng khẩn trương.

Hoa y nam tử bỗng nhiên chỉ tay vào Hoàn Ngọc Sơn, khẳng định: "Nam nhân." Lại đưa tay kéo dải băng bịt mắt ra, đồng thời nói về phía Hướng Lan Huyên, "Nữ nhân."

Một đôi mắt sáng ngời có thần vụt sáng, đánh giá Hướng Lan Huyên.

Và Hướng Lan Huyên cũng đang quan sát y, phát hiện thấy ngoại hình rất có dáng vẻ nam nhân, chỉ là bộ ria mép chữ bát này nhìn có chút quen mắt.

Sau khi xác nhận Hướng Lan Huyên trước mắt là nữ nhân, y lại quay đầu nhìn chăm chú Hoàn Ngọc Sơn, sau đó cười ha hả lui về phía sau, "Đoán đúng rồi."

Tiện tay ném dải băng trong tay đi, ngoắc tay.

Vì vậy, hai gã nam tử ở trần mỗi người ôm một vò rượu đến, hai nữ tử xinh đẹp cầm chén đưa tới.

Rót đầy rượu, tay trắng nâng chén, đưa đến trước mặt hai người Hướng, Hoàn.

Hai người nhìn nhau không nói nên lời, ngoài cười nhưng trong không cười mà nhận lấy, hoa y nam tử nhấc tay ra hiệu, "Người tới

là khách, mời cạn chén này."

Hai người nhìn xem rượu ở trong chén, thứ này không biết được là địch hay bạn, thử hỏi làm sao có thể uống xuống được.

Hướng Lan Huyên mở miệng chuyển hướng đề tài, "Dám hỏi tôn giá là người phương nào?"

Nữ tử xinh đẹp ở bên cạnh nói: "Đây chính là đại vương của chúng ta."

"Thì ra là đại vương, thất kính." Hướng Lan Huyên hơi khom người, Hoàn Ngọc Sơn cũng làm theo.

Hoa y nam tử lại nhấc tay ra hiệu cho hai người uống rượu.

Nhưng hai người bưng chén rượu quả thực khó xử, thật sự không dám dễ dàng uống vào trong bụng.

Thấy thế, hoa y nam tử cười vươn tay, cầm chén rượu trong tay hai người về, trước tiên rót hết một chén vào trong bụng mình, rồi mới hỏi: "Các ngươi làm sao mở ra được phong ấn đi vào đây?"

Hai người Hướng, Hoàn tức thì quay mặt nhìn nhau, cũng không biết vị này sau khi nhìn thấy bọn họ mới biết cổng tiên phủ mở ra, hay là cổng tiên phủ vừa mở ra thì đã biết được.

Hướng Lan Huyên thử hỏi một câu, "Đại vương đã biết được chúng ta tiến vào từ trước rồi?"

Hoa y nam tử nhún vai, nâng chén kính rượu với tán cây phía trên, rồi nốc cạn, chép miệng một cái, nói: "Khi phong ấn mở ra, ta ở đây có thể cảm ứng được. Ta hỏi lại một lần cuối cùng, các ngươi là vào bằng cách nào?"

Hỏi xong, y giao hai chén rượu không cho nữ tử xinh đẹp bên người cầm.

Thấy y nói như vậy, hai người Hướng, Hoàn cảm thấy rất áp lực, Hoàn Ngọc Sơn trả lời: "Ta không biết phong ấn làm sao mở ra được, ta vào đây theo nàng ta."

Dám đẩy lên người ta? Hướng Lan Huyên vô thức liếc mắt nhìn lão ta, thấy hoa y nam tử đang nhìn chăm chú về phía mình, nàng ta vội giải thích: "Ta cũng không biết mở ra bằng cách nào, ta nhìn thấy tiên phủ mở ra, nhìn thấy có người tiến vào rồi, sau đó mới cùng theo vào."

Hoa y nam tử lại hỏi Hoàn Ngọc Sơn, "Là như vậy sao?"

Hoàn Ngọc Sơn: "Đúng vậy, chúng ta kỳ thực đều là đi theo vào đây."

Hoa y nam tử hỏi: "Người kia đâu?"

Hướng Lan Huyên: "Sau khi vào đây, chúng ta cũng đang tìm."

Hoàn Ngọc Sơn biết rõ người ở trong tay mình, nhưng vẫn không thành thật nói ra.

Hoa y nam tử cười gật đầu, "Được, ta cho các ngươi thời gian một ngày, ngày mai… Không, trước khi mặt trời ngày mai hiện lên, nếu các ngươi không thể đưa người đó tới đây cho ta, ta sẽ bắt đầu một trận săn giết. Lúc đó, các ngươi nhất định phải nấp cho kín, đừng để bị ta tìm được."

Dứt lời liền lắc mình rời đi, rơi tại trước một chiếc trống, cầm hai cái dùi trống lên, đánh mạnh.

Tiếng trống ầm ầm, chấn động lòng người, rất nhịp nhàng và có nhịp điệu.

Y đi chân trần nhảy đánh, nhảy đánh, rõ ràng đang rất hưng phấn, ngay cả trong tiếng trống cũng bộ lộ ra sự hưng phấn, còn nhảy

người xoay lưng về phía trống đập vang, cũng hất cằm ra hiệu cho hai người Hướng, Hoàn có thể rời đi được rồi.

Không chỉ có y, ngay cả hai nam nhân ở trần cùng hai gã nữ tử xinh đẹp rõ ràng đều có vẻ mặt hưng phấn, dường như đều rất mong đợi trận săn giết sắp đến kia.

Cho dù là như thế, trong tình trạng không biết sâu cạn như thế nào, hai người Hướng, Hoàn không dám mạo phạm, chắp tay chào, rồi rời đi.

Sau khi hai người xuống đến mặt đất, Hướng Lan Huyên không nói nhiều một câu nào, quay đầu lại nhìn nhìn trên cây, lắc mình một cái bay khỏi, trực tiếp bay về phía cổng vào tiên phủ.

Nơi đây, nàng ta là không muốn tiếp tục lưu lại nữa rồi, ít nhất, một mình nàng ta là không dám hành động thiếu suy nghĩ, vẫn cần làm phiền Địa sư tới đây rồi mới có quyết đoán.

Hoàn Ngọc Sơn thấy vậy thì khá nôn nóng, lão ta không thể để cho Hướng Lan Huyên còn sống rời khỏi nơi đây, nhưng lão ta cũng không thể để cho đám người Khúc trưởng lão chịu chết tại nơi này, đang định mở miệng dặn dò thì từ phía sau mọi người đột nhiên có động tĩnh truyền đến, chỉ chốc lát sau, có ba người đi đến trước mặt bọn họ, chính là ba người Tần Phó Quân.

Nhìn thấy ba người này quay trở lại, Khúc trưởng lão kinh ngạc, "Không phải đã nói các ngươi đi ra ngoài báo tin rồi sao?"

Ông ta còn nhìn trái nhìn phải, muốn tìm người khác để hỏi xem, chẳng lẽ là mình nghe lầm?

Tần Phó Quân thần tình nghiêm trọng đáp: "Ra không được, cổng tiên phủ đã bị phong ấn, bọn ta dốc hết toàn lực cũng không thể lay động chút nào, e rằng phải cần vị Đại hành tẩu kia đích thân xuất thủ thử xem mới được." Nói xong cũng nhìn nhìn xung quanh, không phát hiện thấy bóng dáng của vị Đại hành tẩu kia.

"Cái gì?" Khúc trưởng lão thất kinh, lập tức hỏi Hoàn Ngọc Sơn, "Đại trưởng lão, làm sao bây giờ?"

"Chẳng lẽ là bọn họ?" Hoàn Ngọc Sơn cất tiếng thì thầm, rồi quay đầu nhìn lên phía trên cây, nghi ngờ không biết có phải là vị đại vương kia đã dùng biện pháp gì đó đóng kín cửa vào rồi hay không, bởi vì vị đó đã nói sẽ triển khai một trận săn giết, không đóng cửa lại thì làm sao săn giết?

Nhưng hiện tại không phải là thời điểm để do dự, lão ta lập tức dẫn Khúc trưởng lão đến một bên, tránh khỏi mọi người rồi nhỏ giọng dặn dò: "Trên cây có mấy cái đại yêu, thực lực không phải chuyện đùa, nơi đây không thích hợp ở lâu, ngươi lập tức dẫn mọi người rời đi, tạm thời không cần lo chuyện khác, trước tiên tìm đến vị Thám Hoa lang kia, phải cạy miệng của hắn để biết được tất cả những gì có liên quan tới nơi đây."

Khúc trưởng lão trầm ngâm nói: "Người mặc dù tại trong phạm vi kiểm soát của chúng ta, nhưng lại nằm trong tay nhân viên Đại Nghiệp ty, làm gì với đám người Đại Nghiệp ty đó bây giờ? Chắc chắn sẽ ngăn cản!"

Hoàn Ngọc Sơn dứt khoát nói: "Đã không thể lưu lại đám người đó nữa, không thể để cho bọn họ gặp được Hướng Lan Huyên. Nếu thật sự ra không được, một khi đại yêu trên cây phát tác, chỉ khi đám người đó biến mất thì mới có thể tiếp tục lợi dụng thực lực của Hướng Lan Huyên. Nhớ kỹ, tên Thám Hoa lang đó có khả năng biết được mấu chốt để chúng ta có thể sống sót đi ra ngoài hay không."

Khúc trưởng lão: "Được, để ta xử lý."

"Ngươi nhanh đi làm đi! Ta phải đi trông chừng vị Đại hành tẩu kia." Hoàn Ngọc Sơn dứt lời liền lắc mình rời đi, thân hình nhanh chóng biến mất tại trong màn đêm.

Khúc trưởng lão cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng tập trung nhân thủ, rất nhanh chóng rút lui khỏi nơi đây.

Sau khi những người này rời đi trong chốc lát, lại có một đám người lặng lẽ tìm đến dưới "Thần thụ", chính là nhóm người Đại Nghiệp ty kéo theo mấy người Dữu Khánh rời đi trước.

Bọn họ cũng không phải trực tiếp tới gần, mà là đi vòng quanh "Thần thụ", đi đến phía dưới đại thụ mới dừng lại.

Mười mấy người trốn ở trong đám hoa cỏ um tùm, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Nói thật, mấy người Dữu Khánh bị hành vi của những kẻ này làm cho có chút nơm nớp lo sợ, bởi vì mấy người bọn hắn biết rõ cây đại thụ này chính là Tiên cung trong tiên phủ, mà ở trong Tiên cung có một vị Ong chúa tu vi cao thâm, cứ trực tiếp lẻn đến ngay phía dưới mí mắt của người ta như vậy, không phải đi tìm kích thích thì là cái gì?

"Đại hành tẩu đâu chứ? Chúng ta đi vòng quanh hết vòng này đến vòng khác, vậy mà chẳng nhìn thấy được một cái bóng nào." Nam Trúc nhịn không được cất lời lẩm bẩm than thở.

Đám người Đại Nghiệp ty cũng cảm thấy quái lạ, không phải nói rằng Đại hành tẩu đã tới đây rồi sao?

Vào lúc này, Dữu Khánh lại chen vào một câu, hắn nhìn chằm chằm trên cây, nói: "Rất có thể, nhóm người Đại hành tẩu đã lên trên rồi."

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Bách Lý Tâm lập tức mở to hai mắt nhìn hắn, trốn còn không kịp, còn dám lên trên cái cây này, muốn làm gì?

Chương 733: Chạy thoát

"Lên trên rồi?" Người cầm đầu nhóm người Đại Nghiệp ty có chút nghi ngờ, ngẩng đầu nhìn phía trên, "Làm sao biết được?"

Hiện tại, ở một mức độ nào đó, phía bên gã coi như tín nhiệm Dữu Khánh, bởi vì Dữu Khánh có một câu nói làm cho bọn họ yên tâm, đó là rơi vào trong tay Côn Linh sơn thì chỉ có đường chết!

Suy nghĩ thấy cũng đúng là như vậy, hiện nay, Đại Nghiệp ty bọn họ là đường lui duy nhất của đối phương.

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Các hạ không hiểu ca múa chăng?"

"Ách…" Tên thủ lĩnh sửng sốt, lúng túng hỏi: "Đàn ông con trai, có mấy người hiểu biết thứ đó, nghe cũng có nghe, xem cũng có xem, hiểu biết thì không dám nói, ngươi có ý gì?"

Dữu Khánh ra vẻ như rất hiểu biết, hất hất cằm lên phía trên, "Có nghe được tiếng ca hát phía trên không? Có ý nghĩa tiếp khách. Người nào đang tiếp khách? Cũng không thể là mấy người Đại hành tẩu đang tiếp khách a."

Tên cầm đầu bừng tỉnh hiểu ra, "Ý của ngươi là, phía trên đang tiếp đón nhóm người Đại hành tẩu?"

Trong ánh mắt Bách Lý Tâm giấu vẻ kinh ngạc, rõ ràng rất ngạc nhiên với việc Dữu Khánh còn biết ca múa, nói thật, ngay cả âm thanh thế nào nàng ta cũng nghe không rõ, khoảng cách quá cao.

Vẻ mặt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì cứng ngắc nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, bọn họ tương đối biết rõ trình độ thưởng thức của Dữu Khánh, ở nơi khỉ ho cò gáy đi đâu để xem ca mứa chứ, nhiều nhất chỉ là đi nhìn lén nữ nhân tắm, làm gì biết đến ca hay là múa.

Hai người đã nhận thấy được lão Thập Ngũ đang có ý gây rối.

Dữu Khánh giang hai tay ra, "Nhóm người Đại hành tẩu đi đến đây, nhưng dưới cây không có bóng người nào, trên cây lại có âm thanh ca hát chào đón khách nhân, ngươi cảm thấy thế nào?"

Cho dù không biết lão Thập Ngũ muốn làm gì, Nam Trúc vẫn chen lời phụ họa: "Xem ra có khả năng rất cao là Đại hành tẩu đã lên trên đó."

Tên cầm đầu gật đầu nói: "Nếu nói như vậy, quả thực khả năng đó rất cao."

Dữu Khánh lại nói: "Vậy thì có chút phiền phức rồi, người của Côn Linh sơn nhân có khả năng cũng ở bên trên, vừa nhìn thấy các ngươi lộ diện, sẽ biết chuyện sắp bại lộ, khi đó còn chưa biết sẽ làm ra chuyện gì."

Người đầu lĩnh nói: "Vậy thì không phải do bọn hắn được, có Đại hành tẩu tại đó nhìn chằm chằm, bọn hắn không thể gây ra được sóng gió gì."

Dữu Khánh: "Cũng không thể nói như vậy, nếu người của Côn Linh sơn đã dám gây bất lợi với Đại Nghiệp ty, không chừng đã có chuẩn bị gì rồi, chưa chắc sẽ sợ Đại hành tẩu, nếu không bọn họ sẽ không dám làm như vậy. Tình huống chưa rõ ràng liền mạo muội ra mặt, e rằng sẽ gây tác dụng ngược cho Đại hành tẩu."

Nghe được lời này, đám người Đại Nghiệp ty đều trầm mặc.

Dữu Khánh bỗng nhìn về phía đám người Nam Trúc, "Nếu các ngươi không sợ, có lẽ mấy người chúng ta ra mặt là thích hợp nhất."

Mọi người nghe vậy đều không hiểu, Nam Trúc nghi vấn, hỏi: "Chúng ta đứng ra làm gì?"

Dữu Khánh ngẩng đầu, hất hất cằm ra hiệu về phía trên cây, "Bọn họ không tiện lên trên, một khi người của Côn Linh sơn nhìn thấy người của Đại Nghiệp ty, biết rằng vấn đề không giấu giếm được nữa, tất nhiên sẽ trở mặt, e rằng sẽ bất lợi cho Đại hành tẩu. Chúng ta thì khác, nếu thật sự có người của Côn Linh sơn ở bên trên, chắc hẳn vẫn chưa biết chúng ta đã đi chung với người của Đại Nghiệp ty.

Chúng ta trước tiên đi lên nhìn xem tình hình, nếu như bọn họ thật sự ở trên đó, khi có cơ hội thích hợp, chúng ta có thể âm thầm nhắc nhở Hướng đại hành tẩu, để cho nàng có sự chuẩn bị, tránh để cho Côn Linh sơn hạ độc thủ."

Đám người Đại Nghiệp ty hoặc cau mày, hoặc trầm ngâm, có vẻ đều đang suy tư.

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm quay mặt nhìn nhau, Nam Trúc thì mở to hai mắt nhìn, chỉ ngón tay lên trên cây, khó thể tin nổi, hỏi: "Ngươi có biết ngươi đang nói gì không? Ngươi có biết tình huống bên trên như thế nào hay không? Ngươi không nhầm chứ, chỉ có mấy người chúng ta đi lên sao?"

Gã đang nhắc nhở Dữu Khánh, ngươi đừng quên rằng "Ong chúa" đó rất có khả năng đang ở bên trên, chúng ta chưa có chuẩn bị gì cả, chỉ dựa vào thực lực của mấy người chúng ta chạy lên đó để nhận cái chết sao?

Dữu Khánh hơi chút nghiêng người, tránh khỏi ánh mắt những người khác rồi mới nháy mắt với Nam Trúc, "Nếu như bên trên thực sự là đang đón tiếp Đại hành tẩu, chứng tỏ tồn tại ở trên cây này khá hữu hảo, chúng ta trước tiên len lén quan sát tình huống xem đã, dựa vào sự phối hợp ăn ý của chúng ta, có lẽ vấn đề không lớn."

Nam Trúc kinh nghi bất định, nhưng cũng ngậm miệng lại, biết rõ hắn có ý đồ khác, nên không nói gì nữa.

Nào ngờ vị đầu lĩnh kia lại trầm ngâm nói: "Vẫn nên chờ hai vị hành tẩu tới đây rồi quyết định."

Trên đường đi, bọn hắn đã lưu lại ký hiệu, sau khi xong việc, Nhạc Thù và Cam Ly sẽ lần theo ký hiệu để tìm tới đây.

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Chờ tới khi nào? Ngươi cảm thấy hai vị hành tẩu có thể giải quyết xong trong bao lâu? Vạn nhất trong thời gian chờ đợi này, Đại hành tẩu xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?

Hai vị hành tẩu không ngại trực tiếp hạ sát thủ với người của Côn Linh sơn, để tranh thủ chạy tới gặp mặt Đại hành tẩu là vì cái gì? Chính là sợ Đại hành tẩu xảy ra chuyện.

Bây giờ chúng ta có khả năng đã đến trước mặt Đại hành tẩu, nhưng không nghĩ cách gặp mặt Đại hành tẩu, cứ ở đây chần chần chừ chừ, nếu thật sự bởi vì điều này mà khiến cho Đại hành tẩu xảy ra chuyện gì, ngươi xác định ngươi chịu nổi hậu quả đó không, ngươi xác định đó là điều hai vị hành tẩu muốn thấy?

Ta không biết các ngươi là nghĩ như thế nào, ta chỉ biết rằng một khi Đại hành tẩu xảy ra chuyện gì đó, Côn Linh sơn sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào trong chúng ta được sống. Được rồi, ta cũng không miễn cưỡng các ngươi đi mạo hiểm, giao việc điều tra cho chúng ta là được."

Dứt lời hắn phất tay, ra hiệu cho đám người Nam Trúc đi theo hắn đi lên cây.

Tên đầu lĩnh nghe vậy thì rất do dự, nhưng thấy thế thì vẫn nhịn không được gọi lại, "Thế nào, tất cả các ngươi đều đi sao?"

Dữu Khánh xoay người lại đối diện gã, "Không có người phối hợp ăn ý, ta cũng không dám đi lên. Thế nào, ngươi còn sợ chúng ta chạy đi hay sao?" Hắn trực tiếp chỉ tới Hướng Chân, "Ngươi ở lại, tạm thời làm con tin đi, đừng để người ta cho rằng toàn bộ nhòm người chúng ta chạy hết."

Khóe miệng Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết hơi giật giật.

Hướng Chân há mồm mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn làm người thực tế, ậm ừ khó chịu, không nói lời nào.

Sau đó Dữu Khánh vẫy tay ra hiệu, rồi hắn lắc mình nhảy đến gốc cây, dẫn đầu lướt lên đại thụ, đám người Nam Trúc tự nhiên chạy đuổi theo.

Rất nhanh sau đó, đám người phía dưới liền nhìn thấy được dải sáng rêu xanh nơi mấy người đi qua nhanh chóng dọc theo thân cây lan lên trên, khiến cho đám người Đại Nghiệp ty vô cùng lo sợ, bọn họ dồn dập lui về phía sau, trốn vào trong bụi hoa cao to rậm rạp để rình coi.

Duy chỉ có Hướng Chân đứng nguyên tại chỗ, không di động, ngẩng cao đầu nhìn xem, sau đó gã bị một người chui ra kéo lùi vào trong bụi cây.

Đạp thân cây một đường bay lên, bốn người cũng phát hiện thấy dải sáng này khác thường, mỗi khi đạp lên thân cây một lần, đều sẽ có một luồng sáng cực nhanh lan truyền lên trên đại thụ, không biết là tình huống gì, nhưng trông rất đẹp mắt.

Khi mấy người bắt gặp chạc cây thứ nhất thì Dữu Khánh dẫn dắt mấy người nhảy tới chạc cây, tạm thời nghỉ chân. Hắn vươn đầu nhìn mặt đất, đã cách mặt đất vô cùng xa.

Nam Trúc nhìn thấy xung quanh không có người ngoài, nhanh chóng giật cánh tay áo của hắn, thấp giọng hỏi: "Lão Thập Ngũ, ngươi điên rồi sao, tại sao lại nhảy lên cây đi mạo hiểm?"

Với Nam Trúc, làm sao có thể nín nhịn không hỏi, không hỏi mới là lạ.

Loại chuyện này, cho dù gã không hỏi, phỏng chừng Mục Ngạo Thiết cũng nhịn không được.

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Không mạo hiểm làm sao thoát khỏi bọn họ được, động thủ hay sao? Ngươi nghĩ mà xem, có thể được phái đi trông chừng chúng ta, chúng ta cũng không rõ ràng tu vi thực lực của đám người này."

Chạy trốn? Nam Trúc kinh ngạc, thoáng nhìn lên trên cây, "Không đi lên tìm Hướng Lan Huyên sao?"

Dữu Khánh: "Đi lên là có thể tìm được Hướng Lan Huyên sao?"

Nam Trúc không nói nên lời, lúc này mới kịp phản ứng lại vì sao hắn làm nhảm Hướng Lan Huyên có thể ở trên cây.

Bách Lý Tâm chợt chen vào một câu, "Ngươi không phải nói có thể nghe thấy được ca múa bên trên là để đón khách sao?"

Nam Trúc cười khổ xua tay, ra hiệu cho nàng ta không nên hỏi, lão Thập Ngũ, tên này có thể nghe hiểu ca múa mới là chuyện lạ, gã nói tránh đi: "Không phải ngươi nói rằng chúng ta không thể rơi vào trong tay Côn Linh sơn sao? Chúng ta cứ như vậy chạy trốn, không giúp đỡ Đại Nghiệp ty, lẽ nào muốn ngồi xem Côn Linh sơn đạt được mục đích hay sao?"

Dữu Khánh: "Muốn giúp cũng phải xem thời điểm, hiện tại làm sao có thể giúp? Côn Linh sơn dám âm thầm động tay động chân, e rằng không đơn giản như vậy, người của Đại Nghiệp ty chỉ sợ chưa chắc đã là đối thủ của Côn Linh sơn. Hiện tại người của Đại Nghiệp ty đã biết được Côn Linh sơn có vấn đề, khi tìm được Hướng Lan Huyên tự nhiên sẽ thông báo, không có quan hệ gì với việc chúng ta có chạy hay không?

Chúng ta lưu lại cũng không thay đổi được kết quả, đã có cơ hội chạy thoát, vì sao không chạy chứ?

Bọn họ muốn làm gì cứ để bọn họ làm đi, chúng ta trước tiên nhanh chóng tách ra làm chuyện của mình đã, phần còn lại chờ cho bọn họ phân ra thắng bại rồi nói tiếp."

"Được rồi." Nam Trúc thở dài lắc đầu, "Chỉ là, lừa dối Đại Nghiệp ty như vậy, e rằng về sau Đại Nghiệp ty sẽ tìm chúng ta tính sổ."

Dữu Khánh xì một tiếng, "Sợ cái rắm, chúng ta là bị ong chúa đó bắt mới không thể quay lại, không có chuyện lừa dối gì ở đây. Chúng ta là không để ý sinh tử chỉ vì Hướng đại hành tẩu, Đại Nghiệp ty hẳn phải cảm ơn chúng ta mới đúng."

"Ách…" Nam Trúc nghẹn họng không nói nên lời.

Lần đầu tiên cùng đi theo, đích thân tham dự việc cơ mật, Bách Lý Tâm sững sờ nhìn Dữu Khánh, vẻ mặt có cảm giác như trông thấy một việc cực kỳ kinh ngạc.

"Đừng có dông dài nữa, nơi đây không phải là nơi nói chuyện phiếm, đi thôi." Dữu Khánh vung tay lên, dẫn theo mấy người tiếp tục nhảy lên phía trên.

Kết quả đương nhiên là không có đi tới nơi cần phải đi, bọn hắn tìm đến một chỗ chạc cây có thể tránh tầm mắt người phía dưới, mấy người nhanh chóng vòng qua phía bên kia thân cây, rất nhanh liền chạy tới sau cây, rồi nhờ thân cây che chắn mà hạ xuống, sau đó trốn vào trong đám hoa cỏ rậm rạp um tùm, lặng lẽ chuồn đi.

Ngoại trừ Dữu Khánh ra, ba người khác đều có cảm giác như đang nằm mơ, vậy mà lại có thể thoát khỏi sự khống chế của Đại Nghiệp ty một cách dễ dàng như vậy?

Sau khi lén lút quan sát xung quanh để chạy khỏi được một đoạn, Bách Lý Tâm đi theo ở phía sau chợt nhớ tới một chuyện, cất tiếng hỏi, "Còn Hướng Chân thì sao?"

Dữu Khánh thoải mái đáp một câu, "Tùy bọn hắn, muốn làm sao thì làm."

Hắn đã thấy phiền chán với tên bám chặt như đỉa đó từ lâu rồi.

Bách Lý Tâm không nói nên lời, rất muốn hỏi, ngươi để người ta lại làm con tin như vậy sao?

Mục Ngạo Thiết thì nhìn nhìn nàng ta với ánh mắt đầy ẩn ý, muốn nhắc nhở nữ nhân này hãy quan tâm đến số phận của mình trước đi.

Y biết không thể để cho nữ nhân này tiếp tục sống đi ra ngoài, bây giờ tạm thời cần quan tâm tới tâm tình của lão Thất, hơn nữa vị Đại tiễn sư này còn có thể hỗ trợ, tạm thời sẽ không động đến.

Đối với việc Hướng Chân bị đẩy vào hố, Nam Trúc cũng chỉ cười hắc hắc vui vẻ, chuyện ngươi chết ta không chết, không có gì là bất bình thường, nói chung, bây giờ bọn họ lại được tự do, nhìn nhìn xung quanh gã cũng hỏi một câu, "Lão Thập Ngũ, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Dữu Khánh: "Hiện tại xem ra, Đằng yêu kia vẫn chưa tiết lộ gì cho người khác, nếu không người của Đại Nghiệp ty và Côn Linh sơn sẽ không có phản ứng như vậy. Chúng ta muốn an toàn tiến vào bên trong cây đại thụ đó thì chúng ta cần phải làm tốt việc của mình, trước tiên tìm đến nơi mà Đằng yêu nói để thu thập phấn hoa đã."

Một nhóm bốn người lại tiếp tục luồn lách trong bóng đêm, chạy về phía sườn núi mà Đằng yêu đã nói, đó là mốc chỉ đường cho bọn hắn.

Trên đường đi, Bách Lý Tâm nắm chắc cung tên ở trong tay, sẵn sàng hành động…

Đợi một hồi lâu, vẫn không thấy trên cây có phản ứng gì, Hướng Chân trốn ở trong bụi hoa dần dần có chút sốt ruột.

Khi Hướng Chân muốn đi lên xem xét thì phía xa xa trong rừng hoa có động tĩnh tiến về phía bên này, rất nhanh sau đó, người phụ trách canh gác dẫn đến một đám người, là Nhạc Thù và Cam Ly dẫn theo nhân mã truy tung theo kí hiệu chạy đến.

Còn có một đệ tử Côn Linh sơn bị trói khiêng theo, trên khóe miệng và quần áo đều có vết máu, là Nhan Dược.

Bởi vì ông ta còn có giá trị lợi dụng, nên được giữ lại mạng sống, bắt trói mang theo, những đệ tử Côn Linh sơn khác đi theo ông ta đều đã bị tàn sát.

Cam Ly gặp mặt liền hỏi người dẫn đội, "Đại hành tẩu đâu?"

Người dẫn đội nhìn nhìn trên cây, "Hình như ở bên trên."

Nhạc Thù nghi hoặc, "'Hình như ở bên trên' nghĩa là sao?"

Người dẫn đội: "Chúng ta đoán, phía trên có âm thanh ca múa, giống như đang chào đón khách."

Cam Ly quan sát xung quanh rồi chợt nhận thấy không thích hợp, hỏi: "Thám Hoa lang đâu, mấy tên đó đâu rồi?"

Người dẫn đội nói: "Đi lên trên kiểm tra rồi, để xác nhận xem Đại hành tẩu có ở bên trên hay không."

Nghe vậy, Nhạc Thù cũng đang quan sát xung quanh trầm giọng hỏi: "Vậy tại sao người của ngươi đều còn tại nơi này? Ngươi đừng có nói là ngươi đã phái mấy người bọn họ đi thăm dò nha?"

Người dẫn đội vội biện hộ: "Người của Côn Linh sơn cũng có thể ở tại bên trên, chúng ta mạo muội chạy lên đó lộ mặt, sợ rằng sẽ gây bất lợi cho Đại hành tẩu. Mấy người bọn họ thì không, nhân thủ của

Côn Linh sơn nơi này chắc hẳn còn chưa biết bọn họ đi cùng chúng ta…”

Gã bô bô một hồi, lặp lại những lời hùng biện mà Dữu Khánh đã dùng để thuyết phục mình.

Chương 734: Nỗi buồn phiền của con tin

Lời lẽ giải thích này nghe rất có lý.

Cam Ly tiếp tục truy hỏi: “Thám Hoa lang đã lên trên bao lâu rồi?”

Hướng Chân ở bên cạnh lắng nghe, vẻ mặt đầy nghi hoặc, không hiểu mấy người này xưng hô Trương huynh là “Thám Hoa lang” là có ý gì.

Mặc dù đối với nhiều người, đanh tiếng của “Thám Hoa lang” là rất lớn, nhưng gã thật sự chưa nghe nói tới, hoặc có lẽ đã từng nghe nói tới nhưng thật sự không để trong lòng.

Người dẫn đội đáp: “Đã khoảng nửa canh giờ.”

Cam Ly lập tức cất tiếng trách mắng, “Hồ đồ…”

Cô ta muốn mắng thêm mấy câu nữa, nhưng rồi lại thôi, cô ta định cảnh cáo đối phương, bây giờ, tại trong mắt Địa sư đại nhân tác dụng của “Thám Hoa lang” có thể còn quan trọng hơn cả Đại hành tẩu, làm sao có thể để cho “Thám Hoa lang” mạo hiểm như vậy, những lời căn dặn lúc trước đều đã dặn vô ích rồi sao?

Nhưng mà, loại lời nói như vậy chỉ có thể đặt ở trong lòng, thực sự không có cách nào nói được ra miệng, người ta coi trọng an nguy của Đại hành tẩu cũng không sai.

Nhạc Thù đương nhiên biết được sự lo lắng của cô ta, y nhìn lên phía trên, trầm giọng nói: "Để ta dẫn hai người đi lên trên một chuyến."

Cam Ly lo lắng hỏi: "Có thể được không?"

Nhạc Thù trầm giọng nói: "Tìm không được Đại hành tẩu, lại để mất vị Thám Hoa lang kia, về sau là không có cách nào giải thích được. Ngươi chú ý động tĩnh ở bên trên, nếu tình huống không ổn ta sẽ tạo ra âm thanh khác thường, ngươi nghe thấy thì hãy lập tức dẫn mọi người rút đi."

Cam Ly trầm mặc không nói.

Nhạc Thù chọn ra hai người, dẫn theo bay về phía đại thụ, một đường đạp lên thân đại thụ bay lên.

Cây quá cao, không bao lâu sau, bóng dáng ba người đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Sau đó, một đám người đều dựng lỗ tai lên nghe ngóng, bọn họ đều mơ hồ cảm giác được tiếng ca múa bên trên ngừng lại, tất cả đều nín thở tập trung chờ đợi.

Mọi người chờ đợi không quá lâu, lại thấy ba bóng người lướt xuống, chính là ba người Nhạc Thù.

Nhìn thấy ba người đều bình an vô sự, Cam Ly vội hỏi: "Thế nào, Đại hành tẩu có ở đó không?"

Nhạc Thù trầm giọng nói: "Bên trên có năm vị đại yêu, một vị ở giữa xưng là Đại vương, theo lời vị Đại vương đó nói, Đại hành tẩu và Hoàn Ngọc Sơn quả thực đã từng lên đó, tuy nhiên đều đã rời đi rồi."

"Rời đi rồi?" Cam Ly cau mày nhìn nhìn xung quanh, hỏi tiếp: "Vị Thám Hoa lang kia vẫn còn bên trên?"

Nhạc Thù lắc đầu, "Vị Đại vương đó nói, chưa từng nhìn thấy mấy người đó đi lên, nhưng hắn cảm thấy có mấy người đi lên cây, chỉ là sau khi vòng qua bên kia cây thì đã đi xuống, không biết có phải là người mà chúng ta nói tới hay không."

Cam Ly: "Đã chạy rồi sao?"

Nhạc Thù lạnh lùng nhìn chăm chú về phía người dẫn đội kia.

Người dẫn đội tức thì khẩn trương: "Không phải chứ." Nói xong gã lại chỉ tới Hướng Chân, "Bọn họ là một tốp, bọn họ còn để hắn lại nơi đây làm con tin…" Gã nhanh chóng kể lại quá trình Dữu Khánh để người lại đây làm con tin cho y nghe.

"Con tin?" Nhạc Thù nghe kể thì cất tiếng cười lạnh, y và Cam Ly là người bên cạnh Hướng Lan Huyên, có một số việc hai người biết rõ tương đối nhiều, lập tức hỏi Hướng Chân, "Ngươi có biết thân phận thực sự của tên 'Trương Chi Thần' đó hay không?"

Hướng Chân nghi hoặc: "Không phải là đệ tử của Long Quang tông sao?"

Nhạc Thù cười nhạt hỏi tiếp, "Trước Triêu Dương đại hội, ngươi có quen biết bọn hắn không?"

Hướng Chân chần chừ lắc đầu.

Nhạc Thù chỉ vào gã ta, chất vấn người dẫn đội, "Hắn cái gì cũng không biết, cùng mấy tên đó hoàn toàn không có giao tình gì, ngươi vậy mà lại để cho bọn hắn ném lại loại người này làm con tin? Đầu óc ngươi để đâu vậy chứ?"

"Ta…" Người dẫn đội ấp úng, muốn giải thích rằng rõ ràng nhìn thấy họ là một tốp.

Lúc đó, quả thực gã rất gấp gáp, vì quan tâm tới sự an nguy của Đại hành tẩu mà để cho Dữu Khánh chui chỗ trống.

Hướng Chân cúi đầu trầm mặc.

Cam Ly lại hỏi Nhạc Thù, "Ngươi xác định vị Đại vương đó không có nói sai?"

Nhạc Thù trầm ngâm nói: "Chắc hẳn không cần thiết phải làm vậy, hắn đã nói rồi, chỉ cho Đại hành tẩu và Hoàn Ngọc Sơn thời gian một ngày, trước hừng đông ngày mai mà không thể giao vị Thám Hoa lang đó cho hắn, hắn sẽ triển khai một trận săn giết." Nói xong y quét mắt nhìn mọi người một lần, "Cũng cho chúng ta thời gian như vậy, không thể giao người cho hắn, chúng ta cũng sẽ trở thành đối tượng bị săn giết."

Mọi người quay mặt nhìn nhau.

Cam Ly suy nghĩ một lúc, rồi hỏi: "Thực lực của vị Đại vương đó như thế nào?"

Nhạc Thù: "Không biết, ta không dám thăm dò, chắc hẳn trong tình huống không biết sâu cạn, Đại hành tẩu cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Cam Ly hỏi: "Ngươi cảm thấy sau khi Đại hành tẩu gặp vị Đại vương kia, thì sẽ đi đâu?"

Nhạc Thù và cả cô ta, gần như không hẹn mà cùng quay nhìn về phía cổng vào, đều có chung một suy nghĩ, bọn họ đoán rằng sau khi gặp được vị Đại vương kia, Hướng Lan Huyên hẳn là sẽ nghĩ cách đi ra ngoài, để liên hệ với Địa sư đại nhân.

"Đi!" Nhạc Thù phất tay kêu gọi một tiếng, rồi dẫn theo mọi người vội vàng lao về phía cổng vào.

Bọn họ biết rõ cổng vào đã bị phong kín, bây giờ chạy đến đó, có lẽ còn có thể gặp được Đại hành tẩu.

Tại hiện trường chỉ còn lại một người, Hướng Chân ngửa đầu nhìn lên cây đại thụ, vẻ mặt khó thể giải thích.

Nhưng không người nào để ý tới người "Con tin" này, là "Con tin" nhưng gã ta vậy mà lại trực tiếp đã bị người bỏ rơi.

Trong lúc lao nhanh, đám người Nhạc Thù quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hướng Chân phi thân bay lên, đạp thân cây lướt nhanh lên trên, gã ta lại độc thân xông thẳng lên đó.

Bọn họ vẫn không quản tới gã ta, nhanh chóng chạy đi.

Đang lướt lên như diều gặp gió, Hướng Chân chợt tung mình lăng không xoay người, rơi tại trên quảng trường chạc cây, đưa mắt nhìn quanh, gã ta nhìn thấy từng cái từng cáo lò lửa bốc cháy rừng rực, nhìn thấy hai nam tử ở trần và hai nữ tử xinh đẹp đang đánh trống ca xướng, dường như muốn đắm mình trong ca múa hết cả đêm dài mênh mông, như vậy mới không phụ đêm nay.

Còn có một nam tử mặc áo hoa để hai hàng ria nhỏ chữ bát nằm nghiêng trên chiếc trống ở chính giữa, một cánh tay gấp lại chống đầu, một tay đặt ngang trước mặt nhẹ nhàng vỗ vỗ bụng vò rượu, nhắm mắt, trên mặt là nụ cười đầy say sưa.

Mùi rượu tràn ngập khắp cả quảng trường này.

Hướng Chân cõng kiếm trực tiếp đi đến, đi đến giữa mấy chiếc trống, hỏi: "Ai là Đại vương?"

Bốn người đang vừa múa vừa hát vừa đánh trống gõ tức thì dừng lại, cùng nhìn về phía hoa y nam tử say khướt.

Thấy vậy, Hướng Chân đi đến, đứng ở bên cạnh chiếc trống lớn, chắp tay nói: "Hướng Chân xin chào Đại vương."

Hoa y nam tử chậm rãi mở mắt ra, "Tìm ta làm gì?"

Hướng Chân: "Cả gan thỉnh giáo Đại vương, lúc trước phải chăng có ba nam một nữ, một tên béo, một tên to con, một tên để ria mép và một nữ tử cõng cung tên, từng đi lên đây?"

Hoa y nam tử ợ một tiếng, ầm ừ cười nói: "Ba tên vừa mới lên khi nãy cũng có hỏi thăm bốn người này, chưa từng lên đây, ta không nhìn thấy."

Hướng Chân trầm mặc một hồi lại hỏi: "Bọn họ nói, một ngày sau, nếu không thể giao tên ria mép đó cho ngài, ngài sẽ triển khai một trận săn giết, có phải như vậy không?"

Hoa y nam tử mỉm cười, "Đúng vậy."

"Tạ Đại vương chỉ điểm." Hướng Chân chắp tay cảm tạ, rồi lập tức xoay người rời đi.

Tuy nhiên gã ta cũng không có rời khỏi nơi này, mà là đi tới mép quảng trường, khoanh chân ngồi xuống đối diện với cảnh đêm bên ngoài.

Đối với cảnh này, hoa y nam tử nằm nghiêng trên mặt trống có chút kinh ngạc, quả thực cảm thấy Hướng Chân không giống với những kẻ khác, y cảm nhận được khí chất của người này có một sự thuần khiết thành thật.

Y phất tay ra hiệu, tiếng trống thùng thùng thùng lại vang lên, tiếng ca ơ này ơ này cũng tiếp tục vang lên.

Chỉ chốc lát sau, hoa y nam tử chao đảo lung lay, tập tễnh đi tới, một tay cầm chén rượu, một tay xách theo vò rượu, đi tới bên cạnh Hướng Chân, dưới ánh mắt nghiêng đầu theo dõi của Hướng Chân, y rót một chén rượu.

Rồi cũng giống như đối với đám người Hướng Lan Huyên lúc trước, y đưa chén rượu đến trước mặt Hướng Chân, "Người tới là khách, mời cạn chén."

Khách theo chủ là được, Hướng Chân hơi gật đầu thể hiện cảm tạ, nhận lấy chén rượu, đưa lên miệng, trực tiếp ngửa cao đầu một ngụm uống cạn, sau đó liếm môi cảm nhận lại một chút, rồi đưa ra hai chữ đánh giá, "Rượu ngon!"

Nhận lại chén rượu, hoa y nam tử nở nụ cười, cúi người ngồi xuống ở bên cạnh Hướng Chân. Y không ngồi xếp bằng giống như Hướng Chân, thả đôi chân trần lủng lẳng đung đưa bên ngoài, cười hỏi, "Không sợ trong rượu của ta có độc sao?"

Hướng Chân lắc đầu, nhìn chằm chằm cảnh đêm bên ngoài, vẻ mặt buồn phiền đáp: "Giết ta, không cần dùng độc."

"Ha hả…" Hoa y nam tử ngửa mặt lên trời cười to, có vẻ cười rất thoải mái, sau khi đã cười một tràng thống khoái, y tiện tay đặt chén rượu xuống, ôm vò rượu lên, dốc vò uống một phen thỏa thích.

Những người lên đây lúc trước, kể cả mấy người Nhạc Thù lên sau, không người nào dám uống rượu của y.

Sau khi bỏ vò rượu xuống, ôm ở trong ngực, y quan sát vẻ mặt Hướng Chân một chút, rồi hỏi: "Tiểu huynh đệ hình như có tâm sự gì đó, có thể nói nghe một chút không?"

Hướng Chân quả thực có chút tâm sự, nhưng việc làm "Con tin" khiến gã có cảm giác kìm nén khó chịu, lắc đầu.

Hoa y nam tử lại hỏi: "Vậy ngươi ngồi ở chỗ ta làm gì?"

"Chờ người." Hướng Chân đáp lại một câu, sau đó dường như nhận ra được gì đó, gã vội vàng đứng dậy, "Nếu không tiện, ta đi xuống dưới chờ."

"Không sao không sao." Hoa y nam tử đưa tay ấn vai gã ta lại, đè gã ngồi xuống, "Cứ ngồi ở đây, thoải mái chờ, không sao."

Rồi y quay đầu lại đưa tay lên làm dấu hiệu số "Hai" với phía mấy người đang ca xướng nhảy múa.

Vì vậy, một nữ tử ngừng nhảy múa, phi thân hạ xuống một chỗ cửa động, tiến vào bên trong hốc cây, không biết đi làm gì.

Đã được chủ nhân cho phép, Hướng Chân cũng không làm bộ làm tịch gì, an tâm ngồi ở đó.

Thấy y ở một bên lại ôm bình rượu lên uống, gã chợt hỏi một câu, "Sau khi bọn họ bắt tên ria mép tới đây, ngươi sẽ giết hắn sao?"

Hoa y nam tử bỏ vò rượu xuống, đưa mu bàn tay lên lau miệng, "Thế nào, là bằng hữu của ngươi sao?"

Hướng Chân suy nghĩ lại một chút tình hình mình bị bán đi, lắc đầu than nhẹ, "Tại trong mắt hắn, ta khẳng định không phải là bằng hữu của hắn."

Hoa y nam tử ngạc nhiên hỏi: "Vậy ngươi quan tâm đến sự chết sống của hắn làm gì?"

Hướng Chân: "Nếu như sẽ giết hắn, có thể để cho ta đánh với hắn một trận trước hay không."

"Đánh một trận? Vì sao? Các ngươi có cừu oán sao?"

"Không cừu không oán, chỉ là muốn đánh với hắn một trận, ta muốn cảm nhận kiếm ý của hắn, nhưng hắn vẫn luôn không đồng ý, ta đuổi theo hắn, mới lầm nhập nơi đây."

"A, là như vậy a, thì ra là muốn lĩnh ngộ kiếm ý của hắn." Hoa y nam tử co vẻ như vừa nghe liền hiểu, nhấc tay vỗ vỗ vai hắn, "Yên tâm, việc này giao cho ta. Sau khi bắt được hắn, ta nhất định để cho ngươi được như nguyện, ta nhất định bức ép hắn phải đánh với ngươi một trận."

Hướng Chân vừa định cảm tạ, chợt nhướng mày, nhấc tay ôm lấy bụng.

Hoa y nam tử thấy thế cười nói: "Có phải cảm thấy hơi rượu nóng lạnh trong bụng làm cho đau đớn hay không? Không cần khẩn trương, cứ để cho hơi rượu tùy ý thấm vào kinh mạch là được, không sao."

Y nhấc tay lên chỉ, "Cây này tên là 'Địa nguyên tiên kình, là một cây tiên thụ bách tà bất xâm. Rượu này của ta được làm từ quả của cây này.

Trong việc tu hành, gặp phải gông cùm khóa chặt, cảnh giới giẫm chân tại chỗ là chuyện bình thường, có vô số người tu hành cả đời phải dừng lại tại Sơ Huyền. Thường xuyên uống rượu này, rất có ích lợi cho việc tu hành của ngươi, có hiệu quả tuyệt vời cho việc đột phá cảnh giới tại tu vi Huyền cấp. Người thường hay người tu vi quá thấp uống rượu này thì giống như uống phải kịch độc, tất nhiên ruột gan đứt khúc mà chết."

Hướng Chân ôm lấy bụng nghe vậy thì kinh ngạc, không biết lời y nói là thật hay giả, nếu thật sự có hiệu quả kỳ diệu như thế, đặt ở giới Tu Hành chẳng phải sẽ khiến cho người ta tranh đoạt vỡ đầu?

Lúc này, một nữ tử đi tới, bưng hai chén gỗ tới đây, trong chén gỗ còn có hai chiếc thìa gỗ, ngồi quỳ tại trước mặt hai người, dâng lên, "Đại vương."

Hoa y nam tử đặt bình rượu xuống một bên, cầm lấy một chén đưa cho Hướng Chân, "Nếm thử đi, muốn đặt chân tại nơi đây, đây chính là thứ tốt."

Dứt lời y cũng không cho phép Hướng Chân khách khí, cưỡng ép nhét một chén vào trên tay Hướng Chân.

Hướng Chân không rõ trong chén là thứ gì, nhìn giống như là một chén bột nhão, màu sắc rực rỡ, có vẻ sáng bóng như ngọc trai, còn

có hương thơm sảng khoái thấm vào gan ruột, chỉ hít một hơi đã thấy thần thanh khí sảng.

Hoa y nam tử cũng cầm một chén trong tay, múc một thìa cho vào miệng thưởng thức, "Đây là nước mật ong do tộc nhân của ta ủ ra, có tác dụng giải độc nhất định, tốt hơn cả một số linh đan diệu dược. Với một số căn bệnh của người thường, chỉ cần một ngụm là có thể khỏi hẳn, cũng có thể giúp ngươi hết đau bụng. Ăn một chén như thế này, trong vòng bảy ngày, tà khí bên ngoài cũng khó thể xâm nhập vào người ngươi. Mùi vị cũng không tệ, tiểu huynh đệ nếm thử xem."

Chương 735: Trở mặt

Thấy y nói thứ này tốt như vậy, Hướng Chân cũng múc lên một muỗng nhỏ, vừa cho vào miệng liền thấy vị ngọt thơm, khi nuốt xuống có cảm giác sảng khoái thấm sâu tới lỗ chân lông, quả thực cũng rất nhanh liền đè ép cơn đau đớn trong bụng.

Nó thực sự rất ngọt ngào và ngon miệng, mùi thơm dễ chịu, gã liền từng thìa từng thìa một rất thoải mái hưởng thụ.

Thưởng thức được món ngon như vậy, tâm tình kiềm chế vừa rồi tựa như tan đi không ít.

Ăn xong nước mật, hoa y nam tử lại mời gã ta uống rượu, uống xong ba chén rượu xuống bụng, hoa y nam tử hỏi gã vào đây bằng cách nào.

Hướng Chân kể lại đại khái, sau khi nghe nói xong, hoa y nam tử lại hỏi một số chuyện bên ngoài.

Trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, Hướng Chân cảm thấy người này có vẻ cũng không xấu, gã liền thử hỏi, "Ngươi thật sự muốn săn

giết toàn bộ người xâm nhập vào tiên phủ sao?”

Hoa y nam tử nhấp một ngụm rượu rồi lắc đầu, “Ngươi có thể ngồi đây uống rượu với ta, loại trừ ngươi ra.”

Hướng Chân hỏi tiếp: “Những người khác đều phải giết sao?”

Hoa y nam tử: “Tiểu huynh đệ, đã mấy nghìn năm rồi, ta ngây người tại nơi này đã mấy nghìn năm, lúc ban đầu, nơi đây chỉ có một mình ta, ngươi không biết ta cô độc cỡ nào đâu, ngươi có biết vì sao chỉ có một mình ta ở tại nơi này không?”

Hướng Chân: “Nguyện thỉnh giáo.”

Hoa y nam tử một hơi uống cạn chén rượu, “Nói như thế nào chứ, chính là đột nhiên có một ngày, có rất nhiều tà khí tràn vào tiên phủ, khiến cho môi trường trong tiên phủ không thể tiếp tục ở lại, có thể đi đều đã đi hết, chỉ lưu lại một mình ta.

Trước khi Tiên tử rời đi có dặn dò, nói rằng các tiên phủ đều xuất hiện vấn đề tương tự, cũng đều đang nghĩ cách tịnh hóa.

Bên trong Kính Hoa Uyển, bởi vì tộc ta không sợ tà khí, lại còn có thể luyện hóa tà khí dần dần, vì vậy tiên tử đã giao cho tộc ta nhiệm vụ tương tự.

Khi đó tà khí rất nhiều và rất loạn, rất nhiều vật sống trong tiên phủ đều bị tà khí lây nhiễm, có một số bị chết, có một số thì biến thành tà ma, vì vậy ta liền bắt đầu săn giết, về sau, cuối cùng coi như đã giết sạch sẽ, ít nhất là không còn tiếp tục phát hiện thấy vật sống tạm nào.

Ngươi hỏi ta vì sao phải săn giết người xâm nhập tiên phủ, không giết giữ lại làm gì? Lưu giữ lại để chúng gây họa và gieo rắc rối cho tiên phủ này, hay là thả đi để chúng gây tai họa cho thế giới bên ngoài chứ? Giết đi làm phân bón hoa cho rồi.”

Hướng Chân trầm mặc một hồi, "Ta không ra được nữa rồi sao?"

Hoa y nam tử: "Không phải là ta không muốn để cho ngươi đi ra ngoài, ít nhất là ta không có cách nào mở ra được phong ấn, cho nên ta muốn tìm được tên để ria mép mà ngươi nói kia, muốn biết hắn làm sao mở ra được cổng tiên phủ, lúc đó ngươi mới có thể đi ra ngoài. Nếu như thực sự không ra được, cũng không sao, lưu lại bồi ta là được rồi."

Nói đến đây, y còn nở nụ cười hắc hắc.

Nghe vậy, Hướng Chân uống nhiều thêm không ít rượu, uống rượu nhiều, nói cũng liều nhiều hơn.

Hoa y nam tử hỏi cũng nhiều, biết được bên ngoài vừa mới tổ chức xong Triêu Dương đại hội hai mươi năm một lần, biết được cấu trúc tổ chức của con người và và giới Tu Hành bên ngoài.

Hướng Chân nồng nặc mùi rượu kể cho y nghe về chốn phồn hoa bên ngoài. Hoa y nam tử mê mển nghe kể với vẻ mặt khát vọng, khi nghe được về cách gọi cảnh giới Bán Tiên thì nhịn không được cất tiếng cười ha hả…

Phía chân trời xa dần dần ửng sáng, xem như đã tới hừng đông, Hướng Lan Huyên và Hoàn Ngọc Sơn vẫn còn đang giày vò ở dưới cổng chào ngọc thạch.

Một người xuất thủ công phá, hai người liên thủ công phá, dùng hết mọi cách đều không thể lay chuyển phong ấn mảy may, dưới đòn tấn công cường đại như vậy nhưng thậm chí còn không có âm thanh gì lớn, có cảm giác như lực công phá lớn cỡ nào đều có thể bị phong ấn hấp thu.

Cuối cùng hai người đành phải dừng tay lại, vẻ mặt đều rất khó coi, vạn nhất thật sự ra không được nữa, vậy thì cũng không phải là chuyện đùa.

Hướng Lan Huyên nhìn nhìn xung quanh, trầm giọng nói: "Xem ra chỉ có thể đi tìm vị Thám Hoa lang kia mới được."

Hoàn Ngọc Sơn cất lời phụ họa, "Đúng, nếu hắn đã dám đi vào, hắn nhất định biết được tình huống."

Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn lão ta, "Vậy cũng chưa chắc, tại Tiểu Vân gian trước đây, kỳ thực hắn cũng không biết tình hình bên trong như thế nào, chỉ dựa vào gan lớn và cái đầu cứng để trực tiếp xông vào bên trong."

Hoàn Ngọc Sơn nghe vậy kinh hãi, "Không thể nào? Tài tử đệ nhất thiên hạ mà lỗ mãng như vậy sao? Không biết tình huống như thế nào mà dám xông vào trong? Chúng ta cùng theo hắn vào đây chẳng phải là đã bị hắn hại rồi sao?"

Hướng Lan Huyên: "Theo lý mà nói, lần này hẳn không đến mức như vậy. Lần trước đi Tiểu Vân gian, hắn là bị yêu tà che mắt, là bị lừa gạt đi vào. Bất kể nói như thế nào, bây giờ tìm được hắn mới là chuyện quan trọng nhất. Đi thôi, đi tìm thử xem."

Hoàn Ngọc Sơn vội vàng khuyên can: "Đại hành tẩu, hiện tại nơi này không có ai trông coi, chúng ta tốt nhất vẫn nên chờ tại đây đi, đề phòng vị Thám Hoa lang đó tìm đến đây chuồn êm ra ngoài. Hơn nữa, không biết lối vào này có ngẫu nhiên tự động mở ra hay không. Chuyện tìm người giao cho đệ tử Côn Linh sơn ta đi làm là được rồi. Bọn họ tìm được người sẽ đi tới nơi đây, tìm không được người cũng sẽ tới đây liên hệ với chúng ta."

Lão ta thực ra là muốn ngăn chặn Hướng Lan Huyên, muốn tranh thủ nhiều thêm chút thời gian cho đệ tử trong môn phái xử lý người của Đại Nghiệp ty.

Về việc tìm Dữu Khánh, lão ta không nôn nóng chút nào, theo lão ta, Dữu Khánh đã nằm trong tầm khống chế của bọn họ.

Hướng Lan Huyên suy nghĩ một chút, không nói thêm gì, tung người phi thân bay lên, nhẹ nhàng rơi tại trên cổng chào ngọc thạch, váy rung lên, vắt chéo chân ngồi ở trên đó chờ đợi.

Hoàn Ngọc Sơn thấy vậy, hơi thở phào nhẹ nhõm. Lão ta không có thủ tại nơi này, ánh mắt chú ý tới một chỗ điểm cao trên sườn núi gần đây, lắc mình lướt đi, bay đến trên lưng chừng núi, từ trên cao nhìn ra xa quan sát xung quanh.

Kết quả sợ cái gì tới cái đó, lão ta chú ý thấy có người đang lén lén lút lút, trốn trốn tránh tránh tiến gần tới lối vào, chăm chú nhìn kỹ, phát hiện thấy không chỉ có một người, mà là một đám người đang mượn nhờ rừng hoa và địa thế che chắn lẻn đến.

Nếu không phải trời đã bắt đầu hửng sáng, và lão ta cũng cẩn thận chọn đứng ở chỗ cao, e rằng cũng khó thể phát hiện thấy.

Sau khi phát hiện ra, lão ta nhìn kỹ hơn, chỉ từ trang phục của những người này lão ta liền nhận thấy không ổn, không phải trang phục của đệ tử Côn Linh sơn, như vậy không cần suy nghĩ gì nhiều cũng biết được đám người đang lén lút đến gần đó là ai.

Những kẻ này không phải đang bị đệ tử bản môn trông chừng sao? Vì sao lại tụ tập xuất hiện tại nơi này? Lão ta lập tức đoán chừng đã có chuyện xảy ra, thần sắc hơi biến đổi, lắc mình bay xuống núi, trực tiếp lướt thẳng về phía lối vào.

Lão ta ăn mặc quá nổi bật, toàn thân màu trắng, nhân viên Đại Nghiệp ty đang luồn lách lẻn đến lập tức phát hiện được lão ta, cũng căn cứ vào trang phục mà nhận ra lão ta là ai.

Mới nhận thức được, vừa rồi người ta ở trong chỗ tối trên cao nhìn xuống, hẳn đã phát hiện được bọn họ.

Tiếp đó nhìn thấy Hướng Lan Huyên ngồi ở trên cổng, Cam Ly ý thức được không ổn, cất tiếng hô to, "Đại hành tẩu cẩn thận!"

Bất kể có vấn đề hay không, cứ gọi trước một tiếng như vậy sẽ cũng có sai, nếu thật sự có hiểu lầm thì có thể giải thích được.

Vừa hạ xuống dưới cổng chào, Hoàn Ngọc Sơn chợt trầm giọng nói với Hướng Lan Huyên ở bên trên: "Đại hành tẩu, phong ấn này có dị thường."

Hướng Lan Huyên sửng sốt, lập tức lật người hạ xuống, định nhìn xem xảy ra chuyện gì, cũng may đúng vào lúc này tiếng nhắc nhở của Cam Ly vang lên, làm cho nàng ta cảnh giác.

Nghe thấy tiếng nhắc nhở, Hoàn Ngọc Sơn tức thì hiện nguyên hình, cũng không tiếp tục khách khí nữa, trực tiếp đánh mạnh ra một chưởng.

Đã có đề phòng, Hướng Lan Huyên không đến mức quá vội vàng, người chưa rơi xuống đất, đã vung chưởng trong không trung, một chiêu đón đỡ.

Oanh! Dưới chân Hoàn Ngọc Sơn bùng lên bụi bặm, sóng xung kích tràn ra bốn phương tám hướng.

Hướng Lan Huyên cũng bị chấn động bay ngược lên không trung.

Nàng ta ổn định lại thân hình trong không trung, kinh nghi bất định nhìn chăm chú vào phía dưới, Hoàn Ngọc Sơn đã hóa bóng trắng, lấp lóe lao lên, lần nữa đánh tới.

Lúc này hai người quấn lấy đánh nhau trong không trung, bóng người nhanh như bóng ma đan xen qua lại, cành đánh càng cách xa mặt đất.

Nhân viên Đại Nghiệp ty vội vã đuổi đến, nhìn vô cùng kinh ngạc, không ngờ Hoàn Ngọc Sơn lại có được thực lực như vậy, vậy mà lại có thể chính diện giao phong cùng Đại hành tẩu.

Bùm! Trên cao vang lên một tiếng chấn động, một bóng người vọt rơi xuống mặt đất giống như sao băng, nhìn tà váy tung bay liền biết là Hướng Lan Huyên.

Nỗi lòng đám người Nhạc Thù tức thì căng thẳng vô cùng.

Cũng may, tại khoảnh khắc sắp phải chạm đất, Hướng Lan Huyên ổn định được tốc độ rơi xuống, sau khi chạm đất, nàng ta lùi lại liên tục năm sáu bước rồi được Cam Ly lướt tới đỡ lấy, khóe miệng đã chảy ra vết máu.

Ngay sau đó, thân hình Hoàn Ngọc Sơn từ trên trời giáng xuống, lóe lên rơi tại đối diện, vuốt râu cười ha hả: "Còn kém hơn so với ta nghĩ, xem ra tổn thương do Hoàng hậu nương nương lần trước gây ra cho Đại hành tẩu vẫn còn chưa khỏi hẳn."

Hướng Lan Huyên lạnh lùng theo dõi lão ta, lạnh lùng nói: "Xem ra ngươi đã đột phá đến Cao Huyền cảnh giới từ lâu, nhưng vẫn phải giả bộ nhiều năm như vậy trước mặt Đại Nghiệp ty, đúng là uất ức cho ngươi rồi."

Hoàn Ngọc Sơn: "Không còn cách nào, ở trong mắt người bên ngoài, Côn Linh sơn chính là một khối thịt mỡ to béo, khó tránh khỏi gặp phải những kẻ cá biệt được đằng chân lên đằng đầu, là đại phái nghìn năm dù sao cũng phải có chút thực lực để tự bảo vệ mình."

Hướng Lan Huyên quay đầu lại nhìn về phía đám người Cam Ly ở một bên, "Các ngươi vì sao đã vào đến đây?"

Cam Ly cắn răng đáp: "Côn Linh sơn giả truyền pháp chỉ của Đại hành tẩu để lừa gạt chúng ta vào đây, là bọn ta hồ đồ, chưa suy nghĩ kỹ đã mạo muội tiến vào."

"Tặc nhân cố tình tính kế, cũng không trách được các ngươi." Hướng Lan Huyên đưa tay đẩy cô ta ra, ra hiệu cho cô ta thối lui, cũng không có ý chỉ trích gì.

Chính nàng ta chẳng phải cũng đã đánh giá thấp sự can đảm của Côn Linh sơn sao, lúc trước cũng yêu cầu người của Côn Linh sơn hỗ trợ đi truyền lệnh.

Hoàn Ngọc Sơn không muốn tiếp tục nghe bọn họ nói những lời vô nghĩa nữa, nhìn chằm chằm vào đám người, trầm giọng hỏi: "A Sĩ Hành trên tay các ngươi đâu rồi?"

Hướng Lan Huyên kinh ngạc, cũng nghiêng đầu hỏi: "Thám Hoa lang tại trên tay các ngươi sao?"

Ở phía sau, Cam Ly lúng túng nói: "Vốn là vậy, nhưng tên đó quá giảo hoạt, đã để cho hắn chạy thoát rồi."

"Đủ rồi!" Hoàn Ngọc Sơn sắc mặt trầm xuống, "Đừng có diễn kịch trước mặt lão phu, đã bắt vào trong tay, còn có thể để cho người chạy được sao, các ngươi cho rằng lão phu là kẻ ngốc sao? Giao người ra đây, ngoại trừ cô ta ra, ta có thể tha mạng cho các ngươi!"

Lão ta chỉ về phía Hướng Lan Huyên, nói thẳng chỉ có nàng ta là không thể bỏ qua.

Cam Ly không nói nên lời, vấn đề là bọn họ giao cái gì bây giờ? Muốn giao cũng không có để giao.

Hướng Lan Huyên nhịn không được thấy buồn cười, nàng tự nhiên biết rõ mình và thủ hạ không có phối hợp biểu diễn gì, kỳ thực nàng cũng muốn hỏi xem, đã bắt được rồi tại sao còn để cho người chạy thoát?

Không nhận được cây trả lời như mong muốn, Hoàn Ngọc Sơn trầm giọng hỏi: "Thật sự không muốn uống rượu mời, chỉ thích uống rượu phạt sao?"

"Ngươi phạt thử xem!"

Giọng của Nhạc Thù đột nhiên vang lên tại phía sau.

Hướng Lan Huyên dịch bước lệch sang một bên, vừa đề phòng Hoàn Ngọc Sơn, vừa nhìn về phía Nhạc Thù, kết quả nhìn thấy Nhạc Thù đẩy tới một người trông vô cùng chật vật, kiếm gác ở trên cổ người đó, chính là Nhan Dược bị bắt trói.

Thấy cảnh này, sắc mặt Hoàn Ngọc Sơn âm trầm xuống, nhìn thấy người của Đại Nghiệp ty ở đây, lão ta liền biết đã xảy ra chuyện, nhưng không nghĩ rằng sẽ là dạng này.

Nhạc Thù nói: "Lão thất phu, đây là đệ tử thân truyền của ngươi phải không? Nếu như ta nhớ không lầm, sau lần biến cố hồi đó, đây là một gã đệ tử thân truyền có đủ trải nghiệm của ngươi còn sót lại, nếu như hắn chết đi, những đệ tử trẻ tuổi như đồ ăn kia của ngươi e rằng sẽ không lên thay ngươi được."

"Ha hả." Hướng Lan Huyên cười phá lên, cảm thấy khá thú vị, không nghĩ tới thủ hạ của mình lại nghịch thế vươn lên, bắt được khuyết điểm của đối phương.

Hoàn Ngọc Sơn đã không quan tâm nổi tới lời cười nhạo của người khác, lão ta nhìn chằm chằm vào đồ đệ, nổi giận hỏi: "Đã chuẩn bị sẵn sàng hết cho ngươi rồi, ngay cả kẻ ngốc cũng có thể coi chừng được, ngươi làm gì để kiếm ăn chứ?"

Nhan Dược xấu hổ khó chịu nổi, lắc đầu nói: "Sư tôn, không cần để ý đến ta, cứ buông tay hành động đi!"

Nhạc Thù lập tức căng thẳng, kéo ra một vết máu trên cổ ông ta, "Hoàn Ngọc Sơn, nếu ngươi dám vọng động, ta trước hết lấy mạng đệ tử người làm đệm lưng!"

Nhan Dược lần nữa hô to, "Sư tôn, Tông môn làm trọng, không cần để ý đến ta!"

Gương mặt Hoàn Ngọc Sơn căng cứng, sát khí tự tập trên mặt khó thể xua tan.

Nhạc Thù đột nhiên nói: "Đại hành tẩu, ngài đi trước đi, nơi đây để bọn ta ứng đối."

Chương 736: Cứu đồ

Sở dĩ để cho Hướng Lan Huyên đi trước, vừa là để biểu hiện trung thành, vừa là vì không được lựa chọn.

Bọn họ đều đã nhìn thấy cảnh Đại hành tẩu bị đánh rớt xuống đất, nhận ra được Đại hành tẩu đã bị thương không nhẹ, lời của vị Hoàn đại trưởng lão này cũng rất rõ ràng, Đại hành tẩu bị Hoàng hậu nương nương đánh bị thương vẫn chưa khỏe.

Trên cơ bản có thể xác định được, lúc này Đại hành tẩu không phải là đối thủ của vị Hoàn đại trưởng lão này.

Người ta nói buông tha cho bọn hắn gì đó, bọn hắn không thể tin được, làm sao có thể buông tha cho bọn hắn chứ? Đối với Côn Linh sơn mà nói, bọn họ không thể để cho bất kỳ kẻ nào không đáng tin cậy biết chuyện trước mắt để lộ tin tức ra ngoài.

Đại Nghiệp ty cũng không thể dung thứ cho kẻ phản bội, có truy sát đến chân trời góc biển cũng sẽ không bỏ qua!

Hiện tại, chỉ có bảo vệ được Đại hành tẩu, mới có thể có nhiều khả năng, ít nhất Đại hành tẩu là người có thực lực nhất có thể xông được ra ngoài, vạn nhất có chuyện gì, Đại hành tẩu cũng là người có khả năng nhất báo thù cho bọn hắn.

Sở dĩ y dám để cho Hướng Lan Huyên đi trước, cũng là bởi vì trên tay y có con tin.

Đều là người đã làm quen loại chuyện này, bọn họ nhìn rất thông suốt, nếu như con tin có ích, vậy thì bọn họ sẽ không sao, nếu như con tin vô ích, vậy thì không ai có thể chạy thoát được.

Hướng Lan Huyên liếc nhìn bọn họ, thời điểm này cũng không có cái gì gọi là có tình có nghĩa, cho dù là những thủ hạ này hay chính nàng ta, đều biết rõ lựa chọn tốt nhất là như thế nào, lúc này nàng ta đề phòng Hoàn Ngọc Sơn và chậm rãi lui ra phía sau.

Sau đó, ngay tại phía dưới mí mắt của Hoàn Ngọc Sơn, nàng ta lắc mình rời đi, trốn về phái khu vực sườn núi.

Bọn họ đều là người có kinh nghiệm gặp nạn, biết rằng ở trong cánh đồng bát ngát sẽ không dễ dàng che giấu thân hình, có sự che chắn của rừng núi thì mới càng dễ dàng thoát thân.

Về phần sau đó làm sao để gặp mặt thủ hạ, việc này không phải là vấn đề gì lớn, nếu đã biết được mọi người đều đã vào đây, tự nhiên sẽ có cách lưu lại dấu hiệu để gặp mặt.

Nhìn thấy Hướng Lan Huyên bay đi, Hoàn Ngọc Sơn trong vô thức dịch bước, nhưng đột nhiên nghe Nhạc Thù gầm lên, "Ngươi thử xem!"

Lưỡi kiếm trong tay lại được đè mạnh hơn một ít, trên cổ Nhan Dược đã chảy máu đầm đìa, cổ áo cũng bị máu tươi ướt đẫm.

Hoàn Ngọc Sơn không thể không nắm chặt tay dừng lại, mặc dù vẻ mặt lạnh lẽo, nhưng lão ta không dám dễ dàng làm gì những người này.

Giống như đối phương đã nói, Nhan Dược quả thực là một nhược điểm của lão ta, Linh cốc cất giấu bí mật lớn nhất của Côn Linh sơn, mà nhất mạch này của lão ta lại đang kiểm soát cấm địa Linh cốc của Tông môn, lão ta có thể giao Linh cốc cho Nhan Dược quản lý, có thể thấy ông ta được tín nhiệm thế nào.

Cuộc đời này lão ta không có con cái, cho dù không coi Nhan Dược là con trai, nhưng quả thực coi như là truyền nhân thừa hưởng y bát.

Chính là nhìn rõ được điểm này, Nhạc Thù và Cam Ly mới sẽ giết những người khác nhưng không giết Nhan Dược.

Đối với một số phương diện, Đại Nghiệp ty vẫn là có hiểu biết nhất định.

Nhan Dược xấu hổ gào thét, "Sư tôn, không cần lo cho ta!"

Nhạc Thù giữ ông ta lại, nhanh chóng điểm lên trên người ông ta, trực tiếp khiến ông ta ngậm miệng, sau đó lôi kéo ông ta lui về phía sau.

Cam Ly lập tức phất tay ra hiệu, một đám nhân viên Đại Nghiệp ty đều cảnh giác cao độ lui về phía sau.

Hoàn Ngọc Sơn trầm giọng nói: "Ta đã thả cho Hướng Lan Huyên rời đi, các ngươi vẫn không thả người sao?"

Nhạc Thù vừa lui vừa cười lạnh nói: "Hoàn đại trưởng lão đang nói giỡn chăng? Hiện tại chúng ta đưa người cho ngươi, chẳng phải là muốn chết sao?"

Cam Ly cũng bổ sung một câu, "Hoàn đại trưởng lão cứ việc yên tâm, chỉ cần chúng ta bình an, đệ tử của ngươi tự nhiên cũng sẽ bình an, chúng ta làm sao có thể dễ dàng hủy hoại một lá bài tốt như vậy."

Hoàn Ngọc Sơn cất tiếng cười nhạt, "Đường đường Đại Nghiệp ty, đúng là đã làm quen loại chuyện cưỡng bức thối nát thế này."

Đám người Nhạc Thù không để ý tới lời châm biếm của lão ta, nhanh chóng rút lui, rút về phía sườn núi mà Hướng Lan Huyên đã rời đi.

Một đám người vừa rút lui vừa đề phòng phía sau, thấy Hoàn Ngọc Sơn đứng sừng sững tại chỗ không chút động, bọn họ yên tâm không ít.

Nhạc Thù đang khống chế Nhan Dược cất lời trêu chọc, "Nhan huynh, xem ra sư phụ ngươi đúng là rất yêu quý ngươi nha."

Nhan Dược hổ thẹn nhắm mắt lại, đã bị điểm Á huyệt, ông ta cũng không thể nói ra được lời gì.

Một đám người nhảy lên tiến vào trong núi, sau đó nhanh chóng luồn lách, lúc này chưa phải là thời điểm để tìm nơi ẩn nấp.

Cuối cùng cũng tới hừng đông, đã có thể nhìn thấy rõ cảnh đẹp trong tiên phủ này, nhưng không có ai có tâm tình thưởng thức các loại kỳ hoa dị thảo trong núi, đều chỉ lo tập trung chạy và chạy, vừa chạy vừa cao độ đề phòng xung quanh.

Chạy được một đoạn đường khá xa, khi xâm nhập vào trong một chỗ sơn cốc thì trong cốc đột nhiên vang lên một tiếng "Ông" trầm đục vang vọng.

Mọi người cả kinh, vội vàng đề phòng xung quanh, Nhạc Thù đang khống chế con tin thì nhanh chóng giữ chặt Nhan Dược hơn một chút, kiếm càng một mực giữ sát trên cổ Nhan Dược không dám thả lỏng chút nào, cưỡng ép Nhan Dược xoay vòng cảnh giác xung quanh.

Nhưng khi y cưỡng ép Nhan Dược xoay vòng tới vị trí đưa lưng về vách núi bên cạnh thì chỗ vách núi đó bùng nổ ra giống như trời long đất lở.

Mảnh đá vụn bắn tung tóe ra ngoài.

Nhạc Thù cách vách núi tương đối gần, vụt quay đầu lại, nhưng còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị mấy khối đá to to nhỏ nhỏ bắn trúng sau lưng, đánh cho y phải bật phun ra một ngụm máu tươi.

Trong đầu lóe lên một ý nghĩ, đã đoán được là ai xuất thủ đánh lén, định kéo kiếm cắt đứt cổ Nhan Dược nhưng không thể dùng sức, tròng mắt dường như muốn lồi cả ra ngoài, vụn đá đâm thẳng vào

bên trong cơ thể y, máu từ lỗ thủng bắn tung ra, ôm lấy Nhan Dược bay đi ra ngoài.

"A..."

Theo đám đá vụn cuồng bạo bắn tung ra, từng tràng tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, kẻ có tu vi hơi kém một chút lập tức bị từng khối đá đâm thủng thân thể, có một số kẻ bị tảng đá hơi lớn trực tiếp nện bay, vách núi đối diện cũng bị sức mạnh cường đại đánh ầm ầm sụp đổ một bên.

Cam Ly cùng lúc tung cả chưởng và kiếm, liều mạng chống đỡ đá vỡ bắn vọt tới.

Một bóng trắng từ trong thân núi bị đánh vỡ bay vọt ra theo đám đá vụn, xuất thủ chụp tới Cam Ly.

Đối với Cam Ly mà nói, tốc độ ra tay của đối phương quá nhanh, chưởng và kiếm vừa mới vội vàng đánh bay mấy khối đá, một cái thủ trảo đã chụp ngược xuống trên đầu cô ta, búi tóc bung ra, năm ngón móc vào trong sọ não của cô ấy.

Cô ta lập tức vung kiếm quét ngang, muốn ngọc thạch câu phần với lão, nhưng tu vi cường đại của đối phương đã từ Thiên Linh cái xuyên thấu toàn thân, thân thể cô ta giống như muốn nổ tung ra vậy, máu từ trong xoang mũi phun mạnh ra, khóe mắt cũng chảy ra máu, chân mềm nhũn quỳ xuống, kiếm vung ra cũng vô thức chống trên mặt đất, miễn cưỡng chống đỡ cho mình không đổ.

Một bóng người mặc bạch y chụp tay trên đầu cô ta, người đứng ở trước mặt chính là Hoàn Ngọc Sơn.

Khóe miệng và lỗ mũi Cam Ly đang tí tách tí tách chảy máu.

Nhạc Thù cũng máu chảy đầm đìa một bên mặt, một nửa hộp sọ đã bể nát, máu tươi và óc tràn ra, con mắt vẫn còn trừng lớn, tựa như đang ở trong cơn ác mộng.

Mấy chục người, hầu hết đều nằm gào thét, rên rỉ trên mặt đất, chỉ có hơn mười người vừa lăn vừa bò chạy đi, không còn quan tâm nổi tới sự sống chết của hai vị hành tẩu, thực sự là thực lực khác biệt quá xa, quả thực là một trời một vực.

Hoàn đại trưởng lão không quan tâm tới hơn mươi người chạy trốn kia, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cam Ly đang quỳ gối trước mặt, trầm giọng hỏi: "Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, vị Thám Hoa lang kia ở đâu?"

Cam Ly chịu đựng cơn đau đớn trong cơ thể, cắn răng, run rẩy nói: "Ta nói, ta nói hết, xin Đại trưởng lão bỏ qua cho, người không phải chạy thoát, đã bị đại vương trên 'Thần thụ' mang đi rồi."

Cô ta làm sao biết được vị đại vương kia? Hoàn Ngọc Sơn tức thì vẻ mặt kinh nghi, sau một lúc cau mày hơi suy tư, đột nhiên nhấc trảo, một cái đầu sống sờ sờ dễ dàng bị bứt ra giống như vặt trái cây, tiện tay vung lên, đầu bay đi, "Bộp" một tiếng, nện lên trên vách núi đối diện, vỡ nát, lão ta trút nỗi uất hận lúc trước.

Sở dĩ lão ta giết ngay mà không tiếp tục hỏi thêm lời nào là bởi vì nhận thấy không cần thiết hỏi thêm nữa, thời điểm này, nếu như đối phương nói dối, có ép hỏi thêm nữa cũng sẽ không nói thật, lão ta không có thời gian để chậm rãi thẩm vấn, nếu như lời nói đó là thật, vậy thì cũng không cần thiết lưu lại nữa.

Máu tươi phun ra không thể đến gần lão ta chút nào.

Thân thể Cam Ly chống kiếm quỳ xuống đất rầm rầm đổ xuống.

Hoàn Ngọc Sơn đi tới bên cạnh Nhạc Thù, một cước đá bay thi thể Nhạc Thù ra, ngũ trảo xòe ra, cách không hút đệ tử Nhan Dược lên, nhanh chóng xuất thủ cởi bỏ cấm chế trên người ông ta.

Sau khi khôi phục tự do, Nhan Dược cảm nhận tu vi đang lưu chuyển khôi phục trong cơ thể, rồi quay nhìn cảnh tượng máu thịt đầm đìa xung quanh, ông ta vô cùng lo sợ, đây là lần đầu tiên ông

ta nhìn thấy sư phụ đại khai sát giới như thế, cảnh tượng này khiến cho ông ta trong lúc nhất thời quên đi nỗi xấu hổ của mình.

Hoàn Ngọc Sơn lắc mình đi đến đỉnh núi, một chân đạp xuống đất, đỉnh núi ầm ầm sụp đổ, tràn xuống không thương tiếc mà chôn vùi đám người đã chết và cả những kẻ chưa chết còn đang rên rỉ, giãy giụa phía dưới.

Nhan Dược kinh hãi, phi thân bay lên, tránh thoát núi lở, khi rơi xuống, sơn cốc dưới chân đã bị lấp bằng, bụi mù cuồn cuộn tung bay ra bốn phía.

Hoàn Ngọc Sơn ở cách không xa nói: "Ngươi không giữ người lại được, khi Khúc trưởng lão chạy đến phát hiện thấy khác thường, tất nhiên sẽ dẫn người chạy tới cổng vào tụ họp với ta, ngươi lập tức đến cổng vào trông chừng ở đó. Khi gặp được Khúc trưởng lão, hãy lập tức dẫn người tới, tìm kiếm trên mặt đất dọc theo sườn núi. Nói chung, quyết không thể để cho tiện nhân Hướng Lan Huyên chạy mất."

Còn lão ta thì sẽ tìm kiếm trên không trung, hơn nữa cần phải tìm kiếm ngay bây giờ, đồng thời cũng là vì để chấn nhiếp mục tiêu, khiến mục tiêu không dám chạy ra khỏi vùng đất trống trải, giới hạn tối đa phạm vi mục tiêu có thể chạy trốn, để nhân thủ tới sau dễ tìm kiếm.

Nhan Dược nghe vậy, lại giật mình, "Vạn nhất Hướng Lan Huyên cũng chạy tới cổng vào, đệ tử gặp phải thì phải làm sao? Nhóm người Khúc trưởng lão đi lục soát mà gặp phải tất nhiên cũng sẽ gặp nạn."

Ông ta chỉ vừa mới thoát khỏi thân phận con tin ở trong tay đối phương, nếu tiếp tục rơi vào trong tay người ta, vậy thì thực lúng túng.

Hoàn Ngọc Sơn: "Ngươi yên tâm đi, cô ta bị thương rất nặng, đã là nỏ mạnh hết đà, ngay cả là ngươi, cô ta cũng không phải là đối thủ."

Nghe được lời này, Nhan Dược lập tức có sức lực, chắp tay đáp: "Đệ tử lĩnh mệnh."

Hoàn Ngọc Sơn lắc mình bay lên trời, trực tiếp bay trong không trung, bắt đầu tìm kiếm từ trên cao.

Nhan Dược ngước nhìn lên, mặt lộ vẻ cảm kích.

Tại thời khắc mấu chốt, sư tôn coi trọng ông ta như thế, thà rằng để cho Hướng Lan Huyên chạy thoát cũng muốn cứu ông ta trước tiên, thử hỏi ông ta làm sao có thể không cảm kích.

Ông ta xoay người lướt đi, theo lệnh chạy đi trông chừng cổng vào…

Mặt trời vừa mới nhô lên, ánh sáng rực rỡ trên thần thụ cũng không còn thấy nữa.

Hướng Chân cõng kiếm đứng ở trên đại thụ che trời ngắm mặt trời mọc, cảm nhận bầu không khí sảng khoái thanh thản của tiên phủ, chỉ là âm thanh ong ong xung quanh đã quấy nhiễu ít nhiều.

Những con ong ngũ sắc to cỡ nắm đấm bay lượn xoay quanh đại thụ, số lượng đàn ong xuất hiện càng ngày càng nhiều, gần như bao phủ lên đại thụ một tầng sa mỏng.

Kích thước và chiều cao của cây đại thụ này không phải chỉ to lớn bình thường, nhưng đàn ong nhiều đến nỗi giống như có thể khoác lên cây một lớp sa mỏng, có thể tưởng tượng ra được số lượng của chúng như thế nào.

Vô số ong ngũ sắc bận rộn bay tới bay lui, trông cực kỳ cần cù vất vả.

Lúc này Hướng Chân mới biết, đây nào phải là Tiên cung gì, rõ ràng là một tổ ong to lớn.

Sau khi mặt trời hiện lên, đêm dài mênh mông trôi qua, tiếng trống cũng biến mất, hai nam hai nữ ăn mặc quái dị cũng đã đi làm việc.

Ánh nắng chiếu ngay đối diện, Hướng Chân chói mắt xoay người đi, nhìn thấy hoa y nam tử đang nằm trên một mặt trống ngáy ngủ, có vẻ ngủ rất ngon lành.

Gã lại quan sát xung quanh, ánh mắt rất nhanh hướng về một mái lều che nắng phía trên khoảng trống.

Kỳ thực cũng không phải là mái lều, là một đám dây leo mọc tại trên cây, chúng đan xen vào nhau trông giống như mái lều, lá cây xanh biếc như ngọc, tươi sáng xinh đẹp.

Gã chú ý đến trái cây ở trên dây leo, một trái cây màu đen nhìn như hồ lô treo tại chính giữa, nhìn hình dạng dây leo lại không giống như là cây hồ lô, cũng không biết đó là cây gì.

Đột nhiên, hoa y nam tử đang ngủ trên trống lật người lại, một tấm thẻ bài trên eo y gõ lên mặt trống hai tiếng "Tùng tùng ".

Ánh mắt Hướng Chân lập tức đổ dồn tới chỗ tiếng vang, gã phát hiện thấy đó là một tấm eo bài điêu khắc từ gỗ đen, nhỏ hơn bàn tay, trên thẻ bài khắc một hình kỳ quái, một con chim, một con chim có ba chân.

Gã tưởng rằng mình đã nhìn lầm, chú ý nhìn kỹ, hình quái điểu khắc trên thẻ bài quả thực là có ba chân.

Chương 737: Xem như chúng ta không may

Đương nhiên, Hướng Chân cũng chỉ nhìn nó bởi vì tò mò, không phải nhìn trộm vì có ý gây rối.

Hoa y nam tử dường như cũng bị âm thanh do chiếc eo bài gây ra làm cho tỉnh lại, y mơ mơ màng màng mở mắt ra, vươn eo ngồi dậy, nhìn thấy Hướng Chân đang nhìn mình, y cười rồi nằm xuống lại, khoát tay áo, xem như chào hỏi, vẻ lười biếng.

Hướng Chân đi tới, gập ngón tay gõ gõ lên mặt trống, cảm nhận tiếng trống tùng tùng của nó, rồi hỏi: "Hôm nay có thể bắt được hắn không?"

Hoa y nam tử biết gã ta hỏi chính là Dữu Khánh, hai tay đan vào nhau vòng lại gối đầu, "Ai biết được."

Hướng Chân trầm mặc.

Hoa y nam tử quay đầu nhìn nhìn gã, cười hỏi: "Ngươi có biết vì sao ta cho bọn họ thời gian một ngày để tìm kiếm không?"

Hướng Chân tự nhiên là lắc đầu, chờ y nói tiếp.

Hoa y nam tử duỗi một tay ra, chỉ chỉ đàn ong đang bay lượn xôn xao bên ngoài, "Chúng nó sẽ bay đi tìm kiếm các nơi, và sẽ ghi nhớ vị trí của từng người.

Sở dĩ ta khoan hồng độ lượng cho bọn họ thời gian một ngày đi tìm người, là hi vọng những người tiến vào đều sẽ di chuyển, như vậy mới dễ phát hiện được bọn họ, mới dễ ghi nhớ vị trí đại khái của bọn họ.

Vì vậy ngươi yên tâm, sẽ tìm được hắn, sẽ hỏi cho rõ ràng cách mở cổng ra. Ta cũng muốn biết được đến cùng là chuyện gì xảy ra."

Nghe y nói như thế, Hướng Chân quả thực an tâm hơn không ít, gã ta chỉ muốn tìm được Dữu Khánh để đánh nhau một trận, sau đó rời khỏi nơi đây, đối với những ân ân oán oán gì khác, gã ta không có chút hứng thú nào…

Tại phần cuối sườn núi, Hướng Lan Huyên nhảy lên, đứng ở trước một vực sâu, nói một cách chính xác thì đây là một cái hố sâu thật lớn, sự tương phản giữa sáng và tối làm cho khó có thể nhìn thấy rõ tình hình phía dưới.

Nàng ta quay đầu lại nhìn nhìn đường đi tới, khó giải thích được mà buông tiếng thở dài, cảm thấy lần này té ngã quả thực có phần thảm, nhận thấy lời nói "Kiêu binh tất bại" quả nhiên là lời lẽ chí lý.

Dựa theo phỏng đoán của nàng ta, việc Nhạc Thù và Cam Ly dùng cách cưỡng ép con tin để áp chế Hoàn Ngọc Sơn chưa chắc đã có thể được như ý, bởi vì nàng ta biết rất rõ chênh lệch giữa tu sĩ cảnh giới Cao Huyền và cảnh giới Thượng Huyền lớn bao nhiêu. Điều này cũng có nghĩa là loại người trước có càng nhiều khả năng để thực hiện hành động.

Nhưng nàng ta không có nhắc nhở bọn họ, cũng không nói ra hậu quả có thể phải đối diện, nàng ta lợi dụng những thủ hạ đó ngăn chặn Hoàn Ngọc Sơn, tranh thủ thời gian cho nàng ta thoát đi.

Đó là một quyết định rất tàn nhẫn, nhưng nàng ta không thể không lựa chọn như vậy. Nếu như nàng ta lưu lại, rất có thể tất cả mọi người đều khó thể thoát thân, ngay cả nàng ta cũng chạy không thoát.

Mà hố sâu trước mặt cũng chưa hẳn là nơi ẩn nấp tốt nhất, nhưng hiện tại nàng ta bị thương khá nặng, đã khó thể chịu đựng nữa, nghĩ lui nghĩ tới nàng ta vẫn quyết định đi xuống dưới nhìn xem hoàn cảnh rồi tính tiếp.

Sau khi nhìn nhìn xung quanh, nàng ta tung người nhảy xuống, thân hình không nhanh không chậm mà rơi xuống mặt đất gồ ghề phía dưới hố sâu.

Khi đã xuống đến phía dưới, nàng ta có thể nhìn thấy rõ hoàn cảnh nơi này, khắp nơi là đá lởm chởm và rêu, đất đai cằn cỗi, mọc đầy cỏ dại và bụi gai.

Nàng ta quan sát cẩn thận hoàn cảnh xung quanh, sau đó bắt đầu tiến về phía bóng tối nhìn không thấy rõ xa xa, định tìm kiếm một nơi ẩn núp thích hợp.

Bởi vì đường không dễ đi, lại gặp phải chướng ngại vật, nàng ta hít một hơi, tung người phi thân lướt qua.

Nhưng khi rơi xuống, nàng ta loạng choạng, miệng "Phốc" một tiếng, sặc ra một ngụm máu tươi, lảo đảo lắc lư gần như đứng không vững, nàng ta vội vàng đưa tay chống vào tảng đá lớn ở bên cạnh mới không bị đổ nhào xuống, một tay ôm lấy ngực kịch liệt thở hổn hển.

Một hơi chân khí đang duy trì vừa được buông lỏng ra, thân thể bỗng nhiên cảm thấy suy yếu.

Thật khó khăn mới điều hòa lại được nhịp thở, nàng ta tiếp tục xách váy bước thấp bước cao tiến tới phía trước.

Khi đi tới chỗ giao nhau giữa ánh sáng và bóng tối, nàng ta mới phát hiện có một đám lớn hoa tươi mọc tại khu vực bóng tối tránh né ánh sáng, là một loài hoa màu vàng tươi tắn to cỡ chậu rửa mặt, từ trên cao nhìn xuống, giống như từng khuôn mặt tươi cười ngước nhìn lên trời.

Nhưng vào lúc này nàng ta không có tâm tình để thưởng thức, nàng ta chỉ muốn tìm xem có nơi nào thích hợp để ẩn nấp hay không. Nàng ta nhảy xuống khỏi tảng đá, ổn định thân hình có chút loạng choạng của mình, đó tiếp tục đi sâu vào hơn.

Nhưng khi nàng ta vừa mới đi qua một tảng đá lớn có hình dáng như một con hổ ngồi xồm thì từ phía sau tảng đá đột nhiên nhô ra một cánh tay, điểm vào trên eo nàng ta.

Tri giác và khả năng phản ứng đều đã rất chậm chạp, Hướng Lan Huyên kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng, trên người đã bị điểm một loạt chỉ, đã bị người hạ cấm chế lên khắp thân thể, không thể vận

dụng tu vi được nữa, cho dù còn sức, sức lực hiện tại của nàng ta cũng chỉ có hạn.

Không ngờ tới nơi đây cũng mai phục, nàng ta cất tiếng thầm than "Mạng ta xong rồi", còn không biết phải chịu khuất nhục gì đây, một tiếng kiếm ngân vang, một cây kiếm gác ở trên cổ nàng ta, có vẻ sẽ lấy tính mạng của nàng ta bất cứ lúc nào.

Lúc này, hai bên nàng ta, mỗi bên xuất hiện một người, hai người tại hai bên chậm rãi nghiêng tới trước mặt nàng, giống như nhìn thấy thứ gì đó quái lạ.

Đầu tiên đập vào trong mắt nàng ta là một tên to con che nửa mặt, cũng chính là người cầm kiếm gác trên cổ nàng.

Sau đó là một người chậm rãi buông ngón tay rời khỏi người nàng ta, cũng che nửa mặt, nhưng vừa nhìn thấy đầu tóc cuộn đuôi ngựa, và có ấn tượng quen thuộc, nàng ta lập tức nhận ra là ai, kinh ngạc thốt lên: "A Sĩ Hành?"

Có thể nói là vô cùng kinh ngạc, tên này lúc trước không biết chạy đi đâu, không nghĩ tới mình tùy tiện tìm một nơi, chui vào trốn liền gặp phải, duyên phận này đúng là không còn gì để nói.

Không sai, người xuất thủ khống chế nàng chính là Dữu Khánh.

Đây không phải là nơi nào khác, chính là nơi Đằng yêu chỉ dẫn đến lấy phấn hoa. Mấy người bọn hắn đang làm việc tại nơi này, Bách Lý Tâm được phái canh gác đột nhiên nhảy xuống nói có người đến, còn nói là Hướng Lan Huyên đã tới, bọn hắn sợ hãi vô cùng, vội vàng chạy đi ẩn cấp.

Không cho bọn hắn có nhiều thời gian, ngay sau đó Hướng Lan Huyên đã xuống tới, bọn họ thật sự sợ đến mức thở cũng không dám thở, ngay cả nhịp tim đập cũng phải tận lực thi pháp kiềm chế lại.

Nào ngờ, đột nhiên nhìn thấy Hướng Lan Huyên nôn ra máu, hơn nữa ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Với thực lực của vị này, chắc hẳn không cần phải diễn trò như vậy.

Điều này giúp bọn hắn ý thức được, nàng ta không phải tới bắt bọn hắn, cũng chưa phát hiện ra vị trí bọn hắn ẩn nấp, hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó, rất giống như là tới tránh nạn.

Nhìn thấy sau đó quả thực không còn có người nào xuất hiện, vì vậy mới diễn ra một màn trước mắt này, bằng không trong tình huống bình thường, bọn hắn làm sao dám động tới Hướng Lan Huyên, dù chỉ là một đầu ngón tay.

Thấy nàng ta trực tiếp gọi ra tên mình, Dữu Khánh cũng rất kỳ quái, sờ sờ tấm vải rất dày che trên mặt, vô thức hỏi một câu, "Như vậy mà cũng có thể vừa nhìn đã nhận ra sao?"

Hướng Lan Huyên nhịn không được liếc mắt khinh bỉ.

Ngay sau đó, ánh mắt Dữu Khánh chú ý tới cách ăn mặc của nàng, phát hiện thấy vị này hôm nay ăn mặc thật sự tùy tiện, hơn nữa y phục rõ ràng có chút rối lôi thôi, không biết đã gặp phải chuyện gì, vạt áo xộc xệch, để lộ một nửa bộ ngực trắng nõn, khiến cho Dữu đại chưởng môn không muốn nhìn chằm chằm vào đó cũng khó.

Hướng Lan Huyên rất nhanh liền phát hiện thấy ánh mắt của hắn, tức giận, mở miệng mắng: "Mắt của ngươi nhìn đi đâu vậy?"

Cho dù bị khống chế, nhưng bạo uy của Đại hành tẩu Đại Nghiệp ty vẫn còn đó.

Dữu Khánh bối rối gượng cười, chuyển dời ánh mắt đi chỗ khác, như rất muốn nói mình không phải cố ý.

Ánh mắt Hướng Lan Huyên lại tập trung vào Mục Ngạo Thiết, nghiêm nghị và ớn lạnh, giống như đang nói, ngươi thật to gan!

Khi nàng ta phát tác ra, khí thế quả thực rất cường đại, tay của Mục Ngạo Thiết vô thức mà run lên, nhưng ngay sau đó y lại ưỡn ngực lên, vững vàng cầm kiếm gác ở cổ nàng ta, giữ chặt không thả.

Cũng may Dữu Khánh xem như thức thời, nhanh chóng nhấc tay đẩy liếm trong tay Mục Ngạo Thiết ra, "Người mình, người mình, không cần phải làm như vậy."

Ngoài miệng nói người mình, thực ra là vì chưa biết rõ tình hình, định lưu lại một đường lui cho mình, trên thực tế thì không có ý định giúp Hướng Lan Huyên cởi bỏ cấm chế trên người.

Mục Ngạo Thiết đành phải thu kiếm trở vào bao.

Lúc này, Nam Trúc và Bách Lý Tâm cũng xông ra khỏi nơi ẩn nấp, mặt cũng được che lại, tiếp cận tới đây, hiếu kỳ đánh giá vị Đại hành tẩu cao cao tại thượng này.

Hướng Lan Huyên nhấc tay điều chỉnh lại y phục nơi ngực của mình lại một chút, đồng thời quét mắt nhìn mấy người, không chút khách khí, trực tiếp đưa ra yêu cầu, "Các ngươi hẳn có mang theo đan dược chữa thương, đưa cho ta một chút, ta bị một chút nội thương."

Nàng ta đuổi theo quá vội vàng, cũng có phần chủ quan, trên người gần như không mang theo bất kỳ thứ gì, nếu không thì đã không mặc bộ đồ ngủ chạy đến đây.

Cũng là bởi vì không thể sử dụng linh đan diệu dược đúng lúc, mới làm cho thương thế trở nên nặng hơn qua một quá trình chạy trốn, khiến cho khi rơi xuống nơi đây thì ngay cả đứng cũng đứng không vững.

"Có có có." Nam Trúc nhanh chóng tiến tới nịnh bợ, lấy bình thuốc nhỏ ra, đổ ra một viên thuốc trong trẻo thơm phức.

Đám người Dữu Khánh không có ngăn cản.

Hướng Lan Huyên cầm thuốc vào trong tay, vân vê nhìn nhìn, nhíu mày hỏi: "Không có thuốc nào tốt hơn chút sao?"

Dữu Khánh cười khổ: "Đại hành tẩu, ngươi cho rằng chúng ta là ngươi sao, có được tài nguyên dùng không hết, chúng ta thật sự dùng không nổi linh đan diệu dược tốt hơn."

Hướng Lan Huyên liếc xéo hắn một cái, rồi vẫn nhét viên thuốc vào trong miệng, nuốt xuống, có vẫn tốt hơn không.

Lúc này, Dữu Khánh nhịn không được, hỏi: "Đại hành tẩu, thương thế của ngài là chuyện gì xảy ra vậy?"

Nói đến việc này, trong mắt Hướng Lan Huyên lóe lên sát ý, hừ một tiếng, "Bị lão tặc Hoàn Ngọc Sơn tập kích, tu vi của lão tặc đã đột phá đến Cao Huyền từ lâu, mấy năm nay vẫn luôn kín tiếng ẩn giấu thực lực, e rằng đã có lòng gây rối từ trước."

Ánh mắt nhìn tới Dữu Khánh, "Côn Linh sơn hẳn là đã nảy sinh lòng tham, muốn độc chiếm tiên phủ này, có lẽ không chỉ định giết mình ta, ngay cả các ngươi e rằng cũng đừng hòng sống sót đi ra ngoài.

Bên ngoài cổng vào, hẳn là đã bị Côn Linh sơn trông chừng rồi, với thực lực của các ngươi, cho dù ra được nơi này cũng khó thể thoát khỏi được tay Côn Linh sơn, bọn chúng làm sao có khả năng để cho các ngươi rời đi được? Hiện tại chúng ta mới là cùng một tốp, phải đồng tâm hiệp lực mới được."

Nói ra một đống lời nói, kỳ thực câu cuối cùng mới là điều nàng ta muốn nói.

Rõ ràng đã nhận ra là nàng mà vẫn dám ra tay, điều này có thể là bốc đồng sao? Nàng ta có thể cảm nhận được, mấy người này có lẽ cảm thấy phượng hoàng rơi xuống không bằng gà, cũng giấu giếm ý đồ giết người diệt khẩu, vì vậy không thể không nhắc nhở mấy người này phải hiểu rõ lợi và hại.

Hiện tại nàng ta cũng không dám để cho những người này biết được thủ hạ Đại Nghiệp ty của mình có thể đã gặp nạn.

Thậm chí cũng không dám truy hỏi bọn hắn làm sao tìm được đến tiên phủ này, sợ không cẩn thận khơi gợi lên sát tâm của những người này.

Kể cả việc bọn hắn làm sao chạy thoát khỏi tay đám người Nhạc Thù, ngay cả nhắc cũng không dám nhắc, và càng không dám hỏi thăm bất kỳ tình huống nào bên trong tiên phủ này.

Tình thế người ta mạnh hơn, không thể không kiềm chế.

Dữu Khánh hơi cau mày, hiện tại hắn lo lắng nhất không phải điều này, hắn trầm giọng hỏi: "Nói cách khác, đám người Côn Linh sơn do Hoàn Ngọc Sơn cầm đầu đang lùng bắt truy sát ngươi?"

Hướng Lan Huyên: "Đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua."

Dữu Khánh tức thì than khổ liên tục, "Ta nói nha Hướng đại hành tẩu, trời đất bao la như vậy, ngài chạy đi nơi nào không chạy, tại sao lại chạy tới nơi này chứ?"

Chỉ kém chút nói ra ngươi làm vậy chẳng phải là hại chúng ta sao?

Khóe miệng Nam Trúc giật giật, mấy người cũng nhận ra được gặp phiền phức, nán lại nơi này e rằng không ổn.

Hướng Lan Huyên: "Chạy ra khu vực địa hình rộng rãi, trống trải quá dễ thấy, khu vực trống ta cũng không biết nơi nào chỗ ẩn nấp thích hợp, chỉ có thể nương theo thế núi che chắn để chạy đi. Ta cũng không ngờ tới các ngươi lại trốn ở nơi này.

Ta nói nha, các ngươi che mặt làm gì chứ, chỉ có chừng đó người tiến vào đây, các ngươi thật sự cho rằng che mặt như vậy thì người khác sẽ mù mắt nhận không ra các ngươi được sao?"

Dữu Khánh không có tâm tình nói nhiều với nàng ta, nhanh chóng quay đầu lại nói với Bách Lý Tâm: "Ngươi thị lực tốt, nhanh chạy ra bên ngoài canh chừng đi, phải trốn cho kỹ, đừng để người nhìn thấy."

Bách Lý Tâm biết rõ tính nghiêm trọng của sự việc, không nói hai lời, lắc mình lướt đi.

Dữu Khánh quay sang nói với hai vị sư huynh: "Còn nhìn gì nữa, đứng đây chờ người ta bao vây chúng ta sao? Xem như chúng ta không may, nhanh chóng thu dọn rồi rời đi."

Giọng điệu có vẻ rất bực bội, không biết tại sao lại cứ xảy ra chuyện, mình sai lầm để bị theo dõi cũng đành chấp nhận, ví dụ như Tiểu Vân gian bị phát hiện rồi bị bắt, ở đây tùy tiện chạy trốn cũng có thể gặp gỡ được bọn hắn thì tính là chuyện gì chứ, là vận mệnh không tốt hay là thế nào?

Hướng Lan Huyên vội nói: "Không cần quá mức lo lắng, tốc độ bọn chúng lục soát không nhanh như vậy, không có khả năng vội vã đến đây, bọn chúng truy tìm dọc theo dãy núi, lục soát tới đây trời cũng tối. Muốn đi vẫn nên chờ đến khi bầu trời tối đen rồi hãy đi. Lão tặc Hoàn Ngọc Sơn rất có thể đang ở trên bầu trời nhìn chằm chằm, rời đi lúc này sẽ càng nguy hiểm."

Dữu Khánh lập tức hỏi: "Ngươi xác định?"

Hướng Lan Huyên: "Quãng đường từ cổng vào tiên phủ đến nơi đây tương đối xa, e là có hơn trăm dặm, không có khả năng nhanh như vậy liền lục soát đến nơi này. Nếu thật sự nhanh như vậy liền có nguy hiểm thì ta sẽ không nhảy vào bên trong này."

Nghe được lời này, sư huynh đệ ba người thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ cũng phải, nữ nhân này không có khả năng muốn chết.

Thấy bọn họ đã yên tâm rồi, Hướng Lan Huyên lại nói: "Ta muốn vận công chữa thương, trước tiên cởi bỏ cấm chế trên người ra đi."

Điều này sao? Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, nếu cởi bỏ cấm chế, để cho người ta chữa trị tốt thương thế, thì không khỏi quá nguy hiểm.

Bây giờ chưa hạ quyết tâm làm thịt nữ nhân này, và cũng không tiện đắc tội với người ta.

Cuối cùng Dữu Khánh nặn ra một lí do, "Đại hành tẩu, không phải chúng ta không tin ngươi, mà là cần thận trọng, chờ khi chúng ta xác nhận ngươi quả thực là Hướng đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty, lúc đó cởi bỏ cấm chế cho ngươi cũng không muộn."

Chương 738: Ta xem ngươi tương đối thuận mắt

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết đồng loạt quay nhìn chăm chú về phía hắn, cho dù là sư huynh đệ thân thiết, cũng cảm thấy lí do này khiến người đau răng, không khỏi quá vô nghĩa đi.

Hướng Lan Huyên trố mắt giật mình nhìn chằm chằm Dữu đại chưởng môn một hồi, nghẹn lời, cho dù không được cởi bỏ cấm chế, nàng ta cũng không tiện nói thẳng ra lời gì, dù sao mạng nhỏ của mình nằm trong tay người ta, nhưng lí do này quả thực khiến người ta chịu không nổi, nàng nhịn không được xì một tiếng, "Lẽ nào tại nơi đây còn có thể có người nào giả mạo ta hay sao?"

Dữu Khánh trả lời: "Có thể ở bên ngoài không có, tại trong tiên phủ thì chưa chắc đã không. Tại Tiểu Vân gian, bọn ta đã lĩnh giáo qua thủ đoạn đó. Nơi đó có thể nói thật sự là thiên biến vạn hóa, biến thành giống người nào, chúng ta muốn không cẩn thận cũng khó, còn xin Đại hành tẩu lý giải cho sự khó xử của chúng ta."

Vừa nghe nói lời này, Nam Trúc lập tức gật đầu lia lại như con gà mổ thóc, "Phải a, phải a."

Mục Ngạo Thiết cũng thay đổi thái độ, gật đầu ừ một tiếng.

Hướng Lan Huyên nhướng mày, cái cớ này thực sự khiến cho nàng ta muốn nói lại thôi, nhưng cho dù biết rõ có kẽ hở, nàng ta vẫn không thể vạch trần, làm cho đối phương giữ không được, làm cho đối phương cảm thấy không còn đường lui, mặt mũi mọi người đều sẽ khó coi, tình thế người ta ta mạnh hơn, người chịu thiệt chỉ có thể là nàng.

Vì để an toàn, nàng ta cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, không nói thêm lời gì.

Sau đó Dữu Khánh lại xé ra một mảnh vải, đưa cho nàng, ra hiệu: "Đại hành tẩu, trước tiên che miệng mũi lại đi."

Hướng Lan Huyên tức thì cảnh giác, bày tỏ thái độ kháng cự, "Làm gì?"

Nam Trúc chỉ chỉ trên mặt mỗi người, "Không khí trong giếng trời này có độc, ngửi lâu sẽ chết người, ngươi nhìn chúng ta mà xem."

Dữu Khánh gật đầu tán đồng, "Đúng vậy."

Vừa nghe nói là nguyên nhân này, Hướng Lan Huyên không dám sơ ý, nhanh chóng lấy mảnh vải tới, học theo bọn hắn che mặt lại, che chắn chặt chẽ miệng mũi của mình.

"Được rồi, chờ đến tối hãy đi, bây giờ tiếp tục làm việc." Dữu Khánh xoay người cất tiếng kêu gọi.

Sư huynh đệ ba người lập tức đi làm việc. Hướng Lan Huyên mặt đầy nghi hoặc, không biết bọn hắn muốn làm việc gì tại nơi này. Chỉ thấy Mục Ngạo Thiết không biết từ đâu xách tới một cái túi làm từ một bộ y phục của người nào đó, đi theo phía sau Dữu Khánh và Nam Trúc. Sau đó hai người chia ra, mỗi người bẻ cong một cây hoa ánh vàng rực rỡ, một tay nâng đóa hoa, một tay xòe ra năm ngón thi pháp lên trên đóa hoa, kình khí quấy nhiễu cuốn ra một chút

phấn hoa vàng nhạt, thả vào trong chiếc túi được Mục Ngạo Thiết mở ra chờ sẵn. Ba người cứ làm như vậy với hết đóa này đến đóa khác, không có thủ thuật gì khác.

Hướng Lan Huyên nhìn xem, sinh nghi, không biết ba người này đến cùng là đang làm chuyện gì, nhưng có một điểm là có thể nghĩ được, ba người chạy vào trong tiên phủ khẳng định sẽ không phải để làm chuyện nhàm chán, việc này tất nhiên là có thâm ý khác.

Nàng ta nhịn không được đi tới bên cạnh một cây hoa, đưa tay bẻ cong ngọn cây xuống, kiểm tra xem bên trong nhụy hoa, hi vọng có thể phát hiện ra được chút bí mật gì đó.

Nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn ra được kết quả gì, điểm kỳ lạ duy nhất chỉ là nó cũng giống như những thực vật khác trong ngoài giếng trời, trong mạch gỗ của chúng đều có chứa tà khí, điểm này tại trong Tiểu Vân gian nàng ta đã nhìn đủ rồi, không có gì ngạc nhiên.

Ánh mắt liếc thấy hành động của nàng ta, Dữu Khánh lập tức cất tiếng cảnh cáo: "Trong hoa này có kịch độc, nếu xảy ra chuyện gì thì đừng trách bọn ta không nhắc nhở."

Nam Trúc không biết nghĩ đến điều gì, cất tiếng cười hắc hắc xấu xa.

Có độc? Hướng Lan Huyên chậm rãi buông lỏng cành hoa ra, tuy rằng vẫn còn nghi hoặc, nhưng cũng không dám tùy tiện lỗ mãng.

Trong khi tại nơi này sư huynh đệ ba người đang bận rộn làm việc, thì phía bên ngoài vẫn chưa dừng việc truy sát Hướng Lan Huyên. Số nhân thủ còn lại của Côn Linh sơn đã tập kết, rải ra trên dãy núi tiến dần tới trước tìm kiếm.

"Thì ra tu vi của Đại trưởng lão đã đột phá đến cảnh giới Cao Huyền."

"Đúng vậy, thì ra là thâm tàng bất lộ, ngay cả Hướng Lan Huyên cũng không phải là đối thủ của Đại trưởng lão."

Trong đám đệ tử đi truy tìm thỉnh thoảng có người ngẩng đầu ngước nhìn trên trời, lẩm bẩm trò chuyện với người bên cạnh.

Thỉnh thoảng có những con ong màu sắc rực rỡ to như nắm đấm bay lượn trên ngọn núi, hoặc là bay quanh bọn họ, nhưng không có tấn công.

Ngược lại, bọn họ thì nhịn không được thỉnh thoảng bắt lấy một con và kiểm tra tỉ mỉ, thậm chí còn giết chết để kiểm tra.

Càng tiến tới phía trước để lục soát, số lượng đám ong màu sắc rực rỡ này dường như càng ngày càng nhiều, không biết tổ ở gần đây, hay là từ xa bay tới, bởi vì bọn họ không có phát hiện thấy tổ ong nào.

Hoàn Ngọc Sơn giống như chim ưng bay lượn từ trên cao nhìn xuống, quan sát kỹ càng động tĩnh phía dưới. Lão ta thỉnh thoảng cũng phát hiện thấy những con ong màu sắc rực rỡ bay qua bên người, cũng bắt lấy kiểm tra, có chút kỳ lạ với việc những con ong này có thể bay lên cao như thế, sức lực khi va chạm hay giãy giụa cũng không nhỏ.

Bên ngoài giếng trời cũng thỉnh thoảng có ong ngũ sắc bay qua, nhưng những con ong ngũ sắc này dường như có phần kiêng kỵ khu vực giếng sâu này, chúng chỉ dám bay tới bay lui bên ngoài, không có con nào sẵn sàng bay sâu xuống bên dưới, nên đám người Dữu Khánh cũng không biết được.

Tuy nhiên, bọn hắn đã có chuẩn bị sẵn sàng đề phòng đám ong ngũ sắc này, nhìn trên người Bách Lý Tâm là có thể biết rõ.

Bách Lý Tâm dùng mấy chùm Thi Mao thảo kết thành một tấm thảm che phủ trên người mình, thân giấu tại trong đống tanh hôi, mùi hôi thối này cho dù đã bịt mũi miệng lại vẫn có thể khiến người thấy rất

không thoải mái, Bách Lý Tâm dùng ý chí cực lớn nỗ lực chịu đựng, mùi vị này cũng khiến ong ngũ sắc tránh ra.

Nam Trúc vốn thương hương tiếc ngọc đòi đi làm thay, nhưng Bách Lý Tâm cho rằng Dữu Khánh nói đúng, mình là Đại tiễn sư, thị lực quả thực tốt hơn mọi người rất nhiều, thích hợp phụ trách quan sát hơn. Với sự kiên trì của nàng ta, Nam Trúc không còn cách nào, đành phải đồng ý.

Đến gần tối, ở trên thần thụ, hai gã nam nhân ở trần, một gã lấy bản đồ trải ra trên mặt đất, một gã thì lấy ra một nhúm hạt cỏ rải ra trên bản đồ.

Đứng bên cạnh quan sát, Hướng Chân không hiểu, dò hỏi:

"Đây là cái gì?"

Hoa y nam tử đi chân trần đứng ở bên cạnh nói cho biết, "Một hạt cỏ tượng trưng cho một người, trước mắt đại diện cho vị trí của những kẻ xâm nhập kia."

Gã nam tử ở trần dừng rải hạt cỏ, sau đó nói: "Đại vương, đây là số lượng đã biết được trong ngày hôm nay."

Hoa y nam tử nhìn chằm chằm bản đồ, gật đầu, "Có đại khái con số để làm đối chiếu là được, tránh để bỏ sót quá nhiều."

Vẻ mặt Hướng Chân nghiêm nghị, gã ta biết rõ bên này điều tra số người là để chuẩn bị cho cuộc đi săn ngày mai, cho dù gã ta không có hứng thú với những thị phi này, nhưng tâm tình ít nhiều vẫn cảm thấy có chút nặng nề…

Mặt trời chiều hạ xuống, Hoàn Ngọc Sơn lơ lửng ở trên cao vẫn còn có thể nhìn thấy hoàng hôn đỏ rực, nhưng mặt đất dưới chân đã chìm trong bóng tối, đã không thấy rõ tình hình phía dưới, lão ta không thể không hạ xuống.

Lão ta triệu tập toàn bộ đệ tử Côn Linh sơn tới đây, hỏi thăm tình hình tìm kiếm.

Chúng đệ tử vẫn chưa phát hiện thấy tung tích của Hướng Lan Huyên, chỉ bắt được mấy nhân viên của Đại Nghiệp ty, cũng chính là những kẻ còn sống sót sau lần Hoàn Ngọc Sơn tập kích lúc trước.

Hoàn Ngọc Sơn cất tiếng ra lệnh thẩm vấn ngay tại chỗ, người phụ trách thẩm vấn chính là Tần Phó Quân.

Bản thân Hoàn Ngọc Sơn thì không tham dự, lão ta lo lắng nhìn một chút ánh sáng cuối cùng ửng lên nơi chân trời xa trong bầu trời đêm, không tập trung lực lượng đi tìm A Sĩ Hành, mà chỉ lo truy sát Hướng Lan Huyên, lão ta cũng không biết mình quyết định như vậy có đúng hay không.

Vấn đề là trời đất bao la, không có bất kỳ đầu mối gì, đi tìm A Sĩ Hành là chuyện xa vời hơn hẳn so với tìm Hướng Lan Huyên.

Tuy nhiên, nhìn tình hình hiện tại, người có thể trở thành Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty quả thực không có đơn giản, ngay cả cái bóng của nàng ta, bọn họ cũng tìm không thấy.

Sau nửa giờ, Tần Phó Quân mang kết quả thẩm vấn đến. Trong số người bị bắt, có kẻ biết tình hình đã mở miệng, xác nhận mấy người Dữu Khánh quả thực đã chạy thoát khỏi tay Đại Nghiệp ty, cũng kể ra rõ ràng quá trình chạy trốn, ném Hướng Chân lại làm con tin, lừa dối nhân viên Đại Nghiệp ty, rồi chuồn mất ngay tại phía dưới mí mắt của đám người Đại Nghiệp ty.

Khúc trưởng lão nghe xong, nhịn không được lắc đầu lên tiếng, "Tên Thám Hoa lang này thật là láu cá."

Tần Phó Quân hỏi: "Nhị vị trưởng lão, xử lý mấy người Đại Nghiệp ty này như thế nào?"

Hoàn Ngọc Sơn liếc mắt nhìn nàng ta, "Giữ lại chỉ là gánh nặng."

Tần Phó Quân vừa nghe liền hiểu, trầm mặc một hồi rồi chắp tay lui ra.

Sau khi bên cạnh không còn người khác, Hoàn Ngọc Sơn nói: "Khúc sư đệ, trước hừng đông ngày mai, nếu như tìm không được vị Thám Hoa lang kia, nếu không thể tìm được phương pháp giải quyết nguy cơ từ trong miệng hắn, mà Yêu vương kia lại có năng lực tàn sát chúng ta, vậy thì mọi người lập tức thần phục Yêu vương đó đi. Cho dù đối đầu với ta cũng không sao, trước mắt hãy nỗ lực giữ lại tấm thân hữu dụng chờ đợi cơ hội hành sự, ngươi chuyển lại ý của ta cho mọi người biết đi."

Khúc trưởng lão đầu tiên là thở dài, rồi khẽ gật đầu, đã hiểu ý của lão ta, ngay sau đó lại sửng sốt, hỏi: "Đối đầu với ngươi? Ngươi không thuần phục với Yêu vương sao?"

Hoàn Ngọc Sơn: "Nhiều người như vậy, không có khả năng tất cả đều bị mấy lời tùy tiện của người ta hù dọa, dù sao cũng phải có người đi thử xem sâu cạn của Yêu vương. Ngoài ta ra, không còn ai."

Hầu kết của Khúc trưởng lão giật giật, khó khăn thốt ra: "Sư huynh…"

Hoàn Ngọc Sơn nhấc tay ra hiệu ngừng nói, "Bây giờ không phải lúc dài dòng, chúng ta chỉ còn có thời gian một đêm, vung toàn bộ người ra ngoài đi, tạo ra một tấm lưới, ôm cây đợi thỏ, hi vọng có cơ hội gặp được tên Thám Hoa lang đó."

Khúc trưởng lão than thở: "Nếu như đối phương cố tình giấu mình di chuyển, khu vực này lại rộng lớn như vậy, tản một trăm người ra ngoài, khoảng cách quá lớn, muốn gặp được hắn e rằng quá khó."

Hoàn Ngọc Sơn: "Dù sao cũng phải thử xem."

Khúc trưởng lão gật đầu làm theo.

Sau đó, Hoàn Ngọc Sơn lại gọi đồ đệ Nhan Dược của mình tới đây, bảo ông ta dẫn hai gã đệ tử chạy đi ẩn nấp trông chừng ở gần cổng vào tiên phủ, chờ đợi cơ hội cổng vào tiên phủ mở ra.

Khi đám người Côn Linh sơn tản ra tìm kiếm, đám người Dữu Khánh cũng quyết định thừa dịp màn đêm để rời đi, kế hoạch của bọn họ không đổi, cần chạy đi hạ thuốc với ong chúa kia.

Chưa tới thời khắc cuối cùng, Dữu Khánh sẽ không hạ tử thủ với Hướng Lan Huyên, quyết định dẫn theo nàng ta cùng nhau rời đi.

Đương nhiên, không có khả năng cởi bỏ cấm chế trên người Hướng Lan Huyên, nhưng để cho nàng ta dùng chân bước đi thì lại ảnh hưởng tới tốc độ di chuyển của mọi người, vì vậy chỉ có thể dùng lưng.

Nam nữ có khác biệt, trách nhiệm này đương nhiên thuộc về Bách Lý Tâm, mọi người đều là nữ nhân a, cõng người sẽ tương đối thuận lợi, hơn nữa Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết có giấu giếm ý đồ bào sức Bách Lý Tâm.

Kết quả Hướng Lan Huyên vừa tới gần Bách Lý Tâm liền có phần chịu không nổi, thực sự là mùi trên người Bách Lý Tâm quá hôi thối, đắp Thi Mao thảo cả một ngày trên người, mùi vị này sẽ không thể tan mất trong một khoảng thời gian ngắn.

Hướng Lan Huyên vốn định cố gắng chịu đựng, nhưng cuối cùng thực sự là không thể chịu nổi, bịt miệt bịt mũi rồi vẫn không thể chịu nổi, nàng ta không thể không phát tác, "Không được, ta chịu không nổi mùi hôi trên người nàng ta, đổi người khác cõng ta đi."

Dữu Khánh than thở: "Ta nói nha Đại hành tẩu, đây là lúc nào rồi, còn chú ý tới điều này. Ngươi nhìn xem người ta cũng là nữ nhân, nhưng nàng cũng phải trốn ở trong mùi này cả một ngày."

Hướng Lan Huyên quả thực chịu không nổi mùi vị này, có được lựa chọn cần gì phải chịu đau khổ? Nàng ta xua tay ra hiệu cho Bách Lý

Tâm tránh ra, "Để nữ nhân làm công việc đòi hỏi thể lực như vậy, các ngươi có còn là nam nhân không chứ? Đổi một nam nhân cho ta, ta không chú ý tới những lễ tiết gì đó, đổi một nam nhân cõng ta đi."

Sau khi ăn mấy viên thuốc chữa thương, tinh thần nàng ta rõ ràng đã tốt hơn chút rồi.

Thấy nàng ta cứ ngoan cố như vậy, Dữu Khánh không tiện trở mặt với nàng ta, hắn vẫy tay ra hiệu với Mục Ngạo Thiết, "Lão Cửu, làm phiền ngươi."

Mục Ngạo Thiết ừ một tiếng, lập tức đi tới trước mặt Hướng Lan Huyên, quay lưng lại, sẵn sàng làm trâu làm ngựa.

Nào ngờ Hướng Lan Huyên lại đẩy y ra, "Không cần ngươi."

Giơ ngón trỏ lên, chỉ thẳng về phía Dữu Khánh, "Ngươi, không cần sai khiến người khác, ta thấy ngươi tương đối thuận mắt, ngươi tới cõng ta."

Dữu Khánh trừng mắt nói: "Đại hành tẩu, đừng có gây náo loạn có được hay không, có người cõng đã không tệ rồi, kén cá chọn canh sẽ không vui đâu."

Với khoảng cách ngắn có lẽ là chuyện đẹp, nhưng bôn ba đường dài thì đây là một chuyện đau khổ, hắn là không muốn ăn vị đắng này, huống hồ việc cần tới thể lực thì từ trước đến nay sẽ do Mục Ngạo Thiết làm.

Hướng Lan Huyên cau mày nói: "Thế nào lại không vui? Ta muốn nếm thử lưng của tài tử đệ nhất thiên hạ có cảm xúc gì, không được sao? Ngươi cõng hay là không cõng?"

Một câu cuối cùng, giọng điệu đột nhiên trở nên hung dữ.

Bách Lý Tâm lặng lẽ quan sát hai người cãi nhau, Nam Trúc cười hắc hắc không ngừng,

Mục Ngạo Thiết mặt không biểu cảm mà bỏ đi, đã bị ghét bỏ, hiện tại cho dù đồng ý ý cõng, y cũng sẽ không cõng nữa.

Dữu Khánh quả thực không nói nên lời, nhưng nhìn thấy Mục Ngạo Thiết bày ra vẻ tự tôn lên đầu, và Nam Trúc thì đứng tại đó xua xua tay với hắn, ý muốn nói đừng tìm ta, hắn xì một tiếng, đành phải đi tới trước mặt Hướng Lan Huyên, quay lưng lại.

Hướng Lan Huyên vỗ vỗ đầu vai hắn, "Chống lên đó làm gì? Thấp một chút, thấp chút, thấp hơn chút nữa."

Thẳng đến khi Dữu Khánh đã ngồi xổm xuống, nàng ta mới cưỡi lên trên lưng Dữu Khánh.

Chương 739: Trảm thảo trừ căn

Vỗ vỗ vai Dữu Khánh, Dữu Khánh đứng lên, nàng ta vừa vặn cưỡi ở trên eo Dữu Khánh, hai tay vịn vai hắn.

Hai tay Dữu Khánh quàng qua đỡ lấy chân nàng ta, bắt đầu xuất phát.

Nam Trúc ở một bên nhìn hắn với vẻ ước ao, rất muốn đi làm trâu làm ngựa, nhưng liếc liếc nhìn Bách Lý Tâm rồi nhanh kiềm chế lại.

Trên đường đi, Hướng Lan Huyên nhịn không được đưa tay túm lấy đuôi ngựa của Dữu Khánh, giật giật, cũng may mà "Đầu To" không ở tại trong đuôi ngựa, nếu không đã bị túm ra ngoài rồi. Nàng ta tò mò hỏi: "Vì sao ngươi cứ để tóc đuôi ngựa?"

Dữu Khánh khó chịu, lắc lắc đầu tránh khỏi nàng ta túm tóc, "Thoải mái, không cần chăm sóc."

Hướng Lan Huyên nhìn thấy bộ dạng bất đắc dĩ của hắn, nhịn không được cất tiếng cười khúc khích, cảm thấy chọc ghẹo tiểu tử này thật thú vị.

Sau đó lại hỏi một câu, "Bây giờ đi đâu?"

Dữu Khánh không trả lời thật, "Không biết, không phải ngươi nói rằng có người đang đuổi bắt ngươi sao? Trước tiên rời xa vùng này rồi tính tiếp."

Là như vậy sao? Hướng Lan Huyên thể hiện hoài nghi, nhưng cũng không có hỏi nhiều, nàng ta quay đầu lại nhìn nhìn dãy núi, đối chiếu, xác nhận hướng đi, lặng lẽ nhớ kỹ trong lòng.

Một nhóm năm người, thừa dịp bóng tối tiến lên, thị lực của Bách Lý Tâm tốt nhất, phụ trách đi trước dẫn đường, Mục Ngạo Thiết phụ trách cảnh giác ở phía sau.

Mà Hướng Lan Huyên thì vẫn duy trì kiểu cách bông đùa, thỉnh thoảng nằm úp sấp lên bờ vai Dữu Khánh trêu chọc hắn mấy câu, hỏi ta có xinh đẹp hay không, cõng ta có sinh ra ý nghĩ gì không đó, đại loại như vậy.

Dữu Khánh bị nàng ta làm cho rất khó chịu, kiểu khó chịu mà biết rõ mình muốn giết nàng ta nhưng phải cố gắng chịu đựng, tiếp tục miễn cưỡng đối phó cho qua, tại trước khi chưa thể trở mặt thì không dám đắc tội quá nhiều.

Hướng Lan Huyên dường như nắm đúng điểm này, khống chế mức độ đùa giỡn.

Bọn hắn đi tới không quá lâu, phía trước tầm mắt xuất hiện hình dáng cây "Thần thụ" nổi bật giữa bầy trời đầy sao.

Đó cũng là mục tiêu tiến đến của nhóm người, điều này khiến cho Hướng Lan Huyên có phần ngạc nhiên, nàng ta càng nhịn không được không thể không suy nghĩ xem mấy tên này định làm gì.

Nhìn như gần, thực ra khoảng cách còn rất xa.

Một nhóm người lại tiếp tục chạy đi một hồi lâu, khi còn cách phạm vi che phủ của "Thần thụ" khoảng mấy dặm đường, Dữu Khánh đột nhiên lên tiếng: "Cũng được rồi, dừng lại nơi này đi."

Cùng lúc đó, hắn cũng nhanh chóng giải phóng gánh nặng trên người, thả Hướng Lan Huyên xuống, thật thoải mái, hắn hít mấy hơi thật sâu.

Cõng theo một người lớn sống sờ sờ chạy bảy tám mươi dặm đường, với tu vi của hắn cũng có chút mệt mỏi.

Nhìn bộ dạng ghét bỏ mình của hắn, Hướng Lan Huyên xì một tiếng, thể hiện sự bất mãn.

Dữu Khánh không có lòng quan tâm tới thái độ của nàng ta, hắn trước tiên kiểm tra lại xem miệng mũi của mình đã được che chắn kín hay chưa, mấy người khác cũng làm như thế, Hướng Lan Huyên ngộ tính rất cao, thấy vậy thì cũng nhanh chóng điều chỉnh lại tấm vải che miệng mũi của mình.

Sau khi đã kiểm tra, chuẩn bị xong xuôi phòng hộ, Nam Trúc mới cởi xuống chiếc túi miệng nhỏ tạm thời làm ra, chính là cái túi chứa phấn hoa, nó căng phồng như một quả dưa hấu.

"Thị lực ngươi tốt, phụ trách cảnh giác." Dữu Khánh cất tiếng dặn dò Bách Lý Tâm, đồng thời ra hiệu về phía Hướng Lan Huyên.

Bách Lý Tâm lập tức hiểu rõ là nhắc mình thuận tiện trông chừng Hướng Lan Huyên, cô ta khẽ gật đầu, thể hiện đã biết được, sau đó thuận tay lấy cung tên ra, cầm trong tay, bắt đầu cảnh giác xung quanh.

Còn sư huynh đệ ba người thì ở trong bóng đêm chia phấn hoa ra làm ba phần, mỗi người xách theo một phần luồn lách vào trong

rừng hoa, đem phấn hoa rải vào trong những đóa hoa mà mình có thể chạm đến.

Ba người, mỗi người phụ trách một khu vực, bộ dạng lén lén lút lút nhưng đầy nhiệt tình, thỉnh thoảng quan sát xung quanh.

Hướng Lan Huyên nhìn hành động của bọn hắn, kinh nghi bất định, không biết mấy tên này đang làm trò gì, nhưng có thể khẳng định, chắc chắn đây không phải là hành động trong lúc nhàm chán, trong đó chắc chắn có thâm ý gì đó, tuy nhiên nàng ta lại không tiện tìm hiểu quá nhiều.

Ánh mắt nhìn về phía tỏa sáng trên cây "Thần thụ", trong lòng nàng ta cũng có phần do dự, qua đêm hôm nay là đến kỳ hạn áp đặt của Yêu vương, hiện tại đã đến bên cạnh "Thần thụ", có nên nhân cơ hội này hiến Dữu Khánh cho yêu vương hay không?

Nhưng rồi sau một hồi lâu suy nghĩ, nàng ta đành bỏ ý nghĩ này đi, đầu tiên là tu vi bản thân bị khống chế, khó thể hành động, nữ nhân cầm cung lại đang ở một bên nhìn chằm chằm, cho dù có thể kinh động được Yêu vương, nàng ta cũng rất khó để thoát hiểm trước khi Yêu vương đến.

Một điểm khác chính là hành động của đám người Dữu Khánh lúc này, rõ ràng đây là một hành vi có tổ chức, tất nhiên đã có hiểu biết đối với tình hình bên trong tiên phủ, bọn hắn chắc hẳn có cách thoát thân.

Trong tình huống bình thường cũng không khó để đưa ra lựa chọn.

Điều thực sự khiến cho nàng ta khó thể đưa ra lựa chọn chính là, nàng ta biết khi đám người Dữu Khánh không còn cố kỵ gì thì tám chín phần mười sẽ hạ sát thủ với mình, có lẽ nghiêng về phía Yêu vương kia sẽ có thể tạm thời bảo đảm cho bản thân mình.

Nhưng vấn đề lớn nhất hiện tại là nàng ta đang bị khống chế, không thể làm chủ…

Phía trên vực sâu của Linh cốc, hơn mười bóng người đi tới, Chưởng môn Triệu Đăng Tử đích thân lần nữa đi tới, nhìn nhìn ánh trăng trên bầu trời, hỏi Lộc U Minh ở một bên, "Đã qua khỏi giờ giấc ngày hôm qua, vẫn không có phản ứng gì sao?"

Lộc U Minh cung kính trả lời: " không có."

Triệu Đăng Tử tiến tới trước hai bước, trực tiếp bước vào vực sâu, phi thân hạ xuống.

Lộc U Minh nhanh chóng phất tay kêu gọi mọi người cùng nhau nhảy xuống. Bên trong vực sâu, hơi nước ẩm ướt, sương mù mờ mịt, ánh trăng khó thể xuyên qua, mọi người lần lượt lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng.

Triệu Đăng Tử rơi xuống tại trước sào huyệt của Đằng yêu, đứng ở trên một cái xích sắt ướt đẫm nước, nhìn chằm chằm một hồi, rồi hất hất cằm, "Động thủ đi."

Lộc U Minh lập tức phất tay ra hiệu, "Chém."

Một đám đệ tử Côn Linh sơn lập tức rút đao kiếm, tản ra xung quanh sào huyệt của Đằng yêu, bắt đầu vung đao vung kiếm chặt chém những chành nhánh thô to của dây leo.

Cho dù phạm vi dây leo bao phủ khá lớn, nhưng đối với một đám tu sĩ cầm đao kiếm trong tay, chúng làm sao có thể chịu đựng nổi, không đến nửa giờ, đám dây leo đang xen chằng chịt đó đã bị chém sạch sẽ, chỉ còn lại một thân cây to lớn trụi lủi, trông giống như một thân cây đại thụ vặn xoắn, trên thân cây còn có không ít xích sắt xỏ xuyên qua.

Lộc U Minh liếc nhìn phản ứng của Chưởng môn, thấy ông ta không chút động lòng, liền tiếp tục phất tay ra hiệu, "Chém, trảm thảo trừ căn, nhổ cỏ tận gốc, sau đó tiếp tục dùng lửa đốt cháy cho triệt để."

Vì vậy, một đám đệ tử Côn Linh sơn ùa tới, cầm đao kiếm thi pháp chém chặt, thân Đằng yêu rất cứng cỏi, nhưng vẫn bị chặt ra từng đoạn, trên thân cây dường như còn có "Máu" chảy ra.

Vào lúc này Triệu Đăng Tử bỗng nhiên lên tiếng, "Được rồi, tất cả dừng tay đi."

Mọi người lập tức dừng chặt cây.

Triệu Đăng Tử bay xuống đến trước thân Đằng yêu, duỗi ngón tay chấm một chút "Máu" đặt tại trước mũi ngửi ngửi, lẩm bẩm một câu, "Xem ra mấu chốt thực sự vẫn là ở tại trên thân mấy người kia a!"

Ông ta chắp tay ngẩng đầu nhìn về phía màn sương mù mịt ửng sáng trên không trung, chìm vào trầm tư, cũng không biết tình huống bên trong tiên phủ như thế nào rồi.

Tại trong lúc ông ta còn đang thất thần, chợt có một người xuyên qua màn sương mù hạ xuống, Triển Vân Khí bay tới rơi xuống bên cạnh ông ta, nhỏ giọng bẩm báo: "Sư tôn, người của Đại Nghiệp ty đến rồi."

Triệu Đăng Tử giật mình, nhanh như vậy sao? Ông ta lập tức căn dặn Lộc U Minh: "Chú ý Linh cốc."

Dứt lời liền vội vàng phi thân rời đi, Triển Vân Khí cũng rời đi theo.

Lộc U Minh nhanh chóng kêu gọi nhân thủ trước mắt trước tiên trở về trên Linh cốc, tránh để cho người của Đại Nghiệp ty phát hiện thấy một đám người tụ tập tại đây trong đêm tối.

Sau khi một đám người biến mất không bao lâu, trên thân thể chằng chịt vết thương của Đằng yêu chợt có phập phồng, rồi khuôn mặt của Độ Nương lộ ra, bà ta ngửa đầu ngước nhìn trên cao rồi cất tiếng "oa oa" khóc nức nở.

Vừa rồi bà ta thực sự đã bị hù dọa xém chết, cho rằng Côn Linh sơn thật sự muốn trảm thảo trừ căn, thiếu một chút đã ép buộc được bà ta hiện thân cầu xin tha thứ.

Sở dĩ bà ta có thể kiên trì đến lúc này, là đang đánh cược, đánh cược Côn Linh sơn còn chưa biết rõ tình hình mở ra tiên phủ, không dám dễ dàng phá hủy cây cầu nối tới tiên phủ duy nhất biết được hiện nay, như vậy không hợp với lẽ thường.

Bây giờ xem ra, bà ta đã thành công, cũng ý thức được Triệu Đăng Tử đã hoài nghi tới mình, là đang lừa mình, thiếu một chút đã để cho vị Chưởng môn xảo trá đó đạt được mục đích.

Trên thân cây vươn ra hai cái tay, chạm vào những vết chém chảy máu đầm đìa trên thân, vẻ mặt đầy đau đớn, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được, trải qua một trận bị hành hạ như thế, bà ta đã bị thương nặng nguyên khí.

Nhưng bà ta vẫn nhanh chóng nín nhịn lại tiếng nức nở, xoa xoa vết thương, tự an ủi mình, "Không sao, chỉ cần lấy được 'Địa Nguyên tiên lộ' là có thể khôi phục nguyên vẹn ngay lập tức, chỉ cần khôi phục thực lực năm đó, thế giới này đều phải run sợ dưới chân ta. Côn Linh sơn tính là cái gì, đều chờ đó cho ta "

Cũng chính là bởi vì nghĩ đến có thứ để mình có thể khôi phục, bà ta mới có thể nỗ lực kìm nén không hiện thân, nếu không, đối diện với thế trận vừa rồi, bất cứ là ai cũng chịu không nổi…

Bên ngoài đại điện tông môn Côn Linh sơn, một lão già hói đầu, sắc mặt lạnh lùng chắp tay sau lưng đứng ở bên mép núi nhìn cảnh đêm Côn Linh sơn xa xa, mấy vị trưởng lão Côn Linh sơn cùng đi theo bên cạnh, còn có mười mấy tên nhân viên Đại Nghiệp ty tại đây.

Lão già hói đầu tên là Cừu Hạp, cũng là một trong những Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty.

Lần này chạy đến đây là bởi vì phía bên Hướng Lan Huyên đột nhiên cắt đứt liên hệ bình thường với Đại Nghiệp ty, nếu không xảy ra chuyện bất thường thì sẽ không gián đoạn liên hệ thông thường, vì vậy phía bên Đại Nghiệp ty lập tức phái người bay vượt thiên sơn vạn thủy chạy đến đêy kiểm tra tình hình.

Hơn nữa còn trực tiếp phái một vị Đại hành tẩu khác đích thân dẫn đội, phản ứng của Đại Nghiệp ty không thể nói là không nhanh.

Rất nhanh sau đó, một bóng người lướt tới, Triệu Đăng Tử hạ xuống, bước nhanh tiến tới chắp tay chào, "Cừu đại hành tẩu."

Cừu Hạp xoay người lại, không có nói nhảm gì, hỏi thẳng: "Bọn họ nói Hướng đại hành tẩu đột nhiên dẫn tất cả nhân thủ rời đi, không biết đi đâu, làm gì, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Triệu Đăng Tử vội đáp: "Không biết đã xảy ra chuyện gì, rất vội vàng, không biết là định đi đâu, làm gì. Vì thế, tệ phái còn phái Hoàn trưởng lão và Khúc trưởng lão dẫn theo một bộ phận đệ tử đi kiểm tra, nhưng bây giờ cũng hoàn toàn không có tin tức. Không biết đã đi đâu rồi. Chúng ta còn định hết ngày hôm nay sẽ liên hệ với Đại Nghiệp ty hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, không ngờ đích thân pháp giá của Cừu đại hành tẩu đã tới đây trước một bước."

Sau một phen dò hỏi tỉ mỉ, Côn Linh sơn biểu thị cũng không biết được gì, lí do là không dám hỏi đến công việc của Hướng Lan Huyên.

Sự việc không tìm được đầu mối, đương nhiên cần phải điều tra, và phía Côn Linh sơn tự nhiên cũng sắp xếp nơi nghỉ lại cho quý khách.

Sau khi vào ở không bao lâu, Cừu Hạp đang quanh quẩn suy tư trong đình viện thì tùy tùng tâm phúc của lão ta từ bên ngoài vội vã quay trở về.

Không đợi cho gã hành lễ, Cừu Hạp liền hỏi: "Điều tra được gì không?"

Tùy tùng vẫn trước tiên hành lễ rồi mới trả lời: "Đã tìm đến nội ứng trong Côn Linh sơn để hỏi thăm, tình huống đại khái tương tự như Côn Linh sơn đã nói, người do Hướng đại hành tẩu mang đến tối hôm qua đột nhiên tập kết rồi rời đi, dường như có chuyện gì đó, không có gây ra động tĩnh gì tại Côn Linh sơn."

Bước chân Cừu Hạp dơi chần chừ, hỏi: "Nói cách khác, không phải là Côn Linh sơn giở trò quỷ?"

Tùy tùng đáp: "Khả năng đó không lớn. Trước tiên không nói tới việc Côn Linh sơn có dám hay không, rất khó để khiến cho nhiều người như vậy lặng yên biến mất không một tiếng động, nếu như thật sự xảy ra tranh đấu, nội ứng của chúng ta tại Côn Linh sơn không có khả năng không nghe được bất kỳ động tĩnh nào. Khả năng đã rời khỏi Côn Linh sơn là lớn nhất."

Cừu Hạp chắp tay sau lưng nhìn trắng, "Nếu rời khỏi thì cũng không thể đứt đoạn liên hệ thông thường, đến nay không có tin tức, e rằng đã xảy ra chuyện."

Tùy tùng: "Đại hành tẩu hoài nghi là Côn Linh sơn làm ra chuyện gì hay sao?"

Cừu Hạp: "Côn Linh sơn không đến mức có lá gan lớn như vậy, nhưng cũng không thể bỏ qua, báo cáo tình huống đi, tranh thủ lấy được danh sách toàn bộ nội ứng tại Côn Linh sơn, bí mật liên hệ với từng người, để nhìn xem có thể điều tra ra chút manh mối gì hay không."

"Vâng." Tùy tùng đáp lời.

Về việc này, lưu lại một bộ phận nhân thủ thực hiện, còn Cừu Hạp thì không dừng lại Côn Linh sơn quá lâu, quyết định không thể để chậm trễ việc này, đêm nay lập tức xuất phát, lão ta dẫn người dọc theo phương hướng đám người Hướng Lan Huyên rời đi theo chỉ điểm của Côn Linh sơn, tiến hành truy đuổi điều tra.

Đứng ở trên đỉnh núi nhìn theo, đám người Triệu Đăng Tử vẫn cảm thấy cuồng phong bão táp chưa dừng, vẫn có cảm giác như mộ chiếc thuyền con đang chao đảo trong sóng to gió lớn, có thể lật úp bất cứ lúc nào.

Chương 740: Trúng bẫy

Sau khi vẫy phấn hoa ra một khu vực rộng lớn xong, sư huynh đệ ba người lần nữa tụ tập với nhau tại một chỗ, Hướng Lan Huyên cũng không biết bọn hắn lén lút thì thầm to nhỏ với nhau điều gì, chỉ thấy sau khi ba người trở về, Nam Trúc dẫn Bách Lý Tâm đi, không biết dẫn đi làm gì.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thì lôi kéo nàng ta cùng nhau trốn ở trong rừng hoa, lẳng lặng chờ đợi.

Hướng Lan Huyên hoàn toàn không hiểu đang diễn ra chuyện gì, nhịn không được nhỏ giọng hỏi một câu, "Chúng ta đang làm gì vậy?"

Dữu Khánh chỉ trả lời một câu đơn giản cho qua, "Chờ khi xác nhận được thân phận của ngươi, ngươi tự nhiên sẽ biết."

Đợi một hồi lâu, Hướng Lan Huyên ước chừng khoảng một canh giờ, hai bóng người mới sột sột soạt soạt quay trở lại, đồng thời còn đem về một đống mùi tanh hôi.

Không cần nhìn cũng biết đó là thứ gì, Hướng Lan Huyên bịt chặt mũi miệng, cực kỳ buồn nôn, nói: "Hai người các ngươi lôi thứ này tới đây làm gì?"

Dữu Khánh cũng cảm thấy buồn nôn, "Trước tiên để xa xa một chút đi, đến hừng đông rồi lấy dùng."

Vì vậy, Nam Trúc và Bách Lý Tâm lại ôm đống Thi Mao thảo vừa đưa tới ném ra xa một chút. Sau khi quay lại, hai người cũng bị Dữu Khánh ghét bỏ, bảo hai người đi chỗ khác, ngồi nơi cuối hướng gió.

Sau đó bọn hắn cũng không có làm chuyện gì, chỉ có chờ và chờ. Chờ đến khi chân trời đã sáng lên mờ mờ, Hướng Lan Huyên thỉnh thoảng nhìn tới "Thần thụ", dần dần có chút lo sợ, bất an.

Cuối cùng thấy mình bị theo dõi gắt gao, thực sự khó thể thoát khỏi những người này, nàng ta nhịn không nổi, không thể không nhắc nhở: "Vẫn nên cách nơi này xa một chút đi, nếu không sau hừng đông có thể gặp phải nguy hiểm."

Nam Trúc nhún vai, "Trời đã hừng đông rồi, tương đối dễ bị phát hiện, đương nhiên là tương đối nguy hiểm."

Miệng thì nói như vậy, nhưng trên mặt nhìn không thấy có e sợ gì.

Hướng Lan Huyên dứt khoát nói trắng ra, "Đêm ngày hôm trước, khi mới tiến vào không bao lâu, ta và Hoàn lão tặc đã đi lên trên cây, gặp một vị Yêu vương, hắn cho chúng ta kỳ hạn một ngày, ép buộc chúng ta phải đem bọn ngươi giao cho hắn trước hừng đông, nếu không, hắn sẽ triển khai một trận săn giết nhằm vào mọi người. Bây giờ đã sắp tới hừng đông, chúng ta là định ngồi ở ngay dưới mí mắt hắn để chờ chết sao?"

Những lời này vừa được nói ra, mấy người quay mặt nhìn nhau.

Dữu Khánh chợt hỏi: "Vì sao ngươi không nói sớm? Lúc trước không phải là ngươi định nhân cơ hội hiến chúng ta cho Yêu vương đó đi?"

Đã bị đoán trúng, nhưng Hướng Lan Huyên sẽ không thừa nhận, trái lại còn cố ý hù dọa: "Nếu ta có ý nghĩ này, các ngươi có tin hay không các ngươi đã bị bắt rồi?"

Mấy người không dám nói là không tin, chỉ có thể nói là nửa tin nửa ngờ.

Sau đó Hướng Lan Huyên lại thúc giục: "Trời đã sắp sáng rồi, còn chờ gì nữa?"

Dữu Khánh trầm ngâm nói: "Chờ đi rồi tính tiếp."

Thấy vậy, Hướng Lan Huyên trái lại thở phào nhẹ nhõm, mình đã nói ra rất rõ ràng về mối nguy hiểm, mấy người này vẫn không vội vã chạy trốn, xem ra quả thực là có chuẩn bị mà đến, không chừng đã có cách ứng đối.

Nhưng mà nàng ta chỉ có thể đặt ý nghĩ như vậy ở trong lòng, không dám mở miệng hỏi, sợ chạm đến bí mật của mấy người này.

Cứ như vậy chờ đợi trong yên lặng, trời dần dần sáng lên, từ phía bên thần thụ cũng truyền tới những âm thanh ong ong khó giải thích.

Mấy người cũng bắt đầu chịu đựng mùi hôi thối quấn mấy tấm giáp trụ dùng Thi Mao thảo bện thành quanh người, bất kể là Hướng Lan Huyên hay là Dữu Khánh, lúc ban đầu thật sự bị mùi hôi thối làm cho gần như sụp đổ, cũng may mà dần dần không còn cảm giác nữa, đã chậm rãi thích ứng với mùi hôi.

Trong ánh nắng ban mai hé mở, thế giới đầy hoa tươi này lại khoác lên lớp áo trăm hoa đua nở, màu sắc rực rỡ, vẻ đẹp quyến rũ khiến người mê say, cảnh tượng này thực sự giống như tiên cảnh.

Mấy người không có tâm tình thưởng thức những thứ này, mắt Nam Trúc chợt sáng lên, "Nhìn kìa, tới rồi."

Cái gì tới rồi? Hướng Lan Huyên thuận theo tầm mắt của gã nhìn tới, thì ra là một con côn trùng bay lượn, nhìn kỹ, là một con côn trùng ngũ sắc. Nó bắt đầu lên lên xuống xuống, đáp vào giữa nhụy hoa gian, giống như những con ong mật to lớn.

Không bao lâu sau, trước tầm mắt mấy người càng ngày càng xuất hiện nhiều ong ngũ sắc, chúng bận rộn làm việc giữa cánh đồng

hoa.

Hướng Lan Huyên lặng lẽ quan sát phản ứng của mấy người, lẽ nào mấy tên này đang chờ đợi đám ong to lớn này sao?

Vào lúc này, trái tim nhỏ của mấy người Dữu Khánh cũng đập lên tới cổ họng, rất khẩn trương, về sau phát hiện thấy đám ong ngũ sắc này quả nhiên không tới gần phía bên bọn họ, cho dù có con bay tới bên này thì cũng sẽ rẽ ngoặt vòng tránh đi.

Đến đây, mấy người mới thực sự trút được gánh nặng, đã xác định được lời Đằng yêu nói không sai.

Theo một góc độ khác, điều này cũng chứng tỏ Đằng yêu chưa có lừa gạt bọn hắn, bọn hắn cũng có thêm phần tin tưởng vào những hành động tiếp theo, đoán rằng nguyên nhân cổng vào động phủ không thể mở ra không phải vì Đằng yêu.

Nhìn thấy trời sáng sớm còn chưa hoàn toàn sáng lên, đàn ong ngũ sắc đã bắt đầu bận rộn lui lui tới tới giữa thần thụ và đồng hoa, mấy người Dữu Khánh cảm thấy rất hưng phấn.

Mục đích của bọn hắn rất đơn giản, áp chế ong chúa, tìm đến Thiên tuyền hoặc là Địa tuyền, giải trừ ẩn tật trong cơ thể.

Về phần cổng vào có còn mở ra hay không, bọn hắn không lo lắng, chỉ cần chữa trị được bệnh tình nghiêm trọng trong cơ thể, lo tốt cho mình, thời gian lâu dài một chút, Cao lão Nhị tự nhiên sẽ tung tin tức ra, tự nhiên sẽ có người nghĩ biện pháp mở ra cổng vào tiên phủ.

Tất nhiên, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ bọn hắn cũng không muốn làm đến bước đó, bởi vì đến khi đó, muốn yên ổn rút lui ra ngoài cũng là một chuyện cực kỳ phiền toái.

Sắc trời càng ngày càng sáng, tư thế của mấy người cũng càng ngày càng thấp, gần như là nằm úp sấp trên mặt đất, nằm trên một con

dốc nhỏ, Thi Mao thảo che kín đầu, chỉ lộ ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

Lúc này đã có thể nhìn thấy rõ bên ngoài thần thụ giống như có bao phủ một tầng áo lụa, là đàn ong bay lượn.

Hướng Chân lại tới ngồi ở sát mép quảng trường chạc cây ngắm mặt trời mọc, thần thụ rất cao, khi tại mặt đất còn chưa nhìn thấy mặt trời, tại nơi đây đã có thể tắm rửa được ánh nắng.

Đàn ong bay lượn tung tăng trong ánh nắng, lại một ngày mới trăm hoa đua nở.

Hoa y nam tử đi tới, vỗ bờ vai gã ta, ngồi ở bên cạnh, hai người đều toát ra mùi rượu.

Tối hôm qua nơi đây lại là múa hát trọn cả đêm dài, hoa y nam tử nhất quyết lôi kéo Hướng Chân cùng nhau phóng túng ca hát, Hướng Chân không biết ca múa, sau khi uống rượu vào thì rút kiếm nhảy múa, múa kiếm một cách tùy tâm sở dục, hoa y nam tử đánh trống phối hợp, vì vậy mọi người cả một đêm chơi đùa rất vui vẻ.

Một đêm hồn nhiên uống rượu, tỉnh dậy ngắm mặt trời mọc, nhìn mặt đất hoa tươi rực rỡ như gấm, gió mát vi vu.

Hai người ngồi ủ rũ một hồi, hai gã nam tử ở trần và hai nữ tử xinh đẹp lại đi tới.

Hướng Chân không biết tên bốn người này, bởi vì gã ta không phải người nhiều chuyện, thậm chí hầu hết thời gian gã ta đều không có hứng thú với rất nhiều chuyện thông thường, chỉ nghe hoa y nam tử phân biệt gọi bọn họ là A Xích, A Chanh, A Thanh, A Lam. Xích Chanh là hai nam, Thanh Lam là hai nữ.

Bốn người cầm đồ ăn trên tay, có hai chén nước mật ong màu sáng bóng như ngọc trai, còn có hai chậu trái cây tươi rói còn vương sương sớm, đều là Linh quả, nhưng rõ ràng đã bị tà khí xâm nhiễm.

Đồ vật đưa tới đây, tự nhiên là để cho hai người ăn.

Hoa y nam tử tự bưng một bát nước mật ong trong tay, múc từng muỗng cho vào trong miệng, vừa thưởng thức vừa nói: "Nước mật ong ta uống ở đây đều là mới lấy hôm nay, có thể giải rượu. Uống chút đi."

Hướng Chân cũng không khách sáo, cầm lấy một chén, vừa ăn vừa nói: "Quả thực là thứ tốt, lúc trước khi tham gia Triêu Dương đại hội ta bị trọng thương, vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ một chén nước mật ong này đã giúp ta hoàn toàn khỏi hẳn. Hiệu quả của nó còn tuyệt vời hơn cả linh đan diệu dược."

Hoa y nam tử cười ha hả: "Bách hoa mà ngươi có thể nhìn thấy trong tiên phủ đều được gieo trồng từ những hạt giống linh thảo lấy về từ Tiên giới hồi đó, mặc dù đã bị tà khí ô nhiễm, nhưng đều là Linh thảo, nước mật ong dùng Bách linh chi vận ủ chế ra, trị khỏi đau đớn bình thường trên thân thể tự nhiên là rất bình thường. Nếu như ngươi thích, về sau ta tặng ngươi một ít đưa đi ra ngoài."

Hướng Chân yên lặng gật đầu, "Đa tạ, chỉ mong có thể đi được ra ngoài."

Hoa y nam tử: "Yên tâm đi. Ăn xong rồi ta sẽ để cho đàn ong đi khắp nơi tìm kiếm mục tiêu, bắt đầu săn giết, nhất định giúp ngươi tìm được tên ria mép đó, tìm cách đưa ngươi ra ngoài."

Hai người ăn xong nước mật ong, y lại bảo Hướng Chân nếm một chút Linh quả, nói rằng sau khi đã ăn nước mật ong, ăn những Linh quả chứa tà khí này cũng sẽ không sao.

Nhưng đúng vào lúc này, hai nam, hai nữ hầu hạ ở một bên thỉnh thoảng quay nhìn nhau, thái độ trở nên có chút kỳ quái, thân thể hình như có chút bất an, trên mặt hai gã nam tử thậm chí đã bắt đầu ửng hồng.

Lúc đầu, bọn họ còn tưởng rằng là dục vọng từ đáy lòng mình, muốn kìm nén lại, nhưng về sau lại phát hiện thấy dục vọng có phần cuồng dã.

Sau khi phát hiện thấy mỗi người đều có tình trạng này, A Xích đột nhiên nói: "Đại vương, đồ chúng ta ăn có khả năng đã bị người động tay động chân."

Hoa y nam tử nghe tiếng quay đầu lại nhìn, phát hiện thấy tình trạng của bốn người có vẻ không yên, y không khỏi đưa tay lên sờ sờ mặt mình, gương mặt y thực ra cũng có chút hơi đỏ, vừa rồi cũng cho rằng là chút dục vọng ngẫu nhiên xuất hiện, bây giờ mới nhận thấy không đúng.

Có một số thứ không phải là độc, khó thể nhận biết một cách bình thường.

Y lập tức lạnh lùng nhìn chăm chú về phía Hướng Chân, kết quả phát hiện thấy gương mặt Hướng Chân cũng có chút ửng đỏ, hô hấp cũng có phần hỗn loạn, rõ ràng cũng có dấu hiệu phát tác, y ngay lập tức quay đầu hỏi: "Trên trái cây, hay là nước mật?"

A Xích: "Sáng sớm nay ta chỉ ăn nước mật ong."

A Chanh: "Ta cũng vậy."

Hai nữ đồng thanh trả lời: "Chúng ta cũng vậy."

A Xích lập tức nhấc tay chỉ về phía Hướng Chân, "Đại vương, hắn ở tại nơi này, nhất định là hắn động tay động chân."

Hướng Chân đang thi pháp âm thầm nội thị kiểm tra, nghe vậy chỉ đối diện nhìn gã, không hề dao động.

Hoa y nam tử đứng lên, nhấc tay nói: "Không phải hắn, có nhiều đồng tộc trông chừng như vậy, không người nào có thể lặng yên không một tiếng động xông đến bên cạnh tổ mật để động tay động

chân, chỉ có thể là chính chúng ta xảy ra vấn đề. Hẳn là đồng tộc của chúng ta ở bên ngoài trúng độc, sau khi trở về bò trên tổ mật mà gây ra."

A Chanh nhắm mắt nắm tay một hồi, rồi đột nhiên mở mắt nói: "Hình như là cấm vật."

Không cần gã nhắc nhở, hoa y nam tử đã đi tới đi lui không ngừng, khi thì lạnh lùng nhìn kĩ bên ngoài, khi thì cảnh giác xung quanh, trong miệng lẩm bẩm nói: "Thủ đoạn một kích tất trúng này là nhằm vào thiếu sót của chúng ta, bí mật này không phải người bên ngoài có thể biết được, nhất định là người biết tình hình bên trong tiên phủ. Xem ra là có người quen cũ từ Tiên giới trở về. Ta đang tự hỏi không biết vì sao phong ấn của tiên phủ lại đột nhiên mở ra."

A Xích nói: "Đại vương, đã là người trong tiên phủ trở về, vì sao phải đối xử với chúng ta như vậy?"

Hoa y nam tử: "Hồi đó ta dọn dẹp nơi này, đã giết chết không ít người, có đắc tội người nào hay không, ta cũng không biết rõ. Nói chung, người tới không có ý tốt!"

Y chợt quay đầu lại nhìn chằm chằm vào nữ tử, "Ngày hôm qua chúng ta ăn nước mật vẫn còn không sao. Hẳn phải là dính bẫy vào sáng nay, hung thủ rất có khả năng vẫn còn tại phụ cận, có khả năng sẽ hiện thân bất cứ lúc nào. Chúng ta chỉ có thể tận lực giúp các ngươi kéo dài thời gian, còn lại thì phải phụ thuộc vào các ngươi rồi. Nhanh đi."

"Vâng."

Hai nữ cùng đáp lời, nhận lệnh. Sau đó yêu khí trên người đồng thời bùng phát, hóa thành hai con ong ngũ sắc thân hình đặc biệt lớn, nhanh chóng bay đi, trốn vào trong hốc cây.

Đang khoanh chân đả tọa, Hướng Chân chợt trầm giọng nói: "Là thuốc kích dục, loại thuốc này thật mạnh! Làm sao lại có người hạ

loại thuốc này với các ngươi chứ?”

Gã ta có phần nghĩ không ra, nếu thật sự có thù hận gì đó, trực tiếp hạ độc không phải tốt hơn sao? Cần gì phải dùng loại thuốc này.

Hoa y nam tử lại híp mắt nhìn chăm chú phía bên ngoài, “Tới rồi, ta thực muốn nhìn xem là người quen cũ nào giở trò quỷ sau lưng ta.”

Mấy người trốn ở bên dưới Thi Mao thảo cũng nhìn thấy có người bay ngang trời đến đây.

Một người mặc bạch y hạ xuống trên chạc cây thần thụ.

Nam Trúc thì thầm, “Hình như là vị Hoàn đại trưởng lão kia.”

Ở một bên, Hướng Lan Huyên cất tiếng cười lạnh, chính là Hoàn lão tặc, thật to gan, dám tay không tới gặp Yêu vương.

Chương 741: Lên hay không?

Hoàn Ngọc Sơn không muốn tay không đi gặp Yêu vương, cũng muốn bắt được Dữu Khánh để tới báo cáo kết quả, nhưng không còn cách nào khác, cả một đêm trôi qua đều không phát hiện thấy bóng dáng của Dữu Khánh, có quỷ mới biết được hắn đã trốn đi đâu rồi, đến bây giờ cổng vào vẫn không có dấu hiệu mở ra, lão ta chỉ có thể đến tay không.

Đương nhiên, lão ta cũng có thể không cần tới, có thể đánh cược vận khí, đánh cược sau khi bọn họ trốn đi, vị yêu vương này sẽ không tìm được bọn họ, nhưng mà đây là địa bàn của người ta, có thể đánh cược được không?

Cho nên lão ta phải tới, lão ta tới để đối diện với sự việc, hi vọng có thể trao đổi thuận lợi, tranh thủ tìm kiếm cho các đệ tử Côn Linh sơn tiến vào đây có con đường sống.

Nếu như thực sự không còn cách nào khác, nếu thực sự phải đánh nhau, vậy thì lão ta chỉ có thể là người đứng ra đầu tiên, tu vi của các đệ tử phía dưới là không thể đỡ được.

Đứng ở trên ngọn cây, lão ta đã nhìn thấy Yêu vương ở trên khu quảng trường chạc cây.

Nhìn thấy bầy ong bay lượn trước mắt, lão ta đại khái đã đoán được bản thể của Yêu vương là loài gì.

Hoa y nam tử cũng nhìn thấy lão ta, cách không hơi đối nghịch nhìn nhau, mặc dù biết rằng tình trạng của mình vào lúc này có vấn đề lớn, nhưng y vẫn vung tay lên, đàn ong bay lượn xung quanh lập tức tách ra, tạo thành một lối đi trong không trung.

Y, Hướng Chân, và hai gã nam tử ở trần đều nỗ lực ổn định trạng thái bên ngoài của mình.

Hoàn Ngọc Sơn hít sâu một hơi sau, lắc mình bay xuyên qua, bay vào bên trong sân, hạ xuống tại trước mặt hoa y nam tử, cũng có chút ngạc nhiên nhìn Hướng Chân nhiều một chút, không biết vị này ở tại đây là tình huống như thế nào.

Trong lòng chỉ đảo qua một chút, rồi chắp tay chào: "Hoàn Ngọc Sơn xin chào đại vương." "

Hoa y nam tử có phần kinh ngạc với thái độ của vị này, liền nở nụ cười như bình thường, tiếp lời nói: "Chỉ đến một mình? Không đưa người đến?"

Hoàn Ngọc Sơn than thở: "Đại vương, chúng ta thật sự đã tận lực, không phải là ta không muốn đưa người đến, mà là tại trong thời gian ngắn như vậy, chúng ta thực sự tìm không được."

Hoa y nam tử chằm chằm nhìn lão ta một hồi, rồi cười hỏi: "Nói như vậy, là ta làm khó các ngươi sao?"

Đối diện với câu hỏi này, Hoàn Ngọc Sơn trầm ngâm đáp: "Nơi này quá lớn, chúng ta không đủ nhân thủ."

Hoa y nam tử chợt quay sang hỏi Hướng Chân: "Hướng huynh đệ, ngươi cảm thấy là ta làm khó người khác sao?

Hướng Chân nỗ lực kiềm chế ham muốn tình dục, không hiểu y hỏi lời này là có ý gì, bình tĩnh trả lời: "Không phải."

Hoa y nam tử tức thì tươi cười nói: "Ta và Hướng huynh đệ mới quen đã thân. Nếu Hướng huynh đệ cũng đã nói ta không phải làm khó người khác, vậy nể mặt huynh đệ đây, ta sẽ cho các ngươi thêm một cơ hội, ta cho các ngươi thêm ba ngày nữa. Ba ngày sau, nếu như các ngươi còn không thể đưa người đến đây, vậy thì đừng có trách ta!"

Dứt lời, trên người đột nhiên bộc phát ra khí thế hào hùng như dời non lấp biển, đàn ong xung quanh đại thụ lập tức sợ đến mức rơi trái ngã phải, đã bị làm cho sợ hãi đến nỗi không thể bay được, rơi xuống ào ạt như mưa.

Trốn ở nơi khuất quan sát, đám người Dữu Khánh tự nhiên cũng nhìn thấy được cảnh tượng rất đồ sộ này, đàn ong bao phủ bên ngoài thần thụ giống như một màn lụa rũ xuống.

Hướng Lan Huyên đang nhìn chằm chằm, con ngươi đột nhiên co lại, trong mắt tràn đầy kinh hãi, dường như đã nhận ra gì đó.

"Di, có khác thường rồi, đàn ong đã có khác thường rồi. Lão Thập Ngũ, có phải có thể động thủ rồi hay không?"

Nam Trúc nhịn không được hưng phấn mà cất tiếng reo nhỏ.

Đằng yêu chính là nói như vậy, muốn biết phấn hoa có phát huy tác dụng hay không, chỉ cần nhìn xem đàn ong có khác thường hay không là biết, lúc này xuất hiện khác thường chẳng phải đã xác minh lời Đằng yêu nói sao?

Đàn ong có khác thường thì liên quan gì đến việc động thủ? Hướng Lan Huyên quay đầu nhìn phản ứng của mấy người này, đã nhận ra việc này có liên quan với việc thu thập phấn hoa.

Dữu Khánh liếc nhìn Nam Trúc với vẻ mặt ngao ngán, "Động thủ gì mà động thủ? Hoàn Ngọc Sơn thâm tàng bất lộ, ngay cả Hướng đại hành tẩu cũng không phải là đối thủ của lão ta, bây giờ lão ta ở trên đó, chúng ta động thủ thế nào, là ngươi tiến lên hay là ta tiến lên?"

Nghe nói như thế, Nam Trúc chỉ có thể cười gượng, lý lẽ rất đơn giản, Hoàn Ngọc Sơn nhìn thấy bọn hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua, khẳng định là sẽ bắt lại.

Hướng Lan Huyên đúng lúc lên tiếng nhắc nhở, "Ta không biết việc đàn ong có khác thường mà các ngươi nói tới là chuyện gì, nhưng ta có thể khẳng định, vừa rồi đàn ong có khác thường không liên quan tới chuyện các ngươi nói tới. Đây hẳn là do tên Yêu vương kia phóng ra khí thế tạo ra kết quả chấn nhiếp. Nhìn từ khí cơ đó, thực lực của Yêu vương rất cường đại, còn mạnh mẽ hơn cả Địa sư!"

Nàng ta vừa nói ra những lời này, mấy người quay mặt nhìn nhau, đều biết rõ nếu đối phương đã nói như vậy, chắc hẳn không phải nói xằng nói bậy.

Cũng giống như khi tu vi còn chưa phá Huyền, cần có "Lam sắc yêu cơ" để hỗ trợ thị giác, nhưng sau khi tu vi phá Huyền đến một cảnh giới nhất định, bất cứ lúc nào đều có thể mở pháp nhãn, việc dựa dẫm vào "Lam sắc yêu cơ" liền hạ thấp lại.

Bọn hắn biết rõ, người đến tu vi cảnh giới như Hướng Lan Huyên, là có thể nhận thấy được một số thứ mà bọn hắn không nhìn thấy được.

Vì vậy, bọn hắn càng thêm không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi…

Trong khí cơ hào hùng đó, Hướng Chân cảm nhận được từ sâu xa có một loại cảm giác áp bức khiến người hít thở không thông, tâm thần rùng mình, chấn động!

Trong mắt Hoàn Ngọc Sơn càng là tràn ngập hoảng sợ, lão ta có tu vi cảnh giới Cao Huyền, tự nhiên biết được đối phương phóng ra khí cơ cường đại như vậy là có ý nghĩa gì, khẳng định đã vượt qua cảnh giới Cao Huyền. Lúc này lão ta mới biết được, ý nghĩ của mình lúc trước quả thực là trò cười, đối phương có thể nghiền nát mình bất cứ lúc nào.

Cũng may hoa y nam tử không có duy trì áp bách lâu dài, khí cơ cường đại nhanh chóng được thu hồi.

Cảm giác áp bức khiến cho không thở nổi đó vừa biến mất, Hoàn Ngọc Sơn và Hướng Chân đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhất là Hoàn Ngọc Sơn, mặc dù bị hù dọa một trận, nhưng dù sao cũng được cho thêm thời gian ba ngày, ít nhất xác suất tìm được vị Thám Hoa lang kia sẽ lớn hơn rất nhiều. Lão ta lập tức chắp tay cúi đầu nói: "Tạ yêu vương khoan dung!

Hoa y nam tử cười bình thản, "Ta sẽ không tiễn ngươi."

Hoàn Ngọc Sơn lập tức hơi khom người cáo từ, cũng không quên chắp tay với Hướng Chân, xem như là thể hiện cảm tạ.

Khi tới đây, lão ta đã chuẩn bị sẵn sàng chịu chết một cách hào hùng, không ngờ tới còn có thể được khoan dung như vậy, lúc này lão ta thật sự cho rằng là nhờ mặt mũi của Hướng Chân, tự nhiên phải miễn cưỡng thể hiện thái độ.

Đương nhiên, trước khi xoay người rời đi, lão ta còn nhìn mấy người tại đây nhiều hơn một chút, nhận thấy gương mặt mấy người này có vẻ ửng đỏ không bình thường, kể cả Hướng Chân.

Nhưng lão ta cũng không suy nghĩ nhiều về điều đó, nhanh chóng lắc mình rời đi.

Sau khi nhìn theo bóng người đi xa, A Xích lên tiếng hỏi: "Đại vương, hắn là được người quen cũ của ngài phái tới tìm hiểu sao?"

Đang nhắm mắt, hoa y nam tử nỗ lực kìm nén dục vọng dâng trào, mở mắt lắc đầu nói: "Bất kể có phải hay không, chỉ cần có thể kéo dài được bao lâu thì cố gắng kéo dài bấy nhiêu, nỗ lực hết sức cho đến khi A Thanh và A Lam khôi phục bình thường."

Hướng Chân đã nghe ra được một chút bất thường, không hiểu, hỏi: "Thuốc kích dục này có vấn đề gì hay sao?"

Đối với gã ta, thuốc này chỉ khơi gợi lên ham muốn tình dục khiến người khó chịu, dễ dàng sa đọa vào nhục dục, cho nên nó không gây ra tác hại gì quá nghiêm trọng cho gã, nhưng gã không biết rằng với ba vị Phong yêu này, hậu quả sau khi động dục sẽ rất nghiêm trọng, đã xem như ở trạng thái nửa phế.

Thậm chí còn là vấn đề liên quan đến sự sinh tử, bởi vì lúc đó không thể xuất thủ được, nếu cưỡng ép sử dụng tới tu vi sẽ không khác gì tự bạo.

Cho dù Hoa y nam tử tương đối tin tưởng gã ta, nhưng lúc này cũng không dám nói cho gã biết sự thật, chỉ cười khổ lắc đầu.

Hướng Chân cảm thấy có gì đó không ổn, thử hỏi: "Có nên tìm một nơi nào đó tạm thời ẩn nấp một thời gian hay không?"

Hoa y nam tử lần nữa lắc đầu, "Người quen cũ đã tới, rất quen thuộc tiên phủ, trốn là trốn không thoát, hiện tại đối phương không dám lộ diện, nói không chừng còn đang quan sát, chưa dám manh động, chỉ cần ta bỏ chạy, e rằng sẽ càng phiền phức."

Hướng Chân trầm mặc một hồi, nói: "Người quen cũ của ngươi, thực lực tại bên ngoài hẳn có thể xưng vương xưng bá, quá trình tiến vào

tiên phủ cần gì phải làm phức tạp như thế? Nếu đã biết rõ phương pháp tiến vào, vì sao còn phải lợi dụng đám người "Trương Chi Thần" để mở ra động phủ?"

Hoa y nam tử hơi suy ngẫm, khẽ gật đầu, dường như nghĩ ra điều gì đó, y lập tức quay đầu lại dặn dò A Xích và A Chanh: "Ra lệnh cho tộc quần tản ra tìm kiếm, tìm cho được tên ria mép đó."

A Chanh nhắc nhở: "Đại vương, với tình trạng của chúng ta hiện nay, tìm được cũng không thể đưa về."

Hoa y nam tử: "Tìm được thì lập tức tấn công, bị trúng độc tự nhiên sẽ đưa tới cửa."

Hiện tại, y trái lại không muốn phía bên Hoàn Ngọc Sơn tìm được đám người Dữu Khánh trước, sợ đám người Dữu Khánh nói ra lời không nên nói. Nếu như để cho Hoàn Ngọc Sơn biết rõ bọn y đã trúng chiêu, vậy thì bọn y sẽ phải nguy hiểm.

A Xích lập tức nói với Hướng Chân: "Còn xin Hướng tiên sinh nói cho biết tướng mạo cụ thể của bọn hắn, để ta dễ mô tả cho tộc quần, thuận lợi tìm kiếm và xác nhận."

Hướng Chân có chút do dự, không biết có nên làm chuyện bán đứng như vậy hay không.

Hoa y nam tử vỗ vỗ vai gã; "Hướng huynh đệ yên tâm, Ta nhất định sẽ thực hiện những gì ta đã đồng ý với ngươi."

Hướng Chân suy nghĩ một chút, gật đầu, bắt đầu mô tả rõ cho A Xích biết về hình dạng của đám người Dữu Khánh.

Lúc này, đàn ong bị rơi xuống đã bay lên trở lại, lúc trước chúng chỉ bị sợ hãi, không có bị thương.

Đám người Dữu Khánh trốn ở dưới Thi Mao thảo quan sát phía trên, sau khi tận mắt nhìn thấy Hoàn Ngọc Sơn bay khỏi, đều trở nên do

dự.

Nam Trúc thì thầm: "Chuyện gì vậy chứ, lão ta cứ như vậy rời sao, tại sao không có chút động tĩnh tranh đấu nào chứ? Cao thủ như thế, nếu xuất thủ, chúng ta không có khả năng không cảm nhận được nha! Lão Thập Ngũ, chúng ta có lên hay không?"

Dựa theo kế hoạch ban đầu, chỉ cần đàn ong xuất hiện tình trạng dị thường, bọn hắn liền sẽ xông vào Tiên cung xử lý ong chúa, tìm kiếm Thiên tuyền hoặc Nhân tuyền.

Bây giờ, tình hình Hoàn Ngọc Sơn ra vào bình thường đã khiến cho bọn hắn có chút sợ ném chuột vỡ đồ.

Dữu Khánh thì thầm: "Lẽ nào vị Hoàn trưởng lão đó không phát hiện thấy ong chúa trúng chiêu rồi sao?"

Hướng Lan Huyên cuối cùng nhịn không được cất tiếng hỏi, "Có thể nói cho ta biết chuyện gì xảy ra hay không, có lẽ ta có thể tham mưu giúp các ngươi một chút."

Dữu Khánh hơi chút suy nghĩ, cảm thấy dù sao thì những gì không nên để cho thấy cũng đã bị nữ nhân này nhìn thấy được, hắn lập tức giải thích, "Ong chúa có thói quen ăn nước mật, và phấn hoa đó có thể khắc chế ong chúa, khi đám ong đến đây lấy mật trở về trong tổ, chúng sẽ bị dính phải phấn hoa lên người."

Lời nói kết thúc ở đây, hắn tin tưởng người không ngốc sẽ có thể hiểu được là chuyện gì đang xảy ra.

Hướng Lan Huyên lập tức nhíu mi, trong lòng vô cùng kinh ngạc, đám người này vậy mà còn nắm giữ được thói quen sinh hoạt của Yêu vương, quả nhiên là đã có chuẩn bị trước khi đến.

Sau khi tạm bỏ qua tạp niệm, nàng ta suy nghĩ một chút, hỏi: "Ta thấy ong chúa còn có thủ hạ, hai nam hai nữ, bọn họ cũng sẽ ăn nước mật sao?"

Dữu Khánh chần chừ đáp: "Không biết."

Hướng Lan Huyên không thể không nhắc nhở, "Bốn thủ hạ của hắn có thực lực rất mạnh, ít nhất đều là cảnh giới Cao Huyền. Chỉ cần có một kẻ không trúng chiêu, liền có thể xử lý toàn bộ chúng ta, ngươi xác định muốn xông vào trong đó?"

Dữu Khánh tức thì do dự.

"Mẹ nó." Nam Trúc nhịn không được gãi gãi mặt lẩm bẩm.

Đằng yêu chưa từng đề cập đến việc ong chúa còn có thủ hạ thực lực cao cường như thế, hơn nữa còn không chỉ có một.

Bỗng nhiên, ánh mắt mấy người tập trung nhìn tới thần thụ, nhìn thấy có vô số ong ngũ sắc bắt đầu tản ra bay đi bốn phương tám hướng, hầu hết chúng đều bay xuống thấp, tìm kiếm sát mặt đất.

Mấy người trong lòng căng thẳng, nhanh chóng co đầu lại, dùng Thi Mao thảo che phủ kín kẽ, lén lén nhìn ra qua khe hở…

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng chốc đã hết nửa ngày, sau khi giao tiếp với đàn ong, A Xích tiến lên báo cáo, "Đại vương, cho đến bây giờ vẫn chưa phát hiện được mục tiêu."

Đang khoanh chân tĩnh tọa, hoa y nam tử chỉ chỉ về phía Hướng Chân, hỏi: "Mấy người mà hắn nói tới, không tìm được được kẻ nào sao?"

A Xích: "Không có."

Hoa y nam tử rơi vào trầm mặc, rồi bỗng nhiên nhấc tay vỗ vỗ trán, "Sơ sót rồi, nếu đối phương đã biết rõ khuyết điểm của chúng ta, hẳn phải biết làm sao để tránh bị chúng ta tìm kiếm. Lập tức thông báo cho tộc quần, đừng có tránh những nơi có Thi Mao thảo, phải tìm kiếm cẩn thận. Cả nơi có thể thu thập phấn hoa Tiêu Hồn, cũng phải được kiểm tra kỹ càng."

Chương 742: Xem náo nhiệt

Tài tử đệ nhất thiên hạ chó má gì chứ, Hướng Lan Huyên cảm thấy mình đã gặp phải một tên ngu xuẩn, cảm thấy mình đã rơi vào trong tay một đám ngu xuẩn.

Đám người Dữu Khánh quyết định đêm tối hôm này sẽ lẻn lên thần thụ để dò xét tình hình.

Lí do dám lẻn lên trên cũng không có gì quá phức tạp, đầu tiên là đàn ong quả thực có biến động khác thường, bọn hắn cảm thấy lúc trước đàn ong đột nhiên tản ra, bay đi theo kiểu tìm tòi như vậy, chứng tỏ bên trong thần thụ thực sự có chuyện xảy ra, rất có thể ong chúa đã trúng chiêu rồi, bởi vì trúng bẫy nên biết có vấn đề, vì vậy mới phái đàn ong ra đi truy tìm.

Hơn nữa, chỉ phái đàn ong bay ra đi truy tìm mà không thấy người đi ra, càng thêm chứng tỏ người trong đó rất có khả năng đã xảy ra chuyện.

Nhưng bọn hắn vẫn không dám khẳng định, bọn hắn không dám tới gần tại ban ngày, chủ yếu vẫn là vì có quá nhiều ong ngũ sắc, vừa nhô đầu lên khẳng định sẽ bị phát hiện, cho nên bọn hắn quyết định chờ đến tối sẽ lẻn lên tìm hiểu xem.

Hướng Lan Huyên đương nhiên phản đối, ngay cả tình huống như thế nào cũng không biết rõ, cứ như vậy trực tiếp lẻn lên trên, làm vậy có khác gì đi tìm chết?

Vấn đề là, các ngươi muốn chết cũng đừng để liên lụy tới ta a, trước tiên thả ta ra đã chứ.

Kết quả chỉ cần nghĩ cũng biết, đám người Dữu Khánh làm sao có thể thả nàng ta ra, chắc chắn sẽ không thả, hơn nữa vẫn phải kiên

trì với kế hoạch của mình, nói là tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không đến nữa, nói là phải đánh cược một lần.

Lý lẽ này khiến cho Hướng Lan Huyên muốn phát điên.

Không có được xác nhận nhất định nào đó về tình trạng của mục tiêu, hơn nữa còn là một mục tiêu cực kỳ nguy hiểm, vậy mà vẫn dám cứng đầu cứng cổ xông lên, chuyện này có thể làm như vậy được sao?

Nếu gặp một chuyện nào đó không có nắm chắc, tự nhiên cần phải trì hoãn lại, cái gì gọi là đánh cược một lần? Đây là đánh cược mạng sống, có biết hay không? Chỉ có người không còn đường lui mới sẽ làm như vậy.

Không có chút xác nhận nào về tình hình, không có nắm chặt nhất định về tình thế, lại dám đi lên, có người nào của Đại Nghiệp ty dám đi làm chuyện như vậy chứ?

Ngay cả với thân phận và địa vị của nàng ta tại Đại Nghiệp ty, nếu như dám làm việc như vậy, e rằng không bị đánh chết cũng sẽ bị mắng chết.

Hiện tại nàng ta xem như đã có một sự hiểu biết sâu sắc mang tính lật đổ đối với người được gọi là tài tử đệ nhất thiên hạ này, nàng ta không còn tin tưởng vững chắc vào sự xuất sắc của tài tử đệ nhất thiên hạ này nữa.

Nhưng mà nàng ta không có cách nào khác, cho dù tức chết cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Vấn đề là đối với những lời nàng ta nói, đám này người nhiều nhất chỉ là hơi lắng nghe một chút mà thôi, duy trì đề phòng với những lời nàng ta nói, rất sợ rơi vào trong bẫy của nàng ta.

Sau đó, nàng ta chỉ có thể tự an ủi mình, có thể là đám người này biết được tình huống bí ẩn nào đó mà không nói cho mình biết, cho nên mới dám đưa ra quyết định này.

Có thể tự an ủi mình là một chuyện tốt, vấn đề là, nghe mấy tên này thì thầm nói chuyện với nhau, nhìn như thế nào cũng không giống như lời mình tự an ủi, hoàn toàn chính là dám xông dám làm.

Trong lúc nàng ta đang nơm nớp lo sợ trong sự bất lực, Bách Lý Tâm chợt cất tiếng nhắc nhở, "Cẩn thận, lại tới tìm nữa rồi."

Mấy người thuận thế nhìn tới, nhìn thấy lại có một đợt ong bay sát mặt đất dần dần tìm đến, bọn hắn nhanh chóng kéo Thi Mao che phủ thân hình, sau đó quan sát phía ngoài qua khe hở.

Vốn tưởng rằng sẽ giống như lần trước, đàn ong ngửi thấy mùi của Thi Mao thảo thì sẽ bay tránh đi, nào ngờ lần này chúng không làm như bọn hắn mong muốn, lần này lại có mấy chục con ong ngũ sắc lao thẳng đến đây, khiến mấy người vô cùng lo sợ.

Đám ong ngũ sắc bay vọt tới không có cho bọn hắn mặt mũi, trực tiếp chui vào trong những kẽ hở của đống Thi Mao thảo.

Mấy người tự nhiên là xuất thủ không lưu tình chút nào, con nào chui vào giết chết con đó, cũng dùng cương khí hộ thể. Nhưng ngay sau đó, chợt nghe Hướng Lan Huyên cất lên một tiếng kêu, "Ôi… Ta đã bị đốt rồi, đau quá, mau giúp ta."

Lúc này mấy người mới nhớ ra rằng nữ nhân này đã bị khóa tu vi, hiện tại chỉ giống như một người bình thường, làm gì có cương khí hộ thể, bọn hắn nhanh chóng xuất thủ tương trợ.

Nhưng mà nàng ta vừa mới mới cất lên một tiếng kêu to như vậy, lập tức rước lấy phiền toái lớn.

Đàn ong vốn đã hoài nghi khu vực Thi Mao thảo này, vừa nghe thấy có tiếng người ở bên trong, lập tức có mấy con ong ngũ sắc phái trên đống Thi Mao thảo vẫy cánh bay đi, bay lên không trung cất tiếng kêu "Ong ong".

Âm thanh ong ong giống như có thể gây ra lây nhiễm, cuối cùng tạo ta lượng lớn âm thanh ong ong, một đám ong lớn giống như đám mây vù vù bay tới nơi này.

Kết quả chỉ cần nghĩ cũng biết được, bọn hắn biết rõ đã bị phát hiện ra rồi, không ai có thể tiếp tục nằm ngây ra đó như khúc gỗ để cho đàn ong làm thịt.

"Không trốn được rồi, sắp kinh động tới người trong thần thụ, chạy mau."

Dữu Khánh cất tiếng kêu to, làm người đầu tiên xốc đống Thi Mao thảo đắp ở trên người ra, tung mình chạy trốn. Tốc độ những người khác cũng không chậm.

Hướng Lan Huyên phản ứng cũng rất nhanh, nhìn thấy tình hình không ổn, lập tức khẩn cấp hét lên, "A Sĩ Hành, không có ta, chạy ra khỏi nơi này để xem các ngươi làm sao thoát khỏi được Côn Linh sơn."

Người bên cạnh đều bỏ chạy hết rồi, người đang khống chế nàng ta cũng không quan tâm đến nàng ta nữa, đám người Dữu Khánh vứt nàng ta lại, trực tiếp chạy thoát.

Hiện tại nàng ta không muốn gì khác, chỉ cần đám người Dữu Khánh tiếp tục khống chế mình.

Chỉ trong chốc lát, nàng ta hai tay ôm đầu đã bị mấy con ong ngũ sắc đốt cho mấy cái.

Vừa đau nhức vừa bi phẫn, không nghĩ tới mình đường đường là Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty lại có thể rơi vào tình trạng hôm nay.

Cũng may mà có một bóng người rất nhanh lướt tới, đưa tay vơ lấy nàng ta, cũng không quan tâm tới hình tượng gì cả, trực tiếp đánh vào đầu nàng ta, đánh ngất xong liền ôm chạy.

Người tới chính là Dữu Khánh, nghe tiếng kêu gọi liền nhanh chóng quay ngược lại, kiếm đã được rút ra cầm trong tay, kiếm quang như những vì sao bay lượn, đâm rơi từng con ong ngũ sắc bay đuổi theo.

Một nhóm mấy người, lúc này không còn quan tâm đến kế hoạch gì nữa, đã tới tình trạng này, còn muốn lén lút lẻn lên trên thần thụ điều tra tình huống bên trong sao?

Còn có thể lén lút được sao? Chỉ khi đầu óc có bệnh mà thôi. Đương nhiên chạy trước đã tồi tính tiếp.

Bọn hắn lao nhanh giữa cánh đồng hoa tươi bát ngát rực rỡ, sợ đàn ong đuổi theo phía sau là một chuyện, càng sợ người trong thần thụ bay ra đuổi theo, vội vàng chạy trốn.

Lần này, Dữu Khánh thực sự cảm nhận được cái gì gọi là gánh nặng, khiêng một người nhảy lên nhảy xuống, chạy hết tốc lực quả thực tiêu tốn pháp lực rất nhanh, trong đầu có chút đấu tranh, vừa muốn ném người đi, vừa cảm thấy giữ lại có khả năng có nhiều thêm một con đường lui.

Trên thần thụ, mấy người bước ra đứng trên cành cây to lớn, nhìn theo phương hướng đàn ong bay đi.

Có mấy con ong ngũ sắc bay đến bên người A Xích, xoay quanh kêu ong ong một hồi, A Xích xoay người lại bẩm báo: "Thay đổi biện pháp, quả thực đã tìm được mấy mục tiêu đó rồi, đang tại chạy trốn. Thì ra lúc trước bọn hắn trốn ở cách đây mấy dặm, quả thực đã dùng Thi Mao thảo để che giấu."

Hoa y nam tử cau mày: "Ở gần đây? Không tới nơi đây mà lại bỏ chạy? Vậy vì sao phải hạ dược, lẽ nào kẻ hạ dược không phải là bọn hắn?"

Y có điều không biết chính là, nếu như không có chuyện Hoàn Ngọc Sơn tới nơi đây rồi đi ra như không có chuyện gì, vậy thì mấy người

Dữu Khánh đã làm theo kế hoạch, trực tiếp xông thẳng lên đây giống như lời Đằng yêu chỉ dẫn.

A Xích: "Không cần biết có phải là bọn hắn hay không, bây giờ chạy đi trái lại là chuyện tốt. Hi vọng có thể kéo dài được đến khi Thanh, Lam khôi phục lại."

Lúc trước không nghĩ tới mấy người trốn ở gần đây, cho rằng người trốn ở xa, về thời gian thì vẫn còn kịp đến.

Lúc ban đầu, bọn y cũng hoài nghi hung thủ ở gần đây, về sau, khi đàn ong đã tìm kiếm một lần, hơn nữa đã lâu như vậy vẫn chưa thấy hung thủ có phản ứng gì, làm cho bên này có phán đoán sai lầm.

Hoa y nam tử khẽ gật đầu, "Chỉ mong vậy đi."

Lúc này, mặc dù đám người Dữu Khánh vẫn còn đang chạy trốn, nhưng đã là khổ không nói nổi.

Tốc độ chạy trốn của bọn hắn làm sao bằng được với tốc độ bay của đám ong ngũ sắc, đã bị vô số ong ngũ sắc bao vây tấn công.

Mấu chốt là đám ong ngũ sắc này có sức tấn công rất mạnh, nói là Linh vật cũng không quá đáng, lực tác động với tốc độ bay nhanh như vậy đủ để nện ra một cái hố nhỏ trên tảng đá, cánh cắt qua chẳng khác lưỡi dao.

Tốc độ Dữu Khánh xuất kiếm có nhanh thế nào cũng chịu không nổi đám ong đông đúc từ bốn phương tám hướng lao tới với tốc độ nhanh như vậy.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết từng chưởng từng chưởng đánh bay một đống.

Cho dù không ngừng có từng đám từng đám ong ngũ sắc bị đánh chết, rơi xuống dưới chân bọn hắn, nhưng cương khí hộ thể trên

thân mấy người cũng bị va đập liên tục làm cho chịu không khó nổi rồi.

Bị đàn ong cản trở, không còn chạy nhanh được nữa, bọn hắn biết rõ nếu còn tiếp tục như vậy, hộ thể cương khí sẽ không chống đỡ được quá lâu, chịu không nổi với sự tiêu hao pháp lực.

Đã như vậy, họa cũng không chỉ dừng ở đó, động tĩnh đàn ong gây ra đã kinh động tới đám đệ tử Côn Linh sơn đang tản ra tìm kiếm khắp nơi.

Cảnh tượng này lúc đầu cũng khiến cho đám đệ tử Côn Linh sơn giật nảy mình, thấy lực công kích của đàn ong không kém, đã chuẩn bị sẵn sàng tránh đi, nào ngờ tình hình lại rất quỷ dị, đàn ong hoàn toàn không tấn công bọn họ, chỉ tấn công mấy người Dữu Khánh."

Vì vậy, liền có kẻ rất nhanh rời đi báo tin, còn hai gã đệ tử Côn Linh sơn lưu lại thì bình thản ung dung đi theo ở một bên, hoàn toàn giống như đi theo xem trò vui, thỉnh thoảng còn đưa tay chỉ trỏ.

Không bao lâu sau, lần lượt lại có mấy tên đệ tử Côn Linh sơn nhận được báo tin chạy tới, trong đó có cả Tần Phó Quân, nghe tin liền chạy đến.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tần Phó Quân cũng rất kinh ngạc, không biết đám người Dữu Khánh đã làm gì trêu chọc đến đám ong này.

Nhìn thấy Tần Phó Quân xuất hiện, trong lúc ra sức chống đỡ trong đống hỗn loạn, Dữu Khánh đột nhiên lên tiếng: "Rơi vào trong tay Côn Linh sơn, chúng ta tuyệt đối không còn đường sống, vị quan môn đệ tử của trưởng lão chấp pháp đó có lẽ là một đường sinh cơ!"

Vừa nghe được lời này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều hiểu được ý hắn.

Giữa ba người phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, Dữu Khánh ném Hướng Lan Huyên đang khiên trên vai ra, Mục Ngạo Thiết lập tức

đưa tay đón lấy, nhấc ở trong tay bảo vệ.

Dữu Khánh tung người phi thân lao ra, trực tiếp vung kiếm bay về phía đám đệ tử Côn Linh sơn đang xem náo nhiệt ở phụ cận.

Đang vung trường cung làm vũ khí chém loạn vào đàn ong xung quanh, Bách Lý Tâm đột nhiên lộn người một cái, nhào vào trong đám hoa cỏ rậm rạp, lật tay, ba mũi tên đã xuất hiện trên tay, đặt lên dây cung.

Phựt! Từ trong đám cỏ vang lên tiếng dây cung bật ra.

Sáu gã đệ tử Côn Linh sơn đang ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Dữu Khánh đang bay đến từ trên không, chợt nhận thấy đám cây hoa trước mắt lay động, dự định phản ứng thì đã không còn kịp nữa.

Ba cây mũi tên đột nhiên từ trong đám hoa rậm rạp trước mặt bay xéo ra, giống như ba con độc xà rình rập tại đó đã lâu, đột nhiên há miệng, nhe răng nanh vọt tới.

Phía trước, phía sau lưng ba người phun ra máu tươi, khi ba mũi tên bay vọt ra từ sau lưng ba người rồi, lồng ngực ba người mới bắt đầu phun ra máu, ba người cúi đầu nhìn ngực mình, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Ở một bên, đồng môn vụt quay đầu nhìn lại, tất cả đều kinh hãi, nhận ra được là Đại tiễn sư đã xuất thủ.

Dữu Khánh còn tại trong không trung, chưa bay đến nơi, cũng đã nhìn thấy, mình xuất thủ trước, còn chưa tiếp xúc đến mục tiêu, Bách Lý Tâm đã trước tiên giúp hắn loại bỏ ba người.

Được hoa cỏ che giấu, sau khi bắn xong một lượt, Bách Lý Tâm lại tung người nhảy vọt ra khỏi đám cỏ hoa, trong lúc bay bay lên không, dây cung đã được kéo ra lần nữa, người tại trong không trung lại có tiếng dây cung vang lên như sét, hai cây mũi tên biến mất khỏi dây cung, không thấy dấu vết.

Có những con ong ngũ sắc bay tới tấn công đụng phải dây cung, chúng trực tiếp bị dây cung bật ra cắt thành hai nửa.

Lực chấn động cường đại trên dây cung cũng nhất thời tách cương khí hộ thể trên người Bách Lý Tâm ra, có ong ngũ sắc nhân cơ hội chui vào, chích lên người cô ta.

Nam Trúc thấy vậy kinh hãi, hét lên: "Bách Lý, cẩn thận!"

Từ trên trời giáng xuống, Bách Lý Tâm cũng không quan tâm tới điều đó, thuận tay lại rút ra hai cây tên đặt lên dây cung, âm thanh sét đánh lại vang lên.

Sau khi khẩn cấp xoay người né tránh mũi tên bắn tới, hai người mới vung kiếm liều mạng chống đỡ Dữu Khánh từ trên trời giáng xuống, vừa được hai chiêu liền đổ nhào xuống sau âm thanh dây cung nổ vang lần nữa. Trên đầu hai người này cùng lúc phun máu ra, đều đã bị mũi tên xuyên thủng, một tên lấy mạng!

Tần Phó Quân liếc nhanh nhìn thấy, rất kinh ngạc, và sợ hãi, chỉ bảy mũi tên, năm tên tu sĩ đồng môn Huyền cấp cứ như vậy không còn nữa.

Hiện tại, cô ta xem như lĩnh giáo được sự kinh khủng của Đại tiễn sư.

Điểm chết người chính là, cô ta lại nhìn thấy Bách Lý Tâm rơi xuống đã kéo căng dây cung nhắm ngay vào mình, khiến cho cô ta muốn chạy cũng không biết nên chạy đi hướng nào, bởi vì kiếm quang của Dữu Khánh đã vù vù ập đến, trong lúc không biết làm sao, cô ta chỉ có thể liều mạng chống đỡ một phía.

Cô ta vốn đã không phải là đối thủ của Dữu Khánh, hơn nữa còn bị phân tâm, làm sao có thể chống được đòn tấn công của Dữu Khánh, không tới hai chiêu liền bị Dữu Khánh một cước đá bay ra ngoài, rơi xuống đất, vừa ngẩng đầu lên đã thấy mũi kiếm chống tại trên cổ.

Chương 743: Độc phát

Đặt tại trên người cô ta không chỉ có mũi kiếm mà còn có cả gai độc của ong ngũ sắc.

Đám ong ngũ sắc lúc trước không để ý tới đệ tử Côn Linh sơn, lúc này dường như cũng coi Tần Phó Quân như là đồng bạn của đám người Dữu Khánh, có lẽ là bởi vì cô ta ở cùng một chỗ với Dữu Khánh.

Ngay khi bị đòn tấn công của Dữu Khánh phá vỡ tầng phòng ngự, cô ta cũng bị ong ngũ sắc đâm cho nhe răng nhếch miệng vì đau.

Dữu Khánh cũng không tốt hon chút nào, rung người hất rớt mấy con ong ngũ sắc chích vào trên người mình.

Tu vi của Tần Phó Quân thực ra không yếu hơn hắn, chỉ là đánh không thắng hắn mà thôi, tại thời điểm giao đấu với nhau đó, cương khí hộ thể quanh người Dữu Khánh cũng bị đánh tan ra, bị ong ngũ sắc chui vào chỗ trống.

Đương nhiên, Dữu Khánh cũng chẳng để tâm, lúc trước hắn đã bị ong ngũ sắc chích mấy lần.

Không chỉ có hắn, mấy người chạy trốn có người nào chưa từng bị ong chích chứ? Số lượng ong ngũ sắc vây công bọn hắn quá đông đúc, tại trạng thái tĩnh cương khí hộ thể sẽ có tác dụng phòng hộ tốt hơn, còn trong trạng thái động sẽ có kẽ hở, động tác càng mạnh, kẽ hở càng nhiều, không thể tránh khỏi bị ông chích.

Ngay sau đó, hắn xuất thủ hạ cấm chế lên khắp người Tần Phó Quân, giống như đối với Hướng Lan Huyên vậy.

Tần Phó Quân nhìn thấy thi thể đồng môn đổ nhào xuống, mặt đầy bi phẫn, hai mắt trợn trừng muốn nứt.

Dữu Khánh thì không có gì phải hối hận, bởi vì hắn biết rõ nếu như bọn hắn bị những người này bắt được, e rằng kết quả còn thảm hại hơn, sẽ không nhân từ nương tay với hắn.

Nơi này cũng không nên ở lâu, một tay cưỡng ép nhấc Tần Phó Quân lên, cùng nhau đưa đi.

Sau khi chạm trán với đồng bạn, hắn quay nhìn Bách Lý Tâm, người nhanh chóng hỗ trợ mình trước nhất, một chút ngạc nhiên lóe lên trong ánh mắt.

Mấy người tiếp tục chạy trốn.

Đang tiếp tục chống lại bầy ong, Nam Trúc chợt nói: "Đây không phải là cách nếu như cứ tiếp tục như vậy, đám ong này bám chặt lấy chúng ta không buông, mục tiêu quá lớn."

Rất hiển nhiên, nếu cứ tiếp tục như vậy là chạy không thoát, khẳng định sẽ bị người của Côn Linh sơn phát hiện.

Dữu Khánh vung kiếm chặn lại đám ong, thoáng nhìn mặt trời chiều, "Hi vọng có thể chống chịu được đến trời tối, khi đó, đám ong này chắc hẳn sẽ về tổ."

Theo lời nói của hắn, may mà sau khi hạ dược, bọn hắn ẩn núp tại chỗ thật lâu mới bị lộ, nếu như bị lộ quá sớm, muốn chống được đến khi trời tối e rằng rất khó.

Không biết có phải bởi vì nghe được lời hắn nói hay không, hay là bởi vì trời sắp tối, một con ong ngũ sắc không khiến người chú ý với thân thể to lớn hơn bình thường ở phía trên bầy ong, chợt phát ra âm thanh ong ong khác thường.

Rất nhanh, đám ong đang vây công đột nhiên ngừng tấn công, rồi tại dưới ánh trời chiều chúng cuồn cuộn cuốn lên giống như một đám mây đen, rời khỏi đám người phía dưới, thay đổi phương hướng, bay đi.

Đột nhiên được thanh tịnh, mấy người quay mặt nhìn nhau, đồng thời cũng nhìn nhìn trên thân mọi người, y phục đầy những lỗ thủng, thậm chí còn có cả những vết thương bị cắt rách ra, đó đều là do chiếc cánh sắc bén như lưỡi dao của đám ong ngũ sắc cắt qua khi chúng tấn công.

"Đi mau!" Dữu Khánh cất tiếng hô to, hắn khiêng Tần Phó Quân dẫn đầu chạy trước.

Quả thực lúc này không chạy thì đợi khi nào mới chạy chứ? Những người khác cũng theo sát phía sau, chạy thoát khỏi đây.

Sau khi bọn hắn rời khỏi không bao lâu, lại có mấy tên đệ tử Côn Linh sơn lần lượt chạy tới, bọn họ nhìn thấy thi thể của đệ tử đồng môn, nhưng không nhìn thấy bóng dáng hung thủ.

Nếu như tới sớm hơn một chút, có lẽ bọn họ còn có thể nhìn thấy phương hướng hung thủ rời đi.

Dữu Khánh phải cảm ơn Bách Lý Tâm đã xuất thủ đúng lúc, không bị dây dưa kéo dài, nếu không, để cho nhiều người từ xa xa đuổi tới, vậy thì thực sự là muốn chạy cũng chạy không thoát.

Một đám đệ tử Côn Linh sơn, có kẻ chạy nhanh khắp nơi điều tra, có kẻ nhặt xác cho đồng môn.

Khi mặt trời chiều sắp lặn xuống đường chân trời thì có một bóng người từ trên trời giáng xuống, Hoàn Ngọc Sơn nhận được thông tin liền lập tức chạy đến, sau khi hỏi thăm tình hình bên dưới, nhìn thi thể đệ tử trong môn phái, lão ta lại lắc mình bay lên trên không trung, từ trên cao bao quát phía dưới.

Người ở trên cao, thân thể lão ta vẫn bị ánh nắng chiếu sáng, thế nhưng trên mặt đất thì đã chìm vào bóng tối, không nhìn thấy gì được nữa.

Sau khi cẩn thận ngóng nhìn một hồi vẫn không có thu hoạch gì, lão ta bỗng nhiên từ trên trời lao vọt xuống.

Cho dù biết rõ tìm người trong bóng đêm giống như biển rộng tìm kim, lão ta vẫn không thể kìm nén cơn giận, quát lớn, "Tìm, tản ra tìm cho ta!"

Không giận cũng không được, phía bên bọn lão còn chưa động thủ với mấy tên đó, mấy tên đó vậy mà dám ra tay trước, hơn nữa còn là một lận giết chết năm đệ tử của Côn Linh sơn, thật đúng là chán sống rồi.

Trừ việc này ra, tìm được đám người Dữu Khánh cũng trở thành việc quan trọng nhất đối với lão ta lúc này, không chỉ để báo cáo kết quả cho vị Yêu vương kia, mà còn vì Dữu Khánh cũng là người có khả năng giải quyết được khốn cảnh hiện nay.

Lão ta đã nói như vậy, những người khác cho dù cảm thấy rất khó tìm được trong màn đêm tối đen như thế này, cũng đành phải rời đi chấp hành. Dưới sự sắp xếp của Khúc trưởng lão, đám nhân viên Côn Linh sơn chia ra đi tìm…

Dưới sườn núi, mấy bóng người đang luồn lách lẩn trốn, Bách Lý Tâm dẫn đầu quả thực có thị lực rất tốt, nàng ta chợt chỉ vào mộ tnơi mà mọi người đều nhìn không rõ lắm, nói: "Phía trước có cái hang động."

Nam Trúc không nghi ngờ với thị lực của nàng ta, lập tức nói: "Trước tiên nghỉ chân đã."

Lúc này gã đã cõng Dữu Khánh. Dữu Khánh cả người đã đánh mất năng lực hành động. Bách Lý Tâm cõng theo Tần Phó Quân.

Hướng Lan Huyên tự nhiên vẫn là do Mục Ngạo Thiết vác.

Mấy người rất nhanh chóng nhảy đến nơi Bách Lý Tâm đã chỉ, đưa mắt nhìn, quả nhiên thấy một cái hang.

Mục Ngạo Thiết bỏ người xuống, rút kiếm ra đi vào trong đó dò xét một chút, sau khi đi ra, nói: "Có thể nghỉ chân."

Nghe vậy, mọi người mới tiến vào bên trong hang động.

Đặt Dữu Khánh nằm xuống xong, Nam Trúc lập tức lấy Huỳnh thạch ra rọi sáng nhìn xem tình hình của Dữu Khánh, phát hiện thấy Dữu Khánh đã sưng phù khắp người, càng chịu hết nổi chính là chỉ cần đụng vào trên người liền đau nhức vô cùng, vừa rồi đặt xuống cẩn thận như vậy cũng vẫn khiến cho Dữu Khánh đau nhức đến nhe răng méo miệng.

Lúc trước Dữu Khánh còn trông chờ may mắn, ba sư huynh đệ bọn hắn đều từng ngâm nước Địa tuyền, lúc trước tại Ảo Vọng, bị thương nặng như vậy cũng có thể nhanh chóng khôi phục, bây giờ chỉ là bị ong độc chích mấy cái hẳn là không có sao? Về phần ba nữ nhân kia, nếu chết thì chết đi, với hắn mà nói là không thể trách được bọn hắn.

Kết quả "May mắn" là một thứ không đáng tin cậy nhất, và thật đau khổ là hắn không thể có được may mắn, vì vậy, hắn thảm rồi!

Không chỉ có hắn, Hướng Lan Huyên và Tần Phó Quân cũng không ngoại lệ, nhất là Hướng Lan Huyên, mặt sưng phù như cái đầu heo, con mắt sưng phù híp lại chỉ còn có một khe hở.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cầm Huỳnh thạch chiếu sáng, nhìn xem tình trạng của cả mấy người, không cần phải nói, hai người rất rõ ràng, đây là do nọc ong phát tác, Hướng Lan Huyên có thể bị trúng độc tương đối sớm.

Vấn đề là hai người bọn họ không bị gì, hai bọn họ cũng bị ong ngũ sắc chích, nhưng trong sư huynh đệ ba người, chỉ có một mình Dữu Khánh bị nọc ong ảnh hưởng.

Nương theo ánh sáng của Huỳnh tạch trên tay hai người, Dữu Khánh cũng nhìn thấy được tình trạng của hai người khác, hắn nhịn đau

hỏi: "Lão Thất, lão Cửu, chuyện gì vậy chứ, các ngươi không bị ong chích sao?"

"Đám ong độc đó có sức tấn công mạnh mẽ và số lượng đông đúc như vậy, với tu vi của chúng ta làm sao có thể không bị chúng chích chứ, không thể may mắn tránh được."

Nam Trúc làm một tràng đồng thời kéo tay áo lên cho hắn nhìn thấy, trên cánh tay trần có năm, sáu lỗ thủng do bị gai độc đâm vào.

Mục Ngạo Thiết cũng xắn tay áo lên cho hắn nhìn, còn vạch mở cổ áo rộng ra cho hắn thấy, trên da rõ ràng đều có dấu vết bị gai độc đâm vào.

"Loại nọc ong này còn sẽ chọn người để phát tác sao chứ?" Dữu Khánh kinh ngạc, con mắt liếc nhìn Bách Lý Tâm đứng ở một bên, "Bách Lý, ngươi cũng không có việc gì sao?"

Loại nọc ong này có chút quái lạ, di chuyển tròng mắt cũng cảm thấy đau nhức, nói chuyện làm đầu lưỡi nhúc nhích cũng đau, nhưng lúc này hắn đành phải nhịn đau mở miệng nói chuyện, có chết cũng phải làm cho rõ ràng là chuyện gì xảy ra.

Nam Trúc đưa Huỳnh thạch lên chiếu vào trên mặt Bách Lý Tâm, có chút lo lắng hỏi: "Bách Lý, ngươi cũng có chút sưng thũng a, ngươi không sao chứ?"

Bách Lý Tâm sờ sờ mặt mình, rồi nhéo nhéo tay mình, "Ta cũng có hơi đau, nhưng không đau lắm, chắc chắn không có đau nhức giống như các ngươi, có thể chịu đựng được. Thực ra lúc ban đầu thấy đau hơn, bây giờ có vẻ đã giảm đi rất nhiều."

Hướng Lan Huyên và Tần Phó Quân Đồng cũng đau nhức không thể nhúc nhích, yên lặng nhìn mấy người chỉnh lý tình huống.

Dữu Khánh nằm đó lập tức cất tiếng chửi rủa, "Nọc ong quỷ quái gì vậy chứ? Lẽ nào lão tử phải bỏ mạng tại nơi này sao?"

Hắn biết rõ hậu quả khi trúng phải độc này, trong vòng hai ngày toàn thân thối rữa, sẽ hóa thành một bãi nước mủ mà chết, sẽ chết rất thê thảm.

Vấn đề là hắn bị trúng độc, đã đánh mất năng lực hành động, không có cách nào đi đến thần thụ tìm kiếm thuốc giải, với năng lực của lão Thất và lão Cửu, hắn cũng không muốn hai người đi mạo hiểm, để cho hai vị sư huynh này đi, không chừng cả ba sư huynh đệ đều phải chết tại nơi đây.

Nam Trúc đang quan tâm nhìn chằm chằm Bách Lý Tâm chợt ánh mắt lóe lên, vỗ mạnh vào trán mấy cái, thậm chí còn đạp đạp chân, "Sao lại quên mất điều này chứ? Ta đã biết rõ chuyện gì xảy ra rồi." Ngay sau đó gã quay sang Dữu Khánh, ngồi xổm xuống vỗ vỗ vào khuôn mặt sưng phù của Dữu Khánh, vui cười nói: "Lão Thập Ngũ, đừng ủ rũ, yên tâm, ngươi sẽ không chết."

Dữu Khánh nghi ngờ, "Cái gì mà đã biết chuyện gì xảy ra, nói rõ ràng đi."

Không phải nói tới hắn, vẻ mặt Mục Ngạo Thiết cũng tràn đầy nghi vấn, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nói đến đây, sợ hắn còn chưa rõ, gã còn đưa tay kéo bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh một cái để ra hiệu.

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, sau đó liền phản ứng lại, lẩm bẩm một câu, "Đầu To?"

Mục Ngạo Thiết cũng có vẻ bừng tỉnh hiểu rõ.

Nam Trúc vui tươi hớn hở gật đầu, "Chứ còn gì nữa?"

Ba nữ nhân nghe bọn hắn nói chuyện mà chẳng hiểu ra sao, không biết ba tên này đang làm ra trò bí hiểm gì.

Dữu Khánh lập tức suy nghĩ theo hướng này, suy nghĩ một chút thấy đúng là vậy.

Sau khi rời khỏi khu Đinh Dần, hắn phải tham gia thi đấu, ở chung với những người khác, sợ mang theo Đầu To đánh đánh giết giết sẽ không thuận tiện, nên giao Đầu To lại cho hai vị sư huynh trông giữ.

Hắn ở lại khu chữ Đinh khá lâu, một mực không tiếp tục uống trà do Đầu To nấu. Trong thời gian tham gia thi đấu tổng cũng không có uống.

Về sau, trong khoảng thời gian mười ngày ở cùng với lão Thất, lão Cửu, ban ngày thì đi theo Tần Phó Quân du sơn ngoạn thủy, đêm tối vì để tạo thành dấu hiệu mấy người có thói quen tu luyện ban đêm không ra cửa, nên bọn họ cũng không bảo Đầu To đun nước pha trà để uống.

Đại khái cứ như thế, tính tới tính lui, trước trước sau sau, đúng là không phải nói, quả thực cũng đã hai tháng rồi.

Ánh mắt hắn liếc nhìn sang Bách Lý Tâm, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, hỏi: "Vậy nàng ta thì sao?"

"Hắc hắc, nàng sao?" Nam Trúc vò đầu cười gượng, "Trước khi đại hội kết thúc, khi còn chưa tụ tập cùng với ngươi, chúng ta hàng ngày ở chung một nhà, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, có một lần vừa lúc gặp nhau, hình như cũng có mời nàng uống trà một lần."

Ngụ ý rất đơn giản, Bách Lý Tâm vừa có bệnh trạng nhưng lại có thể tự giảm bớt, là bởi vì uống không nhiều.

Dữu Khánh liếc nhìn gã khinh bỉ, tròng mắt lại bị đau nhức, bây giờ đã hiểu rồi, Địa tuyền có được tác dụng khôi phục cực mạnh nhưng dường như không có hiệu quả gì đối với nọc độc của ong ngũ sắc, ngược lại, nước của Đầu To đun lại có hiệu quả.

Ba nữ nhân đều loáng thoáng nghe hiểu ra chút thông tin, đó chính là nước trà mấy tên này uống có khả năng giải độc, loại trà gì chứ?

Bách Lý Tâm không khỏi nhớ lại tình hình được mời uống trà lúc đó, không cảm thấy có điều gì khác thường.

Nam Trúc lại bóp bóp khuôn mặt sưng phù của Dữu Khánh, khiến cho Dữu Khánh đau nhức hít mạnh một hơi, rõ ràng là cố ý. "Được rồi, nằm chờ đó đi, ta và lão Cửu đi tìm nước."

Gã đứng dậy kêu gọi Mục Ngạo Thiết cùng nhau rời đi.

Dữu Khánh có thể biết rõ hai người đi tìm nước để làm gì, tất nhiên là để Đầu To nấu nước cho hắn uống, nhằm giải độc cho hắn.

"Ngươi chú ý một chút." Nam Trúc cất tiếng dặn dò Bách Lý Tâm.

Bách Lý Tâm: "Bọn họ có khả năng đang tìm chúng ta khắp nơi, các ngươi cẩn thận một chút."

"Ta dễ bị bắt như vậy sao?" Nam Trúc vỗ vỗ ngực, ra vẻ ta đây, rồi quay người cất bước.

Nhưng Dữu Khánh chợt gọi lại: "Chờ chút."

Nam, Mục, Bách Lý ba người đồng thời quay đầu nhìn hắn, Nam Trúc hỏi, "Gì vậy?"

Dữu Khánh xoay chuyển tròng mắt liếc nhìn về phía Tần Phó Quân, "Cởi y phục trên người cô ta ra."

A?

Ba người có chút sửng sốt, Hướng Lan Huyên cũng kinh ngạc quay đầu nhìn đến, không nghĩ tới người nào đó bây giờ còn có loại nhã hứng này.

Tần Phó Quân lo lắng, vội vàng hỏi: "A Sĩ Hành, ngươi muốn làm gì?"

Nam Trúc bước nhanh quay trở lại, "Không phải chứ, lão Thập Ngũ, tình trạng ngươi như vậy, còn muốn làm chuyện đó sao, cô ta sưng mập sắp thành quả cầu rồi, hiện tại không thích hợp nha?"

Dữu Khánh: "Nói tào lao gì vậy? Cởi y phục cô ta ra, có một bộ y phục môn phái Côn Linh sơn, có thể giảm thiểu nguy hiểm, có thể giúp các ngươi ra ngoài hành động thuận lợi."

Nghe được lời này, mọi người mới biết là mình đã hiểu sai.

Nam Trúc suy nghĩ thấy cũng đúng, có một bộ y phục môn phái Côn Linh sơn, dưới ánh trăng trong đêm tối gặp phải chuyện gì đó có lẽ sẽ có tác dụng lớn. Gã lập tức đi tới trước mặt Tần Phó Quân, ngồi xổm xuống cởi vạt áo cô ta, "Tần cô nương, xin lỗi, muốn trách thì trách tiểu tử kia nha, nơi này chỉ có hắn là đầu óc xấu xa nhất, ta là chính nhân quân tử cũng bị buộc không còn cách nào a!"

Lời này gã là nói cho Bách Lý Tâm nghe.

"Các ngươi vô sỉ!"

Tần Phó Quân xấu hổ khó an, cất tiếng mắng to, mặc dù chỉ là cởi một bộ đồ khoác ngoài, nhưng cô ta là con gái, bị một nam nhân cởi quần áo rốt cuộc vẫn cảm thấy xấu hổ.

Sau khi cởi xong y phục, Nam Trúc liền choàng lên người mình, nhưng lại phát hiện thấy vóc người mình quá lớn.

Áo bào của môn phái này cho dù tương đối rộng rãi, là loại áo bào tay áo rộng, nhưng cỡ là tương đối nhỏ, không thể bao phủ được cái bụng của gã.

Bị bối rối, xấu hổ ngay tại chỗ, gã nhanh chóng cởi ra ném cho Mục Ngạo Thiết. Mục Ngạo Thiết thì thuận lợi mặc lên trên người, nhưng

vẫn có hơi nhỏ một chút.

Hiện tại không phải là thời điểm chú ý những điều này, có thể tạm thời sử dụng là được rồi, lúc này hai người mới biến mất bên ngoài hang động.

Bách Lý Tâm cất Huỳnh thạch đi, bên trong hang tức thì chìm vào bóng tối, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của mấy người.

Chương 744: Các ngươi đều đi tìm chết

Sau khi đi ra ngoài hang động, hai sư huynh đệ nhìn quanh nhìn quẩn một hồi, rồi bắt đầu bôn ba khắp nơi, tìm kiếm nguồn nước.

Với những người có tu vi đã đạt đến cảnh giới Huyền cấp như bọn họ, thực ra đã không cần phải dùng phương thức như người thường để bổ sung nước cho thân thể, nhục thân của bọn họ có thể dùng tu vi bản thân để chậm rãi hấp thu hơi nước trong không khí.

Tu vi đến cảnh giới như của Hướng Lan Huyên, chỉ cần đưa tay ra chụp vào khoảng không là có thể nhanh chóng tụ tập hơi nước trong không khí, ngưng tụ ra nước có thể sử dụng.

Nhưng hiện tại Hướng Lan Huyên bị trọng thương, cho dù có lòng cũng không có lực, nếu thật sự có lực làm như vậy thì đã không rơi vào tình hình hiện tại.

Hai người chỉ có thể khổ cực chạy đi làm việc.

Trên đường chạy đi, hễ cảm thấy có hơi chút động tĩnh gì, Mục Ngạo Thiết liền lập tức đưa kiếm lên gác ở trên cổ Nam Trúc, làm như vẻ như đang cưỡng ép con tin, và Nam Trúc cũng sẽ nhanh chóng phối hợp làm như mình đang bị bắt.

Sau khi phát hiện thấy mình sợ bóng sợ gió, hai người lại tiếp tục bôn ba tìm kiếm, dọc theo đường đi nhiều lần lặp lại như thế.

Chỉ tìm chút nước mà thôi, hai người vốn cho rằng là một chuyện rất đơn giản, nào ngờ tìm tới tìm lui, mãi vẫn không tìm được dấu vết của nước. Hai người không khỏi nhớ lại hành trình trải qua sau khi tiến vào trong tiên phủ này, sau khi tiến vào nơi đây, hình như chưa bao giờ nhìn thấy quá kỳ nguồn nước nào, ngay cả một cái lạch nước hay dòng suối cũng không có thấy.

Suy nghĩ thấy có phần không thích hợp, vậy hoa hoa cỏ cỏ trên mặt đất này là làm sao mọc ra được?

Hai người vạch mặt đất ra đảo một hồi, mặt đất có chút ẩm ướt, nhưng đào sâu mấy trượng vẫn không thấy dấu hiệu có nước chảy ra.

Sau khi leo ra khỏi hố, hai người mơ hồ cảm thấy việc này trở nên phiền phức rồi, Mục Ngạo Thiết nhắc nhở Nam Trúc, "Trong vòng hai ngày sẽ hóa thành một bãi nước mủ. Nói cách khác, lão Thập Ngũ có khả năng chỉ một ngày cũng không kiên trì được, không thể cứ lang thang khắp nơi không mục đích như vậy được nữa."

"Không cần ngươi nhắc nhở, ta cũng biết." Nam Trúc lẩm bẩm nói và nhìn khắp nơi xung quanh, "Tiên phủ lớn như vậy, quỷ mới biết được nơi nào có nước, trong lúc nhất thời đi đâu tìm bây giờ. Cho dù như thế nào, nhất định không thể để cho lão Thập Ngũ chết tại đây. Nếu thực sự không tìm được, chỉ có thể lấy máu của chúng ta làm nước rồi."

Khi lời này vừa nói ra, hai người bỗng nhiên quay mắt nhìn nhau, một người nhướng mi, một người nháy nháy mắt, trong nháy mắt liền hiểu rõ ý nhau.

Mục Ngạo Thiết xoay người, tìm một tảng đá trong đống đất bên cái hố vừa mới đào ra, vận công vung kiếm, giống như cắt đậu hủ trước tiên cắt xén nó cho gọn gàng, sau đó tiếp tục móc rỗng thành cái

bát, làm xong liền đưa cho Nam Trúc nhìn, hỏi xem kích thước đã được chưa, có đủ hay không.

"Ai, trong lúc nhất thời thực sự là không biết đi đâu tìm được nước, cứu người quan trọng, cũng chỉ có thể làm như vậy." Nam Trúc cầm bát buông tiếng thở dài. Sau đó gã đi tới cạnh đống đất mới đào ra, đặt chiếc bát đá xuống, quay lưng về phía Mục Ngạo Thiết bắt đầu sột sột soạt soạt cởi quần ra.

Chỉ chốc lát sau, dưới ánh trăng chiếu rọi, một cột nước phun ra từ đũng quàn của gã, rơi vào trong chiếc bát đá.

Tưới hết nước, kéo quần lên, buộc lại đai quần, nhường lại vị trí, "Tới lượt ngươi, nhiều nước một chút, ba người lận đó."

Mục Ngạo Thiết đi đến, vừa cởi đai lưng quần, vừa đính chính: "Bốn người."

Nam Trúc ngẩng đầu nhìn nhìn ánh trăng, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên rùng mình một cái, lắc đầu liên tục như trống bỏi: "Quên Bách Lý Tâm đi. Bản thân nàng ta có thể tự giảm bớt, vẫn nên tiết kiệm để cho ba người lão Thập Ngũ dùng đi. Ai bảo lão Thập Ngũ là sư đệ của chúng ta chứ."

Mục Ngạo Thiết khó có được mà nói nhiều thêm một câu, "Ngươi nói xem, nếu Hướng Lan Huyên biết được, nàng ta có giết chết chúng ta hay không chứ?"

Nam Trúc: "Ngươi không nói, nàng ta làm sao biết được đây là thứ gì. Chỉ cần nói mùi vị đó là do nước ở nơi này. Hơn nữa, ngươi cảm thấy lão Thập Ngũ còn có thể để cho nàng ta sống sót rời đi nơi này sao?"

Mục Ngạo Thiết: "Về sau còn có thể uống nước Đầu To nấu không chứ?"

Nam Trúc: "Có gì mà không thể uống, đun nhiều mấy lần nước sôi không phải sẽ rửa sạch sẽ rồi sao? Nó gặm còn ít xương sao, chúng ta không phải vẫn uống hết, rửa đi là được."

Mục Ngạo Thiết nghĩ lại thấy cũng đúng, y không hé răng nữa.

Có lẽ là bởi vì khổ người y lớn, lượng nước xả ra cũng khá lớn, sau một hồi xả nước ào ào ra xong, cũng kéo quần lên, thắt lại.

Nam Trúc đến gần định cầm bát lên, nhưng vừa khom người đưa tay tới thì lập tức đứng dậy, nhấc tay che trước mũi phẩy phẩy, mặt mũi nhăn cả lại, rõ ràng khó thể chịu nổi với mùi của bát nước kia, "Mùi của ngươi sao mà khai quá vậy?"

Mục Ngạo Thiết lần nữa sửa lại, "Là mùi của ngươi nặng hơn."

"Được rồi, đã đến lúc này, tranh cãi chuyện đó chẳng được gì." Nam Trúc lấy phong phạm của sư huynh nói một câu chặn y lại. Sau đó gã cũng không đưa tay cầm lấy chiếc bát đá nữa, trực tiếp bắt Đầu To ra, nói với Đầu To: "Đầu To, Đầu To giỏi, lão Thập Ngũ bị trúng độc, cần nhờ ngươi nấu nước sôi để giải độc cho hắn. Bây giờ, nhờ hết vào ngươi."

Gã đưa ngón tay chỉ vào bát nước long lanh phản chiếu dưới ánh trăng, ra hiệu cho nó.

Đầu To còn rất được, có vẻ nghĩa bất dung từ, nó lập tức nhảy ra ngoài, trực tiếp nhào vào trong bát nước.

Nhưng ngay khi sắp nhào vào trong nước, nó chợt vẫy cánh bay lên, liệng người hạ xuống trên đống đất bên cạnh, cúi nhìn thứ ở trong bát, cái đầu xoay xoay sang trái rồi lại xoay xoay sang phải, sau đó xoay nửa người trên, quay nhìn sư huynh đệ hai người, giống như đang hỏi, các ngươi cho rằng ta chưa từng nhìn thấy nước sao? Đây là thứ gì?

"Đầu To, đây là thời điểm nào rồi chứ, cứu lão Thập Ngũ quan trọng hơn a."

Nam Trúc nói xong đưa tay bắt nó, cũng nháy mắt ra hiệu với Mục Ngạo Thiết.

Không cần nhiều lời, sư huynh đệ ở chung với nhau nhiều năm, ăn ý không thể chê, Mục Ngạo Thiết lập tức nhặt lên một tảng đá vừa mới cắt ra, có một mặt bằng phẳng.

Thấy đã chuẩn bị sẵn sàng, Nam Trúc lập tức ném Đầu To vào trong chiếc bát đá chứa nước tiểu, Đầu To rõ ràng giật mình kinh hãi, vùng vẫy trong nước tiểu muốn bay lên, nhưng lập tức có một tấm màn đen che đậy lại, Mục Ngạo Thiết đã cầm khối đá trực tiếp đè trên miệng bát rồi.

Tính mạng của Lão Thập Ngũ quan trọng, không làm xong việc này, hai người làm sao có thể để nó thoát ra.

Trong chiếc bát đá vang lên một tràng âm thanh va đập lách cách, rõ ràng là Đầu To đang vùng vẫy ở bên trong.

Nam Trúc gõ gõ ngón tay lên bản đá, cảnh cáo: "Đầu To, đừng dông dài nữa, chỉ chịu khổ một chút thôi, nhanh đi, nấu sôi nước xong ta sẽ thả ngươi ra."

Bụp! Chiếc bát đá đột nhiên nứt vỡ, nước văng tung tóe khắp nơi, hai người không kịp phản ứng, đều bị nước tiểu dính đầy trên người.

Bát đá đã bị phá vỡ, bát đá hoàn toàn chịu không nổi lực va đập liều mạng của Đầu To, sức va chạm của nó vốn đã mạnh mẽ, còn mạnh hơn cả đám ong ngũ sắc kia.

Bay lên trên, nó vẫy cánh rũ nước, văng tung tóe lên mặt hai người.

Hai sư huynh đệ vội vàng nhảy tránh, phản ứng rất mãnh liệt, hai tay liên tục lau mặt, không ngừng nhổ nước bọt ra ngoài.

Khi ngẩng đầu lên nhìn Đầu To vẫy cánh trên không trung, thấy trên người nó đã xuất hiện những vết rạn sáng đỏ, rõ ràng nó đã bị chọc giận.

"Ngươi lại còn tức giận ư!" Nam Trúc chỉ vào cất tiếng mắng.

Mục Ngạo Thiết kéo kéo tay áo gã, bảo gã nhìn xem chiếc bát đá đã bị vỡ nát.

Nam Trúc vừa nhìn tới, lập tức hết nói nổi rồi.

Nước tiểu, bọn họ là rặn không ra nữa rồi, cũng không rặn ra được nhiều như vậy, nhưng vẫn phải nghĩ cách cứu người.

Nếu Đầu To đã phản cảm với nước tiểu, vậy thì bọn họ chỉ có thể nghĩ cách khác.

Mục Ngạo Thiết làm ra một chiếc bát đá khác, Nam Trúc góp nhặt không ít hoa cỏ tới đây, thi pháp ép ra một bát lớn chất lỏng.

Bọn họ cho rằng thứ này có thể để cho Đầu To thỏa hiệp, nhưng đó chỉ là suy nghĩ đơn phương của bọn họ, Đầu To bay lượn trên không trung, căn bản không có hạ xuống, cho dù hai người có nói gì đi nữa.

Dù cho nói là muốn cứu Dữu Khánh, phản ứng của Đầu To cũng chỉ là "Các ngươi đều đi tìm chết đi".

Mặc cho hai người nói rách cả miệng, tóm lại, Đầu To hoàn toàn không muốn xuống, bất kể bọn họ chứa thứ gì ở trong đó, đều không còn tiếp tục ngoan ngoãn nhảy vào trong bát nữa.

Hai người nhảy lên bắt, nhưng không có cách nào bắt được, dùng sức mạnh cũng không được, tốc độ phản ứng của Đầu To quá nhanh.

Giày vò một lúc lâu sau, hai người tức thì có phần sốt ruột, phát hiện thấy mình đã khéo quá hóa vụng, nếu như ngay từ đầu liền dùng chất lỏng hoa cỏ, có lẽ sẽ không trở thành như vậy.

Vốn là một chuyện tương đối đơn giản, bây giờ đã biến thành phiền phức.

Nghĩ đến việc tính mạng của lão Thập Ngũ có thể sẽ bị bọn họ hủy hoại, hai người không gấp gáp mới là lạ. Mấu chốt là Đầu To không biết nói, hai người không thể thương lượng với nó, không biết lúc nào Đầu To mới có thể bớt giận.

Nếu cứ chờ đợi không như vậy, đó chính là đang tiêu hao tính mạng của lão Thập Ngũ.

Giằng co gần cả một giờ, Đầu To vẫn không chịu thỏa hiệp, hai người không dám đợi tiếp nữa, thì thầm một hồi rồi dắt tay nhau nhanh chóng lướt về phương xa.

Lẻ loi lơ lửng giữa không trung, Đầu To xoay quanh nhìn nhìn khắp nơi, hình như cũng không biết nên đi về đâu, cuối cùng nó đành đuổi theo phương hướng hai người.

Sau đó, cây thần thụ kia xuất hiện tại trong tầm mắt bọn họ, hai sư huynh đệ một đường lén lút lẻn đến phía dưới đại thụ.

Trên đường coi như thuận lợi, vậy mà không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

Hai người tìm đến nơi đây còn có thể để làm gì, đương nhiên là để tìm thuốc giải độc cho Dữu Khánh, Đằng yêu đã có nói, mật ong chính là thuốc giải nọc ong.

Việc sử dụng Đầu To đã bị bọn họ làm hỏng, vì để cứu Dữu Khánh, bọn họ không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể mạo hiểm tới nơi này.

Hai người lẻn đến một hốc cây thật lớn bên dưới gốc cây, sau đó đình cùng nhau lẻn vào bên trong.

Nào ngờ Mục Ngạo Thiết đột nhiên dường như đổi ý, dừng bước xoay người, đưa tay chặn Nam Trúc lại, "Để mình ta đi vào, ngươi chờ ở bên ngoài."

Nam Trúc tức thì gấp gáp, "Làm sao được, hai người cùng đi, vạn nhất xảy ra việc gì, ít nhất còn có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Mục Ngạo Thiết hỏi ngược lại: "Ở nơi đây, nếu thật sự xảy ra chuyện, ngươi cảm thấy chúng ta có thể chiếu ứng cho nhau sao?"

Nam Trúc hiểu được ý của y, thực lực của người nơi này khẳng định rất cường đại, nếu như một người chống không được, hai người cũng vô dụng, lập tức nôn nóng nói: "Nhưng vẫn tốt hơn một người."

Mục Ngạo Thiết lắc đầu, "Lão Thất, ngươi nghe ta nói, nếu như cả hai chúng ta đều nằm lại đây, vậy thì lão Thập Ngũ liền triệt để không còn hi vọng nữa, như vậy cả ba chúng ta đều sẽ nằm lại nơi này. Lẽ nào ngươi muốn không còn ai trong chúng ta sống sót rời đi sao?

Ngươi chờ ở bên ngoài chờ, nếu như nghe thấy động tĩnh khác thường mà ta mãi không ra được, vậy thì chứng tỏ biện pháp lén lút của chúng ta tại đây không có tác dụng, ngươi cũng không cần tiếp tục mạo hiểm, hãy quay đầu lại, tiếp tục suy nghĩ biện pháp với Đầu To đi."

Có thể nói ra lời này, chứng tỏ y đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý có thể phải chết.

Nam Trúc lập tức cắn chặt quai hàm, một tay kéo vạt áo y, thở hổn hển, trầm thấp nói: "Ngươi chờ ở bên ngoài, để ta đi vào."

Mục Ngạo Thiết chụp lấy cổ tay gã, ra hiệu cho gã buông tay, "Lão Thất, đầu óc và miệng lưỡi của ngươi đều tốt hơn ta, vạn nhất có biến, ngươi có thể dễ nghĩ biện pháp cứu lão Thập Ngũ hơn ta."

Dứt lời, y đột nhiên xuất thủ điểm trúng huyệt vị trên ngực Nam Trúc.

Nam Trúc vô thức buông tay liên tục lui về phía sau, đợi khi gã đứng vững lại, Mục Ngạo Thiết đã lắc mình lướt vào trong.

Gã cũng vội vàng lắc mình vọt tới trước hốc cây, phát hiện không còn thấy bóng dáng của Mục Ngạo Thiết nữa, gã há miệng, muốn kêu gọi Mục Ngạo Thiết quay lại, nhưng rốt cuộc không dám gọi ra tiếng, sợ lại lần nữa khéo quá háo vụng gây hại cho Mục Ngạo Thiết.

Gã chậm rãi ngậm miệng lại, trong mắt đột nhiên không kìm nén được mà chảy ra những gọt nước mắt.

Một người nam nhân to con đã phải khóc lên, chỉ dám khóc thầm, không ngừng nhấc tay áo gạt lệ, thế nhưng nước mắt vẫn như chuỗi hạt châu đứt dây, từng hạt từng hạt rơi xuống không ngừng.

Mãi mới ổn định được tâm tình, gã ngẩng đầu nhìn về phía cây thần thụ che trời, cuối cùng hung hăng gạt mạnh nước mắt, nghiến răng nghiến lợi noói: "Lão Cửu, nếu như có chuyện gì xảy ra, bất kể ngươi là thần thụ gì, lão tử đều sẽ đốt cháy ngươi!"

Cất ra lời hung dữ xong, gã lắc mình chui vào trong đám hoa cỏ rậm rạp, giấu thân thể mập mạp trong đó, một mình chờ đợi, chỉ là quay đầu lại nhìn xung quanh thì phát hiện không thấy tung tích của Đầu To, lúc trước hình như vẫn luôn bay trong không trung cùng đi theo, bây giờ không biết đã đi đâu rồi.

Chương 745: Đúng là gian xảo

Ban đầu, Mục Ngạo Thiết cho rằng nơi mình xâm nhập vào chính là một hốc cây, sau khi tiến sâu vào bên trong y mới phát hiện thấy đây không chỉ là một hốc cây, còn có lối đi nhân tạo. Sau một lối rẽ, y nhìn thấy được những cầu thang tiến lên trên.

Bên trong lối đi cũng có mọc không ít rêu xanh tỏa ra ánh sáng nhà nhạt rực rỡ, với tu vi của mình, y đủ để nhìn rõ hoàn cảnh bên trong lối đi.

Rêu xanh giống như một lớp thảm dày, bước chân đạp lên có cảm giác rất thoải mái, nhưng Mục Ngạo Thiết lại bước đi có chút gian nan.

Bởi vì cứ một chân đạp xuống, trên rêu xanh liền có một luồng sáng vụt lan truyền đi, điều này làm cho y rất khẩn trương, nhưng y không còn lựa chọn nào khác, không thể không cố gắng kiên trì tiếp tục tiến tới trước.

Kích thước thân Thần thụ quả thực rất lớn, lối đi bên trong tỏa ra tứ phía, đi vào sâu một chút liền giống như tiến vào một cái mê cung.

Sau khi đi xoay quanh lên đến một tầng khác, Mục Ngạo Thiết nhìn thấy được một khu vực giống như đại sảnh, còn nhìn thấy trên đỉnh và vách tường xung quanh bám đầy ong ngũ sắc, chúng xếp từng hàng từng lớp dày đặc chi chít, nhưng đàn ong không quá sinh động, chỉ chậm rãi dao động, dường như đã chìm vào trạng thái nghỉ ngơi về đêm.

Trên mặt đất thì không có nhiều ong ngũ sắc, chỉ có một số rất ít có vẻ như "Không ngủ được" bò lổm ngổm trên mặt đất.

Con mắt của đám ong Ngũ sắc phản chiếu ánh sáng của rêu xanh, tạo ra vô số điểm sáng, giống như có vô số con mắt đang nhìn chằm chằm, cảnh tượng này khiến người ta hoảng sợ. Mục Ngạo Thiết thì không thể không cắn răng mạo hiểm xông vào, vì để cứu Dữu Khánh coi như là đánh cược tính mạng, quan sát xung quanh, tìm kiếm xem nơi nào có tổ mật.

Tại quảng trường phía trên Thần thụ, lúc này đã không còn ca múa nữa, thậm chí ngay cả ánh lửa cũng mờ tối đi rất nhiều, trong số những bếp lò lớn kia, chỉ còn lại một cái đang bốc cháy.

Cho dù là Hướng Chân, hay là Hoa y nam tử, đều đang trong trạng thái khoanh chân đả tọa, gương mặt mọi người đều ửng đỏ, đều đang cưỡng ép chống lại dục vòng dâng trào trong người.

Nói chung, chỉ có Hướng Chân đỡ hơn một chút, gã ta còn có thể vận công chống lại, không đến mức quá khó chịu. Nhưng không thể không thừa nhận, dược tính của loại mị dược này quả thực quá lợi hại, không biết có phải là bởi vì mình trúng phải mị dược này lần đầu tiên hay không, khiến tâm thần gã cũng nhiều lần xém không kiềm chế được.

Hoa y nam tử và A Xích, A Chanh thì không dễ chống chịu được như gã, bọn họ không thể vận công chống đỡ, rõ ràng là đang dùng ý chí để kháng cự lại dược tính của mị dược, khiến cho thân thể thỉnh thoảng phải run rẩy.

Hiện nay, ngoại trừ nỗ lực chịu đựng ra thì cũng không có cách nào tốt hơn, đều đang cưỡng ép chống lại thiên tính của mình.

Cái gì gọi là tu hành? Chính là vượt qua được bản thân vốn có, trở thành chính mình tốt hơn.

Có dải sáng từ phía dưới lan truyền đến, thắp sáng lên chiếc lá dây leo xanh ngọc phía trên bọn họ, một chiếc lá xanh biếc mơn mởn lóe sáng lên.

Ngay sau đó, lại có từng tia từng tia sáng lan truyền lên trên, thỉnh thoảng lại khiến cho chiếc lá dây leo phía trên lóe sáng.

Đang miễn cưỡng chống chịu mị dược, ba yêu đều ngẩng đầu nhìn về phía chiếc lá thỉnh thoảng lóe sáng bên trên, A Xích trầm giọng nói: “Có người xâm nhập vào trong cung.”

Hoa y nam tử cau mày không nói.

Hướng Chân ngẩng đầu nhìn, rồi hỏi, "Người nào?"

Cũng không ai biết, A Chanh nói: "Để ta đi xem."

Hoa y nam tử ừ một tiếng, "Tình trạng của ngươi hiện tại không tốt. Phía A Thanh và A Lam, chậm nhất hẳn là tại trước hừng đông. Nếu như là người của Côn Linh sơn, nhịn được thì nhịn, không cần thiết thì không nên xảy ra xung đột."

Hướng Chân có phần không hiểu rõ vì sao vị yêu vương này đột nhiên trở nên nhường nhịn như vậy, cho đến bây giờ, gã ta vẫn không thấy mị dược có ảnh hưởng gì quá lớn đối với đám người yêu vương.

Nào ngờ hoa y nam tử lại nói: "A Xích, ngươi cũng đi theo đi. Nếu như là đám người tên ria mép tới, không thể để cho bọn hắn thoát thân, không thể để cho bọn hắn rơi vào trong tay Côn Linh sơn, hiểu không? Bằng bất cứ giá nào, phải bắt được bọn hắn!"

A Xích và A Chanh không khỏi nhìn nhau, chỉ có hai người mới biết rõ ý nghĩa đằng sau chữ "Bất cứ giá nào" này, điều đó có nghĩa là trong hai người bọn họ ít nhất phải có một người cưỡng ép sử dụng tu vi để bắt người, tương đương với việc tự sát.

Nhưng hai người vẫn không chút do dự nhất tề chắp tay nhận lệnh, đáp: "Vâng!"

"Theo lý thuyết, chắc hẳn không phải là đám người tên ria mép, tính thời gian, bọn hắn đã bị độc phát tác, chỉ có thể nằm im một chỗ, rất không có thể kéo dài đến hiện tại để chạy tới đây. Bản vương thực sự có phần kỳ quái, trúng độc lại không tới tìm biện pháp cứu chữa, chẳng lẽ là không biết phương pháp giải độc, hay là tự có cách giải độc chứ?"

Hoa y nam tử có phần không thể tưởng tượng nổi mà cất lời lẩm bẩm, đồng tộc khẳng định sẽ không lừa gạt y, nếu đã nói là mấy tên đó đều đã bị chích cho không ít, vậy thì khẳng định là sự thật, kết quả chờ tới bây giờ cũng không thể bức ép người tới đây, điều này khiến y rất kinh ngạc.

Y không biết rằng, đầu tiên là Dữu Khánh cảm thấy mấy sư huynh đệ mình từng ngâm nước Địa tuyền, nọc độc của ong hẳn là không làm gì được bọn hắn, bởi vì khi tại U Giác Phụ bọn hắn từng thử qua một số loại độc, những chất độc đó không ảnh hưởng gì tới bọn hắn.

Thứ nhì là đụng phải đệ tử của Côn Linh sơn, e ngại Hoàn Ngọc Sơn, cũng có thể nói là bị Hoàn Ngọc Sơn hù dọa phải chạy quá xa, chờ đến khi cảm thấy không thích hợp thì đã muộn.

Hướng Chân cắn cắn môi, không có hé răng, nếu như mấy người đó thật sự bị độc phát tác bỏ mình, cũng không có thể trách được gã nuốt lời.

A Xích và A Chanh không quan tâm những điều đó, trên người cùng dâng lên yêu khí, đột nhiên hóa thành hai con ong Ngũ sắc kích thước khổng lồ, lóe lên bay đi, chui vào trong hốc cây phía dưới.

Chờ đến khi bọn họ hiện ra nguyên hình bay xuống phía dưới, đi được Mục Ngạo Thiết thì Mục Ngạo Thiết đã tìm thấy tổ mật.

Tổ mật kỳ thực cũng không khó tìm, tiến vào bên trong thần thụ không bao xa liền tìm thấy, lúc này trước mặt y có rất nhiều.

Mục Ngạo Thiết đứng ở trước một tảng tổ mật to lớn buông thõng xuống, vung kiếm lên, chậm rãi gạt bầy ong bám bên ngoài tổ mật, phát hiện thấy đàn ong rất ngoan ngoãn vào ban đêm, không có phản ứng quá lớn, lúc này y mới yên tâm làm tiếp.

Mỗi một ô tổ ong đều có kích thước lớn cỡ một chén trà nhỏ, y vừa nhìn liền thấy được nước mật sóng sánh ở bên trong, chỉ là nhìn

màu sắc như ngọc trai này có phần không giống là mật ong.

Xem xét thời gian và cả hoàn cảnh nguy hiểm nơi này, không kịp chậm rãi xác xinh, vì để xác nhận xem có phải là mật ong hay không, y đưa ngón tay vào trong chấm một chút rồi đút vào trong miệng, bỗng thấy hương vị đầy ngọt ngào.

Ở cách không xa, hai con ong Ngũ sắc khổng lồ đang chăm chú theo dõi từng cử động của y. Không hề nghi ngờ, đây chính là Ong tướng.

Đã xác nhận, Mục Ngạo Thiết nào dám do dự, một kiếm cắt ngang, trực tiếp cắt ra một mảng lớn tổ ong.

Nhưng mà hành động này lập tức khiến cho đám ong Ngũ sắc ngoan ngoãn trong đêm bị chọc giận, lúc đầu là mấy con phát ra tiếng "Ong ong" dữ dội, sau đó đàn ong nơi này lập tức bị đánh thức dậy khỏi giấc ngủ say, chúng liền triển khai tấn công Mục Ngạo Thiết, kẻ xâm nhập nơi này.

Đang ở trong sào huyệt của ong Ngũ sắc, Mục Ngạo Thiết không thể tránh được, y không quan tâm gì nữa, trực tiếp ôm tảng mật ong đó bỏ chạy.

Y không có hoàn thủ, tùy ý để cho đám ong vây công, cương khí có thể bảo vệ thân thể hay không cũng không trọng yếu, dù sao thì y cũng không sợ nọc ong.

Bị vô số ong Ngũ sắc vây công, ngay cả còn đường phía trước cũng không nhìn thấy rõ được, thực sự là cưỡng ép xông tới.

Ẩn nấp trong đám hoa cỏ rậm rạp bên ngoài, Nam Trúc nghe thấy trong hốc cây phía trước truyền ra âm thanh "Ong ong" như tiếng nổ vang, liền biết đã xảy ra chuyện, còn đang nơm nớp lo sợ, chợt thấy một bóng người lóe lên, lướt ra, gã không khỏi đứng lên nhìn.

Mục Ngạo Thiết trong lúc bị đàn ong truy đuổi, khi lướt qua bên cạnh gã thì kêu to, "Đi mau!"

Nam Trúc nào dám do dự, lập tức nhanh chân chạy trốn.

Đàn ong ùa theo truy sát vừa xông vào trong màn đêm mịt mờ thì lập tức trở nên rối loạn, dường như không thể phân biệt được phương hướng trong bóng đêm, khó thể tiếp tục truy đuổi.

Trong lúc vội vàng chạy trốn, hai sư huynh đệ thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, phát hiện thấy đàn ong không đuổi theo nữa, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nam Trúc nhìn thứ ở trong tay Mục Ngạo Thiết, hơi cảm thấy vui vẻ hỏi: "Đắc thủ rồi?"

Mục Ngạo Thiết ừ một tiếng, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, có phần quái lạ, hỏi: "Động tĩnh lớn như vậy, với thực lực của vị yêu vương kia không thể không phát hiện ra a. Chúng ta xâm nhập sào huyệt của hắn, lấy trộm đồ của hắn, vì sao hắn không truy đuổi chứ?"

Vừa nghe nói như vậy, Nam Trúc cũng cảm thấy không thích hợp, kinh nghi hỏi: "Chẳng lẽ là phấn hoa đã có tác dụng rồi sao?"

Mục Ngạo Thiết: "Nói cách khác, có khả năng hắn đã trúng chiêu rồi, vậy chúng ta còn chạy làm gì, sao không nhân cơ hội này đến bắt lấy?"

Nam Trúc xua tay nói: "Đừng náo loạn, lúc này không phải thời điểm làm phức tạp tình hình, lão Thập Ngũ đang chờ giải dược để cứu mạng, vạn nhất chúng ta suy đoán sai lầm, chẳng phải sẽ khiến lão Thập Ngũ mất mạng sao? Nếu thực sự đã bị trúng chiêu, theo lời Đằng yêu đã nói, trong vòng 3 ngày cũng được, trước tiên cứu người, người khỏe rồi hãy đến."

Mục Ngạo Thiết nghĩ lại thấy cũng đúng, thời điểm này quả thực không thích hợp lấy tính mạng lão Thập Ngũ ra để mạo hiểm. Nhưng rồi y lại có nghi vấn, nhìn nhìn tảng mật ong trên tay, "Nếu

như Ong chúa thật sự bị trúng chiêu, vậy mật ong này có thể để cho mấy người lão Thập Ngũ ăn không?"

Khi nói ra lời này, nghĩ đến lúc trước vì để xác minh xem đây có phải là mật ong hay không, mình cũng đã nếm thử một chút, y không khỏi có chút lo lắng.

Đều là người đi rải phấn hoa, Nam Trúc đương nhiên hiểu rõ y muốn nói tới điều gì, lúc trước chỉ muốn lấy được đồ về cứu người, đúng là không suy nghĩ về phương diện này, lúc này không tránh khỏi chần chừ, "Nhìn số lượng của đàn ong, có thể bao phủ hết bên ngoài thần thụ, bên trong hẳn không chỉ có một chút được cắt ra này a?"

Mục Ngạo Thiết: "Đương nhiên không chỉ là chừng này, e rằng còn không bằng con trâu mất một sợi lông nữa."

Nam Trúc do do dự dự hỏi: "Có thể ảnh hưởng đến phạm vi lớn như vậy không? Chỉ tùy tiện cắt một khối mà thôi, hẳn sẽ không trùng hợp như vậy a."

Đối với việc này, hai người cũng không dám xác định.

Sau một hồi suy nghĩ, ánh mắt Nam Trúc chợt lấp lóe, không biết nghĩ đến điều gì, đột nghiêm trang đưa tay nói: "Đưa cho ta."

Mục Ngạo Thiết: "Không sao, không nặng."

Nam Trúc dứt khoát trực tiếp đưa tay đoạt lấy tảng mật ong trên tay y, đưa ngón tay chấm vào mật ong rồi định đút vào trong miệng nếm thử.

Mục Ngạo Thiết thấy vậy thì kinh hãi, rõ ràng thứ này có thể có vấn đề, sao có thể để cho sư huynh mạo hiểm, y vội vàng xuất thủ, chụp lấy cổ tay gã, "Ngươi làm gì vậy?"

Nam Trúc lúc này mới không thể không giải thích: "Ta thử trước, vạn nhất có việc gì thì cũng dễ có chuẩn bị tâm lý."

Đây là định lấy thân thử độc sao? Mục Ngạo Thiết sửng sốt, vừa định nói, nếu cần thử độc cũng không cần phải ngươi trực tiếp mạo hiểm, không phải còn có hai con tin sao, vừa nghĩ tới đây, y chợt bừng tỉnh hiểu ra, đã đoán được ý đồ của lão Thất này rồi, tức thì lại nghĩ đến việc mình đã nếm qua, lập tức từ chối, nói: "Không cần, lúc trước vì để xác nhận xem đây có đúng là mật ong hay không, ta đã nếm thử rồi, không cần phải hai người đều mạo hiểm, dù sao chúng ta cũng phải lưu lại một người tỉnh táo để đề phòng có chuyện."

Lời này rất có lý, khẳng định phải lưu lại một người tỉnh táo, khóe miệng Nam Trúc giật giật, nhất thời cũng không tìm được lí do nào khác, lập tức than thở: "Có vấn đề hay không cũng không quan trọng nữa, đều phải đưa cho lão Thập Ngũ dùng, dù sao cũng không xấu hơn là mất tính mạng."

Mục Ngạo Thiết gật đầu, thể hiện đồng ý, rồi buông tay gã ra.

Hai người không có một mực chạy thẳng, trên đường thỉnh thoảng sẽ thay đổi phương hướng.

Nơi cửa động, Bách Lý Tâm lặng lẽ đi ra ngoài nhìn nhìn xung quanh dưới ánh trăng, trong mắt hơi có vẻ lo lắng, ở trong động, Hướng Lan Huyên đã hôn mê, ý thức Tần Phó Quân cũng đã mơ hồ không rõ, ý thức của Dữu Khánh cũng đã có phần mơ hồ, nhưng người đi ra ngoài kiềm thuốc giải vẫn chưa trở về.

Nàng ta không biết có phải lúc trước mình đã hiểu sai rồi hay không, đi tìm nước mà thôi, tại sao đã tìm lâu như vậy mà vẫn chưa trở về, phải chăng đã xảy ra chuyện gì rồi?

Trên thần thụ, A Xích và A Chanh hóa lại thành hình người, bước nhanh đến bên cạnh hoa y nam tử, bẩm báo: "Đại vương, chỉ có một người, đã đi rồi."

Hoa y nam tử cau mày, "Chỉ một người? Người nào, chạy tới đây làm gì?"

A Chanh: "Là đệ tử của Côn Linh sơn, cắt một chút mật rồi lập tức bỏ chạy."

Hoa y nam tử tức thì lộ ra vẻ nghi hoặc, "Đệ tử Côn Linh sơn lại có thể gan lớn như vậy sao?"

Y không thể không nghi ngờ, ngay cả Hoàn Ngọc Sơn cũng không dám lỗ mãng, chỉ là một đệ tử của Côn Linh sơn làm sao dám lẻn vào đây lấy mật ong chứ?

A Xích đáp: "Đệ tử của Côn Linh sơn mặc đồng phục môn phái thống nhất, rất dễ nhận ra, các tộc nhân đã xác nhận rồi."

Hoa y nam tử không lý giải được, "Không bị trúng nọc ong, mạo hiểm chạy tới lấy mật ong làm gì?"

Ở bên cạnh, Hướng Chân đột nhiên lên tiếng hỏi: "Người đến trông như thế nào?"

Gã ta thực sự rất quan tâm đến sự sống chết của đám người Dữu Khánh, nhất là Dữu Khánh, cũng có thể nói là chỉ quan tâm đến Dữu Khánh.

Nghe hai người hỏi như thế, A Xích và A Chanh không biết nghĩ đến điều gì, chợt có chút kinh nghi, quay mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, A Chanh với vẻ kinh nghi nhìn gã ta, nói: "Bây giờ nghĩ lại, người đến có phần giống như là tên to con mà Hướng tiên sinh đã mô tả. Vóc dáng cao hơn ta một chút, thân thể to lớn, khuôn mặt có góc có cạnh…"

Lời còn chưa nói xong, Hướng Chân đã khẳng định: "Không phải là đệ tử Côn Linh sơn, là Đậu Quan."

Đến bây giờ, gã ta vẫn chưa biết được tên thật của Mục Ngạo Thiết.

Sắc mặt của Hoa y nam tử tức thì trở nên âm trầm, lạnh lùng liếc nhìn hai gã thủ hạ.

A Xích và A Chanh tức thì run rẩy, khẩn trương.

Cũng may mà hoa y nam tử không trách mắng bọn họ quá nhiều, chỉ hừ lạnh một tiếng, "Thật sự là xảo quyệt. Các ngươi cũng thực ngu ngốc, một bộ y phục đã lừa gạt được các ngươi. Bây giờ bọn hắn đã lấy được thuốc giải, làm sao bây giờ?"

Xảy ra việc này, xem như ý định dùng nọc ong ép người tới đây đã trôi theo dòng nước.

Bị chỉ trích, vẻ mặt hai người bối rối, bọn họ đã nghe Hướng Chân mô tả ngoại hình của Mục Ngạo Thiết, nhưng chưa từng nhìn thấy, các tộc nhân đều xác nhận là đệ tử Côn Linh sơn, bọn họ tự nhiên liền tin tưởng, không nghĩ tới người bên gian xảo như thế, quả nhiên là nhân tâm khó dò như trong truyền thuyết.

Quay đầu lại, hoa y nam tử cau mày lẩm bẩm, "Đã bị trúng độc mà còn có thể chống chịu đến bây giờ…"

Hướng Chân trái lại thở phào nhẹ nhõm, còn có thể chạy tới kiếm thuốc giải, chứng tỏ đám người "Trương Chi Thần" vẫn chưa sao, lấy được thuốc giải thì sẽ càng không có việc gì nữa.

Trong khi A Xích và A Chanh bị khiển trách, tại bên trong thần thụ, Đầu To đang lặng lẽ xông bậy.

Nó vốn vì hiếu kỳ mà đi theo Mục Ngạo Thiết xông vào đây, cũng chuẩn bị sẵn sàng sẽ rời đi theo Mục Ngạo Thiết, nào ngờ việc Mục Ngạo Thiết cắt mật ong lại gây ra náo loạn quá lớn, tình cảnh đàn ong tấn công quá mãnh liệt, nó tự nhiên là thấy nơi nào thoạt nhìn tương đối an toàn liến chạy đến đó né tránh.

Lén lén lút lút, nơi nào ít ong nó liền chui về phía đó, cũng may mà kích thước của nó nhỏ, Mục Ngạo Thiết lại thu hút sự chú ý giùm nó,

dọc theo đường chạy, nó hoặc là trốn ở trong ngóc ngách bất động, hoặc là giả chết, nói chung tìm được chỗ trống thì sẽ chui vào.

Luồn tới luồn lui, chính nó cũng không biết mình đã chui đến nơi nào.

Mày mày mò mò, cuối cùng tìm đến một chỗ không gian bí ẩn để ẩn nấp, nơi này không nhìn thấy bất kỳ bóng dáng của một con ong Ngũ sắc nào.

Sau khi xác nhận ở nơi này tạm thời an toàn, nó mới vẫy cánh hạ xuống trên một nơi giống như cọc gỗ ở trung tâm không gian.

Xếp cánh lại, vừa mới nghỉ chân, nó dường như lại bị hoàn cảnh xung quanh thu hút, thỉnh thoảng xoay chuyển quan sát khắp nơi.

Đây là một không gian hình bán cầu, ngoại trừ một ít ánh sáng của rêu xanh ra, không còn có bất kỳ nguồn sáng nào khác, ánh sáng mờ tối.

Nhưng ánh sáng rêu xanh nơi đây có chút quái lạ, không giống những khu vực khác ở bên ngoài, rêu xanh mọc thành mảng lớn trải khắp mọi nơi, tại đây, có nơi mọc rêu xanh, có nơi không có, vì vậy mà hình thành những đường nét hoa văn ánh sáng quái lạ.

Chỉ có đường nét hoa văn do rêu xanh tạo ra trên mái vòm là không có vẻ quái lạ, cũng dễ nhận ra, bởi vì đường nét ánh sáng mờ nhạt nơi đó chính là ba chữ, "Tiểu trùng kinh".

Chương 746: Mộng đẹp

Ngoại trừ ba chữ đó là hình kiểu chữ, những đường nét hoa văn rêu xanh khác đều không thể nói ra được là cái gì, vừa như tranh vẽ, lại giống là dấu vết của thứ gì đó, hoặc có lẽ là long xà uốn lượn, và

cũng tựa như hoa tuyết bay xuống, hoặc giống như ngọn lửa bốc cháy.

Rêu xanh rất không có khả năng tự mọc lên thành đường nét hoa văn kỳ quái như vậy, nhìn ba chữ đó, rõ ràng là được tạo thành, chỉ là những đường nét hoa văn ngoằn ngoèo này trông thực sự rất kỳ lạ.

Cho dù bố cục có vẻ lộn xộn, nhưng nhìn tổng thể cũng không phải rối loạn ngổn ngang, mà có một loại uy nghiêm từ trên trời đè ép xuống, khiến người ta có cảm giác to lớn hùng vĩ.

Đầu To đậu trên cọc gỗ dưới đỉnh mái vòm, một mực xoay vòng vòng nhìn xung quanh, phản ứng rất kỳ lạ, chưa bao giờ xảy ra huống này như thế này, dường như đang trong tình trạng hỗn loạn.

Sau khi xoay người nhìn một hồi lâu nó mới dừng lại, hướng thẳng về phía ba chữ "Tiểu trùng kinh", vừa mới một mực xoay chuyển vòng vòng, lúc này nó dường như đã bị khóa cứng lại, ngẩng đầu nhìn phía trên ngẩn người một hồi lâu.

Sau đó, nó từ từ xòe đôi cánh ra, giương hai cánh ra đến hết cỡ, như thể đang mô phỏng theo cái gì đó.

Tại phía dưới ba chữ "Tiểu trùng kinh", quả thực có một đường hoa văn nhìn giống như là nó đang mở đôi cánh ra vậy.

Sau đó nó lại giống như hóa đá, cứng đờ bất động ở đó rất lâu, chỉ là trên thân thể dường như có thứ gì đó đang lưu chuyển.

Lúc ban đầu, nhìn không rõ được đó là cái gì, về sau, khi vật lưu chuyển càng ngày càng rõ ràng, mới nhận thấy rằng, trong các đường rạn nứt trên thân thể nó có ánh sáng đỏ di chuyển.

Ánh sáng di chuyển càng ngày càng rõ ràng, sau đó kéo dài ra và lưu chuyển không ngừng bên ngoài thân thể nó, tốc độ lúc nhanh lúc chậm, Đầu To dường như cũng đắm chìm vào trong trạng thái

đó, giống như đã quên rằng mình là đang trốn ở đây, giống như đã quên đi nguy hiểm lúc trước…

Dưới ánh trăng, lại nhìn thấy được những ngọn núi phía trước, đã sắp đến nơi ẩn nấp rồi, một đường thuận lợi, sư huynh đệ hai người thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn tảng mật ong mình cầm trong tay, Nam Trúc nhịn không được hỏi: ” Lão Cửu, ngươi đã ăn thứ này rồi, bây giờ có cảm giác gì không?”

Mục Ngạo Thiết quay đầu lại nhìn gã, biết gã đang muốn hỏi xem có cảm nhận được dược tính của phấn hoa hay không, y suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Không có, không có chút phản ứng nào cả.”

Nam Trúc lập tức cảm thấy yên tâm rất nhiều, gật đầu nói: “Ta đã nói rồi mà, tổ ong lớn như vậy, tùy tiện cắt một miếng, làm sao có khả năng đụng phải chỗ có vấn đề được chứ.”

Lúc trước, sau khi rải xong phấn hoa, bọn hắn trốn ở cách thần thụ không xa để quan sát, lúc đó bọn hắn cũng không trông chờ có thể nhanh chóng xuất hiện kết quả, không trông chờ ong chúa có thể ăn một lần liền lây dính phải phấn hoa Tiêu Hồn, thậm chí còn chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ chờ đợi mấy ngày.

Đó cũng là nguyên nhân chính khiến cho bọn hắn mãi mà không dám trực tiếp xông vào thần thụ xử lý con ong chúa kia, không chỉ bởi vì chuyện Hoàn Ngọc Sơn, và đàn ong rất nhanh liền có phản ứng khiến bọn hắn có phần không dám xác định, cho rằng có phải sự việc diễn ra hơi bị quá nhanh rồi chăng.

Khi hai người sắp đến gần dãy núi, Mục Ngạo Thiết cảnh giác quan sát xung quanh rồi đột nhiên đưa tay cản Nam Trúc lại, ngay lập tức lại đè vai gã xuống, hai người song song ngồi xổm xuống giữa trong đám cỏ hoa rậm rạp tươi tốt.

Nam Trúc nhận ra được có chuyện gì đó, nhìn theo phương hướng y đang đề phòng, quả nhiên phát hiện thấy dưới ánh trăng có mười mấy bóng người lờ mờ đang tìm kiếm.

Chuyện này vốn cũng không sao, đi vòng qua là được rồi, nhìn tình hình thì đám người kia vẫn chưa phát hiện thấy hai người bọn họ.

Vấn đề then chốt là, nhìn phương hướng tìm kiếm của mười mấy người kia chính là hướng về phía dãy núi, phương hướng tìm kiếm đại khái là tiến dần đến gần hang động mà bọn họ đã ẩn nấp.

Có lẽ không nhất định sẽ trùng hợp đụng ngay hang động đó, nhưng nếu như đến gần, rồi cố tình triển khai tìm kiếm, hang động lớn như vậy là không thể không bị phát hiện.

Tiêu rồi, người trong sơn động sắp gặp nguy hiểm rồi.

Hai người trao đổi ánh mắt với nhau, hoa tay múa chân ra hiệu bằng cử chỉ, sau khi hơi chút giao tiếp với nhau, hai người lập tức cùng khom người nhanh chóng vòng tránh đi, bọn họ cần phải trở về hang động trước khi đám người Côn Linh sơn tìm kiếm đến đó.

Cũng may đám người đó vừa đi vừa tìm kiếm nên tốc độ không nhanh, hai người đã có ý nên không chỉ vòng qua được bọn họ, cũng vượt qua được phía trước đám người đang lục soát.

Trốn trốn tránh tránh nhanh chóng đi lên núi, vừa đến cửa hang động liền nhìn thấy Bách Lý Tâm thỉnh thoảng ngóc đầu lên nơi cửa hang, đang sốt ruột chờ đợi.

"Sao bây giờ mới về? Chỉ đi tìm nước tại sao lại lâu như vậy?" Vừa thấy mặt, Bách Lý Tâm vốn ít lời lúc này cũng nhịn không được cất tiếng oán trách, nàng ta thực sự lo lắng gần chết.

"Suỵt!" Nam Trúc ra hiệu cho nàng ta im tiếng, một tay kéo nàng ta vào trong hang, "Bên ngoài có người đang tìm kiếm chúng ta, sắp tới rồi."

Bách Lý Tâm cả kinh, hỏi: "Tới bao nhiêu?"

"Khoảng chừng hơn mười người."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Đừng sốt ruột, bọn họ không đến đây nhanh như vậy." Nam Trúc trấn an một câu.

Lần này, bọn họ không dám tiếp tục lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng, rất sợ có ánh sáng lọt ra ngoài.

Khi ngồi xổm xuống kiểm tra tình hình của Dữu Khánh, Nam Trúc thuận tiện vỗ khuôn mặt Dữu Khánh, gọi nhỏ: "Lão Thập Ngũ, cảm thấy thế nào rồi?"

Bách Lý Tâm tiếp lời: "Tình hình rất xấu, lần lượt bị hôn mê, nếu các ngươi không trở về, ta cũng không biết nên làm gì bây giờ."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều kinh hãi, dồn dập đưa tay kiểm tra cho Dữu Khánh, phát hiện thấy không chỉ đã hôn mê, ngay cả tim phổi, khí cơ đều yếu đi rất nhiều, thân thể sưng phù rất dữ, trông giống như một con heo, cũng may mà chưa có nguy hiểm đến tính mạng, nếu muộn hơn nữa thì không chắc rồi.

Hai người lại lần lượt kiểm tra Hướng Lan Huyên và Tần Phó Quân, phát hiện thấy tình trạng của hai người này nghiêm trọng hơn, tim phổi, phế khí đã rất hư nhược, nhất là Hướng Lan Huyên, ngay cả hơi thở cũng đả rất yếu.

Nam Trúc đứng dậy, cầm tảng mật ong trong tay đưa cho Bách Lý Tâm, dặn dò: "Đây là mật ong chúng ta lấy được từ trong thần thụ…"

Lời còn chưa có nói hết, Bách Lý Tâm đã kinh hãi thốt lên: "Các ngươi xông vào bên trong thần thụ?

Nàng ta quả thực khó thể tin nổi, không nghĩ tới hai tên này lại có lá gan lớn như vậy, lời nói ra khỏi miệng xong liền biết mình hỏi một câu vô dụng, đồ vật đã nằm trên tay mình rồi, còn cần nghi ngờ sao?

Nam Trúc giang tay ra vẻ không còn cách nào, "Chúng ta cũng không còn cách nào khác, cũng may, ai, bây giờ không phải lúc nhiều lời về chuyện này. Ngươi hẳn cũng biết được tác dụng của mật ong này, ngươi đút cho bọn họ ăn đi. Bách Lý, ta tin tưởng ngươi, hai chúng ta sẽ giao sự an nguy của lão Thập Ngũ lại cho ngươi."

Với gã thì không cần nói, gã quả thực tin tưởng Bách Lý Tâm, nếu không thì lúc trước cũng không dám rời đi như vậy, giao lại Dữu Khánh không hề có sức hoàn thủ cho nàng ta trông nom.

Ở một bên, Mục Ngạo Thiết mím mím môi, tại trong khung cảnh tối như mực, nương theo ánh trăng từ bên ngoài, y liếc liếc nhìn Bách Lý Tâm, y là không tin tưởng, nhưng không tin tưởng không có nghĩa là hiện tại không dám giao cho nàng ta hỗ trợ trông nom lão Thập Ngũ, đơn giản chỉ là hai chữ "Lợi dụng", sau này y vẫn sẽ bám theo giết chết không tha!

"Giao cho ta?" Bách Lý Tâm nhận thấy lời này có ẩn ý khác, nàng ta hỏi: "Giao cho ta làm gì, các ngươi định làm gì?"

Nam Trúc: "Mấy người lão Thập Ngũ cần hoàn cảnh yên tĩnh để giải độc, không thích hợp bôn ba. Hiện tại, tình hình bên ngoài không rõ ràng, cõng mấy người chạy tới chạy lui, quá dễ thu hút sự chú ý, không dễ dàng ẩn giấu hành tung, bọn chúng đã sắp đến nơi rồi, rất dễ dàng xảy ra chuyện, hai chúng ta ra bên ngoài thu hút bọn chúng rời đi, giao nơi này lại cho ngươi."

Bách Lý Tâm kinh hãi nói: "Việc này quá nguy hiểm. Ngươi cũng đã biết tình hình bên ngoài không rõ như thế nào, bên phía Côn Linh sơn có cao thủ Thượng Huyền, còn có cả cảnh giới Cao Huyền, đừng nói là đụng phải Hoàn Ngọc Sơn, cho dù chỉ đụng phải một cao thủ Thượng Huyền, các ngươi cũng chạy không thoát."

Nam Trúc: "Nếu thật sự là như vậy, không ai trong chúng ta chạy thoát được. Bách Lý, giúp chúng ta chăm sóc tốt cho lão Thập Ngũ là được."

Bách Lý Tâm nhìn Dữu Khánh nằm trên mặt đất, rơi vào trầm tư, không biết nghĩ đến điều gì, không có nhiều lời nữa, trực tiếp gật đầu nói: "Các ngươi cẩn thận một chút."

"Lão Cửu, đi." Nam Trúc cất tiếng kêu gọi Mục Ngạo Thiết rồi quay người bước đi. Nhưng đi được mấy bước gã liền dừng lại, quay đầu nói: "Nếu như, ta nói là nếu như, vạn nhất các ngươi bị bắt lại, bất kỳ việc gì liên quan đến tiên phủ, ngươi không cần nói, cứ việc đẩy lên người chúng ta. Chỉ cần bọn chúng chưa biết rõ được tình huống, bọn chúng sẽ không dám lỗ mãng giết chết các ngươi."

Bách Lý Tâm ừ một tiếng, "Các ngươi cẩn thận."

Nam Trúc vỗ ngực, "Ngươi yên tâm, nếu ta bị bắt, có chết ta cũng sẽ không bán đứng các ngươi, chúng ta sẽ không bán đứng nơi các ngươi ẩn nấp, các ngươi có thể yên tâm ở lại đây."

Gã rất quyết đoán biểu hiện sự trung tâm của mình.

Bách Lý Tâm cầm tảng mật ong trên tay, "Thứ này có thể ăn không?"

Nam Trúc hiểu ý nàng ta hỏi về phấn hoa kia, "Lão Cửu đã nếm thử rồi, khối mật ong này không có việc gì."

Dứt lời, gã lại phất tay ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết, hai người ở tại cửa hang quan sát phía ngoài một hồi, rồi mới lặng lẽ lẻn đi ra ngoài.

Bách Lý Tâm đi tới cửa hang nhìn nhìn xung quanh, nhìn theo như đã không thấy tung tích hai người lẻn đi nơi nào.

Hiện tại, nàng ta cũng chỉ có thể tự lo một mình, quay trở vào trong hang, nhanh chóng cạy mở miệng Dữu Khánh, rót mật ong vào trong miệng hắn, thi pháp trợ giúp hắn nuốt xuống, sau đó mới đến Hướng Lan Huyên rồi Tần Phó Quân.

Tảng mật ong này rất nhiều, rót cho ba người uống xong rồi vẫn còn thừa lại không ít, nàng ta cảm thấy mình vẫn còn có chút sưng phù, liền đích thân xử lý phần còn lại.

Đang lén lút lẻn đi ra xa, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cùng nhau trốn trong rừng hoa cỏ rậm rạp, tạm thời dừng lại.

Là Mục Ngạo Thiết kéo dừng lại, "Lão Thất, cũng đủ rồi đó, nếu tiếp tục chạy nữa, đám người kia sẽ tìm đến được hang động."

Nam Trúc cũng ừ một tiếng, hai người trước sau rút kiếm ra, gật đầu với nhau, rồi lập tức vung kiếm ra sức chém mạnh.

Keng keng keng…

Một tràng âm thanh kim loại va chạm vang lên giữa cánh đồng hoa bát ngát, người có kinh nghiệm vừa nghe liền biết là tiếng vũ khí đánh nhau, và còn có vẻ đánh nhau rất kịch liệt.

Một đám đệ tử Côn Linh sơn đã lên trên núi, đang tản ra tìm kiếm, chợt nghe được động tĩnh như thế, bọn họ lập tức dồn dập chuyển hướng, lao về phía đó.

Trốn ở trong hang động, Bách Lý Tâm cũng nghe được âm thanh đánh nhau, hơn nữa đã nhìn thấy được đám người lên núi lục soát, tự nhiên là tận mắt nhìn thấy đám người này bị âm thanh đánh nhau dẫn dắt rời đi, nhưng nàng ta vẫn không có cách nào thả lỏng được, vẫn nơm nớp lo sợ, lo lắng cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết.

Ánh trăng dần dần chuyển dịch vị trí trên bầu trời đêm, Bách Lý Tâm thủ tại cửa hang động cũng đang sốt ruột chờ đợi hai người đi dụ địch quay trở về, đáng tiếc mãi vẫn không thấy hai người trở về.

Ba người Dữu Khánh đang trong cơn hôn mê thì nàng ta trái lại không còn lo lắng nữa, mật ong rất có hiệu quả, ba người đang rất nhanh giảm bớt sưng phù, tim phổi khí cơ cũng đang khôi phục rất nhanh.

Về sau lại, cũng không biết có phải là do tâm tình của mình hay không, Bách Lý Tâm cảm thây thân thể có chút nóng lên, thẳng đến khi tâm tình rối loạn khác thường thì nàng ta mới nhận ra được không ổn, nàng ta quay vào trong hang động nhặt vỏ tảng mật ong lên ngửi ngửi, sau đó âm thầm cắn răng, đại khái đã biết được là chuyện gì xảy ra…!

Mơ! Dữu Khánh cảm thấy mình đã có một giấc mơ, một giấc mơ thật dài, một giấc mơ ngọt ngào tươi đẹp.

Trong giấc mộng, hắn ở trên một chiếc Hoa thuyền uống rượu, sau khi uống rượu thì có thể biết được sẽ đến chuyện gì, ở trong giấc mơ, mỹ nhân cũng rất biết quấn lấy người, dây dưa không ngừng nghỉ.

Chỉ là hắn chưa bao giờ có một giấc mơ kỳ lạ như thế, cảm thấy giấc mơ này quá dài, cảm thấy mình một mực duy trì liên tục không ngừng 'ấy ấy' cùng mỹ nhân, điên cuồng và phóng túng, hình như có vô tận dục vọng muốn phát tiết ra, chưa bao giờ điên cuồng như vậy, cứ một mực liên tục đến lúc mệt mỏi không thể nhúc nhích mới thôi, rồi lại mới lại tiếp tục chìm trong mơ mơ màng màng.

Mộng rất đẹp, chỉ là trên giường quá nhiều người đẹp, có phần mệt rũ cả người. Về sau, hắn cảm thấy càng ngày càng lạnh, cảm thấy bên ngoài có tuyết rơi, hắn bỗng nhiên mở mắt ra, tỉnh dậy, phát hiện quả nhiên là một giấc mộng, phát hiện thấy mình vẫn còn ở trong hang động tối hôm qua, nhưng mà, bên ngoài trời đã sáng rồi.

Di, cơ thể dường như đã khỏe rồi, còn thần thanh khí sảng nữa.

Hắn còn nhớ được tình hình hai người Nam Trúc muốn đi tìm nước, hẳn là Đầu To đã đun nước giải độc.

Nhưng vẫn có cảm giác lành lạnh, hắn vô thức đưa tay sờ sờ trên người, tay lập tức cứng đờ, không khỏi bật ngồi dậy, cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện thấy mình vậy mà đang trần truồng như nhộng, không có mặc y phục.

Tình trạng này khiến đầu óc hắn ong ong, một số dấu hiệu rõ ràng khiến hắn ý thức được về giấc mộng tối hôm qua…

Hắn quay nhìn xung quanh, trong động chỉ có một mình hắn, hắn nhanh chóng đứng lên, mặc quần áo vào, sau đó vừa định đi ra khỏi hang nhìn xem tình huống, dưới chân bỗng nhiên đá phải thứ gì đó, hắn cúi đầu nhìn, là một thứ tương đối kỳ lạ.

Hắn nhặt lên nhìn, chính là tảng vỏ mật ong kia, đã bị người khác giẫm lên. Lúc đầu hắn chưa có nhận ra, bởi vì lỗ ong rất lớn, không giống một tổ ong bình thường, nhưng cuối cùng hắn đã nhận ra được, lại nhìn thấy được bên trong còn sót lại mật ong, ngửi ngửi, có hương thơm thấm vào gan ruột.

Hắn nhấc tay nhìn nhìn bàn tay, rồi thi pháp cảm nhận một chút thân thể đã thanh trừ sạch sẽ nọc ong, mơ hồ nhận thức được gì đó.

Hắn bước nhanh đến cửa hang động, nhìn nhìn xung quanh bên ngoài, kết quả phát hiện thấy ba người Bách Lý Tâm, Hướng Lan Huyên, Tần Phó Quân, mỗi người ở một góc, đều đang im lặng ngồi yên.

Ba người cũng lần lượt quay đầu lại nhìn hắn một cái.

Hắn nỗ lực từ trên vẻ mặt của ba người, mong biết được chút gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nhìn thấy bất kỳ điều gì khác thường từ trên mặt ba người, hắn hơi nhíu mày, trước tiên vẫn là đi về phía Bách Lý Tâm, cầm xác tổ ong trong tay đưa lên cho nàng ta nhìn thấy, hỏi: “Đây là cái gì?”

"Vì để giải độc cho ngươi, hai tên kia mạo hiểm xâm nhập thần thụ, cắt lấy một chút mật ong…

Trên mặt thoáng hiện chút bối rối, Bách Lý Tâm cuối cùng trả lời cho hắn như thực tế, kể lại sự việc đã xảy ra.

Trời đã sáng rồi, vẫn không phát hiện thấy tung tích, theo lời ra lệnh của Khúc trưởng lão, mười mấy tên đệ tử Côn Linh sơn nghe tin báo đến đây tham gia tìm kiếm lập tức tập trung lại.

Lơ lửng trong không trung, Hoàn Ngọc Sơn cũng bình tĩnh hạ xuống.

Sau khi tập trung người lại, Khúc trưởng lão hỏi: "Người đã đến đủ chưa?"

Đệ tử của ông ta đáp: "Chỉ còn thiếu ba người Nhan Dược sư huynh, những người còn lại đều đã đến đông đủ rồi."

Ba người Nhan Dược là đang canh chừng tại cổng vào, Khúc trưởng lão biết rõ điều này, ông ta cất cao giọng hỏi: "Các ngươi, tối hôm qua, là ai giao đấu với người khác?"

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không người nào đáp lời.

Khúc trưởng lão lại lớn tiếng hỏi: "Đều đã câm điếc hết rồi sao? Không nghe ta hòi gì à?"

Sau đó mọi người dồn dập lắc đầu, thể hiện không có.

Khúc trưởng lão sửng sốt, vuốt râu cau mày, chợt con mắt mở ra, trầm giọng nói: "Ngày hôm qua, vị trí phát hiện động tĩnh tranh đấu là ở đâu?"

Có người đáp: "Bẩm trưởng lão, ở dưới núi cách đây đại khái khoảng bảy tám mươi dặm phía bên kia, cả đêm đi vòng vòng vèo vèo, vị trí và cự ly cụ thể đã không thể xác định chắc chắn được. Phải quay lại

nơi đó nhìn tận mắt mới có thể xác định." Gã ta chỉ về một phương hướng đại khái.

Hoàn Ngọc Sơn hỏi: "Khúc sư đệ, sao rồi, có vấn đề gì sao?"

Khúc trưởng lão trầm giọng nói: "Phía bên chúng ta không có người nào đánh nhau, vậy thì người nào đang đánh nhau chứ? Nếu là mấy tên đó, giữa bọn hắn tại sao lại đánh nhau? Hơn nữa còn là đánh nhau tại gần chỗ người của chúng ta. Nếu như là người không phát hiện thấy chúng ta, mà thật sự có đánh nhau, tại sao lại kết thúc nhanh như vậy, người của chúng ta đã lập tức chạy đến, tại sao lại không nhìn thấy?"

Hoàn Ngọc Sơn mắt sáng lên, dường như ý thức được điều gì, lập tức lắc mình, theo phương hướng đệ tử lúc trước đã chỉ, trực tiếp bay đi.

"Đi!" Khúc trưởng lão cũng phất tay kêu gọi chúng đệ tử cùng nhau nhanh chóng chạy về phía đó.

Chương 747: Không ai có thể chạy thoát

Nghe Bách Lý Tâm kể lại xong, Dữu Khánh lập tức truy hỏi: "Bọn họ đã đi bao lâu rồi?"

Bách Lý Tâm ước chừng một chút rồi trả lời: "Khoảng ba canh giờ."

Khoảng ba canh giờ rồi mà vẫn chưa trở về? Vẻ mặt Dữu Khánh lập tức trở nên rất khó nhìn, tiếp tục hỏi: "Đi về phía nào?"

Bách Lý Tâm chỉ về phía Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết rời đi để dụ địch.

Dữu Khánh không kìm được nữa, phi thân bay lên, chạy lên trên đỉnh núi, leo lên cao nhìn về phương hướng đó.

Tâm tình chìm vào trong lo lắng và sốt ruột, nữ nhân trong mộng tối hôm qua là ai, trong nháy mắt liền không còn vương vấn gì trong đầu, hắn đã ném suy nghĩ này ra sau, so với sự sống chết của hai vị sư huynh, việc mình phát sinh quan hệ với nữ nhân nào đã không còn quan trọng nữa.

Mấu chốt là, hắn không có cảm tình gì đối với ba người nữ nhân ở đây, chẳng qua chỉ là một lần vui vẻ nhất thời, mà Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lại có thể liều chết xâm nhập thần thụ tìm kiếm giải dược cho hắn, bên nào quan trọng hơn? Không cần nói cũng biết.

Nhìn trái nhìn phải không thấy bóng người nào, hắn vừa định đi về phương hướng đó để tìm kiếm thì dưới núi đột nhiên có tiếng hét lên, "Lão Thập Ngũ, ngươi leo cao như vậy làm gì thế?"

Giọng nói rất quen thuộc, Dữu Khánh quay đầu lại nhìn xuống núi, nhìn thấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã quay trở về từ phương hước trái ngược, đã trực tiếp chạm mặt với Bách Lý Tâm, cùng nhau chào hỏi.

Dữu Khánh lập tức phi thân lướt xuống, hạ xuống bên cạnh bọn họ, quan sát từ trên xuống dưới.

Hai người Nam, Mục cũng đang quan sát hắn, nhất là Nam Trúc, nhịn không được cười ha hả, "Đã có thể nhảy nhót rồi, xem ra là thật sự không còn việc gì rồi."

Nhìn thấy gã còn có thể đùa giỡn, Dữu Khánh ít nhiều thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cất lời hỏi "Các ngươi không sao chứ?"

"Làm gì có thể có chuyện chứ?"

Nam Trúc lại ngay trước mặt Bách Lý Tâm vỗ vỗ ngực, "Muốn bắt ta sao? Không dễ dàng như vậy."

Dữu Khánh không để ý tới lời khoác lác của hắn, hỏi: "Tại sao đi lâu như vậy mới về?"

Nói đến việc này, Nam Trúc cất tiếng than thở: "Chúng ta dám trực tiếp trở về sao? Trước tiên là trải qua một trận mạo hiểm chạy trốn hồi lâu, về sau lại đi vòng một vòng lớn để quay trở về. Ngươi không biết đâu, ta và lão Cửu phải một mực bôn ba cả một đêm, mệt quá chừng."

Dữu Khánh quét mắt nhìn xung quanh, "Mệt thì mệt, chúng ta dừng lại nơi này đã quá lâu, các ngươi gây động tĩnh thu hút người rời đi nơi này cũng có thể khiến bọn chúng nghi ngờ. Không thích hợp ở đây lâu nữa, chúng ta phải lập tức rời đi." Hắn càng nghĩ càng cảm thấy bất an, đã không còn giọng điệu thương lượng, đổi thành giọng điệu quyết đoán hạ lệnh, "Đi, lập tức lên đường!"

Đang tĩnh tọa ở gần đây, Hướng Lan Huyên nghe vậy thì nhịn không được nhìn hắn kỹ một chút.

Vì vậy, một đám người lập tức lên đường, Hướng Lan Huyên và Tần Phó Quân cũng bị thúc giục rời đi, nào ngờ Hướng Lan Huyên vừa đứng dậy liền chỉ vào Dữu Khánh, nói: "Ngươi tiếp tục cõng ta."

Dữu Khánh đang lặng lẽ quan sát Bách Lý Tâm, luôn cảm thấy Bách Lý Tâm có chút không thích hợp, ánh mắt có vẻ né tránh, không dám đối diện với hắn, càng nhìn càng thấy khả nghi, trong lòng càng thêm nghi ngờ,

Lẽ nào nữ nhân trong mộng tối hôm qua thực sự là nàng ta?

Kết quả là bị tiếng kêu gọi của Hướng Lan Huyên làm hồi thần trở lại, cân nhắc đến việc lão Thất và lão Cửu đã phải bôn ba cả đêm quả thực rất mệt, hắn đành phải tiếp tục tự làm tự chịu đứng ra làm tọa kỵ cho Hướng Lan Huyên, cõng nàng ta đi.

Bách Lý Tâm cũng cân nhắc đến chuyện hai vị đồng bạn đã khổ cực, chủ động cõng Tần Phó Quân.

Không còn cách nào khác, hiện nay vẫn chưa thể vứt bỏ hai gánh nặng này.

Khi nhóm người đi xuống núi thì vừa cảnh giác xung quanh Mục Ngạo Thiết vừa hỏi một câu, "Đi hướng nào?"

Dữu Khánh hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Tối hôm qua, khi các ngươi xâm nhập vào trong thần thụ, mãi cho đến đi chạy thoát, đều không có người nào truy đuổi các ngươi sao?"

Mục Ngạo Thiết: "Không có ai truy đuổi cả. Ong Ngũ sắc có vẻ sợ bóng tối, đuổi theo đến bên ngoài cây thì không đuổi nữa."

Nam Trúc đã đoán được chút gì đó, kinh nghi bất định hỏi hắn, "Lão Thập Ngũ, ngươi không phải là định xông vào đó đi?"

Dữu Khánh: "Cũng không thể là không phát hiện được các ngươi nha? Ngay cả khi các ngươi gây náo loạn như vậy mà vẫn không có kẻ nào động đến các ngươi, chẳng lẽ không nên nghĩ tới việc phấn hoa đã phát huy tác dụng sao?"

Nói đến tác dụng của phấn hoa, chính hắn liền có phần lúng túng, hắn không biết có tác dụng gì đối với ong chúa hay không, nhưng với bản thân hắn thì quả thực đã có tác dụng.

Sau sự việc này, đã xác nhận được hiệu quả của phấn hoa, thêm một lần nữa cho thấy Đằng yêu không có lừa gạt bọn hắn.

Nói đến việc này, hắn chợt nghĩ tới một chuyện khác, nhịn không được hỏi hai vị sư huynh, "Nước nấu không tác dụng sao?"

Điều này làm cho hắn rất ngạc nhiên, về mặt logic là không thể như vậy, hai tên này uống nước do Đầu To nấu đều có thể giải độc, không có lý nào hắn lại không được, đã có nước uống rồi cần gì phải liều mạng mạo hiểm đi kiếm mật ong, chuyện này không phù hợp với lẽ thường. Người khác không hiểu nấu nước là có ý gì, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tự nhiên vừa nghe liền hiểu, nhưng vẻ mặt hai người đều có phần mất tự nhiên.

Dữu Khánh tự nhiên nhận ra được, lập tức truy hỏi: "Nhăn nhăn nhó nhó là có ý gì?"

Nam Trúc buông tiếng thở dài, chỉ chỉ xung quanh, "Tự ngươi nghĩ lại đi, từ khi tiến vào trong tiên phủ này, ngươi có từng nhìn thấy nguồn nước nào hay không?"

Nghe hỏi như thế, không chỉ có Dữu Khánh, những người khác nhịn không được cũng ngẫm nghĩ lại một hồi, đúng là như vậy, sau khi tiến vào chạy ngược chạy xuôi, nhưng trong tiên phủ to như vậy lại quả thực chưa từng nhìn thấy nước, ngay cả một con suối nhỏ hay vũng nước cũng chưa từng nhìn thấy.

Dữu Khánh kinh ngạc hỏi: "Ý của ngươi là, trong tiên phủ không có nước?"

Nam Trúc than thở: "Nếu có thể tìm được nước, chúng ta còn cần phải mạo hiểm như vậy sao?" Ánh mắt gã liếc liếc nhìn Mục Ngạo Thiết, phát hiện thấy tên to con này lại đang giả bộ kiệm lời, lập tức mở miệng kéo y cùng xuống nước, "Lão Cửu, ngươi nói có phải hay không?"

Mục Ngạo Thiết không nói lời nào, mặt không biểu cảm, chì "ừm" một tiếng giống như không có việc gì mà thôi.

Dữu Khánh vẫn cảm thấy quái lạ, "Nếu không có nước, những hoa cỏ cây cối này làm sao có thể mọc lên chứ?"

Nam Trúc: "Quỷ mới biết rõ là chuyện gì xảy ra, chúng ta đã không ngại đào một cái hố sâu, nhưng không thể thấy được chút nước nào, vì vội vã cứu ngươi, không dám lung tung lãng phí thời gian, đành phải đi mạo hiểm vậy."

Dữu Khánh tạm thời buông lỏng một chân Hướng Lan Huyên ra, thuận tay bứt một nắm hoa cỏ, trực tiếp nặn ra nước, hỏi: "Thứ này không thể tạm thời dùng làm nước được sao?"

Nam Trúc cười ha hả: "Chỉ có ngươi thông minh sao? Chúng ta đương nhiên đã thử qua rồi, lão Cửu còn làm ra một cái bát bằng đá, nhưng Đầu To không chịu nấu, có lẽ là không chịu nổi mùi vị đó, còn phá vỡ bát đá, bỏ chạy mất tiêu. Đã qua cả ngày dài, đến bây giờ vẫn còn không thấy bóng dáng. Ngươi không tin thì hỏi lão Cửu xem. Lão Cửu, có phải như vậy không?"

Nấu nước? Bách Lý Tâm, Tần Phó Quân và Hướng Lan Huyên đều nhìn hắn chăm chú.

Mục Ngạo Thiết vẫn mặt không biểu cảm mà "Ừm" một tiếng.

Dữu Khánh hơi giật mình, "Không thấy Đầu To đâu nữa?"

Cho đến bây giờ, chỉ cần công khai tác dụng của Đầu to ra ngoài, nó sẽ rất có giá trị, nếu để mất đi sẽ là một tổn thất khó thể chịu nổi.

"Ai." Nam Trúc thở dài, "Quỷ mới biết rõ tên vô lương tâm đó chạy đến đâu vui chơi rồi. Đều là bởi vì bình thường ngươi quá nuông chiều nó, để nó quá tự do thành bản tính hoang dã nha."

Nói chung, hai người đều im bặt, không hề đề cập tới việc nhét Đầu To vào trong nước tiểu, giống như không có chuyện đó vậy.

Nói chung, tuyệt đối không thể chủ động nói ra việc này là do hai bọn họ làm hỏng chuyện.

Vốn vẫn luôn luôn duy trì trầm mặc, lúc này Hướng Lan Huyên nhịn không được hỏi một câu, "Đang nói tới con côn trùng đưa vào Tiểu Vân gian đó sao?"

Nàng ta từng nhìn thấy Đầu To, khi mấy tên này gặp nạn trong Tiểu Vân gian, việc Đầu To chạy đến báo tin tìm kiếm cứu viện đó khiến nàng ta có ấn tượng khắc sâu.

Kết hợp với nội dung mấy người này nói chuyện, hiện tại điều khiến nàng ta kinh nghi chính là, lẽ nào con côn trùng đó có thể giải độc

được hay sao?

Nghe nàng ta nói như thế, ánh mắt Bách Lý Tâm cũng lấp lóe sáng lên, nàng ta cũng từng nhìn thấy Đầu To, chỉ biết rằng con côn trùng đó là do mấy tên này nuôi dưỡng, nàng ta không có hiểu biết gì về tác dụng của nó, cũng không biết chuyện gọi là nấu nước kia là nước Đầu To tắm trong đó.

Tần Phó Quân thì hoàn toàn giống như đang nghe kể chuyện trên trời, hoàn toàn không biết gì cả, không thể nào liên tưởng đến cái gì.

Đối với câu hỏi này, Dữu Khánh không để ý tới, không muốn giải thích quá rõ ràng khiến mọi người biết được quá nhiều.

Vì vậy, Hướng Lan Huyên không tiếp tục hỏi nữa.

Cũng chính bởi vì điều này, Dữu Khánh lại bắt đầu hoài nghi tới nàng ta, cảm thấy nữ nhân này đã trở nên không bình thường, so với ngày hôm qua, kiểu cách lấy hắn ra trêu chọc làm trò vui đã không còn nữa, ngày hôm qua vẫn còn nắm bắt đuôi ngựa của hắn để trêu đùa, hôm nay thì trầm mặc hơn nhiều, hơn nữa còn có vẻ khá lạnh lùng, cơ bản là không nói lời nào.

Lẽ nào nữ nhân trong giấc mộng ngày hôm qua là nàng ta?

Quay đầu liếc nhìn Bách Lý Tâm và Tần Phó Quân, hắn liền nhịn không được hoài nghi cả Tần Phó Quân, phát hiện thấy hôm nay Tần Phó Quân cũng rất không bình thường, ngày hôm qua khi còn tỉnh táo sẽ mắng hắn mấy câu, đe dọa mấy câu, hôm nay thì triệt để trầm mặc, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng tránh tiếp xúc!

Lẽ nào cô ta mới là nữ nhân trong mộng tối hôm qua?

Nghĩ tới nghĩ lui, việc này thật sự khiến hắn rối như tơ vò, then chốt là hắn không tiện mở miệng hỏi, không lẽ phải hỏi người ta là tối hôm qua có ngủ với mình hay không?

Đường đường là Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty, bảo hắn làm sao có thể mở miệng hỏi loại chuyện này?

Còn có Bách Lý Tâm, nữ nhân mà lão Thất ngày nhớ đêm mong, bảo hắn làm sao mở miệng chứ? Nếu thực sự là Bách Lý Tâm, hắn cũng không biết phải giải thích với lão Thất như thế nào.

Nói chung, hắn cũng trở nên trầm mặc, mọi người gần như đều im lặng, chỉ có một mình Nam Trúc là vẫn nhiều lời, thỉnh thoảng khen ngợi khung cảnh giống như xứ sở thần tiên, hoặc khen ngợi Bách Lý Tâm mấy câu.

Bọn hắn không biết rằng, sau khi bọn hắn rời đi không bao lâu, Hoàn Ngọc Sơn liền dẫn theo đám người Côn Linh sơn chạy đến khu vực lúc trước bọn hắn ẩn nấp.

Dưới sự hướng dẫn của đệ tử đi theo, Hoàn Ngọc Sơn xách người hạ xuống đất, thả tên đệ tử này xuống đi tìm kiếm.

Sau khi đi đến nơi này, nhìn nhìn xung quanh, Hoàn Ngọc Sơn mới nhận ra rằng, nếu để tìm người, đến nơi đây một mình thì với tu vi của mình cũng không có ưu thế gì, có quá ít người tham gia tìm kiếm.

Nhưng không thể cứ ngồi không chờ đợi mà không làm gì cả, lão ta lơ lửng quan sát từ trên cao, để cho vị đệ tử đi theo kia ở bên dưới lục soát.

Cũng may mà Khúc trưởng lão không để cho lão ta đợi lâu, ông ta dẫn theo mấy tên đệ tử tu vi tương đối cao chạy tới trước, tham gia tìm kiếm quanh khu vực này.

Sở dĩ nhìn chằm chằm vào nơi này là vì Khúc trưởng lão có lý do để tin tưởng rằng, nếu như động tĩnh đánh nhau tối hôm qua thực sự là để dẫn dắt nhân viên lục soát rời đi, vậy thì chứng minh có người không tiện rời khỏi nơi này, hoặc là phát hiện thấy nơi này bảo tàng

hay đại loại như vậy, nếu không thì không cần phải gây ra động tĩnh, lặng lẽ chạy đi là được.

Sau khi dò hỏi cẩn thận những đệ tử liên quan về phương hướng tìm kiếm tối hôm qua trước khi xảy ra sự việc, Khúc trưởng lão nhanh chóng khóa chặt phương hướng lục soát.

Về phương diện này, Khúc trưởng lão dường như có năng lực tốt hơn Hoàn đại trưởng lão.

Rất nhanh liền có kết quả, đã tìm được hang động đám người Dữu Khánh ẩn nấp tối hôm qua, ở trong hang động tìm được dấu vết bọn hắn ở lại đây tối hôm qua, vỏ tổ ong kia lập tức rơi vào tay ông ta.

"Huýt…"

Từ không trung xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng huýt dài.

Người trong hang động nhanh chóng lướt ra, Khúc trưởng lão quay nhìn về phía phát ra âm thanh, lớn tiếng kêu gọi: "Đại trưởng lão đã phát hiện thấy mục tiêu, lưu lại hai người chờ những đồng môn khác, những người còn lại nhanh đi theo ta!"

Ông ta dẫn đầu phi thân lao xuống núi, mấy tên đệ tử vội vàng đi theo, nhanh chóng lướt đi.

Hoàn Ngọc Sơn ở trên cao quan sát xung quanh quả thực đã phát hiện thấy mục tiêu.

Tại trước khi lão ta cất lên tiếng huýt dài báo hiệu, Hướng Lan Huyên ở trên lưng Dữu Khánh đang chậm rãi quan sát xung quanh đột nhiên híp mắt, quay đầu nhìn chằm chằm không trung phía sau, trầm giọng nói: "Phiền phức tới rồi, Hoàn Ngọc Sơn đã phát hiện được chúng ta."

Nghe được lời này, mấy người lục tục quay đầu nhìn lại, nhưng không thấy được gì, cho dù quay người nhìn kỹ theo phương hướng

của nàng ta, với thị lực của Bách Lý Tâm cũng không nhìn thấy được gì.

Nam Trúc nhịn không được hỏi, "Sao vậy?"

Vừa mới nói xong, tiếng huýt dài không dứt kia đã từ phía không trung xa xa văng vẳng truyền đến, khiến vẻ mặt mọi người biến đổi.

Dữu Khánh hô to, "Đi mau!"

Mấy người lập tức cùng theo hắn nhanh chóng lướt đi chạy trốn.

Bị xóc nảy trên lưng Dữu Khánh, Hướng Lan Huyên lắc đầu nói: "Muộn rồi, không ai chạy thoát được."

Sau khi tiếng huýt dài kết thúc, vừa chạy vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, cuối cùng bọn hắn đã nhìn thấy một bóng người nhỏ xíu đang phóng tới trong không trung, bóng người đó dần dần phóng lớn lên trước tầm mắt bọn hắn.

Cuối cùng rầm một tiếng, sóng xung kích khiến hoa cỏ trên mặt đất ầm ầm sụp xuống, một bóng người đột nhiên xuất hiện lơ lửng, chặn phía trên trước con đường bọn hắn chạy trốn.

Đám người khẩn cấp dừng lại, Dữu Khánh ném Hướng Lan Huyên cõng trên lưng xuống, đồng thời tức giận hét lớn, "Còn chờ gì nữa?"

Mục Ngạo Thiết lắc mình lướt đi, một tay chụp lấy Tần Phó Quân từ trên người Bách Lý Tâm, kiếm trong tay trực tiếp gác ngang trên cổ Tần Phó Quân.

Nam Trúc rút kiếm chắn tại một bên, vẻ mặt và phản ứng thực sự là đang đối diện với đại địch.

Dữu Khánh cũng rút kiếm cầm trong tay, cảnh giác cao độ.

Bách Lý Tâm phất tay rút tên giương cung, lập tức trước tiên lắc mình chắn trước mặt Dữu Khánh, ý đồ bảo vệ Dữu Khánh rất rõ

ràng, mũi tên nhắm ngay người đang lơ lửng phía trước.

Dữu Khánh có phần kinh ngạc nhìn nàng ta một cái, trong lòng lại lóe lên ý nghĩ kia, lẽ nào thực sự là nàng ta?

Hoàn Ngọc Sơn lơ lửng tại vị trí cách mặt đất khoảng hai trượng, cau mày nhìn chằm chằm Tần Phó Quân bị bắt ép làm con tin, có phần bất ngờ.

Lão ta đương nhiên nhận ra Tần Phó Quân, đệ tử quan môn mà trưởng lão chấp pháp của Côn Linh sơn coi trọng nhất, há có thể không biết.

Lúc trước vốn cho rằng nàng ta đã gặp nạn, không ngờ tới là bị đám người này bắt làm con tin.

Tạm được tự do, Hướng Lan Huyên đan hai tay vào nhau đặt tại trước bụng, chậm rãi và ung dung bước chậm hai bước, trốn ở phía sau mấy người, nghiêng người nghiêng đầu nhìn, lạnh lùng nhìn Hoàn Ngọc Sơn không chút sợ hãi.

Chương 748: Phương pháp mở cửa

Không chỉ có mình Hướng Lan Huyên di chuyển vị trí, đám người Dữu Khánh cũng lần lượt thay đổi vị trí của mình, đẩy con tin Tần Phó Quân chắn tại phía trước nhất.

Hoàn Ngọc Sơn đương nhiên cũng nhìn thấy Hướng Lan Huyên, đối tượng có khả năng gây ra tai họa về sau này cuối cùng lại rơi vào trong tay mình, khóe miệng lão ta không khỏi hiện lên nét tươi cười khó nhận ra.

Nhưng hiện tại, rõ ràng có chút phiền toái trở ngại, ái đồ của trưởng lão chấp pháp nằm trong tay người ta, ánh mắt lão ta xoay chuyển

trên người Tần Phó Quân, trầm giọng đe dọa: "Ta thấy các ngươi là đang muốn chết, lập tức thả người ra!"

Dữu Khánh tiếp lời: "Thả cô ta đi, ngươi có thể thả chúng ta đi không?"

Hoàn Ngọc Sơn: "Thám Hoa lang, ngươi có tư cách để cò kè mặc cả với lão phu sao?"

Dữu Khánh: "Nếu đã như vậy, giữ lại người này cũng vô ích." Hắn hơi nghiêng đầu nháy mắt ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết, "Lão Cửu, trước khi chết, chúng ta kéo theo một tấm đệm lưng, cắt đầu cô ta hiến cho Đại trưởng lão đi!"

"Được." Mục Ngạo Thiết lớn tiếng đáp lời, lập tức vung kiếm phát lực chém ra.

"Chậm đã!" Hoàn Ngọc Sơn đột nhiên cất tiếng hét lớn chặn lại.

Mục Ngạo Thiết dừng lại động tác trên tay, nhưng lúc này trên cổ Tần Phó Quân cũng đã bị cắt ra một vết máu, máu tươi bắt đầu chậm rãi rịn ra chảy xuống dưới, dần dần nhiễm đỏ cổ áo, rất nổi bật và gây chú ý.

Nhưng đó chỉ là một vết thương ngoài da, không gây chết người.

Tần Phó Quân răng ngà cắn chặt môi, ánh mắt liếc nghiêng nhìn chằm chằm Dữu Khánh, xem như đã có nhận thức đối với thủ đoạn độc ác của Dữu Khánh, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Không biết rằng đây chỉ là sư huynh đệ mấy người phối hợp ăn ý với nhau mà thôi, Dữu Khánh hoàn toàn không muốn giết chết cô ta, chỉ định lợi dụng cô ta để dò xét giợi hạn của Hoàn Ngọc Sơn, để xem tính mạng của cô ta có tác dụng áp chế lớn đến đâu, làm sao có thể chỉ một lời không hợp liền trực tiếp xé nát tấm bùa hộ mệnh là người con tin này chứ.

Sắc mặt của Hoàn Ngọc Sơn cũng trở nên âm trầm, "Nếu cô ta chết, các ngươi cũng sống không được."

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Ý của Đại trưởng lão là, nếu cô ta không chết thì chúng ta có thể sống, phải không?"

Hoàn Ngọc Sơn: "Muốn sống sao? Được, lão phu có thể cho các ngươi một cơ hội." Lão ta đột nhiên nhấc tay chỉ về phía Hướng lan Huyên trốn ở phía sau đám người, "Trước tiên giết chết nàng ta, ta sẽ tha cho các ngươi không chết."

Vừa nghe được những lời này của lão ta, mọi người đại khái đã biết rõ ý đồ của đối phương, muốn bức ép bọn hắn phân rõ ranh giới với Đại Nghiệp ty.

Vẻ mặt và phản ứng của Hướng Lan Huyên vẫn rất bình tĩnh, khí độ của người đã nhìn quen phong vân quả nhiên không tầm thường. Nàng ta hơi nghiêng đầu, liếc nhìn quan sát biểu hiện của Dữu Khánh.

Dữu Khánh im lặng một hồi, không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì, sau đó chỉ nghe hắn cất lời hỏi: "Nửa chết nửa sống cũng tính là tha cho bọn ta không chết, giam giữ chung thân, tăm tối mịt mù, mãi không được tự do cũng là như vậy. Không biết Đại trưởng lão tha cho bọn ta không chết là tha kiểu nào, là sẽ cho chúng ta hoàn toàn tự do sao?"

Trong lúc nơi đây đang nói chuyện, từ xa xa có một bóng người bay vọt tới trước tiên, chính là Khúc trưởng lão, phía sau còn có mấy bóng người mơ hồ.

Ánh mắt Hoàn Ngọc Sơn lóe lên, đã nhận thấy đồng môn đang tới, lão ta nhanh chóng nhìn chăm chú Dữu Khánh, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng, "Lão phu không có nhiều kiên nhẫn tính toán chữ nghĩa với các ngươi, lão phu nói lại lần nữa, giết chết nàng ta, lão phu liền tha cho các ngươi không chết!"

Trong giọng nói đã toát ra sát cơ, không phải là trò đùa mà thực sự đã động sát tâm.

Lão ta không có khả năng chỉ vì một Tần Phó Quân mà làm hỏng toàn bộ đại sự của Côn Linh sơn, sẽ không bởi vì một Tần Phó Quân bị người ta khống chế mà hủy hoại lợi ích của toàn bộ Côn Linh sơn. Lui một bước, nói theo cách ích kỷ một chút, Tần Phó Quân cũng không phải là đệ tử thân truyền của lão ta, việc chết hay sống không quá quan trọng đối với lão.

Nhưng mà lão ta lại không thể không để ý tới sự sống chết của Tần Phó Quân ngay tại trước mặt đệ tử đồng môn, nhìn thấy đồng môn đã sắp đến nơi, ý đồ đột nhiên hạ sát thủ không còn kiềm chế được nữa. Ngay cả Tần Phó Quân cũng có thể mơ hồ nhận thấy được sát ý đó, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

Sư huynh đệ mấy người bỗng cảm thấy không ổn, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vô thức liếc liếc nhìn Dữu Khánh, thực ra rất muốn nói, dù sao chúng ta cũng chưa chắc đã cho vị Hướng đại hành tẩu này một con đường sống, có lẽ sớm muộn gì cũng sẽ động thủ giết chết nàng ta, nếu đã là như vậy, không bằng cứ giết đi để tạm thời ổn định lão ta rồi nói tiếp.

Hai người không biết rằng, vào lúc này, giấc mộng đêm qua lại lướt qua trong đầu Dữu Khánh, hắn cũng quay đầu liếc nhìn Hướng Lan Huyên đang im lặng không nói, trong lòng vẫn đang vấn vương câu hỏi, người đêm qua là nàng ta sao?

Có lẽ là vì nghi vấn này, cũng có lẽ là vì điều khác, khiến cho hắn âm thầm đưa ra một quyết định.

Hắn chậm rãi dựng thẳng sống lưng, không sợ hãi sự đe dọa của Hoàn Ngọc Sơn, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào mắt lão ta, hỏi: “Ông có muốn biết phương pháp mở ra lại cánh cổng tiên phủ hay không?”

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Bách Lý Tâm đều âm thầm kinh hãi, đều nhìn chăm chú vào hắn, không biết hắn định làm gì, đây có thể là con bài tẩy duy nhất để có thể giữ mạng cho chúng ta, làm sao có thể dễ dàng tiết lộ cho người khác?

Ngay cả Hướng Lan Huyên cũng nhịn không được dựng thẳng lỗ tai lên muốn nghe cho rõ ràng.

Đối với bí mật này, Hoàn Ngọc Sơn làm sao có thể không quan tâm, lão ta lập tức chuyển sự chú ý, ánh mắt lấp lóe, a một tiếng, hỏi: "Ngươi bằng lòng nói cho lão phu sao?"

Dữu Khánh: "Không cần ta nói cho ông, tự ông suy nghĩ là có thể biết rõ."

"Lão phu biết rõ?" Hoàn Ngọc Sơn hơi cau mày, theo vô thức mà suy nghĩ về việc này.

Vào lúc này, Khúc trưởng lão cũng chạy tới nơi, ông ta lắc mình rơi xuống tại một bên, không biết tình hình hiện tại như thế nào, chỉ nhận ra Tần Phó Quân đang bị bắt làm con tin.

Sau đó, tiếp tục có mấy người lần lượt chạy tới, không cần dặn dò liền phân tán ra tạo thành thế bao vây đám người Dữu Khánh.

Đám người Dữu Khánh thì nhanh chóng tựa lưng vào nhau, cảnh giác với xung quanh.

Hoàn Ngọc Sơn liếc mắt nhìn đồng môn chạy tới đây, vẫn không nghĩ ra được đầu mối gì, lão ta lần nữa cất lời mắng Dữu Khánh: "Đừng có vòng vo với ta."

Dữu Khánh không vòng vo nữa, "Vị yêu vương đó là Thủ sơn thú tọa trấn tiên phủ, hắn biết rõ phương pháp mở động phủ ra."

Cách giải thích này khiến vẻ mặt ba người Nam, Mục, Bách Lý biểu hiện khác nhau, có người nhướng mày, có người giật giật khóe môi.

Ngay cả Hướng Lan Huyên cũng nhịn không được liếc mắt khinh bỉ.

Sắc mặt Hoàn Ngọc Sơn sầm xuống, cảm thấy mình đã bị đùa giỡn, "Nói cái rắm, việc này còn cần ngươi nói cho lão phu sao?"

Dữu Khánh: "Vậy ông có biết chúng ta muốn đi đâu hay không?"

Hoàn Ngọc Sơn: "Lão phu nói lại lần nữa, không nên vòng vo với lão phu."

Dữu Khánh lúc này không sợ lão ta chút nào, tiếp tục hỏi, "Sáng sớm ngày hôm qua, khi ông đi gặp vị yêu vương kia, ông có phát hiện thấy vị yêu vương đó có điều gì khác thường hay không?"

Khi hắn nói ra những lời này, Hoàn Ngọc Sơn lập tức sửng sốt, lão ta vô thức mà ngẫm nghĩ lại tình hình bái kiến Yêu vương sáng sớm ngày hôm qua, rồi chợt cảm thấy không thích hợp, hỏi ngược lại: "Làm sao ngươi biết sáng sớm ngày hôm qua lão phu đi gặp Yêu vương?"

Đám người Khúc trưởng lão cũng cảm thấy kinh ngạc.

Dữu Khánh: "Sáng sớm ngày hôm qua, ta đã trốn sẵn ở gần dưới cây thần thụ, cũng chuẩn bị đi gặp Yêu vương, chỉ là cách thức chúng ta đi gặp không giống với ông. Chúng ta vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, nào ngờ ông lại đột nhiên xông ra. Sự xuất hiện của ông đã phá hủy kế hoạch của chúng ta, khiến cho chúng ta không dám đi gặp nữa."

Hoàn Ngọc Sơn: "Có ý gì?"

Dữu Khánh: "Nếu ta đã dám đi vào, tất nhiên sẽ không lấy mạng nhỏ của mình ra làm trò đùa, đương nhiên là có cách đối phó Yêu vương."

Những lời này vừa được nói ra, khiến cho ánh mắt đám người Hoàn Ngọc Sơn sáng lên, trong đầu tán thành cách giải thích này.

"Yêu vương vốn là Phong yêu, thích uống mật ong. Đêm tối ngày hôm trước, chúng ta bận rộn cả một đêm xung quanh thần thụ, rải một loại độc nhằm vào Yêu vương trên lượng lớn đóa hoa ở đó, chờ khi đàn ong lấy mật thì sẽ đưa phấn hoa dính độc vào trong tổ ong, làm ô nhiễm mật ong, khiến cho ong chúa trúng độc.

Sau khi chúng ta nhận thấy tình hình đàn ong có dị thường, vốn nghĩ rằng mình đã hạ độc thành công, đang định xông lên bắt lấy ong chúa, nào ngờ ông lại đột nhiên xuất hiện gặp mặt ong chúa. Thấy cách ông ra vào, tình hình trên thần thụ cũng rất bình tĩnh, không hề có dấu hiệu khác thường, có vẻ như ong chúa không trúng độc, khiến cho chúng ta không dám hành động lỗ mãng.

Về sau chúng ta bị đàn ong phát hiện, bị đàn ong truy sát, rơi vào đường cùng đành phải chạy trốn, kết quả gặp phải đệ tử Côn Linh sơn của ông, rồi tiếp tục bị người của ông truy sát.

Sau cả một đêm trằn trọc, chúng ta mới phát hiện thấy chúng ta đã phạm sai lầm lớn, khi đàn ong truy sát chúng ta thì tại sao người của yêu vương không ra tay?"

Nói đến đây, Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào hai mắt Hoàn Ngọc Sơn, trịnh trọng nói: "Rất có thể Yêu vương đã trúng độc rồi! Dược hiệu nhằm vào y chỉ có thể kéo dài một ngày rưỡi, thời gian còn lại cho chúng ta đã không nhiều. Trước chính ngọ ngày hôm nay, nếu không thể lợi dụng, cùng một thủ đoạn sẽ không thể khiến Yêu vương trúng chiêu hai lần. Ta vốn không muốn nói cho các ngươi biết được bí mật này, nhưng hiện tại ta bị các ngươi chặn lại, ta cũng không còn cách nào khác nữa rồi. Để mở ra cổng vào lần nữa, chỉ có Yêu vương mới có thể làm được. Nếu như để cho Yêu vương bình thường lại, sẽ không ai chạy thoát được, chúng ta cũng phải chịu chết cùng với các ngươi!"

Gặp chuyện lập ra những lời này cũng không dễ dàng, hắn cần phải ứng phó với các bên, ít nhất là không thể để cho biểu hiện của Tần Phó Quân cảm thấy có giả dối.

Muốn thoát thân khỏi vòng vây của những người này, hiện tại hắn cũng không nghĩ ra được phương án nào khác, chỉ có thể lấy tình hình phía bên thần thụ để làm hi vọng huy nhất.

Hắn cảm thấy may mắn ngày hôm qua mình quyết đoán nắm bắt thời cơ, dứt khoát bắt lấy Tần Phó Quân làm con tin, ít nhiều khiến cho đám người trước mắt có chút kiêng kỵ, nếu không, người ta làm sao có thể nói chuyện với bọn hắn như vậy, sẽ ra tay bắt lấy bọn hắn trước rồi tính tiếp.

Vẻ mặt Hoàn Ngọc Sơn chấn động, ánh mắt lấp lóe kịch liệt, đã nhận ra được chút gì đó, ngày hôm qua khi gặp mặt Yêu vương, Yêu vương đột nhiên khoan dung cho thêm thời gian ba ngày, hơn nữa sắc mặt đám người Yêu vương cũng có chút không bình thường, chẳng lẽ là bởi vì trúng độc sao?

Bây giờ nghĩ lại, Yêu vương nói cái gì mà cho Hướng Chân mặt mũi, quả thực không thích hợp, lúc đó mình vậy mà dễ dàng tin tưởng như vậy.

Khúc trưởng lão ánh mắt cũng lấp lóe suy nghĩ gì đó, rồi đột nhiên quát hỏi: "Tần Phó Quân, hiện tại bọn hắn định đi đâu?"

Tần Phó Quân định mở miệng nói nhưng bị Mục Ngạo Thiết khống chế khóa Á huyệt, không thể mở miệng đáp lại.

Dữu Khánh hừ một tiếng, nghiêng đầu ra hiệu ánh mắt với Mục Ngạo Thiết, "Lão Cửu, để cho cô ta nói."

Mục Ngạo Thiết ngầm hiểu được gì đó, lập tức cởi bỏ bớt cấm chế, nhưng kiếm vẫn gác tại trên cổ cô ta, không rời ra chút nào, sẵn sàng lấy mạng cô ta bất cứ lúc nào.

Cổ áo nhiễm máu, Tần Phó Quân vừa có thể mở miệng liền lập tức lớn tiếng trả lời: "Khúc trưởng lão, bọn họ định đến thần thụ…"

Dứt lời liền định nói thêm một số thông tin khác, ví dụ như mật ong có thể giải nọc ong chẳng hạn, thế nhưng lại không kịp, tay Mục Ngạo Thiết đã vận chuyển pháp lực đè ép vào, khiến cô ta không thể tiếp tục cất tiếng nói.

Hướng Lan Huyên nhìn phản ứng của Tần Phó Quân, cảm thấy Dữu Khánh cố ý làm vậy, nhưng nàng ta vẫn bình tĩnh, muốn nhìn xem rốt cuộc thì Dữu Khánh định làm gì.

Thấy người của mình đã xác nhận mấy người này quả thực thực định đi đến thần thụ, trong lòng Hoàn Ngọc Sơn nóng lên, có phần nóng lòng muốn đi gặp mặt vị yêu Vương kia, vốn định trực tiếp bắt lấy đám người Dữu Khánh, nhưng nhìn nhìn Tần Phó Quân đang bị bắt làm con tin, cuối cùng vẫn không dám vội vàng hành động.

Chính xác mà nói là không thể tùy tiện không quan tâm tới sự sống chết của Tần Phó Quân ngay trước mặt nhiều đồng môn như vậy.

Lão ta chỉ có thể dặn dò: "Khúc sư đệ, các ngươi theo dõi sát sao bọn hắn, để ta đi trước gặp mặt vị yêu vương kia."

Dữu Khánh hơi kinh ngạc, vội hỏi: "Đại trưởng lão vội vàng chạy đi thăm dò như vậy, không sợ chúng ta lừa ngươi sao?"

Chương 749: Lại chạy mất

Gạt ta? Ở trên cao nhìn xuống, vẻ mặt Hoàn Ngọc Sơn có vẻ giễu cợt, cười nhạo việc Dữu Khánh không biết Yêu vương cho lão ta thêm thời gian ba ngày, cho dù Yêu vương vẫn chưa trúng chiêu, hiện tại lạo ta đi gặp Yêu vương, giả ý vấn an, cũng không có gì không thích hợp.

Dữu Khánh nhìn thấy vậy liền biết có tình huống gì đó mà mình không biết, nhưng còn chưa kịp chờ cho hắn tiếp tục dùng lời giả dối

để che đậy, Hoàn Ngọc Sơn đã lóe lên rời đi.

Dữu Khánh sửng sốt, không ngờ rằng đối phương ngay cả một chút kiên nhẫn cũng không có, nếu như là một mình đối phương giải quyết xong phía bên Yêu vương, về sau cần gì phải cố kỵ bọn hắn nữa, một phen nói nhảm vừa rồi của mình chẳng phải là trở thành tự khiêng đá nện nhân mình hay sao? Hắn lập tức gọi to, "Đại trưởng lão, chỉ có chúng ta mới có thể xác định được hắn có trúng chiêu hay không."

Tuy nhiên người đã đi xa, đoán chừng hoàn toàn không có nghe được lời hắn kêu gọi, nhưng đám người Khúc trưởng lão ở xung quanh thì đã nghe được, quay mặt nhìn nhau.

Dữu Khánh suy nghĩ thay đổi, lập tức kêu gọi đồng bạn, "Đi, chúng ta cũng đến xem."

Còn cố ý vỗ lên cánh tay Bách Lý Tâm, ra hiệu cho nàng ta cõng Tần Phó Quân, không nên để cho Mục Ngạo Thiết cõng, tại trước khi chưa làm rõ được nữ nhân trong mộng tối hôm qua là ai, hắn vẫn cần chú ý một chút việc nam nữ có khác biệt.

Bách Lý Tâm cõng Tần Phó Quân lên lưng, nhưng kiếm của Mục Ngạo Thiết vẫn không rút ra, vẫn gác ở trên cổ Tần Phó Quân.

Dữu Khánh cũng chủ động cõng Hướng Lan Huyên, Nam Trúc cầm kiếm hộ vệ ở một bên.

Thấy bọn hắn muốn rời đi, Khúc trưởng lão cất tiếng ngăn cản: "Các ngươi tốt nhất yên phận một chút!" Chặn lại không cho đi.

Dữu Khánh lập tức lừa gạt ông ta: "Khúc trưởng lão, chuyện này không phải trò đùa, Hoàn đại trưởng lão không khỏi quá sơ ý đi, ông ta sao có thể dễ dàng đi khảo nghiệm sự sâu cạn của Yêu vương, ông ta chưa chắc đã có thể xác định được Yêu vương có trúng chiêu hay không. Thuốc là do chúng ta hạ, chỉ có chúng ta đến đó mới có

thể nhận biết rõ. Tránh ra nhanh một chút, nếu không tránh đường sẽ không kịp nữa!

Nói như vậy, việc này trở nên rối loạn, Khúc trưởng lão cũng bị làm cho có chút do dự, ông ta không khỏi nhìn về phía đám đệ tử, hi vọng có người có thể đưa ra một đề nghị nào đó bổ ích, nhưng mà đám người từ đầu đã không biết rõ đến cùng là chuyện gì xảy ra, làm sao có thể đưa ra được đề nghị gì?

Một số đệ tử Côn Linh sơn không biết Yêu vương đã cho thêm ba ngày thời gian, thậm chí cũng cảm thấy Đại trưởng lão quả thực quá xung động, nhưng thân là vãn bối lại không tiện nói gì.

Nam Trúc cũng giậm chân nói: "Các ngươi làm gì vậy? Tu vi của lão gia hỏa kia cao hơn các ngươi rất nhiều, nếu không phải sợ lão ta làm hỏng chuyện, các ngươi cho rằng chúng ta muốn đi cùng với Đại trưởng lão của các ngươi sao? Nếu tiếp tục lề mề dây dưa, lỡ như có biến, đừng ai trong chúng ta mong rời đi được tiên phủ này, hãy giờ bị săn giết đi!"

Cho dù không biết lão Thập Ngũ muốn làm gì, nhưng thấy lão Thập Ngũ có vẻ sốt ruột, gã đương nhiên phải mở miệng giúp đỡ, cùng phối hợp theo.

Đám người Côn Linh sơn nghe nói vậy thấy cũng có lý, đồng loạt quay nhìn Khúc trưởng lão, chờ ông ta quyết định.

Khúc trưởng lão trầm ngâm và do dự.

Dữu Khánh nói tiếp: "Các ngươi cùng đi theo chúng ta, còn sợ chúng ta chạy mất được hay sao? Nếu thật sự chạy được, các ngươi bao vây chúng ta cũng vô dụng. Cứ tiếp tục dây dưa ở đây, sẽ không còn kịp nữa." Hắn trực tiếp cất tiếng quát lớn với đệ tử Côn Linh sơn chặn đường trước mặt: "Tránh ra cho ta!"

Người ngăn cản cũng rất do dự, lần nữa quay sang nhìn chằm Khúc trưởng lão, chờ đợi.

Sau một hồi phân vân do dự, Khúc trưởng lão quay đầu nhìn một nhóm đệ tử cuối cùng đuổi theo tới đây, cắn răng, đưa ra quyết định, phất tay nói: "Để cho bọn hắn đi!" Đường vừa được tránh ra, nhóm người Dữu Khánh lập tức xông ra bên ngoài.

Khúc trưởng lão thì nhanh chóng chia chúng đệ tử làm hai đội, nhanh chóng chạy đuổi theo, rất nhanh liền đuổi kịp, bởi vì đám người Dữu Khánh còn phải cõng người, di chuyển không được nhanh. Đệ tử Côn Linh sơn chia làm hai đội đi ở hai bên nhóm người Dữu Khánh, có thể nói là kẹp chặt bọn hắn vào giữa, rõ ràng là sợ bọn họ lừa dối để chạy trốn.

Dữu Khánh đã không quan tâm nổi những điều này, hắn dẫn theo mọi người chạy đi với tốc độ nhanh nhất có thể, muốn tận lực rút ngắn chênh lệch thời gian đến được Thần thụ so với Hoàn Ngọc Sơn.

Đang dùng hắn như là tọa kỵ, Hướng Lan Huyên chợt cúi đầu sát bên tai hắn, nhỏ giọng thì thầm hỏi: "Ngươi muốn làm gì vậy?"

Muốn làm gì? Dữu Khánh miệng không thèm đáp lời, trong bụng lại đang thầm nghĩ, ta muốn hỏi ngươi xem có phải tối hôm qua ngươi ngủ với ta rồi hay không.

Chỉ là, vấn đề này nói ra rất xấu hổ, xung quanh còn có nhiều người như vậy, cảm thấy giọng nói có nhỏ thế nào cũng không tiện nói ra khỏi miệng…

Thần thụ to lớn vô cùng, sừng sững chọc trời.

Hoàn Ngọc Sơn Từ trên trời giáng xuống, giảm tốc độ, chậm rãi bay vào bên trong tán cây, hạ xuống chỗ chạc cây bằng phẳng rộng rãi như quảng trường.

Thả bộ dạo bước xung quanh, phát hiện thấy tại nơi đây ngoại trừ một số bố trí vẫn tại nguyên chỗ như trước, nhưng không thấy bất kỳ bóng người nào.

Đảo quanh một vòng, phát hiện thấy quả thực không có ai, Hoàn Ngọc Sơn không khỏi thi pháp cất cao giọng gọi: "Hoàn Ngọc Sơn bái kiến đại vương!"

Đợi một hồi, không người nào đáp lại.

Lão ta lại lần nữa gọi to, "Hoàn Ngọc Sơn bái kiến đại vương!"

Gọi mấy lần liên tiếp, vẫn không có bất kỳ phản hồi nào.

Hoàn Ngọc Sơn bỗng nhiên cảm thấy có điều gì đó không thích hợp, lão ta lắc mình lướt đến tán cây rậm rạp tìm kiếm khắp nơi.

Bên trong thân cây Thần thụ khổng lồ, tại một tòa tiểu điện phủ, hoa y nam tử ngồi ngay ngắn tại chủ vị nhắm mắt dưỡng thần, A Xích và A Chanh khoanh chân đả tọa trên mặt đất ở hai bên. Hướng Chân cũng ngồi một bên khoanh chân đả tọa.

A Thanh với dáng người xinh đẹp yên tĩnh thủ tại cửa vào.

Chỉ chốc lát sau, A Lam đi tới, bước nhanh vào, đến trước mặt hoa y nam tử bẩm báo, "Đại vương, lão già tóc bạc kia lại tới rồi, nói muốn bái kiến ngài."

Hoa y nam tử trợn mắt hỏi, "Có đem tên ria mép đến không?"

A Lam đáp: "Không có, chỉ có mình lão ta."

Hoa y nam tử: "Cứ làm như không có nghe thấy, tất cả chờ ta khôi phục lại đã rồi tính tiếp."

Nói trắng ra chính là muốn ẩn nấp.

Lúc trước không trốn, vẫn ra mặt ứng đối là bởi vì sợ đám người bên ngoài trắng trợn lục soát bên trong thần thụ, sợ gây chậm trễ việc khôi phục của A Thanh và A Lam, là đang tranh thủ thời gian cho hai người này.

Bây giờ hai người đã khôi phục, y đã có tự tin để tránh né.

Không gian lối đi bên trong Thần thụ giống như mê cung vậy, người không quen đường đi là rất khó tìm được bọn y trốn ở trong đó.

Với lợi thế về địa hình, hơn nữa với tu vi của A Thanh và A Lam sẽ có thể giúp bọn y di chuyển vị trí rất nhanh bên trong thần thụ, không cần lo lắng sẽ dễ dàng bị vây kín, y tự nhiên sẽ không cần thiết phải đi ra ngoài mạo hiểm, tất cả chờ đến khi mình khôi phục rồi tính tiếp.

"Vâng." A Lam đồng ý, xoay đó xoay người đi ra ngoài, tiếp tục theo dõi động tĩnh bên ngoài.

Đã khôi phục? Hướng Chân lập tức nhận thấy không thích hợp, hỏi: "Thân thể Đại vương xảy ra vấn đề sao?"

Gã ta vẫn chưa có liên tưởng đến mị dược, bởi vì gã ta cũng bị mị dược ảnh hưởng, cảm thấy điều đó ảnh hưởng không quá lớn đối với tu vi bản thân, hơn nữa cảm thấy sau một ngày, dược tính gần như đã tiêu tan không còn.

Hoa y nam tử liếc nhìn A Thanh đang hộ pháp, lúc này mới nói sự thật cho gã ta biết: "Loại mị dược đó ảnh hưởng không lớn đối với ngươi nhưng cực kỳ có hại cho chúng ta. Lúc này ta không thể vận dụng tu vi, nếu cưỡng ép vận dụng pháp lực, sẽ không khác tự sát.'

Hướng Chân giật mình kinh sợ, kinh nghi bất định đứng lên hỏi: "Không thể hóa giải sao?"

Hoa y nam tử cười cười, "Không phải là đại sự gì, chịu đựng một hai ngày là có thể khôi phục."

Hướng Chân: "Nếu là như vậy, vì sao không trốn xa một chút?"

Hoa y nam tử lắc đầu mỉm cười, không nói nguyên nhân.

Hoàn Ngọc Sơn lục soát khắp nơi trên tán cây khổng lồ rất lâu, sau đó bay trở xuống trên quảng trường chạc cây, vẻ mặt rất khó coi, lão ta cảm thấy lời Dữu Khánh nói là thật sự, Yêu vương đó có thể thật sự đã trúng chiêu,

Bây giờ không phải bỏ chạy, chính là đã trốn đi, nếu không, mình liên tục kêu gọi như vậy, với tu vi của Yêu vương không thể không phát hiện được.

Thực ra, ngay từ đầu lão ta đã tin lời Dữu Khánh nói, lí do là bởi lúc trước cảm thấy sắc mặt của đám người Yêu vương không thích hợp, lại còn rất khoan dung cho thêm thời gian ba ngày. Bỏ lỡ cơ hội khống chế Yêu vương có nghĩa là bỏ lỡ cơ hội khống chế tòa tiên phủ này, thử hỏi lão ta làm sao có thể không ảo não?

Ánh mắt lão ta chợt khóa chặt một chỗ cửa động, lắc mình lướt đến cửa động, chậm rãi bước vào dò xét, cảnh giác đi tới trước, có thể nói là can đảm lục soát sào huyệt của Yêu vương.

Nhưng còn chưa xâm nhập quá sâu, liền nhìn thấy được đàn ong ùa tới từng lớp trong thông đạo.

Ban ngày, đàn ong rất hung dữ, vừa thấy kẻ thù bên ngoài xâm lấn sẽ lập tức ùa lên tấn công.

Nhưng tu vi của Hoàn Ngọc Sơn không phải đám người Dữu Khánh có thể so sánh, đòn tấn công của ong ngũ sắc căn bản không thể đụng tới người lão ta, lão ta tiếp tục đi giữa trong đàn ong bước tới trước tìm kiếm.

Với lão ta mà nói, rắc rối duy nhất chính là số lượng đàn ong quá đông, bay lượn dày đặc chi chít, che chắn tầm mắt tìm kiếm của lão ta.

Lão ta đánh ra một chưởng, một đám ong ngũ sắc đông đúc liền bị đánh rơi đầy đất. Lão ta biết rõ hậu quả mình làm như vậy là như

thế nào, một khi Yêu vương khôi phục lại, chỉ sợ nhất định không bỏ qua cho lão.

Nhưng lão ta vẫn không muốn bỏ qua cơ hội rất tốt lần này, vạn nhất Yêu vương không chạy mà trốn ở nơi này thì sao?

Sự việc đã đến một bước này, không thể dễ dàng lùi, lúc này không khác đang đánh cược mạng sống của mình!

Trong cánh đồng hoa tươi bát ngát vô tận, đám người Dữu Khánh bay nhanh đến nhìn thấy được hình thái hoàn chỉnh của cây thần thụ.

Lúc này, Dữu Khánh một lần nữa quan sát đội hình đang kẹp ở hai bên cùng chạy theo mình, ánh mắt đảo qua bên này, đảo qua bên kia, sau một hồi đánh giá tình hình, hắn dứt khoát nói ra: "Lão Thất, lão Cửu, các ngươi quen đường, đi trước dẫn đường."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều thoáng sửng sốt, nhìn nhau, chúng ta quen đường lúc nào chứ, cũng chẳng biết nhiều hơn lão Thập Ngũ ngươi bao nhiêu nha.

Hai người đều vô thức liếc nhìn Dữu Khánh, khi nhìn thấy Dữu Khánh nháy mắt ra hiệu, lập tức liền hiểu rõ, cũng là vì tối hôm qua đã đi nhiều hơn một chuyến so với lão Thập Ngũ. Ở chung nhiều năm, sư huynh đệ phối hợp không thể nói là không ăn ý, hai người lập tức biết rõ lão Thập Ngũ muốn làm gì.

Hai người lập tức dẫn Bách Lý Tâm và Dữu Khánh điều chỉnh phương hướng thông tới thần thụ.

Hai đội ngũ nhân viên Côn Linh sơn đi ở hai bên chỉ nhìn bọn hắn nhiều một chút, kể cả Khúc trưởng lão cũng không nghe thấy lời nói của bọn hắn có gì khác thường.

Với việc duy trì tốc độ nhanh như vậy, bọn hắn rất nhanh liền xông đến phía dưới gốc thần thụ.

Hầu hết mọi người, bao gồm cả Khúc trưởng lão gần như đều đưa mắt nhìn xung quanh, đều muốn nhìn xem Hoàn đại trưởng lão ở đâu,

Đương nhiên, bọn họ cũng không thả lỏng cảnh giác đối với đám người Dữu Khánh.

Nhưng biến cố đột nhiên xảy ra.

Mục Ngạo Thiết nghiêng đầu nháy mắt ra hiệu với Nam Trúc đang chạy song song. Khi nhảy qua một gốc cây khổng lồ như một gò núi nhỏ thì Nam Trúc đẩy Dữu Khánh một cái, trực tiếp đẩy Dữu Khánh đang cõng người cùng hạ xuống trong cửa hang động phía sau gốc cây, xông vào.

Vừa rơi xuống mặt sau thì Mục Ngạo Thiết cũng đưa tay đẩy Bách Lý Tâm một cái, cũng đẩy người theo mình ẩn vào trong hang động.

Mấy người cứ như vậy trực tiếp quẹo vào trong một hang động đột nhiên xuất hiện phía sau gốc cây.

Đám đệ tử Côn Linh sơn kèm hai bên cùng nhảy vượt qua bị bất ngờ không kịp phản ứng, nhanh chóng dừng lại trước cửa động, không biết có nên trực tiếp xông vào hay không. Đây dù sao cũng là địa bàn của vị yêu vương kia, tại trước khi không xác định được Hoàn trưởng lão đã giải quyết vị yêu vương kia hay chưa, có thể tự tiện xông vào như vậy hay sao?

Khúc trưởng lão dẫn đầu tại phía trước cũng có chút do dự, đã cảm thấy không ổn, vội vàng quát to một tiếng, "Đứng lại!"

Nhưng chỉ nhìn thấy Mục Ngạo Thiết cầm kiếm gác ở trên cổ Tần Phó Quân đi sau đoạn hậu quay đầu lại nhìn ông ta một cái, sau đó liền cùng với con tin đồng thời biến mất trong tầm mắt ông ta.

Có con tin tại đó, Khúc trưởng lão không dám trực tiếp động thủ tấn công, những người khác cũng đã xông vào, nếu đám người Dữu Khánh có thể đi vào, vậy thì ông ta cũng có gan đi vào.

Những người khác thấy vậy thì liền nhanh chóng đi theo.

Khúc trưởng lão dẫn đầu xông vào trước tiên, bất chợt cả kinh, ông ta nghe thấy được tiếng ong vo ve đột nhiên ù ù vang lên, cũng cảm thấy có thứ gì đó đang kéo tới, một kiếm chém vào cái bóng đang phóng tới, cắt hai con ong ngũ sắc vọt tới ra làm hai nửa.

Một kiếm này giống như chọc vào trong tổ ong vò vẽ, vô số ong ngũ sắc dày đặc chi chít ập tới.

Một đám đệ tử Côn Linh sơn cùng xông vào theo còn chưa kịp hiểu rõ là chuyện gì đang xảy ra, liền đã bị làm cho luống cuống tay chân, trở nên rối loạn.

Khúc trưởng lão giận dữ, dựa vào tu vi Thượng Huyền cảnh giới mạnh mẽ của bản thân, không để ý tới đòn tấn công của đám ong, cưỡng ép xông vào, muốn bắt lại đám người Dữu Khánh vừa chạy trốn. Sau khi xông tới mới phát hiện thấy, đàn ong thực sự quá đông đúc, căn bản không nhìn rõ cái gì, bên tai chỉ toàn nghe thấy âm thanh ong ong ở khắp nơi, không thể nghe được động tĩnh chạy trốn, khi tiến tới một giao lộ, ông ta ngẩn người sững sờ, không biết nên đi hướng nào.

Các đệ tử phía sau đã vừa đánh vừa đi theo tới đây, ông ta phất tay chỉ sang hai bên, hạ lệnh cho đám người chia ra làm hai đuổi theo truy sát.

Nhưng chỉ trong chốc lát chần chừ và bị trì hoãn, bọn họ đâu còn có thể nhìn thấy bóng dáng của đám người Dữu Khánh nữa.

Không gian thông đạo bên trong cây thần thụ này giống như mê cung, khi đuổi tới ngã ba kế tiếp thì bọn họ đều sững sờ, làm sao bây giờ?

Đám người Dữu Khánh cũng không biết nên làm gì, bọn hắn cũng không quen thuộc, cứ một mực dốc sức bỏ chạy, nhìn thấy có đường thích hợp để chạy trốn liền chạy vào đó. Bọn hắn cũng không dây dưa với đám ong ngũ sắc này, nếu không kịp bảo vệ đúng chỗ, chích thì cứ để cho chích, dù sao đều là người không phải có ăn mật ong thì chính là đã uống nước tắm của Đầu To, không sợ nọc ong.

Đương nhiên, cũng ước gì đám ong ngũ sắc chích chết đám người truy đuổi phía sau.

Bị bắt ép làm con tin, Tần Phó Quân đã rơi lệ đầy mặt,

Cô ta làm sao còn có thể không biết rõ tình cảnh của đồng môn, cô ta biết rõ trúng phải nọc ong là đau đớn và nguy hiểm thế nào, rất muốn lớn tiếng nói cho đồng môn biết, mật ong có thể giải độc.

Nhưng Mục Ngạo Thiết không cho cô ta có cơ hội đó, y đã khiến cô ta ngậm miệng. Đối diện với đàn ong đông đúc như vậy bao vây, Hướng Lan Huyên không thể không vùi đầu dán sát lưng Dữu Khánh, hai tay cũng ôm lấy cổ Dữu Khánh. Cảm nhận được hai quả bom thịt đè tại phía sau lưng mình, Dữu Khánh nhận ra được đó là cái gì, trong lòng hơi rung động, cũng may mà với tình hình hiện nay không thể suy nghĩ quá nhiều, rất nhanh liền không để ý đến nữa.

Tuy nhiên, lúc này hắn lại không ngại mình mệt nhọc mà mở rộng vòng cương khí hộ thể, tận lực bảo vệ cả Hướng Lan Huyên vào trong đó, tuy rằng biết rõ hiện tại nàng ta không sợ nọc ong.

Hướng Lan Huyên tự nhiên có thể nhận thấy được sự bảo vệ của hắn, nàng ta quay đầu lại nhìn phía sau một cái, nhận thấy cứ chạy

đi như vậy sẽ trực tiếp cắt đuôi được đám người có tu vi cao hơn, nhân số nhiều hơn kia, chính nàng ta cũng nhịn không được cảm thấy vui vẻ, không nhịn được duỗi một tay nhéo lỗ tai Dữu Khánh, và chúi đầu vào bên kia, hơi thở thơm tho thì thầm vào tai hắn, "Tiểu tử, ngươi thực sự gian xảo."

Lỗ tai bị nhéo có chút đau đớn, Dữu Khánh nghiêng đầu tránh tránh nhưng mặt bên kia lại chạm chạm vào mặt nàng ta, hắn lại cảm nhận được cảm giác vành tai mình chạm tóc mai nàng ta.

Lúc trước hắn không quen thuộc tình hình bên trong thần thụ, cũng không nghĩ tới nhanh như vậy liền cắt đuôi được đám người kia, sự việc suôn sẻ hơn hắn nghĩ nhiều.

Có một câu người ta thường nói 'biết khó mà lui', giày vò một hồi lâu, biết rõ việc không thể làm được nữa, cuối cùng Khúc trưởng lão thi pháp quát to, "Rút!"

Chờ đến khi người đã rút ra khỏi, nhìn thấy bầu trời, ông ta mới phát hiện thấy người đã thiếu gần một nửa, có lẽ đã bị lạc đường ở trong đó rồi.

Đàn ong đuổi theo ra ngoài tìm bọn họ liều mạng, bọn họ ở ngoài hốc cây, vừa chống đỡ, vừa chờ đợi đệ tử đồng môn đi ra.

Không ít người không thể tránh khỏi bị ong ngũ sắc chích cho, đau đớn đến nhe răng nhếch miệng.

Đã biết rõ ong ngũ sắc có độc, đây cũng là lí do Khúc trưởng lão gọi rút. Đối diện với vô số ong ngũ sắc tuôn ra hang động, lại để mất đối tượng cần giám sát, Khúc trưởng lão tràn đầy uất ức, có cảm giác tức ói máu.

Lúc trước, khi thẩm vấn nhân viên của Đại Nghiệp ty, bọn họ được biết đám người Dữu Khánh chạy thoát ngay dưới mí mắt của đám nhân viên Đại Nghiệp ty, lúc đó ông ta còn cảm thấy buồn cười. Bây giờ, cho dù có nằm mơ, ông ta cũng cười không nổi, lúc này, người

ta không chỉ chạy mất ngay tại dưới mí mắt của ông ta, hơn nữa còn là mệt mỏi cõng theo hai người, quá mức không coi bọn họ ra gì, quá ngông cuồng đi.

Chương 750: Đốt cho ta

Tức giận thì tức giận, hiện tại cũng phải đối diện với sự vây công của vô số ong ngũ sắc, bọn họ không có khả năng dễ dàng vứt bỏ những đồng môn đệ tử bị vây ở trong thần thụ mà không quan tâm tới.

Bên trong Thần thụ mơ hồ có âm thanh công kích rầm rầm truyền ra, đám người Khúc trưởng lão đã thoát được ra ngoài biết rõ đó là động tĩnh gì, hẳn là những đồng môn bị lạc đường không tìm được lối ra dự định cưỡng ép đục mở một lối đi ở trong cây.

Người đã thoát ra ngoài đều biết rõ việc này là phí công vô ích, lúc trước, khi tấn công đàn ong ở bên trong, không thể tránh khỏi sẽ đánh trúng lên vách lối đi trong thân cây, phát hiện thấy chất liệu cây thần thụ này vô cùng cứng cỏi, rất khó phá vỡ.

Biết được đồng môn đang gặp khốn cảnh tại bên trong thần thụ, bọn họ lại không dám đi vào nghĩ cách cứu viện, sợ tiến vào cũng sẽ bị lạc đường ra không được.

Trong tình thế cấp bách, Khúc trưởng lão liền thi pháp hét lên giận dữ, "Đại trưởng lão! Hoàn sư huynh!"

Hết lần này đến lần khác, tiếng gọi ầm âm như sấm sét nổ vang.

Kết quả, không gọi ra được Hoàn Ngọc Sơn, mà gọi ra được một người khác ở trong thân cây.

Một gã đệ tử Côn Linh sơn mò mẩm tìm thấy một lối ra khác, gã ta chui ra từ trong một hốc cây giống như một cái cửa sổ lớn ở trên

thân cây.

Thực ra, tại trên thân cây có khá nhiều hốc cây to to nhỏ nhỏ tương tự như vậy, chỉ vì kích thước thân cây quá mức khổng lồ, hơn nữa màu sắc của cửa động và thân cây hòa hợp với nhau, nhìn trọn vẹn một khối, nếu không phải tại thời điểm được chiếu sáng rõ ràng thì không dễ dàng phát hiện được, huống chi lúc này còn có rất nhiều ong ngũ sắc bay lượn hoa cả mắt.

Người đó lao mình lướt xuống, phía sau còn có một đám ong ngũ sắc cùng lao ra, tiếp tục truy sát.

Sau khi hạ xuống, gã lập tức vội vàng chạy về phía các đồng môn, cho dù bên này cũng đang bị bầy ong đông đảo vây công, nhưng ít ra còn có thể tập trung một chỗ, cảm giác an toàn hơn.

Khúc trưởng lão nhưng lại cất tiếng quở trách, "Tại sao chỉ có một mình ngươi đi ra?"

Người kia bẩm báo: "Trưởng lão, đàn ong quá đông, gần như không thấy được đường đi, mọi người không tìm thấy lối ra, đã sớm tách xa nhau. Nếu không phải vừa rồi nghe được tiếng kêu gọi của trưởng lão, đệ tử e rằng còn không biết lúc nào mới có thể tìm được lối ra."

Nói xong, gã còn nhịn không được rùng mình một cái, chưa bao giờ trải qua tình cảnh bị một đàn ong độc dày đặc chi chít như vậy tấn công, đông đến nỗi ngay cả ánh sáng cũng bị che chắn lại hết, then chốt là lực va đập và khả năng chịu đựng của đám ong độc này rất mạnh, hơn xa đàn ong bình thường.

Rùng mình không chỉ bởi vì những cảnh tượng đó có thể đi vào ác mộng, mà còn có những cơn đau bùng lên, trên người gã ta đã bị ong độc đâm ra rất nhiều lỗ thủng.

Nghe nói tiếng kêu gọi của mình đã giúp gã tìm được lối ra, chứng minh việc này có hiệu quả, Khúc trưởng lão lập tức phất tay ra hiệu,

"Mọi người cùng gọi!

"Đại trưởng lão!" "Đại trưởng lão!"

Một đám người vừa chống lại đàn ong tấn công, vừa tập trung cùng nhau gọi to, thanh thế rung trời.

Tại bên trong Tiểu điện phủ, A Lam tới tới lui lui, vào vào ra ra, thỉnh thoảng bẩm báo tình hình trong, ngoài Tiên cung.

"Lão già Hoàn Ngọc Sơn kia vẫn còn đang vòng vòng vèo vèo ở bên trên, đã giết vô số đồng tộc của ta. Nhóm người xâm nhập Tiên cung sau đó đã được xác định, chính là nhóm người tên ria mép mà Hướng tiên sinh đã nói. Bây giờ bọn hắn cũng đang chạy lung tung trong Tiên cung, dường như đang trốn tránh người của Côn Linh sơn."

Vừa nghe nói đã xác định được là đám người Dữu Khánh, Hướng Chân lập tức phấn chấn tinh thần, "Để ta đi tìm bọn họ."

Hoa y nam tử nhấc tay ra hiệu ngừng lại, "Bây giờ còn chưa rõ ràng tình hình như thế nào, cứ chờ xem đã. Hướng huynh đệ, ngươi đừng để bản vương khó xử."

Y thiếu chút đã nói thẳng ra, ngươi biết thân thể ta hiện tại có vấn đề, không thể thi triển được tu vi bản thân, không thể dễ dàng để cho ngoại nhân biết được.

Hướng Chân chỉ là vô tâm đối với rất nhiều chuyện, chứ không có nghĩa là gã ta ngốc, nghe vậy liền hiểu, không tiếp tục hé răng nữa.

Bên trong thông đạo bị đàn ong che mắt, đám người Dữu Khánh cũng đã bị lạc đường, trong tình cảnh này không có cách nào không lạc đường

Bọn họ lại không tiện động thủ với đàn ong, sợ động tĩnh đánh nhau sẽ dẫn người của Côn Linh sơn tới, vì vậy, thực sự là dùng thân thể

cậy mạnh xông pha giữa đàn ong.

Mấy người còn phải áp sát nhau một chút, chỉ cần hơi tách xa nhau một chút là có khả năng bị đàn ong tách ra.

Nam Trúc thực sự chịu không nổi nữa, nhịn không được gọi: "Lão Thập Ngũ, nếu còn tiếp tục như vậy, chúng ta không phải hao hết tu vi bị đâm thành cái sàng thì cũng bị độc dồn đến chết."

Dữu Khánh vẫn duy trì câu nói đã nói nhiều lần trước, "Đi lên trên, thấy đường nào hướng lên trên thì đi đường đó."

Lúc đầu hắn không phải nghĩ như vậy, hắn vốn cảm thấy kích thước thân cây này rất lớn, hoàn toàn có thể im lặng trốn đi theo một phương hướng khác, định dùng cách tương tự như lần chạy thoát khỏi tay đám người Đại Nghiệp ty trước đây, không nghĩ tới, đám ong trong thần thụ có thể nhiều đến mức này, tìm không được con đường khác để chạy.

Nam Trúc: "Cứ chạy như vậy phải chạy tới khi nào? Vẫn nên thử xem biện pháp "Thỉnh thần hỏi đường' của ngươi đi."

Dữu Khánh cũng rất muốn thi triển Quan Tự quyết để tìm lối ra khác, nhưng mà tình hình nơi đây căn bản không có cách nào thi triển được, ong ngũ sắc đông đúc bay lượn khắp nơi, dòng không khí rối tinh rối mù, ít nhất thì với cảnh giới Quan Tự quyết hiện tại của hắn, tại nơi này xem như mù, hắn chỉ có thể không vui mà trả lời, "Nơi đây không được."

Vừa mới nói xong, bước chân mấy người đồng thời dừng lại, mơ hồ nghe thấy giữa trong âm thanh ong ong không dứt dường như có tiếng gọi của người, bọn hắn tập trung lắng nghe, có người đang không ngừng kêu gọi gì đó.

Mấy người nhanh chóng lần mò tiến tới theo phương hướng âm thanh truyền đến, không bao lâu sau, cuối cùng đã nghe rõ được là

đang gọi cái gì, đang liên tục kêu gọi lặp lui lặp tới: "Đại trưởng lão", lập tức liền biết là đám người Côn Linh sơn.

Rất nhanh, trước mắt mấy người xuất hiện ánh sáng, khi tìm đến trước mặt ánh sáng mới phát hiện ra rằng đây là một cửa lỗ kích thước lớn cỡ thùng rác, xuyên qua đám ong bay lượn, bọn hắn nhìn thấy đám người đứng gào thét dưới cây, cũng phát hiện được mình đang ở cách mặt đất khoảng trăm trượng.

Còn chưa đợi bọn họ thay phiên nhau nhìn ra ngoài, liền nghe được từ phía trên vang lên một tiếng vang chấn động "Rầm".

Bọn hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng đám đệ tử Côn Linh sơn đứng ở dưới cây lại thấy, nhìn thấy một đám lớn ong ngũ sắc bị đánh bay ra tại một chỗ hốc cây, văng ra ngoài rồi rơi xuống như mưa, ngay sau đó là một bóng người quen thuộc xuất hiện, lóe lên, rơi xuống tại trước mặt bọn họ, chính là Đại trưởng lão mà bọn họ đang lớn tiếng kêu gọi.

Hoàn Ngọc Sơn cũng là trong lúc vô ý nghe được tiếng kêu gào nên mới xông ra, hai tay áo vung lên, một luồng cương khí nổ tung ra giống như sóng xung kích, vô số ong ngũ sắc đang vây công đám đồng môn bị đánh bay ra như mưa đá, sau đó cương khí vô hình giống như một chiếc chén úp ngược, tỏa ra bảo vệ đám đồng môn, đám ong dày đặc một lần nữa chen chúc xông đến không thể xông vào.

Đám người Côn Linh sơn tức thì thở phào nhẹ nhõm, thân thể đau nhức vô cùng, một đám người cũng chỉ có ba gã tu sĩ có cảnh giới Thượng Huyền với Khúc trưởng lão cầm đầu là chống lại được vô số đòn tấn công liên miên không dứt của đàn ong, không bị ong ngũ sắc gây tổn thương chút nào, những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều đã bị ong chích rồi.

Đám người đau nhức đến mức khuôn mặt vặn vẹo, nhưng vẫn phải đồng thời hành lễ bái kiến, "Đại trưởng lão."

Hoàn Ngọc Sơn quét mắt nhìn mọi người, cau mày hỏi: "Các ngươi tại sao lại chạy tới đây?"

"Ách…" Khúc trưởng lão nghẹn họng không nói nên gì, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Không ít người tại hiện trường hơi cúi đầu, Hoàn Ngọc Sơn lập tức nhận thấy được không ổn, lão ta lại quét mắt nhìn mọi người, lập tức phát hiện thấy vấn đề, mặt biến sắc, "Thám Hoa lang và Hướng Lan Huyên đâu?"

Khúc trưởng lão vô cùng bối rối, nhưng việc này là không thể tránh né, đành phải cắn răng miễn cưỡng trả lời, chỉ chỉ vào thần thụ, "Đã bị bọn hắn trốn vào bên trong thần thụ…"

Sau đó, ông ta không thể không kể lại quá trình bị lừa chạy đến đây, tất nhiên, cuối cùng tránh không được kèm thêm mấy câu chửi bới Dữu Khánh.

"Ngươi…" Hoàn Ngọc Sơn chỉ vào mũi Khúc trưởng lão, rất muốn hỏi ông ta, ta có phải đã bảo ngươi canh giữ hay không chứ, ngươi chạy tới làm gì? Ngươi có biết Hướng Lan Huyên chạy thoát sẽ là họa lớn hay không? Ngươi có biết nắm giữ được A Sĩ Hành là có giá trị to lớn thế nào hay không?

Nhưng lời nói giận dữ đã đến bên mép lại gượng ép nuốt trở vào, ngay tại trước mặt chúng đệ tử, rốt cuộc vẫn phải cho vị sư đệ này chút thể diện.

Lý trí nói với lão ta, trong việc này cũng không thể toàn bộ trách vị sư đệ này, tên Thám Hoa lang đó quả thực gian xảo, với lí do thoái thác như vậy, nếu là mình e rằng cũng chưa chắc đã kìm nén lại được, nếu như lúc đó mình nghe được những lời lừa bịp này của tên cẩu Thám Hoa kia, có lẽ cũng sẽ dẫn người đến.

Điểm khác biệt lớn nhất là ở chỗ, đích thân lão ta trấn thủ, đám người đó sẽ không có khả năng dễ dàng chạy thoát như vậy, nếu có

chạy cũng không có khả năng cao chạy xa bay.

Khúc trưởng lão rất bối rối, lại cất lời nhắc nhở, "Sư huynh, còn có hơn mười đệ tử ở bên trong."

Hoàn Ngọc Sơn lắc đầu, "Tạm thời không thể lo được nữa, ngươi đã quên bọn hắn trốn thoát khỏi tay người của Đại Nghiệp ty như thế nào sao? Hiện tại ta lo lắng bọn hắn đã trốn thoát qua lối ra phía bên kia rồi. Lập tức tản người ra giám sát xung quanh thần thụ."

Nghe được lời này, Khúc trưởng lão cũng cảm thấy mình đã bị việc trước mắt làm cho hồ đồ, tức thì không thể tiếp tục quan tâm đến sự sống chết của những đệ tử còn kẹt trong thần thụ nữa, cũng không để ý đến việc thân thể các đệ tử bên người bị ong chích đang đau nhức, mệnh lệnh cho bọn họ lập tức tản ra trông chừng xung quanh thần thụ.

Một đám người lập tức chịu đựng đau nhức phân tán rời đi.

Đám người Dữu Khánh trốn trong hốc cây phía trên nhìn thấy cảnh này, thầm hô không ổn, sợ rằng sẽ bị vây khốn tại trong thần thụ.

Điều Dữu Khánh lo lắng nhất không phải là việc này, hắn nhìn thấy Hoàn Ngọc Sơn từ trên thần thụ hạ xuống dưới, liền âm thầm lo sợ, lẽ nào lão ta đã giải quyết đám người Yêu vương rồi sao?

Đột nhiên, một trận chấn động như đất rung núi chuyển truyền đến.

Là Hoàn Ngọc Sơn, lão ta đột nhiên giống như sao băng lao vọt tới, hung hãn va chạm vào trên thân thần thụ.

Rầm! Một tiếng bùng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Trên thần thụ xuất hiện một cái lỗ, lão ta đụng nát một khối vỏ cây, thân cây lộ ra phía sau vỏ cây dường như không bị ảnh hưởng quá nhiều, tán cây khổng lồ của cây thần thụ rung động một chút, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi.

Chấn động này khiến cho vô số ong ngũ sắc bay tràn ra, bay lượn khắc bầu trời.

Lắc mình rơi xuống, Hoàn Ngọc Sơn nhìn chằm chằm dấu vết va chạm trên thân cây, nhìn mà cảm thán, "Xem ra, bộ rễ này không phải chỉ sâu như một cây to bình thường, không hổ là thần thụ."

Cần biết phải biết rằng, một cước đó của lão ta có thể đạp sụp một ngọn núi, một đòn toàn lực vừa rồi lại không cách nào gây ra dấu vết quá lớn trên thân cây.

Khúc trưởng lão đang kỳ quái không biết lão ta định làm gì, Hoàn Thiên Sơn đã quay đầu lại dặn dò: "Ta muốn nhìn xem bên trong cây thần thụ này có thể giấu bao nhiêu bí mật. Thông báo xuống dưới, bảo mọi người châm lửa đốt từ mọi phía, có thể sẽ không dễ đốt, trước tiên chặt vỏ cây, rồi đốt lửa lên. Ta không tin đốt không cháy được nó."

Khúc trưởng lão cả kinh, vội hỏi: "Tên Yêu vương kia, sư huynh đã giải quyết rồi sao?"

Hoàn Ngọc Sơn lắc đầu, "Không tìm được, không biết đã chạy đi đâu rồi."

Khúc trưởng lão nhanh chóng nhắc nhở: "Sư huynh, nếu như chưa giải quyết được Yêu vương kia đã đốt cháy thần thụ, về sau chẳng phải là sẽ bị Yêu vương kia điên cuồng trả thù sao?"

Hoàn Ngọc Sơn nhìn thẳng vào ông ta, "Ngươi còn chưa nhận thấy được sao? Yêu vương kia nếu như có thể khôi phục lại trong vòng thời gian một ngày rưỡi, tên Thám Hoa lang kia còn dám chạy trốn tới nơi đây sao? Chúng ta đều đã trúng bẫy của tên cẩu Thám Hoa kia rồi."

Khúc trưởng lão vẫn có chút lo lắng, "Có phải chăng, Yêu vương kia căn bản không có trúng độc?"

Hoàn Ngọc Sơn: "Có một số lời nói của tên cẩu Thám Hoa kia là không có sai, nếu như hắn không có nắm chặt đối phó được với vị Yêu vương kia, với tu vi của hắn quả thực không nên lỗ mãng xông bậy vào nơi này. Ngày hôm qua, khi ta gặp Yêu vương kia thì đã nhận thấy trạng thái của bọn họ có phần không bình thường, chỉ là lúc đó không có cách nào suy nghĩ tới phương diện này mà thôi.

Nếu là Yêu vương không bị trúng độc, chúng ta làm ra động tĩnh lớn như vậy, làm sao có thể không có phản ứng. Cho dù đã đi ra ngoài, đây là sào huyệt của Yêu vương, trong tình huống bình thường làm sao có thể không có người nào trông coi? Hơn nữa, tên cẩu Thám Hoa kia dám chạy trốn đến nơi này, chẳng lẽ còn chưa thể nói rõ vấn đề sao? Không quản bên trong là đàn ong hay là người, cứ cho một mồi lửa, là người hay quỷ, tất cả đều phải đi ra. Đốt cho ta!"

Khúc trưởng lão gật đầu, quay đầu lại lập tức ra lệnh cho đệ tử ở bên cạnh đi truyền lệnh cho những đệ tử phân tán xung quanh thần thụ.

Chương 751: Đưa lên tới cửa

Các đệ tử Côn Linh sơn trấn giữ ở xung quanh nghe tin lập tức triển khai hành động. Bọn họ từ trên thần thụ chặt xuống một lượng lớn vỏ cây, chồng chất dưới gốc cây rồi châm lửa đốt.

Vỏ cây Thần thụ cũng không phải dễ dàng liền bị đốt cháy, rất vất vả mới đốt cháy được chúng, nhưng sau khi đã bén lửa thì cháy rất mạnh, thế lửa rất dữ dội.

Người ở các phương hướng không chỉ thắp lửa đốt lên, mà còn không ngừng chặt vỏ cây, không ngừng chất đống rồi châm lửa khắp xung quanh thần thụ, một khi thế lửa tạo thành vòng tròn, có thể tưởng tượng được hậu quả.

Bên trong Thần thụ dường như không dễ dàng đốt cháy, nhưng vỏ ngoài thần thụ đã bắt đầu bén lửa, bốc cháy.

Đám người Dữu Khánh thoáng nhìn xuống phía dưới liền vô cùng lo sợ.

Nhất là Dữu Khánh, hắn biết lời nói của mình đã giúp cho đám người Côn Linh sơn này đủ gan làm bậy.

Khói đặc càng lúc càng lớn, vô số ong ngũ sắc cũng bắt đầu trở nên rối loạn, khói lửa hiển nhiên là có tác dụng khắc chế chúng nó, chúng nó dường như không chịu nổi bị khói đặc hun sấy.

Đệ tử Côn Linh sơn cũng nhận thấy được sức tấn công của ong ngũ sắc đã yếu đi, vì vậy, bọn họ càng ra sức châm lửa thiêu đốt.

Bên trong tiểu điện, A Lam vội vã chạy tới bẩm báo, "Đại vương, đám người đó đã bắt đầu phóng hỏa xung quanh thần thụ."

Hoa y nam tử với gương mặt ửng đỏ đứng lên, vẻ mặt nghiêm trọng, lẩm bẩm: "Chuyện khiến ta lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra."

Đây là nguyên nhân lúc trước khi Hướng Chân đề nghị rời đi tạm thời tránh xa nơi đây một chút thì y không đồng ý, y sợ đám người đó tìm không được mình thì sẽ phá hoại Tiên cung, thủ vệ Tiên cung là chức trách của y.

Hướng Chân nhìn nhìn A Thanh và A Lam, hỏi: "Đại vương, lẽ nào hai các nàng cũng không phải là đối thủ của bọn họ sao?"

Ánh mắt Hoa y nam tử đảo qua bốn gã tôi tớ, than thở: "Nếu là A Xích và A Chanh không bị trúng độc, những tên khốn kiếp này chẳng đáng gì cả. A Thanh và A Lam…" Nói đến đây, y không nhịn được, lắc đầu, "Hơn một nghìn năm tu hành, tu vi hẳn là tương đương với lão già đầu bạc kia, xét về nền tảng vững chắc thì có lẽ còn cao hơn một chút…"

Hướng Chân lập tức không hiểu, "Tu vi có thể cao hơn một chút, vì sao đại vương còn có lo lắng "

Hoa y nam tử hơi chút trầm ngâm, sau đó bình thản nói cho gã ta biết, "Hồi đó, một mình ta lưu thủ Tiên cung, thời gian quá lâu dài, cảm thấy rất cô độc, muốn tìm hai người giúp đỡ, vì vậy sàng lọc ra A Xích và A Chanh từ trong đồng tộc, dẫn dắt bọn họ tiến vào con đường tu hành.

Thời gian lâu dài, vẫn cảm thấy cô đơn, cảm thấy nên có thêm hai nữ nhân mới tốt, vì vậy lại dẫn dắt A Thanh và A Lam bước vào con đường tu hành.

Theo ta thấy, tu vi của hai người các nàng hẳn sẽ không yếu hơn lão già đầu bạc đó, nhưng ngay từ ban đầu ta đã không nghĩ tới sẽ để cho các nàng đánh đánh giết giết với ai, cho nên không có dạy cho các nàng tu luyện kỹ năng đánh đánh giết giết gì cả, bây giờ, muốn tu luyện cũng không kịp nữa rồi.

A Xích và A Chanh cũng không có tu luyện pháp môn đánh nhau nào, nhưng hai người có tu vi hai nghìn năm làm cơ sở, nền tảng chắc chắn, mạnh mẽ, là có thể dùng cường thế đè ép, thế nhưng…"

Nói đến đây, y lại lắc đầu.

A Xích nói: "Đại vương, không ngại thì tạm lánh mũi nhọn, chờ một hai ngày rồi tìm bọn họ tính sổ cũng không muộn. Bây giờ rời đi vẫn còn kịp, sau khi bọn ta hóa hình, để cho đồng tộc che chắn một chút, hẳn là có thể rời đi từ trên không."

Hoa y nam tử nghe vậy khẽ gật đầu, "Hai người các ngươi đi đi, chúng ta lưu lại yểm hộ các ngươi."

Cái gì? A Xích và A Chanh quay mặt nhìn nhau, người sau vội hỏi: "Đại vương không đi sao?"

Hoa y nam tử không biết nghĩ tới điều gì, vẻ mặt nghiêm trang nói: "Quả "Địa Nguyên Tiên Kình' này cực kỳ khó sinh ra. Hồi đó, khi tiên tử giao Tiên cung cho bản vương trông coi, bản vương đã đưa ra lời hứa, há có thể phụ tiên dụ. Sau khi Tiên tử trở về, bảo bản vương làm sao giải thích được.

Các ngươi không có nhận lời căn dặn, có thể tạm lánh mũi nhọn. Với tình trạng của các ngươi hiện nay, lưu lại cũng vô dụng, có thể chờ một hai ngày sau rồi tính tiếp. Nếu như ở đây thật sự xảy ra chuyện gì bất trắc, sẽ do các ngươi tính sổ với bọn chúng. Và tiên phủ cũng sẽ do các ngươi canh giữ chờ đợi tiên tử trở về, bẩm báo cho tiên tử biết sự việc xảy ra, hiểu không?"

A Xích và A Chanh nhìn nhau, cũng không có xuất hiện cảnh tượng quyến luyến, miễn cưỡng của nhân loại mà Hướng Chân nghĩ, cả hai song song khom người chắp tay lĩnh mệnh, "Vâng!"

Hoa y nam tử lại ra hiệu cho A Thanh và A Lam lưu lại một chút, để cho những người khác đi ra ngoài trước, sau đó thì thầm dặn dò hai người Thanh, Lam một hồi.

Sau đó, A Thanh hiểu ý gật đầu, nhanh chóng đi ra ngoài, theo thông đạo bên trong thần thụ, trực tiếp đi đến khu vực trống trải trên chạc cây phía trên.

Cô ta ở tại cửa động cẩn thận quan sát bên ngoài, sau đó mới phi thân bay lên, bay đến phía dưới tán lá cây xanh biếc phía trên, đưa tay sờ sờ trái hồ lô màu đen treo ở nơi đó, nhổ xuống một sợi tóc, dùng như cương châm đâm thủng một lỗ trên trái hồ lô.

Từ động tác đột nhiên dùng lực của cô ta có thể thấy được, vỏ ngoài của trái hồ lô đen này vô cùng cứng rắn.

Cô ta rút sợi tóc ra, lập tức thấy từ trong lỗ thủng toát ra ánh sáng xanh lục trong trẻo.

Cô ta cảnh giác quét mắt nhìn xung quanh, đồng thời lấy ra một cái bình nhỏ bằng bạc, vặn mở ra, đặt miệng bình vào chỗ lỗ thủng trên hồ lô, một tay đặt lên hồ lô, thi pháp, lập tức nhìn thấy một chất lỏng tản ra ánh sáng xanh lục loang loáng chảy vào bên trong bình bạc nhỏ.

Sau đó vặn chặt nắp tiểu ngân bình rồi nhanh chóng lắc mình rời đi, rồi lại trốn vào biến mất bên trong hốc cây.

Từ bên trong lỗ thủng trên trái Hắc hồ lô có chất lỏng xanh lục óng ánh chậm rãi chảy ra, chậm rãi ngăn chặn miệng lỗ thủng, sau đó ánh sáng xanh lục chậm rãi mất đi, mờ nhạt dần, cuối cùng biến thành màu đen giống như vỏ ngoài trái hồ lô.

"Ong ong…"

Đàn ong trong ngoài Thần thụ bỗng nhiên phát ra âm thanh ong ong rất lớn, khiến cho mọi người trong ngoài đều chú ý tới.

Những đám ong vẫn còn đang tấn công, những đám ong bị khói xông lửa đốt đều bắt đầu có động thái khác thường, dồn dập bỏ đi.

Đám người Hoàn Ngọc Sơn tại trên mặt đất phát hiện thấy đàn ong không tiếp tục tấn công nữa, nhận thấy đàn ong bắt đầu bay lên cao, cũng nhìn thấy vô số bầy ong tụ tập lại giống như những con rồng dài từ trong các hốc cây to to nhỏ nhỏ trên cây bay ra ngoài, bay lên tán cây phía trên, khiến cho tán cây phía trên trông giống như có mây mù lượn lờ bao phủ.

Đám đệ tử Côn Linh sơn ngước mặt nhìn lên, không biết đang xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên, cảnh tượng này cũng không cản trở bọn họ vẫn đau nhức đến run rẩy, hơn nữa có cảm giác càng ngày càng đau, nhưng mà hai vị trưởng lão vào lúc này dường như không biết được sự đau nhức của bọn họ.

Hoàn Ngọc Sơn bay lên trời, bay đến trên cao, ánh mắt lạnh lẽo bao quát động tĩnh xung quanh thần thụ, đề phòng có người nhân cơ hội này chạy trốn.

Núp tại trước hốc cây, đám người Dữu Khánh đứng dựa sát vào vách, cũng phát hiện thấy đàn ong không tiếp tục tấn công bọn hắn nữa, chỉ tụ tập lại ong ong bay ra phía ngoài, giống như dòng nước tràn ra ngoài vậy.

Cảnh tượng này kéo dài không quá lâu, sau khi lác đác mấy con ong ngũ sắc cuối cùng bay ra khỏi hốc cây, bên tai không chỉ trở nên yên tĩnh mà trước mắt cũng trở nên rõ ràng.

Mấy người như trút được gánh nặng, người ngoài là khó thể tưởng tượng được sự đau đớn, mệt mỏi khi phải gồng mình chống chịu một trận tấn công liên tục như vậy, tu vi tiêu hao rất nhiều và rất nhanh, với tu vi của bọn hắn thực sự có cảm giác sắp chống chịu hết nổi rồi, nhưng mà không dám chạy ra bên ngoài.

Bọn hắn thở phào nhẹ nhõm, nhịn không được quay mặt nhìn nhau, sau đó từng người dựa vào vách cửa động âm thầm rình coi tình hình bên ngoài.

Nhìn không ra kết quả gì, chỉ thấy khói không ngừng bay lên trên, Nam Trúc nhẹ giọng lầm bẩm, "Bị khói xông lửa đốt, bỏ đi rồi sao?"

Dứt lời gã lại quay đầu, xoay người, luồn đến chỗ rẽ phía sau để kiểm tra, phát hiện thấy vô cùng yên tĩnh, có vô số vô số tổ ong treo tại trên đỉnh đầu, tựa như nơi nào có thông đạo thì đều có tổ ong.

Có thể ngửi được mùi thơm của mật ong ở trong không khí, gã nhảy lên bóc ra một miếng mật ong, ngón tay móc từ trong tổ mật ra một chút mật, đút vào trong miệng chẹp chẹp thưởng thức, vừa thưởng thức vừa quay trở lại.

Khi đi trở về đến trước mặt mọi người, vừa định nói với mọi người rằng mùi vị mật ong này không tệ thì chợt sửng sốt nhìn quanh, chỉ

thấy ngoại trừ Mục Ngạo Thiết ra, những người khác đều nhìn mình với ánh mắt rất không thích hợp, mỗi người đều nhìn mình như thấy ác ma vậy.

Nhưng gã vẫn tiếp tục ra hiệu về tảng mật ong trên tay mình, cười gượng nói, "Nhìn ta như vậy làm gì? Không phải các ngươi cũng đều đã nếm qua rồi sao, mùi vị rất tốt."

Ánh mắt Hướng Lan Huyên chợt lóe lên, có vẻ như nghiêng tai lắng nghe, rồi cất tiếng nhắc nhở, "Có người đến."

"Người nào?" Dữu Khánh lập tức hỏi.

Hướng Lan Huyên cũng không dám xác định, nói lại một câu, "Tự đoán đi."

Bộ dáng như muốn nói bọn hắn tự mà đi tìm hiểu.

Dữu Khánh lập tức nhìn ra ngoài hốc cây, nhìn thấy nhân viên Côn Linh sơn vẫn còn đang chờ phía dưới, hắn không dám chạy ra ngoài từ nơi này, xem ra đám ong chúa hẳn đã trúng chiêu rồi, hắn phất tay nói: "Đi. Nếu như là ong chúa, hẳn là đã trúng chiêu, trước tiên bắt lại rồi tính tiếp."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức cầm kiếm tiến lên mở đường.

Một nhóm người vừa mới đi không được bao xa, liền đụng phải đám người hoa y nam tử chặn đường phía trước bọn hắn.

A Thanh đi trước mở đường, A Lam đoạn hậu, Hướng Chân đi theo bên cạnh hoa y nam tử, không có A Xích và A Chanh ở đây. Đột nhiên gặp nhau, hai bên đồng loạt dừng lại.

Ánh mắt Hoa y nam tử tập trung chú ý và Hướng Lan Huyên, y không biết Hướng Lan Huyên đã bị Hoàn Ngọc Sơn đánh trọng thương và đang bị người khống chế.

Nhìn thấy Hướng Chân, sư huynh đệ ba người ít nhiều có chút bối rối.

Sắc mặt Hướng Chân cũng thoáng sầm xuống, gã xem như đã lĩnh giáo sự không ra gì của mấy tên này, ném gã ta lại làm con tin cũng thôi, then chốt là gã ta xứng đáng là con tin được sao?

Đương nhiên, ánh mắt nhóm người bọn hắn thì tập trung vào trên người hoa y nam tử, từ vị trí đứng liền biết người ta là nhân vật đứng đầu phía đối phương.

Dữu Khánh hơi nghiêng đầu về phía sau, hỏi, "Tên ria mép đó là ai?"

Trong mắt Hướng Lan Huyên có phần kinh nghi bất định, nhẹ nhàng đáp, "Chính là vị đại vương đó, nhưng mà không dám xác định bây giờ có phải là người đó hay không."

Ngụ ý trong lời nói, Dữu Khánh vừa nghe liền hiểu, không thể xác định có bị trúng chiêu hay không.

Dữu Khánh khịt mũi nói, "Bên ngoài đã phóng hỏa đốt cháy sào huyệt của hắn như vậy, bọn hắn còn không dám đi ra ngoài, ngươi nói xem có thể bình tĩnh được như vậy sao?"

Hướng Lan Huyên suy nghĩ cũng phải, hai người Nam, Mục nghe vậy thì dũng khí mạnh thêm, chỉ là thực lực của Hướng Chân rất mạnh, hai người chưa chắc đã có thể đánh thắng, xem ra dường như đã gia nhập vào nhóm ong chúa.

Dữu Khánh không sợ thực lực của Hướng Chân, hắn chỉ cảm thấy không tiện đánh nhau ở đây, kinh động đến đám người Hoàn Ngọc Sơn ở bên ngoài sẽ không tốt, vội ho một tiếng, nói: "Ừm, Hướng huynh, ngươi định đứng về phía bọn họ để đối phó chúng ta sao?"

Hướng Chân: "Ngươi cảm thấy ta phải đứng bên nào?"

Dữu Khánh cảm nhận được trong lời nói của đối phương có sự oán giận về việc làm con tin, hắn pha trò: "Có chút hiểu lầm để về sau ta sẽ giải thích. Ta cũng không trông chờ Hướng huynh đứng về bên phía chúng ta, chỉ cầu trung lập, không giúp bên nào cả là được." Tiếp đó lại cố ý nhắc nhở: "Người của Côn Linh sơn đang ở bên ngoài, nếu kinh động tới bọn họ, đối với ngươi cũng không có gì tốt.

Hướng Chân gật đầu, "Được, ta trung lập, không giúp bên nào."

Khi nói lời này thì gã ta nghiêng đầu nhìn về phía hoa y nam tử, cũng là muốn nói với y.

Hoa y nam tử khẽ gật đầu, thể hiện đã hiểu được sự khó xử của gã ta.

Dữu Khánh chắp tay với Hướng Chân, thể hiện cảm tạ, đồng thời cất tiếng, "Sự việc không thích hợp trì hoãn, lão Thất, lão Cửu còn chờ người ta mời các ngươi ăn cơm sao?"

Kiếm trong tay hai người Nam, Mục lóe lên, chân đạp vách thông đạo, di chuyển phối hợp đan xen nhau, rất có tư thế bắt tặc trước bắt vương, Mục Ngạo Thiết lao thẳng tới hoa y nam tử, Nam Trúc theo ở phía sau hỗ trợ phòng thủ, đề phòng vạn nhất.

Nhưng mà hai chữ "Vạn nhất" tới rất nhanh, bọn họ vừa ra tay liền đã xuất hiện.

Hai người một trước một sau còn chưa rõ có chuyện gì xảy ra thì đã lần lượt dừng lại tại trước mặt A Xích và A Lam.

Hai người song song lơ lửng giữa khoảng không, chỉ là trên cổ mỗi người có thêm một cái tay thon thon mề mại.

Trong cảnh một đấu một, A Xích một tay bóp cổ Mục Ngạo Thiết nhấc cả người y lên, A Lam thì bóp cổ Nam Trúc giơ cao.

Cảnh tượng từ động chuyển sang tĩnh diễn ra rất đột ngột.

Vấn đề then chốt là, sư huynh đệ hai người trừng lớn hai mắt không có chút sức lực nào để giãy giụa phản kháng, giống như đang hơi rung động thân thể, nhưng nhìn không thấy động tĩnh gì, giống như hai con cá sắp chết, kiếm trong tay cũng không còn sức nắm giữ được, lần lượt leng keng rơi xuống.

Chỉ vừa mới đối mặt mà thôi, hai nữ nhân đã không chút khó khăn nào bắt lấy hai người.

Bách Lý Tâm kinh hãi, buông Tần Phó Quân ra, khẩn cấp lắc mình chắn phía Dữu Khánh, giương cung đề phòng.

A Khánh cũng hít sâu một hơi ớn lạnh, thiếu một chút giật nảy mình, chưa nói tới tốc độ xuất thủ của hai nữ tử xinh đẹp này, chỉ dựa vào tu vi trong nháy mắt liền có thể đè ép hai người Nam, Mục, đối với sư huynh đệ bọn hắn mà nói, đã đủ khiến người ta khiếp sợ.

Nếu nói hai người này đã trúng độc, có đánh chết hắn cũng không tin, không phải nói sau khi trúng phấn hoa, phải qua ba ngày mới có thể khôi phục lại sao? Hắn không biết hai người này hoàn toàn không bị trúng chiêu, hay là mình bị Đằng yêu lừa gạt.

Không biết rằng việc này có chút oan ức cho Đằng yêu, Độ Nương cũng không biết con ong chúa này đã tạo ra mấy tên thủ hạ, và càng không biết còn làm ra hai nữ phong yêu. Ba ngày mới có thể khôi phục mà Đằng yêu nói tới, là chỉ nam phong yêu mà thôi.

Đằng yêu lại càng không biết sau khi ong chúa trúng chiêu, bên này có thể chờ lâu như vậy mới ra tay.

Dữu Khánh không hiểu được chính là, đã có thực lực khủng bố như thế, vì sao lại thờ ơ đối với hành vi thiêu đốt sào huyệt của đám người bên ngoài, vì chơi đùa thú vị hay thật sự là bởi vì đùa giỡn người ta.

Lúc trước hắn nghe Hướng Lan Huyên nói, nhóm người ong chúa có vẻ đặc biệt buồn chán, thấy bọn họ bày trò ca múa là có thể hiểu

được.

Nghĩ đến tu vi kinh khủng mấy nghìn năm của ong chúa, Dữu Khánh rợn cả tóc gáy, không khỏi nuốt nuốt nước bọt,

Trong ánh mắt Hướng Lan Huyên nhìn về phía ong chúa cũng lộ ra vẻ kiêng kỵ, không khỏi liếc mắt nhìn Dữu Khánh, không biết tên hàng này đang làm trò gì, không phải nói đã trúng chiêu rồi sao?

Với tình hình hiện tại, hoa y nam tử lần này vốn cũng có phần e ngại Hướng Lan Huyên, y cũng không ngờ được đối phương sẽ chủ động tặng hai người cho bọn y làm con tin.

Y dường như hiểu được chút gì đó, cho rằng nhóm bên này đã bị lừa gạt.

Nhưng y cũng không hiểu rõ, nếu đã biết được tác dụng của phấn hoa kia, chẳng lẽ không biết rằng đã qua mười canh giờ rồi sao? Hai con bọ chét với tu vi như vậy nhảy tới cửa động thủ làm cái quái gì chứ?

Dữu Khánh nuốt xuống nước bọt xong lại tiếp tục nuốt, trong lúc nhất thời hắn không biết phải làm sao để cứu hai vị sư huynh.

Hắn không có khả năng không cứu, không có khả năng nhìn Nam Trúc và mục Ngạo Thiết chịu chết, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại tại trên người Hướng Chân, cảm thấy mối quan hệ giữa Hướng Chân và ong chúa hiện nay dường như rất rốt.

Chương 752: Hiểu lầm

Nói trắng ra chính là muốn Hướng Chân mở lời nói giúp.

Thế nhưng là vừa rồi mới nói người ta thể hiện lập trường, nói người ta hãy thể hiện thái độ trung lập, bảo người ta đừng giúp bên nào,

trong chớp mắt đã tự tát vào mặt mình, hơn nữa lúc trước còn đã từng bán người ta, nếu mở miệng cầu người ta thì thực sự có phần khó thể nói ra lời.

Tuy nhiên, chuyện này liên quan đến sự sống chết của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, hắn không thể không mở miệng thỉnh cầu, "Hướng huynh, hiểu lầm, hiểu lầm, đây là hiểu lầm."

Hai tay liên tục làm ra cử chỉ trấn an, rất sợ phía đối diện trong lúc kích động ra tay bóp chết lão Thất và lão Cửu.

Ở phía sau lưng, Hướng Lan Huyên trợn tròn mắt, nhịn không được liếc mắt khinh bỉ Thám Hoa lang.

Hướng Chân vẫn không nói gì, chỉ là vẻ mặt giống như muốn nói, ngươi nói hiểu lầm với ta thì có tác dụng cái rắm gì?

Hoa y nam tử cũng đang nhìn Dữu Khánh chằm chằm, dò xét liên tục, lúc này mới mở miệng hỏi một câu, "Hướng huynh đệ, tên ria mép này chính là kẻ mà ngươi nói muốn tỷ thí sao?"

Hướng Chân thẳng thắn: "Đúng vậy."

Dữu Khánh lập tức quay sang ong chúa chắp tay nói: "Đại vương, đây chỉ là hiểu lầm, có chuyện gì chúng ta hãy thương lượng, có thể thả hai huynh đệ của ta ra trước hay không?"

Hoa y nam tử nhìn hắn chằm chằm, hỏi: "Chuyện dùng phấn hoa hạ độc là do ngươi làm sao?"

Câu hỏi này rất sắc bén, không dễ trả lời, Dữu Khánh chỉ có thể hàm hồ hỏi ngược lại: "Hạ độc gì chứ?"

Hoa y nam tử hít hít mũi, ngửi được chút mùi khói cháy khét khét, liền cất tiếng hừ lạnh, không tiếp tục dây dưa về vấn đề này, lúc này cũng không phải là thời điểm để nói về điều này, y bình tĩnh nói:

"Thả người cũng được, chỉ cần các ngươi đi ra dập tắt lửa bên ngoài, cũng đánh đuổi đám người đó đi, ta sẽ thả người."

Tình hình trước mắt ít nhiều đem tới cho y niềm vui bất ngờ ngoài mong đợi, lúc trước trên đường đi đến đây y vẫn còn suy nghĩ xem làm thế nào để thuyết phục những người này, không nghĩ tới đối phương lại chủ động tặng cho mình hai người làm con tin, thoạt nhìn còn rất quan tâm tới hai người này.

Nếu là như thế, vậy thì không thể dễ dàng đùa chết hai con tin này, nghĩ vậy, y nhấc tay ra hiệu. A Thanh và A Lam bỏ hai người trên tay xuống, buông lỏng cổ hai người ra, để cho hai người có thể lấy hơi, nhưng vẫn chưa hoàn toàn buông ra, vẫn còn khống chế ở trong tay.

"Chúng ta đánh đuổi đám người bên ngoài?" Dữu Khánh chỉ chỉ vào những người này, mặt đầy kinh ngạc mà hỏi ngược lại: "Nếu như chúng ta có bản lĩnh đó, chúng ta còn sẽ bị bọn họ ép cho phải trốn tới đây sao? Đại vương, đối với ngươi mà nói, diệt đám người bên ngoài chẳng phải chỉ là chuyện tiện tay sao?"

Hoa y nam tử hỏi ngược lại hắn, "Nếu chỉ là chuyện tiện tay, Bản vương còn cần nhờ các ngươi động thủ sao? Sẽ ngồi xem người ta chạy đến Tiên cung phóng hỏa sao?"

"Cái này…" Dữu Khánh kinh nghi bất định nhìn y chằm chằm, rất muốn hỏi xem đây là chó chuyện gì.

Hoa y nam tử: "Còn giả bộ hồ đồ làm gì chứ, chính ngươi lợi dụng phấn hoa hạ độc chúng ta, còn dám xông vào nơi này, xảy ra chuyện gì ngươi chẳng phải rất rõ ràng, còn cần hỏi ta sao?"

"Việc này…" Dữu Khánh chỉ chỉ hai nữ tử xinh đẹp, muốn hỏi xem tình hình hai vị này giống như là trúng độc hay sao, nhưng không tiện hỏi ra miệng, hỏi ra chẳng phải là thừa nhận chính mình hạ độc ư.

Hoa y nam tử: "Thế nào? Còn muốn tọa sơn quan hổ đấu, muốn nhìn xem bản vương và bên ngoài đấu lưỡng bại câu thương đề chiếm lợi phải không?"

Dữu Khánh lập tức xua tay, "Sao dám? Sao dám! Đại vương, không phải là không muốn đáp ứng yêu cầu của ngươi, mà chúng ta thực sự không có năng lực đó. Chúng ta đi ra ngoài đánh nhau với đám người đó, chẳng khác gì là đi chịu chết. Yêu cầu này của ngươi chẳng phải ép chúng ta đi chết sao?"

Hoa y nam tử hất hất cằm về phía Hướng Lan Huyên, "Nàng ta là để trưng bày sao? Tu vi của nàng ta và lão già đầu bạc kia tương đương nhau, thực lực đủ đề đánh với lão già đó một trận. Bản vương không đến mức không có loại ánh mắt này."

"Nàng ta? Đại vương minh giám, nàng ta đúng là đề trưng bày." Dữu Khánh trực tiếp đưa tay, bóp gáy Hướng Lan Huyên, giống như xách một con gà, nhấc tay đưa đến trước mặt, "Nàng ta đã bị lão già đầu bạc đó đánh trọng thương, thiếu chút mất mạng, trốn đông trốn tây đụng vào trong tay chúng ta, mới bị chúng ta bắt được.

Hiện tại, ngay cả ta nàng ta cũng đánh không thắng, bất cứ ai trong chúng ta cũng có thể đánh ngã nàng ta, trông cây vào nàng ta đi đánh nhau với lão già đầu bạc, không chừng tất cả chúng ta đều bị đầy vào trong hố. Nếu Đại vương không tin, có thể cầm lấy kiểm tra."

Nhìn thấy Hướng Lan Huyên bị xách lên giống như xách đứa nhỏ ba tuổi, đừng nói tới người khác, ngay cả hoa y nam tử cũng nhìn sửng sốt.

Theo lời mô tả của Hướng Chân, y đã biết rõ Hướng Lan Huyên là đại nhân vật ở thế giới bên ngoài, ai ngờ lại rơi vào tình trạng mặc cho người khác bắt nạt và thao túng như vậy.

Y sở dĩ dẫn người tới đây tìm bọn họ, không phải trông chờ vào mấy người Dữu Khánh có thể đánh đuổi giúp y, mà chính là vì thực lực

của Hướng Lan Huyên, không ngờ rằng đã sai rồi.

Bị xách gáy đùa bỡn, Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn chằm chằm Dữu Khánh, biểu hiện rất rõ sự oán hận, nhưng mà vẫn không có hé răng.

Hoa y nam tử hít hít mũi lần nữa, mùi khói đã càng ngày càng nồng nặc, chỉ cần đoán cũng có thể biết được thế lửa bên ngoài đã lớn hơn, y không thể tiếp tục dây dưa kéo dài được nữa, dứt khoát nói: "Nếu là như thế, vậy thì đi theo bản vương cùng ra ngoài đối mặt bọn chúng, trợ giúp bản vương một tay đi. Các ngươi không có lựa chọn!"

Ý nghĩ của y rất đơn giản, không cần biết những người này có năng lực hay không, không cần biết lời hắn nói là thật hay giả, đều phải cùng nhau đi ra ngoài. Chỉ cần xuất hiện, vậy thì cho dù có muốn hay không muốn, miễn là có đánh nhau với đám người bên ngoài thì đều sẽ có tác dụng bảo vệ Tiên cung.

Dứt lời, y xoay người sải bước rời đi, không quản chuyến này như thế nào, y đều không thể ngồi xem.

A Thanh lập tức giao Mục Ngạo Thiết trên tay cho A Lam.

A Lam hai tay nắm hai người, xoay người cùng đi theo hoa y nam tử.

A Thanh nhìn chằm chằm vào đám người Dữu Khánh, ý tứ rất rõ ràng, các ngươi đi ra ngoài đối mặt với đám người bên ngoài, hay là hiện tại đánh nhau với ta?

Đám người Khúc trưởng lão đứng dưới gốc cây ngẩng đầu nhìn chằm chằm phía trên thân cây, lại nhìn thấy hai gã đệ tử Côn Linh sơn từ trong thân cây nhảy ra, lướt xuống bên cạnh đám người bọn họ.

Bên trong Thần thụ không còn bị vô số bầy ong quấy nhiễu, đám đệ tử bị vây ở bên trong đều lần lượt tìm được lối ra, rồi thoát ra ngoài.

Chỉ là, người nào cũng chật vật, uể oải vô cùng, quần áo te tua, trên người đầy những lỗ thủng rướm máu.

Bị thương chảy máu cũng không có gì, quan trọng nhất là đau nhức vô cùng, vừa ra tới nơi đều cầu cứu với Khúc trưởng lão.

Nhưng mà Khúc trưởng lão cũng bất lực, thực sự là không có biện pháp giải cứu, chỉ có thể tạm thời để cho bọn họ chịu đựng.

Rầm!

Đột nhiên một sóng khí mạnh mẽ từ bên trong hốc cây phía trước tràn ra, ánh lửa bắn tung bốn phía, bước tường lửa chất đống phía trước mắt lập tức bị sụp đổ, những đốm lửa bắn tung tóe ra xung quanh như lưu tinh.

Khúc trưởng lão kinh hãi, cùng với hai gã đệ tử Côn Linh sơn có cảnh giới Thượng Huyền đứng hai bên đồng thời khua tay áo vung chưởng ra, toàn lực chống đỡ.

Rầm! Kình khí va chạm vào nhau, lại một tiếng chấn động vang lên, hoa hoa cỏ cỏ trên mặt đất bị nhổ bay tận gốc, văng tung tóe. Ba người vững vàng bất động, nhìn thấy hai bóng người một trước một sau vượt qua sóng lửa, loáng một cái lướt tới.

Ba người Khúc trưởng lão cực kỳ hoảng sợ, bởi vì cảm nhận được được tốc độ xuất thủ của người đột kích không phải chuyện đùa, vội vàng đánh trả.

“Lão nhân kia hữu dụng.”

Một tiếng hô to vang lên, là giọng của Dữu Khánh.

Mấy tiếng nổ bùng lên, chân Khúc trưởng lão cày lên mặt đất, sau khi tạo ra một cái rãnh sâu mới chống được một chân về phía sau, dừng thế trượt lại, miệng chảy máu tươi.

Ông ta coi như còn đỡ, khi xuất thủ, tại thời điểm va chạm chính diện với ông ta, A Thanh nghe được tiếng Dữu Khánh hô to, nên nhanh chóng thu lại mấy phần lực lượng.

Hai vị tu sĩ Thượng Huyền khác của Côn Linh sơn thì đã phun máu xối xả bay ra ngoài, nện xuống đất rồi tiếp tục nôn ra máu, thân thể gần như không nhúc nhích được, chỉ có thể hơi lay động, ánh mắt sung huyết, hô hấp đứt quãng lúc có lúc không.

Cho dù trước lúc tiến vào nơi này, với tu vi như bọn họ cũng đã được tông môn dặn dò, chuẩn bị tâm lý có thể không quay về được, nhưng vào lúc này, vẻ mặt và trong ánh mắt vẫn toát ra sự kinh hãi và không cam lòng,

A Thanh và A Lam cùng nhau xuất thủ, gặp người liền giết.

Xét về tu vi, hai nữ cũng là tu sĩ cảnh giới Cao Huyền.

Ba gã Thượng Huyền tu sĩ đột nhiên đối đầu với hai gã tu sĩ Cao Huyền toàn lực tập kích, chính diện va chạm như vậy, làm sao có thể chống lại được.

Khúc trưởng lão toàn thân đau đớn run rẩy, mắt mở trừng trừng nhìn A Thanh bay đến trước mặt đưa tay chộp tới, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, muốn chạy trốn nhưng thân thể vẫn còn bị ảnh hưởng bởi đòn đánh mạnh vừa rồi, khó thể né tránh, cứ như vậy ngây người bị A Thanh một trảo bắt lấy.

Từ phía sau phần tường lửa bị đánh bay, một đám người đi ra.

Bay dẫn đầu chính là hoa y nam tử, y không dám tự tiện dùng tu vi, nhưng cảnh giới thực sự đã đến cấp độ không giống bình thường,

việc tung bay đơn giản như vậy là một cách kiểm soát nào đó đối với ngoại lực, không có quan hệ quá lớn đối với tu vi bên trong.

Trên tay Hướng Chân mỗi bên nắm giữ một người, chính là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết.

Hoa y nam tử giao hai người này cho gã ta khống chế, muốn gã ta hỗ trợ là một trong các nguyên nhân, cũng nói với Hướng Chân một lí do khác, nếu có thể vượt qua được cửa ải này, để có thể tỷ thí với Dữu Khánh thì có nắm được hai người này trong tay hay không cũng là mấu chốt.

Dữu Khánh thì khống chế Tần Phó Quân, kiếm còn gác trên cổ cô ta.

Cũng không phải là muốn giết Tần Phó Quân, mà tại trong tình hình này, loại tiểu nhân vật như bọn hắn cảm thấy có con tin trong tay thì sẽ tương đối an toàn hơn.

Lúc này, trên mặt Tần Phó Quân tuôn lệ như suối chảy.

Cô ta nhìn thấy hai gã đệ tử Côn Linh sơn cực kỳ có thiên phú tu hành phun máu ngã xuống đất, nhìn thấy trưởng lão trọng thương bị bắt, mở mắt trừng trừng nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra ngay trước mắt, bản thân mình lại bất lực, không thể làm gì, ngay cả nói cũng không thể nói ra tiếng, chỉ có thể khóc trong lòng.

Bách Lý Tâm kéo Hướng Lan Huyên, ánh mắt quan sát xung quanh, tại tình huống phức tạp như thế này, trong lòng nàng ta có chút lo sợ bất an.

Hai bên chỗ tường lửa sụp đổ còn có những đệ tử Côn Linh sơn đang phóng hỏa, nhìn thấy cảnh tượng này bọn họ đều sợ hãi ngây người, sau khi phục hồi lại tinh thần lập tức liều mạng bỏ chạy.

Bóng A Lam lóe lên, giống như một làn khói nhẹ trôi đi, đuổi kịp liền giết.

Mặc dù cô ta chưa từng tu luyện bất kỳ kỹ năng đánh giết gì, nhưng có tu vi rõ ràng tại đó, những đệ tử Côn Linh sơn chỉ với cảnh giới Sơ Huyền làm sao có thể ngăn cản được tu sĩ Cao Huyền như cô ta toàn lực truy sát, với sức mạnh tuyệt đối, bị cô ta đuổi kịp thì chỉ có chết.

Cô ta rất nhanh đảo quanh một vòng thần thụ, xuất thủ không chút nào nương tình, cảm giác như kiểu chỉ là đám kiến hôi mà cũng dám tạo phản.

Cũng có hận ý, đám người này đã giết chết quá nhiều đồng tộc của cô ta, nói là hàng trăm triệu cũng không quá,

Đám người từ bên ngoài đến này, tại trong mắt đám người hoa y nam tử, vốn là nhỏ yếu như con kiến, nếu không phải bị người cố ý hạ độc, đám người này thậm chí còn không có tư cách nhảy lung tung trước mặt bọn họ, càng không có khả năng xuất hiện cảnh tượng phóng hỏa đốt cháy thành đống hỗn độn trước mắt.

Đang từ trên cao bao quát phía dưới, Hoàn Ngọc Sơn tự nhiên cũng bị động tĩnh phía dưới làm kinh động rồi, lão ta kinh nghi không rõ xảy ra chuyện gì, vội vàng lao vụt xuống.

Vù! Bóng người rơi xuống, sóng xung kích bùng lên.

Hoàn Ngọc Sơn nhìn thấy Khúc trưởng lão bị bắt, cũng nhìn thấy hai gã tu sĩ Thượng Huyền nằm gục trên mặt đất, đau lòng như cắt, trong một môn phái để bồi dưỡng ra được một tu sĩ Thượng Huyền rất không dễ dàng, đó chính là chỗ dựa để một đại phái tiếp tục kéo dài a!

Nhưng vào lúc này, việc đó đã không còn quan trọng nữa rồi, lão ta nhìn A Lam sau khi đảo quanh thần thụ một vòng, vù một tiếng quay trở lại bên người hoa y nam tử, ánh mắt lão ta tập trung trọng điểm chú vào trên người ong chúa, trong mắt hiện ra vẻ kinh sợ.

Chỉ trong phút chốc đã diệt mấy tên Thượng Huyền tu sĩ, quét sạch đám người bên phía lão ta dễ như bỡn, bộc lộ ra rất rõ thực lực, đâu có giống như là trúng độc gì.

Dưới Thần thụ, đám lửa lão ta hạ lệnh phóng hỏa vẫn còn đang bốc cháy hừng hực, và càng cháy càng lớn, thử hỏi lúc này đối diện với ong chúa, lão ta làm sao có thể thoải mái.

Ánh mắt lão ta nhìn chăm chú hướng về phía Dữu Khánh, nhấc tay chỉ thẳng đến, râu tóc dựng cả lên, ánh mắt bi phẫn, cất giọng khàn khàn mắng to: "Cẩu Thám Hoa, ngươi dám gạt lão phu!"

Có thể khiến cho loại người có tu vi và tu dưỡng như lão ta ngay trước mặt mọi người mắng ra ba chữ "Cẩu Thám Hoa", có thể thấy được trong lòng lão ta oán hận cỡ nào.

Lão ta cảm thấy mình đã bị trúng bẫy của Dữu Khánh, cảm thấy Dữu Khánh lừa gạt bọn lão, phía bên ong chúa kỳ thực hoàn toàn không có trúng độc gì, cảm thấy Dữu Khánh đang mượn đao giết người.

Dữu Khánh thấy mình rất oan ức, mở lớn miệng, muốn nói nhưng rồi lại thôi, vốn muốn hỏi đối phương có phải mắt mù rồi hay không, vốn định nhắc nhở đối phương nhìn cho kỹ, người của hắn cũng đang bị người ta bắt, nhưng mà lời nói đã đến bên miệng cuối cùng phải nuốt trở vào, bởi vì phát hiện thấy nói ra cũng vô dụng, lần này cho dù bên nào thắng, kết quả của bọn hắn cũng sẽ không có kết cục gì tốt.

Lúc này hắn chỉ có thể tự nhận xui xẻo, nếu có sức lực giải thích còn không bằng dành để tính toán làm sao thoát hiểm.

Hướng Lan Huyên vẫn bình tĩnh, ánh mắt lãnh liệt khi thì lạnh lùng nhìn nhóm bên này, khi thì quan sát đám người Hoàn trường lão bên kia, đại khái đã hiểu được tình cảnh hiểu lầm trước mắt.

Chương 753: Dốc sức đánh một trận

Ngay cả đám người ong chúa cũng nhận ra được chút gì đó từ trong phản ứng hoảng sợ của Hoàn Ngọc Sơn, ánh mắt hoa y nam tử sáng lên.

Y tiến tới một bước, đi tới bên cạnh A Thanh, nhấc tay vỗ vỗ lên vai Khúc trưởng lão đang bị kiềm chế, hỏi Hoàn Ngọc Sơn: "Dám phóng hỏa đốt Tiên cung, ngươi có biết tội không?"

Khúc trưởng lão lại sặc ra một ngụm máu khỏi miệng, há mồm thở dốc, cuối cùng cũng dần dần phục hồi lại sau đòn đánh.

Việc đã đến nước này, Hoàn Ngọc Sơn không biết nên trả lời như thế nào, hỏi ngược lại: "Đại vương muốn xử trí như thế nào?"

Hoa y nam tử: "Bản vương luôn luôn khoan dung với người khác, không thích đuổi tận giết tuyệt, nếu như ngươi biết tội và nhận lỗi, bản vương có thể tha cho các ngươi một con đường sống."

Có thể cho một con đường sống? Hoàn Ngọc Sơn kinh nghi bất định, hỏi tiếp: "Không biết nên tạ tội như thế nào mới có thể được đại vương khai ân?"

Hoa y nam tử: "Tự chặt hai tay, tha các ngươi không chết."

Đang bị cưỡng ép làm con tin, Tần Phó Quân đột nhiên mở to hai mắt nhìn, cô ta là người biết được nội tình phía bên này, biết rõ hiện tại ong chúa chỉ để bày biện, không nghĩ tới bên này chỉ làm bộ làm tịch dựa vào mấy câu nói đã khiến cho Đại trưởng lão tự phế võ công, làm sao có thể như vậy được?

Tròng mắt cô ta xoay chuyển, vô lùng lo lắng cấp bách, nhưng không thể làm ra động tác gì để cảnh báo, ngay cả âm thanh cũng không thể phát ra, cô ta chỉ có thể là lo lắng mà thôi.

Đã đến mức này rồi mà vẫn còn có thể cho một con đường sống sao? Đang thở hổn hển, Khúc trưởng lão cũng cảm thấy kinh ngạc không rõ, ánh mắt cố gắng quan sát xung quanh, muốn nhận nhìn ra được điều gì đó. Đám người Dữu Khánh tự nhiên là biết được ý đồ của ong chúa, nhưng không biết nên vui hay nên buồn, về sau rơi vào trong tay ong chúa cũng không phải là chuyện gì tốt.

Hoàn Ngọc Sơn chậm rãi giơ hai tay lên, nhìn nhìn hai tay của mình, vẻ mặt phân vân khó xử, dường như đang suy nghĩ có nên tự phế hai tay hay không, lúc đầu lão ta còn có phần do dự, về sau vẻ mặt dần dần trở nên kiên quyết, ngẩng đầu hỏi: "Chỉ cần ta tự chặt hai tay, đại vương liền cho tất cả bọn ta sống sót sao?"

Nếu như thật sự là như vậy, với lão ta mà nói, trong tình cảnh hiện nay, tự chặt hai tay vẫn có thể xem là lựa chọn rất tốt, ít nhất còn có người có thể sống sót, có người sẽ còn có cơ hội, luôn tốt hơn so với tất cả chết sạch.

Hoa y nam tử hừ lạnh nói: "Nếu còn tiếp tục nhiều lời, đừng trách bản vương đổi ý."

"Được!" Hoàn Ngọc Sơn cất tiếng quát lớn, mặt lộ vẻ bi thương, chòm râu bạc trắng hơi rung động, hai tay chậm rãi nhấc lên, như sẽ tự chặt hai tay tạ tội ngay trước mặt mọi người.

Ánh mắt Tần Phó Quân lấp lóe nôn nóng, thật sự có thể nói là lòng nóng như lửa đốt.

Khúc trưởng lão cất tiếng gọi bi thương, "Hoàn sư huynh!"

Hoa y nam tử nhíu một bên mày nhìn chăm chú, chờ đợi.

Sau khi cân nhắc lợi hại, trước khi quyết định thực hiện tạ tội, Hoàn Ngọc Sơn đảo mắt nhìn qua mọi người, ánh mắt lão ta chợt dừng lại một chút trên bàn tay giơ lên của Hướng Lan Huyên.

Trên bàn tay của Hướng Lan Huyên viết một chữ "Trá" thô sơ. Nàng ta vừa rồi thuận tay bắt lấy một đóa hoa từ trên đại thụ rơi xuống ở một bên, bóp nát lấy chất lỏng âm thầm vẽ ra trong lòng bàn tay.

Có người chú ý tới vô thức theo ánh mắt của Hoàn Ngọc Sơn nhìn tới, nhưng không phát hiện thấy có gì khác thường, chỉ thấy Hướng Lan Huyên nhấc tay vén mái tóc rối bời xõa trước mặt sang một bên mà thôi.

Hoàn Ngọc Sơn dần dần kiềm chế lại cảm xúc bi thương, hơi cúi đầu trầm mặc, một lúc lâu sau chậm rãi ngẩng đầu lên, lần này lão ta mới chú ý nhìn thấy được Tần Phó Quân đảo đảo ánh mắt ra hiệu, cũng nhìn thấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đang bị bắt, ánh mắt lão ta lại chậm rãi nhìn thẳng về phía Dữu Khánh, người mà lão ta cho rằng đã lừa gạt mình.

Lão ta chậm rãi bỏ xuống hai tay cánh tay đang giơ lên, hít vào một hơi thật sâu, nói với ong chúa: "Nếu chỉ cần ta tự chặt hai tay, đại vương sẽ buông tha cho chúng ta, vậy đại vương có thể thả bọn họ ra trước hay không?" Lão ta chỉ tới Khúc trưởng lão rồi lại chỉ Tần Phó Quân.

Hoa y nam tử tức thì trầm giọng hỏi: "Ngươi đang cò kè mặc cả cùng bản vương hay sao?"

"Cũng không phải là cò kè mặc cả với đại vương." Hoàn Ngọc Sơn chỉ về phía Dữu Khánh cầm kiếm kiềm chế Tần Phó Quân, lấy cớ, "Ta đương nhiên tin tưởng lời hứa của đại vương, nhưng mà ta không tin hắn, tên này quá mức xảo trá, e rằng lật lọng. Nếu không, để cho hắn thả vị nữ đệ tử này của tệ phái ra trước, được không?" Lão ta vẫn còn đang nghi ngờ về lời nhắc nhở của Hướng Lan Huyên, lão ta không tin Hướng Lan Huyên có lòng tốt như vậy, đang cẩn thận thăm dò.

Hoa y nam tử nhìn về phía Dữu Khánh và Tần Phó Quân, hơi lộ vẻ trầm ngâm.

Dữu Khánh lập tức khẽ lắc đầu với y, thể hiện lúc này chưa thể thả nữ nhân này ra được, nếu sẽ xảy ra chuyện xấu.

Hoa y nam tử cũng biết nữ nhân này lúc trước đã nghe được lời đối thoại bọn họ, nếu giao cho đối phương sẽ rất phiền phức, lập tức quay đầu lại từ chối: "Bản vương không chấp nhận bất kỳ điều kiện mặc cả nào."

Hoàn Ngọc Sơn lần nữa chỉ chỉ tới Dữu Khánh, "Đại vương, ta vẫn là câu nói đó, ta không tin hắn, vậy thì đổi một người khác khống chế đệ tử bản phái cũng được.

Vừa nghe nói là điều kiện này, hoa y nam tử cảm thấy có thể chấp nhận, hất đầu ra hiệu cho A Lam.

A Lam lập tức đi đến, cưỡng ép tách Tần Phó Quân ra khỏi tay Dữu Khánh, rồi khống chế con tin thay hắn.

Dữu Khánh rất bất đắc dĩ, tu vi không cao thâm bằng người ta, cho dù thái độ quyết liệt cũng vô dụng. Thấy tình trạng này, Hướng Lan Huyên với đầu tóc bù xù lập tức hơi rũ mí mắt, cúi đầu, khóe miệng hiện lên nét cười giễu cợt khó thể phát hiện.

Thấy đối phương miệng thì nói không chấp nhận cò kè mặc cả nhưng lúc này lại đồng ý với điều kiện của mình, sau hành động âm thầm thăm dò này của mình, Hoàn Ngọc Sơn trong lòng đã có nắm chắc, vẻ mặt cũng lập tức có chuyển biến, ánh mắt lão ta dần dần trở nên bất thiện, lại tiếp tục gia tăng điều kiện,

"Thần uy của Đại vương rõ ràng tại đây, dù sao chúng ta cũng không thể chạy thoát được, ta muốn trước tiên thả hai người bọn họ đi trước. Chỉ cần vừa thả hai người bọn họ ra, ta sẽ lập tức cắt đứt hai tay, mong đại vương thành toàn."

Những lời này vừa được nói ra, Dữu Khánh liền mơ hồ cảm thấy không ổn.

Lần này đến phiên ong chúa nổi giận, "Ngươi muốn chết!"

Hoàn Ngọc Sơn: "Nếu như chỉ một yêu cầu nho nhỏ như thế mà cũng không thể đồng ý, ta thật sự khó thể tin được đại vương sẽ tuân thủ lời hứa. Khẩn cầu đại vương thả người trước!" Lão ta chắp tay cầu xin.

Thấy thủ đoạn của lão ta từ mềm dẻo tới cứng rắn, thái độ kiên quyết như thế, hoa y nam tử không tiếp tục mở miệng, cũng đã nhận ra được gì đó, y lạnh lùng nói, "A Thanh."

A Thanh quay đầu lại nhìn y một cái, đã hiểu ý, đột nhiên tung một chưởng vỗ xuống trán con tin.

Bộp! Trán Khúc trưởng lão sụp xuống, đầu óc vỡ toang, máu tươi chảy ròng ròng, trợn tròn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc như không tin nổi, mềm oặt đổ nhào xuống.

Mọi người đứng xem đều thất kinh, Tần Phó Quân bỗng nhiên mở to hai mắt, nước mắt tuôn trào ra.

Cô ta thực sự hối hận, hối hận không nên tự quyết định xông vào trong tiên phủ này, nếu không cô ta sẽ không phải tận mắt nhìn thấy những thảm kịch này.

Dữu Khánh cũng đưa mắt nhìn về phía cô ta, lúc này trong đầu lại lóe lên nghi vấn, nữ nhân tối hôm qua đến cùng có phải là cô ta hay không?"

Lo lắng cô ta sẽ rơi vào tình cảnh như Khúc trưởng lão, hắn nhanh chóng tiến đến bên cạnh A Lam đang khống chế Tần Phó Quân, gấp giọng nói: "Đại vương, nữ nhân này ta giữ lại còn có đại dụng, vẫn nên giao cho ta đi."

Hướng Lan Huyên nhìn hành động này của hắn với ánh mắt đầy hứng thú.

Ong chúa quay đầu lại, nhàn nhạt liếc mắt, không đưa ra ý kiến.

Vì vậy, Dữu Khánh bất chấp tất cả, trực tiếp đưa tay kéo người ra khỏi A Lam, trong miệng còn cất tiếng lẩm bẩm, "Đại vương đã đồng ý rồi, nhanh đưa cho ta."

A Lam lập tức nhìn về phía ong chúa, thấy ong chúa không có ý phản đối, mơ mơ hồ hồ liền buông lỏng tay ra, tùy ý để cho Dữu Khánh lôi kéo Tần Phó Quân đi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng đang bị khống chế liền dõi đôi mắt mong đợi nhìn cảnh tượng này, nhưng phát hiện thấy lão Thập Ngũ không có dấu hiệu làm tương tự để kéo bọn họ ra.

Trực tiếp nhìn thấy sư đệ bị mất mạng, Hoàn Ngọc Sơn cũng rất kinh hãi, mặc dù lão ta đã có chuẩn bị tâm lý từ bỏ vị sư đệ này, nhưng không nghĩ rằng đối phương lại quyết đoán như thế, điều này khiến cho trong lòng lão ta sinh ra mấy phần kiêng kỵ, lẽ nào tên nữ nhân Hướng Lan Huyên kia đang lừa mình, lẽ nào mình đã phán đoán sai lầm rồi sao?

Nhưng sau khi trải qua một phen thăm dò vừa rồi, lão ta không còn đường lui, chỉ có thể nỗ lực tiếp tục xông lên, vẻ mặt trở nên lạnh lẽo, đột nhiên lắc mình lướt tới, phóng tay đánh một trận.

Thân hình A Thanh lóe lên, cũng chuyển động, chặn lại.

Hai bóng người ầm ầm đánh vào nhau, cương phong mạnh mẽ bùng lên, sóng chấn động dữ dội tràn ra bốn phía, khiến cho người tu vi cảnh giới Sơ Huyền cũng đứng không vững, chân chính là sức mạnh phá hủy tất cả.

Nếu là cây cối bình thường, khẳng định sẽ bị nhổ tận gốc, nhưng cây thần thụ này vẫn lù lù bất động, tuy nhiên, đám lửa bừng bừng bốc cháy ở xung quanh thì bị sức ép đột nhiên bùng ra dập tắt một vùng lớn.

Dữu Khánh nhanh chóng lôi kéo Tần Phó Quân nhảy vào khoảng trống giao nhau giữa những rễ cây để trú ẩn, hầu hết những người khác cũng làm như thế

A Lam thì thi pháp bảo vệ tại bên người ong chúa, ong chúa nói: "Ngươi cũng lên đi."

Dứt lời y chủ động nhảy vào giữa hốc rễ cây ở một bên, chen vào một chỗ với Hướng Chân, đồng thời gật đầu với Hướng Chân thể hiện nhờ cậy, có vẻ rất tin tưởng Hướng Chân sẽ tận lực bảo vệ mình, mà Hướng Chân cũng gật gật đầu đáp lại với vẻ mặt trịnh trọng, thể hiện đồng ý.

Giữa một số người, sự tín nhiệm nhau không cần phải dùng ngàn vạn lời nói, chỉ cần một ánh mắt là đã đủ.

Sau cú va chạm mãnh liệt, hai người đồng thời bật ra. Trong mắt Hoàn Ngọc Sơn có nét kinh ngạc, kinh ngạc với sự tinh thuần trong tu vi của A Thanh.

Sự tinh thuần này không phải loại tu vi dựa vào linh đan tăng lên của ông ta có thể so sánh được, cảnh giới giữa hai người mặc dù đều ở Cao Huyền đỉnh cao, nhưng mức độ lại đè ép lão ta một bậc. Giống như lão ta có thể đè ép Hướng Lan Huyên một bậc vậy, xét về sự tinh thuần của tu vi, Hướng Lan Huyên là không bằng lão ta.

Tại trong lúc lão ta sinh ra kinh sợ, chợt thấy được cảnh ong chúa nhảy vào khe hở giữa các rễ cây để ẩn nấp, lão ta lập tức nhận ra được gì đó, dũng khí liền mạnh mẽ hơn, muốn bắt giặc trước bắt vương, thế nhưng A Lam đã tấn công đến.

Hai người ầm ầm xông lên đánh giết, A Thanh rất nhanh quay ngược lại, hai nữ liên thủ vây công, Hoàn Ngọc Sơn bị quấn lấy muốn thoát khốn nhưng không được. Ba người đánh nhau rồi dần dần bay lên không trung.

Dữu Khánh nhân cơ hội này nhìn chăm chú về phía bên ong chúa, muốn nhân cơ hội này để cứu lấy hai vị sư huynh hoặc là bắt lấy ong chúa.

Nào ngờ Hướng Chân đã có đề phòng với người ở gần, vừa nhìn thấy ánh mắt hắn, gã ta lập tức bóp chặt cổ hai người Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, muốn cảnh cáo hắn, nếu dám động, gã ta sẽ giết chết hai người này trước.

Dữu Khánh tức thì cảm thấy không nói nên lời, rất muốn hỏi xem có phải gã ta có bệnh hay không, chúng ta không đứng về một phía, ngươi lại cùng đám yêu nơi đây đứng về một phía là chuyện gì vậy chứ?

Nhưng lúc trước mình đã phụ người ta, dù có đạo lý cũng không thể nói được ra miệng, chỉ có thể giương mắt nhìn, hối hận mình lúc trước không tìm lí do kéo Hướng Chân cùng chạy theo.

Nhưng mà lúc trước quả thực chán ghét Hướng Chân, hơn nữa cần đi làm việc riêng, không muốn để cho người ngoài biết được, cho nên mới ủ thành cục diện trước mắt, hối hận thì đã muộn.

Ánh mắt Hướng Lan Huyên gần như một mực nhìn chằm chằm trận chiến trên không trung, nàng ta muốn tìm được đáp án, vì sao hai thị nữ của ong chúa có tu vi không kém gì bọn họ, nhưng ong chúa vẫn muốn trông cậy vào trợ giúp từ bên ngoài.

Rất nhanh, nàng ta đã tìm được đáp án.

Cùng lúc đó, Hoàn Ngọc Sơn cũng đã tìm ra đáp án, phát hiện thấy A Thanh và A Lam không hiểu biết công pháp đánh nhau gì, chỉ biết vung quyền vung cước đấm đá, lấy cứng chọi cứng này mà thôi, chợt thấy mình đã sợ bóng sợ gió một hồi.

Từ lúc đầu bị đè ép luống cuống tay chân, lão ta nhanh chóng tìm được bí quyết ứng phó, chỉ chốc lát sau đã đánh cho hai nữ nhân đó bị thương.

Hai nữ nhân khóe miệng chảy máu đang nỗ lực chống đỡ.

Ong chúa ngước nhìn trên không, ánh mắt lộ vẻ nghiêm trọng. hai tay áo cuốn lên cột vào trên vai của y đã sớm thả xuống, bộ dạng càng trịnh trọng hơn so với trước đây, trong lòng cảm thấy bất lực.

Trên cao, trong tán cây thần thụ, đàn ong đột nhiên tràn ra, giống như hóa thành một con cự long, bay đi, A Xích và A Chanh hiện ra nguyên hình xen lẫn ở trong đó, nhân cơ hội này nhanh chóng đi xa.

Tại không trung, Hoàn Ngọc Sơn đã chú ý thấy, nhưng cũng không rảnh để bận tâm.

Hướng Lan Huyên cũng chú ý tới, cau mày, ánh mắt liếc nhìn ong chúa ở cách không xa, rồi khôi phục bình tĩnh trở lại.

"A Lam!

Trong không trung, A Thanh bỗng nhiên cất tiếng kêu lên thảm thiết.

Đánh không thắng Hoàn Ngọc Sơn, cô ta liều mạng chịu đựng một đòn, liều mạng vặn lấy hai tay của Hoàn Ngọc Sơn, nỗ lực giữ chặt hai tay của đối phương, rồi lập tức thừa dịp đó móc hai chân quặp vào người Hoàn Ngọc Sơn, kêu gọi A Lam nhanh tới.

Đấu pháp không tiếc mạng, thật sự không muốn sống nữa rồi.

Vừa lướt qua tránh né, A Lam lập tức lóe lên quay trở lại, đánh tới một quyền.

Hoàn Ngọc Sơn giận dữ, ngực bụng co rụt lại, một luồng máu tươi phun ra khỏi miệng, hình thành bí pháp, một ngụm máu tươi găm vào Ấn đường của A Thanh, trong nháy mắt liền khiến hai mắt A Thanh trở nên đỏ ngầu.

Rộp! Hoàn Ngọc Sơn hai tay vung lên, trực tiếp xé toạc A Thanh thành hai nửa.

Cuối cùng lão ta cũng đã thoát ra được bị kìm kẹp, tuy nhiên lại không kịp tránh né đòn công kích của người khác, lão ta chỉ kịp vội vàng khua cánh tay ra, một chưởng đánh ngược lại.

Trong nháy mắt đánh vào nhau, trên nắm tay đánh tới của A Lam phóng ra hai chỉ, kèm theo một luồng lục quang giống như cây đinh đâm vào lòng bàn tay Hoàn Ngọc Sơn.

Chương 754: Vô địch

Hoàn Ngọc Sơn nhìn thấy có lục quang xuất hiện trong lòng bàn tay mình, lão ta thất kinh, nhận thấy được có điều không ổn, nhưng mà biến cố xảy ra quá đột nhiên, khi phản ứng lại thì đã muộn.

Cơn đau nhức lan truyền từ lòng bàn tay khiến lão ta vừa kinh vừa giận, nhận ra rằng đây lại là một kẻ chiến đấu theo cách liều mạng, bàn tay vừa đánh ra thuận thế biến thành trảo, chụp lấy hai ngón tay đó, bẻ gập lại!

Crắc! Ngón tay đã gãy.

A Lam đầy mặt đau đớn, tay kia vung quyền đánh đến.

Thế nhưng Hoàn Ngọc Sơn căn bản không cùng nàng liều mạng, bởi vì biết rõ liều mạng liều không thắng tu vi của người ta, bẻ gãy ngón tay đích đồng thời, người đã toàn thân mau tránh ra.

A Thanh với thân thể bị xé làm đôi vù vù rơi xuống đất.

Ong chúa ở dưới mặt đất gương mặt căng cứng ngửa đầu nhìn lên.

Trên không trung, sau khi tránh ra, Hoàn Ngọc Sơn nhân cơ hội này nhìn lòng bàn tay bị đâm thủng, nhận thấy vết thương không lớn, chỉ là một vết bị đâm thủng mà thôi, nhưng không biết luồng sáng xanh vừa rồi là cái quỷ gì.

Tuy nhiên, vào lúc này lão ta tạm thời không thể quan tâm được quá nhiều, ánh mắt lấp lóe liếc nhìn ong chúa ở phía dưới, rồi trực tiếp xoay người lao xuống, lao thẳng về phía mục tiêu.

Bắt giặc trước bắt vương, đó luôn luôn là lựa chọn tốt nhất.

Lúc trước lạo ta đã muốn làm như vậy, nhưng mà bị hai nữ nhân có tu vi cao hơn cuốn lấy, hiện tại chỉ còn lại có một, tự nhiên là thuận lợi hơn rất nhiều.

Cũng chỉ khi bắt được ong chúa vào tay, mới có khả năng hóa giải cơn đau nhức do luồng lục quang đó gây ra.

Lão ta đoán rằng thủ đoạn thi triển ra tại thời điểm liều mạng như vậy, tám chín phần mười là các loại độc dược, bắt lấy ong chúa, dùng tính mạng ong chúa để đe dọa mới có thể đổi lấy giải dược, nếu không được cũng có thể giết cho đủ.

Nhìn Đại trưởng lão từ trên không trung vọt xuống, đầu không thể động đậy, tầm nhìn hữu hạn nhưng Tần Phó Quân vẫn có phần kích động, bởi vì cô ta tận mắt nhìn thấy sự mạnh mẽ phi thường của Đại trưởng lão.

Nhưng đám người Dữu Khánh lại nơm nớp lo sợ vô cùng.

Ong chúa chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng người đang từ trên không lao vọt tới, không chút dao động. Y cũng biết đã không thể tránh khỏi, nhưng y sẽ không sợ hãi, sẽ không phục tùng nhân loại.

Hướng Chân buông Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ra, rút kiếm cầm sẵn trong tay, chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến.

Hai người Nam, Mục không dám chạy, tu vi bị quản chế không chạy nhanh được chỉ là một lí do, mấu chốt là kiếm của Hướng Chân không chỉ có thể nghênh địch, cũng có khả năng chém vào trên người bọn họ.

Ong chúa nhấc tay đè kiếm trên tay Hướng Chân xuống, thuận miệng nói một câu, "Không cần gấp gáp."

Dữu Khánh cũng vẫy tay với Bách Lý Tâm, ra hiệu cho nàng ta chuẩn bị sẵn sàng dùng tên ngăn cản, bản thân hắn cũng xách Tần Phó Quân nhảy ra, kiếm gác tại trên cổ Tần Phó Quân để cảnh cáo Hoàn Ngọc Sơn.

Không cần biết có thể uy hiếp được Hoàn Ngọc Sơn hay không, hắn đều phải để cho Hoàn Ngọc Sơn biết rõ, ngươi có thể giết chết ong chúa, nhưng nếu dám đụng đến người của ta, ta sẽ để cho quan môn đệ tử của trưởng lão chấp pháp môn phái các ngươi chôn cùng.

Trong không trung, A Lam đã mất hai ngón tay nhìn thấy vậy thì kinh hãi, vội vàng nhào xuống. Tu vi của cô ta cao hơn nên rất nhanh liền rút ngắn khoảng cách giữa hai bên, nhưng mà khoảng cách đến mặt đất không xa, cô ta không có đủ thời gian để đuổi theo.

Hoàn Ngọc Sơn quay đầu lại nhìn phía sau một cái rồi lại nhìn xuống mặt đất, trong ánh mắt hiện ra nét cười nhạt, nhưng đột nhiên nét mặt lão ta đại biến, thân hình đang lao xuống đột nhiên hơi chút mất đi cân bằng, tay chân rung động đung đưa, không biết vì sao lại đột nhiên thất thố.

Chỉ một thoáng rối loạn như thế, A Lam đã lập tức đuổi kịp, thừa dịp lão ta rối loạn, cô ta tung một quyền đánh trúng lưng Hoàn Ngọc Sơn.

Rầm! Bóng người bị đánh bay xéo ra ngoài, nện lên trên một rễ cây to lớn, sặc máu ngã xuống.

Tu vi của A Lam vốn đã mạnh hơn lão ta, hứng chịu một đòn dữ dội như vậy, lão ta đương nhiên không thể nhẹ nhàng tránh được.

Hướng Lan Huyên nhíu mày, tự tiếu phi tiếu nhìn cảnh Hoàn Ngọc Sơn bị đánh trọng thương, dường như cảm thấy rất hài lòng với việc này.

Tần Phó Quân mở to hai mắt nhìn, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Đám người Dữu Khánh cũng rất kinh ngạc, nhìn thấy bên này sắp phải gặp chuyện không may, nhìn thấy Hoàn Ngọc Sơn đã nắm chắc thắng lợi, không ngờ tới lại đột nhiên xảy ra biến cố như vậy.

Vẻ mặt Ong chúa không có biểu cảm gì, bình tĩnh không dao động, đường như tất cả đều nằm trong dự tính của y.

Hoàn Ngọc Sơn ngã xuống đất thổ máu, nét mặt đầy đau đớn, không phải đau đớn vì bị đả thương, lão ta nhanh chóng giơ tay lên, nhìn thấy năm ngón tay đã cứng ngắc như chân gà, bàn tay đã biến thành màu nâu của sắt, muốn điều khiển ngón tay nhưng phát hiện thấy các ngón tay đã không còn cảm giác gì.

Lão ta rung động cánh tay, rẹt rẹt, ống tay áo đã bị chấn động vỡ nát tung bay, để lộ toàn bộ cánh tay, lão ta nhìn thấy màu nâu sắt rất nhanh chóng theo cánh tay lan tràn lên trên, nơi nào nó lan đến đều gây ra cảm giác đau đớn khó thể chịu nổi, giống như là cấu véo vào mỗi một tấc dây thần kinh trong thân thể lão ta. Màu nâu sắt vừa lan đến khuỷu tay, lập tức ngay cả khuỷu tay cũng không thể nhúc nhích được nữa.

Lão ta liều mạng thi pháp kiềm chế, nhưng một thân tu vi lại không thể làm gì với tình trạng lan tràn này.

Càng quỷ dị chính là, nơi lớp da nứt nẻ bên ngoài, không biết mọc ra thứ gì đó giống như rêu cũng giống như cỏ.

Lão ta không biết rằng thứ này là chất lỏng sáng xanh lục mà ong chúa lúc trước bảo A Lam lấy ra từ trong hắc hồ lô trên thần thụ. Nó là bổn nguyên tinh hoa của cây cỏ, cũng chính là "Địa Nguyên tiên lộ" mà Đằng yêu mong mỏi không quên. Nó vốn là thứ tốt, nhưng nếu sử dụng không đúng cách, nó cũng là một loại kịch độc.

Ví dụ như tình cảnh trước mắt, đang khiến cho thân thể huyết nhục của Hoàn Ngọc Sơn rất nhanh hóa mộc.

A Lam tự nhiên sẽ không bỏ qua cho lão ta, một đòn thành công, cô ta nhân cơ hội này lại nhanh chóng xông đến, định một lần làm cho xong việc.

Hoàn Ngọc Sơn liếc mắt thoáng nhìn, dù cho thân bị trọng thương, dù cho thân thể vẫn còn đang run rẩy, nhưng động tác không dám chậm trễ chút nào, trong lúc gấp gáp, lão ta dùng hết toàn lực bay lên, rời khỏi mặt đất. Trong khoảnh khắc bay xéo lên trên đó, một tay còn lại của lão ta đột nhiên chụp lấy bên vai kia, quyết đoán giựt đứt cánh tay đang phát sinh dị biến từ vai xuống dưới.

Máu tươi lập tức từ chỗ vai phun ra. Đám người Dữu Khánh nhìn màn này, ngạc nhiên phát hiện thấy Hoàn Ngọc Sơn không có thi pháp cầm máu, mà để cho máu trong cơ thể tùy ý phun ra như suối.

Bùm! Hoàn Ngọc Sơn lay động cánh tay cụt kia, trực tiếp thi pháp đem nó nổ tung thành bụi mù, cũng nhấn chìm thân hình mình vào trong đó.

A Lam đã chuyển hướng vọt tới, lăng không đánh ra một chưởng, chưởng lực cường đại lập tức đánh tan đám bụi mù, lộ ra thân hình Hoàn Ngọc Sơn run rẩy sắp rơi xuống.

Cô ta làm sao có thể khách khí, thân hình lóe lên, lại là một quyền đánh tới sau lưng Hoàn Ngọc Sơn.

Thân thể Hoàn Ngọc Sơn tức thì nổ tung giống như tờ giấy, tan nát như cành khô gỗ mục, trong nháy mắt liền bị đánh nổ tung thành

một đám sương đỏ.

Con ngươi của Ong chúa co lại, gấp gáp hô to, "Cẩn thận!"

Nhưng lời cảnh báo đã muộn rồi, không còn kịp nữa, trong khoảnh khắc khi thân hình Hoàn Ngọc Sơn bùng nổ ra, một bàn tay chui ra từ trong đám sương đỏ, kéo theo một luồng hàn quang cắm vào trong cổ họng A Lam, hàn quang rung động, đầu của A Lam bay ra ngoài.

Thân thể A Lam vẫn còn đang nhúc nhích, hai tay vung lên như tung đòn tấn công.

Thân hình Hoàn Ngọc Sơn chui ra từ đám sương đỏ, cánh tay còn lại vung một thanh đoản nhận tùy thân mang theo, vung lên chém liên tục, chặt đứt hai tay đang vung vẩy của A Lam.

Ánh đao tiếp tục lóe lên, trong nháy mắt liền tách rời thân thể A Lam thành nhiều mảnh ngay trong không trung.

Gương mặt Ong chúa căng cứng lại.

Những người khác gần như đều nhìn sững sờ, cái quỷ gì vậy chứ? A Lam kia tại sao lại đột nhiên đi đánh giết một hình nộm trong không khí?

Hướng Lan Huyên như đang tự nói với mình, nàng thốt ra hai chữ, "Huyết độn!"

Đang nhìn có phần sững sờ, Dữu Khánh vô thức quay đầu lại hỏi, "Là cái gì?"

Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn hắn một cái, nhưng vẫn đưa ra lời giải thích, "Vị Hoàn đại trưởng lão này tu luyện một bản mạng pháp môn hiếm có, có thể lấy máu tươi trong cơ thể để thi triển thuật pháp. Thuật 'Huyết độn' này vốn là thủ đoạn che mắt dùng để chạy

trốn lúc nguy cấp. Nhưng vừa rồi, sau khi thi triển ra thì lão ta không lợi dụng nó để chạy trốn.

Bởi vì lão ta biết rõ phương thức tấn công của đối thủ khá đơn giản, xem như liệu địch tiên cơ, mượn thủ thuật che mắt để che giấu chân thân, dụ địch xuất thủ, sau đó thừa dịp địch không đề phòng, đánh một đòn lấy mạng. Thắng thì là thắng rồi, nhưng quả thực phải trả giá bằng rất nhiều màu."

Dứt lời, khóe miệng nàng ta nhịn không được hiện lên nét cười mỉm, trong giọng nói dường như có ý chế giễu.

Trong mắt Tần Phó Quân hiện lên nét vui mừng, mặc dù cô ta vẫn bị người bắt làm con tin.

"Ha hả…"

Sau khi giết chết A Lam, Hoàn Ngọc Sơn nhìn xung quanh một vòng, thấy không còn ai là đối thủ, đột nhiên tại trong không trung ngửa mặt lên trời cuồng tiếu không ngừng, bối cảnh là cây thần thụ bị khói lửa hừng hực thiêu đốt quanh thân.

Có lẽ là bởi vì vô cùng thất thố, thân hình lão ta tại trong không trung run rẩy lắc lư một cái, rồi mới tỉnh lại.

Sắc mặt lão ta đã trở nên trắng bệch, lão ta đột nhiên quay đầu, lại lần nữa nhìn chăm chú về phía ong chúa, rồi lắc mình bay tới đây.

Bụp! Một cây đoản nhận từ trên trời giáng xuống, cắm ở trên rễ cây bên người ong chúa, ý tứ đe dọa rất rõ ràng.

Hoàn Ngọc Sơn lơ lửng trong không trung, bễ nghễ nhìn xuống, nhìn ong chúa ở phía dưới, cười lạnh hỏi: "Lão phu tạ tội như vậy, đại vương có thỏa mãn không?"

Ong chúa nhấc tay vuốt ria mép của mình, "Ngươi chảy máu không ít, vẫn nên xuống đất đứng đi, rơi xuống sẽ không dễ chịu."

Cho dù thân thể không khỏe, Hoàn Ngọc Sơn vẫn rất hưởng thụ cảm giác đàn áp ngược lại này, ánh mắt lão ta nhìn chăm chú vào Dữu Khánh đang kiềm chế Tần Phó Quân làm con tin, lạnh lùng nói: "Còn không thả người sao?"

Dữu Khánh thực sự rất khó xử, hét lớn: "Nếu như thả nàng ta, Đại trưởng lão có bằng lòng thả chúng ta đi không?"

Ánh mắt Hoàn Ngọc Sơn xoay chuyển, nhìn chằm chằm vào Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng đang bị bắt làm con tin ở phía dưới.

Lúc này, Ong chúa lập tức chen vào một câu, "Hướng huynh đệ, không cần thiết nữa, thả bọn họ ra đi."

Hướng Chân lập tức xuất thủ điểm một loạt chỉ, cởi bỏ cấm chế cho hai người Nam, Mục.

Sư huynh đệ hai người vừa được tự do, lập tức lắc mình nhảy về phía Dữu Khánh, bất kể là sống hay chết, vẫn nên đoàn tụ với nhau mới an toàn hơn chút.

Hoàn Ngọc Sơn làm sao có thể để cho bọn họ được như nguyện, lão ta lập tức lắc mình lao xuống.

Dữu Khánh vội vàng hét lên với Bách Lý Tâm, "Thịt lão!"

Kỳ thực chính là muốn Bách Lý Tâm ngăn cản một chút, tạo cơ hội cho lão Thất và lão Cửu chạy thoát.

Bằng! Âm thanh dây cung bật lên, mũi tên phá không lao đi.

Kết quả đúng là đã bức ép được Hoàn Ngọc Sơn đang lao tới phải dừng lại, không phải vì sức tấn công của mũi tên quá lớn, mà bởi vì thân thể Hoàn Ngọc Sơn lúc này bị thương không nhẹ, lão ta cũng không ngờ rằng phía dưới vậy mà còn có người dám chủ động ra tay với mình, cho nên lão ta không thể không ngưng tụ pháp lực để phòng ngự.

Tuy nhiên, mũi tên cũng không thể làm cho lão ta bị thương.

Mũi tên ngừng lại trong không trung, dừng lại tại vị trí cách Hoàn Ngọc Sơn nửa trượng.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhân cơ hội này lướt về đến bên đồng bạn.

Hoàn Ngọc Sơn lạnh lùng đánh giá phía dưới, khiến đám người Dữu Khánh run sợ, nhưng cuối cùng, ánh mắt Hoàn Ngọc Sơn lại dán chặt vào Hướng Lan Huyên đang bình thản ung dung nhìn mình, lão ta chậm rãi hít sâu một hơi, tay còn lại đột nhiên khua tay áo.

Mũi tên đang lơ lửng đột nhiên quay ngược lại, vù, bắn trở về, hơn nữa tốc độ bắn trở về còn nhanh hơn bắn đi, vù vù bay vọt về phía Hướng Lan Huyên.

Rầm!

Một tiếng va chạm chấn động vang lên, mũi tên bay lệch ra ngoài, lướt sát qua bên người Hướng Lan Huyên, bụp, găm lên trên gốc cây ở phía sau.

Tốc độ mũi tên bắn ngược trở về rất nhanh.

Nhưng tốc độ xuất kiếm của Dữu Khánh cũng không chậm, không chỉ không chậm, hơn nữa cũng cực nhanh.

Dưới tình thế cấp bách, lưỡi kiếm đã rời khỏi cổ Tần Phó Quân, đánh bay mũi tên đó đi. Lúc này, tay hắn nắm kiếm chắn ngang trước mặt Hướng Lan Huyên, cánh tay run rẩy, có máu nhỏ giọt xuống từ bàn tay nắm kiếm, hổ khẩu đã bị chấn động rách toạc ra.

Lão già bên trên cho dù trọng thương như thế nào, nhưng uy lực xuất thủ cũng không phải hắn có thể dễ dàng chống lại.

Chính hắn cũng không biết vì sao mình lại vội vàng xuất thủ như vậy, sau khi xuất thủ mới nhận thức được, là mình muốn biết nữ nhân tối hôm qua có phải là nàng hay không.

Hướng Lan Huyên dường như cũng sững sờ, nhìn cánh tay cầm kiếm run rẩy ở trước mắt mình, máu nhỏ tí tách tại trước mặt, ánh mắt chậm rãi liếc nhìn một bên mặt Dữu Khánh, đôi mắt đẹp khi ngóng nhìn hắn thì hơi chút thất thần, rồi nàng bỗng phì cười, hỏi: "Không phải là rất có năng lực sao? Bây giờ đã biết rõ như thế nào rồi đi, có phải muốn rút tay về cũng không thể làm được không? Để cho ngươi thể hiện."

Tại không trung, ánh mắt Hoàn Ngọc Sơn tự nhiên cũng không kém, lão ta đã nhận thấy dư âm từ đòn tấn công vừa rồi vẫn còn ảnh hưởng tới cơ thể Dữu Khánh, khiến hắn không thể hành động tự nhiên.

Lão ta làm sao có thể bỏ qua cơ hội giải cứu Tần Phó Quân tốt như vậy, lập tức lại lắc mình lướt đi, cách không giội ra một chưởng, đồng thời cũng chụp về phía Tần Phó Quân.

Chương 755: Đùa giỡn với cả chính mình

Chưởng lực đó đánh ra xung quanh, nhưng lại đem phạm vi dung nạp của tâm chưởng bao vây Tần Phó Quân vào trong đó, chỉ là muốn bài xích người khác, bảo vệ Tần Phó Quân.

Lão ta chỉ cách không khua tay áo liền có thể làm cho mũi tên bắn ngược lại đánh rách toạc hổ khẩu bàn tay nắm kiếm của Dữu Khánh, huống chi là uy lực của đòn đánh trực diện này.

Lực công kích còn chưa tới, cảm giác áp bách đã ập đến khiến người ta hít thở khó khăn, Dữu Khánh giống như đang ở trong sóng to gió

lớn, nhất thời khó thể nhúc nhích, tay nắm kiếm vẫn còn đang run rẩy, dư âm của đòn đánh trước đó vẫn còn chưa được hắn xua tan khỏi thân thể.

Dữu Khánh mắt mở trừng trừng nhìn một trận cuồng phong có thể cuốn bay mình đi ầm ầm ùa đến, nhưng chỉ có thể đứng sững tại đó mà gắng gượng chống chịu.

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm cũng sẽ không ngồi xem, dồn dập muốn chen tay, nhưng lại bị uy lực cường đại ầm ầm áp chế khó thể tiến lên, ngay cả đứng cũng đứng không vững, làm gì còn có năng lực xông tới hỗ trợ.

Hoàn Ngọc Sơn cười lạnh chụp tới một trảo, vẫn không có hạ sát thủ, lúc này lão ta vẫn còn chưa muốn giết chết bọn hắn, còn có rất nhiều chuyện cần được bọn hắn xác nhận, ví dụ như tiên phủ này đến cùng là chuyện gì, ví dụ như vào bằng cách nào, còn có rất nhiều điều có liên quan đến nó mà cần phải có những người này sống trả lời cho lão ta.

Và lão ta đã bị thương nặng, bản thân cũng cần có Tần Phó Quân làm trợ thủ.

Dữu Khánh thầm nghĩ tiêu rồi, hắn cho rằng mình sắp bị cương phong thổi bay hoặc bị đánh trọng thương, nhưng chợt phát hiện thấy dòng suy nghĩ của mình có vẻ khá dài, thậm chí còn suy nghĩ tới việc, tại sao đến bây giờ mình còn chưa có bị thổi bay? Trong lúc kinh nghi không rõ, hắn phát hiện thấy cương phong thổi tới hình như đột nhiên biến mất, giống như bị cơn gió nào đó thổi bay đi rồi. Trước mắt đột nhiên loáng lên một cái, Hoàn Ngọc Sơn đã đến trước mặt, một tay còn lại chụp vào Tần Phó Quân. Tuy nhiên khi cách Tần Phó Quân chỉ còn khoảng cách một bàn tay, bàn tay lão ta tại thời khắc đó lại đột nhiên dừng lại. Dữu Khánh nhìn thấy tại góc nghiêng đột nhiên toát ra một cánh tay bắt lấy cổ tay Hoàn Ngọc Sơn.

Hắn liếc mắt nhìn, thấy cánh tay này rõ ràng dễ nhìn hơn tay Hoàn Ngọc Sơn nhiều, thon thả và nõn nà, giống như là tay của phụ nữ.

Nhưng tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức hắn gần như không thể nhìn rõ.

Trước mắt lại có một bóng người lóe qua, sau đó Hoàn Ngọc Sơn bị kéo bay ra ngoài. Hai bóng người, một nam một nữ lóe qua trước mắt hắn, Hoàn Ngọc Sơn là bị kéo bay đi, bị bóng dáng một nữ nhân kéo bay lên trên một cái rễ cây to lớn và cao hơn phía trước. Sau đó nhìn thấy nữ nhân đó vung tay lên, không ngờ lại giựt đứt một cánh tay còn lại của Hoàn Ngọc Sơn ra khỏi vai.

Lúc này, mọi người mới nhìn thấy được hình ảnh đã dừng lại đó, hai mắt Tần Phó Quân muốn nứt cả ra, những người khác thì lập tức sợ hãi ngây người.

Đã mất đi hai tay, Hoàn Ngọc Sơn loạng choạng lảo đảo trên rễ cây, khó thể tin, mở to mắt nhìn nữ nhân trước mặt.

Dữu Khánh nhịn không được quay đầu nhìn một bên phía sau mình, phát hiện thấy Hướng Lan Huyên vừa rồi còn đứng tại vị trí này bây giờ quả thực đã không thấy nữa. Hắn lại quay nhìn về phía Hoàn Ngọc Sơn, Hướng Lan Huyên hiện đứng tại trước mặt Hoàn Ngọc Sơn, trong tay còn đang cầm cánh tay vừa mới giựt xuống kia, vẻ mặt như cười không phải cười, giống như đang cầm một món đồ chơi đùa đùa trên tay.

Cái quỷ gì vậy chứ? Dữu Khánh có chút sửng sốt.

Ong chúa thì nhíu mày.

Cuối cùng, Hướng Lan Huyên đem cánh tay già nua trên tay ném đi, ném tới dưới chân Hoàn Ngọc Sơn, cười lạnh nói: "Hoàn Ngọc Sơn, Côn Linh sơn của ngươi thực sự là to gan, lại dám đối nghịch với Đại Nghiệp ty!"

Lời này có hù dọa được người khác hay không thì không biết, nhưng Dữu Khánh là giật mình tỉnh lại, bị hù dọa âm thầm run rẩy.

Hắn không biết nữ nhân tối hôm qua có phải là nữ nhân này hay không, nếu là phải, ách, làm ra loại chuyện như vậy với Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty, hắn không dám nghĩ tới hậu quả này, e rằng muốn sống không được muốn chết không xong a.

Hoàn Ngọc Sơn ổn định lại thân hình, ánh mắt đầy vẻ khó thể tin được, qua lần giao đấu vừa rồi, lão ta đã nhận ra được, sức lực của đối phương rất sung mãn, hoàn toàn không giống như là bị thương, nhưng mà không có khả năng là không bị thương a, lão ta lắc đầu nói: "Ngươi bình phục rồi sao? Không thể a, thân thể ngươi có chấn thương cũ, lại bị đích thân ta đả thương lần nữa, ta rất rõ ràng tình trạng chấn thương của ngươi, không có khả năng khôi phục nhanh như vậy."

Hướng Lan Huyên không muốn dông dài với lão ta về việc vì sao lại nhanh chóng bình phục như vậy, nàng hừ lạnh nói: "Không vội, sau khi đến Đại Nghiệp ty, có rất nhiều thời gian để chậm rãi trò chuyện."

"Đến Đại Nghiệp ty?" Hoàn Ngọc Sơn hỏi ngược lại một câu, sau đó cất tiếng cười ha hả, cười đến mức râu tóc rung cả lên, trong tiếng cười tràn đầy sự châm biếm, ra vẻ đang nói, ngươi cảm thấy ta sẽ đi theo ngươi đến Đại Nghiệp ty sao?

Vẻ mặt Hướng Lan Huyên hơi biến đổi, nhận ra được gì đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương.

Tiếng cười của Hoàn Ngọc Sơn dần dần trở nên bi thương, cuối cùng ngửa mặt lên trời cất tiếng thở dài: "Người định không bằng trời định! Ông trời a, vì sao không chịu cho Côn Linh sơn ta một con đường sống?"

Hướng Lan Huyên thấy có cơ hội, thừa dịp lão ta không đề phòng, thân hình đột nhiên hóa thành hư ảnh vọt đi, trong nháy mắt liền

khống chế lão ta ở trong tay, nhanh chóng thi pháp chế trụ, kết quả nhìn thấy trong miệng Hoàn Ngọc Sơn ồ ồ tuôn ra máu tươi, ánh mắt châm chọc nhìn nàng, con mắt cũng chậm rãi nhắm lại.

Hướng Lan Huyên lập tức thi pháp điều tra, sau đó vẻ mặt rất khó coi.

Dám đánh tổn thương nàng ta, nàng ta còn chưa có xả ra được cơn tức đó chứ, tự nhiên sẽ không muốn để cho Hoàn Ngọc Sơn dễ dàng chết đi, nhưng mà nàng đã không còn cơ hội hành hạ Hoàn Ngọc Sơn. Hoàn Ngọc Sơn biết rõ với thương thế của mình hiện tại, lão ta đã không phải là đối thủ của nàng, đã trước một bước thi pháp chấn vỡ trái tim tự sát.

Tự sát rất dứt khoát lưu loát.

Nhưng hành động này đã chọc giận Hướng Lan Huyên, nàng ta khua tay áo, một tay ném lão ta vào không trung phía trước, phất tay vẫy qua, một mũi tên tư trong ống chứa tên của Bách Lý Tâm bay ra, vù một tiếng bay vọt tới, đem Hoàn Ngọc Sơn đang rơi xuống đánh bay ra ngoài, đóng đinh tại trên thân thần thụ. Phía dưới là đống lửa do Hoàn Ngọc Sơn sai người của mình đốt cháy, lúc này lửa đã lan lên trên đại thụ, cũng thiêu đốt lão ta.

Tần Phó Quân lệ tuôn như suối, vừa bi thương vừa không hiểu rõ, không rõ vì sao Tông môn phải làm như vậy, vì sao phải để cho mọi người chạy vào chịu chết.

Dữu Khánh cũng buông cô ta ra, để cho cô ta tùy ý rũ xuống tựa trên mặt đất, tạm thời đã không cần phải dùng cô ta để kiềm chế người nào nữa, ở nơi đây còn có thể dùng cô ta để kiềm chế người nào chứ?

Nhưng hắn vẫn không dám cởi bỏ cấm chế trên người cô ta.

Mấy sư huynh đệ bọn hắn cũng không dám chạy, mấu chốt là chạy không thoát, tu vi chênh lệch quá lớn, ngay tại phía dưới mí mắt của

người ta, những rễ cây xung quanh cũng rất rắn chắc, không có ngoại lực để nhờ cậy, cũng không có hoàn cảnh để lợi dụng, làm sao có thể chạy thoát được, cưỡng ép bỏ chạy là tìm chết.

Cũng may mà Hướng Lan Huyên không xem mấy người bọn hắn là ưu tiên trước mắt, nang lắc mình đến trước mặt ong chúa.

Khiến người bất ngờ là Hướng Chân, gã ta nâng kiếm trong tay đứng chắn trước mặt ong chúa, không chút nào e sợ mà đối diện với Hướng Lan Huyên, cho thấy sẽ liều mình bảo vệ ong chúa.

Sư huynh đệ mấy người nhìn thấy cảnh này thì đều không nói nên lời, Nam Trúc cất tiếng lẩm bẩm, "Nhận được lợi ích từ ong chúa hay sao?"

Hướng Lan Huyên quan sát Hướng Chân từ trên xuống dưới một hồi, rồi hỏi: "Ngươi dám ngăn cản ta?"

Hướng Chân không biết nên trả lời như thế nào, chỉ biết có việc nên làm, có việc không nên làm.

Ong chúa cười vui vẻ, vui vì mình không có nhìn lầm người, sau đó quay sang nhìn về phía Dữu Khánh, hỏi: "Ria mép, ngươi nhìn nàng ta mà xem, bộ dạng này là đang trọng thương, bị ngươi khống chế hay sao chứ? Thiếu một chút đã nghĩ các ngươi là cùng một tốp. Ngươi đùa giỡn ta cũng thôi đi, vậy mà còn tự đùa với bản thân mình. Bản vương chưa từng thấy người như thế."

Trong giọng nói chứa đầy sự châm biếm, y thực sự đã phục hắn rồi, vậy mà dám cưỡng ép một nhân vật nguy hiểm như thế tùy ý xách trên tay giống như món đồ chơi.

Với kẻ nguy hiểm như vậy mà dám không thi pháp kiểm tra xem thương thế như thế nào? Để cho người ta bình phục lại từ lúc nào rồi vẫn không biết. Vậy mà lúc trước còn đỉnh đạc bóp cổ nữ nhân này bảo y kiểm tra. Sự tự tin và thẳng thắn như vậy rõ ràng đã lừa gạt được y, chơi trò gì vậy chứ!

Nghe lời nói này, Dữu Khánh cũng rất lúng túng, hắn không phải chưa có kiểm tra tình trạng chấn thương của Hướng Lan Huyên, đã bị thương đến như vậy, hắn nào biết được người ta có thể khôi phục nhanh như thế.

Hướng Lan Huyên nhìn thấy rõ ràng sự bối rối của hắn, khóe miệng hơi nhếch lên một nét cười vui vẻ.

Ong chúa quay đầu lại nhìn nàng, hỏi: "Có phải ngươi đã ăn mật ong hay không?"

Nghe được lời này, Hướng Chân bừng tỉnh hiểu ra, gã ta là người đầu tiên kịp phản ứng lại, bởi vì lúc trước gã ta cũng mang theo tổn thương tiến vào trong tiên phủ này, sau khi ăn mật ong nơi này, chỉ trong một đêm tổn thương đã được bình phục, mà ong chúa cũng có nói, mật ong nơi này là thứ tốt để chữa thương.

Hướng Lan Huyên hơi lộ ra vẻ suy tư, lúc trước nàng ta đột nhiên phát hiện thấy chỉ qua một đêm, tổn thương của mình đã khỏi hẳn, nàng cũng có hoài nghi là nhờ tác dụng của mật ong, chỉ là vẫn không dám xác định, lúc này tự nhiên liền hiểu rõ.

Có một số việc nàng ta cũng không muốn nói nhiều thêm, hỏi ngược lại: "Đại vương không cảm thấy rằng cần phải nói điều gì với ta sao?"

Ong chúa nói: "Ngươi vẫn nên nhanh chóng tổ chức nhân thủ cứu hỏa trước đi."

Hướng Lan Huyên kinh ngạc hỏi: "Ngươi đang sai khiến ta sao? Ngươi cảm thấy ngươi còn có tư cách sai khiến ta sao?"

Ong chúa bình tĩnh nói: "Cây này đã sinh trưởng mấy trăm vạn năm, đã trở thành Linh căn của một giới này, nếu hủy hoại Linh căn của một giới, ngươi có biết sẽ xảy ra hậu quả gì không? Khí tương Thiên địa sẽ biến dị, sẽ kinh động đến Tiên giới, một khi dẫn đến người của Tiên giới đến đây điều tra, vậy thì không phải là chuyện ta sai

khiến các ngươi hay không nữa rồi, cái gì mà Côn Linh sơn, cái gì mà Đại Nghiệp ty, đều chỉ là con kiến hôi. Nếu như ngươi cảm thấy các ngươi chịu đựng được hậu quả đó, vậy thì có thể để cho lửa tiếp tục cháy."

Mọi người nghe vậy thì đồng loạt ngẩng đầu lên, lần nữa nhìn về phía cây thần thụ khổng lồ này, trong lòng lại nhiều thêm một lần chấn động, đây dĩ nhiên là Linh căn của một giới?

Mặc dù làm không hiểu Linh căn của một giới chính là cái gì, nhưng chỉ nghe qua liền biết không phải là chuyện đùa.

Mọi người cũng không biết lời này là thật hay giả, tuy nhiên không ai dám mạo hiểm. Hướng Lan Huyên lập tức quay sang quát to với đám người Dữu Khánh: "Còn sững sờ ra đó làm gì, bất kể là thật hay giả, đi dập lửa đi đã rồi nói tiếp."

"Vâng vâng vâng."

"Được, được."

Sư huynh đệ mấy người như được đại xá, cúi đầu khom lưng nhận lời, xoay người rơi đi chỗ khác, sau đó trong mắt lấp lóe, trao đổi ánh mắt với nhau, có ý tứ gì thì mọi người ngầm hiểu tất cả. Nam Trúc còn kéo kéo tay Bách Lý Tâm, ra hiệu đi nhanh một chút.

Cơ hội chạy trốn được chủ động đưa lên tới cửa, bọn họ làm sao có thể bỏ qua.

Dữu Khánh vừa xoay đầu, nhìn thấy Tần Phó Quân tựa trên mặt đất, tức thì cảm thấy khó xử, có nên cùng mang đi luôn hay không chứ?

Vấn đề là không dễ đưa đi, nếu thật sự đưa theo thì cần phải cởi bỏ cấm chế trên người Tần Phó Quân, nhưng nếu cởi bỏ cấm chế rồi, nữ nhân này có thể nghe lời sao?

Còn nếu không cởi bỏ, vừa cứu hỏa vừa khiêng một người thì là chuyện gì chứ? Chỉ cần nhìn là biết có vấn đề.

Nam Trúc quay đầu lại, nhìn thấy hắn còn đang chần chần chừ chừ, gã nhanh chóng giựt tay áo hắn. Nhưng Hướng Lan Huyên cũng không phải kẻ ngốc, nhìn thấy động tác động viên nhau của đám gia hỏa này thì lập tức nói: "Đi người nhiều như vậy làm gì, muốn chạy trốn sao? Lưu lại một tên làm con tin!" Nàng ta nhấc tay chỉ tới, không có gì bất ngờ, không chút khách khí trực tiếp chỉ vào Dữu Khánh.

Sư huynh đệ mấy người tức thì cứng người tại chỗ, nhưng mình chỉ là trứng chọi đá, đành phải lưu Dữu Khánh lại.

Dữu Khánh thở phào nhẹ nhõm, cũng được, ít nhất thì không cần phải lựa chọn nữa, nhưng hắn vẫn ra hiệu bằng ánh mắt cho đám người Nam Trúc, ý nói có thể chạy được thì hãy chạy đi, đừng lo cho hắn.

Ba người Nam Trúc bất đắc dĩ, xám xịt chạy đi dập lửa, vọt tới chỗ lửa bốc lên, không ngừng thi pháp đánh ra cưỡng ép dập lửa.

Quan sát quá trình dập lửa một hồi, ước chừng sẽ không có vấn đề gì, Hướng Lan Huyên quay lại hỏi Ong chúa, "Đại vương, nói đi, làm sao để mở ra cổng vào tiên phủ?"

Ong chúa hỏi ngược lại: "Nếu Bản vương có thể mở cổng ra, ngươi cảm thấy bên ngoài còn đến lượt các ngươi phô trương thanh thế sao?"

Nghe lời giải thích này, Hướng Lan Huyên không thể không chìm vào suy tư.

Nhưng Dữu Khánh thì âm thầm không đồng ý, căn cứ vào kinh nghiệm của hắn, trên người các Thủ sơn thú tọa trấn tiên phủ hẳn là có cấm chế, cho dù cổng có mở ra cũng chưa chắc đã có thể đi ra ngoài.

Nào ngờ ong chúa lại quay đầu nhìn chăm chú vào hắn, trực tiếp đẩy đề tài này đến trên người hắn, "Về vấn đề này nên hỏi hắn mới phải. Bản vương cũng rất muốn biết, làm sao mở ra được phong ấn của cổng vào."

Nghe vậy, ánh mắt Hướng Lan Huyên và Hướng Chân đều nhất tề đổ dồn vào Dữu Khánh.

Dữu Khánh trừng mắt nhìn bọn họ: "Các ngươi nhìn ta làm gì, ta cũng không biết làm sao để mở ra."

Với lời này, ngay cả quỷ cũng không thể tin được, Hướng Lan Huyên xì một tiếng, "Vậy ngươi vào bằng cách nào?"

Dữu Khánh giang hai tay ra, vẻ mặt vô tội, nói: "Khi các ngươi tiến vào không có nhìn thấy một cái cầu dây leo sao? Là Đằng yêu ở bên ngoài mở ra. Nó mở ra, ta đi vào. Chỉ có vậy thôi. Còn làm sao để mở cổng ra thì ta thật sự không biết."

Chương 756: Ngươi thật là ngốc

Nghe nói như vậy, Hướng Lan Huyên vẫn là không tin, cất lời chế nhạo: "Vậy ngươi làm sao tìm được lối vào tiên phủ?"

Dữu Khánh vẫn giống như trước, giang hai tay ra, trợn mắt nói nói dối, "Không phải là ta tìm được, mà là lối vào tiên phủ này tìm đến ta, là có người gửi tới cho ta một phong thư, nói rằng nơi này là lối vào 'Kính Hoa tiên uyển'. Vì vậy ta mới tới Côn Linh sơn tìm kiếm thử xem. Ta cũng không ngờ được, nơi này thực sự có lối vào tiên phủ."

Nghe được lời này, Hướng Lan Huyên hoài nghi hỏi: "Người nào gửi thư cho ngươi?"

Dữu Khánh: "Lúc ban đầu ta không biết là ai gửi, nhưng khi tìm đến vực sâu ở bên ngoài, rồi Đằng yêu hiện thân gặp mặt, thì ta mới biết

được là bà ta sắp xếp người gửi thư cho ta.” “

Hướng Lan Huyên không hiểu, hỏi: “Vì sao bà ta phải sai người gửi tin cho ngươi?”

Ong chúa nhìn Dữu Khánh từ trên xuống dưới, hiển nhiên có cùng nghi vấn như vậy.

Dữu Khánh: “Ta cũng rất muốn biết điều này, ta hỏi bà ta như vậy, bà ta nói ta là nhân tuyển thích hợp nhất và có thể làm cho bà ta yên tâm nhất. Vì vậy nhân cơ hội ‘Triêu Dương đại hội’ này để hẹn ta đến đây.”

Hướng Lan Huyên thoáng sửng sốt một chút, “Vì sao ngươi lại là nhân tuyển thích hợp nhất, làm bà ta yên tâm nhất?”

Dữu Khánh: “Ta cũng hỏi như vậy, bà ta nói là vì ta từng tìm đến ‘Tiểu Vân gian ‘.”

Hướng Lan Huyên càng thấy khó hiểu hơn, “Chuyện này liên quan gì đến việc ngươi tìm được ‘Tiểu Vân gian’ chứ?”

Dữu Khánh làm sao biết được có quan hệ gì, bởi vì đây chỉ là lời mình nói xằng nói bậy mà thôi, lời nói dối là để cho người khác phân biệt, không cần phải tự làm khó chính mình, hắn lần nữa giang hai tay ra, “Không biết, bà ta không nói.”

Hướng Lan Huyên suy nghĩ một chút, dường như suy nghĩ ra được điều gì đó, khẽ gật đầu, làm cho Dữu Khánh có phần há hốc mồm không hiểu.

Ong chúa hỏi một câu, “Đằng yêu làm sao mở ra được cổng vào động phủ?”

Lúc trước, theo lời kể của Hướng Chân, y biết được Đằng yêu ở bên ngoài vẫn còn sống, y từng hỏi Hướng Chân, nhưng Hướng Chân

hoàn toàn không biết gì cả, vì vậy, vào lúc này y đương nhiên muốn tìm được đáp án.

"Không biết." Dữu Khánh lắc đầu, rồi mở lời thăm dò: "Ngươi không biết sao? Bà ta hẳn là biết ngươi mới đúng a?"

Ong chúa: "Biết là đương nhiên biết. Hồi trước, cô ta chính là bị bản vương chém giết, theo lý thuyết thì phải chết rồi, bản vương xuất thủ không chừa đường sống cho cô ta. Không biết làm sao cô ta có thể đã chết còn phục sinh được.

Dữu Khánh chớp chớp mắt, hắn nhớ được Đằng yêu nói là vị này bị tà khí ảnh hưởng, trở nên rất tàn bạo, bây giờ xem ra dường như không phải như vậy.

Hắn đã sớm cảm thấy Đằng yêu có điểm không thích hợp, vì vậy nhân cơ hội này hắn liền hỏi, "Vì sao Đại vương phải chém giết bà ta?"

Ong chúa: "Cô ta đã bị lượng lớn tà khí tiết ra trong động phủ ô nhiễm, không còn là yêu nữa, đã biến thành yêu tà, bản vương há có thể để cô ta làm loạn tại bên ngoài, đương nhiên phải trảm thảo trừ căn. Hồi đó, đâu phải chỉ chém giết một mình cô ta, toàn bộ sinh vật sống không thể rời khỏi tiên phủ, trên cơ bản cuối cùng đều bị bản vương dọn dẹp sạch sẽ."

Dữu Khánh nghẹn lời, Đằng yêu đó là yêu tà sao?

Hai bên đều chỉ trích đối phương là yêu tà, hắn không thể xác định được bên nào thật bên nào giả.

Hướng Lan Huyên tiếp lời, hỏi: "Vậy Đằng yêu đó nói ngươi tiến vào đây làm gì?"

Dữu Khánh hất hất cằm về phía Ong chúa, nói một câu thành thật, "Bảo chúng ta tiến vào đây giết chết hắn."

Ong chúa biết hắn đang ám chỉ đến việc lợi dụng phấn hoa, đây cũng là điều mà y cảm thấy nghi hoặc, hỏi: "Nếu cô ta đã có thể mở cửa động phủ, cũng biết cách giết ta, vì sao cô ta không đích thân tiến vào, lại cần nhờ các ngươi tiến vào thực hiện. Cô ta càng quen thuộc hoàn cảnh nơi đây hơn, tự mình thực hiện chẳng phải xác suất thành công sẽ càng cao hơn sao?"

Hướng Lan Huyên nói: "Việc này ta biết rõ, Đằng yêu đã bị Côn Linh sơn khóa lại rồi, hẳn là bản thể tạm thời không thể rời khỏi được vực sâu đó. Nếu như không phải vì hành động không tiện, bà ta cũng sẽ không ẩn nấp nhiều năm như vậy mới động thủ, nếu không tìm được người tuyệt đối tin cậy, bà ta chắc hẳn không dám vọng động."

Nói đến đây, nàng lại cảm thấy có chút khó hiểu, hỏi Dữu Khánh, "Chuyện hung hiểm như vậy, bà ta bảo ngươi tiến vào giết, ngươi liền tiến vào làm ư?"

Dữu Khánh: "Đương nhiên là vì động tâm với những lợi ích mà bà ta hứa hẹn. Bà ta nói rằng nơi này có Tiên tuyền giúp trường sinh bất lão, tắm một lần liền có thể trường sinh."

Khi nói lời này, hắn nhìn chằm chằm vào Ong chúa, quan sát phản ứng của y.

Vừa nghe nói những lời này, mí mắt Hướng Lan Huyên nhảy lên, thất thanh hỏi: "Tiên tuyền giúp Trường sinh bất lão?"

Đối với việc có thể gìn giữ mãi mãi thanh xuân, nữ nhân cực kỳ quan tâm, ngay cả Hướng Chân ở bên cạnh cũng dao động tâm tình.

"Tiên tuyền?" Ong chúa hoài nghi hỏi: "Bên trong Kính Hoa Uyển làm gì có thứ đó?"

Dữu Khánh truy hỏi: "Bà ta nói trong tiên phủ có hai nguồn Tiên tuyền. Một cái là Thiên tuyền, sau khi tắm rửa xong có thể được trường sinh bất lão. Một cái khác là Nhân tuyền, có thể làm cho yêu

ma quỷ quái biến thành người bình thường." trong lúc nói, hắn vẫn nhìn chằm chằm quan sát phản ứng của đối phương.

Nhưng Ong chúa lại nhìn hắn như nhìn một tên ngốc, lời nói không chút khách khí, "Ngươi thật là ngốc."

Dữu Khánh trừng mắt nói: "Có lời gì thì nói ra đi, đừng mắng chửi người khác. Hiện tại ngươi cũng không cao cấp đến đâu nha, cũng giống như ta thôi, mạng sống đều nằm trong tay người khác." Vừa nói hắn vừa liếc mắt nhìn Hướng Lan Huyên.

Ong chúa hỏi ngược lại hắn, "Nếu nơi này thật sự có hai Tiên tuyền như ngươi nói, ngươi cảm thấy bản vương có khả năng rơi vào trên tay các ngươi sao? Bị trúng độc phấn hoa Tiêu Hồn thì đến Thiên tuyền ngâm một lần là được rồi.

Ngươi có biết tình hình tà khí hoành hành hồi đó nghiêm trọng thế nào không? Ngươi có biết hồi đó, bởi vì điều này mà ta đã phải giết chết bao nhiêu người đã từng là bằng hữu không? Độ Nương ở bên ngoài đó, trước đây cũng là bằng hữu ta vô cùng quen thuộc.

Ta cũng không muốn giết cô ta, cho dù để cho cô ta tiến vào Nhân tuyền ngâm mình biến thành người tu hành bình thường cũng được vậy.

Lý lẽ đơn giản như vậy, chẳng lẽ cô ta không biết sao? Vậy mà còn có thể lấy ra lừa gạt ngươi. Còn ngươi, vậy mà có thể tin tưởng được, cứ như vậy đần độn chạy vào đây bán mạng cho người ta. Tự ngươi nói đi, ngươi có ngốc hay là không?"

"…" Dữu Khánh sững sờ không nói nên lời, thần thái ngây ngốc.

Ong chúa mặt đầy khinh thường, "Nếu như lời các ngươi nói là thật, ta có thể tưởng tượng được, cô ta hoàn toàn không dám để cho ngươi đối chất với ta, chắc là dặn dò ngươi lập tức giết ta ngay khi hạ dược thành công."

"Dữu Khánh y nguyên không nói nên lời, vào lúc này, hắn cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Hướng Lan Huyên nhìn thấy biểu cảm của hắn như vậy, liền biết rõ nhất định đã bị Ong chúa nói trúng, xì một tiếng, "Quả thực là đủ ngốc. Thật sự không biết làm sao mày mò kiếm được cái hư danh 'Tài tử đệ nhất thiên hạ' đó, sẽ không phải là chép bài của người khác đi?" Lời này hoàn toàn là để trêu chọc.

Nhưng ngay sau đó, nàng liền thay đổi chủ đề câu chuyện, "Ta có nghe nói tới, không biết trong tiên phủ nào đó có một nguồn Tiên tuyền có thể giúp trường sinh bất lão, tên là 'Tam Sinh tuyền'. Không biết đại vương có biết nó ở trong tiên phủ nào không?

Điều nàng đang đề cập đến chính là thứ mà các phương thế lực đều muốn tìm được, trường sinh là mộng tưởng của mọi người, khi đề tài chuyển đến phương diện này, nàng tự nhiên sẽ thuận miệng hỏi tới.

Ong chúa hờ hững nói: "Cái gọi là 'Tam Sinh tuyền' chính là cách gọi chung của ba nguồn suối. Vừa rồi hắn đã nói tới Nhân tuyền và Thiên tuyền, hẳn là còn có một nguồn tên là Địa tuyền."

"Ba nguồn?" Hướng Lan Huyên không hiểu, "Hẳn là?"

Ong chúa: "Ta cũng chỉ nghe nói đến, chưa từng gặp được? Giống như hắn vừa mới nói, Thiên tuyền có thể giúp người trường sinh bất lão, Nhân tuyền có thể làm cho yêu ma quỷ quái biến thành người bình thường, Địa tuyền thì có thể biến người thành yêu ma quỷ quái." Nói đến đây, y nhịn không được cất tiếng thở dài, "Các tiên phủ đột nhiên bị tà khí hoành hành, hình như có liên quan đến việc luyện chế 'Tam Sinh tuyền' này."

Hướng Lan Huyên: "Có ý gì?"

Ong chúa lắc đầu nói: "Có thể trong khoảnh khắc biến người thành yêu ma quỷ quái, có thể trong khoảnh khắc làm cho cái khác biến thành người bình thường, và trong khoảnh khắc có thể ban thưởng

người trường sinh, các ngươi cho rằng việc này là tiên nhân bình thường có thể làm được sao? Dựa vào lực lượng bản thân là có phần quá sức. Các tiên phủ hình như phân công nhau luyện chế thần khí khó lường này, trong quá trình đó không biết xảy ra sự cố gì, dường như đã khiến cho các tiên phủ đều bị chướng khí mù mịt, cuối cùng có luyện thành công hay không thì ta không biết được." Những người khác không biết lời này là thật hay giả.

Dữu Khánh biết lời giải thích của đối phương về "Tam Sinh tuyền" không sai, hơn nữa hắn còn chứng kiến sự tồn tại của Địa tuyền, nhưng hắn vẫn không cam lòng: "Đằng yêu nói là phía dưới Tiên cung có một nguồn Tiên tuyền."

Ong chúa cười nhạo nói: "Tiểu hồ tử, còn không cam lòng sao? Phía dưới cây này có một nguồn suối, đây là nguồn nước duy nhất có thể nhìn thấy được trong phạm vi mấy trăm dặm quanh đây, nó cung cấp nhu cầu nước hàng ngày của Tiên cung. Nếu như ngươi cảm thấy có gì đặc biệt, đứng nói tới ngâm, đi uống cho no cũng được.

Nhưng nước suối này đúng là uống tốt hơn nước bình thường một chút, bởi vì nó được thừa hưởng linh khí từ Linh căn này, nên ít nhiều cũng có thể đem tới một số lợi ích cho cơ thể."

Tiếp đó, y lại nhìn Dữu Khánh với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, "Cô ta không chỉ lừa ngươi, hẳn là cũng không có dự định để cho ngươi sống sót rời đi, có chuyện có lẽ cô ta sẽ không nói cho ngươi biết." "

Dữu Khánh lập tức hỏi: "Chuyện gì?"

Ong chúa: "Có phải cô ta nói với ngươi, sau khi ta bị trúng độc, trong vòng 3 ngày chỉ có thể ngồi chờ chết hay không?"

Khi nghe được những lời này, Dữu Khánh và Hướng Lan Huyên nhịn không được quay nhìn nhau.

Dữu Khánh ngay lập tức thử hỏi: "Chẳng lẽ không phải sao? Nếu không thể giết ngươi, bà ta để cho ta tiến vào đây để làm gì?"

Ong chúa: "Dựa vào tu vi của đám người bên ngoài các ngươi, không ai có thể giết chết được ta, Địa sư, Địa mẫu gì gì đó đều không đủ để ta nhét kẽ răng. Ta vận dụng tu vi tự bảo vệ mình mặc dù không khác gì tự sát, nhưng trước khi tự bạo, một đòn xuất thủ của ta cũng đủ để ta giết hết tất cả mọi người trước mắt, về điểm này, cô ta chắc hẳn không nói cho ngươi biết đi?"

Hướng Lan Huyên tức thì vô cùng lo sợ mà nhìn y, lời này của đối phương không khác gì đang cảnh cáo bọn họ, không nên ép y xuất thủ, nếu không, đừng người nào mong sống sót được.

Trên mặt Dữu Khánh lộ ra vẻ nghi hoặc, Đằng yêu quả thực không nói với hắn những điều này, nhưng nếu như bọn hắn chết đi, người nào sẽ đưa thứ Đằng yêu muốn có được ra ngoài chứ?

Nghĩ tới đây hắn lại cau mày, Đằng yêu biết được cách ra vào, trong tay nắm giữ Kim quả có thể mở ra động phủ, có nhất định cần bọn hắn đưa đồ vật ra ngoài sao? Nhất định phải vội vàng lập tức đưa đồ vật ra ngoài sao? Không thể tìm nhân tuyển thích hợp khác sao?

Sắc mặt hắn không khỏi dần dần trở nên âm trầm, nhưng vẫn cảm thấy không đúng.

Nhưng khi hắn còn chưa mở miệng, Ong chúa đã tiếp tục nói ra, "Cô ta hẳn là không nói cho ngươi biết, nơi đây ngoài ta ra còn có bốn người, bởi vì cô ta không biết. Trước khi Tiên phủ phong ấn, bốn người đó còn chưa có xuất hiện, đây là những người được ta dạy dỗ ra sau đó."

Phía bên kia, khi đi dập lửa đến phía sau thần thụ, Nam Trúc đột nhiên ngoắc ngoắc tay, nhanh chóng gọi Mục Ngạo Thiết tới.

Bách Lý Tâm thấy vậy thì cũng áp sát đến, nhưng bị Nam Trúc sai đi canh gác, gã không phải muốn đề phòng Bách Lý Tâm, mà quả thực cần phải có người hỗ trợ cảnh giác.

"Thế nào?" Mục Ngạo Thiết không hiểu, cảm thấy không thể bỏ lại lão Thập Ngũ để chạy trốn.

Nam Trúc hất hất cằm về phía trên thần thụ, "Hắc hồ lô mà Đằng yêu nói tới, phải nhanh chóng tìm kiếm, nếu thật sự có, không ngại nhân cơ hội này hái đi."

Mục Ngạo Thiết kinh ngạc hỏi: "Ngươi điên rồi sao? Hiện tại ngay cả mạng sống cũng nằm trong tay người ta, còn đi trộm đồ?"

Nam Trúc than thở: "Vạn nhất có thể đi ra ngoài thì sao? Vạn nhất đi được ra ngoài, nếu chúng ta không đưa được thứ đó cho Đằng yêu, bà ta sao có thể trả lại trái cây bảo bối đó lại cho ta?"

Mục Ngạo Thiết: "Không được, chuyện đã trở thành như vậy, tiếp tục trộm đồ không còn thích hợp nữa, bị phát hiện ra thì phải làm sao?"

Nam Trúc vỗ vỗ nơi trái tim y, "Hiện tại mới là cơ hội tốt nhất để trộm đồ, vừa rồi rối loạn như vậy, người của Côn Linh sơn đã chết sạch, mất cũng là do bọn họ lấy, không có liên quan gì với chúng ta, chết không có đối chứng. Hơn nữa, Ong chúa đó đã thành tù nhân, có phát hiện ra cũng có thể làm gì được chúng ta?

Ai, không dông dài với ngươi nữa, bọn họ đang thẩm vấn, chuyện bên trong này trong chốc lát là không thể nói xong. Đây chính là cơ hội tốt để ra tay. Ngươi trông chừng tại phía dưới, để ta lên tìm thử xem."

Chương 757: Có thể lấy bao nhiêu cứ lấy bấy nhiêu

Thấy tên này tưởng đùa mà làm thật, Mục Ngạo Thiết không giữ nổi gã, y chỉ có thể là nghẹn lời hô lên, "Ngươi đi nhanh về nhanh."

Không cần y nhắc nhở, Nam Trúc cũng phải đi nhanh về nhanh, nào dám lề mề, lập tức vù vù lao lên trên cây thần thụ đang bị khói xông lửa đốt.

Mục Ngạo Thiết không nói nên lời, sau khi nhìn theo bóng lão Thất biến mất ở trên cao, y lại nhanh chóng nhìn nhìn xung quanh, trao đổi ánh mắt với Bách Lý Tâm, sau đó hai người tiếp tục dập lửa, đồng thời cảnh giác xung quanh.

Chạy lên đến chạc cây, Nam Trúc nhấc vạt áo che kín miệng mũi, khói nghi ngút bốc lên khiến trên này mù mịt, gã rón ra rón rén xâm nhập vào trong quảng trường trống trải, vừa chú ý xung quanh, vừa quan sát chiếc lán dây leo phía trên.

Không thể không nói, từ khi sư huynh đệ mấy người bọn họ bắt đầu cùng xông pha lăn lộn giang hồ với nhau, lá gan của gã càng ngày càng lớn, năm đó, khi mới đi ra ngoài, chỉ cầu bình an còn khó, nào dám làm loại chuyện này.

Phía trên Thần thụ rất yên tĩnh, đừng nói tới bóng người, ngay cả bóng một con ong ngũ sắc bay lượn cũng không nhìn thấy.

Đàn ong đều đã đi rồi, cũng không cần phải tiếp tục hi sinh vô ích, chỉ cần con nào còn sống, đều sẽ theo A Xích và A Chanh cùng nhau rời đi.

Thứ mà Đằng yêu đã nói cũng không khó tìm, Nam Trúc nhanh chóng phát hiện thấy nó, tại vị trí giữa chiếc lán dây leo treo một vật màu đen hình hồ lô, rất dễ dàng nhìn thấy.

Cũng không to lắm, chỉ lớn cỡ một bắp tay rưỡi của người trưởng thành.

Nam Trúc lắc mình trốn ở giữa mấy chiếc trống lớn, co mình ở đó nghiêng tai lắng nghe một hồi. Sau khi nhiều lần xác nhận không có bất kỳ động tĩnh gì, gã mới nhô người lên, lắc mình lao tới, chụp lấy Hắc hồ lô, định giựt đứt nó xuống.

Kết quả là, Hắc hồ lô bị kéo xuống một chút, nhưng không giựt đứt ra được khỏi nhành dây leo, chỉ là kéo nhành dây leo lên giữa không trung mà thôi.

Nam Trúc treo cả người lơ lửng giữa không trung, hai chân dốc sức đạp mấy cái, giống như con cá bị câu lên vậy, dốc sức giựt mấy lần vẫn không thể bứt hồ lô ra khỏi nhành dây leo.

Lúc này gã mới nhận ra được nhành dây leo này rắn chắc lạ thường, gã rút kiếm ra chém. Nào ngờ ngay cả chém cũng rất khó chém đứt, điều này khiến cho Nam Trúc kinh ngạc, cũng may mà mỗi lần chém đều có thể chém ra một vết đứt, gã đành phải treo người giữa không trung đung đưa thân thể và không ngừng vung kiếm, từng kiếm từng kiếm chém vào cùng một vị trí.

Với tu vi Huyền cấp của mình, gã cũng phải chém mấy chục kiếm cuối cùng mới chém đứt được dây leo, gã chụp lấy quả Hắc hồ lô, hạ xuống.

Kiếm trở vào bao, cầm lấy Hắc hồ lô quay người bỏ chạy.

Khi chạy đến mép quảng trường, gã nhịn không được quay đầu lại nhìn nhìn, tự hỏi không biết đám dây leo này mọc lên như thế nào.

Nếu như đã tới đây rồi, nên chăng chạy đi nhìn xem cho biết?

Nghĩ vậy, gã lập tức quay người, nhanh chóng chạy một vòng quanh quảng trường chạc cây này, tìm thấy gốc của đám dây leo trên đỉnh đầu, nó mọc ra từ trong một cái hốc cây trên thân cây. Bộ rễ của nó găm chặt vào trong thân cây, thì ra là ký sinh tại trên thần thụ, hấp thu chất dinh dưỡng từ thần thụ để phát triển.

Sau khi đã biết rõ nguyên nhân, gã lập tức bỏ chạy, nhanh chóng lướt xuống dưới cây.

Gã không nhìn thấy được chính là, sau khi cắt đứt hồ lô ra khỏi nhành dây leo, tại vị trí vết cắt rịn ra những đốm sáng lấm tấm màu

lục nhạt giống như mồ hôi, rồi dần dần chuyển thành màu đen ở trong không khí.

Tại dưới cây, sư huynh đệ gặp mặt lại nhau, Mục Ngạo Thiết nhìn thấy hai tay gã trống không, hỏi, "Không tìm được à?"

"Lấy được rồi." Nam Trúc thì thầm, chỉ chỉ phía dưới bụng.

Mục Ngạo Thiết lập tức liền hiểu, bụng bực có chỗ tốt của bụng bự, giấu chút đồ vật ngay dưới bụng cũng không dễ dàng bị nhận ra.

Sau đó, dưới sự đồng tâm hiệp lực làm việc của ba người, cuối cùng lửa lớn phía dưới đại thụ cũng được dập tắt toàn bộ.

Sau khi dập tắt lửa xong, nhóm ba người cũng không có bỏ lại Dữu Khánh để nhân cơ hội này chạy trốn. Khi bọn họ vòng trở về, nhìn thấy thi thể cháy đen của Hoàn Ngọc Sơn vẫn bị đóng đinh tại trên thân cây, ba người cũng không quan tâm tới.

Thấy bọn họ vẫn quay trở lại, Dữu Khánh chỉ có thể âm thầm thở dài. Tại bên này, trước sự tra hỏi của Hướng Lan Huyên, Ong chúa giải thích một lần tình hình bên trong tiên phủ.

Thực ra, ngay từ đầu đã không giống như là một cuộc thẩm vấn, Ong chúa gần như trả lời tất cả những gì được hỏi, chỉ cần có thể nói được, khí độ của y rất tự nhiên phóng khoáng, không giống như là một tù nhân, trái lại có vẻ như bằng hữu đang thoải mái trò chuyện.

Về phần những gì không thể nói, mọi người cũng không nên hỏi nhiều, không có khả năng nói cho các ngươi biết, bởi vì các ngươi không có tư cách biết được.

Ví dụ như tình huống cụ thể có liên quan đến tiên nhân, ví dụ như tình huống có liên quan đến các tiên phủ khác, Ong chúa sẽ không nói tới, nhưng dù vậy, Hướng Lan Huyên cũng không dám quá mức bức ép.

Cho dù nói ra những điều này, cũng là có điều kiện, nếu như thực sự có thể mở ra được tiên phủ để rời đi, Ong chúa muốn Hướng Lan Huyên phát lời thề độc, đảm bảo thả cho Hướng Chân một con đường sống, cũng phải cho Hướng Chân được tự do.

Sau khi suy nghĩ, Hướng Lan Huyên đồng ý, nhưng có một tiền đề, đó chính là Hướng Chân phải đảm bảo không được tiết lộ nửa chữ về nơi này với bất kỳ ai.

Ngoài ra, Ong chúa còn có một điều kiện khác, chính là muốn Dữu Khánh tỷ thí với Hướng Chân một trận, để cho Hướng Chân lĩnh giáo kiếm ý của Dữu Khánh.

Dữu Khánh đồng ý, nhưng hắn cũng đề ra yêu cầu, đó chính là phải đảm bảo an toàn cho mấy người bọn hắn, nếu thật sự có thể còn sống rời khỏi tiên phủ, trong tương lai Hướng Chân có thể tìm đến hắn để tỷ thí bất cứ lúc nào.

Trong tình hình hiện tại, Hướng Chân biết rõ người ta cũng là vì mạng sống, cho nên không có khư khư cố chấp như trước.

Cuối cùng, dưới sự điều hòa của Ong chúa, các bên xem như miễn miễn cưỡng cưỡng thỏa hiệp được với nhau.

Đương nhiên, tiền đề là Dữu Khánh phải nghĩ biện pháp mở ra lối vào tiên phủ.

Lúc này, vừa mới trở về, ba người Nam Trúc lập tức áp sát vào bên này dựng lỗ tai lên lắng nghe, chỉ nghe thấy Ong chúa cười nói: "Bảo bối Tiên gia sao? Có, đương nhiên là có."

Vốn chỉ là thử hỏi mà thôi, Hướng Lan Huyên nghe trả lời vậy tức thì hai mắt tỏa sáng, "Ở đâu?"

Ong chúa chỉ ra khắp bốn phía xung quanh, "Đối với các ngươi mà nói, nhìn khắp xung quanh nơi này, nơi nào cũng có bảo bối mà các ngươi muốn. Hoa cỏ cây cối bên ngoài đưa vào nơi đây, từ phát

triển đến suy tàn đều chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, căn bản không chịu nổi với tinh khí cây cỏ nơi đây. Có thể phát triển bình thường tại nơi này, tất cả hoa hoa cỏ cỏ mà các ngươi nhìn thấy trước mắt đều là Linh thảo.

Các ngươi muốn lấy bao nhiêu tùy ý, muốn mang đi ra ngoài bao nhiêu cũng được, có thể lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, chỉ là, tất cả đều đã bị tà khí ô nhiễm, các ngươi mang đi ra ngoài chẳng có tác dụng gì?" Y lại phất tay chỉ về phía thần thụ, "Cây thần thụ làm Linh căn của giới này, tại trong Tiên giới cũng là trọng bảo, là bảo bối Tiên gia tốt nhất nơi đây, nếu các ngươi muốn cũng có thể mang đi. Nhưng mà các ngươi cần phải tự hỏi lòng mình, các ngươi có phúc khí lớn được như vậy không? Các ngươi có thể thừa nhận được phúc khí lớn như vậy không? Cho dù để cho các ngươi dời đi, các ngươi cũng dời đi không được."

Toàn bộ mọi người đều không nói nên lời, một thứ lớn như vậy quả thực không ai có thể dời đi được, cho dù có thể dời được ra ngoài, cũng giấu không được, chỉ có thể rước đến phiền toái cho chính mình.

Lúc này Nam Trúc chen vào một câu, "Đại hành tẩu, có phải bởi vì ngươi đã ăn mật ong nên tổn thương khỏi hẳn chỉ trong một đêm hay không?" Ý của gã rất đơn giản, nếu thật sự có tá dụng thần kỳ như vậy, đó không phải bảo bối thì là cái gì? Đem một đống ra ngoài chắc chắn sẽ phát đại tài.

Tuy nhiên, đối với một số người mà nói, đó là khuyết điểm không nên moi ra, Hướng Lan Huyên lạnh lùng liếc mắt lườm gã, không có hé răng, Dữu Khánh thì làm bộ như không nghe được gì.

Bách Lý Tâm cũng quay đầu nhìn sang phía khác, làm như nghe không hiểu.

Ong chúa vẫn bình thường trả lời: "Chỉ cần các ngươi có thể mang đi, đó đều là phúc khí của các ngươi, các ngươi có thể lấy bao nhiêu tùy ý. Nhưng mà, Bản vương phải nhắc nhở các ngươi một câu, chỉ

có ở bên trong tòa tiên phủ này, mật ong của bản tộc mới có thể phát huy ra tác dụng chữa trị thần kỳ nhanh chóng như vậy, đưa ra khỏi nơi này, hiệu quả chữa trị nhục thân sẽ kém đi rất nhiều. So sánh đại khái, ở trong này, một tổn thương có thể khỏi hẳn chỉ trong một ngày, nhưng đưa ra bên ngoài, có khả năng phải cần mười ngày."

"Mười ngày?" Nam Trúc mở to mắt, nói: "Nếu mười ngày, có một số tổn thương dùng linh đan diệu dược bên ngoài cũng có thể chữa khỏi."

"Ý ta nói là khỏi hẳn." Ong chúa nhắc nhở một câu, sau đó lại hỏi Hướng Lan Huyên, "Với tổn thương của ngươi lúc trước, nếu ở tại bên ngoài phải cần bao lâu mới có thể khỏi hẳn, tự ngươi chắc hẳn biết được, các ngươi có thể lấy đó để so sánh."

Hướng Lan Huyên tự nhiên biết rõ tổn thương của mình như thế nào, nàng ta hỏi: "Vì sao giữa trong và ngoài có sự khác biệt lớn như vậy?"

Ong chúa đưa ra một phép so sánh, "Người thường ở bên ngoài sống trăm tuổi đã là rất thọ, nhưng tại nơi đây, trong hoàn cảnh bình thường, có thể sống lâu năm trăm tuổi."

Y nhấc tay chỉ đến cây thần thụ, "Bản vương đã nói rồi, cây Linh căn một giới này chính là trọng bảo Tiên gia. Các loại hiệu quả thần kỳ trong này đều là bởi vì có sự tồn tại của nó, đều được lợi ích từ nó."

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, không khỏi thêm lần nữa ngước nhìn cây đại thụ che trời khổng lồ vô cùng này, trong lòng sinh ra vô vàn cảm xúc, một trọng bảo như thế mà chỉ có thể nhìn, nằm ngay trước mắt mà không chiếm được, thật sự quá tiếc nuối.

Xác định lửa đã được dập tắt hết rồi, sau khi kiểm tra một vòng, nhận thấy lửa sẽ không bùng cháy trở lại, một nhóm người quyết định nghĩ cách để đi ra ngoài.

Nếu không nhanh chóng nghĩ cách rời đi cũng không được, chờ đến khi A Xích và A Chanh khôi phục lại, mọi việc sẽ trở nên rất phiền phức.

Trước lúc xuất phát, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Bách Lý Tâm lại tiến vào trong thần thụ một chuyến. Bất kể có thể đi ra ngoài được hay không, sư huynh đệ mấy người đều cảm thấy nên lấy một chút mật ong đưa đi ra ngoài, cho dù sau khi rời khỏi đây hiệu quả chữa trị kém đi, vẫn có thể bán nó ra như một loại linh được chữa thương đỉnh cấp, có thể bán được không ít tiền, ít nhất thì nó đáng giá hơn nhiều so với vàng khiêng từ Kim Khư ra.

Thật vất vả mới tới được một chuyến, vạn nhất có thể thuận lợi rời đi, cũng không thể ra về tay trắng, chi phí duy trì vườn Tiên đào phía bên Diệp Điểm Điểm hàng năm cần tới một nghìn vạn a, không kiếm được tiền, tương lai phải sống thế nào?

Đối với việc này, Ong chúa không có ngăn cản, giống như y đã nói lúc trước, chỉ cần bọn họ có thể mang được ra ngoài, đều là phúc khí của bọn họ, bọn họ có thể lấy đi tùy ý.

Điều không hay chính là, mấy tên này phá hủy chiếc trống làm nhạc cụ múa hát của Ong chúa. Bởi vì tìm không được dụng cụ chứa đựng thích hợp, mấy người liền phá mặt trống lớn ra, dùng nó như một cái thùng để đựng.

Nhìn thấy ba tên đồng như làm trò hề khiêng ba chiếc trống lớn chứa đầy tổ mật ong đi ra, Dữu Khánh có phần bối rối, đứng ở góc độ người ngoài cuộc nhìn nhóm người của mình, hắn nhận thấy tướng ăn quả thực có chút xấu xí.

Cũng may mà Ong chúa chỉ nhíu nhíu mày, không có tính toán gì.

Khi xuất phát, Dữu Khánh lại kéo Tần Phó Quân từ mặt đất lên, cõng trên lưng.

Thấy cảnh này, hai người Nam, Mục hai tay nâng trống lớn trên đầu nhìn có chút kinh ngạc. Nam Trúc nhịn không được cất lời hỏi: "Lão Thập Ngũ, ngươi điên rồi sao, đưa nữ nhân này ra ngoài làm gì? Cô ta biết quá nhiều, bây giờ cũng đã vô dụng. Ừm, cái này." Gã làm ra động tác trực tiếp xử lý cho rồi.

Tựa tại trên lưng Dữu Khánh, Tần Phó Quân tự nhiên biết rõ lời của gã có ý gì, ánh mắt bình tĩnh không sợ hãi, trong lòng từ lâu đã biết được chuyện gì sẽ xảy ra với mình.

Nhưng Dữu Khánh không có kiên nhẫn nói dông dài, ném ra một câu, "Thật lắm lời vô dụng, ta biết rõ phải làm như thế nào, không cần ngươi dạy ta." Hắn cõng người cất bước đi trước.

Trong ánh mắt Tần Phó Quân lóe lên sự kinh ngạc, không biết có phải hiểu ra được điều gì đó hay không, nhắm chặt hai mắt lại, chỉ là mí mắt một mực rung động không ngừng.

Trên đầu cũng đội một cái trống lớn, ánh mắt Bách Lý Tâm lấp lóe, bước nhanh đi theo.

Hai người Nam, Mục quay mặt nhìn nhau, Mục Ngạo Thiết giải thích một câu, "Đi thôi, còn phải qua cửa ải Côn Linh sơn nữa, có thể dùng làm con tin."

Nam Trúc đuổi theo, vừa đi vừa nói chuyện, "Con tin cái rắm, nếu thật sự đi được ra ngoài, có Đại hành tẩu ra mặt, cần con tin cái rắm gì nữa, khiêng nhiều thêm chút mật ong ra ngoài được thêm bao nhiêu là tiền chứ? Ta nói a, lão Thập Ngũ không phải là đã nhìn trúng cô ta rồi đi? Việc này, mẹ nó, đã kết huyết cừu rồi, sẽ không có tương lai, làm gì vậy chứ?"

Hướng Lan Huyên nhìn theo bóng lưng Dữu Khánh rời đi, xùy một tiếng cười lạnh, ánh mắt lại liếc nhìn Nam Trúc, "Tên mập nhà ngươi nói nhảm thật nhiều, đi mau đi!" Đồng thời nàng ta cũng quay sang Hướng Chân đang cõng Ong chúa trên lưng, vẫy vẫy tay ra hiệu đi nhanh lên.

Chương 758: Gõ cửa

Tốc độ của đoàn người không nhanh cũng không chậm, cõng người còn đỡ, người khiêng cái trống lớn muốn nhanh cũng không nhanh được.

Trên đường đi, Hướng Lan Huyên không biết nghĩ đến điều gì, nàng ta đề nghị tạm thời nghỉ chân, gọi sư huynh đệ ba người đến bên cạnh thì thầm mấy câu.

Khi mọi người khởi hành đi tiếp thì Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết không chạy theo bọn họ mà tiếp tục ở tại chỗ nghỉ ngơi. Dữu Khánh cũng không có ý kiến gì, khiến cho những người khác cảm thấy tò mò.

Nhất là Ong chúa, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn hai người ở tại chỗ, không biết những người này định làm gì.

Khi những người còn lại một mạch chạy về đến chỗ cổng vào tiên phủ thì vẫn không thấy bóng dáng của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đâu.

Trong ngọn núi ở gần cổng vào có ba bóng người đang ẩn núp lẳng lẽ quan sát tình hình phía cổng vào, không phải ai khác, chính là Nhan Dược và hai gã đồng môn phụng mệnh giám sát lối vào. Hiện tại bọn họ cũng không biết tình hình của đám người Hoàn Ngọc Sơn như thế nào. Lúc này, bọn họ nhìn thấy Tần Phó Quân rơi tại trong tay đám người Hướng Lan Huyên, nhưng cũng không dám hành động vội vàng.

Dưới cổng chào ngọc thạch, những thứ trên người nên bỏ xuống đều được bỏ xuống, người cần bỏ xuống cũng được bỏ xuống.

Hướng Lan Huyên đi tới bên cạnh Dữu Khánh, thúc giục: "Còn lề mề ở đó làm gì, làm sao mở cửa?"

Dữu Khánh nhìn nhìn bầu trời đã sắp tối, lắc đầu nói: "Bây giờ vẫn chưa đến lúc, chờ đến khi trời đã hoàn toàn tối đen mới có thể mở ra."

Hướng Lan Huyên a một tiếng, "Mở cánh cổng này ra còn cần phải xem thời gian nữa sao?"

Dữu Khánh gật gật đầu, kỳ thực có thể mở ra được hay không hắn cũng không có nắm chắc, hiện tại trong ngoài đoán chừng đều đã xảy ra sự cố, phía hắn đã là thân bất do kỷ, phía bên Đằng yêu e rằng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Nhưng có một điều chắc chắn, Đằng yêu và hắn đều biết rõ, cho dù là bên lặng lẽ mở ra động phủ, hay là bên âm thầm ra vào, cả hai đều phải chờ đêm tối, không thể quang minh chính đại làm ngay tại ban ngày ban mặt.

Ít nhất, "Gõ cửa" ngay trong ban ngày không phải là việc mà Dữu Khánh hắn sẽ làm, Đằng yêu sẽ cho rằng là người khác.

Đương nhiên, trong tình hình hiện nay, Đằng yêu có mở cửa vào đêm tối hay không thì hắn cũng không biết, bởi vì lúc trước không quản ban ngày hay đêm tối đều có người đập cửa.

Cho dù Đằng yêu không tiếp tục mở cổng ra, hắn cũng không lo lắng, chẳng qua chỉ là nán lại tại trong tiên phủ nhiều thêm một chút thời gian mà thôi, khi sư huynh đệ mấy người chậm chạp không hiện thân, phía bên cao lão Nhị sẽ tung tin tức ra ngoài, một khi mấy thế lực lớn đều xuất thủ, Đằng yêu sẽ không thể tiếp tục giấu giếm được Kim quả để mở cửa kia.

Thấy hắn nói như vậy, Hướng Lan Huyên cũng không ép hắn, xoay người rời đi. Nhưng Dữu Khánh bỗng nhiên cất tiếng gọi, "Đại hành tẩu."

Hướng Lan Huyên dừng bước, quay đầu lại, nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

Dữu Khánh vốn định hỏi về việc tối hôm qua, nhưng lời đã đến bên mép vẫn không dám nói ra khỏi miệng, lại nhìn thấy ánh mắt những người khác nhìn đến, cuối cùng hắn nghĩ một đằng nói một nẻo, "Đại hành tẩu dường như biết được vì sao Đằng yêu không tìm người khác, lại cứ phải tìm ta để tiến vào trong tiên phủ này, muốn nhờ Đại hành tẩu giải thích giùm nghi hoặc?"

Nghe được lời này, những người khác đều nhìn về phía Hướng Lan Huyên.

Hướng Lan Huyên nói: "Không phải bà ta đã nói rồi sao? Bởi vì ngươi từng tìm được 'Tiểu Vân gian '."

Dữu Khánh không biết nàng có ý gì, nghi vấn hỏi: "Việc này có liên quan gì đến chuyện ta tìm được 'Tiểu Vân gian' chứ?"

Hướng Lan Huyên: "Tìm được 'Tiểu Vân gian', rồi lại tiếp tục tìm được 'Kính Hoa tiên uyển', ngươi thật sự không biết có ý nghĩa gì sao? Ngươi dám để lộ ra ngoài không?" Dứt lời, nàng liền bỏ đi. Những người khác đều bừng tỉnh hiểu ra, đều đã hiểu được ý nàng muốn nói.

Dữu Khánh cũng hiểu được rồi, thì ra vị Đại hành tẩu này là suy nghĩ như vậy, quả thực cũng có lý, Đằng yêu dám hiện thân hợp tác với mình xác thực có một phần lý do như vậy. Thời gian dần dần trôi qua, bầu trời dần dần tối xuống.

Cho đến quá nửa giờ Tuất, mới thấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết mới vác trống lớn đi tới dưới ánh trăng sao.

Trong lúc Ong chúa và Hướng Chân đang nghi hoặc không biết hai người đi làm gì, nào ngờ hai người vừa bỏ chiếc trống xuống liền đi thẳng về phía bọn họ.

Hướng Chân lập tức ngăn ở trước mặt Ong chúa, chất vấn hai người đang tới gần, "Các ngươi định làm gì?"

Mục Ngạo Thiết lấy ra một cái túi vải, cởi ra, để lộ một ít phấn màu hồng ở bên trong.

Hướng Chân cau mày, không hiểu.

Nhưng Ong chúa vừa nhìn thấy liền hiểu, cuối cùng đã biết rõ hai tên này đi làm chuyện gì, thì ra là đi lấy phấn hoa Tiêu Hồn.

Hướng Lan Huyên chầm chậm đi tới nở nụ cười xán lạn nói: "Đại vương, vì để cho mọi người đều có thể an tâm, đành phải xin lỗi ngài."

Ong chúa: "Có cần phải vậy không?"

Hướng Lan Huyên liếc mắt về phía Dữu Khánh, "Không còn cách nào, hắn cũng không thể xác định có thể mở ra được lối vào hay không. Nếu như kéo dài đến khi Đại vương khôi phục lại, e rằng Đại vương sẽ không còn dễ nói chuyện như hiện tại nữa."

Ong chúa: "Nếu thật sự ra không được, thật sự kéo dài đến thời điểm đó, cho dù ta không khôi phục được, hai thủ hạ của ta cũng đã khôi phục rồi, các ngươi vẫn không thể địch nổi."

Hướng Lan Huyên tươi cười đáp lại: "Vì vậy, chúng ta càng phải nắm chặt được Đại vương ở trong tay chúng ta, có Đại vương trong tay, chắc hẳn bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ?"

Sắc mặt Ong chúa lập tức trở nên âm trầm.

Hướng Lan Huyên đưa tay ra hiệu về phía phấn hoa trên tay Mục Ngạo Thiết, cười vui vẻ và nói: "Đại vương, mời dùng."

Ong chúa nhấc tay đẩy Hướng Chân ra, cũng trấn an gã ta một câu, "Không sao."

Đẩy người tránh sang một bên, y đi tới trước mặt Mục Ngạo Thiết, duỗi một ngón tay chấm tới phấn hoa, nhưng khi ngón tay sắp chạm đến phấn hoa, y lại có phần do dự, và cũng do dự một hồi thật lâu.

Người từng tiếp xúc với y đều biết rõ, y không phải là loại người do do dự dự, trước giờ luôn luôn thoải mái phóng khoáng, phong cách thậm chí còn có chút phóng đãng không ràng buộc, nhưng mà loại phấn hoa này thực sự là một nhược điểm rất lớn trong yếu điểm về sinh lý của y.

Người ngoài là không thể lý giải được sự ác cảm rất lớn về mặt tâm lý với thứ này, ác cảm đến mức ngay cả thân thể cũng xuất hiện sự kháng cự mãnh liệt.

Ngón tay của y rất lâu vẫn không thể hạ xuống được, cuối cùng y dứt khoát thu tay lại, hít một hơi thật sâu, sau đó nói với Mục Ngạo Thiết: "Giúp một việc đi."

Dứt lời y chủ động mở miệng ra, nhắm mắt lại, có ý gì thì kẻ ngốc cũng có thể hiểu được. Mục Ngạo Thiết gật gật đầu, vừa mới bước tới một bước thì Nam Trúc ở bên cạnh bất chợt nở nụ cười hớn hở, nói: "Ngươi tay chân vụng về, đừng khẩn trương, để ta làm cho."

Gã đưa tay lấy túi phấn hoa ở trong tay Mục Ngạo Thiết, cầm nó đi đến.

Mục Ngạo Thiết ngẩn ngơ nhìn gã, muốn hỏi xem, con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta khẩn trương chứ?

Ong chúa mở một con mắt nhìn tên mập đang tiến đến gần, thấy người ta đã cầm phấn hoa tới đây, y lại nhắm mắt lại.

Nam Trúc vừa tới nơi liền ra tay, rất không khách khí, cầm một nắm nhỏ phấn hoa trực tiếp nhét vào trong miệng người ta, còn có vẻ ngại miệng người ta mở không đủ lớn, còn cưỡng ép ấn vào chà sát trong miệng Ong chúa, thoạt nhìn giống như là đang cưỡng ép đổ thuốc vào Ong chúa.

Cảnh tượng này khiến cho mọi người sửng sốt ngây người. Dữu Khánh mở to mắt nhìn, không biết lão Thất uống sai thuốc gì rồi, vậy mà lại thô bạo như thế, còn to gan hơn cả hắn. Thậm chí trong đầu hắn còn hiện lên một câu nói: Long rơi chỗ nước cạn bị tôm đùa giỡn.

Chỉ có Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh, không biết nhìn thấy gì, khóe miệng co giật mấy cái, ánh mắt nhìn Nam Trúc như nhìn quái vật.

Ong chúa ô ô hai tiếng đưa tay đẩy Nam Trúc ra, hất văng một đống phấn hoa đầy trong miệng, y chỉ vào ấm nước bên hông Nam Trúc, "Nước."

Nam Trúc sờ sờ ấm nước, có phần không muốn.

Ấm nước này thực ra là lấy được từ chỗ thần thụ, nước ở trong ấm là nước suối phía dưới thần thụ.

Bất kể Ong chúa nói như thế nào, và cũng không quan tâm tới nước suối đó có phải là Thiên tuyền hay Nhân tuyền hay không, lúc trước sư huynh đệ ba người đều chạy đi ngâm một lần, Nam Trúc còn kiếm tới cái ấm nước chứa nước mang đi.

Người khác nhìn không hiểu Nam Trúc có ý gì, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết vừa nhìn liền biết, lão Thất tại Kim Khư nhặt được món

hời, tùy tiện hái một trái cây cũng là bảo bối, bây giờ nhìn thấy đó có thể là thứ tốt, không thuận tay cầm theo là không được.

Dữu Khánh chịu không nổi nữa, cất tiếng thúc giục, "Đưa đi."

Lúc này Nam Trúc mới không tình nguyện lấy ấm nước đưa cho Ong chúa.

Ong chúa vừa cầm được ấm nước liền dốc vào trong miệng, giội đầy lên mặt.

Thấy đã dùng hơn nửa lượng nước, Nam Trúc lập tức nhấc tay đoạt lại, "Đã đủ rồi."

Ong chúa nhấc tay lau mặt xong, trong ánh mắt hiếm thấy mà lộ ra vẻ hung dữ nhìn chằm chằm vào Nam Trúc.

Lúc này Nam Trúc mới cảm thấy sợ hãi, tức thì chột dạ rút lui, tránh sang một bên.

Dữu Khánh đúng lúc cất tiếng giải vây: "Lão Thất, đã đến giờ rồi đó, ngươi đi gõ cửa đi." Mặc dù không đồng ý với hành vi của Nam Trúc, nhưng dù sao cũng là huynh đệ nhà mình, nếu đụng chuyện khẳng định là sẽ cùng đứng về một phía, người mình mà không giúp chẳng lẽ giúp người ngoài, không có đạo lý như vậy.

Nam Trúc sao có thể không biết ý tốt của hắn, nhanh chóng đi tới dưới cổng chào ngọc thạch, bắt đầu từng chưởng từng đánh vào mặt kính hư không.

Hư không giống như mặt kính bên dưới cổng bắt đầu không ngừng gợn sóng, mức độ công kích không nhỏ nhưng gần như không có âm thanh.

Mọi người xốc lên tinh thần nhìn chằm chằm.

Sau khi nhìn một hồi, Hướng Lan Huyên nhịn không được đi đến bên Dữu Khánh, hỏi: "Đây là biện pháp của ngươi sao? Như vậy là có thể mở ra cổng tiên phủ sao?"

Chuyện tương tự, những người khác, bao gồm cả nàng, không phải chưa từng làm qua, thậm chí còn công kích với sức mạnh lớn hơn rất nhiều, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Dữu Khánh cũng bất đắc dĩ, "Thử xem đi."

Ong chúa chủ động đi tới bên cạnh Hướng Chân, lên tiếng: "Hướng huynh đệ, khi cổng mở ra, ngươi đi ra ngoài đầu tiên đi!"

Tiếp đó, y quay đầu nhìn về phía Hướng Lan Huyên, "Đại muội tử, ngươi không phản đối chứ?"

Mọi người vừa nghe liền biết là có ý gì, sợ Hướng Lan Huyên nuốt lời, muốn để cho Hướng Chân đi ra trước, trong đêm tối như thế này, khi chạy được ra trước, sẽ không dễ dàng bị bắt lại, nhất là với Hướng Chân, người có thể ngự kiếm phi hành như vậy.

"Không sao, chỉ cần hắn giữ lời hứa là được." Hướng Lan Huyên bình tĩnh trả lời, ánh mắt cũng liếc nhìn về phía Hướng Chân, như cười như không nói: "Cô nương trên mặt có sẹo đó thật sự có phúc. Hướng huynh đệ phải đối xử với nàng cho tốt, nghìn vạn lần nhớ kỹ lời hứa của mình. Nếu thật sự để lộ nửa chữ không nên nói, dẫn theo một người chạy tới chạy lui cũng không thuận lợi, ngươi nói đúng không chứ?"

Sắc mặt Hướng Chân lập tức đại biến, nhìn chằm chằm vào nàng ta, không biết nàng ta làm sao biết được về nữ nhân đó.

Gã ta không có suy nghĩ đến, mình tạo ra danh tiếng lớn như vậy trong Triêu Dương đại hội, người của Đại Nghiệp ty không tra xét ra được nội tình của gã ta mới là lạ. Một chút bí ẩn riêng tư có thể giấu giếm được người bình thường, nhưng không nhất định giấu được thế lực to lớn như Đại Nghiệp ty. Hướng Lan Huyên đã nắm bắt

được một số thông tin về gã ta từ trước, chỉ là ẩn giấu chưa dùng tới mà thôi.

Mọi người vừa nhìn thấy phản ứng của hai người này, liền biết Hướng Lan Huyên đang đe dọa Hướng Chân.

Lời đã nói đến mức độ này, Ong chúa cũng chỉ có thể trầm mặc, đã ra đến bên ngoài, y cũng không thể giúp được gì cho Hướng Chân, trầm mặc một chút rồi toát ra một câu: "Bên ngoài có thể nhìn thấy bên trong, người như chúng ta tương đối chướng mắt, tốt nhất nên lảng tránh một chút, Độ Nương nhìn thấy chúng ta tại đây, e rằng sẽ không mở cửa."

Lời này nói rất có lý, Hướng Lan Huyên lập tức nảy sinh hoài nghi, lẽ nào mình "Gõ cửa" không mở được chính là bởi vì nguyên nhân này hay sao?

Chương 759: Mở rộng

Vì vậy, Ong chúa và Hướng Lan Huyên, còn có Hướng Chân, cùng nhau rút lui đến ẩn nấp một nơi gần đó, kể cả Tần Phó Quân không thể nhúc nhích cũng được đồng thời mang đi.

Trước cổng vào chỉ còn lại đám người Dữu Khánh, bốn người đã cùng nhau tiến vào lúc đầu, tiếp tục ở lại gõ cửa rầm rầm.

Đối với ngoại giới, hoặc là nói đối với những bảo vệ Linh cốc ở bên ngoài mà nói, là hoàn toàn không nghe thấy được động tĩnh gõ cửa nơi đây.

Nhưng dưới đáy vực sâu, trên thân gốc cây dây leo cổ thụ đã bị chém tan tành cành nhánh chỉ còn lại có phần gốc rễ lại xuất hiện khuôn mặt của Đằng yêu, bà ta đã cảm nhận được sự dao động của cây cỏ tinh khí trên không trung.

Bà ta biết rõ vì sao mà có loại dao động này, biết rằng có người nào đó đang gõ cửa từ bên trong tiên phủ.

Là vị Thám Hoa lang kia đang gõ cửa sao? Bà ta nghi ngờ đúng là vậy.

Lúc trước đã dừng lại gần hai ngày không có ai tiếp tục gõ cửa. Theo lý thuyết, những người khác khi phát hiện thấy cánh cổng này không thể dùng cách cưỡng bức để phá vỡ được, hẳn là sẽ không tiếp tục làm việc vô ích nữa. Sau khi dừng lại hai ngày, bây giờ đột nhiên có xuất hiện động tĩnh gõ cửa, bà ta cảm thấy khả năng rất cao chính là vị Thám Hoa lang kia.

Trong sự phán đoán này, vừa dựa theo lý trí vừa có cả mong mỏi của bà ta. Bà ta khát vọng Dữu Khánh có thể đi ra, khát vọng Dữu Khánh có thể mang Địa Nguyên tiên lộ mà bà ta hằng mơ ước trở về.

Lòng tham đó khiến cho trên thân cây nhẫn nhụi của bà ta lại mọc ra hai nhánh cây mới, giống như hai cánh tay vươn lên, ôm vào bầu trời mờ mịt sương mù trên cao. Nhưng hai cánh tay vươn lên không được bao xa liền dừng lại, rồi chậm rãi co về.

Lý trí và nỗi sợ hãi bỗng nhiên lấn át lòng tham lam, đã qua hai ba ngày rồi, có nhiều cao thủ tiến vào như vậy, vị Thám Hoa lang kia còn có thể bình yên vô sự sao?

Hơn nữa, lo lắng phía trên khe núi có người của Côn Linh sơn theo dõi chằm chằm, hai cánh tay đang vươn ra của bà ta không thể không từ từ rụt trở về, ngay cả khuôn mặt nhô ra kia cũng chìm dần vào, lại biến trở về thành thân cây nhẫn nhụi.

Đứng dưới cổng Ngọc thạch, Nam Trúc đã gõ cửa thật lâu, nhưng mãi vẫn không thấy cánh cổng có bất kỳ phản ứng nào.

Đang âm thầm theo dõi sát sao, đám người Hướng Lan Huyên thấy vậy tự nhiên liền nảy sinh lòng nghi ngờ.

Ba người Nhan Dược đang ẩn nấp theo dõi cũng âm thầm cảm thấy nghi hoặc.

Gõ cửa lâu như vậy mà vẫn không thấy mở cửa, đừng nói tới bọn họ, ngay cả bản thân nhóm người Dữu Khánh cũng đã suy giảm lòng tin, nhưng bọn hắn không thể dễ dàng bỏ cuộc, đám người Hướng Lan Huyên đang nhìn chằm chằm, điều kiện để bỏ qua cho bọn hắn không phải là mở ra được cổng vào sao?

Nếu như không mở ra được, bọn hắn chẳng phải sẽ bị trừng trị?

Nguyên nhân chính là vì như thế, có một số lời nói Mục Ngạo Thiết không thể không nói ra, sau khi nhiều lần quan sát tình hình xung quanh, nương theo âm thanh gõ cửa rầm rầm, y nói khẽ với Dữu Khánh: "Trong lúc dập lửa, lão Thất đã nhân cơ hội lên trên cây hái được quả hồ lô rồi."

"Hả?" Dữu Khánh thoáng sửng sốt, rồi chậm rãi quay đầu nhìn Nam Trúc, sau đó lập tức phất phất tay ra hiệu cho Bách Lý Tâm, nói: "Đổi người, ngươi đi đập cửa đi."

Bách Lý Tâm lập tức đi đến đổi người, Nam Trúc rất thương hương tiếc ngọc, vội vàng bày tỏ mình không mệt.

Dữu Khánh không chịu đựng được nữa, trực tiếp đi thẳng tới đưa tay túm lấy lôi đi, đổi cho Bách Lý Tâm đến gõ cửa.

Sau khi kéo Nam Trúc đến một bên, Dữu Khánh nhỏ giọng hỏi: "Ngươi đã hái được quả hồ lô đó hả?"

Nam Trúc hạ thấp giọng trả lời: "Đây chẳng phải là một trong những mục đích chúng ta tiến vào đây sao? Không giao hồ lô cho người ta, e rằng đừng hòng mong người ta trả lại Kim quả cho ta."

Dữu Khánh nhếch miệng nói: "Trả cái quỷ gì chứ, chuyện đã náo loạn thành như vậy rồi, còn trả cái rắm gì nữa mà trả? Đằng yêu đó tám chín phần mười có vấn đề, chúng ta tám chín phần mười đã bị

bà ta lừa gạt. Hơn nữa, không cần biết có vấn đề hay không, chỉ cần đi được ra ngoài, phải nghĩ cách làm thịt bà ta. Nếu không, một khi phải đối chất với bà ta, việc chúng ta liên tiếp tìm được tiên phủ mà lan truyền ra ngoài, vậy thì cực kỳ phiền phức. Đến lúc đó, cho dù chúng ta nói mình không biết tung tích của các tiên phủ khác, cũng sẽ không ai tin. Ngươi cũng không phải chưa từng nếm qua mùi vị bị nghiêm hình tra tấn a."

Nam Trúc: "Đừng sốt ruột. Nếu bà ta lừa gạt chúng ta, không đưa hồ lô cho bà ta không phải được rồi sao. Lão Thập Ngũ, ngươi nghĩ mà xem, thứ có thể khiến cho bà ta ở bên ngoài phải khát khao mơ tưởng nhiều năm như vậy, khẳng định là bảo bối nha. Nếu chúng ta không lấy, chẳng phải đã phụ một phen ý tốt của ông trời."

"Ý tốt cái rắm." Dữu Khánh mắng một tiếng, sau đó lại đè thấp giọng, có vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hỏi: "Có phải ngươi còn trộm thứ gì trên thân người ta có phải hay không?"

Nam Trúc lập tức liếc nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, lập tức đoán được là Mục Ngạo Thiết tố cáo.

Mục Ngạo Thiết không có gì sợ hãi.

"Cũng không thể nói là trộm, chỉ thuận tay lấy mà thôi." Nam Trúc cất tiếng lẩm bẩm, giơ tay áo lên, nhéo nhéo đồ vật ở bên trong, ra hiệu cho Dữu Khánh biết, nói: "Nơi đây không tiện bộc lộ, để đi ra ngoài rồi chúng ta xem két kỹ càng hơn. Thứ có thể để cho hắn tùy thân mang theo trên người, có lẽ không đơn giản."

Dữu Khánh nhịn không được, nhe nhe nghiến nghiến hàm răng trắng nhởn, nhận thấy tên gia hỏa này chỉ cần có thứ gì đó có thể tham lam được thì gan lớn hơn bất kỳ ai, đây còn là tên mập mạp nhát gan bị quan phủ hù dọa làm cho sợ hãi phải chạy trốn về núi sao? Hắn thiếu một chút đã nhào tới đánh cho gã một trận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nam béo, ngươi, mẹ nó, có bệnh sao? Chúng ta còn chưa biết có thể thoát được ra ngoài hay không, mạng nhỏ còn nằm tại trong tay người ta, ngươi liền dám trộm đồ của người

ta. Nếu để cho người ta phát hiện thấy đồ của mình đã bị mất, lập tức liền có thể đoán được là chúng ta lấy. Ngươi muốn hại chết chúng ta ư?"

Đây cũng là lý do khiến Mục Ngạo Thiết lo lắng, cho nên không thể không lên tiếng nói chuyện với Dữu Khánh, y sợ một khi xảy ra chuyện sẽ không biết phải làm sao.

Nam Trúc đưa tay vỗ vỗ bụng, ra hiệu cho hắn bình tĩnh lại, "Lão Thập Ngũ, ngươi nhìn ngươi mà xem, kiềm chế lại. Chính tay ta nhét phấn hoa Tiêu Hồn vào, nhất định đúng mức đúng chỗ. Nếu không có nắm chặt, ta nào dám động thủ. Hiện tại đã nằm trên tay chúng ta, thoát không được. Có bị phát hiện ra cũng không thể làm gì được chúng ta. Ta không tin Hướng Lan Huyên có thể không ra mặt giúp mình."

Dữu Khánh giận quá mà cười, "Lỡ như ra không được thì sao? Còn có hai thủ hạ đắc lực đang ẩn núp, có thể dùng phấn hoa này để kiềm chế bọn họ cả đời ư? Về sau nơi nào có hoa Tiêu Hồn mọc sẽ bị bọn họ phá hủy hết."

"Ta vẫn còn giữ lại một chút phấn hoa để dự phòng." Nam Trúc sờ sờ vị trí đai lưng, ra vẻ rất đại ca, ẩn ý sâu xa nói: "Cũng không có dự định kiềm chế bọn họ cả đời, phía bên Cao lão Nhị không phải đã có chuẩn bị hậu chiêu rồi sao? Nếu như không mang được đồ vật ra ngoài, ta cũng sẽ không giữ lại. Yên tâm đi, không sao."

"…" Dữu Khánh ngây người nhìn gã, trong lúc nhất thời không biết phải nói thế nào, cuối cùng hắn chỉ có thể cắn răng nói: "Lần sau, khi làm những việc như vậy, ngươi tốt nhất báo trước một tiếng."

Nam Trúc hơi bĩu môi, nghĩ thầm, thông báo trước chính là quyết định của chung, vậy những thứ này tính là của ai?

Gã có phần bất mãn hỏi ngược lại một câu, "Nếu không, bây giờ ta lấy đồ ra, trả hết cho người ta nhé?"

"Ngươi…" Dữu Khánh chỉ vào mũi gã, một lúc lâu sau mới cắn răng nói: "Tốt nhất những vật này không quan trọng, không có chọc tức người ta, tốt nhất không nên gây ra chuyện gì thêm phức tạp.

"Không sao, có việc gì một mình ta chịu trách nhiệm." Nam Trúc vỗ vỗ ngực rất lưu manh, cũng không muốn dông dài thêm nữa, quay đầu bỏ chạy, lo lắng Bách Lý Tâm mệt mỏi, gã hỏi han ân cần rồi chủ động nhận lại công việc.

Mục Ngạo Thiết lại kéo cánh tay áo Dữu Khánh, ra hiệu cho Dữu Khánh cùng nhau rời xa một chút, sau đó y nhếch môi ra hiệu về phía Bách Lý Tâm, "Lúc nào hạ thủ?"

Trước lúc tiến vào đây đã thống nhất với nhau, sau khi vào đây sẽ không để cho Bách Lý Tâm còn sống đi ra ngoài.

Sự tức giận vừa rồi lập tức biến mất trong lòng Dữu Khánh, hắn trầm mặc, sự việc tối hôm qua lại hiện lên trong đầu, một lúc lâu sau mới cất lời than thở: "Trong hành trình vừa qua, nàng ta coi như đã nỗ lực hết sức giúp đỡ chúng ta, thôi quên đi, nếu thật sự giết nàng, quả thực không dễ giải thích với lão Thất."

Mục Ngạo Thiết lập tức kinh ngạc, không biết chuyện quái quỷ gì đang xảy ra, trước khi vào đây không phải nói như vậy a, y không thể không cất lời khuyên nhủ, "Nữ nhân này tiếp cận bọn ta, khẳng định không phải chuyện đơn giản, lưu cô ta lại e rằng có hậu hoạn. Nếu ngươi lo lắng lão Thất, vậy cứ để cho ta đắc tội đi."

Dữu Khánh gãi gãi mặt, "Được rồi, để xem rồi tính tiếp."

Mục Ngạo Thiết cảm thấy vị sư đệ này là người nắm chắc được chủ ý, nếu hắn đã nói như vậy, y liền im lặng gật gật đầu.

Chính vào lúc này, trong không trung có một cái bóng không dễ nhận thấy lướt qua, rõ ràng vòng tránh qua Mục Ngạo Thiết rồi rơi tại trên đầu vai Dữu Khánh.

Cái bóng đó không phải thứ gì khác, chính là Đầu To.

"Di?" Sư huynh đệ hai người đều cảm thấy kinh ngạc.

Dữu Khánh vui mừng khôn xiết, không khỏi đưa tay bắt lấy cầm trong tay, chậc chậc không ngừng, hỏi: "Đầu To, đi đâu vậy? Lang thang lâu như vậy mới trở về?"

Lâu như vậy mà không thấy nó trở về, bọn hắn đã có tâm lý sẽ bọ mất Đầu To, không ngờ tới lúc này lại gặp được nó tại đây, hắn vô cùng mừng rỡ.

Hắn đoán rằng Đầu To tìm bọn hắn khắp nơi mà không tìm được, cho nên chạy về chỗ lối vào để kiểm tra, lúc này mới gặp.

Đầu To xoay xoay đầu nhìn quanh, sau đó nhanh chóng quay người, hướng về phía Mục Ngạo Thiết phun ra mấy đốm lửa.

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, không biết nó có ý gì, đây là hành động thể hiện sự bất mãn của Đầu To, nó tại sao lại bất mãn với lão Cửu?

Mục Ngạo Thiết thoải mái thong dong, chầm chậm nhấc tay phủi phủi những đốm lửa đốt thủng lỗ chỗ trên y phục, vẻ mặt không thay đổi, như là làm biếng so đo với nó, sau đó chậm rãi xoay người rời đi, đi đến bên cạnh Nam Trúc, chạm mặt thì thầm với gã.

Dữu Khánh lập tức phát hiện thấy biểu hiện của hai người này có chút lén lút, nhất là với đức hạnh của Nam Trúc, được biết Đầu To trở về, vậy mà có thể nhẫn nhịn không tới đây nhìn xem, trong tình huống bình thường gã sẽ đi đến cất mấy lời nói nhảm, hắn mơ hồ cảm thấy hai tên này có điều gì đó giấu giếm mình.

Nhưng mà không biết là điều gì, cho nên chỉ có thể âm thầm suy đoán.

Khoảng một canh giờ sau, đến lượt Mục Ngạo Thiết tiến tới thay Nam Trúc gõ cửa. Cuối cùng Nam Trúc cũng nhịn không được chạy tới bên Dữu Khánh cất lời lải nhải, "Lão Thập Ngũ, cứ như vậy phải đập cửa tới khi nào? Biện pháp này e rằng không dùng được nữa, có lẽ đành phải trông chờ vào Cao lão Nhị rồi. Hao tâm tốn sức cũng vô dụng, nghỉ ngơi thôi."

Dữu Khánh sa sầm sắc mặt, nói: "Sớm muộn gì người ta cũng sẽ phát hiện thấy mất đồ trên người, tốt nhất là rời đi được trước khi người ta phát hiện ra. Tiếp tục gõ đi, trước khi trời sáng lên thì đừng có ngừng."

Nam Trúc nghe nói như vậy, tức thì có phần lúng túng, liên tục nói mấy tiếng "Cũng phải", rồi nhanh chóng chạy về phái Bách Lý Tâm, ngại ngùng không tiện than mệt nữa rồi.

Ánh mắt Dữu Khánh dời khỏi vị sư huynh này của mình, chuyển đến cánh cổng đang được gõ liên tục, hắn tin tưởng chỉ cần Đằng yêu vẫn còn ở bên ngoài, cứ tiếp tục gõ như vậy, Đằng yêu khẳng định sẽ hiểu được.

Hắn phán đoán không sai, đến sau nửa đêm, trên thân gốc cây dây leo đại thụ phía dưới vực sâu lại lồi ra khuôn mặt của Đằng yêu, bà ta ngửa mặt lên trời nhìn không trung, kinh nghi bất định.

Bà ta có thể cảm nhận được cánh cổng Tiên phủ trong không trung vẫn một mực được gõ thình thịch không ngừng, người bình thường nếu đánh hoài không mở ra sẽ không tiếp tục làm như vậy nữa, vì vậy bà ta có cảm giác mãnh liệt rằng người gõ cửa, tám chín phần mười sẽ giống như mình phán đoán.

Điều này làm cho bà ta trong lòng vô cùng nôn nóng, mấy tên đó có phải là đã lấy được Địa Nguyên tiên lộ rồi hay không?

Ý nghĩ như vậy đã trào lên trong lòng bà ta không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng, khó thể kiềm chế được dục vọng, bà ta đã tìm được lí do thuyết phục bản thân mình.

Cho dù có đệ tử Côn Linh sơn trên khe núi nhìn thấy mình nhô cao lên thì sao chứ, lúc trước khi mình vươn lên đó không phải đã bị phát hiện rồi sao, chẳng qua cũng giống như trước đây mà thôi.

Hơn nữa, mình có thể nhìn xem tình huống trước đã, nếu như tình hình trong tiên phủ không thích hợp, vậy thì mình có thể không mở cổng ra.

Đã có được lí do như vậy, bà ta lập tức không còn do dự nữa, hai nhánh dây leo mọc ra thân cây, nhanh chóng lớn lên, vươn cao, giống như hai cánh tay ôm lấy bầu trời, rồi quấn lấy nhau trong màn sương mù, lần nữa như một con rồng uốn lượn bay lên không, vù một cái phá tan sường mù trong vực sâu, lao ra ngoài.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, khí thế vươn lên mạnh mẽ bộc lộ rõ ràng.

Đang một mực trông chừng tại phụ cận, Lộc U Minh vụt quay đầu lại, đệ tử Côn Linh sơn đang khoanh chân đả tọa ở một bên cũng bật đứng lên, phất tay chỉ đến.

Lộc U Minh đầy kinh ngạc và vui mừng, ngước cao đầu nhìn Đằng long vùn vụt vươn lên cao, trầm giọng nói: "Nhanh đi mật báo cho Chưởng môn!"

"Vâng." Đệ tử đó lắc mình lướt nhanh rời đi.

Khi Đằng long vươn mình đến đúng vị trí, xúc tu duỗi ra chỉ vào một chỗ, trong không trung tại đó xuất hiện hình ảnh một chiếc cổng chào ngọc thạch.

Phía sau chiếc cổng ngọc thạch có bốn người, lúc này đang là Bách Lý Tâm không ngừng gõ cửa. Nhìn thấy bên trong chỉ có bốn người này, xúc tu của Đằng long lập tức đụng vào hình ảnh hư ảo, ngay

sau đó trong không trung liền xuất hiện những sóng hư không rung động.

Đang đứng gõ cửa phía trong cổng, Bách Lý Tâm cũng đã nhận thấy dị thường, nhanh chóng lui ra phía sau. Đám người Dữu Khánh tự nhiên cũng phát hiện được, nhìn thấy mặt kính không trung nhộn nhạo, không ngừng rung động tạo ra từng vòng sóng gợn.

Âm thầm quan sát, đám người Hướng Lan Huyên trợn mắt nhìn cảnh này.

Đám người Nhan Dược đang bí mật ẩn nấp cũng mở to mắt.

Dữu Khánh chợt khẩn cấp lắc mình đến phía sau Mục Ngạo Thiết, đứng phía sau nhỏ giọng thì thầm mấy câu.

Mục Ngạo Thiết im lặng gật đầu, ra hiệu đã hiểu được.

Đột nhiên, từ trung tâm sóng gợn bên trong cánh cổng mở rộng ra một cái lỗ hổng, tâm lỗ hổng dập dờn lan tràn ra xung quanh, bộc lộ cảnh đêm ở bên ngoài.

Xúc tu của Đằng yêu sau khi phá vỡ ảo giác liền nhanh chóng kéo dài, đặt lên trên bậc cấp phía dưới chiếc cổng ngọc thạch, ngọn cây nhanh chóng đan quấn vào nhau hình thành bộ dáng của một người đứng thẳng.

Dữu Khánh lắc mình lướt tới, hạ xuống.

Hình dáng Độ Nương do nhành cây đan bện ra trước tiên đưa tay về phía hắn, cất lên giọng điệu kích động, "Đồ vật đâu, thứ ta cần đâu, nhanh đưa cho ta!

Mặc dù nắm giữ được bí mật của đám người Dữu Khánh, không sợ đám người Dữu Khánh không đưa, nhưng bà ta vẫn vội vã muốn lấy được nó trước, không còn cách nào khác, đối với bà ta, đồ vật này

thực sự quá quan trọng, chỉ cần cầm được vào tay, thiên hạ này chính là của mình, không còn ai có thể trói buộc được bà ta nữa.

Dữu Khánh nghiêng đầu ra hiệu, cất tiếng, "Lão Cửu, đưa đi."

Dứt lời liền lướt qua bên cạnh, từ trên cầu thang nhảy xuống.

Độ Nương lập tức nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, tay cũng vươn tới, có thể thấy bà ta khát vọng thứ này đến thế nào.

Lắc mình lướt đến, Mục Ngạo Thiết đưa tay vào trong tay áo giống như móc lấy đồ vật.

Vừa mới nhảy xuống bậc thang, Dữu Khánh ngay tại trong không trung rút kiếm ra, một luồng hàn quang lóe lên, hai tay nắm kiếm, phập phập! Trực tiếp chặt đứt cầu dây leo.

Chương 760: Diệt khẩu

"A…"

Dây leo hình dạng con người đứng dưới cổng vào ngọc thạch phát ra tiếng thét chói tai, vừa cất tiếng kêu được một nửa, thanh âm đột ngột ngừng bặt, thân thể quay đầu nhìn lại đột nhiên giống như hóa đá, đã bị trọng lượng nửa phần sau kéo đổ ngược ra sau.

Nhìn thấy nó sắp rớt khỏi cầu thang ngọc thạch và rơi xuống mặt đất, Mục Ngạo Thiết vừa tới gần liền khẩn cấp xuất thủ, ôm lại dây leo hình người, phất tay đem nó cùng với một mảng lớn dây leo treo tại phía dưới cầu thang đồng thời xốc lên, ầm ầm hất đổ lên trên bậc thang.

Nam Trúc và Bách Lý Tâm đều ngây ngẩn cả người, không biết lão Cửu và lão Thập Ngũ đang làm cái quỷ gì.

Mục Ngạo Thiết quay đầu lại, lắc mình quay trở vào, đồng thời hét to, "Còn không đem theo đồ vật của ngươi đi mau? Nhanh đi giúp lão Thập Ngũ!"

Lúc này hai người mới phản ứng lại, họ nhanh chóng đi vác lên những chiếc thùng chứa đầy mật ong kia.

Mục Ngạo Thiết thì chạy đến nơi đám người Ong chúa ẩn nấp, Dữu Khánh đã giao Tần Phó Quân cho y, bảo y đưa cô ta ra ngoài, lí do của hắn là nói không chừng còn có thể dùng làm con tin, có thể giúp cho bọn hắn trong việc rời khỏi Côn Linh sơn.

Một đám lớn dây leo bị chém xuống đã không còn động đậy, nhưng bản thể ở phía dưới vẫn sống sờ sờ.

Đang còn tại trong không trung, Dữu Khánh đổ người lao xuống, trong tay lấp lóe kiếm quang, nghênh chiến với những nhánh dây leo vung vẩy giống như trăm nghìn xúc tu, một đường lao xuống liên tục vang lên những âm thanh bùng nổ lách cách, cành nhánh dây leo bị chém đứt bay tứ tung, điều này đã kinh động đến những thủ vệ của Côn Linh sơn tu tập về phía này.

Phát hiện thấy thực lực của Đằng yêu chỉ có như thế, Dữu Khánh càng thêm bất chấp tất cả, hắn lao thẳng tới đám dây leo đang nhanh chóng rụt lui, đuổi theo không bỏ, rất nhanh cả hai liền song song rơi vào trong sương mù dưới vực sâu.

Lộc U Minh mở to mắt nhìn cảnh tượng này, y bỗng nhiên quay đầu lại, hét lớn với đám đệ tử Côn Linh sơn đang chạy tới phía sau: "Tất cả lui trở lại, trở về canh chừng tại vị trí của mỗi người, chưa được gọi, không được bất kỳ kẻ nào tự hành động."

Có một số việc không thể để cho quá nhiều người nhìn thấy, cho dù phía dưới vực sâu vẫn còn có tiếng đánh nhau leng keng rầm rầm không ngừng vang lên.

Hướng Chân lắc mình lướt ra vẫn chưa vội vã rời đi, gã hạ xuống tại dưới cánh cổng ngọc thạch, quay đầu nhìn lại, gã mơ hồ nhìn thấy Ong chúa ở dưới ánh trăng phất phất tay ra hiệu cho gã đi mau.

Gã chắp tay cúi người hành lễ chào, tại nơi xa bày tỏ cảm tạ, rồi mới tung người lên trời, kiếm quang bay ra khỏi vỏ, chân đạp phi kiếm trốn vào trong bóng đêm mịt mờ, dần dần đi xa.

Biết rõ nơi đây đã trở thành nơi thị phi, không chừng sẽ xảy ra đại biến cố, gã ta cũng không dám dừng lại nữa, việc tìm Dữu Khánh để tỷ thí cũng tạm thời bỏ qua. Gã ta cũng không biết tương lai mình sẽ như thế nào, trước tiên chạy trở về đã, gã muốn trước tiên chạy đi gặp cô nương trên mặt có sẹo mà Hướng Lan Huyên đã nói.

Gã ta vừa rời đi, Hướng Lan Huyên ở bên cạnh Ong chúa cũng không dám chần chừ, sợ bị vây tại bên trong này ra không được, nàng thuận tay xách Tần Phó Quân lên, lắc mình lao đi.

Nam Trúc và Bách Lý Tâm khiêng theo thùng lớn trực tiếp tung người nhảy xuống, mang theo đồ vật nhảy vào trong vực sâu, chuẩn bị đi đến nơi có động tĩnh tranh đấu để hỗ trợ.

Vừa bay ra ngoài, Hướng Lan Huyên cũng nghe được động tĩnh đánh nhau ở phía dưới, nhưng mà không để ý tới, nàng ta còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, nàng xách theo người nhanh chóng lướt qua vực sâu.

Ngửa đầu nhìn lên, Lộc U Minh nhìn thấy Hướng Lan Huyên bay lướt qua dưới ánh trăng sáng tỏ, y kinh ngạc!

Y biết rõ mục đích tiến vào tiên phủ của Đại trưởng lão, bây giờ vị Đại hành tẩu này của Đại Nghiệp ty lại đi ra ngoài, Côn Linh còn có ai có thể ngăn chặn được chứ? Đại trưởng lão đâu? Chẳng lẽ một trận tai họa thực sự sắp tới rồi sao? Tâm trạng y rối bời và vô cùng sợ hãi!

Lao tới nơi, không thấy bóng người nào, Mục Ngạo Thiết sững sờ một lúc, người đã bị Hướng Lan Huyên mang đi, y cũng không còn cách nào, đành phải nhanh chóng chạy ra ngoài, nhưng bất chợt nhìn thấy từ góc nghiêng toát ra ba bóng người lao ra ngoài trước y.

Không phải ai khác, chính là ba người Nhan Dược vốn vẫn luôn ẩn nấp tại phụ cận.

Bọn họ nhìn thấy mấy người đó đã đi ra ngoài, ngay cả Hướng Lan Huyên cũng đã đi ra ngoài, nhìn thấy cổng vào không còn có người nào ngăn cản, Nhan Dược quyết định thật nhanh dẫn theo người của mình xông ra, liều mạng tranh thủ bỏ chạy ra ngoài trước Mục Ngạo Thiết.

Ba người này cuối cùng cũng tranh thủ chạy thoát ra ngoài trước Mục Ngạo Thiết, từng người lắc mình nhảy ra ngoài.

Cho dù tu vi thực lực bọn họ như thế nào, Mục Ngạo Thiết cũng rất khó ngăn cản được. Thứ đáng giá vẫn rất quan trọng, y không quên vác lên chiếc thùng lớn của mình, lúc này mới nhảy lên, lướt ra ngoài cổng vào.

Khi rơi xuống trên bậc thang, y quay đầu lại thoáng nhìn, nhìn thấy được Ong chúa mỗi một lần tung lên chỉ có thể lướt đi hai trượng, đang bay về phía bên này.

Y tung chân đá bay dây leo hình người rơi khỏi khỏi bậc thang, sau đó cũng khiêng thùng lớn nhảy xuống, rơi hướng vực sâu.

Bay tới cổng ra vào, Ong chúa nhìn xung quanh ra bên ngoài, mấy lần muốn vươn chân ra, nhưng cuối cùng vẫn không dám bước quá chiếc cổng này, chỉ có thể đứng ở bên trong cổng chào dõi mắt ra xa nhìn ngắm thế giới bên ngoài, nào ngờ còn chưa nhìn thấy rõ được hình dáng thế giới bên ngoài dưới màn đêm như thế nào, trước mắt chợt lóe lên ánh sáng lạnh, y giật mình nhảy lùi ra sau một bước.

Mặt kính hư không phong ấn đột ngột hiện lên, trong nháy mắt liền ngăn cách cảnh tượng bên ngoài, y đưa tay đụng thử vào một cái, hình ảnh của y phản chiếu trong gương dao động theo, vẫn không thể phá vỡ, lối vào đã bị phong ấn lại rồi.

Chính vào lúc này, một con Ong ngũ sắc kích thước to lớn bay tới, yêu khí bùng ra, hóa thành hình dạng của A Xích, rơi xuống tại bên cạnh Ong chúa.

Ong chúa quay nhìn, hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

A Xích chắp tay đáp: "Đại vương chỉ có một mình, chúng ta thực sự không yên tâm, chuyện đó có A Chanh là được rồi, ta vẫn một mực từ xa xa đi theo đại vương."

Ngụ ý là, nhìn thấy không còn ai, mới dám hiện thân tới gần.

Tới cũng đã tới rồi, Ong chúa ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, tiếp tục nhìn chằm chằm và hình chiếu của mình trong mặt kính hư không.

A Xích cất lời thử hỏi, "Đại vương, Nhân gian như thế nào?"

Ong chúa thở dài: "Ta cũng chưa thấy rõ, có lẽ vẫn giống như trước đây."

A Xích: "Bọn họ làm sao lại có được cách mở ra phong ấn do Thượng tiên lưu lại?"

Ong chúa: "Độ Nương. Hướng Chân nói là do Đằng yêu mở ra, không biết cô ta làm sao làm được. Nếu như cô ta biết rõ cách mở phong ấn, thật sự có thể chờ tới bây giờ sao? Ta cảm thấy trong chuyện này có không ít điểm nghi vấn."

A Xích: "Đại vương, bên ngoài đã có cách ra vào, nếu như bọn họ lần nữa mở ra phong ấn tiến vào thì làm sao bây giờ?"

Trong ánh mắt Ong chúa lóe lên vẻ mong đợi, "Không sợ bọn họ tiến vào, chỉ sợ bọn họ không vào mà thôi. Như vậy thú vị hơn nhiều so với mỗi ngày chỉ có ca hát khiêu vũ, phải không nào?"

A Xích thoáng sửng sốt, rồi lập tức hiểu ra, sau đó cũng có phần mong đợi, nhưng trong lúc vô ý ánh mắt đảo qua người Ong chúa thì chợt dừng lại, chỉ vào đai lưng của y, hỏi: "Đại vương, tấm eo bài mà bạn tốt của ngài đưa cho ngài đã rơi mất rồi sao?"

Ong chúa cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện thấy tấm thẻ bài mình đao trên eo đã không còn nữa, sắc mặt y hơi biến đổi, đưa tay từ trên đai lưng kéo ra một đoạn dây đã bị cắt đứt, nhìn nhìn vết cắt trên sợi dây, cắn răng nói: "Lúc trước khi vừa tới đây thì bản vương vẫn còn nhìn thấy hình ảnh mình trong gương còn đeo tấm thẻ bài đó trên eo. Sợi dây này không dễ dàng bị đứt như vậy, làm sao rớt được, rõ ràng đã người đánh cắp."

A Xích kinh ngạc, từ biểu hiện trên vẻ mặt Ong chúa, gã nhận ra được chút gì, lập tức hỏi: "Đại vương không biết bị ai trộm sao?"

Trong đầu Ong chúa hiện lên hình ảnh người nào đó nhét phấn hoa Tiêu Hồn vào miệng mình, y quay đầu lại nhìn chằm chằm vào cánh cổng bị phong ấn, không ngừng cười nhạt, "Tên mập chết tiệt này lá gan không nhỏ, nếu như phong ấn lại mở ra, cho phép ngươi đi Nhân gian một chuyến, bắt tên mập đó về cho bản vương. Bản vương muốn nuôi hắn như nuôi heo!"

A Xích đại khái đã biết rõ là ai, trong đám người đó, chỉ có một tên là mập mạp, nghe được có khả năng sẽ đi Nhân gian, mặc dù không biết có cơ hội hay không, gã vẫn rất hưng phấn liên tục gật đầu đồng ý, đảm bảo sẽ bắt tên mập đó về.

Nán lại tại nơi này cũng không có gì thú vị, Ong chúa phất tay nói: "Đi thôi, trở về."

Trên người bùng lên yêu khí, trong nháy mắt liền hóa thành một con Ong ngũ sắc to lớn, nhanh chóng vẫy cánh bay đi xa.

A Xích cũng hiện ra nguyên hình bay theo, chỉ là kích thước nhỏ hơn một nửa…

Trong vực sâu, tiếng đánh ầm ầm từ đầu bên kia truyền đến, Mục Ngạo Thiết hạ xuống tới nơi không vội vã đi đến hỗ trợ, y trước tiên bỏ thùng mật xuống, lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng, cũng nhìn thấy được thùng to do Nam Trúc và Bách Lý Tâm tạm thời bỏ xuống.

Những thứ này tạm thời không quan trọng, y dạo qua một vòng, tìm đến một đám lớn dây leo bị chặt đứt rơi xuống kia, rút kiếm liên tục chặt chém, tách ra để tìm kiếm.

Chỉ chốc lát sau, có tiếng leng keng vang lên, một vật hình cầu vàng kim rơi ra trên mặt đất, y nhanh chóng nhặt lên kiểm tra, phát hiện không sai, chính là quả Kim lan của lão Thất.

Tìm lấy thứ này cũng là công việc mà lão Thập Ngũ giao cho y, bảo bối này có thể mở ra tiên phủ, chỉ cần nghĩ cũng biết được giá trị của nó như thế nào, làm sao có thể để nó dễ dàng rơi vào trong tay người khác.

Lúc trước nhìn thấy cổng tiên phủ sắp mở ra, lão Thập Ngũ liền lập tức có ý định đoạt lại bảo bối này, thay vì cầu người không đáng tin trả lại, không bằng tự mình cướp về.

Đây không phải là lần đầu tiên chứng kiến biện pháp mở ra tiên phủ, lão Thập Ngũ đoán rằng quả kim châu này nằm tại phía trước nhất của cầu dây leo, hắn lập tức trao đổi với y cách thức phối hợp.

Kết quả chứng minh dự đoán không sai, kim châu quả nhiên ở tại phần dây leo đan bện phía trước nhất, bây giờ đã đoạt lại được.

Đây cũng là lí do tại sao bây giờ y sẵn sàng nghe theo ý kiến của Dữu Khánh, y cảm thấy tại thời khắc mấu chốt, năng lực ứng biến của lão Thập Ngũ quả thực tốt hơn nhiều so với bất kỳ ai trong bọn họ, kết quả hiện tại một lần nữa đã chứng minh điều đó.

Cất kỹ Kim châu xong, y xách kiếm nhanh chóng chạy về phía phát ra âm thanh đánh nhau vù vù để hỗ trợ.

Đám xích sắt trong sơn cốc lách cách lắc lư kịch liệt không ngừng, trong hoàn cảnh như thế này, Đằng yêu không thể thoải mái vung vẩy những đám roi dây leo của mình, phát lực bắn vọt ra đâm tới thì bị từng sợi xích sắt kéo giật lại, vung quất thì bị đám xích sắt chằng chịt cản trở, uy lực tấn công bị giảm đi rất nhiều.

Bà ta chỉ có thể điều khiển đám dây leo luồn lách xuyên qua hoặc cuốn lấy để tấn công, vì vậy sức tấn công rất có hạn, người né tránh ở trong đó nhân cơ hội vung lên từng luồng kiếm quang không ngừng chặt đứt những cành dây leo.

Bách Lý Tâm đã bắn ra hơn một nửa số mũi tên trong ống tên, mọi mũi tên đều găm lên trên thân cây chủ thể của Đằng yêu, nhưng không cho thấy có bất kỳ sức sát thương nào, mũi tên căn bản không có ảnh hưởng đối với Đằng yêu, nàng ta không thể không rút kiếm cùng theo Nam Trúc phóng đến chém giết.

Mục Ngạo Thiết cũng đã xông tới đây hỗ trợ.

Tốc độ Dữu Khánh xuất kiếm thực sự rất nhanh, chống lại đám dây leo tấn công đến từ bốn phương tám hướng, không ngừng chặt đứt, một đường đánh tới trước thân cây chủ thể của Đằng yêu, bộc lộ rõ ràng ý định muốn chém nó.

Đằng yêu nỗ lực ngăn cản, nhưng lúc trước bị đám người Côn Linh sơn chặt chém nhẫn nhụi thì nguyên khí đã là trọng thương, đối diện với tình cảnh không ngừng bị chặt chém hiện tại, bà ta vốn đã bị thương càng thêm bị thương nặng hơn.

Nhưng bà ta không thể để cho Dữu Khánh đánh tổn thương đến căn nguyên của mình, bị ép vào đường cùng, khuôn mặt nổi lên trên thân cây trở nên dữ tợn, cất tiếng gào to: “Tiểu tặc, ngươi muốn giết người diệt khẩu sao?”

Dữu Khánh phủ nhận: “Ta đang hàng yêu trừ ma!”

Đằng yêu: “Ta thấy ngươi nghĩ thực đẹp!”

Từng sợi màu đen như sợi chỉ lan tràn đến trên khuôn mặt bà ta, khuôn mặt hiền lành lúc trước đâu còn nữa, lúc này chỉ thấy cực kỳ dữ tợn và kinh khủng mà thôi.

Những cành nhánh dây leo mọc ra từ trên chủ thể cũng nương theo tà khí tràn đầy mà phóng ra, trong nháy mắt liền nhấn chìm mấy người đang tấn công.

Mấy người kinh hãi, vừa thi pháp chống đỡ tà khí, vừa khẩn cấp vung kiếm ngăn chặn.

Tuy rằng mỗi người nếu không phải đã uống nước tắm của Đầu To, chính là đã ăn mật ong bên trong tiên phủ, đều không sợ hãi tà khí, nhưng cũng không thể để cho tà khí trực tiếp xâm nhập giày vò trong cơ thể mình, như vậy thì cho dù có ăn thứ gì cũng chưa chắc đã chịu nổi.

Đằng yêu đột nhiên bùng phát ra thế tấn công mạnh mẽ khó thể tưởng tượng, cục diện chém giết lập tức thay đổi, không phải người này bị dây leo cuốn lấy cánh tay lôi đi, chính là người kia bị trói chân kéo đi.

Lúc ban đầu còn có thể hỗ trợ cho nhau, vội vàng chém ra một kiếm, trợ giúp đồng bạn thoát khốn, khi Đằng yêu bộc phát toàn lực, mấy người tức thì đều chịu không nổi, mỗi người chỉ có thể lo cho chính mình, thậm chí thân mình còn lo không xong, rất nhanh lần lượt đều bị thương.

“Mẹ nó, người bên trên làm cái gì vậy, xảy ra động tĩnh lớn như vậy, toàn bộ Côn Linh sơn tại sao chẳng có ma nào xuống nhìn xem chứ?”

Trong lúc hỗn loạn, Nam Trúc gào lên quái dị, rõ ràng đã kinh hoảng rồi.

"Tích tích…" Tại thời điểm hỗn loạn này, tiếng Đầu To chợt vang lên.

"Bách Lý!"

Nam Trúc cất tiếng hét kinh hãi, nhìn thấy Bách Lý Tâm bị dây leo kéo đi, gã liều mạng nhào đến, một kiếm chặt đứt những gai dây leo muốn đâm vào cơ thể Bách Lý Tâm.

Bách Lý Tâm một tay chụp lấy xích sắt không để cho mình bị kéo đi, một tay vung kiếm chém lung tung, rất nhanh sau đó cánh tay cầm kiếm cũng bị cuốn lấy.

Nam Trúc nhìn thấy sắp bắt được tay của Bách Lý Tâm, đột nhiên cảm thấy nơi bắp chân đau nhức, đã bị đâm thủng, thế xông tới cũng bị kéo kìm lại, gã không cần quay đầu nhìn cũng biết mình đã bị đám dây leo ào ạt kéo đến quấn lấy, sau đó là cả tay và chân đều bị cuốn lấy, lúc này càng thêm khó phát lực.

Tầm mắt phía trước cũng bị vô số dây leo uốn lượn ùa đến che mất, không còn nhìn thấy Bách Lý Tâm nữa.

Trong lúc gã âm thầm gào thét, cho rằng tiêu rồi, cho rằng sẽ phải gục đổ tại nơi này thì đột nhiên phát hiện thấy uy lực trói buộc và sức tấn công của dây leo yếu đi, lại còn có dấu hiệu héo rũ rất rõ ràng.

Dựa vào tu vi của mình giãy giụa thân thể, rất nhanh liền thoát khốn, gã lần nữa vung kiếm chém khắp xung quanh, tiến về phía Bách Lý Tâm vừa rồi.

Gã nhanh chóng phá vỡ rào cản của đám dây leo, chạm mặt với Bách Lý Tâm lúc này cũng đã thoát khốn.

Hai người lưng tựa lưng chém xung quanh mấy kiếm, sau đó phát hiện thấy dây leo không còn quan tâm dây dưa với bọn họ, đều nhanh chóng rút lui, trước tầm mắt rất nhanh liền xuất hiện bóng dáng Mục Ngạo Thiết đang vung kiếm chém.

Ba người nhìn nhau, rồi không quan tâm nổi cho nhau, đều quay nhìn xung quanh, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy tà khí ở xung quanh quay cuồng như vũ bão.

Rất nhanh sau đó, bọn họ nhìn thấy được bóng dáng của Dữu Khánh, nhìn thấy Dữu Khánh đứng trong vùng ánh sáng của viên Huỳnh thạch rơi trên mặt đất, một tay vung kiếm chém đứt một số dây leo lác đác tấn công tới, một tay cầm thứ gì đó, chỉ thấy tà khí quay cuồng giống như luồng gió xoáy bị hút vào trong lòng bàn tay hắn.

"A…"

Khuôn mặt Độ Nương trên thân cây dây leo đau đớn lắc lư đầu, cất tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Mặt đất vào lúc này rung động nứt nẻ ra, dường như có thứ gì đó khổng lồ muốn chui ra từ dưới thân Độ Nương, mặt đất chấn động dữ dội khiến mấy người không thể đứng yên.

Chương 761: Hỏa công

Đầu To bay lượn trong không trung, nhanh nhẹn và linh loạt luồn lách xuyên qua đám dây leo vung vẩy quấy nhiễu, miệng phun ra những đốm lửa để tấn, cảnh này trông rất quen thuộc.

Biến cố đột nhiên xuất hiện phía dưới rõ ràng cũng gây ảnh hưởng đến Đầu To, nó hơi tạm dừng phun ra tia lửa, nhưng rất nhanh sau đó lại tiếp tục tấn công. Nó không ngừng phun ra những đốm lửa,

nhưng dường như không gây ảnh hưởng gì cho Đằng yêu. Tuy vậy nó vẫn duy trì tấn công, bay lượn lập lòe như ẩn như hiện trong đám tà khí ùn ùn như mây vờn gió nổi, dũng cảm vô cùng.

Xích sắt gắn vào trên vách đá xung quanh cũng lách cách rung động, tiếng mặt đất bị xốc lên ầm ầm vang vọng dưới khe núi.

Tà khí dâng lên tràn ra bốn phía cũng theo những khe nứt trong lòng đất ùn ùn tuôn ra.

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm không thể đứng yên trên mặt đất liền dồn dập phi thân lên trên những sợi xích sắt, chân đạp một sợi, tay giữ một sợi, thân thể cũng không ngừng nhấp nhô lay động theo. Bọn họ ở trên đó nhìn Dữu Khánh đứng một mình phía dưới khống chế gió nổi mây vần.

Rầm! một tảng đá thật lớn bị nhấc lên khỏi mặt đất, đang đứng ở bên trên, Dữu Khánh không thể không bay lên trên một sợi xích sắt thô to, nhưng đồ vật nằm trong lòng bàn tay không ngừng cuồn cuộn hút vào tà khí.

Thứ hắn cầm trong tay không phải thứ gì khác, chính là vật mà hắn đeo ở trên cổ kia.

"A…"

Độ Nương vẫn tiếp tục kêu gào đau đớn, đồ vật khổng lồ lật tung mặt đất cuối cùng đã lộ ra ngoài, chính là bộ rễ ẩn giấu tại dưới đất của bà ta, quy mô của bộ rễ phải lớn gấp trăm lần phần thân của nó.

Vô số rễ cây vung vẩy giống như những cái chân cái tay, trợ giúp những rễ cây khác chui ra khỏi lòng đất, cùng với tà khí dày đặc cuồn cuộn, hình ảnh này trông cực kỳ tà tính, thậm chí khiến người ta có cảm giác ghê tởm.

Đồ vật khổng lồ vừa chui ra khỏi lòng đất, những sợi xích sắt xuyên qua thân thể nó liền buông lỏng ra rất nhiều, cảnh tượng này khiến cho mấy sư huynh đệ sợ hãi không ít.

Từ trên thân thể nó lần nữa mọc ra lượng lớn xúc tu dây leo, chúng nhanh chóng vươn ra xung quanh, chụp tới đám xích sắt ở khắp nơi, dường như đang dốc hết sức lực để kéo ra.

Những cái xích sắt bị kéo giựt không ngừng phát ra âm vang leng keng, trên vách núi đá ở hai bên bắt đầu xuất hiện một số vết rạn, bắt đầu có những khối đá lớn ầm ầm rơi xuống.

Nhìn tình hình này, sư huynh đệ mấy người đã hiểu Đằng yêu định làm gì, nó muốn thoát khỏi xiềng xích nơi đây.

Tình hình lôi kéo này giằng co một lúc, nhìn thấy xiềng xích kéo không ra được, thân thể khổng lồ của Đằng yêu đột nhiên tung người lên, lấy thân thể làm trục, xoay chuyển quấn xích sắt vào, sau đó dùng đông đảo cành nhánh làm cánh tay, tiếp tục thuận thế lôi kéo, tiếp tục từng chút một cuốn chặt xích sắt quanh thân, muốn dùng hết sức toàn thân để kéo đứt xiềng xích trói buộc mình.

Những sợi xích sắt liên tục phát ra âm thanh ma sát.

Phựt! Một âm thanh giựt đứt vang lên, ngay sau đó là tiếng xích sắt nặng nề leng keng, rầm rầm nện xuống.

Sau đó không chỉ một sợi mà hết sợi này đến sợi khác bắt đầu đứt rời. Những sợi bị đứt đầu tiên đều là những sợi xích sắt tương đối lâu năm, bởi vì xích sắt dưới chân bị giựt đứt, sư huynh đệ mấy người bị ép buộc phải nhảy sang xích sắt khác để đừng chân.

Vị trí đầu xích sắt, nơi đâm sâu vào vách đá, những tảng đá lớn bể ra, ầm ầm rơi xuống.

Phía dưới, một nơi mà mấy sư huynh đệ không nhìn thấy, có một đoạn vách đá xuất hiện rạn nứt một dải lớn, sụp đổ xuống, kéo theo

cả vách đá đều run rẩy chấn động.

Bỗng nhiên, tình trạng cẳng thẳng đến cực hạn ở khắp nơi chợt buông lỏng xuống, cảm giác hồi hộp chấn động như trời đất có thể sụp đổ bất cứ lúc nào cũng biến mất.

Mấy người không biết có phải vì tà khí vốn đang dâng trào cuồn cuộn trở nên dần dần suy yếu đi hay không.

Tà khí phần phật như gió xoáy quả xác thực yếu đi rất nhanh, lốc xoáy to lớn biến thành lốc xoáy nhỏ, sau đó nhỏ đến mức giống như một luồng mây, tuôn ra từ bên trong thân thể khổng lồ của Đằng yêu, cuồn cuộn không ngừng bị hút vào trong mặt dây chuyền nằm trên bàn tay Dữu Khánh.

Tà khí cuồn cuộn này dường như là nguồn gốc của sức mạnh mà Đằng yêu đột nhiên bộc phát ra, khi nguồn gốc của lực lượng bị hút mất, Đằng yêu rõ ràng trở nên suy yếu.

Một nơi khác xuất hiện thay đổi chính là khuôn mặt của Đằng yêu. Những sợi chỉ màu đen phủ đầy trên khuôn mặt dữ tợn và kinh khủng của bà ta đang rất nhanh rút về trong cơ thể, giống như những con rắn thật nhỏ bị kinh sợ trốn về trong sào huyệt.

Khuôn mặt bà ta dần dần biến trở về dáng vẻ lúc ban đầu khi mới gặp gỡ đám người Dữu Khánh.

Khi một làn tà khí cuối cùng bị hút ra khỏi cơ thể bà ta, gương mặt bà ta trở lại vẻ hiền lành như trước, chỉ là, trông có vẻ vô cùng suy nhược. Bởi vì có những nhánh dây leo vươn rộng ra quấn lấy những xích sắt ở xung quanh mới giúp cho thân thể khổng lồ của bà ta không bị rơi về lại hố to ở bên dưới.

Dữu Khánh đeo chiếc vòng trở về trên cổ.

Độ Nương từ trên cao nhìn, suy yếu hỏi: “Đó là thứ gì?”

Bà ta quả thực rất muốn biết được đó rốt cuộc là thứ gì, thứ gì lại có thể nhanh chóng rút sạch được tà khí mà bà ta tích góp trong cơ thể nhiều năm như vậy, và bản thân bà ta cũng không thể kiểm soát được tà khí trong cơ thể tiết ra ngoài. Loại cảm giác đó giống như là tử thần đi tới, khiến lòng bà ta tràn đầy sợ hãi, chỉ muốn chạy trốn.

Chính Dữu Khánh cũng không biết thứ trong vòng cổ là cái gì, làm sao nói cho bà ta biết được? Cho dù biết rõ cũng sẽ không nói. Hắn vung kiếm lên, hô to, "Chém bà ta!"

Mấy người lập tức ùa lên, nhảy tới vung kiếm cuồng chém.

"Ai!" Độ Nương thở dài một tiếng nho nhỏ, không tiếp tục phản kháng nữa, có lẽ đã không còn sức lực phản kháng.

Khuôn mặt bà ta biến mất khỏi thân cây. Thân cây bị bọn hắn rất nhanh chém đứt, nhưng khi chém đến rễ cây thì phát hiện thấy với tu vi của bọn họ, dùng đao kiếm chém thì chỉ tạo ra được một vết cắt sâu ba tấc mà thôi, nó rất cứng cỏi.

Nếu tiếp tục theo tốc độ này, thật sự không biết đến lúc nào mới có thể tách rời đồ vật khổng lồ này ra, lúc nào mới có thể chân chính giết chết được Đằng yêu này, trước bình minh có làm được không?

Dữu Khánh ngừng tay, cầm Huỳnh thạch chiếu rọi khắp nơi, không biết Đầu To đã đi đâu, liền cất tiếng gọi, "Đầu To."

Đang nằm trên một sợi xích sắt, Đầu To vù một tiếng bay xuống, rơi tại trên vai hắn, quay đầu nhìn hắn.

Dữu Khánh chỉ chỉ vào lỗ thủng nơi xích sắt xỏ xuyên qua gốc Đằng yêu, "Nhìn xem có thể đốt chết cháy bà ta hay không."

Có thể nói ra lời này, đó chính là muốn đuổi tận giết tuyệt, không muốn để cho bí mật bị tiết lộ ra ngoài. Đầu To lập tức lắc mình bay đi, theo xích sắt chui vào trong lỗ thủng đó.

Đám người Nam Trúc Y vẫn đang vung kiếm chém chém chặt chặt bỗng nhận thấy đồ vật khổng lồ này có dị thường, bọn họ dồn dập lắc mình trở về trên xích sắt.

Toàn bộ những xích sắt có liên quan đều ầm ầm rung động, bởi vì bộ rễ Đằng yêu lơ lững giữa trời đang rung động.

Rất nhanh, khuôn mặt của Đằng yêu Độ Nương lại hiện lên trên gốc cây, đau đớn kêu lên thảm thiết: "Là thứ gì, đó là thứ gì, bảo nó đi ra đi, bảo nó đi ra đi…"

Bà ta có thể nhận thấy được, ngọn lửa đang đốt cháy trong cơ thể mình không phải là lửa bình thường, ngọn lửa đó rất có tác dụng khắc chế yêu thể của bà ta, nơi bị đốt cháy chỗ không ngờ mất đi năng lực kiểm soát, khiến cho bà ta muốn ở bên trong dùng áp lực ép nát nó cũng không được.

Càng đáng sợ hơn nữa chính là sức mạnh đốt cháy này có thể khắc chế bà ta, nó đang theo kinh lạc trong bản thể của bà ta lan tràn ra khắp toàn thân, trừ khi bà ta tự đoạn sinh cơ.

Nỗi sợ hãi vô bờ, cơn đau đớn dữ dội khiến bà ta không ngừng cất lời cầu xin.

Nhưng đám người Dữu Khánh ở một bên nhìn xem thờ ơ lạnh nhạt, không chỉ không đồng cảm, mỗi người cầm kiếm trong tay còn có vẻ hưng phấn, có thể nhận ra được phương thức tấn công từ bên trong Đằng yêu của Đầu To hiệu quả tốt hơn hẳn so với cách dùng cứng của bọn hắn.

"Đầu To quá giỏi!" Nam Trúc thậm chí còn kích động hét lên.

Mục Ngạo Thiết nhịn không được quay đầu lại thoáng nhìn gã, nhớ tới hình ảnh lão Thất nhét Đầu To vào trong bát đá.

Đối với Đằng yêu mà nói, cơn đau đớn này ập tới rất dữ dội và không thể chịu đựng được, đám dây leo quấn tại bốn phương tám

hướng một lần nữa bộc phát ra lực lượng giống như giãy giụa hấp hối, lại lần nữa lôi kéo những sợi xích sắt rung động kẽo kẹt.

Đột nhiên, mấy sợi xích sắt đang bị lôi kéo chợt rầm rầm buông lỏng xuống, nhưng không giống như đã bị kéo đứt.

Vách đá chấn động run rẩy trong bóng tối cuối cùng mất đi cân đối, ầm ầm sụp đổ xuống, chắn ngang toàn bộ hẻm núi. Chỉ tưởng tượng cũng có thể biết được thanh thế đó, bụi mù ầm ầm tuôn ra khỏi hẻm núi, cũng tràn về hai đầu hẻm núi.

Trong một căn phòng tại lối vào Linh cốc, Hướng Lan Huyên cùng Triệu Đăng Tử và mấy vị trưởng lão Côn Linh sơn đang mật đàm với nhau, đám người Tần Phó Quân, Nhan Dược trông chừng ở bên ngoài. Động tĩnh to lớn khiến đám người trong phòng ào ạt lắc mình lao ra, đứng ở bên ngoài nhìn về phía Linh cốc.

Lúc trước không ngừng truyền đến âm thanh đánh nhau, bọn họ đều không đặt nặng, bởi vì Hướng Lan Huyên nói không sao.

Theo Hướng Lan Huyên, còn có âm thanh đánh nhau chứng tỏ mấy tên đó còn chưa bị chết.

Bây giờ đột nhiên xảy ra động tĩnh kinh thiên động địa như thế, mấy người thoáng nhìn nhau, rồi tất cả đều dồn dập tung người bay về phía đó.

Bay đến trên vực sâu trước tiên chính là Hướng Lan Huyên. Nàng ta trực tiếp nhào thẳng xuống, hai tay áo vung lên, kình khí cường đại dọn dẹp xung quanh, bụi bặm cuồn cuộn bị cuốn về hai bên hẻm núi, lập tức nhìn thấy trong vực sâu xuất hiện một vật tỏa sáng màu đỏ.

Đám người Triệu Đăng Tử theo sau, nhào xuống cũng đã nhìn thấy được.

Một nhóm người trước sau lần lượt hạ xuống, nhìn thấy đám người Dữu Khánh mỗi người đều co ro, sợ hãi, người đầy bụi đất, không biết đã làm ra chuyện gì. Bộ dạng bốn người hiện tại kỳ thực rất chật vật, quần áo tả tơi, vừa rồi lại bị bụi bặm mù mịt bao trùm.

Tại trước lúc Dữu Khánh lấy ra vòng cổ để hấp thu tà khí, bọn hắn là đang bị Đằng yêu làm cho hoảng sợ lúng túng, thiếu một chút đã bị Đằng yêu tiêu diệt, một chân của Nam Trúc đã bị gai dây leo đâm xuyên qua.

Trên thân bốn người hoặc nhiều hoặc ít đều có vết thương.

Hướng Lan Huyên chỉ thoáng quét mắt liếc nhìn bọn hắn, thấy mấy người đều không có vấn đề gì lớn liền không quan tâm tới nữa, trọng điểm là bị đồ vật khổng lồ bị xích sắt khóa lại treo lơ lửng trong không trung thu hút.

Có thể nhận ra được đây là một gốc rễ cây khổng lồ, quay nhìn hố đất phía dưới, đều có thể đoán được là Đằng yêu sinh tồn nhiều năm dưới đáy vực này.

Trọng điểm là không biết rõ ánh sáng đỏ tỏa ra từ trong bộ gốc rễ cây này là chuyện gì xảy ra.

Mở lớn pháp nhãn nhìn kỹ phía dưới, mới phát hiện được những tia sáng đỏ trải rộng trên bộ rễ cây là kinh lạc của bản thân nó.

Kinh lạc của bản thân nó tại sao lại phát sáng? Hơn nữa cường độ sáng còn càng ngày càng cao.

Dữu Khánh thì đang quan sát đám nhân sự cấp cao của Côn Linh sơn cùng đi theo tới, âm thầm kinh nghi, Hướng đại hành tẩu và đám người này tại sao lại có vẻ như bình an vô sự chứ?

Hắn nhìn thấy được Tần Phó Quân đã khôi phục tự do, không khỏi liếc mắt nhìn Mục Ngạo Thiết, hắn nhớ mình đã dặn dò giao người

cho Mục Ngạo Thiết, đến cùng đã xảy ra chuyện gì hắn cũng chưa kịp hỏi.

"Cứu cứu ta… Tha mạng…"

Cái đầu đang đau đớn trên gốc cây cất tiếng rên rỉ cầu xin, lời cầu xin đứt quãng, bị cơn đau hành hạ đến nỗi không thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

Thấy tình trạng này, sắc mặt Triệu đăng Tử trở nên âm trầm lạnh lẽo, ông ta biết rõ lúc trước mình đã bị Đằng yêu này che mắt.

Hướng Lan Huyên quay đầu lại nhìn về phía mấy sư huynh đệ với bộ dạng vô cùng chật vật, trầm giọng hỏi: "Các ngươi đã làm gì với bà ta?"

Dữu Khánh yếu yếu đáp một câu, "Hỏa công a."

Hỏa công? Một đám người mới tới lập tức quan sát khắp nơi xung quanh gốc Đằng yêu đang bị treo lơ lửng, không nhìn thấy nguồn lửa cháy ở nơi nào.

Hướng Lan Huyên không khách khí chất vấn, "Hỏa công từ đâu?"

Dữu Khánh ấp úng nói: "Nhét lửa vào trong bụng bà ta."

Là như vậy sao? Một đám người thậm chí lướt tới xoay quanh Đằng yêu đi một vòng, nhưng vẫn không thể nhìn ra được là đã dùng thuật pháp gì.

Cũng chỉ một chút thời gian như thế, cái đầu đang vặn vẹo của Đằng yêu đã ngừng giãy giụa nhưng vẫn duy trì vẻ mặt đau đớn, âm thanh rên rỉ yếu ớt cũng hoàn toàn ngừng bặt. Càng quan trọng là, cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy được uy lực của hỏa công.

Toàn bộ gốc rễ cây treo lơ lửng tỏa ra ánh sáng đỏ, nóng rực, giống như là một cục than lớn cháy đỏ, ngọn lửa cũng đã xuất hiện ra bên

ngoài, lửa hừng hực thiêu đốt. Một đồ vật khổng lồ như thế này lại có thể đốt cháy từ bên trong đốt ra, một đám người thỉnh thoảng liếc nhìn đám người Dữu Khánh.

Tần Phó Quân đột nhiên lên tiếng: "Chưởng môn, bọn họ cũng đã giết đệ tử Côn Linh sơn chúng ta."

Đám người Dữu Khánh nhìn qua, nhìn thấy cô ta đang chỉ vào bọn hắn, lập tức đều trở nên căng thẳng, dựa vào chút thực lực của bọn hắn làm sao có thể chống lại Côn Linh sơn, lúc này bọn hắn liền khẩn trương nhìn về phía Hướng Lan Huyên, nữ nhân này đã đồng ý, chỉ cần có thể mở ra phong ấn lối vào sẽ bỏ qua cho bọn hắn.

Nào ngờ Chưởng môn Triệu Đăng Tử của Côn Linh sơn bình tĩnh nói: "Biết rồi, tông môn sẽ xử lý."

Rõ ràng là một câu nói cho có.

Tần Phó Quân dường như còn muốn nói gì đó, nhưng sư phụ Vạn Lý Thu của cô ta đã đưa tay làm động tác ngăn cản, ra hiệu cho cô ta đừng nói tiếp nữa.

Đừng nói tới cô ta, ngay cả đám người Nhan Dược cũng kinh nghi bất định nhìn cảnh này, không biết là có ý gì.

Đột nhiên, âm thanh ầm ầm vang lên, ánh lửa bắn tung ra bốn phía.

Có lẽ là bởi vì trọng lượng của xích sắt đè nặng, gốc cây cháy đỏ rực đột nhiên vỡ ra, củi lửa bay loạn xạ, đám người ở xung quanh vội vàng phất tay áo thi pháp ngăn cản.

Trong đám lửa bắn tung ra, có một đốm sáng bay về phía Dữu Khánh, lửa tắt, trực tiếp rơi lên trên bờ vai Dữu Khánh, chính là Đầu To.

Dữu Khánh quay đầu liếc nhìn Đầu To trên bờ vai mình, hơi chút thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi vẫn còn đang lo lắng sẽ bị những người này

phát hiện là do Đầu To phóng hỏa.

Đương nhiên, hiện tại hắn càng lo lắng không biết Côn Linh sơn sẽ làm gì với bọn hắn, bởi vì câu nói kia của Tần Phó Quân.

Lượng lớn than lửa vỡ ra, rơi xuống hố lớn phía dưới. Những sợi xích sắt thoát khỏi sự kiềm giữ của đám gốc rễ cây lay động không ngừng, khu vực bị bám giữ lúc trước đã bị nung đỏ rực, ánh lửa đung đưa đốt cháy đám dây leo kéo dài xung quanh.

Chương 762: Người nhà quê

Dưới vực sâu ẩm ướt, nhìn những dây leo xanh tươi vẫn có thể tiếp tục bốc cháy, mọi người đã nhận ra được ngọn lửa này không đơn giản.

Những đống than củi lửa to to nhỏ nhỏ rơi xuống dưới cũng giống như vậy, vẫn đang bốc lửa.

Dữu Khánh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng Đằng yêu này chắc hẳn không thể sống sót được nữa? Mạo hiểm cưỡng ép xuất thủ, cuối cùng đã diệt khẩu được.

Hướng Lan Huyên chợt lên tiếng: "Triệu Chưởng môn, phía bên quý phái phải nhanh chóng hết sức giải quyết tốt hậu quả, nơi đây để ta xử lý."

Triệu Đăng Tử hơi gật đầu, sau đó phất tay áo kêu gọi đồng môn cùng nhau rời đi.

Sư huynh đệ mấy người Dữu Khánh càng thêm kinh nghi, hiển nhiên nhận thấy được mối quan hệ giữa Hướng Lan Huyên và đám người Côn Linh sơn này không bình thường, nhưng đó không phải là điều mà bọn họ có tư cách hỏi đến.

Trong lúc phi thân rời đi, đám người Tần Phó Quân và Nhan Dược cũng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn mấy người còn đứng tại chỗ kia, bọn họ cũng nhận thấy được sự không bình thường.

Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng Tần Phó Quân rời đi, rất lâu mới thu hồi ánh mắt, vẻ mặt có chút phức tạp, Tần Phó Quân có thể sống sót đi ra ngoài là nhờ hắn dốc sức bảo vệ, không ngờ tới, sau khi đi ra ngoài, đối phương vẫn muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Hướng Lan Huyên chú ý đến phản ứng của hắn, thả bộ bước đến bên cạnh, nhàn nhạt nói một câu, "Nữ nhân này biết được quá nhiều, có muốn giải quyết cô ta hay không? Ta tìm cái cớ đưa cô ta đến đây, tự ngươi xử lý."

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, sau đó lập tức cự tuyệt: "Quên đi, vô dụng, đám người Nhan Dược cũng đã đi ra rồi, giết một mình cô ta thì có tác dụng gì."

"Không nghĩ tới còn là một kẻ đa tình." Hướng Lan Huyên xì một tiếng, lời nói đầy sự châm chọc, sau đó lại lắc đầu, "Thấy ngươi bỏ văn theo võ, ta còn tưởng rằng ngươi có hoài bão rất lớn, nhưng rốt cuộc là do ta suy nghĩ nhiều. Ngươi đây không thành được kiêu hùng, cũng không quá tệ, dù sao thì nhìn không giống một người có thể bao được bao nhiêu tiền đồ, cũng không giống như là người đọc rất nhiều sách."

"Cái gì?" Dữu Khánh sửng sốt, vô thức mà hỏi lại một câu, "Vậy ta giống loại người nào?"

Bộ dạng Hướng Lan Huyên như đã duyệt qua vô số người, đưa ra một lời đánh giá: "Người nhà quê."

"…" Dữu Khánh không nói nên lời, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, rất muốn hỏi thử đối phương, người như ta có thể giống người nhà quê được sao? Ta đã đi qua ba nơi Tiên phủ, cũng tạo ra một phần sản nghiệp tại U Giác Phụ, lão tử đường đường là nhất phái chí tôn, làm sao có thể giống người nhà quê chứ?

Nhưng lời nói đã đến bên môi lại cảm thấy tranh luận với loại người này không có gì hay, rất dễ chịu thiệt thòi, hắn liền im lặng chịu đựng.

Nam Trúc đứng một bên thì phì phì nghẹn cười, cảm nhận được cái gì gọi là tự rước lấy nhục.

Hướng Lan Huyên vẫn mặc bộ đồ nhẹ nhàng đi đến gần một tảng than củi to bốc cháy, nhìn chằm chằm đống lửa đỏ bừng, giống như nhắc nhở, cũng giống như thì thầm với chính mình, "Về sau yên tĩnh một chút đi, an phận qua ngày, đừng có khắp nơi mù mù lòa lòa tham dự mấy việc lung tung, không thích hợp với tính tình của ngươi."

Dữu Khánh vẫn ngụy biện, "Chúng ta không muốn tham gia vụ này nha, thật sự đã bị Đằng yêu này lừa gạt tới."

Hướng Lan Huyên a một tiếng, cong tay búng ra, một luồng kình khí khiến tảng than củi vỡ ra, tức thì đốm lửa văng tung tóe, "Ngươi nôn nóng giết chết Đằng yêu này như vậy sao, là muốn sát nhân diệt khẩu hả?"

"Diệt khẩu? Diệt khẩu gì chứ?" Dữu Khánh giả bộ hồ đồ, trong lòng lo lắng bất an.

Hướng Lan Huyên nghiêng đầu nhìn hắn, như cười như không hỏi ngược lại: "Ngươi nghĩ sao?"

Dữu Khánh lập tức nghiêm nghị phủ nhận, "Không có, tuyệt đối không có việc này. Sở dĩ giết bà ta, là vì bọn ta hận Đằng yêu này rắp tâm ác độc, dám lừa gạt bọn ta, không giết chết Đằng yêu này, chúng ta khó tiêu mối hận trong lòng."

Nam Trúc cũng liên tục gật đầu phụ họa theo, "Đúng, đúng vậy, Đằng yêu này thực sự đáng ghét, thiếu một chút đã hại chết bọn ta, phải báo thù rửa hận."

Hướng Lan Huyên quay đầu nhìn gã, "Thật lắm lời, các ngươi nhìn cái gì vậy?"

Nam Trúc vội vàng quay sang trái sang phải hỏi: "Đồ ở đâu rồi? Đồ của chúng ta đâu rồi chứ? Đi, đi xem."

Gã nhanh chóng dẫn Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm rời đi.

Đợi cho mấy người đã rời đi, Hướng Lan Huyên hất hất cằm về phía bọn họ, "Ngươi rất tin tưởng bọn họ sao?"

Dữu Khánh không biết nàng hỏi lời này là có ý gì, ừ một tiếng lấy lệ, nói: "Người của mình đương nhiên phải tin tưởng."

Hướng Lan Huyên: "Nữ đệ tử của Long Quang tông kia là do phía bên Ứng Tiểu Đường phái tới sao?"

"Ứng Tiểu Đường?" Dữu Khánh kinh ngạc, không rõ vì sao nàng lại nói ra lời này.

Hướng Lan Huyên: "Đừng có giả bộ hồ đồ với ta, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được, nếu không phải phía bên Ứng Tiểu Đường phái tới, bên cạnh ngươi có thể đột nhiên xuất hiện một Đại tiễn sư sao? Long Quang tông có thể phối hợp diễn kịch với ngươi sao? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi cho rằng chút hư danh của ngươi là có thể hiệu lệnh Tu Hành giới hay sao?"

Dữu Khánh không nói nên lời, được rồi, nếu đối phương cứ muốn nghĩ như vậy, hắn cũng không còn cách nào khác, đành phải chấp nhận, chỉ là hoang mang không biết cô nàng này nói ra những lời đó là có ý gì.

Hướng Lan Huyên lại hỏi: "Ngươi có thể đảm bảo cô ta sẽ không báo cho Ứng Tiểu Đường biết về tiên phủ này hay không?"

Dữu Khánh cảm thấy cô nàng này hôm nay nói lời nào cũng có vẻ không bình thường, không giống với phong cách của nàng ta, thử

hỏi: "Ý của Đại hành tẩu là?"

Hướng Lan Huyên: "Hiện tại ta đúng lúc ở tại nơi này, xử lý ba người bọn họ là chuyện rất đơn giản, có thể giảm đi cho ngươi rất nhiều chuyện, ngươi có thể đi lên trước đi."

Dữu Khánh kinh hãi, vội chắp tay nói: "Còn xin Đại hành tẩu hạ thủ lưu tình, chuyện của chúng ta, tự chúng ta có thể xử lý."

"Ta không biết ngươi đến cùng có tính toán gì hay không." Hướng Lan Huyên quét mắt nhìn ánh lửa bùng cháy ở khắp nơi, "Có thể diệt khẩu Đằng yêu này, ta tin tưởng chính ngươi có thể xử lý được. Về việc có liên quan đến tiên phủ này, hãy xem như chưa bao giờ xảy ra, không nên để lộ ra bên ngoài nửa chữ. Ta tin tưởng ngươi cũng không có ngốc như vậy."

Dữu Khánh đã nghe ra được ý bỏ qua chuyện lần này, không thể tin được lại có thể nhẹ nhàng bỏ qua như thế, hắn cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Chúng ta đã có thể rời đi hả?"

Hướng Lan Huyên: "Trước tiên chờ ở đây đi. Chút nữa sẽ có người của Côn Linh sơn đưa các ngươi rời đi."

Dữu Khánh đột nhiên khó giải thích mà cảm giác được nữ nhân này đang giúp hắn, ma xui quỷ khiến mà chợt toát ra một câu, "Tối hôm qua, không, đêm trước, chúng ta đều trúng phải nọc ong, giữa chúng ta có phải hay không…?"

"Cái gì?" Hướng Lan Huyên quay đầu lại nhìn chằm chằm vào hắn, trong đôi mắt sáng phản chiếu ánh lửa, có vẻ hùng hổ dọa người, nhưng trong nháy mắt lại biến thành mỉm cười, "Có phải ngươi cho rằng ta đã nhìn thấy thứ gì không nên nhìn thấy hay không hả? Ta cũng không muốn nhìn thấy a. Lúc đó, ngươi là biết rõ tình trạng của ta, đã trúng nọc ong, trước đó còn có trọng thương, ta đã hôn mê từ lâu, chẳng làm gì được, chờ đến khi tỉnh lại, phát hiện thấy ngươi đang trần truồng nằm đó, cũng không biết ngươi đã làm chuyện gì. Ta cũng không phải là người mù, chỉ nhìn thoáng qua

một chút, sau đó liền đi ra ngoài. Một người đàn ông như ngươi sẽ không chú ý tới chuyện này chứ?"

Nghe nàng nói như thế, Dữu Khánh suy nghĩ thấy cũng đúng, tình trạng trọng thương hôn mê của nữ nhân này lúc đó quả thực có thể loại trừ, cảm thấy mình đã có phần tự đa tình, lập tức cười gượng nói: "Không chú ý, không chú ý. Chỉ cần không làm dơ mắt Đại hành tẩu là được."

Hướng Lan Huyên tươi cười xinh đẹp xì một tiếng, "Lần này giúp ngươi, là bởi vì ở trong đó ngươi đã cứu ta, coi như là thực hiện lời hứa thả ngươi một lần vì ngươi mở ra được lối vào. Về sau, không ai thiếu nợ nhau nữa."

Dữu Khánh vội chắp tay nói: "Cảm tạ đại ân của Đại hành tẩu, tại hạ suốt đời khó quên."

Hướng Lan Huyên ngước nhìn lên trên, sương mù trên không đã tan đi, có thể nhìn thấy ánh trăng, chậm rãi nói: "Đừng có suốt đời khó quên, tất cả những gì có liên quan đến tiên phủ hãy quên đi. Trong khoảng thời gian này, giữa ngươi và ta, cho đến bây giờ vẫn chưa từng có xảy ra chuyện gì."

Dữu Khánh nịnh nọt nói: "Phải phải phải, tại hạ biết rõ, rời khỏi nơi đây lập tức quên hết mọi chuyện."

Hướng Lan Huyên ngắm nhìn trăng sáng, "Có phải ngươi yêu thích Tần Phó Quân kia rồi hay không?"

Dữu Khánh trong lòng bối rối, miệng thì phủ nhận: "Làm gì có."

"Bất kể có hay không có, bản thân ngươi phải hiểu rõ một chuyện, việc hôn sự giữa ngươi và đồ đệ của Địa mẫu mặc dù đã trôi qua, nhưng trong thiên hạ hiện nay đó vẫn là một rào cản không thể vượt qua. Có rất ít phụ nữ trên thiên hạ này có thể chịu đựng được áp lực như vậy. Nếu như ngươi thật sự thích cô ta, thì hãy cách xa cô ta ra một chút, nếu không chính là hại nàng. Chính ngươi cũng sẽ

không dễ sống, hà tất hại người hại mình." Hướng Lan Huyên ẩn ý sâu xa mà quay đầu nhìn hắn, căn dặn.

Dữu Khánh nghĩ thầm, ngươi suy nghĩ quá nhiều.

Ánh mắt Hướng Lan Huyên lóe lên, nhìn chăm chú về phía đầu kia hẻm núi, nhìn thấy được ba người Nam Trúc đã quay trở lại, mỗi người vác một cái thùng trống lớn trên người, bọn họ không có tới gần quấy rầy, đứng chờ ở chỗ không xa không gần.

Nào ngờ Hướng Lan Huyên lại tiến tới, nàng ta lắc mình lướt đến, hai tay áo vung lên, kình khí cường đại bùng ra, tức thì khiến cho ba người phải nỗ lực hết sức mới ổn định được thân thể mình, thùng lớn vác trên người bay ra, vỡ vụn, tổ mật ong rách nát bay tung tóe, mật ong rơi vẩy tan tác trên mặt đất gồ ghề nhấp nhô, dính lên trên xích sắt, và cả trên vách đá nữa.

Trong tích tắc khắc, hương mật ong tỏa ra khắp nơi.

Hướng Lan Huyên nhẹ nhàng lướt đi, hạ xuống trên một sợi xích sắt, từ trên cao nhìn xuống mấy người phía dưới.

Mấy sợi xích sắt lắc lư một lúc rồi ngừng lại, ba người đứng vững lại nhìn mật ong tung tóe khắp nơi, đều nhìn sững sờ, tất cả đều ngẩng đầu nhìn nàng ta, giận mà không dám nói gì.

Dữu Khánh cũng lắc mình lướt tới, ngẩng đầu hỏi: "Đại hành tẩu tại sao làm như thế?"

Hướng Lan Huyên: "Đem ra một chút để chính mình dùng là được rồi, vậy mà còn định đem một đống ra ngoài buôn bán, các ngươi nghĩ gì vậy chứ? Thật sự cho rằng người khác là người mù hay sao? Là tiền quan trọng hay mạng sống quan trọng hơn? Kiếm được tiền từ thứ này, các ngươi còn có mạng để tiêu hay sao chứ?"

Dứt lời nàng ta vung hai tay áo, bóng người lướt lên cao, thoáng cái biến mất tại trong bầu trời đêm phía trên.

Mấy người thẫn thờ nhìn mật ong chảy lênh láng khắp nơi, tổn thất này ít nhất cũng mấy trăm triệu, cực cực khổ khổ đưa ra tới đây, cứ như vậy không còn nữa rồi?

Nam Trúc nhịn không được hai tay ôm đầu, nhỏ giọng mắng chửi, "Mụ đàn bà này có bệnh rồi đi?"

Mắng xong, gã lại vội vàng lặng lẽ nhìn nhìn xung quanh, có vẻ lo lắng sợ hãi.

Đối với phương thức xử lý đơn giản thô bạo của Hướng Lan Huyên, Dữu Khánh nhịn không được thở dài, cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, không sai, là không tiện trực tiếp bày bán công khai, nhưng có thể nghĩ cách khác a, đồ vật từ Tiểu Vân gian, hắn không phải cũng lấy ra bày bán sao.

Nam Trúc chợt cất tiếng hỏi: "Có thể thu gom bao nhiêu thì gom bấy nhiêu, được không?"

Dữu Khánh hỏi gã, "Đựng bằng cái gì?"

Mấy người nhìn xung quanh, quả thực tìm không được thứ gì phù hợp để chứa đựng. Nam Trúc tháo bình nước lấy từ trong tiên phủ ra, đổ hết nước lúc trước không nỡ dùng, thu gom mật ong vào đó…

Dưới Thần thụ, hai con Ong ngũ sắc một lớn một nhỏ bay một vòng kiểm tra, sau đó bay thẳng lên trên, khi lên đến quảng trường chạc cây thì hạ xuống, yêu khí tuôn ra, hiện ra hình dáng của Ong chúa và A Xích.

Hai người nhìn lướt qua hiện trường, lập tức cùng nhìn chằm chằm về phía chiếc lều dây leo ở giữa sân.

Muốn không chú ý đến cũng khó, một sợi dây leo buông rũ giữa không trung, rõ ràng đã bị ngoại lực kéo xuống.

Hai người bước nhanh đến, ngước đầu nhìn lên, thấy được màu đen đọng lại tại vị trí dây leo bị đứt, sắc mặt đều trở nên âm trầm.

Bên trong một dãy lầu các trên đỉnh Côn Linh sơn, Hướng Lan Huyên và đám người Triệu Đăng Tử nhìn theo mấy bóng đen vẫy cánh rời khỏi Linh cốc, là mấy con chim to chở đám người Dữu Khánh rời đi.

Sau khi bóng đen bay xa, Triệu Đăng Tử quay đầu lại hỏi Hướng Lan Huyên, "Để cho mấy người này rời đi, thật sự ổn thỏa sao?"

Hướng Lan Huyên lạnh nhạt nói: "Ta có dự định của mình, các ngươi cứ giải quyết tốt hậu quả nơi đây là được."

Triệu Đăng Tử gật đầu, "Về phía Côn Linh sơn, Đại hành tẩu cứ yên tâm."

Hướng Lan Huyên không nhiều lời nữa, lắc mình lướt lên trên cao, nhanh chóng bay đi, phương hướng rời đi chính là phía kinh thành Ân quốc.

Đám nhân sự cấp cao của Côn Linh sơn tại đây nhìn theo, một lúc sau, một vị trưởng lão kinh nghi hỏi: "Giấu giếm việc này giúp chúng ta, với nàng ta mà nói, chỉ có hại, không có chút lợi nào, vì sao nàng ta phải làm như vậy?

Không sai, Hướng Lan Huyên không có dự định báo chuyện tiên phủ cho Đại Nghiệp ty biết, cho nên đã tìm đến bàn bạc với Côn Linh sơn, cùng nhau giấu giếm việc này.

Nhìn thấy Hướng Lan Huyên ra được tiên phủ, Côn Linh sơn vốn cảm thấy trời long đất lở, như cha mẹ chết, nào ngờ có nằm mơ cũng không nghĩ tới, Hướng Lan Huyên lại làm ra chuyện như vậy, bọn họ không có lí do gì không đồng ý, đương nhiên là toàn lực phối hợp.

Triệu Đăng Tử hờ hững nói: "Làm sao có thể làm chuyện không có lợi gì cho mình, chắc chắn tại trong tiên phủ nàng ta đã lấy được lợi ích cực lớn không thể nói ra. Chờ coi đi, có lẽ một số năm sau sẽ xuất hiện một vị chí tôn địa vị ngang hàng với mấy vị kia." Mấy người ở xung quanh tức thì bừng tỉnh hiểu ra.

Vạn Lý Thu bỗng nhiên lo lắng nói: "Ta chỉ lo lắng nàng ta không giấu giếm được với Đại Nghiệp ty."

Triệu Đăng Tử: "Phía bên Đại Nghiệp ty, nàng ra rất quen thuộc. Nếu nàng ta đã dám giấu giếm, tự nhiên là có nắm chắc. Chúng ta cứ phối hợp cho tốt là được. Huống hồ chúng ta còn có lựa chọn nào khác sao?" Ông ta quay đầu lại nhìn về phía mọi người, "Được rồi, người nào không nên lưu lại, tất cả đều xử lý đi."

Đây là lời quyết định làm cho một số đệ tử bản môn phải ngậm miệng vĩnh viễn, mấy người khác thở dài, đều có phần không đành lòng.

Sau khi thương nghị với nhau, mấy người tản đi, thực hiện công việc của mình.

Tần Phó Quân đã thay đổi y phục, lại khoác lên người bộ y phục của môn phái, cô ta đứng chờ đợi ở gần đó, nhìn thấy sư phụ xuất hiện, vội vàng tiến tới nghênh đón, "Sư tôn, ta thật sự không có nói gì lung tung."

Vạn Lý Thu lập tức nhấc tay ra hiệu ngừng, sắc mặt lạnh lẽo, "Nha đầu, ngươi nhớ kĩ cho ta, tiên phủ đó từ trước đến giờ chưa bao giờ xuất hiện, bất kỳ việc gì liên quan đến nó đều chưa từng xảy ra, đã hiểu chưa?"

Theo lý thuyết, mạng sống của người đồ đệ này cũng không thể giữ lại, lão ta rất không dễ dàng mới giữ lại được.

Tần Phó Quân ngơ ngẩn không nói nên lời, cô ta cũng không ngốc, đại khái đã nhận ra được chút gì đó…

Chương 763: Trân bảo hiếm có

Diệu Thanh Đường.

Bách Lý Tâm khoác áo choàng đen mũ trùm phủ đầu che mặt ngẩng đầu nhìn ba chữ lớn trên chiêu bài của cửa hàng, trong mắt hơi toát lên vẻ tò mò.

Nàng cõng một cái hộp gỗ dài, bên trong đặt cung và tên của mình.

Thực sự là công cụ của Đại tiễn sư quá thu hút sự chú ý, mà bọn hắn thì không muốn để cho người ta chú ý tới mình.

Ở một bên, sư huynh đệ ba người Dữu Khánh cũng khoác áo choàng đen, trải qua một khoảng thời gian lặn lội đường xa, cuối cùng bọn hắn đã về tới U Giác Phụ.

Người của Côn Linh sơn không trực tiếp đưa bọn hắn về đến U Giác Phụ, chỉ đưa bọn hắn ra khỏi phạm vi của Côn Linh sơn mà thôi, bọn hắn phải tự lo quãng đường còn lại.

Trong quá trình đưa tiễn, Côn Linh sơn đã có một phen dặn dò, nói chính là trước khi sự việc xảy ra, mấy sư huynh đệ đã rời khỏi Côn Linh sơn, cùng đi theo Tần Phó Quân du sơn ngoạn thủy rồi, bất kể là ai hỏi tới đều phải khăng khăng khẳng định không biết tại Côn Linh sơn xảy ra chuyện gì.

Lời đã nói đến mức độ như vậy, sư huynh đệ mấy người làm sao có thể không biết đó là có ý gì.

Điều này làm cho bọn hắn rất kinh ngạc và nghi hoặc, đã có rất nhiều người phải chết trong chuyện này, đặc biệt là còn có rất nhiều nhân viên của Đại Nghiệp ty cũng bị chết, việc như vậy có thể giấu giếm được sao?

Nhưng phải xử lý loại chuyện này như thế nào hiển nhiên không tới phiên bọn hắn quan tâm, cấp độ của bọn hắn quá thấp, không ai nói cho bọn hắn biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, bọn hắn chỉ biết rằng mình nên làm như thế nào.

Về phần Bách Lý Tâm, nàng ta nói rằng mình đã rời bỏ sư môn, chưa có nơi nào để đi, vì vậy Nam Trúc bày ra thái độ rất có trách nhiệm, nhiệt tình mời nàng đến U Giác phụ cùng bọn hắn.

Muốn đưa nữ nhân này về nhà, đương nhiên phải thuyết phục được hai vị sư đệ đồng ý.

Mục Ngạo Thiết phản đối dữ dội, làm sao có khả năng đưa một nữ nhân không biết rõ ràng mục đích như vậy về Diệu Thanh Đường, lão Thất có thích cũng vô dụng."

Sự việc đã đến một bước này, chỉ cần Dữu Khánh cũng phản đối, Nam Trúc căn bản không còn cách nào khác nữa, nhưng thái độ của Dữu Khánh có phần lấp lửng, không bày tỏ ý kiến, có vẻ sao cũng được, vì vậy thái độ của Nam Trúc lập tức trở nên quyết liệt, cũng không nói lý lẽ gì với Mục Ngạo Thiết nữa, trực tiếp dùng tư cách sư huynh của mình để đè ép y.

Mục Ngạo Thiết ăn nói vụng về, nói không thắng Nam Trúc, liền lén lút tìm Dữu Khánh, hỏi xem rốt cuộc thì ý hắn như thế nào?

Dữu Khánh nói rằng, nữ nhân này đã biết rõ chuyện tiên phủ, nếu như không giết chết nàng ta thì việc để cho nàng ta tự do rời đi không phải là hành động sáng suốt, giữ lại bên cạnh quan sát cũng không phải là chuyện xấu.

Một cây làm chẳng nên non, Mục Ngạo Thiết còn có thể làm sao bây giờ? Vì vậy, người cứ như vậy được đưa về tới.

"Công tử!"

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết vừa mới tiến vào cửa hàng, tiếng reo vui mừng của Trùng Nhi liền vang lên từ bên trong.

Ngoài cửa, Nam Trúc tươi cười hớn hở đưa tay mời Bách Lý Tâm, "Không sao, vào đi, cứ coi như nhà của mình."

Một nhóm người đi vào trong, mỗi người trở về phòng của mình.

Nam Trúc bận rộn giúp Bách Lý Tâm sắp xếp chỗ ở, sai khiến Trùng Nhi như là hạ nhân vậy. Trùng Nhi thì bận rộn làm việc và cũng không có phàn nàn gì, ai bảo hắn là tiểu sư đệ."

Ở trong viện, khi Dữu Khánh đi qua bên cạnh, Cao Vân Tiết ngăn hắn lại, hất hất cằm về phía bên Nam Trúc, "Nữ nhân đó là ai vậy?"

Nhìn thấy mấy sư đệ đã bình an trở về, ông ta ít nhiều cũng thở phào nhẹ nhõm, vốn định tìm tới đối tượng phù hợp nhất để hỏi thăm tình hình về chuyến đi này, nào ngờ Nam Trúc cứ quanh quẩn bên cạnh một nữ nhân xa lạ, làm cho ông ta cảm thấy không tiện.

Dữu Khánh: "Lão Thất cứ muốn đưa về, ông tự đi hỏi lão Thất đi."

Hắn đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Nam Trúc, sau đó quay trái quay phải, hết nhìn đông tới nhìn tây hỏi, "Đại hắc đâu?"

Cao Vân Tiết: "Trong phòng, đang xách gậy ép Tiểu Hắc viết chữ, vừa mới bắt từ bên ngoài về không bao lâu."

Dữu Khánh cười ha hả, "Vẫn còn lén chạy ra ngoài chơi sao?"

Cao Vân Tiết than thở, "Trong thời gian các ngươi đi vắng, đã đánh gãy hai cây gậy rồi."

Dữu Khánh bùi ngùi, lắc đầu, xoay người rời đi.

Cao Vân Tiết vốn muốn hỏi xem rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra lần này, nhưng mà mối quan hệ giữa hai người vốn không tốt, lời nói đã đến bên môi lại không thể nói ra miệng, miệng Mục Ngạo Thiết lại

tương đối vụng về, ông ta suy nghĩ một chút, cuối cùng đành chờ khi Cao mập mạp xong việc rồi nói tiếp, dù sao thì ông ta cũng muốn hỏi luôn về nữ nhân đó.

Khoảng một canh giờ sau, mọi người Diệu Thanh Đường cuối cùng tụ tập lại với nhau, tập trung tại trong phòng của Ngô Hắc, nói chuyện về chuyến đi lần này.

Bách Lý Tâm đương nhiên không có tư cách để tham gia một cuộc tụ họp riêng tư như vậy, nàng ta được bố trí ở trong tiểu viện có hai người Một Mắt Tiểu Đông và Tiểu Tây kia ở lại kia. Mấy người bên này cũng hướng dẫn cho Tiểu Đông và Tiểu Tây giám thị Bách Lý Tâm.

Tiểu Hắc cũng bị đuổi ra ngoài, bảo nó đi tìm Bách Lý Tâm chơi, Nam Trúc có mang quà về cho nó, cho dù chỉ là một túi kẹo mạch nha giá rẻ, nhưng cũng dỗ dành cho Tiểu Hắc vui vẻ vô cùng, hô to "Mập mạp thúc là tốt nhất", rồi vô cùng vui vẻ rời đi quấn quít lấy Bách Lý Tâm.

Những người khác không còn ai có quà cho Tiểu Hắc.

Nghe kể Dữu Khánh vậy mà đoạt được hạng nhất Triêu Dương đại hội lần này, Nhị sư huynh Cao Vân Tiết rất kinh ngạc, lúc này mới nhận ra rằng lão Thập Ngũ bây giờ quả thực đã không phải ngày xưa nữa rồi.

Nghe kể về quá trình nguy hiểm khi xâm nhập vào tiên phủ của Bách Hoa tiên tử thì ông ta trong vô thức giựt đứt mấy sợi râu, vừa cảm thấy sợ hãi với quá trình kinh tâm động phách đó, vừa thấy luyến tiếc vì mình đã bỏ lỡ cơ hội kiến thức những trải nghiệm tuyệt vời như vậy.

Ông ta cũng rất muốn đi, nhưng mà mấy vị sư đệ lại không chịu dẫn ông ta theo chơi đùa.

Sau khi kể lại xong toàn bộ hành trình, Dữu Khánh cuối cùng đưa tay về phía Nam Trúc, "Vật lấy được trong đó đâu? Lấy ra xem."

Lúc trước, trên đường đi bởi vì có mặt Bách Lý Tâm, không tiện lấy đồ ra nghiên cứu, bây giờ đã trở về tới nơi, đương nhiên phải xem xét kỹ càng.

Nam Trúc lập tức cảnh giác nói: "Đó đều là đồ của ta."

Dữu Khánh liếc mắt khinh bỉ, có phần hối hận lúc trước không nên lập ra quy tắc này, bây giờ chỉ có thể không vui nói: "Không ai lấy đồ của ngươi, bảo ngươi lấy ra cho mọi nhìn xem."

Thấy mọi người đều lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình, Nam Trúc không tình nguyện mà nói một tiếng, "Chờ."

Dứt lời liền đứng dậy rời đi.

Một nhóm người chờ đợi một hồi khá lâu, mới thấy Nam Trúc cầm một bao bố quay trở lại, có thể thấy được lúc trước tên mập này đã đam đồ vật giấu đi.

Ngồi trở lại giữa mọi người, Nam Trúc trước tiên từ trong bao bố lấy ra một tấm mộc bài màu đen, bên trên điêu khắc một con quái điểu có ba cái chân.

Hai người Dữu, Mục vừa nhìn liền biết đây là tấm eo bài Ong chúa đeo trên thắt lưng, vậy mà lại bị tên béo này lấy đi rồi, cho đến bây giờ, hai người vẫn không biết phải nói gì với tên mập này mới được.

Nam Trúc nặn ra vẻ mặt tươi cười, chủ động trước tiên đưa cho Ngô Hắc, "Đại Hắc, xem hoài mà không hiểu, ngươi nhìn xem có thể nhìn ra được kết quả hay không?"

Lúc đó gã sở dĩ mạo hiểm lén ăn trộm tấm eo bài này từ trên người Ong chúa, là vì cảm thấy thứ này có thể được Ong chúa tùy thân mang theo, khẳng định không đơn giản. Trên đường đi, gã đã âm

thầm lấy ra xem xét mấy lần, nhưng hoàn toàn không nhận ra được bất kỳ kết quả gì. Nghĩ tới lai lịch của Ngô Hắc, hiện tại gã ký thác hi vọng vào ông ta.

Ngô Hắc cầm tấm thẻ bài trong tay, lật qua lật lại quan sát một hồi, còn đưa lên trước mũi ngửi, thi pháp điều tra, sau đó còn cong tay búng vào làm vang lên một tràng âm thanh cong cong, âm thanh có phần giống tiếng kim loại. Ông ta hơi chút suy nghĩ, sau đó lắc đầu nói: "Nhìn giống như mộc bài, kỳ thực không phải kim cũng không phải mộc, cũng không phải là ngọc thạch."

Nam Trúc: "Đúng rồi, ta cũng không làm rõ được đây là chất liệu gì."

Ngô Hắc: "Giống như là xương."

Nam Trúc kinh ngạc, "Xương sao? Ta đã dùng kiếm thử qua, ngay cả một vết xước cũng rất khó tạo ra, xương mà có thể cứng như vậy ư?" .

Ngô Hắc: "Ta cũng không thể khẳng định, chỉ là có cảm giác mùi vị trên tấm thẻ bài này giống như mùi của xương."

Nam Trúc lập tức vươn tay cầm lại tấm thẻ bài, rồi cũng đặt ở trước mũi ngửi ngửi, sau khi ngửi một hồi, gã nói: "Hình như là có mùi gì đó, rất nhạt, gần như không ngửi thấy, đó là mùi của xương cốt sao?"

Ngô Hắc: "Khi còn bé, ở trong hoang dã không có thứ gì chơi đùa, phụ thân thường nhặt một chút xương động vật trên sa mạc, cầm về làm đồ chơi, chơi với xương cốt lâu ngày, ta liền có chút ấn tượng với đặc điểm và mùi vị của chúng, chỉ là cảm giác, ta cũng không chắc chắn."

Nam Trúc nâng nâng tấm thẻ bài trên một tay, hỏi: "Còn có cách nói nào khác không? Ví dụ như có từng nghe nói gì tới về tác dụng của tấm thẻ bài này hay không?

Ngô Hắc lắc đầu: "Chưa từng nghe tới, tuy nhiên, về con quái điểu ba chân trên tấm thẻ bài này… Khi còn bé ta dường như đã nghe phụ thân nhắc tới, phụ thân nói từng nhìn thấy con chim ba chân ra vào tiên phủ, nói là Người đưa tin gì đó của tiên nhân, nếu ta nhớ không lầm, nó gọi là 'Thanh điểu', không biết có phải là chỉ con chim trên tấm thẻ bài này hay không."

"Người đưa tin? Thanh điểu?" Dữu Khánh lẩm bẩm lặp lại, rồi đưa tay giành lấy tấm thẻ bài vào trong tay để quan sát. Hắn cũng lật qua lật lại quan sát nhiều lần, đập đập ngửi ngửi, cuối cùng cũng không thể nhìn ra được kết quả gì, hắn không khỏi nghi hoặc hỏi: "Nếu là đúng, khắc Người đưa tin lên thẻ bài thượng là để làm gì?"

Ngô Hắc buông hai tay, biểu thị không biết.

Cao lão Nhị vươn tay cầm lấy thẻ bài, sau khi xem xong, lẩm bẩm: "Con chim này dường như là 'Tam túc ô' ."

Khi ông ta nói ra lời này, ánh mắt mọi người nhất tề quay nhìn chằm chằm vào ông ta.

Cao lão Nhị nhìn thấy phản ứng của mọi người, biết rõ mọi người đã hiểu lầm, lập tức giải thích: "Ta cũng không biết, chỉ là lúc trước qua lại với chưởng quỹ của cửa hàng khác, trong lúc tán gẫu chuyện thiên hạ, nói đến chuyện buôn bán tránh giẫm đạp vào hố, từng nói đến một loại quái điểu ba chân, gọi là 'Tam túc ô'. Ta thấy con chim trên tấm thẻ bài này lông đen, cũng có ba chân, cảm thấy giống mô tả, cụ thể có phải hay không thì ta cũng không biết, ta chưa từng nhìn thấy."

Dữu Khánh: "Vậy về sau ngươi tìm cách âm thầm hỏi xem."

Cao lão Nhị gật gật đầu.

Mục Ngạo Thiết lại đưa tay lấy thẻ bài nhìn xem.

Nam Trúc dõi đôi mắt trông mong chờ đợi, sau khi đã lấy lại tấm thẻ bài kia, cất đi, gã mới tiếp tục lấy quả hắc hồ lô ra, giải thích với mọi người: "Sau khi giải quyết được xong Đằng yêu, ta cảm thấy trong hồ lô này khẳng định không phải là bản mạng linh phách gì đó mà bà ta nói. Trên đường đi, nhịn không được ta đã mở ra một lỗ thủng để kiểm tra, nào ngờ vừa đục thủng, lập tức liền có lục quang bốc lên, không biết bên trong là cái gì, khiến cho ta không dám hành động lỗ mãng, dù sao trên đường đi cũng không thuận tiện. Hơn nữa, lục quang đó đã tự động bịt kín lỗ thủng lại."

Vì vậy, hồ lô lại được mọi người chuyền tay nhau để kiểm tra. Mọi người có thể cảm giác được bên trong chứa chất lỏng gì đó, hơn nữa khi để sát vào thì có thể ngửi được trên hồ lô có một mùi thơm thực vật như thấm vào gan ruột.

"Nếu dùng mùi vị để nhận biết, nó không giống là thứ gì không tốt." Cao lão Nhị cất lời lẩm bẩm rồi trả lại cho Nam Trúc.

Dữu Khánh không kiên nhẫn nữa, "Lão Thất, đừng có giữ mãi không bỏ, không quản là thứ gì, mở ra nhìn xem rồi tính tiếp."

Hắn đưa ra đề nghị này, mọi người đều biểu hiện đồng ý.

Nam Trúc một cây làm chẳng nên non, trước áp lực của mọi người, gã phải rút kiếm ra, mũi kiếm đặt tại trên miệng hồ lô, bắt đầu cắt nó giống như xưa vậy.

Mặc dù có ý làm cẩn thận, nhưng trong thời gian ngắn không thể cắt ra được cũng là sự thực, mọi người đều có thể nhận ra được lớp vỏ ngoài của Hắc hồ lô này tương đối cứng rắn.

Thật sự vất vả mới cắt ra được, vừa lấy mũi kiếm ra, mọi người lập tức nhìn thấy từ bên trong chảy ra chất lỏng màu lục phát sáng, mùi thơm thực vật thấm gan thấm ruột nồng đậm hơn tỏa ra. Mọi người lại lần nữa chuyền tay nhau thay phiên quan sát Hắc hồ lô này.

Nhìn thấy chất lỏng màu lục phát sáng dần dần biến đen, chậm rãi lấp kín vết cắt, Dữu Khánh giống như chợt nghĩ đến gì đó, di một tiếng, "Lục quang này nhìn có cảm giác quen mắt a?"

Mọi người lập tức nhìn chằm chằm vào hắn.

Dữu Khánh đưa tay lấy lại hồ lô, rút kiếm gạt chất đông kết màu đen ra khỏi vết cắt đã sắp khép kín của Hồ lô, nhìn chằm chằm vào lục quang lần nữa tỏa ra, quan sát một lúc, sau đó chậm rãi gật đầu, "Ta đã nghĩ ra rồi, hình như là loại lục quang bốc lên trên tay nữ Phong yêu kia."

Nam Trúc hoài nghi, "Lục quang bốc lên trên tay nữ Phong yêu sao, là thứ gì, tai sao ta không nhìn thấy?" Nói xong, gã quay sang nhìn Mục Ngạo Thiết, hỏi: "Lão Cửu, ngươi có nhìn thấy không?"

Mục Ngạo Thiết lắc đầu.

Dữu Khánh thoáng sửng sốt một chút, rồi lập tức phản ứng lại, xùy một tiếng, "Khi cô ta khiến cho Hoàn Ngọc Sơn phải tự chặt đứt một cánh tay, các ngươi đang bị khống chế, có khả năng không nhìn thấy rõ. Lúc đó, nữ Phong yêu từng trong chớp mắt tự cắt hai ngón tay làm cái giá để đánh một luồng lục quang vào trong lòng bàn tay Hoàn Ngọc Sơn, kết quả khiến cho Hoàn Ngọc Sơn phải tự chặt đứt một cánh tay, có cảm giác tương tự như lục quang này."

Nam Trúc vẫn còn hoài nghi, "Nếu nói như thế, dùng để đánh đánh giết giết là rất khó khăn, vậy bảo bối mà Đằng yêu quanh co lòng vòng khát khao có được này chỉ có tác dụng này sao?"

Ít nhất, gã là không thể chấp nhận được bảo bối mà mình lấy được lại chỉ có tác dụng không đáng gì như vậy.

Dữu Khánh trầm ngâm suy tư, rồi nói ra: "Lúc đó, cánh tay cụt của Hoàn Ngọc Sơn hình như có thay đổi khác thường…"

Lời nói ngừng bặt, trong vẻ mặt của hắn rõ ràng có xúc động, hắn bỗng nhiên đứng dậy, sải bước rời đi trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn đã cầm hồ lô chạy đi.

Nam Trúc lập tức khẩn trương, nhanh chóng đuổi theo.

Những người khác không biết có chuyện gì, tự nhiên cũng đi ra ngoài theo.

Đi ra bên ngoài mới nhìn thấy Dữu Khánh đang ở trong sân nhìn quanh nhìn quất, không biết đang tìm cái gì.

"Ngươi làm gì vậy?" Nam Trúc nghi hoặc hỏi, tay vươn ra muốn lấy lại Hắc hồ lô của mình.

Ánh mắt Dữu Khánh khóa chặt cây tiên đào ở giữa đại viện, hắn hất tay lão Thất ra, bước nhanh tới dưới cây đào, lại lần nữa gạt mở chất ngưng kết màu đen nơi vết cắt trên miệng hồ lô ra, nghiêng vết cắt về phía rễ cây.

Dưới sự thi pháp khống chế của hắn, một chút lục quang nhỏ giọt xuống, rơi lên trên rễ cây, mùi thơm thực vật phả vào mặt.

Chỉ một chút, Dữu Khánh không dùng nhiều, sau đó hắn nhìn chằm chằm quan sát.

Mọi người tiến tới vây quanh, nhìn thấy điểm lục quang đó khi chạm vào rễ cây thì tốc độ thấm vào trong rễ cực nhanh, giống như một giọt nước rơi vào trong đất cát, chớp mắt liền biến mất, có thể thấy nó có mức độ phù hợp với thực vật rất không tầm thường.

Trong lúc mọi người đang quay mặt nhìn nhau, bỗng nhiên đều vô thức mà lui về sau mấy bước, bởi vì cảm thấy dưới chân giống như có vật sống gì đó đang chui rúc, mặt đất xung quanh dưới gốc cây xuất hiện những vết rạn nứt. Càng khiến cho bọn hắn trợn mắt há mồm chính là, vỏ cây đào cũng đang rạn nứt ra, thân cây đang phát triển to lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Lá cây cũng giống như được được chất dinh dưỡng nào đó vô cùng màu mỡ tẩm bổ, chỉ trong chốc lát liền trở nên xanh tươi mơn mởn… Thân cây thô to lên gần như gấp đôi rồi mới ngừng phát triển tiếp, tán cây cũng mở rộng ra hơn phân nửa, chỉ là, chiều cao thì không cao hơn bao nhiêu.

Khi mà bọn hắn vừa mới thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, cho rằng đột biến đã kết thúc thì bỗng nhiên phát hiện thấy trên cành cây lại xuất hiện biến đổi khác, trên đó vậy mà lại bắt đầu mọc ra nụ hoa, tiếp đó phát triển với tốc độ rất rõ ràng, nở hoa rồi cuối cùng kết trái.

Quả đào cũng lớn lên với tốc độ có thể nhìn thấy, cho đến khi chín hẳn mới thôi

Từng quả tiên đào cực lớn, bên trong rải đầy những kinh lạc tà khí, treo đầy khắp cành khắp cây.

Đến đây, đột biến dường như mới thực sự kết thúc.

Mọi người sững sờ nhìn chằm chằm cây tiên đào trước mặt, ngây người một hồi lâu, sau khi nhận thấy quả thực không còn biến đổi nào nữa, từng người mới bình phục lại, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Cuối cùng mọi người lại quay nhìn chằm chằm vào Hắc hồ lô trong tay Dữu Khánh, tất cả đều kinh ngạc và chấn động.

Mới chỉ một giọt a, đã đủ khiến cho cây tiên đào trồng rất lâu vẫn không có phản ứng gì lớn lên một nửa, còn đơm hoa kết trái. Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong chốc lát, thực sự chỉ có hai chữ "Thần tốc" mới có thể hình dung được. Bảo vật này tuyệt không phải Nhân gian có thể có, là Tiên vật chân chính.

Nam Trúc đột nhiên di chuyển, đưa tay đoạt lại Hắc hồ lô, ôm vào trong lòng, cười ngây ngô như tên ngốc.

Tất cả đều nhìn gã chằm chằm, ánh mắt đó không biết có phải là ao ước hay không, nhưng mọi người đều biết Nam béo quả thực đã kiếm được một trân bảo hiếm có.

Ánh mắt Dữu Khánh quay trở lại trên cây đào, "Thảo nào Đằng yêu một mực khát khao có được nó, xem ra thứ này có lợi ích rất lớn đối với Đằng yêu."

Ngô Hắc ngẩng đầu nhìn huỳnh quang bay tới bay lui trong không trung, cất lời nhắc nhở: "Nơi đây đột nhiên xuất hiện biến dị như thế, sẽ không bị phát hiện đi?"

Dữu Khánh cũng ngẩng đầu nhìn, "Nếu không chú ý, chắc hẳn sẽ không phát hiện? Đám phi trùng này còn có thể mật báo hay sao?"

Ngô Hắc: "Cây đào này đột nhiên mọc ra đầy quả, người ta nhìn không ra được sao?"

Cao lão Nhị gật đầu, "Gần đây không buôn bán nữa, từ chối tất cả khách tới đi."

Ngô Hắc quay đầu nhìn ông ta, "Không có tiền, sang năm làm sao gọm được mười triệu? Ta không thể tiếp tục cho các ngươi thêm tiền."

Ông ta cũng không biết mình quan tâm đến tiền từ lúc nào mình.

Dữu Khánh đột nhiên đưa tay vào trong người tìm tòi, cuối cùng móc ra một đống ngân phiếu, đưa cho Cao lão Nhị, "Mười triệu, nếu bên kia mở miệng hỏi thì đưa đi."

Cao lão Nhị cầm vào trong tay, đếm, đếm xong phát hiện thấy không sai, kinh ngạc hỏi: "Lấy ở đâu vậy?"

Dữu Khánh: "Vị Vương phi kia cho, tình cảm trước đây đều kết thúc theo khoản tiền này, bảo chúng ta không nên tiếp tục dính líu đến nàng nữa. Người ta sợ ảnh hưởng không tốt."

Nghe nói như thế, không ít người tại lập tức biểu hiện ra vẻ mặt khác nhau, đều nhớ lại bóng hình xinh đẹp quanh quẩn ở đây, sau đó hóa thành những tiếng thở dài.

"Quả đào!"

Đột nhiên, Tiểu Hắc xuất hiện từ một bên sân cất lên tiếng hét to, cậu ta khiêng cây gậy nhìn tới đây tự nhiên liền phát hiện thấy dị thường, kích động chạy ào tới dưới cây đào, sử dụng cả tay và chân để leo lên, muốn hái đào xuống.

Ngô Hắc vội vàng xuất thủ, một tay bịt miệng cậu ta lại bắt trở về, trực tiếp trấn áp không cho động tay động chân.

Ở tiểu viện một bên, Bách Lý Tâm cũng xuất hiện, nàng ta cũng nhìn thấy được sự khác thường của cây đào, thêm cả Tiểu Đông và Tiểu Tây nhô lên ở phía sau tường viện, bọn họ đều cho rằng mình bị hoa mắt.

Tiếp theo, vì để che giấu bí mật, một hồi trấn an là không tránh được.

Có một câu nói là vui quá hóa buồn, đối với Nam Trúc mà nói, đại khái chính là như thế.

Mới có được bảo vật tiên gia, đang vô cùng hưng phấn, nào ngờ mới chỉ qua mấy ngày gã đã phải nằm xuống, đứng dậy không nổi, ngay cả động đậy cũng không được, đau đến chết đi sống lại, là do xương cổ biến dị gây ra.

Về phương diện này, đã có bài học Dữu Khánh lúc trước, mọi người đều biết nên xử lý như thế nào, dù sao Nam Trúc ít nhất cũng sẽ nằm xuống mấy ngày, tránh không được phải chịu mấy ngày đau khổ.

Việc này cũng chứng minh được một chuyện, nước suối dưới gốc thần thụ kia quả thực không liên quan gì đến Thiên tuyền hay Nhân

tuyền, sư huynh đệ mấy người chỉ ngâm vô ích.

Cũng bởi vì việc này, Dữu Khánh cảm thấy có chuyện mà nếu như không giải quyết rõ ràng, hắn rất có lỗi với lão Thất.

Một ngày nào đó, thừa dịp mọi người căn bản đều đã đi ra ngoài, hắn tìm đến Bách Lý Tâm.

Ở tại trong chòi nghỉ, nhìn Dữu Khánh do do dự dự, có vẻ như không biết nên mở miệng như thế nào, Bách Lý Tâm trực tiếp hỏi: "Có chuyện gì sao?

Dữu Khánh âm thầm cắn răng, nỗ lực mở miệng hỏi: "Còn nhớ rõ chuyện trúng nọc ong, dùng mật giải độc ở trong sơn động không?"

Vừa nói tới việc này, gương mặt Bách Lý Tâm không khỏi hiện lên nét ửng hồng, miễn cưỡng "Ừ" một tiếng.

Đã mở miệng ra rồi, Dữu Khánh cũng không còn dè dặt nữa, "Đêm đó mơ mơ hồ hồ, cứ như nằm mơ, rồi dường như đã xảy ra chút chuyện không nên xảy ra. Sau khi tỉnh lại, ta cảm thấy hẳn không phải mộng, nhưng ta không biết đối phương là ai, chỉ nhìn thấy ba người các ngươi đều ở ngoài hang động. Ngươi hiểu ý của ta không?"

Bách Lý Tâm nhìn hiểu ánh mắt của hắn, cuống quýt xua tay nói: "Không phải ta, thật sự không phải là ta. Mật ong không ảnh hưởng nhiều đến ta, ta vẫn tỉnh táo.

Dữu Khánh nghĩ đến việc nàng không bị nọc ong ảnh hưởng quá lớn, đoán rằng có liên quan đến việc từng uống nước do Đầu To nấu, lập tức hỏi: "Đó là người nào?"

Bách Lý Tâm lần nữa xua tay, "Ta cũng không biết rõ lắm."

Dữu Khánh hoài nghi hỏi: "Ngươi là người duy nhất trong số chúng ta còn tỉnh táo, ngươi trông chừng ở đó, mà không biết sao?"

Bách Lý Tâm dở khóc dở cười, nói: "Chính là vì lúc đó ta tỉnh táo, nên ta làm sao có thể ở một bên nhìn xem cho được, dù sao… Dù sao…"

"Dù sao cái gì?"

"Dù sao thì đến hơn nửa đêm các ngươi vẫn một mực quấn quít. Ta thực xấu hổ với động tĩnh đó, vì vậy ta tránh ra xa một chút, cho nên không biết rõ được người ngươi đang nói là ai. Sự việc liên quan đến sự trong sạch của người phụ nữ, ta cũng không thể suy đoán là ai."

Thực ra, người mà nàng nghi ngờ là Hướng Lan Huyên, nếu không được Hướng Lan Huyên giúp đỡ, mấy người làm sao có thể thoát thân trở về đây, Hướng Lan Huyên vì sao phải giúp đỡ?

Nhưng Dữu Khánh thì không nghĩ như vậy, lúc trước hắn đã có hỏi Hướng Lan Huyên, đã loại trừ Hướng Lan Huyên, bây giờ lại loại trừ Bách Lý Tâm, vậy có thể suy nghĩ biết được người đêm đó là ai rồi.

Nghĩ đến dáng vẻ Tần Phó Quân muốn đẩy bọn hắn vào chỗ chết, Dữu Khánh Cười khổ, cũng được, như vậy sẽ không phải cảm thấy mắc nợ nữa.

Hắn như trút được gánh nặng, đứng dậy rời đi, quan trọng nhất là không cần phải lo lắng về việc có lỗi với lão Thất, lúc này trong lòng thực sự thấy thoải mái.

Đồng thời cũng thấy bối rối, nếu sớm mở miệng hỏi thì đã không cần phải dẫn nữ nhân này về đây, bây giờ phải làm thế nào?

Chương 764: Đào Hoa cư

Tia sáng trên mặt đất giống như một cột sáng nối thẳng vào lòng đất, bao phủ đình viện, bao phủ cây Tiên đào bừng bừng sức sống

kia, cảnh tượng này có một vẻ đẹp khác lạ.

Mấy tháng trước, cây tiên đào đã được hái hết quả rồi, ngay trong ngày ra hoa kết trái liền được hái hết.

Cây đào có lớn lên hay không, người ngoài nhìn thấy có vẻ khác lạ có thể cho rằng đó là do vấn đề thị giác của mình, nhưng nếu tiếp tục để cho quả đào treo trên cây thì quả thực không thể nào giải thích được, quá chướng mắt, vì vậy, tất cả đều được mọi người hái xuống ăn. Trái đào tươi mới mùi vị rất ngon.

Bên cạnh cây đào đặt một cái ghế nằm, Mục Ngạo Thiết nằm ở đó, khi thì mở to mắt nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài, khi thì nhắm mắt lại, ra sức lắc đầu, ngoảnh hết bên này đến bên kia, cố gắng hoạt động đốt sống cổ.

Họa vô đơn chí, sau khi Nam Trúc phát tác vấn đề đốt sống cổ, bị hành hạ mãi mới bình phục lại được, mấy ngày trước đó đến lượt y bị phát tác, cũng phải nếm trải cơn đau đớn giày vò.

Bây giờ đã gần như bình thường trở lại, thoải mái nằm tại nơi này tiếp tục phục hồi.

Nếu như có thể không cần phải lo cơm áo gạo tiền, vĩnh viễn sinh sống với cuộc sống thoải mái như thế thì thật quá tốt, toàn bộ Diệu Thanh Đường, ngoại trừ Tiểu Hắc ra, mọi người đại khái đều hi vọng được như vậy.

Nhưng mà, hi vọng không bao giờ có thể đại biểu cho hiện thực, ít nhất thì quy tắc của U Giác Phụ không cho phép điều đó. Người ta không miễn phí cung cấp sự bảo hộ, và cũng sẽ không để cho ngươi được ở đây thoải mái mà không phải làm gì, các thương hộ kinh doanh tại nơi đây cần phải có thành tích, nếu không thì phải rời đi, nhường chỗ lại cho người khác.

Ở trong chòi nghỉ gần đó, đám người Dữu Khánh đang thảo luận về việc mở lại hoạt động kinh doanh "Tham quan tiên đào thụ".

Đóng cửa mấy tháng, có lẽ đã đủ để làm lẫn lộn ấn tượng của người ngoài về kích thước của cây tiên đào. Quan trọng nhất là không khai trương cũng không được, ngoại trừ kinh doanh tham quan Tiên đào thụ ra, Diệu Thanh Đường không còn khoản thu nhập nào khác.

Chưa tính đến việc tiêu hao tài nguyên tu luyện, khoản chi tiêu cho một nhóm người đông như thế này tại U Giác Phụ là không ít, chi phí sinh hoạt tại U Giác Phụ rất tốn kém.

Không giống với vùng núi hẻo lánh chỗ Linh Lung quan kia, tự trồng tự ăn, tự đốn củi vẫn có thể sống sót, đốt củi đốt lửa nơi này chẳng khác gì đốt tiến đốt bạc, trên mặt đất thậm chí còn chẳng có một bóng cây, mỗi một thanh củi đều cần phải trèo đèo lội suối đưa từ rất xa đến đây, không rẻ được.

Trong tay bọn họ dường như có mấy thứ bảo bối đáng giá, nhưng lại không dễ trực tiếp lấy ra bán, bọn hắn cần phải tiếp tục tục suy nghĩ cách thức làm như thế nào để thay đổi tình hình hiện tại.

Quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn là biện pháp "Tham quan tiên đào thụ" do Cao lão Nhị nghĩ ra lúc trước trở thành hoạt động kinh doanh lâu dài thực sự của Diệu Thanh Đường.

Vốn cho rằng chỉ lừa được tiền của mấy người lúc ban đầu khi nó còn mới mẻ, nào ngờ vậy mà vẫn luôn có người sẵn sàng trả tiền để xem Tiên đào thụ trông như thế nào, tuy rằng kinh doanh việc này không đắt đỏ lắm, lúc tốt lúc xấu, nhưng tính trung bình mỗi ngày đều sẽ có mấy khách hàng như vậy, cần phải biết rằng phí vào xem cũng không thấp, đây là điều mà ngay từ đầu không ai ngờ được.

Trước đây còn lo lắng Diệu Thanh Đường không có việc kinh doanh gì ổn định, làm sao có thể trụ được lâu dài với quy tắc của U Giác Phụ, bây giờ vấn đề này dường như đã được giải quyết bằng một cây đào như vậy.

Mọi việc cứ tiếp diễn như thế này, cửa hàng không thể làm ăn phát tài, nhưng cũng không khiến người chết đói, có vẻ sẽ không sập

tiệm, nghèo mà ổn định.

Bây giờ, "Diệu Thanh Đường" không còn gọi là Diệu Thanh Đường nữa, đã sửa lại tên, có người không muốn bị bên này làm ảnh hưởng, hơn nữa bên này cũng đã nhận lấy khoản tiền có ẩn ý kia, chiêu này bài liền không tiện dùng tiếp nữa.

Bất kể điều gì từng đã xảy ra với "Diệu Thanh Đường", từ nay nó đã trở thành quá khứ.

Bảng hiệu được thay đổi, đổi tên thành "Đào Hoa cư" .

Việc chọn cái tên này không thoát khỏi có liên quan với cây đào kia. Là vì để tên của bảng hiệu có thể gây ấn tượng một chút, hi vọng có thể thu hút được càng nhiều người chưa thấy qua việc đời trả tiền vào xem.

Trong lúc mấy người đang bàn tới chuyện hôm nay dọn dẹp để ngày mai khai trương, Mục Ngạo Thiết đang nằm trên ghế chợt mở to mắt nhìn chằm chằm, ánh mắt dõi theo thông báo đom đóm bay qua trên không trung, rồi khẩn trương vẫy vẫy tay, "Mau nhìn kìa."

Mấy người ở trong chòi nghỉ nghe tiếng gọi thì đi tới, cùng dõi theo ánh mắt Mục Ngạo Thiết nhìn lên không trung, nhưng không nhìn ra được cái gì, Nam Trúc chắp hai tay ở trước bụng hỏi, "Lão Cửu, nhìn cái gì vậy?"

Mục Ngạo Thiết chỉ chỉ về phía không trung xa xa, xua xua tay, "Bây giờ nhìn không thấy nữa, chờ nó bay trở lại đi."

Mấy người không biết y đã phát hiện ra cái gì, làm như có chuyện lạ gì đó.

Nam Trúc làm sao có thể nhịn được miệng, lập tức cất tiếng lải nhải: "Ngươi học được kiểu nói chuyện lấp lửng này từ khi nào vậy? Đừng có đánh đố, chuyện gì nói mau."

Mục Ngạo Thiết: “Tam túc ô, có người đang bán ra Tam túc ô!”

Vừa nghe được những lời này, vẻ mặt mọi người đều chấn động, mỗi người mở to mắt nhìn chằm chằm không trung, cẩn thận quan sát khắp nơi.

Trải qua Cao lão Nhị tìm hiểu, bọn họ đại khái đã có lý giải về cái gọi là “Tam Túc ô”.

Nói nó hiếm thì cũng hiếm, bởi vì rất hiếm thấy. Nói nó không hiếm thì cũng không hiếm, bởi vì tại U Giác Phụ thỉnh thoảng sẽ có bán.

Nhưng cái trò này chỉ có thể dùng để lừa gạt những người không hiểu nghề, bởi vì “Tam Túc ô” bị bắt sẽ giận dữ và không nghe lời người thuần dưỡng, cuối cùng sẽ tuyệt thực mà chết. Cho nên nó chính là một cái hố, người nào mua người đó rơi vào trong hố.

Ngoài những gì Cao lão Nhị tìm hiểu được, bọn hắn cũng tìm được một ít thông tin có liên quan đến “Tam Túc ô” từ trong sách cổ.

Lông đen, ba cái chân vàng kim, nghe nói không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên cất tiếng, âm thanh giống như tiếng trời, đến tột cùng như thế nào là tiếng trời thì không người nào nói rõ được, cũng không biết có ai đã thực sự nghe được hay chưa. Chỉ bởi vì điều này mà không ít người đều muốn bắt về để nghe thử xem tiếng của nó như thế nào. Nhưng mà “Tam Túc ô” tính cách cao ngạo, rất khó làm cho nó mở miệng cất tiếng kêu.

Mỗi khi nhìn thấy nó xuất hiện thì đều chỉ là đơn lẻ, chưa ai nhìn thấy chúng thành đôi, tốc độ bay rất nhanh, tới vô ảnh, đi vô tung, không biết tổ tại nơi nào, cách thức chúng sinh sôi nẩy nở vẫn còn là một điều bí ẩn.

Trong sách cổ xưng nó là “Tam Túc ô”, không có cách gọi nào là “Thanh điểu” như Ngô Hắc đã nói.

Nhìn hình ảnh được lưu truyền trong sách cổ, nó rất giống với hình ảnh điêu khắc trên tấm thẻ bài của Nam Trúc.

"Tới rồi."

Vẫn luôn nhìn chằm chằm vào đám thông báo đom đóm di chuyển, Mục Ngạo Thiết chợt cất tiếng gọi, tay cũng giơ lên chỉ cho mọi người.

Mấy người nhìn theo hướng tay chỉ, dần dần, nhìn thấy được thông báo mà y nói tới: Một trăm vạn lượng bán ra một con chim "Tam Túc ô"quý hiếm.

Lời ít mà ý nhiều.

Nhìn theo dòng thông báo đom đóm bay đi, mọi người quay mặt nhìn nhau, phát hiện ra rằng tại U Giác Phụ này đúng là thỉnh thoảng sẽ có người buôn bán Tam Túc ô.

Nếu là trước đây, mọi người sẽ không quan tâm tới điều này, với loại chim được gọi là quý hiếm nhưng vô dụng này, chỉ có những nhà có tiền có thế mới bỏ ra số tiền lớn mua nó về để nhìn ngắm, những người này hoàn toàn không đặt nặng tiền bạc, bây giờ bọn họ quan tâm đến là bởi vì tấm thẻ bài kia.

"Xem ra cũng không phải là quá mức hiếm có." Dữu Khánh vuốt vuốt ria mép, lẩm bẩm, "Tới vô ảnh, đi vô tung, từ đâu tới?"

Cao lão Nhị không biết vì sao chợt thấy tinh thần phấn chấn, xung phong: "Để ta đi dò xét tình huống người bán."

Không ai phản đối, Dữu Khánh cũng có ý như thế. Cao lão Nhị làm chưởng quỹ, vốn loanh quanh luẩn quẩn lâu dài tại U Giác Phụ, đi hỏi thăm này nọ là chuyện rất bình thường. Còn nếu mấy người bọn hắn đi hỏi điều gì thì rất dễ dàng bị người ta chú ý.

Cảm giác lúc nào cũng bị người theo dõi chăm chú đó, bọn hắn có thể nói đã nếm trải rất nhiều lần, vì vậy, cho dù ở tại U Giác Phụ, bọn hắn cũng không dám tùy tiện lộ diện.

Mục Ngạo Thiết không thể nằm yên được nữa, y cũng đứng lên.

Ngô Hắc quay trở lại trong chòi nghỉ, ngồi xuống, im lặng quan sát mấy người một phen, sau đó khẽ thở dài, khẽ lắc đầu.

Ông ta biết rõ mấy tên này e rằng lại sinh ra ý nghĩ gì đó, rõ ràng là rất nguy hiểm, mỗi lần đều là tìm được đường sống trong chỗ chết, vậy mà vẫn cứ đâm đầu vào để cho đầu rơi máu chảy sao?

Ông ta cũng có thể hiểu được tâm tình của bọn hắn, nhìn thấy bộ dạng chịu đựng đau đớn của bọn hắn là có thể biết được.

Hiện tại chỉ là vấn đề một đốt sống cổ, ai biết được ngày mai sẽ là vấn đề gì? Nỗi lo lắng bất an có lẽ một mực lẩn quẩn trong lòng bọn hắn.

Biết rằng Cao lão Nhị đi tìm hiểu tin tức sẽ không nhanh chóng trở về, sau một lúc tản bộ trong đại viện, mỗi người liền trở về phòng của mình.

Một đám người vừa mới yên ổn được nửa giờ, bỗng nhiên tiếng hét của Tiểu Hắc vang lên, "Động rồi, động rồi, mau đến xem."

Mọi người liền lần lượt lộ diện ra khỏi tiểu viện của mình. Tiểu Đông và tiểu Tây cũng nhô đầu lên sau tường viện của mình, ngay cả Bách Lý Tâm cũng bị kinh động, đi ra nhìn xem.

Tiểu Hắc cõng đại bổng trên lưng, đang đứng ở dưới cây đào, đưa tay chỉ lên cành cây, vui mừng kêu lên, không biết là có ý gì.

Mọi người lần lượt đi tới bên cạnh cậu ta, ngước mắt nhìn lên cây, nhưng không nhận ra có điều gì khác thường, Nam Trúc xoa xoa đầu Tiểu Hắc, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Tiểu Hắc liên tục chỉ vào một cành cây, nói: "Nó động đậy, cây đào này động đậy, vừa rồi ta nhìn thấy nó động đậy."

Cây đào động đậy? Mọi người sửng sốt không nói nên lời, sau đó tiếp tục theo dõi cành cây nhỏ mà cậu ta chỉ, nhưng nào thấy có động tĩnh gì.

Ngô Hắc cau mày hỏi: "Nói bậy nói bạ gì vậy chứ? Ta thấy ngươi là đang định gây loạn để trốn ra ngoài chơi phải không?"

Tiểu Hắc trừng mắt nói: "A cha, ta không nói dối, nó thật sự động đậy."

Tiếp đó, cậu ta quay đầu lại lôi kéo cánh tay Nam Trúc, đung đưa nói, "Mập mạp thúc, ta thật sự nhìn thấy cây đào động đậy."

Thấy cậu ta không giống như đang nói láo, Nam Trúc lập tức hỏi: "Nó động đậy thế nào?"

Tiểu Hắc gãi gãi đầu, sau đó đứng ra, thể hiện mình chính là cây đào, sau đó lại vươn một cánh tay ra làm cành cây, "Cành cây" bắt đầu chậm rãi lắc lư từ bên này sang bên kia, rồi lại chuyển động lên xuống, còn cong queo uốn éo nữa.

Sau khi làm xong những động tác này, cậu ta mới thả ta xuống, nói: "Động đậy như vậy."

Nam Trúc a một tiếng, với biên độ dao động như thế, chắc hẳn không phải bị hoa mắt, gã mở pháp nhãn nhìn nhìn, sau đó lại lấy "Lam sắc yêu cơ" ra bôi lên mí mắt, bắt đầu đi xoay quanh cây đào để quan sát, có thể thấy gã có phần tin tưởng lời Tiểu Hắc nói.

Trừ Bách Lý Tâm ra, mọi người đều hiểu ý của gã, tất cả mọi người đều nhìn thấy tình hình giọt chất lỏng tỏa ra lục quang kia làm cho cây tiên đào sinh ra biến dị, nói không chừng còn sẽ dẫn đến tình trạng khác.

Từng người cũng bôi "Lam sắc yêu cơ" lên mí mắt.

Một cái cây bình thường là không có khả năng động đậy, nếu như động đậy đó chính là đã thành tinh, hẳn sẽ sinh ra yêu khí.

Nhưng một đám người nhìn tới nhìn lui, mãi vẫn không nhìn thấy chút yêu khí nào, tà khí ẩn chứa trong cây đào vẫn như trước.

Nam Trúc đưa tay bẻ gãy một cành đào ra kiểm tra, vẫn không phát hiện thấy có bất kỳ điều gì khác thường, nhịn không được liếc liếc mắt nhìn Tiểu Hắc, nhưng cuối cùng vẫn tươi cười vui vẻ nói: "Được rồi, chúng ta đã biết rồi, nếu lần sau nó còn động đậy, nhớ kỹ báo cho chúng ta biết."

Tiểu Hắc dốc sức gật đầu, "Được, Mập mạp thúc nhớ mua đồ ăn cho ta."

Vì đồ ăn sao? Mấy người dở khóc dở cười, sau đó mọi người lần lượt giải tán.

Sắc mặt Ngô Hắc dần dần trở nên âm trầm, tiến tới đưa tay nhéo lỗ tai Tiểu Hắc, trực tiếp kéo cậu ta về thư phòng, sau đó là một trận mắng mỏ vang lên, bắt cậu ta chép gì đó một trăm lần.

Dữu Khánh lắc lắc đầu trở về trong phòng, nhìn thấy Đầu To ở trên thạch đôn bên cạnh, nhịn không được đến gần nhìn.

Chỉ thấy Đầu To giang rộng hai cánh, lẳng lặng nằm tựa trên thạch đôn, nơi vết rạn bên ngoài thân có ánh sáng màu cam không ngừng lưu chuyển.

Hắn không biết Đầu To xảy ra chuyện gì, sau khi trở về từ Côn Linh sơn thì nó cứ như vậy, thiếu một chút đốt cháy cả tòa nhà, hắn đành phải tìm một cái thạch đôn cho nó sử dụng.

Chương 765: Tam Túc ô

Đến chạng vạng tối, tiểu Đông và tiểu Tây đã chuẩn bị xong cơm nước, mọi người tụ tập ăn tối, chỉ thiếu mình Cao lão Nhị.

Cao lão Nhị đi ra ngoài tìm hiểu tin tức, cho đến bây giờ vẫn chưa trở về, và cũng không biết đến lúc nào mới trở về, cho nên không chờ đợi ông ta nữa, mọi người ăn trước.

Tiểu Hắc cầm một chén cơm Linh Mễ trên tay, vẻ mặt vô tội, nhai nhai một cách vô vị, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về tán cây tiên đào phía ngoài tường.

Nơi mọi người ăn cơm nằm trong khu tiểu viện mà hai người Một Mắt cư trú, bây giờ coi như là nơi ở của Bách Lý Tâm.

Sau khi cơm nước xong xuôi, mọi người nghỉ ngơi tại trong đình viện, hoặc đi lại hoặc ngồi nghỉ hoặc uống trà. Tiểu Hắc ngồi trên một chỗ bậc cấp, hai tay chống cằm, ngây người nhìn chằm chằm vào cây đào ở đối diện.

Hai người Một Mắt đang đi thắp sáng những chiếc đèn lồng treo dưới các mái hiên, kể cả ở ngoài cổng.

Dữu Khánh đứng chắp tay trên chiếc cầu nhỏ bắc qua dòng nước chảy xuyên qua vườn, chắp tay sau lưng nhìn bầu trời sắp tối phía trên miệng giếng trời, lại nhìn cảnh tượng những thông báo huỳnh quang bay lượn tạo nên cảnh tượng huyền ảo trong thế giới lòng đất, rồi lại nhìn xem đình đài lầu các nơi này.

Mỗi khi nhìn thấy phần sản nghiệp này, hắn đều có cảm giác thành tựu, lăn lộn trong Tu Hành giới, không có nhiều người có thể mua được loại sản nghiệp như vậy tại U Giác Phụ.

Tất nhiên, rất nhiều người có năng lực cũng không nhất thiết sẽ mở một cửa hàng tại U Giác Phụ.

Phía trước nhà đột nhiên truyền đến âm thanh mở chốt cửa, Cao lão Nhị đã trở về, xách theo một thứ gì đó được che phủ vải bố, không biết có phải là một cái rương hay không.

Cũng không biết y mang đồ chơi gì về, chỉ thấy vẻ mặt có phần hưng phấn. Y xách đồ đi thẳng vào trong, vừa đi vừa ngoắc tay ra hiệu với mọi người.

Mọi người không hiểu ra sao, lẻo đẽo đi theo, đi vào trong tiểu viện nơi y ở.

Tiểu Hắc không ngó ngàng gì tới việc xảy ra bên cạnh, trong mắt cậu ta chỉ có cây tiên đào kia, vẫn ngồi đó bất động.

Trong phòng có phần mờ tối, đèn được thắp sáng lên, Cao lão Nhị đặt đồ vật được tấm vải che phủ lên trên bàn, trước tiên đảo mắt nhìn những người tụ tập quanh bàn, sau đó đưa tay kéo tấm vải che rớt xuống, để lộ ra một chiếc lồng bằng thép tinh luyện, mọi người nhìn thấy có một con chim nằm nghiêng người ở bên trong, cái đầu rũ xuống.

Vì sao con chim này nằm như vậy? Mọi người đều sửng sốt, sau đó lập tức chú ý thấy điều lạ thường, con chim này có ba cái chân.

Nếu không có điểm đặc thù này, mọi người chắc hẳn sẽ cho rằng đây là một con gia cầm, kỳ thực nhìn kích thước và hình dạng thoạt nhìn rất giống gà nuôi trong nhà, còn có vẻ nhỏ gầy hơn gà bình thường một chút.

Phát hiện thấy điểm khác thường, mọi người tự nhiên liền muốn nhìn kỹ. Lông chim đen tuyền hơi ánh lên màu xanh dưới ánh đèn, chiếc miệng nhọn sáng bóng giống như ngọc đen, trên đỉnh đầu có ba chiếc lông vũ nghiêng chếch về phía sau, viền mắt nhắm lại có màu vàng kim óng ánh, và ba bộ móng vuốt sắc bén co quắp lập lòe ánh vàng rực rỡ dưới ánh đèn.

Nam Trúc thử hỏi một câu, “Lão Nhị, đây là… Tam Túc ô sao?”

Cao lão Nhị hỏi ngược lại: "Không phải sao?"

Dữu Khánh tức thì hết hồn hết vía hỏi, "Ngươi sẽ không chi một triệu để mua thứ này về chứ?"

Cao lão Nhị dựng lên một ngón tay, như thể đã chiếm được lợi lớn, "Chỉ một vạn lượng, bao gồm cả cái lồng."

"Tại sao lại rẻ nhiều như vậy chứ…" Nam Trúc ngạc nhiên, ánh mắt dừng lại trên người Tam Túc ô rồi chợt lóe lên, nhận ra được gì đó, "Ngươi không phải là mua một con chim chết về đi?"

Cao lão Nhị vuốt râu, nói: "Cũng không khác lắm, chưa chết hẳn, có lẽ cũng sắp tắt thở rồi."

Nam Trúc trừng mắt hỏi lại: "Một vạn lượng mua một con chim chết? Lão Nhị, ngươi đúng là ở lâu tại U Giác Phụ, tiêu tiền rộng rãi đã quen rồi, mua con chim chết này về có tác dụng gì chứ? Sắp tắt thở với chết thì có gì khác nhau sao? Ngươi không phải là mua về để nấu ăn nha?"

Cao lão Nhị lập tức lạnh lùng nhìn chăm chú gã, biểu hiện rất rõ rằng mình đã bị xúc phạm.

Nam Trúc tức thì yếu yếu mà ngậm miệng lại, phản ứng rụt rè sợ hãi, Nhị sư huynh lâu dài ở vai vế cao, uy vọng rõ ràng.

Lúc này, Cao lão Nhị mới chậm rãi giải thích một câu, "Các ngươi không phải đang suy nghĩ sao? Ta cảm thấy, có nói một nghìn một vạn cũng không bằng để cho các ngươi nhìn thấy vật thật, cho nên mua rẻ đem về."

Dữu Khánh đưa tay mở lồng ra, cầm lấy con chim cảm thấy đã chết kia, gạt gạt cái đầu đang rũ xuống, nhưng hoàn toàn không thấy có bất kỳ phản ứng nào, chỉ có thi pháp điều tra mới có thể phát hiện được nó vẫn còn một chút khí tức, thân thể cũng đã lạnh rồi, quả

thực không thể sống được nữa. Hắn thuận tay ném lên trên mặt lồng.

Bỏ ra một vạn lượng mua về đồ vật như thế này, hắn quả thực có phần không hài lòng, đang cân nhắc xem việc đặt mười triệu lượng trong tay đối phương có thích hợp hay không.

Chen người tại bên cạnh Dữu Khánh, Trùng Nhi vươn một tay ta, chọc chọc mấy lái lên người Tam Túc ô, thấy nó không có phản ứng gì liền co tay lại.

Ngô Hắc cũng cầm lên trên tay nhìn nhìn, Dữu Khánh hỏi ông ta, "Ngươi cảm thấy đây là Tam Túc ô, hay là Thanh điểu?"

Ngô Hắc: "Ta làm sao biết được, đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy."

Cao lão Nhị nhận thấy mọi người dường như không có hứng thú gì đối với việc đánh giá và thưởng thức vật mình mua về, ông ta quay sang hỏi Nam Trúc: "Lão Thất, giống với hình trên thẻ bài của ngươi đúng không?"

"Hẳn là vậy." Nam Trúc đưa tay vào trong lòng lấy tấm thẻ bài ra, vật không lớn, dễ dàng tùy thân mang theo, ổn thỏa hơn là giấu tại trong phòng.

Ông ta cầm lấy thẻ bài, đối chiếu hình ảnh điêu khắc với con Tam Túc ô mà Ngô Hắc cầm trên tay, vừa nhìn vừa so sánh rồi nói ra: "Có ba cái chân, trên đỉnh đầu có ba chiếc lông vũ, chỉ là màu sắc chân không giống, chỉ là tổng thể tấm thẻ bài này chỉ có một màu, hình khắc và vật thật hẳn là tương ứng với nhau a?"

Cao lão Nhị: "Nếu như là tương ứng, vậy tấm eo bài vị Yêu vương kia tùy thân mang theo vì sao lại điêu khắc Tam Túc ô?"

Ngay khi ông ta vừa dứt lời, con Tam Túc ô dường như đã chết rồi kia bỗng nhiên run rẩy một cái, cái đầu rũ xuống muốn động đậy

nhưng không nhấc lên nổi, nó chậm rãi mở mắt ra.

Mọi người kinh ngạc, đều sững sờ nhìn chằm chằm vào nó.

Ánh mắt Tam Túc ô dường như nhìn vào tấm thẻ bài trên tay Nam Trúc.

Nam Trúc thoáng sửng sốt, ngay sau đó liền đưa thẻ bài đến gần cho nó nhìn.

"Di…"

Tam Túc ô hơi há miệng ra, phát ra một âm thanh kỳ quái yếu ớt và ngắn ngủi.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, không phải nói rằng rất khó để cho nó phát ra tiếng sao? Nhưng mà âm thanh này giống như không chút nào liên quan đến tiếng trời.

Điều khiến cho bọn hắn giật mình chính là màng nhĩ dường như bị một lực lượng khó giải thích nào đó gây chấn động, có cảm giác như trong tai vang lên một tiếng "Ông".

Ánh mắt mấy người đồng loạt nhìn chăm chú vào tấm thẻ bài trên tay Nam Trúc, nhìn thấy trên thẻ bài phóng ra hai luồng sóng hư không màu trắng bạc nhàn nhạt, cảm thấy tựa như là hai cái cánh giang ra vỗ vỗ, Nam Trúc còn cảm thấy tấm thẻ bài trong tay phát ra một lực lượng khó giải thích, tấm thẻ bài giống như muốn bay thoát khỏi tay, gã vội vàng dùng sức nắm chặt.

Hình dạng hai cái cánh không duy trì quá lâu, bất chợt xuất hiện, biến mất cũng đột nhiên, đột ngột co rụt vào trong thẻ bài, biến mất vô tung vô ảnh.

Lực lượng khiến người bất an trong lòng bàn tay Nam Trúc cũng bỗng nhiên biến mất.

Tất cả dường như khôi phục lại như thường.

Mọi người kinh ngạc vô cùng, ánh mắt cuối cùng rời khỏi tấm thẻ bài, rồi đồng loạt lại nhìn chằm chằm vào con Tam Túc ô, nhìn thấy nó đã nhắm mắt lại rồi, trong khóe mắt còn có dấu nước mắt, không biết vì sao đã khóc rồi, giọt nước mắt lấp lóe long lanh dưới ánh đèn.

Ngô Hắc cầm nó chậm rãi ngẩng đầu, nói với mọi người: "Thực sự đã quá suy yếu, không chịu nổi, lần này thực sự đã chết, đã tắt thở rồi."

Mấy người lập tức luống cuống tay chân, lúc này mọi người mới nghĩ đến việc cấp cứu cho con Tam Túc ô này.

Lí do rất đơn giản, giữa con Tam Túc ô này và tấm thẻ bài chắc chắn có mối liên hệ gì đó, diễn biến đột nhiên vừa rồi đã chứng tỏ tất cả.

Cũng đã chứng tỏ hình điêu khắc trên thẻ bài quả thực chính là Tam Túc ô.

Muốn mở ra bí mật của tấm thẻ bài này, cần phải có Tam Túc ô còn sống.

Tuy nhiên chết chính là chết, mấy vị tu sĩ này cũng không có năng lực khởi tử hồi sinh, có người giậm chân tiếc nuối, có người thì bóp tay thở dài.

Nam Trúc không cấm hướng Cao lão Nhị oán giận, "Đi dò xét cái tin tức, thế nào muốn lâu như vậy, ngươi nếu như sớm một chút đem nó cấp mua tới, nói không chừng là có thể cứu sống nó, nó nhìn thấy cái này thẻ bài rõ ràng có liễu cầu sinh muốn, tựu tính cứu không hoạt cũng có thể nhiều tha một điểm thời gian, nói không chừng là có thể biết rõ cái này khối thẻ bài đến tột cùng là chuyện gì xảy ra."

Cao lão Nhị cau mày, hỏi: "Ngươi trách ta sao? Vừa rồi không phải chê một vạn quá đắt sao? Trước đó, nó còn có thể ngồi ở trong lồng, ngươi cảm thấy người ta có thể bán cho ngươi một vạn lượng sao?"

Nam Trúc bĩu môi, không dám đốp chát lại ông ta, gã quay đầu trực tiếp phun lên người lão Cửu, "Lão Cửu, lúc trước ngươi ngày nào cũng nằm ở bên ngoài, con mắt dùng làm gì vậy? Con Tam Túc ô này có thể bị suy yếu đến mức độ như vậy, chứng tỏ đã rao bán không chỉ một ngày, nằm đó trợn mắt mù sao chứ?"

Mục Ngạo Thiết cũng cảm thấy tiếc nuối với sự việc xảy ra trước mắt, nhưng y không cho rằng mình làm chuyện gì sai, y hỏi ngược lại: "Nhìn thấy sớm thì như thế nào, ngươi có chắc các ngươi có thể bỏ ra một triệu lượng để mua nó về không?"

"…" Nam Trúc tức thì không nói nên lời.

Mọi người cũng quay mặt nhìn nhau, quả thực, cho dù lúc trước có một con Tam Túc ô khỏe mạnh, bọn họ cũng không nỡ bỏ ra một triệu lượng để mua về.

Về sau, tấm thẻ bài lại được chuyền hết từ tay người này đến tay người khác, mọi người lật xem lần nữa, từng người thi pháp nghiên cứu rất lâu vẫn vô ích, không có chút manh mối nào.

Nam Trúc chợt toát ra một câu: "Ong chúa hẳn là biết rõ về tấm thẻ bài này, đúng không nào…"

Mọi người đồng loạt nhìn chằm chằm vào gã, đại khái đều đã hiểu được ý mà gã muốn nói, bọn hắn biết được cách ra vào Kính Hoa tiên uyển, hơn nữa chìa khóa còn ở trên tay bọn hắn.

Dữu Khánh cười lạnh nói: "Ngươi trộm đồ của người ta, còn muốn đi hỏi đồ vật dùng như thế nào hay sao? Muốn chết cũng đừng có liên lụy tới chúng ta."

Nam Trúc gãi gãi mặt cười gượng, nhận thấy mình quả thực không suy nghĩ cẩn thận khiến cho sự việc quá tuyệt tình, bây giờ cho dù có thể đi vào động phủ của Bách Hoa tiên tử, bọn hắn cũng không dám tiến vào, nếu không nhất định sẽ chết rất thảm.

Ngày hôm sau, Cao lão Nhị lại đi một chuyến U Nhai, đăng kí thông báo đom đóm, thu mua Tam Túc ô với giá cao.

Lúc trước luyến tiếc tiêu phí một triệu lượng, lần này thì thành thành thật thật chủ động sẵn lòng bỏ ra, có lẽ cho dù có người báo giá hai triệu một con, bọn họ cũng phải mua.

Nhưng có một số việc quả thực phải nhìn duyên phận, trong thời gian sau đó, tốn không ít tiền cho việc đăng thông báo thu mua, nhưng không hề nhìn bóng dáng của Tam Túc ô ở nơi nào.

Sau khi kéo dài một tháng chờ đợi, không có chút thu hoạch nào, bọn hắn nghĩ tới việc đến một nơi giao dịch khác để tìm cách, hoặc là tìm người nào đó nhờ hỗ trợ.

Dữu Khánh viết một bức thư, gửi tới Thanh Nha - địa đầu xà của Ảo Vọng, nhờ Thanh Nha hỗ trợ chú ý giùm.

Không biết có phải niệm chút tình cũ hay không, Thanh Nha bảo người thuận tiện gửi lại một lời nhắn, chỉ một câu nói, biết rồi!

Cứ như vậy, lại trôi qua một tháng, phía bên Thanh Nha vẫn không có chút thu hoạch nào, y nhận được thư dò hỏi thì phản hồi lại một bức thư, báo cho hắn biết, ngươi có thúc giục ta cũng vô dụng, thứ

Tam Túc ô này nói hiếm cũng rất hiếm, không có quy luật nào để biết được khi nào nó xuất hiện, có khi cách mấy tháng liền có thể xuất hiện lại một con, có khi mấy năm mới sẽ xuất hiện một lần, ta cũng không có cách nào.

Đương nhiên, trong thư y cũng nhịn không được gửi lời dò hỏi, các ngươi muốn thứ đó rốt cuộc để làm gì?

Dữu Khánh hồi âm báo cho y biết, làm một loại dược liệu, chuẩn bị sản xuất một loại thuốc chữa thương để bán tại U Giác Phụ.

Vì thế, còn cố ý tìm Nam Trúc lấy chút mật ong đem ra từ Tiên phủ, chứa vào một bình nhỏ đồng thời gửi đến cho Thanh Nha, hỏi Thanh Nha thử xem hiệu quả như thế nào.

Hành động này hoàn toàn chỉ là lừa gạt để che giấu, dù sao hắn cũng không phải mới lừa gạt Thanh Nha một lần hai lần.

Bởi vì Thanh Nha có nhiều con đường tin tức, trong thư cũng nhờ cậy Thanh Nha hỗ trợ hỏi thăm xem Tam Túc ô thường xuất hiện tại nơi nào.

Nếu đã là nhờ vào vận may mới có thể gặp được, vậy thì không thể ngồi đợi nữa, cần phải cân nhắc xem có nên chính mình ra ngoài đi tìm kiếm hay không, như vậy có lẽ còn có thể tiết kiệm được chút tiền.

Chương 766: Thiên Tích sơn

Phải một tháng sau, Thanh Nha mới gửi thư đến báo cho bọn hắn biết, không người nào biết rõ ràng Tam Túc ô thường xuất hiện tại nơi nào, đã tìm đến hỏi thăm mấy mấy người từng bán Tam Túc ô, từ kết quả có được, nhận thấy Tam Túc ô về cơ bản là phân bố khắp các nơi, không có nơi nào gọi là bình thường có xuất hiện.

Tuy nhiên có một nơi mà người ta từng nhìn thấy Tam Túc ô không chỉ một lần, không biết có tính là một nơi mà Tam Túc ô thường xuất hiện hay không.

Bức thư chuyền trên tay mấy người một vòng.

Nam Trúc cau mày cất tiếng lẩm bẩm, "Thiên Tích sơn, thật sự là ở nơi tồi tàn đó hay sao?"

Trong thư, Thanh Nha nói rằng, nghe nói tại Thiên Tích sơn từng có mấy lần xuất hiện Tam Túc ô, còn khiến cho một số người đổ dồn tới đó để săn lùng, xem như đã gây nên một chút náo động, tại phía bên Thiên Tích sơn, việc này không phải là bí mật gì, nhưng hình như không có người nào bắt được Tam Túc ô tại Thiên Tích sơn.

Mà con chim chết bọn họ mua về lần này, theo Cao lão Nhị tìm hiểu được từ phía người bán thì rất trùng hợp chính là bắt được từ Thiên Tích sơn.

Điều này đã phần nào xác minh thông tin mà Thanh Nha cung cấp.

Dữu Khánh cũng có phần phân vân nói: "Nói cách khác, xác suất Tam Túc ô xuất hiện tại Thiên Tích sơn là nhiều hơn."

Ngô Hắc là người cuối cùng cầm thư, sau khi xem xong ông ta ngẩng đầu nói: "Phía bên Thiên Tích sơn, nghe nói có chút loạn."

Cao lão Nhị gật đầu: "Lão Thất nói không sai, đó chính là một nơi tệ hại, quả thực rất loạn."

Nói đến Thiên Tích sơn, một đám người rõ ràng đều có lo lắng, ý nghĩ muốn đích thân đi tìm kiếm Tam Túc ô rõ ràng đã bị dao động.

Thiên Tích sơn, một nơi như tên của nó, nghe nói là do Tiên giới tạo nên, nghe nói từng là địa điểm Tiên nhân đổ rác thải, trải qua vô số năm tích lũy mà hình thành.

Đối với tiên nhân mà nói chúng là rác rưởi, đối với người hạ giới đó là một ngọn bảo sơn. Tại thời đại mới bắt đầu sau khi tiên nhân biến mất, nơi đó từng bị nhân vật thế lớn lực mạnh chỉ huy đông đảo nhân mã chiếm giữ, mục đích đương nhiên là để tìm kiếm bảo vật trong đó.

Sau khi trải qua mấy đời người và mấy trăm năm tìm kiếm, chưa nói tới việc nếu có bảo bối gì cũng đã bị tìm kiếm sạch sẽ, ít nhất giá trị tìm kiếm đã giảm đi rất nhiều. Hơn nữa, nơi đó vốn không phải là nơi nên sinh sống, rác thải mà tiên nhân đổ bỏ không phải tất cả đều là bảo bối đáng giá cho người hạ giới, cũng có không ít thứ nguy hại đến tính mạng, cho nên về sau giá trị đạt được không còn đủ để tiếp tục duy trì một số đông nhân mã canh giữ, nói ngắn gọn chính là lợi bất cập hại.

Vì vậy thế lực chiếm giữ Thiên Tích sơn đã bỏ đi.

Kết quả có thể tưởng tượng được, một nơi lợi bất cập hại đối với thế thực cường quyền, nhưng vẫn là bảo địa đối với những người khác.

Cái này mất cái khác sinh, cường quyền vừa rời đi, những đám người tạp nham lập tức nhào tới bới tung lên, thỉnh thoảng lại có thông tin truyền ra rằng có người phát tài tại đó.

Một đám người lộn xộn và mất trật tự muốn phát tài tại một nơi không ai quản lí như vậy, có thể tưởng tượng được hoàn cảnh sinh tồn như thế nào, đạo tặc hoành hành, đốt giết đánh cướp là chuyện rất bình thường.

Nói chung chính là rất loạn. Đến Thiên Tích sơn để tìm Tam Túc ô quả thực là một chuyện khó thể nghĩ thông.

Nào ngờ Cao lão Nhị lại đột nhiên hăng hái xung phong: "Để ta đi Thiên Tích sơn một chuyến đi!"

Những đôi mắt lập tức đổ dồn tới nhìn chằm chằm ông ta.

Ông ta hỏi tiếp: "Lão Thất, lão Cửu, các ngươi có hứng thú đi theo ta một chuyến hay không?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đầu tiên là sửng sốt, sau đó ánh mắt nhìn ông ta lập tức trở nên quái lạ, không nói giống như nhìn kẻ ngốc nhưng bộc lộ rất rõ sự nghi ngờ năng lực của ông ta.

Sau mấy lần đi ra ngoài mạo hiểm, hai người quá rõ ràng mức độ nguy hiểm như thế nào, thật sự giống như liều mạng, đi ra ngoài với lão Nhị, hai người quả thực không có nắm chặt còn sống trở về, thật sự không biết lão Nhị lấy từ đâu tới lòng tin cường đại như vậy. Cũng không phải là chưa từng đề cập tới nhưng nguy hiểm trong đó cho ông ta nghe.

Nhận ra được hai người không mong muốn, sắc mặt Cao lão Nhị hơi trầm xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngô Hắc và Trùng Nhi, "Đại Hắc, lão Thập Lục, chúng ta đi một chuyến đi. Thế nào?"

Ngô Hắc trực tiếp lắc đầu từ chối, "Không đi."

Từ khi vừa đến nơi này, ông ta đã nói rất rõ ràng rằng ông ta sẽ không tham gia vào những chuyện mạo hiểm như vậy, ông ta không đơn độc lẻ loi như đám người này, ông ta còn có con, con trai của ông ta vẫn còn nhỏ.

Trùng Nhi thì có chút hưng phấn, gật gật đầu.

Nào ngờ Cao lão Nhị nhìn thấy chỉ có một mình hắn gật đầu đồng ý thì lập tức không quan tâm đến nữa, đứng dậy, rời đi với vẻ mặt không biểu cảm.

Cuối cùng, chuyện khó thể thông này vẫn là có người làm.

Sau mấy ngày dây dưa, bởi vì vẫn canh cánh trong lòng, ba người Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Dữu Khánh vẫn phải xuất phát. Vấn đề trên người bọn hắn cẫn phải do chính bọn hắn giải quyết, không muốn liên lụy đến người khác. Lí do để từ chối Cao lão Nhị đi theo là

ông ta ở lại đây làm chưởng quỹ, đã có quá nhiều người nhận biết ông ta.

Trùng Nhi cũng rất muốn đi theo, nhưng Dữu Khánh từ chối rất thẳng thừng và thô bạo, gõ một cú u trán, lại tung một cước đá văng.

Ra khỏi U Giác Phụ, trên đường đi tới trường ngựa, Nam Trúc ngoắc tay ra hiệu, kéo hai vị sư đệ đi hướng khác.

Vượt qua mấy ngọn núi, sau đó nhìn thấy trong một góc núi có một người khoác áo choàng đen trông giữ bốn con ngựa.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết vừa nhìn thấy phía sau lưng người đó cõng một cái hộp dài, lập tức liền đoán được là ai.

Quả nhiên, người kia vừa ngước lên, khuôn mặt lộ ra dưới chiếc mũ chùm, chính là Bách Lý Tâm.

Sắc mặt Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết tức thì trầm xuống, lúc xuất phát, hai người không báo cho Bách Lý Tâm biết, cũng không muốn để cho Bách Lý Tâm biết rõ, khi rời cửa thì nghe nói Bách Lý Tâm đã đi ra ngoài đi dạo phố, còn cảm thấy thực sự đúng lúc phù hợp, nào ngờ người ta lại chờ bọn hắn tại nơi này.

Hai người đồng loạt quay sang nhìn chằm chằm Nam Trúc. Dữu Khánh đứng lại, đưa tay kéo Nam Trúc dừng theo, hỏi: "Nam béo, có ý gì? Nghìn vạn lần đừng nói với ta là ngươi không biết xảy ra chuyện gì."

Nam Trúc thoáng nhìn Bách Lý Tâm đứng nơi góc núi nhìn về phía bên này, gã có phần bối rối, nhỏ giọng giải thích: "Đúng là ta đã nói cho nàng biết, nhưng không phải như các ngươi nghĩ, ta thực ra cũng chỉ là muốn chào từ biệt nàng. Đây chẳng phải là một chuyến xa nhà sao, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không về được, mối quan hệ giữa ta và nàng như vậy, nếu đi không từ giã cũng không thích hợp."

Dữu Khánh lập tức hỏi: "Giữa ngươi và nàng có mối quan hệ thế nào? Nàng đã thừa nhận có mối quan hệ gì với ngươi sao? Ta đi đến gọi một tiếng tẩu tử, nếu như nàng có thể đồng ý, vậy chúng ta sẽ không có ý kiến gì nữa."

"Ai." Nam Trúc buông tiếng thở dài, "Làm việc tốt thường khó khăn, có một số việc sẽ chậm rãi tới, nước đến tự nhiên thành mương. Hơn nữa, không phải đã xác minh rồi sao? Nếu thật sự có vấn đề gì đó, nàng đã bán chúng ta từ lâu rồi."

Dữu Khánh hơi lộ vẻ tức giận hỏi: "Để cho nàng ta ở lại Đào Hoa cư còn chưa đủ sao?"

Nam Trúc chột dạ, cũng cảm thấy đuối lý, vội vàng an ủi: "Lão Thập Ngũ, ngươi cảm thấy ta là loại người vì nữ sắc mà bán đứng huynh đệ sao?"

Dữu Khánh nghiêng đầu hỏi: "Lão Cửu, ngươi thấy sao?"

Mục Ngạo Thiết: "Sự thực đặt tại trước mắt."

Nam Trúc trừng mắt nói: "Các ngươi gấp gáp gì chứ? Nghe ta nói rõ đã. Ta cũng không muốn để cho nàng đi theo, nhưng nàng nói nàng có thể giúp chúng ta. Thiên Tích sơn rất loạn, là một nơi gần như không có quy tắc gì, nhưng tại nới đó có một loại người tương đối ngoại lệ, đi khắp thiên hạ đều có thể được quy tắc của Tu Hành giới che chở, ít nhất thì không có kẻ nào dám công khai động tới, đó là Thiêu Sơn Lang!"

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, rồi đồng thời quay nhìn gã, chờ gã nói tiếp.

Nam Trúc cười giả lả, tiếp tục lải nhải: "Nàng nói rằng nàng có thể nghĩ cách kiếm cho chúng ta mấy cái thân phận Thiêu Sơn Lang. Các ngươi ngẫm lại mà xem, có không ít Thiêu Sơn Lang xen lẫn trong Thiên Tích sơn, dùng thân phận Thiêu Sơn Lang trà trộn vào trong Thiên Tích sơn, chẳng phải là sẽ an toàn hơn rất nhiều sao?

Thử hỏi nếu không phải có chỗ tốt như thế, ta làm sao có thể đồng ý với nàng."

Hai người sư đệ trầm mặc một hồi, sau đó Dữu Khánh hỏi: "Trước đó vì sao không thương lượng với chúng ta?"

Nam Trúc cười gượng gãi gãi mặt, không có hé răng, lý lẽ không cần nói cũng biết, thương lượng với các ngươi, các ngươi chắc chắn sẽ không đồng ý.

Việc đã đến nước này, ngay cả mục đích cũng đã bộc lộ, có nói gì đều đã muộn, bọn hắn đành phải phi thân hạ xuống trong góc núi.

Đối diện với Bách Lý Tâm, Dữu Khánh hỏi thẳng: "Ngươi có thể lấy được thân phận Thiêu Sơn Lang?"

Bách Lý Tâm: "Cho dù trong quân đội Ân quốc, hay là quân đội Cẩm quốc, đều có đồng môn của ta, đối với chúng ta mà nói, loại chuyện này rất khó, nhưng đối với một số người trong bọn họ thì lại dám làm chuyện phạm pháp. Cho nên ta tin rằng vấn đề này không lớn. Ta đã gửi thư tới đồng môn có quan hệ tốt xin giúp đỡ. Chúng ta có thể trước tiên đi đến 'Khối Lũy thành' tại Thiên Tích sơn chờ đợi, khi có kết quả, sẽ có người liên hệ với ta, nếu như thực sự không được, ta cũng không còn cách nào."

Dữu Khánh nhìn chằm chằm nàng ta: "Ngươi có được bản lĩnh này, còn xen lẫn bên cạnh chúng ta để làm gì?"

Bách Lý Tâm: "Ta thực sự không quá chấp nhận với lời này của ngươi, ta cho rằng bọn ta đã là bằng hữu rồi. Nếu như ngươi cảm thấy chúng ta không phải là bằng hữu, cứ việc nói thẳng, ta sẽ lập tức rời đi."

Khi nàng ta nói thẳng ra những lời như vậy, Dữu Khánh lập tức không nói nên lời.

Hắn là muốn trực tiếp đuổi đi, nhưng vấn đề là loại người này không thể trực tiếp để cho chạy, đã biết được quá nhiều, nếu thả đi, ngoại trừ diệt khẩu ra thì không còn lựa chọn nào khác.

Then chốt là loại người này không dễ giết, nếu không có vấn đề giết người ta làm gì? Nếu có vấn đề thì hiện tại giết cũng đã muộn, giết chết rồi không biết sẽ có hậu quả gì.

Nam Trúc muốn mở miệng nói gì đó, nhưng Mục Ngạo Thiết ở một bên đưa tay ra, vỗ lên đầu vai của gã, dùng sức nắm chặt bờ vai, ngăn cản gã chen lời.

Trong lúc Dữu Khánh còn đang tiến thoái lưỡng nan, Bách Lý Tâm lên tiếng hạ giọng với hắn, "Ta biết được các ngươi lo lắng chuyện gì, ta có thể thề, đảm bảo sẽ không hại các ngươi, cũng sẽ không bán đứng các ngươi. Chuyện đến bây giờ, ta chỉ muốn làm bằng hữu với các ngươi, hoặc là trở thành một thành viên trong số các ngươi, tuyệt đối không có ác ý."

Vì vậy Dữu Khánh đi tới một bên, nắm lấy dây cương, xoay người lên ngựa, sau đó hỏi Nam Trúc: "Ai trả lộ phí cho nàng?"

Ngay tại trước mặt Bách Lý Tâm, Nam Trúc không còn lựa chọn nào khác, lập tức vỗ ngực nói: "Ta trả!"

Dữu Khánh lập tức phóng ngựa lên đường.

Mục Ngạo Thiết xoay người đuổi theo, sau đó Nam Trúc và Bách Lý Tâm cũng đuổi theo.

Vài ngày sau, mấy người Dữu Khánh leo lên mấy con phi cầm cỡ lớn bay vào biển rộng bao la.

Xuyên qua biển xanh sóng biếc, lại xông vào một vùng lục địa mênh mông, nhưng ốc đảo hoang vắng ở phía dưới lần lượt trôi về phía sau.

Khi cảnh tượng trong tầm mắt phía trước càng ngày càng hoang vắng, phía trước mặt xuất hiện một vùng biển cát mênh mông.

Sa mạc màu cát vàng, gió khô và nóng vù vù thổi qua, khi mặt trời chói chang dần dần chuyển thành mặt trời chiều, trên sa mạc mênh mông vô bờ xuất hiện dãy núi nhấp nhô.

Khi bay đến trên không dãy núi thì cảnh tượng trên mặt đất đã chìm vào mờ tối, nhìn không thấy rõ tình hình phía dưới, nhưng trên ngọn núi cao nhất phía trước vẫn còn tắm mình trong ánh trời chiều rực rỡ.

Nói là núi, kỳ thực chính là một đống đá không trật tự chồng chất lộn xộn, điểm đáng nói ở đây chính là kích thước những tảng đá đó cực kỳ to lớn, một khối đá nhỏ nhất cũng to như một ngọn núi nhỏ, mỗi khối đều được cắt xén góc cạnh rõ ràng, hoặc có hình lập phương, hoặc dài hoặc dẹp, chồng chất lên nhau không hề có quy luật gì.

Đống cự thạch này chính là Khối Lũy thành của Thiên Tích sơn.

Chương 767: Nhất Nhật Phương

Tảng đá to lớn trên đỉnh cao nhất là một hình hộp chữ nhật gác nghiêng, rất lớn và rất dài, một đầu gác lên đỉnh núi, hình thành kỳ quan một nửa đỉnh núi lơ lững giữa trời, hình dáng giống như một con dốc dài.

Nếu như nói nơi nào tại Thiên Tích sơn còn có tồn tại quy tắc, vậy thì đó chính là Khối Lũy thành này, có thể tạo ra được quy tắc tại một nơi hỗn loạn như thế này, có thể tưởng tượng được loại nhân vật nào đang sống trên đỉnh Khối Lũy thành.

Khối Lũy thành không có cơ nghiệp truyền thừa gì đó, bất kể ai muốn thống trị nơi đây, đều phải dựa vào thực lực.

Hậu nhân của người thống trị muốn kế thừa quyền lực tại nơi hỗn loạn này, không có thực lực là giữ không được. Chuyện tu hành là có liên quan tới thiên phú, ví dụ như con cháu của tu sĩ cảnh giới Cao Huyền cũng chưa chắc đã có thể đạt được cảnh giới Cao Huyền.

Trên đỉnh núi vẫn còn ánh chiều tà, dưới núi thì đã bập bùng ánh đèn đuốc. Có ánh đèn tại trên mặt ngoài tảng đá, có trên tường đá, cũng có ánh đèn thấp thoáng giữa những khe hở tảng đá.

Khi phi mã chở đám người Dữu Khánh hạ xuống địa điểm được chỉ định thì bọn hắn liền cảm nhận được sự áp bách của thành đá hùng vĩ nguy nga trước mắt.

Phi mã đáp xuống trên một tảng đá lớn dưới chân núi, mấy người nhảy xuống vật cưỡi, thanh toán tiền lộ phí, sau đó bọn hắn nhịn không được ngước nhìn cảnh tượng khổng lồ trước mắt, hùng vĩ và kỳ diệu, vô số ánh đèn lấp loáng ở phía trên, còn có mấy cột sáng to to nhỏ nhỏ chiếu xuyên qua, đó là tia sáng mặt trời.

Tại một cái lán trên một bệ đá lớn bằng phẳng, bên trong có ba người mặc đồ trắng ngồi dưới đèn lồng, ngồi ở phía sau bàn nhìn mấy người mới tới. Bọn họ vừa nhìn thấy biểu hiện của mấy người Dữu Khánh liền biết là người mới tới đây lần đầu tiên.

Bên ngoài lán dựng một tấm bia, bên trên viết tám cái chữ lớn rất rõ nghĩa: Giao tiền vào thành, không có tiền chớ vào.

Đám người Dữu Khánh mặc dù lần đầu tiên đến nơi này, nhưng đã nghe danh tiếng nơi này từ lâu, đại khái biết được chiếc quầy nhìn như đơn sơ nhưng là lẽ tất nhiên này là chuyện gì xảy ra, trên tấm biển của người ta đã viết rất rõ, đây chính là nơi nộp tiền vào thành.

Bọn hắn không thể phá hư quy tắc nơi này, cũng không dám phá hư, thành thành thật thật từng người đi đến giao tiền ra, một người

một vạn lượng.

Một vạn lượng chỉ có thể ở lại trong Khối Lũy thành một ngày, muốn tiếp tục ở lại thì phải trả thêm tiền. Chi phí dừng chân nơi này đắt đỏ không phải tầm thường, còn chưa nói tới chuyện ăn uống, đây mới chỉ là phí để ngươi vào thành mà thôi. Đương nhiên, trong thành cũng có nơi dừng chân nghỉ ngơi ăn uống, chỉ cần ngươi có tiền và chịu chi trả cho việc này.

Nam Trúc vẫn trọng sắc khinh bạn như trước, chủ động bỏ ra một vạn lượng cho Bách Lý Tâm, không thèm quan tâm tới ánh mắt có phần mong đợi của hai vị sư đệ.

Bách Lý Tâm không thể từ chối, vì vậy chỉ có thể để cho Nam Trúc giúp đỡ.

Thực ra trên người nàng cũng không có bao nhiêu tiền, Long Quang tông cũng không có lí do gì để đưa nhiều tiền cho đệ tử. Nàng ta vốn tưởng rằng mình đang làm việc giúp đám người Dữu Khánh, khẳng định sẽ giải quyết giúp nàng vấn đề chi tiêu gì gì đó trên đường đi, nhưng nào ngờ, mỗi khi đến thời điểm trả tiền Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết liền làm như không nhìn thấy nàng vậy.

Điều này khiến cho nàng ta có phần lúng túng, nhưng xấu hổ mở miệng đòi tiền.

Nàng ta rất bối rối, đám nam nhân này tại sao lại là bộ dạng như vậy? Đường đường là tài tử đệ nhất thiên hạ, tại sao ngay cả một chút phong độ cũng không có cơ chứ? Và cả tên to con kia nữa, thoạt nhìn cũng rất có khí khái nam tử a.

Nàng thấy hai người này cũng không giống là người keo kiệt. Nàng cũng từng nghe kể về chuyện Thám Hoa lang trọng nghĩa khinh tài, dốc hết tiền cứu nạn dân. Nàng cho rằng có lẽ là bởi vì còn nghi ngờ về mình cho nên cảm thấy tiếp tục chi trả tiền cho mình là một việc ngốc.

Trong ba người nam nhân này, chỉ có mình Nam Trúc rất phóng khoáng với nàng, bỏ tiền xuất lực đều không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, nàng ta cũng không phải là kẻ ngốc, lúc ban đầu không để ý nên không biết, sau một khoảng thời gian nàng ta tự nhiên cũng đã nhận ra được, người ta sẵn lòng bỏ tiền xuất lực giúp nàng chính là tưởng muốn làm nam nhân của mình. Thế nhưng mà nam nhân này quá có "Trọng lượng", nàng thực sự không có phúc hưởng thụ và cũng không muốn hưởng.

Nhưng bởi vì một số nguyên nhân, ví dụ như trong túi lúc này thực sự eo hẹp, ví dụ như nam nhân có "Trọng lượng" lớn này là người duy nhất ủng hộ nàng ở lại chung với bọn họ, vì vậy, nàng cũng không tiện thẳng thừng từ chối, chỉ có thể duy trì một khoảng cách nhất định, hi vọng chính Nam Trúc có thể hiểu rõ.

Trước mắt, giao ra một vạn lượng bạc chỉ đổi lấy được một đóa hoa nhỏ hồng nhạt có mùi thơm đặc biệt. Bông hoa này tên là "Nhất Nhật Phương", chỉ cần hái xuống thì chỉ có thể duy trì sức sống trong một ngày, sau một ngày sẽ dần dần héo rũ, mùi thơm đặc biệt đó cũng sẽ biến mất theo, khó thể duy trì.

Nói cách khác, khi bông hoa héo rũ, ngươi nên rời khỏi Khối Lũy thành, nếu muốn tiếp tục ở lại trong thành thì cần phải trả tiền tiếp.

Giao tiền xong rồi, mấy người có vào thành hay không là chuyện tự do. Thật vất vả mới tới được đây, đương nhiên sẽ đi xem cho biết. Bọn hắn tại trên những bệ đá rộng lớn đi dạo một vòng khắp nơi, nhìn thấy trong ngoài các bệ đá đều có bậc thang, đi sâu vào bên trong chính là vào thành, hướng ra bên ngoài thì chìm đắm trong bóng tối lờ mờ.

Vào thành liền có thể được Khối Lũy thành bảo vệ, không vào thành thì an nguy mỗi người do thiên mệnh, quy tắc bên trong và quy tắc bên ngoài khác hẳn nhau.

Nhưng vẫn có người có thể có ưu thế với quy tắc cả trong lẫn ngoài, ví dụ như từng cái từng cửa hàng nhỏ treo đèn lồng bên ngoài thành ở trước mắt, đây chính là những cửa hàng mà Thiêu Sơn lang thường khiêng đi khắp nơi.

Thiêu Sơn lang được bảo vệ bởi hiệp ước của Tu Hành giới, cho dù Thiên Tích sơn này hỗn loạn và hung hiểm như thế nào, không ai dám công khai trắng trợn động đến Thiêu Sơn lang.

Vì vậy, những Thiêu Sơn lang này liền đặt cửa hàng ngay phía dưới mí mắt của Khối Lũy thành, vừa không cần phải tốn tiền vào thành, lại có thể được hưởng thụ mức độ bảo hộ nào đó tại Thiên Tích sơn, còn có thể thuận tiện chiếm chút lợi ích từ Khối Lũy thành.

Chi phí tại bên trong Khối Lũy thành quá cao, không ít người sẵn sàng ra khỏi thành tìm tới mua đồ tại những cửa hàng của Thiêu Sơn lang.

Đối với việc này, Khối Lũy thành không có bộc lộ phản ứng bất mãn gì, những người bỏ ra một vạn lượng mua hoa đều được tự do ra vào thành, cũng không thể không cho người ta đi ra ngoài a.

Lui một bước mà nói, mấy kẻ có tiền có thể chi trả cho chi tiêu trong thành là sẽ không quan tâm tới việc đắt hay không đắt, còn người muốn chạy ra ngoài tiêu tiền thì cho dù bị vây ở bên trong thành cũng không muốn chi tiêu, số người sẵn sàng chi tiêu trong thành rất ít.

Bởi vậy, đối với hành vi chiếm lợi của Thiêu Sơn lang, Khối Lũy thành cũng chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt.

Trước mắt có không ít người ra ra vào vào Khối Lũy thành.

Mặt đất phía dưới núi trời đã tối đen, nhìn không thấy rõ được nhiều, cho nên, một nhóm bốn người xoay người đi vào thành.

Theo bậc thang đi xuống một khu vực bệ đá lớn, rồi lại theo bậc thang đi lên trên, một người khoác áo choàng ngồi tại bên cạnh mép bậc thang phía trước, theo dõi bọn hắn.

Mấy người âm thầm cảnh giác, không muốn gây sự, tránh ra xa một chút.

Nào ngờ người khoác áo choàng đứng lên, trực tiếp đi thẳng tới trước mặt mấy người, ngăn cản bọn hắn lại giữa đường.

"Bằng hữu, có ý gì?" Nam Trúc lập tức bước tới chất vấn.

Nhưng người ta hoàn toàn không để ý đến gã, y nhìn chằm chằm Bách Lý Tâm, rõ ràng đang chú ý quan sát chiếc hộp dài mà Bách Lý Tâm đeo sau lưng.

Bách Lý Tâm nhận ra được gì đó, tiến lên trước, gạt Nam Trúc sang một bên, đứng ở phía trước, hỏi: "Các hạ có việc gì sao?"

Người đến hỏi: "Trên lưng người là cung tên sao?"

Bách Lý Tâm trầm mặc một hồi, đáp: "Đúng vậy."

Người này lại hỏi: "Có thể bắn bao xa?"

Bách Lý Tâm lập tức hiểu ý mà đưa ra một câu trả lời, "Trăm dặm."

Vẻ mặt dò xét nghiêm nghị của người này thả lỏng ra, chờ cho người đi đường đã vượt qua một khoảng xa, y mới quan sát mấy người cùng đi theo nàng, nói ra: "Hiện tại chỉ chuẩn bị được một cái thân phận và một gian cửa hàng. Muốn bàn giao ngay bây giờ không?"

Nghe được lời này, tâm tình Bách Lý Tâm cũng được thả lỏng, nàng quay đầu lại nhìn đám người Dữu Khánh, ánh mắt hỏi ý kiến.

Đám người Dữu Khánh lập tức hiểu ý, hẳn chính là việc tìm người hỗ trợ mà Bách Lý Tâm nói lúc trước đã có kết quả, "Thân phận" vừa

nói chính là thân phận của Thiêu Sơn lang, còn "Cửa hàng" chính là Thiên Nhai các mà Thiêu Sơn lang khiêng chạy khắp nơi.

Sở dĩ nó có tên gọi là "Thiên Nhai các", ý là nó được khiêng đi khắp thiên nhai.

Đang một mực quan sát xung quanh, người kia chợt nói: "Ta đề nghị các ngươi hiện tại không nên lập tức đến lấy, như vậy quá trực tiếp, quá lộ liễu. Ta đề nghị các ngươi ở trong thành đi dạo một vòng rồi hãy đến tiếp nhận. Cửa hàng tại phía bên trái bệ đá mà các ngươi giao tiền khi nãy, gian số bảy mươi ba. Khi các ngươi đến đó, không biết con số có biến hóa hay không, vị trí các tiệm khác có khả năng sẽ có di động, con số có thể không đúng. Các ngươi hãy nhớ kỹ tên cửa hàng là 'Đương Tự Tại' ."

"Bảy mươi ba" và "Đương Tự Tại", mấy người lập tứ ghi nhớ mấy điểm quan trọng này.

Bách Lý Tâm suy nghĩ một chút, thấy đám người Dữu Khánh không có ý kiến gì, lập tức gật đầu nói: "Được, tối nay đến đó."

Người khoác áo choàng không nhiều lời nữa, xoay người nhanh chóng rời đi, thân hình biến mất tại trong đống loạn thạch.

Nam Trúc tiến đến bên cạnh Bách Lý Tâm, nhỏ giọng hỏi, "Đó là người chắp nối của ngươi sao?"

Bách Lý Tâm: "Hẳn là vậy."

Nam Trúc: "Tại sao có cảm giác phương thức liên hệ của các ngươi có chút sơ sài. Không có thương lượng trước sao?"

Bách Lý Tâm: "Không có. Khi ta truyền thư chỉ nói yêu cầu, nói rằng chúng ta sẽ đến đây, về phần có thể thỏa mãn yêu cầu của chúng ta hay không, hẳn là sẽ có người liên hệ với ta, giải thích cho ta."

Sư huynh đệ mấy người quay mặt nhìn nhau.

Mục Ngạo Thiết chợt toát ra một câu âm dương quái khí, "Người hỗ trợ ngươi trông cũng rất có năng lượng, vì sao không dứt khoát phái vài người đến bảo vệ chúng ta, hoặc dứt khoát giúp chúng ta làm cho xong việc."

Bách Lý Tâm quay đầu lại nhìn y, "Ta không có tiết lộ bí mật trọng yếu của các ngươi. Nếu như ngươi thật sự cần ta vạch trần ra ngoài, vậy thì không có vấn đề. Ta nói lại lần nữa, nếu như không yên tâm về ta, nếu như cảm thấy có ta ở đây là chuyện phiền phức, vậy thì có thể nói thẳng ra, ta lập tức rời đi, tuyệt đối không tiếp tục quấy rầy."

Nghe lời này, Mục Ngạo Thiết muốn nói gì đó rồi lại thôi, cũng không lời nào để nói nữa, hiện tại trực tiếp đánh đuổi dường như cũng không thích hợp.

Nam Trúc vội cười bồi với hai bên, trước tiên quay sang nói với Bách Lý Tâm: "Lão Cửu là người như vậy, hoặc là không mở miệng, hễ mở miệng liền dễ khiến người nghẹn lời."

Sau đó gã quay đầu lại răn dạy Mục Ngạo Thiết, "Ngươi không biết nói chuyện, có thể ít nói đi một chút hay không? Đều là người mình, việc còn chưa có hoàn thành đã náo loạn nội chiến trước rồi, còn ra thể thống gì nữa chứ!"

Dữu Khánh ngoài cười nhưng trong không cười, chỉ "Hừ hừ" hai tiếng, nhìn Nam Trúc với ánh mắt cực kỳ khinh bỉ.

Nam Trúc tức thì cười gượng, nói: "Đi thôi, đi thôi, dừng dây dưa nữa. Trước tiên vào thành xem một chút đi."

Vì vậy mấy người tiếp tục đi tới trước. Dữu Khánh trầm mặc không lời đi tại sau cùng, ánh mắt vẫn thỉnh thoảng quan sát bóng lưng Bách Lý Tâm. Đối với hành vi của nữ nhân này, hắn vẫn còn nghi vấn. Nói thật, chính bản thân hắn cảm thấy Bách Lý Tâm không giống nhưng là nội gian, nhưng khả năng là nội gian lại rất lớn, có một số điểm rõ ràng có vấn đề.

Nói chung, chính là thủ pháp thô sơ, kém xa độc thủ phía sau màn lúc trước thiết kế để Kiều Thư Nhi tiếp cận mình, đó mới gọi là kín đáo. Còn với Bách Lý Tâm này thì là chuyện gì chứ? Làm nội gian gì mà để lộ sơ hở khắp nơi, như chuyện tìm người hỗ trợ trước mắt, chẳng khác gì nói thẳng là phía sau mình có người, đây chẳng phải là đang nhắc nhở bọn hắn đề phòng nàng ta sao?

Làm nội gian làm đến tình trạng này, đến cùng là cái quỷ gì vậy chứ? Hắn thật sự đã bị làm cho hồ đồ.

Có cài đóa hoa "Nhất Nhật Phương" tại một vị trí rất dễ nhìn rõ trên người, quá trình vào thành diễn ra suôn sẻ.

Tại phần cuối cầu thang, có ba khối đá hình dạng khác biệt được ghép lại với nhau, khoảng hở giữa chúng tạo ra một cái lỗ hổng như hình tam giác, đây cũng là ba lối vào thành.

Khi mấy người vừa mới đi đến trước cửa vào, đột nhiên có một cơn gió to mang theo cảm giác khô nóng thổi qua, từ bên trong thổi ra, tràn ra qua rất nhiều khe hở khắp Khối Lũy thành. Toàn bộ Khối Lũy thành bị gió thổi qua, phát ra những âm vang ô ô kỳ quái.

Những chiếc đèn lồng treo lác đác bên trong hang động đung đưa theo gió.

Chương 768: Sâm Kỳ Lân

Gió trút ra vù vù, thổi tay áo của bốn người tung bay lên, cũng thổi tung bay y phục của rất nhiều người

Hai bên hang động cũng là hai bên con đường phía trước, có rất nhiều người hoặc nằm hoặc ngồi, rải ra ngồi lác đác hai bên đường, giống như tên ăn mày, nhưng cách ăn mặc lại không phải là ăn mày,

có một số người trên thân còn có vết thương, nhì như dã thú trốn vào trong một góc liếm láp vết thương.

Bên đường có một nhà hàng, nhà hàng này được đục vào trong tảng đá để tạo ra.

Tại Khối Lũy thành này, không phải ai cũng có thể đào móc tảng đá để tạo ra không gian, nếu chưa được cho phép là không thể tùy ý đục đẽo. Lỡ như một tảng đá nào đó gánh không nổi tải trọng phía trên, vậy thì rất dễ xảy ra đại sự, không chừng còn ảnh hưởng đến toàn bộ Khối Lũy thành

Khi đám người Dữu Khánh đi qua cửa vào nhà hàng, bọn hắn tranh thủ liếc nhìn vào bên trong, phát hiện thấy trong đó căn bản không có khách, người làm rảnh rỗi, nhàm chán ngồi tựa vào bàn ngủ gục.

Đi tới cuối đường lại có hai khe hở tảng đá, là hai con đường, chia ra hai bên trái phải.

Bên trong Khối Lũy thành, thực ra không có con đường nào theo đúng nghĩa đen, đều là những hành lang giữa các khe hở tảng đá. Vì vậy, có rất ít con đường dài thẳng tắp, phải quẹo qua quẹo lại rất nhiều, nói đây là mê cung cũng không quá đáng. Nhưng nó cũng không giống mê cung, bởi vì có rất nhiều lối ra ngoài.

Những người không quen đường, quả thực rất dễ dàng bị lạc ở nơi đây.

Bọn hắn dù sao cũng là người mới đến, vì để mở mang kiến thức, mấy người liền tùy tiện chọn một con đường, đi sâu vào, chính bọn hắn cũng không biết mình sẽ đi đến nơi nào.

Dọc theo đường đi có nơi ánh đèn sáng trưng, có nơi mù mờ chật hẹp, nơi có không gian càng lớn càng sáng ngời.

Không bao lâu sau, đám người Dữu Khánh đi tới một chỗ có không gian rộng lớn, mái góc nhọn tam giác nghiêng chếch lên cao mấy

chục trượng so với mặt đất, bên trên khảm Huỳnh thạch để chiếu sáng.

Dùng để chiếu sáng còn có cả những chiếc đèn lồng ở xung quanh, và có cả những tấm gương để phản chiếu ánh lửa, ban ngày những tấm gương đó còn có thể phản xạ ánh nắng.

Bên trong Khối Lũy thành có không ít nơi đều sử dụng gương để phản xạ chiếu sáng.

Vừa bước vào nơi này liền cảm thấy trong không gian này tương đối náo nhiệt, ngoại trừ một số người qua lại ra, còn có một đám người đang tụ tập nói chuyện với nhau rất rôm rả, không biết đang nói cái gì.

Xung quanh cũng có mấy cái cửa hàng, tất cả đều được đục mở vào trong cự thạch, ngoài cửa treo những chiếc đèn lồng xinh đẹp.

Tất cả những cửa hàng bên trong Khối Lũy thành đều thuộc về người của phủ thành chủ, không có bất kỳ cửa hàng hay căn phòng nào thuộc sở hữu của người ngoài. Cũng có thể nói rằng, toàn bộ Khối Lũy thành này đều là tài sản của tư nhân, ngoại trừ một số ít nơi mà chủ nhân đặc biệt tặng cho.

Trên đường đi dạo, đám người Dữu Khánh nhận thấy rằng giống như những gì bọn hắn đã thấy trước đó, trong các cửa hàng căn bản không có khách hàng nào, tất cả đều vắng vẽ quạnh quẽ, người ở bên ngoài không phải là đi qua đi lại thì chính là ngồi hoặc nằm ở trong góc giống như tên ăn mày.

Vẫn là câu nói kia, giá cả khách sạn và cửa hàng tại nơi này không phải người bình thường có thể gánh nổi, đa số người muốn nghỉ chân trong Khối Lũy thành đều là như vậy.

Trong đám người tụ tập nói chuyện rôm rả, một người đàn ông râu ria xồm xoàm đang dõng dạc nói chuyện chợt chuyển hướng ánh mắt quan sát đám người Dữu Khánh, vừa nhìn thấy bộ dạng hết

nhìn đông tới nhìn tây của mấy người Dữu Khánh, liền biết là người mới đến lần đầu.

Người đàn ông râu ria lập tức tách đám người ra, bước tới, trực tiếp chặn tại phía trước đám người Dữu Khánh, hỏi: "Mấy vị bằng hữu mới tới sao?"

Sư huynh đệ mấy người lập tức sinh ra cảnh giác, Nam Trúc hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Người đàn ông râu ria cười ha hả, nói: "Đâu có vấn đề gì đâu? Chỉ là nhìn thấy chư vị giống như mới tới đây lần đầu, trông dáng vẻ cũng không giống như tới du ngoạn, ta muốn chỉ cho chư vị bằng hữu một con đường sáng."

Nam Trúc hoài nghi hỏi: "Đường sáng gì?"

Người đàn ông râu ria nói: "Người tới nơi này, chỉ cần không phải tới du ngoạn, vậy thì đều là tới kiếm tiền. Tình hình Thiên Tích sơn này như thế nào, mọi người đều biết rõ ràng, nếu muốn một mình xông pha phát tài tại nơi đây, mức độ nguy hiểm rất cao, chỉ có đoàn kết mới là lựa chọn tốt nhất."

Y nhấc tay chỉ chỉ vào hình vẽ con bò cạp uy vũ khí phách trên cổ áo của mình, "Tại hạ Tào Định Côn, là Tam đương gia của Hạt Tử bang. May mắn gặp được mấy vị bằng hữu tại đây, ta chân tâm thành ý mời mấy vị gia nhập vào tệ phái. Mọi người cùng nhau phát tài!"

Nghe được lời này, sư huynh đệ mấy người tức thì quay mặt nhìn nhau, còn có chuyện như vậy nữa sao, bang phái gì đây, nghe tên rất là dung tục, gặp người liền lôi kéo gia nhập sao?

Sư huynh đệ mấy người liền nảy lòng cảnh giác, ý nghĩ đầu tiên chính là liên tưởng tới chuyện Kiều Thư Nhi, nghi ngờ có người cố ý tiếp cận bọn hắn.

Nam Trúc lập tức cất lời thăm dò: "Ngươi ngay cả chúng ta là ai cũng không biết, liền dám lôi kéo chúng ta nhập bọn, không sợ chúng ta có ý đồ gây rối sao?"

Tào Định Côn cười ha hả nói: "Không quan trọng là ai, có qua lại lui tới tự nhiên sẽ quen biết. Đều tới đây kiếm tiền, có lòng dạ gây rối cũng không thể gây rối được gì, chẳng phải đều là vì tiền thôi sao, mọi người cùng nhau gây rối, cùng nhau kiếm tiền."

Nói như vậy là sao chứ? Dữu Khánh lập tức lên tiếng từ chối: "Ngươi không sợ chúng ta, nhưng chúng ta sợ các ngươi. Hảo ý của các hạ, chúng ta tâm lĩnh. Mọi người vẫn không nên xen lẫn với nhau cho phiền phức."

Tào Định Côn xua tay, "Bằng hữu, nếu như quả thật là tới đây kiếm tiền, vậy thì không nên vội vàng từ chối." Dứt lời y nhìn nhìn xung quanh, sau đó tiến sát tới trước mặt mấy người một chút, nhỏ giọng thì thầm: "Tệ phái phát hiện thấy manh mối về 'Sâm Kỳ Lân' tại trong Thiên Tích sơn này. Hiện tại đang thiếu nhân thủ, chỉ cần lấy được, tất cả người tham dự đều sẽ có phần."

Sâm Kỳ Lân? Toàn bộ đám người Dữu Khánh đều kinh ngạc.

Mặc dù chưa từng nghe nói tới loại này, nhưng với nhân sâm, một khi thứ này gắn với tên động vật, vậy có nghĩa là nó có thể di chuyển, chứng tỏ nó đã thành tinh. Nếu loại này được gọi là "Sâm Kỳ Lân", vậy có nghĩa là cây sâm này đã hóa thành hình dáng Kỳ Lân, không thông nhân đạo, nhưng tại nhân duyên tế hội đã thông vào Kỳ Lân chi đạo.

Nhân là cái gì? Là phàm phu tục tử.

Kỳ Lân là cái gì? Chính là thần thú.

Tại trên thế gian này, Tinh linh cây cỏ tiếp xúc với con người tự nhiên là tương đối dễ dàng một chút, cũng càng dễ dàng thông nhân đạo.

Có thể thông Thần thú chi đạo, e rằng cũng chỉ có tại một nơi có liên quan với tiên gia như nơi này mới có thể có được đại cơ duyên như vậy.

Các loại thực vật cực kỳ khó thông linh, huống chi còn thành tinh hóa hình, hơn nữa hóa hình còn là nhân sâm, một loại trứ danh về dược tính, có lẽ giá trị dược tính của nó đã không thể dùng linh thảo để hình dung, e rằng đã đạt tới cấp bậc tiên thảo rồi, không chừng còn có thể sinh da mọc thịt cho xương cốt người chết.

Thực sự không thể biết được nó có thể giá trị bao nhiêu tiền, nhưng nhất định là giá trên trời, một cây duy nhất chắc chắn cũng đắt giá hơn rất nhiều so với cây Tiên đào bọn hắn lấy ra bán lúc trước.

Nhưng suy nghĩ lại một chút, sư huynh đệ mấy người lại cảm thấy lời này của đối phương quá bốc phét, có được manh mối như vậy lại có thể tùy tiện tìm người phô trương sao? Chẳng khác gì muốn chết.

Nhận ra được mấy người này không tin, Tào Định Côn cũng không trông chờ vào việc tùy tiện lôi kéo liền có thể kéo người ta nhập bọn. Đầu tiên, y lấy ra một xấp giấy từ trong tay áo, rút ra bốn tờ, ngay tại trước mặt bốn người xé một tờ ra làm đôi, đưa cho Nam Trúc một nửa, mình giữ lại một nửa.

Sau đó lại lần lượt xé ba tờ khác, chia cho Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm, mỗi người nửa tờ.

Trên mỗi tờ giấy đều có một cái chữ "Tào", bây giờ bốn cái chữ "Tào" đều bị xé đôi ra.

Sau khi cất bốn nửa tờ giấy, y nói: "Yên tâm, việc này không miễn cưỡng các vị, cũng không miễn cưỡng được. Nếu như chư vị có hứng thú gia nhập vào bản phái để cùng nhau phát tài, sáng mai, qua giữa giờ Mão, tới cửa số 18 phía đông gặp mặt. Các vị có thể dùng nửa tờ giấy trên tay làm tín vật chắp nối, chỉ cần tín vật khớp với nhau là có thể gia nhập."

Sư huynh đệ mấy người đồng loạt cúi đầu nhìn chằm chằm nửa chữ "Tào" trên tay, đều có cùng một ý nghĩ, cảm thấy loại tín vật và phương thức gia nhập này thực sự là tương đối sơ sài.

Lúc nãy sư huynh đệ ba người còn hoài nghi là có người đang cố ý tiếp cận bọn hắn, bây giờ có phần xấu hổ với ý nghĩ đó của mình, còn có kiểu tiếp cận ngốc nghếch như vậy sao? Chỉ sợ ngay cả một tên ngốc cũng lừa không được.

"Trong tệ phái, tới đi tự do, xong việc muốn rời khỏi thì có thể rời khỏi bất kỳ lúc nào. Cũng không cần phải lo lắng sau khi đắc thủ sẽ phân chia không đồng đều, phân chia như thế nào, phân chia bao nhiêu, đều sẽ nói rõ ràng cho mọi người biết trước. Nếu ai nuốt lời, toàn bộ tệ phái sẽ cùng xử lý người đó.

Mặt khác cũng phải nhắc nhở chư vị một chút, nếu trên người chư vị có nhiều tiền, muốn một mực ở lại trong Khối Lũy thành tự nhiên không có vấn đề. Nhưng nếu như trong túi eo hẹp, phải ở tại ngoài thành, mà muốn có được thu hoạch tại Thiên Tích sơn này, thì phải đoàn kết lại mới dễ đặt chân. Đến lúc đó mọi người sẽ cùng phân chia nhau người đề phòng, người canh gác, nếu gặp phải nguy hiểm, người nhiều, có thể cùng xông lên.

Tào mỗ lời dừng tại đây. Chư vị cứ chậm rãi cân nhắc. Ta còn có chút việc phía bên kia, không phụng bồi nữa."

Tào Định Côn nói xong chắp tay chào, rồi lập tức sải bước rời đi, quay trở lại trong đám người nói chuyện rôm rã đó.

Sư huynh đệ mấy người lần nữa quay mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết có nên vứt bỏ "Tín vật" trên tay hay không.

Dữu Khánh đang định cất tiếng kêu gọi mọi người đi tiếp, ánh mắt chợt liếc thấy một người làm đứng tại cửa vào nhà hàng bên cạnh, người làm đứng tựa khung cửa, một tay cầm hạt dưa, một tay kia thành thạo đưa lên miệng bóc vỏ, như cười như không nhìn mấy người bọn hắn, rõ ràng là đang xem trò vui.

Dữu Khánh lập tức đi đến, đứng ở dưới bậc cấp chắp tay hỏi: "Xin thỉnh giáo một chút, có phải huynh đài nhận biết người của hạt Tử bang vừa rồi hay không vậy!?

Thái độ rất lịch sự, cho dù người ta là người làm thì cũng chính là người của Khối Lũy thành, là người của địa đầu xà, mình mới đến không thể đắc tội.

Người ăn hạt dưa không nóng không lạnh nói: "Ra ra vào vào trong Khối Lũy thành này, ít nhất cũng có hơn trăm cái môn phái, ta làm sao nhận biết hết."

Hơn trăm cái? Mấy người Nam Trúc vừa đi theo đến gần đây, nghe vậy thì sửng sốt, thực sự là lần đầu tiên nghe nói tới.

Cũng không thể trách bọn hắn kiến thức nông cạn, trong Tu Hành giới có rất nhiều thứ, nhiều chuyện, chỉ riêng Khối Lũy thành này đã có hàng ngàn hàng vạn chuyện, làm sao có thể biết hết mọi chuyện. Đương nhiên, bọn hắn quả thực cũng không phải là loại người kiến thức uyên bác.

Nhưng cũng không khó để hiểu được là chuyện gì xảy ra, kết hợp với lời Tào Định Côn đã nói, chắc hẳn đều là vì kết đội cùng nhau hành động tại Thiên Tích sơn này.

Ngay sau đó, người làm lại cất lời trêu chọc: "Hạt Tử bang đó không phải là lại lấy 'sâm Kỳ Lân' ra để dụ dỗ các ngươi gia nhập đi?"

Vừa nghe lời này, mấy người liền hiểu rõ, vị này khẳng định nhận biết Tào Định Côn.

Mà ở phía bên kia, Tào Định Côn đứng nói chuyện trong đám người liếc mắt nhìn về phía bên này mấy lần, nhìn thấy bọn hắn và người làm thỉnh thoảng nhìn về phía y, liền biết không thể trông chờ đám người Dữu Khánh nhập bọn nữa rồi.

Dữu Khánh lập tức gật đầu đáp: "Huynh đài minh giám, quả thực như vậy, chẳng lẽ 'Sâm Kỳ Lân' là giả sao?"

Người làm cười ha hả nói: "Giả thì không giả, truyền thuyết về 'sâm Kỳ Lân' đã lan truyền tại Thiên Tích sơn được nhiều năm rồi, có không ít người từng gặp được. Nếu ai có thể tìm được, tùy tiện hiến cho vị chí tôn nào đó, ắt sẽ có trọng thưởng. Đời này có thể không cần phải làm gì nữa, trực tiếp dưỡng lão cũng được rồi."

Vậy mà lại là thật sự, sư huynh đệ mấy người nghe nói vậy đôi mắt sáng lên.

Sau khi nói thêm mấy lời khách sáo, bọn họ mới cáo từ rời đi.

Sau khi đi xa một chút, Nam Trúc nhịn không được chắt lưỡi mấy tiếng, "Thảo nào lại có nhiều người như vậy mạo hiểm đến nơi hỗn loạn này để kiếm tiền. Thì ra là còn có loại bảo bối mà bọn ta chưa từng nghe nói tới này. Mọi người đều nói cầu phú quý trong nguy hiểm, thực sự không sai a."

Dữu Khánh cũng cất lời thổn thức, "Không đến không biết, có một số việc chính là như vậy, quả thực được thêm kiến thức."

Người làm đứng tại cửa nhà hàng cắn hạt dưa nhìn theo mấy người rời đi, khịt mũi xì một tiếng, ý mỉa mai rất rõ.

Một người làm đang lau bàn phía sau cửa đi ra tới cửa, vung vẩy chiếc khăn, chậc chậc nói: "Lúc trước Hạt Tử bang đánh nhau với người khác, tử thương nặng nề, đây là nóng lòng muốn kéo người đi báo thù đi. Mấy tên này chưa chắc đã bị lừa, ngươi vậy mà lại lắm miệng chen vào mấy câu làm gì. Người ta không oán không cừu với ngươi, cần gì phải lừa người ta."

Người làm cắn hạt dưa nói: "Việc này sao có thể nói là lừa chứ, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được Hạt Tử bang có vấn đề. Nếu như bọn họ không có lòng tham, tự nhiên sẽ không có việc gì, nếu như thật sự nôn nóng mê tiền, đầu óc u mê, đoán chừng cũng sẽ không

tiếp tục chi tiền vào thành. Mấy tên quỷ nghèo, chết thì chết đi, cũng không có tổn thất gì đối với Khối Lũy thành của chúng ta.”

Chương 769: Tình nhân

Trong núi lớn chồng chất loạn thạch, bên trong có vô số không gian to to nhỏ nhỏ hình thù kỳ quái khác nhau, rất nhiều rất nhiều người lang thang ở trong đó, hoặc là sinh sống tại đây.

Xét về tổng thể, nơi đây không thích hợp để sinh tồn, nhưng nơi này có thần tích tồn lưu lại Nhân gian, có gì đó cho người ta hướng tới.

Sư huynh đệ mấy người tản bộ khắp nơi trong thành, rồi cũng từ trong miệng những người khác xác nhận được thông tin về sâm Kỳ Lân.

Vòng tới vòng lui, cảnh tượng duy nhất không thay đổi là hình ảnh những người ngồi rác các góc các nơi trên mặt đất, những người này không hề nghi ngờ đều là tu sĩ, tạo cho người ta có cảm giác phiêu bạt nơi này, mọi người thần sắc khác nhau, có người mê man, có người chết lặng.

Trải qua một đường hỏi thăm, sư huynh đệ mấy người cuối cùng tìm đến khu vực phồn hoa nhất trong Khối Lũy thành, Bách Trượng đình.

Tên như ý nghĩa, đây là một không gian trong Khối Lũy thành có chiều cao đạt đến trăm trượng. Những người lui tới Thiên Tích sơn, nếu tìm được thứ gì đáng giá, đa số họ đều bán ra tại nơi này.

Người bán đều là những người lui tới Thiên Tích sơn, phía mua thì có không ít nhà, mỗi một cửa hàng lớn chỉ có một chủ nhân.

Ít nhất ở mặt ngoài là như thế, về phần có người nào lén lút giao dịch với nhau hay không thì cũng không dễ kiểm soát.

Cách tốt nhất để ngăn chặn các giao dịch riêng tư chính là chủ nhân nơi đây giữ công bằng, công chính trong giao dịch. Chỉ cần khách hàng cảm thấy giao dịch công bằng, họ đương nhiên sẽ không đi mạo hiểm lén lút giao dịch riêng tư làm gì. Trên thực tế, người kinh doanh của Khối Lũy thành quả thực là làm như vậy.

Bên trong không gian rộng lớn này, có nhà hàng, có trà lâu, có khách sạn, sòng bạc, thanh lâu, phòng đấu giá gì gì đó đều có, đủ các loại nơi chốn phục vụ sống phóng túng, ăn, mặc, ở, đi lại, muôn màu muôn vẻ, náo nhiệt vô cùng, toát ra khí tức xa hoa hoang phí, có thể nói đây là nơi sầm uất, náo nhiệt nhất trong khắp sa mạc.

Đám người Dữu Khánh đã được mở rộng tầm mắt. Bọn hắn dừng chân trước một cái khách sạn, ngước mặt nhìn lên, trên bảng hiệu của khách sạn viết ba chữ "Thạch Tâm cư".

Khách sạn này được đục vào trong khu vực đá trên cao trăm trượng để tạo ra, mỗi một phòng nghỉ đều có lan can lô gia được điêu khắc tinh xảo. Các phòng nghỉ được bố trí không dày đặc, trái lại còn rất thưa thớt, từ số lượng cửa sổ và lô gia là có thể nhận thấy được điều này, nhưng bố cục rất được chú ý, tinh tế, đứng ở bên ngoài cũng có thể cảm nhận được, chiều cao được một mực kéo dài đến trên đỉnh trăm trượng.

Khách sạn độc nhất này chiếm một khu vực lớn như vậy.

Cũng không chỉ có sư huynh đệ mấy người bọn hắn là vừa đến đây lần đầu nên ngước nhìn, còn có mấy người khác cũng đang ngước nhìn và thảo luận.

"Nghe nói Thạch Tâm cư này không giống như những khách sạn bình thường khác, bên trong đều là phòng ở hai tầng. Nghe nói một diện tích lớn như vậy nhưng chỉ tạo ra không đến một trăm căn phòng nghỉ."

"Chiều cao tầng của phòng khách sạn này làm thật cao a, có lẽ là khách sạn có chiều cao tầng cao nhất cũng không quá."

“Chiều cao tầng có phải cao nhất hay không thì không biết, nhưng khẳng định là đắt nhất. Nghe nói giá phòng một ngày tối thiểu phải mười vạn lượng.”

“Mười vạn lượng? Ở trong đó có thể gia tăng tu vi, hay là có thể trường thọ? Loại ngốc nào mới sẽ bỏ ra số tiền lớn như vậy để ở trong này chứ?”

“Trong mắt người thế tục, một trăm lượng bạc đã là một khoản tiền lớn, nhưng ngươi sẽ để một trăm lượng bạc vào mắt sao? Người có thể ở lại nơi này, tiện tay chi tiêu trăm vạn nghìn vạn cũng không tính là gì, người có được thực lực như vậy, chúng ta lại cho rằng người ta ngốc được sao? Đến cùng là người ta ngốc hay là chúng ta ngốc?”

“Hắc hắc, nói vậy cũng đúng.”

“Có một số người khi phát tài tại Thiên Tích sơn này, cũng sẽ vào đây ở lại để có trải nghiệm một chút.”

“Có nhìn thấy không, hầu hết các căn phòng bên trên đều có ánh đèn, xem ra trong thiên hạ này có không ít kẻ có tiền.”

“Nghe nói không gian lô gia bên ngoài những căn phòng nghỉ này đều có sắp dđặt bàn ăn, có thể tại đó vừa uống rượu vừa ngắm nhìn khung cảnh muôn màu muôn vẻ bên dưới.”

Đối với những thông tin này, đám người Dữu Khánh cũng không biết, cho nên lắng nghe rất chăm chú.

Đúng vào lúc này, phía sau truyền đến một trận huyên náo, có tiếng người quở trách, “Chặn kín trước cửa khách sạn cửa làm gì vậy, tránh ra một chút!”

Đám người Dữu Khánh nghe tiếng thì quay đầu lại, nhìn thấy một đoàn người khiêng một chiếc nhuyễn kiệu đỉnh che lụa mỏng đi đến.

Nhận thấy mình đã cản đường đi của người ta, mấy người không đến mức không nói lý lẽ, cũng không dám kiêu ngạo ở đây, bọn hắn nhanh chóng lùi sang một bên, nhường đường.

Khi nhuyễn kiệu che lụa mỏng đi qua, mấy người loáng thoáng nhìn thấy bóng người lắc lư phái sau lụa mỏng, ngồi trên nhuyễn kiệu là một người phụ nữ duyên dáng mặc một chiếc váy màu lục nhạt. Nàng ta kiểu biếng nửa nằm nửa ngồi, chân bắt chéo vểnh lên, trên đỉnh mũi hài là một quả cầu nhung màu đỏ. Nàng ta hơi hé mở khe mắt, ánh mắt nhàn nhạt nhìn liếc qua mấy người đang chặn đường, mặt mày như tranh vẽ, rất dễ nhìn.

Người chỉ lướt mắt nhìn thoáng qua, lụa mỏng đung đưa cũng đã che chắn tầm mắt, mặc dù là như thế, cho dù người trên nhuyễn kiệu trong tư thế ngồi, nhưng mấy sư huynh đệ vẫn cảm thấy tư thế và phong thái của đối phương rất đẹp.

Còn có cả làn da trắng nõn nà, tất cả bộc lộ ra một vẻ đẹp quyến rũ khác lạ, là một đại mỹ nhân, chỉ thoáng nhìn cũng rất nâng cao tinh thần a.

Không nghĩ tới trong vùng sa mạc này lại có thể có một đại mỹ nhân yểu điệu như vậy, khóe miệng Nam Trúc trong vô thức nhếch lên, toét miệng cười, gã định hỏi xem các sư đệ thấy nữ nhân này như thế nào, nhưng ánh mắt chợt liếc thấy Bách Lý Tâm, lập tức ngậm miệng, ánh mắt cũng đả nhìn sang phía khác, giống như vừa rồi không có nhìn thấy gì cả.

Tâm tình Dữu Khánh cũng thoáng nhộn nhạo rung động với vẻ đẹp của nàng ta, nhưng ánh mắt của hắn nhanh chóng bị thu hút bởi một nhân viên đi theo bên cạnh nhuyễn kiệu, đó là một Bán yêu quái, nữ, mái tóc là lông ngắn sặc sỡ kéo thẳng đến sau cổ, phía sau mông nhô ra một cái đuôi dài, là đuôi cọp, đây là một con hổ yêu.

Sở dĩ hắn bị con hổ yêu này thu hút là bởi vì con hổ yêu này quay đầu lại nhìn thoáng qua, hình như là đang quan sát hắn.

Nhóm người cùng nhuyễn kiệu đi qua, tiến vào trong khách sạn, biến mất.

Trong đám người tán gẫu rôm rả lúc trước, có người hiếu kỳ hỏi một câu, "Với tình hình đi lại quanh co ngoằn ngoèo trong Khối Lũy thành này, vậy mà còn ngồi kiệu, thanh thế không nhỏ a. Đó là ai vậy?"

Có người đi đường vừa rồi cũng tránh một bên nhường đường, lúc này tiếp tục đi tới, nghe vậy quay đầu lại, thuận miệng cười ha hả đáp một câu, "Lão bản nương của Thạch Tâm cư."

Người tò mò đưa ra câu hỏi sửng sốt, nhìn về phía cửa khách sạn, tặc lưỡi lên tiếng, "Chuyện này có liên quan gì đến việc có phải là lão bản nương hay không chứ, ở trong này ngồi kiệu lui lui tới tới rất không tiện a."

Có người khác đi ngang qua nghe vậy thì nhịn không được quay nhìn gã mấy lần, có người thậm chí còn nỡ nụ cười quỷ dị.

Đám người Dữu Khánh chú ý cảnh đó, ánh mắt trao đổi với nhau, đều nhận thức được bên trong chuyện này dường như có giấu giếm điều gì đó.

Sau khi đi qua cửa khách sạn này, bọn hắn cố ý tìm người trên đường hỏi thăm một chút về việc đó, kết quả cũng không phải là chuyện gì quá bí mật, hầu hết mọi người tại Khối Lũy thành đều biết, chỉ là nói ra thì không dễ nghe mà thôi, hơn nữa với thân phận và bối cảnh của người ta cũng không tiện nói lung tung.

Lão bản nương của Thạch Tâm cư tên là Liên Ngư, cái tên này không có gì là không dễ nghe, điều không dễ nghe là ở chỗ, nàng ta đồng thời còn là tình nhân của thành chủ Khối Lũy thành, Nhiếp Nhật Phục.

Trong Khối Lũy thành không có nhiều nơi được cấp phép cho người ngoài kinh doanh, Thạch Tâm cư trong tay Liên Ngư là một trong số

đó, hơn nữa còn là một khu vực lớn như vậy.

Không sai, tại Khối Lũy thành này, Liên Ngư tính là ngoại nhân.

Nghe nói, Liên Ngư cũng muốn trở thành người của Khối Lũy thành, còn muốn trở thành nữ chủ nhân của Khối Lũy thành, nhưng mà Nhiếp Nhật Phục không chịu lấy nàng ta.

Nhiếp Nhật Phục chưa có vợ con, nghe nói vì việc này Liên Ngư còn gây ra một trận đại náo tại Khối Lũy thành, nhưng mà vô dụng, Nhiếp Nhật Phục không cưới chính là không cưới, cũng tuyên bố công khai, nói rằng sẽ không lấy bất kỳ nữ nhân nào, chỉ cho nàng ta làm tình nhân, không đồng ý thì có thể cút.

Nhiếp Nhật Phục có thể tọa trấn nơi đây, có thể tưởng tượng được thực lực của y, tu vi cảnh giới Cao Huyền, hơn nữa còn là loại có thực lực tương đối ở nhóm đầu. Liên Ngư cũng không làm gì được y.

Trận náo loạn đó có thể nói khiến cho Liên Ngư mất hết mặt mũi.

Rất nhiều người cười nhạo nàng ta, nói rằng nếu nàng ta thật sự rời khỏi Nhiếp Nhật Phục, thì đừng hòng tìm được một người đàn ông nào có điều kiện tốt như Nhiếp Nhật Phục, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận mà thôi.

Còn tưởng rằng có chuyện gì, thì ra chỉ là chuyện tào lao như thế, mấy sư huynh đệ tức thì không còn hứng thú, tiếp tục đi dạo.

Đương nhiên, bọn hắn cũng có chút cảm khái, một nữ nhân xinh đẹp như thế, vậy mà phải làm tình nhân của người khác.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu như không nhờ có ngoại hình xinh đẹp, nhân vật như Nhiếp Nhật Phục làm sao có khả năng nhìn trúng.

Bên trong khuê phòng thơm ngát xa hoa tại nơi cao nhất của Thạch Tâm cư, Liên Ngư ngồi trước bàn trang điểm, tháo đồ trang sức ra, đứng dậy rũ mái tóc, tóc dài bung ra khoác trên vai, chân trần đạp

trên tấm thảm lông dày mịn, vóc dáng như vưu vật chậm rãi bước đi, bước ra căn phòng, đi tới lô gia đứng tựa lan can.

Sát lan can có một chiếc ghế dựa cao, nàng ta vuốt tà váy sau mông ngồi xuống, ngồi xuống cũng cao không khác lúc đứng, nàng ta tựa vào lan can chạm trổ, tựa đầu trên một cánh tay, nhìn khung cảnh muôn màu muôn vẻ phía dưới xa xa, hơi thở thơm tho như hương lan, gió đêm thỉnh thoảng vù vù xuyên qua các khe hở cự thạch thổi tới, mái tóc dài phủ vai lại tung lên.

Nữ hổ yêu bưng một cái khay đến đây, rót cho nàng ta một ly rượu, đưa tới.

Liên Ngư cầm lấy ly rượu pha lê xinh đẹp, liếc xéo một cái, "Lén lút đi làm gì vậy?"

Nữ hổ yêu trầm ngâm nói: "Lão bản nương, có vẻ ta nhận ra người chặn đường vào khách sạn vừa rồi."

Tên cô ta là Hổ Nữ, vốn là Linh sủng tọa kỵ của Liên Ngư, bây giờ đương nhiên là kẻ tâm phúc nhất.

Nâng chén nhấp một ngụm rượu, Liên Ngư a một tiếng, hơi chút suy nghĩ rồi hỏi: "Mấy tên đó thoạt nhìn ngờ nghệch ngốc nhếch, có gì đặc biệt hay sao?"

Hổ Nữ: "Lão bản nương, lần trước thành chủ không chịu cấp nhân thủ cho ngài, không phải ngài đã bảo ta đi Triêu Dương đại hội nhìn xem, xem có thể tìm được chút nhân thủ nào thích hợp và tin cậy sao, nếu như ta nhớ không lầm, tên ria mép vừa rồi hẳn chính là Khôi thủ của lần Triêu Dương đại hội này, Trương Chi Thần."

Liên Ngư có phần kinh ngạc, "Tên ria mép trông hèn mọn đó lại là đệ nhất nhân của Triêu Dương đại hội sao? Thoạt nhìn giống một tên ngốc, không giống như người thông minh, có phải người nhìn lầm rồi hay không vậy?"

Hổ Nữ: "Tại trận chiến cuối cùng của hắn, khi hắn cùng nữ đối thủ song song từ trên cao rơi xuống đất thì chiếc khăn che mặt của hai người đều bị đánh bay đi, địa điểm hai người rơi xuống vừa đúng lúc cách ta không xa, ta nhìn thấy được khuôn mặt của hắn. Chỉ là lúc đó tóc tai hắn bù xù, hiện tại nhìn thấy ta cũng không dám xác định, nhưng mà lúc đó, bởi vì đối thủ của hắn vi phạm nội quy thi đấu cho nên người phía bên hắn cũng nhảy ra, một tên béo miệng lải nhải kêu gào, và một tên to con."

Liên Ngư ánh mắt lấp lóe sáng lên, nhớ lại hình dạng mấy người mình nhìn thấy lúc tiến vào khách sạn, tức thì hiểu ý Hổ Nữ nói.

Hổ Nữ biết rõ nàng ta đã hiểu, "Lão bản nương, ta nghĩ hắn là không sai, chắc hắn đó chính là Trương Chi Thần."

Liên Ngư nhấp một ngụm rượu, lẩm bẩm: "Thật sự là không nhận ra được tên ngốc này."

Tiếp đó nàng ta kỳ quái nói: "Đệ nhất nhân Triêu Dương đại hội, không lo không có tiền đồ, không cần phải chạy tới nơi đây mạo hiểm kiếm tiền a? Ngươi sắp xếp người đi theo dõi, nhìn xem là có chuyện gì. Nếu như hắn thực sự tới đây mạo hiểm kiếm tiền, thích hợp thì có thể thử mời chào hắn."

Hổ Nữ đáp: "Ta đã sắp xếp người đi theo, theo dõi."

Chương 770: Đương Tự Tại

Sư huynh đệ mấy người cứ như vậy đi dạo khắp nơi, một đường đi dần lên cao, cho đến khi không còn đường để đi nữa, bọn hắn xuyên qua một cái khe như cửa hang động, đi ra ngoài, lúc này bầu trời đầy sao, không có ánh trăng, xa xa chỉ có bóng mờ, thâm trầm.

Mấy người vẫn chưa đi dạo đến nơi cao nhất, nhưng không dám tiếp tục đi lên phía trên, bên trên chính là tảng đá khổng lồ nằm nghiêng như sườn dốc, đó cũng chính là phủ Thành chủ, không mời là không được lên, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Sau đó, ngươi có thể ở tại bên ngoài cửa hang trên vách núi ngắm nhìn phong cảnh, cũng có thể ngồi đó chơi đùa, nhưng không thể chạy lung tung khắp nơi ngoài núi.

Phần nhô ra khỏi núi này có không ít điểm cư trú và cửa hàng dùng nó làm sân thượng, nhiều người qua lại, nhảy tới nhảy lui là không thích hợp, vì vậy được kiểm soát nghiêm ngặt.

Vì vậy, mấy sư huynh đệ cũng chỉ có thể dừng lại nơi này, mặc dù ở nơi càng cao ngắm nhìn phong cảnh chắc chắn sẽ càng đẹp, nhưng để có thể ngắm nhìn thỏa thê toàn bộ cảnh đêm xung quanh thì tầng cấp của bọn hắn không đủ, quả thực không thể đi lên.

Trời tối đen, không nhìn rõ được cái gì bên ngoài, mấy người đứng nhìn một hồi liền không còn hứng thú, cảm thấy cũng đã đến giờ, có thể đến gặp cửa hàng tên là "Đương Tự Tại" đó rồi.

Nam Trúc nhìn nhìn con đường trở lại, hỏi: "Đường đi nơi này rẽ đông rẽ tây, không biết phải rẽ bao nhiêu lần, có ai có thể nhớ được đường trở lại không?"

Dữu Khánh: "Đường cũ chưa chắc đã là đường gần nhất, cứ một mực đi xuống dưới là được rồi. Đến phía dưới rồi tìm tiếp."

Cũng chỉ có thể như vậy, trên tay bọn hắn lại không có bản đồ bên trong thành.

Trong thành có nơi bán bản đồ, ba vạn lượng một tấm, khá đắt, mặc dù chế tác tinh tế đẹp mắt, nhưng sư huynh đệ mấy người vẫn luyến tiếc bỏ tiền ra mua, bọn hắn quyết định ra bên ngoài đến mua ở của hàng của Thiêu Sơn Lang, nghe nói ở nơi đó một tấm chỉ cần ba nghìn lượng.

Đối với bọn hắn mà nói, chế tác thô sơ một chút cũng không sao, chỉ cần có thể sử dụng là được, bản đồ là dùng để xem đường, không phải dùng để thưởng thức, đẹp đẽ thì có thể ăn được sao? Tiết kiệm tiền là thật sự có thể kiếm cơn ăn.

Nếu là có bản đồ để sao chép lại, bọn họ thậm chí còn sẽ tiết kiệm ngay cả khoản tiền này.

Lại rẽ động rẽ tây khoảng nửa giờ, bọn họ mới xuống đến dưới chân núi. Bọn hắn đi ra ngoài từ một cửa ra khác. Rồi sau đó, giống như lúc trước đã nói, bọn hắn đi vòng vòng tìm kiếm chân núi.

Dưới chân núi có rất nhiều cửa hàng của Thiêu Sơn Lang, rải rác lác đác vây quanh Khối Lũy thành, ước chừng phải có đến mấy trăm cửa hàng Thiêu Sơn Lang.

Có bảng hiệu để phân biệt, không quá khó tìm, phí một chút thời gian liền tìm được cửa hàng "Đương Tự Tại" kia.

Tại cửa vào cửa hàng cửa treo một cái đèn lồng đỏ chưa thắp sáng, bên trong cửa hàng tối thui, cửa đóng then cài, đây là trạng thái không buôn bán.

Bách Lý Tâm tiến tới gõ gõ cửa, cửa mở ra, người khoác áo choàng đi ra ngoài hất hất tay ra hiệu, vì vậy mấy người tạm thời lùi lại.

Người khoác áo choàng đóng cửa lại, sau đó chui xuống phía dưới cửa hàng, thu bốn cái chân trụ lại, khiêng cửa hàng rời đi, đi vòng vòng dưới chân núi một hồi, tìm đến một chỗ tương đối trống trải rồi mới lần nữa hạ chân trụ xuống, cố định cửa hàng.

Gã làm một động tác ra hiệu cho mấy người đang đi theo không xa không gần tiến đến đây, sau đó đưa vào trong cửa hàng.

Không gian bên trong cửa hàng không lớn cũng không nhỏ, theo lý thuyết thì rất dễ dàng chứa được mấy người, nhưng mà bởi vì được chia thành cách giá tầng và các gian, cho nên mấy người chỉ có thể

hoặc khoanh chân ngồi sau cửa, hoặc đứng tại lối đi nhỏ, hoặc leo lên trên tầng nằm trên đó.

Người khoác áo choàng đứng tại cửa vào nhìn nhìn ra bên ngoài, sau đó đóng cửa lại, từ trên cổ lấy xuống một sợi dây chuyền kim loại, rút một tấm bảng tên nhỏ đưa cho Bách Lý Tâm, hạ thấp giọng nói: "Gần như không có một nữ nhân nào đi làm Thiêu Sơn Lang, con đường phái bên chúng ta không kiếm được, chỉ có thể tìm được một thân phận nam nhân. Ngươi xem có được hay không?"

Đứng ở lối đi nhỏ, Bách Lý Tâm quay đầu nhìn những người khác.

Tựa tại trên tầng trên, Dữu Khánh lập tức gật đầu nói: "Được. Ở đây có ba nam nhân, nhiều hơn nữ nhân, không thiếu nam."

Lúc này Bách Lý Tâm mới đưa tay nhận lấy tấm thẻ bài, cầm trong tay lật xem. Nàng nhìn thấy một mặt của nó có khắc hai chữ "Thiêu sơn" giữa đám hoa văn, một mặt khác thì khắc một cái tên, nhìn thấy tên này, nàng nhịn không được nói đọc nhỏ ra, "Hoa Thượng Phi? Cái tên này nhìn thế nào đều giống là tên của nữ nhân."

Người khoác áo choàng: "Tên gọi là gì không quan trọng, quan trọng là các ngươi an toàn khi dùng nó. Về đồ đi kèm theo thân phận, trong lúc nhất thời cũng tìm không được thích hợp, có thể kiếm tới cái này đã không tệ rồi. Hơn nữa, khi cần thiết, nữ nhân như ngươi dùng tới tên này cũng rất thích hợp, sẽ không dễ khiến người ta hoài nghi, đúng không."

Mấy người Bách Lý Tâm suy nghĩ lại thấy cũng đúng, tên không quan trọng, sử dụng cái thân phận này an toàn mới là quan trọng nhất, giả mạo Thiêu Sơn Lang đó là trọng tội, bất kể rơi vào trong tay người nào, đều có thể giết.

Người khoác áo choàng lại lấy ra một cuộn giấy từ trong tay áo, đưa cho nàng ta, "Đây là thông tin về chủ nhân 'Hoa Thượng Phi' của gian cửa hàng này. Các ngươi phải đọc qua đi, nếu như thật sự gặp

phải chuyện gì, ít nhất cũng có thể dùng miệng lưỡi đối phó một chút."

Bách Lý Tâm hỏi: "Nếu bị người khác phát hiện chúng ta là giả mạo thì phải làm sao?"

Người khoác áo choàng: "Đây chính là điều bên trên muốn ta dặn dò các ngươi, tận lực đừng để bị người khác nhận ra. Nếu để người ta nhận ra, chính các ngươi phải tự nghĩ cách giải quyết. Bản thân các ngươi cũng không muốn rước lấy phiền toái cho mình, đúng không? Nếu thực sự không còn cách nào khác, bên trên sẽ nghĩ biện pháp đè chuyện này xuống. Nhưng cần phải nhớ kỹ một điểm, nghìn vạn lần không thể để cho chuyện giả mạo Thiêu Sơn Lang gây ra náo loạn quá lớn. Một khi gây ra huyên náo mọi người đều biết, ngang nhiên khiêu chiến quy tắc của Thiêu Sơn Lang là không ai có thể bảo vệ được các ngươi."

Nương theo ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài, Bách Lý Tâm nhìn thoáng qua nội dung trên giấy, ừ một tiếng, nói: "Biết rõ rồi."

Người khoác áo choàng: "Còn có chuyện gì cần ta chuyển lời không?"

Bách Lý Tâm hỏi: "Trong thư ta có nói tới chuyện tiền bạc, không bảo mang đến sao?"

Đừng nói là một đồng tiền làm khó anh hùng, đồng dạng cũng có thể làm khó nữ nhân, nàng ta cũng muốn trong sinh hoạt có chút mặt mũi, biết được ý đồ của Nam béo nhưng không tiện từ chối, nàng cũng rất không thoải mái.

"Không có tiền." Người khoác áo choàng đáp lại một câu, lắc đầu nói: "Bên trên đã nói rồi, hắn cũng không có tiền. Vì một chút việc tư mà vận dụng tới một chút nhân lực, vật lực đã là khả năng cực hạn rồi. Nếu tiếp tục mở miệng hỏi tiền nữa thì đã là một chuyện khác. Chi phí trong Tu Hành giới không phải là khoản tiền nhỏ."

Nghe được lời này, lông mày Dữu Khánh giật giật, trong ánh sáng mờ tối, hắn lại âm thầm quan sát Bách Lý Tâm, tự hỏi không biết nữ nhân này rốt cuộc là tìm ai nhờ hỗ trợ.

Lúc trước Hướng Lan Huyên từng khẳng định chắc chắn rằng nữ nhân này là do Ứng Tiểu Đường phái tới, đó chỉ là suy đoán của người bên ngoài, chính hắn biết rõ rằng không phải.

Hắn cũng biết người bên ngoài có sự hiểu lầm rất lớn về mối quan hệ giữa hắn và Ứng Tiểu Đường, thực ra hoàn toàn không phải giống như người bên ngoài tưởng tượng.

Hắn từng gặp mặt Ứng Tiểu Đường, cũng từng nói chuyện với ông ấy, Ứng Tiểu Đường coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Khi hắn nhất quyết muốn đi, Ứng Tiểu Đường đã nói rất rõ ràng những gì cần nói, sẽ không vì một mình hắn mà làm việc tùy hứng.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ không nói rõ ra việc này cho người bên ngoài biết, hắn sẵn lòng duy trì sự hiểu lầm mơ hồ này. Trước kia, hắn có thể ra ra vào vào tại Minh tự, không phải là bởi vì hưởng thụ chỗ tốt từ sự hiểu lầm này hay sao.

Người khoác áo choàng lại quay đầu quét mắt liếc nhìn đám người Dữu Khánh, "Bên trên có nói, nếu ngươi không mở miệng nhắc đến tiền thì ta sẽ không nói gì cả. Nhưng nếu như ngươi mở miệng nhắc đến tiền, vậy thì khẳng định là do mấy tên này làm không đúng. Bên trên nói cho ngươi biết, nói mấy tên này rất keo kiệt, vì tiền liền có thể đánh nhau, là không thể nói chuyện tình cảm. Cho nên ngươi cũng đừng có xấu hổ làm gì, thiếu tiền thì cứ tìm bọn họ mà đòi. Đối với những tên thối tha không biết xấu hổ này, khi cần thiết thì có thể phóng ám tiễn sau lưng, bọn hắn sợ, tự nhiên sẽ đưa tiền cho ngươi."

Vừa nghe được những lời này, sắc mặt sư huynh đệ ba người đại biến, cái gì gọi là vì tiền có thể đánh nhau?

Cho dù bản thân không thừa nhận đức tính của mình, nhưng trong nháy mắt liền nhận thức được, người được gọi là "Bên trên" đó biết rất rõ bọn hắn, điều này là không thể a, trừ khi…

Ý nghĩ đầu tiên của ba người chính là tiểu sư thúc, nhưng suy nghĩ lại liền tự mình phủ nhận điều này, nếu tiểu sư thúc phái người tới sẽ không cần phải che che giấu giấu, chẳng lẽ là…

Bọn họ nghĩ đến một vài người khác, những sư huynh đệ đã rời khỏi Linh Lung quan, ngoại trừ những người này ra hẳn là không còn người nào khác.

Nếu là nói như vậy, vậy thì có thể giải thích được rõ những hành vi của Bách Lý Tâm.

Ba người bọn hắn nhanh chóng nhìn nhau một chút, trong lòng đều có ý nghĩ như nhau, lẽ nào có vị sư huynh đệ nào đó đã nắm giữ được địa vị cao hay sao? Nếu thật sự là như vậy, có khó khăn không đi tìm, có thế lực mà không lợi dụng, chẳng phải kẻ ngốc sao?

Dám không giúp, liền tới cửa nằm đó làm loạn chơi!

Bách Lý Tâm cũng rịn mồ hôi, phóng ám tiễn sau lưng, việc này nàng làm không được, bảo nàng mở miệng hỏi tiền mấy tên này, nàng cũng không hạ mặt mũi xuống được như vậy.

Đang ngồi khoanh chân đả tọa ở trong khoang ô vuông phía dưới, Nam Trúc chợt nhô đầu lên, rướn cổ nói: "Người nào keo kiệt chứ? Đây là vu khống, đây là phỉ báng. Bách Lý, ngươi nói xem nào, ta không phóng khoáng sao? Ta là người keo kiệt như vậy sao? Không thể tin được lời nói của loại người đó."

Bách Lý Tâm lắc đầu, đúng là không thể nói vị này keo kiệt đối với mình, cho dù vị này có ý đồ khác.

Hiện tại, nàng cũng đang nghiền ngẫm tự hỏi, mối quan hệ giữa vị bên trên đó và mấy tên này đến cùng là như thế nào, tại sao có thể

nói ra những lời như vậy.

Kỳ thực nàng ta cũng không biết người bên trên đó là ai, nhưng biết người trước mặt này chắc chắn biết rõ.

Dữu Khánh tựa tại trên tầng trên, khách khí chắp tay hỏi, "Bằng hữu, thỉnh giáo một chút, người bên trên ngươi là ai vậy?"

Người khoác áo choàng lắc đầu, "Không biết."

Sư huynh đệ ba người nhất tề nghẹn lời không biết nói gì.

Nam Trúc lập tức đổi cách hỏi, "Nhận chức ở nơi nào là phải biết đúng không? Giúp nhiều việc như vậy, chúng ta dù sao cũng phải tìm cơ hội đăng môn đáp tạ a?"

Dữu Khánh lập tức hùa theo: "Đúng vậy, không gặp mặt trực tiếp cảm tạ, quả thực khó biểu đạt được lòng biết ơn."

Mục Ngạo Thiết cũng ừ một tiếng, y vô cùng trịnh trọng nói: "Quả thực phải gặp mặt cảm tạ."

Người khoác áo choàng: "Được rồi, đừng hỏi nữa, ta sẽ không trả lời. Bên trên đã cố ý dặn dò rồi, nếu như Bách Lý Tâm không mở miệng hỏi tiền thì không nói những lời này, là không muốn liên lụy mãi với các ngươi không dứt. Bên trên nói các ngươi không phải là thứ gì tốt, nếu biết rõ hắn là ai, biết rõ hắn ở đâu, chắc chắn sẽ da mặt dày quấn lấy hắn, hắn không có phúc chịu được thịnh tình của mấy vị.

Bên trên nói rằng, các ngươi dính vào chuyện không nên dính vào, phía sau các ngươi có một số ánh mắt như ẩn như hiện đang nhìn chằm chằm vào các ngươi, hắn cũng không tìm hiểu được rõ ràng là lai lịch gì, hắn cũng không dám để cho những ánh mắt đó để ý đến mình, chỉ có thể là đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Các ngươi muốn làm chuyện gì hắn không có tư cách quản tới, mà hắn thì cũng có đại sự hắn cần phải làm, không có sức lực đi theo các ngươi gây náo loạn.

Bảo các ngươi làm việc, hành động phải cẩn thận hơn, có thể mời được một vị Đại tiễn sư trợ giúp các ngươi một tay, đã không phụ lòng các ngươi rồi.

Bên trên đặc biệt dặn dò một câu, nói các ngươi không nên nghi thần nghi quỷ, nói là Bách Lý Tâm tuyệt đối tin cậy!"

Nói xong, người khoác áo choàng giang hai tay ra, thể hiện đó là tất cả, không còn gì để nói.

Sư huynh đệ ba người nghe xong, sửng sốt một lúc lâu, những lời này không dễ dàng tiêu hóa, nhưng có một điểm bọn hắn khẳng định chắc chắn, người "Bên trên" tuyệt đối là xuất thân từ Linh Lung quan.

Chương 771: Hoa Thượng Phì

Một lát sau, biết rõ không hỏi ra được gì nữa, Dữu Khánh đưa tay cầm lấy một tấm vải đặt trên tầng mình đang nằm, kéo tới quan sát, "Nhìn đi, trong cửa hàng này dường như chẳng có thứ gì cả, chỉ có mấy khối vải vứt chặn lối đi? Bố trí thêm một số thứ khác đi chứ."

Người khoác áo choàng: "Có thể lấy tới cửa hàng này cho các ngươi đã là rất tốt rồi, phần còn lại tự các ngươi nghĩ cách đi. Đúng rồi…" Gã lại quay sang nói với Bách Lý Tâm: "Chúng ta cũng không có tiền, dùng xong cửa hàng này rồi thì nhớ kỹ trả lại. Đặt ở một nơi ổn thỏa rồi hãy liên hệ. Đến lúc đó sẽ có người đến lấy."

Bách Lý Tâm gật đầu ừ một tiếng.

Thấy người khoác áo choàng muốn rời đi, Dữu Khánh gọi gã lại, "Hỏi thêm một câu, ngươi đã nghe nói tới 'Sâm Kỳ Lân' chưa?"

Người khoác áo choàng vừa mới xoay người nghe vậy sửng sốt, quay đầu lại hỏi, "Các ngươi chạy tới đây, không phải là định tìm thứ này chứ?"

Dữu Khánh phủ nhận, "Không thể nào, lúc trước khi ở trong thành nghe người của 'Hạt Tử bang' gì đó thảo luận về thứ này, hình như bọn họ muốn đi tìm thứ này."

Người khoác áo choàng: "Không có là tốt nhất. Theo những người đã nhìn thấy nói, thứ đó chạy trên mặt đất nhanh như bay, tốc độ có thể nhanh như kỳ lân, còn biết thổ độn, tới vô ảnh, đi vô tung, ngay cả mấy vị cường giả mạnh nhất đương thời đều bắt không được, cuối cùng đành phải bỏ qua. Chỉ bằng đám người của bang phái gì đó, ngươi cảm thấy có khả năng bắt được sao?"

Còn biết thổ độn? Sư huynh đệ mấy người nhìn nhau.

Đối với người khoác áo choàng mà nói, nơi đây không thích hợp nán lại lâu, thừa dịp mấy người còn đang sửng sốt ngây người, gã đưa tay kéo mở cửa, đi ra ngoài, thoáng nhìn nhìn xung quanh một chút rồi lắc mình biến mất tại trong bóng đêm.

Phía dưới trống ra một vị trí, Nam Trúc đang ngồi trong một ô chứa hàng lập tức chui ra, chen tại bên cạnh Bách Lý Tâm, hít thở mùi thơm cơ thể của nàng.

Bầu không khí trong cửa hàng yên tĩnh được một lúc, sau đó Dữu Khánh nhìn chằm chằm Bách Lý Tâm, hỏi: "Người bên trên của các ngươi là ai?"

Bách Lý Tâm lắc đầu, "Ta thật sự không biết."

Dữu Khánh: "Vậy các ngươi làm sao liên hệ?"

Bách Lý Tâm: "Gửi thư liên hệ."

"Gửi thư đến đâu?"

"Không thể nói."

"…" Dữu Khánh không nói nên lời.

Nói chung, sư huynh đệ ba người đều im lặng, trong đầu đều đang lướt qua hình ảnh những sư huynh đệ đã rời khỏi Linh Lung quan, suy nghĩ xem người nào có khả năng lớn nhất. Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra sư huynh đệ nào có thể có được tiền đồ lớn như vậy, vừa nhận được tin tức liền có thể thu xếp mọi chuyện tại Khối Lũy thành này.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, trải qua chuyện lần này, bọn hắn thật sự yên tâm với Bách Lý Tâm. Những sư huynh đệ đó mặc dù đã rời khỏi Linh Lung quan, và cũng đã chia tay nhiều năm, nhưng bọn hắn vẫn tin tưởng những người đó sẽ không làm ra chuyện gây bất lợi cho bọn hắn.

Cuối cùng còn là Bách Lý Tâm đánh vỡ sự im lặng, nàng lắc lư tấm bảng tên và tờ giấy ghi chép thông tin liên quan trong tay, hỏi: "Ai nhận làm 'Hoa Thượng Phi' này?"

Nói đến công việc cần đến thể lực, Mục Ngạo Thiết ở phía bên trong đáp một câu, "Để ta khiêng cho."

Nào ngờ Dữu Khánh từ chối: "Ngươi quên đi. Để cho lão Thất làm."

Nam Trúc trừng mắt hỏi: "Vì sao là ta?"

Gã rất không muốn khiêng một cái cửa hàng như thế này chạy khắp nơi, nói như thế nào mình cũng là sư huynh, gã không thể đích thân làm công việc đòi hỏi thể lực nặng nề nhất như vậy, dù là nơi đều là công việc mệt nhọc bẩn thỉu với trình độ thấp.

Dữu Khánh: "Vóc dáng ngươi quá rõ ràng, nếu chúng ta đi chung với nhau, khả năng bị người khác nhận ra rất lớn."

Nam Trúc lập tức nói: "Không thể nói như vậy được, nếu thật sự có người có thể nhận ra được ngươi, có đi cùng với ta hay không cũng không quan hệ."

Dữu Khánh không để ý tới gã, trực tiếp nói với Bách Lý Tâm: "Khi bọn ta ra ngoài, ngươi cứ trốn ở trong cửa hàng này, cố gắng hết sức đừng có lộ diện."

Bách Lý Tâm: "Không sao, ta vẫn nên cùng đi với các ngươi đi."

Dữu Khánh nói chuyện không chút khách sáo, "Nếu ngươi không có cung tên, tác dụng cũng không lớn, một mực cõng cung tên theo trên lưng thì lại quá gây chú ý. Một nữ Đại tiễn sư còn gây ấn tượng hơn cả hình thể của lão Thất. Nếu cứ đi theo với chúng ta trái lại sẽ thành gánh nặng."

Ánh mắt Nam Trúc sáng lên, vội vàng khuyên nhủ: "Đúng vậy, lão Thập Ngũ nói có lý. Bách Lý, chúng ta phải suy nghĩ vì đại cục."

Vì vậy, Bách Lý Tâm trầm mặc không nói nữa rồi, xem như đã ngầm chấp nhận.

Nam Trúc chủ động đưa tay cầm lấy đồ vật trong tay nàng, đeo tấm bảng tên đại biểu thân phận Thiêu Sơn Lang kia lên trên cổ, vui cười hớn hở nói: "Từ giờ trở đi, nam nhân nào đó chính là Hoa Thượng Phi của Thiêu Sơn Lang rồi. Thật sự không nghĩ tới có một ngày ta lại có thể làm Thiêu Sơn Lang."

Dữu Khánh thuận miệng chen một câu, "Hoa Thượng Phì."

Lời này vừa nói ra, Bách Lý Tâm nhịn không được "Phốc xuy", phì cười ra tiếng.

Sắc mặt Nam Trúc lập tức sa sầm xuống, ánh mắt nhìn Dữu Khánh có chút không thích hợp.

Dữu Khánh chậm rãi quay đầu sang bên khác, cũng nhận thấy được mình vui đùa lỡ lời rồi, bình thường nói lão Thất mập mạp như thế nào cũng không sao, nhưng ngay trước mặt Bách Lý Tâm thì không thể nói như vậy, không thể làm mất mặt lão Thất, nếu không lão Thất là thật sự sẽ trở mặt.

Hắn đưa tay chạm vào vách tường và cánh cửa của cửa hàng, đẩy đẩy rung rung ước lượng tính chất vật liệu, rồi nói sang chuyện khác: "Cửa hàng này không được tốt lắm."

"Thiên Nhai các" chất lượng tốt là tương đối đắt tiền, càng nhẹ nhàng, càng kiên cố thì càng đắt, tương đối chú ý tới vật liệu sử dụng. Nghe nói một bộ "Thiên Nhai các" đắt nhất nặng chưa đến mười cân, đó là khái niệm gì?

Mà cửa hàng trước mắt này, chỉ hơi chút ước lượng, đoán chừng phải nặng hơn ba trăm cân.

Chênh lệch như vậy, đối với một Thiêu Sơn Lang đi khắp thiên nhai mà nói, ảnh hưởng lớn không phải bình thường.

Nam Trúc hừ một tiếng, "Có tác dụng là được rồi, nghèo mà kén làm gì?"

Dữu Khánh cũng chỉ nói vậy mà thôi, dù sao hắn cũng không phải là người khiêng nó, hắn quay đầu lại gọi một tiếng: "Lão Cửu, chúng ta đi."

Mục Ngạo Thiết lập tức chui ra bên ngoài.

Nam Trúc thoáng sửng sốt, hỏi: "Các ngươi đi đâu?"

Dữu Khánh: "Còn có thể đi đâu? Đương nhiên là đi tìm hiểu tin tức. Cũng không thể tất cả mọi người đều chen chúc trong cửa hàng này

nha. Tất cả đều dồn đống trong này chẳng phải sẽ thành người mù sao? Ngươi ở đây treo thẻ bài thu mua 'Tam Túc ô', ta và lão Cửu ta ngoài tìm hiểu tin tức."

Cửa tiệm mở ra, hai bóng người một trước một sau rời đi, lại chạy trở về trong Khối Lũy thành, tiếp tục vòng vòng khắp nơi.

Hoàn cảnh trong cửa hàng chuyển thành cô nam quả nữ, mà đây cũng là tình trạng Nam Trúc thích nhất.

Trước đây, cho dù trong lúc ở tại U Giác Phụ, mỗi khi Nam Trúc cố ý tiếp cận, Bách Lý Tâm đều có thể tìm lí do trốn tránh, bây giờ thì đành phải chấp nhận cô nam quả nữ với Nam Trúc.

Đương nhiên, cũng không thể bỏ lỡ chính sự, hai người làm quen một chút tình huống của cửa hàng, sau đó thắp sáng chiếc đèn lồng đỏ treo tại cửa vào, viết một tấm bảng thu mua với chữ viết huỳnh quang, một trăm vạn lượng mua một con Tam Túc ô!

Ngày hôm sau, trời vừa mới sáng lên, những Thiên Nhai các vây quanh ở dưới chân núi Khối Lũy thành, có không ít bắt đầu đứng dậy rời đi, không biết đi đâu.

Nam Trúc leo lên trên nóc cửa hàng của mình nhìn khắp nơi xung quanh, tiếp đó gã có phần không biết mình nên làm gì bây giờ.

Cũng may, không bao lâu sau, hai bóng người quen thuộc đi bộ xuất hiện trong tầm mắt, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết vòng vòng một đêm ở trong thành lúc này đã trở về.

Đi dạo cả một đêm nhưng hai người có thể nói là không có chút thu hoạch, không ai biết rõ Tam Túc ô sẽ xuất hiện cụ thể tại nơi nào.

Càng quan trọng hơn là, không có ai trong thành quen biết bọn hắn, toàn là người xa lạ không có chút giao tình nào, vả lại, nhìn bọn hắn không giống là người giàu có ở tầng cấp cao, hơn nữa cả hai đều

ngại chi tiền phóng khoáng, nên không ai giao lưu sâu với bọn hắn, bọn hắn đành phải tìm cách khác để giải quyết.

Vì vậy, sau khi ra khỏi thành, hai người mặt mày xám xịt quay trở về.

Khi hai người đi đến cửa vào cửa hàng, Nam Trúc nhảy xuống, dù sao xung quanh không có người nào, người có thể nhìn thấy cửa hàng đều đang ở khá xa nơi đây, gã liền hỏi thẳng một câu, "Thế nào?"

Dữu Khánh buông tiếng thở dài, "Không được tốt lắm, trước tiên tìm một con đường đã đi."

Nam Trúc truy vấn một câu, "Tìm con đường gì?"

Mục Ngạo Thiết đáp một câu, "Tìm tên họ Tào kia."

"A?" Nam Trúc trợn mắt hỏi: "Các ngươi không phải thật sự sẽ gia nhập vào bang phái đi?"

Sở dĩ giật mình kinh ngạc là bởi vì bọn họ vốn đã có môn có phái, là đệ tử của Linh Lung quan, tiếp tục trà trộn vào bang phái thì là chuyện gì chứ? Thật sự muốn chinh phục thiên hạ tại Khối Lũy thành hay sao?

Gã cũng hoài nghi hai tên gia hỏa này là định đi tìm sâm Kỳ Lân, bởi vì gã cũng có ý nghĩ tương tự, chuyến này nếu có thể thuận tiện kiếm được một khoản tiền, thì có gì sai chứ?

Không cần phải nói ra, gã biết rõ hai vị sư đệ khẳng định cũng có ý nghĩ như vậy, nếu có cơ hội tiện thể kiếm một khoản, chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Dữu Khánh: "Có gì phải kêu lên ngạc nhiên như vậy? Lạ nước lạ cái, trước tiên trà trộn lẫn vào đó rồi nói tiếp. Đi thôi, cũng chưa chắc chắn, trước tiên nhìn xem tình hình bên phía họ Tào cái đã."

Hắn và Mục Ngạo Thiết rời đi trước.

Nam Trúc quay đầu lại gật đầu ra hiệu cho Bách Lý Tâm đang ở bên trong quan sát tình hình bên ngoài, sau đó liền chui xuống dưới căn nhà nhỏ, vai gánh lấy trọng lượng, chụp lấy một cái cơ quan kết nối với chốt cài bốn chân trụ, lôi kéo, then cài được rút ra, bốn chân trụ lập tức không gánh tải trọng nữa, toàn bộ trọng lượng lập tức đè lên vai gã.

Tiếp đó gã kéo một sợi dây thừng, bốn chân trụ được thu lại, sau đó gã lại đẩy then cài cơ quan, chặn bốn chân trụ không bị rơi xuống.

Gã nâng toàn bộ căn nhà nhỏ lên, xoay chuyển phương hướng, sau đó rung rẩy một thân thịt mỡ ra sức đuổi theo phương hướng hai người Dữu Khánh rời đi.

Nghĩ đến việc Bách Lý Tâm được mình khiêng trên bờ vai mình, gã nhịn không được nhếch miệng cười vui vẻ, có cảm giác hạnh phúc.

Phía đông Khối Lũy thành, bên ngoài cửa thu tiền ra vào thành số 18, mấy chục người đang tụ tập ở đây, không biết đang trao đổi chuyện gì.

Dữu Khánh nhảy lên trên một tảng đá, đứng trên cao xem xét, sau khi nhìn thấy được Tào Định Côn ở trong đám người đó, hắn lập tức làm động tác ra hiệu cho Nam Trúc đang khiêng cửa hàng đuổi tới.

Tào Định Côn đã từng gặp Nam Trúc, chỉ mới cách một ngày, có lẽ vẫn còn có ấn tượng, khi gã ta phát hiện thấy Nam Trúc đã trở thành Thiêu Sơn Lang, liền thấy không thích hợp.

Nam Trúc nhận được tín hiệu, lập tức ngừng tiến tới gần, gã thả bốn chân trụ xuống, nghỉ ngơi, mắt mở trừng trừng nhìn hai người lão Thập Ngũ đi tới đám đông đó.

Ở bên ngoài đám đông, Dữu Khánh hướng vào trong đám đông, cất tiếng gọi, “Tào huynh.”

Một đám người đều mang theo vũ khí nghe tiếng gọi thì quay đầu lại nhìn, Tào Định Côn ở trong đám người cũng kiễng chân nhìn ra.

Dữu Khánh lấy ra nửa trang giấy có nửa chữ "Tào", cầm trong tay vung vẩy ra hiệu.

Mục Ngạo Thiết cũng lấy ra nửa trang giấy, mọi người đều giữ lại trên người, không có vứt đi.

"Ui, lại có người tới muốn gia nhập."

Lập tức có người bước đến, móc ra từ trong tay áo một xấp giấy bị xé làm đôi, muốn đối chiếu tín vật trong tay hai người.

Cũng không có ý gì khác, Hạt Tử bang tuy rằng đang gấp gáp kéo người gia nhập, nhưng cũng không phải ăn tạp không kiêng kỵ gì, không có khả năng ai cũng nhận, cũng thể chiêu mộ cả địch nhân vào nhóm nha.

Phương thức sàng lọc của bọn họ cũng rất đơn giản, không lấy người chủ động tìm tới cửa, hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm và nhãn lực của mình để chọn lựa, nhìn thấy người nào có vẻ thích hợp thì đưa ra lời mời, thí dụ như mấy người Dữu Khánh.

"Không cần so sánh." Tào Định Côn đi tới, đưa tay đè lại động tác tìm kiếm tín vật của đồng bạn, gã ta tiến tới vỗ vỗ vai Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, có vẻ tán thưởng, tươi cười nói: "Hai huynh đệ này, vừa nhìn liền biết là nhân trung long phượng, ta có ấn tượng, là ta mời, không cần đối chiếu tín vật gia nhập."

Nhân trung long phượng? Ánh mắt mọi người đầu tiên là đảo qua trên người Mục Ngạo Thiết, sau đó lại nhìn nhìn Dữu Khánh và hơi dừng lại trên bộ ria mép của hắn, có người khóe miệng nhếch lên như không có ý kiến.

Chương 772: Trà trộn vào bang phái

Đối với hai vị được gọi là nhân trung long phượng này, những người khác rõ ràng là có cách nhìn khác.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng không có đặt nặng, người ta chỉ là nói lời khách sáo mà thôi, sao có thể tin là thật.

Tuy nhiên, mặc dù người ta phóng khoáng như vậy nhưng Dữu Khánh không có thoải mái như người ta, hắn vội nói: "Tam đương gia, việc gia nhập chưa cần vội vàng, trước khi gia nhập ta có mấy vấn đề muốn hỏi cho rõ ràng."

Tào Định Côn cười ha hả, thể hiện hiểu được sự băn khoăn của hắn, "Nếu như ngươi gia nhập mà không hỏi gì cả, ta ngược lại cũng không dám nhận a. Hỏi đi, có vấn đề gì cứ việc hỏi."

Dữu Khánh không khách sáo, hỏi thẳng: "Ta nhớ được Tam đương gia có nói, quý bang có thể ra vào tự do, có phải ý là, sau khi chúng ta gia nhập vào quý bang thì có thể rời khỏi bất kỳ lúc nào hay không?"

Tào Định Côn trầm mặc một hồi, rồi hỏi ngược lại: "Còn chưa có thỉnh giáo tôn tính đại danh của hai vị huynh đệ?"

Dữu Khánh: "Chu Khánh."

Mục Ngạo Thiết: "Trương Tùy."

Hai người đều đã quên đây là lần thứ mấy mình dùng tới tên giả để xông pha bên ngoài. Người khác ra ngoài xông pha giang hồ đều là để dương danh thiên hạ, mở miệng ra là đi không thay tên ngồi không đổi họ, đại loại như vậy, còn bọn họ thì ngược lại, xông pha đến bây giờ cũng không xông pha ra được cái gì, đi đến đâu cũng không dám báo tên thật.

Cũng không còn cách nào khác, hắn bị sai lầm trong cách xuất hiện trên sân khấu, ngay khi xuất hiện trên sân khấu hắn đã có danh tiếng quá lớn, vừa ra giang hồ liền bị thế lực lớn mạnh nhất thiên hạ theo dõi.

"Thì ra là Chu huynh và Trương huynh." Tào Định Côn vui vẻ nói một câu khách sáo, sau đó trầm ngâm rồi nói: "Chắc hẳn Chu huynh và Trương huynh đều có thể nhận thấy được, Hạt Tử bang chúng ta có phần không giống với các bang phái ở những địa phương khác. Thực ra, không chỉ Hạt Tử bang chúng ta, toàn bộ bang phái tại khu vực Khối Lũy thành này đều không khác lắm.

Người tới Khối Lũy thành này đều là vì các bảo bối tại Thiên Tích sơn. Tất cả đều nhìn thấy được sự hỗn loạn tại Thiên Tích sơn, mục đích kéo bè kết cánh chỉ vì đoàn kết sưởi ấm.

Mọi người đến đây chính là để kiếm tiền. Nếu thật sự nói là vì muốn gây dựng đại nghiệp bang phái, sẽ không người nào muốn gia nhập vào. Nếu là ai đã phát tài, cảm thấy mục đích đã đạt được, muốn rời đi tự nhiên là có thể rời đi bất cứ lúc nào. Nhưng cũng cần cảnh cáo trước, có thể tùy ý rời đi phải là sau khi hoàn thành công chuyện hoặc là không có việc gì.

Ngươi không thể đang trên đường làm việc rồi nói rằng bởi vì cảm thấy nguy hiểm mà rời khỏi, đó chẳng khác gì làm dao động quân tâm, mọi người sẽ lập tức tan tác chim muông, vậy thì làm sao có thể đoàn kết nương tựa được nữa? Rất dễ dàng hại chết người khác.

Cho nên, quy tắc tối thiểu vẫn phải có, một khi có con đường phát tài, mọi người đã thương lượng cùng nhau hành động, như vậy nếu ngươi không tham gia thì thôi, một khi đã bằng lòng tham gia, thì trong quá trình hành động phải tuân thủ quy tắc, nếu ai dám tự ý chạy trốn hoặc dao động quân tâm, mọi người tất nhiên cùng tru diệt nó.

Đừng tưởng rằng chạy trốn rồi sẽ không sao, có bản lĩnh thì cả đời đừng để chúng ta tìm được, nếu không, sớm muộn gì cũng phải tính

khoản nợ này. Chu huynh, Trương huynh, đây là quy định gia nhập. Các ngươi suy nghĩ đi, bằng lòng gia nhập thì gia nhập, không muốn gia nhập cũng không ép buộc."

Sư huynh đệ hai người nhìn nhau, Dữu Khánh hỏi tiếp: "Nói cách khác, thời gian không cùng nhau hành động, mọi người đều tự do, ai muốn làm gì thì làm, cũng có thể rời khỏi Hạt Tử bang bất cứ lúc nào?"

Tào Định Côn gật đầu: "Đúng là ý này, nhưng tự do cũng có giới hạn, không có khả năng cho phép làm bậy không giới hạn. Tiền đề là ngươi không thể làm ra chuyện gì gây bất lợi cho Hạt Tử bang, ngươi không thể nhân danh Hạt Tử bang để làm xằng làm bậy rước tới phiền phức cho mọi người."

Đã hiểu rồi, sư huynh đệ nhìn nhau lần nữa, những điều kiện này không điểm nào quá đáng, hoàn toàn có thể chấp nhận.

Nhưng Dữu Khánh lại tiếp tục hỏi: "Nếu thật sự kiếm được tiền, mọi người làm sao phân chia?"

Nghe được lời này, trong lòng Mục Ngạo Thiết thầm thở dài, không phải là vì để thuận lợi tìm hiểu tin tức mới đến trà trộn vào bang phái sao? Tại sao lại quan tâm đến việc chia tiền như thế nào rồi chứ?

Y đã biết nếu có cơ hội tiện thể phát tài, lão Thập Ngũ sẽ không bỏ qua.

Đương nhiên, chính y cũng không phản đối.

Tào Định Côn vung tay lên, "Sau khi có thu hoạch, trước tiên giao nộp một phần mười cho bang phái, dù sao bang phái cũng cần phải chi tiêu để tìm kiếm các loại tin tức. Còn lại chín phần mười thì dành cho các thành viên tham gia, người không tham gia là không có tư cách được chia. Thành viên tham gia thì được chia theo mức độ ra sức."

Dữu Khánh lập tức truy hỏi: "Làm sao đánh giá được mức độ ra sức nhiều hay ít?"

Tào Định Côn: "Không có đánh giá, cân nhắc gì cả, thỏa thuận xong giá cả mới làm việc. Ví dụ như cái cửa hàng kia…" Gã ta chỉ tay về phía một cái cửa hàng Thiêu Sơn Lang.

Đám người Dữu Khánh thuận theo hướng tay nhìn tới, phát hiện thấy chính là đang chỉ cửa hàng của Nam Trúc.

Rồi nghe Tào Định Côn nói: "Nếu như gặp chuyện muốn bắt lấy cái cửa hàng đó, ai có thể bắt được, công việc này được lấy năm phần mười thu hoạch, có người nào đi làm hay không? Không người nào làm thì tăng thêm, sáu phần mười, có ai đi làm không nào? Nếu như Chu huynh ngươi đi bắt được, sau việc ngươi được lấy sáu phần mười thu hoạch, phần còn lại mọi người hoặc chia đều, hoặc tiếp tục làm theo cách này. Nói chung chính là trước đó nói rõ ràng, đã có thương lượng, sau việc đừng có ai hối hận, nếu không mọi người cùng nhau xử lý nó. Hai vị, ta nói như vậy, các ngươi có hiểu được không?"

Ở trong cửa hàng, Nam Trúc và Bách Lý Tâm phát hiện thấy bên này đang nhìn chằm chằm về phía bọn họ, tức thì có phần khẩn trương, không biết là có chuyện gì.

Thì ra là trước tiên thương lượng xong giá rồi mới làm việc, việc này quả thực ổn thỏa hơn nhiều so với chuyện xong việc mới phân chia. Dữu Khánh lập tức gật đầu nói: "Như vậy cũng rất ổn. Được, hai chúng ta gia nhập vào Hạt Tử bang."

"Ha hả!" Tào Định Côn vỗ tay cất tiếng cười lớn, bộ dạng chào đón nồng nhiệt, gã ta quay lại giơ tay lên vẫy vẫy, "Tới, phát y phục cho hai người mới gia nhập."

Phát y phục? Hai người Dữu, Mục lập tức nhìn nhìn đồng phục mà bọn họ đang mặc trên người, bên trên có thêu hình những con bọ cạp, vừa nhìn liền biết là người của Hạt Tử bang.

Một nam tử ngồi trên một cái bao lớn ở bên cạnh, nghe nói vậy thì lập tức ngoắc tay với sư huynh đệ hai người, "Tới đây, tới đây chọn y phục."

Dữu Khánh lập tức sinh ra cảnh giác, lo lắng đụng phải trò lừa đảo dùng phương thức kéo bè kết cánh để gạt người mua y phục, hắn lập tức hỏi: "Bộ y phục này bao nhiêu tiền một bộ?"

Tào Định Côn đẩy vai hắn một cái, "Lão đệ suy nghĩ nhiều, người của mình, một bộ y phục cần gì tiền, cấp miễn phí, không phải trả tiền."

Nghe nói không phải trả tiền, sư huynh đệ hai người liền thở phào nhẹ nhõm, lập tức đi đến, mỗi người lựa chọn một bộ, vắt trên cách tay để làm dự phòng.

Nào ngờ Tào Định Côn đi tới nhắc nhở, bảo bọn hắn thay đổi ngay bây giờ, mặc vào liền chính là người của Hạt Tử bang, về phần chiếc áo khoác bọn hắn đang mặc trên người, được yêu cầu hủy ngay tại chỗ.

Lí do cũng rất thẳng, đối với việc tùy ý trốn tránh ít nhiều sẽ gây ra ảnh hưởng.

Được rồi, cũng không dễ từ chối với lí do này, sư huynh đệ hai người đành phải làm theo, thay đổi một bộ y phục Hạt Tử bang màu đen.

Không mặc không cảm thấy gì, sau khi mặc vào liền cảm thấy có chút quê mùa, không phải vấn đề về y phục, mà là vấn đề về hoa văn trang trí trên y phục, cảm thấy trên này thêu quá nhiều hình những con bọ cạp màu vàng đất.

Trước ngực hay phía sau lưng đều có, bò cạp trước ngực lớn nhất, cũng là con dễ thấy nhất.

Sau đó là hai vai, mỗi bên một con, hai tay áo mỗi tay một con, tại bốn góc áo cũng có thêu hình bò cạp.

Đây thực sự là đi đâu mọi người đều có thể nhận ra là người của Hạt Tử bang.

"Cũng rất vừa người." Tào Định Côn cười ha hả, sau đó nghiêm chỉnh nói cho bọn hắn biết, "Nếu rời khỏi bản bang, bất kể cũ nát như thế nào đều phải trả lại, hoặc là để chúng ta nhìn thấy đã bị hủy đi, không thể để cho người nào mặc ra bên ngoài giả danh lừa bịp."

Sư huynh đệ nhìn nhau, bộ y phục này rất khó làm giả sao? Loại bang phái ô hợp như thế này, có tư cách để người ta ra ngoài giả danh lừa bịp sao?

Thay xong y phục, lại hủy đi y phục, tạm thời cũng không có chuyện gì khác, một đám người đứng đó chờ đợi.

Sau một lúc chờ đợi, Dữu Khánh nhịn không được tiến tới hỏi, "Tam đương gia, không biết vị nào là Đại đương gia và Nhị đương gia?"

Tào Định Côn hất hất cằm về phía khu vực nhấp nhô, lộn xộn giống như phế tích, "Mấy người Nhị đương gia đang ở chỗ sâu trong Thiên Tích sơn. Đợi chút nữa tự nhiên sẽ dẫn các ngươi đến làm quen."

Dữu Khánh không chú ý tới trong lời nói có hàm nghĩa khác, a một tiếng, hỏi tiếp: "Chúng ta đang đợi gì vậy?"

Tào Định Côn nhìn nhìn sắc trời, "Chờ qua giờ Thìn rồi xuất phát. Nói không chừng còn có người tới gia nhập vào bản bang, chờ một chút đi."

Dữu Khánh ngẩn người, đã hiểu được, xem ra tại trong Khối Lũy thành, vị này phát ra không ít tín vật chắp nối, ngay lập tức hắn nhìn về phía những thành viên Hạt Tử bang khác. Sau một hồi quan sát, hắn nhận thấy mọi người nơi đây đều không nói chuyện với nhau, giống như đều không quen biết nhau. Lúc này hắn liền biết, mấy chục người này có lẽ đa số đều giống như bọn hắn, đều là người vừa mới gia nhập vào.

Chỉ một lần liền phát triển thêm mấy chục người, làm gì vậy? Trong lòng hơi có chút nghi hoặc, hắn hỏi: "Tam đương gia, có bản đồ trong thành hay không vậy?"

Tào Định Côn ngạc nhiên quay đầu lại, "Bản đồ? Có, làm gì?"

Dữu Khánh chỉ chỉ vào mình và Mục Ngạo Thiết, căn cứ vào nguyên tắc có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm, hắn nói: "Không làm gì cả, chỉ là không có tiền, mua không nổi bản đồ. Có thể cho chúng ta hai tấm hay không?"

Hắn muốn bốn tấm, định lấy giúp cho Nam Trúc và Bách Lý Tâm, nhưng thấy không thích hợp.

Lần đầu đụng tới người tìm mình hỏi thứ này, Tào Định Côn hơi chút do dự, nhìn những ánh mắt ở xung quanh đang nhìn tới mình, cuối cùng cũng không so đo, gọi hai người tới đây, bảo họ lấy bản đồ trên người ra, đưa cho hai người bọn hắn.

Vừa cầm được bản đồ vào tay, hai sư huynh đệ liền biết là hàng giá rẻ, hẳn phải là loại do Thiêu Sơn Lang bán ra, không phải loại dùng bền chống nước chống cháy rất tinh xảo được bán trong thành, nhưng mà có miễn phí là được rồi, không có tư cách kén cá chọn canh.

Nào ngờ hai người vừa lấy được, lập tức những bang chúng khác cũng tụ tập tới một ít, cũng vây quanh Tào Định Côn hỏi bản đồ.

Người tiếc tiền đến nỗi ngay cả tấm bản đồ cũng không mua, vừa nhìn liền biết đều là đám người nghèo.

Lần này Tào Định Côn từ chối không chút do dự, "Chư vị, trên người chúng ta làm sao có thể mang nhiều bản đồ như vậy, không còn nữa."

Vì thế, gã ta quay đầu lại nhìn về phía hai sư huynh đệ dặn dò một câu, "Nếu như muốn rời khỏi Hạt Tử bang, phải trả lại cả bản đồ."

Dữu Khánh gật đầu thể hiện đã biết rồi, nhưng trong lòng thì cảm thấy khinh thường, một tấm bản đồ giá trị nhiều nhất chỉ mấy nghìn lượng mà cũng tiếc không chịu phát, không biết xấu hổ còn tự xưng bang phái gì đó.

Thời gian từng chút trôi qua, mọi người tiếp tục chờ đợi, không đợi được ai cầm tín vật tới nhập bọn, trái lại có mấy kẻ xa lạ chủ động tới dò hỏi, tỏ ý muốn gia nhập vào, nhưng đều bị Tào Định Côn dứt khoát từ chối.

Mặt trời nghiêng chiếu trên bầu trời, vừa trôi qua giờ Thìn, Tào Định Côn không đợi tiếp nữa, phất tay cất tiếng kêu gọi, dẫn theo một đám người xuất phát, xông về phía chỗ sâu trong phế tích.

Nam Trúc nhanh chóng đi ra khiêng cửa hàng lên, cong mông cong đít đuổi theo, nhưng mà có gánh nặng trên người, không thể đuổi kịp, cũng may mà có Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết để lại ký hiệu quen thuộc dọc trên đường.

Bách Lý Tâm cũng không núp trong cửa hàng được nữa, tại một vị trí kín đáo trên đường đi, nàng chui ra cửa hàng, rất nhanh đuổi theo, theo dõi từ xa xa, và cũng làm dẫn đường cho Nam Trúc theo ở mặt sau.

Trên lô gia tầng cao nhất của Thạch Tâm cư, một chiếc ghế tựa đặt trên chiếc thảm lông, lão bản nương Liên Ngư nằm ở trên đó, vắt chéo chân trần, lật sách xem, trên bàn nhỏ bên cạnh đặt trái cây và rượu, vẻ ngoài yểu điệu quyến rũ phối với dáng vẻ tĩnh tâm xem sách, thực sự là có một sức quyến rũ khác lạ.

Hổ Nữ từ trong phòng đi ra, ngồi quỳ tại bên cạnh ghế, lắc lắc đuôi bẩm báo: "Tên Trương Chi Thần đó gia nhập một bang phái tên là Hạt Tử bang, và đi theo vào trong núi rồi. Không biết hắn muốn làm gì."

Liên Ngư ít nhiều có phần ngạc nhiên, "Vậy thì sắp xếp người trà trộn vào trong cái bang đó theo dõi xem, để xem đến cùng thì

chuyện gì xảy ra."

Hổ Nữ cười khổ, "Trong lúc nhất thời đúng là không dễ trà trộn vào đó. Hạt Tử bang chỉ nhận người mà bọn họ lựa chọn gia nhập, không nhận người chủ động muốn gia nhập. Người của chúng ta đã thử rồi nhưng không thể trà trộn vào. Muốn trà trộn vào được e rằng cần phải thiết kế kỹ càng một chút mới được."

Liên Ngư: "Nếu là phiền phức, vậy thì theo dõi sát sao cũng được, còn không thể theo dõi thì quên đi. Đệ nhất nhân Triêu Dương đại hội cũng không đáng giá chúng ta đầu tư quá lớn sức lực. Dù sao trong núi rất nguy hiểm."

Hổ Nữ: "Hiện nay đã phái người âm thầm đi theo. Đúng rồi, tên mập mạp và người chắp nối đi cùng sau đó đã biến thành Thiêu Sơn Lang, có lẽ là đang giả mạo. Hiện tại cũng đang khiêng Thiên Nhai các đuổi theo Trương Chi Thần."

Lần này Liên Ngư khép sách lại đặt trước ngực, có chút giật mình, "Lá gan không nhỏ a, dám giả mạo Thiêu Sơn Lang. Bọn họ muốn làm gì chứ?"

Loại chuyện này, cho dù là Thành chủ Nhiếp Nhật Phục của Khối Lũy thành cũng không dám dễ dàng giả mạo.

Hổ Nữ: "Không biết."

Liên Ngư trầm ngâm đứng dậy, chân trần bước mấy vòng lui vào trong lô gia, rồi chậm rãi nói: "Còn có người chắp nối nữa sao? Người có thể xử lý việc giả mạo e rằng không đơn giản. Vậy thì bỏ nhiều sức lực một chút nhìn chăm chú vào, để xem bọn hắn rốt cuộc muốn làm gì."

Chương 773: Nhị đương gia

Cùng đi theo đám bang chúng Hạt Tử bang một đường lao nhanh, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết không ngừng hết nhìn đông tới nhìn tây, tấm khăn che phủ sự thần bí của Thiên Tích sơn dần dần được vén lên trong tầm mắt bọn hắn.

Còn có những người khác vừa mới gia nhập vào Hạt Tử bang cũng có phản ứng tương tự như bọn hắn, về cơ bản đều là phản ứng mà chỉ những người mới đến mới có.

Những nơi mọi người đi qua, các loại địa hình đều biểu biện ra các loại hình thái và sắc thái ngạc nhiên cổ quái khác nhau, có núi đá giống như Khối Lũy thành, cũng có bãi đá lộn xộn đen ngòm, còn có những đống sắt thép phế liệu ngổn ngang bị gỉ sét ăn mòn chồng chất như núi, cũng có không ít rừng sâu núi thẳm mọc đầy đại thụ che trời.

Có những pho tượng thần bí to lớn như ngọn núi, lớn đến mức không thể chở đi, bị năm tháng vô tận bào mòn, khuôn mặt mơ hồ không rõ.

Có những vật điêu khắc bằng đá to lớn như ngọn núi bị vỡ vụn sứt mẻ, cũng có những đồ vật kim loại to như núi bị vùi lấp một nửa.

Có cự mâu cắm nghiêng vào đất, có những cột đá to lớn lộn xộn đan xen vào nhau.

Có những vách đá cao do những tảng đá khổng lồ nứt vỡ tạo thành, cũng có những vực sâu không biết bị vật gì cắt ra trên mặt đất, hậu nhân bắt những sợi xích sắt kéo ngang qua vực sâu để làm cầu đi, bên dưới gió lạnh vù vù thổi.

Con người đi xuyên qua trong khu vực địa hình phức tạp như vậy nhìn nhỏ bé như con kiến, ngước nhìn khắp nơi, cẩn thận dò xét trên dưới, đôi khi bước đi trong u ám và nơm nớp lo sợ.

Có nơi cây cối mọc um tùm, có nơi không một ngọn cỏ, có nơi chỉ có rêu xanh mọc lên len lỏi giữa những khe hở, góc cạnh.

Cũng có dòng suối và hồ nước, thậm chí còn có cả núi tuyết, ở một nơi tại trong sa mạc này mà nói, đây quả thực là chuyện khó thể tin nổi.

Nhưng nhìn từ tổng thể, Thiên Tích sơn quả thực là một ốc đảo trong vùng sa mạc mênh mông, có quá nhiều thứ chồng chất lên nhau, dẫn đến địa thế quá cao, hình thành một khu vực giống như cao nguyên, thời tiết tại nơi này cũng có sự thay đổi khác với sa mạc.

Có một số nơi, thời tiết thậm chí trở nên quỷ dị, mưa tuyết, mưa đá, nắng như thiêu như đốt, đủ loại thay phiên nhau, có thể trải nghiệm bốn mùa chỉ trong một ngày.

Nơi quỷ dị cũng sinh ra sinh vật quỷ dị.

Khi đi ngang qua một hồ nước nhàn nhạt mịt mờ không có một ngọn cỏ thì Tào Định Côn đang dẫn đội đột nhiên hô lên: "Mọi người nhanh chân lên một chút, mau vòng qua, không nên đụng vào hơi khói trong hồ. Sau này, khi vượt qua nơi đây thì phải nhớ kỹ, nếu như có gió, phải đến đầu hướng gió, đừng để bị hơi khói trong hồ này thổi đến."

Vừa nghe được lời này, có người lập tức hỏi: "Tam đương gia, hơi khói này có vấn đề gì sao?"

"Tự các ngươi nhìn xem đi." Tào Định Côn chỉ về phía một ít xương trắng rải rác bên bờ hồ, nhìn thấy trên xương trắng có một số vết rỗ, "Vào ban đêm, hồ này không có việc gì, mưa dầm cả ngày cũng không sao, chỉ cần phơi mình trong nắng nóng, nó liền sẽ bốc lên khói độc, một khi đụng vào người, lập tức ăn mòn huyết nhục. Cũng không biết trong hồ lắng đọng thứ gì, cho đến nay Tu Hành giới vẫn chưa thể tìm ra giải dược tương ứng. Sau này, nếu như các ngươi không cẩn thận thực sự bị khói độc thổi đến, đừng có chần chừ, lập tức gọt xương cắt thịt, giữ mạng mới là quan trọng."

Mọi người nghe vậy thì kinh hãi, không nghĩ tới cái hồ nước trông rất yên bình êm ả này lại kinh khủng như thế. Tất cả đều nhanh chóng theo sau rất nhanh đi vòng qua, rất sợ gió nổi lên.

Tào Định Côn lại dặn dò: "Nơi này là trời nắng bốc lên khói độc, có một số nơi lại là trời mưa sẽ bốc lên khói độc. Cũng không biết trước đây Tiên nhân đã ném những thứ linh tình gì xuống nơi đây. Nói chung, cần phải nhớ kỹ, sau này hễ nhìn thấy nơi nào bốc lên sương khói có màu sắc kỳ quái thì đều phải cẩn thận, rất có khả năng chính là khói mù kịch độc."

Sư huynh đệ hai người cùng đi theo không khỏi quay nhìn nhau, cảm thấy đây có lẽ xem như là lợi ích khi gia nhập vào bang phái đi, được người có kinh nghiệm nhắc nhở.

Hai người vô thức quay lại nhìn nhìn con đường đã đi, có phần lo lắng cho hai người Nam Trúc, bọn họ không biết tình hình, có lỡ đụng phải nguy hiểm hay không.

Nghĩ đến những nguy hiểm có thể xảy ra, Dữu Khánh kêu to hỏi, "Tam đương gia, chắc hẳn cũng có bản đồ về Thiên Tích sơn này a? Đã nguy hiểm như vậy, cho chúng ta một phần bản đồ đi."

Thứ gì không cần phải tự mình bỏ tiền ra, nếu có thể nghĩ cách lấy được vào tay, hắn sẽ tận lực tiết kiệm tiền.

Tào Định Côn cười hắc hắc: "Phạm vi Thiên Tích sơn lớn như vậy, không phải một người hoặc một nhóm người có thể tại trong khoảng thời gian ngắn thăm dò hết được. Có mấy ai sẵn sàng một mực ở lại Thiên Tích sơn chứ? Hầu hết đều không ở lại lâu dài. Loại bang phái giống như chúng ta, cho dù biết rõ tình hình trên địa bàn của mình, cũng sẽ không dễ dàng trao đổi với các bang khái khác.

Vì vậy nha, chỉ có Thành chủ Khối Lũy thành và mấy vị tồn tại cao nhất mới thực sự nắm giữ bản đồ tình huống các nơi Thiên Tích sơn. Đây là ưu thế của bọn họ tại Thiên Tích sơn, một khi có biến đổi họ

có thể chiếm tiên cơ, cũng sẽ không dễ dàng tiết lộ cho người khác, cho nên, đừng có nghĩ đến bản đồ nữa.

Hơn nữa, cho dù ngươi lấy được bản đồ toàn bộ cũng vô dụng, trên bản đồ tổng thể sẽ không nói cho ngươi biết nơi nào chôn bảo bối, cầm bản đồ chạy tới chạy lui không có ý nghĩa gì."

Trong lúc nói chuyện, trên sườn núi ở một bên, một vài bóng người chui ra từ trong đống đá khổng lồ nứt vỡ sụp đổ tan hoang, mặc y phục giống nhau, trên y phục thêu đóa hoa, rõ ràng cũng là người của một bang phái nào đó. Bọn họ từ trên cao nhìn xuống, nhìn chằm chằm một đám người đi ngang qua phía dưới.

Tào Định Côn đi đầu lập tức chắp tay ra sau lưng, và cũng nhắc nhở mọi người đang chạy theo phía sau, "Tất cả đều làm giống ta đi."

Vì vậy, một đám người cũng chắp tay ra sau lưng.

Nam nhân cầm đầu đứng trên đống đá vỡ nát cười cười, "Là Hạt Tử bang, nghe nói bị tổn thất lớn trong tay Phi Ưng bang, Đại đương gia đã bị giết chết, vị Nhị đương gia kia có lẽ không cam lòng, muốn báo thù."

Nam nhân bên trái y chậm rãi nói: "Trượng phu bị người ta giết chết, báo thù cũng là chuyện trong tình trong lý, chỉ là, đám người trước mắt này trông như là những người mới tới bị lừa gia nhập vào."

Nam nhân cầm đầu nói: "Vốn đã không phải là đối thủ của Phi Ưng bang, lão đại vừa bị chết, cây đổ bầy khỉ tan, đã có không ít người rời bỏ, nếu không kiếm chút người mới để bù đắp sẽ càng không có cách nào liều với người ta, trừ khi sẵn sàng nén giận nhường địa bàn của mình cho người khác."

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt bọn họ nhìn chăm chú vào một người khoác áo choàng vừa xuất hiện từ một chỗ ngoặt phía dưới, nhìn vóc dáng là nữ nhân. Sau khi nhìn theo người này rời đi, không lâu

sau đó, bọn họ định quay trở lại không gian bên trong đống đá nứt vỡ sụp đổ thì chợt nhìn thấy một tòa Thiên Nhai các vội vàng chạy như bay đến.

Nam nhân cầm đầu hỏi người hai bên, "Có phải sắp ăn hết muối rồi hay không? Nhìn xem còn thiếu thứ gì, bổ sung cho đủ."

Người bên cạnh người lập tức hét lớn: "Tạp hóa, dừng lại chút."

Cửa hàng không dừng, tiếp tục hùng hục chạy tới trước.

Người này lại lập tức hô to lần nữa, "Tạp hóa, chúng ta mua đồ."

Người khiêng cửa hàng phía dưới ngoảnh mặt làm ngơ, cứ như vậy cắm cúi chạy mất, một đám người không hiểu ra sao quay mặt nhìn nhau, bởi vì ảnh hưởng góc nhìn nên không thấy được người khiêng cửa hàng phía dưới.

Người cầm đầu ngạc nhiên hỏi: "Có buôn bán mà không làm, vội vội vàng vàng làm gì chứ? Nơi nào đang có đại chiến hay sao?"

Tại Thiên Tích sơn này, chỉ cần nghe nói nơi nào đang có đám đông đánh nhau, đó chính là sắp có buôn bán lớn, Thiêu Sơn Lang sẽ lập tức chạy đến "Cổ vũ" .

Mấy người bên cạnh không có nghe được thông tin gì tương tự như vậy, đều khẽ lắc đầu, thể hiện không biết.

Có người cất lời suy đoán, "Có phải dự liệu rằng Hạt Tử bang sẽ tiếp tục đánh nhau với Phi Ưng bang hay không chứ?"

Mấy người có vẻ đăm chiêu, bỗng nhiên ánh mắt lấp lóe, lại thấy hai người chắp tay sau lưng chạy qua.

Đang trong lúc chạy nhanh, đám người nhìn thấy Tào Định Côn bỏ hai tay chắp sau lưng xuống, lập tức có người hỏi: "Tam đương gia, vừa rồi chắp tay sau lưng là chuyện gì vậy?"

Tào Định Côn: "Thể hiện đi ngang qua không có ý xấu, mạo muội mượn đường đi ngang qua địa bàn của người ta, phải thể hiện mình không có địch ý, nếu không dễ dàng gây ra hiểu lầm."

Nghe được những lời này, hai người Dữu Khánh lại quay đầu nhìn nhìn phía sau, có điểm lo lắng cho hai người Nam Trúc.

Cũng may Tào Định Côn lại bổ sung một câu, "Trong trường hợp bình thường, chỉ cần bản thân ngươi không gây lộn xộn, tại tình trạng không rõ ràng mức độ sâu cạn của khách qua đường, bang phái chiếm cứ nơi đó cũng sẽ không mạo muội động thủ. Trừ khi, bọn họ xác định được ngươi là một khối thịt dễ ăn, và quyết tâm phải ăn cho được, nếu không, sẽ không ai tự tìm phiền phức."

Sư huynh đệ hai người thở phào nhẹ nhõm, rồi cảm thấy mình lo lắng nhiều, lão Thất có thân phận của Thiêu Sơn Lang yểm hộ, ban ngày ban mặt hẳn là không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sau đó trên đường đi, tình huống phải thể hiện mình vô hại để vượt qua lại xuất hiện mấy lần tại một số nơi.

Mãi cho đến chạng vạng tối, một đám người chạy đến trước một bức tượng thần khổng lồ bị chôn vùi một nửa trong lòng đất, lúc này mới thực sự dừng lại. Tượng thần trông tang thương, không còn đầu, cái đầu to như núi của nó rơi ở trên mặt đất, đã vỡ thành nhiều mảnh từ lâu, hoàn toàn biến dạng.

Trên thân tượng thần có những cái cửa hang động lồi lõm gồ ghề. Từ trong cửa động hiện ra một số người, có mấy người bay xuống, người cầm đầu là một phụ nhân xinh đẹp quyến rũ như còn thanh xuân, vẻ mặt căng thẳng, giống như bị ai quỵt tiền vậy.

Mặc một bộ váy phụ nữ theo phong cách Hạt Tử bang.

"Nhị đương gia." Tào Định Côn đi đến cất tiếng chào.

Phụ nhân khẽ gật đầu chào lại, ánh mắt nhìn kĩ đám tân nhân trước mặt.

Tào Định Côn lập tức cất cao giọng giới thiệu với đám người mới: "Chư vị, đây chính là Nhị đương gia của chúng ta, Từ nhị đương gia Từ Phượng Cập. Còn không mau mau chào hỏi?"

Đám tân nhân Dữu Khánh âm thầm ghi nhớ tên của Nhị đương gia, và chắp tay hành lễ, "Bái kiến Từ nhị đương gia."

"Khổ cực chư vị." Từ Phượng Cập khách khí đáp lại một câu, trên mặt mang theo nụ cười gượng gạo, rồi tựa như không muốn nói gì thêm, quay đầu lại dặn dò: "Dẫn đi sắp xếp một chút."

Vì vậy có người đứng ra kêu gọi đám người mới đi theo gã, không phải đi nơi nào khác, chính là đi vào trong các hang động trong người tượng thần để ở lại.

Khi rời đi, Dữu Khánh có chút kỳ quái nhìn nhìn xung quanh, Đại đương gia đâu, đám người mới bọn hắn vừa mới tới đây, Đại đương gia không cần phải lộ diện làm quen một chút sao?

Tào Định Côn quay đầu lại nhìn theo đám tân nhân rời đi, sau đó vẻ mặt biến thành nghiêm trọng, nói với Từ Phượng Cập ở bên cạnh: "Tẩu tử, đã điều tra được rõ ràng phía bên Phi Ưng bang chưa, hai bên trước kia không cừu, gần đây không oan, đang yên đang lành, vì sao phải tập kích chúng ta?"

Thì ra Đại đương gia là Đại ca ruột của gã ta, mà Đại đương gia và Nhị đương gia là phu thê.

Từ Phượng Cập lắc đầu: "Không biết, theo lời của những bang phái khác nói thì vì chúng ta giết chết người của bọn họ trước."

Tào Định Côn cau mày: "Chúng ta đã nhiều lần hỏi người của mình, không có ai làm ra chuyện như vậy. Lẽ nào trong số người đã rời khỏi, có người không nói thật sao?"

Từ Phượng Cập: "Hẳn là lấy cớ. Theo điều tra, sau khi bọn họ chiếm địa bàn của chúng ta, liền triển khai tìm kiếm, dường như đang tìm thứ gì đó. Ta nghi ngờ, trên địa bàn của chúng ta có bảo bối gì đó, mới dẫn tới vụ tập kích đó."

Tào Định Côn ngạc nhiên không rõ, "Bảo bối? Có thể là bảo bối gì?"

Từ Phượng Cập chợt cắn răng nói: "Bất kể vì sao bọn họ tập kích chúng ta, cừu hận này đều phải báo."

Tào Định Côn trầm ngâm nói: "Chúng ta chỉ còn khoảng hai mươi người, mặc dù đều là người kỳ cựu, vì tình cảm mà chưa rời đi, nhưng nhân tâm đã bất ổn, e rằng chưa chắc sẵn lòng xuất ra bao nhiêu lực. Mà bốn mươi người mới chiêu mộ này, thái độ đứng xem rất rõ ràng, sợ rằng cũng sẽ không dốc sức liều mạng."

"Hừ." Từ Phượng Cập chợt cười lạnh một tiếng, "Được hay không được đều phải hoàn thủ một lần, lỡ như trong số những người mới này có người nào đó đánh tốt, vậy cũng là vận may của Phi Ưng bang. Nói chung, sau khi đến đó, ngươi ta không nên mạo hiểm, cứ để cho những người này đi liều. Nếu tình hình không ổn chúng ta liền rút. Sau đó thả ra tin tức, nói rằng Phi Ưng bang tìm được manh mối trọng bảo. Đánh không thắng cũng không thể để cho bọn chúng tự tại."

Chương 774: Thần miếu trong sa mạc

Đối diện với sự cố chấp của tẩu tử, Tào Định Côn cúi đầu im lặng không nói, trong lòng cất tiếng thở dài, có phần không biết nên nói cái gì cho tốt, mấu chốt là nói cũng nói không được.

Gã ta ủng hộ việc báo thù cho Đại ca, tung tin đồn ra để gây khó khăn cho Phi Ưng bang gã cũng ủng hộ, nhưng gã không tán thành với việc vội vàng ùn ùn quay trở lại như vậy, người ta mới xuất thủ,

lúc này khẳng định đang có đề phòng, hiện tại bọn gã vội vã quay lại trả thù là rất dễ đâm đầu vào tường. Hơn nữa, lực lượng hiện tại bị tổn hại không có đủ, muốn dựa vào may mắn để báo thù, thực sự không phải chuyện lý trí.

Nhưng mà gã cũng có thể hiểu được tâm trạng của tẩu tử, nỗi đau vừa mới mất chồng thực sự khó thể chịu đựng.

Mà hiện tại gã cũng không tiện công khai bày tỏ quan điểm khác biệt với tẩu tử, lòng người vốn đang bất ổn, nếu hai người gia chủ bọn họ lại nảy sinh tranh luận, vậy thì Hạt Tử bang này liền triệt để tan tành.

Ngoài việc miễn cưỡng phối hợp, gã cũng chỉ có thể tận lực nhắc nhở.

Nữ nhân tinh tế, từ phản ứng trên nét mặt gã, Từ Phượng Cập liền nhận ra được suy nghĩ của gã, sau một chút do dự, cô ta hạ thấp giọng nói: "Hiện tại chúng ta như chó nhà có tang, ngay cả nơi dung thân cũng không có. Nơi đây còn là huynh đệ Đào gia nhớ tình cũ mới để cho chúng ta tạm thời đặt chân tại trên địa bàn của hắn. Chúng ta cũng không thể dẫn theo một đám người dừng mãi trên địa bàn của người ta a.

Huynh đệ, chúng ta đã đánh thua, lòng người đã tan rã, địa bàn cũng đã mất đi. Hai mươi mấy thành viên kỳ cựu hiện tại còn chưa đi, cũng chỉ là tạm thời chưa đi mà thôi, xem như nhớ chút tình cảm cũ. Ngươi có tin hay không qua mấy ngày nữa, tất cả đều sẽ đi sạch?"

Tào Định Côn cau mày không nói, biết rõ lời cô ta nói chính là tình huống thực tế.

Từ Phượng Cập kìm nén cảm xúc, nhỏ giọng lắc đầu, "Huynh đệ, Hạt Tử bang đã xong rồi, đã tan rã rồi."

Tào Định Côn ngạc nhiên ngẩng đầu, một hồi sửng sốt, thốt lên: "Tẩu tử, ngươi…" Muốn phủ nhận, nhưng lại biết rõ lời tẩu tử nói chính là sự thực.

Bởi vì lời này mà gã bừng tỉnh hiểu ra, cuối cùng đã biết được vì sao tẩu tử vội vã bảo mình đi lừa dối một nhóm người tới đây, là vì bây giờ còn có thể dùng cờ hiệu Hạt Tử bang để đi lừa gạt một chút người, về sau Hạt Tử bang đã tan rã, muốn đi gạt người là rất dễ bị người ta vạch mặt.

Nói cách khác, bây giờ còn có thể lừa một nhóm người đi lấy chút máu của Phi Ưng bang.

Về sau, cho dù còn lừa được người đến đây, phát hiện thấy Hạt Tử bang này làm sao ngay cả một thành viên cũng không có? Người mới đến cũng không phải là người ngốc, không phải ngươi bảo người ta xông, người ta sẽ xông.

Sau một hồi trầm mặc, ánh mắt gã trở nên kiên định, gật đầu nói: "Tẩu tử, ta hiểu rồi."

Từ Phượng Cập dõi mắt nhìn phương xa, thở dài, "Cừu hận đã kết rồi, nếu có thể đuổi tận giết tuyệt, Phi Ưng bang sẽ không bỏ qua chúng ta. Sau khi Hạt Tử bang tan rã, chúng ta còn có thể lưu lại Thiên Tích sơn hay không cũng là cả một vấn đề. Ngươi ta năng lực có hạn, không bằng được ca ca của ngươi, mà ta sắc đẹp cũng đã lụi tàn, không ai xem trọng chúng ta, trong tương lai có thể báo thù được cho ca ca của ngươi hay không, thật sự không nói được. Sau đêm hôm nay, ngươi ta e rằng phải rời khỏi Thiên Tích sơn, mai danh ẩn tích."

Gò má Tào Định Côn căng thẳng, lời nói này mặc dù không dễ nghe, nhưng cũng là sự thực, cho dù tẩu tử muốn khoe sắc đẹp để tìm kiếm trợ giúp, tuổi già sắc suy sẽ không người nhìn trúng, những người mới vừa lừa gạt tới lần này thự sự là cơ hội cuối cùng để cắn được Phi Ưng bang một miếng.

Một đám tân nhân hoàn toàn chưa biết gì về Hạt Tử bang, và họ cũng không cho rằng Hạt Tử bang có lừa dối, bởi vì Tào Định Côn là công khai tuyển nhận người tại Khối Lũy thành.

Nhìn thấy nơi đây có một đám thành viên mặc đồng phục giống nhau, những người mới đến liền cho rằng nơi đây là địa bàn của Hạt Tử bang, chỉ là cảm thấy bầu không khí trong Hạt Tử bang dường như có phần kiềm chế, người cũ cũng không giao lưu nhiều với bọn họ, cũng không biết có phải vì bản thân mình còn chưa có thích ứng hay không.

Ngoài ra, với sào huyệt này của Hạt Tử bang, bọn họ cảm thấy cũng không quá thích hợp ở lại lâu dài.

Nhưng mọi người cũng không quan tâm lắm, dù sao đều là đến đây với thái độ để nhìn xem trước, nếu thích hợp thì lưu lại, không thích hợp thì rời khỏi.

Thỉnh thoảng ở tại cửa động quan sát khắp nơi, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết mặc dù cũng có phần nào cảnh giác với hoàn cảnh và người xa lạ, nhưng tâm lý thì tương đối thoải mái hơn những người khác.

Nói trắng ra là, bọn họ từng gặp những đại nhân vật và những đại tràng diện tương đối nhiều, cho dù đối diện với Thành chủ Nhiếp Nhật Phục của Khối Lũy thành cũng sẽ không lúng túng khiếp sợ, cho nên bọn hắn không có để Hạt Tử bang gì đây vào mắt.

So sánh với những tân nhân khác, hai người bọn hắn là có can đảm đối diện.

Trời còn chưa hoàn toàn tối hẳn, đột nhiên có người chạy đến khu vực tân nhân ở kêu gọi tập trung lại.

Một đám tân nhân không dám do dự, nhanh chóng nhảy ra khỏi hang động, tập trung tại phía dưới tượng thần, chờ đợi.

Nhị đương gia Từ Phượng Cập dẫn theo một đám người cũ đã tập trung xong trước đó đi tới đây, kêu gọi về phía Tào Định Côn, "Đi!"

Tào Định Côn lập tức cất tiếng kêu gọi một đám tân nhân: "Đuổi theo."

Vì vậy hai đám người tụ tập thành một nhóm, rất nhanh rời khỏi nơi đây.

Dữu Khánh quay đầu nhìn lại, phát hiện thấy ngoại trừ mấy thành viên ở lại trông chừng, Hạt Tử bang dường như đã dốc hết toàn bộ lực lượng rời đi.

Tào Định Côn đi ở phía trước dẫn dắt đám tân nhân thì cảm thấy bất lực đối với mấy người ở lại, những người đó bây giờ đã không thể sai bảo gì được nữa, không muốn tiếp tục phối hợp, không muốn tiến tục dính líu đến việc này.

Cho dù là những người cũ bằng lòng phối hợp, mặc dù là niệm tình cũ nhưng tẩu tử cũng phải phí một phen miệng lưỡi mới thuyết phục được, còn cần phải xác nhận không có nguy hiểm gì mới chịu phối hợp.

Một đám người mới phát hiện thấy người cũ của Hạt Tử bang không có nhiều, trái lại càng yên tâm hơn chút.

Một đường đi nhanh, sắc trời tối dần, Dữu Khánh không biết hai người Nam Trúc phía sau có thể đuổi theo được hay không, liền gia tăng tốc độ, đuổi tới sau lưng Tào Định Côn ở phía trước, hỏi: "Tam đương gia, chúng ta định đi đâu vậy?"

Lúc này, người cũ người mới cùng tập trung với nhau, đa số người mới đều trầm mặc, nhìn thấy một người phá yên tĩnh, Từ Phượng Cập nghiêng đầu nhìn đến, một đám người cũ cũng nhìn Dữu Khánh nhiều một chút.

Tào Định Côn quay đầu nhìn lại, thấy là hắn, nhíu mày, "Chu huynh đệ, sự việc liên quan đến cơ mật, các ngươi vừa mới tới, không nên hỏi nhiều, đi đến nơi tự nhiên sẽ nói cho các ngươi biết."

Dữu Khánh cười ha hả, gật đầu, thể hiện đã biết rồi. Sau đó hắn không hỏi nhiều nữa, chỉ quay đầu lại ra ám hiệu cho Mục Ngạo Thiết, nhắc y lưu lại nhiều chút ký hiệu chỉ đường cho hai người Nam Trúc ở phía sau.

Một chuyến đi này đi thật sự rất xa, cũng chạy thật lâu, từ khi trời còn sẫm tối, chạy đến hơn nửa đêm về sáng mới dừng lại.

Mặc dù có tu vi Sơ Huyền cảnh giới, khiêng đồ vật nặng mấy trăm cân chạy không ngừng nghỉ, lại còn phải dốc hết sức chạy nhanh, lúc này Nam Trúc phải thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, có thể nói là mệt mỏi vô cùng.

Thần kỳ chính là, vừa nhìn thấy Bách Lý Tâm dừng lại chờ gặp mặt phái trước, đang thở hổn hển như chó, nhịp hô hấp của gã lập tức trở nên ổn định lại, sống lưng hơi chút còng xuống cũng lập tức đứng thẳng lên, mặc dù mặt đầy mồ hôi nhưng sắc mặt hồng hào, tinh thần phấn chấn.

Đây thực sự là dáng vẻ của một người đàn ông chân chính, mặc dù có 'hơi chút' mập mạp.

Bách Lý Tâm suy bụng ta ra bụng người, cảm thấy khiêng vật nặng như vậy và chạy một quãng đường xa như thế này là rất mệt, liền nói: "Một người khiêng sẽ rất mệt mỏi, tiếp theo để cho ta khiêng một đoạn đi, dù sao chúng ta tạm thời không tiếp xúc với người nào, không cần lo lắng gây ra hoài nghi."

Đã chống vững cửa hàng, Nam Trúc chui ra ngoài, bình tĩnh ung dung cười ha hả nói: "Bách Lý, ngươi nói lời này là có phần khinh thường ta rồi, đừng thấy ta hơi mập mạp một chút, nhưng xét về khả năng kiểm soát thân thể và tu vi, lão Cửu cùng lão Thập Ngũ cũng không bằng ta. Nếu không phải thân thể này làm cho bọn họ

chịu phục, dựa vào đâu ta là lão Thất, bọn họ chỉ có thể xếp phái chứ? Tiếp tục chạy hai ba chuyến cũng không sao."

Tuy miệng nói như vậy, trong lòng lại đang chửi bới hai vị sư đệ bắt gã khiêng thứ này, mong rằng đừng có tiếp tục chạy loạn nữa, nếu tiếp tục một chuyến gã thật sự là chạy không nổi rồi, như vậy thật là xấu hổ.

Bách Lý Tâm có chút ngạc nhiên quan sát thân thể gã từ trên xuống dưới một lần, "Ta còn tưởng rằng là bởi vì tuổi ngươi lớn hơn nên xếp tại phía trước."

Nam Trúc vội nói: "Làm gì có chuyện đó. Ta là bởi vì thân thể mập mạp hơn chút, trông chín chắn chững chạc hơn, thực ra xét về tuổi, ta còn trẻ hơn lão Cửu mấy tuổi, chỉ ngoài ba mươi, cũng không lớn hơn ngươi bao nhiêu tuổi."

Trên thực tế, gã lớn tuổi hơn Mục Ngạo Thiết, đã ngoài bốn mươi, lúc này có thể nói là đang trợn mắt nói dối.

Gã cũng không sợ nói dối, dự định về sau sẽ tìm cơ hội nhắc nhở hai vị sư đệ một chút, chính gã sẽ gánh chịu trách nhiệm về việc nói dối, không cần hai vị sư đệ lắm miệng.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên gã làm chuyện lừa gạt nữ nhân tương tự như vậy, nghĩ tới lúc trước gã lừa gạt con gái của một vị Thái Thú, xém chút nữa thì đã thành hôn.

Mấu chốt là, gã tin tưởng trong loại chuyện này, lão Cửu và lão Thập Ngũ sẽ không đập khiến gã mất mặt.

Về phần trong tương lai mà bị Bách Lý Tâm phát hiện thì phải làm sao? Gã cảm thấy đến lúc đó gạo đã nấu chín thành cơm, không quan trọng nữa rồi, cũng chỉ có thể là lấy chồng theo chồng, gả chó theo chó mà thôi.

Đã quen thuộc đến bây giờ, Bách Lý Tâm cũng không ngờ được người đàn ông to lớn này lại đi nói dối về tuổi tác của mình, nghe xong thì cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới vị này thì ra trẻ tuổi như thế, thật đúng là không nhận nhìn ra được, đúng là mình đã trông nhầm rồi.

Đương nhiên, nàng cũng không có quá bận tâm tới chuyện này, nàng nhìn sa mạc lờ mờ phía trước.

Đúng vậy, trước mắt là một vùng sa mạc nhỏ bên trong phạm vi Thiên Tích sơn. Bọn họ đi theo Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết rồi cùng theo đám người Hạt Tử bang xông vào trong vùng sa mạc này.

Nhấc tay lau mồ hôi, Nam Trúc cũng dõi mắt nhìn về phía vùng sa mạc đó, nghi ngờ hỏi: "Đêm tối như vậy, chạy tới vùng sa mạc này làm cái gì?"

Bách Lý Tâm: "Không biết, bọn hắn đang ẩn ấp ở một khu vực phía trước, hẳn là đã đến nơi cần đến."

Dứt lời, nàng nhảy tới trước cửa cửa hàng, mở cửa tiến vào, lấy cung tên ra vác ở trên người, kéo mũ trùm áo choàng sụp xuống.

Nam Trúc hơi kinh ngạc, "Ngươi muốn làm gì?"

Bách Lý Tâm: "Ta đi đến gần theo dõi. Yên tâm đi, nếu không cần thiết ta sẽ không xuất thủ. Ngươi cứ chờ ở đây, không nên đến quá gần."

Nói xong, nàng cũng mặc kệ Nam Trúc có đồng ý hay không, lập tức lắc mình rời đi.

"Uy, không cần ngươi đến gần, nếu có việc gì Đầu To sẽ đến báo tin, uy…" Nam Trúc đè thấp giọng nói gọi liền mấy câu nhưng vô dụng, gã hận không thể cùng đi theo, nhưng quay đầu lại nhìn nhìn cửa hàng, gã không thể ném nó lại, đành phải tung chân đá mấy đá hạt

cát để phát tiết, sau đó hai tay chống dựa ra sau, sụp lưng xuống, tiếp tục há mồm thở hổn hển, thỉnh thoảng còn nhấc tay lau mồ hôi.

Mặt trăng chui ra khỏi đám mây, làm cho sa mạc sáng loáng lên, nhưng mờ mịt mông lung không thể nhìn xa được.

Một cái thần miếu khổng lồ, sứt mẻ, nửa chôn nghiêng ở trong cát, ánh lửa hừng hực đung đưa dao động, ánh trăng chiếu nghiêng qua những khe nứt rọi vào bên trong, có một đám người đang ngày đêm không ngừng đào móc cát tích tụ trong miếu.

Cát liên tục được moi ra và vận chuyển ra bên ngoài thần miếu, khối lượng công việc rõ ràng không ít, bởi vì tòa thần miếu sứt mẻ này quả thực không nhỏ.

Nơi đây vốn chính là sào huyệt của Hạt Tử bang, bây giờ đã bị Phi Ưng bang chiếm giữ.

Một người đàn ông cao gầy, khoác một bộ áo choàng màu đen, dáng dấp cao ráo, làn da trắng trẻo, mặt sạch không râu, nhìn có phần nho nhã và tuấn tú, chỉ là trông có cảm giác hơi chút bệnh trạng, thỉnh thoảng nắm tay lại che bên mép cất tiếng ho khan.

Y chính là bang chủ Đoạn Vân Du của Phi Ưng bang. Lúc này, y một mình leo lên trên bức tường dốc cao ngất, dường như thấy ánh sáng của Huỳnh thạch không đủ sáng, trên tay y còn cầm theo một cây đuốc, giơ lên rọi sáng cả hoa văn điêu khắc bên trong thần miếu, kiểm tra kỹ càng.

Phía dưới, một đám người qua lại bận rộn, trước ngực trên y phục đều có thêu một con ưng giương rộng hai cánh, biểu tượng của bang phái được thể hiện rõ ràng.

Trong đám người lui tới, một nam tử đi ra, chính là Tả hộ pháp Cung Tự Đình của Phi Ưng bang.

Gã ta ngẩng đầu nhìn bang chủ ở phía trên, phi thân bay lên, hạ xuống bên cạnh bang chủ, rồi cũng đứng ở trên bức tường nghiêng, nhìn người lui tới ở phía dưới, hạ thấp giọng nói: "Bang chủ, đã đào hai ngày rồi, cũng không thấy có hơi nước gì, nơi đây rất khô ráo, không giống như là nơi sâm Kỳ Lân có thể sinh trưởng. Ngài xác định tin tức không có vấn đề chứ?"

Chương 775: Tạo hóa tại thiên

Cũng không biết Đoạn Vân Du có nghe lời gã hỏi hay không, thấy y vẫn giơ đuốc rọi nhìn bức bích họa điêu khắc trên tường.

Tả hộ pháp Cung Tự Đình dõi mắt chờ đợi một chút, thấy y không có phản ứng, nhịn không được gọi to lên, "Bang chủ."

Đoạn Vân Du rốt cuộc có phản ứng, nhẹ nhàng đáp lại một câu, "Ta không nói sâm Kỳ lân có thể sinh trưởng tại nơi này."

"Ách…" Cung Tự Đình sửng sốt, thậm chí có chút khó thể tin nổi, kinh ngạc hỏi: "Bang chủ, việc này, ta không có khả năng nghe lầm a, lúc trước ngươi rõ ràng nói với ta rằng chiếm nơi này là để tìm sâm Kỳ lân."

Đoạn Vân Du di chuyển cây đuốc để nhìn bích họa đồng thời hơi gật đầu, "Đúng vậy."

Cung Tự Đình trợn tròn hai mắt, không biết lời nói trước sau mâu thuẫn như vậy của vị bang chủ này là có ý gì, gã không thể không lần nữa nhắc nhở: "Bang chủ, nơi đây quả thực không giống là nơi sâm Kỳ lân có thể sinh trưởng."

Đoạn Vân Du trầm mặc một hồi, cuối cùng hất hất cằm về phía bích họa, "Nơi này có thể có manh mối về nó, chúng ta đào không phải tìm sâm, mà tìm hình vẽ điêu khắc bên trong thần điện."

Cung Tự Đình lần nữa sửng sốt, cuối cùng ánh mắt cũng dán chặt vào những bích họa điêu khắc trên tường, nhưng dấu vết năm tháng bộc lộ quá rõ ràng trên này, thực sự là thời gian đã trôi qua quá mức lâu dài, hình ảnh điêu khắc trên đá đã mơ hồ không rõ, căn bản nhìn không rõ bích họa mô tả cái gì.

Nhưng gã cũng hiểu được ý của bang chủ, gã kinh nghi bất định hỏi: "Bang chủ, ý của ngài là, những bích họa này có ghi chép manh mối liên quan đến sâm Kỳ lân sao?"

Đoạn Vân Du gật đầu, "Có thể có."

Cung Tự Đình tỏ vẻ nghi ngờ, gã cảm thấy vị bang chủ này không có nói thật, dường như đang che giấu điều gì đó với mọi người, lập tức cất lời nghi vấn: "Bang chủ, tòa thần miếu này bỏ hoang tại đây ít nhất đã mấy nghìn năm, nhưng sâm Kỳ lân thì hiện thế mới bao lâu chứ? Chẳng qua cũng chỉ mới một trăm năm. Hình ảnh trên bích họa này làm sao có thể ghi chép về thứ mấy nghìn năm sau mới có."

Đoạn Vân Du mỉm cười, "Chuyện đời không có tuyệt đối."

Cung Tự Đình: "Bang chủ không phải là định nói, sâm Kỳ lân chỉ là bị phát hiện muộn, thực ra nó đã có trên đời từ lâu rồi? Thuộc hạ cảm thấy cho dù có sớm cũng không sớm được đến đâu. Loại Linh vật tụ tập thiên địa linh khí như thế này, nếu thật sự đã tu luyện mấy nghìn năm, nó đã tung hoành thiên hạ từ lâu, không cần phải gặp người liền sợ hãi bỏ chạy."

Đoạn Vân Du quay người, hơi híp mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào vị hộ pháp trước mắt này.

Cung Tự Đình bị ánh mắt của y làm cho có chút bối rối, gã tránh đi ánh mắt của đối phương, hơi cúi đầu.

Đoạn Vân Du nhìn chằm chằm vào vị thủ hạ này một hồi lâu, có một số lời do dự không biết có nên nói với gã hay không, y vốn không muốn nói, ít nhất là không muốn nói vào lúc này, nhưng có một số

việc chỉ dựa vào một mình y là căn bản không làm được, cần có những thủ hạ này hỗ trợ, nếu mọi người mãi không thấy được lợi ích, e rằng sẽ không phí công làm việc.

Bang phái tại Thiên Tích sơn không phải là các bang phái bên ngoài, không giống như bang chủ ở bên ngoài, một người có thể quyết định.

Ít nhất, y phải có được sự ủng hộ của những người nòng cốt này trong bang, nếu như ngay cả những nòng cốt này cũng sa sút tinh thần, làm việc biếng nhác, vậy thì những người bên dưới tự nhiên càng không thể sai khiến được.

Sau một hồi một mực do dự, Đoạn Vân Du nhấc tay đưa cây đuốc cho gã.

Cung Tự Đình không hiểu, nhưng vẫn cầm lấy cây đuốc.

Đoạn Vân Du đưa tay vào trong áo, chậm rãi lấy ra một gói giấy dầu, mở giấy dầu ra, bên trong lộ ra một quyển sách da dê, dưới ánh lửa, trên bìa có gòng chữ mơ hồ "Thiên Tích sơn bản đồ bút ký", bởi vì màu sắc của cuốn sách tương đối tối, cho nên chữ viết gần như không nhìn rõ.

Vừa nhìn thấy kiểu dáng của thứ này, liền biết được nó khẳng định là đồ vật của rất nhiều năm trước.

Cung Tự Đình không hiểu, nghi hoặc: "Bang chủ, đây là cái gì?"

Đoạn Vân Du: "Thứ này ta tình cờ có được cách đây mấy năm, đại khái là một phương thế lực nào đó thật lâu trước vì làm ra bản đồ Thiên Tích sơn, đã điều động nhân viên vẽ bản đồ và trong quá trình thăm dò thực địa đã lưu lại bút ký. Về phần bản ghi chép này được lưu lại từ năm tháng nào thì ta cũng không biết. Trong này không có ghi chú về thời gian, nhưng chắc chắn thứ này đã tồn thế rất nhiều năm."

Hai mắt Cung Tự Đình lập tức tỏa sáng, "Chẳng lẽ ghi chép về sâm Kỳ lân?"

Đoạn Vân Du lắc đầu, mở cuốn sách da dê ra, trực tiếp lật đến một tờ ghi chép ở giữa, đưa cho gã, rõ ràng là để cho gã tự nhìn xem.

Thấy bang chủ tín nhiệm mình như thế, Cung Tự Đình trước tiên cung kính khom người, sau đó một tay cầm đuốc, một tay vươn tới nhận lấy cuốn sách kia, dưới ánh lửa chiếu sáng, gã cẩn thận nhìn xem nội dung trên đó.

Đọc lướt qua một lượt đoạn này, ý đại khái là: Ngày thứ mười một không biết năm nào tháng nào, người lưu lại bút ký cùng với một người gọi là "Trác" đi vào trong sa mạc rồi đột ngột gặp phải cuồng phong, bão cát đầy trời, khiến cho không thể phân biệt được phương hướng. Hai người cũng vui thích thời tiết mát mẻ này, ngồi tựa lưng vào nhau, chờ đợi bão cát tan đi.

Sau khi bão cát quay cuồng gầm thét một đoạn thời gian, hai người bỗng nhiên phát hiện thấy trong sa mạc dường như xuất hiện một cáo bóng lờ mờ có vẻ khác thường. Vì vậy hai người đứng dậy đi tới nhìn xem, mới phát hiện đó là một tòa thần miếu bỏ hoang, bị chôn nghiêng trong cát, bình thường hẳn là nhìn không thấy, lần này bởi vì cuồng phong cuốn cát đi mà hiện ra.

Bên ngoài thần miếu bị bỏ hoang, mỗi bên có một bức điêu khắc Kỳ lân, tấm biển trên cửa thần miếu cũng viết vba chữ "Kỳ lân điện".

Hai người liền tiến vào thần miếu để tránh gió, nhưng thấy tượng thần uy nghi to lớn giống như lệch nghiêng, trên bốn vách tường bên trong miếu điêu khắc tinh xảo đẹp đẽ, có khắc rất nhiều hình vẽ Kỳ lân, dường như ghi chép lại cuộc sống hàng ngày của Kỳ lân tại Tiên giới.

Hai người vốn định chờ gió dừng lại sẽ rời đi, nhưng khi gió dừng lại thì trời đã tối đen, vì vậy họ dự định nghỉ lại trong thần miếu qua đêm này rồi tính tiếp.

Nào ngờ đến nửa đêm, trong sa mạc này lại tựa như gặp quỷ, vậy mà lại đổ mưa xuống, sấm chớp đì đùng, nước mưa nhỏ giọt vào trong thần miếu bị hư hại.

Điều khiến cho hai người bất ngờ hơn nữa còn tại phía sau, đột nhiên có một tia sét sáng chói đánh trúng thần miếu, thần miếu bị chấn động bên trong ong ong vang vọng.

Vào lúc này, một cảnh tượng kinh người xuất hiện, bên trong điện đột nhiên bộc phát ra hào quang rực rỡ, một con thần thú to lớn uy

nghi xuất hiện trong ánh sáng rực rỡ, đó là một con Kỳ lân.

Được ánh hàng quang rực rỡ tôn lên, sự uy nghi của thần thú thực sự là đáng sợ, râu cổ không gió vẫn lay động, ánh mắt thoáng nhìn qua, khí thế lạnh lùng cao cao tại thượng, coi rẻ chúng sinh này khiến hai người sợ hãi vô cùng.

Hai người tưởng rằng tính mạng mình tiêu rồi, nhưng khi Kỳ lân dậm chân ngửa mặt lên trời gầm lên, tựa như muốn chống lại sấm sét thì khiến cho hai người bọn họ nhận thấy có điều gì đó không thích hợp.

Đúng là dáng vẻ ngửa mặt lên trời gầm vang, khí thế cũng rất kinh người, nhưng gầm lên lại không có tiếng.

Hai người tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện thấy con thần thú Kỳ lân này đang đứng ở tư thế nghiêng người, góc nghiêng cũng giống như tượng đá trong thần điện.

Hai người bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là ảo giác do ánh sáng.

Hai người thử đưa tay chạm vào, phát hiện thấy quả nhiên là hư không, không phải vật thật, cũng đúng vào lúc này, quang ảnh mờ nhạt đi rồi biến mất cùng với hình ảnh của Kỳ lân.

Sau đó, hai người muốn tìm hiểu xem bên trong thần miếu này vì sao lại xuất hiện cảnh tượng kỳ ảo như thế, nào ngờ chỉ mới nán lại một ngày, bởi vì bão cát lại nổi lên cho nên đã vùi lấp thần miếu xuống dưới, hai người bị hoàn cảnh bức bách đành phải rời đi trước mới tính tiếp, họ dự định về sau lại đến tra xét.

Những ghi chép có liên quan đến thần miếu dường như cũng chỉ có như vậy, không có nội dung phía sau đó, Cung Tự Đình tiếp tục lật lật mấy trang sau, nhưng nhận thấy tất cả những trang sau đều trống.

Gã không khỏi nhìn nhìn xung quanh, nhìn thấy được bức tượng thần to lớn cao chót vót nghiêng lệch này tương ứng với ghi chép ở trong bút ký, chỉ là bây giờ nó đã bị bào mòn loang lổ gần như hoàn toàn thay đổi, cũng không còn vẻ uy nghi, chỉ có thể nhìn ra được là một bức tượng đứng, trong tay dường như nâng một cái bát.

Và những phù điêu chạm khắc đầy bên trong điện, đâu còn chút tinh xảo nào, tất cả đều đã mờ nhạt không thấy rõ.

Một điểm nữa chính là tấm biển ghi ba chữ Kỳ lân điện được mô tả trong ghi chép không biết đã đi đâu, và hai phù điêu đá Kỳ lân bên ngoài điện cũng không còn nữa, tất cả đều đã biến mất theo thời gian.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, nơi đây chính là nơi được nói đến trong bút ký.

Gã không cam lòng lật lật xem tiếp bút ký, rồi mới ngẩng đầu hỏi: "Bút ký chỉ ghi chép chừng đó thôi sao?"

Đoạn Vân Du gật đầu, "Hẳn là vậy."

Cung Tự Đình nhìn nhìn những trang trống phía sau, cảm thấy không giống như là làm giả, cũng không nhìn thấy dấu hiệu bị xé rách, gã cảm thấy kỳ quái hỏi: "Tại sao chỉ ghi chép đến đây rồi không còn nữa, không phải là đang thăm dò địa hình để vẽ bản đồ Thiên Tích sơn sao?"

Đoạn Vân Du lắc đầu, "Ta cũng từng suy nghĩ tới việc này, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dẫn đến bút ký không được ghi chép tiếp. Chuyện của vô tận năm tháng trước đây, hậu nhân cũng khó thể suy nghĩ ra được gì, có lẽ chỉ có chính đương sự mới rõ ràng nhất."

Dứt lời, y đưa tay lấy bút ký lại, lần nữa dùng giấy dầu gói kỹ, cất vào trong người.

Cung Tự Đình dõi đôi mắt trông mong nhìn theo, kỳ thực gã còn muốn nhìn xem phần trước bút ký ghi chép nội dung gì, nhưng mà ngại ngùng không dám đòi hỏi, cũng không tiện mở miệng yêu cầu điều này, gã chợt nghĩ tới điều gì đó, bộ dạng như là cuối cùng đã hiểu rõ, nói: "Thảo nào sau khi bang chủ sáng lập ra Phi Ưng bang thì thích khám phá tìm kiếm trong sa mạc, thì ra là vì tìm thần miếu này."

Đoạn Vân Du giống như tự giễu, hừ một tiếng, "Ta vẫn luôn cho rằng cái thần miếu này vẫn còn bị chôn ở trong sa mạc, không ngờ rằng nó đã bộc lộ ra từ lâu, và đã trở thành sào huyệt của Hạt Tử bang, thực sự là thương hải tang điền, không phải nhân lực có thể làm được, duy chỉ có tạo hóa tại thiên."

Cung Tự Đình kỳ quái hỏi: "Trong bút ký không phải ghi chép dọc theo đường đi sao?"

Ý của gã là, dựa theo thứ tự trong ghi chép để suy tính, hẳn sẽ rất dễ dàng xác định được phương vị đại khái, không cần phải tìm kiếm lung tung khắp nơi như lúc trước.

Đoạn Vân Du: "Đông một búa, tây một cây búa, căn bản không có tuyến đường nào cả, người lưu lại bút ký này hẳn chỉ là muốn ghi chép lại những gì mình cảm thấy nên viết lại cho nhớ."

Cung Tự Đình khẽ gật đầu, cũng có thể hiểu được, có khả năng chính là chỉ ghi chép lại một số điều mà mình cảm thấy có ý nghĩa hoặc thú vị, nhưng gã vẫn cau mày nghi hoặc, thử hỏi: "Bang chủ, ta đã đọc hết toàn bộ phần đó, nhưng không nhận ra được nơi đây và việc tìm sâm Kỳ lân có quan hệ gì. Chúng ta bỏ công bỏ sức như vậy, phải chăng có phần quá trông chờ vào may mắn hay không?"

Theo quan điểm của gã, đây chính là làm việc vô ích.

Nếu như đã nói ra bí mật, Đoạn Vân Du cũng không tiếp tục giấu giếm gã nữa, nhàn nhạt nhắc nhở: "Cây cỏ tinh linh hóa người, tất nhiên là bởi vì thân cận với người tương đối nhiều mà thông nhân

đạo, còn ở đây đột nhiên xuất hiện một cái thông thần thú Kỳ lân chi đạo, ngươi nói xem nó đi đâu để thân cận với thần thú Kỳ lân chi đạo? Ta nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ nơi này ra, không nghĩ ra được nó còn có thể đến đâu để tiếp xúc với thứ liên quan, trừ khi nó là từ Tiên giới hạ phàm."

Vừa nghe nói như thế, Cung Tự Đình đại khái đã hiểu được, "Cho nên, ngươi muốn tìm manh mối từ những bích họa?"

Đoạn Vân Du gật đầu: "Nếu như trong ghi chép đã nói hình điêu khắc nơi này giống như hình ảnh cuộc sống hàng ngày, vậy thì chúng ta hẳn có thể dựa vào những hình điêu khắc này để phán đoán ra một chút thói quen sinh hoạt của Kỳ lân. Phù điêu trên này đã bị phai nhạt, phần chôn ở phía dưới chưa chắc đã bị. Dọn dẹp sạch cát ở trong này ra, nhìn xem thử."

Cung Tự Đình lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ, nhưng trong lòng vẫn còn hoài nghi, nhìn nhìn xung quanh: "Có thể thông Kỳ lân chi đạo ở tại nơi này, vậy nhất định là sinh trưởng tại nơi này. Nhưng nơi đây, đừng nói tới nhân sâm, bất kỳ thực vật gì đều không thích hợp để sinh trưởng."

Đúng vào lúc này, bên ngoài điện có hai người khẩn cấp xông vào, hữu hộ pháp An Thiên Ấn dẫn theo một người mặc trang phục Hạt Tử bang tiến vào.

Nếu như Dữu Khánh nhìn thấy, nhất định có thể nhận ra được người này là một trong những thành viên Hạt Tử bang ở lại.

Hai người cũng phi thân lên trên vách tường nghiêng, An Thiên Ấn vội báo: "Bang chủ, Đồng huynh đệ đưa đến thông tin khẩn cấp, nói rằng Từ Phượng Cập dẫn theo năm sáu mươi người, chuẩn bị đánh lén chúng ta."

Nam nhân mặc trang phục Hạt Tử bang tên là Đồng Tại Thiên.

Đoạn Vân Du hơi cau mày, hỏi gã, "Không phải là chỉ còn khoảng hai mươi người sao, từ đâu toát ra năm sáu mươi người?"

Đồng Tại Thiên nói: "Tào Định Côn đi một chuyến Khối Lũy thành, dùng việc tìm sâm Kỳ lân để tuyển một đám tân nhân gia nhập."

"Sâm Kỳ lân?" Đoạn Vân Du và Cung Tự Đình nhất tề thất thanh.

Đồng Tại Thiên: "Hắn làm sao biết được manh mối gì về sâm Kỳ lân, bịa ra để lừa gạt người gia nhập mà thôi."

Đoạn Vân Du và Cung Tự Đình quay mặt nhìn nhau, cảm thấy không nói nên lời.

Chương 776: Đánh cướp

Hai người có phần không nghĩ tới, phía bên Hạt Tử bang bịa chuyện tìm sâm Kỳ Lân, vừa vặn đâm trúng bí mật mà bên này đang thực hiện, có phải quá mức trùng hợp hay không chứ?

Nếu không phải là có nội tuyến, hơn nữa cảm thấy phía bên Hạt Tử bang không có khả năng thật sự tiết lộ loại bí mật này để chiêu mộ người, bằng không hai người thật sự hoài nghi phải chăng phía bên Hạt Tử bang cũng biết được bí mật này hay không.

Hữu hộ pháp An Thiên Ấn và Đồng Tại Thiên đều đã nhận thấy vẻ mặt hai vị này có chút không thích hợp.

Nhưng hiện tại không phải lúc quan tâm tới chuyện này, An Thiên Ấn nhắc nhở: "Bang chủ, đám người Hạt Tử bang đó có thể tập kích chúng ta bất cứ khi nào."

Tả hộ pháp Cung Tự Đình nói: "Đã có đề phòng bọn chúng, chỉ kéo tới một đám đám ô hợp, không cần phải sợ hãi."

Sau một chút trầm ngâm suy nghĩ, Đoạn Vân Du nói với Đồng Tại Thiên: "Ngươi còn phải trở về Hạt Tử bang."

Tất cả mấy người đều sửng sốt, Đồng Tại Thiên không hiểu, hỏi: "Vì sao?"

Đoạn Vân Du nhẹ nhàng ho khan hai tiếng rồi mới nói: "Mụ đàn bà Từ Phượng Cập kia rất thức thời, đã biết rõ không địch lại mà vẫn liều chết đến đánh, đó không phải là phong cách của cô ta. Cô ta chắc chắn biết rõ, dẫn tới đám người này cũng cắn không được chúng ta, chẳng khác gì chạy tới đây chịu chết vô ích. Các ngươi cảm thấy cô ta là loại người chịu chết một cách vô ích sao?"

Mấy người thoáng nhìn nhau một cái, hữu hộ pháp An Thiên Ấn hỏi: "Ý của Bang chủ là, lần đánh lén này có vấn đề?"

Đoạn Vân Du: "Có khả năng cô ta có chuẩn bị hậu chiêu. Ta không sợ cô ta tới liều mạng, chỉ sợ cô ta bỏ chạy. Phải có người nhìn chằm chằm vào cô ta, như vậy chúng ta mới có thể tìm được cô ta bất cứ lúc nào, không thể để cho cô ta dễ dàng trốn đi, dù sao cũng là thù giết chồng, không trảm thảo trừ căn, e rằng lưu lại hậu hoạn. Cô ta không có năng lực và uy tín như Tào lão đại, vốn là không kiểm soát được Hạt Tử bang, lần này nếu như tiếp tục thất bại, ắt sẽ mất hết nhân tâm, khả năng bỏ trốn rất lớn. Đến lúc đó, bên cạnh cô ta không còn ai giúp đỡ, vừa lúc nhân cơ hội đó xử lý cho xong."

Đồng Tại Thiên lập tức hiểu rõ ý của y, chắp tay đáp: "Được, để ta quay về nhìn chằm chằm cô ta."

Đoạn Vân Du mỉm cười gật đầu.

"Ta tiễn ngươi đi." Hữu hộ pháp An Thiên Ấn đưa tay mời.

Hai người lại song song nhảy xuống bức tường nghiêng, rời đi.

Đi ra phía trước cổng, Đồng Tại Thiên nhịn không được quay đầu lại nhìn nhìn đám người lui tới bận rộn đào móc kia, trong lòng cảm

thấy nghi hoặc, không biết bên này rốt cuộc đang tìm bảo bối gì.

Khoảng chừng một năm trước, gã được Đoạn Vân Du bày mưu đặt kế sắp xếp cài vào Hạt Tử bang, mục đích là vì xúi giục Hạt Tử bang đào móc tòa thần miếu này.

Lúc ban đầu, Đoạn Vân Du là định dùng thủ đoạn mềm dẻo để đạt được mục đích, bởi vì thủ đoạn đánh đánh giết giết sẽ gây ra tử thương cho phe mình, như vậy sẽ không được người phía dưới ủng hộ. Nhưng mà Hạt Tử bang không chịu nghe lời xúi giục của gã, bởi vì Hạt Tử bang đã từng đào móc tòa thần miếu này, hoàn toàn không phát hiện thấy bất kỳ thứ gì đáng giá, cho nên sẽ không tiếp tục làm việc tốn công vô ích.

Đảo mắt một năm trôi qua, sự việc không thành, cuối cùng lại lấy được tư cách thành viên kỳ cựu của Hạt Tử bang.

Đừng coi thường thời gian một năm, tại Thiên Tích sơn này, trong hoàn cảnh thành viên bang phái ra ra vào vào như nước chảy, có thể ở lại một bang phái một năm, tuyệt đối có tư cách trở thành thành viên kỳ cựu của bang phái.

Bởi vì nhìn thấy gã giày vò tại Hạt Tử cả một năm mà không có hiệu quả gì, Đoạn Vân Du bất đắc dĩ mới chế tạo ra trận tập kích này, làm chim cưu chiếm tổ thước, tự mình tới đào móc.

Dưới ánh trăng trong sa mạc, một đám người ẩn nấp phía sau một cái cồn cát, len lén quan sát đến động tĩnh tại thần miếu, nhìn thấy người vào người ra, không ngừng vận chuyển cát ở trong thần miếu ra ngoài.

Từ đống cát chồng chất bên ngoài, có thể thấy được bọn họ đã dọn dẹp được không ít.

Từ Phượng Cập và Tào Định Côn ở gần bên nhau thỉnh thoảng quay nhìn nhau, trong mắt có vẻ nghi hoặc, không biết Phi Ưng bang rốt cuộc đang đào cái gì, đó vốn là sào huyệt của bọn họ, chính bọn họ

đã từng đào móc, điều tra qua, không có tìm được kết quả gì. Phi Ưng bang làm vậy có ích lời gì chứ?

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, vụ tập kích của Phi Ưng bang rõ ràng đã được chủ mưu từ lâu, tuyệt đối không phải là vô duyên vô cớ lấy tính mạng bang chúng đi làm chuyện vô dụng. Điều này chứng tỏ bên trong thần miếu này xác thực có thể tồn tại bảo vật gì đó mà bọn họ không biết.

Tính chất bang phái tại Thiên Tích sơn rất rõ ràng, một bang phái sẽ không dễ dàng không để ý chết sống đi tổ chức tấn công một bang phái khác, chưa kể còn là từ một khu vực cách xa chạy đến đây tập kích. Điều đó chứng tỏ bảo bối mà người ta khát vọng rất có khả năng không phải là bảo bối bình thường, không chừng còn là loại trọng bảo chỉ cần chiếm được liền đủ để hưởng thụ cả đời.

Nghĩ đến việc có thể có trọng bảo ngay tại phía dưới mí mắt bọn họ nhiều năm mà vẫn không biết, trong lòng hai người quả thực không dễ chịu.

Nhìn tình hình hiện trường, Dữu Khánh không hiểu được đến đây để làm gì, nhưng cảm thấy phía bên mình dường như có dấu hiệu mưu đồ gây rối, nếu không, trong đêm tối như vậy tập thể xuất động ẩn phục rình xem để làm gì?

Quan sát một hồi, hơi cảm bất an, hắn như loài bò sát, trườn đến bên cạnh Tào Định Côn.

Tào Định Côn nghiêng đầu nhìn hắn, hơi cau mày, cảm thấy tên này có phần nhiều chuyện, liền hỏi: “Lại có chuyện gì?”

Dữu Khánh hỏi: “Tam đương gia, chúng ta định đánh lén người ta sao?”

Nghe hắn hỏi như vậy, Tào Định Côn có phần không biết nên trả lời như thế nào, nếu nói không phải, chút nữa phải làm sao?

Gã định nói các ngươi đợi chút nữa tự nhiên sẽ biết, nào ngờ Nhị đương gia Từ Phượng Cập ở một bên nhìn nhìn bọn họ một chút, rồi đột nhiên từ trên cồn cát trượt xuống, rơi tại trong hố cát, ngoắc tay ra hiệu cho mọi người cùng xuống dưới.

Vì vậy, năm sáu mươi người dồn dập xoay người trượt xuống, tụ tập tại xung quanh Từ Phượng Cập.

Từ Phượng Cập mở miệng hỏi: "Mọi người đều đã nhìn thấy tình huống rồi chứ?"

Nhìn thấy tự nhiên là đã nhìn thấy, nhưng nhìn không hiểu, Dữu Khánh hỏi: "Nhị đương gia, chúng ta định làm gì?"

Từ Phượng Cập hỏi: "Các ngươi vì sao gia nhập vào Hạt Tử bang ta, không phải Tam đương gia đã nói cho các ngươi rồi sao?"

"Sâm Kỳ Lân?" Dữu Khánh biểu thị hoài nghi, "Trong sa mạc này làm sao có thể có sâm Kỳ Lân?"

Từ Phượng Cập: "Vậy ngươi cho rằng người ở trong ngôi đền tan hoang đó đang đào cái gì, đêm hôm đào cát chơi đùa hay sao? Cũng không phải nói nơi này có sâm Kỳ Lân, mà trong thần miếu này có thứ có thể tìm được sâm Kỳ Lân."

Một đám người cũ mặt không biểu cảm đứng ở đó, tạo cảm giác rằng họ đã quen nhìn cảnh tượng này, trên thực tế nhưng là mỗi ngườiđều đang nhìn Từ Phượng Cập trợn mắt nói dối, nhìn cô ta ứng đối nói dối rất tự nhiên.

Trước lúc tời đây, Từ Phượng Cập đã nói rất rõ ràng với bọn họ, không cần bọn họ làm gì cả, cũng không cần bọn họ phải tham gia vào bất kỳ chuyện gì nguy hiểm, chỉ cần phối hợp diễn một vở kịch, coi như là niệm tại tình cảm Đại đương gia lúc sinh tiền dẫn theo mọi người kiếm được không ít tiền, giúp Đại đương gia báo chút thù, hoặc cho rằng tìm lại chút mặt mũi cho thất bại lúc trước cũng được.

Người đồng ý đều đi theo tới đây rồi, người không đồng ý thì không có tới, cho nên bọn họ cũng sẽ không vạch trần.

Trong mắt một đám tân nhân thì có vẻ nóng lòng muốn thử, nhưng lo lắng có điểm không thích hợp, lẫn nhau ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Lời đã nói đến nước này, mọi người đều đã đoán được là có ý gì, sợ rằng là tới cướp đoạt.

Thứ có thể tìm được sâm Kỳ Lân? Ánh mắt Dữu Khánh lấp lóe, tim cũng đập thình thịch, nhưng lòng vẫn còn nghi vấn, hơi chút suy nghĩ, hắn hỏi: "Nhị đương gia, chúng ta là định đi đoạt sao?"

Vừa mới gia nhập vào, lập tức liền tham gia cướp đoạt, hắn cảm thấy có chút là lạ, nhưng với tình hình tại Thiên Tích sơn này, việc này hình như cũng không quái lạ.

Từ Phượng Cập hỏi ngược lại với vẻ trào phúng: "Thế nào, ngươi còn muốn người ta khách khách khí khí chắp tay đưa cho ngươi hay sao? Mọi người đều là tới Thiên Tích sơn kiếm tiền, trước lúc tới đây hẳn phải biết rõ mình là tới mạo hiểm, còn như không muốn mạo hiểm, bình an phát tài, nơi chỗ ta là không có. Nếu các ngươi có con đường đó, không ngại nói cho ta biết một tiếng, ta và các ngươi cùng làm."

Lời này đưa tới một đám thành viên cũ phối hợp diễn xuất hùa theo, dưới sự dẫn dắt của Tào Định Côn, liên tục vang lên một tràng cười chế giễu.

Dữu Khánh: "Nhị đương gia, ta không phải có ý này, ta là muốn hỏi, thực lực đối phương như thế nào, chúng ta có nắm chắc đắc thủ không?"

Tào Định Côn hơi nhíu mày, gã cảm thấy phải chăng mình đã rước tới một tên chuyên bới móc gây chuyện, sớm biết vậy không nhận hắn cho rồi.

Nhưng hơi chút nghĩ lại, với loại chuyện như vậy, cho dù vị này không nhiều chuyện, e rằng những người khác cũng sẽ hỏi rõ ràng, chỉ là, những người khác không tích cực như hắn mà thôi.

Cho dù là như thế, nhưng không biết vì sao, lời nói và việc làm của tên này khiến cho gã mơ hồ cảm thấy bất an, có cảm giác hắn là một kẻ không sợ lạ, không phải mình đụng phải một tên lõi đời đi?

Từ Phượng Cập hừ lạnh nói: "Nếu không có chút nào nắm chắc, ngươi cảm thấy chúng ta sẽ chạy tới đây mạo hiểm sao? Trong thần miếu là người của một bang phái nhỏ, nhân số hiện tại đại khái chỉ khoảng hơn hai mươi, xét về thực lực là không bằng chúng ta. Thực ra trong số người của đối phương còn có cả người của chúng ta. Nói thật cho các ngươi biết, gây giờ Đại đương gia đang nằm vùng trong đó. Một khi động thủ, chúng ta chính là nội ứng ngoại hợp, chắc chắn làm một lần thành công."

Nghe được trong đó còn có nội ứng bên mình, một đám tân nhân lập tức an tâm hơn không ít.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng liếc nhìn nhau, cảm thấy phần thắng quả thực rất cao.

Từ Phượng Cập lại nói: "Lời cảnh cáo nói trước, vẫn là quy tắc cũ, làm nhiều được nhiều. Nếu như tìm được sâm Kỳ Lân, trận cướp đoạt này được tính vào 10% công sức trong đó, người tham dự, người xuất lực đều được chia, mọi người cảm thấy như thế nào?"

Nghe được lời này, trong lúc đám tân nhân đang nhẩm tính xem 10% lợi nhuận của sâm Kỳ Lân phân chia ra thì mình có thể nhận được khoảng bao nhiêu, chợt có thành viên cũ bất mãn nói: "Nhị đương gia, công việc này cần phải đánh đánh giết giết, chỉ lấy ra 10% phân chia cho mọi người, có phải hơi ít một chút hay không chứ?"

Từ Phượng Cập lập tức phối hợp diễn kịch với gã: "Manh mối là do Đại đương gia tìm được, thế cục cũng đã nằm trong kiểm soát, Đại

đương gia còn dẫn người làm nội ứng ở trong đó, chuyện đã nắm chắc rồi, căn bản không cần mọi người phải làm gì nhiều. Chỉ là một trận tấn công dệt hoa trên gấm liền có thể được chia 10% lợi nhuận, ước tính mỗi người ít nhất cũng lấy được hơn chục triệu, còn ít nữa sao? Quá trình tìm sâm sau đó còn không biết cần mọi người xuất lực như thế nào, cũng nên để lại một chút dự phòng."

Lại có người cũ nói: "Nhị đương gia, nói như vậy cũng không sai, nhưng lỡ như sau đó không cần phải xuất lực nhiều, lỡ như thứ cướp được lúc này liền quyết định được việc sở hữu sâm Kỳ Lân thì sao chứ? 10% là quá ít, ít nhất cũng phải 20%."

Vì vậy, hiện trường bắt đầu tập trung tranh luận về việc phân chia lợi nhuận, cho dù đều đang kiềm chế hạ giọng tranh luận, nhưng vẫn gây ra một tràng rầm rĩ.

Nói chung, hầu hết thành viên cũ đều hi vọng hành động lần này được phân chia với tỉ lệ nhiều một chút, Từ Phượng Cập thì không chắc chắn.

Một đám tân nhân mới đến ở một bên theo dõi, xem như đã là lĩnh giáo được tình hình làm việc của bang phái nơi đây là như thế nào.

Cuối cùng, Từ Phượng Cập nhấc tay ra hiệu dừng tranh luận: "Thôi, đừng có tranh luận nữa. Nếu quả thật giống như lời các ngươi nói, trong trường hợp hành động lần này là mấu chốt quan trọng nhất trong việc tìm được sâm Kỳ Lân, vậy thì sau đó sẽ tiếp tục tăng tỉ lệ phân chia tương ứng cũng không muộn. Hiện tại chính là 10%. Công việc này quá nhẹ nhàng, tạm thời cũng chỉ có thể chiếm 10%. Tài vật trên thân đối thủ bị hạ, theo quy tắc cũ, thuộc về người đánh gục. Cứ như vậy đi. Ai sẵn sàng tham gia thì giơ tay, cảm thấy tỉ lệ thấp không muốn tham gia, cũng không miễn cưỡng."

Chính cô ta nhấc tay trước tiên, sau đó là Tào Định Côn.

Một đám tân nhân rục rịch muốn giơ tay, tuy rằng tranh cãi ầm ĩ có vẻ hỗn loạn, nhưng kiểu cò kè mặc cả này lại khiến cho bọn họ hoàn

toàn yên tâm.

Tuy nhiên, bọn họ vẫn giữ thái độ chờ xem trước đã.

Cho dù vừa rồi tranh cãi rất dữ, nhưng đám thành viên cũ sau một chút do dự vẫn lần lượt giơ tay đồng ý tham gia.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, người trước nhíu mi ra hiệu một cái, chỉ tùy tiện làm một chút liền có thể lấy được mười triệu, cảm thấy không nên bỏ qua, lúc này hắn là người đầu tiên trong đám tân nhân giơ tay lên.

Tào Định Côn nhìn đến, trong ánh mắt hiện ra vẻ nhẹ nhõm, phát hiện thấy lúc trước mình có phần suy nghĩ nhiều.

Mục Ngạo Thiết cũng giơ tay lên theo.

Quả nhiên, sau khi trong đám tân nhân có người dẫn đầu, những người khác cũng lần lượt giơ tay lên.

Kết quả cuối cùng là, tất cả thành viên tới đây đều giơ tay, đều đồng ý tham gia trận cướp đoạt này.

Chương 777: Người không biết không có tội

Sau khi xác nhận tất cả mọi người đều sẽ tham gia, Từ Phượng Cập gật gật đầu hài lòng, nhưng vẫn nhấn mạnh một lần nữa, "Cho dù nhiệm vụ lần này tương đối đơn giản, nhưng đánh đánh giết giết dù sao vẫn có nguy hiểm, hiện tại có ai trong chư vị muốn rút lui thì vẫn còn kịp, một khi đã bắt đầu động thủ, nếu ai dám tự ý rút lui làm dao động quân tâm, vậy thì chính chúng ta cũng sẽ không nương tay, không cần phải đi đến một bước chém giết lẫn nhau đó."

Ánh mắt đảo quanh nhìn mọi người, không ai có phản ứng.

Tào Định Côn cũng hô to, "Nếu muốn rút khỏi hành động lần này, hãy làm ngay bây giờ, đừng lề mề làm làm lãng phí thời gian của mọi người."

Mọi người đảo mắt nhìn xung quanh, chờ một lúc, vẫn không có người nào rời khỏi.

Từ Phượng Cập lại gật đầu, "Tốt rồi, nếu đã quyết định vậy, chúng ta chia người ra đi. Theo thông tin Đại đương gia truyền ra, chúng ta chia người ra hai đường, từ trước sau đồng thời giáp công là được. Một nhóm đánh chính diện vào thần miếu, một nhóm tập kích từ phía sau thần miếu. Ai sẵn sàng tấn công chính diện thì đứng sang phía bên tay trái ta, đồng ý tập kích phía sau thì sang bên tay phải."

Sau khi cô ta nói ra những lời này, một đám người cũ thoáng nhìn nhau rồi rất ăn ý mà dồn dập đi tới phía bên phải Từ Phượng Cập, thể hiện đồng ý phụ trách tấn công từ phía sau.

Đám người mới nào biết cái gì, vừa nhìn thấy cảnh này thì nghĩ rằng làm theo xu hướng sẽ an toàn hơn, bọn họ cũng dồn dập đứng sang bên đó, kể cả Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết.

Vì vậy hiện trường xuất hiện cảnh tượng cực kỳ lúng túng, gần như tất cả mọi người đều bước sang bên phải Từ Phượng Cập, phía bên đồng ý đánh chính diện chỉ còn có một mình Tào Định Côn.

Sắc mặt Từ Phượng Cập dần dần sa sầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đám người, giọng nói cực kỳ khó chịu: "Quả nhiên đều là người có ánh mắt, biết rõ đánh chính diện sẽ nguy hiểm hơn, liền thích chọn trái hồng mềm. Đây là định nhường cho hai chúng ta đi tấn công chính diện sao?"

Một đám người mới lúc này mới nhận ra được vì sao nhóm người cũ đều lựa chọn như vừa rồi, thì ra đánh chính diện sẽ nguy hiểm hơn,

nhưng điều đó cũng có thể hiểu được, chính diện đối địch khẳng định càng nguy hiểm, bất cứ là ai đều muốn được an toàn hơn chút.

Đám người mới da mặt dường như mỏng hơn một chút, ít nhiều đều cảm thấy có phần xấu hổ, hoặc là cảm thấy không được tự nhiên. Ngay cả Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, khi nhìn nhìn phía bên kia trống không cũng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng quay đầu lại nhìn thấy đám người cũ dường như không chút động lòng, bọn hắn liền da mặt dày đứng yên.

Thấy không người nào trả lời, Từ Phượng Cập nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Thật xấu hổ với đám người cũ các ngươi, không biết thẹn để cho một đám người mới không có kinh nghiệm đi đối đầu trực diện với kẻ địch?"

Có người nhịn không được cất tiếng lẩm bẩm, "Nhị đương gia, chẳng phải chính ngươi để cho chúng ta tự lựa chọn hay sao?"

Từ Phượng Cập xì một tiếng, "Nếu đã nghe theo lời ta nói, vậy thì ta không nhiều lời nữa, tất cả người cũ phụ trách tiến công chính diện. Lão Tam, ngươi phụ trách dẫn dắt người mới tập kích từ phía sau."

Tào Định Côn chắp tay đáp lời: "Vâng."

Gã ta bước đến bên phải, rồi đẩy mấy tên người cũ đi ra. Một đám người cũ lúc này mới chần chần chừ chừ dần dần bước sang bên trái, có phần không mong muốn.

Một đám người mới thấy vậy thì âm thầm buồn cười, nhưng mà không thể không thừa nhận, vị Nhị đương gia này xử sự coi như công chính, cũng làm cho bọn họ càng thêm cảm thấy an tâm.

Sau khi đã phân chia nhân sự ổn thỏa, Từ Phượng Cập lại dặn dò Tào Định Côn, "Thấy ta ra tín hiệu tấn công thì hãy phối hợp với phía trước của ta, lập tức phát động tấn công tập kích."

Tào Định Côn lần nữa chắp tay lĩnh mệnh, "Vâng."

Gã ta quay đầu lại phất tay kêu gọi đám người mới cùng đi theo gã, dẫn theo người vòng một vòng lớn tiến ra phía sau thần miếu.

Sau khi đã hoàn toàn không còn nhìn thấy bóng người, trong đám người cũ có một người đi đến bên cạnh Từ Phượng Cập, "Nhị đương gia, tuy rằng là để báo thù cho Đại đương gia, nhưng mà dùng cách lừa gạt người đi chịu chết vô ích như vậy, một khi truyền ra ngoài, Hạt Tử bang coi như kết thúc, sợ là không thể tuyển người được nữa."

Từ Phượng Cập liếc mắt nhìn gã, lạnh nhạt nói: "Nói rất đúng, vậy thì chư vị hãy cùng ta đồng thời triển khai tấn công chính diện, thế nào?"

Người vừa nói chuyện nghẹn họng không nói nên lời, sau đó nhấc tay sờ sờ mũi, làm như không nghe được gì, có vẻ việc này không còn liên quan đến mình, cất bước rời đi.

Những người khác cũng lơ đễnh nhìn xung quanh, không người nào đáp lại.

Từ Phượng Cập hừ một tiếng hơi lộ ra vẻ châm biếm, "Lời hay, ai mà chẳng nói được?"

Thấy không người nào hé răng, cô ta lấy ra một cây pháo tín hiệu cầm trong tay, rồi lại trườn lên cồn cát, nằm úp sấp xuống, nhìn chằm chằm về phía thần miếu, im lặng chờ đợi, thầm tính thời gian.

Đám người mới theo Tào Định Côn đi vòng một vòng lớn, dưới sự dẫn dắt của Tào Định Côn, bọn hắn đi đến phía sau thần miếu, ẩn nấp tại một địa điểm cách thần miếu khoảng chừng một dặm đường, rồi cũng im lặng chờ đợi.

Nhìn nhìn đám người mới ở xung quanh có vẻ khá nghiêm trọng, Tào Định Côn hạ thấp giọng nói: "Khi tấn công, mọi người hãy mở to mắt một chút, kẻ nào do ai giết, chú ý về sau giúp làm chứng cho

nhau. Đừng để đến lúc lục soát thi thể thu tiền lại náo loạn tranh cãi nhau.

Ngoài ra, tất cả phải nhớ kỹ, sở dĩ lần này dùng dao mổ trâu giết gà, huy động nhiều người như vậy chỉ để đối phó một chút người, là bởi vì không thể lưu lại bất kỳ kẻ nào sống sót, không thể để manh mối sâm Kỳ Lân tiết lộ ra ngoài. Vì vậy, khi xuất thủ, mọi người cần phải ra tay quyết liệt, dứt khoát, nhất định không thể hạ thủ lưu tình."

Có người đằng hắng, có người gật đầu, Dữu Khánh thì dùng khuỷu tay huých Mục Ngạo Thiết, ra hiệu cho y một chút nữa nhớ theo sát mình, như vậy có thể dễ dàng chú ý cho nhau.

Ánh trăng chậm rãi di chuyển trên bầu trời đêm, thời gian trôi qua từng chút một, nằm trên cồn cát, Từ Phượng Cập ước đoán phía bên kia chắc hẳn đã chuẩn bị sẵn sàng, liền bắn lên pháo hiệu trong tay.

Vù! Một vệt lửa bắn lên bầu trời.

Đùng! Nổ tung ra một chùm lửa sáng ngời, nổi bật trong bầu trời đêm.

Tào Định Côn đang núp sau cồn cát vươn cổ lên nhìn, rồi đứng lên phất tay hô to: "Nhị đương gia đã dẫn người tấn công chính diện, xông lên!"

Một đám người lập tức dồn dập nhảy lên, chạy ra khỏi cồn cát, nhanh chóng phóng về phía thần miếu.

Tào Định Côn cũng lao vọt tới, chỉ là dần dần chậm lại phía sau.

Hai con chim ưng ngủ trên nóc Thần miếu bị kinh động tỉnh lại, giật mình bay lên không trung, không giỏi nhìn trong đêm, chúng nó nỗ lực bay lên trên cao để tránh né.

Đang ngồi tại bậc cấp cửa vào cửa hàng, Nam Trúc bỗng nhiên đứng dậy, gã cũng nhìn thấy được ánh sáng pháo hiệu bùng lên phía xa

xa trong bầu trời đêm.

Ngay sau đó gã chợt quay đầu lại, nhìn thấy từ phía sau có một đám bóng đen vù vù lao nhanh tới, rất nhanh liền vọt đến trước mặt, gã giật mình vội vàng rút kiếm đề phòng.

Đám người bất ngờ lao tới này khi nhìn thấy gã và Thiên Nhai các thì không có gây ra xung đột gì với gã, vọt lên không trung bay lướt qua, một đám người không có chút nào dừng lại, một mực lao nhanh về phía pháo hiệu hiện lên.

Ở dưới ánh trăng, Nam Trúc nhìn thấy được trên ngực áo bọn họ có biểu tượng "Phi ưng", ước chừng có khoảng năm mươi người.

Mặc dù người ta không tấn công gã, nhưng gã vẫn không thả lỏng, nhìn theo đám người dần đi xa, gã nhanh chóng xách kiếm gõ gõ lên khung cột kim loại của cửa hàng, tiếng va chạm gây ra âm thanh keng keng lanh lảnh vang vọng ra xa.

Gã đang cảnh báo cho Bách Lý Tâm. Đám người này không làm khó gã, có lẽ là bởi vì thân phận Thiêu Sơn Lang của gã, nhưng nếu đụng phải Bách Lý Tâm, e rằng sẽ khác.

Đương nhiên, gã cũng hi vọng Bách Lý Tâm có thể kịp thời báo tin cho hai người lão Thập Ngũ.

"Cái quỷ gì vậy?"

Đang tiến tới, trong đám người Phi Ưng bang chợt có người vụt quay đầu nhìn lại, cất lời nghi vấn.

Có người khác hỏi, "Là tên Thiêu Sơn Lang kia đang giở trò quỷ sao?"

"Không biết."

Người cầm đầu quở trách, "Tập trung làm chính sự trước đi!"

Cũng đang nằm tựa trên một nơi cồn cát, Bách Lý Tâm nhìn thấy đám pháo hiệu trên không trung đã tắt, ánh mắt mới hạ xuống trên thân đám người Từ Phượng Cập đang ẩn núp bên kia, chợt nghe âm thanh báo nguy vang lên ở phía sau, nàng ta quay đầu nhìn lại, nhìn thấy có một đám bóng người lờ mờ bay tới.

Nàng ta lập tức không chút nào do dự, lợi dụng bóng đổ của ánh trăng tại nơi này, ngay tại chỗ xoay người lật sang một bên, trực tiếp giống như độn địa, chui vào trong cồn cát.

Rất nhanh, một đám bóng người lướt tới, nhấp nhô lên xuống lướt qua, chỉ cần chậm một chút, Bách Lý Tâm khẳng định đã bị đám người này phát hiện, cũng may Nam Trúc đưa ra cảnh báo đúng lúc, nếu không sẽ rất khó đoán được có hậu quả gì xảy ra.

Nàng chui ra khỏi đống cát là bởi vì nghe có âm thanh đánh nhau, một lần nữa nằm tựa trên cồn cát, quan sát.

Một đám người cũ của Hạt Tử bang đã đánh nhau cùng với nhóm người Phi Ưng bang vừa lao tới.

Đám người cũ của Hạt Tử bang không muốn đánh nhau với đám người vừa tới, nhưng người của Phi Ưng bang bất chấp tất cả, nhìn thấy kẻ nào mặc y phục Hạt Tử bang lập tức đánh giết.

Rút kiếm cầm trong tay, Từ Phượng Cập xoay người lại đứng trên cồn cát, nhìn đám bang chúng nhanh chóng đổ nhào xuống, hai mắt muốn nứt cả ra.

Nhìn thấy đám bang chúng lấy ít địch nhiều lần lượt đổ gục xuống, cô ta không có xuất thủ tương trợ, mà nhanh chóng phi thân rời đi, hoảng sợ vội vàng bỏ chạy.

Năm tên thành viên Phi Ưng bang lập tức thoát khỏi sự dây dưa của đối thủ, nhanh chóng lao theo truy sát.

Phía sau thần miếu, một đám tân nhân vừa mới vọt tới trước thần miếu đột nhiên rõ ràng cảm nhận được có dị thường mãnh liệt.

Vì để kiếm được nhiều tiền một chút, Dữu Khánh xông xáo phía trước tiên, vì vậy hắn cảm nhận rõ ràng nhất sự khác thường này. Tại một số thời điểm, hắn phản ứng là rất nhanh, vội vàng đưa tay ngăn Mục Ngạo Thiết cùng xung phong ở bên cạnh dừng lại.

Hai người đi đầu dừng lại, mọi người cũng dồn dập dừng lại theo, không ai dám tấn công vào vùng tối đen như mực bên trong cửa sổ.

Bên trong Thần miếu yên tĩnh im lìm, không có một bóng dáng một người nào.

Lúc trước rõ ràng nhìn thấy phía thần miếu có nhiều người làm việc, một đám người bọn họ ầm ầm lao tới như thế này, người bên trong thần miếu không có khả năng không phát hiện ra.

Trong lúc do dự, bọn họ nhìn lại, lúc này mới phát hiện thấy Tào Định Côn không có cùng đi theo, mà ở phía sau cùng, chỉ là ở sau có phần khá xa.

Bọn họ sững sờ nhìn Tào Định Côn, muốn hỏi xem là có chuyện gì.

Đang định chạy trốn, Tào Định Côn cũng sửng sốt nhìn đám tân nhân này, tại sao tất cả đều dừng lại rồi, vì sao không tấn công?

Sau đó, gã cũng rất nhanh nhận thấy không thích hợp, đã phát hiện thấy bên trong thần miếu không có bất kỳ phản ứng nào.

Gã mơ hồ cảm thấy không ổn.

Bỗng nhiên, từ phía xa xa có âm thanh đánh nhau truyền đến, nghe âm thanh để phán đoán vị trí, đại khái là từ phía đám người Từ Phượng Cập.

Gã bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, phát hiện thấy phía sau mình có một đám bóng người đang nhanh chóng vọt tới, triển khai đội hình vòng cung tiến về phía bên này.

Vẻ mặt gã kịch biến, quay người lại đối diện đám người đó, và cũng nhanh chóng lui về phía sau, vội vàng thối lui đến bên dám tân nhân phía thần miếu.

Một đám tân nhân cũng nghe được âm thanh đánh nhau phía xa xa, cũng nhìn thấy đám người bao vây tiến đến, hơi chút tính toán liền có thể nhận ra, đâu phải chỉ có khoảng hai mươi người như Từ Phượng Cập đã nói, chỉ đảo mắt qua liền có thể ước chừng được ít nhất phải năm mươi người trở lên.

Tào Định Côn nhấp nhô lên xuống hai lần, liền hạ xuống tại trước mặt bọn họ, trầm giọng quở trách: "Vì sao không tấn công vào trong?"

Gã vốn định thúc giục bên này tấn công vào, tạo ra rối loạn rồi nhân cơ hội nhanh chóng trốn đi.

"Khụ khụ."

Đột nhiên có tiếng ho khan nặng nề vang lên trên nóc thần miếu.

Mọi người dồn dập ngẩng đầu nhìn lên, lập tức nhìn thấy một bóng người khoác áo choàng xuất hiện trên nóc nhà, đứng trên cao dưới ánh trăng, trông dáng người có vẻ phiêu dật, không phải ai khác, chính là bang chủ Đoạn Vân Du của Phi Ưng bang.

"Ngươi hỏi bọn hắn vì sao không tấn công vào ư? Tào Định Côn, tại sao ngươi không hỏi chính mình, vì sao lợi dụng đám tân nhân bọn họ đi tấn công, còn chính mình lại núp ở phía sau chuẩn bị chạy trốn chứ?"

Đoạn Vân Du vừa cười vừa nói, hai bên cũng xuất hiện một đám người.

Từ bên trong cửa sổ Thần miếu cũng lướt ra hai nhóm người, kết hợp với đám người đuổi tới từ phía sau bao vây toàn bộ đám thành viên Hạt Tử bang vào giữa.

Đám thành viên Hạt Tử bang nghe nói vậy thì đều kinh nghi bất định quay người nhìn Tào Định Côn, không nói thì thôi, nói ra liền thấy tên này vừa rồi không có cùng xông lên trước với bọn họ, quả thực có dấu hiệu giống như muốn ném bọn họ lại để bỏ chạy.

Tào Định Côn tâm hoảng ý loạn, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh, vung kiếm chỉ về phía nóc nhà, "Chư vị huynh đệ, đừng có nghe hắn nói xằng nói bậy, làm loạn thế trận của chúng ta. Chúng ta đã bị trúng bẫy rồi, bắt giặc trước bắt vương, chỉ cần bắt lấy tên này liền có thể phá cục, cùng theo ta bắt hắn."

Nhưng mà không có người nào hưởng ứng, đám người mới của Hạt Tử bang đứng đó kinh nghi bất định, thái độ quan sát bộc lộ rất rõ ràng.

Đứng trên nóc miếu, Đoạn Vân Du cười nhạt nói: "Tào Định Côn, ngươi lấy sâm Kỳ Lân làm mồi nhử, lừa gạt đám người mới đến từ Khối Lũy thành tới đây tìm Phi Ưng bang ta để phát tiết hận thù cá nhân, đến giờ này còn muốn đùa giỡn bọn họ như là kẻ ngốc hay sao?"

Ánh mắt y đảo qua một đám tân nhân bị bao vây phía dưới, "Chư vị, người không biết không có tội, đây là ân oán riêng giữa Phi Ưng bang và Hạt Tử bang. Chỉ cần các ngươi giết chết Tào Định Côn, ta liền tha cho các ngươi một con đường sống."

Tào Định Côn kinh hãi, giận dữ nói: "Các huynh đệ, hắn đang lừa các ngươi, ai ô…"

Chợt thấy hàn quang lóe lên, kiếm trong tay còn chưa kịp đánh ra, gã cảm thấy cơ thể đau đớn dữ dội, sức lực cũng bị rút cạn.

Cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy một thanh kiếm đâm nghiêng xuyên qua ngực mình, máu tươi tuôn chảy ồ ồ, gã chụp lấy mũi kiếm, ngẩng đầu nhìn thấy Dữu Khánh vẻ mặt tức giận đánh lén mình.

Nói một chút, quyển sách không có thăng cấp, cứ như vậy trộn lẫn lộn, muốn nhìn thăng cấp tiến bộ đích xuất môn quẹo trái.

Chương 778: Dám đoạt tiền của lão tử

Bất kể là người của Hạt Tử bang hay là người của Phi Ưng bang phía đối diện, tất cả đều sửng sốt trước cảnh tượng đột ngột này.

Ngay cả là Đoạn Vân Du, vốn đang có ý định gây xích mích Hạt Tử bang tự giết lẫn nhau, cũng không nghĩ tới mình chỉ vừa mới nói xong liền có thể có hiệu quả thần kỳ như vậy, không cần hỏi cho rõ ràng sao? Cứ như vậy liền trực tiếp động thủ? Cảnh tượng này khiến cho y ngây ngẩn cả người.

Trên người Tào Định Côn đầm đìa máu tươi, trên tay cũng ướt đẫm máu, nhưng gã vẫn nắm chặt lấy lưỡi kiếm cắm ở trên người mình, không có buông ra, gã rất sợ đối phương một kiếm đâm chết mình, ánh mắt tràn đầy phức tạp nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, môi run rẩy, "Ta đã cảm thấy ngươi không đáng tin!"

Dữu Khánh vẻ mặt lạnh lùng hỏi ngược lại: "Đại đương gia làm nội ứng ở đâu rồi?"

Sở dĩ hắn đâm ra một kiếm này, không hoàn toàn là bởi vì Phi Ưng bang gây xích mích, cũng không phải vì phản bội, mà hắn đang cảm thấy tức giận với bản thân mình.

Vừa rồi khi nghe Đoạn Vân Du nói tới sâm Kỳ Lân thì hắn liền muốn tự tát mặt mình mấy cái.

Vẫn là lý lẽ cũ, nếu như Hạt Tử bang hoặc Tào Định Côn biết chính xác manh mối về sâm Kỳ Lân, làm sao sẽ dễ dàng tuyên bố công khai chứ?

Ngay từ đầu mình đã biết rõ lý lẽ này, mục đích mình gia nhập vào Hạt Tử bang không phải là để tìm hiểu thông tin về Tam Túc ô sao, tại sao lại biến thành gia nhập làm kẻ cướp chứ? Vậy mà còn bị kích động xông lên trước nhất nữa, thực sự rất tức giận!

Mà trước mắt, tất cả đều là người chỉ vừa mới gia nhập vào Hạt Tử bang, một người cũ duy nhất là Tào Định Côn lại xém chút đã vứt bọn hắn lại đây để bỏ chạy.

Ngoài ra, người tấn công chính diện đâu chứ? Không phải nói rằng Nhị đương gia đã phát ra tín hiệu cùng lúc tấn công sao? Bọn hắn đã chạy tới nơi này, người chính diện tấn công tại sao còn chưa có thấy, chò dù một cái bóng cũng không có?

Nếu nói là bởi vì động tĩnh đánh nhau phía xa xa cuốn lấy, nhưng tiếng đánh nhau đó chỉ xuất hiện khi bọn hắn đã chạy đến nơi đây.

Nếu như còn không nhận ra được lúc trước là đám người cũ của Hạt Tử bang phối hợp diễn kịch lừa gạt bọn hắn, vậy thì bọn hắn đúng là kẻ ngốc rồi.

Hắn cũng biết vì sao mình lại phạm phải sai lầm như vậy, kỳ thực chính là vì mình bị lòng tham tiền ám ảnh, cho nên hắn rất tức giận, hắn hận bản thân mình, nhưng hắn không thể tự đâm mình một kiếm, vì vậy, với tặc tử dám lừa gạt bọn hắn đi liều mạng, hắn đương nhiên không thể buông tha.

Càng thấy mình ngu ngốc, hắn càng khó tha thứ cho đối phương, nếu không giết gã, hắn khó tiêu mối hận trong lòng.

Vì vậy, hắn rất dứt khoát đâm gã một kiếm, ngươi không chết, chẳng lẽ còn muốn chúng ta chết hay sao?

Tào Định Côn cứng cổ cãi lại: "Việc đã đến nước này, Đại đương gia e rằng đã gặp nạn, làm sao còn có thể xuất hiện?"

Tay gã cũng không nhàn rỗi, bỗng nhiên vung kiếm đánh lén ngược lại.

Keng! Một tiếng va chạm vang lên.

Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh một mực nhìn chằm chằm, nhận thấy tình huống không đúng liền lập tức xuất thủ.

Trong tình trạng trọng thương, vốn đã mất đi rất nhiều sức lực, Tào Định Côn căn bản không nắm vững được thanh kiếm trong tay, kiếm trực tiếp bị đánh văng ra ngoài.

Mà Mục Ngạo Thiết cũng không có hạ thủ lưu tình, kiếm rung động vung ra, lại chém ngược trở về, chém bay cái đầu sống sờ sờ, trực tiếp một kiếm chặt đứt đầu Tào Định Côn.

Bộp! Dữu Khánh một cước đá bay thân thể không đầu đang co giật và phun máu xối xả văng ra ngoài, rút kiếm cầm trên tay, máu tươi nhỏ giọt trên mũi kiếm, mùi máu tươi bốc lên.

Thấy Tào Định Côn đã chết, Đoạn Vân Du đứng trên cao nhìn xuống, nắm tay che miệng ho khan một tiếng, khóe miệng hơi nhếch lên nụ cười nhạt, trừ Từ Phượng Cập ra, tên này là em trai ruột của Tào lão đại Hạt Tử bang, mình giết chết Đại ca của người ta, ai dám đảm bảo trong tương lai người ta sẽ không nghĩ đủ mọi cách để trả thù mình chứ?

Với y mà nói, đã loại trừ được một mối họa trong lòng, tất nhiên là cảm thấy thoải mái.

Hai con phi ưng trong không trung cũng dần dần hạ thấp độ cao, lần lượt trở xuống trên mái hiên thần miếu.

Tào Định Côn cứ như vậy mà bị giết chết rồi? Một đám thành viên Hạt Tử bang quay mặt nhìn nhau, ánh mắt nhìn về phía hai người Dữu Khánh có phần khác lạ, chỉ có thể nói hai người thực can đảm!

Mục Ngạo Thiết ở tại bên cạnh Dữu Khánh, cao độ đề phòng, y lo lắng bị người khác dùng cách tương tự để đối phó bọn hắn.

Lúc này, vẫn còn có thể nghe được tiếng đánh nhau từ xa xa truyền đến, chỉ là cường độ đánh nhau dường như đã giảm đi không ít, âm thanh càng ngày càng nhỏ.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn Đoạn Vân Du phái trên mái thần miếu, hỏi to: "Dám hỏi cao tính đại danh các hạ?"

Hữu hộ pháp An Thiên Ấn ở bên cạnh Đoạn Vân Du lớn tiếng trả lời: "Đã nhìn thấy Đoạn bang chủ của Phi Ưng bang ta mà còn không nhanh chóng bái kiến?"

Dữu Khánh lật ngược kiếm trong tay, chắp tay nói: "Thì ra là Đoạn bang chủ, là bọn ta kiến thức hạn hẹp, bị tặc nhân che mắt, may mắn được Đoạn bang chủ khoan hồng độ lượng…" Nói xong, hắn nhìn nhìn đám nhân thủ của Phi Ưng bang ở xung quanh, thử hỏi: "Không dám tiếp tục quấy rầy, hiện tại bọn ta đã có thể đi rồi chưa?"

Một đám người Phi Ưng bang đồng loạt nhìn về phía Đoạn Vân Du, cho thấy đang chờ y quyết định.

Chỉ cần nhìn thấy cảnh này, đám người Dữu Khánh liền biết vị bang chủ này rất có uy tín trong bang.

"Khụ khụ." Đoạn Vân Du lại cất tiếng ho khan, "Cứ như vậy liền muốn trực tiếp rời đi sao? Chúng ta không có trêu chọc các ngươi, các ngươi lại chạy tới tập kích quấy rối chúng ta. Các ngươi muốn làm như chưa có chuyện gì xảy ra sao?"

Vừa nghe được những lời này, vẻ mặt đám người Hạt Tử bang lập tức đại biến, sắc mặt Dữu Khánh sa sầm xuống, "Đoạn bang chủ nói

lời không giữ lời sao?”

Đoạn Vân Du bình tĩnh nói: “Ta nói chuyện đương nhiên sẽ giữ lời, đã nói cho các ngươi một con đường sống, chắc chắn sẽ không nuốt lời. Ta cũng không nhiều lời vòng vo vô dụng nữa, nghĩ đến việc các ngươi vô tri, nghĩ tới việc các ngươi là bị lợi dụng, Phi Ưng bang ta không làm khó dễ các ngươi, chỉ cần các ngươi bỏ xuống tất cả tài vật trên người, chúng ta sẽ tuân thủ hứa hẹn, tha cho các ngươi rời đi. Nếu đã giày vò chúng ta một chuyến mà còn muốn làm như chuyện gì cũng không có xảy ra, bản thân các ngươi cảm thấy có khả năng đó sao? Là để lại tài vật, hay là lưu lại tính mạng, chính các ngươi quyết định đi.”

Đám ban chúng Phi Ưng bang tức thì có không ít kẻ trên mặt nở nụ cười nhạo, có chút người thậm chí còn bật cười ra tiếng vì lời nói đó của bang chủ.

Nhìn tình hình hiện trường liền biết tình thế bên mình mạnh hơn người ta, bọn họ thế lớn, đã bao vây đám người này thành cá trong chậu, muốn bắt lấy thật sự dễ như trở bàn tay. Nếu ngoan ngoãn giao ra tài vật, bọn họ có thể tiết kiệm chút sức lực, nếu không, cũng chỉ có thể tốn chút công sức tự mình xuất thủ đi lấy.

Mà lúc này, âm thanh giao tranh phía xa xa đã không còn nữa.

Tả hộ pháp Cung Tự Đình cất tiếng thì thầm với Đoạn Vân Du, “Phía bên kia hẳn là đã xử lý xong rồi.”

Đoạn Vân Du không có phản ứng gì với điều này, y chỉ nhìn chằm chằm động tác của đám bang chúng Hạt Tử bang phía dưới, phía bên đối thủ có nội ứng thông báo tin tức, bên y đã nắm giữ toàn bộ kế hoạch của đối phương, nhắm vào rất chuẩn, đắc thủ là chuyện rất bình thường, không đắc thủ mới là lạ.

Đám bang chúng Hạt Tử bang vốn không quen biết lẫn nhau, lúc này cũng quay sang khe khẽ thì thầm với nhau, cảm thấy tức giận,

đều cảm thấy mình đã bị đùa giỡn, lúc trước bị Hạt Tử bang lừa gạt thì thôi đi, bây giờ rõ ràng lại bị đùa giỡn.

Tâm trạng mọi người đều cảm thấy cùng chung mối thù.

Nhưng có thể làm gì được chứ? Đối phương thế lớn, có hơn trăm người, mà phía bên mình chỉ có hơn hai mươi người, đã vậy chính người phía bên mình còn trực tiếp giết chết Tào Định Côn, người có thực lực tương đối mạnh của phe mình, đại thế đã mất, tức giận cũng vô dụng, e rằng chỉ có thể chấp nhận số phận.

Nếu nói tức giận, Dữu Khánh là người tức giận nhất, nếu nói bị đùa giỡn, hắn là người bị đùa giỡn nhiều nhất, bởi vì Tào Định Côn chính là bị hắn giết.

Hắn vốn tưởng việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, dù sao không biết mức độ thực lực của đối phương, không thể lỗ mãng trêu chọc. Hắn định cúi thấp đầu để cho qua việc này, nào ngờ lại bị đối phương đùa giỡn, vậy mà còn đòi cướp đoạt toàn bộ tài sản trên người hắn?

Hắn tức giận đến nỗi thiếu một chút phun ra một ngụm máu, quay sang Mục Ngạo Thiết lúc này mặt cũng hiện sát khí, hai người nhìn nhau, khóe mắt hắn nhếch lên hướng về phái nóc miếu.

Mục Ngạo Thiết hiểu ý, khẽ gật đầu.

Vì vậy, tại trong khi một đám thành viên Hạt Tử bang đang tức giận nhưng không biết phải làm sao, Dữu Khánh lại giơ thanh kiếm vấy máu trong tay lên, lần nữa chắp tay làm lễ, nói: "Đoạn bang chủ, phải tới Thiên Tích sơn này lăn lộn kiếm chén cơm ăn, có thể có được mấy đồng tiền? Hơn nữa, chúng ta cũng chỉ vừa mới tới, càng không có bao nhiêu tiền, một chút bạc vụn trên người cũng là để dùng khi khẩn cấp.

Đoạn bang chủ, chúng ta cũng là bị Hạt Tử bang che mắt, chỉ vừa mới gia nhập vào Hạt Tử bang hôm nay. Ta đã tuân theo ý của ngài,

giết chết Tào Định Côn tạ tội. Còn xin Đoạn bang chủ thương cảm chúng ta, giơ cao đánh khẽ, buông tha lần này."

"Đúng vậy, xin giơ cao đánh khẽ, buông tha lần này." Có người cùng chắp tay cầu xin theo.

Vì vậy, đám thành viên Hạt Tử bang dồn dập chắp tay cầu xin Đoạn Vân Du đang ở trên cao nhìn xuống, mong được bỏ qua.

"Khụ khụ." Đoạn Vân Du lại cất tiếng ho khan, hỏi ngược lại: "Các ngươi e là đã quên đêm nay các ngươi đến đây làm gì, nếu như để cho các ngươi đánh lén thành công, các ngươi có thể dễ dàng tha cho chúng ta sao?"

Dữu Khánh: "Đoạn bang chủ nói có lý, sai là chúng ta sai trước, nhưng Đoạn bang chủ sau đó đã hứa hẹn sẽ bỏ qua. Chúng ta đã thực hiện yêu cầu của Đoạn bang chủ, Đoạn bang chủ lại lập tức tăng giá, việc này e rằng không thể nào nói nổi a? Nếu ngay từ đầu liền nói còn phải bồi thường tài vật, chúng ta liền không còn gì để nói. Mọi việc đều cần hợp với chữ 'Lý', Đoạn bang chủ, ngài thấy sao?"

Sắc mặt Đoạn Vân Du hơi trầm xuống, "Ta đã nói hết những lời hữu ích với các ngươi, nhưng các ngươi lại cứ không biết thức thời. Thiên Tích sơn là nơi nào chứ? Các ngươi không biết sao? Một nơi mạnh được yếu thua là để dùng lời lẽ lý luận sao? Có phải ta đã hòa nhã với các ngươi quá nhiều rồi hay không chứ? Nếu còn dông dài, đừng trách ta nuốt lời!"

Thấy y không đồng ý, sắc mặt Dữu Khánh trầm xuống, mũi kiếm dính máu chỉ thẳng về phía trên thần miếu, trực tiếp trở mặt chửi mắng, "Đồ chó, cho mặt mũi mà không biết xấu hổ, cũng không chịu rải nước tiểu soi mình thử xem, như một con khỉ ốm, vậy mà dám đoạt tiền của lão tử, ta thấy ngươi là chán sống rồi!"

Hắn vừa nói ra những lời này, đám bang chúng Hạt Tử bang lập tức giật nảy mình, bọn họ mặc dù tức giận, nhưng nếu không đồng ý

cũng không còn cách nào, chỉ có thể chấp nhận. Bọn họ không nghĩ tới việc trở mặt làm cứng a, địch động ta ít, địch mạnh ta yếu, trở mặt chẳng phải là muốn chết?

Bọn họ sợ mình bị Dữu Khánh làm liên lụy.

Đám thành viên Phi Ưng bang lập tức vui cười, tại trên nóc miếu, hữu hộ pháp An Thiên Ấn cười lạnh, nói: "Thật là không biết sống chết!"

Nhưng Dữu Khánh đâu chỉ khẩu xuất cuồng ngôn mà thôi, hắn đã nổi trận lôi đình, vù, lao vút ra khỏi đám người, bay lên trời, vung kiếm lao thẳng về phía nóc miếu.

Hắn không muốn gây sự, cũng định nhẫn nhịn vì đại cục, nhưng cướp đoạt tiền của hắn là không được!

Tiền của hắn là loại a miêu a cẩu nào đều có thể đoạt sao?

Mặc dù không biết trình độ của đối phương, vốn không dám hành động lỗ mãng, nhưng hắn tự nhận mình cũng không phải loại ngồi không.

Đã đối diện với rất nhiều Đại nhân vật, Phi Ưng bang của ngươi tính là thứ gì, bang chủ ngươi là đồ buồi gì, thật sự cho rằng lão tử giành danh hiệu đệ nhất Triêu Dương đại hội chỉ vì động tác võ thuật đẹp mắt hay sao?

Trong lúc giận dữ, sự hung ác bùng lên, hắn độc thân lao ra khỏi đám người, lướt thẳng đến tên đầu sỏ Đoạn Vân Du kia.

Lúc sinh tiền, Tào Định Côn nói không sai, khi địch đông ta ít, biện pháp tốt nhất chính là bắt giặc trước bắt vương!

Đám bang chúng Hạt Tử bang giật nảy mình, ngươi ra tay như vậy, chẳng phải là cùng kéo chúng ta xuống nước sao?

Đám thành viên Phi Ưng bang lập tức cười không nổi nữa, và có phần kinh sợ, không nghĩ tới trong tình cảnh này lại có kẻ dám phản kích.

Bọn họ há có thể ngồi xem để cho kẻ này dễ dàng tiếp cận Bang chủ, đám thành viên Phi Ưng bang ở giữa dồn dập phi thân lao lên ngăn chặn.

"Kẻ ngăn cản ta, chết!"

Đang tức giận, Dữu Khánh gầm lên chấn động, rất khí phách, cũng làm cho đám bang chúng Hạt Tử bang hồi thần lại.

Cũng không chỉ là công phu trên miệng, kiếm trong tay hắn lấp lóe dưới ánh trăng, rất nhanh tuôn ra rất nhiều vệt sáng, tạo ra hàng loạt âm thanh kim loại va chạm chấn động vang lên, trong nháy mắt liền vang lên một loạt tiếng kêu thảm thiết.

Mười mấy tên bang chúng Phi Ưng bang bay lên, nhưng không có một kẻ nào địch nổi một chiêu "Phong Trần kiếm quyết" của Dữu Khánh.

Đồng thời lại có người phi thân bay lên gia nhập vào đám người chặn lại, còn có một số người từ trên mái thần miếu lao xuống, từ bốn phương tám hướng liên thủ vây công.

Trong nháy mắt tình hình liền trở nên hỗn loạn.

Trong vòng vây, kiếm thế như cầu vồng, kiếm quang khi giống như pháo hoa nổ tung ra, những điểm sáng lượn lờn quan người Dữu Khánh, leng keng đánh văng ra những đợt vây công, thân ảnh cầm kiếm càng ngày càng giống như một con rồng bay lượn xuyên qua, không người nào có thể ngăn chặn. Kẻ nào cản đường, trên người đều phải phun ra một chùm máu đỏ, âm thanh kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Trong khoảnh khắc đã có hơn mười người kêu thảm, nện xuống mặt đất, tay gãy chân đứt và mưa máu trộn lẫn với nhau, bay tung tóe.

Thật mạnh! Đám bang chúng Hạt Tử bang gần như bị cảnh này làm cho choáng váng, sợ hãi ngây người.

Mục Ngạo Thiết cũng vung kiếm lên, hô lớn: "Chư vị, theo ta, giết!"

Hô xong, y dẫn đầu xông ra ngoài tấn công đám thành viên Phi Ưng bang.

Đám người Hạt Tử bang lập tức vung vũ khí lao theo và cùng thét to, "Giết!"

Đồng thời cũng dốc sức chém giết.

Bọn họ không muốn, nhưng tên khốn kiếp đó còn tệ hơn cả Tào Định Côn, hắn vừa ra tay, mọi người liền bị hắn kéo xuống nước. Phi Ưng bang đã triển khai phản kích, bọn họ muốn không xuất thủ cũng không được, không thể khoanh tay đứng chờ bị làm thịt nha? Mỗi người vừa âm thầm chửi bới kẻ nào đó, vừa dốc sức liều mạng, không thể đếm xỉa gì được nữa.

Chương 779: Sao không tự làm chủ

Khí thế liều mạng quả thực không tầm thường, đám thành viên Phi Ưng bang vốn tưởng rằng bên mình đã nắm chắc tình hình trong tay, lúc này có phần luống cuống tay chân, đang là bên cường thế nhưng lại bị phản công làm cho rối loạn.

Mục Ngạo Thiết dẫn đầu cuộc phản công, tự nhiên là người đứng mũi chịu sào, ngay lập tức liền bị mấy kẻ vây công. Y cầm kiếm trong tay ngăn trái cản phải, ứng đối linh hoạt và nhanh nhẹn, mặc dù không thể đánh gục được kẻ nào nhưng cũng miễn cưỡng ngăn

cản được cuộc liên thủ tấn công của đám người, và cũng khiến cho mấy kẻ liên thủ vây công trong hỗn loạn phải cảm thấy kinh ngạc.

Đây cũng chính là lí do lúc trước Dữu Khánh nháy mắt với Mục Ngạo Thiết, ý hắn muốn hỏi Mục Ngạo Thiết, ta sẽ lên trên bắt giặc trước bắt vương, ngươi có thể chống được hay không? Mục Ngạo Thiết gật đầu thể hiện mình không có vấn đề, khi đó Dữu Khánh mới yên tâm bất chấp tất cả mà một mình lao lên.

Vào lúc này, Dữu Khánh đã độc lập một mình phá tan hàng rào ngăn chặn, đánh tới nóc miếu.

Hai con phi ưng nghỉ ở nóc miếu lại lần nữa sợ hãi bay vọt lên, lao vào bầu trời đêm, hai vị tả hữu hộ pháp của Phi Ưng bang kinh hãi, nhanh chóng xuất thủ chặn lại.

Chỉ vừa ra tay, trực tiếp giao tranh với hắn, hai vị hộ pháp liền hối hận, đã biết mình căn bản không đỡ được lưỡi kiếm trong tay Dữu Khánh, kiếm của hắn biến hóa quá nhanh mà vẫn không mất sự cương mãnh.

Không phải là động tác võ thuật đẹp, trong đời này, đây là lần đầu tiên hai người nhìn thấy kiếm pháp sắc bén như thế, đụng phải liền kinh hồn, mới biết được thị giác của mình trong bóng tối có sai lầm, lúc trước không thấy rõ được thực lực của đối thủ.

Chỉ qua một lần đối mặt, hai vị hộ pháp lập tức từ bỏ chức trách hộ pháp của mình, bỏ mặc bang chủ lại không quan tâm tới, mỗi người một bên bay đi.

Nhưng bọn gã cũng phải lưu lại một chút thứ.

Cung Tự Đình lộn một vòng trên nóc miếu, dùng hai tay chống xuống, bay ra ngoài, người đã thấp đi một đoạn, hai cái đùi không còn nữa. Mặc dù là như thế, khi vừa rơi xuống cát, gã vẫn không chút do dự tung người lên, nhảy đi, thậm chí còn không ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy sau lưng đau rát.

An Thiên Ấn bay đi, kéo theo một vệt máu, sau khi từ trên mái thần miếu nhảy xuống tới mặt cát, gã cảm thấy quai hàm mình đau đớn, đau đến mức khiến gã không nhấc chân lên nổi để tung người bay di, dường như toàn bộ sức lực đã tiết hết khỏi cơ thể. Gã nhấc tay sờ sờ cằm, sờ thấy một vết cắt chảy đầy máu, từ trên người bỗng nhiên nghe lộp bộp, một đống đồ rơi xuống.

Là ruột của gã, gã cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới nhận thấy bụng của mình đã bị cắt rách ra, phù phù quỳ gối trên mặt đất, vẻ mặt đầy sợ hãi và sự khó tin.

Mắt mở trừng trừng nhìn thấy tả hữu hộ pháp biến mất khỏi trước mắt mình, Đoạn Vân Du hít vào một hơi khí lạnh, nhận ra rằng mình đã đâm đầu vào một bức tường sắt.

Tại sao sẽ như vậy? Chính ý cũng không thể nghĩ ra nổi.

Y cũng biết, người mạo hiểm tới Thiên Tích sơn này để kiếm tiền, ít nhiều cũng có chút bản lĩnh, nhưng có rất ít người có thể mạnh mẽ đến mức như người trước mặt, nhảy vào trong một đám tu sĩ Huyền cấp mà giống như là chém dưa cắt rau vậy, quả thực đây là sự khác biệt giữa mãnh hổ và bầy dê.

Người có được thực lực như vậy, đi đâu cũng có tương lai đầy hứa hẹn, đi đâu cũng sẽ không thiếu tài nguyên tu luyện, cần gì phải chạy đến Thiên Tích sơn để mạo hiểm? Hơn nữa còn làm tiểu đệ trong Hạt Tử bang.

Mấu chốt là lúc trước còn ở trước mặt mình làm ra vẻ nhẫn nhịn vì đại cục, khí thế của cao thủ đâu chứ?

Y cảm thấy có thể mình đã bị hắn đùa giỡn.

Nhưng vào lúc này, y cũng không có thời gian để suy nghĩ gì nhiều, không đợi kiếm quang kéo tới, y phất tay vung tà áo choàng, mấy vệt hàn quang bắn ra.

Đang lao tới tấn công, kiếm trong tay Dữu Khánh lấp lóe ra ra vào vào, lên lên xuống xuống, một loạt âm thanh leng keng vang lên, mấy vệt hàn quang bị đánh văng ra.

Đoạn Vân Du kinh hãi, vốn tưởng rằng với khoảng cách gần như thế, ít nhất sẽ khiến cho đối phương không kịp trở tay, nào ngờ tốc độ áp sát của đối phương gần như không bị bất kỳ ảnh hưởng nào, thế công một kiếm cắt họng chỉ loáng cái liền tới nơi.

Cho dù nguy hiểm đã tới, nhưng y vẫn đứng sừng sững tại chỗ, không chút tránh né, chỉ thấy y cấp tốc nhấc tay che chắn vị trí yết hầu.

Keng! Một tiếng va chạm vang lên.

Ánh kiếm lóe lên cắt tới đánh trúng lòng bàn tay Đoạn Vân Du.

Đoạn Vân Du đứng ở trên nóc miếu vững vàng bất động, xà đá dưới chân thì xuất hiện những đường nét rạn nứt.

Đạp mái miếu dốc nghiêng lướt tới, Dữu Khánh lăng không chém ra.

Hình ảnh hai người, một đứng một bay lên dường như dừng lại trong tích tắc.

Dữu Khánh nhìn thấy chiếc găng tay màu bạc lóe sáng trên tay đối phương, loại găng tay đan bện bằng xích sắt này trông rất quen thuộc, chỉ là trên đầu ngón tay của chiếc găng tay này có thêm những móng vuốt sắc bén.

Hắn mở to mắt nhìn thủ trảo của Đoạn Vân Du chụp lấy, khi kiếm đánh trúng lòng bàn tay đối phương thì đồng thời cũng bị đối phương chụp lấy lưỡi kiếm của mình.

Đoạn Vân Du hiện lên nét tươi cười chế nhạo lạnh lùng, thủ trảo giống như móng vuốt chim ưng khóa chặt con mồi, vặn tay định đoạt kiếm của hắn.

Dữu Khánh há có thể để y khống chế, Cầm Long thủ bỗng nhiên phát lực, thân kiếm vặn một cái, roẹt! Thanh kiếm đã được rút về.

Trong mắt Đoạn Vân Du tức thì lóe lên nét kinh ngạc, y không nghĩ tới "Ưng trảo" của mình đã đắc thủ rồi nhưng ngay sau đó lại bị thất thủ, y cũng nhận thấy được lực lượng bùng phát của đối phương còn mạnh hơn cả mình.

Đồng thời, y cũng một lần nữa cảm nhận được sâu hơn tốc độ cực nhanh của kiếm đối phương, lưỡi kiếm vừa thoát khỏi bàn tay mình, lập tức đã điểm lên trên ngực mình.

Keng! Lại một tiếng va chạm vang lên.

Dữu Khánh sửng sốt, hắn vốn tưởng rằng một kiếm này đã có thể đánh gục tên bang chủ này, nào ngờ mũi kiếm lại bị ngăn cản, không thể tiến tới chút nào.

Hắn không ngờ rằng đối phương có thể đao thương không xâm phạm.

Mà Đoạn Vân Du thì không muốn dây dưa với hắn nữa, mượn nhờ lực lượng của một đòn này y nhanh chóng lướt ngược ra sau, giống như bị đánh bay đi.

Dữu Khánh há có thể buông tha, mũi chân điểm xuống mái miếu, định tiếp tục truy sát, nhưng chợt thấy một bóng đen cuồn cuộn ầm ầm ập đến, hắn lập tức vung kiếm tự vệ, kiếm quang bùng lên, một tràng âm thanh rẹt rẹt, phần phập rất nhanh và lại dày đặc vang lên, xen lẫn trong đó còn có một số âm thanh lách cách.

Từng mảnh vải vụn tung bay dưới ánh trăng trông giống như những con bướm bay lượn, có một số mảnh vải rách lại bay rất nhanh nện lên trên mái thần miếu phát ra âm thanh lách cách, bộc lộ ra ám khí găm tại trên nóc miếu.

Hóa giải đòn tấn công xong, Dữu Khánh tập trung nhìn tới trước, phát hiện thấy sau khi vứt áo choàng ra, Đoạn Vân Du đã bay nhanh rơi xuống trên sa mạc, lướt đi khá xa, có vẻ còn thoáng quay đầu lại nhìn một cái.

Dữu Khánh định đuổi theo giết, nhưng quay đầu lại nhìn động tĩnh đánh đánh giết giết ở phía sau, nhìn thấy Mục Ngạo Thiết đang bị vây công, hắn liền không có do dự quá nhiều, trực tiếp xoay người lao về phía Mục Ngạo Thiết, từ bỏ truy sát tên tặc thủ đó, bảo đảm an toàn cho Mục Ngạo Thiết càng quan trọng hơn.

Với việc hắn gia nhập vào trận chiến, Phi Ưng bang mặc dù người đông thế mạnh nhưng rất nhanh chóng liền trở nên tan tác, tán loạn bỏ chạy.

Không còn cách nào, ngay cả bang chủ và hai vị hộ pháp đều đã bị đánh phải bỏ chạy, bọn họ ở lại nơi này cứng rắn chống đỡ làm cái quỷ gì, mà cũng chống không nổi vị cao thủ đó a, tự nhiên là ào ào chạy trối chết mới quan trọng.

Bang chúng Hạt Tử bang sĩ khí vọt tăng, chủ động phân tán ra đi truy sát.

Đang lướt nhanh trong sa mạc, Đoạn Vân Du đụng phải một đám người xông đến trước mặt, chính là đám bang chúng Phi Ưng bang lúc trước truy sát Từ Phượng Cập.

Hai bên dừng lại, người cầm đầu đám người mới đến hỏi: "Bang chủ, phía bên thần miếu tại sao còn có âm thanh đánh nhau?"

Gã cảm thấy quái lạ, âm thanh đánh nhau vẫn còn, tại sao bang chủ lại đơn độc rời đi rồi.

Đoạn Vân Du không trả lời vấn đề này, đảo mắt nhìn nhân số đối phương, cau mày hỏi: "Sao chỉ còn lại chừng ba mươi người?"

Người cầm đầu vội đáp: "Đối phương không có ý chí chiến đấu, phần lớn đã bị chúng ta tiêu diệt, chỉ có năm sáu người chạy trốn. Chúng ta không bị thương tổn gì, bởi vì mụ đàn bà Từ Phượng Cập kia chạy nhanh, mười mấy huynh đệ phải đuổi theo."

Đối với điều này, Đoạn Vân Du cũng không ngạc nhiên, đây cũng là lí do y bảo Đồng Tại Thiên quay lại Hạt Tử bang, y ho khan một tiếng, nói: "E rằng đuổi không kịp. Lần trước, ngay cả Tào lão đại cũng bị đánh chết, nhưng lại để nữ nhân này chạy thoát, nói không chừng, nữ nhân này có năng lực nào đó để chạy trốn ở trong sa mạc. Có lẽ cô ta lựa chọn đặt sào huyệt tại trong sa mạc là vì có liên quan đến điều này."

Người cầm đầu gật gật đầu, ánh mắt chợt nhìn về phía thần miếu, di một tiếng, nói: "Hình như kết thúc đánh nhau rồi. Ai tới đây vậy chứ?"

Đoạn Vân Du cũng không biết là ai tới, loáng thoáng nhìn thấy mấy bóng người lướt đến, lập tức phất tay nói: "Đi!"

Một đám người sửng sốt, không biết Bang chủ vứt bỏ nơi đây rời đi là có gì gì, nhưng vẫn đồng thời đi theo. Người cầm đầu đuổi theo hỏi: "Bang chủ, chúng ta đi đâu đây?"

Đi đâu? Đoạn Vân Du dõi mắt nhìn phương xa, thuận miệng đáp một câu, "Sau này rồi nói tiếp."

Y thực sự không có tâm trạng để trả lời, trong lòng thậm chí có chút nôn nóng, và cả hối hận, y hối hận không nên nói cho Cung Tự Đình biết manh mối về sâm Kỳ Lân, bây giờ có phần lo lắng Cung Tự Đình đang bị thương sẽ rơi vào trên tay người khác.

Hiện tại, phương hướng y dẫn dắt mọi người chạy đi chính là hướng mà Tả hộ pháp Cung Tự Đình chạy trốn, y muốn tìm được Cung Tự Đình càng sớm càng tốt.

Người cầm đầu hỏi tiếp: "Bang chủ, phía bên kia xuất hiện một cái Thiên Nhai các, tên Thiêu Sơn Lang đó có vẻ không thích hợp. Lúc trước, khi chúng ta phát động tấn công thì tên đó giống như cố ý gây ra động tĩnh báo tin cho Hạt Tử bang. Chúng ta có nên đến đó thăm dò một chút hay không?"

Đoạn Vân Du: "Có ảnh hưởng đến việc các ngươi phục kích hay không?"

Người cầm đầu: "Việc này thì thật sự không có. Chỉ là cảm thấy chán ngán, cảm thấy không thích hợp."

Đoạn Vân Du: "Nếu đã không ảnh hưởng đến hành động của các ngươi, chứng tỏ Hạt Tử bang không hiểu được tín hiệu, không cần phải đa sự với Thiêu Sơn Lang."

Y trực tiếp đè chuyện này xuống, hiện tại y không có tâm tư làm phức tạp mọi chuyện, cũng không dám dễ dàng động đến trên đầu Thiêu Sơn Lang.

Đám bang chúng Hạt Tử bang phân tán đi truy sát lại lần lượt quay trở lại thần miếu, lúc đi truy sát là vì phấn chấn thừa thắng xông lên, kết quả rất nhanh liền tỉnh táo lại, truy đuổi theo không bao xa liền nhanh chóng quay trở về.

Hiện trường bốc lên mùi máu tươi nồng nặc, người trở về đều cảm thấy xung quanh không an toàn, dồn dập tụ tập lại bên cạnh Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết.

Sư huynh đệ hai người đang giữ chặt thành viên Phi Ưng bang bị thương nặng chưa chết, ép hỏi sự việc xảy ra.

Người ta rất thành thật nói ra hết. Lúc này, đám người bọn hắn mới biết tiền căn hậu quả của chuyện đã xảy ra. Thì ra lúc trước nơi đây là sào huyệt của Hạt Tử bang, mọi người đúng là đã bị Hạt Tử bang lừa gạt như kẻ ngốc.

Sau khi hoàn thành thẩm vấn, Mục Ngạo Thiết một kiếm giải quyết kẻ cung khai, cũng vơ vét toàn bộ tài vật trên người gã.

Có người lập tức học theo, ánh mắt Dữu Khánh nhìn thấy, lập tức không hài lòng, vung kiếm chỉ đến, quát lên: "Tất cả không được nhúc nhích, nếu không có lão tử, các ngươi đều đã chết rồi. Tiền tài trên người bọn họ đều là của lão tử. Nếu các ngươi lấy oán trả ơn, hãy hỏi xem thanh kiếm trên tay lão tử có đồng ý hay không!"

Người bị chỉ đến vội hô to: "Chúng ta chỉ là định kéo thi thể đến đó giúp ngươi."

Có lòng tốt như vậy sao? Dữu Khánh không tin, nhưng rồi cảm thấy ngay tại phía dưới mí mắt mình, gã ta sẽ không qua mặt được mình, vì để thuận lợi, hắn đung đưa mũi kiếm, nói: "Vậy thì kéo tới đây đi. Đừng nghĩ động tay động chân, ta mở to mắt nhìn chằm chằm các ngươi đó."

Dứt lời hắn trực tiếp nhảy lên trên nóc thần miếu, từ trên cao nhìn xuống, giám thị chặt chẽ.

Nhìn thấy đám người quả nhiên là xuất thủ hỗ trợ, giúp đỡ tập trung thi thể tại bên cạnh Mục Ngạo Thiết, trong khi Mục Ngạo Thiết thì bận rộn lục soát thân thể người chết.

Dữu Khánh quan sát từ trên cao, phát hiện thấy tại hiện trường có khoảng bốn mươi thi thể, trong đó có non nửa là của Hạt Tử bang, bị Phi Ưng bang vây công mà làm ra. Đến bây giờ, còn sống sót, kể cả hai sư huynh đệ bọn họ, tổng cộng mười một người.

Bận rộn làm việc, thời điểm này Mục Ngạo Thiết cũng không thể quan tâm đến việc phân loại tài vật cướp đoạt được, dù sao, cứ nhìn thấy vật gì đáng giá y liền nhét hết vào trong người mình.

Dữu Khánh vẫn cầm kiếm phụ trách cảnh giác, đề phòng có kẻ thấy tiền nổi máu tham lam, mưu đồ gây rối, hơn nữa hắn đã phát hiện

thấy có người đang lén lút chụm đầu dường như đang mưu đồ chuyện bí mật gì đó.

Ba người chụm đầu thì thầm mưu tính gì đó một hồi, sau đó bỗng nhiên đồng thời đi tới, người ở giữa đứng ở phía dưới ngước nhìn lên mái thần miếu chắp tay nói to: "Chu huynh, sau này có kế hoạch gì không?"

Người này cũng là người lúc trước nói giúp đỡ di chuyển thi thể, Dữu Khánh không nhớ được người này tên gọi là gì, nhưng cảm giác tương đối hoạt bát, khiến hắn hơi chút bất an, hắn lập tức không khách sáo, vặn lại: "Liên quan cái rắm gì đến ngươi?"

Người kia dở khóc dở cười nói: "Tại hạ không có ác ý, chỉ là cảm thấy với bản lĩnh của Chu huynh, chắc chắn không phải vật trong ao, hà tất phải khuất phục phía dưới người khác? Đại đương gia của Hạt Tử bang đã chết ở trong tay Bang chủ Phi Ưng bang, mà Bang chủ Phi Ưng bang lại bị Chu huynh đánh chạy trốn. Thử hỏi, Chu huynh có điểm nào không bằng bọn họ chứ, tại sao không tự lập làm chủ?"

Chương 780: Tất cả đều đồng ý

Những lời nói bất ngờ này khiến cho Dữu Khánh có phần sững sờ, làm cho suy nghĩ bảo vệ tài sản của hắn rơi vào khoảng không, hắn ngây người nhìn chằm chằm người phía dưới.

Mục Ngạo Thiết đang lục soát một cái thi thể nghe nói vậy cũng vô thức dừng tay lại, quay đầu nhìn về phía người kia, rồi ngẩng đầu nhìn Dữu Khánh ở phía trên mái thần miếu, ánh mắt lấp lóe.

Những người không tham gia thì thầm bàn bạc cũng giống như vậy, trong lúc nhất thời tất cả ánh mắt đều lấp lóe sáng lên, dường như đều bừng tỉnh hiểu ra, như đều nhận được nhắc nhở.

Phục hồi lại tinh thần, Dữu Khánh đã hiểu được ý của mấy người phía dưới, trong lòng hơi chút khẩn trương, hắn cố ý giả bộ hồ đồ, thử hỏi, "Cái gì mà tự làm chủ?"

Người phía dưới buông hai tay nói: "Thiên Tích sơn có rất nhiều bang phái, nhiều thêm một bang phái cũng không sao, với bản lĩnh của Chu huynh không cần phải khuất phục dưới người khác, đủ để tự lập, sao không tự mình thành lập một bang phái, bọn ta sẵn sàng ủng hộ Chu huynh làm bang chủ." Nói xong gã chắp tay này tỏ sự tôn trọng.

Hai người đồng mưu đứng hai bên gã cũng chắp tay, đồng thanh hô to giống như đã thống nhất sẵn: "Cung thỉnh Chu huynh tự lập, bọn ta nguyện phụng Chu huynh làm bang chủ, nguyện làm Chu huynh hiệu quả khuyển mã chi lao."

Liên tiếp lời nói ra, giống như thúc đẩy sóng lan, còn lại đích sáu người nhìn nhau sau, chợt cũng nhất tề tụ lại đây, đồng thời chắp tay đạo: "Cung thỉnh Chu huynh tự lập, bọn ta bằng lòng phụng Chu huynh làm bang chủ, nguyện vì Chu huynh dốc sức làm việc."

Những người này đều chủ động phụ họa, hơn nữa còn là thành tâm thành ý tích cực hưởng ứng, trong ánh mắt ngước lên nhìn Dữu Khánh ánh sáng tha thiết chờ mong, giống như cực kỳ khát vọng, mọi người đều thực sự cùng đồng ý.

Mọi người sở dĩ chạy đến Thiên Tích sơn để mạo hiểm, chẳng phải là vì kiếm tiền sao? Kết quả sau khi tản bộ nghe ngóng một vòng, phát hiện thấy thực sự không thể dựa vào sức lực cá nhân để lăn lộn tại nơi này, trừ khi thực lực cá nhân rất mạnh mẽ, nếu không vẫn phải nương tựa với nhau mới tương đối an toàn, nào ngờ lần đầu nương tựa lại gặp phải một cái Hạt Tử bang, tại lúc vừa rồi thiếu một chút đã bị hại chết.

Đã có bài học lúc trước, muốn gia nhập vào bang phái khác để nương tựa, e rằng cũng không dám dễ dàng tin tưởng.

Mà vừa rồi mọi người rõ ràng đã phân tán, rõ ràng đã có thể tự do thoát thân, nhưng lại chủ động quay trở về tụ tập tại nơi này, không phải là vì cảm thấy xung quanh không an toàn, chẳng phải là vì cảm thấy trở lại nơi này nương tựa vào nhau sẽ an toàn hơn sao?

Vừa rồi dù sao cũng đã nhất trí đối ngoại, dù sao cũng đã cùng nhau chém giết đẫm máu, tạm thời có thể yên tâm sóng vai với nhau, ít nhất là có thể yên tâm nương tựa nhau chờ trời sáng.

Quan trọng nhất là, tất cả mọi người đều là người mới đến Thiên Tích sơn, sau khi tản ra thì không biết có thể nương tựa vào đâu.

Vừa đúng lúc có người đề nghị thành lập bang phái, điều này thực sự đã đánh trúng vào điểm mềm yếu nhất của mọi người.

Tất cả mọi người đều đã tận mắt chứng kiến thực lực của Dữu Khánh, gần như là dựa vào sức lực của một người để lật ngược tình thế, đánh cho Phi Ưng bang, bang phái đã đánh bại Hạt Tử bang, phải bỏ chạy, thực lực này là nền tảng để mọi người có thể đặt chân tại Thiên Tích sơn.

Tất cả đều là người mới, xuất phát điểm là như nhau, bọn họ không cần phải lo lắng bị lợi dụng sự vô tri của mình như Hạt Tử bang đã làm.

Cái gì gọi là thiên thời địa lợi nhân hòa? Đây chính là thiên thời địa lợi nhân hòa, có thể nói thế đã thành trong nháy mắt.

Đối diện với lời thỉnh cầu của mọi người, khóe miệng Dữu Khánh giựt giựt, trong lòng có phần phấn khích, nhưng cũng vô cùng kinh ngạc, một cái chức vị "Bang chủ" to lớn cứ như vậy rơi trên đầu mình sao?

Lúc này chỉ vừa mới đến Thiên Tích sơn được một ngày, đã lăn lộn thành Bang chủ rồi, quả thực khó có thể tin được. Mấu chốt là, từ trước đến giờ hắn chưa từng nghĩ đến việc này.

Nguyên nhân rất rõ ràng, Thiên Tích sơn là một nơi lạ nước lạ cái, hắn chưa biết gì về nơi này, lôi kéo một đám người xa lạ thành lập bang phái, còn làm bang chủ, là đang tán phét sao?

Hơn nữa, hắn vốn là Chưởng môn một phái, tiếp tục lập ra một bang phái nữa thì là chuyện gì chứ? Cho nên, có lẽ cho dù bị đánh chết hắn cũng không có suy nghĩ tới vấn đề này.

Tuy nhiên, trong tình thế hiện tại, hắn cũng có thể hiểu được lí do mọi người ủng hộ mình.

Nhưng mà hắn rất do dự.

Hắn đang là Chưởng môn Linh Lung quan, thích hợp để lập ra một bang phái mới sao? Mục đích của mình là tới đây tìm Tam Túc ô, bây giờ mà thành lập một bang phái tại Thiên Tích sơn này thì tính là chuyện gì chứ?

Mục Ngạo Thiết cũng có ý nghĩ tương tự, bởi vậy y dừng lại công việc đang làm, ngồi xổm bên cạnh một đống thi thể, nhìn sững lão Thập Ngũ trên mái thần miếu, chờ lão Thập Ngũ đưa ra quyết định.

Tại trên cồn cát xa xa, nghe thấy âm thanh đánh nhau đã lắng xuống, Bách Lý Tâm nằm tựa ở đó, mặc dù không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng đã yên tâm rồi, bởi vì nàng đã tìm thấy bóng dáng của Dữu Khánh.

Nàng không thấy được những người khác, chỉ nhìn thấy một mình Dữu Khánh đứng trên mái thần miếu, màn đêm tuy rằng có ảnh hưởng tầm mắt, nhưng sau khi tới gần hơn một chút, với thị lực của mình, cuối cùng nàng đã mơ hồ nhận ra được hắn. Nhìn thấy Dữu Khánh không có việc gì, nàng tự nhiên thấy yên tâm.

Lúc trước, chính là bởi vì không dám áp sát quá gần, cho nên nàng không biết được Dữu Khánh bị phân công đi vòng ra phía sau thần miếu, vì vậy, khi xảy ra đánh nhau phía trước, thiếu một chút nàng đã không kiềm chế được, suýt chút nữa đã tham dự vào, cũng may

mà sau khi lẻn đến gần, không nhìn thấy bóng dáng Dữu Khánh, nàng mới kiềm chế lại được.

Lúc này, nàng cũng không biết rõ Dữu Khánh đứng ở trên mái nhà khoa tay múa chân để làm gì, đành phải ở lại đây tiếp tục quan sát.

Đứng ở trên mái thần miếu, Dữu Khánh bỗng nhiên quay đầu, nhìn về một phương hướng phía trong sa mạc dưới ánh trăng.

Đám người phía dưới thấy vậy thì cũng lần lượt thuận thế nhìn đến, nhìn thấy phía xa trong sa mạc xuất hiện mấy bóng người, không nhanh không chậm mà tiến đến bên này.

Rất nhanh, bọn hắn liền nhìn thấy được đó là ba người. Khi người tới gần, bọn hắn phát hiện đây là người của Hạt Tử bang, là đồng bạn trong đám người mới bọn hắn. Hai người hai bên gồm một nam một nữ, người ở giữa là một thành viên Phi Ưng bang, bị một nam một nữ xách tới trở về.

Một nam một nữ nhìn thấy mọi người vẫn còn ở tại đây, liền thở phào nhẹ nhõm.

Cùng là người mới gia nhập, mọi người có khả năng không biết trên gọi của nam nhân đó là gì, nhưng mà tên của nữ nhân này thì mọi người cơ bản đều nhớ kỹ, bởi vì đây là một nữ nhân duy nhất trong đám người mới, tên là Mạt Lỵ.

Đoán chừng đây cũng chẳng phải là tên thật, nhưng không ai quan tâm tới việc này, người đi tới nơi hỗn loạn như Thiên Tích sơn này để mạo hiểm, có được mấy người vô danh tiểu bối sẽ dùng tên thật chứ? Cho nên không ai ngại ai.

Tuy nhiên, nữ nhân này có ngoại hình rất ưa nhìn, trông lão luyện hoạt bát, rất có phong tình, đặc điểm lớn nhất là vóc dáng cao, không thấp hơn hầu hết nam nhân tại đây, từ đó có thể hình dung được chiều cao cô ta thế nào.

Nữ nhân này có đôi chân dài đặc sắc vô cùng bắt mắt, có cảm giác từ phần eo trở xuống đều là đôi chân.

Lúc trước, có người nói đùa sau lưng, nói rằng nếu ai sinh con cùng nữ nhân này, tương lai con cái không thể thấp được.

Không nghĩ tới nữ nhân này vẫn còn sống, tình hình lúc trước có phần hỗn loạn, mọi người thực sự không có chú ý tới.

Nam nữ vừa trở về tự nhiên liền chú ý thấy Dữu Khánh đứng trên mái thần miếu, lại quay nhìn những người khác xung quanh, trong lòng lập tức đánh giá được ai cao ai thấp, trong vô thức họ cũng cưỡng ép tiến gần về phía Dữu Khánh.

Lúc này, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào thành viên Phi Ưng bang được hai người đưa về, mặc dù đã bị cắt đứt hai chân nhưng nhìn vẫn rất quen mắt, không phải là người bên cạnh Bang chủ Phi Ưng bang sao.

Người vô cùng chật vật bị bắt về không phải ai khác, chính là Tả hộ pháp Cung Tự Đình của Phi Ưng bang. Lúc này sắc mặt gã tái nhợt, tràn đầy sợ hãi.

Từ trên cao nhìn xuống, Dữu Khánh hất hất cằm về phía hai người vừa quay lại, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Đây cũng là điều mà mọi người đều muốn hỏi, đã đánh nhau tới mức độ ngươi chết ta sống, bắt được thì trực tiếp giết chết không phải xong rồi sao, còn lôi trở về làm gì?

Nam nhân dẫn tù binh về hướng lên mái thần miếu cất cao giọng nói: "Gã bị chúng ta tình cờ phát hiện. Lúc trước, trong khi truy sát, chúng ta bỗng nhiên phát hiện thấy một chỗ mặt cát không bằng phẳng, nơi đó còn có khu vực màu sắc không bình thường, giống như bị dính máu.

Lúc đó, đang cố gắng truy sát nên ta không để ý lắm, cho rằng kẻ địch bị thương chảy máu trên đường chạy trốn là chuyện rất bình thường, nhưng nữ nhân này cẩn thận, nói rằng máu nhỏ giọt trên cát sa mạc sẽ không tụ lớn như nắm tay.

Nghe nàng nói như thế, ta cũng cảm thấy không thích hợp, vì vậy cẩn thận cùng nàng liên thủ đào mở đống cát ra, kết quả đào ra được tên gia hỏa này."

Mọi người nhìn thấy tình trạng vết thương của Cung Tự Đình, đại khái đã hiểu được vì sao tên này trốn ở trong sa mạc mà không chạy tiếp, hai chân bị chặt đứt từ trên đùi chỉ là một trong những nguyên nhân, phía sau lưng còn bị cắt ra một cái lỗ sâu, không phải là không muốn chạy, chỉ sợ là hữu tâm vô lực, với tình trạng này mà chạy ra sa mạc, đến trên địa bàn của người khác, sợ rằng cũng chỉ có thể bị làm thịt.

Cung Tự Đình lộ ra vẻ mặt buồn bã, sau khi nghe kể mới biết được mình bị sơ hở tại điểm nào.

Khi chạy trốn thì gã đã dùng thuốc trị thương, vốn định trước tiên trốn tại dưới nền cát sa mạc, chậm rãi chờ vết thương đỡ hơn rồi tính tiếp, cảm thấy trời đêm tối như vậy hẳn là có thể thoát được, nào ngờ đã trốn như vậy mà vẫn bị đào ra.

Mọi người nghe kể xong thì quay mặt nhìn nhau, đây không phải là đáp án mà bọn họ muốn biết.

Dữu Khánh hỏi tiếp: "Như vậy thì sao? Các ngươi mang về đây làm gì, định nuôi dưỡng như tổ tông sao?"

Lúc này, Mạt Lỵ lên tiếng, "Chúng ta vốn đã định giết chết hắn, nào ngờ hắn cầu xin tha thứ, nói rằng hắn có manh mối trọng bảo, muốn dùng điều này để giữ mạng."

Vừa nghe nói tới trọng bảo, con mắt mọi người lập tức sáng lên, rõ ràng đều sinh ra hứng thú.

Vốn đến đây tìm Tam Túc ô, nghe vậy Dữu Khánh cũng quên chính sự, trực tiếp từ trên mái thần miếu nhảy xuống, vẻ mặt kinh ngạc, hỏi Cung Tự Đình tàn khuyết ngồi dưới đất: "Trọng bảo gì?"

Cung Tự Đình chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, cười thảm với tên hung thủ khiến cho mình trở thành tàn phế này: "Manh mối tìm đến sâm Kỳ Lân."

Vừa nghe nói như vậy, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Dữu Khánh cũng không ngoại lệ, sắc mặt trầm xuống, nhíu mày nói với Mạt Lỵ: "Đã rơi vào hố một lần rồi, còn muốn rơi xuống cùng một cái hố lần nữa sao, đầu óc vào nước rồi đi?" Tiếp đó hắn quay sang nhìn chăm chú Cung Tự Đình, cười lạnh nói: "Ngươi thực sự cho rằng chúng ta đều là kẻ ngốc sao?"

Với chuyện ma quỷ về Sâm Kỳ Lân này, chỉ cần nghĩ tới hắn liền tức giận, cũng không muốn làm kẻ ngốc đó nữa, kiếm trong tay di động, định trực tiếp đâm chết Cung Tự Đình.

May mà Mạt Lỵ khẩn cấp ra tay, chụp lấy cổ tay Dữu Khánh, ngăn cản hắn đâm kiếm tới, nghiêm túc nói: "Chu huynh, lúc trước ta cũng suy nghĩ giống như ngươi vậy, thiếu chút nữa đã giết chết hắn. Ngươi không ngại, trước tiên nghe hắn nói xong đã rồi quyết định cũng không muộn."

Nghe cô ta nói như thế, dường như có ẩn tình khác, lúc này Dữu Khánh mới kiềm chế cảm xúc lại, bỏ kiếm xuống.

May mắn tránh thoát một kiếp, Cung Tự Đình há mồm thở hổn hển, thực sự đã bị dọa cho chết khiếp, vốn rằng, gã sẽ không dễ dàng bộc lộ ra bí mật giữ mạng này, ít nhất thì nếu chưa được được đảm bảo an toàn là sẽ không dễ dàng nói ra, hoàn toàn có thể dùng nó như là một con bài tốt nhất để mặc cả giữ mạng.

Nhưng cuối cùng, gã coi như đã bị Hạt Tử bang hãm hại, có khối gì lí do để lừa gạt người mới gia nhập, dùng lí do nào chẳng được, tại

sao lại lấy cái cớ tìm sâm Kỳ Lân tào lao như thế chứ, sao lại trùng hợp với sự thật để khiến cho sự việc rối tung lên như thế này?

Bảo gã phải đi đâu để nói lý bây giờ.

Bây giờ thì hay rồi, làm cho gã nói có manh mối về sâm Kỳ Lân cũng không thể để cho người ta tin tưởng, đều cho rằng bị gã lừa gạt, phản ứng đầu tiên đều là muốn trực tiếp đâm chết gã để xả giận.

Khiến cho gã sợ hãi, không nói lời thật cũng không được, mà lời nói ra cũng phải đủ để người ta tin tưởng, nếu không chỉ có quỷ mới tin ngươi.

Mấu chốt là trong lúc nhất thời gã cũng không thể biên ra được một lời nói dối nào hoàn chỉnh, một khi để cho người ta phát hiện thấy không giống, vậy thì nhất định phải chết, vì mạng sống, trong tình thế cấp bách, gã đành phải nói thật cho mấy người Mạt Lỵ biết, từ đó mới tạm thời bảo vệ được tính mạng.

Cung Tự Đình nhấc tay chỉ chỉ tới thần miếu, bất đắc dĩ nói: "Nơi đây vốn là sào huyệt của Hạt Tử bang, Phi Ưng bang vượt qua khu vực khác tới đây chém giết, không phải vì để đoạt địa bàn, mà bởi vì trong thần miếu hoang phế này có thể giấu giếm manh mối về sâm Kỳ Lân."

Dữu Khánh nhíu mi chất vấn, "Nơi quỷ quái này khô khốc, ngay cả một xíu nước cũng không có, có thể mọc ra sâm Kỳ Lân sao?"

Cung Tự Đình lắc đầu, không có tranh luận với hắn về vấn đề đó, "Thần miếu này gọi là 'Kỳ Lân điện', hai bên trái phải ngoài điện vốn có hai pho tượng đá kỳ lân."

Dữu Khánh hoài nghi hỏi: "Chỉ vì điều này?"

"Trên tay Đoạn Vân Du có một quyển bút ký cổ đại…" Cung Tự Đình chậm rãi kể lại nội dung gã đọc được từ trong bút ký. Mọi người đều chăm chú lắng nghe. Sau khi kể lại xong, gã lại nói ra phần tổng kết

của Đoạn Vân Du, "Vì sao tại Thiên Tích sơn lại xuất hiện Yêu tu thông thần thú Kỳ lân chi đạo? Tất nhiên là có chạm đến thứ liên quan. Kỳ Lân điện này rất có khả năng chính là nơi sâm Kỳ Lân ngộ đạo. Trên vách tường trong này có hình ảnh mô tả lại cuộc sống của Kỳ lân. Sâm Kỳ Lân nhập đạo này vì vậy rất có khả năng sẽ có tập tính của Kỳ lân."

Trong đầu Dữu Khánh lóe lên linh quang, bừng tỉnh hiểu ra: "Cho nên, Đoạn Vân Du đào móc cát trong này ra ngoài là để nhìn xem những hình ảnh điêu khắc bị vùi lấp ở trong đó, căn cứ vào đó để tìm hiểu tính cách của nó, và tìm đến khu vực sâm Kỳ Lân có thể ẩn thân?"

Cung Tự Đình gật đầu, "Đúng vậy, thời đại quá mức xa xưa, hình ảnh lộ ra ngoài đều đã bị thời gian mài mòn, phần chôn ở trong cát chắc hẳn sẽ được bảo tồn tốt hơn một chút, vì vậy chúng ta mới đào ra."

Thì ra là như vậy, mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, có phần hưng phấn, không ai ngờ được mình bị Hạt Tử bang lừa gạt tới đây vậy mà thật sự lại tìm được manh mối về sâm Kỳ Lân. Chuyện gì xảy ra vậy chứ?

Người dẫn đầu lúc trước nói muốn ủng hộ Dữu Khánh làm bang chủ trầm ngâm một chút rồi chợt nhìn chằm chằm hai người Mạt Lỵ đưa con tin về, hỏi: "Đã biết được manh mối trọng bảo có giá trị như vậy, rõ ràng có thể chiếm làm của riêng, vì sao còn phải đưa về chia sẻ với người khác?"

Nam tử cười khổ, "Ngươi cho rằng chúng ta không muốn độc chiếm sao?"

Mạt Lỵ cũng cất tiếng thở dài, "Chỉ dựa vào hai chúng ta là nuốt không được, cho dù các ngươi rời đi rồi, chúng ta cũng không thể ở lại đây chậm rãi khai quật, nơi đây đã bị Phi Ưng bang theo dõi. Với manh mối trọng bảo giá trị như thế, Phi Ưng bang sẽ không dễ dàng

từ bỏ, nếu như phát hiện thấy hành động của hai chúng ta, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho chúng ta.

Cho dù chúng ta tạm tránh mũi nhọn thì cũng sẽ mất đi ý nghĩa, nếu như phải đi sau Phi Ưng bang, thử hỏi chúng ta chiếm riêng manh mối này có được tác dụng gì chứ? Mà để độc chiếm manh mối, sau việc rất có khả năng Phi Ưng bang sẽ hủy hoại manh mối trong thần miếu này. Chuyện rất khẩn cấp, không bằng hợp lực đồng mưu cùng chư vị về trọng bảo này!"

Ánh mắt hai người nhìn về phía Dữu Khánh, trong ánh mắt có phần mong đợi, hiển nhiên là mong muốn có Dữu Khánh dẫn đầu ngăn cản Phi Ưng bang.

Chương 781: Hạt Tử bang

Nghe cô ta nói như thế, quả thực có lý, người dẫn đầu khẽ gật đầu, xem như đã bỏ qua hoài nghi, và nói cho cô ta biết: "Bọn ta cảm thấy với thực lực của Chu huynh, tại Thiên Tích sơn này không cần phải khuất phục dưới người khác, hoàn toàn có thể tự lập một bang, bọn ta đang thành tâm ủng hộ hắn làm bang chủ, không biết ý nhị vị như thế nào?"

Mạt Lỵ thoáng sửng sốt, quay sang nhìn nam nhân cùng trở lại với mình rồi chắp tay chào Dữu Khánh với vẻ vui mừng: "Mạt Lỵ nguyện ý bái Chu huynh làm người đứng đầu."

Nam nhân cũng nhanh chóng chắp tay nói: "Nguyện nghe Chu huynh làm Thiên Lôi sai đâu đánh đó."

Hai người trở về sẵn sàng nói ra bí mật của bảo vật, chính là vì biết rõ mình không nuốt xuống được, muốn hợp lực cùng mưu đồ với người khác, và họ cũng tin rằng bảo vật này đủ sức hấp dẫn mọi người, lúc trước không phải mọi người bị lừa gạt đến đây là bởi vì

thứ này sao? Phương án thành lập bang phái này phù hợp hơn nhiều so với dự định của bọn họ, có thể nói là chính hợp ý bọn họ, không có lí do gì để không đồng ý.

Với thịnh tình khó thể chối từ như vậy, Dữu Khánh lại cảm thấy bối rối, "Tại hạ có tài có đức gì, làm bang chủ gì đó có vẻ không thích hợp a?"

Ở bên cạnh đống thi thể, Mục Ngạo Thiết nhịn không được liếc mắt khinh bỉ, ở chung đã không biết bao nhiêu năm, nhìn bộ dạng này, y biết quá rõ Dữu Khánh có ý nghĩ gì rồi, mặt ngoài làm bộ làm tịch, trong lòng có lẽ đang vui như hoa.

Mạt Lỵ hỏi: "Chu huynh, ở nơi này, xét về thực lực, còn có người nào thích hợp hơn ngươi nữa sao?"

Dữu Khánh vẫn đứng đó lắc đầu, "Chư vị hẳn là đều lớn tuổi hơn ta, ta làm bang chủ quả thực có phần không thích hợp?"

Mạt Lỵ xua tay nói: "Việc này làm sao có thể xem xét tuổi tác…"

Nói còn chưa dứt lời, cô ta đã bị nam nhân dẫn đầu đề xuất lập bang ở bên cạnh nhấc tay cản lại, người đó đồng thời nhấc tay kêu gọi những người khác đi đến một bên, tụ tập lại với nhau thì thầm một hồi.

Dữu Khánh buồn bực tự hỏi không biết những kẻ này đang mưu đồ bí mật gì, rồi chợt thấy một đám người rầm rầm đi tới đây.

Mọi người lũ lượt xếp thành hàng chỉnh tề, sau đó đồng loạt chắp tay khom mình hành lễ: "Bái kiến bang chủ!"

Dữu Khánh vẻ mặt quái lạ, miệng thì ai nha nói: "Thụ không nổi lễ nha, thật sự thụ không nổi lễ, chư vị miễn lễ, nhanh miễn lễ." Hai tay liên tục nhấp nhấp trong không trung.

Nhìn bộ dạng này của hắn, Mục Ngạo Thiết muốn ói.

Đáp lại hắn, lại là một tràng âm thanh kia, "Bái kiến bang chủ!"

Đến đây, thái độ của mọi người đã bộc lộ rõ ràng rồi, nếu ngươi không đồng ý làm bang chủ, chúng ta sẽ một mực bái kiến cho đến khi ngươi đồng ý mới thôi.

Mục Ngạo Thiết quay đầu đi nơi khác, xem như không nhìn thấy gì, y tiếp tục công việc lục soát tìm kiếm tài vật trên thi thể.

Đối diện với việc mọi người cứ một mực thỉnh cầu, Dữu Khánh liếc liếc nhìn phản ứng của Mục Ngạo Thiết, rồi dường như không muốn khách sáo nữa, từ từ ưỡn ngực lên, "Nếu chư vị đã khư khư mong muốn như vậy, ta cũng không đành lòng từ chối ý tốt của mọi người, ta đồng ý đồng tâm hiệp lực cùng mọi người để cùng nhau phát tài. Chỉ là, có một số lời ta cần phải nói trước, nếu tìm được sâm Kỳ Lân này, nên phân phối thu hoạch như thế nào? Trước tiên phải làm rõ ràng việc này, cũng nên có một cách thức trước, tránh để về sau mới thảo luận việc này rất dễ náo loạn khiến mọi người đều khó xử."

Mọi người quay mặt nhìn nhau một lúc, sau đó với sự kêu gọi của người đầu tiên đề nghị lập bang mọi người lại tập trung tới một bên để trao đổi.

Rất nhanh sau đó ý kiến liền được thống nhất, đám người lại quay trở lại, vẫn là người đầu tiên đề nghị lập bang đứng ra làm người đại diện phát ngôn: "Phương hướng chung là tuân thủ theo quy tắc cũ của các bang phái tại Thiên Tích sơn, cũng trích 10% để lại cho bang phái dùng làm chi phí hoạt động, do bang chủ quản lý. Về phần hiện tại, may mà có bang chủ thần võ, đánh bại cường địch, nghịch chuyển tình thế mới có bây giờ, vì vậy trước tiên trích 20% cho bang chủ. Mạt Lỵ và Cao Trường Đài có thể mang về manh mối bảo vật để chia sẻ với mọi người, công lao không nhỏ, nên cũng trích 10% cho hai người chia đều. Những người khác đều có xuất lực trong trận chiến này, cũng trích 10% để chia đều. Còn lại 50 %, để xem tình huống về sau như thế nào rồi quyết định nên phân chia như thế nào. Không biết bang chủ cảm thấy ý này như thế nào?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, nói theo cách này, riêng mình trước hết đã nắm giữ được 30%, với giá trị của sâm Kỳ Lân, hắn không phải là chuyện tiền bạc, nếu thật sự tính bằng tiền, 10% phải dùng con số hàng trăm triệu để tính.

Hơi suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy hài lòng, nhưng hắn lại chỉ về phía những thi thể mà Mục Ngạo Thiết đang lật tới lật lui tìm kiếm, "Những thứ này, lúc trước đã nói rồi, không thể tính vào trong thu nhập của bang phái."

Mọi người nghẹn họng, nhất thời không nói nên lời, nhưng cuối cùng đều dồn dập gật đầu đồng ý, bởi vì lúc trước quả thực đã thừa nhận điều này, bây giờ cho dù có người có chút ý kiến, cũng không có da mặt dày như Dữu Khánh, xấu hổ tranh luận với hắn.

Người trước tiên đề nghị lập bang lại chắp tay thỉnh giáo Dữu Khánh: "Bang chủ, không biết bang phái của chúng ta nên đặt tên gì?"

Dữu Khánh phất tay ủy quyền: "Các ngươi cứ thương lượng với nhau trước đi."

Hắn không quan tâm tới điều này, hắn sở dĩ đồng ý làm bang chủ này cũng là bởi vì đã suy nghĩ thông suốt, dù sao đây chỉ là một gánh hát rong tạm thời tụ tập lại với nhau mà thôi, bên trong Thiên Tích sơn này có rất nhiều, cũng không phải một môn phái nghiêm chỉnh, không cần lo lắng có lỗi với Linh Lung quan.

Quan trọng nhất là, để tìm kiếm Tam Túc ô tại nơi hỗn loạn này quả thực cũng cần có một ít tai mắt và giúp đỡ, đã có được cơ hội này, có thể nói là vừa vặn thích hợp.

Vì vậy, đám người trước tiên phân công hai người lên trên mái thần miếu để canh gác, những người khác tụ tập lại với nhau để trao đổi lựa chọn tên cho bang phái, rất nhiều cái tên được nghĩ ra, nào là Thiên Long bang, Huyền Vũ bang, Bách Thắng bang, đủ các loại, nói chung là mỗi người một ý kiến.

Dữu Khánh không có hứng thú với việc này, hắn ở bên cạnh lắng nghe, đang lưu ý tên mà mọi người đang xưng hô với nhau, hắn ngượng ngùng không dám nói ra mình kết bạn với mọi người cho đến bây giờ nhưng vẫn không nhớ được tên mọi người, lúc này mới tính là chú tâm ghi nhớ.

Hắn chú ý nhiều nhất đến người đầu tiên đứng ra đề nghị thành lập bang phái, dáng vẻ trung đẳng, khuôn mặt gầy, hai mắt trong sáng có thần, dưới hàm có ba chòm râu ngắn, trông có vẻ khôn khéo và có năng lực, tên là Phạm Cửu.

Đại khái đây cũng không phải là tên thật, nhưng cảm thấy vị này chính là một người tương đối có chính kiến, trông tuổi tác không còn trẻ, khoảng chừng bốn, năm mươi tuổi.

Đối với điều này cũng không khó lý giải, không phải ai cũng có thể giống như hắn, mới khoảng hai mươi tuổi thì tu vi đã có thể đột phá đến Huyền cấp.

Người trẻ tuổi nếu không có thân phận bối cảnh, có thể đột phá đến Huyền cấp, đa số đều không phải nhờ tích lũy qua năm tháng, mà là có được một lần cơ hội cũng đủ lớn trong đời, ví dụ đạt được tài nguyên, hoặc phát tài, hoặc dựa vào may mắn, hoặc dựa vào năng lực.

Đại đa số những người thực sự bình thường đều phải chờ đến bốn, năm mươi tuổi, đó đã là không tệ, càng nhiều tu sĩ nghèo cả đời cũng kiếm không được tài nguyên tu luyện để đạt được cảnh giới này.

Một đám người líu ríu một lúc lâu, sau đó quay trở lại đây, Phạm Cửu đại diện mọi người nói với Dữu Khánh: "Bang chủ, gọi là 'Huyền Vũ bang' được không?"

Hiển nhiên đây là kết quả thống nhất sau khi mọi người trao đổi với nhau, Dữu Khánh gật đầu, "Không tệ, các ngươi cảm thấy thích hợp là được."

Phạm Cửu nhìn nhìn y phục Hạt Tử bang trên thân mọi người, cười nói: "Hiện tại cũng không có y phục khác để đổi, trước mắt mọi người tạm thời cứ mặc y phục Hạt Tử bang đã, chờ khi đến Khối Lũy thành, chúng ta lại đặt làm một bộ đồng phục riêng cho 'Huyền Vũ bang' chúng ta. Đúng rồi, chỉ có tên bang phái là chưa đủ, chúng ta cần phải làm ra một biểu tượng cho 'Huyền Vũ bang' chúng ta. Đến lúc đó, tới Khối Lũy thành đặt làm y phục cũng thêu vào luôn."

"Không sai." Mạt Lỵ gật đầu, quay nhìn Dữu Khánh hỏi: "Bang chủ, ngươi cảm thấy nên chọn biểu tượng như thế nào?"

Dữu Khánh vừa nhìn chằm chằm Mục Ngạo Thiết lục soát thi thể, vừa không lơ đễnh phì cười nói: "Một người kế đoản, đông người kế dài, các ngươi cứ thương lượng với nhau đi."

Mọi người nhìn nhau, nhận thấy vị bang chủ này rất dễ nói chuyện, lập tức lại tụ tập trao đổi với nhau.

Nào hoa nào cỏ nào động vật, ồn ồn ào ào một hồi, bất chợt có người hét lên, "Lôi điện, dùng sét đánh làm biểu tượng cho 'Huyền Vũ bang' chúng ta, được không?"

"Sét đánh? Ừm, có vẻ không tệ a."

"Ừ, vừa đơn giản, vừa nổi bật, còn có cảm giác mạnh mẽ."

"Ta cũng cảm thấy không tệ."

"Bang chủ, ngươi cảm thấy thế nào?"

Dữu Khánh gật đầu nói: "Không tệ, cứ làm như lời các ngươi nói đi."

Đã được xác nhận, một đám người với tâm trạng phấn khích khi vừa thành lập ra bang phái mới lại bắt đầu tụ tập nói chuyện với nhau.

"Bộ y phục này mặc vào trông thật kỳ quặc. Vừa nhìn thấy con bò cạp này liền nhớ đến chuyện bị lừa gạt, hận không thể thay nó càng

sớm càng tốt. Khi nào mới đi Khối Lũy thành?”

“Tạm thời kiên nhẫn chút đi, còn chưa làm rõ được manh mối ở trong thần miếu này chứ.”

“Có nên phái một người đi vào thành đặt làm y phục hay không nhỉ, mười ba bộ y phục cũng không nhiều, vác đi vác về không mất bao nhiêu sức lực.”

“Đồ trong Khối Lũy thành bán đắt thấy bà, một bộ y phục như vậy e rằng cũng không rẻ?”

“Phì, đắt là chắc chắn, tuyệt đối sẽ không thấp hơn một vạn lượng một bộ.”

“A, không dối gạt chư vị, trên người ta không còn đủ một vạn lượng. Tiền y phục, ai có thể ứng trước giúp ta hay không vậy?”

Mạt Lỵ nở nụ cười, “Không cần phải làm ra vẻ thảm như thế, y phục bang phái tính là chi phí trong bang, chỉ cần tìm được sâm Kỳ Lân, tiền hơn mười bộ y phục chẳng là gì cả. Ta đã có hỏi thăm giá cả y phục trong thành, tổng cộng lại nhiều nhất chỉ mấy chục vạn lượng, bang chủ không phải không ứng ra được.”

Vừa nói, cô ta vừa hất hất cằm ra hiệu về phía Mục Ngạo Thiết đang cầm ngân phiếu nhét vào trong người.

Mọi người nhìn tới, lập tức liền hiểu rồi, cũng kịp phản ứng lại, đúng vậy, trang phục của bang phái là chi phí của bang phái, đặc biệt trích 10% lợi nhuận để dùng chi tiêu cho phương diện này. Một lần này bang chủ hẳn là kiếm được không ít, ứng ra một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Mọi người lập tức thở phào cười nhẹ nhõm, “Ha hả, Huyền Vũ bang, chúng ta đã là những nguyên lão sáng tạo bang phái rồi ai?”

Mục Ngạo Thiết đã dừng công việc đang làm, nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Dữu Khánh cũng đang nhìn y chằm chằm, khóe miệng giựt giựt, lông mày nhăn lại, rồi chợt ho một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó mới trầm ngâm nói: "Ta suy nghĩ lại mấy lần, cảm thấy tên 'Huyền Vũ bang' không thích hợp."

Tất cả mọi người đều sững sờ, không biết đang rất tốt, vị này tại sao lại đột nhiên đổi ý rồi.

Phạm Cửu chắp tay bày tỏ tôn kính, "Nếu như có tên nào hay hơn, tự nhiên càng tốt, không biết bang chủ có cao kiến gì?"

Dữu Khánh lắc đầu, "Cũng không phải là cao kiến gì, chỉ là cảm thấy, không bằng, cứ tiếp tục gọi là 'Hạt Tử bang' đi."

Vẻ mặt và phản ứng của mọi người trong nháy mắt liền trở nên ngẩn ngơ, đều cho rằng mình đã nghe lầm.

Ngay cả là Cung Tự Đình đang nằm trên mặt đất kéo dài hơi tàn cũng nhịn không được kiễng lên nhìn.

Mạt Lỵ khó thể tin nổi, hỏi: "Bang chủ, Hạt Tử bang hãm hại chúng ta, đã thất bại bỏ chạy tan tác, nếu chúng ta tiếp tục gọi là 'Hạt Tử bang', chưa nói tới việc tạo ra hai Hạt Tử bang sẽ không thích hợp, ngài suy nghĩ mà xem, bang chủ của Hạt Tử bang đã bị người ta giết chết, nếu tiếp tục giữ tên này có phải sẽ rất xui xẻo hay không chứ?"

Dữu Khánh xua tay, nghiêm trang nói: "Không đâu, chính là muốn đi con đường của Hạt Tử bang, khiến cho bọn chúng không còn đường có thể đi, nhằm tiết mối hận trong lòng. Hai cái Hạt Tử bang thì thế nào, đang lo tìm không được đám người Từ Phượng Cập để tính sổ, như vậy có thể khiến cho bọn chúng không dễ chịu, có thể bức được bọn chúng lộ mặt là tốt nhất."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, lí do này dường như có lý, nhưng cũng khiến bọn họ cảm thấy có ẩn ý nào đó khác lạ khó thể nói ra.

Phạm Cửu chần chừ nói: "Bang chủ, không cần vậy a? Cái tên 'Hạt Tử bang' này quả thực nghe cũng không êm tai, chúng ta mới lập bang phái, tốt nhất nên có chút diện mạo mới, không đáng đi theo con đường cũ của người ta."

Có thể từ lời nói và giọng điều của gã nhận ra được, lời này quả thực là ý tốt phát ra từ tận đáy lòng.

Dữu Khánh bình tĩnh nói: "Tất cả mọi người đều đã nghe được thông tin manh mối về sâm Kỳ Lân, hiện tại không thể để cho bất kỳ kẻ nào đơn độc rời khỏi nơi đây, chuyện đi xử lý y phục xóa bỏ từ bây giờ. Bang phái vẫn gọi là 'Hạt Tử bang', y phục bang phái vẫn mặc thứ này, giữ như cũ không thay đổi."

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là bởi vì việc này, nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng về sau a. Phạm Cửu còn định cất lời thuyết phục, nào ngờ Dữu Khánh đã vung tay lên, "Nếu như mọi người còn nhận ta là bang chủ, vậy thì cứ quyết định như thế đi. Không cần tiếp tục thảo luận."

Mọi người cứng họng không nói nên lời, Hạt Tử bang? Vừa nghĩ đến cái tên này, mỗi người đều có cảm giác giống như đã nuốt một con ruồi chết.

Thực ra Dữu Khánh cũng không hài lòng với cái tên bang phái như vậy, hắn đi tới bên cạnh Cung Tự Đình, nhấc đầu ngón chân đá đá, "Ta nói a, đám các ngươi đặt tên bang phái kiểu gì vậy, không phải Hạt Tử bang chính là Phi Ưng bang, tại sao đều thích lấy mấy cái tên cổ điển, quê mùa như vậy chứ?"

Cung Tự Đình coi như thức thời, chậm rãi nói: "Bang chủ có điều không biết, Thiên Tích sơn này xuất hiện quá nhiều bang phái, những cái tên hơi tốt một chút đều đã được người ta lựa chọn. Lấy

tên đã bị diệt vong sẽ thành điềm xấu, còn tên giống nhau lại dễ dàng xảy ra tranh chấp bang phái, chỉ có thể gom góp dùng tạm."

"Bang chủ Hạt Tử bang, mẹ nó…" Dữu Khánh nhịn không được thì thầm mắng một câu.

Nhưng rồi nghĩ lại, chỉ là một gánh hát rong mà thôi, tên như thế nào cũng không quan trọng.

Chương 782: Chia của

Thực ra, đám bang chúng rất không bằng lòng lấy tên này cho bang phái, trước tiên chưa nói tới việc dễ nghe hay không dễ nghe, tên của một cái bang phái rơi vào kết quả thê thảm như vậy, chúng ta lại nhặt nó lên để dùng lại là chuyện gì chứ?

Nhưng mà bang chủ đại nhân cứ muốn thể hiện quyền uy của mình trong việc này, khiến cho mọi người cũng không tiện phản ứng quá mức.

Không còn cách nào khác, để mọi người đoàn kết được với nhau, trong nhà phải có cột trụ, nếu không căn nhà này không chống chịu được áp lực, gió thổi qua sẽ sụp đổ.

Tới Thiên Tích sơn này đều chỉ vì mong muốn kiếm tiền, chú ý nhiều như vậy làm gì, không phải chỉ là một cái tên thôi sao, mọi người cũng chỉ có thể chấp nhận để cho dắt mũi dẫn đi, xem như không ngửi được mùi thối.

Vậy nên, chuyện chọn tên cho bang phái đã được quyết định như thế, chuyện thay đổi đồng phục bang phái tự nhiên cũng không cần thiết nữa, đồng phục Hạt Tử bang đang mặc trên người vẫn tiếp tục được mặc, chỉ trong chốc lát liền bớt đi được không ít việc. Mọi

người cũng không biết việc này có tính là bang chủ anh minh hay không.

Nhưng mà, mọi người cũng đều phản ứng lại, vòng lui vòng tới cuối cùng trở về nguyên chỗ, lúc trước vì để lựa cái tên, chọn cái biểu tượng mà líu ríu thảo luận cả nửa ngày, tất cả đều chỉ là tán nhảm vô ích, uổng phí mọi người một phen tâm huyết, đó tính là chuyện gì chứ.

Sau khi lục soát hết một lượt những thi thể bắt được, quần áo của Mục Ngạo Thiết đã căng phồng, y điều chỉnh, sắp xếp một chút chiếc bao vác ở sau lưng, đi tới trước mặt Dữu Khánh, "Còn một đống binh khí thì xử lý như thế nào?"

Một hai kiện ném đi cũng không sao, ở đây có đến mấy chục kiện binh khí, ném đi thì không khỏi đáng tiếc.

Phạm Cửu ở bên cạnh đưa ra đề nghị: "Có thể cầm về Khối Lũy thành để xử lý, chất lượng vũ khí của tu sĩ Huyền cấp sẽ không đến nổi quá kém, chắc hẳn có thể bán được chút tiền, tại nơi quỷ quái này, giá một bộ y phục cũng phải hơn vạn lượng."

Gã không hiểu được ý của Mục Ngạo Thiết, nhưng Dữu Khánh vừa nghe liền hiểu, mấy chục cái vũ khí y không tiện mang theo, cần kêu người khác cầm giúp, nhưng như vậy, sau đó không chia tiền cho người ta lại không thích hợp. Tuy nhiên, hắn đã có phương án ứng đối, cất tiếng nhắc nhở, "Một hồi tìm xem quanh đây, nhìn xem có Thiêu Sơn Lang nào gần đây đồng ý thu mua hay không."

Mục Ngạo Thiết lập tức hiểu được hắn đang ám chỉ hai người Nam Trúc, lập tức gật đầu, "Được."

Lục soát xong đống thi thể, Dữu Khánh cuối cùng đã có tâm tư dẫn dắt một đám người tiến vào bên trong thần miếu để nhìn xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Cung Tự Đình cũng được đám người xách đi vào.

Bên trong Thần miếu, ánh sáng mờ ảo, ánh trăng xuyên qua các kẽ nứt chiếu rọi loang lổ, vằn vện trên vách tường, khiến cho tượng thần sứt mẻ trở nên mông lung, ánh sáng huỳnh thạch bọn họ cầm trong tay rất nhỏ bé ở trong vùng không gian này, trong sâu xa dường như có những đôi đồng tử khổng lồ sâu thẳm đang ở trong bóng tối nhìn chằm chằm vào bọn hắn.

Mặc dù đã trải qua mấy nghìn năm, người lần đầu tiến vào đây vẫn không tránh khỏi bị choáng ngợp trước sự hùng vĩ, to lớn bên trong nó, bọn hắn cảm nhận được một loại uy áp khó tả.

Bên trong rộng lớn hơn rất nhiều so với phần bộc lộ ra bên bên ngoài, phần lộ ra đó giống như chỉ là một góc núi băng.

"Kiểm tra thừ xem."

Dữu Khánh cất tiếng kêu gọi. Sau đó mọi người cầm vật chiếu sáng dồn dập hóa thành những điểm sáng tản ra.

Sau một lúc lâu, mọi người tập trung trở lại, tất cả đều thể hiện tạm thời chưa phát hiện được điều gì khác thường. Tiếp theo, mọi người chia thành từng nhóm nhỏ cùng nhau đi kiểm tra trên hình ảnh điêu khắc trên tường, hi vọng có thể nhanh chóng tìm được manh mối về sâm Kỳ lân.

Kết quả không có tốt đẹp như bọn họ tưởng, không có đường tắt để đi, mặc dù hầu hết các phù điêu đã đào ra đều có liên quan đến Kỳ lân, nhưng vẫn chưa thể nhìn ra được manh mối gì, bọn vẫn phải tiếp tục thực hiện công việc mà Phi Ưng bang đang làm.

Tuy rằng nhân thủ hơi ít một chút, nhưng vẫn phải sắp xếp công việc, tận dụng những dụng cụ Phi Ưng bang vứt bỏ lại để tiếp tục đào móc.

Nhân cơ hội này, Dữu Khánh lợi dụng quyền lực của bang chủ, lôi Mục Ngạo Thiết ra khỏi đám người đang làm việc, hai người tụ tại một góc bắt đầu sắp xếp lại ngân phiếu.

Cụ thể lấy được bao nhiêu tiền, Mục Ngạo Thiết cũng không biết rõ, lúc trước không tiện kiểm kê ngay trước mặt mọi người.

Sau khi moi móc lôi ra một đống lớn, sắp xếp kiểm đếm, tổng số tiền lên đến hơn mười triệu lượng, khoản tiền lớn nhất lấy được từ Hữu hộ pháp An Thiên Ấn của Phi Ưng bang, đây chưa phải là toàn bộ tài sản của người chết, người chết không đem theo tất cả tài sản ở trên người. Từ phiếu gửi tiền lấy được trên thân người chết, số tiền đám người này gửi ở trong tiền trang ít nhất phải gấp mười lần trở lên.

Thế nhưng bọn hắn không ăn được số tiền đó, chưa nói tới việc có thể đến tiền trang lấy tiền ra hay không, bọn hắn là không dám đến tiền trang lấy tiền của người khác.

Không biết những người chết đi này có người nhà hay không, có để lại cho người nhà cách thức gì để lấy tiền hay không, nếu như không có, vậy thì chỉ có thể để cho tiền trang được lợi.

Dữu Khánh vốn là định nói, vẫn là làm ăn không vốn kiểu này có tiền nhanh, nhưng bây giờ chỉ có thể cất lời cảm khái, "Vẫn là mấy vị chí tôn kia kiếm tiền nhanh a."

Không còn cách nào khác, tiền trang thông suốt khắp thiên hạ đều bị mấy người mạnh nhất liên thủ kiểm soát.

Mục Ngạo Thiết lại cởi miệng bao lớn vác trên lưng ra cho hắn nhìn, lộ ra bên trong là một đống bình bình lọ lọ, là các loại linh đan diệu dược, đều là đồ vật người chết lúc trước chuẩn bị dùng để tự cứu mình.

Dữu Khánh: "Ném hết cho lão Thất, để cho hắn phân biệt đi."

Mục Ngạo Thiết vỗ đống ngân phiếu đã kiểm kê đặt ở một bên, hỏi: "Thứ này cũng chia cho lão Thất sao?"

Dữu Khánh hỏi: "Hắn không có liều mạng, hai chúng ta một người một nửa. Ngươi có ý kiến gì sao? Vậy ngươi có thể đem một nửa của ngươi chia cho hắn một chút."

"Không có." Mục Ngạo Thiết gọn gàng dứt khoát, trực tiếp đếm lấy một nửa nhét vào trong người mình.

Dữu Khánh bình tĩnh không chút dao động cầm lấy một nửa còn lại cất đi, dặn dò: "Cũng không thể để cho lão Thất đi một chuyến tay không, những linh đan diệu dược này, và cả đống vũ khí đó, sau này ngươi cứ ném cho hắn xử lý, kiếm được bao nhiêu tiền, mấy người chúng ta chia đều."

"Ừ." Mục Ngạo Thiết gật đầu thể hiện đồng ý, rồi thu dọn cái bao, buộc miệng bao lại.

Dữu Khánh nhắc nhở: "Nhớ kỹ, đừng cho lão Thất biết được ta trở thành bang chủ."

Mục Ngạo Thiết sửng sốt, ngẩng đầu nhìn hắn, rồi ngay sau đó dường như bừng tỉnh hiểu ra, gật đầu thể hiện đã biết.

Hai người thì thầm với nhau mấy câu, sau đó cùng đi khiêng Cung Tự Đình tới đây lục soát người, kết quả không tìm kiếm được thứ gì, Cung Tự Đình nói rằng tài vật trên người gã đã bị Mạt Lỵ và Cao Trường Đài lục soát lấy hết từ trước rồi, đã bị hai người phân chia cho nhau, tổng số khoảng mấy trăm vạn lượng.

Hai người nghe vậy thì đau lòng, nhưng mà đó là thu nhập của người ta trước khi thành lập bang phái, Dữu Khánh không thể bảo người ta bỏ ra, dù sao bọn hắn nuốt được nhiều hơn, nếu lôi ra lý luận thì lợi bất cập hại, vì vậy chỉ có thể nhịn đau xóa bỏ.

Tuy nhiên Cung Tự Đình nói cho bọn hắn biết, nói là gã còn gửi tại tiền trang hai mươi triệu, gã sẵn sàng đi Khối Lũy thành lấy ra đưa cho bọn hắn.

Dữu Khánh cảm tạ lòng hảo tâm của gã, khoản tiền này bọn họ không dám lấy.

Đầu tiên là không dám để cho đích thân Cung Tự Đình đến tiền trang lấy tiền, chỉ cần có được tiền trang che chở, Cung Tự Đình liền thoát khỏi tầm khống chế của bọn hắn, còn muốn tiền sao? Đó gần như là chuyện nằm mơ.

Thứ nhì là cũng không dám tự mình đi lấy, đến tiền trang lấy trộm tài sản của người khác là sẽ chết người, một khi đối chiếu khẩu lệnh không đúng, lập tức sẽ bị tiền trang bắt lại ngay, không giải thích rõ ràng, mô tả rõ lai lịch là không thoát được. Việc này có thể giải thích được sao? Có một số việc có thể làm nhưng không thể nói, quỷ mới biết rõ Cung Tự Đình có vì trả thù mà nói ra khẩu lệnh giả hay không.

Không đề cập tới chuyện lấy tiền nữa, Dữu Khánh và Cung Tự Đình bắt đầu tám chuyện với nhau, trò chuyện về tình hình của Phi Ưng bang, hắn cảm thấy có hứng thú với đối với Đoạn Vân Du, người biết rõ manh mối sâm Kỳ lân kia, bởi vì Mạt Lỵ nói không sai, người ta e rằng sẽ không từ bỏ manh mối nơi này.

Cũng trò chuyện về tình hình của Hạt Tử bang trước đây, và tìm hiểu thêm những chuyện khác về Thiên Tích sơn này, lúc này tìm hiểu thông tin thuận lợi hơn hẳn đi dò hỏi đám người trong Khối Lũy thành.

Đã được Dữu Khánh dặn dò, Mục Ngạo Thiết thu dọn đồ đạc đi tìm hai người Nam Trúc.

Trên đường y phát hiện được một ít thi thể thành viên Hạt Tử bang, y đến lục soát tìm kiếm, kết quả phát hiện thấy đều đã bị người khác lục soát sạch sẽ, có lẽ là hung thủ Phi Ưng bang làm.

Y đành bỏ qua, tiếp tục lên đường đi tìm người, cũng may mà không khó tìm, trên đường trở về theo đường cũ, liền gặp được.

Nam Trúc canh chừng tại bên ngoài cửa hàng, đang đứng ngồi không yên chợt nhìn thấy y cõng đống đồ vật đi tới, tức thì thở phào nhẹ nhõm, vội hỏi: "Có gặp Bách Lý Tâm không?"

Mục Ngạo Thiết ném đống đồ xuống, nhìn nhìn vào trong cửa hàng, ngạc nhiên hỏi: "ÔC ta không phải ở cùng với ngươi sao?"

Nam Trúc: "Đã chạy đi xem các ngươi rồi. Đúng rồi, chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lại có cảnh người đến người đi đánh nhau? Nàng sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Trong giọng nói có sự lo lắng.

Cũng may vừa mới nói xong, bóng dáng Bách Lý Tâm đã thấp thoáng hiện ra, lắc mình rơi tại bên cạnh hai người. Nàng ta phát hiện thấy Mục Ngạo Thiết đi về phía nơi này nên mới trở về.

Bách Lý Tâm cũng truy hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Bị người tính kế…" Mục Ngạo Thiết kể lại đại khái tình huống bị Hạt Tử bang lừa gạt, chỉ là khi nói về người dẫn dắt mọi người chuyển bại thành thắng thì chỉ dùng ba chữ "Tân bang chủ" mà thôi, y không nói là Dữu Khánh.

Nam Trúc nghe xong cảm khái lắc đầu, "Xem ra Thiên Tích sơn này quả nhiên là nơi hung hiểm. Cũng may mà vị tân bang chủ đó thực lực không tệ. Đúng rồi, đống đồ này của ngươi là chuyện gì vậy?" Ánh mắt gã nhìn chăm chú vào đống đồ trên mặt đất.

Mục Ngạo Thiết: "Sau khi chuyển bại thành thắng, mọi người phân chia thu hoạch trên thân người chết, chúng ta không lấy tiền, mà lấy vũ khí và đống bình bình lọ lọ trên thân người chết."

Nam Trúc mở to mắt: "Có tiền không lấy, lấy đống đồ này làm gì?"

Mục Ngạo Thiết: "Chia không được bao nhiêu tiền, chỉ cần không sợ khổ cực, đống đồ này còn đáng giá hơn nhiều. Cửa hàng của ngươi

không phải là không có tiền để bổ sung hàng hóa sao? Lão Thập Ngũ cân nhắc đến điều này, cho nên không lấy tiền mà chỉ lấy đồ. Bán được bao nhiêu tiền, chúng ta chia đều."

"Như vậy a…" Nam Trúc sờ sờ cằm, trong mắt lóe vẻ giảo hoạt, gật đầu thì thầm, "Cũng được."

Mục Ngạo Thiết căn dặn: "Lão Thập Ngũ đã nói rồi, huynh đệ ruột cũng phải tính toán sổ sách rõ ràng, bảo ngươi ghi vào sổ sách cho rõ ràng, đừng để đến khi chia tiền phải cãi cọ nhau."

Nam Trúc ngồi xổm xuống kiểm kê vật phẩm, "Yên tâm, sổ sách chắc chắn rõ ràng, minh bạch. Chỉ là hơi quá ít đồ. Về sau nếu có cơ hội, nhớ kiếm nhiều thêm chút đồ về đây. Các ngươi làm nội ứng trong Hạt Tử bang có thể suy nghĩ nhiều một chút biện pháp a, để cho bọn họ có thứ gì đó đều tới đây, ta xử lý giùm cho. Dù sao, một đám tân nhân tạm thời đều không hiểu biết nhiều giá trị hàng hóa nơi này."

Thấy gã tin lời, Mục Ngạo Thiết hơi thở phào nhẹ nhõm, sở dĩ không để cho lão Thất biết được lão Thập Ngũ là tân bang chủ của Hạt Tử bang, là bởi vì nếu như biết rõ, lão Thất khẳng định sẽ không tin tưởng bọn hắn chỉ lấy đồ vật mà không lấy tiền.

Trải qua một phen dặn dò căn dặn, Mục Ngạo Thiết quay trở lại.

Nam Trúc nhặt lên một thanh kiếm, búng "Cong cong" hai cái, cười hắc hắc nói với Bách Lý Tâm ở bên cạnh: "Mấy thứ này tại Khối Lũy thành giá cả không rẻ. Mặc dù chúng ta không bán được với giá cả như hàng mới trong Khối Lũy thành, nhưng hàng cũ bán hai vạn lượng một thanh cũng không phải vấn đề. Đây đều là tiền a."

Kiếm trở vào trong bao, thu dọn một đống đồ vào trong cửa hàng.

Khi quay ra, cuối cùng gã cũng treo lên thông báo bên ngoài cửa hàng, bán ra các loại vũ khí, bán ra các loại linh đan diệu dược.

Bất kể có đầy đủ hay không, trên biển báo cứ viết đầy đủ đã rồi nói tiếp.

Cũng không quan tâm có tiền hay không, vẫn phải có tấm biển thu mua các loại vật phẩm, và tấm biển công khai giá thu mua một trăm vạn lượng một con Tam Túc ô vẫn treo ở đó.

Khi trở lại thần miếu, Mục Ngạo Thiết đụng phải Phạm Cửu khiêng đồ đi ra, người sau kinh ngạc hỏi, "Đống đồ kia của ngươi đâu rồi?"

"Trên đường đi vừa vặn gặp được một gã Thiêu Sơn Lang, bán rẻ cho hắn rồi."

Mục Ngạo Thiết không muốn nói nhiều lời, thuận miệng đáp lại một câu rồi rời đi, đi tìm Dữu Khánh báo cho hắn biết.

Vì vậy, Dữu Khánh lại lôi kéo Phạm Cửu đến một bên, "Trương Tùy vừa mới nói rồi, phát hiện một vị Thiêu Sơn Lang đang thu mua 'Tam Túc ô' với giá cao. Ngươi thông báo cho mọi người trong bang biết, nếu như phát hiện 'Tam Túc ô' cần kịp thời thông báo, để nghĩ biện pháp truy bắt."

Phạm Cửu không nghi ngờ có mục đích khác, gật đầu nói: "Để ta đi thông báo cho mọi người biết."

Dữu Khánh lại nhấc tay ra hiệu cho gã đừng vội đi, "Còn có một việc cũng cần thông báo xuống, đối nội, ta là bang chủ, đối ngoại Phạm Cửu ngươi là bang chủ trên danh nghĩa. Nói với mọi người, bất kể là người nào bên ngoài hỏi tới, đều nói Phạm Cửu ngươi là bang chủ."

Phạm Cửu a một tiếng, "Bang chủ, việc này không thích hợp a?"

"Thích hợp, không có gì là không thích hợp, rất thích hợp."

"Bang chủ, việc này là sao a?"

Dữu Khánh không thể nói cho gã biết là vì đề phòng bị Nam Trúc phát hiện bên này giữ tiền sau lưng, ẩn ý sâu xa nói: "Vì để thuận lợi làm việc trong tương lai, chúng ta phải có chuẩn bị phía sau. ngươi yên tâm, khi cần phải xông tại phía trước, ta chắc chắn sẽ ở tại phía trước."

"Việc này…"

"Đừng có này này kia kia nữa, được rồi, cứ quyết định như vậy đi."

Chương 783: Đưa tới cửa

Vào ban ngày, sa mạc nóng như thiêu như đốt, nhất là dưới ánh nắng mặt trời buổi trưa, nhưng dòng người vẫn bận rộn làm việc và ra ra vào vào thần miếu không ngừng.

Tân Hạt Tử bang chỉ có mười ba người, bang chủ vung tay bỏ mặc, không làm việc, một mực nằm trên tường quan sát hình ảnh phù điêu, những người còn lại thay phiên làm việc.

Cái gọi là thay phiên nghĩa là cách một đoạn thời gian sẽ có bốn người đi làm việc canh gác, xem như để nghỉ ngơi.

Cũng là không còn cách nào, đã biết rõ Phi Ưng bang sẽ không từ bỏ nơi đây, đương nhiên phải một mực cảnh giác, đề phòng bị phản công.

Trên thực tế, Phi Ưng bang quả thực đã quay trở lại, tới cũng không nhiều, chỉ có mấy người, không dám tới gần, chỉ đứng ở phía sau một cái cồn cát, nhô đầu lên, trên đầu phủ một chiếc khăn cùng màu với sa mạc, lặng lẽ quan sát, người cầm đầu chính là Đoạn Vân Du, giấu mình trong chiếc áo choàng.

Sau đó có người từ trong sa mạc đi vòng tới đây, bẩm báo: "Bang chủ, không sai, là người của Hạt Tử bang đang đào móc."

Vẻ mặt Đoạn Vân Du dần dần trở nên nghiêm trọng, nhìn chằm chằm phương hướng thần miếu, chậm rãi nói: "Thông báo xuống dưới, không cần tìm Tả hộ pháp Cung Tự Đình nữa."

Người đi theo kinh ngạc hỏi: "Không tìm nữa? Tả hộ pháp bị thương nặng, nếu như không nơi nương tựa, e rằng phiền phức."

Đoạn Vân Du khẽ lắc đầu, "Đã rơi vào trong tay Hạt Tử bang rồi."

Người đi theo không hiểu, "Làm sao biết được?"

Đoạn Vân Du im miệng không nói, không trả lời gã.

Chính vào lúc này, có người từ phía sau lướt đến, không phải ai khác, chính là Đồng Tại Thiên, kẻ vốn là thành viên Hạt Tử bang lúc trước, gã bước nhanh đến bên cạnh y, cũng nhìn nhìn về phía thần miếu, giọng điệu trầm trọng: "Trong đám người mới của Hạt Tử bang làm sao lại toát ra một cao thủ như vậy chứ?"

Trong quá trình tới đây, gã đã nghe người bên mình kể lại kịch biến xảy ra tối hôm qua.

Đoạn Vân Du liếc nhìn gã, "Sao ngươi lại tới đây?"

Đồng Tại Thiên: "Bang chủ, ta đã ổn định Từ Phượng Cập, bất cứ lúc nào cũng có thể trảm thảo trừ căn. Sức một mình ta không đủ, sợ có sơ suất, ta cần thêm một số nhân thủ cùng phối hợp."

Đoạn Vân Du trầm mặc một hồi, rồi nói: "Chỉ cần để mắt tới cô ta là được, tạm không nên động đến cô ta."

"Vì sao?" Đồng Tại Thiên cảm thấy rất khó hiểu.

Đoạn Vân Du hất hất cằm về phía thần miếu, "Cô ta là Nhị đương gia của Hạt Tử bang, không biết đám người đó có còn nghe lời cô ta hay không."

Đồng Tại Thiên trầm ngâm suy tư, nói: "Nhưng nữ nhân đó lại có ý đồ xấu, cô ta tự biết chuyện báo thù là vô vọng, nên nhờ ta tung ra tin đồn, nói rằng chúng ta phát hiện được manh mối về sâm Kỳ Lân ở trong thần miếu, rõ ràng là định mượn tay người khác để gây phiền toái cho chúng ta."

"Khụ khụ." Đoạn Vân Du cất tiếng ho khan, hít sâu hai hơi để bình tĩnh lại, sau đó nói: "Ngươi kể lại chuyện tối hôm qua cho cô ta nghe, không nên nhắc đến việc Tào Định Côn bị mấy người đó giết, chỉ nói là những người đó đã đánh cho chúng ta phải bỏ chạy. Cô ta biết được nhóm tân nhân này có năng lực đối phó chúng ta, tự nhiên sẽ mong đợi vào đám người này, và như vậy, chuyện tung tin đồn tự nhiên cũng sẽ được tạm dừng."

Đồng Tại Thiên nghe vậy liền hiểu, sau khi biết được bên này đã bị đánh bỏ chạy, nếu tiếp tục nói Phi Ưng bang đang đào móc tìm manh mối sâm Kỳ Lân ở trong thần miếu là không thể nói được nữa, bởi vì hiện tại là người của Hạt Tử bang đang đào móc, nhưng gã vẫn có chút do dự, "Bang chủ không phải muốn trảm thảo trừ căn sao? Cứ như vậy bỏ qua cho cô ta sao?"

Đoạn Vân Du: "Bây giờ, chuyện ngươi cần làm là thuyết phục cô ta trở lại thần miếu tìm những người Hạt Tử bang đó."

"…" Đồng Tại Thiên ngẩn người nhìn y, có phần không rõ vì sao y làm như vậy.

Đoạn Vân Du không giấu giếm lí do cụ thể với gã, sau khi biết rõ là chuyện gì xảy ra, Đồng Tại Thiên không có nán lại nữa, gã nhanh chóng rời đi.

Đoạn Vân Du cũng không có ở lại trong sa mạc nóng bỏng này bao lâu, y để lại hai gã thành viên để theo dõi rồi rời đi.

Đến chạng vạng tối, vòm trời bao la được trang điểm lộng lẫy, biển mây, ráng chiều xán lạn rực rỡ.

Đồng Tại Thiên lại lần nữa xuất hiện ở trong sa mạc, khoác một chiếc áo choàng, bên cạnh còn có một đồng bạn ăn mặc tương tự, nhìn thân hình đây là một nữ nhân. Thực ra, đó cũng không phải là ai khác, vốn chính là Nhị đương gia Từ Phượng Cập của Hạt Tử bang.

Cô ta nói Đồng Tại Thiên đi tung tin đồn, Đồng Tại Thiên nói rằng khi mình làm theo thì bị người ta châm biếm, nói rằng gã nói chuyện tào lao, nói là Phi Ưng bang đã bị Hạt Tử bang đánh cho bỏ chạy. Vì vậy, Đồng Tại Thiên đã đi một chuyến đến sa mạc để xác minh, phát hiện thấy quả thực không còn người của Phi Ưng bang nữa, thật sự chỉ còn lại người của Hạt Tử bang. Đồng Tại Thiên gã không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho nên cũng không dám tới gần.

Từ Phượng Cập cũng bị thông tin này làm cho sửng sốt, sau khi nghe Đồng Tại Thiên tán dóc một hồi, cô ta liền nói Đồng Tại Thiên cùng đi tới đây xem xét tình hình.

Hai người trốn ở phía sau cồn cát quan sát một hồi, phát hiện thấy đó thật sự là những khuôn mặt mới của Hạt Tử bang. Từ Phượng Cập không khỏi quay sang nhìn Đồng Tại Thiên, cất lời cảm khái, "Lúc trước ngươi không chịu tham gia hành động nhằm vào Phi Ưng bang, ta còn cho rằng ngươi bạc tình bạc nghĩa… Hoạn nạn mới thấy chân tình a. Đám người đồng ý đi theo kia, tất cả đều đã bỏ chạy không còn một ai, tại thời khắc mấu chốt vẫn là Đồng huynh đệ ngươi trọng tình trọng nghĩa."

Đã đến thời điểm này, vẫn còn có người đi theo không bỏ mình, cô ta có phần cảm động.

Đồng Tại Thiên than thở: "Lúc trước ta chỉ là cảm thấy hành động nhằm vào Phi Ưng bang quá nóng vội, rất dễ dàng đâm đầu vào tường, cho nên mới không tham gia."

Từ Phượng Cập cũng có phần hối hận, nói: "Các ngươi đã có nhắc nhở ta, là ta bị thù hận che mờ tâm trí, không thể nghe vào, hối hận thì đã muộn."

Đồng Tại Thiên: "Nhị đương gia, chuyện đã qua rồi, nhìn về phía trước đi."

Từ Phượng Cập khẽ gật đầu, nhưng trong mắt vẫn có chút nghi hoặc nhìn Đồng Tại Thiên, cuối cùng nhịn không được cất lời hỏi, "Hạt Tử bang đã như vậy rồi, lúc trước ngươi thật sự không nghĩ tới chuyện rời bỏ sao?"

Đồng Tại Thiên thoáng sửng sốt, ngẩn người nhìn cô ta, gã không ngờ tới tại trong tình cảnh này đối phương còn sẽ hỏi thẳng ra như vậy, gã có phần không biết nên trả lời như thế nào, bất chợt toát ra một câu, "Chỉ cần Nhị đương gia vẫn còn, ta liền sẽ không rời đi, Nhị đương gia ở đâu, ta nguyện ý đi đến đó."

Từ Phượng Cập kinh ngạc, "Vì sao?"

Đồng Tại Thiên có chút xấu hổ, cúi thấp đầu.

Kết hợp với lời nói của đối phương, Từ Phượng Cập dường như ý thức được gì đó, tim đập loạn một cái, tự hỏi có phải mình đã suy nghĩ nhiều rồi hay không.

Nào ngờ, Đồng Tại Thiên tựa như cố lấy dũng khí ngẩng đầu lên, nói ra suy đoán của cô ta, "Không dối gạt Nhị đương gia, ta đã nghĩ đến chuyện rời đi, nhưng bóng dáng Nhị đương gia một mực in dấu trong lòng ta, không xóa đi được, đi, đi, cuối cùng vẫn là trở lại bên cạnh ngươi."

Những lời nói này làm cho gương mặt Từ Phượng Cập đỏ lên, không nghĩ tới đến tuổi này của mình mà còn có thể nghe được những lời nói như vậy, lập tức xì một tiếng, "Nói bậy nói bạ gì vậy chứ, ngươi có biết mình đang nói gì hay không?"

Đồng Tại Thiên không làm thì thôi, đã làm thì làm cho tới, gã nhìn thẳng vào cô ta, tiếp tục nói: "Ta đương nhiên biết rõ ta đang nói cái gì. Có một số lời nói, trước đây, khi Đại đương gia còn tại, ta chỉ có thể im lặng giấu ở trong lòng, không dám nói ra, bây giờ… Nhị

đương gia, nếu không phải là bởi vì ngươi, ngươi cảm thấy lúc trước vì sao ta còn sẽ nhớ nhớ nhung nhung tìm đến ngươi, còn có lí do gì để cho ta tiếp tục ở lại bên cạnh ngươi?"

Từ Phượng Cập phì cười khiển trách: "Nói xằng nói bậy. Về sau không nên nói những lời như vậy nữa, để cho Tam đương gia nghe được sẽ không tha cho ngươi."

Mặc dù cảm thấy đối phương rất không có khả năng phải lòng một nữ nhân ở độ tuổi như mình, nhưng trong lòng cô ta vẫn cho rằng những lời đối phương đã nói hẳn là sự thật. Cô ta mơ hồ cảm thấy chắc rằng mình vẫn còn có chút sức quyến rũ, cho dù trượng phu vừa mới chết, trong lòng cô ta vẫn sinh ra chút cảm giác vui mừng nhưng cưỡng ép đè nén giấu giếm trong lòng.

Cô ta nhịn không được quan sát đối phương nhiều một chút, nhận thấy dung mạo thực ra cũng được.

Dứt lời, cô ta đứng lên, nhìn thần miếu phía trước, "Đi thôi, đi đến nhìn xem."

Đồng Tại Thiên cũng chậm rãi đứng lên theo, trong lòng dường như có chút mất mát.

Từ Phượng Cập không biết có phải lời khiển trách của mình đã vô tình khiến gã bị ảnh hưởng hay không, liền nói ra lời an ủi: "Ta đã cảm nhận được sự trọng tình trọng nghĩa của ngươi, về sau nhân thủ tập trung lại, ta là Đại đương gia, Định Côn là Nhị đương gia, ngươi chính là Tam đương gia."

Thấy đã ứng phó được rồi, Đồng Tại Thiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn làm ra vẻ tâm tình không được tốt, gật đầu ừ một tiếng, "Tạ Nhị đương gia."

Lúc này Từ Phượng Cập không có lòng dạ tiếp tục nói lung tung với gã, cô ta nhìn chằm chằm về phía thần miếu, cất lời nghi hoặc, "Tam

đương gia xảy ra chuyện gì, đã chuyển bại thành thắng rồi, sao không phái người đi liên hệ với chúng ta?"

Đồng Tại Thiên: "Chắc là sau thất bại tối hôm qua, Tam đương gia không thể biết được chúng ta đi về đâu."

Từ Phượng Cập gật đầu, cảm thấy có lẽ là như thế. Cô ta phất tay nói: "Đi thôi, ta muốn nhìn xem trong nhóm tân nhân này có nhân vật tàng long ngọa hổ nào."

Cô ta cất bước đi tại phía trước, cảm thấy nhân vật tàng long ngọa hổ gì đó tiếp nhận sự kiểm soát của bọn họ thì cũng không có gì không thích hợp, bởi vì trước đó đã chấp nhận sự kiểm soát của bọn mình.

Hai người này nghênh ngang hiện thân đi tới gần, tự nhiên liền bị người canh giác quanh thần miếu phát hiện. Thủ vệ lập tức cảnh báo cho những người đang bận rộn trong thần điện.

Vì vậy, đám người Dữu Khánh dồn dập chạy đi ra ngoài đề phòng, sẵn sàng ứng chiến.

Hai người Từ Phượng Cập sợ xảy ra hiểu lầm, liền xốc mũ trùm đầu lên, bộc lộ mặt mũi ra, đi tới gần.

Nhìn thấy người đi tới là hai người này, nhất là nhìn thấy Từ Phượng Cập, đám người Dữu Khánh đều có phần há hốc mồm, quay mặt nhìn nhau.

Mạt Lỵ nhịn không được cất tiếng lẩm bẩm, "Dùng tên bang phái ban đầu cũng hay, ngay cả bang chủ phu nhân cũng có sẵn luôn rồi."

Nghe được lời này, không ít người nhếch miệng cười cười, kể cả Mục Ngạo Thiết, Dữu Khánh thì cơ mặt giật giật.

Đi đến trước mặt mọi người, Từ Phượng Cập dừng bước quét mắt nhìn mọi người một lượt, rồi trực tiếp hỏi: "Tam đương gia đâu chứ, tự cao tự đại với ta sao? Gọi hắn đi ra gặp ta."

Ở bên cạnh, Đồng Tại Thiên cũng giả bộ như không có chuyện gì, nhưng thực ra trong lòng thầm khẩn trương lo lắng.

Tam đương gia? Các thành viên Tân Hạt Tử bang lại quay mặt nhìn nhau, rồi kịp phản ứng lại, đây là đang nói tới Tào Định Côn, tất cả đều quay nhìn Dữu Khánh, đã bị vị này làm thịt.

Mọi người cũng đã hiểu được, đối phương vậy mà chưa biết Tam đương gia đã chết.

Suy nghĩ cũng phải, nếu đã biết rõ bên này giết chết Tào Định Côn, làm gì còn dám chủ động tự đưa tới cửa.

Lúc trước, chưa từng nghĩ đến việc vị Nhị đương gia này còn có thể chủ động tìm tới, đều chưa thương lượng qua đối sách, mọi người đều không biết bang chủ có ý gì, nên chỉ có thể nhìn xem bang chủ sẽ làm gì.

Từ Phượng Cập nhướng mày, mơ hồ nhận thấy không thích hợp, những người này nhìn thấy mình vậy mà không có hành lễ, thái độ mất đi sự cung kính.

Dữu Khánh vội ho một tiếng, chưa biết mục đích của đối phương, hắn cũng không nói mình đã giết chết Tào Định Côn, trả lời: "Tối hôm qua, khi chiến đấu còn chưa bắt đầu, Tam đương gia đã bỏ chạy rồi. Cũng không thấy Nhị đương gia làm theo kế hoạch, dẫn người tới phối hợp trước sau tập kích, đang muốn hỏi Nhị đương gia, tối hôm qua là có ý gì?"

Tam đương gia đã bỏ chạy rồi? Từ Phượng Cập sửng sốt, nghi hoặc, vậy đám người các ngươi tại sao còn sẽ tập trung tại nơi đây?

Trong lúc đang suy tư thì chợt giật mình tỉnh lại, nhận thấy được phía sau có dị thường, cảm giác được tại phía sau lưng và trước ngực đau nhức, có máu phun ra trước mắt, cô ta chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy được trước ngực nhô ra mọt lưỡi kiếm nhuốm máu, ánh mắt tràn đầy sự khó tin, chậm rãi quay đầu nhìn người phía sau.

Nhìn thấy được người cầm kiếm đánh lén mình chính là Đồng Tại Thiên, chính là nam nhân đã bày tỏ tình yêu vời mình trước đó, trong mắt đầy vẻ khó thể tin nổi, miệng trào máu tươi, cô ta lẩm bẩm, "Ngươi… Ngươi…"

Đồng Tại Thiên trợn mắt giận dữ, lớn tiếng trách mắng, "Đều là huynh đệ cùng bang phái, ngay từ đầu ta đã phản đối ngươi để tân nhân đi chịu chết, ngươi nói sẽ không, không nghĩ tới ngươi vẫn làm như vậy. Thủ đoạn đê tiện như thế, Đồng mỗ cảm thấy xấu hổ, há có thể dung được ngươi!"

Không đợi Từ Phượng Cập mở miệng đầy máu biện giải, rầm, gã vung cước đá ra, hung hăng trực tiếp đá bay cô ta văng khỏi lưỡi kiếm.

Chuyện gì vậy chứ? Sự việc xảy ra quá đột ngột, một trận kinh biến bỗng nhiên xảy ra ngay tại trước mắt mọi người, một đám thành viên Tân Hạt Tử bang đều sững sờ.

Chỉ thấy Đồng Tại Thiên lại lắc mình lướt tới, tiếp tục vung kiếm chém thêm một nhát vào Từ Phượng Cập sặc máu té trên mặt đất, "Tiểu nhân vô sỉ, không giết ngươi, ta thực có lỗi với những huynh đệ đã uổng mạng tối hôm qua!"

Chương 784: Lấy máu trải đường (1)

Các thành viên Tân Hạt Tử bang sững sờ nhìn cảnh này không nói nên lời, không hiểu rõ lắm vì sao Đồng Tại Thiên lại nổi giận như vậy.

Từ Phượng Cập nằm trên mặt đất mở to đôi mắt, đã không còn hơi thở, vẻ bi phẫn đọng lại trên gương mặt không thể tiêu tan.

Ở bên trong thần miếu lộ ra một cái đầu, đó là Cung Tự Đình, gã vẫn luôn ngồi ở đó giống như một tên ăn mày, gã tự nhiên là nhận biết Đồng Tại Thiên. Lúc trước, khi nơi đây vẫn còn do Phi Ưng bang kiểm soát, bọn họ từng có gặp mặt tại nơi đây, gã biết rõ Đồng Tại Thiên chính là nội gian mà bang chủ xếp vào Hạt Tử bang.

Vị này chạy tới đây giết chết Từ Phượng Cập là có ý gì? Trong mắt Cung Tự Đình tràn đầy vẻ kinh nghi bất định.

Thấy Từ Phượng Cập quả thực đã chết rồi, Đồng Tại Thiên mới rút kiếm cho vào vỏ, xoay người lại, ánh mắt cũng nhìn thấy Cung Tự Đình với dáng vẻ vô cùng chật vật, nhưng làm như không nhìn thấy, gã trực tiếp đi tới trước mặt đám người Dữu Khánh, dừng lại và ngay mặt giải thích, "Sau khi các ngươi gia nhập vào Hạt Tử bang, căn cứ lời nói và việc làm của Từ Phượng Cập và Tào Định Côn, ta liền nghi ngờ bọn họ muốn lợi dụng các ngươi đi cắn Phi Ưng bang một cái. Lúc đó ta đã cảnh báo bọn họ, nói bọn họ không nên vì hận thù cá nhân của bản thân mà để cho các ngươi đi chết một cách vô ích. Nhưng bọn họ nhất quyết khẳng định nói ta đã suy nghĩ nhiều.

Tối hôm qua, khi cô ta tìm đến ta thì còn nói là gặp phải Phi Ưng bang tập kích, cho nên tử thương nặng nề, lúc đó ta đã nghi ngờ có thể cô ta đang gạt ta. Bây giờ nghe các ngươi nói tới việc tiền hậu giáp kích gì đó, nói Tào Định Côn đã bỏ chạy, ta liền biết đôi nam nữ khốn nạn này vẫn làm như vậy. Nghĩ đến những huynh đệ cũ kia đã

phải chết oan chết uổng, không giết mụ tiện nhân này ta thực sự khó tiêu mối hận trong lòng."

Các thành viên Tân Hạt Tử bang quay mặt nhìn nhau, thì ra là có chuyện như vậy.

Cung Tự Đình ở tại cửa vào thần miếu nghe gã nói như vậy, đôi mắt nháy nháy, nghi hoặc, trầm tư suy nghĩ gì đó.

Đồng Tại Thiên lại nói chân thành: "Tại Thiên Tích sơn này, các ngươi đều là người mới đến, rất nhiều chuyện các ngươi cũng không rõ ràng, ta giết chết cô ta cũng là vì không muốn để cho các ngươi tiếp tục bị cô ta lừa gạt. Tương tự như vậy, bất kể Tào Định Côn đã chạy đi đâu, nếu như hắn còn quay lại, các ngươi nhất quyết không thể tin chuyện ma quỷ của hắn, nhất định không thể để cho hắn điều khiển, bởi vì Hạt Tử bang đã tan rã rồi, các ngươi có thể cởi bỏ bộ y phục này trên người xuống, giải tán tìm nơi nương tựa khác."

Một đám thành viên Tân Hạt Tử bang quay mặt nhìn nhau, nhận thấy người đàn ông này thực sự rất hiệp nghĩa, ít nhiều sinh lòng kính trọng.

Con người là như vậy, chỉ cần cảm thấy người nào đó tốt với mình, tự nhiên sẽ có hảo cảm với đối phương.

Như vậy vẫn chưa hết, Đồng Tại Thiên lại nhìn chăm chú về phía Cung Tự Đình trông như tên ăn mày tại cửa vào, "Nếu như ta không nhầm, đó hẳn là tả hộ pháp Cung Tự Đình của Phi Ưng bang a?"

Cung Tự Đình trong lòng kinh nghi, không biết vị này nhắc tới tên mình làm gì.

Mọi người cũng dồn dập quay đầu lại nhìn gã một cái, cuối cùng Dữu Khánh cũng lên tiếng, "Không sai, chính là hắn."

Đồng Tại Thiên nói: "Thật kỳ lạ, các ngươi đã giao chiến với Phi Ưng bang rồi, tại sao Phi Ưng bang lại không biết hắn rơi vào tay các

ngươi? Nói chung, các ngươi phải cẩn thận, không biết vì sao, Phi Ưng bang dường như vô cùng coi trọng người này, bọn họ đang ồn ào tìm kiếm người này, thậm chí có thông tin nói rằng, bọn họ còn nhờ cậy bang phái khác hỗ trợ tìm kiếm, nếu như để cho Phi Ưng bang biết rõ hắn ở trong tay các ngươi, tất nhiên sẽ tìm tới, thậm chí có khả năng tập hợp bang phái khác, liên thủ với nhau đến đây."

Nghe nói như vậy, trong lòng mọi người đều lộp bộp giật mình, nhưng có vị bang chủ Dữu Khánh tại đây, bọn họ đúng là không sợ Phi Ưng bang tới tìm, cũng đoán chắc Đoạn Vân Du sẽ không tiết lộ bí mật sâm Kỳ Lân ra ngoài.

Nhưng bọn hắn nghĩ ngàn nghĩ vạn, chính là không nghĩ tới Đoạn Vân Du sẽ tập hợp thế lực khác cùng đến đây, nếu là như vậy, bọn hắn chưa chắc đã có thể giữ được nơi này.

Đồng Tại Thiên âm thầm quan sát phản ứng của mọi người, biết rõ mục đích của mình đã đạt được, đạo lý lúc căng lúc chùng, thế lửa đến đây là đủ rồi, gã liền chắp tay với mọi người, nói: "Bọn ta dù chưa là cộng sự, nhưng cũng tính là từng mặc một bộ đồng phục, hôm tay từ biệt, mong chư vị tiền đồ suôn sẻ, Đồng mỗ tạm biệt các vị!"

Dứt lời, bộ dạng như vẻ lời nói dừng ở đây, mọi người tự giải quyết cho tốt, rồi không chút do dự, xoay người rời đi, không hề có ý dừng lại, đi rất dứt khoát.

Mọi người ngây ngẩn nhìn theo, tâm tình khác lạ, đều nghe nói tại Thiên Tích sơn lòng người hiểm ác, nhưng lại có người đàn ông phân rõ đúng sai như vậy, có thể thấy không có gì là tuyệt đối.

Trước sự ra đi của một người hiệp nghĩa như thế, trong lòng mọi người nhất thời cảm thấy có phần mất mát.

Ngồi tựa ở cửa vào, Cung Tự Đình mắt nháy nháy, ánh mắt lấp lóe, có phần không hiểu Đồng Tại Thiên đang xướng cái gì.

Mạt Lỵ tiến lên một bước, áp sát bên tai Dữu Khánh, nói: "Chúng ta biết rất ít tình huống tại Thiên Tích sơn này, vừa lúc thiếu một người có kinh nghiệm."

Không cần cô ta nhắc nhở, Dữu Khánh cũng đang cân nhắc việc này, nghe cô ta nói như vậy thì đưa ra quyết định nhanh hơn mà thôi, hắn hướng về phía bóng lưng rời đi, cất cao giọng nói: "Tiên sinh dừng bước."

Đồng Tại Thiên đang rời đi, lưng quay về phía mọi người, nghe tiếng gọi dừng lại, trên mặt hiện ra nụ cười, gã biết rõ sự việc đã thành công.

Mục đích gã tới nơi này, chính là phụng mệnh Đoạn Vân Du tìm cách thâm nhập vào trong đám người này.

Ý đồ của Đoạn bang chủ rất đơn giản, nếu bên này đã có cao thủ, nhất thời không thể tranh đạt, vậy thì không ngại thuận thế đưa thuyền, trước tiên để cho những người này hỗ trợ tìm kiếm, phe mình có thể chơi trò bọ ngựa bắt ve hoàng tước ở phía sau.

Để đạt được mục đích này, đương nhiên phải cài được tai mắt của mình vào trong đó, nắm giữ tình hình, tránh để mất khả năng kiểm soát tình huống, và Đồng Tại Thiên chính là tai mắt đó.

Đây cũng là lí do vì sao gã lừa Từ Phượng Cập đến giết ở tại đây, gã muốn dùng máu của Từ Phượng Cập để đổi lấy sự tin tưởng của những người này, muốn dùng máu của Từ Phượng Cập để trải đường cho gã tiến vào trong đó.

Cũng không còn có cách nào khác, một mình gã mạo muội đến đây xin gia nhập vào, người ta chưa chắc đã chấp nhận, cho nên gã chỉ có thể lấy tính mạng của Từ Phượng Cập để trải đường, đổi lấy hảo cảm của những người này.

Nói Phi Ưng bang tập hợp thế lực khác đang tìm kiếm Cung Tự Đình, cho dù không nhìn thấy Cung Tự Đình, gã cũng sẽ kéo tới trên đề tài

này, mục đích chính là tạo ra một mức độ áp lực nào đó, khiến cho những người này phải suy nghĩ, để cho một người biết rõ tung tích của Cung Tự Đình rời đi rốt cuộc có thích hợp hay không, có để lộ bí mật hay không.

Đã có hảo cảm rồi, lại cân nhắc tới lợi và hại, những người này sẽ quyết định như thế nào, cơ bản đã nằm trong dự tính.

Cho dù những dự tính này chỉ là suy nghĩ của gã, dù những người này vẫn không giữ gã lại, Đoạn bang chủ vẫn có phương án dự phòng.

Đó chính là khi gã vừa rời đi nơi đây thì phát hiện thấy người của Phi Ưng bang, sau đó bị truy sát chạy trốn về nơi này, báo nguy hiểm cho những người này.

Bên ngoài có nguy hiểm, gã tự nhiên sẽ không dễ dàng rời khỏi nơi đây, tiếp theo tự nhiên sẽ dễ dàng dung nhập vào trong đám người này.

Đương nhiên, nếu không thực sự cần thiết thì gã và Đoạn Vân Du đều không muốn thực hiện phương án dự phòng, có thể làm đơn giản sẽ không cần thiết phải phiền phức, sự việc làm nhiều rất dễ sinh ra rắc rối.

Nói chung, yêu cầu lớn nhất của Đoạn bang chủ đối với gã là không thể chủ động yêu cầu xin gia nhập, mà phải là bị động gia nhập, cần phải được những người này chủ động mời nhập bọn.

Vì vậy, gã rời đi rất dứt khoát, không có chút ý định ở lại nào, đây cũng là đạo lý lúc căng lúc chùng mà Đoạn Vân Du dặn dò khi bày mưu đặt kế cho gã.

Bây giờ nghe tiếng gọi to của Dữu Khánh, gã biết rõ kế hoạch của bang chủ đã có hiệu quả, trong lòng không thể không âm thầm cảm thán, thủ đoạn của bang chủ quả nhiên là cao minh!

Chương 785: Tên gì không quan trọng (2)

Sau khi thu liễm biểu hiện trên mặt, gã xoay người lại, hỏi: "Vị tiểu huynh đệ này còn có việc gì sao?"

Với tuổi của gã, gọi Dữu Khánh một tiếng "Tiểu huynh đệ", thực sự cũng không quá đáng, thoạt nhìn tại nơi này, Dữu Khánh là người trẻ tuổi nhất, nếu là người không biết rõ tình hình, quả thực không nhận ra được Dữu Khánh là lão đại của đám người này.

Dữu Khánh nói to: "Bọn ta cảm tạ hảo ý của các hạ, còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của tiên sinh."

Đồng Tại Thiên mỉm cười nói: "Vô danh tiểu bối, không đáng nhắc tới."

Dữu Khánh chắp tay nói: "Bất kể là tên thật hay giả, lần sau nếu như có may mắn gặp lại, dù sao cũng phải có một cái tên để xưng hô, cũng không uổng một lần quen biết."

Đồng Tại Thiên trầm mặc một hồi, lớn tiếng trả lời: "Đồng Tại Thiên là ta."

"Nguyên lai là Đồng tiên sinh." Dữu Khánh lại chắp tay để bày tỏ tôn kính, sau khi buông tay, hắn hỏi: "Không biết Đồng tiên sinh là định đi đâu?"

Đồng Tại Thiên lại im lặng một hồi rồi trầm ngâm nói ra: "Hồi đó, ta hai tay trống trơn đến đây vẫn có thể đặt chân, huống hồ bây giờ đã

lăn lộn nhiều năm như vậy, ta cũng không tin không còn Hạt Tử bang thì ta không thể tiếp tục đặt chân tại Thiên Tích sơn này." Gã làm như thể mình không hề hối hận với việc giết chết Từ Phượng Cập, rồi còn không quên nhắc nhở đám người trước mắt, "Còn với các ngươi, ta cũng chỉ có thể giúp được các ngươi một chút như vậy, về sau, các ngươi tự lo cho mình đi."

Dữu Khánh: "Nếu tiên sinh vẫn tiếp tục xông pha tại Thiên Tích sơn này, cớ gì bỏ gần tìm xa, cùng chúng ta tìm kiếm tương lai không phải tốt hơn sao?"

Lời đã nói đến nước này, đám người của Tân Hạt Tử bang đều đã nhận ra được, bang chủ đang muốn kéo người này nhập bọn.

Mọi người rất có hảo cảm với người có lòng hiệp nghĩa trước mắt, cho nên không người nào phản đối.

Đồng Tại Thiên làm như chưa hề nghĩ tới việc này, biểu hiện rất bất ngờ và ngạc nhiên, hỏi: "Cùng với các ngươi sao? Các ngươi vừa mới đến, mơ mơ màng màng đã bị người ta lừa, ngay bản thân các ngươi còn đứng chưa vững, ta tham gia với các ngươi làm gì?"

Dữu Khánh không có vòng vo, thẳng thắn nói: "Tào Định Côn không phải bỏ chạy, mà là bị chúng ta xử lý. Nếu đã không thể tin cậy vào người của bang phái khác, chính chúng ta liền thành lập một bang phái." Hắn đưa ngón tay chỉ tới những người xung quanh.

Đồng Tại Thiên kinh ngạc, lần này là kinh ngạc thật sự, Đoạn Vân Du ở phía xa quan sát hành động của nhóm người bên này, cho rằng manh mối về bảo vật đã làm cho bọn hắn đoàn kết lại, nếu không, bọn hắn sẽ không tụ tập làm việc với nhau, không nghĩ tới là trực tiếp thành lập một bang phái.

Phạm Cửu lên tiếng: "Đồng huynh, tại Thiên Tích sơn này, có ai mà không phải bắt đầu từ đầu? Hạt Tử bang trước đây thua ở trong tay Phi Ưng bang, mà Phi Ưng bang lại bị chúng ta đánh bỏ chạy, thử hỏi người khác có thể làm, vì sao chúng ta lại không làm được?"

Gã nhấc tay chỉ về phía Dữu Khánh, "Đánh bại Bang chủ Phi Ưng bang, chấn nhiếp đẩy lui Phi Ưng bang chính là vị Chu huynh đệ này, bây giờ đã được bọn ta cùng tôn làm bang chủ."

Mạt Lỵ cũng lên tiếng nói thêm vào: "Đồng huynh, ngươi cũng biết bọn ta mới đến, đang cần có một người dày dạn kinh nghiệm. Với kinh nghiệm của Đồng huynh, và thực lực của bang chủ chấn nhiếp người khác, lo gì không có tiền đồ."

"Đúng vậy, bang chủ đã mời, Đồng huynh cùng gia nhập đi."

"Đồng huynh, đừng có lang thang khắp nơi nữa, gia nhập vào chúng ta đi."

Một đám thành viên tân Hạt Tử bang có không ít người dồn dập cất lời mời, mọi người quả thực cũng cần một người có kinh nghiệm và tin cậy, bây giờ gặp được người có sẵn, tự nhiên rất hoan nghênh chào đón.

Đồng Tại Thiên do dự, cân nhắc một hồi, sau đó bước trở lại, đi tới trước mặt mọi người chắp tay nói: "Chư vị nhiệt tình như thế, nếu Đồng mỗ tiếp tục từ chối, đó chính là kiêu căng rồi. Đồng mỗ bằng lòng gia nhập quý phái cùng mưu việc lớn. Mong chư vị thu lưu!"

"Nói quá lời, về sau chính là người mình." Phạm Cửu tiến lên vỗ vỗ vai gã, cười nói.

Đồng Tại Thiên lại quay sang hành lễ với Dữu Khánh, "Đồng Tại Thiên bái kiến bang chủ!"

Dữu Khánh cũng rất cao hứng, hai tay nhấc nhấc, ra hiệu miễn lễ.

Đám người tụ tập lại với nhau, náo nhiệt sôi nổi, có thể thấy việc Đồng Tại Thiên lấy mạng người đề trải đường lúc trước đã chiếm được thiện cảm mọi người như thế nào.

Xem đến lúc này, Cung Tự Đình tại cửa vào dường như đã hiểu ra được gì đó, mí mắt giựt giựt, suy nghĩ về nhiệm vụ của Đồng Tại Thiên tại Hạt Tử bang trước đây liền biết rõ.

Trong lúc nói chuyện sôi nổi, Đồng Tại Thiên cất lời hỏi, "Đúng rồi, còn không biết bang phái chúng ta tên là gì?"

Vừa nghe gã hỏi như vậy, hiện trường náo nhiệt lập tức trở nên yên tĩnh, mọi người quay mặt nhìn nhau.

Đồng Tại Thiên sửng sốt, cho rằng vừa rồi mình đã nói sai lời nào đó, gã suy nghĩ lại một chút ngôn từ mình đã dùng mới nãy, gã cảm thấy không có vấn đề gì a.

Mục Ngạo Thiết vốn vẫn luôn bình tĩnh ở một bên, nỗ lực biểu hiện ra mình là một người sắt đá chính trực, y đột ngột toát ra một câu, "Vẫn gọi là Hạt Tử bang."

Hạt Tử bang? Đồng Tại Thiên ngạc nhiên nhìn xung quanh, nếu không có hai chữ "Vẫn gọi", gã còn tưởng rằng mình đã nghe lầm, gã lại quay vòng nhìn phản ứng bối rối và cam chịu của mọi người, cùng với bộ dạng đạm mạc vô tình của Dữu Khánh, không biết có phải mình đã phạm vào điều gì kiêng kị hay không, trong lòng có chút chột dạ, cười bối rối, rồi nhanh chóng sửa lời: "Tên gì không quan trọng, tên gì thật sự không quan trọng, quan trọng là hành vi thế nào."

Dữu Khánh ừ một tiếng, gật đầu nói: "Lời này của Đồng tiên sinh thật sự rất chín chắn, quả nhiên có trài nghiệm hơn hẳn mọi người."

Hắn chen một câu phản bác lại lời phản đối của mọi người lúc trước, sau đó xoay người lại, phất phất tay ra hiệu cho mọi người, "Đừng có ngây người ra đó nữa, mọi người đều biết việc gì là quan trọng, nhanh chóng làm việc đi."

Sau đó hắn lại chỉ về phía Phạm Cửu, ra hiệu gã sẽ dẫn Đồng Tại Thiên đi sắp xếp công việc, cũng là muốn để cho Phạm Cửu tự mình

giải thích tình huống cho rõ ràng.

Một nhóm người phân tán đi, người phải canh gác thì đi canh gác, người phải làm việc thì đi làm việc.

Khi đi qua cửa thần điện, Đồng Tại Thiên và Cung Tự Đình tàn tật ngồi tại chỗ nhìn nhau một cái, trong ánh mắt đầy ẩn ý sâu xa.

Đều gì phải tới cuối cùng sẽ tới, phải đối diện cuối cùng cũng phải đối diện.

Đồng Tại Thiên không bày ra vẻ mình là người lão làng, rất tích cực chủ động tham gia làm việc, tại một lần khiêng cát ra ngoài, phát hiện thấy trước sau không có người ở gần, trong lúc quay trở vào, khi đi ngang qua cửa vào, gã cuối cùng dừng lại bên cạnh Cung Tự Đình.

Cho dù hành động này của mình khiến cho Dữu Khánh đang quan sát phù điêu trên tường quay đầu nhìn đến, gã vẫn mỉm cười với Dữu Khánh, đồng thời còn nhỏ giọng nói với Cung Tự Đình một câu, "Bang chủ để cho ta tới cứu ngươi."

Gã nhất định phải nói lời này cho Cung Tự Đình nghe, cần phải ổn định Cung Tự Đình, sợ Cung Tự Đình suy nghĩ khác, tránh để Cung Tự Đình bán đứng mình.

Không còn cách nào, hiện tại gã không thể tự nhiên đột ngột giết chết Cung Tự Đình.

Cung Tự Đình hắc một tiếng, khịt mũi đáp nhẹ một câu, "Bang chủ không hổ là bang chủ, thủ pháp cao minh như thế. Chỉ cần thoáng nhìn qua, ta liền biết là kiệt tác của hắn."

Thấy Dữu Khánh nhìn chằm chằm tới đây không bỏ qua, hơn nữa còn có những người khác thỉnh thoảng ra vào, hai người không nói thêm gì nhiều, sau khi giải thích rõ ràng vấn đề và trấn an phù hợp, Đồng Tại Thiên liền rời khỏi cửa vào.

Chỉ là, khi gã đi ngang qua cách Dữu Khánh không xa, đang khom người nhìn xem hình điêu khắc trên vách, Dữu Khánh chợt đứng thẳng dậy, gọi, "Đồng tiên sinh."

Đồng Tại Thiên sửng sốt dừng bước, ngay lập tức đi đến, hỏi: "Bang chủ có gì phân phó?"

Dữu Khánh hất hất cằm về phía Cung Tự Đình nơi cửa vào, như cười như không hỏi: "Đồng tiên sinh có vẻ rất quen thuộc với Tả hộ pháp gì đó a?"

Đồng Tại Thiên vẻ mặt tức giận, hừ lạnh nói: "Không thể nói là rất quen thuộc, chỉ có thể nói là cừu nhân gặp mặt đặc biệt đỏ mắt. Lúc trước, khi hắn theo Phi Ưng bang tập kích Hạt Tử bang thì đã giết chết không ít lão đệ huynh của ta. Thấy hắn rơi vào kết quả như vậy, không tranh thủ châm biếm, chế nhạo hắn mấy câu, làm sao xả được cơn giận chứ? Ta hận không thể chính tay đâm chết tặc nhân này!"

Chương 786: Sụp đổ

"Thì ra là thế." Dữu Khánh liên tục gật đầu, đối với lời giải thích này của gã, hắn tỏ vẻ tán thưởng, thuận tiện nói một câu, "Được, vậy ta cho ngươi được chính tay đâm chết tên tặc nhân này để tiết hận, đi thôi!"

Đồng Tại Thiên nghẹn họng, ngây người tại chỗ, nhất thời trợn to hai mắt, có vẻ không thể tin nổi, sửng sốt nhìn chằm chằm vị bang chủ này, rồi thấy hắn có vẻ rất nghiêm túc, gã cuối cùng quyết đoán gật đầu, "Tạ bang chủ thành toàn."

Nói xong liền xoay người muốn đi đến chỗ Cung Tự Đình, gã đã hạ quyết tâm, không cho Cung Tự Đình có cơ hội mở miệng khiến gã bộc lộ, cần phải một kích chí mạng.

Thật ra trước khi tới đây, Đoạn Vân Du đã có dặn dò, Cung Tự Đình đã để lộ bí mật, mặc dù có thể tha thứ, nhưng cũng đáng trách, nếu như còn sống, cần phải giữ lại, có thể cứu được thì cứu, xem như gửi một lời giải thích cho bang chúng, còn nếu như không thể cứu được, có thể tùy cơ ứng biến, cho phép giết chết để diệt khẩu.

Nói ngắn gọn, nhiệm vụ của gã trong chuyến đi này là quan trọng nhất, Tả hộ pháp dù đã để lộ bí mật cũng không phải là mục tiêu quan trọng bằng nhiệm vụ của gã.

Vừa rồi gã tìm lời ổn định suy nghĩ của Cung Tự Đình là bởi vì không tiện đột nhiên hạ sát thủ, bây giờ vị tân bang chủ này đã cho gã một cơ hội, gã đang ước gì được như thế để chấm dứt hậu hoạn.

Ngồi tại nơi cửa vào, Cung Tự Đình cũng đang nhìn chằm chằm quan sát bên này.

Nhìn theo bóng lưng hành động dứt khoát của Đồng Tại Thiên, Dữu Khánh đột nhiên nở nụ cười rất rõ, dường như đã hiểu được điều gì đó, hắn nhanh chóng bước tới, kéo gã lại, cười nói: "Không vội, không vội. Cho dù cho ngươi giết chết hắn để trút hận, cũng không phải là bây giờ. Trước khi chưa thể xác nhận được tình huống về thứ gọi là đầu mối nơi này, chúng ta còn chưa thể giết hắn. Chờ chút nữa đi, về sau sẽ cho ngươi có cơ hội báo thù rửa hận."

Đồng Tại Thiên thoáng sửng sốt, rồi lập tức khom người nói: "Không sao, ta không vội, đại cục làm trọng, để sau này cũng không trễ."

Dữu Khánh: "Đã biết Đồng tiên sinh là người rõ lí lẽ, quả nhiên không khiến ta thất vọng. Ngươi đi làm việc trước đi, việc này về sau nói tiếp."

"Được." Đồng Tại Thiên đáp lời một cách rất quy củ, bộ dạng rất tôn trọng bang chủ, lui ra sau, khi kéo dụng cụ xoay người lại, gã nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng cảm thấy tiếc nuối, đây vốn là một cơ hội tốt để chấm dứt hậu hoạn.

Dữu Khánh nhìn theo, đúng lúc nhìn thấy Mục Ngạo Thiết khiêng một đống cát từ chỗ thấp đi ra, hắn liền theo đuôi cùng đi ra ngoài. Khi đi ngang qua cửa vào, hắn tranh thủ quan sát Cung Tự Đình nhiều một chút.

Đi ra đến bên ngoài, chờ khi Mục Ngạo Thiết đổ đống cát xong, Dữu Khánh gọi y đến một nơi khá xa một chút, hỏi: "Ngươi cảm thấy tên Đồng Tại Thiên này như thế nào?"

Mục Ngạo Thiết: "Lúc chia tiền, ngươi không phải còn khen hắn không tệ sao?"

Lúc trước, bọn hắn tự nhiên cũng lục soát cướp đoạt thi thể Từ Phượng Cập một lần, lấy được mấy trăm vạn lượng. Theo lý thuyết, đây là thu hoạch của một mình Đồng Tại Thiên, nhưng Đồng Tại Thiên không chịu một mình lấy hết, nói rằng gã có thể giết chết được Từ Phượng Cập, cũng là bởi vì có mọi người thu hút sự chú ý của Từ Phượng Cập.

Cuối cùng, Đồng Tại Thiên chỉ lấy một nửa, một nửa còn lại thì chia đều cho mọi người.

"Có sao?" Dữu Khánh tự hỏi, hắn suy nghĩ lại tình huống lúc đó, được chia tiền, mọi người đương nhiên đều vui vẻ, tự nhiên sẽ cảm thấy Đồng Tại Thiên là người tốt, hình như mình có cảm khái khen một câu, nhưng cũng chính là vì điều này mà làm cho hắn càng cảm thấy căm tức.

Hắn không cần phải xấu hổ trước mặt Mục Ngạo Thiết, nghiêm nghị nhắc nhở: "Chúng ta đã bị lừa, hắn là người của Phi Ưng bang, là nội gian do Đoạn Vân Du phái tới."

Mục Ngạo Thiết sửng sốt, "Hắn đúng là người của Hạt Tử bang. Lúc trước ta từng gặp được hắn tại trong Hạt Tử bang."

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Có thể tới chỗ chúng ta làm nội gian, thì không thể làm nội gian trong Hạt Tử bang sao? Hạt Tử bang đã bị

người làm cho sụp đổ, Đại đương gia bị giết, tối hôm qua lại bị người chuẩn xác chặn giết, thua thê thảm như vậy, e rằng thoát không được có quan hệ với hắn. Thương cảm cho mụ đàn bà Từ Phượng Cập kia, chỉ sợ đến chết cũng không biết là chuyện gì xảy ra."

Mục Ngạo Thiết nghi ngờ hỏi, "Tại sao ngươi biết được hắn là do Đoạn Vân Du phái tới?"

Dữu Khánh lười giải thích vòng vo, trực tiếp trả lời khô khốc, "Vừa rồi hắn tìm cơ hội tiếp cận Cung Tự Đình, ta nghe trộm được nội dung bọn họ nói chuyện."

Mục Ngạo Thiết nghiêm nghị, "Vậy phải nhắc nhở mọi người cẩn thận một chút."

Dữu Khánh cau mày hỏi: "Nhắc nhở thế nào? Lại bị người đùa bỡn một lần nữa như kẻ ngu ngốc, chỉ mới đến hai ngày đã bị người ta chơi cho hai lần, còn bị chết nhiều người như vậy nữa. Thiên Tích sơn này thực sự là tà môn, ám tiễn đã tránh không được, minh thương cũng phòng không xong, quả thực là khó lòng đề phòng, sự việc liên quan đến sinh tử, trong đám người này, ngươi có thể dễ dàng tin tưởng được người nào?"

Hắn gọi riêng Mục Ngạo Thiết đến đây nói chuyện, chính là để nhắc nhở Mục Ngạo Thiết cẩn thận.

Sắc mặt Mục Ngạo Thiết cũng trầm xuống, "Hắn có thể giết chết Từ Phượng Cập như vậy, ta liền có thể dùng cách tương tự đề làm thịt hắn. Để đó, ta xử lý!"

Ném lại lời nói rồi nhấc bước rời đi.

Dữu Khánh đưa tay kéo y lại, trừng mắt hỏi: "Nhắc nhở để ngươi cẩn thận, đừng trúng chiêu của hắn, ai bảo ngươi đi giết hắn chứ?"

Mục Ngạo Thiết kinh ngạc, "Ngươi không thấy được kết quả của Hạt Tử bang lúc trước sao? Đây là một con rắn độc núp trong bóng tối, ngươi còn muốn giữ lại để hắn cắn chúng ta hay sao?"

Dữu Khánh: "Chúng ta đã phát hiện được hắn, hắn còn trốn được trong bóng tối nữa sao? Bây giờ chưa thể giết hắn, quả thực phải giữ hắn lại."

Mục Ngạo Thiết không hiểu, hỏi, "Giữ hắn lại làm gì, để giết Đoạn Vân Du sao?"

Dữu Khánh áp sát tới bên cạnh y, mờ mờ ám ám nói: "Ngươi không nghe được Cung Tự Đình nói sao? Trong tay Đoạn Vân Du có một quyển sách cổ, đó là một quyển bút ký do người của thế lực thời xưa lưu lại khi khảo sát Thiên Tích sơn để vẽ bản đồ. Ai có thể nghĩ đến chiếc miếu hoang phế đổ nát này lại có liên quan đến sâm Kỳ Lân, ai có thể biết được chiếc miếu đổ nát này lúc trước có tên là Kỳ Lân điện, hắn không phải đã biết được những điều này từ trong bản bút ký đó sao?

Từ đây có thể thấy được, bản bút ký đó không chỉ ghi chép thông tin về khu vực Thiên Tích sơn này, có khả năng nó còn liên quan đến một số lịch sử đã bị thời gian chôn vùi, nói không chừng còn có cả ghi chép về Tam Túc ô."

Đôi mắt Mục Ngạo Thiết sáng lên, "Ngươi định tìm cách lấy bản bút ký đó từ trong tay Đoạn Vân Du?"

Dữu Khánh: "Chúng ta không lấy được bản đồ Thiên Tích sơn trên tay Thành chủ Nhiếp Nhật Phục của Khối Lũy thành, nằm trên tay mấy cường giả hàng đầu, chúng ta cũng không có tư cách chạm đến, nhưng với tên ma ốm Đoạn Vân Du này, chẳng lẽ chúng ta còn không thể động được hắn sao?

Hắn đánh không thắng ta, thực lực chúng ta bộc lộ rõ ra đó, còn phải e ngại hắn sao? Thứ tốt đặt trong tay người có năng lực, đây chẳng phải là quy tắc trò chơi tại Thiên Tích sơn này sao?"

Mục Ngạo Thiết khẽ gật đầu thể hiện tán thành, nhưng y vẫn nhíu mày, "Người ta không có khả năng dễ dàng giao cho chúng ta, e rằng không thể lấy được vào tay nha!"

Dữu Khánh: "Đoạn Vân Du không phải thích giở trò ngầm sao? Cho rằng không ai biết, chúng ta phụng bồi! Cho nên về chuyện gian tế này, chỉ có thể là ngươi biết ta biết, không thể để cho người khác biết được, một khi để lộ ra tin tức, hoặc bị đối phương nhận ra mánh khóe, lúc đó thật sự sẽ không biết là ai tính kế được ai."

Mục Ngạo Thiết đã hiểu được, hỏi: "Ngươi định làm thế nào?"

Dữu Khánh: "Không vội, trước tiên cứ làm việc của chúng ta đi, không thể bởi vì trong nồi rớt vào con ruồi thì không ăn cơm nữa. Chỉ cần không cho Đồng Tại Thiên có cơ hội ám toán ta, chỉ cần ta còn tại, Đoạn Vân Du cũng không dám cứng chọi cứng với chúng ta. Người ta sắp xếp được nội gian vào đây rồi, cũng sẽ không sốt ruột, chắc hẳn sẽ không có người nào quấy rầy chúng ta nữa, chúng ta có thể ung dung làm việc."

Tuy là nói như thế, nhưng việc thay người cảnh giác xung quanh vẫn không hề thả lỏng.

Bọn hắn đã lĩnh giáo được sự hung hiểm trong Thiên Tích sơn này, không ai dám buông lỏng cảnh giác.

Đến lượt, Đồng Tại Thiên cũng sẽ thay phiên ra canh gác, nhìn như không có đãi ngộ gì khác biệt với mọi người, nhưng Dữu Khánh lại cố ý điều chỉnh để Mục Ngạo Thiết cùng một ca trực với gã, để Mục Ngạo Thiết âm thầm đề phòng, đề phòng bị địch nhân tìm đến trước mặt mà không biết.

Dữu Khánh làm bang chủ cho nên là người thoải mái nhẹ nhàng nhất, người khác đều phải không ngừng thay phiên canh gác và làm việc, hắn là người duy nhất dán mắt vào trước vách thần miếu, nghiên cứu hình ảnh các bức phù điêu.

Một đám người đào đến buổi chiều ngày hôm sau mới tính là đào móc ra hết toàn bộ các không gian to to nhỏ nhỏ bên trong thần miếu.

Dữu Khánh cũng kiểm tra hết một lần tất cả các phù điêu có thể thấy rõ trong các không gian lớn nhỏ khác nhau của thần miếu, có hơn vạn bức phù điêu, còn chưa kể tới những bức chạm khắc bị thời gian ăn mòn không còn thấy rõ, có thể thấy được quy mô chạm khắc bên trong thần miếu này đã từng huy hoàng như thế nào.

Không ít hình ảnh là có nội dung của chúng, nhưng Dữu Khánh không hiểu bối cảnh của những nội dung này, cho nên cũng không hiểu ý nghĩa của những hình điêu khắc này.

Đối với những phần có thể xem hiểu được, dựa vào một số hình ảnh giống nhau lặp đi lặp lại, hắn cũng tổng kết ra được một số đặc điểm.

Ví dụ, một bức phù điêu trước mắt hắn, mô tả mấy người thị nữ đang thu thập sương sơm trên hoa cỏ, sau đó đưa cho Kỳ lân uống, hắn đã mấy lần nhìn thấy hình ảnh tương tự, hình ảnh mặc dù khác nhau, ý tứ nhưng đều giống nhau.

Vì vậy hắn tổng kết ra được, Kỳ lân thích uống sương mai.

Còn có, thích thác nước, thích ở trong thác nước hứng nước thác giội lên người.

Thích vùng đá lổm chổm nhấp nhô, không ít hình ảnh mô tả nó thích qua lại lui tới giữa vùng đá núi kỳ lạ đẹp đẽ, có rất nhiều hình ảnh lấy bối cảnh là những vùng đá núi chập trùng đặc sắc.

Thích cưỡi mây đạp gió, trong các bức điêu khắc có không ít hình ảnh cưỡi mây đạp gió, thích ở tại trên đỉnh núi chìm trong biển mây sương mù đón ánh bình minh, nhìn mặt trời mọc.

Thích ăn cá tôm, có không ít hình ảnh mô tả cảnh đạp sóng bắt tôm bắt cá ăn.

Bên trong toàn bộ thần miếu, từ những hình ảnh có thể xem hiểu hắn chỉ có thể tổng kết ra được những đặc điểm như vậy, còn những phù điêu xem không hiểu thì không cần nhắc tới. Một số hình ảnh vụn vặt rườm rà khác, trong lúc nhất thời hắn cũng không quá quan tâm.

Hắn cũng có phương pháp riêng của hắn, tìm kiếm sâm Kỳ Lân, không cần phải tìm hiểu toàn bộ tập tính sinh hoạt của nó, những hình ảnh diễn giải câu chuyện không biết của một giới nào đó cho dù ghi nhớ có lẽ cũng không có tác dụng gì, có đến hơn vạn bức phù điêu, hắn cũng không thể nhớ kỹ được toàn bộ, chỉ có thể sàng lọc lại.

Lúc này, không chỉ có mình hắn cầm Huỳnh thạch rọi sáng xem xét, còn có những người khác trong bang vừa mới làm xong công việc của mình, mắt mọi người ánh sáng, sờ vuốt hình điêu khắc để kiểm tra, ai cũng muốn dò xét được bí mật về sâm Kỳ Lân.

Rào rào rào, ba người khiêng ra những đống cát cuối cùng, đổ đi rồi cũng vội vã quay trở vào, theo sàn nhà nghiêng trượt xuống dưới, rất khẩn trương.

Mặc dù là ban ngày, nhưng đến phía dưới thì ánh sáng tối tăm, mọi người đều phải lấy Huỳnh thạch ra soi sáng mới có thể nhìn thấy rõ, có thể thấy được thần miếu bị chôn sâu đến mức nào, cũng có thể thấy để dọn hết đống cát tích tụ trong này khó khăn ra sao.

“Di, cái vòng sắt này là để làm gì?”

Cao Trường Đài gạt bỏ một đống cát bám trên mặt tường nghiêng, lộ ra một cái đầu Kỳ lân ngậm vòng sắt, gã có phần ngạc nhiên vừa gạt gạt, lôi kéo vòng kim loại vừa cất lời hỏi.

Dữu Khánh đến gần xem xét, rồi nói, "Không có gì, chắc hẳn là vật trang trí vốn có của thần miếu, ở những vị trí tương ứng khác cũng có, không biết đã bị người nào lấy đi rồi."

Lúc trước hắn có nhìn thấy mấy chỗ có đầu Kỳ lân tương tự, nhưng răng lợi đều bị vỡ, bây giờ nhìn thấy đầu Kỳ lân này ngậm vòng sắt, hắn liền hiểu được vì sao như vậy.

"A, vậy thì không chừng chiếc vòng này có tác dụng gì đó, hàm răng trên dưới của nó không có khe hở, không biết làm sao đặt vào được."

Đôi mắt Cao Trường Đài tỏa sáng, chậc chậc hai tiếng, rồi cũng không khách khí, chụp lấy vòng sắt thi pháp dùng sức vặn, lách tách rộp rộp, hàm răng tượng đá vỡ vụn văng ra, vòng sắt rời khỏi đầu thú, rơi vào tay gã.

Trong lúc gã đang cầm vòng sắt mài mài xem xét thì từ vách tường đối diện đột nhiên vang lên một tiếng vang giòn "Rắc".

Âm thanh không lớn, nhưng rất chấn động nhân tâm.

Mọi người đồng loạt nhìn tới, Cao Trường Đài giơ Huỳnh lên chiếu rọi lên mặt tường đá, nhìn thấy mặt tường phía trên đầu thú xuất hiện một cái vết nứt rất rõ ràng, hiển nhiên việc này có liên quan đến chuyện gã cưỡng ép lấy vòng sắt ra.

Mọi người lập tức im lặng như tờ, nín thở ngưng thần, thật sự có thể nói là thở cũng không dám thở.

Nhưng sợ điều gì tới điều đó, mọi người cảm thấy toàn bộ thần miếu dường như rung động một cái, sau đó vết nứt trên tường càng lúc càng lớn và càng dài, phía trên còn có tiếng răng rắc và đá vỡ rơi xuống.

"Thần miếu sắp sụp rồi, chạy mau!"

Dữu Khánh chợt cất tiếng hô to, khẩn cấp lắc mình thoát đi.

Vừa nghĩ đến cảnh nơi thần miếu dưới sâu này bị cát đá từ bốn phía sụp lở chôn vùi xuống, sắc mặt mọi người kịch biến, dồn dập khẩn cấp chạy trốn.

Từng người từng người nối tiếp nhau dốc sức lao ra ngoài từ phía mặt sau của chính điện thần miếu.

Đang ngồi ở cửa vào nhìn xung quanh, Cung Tự Đình cũng nhận thấy được gì đó, cũng may mà Mạt Lỵ hết lòng tuân thủ lời hứa, đưa tay chụp lấy gã, tiện thể lôi gã đi ra ngoài.

Ầm ầm!

Một trận chấn động như trời long đất lở vang rền trong sa mạc.

Chương 787: Sao chép

Sóng không khí cuốn theo cát bụi tung tóe lên, đồng thời tạo ra một hố lõm giống như cái phễu trên sa mạc, đám người đạp lên dòng cát trượt nghiêng xuống, nỗ lực thoát ra khỏi sức cát sụt lún, phía dưới vẫn còn liên tiếp truyền ra những âm thanh đổ vỡ ầm ầm to lớn.

Mọi người lướt đi ra xa một chút mới hạ xuống. Mạt Lỵ kéo theo một người lướt đến cuối cùng. Cô ta ném Cung Tự Đình xuống, quay đầu nhìn lại, đến bây giờ vẫn còn kinh hãi.

Cô ta và Cao Trường Đài từng hứa với Cung Tự Đình, chỉ cần gã nói ra bí mật tìm kiếm bảo vật thì sẽ cho gã một con đường sống, ít nhất cho đến hiện nay vẫn không có dự định nuốt lời.

Mọi người mở toa mắt nhìn một đóa "Hoa sóng" khổng lồ bắn tung lên, sau đó lại ầm ầm rơi xuống, cảnh tượng giống như cuồng phong

bão táp đột ngột dừng lại, mọi âm thanh đều biến mất, rồi chợt có tiếng gió thổi lên vù vù.

Một đám người ngơ ngác nhìn, thần miếu trong sa mạc cứ như vậy đột ngột biến mất.

Sau khi xác nhận không còn động tĩnh gì nữa, mọi người mới trở lại vị trí thần miếu nhìn xem, làm gì còn có bóng dáng của thần miếu nữa.

Mà đâu chỉ là thần miếu, những đống cát được moi ra từ trong thần miếu đổ chồng chất bên ngoài cũng không còn nữa, chỉ trong chốc lát chúng đã bị xóa khỏi sa mạc.

Không ít người giậm giậm chân, lòng vẫn còn sợ hãi, mãi cho đến lúc này bọn họ mới ý thức được mình ngu ngốc đến mức nào, bọn họ không có nghĩ tới áp lực của sa mạc tác động vào xung quanh thần miếu lớn cỡ nào, bọn họ vậy mà lại dám moi rỗng hết cát bên trong thần miếu, thần miếu này rõ ràng đã bị áp lực cực lớn đè cho sụp đổ rồi.

Cũng còn may mắn, nếu không phải phát hiện kịp thời nó sắp sụp đổ, chỉ sợ đa số người đều đã bị chôn sống.

Nếu là một đống đá sụp đổ rơi xuống, với tu vi của mọi người có lẽ còn có cơ hội lao ra ngoài, nhưng với lượng lớn cát trút xuống như vậy, rất khó để thoát ra khỏi đống cát chôn vùi.

"Cực cực khổ khổ đào móc lâu như vậy, mới vừa đào ra xong liền không còn nữa rồi sao?"

Phạm Cửu đối diện với mọi người, ngẩn ngơ đặt câu hỏi.

Mạt Lỵ đột nhiên quay nhìn chăm chú vào Cao Trường Đài, tức giận trách mắng: "Chính là ngươi, đang yên đang lành động tay động chân làm gì?"

Mọi người cũng đồng loạt nhìn về phía Cao Trường Đài, đều nhíu mày, mọi người khổ công đào móc hai ngày mới đào ra được, lại bị phá hủy như thế, chắc chắn là không vui nổi.

Cao Trường Đài không có lời nào để chống đỡ, trên tay gã vẫn còn cầm chiếc vòng sắt giựt ra khỏi miệng Kỳ lân đá, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, không có cách nào chối cãi, gã chỉ có thể đứng đó lúng túng, lương tâm cắn rứt.

Cuối cùng, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Dữu Khánh, muốn biết ý của Bang chủ như thế nào.

Phạm Cửu đi tới bên cạnh Dữu Khánh, hỏi: "Bang chủ, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?"

Dữu Khánh trầm ngâm một hồi lâu không nói gì, rồi ánh mắt chậm rãi quét qua đám người, hơi chút dừng lại trên người Đồng Tại Thiên, sau khi quét xong một vòng thì nhìn chằm chằm dưới chân mình, không biết đang suy nghĩ điều gì, chợt hắn giậm giậm chân, nói: "Tiếp tục đào!"

Vẫn đào? Mọi người quay mặt nhìn nhau, Phạm Cửu nói: "Bang chủ, thần điện đó được làm bằng đá, bị sụp đổ như vậy, e rằng các bức điêu khắc đã bị phá hủy không còn."

Dữu Khánh: "Có lẽ không bị phá hủy hoàn toàn đâu, hẳn là vẫn có một phần giữ được nguyên vẹn."

Nghe nói như vậy, mọi người hoặc trầm mặc, hoặc cau mày, đều không biết tiếp tục bận rộn như vậy còn có tác dụng gì không, nhưng không ai mở miệng chất vấn trước.

Dữu Khánh nhìn ra được suy nghĩ của mọi người, lập tức nhắc nhở một câu, "Trải qua hai ngày này xem xét suy nghĩ, từ những hình ảnh chạm khắc bên trong thần điện, ta đã nhìn ra được một chút manh mối."

Nghe hắn nói ra những lời này, tinh thần mọi người rung lên, ánh mắt sáng lên, long lanh nhìn hắn chằm chằm.

Quan sát phản ứng của mọi người, Dữu Khánh lại bồi thêm một câu, "Nhưng vẫn còn có chút nghi vấn. Thời gian lúc trước không đủ, vẫn chưa thể suy nghĩ rõ ràng, ta còn cần tìm thêm một số hình ảnh để chứng thực, cần phải có thông tin tham chiếu để suy nghĩ kỹ hơn mới được."

Mọi người hơi thở phào nhẹ nhõm, nếu là như vậy, vậy thì mọi người không phải mất công bận rộn làm việc vô ích, mọi người lập tức sinh ra mong đợi.

Lúc này, Đồng Tại Thiên cuối cùng nhịn không được, cất tiếng hỏi, "Bang chủ, rốt cục thì chúng ta đang tìm cái gì vậy?"

Lời này là biết rồi còn cố hỏi, vì để cho gã dễ dàng làm việc, Đoạn Vân Du đã nói cho gã biết, nhưng nhóm bên này thì chưa cho nói cho gã biết.

Lúc đầu, Mạt Lỵ và Cao Trường Đài bắt Cung Tự Đình đưa trở về, sở dĩ bọn họ bằng lòng nói ra bí mật cho mọi người biết là bởi vì họ thế đơn lực bạc, một mình ăn không vô. Bây giờ, một đám người đã nắm giữ được bí mật này liền không muốn dễ dàng tiết lộ ra ngoài nữa, cho dù là có hảo cảm với Đồng Tại Thiên.

Không thể nói là không nói, không nên hỏi thì đừng hỏi, hãy cứ đi theo làm việc là được, xong việc sẽ chia cho ngươi một phần.

Dữu Khánh vẫn dùng câu nói kia, "Hiện tại chưa tiện nói, sau này ngươi tự nhiên sẽ biết. Đúng rồi, đúng lúc có chuyện cần ngươi đi làm."

Đồng Tại Thiên lập tức nói: "Bang chủ cứ việc phân phó."

Dữu Khánh nói: "Làm phiền ngươi đi Khối Lũy thành một chuyến, mua về một ít giấy bút, ta muốn sao chép lại một số phù điêu đào ra

được, có tác dụng lớn."

Đồng Tại Thiên thoáng sửng sốt, rồi hỏi: "Mua từ Thiêu Sơn Lang cũng có thể dùng được chứ?"

Dữu Khánh: "Có thể, nếu ngươi có thể mua được ở gần đây, đương nhiên không cần phải chạy quá xa."

"Được, việc này đơn giản, để ta đi." Đồng Tại Thiên đáp lời, chắp tay với hắn, rồi lại chắp tay với mọi người, sau đó xoay người lướt nhanh rời đi. Khi lướt qua bên cạnh Cung Tự Đình, hai người lại liếc nhìn nhau với ánh mắt ẩn ý sâu xa.

Dữu Khánh thì quay đầu lại nói với mọi người: "Sở dĩ để cho hắn đi là bởi vì hắn không biết chúng ta đang tìm cái gì."

Mọi người khẽ gật đầu, thể hiện rằng có thể hiểu được, khóe miệng Cung Tự Đình thì nhếch lên nét cười châm biếm.

Sau đó, dưới sự tổ chức phân công làm việc của Phạm Cửu, mọi người lại lần nữa thực hiện đào móc, đã có được lời xác nhận, mọi người đều làm việc rất hăng say.

Mục Ngạo Thiết tìm cơ hội tiến đến bên cạnh Dữu Khánh, hỏi, "Cố ý để cho hắn rời đi là để làm gì?"

Dữu Khánh sờ sờ chút ria mép của mình, nói: "Không cho hắn có cơ hội rời đi, hắn làm sao báo tin được?"

Xác nhận được trong lòng hắn đã có tính toán, Mục Ngạo Thiết không có tiếp tục hỏi nhiều, y cũng rời đi làm việc.

Cung Tự Đình ngồi một chỗ phơi mình dưới ánh nắng gay gắt trên nền cát nóng bỏng, thực sự là bị tra tấn cực khổ vô cùng, tu vi bản thân bị kiềm chế, không thể thi pháp chống đỡ.

Khi mặt trời hạ thấp dần về phía Tây, dưới bóng mát một khu rừng bên ngoài sa mạc, Đồng Tại Thiên gặp được Đoạn Vân Du.

Đoạn Vân Du trực tiếp dẫn gã rời khỏi tầm mắt của mọi người, y ho khan một tiếng rồi cau mày hỏi: "Ngươi tại sao lại chạy tới đây?"

Đồng Tại Thiên nói: "Bang chủ yên tâm, không phải ta lẻn đi ra ngoài, không sao cả, bên kia bảo ta đi mua giấy."

"Mua giấy?" Đoạn Vân Du không hiểu, hỏi: "Mua loại giấy gì?"

"Cũng không phải loại gì đặc biệt, tên Chu Khánh kia nhìn ra được chút manh mối từ trên những hình điêu khắc kia, cho nên muốn sao chép lại một ít. A, đúng rồi, thần miếu sụp đổ rồi…" Đồng Tại Thiên kể lại chuyện thần miếu bị sụp đổ cho y nghe, rồi nói đến việc vì sao phải đi mua giấy in khắc lại hình ảnh, cũng nói cho y biết những người đó đã cải tổ Hạt Tử bang.

Đối với việc Dữu Khánh làm Bang chủ của Hạt Tử bang, Đoạn Vân Du cũng không ngạc nhiên, bởi vì thực lực của hắn thể hiện rõ ràng ra đó, chỉ là việc bang phái vẫn giữ lại tên Hạt Tử bang quả thực là điều không thể ngờ tới.

Điều khiến y thực sự sợ hãi khi nghĩ đến là việc thần miếu bị sụp đổ, nói thật, lúc trước khi y sai người đào móc cát ra ngoài thì cũng không có cân nhắc đến việc áp lực từ sa mạc đè ép vào thần miếu. Số người tham gia đào móc bên y nhiều hơn hẳn, gây ra tác động càng lớn, nếu thật sự xảy ra sụp đổ, hậu quả không dám tưởng tượng. Nếu là như thế, đám gia hỏa đó thật sự đã giúp bọn y tránh khoát được một kiếp nạn.

Tình huống là như thế, sau khi nghe Đồng Tại Thiên báo cáo lại tình hình, Đoạn Vân Du vẫn không thay đổi kế hoạch.

Hiện tại cũng không có cách nào thay đổi, thần miếu đã sụp đổ rồi, chưa chắc có thể lấy được manh mối gì hữu ích từ trong thần miếu, mà vị Bang chủ tân Hạt Tử bang đó lại nắm giữ được manh mối liên

quan, y chỉ có thể trông chờ vào người ta mà thôi, mà người ta là không có khả năng chủ động giao ra manh mối, cho nên, thực hiện theo kế hoạch ban đầu là lựa chọn tốt nhất.

Vì vậy Đồng Tại Thiên nhanh chóng rời đi, tiếp tục tìm nơi mua giấy.

Gã không có đi Khối Lũy thành, mà tìm tới một gã Thiêu Sơn Lang để mua, đến khi bầu trời tối đen thì gã trở lại nơi thần miếu bị vùi lấp.

Tại hiện trường đã đào ra được một cái hố to, cũng đào ra được một số tảng đá, còn dùng những bản đá lớn ghép lại tạo ra mấy chỗ nghỉ ngơi đơn giản.

Cung Tự Đình nằm trong một chỗ trong số đó, trải qua một ngày bị ánh mặt trời hành hạ, hiện tại gã đã vùi đầu ngủ mê mệt, nếu không nhờ Mạt Lỵ cho nuốt đan dược, có lẽ mạng sống cũng không giữ được.

Một đám người thay phiên làm việc, thay phiên cảnh giác như bình thường.

Đến nửa đêm, Dữu Khánh đang cầm Huỳnh thạch ngồi xổm quan sát trước những khối đá bỗng nhiên giống như phát hiện được gì đó, hắn liên tục lấy giấy ra in khắc lại hơn mười bức phù điêu còn khá nguyên vẹn, sau đó đặt sát vào nhau, tại dưới ánh sáng kiểm tra lại một hồi, rồi chợt cất tiếng hô to, "Được rồi, không cần đào nữa."

Mọi người nghe tiếng hắn thì dừng lại, người đang ở trong hố cũng nhanh chóng nhảy ra ngoài, dồn dập tụ tập đến xung quanh Dữu Khánh, xem xét.

Cao Trường Đài, người gây ra tai họa, thử hỏi một câu, "Bang chủ, đã phát hiện được gì rồi sao?"

Dữu Khánh thầm nhủ trong lòng, đã bị phá hủy thành như vậy rồi, còn có thể phát hiện được cái quỷ gì chứ, chỉ là tùy tiện chọn mấy

bức phù điêu góp cho đủ số mà thôi, nhưng miệng thì ừ một tiếng, "Trong lòng ta đã nắm được đại khái, không cần đào nữa."

Mọi người tức thì vô cùng hưng phấn, bọn họ đều muốn nhìn ra được chút manh mối gì đó trên những tấm hình in khắc này, nhưng Dữu Khánh đã nhanh chóng kéo mấy tờ giấy đó lại, xếp chồng lên nhau, cất đi.

Phạm Cửu khá cẩn thận, "Bang chủ, nếu như thật sự không cần đào nữa, vậy phải chăng chúng ta nên hủy mấy thứ này đi hay không?" Gã chỉ chỉ vào đống đá vừa được in khắc ra.

Dữu Khánh đằng hắng nói: "Cũng tốt, ngươi xem rồi xử lý đi."

Vì vậy Phạm Cửu lập tức tự mình động thủ, không chỉ những tảng đá từng được in khắc, gần như toàn bộ tảng đá có hình ảnh tương đối nguyên vẹn đều bị gã phá hủy đi, sau đó còn triệu tập nhân thủ vùi lấp hố cát lại.

Để đào cát ra thì khó, lấp lại đơn giản hơn nhiều, chỉ cần đẩy đống cát chất chồng xung quanh vào trong hố là được rồi, không đến nửa giờ đã xử lý xong.

Sau khi hoàn thành công việc, đám người ngồi vây quanh trong sa mạc, ngồi ở bên cạnh Dữu Khánh, hiển nhiên đều muốn nghe được manh mối bảo vật từ trong miệng hắn.

Dữu Khánh nhìn nhìn phản ứng của mọi người, trong lòng biết rõ, nói: "Mọi người thay phiên nhau nghỉ ngơi đi, rạng sáng ngày mai xuất phát."

Mạt Lỵ hỏi dò: "Đi đâu?"

Dữu Khánh trầm ngâm nói: "Tạm thời còn chưa biết nên đi đâu."

Mọi người nhìn nhau ngập ngừng, Mạt Lỵ lại hỏi: "Ngươi không phải trong lòng đã có manh mối rồi sao?"

Dữu Khánh: "Ta chỉ biết rõ mục tiêu có khả năng sẽ xuất hiện tại trong loại môi trường, địa hình ra sao, nhưng không biết được nơi nào tại Thiên Tích sơn có địa hình, hoàn cảnh tương tự như vậy. Chúng ta mới đến nơi này, còn lạ nước lạ cái, chỉ có thể đi Khối Lũy thành chậm rãi hỏi thăm."

Mục Ngạo Thiết ngồi ở một bên nhìn Dữu Khánh làm bộ làm tịch, ra vẻ cảm thán, y quá hiểu rõ tên bỉ ổi này, vừa nhìn liền biết có vấn đề, đoán rằng hắn lại đang giở trò quỷ gì đó, vì vậy y chỉ thờ ơ lạnh nhạt, thỉnh thoảng còn quan sát một chút biểu hiện của mọi người.

Đồng Tại Thiên thử nói: "Ta có thể biết được nhiều hơn các ngươi về tình hình Thiên Tích sơn. Nếu Bang chủ cảm thấy thuận tiện, không ngại nói cho ta nghe về hoàn cảnh, địa hình mà chúng ta cần tìm, có lẽ ta từng nghe nói tới về nơi như vậy."

Mọi người đều im lặng không lên tiếng, đều cảm thấy lời đề nghị này không có vấn đề gì.

Dữu Khánh lắc đầu: "Đầu tiên, e là không dễ tìm được những nơi đặc thù có đủ các đặc điểm liên quan, nói cho ngươi biết chưa chắc đã hữu dụng. Thứ nhì, vì để đề phòng rò rỉ thông tin, ta sẽ không tùy ý nói cho bất kỳ kẻ nào, sẽ không phô trương để cho mọi người đều biết được. Ta sẽ chỉ liên hệ riêng với một số người, để họ tham gia hỏi thăm. Nhớ kỹ, người tham gia trong đó không thể để cho bất kỳ kẻ nào khác biết được mình có liên quan. Nói chung, chỉ một câu nói, người không tham gia không nên hỏi thăm quá nhiều, lấy được lợi ích sẽ không bỏ sót ngươi."

Khi nghe được những lời này, mọi người kinh ngạc nhìn nhau.

Dữu Khánh lại quay đầu nhìn chằm chằm Đồng Tại Thiên, "Đồng tiên sinh, ngươi gia nhập vào muộn, có một số tình huống không tiện cho ngươi biết. Về chuyện tìm hiểu thông tin lần này, ngươi không nên tham gia, cũng là để tránh xảy ra chuyện sẽ khiến người khác hiểu lầm ngươi."

Ngay trước mặt mọi người, hắn trực tiếp loại Đồng Tại Thiên ra ngoài chuyện này.

Đồng Tại Thiên thoáng sửng sốt, rồi ngay lập tức cười ha hả nói: "Không sao, cũng không phải chỉ mình ta. Có thể thoải mái nhẹ nhàng mà vẫn có thể được chia lợi ích, cớ sao mà không làm? Tất nhiên là tuân lệnh."

Dữu Khánh gật gật đầu, thể hiện cảm ơn gã đã thông cảm, rồi cảm khái nói với mọi người: "Ta cũng không muốn làm phức tạp như thế, đáng tiếc chúng ta không có bản đồ Thiên Tích sơn như trong tay thành chủ, chúng ta cũng không khả năng lấy được thứ như vậy, cho nên đừng suy nghĩ nữa.

Nếu có trách, thực ra vẫn phải trách chính ta, lúc trước không nên để cho Bang chủ Phi Ưng bang chạy thoát, nếu làm thịt được hắn, chúng ta sẽ không cần phải phiền phức như thế này."

Đồng Tại Thiên nghe vậy thì hãi hùng khiếp vía, có phần có tật giật mình, đồng thời cũng có chút nghi hoặc, việc này có liên quan gì với Đoạn Vân Du?

Mọi người đều có nghi vấn này, Phạm Cửu hỏi: "Giết chết Đoạn Vân Du thì có lợi ích gì? Hắn cũng không biết ở đâu."

Dữu Khánh nhắc nhở mọi người, "Các ngươi chẳng lẽ đã quên rồi sao? Trong tay Đoạn Vân Du có một quyển bút ký thời xưa, nếu giết chết hắn, lấy được quyển bút ký kia, nói không chừng ghi chép trong đó có nơi phù hợp với manh mối, chẳng phải sẽ bớt được khối việc sao? Ta cảm thấy khả năng này rất lớn."

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, suy nghĩ cũng phải.

Đồng Tại Thiên ánh mắt lấp lóe.

Dữu Khánh lại sờ sờ chút ria mép của mình, lẩm bẩm ra vẻ tự nói với mình: "Theo lý thuyết, Đoạn Vân Du sẽ không dễ dàng từ bỏ

manh mối thần miếu này. Hiện tại ta có một ý nghĩ, chúng ta chẳng bằng cứ dứt khoát chờ đợi tại nơi này, Đoạn Vân Du sớm muộn sẽ tới đây, đến lúc đó chúng ta bắt hắn lại!" Hắn nhấc tay làm ra động tác nắm chặt tay lại.

Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh quan sát, mặt không biểu cảm nhìn hắn ở đó lải nhải đào hố, cảm thấy lão Thập Ngũ nếu không cắn ngược lại được một miếng e rằng sẽ không cam lòng.

Chương 788: Thúc thúc ruột

Đồng Tại Thiên cho rằng Chu đại bang chủ chỉ là tùy tiện nói vậy mà thôi, nào ngờ bang chủ đại nhân đang nói rồi đột nhiên giống như ngộ ra, hắn nhấc tay vỗ đùi, thay đổi quyết định, ở lại nơi này chờ Đoạn Vân Du đưa tới cửa, ai khuyên cũng nhấc tay ra hiệu ngừng, không cho cò kè mặc cả.

Một đám thành viên tân Hạt Tử bang không tán thành cũng không phản đối, bởi vì đây quả thực cũng là một biện pháp, chỉ là bọn họ cảm thấy đánh đánh giết giết dù sao có nguy hiểm, không bằng đến Khối Lũy thành để tìm hiểu sẽ an toàn.

Đồng Tại Thiên thực sự không nói nên lời, có phần chịu không nổi với đức tính nghĩ tới liền làm không chút cân nhắc thêm của vị bang chủ này. Đoạn Vân Du không muốn cứng chọi cứng với bên này, cho nên phái hắn tới làm nội gian, bây giờ vị này quyết định ngồi đợi Đoạn Vân Du tới đây đối đầu, đây là chuyện gì chứ?

Nhưng mà khuyên không được, gã làm nội gian cũng chỉ có thể duy trì trầm mặc, im lặng nghĩ cách.

Lặng im ngồi khoanh chân đả tọa trong sa mạc, gã làm ra vẻ như đang nghỉ ngơi, nhưng kì thực trong lòng không thể yên bình. Ngồi

đợi đến thời điểm thay ca canh gác, gã hít sâu một hơi, đứng lên, khi xoay người rời đi thì liếc nhìn Dữu Khánh một cái.

Gã vừa rời đi, Mục Ngạo Thiết đang nhắm mắt khoanh chân đả tọa cũng mở mắt ra, nhìn theo bóng lưng gã rời đi, rồi cũng quay đầu nhìn tới Dữu Khánh.

Lúc trước y và Đồng Tại Thiên cùng một ca trực, nhận chức trách giám thị Đồng Tại Thiên, lần này Dữu Khánh cố ý điều chỉnh tách hai người ra, nghĩa là không giám thị nữa.

Y có hỏi Dữu Khánh, làm như vậy có tác dụng không?

Nào ngờ Dữu Khánh trả lời không biết, có trái hay không có trái cứ trồng trước đã rồi tính tiếp.

Đêm nay bầu trời vẫn có ánh trăng soi sáng, nhưng thỉnh thoảng lại có những đám mây lớn trôi qua, cảnh này khiến người ta có loại cảm giác nhưng phía xa xa cất giấu thứ gì đó.

Thần miếu không còn nữa, không còn nơi để lên cao nhìn ra xa, mấy người đi canh gác đều tản ra tìm những cồn cát tương đối cao để quan sát xung quanh, cảnh giác đề phòng.

Đồng Tại Thiên cũng làm như thế, gã tựa tại mặt phía sau cồn cát, nhưng tâm tư không ở phía trước mà thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía sau, về khu vực đội ngũ tập kết.

Lúc này nhiệt độ mặt cát đã giảm xuống thấp, nhiệt độ không khí cũng hạ xuống theo, hạt cát lạnh lẽo chạm vào bàn tay, gã cắm một tay vào trong hạt cát, thân thể ngăn cản tầm mắt những người tụ tập phía sau, sau khi xác nhận chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì, gã mới chậm rãi kéo bàn tay giấu trong cát lên, từ từ xòe nắm tay ra, ánh sáng huỳnh quang xuyên qua kẽ hở bàn tay chiếu sáng ra ngoài, gã lại dùng tay kia che chắn, phát ra tín hiệu về phía bóng tối lờ mờ phía trước.

Cách mỗi đoạn thời gian gã lại phát ra một lần tín hiệu.

Không đợi quá lâu, một bóng người lặng lẽ lén lút đến gần, lẻn đến phía bên kia cồn cát rồi chậm rãi bò đến trước mặt gã, thấp giọng hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Đây là người được Đoạn Vân Du phái tới giám thị bên này, đồng thời có nhiệm vụ liên lạc với Đồng Tại Thiên.

Đồng Tại Thiên cất Huỳnh thạch đi, quay đầu lại nhìn nhìn phía sau rồi mới nhỏ giọng trả lời: "Ta muốn gặp Bang chủ, nhưng hiện tại không thể rời khỏi nơi đây, mời bang chủ giá lâm nơi đây một chút, nói là ta có thông tin quan trọng cần báo cáo."

Người đến nói: "Có chuyện gì ta có thể chuyển cho bang chủ."

Đồng Tại Thiên: "Việc này ta cần báo cáo trực tiếp, nhanh đi."

Người đến khẽ gật đầu, không nhiều lời nữa, nhẹ nhàng trượt xuống cồn cát, theo khe lõm giữa các cồn cát, mượn nhờ địa hình che chắn để trốn trốn tránh tránh rời đi, rất nhanh liền biến mất.

Đoạn Vân Du không có để cho gã đợi quá lâu, không bao lâu sau đã đi tới, nhưng vẫn là người đã đến trước đây lén lút tiến tới bên cạnh Đồng Tại Thiên dò xét tình hình, sau đó, khi đã xác định không có điều gì khác thường gã mới rút lui báo cho Đoạn Vân Du xuất hiện.

Đoạn Vân Du nhô ra khỏi cồn cát phía trước, nhanh chóng lẻn đến trước mặt Đồng Tại Thiên, hai người nằm dọc hai bên đỉnh cồn cát, chạm mặt nhau.

Đoạn Vân Du đảo mắt nhìn xung quanh, thấp giọng hỏi: "Có chuyện gì mà phải cần chính ta đến đây?"

Gặp mặt kiểu này kỳ thực rất nguy hiểm đối với y, rất dễ dàng bị mai phục.

Đồng Tại Thiên nhỏ giọng trả lời: "Bang chủ thứ lỗi, bên này xảy ra chút vấn đề, ta cũng không còn cách nào khác, hơn nữa, bây giờ rất khó để tách khỏi bọn họ, đành phải làm hạ sách này."

Đoạn Vân Du: "Được rồi, cũng đã tới rồi, nói đi, có chuyện gì vậy?"

Đồng Tại Thiên trước tiên báo cáo tình hình đào móc, "Bên này đã đào lên lại, cũng đã tìm được manh mối liên quan. Tên Chu Khánh đó in khắc lại một số hình ảnh điêu khắc trên đá. Ta đã cố ý quan sát để ghi nhớ lại, nhưng còn chưa hiểu được gì thì hắn đã cất đi rồi, còn bảo người phá hủy những phù điêu đó và san lấp lại chiếc hố đã đào ra."

Vừa nghe nói là thật sự tìm được manh mối, trong mắt Đoạn Vân Du không nhịn được lóe lên vẻ phấn chấn.

"Vấn đề hiện tại là, Chu Khánh nhìn chằm chằm vào một quyển bút ký xa xưa nào đó trong tay Bang chủ ngài. Trong tay ngài thật sự có thứ này sao?" Trong mắt Đồng Tại Thiên bộ lộ vẻ hiếu kỳ, vị bang chủ trước mắt này nói cho gã biết về chuyện manh mối sâm Kỳ Lân, nhưng không có đề cập tới bút ký gì đó.

Sắc mặt Đoạn Vân Du hơi trầm xuống, "Xem ra vị Tả hộ pháp đó của chúng ta giải thích rất rõ ràng a."

Đồng Tại Thiên: "Vì để giữ mạng sống hắn cũng không còn cách nào khác, chắc cũng không cung khai quá nhiều, nếu không ta đã không trà trộn vào được."

Đoạn Vân Du không rõ, "Chuyện này liên quan gì tới bút ký?"

Đồng Tại Thiên: "Hắn đại khái nắm được sâm Kỳ Lân sẽ xuất hiện tại trong hoàn cảnh, môi trường như thế nào, nhưng một số hoàn cảnh địa hình cần tổng hợp quá nhiều yếu tố, hắn không biết nơi nào tại Thiên Tích sơn có thể phù hợp, hắn cần có một số thông tin để tham khảo. Hắn cảm thấy bút ký trong tay Bang chủ có thể giúp

đỡ hắn. Hắn thậm chí còn nghĩ đến bản đồ Thiên Tích sơn trong tay Nhiếp Nhật Phục, nhưng mà hắn không dám làm việc lỗ mãng.

Vì vậy, hắn mới chuyển chủ ý lên người Bang chủ, hắn cho rằng Bang chủ sẽ không từ bỏ manh mối trong thần miếu, tất nhiên sẽ tìm tới lần nữa.

Hắn đã đưa ra quyết định, muốn làm theo hướng này, sẽ một mực ở lại nơi đây chờ Bang chủ xuất hiện, nói rằng sẽ không để cho Bang chủ chạy thoát lần nữa, phải bắt cho bằng được Bang chủ, cướp lấy bản bút ký trong tay Bang chủ."

Đoạn Vân Du: "Đầu óc hắn có bệnh sao? Cho dù ta có mong nhớ đến thần miếu này, ta cũng sẽ điều tra rõ ràng tình hình trước khi tới đây, hắn ở lại nơi này, ta làm sao có thể dễ dàng đưa lên tới cửa?"

"Ai!" Đồng Tại Thiên than thở: "Hắn còn trẻ, còn chưa có định tính. Ngài không thấy được đâu, hoàn toàn chỉ là chợt nghĩ tới liền quyết định thực hiện, ỷ vào việc mình có năng lực đánh nhau, ở trong bang nói ra liền không cho phản đối. Không biết là trẻ trâu từ đâu toát ra."

Đoạn Vân Du: "Không có khả năng đưa bút ký cho hắn. Ngươi nghĩ cách xúi giục hắn đi tìm manh mối đi. Nói cho hắn biết, hắn có thể đến Khối Lũy thành để tìm hiểu hoàn cảnh, địa hình. Làm như vậy, ngươi cũng dễ dàng biết được hắn muốn tìm loại hoàn cảnh, địa hình như thế nào. Rồi đúng lúc báo cho ta biết."

Đồng Tại Thiên thở vắn than dài: "Nếu thật sự đi đến Khối Lũy thành để tìm hiểu, sợ rằng chuyện này không liên quan gì với ta, sẽ không để cho ta biết rõ hắn muốn tìm loại địa hình, hoàn cảnh như thế nào."

Đoạn Vân Du cau mày, "Chuyện gì vậy, ngươi cảm thấy mình đã bị bại lộ rồi sao?"

"Bại lộ thì không, tên Chu Khánh đó lúc ban đầu là cân nhắc đến việc đi Khối Lũy thành để tìm hiểu thông tin, nhưng hắn trực tiếp loại trừ ta ra ngoài, hắn công khai ngay trước mặt mọi người, nói rằng bởi vì ta gia nhập vào sau, một số thông tin không tiện để cho rò rỉ ra ngoài…" Đồng Tại Thiên nhớ lại mấy câu lí do của Dữu Khánh, nói ra cho y nghe. Sau khi nói xong, gã nhịn không được lại cất tiếng than thở, "Đám gia hỏa này, cho đến bây giờ vẫn không để cho ta biết được bọn họ là đang tìm kiếm sâm Kỳ Lân, ta thì phải làm bộ như không biết, rất sợ mình lỡ lời nói lộ ra sơ hở."

Nói xong, gã nhịn không được lắc đầu cười khổ.

Đoạn Vân Du có phần không biết nói gì, cau mày suy nghĩ một hồi rồi đột nhiên hỏi: "Ngươi có cơ hội ám sát được hắn hay không? Chúng ta nội ứng ngoại hợp, làm thịt hắn, rồi lấy đi những tấm hình mà hắn đã in khắc."

Đồng Tại Thiên sửng sốt nói: "Bang chủ, không chỉ mình ta xem không hiểu những hình ảnh đó, khi ta và đám thành viên Hạt Tử bang đó trao đổi với nhau thì mọi người đều rất mơ hồ, đều không hiểu được những hình ảnh đó có ý nghĩa gì. Hiện tại chỉ có duy nhất Chu Khánh giải mã và nắm giữ được bí mật của những bức điêu khắc đó. Nếu giết chết hắn rồi, ngài có xác định có thể đào ra được manh mối chúng ta muốn hay không?"

Đoạn Vân Du kinh ngạc hỏi: "Ngoại trừ hắn ra, tất cả những người khác đều không biết được sao?"

Đồng Tại Thiên: "Không sai. Bên này ít người, lúc trước chỉ có một mình hắn làm bang chủ là có nhàn rỗi đi quan sát những hình ảnh điêu khắc đó, những người khác đều phải không ngừng làm việc, hoàn toàn không có thời gian để nhìn xem, bây giờ chỉ có một mình hắn biết được. Cạy miệng người khác cũng vô ích."

Nếu là như vậy, còn làm sao ám sát được? Đoạn Vân Du nghẹn lời. Một lúc lâu sau, y dường như hạ quyết tâm gì đó, hít sâu một hơi sau, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: "Cung Tự Đình còn sống chứ?"

Đồng Tại Thiên không biết vì sao y lại chuyển đề tài đến việc này, trả lời như thực tế: "Vẫn còn sống, nhưng hai chân không còn, bị thương không nhẹ, cho dù có thể sống tiếp, cũng là sống tạm."

Đoạn Vân Du mặt không biểu cảm nói: "Thực ra, hắn là thúc thúc ruột của ta."

Đồng Tại Thiên sửng sốt, cái quái gì vậy? Là thúc thúc ruột của ngươi mà còn bảo ta có thể giết chết diệt khẩu sao?

Giết chết diệt khẩu cũng không sao, mấu chốt là, nếu đã đưa ra quyết định tàn khốc như vậy, đó là chuyện tai tiếng sẽ bị gièm pha, há có thể tuyên dương ra ngoài?

Nhất là gã không có hỏi tới, cần gì phải chủ động nói cho gã biết? Gã lập tức kinh nghi hỏi: "Bang chủ, ta đã nghe lầm rồi sao, hay là ngài đang nói giỡn?"

"Về sau, nếu có thể, ngươi nói ra mối quan hệ này cho Cung Tự Đình nghe, nhờ hắn phối hợp, tránh xảy ra chuyện xấu…" Đoạn Vân Du nhỏ giọng dặn dò một hồi, rồi rời đi.

Đồng Tại Thiên bừng tỉnh hiểu ra, cuối cùng đã biết được y có ý gì, gã nhìn theo bóng lưng rời đi, nhịn không được lắc đầu cảm khái.

Cho đến khi trời tờ mờ sáng, gã mới hoàn thành ca trực nửa đêm, đổi ca xong, khi trở về tới nơi, gã không tránh né gì, trực tiếp tìm tới Cung Tự Đình, muốn dùng lời nói "làm nhục" Cung Tự Đình một trận, nào ngờ Cung Tự Đình bị hao tổn nguyên khí quá nhiều, đến giờ này vẫn còn vùi đầu ngủ say.

Gã dứt khoát vung chân đá một cước, trực tiếp đá cho Cung Tự Đình tỉnh dậy, trong lúc nói lời nhục mạ thì gã quay lưng về phía người khác, xòe bàn tay ra cho Cung Tự Đình nhìn thấy chữ viết trong lòng bàn tay.

Sau khi nhìn thấy, Cung Tự Đình trong lòng có chút kích động, nhưng mặt ngoài lại biểu hiện rất trấn định, nằm gục xuống tiếp tục giấc ngủ của mình, xoay người đưa lưng về phía gã.

Đồng Tại Thiên biết rằng lão ta đã hiểu được rồi, gã lại nhấc chân đá lên mông lão ta hai cái, rồi mới phất tay áo bỏ đi.

Trời rạng sáng, mỗi người đều làm việc của mình, hầu hết đều không quan tâm khi nhìn thấy cảnh đó, dù sao thì Cung Tự Đình đã giết chết không ít bằng hữu của vị Đồng tiên sinh này, duy chỉ có Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết khi nhìn thấy hành động này thì trong ánh mắt lộ ra ẩn ý sâu xa.

Hai người rời khỏi đám người, sau đó Mục Ngạo Thiết nhỏ giọng hỏi, "Lại nhằm vào Cung Tự Đình, chắc chắn không phải làm chuyện vô bổ, có ý gì chứ?"

Dữu Khánh: "Không biết, xem ra sự việc đã có tiến triển, có vẻ phát triển nhanh hơn là ta tưởng tượng, có thể biến cố sẽ phát sinh từ trên người Cung Tự Đình, chú ý lão ta chặt chẽ một chút, ta muốn nhìn xem con ma ốm kia muốn giở trò quỷ gì. Đúng rồi, trong cửa hàng của lão Thất không phải có một chút vải vóc sao? Mặt trời sắp mọc rồi, lấy về một chút để dựng lều, coi như là dùng tiền để mua, tính vào trong chi tiêu của bang phái."

Mục Ngạo Thiết ừ một tiếng, rời đi.

Dữu Khánh đi lên trên một cái cồn cát, nhìn chân trời xa xa đang dần dần sáng lên.

Khi mặt trời nhô lên, Mục Ngạo Thiết khiêng về mấy cuộn vải và một đống cành cây, rồi cùng với mọi người dựng lên một chiếc lều che nắng, nhưng không ngăn cản được nhiệt độ không khí dần dần tăng cao.

Đương nhiên, che nắng không phải là mục đích chủ yếu, Dữu Khánh muốn làm ra bộ dạng sẽ dừng lại lâu dài.

Cho đến giữa trưa, một thành viên canh gác chợt vội vàng lướt trở về, đồng thời hô lớn: "Tới rồi, Phi Ưng bang tới rồi."

Các thành viên Hạt Tử bang nhanh chóng dừng công việc trong tay lại, đứng lên, dồn dập rút vũ khí ra.

Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh, cười hắc hắc ra vẻ ta đây, "Ta nói không sai nha? Phi Ưng bang khẳng định sẽ không từ bỏ nơi đây."

Rất nhanh, trong tầm mắt mọi người xuất hiện hai gã nhân viên dò đường, rơi xuống trên cồn cát phía trước, nhìn xung quanh, hình thêu Phi ưng hiện rõ trước ngực.

Dữu Khánh lại ngẩng đầu nhìn lên không trung, nhìn thấy có hai con phi ưng đang bay lượn trên bầu trời.

Rất nhanh, phía xa xa lại xuất hiện bóng người nhấp nhô lên xuống, lướt đến, một nhóm năm người, người dẫn đầu đi giữa không phải ai khác, chính là Đoạn Vân Du.

Nhìn thấy là y tới, Dữu Khánh nở nụ cười.

Đám bang chúng thì như lâm đại địch, bang chủ có đánh nhau giỏi thế nào cũng phải đánh từng người, đêm đó nhìn thấy số lượng thành viên Phi Ưng bang nhưng là không dưới trăm người.

Chương 789: Bang chủ anh minh

Có người ở trong lòng đã bắt đầu oán trách vị bang chủ Dữu Khánh này, rõ ràng là có thể đến Khối Lũy thành để tìm hiểu tin tức, nhưng vậy mà cứ đợi tại nơi đây để chơi cứng đối cứng với người ta. Ngươi có bản lĩnh tự bảo vệ mình, chúng ta thì phải làm sao bây giờ?

Thói đời vốn là như thế, không dễ cùng chung hoạn nạn.

Cũng may mà khi nhìn xung quanh khắp nơi bọn họ không nhìn thấy có mấy người của Phi Ưng bang, chỉ thấy được mấy người ở phía trước, gồm hai gã dò đường và năm người do Đoạn Vân Du cầm đầu.

Có ý gì? Đám bang chúng Hạt Tử bang kinh nghi bất định, không dám thả lỏng cảnh giác với xung quanh.

Đồng Tại Thiên cũng giả vờ cảnh giác, nhưng thực tế thì âm thầm quan sát phản ứng của Dữu Khánh, chỉ thấy Dữu Khánh ung dung mỉm cười, bộ dạng tài cao mật lớn.

Mà Mục Ngạo Thiết thì bí mật cảnh giác gã, đề phòng gã tập kích Dữu Khánh giống như từng ám sát Từ Phượng Cập.

Hai gã dò đường đứng tại nguyên chỗ, năm người do Đoạn Vân Du cầm đầu thì đi thẳng về phía nhóm người Hạt Tử bang, rồi dừng lại cách bọn họ ngoài bốn trượng, giữ một khoảng cách an toàn.

Dữu Khánh mở miệng ra trước, quát lên, "Đoạn Vân Du, ta không đi tìm ngươi, ngươi nên cảm thấy vui mừng, bây giờ lá gan không nhỏ a, còn dám chủ động tự đưa tới cửa!"

Đoạn Vân Du cũng giả vờ giả vịt cất tiếng kinh ngạc, "Thần miếu đâu mất rồi?"

Dữu Khánh hung hăng độc đoán nói: "Chỉ cần ngươi thúc thủ chịu trói, ngươi muốn biết cái gì cũng được, ta sẽ nói cho ngươi biết hết cả."

Ánh mắt Đoạn Vân Du nhìn chằm chằm Cung Tự Đình ở phía sau đám bang chúng Hạt Tử bang, "Thám tử báo, nói thần miếu đã biến mất, bây giờ xem ra, chuyến đi này không có vô ích…" Rồi giọng nói của y đột nhiên lớn lên rất nhiều, gần như hét lên: "Tả hộ pháp, chúng ta tìm ngươi thật khổ, không nghĩ tới ngươi đã rơi vào trong tay bọn họ."

Một đám người nghe vậy liền dồn dập quay nhìn về phía Cung Tự Đình.

Cung Tự Đình cất tiếng bi thương đáp lại, "Bang chủ, cứu ta!"

Một tiếng kêu này không biết là biểu diễn hay là cảm xúc thực sự, quả thực bi thảm động lòng người, trong giọng điệu chất chứa thê lương.

Đoạn Vân Du lớn tiếng đáp, "Tả hộ pháp, không phải là bản tọa không chịu cứu ngươi, mà ngươi cũng đã biết tình hình thực tế rồi đó, ngươi đã rơi vào trong tay người không nên rơi vào."

Cung Tự Đình gào lên, "Chẳng lẽ Bang chủ thấy chết không cứu?"

Đoạn Vân Du: "Không phải ta thấy chết mà không cứu, mà là ta bất lực! Ta rốt cục cũng hiểu được vì sao bọn họ lại dừng tại nơi thần miếu này, e rằng có liên quan tới ngươi, đúng không?"

Ngụ ý rất đơn giản, đang chất vấn có phải lão ta đã nói ra chuyện gì không nên nói hay không.

Nói chung là vừa dứt lời liền vung tay xoay người, như thể y sẽ lập tức rời đi.

Đám bang chúng Hạt Tử bang tức thì quay sang nhìn phản ứng của Dữu Khánh, bởi vì vị này chính là đang chờ Đoạn Vân Du, muốn cướp đoạt đồ vật trên tay người ta, đều có cảm giác đại chiến sẽ bùng nổ ngay lập tức.

Nhưng mà Dữu Khánh vẫn không vội vã động thủ, trái lại còn thờ ơ lạnh nhạt đứng nhìn.

Hắn quả thực không vội vàng, nếu như người ta đã đến như trong dự tính của hắn, vậy thì không có gì phải gấp gáp, hắn muốn nhìn xem mấy người này diễn trò gì.

Cuối cùng cũng không đến lượt hắn nôn nóng, Cung Tự Đình đã giận dữ hét lên: "Đoạn đại bang chủ, ngay cả sự chết sống của thúc thúc ruột mình mà ngươi cũng không quan tâm tới sao? Hiện tại, nếu như ngươi dám thấy ta chết mà không cứu, ta nhất định khiến người truyền tin cho cha ngươi. Để ta xem khi trở về ngươi phải giải thích với cha ngươi như thế nào!"

Đang xoay người, Đoạn Vân Du đột nhiên khựng lại.

"Thúc thúc ruột?"

"Lão gia hỏa này là thúc thúc ruột của Đoạn Vân Du?"

Phía bên Hạt Tử bang lập tức vang lên một tràng xôn xao kinh ngạc, xì xào bàn tàn với nhau.

Thúc thúc ruột? Dữu Khánh kinh ngạc, sửng sốt quay đầu lại nhìn Cung Tự Đình đang có vẻ lòng đầy phẫn nộ, rồi quay đầu lại nhìn xem Đoạn Vân Du đang khựng người đưa lưng về phía bên này, cuối cùng, hắn nhịn không được quay đầu hỏi Cung Tự Đình, "Ngươi là thúc thúc ruột của Đoạn Vân Du sao?"

Cung Tự Đình tức giận nói: "Đúng vậy, cha của hắn là huynh đệ ruột thịt của ta!"

Dữu Khánh a một tiếng đầy ẩn ý, giống như bừng tỉnh hiểu ra, hắn vẫn đang suy nghĩ mãi mà chưa hiểu tên họ Đoàn này muốn chơi trò gì, không ngờ tới người ta lại làm ra một người thúc thúc ruột, lập tức liền biết rõ chiêu trò của Đoạn Vân Du, khóe môi không kìm được hiện lên nét tươi cười, phát hiện thấy vị Đoạn bang chủ này thật sự có năng lực, không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình.

Không nói tới bên này, ngay cả người của Phi Ưng bang phía đối diện cũng cảm thấy kinh ngạc, họ nằm mơ cũng không nghĩ tới Tả hộ pháp lại là thúc thúc ruột của Bang chủ.

Bọn họ đột nhiên cảm thấy việc này trở nên phiền phức rồi, Tả hộ pháp nói sẽ nói cho cha của Bang chủ, với tình cảnh hiện tại của Tả hộ pháp, còn có thể để cho người nào đi nói cho cha của Bang chủ biết chứ? Chắc chắn là nhờ vả người của Hạt Tử bang, điều này có nghĩa là, Tả hộ pháp sẽ tiết lộ địa chỉ của phụ thân Bang chủ cho Hạt Tử bang biết.

Nói theo một cách khác, việc này chẳng khác gì là sẽ tung gốc gác, lai lịch của Bang chủ ra cho người ngoài.

Mục đích mọi người tới Thiên Tích sơn này là vì cái gì? Chính là vì kiếm tiền.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, hầu hết mọi người đều che giấu lai lịch và xuất thân của mình, không muốn kéo cừu nhân về đến nhà. Từ khi Phi Ưng bang thành lập đến nay, trên tay dính không ít nợ máu, ví dụ như đám người Từ Phượng Cập, một khi biết được nhà của Bang chủ ở đâu, vậy thì khỏi cần phải nói nữa?

Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng a!

Mấu chốt là, làm sao có thể cứu được? Cũng không thể đổi tính mạng của mình vào đó a!

Đám thành viên Phi Ưng bang bắt đầu cảm thấy đau đầu thay cho bang chủ rồi.

Phạm Cửu nhanh nhẹn lắc mình di chuyển, xách Cung Tự Đình đến phía trước mình để trông chừng, nhân vật quan trọng như thế tự nhiên không thể cách mọi người quá xa, nhằm tránh xảy ra sơ suất.

Ánh mắt Dữu Khánh rời khỏi Cung Tự Đình, rồi chậm rãi quay đầu nhìn chăm chú Đoạn Vân Du, trên mặt thiếu một chút đã nở nụ cười toe toét, hàm răng trắng há ra vui vẻ, hai viền ria mép ở hai bên nhếch nhếch lên, hắn muốn nhìn xem tiếp theo Đoạn Vân Du sẽ diễn như thế nào.

Thấy người ta diễn xuất quá tốt, giống như bị sững sờ mãi không xoay được người, hắn không muốn kéo dài thêm nữa, lúc này cất tiếng nhắc nhở một câu, "Đoạn bang chủ, thúc thúc của ngươi gọi ngươi kìa."

Đoạn Vân Du quay lưng về phía bọn hắn một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi xoay người lại, sắc mặt âm trầm, hét lên với Cung Tự Đình: "Tả đại hộ pháp, ngươi có biết ngươi đang nói gì hay không vậy?"

Cung Tự Đình ngồi trên mặt cát chỉ chỉ vào hai chân của mình, lớn tiếng trả lời: "Ta vì bảo hộ ngươi, trở thành như vậy, ngươi cảm thấy ngươi nên nói gì?"

Đoạn Vân Du hít sâu một hơi, ánh mắt dừng lại trên người Dữu Khánh, "Dám hỏi tôn tính đại danh các hạ?"

Dữu Khánh cười nói: "Chu Khánh."

Đoạn Vân Du gật đầu, "Thì ra là Chu huynh đệ, hạnh ngộ! Nói đi, phải làm sao Chu huynh đệ mới bằng lòng thả người?"

Dữu Khánh hắc một tiếng, "Thả người? Ta thấy hiện tại ngươi cần cân nhắc xem mình có thể thoát thân hay không."

Đoạn Vân Du bình tĩnh nói: "Nếu đám người chúng ta tách ra chạy đi, ngươi xác định có thể đuổi kịp tất cả chúng ta không? Chia ra đuổi theo sao? Các ngươi có muốn đoán thử xem ta bố trí phục binh tại phương hướng nào hay không? Nếu ta đã dám đích thân đến đây xem tình huống, đương nhiên phải có đề phòng."

Dữu Khánh: "Cần gì quan tâm ngươi có bao nhiêu phục binh, chỉ cần đuổi theo một mình ngươi là đủ rồi."

Đoạn Vân Du lắc đầu khinh thường, "Động thủ, ta thừa nhận mình có khả năng không phải là đối thủ của ngươi, nhưng nếu xét về tốc độ chạy thì chưa chắc. Chưa nói đến việc ngươi có thể đuổi kịp ta hay không, cho dù ngươi có thể đuổi kịp thì thế nào? Rất hiển nhiên,

vị Tả hộ pháp này của chúng ta đã tiết lộ bí mật của Phi Ưng bang ta, nhưng các ngươi biết được bí mật thì thế nào? Chỉ cần có một người trong chúng ta chạy thoát được, chỉ cần tung tin tức ra ngoài, tự ngươi nghĩ đến hậu quả đi. Cho nên, đừng có hấp tấp, có chuyện gì là không thể thương lượng chứ?"

Lúc này Cung Tự Đình ngồi trên mặt cát vừa mong đợi vừa khẩn trương, không biết Bang chủ có thể sử dụng cách nào để cứu mình ra.

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, giống như đang cân nhắc lời nói của đối phương, một lúc lâu sau, hắn hỏi, "Giữa chúng ta có chuyện gì có thể trao đổi chứ?"

Đoạn Vân Du: "Kỳ thực chúng ta không oán không cừu, không cần phải ngươi chết ta sống, chuyện gì cũng có thể trao đổi. Ta nói ra điều kiện của ta trước, chỉ cần ngươi thả người, ta đảm bảo sẽ không tiết lộ bí mật của các ngươi."

Dữu Khánh xì một tiếng, "Nói lời hứa hẹn ai mà chẳng biết nói, ngươi nói ta tin được sao?"

Đoạn Vân Du: "Ngươi lo lắng nhiều, chúng ta phía hết tâm tư mới tìm được thần miếu này, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua bảo vật đó, các ngươi khẳng định cũng là như vậy. Vì vậy, ta thậm chí không cần bất kỳ hứa hẹn gì, chỉ cần các ngươi không ép ta đến đường cùng, ta sẽ không cần phải để lộ bí mật. Các ngươi muốn bảo vật, chúng ta cũng muốn. Về sau mỗi người dựa vào bản lĩnh của chính mình, ngươi thấy sao?"

Dữu Khánh: "Nói như vậy, ta phải chịu thiệt rồi. Người của ngươi ở trên tay ta, vì sao ta phải giao không cho ngươi?"

Vừa mới nói xong, Phạm Cửu ghé sát vào bên cạnh hắn, nhỏ giọng nhắc nhở, "Bang chủ, cuốn bút ký ở trên tay hắn."

Dữu Khánh liếc gã một cái, nghĩ thầm, việc này còn cần phải có ngươi nhắc nhở sao?

Nhưng trước ánh mắt quan sát của nhiều người như vậy, hắn cũng lấy đó xem như được nhắc nhở, khẽ gật đầu.

Đoạn Vân Du: "Những gì phải nói hắn đã nói rồi, các ngươi giữ hắn lại có ích lợi gì chứ?"

Thấy y vẫn còn ở đó diễn kịch, vẫn vòng vòng vo vo, Dữu Khánh không muốn dài dòng với y, nói thẳng: "Bớt nói nhảm đi, muốn hắn cũng được, lấy đồ tới đổi."

Đoạn Vân Du cau mày: "Chúng ta sẽ không thể chấp nhận với yêu cầu quá đáng, ngươi muốn cái gì?"

Dữu Khánh: "Vị thúc thúc này của ngươi nói trên tay ngươi có một quyển bút ký xa xưa có liên quan tới Thiên Tích sơn, ta sẽ không đưa ra yêu cầu gì quá đáng, ta trả người cho ngươi, ngươi đưa ta bản bút ký xưa cũ đó. Trao đổi vậy là ngươi đã có lời rồi."

Nghe hắn nói muốn bản bút ký đó, Cung Tự Đình có chút chột dạ, hơi cúi thấp đầu, lão ta không biết đây là chuyện nằm trong dự tính của Đoạn Vân Du.

Lúc này, Đoạn Vân Du trái lại rất dứt khoát, "Được, vậy làm theo lời Chu huynh đệ. Ngươi thả người trước đi."

"Thả người trước?" Dữu Khánh nhướng mày, ha hả cười lạnh nói: "Ta thả người ra trước, ngươi không đưa đồ vật thì làm sao bây giờ?"

Đoạn Vân Du: "Chu huynh đệ lo lắng nhiều. Nếu như ta thất hứa, còn mang theo một người để bỏ chạy, có thể chạy nhanh được sao? Chẳng phải là muốn chết. Phía bên người ta chỉ có mấy người này, có ai có bản lĩnh mang theo một người sống sờ sờ chạy thoát chứ?"

Y lôi từ trong người ra một bọc giấy dầu, mở ra, bên trong là một quyển tập da dê xưa cũ, "Thả người ra, ta sẽ đưa cho ngươi."

Dữu Khánh nhịn không được giơ ngón tay cái lên với y, thật sự khen ngợi từ đáy lòng, phát hiện thấy tên này đúng là một nhân tài, thảo nào có thể giương cao ngọn cờ Phi Ưng bang tại Thiên Tích sơn này. Ừm, năng lực này có thể tạm so với mình rồi.

Tuy nhiên, hắn vẫn lắc đầu nói: "Vạn nhất ngươi không phải muốn cứu người, chỉ là muốn ngăn cản hắn nói ra tình hình của nhà ngươi, bị ngươi diệt khẩu thì làm sao bây giờ? Trước tiên ta vẫn cần kiểm tra xem bản bút ký đó có thật hay không cái đã."

Đoạn Vân Du hơi trầm mặc, rồi cất cao giọng nói: "Chu huynh đệ, tốt nhất không nên nuốt lời, nếu không, bí mật về sâm Kỳ Lân thật sự không giữ được rồi." Sau khi nghiêm túc nhắc nhở, y bọc giấy dầu lại cuốn tập da dê, thi pháp vung lên, ném đến hắn.

Dữu Khánh đưa tay chụp lấy, ngay tại chỗ mở ra kiểm tra, phát hiện thấy đây quả thực là một cuốn bút ký xa xưa, không giống như là làm giả, về thời gian có vẻ cũng phù hợp. Hắn tập trung kiểm tra xem có dấu hiệu nào cho thấy có trang nào bị xé đi hay không. Lật xem đến hết một phần nội dung cuối cùng, sau đó hắn mới nghiêng đầu ra hiệu, "Tiễn Cung hộ pháp trở về."

Phạm Cửu lập tức xách Cung Tự Đình lên, trực tiếp tung một chưởng đẩy bay ra ngoài.

Đoạn Vân Du ở phía đối diện đích thân xuất thủ, đón lấy Cung Tự Đình, rồi thuận tay đưa cho thủ hạ nâng đỡ, lớn tiếng đáp lời: "Ta muốn nhìn xem giữa chúng ta, ai có thể tìm được bảo vật trước. Chu huynh đệ, sau này còn gặp lại."

Ánh mắt y thoáng đảo qua trên mặt Đồng Tại Thiên, rồi không tiếp tục dừng lại, trực tiếp xoay người, dẫn mọi người phiêu nhiên rời đi.

Đồng Tại Thiên âm thầm cảm khái, Bang chủ không hổ là Bang chủ, thủ pháp lúc nào cũng cao siêu.

Mạt Lỵ thở phào nhẹ nhõm, cô ta đã hứa hẹn với Cung Tự Đình để cho lão ta một con đường sống, đang không biết lời hứa của mình có bị phá hủy hay không, bây giờ thì tốt rồi, mình coi như đã tuân thủ được lời hứa.

Cung Tự Đình được người nâng đỡ đưa đi thì trong lòng có phần lo sợ bất an. Lúc trước, lão ta chỉ nghĩ đến việc được giải cứu, bây giờ thật sự đã được cứu đi rồi thì trong lòng có chút sợ hãi. Lão ta nhìn nhìn sắc mặt bang chủ, thấp thỏm nói: "Bang chủ, chuyện bút ký, lúc đó vì mạng sống ta bất đắc dĩ…"

Đoạn Vân Du cất tiếng cắt lời, "Được rồi, chuyện đã qua rồi, nếu ta đã có thể nói cho ngươi biết, thì đó cũng không phải là bí mật gì ghê gớm. Là ta nói ra trước, sai cũng là ta sai trước, ngươi cũng là không còn cách nào."

Mặc dù miệng nói như thế, trong mắt y lại lóe lên một tia sát cơ không dễ nhận ra.

Việc đã đến nước này, y quả thực đã nghĩ thông, chỉ là một quyển bút ký mà thôi.

Cả bản bút ký, có giá trị thực sự chính là nội dung ở trong đó, sở dĩ y dây dưa kéo dài từ tối hôm qua cho tới hôm nay mới xuất hiện chính là vì để sao chép lại nội dung bút ký, bởi vì không thể nhớ hết được nội dung trong thời gian ngắn.

Đương nhiên, dù sao cũng là đồ cổ, trong lòng ít nhiều vẫn có chút tiếc nuối, nhưng nếu có thể suôn sẽ lợi dụng đám người đó giúp mình tìm được sâm Kỳ Lân, vậy thì vẫn rất đáng giá.

Nhìn theo đám người đó đi xa, Dữu Khánh nhịn không được chậc chậc hai tiếng, nhìn nhìn bản bút ký xa xưa trong tay, vì để đưa cho

hắn vật này, vì không để cho người ta sinh lòng nghi ngờ, vị Đoạn bang chủ này soạn ra một vỡ kịch có thể nói là kín đáo chặt chẽ.

Trước tiên có Đồng Tại Thiên trà trộn vào trong Hạt Tử bang bọn hắn, rồi tới cảnh tượng diễn ra trước mắt, đối với phong cách hành sự của vị Đoạn bang chủ đang đi xa kia, hắn đã có ấn tượng khắc sâu.

Hắn quay lại lắc lư bút ký cho Mục Ngạo Thiết thấy, giọng nói có chút đắc ý, khoe khoang: "Nhìn thấy hay không, đồ vật tới tay rồi, chủ động đưa tới cửa."

Mục Ngạo Thiết vẻ mặt như người chết, không chút biểu cảm.

Nào ngờ lại đổi được đám người Phạm Cửu không ngớt cất lời ca ngợi, "Bang chủ anh minh!"

"Ha hả, ha hả…"

Dữu Khánh chợt ngửa mặt lên trời cười to không ngừng, cười rất ngông cuồng và bừa bãi, trong tiếng cười tràn đầy đắc ý.

Đồng Tại Thiên khóe miệng giật giật, trong lòng khinh thường, có cần cười đã như vậy không, quả nhiên là còn trẻ ngông cuồng, về sau sẽ có lúc ngươi phải khóc.

Chương 790: Thần căm quỷ ghét

Nhìn người khác hành động giống như kẻ ngốc, làm điệu làm bộ diễn kịch ở trước mặt mình, cảm giác đó thật sự rất buồn cười.

Tuy nhiên, sự việc đã qua rồi, Dữu Khánh rất nhanh liền kiềm chế lại dáng vẻ vui mừng hết sức của mình, nóng lòng ôm lấy bản bút ký xa xưa kia, đọc kỹ.

Dưới ánh mặt trời gay gắt, trong chiếc lán dài phủ vải che nắng, Dữu Khánh ngồi trên một tấm bản đá, hai bên và phía sau tụ tập những người không trong ca trực. Mọi người cùng vươn đầu tới "Ké chút ánh sáng", muốn nhìn xem trong bản bút ký xa xưa này đến cùng là ghi chép cái gì.

Ngay cả là Đồng Tại Thiên cũng nhịn không được vươn dài cổ tới nhìn, muốn biết trong vật mà Đoạn bang chủ giấu riêng này có bí mật gì.

Nhưng mà Dữu Khánh rất ích kỷ, hắn trực tiếp đuổi đám người ra, để một mình hắn ngồi chậm rãi nhìn xem.

Hắn làm như vậy, đám bang chúng liền thấy có chút không vui, có người cất lời chất vấn ngay tại chỗ: "Bang chủ, ngươi là định độc chiếm sao?"

Dữu Khánh vốn định nói, đây là do lão tử dùng kế mà lấy được, có liên quan cái rắm gì với các ngươi, nhưng mà nội gian ở ngay bên cạnh, tạm thời còn chưa thể vạch trần ra, hắn đành cưỡng ép ổn định mọi người, "Việc này liên quan đến cơ mật, vì để đề phòng bị lộ bí mật, người biết được càng ít càng tốt."

"Bang chủ, ngươi nói như vậy thực không phù hợp a. Bây giờ chỉ có một mình ngươi biết được manh mối trong thần miếu, cho dù chúng ta xem bản bút ký này thì cũng đâu thể để lộ bí mật được chứ?" Mạt Lỵ trực tiếp thể hiện sự bất mãn của mình. Cuối cùng cô ta còn nhắc nhở một câu vào trọng điểm, "Cung Tự Đình là do ta và Cao Trường Đài bắt về, bản bút ký này là dùng Cung Tự Đình để đổi lấy, nói như thế nào, hai chúng ta cũng phải có một phần trong đó đi?"

Cao Trường Đài lập tức gật gật đầu phụ họa, "Đúng vậy."

Dữu Khánh cười nhạt, muốn nói cho cô ta biết, ngươi thật sự cho rằng Cung Tự Đình quan trọng đến như vậy sao? Cho dù không có Cung Tự Đình, Đoạn Vân Du cũng sẽ dùng cách khác cầm bút ký đưa tới cho lão tử.

Nhưng mà, vẫn là những lời cũ, bây giờ còn chưa thể nói trắng ra, hắn lập tức chơi trò ngang ngược, "Gì vậy? Muốn nội chiến có phải không? Mọi người dù sao đã ở chung với nhau một hồi, không cần thiết phải tự giết lẫn nhau. Nếu là như vậy, kết thúc từ bây giờ đi, Hạt Tử bang giải tán ngay tại đây, mọi người thích đi đâu thì cứ đi."

Nói xong, hắn trực tiếp cầm sách cổ nhét vào trong người, động tác như muốn nói lão tử chính là muốn độc chiếm đó, các ngươi có thể làm gì. Tiếp theo, Dữu Khánh xoay người phất tay ra hiệu với Mục Ngạo Thiết, cất tiếng gọi, "Lão Cửu, nơi này không lưu chúng ta, sẽ có nơi khác lưu, chúng ta đi!"

Khi hắn nói ra những lời này, toàn bộ đám bang chúng Hạt Tử bang tại đây đều há hốc mồm, chuyện quái quỷ gì vậy?

Có người nhịn không được đảo mắt nhìn nhìn ra bên ngoài, phía bên đó, dưới ánh nắng gay gắt, còn có bốn sư huynh đệ đang chịu đựng nhiệt độ cao của sa mạc để canh gác cho Hạt Tử bang a, ở nơi đây thì thừa dịp mọi người không đề phòng đem Hạt Tử bang giải tán?

Đồng Tại Thiên càng là kinh ngạc, sững sờ tại chỗ, hai mắt trợn to. Lúc trước gã đã cảm thấy bang phái này thành lập vô cùng cẩu thả, từ tên gọi của bang phái là có thể nhận ra được, bây giờ sự việc càng cẩu thả hơn đã xảy ra, dù sao cũng là một bang phái, làm sao có thể một lời không hợp nói giải tán liền giải tán. Lúc này mới thành lập được mấy ngày chứ, vậy gã hao tổn tâm cơ cài vào trong này làm nội gian phải làm sao bây giờ?

Đoạn bang chủ mới phí tâm tư đưa bản sách cổ này cho ngươi, ngươi liền giải tán bang phái và bỏ chạy, đây là chuyện gì chứ? Về sau biết được ăn trộm gà không thành còn bị mất nắm gạo, Đoạn bang chủ không thổ huyết là không chịu nổi nha.

Hắn nhìn Dữu Khánh với ánh mắt khó thể tin nổi, phát hiện thấy người thanh niên này quả thực quá tùy hứng.

Gã không thể ngồi xem chuyện như vậy xảy ra, sau khi hơi chút hoàn hồn, gã lập tức lắc mình chặn tại trước mặt Dữu Khánh, liên tục chắp tay cúi đầu nói: "Bang chủ bang chủ, bớt giận, bang chủ bớt giận, chỉ là mấy câu khóe miệng mà thôi, không đến mức phải giải tán bang phái. Tất cả đều người mình, có chuyện gì mà không thể thương lượng chứ?"

Gã quay đầu lại nháy nháy mắt với đám bang chúng, hỏi to: "Các ngươi nói xem có đúng hay không?"

Đúng cái gì mà đúng? Ý nghĩ thực sự của các thành viên Hạt Tử bang lúc này chính là, muốn ngay mặt ân cần hỏi thăm tổ tông 18 đời của vị bang chủ này, bọn họ thậm chí còn muốn một đao đâm chết, quá đáng ghét quá đáng hận đi.

Tuy nhiên, mặt ngoài thì bọn họ đều vâng vâng dạ dạ, có vẻ tất cả đều đã xuống nước, cúi đầu khuất phục, dồn dập xưng phải.

Không còn cách nào khác, không mềm mỏng cũng không được, bỏ công mấy ngày liền hì hục đào cát như cháu chắt, nhưng sau khi cực cực khổ khổ đào ra xong thì chỉ có một mình vị bang chủ này xem hiểu manh mối về bảo vật, cứ giải thể như vậy chẳng phải đã uổng phí một phen bận rộn sao? Mấu chốt là động thủ cũng không đánh thắng được người ta, liên thủ với nhau cũng chưa chắc làm được, không có cách nào bức ép người ta nhổ ra.

Phạm Cửu cũng nhanh chóng tiến tới chắp tay nói: "Bang chủ, hiểu lầm mà thôi, không có nội chiến. Mọi người tới Thiên Tích sơn này chẳng phải đều là để kiếm tiền sao? Nhìn thấy lợi ích liền muốn được chia một phần là điều có thể lý giải. Mọi người chỉ là muốn lý luận một chút, nếu như bang chủ cảm thấy nội dung của cuốn sách cổ này cần được bảo mật, việc này cũng có gì sai, vậy thì tạm thời không công khai ra là được."

Rồi gã quay đầu lại hỏi đám người: "Các ngươi nói đúng hay không?"

Đám thành viên Hạt Tử bang trái lại cũng co được dãn được, liên tục nói đúng.

Nhìn thấy bọn họ như vậy, Dữu Khánh xoay người lại, hỏi mọi người, "Đều đã biết rõ mình sai rồi sao?"

Tên này lại còn đạp lên mặt mũi mình sao? Một đám người tức giận nhưng vẫn phải kiềm chế lại cảm xúc bất mãn trong lòng, nghĩ một đằng nói một nẻo, lần nữa hô phải.

Lúc này Dữu Khánh mới cười lạnh nói: "Không phải là ta muốn đối đầu với các ngươi, thực ra ta không muốn làm bang chủ gì gì đó, chỉ là vì các ngươi cứ muốn ta làm bang chủ. Ta không giống các ngươi, ta là người có bản lĩnh, cho dù rời khỏi các ngươi, đi đến đâu đều có thể sống tốt. Dựa vào bản lĩnh của ta, muốn kéo một bang phái nào đó nổi lên tại Thiên Tích sơn này có gì khó khăn sao?"

Lời này nghe thế nào cũng có chút muốn nện cho hắn một trận. Mục Ngạo Thiết lạnh nhạt liếc mắt nhìn, có cảm giác như trở về lại quãng thời gian truyền thừa đại vị Linh Lung quan, sư huynh đệ vì tranh nhau chức Chưởng môn náo loạn rối bời, khi đó, bộ dạng lão Thập Ngũ chính là cái kiểu thần căm quỷ ghét này.

Khen mình xong rồi, Dữu Khánh lại chỉ trỏ đám người trước mặt, "Còn các ngươi thì sao chứ? Ta là thực không muốn nói nha, các ngươi chỉ là một đám ô hợp, rời khỏi ta, các ngươi còn có thể làm được gì?"

Toàn bộ Hạt Tử bang cảm thấy như bị người ta chỉ vào mặt nhục nhã, không ít người cúi đầu kìm nén cơn tức, giận run người.

Đồng Tại Thiên sững sờ nhìn hắn, trong lòng lắc đầu, người đứng đầu một bang mà lại nhục nhã thủ hạ của mình không kiêng nể gì cả như vậy, quả thực khác thường. Mọi người đều cho ngươi bậc thang để xuống nước, vậy mà vẫn không bỏ qua, đây chẳng phải là ép bức người phía dưới cùng mình lục đục nội bộ sao? Đó đâu phải là phong phạm của một vị bang chủ, làm sao có thể phục chúng,

không sợ bị người đâm một đao sau lưng ư? So với Đoạn bang chủ, phong phạm thật sự kém xa, trẻ tuổi a.

Gã cảm thấy may mắn vì mình chỉ tới đây nằm vùng, nếu không mình làm sao có thể kiên trì làm việc cho loại người như vậy?

"Khụ khụ." Phạm Cửu bỗng nhiên ho lên một tiếng, vẻ mặt bối rối cất lời biện giải, "Bang chủ, chúng ta cũng không có vô dụng như ngươi đã nói a. Đại chiến đêm hôm đó, chúng ta rơi vào tình cảnh phải đối đầu với số lượng địch nhân đông gấp mấy lần, mỗi người chúng ta đều là người sống sót trong tình trạng bị vây công như vậy."

Dữu Khánh không phủ nhận một điểm này, mỗi người có thể sống sót được trong tình trạng bị vây công như vậy quả thực đều là đã trải qua sàng lọc, nhưng hắn vẫn lập tức phun một tràng, "Đừng có dát vàng lên mặt mình, nếu không có ta, tất cả các ngươi đã chết sạch trong đêm hôm đó!"

Phạm Cửu lập tức bị hắn mắng cho không thốt nên lời, nếu ngươi cứ muốn nói như vậy, ta còn có thể nói gì bây giờ? Gã chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn.

"Các ngươi có biết cái gì gọi là ân cứu mạng? Có biết cái gì gọi là tri ân báo đáp hay không? Ta không trông chờ vào việc các ngươi tri ân báo đáp, nhưng cũng không thể lấy oán trả ơn nha? Chỉ vừa mới bắt đầu, mới có một quyển sách cũ mà thôi, các ngươi liền muốn trở mặt với ta, làm sao có thể tiếp tục đồng hành được chứ? Một đám tiểu nhân…"

Dữu Khánh vừa bật lên chế độ mắng chửi người, liến thấy rất có phong phạm lắm lời của Nam Trúc, lải nhải không ngừng, quả thực là mắng đám bang chúng giống như mắng cháu mình.

Tại trong mắt người ngoài có lẽ đáng ghét, nhưng đối với hắn, đây là hành động cố ý.

Hắn cũng không phải lần đầu tiên làm bang chủ, vốn là chí tôn một phái, là người có kinh nghiệm về phương diện này. Hắn từng trải qua tranh chấp bên trong môn phái, biết rất rõ tầm quan trọng của việc thiết lập quyền nói chuyện. Căn cứ kinh nghiệm của hắn tại Linh Lung quan, giành quyền nói chuyện là không thể thương lượng, nói lí lẽ là vô dụng, phải không nói lý lẽ mới được, cứ làm là được rồi, không phải người đè ta, chính là ta đè ngươi, nếu không, hậu hoạn vô cùng.

Chờ đến khi người ta muốn nói lý lẽ với hắn, thì hắn đã thắng rồi.

Sư huynh đệ bọn hắn đều là người Linh Lung quan, nhưng cũng từng trải qua tranh chấp như vậy, huống chi đây là hơn mười người với lòng dạ khác nhau.

Hiện tại hắn muốn cho đám người này biết rõ, không dễ chọc tới hắn, về sau mọi người muốn thương lượng chuyện gì đó với hắn thì trước tiên phải biết được cách cụp đuôi trước mặt hắn.

Về phần có oán hận hắn hay không, hắn không quan tâm, hắn không có bản lĩnh mới sẽ bị người ta oán hận, nếu không, có gì phải oán hận, hắn cũng không nhục nhã nhắm vào một người nào đó cụ thể, hắn làm nhục chính là cả một đám người!

Nói trắng ra là, từ khi Hạt Tử bang này thành lập tới nay, đây là lần đầu tiên, vị bang chủ là hắn đây lập ra quy củ.

Toàn bộ đám người Hạt Tử bang tại đây, lúc đầu bị hắn trách mắng, mọi người cảm thấy rất uất ức, rất tức giận, về sau, nghe riết rồi, trong lòng mọi người chỉ còn thở vắn than dài, có người nghĩ vẩn nghĩ vơ, có người hết nhìn đông tới nhìn tây, thậm chí có người còn há miệng ngáp ngủ.

Thật vất vả chờ đến thời điểm đổi ca canh gác, có bốn người nhanh chóng mượn cơ hội này xách dẹp bỏ chạy.

Bốn người đổi ca trực trở về, vừa về tới nơi liền nhìn thấy bang chủ đang la mắng mọi người như mắng cháu mắng chắt, vả lại, mọi người bị mắng không dám hé răng, bọn họ sửng sốt, không biết có chuyện gì xảy ra, đều thành thành thật thật ở một bên lắng nghe.

Chờ đến khi bang chủ đại nhân kết thúc lần phát biểu đầu tiên của mình, một đám người nhanh chóng tán đi, nhanh chóng rời xa bang chủ đại nhân một chút. Nếu như không phải ánh nắng mặt trời bên ngoài quá gay gắt, có lẽ tất cả bọn họ đều sẽ chạy ra ngoài.

Đi tới một góc lều, Mạt Lỵ nhịn không được nhỏ giọng thì thầm với Phạm Cửu một câu, "Tuổi còn trẻ, thật giống một mụ đàn bà đanh đá."

Phạm bốn mỉm cười vui vẻ, dựng thẳng ngón trỏ trước miệng, thầm ra hiệu im lặng, rồi lặng lẽ chỉ chỉ tới phía trước, ám chỉ đừng để cho người nào đó nghe được, nếu không lại phải nghe lải nhải.

Mạt Lỵ im lặng lè lè đầu lưỡi, không có hé răng nữa, lắc lắc cái cổ hai bên, vừa rồi cúi đầu hơi bị lâu.

Khi Dữu Khánh lần nữa lôi bản bút ký xa xưa ra lật xem, thì xung quanh rốt cuộc không còn người nào vây quanh nhìn ké nữa, cuối cùng hắn có thể thanh thản, yên tâm lật xem rồi.

Sau khi xem hết toàn bộ bút ký, hắn nhíu mày, ngẩng đầu xoay ra sau, nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, khẽ lắc đầu với y.

Nhìn thấy vậy, Mục Ngạo Thiết liền hiểu được ý của hắn, đó là không thể phát hiện được chút manh mối nào có liên quan tới Tam Túc ô ở trong cuốn bút ký này. Y nhìn quanh chỉ thấy cồn cát, nhíu mày, cũng không biết phải đi đâu để tìm.

Vấn đề lớn nhất của bọn hắn là không thể gióng trống khua chiêng đi tìm.

Dữu Khánh lật ngược lại về phía trước bút ký, lật đến những nơi được ghi chép trong đó, lần nữa kiểm tra, nếu tạm thời không có manh mối về Tam Túc ô, hắn đành tìm kiếm xem có manh mối gì về sâm Kỳ Lân hay không.

Căn cứ vào hình ảnh mô tả cuộc đời Kỳ lân ở trong thần miếu, từ một số nơi được mô tả trong bút ký, những lọc ra được hai nơi có khả năng lớn nhất. Mà bởi vì không thể cùng một lúc đến cả hai nơi, hắn tất nhiên cần phải chọn trước một trong hai nơi đó, sau một hồi suy nghĩ, hắn cảm thấy nên ưu tiên "Ăn" lên hàng đầu.

Sau khi quyết định sẽ bắt đầu với nơi thiên về ăn, hắn quay đầu lại họ một tiếng, "Đồng tiên sinh."

Đang nói chuyện phiếm với đám bang chúng, Đồng Tại Thiên nghe gọi thì quay đầu lại, sau đó nhanh chóng chạy tới, hỏi: "Bang chủ có gì dặn dò?"

Dữu Khánh chỉ vào bản bút ký đang mở ra, không chút che giấu nói: "Bên trong này mô tả một cái hồ, nói rằng đây là một trong số rất ít nơi tại Thiên Tích sơn có lượng lớn tôm cá, hơn nữa trong hồ còn có cắm một cây cột to lớn, trên đỉnh cây cột có điêu khắc một con chim bị cụt cánh. Ngươi có nghe nói tới nơi này không?"

Mọi người nghe tiếng hắn hỏi thì dồn dập nhìn đến, cũng lần lượt tiến đến gần một chút.

Đồng Tại Thiên thoáng sửng sốt, rồi hỏi: "Đang nói tới Đồng Tước hồ sao?"

Dữu Khánh: "Ta làm sao biết được. Trong bút ký này không có ghi địa danh. Có khả năng tại thời điểm có ghi chép này thì các nơi tại Thiên Tích sơn còn chưa được đặt tên."

Đồng Tại Thiên hơi chần chừ: "Nơi có dấu hiệu nhận biết rõ ràng như vậy, ngoại trừ Đồng Tước hồ ra, hẳn là không có nơi thứ hai. Đây cũng là một cái hồ nước lớn nhất trong phạm vi Thiên Tích sơn."

Dữu Khánh: "Có biết vị trí của nó không?"

Đồng Tại Thiên: "Biết."

Dữu Khánh lập tức đứng dậy, nói với mọi người xung quanh: "Đi thôi. Tất cả thu dọn một chút. Đến Đồng Tước hồ nhìn xem."

Đồng Tại Thiên vội vàng đưa tay ngăn cản, "Bang chủ, nơi đó gần đây đã bị Khối Lũy thành kiểm soát, không thể tùy tiện tới đó du ngoạn, e rằng phải qua một đoạn thời gian nữa mới có thể mở ra."

Dữu Khánh lo lắng tên khốn này lại đang lừa mình, liền hỏi: "Vì sao?"

Đồng Tại Thiên: "Vì chuyện Đồng Tước võ!"

Chương 791: Sự kiện Đồng Tước võ

"Chuyện Đồng Tước võ?" Dữu Khánh vừa đọc vừa ngẫm nghĩ, nhưng không nghĩ ra được cái gì, hắn trực tiếp hỏi thẳng: "Nghe không hiểu, là thứ gì?"

Không chỉ là hắn, vẻ mặt những người khác cũng lộ vẻ không hiểu.

Đồng Tại Thiên nhìn nhìn phản ứng của mọi người, thầm nghĩ, quả nhiên là một đám mới đến, ngay cả chuyện lớn như vậy mà cũng không biết, lập tức giải thích: "Không phải là thứ gì, mà là một sự kiện. Vừa rồi Bang chủ nói không sai, Đồng Tước hồ sinh sống nhiều tôm cá, nhưng đây cũng chính là vấn đề." Gã dừng lời với đầy ẩn ý.

Phạm Cửu vội khiêm tốn thỉnh giáo: "Là sao?"

Đồng Tại Thiên: "Nơi vùng nước có tôm có cá vốn là chuyện rất bình thường, nhưng Thiên Tích sơn này lại không giống như ở bên ngoài, địa hình và thời tiết tại Thiên Tích sơn rất phức tạp, thậm chí nước ở

một số lưu vực còn có độc, không biết trước đây tiên nhân đã ném những thứ gì vào nơi này, vùng nước có tôm có cá như Đồng Tước hồ là rất hiếm thấy, hơn nữa, một số tôm cá còn là đặc sản chỉ Đồng Tước hồ mới có, tại bên ngoài là không thể có ăn.

Thiên Tích sơn vốn khan hiếm thủy sản, nguồn tài nguyên độc hữu tươi ngon của Đồng Tước hồ, đánh bắt lên đó chính là tiền a, tiện hơn rất nhiều so với việc chạy khắp nơi tìm kiếm bảo bối. Vì vậy từ xưa tới nay, các bang phái lăn lộn tại Thiên Tích sơn này có thể nói là không ngừng đánh đánh giết giết để cướp giật địa bàn Đồng Tước hồ.

Nhưng cho dù có người chiếm được địa bàn cũng vô dụng, diện tích hồ không nhỏ, không thể kiểm soát được tình trạng đánh bắt lén. Thời gian đánh bắt bừa bãi kéo dài, hải sản của Đồng Tước hồ cũng dần dần trở nên khan hiếm. Về sau, bởi vì sản lượng ít ỏi dẫn đến giá cả càng ngày càng cao, từ đó tình trạng đánh bắt bừa bãi càng thêm nghiêm trọng, một vòng luẩn quẩn.

Mãi cho đến mấy chục năm trước, sau khi tiếp quản Khối Lũy thành, Nhiếp Nhật Phục trực tiếp nhúng tay vào Đồng Tước hồ, mới quét sạch tệ nạn tại Đồng Tước hồ.

Đồng Tước hồ là một trong số ít nơi tại Thiên Tích sơn bị Khối Lũy thành trực tiếp nhúng tay vào. Tuy nhiên Khối Lũy thành từ trước đến nay cũng không nguyện xây dựng thế lực gì, sợ rước lấy phiền phức, cho nên đối với những nơi tương tự như Đồng Tước hồ, thành chủ cũng không trực tiếp phái người của Khối Lũy thành đến quản lý, mà chỉ để cho bang phái trông nom, quá trình chỉ định này chính là 'Sự kiện Đồng Tước võ' .

Đó là một quá trình tuyển chọn, không thể tùy tiện nhảy ra một cái bang phái nào đó liền được tiếp quản Đồng Tước hồ, cũng phải nhìn xem năng lực của bang phái đó như thế nào. Tại Thiên Tích sơn hỗn loạn này, không có năng lực là không quản lý nổi Đồng Tước hồ. Nói

chung, chính là các đại bang phái muốn chiếm giữ Đồng Tước hồ đều phải cạnh tranh với nhau."

Dứt lời liền buông hai tay, biểu thị tình hình chính là như vậy.

Nhưng mọi người vẫn chưa thỏa mãn, Dữu Khánh hỏi tiếp: "Bất kể bang phái nào đều có thể tham gia sao?"

Đồng Tại Thiên: "Đối với Khối Lũy thành mà nói, bang phái to to nhỏ nhỏ thế nào đều đối xử bình đẳng, không phân biệt thân sơ. Bất kỳ ai đến Khối Lũy thành báo danh đều có thể tham gia."

Dữu Khánh lại hỏi: "Cạnh tranh như thế nào? Nhìn xem bang phái nào đánh giỏi hơn sao?"

Đồng Tại Thiên: "Võ lực như thế nào khẳng định sẽ có nằm trong sự đánh giá của Khối Lũy thành, nhưng chắc chắn không phải duy nhất. Đánh giỏi không có nghĩa là có thể kiểm soát tốt được Đồng Tước hồ, bởi vì võ lực mạnh nhất tại Thiên Tích sơn này chính là Khối Lũy thành, sau khi tiếp quản Đồng Tước hồ, phía sau có Khối Lũy thành làm chỗ dựa, e rằng không có mấy kẻ dám trực tiếp dùng võ lực để khiêu khích.

Về phần tỷ thí với nhau như thế nào thì ta cũng không biết, cách thức cạnh tranh trong mỗi một lần 'Sự kiện Đồng Tước võ' đều không giống nhau, đều là do Khối Lũy thành nghĩ ra cái gì liền thi cái đó. Dù sao không phải là so đấu cá nhân, đều là thi đấu tập thể giữa bang phái này với bang phái kia…"

Nói đến đây gã bỗng nhiên hơi chút sửng sốt, gã cảm thấy phản ứng của Dữu Khánh có vẻ không thích hợp lắm, không khỏi thử hỏi: "Bang chủ, ngươi không phải là muốn tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' chứ?"

Dữu Khánh hơi nhướng mày, hỏi ngược lại: "Tham gia thì thế nào, không tham gia thì như thế nào?"

Đồng Tại Thiên nhìn hắn không nói nên lời.

Mà những người khác thì hoàn toàn không biết nặng nhẹ, đều nhìn tới Đồng Tại Thiên, chờ xem gã trả lời như thế nào.

Đồng Tại Thiên xem xét phản ứng của mọi người, cuối cùng dở khóc dở cười nói: "Bang chủ, không phải ta xem thường bang phái chúng ta, nhưng sự việc liên quan đến lợi ích khổng lồ như vậy thật sự không phải chúng ta có thể tham gia chơi đùa, chúng ta thật sự chơi đùa không nổi."

Nghe lời này, đừng nói tới Dữu Khánh, ngay cả Mục Ngạo Thiết trong thần sắc cũng có vẻ xem thường, so với những gì bọn hắn đã trải qua, chỉ là chuyện của một cái Đồng Tước hồ này thật sự chẳng đáng là gì, bọn họ đã từng chơi lớn hơn rất nhiều.

Dữu Khánh xì một tiếng vui vẻ, "Lợi ích khổng lồ sao? Có thể lớn cỡ nào, lớn hơn sâm Kỳ Lân không?"

Đồng Tại Thiên cười khổ nói: "Lấy được Linh vật cấp bậc thiên tài địa bảo như sâm Kỳ Lân, đã không chỉ là vấn đề tiền bạc, nhưng nếu công khai chuyện sâm Kỳ Lân thì chúng ta cũng không có tư cách tham gia a. Bang phái tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' đều nằm trong hàng ngũ bang phái cao cấp nhất Thiên Tích sơn, ít nhất cũng là một ít bang phái nhất lưu, số lượng thành viên bang phái lên đến hàng trăm người, về thực lực có thể tưởng tượng được. Mười mấy người chúng ta đối mặt với họ, không có thực lực chống lại, chẳng khác muốn chết.

Bang chủ, và các chư vị, bên trong 'Sự kiện Đồng Tước võ' đã có chữ 'Võ', thì chắc chắn không thể ôn hòa, là sẽ chết người."

Gã ngẩng đầu đối diện với một đám người không hiểu chuyện, trịnh trọng đưa ra khuyến cáo.

Dữu Khánh trầm mặc, sau khi cân nhắc cẩn thận, hắn giơ cuốn bút ký cổ xưa trên tay lên, đung đưa và chậm rãi nói: "Trong các địa

điểm được ghi chép bên trên này, vì sao ta không đề cập tới địa phương khác, mà phải nhắc tới Đồng Tước hồ? Bởi vì, Sâm Kỳ Lân có khả năng ẩn thân tại Đồng Tước hồ!"

"Cái gì?"

"Tại Đồng Tước hồ?"

"Làm sao biết được a?"

Mọi người lập tức ríu rít giống như bầy chim vỡ tổ.

Dữu Khánh cũng đưa ra đáp án: "Trên các hình điêu khắc trong Thần miếu, có một manh mối quan trọng, đó chính là Kỳ lân thích ăn tôm cá."

Lập tức có người đưa ra nghi vấn: "Bang chủ, đó là nói về Kỳ lân, còn đây là sâm Kỳ Lân, bản thể là thực vật, có thể ăn tôm cá sao?"

Đối với lời này, lập tức có người khinh thường, phản bác: "Ai nói thực vật là không thể ăn thịt chứ, có loại ăn ruồi và côn trùng, có loại ngay cả người cũng ăn, rất nhiều thực vật sẽ phát triển tốt hơn nếu chôn tử thi, xác chết dưới gốc rễ, lời này của ngươi quả thực là không đáng để bác bỏ."

Đồng Tại Thiên lại hỏi tiếp một câu, "Bang chủ, diện tích Đồng Tước rất lớn, ngoại trừ manh mối này ra, còn có manh mối khác không?"

Dữu Khánh: "Có, ngươi cảm thấy ta có thể công khai ra sao?"

"Ách…" Đồng Tại Thiên sờ sờ mũi, cất tiếng cười gượng.

Dưới bóng cây bên rìa sa mạc, tại bậc cấp trước cửa vào gian hàng "Đương Tự Tại", Nam Trúc ngồi đó phe phẩy chiếc lá cây lớn làm quạt, ngoại trừ đồ vật do Mục Ngạo Thiết đưa tới, tại nơi đây không có một đơn hàng nào được hoàn thành.

Thỉnh thoảng gã ngẩng đầu nhìn lên tán cây ở cách không xa, Bách Lý Tâm nấp ở nơi đó quan sát xa xa, gã cảm thấy mình là sư huynh của hai người kia nhưng có vẻ nàng quan tâm tới an nguy của đồng môn đó còn hơn cả mình.

Bách Lý Tâm cũng là không còn cách nào khác, nhiệt độ ban ngày trong sa mạc quá cao, nằm lâu trong sa mạc để âm thầm quan sát quả thực chịu không nổi, cho nên mới có cảnh này.

Bỗng nhiên, nàng nhảy xuống từ tán cây, tung người nhảy lên lướt nhanh đến trước mặt cửa hàng, trước khi trốn vào trong, nang ném lại một câu, "Người của Hạt Tử bang tới rồi."

Nam Trúc lập tức đứng dậy, nhảy lên trên mái nhà hàng nhìn xung quanh, quả nhiên nhìn thấy người của Hạt Tử bang đang lướt đến, bọn họ không ghé thăm cửa hàng của gã mà vượt qua ở cách không xa, gã nhìn thấy Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết ở trong đó.

Đi đâu vậy chứ? Gã vội nhảy xuống, luồn vào dưới cửa hàng, thu chân chống, nhanh chóng khiêng cửa hàng đuổi theo.

Bách Lý Tâm cũng lần nữa chui ra ngoài, cất bước đuổi theo trước gã một bước, tránh để bị mất dấu.

Trên đường đi, Nam Trúc phát hiện thấy một đám người lướt nhanh vượt qua bên cạnh, đảo mắt nhìn liền nhận ra là người của Phi Ưng bang.

Gã khiêng đồ, tốc độ chậm, bị một đám người đuổi tới nơi, hơn trăm người vù vù lướt qua ở bên cạnh, không người nào chú ý đến một Thiêu Sơn Lang như gã.

Cắm đầu cắm cổ chạy một mạch cho đến tận đêm, Nam Trúc khiêng theo cửa hàng cuối cùng mới được ngừng lại, dừng lại dưới Khối Lũy thành cao vút, gặp được Bách Lý Tâm đang chờ đợi. Mặc dù mệt mỏi quá chừng, mồ hôi đầm đìa, gã vẫn nỗ lực bày ra bộ dạng trông ta có vẻ rất béo nhưng thân hình rất tuyệt vời.

Nhìn khắp nơi không nhìn thấy bóng dáng của Hạt Tử bang, gã hỏi, "Người đâu?"

Bách Lý Tâm: "Vào thành rồi, Phi Ưng bang cũng tiến vào một ít." Nói xong nàng chủ động đưa tay ra, "Đưa ta một vạn lượng."

Nam Trúc nghẹn nghẹn lời, nhưng cuối cùng vẫn lưu loát moi tiền ra đưa cho người ta, hỏi: "Ngươi cũng đi vào à?"

"Ừ."

"Vậy một mình ta phải làm sao bây giờ? Ừm! Yên tâm đi, không sao đâu, ở chỗ này chờ vậy, Phi Ưng bang cũng không dám làm xằng làm bậy tại Khối Lũy thành."

Bách Lý Tâm không có bất kỳ đáp lại nào, xoay người nhanh chóng rời đi, đến cổng vào mua một đóa "Nhất Nhật Phương" làm tư cách vào thành, sau đó liền biến mất ngay lập tức.

Nam Trúc rất bất đắc dĩ ngơ ngác nhìn theo, nhưng khi quay đầu lại nhìn thấy cửa hàng của mình, gã lập tức lấy lại tinh thần, có một nhóm hàng có thể bán ra, gã phải nghĩ cách biến nó thành tiền cất vào túi mình mới tốt.

Bách Trượng đình, khu vực phồn hoa nhất trong Khối Lũy thành.

Sau khi bang chúng Hạt Tử bang đến nơi, Dữu Khánh lập tức lôi kéo mọi người đến một góc, nhỏ giọng dặn dò: "Mọi người tản ra đi. Nhớ hỗ trợ tìm hiểu một chút tin tức. Còn nhớ chuyện lúc trước ta đã nói với các ngươi từng nhìn thấy có Thiêu Sơn Lang thu mua Tam Túc ô không?"

Mọi người dồn dập gật đầu, nhưng không hiểu được nó hắn.

Chỉ nghe hắn giải thích: "Thật đúng là trùng hợp, căn cứ vào hình ảnh điêu khắc trong thần miếu, giữa Kỳ lân và Tam Túc ô có mối liên

hệ với nhau, hiện tại ta muốn tìm được Tam Túc ô, các ngươi có hiểu ý ta không?"

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, ánh mắt Đồng Tại Thiên lấp lóe, không nghĩ tới vị bang chủ này lại để lộ ra một manh mối khác.

Phạm Cửu đáp: "Bang chủ yên tâm, chúng ta sẽ không quên chuyện quan trọng như thế."

Dữu Khánh: "Khi tìm hiểu tin tức thì không nên phô trương, đừng để người ta hoài nghi. Lấy thời điểm nở của hoa 'Nhất Nhật Phương' làm hạn định, mọi người nếu không có việc gì thì gặp lại nhau tại nơi này."

"Được." Đám bang chúng đáp lời đồng ý, rồi lần lượt tản đi.

Nhìn đám người rời đi, Dữu Khánh nhịn không được thở dài, hơn mười người vào thành là mất hơn mười vạn lượng bạc, mặc dù nói chi phí này tính vào chi tiêu của bang phái, kỳ thực là hẳn phải móc ra từ túi riêng, nhưng không còn cách nào khác, để người ta làm việc cho mình không bỏ tiền e rằng không được.

Khi bên cạnh đã không còn người khác, Mục Ngạo Thiết nhỏ giọng hỏi: "Ngươi cảm thấy khả năng bọn họ có thể tìm kiếm được tin tức về Tam Túc ô như thế nào?"

Dữu Khánh: "Nhiều người đi tìm hiểu luôn tốt hơn so với ít người. Phi Ưng bang nhiều người hơn, có lẽ bọn họ có thể tìm hiểu được thông tin liên quan… Đoạn Vân Du có thể đưa bút ký cho ta, tự nhiên thông tin về Tam Túc ô cũng không có vấn đề."

Mục Ngạo Thiết: "Thảo nào ngươi không chịu xử lý tên nội gian kia."

"Phi Ưng bang đông người như vậy, và cũng quen thuộc nơi đây hơn chúng ta, tại sao không sử dụng chứ." Dữu Khánh hừ một tiếng, xoay người nói: "Đi, đi hỏi thăm xem 'Sự kiện Đồng Tước võ' kia rốt cuộc là thế nào."

Về tình huống có liên quan đến "Sự kiện Đồng Tước võ", Đồng Tại Thiên chỉ biết rõ đại khái, và chỉ là nghe người ta nói lại, gã cũng không nắm rõ tình hình cụ thể.

Mặt khác, đám bang chúng đều không đồng ý tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ" .

Chương 792: Giống như là đầu lĩnh

Nguyên nhân không tán thành rất rõ ràng, đó không phải là chuyện mà tiểu bang phái chỉ có mười mấy người như bọn hắn có thể ăn được, những bang phái tham gia đều là bang phái đỉnh cấp tại Thiên Tích sơn, Đồng Tại Thiên cũng đã nói rồi, là sẽ chết người. Cho dù có muốn tìm sâm Kỳ Lân đến đâu cũng không quan trọng bằng mất mạng, không ai muốn đi tìm chết.

Tuy nhiên, tâm lý của hai sư huynh đệ Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thì khác, đỉnh cấp bang phái ư? Tại trước mặt môn phái như Côn Linh sơn, loại này tính là cái rắm!

Với những bang phái được gọi là đỉnh cấp đó, bọn hắn sẽ tôn trọng thực lực của người ta, nhưng sẽ không sợ hãi, một chính là một, hai chính là hai, chuyện nào ra chuyện nấy, về mặt tinh thần, bọn hắn có thể ung dung đối diện.

Đương nhiên, Mục Ngạo Thiết cũng cảm thấy không cần phải cưỡng ép xông vào, y nhận ra được Dữu Khánh xuống nước với đám bang chúng chỉ là kế hoãn binh, tên gia hỏa lão Thập Ngũ này rõ ràng vẫn chưa bỏ qua Đồng Tước hồ. Khi đuổi kịp Dữu Khánh, y đi bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: "Việc không thể làm thì thôi đi, không cần cưỡng ép, cá và gấu, không thể có cả hai. Mục đích chính của chúng ta vẫn là Tam Túc ô. Tấm thẻ bài trên tay lão Thất có giá trị hơn cả sâm Kỳ Lân, mở ra được huyền bí trong đó là quan trọng nhất."

Căn cứ vào phản ứng của tấm thẻ bài khi được kích hoạt, bọn hắn đánh giá đây là một kiện pháp bảo của tiên gia trong truyền thuyết.

Thử hỏi, nắm giữ được một kiện pháp bảo tiên gia là khái niệm gì?

Nếu có pháp bảo tiên gia để phòng thân, sẽ không phải sợ người nào, đến lúc đó là có thể công khai ngang nhiên đi tìm Thiên tuyền và Nhân tuyền, không cần phải lo lắng lén lén lút lút nữa.

Mỗi lần ra khỏi nhà một chuyến liền phải đổi một cái tên khác, bọn hắn thực sự chịu quá đủ kiểu sống đó rồi.

Cảm giác thú vị, mới mẻ khi trốn ở trong lòng đất U Giác Phụ cũng đã trôi qua, hiện tại bọn hắn dần dần cảm thấy có chút mờ mịt tăm tối, chốn phồn hoa bên ngoài thật tốt.

Đương nhiên, với thực lực khi có được pháp bảo tiên gia, tiền bạc chắc cũng không phải là vấn đề.

Có lẽ còn có thật nhiều mỹ nhân để ôm để ấp a?

Bọn hắn không thể cưỡng lại được sự cám dỗ có thể nắm giữ pháp bảo tiên gia, đây mới là mục đích trọng yếu trong chuyến đi này của bọn hắn.

Dữu Khánh tạm dừng bước chân, không có đi đến nơi có nhiều người, sợ bị người khác nghe được nội dung nói chuyện này, "Ngươi nghĩ rằng hiện tại ta muốn xông đến Đồng Tước hồ, chỉ là vì sâm Kỳ Lân chó má kia sao?"

Mục Ngạo Thiết không hiểu: "Chẳng lẽ, trong số các manh mối ở thần miếu, Tam Túc ô thật sự có mối liên hệ với Đồng Tước hồ hay sao?"

Dữu Khánh quan sát xung quanh một vòng rồi xoay người lại đối diện với y, hỏi: "Từ các loại dấu hiệu co đến hiện nay, ngươi cảm thấy Tam Túc ô có dễ tìm không?"

Mục Ngạo Thiết không biết vì sao hắn lại hỏi như vậy, nhưng vẫn nghiêm túc suy tư một lúc, rồi chậm rãi đáp: "Không dễ tìm, cho đến bây giờ, dường như chưa có một người nào nhìn thấy hang ổ của Tam Túc ô. Dựa vào thông tin có được từ Thanh Nha, không biết vị trí chính xác của Tam Túc ô. Tổng hợp các thông tin, cũng chỉ có thể đoán chừng Tam Túc ô có nhiều khả năng đến từ Thiên Tích sơn."

Dữu Khánh hỏi tiếp: "Dựa vào chừng này người của chúng ta, nhất định có thể tìm được Tam Túc ô ở Thiên Tích sơn này sao? Lão Cửu, ngươi có nghĩ tới hay không, lỡ như mấy người chúng ta giày vò lui giày vò tới đều tìm không được thì sao chứ?"

Mục Ngạo Thiết hoài nghi, "Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?"

Dữu Khánh: "Tình hình tại Thiên Tích sơn này quá phức tạp, và quá hỗn loạn, tại nơi này, khả năng tìm hiểu thông tin của chúng ta rất có hạn."

Mục Ngạo Thiết nghi hoặc, "Có liên quan gì tới Đồng Tước hồ?"

Dữu Khánh: "Là Đồng Tước hồ và Khối Lũy thành có liên quan, là Đồng Tước hồ có mối quan hệ với Nhiếp Nhật Phục."

Mục Ngạo Thiết vẫn là đầu óc mơ hồ, bất mãn nói: "Có rắm thì trực tiếp thả ra đi."

Dữu Khánh liếc mắt khinh bỉ, lần nữa hỏi tiếp: "Tại Thiên Tích sơn này, ai có thể tin tức linh thông hơn Khối Lũy thành, ai có thể tin tức nhanh nhạy hơn Nhiếp Nhật Phục?"

Mục Ngạo Thiết lập tức bừng tỉnh hiểu ra, "Ngươi muốn thông qua Đồng Tước hồ để xây dựng mối quan hệ với Khối Lũy thành, sau đó mượn dùng năng lực nắm bắt thông tin của Khối Lũy thành?"

Dữu Khánh giơ tay nhéo nhéo một sợi râu mép bị xoăn trên khóe môi, giựt ra, "Nếu như Nhiếp Nhật Phục giống như lời Đồng Tại

Thiên đã nói, vô cùng cẩn thận, tọa trấn Thiên Tích sơn này nhưng lại không phát triển thế lực cho mình, có thể là thật sự sợ rước lấy phiền phức, hơn nữa, thành phần ra vào Thiên Tích sơn này cũng quá phức tạp, căn cứ vào phong cách hành sự của Khối Lũy thành mà chúng ta đã biết, nếu chúng ta chủ động tìm tới mà không giải thích rõ ràng lai lịch và bối cảnh, Khối Lũy thành chắc hắn sẽ không có mối liên hệ gì với chúng ta.

Vấn đề là, nếu như chúng ta nói rõ ràng danh tính và lai lịch của chúng ta, e rằng Nhiếp Nhật Phục chưa chắc đồng ý có qua lại với chúng ta, về sau không chừng còn sẽ bị không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chú tới.

Nếu là thay Khối Lũy thành trông nom Đồng Tước hồ thì sẽ khác, hai bên ít ít nhiều nhiều dù sao cũng phải có qua có lại a? Khi đã qua lại thường xuyên sẽ dần dần quen thuộc, tự nhiên liền có thể tìm được cơ hội nhờ người hỗ trợ. Đã có được Khối Lũy thành làm bối cảnh, tại Thiên Tích sơn này chúng ta cũng sẽ làm việc thuận lợi hơn. Đương nhiên, nếu như có thể tiện thể tìm được sâm Kỳ Lân, đó là chuyện quá tốt, tại sao lại không làm?”

Mục Ngạo Thiết hơi chút suy tư rồi khẽ gật đầu, cuối cùng đã hiểu được ý đồ của hắn, nhưng y không thể không đối diện với thực tế, “Ý nghĩ không sai, mấu chốt là có làm được không? Còn không biết Nhiếp Nhật Phục sẽ ra đề mục như thế nào. Xét về thực lực bang phái, chúng ta không là gì cả, xét về thực lực cá nhân, ta nghe nói một ít bang phái đỉnh cấp, bang chủ thậm chí là cao thủ Thượng Huyền, ngươi mặc dù là đệ nhất Triêu Dương đại hội, đơn đấu với người ta cũng chịu không nổi.”

Dữu Khánh: “Trước tiên tìm hiểu xem rốt cuộc là như thế nào đã, nếu như có thể, vậy thì thử xem, cùng lắm thì bỏ cuộc giữa chừng.”

Mục Ngạo Thiết giội một gáo nước lạnh: “Ta cảm thấy không cần thử, cơ bản không có khả năng chiến thắng.”

Dữu Khánh: "Nếu ngươi nghĩ như vậy, thì chúng ta không cần làm gì nữa cả. Hơn nữa, không thắng được cũng không sao, người khác có thể thắng thì để người ta thắng, cùng lắm thì giải tán Hạt Tử bang, tìm tới nơi nương tựa vào người thắng, rồi nghĩ cách vòng vèo tạo dựng mối quan hệ với Khối Lũy thành cũng được. Ít nhất sẽ dễ dàng hơn so với trực tiếp liên hệ với Khối Lũy thành? Đương nhiên, nếu mình thắng được, chính mình có thể làm chủ Đồng Tước hồ là tốt nhất, thuận lợi nhất."

Mục Ngạo Thiết im miệng không nói nữa, nhận thấy trẻ tuổi thật là tốt, thật sự dám nghĩ dám làm.

Dữu Khánh phất tay ra hiệu tiếp tục đi dạo.

Hai người đi dạo loanh quanh một hồi, rồi nhìn thấy một đám người tụ tập xem náo nhiệt bên ngoài một cửa hàng, bên trong ồn ào vô cùng, trong đó có một người rõ ràng là mặc trang phục Hạt Tử bang. Dữu Khánh tiến tới vỗ vỗ vai người này, người này quay lại nhìn, thấy là bang chủ, vội xoay người lại chào hỏi, chính là Phạm Cửu.

Hắn hỏi đang xem chuyện gì, Phạm Cửu nói có người bị yêu thú kịch độc tấn công, đang tại trước cửa y quán cầu chữa trị, nhưng mà không đủ tiền, vì vậy y quán từ chối cứu chữa cho người bị thương.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết lập tức chen vào trong đám người, xem xét, phát hiện thấy một người đàn ông đang nằm trên bậc thang cầu xin y quán chữa trị, nước da đã trở nên xanh đen, vết thương trên đùi cũng chảy ra máu đen, và còn bốc mùi tanh tưởi, thực sự là chỉ còn dựa vào một hơi chân khí để giữ mạng.

Y quán nhìn như không thấy, làm như lực bất tòng tâm, y quán nơi này tự nhiên là thuộc về bản thân Khối Lũy thành.

Vì vậy người bị thương lại quay sang cầu xin mọi người hỗ trợ tiền bạc, nói rằng sau này nhất định sẽ trả lại gấp đôi, vân vân.

Một đám người vây xem dồn dập lùi lại một chút, rồi lần lượt tản đi, Dữu Khánh cũng không có phát huy tinh thần cứu tai dân như hồi đó, cũng coi như sự việc không liên quan tới mình, xoay người rời đi.

Tính chất lúc này không giống trước, người đi tới nơi đây không phải là không có đường sống, đa số đều là không thỏa mãn với hiện tại, muốn tìm kiếm được nhiều của cải và tài nguyên hơn, đều là người bí quá hóa liều, không đáng được đồng cảm. Sư huynh đệ bọn hắn tự biết mình cũng vậy, nếu thật sự gục ngã tại nơi đây, cũng không đáng được đồng cảm.

Nếu đã gặp được nhau, Phạm Cửu cũng đuổi theo đồng hành cùng sư huynh đệ hai người.

Trên đường đi đột nhiên gió to nổi lên vù vù, những cửa hang to to nhỏ nhỏ đều ù ù hú vang, các đèn lồng nhiều màu treo bên ngoài cửa hàng đung đưa lắc lư như cầu vồng, quần áo của người đi đường cũng bị gió thổi tung bay, có thể biết bên ngoài nhất định là cuồng phong đang gào thét.

Đây coi như là một điểm đặc biệt của Khối Lũy thành, bên trong lòng núi cũng có thể hóng gió giống như bên ngoài.

Sau cơn cuồng phong là một trận mưa to đột ngột đổ xuống, lúc đầu ngươi bên trong thành không cảm nhận được bên ngoài đang đổ mưa, bởi vì phía trên có tầng tầng che chắn, về sau bên trong thành bắt đầu xuất hiện những dòng nước lớn nhỏ khác nhau, lúc này, người trong thành mới biết ngoài trời đổ mưa.

Trên một con đường, ba người Dữu Khánh dừng chân nhìn phía trước, nhìn thấy một thác nước ào ào đổ xuống tại phía trước, mà dưới chân bọn hắn vẫn khô rang, thác nước đổ xuống tách ra chạy theo hai bên đường, hoặc rót vào giữa khe hở của những tảng đá khác.

Ba người đi không bao xa, lại nhìn thấy nước tràn ra từ trong một tửu lầu, đứng ở cửa vào là có thể nhìn thấy bên trong có một cái

mương nước cạn, một bàn khách khứa nâng chén cụng nhau bên cạnh dòng nước chạy róc rách, vừa nghe nước chảy vừa ăn uống, không chút phật lòng.

Ba người đoán rằng chi phí ăn uống ở trong này rất đắt, nhưng những người ăn uống, vui chơi giải trí được ở đây đều là người có tiền, bọn hắn liền xoay người rời đi.

Dọc theo đường đi, bọn hắn nhìn thấy không ít kỳ quan nước chảy ra từ bên trong cửa hàng, có một số thì nước trực tiếp phủ tại mặt ngoài tường cửa hàng, nhưng hiếm thấy có nước chảy tràn trên đường, bọn hắn xem như đều được mở rộng ánh mắt.

Một trận mưa tạo ra cho Khối Lũy thành có một phong thái khác.

Tại phía sau một nơi màng nước đổ xuống róc rách, Đồng Tại Thiên và Đoạn Vân Du đứng một chỗ thì thầm to nhỏ, hai người đều đã thay đổi đồng phục bang phái trên người, thực sự là dấu hiệu nhận biết quá mức rõ ràng.

"Đồng Tước hồ, Tam Túc ô…"

Nghe xong báo cáo, Đoạn Vân Du lúc đầu phấn chấn, cuối cùng đã lấy trộm được manh mối về sâm Kỳ Lân, nhưng rồi rất nhanh lại rơi vào suy tư, cất tiếng lẩm bẩm.

Một lúc lâu sau, y mới khẽ lắc đầu nói: "Diện tích Đồng Tước hồ quá lớn, lại là thủy vực, hơn nữa có bối cảnh tại đó, không dễ tìm. Hơn nữa, Tam Túc ô đến cùng có quan hệ gì với sâm Kỳ Lân chứ? Hắn cũng không nói rõ ràng, cho dù chúng ta tìm được Tam Túc ô thì phải làm thế nào?"

Đồng Tại Thiên: "Thái độ của hắn rất rõ ràng, chắc chắn là còn có manh mối quan trọng khác mà hắn chưa để lộ ra."

Đoạn Vân Du lẩm bẩm, nhắm vào "Dự kiện Đồng Tước võ'…"

Đồng Tại Thiên: "Tên này rất bốc đồng, rất hời hợt đối với lời khuyên nhủ của mọi người, làm cho mọi người đều không có nắm chắc, cảm thấy hắn vẫn không có bỏ qua."

Đoạn Vân Du ngẩng đầu nhìn màng nước, trầm ngâm nói: "Ta đã giao thủ với hắn, mười mấy người gồm cả Tả Hữu hộ pháp đều không thể đối địch với hắn, ngay cả ta chỉ vừa đối mặt cũng bị hắn ép lui, thực lực không phải chuyện đùa. Tại trong Sơ Huyền cảnh giới, hắn chắc chắn thuộc loại đỉnh cấp nhất. Trong Tu Hành giới, loại này tuyệt đối không phải hạng người vô danh… Hắn nếu như cứ giữ ý đồ với Đồng Tước hồ, chưa chắc đã là không biết tự lượng sức mình. Nếu hắn đã dám làm, cứ để hắn ở phía trước mở đường cho chúng ta, có gì không được chứ?"

Đồng Tại Thiên gật gật đầu, "Vậy khi phản đối, ta sẽ không cần quá quyết liệt."

Đoạn Vân Du gật đầu, rồi móc ra từ trong tay áo một xấp ngân phiếu, mặc kệ Đồng Tại Thiên khách sáo đùn đẩy từ chối, y vẫn cưỡng ép kín đáo đưa cho gã để dự phòng…

Trên sân thượng tầng cao nhất của Thạch Tâm cư, Liên Ngư đi chân trần, co một chân ra sau, bờ mông tựa vào lan can, nhìn phong cảnh đẹp đẽ bên trong Bách Trượng đình, những dòng nước chảy phản chiếu ánh sáng rực rỡ từ các loại đèn lồng, vị trí này của nàng ta cũng là điểm ngắm cảnh tốt nhất trong Bách Trượng đình.

Hổ Nữ từ bên trong phòng đi ra.

Liên Ngư không quay đầu lại, nói: "Đừng có quấy nhiễu tâm tình của ta. Về chuyện khách sạn, ta đã nói rồi, chỉ cần không phải đại sự, tự các ngươi quyết định."

Hổ Nữ ở bên cạnh cười nói: "Tên Trương Chi Thần kia đã quay lại rồi. Có chút chuyện thú vị, lão bản nương có muốn nghe không?"

Liên Ngư nghiêng nghiêng đầu, "Nếu là không có gì hay ho, coi chừng ta trừng trị ngươi."

Nếu không đề cập tới, thiếu một chút nàng ta đã quên mình còn có quan tâm tới tên "Trương Chi Thần" kia.

Hổ Nữ vừa cười vừa nói: "Lúc trước ở bên ngoài, một số tình huống không dễ tìm hiểu, trở về trong thành thì dễ dàng hơn rồi. Theo tìm hiểu, Hạt Tử bang đã bị hủy diệt. Đám người mới kia đã cải tổ lại Hạt Tử bang. Bọn họ nói bang chủ của mình là một người trong số đó, tên là Phạm Cửu. Nhưng theo người của chúng ta quan sát, Trương Chi Thần càng giống như là đầu lĩnh của bọn họ, Phạm Cửu trái lại tựa như là người hầu."

"A!" Đang cảm thấy buồn chán, Liên Ngư cuối cùng nảy sinh chút hứng thú, quay đầu lại, ánh mắt lấp lóe hỏi: "Không để cho người khác biết được mình là thủ lĩnh, muốn làm gì chứ?"

Hổ Nữ: "Trương Chi Thần đến 'Cống sơn đường', đang ở đó tìm hiểu thông tin về 'Sự kiện Đồng Tước võ', hình như hắn đang quan tâm tới 'Sự kiện Đồng Tước Võ', nhưng thực lực Hạt Tử bang của hắn thực sự chẳng ra gì, nhân số trong bang cũng không đạt được yêu cầu để đăng kí. Mặt khác, bên trong Hạt Tử bang xuất hiện một nội gian, vừa rồi còn âm thầm chạm mặt cấu kết với Bang chủ Phi Ưng bang, không biết đang mưu đồ bí mật gì."

Chương 793: Muốn lúc nào có lúc đó

Nói đến đây, dường như sợ Liên Ngư không hiểu rõ điều này có ý gì, cô ta lại đặc biệt bồi thêm một câu nhắc nhở, "Trước khi cải tổ, Hạt Tử bang chính là bị Phi Ưng bang tiêu diệt."

Hơi chút suy tư, Liên Ngư đứng thẳng dậy, "Ý của ngươi là, việc Hạt Tử bang lúc trước bị tiêu diệt, có khả năng liên quan với tên nội gian

này "

Hổ Nữ, "Nghi ngờ có khả năng này, đang điều tra xác nhận xem tên nội gian đó có phải là cựu thành viên Hạt Tử bang hay không."

Liên Ngư cũng chỉ suy nghĩ về việc này vài lần, sau đó xoay chuyển dòng suy nghĩ, lại thì thầm lẩm bẩm, "Cảm thấy hứng thú với 'Sự kiện Đồng Tước võ' sao?"

Nàng ta quay đầu lại hỏi Hổ Nữ, "Hình như tư cách để dự thi Sự kiện Đồng Tước võ cũng không cần quá nhiều người a?"

Hổ Nữ đáp "Hạt Tử bang hiện tại chỉ có mười bốn người, kể cả người có thể là nội gian kia."

Liên Ngư, "Chắc hẳn không khó để tuyển thêm một số người nữa."

Hổ Nữ, "Bây giờ mới tuyển thêm chút người góp cho đủ số, có thể có thực lực tham gia cạnh tranh Sự kiện Đồng Tước võ sao? Biết không thể làm mà vẫn làm, ý là như thế nào? Còn có, tên giả mạo Thiêu Sơn lang kia vẫn một mực theo đuôi tại phía sau Hạt Tử bang."

Liên Ngư suy nghĩ một chút, nở nụ cười khoe hàm răng trắng, "Ngay cả Thiêu Sơn lang cũng dám giả mạo, còn ngấp nghé 'Sự kiện Đồng Tước võ'. Xem ra tên Trương Chi Thần này còn giấu giếm mưu đồ gì đó ở phía sau không muốn cho ai biết. Người này, e rằng chúng không thể tuyển dùng được rồi. Tuy nhiên, vẫn nên bố trí người theo dõi chặt chẽ vào, để xem hắn rốt cuộc muốn làm gì."

"Vâng." Hổ Nữ đáp, rồi sau đó do dự nói: "Lão bản nương, dựa vào tai mắt của chúng ta, rất khó khăn để nắm bắt được toàn bộ động tĩnh của mục tiêu. Tên Trương Chi Thần này dám giả mạo cả Thiêu Sơn lang, sợ rằng mưu đồ không nhỏ. Hay là, chúng ta báo cho Thành chủ để Thành chủ xử lý."

Vừa nghe nói tới Thành chủ, Liên Ngư lập tức thay đổi sắc mặt, ngoảnh đầu xoay người, lại nhìn chăm chú những dòng nước chảy róc rách bên ngoài Bách Trượng đình, mặt không biểu cảm nói: "Người ta đã nói rồi, hắn là hắn, ta là ta, không nên ghép vào một khối thì không nên cưỡng ép, không muốn ở lại thì có thể rời đi. Người ta đã xác định rõ ràng quan hệ rồi, chúng ta có cần phải làm mặt nóng dán vào cái mông lạnh của người ta sao?"

Hổ Nữ cất tiếng cười khổ, lắc đầu, không nói gì nữa.

Dưới chân núi ngoài thành, nơi cửa hàng "Đương Tự Tại", bên ngoài mưa to tầm tả, Nam Trúc thảnh thơi ở bên trong, vẻ mặt cười như tặc kiểm kê một đống ngân phiếu trên tay.

Gã vừa mới làm xong một vụ buôn bán lớn, một lần bán ra hai mươi thanh vũ khí.

Có được khách hàng lớn này là nhờ gã lớn tiếng quảng cáo.

"Bán vũ khí rẻ nhất Thiên Tích sơn đây!" Gã cứ liên tục hô to như vậy một hồi, kết quả đúng là đã gọi được một nhóm người tới đây trong cơn mưa to. Nhóm người này từ trong thành đi ra, cố ý đến chỗ gã nhìn xem. Sau khi đánh giá chất lượng các loại đao kiếm, đám người mua một lần hai mươi món, rồi không biết đi đâu, dù sao chính là ném tiền lại liền biến mất trong màn mưa to ngoài thành.

Đang rất hạnh phúc đếm ngân phiếu, bên ngoài đột nhiên lóe lên một bóng người, gã ngẩng đầu lên nhìn, nhận thấy không phải là ai khác, chính là Bách Lý Tâm, vui vẻ hỏi: "Về rồi à?"

Bách Lý Tâm gật gật đầu, nàng không ở lại trong thành quá lâu, sau khi tìm thấy Dữu Khánh thì làm như không quen biết, khi đi sát qua bên cạnh thì nhỏ giọng báo cho hắn biết Phi Ưng bang đã theo tới.

Không phải nàng cho rằng Phi Ưng bang dám làm xằng bậy tại Khối Lũy thành, chỉ là để đúng lúc nhắc nhở cho Dữu Khánh và Mục Ngạo

Thiết biết một tiếng, giúp bọn hắn thuận lợi đưa ra quyết định, tránh xảy ra sơ suất.

Lúc này, nàng nhìn thấy ngân phiếu trên tay Nam Trúc, lại quay đầu nhìn xem dòng chữ "Bán vũ khí rẻ nhất Thiên Tích sơn" treo trên tường, đại khái đã biết được xấp ngân phiếu này từ đâu mà có…

Không nói thêm gì nhiều, nàng nhìn nhìn xung quanh rồi lắc mình trốn vào bên trong.

Nam Trúc cũng chỉ tùy tiện khách sáo hai câu, tạm thời không có lòng dạ suy nghĩ tới Bách Lý Tâm đang nằm trước mặt, đám người kia mua đồ thậm chí còn không thèm đếm rõ số tiền, ném tiền lại liền bỏ đi, có vẻ thần thần bí bí.

Sau đó, gã đếm lui đếm tới mấy lần, xác nhận chính xác là sáu mươi vạn lượng, không sai, gã mới lấy sổ ra, suy suy nghĩ nghĩ một hồi rồi viết vào trong sổ, bán ra hai mươi thanh binh khí, nhập sổ hai mươi vạn lượng.

Sau đó, từ trong sáu mươi vạn lượng ngân phiếu, gã đếm đếm, rút ra hai mươi vạn bỏ xuống, số ngân phiếu còn lại toàn bộ nhét vào trong túi riêng của mình, cuối cùng gấp sổ lại, kẹp hai mươi vạn lượng ngân phiếu đó vào trong, cất đi, để đó về sau báo cáo kết quả kinh doanh với lão Cửu và lão Thập Ngũ.

Nào ngờ vừa mới đứng dậy, ngẩng đầu lên thì phát hiện thấy Bách Lý Tâm đang an vị ở trên kệ một bên lối đi nhỏ, chằm chằm theo dõi nhất cử nhất động của gã, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Gã lập tức cảm thấy phiền muộn, không nghĩ tới nữ nhân này lại làm ra việc nhìn trộm chuyện riêng tư của mình.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ lại, trong lòng gã lại trào dâng niềm vui, phải chăng đây là biểu hiện của sự chú ý và quan tâm.

Hai người nhìn nhau một hồi, tròng mắt Nam Trúc xoay tròn chuyển động, trong lúc gã đang suy nghĩ xem nên giải thích như thế nào thì Bách Lý Tâm phá vỡ sự im lặng, "Ngươi đang làm giả sổ sách!"

"Nhìn xem ngươi nói cái gì?" Nam Trúc hơi chút bối rối, sau đó rất nhanh liền nghiêm trang nói: "Ta làm vậy cũng là vì tốt cho ngươi, ra ngoài làm việc không cần dùng tới tiền sao? Chưa nói tới việc gì khác, chỉ tính tới một chuyến vào thành của ngươi, đó chính là một vạn lượng, ai bỏ tiền ra? Ngươi cảm thấy hai người bọn hắn có thể bỏ ra khoản tiền đó cho ngươi sao? Sau này, khi ngươi ra khỏi cửa mà không có tiền tiêu, nếu ngay cả ta cũng không có tiền, ngươi sẽ mở miệng hỏi hai người bọn hắn sao?"

Bách Lý Tâm lập tức trầm mặc, bất kể lý lẽ của đối phương có miễn cưỡng hay không, trên thực tế, nàng quả thực rất thiếu tiền, quả thực cũng chỉ có tên mập mạp này mới đưa tiền cho mình tiêu.

Nam Trúc quan sát vẻ mặt nàng một hồi rồi tiếp tục rèn sắt khi còn nóng, "Nếu như không phải vì ngươi, ta cũng sẽ không làm như vậy. Sở dĩ ta làm như vậy, thật sự là vì tiện cho ngươi. Ta thực sự chịu không nổi với sự keo kiệt của hai tên đó. Ngươi yên tâm đi, nơi địa phương quỷ quái này, rất khó gặp lại người đã mua đồ. Chỉ cần ngươi, ta không nói ra, hai bọn hắn không thể biết được chúng ta đã bán với giá nào."

Bách Lý Tâm khẽ thở dài, không biết nên nói cái gì, chỉ là cảm thấy vị này làm giả sổ sách ăn gian tiền có phần quá hung dữ, trực tiếp một mình chiếm riêng trước hai phần ba, một phần ba còn lại về sau e rằng sẽ tiếp tục chia đều cùng hai vị khác.

Cống Sơn đường, nằm tại nơi cao nhất dưới tảng đá khổng lồ ở đỉnh của Khối Lũy thành, đây là một trung tâm xử lý các sự vụ đối ngoại của Khối Lũy thành.

Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và Phạm Cửu từ bên trong đi ra, vẻ mặt người sau có chút thấp thỏm bất an, gã phát hiện thấy quả nhiên không sai, bang chủ vẫn còn suy nghĩ về "Sự kiện Đồng Tước võ".

Vừa rồi, ngay tại trước mặt gã, Dữu Khánh hỏi thăm chi tiết về việc đăng kí tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ" với nhân viên của Khối Lũy thành.

Thực ra cũng không có yêu cầu gì phức tạp, chỉ cần là bang phái hoạt động tại trong Thiên Tích sơn đều có thể đăng kí tham gia, Khối Lũy thành không quan tâm bang phái đăng kí có danh tiếng tốt hay xấu, càng không quan tâm thực lực của bang phái như thế nào, thực lực ra sao không phải người nào muốn nói là nói, Khối Lũy thành sẽ kiểm tra.

Chỉ là có một chút yêu cầu nhỏ, số lượng thành viên bang phái ít nhất phải từ năm mươi người trở lên, số lượng thành viên quá ít là vô dụng, quản không nổi một vùng thủy vực lớn như vậy.

Một điều kiện nữa chính là phí đăng kí là mười triệu lượng, khi đã nộp tiền đăng kí, bất kể có thành công hay không, sẽ không hoàn trả lại.

Khi đăng kí, bang phái tham gia còn phải kí một bản thỏa thuận, nếu như cạnh tranh thành công, trong vòng ba năm bang phái không được giải tán và các thành viên bang phái cũng không được rời khỏi bang phái. Sau khi đủ ba năm, các ngươi muốn thế nào cũng được. Điều này cũng cho thấy, một lần "Sự kiện Đồng Tước võ" chỉ có thể quản lý Đồng Tước hồ ba năm, ba năm sau lại sẽ tranh đoạt lại lần nữa.

Sau khi tranh đoạt thành công, mỗi ngày phải cung cấp miễn phí số lượng thủy sản tươi sống nhất định cho Khối Lũy thành. Và, giá bán thủy sản của hồ ra bên ngoài không thể thấp hơn tiêu chuẩn mà Khối Lũy thành đặt ra, đề phòng đánh bắt bừa bãi vì số lượng.

Nói chung, nếu như làm trái thỏa thuận, Khối Lũy thành sẽ thực hiện trừng phạt, là loại trừng phạt sẽ mất mạng.

Đối mặt với những yêu cầu này, vẻ mặt của Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết khi đi ra cửa không quá dễ coi.

Những điều kiện khác còn chấp nhận được, chỉ riêng chi phí đăng kí cần tới mười triệu lượng, không khỏi cũng quá mức đi, trọng điểm là bất kể thành công hay thất bại đều sẽ không trả lại cho ngươi, đối với hai người mà nói, quả thực kinh khủng.

Nhưng người của Khối Lũy thành nói cũng có lý, chỉ cần có số lượng người đông đúc tụ tập một chỗ thì phải có quy củ, không thể kẻ lung tung nào muốn đến thử vận may đều được, quá trình quá cồng kềnh bề bộn cũng không giám thị nổi, nếu một bang phái ngay cả mười triệu lượng cũng không bỏ ra nổi, còn dám nói có thực lực kiểm soát Đồng Tước hồ sao?

Vì vậy, rất hiển nhiên, bất kể là yêu cầu về số lượng thành viên bang phái tối thiểu, hay là hạn mức chi phí đăng kí báo danh, đều cho thấy, các điều kiện nhìn như không có gì phức tạp này thực ra ngay từ đầu đã tiến hành một trận sàng lọc và loại bỏ.

Sau khi ba người đi tới một nơi yên lặng, Phạm Cửu gọi bọn hắn lại dò hỏi, "Bang chủ, thật sự sẽ đăng kí tham gia sự kiện Đồng Tước võ sao?"

Dữu Khánh bình tĩnh nói "Có gì phải sợ, nếu thực sự không được thì có thể bỏ cuộc giữa chừng."

Nghe nói như thế, Phạm Cửu ngẩn người ra, ngẫm nghĩ lại một chút, hình như là không có vấn đề gì, nếu nguy hiểm thì bỏ cuộc a, nhưng gã vẫn khó khăn nói: "Bang chủ, nếu như muốn đăng kí tham gia, ta cũng không phản đối, nhưng có một điểm, khi đăng kí thì không thể dùng tên của ta đảm nhiệm bang chủ để báo danh."

Lúc trước bảo gã giả mạo làm bang chủ, lúc không có việc gì gã còn có thể chấp nhận, bởi vì không quan trọng, nhưng đây là lấy danh bang chủ để tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ", làm sao được? Lỡ xảy ra chuyện gì, Hạt Tử bang bị khiển trách thì người đứng mũi chịu sào chính là bang chủ, gã là sẽ không gánh trách nhiệm này.

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Phạm tiên sinh không cần suy nghĩ nhiều, nếu quả thật có tham gia, khi báo danh ta sẽ viết ta là bang chủ, khi phô trương đối ngoại thì nói ngươi là bang chủ. Vậy được chứ?"

Sở dĩ có yêu cầu kỳ quái như thế, chính là để đề phòng Nam Trúc biết rõ hắn và lão Cửu chiếm riêng tiền tài.

Phạm Cửu nghẹn nghẹn trong họng, gã thực sự không hiểu, khi đăng kí thì đã viết rõ cho Khối Lũy thành biết ngươi là bang chủ, đã bộc lộ ra rồi, còn cần phải che giấu sao?

Gã không nghĩ ra, nhưng vẫn có thể chấp nhận, đành cười khổ gật đầu đồng ý.

Sau đó sư huynh đệ hai người còn có một số chuyện muốn trao đổi riêng với nhau, nên sau khi trấn an Phạm Cửu mấy câu xong, bọn hắn liền đuổi gã đi.

Đã không còn người khác, sư huynh đệ hai người chui vào một góc vắng lặng, thì thầm trao đổi với nhau.

"Mười triệu lượng a, khả năng chiến thắng của chúng ta không lớn, nếu không thắng được sẽ mất sạch. Lúc trước tại phía bên thần miếu, tổng cộng cũng chỉ kiếm được hơn mười triệu lượng, chúng ta không thể đảo mắt liền đập hết vào bên trong này a!" Mục Ngạo Thiết thể hiện sự lo lắng mãnh liệt.

"Mẹ nó." Dữu Khánh cũng sờ sờ chút ria mép của mình, cất tiếng chửi bậy, "Chúng ta rất khó khăn mới kiếm được kiếm chút tiền như vậy, đám gia hỏa này tại sao lại kiếm tiền dễ dàng như thế chứ? Chẳng làm gì cả, chỉ thu tiền đăng kí báo danh đã không biết thu được bao nhiêu là tiền."

Bảo hắn bỏ ra mười triệu lượng để làm một việc mà hắn không nắm chắc, hắn cũng sẽ đau lòng vô cùng. Hắn nhận thấy kế hoạch tốt đẹp mình tưởng tượng ra lúc trước không vượt qua được cửa ải

“Tiền bạc” này. Không có tiền, thậm chí tư cách chơi đùa cũng không có, quả thực quá vô nghĩa.

Mục Ngạo Thiết nói tiếp: "Hơn nữa, yêu cầu số lượng thành viên ít nhất năm mươi người, bên này chỉ có hơn mười người, tất cả đều không muốn tham gia, đi đâu tìm cho đủ năm mươi người bằng lòng theo chúng ta mạo hiểm tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ" chứ?"

Tay Dữu Khánh buông tha cho chút ria mép bên khóe miệng, khoát tay áo, "Không cần lo lắng về việc không đủ số lượng thành viên, muốn lúc nào có lúc đó."

Mục Ngạo Thiết, "Giống như Tào Định Côn lừa gạt chúng ta hả? Tùy tiện kéo theo một đám ô hợp đi tranh đoạt với những bang phái đỉnh cấp kai sao? Sẽ là hỗ trợ hay là cản trở?"

Dữu Khánh xì một tiếng, "Không cần phải đi lừa gạt tân nhân gia nhập, Phi Ưng bang đã có sẵn rất nhiều nhân thủ hợp nhất từ lâu rồi."

Mục Ngạo Thiết ngay tại chỗ há hốc mồm, kéo một đám thành viên Phi Ưng bang làm thủ hạ sao? Một lúc lâu sau y mới kinh nghi hỏi: "Ngươi xác định có thể được?"

"Có gì mà không được, sau này cứ giao chuyện mời chào nhân thủ cho Đồng Tại Thiên là được. Uy hiếp hắn, nếu tuyển không được người thì để cho hắn xéo đi. Chỉ cần chúng ta thể hiện ra cho hắn biết nếu tham gia thì nhất định có thể tìm được sâm Kỳ Lân, có cơ hội để sắp xếp nhiều nhân thủ vào bên cạnh chúng ta tốt như vậy, Đoạn Vân Du làm sao bỏ qua cho được?

Đều là người do hắn bố trí sắp xếp vào, không thể chạy tới gây cản trở, có khi còn dùng tốt hơn cả đám người Hạt Tử bang của chúng ta. Có chuyện gì nguy hiểm cứ giao cho bọn họ xông tại phía trước, chết sạch cũng không sao. Về sau, nếu thiếu người lại tìm mượn của đến Phi Ưng bang."

Chương 794: Phú hào xa hoa

Thì ra là làm như thế, khóe miệng Mục Ngạo Thiết hơi co giật, y phát hiện thấy lão Thập Ngũ thực sự đủ cay độc.

"Được rồi, chuyện số lượng thành viên rất đơn giản, chỉ là chuyện tiền bạc có phần căng, có thể lấy lại được vốn không chứ? Đi, tiếp tục tìm người hỏi thăm thêm xem." Dữu Khánh thở dài, phất tay ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết cùng rời đi.

Về vấn đề này, vừa rồi hắn cũng có hỏi người của "Cống Sơn đường", nhưng người ta lười giải thích, chỉ một câu không biết rồi đuổi hắn đi, mà hắn thì không dám phát cáu.

Cũng may việc này không phải là chuyện gì bí mật, hai người bỏ ra một khoản tiền lớn đổi một bộ y phục, loanh quanh trong thành không bao lâu liền làm rõ được phí đăng kí này có đáng giá nghìn vạn hay không.

Tại trên đường đi, bọn hắn gặp được một lão già tương đối nói nhiều, từ lời nói thấy lão ta có vẻ khá quen thuộc Khối Lũy thành, bọ hắn lập tức sáp lại làm quen, và kéo sang một bên để thỉnh giáo.

Lão già vừa nghe hỏi tới vấn đề này liền cười ha hả, nói: "So với thu nhập, chút phí đăng kí này không đắt chút nào. Mấu chốt ở chỗ, đối với đại đa số bang phái mà nói, nếu tham gia cũng không có khả năng lấy được hạng nhất, khoản tiền này chẳng khác nào đã ném vào trong nước, không cần phải bỏ ra. Tiểu lão đệ, các ngươi thử nghĩ mà xem, lợi ích có thể khiến cho các bang phái đỉnh cấp tại Thiên Tích sơn nhảy ra cạnh tranh nhau, khoản thu về làm sao có thể nhỏ cho được.

Các ngươi thử tính mà xem, với loại cá đặc sản của Đồng Tước hồ, Khối Lũy thành quy định bán ra giá không thể thấp hơn một vạn lượng một con, một ngày chỉ cần có thể bán ra một ngàn con là có

thể thu về ngàn vạn lượng, ít một chút cũng không sao, tích lũy trong ba năm sẽ như thế nào chứ?"

Vừa nghe nói doanh thu một ngày có khả năng lên đến mười triệu, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết hít vào một hơi khí lạnh, trợn mắt há mồm. Dữu Khánh vội hỏi: "Mỗi ngày đều có thể bán được ngàn con sao?"

Lão già vuốt râu trả lời: "Ta cũng không biết, những người kiếm tiền kiểu này sẽ không công khai, nhưng có thể tưởng tượng được, thứ này không chỉ bán ra trong phạm vi Thiên Tích sơn, mà còn bán ra cho toàn bộ thiên hạ. Nghe nói, các Thiêu Sơn lang loanh quanh tại Đồng Tước hồ đó đều là được những kẻ có tiền tại các nơi trong thiên hạ thuê tới đây chọn mua, lộ phí còn đắt hơn cả tiền mua cá, nhưng đối với những kẻ thực sự giàu có đó mà nói, khoản tiền này không đáng kể chút nào.

Nghe đến đây, trong lòng sư huynh đệ hai người đã có cơ sở, bắt đầu âm thầm nhẩm tính, cho dù một ngày doanh thu chỉ khoảng trăm vạn, một năm cũng xấp xỉ bốn trăm triệu, hơn nữa có tới ba năm. Nếu trong ba năm đó, một ngày doanh thu ngàn vạn lượng, vậy thì thu nhập quả thực kinh khủng. Cho dù phần lớn phải chia cho các thành viên trong bang, phần còn lại cũng rất khổng lồ a. Sau khi trong lòng nhẩm tính ra con số đại khái, hai sư huynh đệ quay mặt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy sâm Kỳ Lân dường như cũng không còn thơm như trước nữa.

Lão già tiếp tục nói: "Ngoại trừ chi tiêu cho bang chúng, và mỗi ngày cung cấp một số thủy sản tươi ngon cho Khối Lũy thành, cũng không cần phải đầu tư gì quá nhiều. Nếu như ngay cả như vậy mà vẫn không lấy lại được một ngàn vạn lượng thì chuyện này có vẻ giỡn chơi rồi. Ít hơn một trăm ngàn vạn, thì những 'Sự kiện Đồng Tước võ' trước đó đã không thể khiến cho các bang phái đỉnh cấp kia liều mạng." Giọng điệu và ẩn ý mỉa mai của lão già giống như đang chế nhạo người thanh niên này kiến thức hạn hẹp.

Dữu Khánh nuốt khan nước bọt, hỏi: "Trong các 'Sự kiện Đồng Tước võ" trước đây, ngoài những bang phái đỉnh cấp ra, có khi nào có bang phái nhỏ một chút giành được chiến hay không?"

Mục Ngạo Thiết vừa nghe thấy lão Thập Ngũ hỏi lời này liền biết hắn đang nuôi chút hi vọng cho Hạt Tử bang.

Lão già cười ha hả: "Hẳn là không có. Cơ bản đều bị đại bang phái có thực lực mạnh lũng đoạn."

Dữu Khánh ít nhiều có chút không cam lòng, "Lẽ nào bang phái nhỏ không có một chút cơ hội nào hay sao?"

Lão già lắc lắc đầu như thể nghe thấy một câu chuyện cười, "Cánh tay không lay chuyển được bắp đùi mới là chuyện bình thường. Trừ khi ngươi có thể biết trước được nội dung thi, và chuẩn bị trước những thứ tương ứng, nếu không, làm sao có khả năng thắng được?"

Biết trước đề thi sao? Dữu Khánh ngây người tại chỗ, trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ.

Từ phản ứng của hai người, lão già nhận ra được chút khác lạ, nghi hoặc hỏi: "Ta nói nha, các ngươi e rằng không phải chỉ tùy tiện hỏi cho biết chứ? Chẳng lẽ cũng muốn tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ sao?"

Dữu Khánh vội đáp: "Mới đến đây, chỉ là hiếu kỳ." Rồi sau đó chắp tay cảm tạ: "Cảm ơn tiền bối chỉ giáo!"

Lão già trầm mặc một hồi, suy nghĩ thấy cũng phải, người đến đây tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ", làm sao có thể không biết cả những điều này, cảm thấy mình quả thực đã suy nghĩ nhiều. Mấy người khách sáo thêm mấy câu rồi lão già chậm rãi rời đi. Dữu Khánh có vẻ vẫn còn đang suy nghĩ vẩn vơ.

Mục Ngạo Thiết nhấc tay vỗ vai hắn, thở dài tiếc nuối, "Lão Thập Ngũ, quên đi, chúng ta quả thực không có phần thắng. Không đáng vì vậy mà đập vào ngàn vạn lượng."

Dữu Khánh nhướng mày hỏi: "Chúng ta từng đối mặt với rất nhiều tình huống lớn, những bang phái đỉnh cấp này tính là cái gì? Chúng ta cần phải sợ bọn họ sao?"

Mục Ngạo Thiết, "Thấy tiền sáng mắt cũng không sao, nhưng không biết sống chết là không đúng. Việc này có liên quan gì đến việc sợ hay không sợ chứ? Chênh lệch thực lực rõ ràng ra đó, không sợ thì không sợ, nhưng không thể vượt qua chính là không thể vượt qua. Cứ xông đi vào chính là tìm chết."

Dữu Khánh hỏi tiếp: "Điều kiện tham gia không cao, chúng ta rõ ràng có thể cất bước tiến vào, không tham gia chẳng phải có lỗi với chính mình?"

Mục Ngạo Thiết ghé miệng đến bên tai hắn, "Một nghìn vạn, một nghìn vạn, một nghìn vạn, đó là một nghìn vạn. Không có điều kiện bước lên ngưỡng cửa đó, gắng quá không có kết quả tốt."

Lúc trước tại phía bên thần miếu cướp đoạt được khoảng một ngàn vạn, hai người đã chia nhau mỗi người một nửa, nếu thật sự muốn tham gia, nghĩa là y phải móc ra tiền túi. Đây là lần đầu tiên trong đời y có được nhiều tiền như vậy thuộc về chính mình. Đây là tài sản cá nhân, làm sao y có thể cam lòng nhổ ra, hơn nữa còn là nhổ ra để làm chuyện không có hi vọng.

Dữu Khánh đưa tay khoác cổ y, kéo lỗ tai y tới gần, "Nếu như chúng ta có thể lấy được đề thi 'Sự kiện Đồng Tước võ' lần này thì sao?"

Hắn đã trải qua chuyện tương tự, biết được lợi thế khi biết trước được đề thi, mặc dù kết quả lần trước tại kinh thành Cẩm quốc rất khó xử.

Mục Ngạo Thiết kinh ngạc, quay đầu lại, mở to hai mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt để chút ria mép gần ngay trước mắt, y hạ thấp giọng, hỏi: "Thiệt hay giả? Có thể lấy được đề thi từ Khối Lũy thành, cần gì phải tham gia sự kiện Đồng Tước võ gì đó nữa chứ? Trực tiếp dùng mối quan hệ đó giúp đỡ tìm hiểu thông tin về Tam Túc ô không phải được rồi ư?"

"Không phải chuyện như vậy." Dữu Khánh xua tay, rồi tiếp tục thần thần bí bí nói: "Có muốn trải nghiệm một lần xa hoa phú quý hay không? Ta mời."

Mục Ngạo Thiết dùng ánh mắt thận trọng nhìn chằm chằm hắn, đối với đồng môn, vị Chưởng môn sư đệ này không phải chỉ keo kiệt một cách bình thường, chủ động mời sao, lại còn là trải nghiệm xa hoa phú quý, vừa nghe liền không thấy giống nói thật, y nghi ngờ có hố, dứt khoát lắc đầu trả lời: "Không muốn."

"Đừng nha, đi thôi, ta mời thật. Nếu như có chút nào giả dối, lúc đó ngươi từ chối cũng không muộn."

Dữu Khánh lẩm bẩm thì thầm, cưỡng ép kéo Mục Ngạo Thiết đi. Ánh mắt người sau đầy vẻ kinh nghi bất định.

Thạch Tâm cư, khách sạn xa hoa nhất bên trong Bách Trượng đình, cũng là khách sạn xa hoa nhất tại Thiên Tích sơn, đồng thời cũng là an toàn nhất, ở tại nơi này, ngay cả người của Thành chủ phủ cũng không dám tự ý tới quấy nhiễu.

Mặt trời vừa mới nhô lên đường chân trời, sáng chói và rực rỡ, trên sân thượng phía Đông, một trung niên nam tử lông mày rậm, đôi mắt hẹp mảnh ngồi nơi đó, vừa uống trà, vừa ngắm nhìn mặt trời mọc.

Căn phòng có sân thượng này không giống với những căn phòng bình thường khác, không chỉ có sân thượng lộ thiên còn có thể ngắm sao và xem mặt trời mọc, phía bên kia cũng có sân thượng để nhìn ngắm sự phồn hoa của Khối Lũy thành biểu hiện ra trong không

gian Bách Trượng. Trong Thạch Tâm cư không có nhiều căn phòng như vậy, đây cũng là căn phòng sang trọng nhất, đương nhiên cũng là đắt nhất.

Người có thể ngồi ở nơi này uống trà tự nhiên không phải là người bình thường, chính là người quản lý Đồng Tước hồ lần trước, Bang chủ Cố Nhân Sơn của Sơn Hải bang, tu sĩ cảnh giới Thượng Huyền.

Thủ hạ tâm phúc Vệ Cát từ trong phòng bước ra, nhấc tay che trên trán tránh bị ánh nắng làm chói mắt, đi đến bên cạnh Cố Nhân Sơn, cúi người nói: "Bang chủ, người quen bên kia gửi lời nói, hiện nay chỉ còn có năm bang phái chúng ta báo danh."

Cố Nhân Sơn xoay xoay chơi đùa chiếc nhẫn trên ngón tay, "Còn bảy ngày nữa sẽ hết hạn đăng ký. Xem ra, ngoại trừ Trấn Sơn bang là nằm ngoài dự liệu, khả năng những môn phái khác tham gia không lớn."

Nghe nhắc đến "Trấn Sơn bang", Vệ Cát khe khẽ thở dài, bởi vì bang phái này là tách ra từ "Sơn Hải bang".

Nhìn tên của bang phái, một bên là "Sơn Hải bang", một bên là "Trấn Sơn bang", liền biết quan hệ giữa hai bên không hợp nhau.

Bang chủ của Trấn Sơn bang tên là Ngụy Ước, vốn là Nhị đương gia của Sơn Hải bang, tại một năm trước tu vi cũng đột phá đến cảnh giới Thượng Huyền, hơn nữa trong lòng có một chút bất mãn với bang chủ, lần này kỳ hạn ba năm Đồng Tước hồ đã đến, gã lôi kéo gần một nửa nhân mã rời đi, tự lập môn hộ, bây giờ còn đăng kí tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ", muốn cạnh tranh với Sơn Hải bang. Đều là người quen cũ, Vệ Cát cảm thấy giống như gà nhà đá nhau.

Quan trọng hơn là, chuyện này làm phân hóa thực lực của Sơn Hải bang, khiến cho Sơn Hải bang rơi vào tình thế bất lợi trong lần cạnh tranh này. Nhưng mà, việc đã đến nước này, không còn cách nào.

Nghe thấy tiếng gã thở dài, Cố Nhân Sơn thuận miệng hỏi một câu, "Tình hình phía bên Ngụy Ước như thế nào?"

Vệ Cát chần chừ nói: "Sau khi đăng kí liền yên tĩnh, gần như không thấy có bất kỳ động tĩnh gì."

Cố Nhân Sơn xì mũi cười, nụ cười nơi khóe miệng mang theo vẻ mỉa mai, "Không thấy có bất kỳ động tĩnh gì? Hắn thích làm việc núp ở sau lưng."

Vệ Cát: "Đúng rồi, phía bên Trấn Sơn bang cũng đặt một căn phòng ở trong này. Hắn chắc hẳn cũng đã vào ở rồi. Bang chủ của năm bang phái đăng kí coi như sắp đến đông đủ.

Cố Nhân Sơn không biểu hiện gì đối với việc này, y nhấc tách trà lên chậm rãi thưởng thức. Chuyện này nằm trong dự liệu, mọi người đều biết khách sạn này là do tình nhân của thành chủ Nhiếp Nhật Phục kinh doanh, tại thời điểm quan trọng của "Sự kiện Đồng Tước võ" này, mọi người đến đây ủng hộ là chuyện rất bình thường. Không phải chính y cũng tới rồi sao?

Bách Trượng đình, bên ngoài cửa vào Thạch Tâm cư, mặc dù sư huynh đệ hai người không phải lần đầu tiên tới nơi đây, nhưng vẫn như là người nhà quên lên tỉnh vậy, ngẩng đầu ngước nhìn. Sau đó, Mục Ngạo Thiết quay đầu lại nhìn Dữu Khánh, kinh nghi bất định hỏi: "Làm gì mà dẫn ta tới đây? Có ý gì?"

Dữu Khánh xì một tiếng, "Cũng đã dẫn ngươi đến cửa vào rồi, ngươi còn hỏi ý gì là sao?"

Mục Ngạo Thiết khó thể tin nổi: "Ở lại nơi này một ngày ít nhất phải mười vạn lượng. Ngươi sẽ không phải là định vào ở trong này đi?"

Dữu Khánh vỗ vỗ ngực, "Lẽ nào chúng ta ở đây không nổi sao? Đã nói để cho ngươi trải nghiệm xa hoa phú quý một lần, sẽ không nói láo." Dứt lời liền kéo Mục Ngạo Thiết tiến vào trong.

"Chậm đã, chờ chút." Mục Ngạo Thiết ghìm chặt hai chân trên mặt đất, chống cự tiến về phía trước, đồng thời nhỏ giọng thì thầm hỏi: "Đề thi mà ngươi nói tới có liên quan với nơi này, phải không? Ngươi ngàn vạn lần đừng nói với ta, ngươi muốn nhắm vào tình nhân của Nhiếp Nhật Phục nha."

Dữu Khánh, "Nếu không, ngươi còn có con đường nào khác tốt hơn sao?"

Chương 795: Mỹ nam kế

Thật đúng là đã bị mình đoán được, Mục Ngạo Thiết giật mình kinh ngạc, y nhanh chóng hạ thấp giọng, hỏi: "Ngươi điên rồi sao? Nếu như bị Nhiếp Nhật Phục phát hiện, chúng ta làm sao có kết cục tốt cho được?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại, "Ngay cả Côn Linh sơn, ngươi cũng dám làm thịt, còn không dám làm hắn sao?"

Lời này khiến cho Mục Ngạo Thiết nhất thời không nói nên lời, y vốn không phải là người biết ăn nói.

Vì vậy, y cứ mơ mơ hồ hồ như vậy mà bị Dữu Khánh cưỡng ép kéo đi vào.

Sau khi đã tiến vào trong y mới kịp định thần lại, mới hiểu được vì sao lần này lão Thập Ngũ lại tích cực bỏ tiền mời khách, còn để cho mình đi trải nghiệm xa hoa phú quý gì đó, nhìn như thế nào đều thấy không thích hợp.

Lúc này đã có nhân viên khách sạn tiến tới đây đón tiếp, y có lời gì muốn nói cũng không tiện nói ra nữa rồi.

Trên người y còn cõng một cái bao, chứa đồng phục Hạt Tử bang mà hai người thay ra.

Bên trong đại sảnh, không gian cao ráo rộng rãi, có hương thơm thấm gan thấm ruột, bốn vách tường điêu khắc tinh xảo, dưới ánh đèn tô điểm trông lộng lẫy nguy nga.

Nhìn thấy dáng vẻ sư huynh đệ hai người mới tới đây lần đầu, đang còn quan sát mở rộng tầm mắt, nhân viên khách sạn tới trước mặt hai người, nho nhã lịch sự hỏi: "Nhị vị, có cần giúp đỡ gì không?"

Nghĩ đến việc mình là tới đây vung tiền, Dữu Khánh lập tức vênh váo kiêu ngạo, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Thuê phòng."

Dáng vẻ này dường như là khách hàng lớn, nụ cười của nhân viên khách sạn càng trở nên ôn hòa, khom người mời: "Mời nhị vị quý khách đi bên này."

Hai sư huynh đệ đi theo gã đến trước quầy lễ tân, chưởng quỹ mở ra một tập sơ đồ phòng, chỉ cho bọn hắn xem vị trí và giới thiệu ưu điểm của từng phòng, để cho hai người lựa chọn.

Ánh mắt Dữu Khánh đảo qua bảng giá phòng, phát hiện thấy rẻ nhất đã là mười vạn, những phòng giá cao càng khiến người kinh tâm động phách. Hắn cũng không nhìn nhiều, tiện tay chỉ một căn phòng thuộc loại rẻ nhất, đặt phòng này để ở. Điều này khiến cho nhân viên ở một bên nhịn không được thoáng liếc mắt khinh thường, nhìn điệu bộ lúc trước, còn tưởng rằng đã tới một khách hàng lớn, mặc dù thoạt nhìn không giống như là kẻ có tiền, nhưng nơi đây rất dễ dàng xuất hiện loại người nhà giàu mới nổi đến đây trải nghiệm.

Bỏ đi bộ dạng kiêu ngạo của kẻ có tiền, Dữu Khánh làm như không nhìn thấy gã.

Có nhân viên khách sạn khác tới đây, dẫn hai người đến chỗ thang dây ở sảnh trong.

Khi đến nơi, ngẩng đầu ngước nhìn lên, đây là một chỗ giếng trời rộng và sâu, có những sợi dây thừng giống như tử bầu trời buông

xuống, giếng trời được tô điểm bởi rất nhiều viên Huỳnh thạch, và những xâu những chuỗi đèn lồng nhiều màu nhiều vẻ thả xuống, trong hố phía dưới có bốn con Hùng yêu mắt ửng đỏ, canh gác trước những bánh xe ròng rọc.

Vụt! Đột nhiên, từ trên cao có một vật treo trên dây thừng vùn vụt tuột xuống, nện ra một tiếng "Đinh" vang vọng ở trong hố bên dưới. Đó là một thứ trông giống như quả cân kim loại, Hùng yêu đứng gần liếc nhìn con số trên quả cân, rồi lập tức quay vòng ròng rọc, một cái hộp dây thừng nửa mở tương ứng nhanh chóng được kéo lên không trung.

Nhân viên khách sạn cũng mở ra một cái hộp dây thừng, mời hai người đi vào, sau đó đóng lại bộ phận cửa, quay xuống dưới và gọi to lên, "Tầng bảy."

Hộp dây thừng dưới chân chuyển động, nhanh chóng nâng ba người lên cao, vững vàng dừng lại tại trước hành lang tròn tầng bảy. Nhân viên khách sạn mở cửa mời hai người bước ra, sau đó đưa ngón tay vào trong khe lõm trên tay vịn, bên trong có các quả cân với các con số khác nhau, lấy ra một quả cân có số "một", móc vào một sợi dây thừng buông xuống ở trước mặt, sau đó thả tay ra, quả cân kêu vang một tiếng rồi trượt xuống dưới dọc theo sợi dây, cùng lúc này, hộp dây thừng cũng nhanh chóng rơi xuống theo.

Gã nhân viên giải thích: "Thả số 'một' xuống, cái hộp này sẽ quay trở về tầng một."

Gã lại cầm số "Bảy" ra, móc vào trên dây thừng cho nó trượt xuống dưới, theo dây thừng rung động, hộp dây kia lại chuyển động lên cao, dừng lại trước mặt mọi người, gã tiếp tục giải thích: "Sau khi bước vào trong hộp, muốn đến tầng mấy thì thả số đó xuống là được."

Hai sư huynh đệ gật gật đầu, xem như đã mở mang kiến thức.

Sau đó gã nhân viên khách sạn dẫn hai người đến căn phòng bọn hắn đã chọn, cửa phòng mở ra, đập vào mắt chính là cảm giác rất cao cấp.

Trang trí như thế nào chỉ là thứ yếu, bên trong có phòng lớn, phòng nhỏ, có thư phòng còn có đại sảnh, trong phòng tắm có cả vòi sen tắm đứng cũng có bồn tắm để ngâm mình, cửa sổ là những tấm pha lê được mài nhẵn bóng, khi kéo rèm cửa ra liền có thể nhìn thấy rõ ràng khung cảnh bên ngoài.

Có một chiếc vòng để lôi kéo gọi người phục vụ tới, điều khiển ánh sáng của các viên Huỳnh thạch cũng có thể giải quyết được chỉ bằng một chiếc vòng kéo, thiết kế khá tinh tế.

Trên vách đá còn có giấu những hộp băng phách, có thể đáp ứng nhu cầu ướp lạnh đồ ăn thức uống của khách bất cứ lúc nào.

Trên bàn có đặt sẵn một ít hoa quả và đồ uống miễn phí.

Muốn ăn uống thứ khác, khách sạn đều có thể nỗ lực thỏa mãn khách hàng, nhưng phải trả tiền. Dữu Khánh nhìn giá cả trên bảng giá xong liền không suy nghĩ nhiều về nó nữa.

Mở cánh cửa phía sau ra là đến sân thượng, đứng ở trên sân thượng như đứng ở bên vách núi đá, cách mặt đất khá cao, có thể thoải mái thưởng thức phong cảnh Thiên Tích sơn.

Khuyết điểm là không có sân thượng nhìn vào trong Bách Trượng đình. Mặt nhìn vào phía trong Bách Trượng đình của tầng này tương đối thấp, sau khi nghe chưởng quỹ giới thiệu, hắn quyết định chọn phòng có sân thượng nhìn ra ngoài.

Sau khi đuổi nhân viên khách sạn đi, Mục Ngạo Thiết lại cầm lấy bảng giá ăn uống nhìn xem, rồi lắc đầu, "Đây đâu phải là ăn thứ gì, chính là đang ăn tiền, mà còn khoa trương hơn cả ăn tiền.

"Ai!" Dữu Khánh cũng nhịn không được buông tiếng thở dài, "Nghĩ lại lúc đó, hơn mười vạn lượng của ta tại thế tục có thể cứu sống mấy vạn người, nhưng tại trong Tu Hành giới này còn không bằng người ta chi tiêu trong một đêm. Trên thế gian thực là có quá nhiều người nghèo khó. Có khi thật sự không hiểu, đám người với tài sản chục tỉ trăm tỉ đó, tiêu hết được nhiều tiền như vậy sao? Tiền của bọn họ có thể cứu được rất nhiều người, nhưng họ lại không chịu làm, vì sao vậy chứ?"

"Có lẽ chờ đến khi ngươi cũng có được chục tỉ, ngươi sẽ biết được đi." Câu nói tiếp theo, Mục Ngạo Thiết xoay chuyển đề tài quay lại vấn đề chính, "Ngươi làm sao xác định được vị lão bản nương này nhất định có thể lấy được đề thi?"

Dữu Khánh, "Không thể xác định, nhưng dù sao cũng phải thử xem."

Mục Ngạo Thiết mặt đầy kinh ngạc, đưa tay chỉ chỉ xung quanh, "Phí mười vạn lượng chỉ để thử xem ư? Ngươi trở nên hào phóng như thế từ khi nào vậy?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại y, "Ngươi chẳng lẽ không biết lợi ích từ Đồng Tước hồ to lớn như thế nào sao? So với khả năng có được hàng tỷ, hàng chục tỷ, còn không đầu tư được mười vạn lượng sao? Cho dù biết rõ bị trôi theo dòng nước cũng phải thử xem. Có được nhiều tiền như vậy rồi, ngươi còn cần phải giả bộ làm ra vẻ ngầu trước mặt nữ nhân sao? Trực tiếp cầm tiền đập là được rồi."

Nửa đầu lời hắn nói coi như có lý, Mục Ngạo Thiết còn nghe lọt được vào tai, nửa đoạn sau lại khiến y đen mặt, trầm giọng nói: "Ta giả bộ ở trước mặt nữ nhân lúc nào chứ?"

Dữu Khánh vội cười khan xua tay nói: "Chỉ là ví von, ta chỉ là ví von mà thôi."

Mục Ngạo Thiết không nói nhảm với hắn, "Người ta vì sao phải kiếm đề thi giúp ngươi?"

"Ta cũng chưa có manh mối, trước tiên nhìn xem tình huống rồi tính tiếp." Dữu Khánh khoanh tay trước ngực, vừa nói nói vừa nhấc cánh tay vân vê chút ria mép bên khóe miệng, bắt đầu vây quanh Mục Ngạo Thiết, ánh mắt liên tục quan sát y từ trên xuống dưới.

Mục Ngạo Thiết bị ánh mắt của hắn làm cho rùng mình, nổi cả da gà, càng lúc y càng cảm thấy không ổn, trầm giọng hỏi: "Làm gì vậy?"

"Lão Cửu." Dữu Khánh nhấc tay vỗ bờ vai y, "Ngươi nói xem nếu lão bản nương kia nhìn trúng ngươi, có phải là chúng ta sẽ cơ hội hay không chứ?"

Mục Ngạo Thiết vung tay hất tay của hắn ra, không vui nói: "Nói xằng nói bậy gì vậy?"

Dữu Khánh: "Ta chỉ là nói nếu như. Tình hình hiện tại không rõ ràng, sử dụng mỹ nam kế ít nhất cũng có thể xem như một cách, lỡ như nàng ta thích điều này thì sao?"

Mỹ nam kế? Mục Ngạo Thiết trợn to mắt, khóe miệng co giật, cảm thấy buồn cười, y cố hết sức cụp mi mắt xuống, nói: "Ngươi nhìn thân thể to con này của ta đi, trông giống như người có thể dính dáng với 'Mỹ nam kế' sao? Theo ta thấy, ngươi thích hợp hơn ta nhiều. 'Mỹ nam kế' này, ngươi tự làm đi."

"To con thì sao? Cây cải, rau xanh mỗi thứ đều có ưu điểm riêng. Nói không chừng ngươi ta thích kiểu như ngươi chứ?" Dữu Khánh vui vẻ giang hai tay ra, "Chỉ cần nàng ta có thể nhìn trúng ta, ta chắc chắn sẽ không có vấn đề nha. Vốn đã không trông chờ vào một mình ngươi, cả hai chúng ta đều xông lên. Đặt hai lựa chọn tại trước mặt nàng ta, bất kể nàng ta thích bên nào, khả năng thành công luôn luôn sẽ cao hơn một ít."

Tuy là nói như vậy, kỳ thực hắn không có dự định đẩy mình ra, hắn cảm thấy mình là không thể kết hợp với nữ nhân này. Hắn nói như

vậy chỉ là để xoa dịu Mục Ngạo Thiết, nhằm dễ dàng thúc đẩy Mục Ngạo Thiết đồng ý.

Hắn quả thực xem thân thể cường tráng rất đàn ông của Mục Ngạo Thiết coi như một trong những khả năng. Sở dĩ hắn có ý nghĩ đó là bởi vì Nam Trúc có đem theo mật ong lấy ra từ Kính Hoa tiên uyển, tại U Giác Phụ bọn hắn đã thử qua, quả thực đã bị phấn hoa Tiêu Hồn làm ô nhiễm, cho nên, dù sau đó muốn bán ra kiếm tiền cũng không tiện.

Vì vậy hắn cảm thấy có thể coi đây như là một biện pháp. Đương nhiên. Quan trọng nhất là, thủ đoạn đó khá thích hợp để áp dụng với vị lão bản nương khách sạn này, cũng đã là tình nhân rồi, hắn sẽ không bị gánh nặng tâm lý nào.

Mục Ngạo Thiết nhíu mày, "Ta nói nha lão Thập Ngũ, ngươi nghĩ ra ý tưởng thối gì vậy chứ? Chúng ta sa đọa đến mức phải làm loại chuyện này sao? Xứng đáng với lịch đại tiên sư sao?"

"Khi chia tiền tại sao ngươi không nói những lời này? Đừng quan tâm ý tưởng thối hay không thối." Dữu Khánh ghé sát vào tai y, nhắc nhở: "Hơn mười tỷ a, đó có thể là hơn mười tỷ. Vị đó cũng không phải là con gái nhà lành gì nha, đáng để chúng ta từ bỏ hơn mười tỷ sao?"

Mục Ngạo Thiết nghe nói như vậy thì sững sờ, nghĩ lại thấy cũng đúng, cô ta cũng không phải người đàng hoàng, nhưng y vẫn chần chừ nói: "Chỉ sợ không có tác dụng."

Dữu Khánh không nói tới việc mình có dự định bỏ thuốc, sợ tên lão Cửu này lại bộc phát tính ương cạnh, cương liệt, cất lời khuyên nhủ: "Có thử mới có chút khả năng, không thử thì ngay cả cơ hội cũng không có. Hai chúng ta, để cho người ta tự chọn, nhìn trúng ta thì ta lên, nhìn trúng ngươi thì ngươi lên. Nếu như ngươi thực sự không muốn, vậy thì ngươi đi tiếp quản cửa hàng thay cho lão Thất, để cho lão Thất tới đây. Nói không chừng nữ nhân đó lại thích như vậy, lỡ như thích mập mạp thì sao chứ?"

Khóe miệng Mục Ngạo Thiết lại giật giật, nhìn hắn với ánh mắt quái dị.

Dữu Khánh không muốn chờ y chậm rãi suy nghĩ, "Có đồng ý hay không thì nói luôn đi. Nhưng ta cảnh cáo trước, một khi thành công, ngươi sẽ không được chia phần Đồng Tước hồ."

Mục Ngạo Thiết đạm mạc nói: "Được rồi. Thử thì thử đi. Dù sao, ta vẫn cảm thấy cách này của ngươi không đáng tin cậy."

Trên tầng đỉnh của Thạch Tâm cư, Liên Ngư nằm ở trên ghế, cầm một quyển sách chậm rãi lật xem, trong sự quyến rũ ra có toát ra vẻ văn nhã.

Trong bầu không khí yên tĩnh, chợt có tiếng bước chân vội vã truyền đến, Hổ Nữ bước nhanh đến, trực tiếp nửa quỳ tại bên cạnh ghế nằm, cười nói: "Lão bản nương, tên Trương Chi Thần kia đã tới, vậy mà lại vào ở trong khách sạn của chúng ta.

Liên Ngư bỏ cuốn sách trước mắt xuống, nghiêng đầu nhìn cô ta, ngạc nhiên hỏi: "Không phải hắn đang quan tâm 'Sự kiện Đồng Tước võ' sao? Tại sao lại đột nhiên chạy tới vào ở nơi này? Không lẽ cũng là muốn tìm kiếm đề thi từ chỗ ta sao?"

Trong những năm qua, vì lợi ích, không ít kẻ thông minh nghĩ mọi cách đi cửa sau, không chỉ có mình Dữu Khánh, nàng ta đã trải qua chuyện tương tự không chỉ một lần hai lần, chỉ là khi xử lý thì không có công khai với bên ngoài mà thôi. Nơi đây dù sao cũng là mở ra để kinh doanh kiếm tiền, không thể chỉ dựa bào bối cảnh, ít nhiều phải có chút hòa khí.

Chương 796: Hồng tâm cầu

Đã không chỉ một lần bị người nhắm vào vì mục đích như vậy, cho nên Liên Ngư rất mẫn cảm đối với phương diện này, chỉ cần hơi có khác lạ nàng ta liền sẽ liên tưởng đến phương diện này.

Hổ Nữ ngập ngừng hỏi: "Với tình trạng của hắn, phải suy nghĩ bế tắc thế nào, mới dám nhắm vào lão bản nương ngài chứ?"

Liên Ngư cuộn cuốn sách trong tay lại, gõ nhẹ nhàng lên tay vịn ghế, "Chạy đến Thiên Tích sơn này liều mạng đánh nhau vì tiền, có mấy kẻ là có thể nghĩ thông chứ? Tùy tiện xách ra một kẻ đặt trong thế tục, đó đều là tồn tại giàu có một phương, nhưng vẫn không chịu cam lòng a."

Hổ Nữ cảm khái: "Cũng phải, đã là đệ nhất nhân Triêu Dương đại hội rồi, sẽ không thiếu tiền nữa, nhưng vẫn không thỏa mãn, còn phải chạy tới Thiên Tích sơn, chỉ mong là chúng ta suy nghĩ nhiều."

Liên Ngư cười nhẹ nói: "Có phải là chúng ta suy nghĩ nhiều hay không, thử xem là biết."

Hổ Nữ hoài nghi, hỏi: "Thử như thế nào?"

Liên Ngư mỉm cười, "Cho hắn một cơ hội tiếp cận ta, nhìn xem liền biết."

Hổ Nữ hỏi "Ngài định làm thế nào?"

Liên Ngư nhấc tay day day trán, dường như có chút đau đầu hoặc là bất đắc dĩ, "Vị đại thiếu của Lương gia tại Ảo vọng vẫn luôn muốn mời ta uống rượu, mà ta lại không tiện đắc tội, một mực từ chối cũng không hay, dứt khoát đi, người tới đều là khách, mở tiệc chiêu đãi đi, mời luôn mấy vị tới đây ủng hộ."

Hổ Nữ suy nghĩ một chút, gật đầu đáp: "Được, để ta đi sắp xếp."

Vì vậy, trong lúc hai sư huynh đệ Dữu Khánh đang suy nghĩ làm sao để tiếp cận Liên Ngư thì cửa phòng bọn hắn có người gõ vang.

Mục Ngạo Thiết bước ra mở cửa. Y nhìn thấy một gã nhân viên khách sạn đứng ngoài cửa tươi cười chào hỏi.

Mục Ngạo Thiết hoài nghi hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Gã nhân viên cười nói: "Là như vậy, tối nay, lão bản nương của bỉ điếm mở tiệc chiêu đãi một số quý khách, tiện thể mời những vị khách khác tham gia rút thăm, người may mắn sẽ được mời cùng dự tiệc. Việc này không bắt buộc, chỉ là thông báo một tiếng. Các ngươi xem có hứng thú tham gia hay không, nếu là muốn, vậy thì mời rút thăm."

Dứt lời, gã lui ra sau mấy bước, đưa tay ra hiệu về phía bên kia hành lang.

Lúc này, bên trong hành lang giếng trời có hộp dây thừng từ trên hạ xuống.

Mục Ngạo Thiết lập tức bước ra khỏi cửa, nhìn về phía hành lang xoay tròn quanh giếng trời, y nhìn thấy có những vị khách ở phòng khác cũng được gõ cửa gọi ra, và có mấy nhân viên ôm một cái thùng, tìm tới từng phòng mời khách rút thăm.

Đương nhiên, cũng có những vị khách không có hứng thú với việc này, nhìn nhìn tình hình một chút rồi trực tiếp quay vào phòng, đóng cửa lại.

Những người có thể tiêu tiền tại đây, quả thực có một số người không coi trọng bữa tiệc chiêu đãi của lão bản nương Thạch Tâm cư là chuyện rất bình thường.

Nghe nói cần phải rút thăm, Dữu Khánh cũng vội bước nhanh đi ra, hắn thế nhưng là chuyên gia bắt thăm. Hắn trước tiên quan sát tình hình bên ngoài, sau đó quay mặt cùng Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, bọn hắn đang suy nghĩ phải làm sao để tiếp cận với lão bản nương kia, không nghĩ tới đúng lúc người ta mở tiệc chiêu đãi, đây chính là cơ hội rất tốt để tiếp cận.

Nhưng mà cơ hội tốt này cần phải dùng cách bốc thăm để quyết định, vậy thì chưa chắc còn là cơ hội tốt nữa rồi. Đối với việc này, Dữu Khánh vẫn có chút nghi hoặc, hắn gọi lại gã nhân viên khách sạn định rời đi gõ cửa một căn phòng khác, hỏi: "Trước đây, khách sạn các ngươi cũng từng làm chuyện bốc thăm như vậy sao?"

Gã nhân viên cười đáp: "Cũng không thường xuyên, thỉnh thoảng thôi, chỉ khi lão bản nương muốn đãi khách, một năm một vài lần như vậy."

Đây cũng không phải là lời bịa đặt, người phía dưới thậm chí còn không hiểu rõ vì sao lão bản nương lại muốn đãi khách, cảm thấy hoàn toàn là tùy tâm trạng của lão bản nương. Có một số việc là có thể nhận ra được, có đôi khi hứng khởi đãi khách chỉ là vì lão bản nương cảm thấy trống trải và cô đơn.

Còn về phần vì sao phải dùng phương thức bắt thăm, là bởi vì lão bản nương và các khách trọ căn bản không quen biết nhau, người tới đều là khách, không tiện trọng bên này nhẹ bên kia, dùng cách bắt thăm để quyết định là tốt nhất.

…

Nghe nói trước đây cũng có làm như vậy, sự nghi ngờ của Dữu Khánh biến mất, nếu đây là lần đầu tiên làm như vậy, mà bọn hắn vừa tới liền đúng lúc gặp được, có phải quá trùng hợp hay không? Từng bị người ta "Mai phục" nhiều lần rồi, hắn không muốn cảnh giác cũng khó.

Chiếc thùng bắt thăm được đưa từ phòng này đến phòng khác, khách trọ rút thăm xong nhìn xem kết quả, hoặc là không nói gì đóng cửa lại, hoặc là lắc đầu cười, nói chung đều không có giao lưu gì với nhân viên khách sạn, xem ra, kết quả đều không được tốt lắm.

Chỉ chốc lát sau, ba gã nhân viên cùng nhau đi đến. Họ đưa thùng bắt thăm tới trước mặt bọn hắn, nhân viên bên trái giải thích: "Bốc

trúng Bạch tâm cầu là không trúng, còn nếu là Hồng tâm cầu thì xin mời tham gia tiệc tối của lão bản nương nhà ta."

Dữu Khánh hỏi, "Bên trong có mấy cái Hồng tâm cầu?"

Nhân viên bên trái đáp: "Năm cái Hồng tâm cầu, hai mươi cái Bạch tâm cầu."

Dữu Khánh: "Sẽ mời năm người bắt trúng thăm dự tiệc?"

Nhân viên bên trái: "Không nhất định, nhìn xem vận may, cầu bốc ra xong phải thả về lại trong thùng, cơ hội của mọi người đều là như nhau. Đi hết một vòng, năm cái Hồng tâm cầu, có khả năng hai mươi người bốc trúng, cũng có khả năng không ai bốc trúng. Nói chung, bao nhiêu người bắt trúng thì mời chừng đó người."

Dữu Khánh cười ha hả, "Lão bản nương các ngươi thật đúng là sảng khoái, phóng khoáng."

Nhân viên ở giữa lần nữa lắc lắc cái thùng cầm trong tay, "Nhị vị, mời bốc."

Hai sư huynh đệ nhìn nhau, Mục Ngạo Thiết chủ động nhường hiền, "Ngươi vận may tốt, ngươi tới bốc đi."

Lời này thật sự không phải là khách sáo hay tán dương, bản lĩnh bắt trúng vòng trống mấy lần tại Triêu Dương đại hội há là người thường có thể so sánh được sao? Nếu như đã quyết định cần tiếp xúc với lão bản nương kia, tự nhiên là phải để cho lão Thập Ngũ đi bốc lá thăm này.

Nhưng mà Dữu Khánh thoáng nhìn cái thùng bốc thăm, rồi nhịn không được nở nụ cười khổ, nhìn không thấu chiếc thùng đen thui này, hoàn toàn không biết gì về tình hình bên trong, không cách nào hạ thủ, trong trường hợp này, Quan Tự quyết của hắn cũng vô dụng.

Nào ngờ, nhân viên bên phải nói: "Nhị vị không cần nhường nhau, chỉ cần là khách ở đây đều có thể bốc thăm một lần."

Nếu là như vậy, Dữu Khánh liền không khách khí nữa, hắn đưa tay ra xuyên qua lớp vải che, cắm tay vào trong miệng thùng, sờ loạn ở bên trong một hồi rồi rút ra một quả cầu gỗ màu vàng nâu.

Lúc trước đã nhìn thấy cách những khách phòng khác trong hành lang bốc thăm như thế nào, hắn làm theo, ngay tại chỗ tách quả cầu gỗ ra, kết quả nhìn thấy bên trong sơn màu đỏ tươi.

Thật hay giả, trong lòng Dữu Khánh hú lên quái dị, hai mắt mở to lên mấy phần, chằm chằm nhìn thẳng vào, khó thể tin nổi, rồi chậm rãi đưa lên cho ba gã nhân viên khách sạn nhìn thấy, "Đây là?"

Ba gã nhân viên cùng nở nụ cười, nhân viên bên phải chắp tay nói: "Chúc mừng quý khách, một chút nữa sẽ có người tới mời quý khách dự tiệc.

"Vậy thì tốt." Dữu Khánh cười khan chậm rãi khép mộc cầu lại.

Thấy hắn vừa ra tay liền bốc trúng, ánh mắt Mục Ngạo Thiết nhìn Dữu Khánh lộ ra vẻ quái lạ, y cũng không thể tin nổi, như vậy vẫn có thể bốc trúng sao? Lại nghĩ đến tình hình bắt thăm tại Triêu Dương đại hội, y thực sự đã tâm phục khẩu phục. Sau này nếu có chuyện gì cần phải bắt thăm, cứ để cho lão Thập Ngũ ra tay là không sai chút nào.

Khi trong lòng đang suy nghĩ quay cuồng, y chợt nghe lão Thập Ngũ ho khan một tiếng, ánh mắt vô thức ngừng lại theo động tác của lão Thập Ngũ, y nhìn chằm chằm vào quả cầu gỗ Dữu Khánh đang chuẩn bị thả vào lại trong hộp, chỉ thấy trên mặt cầu gỗ quay về phía mình có một vết xước rõ ràng.

Y lập tức liền hiểu được là có ý gì, có phần không nói nên lời, vốn tưởng rằng mình sẽ không có cơ hội đi dự tiệc, bởi vì mình không có

vận may như hắn, không nghĩ tới lão Thập Ngũ lại thuận tay làm ra chiêu này.

…

Lóc cóc, mộc cầu rơi trở lại trong thùng, Dữu Khánh thu tay lại, chắp tay ra sau lưng, mỉm cười tránh sang một bên.

Lóc cóc lóc cóc, chiếc thùng đen được nữa đung đưa, lúc lắc mấy cái, rồi đưa đến trước mặt Mục Ngạo Thiết, "Mời."

Mục Ngạo Thiết không có khách sáo, đưa tay cắm vào trong miệng thùng, rất nhanh mò mẫm ở bên trong một hồi, bỗng nhiên động tác tay dừng lại, y nhìn nhìn ba gã nhân viên trước mắt, lại quay nhìn Dữu Khánh, rồi chậm rãi rút tay ra, lấy ra một cái mộc cầu, sau đó y mở mộc cầu ra ngay tại trước mắt mấy người, cúi đầu nhìn, phát hiện kết quả không ngoài dự liệu, liền đưa lên cho ba gã nhân viên khách sạn nhìn thấy.

Nhìn thấy lớp sơn bên trong mộc cầu có màu đỏ tươi.

Dữu Khánh tươi cười nói: "Không thể nào, chúng ta may mắn như vậy sao?"

Trước những căn phòng khác cũng có những người khách trọ được mời ra, đang chờ đợi bốc thăm, bọn họ kinh ngạc nhìn chằm chằm nơi này, dường như nhận ra được gì đó.

Ba nhân viên khách sạn quay mặt nhìn nhau, sau đó đều lắc đầu cảm thán.

Nhân viên bưng cái thùng cất tiếng, "Lúc trước đã có nhiều người bốc thăm như vậy nhưng không ai bắt trúng, nhị vị vậy mà có thể liên tiếp bắt trúng, thật sự không phải là may mắn bình thường a.

Mục Ngạo Thiết mặt không biểu cảm, nghĩ thầm, may mắn cái rắm, là lão Thập Ngũ hội gian lận mà thôi.

Sau khi liên tiếp chúc mừng xong, ba gã nhân viên mời hai người trở vào phòng nghỉ ngơi, thông báo khi đến giờ sẽ có người tới dẫn đi dự tiệc. Sau đó, bọn họ tiếp tục đi đến phòng khác.

Quay trở vào trong phòng, đóng cửa lại, Mục Ngạo Thiết lập tức hỏi Dữu Khánh, "Làm sao làm được?"

Dữu Khánh biết rõ câu hỏi không đầu không đuôi này vừa rồi là có ý gì, hắn buông tay cười khổ: "Lúc sau là gian lận giúp ngươi, nhưng trước đó thực sự là may mắn."

Mục Ngạo Thiết nửa tin nửa ngờ, vẻ mặt cho thấy y rõ ràng vẫn còn có hoài nghi.

Có tin hay không, Dữu Khánh cũng làm biếng giải thích, mấu chốt là ngay cả chính hắn cũng không thể tin nổi với cách giải thích của mình, tại Triêu Dương đại hội, trong trường hợp không gian lận, dựa vào vận may hắn cũng từng bắt trúng được miễn chiến bài, lần này lại nói là may mắn, bất kỳ ai cũng sẽ hoài nghi.

Cũng may mà Mục Ngạo Thiết không có bám chặt lấy đề tài này, cho dù trong lòng vẫn còn nghi ngờ y vẫn không nói thêm lời gì.

Chiếc thùng bắt thăm được đưa đi một vòng tới những phòng có khách đồng ý bắt thăm, cuối cùng đặt tại trên bàn của Hổ Nữ.

Hổ Nữ rút chiếc nắp đậy thùng bắt thăm ra, dốc ngược thùng xuống, vỗ rầm rầm mấy cái, dừng một chút rồi mới nhấc thùng lên, trên mặt bàn xuất hiện hai mươi lăm quả mộc cầu nhìn giống nhau như đúc.

Cô ta cầm lấy một quả cầu gỗ mở ra một nửa, bên trong là hồng tâm, song song xoay chuyển đặt úp tại trên bàn.

Tiếp đó lại cầm lấy một cái khác, mở ra, vẫn là hồng tâm, tiếp tục lật lại đặt úp xuống. Sau khi mở ra tất cả mộc cầu, hoàn toàn không

thấy một quả Bạch tâm cầu nào, toàn bộ đều là Hồng tâm cầu, sau khi mở ra, đều đặt úp xuống.

Dưới ánh sáng đầy đủ, cô ta nhìn chăm chú vào những nửa quả cầu gỗ, quan sát cẩn thận, rất nhanh liền lấy ra nửa quả cầu có vết xước kia, đặt riêng sang một bên.

Cô ta vẫn chưa bỏ qua những nửa quả cầu khác, điều chỉnh lại góc độ nửa quả cầu, quan sát tỉ mỉ nhiều lần, sau đó quay đầu lại, nói: "Lão bản nương, xem ra không cần phải chờ đến buổi tiệc, nghi ngờ của ngài chắc hẳn không sai."

Ngồi uống rượu tại cách không xa, Liên Ngư lười nhác mà đứng dậy, chân trần đạp trên tấm thảm nhung dày, lắc lắc vòng eo uốn éo như rắn nước, chầm chậm đi tới, cúi người cầm lấy nửa quả cầu trên bàn kia, xoay thân đặt mông ngồi lên mặt bàn, ngón chân điệu đà xoay xoay, mắt say lờ đờ nhìn kĩ vết xước trên mặt nữa quả cầu, hơi thở nồng mùi rượu, cười đùa nói: "Lại tới một người thông minh."

Thông thường, hoạt động bắt thăm tương tự quả thực có liên quan với tâm trạng của nàng ta, nhưng đó chỉ là trong tình huống bình thường.

Hổ Nữ: "Tiệc tối sẽ nhiều thêm một vị bang chủ rồi."

Liên Ngư thưởng thức nữa quả cầu gỗ trên tay, cười khanh khách nói: "Sáu vị Bang chủ tham gia sự kiện Đồng Tước võ đã tụ tập đầy đủ tại chỗ ta rồi. Buổi tiệc đêm nay chắc hẳn sẽ rất thú vị.

Chương 797: Tự ti mặc cảm

Sắc trời dần tối, sắp tới giờ dự tiệc, đích thân Dữu Khánh điều chỉnh cách ăn mặc cho Mục Ngạo Thiết.

Đầu tiên là nói Mục Ngạo Thiết đi tắm rửa sạch sẽ, thậm chí còn hận không thể bảo Mục Ngạo Thiết kỳ cọ cho da mặt trắng lên một chút, hắn còn chính tay chải tóc cho Mục Ngạo Thiết, làm cho sạch sẽ gọn gàng.

Thậm chí còn siết chặt y phục cho bó sát vào người, đai lưng cũng siết chặt hơn một chút, hắn nỗ lực phô bày ra cơ ngực và thân hình cường tráng của Mục Ngạo Thiết, làm nổi bật đặc điểm nam tính của y.

Điều này làm cho Mục Ngạo Thiết cảm thấy rất không thoải mái, nhưng mà Dữu Khánh cứ muốn làm như vậy làm, nói vóc dáng thân thể là ưu thế lớn nhất của y. Đối với nhận xét này, Mục Ngạo Thiết thừa nhận điều đó, vì vậy y im lặng chấp nhận hiện thực.

Về phần Dữu Khánh, hắn là sẽ không làm mấy chuyện buồn nôn tắm táp trang điểm như vậy. Trước sự nhiệt tình chủ động giúp đỡ của Mục Ngạo Thiết, hắn thẳng thừng từ chối, "Không cần, với ngoại hình và dung mạo của ta, không cần phải trang điểm như thế làm gì."

Nói cái gì mà hai người đồng thời thi triển mỹ nam kế, thuần túy chỉ là lừa gạt Mục Ngạo Thiết, để xúi giục Mục Ngạo Thiết dũng cảm liều mình mà thôi.

Kỳ thực hắn biết rõ, tuy rằng trông mình cũng không tệ, nhưng vẫn không đạt được mức độ có thể thi triển mỹ nam kế, mình không có ưu điểm về phương diện này, cho dù rửa mặt tắm táp sạch sẽ cũng không có hiệu quả gì.

Về phần lão Cửu, tướng mạo dù không bằng hắn, nhưng lão Cửu có vóc dáng tốt, trông rất đàn ông. Vóc người y, cơ bắp cường tráng, có phần thu hút, hoàn toàn có thể lấy ra thử xem sao. Nếu thực sự không được thì tìm cơ hội dùng tới mật ong.

Miệng hắn nói lời tự sướng, động tác càng là tự kỷ, tiến đến trước gương, đưa ngón tay chấm nước vuốt vuốt chút ria mép của mình,

trong ánh mắt lấp lóe sáng, giống như đối diện với một thứ khả ái, đáng yêu, hắn tận lực nhượng làm cho chút ria mép ổn định tại hình thái phù hợp với gu thẩm mỹ của mình.

Mục Ngạo Thiết tròn xoe mắt nhìn hắn, với gu thẩm mỹ của tên này, y thực sự là không dám khen tặng, cất lời châm chọc: "Ngươi xác nhận không cần trang điểm sao? Nếu là ngươi không cạo sạch hai nhúm ria mép ngoài miệng ngươi, cho dù trang điểm đến mấy cũng vô dụng."

Y cũng biết tật xấu về thẩm mỹ của tên này là vì sao mà có, việc này không thoát khỏi có liên quan với đám người làm sư huynh bọn họ, khi tranh đoạt vị trí Chưởng môn thì cứ mở miệng là công kích tên gia hỏa này quá trẻ tuổi, nhìn tướng mạo quá non nớt, đại loại như vậy, vì vậy mà hắn bắt đầu để râu.

Vốn cho rằng tên này chỉ nuôi hai nhúm ria mép đó để làm tượng trưng cho sự trưởng thành, không nghĩ tới bây giờ đã phát triển đến mức coi nó là biểu tượng của sự quyến rũ. Dữu Khánh xì một tiếng, "Tên to con nhà ngươi thì biết cái gì? Có biết thế nào là đẹp hay không hả?"

Mục Ngạo Thiết không giỏi tranh luận, hừ một tiếng, cũng lười biếng nói tiếp, y quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng có chút phiền muộn, đánh giá rằng lần mỹ nam kế này có khả năng thật sự cần phải nhờ vào chính mình rồi.

Ngay từ đầu, y đã không trông chờ vào Dữu Khánh, theo quan điểm của y, trong số mấy sư huynh đệ, cũng chỉ có mình y là có chút sức hấp dẫn của nam nhân, cho nên không có quá mức thúc giục Dữu Khánh trang điểm, y cho rằng hắn có trang điểm như thế nào cũng chỉ là phí công.

Sư huynh đệ hai người chuẩn bị xong chưa được bao lâu thì có tiếng gõ cửa vang lên, nhân viên đến đây dẫn bọn hắn đi dự tiệc đã tới.

Địa điểm tổ chức tiệc chiêu đãi nằm tại một chỗ sân thượng tương đối cao của Thạch Tâm cư. Đây là một chỗ sân thượng nhìn ra bên ngoài, vốn là nơi để cho khách sử dụng mở tiệc chiêu đãi. Sân thượng nhìn về phía Đông, giống như nằm trên vách núi cao vạn trượng, mặt trời chiều hạ xuống phía Tây, nửa bầu trời sẫm tối phía Đông nhuộm đỏ rực rỡ dưới ánh chiều tà.

Khi Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đến nơi, chủ nhân và những khách khứa khác đều chưa đến, chỉ có hai người bọn hắn, làm cho hai người cảm thấy mình bị khinh thường, nhưng bọn hắn cũng chỉ có thể ở lại nơi này chờ đợi, coi như là tới trước thưởng thức khung cảnh nơi đây.

Mặc dù trời còn chưa tối hẳn, trên sân thượng đã sáng tỏ ánh đèn, không có đèn lồng, khắp nơi là những cây cột pha lê phát sáng với kích thước khác nhau. Hai người đến gần xem kỹ mới biết được là như thế nào, bên trong những cây cột pha lê này được nhét đầy Huỳnh thạch, trong đó có những ống giấy, muốn có ánh sáng màu gì thì dùng ống giấy có màu sắc đó. Khi bầu trời càng ngày càng tối xuống, ánh sáng nhu hòa từ trụ pha lê càng thêm sáng ngời. Phía trên không cũng có những sợi dây treo các viên Huỳnh thạch được bọc giấy màu, trông giống như là bầu trời đầy sao, màu sắc rực rỡ. khung cảnh trên sân thượng này được trang trí rất thanh lịch, có cảm giác cảnh đẹp ý vui, trông rất cao cấp.

Nhiều mâm nhiều đĩa trái cây, bánh ngọt và đồ uống được sắp đặt sẵn trên các bàn đặt ngang đặt dọc, nhân viên phục vụ ở một bên thể hiện bọn hắn có thể thoải mái thưởng thức. Hai sư huynh đệ cũng không khách sáo, biết rõ thứ gì ở đây cũng không rẻ, không ăn chỉ có thiệt, nên muốn ăn gì liền lấy nếm thử thứ đó.

Không bao lâu sau, từ bên trong lại có nam tử mặc đồ trắng đi ra, vừa đi vừa phe phẩy chiết phiến, bộ dạng này trông rất quen mắt, Dữu Khánh thiếu một chút đã cho rằng đây là Long Hành Vân, về sau mới phát hiện thấy Long Hành Vân không thể so được, bởi vì

tướng mạo người này nhìn tốt hơn tên tiểu bạch kiểm Long Hành Vân kia.

Da thịt trắng nõn nà, thực sự là một ngọc diện lang quân môi hồng răng trắng, nhất là đôi mắt phượng kia, ánh mắt đảo qua trông rất hút người, đoán chừng nếu nữ nhân nào đó bị đá lông nheo một cái chắc hẳn trái tim run rẩy.

Sư huynh đệ hai người vô thức quay nhìn nhau, nhìn thấy người này, hai người đồng thời nghĩ đến một người, tiểu sư thúc!

Chỉ là, trên thân người này không có phong thái tao nhã và tiêu sái của tiểu sư thúc. Đương nhiên, trong ánh mắt hai người cũng cất giấu bối rối, cảm thấy mỹ nam kế của mình có vẻ không đáng nhắc tới. Nhìn thấy người ta đã đi tới, hai người trong miệng vẫn còn đang nhai, tay vẫn còn cầm đũa vội vàng nặn ra nét tươi cười, gật đầu chào hỏi.

Nào ngờ Bạch y nam tử có chút cao ngạo, chỉ nhàn nhạt liếc hai người một cái rồi đi băng qua, hoàn toàn không thèm để ý gì tới, một mình đi tới trước lan can sân thượng, chắp tay nhìn xa xa. Phong thái này cao cấp hơn hai người bọn hắn rất nhiều.

Hai nhúm ria mép của Dữu Khánh giựt giựt, hắn nuốt xuống thức ăn trong miệng, nhẹ nhàng "Xì" một tiếng bày tỏ xem thường, không dám lớn tiếng.

Mục Ngạo Thiết thì thấp giọng hỏi, "Có phải nam nhân nhìn được một chút đều thích mặc đồ trắng hay không vậy?"

"Tiểu bạch kiểm bình thường đều chỉ để nhìn, không dùng được. Nhân vật nào mà chúng ta chưa thấy qua, hắn là thứ gì chứ." Miệng lầm bẩm nói nhỏ, Dữu Khánh xoay người lại, tiếp tục hạ đũa gắp đồ ăn.

Một lúc sau, thấy người ta vẫn một mực đưa lưng về phía bên này, hắn đi tới bên cạnh tìm một nhân viên phục vụ, hỏi: "Đó là ai vậy?"

Người nhân viên trả lời: "Lương Bàn, Lương công tử. Quý khách của lão bản nương."

Dữu Khánh hỏi kỹ hơn: "Là ai a?"

Gã nhân viên nhìn kỹ hắn một chút, đáp một câu có chừng có mực, "Người của Lương gia, Ảo Vọng."

Vẻ mặt Dữu Khánh cứng lại trong giây lát, có thể được xưng là Lương gia Ảo Vọng, đại khái cũng chỉ có một cái Lương gia đó mà thôi. Đó là quản sự tâm phúc của Đại thánh Thiên Lưu sơn, địa vị biểu hiện ra ngoài là gần với mấy vị Động chủ Thiên Lưu sơn, nhưng trên thực tế, chỉ sợ mấy vị Động chủ cũng không muốn dễ dàng đắc tội Lương gia. Nhà người ta như vậy, đó thực sự là loại hào phú đỉnh cấp thế gian rồi. Thảo nào có thể trở thành quý khách của nữ nhân Nhiếp Nhật Phục. Dữu đại chưởng môn vừa mới tự xưng là nhân vật nào cũng đã gặp qua, bây giờ đột nhiên nhận thấy vị mỹ nam tử đó là nhân vật mà hắn tuyệt đối không thể trêu vào, một số lời ghen ghét còn nằm trong miệng lập tức thành thành thật thật nuốt trở vào, nuốt rất sạch sẽ.

Hắn cũng trở về lại bên cạnh Mục Ngạo Thiết, nói cho y biết lai lịch của quý khách kia.

Khi nghe nói gã ta có lai lịch như thế, Mục Ngạo Thiết cũng nhịn không được liếc nhìn mấy lần bóng lưng của người ta, đã hiểu được, thảo nào vừa rồi người ta không thèm đưa mắt nhìn bọn hắn, trên thế gian này, quả thực không có nhiều người có thể khiến người ta phải nhìn vào.

Sau đó, Dữu Khánh nhỏ giọng thì thầm một câu, "Ngoại hình dễ nhìn, thân thế bối cảnh cũng tốt, ngươi quả thật không có cách nào so với người này."

Trong lúc hai sư huynh đệ đang thành thành thật thật co đầu rút cổ tại một góc, cảm thấy tự ti mặc cảm thì lại có người lần lượt tiến tới. Đầu tiên là một người đàn ông cường tráng với vẻ ngoại bình

thường, là Bang chủ Thiên Hồng bang, Thân Vô Không. Sau đó là một nam tử dáng vẻ hơi chút mập mạp, màu da ngăm đen, Bang chủ Kim Thiền bang, Trầm Kim Thiền. Tiếp theo là một lão phụ nhân hai mái tóc pha sương, Bang chủ Tinh Nguyệt bang, Cô Dương. Còn có một nam tử mắt dài hẹp, lông mày rậm, là Bang chủ Sơn Hải bang, Cố Nhân Sơn.

Người xuất hiện cuối cùng là một người đàn ông râu quai nón, tai to mặt lớn, mặt đầy tươi cười, Bang chủ Trấn Sơn bang, Ngụy Ước.

Những thông tin này đều là hai sư huynh đệ Dữu Khánh hỏi thăm được từ những nhân viên phục vụ rải rác xung quanh.

Người đầu tiên xuất hiện là người có lai lịch Lương gia Ảo Vọng, hai người còn tưởng rằng những khách khứa xuất hiện tiếp theo sau khẳng định cũng tôn quý vô cùng, nào ngờ đến đây đều là bang chủ này bang chủ nọ của Thiên Tích sơn.

Trong khi hai người còn đang cảm thấy khá ngạc nhiên thì một nữa nhân dáng người thướt tha xuất hiện, không nói tới sắc đẹp, chỉ nhìn phong thái bước đi của nàng ta, đã có thể nói là phong tình vạn chủng, cùng với nét tươi cười kia, phong vận này quả thực là quyến rũ mê người.

Lần này không cần nhân viên phục vụ giới thiệu, hai sư huynh đệ trước đây đã nhìn thấy nàng tại cửa vào Thạch Tâm cư, vừa nhìn liền biết là lão bản nương Liên Ngư.

Ánh mắt Mục Ngạo Thiết vô thức rời khỏi người nàng ta, nhanh chóng quay nhìn bóng lưng bạch y Lương Bàn, đột nhiên mất đi lòng tin vào mị lực đàn ông của mình, thầm mắng lão Thập Ngũ đưa ra ý tưởng thối.

Bộ y phục bó sát trên người khiến y cảm thấy có phần không được tự nhiên, y muốn nhấc tay tháo lỏng ra.

Tại dây, không phải là quý công tử nhà hào phú đỉnh cấp, chính là bang chủ của các bang phái, ngay cả lão Thập Ngũ cũng là một vị bang chủ, chỉ có mình y không phải là gì cả.

Vì vậy, vốn dự định thi triển mỹ nam kế, y khôi phục trở lại bộ dạng có phần kiêu ngạo, không muốn gần người lúc trước, như thể chỉ có mình ta, không nhìn người khác, ngay cả với Liên Ngư vừa chính thức hiện thân y cũng không đưa mắt nhìn tới.

"Đã để chư vị đợi lâu." Đi đến nơi, Liên Ngư khom người khách khí, mặt mỉm cười, giọng điệu như có chút lười biếng và âm thanh êm tai, tựa như có con mèo lười nhác dụi dụi người và cào cào vào lòng người ta, khiến lòng người ngứa ngày.

Đang đứng bên cạnh lan can, Lương Bàn quay đầu lại, nhìn thấy là nàng ta tới, lập tức nở nụ cười, tiến đến chào hỏi, "Liên Ngư."

Liên Ngư cười gật đầu đáp lại gã, nụ cười phong tình vạn chủng.

"Lão bản nương." Một đám bang chủ cũng nhanh chóng sáp lại chào hỏi, Dữu Khánh cũng theo đám đông, không cần biết có quen biết hay không quen biết, trước tiến cứ lịch sự chào cái đã. Chỉ có một mình Mục Ngạo Thiết phía sau lưng hắn là không thốt tiếng nào, vẫn y nguyên là bộ dạng cao ngạo không hạ mình.

Dữu Khánh vô thức liếc y một cái, ít nhiều hơi chút sửng sốt, phát hiện thấy mãi mới chậm rãi thay đổi được phong cách của lão Cửu, bây giờ tại sao lại đột nhiên trở lại tính cũ rồi, có bệnh sao? Người ta thiết yến khoản đãi ngươi, vì sao ngay cả một câu lịch sự ngươi cũng không nói chứ? Người ta thiếu nợ ngươi sao?

Có đôi khi, hắn là thật sự cảm thấy bộ dạng chó chê cứt này của lão Cửu rất đáng đánh đòn.

Cũng may mà trước một loạt âm thanh chào hỏi đó, Liên Ngư dường như cũng không quan tâm tới điều này, ánh mắt nàng ta trái lại thoáng dừng trên mặt Dữu Khánh một chút, khi đối diện với hắn thì

hé miệng cười xán lạn gật đầu chào, đối với Mục Ngạo Thiết thì ánh mắt hơi dừng rồi lướt qua.

Sau đó Liên Ngư đích thân dẫn đường, dẫn mọi người theo cầu thang ở một bên đi lên tầng trên.

Những người khác đều đi theo ở phía sau, chỉ một mình Lương Bàn và Liên Ngư giống có quan hệ không bình thường là sóng vai đi bên cạnh Liên Ngư.

Một đám bang chủ ít nhiều tự xưng là có thân phận, lúc trước nhìn thấy Lương Bàn không để ý tới bọn họ thì cũng không mặt dày tiếp cận người ta, lúc này liền thỉnh thoảng ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tựa hồ cũng không biết Lương Bàn là người nào.

Chương 798: Không đáng nhắc tới

Bố trí và trang hoàng tại tầng hai càng sang trọng và tao nhã hơn tầng một, chỉ là không có những món ăn nhẹ và đa dạng như bên dưới, chỉ có mấy cái bàn, trên bàn đã sắp đặt sẵn đầy những món ăn phong phú và tinh tế.

Sư huynh đệ hai người theo ở phía sau đi lên lầu, đảo mắt nhìn chỗ ngồi, nhìn thấy chỉ có chín cái bàn, mỗi một bàn có một ghế.

Mà hiện tại, bao gồm cả nữ chủ nhân, khách và chủ vừa vặn có chín người, con hổ Bán yêu quái đung đưa đuôi kia hiển nhiên là tùy tùng, không thể ngang vai ngang vế với chủ nhân.

Số người tham dự tiệc tối lần này đã đến đông đủ, không còn người nào khác.

Hai sư huynh đệ nhìn nhau, ít nhiều có chút nghi hoặc, từ trong miệng những nhân viên phục vụ, bọn hắn đã biết được Lương công tử kia là quý khách mà lão bản nương Liên Ngư mở tiệc chiêu đãi, lẽ

nào lần này những người bắt thăm trúng đều là các bang chủ sao? Hay là, hắn kiến thức nông cạn, ở trong khách sạn này vốn có rất nhiều bang chủ?

Thân là chủ nhân, đang mời khách ngồi vào vị trí, Liên Ngư cũng chú ý thấy sự nghi hoặc của hai sư huynh đệ, nàng ta quay đầu lại hỏi, "Chỉ có chúng ta thôi sao?"

Lương Bàn nghe vậy thì phe phẩy chiết phiến, hài hước nói: "Liên Ngư, ngươi mời khách mà có bao nhiêu khách dự tiệc cũng không biết sao?"

Hổ Nữ nhanh chóng phối hợp, ra hiệu về phía sư huynh đệ hai người và giải thích: "Lần này có rất ít người bắt thăm, sau khi bốc thăm, chỉ có hai người bọn họ bắt trúng."

Sư huynh đệ hai người lần nữa nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc, thì ra chỉ có hai người bọn hắn bắt thăm trúng, nói cách khác, những người còn lại đều là khách được lão bản nương mời ban đầu, chỉ có hai người bọn hắn là khách ngoại ngạch.

Nói đến việc này, hai sư huynh đệ trong lòng biết rõ đây hoàn toàn cũng không phải là chuyện bất ngờ, nếu không phải bọn hắn gian lận, có lẽ chỉ có một người duy nhất bắt trúng thăm.

Vào lúc này, Mục Ngạo Thiết càng cảm thấy mình trở thành dư thừa, nhưng không biểu hiện ra vẻ gì dị thường, vẫn giữ nguyên bộ dáng bình tĩnh.

Mấy vị Bang chủ thường ở tại Thiên Tích sơn thì thờ ơ không chú ý, bởi vì bọn họ biết rõ lão bản nương của Thạch Tâm cư này thường làm loại chuyện bắt thăm mời dự tiệc này.

Liên Ngư a một tiếng, nhấc tay mời: "Người tới đều là khách, không phân tôn ti cao thấp, chư vị cứ tùy ý an tọa."

Miệng nói là tùy ý, chính cô ta lại chậm rãi đi tới ngồi xuống chủ vị, và cũng sẽ không có ai lại không biết phân biệt đi giành ngồi vào vị trí của chủ nhân.

Chín chỗ ngồi được sắp đặt liên tục kết nối với nhau, giống như một cái ô vuông thiếu một cạnh. Mỗi phía Bắc, Tây, Nam được đặt ba chỗ ngồi cạnh nhau, chỉ có cạnh phía Đông để trống, để cho khách và chủ không bị ngăn cản tầm nhìn, thưởng thức cảnh đêm.

Lúc này, bầu trời đêm phía Đông đã dần dần hiện lên dải ngân hà xán lạn, trong Thiên Tích sơn lờ mờ chợt có lưu quang lay động, khung cảnh rất đẹp. Vì vậy phía Tây trở thành phương hướng chủ vị, Liên Ngư ngồi ở bàn chính giữa cũng là lẽ đương nhiên.

Lương Bàn không chút khách sáo, phe phẩy chiết phiến trực tiếp đến ngồi bên cạnh Liên Ngư, vị trí bên trái Liên Ngư.

Những người khác không có sự tự tin như thế, chia nhau ra ngồi xuống ở hai hàng phía Bắc và Nam, Dữu Khánh tự nhiên cũng là như thế.

Một đám người cơ bản đều đã ngồi xuống rồi, bỗng nhiên phát hiện thấy vị trí bên phải Liên Ngư vẫn còn trống. Không phải là có chín người chín vị trí sao? Tại sao còn có thể trống một vị trí chứ?

Có người ngẩng đầu ánh mắt đảo qua, nhìn về phía Dữu Khánh, và những người ngồi phía bên Dữu Khánh, kể cả hắn, đều quay đầu nhìn lại phía sau, nhìn thấy Mục Ngạo Thiết mặt không biểu cảm đứng ở sau lưng Dữu Khánh. Tại khi mọi người còn chưa có chú ý tới mình, trên mặt Mục Ngạo Thiết thoáng hiện một chút bối tựu rất khó nhận thấy, chờ đến khi mọi người chú ý tới y thì nét bối rối đó đã bị vẻ mặt lạnh lùng của y che giấu.

Mọi người đều là cấp bậc Bang chủ, mà y thì chẳng là gì cả, cho nên không chen lên phía trước để chọn chỗ ngồi, y đi theo phía sau mọi người, định giống như thường lệ sẽ ngồi cạnh Dữu Khánh. Nào ngờ

một chút bước chậm này, dẫn đến những bước khác chậm theo, đã có người đặt mông ngồi xuống bên cạnh Dữu Khánh.

Y định đi đến ngồi tại vị trí khác thì phát hiện thấy mọi người đều đã không nhanh không chậm ngồi vào vị trí rồi, trong nháy mắt chỉ còn lại mình y gác lại nơi đây, khiến cho y khó mà cất bước di chuyển.

Nơi này vẫn còn có một vị trí, là chỗ ngồi bên phải Liên Ngư, nhưng đó là vị trí nào chứ? Y không cho rằng mình có tư cách ngồi ở đó. Vì vậy liền xuất hiện cảnh tượng trước mắt.

Trong khi đó Dữu Khánh vẫn còn không nhận ra là có chuyện gì, hắn còn hỏi một câu: "Đứng phía sau ta làm gì? Vào chỗ ngồi đi chứ."

Nói xong còn cảm thấy không hiểu lão Cửu là như thế nào, sau khi đã trải qua một ít chuyện, vốn đã dần dần thay đổi, trước lúc tới đây cũng đã thỏa thuận xong hết rồi, tại sao lại đột nhiên biến trở về bộ dáng chó không ăn cút trước đây chứ?

Cũng may mà chủ nhân cất lên lời mời đúng lúc, Liên Ngư đưa tay phải ra hiệu về vị trí bên phải, cười nói dịu dàng mời: "Nếu không chê, mời ngồi nơi này."

Mục Ngạo Thiết cũng không để cho những người khác nhận ra được mình có bối rối, sảng khoái đáp ứng lời mời, cất bước đi tới, trực tiếp vòng qua bên phải, ngồi xuống bên cạnh Liên Ngư.

Cho dù đã có được chỗ ngồi, nhưng y vẫn nhận thấy mình ngồi ở nơi này không thích hợp, ngồi tại chủ vị là Liên Ngư mặc một bộ y phục màu xanh lục, phong thái phong tình vạn chủng, quyến rũ động lòng người, bên trái là một vị công tử bạch y như tuyết, một vị ngọc diện lang quân dáng vẻ ngọc thụ lâm phong.

Còn y thì sao chứ? Không nói tới vẻ ngoài, không chỉ không có thân phận địa vị, ngay cả y phục trên người cũng chỉ là chất liệu phổ thông. Tuy rằng, không thể so với chất liệu với người khác nhưng cũng không có thể nói kém hơn tất cả mọi người, y nhìn về phía

Dữu Khánh, y phục Dữu Khánh mặc trên người là cùng mua một lúc với mình.

Giá cả quần áo nơi đây thực sự là quá đắt, đắt đến quá mức, hai người tiếc tiền tiêu phí vào chuyện này cho nên chỉ mua loại rẻ nhất, chất liệu và tay nghề đương nhiên là rất bình thường. nói cách khác, quần áo trên người y và trên người Dữu Khánh đều cùng một dạng, nhưng mà nhìn bộ dạng của lão Thập Ngũ, lại chỉ là tò mò tập trung quan sát thức ăn và nước uống mới lạ trước mặt, dường như không chút nào nhận ra đẳng cấp của mình không bằng những người khác nơi đây.

Bộ dạng chưa thấy qua việc đời này của Lão Thập Ngũ khiến y có cảm giác có phần mất mặt, y là người có liên quan đến hắn, e rằng cũng sẽ bị người ta khinh thường. Với đức hạnh như vậy mà còn không biết xấu hổ tới đây thi triển mỹ nam kế, tới tự bêu xấu thì có.

Bởi vì y phát hiện thấy Liên Ngư dường như đang chăm chú quan sát phản ứng của lão Thập Ngũ.

Sau khi hơi chút quan sát Dữu Khánh xong, Liên Ngư chuyển ánh mắt tới Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh, cười hỏi "Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của hai vị.

Nàng ta đương nhiên đã biết rõ tên của hai sư huynh đệ tại Thiên Tích sơn này, chỉ là biết rồi vẫn cố hỏi.

Nghe tiếng, Dữu Khánh ngước mắt nhìn đến, đang định trả lời, nào ngờ Mục Ngạo Thiết vẻ mặt lãnh khốc, nhìn không chớp mắt đáp lại một câu, "Vô danh tiểu bối, không đáng nhắc tới!"

Cái gì? Dữu Khánh thiếu một chút bị câu trả lời này làm cho kinh ngạc rụng cằm, hắn rất muốn hỏi y một chút, Đại ca, ngươi làm cái gì vậy, ngay cả cái tên cũng không chịu nói cho người ta nghe, còn bày ra bộ lạnh nhạt không muốn gần, ngươi đang cần giở trò mỹ nam kế đó nha.

Những người khác cũng sửng sốt, tại trên địa bàn của lão bản nương, vậy mà còn có người không nể mặt như thế, vị này có lai lịch gì? Liên Ngư quả thực cũng bị lời này làm cho nghẹn lời, nàng ta rất bất ngờ.

Hổ Nữ nhanh chóng tiến tới cúi người bên cạnh Liên Ngư để giải vây, "Vị này tên là Trương Tùy, vị kia tên là Chu Khánh.

Cô ta nói ra chính là tên mà hai người đăng ký tại khách sạn.

Mấy người kia nghe xong thì suy nghĩ một chút, dường như chưa có nghe nói tới hai nhân vật này.

Liên Ngư a một tiếng, mặt đầy tươi cười, "Thì ra là Trương huynh đệ và Chu huynh đệ, thất kính, thất kính!"

Nàng ta có lẽ là giữ thái độ người tới là khách, đều được khoản đãi, có thể khoan dung bỏ qua. Nào ngờ Lương Bàn ngồi một bên phe phẩy chiết phiến lại dường như không quen nhìn thái độ như vậy, ngoài cười nhưng trong không cười hừ lạnh một tiếng, âm dương quái khí nói: "Đã biết mình không đáng nhắc tới, lại còn không nể mặt, còn chạy tới dự bữa tiệc này làm gì? Không biết bày mặt mũi ra đây cho ai nhìn chứ?"

Nghe được lời này, Mục Ngạo Thiết không chút do dự từ từ đứng lên, Dữu Khánh kinh hãi, sợ y phát tác.

Không ngờ Mục Ngạo Thiết không nói một câu nào, vẫn bộ dạng lãnh khốc như trước, trực tiếp cất bước rời khỏi vị trí, ngay trước mặt bao người, y cứ như vậy sải bước rời đi.

Có ý gì? Mọi người thoáng ngây người một chút rồi rất nhanh kịp phản ứng lại, đây là trực tiếp bỏ đi hay sao? Chuyện gì vậy chứ? Chúng ta đã bỏ qua chuyện gì sao? Mọi người quay mặt nhìn nhau. Liên Ngư hơi hé mở đôi môi đỏ tươi, thần sắc quyến rũ trên mặt không còn nữa, thay vào đó chính là vẻ mặt mờ mịt không hiểu, không phải là có ý định tiếp cận mình sao?

Lương Bàn cũng có chút sững sờ, không thốt tiếng nào liền bỏ đi, lời nói của mình đã cưỡng ép đuổi khách của chủ nhân đi sao?

Dữu Khánh cũng trợn tròn mắt, không biết lão Cửu này đã bị chạm dây thần kinh nào, mọi chuyện đã thống nhất xong rồi, không cần quan tâm có thể thành công hay không, nhưng lúc này còn chưa có bắt đầu a, món ngon mỹ vị bày đầy bàn còn chưa có nếm, chính ngươi đã nện sân bãi rồi, chuyện quỷ quái gì vậy?

Đến đây có ý đồ, nên hắn nhanh chóng đứng lên, cất tiếng cứu vãn tình thế: "Để ta đi xem hắn có chuyện gì. Các ngươi cứ ăn trước đi." Vừa nói vừa liên tục chắp tay bồi tội, rồi xoay người nhanh chóng chạy đi.

Liên Ngư không nghĩ ra được là có chuyện gì, ánh mắt dừng tại trên người Lương Bàn, than thở: "Lương công tử, ta mở tiệc đãi khách, ngươi lại ép khách của ta nhân rời đi, là chuyện gì chứ?"

Vừa mới vào bàn tiệc đã làm cho khách rời đi, Lương Bàn ít nhiều cũng có chút bối rối, nhưng vẫn xem thường, "Không cho ngươi mặt mũi, ngươi còn mời hắn làm gì? Rời đi thì cứ rời đi. Nếu hắn có ý kiến gì cứ để hắn tới tìm ta. Ta thuận tiện nhìn xem tên thô lỗ như vậy là từ đâu toát ra, mà sao có cá tính như vậy."

"Ai!" Liên Ngư thở dài phiền muộn, nàng ta cũng không tiện nhiều lời với vị này, chỉ đành nghiêng đầu ra hiệu cho Hổ Nữ.

Hổ Nữ lập tức bước nhanh rời đi.

Liên Ngư quay sang nói với mọi người: "Chư vị, thật sự xin lỗi. Nếu không, chúng ta chờ một chút?" Trong đời này, đây là lần đầu tiên nàng ta đụng phải việc khác thường như thế.

Mọi người trao đổi ánh mắt với nhau, nghĩ thầm như vậy còn có thể quay lại sao? Tuy nhiên, mỗi người đều gật đầu đồng ý, thể hiện sẵn sàng chờ một chút, chỉ có mình Lương Bàn là phe phẩy chiết phiến không hề hé răng, vẫn là bộ dạng xem thường.

Dữu Khánh cuối cùng đã đuổi kịp Mục Ngạo Thiết, kéo cánh tay y lại. Mục Ngạo Thiết vung cánh tay không nghe theo, có vẻ quyết ý muốn rời đi.

Dữu Khánh trừng mắt với y, sau đó đảo mắt nhìn nhìn xung quanh, nhìn thấy có nhân viên khách sạn ở đây, không tiện nói chuyện, liền trực tiếp hỏi nhân viên khách sạn một nơi để thuận lợi nói chuyện, rồi cưỡng ép kéo Mục Ngạo Thiết vào một căn thạch thất nhỏ, nói chuyện với y.

Hổ Nữ rất nhanh cũng đi đến nơi đây, không phát hiện thấy bọn hắn, liền hỏi nhân viên ở gần đó, "Vừa rồi có hai người đi về phía này, có thấy họ đi đâu không?"

Nhóm nhân viên nhanh chóng chỉ tới một nơi, trả lời, "Hỏi mượn căn phòng khách nhỏ phía bên kia, hình như có chuyện cần trao đổi riêng."

Hổ Nữ lập tức tiến về phía căn phòng đó, nhưng đi chưa được mấy bước, cô ta chợt dừng lại, ánh mắt hơi lấp lóe, rồi đột nhiên xoay người, nhanh chóng lắc mình đi nơi khác.

Bên trong căn phòng khách được đục ra bên trong một khối đá nguyên, có một cái bàn, trên bàn đặt một số bút mực tùy thời có thể sử dụng, rõ ràng là một bàn làm việc, bốn phía còn có mấy chiếc ghế và bàn trà, trang trí lịch sự tao nhã.

Nơi này, thoáng nhìn qua liền thấy không có thứ gì phức tạp, Dữu Khánh rất nhanh kiểm tra trong phòng một chút, xác định không có người nào nấp trong này, hắn lôi Mục Ngạo Thiết im lặng kháng cự, thấp giọng hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

Mục Ngạo Thiết hờ hững trả lời: "Không làm gì cả. Nếu người ta đã không chào đón, vì sao còn phải nán lại chứ? "

Chương 799: Một lời không hợp

Nghe lời nói này, Dữu Khánh rất muốn hỏi y có phải uống nhầm thuốc gì rồi hay không, "Ta nói a lão Cửu, con mắt nào của ngươi nhìn thấy người ta không chào đón ngươi chứ, bị người khác châm chọc hai câu, ngươi liền có thể kéo đến trên đầu chủ nhân, cho rằng người ta không chào đón ngươi sao?"

Khóe miệng Mục Ngạo Thiết giật giật, xoay người bỏ đi, "Được rồi, tình huống này không thích hợp với ta, ngươi đi đi, ta trở về phòng."

"Ngươi đùa à?" Dữu Khánh đưa tay kéo y lại, "Ngươi vừa lúc ngồi ở bên cạnh nàng ta, chính là một cơ hội rất tốt để làm quen, bây giờ ngươi lại nói với ta là ngươi không muốn làm. Ngươi đang đùa giỡn ta sao chứ?"

Mục Ngạo Thiết rất muốn nói, đây là cuộc tụ họp của các bang chủ các ngươi, ta cưỡng ép chen vào tính là chuyện gì chứ?

Nhưng lời đã đến bên mép vẫn không thể nói ra miệng, hỏi ngược lại: "Vì sao ta phải đi, ngươi còn không có nhận ra sao? Thần tình và cử chỉ của tên Lương công tử đó rất rõ ràng là có ý với lão bản nương kia, ngươi cảm thấy mỹ nam kế của chúng ta còn cần phải tiếp tục sao? Không cần phải làm việc vô ích."

Dữu Khánh ra sức lắc lắc đầu, giọng điệu nhịn không được lớn lên mấy phần, "Không đúng, ngươi dám đảm bảo tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều thích Tiểu bạch kiểm sao? Ngươi dám bảo đảm người ta không thích kiểu như ngươi sao?" Hắn đưa tay khoa khoa tay mô tả vóc dáng của y, "Nếu ta là nữ nhân, khẳng định sẽ thích vóc người kiểu như ngươi."

Thấy hắn nói không ngừng, Mục Ngạo Thiết hỏi lại lần nữa: "Ngươi cảm thấy hiện tại ta quay trở lại còn thích hợp sao?"

Y không muốn tự mình đánh mặt mình, nếu bây giờ y quay trở lại, vậy thì quá xấu hổ, y rất khó chấp nhận được chuyện này.

Dữu Khánh giang hai tay ra: "Có gì mà không thích hợp? Ngươi dùng tên giả, ai biết ngươi là ai? Ta vẫn là câu nói đó, không thử xem làm sao biết không được?"

Mục Ngạo Thiết tâm ý đã quyết, hất cánh tay hắn ra, tiếp tục rời đi, "Không đi."

Dữu Khánh đưa tay chụp lấy sau cổ áo y, kéo lại, trầm giọng hỏi: "Tiền và thể diện đặt tại trước mặt ngươi, ngươi chọn cái nào?"

Cơ thể đang kháng cự của Mục Ngạo Thiết lập tức cứng lại, vẻ mặt rõ ràng trở nên do dự.

"Đây không phải là một món tiền nhỏ, vì sao không thử xem, cũng không mất mát gì?" Dữu Khánh tiếp tục kéo y lại, tận tình khuyên bảo: "Vì sao mọi người đến Thiên Tích sơn đều dùng tên giả, không phải chính là vì để sau đó phủi mông rời đi sẽ không còn ai biết được mình là ai sao? Lão Cửu, nếu như ngươi là vì quan tâm đến chút thể diện đó mà làm lỡ đại sự của chúng ta, vậy thì có phần quá vô nghĩa. Nói thật, nếu ta có được vóc dáng tốt như ngươi, có mỹ nhân như vậy ngay trước mặt, tự ta sẽ xông lên trước, còn có thể đến lượt ngươi sao?"

Mục Ngạo Thiết cau mày, không tiếp tục hé răng, nhấc tay chỉnh lại vạt áo, vừa rồi bị Dữu Khánh kéo bung ra.

Nào ngờ Dữu Khánh vừa đảo ánh mắt qua, ánh mắt chợt chớp sáng lên, lập tức nói: "Đừng nhúc nhích."

Đẩy tay Mục Ngạo Thiết ra, đích thân chỉnh đốn áo xống cho Mục Ngạo Thiết, chỉ là lần điều chỉnh này lại theo kiểu không nghiêm túc, hắn vậy mà kéo mở vạt áo của Mục Ngạo Thiết rộng ra một chút, để lộ ra lồng ngực rắn chắc của Mục Ngạo Thiết, còn đưa lên vỗ bộp bộp mấy cái, mặt nở nụ cười xấu xa.

Mục Ngạo Thiết vô thức muốn khép vạt áo lại.

"Đừng nhúc nhích." Dữu Khánh lại gạt tay y ra, giúp y điều chỉnh y phục, mở rộng ra tương đối tự nhiên một chút, sau đó mới gật đầu nói: "Cứ vậy đi, vậy mới đủ phê."

Mục Ngạo Thiết sắc mặt sa sầm xuống, "Ngươi ở trên núi nghe mấy chuyện tục nhảm nhí quá nhiều rồi phải không?"

Y chính là chỉ quãng thời gian khi một số sư huynh còn tại Linh Lung quan, có một số sư huynh không đứng đắn, thích tụ tập kể những chuyện tục tĩu, vừa kể vừa cười hô hố, đủ loại chuyện như là các dã nam tử và các cô nương xinh đẹp, về những bà sồn sồn như sói như hổ thích các thanh niên trai tráng, Dữu Khánh khi đó vẫn là một cậu nhóc cũng thích chen vào nghe, nghe rất kích động, thần thái tung bay, sau đó bị một nhóm sư huynh xúi giục vào trong thôn leo nóc nhà nhìn lén nữ nhân tắm.

Đương nhiên, y cũng là một trong những người mưa dầm thấm đất.

Dữu Khánh không quan tâm tới chuyện đùa cợt tục tỉu gì đó, đưa tay đẩy y, "Được rồi, cứ như vậy đi. Quay lại thoải mái bày ra vóc người đáng kiêu ngạo của ngươi đi, mặt mũi không đáng tiền, không có gì phải xấu hổ, không có tiền ngươi có mặt mũi cái rắm á…"

Ở ngay phía trên căn phòng khách nhỏ này, trên mái vòm hình chiếc bát úp ngược, có một căn phòng tối khác, một cái ống đồng nhô lên khỏi mặt sàn, phía trên có một cái tai nghe dáng như cái loa, Hổ Nữ đang áp tai tại đó đó lắng nghe.

Sau khi xác nhận người đã rời khỏi tiểu khách phòng, Hổ Nữ cũng xoay người rời đi.

Tại nơi bày tiệc chiêu đãi, các tân khách đang tán gẫu với nhau, không có ai động đũa tới những món ngon mỹ vị trước mắt, đều đang chờ đợi, cũng không biết người rời đi khi nào mới có thể trở lại, cũng may mà Liên Ngư chuyện trò vui vẻ vả lại phong thái quyến

rũ động lòng người, cho nên những người còn lại cũng không cảm thấy buồn chán.

Lúc này, một đám bang chủ cuối cùng cũng biết được lai lịch của Lương Bàn, không nghĩ tới lại là con cháu của Lương gia tại Ảo Vọng, thái độ của đám người lập tức cung kính hơn không ít.

Cuối cùng cũng hiểu được vì sao vị này trông có vẻ có tình ý với Liên Ngư, thì ra là có bối cảnh không sợ hãi Nhiếp Nhật Phục.

Trong lúc nói nói cười cười, chợt có tiếng bước chân vang lên, mọi người quay đầu nhìn tới, nhìn thấy Dữu Khánh tươi cười hớn hở và Mục Ngạo Thiết mặt không biểu cảm đã quay trở lại.

Đám bang chủ kia không khỏi quay mặt nhìn nhau, không cảm thấy bất ngờ với việc Dữu Khánh quay trở lại, chỉ là không nghĩ tới Mục Ngạo Thiết vẫn còn không xấu hổ trở lại đây, lại còn có vẻ như chưa có xảy ra chuyện gì.

Lương Bàn phe phẩy chiết phiến nhịn không được hừ một tiếng, nhưng rồi liếc mắt nhìn thấy Liên Ngư ở bên cạnh, lời châm biếm đã đến bên miệng cuối cùng vẫn không nói ra lời.

Liên Ngư liếc mắt nhìn phía sau hai người, không thấy Hổ Nữ cùng trở lại, nàng ta rất ngạc nhiên.

Đương nhiên, nàng ta đứng lên còn vì cố ý mời Mục Ngạo Thiết ngồi trở lại bên cạnh mình, dù sao cũng là chiêu đãi không chu đáo, khiến khách bị uất ức, nàng ta có ý nhận lỗi, cũng trấn an một câu, "Trương huynh đệ, một ít lời nói vui đùa mà thôi, không cần phải để trong lòng."

Vốn định duy trì bình tĩnh, Mục Ngạo Thiết liếc mắt nhìn quanh hiện trường, phát hiện thấy ánh mắt mọi người đều tập trung tại trên người mình, ánh mắt nhìn mình có vẻ là lạ, hơn nữa còn nhìn thấy vẻ châm chọc trên mặt Lương Bàn, khóe mắt y liếc nhìn Liên Ngư

tươi đẹp như hoa phía dưới, nhịn không được toát ra một câu, "Đi ra ngoài rửa sạch lỗ tai, đã để chư vị đợi lâu."

Vừa nghe y nói ra lời này, Dữu Khánh lập tức kinh ngạc, không nghĩ tới vốn bình thường không có hé răng, lúc này lão Cửu lại có thể nói ra một lời có trình độ như thế, chỉ một câu nói đã rửa sạch sự xấu hổ với việc mình đi mà quay lại.

Đồng thời hắn cũng thầm hô không ổn, vừa rồi đã nói rất rõ ràng, bảo lão Cửu bỏ xuống mặt mũi, chính sự quan trọng hơn, nhưng tại sao chỉ vừa mới quay trở lại đã đốp chát so đấu miệng lưỡi rồi, lời này chẳng phải là lại dấy lên chiến hỏa sao?

Vừa nghĩ đến việc có khả năng sẽ phải xảy ra mâu thuẫn với Lương gia Ảo Vọng, hắn hối hận đến đen ruột luôn rồi, hối hận không nên kiên quyết khuyên nhủ kéo lão Cửu quay trở lại, hắn lập tức nhìn chằm chằm phản ứng của Lương Bàn.

Những người khác cũng sửng sốt vì những lời này, lúc trước bọn họ còn tưởng rằng tên to con này không chịu đả kích mà rời đi, thì ra cố ý đi ra ngoài là để làm cái động tác châm chọc, là đang ám chỉ người nào đó phun ra miệng đồ vật quá dơ, thực sự là mắng chửi người không cần lời thô tục.

Liên Ngư nghẹn nghẹn lời, phản ứng tương tự với những người khác, nhanh chóng nhìn về phía Lương Bàn.

Sắc mặt Lương Bàn lập tức trở nên âm trầm, gấp chiết phiến trong tay lại, từ từ đứng lên, trong nháy mắt cuồng phong bão táp nổi lên.

Keng! Dữu Khánh phản ứng cực nhanh, tại thời điểm Lương Bàn bỗng nhiên đứng lên, kiếm trong tay hắn cũng đã ra khỏi vỏ, hàn quang lấp lóe, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lương Bàn, thần tình ớn lạnh, trong mắt dâng trào sát ý, mặc dù hắn không có nói một lời nói nào, nhưng ý tứ bộc lộ ra rất rõ ràng, chính là đang cảnh cáo Lương Bàn, ngươi động thủ thử xem!

Hắn là người đầu tiên tại đây rút kiếm ra, cũng là người duy nhất rút kiếm.

Mặc dù hắn cảm thấy phản ứng của lão Cửu có chút vô nghĩa, nhưng không thể để cho người ta động thủ với lão Cửu, dù biết rõ tại đây bọn hắn có khả năng không được như ý, thậm chí có thể mất đi tính mạng, hắn cũng sẽ không ngồi xem người khác động thủ với lão Cửu mà không quản.

Mấy chuyện như tiền bạc, tính mạng, hay kể cả mục đích của chuyến đi này, vào giờ phút này đều bị hắn ném ra sau đầu.

Cũng may mà Liên Ngư phản ứng nhanh, lập tức nhấc tay ra hiệu ngăn cản Lương Bàn, nhưng một tiếng kiếm ngân vang vẫn khiến mọi người giật mình nhìn tới, nhìn thấy Dữu Khánh cầm kiếm trong tay lạnh lùng nhìn chằm chằm Lương Bàn, đều nhận thấy được người này đã động sát cơ!

Không ít người tại đây giật mình ngạc nhiên, dám rút kiếm tại Thạch Tâm cư, đây là không biết mối quan hệ giữa lão bản nương nơi đây và Nhiếp Nhật Phục hay là thế nào?

E rằng cũng không biết thân thế và bối cảnh của Lương Bàn a, nếu không, làm sao có thể có lá gan lớn như vậy?

Một đám bang chủ đều bắt đầu suy đoán lai lịch của Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, rất tò mò về bọn hắn.

Một bữa tiệc tối, còn chưa bắt đầu động đũa đã tạo ra cảnh giương cung bạt kiếm như thế này, những người dự tiệc khác không biết là mình tới dự tiệc hay đến xem trò vui.

Mục Ngạo Thiết chậm rãi nhấc tay, tay cũng nhẹ nhàng đặt tại trên chuôi kiếm, cũng nhìn chằm chằm vào Lương Bàn.

Mặc dù có phần hối hận với lời nói và việc làm của mình vừa rồi, nhưng việc đã đến nước này, y cũng sẵn sàng cho tình huống cá

chết lưới rách.

Nếu là trước đây, tại thời điểm vừa mới rời núi vì chuyện cổ mộ, cho dù bị làm nhục, đối diện với người có lai lịch và bối cảnh như Lương Bàn, y cũng không dám có gì xung động, sau khi trải qua một số việc, rốt cuộc đã có thêm một ít chí khí và sức lực.

Tại nơi này, người kinh ngạc nhất chính là Liên Ngư, nàng ta nhanh chóng chuyển dời ánh mắt từ Dữu Khánh, người vừa rút kiếm, đến Mục Ngạo Thiết đang đặt tay nơi chuôi kiếm, vô cùng bất ngờ, nàng thật sự nghi ngờ phán đoán lúc trước của mình có sai lầm, đây là trực tiếp hất tung bàn, muốn làm mất thể diện của nàng, đâu giống như là tới tiếp cận nàng.

Thậm chí nàng còn hoài nghi có phải Hổ Nữ đã nhận sai người tại Triêu Dương đại hội rồi hay không, tên Trương Chi Thần đệ nhất Triêu Dương đại hội đó lại dám trêu chọc đến Lương gia Ảo Vọng sao?

Hai tên này rốt cuộc là người nào?

Đối với nàng mà nói, tất cả những gì diễn ra trước mắt rất không phù hợp với lẽ thường.

Dưới cơn thịnh nộ, Lương Bàn cũng từ trong thần sắc nhìn chằm chằm vào mình của Dữu Khánh nhìn thấy được hắn đã động sát cơ, trong mắt lóe lên một tia hoảng loạn khó thể nhận biết.

Trong thời điểm biến hóa xảy ra rất nhanh này, giọng nói vốn biếng nhác của Liên Ngư chợt trở nên dứt khoát mạnh mẽ, "Chư vị, hôm nay là ta thiết yến khoản đãi chư vị, các ngươi lại làm ra cảnh giương cung bạt kiếm là có ý gì, là định khiến cho chủ tiệc là ta đây bị mất mặt sao?"

Nàng trước tiên đưa tay sang bên phải, đè lên bàn tay muốn rút kiếm của Mục Ngạo Thiết, làm động tác ngăn cản, hiện tại đối với Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, nàng có phần không biết ý đồ của

bọn hắn, nhưng nàng biết Lương Bàn có ý đối với mình, cho nên trước tiên quay đầu lại khuyên Lương Bàn, "Lương công tử, chỉ là hai câu khóe miệng mà thôi. Nể tình ta hôm nay thịnh tình khoản đãi, cho Liên Ngư ta mấy phần tình mọn, thế nào?"

Lúc này, Bang chủ Ngụy Ước của Trấn Sơn bang với bộ mặt râu quai nón đứng lên, tươi cười hướng về phía ba vị đương sự liên tục chắp tay, cười nói: "Chư vị, hôm nay lão bản nương thiết yến là có ý tốt, chúng ta không thể đem lòng tốt xem làm lòng xấu, làm mất mặt nàng. Bớt giận, tất cả đều bớt giận đi. Cho dù như thế nào cũng nên cho lão bản nương một chút thể diện."

Lương Bàn chuyển ánh mắt từ trên mặt Liên Ngư đến trên mặt gã, hừ một tiếng, chậm rãi ngồi xuống, rồi lại xòe quạt ra, "Liên Ngư, ngươi đã mở miệng rồi, ta còn có thể nói gì chứ?"

"Chu huynh đệ, tương phùng chính là duyên số, có thể cùng ăn cùng uống một bàn chính là bằng hữu, không cần phải đao quang kiếm ảnh."

Lão phụ nhân với tóc hai bên thái dương trắng bạc ngồi bên cạnh Dữu Khánh, bang chủ Cô Dương của Tinh Nguyệt bang, cũng đứng lên, khuyên nhủ Dữu Khánh.

Lúc này, mấy vị bang chủ khác cũng đứng lên cùng phụ họa theo, dồn dập dùng lời lẽ khuyên bảo.

Liên Ngư nhìn nhìn Mục Ngạo Thiết, lại nhìn nhìn Dữu Khánh, "Nhị vị, cũng cho ta chút mặt mũi, thế nào?"

Keng! Kiếm trong tay Dữu Khánh đột nhiên trở vào bao, vẻ mặt đằng đằng sát khí cũng đột nhiên tươi sáng lên, cười ha hả nói: "Lão bản nương nói giỡn rồi, chúng ta nào dám làm xằng làm bậy tại đây. Ta sợ hai bọn họ gây náo loạn gây phiền phức cho lão bản nương ngài, định rút kiếm ngăn cản. Lương công tử không nên hiểu lầm!"

Hắn còn hướng Lương Bàn liên tục chắp tay thi lễ rồi mới ngồi xuống.

Vừa rồi rút kiếm ra không nghĩ tới có sợ cái này sợ cái kia hay không, cứ vậy mà làm, bây giờ đã thu kiếm lại rồi thực sự nghĩ lại có chút sợ, Lương gia Ảo Vọng đâu phải là loại bọn họ có thể đắc tội.

Một đám bang chủ lập tức đồng loạt quay nhìn hắn, phát hiện thấy tên này thật sự là đủ thối, không biết xấu hổ, cho rằng mắt chúng ta mù sao, vừa rồi rõ ràng đã động sát cơ, vậy mà giờ lại biến thành rút kiếm duy trì hòa bình, biến thành suy nghĩ giúp lão bản nương, quả thực là trợn mắt nói dối, còn nói có vẻ rất thích hợp.

Mục Ngạo Thiết không tiện tiếp tục giằng co, cũng ngồi xuống.

Lúc này, tại góc tường nhô ra một cái đầu, là Hổ Nữ, rồi rụt lại, ngón tay gõ lên tường mấy cái.

Liên Ngư khóe mắt liếc qua, cười nói với mọi người: "Vốn là không có chuyện gì, ta cũng phải cảm tạ mọi người đã cho ta thể diện. Chư vị chờ chút, ta đi lấy chút rượu ngon tới tỏ lòng cảm ơn."

Tại trong những lời khách sáo lịch sự của mọi người, nàng ta chầm chậm rời khỏi bàn tiệc.

Chương 800: Ánh mắt âu yếm

Phía sau góc tường, khi thấy nàng tới, Hổ Nữ lập tức dẫn nàng đi xa thêm một chút, đi tới một góc không có người mới dừng lại.

Vừa dừng bước, Liên Ngư lập tức hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Nàng ta cho rằng đã xảy ra chuyện gì đó, Hổ Nữ ghe tai thì thầm nói nhỏ bên tai nàng một hồi.

Nghe một hồi, vẻ mặt Liên Ngư dần dần càng lúc càng lộ vẻ kinh ngạc, đến khi nghe kể xong, nàng ta nghi ngờ hỏi: "Sử dụng mỹ nam kế với ta? Ngươi xác định ngươi không có nghe sai?"

Hổ Nữ: "Giọng bọn họ nói chuyện tương đối nhỏ, nghe không rõ lắm, nhưng từ những nội dung loáng thoáng nghe được thì có thể khẳng định, quả thực là định sử dụng mỹ nam kế với ngài."

Liên Ngư càng thêm cảm thấy nghi hoặc, "Một tên to con, một tên để ria mép trông hèn mọn, hai bọn hắn có thể dính tới hai chữ "Mỹ nam" được sao? Cho rằng mắt ta mù sao?"

Hổ Nữ cũng có phần dở khóc dở cười, "Hình như nói là muốn tận dụng vóc người của tên to con kia, nói rằng phải thử xem, nói là không chứng lão bản nương ngài thích kiểu như vậy."

"Cái này…" Liên Ngư ngẩn người mờ mịt, "Ta còn tưởng rằng ta đã suy nghĩ nhiều, nhưng vậy mà đúng là nhằm vào ta, đây là kiểu hoang đường gì chứ?"

Nàng hoàn toàn không hiểu nổi, lúc trước hai tên này và Lương Bàn náo loạn như vậy, nàng còn tưởng rằng mình phán đoán lúc trước là sai lầm, bây giờ đã đúng trở lại, đây đâu phải là chuyện bình thường mà người có chủ ý với nàng sẽ làm?

Hổ Nữ hỏi: "Lão bản nương, xử lý thế nào bây giờ?"

Liên Ngư nhấc tay ra hiệu ngừng, khoát khát tay suy tư, sau đó mặt mỉm cười có vẻ hài hước, "Người tới là khách, lấy đến một vò rượu ngon."

Hai chủ tớ nhanh chóng quay trở lại sảnh tiệc, Hổ Nữ ôm theo một vò rượu đi theo sau Liên Ngư.

"Đã để chư vị đợi lâu." Liên Ngư cười nói lời xin lỗi, khi quay đầu nhìn Mục Ngạo Thiết ở một bên thì thấy lúc này Mục Ngạo Thiết mở

vạt áo ra kha khá, khoe rõ lồng ngực, phát hiện thấy đúng là khá có chiều sâu, cơ ngực vạm vỡ.

Không biết nghĩ đến cái gì, nàng không khỏi lộ ra vẻ mặt ẩn ý sâu xa, như cười như không và chậm rãi ngồi xuống.

Việc nàng quay lại vốn đã thu hút sự chú ý của mọi người, nên những phản ứng của nàng tự nhiên cũng hiện rõ trong mắt mọi người, ngay lập tức liền hiểu được nàng ta đang nhìn cái gì, bọn họ cũng nhìn chằm chằm vào bộ ngực vạm vỡ của Mục Ngạo Thiết, trong chớp mắt, vẻ mặt mỗi người liền trở nên quái lạ, cảm thấy vị lão bản nương này nhìn vào ngực người ta hơi bị lâu một chút, bộ điệu này dường như có phần dính tới chuyện kia rồi.

Mí mắt Dữu Khánh nhảy lên, hai mắt sáng ngời, lẽ nào nữ nhân này thật sự thích loại như vậy?

Nếu là đúng, phải uống cạn một chén lớn!

Mục Ngạo Thiết vẫn một mực nhìn thẳng, bộ dạng lãnh khốc, không có phát hiện thấy Liên Ngư thoáng nhìn trộm bộ ngực mình.

Lương Bàn ngồi ở bên trái Liên Ngư, bởi vì góc độ nhìn, cũng không phát hiện được ánh mắt dị thường của Liên Ngư.

Nhưng những người khác ngồi đây đều đã nhìn thấy, nhìn rất rõ ràng.

Hổ Nữ đã mở vò rượu ra, gọi người rót rượu vào các bình rượu, sau đó bưng khay, đặt bình rượu lên bàn của từng người.

Thực ra, trên mỗi bàn đã có sẵn một bình rượu.

Liên Ngư dẫn đầu cầm bình rót rượu mới ra, nhìn thấy nước rượu chảy ra lấp loáng màu trắng bạc, còn có một mùi hương rượu khác lạ lan tỏa ra, nàng giải thích: "Đây là rượu trái cây được ủ từ 'Sa Giới quả'. Mọi người nếm thử xem hương vị của nó thế nào."

Mọi người cũng cầm bình lên rót rượu vào trong chén, Dữu Khánh nhịn không được rò mò, hỏi, "Sa Giới quả là thứ gì?"

Mọi người không khỏi liếc nhìn hắn một cái, tựa như đang nói, ngay cả thứ này cũng không biết sao? Trên mặt Lương Bàn rõ ràng có lộ vẻ khinh thường.

Lão phụ nhân Cô Dương với hai bờ thái dương bạc trắng, vị Bang chủ Tinh Nguyệt bang ngồi ở bên cạnh cười giải thích, "Đó là một loại Linh quả đặc sản của Thiên Tích sơn. Nó sinh ra trong tầng đất lưới lớp sa mạc, cũng có nghĩa là sinh trưởng tại giữa tầng đất và tầng cát, vì vậy gọi nó là 'Sa Giới quả'. Không dễ để tìm được loại trái cây này tại trong sa mạc, có thể tưởng tượng được giá cả của nó, huống hồ còn dùng trái cây này để ủ rượu, đã để lão bản nương tốn kém rồi."

Bà ta hướng Liên Ngư nâng chén trước tiên, mọi người lục tục nâng chén phụ họa.

Liên Ngư nâng chén đáp lại, "Chiêu đãi quý khách, là chuyện nên làm, không nói được tốn kém. Chư vị, mời uống cạn ly này." Nói xong còn cố ý xoay người, hai tay nâng chén hướng sang Mục Ngạo Thiết, "Trương huynh đệ, cùng uống chén này."

Mọi người đang định đưa ly lên miệng cùng uống cạn, nghe vậy lại đồng loạt quay nhìn về phía Mục Ngạo Thiết.

Sở dĩ có phản ứng này là vì trong giọng điệu của nữ nhân thần thái quyến rũ này lại có chứa mấy phần dịu dàng yểu điệu, và điều này chỉ dành riêng cho Mục Ngạo Thiết.

Mọi người chậm rãi nâng chén che giấu phản ứng của mình, trên thực tế thì lại đang lặng lẽ quan sát sự tương tác giữa Liên Ngư và Mục Ngạo Thiết.

Dữu Khánh đã cười đến méo miệng, sờ sờ chút ria mép của mình, tâm tình rất tốt, hô to, "Cạn nào, cạn nào."

Chén rượu trong tay Lương Bàn thì cứng tại bên môi, quay đầu nhìn chằm chằm hai người nam nữ ở một bên, dường như đã nhận thấy được sự khác thường.

Biểu hiện nghiêm túc, rũ mi buông mắt, Mục Ngạo Thiết vẫn với bộ dạng lãnh khốc, động tác cũng rất lạnh lùng, nhấc chén rượu lên, khẽ gật đầu đáp lại Liên Ngư, rồi định uống một hơi cạn sạch.

Nào ngờ Liên Ngư đưa ngón tay ngọc bích trắng nõn đè cổ tay cầm chén rượu của y lại, rồi nâng chén rượu trong tay mình đến, keng, nàng ta chủ động cụng ly với y, sóng mắt tạo ra cho người ta có cảm giác nhu tình, nói: "Trương huynh đệ, có điều gì không vui, uống một ngụm này xuống rồi cho nó qua đi, không nên để ở trong lòng."

Mục Ngạo Thiết bị ánh mắt của nàng ta khiêu khích, tim đập mạnh, nhanh chóng chuyển dời ánh mắt, đợi nàng ta vừa buông tay liền lập tức ngẩng đầu uống cạn, cạch, chén không đặt mạnh lên bàn, vẫn lãnh khốc như cũ.

Liên Ngư ngửa đầu lộ ra chiếc cổ mềm mại, trắng ngần như thiên nga, với dáng vẻ phong tình vạn chủng uống cạn, rồi ngửa chén cho mọi người nhìn thấy đáy chén.

Khi mọi người đã đặt chén rượu xuống rồi, Lương Bàn mới chậm rãi uống cạn chén rượu của mình, ánh mắt liếc nhìn về phía Mục Ngạo Thiết lộ ra vẻ bất thiện.

Thấy tình trạng này, trong lòng Dữu Khánh bỗng thấy lộp bộp, vị Lương công tử này không phải là thật sự nhìn trúng Liên Ngư đi?

Lúc ban đầu hắn đã có nghi ngờ, về sau lại cảm thấy là mình suy nghĩ nhiều, nữ nhân này nhưng là tình nhân của Nhiếp Nhật Phục a, đường đường là Đại thiếu của Lương gia Ảo Vọng làm sao có thể công khai làm loại chuyện này.

Bây giờ trên mặt vị Lương công tử này lộ rõ vẻ ghen ghét, đố kỵ, tức thì khiến cho hắn cảm thấy không ổn, lo lắng có khả năng đạp phải đống phân.

Việc khác còn dễ nói, chuyện tranh giành tình nhân này xảy ra, vậy thì thật sự sẽ trở thành cừu nhân, chỉ sợ vị lão bản nương này cũng không kiềm chế được Lương Bàn, không đến vạn bất đắc dĩ hắn cũng không muốn tranh phong với thế lực của Lương gia, sư huynh đệ bọn hắn chơi không nổi.

Chư vị bang chủ thỉnh thoảng dùng ánh mắt giao lưu với nhau, hàm ý dường như muốn nói, sắp xảy ra chuyện!

Đứng ở cách không xa, trong mắt Hổ Nữ lộ ra nét kinh ngạc, rõ ràng không nghĩ tới chủ nhân sẽ bộ lộ phong thái âu yếm như vậy với nam nhân khác.

Bang chủ Trấn Sơn bang Ngụy Ước nhìn trái nhìn phải một hồi rồi chợt nâng chén với sư huynh đệ hai người, "Không biết Chu huynh đệ và Trương huynh đệ tới Thiên Tích sơn du ngoạn, hay ở lại lâu dài?"

Các Bang chủ khác thực ra cũng có ý định tìm hiểu, muốn nhìn xem hai vị này có lai lịch gì.

Dữu Khánh nâng chén trả lời: "Tại hạ xấu hổ làm Bang chủ 'Hạt Tử bang', hắn là Nhị đương gia của ta."

Hắn thuận miệng đặt cho Mục Ngạo Thiết một cái danh phận, coi như là chú ý tới thể diện của Mục Ngạo Thiết.

Người thanh niên trông rất trẻ tuổi này cũng là một Bang chủ sao? Đám bang chủ đều ngạc nhiên dồn dập nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, hơi có chút nghi ngờ, đây là Nhị đương gia sao? Vì sao trông dáng vẻ có cảm giác còn trâu bò hơn cả Bang chủ?

"Hạt Tử bang?" Bang chủ Trầm Kim Thiền của Kim Thiền bang, với nước da ngăm đen, thân thể hơi mập mạp, cất tiếng lẩm bẩm, ánh mắt đầy hoài nghi nhìn về phía những bang chủ khác, rõ ràng là đang chờ mọi người hỗ trợ chỉ ra sai lầm.

Kỳ thực mọi người cũng rất nghi hoặc, không biết có phải mình cô lậu quả văn hay không, hình như chưa từng nghe nói tới Thiên Tích sơn có một bang phái như thế.

Quả thực cũng là cô lậu quả văn, bang phái đỉnh cấp như bọn họ là sẽ không đặt những bang phái a miêu a cẩu vào trong lòng, nghe nhắc tới cũng chưa chắc đã có thể nhớ được.

Bang chủ Tinh Nguyệt bang Cô Dương thoáng ngập ngừng nói: "Trong số những người mới gia nhập bang ta, hình như có người từng nhắc tới Hạt Tử bang, dường như nói là Hạt Tử bang bị người đánh tan nên đến nương tựa Tinh Nguyệt bang ta."

Liên Ngư rót rượu cho mình, hơi híp mắt mỉm cười, ánh mắt dừng trên người Dữu Khánh, muốn nhìn xem hắn giải thích thế nào.

Hổ Nữ trong lòng biết rõ cũng hơi nhếch miệng cười.

Đối với Dữu Khánh mà nói, việc này cũng không có gì không thể trả lời, hắn ho một tiếng, "Hạt Tử bang' mà Cô bang chủ nói tới đó hắn chính là tệ bang, không lâu trước đây quả thực đã bị người đánh tan, Đại đương gia đến Tam đương gia đều bị người ta giết chết. Ta thấy lòng dũng cảm của 'Hạt Tử bang' vẫn còn, vì vậy xây dựng lại 'Hạt Tử bang' ."

Hắng lảng tránh việc mình bị lừa gạt gia nhập, nói tương đối dễ nghe một chút.

Cô Dương thoáng sửng sốt, bà ta nói tới Hạt Tử bang cũng không có ý hạ thấp hắn, chỉ cho rằng là cùng tên mà thôi, không nghĩ tới quả thực chính là Hạt Tử bang đã xong đời đó.

Các Bang chủ khác không khỏi quay mặt nhìn nhau, còn tưởng rằng là nhân vật có máu mặt nào đó, dám đối nghịch với Lương gia Ảo Vọng, thì ra chỉ là một cái bang phái không nhập lưu.

Mọi người nghĩ lại thấy cũng phải, hai tên này là bắt thăm trúng được mời dự tiệc, không có danh phận gì cũng không phải việc quá ngạc nhiên, chỉ là không nghĩ tới hai người này lấy dũng khí từ đâu mà dám đối nghịch với Lương Bàn, khiến bọn họ đều bị hù dọa choáng váng một hồi.

Lại nhìn nhìn bộ dạng trẻ tuổi của Dữu Khánh, mọi người bắt đầu nghi hoặc, sẽ không phải là hai tên lỗ mãng nha?

Con người đều có sự hợm hĩnh, ánh mắt mấy vị bang chủ nhìn về phía hai sư huynh đệ bắt đầu có sự thay đổi, có phần không muốn để ý tới bọn hắn nữa.

Bang chủ Trấn Sơn bang Ngụy Ước lại trực tiếp hỏi ra, chỉ chỉ tới Lương Bàn, "Chu huynh đệ và Trương huynh đệ có biết lai lịch của Lương công tử không?"

Dữu Khánh tự nhiên đã biết rõ, nhưng miệng lại hỏi: "Lần đầu gặp mặt chư vị, còn chưa kịp thỉnh giáo, dám hỏi Lương huynh là người nơi nào?"

Hắn khẳng định sẽ không thừa nhận, nếu thật sự đã biết rõ rồi vẫn còn dám đắc tội, vậy sẽ trở thành biết rõ vẫn cố xúc phạm, không để Lương gia vào mắt.

Ngụy Ước lập tức buồn cười, "Hai người các ngươi lẽ nào chưa có nghe nói tới Lương gia Ảo Vọng?"

"A?" Dữu Khánh làm ra vẻ giật mình cả kinh, nhìn chằm chằm Lương Bàn, mặt đầy kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ Lương huynh là người của Lương gia Ảo Vọng?"

Liên Ngư không giấu được nụ cười, Hổ Nữ cũng không nhịn được hiện lên nét mỉm cười nơi khóe miệng, nhìn tên này làm bộ làm tịch biểu diễn, hai người họ nắm giữ tình hình diễn ra nơi này, đã biết được Dữu Khánh từng dò hỏi lai lịch của Lương Bàn với nhân viên phục vụ nơi đây.

Nếu không phải là như thế, lúc trước Liên Ngư cũng sẽ không nghĩ lầm rằng mình đã phán đoán sai lầm.

"Hừ!" Lương Bàn cất tiếng hừ lạnh, chiết phiến trong tay xòe ra phe phẩy, rõ ràng là không tiếp tục kìm nén được cảm xúc của mình, lửa giận dâng cao.

Vừa rồi gã cũng bị làm cho sợ hãi, ngay cả Lương gia Ảo Vọng cũng không để vào mắt, không biết có lai lịch gì, khiến cho gã phải kiêng kỵ hồi lâu.

Không nói lời nào chính là đã thừa nhận, Dữu Khánh giả bộ kinh hãi, vụt đứng lên, liên tục thở dài cất lời bồi tội: "Lương công tử, là bọn ta có mắt không tròng, đã mạo phạm rồi. Còn thỉnh Lương công tử đại nhân rộng lượng, không nên chấp nhặt với bọn ta."

Sau đó, hắn quay sang Mục Ngạo Thiết, "Trương Tùy, còn không mau xin lỗi Lương công tử?"

Hắn là có ý nghĩ dàn xếp cho ổn thỏa.

Các Bang chủ ở một bên theo dõi không khỏi âm thầm lắc đầu, náo loạn nửa ngày thì ra là hai tên lỗ mãng.

Nhưng khi Mục Ngạo Thiết liếc thấy Liên Ngư ở bên cạnh, y liền ngồi yên không chút động lòng, thậm chí mặt vẫn không chút biểu cảm, lãnh khốc như cũ, giữ nguyên phong thái "Ngạo thượng", không chút nào có ý xin lỗi.

Biểu hiện bề ngoài của y luôn luôn là thái độ kiên cường cứng rắn, ngay tại trước mặt mỹ nữ lại bắt y nhận lỗi, y làm không được.

Thấy bộ dạng của y như vậy, Dữu Khánh lập tức ngẩn ra, hắn biết rõ lão Cửu lại bắt đầu bày ra bộ dạng cứng đầu rồi, không khỏi âm thầm liên tục kêu khổ, hắn cũng không biết đời trước mình đã tạo nghiệt gì, bây giờ lại dụng phải hai vị sư huynh khác thường như vậy.

Chương 801: Chơi đùa với lửa

Tại thời điểm bầu không khí tại đây xuất hiện sự rạn nứt, Liên Ngư đột nhiên cất tiếng: "Không có gì phải xin lỗi hay không xi lỗi, tiếp tục dây dưa chuyện này, làm sao còn có thể uống rượu chứ? Chuyện đã qua rồi, mọi người đều cho ta chút thể diện đi, không nên nhắc lại nữa, có được không?"

Đang bị sư huynh làm cho không biết làm sao, Dữu Khánh tự nhiên là biết nghe lời phải, liên tục xưng phải, thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống.

Nhìn bề ngoài, mọi việc đã là quá khứ, sự thực như thế nào thì không ai biết được.

Lương Bàn mặc dù cho Liên Ngư thể diện, không nói gì nữa, nhưng rõ ràng đã mất hết hứng, ánh mắt thỉnh thoảng quét nhìn về phía sư huynh đệ hai người lộ rõ bất thiện.

Sau khi chú ý thấy, Dữu Khánh có phần hận không thể tự tát mình mấy cái, chính hắn cũng không biết là mình nghĩ như thế nào, đã biết rõ lão Cửu tính tình cố chấp, cứng đầu, dễ dàng "Xử sự theo cảm tính" vậy mà còn kéo lão Cửu đi làm việc này? Kéo y lên núi đao xuống biển lửa còn dễ hơn làm loại chuyện này a!

Tới đây ăn một bữa cơm cũng có thể gây nên thù hằn, Dữu Khánh xem như đã phục Mục Ngạo Thiết rồi.

Trên đời không có thuốc hối hận, hối hận cũng đã muộn rồi. Đối diện với việc Liên Ngư lần nữa nâng chén mời rượu, hắn cũng qua loa nâng chén lên theo, nhưng tâm tư đã không tại bữa tiệc nữa rồi, "Mỹ nam kế" gì gì đó cũng đã vứt ra sau đầu, hắn đang suy nghĩ xem làm sao để giải quyết cho tốt hậu quả.

Đặt chén rượu xuống, Liên Ngư cười nói với những người ngồi hai hàng hai bên: "Chư vị đều là bang phái đỉnh cấp tại Thiên Tích sơn, nghe nói đều đã đăng kí tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' năm nay?"

Nói đến "Sự kiện Đồng Tước võ", ánh mắt nàng như có như không liếc nhìn phản ứng của Dữu Khánh.

Trong chữ "Chư vị" này tự nhiên không có bao gồm Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết trong đó, nhưng cũng khiến cho hai người cảm thấy bất ngờ, nhanh chóng quan sát những bang chủ ở đây.

Tại trong Thiên Tích sơn này, bọn hắn thật sự là không có kiến thức gì, thời gian tới đây quá ngắn, cho dù lúc trước thông qua các nhân viên phục vụ đã biết được những người này là Bang chủ bang phái nào, nhưng không biết những bang phái nào chính là bang phái đỉnh cấp tại Thiên Tích sơn.

Vì vậy, bọn hắn cảm thấy kinh ngạc, những người này chính là các lão đại của các bang phái đỉnh cấp tại Thiên Tích sơn sao?

Lúc trước thật sự chưa có nghe nói tới, đến đây chưa lâu là một chuyện, hơn nữa, tại Thiên Tích sơn này cũng không có bang phái nào đỉnh cấp lâu dài, không cẩn thận liền bị thay thế, hoặc đột nhiên giải tán. Cho nên, thời gian tồn tại của bang phái kỳ thực đều không dài. Nếu không phải là người ở lại đây lâu dài, quả thực không nắm rõ được tình hình bang phái nơi đây.

Điều mà hai sư huynh đệ càng không nghĩ tới là, những người này đều là bang phái đăng kí tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ".

Có nghĩa là, nếu như bọn hắn cũng báo danh tham gia, bọn hắn sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh của những người này?

Nghĩ đến đây, hai người không thể không chính thức quan sát những vị Bang chủ này.

Bang chủ Thân Vô Không của Thiên Hồng bang với tướng mạo bình thường cất tiếng cười ha hả, "Nói gì mà bang phái đỉnh cấp chứ, lão bản nương khen nhầm rồi. Ví dụ như Sơn Hải bang, trước đây, khi còn chấp chưởng Đồng Tước hồ thì có thể coi là như vậy. Bây giờ đã chia tách làm hai, bởi vì nội chiến mà tách ra một cái Trấn Sơn bang, thực lực sao, đương nhiên cũng chỉ còn lại một nửa, e rằng không còn dính dáng gì đến mấy chữ bang phái đỉnh cấp nữa rồi. Thật sự không biết Cố huynh và Ngụy huynh lấy sức lực ở đâu ra để tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' lần này."

Trong lời nói bộc lộ rất rõ sự châm chọc.

Vừa mới mở miệng, hai sư huynh đệ Dữu Khánh liền nhận thấy được sự cạnh tranh mạnh mẽ, và cũng rất bất ngờ, không khỏi nhìn Cố Nhân Sơn và Ngụy Ước nhiều một chút, không ngờ rằng thì ra hai bang phái này trước đây là một.

Mặc dù trên mặt Ngụy Ước vẫn duy trì nụ cười vui vẻ, nhưng dù sao cũng là tách ra từ Sơn Hải bang, tự lập phái riêng, ít nhiều cũng có mang tiếng phản bội, về quan niệm đạo đức bình thường là không tốt, bị nhắc tới ngay trước mặt mọi người, nét tươi cười có chút không được tự nhiên.

Cố Nhân Sơn lên tiếng, mặt không biểu cảm, bình tĩnh đáp lại, "Nếu nói như thế, Thiên Hồng bang của Thân huynh mới xứng với danh bang phái đỉnh cấp Thiên Tích sơn rồi a?"

Thân Vô Không ra vẻ khiêm tốn nói: "Đó là lão bản nương khen nhầm, Thiên Hồng bang ta miễn cưỡng tính là vậy đi."

Cố Nhân Sơn: "Thảo nào 'Sự kiện Đồng Tước võ' lần trước, Thiên Hồng bang không bằng Sơn Hải bang, đã biết là miễn cưỡng thì không nên gượng ép, người phải biết tự hiểu lấy mình."

Sắc mặt Thân Vô Không hơi chút sa sầm, châm biếm ngược lại, "Người quả thực phải biết tự hiểu lấy mình, ngay cả trong nhà cũng quét dọn không sạch sẽ, còn dám ra ngoài bêu xấu. Theo ta thấy, ngươi vẫn nên giải quyết chuyện Nhị đương gia của ngươi trước đi, rồi hãy nghĩ đến việc cạnh tranh cùng chúng ta."

Lời này lại nhắc đến bang chủ Ngụy Ước của Trấn Sơn bang, Nhị đương gia trước đây của Sơn Hải bang.

Thời điểm này, Ngụy Ước kỳ thực không muốn đứng cùng phía với Cố Nhân Sơn, nhưng mà có đứa cháu trai nào đó cứ đụng chạm đến trên đầu mình, gã có muốn tươi cười cũng khó giữ được sắc mặt, xùy nói, "Thân Vô Không, con quạ đen nhà ngươi cũng không biết xấu hổ nói người khác đen sao?"

"Ôi." Thân Vô Không hú lên quái dị, "Quả nhiên không phải người một nhà không tiến vào một cửa a. Chư vị nhìn xem, Đại đương gia và Nhị đương gia của Sơn Hải bang lại sóng vai đối ngoại rồi."

Giống như Cố Nhân Sơn vừa mới nói, Thiên Hồng bang của gã tại "Sự kiện Đồng Tước võ" lần trước quả thực bị thua Sơn Hải bang, tại trong quá trình đó, Ngụy Ước cũng là một trong những đầu sỏ gây ra, tự nhiên cũng bị kéo vào chọc cho một gậy.

Mà Cố Nhân Sơn và Ngụy Ước cũng biết mục đích đâm chọc của vị này, đơn giản chính là muốn lôi kéo người khác cùng nhau đè ép bọn họ trước khi cuộc cạnh tranh bắt đầu.

Ngụy Ước vẫn giữ nét tươi cười đáp lại, "Đang ngồi tại đây, không người nào vừa mới tới Thiên Tích sơn liền tự lập làm bang chủ a. Người nào mà chẳng phải trước tiên mượn một nơi bảo địa để quen thuộc tình hình, sau đó mới lập kế hoạch khác?"

Bang chủ Trầm Kim Thiền của Kim Thiền bang, với vóc dáng hơi mập mạp, màu da ngăm đen, cười cười chế nhạo: "Ngụy Ước, ngươi nói như vậy là không khỏi quá không xem trọng Chu bang chủ rồi." Gã hất hất cằm về phía Dữu Khánh.

Dữu Khánh hơi chút sửng sốt, nghĩ thầm ta chỉ xem trò vui, sao lại kéo ta vào làm gì chứ? Đôi đũa vừa mới đưa thức ăn vào miệng, trong lúc nhất thời không biết nên nhai hay nên nuốt.

Mọi người cũng đồ dồn nhìn đến, chỉ nghe Trầm Kim Thiền tiếp tục nói: "Tiểu Chu bang chủ là không giống ngươi, dù cho Hạt Tử bang bị người ta đánh tan, vẫn không rời không bỏ Hạt Tử bang, còn xây dựng lại Hạt Tử bang. Ngươi không thể cho rằng người trong thiên hạ đều có tâm trí như ngươi."

Lời này không phải là muốn giúp Thân Vô Không, mà vì bất mãn với việc Ngụy Ước kéo mọi người vào cùng một kiểu, các ngươi tranh cãi với nhau, lôi chúng ta vào làm gì?

Điểm khác chính là, mọi người đều là đứng đầu một bang, không người nào thích nhìn thấy trong đám thủ hạ xuất hiện một người như Ngụy Ước vậy.

Ngụy Ước mở miệng trào phúng, "Trầm Kim Thiền, sao có thể ví von như vậy được? Bang chủ Hạt Tử bang tính là cái rắm gì, có thể so với chúng ta sao?"

Vừa mới nhai được mấy miếng, Dữu Khánh không nói nên lời, quai hàm cứng lại không nhai nổi nữa, ta gây ai chọc ai rồi chứ, đang yên đang lành không hiểu ra sao bị mắng một trận?

Nhưng hắn cũng không phản ứng gì nhiều, lại tiếp tục ăn uống, không phải hắn phóng khoáng, bao dung mà cảm thấy người ta mắng không sai, tại trong mắt những người này, Hạt Tử bang có lẽ thực sự không bằng cả cái rắm, trở mặt cũng không thắng người ta, huống chi người ta cũng không phải cố ý nhằm vào mình.

Hắn chỉ có thể mặc kệ người ta, làm như không có nghe được.

Đại lão đánh nhau, mình chỉ là nhãi nhép, không cần phải chen vào để bị nghiền ép.

Hắn không muốn dính líu vào, nhưng có người dường như không muốn để cho hắn ngồi xem.

Vốn vẫn luôn mặc kệ những người này đấu võ mồm, Liên Ngư liếc nhìn hắn, rồi chợt cất tiếng cười nói: "Ngụy bang chủ, những đại bang phái các ngươi tranh cãi với nhau thì thôi, Chu bang chủ không hiểu ra sao lại bị ngươi mắng làm cái rắm, cực kỳ vô tội. Ngươi cẩn thận chọc giận người ta, người ta cũng đăng kí tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ', gây thêm một chút áp lực cạnh tranh bây giờ."

Đối với lời này, mọi người chỉ cho rằng đây là một câu vui đùa để điều tiết bầu không khí, không ai cho là thật, một cái "Hạt Tử bang" không nhập lưu như thế có thể khiến bọn họ áp lực cái rắm a.

Ngụy Ước xem như cho Liên Ngư thể diện, lập tức nhấc chén rượu lên hướng Dữu Khánh chắp tay xin lỗi, "Chu bang chủ, Ngụy mỗ tuyệt đối không có ý nhục nhã, chỉ là nhất thời nói chuyện không chọn từ, đặc biệt kính ngươi một chén bồi tội, mong rằng bao dung."

Dứt lời ngửa đầu uống cạn trước bày tỏ kính trọng.

Nói là bồi tội, nhưng có hàm ý ép buộc người ta phải chấp nhận một cách tự nhiên, nói trắng ra vẫn là hoàn toàn không đặt người ta vào trong mắt.

Việc này thật sự là "Thịnh tình không thể từ chối", Dữu Khánh đành phải nhấc chén rượu lên nặn ra nụ cười tiếp nhận, "Ngụy bang chủ nói quá lời."

Khi ngửa đầu nâng ly uống cạn thì trong lòng âm thầm mắng chửi tổ tông mấy đời nhà đối phương.

Lương Bàn ở bên theo dõi phe phẩy chiết phiến hừ một tiếng, mặt đầy châm chọc, có vẻ vui với việc Dữu Khánh bị làm nhục.

Mục Ngạo Thiết gương mặt căng cứng nhìn xem, ít nhiều nhận thấy được sự thay đổi của lão Thập Ngũ, quả thực so với trước đây hắn càng thêm biết co biết dãn.

Liên Ngư lại cất tiếng: "Chu bang chủ, đã có duyên ngồi cùng một bàn, dõi mắt nhìn xem bọn họ sôi nổi náo nhiệt rất không thú vị, cứ dứt khoát tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' cùng tranh đua vui đùa cùng bọn họ một lần đi."

Dữu Khánh há miệng nghẹn lời, không biết nên nói cái gì cho phải, lúc này là không thể đồng ý, nhưng nếu nói không đồng ý, về sau lỡ như mình quyết định tham gia thì sao chứ?

Hắn lại cảm thấy bị đẩy vào thế khó, cảm thấy buổi tiệc đêm nay thật khó chịu, đụng đâu cũng bị bó tay bó chân.

Ngụy Ước cười ha hả: "Nếu lão bản nương đã nói như vậy, Chu huynh đệ cứ chơi đùa đi, chúng ta hoan nghênh."

Bang chủ Tinh Nguyệt bang, Cô Dương cũng cười nói: "Nếu nhiều tiền, ném ra mười triệu cũng không thành vấn đề, quả thực có thể tham gia cho vui. Tinh Nguyệt bang của ta đảm bảo không gây khó dễ cho ngươi."

Ngụy Ước cũng phất tay nói: "Đúng vậy, nếu thật sự muốn tham gia chơi đùa, Trấn Sơn bang ta cũng không làm khó Hạt Tử bang của ngươi."

Dữu Khánh ánh mắt lấp lóe, nhịn không được cất lời hỏi: "Đúng không vậy, đều không gây khó cho ta, chẳng phải là mặc kệ cho Hạt Tử bang của ta nắm lấy Đồng Tước hồ sao?"

Mấy vị bang chủ khác cảm thấy loại đề tài này thật nhàm chán, không buồn tỏ thái độ.

Chỉ có Trầm Kim Thiền nhàn nhạt đáp một câu, "Mỗi người dựa vào bản lĩnh."

Không có được lời hứa của mọi người, vốn định nhặt món hời, Dữu Khánh chỉ có thể cười gượng ngồi xuống, cũng không nói là mình có đăng kí tham gia hay không.

Về đề tài này, mọi người cũng đều cười mà bỏ qua, cơ bản không có người nào sẽ cho là thật.

Thấy như vậy, Liên Ngư lại ngay tại trước mắt bao người hơi nghiêng người sang phải, chủ động nâng chén mời Mục Ngạo Thiết, "Trương huynh đệ, vì sao không thốt tiếng nào, là có điều gì bất mãn với sự tiếp đãi của Liên Ngư sao?"

Khi mời rượu Lương Bàn phía bên trái, nàng đều ngồi thẳng thớm ngay ngắn, duy chỉ có đối với Mục Ngạo Thiết, có cảm giác nàng ta một mực nghiêng người như muốn tựa vào.

Hầu như nhìn thẳng không liếc mắt, Mục Ngạo Thiết vẫn không phát hiện thấy điểm dị thường này, thấy ánh mắt mọi người nhìn mình có vẻ là lạ, còn tưởng rằng là bởi vì chuyện lúc trước, lúc này y cũng chỉ nâng chén khách sáo một tiếng, "Sao dám."

Dứt lời liền uống cạn trước để bày tỏ kính trọng.

Sau đó, trong bữa tiệc, cơ bản đều là các đại nhân vật nói nói cười cười, Dữu Khánh không có hé răng, đẳng cấp không đủ xác thực cũng không trò chuyện vào được, hắn cũng không có tâm trạng bận tâm chuyện khác.

Chỉ vì Liên Ngư càng ngày càng biểu hiện rõ ràng "Có ý tứ" với Mục Ngạo Thiết, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được. Trên mặt Lương Bàn có thể nói là đầy vẻ lo lắng.

Dữu Khánh có chút sợ hãi rồi, sợ Lương Bàn chỉ là thứ yếu, vấn đề là nằm mộng cũng không nghĩ đến "Mỹ nam kế" có thể thành công

như thế, chỉ là mở rộng vạt áo của Mục Ngạo Thiết ra một chút, lộ ra một chút cơ bắp mà thôi, không nghĩ tới hiệu quả lại có thể kinh người như thế, giống như là cá mập ngửi thấy mùi máu tươi vậy.

"Mỹ nam kế" thành công trong ý nghĩ của hắn là Mục Ngạo Thiết và Liên Ngư âm thầm phát triển quan hệ nam nữ, có đánh chết hắn cũng không nghĩ đến chuyện công khai, hắn không ngờ tới Liên Ngư lại không chút dè dặt như vậy.

Giỡn chơi sao, Liên Ngư là tình nhân của Thành chủ Khối Lũy thành, tán tỉnh nữ nhân của Nhiếp Nhật Phục ngay trước mặt mọi người chẳng phải là muốn chết sao?

Bọn họ không có bối cảnh cường đại đến mức khiến cho Nhiếp Nhật Phục phải kiêng kỵ giống như Lương Bàn vậy.

Dữu đại chưởng môn, người định ra kế sách Mỹ nam kế, lúc này trên gương mặt không còn thấy sự kinh ngạc và vui mừng như lúc nhìn thấy Liên Ngư mắc câu nữa, mà chỉ còn vẻ sợ hãi, bây giờ mới biết được cái gì gọi là chơi đùa với lửa!

Hắn cắm đầu uống rượu giải sầu, đang cân nhắc đến việc bỏ chạy ngay sau buổi tiệc tối nay.

Chương 802: Nữ nhân đó điên rồi

Ánh đèn lung linh, gió đêm nhẹ nhàng, cảnh đêm đẹp đẽ say đắm lòng người cũng không thể cản được tiệc tối kết thúc.

Một đám bang chủ cảm tạ chủ nhân đã khoản đãi, khách sáo chào tạm biệt rời đi, nhưng ánh mắt nhìn sư huynh đệ hai người Dữu Khánh đều có chút quái lạ.

Sau khi tan cuộc, Dữu Khánh muốn làm sâu sắc hơn giao tình với mọi người, trên đường đi hắn chủ động bắt chuyện, nhưng khi đã

rời bàn tiệc, đám bang chủ hoàn toàn không muốn để ý tới hắn, đều không thèm nhìn tới hắn, có cảm giác giữ khoảng cách xa hắn một ít.

Mặc dù mọi người đều có thể nhận ra được Liên Ngư có ý với Mục Ngạo Thiết, nhưng không người nào cho sư huynh đệ hai người thể diện vì mối quan hệ đó.

Được quý nhân nhìn trúng không phải lúc nào cũng là may mắn, có khi còn là tai họa.

Nam nhân được tình nhân của Nhiếp Nhật Phục nhìn trúng, sẽ có kết cục tốt tại Thiên Tích sơn, nhất là tại Khối Lũy thành này sao?

Huống hồ còn đắc tội con cháu của Lương gia Ảo Vọng.

Bọn họ đều cảm thấy hai tên này đã cách cái chết không bao xa, sợ quan hệ quá gần sẽ bị liên lụy. Tại trước mặt Liên Ngư, bọn họ còn có thể khách sáo nâng chén cùng bọn hắn, đó hoàn toàn là vì giữ thể diện cho Liên Ngư.

Liên Ngư tiễn khách xong vẫn không có rời đi, nàng ta ngồi lại chỗ cũ tự rót tự uống, sóng mắt mơ màng, dáng vẻ ngà ngà có chút men say.

Người đã đến tu vi như bọn họ, có muốn trải nghiệm men say này hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào suy nghĩ của bọn họ.

Hổ Nữ phất tay đuổi đám nhân viên định tới dọn dẹp, đi tới bên cạnh Liên Ngư, nhấc tay hỗ trợ rót rượu, có chút lo lắng nói: "Lão bản nương, ngôn ngữ và cử chỉ của ngài với tên Trương Tùy kia có phần hơi quá mức, e rằng sẽ khiến người ta hiểu lầm."

Liên Ngư cười khúc khích, "Hiểu lầm mới tốt, chỉ sợ không có hiểu lầm mà thôi."

"Việc này…" Hổ Nữ hơi kinh ngạc, không thể không nhắc nhở, "Nếu là việc này truyền tới tai Thành chủ, hậu quả sợ rằng không thể tưởng tượng nổi."

"Hắn thực sự quan tâm đến ta sao?" Ánh mắt mơ mơ màng màng, Liên Ngư lẩm bẩm tự nói, vẻ mặt dường như có phần u oán, một lúc lâu sau mới chuyển thành một tiếng thở dài, "Tên Lương Bàn này có bối cảnh quá mức cường đại. Lương gia Ảo Vọng, đó là loại mà ngay cả mấy Động chủ của Thiên Lưu sơn cũng không dám tùy tiện trêu chọc. Lương Bàn tuy là con cháu chi phụ của Lương gia, nhưng cũng không phải là Thành chủ có thể dễ dàng đắc tội. Nếu hắn thật sự cứ muốn quấn lấy ta không bỏ, ta sợ rằng sẽ phải thân bất do kỷ, Thành chủ làm sao có thể chịu nổi? Nhưng với tên Trương Tùy kia, có muốn thân cận với hắn hay không, đều do chính ta kiểm soát."

Hổ Nữ thoáng sửng sốt một chút, rồi lập tức bừng tỉnh hiểu ra, cuối cùng đã hiểu rõ được ý đồ của chủ nhân, tỏ ra thích tên Trương Tùy kia chính là muốn làm cho Lương Bàn nhìn thấy, để cho Lương Bàn nghĩ rằng chủ nhân thích là loại người to lớn vạm vỡ như vậy, mà không phải loại Tiểu bạch kiểm vóc người nhỏ gầy như Lương Bàn, là muốn mượn dùng Trương Tùy để khiến cho Lương Bàn thức thời mà rút lui.

Cô ta suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi gật đầu, nói ra: "Với việc này, Trương Tùy xem như đã đắc tội Lương Bàn. Có thể nhận thấy, Lương Bàn có vẻ đã ghi hận tên Trương Tùy kia."

Khóe miệng Liên Ngư hiện lên một tia giễu cợt, "Có quan trọng không? Tự tìm mà thôi."

Hổ Nữ suy nghĩ cũng phải, chỉ cần có thể khiến cho Lương Bàn hết hy vọng, sự chết sống của Trương Tùy xác thực không quan trọng, cũng quả thực là tự tìm, không có thực lực vậy mà dám có ý đồ với lão bản nương, thật sự không biết là nghĩ như thế nào.

Liên Ngư uống cạn một chén, sau đó nói tiếp: "Ta thấy tên Chu Khánh kia dường như đã có ý rút lui, theo dõi kỹ vào, đừng để cho

bọn hắn bỏ chạy."

Hổ Nữ ngạc nhiên, "Bỏ chạy? Mục đích chưa đạt được đã bỏ chạy?"

Liên Ngư: "Ta cũng không hiểu, chỉ là cảm nhận từ lời nói và hành động của hắn. Phong cách hành sự của hai tên này có chút khó đoán, ngươi thấy bộ dạng bọn hắn trở mặt với Lương Bàn giống như là muốn tiếp cận ta sao? Nếu không phải là ngươi nghe trộm được nội dung bọn hắn nói chuyện, ta sẽ thật sự cho rằng là do ta suy nghĩ nhiều.

Chợt cương chợt mềm, cảm giác không giống như là người có mưu tính lâu dài, giống như còn chưa cố định tính cách, cò thể làm ra bất cứ điều gì, không thể không đề phòng nhiều một chút.

Tại chỗ ta, không phải tùy bọn hắn muốn chơi kiểu nào thì chơi, cũng không phải do bọn hắn muốn tới thì tới, muốn đi thì đi."

Hổ Nữ gật đầu, thể hiện đã hiểu rồi.

Bang chủ Ngụy Ước của Trấn Sơn bang trở về phòng, vừa mới đóng cửa lại không bao lâu liền có tiếng gõ cửa vang lên, mở cửa ra nhìn, phát hiện thấy là Lương Bàn với sắc mặt âm trầm.

Lập tức mời người vào phòng, đóng cửa lại, sau đó xoay người nắm cánh tay Lương Bàn kéo vào phía trong phòng, trầm giọng hỏi: "Ngươi điên rồi sao? Chủ động tìm tới cửa, sợ người khác không biết chúng ta có quan hệ với nhau sao?"

Lương Bàn hất cánh tay y ra, "Đã quen biết nhau tại trong bữa tiệc rồi, gặp mặt nói chuyện một chút cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy. Hơn nữa, nữ nhân đó đã tỏ rõ ưa thích tên to con kia, ngươi ta qua lại còn cần phải che giấu nữa sao? Theo ta thấy, dứt khoát trực tiếp đi, đừng có dùng Mỹ nam kế gì nữa, ta trực tiếp dùng thân phận con cháu Lương gia, ép nữ nhân này đi làm là được."

Trên mặt Ngụy Ước làm gì còn có chút tươi cười nào, trừng to mắt nói: "Ngươi điên rồi sao? Nếu không thể làm cho nàng ta tình nguyện trực tiếp lấy đề thi tới, ta có thể sử dụng được sao? Chỉ cần Nhiếp Nhật Phục có phát hiện, về sau cho dù ta chấp chưởng Đồng Tước hồ, hắn cũng có thể đoán được là ta và ngươi cấu kết với nhau, khi đó, hắn làm sao có thể khoan dung cho ta? Đừng để đến lúc đó tiền không kiếm được, còn mất tính mạng."

Lương Bàn cau mày: "Vậy thì dứt khoát dùng thân phận Lương gia ép Nhiếp Nhật Phục trực tiếp giao Đồng Tước hồ cho ngươi, đỡ mất công vòng vòng vo vo."

Ngụy Ước hai tay chống nạnh, "Ta nói nha, ngươi là đang nói để xả cơn tức, hay thật sự không biết rõ mình được mấy cân mấy lượng, hay là sao? Thân phận con cháu Lương gia của ngươi dùng để lừa gạt người không biết tình hình còn được, nếu thật sự liên quan đến lợi ích to lớn như Đồng Tước hồ, khiến cho Lương gia quan tâm tới, làm cho Lương gia biết ngươi đang lợi dụng danh vọng của Lương gia để mưu lợi, chưa nói Lương gia sẽ có phản ứng gì khác hay không, một khi thu hút người nào đó trong Lương gia có hứng thú tới đây, ngươi gánh được hay là ta gánh được chứ?"

Y vươn một ngón tay tới, chọc chọc vào lồng ngực của Lương Bàn, "Ta lặp lại cho ngươi nhớ rõ, trong mắt người ngoài, giữa chúng ta cần phải không có bất kỳ mối quan hệ gì, có như vậy, sau khi nắm giữ được Đồng Tước hồ, ta mới có thể yên ổn hưởng lợi từ nó, và ngươi mới có thể thuận lợi được chia lợi ích, ngươi còn không hiểu rõ sao?"

Lần này, y sở dĩ dám cạnh tranh Đồng Tước hồ với các bang phái khác, chính là bởi vì trong tay có con bài tẩy Lương Bàn này.

Hoặc nói là, sở dĩ y dám quyết liệt tách ra khỏi Sơn Hải bang để tự lập, cũng là bởi vì trong tay có lá bài tẩy Lương Bàn này để sử dụng.

Hai người là tình cờ gặp được nhau tại một tửu lâu ở bên ngoài, lúc đó, Lương Bàn đúng lúc gặp chuyện không vui tại Lương gia, đi ra

ngoài uống rượu giải sầu, trong bụng đầy bực tức, say sưa nói liên miên, để cho Ngụy Ước biết được lai lịch của gã.

Y chủ động kết giao, phát hiện thấy gã chỉ là một con cháu chi phụ không được coi trọng tại Lương gia. Lương Bàn nói rằng bởi vì mình bị người ghen ghét, đố kị, cho nên tại Lương gia bị gạt ra ngoài lề.

Vì vậy, Ngụy Ước nảy sinh ra một ý tưởng, vì để cho ổn thỏa, y tìm hiểu sâu hơn, mới biết được Lương Bàn đã tô son trát phấn cho chính mình, nguyên nhân gã bị gạt ra ngoài lề, mặc dù có chút liên quan đến xuất thân chi phụ, nhưng quan trọng nhất vẫn là vì không nên thân. Dựa vào vẻ ngoài liền có thể dễ dàng kiếm cơm ăn, ai còn sẵn lòng đi làm công việc khổ cực?

Hơn nữa, thiên phú tu hành của gã không tốt, cũng không chịu chăm chỉ khổ tu.

Với thân phận và địa vị của Lương gia, xuất hiện một nam nhân ăn cơm nhuyễn không phải là chuyện gì quang vinh, làm sao có thể trọng dụng loại người này, tự nhiên là gạt sang một bên.

Nếu không phải vì thiếu sức lực, không đủ tự tin, lúc trước xung đột với hai sư huynh đệ Dữu Khánh, gã sao có thể nhịn được.

Nhưng đối với Ngụy Ước mà nói, đây lại là điều rất thích hợp để lợi dụng, ai cũng không nghĩ đến con cháu Lương gia lại sử dụng Mỹ nam kế tiếp cận Liên Ngư chỉ vì đề thi của "Sự kiện Đồng Tước võ".

Nghe nói có thể thu lợi, lại chỉ cần làm việc mà mình sở trường, Lương Bàn tự nhiên là ăn nhịp với y.

Nhưng sau khi chạy đến nơi đây, quen biết Liên Ngư, kết quả lại nằm ngoài dự tính của hai người, với ngoại hình và lai lịch của gã, mềm mềm cứng cứng đủ cách với Liên Ngư lại chậm chạp không thấy hiệu quả, mãi vẫn không thu phục được Liên Ngư.

Nhất là bây giờ còn xuất hiện một đối thủ cạnh tranh, dù vẻ ngoài không dễ nhìn bằng gã, nhưng vừa ra sân liền chiếm được trái tim Liên Ngư, điều này thực sự khiến gã tức giận quá chừng, có tổn hại đến tôn nghiêm ăn cơm nhuyễn của gã, vì vậy lúc này mới có chuyện tới đây bày tỏ bất mãn.

Lương Bàn giang hai tay, nói: "Ngụy đại bang chủ của ta, ta hiểu rõ cũng vô dụng, mấu chốt là nữ nhân đó thích tên to con kia!" Nói đến việc này, giận không chỗ phát tiết, gã vẫy mở chiết phiến, liên tục phe phẩy quạt mát, "Ả tiện nhân đó còn giả bộ trung trinh liệt nữ gì với ta, thì ra là một dâm phụ thích vạm vỡ!"

Ngụy Ước khuyên hắn, "Gấp làm gì, ngươi thật sự cho rằng nữ nhân của Nhiếp Nhật Phục là ai cũng có thể đụng tới sao? Nếu không phải có bối cảnh Lương gia, ngươi quấn lấy Liên Ngư thử xem." Rồi y nhấc tay vỗ vỗ ngực gã, "Đừng có sốt ruột, Nhiếp Nhật Phục tự nhiên sẽ xử lý hắn."

Lương Bàn suy nghĩ một chút, thấy cũng đúng, tiếp đó gã lại cau mày nói: "Cũng sắp đến ngày diễn ra 'Sự kiện Đồng Tước võ' rồi, lúc nào Nhiếp Nhật Phục mới có thể xử lý cục đá chặn đường đó giúp chúng ta? Liên Ngư vốn đã khó giải quyết, nếu không có thời gian thì càng không thể."

Gã rất sốt ruột, chuyện Đồng Tước hồ cũng có quan hệ đến lợi ích của gã, gã đã thống nhất với Ngụy Ước, sau khi nắm được Đồng Tước hồ, lợi ích chia đều.

Ngụy Ước chớp chớp mắt nhìn gã, nghĩ thầm thảo nào không được Lương gia yêu thích, tòa bộ đầu óc nằm cả trên bộ mặt, làm cho y thậm chí hoài nghi mình quyết định hợp tác với vị này có phải đã quá vội vàng rồi hay không.

Tuy rằng trong lòng khinh bỉ, nhưng miệng vẫn nói lời trấn an, "Không vội, chúng ta cần chờ để cho Nhiếp Nhật Phục từ từ phát hiện hay sao?"

Lúc này Lương Bàn mới phản ứng lại, đã hiểu rồi, tự nhiên là có thể tiết lộ cho Nhiếp Nhật Phục biết, gã không nhịn được cười hắc hắc mấy tiếng.

Cũng không thể để cho gã ta ở lại đây lâu, nếu không sẽ khiến người ta hoài nghi, sau khi trấn an thêm một lúc, Ngụy Ước bảo gã nhanh chóng rời đi.

Kẻ đáng ghét vừa đi, Ngụy Ước đóng cửa lại xoay người liền nở nụ cười nhạt, y đâu chỉ muốn dùng Lương Bàn để đối phó Liên Ngư, thân phận của Lương Bàn cũng có thể khiến cho những bang phái cạnh tranh khác e ngại, có thể phát huy tác dụng lớn tại thời khắc mấu chốt.

Một khi không thể lấy được đề thi từ chỗ Liên Ngư, y tự nhiên sẽ thực hiện phương án thứ hai, chỉ là, y tạm thời sẽ không nói cho Lương Bàn biết điều này…

Vừa trở về phòng, Dữu Khánh liền rất vội vàng, nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Mục Ngạo Thiết vẫn đứng ở trong phòng im lặng bất động, phản ứng của hai sư huynh đệ tạo ra một sự tương phản rõ rệt.

Thoát khỏi trạng thái thất thần, nhìn thấy lão Thập Ngũ đang thu dọn hành lý, y kinh ngạc hỏi: "Ngươi đang làm gì vậy?"

Dữu Khánh quay đầu, thấy y vẫn còn đứng ngây người tại đó, hỏi ngược lại: "Ngươi hỏi làm gì sao? Việc này không chơi tiếp được rồi, đương nhiên là bỏ chạy giữ người. Ngươi còn không nhanh chóng thu dọn hành lý đi?"

Mục Ngạo Thiết trầm mặc một hồi, trầm ngâm nói: "Sẽ không phải là không chơi tiếp được, ngươi phán đoán không sai, có khả năng nàng ta thật sự có ý với ta."

Thực sự là Liên Ngư bộc lộ ra quá rõ ràng, ngay cả y cũng nhận ra được. Hiện tại y cảm thấy kế hoạch của lão Thập Ngũ quả thực khả thi.

Dữu Khánh nhấc túi hành lý trên tay nện xuống giường, sải bước đi tới, phun cho y một tràng:

"Nàng ta là ai? Nàng ta là tình nhân của Nhiếp Nhật Phục, nàng ta là nữ nhân của Nhiếp Nhật Phục. Chuyện giữa ngươi và nàng ta chỉ có thể diễn ra âm thầm, không thể để cho người ta nhận ra được. Ngươi nhận ra được? Người khác không nhận ra hay sao? Nữ nhân đó điên rồi. Lão tử có nằm mơ cũng không nghĩ đến, nàng ta có thể làm loại chuyện này một cách công khai như thế, Nhiếp Nhật Phục là người mù sao? Thừa dịp Nhiếp Nhật Phục còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng trốn đi. Nếu muộn, chúng ta muốn chạy cũng chạy không thoát. Hắn chắc chắn sẽ thiến ngươi!"

Không thể không thừa nhận, tại thời khắc mấu chốt, khả năng phát hiện nguy cơ của hắn rất mạnh.

Mục Ngạo Thiết vô thức cảm thấy đáy quần mình mát lạnh, kinh hãi, lúc này mới ý thức được đã lớn chuyện rồi, y cũng vội vàng luống cuống tay chân đi thu dọn.

Hai người rất nhanh liền thu dọn xong hành lý, vác lên lưng, nhanh chóng ra cửa, hoảng sợ bỏ chạy giữ người.

Chương 803: Giữ lại

Hai người ngồi thang dây xuống lầu, mới tìm đến chưởng quỹ trước quầy, ngay cả lời nói trả phòng cũng nói không lưu loát, chợt nhìn thấy chưởng quỹ nhìn về phía sau bọn hắn, khom người gật đầu chào.

Hai người cũng nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, cả hai đồng loạt quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Bán yêu quái luôn đi theo hầu bên cạnh lão bản nương phe phẩy đuôi cọp đi tới.

Xem nét cười trên mặt và ánh mắt của cô ta, dường như là tới đây vì bọn hắn. Trong lòng hai người hơi căng lên.

Hổ Nữ đi tới trước mặt hai người, quan sát bọc hành lý vác trên người, hỏi: "Nhị vị đem theo hành lý, là ý gì?"

Dữu Khánh cười gượng: "Bỗng nhiên có chút việc gấp, không thể không rời đi trước một bước, về sau có cơ hội sẽ quay lại cảm tạ lão bản nương nồng hậu tiếp đãi."

Khi nói lời này, trong lòng hắn cảm thấy hối hận muốn chết, tới ở khách sạn này chưa đến nửa ngày, mất hết mười vạn lượng, hối hận không nên nảy sinh ý đồ biến thái, làm thử Mỹ nam kế gì đó.

Bây giờ mỹ nam kế có dấu hiệu thành công, mình lại không dám tiếp tục chơi đùa, đây gọi là chuyện gì chứ.

Khóe miệng Hổ Nữ nhếch lên nét tươi cười, phát hiện thấy đúng là đã bị lão bản nương đoán đúng, quả nhiên là muốn bỏ chạy, lập tức không chút khách khí cất tiếng ngăn cản: "Việc gấp của các ngươi tạm thời đặt sang một bên, trước tiên đi theo ta một chuyến."

Lời này hoàn toàn là cường thế ép người, không cho chút cơ hội thương lượng nào, Dữu Khánh nghẹn nghẹn họng, không có cách nào phản đối, đành phải hỏi trước: "Đi đâu?"

Đã xoay người bước đi, Hổ Nữ đưa lưng về phía hắn, đáp một câu, "Lão bản nương tìm các ngươi."

Sư huynh đệ hai người quay mặt nhìn nhau, Dữu Khánh vội cất bước đuổi theo, tiếp tục tìm hiểu, "Lão bản nương tìm chúng ta làm gì?"

Hổ Nữ thuận miệng đáp: "Ta nào biết được, gặp lão bản nương chẳng phải sẽ biết."

Hai người đàn ông thật sự sợ bỏ lỡ thời cơ chạy trốn, nhưng lại không thể không theo, chỉ có thể cắn răng cùng đi theo cô ta.

Vẫn là thang dây, lần này trực tiếp đưa bọn hắn đến tầng cao nhất của khách sạn, Hổ Nữ trực tiếp dẫn bọn hắn vào trong một căn phòng.

Vừa vào cửa liền có thể ngửi được mùi thơm thoang thoảng, còn có một mùi rượu và son phấn nhàn nhạt, ánh sáng vừa phải đan xen với bóng tối phù hợp đem tới cho nơi này một sự lãng mạn và thanh tịnh, trang trí bên trong phòng hướng tới sự trang nhã cực hạn, bước vào cửa liền có cảm giác cảnh đẹp ý vui, sư huynh đệ hai người đoán cũng có thể đoán được phòng của ai.

Hổ Nữ đưa bọn hắn đến sân thượng quay mặt vào Bách Trượng đình.

Một bóng lưng thướt tha nửa tựa tại lan can, mái tóc buông xõa, cầm một bình rượu có thể đưa lên vừa miệng để uống, nhìn cảnh tượng rộn ràng nhốn nháo phía dưới, không biết nàng ta nhìn có chán hay không, bởi vì hầu như ngày nào nàng ta cũng ở đây nhìn xem.

Một cơn gió thổi tới, các loại đèn lồng trong Bách Trượng đình đung đưa chập chờn, khung cảnh mờ ảo mê ly, sự phồn hoa vùng vẫy trong dục vọng.

Đối với hai sư huynh đệ, lần đầu tiên đứng quan sát từ góc độ này, đối diện với cảnh đêm như thế, cũng chỉ âm thầm cảm khái "Kẻ có tiền thật tốt" mà thôi.

Hổ Nữ nhỏ giọng thì thầm bên cạnh Liên Ngư mấy câu, Liên Ngư vui vẻ mỉm cười, xoay người nhìn hai người, "Muốn rời khỏi Thiên Tích sơn sao?"

Dữu Khánh vội nói: "Có chút việc gấp, cần đi làm ngay."

Liên Ngư giơ bình rượu lên, từ miệng bình cong cong chảy ra nước rượu trong trẻo, rót vào trong miệng, khung cảnh làm nổi bật lên vẻ phong tình của nàng ta, khiến sư huynh đệ hai người nhìn ngây người. Lần đầu tiên hai người nhìn thấy một phụ nữ quyến rũ tự nhiên như vậy.

Nhấc bình ra, khép miệng lại, Liên Ngư đưa đầu ngón tay gạt đi giọt rượt ngoài miệng, hỏi: "Nếu đã là có việc gấp, vậy ta liền nói ngắn gọn, Hạt Tử bang các ngươi có muốn đăng kí tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' thử xem hay không?"

Sư huynh đệ hai người sửng sốt, không nghĩ tới nàng ta sẽ nói tới việc này.

Dữu Khánh hắc một tiếng, nói: "Lão bản nương đã coi trọng rồi, Hạt Tử bang nho nhỏ chúng ta đây sao dám cạnh tranh cùng mấy đại bang phái kia."

Liên Ngư nhấc tay vuốt mái tóc dài, "Nếu đại bang phái sử dụng sức lực không đúng, chưa chắc đã có thể đắc thủ. Tiểu bang phái có thể nắm được then chốt, cũng chưa chắc đã không được. Nếu như các ngươi cảm thấy hứng thú với Đồng Tước hồ, có lẽ ta có thể trợ giúp các ngươi một tay."

Những lời này xem như đã nói đủ thẳng rồi, điều này nằm ngoài dự đoán của hai sư huynh đệ.

Đây vốn là mục đích hai bọn hắn đến nơi này, giờ điều đó đã chủ động đưa tới cửa, theo lý thuyết bọn hắn phải mừng rỡ như điên mới đúng, nhưng lúc này lại là kinh nghi bất định.

Dữu Khánh rất muốn hỏi xem, vì sao nàng ta lại chủ động giúp bọn hắn, kết quả phát hiện thấy ánh mắt Liên Ngư thỉnh thoảng như có như không liếc nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, hắn lập tức bừng tỉnh

hiểu ra, nhận thấy mình thực ngốc, điều này còn cần phải hỏi sao? Người ta sẵn lòng giúp các ngươi tự nhiên là bởi vì Mục Ngạo Thiết.

Nắm lấy Đồng Tước hồ, không phải để lưu Mục Ngạo Thiết lại sao? Không rời khỏi Thiên Tích sơn, không phải sẽ có cơ hội để tình chàng ý thiếp sao?

Hắn phát hiện thấy uy lực của Mỹ nam kế này vượt quá sức tưởng tượng của hắn, nhưng hắn lại không cao hứng nổi, hiện tại hắn đã sợ hãi quá chứng, còn lưu lại "Tình chàng ý thiếp", đó là sợ chết không đủ thảm sao?

Hắn đang định từ chối khéo hảo ý của người ta, nào ngờ Liên Ngư đã chủ động hỏi: "Có biết vì sao ta giúp các ngươi không?"

Đương nhiên biết, không chỉ Dữu Khánh biết rõ, ngay cả Mục Ngạo Thiết cũng kịp phản ứng lại.

Nhưng hắn vẫn phải giả bộ hồ đồ, Dữu Khánh ra vẻ không hiểu, hỏi: "Đang có nghi hoặc này, hai người bọn ta lần đầu quen biết lão bản nương, vì sao sẽ giúp đỡ?"

Liên Ngư lại uống một ngụm rượu, nghiêng đầu nhìn cảnh rộn ràng náo nhiệt trong Bách Trượng đình phía dưới, "Mối quan hệ giữa người với người thật sự rất kỳ quái, có một số người sớm chiều ở chung cũng chỉ như người đi cùng đường, có một số người tuy chỉ gặp một lần, lại cảm thấy hữu duyên." Nói đến đây nàng ta lại chậm rãi nghiêng đầu nhìn Mục Ngạo Thiết.

Ẩn ý trong lời nói, đại khái chính là tiếng sét ái tình a.

Mục Ngạo Thiết, một nam nhân sờ sờ, vậy mà bị nàng ta nhìn cho cả người không được tự nhiên.

Liên Ngư tiếp tục nói: "Trước đây ta cũng từng có gặp người hữu duyên, ta cũng muốn nương thân vào hắn, nhưng người ta e sợ Nhiếp Nhật Phục. Kỳ thực tin đồn bên ngoài không đáng tin, mối

quan hệ giữa ta và Nhiếp Nhật Phục không phải như các ngươi tưởng tượng."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết lập tức trừng lớn hai mắt, cho rằng nàng ta muốn nói mình thực ra không phải là tình nhân của Nhiếp Nhật Phục.

Nào ngờ Liên Ngư lại đưa ra một giải thích khác, "Ta là người tự do, không phải bị bất kỳ kẻ nào tại Thiên Tích sơn này ước thúc, ta cũng không phải là nữ nhân dành riêng cho người nào, ta muốn đi lúc nào cũng có thể đi, Nhiếp Nhật Phục sẽ không ngăn cản. Nếu ta tìm được nam nhân nào mình thích, Nhiếp Nhật Phục cũng chỉ sẽ chúc mừng.

Hắn không chỉ một lần nói với ta, giữa ta và hắn không có khả năng trở thành phu thê thực sự, bảo ta gặp được người thích hợp thì gả đi, sống cuộc sống người bình thường. Cho nên, không có tồn tại chuyện ghen tuông gì đó như ngoại nhân tưởng tượng. Đối với hắn, ta không có quan trọng như các ngươi tưởng."

Nói đến đây, biểu cảm của nàng ta dường như toát ra một chút u sầu.

Sư huynh đệ hai người ngẩn ngơ, không nói nên lời, rất muốn hỏi, thật hay giả?

Nhưng suy nghĩ lại một chút, điều này có vẻ rất phù hợp với lời đồn, đồn rằng nữ nhân này đã từng đại náo Khối Lũy thành, đòi gả cho Nhiếp Nhật Phục, kết quả Nhiếp Nhật Phục công khái nói sẽ không lấy nàng.

Nếu đúng như vậy, chẳng phải là bọn hắn đã sợ bóng sợ gió một trận, căn bản không cần phải chạy trốn, vẫn có thể tiếp tục thực hiện Mỹ nam kế?

Ánh mắt hai người vô thức chạm nhau, ánh mắt lãnh khốc của Mục Ngạo Thiết không được tự nhiên né tránh đi.

Liên Ngư: "Bản thân ta từ trước đến nay dám yêu dám hận, không nhiều lời giả dối. Ta nghĩ, các ngươi cũng hiểu được ý ta. Sở dĩ ta nói ra những điều này, là vì thấy sau bữa tiệc, các ngươi vội vã rời đi. Có phải lo lắng những lời nói và hành động không thỏa đáng của ta sẽ đem tới những rắc rối cho các ngươi hay không? Nếu thực sự là như thế, ta chỉ muốn nói một câu, thật sự không cần thiết, nếu như Nhiếp Nhật Phục thực sự là người tranh giành tình nhân, chính ta cũng không dám."

Nghe đến đây, tảng đá nặng nề treo trong lòng hai sư huynh đệ mới thực sự được thả xuống, đúng vậy, nếu như Nhiếp Nhật Phục thật sự so đo việc đó, nữ nhân này sao dám công khai dụ dỗ nam nhân khác?

Dữu Khánh thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nhịn không được chậc chậc hai tiếng, phát hiện thấy lời "Nói ngắn gọn" này đúng là đủ dài.

Tuy nhiên, hắn vẫn mặt dày vòng qua lời nói của đối phương, "Lão bản nương hiểu lầm rồi, chúng ta thật sự không nghĩ tới hành động rời đi của chúng ta lại khiến lão bản nương ngài suy nghĩ nhiều như vậy. Chúng ta chỉ là nghe nói có con đường có thể kiếm được kha khá tiền, nên vội vã đi giúp Hạt Tử bang kiếm chút tài lộ. Nhưng nghe lão bản nương nói như thế, chúng ta không cần đi nữa rồi, dù sao thì chúng ta có tìm cũng tìm không được con đường tài lộ nào lớn hơn Đồng Tước hồ. rất mong được lão bản nương tương trợ."

Đây là vừa muốn kiếm tiền, vừa không muốn thừa nhận bên này sử dụng Mỹ nam kế.

Đương nhiên, chủ yếu là sợ Mục Ngạo Thiết chịu không nổi mất mặt, sợ Mục Ngạo Thiết lại bày ra bộ dạng cứng đầu kiệt ngạo kia, muốn lấy miếng vải rách che cho Mục Ngạo Thiết.

Quả nhiên, trong ánh mắt Mục Ngạo Thiết lộ ra vẻ khó chịu nổi nhưng cuối cùng vẫn mím môi nhịn lại được rồi.

Liên Ngư và Hổ Nữ đã biết được ý đồ của hai người, nghe hắn nói vậy thì trong lòng khinh thường, nhận thấy tên bang chủ Hạt Tử bang này quả thực hèn mọn giống như bộ ria mép của hắn, thực sự là thối không biết xấu hổ.

Liên Ngư không vội vàng đáp ứng lời hắn, duỗi tay rót rượu vào một cái chén ở bên cạnh, chậm rãi tiến tới hai bước, hai tay đưa đến trước mặt Mục Ngạo Thiết, thâm tình trìu mến, sóng mắt đung đưa: "Vậy thì ở lại chứ?"

Mọi người đều hiểu ý tứ trong lời nói nàng ta, muốn để cho ta hỗ trợ, vậy thì phải xem mối quan hệ giữa chúng ta như thế nào.

Ánh mắt mọi người nhất tề nhìn Mục Ngạo Thiết chăm chú, Dữu Khánh nơm nớp lo sợ, biết rằng việc này thành hay không thành đều phụ thuộc vào việc Mục Ngạo Thiết có tiếp chén rượu này hay không. Hắn lo lắng tên này lại trở chứng, lập tức ho khan một tiếng, nhắc nhở y việc này quan hệ trọng đại.

Cũng may mà cuối cùng Mục Ngạo Thiết đã nhấc tay lên, nhận lấy chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, động tác có thể nói là gọn gàng dứt khoát, trên mặt xuất hiện vẻ xấu hổ khó thể che giấu, quay đầu đi, ngượng ngùng chắp tay nói: "Tạ hậu ý của lão bản nương, Trương mỗ xin cáo lui trước!"

Nói xong, thuận tay bỏ chén rượu xuống, lập tức quay đầu rời đi, đi rất nhanh, giống như chạy trối chết, thực sự là xấu hổ vô cùng, lúc này y thực sự không có mặt mũi nào để tiếp tục ở lại.

Liên Ngư tức thì buồn cười, không nghĩ tới một nam nhân như vậy còn sẽ xấu hổ, bộ dạng đó thực sự không phải biểu diễn, làm cho nàng ta có nhận thức mới đối với Mục Ngạo Thiết, cho rằng ít nhất vẫn là một người có lương tri, chính thức vô sỉ chính là tên để ria mép này.

Dữu Khánh không biết trong lòng người ta đang nghĩ về mình như thế nào, trái lại cất tiếng mắng Mục Ngạo Thiết, "Cái tên này, tại sao

lại bỏ chạy rồi, thực sự là không có chút lễ tiết nào. Lão bản nương, ngài đừng để bụng, ta trở về sẽ nhắc hắn."

Mọi việc đã nói rõ ràng, mục đích cũng đã đạt được, Liên Ngư không còn gì để nói với loại tiểu nhân vô sỉ này, nàng ta trực tiếp dặn dò Hổ Nữ: "Về sau, họ không cần bỏ tiền ăn ở tại 'Thạch Tâm cư', sắp xếp căn phòng tốt nhất cho họ."

Hổ Nữ hiểu được lời này là muốn tiễn khách, lập tức gật đầu nói: "Được." Sau đó đưa tay ra hiệu với Dữu Khánh, "Chu bang chủ, mời theo ta."

Dữu Khánh chưa muốn lập tức rời đi, hai tay nắm chặt chỗ thắt bao hành lý, cầm ở trước ngực, nhìn chằm chằm Liên Ngư, ánh mắt mong mỏi, hỏi: "Lão bản nương, việc chúng ta tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' quyết định như thế chứ?"

Việc này không thể tùy tiện nha, hắn cần nhận được lời xác nhận.

Hắn làm như vậy, Liên Ngư càng thêm khinh thường hắn, không muốn đưa mắt nhìn hắn nữa, xoay người tựa vào lan can, nhìn ra bên ngoài.

Nhưng cũng không có biểu hiện quá mức rõ ràng, vẫn duy trì lịch sự, mỉm cười nói: "Chu bang chủ cảm thấy ta sắp xếp các ngươi ăn ở tại 'Thạch Tâm cư' là đang đùa giỡn sao?"

Dữu Khánh suy nghĩ thấy cũng phải, lập tức cười ha hả nói: "Lão bản nương yên tâm, chúng ta liền nghe ngài sắp xếp. Ta sẽ nhanh chóng hết sức thu xếp công việc đăng kí tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ'."

Liên Ngư vẫn quay lưng về phía hắn: "Tốt, vậy ta không tiễn."

Hổ Nữ lần nữa đưa tay mời, "Chu bang chủ, mời."

"Cáo từ, cáo từ." Dữu Khánh tươi cười hớn hở, một bước ba lần quay đầu chắp tay chào, cuối cùng rời đi với tâm tình vui sướng.

Liên Ngư một mình trầm lặng uống rượu tại sân thượng một hồi, rồi thấy Hổ Nữ quay trở lại.

"Lão bản nương, đều đã sắp xếp xong như lời ngài nói, tên to con kia lúc đầu không muốn chuyển phòng, là tên ria mép kia cưỡng ép lôi kéo đi hắn mới chịu đổi phòng." Hổ Nữ báo cáo đại khái tình huống, sau đó thử hỏi: "Thật sự sẽ lấy đề thi 'Sự kiện Đồng Tước võ' giúp bọn hắn sao?"

Liên Ngư nhấp một ngụm rượu, cười nhạt nói: "Để xem bọn hắn đối diện với Lương Bàn có thể phát huy ra tác dụng tấm mộc hay không đã rồi tính tiếp sau."

Chương 804: Gian tế này dùng rất tốt

Nói cách khác, lão bản nương căn bản không có dự định lấy đề thi giúp Hạt Tử bang, hoàn toàn chỉ lấy điều đó làm mồi nhử để giữ hai tên đó lại mà thôi.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Hổ Nữ cũng nở nụ cười, quả thực không cần phải giúp cho loại người có lòng dạ gây rối như vậy, dùng xong liền vứt bỏ mới đúng.

Căn phòng tốt nhất tại Thạch Tâm cư tương tự như nhà ở của Liên Ngư, có cả sân thượng trước và sau, một bên có thể từ trên cao nhìn bao quát Bách Trượng đình, một bên có thể thưởng phong cảnh Thiên Tích sơn.

Nâng cấp lên căn phòng cao cấp hơn, cũng không có nghĩa an toàn cũng được nâng cấp.

Đi loanh quanh khắp bên trong căn phòng, Dữu Khánh cẩn thận kiểm tra toàn bộ căn phòng từ trên xuống dưới một lần, thỉnh thoảng còn cất tiếng tắc lưỡi, có thể nói tâm tình sung sướng, cảm thấy mình tiêu mười vạn lượng đó thực sự xứng đáng với giá trị, không phải bởi vì căn phòng này mà bởi vì có được lời hứa hẹn của Liên Ngư, bọn hắn đã đạt mục đích suôn sẻ đến không ngờ.

Hắn cũng tự cảm thấy bội phục mình khi có thể nghĩ ra được kế hoạch "Mỹ nam kế" thần kỳ như thế, may mà mình kiên trì làm thử, quả nhiên mọi việc trên đời này chỉ có dám nghĩ dám làm mới cơ hội.

Hiện nay, có vẻ như điều duy nhất cần đề phòng chính là tên Lương Bàn kia, tuy nhiên, nơi này dù sao cũng là Khối Lũy thành, chỉ cần không bị Nhiếp Nhật Phục uy hiếp, hơn nữa có Liên Ngư hỗ trợ, bọn hắn cũng không cần phải lo lắng quá nhiều.

Một chuyện khác cần phải nhanh chóng giải quyết là công tác chuẩn bị để đăng kí tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ", thời hạn đăng kí chỉ còn có mấy ngày, về mặt nhân số, bọn hắn vẫn còn chưa đủ, nếu không nhanh chóng xử lý ngay bây giờ, để sau này nước đến chân mới nhảy e rằng không kịp.

Để đăng kí tham gia, ngoại trừ điều kiện nhân số ra, còn phải giải quyết chuyện phí đăng ký, đó chính là vấn đề tiền bạc.

Việc này không nên chậm trễ, nói làm liền làm, Dữu Khánh định thần lại, nhìn quanh nhìn quất, căn phòng này có phần hơi lớn, không biết Mục Ngạo Thiết đang ở đâu, hắn kêu gọi một hồi, nhưng không nghe tiếng đáp lại.

"Di, đi đâu rồi chứ? Rõ ràng không có đi ra ngoài a." Lẩm bẩm tự hỏi một câu xong, Dữu Khánh đảo một vòng tìm khắp các phòng mà không thấy, cuối cùng tìm được người ở tại sân thượng nhìn ra phía bên ngoài, thấy Mục Ngạo Thiết đang lẳng lặng đứng tựa tại một góc lan can.

Hắn đi đến nhìn, phát hiện thấy vẻ mặt Mục Ngạo Thiết lộ ra sự cô đơn và phiền muộn, dáng vẻ ưỡn cao bình thường không còn nữa, chỉ có vẻ ủ rũ, không biết đang thất thần vì việc gì.

Dữu Khánh lập tức vỗ lưng y một cái, "Ngây người ra đó làm gì vậy? Ta gọi ngươi nhiều lần như vậy mà không nghe được sao?"

Mục Ngạo Thiết nghe thì nghe được, chỉ là cơ thể và tâm tư không muốn phản ứng lại mà thôi, lúc này mới hồi thần lại, thở dài u sầu, "Làm ra chuyện như vậy, tương lai nhìn thấy sư phụ, thật sự không biết nên giải thích với lão nhân gia ngài như thế nào."

Dữu Khánh đã hiểu rồi, điều vị sư huynh này muốn biểu đạt là, không nghĩ tới mình lại có thể làm ra chuyện đi ăn cơm nhuyễn này, có vẻ không vượt qua được cánh cửa tâm lý kia.

Thấy y lại bắt đầu giở chứng, vì đại cục, Dữu Khánh lập tức cất lời trấn an, "Làm chuyện gì chứ? Tại sao lại không thể giải thích với sư phụ chứ? Chúng ta không phải ăn cơm nhuyễn nha, chúng ta là đang dùng 'Mỹ nam kế'. Người tại giang hồ, ngươi lừa ta gạt, không dùng chút thủ đoạn, cứ đâm đầu vào tường sao được?"

Mục Ngạo Thiết rất muốn hỏi hắn, nếu thật sự dựa vào Liên Ngư để bắt lấy Đồng Tước hồ, một lần chấp chưởng chính là ba năm, tại trong ba năm này, giữa y vào Liên Ngư có khác gì ăn cơm nhuyễn, bảo y phải đặt thể diện nam nhân tại nơi nào?

Tuy nhiên, lời xoa dịu của Dữu Khánh ít nhiều vẫn có chút hiệu quả.

Dữu Khánh lại kéo cánh tay y, "Đừng có suy nghĩ lung tung nữa, cũng không cần phải lo lắng không giải thích được với sư phụ linh thiêng trên trời, ngươi là nghe lệnh hành sự, là phụng lệnh chưởng môn để làm việc, lão nhân gia ngài không thể trách được ngươi, nếu có trách cũng là trách ta."

Vừa nói hắn vừa kéo Mục Ngạo Thiết vào trong phòng, nói chuyện ở bên ngoài không thuận tiện, đóng cửa lại, Dữu Khánh mới hạ thấp giọng nói: "Sắp hết hạn đăng kí tham gia rồi, chúng ta phải nắm chặt thời gian giải quyết việc này. Để quá sát, nếu xảy ra chuyện e rằng không có cách nào bù đắp."

Mục Ngạo Thiết hỏi: "Để ta đi tìm Đồng Tại Thiên hả?"

Dữu Khánh: "Về chuyện kiếm người, để ta xử lý. Ngươi nghĩ cách giải quyết phí đăng ký đi."

Mục Ngạo Thiết nghi hoặc, "Tiền? Ta đi đâu kiếm nhiều tiền như vậy được, ta…" Rồi y chợt nghẹn lại, không nói nên lời, trợn tròn hai mắt nhìn đối phương, có vẻ đã nhận ra được điều gì đó.

Quả nhiên, Dữu Khánh cười khan hai tiếng, nhỏ giọng nói: "Mười triệu a, đó không phải là số tiền nhỏ đối với chúng ta, nhưng với Liên Ngư, đó có thể chỉ là chuyện tiện tay. Ngươi nhìn xem, cuối

cùng người tham dự không phải người của chúng ta, tiền bạc bỏ ra cũng không phải của chúng ta, làm như thế nào cũng không mất mát gì, muốn chơi kiểu nào cũng được. Ngươi đi tìm Liên Ngư, cứ nói là trong túi eo hẹp, nàng nhiệt tình với ngươi như vậy, chỉ cần ngươi mở miệng, xác suất cho ngươi sẽ rất cao."

Còn nói không phải để ta đi ăn cơm nhuyễn sao? Gương mặt Mục Ngạo Thiết dần dần đỏ lên, tay thỉnh thoảng nắm chặt, cảm giác giống như muốn nhào tới cắn chết Dữu Khánh.

Dữu Khánh cười gượng, bị phản ứng đó của y làm cho không được tự nhiên, vô thức mà lùi về sau một bước, cười làm lành.

Mục Ngạo Thiết đột nhiên đưa tay vào trong người, móc ra một đống ngân phiếu, ngay tại trước mặt Dữu Khánh, rất nhanh chóng đếm ra năm trăm vạn, nện tại trên bàn trước mặt hắn, cảm giác đó thực sự là hận không thể đập lên trên mặt Dữu Khánh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Số tiền phân chia lúc trước, chúng ta mỗi người bỏ ra năm trăm vạn là đủ rồi. Được thì cầm đi, không được thì bỏ. Chuyện tìm nữ nhân hỏi tiền đừng có tìm ta, ta sẽ không đi, muốn thì tự ngươi làm đi!"

Với tính cách của y, quả thực không mở miệng nói được lời như vậy, không quen chút nào, chạy đi tìm người ta hỏi xin mười triệu, da mặt phải dày đến mức độ nào mới có thể làm được chứ?

Coi như đã nhận ra được, tên khốn khiếp lão Thập Ngũ này, việc gì dính đến hắn, ví dụ như nhằm vào Kiều Thư Nhi thì, việc này không được, việc kia cũng không được, thậm chí còn vì một nữ nhân mà đòi chết đòi sống, còn một khi vấn đề dính đến người khác thì đó không phải là vấn đề, chuyện thối tha, chuyện không biết xấu hổ gì đó đều dám để cho người khác làm, dù sao không phải chính hắn là được, đồ khốn khiếp!

Dữu Khánh nhìn nhìn ngân phiếu trên bàn, không nói nên lời, nghĩ thầm, nếu như ta mở miệng mà có tác dụng, ta còn cần tới cái miệng vụng về của ngươi sao?

Lúc trước, khi Mục Ngạo Thiết xấu hổ và giận dữ rời khỏi chỗ Liên Ngư thì hắn đã nhận ra được, Mục Ngạo Thiết vừa rời đi, vị lão bản nương đó liền không thèm nhìn tới hắn, hắn mở miệng là vô dụng.

Nhưng nhìn thấy tính cách cứng đầu của Mục Ngạo Thiết lại nổi lên, hắn liền biết, cho dù thần tiên cũng không kéo lại được, hắn có nói điều gì cũng vô dụng, không còn cách nào khác, đành phải đưa tay cầm lấy ngân phiếu ở trên bàn, chuẩn bị làm như lời Mục Ngạo Thiết đã nói, một người bỏ ra một nửa.

Tự nhiên trong lòng cảm thấy không vui, hai người tổng cộng kiếm được hơn một nghìn vạn, đăng kí tham gia liền mất một nghìn, gần như hết sạch, tâm tình làm sao có thể thoải mái được.

Nhìn một xấp ngân phiếu trên tay, lại nhìn nhìn bộ dáng tức giận của Mục Ngạo Thiết, Dữu Khánh thật sự muốn trào phúng y mấy câu, với tính cách keo kiệt của ngươi, vì một nữ nhân mà có thể bỏ ra năm trăm vạn lượng, việc này có thể đơn giản mới là lạ.

Rõ ràng là nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp cũng đã thích rồi, tranh thủ xen việc tư vào trong việc công, hiển nhiên là quá tiện, quá tốt, lại còn làm ra vẻ bất đắc dĩ, hắn không quen nhìn bộ dạng chó không ăn cứt như vậy của Mục Ngạo Thiết.

Nhưng cũng không dễ kéo người ta đi làm việc xấu hổ, về phương diện này, lão Cửu rất cương liệt, bởi vì còn cần dựa vào lão Cửu xuất lực trong việc Liên Ngư, nếu thật sự khiến cho lão Cửu thẹn quá hóa giận, khẳng định y sẽ bỏ gánh không làm nữa.

Nói tới việc này, bản thân hắn nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp hắn cũng thích, mỹ nhân phong tình như Liên Ngư rất mới mẻ, chỉ là hắn không có suy nghĩ gì mà thôi.

Thôi, quên đi. Hắn cầm lấy tiền rồi cất bước đi ra ngoài, bỏ Mục Ngạo Thiết lại một mình, rời khỏi khách sạn, đi thẳng đến địa điểm hẹn gặp các bang chúng Hạt Tử bang.

Lúc này, phần lớn thành viên Hạt Tử bang vẫn còn chưa trở về, dù sao, hầu hết đều là người mới đến, kỳ hạn một ngày chưa hết, mọi người đều muốn du ngoạn Khối Lũy thành kỹ một chút.

Không ngoài dự liệu, người có mục đích như Đồng Tại Thiên, quả nhiên đã quay lại trước, chờ đợi nhìn chằm chằm tình hình.

Hai người vừa chạm mặt, Đồng Tại Thiên trước tiên quan sát một chút y phục Dữu Khánh mặc trên người, xác nhận là hàng giá rẻ, đồng thời lễ phép hành lễ chào, "Bang chủ."

Dữu Khánh tươi cười hớn hở, quan tâm hỏi: "Về nhanh như vậy?"

Đồng Tại Thiên: "Ta đã rất quen thuộc Khối Lũy thành, không có gì hay để đi dạo, không bằng ở lại đây nghỉ ngơi."

Dữu Khánh gật đầu, lại ngoắc tay ra hiệu, kéo gã đi đến một góc hẻo lánh, hạ thấp giọng nói: "Có một chuyện rất cần người lão luyện, quen thuộc hoàn cảnh Khối Lũy thành như ngươi đi làm."

Đồng Tại Thiên lập tức nói: "Có thể làm được ta sẽ không đùn đẩy trách nhiệm. Bang chủ cứ việc phân phó."

Dữu Khánh vui vẻ sờ sờ chút ria mép, nhận thấy vẫn là gian tế dùng rất tốt, lập tức căn dặn: "Chúng ta không đủ nhân thủ, bang phái đăng kí tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' ít nhất phải có năm mươi người. Ngươi đi tuyển thêm chút nhân thủ đi. Không cần nhiều, chỉ cần đủ năm mươi người là được."

"A!" Đồng Tại Thiên giả vờ kinh ngạc, hỏi: "Bang chủ thật sự muốn tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' sao?"

Dữu Khánh: "Tham gia thì có sao? Được thì tiếp tục, không được có thể bỏ cuộc giữa chừng, cũng không ảnh hưởng gì, cũng không cần các ngươi bỏ tiền ra."

Đồng Tại Thiên lo lắng hỏi: "Bang chủ, vấn đề là những người khác có thể đồng ý sao?"

Dữu Khánh: "Vì vậy mới nói ngươi tuyển năm mươi người nha, người nào không đồng ý có thể rời khỏi Hạt Tử bang."

"…" Đồng Tại Thiên quả thực không nói nên lời, phát hiện thấy vị này quả nhiên là vẫn tùy hứng như trước.

Dữu Khánh vỗ vỗ lưng gã, "Cho ngươi thời gian một ngày, có thể làm được hay không?"

Đồng Tại Thiên lắc đầu, "Thuộc hạ không dám đảm bảo, chỉ có thể nói là làm việc hết sức."

"Chỉ có một mình ngươi là người kỳ cựu lăn lộn nhiều tại Thiên Tích sơn này, hiện tại ta cũng chỉ có thể trông cậy vào ngươi." Dữu Khánh cất lời than thở tha thiết, sau đó lại vỗ vỗ cánh tay gã, "Mọi người tạm thời lưu lại Khối Lũy thành chờ lệnh. Nếu làm xong rồi, ngươi tới 'Thạch Tâm cư' tìm ta là được."

Đồng Tại Thiên hơi kinh, "Bang chủ đang ở tại Thạch Tâm cư?"

"Ừ." Dữu Khánh quang minh lỗi lạc cất tiếng thừa nhận.

Việc này thật đúng là quá nhiều tiền không nơi để tiêu a, nhưng người ta là tiêu tiền của chính họ, Đồng Tại Thiên không thể nói gì, nhưng gã vẫn nhắc nhở một chút, "Bang chủ, cần ở lại Khối Lũy thành mấy ngày? Bên trong bang có không ít người không còn tiền, nghỉ chân ở bên ngoài lại nguy hiểm. Trong này một ngày chính là một vạn lượng, mười mấy người a."

Dữu Khánh trầm mặc một chút, trầm ngâm nói: "Phí đăng ký tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' lên đến một nghìn vạn, trong tay ta cũng căng thẳng. Như vậy đi, nếu như ngươi tin được ta, ngươi ứng ra trả trước khoản tiền này đi, dù sao cũng là tính vào chi tiêu trong bang, về sau ta sẽ bù lại cho ngươi, thế nào?"

Nếu không phải là tìm không được lí do để Đoạn Vân Du bỏ tiền ra, sợ khiến cho Đoạn Vân Du cảnh giác, hắn còn muốn Đoạn Vân Du bỏ ra một nghìn vạn phí đăng ký nữa kìa.

Đồng Tại Thiên lại ngẩn ra, vốn định nhắc nhở vị bang chủ này ứng ra chút tiền trước, không nghĩ tới lại dội ngược đến trên thân mình, gã hối hận đã nói ra lời này, do dự một chút, gã đành phải gượng ép cười nói: "Bang chủ nói quá lời, nếu như không tin bang chủ, ta làm sao có thể gia nhập vào Hạt Tử bang chứ? Bang chủ yên tâm, ta biết rõ nên làm thế nào."

"Việc tuyển người không nên chậm trễ, ngày mai ta chờ tin tức tốt của ngươi." Dữu Khánh trịnh trọng chắp tay nhờ cậy, sau đó nghênh ngang rời đi.

Nhìn theo bóng hắn đi xa, Đồng Tại Thiên suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút quái lạ, cảm thấy vị bang chủ này không phải là người tiêu pha phung phí, tại sao lại vào ở Thạch Tâm cư chứ?

Cuối cùng gã vẫn là lặng lẽ đi theo, một mạch cùng theo đến Thạch Tâm cư, tận mắt nhìn thấy Dữu Khánh nghênh ngang bước vào trong, sau khi đã xác nhận được, gã mới rời đi với vẻ nghi hoặc.

Chương 805: Lòng đố kị

Sau khi quay lại, Đồng Tại Thiên vẫn chưa trở lại nơi Hạt Tử bang tập trung để tìm những người khác cùng nhau lo liệu công việc tìm kiếm, tuyển nhận nhân thủ, mà lại chạy đi chạm mặt Đoạn Vân Du.

Gã và Đoạn Vân Du không có trực tiếp gặp mặt, trước tiên gửi tín hiệu gặp mặt cho Đoạn Vân Du, rồi tách ra lần lượt đi đến địa điểm ước hẹn để gặp mặt.

Sau khi nghe báo cáo tình huống xong, Đoạn Vân Du xì một tiếng, "Thật đúng là muốn tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ', cũng không biết hắn lấy đâu ra tự tin để đi cạnh tranh."

Nói đến đây, Đồng Tại Thiên hơi chút ngập ngừng nói: "Ta nghi ngờ có khả năng có liên quan với 'Thạch Tâm cư'."

"Thạch Tâm cư?" Đoạn Vân Du đột nhiên quay đầu nhìn gã chăm chú, "Làm sao biết được?"

Đồng Tại Thiên: "Hắn dặn ta khi hoàn thành công việc thì đến 'Thạch Tâm cư' liên hệ hắn. Ta còn len lén theo dõi hắn, phát hiện thấy hắn quả thực đang ở tại 'Thạch Tâm cư' ."

Đoạn Vân Du hơi nhíu mày, trầm ngâm không nói, nói như thế nào chứ, chi phí lưu trú tại Thạch Tâm cư quả thực cao quá đáng, quả thực không phải là nơi người bình thường ở lại, cũng không phải là mọi người đều không ở nổi, mà đối với đa số người, nếu như không phải quá dư tiền, thực sự không cần phải lãng phí khoản tiền đó.

Có bao nhiêu tu sĩ dự định ngốc cả một đời tại nơi Thiên Tích sơn hỗn loạn này chứ? Mọi người chạy đến đây mạo hiểm, đều chỉ muốn kiếm được đủ khoản tiền nào đó liền rời đi, đều là tới đây để gom góp tiền bạc, cực ít tiêu xài lung tung.

Còn có một điểm nữa là, ở tại Thạch Tâm cư quá mức phô trương, ra ra vào vào rất dễ bị kẻ có lòng dạ xấu theo dõi nhằm vào, rất dễ dàng bị coi là dê béo.

Nhưng cũng không có nghĩa là bỏ tiền ở trong đó thì có gì không đúng, y chậm rãi nói: "Ngươi không phải nói rằng hắn trẻ tuổi tùy hứng sao? Vừa lúc kiếm được một khoản tiền ở chỗ thần miếu, thanh niên có được tiền hưởng thụ một chút cũng bình thường."

Đồng Tại Thiên: "Bang chủ, vấn đề là ở điểm này."

Đoạn Vân Du: "A, là sao?"

Đồng Tại Thiên: "Bang chủ có điều không biết, theo quan sát của ta, cho dù là tên bang chủ để ria mép kia, hay là tên tâm phúc to con đó, cả hai đều không giống là người chịu tiêu xài. Trong Khối Lũy thành không chỉ có một cái khách sạn, bọn hắn lại chạy đến 'Thạch Tâm cư', nơi đắt nhất. Hắn cho ta thời gian một ngày để hoàn thành công việc rồi đến tìm hắn, chứng tỏ hắn không chỉ ở lại 'Thạch Tâm cư' một ngày. Điều này không giống vào ở thử cho biết, cũng không giống tác phong của hai người."

Đoạn Vân Du hơi lắc đầu, "Về điểm này, cách nhìn của ta không giống ngươi. Tên to con kia thì ta không biết, nhưng xuất thân của tên ria mép đó khẳng định không phải tầm thường. Tuổi trẻ như vậy liền có thể đột phá đến tu vi Huyền cấp, điều này cần có lượng lớn tài nguyên tu hành đổ dồn vào, gia đình bình thường có thể cung cấp bồi dưỡng được sao? Biết bao nhiêu người tại trong Tu Hành giới không từ thủ đoạn tích lũy hơn nửa đời, cũng chỉ làm được như vậy mà thôi."

Hắn có điều không biết chính là, Dữu Khánh không chỉ tuổi còn trẻ đã đột phá đến tu vi Huyền cấp, hơn nữa còn là dùng lượng lớn tài nguyên thúc đẩy tăng tiến trong khoảng thời gian rất ngắn. Đồng thời, hắn không phải là người duy nhất có được lượng lớn tài nguyên như vậy, mà một đám người bên cạnh hắn đều có. Chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn, mỗi người đều đã tiêu hao lượng tài nguyên tu luyện mà người khác phải tích lũy hơn nửa đời người. Cảnh giới tu vi không chỉ vừa mới đột phá Sơ Huyền, mỗi người gần như đều đã đạt đến đỉnh cao của Sơ Huyền.

Đồng Tại Thiên nhắc nhở: "Cũng có rất nhiều người không có xuất thân tốt, vẫn đạt được như vậy. Trên đời này không thiếu người vận may tốt, được trời ban cho được một khoản lớn."

Đoạn Vân Du: "Thiên đạo bất công, đúng là có không ít người vận may tốt tình cờ phát tài, nhưng người vừa được như vậy vừa có được thực lực như hắn là rất hiếm. Ngươi không có giao thủ với hắn nên không biết, ta đã chính diện giao phong với hắn, công pháp mà

hắn tu luyện chắc chắn là truyền thừa cực kỳ cao minh. Người ta khống chế được truyền thừa như thế tất nhiên không phải loại bình thường. Điều này cũng giải thích vì sao hắn còn trẻ tuổi đã có đủ tài nguyên tu luyện để đột phá đến Huyền cấp. Ta nghi ngờ đó mới là nền tảng để hắn dám đi tranh đoạt Đồng Tước hồ."

Đồng Tại Thiên đăm chiêu gật đầu, cũng cho rằng lời y nói có lý, nhưng rồi rất nhanh lại lắc đầu, "Bang chủ, điều ngài nói đương nhiên có lý. Nhưng ta vẫn muốn nói, hai tên đó thực sự không giống như là người chịu chi tiền. Không đề cập đến thứ khác, chỉ nói đến quần áo hai người bọn hắn đang mặc trên người, sau khi đến Khối Lũy thành, hai người lại mua hai bộ y phục với chất liệu rẻ nhất để thay."

Đoạn Vân Du cười ha hả, hỏi: "Điều này có vấn đề gì sao? Người ta muốn ăn mặc xuề xòa, ít thu hút một chút cũng là chuyện rất bình thường. Ngươi a, hôm nay sao vậy? Thật sự suy nghĩ hơi nhiều đó nha."

Đồng Tại Thiên xua tay, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Bang chủ, nếu như là vì để ít thu hút, hắn còn sẽ đến ở tại 'Thạch Tâm cư' sao? Hơn nữa, ăn mặc hàng giá rẻ ra ra vào vào tại 'Thạch Tâm cư', trái lại sẽ càng gây chú ý. Như vậy là để ít gây chú ý sao?"

Nghe được lời này, Đoạn Vân Du không cười được nữa, ngây người sửng sốt, rồi hình như nhận ra điều gì đó.

Đồng Tại Thiên cúi đầu trầm ngâm nói: "Lúc trước, đối với việc hắn lấy lấy lại tên cũ 'Hạt Tử bang' đặt cho bang phái mới, ta đã cảm thấy nghi hoặc, luôn cảm thấy lí do hắn đưa ra quá gượng ép. Không tiếp xúc không biết, sau khi tiếp xúc một đoạn thời gian, nói như thế nào chứ, cho đến khi nhìn thấy bộ quần áo giá rẻ trên người bọn hắn, ta mới chợt hiểu ra, ta nghi ngờ việc đó có liên quan tới bộ đồng phục Hạt Tử bang mặc trên người."

Có liên quan tới đồng phục đang mặc? Đoạn Vân Du có chút không hiểu, nhưng nghĩ tới chuyện gã nói bọn hắn mua y phục giá rẻ, y

nhịn không được buột miệng hỏi: "Để tiết kiệm tiền?"

"Đúng!" Đồng Tại Thiên gật đầu, "Chính là tiết kiệm tiền."

Đoạn Vân Du tức thì ngậm miệng, không nói nên lời, còn có thể chơi kiểu như vậy sao? Mình vậy mà lại thua trong tay loại mặt hàng này hay sao?

Đồng Tại Thiên tiếp tục nói: "Bang chủ nghĩ mà xem, loại người tiết kiệm được chút nào hay chút đó như vậy, làm sao có khả năng tiêu một khoản tiền lớn cho nơi ở chỉ vì mục đích hưởng thụ, làm như vậy tất có nguyên nhân."

Đoạn Vân Du chậm rãi gật đầu, "Nếu đúng như lời ngươi nói, vậy thì việc hắn ở lại trong 'Thạch Tâm cư' có lẽ thật sự là…" Nói đến đây, y chợt dừng lại, "Thạch Tâm cư… Sự kiện Đồng Tước võ… Thạch Tâm cư…" Ánh mắt lấp lóe, dường như chợt hiểu được gì đó, quay đầu nhìn Đồng Tại Thiên.

Đồng Tại Thiên cũng từ trong lời nói của y nhận thấy được sự liên quan, "Vị lão bản nương đó là tình nhân của Nhiếp Nhật Phục, chẳng lẽ định đi con đường này sao?"

Đoạn Vân Du: "Nếu như thật sự đi thông con đường này, vậy thì việc cạnh tranh 'Sự kiện Đồng Tước võ' chỉ là làm bộ làm dáng. Giao Đồng Tước hồ cho ai chẳng phải là tùy thuộc vào Nhiếp Nhật Phục sao? E rằng tên đó thật sự có thể đắc thủ chứ."

Đồng Tại Thiên hạ thấp giọng nói: "Bang chủ, việc này chỉ dựa vào suy đoán là không ổn, phải nghĩ cách xác nhận mới được."

Đoạn Vân Du gật đầu: "Việc này để ta sắp xếp."

"Được." Đồng Tại Thiên gật đầu, lại hỏi: "Việc mời chào năm mươi người vào bang thì sao? Ta cảm thấy đây là cơ hội rất tốt để khống chế hắn trong lòng bàn tay chúng ta. Ngài suy nghĩ xem, một khi

bên cạnh hắn đều là người của chúng ta, tình huống lúc đó sẽ như thế nào?"

Việc này còn cần gã phải nhắc sao? Đoạn Vân Du vừa nghe báo cáo liền biết nên làm thế nào, không cần dông dài nhiều, y nhấc tay ra hiệu ngừng lời, nói: "Cần phải sắp xếp một chút, bởi vì người của chúng ta lúc trước đã có giao thủ với bọn hắn, phải lựa chọn một ít người lạ mặt mới được. Còn nữa, sự việc liên quan trọng đại, còn phải chọn lựa người tương đối tin cậy một chút. Ngươi cứ trở về trước chuẩn bị và làm bộ tuyển người đi, ta chuẩn bị xong nhân thủ sẽ truyền tin cho ngươi."

"Được." Đồng Tại Thiên chắp tay, lập tức xin cáo lui, rời đi.

Ngày hôm sau, khi mặt đất bao la được tắm mình trong ánh bình minh, sân thượng Thạch Tâm cư cũng đắm chìm trong ánh nắng ấp áp của mặt trời mọc, hơi mát trời đêm trong thiên địa nhanh chóng bị xua đi.

Tại một bàn ăn nhỏ, Liên Ngư xinh đẹp quyến rũ ngồi đối diện với Mục Ngạo Thiết thân thể cao to. Mục Ngạo Thiết là được Liên Ngư mời tới đây dùng chung bữa sáng.

Mục Ngạo Thiết rất ít nói chuyện, từ đầu tới đuôi gần như chỉ cắm cúi ăn, cho dù Dữu Khánh đã nhiều lần căn dặn một số chuyện, chính y cũng muốn phát huy ra tác dụng, nhưng cuối cùng vẫn là không có nói ra một lời nào.

Về cơ bản, chỉ có một mình Liên Ngư vui vẻ nói cười, Liên Ngư nhìn thấy bộ dạng nam nhân này da mặt mỏng như vậy thì cũng cảm thấy thú vị, nói ra lời trêu ghẹo càng cảm thấy thích thú.

"Lương công tử, Lương công tử, lão bản nương đang có khách, thật sự không rảnh."

Tiếng hô to của Hổ Nữ cắt ngang không khí nói cười vui vẻ nơi đây.

Lương Bàn đột ngột xông tới đã nghe được tiếng nói cười vui vẻ nơi này, cũng nhìn thấy một nam một nữ hai người đang cùng bữa chung như một đôi tình nhân.

Gã ta tới nơi này là định mời Liên Ngư, gõ cửa mở ra nhìn thấy là Hổ Nữ, nào ngờ Hổ Nữ nói rằng Liên Ngư đang tiếp khách, không rảnh.

Gã cảm thấy có lẽ Liên Ngư đang lấy cớ từ chối mình, nghĩ đến mối đe dọa từ Mục Ngạo Thiết trong yến hội lúc trước, gã quyết định gia tăng thế tiến công, liền dứt khoát xông thẳng tới đây để tìm hiểu đến cùng, nào ngờ người ta đúng là không phải từ chối lấy lệ, mà thật sự là đang tiếp khách.

Cảnh tượng trước mắt khiến mặt mày gã tái mét, cảm thấy mình đã bị nhục nhã, chiết phiến trong tay thiếu một chút bị gã bóp vặn vẹo.

"Lương công tử?" Liên Ngư đứng lên có vẻ rất kinh ngạc, hỏi Hổ Nữ, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Hổ Nữ đành phải tới gần, nhỏ giọng thì thầm mấy câu, nói là bởi vì Lương Bàn đột nhiên xông vào, cô ta không thể dùng sức mạnh, không thể ngăn cản được.

Nghe được lời này, Liên Ngư hơi cau mày, cảm nhận được nguy cơ, phát hiện thấy Lương Bàn có vẻ đã mất kiên nhẫn, dường như có xu hướng dùng sức mạnh, một khi người ta thật sự dùng sức mạnh, mình phải làm sao bây giờ, có thể làm gì được gã sao?

Nàng ta liếc mắt nhìn Mục Ngạo Thiết vẫn đang giữ nguyên vẻ lãnh khốc, nhận thức được, có khả năng mình đã lộng xảo thành chuyên, đã khiến Lương Bàn có dấu hiệu phát cuồng, nhưng việc đã đến nước này, từ bỏ tấm mộc chỉ sợ sẽ càng thêm phiền phức, nàng ta đành phải duy trì tiếp tục.

Mục Ngạo Thiết lạnh lùng liếc nhìn Lương Bàn, đối với việc tên khốn này cưỡng ép xông vào phòng ở của Liên Ngư, trong lòng y khó thể giải thích mà dâng trào lên lửa giận.

Đó là loại giận dữ khi có nam nhân khác xông vào phòng nữ nhân của mình, chỉ là y không có biểu hiện ra ngoài quá nhiều.

"Ta đang tự hỏi, ta đã tới rồi, tại sao Liên Ngư ngươi có thể không lộ mặt, còn tưởng rằng ngươi đã xảy ra chuyện gì, trong lúc nóng lòng sốt ruột cưỡng ép xông vào, không ngờ thật sự đang có khách, là ta quá đường đột, thứ tội, đã quấy rầy. Các ngươi tiếp tục đi." Sắc mặt tái mét, Lương Bàn ngoài cười nhưng trong không cười ném lại lời nói rồi quay đầu rời đi, trong mắt lộ ra phẫn hận.

"Lương công tử, Lương công tử." Liên Ngư có chút lo lắng đuổi theo gọi mấy tiếng nhưng vô ích.

Trong cơn xấu hổ và giận dữ, Lương Bàn không quay đầu lại, sải bước đi nhanh, chỉ để lại tiếng cánh cửa đóng rầm.

Khi Liên Ngư cười khổ quay trở lại thì thấy Mục Ngạo Thiết đã đứng lên, lập tức ra hiệu cho y ngồi xuống.

Mục Ngạo Thiết: "Ta ăn đủ rồi, đừng lo cho ta, ngươi cứ lo việc của ngươi đi."

Y gật đầu cảm tạ được khoản đãi rồi lập tức rời đi.

Y cảm nhận được Lương Bàn đã thật sự tức giận, về việc này, y biết rõ với năng lực của mình sợ là không xử lý được, phải nhanh chóng nói cho lão Thập Ngũ biết.

"Ngồi thêm một chút đi." Liên Ngư cũng chỉ cất một câu khách sáo, không có nỗ lực giữ lại, lúc này, bởi vì việc Lương Bàn tức giận, nàng ta quả thực cũng không còn tâm tình tiếp tục đùa giỡn Mục Ngạo Thiết.

Khi không còn người ngoài, nàng ta ngồi ở trong phòng thở vắn than dài.

Trên hành lang tròn, vừa mới từ bên trong đi ra không bao xa, Mục Ngạo Thiết đang định thả quả cân trượt xuống dây thừng để gọi thang, nhưng ngay khi tay đụng vào quả cân thì cảm nhận được không thích hợp, y đột nhiên quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Lương Bàn khoanh cánh tựa ở góc tường chờ đợi, hai mắt bốc lửa, cất bước đi tới.

Mục Ngạo Thiết tức thì cảnh giác cao độ, tay theo bản năng hạ xuống sờ lên chuôi kiếm.

May mà Lương Bàn đi tới bên cạnh y vẫn chưa làm ra hành động gì quá mức, mà chỉ đặt quả cân trượt xuống dưới.

Dây thừng rung động, hộp dây thừng nửa mở rất nhanh chạy lên, Lương Bàn mở cửa bước vào, lại ném mạnh một quả cân xuống, rồi nhìn chằm chằm Mục Ngạo Thiết với ánh mắt lạnh như băng, nói: "Ta xem ngươi thực sự là chán sống rồi, không muốn chết thì sớm cút đi!"

Mục Ngạo Thiết cũng lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt gã, bàn tay nắm kiếm nhúc nhích muốn động, trong lòng y cũng kìm nén lửa giận, có xung động muốn rút kiếm.

Dây thừng rung động, hộp dây rất nhanh chở người trượt xuống dưới, khuôn mặt âm trầm của Lương Bàn cũng biến mất khỏi mắt y.

Mục Ngạo Thiết lập tức xoay người đi đến cầu thang, căn phòng y ở cũng rất cao cấp, ở ngay tại tầng bên dưới.

Y rất nhanh đã trở về căn phòng của mình, tìm Dữu Khánh, kể lại cho hắn nghe sự việc đã xảy ra, cuối cùng nhấn mạnh: "Có thể thấy được, gã ta thật sự đã tức giận."

Dữu Khánh cau mày đi tới đi lui, cuối cùng dừng bước nói: "Gã ta là một phiền toái lớn, không chừng sẽ ngăn cản con đường phát tài của chúng ta, nhưng lại không tiện làm cứng, để viết thư cho Thanh

Nha đi, nhìn xem có biện pháp gì đối phó Lương Bàn này hay không.”

Kỳ thực hắn rất không muốn làm như vậy, lúc trước tìm Thanh Nha hỏi thăm tung tích Tam Túc ô đã cảm thấy rất không ổn, dễ dàng bị Thanh Nha đoán được hướng đi, dù sao Thiên Tích sơn cũng là do Thanh Nha chỉ ra, bây giờ hỏi tiếp về chuyện Lương Bàn, chỉ cần có lòng muốn kiểm chứng, Thanh Nha rất dễ dàng liền biết được hắn đang ở đâu.

Nhưng mà lửa đã sém lông mày, chỉ có thể gửi tin nhờ Thanh Nha giúp đỡ mà thôi.

Mặc dù hắn và Thanh Nha không hòa thuận với nhau, nhưng nhìn chung, Thanh Nha là một người tương đối có thế lực và tương đối tin cậy trong số những người hắn quen biết, đã có bí mật về “Lệ Nương” trấn giữ, Thanh Nha sẽ không đến mức tùy ý làm xằng bậy.

Chương 806: Cùng phó Sơn Hải

Trong lúc Liên Ngư đang đau đầu suy tư, nan giải vì chuyện Lương Bàn thì Hổ Nữ lại đưa đến tin tức mới.

Khi nghe nói, Liên Ngư vô cùng kinh ngạc, “Hạt Tử bang tuyển nhận năm mươi người, toàn bộ là người của Phi Ưng bang?”

Hổ Nữ lắc lư chiếc đuôi, vẻ mặt buồn cười, “Lão bản nương, ngài không có nghe nhầm, tuyển nhận năm mươi người, tất cả đều là người của Phi Ưng bang. Hoàn toàn xác nhận tên đó là nội gian của Phi Ưng bang. Biểu hiện ra ngoài là công khai tuyển chọn khắp trong Khối Lũy thành, trên thực tế, tất cả những người được lựa chọn đều là người do Phi Ưng bang chuẩn bị.”

Liên Ngư cảm khái, "Nói cách khác, một bang phái chỉ hơn sáu mươi người, đã có năm mươi người là nội gian."

Hổ Nữ rất vui vẻ, "Không phải sao? Vị Chu bang chủ đó thật đúng là tin tưởng tên nội gian kia, giao việc cho người nào không giao, vậy mà lại giao loại chuyện như vậy cho một tên nội gian tùy ý lo liệu. Bây giờ thì không chỉ có một tên nội gian, mà là bị một đám nội gian vây quanh. Để ta xem, về sau hắn làm sao chơi tiếp."

"Đây là Hạt Tử bang hay là Phi Ưng bang chứ?" Liên Ngư cảm khái đi tới sân thượng hướng vào trong Bách Trượng đình, miệng lẩm bẩm tự nói, "Phi Ưng bang hao tổn tâm cơ như vậy để âm mưu chuyện gì? Xem ra bên trong này còn có chuyện gì đó người ngoài không biết được."

Hổ Nữ đi theo ở phía sau, "Vị Chu bang chủ đó thật ngốc, đã dẫn nhân mã của mình đến 'Cống Sơn đường' đăng kí tham gia rồi. Lão bản nương, chúng ta có nên nhắc nhở hắn một tiếng không?"

Tựa vào lan can, nhìn bao quát khung cảnh quen thuộc, Liên Ngư lắc đầu: "Chúng ta từ trước đến nay chỉ làm việc kinh doanh của mình, không đại diện cho vị đại thành chủ kia, không xen vào ân ân oán oán của các bang phái Thiên Tích sơn này."

Đây là thái độ của nàng, nhưng không nhất định là nguyên tắc nhất quán, nói đến cùng, vẫn là bởi vì nàng ta không phải thực sự thích Mục Ngạo Thiết.

Hổ Nữ lại báo cáo một số việc nhỏ mà cô ta biết được, "Cửa hàng giả mạo Thiêu Sơn Lang kia đã chuyển đến vị trí phía dưới sân thượng căn phòng bọn hắn. Chắc là để thuận tiện liên lạc trên dưới."

Liên Ngư tựa trên lan can cất tiếng than nhẹ, "Chỉ mong phía sau bọn hắn có thể có chút năng lượng, có thể làm được một tấm mộc hợp cách!"

Chính là bởi vì phía bên Dữu Khánh to gan lớn mật, dám giả mạo cả Thiêu Sơn Lang, dường như có đồ vật khổng lồ nào đó ẩn giấu tại phía sau, cho nên nàng ta mới nảy sinh ý nghĩ đẩy Mục Ngạo Thiết ra làm tấm mộc. Nàng ta hi vọng Lương Bàn tranh giành tình nhân thì sẽ đá phải tảng đá, biết khó mà lui.

Đương nhiên, nàng ta càng hi vọng tình hình có thể ôn hòa một chút, hi vọng Lương Bàn nhìn thấy nàng đã có nam nhân mình yêu thích thì có thể bỏ qua cho nàng.

Nhìn tình hình bây giờ, hiển nhiên là nàng đã suy nghĩ đơn giản, Lương Bàn há có thể không biết nàng là tình nhân của Nhiếp Nhật Phục, nhưng vẫn theo đuổi nàng, làm sao sẽ quan tâm có phải nàng đã có nam nhân mình yêu thích hay không. Hiện tại, nàng chỉ có thể hi vọng thế lực dám giả mạo Thiêu Sơn Lang kia có thể chặn được Lương Bàn.

Nói đến cùng, nàng vẫn không hi vọng khiến Nhiếp Nhật Phục khó xử, nhất là bởi vì mình mà đem tới rắc rối cho Nhiếp Nhật Phục.

Cống Sơn đường, nơi xử lý các công việc của Khối Lũy thành, Dữu Khánh dẫn theo một đám thành viên mới, cũ của Hạt Tử bang tới đăng kí tham gia.

Trước tiên giao tiền, nộp đủ tiền rồi mới kiểm kê nhân số dự thi, xác minh từng người, ngoài lưu tên lưu họ lưu lại dấu vân tay ra còn in dấu hiệu lên cánh tay bằng mực in đặc chế, thứ này sẽ được xóa sạch sau cuộc đấu.

Nếu như chiến thắng "Sự kiện Đồng Tước võ", mọi người còn phải xăm hình Đồng Tước bằng mực đặc chế lên trên người, đại biểu cho việc xác nhận người chấp chưởng Đồng Tước hồ, cũng là đề phòng tự ý thoát ly.

Đã có quy định, các nhân viên đại biểu Khối Lũy thành chấp chưởng Đồng Tước hồ, không được tùy ý rời khỏi bang phái.

Nguyên nhân rất đơn giản, cũng giống như các bang phái khác, ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, bang phái muốn giải tán thì giải tán, vậy thì làm sao duy trì sự quản lý Đồng Tước hồ được bình thường?

Cứ như vậy, Hạt Tử bang có tổng cộng năm mươi sáu người hoàn thành đăng kí.

Vốn có mười bốn người, tuyển chọn thêm năm mươi người, vì sao chỉ còn có năm mươi sáu người?

Đã rời khỏi rồi, trong số những người ban đầu, có không ít người cảm thấy tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ" không đáng tin cậy, cảm thấy không cần thiết mạo hiểm tham gia loại chuyện không có cơ sở như vậy, không cho rằng mình có thể có cơ hội phát tài trong chuyện này, nên có tám người đã rời khỏi.

Những người không rời khỏi trong lòng vẫn có nghi vấn, chỉ là đám người Phạm Cửu suy nghĩ kỹ hơn một chút mà thôi, dù sao Dữu Khánh là thật sự móc ra một nghìn vạn lượng, có thể không chút nắm chắc thả trôi sông như vậy sao? Bọn họ quyết định tham gia thử xem, bởi vì Dữu Khánh cũng đã nói rồi, nếu thực sự cạnh tranh không thắng thì bỏ cuộc.

Đối với vấn đề này, Đồng Tại Thiên nhiều lần nhắc nhở Dữu Khánh, quyết không thể để cho tám người kia rời khỏi, bởi vì tám người này biết được bí mật về sâm Kỳ Lân, một khi bị lộ thông tin, hậu quả sẽ không chịu nổi.

Nhưng mà Dữu Khánh rất rộng lượng, cũng là làm rộng lượng cho toàn bộ Hạt Tử bang nhìn thấy, mọi người cảm thấy Hạt Tử bang có thể phát tài thì lưu lại, không thể phát tài thì cứ rời đi, đi hay ở cứ thoải mái, đi lại tự do, tuyệt không miễn cưỡng, mọi người có thể yên tâm.

Trên thực tế, hắn là biết rất rõ, tám người rời bỏ Hạt Tử bang đó chắc chắn không giữ được mạng sống để rời Thiên Tích sơn.

Ngay khi Đồng Tại Thiên nói ra lời khuyên can, hắn liền biết tám người đó không sống được, Phi Ưng bang chắc chắn sẽ giết tám người đó để diệt khẩu.

Đối với Phi Ưng bang mà nói, tất cả những gì Hạt Tử bang đang làm đều là dốc sức làm việc cho Phi Ưng bang, người ta trốn ở phía sau sẵn sàng hái quả đào bất cứ lúc nào, làm sao có thể để xảy ra tình huống rước tới người tranh đoạt, chắc hẳn đã tiến hành giám thị mỗi một thành viên rồi.

Vì vậy, hắn tất nhiên không cần phải làm ác nhân, những việc lặt vặt phía sau, tự nhiên sẽ có Phi Ưng bang làm thay miễn phí.

Đương nhiên, hắn cũng không đi nhắc nhở tám người đó rằng họ sẽ gặp nguy hiểm, đường là tự họ chọn, nhất là tại nơi Thiên Tích sơn hỗn loạn này. Việc hắn có thể làm cũng chỉ là nhìn theo tám người đó rời đi, dù sao đã cộng tác làm việc cùng nhau một hồi, họ đã hỗ trợ đào cát một khoảng thời gian dài, lấy được manh mối về sâm Kỳ Lân cũng có một phần công lao của họ.

Rất hiển nhiên, tám người đó cũng yên tâm rời đi, bởi vì họ biết rõ thực lực của Hạt Tử bang, chỉ cần bọn họ phân tán ra, gánh hát rong lâm thời Hạt Tử bang này sẽ không có năng lực lần ra tung tích của họ trong Khối Lũy thành.

Đây cũng là lí do mà hiện tại bọn họ dám quyết định ly khai, nếu không rời đi bây giờ, tương lai chưa chắc đã đi được.

Mọi người cũng không ngốc, đều biết rõ, bang phái tại Thiên Tích sơn này mặc dù muốn rời là có thể rời đi, nhưng cũng phải tùy thuộc vào tình hình, người đã biết được cơ mật của bang phái làm sao có thể dễ dàng thoát thân như vậy.

Khiến bọn họ ngạc nhiên chính là, bang chủ không hề có ý định giữ bọn họ lại, thật sự rộng lượng không phải bình thường.

Sau khi hoàn thành đăng kí, đi ra khỏi Cống Sơn đường, Dữu Khánh xoay người lại nhìn nhìn sáu thành viên 'kỳ cựu', trong đó có mình, trong lòng không khỏi cảm khái, đại khái đã hiểu vì sao những người này còn có thể lưu lại.

Trong số sáu người, không cần nói tới hắn và Mục Ngạo Thiết, tên nội gian Đồng Tại Thiên chắc chắn sẽ không dễ dàng rời bỏ, Phạm Cửu và mình giao tiếp nhiều, muốn tiếp tục đi theo nhìn xem tình huống là điểu dễ hiểu, Mạt Lỵ và Cao Trường Đài là người đào ra bí mật sâm Kỳ Lân, không dễ dàng từ bỏ cũng là chuyện bình thường.

Hắn lại nhìn nhìn năm mươi gã thành viên bang phái mới gia nhập, không thể không lần nữa âm thầm cảm khái, toàn bộ đám người này hắn đều là nhân thủ được lựa chọn cẩn thận từ Phi Ưng bang, không chừng đều là người có thể cùng theo mình lên núi đao xuống biển lửa, vẫn là gian tế dùng tốt a!

Trong lúc hắn đang miên man suy nghĩ, Đồng Tại Thiên không thể không ghé sát vào hắn cất tiếng nhắc nhở, "Bang chủ, năm mươi người mới, phải đặt làm đồng phục Hạt Tử bang theo yêu cầu của chúng ta."

Khi nói lời này, kỳ thực gã rất lo lắng.

Kết quả sợ cái gì tới cái đó, Dữu Khánh không chút nào khách khí, lập tức gật đầu với gã, nói: "Được. Việc này liền giao cho ngươi. Ngươi cũng nhìn thấy rồi đó, ta vừa rồi một lần bỏ ra một nghìn vạn, trong túi rỗng tuếch rồi. Một việc không phiền hai chủ, trước mắt ngươi tiếp tục ứng tiền đồng phục đi, về sau cũng dễ kết toán luôn một lần."

Vẫn là câu nói cũ, nếu không phải sợ làm quá mức khiến cho Đoạn Vân Du hoài nghi, hơn nữa lại tìm không được lí do thích hợp, nếu không, phí đăng kí một nghìn vạn vừa rồi cũng phải do Đồng Tại Thiên ứng ra.

Đồng Tại Thiên nghẹn nghẹn, trong lòng ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời người trước mặt, đặt may đồng phục riêng không rẻ, đây chính là năm mươi người a.

Nhưng rồi, đứng trước ánh mắt dần dần có nghi vấn của Dữu Khánh "Có phải ngươi không tin vào bản thân mình hay không", gã đành nhanh chóng thỏa hiệp, miễn cưỡng cười nói: "Được, ngay cả một khoản phí đăng kí nhiều như vậy bang chủ cũng bỏ ra được, ta ứng ra trước chút tiền này có là gì."

Gã cũng đã suy nghĩ thông suốt rồi, trước tiên cứ làm tốt mọi việc mới là quan trọng nhất, rất nhiều thành viên Phi Ưng bang đều nhìn thấy, về sau Đoạn Vân Du đương nhiên sẽ biết, sao có thể để cho mình bỏ tiền túi ra, tự nhiên sẽ tính vào trong chi tiêu của bang phái để bù đắp cho gã, không tính là tiền riêng.

Dữu Khánh lập tức liền vui vẻ, không để ý việc mình trẻ tuổi hơn người ta, nhấc tay vỗ vỗ vai Đồng Tại Thiên, "Đồng tiên sinh có thể phân ưu vì bang phái ưu, thật sự là may mắn cho Hạt Tử bang. Từ giờ trở đi, Đồng tiên sinh chính là Tam đương gia của Hạt Tử bang!"

Nhị đương gia đương nhiên là Mục Ngạo Thiết, các thành viên cũ đều biết rõ.

Mục Ngạo Thiết liếc mắt nhìn Đồng Tại Thiên, rất muốn hỏi Dữu Khánh xem, vị trí Tam đương gia này có thể tính là dùng tiền mua được hay không.

Không biết Đồng Tại Thiên có phải là thật sự kinh ngạc và vui mừng hay không, dù sao vẻ mặt là rất kinh ngạc, liên tục chắp tay vui mừng cảm tạ: "Tạ bang chủ tín nhiệm, Đồng mỗ nhất định không phụ lòng mong đợi của bang chủ."

"Tốt tốt tốt." Dữu Khánh cười híp mắt, khoe hết hàm răng trắng bệnh, miệng không khép lại được, còn vỗ vỗ nhiều hơn lên cánh tay gã, như muốn nói ta mỏi mắt mong chờ nhìn ngươi thể hiện, sau đó

đảo mắt qua, nhìn thấy mấy người Phạm Cửu đang dõi mắt nhìn mình, lập tức không có nặng bên này nhẹ bên kia.

Hắn nhấc tay chỉ tới Phạm Cửu, "Phạm tiên sinh, từ giờ trở đi, ngươi chính là Tứ đương gia."

Chưa hết, lại chỉ tới Mạt Lỵ và Cao Trường Đài, "Mạt Lỵ, ngươi là Ngũ đương gia. Cao Trường Đài, ngươi là Lục đương gia."

Nụ cười trên mặt Đồng Tại Thiên còn chưa biến mất, nghe vậy thì cứng tại trên mặt, chậm rãi quay đầu nhìn về phía mấy vị Đương gia khác, vừa rồi còn tưởng rằng nỗ lực của mình cuối cùng đã đổi được tín nhiệm, thì ra là mình suy nghĩ nhiều. Tên cháu trai này thực sự quá tùy hứng, tùy hứng đến mức chịu không nổi, Đương gia là có thể đưa tay chỉ chỉ, đếm đếm một hai ba bốn năm sáu để bổ nhiệm sao?

Bầu không khí tại hiện trường có thể nghe được cả tiếng kim rơi, mấy thành viên cũ cũng kinh ngạc ngây người.

Năm mươi người mới gia nhập thì quay mặt nhìn nhau, có một số người vừa định chắp tay bái kiến Tam đương gia, kết quả liên tiếp toát ra Tứ, Ngũ, Lục đương gia, khiến cho trở tay không kịp, có phần nhìn theo ngón tay chỉ hoa cả mắt.

Mục Ngạo Thiết im lặng ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy loại chuyện vô sỉ, ngang như cua này cũng chỉ có người như lão Thập Ngũ mới có thể làm ra được, nhưng do lão Thập Ngũ làm ra lại không khiến người ta cảm thấy đột ngột.

Y thực sự muốn hỏi, từ sau khi tân Hạt Tử bang thành lập ra, có được mấy người cảm thấy vị Bang chủ này bình thường?

Có lẽ những người còn tiếp tục đi theo hắn tìm tiền đồ cũng là có chút không bình thường. Bây giờ nhìn lại, tám người đã rời đi kia dường như tương đối bình thường hơn chút.

Đồng Tại Thiên cũng muốn hỏi xem, mình xuất tiền xuất lực mới đổi được một tiếng Tam đương gia, những người khác dựa vào đâu chứ?

Nhưng những người khác lại không nghĩ như vậy, nếu đã phong cho họ, họ đều cảm thấy mình xứng đáng. Ví dụ như Mạt Lỵ và Cao Trường Đài, hai người cảm thấy mình đào ra bí mật về sâm Kỳ Lân, công lao không nhỏ.

Tỉnh táo lại, chính bản thân mình cũng không hiểu ra sao, Phạm Cửu không biết vì sao mình phải âm thầm thở dài, trước tiên chắp tay cảm tạ, "Tạ bang chủ xem trọng, Phạm mỗ nhất định dốc sức làm việc vì bang chủ."

Mạt Lỵ nở nụ cười, chắp tay nói: "Tạ bang chủ trọng dụng."

Cao Trường Đài cũng chắp tay cười nói: "Tạ bang chủ thưởng thức, nhất định không phụ lòng bang chủ."

Gã thật sự không có gì không vui về việc mình phải xếp ở cuối cùng, trong lòng suy nghĩ, với tốc độ bổ nhiệm nhanh như vậy, bảy tám chín mươi đương gia còn có thể xa sao?

Dữu Khánh vui cười hớn hở phất tay miễn lễ, "Về sau mọi người đồng tâm hiệp lực, cùng phó sơn hải."

Một đám thành viên mới cũng cùng hùa theo, dồn dập chắp tay hành lễ.

"Bái kiến Tam đương gia."

"Bái kiến Tứ đương gia."

"Bái kiến Ngũ đương gia."

"Bái kiến Lục đương gia."

Lúc đầu, tiếng nói còn có phần lác đác hỗn loạn, sau đó dần dần đều đặn nhịp nhàng, âm thanh bái kiến trở nên thanh thế.

Mấy vị gia chủ từng người chắp tay đáp lễ.

Nhìn bọn họ đứng đó khách sáo với nhau, tâm tư Dữu Khánh lại bay đi nơi khác, không biết mấy bang phái đỉnh cấp kia khi biết được Hạt Tử đăng kí tham gia sẽ có phản ứng như thế nào, sẽ không chèn ép đi?

Chương 807: Nổi tiếng

Cửa căn phòng của Bang chủ Trấn Sơn bang gần như là bị người đập mở, âm thanh gõ cửa ầm ầm kêu vang.

Đang nói chuyện với thủ hạ, Ngụy Ước lập tức bảo thủ hạ ra mở cửa nhìn xem có chuyện gì.

Thủ hạ tuân lệnh đi ra, cửa vừa mở ra, phát hiện là Lương công tử của Lương gia Ảo Vọng, gã còn chưa kịp chào lịch sự, Lương Bàn đã trực tiếp xông thẳng vào, khiến cho gã thủ hạ đó có phần luống cuống tay chân, muốn ngăn lại mà không dám ngăn, gã vội hướng vào bên trong hô to một tiếng, "Bang chủ, Lương công tử tới rồi."

Ngụy Ước ngước lên nhìn, nhìn thấy Lương Bàn không mời tự xông vào, trong mắt lóe lên nét phiền muộn, trên mặt nặn ra một nụ cười gượng gạo, nhấc tay ra hiệu cho thủ hạ tại cửa vào. Thủ hạ hiểu ý rời khỏi, khi đi ra ngoài thì đưa tay đóng cửa lại.

Không còn người khác, sắc mặt Ngụy Ước lập tức trở nên âm trầm, trực tiếp đưa tay chụp lấy y phục của Lương Bàn, nhỏ giọng nổi giận mắng: "Ngươi điên rồi à? Đã nói ngươi đừng có trực tiếp đến chỗ ta, ngươi nghe không hiểu tiếng người sao, hay là sợ người ngoài nhìn không hiểu mối quan hệ giữa chúng ta?"

Lúc này, y bừng bừng lửa giận, hận không thể tát cho tên ngu xuẩn này hai cái thật mạnh, cũng hận bản thân mình tại sao lại đi hợp tác với loại mặt hàng này.

Với y mà nói, những gì bọn họ đang làm không phải chuyện đùa, đã muốn phát tài tại trên địa bàn của Nhiếp Nhật Phục, lại còn muốn nhúng chàm với nữ nhân của Nhiếp Nhật Phục, một khi lộ ra, đừng nói tới chuyện phát tài, chỉ sợ không sống nổi để rời đi Thiên Tích sơn.

E ngại bối cảnh Lương gia Ảo Vọng, Nhiếp Nhật Phục chưa chắc đã động tới tên tiểu bạch kiểm này, nhưng khẳng định sẽ không bỏ qua cho y.

Lương Bàn vỗ liên tục mấy cái vào tay y mới gạt được cánh tay lôi lôi kéo kéo của y ra, "Ngươi suy nghĩ nhiều, ta đàng hoàng thoải mái tìm ai cũng được. Ngươi đừng vội đổ lỗi cho ta. Trước tiên nói xem chuyện gì xảy ra với ngươi đi."

Ngụy Ước hơi giật mình, suy nghĩ lại một chút phía bên mình, không nghĩ ra bên mình có gì sai, không hiểu hỏi: "Ta thế nào?"

Lương Bàn nhấc chiết phiến gõ gõ lên lồng ngực y, "Ngươi thật sự là dễ quên! Ngươi nói một khi Nhiếp Nhật Phục biết rõ Liên Ngư và tên to con kia không trong sáng, sẽ đùa chết tên to con đó. Bây giờ đã bao lâu rồi, người ta không những còn sống rất tốt, sáng sớm còn ăn sáng chung trong phòng Liên Ngư. Cái cảnh anh anh em em, tình chàng ý thiếp đó, nói không chừng tối hôm qua còn qua đêm với nhau nữa nha. Phản ứng của Nhiếp Nhật Phục đâu chứ? Ngươi không phải nói ngươi sẽ làm cho Nhiếp Nhật Phục biết được sao? Rốt cuộc ngươi có để cho hắn biết hay không chứ?"

Nói đến cảnh tượng nhìn thấy sáng nay, gã ta nghẹn một bụng lửa giận, lửa giận của gã đã vượt ra khỏi hoàn cảnh, cảm giác lớn nhất là tôn nghiêm của gã đã bị chà đạp, với hình tượng ngọc thụ lâm phong của gã, vậy mà lại thua bởi một tên to con trông ngốc nghếch như vậy. Đối với gã, đây là một chuyện rất nhục nhã.

Đột nhiên phát hiện thấy vốn liếng mà mình vẫn luôn kiêu ngạo nhất trở nên không đáng tiền, gã thực sự không thể chấp nhận được!

Sáng nay gã một mực đứng chờ ở đó, muốn nhìn xem Mục Ngạo Thiết chết như thế nào, muốn chờ xem cảnh tượng Nhiếp Nhật Phục trừng trị tên Mục Ngạo Thiết kia.

Nào ngờ chờ đến bây giờ vẫn không có phản ứng gì, trái lại chờ thấy được Mục Ngạo Thiết nghênh ngang đi trở về, gã lập tức nhịn không nổi nữa, cố gắng nhịn mà không thể nhịn được, cuối cùng gã tự mình chạy tới đây tìm lời giải thích.

Nói đến việc này, Ngụy Ước cũng rất hoang mang buồn bực, "Ngày hôm qua, sau khi ngươi rời đi không bao lâu, ta đã bố trí người thông tin cho phía Nhiếp Nhật Phục rồi."

Thực ra, y không chỉ buồn bực hoang mang với việc này, vừa rồi y cũng đang trao đổi với thủ hạ về việc phía bên Dữu Khánh, phát hiện thấy Hạt Tử bang đang tuyển nhân thủ, y có ý sắp xếp tai mắt vào Hạt Tử bang, kết quả với năng lượng của Trấn Sơn bang y vậy mà không xâm nhập thành công, một người cũng không thể vào được.

Lương Bàn vẻ mặt hoài nghi, "Ngươi xác định thủ hạ của ngươi không xảy ra sơ sót gì chứ? Xác định chính tai Nhiếp Nhật Phục đã biết được rồi sao?"

Ngụy Ước: "Ta sợ có người cản trở thông tin, đã sắp xếp nhiều đường tin tức để thâm nhập vào nhiều tầng cấp trong phủ thành chủ. Theo lý thuyết Nhiếp Nhật Phục chắc hẳn đã biết thông tin rồi. Ta cũng không biết vì sao đến bây giờ Nhiếp Nhật Phục vẫn không có phản ứng. Về phần, Nhiếp Nhật Phục có chính tai nghe được rồi hay không thì ta làm sao biết được. Ta cũng không thể đích thân chạy đến nói trực tiếp với Nhiếp Nhật Phục là nữ nhân của ngươi đang đi với người đàn ông khác. Ngươi có tin hay không, Nhiếp Nhật Phục có thể đập chết ta ngay tại chỗ?

Chờ thêm chút đi, nói không chừng Nhiếp Nhật Phục sa khi nghe được thông tin cũng đang âm thầm quan sát, đại nhân vật làm việc sẽ không gấp gáp sốt ruột."

Mãi cho đến một câu nói cuối cùng này mới làm cho lửa giận ngập đầy trong lòng Lương Bàn nguội xuống, gã nghĩ lại thấy cũng đúng, đại nhân vật quả thực không có dễ dàng hấp tấp, vội vàng như vậy.

Căn phòng của bang chủ Thiên Hồng bang cũng bị gõ cửa mở ra.

Một nam tử trông khôn khéo lanh lợi đi vào, đóng cửa lại, bước nhanh tới trước mặt Thân Vô Không đang khoanh chân đả tọa, bẩm báo: "Vị Chu bang chủ kia đã dẫn theo người của Hạt Tử bang hoàn thành đăng kí tham gia tại 'Cống Sơn đường', bây giờ đã trở lại Thạch Tâm cư."

Thân Vô Không mở hé mắt, nhíu mày, "Thật sự muốn tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' sao? Ăn một bữa cơm của Liên Ngư, ăn luôn đầu óc rồi hay sao, Thiên Tích sơn có nhiều bang phái như vậy, đến lượt một cái Hạt Tử bang như thế nhảy vào máu may hay sao?"

Nam tử khôn khéo lanh lợi nói: "Việc tham gia chắc chắn không phải giả, đã được xác nhận, cũng đã nộp phí đăng ký một nghìn vạn lượng rồi."

Thân Vô Không hỏi: "Đã xếp được người của chúng ta vào chưa?"

Sau bữa tiệc tối lần trước, phát hiện thấy Liên Ngư có ý với Mục Ngạo Thiết, mặc dù ngoài mặt thì không muốn để ý tới Hạt Tử bang, đó là muốn duy trì một khoảng cách, tránh bị Nhiếp Nhật Phục hiểu lầm, nhưng trong âm thầm vẫn muốn nắm được thông tin nhất định, cho nên y dặn dò xuống dưới, bảo tra xét xem tình hình về Hạt Tử bang kia.

Cái gì gọi là bang phái đỉnh cấp tại Thiên Tích sơn? Tự nhiên là bang phái có được thế lực và thực lực nhất định, nhất là tại bên trong Khối Lũy thành này, bọn họ là có năng lực nghe ngóng thông tin

nhất định, không thiếu tai mắt để quan sát tình huống lớn nhỏ trong thành.

Bên trên vừa truyền lời xuống, tai mắt phía dưới lập tức lĩnh mệnh làm làm.

Chỉ vừa bắt tay điều tra, việc Hạt Tử bang công khai tuyển người liền không giấu giếm được bên này, Thân Vô Không lập tức hạ lệnh, nhân cơ hội này sắp xếp nhân thủ cài vào Hạt Tử bang để nắm thông tin.

Lúc này, nghe được câu hỏi đó, nam tử lanh lợi lập tức lộ vẻ bối rối, "Thủ hạ vô năng, người của chúng ta không thể thâm nhập vào."

Đôi mắt nửa nhắm hờ hững của Thân Vô Không mở hẳn ra, nhìn chằm chằm vào hỏi: "Đã hoàn thành đăng kí tại 'Cống Sơn đường' mà còn chưa tuyển đủ nhân thủ sao?"

Nam tử lanh lợi: "Đã tuyển chọn xong rồi."

Thân Vô Không: "Tuyển bao nhiêu người?"

Nam tử lanh lợi: "Theo quan sát, có chừng năm mươi người."

Thân Vô Không nghi hoặc, "Tuyển mới năm mươi người trong thời gian ngắn như vậy, theo lý thuyết, quá trình đánh giá, sàng lọc sẽ không quá mức khắt khe, bọn hắn có thủ đoạn sàng lọc gì đặc biệt sao?"

Nam tử lanh lợi cười khổ nói: "Thật sự không thấy có phương pháp sàng lọc gì đặc biệt, chỉ là một người đầu lĩnh của Hạt Tử bang dùng mắt nhìn, đi vòng vòng, đưa tay chỉ trỏ, ngẫu nhiên chọn ra trong đám người đó, không thấy có sàng lọc gì."

Thân Vô Không lại cau mày, "Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không được, đã là dùng phương thức chiêu mộ, vì sao không khẩn trương

điều nhiều người một chút đến cho đông, gia tăng xác suất được chọn trúng?”

Nam tử lanh lợi nhịn không được thở dài nói: “Bang chủ, đã điều rồi. Ta đã tạm thời điều mấy chục người chạy đến đăng kí, kết quả…” Gã giang hai tay ra, thể hiện vẫn là không có ai được chọn, “Thời gian chiêu mộ quả thực không dài, muốn nghĩ cách khác thì đã muộn, bọn họ đi nhìn một vòng liền hoàn thành chiêu mộ. Ta thậm chí còn bố trí người đuổi theo hỏi trực tiếp bọn họ có muốn tuyển người nữa hay không, bọn họ nói rằng hiện tại chưa cần, nói cái gì mà tương lai hữu duyên gặp lại. Ta cũng không thể ép Hạt Tử bang tiếp tục nhận người, đành phải thôi.”

Thân Vô Không suy nghĩ một hồi, trầm ngâm nói: “Nói như vậy, đúng là không trách được ngươi. Đã điều mấy chục người đến đăng kí mà vẫn không thể được chọn trúng người nào, chỉ có thể nói là chúng ta thực không được may mắn cho lắm.”

Thấy bang chủ không tiếp tục trách móc, nam tử lanh lợi thở phào nhẹ nhõm.

Trong căn phòng của Bang chủ Tinh Nguyệt bang, một người phụ nữ ngoại hình bình thường nhưng tinh khí thần sung túc cũng đang bẩm báo tình hình Hạt Tử bang cho bang chủ Cô Dương.

Lí do bên này quan tâm tới Hạt Tử bang cũng giống phía Thân Vô Không.

“Tuyển chọn năm mươi người trong thời gian ngắn như vậy, nhưng chúng ta lại không cài được bất cứ một người nào vào trong đó sao?” Cô Dương có chút khó thể tin nổi, hỏi tiếp: “Sao ngươi không phái nhiều người một chút đi đăng kí?”

Các bang phái đỉnh cấp có hiệu suất làm việc riêng của mình, đối với bà ta, bà ta cảm thấy loại chuyện này không khó làm được mới đúng.

Phụ nhân nói: "Đã phái khá nhiều, ta nhanh chóng điều động mấy chục người đến đăng kí, nhưng có hơn hai trăm người sẵn sàng gia nhập Hạt Tử bang. Hạt Tử bang dường như lo lắng mình không lo nổi nhiều người như vậy, chỉ chậm rãi từ từ chọn lựa năm mươi người. Chúng ta không được may mắn, không có một người nào được chọn."

"Quả thực là không may, di…" Đang chậm rãi gật đầu, Cô Dương chợt cất lên âm thanh kinh ngạc, hoài nghi hỏi: "Ngươi nói cái gì? Có đến hơn hai trăm người sẵn sàng nhận lời gia nhập Hạt Tử bang sao?"

Phụ nhân đáp: "Đúng vậy, lúc ban đầu không có ai, nhưng về sau càng ngày càng nhiều. Đến lúc sắp kết thúc, số người tụ tập chắc chắn vượt quá hai trăm."

Cô Dương lộ vẻ kinh ngạc, đi qua đi lại nói: "Là ta cô lậu quả văn sao? Chẳng lẽ Hạt Tử bang trước đây đúng là có chút danh tiếng, nếu không, chỉ là một Hạt Tử bang không nhập lưu vào Khối Lũy thành chiêu mộ người, làm sao lại thu hút được nhiều người như vậy chứ?"

Phụ nhân suy nghĩ một chút, "Có thể là vì gần đây có nhiều người mới đến Khối Lũy thành, cũng có thể là vì số người tụ tập càng ngày càng nhiều, dẫn đến nhiều người hùa theo."

"Phải vậy chăng?" Cô Dương lẩm bẩm tự hỏi, đi tới đi lui một hồi, rồi chợt xoay người nói: "Ngươi sắp xếp đi, đêm nay thiết yến, ta muốn mở tiệc chiêu đãi vị Chu bang chủ Hạt Tử bang kia. Đúng rồi, cũng mời luôn tên to con kia luôn."

"Vâng." Phụ nhân đáp lời nhận lệnh, sau đó hỏi: "Có cần tìm mấy nữ nhân xinh đẹp bồi tiếp không?"

Cô Dương suy nghĩ một chút, xua tay nói: "Thôi đi. Còn chưa biết tình hình giữa Liên Ngư và tên to con kia như thế nào, tốt hơn hết là đơn giản một chút."

"Vâng." Phụ nhân nhận lệnh rời đi.

Không bao lâu sau, phụ nhân xuất hiện tại trước cửa căn phòng Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết. Cửa phòng gõ vang, một tấm thiệp mời đưa tới, mời hai sư huynh đệ tối nay dự tiệc.

Không phải sư huynh đệ hai người không chịu vui lòng đến dự, mà bởi vì có nguyên nhân đặc biệt không thể đi, cho nên chỉ có thể từ chối khéo.

Tiễn khách rời đi xong, đóng cửa lại quay vào bên trong phòng, Dữu Khánh nhìn tấm thiệp mời trong tay, cảm thấy khá trang trọng, đưa tay vân vê chút ria mép với vẻ khó hiểu, "Cái quỷ gì vậy? Đầu tiên là Ngụy bang chủ của Trấn Sơn bang, tiếp theo là Trầm bang chủ Kim Thiền bang, bây giờ lại toát ra Cô bang chủ của Tinh Nguyệt bang, lần lượt từng người mở tiệc chiêu đãi, lại cùng trong đêm nay. Từ khi nào, hai chúng ta trở nên được mến mộ như vậy?"

Ba nhà mở tiệc chiêu đãi, bọn họ không thể phân thân, đã đồng ý trước với Ngụy Ước của Trấn Sơn bang rồi, cho nên chỉ có thể từ chối khéo với những người sau.

Mục Ngạo Thiết trầm ngâm nói: "Khả năng chúng ta trở nên nổi tiếng là không lớn. Có khả năng ngày hôm nay có gì đó đặc biệt. Những bang phái đỉnh cấp này chỉ là tiện thể mời chúng ta. Cũng có thể là biết được chúng ta cũng đã đăng kí tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ', muốn tìm hiểu hư thực."

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, gật đầu, "Có thể. Không chừng hai nhà khác cũng sẽ tới tìm nha?"

Hắn vừa mới nói xong, mới ngồi xuống suy nghĩ không bao lâu, liền nghe phía cửa vào vang lên tiếng gõ cửa "Cóc cóc".

Sư huynh đệ hai người quay mặt nhìn nhau…

Vệ Cát trở lại căn phòng Bang chủ Sơn Hải bang, gõ cửa, sau khi nghe tiếng đáp lại từ bên trong, tự mở cửa tiến vào.

Đóng cửa lại, lắng nghe động tĩnh bên ngoài một chút, rồi bước nhanh đến bên cạnh Cố Nhân Sơn đang uống trà một mình, bẩm báo: "Bang chủ, đã chuyển lời mời dự tiệc chiêu đãi rồi, nhưng bị người ta từ chối khéo."

Bàn tay đang cầm trà của Cố Nhân Sơn khựng lại, sau đó là một tiếng cạnh giòn giã vang lên, cốc trà đã trở lại trên bàn, y cất tiếng cười nhạt, "Xem ra Sơn Hải bang ta tại trong mắt người ta vẫn chưa đủ tầm a!"

Vệ Cát vội nói: "Bang chủ lo lắng nhiều, không phải là người ta không nể mặt, mà vì chúng ta đã đến chậm. Phía bên Nhị đương gia, phía bên Trầm Kim Thiền, Cô Dương, và cả Thân Vô Không đều gửi lời mời dự tiệc, tất cả đều vào tối nay. Hai người đã đồng ý với Nhị đương gia, người đầu tiên gửi lời mời, cho nên đành phải từ chối những lời mời sau. Bọn hắn nói hôm khác thiết yến bồi tội với chúng ta."

"Đều mở tiệc chiêu đãi?" Cố Nhân Sơn sửng sốt một hồi, sau đó chậm rãi đứng lên, "Ta đang tự hỏi chỉ là một cái Hạt Tử bang chiêu mộ người, tại sao lại toát ra đến hai ba trăm người hưởng ứng, thì ra là như vậy."

Nghe được lời này, Vệ Cát bừng tỉnh hiểu ra, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: "Vậy chẳng phải là bên trong Hạt Tử bang đều là gian tế của bốn nhà kia?"

Nghĩ đến hình ảnh đó quả thực rất là hay, khóe miệng Cố Nhân Sơn nhịn không được co giật mấy cái, đứng lên, bước ra khỏi bàn ngồi, khẽ lắc đầu, "Ngẫu nhiên chọn ra năm mươi người trong một đám người, không có một người nào của chúng ta. Là vì chúng ta không may sao?"

Nói đến đây, y chợt quay đầu lại nói: "Ngươi đi hỏi thăm xem tối nay Ngụy Ước thiết yến ở đâu. Tối nay chúng ta cũng đến tham gia náo nhiệt."

Chương 808: Lại tụ tập

Tham gia trò náo nhiệt này làm gì? Không mời tự đến sao? Vệ Cát chần chừ hỏi: "Bang chủ, như vậy có thích hợp không?"

Có câu nói mà gã không có nói ra, người mời khách chính là Nhị đương gia, người đã phản bội, tách khỏi Sơn Hải bang, ngài không mời tự đến, có thể hạ thấp mặt mũi tới đó không?

"Thích hợp không?" Cố Nhân Sơn cất lên một lời nghi ngờ như tự hỏi, sau đó đi tới trước cửa sổ, nhìn chằm chằm bên ngoài, từ từ nói: "Ngươi cảm thấy Hạt Tử bang kia có thực lực và tư cách tranh đoạt Đồng Tước hồ với những đại bang phái chúng ta sao?"

Vệ Cát: "Đương nhiên là không có, vừa không có thực lực, cũng không có tư cách."

Cố Nhân Sơn: "Vậy vì sao hắn còn phải đăng kí tham gia? Tiền nhiều không nơi tiêu bớt sao? Một nghìn vạn lượng không phải là tiền ư? Thích cảm giác nhìn tiền trôi theo dòng nước sao?"

Vệ Cát trầm mặc, có vẻ đăm chiêu.

Cố Nhân Sơn than thở: "Rất rõ ràng, số người ban đầu của Hạt Tử bang thậm chí còn không đủ tiêu chuẩn để được đăng kí, bây giờ đụng chuyện mới tạm thời góp cho đủ số, chỉ để gom góp đủ tiêu chuẩn đăng kí mà thôi. Với một đội ngũ chắp vá, nguệch ngoạc như vậy, hắn còn dám nện tiền vào chơi. Ngươi nói xem, lòng tin của hắn từ đâu tới? Hoặc là nói, trong Thạch Tâm cư này, ai có thể đem tới lòng tin cho hắn?"

Ánh mắt Vệ Cát lóe lên, trong đầu lóe lên một cái tên, buột miệng nói ra, "Liên Ngư!"

Cố Nhân Sơn gật đầu, "Một nghìn vạn không phải là món tiền nhỏ, dám nện ra ngoài như vậy, không biết có phải là có liên quan đến việc tên to con kia được Liên Ngư ưu ái hay không? Phải chăng Liên Ngư đã có hứa hẹn gì đó? Hay là, Liên Ngư đã kiếm được đề thi cho bọn hắn."

Vẻ mặt Vệ Cát lộ vẻ chợt hiểu, cuối cùng đã biết vì sao Bang chủ phải đi tham gia buổi náo nhiệt này, nếu Hạt Tử bang thực sự đã lấy được đề thi, há có thể ngồi xem bang phái khác nảy lòng gây rối?

Xoay người lại, Cố Nhân Sơn bước chậm, cúi đầu lẩm bẩm một mình, "Thật kỳ quái, theo lý thuyết, Nhiếp Nhật Phục đã có thể kiểm soát được Khối Lũy thành địa hình phức tạp này, thì không thể không chú ý đến tình trạng của nữ nhân mà mình đã công khai a. Liên Ngư và tên to con kia câu câu kết kết với nhau, Nhiếp Nhật Phục vậy mà lại không có bất kỳ phản ứng gì, thật sự rất bình tĩnh a."

Về việc này, Vệ Cát cũng cảm thấy quái lạ…

Liên Ngư nằm trên ghế nơi sân thượng, gác chân trần đọc sách.

Tại Khối Lũy thành này, không có cách nào tốt hơn để vượt qua sự trống trải và cô đơn bằng việc đọc sách, sẽ không khiến cho tâm trí không biết đi đâu.

Đương nhiên, tiền đề là phải có được điều kiện đó, thực ra điều kiện để có thể yên tâm đọc sách tại trong Thiên Tích sơn này cũng rất xa xỉ.

Hổ Nữ từ trong phòng bước ra, nửa quỳ tại bên cạnh ghế nằm, nửa nằm úp sấp trên tay vịn ghế, "Lão bản nương, Trương Tùy từ chối ăn cơm cùng ngài."

Liên Ngư nghiêng đầu nhíu mi.

Mời tên to con đó dùng cơm chung, tự nhiên cũng không phải là vì nàng vui thích y bao nhiêu, mà là muốn lấy y ra làm tấm mộc. Nàng có thể tưởng tượng được, Lương Bàn nhất định sẽ lại mời nàng cùng dùng bữa chung, nàng thì chịu không nổi phiền, nhưng không tiện một mực từ chối. Bây giờ đã có tấm mộc liền đỡ hơn nhiều, nào ngờ tấm mộc này lại không nể mặt.

Nhìn thấy nàng lộ ra vẻ bất mãn, Hổ Nữ vội vàng giải thích: "Không phải là hắn không nể mặt ngài, mà là được Ngụy bang chủ Trấn Sơn bang mời trước rồi. Hắn đã nhận lời dự tiệc của Ngụy bang chủ đêm nay, không tiện lỡ hẹn."

Liên Ngư tức thì lộ ra vẻ không hiểu, "Hắn có mặt mũi gì để Ngụy Ước phải chủ động đứng ra mở tiệc thết đãi?"

Hổ Nữ: "Không rõ ràng lắm. Nhưng điều kỳ lạ là, sau khi Trấn Sơn bang đặt chỗ tại 'Vân Tụy đài' không lâu, Sơn Hải bang, Thiên Hồng bang, Kim Thiền bang, Tinh Nguyệt bang cũng lần lượt đặt một bàn tại 'Vân Tụy đài', đều là đêm nay."

Trong Thạch Tâm cư có một số địa điểm cho khách tổ chức tiệc, "Vân Tụy đài" chính là một trong số đó. Mấy cái bang phái đỉnh cấp tại Thiên Tích sơn này đột nhiên đều cùng lúc đặt bàn tại cùng một địa điểm, rất không bình thường, rõ ràng có sự kỳ lạ.

Liên Ngư không còn tâm tình đọc sách, gấp sách lại ôm tại trước ngực, hoài nghi tự hỏi, "Đám người này làm trò gì vậy?"

Hổ Nữ: "Không rõ lắm, rất khó hiểu."

Liên Ngư cau mày, "Sẽ không phải là định làm chuyện gì với ta đi?"

Hổ Nữ nở nụ cười, "Không đến mức vậy đâu, bọn họ không có lá gan lớn như vậy."

Liên Ngư suy nghĩ một hồi, chợt quay đầu nhìn Hổ Nữ, cười nói: "Tối nay chúng ta cũng đến tham gia náo nhiệt?"

Hổ Nữ mắt sáng lên, anh mắt lấp lóe…

Mặt trời mọc rồi mặt trời lại lặn, sắc trời dần dần tối xuống.

Mặc dù không biết vì sao Ngụy Ước mở tiệc chiêu đãi mình, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết vẫn phó ước đúng giờ. Khi bọn hắn đến được "Vân Tụy đài", Ngụy Ước đã có mặt chờ đợi tại đó với nét tươi cười dường như vĩnh viễn treo ở trên mặt.

Khách và chủ lịch sự chào hỏi nhau một chút rồi ngồi vào chỗ. Thủ hạ của Ngụy Ước lập tức phất tay ra hiệu dọn đồ ăn lên.

Tại đây có ba chiếc bàn, Ngụy Ước ngồi chủ vị, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết ngồi ở hai bên.

Sư huynh đệ hai người nhìn thấy cảnh này, nhịn không được thoáng trao đổi ánh mắt với nhau, thì ra chỉ có hai khách là bọn hắn, không còn khách nào khác.

Trong lúc hai người đang suy nghĩ, nhân viên phục vụ cũng đang dọn đồ ăn thức uống lên thì từ phía cửa vào đột nhiên cất lên giọng nói của một nữ nhân, "Ai ui, ta đang tự hỏi giọng nói của ai mà nghe quen tai, thì ra là các ngươi."

Mấy người tại đây quay đầu nhìn tới, nhìn thấy một lão phụ nhân hai thái dương bạc trắng đi đến, không phải ai khác, chính là Bang chủ Tinh Nguyệt bang, Cô Dương.

Sư huynh đệ hai người đứng lên khách khí.

Ngụy Ước ngồi đó không động đậy, chắp tay thể hiện một cái rồi thôi.

"Không quấy rầy các ngươi chứ?" Cô Dương cũng lịch sự hỏi một câu.

"Không có không có." Ngụy Ước nói lời giả dối, trên thực tế gã không hi vọng bà ta ở lại nơi này, vì vậy đưa tay chỉ chỉ hiện trường, ra hiệu, "Không ngờ gặp được Cô bang chủ tại đây, ngươi nhìn, không có chuẩn bị gì cả, thực sự là không đủ tôn trọng…"

Cũng không nói hết lời, ngụ ý rất đơn giản, ta không có dự định tiếp đãi ngươi, sẽ không giữ ngươi lại, thức thời một chút thì phải biết nên làm thế nào.

Nào ngờ Cô Dương tươi cười vui vẻ, xua tay nói: "Không sao, không cần chuẩn bị, đúng đúng ta cũng dùng bữa tại đây, đang cảm thấy ngồi một mình thật buồn chán, không ngờ tới đây lại có bạn." Bà ta quay đầu lại cất tiếng, "Tạ Nhi, chuyển bàn ăn của ta đến đây."

Bên ngoài vang lên tiếng đáp của một nữ nhân, "Vâng."

Rất nhanh, có hai nhân viên phục vụ khiêng một cái bàn ăn tới, đi theo phía sau là một nữ nhân tướng mạo bình thường, chính là thủ hạ tâm phúc Tạ Nhi của Cô Dương.

Dưới sự chỉ dẫn của Tạ Nhi, nhân viên phục vụ đặt bàn xuống bên cạnh chiếc bàn của Mục Ngạo Thiết, sau đó mời Cô Dương vào chỗ.

Ngụy Ước nhìn hết toàn bộ quá trình này, như cười như không, có cảm giác như cười không nổi, mấy lần muốn nói rồi lại thôi, đã bị lời nói lúc trước của chính mình chặn kín miệng, bây giờ đã có cơ hội cho gã thể hiện sự tôn trọng.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau không nói nên lời, không biết có phải mình có ảo giác hay không, cảm thấy dường như vị bang chủ Tinh Nguyệt bang này không mời tự đến a!

Nhân viên phục vụ dời bàn xong liền rút lui, Cô Dương chỉ chỉ vào đồ ăn thức uống của mình, tươi cười hỏi Ngụy Ước: "Không quấy rầy

chứ?”

Ngụy Ước rất muốn hỏi bà ta, ngươi đã da mặt dày ngồi xuống rồi, ta còn có thể nói ‘ngươi đã quấy rầy’ được sao? Lúc này ậm ừ cười nói: “Không sao, coi như là mời thêm một người. bàn tiệc này cứ tính cho ta.”

Cô Dương lập tức ôm quyền, “Vậy thì đa tạ.”

Nào ngờ vừa mới nói xong, phía lối vào lại có giọng nói vang lên, “A, các ngươi cũng ở đây à? Thật là trùng hợp. Ngồi một mình không thú vị, vừa lúc có thể ghép bàn luôn. Đi, chuyển bàn của ta tới đây.”

Mấy người nghe tiếng nói, nhìn đến, nhìn thấy bang chủ Thân Vô Không của Thiên Hồng bang nghênh ngang đi đến. Bàn tiệc của gã cũng rất nhanh được đưa đến đây.

Lúc trước, Cô Dương còn cất lời hỏi xem chủ nhân nơi đây có đồng ý hay không, còn biết làm chút kỹ xảo, vị Thân bang chủ trước mắt này lại rất trực tiếp.

Mới vừa chuyển bàn đến, còn chưa sắp xếp ổn, bên ngoài lại có tiếng nói vang lên, “A, là các ngươi sao? Thêm ta một chỗ luôn. Đi, chuyển chỗ, chuyển tới đây.”

Nhìn thấy Bang chủ Sơn Hải bang, Cố Nhân Sơn đi đến.

Vốn luôn treo nụ cười tươi trên mặt, lúc này Ngụy Ước thực sự cười không nổi nữa, trầm mặc nhìn nơi mình mời khách người đến người đi. Cuối cùng, bang chủ Trầm Kim Thiền của Kim Thiền bang cũng không có khiến gã thất vọng, cũng kêu người khiêng bàn của mình đến.

Lúc này, Ngụy Ước làm sao còn có thể không rõ, không chỉ có mình gã là người thông minh, con mắt của mỗi người đều rất sáng, mà hiện tại gã có muốn đuổi cũng không thể mở miệng được rồi, một

cái Trấn Sơn bang có thể trực tiếp trở mặt cùng lúc với bốn đại bang phái hay sao?

Khó chịu nhất chính là, gã đã nói mời Cô Dương, về sau tính tiền thì không tiện chỉ tính cho một mình Cô Dương, làm vậy mất thể diện của Trấn Sơn bang mà gã mới thành lập.

Cảm thấy bầu không khí không thích hợp, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thỉnh thoảng chạm ánh mắt với nhau, những người khác nơi này đều biết là đang xảy ra chuyện gì, duy chỉ có hai người bọn hắn là không biết rõ, vì vậy, bọn hắn cũng không dám nói lung tung, lo lắng cháy thành làm hại người vô tội.

Nơi cửa phòng của lão bản nương Thạch Tâm cư, cũng là cảnh tượng người đến người đi, thỉnh thoảng có nhân viên đến đây thông báo tình hình mới nhất phía bên "Vân Tụy đài".

Không biết đám người đó đang diễn trò gì, Liên Ngư nghe kể mà buồn cười, trang điểm xong liền rời cửa, kéo theo cả Hổ Nữ cùng nhau chạy tới "Vân Tụy đài" tham gia trò vui.

Hai người vừa mới rời phòng, phía cầu thang bên kia liền xuất hiện bóng dáng Lương Bàn, nhanh chóng theo đuôi.

Đúng như dự đoán của Liên Ngư, trước đó Lương Bàn quả nhiên lại gửi lời mời nàng cùng ăn bữa tối, nàng trực tiếp từ chối, nói là tối nay có chuyện quan trọng, không thể phụng bồi.

Lương Bàn âm thầm tức giận, trốn ở một bên âm thầm theo dõi, muốn nhìn xem nàng ta có thể có chuyện gì quan trọng, muốn nhìn xem có phải nàng ta lại muốn gặp mặt riêng với tên to con kia hay không, nếu là phải, gã liền không muốn tiếp tục chờ Nhiếp Nhật Phục phát tác, dự định lấy Lương gia ra tát vào mặt.

Cứ như vậy, một đường cùng theo tới "Vân Tụy đài" .

"Ai ui, nghe nói chư vị đại bang chủ đều tề tựu tại nơi đây, quả nhiên là vậy."

Mọi người trong buổi tiệc đang rót thêm rượu vào ly, chợt nghe được giọng nói quen thuộc của một người phụ nữ, đưa mắt nhìn tới, phát hiện thấy là Liên Ngư tới, đám người lập tức đứng lên, rộn ràng một tràng chào hỏi.

Liên Ngư đi tới bên cạnh mọi người, cười hỏi: "Đây là đang đồng mưu chuyện đại sự gì sao? Nếu không tiện dự thính, tiểu nữ lập tức lảng tránh."

Hầu hết mọi người cười ha hả, đều liếc nhìn về phía Ngụy Ước, bởi vì gã ta mới là chủ nhân của bữa tiệc này.

Ngụy Ước vừa nhìn thấy liền tức giận, biết được đám người này không có ý tốt gì, gã cũng không thể đứng ra làm kẻ ác nhân kia, chỉ có thể cười ha hả chắp tay nói: "Làm gì có chuyện đó. Nếu lão bản nương có thể cùng ngồi cộng ẩm, đó là vinh hạnh của bọn ta. Đi, cho thêm một bàn nữa."

"Không cần không cần, không cần lãng phí." Liên Ngư nhấc tay ngăn cản nhân viên phục vụ lại, đồng thời ý bảo mọi người không cần khách sáo, cứ việc ngồi xuống rồi nói chuyện, bản thân thì vòng nửa vòng, đi tới chỗ Mục Ngạo Thiết, ngồi xuống bên cạnh, không ngờ lại chen vào ngồi chung với Mục Ngạo Thiết tại một chỗ.

Ngay trước mắt bao nhiêu người, da mặt Mục Ngạo Thiết lại mỏng, lập tức liền muốn đứng dậy tránh hiềm nghi.

Liên Ngư dường như đã đoán được điều đó, đưa tay ra trước, tại dưới bàn nắm lấy cổ tay Mục Ngạo Thiết, cưỡng ép kéo y ngồi yên tại chỗ, khiến cho Mục Ngạo Thiết không thể rời khỏi ghế.

Liên Ngư vân đạm phong khinh phất tay ra hiệu với nhân viên phục vụ, dặn dò, "Lấy tới một bộ bát đũa là được rồi."

Nhân viên tất nhiên là nghe lời.

Sau khi hơi chút giãy giụa không có tác dụng, Mục Ngạo Thiết không thể không chấp nhận hiện thực. Lúc này y mới phát hiện được, tu vi của nữ nhân này vậy mà lại là Thượng Huyền cảnh giới, y không thể thoát ra được sự khống chế của đối phương, lại không thể "Nói năng lỗ mãng" ngay trước mặt mọi người khiến cho Liên Ngư mất mặt, hiện tại chỉ có thể là nhận mệnh mà thôi, chỉ là gương mặt có chút nóng lên.

Các bang chủ khác, con mắt giống như bị đóng đinh, sửng sốt nhìn cảnh tượng này, phát hiện thấy nữ nhân Liên Ngư thật là ghê gớm, đây là ngang nhiên tăng thêm vinh quang cho Nhiếp Nhật Phục sao?

Dữu Khánh đột nhiên cảm thấy mình có chút lạc loài, làm người đầu tiên tại đây cầm lấy chén rượu, tự động uống cạn một hơi, coi như không nhìn thấy gì.

Mà đúng vào lúc này, tại cửa vào lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến, là một vị ngọc diện lang quân, mặc một thân bạch y như tuyết, phe phẩy chiết phiến, phong thái phong lưu phóng khoáng.

Sau khi xông thẳng vào, Lương Bàn đảo mắt nhìn thoáng qua hiện trường, chiết phiến đang phe phẩy trên tay không khỏi khựng lại, tay cứng đờ, phát hiện ra đây không phải là những người trong bữa tiệc tối lần trước sao?

Không biết là mọi người đang tụ hội, hay là có người mời khách, nói chung chính là bỏ qua gã, nói chung chính là không người nào mời gã, chỉ một điểm này đã khiến bộ ngực gã phập phồng kịch liệt, mặt đỏ lên, thiếu một chút bùng nổ lửa giận, cảm thấy đã bị người ta khinh thường.

Huống chi, Liên Ngư và Mục Ngạo Thiết còn ngồi chung một chỗ giống như tình lữ, cực kỳ chướng mắt.

Chương 809: Tan rã trong buồn phiền (1)

Nếu như nói lúc trước gã là định tới đánh mặt người khác, thì cảnh tượng lúc này lại khiến gã cảm thấy mặt mình bị tát một cú trời giáng, cảm thấy mặt bừng bừng nóng rát, thể diện mất sạch.

"Ai ui, mọi người lại đang bày tiệc chiêu đãi sao?" Lương Bàn nhịn không được cất lên một câu với âm điệu mà ngay cả chính gã cũng cảm thấy the thé khó nghe, gã ho khan một tiếng, nỗ lực ổn định lại tâm tình, sau đó nói: "Có phải ta đi nhầm chỗ rồi hay không, có phải đã quấy rầy mọi người rồi hay không?"

Cảm xúc vui mừng tức giận gì của gã đều bộc lộ rõ trên nét mặt, biểu hiện cảm xúc ra quá rõ ràng, mọi người vừa nhìn thấy sắc mặt gã liền biết là chuyện gì xảy ra.

Một đám bang chủ trong lòng giật nảy, đây là đã đắc tội với vị đại thiếu Lương gia này rồi, gã đã nghĩ lầm mọi người bày tiệc mà không mời gã.

Ngụy Ước nhịn không được nhíu mày, thật sự muốn hỏi Lương Bàn một câu, ngươi rảnh rỗi không có việc gì chạy tới đây xem náo nhiệt gì chứ?

Nhưng lại không thể nói ra ngay tại trước mặt mọi người.

Y thấy ngạc nhiên, trong tay các bang chủ khác đều có thế lực riêng của mình, theo dõi tình hình, hành tung của nhau rồi cùng theo kéo tới thì còn có thể hiểu được, tên gia hỏa này chỉ đơn độc lẻ loi một mình, làm sao biết được nơi đây đang mở tiệc chứ?

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết làm như mọi việc không liên quan gì đến mình, hai người đã nhận ra được bổi tiệc tối hôm nay không thích hợp, quyết định chỉ mở miệng ăn nhiều, ít mở miệng nói chuyện, xen vào trong đó.

Lúc này, bang chủ Tinh Nguyệt bang, Cô Dương lên tiếng, "Lương công tử, hôm nay là Ngụy bang chủ đãi khách."

Mấy vị bang chủ khác, ngoại trừ Ngụy Ước và sư huynh đệ Dữu Khánh ra, mọi người đều gật đầu xác nhận, tất cả lập tức phủi sạch liên quan trước đã, để cho một mình Ngụy Ước chịu trách nhiệm, tránh đắc tội vị Lương đại thiếu này.

Ngụy Ước sắc mặt lập tức sa sầm xuống, phát hiện thấy tại đây không có một kẻ nào tốt.

"A!" Lương Bàn ngược lại thốt lên một tiếng vui vẻ, trong ánh mắt bộc lộ hàm ý chất vấn rất rõ ràng, gã chắp tay nói: "Nếu nói như vậy, chính là ta đã đắc tội Ngụy bang chủ rồi. Đi nhầm chỗ, đã quấy rầy Ngụy bang chủ, mong rằng Ngụy bang chủ không phiền lòng."

Trong ánh mắt Ngụy Ước nhìn chằm chằm vào gã lóe lên nét lạnh lẽo, không biết tên chết tiệt này giở cái giọng âm dương quái khí đó ra làm cái gì, đầu óc có bệnh sao, không nhận ra được có người đang vứt nồi sao?

Nhưng mà ngay tại trước mắt bao nhiêu người, y không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục ứng phó, y đứng dậy chắp tay nói: "Lương công tử không cần nói vậy, không có gì quấy rầy. Hôm nay ta chỉ hẹn nói chuyện với Hạt Tử bang, mấy vị bang chủ khác đúng lúc đang dùng bữa gần đây, gặp được nên cũng chạy đến đây tham gia cuộc vui. Nếu Lương công tử không chê chúng ta ồn ào, sao không ngồi xuống cùng nhau uống vài ly."

Nghe y giải thích như thế, Lương Bàn nửa tin nửa ngờ, nhưng lửa giận đã từ từ hạ xuống, "Cũng được, vậy ta liền mặt dày ngồi nghe cao kiến chư vị."

Ngụy Ước lập tức phất tay ra hiệu với nhân viên phục vụ: "Lấy thêm một bàn."

Đám nhân viên làm việc rất mau lẹ, nhanh chóng bố trí xong một chỗ ngồi, chỉ là đồ ăn thức uống phải hơi chậm một chút.

Hai bên khách và chủ chính thức tại nơi này còn chưa nói được mấy lời, khách đã hết người này đến người khác lũ lượt kéo tới, không chỉ bầu không khí thay đổi, nội dung nói chuyện chuẩn bị lúc ban đầu cũng khó thể được nói ra, một đám người giống như thực sự đến đây chỉ để dùng bữa, thỉnh thoảng nâng chén kính tới kính lui, nói chuyện phiếm không dứt.

Tình hình này làm cho hai sư huynh đệ Dữu Khánh đều bối rối không hiểu, chuyện gì chứ, chẳng lẽ là suy nghĩ chúng ta quá hạn hẹp? Thật sự chỉ là mời khách ăn cơm tối thôi sao?

Nhưng rồi bầu không khí yên bình này cuối cùng quy vẫn bị người phá hủy.

Là bởi vì bộ dạng của hai người Liên Ngư và Mục Ngạo Thiết thực sự khiến cho có người không muốn nhìn, khiến cho người ta không thể nhịn được nữa.

Không còn cách nào khác, Liên Ngư tựa ở bên cạnh Mục Ngạo Thiết, luôn luôn tỏ vẻ hạ thấp phong thái để lấy lòng Mục Ngạo Thiết, hết giúp rót rượu lại gắp thức ăn, nhưng Mục Ngạo Thiết thì vẫn giữ bộ dạng trầm ổn, không hề dao động, thử hỏi Lương Bàn ở một bên quan sát làm sao có thể nhìn được nữa?

Gã ta vẫn một mực theo đuổi Liên Ngư, nhưng Liên Ngư không chút dao động, bây giờ lại dán sát vào nam nhân khác như thế này, gã cảm thấy mình đâu phải là tới đây uống rượu, rõ ràng là tới thổ huyết.

Nhai thức ăn cũng thiếu một chút cắn vỡ răng, cuối cùng Lương Bàn nhịn không nổi ném ra một câu tựa như ném bom, "Lão bản nương,

nhìn bộ dạng ân ái của nhị vị, có lẽ tiệc vui không còn xa nữa đi?”

Khi gã nói ra những lời này, mọi động tĩnh tại đây đều biến mất, ngay cả âm thanh động đũa cũng không còn, đồng loạt nhìn về phía đôi nam nữ kia.

Mục Ngạo Thiết nhìn chằm chằm vào mặt Lương Bàn, có thể nhận thấy được địch ý trong lời nói của đối phương.

Thực ra y cũng cảm thấy không được tự nhiên với những hành động công khai của Liên Ngư, thân phận tình nhân của Nhiếp Nhật Phục, cũng là một vướng mắc trong lòng y.

Liên Ngư cười xinh đẹp ngọt ngào, nhìn Mục Ngạo Thiết với ánh mắt nhu tình, “Vậy thì phải xem hắn quyết định thế nào, chỉ cần hắn bằng lòng, ta tự nhiên là lấy chồng theo chồng giá chó theo chó!”

Lời này nói ra nghe như sấm sét, khiến người nghe chấn động không nhẹ.

Những người tại đây, hoặc là đột nhiên híp mắt, hoặc là bỗng nhiên trợn to đôi mắt, tự hỏi nữ nhân này có phải đã bị điên hay không, vậy mà không hề để ý đến cảm xúc của Nhiếp Nhật Phục chút nào.

Dữu Khánh nhấc tay che trán, cúi đầu uống rượu, hắn cũng không muốn nhìn, mẹ nó, quá trắng trợn đi.

Hắn lại bắt đầu lo lắng, nữ nhân này công khai như vậy, không giữ lại cho Nhiếp Nhật Phục chút thể diện nào, sẽ không có vấn đề gì với Nhiếp Nhật Phục thật sao?

Mục Ngạo Thiết miệng há ra, quay đầu sửng sốt nhìn Liên Ngư, rõ ràng cũng đã bị chấn động không nhẹ.

Đám nhân viên phục vụ đứng bên cạnh quay mặt nhìn nhau, Hổ Nữ đã là trợn mắt há mồm.

Lương Bàn đột nhiên nắm chặt cái chén trong tay, ha hả cười lạnh nói: "Họ Trương, không đúng, hẳn phải gọi ngài là Nhị đương gia Hạt Tử bang, lão bản nương đã chủ động ôm vào trong lòng, ngươi còn không cho một câu trả lời chính xác sao? Là hoàn toàn không thích lão bản nương, hay là đang sợ cái gì?"

Mọi người đương nhiên biết rõ mấy từ "Sợ cái gì" mà kẻ không sợ làm lớn chuyện này nói tới là chỉ cái gì, đơn giản chính là chỉ Nhiếp Nhật Phục.

Mục Ngạo Thiết lạnh lùng nhìn thẳng vào gã, cuối cùng dùng hành động thực tế đưa ra một câu trả lời, y quay đầu lại nhìn thẳng vào hai mắt Liên Ngư, nhấn mạnh từng chữ: "Ngươi dám gả, ta liền dám lấy, trời sụp xuống để ta tới chống!"

Lời nói này cứng cáp hữu lực, như đinh đóng cột, lộ rõ ý chí kiên quyết.

Cũng khiến tất cả mọi người chấn kinh!

Đây là đang hướng tới Nhiếp Nhật Phục, chí tôn của Thiên Tích sơn, đứng đầu của Khối Lũy thành, nói lời tuyên chiến sao?

Liên Ngư cũng không ngờ tới sẽ nhận được một câu trả lời như thế này, thân thể thanh tú run lên một cái, năm ngón đang đặt trên cánh tay Mục Ngạo Thiết vô thức nắm chặt lại, hai mắt lóe lên sắc thái sáng ngời khác lạ, cùng với Mục Ngạo Thiết, bốn mắt đối diện nhìn thẳng vào nhau, giờ phút này, sự thuần khiết và nghiêm túc bộc lộ đầy đủ trong đôi mắt nàng.

Tại khách sạn, nàng đã đón đón đưa đưa vô số người, coi như đã thấy đủ loại người, giờ phút này, nàng có thể nhận ra được, người đàn ông này là chân thành, nói lời nói thật, không lừa gạt nàng, chỉ cần nàng gật đầu, nam nhân này liền sẽ lấy nàng.

Nàng muốn nói gì đó, nhưng trong cổ họng dường như có thứ gì đó chặn lại.

Chỉ có một tiếng "Phốc" từ Dữu Khánh là cực kỳ không hòa hợp với bầu không khí lúc này, nhưng không người nào chú ý đến hắn, tất cả đều ngẩn ngơ nhìn Liên Ngư và Mục Ngạo Thiết.

Dữu Khánh mới nhấp vào trong miệng một ngụm rượu, chưa kịp nuốt xuống liền phun ra ngoài, đường đường là tu sĩ Huyền cấp nhưng lại bị rượu làm cho sặc, ho khan liên tục hai tiếng.

Hắn không quan tâm đến rượu nhỏ giọt bên khóe miệng, trợn to mắt nhìn chằm chằm Mục Ngạo Thiết, có nằm mơ cũng không nghĩ được Mục Ngạo Thiết sẽ thốt ra lời nói như vậy, hắn rất muốn hỏi Mục Ngạo Thiết, trời sụp ngươi chống được sao? Lời này ngươi tốt nhất uốn uốn đầu lưỡi bảy lần cho thuận rồi nói lại, nói khoác mà không biết ngượng, ngươi lấy cái gì để chống?

Hắn hiểu rõ Mục Ngạo Thiết hơn hẳn Liên Ngư, tự nhiên biết rõ Mục Ngạo Thiết nói ra lời như vậy ngay trước mặt mọi người có nghĩa là gì, tuyệt đối là nói thật!

Hắn không thể hiểu được, nữ nhân này là tình nhân của người khác a, ngươi cũng bằng lòng lấy sao? Có phải là đầu óc bị nước vào rồi hay không? Ta thừa nhận nữ nhân này có tiền, nhưng cho dù chúng ta yêu tiền đến đâu, cũng không có thể hời hợt với thân đại sự của mình như thế?

Chuyện cho tới bây giờ, hắn coi như đã đại triệt đại ngộ rồi, về sau, huynh đệ đi ra ngoài, có thể cùng nhau làm chuyện đánh đánh giết giết, quyết không thể cùng nhau đi làm chuyện gì dính đến yêu yêu đương đương, quá vô nghĩa, hoàn toàn không thể kiểm soát được!

Chương 810: Tan rã trong buồn phiền (2)

May mà Liên Ngư rất nhanh tỉnh táo lại, cười nói với Mục Ngạo Thiết: "Đây là việc riêng của chúng ta, về sau nói tiếp."

Nàng ta hai tay cầm bình rượu, vẻ mặt ôn nhu rót rượu cho y, lúc này là thực sự có mấy phần chân tình thực lòng phục vụ, lúc trước hoàn toàn là cố ý làm cho Lương Bàn nhìn.

Còn tưởng rằng sẽ nói ra câu trả lời nóng bỏng cỡ nào, không nghĩ tới nhiệt độ đột nhiên lại hạ xuống, mọi người chờ xem náo nhiệt không khỏi cảm thấy có chút hụt hẫng.

Mục Ngạo Thiết cũng không nhiều lời, uống cạn chén rượu của mình.

"Hừ!" Lương Bàn nện chén rượu trong tay xuống mặt bàn, bữa rượu này gã ta là không uống nổi nữa, tức giận quá chừng, gã cũng không muốn tiếp tục nhìn xem đôi cẩu nam cẩu nữ kia làm trò anh anh em em tại trước mắt mình, đứng bật dậy nói: "Ta không quấy rầy nhã hứng của chư vị nữa. Chư vị cứ chậm rãi uống. Lão bản nương, họ Trương, chúc mừng các ngươi trước, chỉ mong các ngươi có thể dài lâu!"

Nói xong lời nói này, trong khi mọi người quay mặt nhìn nhau, gã đã phất tay áo bỏ đi.

Chỉ có Ngụy Ước cất lời khách khí, "Lương công tử đi thong thả."

Những người khác không có hé răng, đều biết rõ lúc này Lương Bàn đã động chân nộ, có người trong lòng không khỏi cảm khái, một khi trêu chọc kéo thế lực Lương gia tới, e rằng ngay cả Nhiếp Nhật Phục cũng chịu không nổi.

Mọi người im lặng một hồi, sau đó Bang chủ Tinh Nguyệt bang chợt cất lời hỏi, "Chu bang chủ, nghe nói Hạt Tử bang các ngươi cũng đăng kí tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' ?"

Đang chúi đầu uống rượu giải sầu, Dữu Khánh nghe vậy ngẩng đầu lên, lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười, "Lần trước chư vị bang chủ khuyến khích Hạt Tử bang chúng ta cùng tham gia chơi đùa cho biết, cung kính không bằng tuân lệnh, ta liền nghe theo đề nghị của mọi người, nên mới đăng kí tham gia. Mong chư vị bang chủ chiếu cố nhiều hơn trong tỷ thí sau này."

Nghe vậy, đám bang chủ vẻ mặt khác nhau, có người rất muốn châm chọc hắn hai câu, đừng lấy chúng ta ra làm tấm mộc, e là từ trong miệng người đàn bà nào đó có được lời hứa hẹn đi?

Sau đó không có ai lên tiếng nữa, mọi người đều cảm thấy mình đã biết rõ được một điểm, Hạt Tử bang này tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ", có tên to con đó, vị lão bản nương này e rằng không thể không giúp đỡ.

Cuối cùng, một bữa tiệc đãi khách không như mong muốn cứ như thế tan rã trong không vui, Ngụy Ước còn phải bỏ ra thêm không ít tiền.

Trên đường trở về phòng, Trầm Kim Thiền thấy Cố Nhân Sơn về đến trước cửa phòng, đang chuẩn bị mở cửa tiến vào, nhịn không được nói ra một câu, "Nghe nói Hạt Tử bang mới chiêu mộ năm mươi người, Cố huynh sợ là góp sức không ít, bắc cầu giới thiệu không ít phải không?"

Đứng trước cửa, Cố Nhân Sơn quay đầu lại nhìn gã, lạnh nhạt nói: "Có một số người thực thích vừa ăn cướp vừa la làng!"

Dứt lời liền mở cửa bước vào, lười để ý tới việc này, biết rõ nói nhiều cũng vô ích, người ta cũng sẽ không nói thật.

Rầm! Bị đóng cửa đuổi khách, Trầm Kim Thiền hừ lạnh một tiếng, rời đi.

Trở về trong phòng, tản hơi rượu đi, Liên Ngư đi vào phòng tắm ngâm người thả lỏng, mới vừa tắm rửa xong, chợt thấy Hổ Nữ vội vã

chạy đến.

Hổ Nữ khẩn cấp thông báo: "Lão bản nương, thành chủ gọi ngài đến."

Soi mình trong gương chỉnh đốn dung nhan, Liên Ngư hỏi: "Có nói vì chuyện gì không?"

Hổ Nữ: "Không nói, nhưng có thể đoán được, hôm nay ngài và tên to con kia đã bắt đầu nói tới chuyện hôn nhân cưới gả, việc này làm sao giấu giếm được tai thành chủ, e rằng là có liên quan với chuyện này."

Nghe được những lời này, Liên Ngư lập tức giống như tiêm thuốc kích thích, nét mặt rạng rỡ, đứng trước gương yêu kiều cắn môi, "Bây giờ đã biết quan tâm rồi sao? Hừ! Xem ra về sau phải kích thích hắn nhiều hơn mới được."

Ngoài miệng thì xem thường nhưng động tác trang điểm lại trở nên nhanh nhẹn lưu loát, phối hợp đủ loại trang sức, thỉnh thoảng còn hỏi Hổ Nữ nhìn như vậy có được hay không, thực sự chú tâm làm đẹp cho mình, hơn nữa còn có vẻ tâm trạng rất tốt, miệng còn ngân nga tiếng hát, giống như tân nương tử đang mong đợi xuất giá vậy.

Trở về trong phòng, Dữu Khánh cũng không phải rất tức giận, chỉ quở trách Mục Ngạo Thiết một hồi, trách y quá xung động.

Hắn không phải muốn ngăn cản sư huynh nói chuyện yêu đương, hắn cũng hi vọng sư huynh có thể có được một phần nhân duyên mỹ mãn, nhưng tìm tới tình nhân của Nhiếp Nhật Phục thì là chuyện gì chứ? Cho dù Nhiếp Nhật Phục không quan tâm, loại nữ nhân như Liên Ngư làm sao lấy được vào nhà?

Dù sao hắn cũng là Chưởng môn của Linh Lung quan, không nói tới việc phải nói thế nào với lịch đại tiên sư, ít nhất cũng phải tạo ra nề nếp gia đình, mở ra tiền lệ này, nếu như đệ tử đời sau đều làm xằng

làm bậy như thế, đã có tấm gương của tiền bối, muốn quản cũng không thể quản được.

Nhưng Mục Ngạo Thiết lại giở trò giả điếc, mặc cho ngươi muốn mắng thế nào cũng được, y không hề hé răng đáp lại.

Là người xúi giục y dùng mỹ nam kế, Dữu đại chưởng môn thiếu một chút khí thổ huyết, có cảm giác như ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Mắng xong rồi, xả giận đủ rồi, hắn còn phải đối diện với thực tế, dù sao cũng đã ném ra ngoài một nghìn vạn, Dữu Khánh đi qua đi lại một hồi rồi cắn răng nói: "Không thể chỉ nghe âm thanh mà không nhìn thấy kết quả, nếu như sự việc đã đến nước này, ngươi nhân cơ hội kiếm câu trả lời chắc chắn đi. Sắp đến ngày tỷ thí rồi, hỏi nàng lúc nào lấy được đề thi? Ngươi, đi tìm nàng đi, hỏi cho rõ."

Mục Ngạo Thiết không nói một câu nào, theo lệnh bước ra cửa.

Khi y tìm đến cửa phòng Liên Ngư, gõ không thấy cửa mở, trái lại thu hút nhân viên đi tới, nghe nhân viên nói mới biết Liên Ngư không có nhà, đã đi ra ngoài rồi.

Y hỏi Liên Ngư đi đâu, nhân viên cho dù biết rõ cũng sẽ không tùy tiện bộc lộ tung tích của lão bản nương, tự nhiên là trả lời không biết.

Mục Ngạo Thiết cũng không có rời đi, ở lại chờ tại gần cửa phòng, không muốn trở về phòng nghe Dữu Khánh lải nhải không dứt. Y tựa vào lan can cúi đầu ngẫm nghĩ, thực ra y cũng biết lời nói và hành động của mình hôm nay có chút bốc đồng, chính y cũng có phần không biết phải làm thế nào.

Một lần chờ đợi này, chờ khá lâu.

Nhưng còn may, cuối cùng đã chờ được Liên Ngư trở về, Liên Ngư không có qua đêm ở bên ngoài.

Liên Ngư nhìn thấy Mục Ngạo Thiết ở tại ngoài phòng, ít nhiều có chút ngạc nhiên, "Ngươi ở đây làm gì vậy?"

Mục Ngạo Thiết chỉ đáp lại hai chữ, "Chờ ngươi!"

Y không biết rằng đối với Liên Ngư lúc này, hai chữ này thực sự giúp cho lòng nàng ấm áp, cảm thấy cơ thể vốn đang tràn đầy lạnh lẽo như trong hầm băng chợt ấm lại.

Sau đó Mục Ngạo Thiết mới phát hiện thấy sự khác lạ của Liên Ngư, con mắt rõ ràng có hơi sưng đỏ, hiển nhiên đã khóc, ngay cả trang điểm cũng không còn, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Ngươi khóc sao?"

Hổ Nữ ở bên cạnh nghe vậy cúi thấp đầu, trong lòng thở dài, có một số việc là bên mình tự suy nghĩ quá đẹp, Thành chủ gọi đến vậy mà lại là để chúc mừng lão bản nương, tiện thể hỏi một chút tình hình, khiến lão bản nương sụp đổ ngay tại chỗ, đau thương mà mắng Thành chủ bạc tình quả nghĩa.

Đâu chỉ là khóc thôi, quả thực là khóc đến thê thảm!

Liên Ngư không muốn trả lời vấn đề này, mở cửa bước vào, khách cũng theo sau đi vào.

Vào đến trong phòng, Mục Ngạo Thiết bước tới phía sau nàng, nhìn Liên Ngư đứng ở trước gương tháo bỏ trang sức, trầm giọng truy hỏi, "Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Người nào bắt nạt ngươi sao? Nói cho ta biết đi, là tên Lương Bàn kia sao? Nếu là hắn, ta lập tức đi tìm hắn tính sổ!"

Liên Ngư nhìn hình ảnh mình trong gương, nở nụ cười, rồi dần dần cười ra hai hàng nước mắt, vụt quay người lại, hai tay vòng qua cổ Mục Ngạo Thiết, cả người dán sát vào cơ thể Mục Ngạo Thiết, kiễng đầu ngón chân, áp bờ môi đỏ mọng tới, hôn mãnh liệt.

Mục Ngạo Thiết kinh ngạc ngây người, lập tức muốn đẩy nàng ra, nhưng vào lúc này, Liên Ngư giống như bị điên vậy, điên cuồng đòi

hỏi.

Nữ truy nam cách một tầng lụa mỏng, lời này không phải nói về việc phụ nữ có thể dễ dàng giành được tình cảm của đàn ông, mà là để nói rằng rất dễ dàng câu dẫn ra bản tính thú vật của đàn ông.

Ví dụ như lúc này, một người đàn ông nhiệt huyết thân thể cường tráng, làm sao nhịn được vòng tay ôm ấp như thế của mỹ nhân, cuối cùng chuyển từ bị động thành chủ động, muốn đem Liên Ngư nhào nặn đưa vào cơ thể của mình, nhưng vẫn không thỏa mãn, cúi người nâng cả người trên khuỷu tay, bước nhanh đến bên giường của Liên Ngư, cả hai cùng đổ ập lên giường.

Đều là người từng trải, quen việc dễ làm, quần áo bay loạn, cả hai đều kịch liệt và phấn khích, phong quang kiều diễm…

Chương 811: Khó thể tin nổi (1)

Bên trong phòng, là người đứng xem duy nhất, Hổ Nữ kinh ngạc ngây người.

Lão bản nương chủ động, cô ta không tiện ngăn cản, ban đầu chỉ là lảng tránh đi, coi như không nhìn thấy mà thôi, về sau lại phát hiện thấy tình thế đã phát triển thành củi khô lửa cháy, cảm thấy trốn tại một bên cũng không được nữa rồi, liền vươn đầu vào phía buồng trong xác nhận lại rồi nhanh chóng quay đầu rời đi, mở cửa bước ra ngoài.

Cô ta cũng không có rời đi, mà thủ tại một góc ngoài cửa, cúi thấp đầu, thỉnh thoảng thở vắn than dài, chơi đùa với mấy đầu ngón trỏ.

Ngoại trừ cô ta đang yên lặng chờ đợi ra, tại trong một căn phòng khác, Dữu Khánh cũng đang yên lặng chờ đợi.

Một lần chờ này chờ đợi thật là lâu.

Chờ đã đến nửa đêm vẫn còn không thấy Mục Ngạo Thiết trở về, Dữu Khánh dần dần cảm thấy không ổn, hắn lo lắng không biết Mục Ngạo Thiết có xảy ra chuyện gì hay không, do dự mãi, cuối cùng ra khỏi cửa, đi thẳng đến căn phòng của Liên Ngư.

Kết quả rất dễ biết, không chỉ không được gặp Liên Ngư, ngay cả cơ hội gõ cửa cũng không có, liền bị Hổ Nữ ngăn cản lại.

Nhìn thấy Dữu Khánh, thần tình Hổ Nữ rất phức tạp, chính tai cô ta nghe được hai nam nhân này nói sẽ sử dụng mỹ nam kế với chủ nhân, bây giờ chuyện đang xảy ra trong phòng khiến tâm tình cô ta rối bời, lúc này cô ta chặn trước cửa phòng, hỏi người đến: "Ngươi tới đây làm gì?"

Dữu Khánh có phần ngạc nhiên không hiểu vị này đứng canh giữ cửa phòng trong đêm tối để làm gì, lẽ nào Liên Ngư còn cần có tâm phúc tùy tùng trông cửa từng đêm như vậy hay sao, chẳng lẽ dùng con hổ yêu này như chó canh cửa sao?

Hắn đương nhiên là tới đây có chuyện, hỏi: "Đồng bạn của ta, Nhị đương gia Trương Tùy của Hạt Tử bang ta, không biết đã đi đâu, đêm đã khuya mà vẫn chưa thấy trở về. Ta đang lo lắng tìm kiếm. Nghe người ta nói có nhìn thấy hắn tới chỗ lão bản nương, nên cố ý tới đây nhìn xem. Đúng rồi, Trương Tùy có ở đây chứ?"

Hổ Nữ cắn cắn môi, khẽ gật đầu "Ừ" một tiếng.

Đã xác định được đang tại nơi đây, tâm tình Dữu Khánh hơi thả lỏng, nhìn cửa phòng đóng chặt, hắn lại nghi hoặc hỏi: "Đã muộn thế này, vẫn còn đang nói chuyện với lão bản nương sao?"

Hổ Nữ giống như không biết nói vậy, lại gật đầu "ừm" một tiếng.

Cô ta không 'ừ' còn đỡ, vừa ừ một tiếng liền thấy không thích hợp, Dữu Khánh trong lòng càng thêm sinh nghi, hắn quá lý giải Mục Ngạo Thiết, lão Cửu không phải là Nam béo, không có khả năng tám chuyện lâu như vậy, với tính cách cứng đầu ít lời đó cũng không thể

một mực cầu người đến bây giờ, chỉ cần bị từ chối, y sẽ rất dễ dàng xoay người bỏ đi.

Chuyện gì chứ? Hắn lập tức nhận thấy có khả năng Mục Ngạo Thiết gặp phải nguy hiểm.

Hắn lập tức nhìn chăm chú biểu hiện của Hổ Nữ, cất lời thăm dò: "Trương Tùy không phải là một người có thể nói chuyện lâu như vậy. Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Hổ Nữ nỗ lực làm ra vẻ bình tĩnh, "Lão bản nương mới từ bên ngoài về, bọn họ mới vào không bao lâu."

Dữu Khánh đã nảy sinh lòng nghi ngờ, huống hồ việc này còn liên quan đến sự an toàn của đồng môn, hắn làm sao có thể dễ dàng bị đuổi đi, nhưng vẫn giữ phép lịch sự: "Vậy thì làm phiền thông báo một tiếng, nói rằng tại hạ cầu kiến."

Hổ Nữ ậm ừ nói: "Có chuyện gì nói với ta cũng được, một hồi ta sẽ truyền lời giúp ngươi."

Ngay khi nghe được lời này, Dữu Khánh không chút do dự liền khẳng định, chắc chắn đã xảy ra chuyện, trầm giọng nói: "Ta có việc gấp, cần nói trực tiếp với lão bản nương."

Hổ Nữ: "Ta đã nói rồi, ta sẽ chuyển lời."

Đã nói đến nước này nhưng thấy đối phương vẫn còn chặn tại cửa vào không hề dao động, Dữu Khánh liền có chút nôn nóng, lập tức bất ngờ động thủ, nhào tới, muốn trực tiếp gõ cửa.

Vù! Một thứ giống như roi thép từ phía sau Hổ Nữ phóng ra, quấn lấy cổ tay Dữu Khánh, lực lượng rất mạnh, siết chặt tay hắn, không cho hắn gõ cửa.

Chính là cái đuôi của Hổ Nữ, Hổ Nữ cũng đưa một tay đặt vào ngực Dữu Khánh, đẩy ra, đè thấp giọng nói: "Làm càn, ngươi muốn làm

gì?”

Dữu Khánh cũng chụp lấy cổ tay cô ta, “Ta muốn gặp lão bản nương, nếu không được, gọi Trương Tùy ra gặp ta cũng được. Ta muốn gặp người của ta, yêu cầu này không phải quá đáng, đúng không? Trừ khi trong lòng các ngươi có quỷ.”

Hổ Nữ đã nhận thấy được sự lo lắng trong lòng vị này, biết rõ nếu không có lời giải thích phù hợp là hắn sẽ không dừng tay, cô ta đảo mắt quan sát xung quanh, có chút do dự.

Cô ta biết được nội tình của Dữu Khánh, thực lực của đệ nhất nhân Triêu Dương đại hội không phải để trưng, cô ta không có nắm chặt áp chế được hắn.

Cuối cùng là không dám động thủ gây ra động tĩnh lớn, sợ thu hút tới một đám người vây xem, cô ta đành cắn răng nói: “Ngươi yên tâm đi, Trương Tùy rất ổn, không có việc gì, đến thời điểm trở về tự nhiên sẽ trở về, không cần phải ngươi xen vào việc riêng của người khác.”

Bất kể như thế nào, với loại chuyện này, chỉ cần chính bản thân Liên Ngư không có công khai, cô ta phải giữ gìn danh dự cho Liên Ngư, cho dù danh tiếng ‘tình nhân’ của Liên Ngư đã không dễ nghe, nhưng cũng không thể chính thức thừa nhận loại danh tiếng này.

Sắc mặt Dữu Khánh dần dần trở nên âm trầm, “Xen vào việc riêng của người khác? Việc riêng này ta không quản là không được, ngươi nhường đường hay không?”

Chuyện liên quan đến sự sống còn của đồng môn, sự kiên nhẫn của hắn là có hạn.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, Hổ Nữ biết rằng không giải thích rõ ràng là không được rồi, lập tức nhỏ giọng trách cứ, “Chu đại bang chủ, ngươi có phải kẻ ngốc hay không vậy, đêm hôm khuya

khoắt, cô nam quả nữ trong một phòng, ngươi nói xem là đang làm gì?”

Lời nhắc nhở này là quá rõ ràng.

“…” Dữu Khánh sửng sốt, mặt ngây dại, khóe miệng giật giật, muốn nói không thể có chuyện này, nhưng rồi nghĩ lại, thấy rằng Bán yêu quái này là không thể phỉ báng chủ nhân nhà mình với ngoại nhân, nhưng hắn vẫn khó thể tin nổi, thận trọng hỏi: “Hai người bọn họ ở trong đó? Làm sao có thể như vậy?”

Hổ Nữ: “Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Ngươi không thấy ta cũng không tiện ở lại trong đó sao?”

Dứt lời đưa tay đẩy Dữu Khánh ra.

Dữu Khánh không phản kháng, lảo đảo lui về phía sau hai bước, sau đó lại áp sát tới, nhỏ giọng lén lút giống như ăn trộm: “Ta không thấy người của ta đâu, tại trong phòng này, sinh tử không rõ, cũng không thể ngươi nói cái gì là cái đó nha? Không có lý lẽ như vậy. Ngươi làm sao chứng minh lời ngươi nói là thật?”

Hổ Nữ trừng mắt, “Ngươi muốn ta chứng minh như thế nào?”

Cô ta giang hai tay ra bảo vệ cửa vào, thể hiện rõ cho đối phương biết, muốn đi vào nhìn tận mắt là tuyệt đối không được.

Dữu Khánh cười gượng sờ sờ chút ria mép của mình, nhìn trái nhìn phải rồi lập tức nhấc một bàn tay cong lại đặt bên tai, tay kia chỉ chỉ tới cửa.

Hổ Nữ liên tục lắc đầu thể hiện không được.

Dữu Khánh nhấp nhấp hai ngón tay, biểu thị chỉ một lát thôi.

Hổ Nữ vẫn lắc đầu từ chối.

Dữu Khánh lập tức sắc mặt trầm xuống, "Nếu là ngươi định lừa gạt ta bằng cách này, vậy thì ta chỉ có thể mở miệng gọi những khách khác tới nhờ họ cùng phân xử." Dứt lời liền há to mồm, làm ra vẻ muốn gọi.

"Ngậm miệng!" Hổ Nữ vội vàng quát bảo hắn ngưng lại, sau đó hạ thấp giọng nói: "Không được gõ cửa, không được gây ra tiếng động, chỉ một lát thôi."

Dữu Khánh vỗ ngực nhè nhẹ, "Tuyệt không nuốt lời."

Lúc này Hổ Nữ mới hơi chút chần chừ rồi tránh sang một bên cửa, phía sau từ từ giơ đuôi lên, cho thấy cô ta sẵn sàng can thiệp bất cứ lúc nào.

Dữu Khánh lập tức trượt đến trước cửa, nghiêng người áp sát tai vào trên cửa, hiệu quả cách âm của căn phòng rất tốt, mặc dù vậy, sau một hồi hết sức chăm chú tỉ mỉ lắng nghe, hắn mới nghe ra được chút manh mối.

Cũng không biết đã nghe được gì, nói chung khóe miệng Dữu Khánh bắt đầu há ra, giật giật, hai hàng lông mày giựt giựt đến sắp rụng luôn rồi.

Thấy hắn giống như nghe nghiện rồi, Hổ Nữ nắm cánh tay hắn kéo ra, cưỡng ép lôi hắn rời khỏi cánh cửa, rồi bước ngang sang chắn trước cửa, khiển trách: "Còn không mau cút đi?"

Vẻ mặt Dữu Khánh không biết là đang khóc hay là đang cười, hắn thử hỏi: "Ngươi xác định là Trương Tùy đang ở bên trong?"

Hổ Nữ căm tức nói: "Cút!"

Chương 812: Khó thể tin nổi (2)

Được rồi, Dữu Khánh liên tục cúi đầu khom lưng với cô ta, như thể hắn đã làm ra chuyện gì đó đuối lý, ỉu xìu rời đi, mấy bước lại quay đầu, thỉnh thoảng gãi gãi ót, mặt đầy vẻ không hiểu.

Hắn thật sự nghĩ mãi không thông, cho dù có cô nam quả nữ trong một phòng, hắn cũng không tin Mục Ngạo Thiết có thể lên giường với Liên Ngư nhanh như vậy.

Mặc dù hắn luôn luôn cho rằng Mục Ngạo Thiết là loại người ngoài cứng trong mềm, thích làm ra vẻ lãnh khốc trước mặt nữ nhân, thích khoe khoang thân thể cơ bắp, nhưng hắn lại cảm thấy tại trong hành động thực tế Mục Ngạo Thiết là một người mềm yếu, với tính cách của Mục Ngạo Thiết hẳn sẽ không làm ra chuyện vội vã cởi quần áo phụ nữ.

Bọn họ mới quen biết nhau được mấy ngày chứ? Thật khó thể tin nổi!

Nhưng hắn quả thực đã nghe được động tĩnh trong phòng.

Trong đầu không khỏi hiện lên vóc dáng quyến rũ tuyệt diệu của Liên Ngư, vậy mà đã bị lão Cửu hái rồi? Hắn không khỏi lắc đầu cảm khái, lúc trước vẫn luôn lo lắng lão Cửu không thi triển ra được mỹ nam kế, bây giờ phát hiện thấy mình đã xem thường lão Cửu, đâu phải là thi triển không được, còn làm đến mức độ gạo nấu thành cơm.

Khi đã về đến trong phòng, tâm tình của Dữu Khánh vẫn khó thể bình tĩnh lại, hắn muốn khoanh chân đả tọa tu luyện nhưng không thể tĩnh tâm, không ngừng đi tới đi lui, quá mức bất ngờ, không ngờ tình hình lại phát triển nhanh như vậy, hắn không thể không xem xét xem có sinh ra hậu quả gì bất lợi hay không.

Quanh đi quẩn lại, nghĩ tới nghĩ lui, thấm thoắt chân trời đã lộ ra màu trắng bạc.

Nhưng dưới chân núi Khối Lũy thành vẫn còn chìm trong bóng tối. Nam Trúc chắp tay sau lưng đi tới đi lui trước cửa vào cửa hàng "Đương Tự Tại".

Khi nhìn thấy cách không xa xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, gã lập tức bước vào trong cửa hàng chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau, Bách Lý Tâm khoác áo choàng đen đi tới, thoáng quan sát xung quanh rồi rất nhanh tiến vào trong cửa hàng.

Nam Trúc nhanh chóng đóng cửa lại, Bách Lý Tâm lấy ra một phong thư đưa cho gã.

Nam Trúc vừa mở thư ra, vừa nhỏ giọng oán trách, "Hai tên này không biết trốn ở trong Khối Lũy thành làm cái gì, hàng đã bán hết rồi cũng không nghĩ biện pháp kiềm về một ít."

Gần đây gã dường như đã tìm được công việc mà mình làm tốt nhất, dựa vào miệng lưỡi xuất sắc của mình, đống vũ khí mà Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đưa tới kia đã được gã bán sạch. Với gã mà nói, gã thực sự đã kiếm được một khoản lợi nhuận rất lớn, một ngày không có thứ gì để bán, gã cảm thấy như đã lãng phí thời gian.

Trong thư có thư, mặt ngoài là một phong thư gửi tời từ U Giác Phụ, bên trong là một phong thư từ Ảo Vọng gửi đến U Giác Phụ.

Không còn cách nào khác, Dữu Khánh không nói cho Thanh Nha biết địa chỉ để gửi trực tiếp, không muốn để cho Thanh Nha biết được, vì vậy Thanh Nha trả lời thư đến địa chỉ đã biết.

Sau khi xem xong cả hai bức thư, Nam Trúc hừ hừ nói, "Lại trêu chọc tới Lương gia Ảo Vọng rồi sao? Hai tên khốn đó cứ luôn làm ra việc vô dụng. Bách Lý, một chút nữa gặp được bọn hắn, nhớ thúc giục bọn hắn bổ sung hàng hóa, để cho bọn hắn bớt làm ra chuyện vô vị."

Bách Lý Tâm ừ một tiếng.

Nam Trúc cầm phong thư của Thanh Nha đã được gấp lại, giao cho nàng.

Bách Lý Tâm cầm lấy phong thư, đang định ra cửa thì chợt nghiêng người tránh vào lại, chỉ thấy bên ngoài có mấy bóng người đi qua, vừa đi vừa chỉ về phía trên cao Khối Lũy thành, cất tiếng lải nhải.

"Phần thẳng tắp chót vót như vách núi phía trên đó, nghe nói chính là khách sạn 'Thạch Tâm cư', giá ở đắt nhất Khối Lũy thành ."

"Không sai, vì để nhìn xem bên trong như thế nào, ta đã vào ở một ngày, giá phòng rẻ nhất cũng phải mười vạn lượng một ngày!"

"Nghe đã lâu rồi, quả thực đắt tiền quá mức a!"

Sau khi một đám người nói chuyện đã đi qua, hai người cũng bước ra khỏi cửa hàng, đồng loạt ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía "Thạch Tâm cư" ở phía trên, có vẻ rất kinh ngạc.

Bách Lý Tâm cất lời hỏi, "Hai người bọn hắn đã ở nơi đó mấy ngày rồi a, một ngày ít nhất muốn phải vạn lượng sao?"

Nam Trúc ngây người nhìn một hồi, rồi chợt xùy một tiếng, chế nhạo: "Người khác thì ta không biết, nhưng hai bọn hắn sao, mười vạn lượng một ngày, không có khả năng ở đó mấy ngày, bọn hắn không phải là người có thể hưởng được phúc như vậy, có lẽ là ở trọ tại nơi nào đó bên cạnh khách sạn này."

Bách Lý Tâm cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, không có chậm trễ nhiều, nhanh chóng rời đi, thân hình biến mất trong bóng tối.

Thùng thùng thùng!

Mơ hồ có âm thanh gõ vang truyền đến, đang loanh quanh suy nghĩ ở trong phòng, Dữu Khánh hồi thần lại, bước nhanh đi ra sân thượng hướng Đông nhìn xuống dưới, nhìn thấy Nam Trúc treo ba

chiếc đèn lồng tại ngoài cửa hàng, hắn lập tức biết được phía bên Ảo Vọng đã có hồi âm.

Trong tình huống bình thường, hắn sẽ bảo Mục Ngạo Thiết đi lấy thư, với tình hình bây giờ, hắn còn không biết lúc nào Mục Ngạo Thiết mới trở về, hắn đành phải tự mình đi lấy, nhanh chóng rời khỏi khách sạn…

Đang thủ tại ngoài cửa phòng, Hổ Nữ bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía cánh cửa phòng đóng chặt, không biết có phải bị ảo giác hay không, cô ta giống như nghe được động tĩnh lão bản nương đại chửi ầm lên, cô ta lập tức áp tới gần, nghe ngóng.

Liên Ngư quả thực đang ồn ào, khiến cho Mục Ngạo Thiết cảm thấy không hiểu ra sao.

Khi hai người đang trần truồng ôm nhau ngủ thì Liên Ngư chợt giống như giật mình tỉnh lại sau cơn ác mộng, nhằm vào Mục Ngạo Thiết xô đẩy đạp đuổi, gào lên như bệnh tâm thần "Cút cút cút" .

Đang ngủ lại bị đá tỉnh dậy, Mục Ngạo Thiết cũng buồn bực, muốn nói nhưng rồi lại thôi, im lặng một hồi sau đó nhặt quần áo của mình lên, bước ra phòng ngủ, mặc quần áo vào, mở ra đi ra ngoài, vừa lúc đối mặt với Hổ Nữ ở ngoài cửa.

Hổ Nữ nhìn y với vẻ mặt phức tạp, nhìn thấy trên gương mặt y còn có dấu son môi nhàn nhạt của lão bản nương, cuối cùng cô ta cũng chỉ hơi gật đầu chào hỏi, sau đó nghiêng người nhường đường.

Mục Ngạo Thiết im lặng rời đi.

Hai người, không người nào mở miệng nói chuyện.

Hổ Nữ nhanh chóng đi vào, đóng cửa liền bước nhanh vào trong phòng ngủ của Liên Ngư.

Liên Ngư tóc tai bù xù, trần truồng ôm chăn, cúi mình ôm đầu gối, bờ vai run rẩy, vùi đầu khóc.

Hổ Nữ im lặng nhìn, cũng không biết nên làm gì bây giờ…

Đứng ở ngoài cửa phòng, Mục Ngạo Thiết do dự một hồi lâu, tay nhấc lên mấy lần, nhưng mãi không dám đẩy mở cửa phòng, sự việc xảy ra quá đột ngột, bản thân y không khống chế được nhục dục của mình, y cũng không biết một hồi nữa gặp lão Thập Ngũ thì nên giải thích như thế nào về việc mình về muộn.

Trước sau gì cũng phải đối diện, cuối cùng y bất chấp tất cả đẩy cửa tiến vào.

Y nhanh chóng phát hiện thấy Dữu Khánh không tại trong phòng, tìm khắp nơi cũng không thấy bóng người, không biết hắn đã đi đâu, nhìn ra bên ngoài sân thượng mới phát hiện thấy trời đã sáng lên rồi, không nghĩ tới mình triền miên một đêm với Liên Ngư, thời gian tốt đẹp lại luôn trôi qua nhanh như vậy.

Y thả mình ngồi trên ghế, cúi người ôm đầu, trong lòng rối bời, suy nghĩ miên man, muốn suy nghĩ nghiêm chỉnh một chút nhưng trong đầu luôn luôn hiện lên hình bóng Liên Ngư.

Lúc này, Dữu Khánh cũng gặp được Bách Lý Tâm tại địa điểm ước định. Hai người không có trực tiếp chạm mặt, mỗi người đi một hướng.

Rồi tại một chỗ ngoặt khuất tầm mắt, một người đưa tới, một người cầm đi, trong nháy mắt lướt ngang qua nhau này, phong thư đã được giao vào trong tay Dữu Khánh.

Đương nhiên, Bách Lý Tâm cũng không quên lời dặn dò của Nam Trúc, rất nhanh nói một câu, "Lão Thất bán hết hàng rồi, hi vọng các ngươi bổ sung hàng hóa càng sớm càng tốt."

Bổ sung hàng? Dữu Khánh trong lòng đáp một câu, lão Cửu chơi đùa phát lớn rồi, trèo lên phú bà rồi, còn bổ con chim á.

Chương 813: Thanh Nha hồi âm (1)

Ngay khi Dữu Khánh rời khỏi khách sạn, một vị khách khác cũng đi ra khách sạn, nhưng không có theo đuôi Dữu Khánh.

Đó là một gã đàn ông trông như một người đi đường bình thường. Sau khi hơi chút chăm chú nhìn theo phương hướng Dữu Khánh rời đi, gã đi về một phương hướng khác. Sau một hồi rẽ ngang rẽ dọc, gã tìm đến bang chủ Đoạn Vân Du của Phi Ưng bang, báo cáo lại tình huống theo dõi được.

Nghe báo cáo xong, Đoạn Vân Du cảm thấy rất kinh ngạc, "Tên to con đó qua đêm tại căn phòng của lão bản nương 'Thạch Tâm cư' ư?"

Nam tử đáp: "Đúng vậy, chắc chắn không có sai. Khi ta theo tên Chu Khánh kia rời khỏi khách sạn thì tên Trương Tùy đó vẫn còn chưa ra khỏi phòng căn phòng của Liên Ngư. Một đêm dài dằng dặc, cô nam quả nữ ở chung không có vấn đề mới là lạ."

"Hít!" Đoạn Vân Du chậm rãi hít vào một hơi khí lạnh, khó thể tin nổi, "Đó chính là nữ nhân của Nhiếp Nhật Phục a! Dám trực tiếp qua đêm tại căn phòng của nữ nhân đó mà ngay cả chúng ta cũng có thể phát hiện được, dựa vào khả năng kiểm soát Khối Lũy thành của Nhiếp Nhật Phục, ta rất khó tin nổi Nhiếp Nhật Phục lại không biết tình hình. Chuyện gì vậy chứ? Đám người này thật gan thật lớn!"

Nam tử lại nói:

"Bữa tiệc tối hôm qua, Bang chủ Thiên Hồng bang, Bang chủ Sơn Hải bang, Bang chủ Kim Thiền bang, Bang chủ Tinh Nguyệt bang,

Bang chủ Trấn Sơn bang đều có mặt, cơ bản có thể khẳng định hai người Chu Khánh là cùng dùng bữa với mấy vị bang chủ kia. Chỉ với ba người chúng ta tại trong khách sạn, e rằng không dễ theo dõi sát sao những vị bang chủ này, và cả lão bản nương của khách sạn nữa, cũng không tiện nhìn chăm chú, ít nhất, quá thiếu người."

"Lại còn có thể ăn cơm chung với bang chủ của các bang phái đỉnh cấp, xem ra phong cách làm việc của hai tên này rất hoang dã." Đoạn Vân Du lẩm bẩm một câu, sau đó nhấc tay ra hiệu ngừng, "Không cần theo dõi lão bản nương của khách sạn, ở trong địa bàn của người ta mà theo dõi người ta, chỉ sợ không biết là ai đang theo dõi ai chứ, không khác gì tự chui đầu vào lưới.

Kể cả bang chủ của các bang phái đỉnh cấp kia cũng không phải là loại mà ba người các ngươi có thể theo dõi sát được, bọn họ có không ít tai mắt, các ngươi đi theo dõi bọn họ là rất dễ dàng bị bộc lộ, một khi để lộ, sợ rằng bọn họ sẽ không khách khí. Vì vậy các ngươi cũng không cần quan tâm tới mấy người này, chỉ cần nhìn chăm chú vào hai người mục tiêu đó là đủ rồi."

"Vâng." Nam tử đáp lời.

Đoạn Vân Du hỏi tiếp: "Tên Lương công tử kia, có thân phận bối cảnh Lương gia Ảo Vọng, ngay cả Nhiếp Nhật Phục cũng phải cúi đầu, tại sao cũng trộn lẫn vào cùng hai tên đó chứ?"

Nói trắng ra là, ngay cả y cũng cảm thấy những bang phái đỉnh cấp tại Thiên Tích sơn này so với Lương gia Ảo Vọng, đẳng cấp chênh lệch có phần lớn.

Nam tử đáp: "Việc này thật sự không rõ ràng cho lắm, cũng không dễ hỏi thăm, khi nhìn thấy người như thế, mượn cơ hội hỏi thăm, chỉ biết gã tên là Lương Bàn, là công tử nhà Lương gia Ảo Vọng. Về những phương diện khác, người bình thường căn bản không biết, hỏi cũng vô ích, ở tại trong khách sạn cũng không tiện hỏi quá nhiều, sợ gây ra chú ý."

Đoạn Vân Du gật đầu, "Ngươi làm rất đúng, về tên Lương Bàn này, ta sẽ chú ý, ngươi không cần quan tâm tới."

"Bang chủ còn có dặn dò gì khác không?"

"Ngươi về khách sạn trước đi."

Nam tử chắp tay chào, coi như đã hoàn thành báo cáo mọi việc trong giai đoạn vừa rồi, không còn có dặn dò gì khác, gã liền xin cáo lui.

Đứng lại tại chỗ, Đoạn Vân Du không vội vã rời đi, sau một hồi im lặng cân nhắc, y lắc đầu, "Liên Ngư, nữ nhân của Nhiếp Nhật Phục… Khó trách, thảo nào có sức lực đi cạnh tranh Đồng Tước hồ, thì ra là có đường đi tắt khác, lá gan thực sự không nhỏ, có phần giống người làm đại sự."

Trong mắt y lấp lóe sáng lên, lúc trước, đối với việc Hạt Tử bang có thể bắt được Đồng Tước hồ để tìm đến sâm Kỳ Lân hay không, y ít nhiều lòng còn nghi vấn, hiện tại thì đã thấy được hi vọng thiết thực, cảm nhận sâu sắc mình phái những nhân thủ kia đến đó quá có giá trị.

Đương nhiên, y ít nhiều cũng có nghi ngờ, ở chung với nữ nhân của Nhiếp Nhật Phục thật sự có thể không có chuyện gì sao?

Một phía khác, sau khi chia tay Bách Lý Tâm, mỗi người đi một ngả, Dữu Khánh chuyển thư kín đáo giấu vào trong tay áo, không tiện xem ngay tại đây.

Hắn vẫn không vội vã trở về khách sạn, vội vàng đi ra ngoài một hồi, chưa làm gì cả đã quay về khách sạn, như vậy rất dễ gây ra hoài nghi, quỷ mới biết rõ có kẻ nào âm thầm theo dõi hay không.

Hắn cũng có việc phải, dù sao thì hắn vẫn là bang chủ của Hạt Tử bang, mỗi ngày đi ra gặp các thành viên bang phái là chuyện rất bình thường.

Đi thẳng đến địa điểm bang chúng tụ tập, trao đổi với mấy vị đương gia một hồi rồi mới trở về.

Khi về đến phòng khách sạn, nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này hắn mới chú ý thấy trời đã hừng đông, cũng phát hiện thấy trong phòng có một người, xém chút thì rút kiếm, sau khi hơi nhìn kỹ một chút mới biết là Mục Ngạo Thiết đã trở về, co mình tại một góc giống như ma quỷ.

Hắc! Dữu Khánh lập tức tỉnh táo phấn chấn, đi đến, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Mục Ngạo Thiết, đảo mắt nhìn qua liền nhìn thấy được dấu son môi trên mặt Mục Ngạo Thiết, và mái tóc có chút rối loạn ngổn ngang, hít vào còn có thể ngửi được chút mùi thơm cơ thể phụ nữ thoang thoảng trên người y.

Nhìn thấy bộ dạng quỷ quái này của y, Dữu Khánh nháy nháy mắt, biết chắc đã không sai, lão Cửu quả thực đã cùng Liên Ngư vật lộn nhau rồi.

Hắn không khỏi thả người ra sau, duỗi mình, thoải mái tựa vào lưng ghế, nhìn quanh căn phòng trang trí lịch sự, trang nhã, cảm giác xa lạ khi ở trong khách sạn đột nhiên không còn nữa, cảm thấy không khác như đang ở nhà của mình.

Quay lại nhìn bộ dạng trầm mặc khác thường của Mục Ngạo Thiết, hắn chớp chớp mắt, mặc dù đã biết rõ vẫn làm ra vẻ nghiêm túc, hỏi: "Lão Cửu, làm quỷ gì vậy chứ? Nói ngươi tìm vị lão bản nương đó nói chuyện, tại sao nói tới bây giờ mới về?"

Mục Ngạo Thiết làm sao có thể trả lời được vấn đề này? Mấy lần muốn nói nhưng rồi lại thôi, cuối cùng vẫn không biết nên trả lời như thế nào.

Dữu Khánh cho rằng y xấu hổ, ánh mắt sáng long lanh và mong đợi hỏi: "Chuyện đề thi thế nào?"

Mở miệng liền cảm thấy mình hỏi lời này là quá thừa, Liên Ngư vốn đã đồng ý hỗ trợ, bây giờ còn có tình cảm một đêm phu thê trăm đêm ân ái, kết quả thế nào còn cần phải nói sao?

Nghĩ đến đó, hắn liền cười toét miệng.

Tuy nhiên, hắn rất nhanh phát hiện thấy có gì đó không ổn, lão Cửu vậy mà còn một bộ do do dự dự.

Dữu Khánh đập đập lên cánh tay y, hỏi: "Này, nói chuyện đi, ngươi có ý gì?"

Mục Ngạo Thiết trong trầm mặc nặn ra một câu, "Đã quên hỏi nàng."

Dữu Khánh thở phào nhẹ nhõm, thiếu một chút bị hù giật nảy mình, tưởng rằng là không được, bọn hắn nhưng là đã nện vào đó một nghìn vạn rồi a.

Nếu chỉ là quên hỏi, hắn liền yên tâm, lão Cửu và Liên Ngư đã có quan hệ như vậy rồi, mở miệng hỏi hẳn là không có vấn đề gì.

Hắn phục Mục Ngạo Thiết luôn rồi, đến đó rồi chỉ quan tâm đến việc khoái lạc của mình, vậy mà đem việc chính vứt ra sau đầu.

Đương nhiên, giải quyết nữ nhân Liên Ngư kia coi như là chính sự, nhưng hắn vẫn không thể không nhắc nhở, "Lão Cửu, sắp tới ngày tỷ thí rồi đó. Nói ngươi tìm nàng hỏi tiền ngươi không chịu, bây giờ chúng ta đã phải tự bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy, ngươi cần phải nói nàng ta nhanh chóng hết sức cho cái kết quả, không thể chỉ nói miệng là sẽ hỗ trợ chúng ta."

Mục Ngạo Thiết lại bởi vì những lời này mà rơi vào trầm tư, y nghĩ đến bộ dạng Liên Ngư tỉnh dậy liền đuổi mình đi, là đã hối hận sao?

Nếu đúng là như vậy, y thật sự không biết lời của mình có còn tác dụng gì hay không.

Chương 814: Thanh Nha hồi âm (2)

Dữu Khánh cảm thấy chuyện này đã nắm chắc trong tay, cho nên cũng không ép y, hắn không đau không ngứa nói ra một câu, "Lão Cửu, ta đề nghị ngươi nên đi soi gương nhìn xem bộ dạng mình một chút."

Mục Ngạo Thiết thoáng sửng sốt, rồi nhận ra điều gì đó, lập tức đứng dậy đi đến trước gương.

Vừa nhìn vào trong gương, nhìn thấy mình tóc tai bù xù, lại nhìn thấy dấu son môi trên mặt, cảm thấy xấu hổ, mình vậy mà giữ bộ dạng này đi trong khách sạn, may mà không gặp phải người nào.

Y vội vàng chạy vào phòng tắm rửa mặt.

Dữu Khánh cười tí tởn, nhân cơ hội này lấy thư ra xem, chính là hồi âm của Thanh Nha. Đọc một hồi, hắn nhướng mày, một tay vuốt vuốt vặn vặn chút ria mép bên khóe môi.

Về thông tin có liên quan tới Lương Bàn, Thanh Nha chỉ mô tả vắn tắt ở trong thư, dường như cũng không cho rằng tên Lương Bàn này có gì đáng giá đề nói nhiều.

Là con cháu chi thứ của Lương gia, là loại không được coi trọng, bị bỏ bê, ngoại hình rất dễ nhìn, là một tên Tiểu bạch kiểm, để lại nhiều nợ nần phong lưu, ngoại trừ khuôn mặt có thể dụ dỗ nữ nhân ra, những phương diện khác có thể nói là chẳng ra gì, cũng không biết có phải chăng vì dồn hết tinh thần, sức lực vào trên bộ mặt, rồi tự đánh giá mình cao, hay là tư chất tu hành thực sự kém, nói chung là một kẻ thực lực chả ra sao.

Loại người này, ngay cả là nội bộ Lương gia cũng không muốn nhắc tới, việc xấu trong nhà không muốn phô trương mà thôi, người biết tình hình thường cũng sẽ không bóc trần điểm xấu này của Lương gia. Thanh Nha rất hiếu kỳ, không biết Dữu Khánh làm sao lại trêu chọc đến loại mặt hàng này.

Mặc dù không biết Dữu Khánh và Lương Bàn náo loạn ra mâu thuẫn gì, nhưng gã vẫn cảnh báo Dữu Khánh, nói rằng Lương Bàn ít nhiều vẫn có phần tự hiểu về mình, theo lý thì không đến mức gây sự tại U Giác Phụ, ngay dưới mí mắt của U Nhai, ngay cả là gia chủ Lương gia cũng không dám lỗ mãng, các ngươi tại sao lại nảy sinh mâu thuẫn?

Nói chung là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, có thể bỏ qua thì quên đi.

Nếu thực sự không hòa giải được, náo loạn một chút mâu thuẫn với loại mặt hàng cũng không sao, nhưng không thể làm quá mức, gây ra chuyện chết người hay tàn phế thì không tốt.

Đánh chó cũng phải nể mặt chủ, bất kể Lương Bàn có phải là loại con cháu ngoài rìa của Lương gia hay không, về danh phận thì vẫn là người của Lương gia, mặt mũi của Lương gia đặt tại đó, không phải ai muốn đánh là có thể đánh, điểm đến thì thôi, không nên quá phận, như vậy đều tốt cho tất cả, tránh để không thể thu xếp được.

Xem hết thư, Dữu Khánh vuốt vuốt ria mép, nhướng mày, có thể nói là tương đối bất ngờ, không nghĩ tới Lương Bàn lại là loại mặt hàng như thế, một đám người nơi này vậy mà cũng không biết, khiến hắn kiêng kỵ vô cùng.

Đã biết rõ nền tảng của Lương Bàn, giải trừ được một mối đe dọa thật lớn, hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm, có thể chuyên tâm ứng phó chuyện Thiên Tích sơn rồi.

Bên trong phòng vệ sinh, Mục Ngạo Thiết chỉnh đốn, sửa soạn lại dung nhan xong, nơm nớp lo sợ đi ra ngoài.

Quả nhiên là sợ cái gì tới cái đó, lão Thập Ngũ cất tiếng cười quái dị, nói: "Người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo lường a. Lão Cửu, rất giỏi, nhanh như vậy đã bắt được lão bản nương rồi, để cho ngươi thi triển 'Mỹ nam kế' thật đúng là không sai chút nào. Ta muốn không bội phục chính mình cũng khó. Nói nhanh đi, làm sao giải quyết được nữ nhân đó, để ta học tập một chút."

Hồi đó, khi tại trong núi, thường chen vào nghe các sư huynh tụ tập nói chuyện, khi nghe các sư huynh nói tới chuyện phụ nữ thì hắn lập tức hưng phấn, hai mắt tỏa sáng.

Mục Ngạo Thiết theo bản năng muốn giải thích, muốn nói là do Liên Ngư chủ động, nhưng lại lo lắng cho danh dự của Liên Ngư, lời nói đã đến bên mép lại nuốt trở xuống, xoay người đi bỏ qua yêu cầu của Dữu Khánh, "Không có gì để nói."

Đối với Dữu Khánh mà nói, động tác này chẳng khác gì chính miệng thừa nhận mối quan hệ với Liên Ngư, hắn lập tức lại cất tiếng cười hằng hặc quái dị, đứng lên, chắp tay sau lưng, thả bộ trong phòng: "Được, ta là người rất dễ nói chuyện, không ép ngươi. Nhưng về chuyện ta vừa mới nói khi nãy, hiện tại ngươi nhất định phải nói một lời chắc chắn cho ta. Lão Cửu, thật sự không thể tiếp tục kéo dài, nếu còn kéo dài nữa sẽ không có thời gian chuẩn bị. Hôm nay, ngươi nhất định phải để cho Liên Ngư xác nhận việc này."

Mục Ngạo Thiết quay đầu đi về phía căn phòng của mình: "Ngươi tự đi đi."

Dữu Khánh trợn tròn mắt, rất muốn nói, không phải là ta ngủ với nàng ta nha, hắn đưa bức thư cầm phía sau lưng ra trước, lắc lư, cất lời thăm dò: "Thanh Nha đã hồi âm rồi. Trong này có cách để đối phó với Lương Bàn, có thể giải quyết đại phiền toái cho Liên Ngư nha."

Mục Ngạo Thiết vừa bước tới cửa vào phòng mình, lập tức dừng lại quay đầu nhìn chăm chú vào bức thư trong tay hắn, rồi xoay người bước nhanh đến, đưa tay định cầm lấy thư nhìn xem.

Nhìn thấy y quan tâm tới bức thư, Dữu Khánh liền biết mình đã đoán đúng, nhanh chóng giấu bức thư ra sau lưng, một tay cản y lại, "Nếu không chịu đi tìm nàng ta để xác nhận, vậy năm trăm vạn của ta thì sao bây giờ? Hoặc là ngươi tìm nàng để xác nhận, hoặc là nói nàng ta đưa lại ta năm trăm vạn, nếu không, đừng mong nhìn xem phong thư này."

Mục Ngạo Thiết không nói nên lời, nhưng biết cướp giựt là không cướp thắng được người ta, y nhíu mày, do dự một lúc, quay đầu nhìn qua khung cửa sổ, nhìn đường chân trời bừng sáng mạnh mẽ, suy nghĩ của y thực ra cũng đang nghĩa về Liên Ngư, muốn nhìn xem tình trạng của nàng như thế nào.

Vì vậy, cuối cùng y gật gật đầu, đưa tay yêu cầu: "Để ta đi tìm nàng."

"Tốt nhất là nói chuyện phải giữ lời, nếu không đừng có trách ta chia rẽ đôi uyên ương các ngươi. Đó là năm trăm vạn, ta không nói đùa với ngươi đâu."

Sau một phen cảnh cáo, Dữu Khánh ném bức thư cho y.

Đưa tay chụp lấy bức thư, Mục Ngạo Thiết lập tức mở ra đọc kỹ nội dung, sau nhiều lần liên tục xác nhận ý nghĩa trong bức thư, một tảng đá nặng nề trong lòng y cũng được bỏ xuống, y lại đưa tay nện bức thư về trên mặt Dữu Khánh, xoay người cất bước rời đi.

Rầm, cánh cửa đóng sầm lại.

Chụp bấy bức thư, Dữu Khánh tươi cười hớn hở chờ đợi tin tức tốt. Bước tới một bên, hắn chà xát bức thư thành bột mịn.

Mới rời khỏi Liên Ngư kỳ thực cũng chưa có bao lâu, trên đường đi Mục Ngạo Thiết đã cảm thấy rất mong đợi được gặp mặt lần nữa, y không đi thang dây, chạy nhanh theo cầu thang lên trên.

Khi đi tới cửa phòng Liên Ngư, y nhìn thấy một người không muốn nhìn thấy, là Lương Bàn. Gã cũng đang phe phẩy chiết phiến đi tới bên này.

Nhìn thấy Mục Ngạo Thiết, Lương Bàn cười nhạt, suy nghĩ cả một đêm, cuối cùng gã cũng nghĩ thông rồi, dù sao Liên Ngư rõ ràng đã thích người khác, mình cần gì phải chịu đựng con chim gì chứ, không bằng trực tiếp tới ngả bài, dự định trực tiếp dùng Lương gia để cậy thế ép người, nhìn xem Liên Ngư ngươi có dám không nghe lời hay không!

Chương 815: Tấm mộc

Oan gia ngõ hẹp, như vậy cũng có thể đụng phải.

Nếu là trước tối hôm qua, Mục Ngạo Thiết sẽ không cho rằng hai người là oan gia, cho dù y biết Lương Bàn cũng thích Liên Ngư, có năng lực tranh giành tình nhân với y, và thậm chí còn phẫn nộ với y bởi vì điều đó.

Cho đến tối hôm qua, tâm tình của y đã có một sự thay đổi toàn diện.

Nhìn thấy Lương Bàn cũng tới đây, y thuận thế xoay người lại, đứng chắn trước cửa phòng.

Nếu là trước đây, y chắc chắn sẽ không làm ra hành động như vậy, nơi này là khách sạn, người ta đến tìm lão bản nương của khách sạn, liên quan gì đến ngươi?

Bây giờ thì khác rồi, y định nghĩa hành vi của Lương Bàn là quấy rầy, là quấy rối Liên Ngư.

Đi tới cửa, Lương Bàn thấy mình bị cản đường, lập tức mở miệng mắng: "Chó ngoan không cản đường, cút ra đi!"

Mục Ngạo Thiết: "Ngươi tới đây làm gì?"

"Hắc!" Lương Bàn cười, hỏi ngược lại: "Đây là khách sạn của ngươi, hay là phòng của ngươi, ta tới làm gì kệ ta, mắc mớ cái rắm gì đến ngươi? Cút đi!"

Rất nhanh, cửa phòng mở ra, Hổ Nữ nhô đầu ra ngoài, cô ta đang dọn dẹp ở bên trong, nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng tranh cãi ầm ĩ, liền mở cửa nhìn xem là chuyện gì xảy ra, kết quả nhìn thấy cảnh đối đầu nhau này.

Nhất là Mục Ngạo Thiết, động tác rất rõ ràng là thủ tại trước cửa phòng, hiển nhiên là đang ngăn cản Lương Bàn, điều này làm cho cô ta không biết nên nói lời gì cho phải, hoặc là không biết phải làm sao, bởi vì không biết nên đánh giá mối quan hệ giữa vị này và lão bản nương như thế nào.

Mấu chốt là thái độ của chủ nhân cũng khiến cô ta không thể xác định được mối quan hệ giữa chủ nhân và vị này.

Lương Bàn thấy cô ta thì hét lên: "Hổ Nữ, có chuyện gì vậy chứ? Tại sao còn có chó canh cửa ở đây? Phải chăng về sau người nào có việc tìm Liên Ngư nói chuyện thì đều phải được hắn cho phép?"

Lời nói này khiến cho Mục Ngạo Thiết cũng phải suy nghĩ lại về bản thân mình, tự hỏi xem mối quan hệ giữa mình và Liên Ngư là như thế nào, theo lý thuyết, đã trải qua chuyện tối hôm qua hẳn phải xem là đã đính ước, nhưng thái độ Liên Ngư đuổi y đi giống như là không thừa nhận, huống hồ Liên Ngư còn là tình nhân của Nhiếp Nhật Phục.

Nếu như lần này gã ta tìm đến Liên Ngư thật sự vì có chuyện nghiêm túc gì đó thì sao?

Nghĩ đến đây, chính y cũng có phần không biết hành động này của mình là đang làm gì.

Hổ Nữ không biết nên đáp lời như thế nào, nhưng nhìn thấy hành động chặn cửa của Mục Ngạo Thiết quả thực không hay, thử lên tiếng nhắc nhở, "Trương tiên sinh, ngài làm như vậy rất không dễ coi."

Mục Ngạo Thiết trầm mặc một hồi, xoay người tránh ra.

Người trong phòng đã lộ diện nói chuyện, y cũng không cần thiết ngăn cản nữa, cũng cảm thấy một đại nam nhân thủ tại trước cửa phòng một nữ nhân quả thực rất không dễ coi. Nếu như Liên Ngư không muốn để cho ngoại nhân biết rõ chuyện xảy ra giữa hai người thì sao?

"Xùy!" Lương Bàn cất tiếng châm biếm, "Làm cái trò gì vậy chứ, trên bàn rượu thì làm ra vẻ chính nhân quân tử không chút động lòng, sau lưng thì lại nịnh nọt như vậy, vậy mà lại chạy tới đây canh cửa cho người ta, vậy mà cũng làm được, thật, con mẹ nó, buồn nôn."

Trong lòng Mục Ngạo Thiết bốc lên lửa giận, lạnh lùng lườm gã, nếu không phải lo rằng đối phương tìm đến Liên Ngư có thể vì chuyện nghiêm túc nào đó, không muốn làm lỡ công việc của Liên Ngư, hoặc là không muốn để cho Liên Ngư khó xử, y liền dạy cho đối phương bài học ngay bây giờ.

Hổ Nữ thấy thế, nhanh chóng tiếp lời: "Lương công tử, có chuyện gì sao?"

Hỏi xong lời này, ngay cả chính cô ta đều cảm thấy mình hỏi thừa, vị này chạy tới đây còn có thể có chuyện gì sao, đơn giản là lại tới quấy rầy lão bản nương.

Tuy nhiên, lần này không giống với những lần trước, Lương Bàn hoàn toàn không muốn tiếp tục lịch sự nữa, gã bước thẳng tới, đưa tay đẩy Hổ Nữ sang một bên, "Ngươi chỉ là một người hầu, dông dài làm gì, có việc gì cũng là chuyện giữa ta và Liên Ngư, không có chuyện của ngươi."

Vừa nói gã vừa nghênh ngang xông thẳng vào.

Mục Ngạo Thiết thấy vậy giận dữ, trực tiếp đưa tay chụp tới Lương Bàn, nào ngờ Hổ Nữ vung đuôi ra, quấn lấy cổ tay y.

Hổ Nữ lắc đầu với y, rõ ràng là đang khuyên y không nên xung động, đấu khẩu là một chuyện, nếu thật sự động thủ với người của Lương gia, tính chất liền thay đổi.

Mặc dù cô ta không hiểu rõ mối quan hệ giữa lão bản nương và tên to con này, nhưng hành động này là thật sự vì tốt cho Mục Ngạo Thiết.

Đương nhiên, cô ta cũng không hi vọng làm lớn chuyện.

Nghe được tiếng gió xuất thủ, Lương Bàn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy tình cảnh này, gã cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, tựa như muốn nói có thể làm khó được ta sao, không thèm nhìn nhiều, tiếp tục đi vào trong phòng.

Buông đuôi ra khỏi tay Mục Ngạo Thiết, Hổ Nữ lập tức đuổi theo vào, thuyết phục: "Lương công tử, Lương công tử, để cho ta thông báo một tiếng trước."

Cô ta không quên vung đuôi định đóng cửa lại, nhưng bị Mục Ngạo Thiết đưa tay chặn lại.

Mục Ngạo Thiết sẽ không ngồi xem, cũng xông vào.

"Vào cũng đã vào rồi, còn thông báo cái rắm." Lương Bàn lại vung tay đẩy Hổ Nữ ra, sau khi đã suy nghĩ thông suốt một số việc, khí thế của gã đã khác trước.

Đối diện với vị con cháu này của Lương gia, Hổ Nữ không dám cứng rắn, liên tục cầu xin. Mục Ngạo Thiết nhìn thấy cảnh này, hai mắt bốc lửa.

Vừa tiến vào trong phòng liền ngửi được một mùi thơm của rượu, nhìn thấy tại trước cửa sổ pha lê to rộng sáng ngời, Liên Ngư đi chân trần, nằm bắt chéo chân trên ghế đọc sách, bên cạnh còn đặt rượu ngon, hiển nhiên là vừa đọc sách vừa uống rượu.

Liên Ngư ngước mắt lên nhìn, ánh mắt đầu tiên là hơi dừng một chút trên khuôn mặt của Mục Ngạo Thiết, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra, đứng lên, phất tay ra hiệu cho Hổ Nữ quên đi, đặt sách xuống chiếc bàn tại bên cạnh, "Lương công tử, ngươi xông thẳng vào như vậy rất không ổn nha?"

Lương Bàn nhìn chằm chằm đôi chân trần trắng nõn như ngọc của nàng, thưởng thức một chút rồi ánh mắt dần dần hướng lên trên, xòe chiết phiến ra phe phẩy, mũi mấp máy ngửi ngửi mùi rượu, cười nói: "Thật là một 'Hương' mỹ nhân."

Mục Ngạo Thiết đứng bên xem, nhíu nhíu mày, điều y chú ý đến chính là việc Liên Ngư ngay sáng sớm đã uống rượu.

Liên Ngư như cười như không, "Lương công tử, ngài cưỡng ép xông vào như vậy, cùng không hợp lễ."

Lương Bàn: "Là người quen rồi, chú ý mấy cái lễ nghi thô tục đó làm gì. Hôm nay ta đến đây, vẫn là câu nói cũ, lão bản nương hôm nay hẳn đã rảnh rỗi bồi ta uống rượu rồi chứ?"

Vừa nghe thấy không phải là chuyện gì nghiêm túc, mà là tới quấy rầy Liên Ngư, sắc mặt Mục Ngạo Thiết lập tức trầm xuống.

Liên Ngư thì từ trong lời nói và cử chỉ của Lương Bàn hôm nay nhận ra được gã có ý đưa ra tối hậu thư, trong lòng không khỏi có chút lo sợ bất an.

Chỉ cần là người có hiểu biết về Tu Hành giới đều biết rõ, Lương gia tại Ảo Vọng ở mức độ nào đó tuy chỉ là nô tài làm việc cho Đại thánh của Yêu giới, không có thân phận và địa vị đường đường chính chính giống những Động chủ của Thiên Lưu sơn, nhưng nó xử

lý lại là những công việc, quyền hành do chính Đại thánh Yêu giới giao cho, xúc tu càng rộng hơn những Động chủ kia của Thiên Lưu sơn, cũng được tín nhiệm hơn một số Động chủ

Nếu không cần phải, những Động chủ đó cũng không muốn tạo ra rắc rối với Lương gia.

Từ đó có thể tưởng tượng được, thế lực của Lương gia Ảo Vọng kinh khủng như thế nào, một khi thật sự muốn thao túng nàng, thì Liên Ngư nàng chẳng là gì cả, chỉ có thể mặc cho điều khiển, Nhiếp Nhật Phục cũng không cứu được nàng. Nhiếp Nhật Phục mà liều chống thì cũng chỉ là đi tìm chết mà thôi.

Nói lời không dễ nghe, nếu chọc giận Lương gia Ảo Vọng, nó liền có thể khiến cho thế lực do Nhiếp Nhật Phục xây dựng ra tại nơi đây tàn thành tro bụi trong nháy mắt.

Cũng chính vì như thế, Liên Ngư sẽ hoài nghi nam nhân khác tiếp cận mình vì có ý đồ khác, nhưng sẽ không nghi ngờ Lương Bàn, dù cho vẻ ngoài của Lương Bàn càng phù hợp với cụm từ "Mỹ nam kế" đó.

Mặc dù nhận ra được đối phương đang ra tối hậu thư, Liên Ngư cũng không muốn dễ dàng khuất phục, cách thức ứng đối vẫn vô cùng khéo léo, nở nụ cười xinh đẹp, nói: "Tất nhiên là có thể cùng uống rượu với Lương công tử, nhưng lúc trước chúng ta đã từng thống nhất, chỉ cần Lương công tử có thể lấy được giúp ta bút tích lưu niệm của Thám Hoa lang, ta sẽ bồi Lương công tử uống vài chén. Thế nào, chẳng lẽ Lương công tử muốn nuốt lời sao?"

Thám Hoa lang? Mục Ngạo Thiết vô thức mở to mắt lên mấy phần, y quá quen thuộc đối với từ này, theo tiềm thức liền có liên tưởng, là đang nói tới lão Thập Ngũ sao?

Sau đó, liên hệ đến mấy chữ bút tích lưu niệm? Y nghi ngờ tám chín phần mười là đang đề cập tới lão Thập Ngũ.

Y không hiểu được là, tại sao ở nơi này cũng nhắc tới lão Thập Ngũ?

Y có điều biết là, mặc dù Liên Ngư ở tại nơi hoang vắng hỗn loạn này, nhưng trong lòng cũng hướng tới thơ ca văn vẻ, từ việc nàng thường xuyên có sách ở trong tay là có thể nhận ra được.

Vì vậy, đối với vị Thám Hoa lang tài tử đệ nhất thiên hạ, tài hoa cái thế trong truyền thuyết kia, Liên Ngư cũng hâm mộ đã lâu.

Đối với rất nhiều người tương tự như nàng, Thám Hoa lang không chỉ là văn chương, văn nhã tài hoa, hơn nữa còn tương đối có sắc thái truyền kỳ, cái gì mà thi đạt Trạng Nguyên lại âm thầm bị biếm làm Thám Hoa, cái gì mà vứt quan rời đi khinh Vương hầu, cái gì mà ruồng bỏ đồ đệ của Địa mẫu, rồi còn bỏ văn theo võ mở tiên phủ, từng việc từng việc quả thực là nhận vật thực sự truyền kỳ, nghe nói trông còn rất ngọc thụ lâm phong.

Nàng thật sự rất muốn nhìn thấy phong thái của vị Thám Hoa lang đó, thậm chí còn muốn mời tới đây nhiệt tình chiêu đãi, thế nhưng mà tự ti mặc cảm, danh tiếng của mình bộc lộ ra đó, đi mời người ta chẳng phải sẽ làm bẩn thanh danh người ta, sợ rằng có tốn bao nhiêu tiền, người ta cũng chẳng thèm ngoảnh nhìn, mình cần gì phải tự rước lấy nhục.

Sau khi chiêu bài "Nhân gian hảo" truyền khắp thiên hạ, nàng cũng mở cửa hàng kinh doanh, làm sao có thể không động tâm cho được, thậm chí còn vì điều này mà đi tìm Nhiếp Nhật Phục, hi vọng Nhiếp Nhật Phục có thể hỗ trợ tìm vị Thám Hoa lang kia viết một chiêu bài giúp cho khách sạn của mình.

Cho dù làm tình nhân của người, nhưng nếu có căn chương của tài tử đệ nhất thiên hạ hỗ trợ, vị đạo tự nhiên sẽ thay đổi.

Nhưng Nhiếp Nhật Phục khuyên nàng hãy bỏ ý nghĩ này đi, hỏi nàng, vứt quan bỏ đi khinh Vương hầu, người ngông cuồng như vậy sẽ viết thư pháp cho tình nhân của một người khác sao?

Người ta bỏ văn theo võ là chuyện mọi người trong thiên hạ đều biết, gần như không tiếp tục có văn chương hiện thế, cho nên đó không phải là vấn đề mà tiền bạc có thể giải quyết, cũng không phải dùng vũ lực có thể dễ dàng ép buộc.

Dùng uy danh người đứng đầu Thiên Tích sơn để gây áp lực sao, có biết bối cảnh Xích Lan các không? Thiếu chủ của Xích Lan các giao đấu với người ta, ngoài nói mấy lời hung dữ ra, cho đến tận nay vẫn không thể làm gì được hắn, Thành chủ Khối Lũy thành có điểm gì có thể mạnh hơn Xích Lan các hay sao? Bối cảnh kém xa Xích Lan các.

Đồ đệ của Địa mẫu mất mặt vì bị ruồng bỏ sao? Người ta tiến vào "Tiểu Vân gian", quấy một chỗ cùng mấy thế lực lớn, rồi toàn thân rút lui, Ty Nam phủ cũng không thể làm gì hắn, hắn còn kéo một đống thứ ra khỏi "Tiểu Vân gian".

Loại người này, cậy tài khinh người, lại thủ đoạn thông thiên, đã định trước không phải phàm nhân, quỷ mới biết rõ hắn có chuyện gì với những mấy thế lực lớn.

Cửa hàng của hắn tại U Giác Phụ, người trong Tu Hành giới có chú ý đến đều biết rõ nó nằm ở đâu, ngươi có từng thấy ai dễ dàng đến yêu cầu thư pháp không?

Người ta chơi đùa quá trên cao, khiến người khác không biết sâu cạn, loại người không biết sâu cạn như vậy cũng có nghĩa là có khả năng kèm theo nguy hiểm nào đó không biết, có thể là bứt dây động rừng, cho nên tận lực không nên trêu chọc đến, tránh rước lấy phiền phức ngập đầu cho mình.

Vì vậy, Liên Ngư đành phải từ bỏ ý nghĩ đó, về sau Lương Bàn xuất hiện, nghĩ rằng Lương gia Ảo Vọng không phải tầm thường, nàng liền tiện thể đưa ra yêu cầu này, Lương Bàn sẵn sàng nhận việc, lập tức đồng ý, nói rằng đó chỉ là việc nhỏ.

Nàng rất mong đợi, nhưng chờ cho đến bây giờ, Lương Bàn vẫn không thể kiếm được bút tích nào của Thám Hoa lang, điều này làm cho nàng nhận ra rằng, ngay cả Lương gia Ảo Vọng cũng không thể lấy được thư pháp lưu niệm. Thành chủ nói không sai, nàng quả thực có chút si tâm vọng tưởng.

Tuy nhiên, khi Lương Bàn bộc lộ ra ý đồ ham muốn, yêu cầu đưa ra lúc trước liền trở thành cái cớ tốt nhất, trở thành tấm mộc tốt nhất để nàng từ chối lời mời hẹn hò của Lương Bàn.

Còn đối với Lương Bàn, vừa nghe Liên Ngư lại lôi việc này ra, khóe miệng gã giật giật, cảm thấy đau răng.

Không phải gã không làm việc này giúp Liên Ngư, cũng không phải gã chỉ nói mạnh miệng, lúc đầu khi đồng ý điều kiện này, gã thật sự cho rằng việc này rất đơn giản, danh tiếng của Thám Hoa lang không nhỏ, nhưng dựa vào gia thế bối cảnh của Lương gia, đây chẳng phải chỉ là chuyện một câu nói thôi sao, thách tên Thám Hoa lang đó dám không nghe lời.

Thế là gã mặt dày đi tìm người của Lương gia tại U Giác Phụ, nhờ hỗ trợ kiếm một tấm, nào ngờ bên đó lại đem việc nhỏ như vậy báo về Lương gia.

Rất nhanh, Lương gia liền truyền lời gọi gã trở về. Gọi trở về để làm gì? Không có chuyện gì tốt, giội cho gã một trận mắng chửi.

Hỏi gã có biết hay không, vị Thám Hoa lang đó không chỉ có tại trước mặt Đại thánh, tại trong mắt mấy vị chí tôn khác, hẳn cũng coi như là người có số má, còn ruồng bỏ đồ đệ của Địa mẫu, lúc trước tại Ảo Vọng có chút dính líu với thủ hạ của mấy vị Động chủ, ngay cả Minh tăng cũng từng xuất thủ cứu người.

Gần như là vừa xách tai gã vừa răn dạy, với danh tiếng của vị Thám Hoa lang đó, viết một bức chiêu bài cho người ta, lập tức sẽ truyền khắp thiên hạ. Ngươi lấy thân phận Lương gia chúng ta nhảy ra làm việc này, sợ người khác không biết sao? Có biết cái gì gọi là bứt dây động rừng hay không hả?

Lương gia chúng ta có một số việc có thể làm, có một số việc không thể làm. Bất kể như thế nào đều cần phải ghi nhớ một điều, cho dù việc gì cũng có thể làm, nhưng nhất quyết không thể làm chuyện gì rước lấy rắc rối cho Đại thánh, đây là điểm căn bản giúp cho Lương gia sống yên phận!

Lại còn chế nhạo gã, ngươi không sợ về sau Long Hành Vân trừng trị ngươi sao?

Nói đến Long Hành Vân, gã mới nhớ lại, đúng nha, Long Hành Vân không hợp với vị Thám Hoa lang đó, nếu mình kéo quan hệ với Thám Hoa lang, Long Hành Vân quả thực có khả năng cho gã đẹp mặt.

Nghĩ đến điều này, gã lập tức chột dạ, bởi vì lúc trước gã từng bị Long Hành Vân tát tai.

Nói đến cũng lạ, thân phận và địa vị của Long Hành Vân khẳng định không bằng mấy vị Động chủ, mấy vị Động chủ dám dễ dàng trừng trị Long Hành Vân, nhưng lại không dám dễ dàng đắc tội Lương gia. Vậy mà, tên khốn Long Hành Vân đó sợ mấy vị Động chủ nhưng không sợ Lương gia. Gã ta đánh con cháu của Lương gia, Lương gia còn phải lôi con cháu bị đòn đó tới xin lỗi Long Hành Vân.

Như vậy tính là chuyện gì chứ, khiến cho gã cũng cho rằng lời đồn Các chủ Xích Lan các là tình nhân của Đại thánh là sự thật.

Nói chung, gã đã bị Lương gia mắng cho một trận xối xả, làm sao còn dám đi kiếm thư pháp thư phiếc gì nữa chứ, thật sự cho rằng Lương gia không dám làm thịt gã sao?

Chương 816: Trời sụp có ta chống (1)

Bây giờ Liên Ngư lại nhắc tới chuyện bút tích lưu niệm mà mình đã đồng ý lúc trước, thật đúng là moi móc khuyết điểm của người khác, khiến cho gã có chút thẹn quá hóa giận, "Ta đã nói rồi, không biết vị Thám Hoa lang đó đã chạy đi đâu, ngươi cứ hùng hổ ép bức như vậy là có ý gì?"

Gã cũng không thể nói với Liên Ngư là mình không lấy được, chỉ có thể liên tục nói dối rằng không tìm được người.

Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh nghe nói vậy thì nhịn không được thầm nghĩ, lẽ nào tên này đã đến U Giác Phụ tìm lão Thập Ngũ sao? Về sau gặp lại lão Nhị thì phải hỏi xem có người đến tìm hay không.

Liên Ngư sẽ không dễ dàng từ bỏ cái cớ này, vẫn tươi cười ứng đối, "Đâu có hùng hổ ép người gì đâu, chỉ là muốn biết Lương công tử nói chuyện có giữ lời không."

Lương Bàn cắn răng nói: "Đương nhiên là nói chuyện giữ lời, nếu Liên Ngư ngươi đã nói đến mức độ này, ta đây liền hứa hẹn, chỉ cần một ngày ta không lấy được thư pháp lưu niệm của vị Thám Hoa lang đó, ta sẽ không nhắc lại việc bồi ta uống rượu."

Liên Ngư trong lòng tức thì thở phào một hơi như trút được gánh nặng, hơi khom người, "Đã biết Lương công tử là người có uy tín, lời nói đáng tin."

Trong mắt Lương Bàn lóe lên một nét cười gằn, "Hôm nay, giữa ngươi và ta không nói chuyện uống rượu, chỉ nói tình cảm!"

Ngay khi nghe được những lời này, trái tim Liên Ngư nhảy mạnh lên, trong mắt hiện lên sự sợ hãi, nhận ra rằng cảm giác của mình lúc trước đã không sai, hẳn là tới đây ngả bài, nàng có phần không dám tiếp tục lắng nghe lời nói tiếp theo của đối phương, sợ mình đỡ không được.

Nhưng mà, sợ cái gì tới cái đó, Lương Bàn nghiến răng nói: "Tình cảm của ta đối với ngươi, chắc hẳn ngươi đã biết được từ lâu. Liên Ngư, ta chân tình đối với ngươi, hi vọng ngươi cũng không nên cô phụ ta. Ta hi vọng từ hôm nay trở đi, ngươi trở thành nữ nhân của Lương Bàn ta."

Khi nói xong những lời này, gã còn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, gã nhìn thấy sắc mặt Mục Ngạo Thiết âm trầm như có thể giọt ra nước, lập tức cảm thấy vô cùng sung sướng, gã muốn thấy chính là như vậy, đối phương tức giận nhưng không dám phản đối, hôm nay gã muốn khiến cho tên to con này biết rõ một cái lý lẽ, trứng chọi đá!

Hổ Nữ vẻ mặt lo lắng.

Đối phương đã phá vỡ lớp cửa sổ giấy kia, lộ ra khuôn mặt dữ tợn, Liên Ngư không còn có thể ung dung thoải mái như bình thường được nữa, nàng cảm nhận được uy áp kinh khủng đến từ Lương gia Ảo Vọng, vẻ mặt có chút hoảng loạn, gượng ép tươi cười nói: "Tại trong Khối Lũy thành này, mọi người đều biết ta là nữ nhân của Nhiếp Nhật Phục. Lương công tử nói lời vui đùa kiểu này không nên nói tiếp nữa rồi."

"Lời nói vui đùa?" Lương Bàn cười ha hả, lay động chiết phiến trong tay, "Ta không nói đùa, về phần Nhiếp Nhật Phục sao, hắn từ lâu đã công khai ra ngoài, nói rằng sẽ không lấy ngươi. Hơn nữa, tại trước mặt Lương gia ta, Nhiếp Nhật Phục hắn có quyền nói chuyện sao? Ngươi không cần lo lắng gì cả, tại Khối Lũy thành này muốn sống thế nào cứ sống như vậy. 'Thạch Tâm cư' này vẫn là của ngươi, để ta xem ai dám nói chữ 'Không'."

Liên Ngư miễn cưỡng nói: "Lương công tử, lời này của ngươi quá đột ngột, để cho ta chút thời gian cân nhắc."

Lương Bàn biết nàng ta lại đang nghĩ cách kéo dài, mà hôm nay gã không có dự định tiếp tục để cho nàng ta kéo nữa, "Liên Ngư, không cần cân nhắc nữa, ý ta đã quyết, quyết định ngay tại lúc này, không tiếp tục kéo dài nữa. Hiện tại ngươi đồng ý là tốt cho cả ngươi và ta, không cần phải khiến cho Khối Lũy thành này xuất hiện một trận tinh phong huyết vũ rồi mới đồng ý, như vậy liền không dễ nhìn."

Ẩn ý ở trong lời nói đã rất rõ ràng, tương đương với uy hiếp, ý là nếu không đồng ý thì sẽ triệu tập nhân mã tới dùng biện pháp cứng rắn.

Nghẹn một cục tức trong người, Mục Ngạo Thiết nhịn không được chầm chậm nắm chặt song quyền, phát hiện thấy khi một nam nhân vẻ ngoài ưa nhìn lộ ra một mặt xấu xí của mình thì càng ghê tởm hơn bất kỳ người đàn ông nào khác.

Hổ Nữ nhìn lão bản nương với vẻ mặt bất an.

Những vị khách có thể ở tại khách sạn này hầu hết đều không phải kẻ tầm thường, Liên Ngư quản lý "Thạch Tâm cư" này, đón đưa khách khứa nhiều năm như vậy, coi như là đã từng trải việc đời, cũng không phải là chưa từng gặp đại nhân vật, lúc ban đầu lo lắng bất an, bây giờ bị ép đến góc tường, nàng lại trở nên bình tĩnh.

Ổn định lại tâm lý, nàng nở nụ cười, "Nhiếp Nhật Phục không chịu lấy ta, xem ra Lương công tử chắc chắn sẽ không khiến ta thất vọng. Được, ta đồng ý, làm nữ nhân của Lương công tử ngươi…"

Khi những lời này vừa được nói ra, Hổ Nữ sửng sốt, Mục Ngạo Thiết trợn to mắt nhìn nàng ta với vẻ khó có thể tin, đang định mở miệng nhưng Liên Ngư giống như đã đoán trước được, nàng ta nhấc tay ra hiệu cho hai người ngừng lại.

Về phần Lương Bàn, trên khuôn mặt thoáng cái liền toát ra nụ cười tươi tắn như hoa tươi, trong mắt toát ra ánh mắt dị dạng nhìn lướt qua dáng vẻ nóng bỏng của Liên Ngư, có nét mong đợi.

Còn không đợi gã tiếp lời, Liên Ngư chợt chuyển đề tài câu chuyện, "Tiền đề là Lương gia phải đưa sính lễ tới, Lương công tử phải cưới hỏi đàng hoàng, rước ta vào cửa Lương gia. Nếu không ta chắc chắn sẽ không đồng ý."

Lúc này, dáng vẻ nàng nói nói cười cười.

Nhưng Lương Bàn lại cười không nổi, còn có cảm giác há hốc mồm, vẻ mặt và lời nói trở nên không lưu loát, "Chắc chắn là vậy, làm nữ nhân của ta, ta tự nhiên sẽ lấy ngươi. Việc này ngươi yên tâm, cũng không làm lỡ việc ân ái của chúng ta."

Liên Ngư lại nhấc tay ra hiệu ngừng nói, "Lương công tử, ngươi nói ngược rồi, là cưới ta rồi, ta mới là nữ nhân của ngươi. Cũng không thể ngủ trước rồi mới cân nhắc có cưới hay không nha. Lỡ như ngươi không cưới ta, ta đi đâu nói lý bây giờ? Ta không thiếu tiền tiêu, không đến mức đi cầu xin người khác lấy mình.

Nếu như Lương công tử không đồng ý, chỉ một mực yêu cầu ta làm nữ nhân của ngươi, vậy thì có khác gì Nhiếp Nhật Phục. Lẽ nào lại muốn ta chuyển sang làm người tình của người khác hay sao? Ta tuy rằng không phải là liệt nữ, nhưng cũng không cam tâm liên tiếp nhảy vào trong cái hố 'Thấp hèn', ở tại đây thảnh thơi làm nhà của mình không tốt sao? Không đáng tìm khổ cực!"

Dứt lời, nàng ôm cánh tay trước ngực, bình thản ung dung chờ trả lời.

Nàng dự đoán Lương Bàn không có khả năng lấy mình, với thân phận và địa vị Lương gia của người ta, làm sao có khả năng cho phép con cháu trong nhà lấy tình nhân của một người khác.

Nếu như Lương gia thật sự đồng ý, vậy thì nàng cũng không thể nói gì được nữa rồi, trứng chọi đá, chỉ có thể là người ta muốn làm gì thì làm.

Nghe lời nói này, Mục Ngạo Thiết nhịn không được nhìn nàng kỹ hơn mấy lần, bởi vì bọn họ tối hôm qua…

Một phen lời nói có lễ có tiết, chặn kín miệng Lương Bàn, khóe môi gã nhấp nhấp muốn nói, nhưng không biết nên nói cái gì mớ iđược, gã làm sao có thể mở miệng nói chuyện này với Lương gia, với loại chuyện hồ đồ này, chỉ cần gã dám mở miệng ra, e rằng không bị lột da thì cũng bị trục xuất khỏi Lương gia.

Huống hồ gã cũng không có khả năng lấy nữ nhân này, gã chỉ muốn nữ nhân này tiếp tục ở lại đây, xuất lực giành Đồng Tước hồ cho gã.

Cũng có nghĩa là, gã vừa muốn có được Liên Ngư, vừa không muốn Liên Ngư và Nhiếp Nhật Phục cắt đứt quan hệ, ít nhất, bây giờ là chưa được.

Tuy nhiên, gã không ngờ tới, trước đây, dùng bối cảnh Lương gia Ảo Vọng đối phó với nữ nhân trong Tu Hành giới, mọi việc đều thuận lợi, nhưng khi đụng phải Liên Ngư, vậy mà mất đi hiệu lực. Theo lý thuyết, loại nữ nhân làm tình nhân của người khác là không có khả năng chống cự, nào ngờ lại không có tác dụng.

Lúc này, đối diện với điều kiện của Liên Ngư, gã không thể chính diện đưa ra câu trả lời, dứt khoát xác định, lười dông dài nữa, xếp quạt lại, mặt âm trầm nói: "Ngươi thật đúng là lí do từ chối nào cũng có thể lấy ra được. Hiện tại ta chỉ muốn điều ta muốn, bây giờ ta muốn ngươi là nữ nhân của ta, những điều kiện khác về sau nói tiếp. Ngươi đồng ý hay là không đồng ý?"

Đây là muốn làm cứng rồi, Liên Ngư miệng đầy cay đắng, nếu trực tiếp từ chối, nàng không biết sẽ xuất hiện hậu quả đáng sợ như thế nào, sẽ giống như lời người ta nói, tại Khối Lũy thành xuất hiện một trận tinh phong huyết vũ sao?

Có nên cân nhắc cho Khối Lũy thành hay không chỉ là thứ yếu, quan trọng hơn là nàng phải cân nhắc cho toàn bộ người của mình trong khách sạn, thậm chí cũng phải cân nhắc cho Nhiếp Nhật Phục. Nếu bây giờ mình không đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn khó thay đổi thực tế là phải phục tùng đối phương, vậy thì phải chăng mình nên đối diện với thực tế ngay từ bây giờ?

Nàng khó khăn nói ra: "Lương công tử, ngài nói vậy chẳng phải là làm khó ta sao? Nếu truyền ra ngoài cũng không tốt cho danh tiếng của Lương gia nha?"

Chương 817: Trời sụp có ta chống (2)

Lương Bàn nhận ra được nàng đang sợ hãi Lương gia, trên thực tế cũng đúng là như vậy, trên đời này có rất ít người không sợ Lương gia, ít nhất, không phải người đẳng cấp như Liên Ngư có thể không e sợ. Gã khinh thường liếc mắt nhìn Mục Ngạo Thiết đang giận dữ mà không dám nói gì, lại thuận thế tiến đến gần Liên Ngư hai bước, đưa chiết phiến ra, dùng kiểu đùa giỡn nâng cằm Liên Ngư lên, "Ta không cần ngươi phải lo lắng cho danh tiếng của Lương gia, ta chỉ hỏi ngươi bây giờ có theo ta không?"

Gã quả thực đã dùng tới cách không nói lý lẽ để cưỡng ép nàng ta, nếu không phải xét thấy tu vi thực lực của mình không phải là đối thủ của Liên Ngư, gã đã dùng bạo lực với Liên Ngư rồi.

"Lương công tử còn xin tự trọng." Liên Ngư xoay đầu tránh đi, lui ra phía sau hai bước, tránh khỏi động tác đùa bỡn của đối phương.

Nào ngờ ngay khoảnh khắc nàng vừa quay đầu, khóe mắt chợt liếc thấy cái gì đó lóe qua, rồi nhận ra được là có người xuất thủ.

Rầm! Một âm thanh chấn động vang lên, ngay sau đó là tiếng Lương Bàn rên to đau đớn "A".

Vội vàng quay đầu lại nhìn, Lương Bàn không kịp trở tay, không ngờ tới có người dám đánh mình, không nghĩ tới tại đây lại có người dám động thủ với mình.

Gã bay ra sau, bị Mục Ngạo Thiết, người mà gã cho rằng "Giận dữ mà không dám nói gì", đạp cho một cước bay ra ngoài.

Mục Ngạo Thiết đâu phải là giận dữ mà không dám nói gì, y chỉ là không giỏi trong việc dùng lời nói để tranh luận những chuyện này với người khác. Ngay từ đầy, y đã nhìn Lương Bàn không vừa mắt rồi, đã xác định được Lương Bàn không phải tới đây nói chuyện nghiêm túc, mà là tới đây khoe mẽ để quấy rầy Liên Ngư, y đã muốn đánh Lương Bàn từ lúc nãy, chỉ vì nơi đây không phải nhà của mình, cho nên y không tiện làm chủ mà thôi.

Bây giờ y đột nhiên xuất thủ, thực sự là bởi vì không thể nhịn được nữa, dám đùa bỡn Liên Ngư ngay tại trước mặt mình, y làm sao có thể ngồi xem cho được?

Cho dù không có lá thư của Thanh Nha, tận mắt nhìn thấy tình hình trước mắt, y vẫn sẽ đánh không bỏ qua, về phần có gây ra rắc rối hay không, với kiểu cách huyết khí phương cương của mình y cũng không quan tâm tới, huống hồ y còn xem qua nội dung hồi âm của Thanh Nha, đã biết được nền tảng của Lương Bàn, làm sao có thể nhịn được?

Rầm, một bức tường đá bị người đụng vỡ, đổ sập tán loạn.

Liên Ngư và Hổ Nữ còn chưa kịp phản ứng, Mục Ngạo Thiết tung một cước đá gã bay đi vẫn còn chưa dừng, lại lóe lên lướt đi, đuổi đến vung một quyền đánh cho Lương Bàn đang giãy giụa bò lên phải đổ gục lại xuống sàn, sau đó là một loạt quyền đấm cước đá đánh cho gã tơi bời.

Liên Ngư và Hổ Nữ trợn mắt há mồm đứng nhìn, không nghĩ tới Lương Bàn lại yếu ớt, kém cỏi như thế, bị đánh cho không hề có sức hoàn thủ, giống như là không chịu bỏ công tu luyện.

"Cứu mạng!" Lương Bàn cất lên tiếng hét thê thảm.

Keng, một thanh kiếm ra khỏi vỏ, mũi kiếm sáng loáng đặt tại trên cổ Lương Bàn, Mục Ngạo Thiết lạnh lùng nói: "Hét thêm một tiếng nữa xem!"

Mặt mũi bầm dập, miệng mũi chảy máu, Lương Bàn tức thì đầy kinh hãi ngậm chặt miệng lại, cắn răng chịu đựng Mục Ngạo Thiết hết cước này đến cước khác rầm rầm đá mạnh.

Tình táo trở lại, Liên Ngư nhìn thấy Mục Ngạo Thiết rút kiếm, kinh hãi, rất sợ y trong lúc kích động ra tay giết chết Lương Bàn, nhanh chóng lắc mình đến, đưa tay chụp lấy Mục Ngạo Thiết, cưỡng ép thi pháp đem kéo y ra, "Được rồi, dừng tay, được rồi."

Thấy Mục Ngạo Thiết đã bị Liên Ngư khống chế, Lương Bàn đang co mình tại góc tường lập tức vừa lăn vừa bò đứng lên, bộ quần áo trắng dính đầy máu, thậm chí còn không nhặt cây chiết phiến nằm lăn lóc trên mặt sàn lên, giữ lấy xương sườn của mình và chạy trốn trong hoảng sợ.

Cú đá đầu tiên, Mục Ngạo Thiết không có khách khí, đá gãy xương sườn của gã.

Trên thực tế, Mục Ngạo Thiết vẫn có phần kiềm chế, nếu không, giết chết gã rất dễ dàng, thực lực của tên tiểu bạch kiểm đó quả thực chẳng ra gì, nhưng có một số việc đã được Thanh Nha nói rất rõ ràng trong thư, cho dù gã là một nhân vật ngoài rìa của Lương gia, nhưng cũng không thể giết chết hay gây tàn phế, bởi vì dù sao đánh chó cũng phải nể mặt chủ nhân.

Sau khi chạy ra khỏi cửa, Lương Bàn với gương mặt đầy máu me mới quay đầu lại gào lên, "Các ngươi chờ đó cho ta!"

Một tiếng gào này có thể nói là khiến cho Liên Ngư ở trong phòng sởn tóc gáy, triệt để khơi dậy nỗi sợ hãi của nàng đối với Lương gia

Ảo Vọng, như thể đã dự cảm thấy một trận tinh phong huyết vũ đang đến, dường như dự cảm thấy Khối Lũy thành này sắp đổi chủ.

Thấy gã ta còn dám mạnh miệng, Mục Ngạo Thiết xách kiếm định đuổi theo, nhưng bị Liên Ngư giữ chặt lại, và quát lên với y, "Ngươi điên rồi sao?"

Mục Ngạo Thiết dừng lại, quay đầu nhìn khuôn mặt lo lăg1 của nàng.

Ở ngoài cửa, một đám nhân viên khách sạn cũng chạy tới, nơi này ngay cả bức tường đá dày đặc cũng bị đụng sập, động tĩnh lớn như vậy, cùng với bộ dạng chạy trốn chật vật của Lương Bàn, khẳng định là đã xảy ra chuyện, một đám nhân viên tự nhiên là phải chạy đến xử lý.

Liên Ngư quay đầu lại quát lớn với bọn họ: "Quay về làm việc đi, không có chuyện của các ngươi!"

Một đám nhân viên quay mặt nhìn nhau, cảnh tượng đã đến mức như vậy, thật sự không có việc gì sao?

Hổ Nữ nhanh chóng bước tới, liên tục phất tay xua đuổi, đuổi một đám người ra ngoài, cũng đi ra ngoài dặn dò.

Trong phòng không còn người khác, Liên Ngư nhìn đá vụn nằm rải rác và những vết máu vương vãi trên mặt sàn, rồi quay đầu nhìn chằm chằm Mục Ngạo Thiết, đẩy y ra, đau đớn buồn phiền nói: "Nếu cần động thủ, ta không biết tự mình làm sao? Cần phải đến phiên ngươi ra mặt sao? Ta nói cho ngươi biết, lần này ngươi đã chọc phải phiền toái cực lớn, Thạch Tâm cư, và toàn bộ Khối Lũy thành đều phải bị sự kích động của ngươi làm liên lụy."

Nàng đã mất đi vẻ ung dung và điềm tĩnh, phong thái biếng nhác và quyến rũ phong tình cũng không còn lại chút gì, đã hoàn toàn mất bình tĩnh, vung vẩy hai tay hét lên như bệnh tâm thần, "Ngươi có biết lai lịch của hắn không? Lương gia Ảo Vọng, đó là Lương gia Ảo

Vọng a. Ai cho ngươi lá gan như vậy, là bởi vì ta bồi ngươi một đêm sao? Ta đã có nam nhân, ngươi chỉ là để giải sầu, có hiểu hay không? Không đến lượt ngươi tới ghen tuông vì ta. Bản thân ngươi không muốn sống thì thôi, ngươi có biết ngươi sẽ hại chết bao nhiêu người hay không?"

Tại trước mặt nữ nhân, Mục Ngạo Thiết vẫn là bộ dạng ăn nói vụng về, vẫn không thốt tiếng nào, lẳng lặng nhìn nàng phát điên.

Liên Ngư bùm bùm phát tiết một lúc lâu, sau đó chân trần đạp lên đá vụn, đi tới bên cạnh ghế phòng khách, hạ người ngồi xuống, hơi thở hổn hển dần dần ổn định lại, có vẻ đang từ từ bình tĩnh lại.

Hổ Nữ cũng quay trở vào trong phòng, lo lắng nan giải, cảm thấy đã gây ra chuyện lớn, không xử lý ổn thỏa được rồi.

Sau khi hoàn toàn bình tĩnh lại sau cơn hoảng loạn, Liên Ngư ngẩng đầu, nói với Mục Ngạo Thiết: "Đi đi, nhanh chóng rời khỏi Khối Lũy thành này đi. Gọi vị bang chủ kia của ngươi, rồi nhanh chóng cùng nhau rời khỏi Thiên Tích sơn đi. Hạt Tử bang gì gì đó chỉ là chuyện vô nghĩa. Về phần các ngươi có thể thoát được Lương gia Ảo Vọng truy bắt hay không thì chỉ có thể trông chờ vào chính các ngươi mà thôi."

Hổ Nữ tức thì có chút nôn nóng, "Lão bản nương, không có hung thủ, chúng ta không có cách nào giải thích với Lương gia."

Liên Ngư nhìn cô ta chăm chú, "Để hắn đi đi!"

Hổ Nữ cúi đầu không nói nữa.

Liên Ngư lại quay sang Mục Ngạo Thiết hét lên như bệnh tâm thần, "Còn ngây ra đó làm gì, còn không mau chạy đi?"

Mục Ngạo Thiết bình tĩnh nói: "Ta đã nói rồi, trời sụp để ta chống, ngươi không cần lo lắng chuyện Lương gia Ảo Vọng, ta sẽ xử lý việc này, sẽ không liên lụy đến các ngươi."

Liên Ngư lại đột ngột đứng bật dậy, bước nhanh đến trước mặt y, tức giận nói: "Ngươi lấy cái gì mà chống? Cho dù ngươi có một trăm cái mạng cũng chống không được!"

Mục Ngạo Thiết hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Ngươi muốn để cho Thám Hoa lang viết thư pháp lưu niệm cho khách sạn của ngươi phải không? Nếu là vậy, để ta xử lý việc này."

Liên Ngư kinh ngạc, "Cái gì?"

Mục Ngạo Thiết: "Ta có thể nhờ hắn viết thư pháp lưu niệm cho khách sạn của ngươi." Quay đầu nhìn đống lộn xộn sau bức tường đá bị nện vỡ, "Đó xem như là lời xin lỗi vì sự lỗ mãng của ta."

Liên Ngư và Hổ Nữ nhất tề há hốc mồm ngẩn ra, không biết vị này có phải đang nói mớ hay không, nhưng lại có thể cảm nhận được đây là lời nói thật.

Thấy hai người không phủ định việc nhờ Thám Hoa lang viết thư pháp lưu niệm cho khách sạn, keng, Mục Ngạo Thiết cho trường kiếm vào vỏ, xoay người lại, không nhanh không chậm rời đi, không có chút dấu hiệu hoảng sợ chạy trốn nào.

Chương 818: Bụng dạ của lão Cửu

Lúc rời đi bộ dạng còn rất có phong độ, đã đến thời điểm này rồi, khi đi ra ngoài y vẫn không quên nhẹ nhàng khép cửa lại.

Hai người bên trong phòng ngơ ngẩn nhìn theo, một hồi lâu vẫn không thể phục hồi lại tinh thần.

Một lúc lâu sau, Hổ Nữ mới quay sang hỏi Liên Ngư: "Lão bản nương, hắn nói hắn có thể xử lý ổn chuyện Lương gia Ảo Vọng, còn có thể nói vị Thám Hoa lang kia viết lưu niệm cho khách sạn, có phải là ý như thế không?"

Liên Ngư chần chừ rồi đằng hắng nói: "Đúng vậy."

Hổ Nữ: "Nếu thật sự có bản lĩnh như vậy, hoài nghi của ngài là không sai, dám giả mạo Thiêu Sơn Lang, đứng phía sau quả thực không đơn giản, thảo nào dám đánh Lương Bàn một trận."

Liên Ngư quay đầu nhìn đống tường đá vỡ vụn trên mặt sàn, "Theo lý thuyết đúng là như thế, nhưng có một điểm ta không nghĩ ra, nếu thật sự có bản lĩnh đó, chẳng phải rất dễ dàng có thể nắm giữ Đồng Tước hồ sao? Cần gì phải sử dụng 'Mỹ nam kế' gì đó với ta, hơn nữa, đẳng cấp của trò 'Mỹ nam kế' này quả thực sơ sài, cẩu thả… Ta hoàn toàn hồ đồ rồi, đầu óc mơ hồ, hoàn toàn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Hay là đẳng cấp người ta quá cao, chúng ta xem không hiểu người ta chơi trò gì?"

Hổ Nữ nghe nói vậy cũng lắc đầu, suy nghĩ lại quả thực rất đau đầu, bên mình dường như nắm giữ được tình hình của Hạt Tử bang rồi lại hoàn toàn nhìn không rõ, nhìn như thế nào cũng thấy không hợp lý, nhìn tới nhìn lui lại cảm thấy mình giống như kẻ ngốc, đến cùng là tình huống gì chứ?

Cô ta suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Lão bản nương, việc Hạt Tử bang tuyển nhận năm mươi tên nội gian, có nên nói cho bọn hắn biết hay không?"

Liên Ngư: "Nếu thật sự có bản lĩnh đè lại được Lương gia Ảo Vọng, chưa chắc đã để những tên nội gian này vào mắt, nói không chừng đã nằm trong lòng bàn tay người ta. Chúng ta cứ núp ở phía sau quan sát đi, để xem đến cùng là chuyện gì xảy ra, không nên đánh rắn động cỏ. Ngươi theo dõi chăm chú tình hình của bọn hắn là được."

Hổ Nữ vừa mới cất tiếng trả lời thì bên ngoài có người gõ cửa. Cô ta bước ra mở cửa, nhìn thấy là nhân viên khách sạn mang theo dụng cụ đến quét dọn.

Nhìn cảnh tượng trên hành lang tròn bên ngoài, rõ ràng xuất hiện nhiều thêm một số nhân viên khách sạn quan sát khắp nơi.

Những nhân viên này cũng nhìn thấy Mục Ngạo Thiết, nhưng chỉ nhìn nhiều một chút, mà không có bất kỳ hành động gì với y.

Mục Ngạo Thiết đi rất nhanh, vội vã trở về gặp Dữu Khánh, mặc dù miệng nói trời sụp xuống có mình chống, nhưng rốt cuộc chống bằng cách nào thì trong lòng có phần không xác định, y cần phải nhanh chóng nói chuyện với lão Thập Ngũ, sợ chậm trễ gặp phải chuyện gì bất ngờ.

Y không ngồi thang dây, đi bằng cầu thang bộ, khi đi xuống lầu thì bước chân chậm lại một chút, bởi vì y nhìn thấy có vết máu dính trên nắm tay và cả trên y phục, nghĩ đến việc chút nữa gặp lão Thập Ngũ, không biết nên giải thích như thế nào.

Dữu Khánh bảo y tìm Liên Ngư để xác nhận chuyện trợ giúp tỷ thí, khi nhìn thấy Liên Ngư, y chưa hỏi là bởi vì biến cố đột nhiên xảy ra làm lỡ, và y thực sự cũng xấu hổ mở miệng nói điều đó, còn cưỡng ép nhịn lại, không nói ra tình hình của Lương Bàn.

Y cũng có lòng tự trọng của mình, trước đó Liên Ngư mở tiệc chiêu đãi, toàn bộ đều là bang chủ, chỉ có mình y không phải là gì cả, sau đó với hành vi cao ngạo kỳ kỳ quái quái của mình khiến Dữu Khánh suýt chút nữa không xử lý ổn được tình hình, chính là bởi vì lòng tự trọng của y tác quái.

Lần này cũng là bởi vì lòng tự trọng tác quái mà làm ra hành vi hô lên câu nói kia, trời sụp có ta chống!

Vì để tỏ ra mình có trách nhiệm, cũng là vì để thể hiện mình không phải kẻ vô năng, có lẽ là vì để cho Liên Ngư cảm thấy mình có bản lĩnh.

Nhưng trong lòng y không thừa nhận, y có lí do để an ủi mình, tại sao mình biết được tình huống của Lương Bàn, làm sao trong

khoảng thời gian ngắn mình có thể tra ra được chi tiết về Lương Bàn? Sợ khiến cho người khác hoài nghi nên không nói ra.

Lí do này có thể chấp nhận được hay không, y không muốn suy nghĩ nhiều, cũng không quan trọng nữa.

Điều quan trọng là, khi tới chỗ Liên Ngư, y không chỉ không mở miệng nói chuyện chính, lại còn đánh Lương Bàn, không hoàn thành việc cần làm, còn gây ra rắc rối.

Không chỉ gây ra một chút rắc rối, y còn chủ động rước việc vào người, nhận việc viết thư pháp lưu niệm giúp Liên Ngư về cho lão Thập Ngũ.

Thực tế y biết rất rõ, lão Thập Ngũ rất phản cảm với việc nhân danh A Sĩ Hành để viết lưu niệm, hắn rất không thích người khác coi hắn là A Sĩ Hành.

Không nói điều gì khác, chỉ với việc làm được chuyện gì tốt, tất cả mọi người đều khen A Sĩ Hành, có lăn lộn trên giang hồ như thế nào cũng không tạo ra được danh tiếng cho riêng mình, lăn tới lộn lui tất cả đều là A Sĩ Hành "Văn võ song toàn" kia, hắn nói mình không phải là A Sĩ Hành cũng không người nào tin, còn không thể giữ được gốc gác của chính mình, cho nên lão Thập Ngũ thật sự rất buồn bực, thường cảm thán mình đặt chân vào giang hồ Tu Hành giới này không có được khởi đầu tốt.

Nói cái gì mà người khác bước chân vào giang hồ đều bắt đầu từ đầu, còn hắn thì hình như là vừa ra giang hồ liền đã kết thúc.

Người ta dạo bước giang hồ vì để dương danh thiên hạ, lão Thập Ngũ thì thường than thở con đường của mình mịt mù tối tăm, cảm thấy mãi không có ngày xuất đầu lộ diện.

Khoảng cách tầng trên tầng dưới cũng không xa, dù bước chân rất chậm, cuối cùng y vẫn đặt chân về tới trước phòng của mình.

Dữu Khánh đang đi tới đi lui trong phòng, đang chờ Mục Ngạo Thiết mang tin tức tốt trở về, nghe thấy tiếng mở cửa, hắn lập tức chạy ra đón, vẻ mặt đầy mong đợi, vừa định mở miệng nhưng lời còn chưa nói ra, vẻ mặt liền cứng lại, hắn không mù.

Hắn nhìn chằm chằm bộ dạng dính máu của Mục Ngạo Thiết, quan sát một chút rồi sắc mặt trở nên lạnh lùng, trầm giọng hỏi: "Ai làm?"

Mục Ngạo Thiết hơi chút bối rối, vừa đi vào trong vừa đáp lại, "Máu của người khác."

"Hả?" Dữu Khánh thoáng sửng sốt, máu của người khác, người của mình không chịu thiệt, vậy thì không sao rồi, vẻ mặt hắn lập tức trở lại bình thường, đuổi theo hỏi: "Đánh nhau với người nào vậy ? Không phải là Lương Bàn chứ?"

Hắn rất hoài nghi, chỉ với chiêu bài của khách sạn này, có mấy người dám gây sự tại trong Khối Lũy thành, tự nhiên liền suy đoán đến loại người như Lương Bàn.

Mục Ngạo Thiết tức thì dừng bước không nói nên lời, vẫn đang do dự không biến nên nói như thế nào, không ngờ lão Thập Ngũ đã đoán được.

Vừa nhìn thấy phản ứng của y, Dữu Khánh lập tức luồn đến đối diện với y, trợn to hai mắt, kinh ngạc hỏi, "Ngươi đánh Lương Bàn?"

Mục Ngạo Thiết gật đầu "Ừ" một tiếng.

Dữu Khánh không hiểu, hỏi: "Đánh hắn làm gì? Nếu hắn dám ngông cuồng, ngươi lấy ra một chút chi tiết về hắn hù một chút không phải được rồi sao, cần gì phải động thủ? Hắn động thủ trước với ngươi à?"

Trong thư Thanh Nha cũng đã dặn dò, dù sao cũng là người của Lương gia, đánh chó còn phải nhìn chủ nhân, có thể động miệng giải quyết thì tận lực tránh đừng động thủ, vậy mới tốt.

Hắn đưa thư cho Mục Ngạo Thiết xem, là để cho Mục Ngạo Thiết nắm rõ nội dung, dễ có phương pháp ứng đối, tránh bị thiệt thòi, cũng là để tránh làm lớn chuyện, mà không phải là để tiện lợi đi đánh con cháu của Lương gia.

Đương nhiên, với hắn mà nói, nếu như bị tấn công rồi hoàn thủ thì lại là chuyện khác, trời sụp xuống cũng phải chống.

Mục Ngạo Thiết trầm mặc một hồi, sau đó bình thản nói: "Hắn động thủ trước đùa giỡn Liên Ngư, ta không thể đứng nhìn."

"Ngươi…" Dữu Khánh trợn tròn mắt, không biết nên nói gì với y, cuối cùng chỉ có thể thở dài nói: "Cũng được, nếu nhìn thấy Liên Ngư bị đùa giỡn mà không quan tâm tới, quả thực cũng không thể nào nói nổi, cũng không tiện mở miệng nói Liên Ngư làm việc, là phải ra dáng một người đàn ông. Vậy, đánh tên Lương Bàn kia không quá nặng chứ?"

Mục Ngạo Thiết suy nghĩ một chút, "Hẳn là không có vấn đề, có thể gãy chút xương sườn."

"Ai." Dữu Khánh lắc đầu: "Dù sao khởi nguồn việc này là vì Liên Ngư, Liên Ngư phải giải quyết việc này. Ngươi đã nói cho Liên Ngư biết tình huống của Lương Bàn chưa?"

Mục Ngạo Thiết cúi đầu rũ mắt nói: "Chưa."

Dữu Khánh sửng sốt, còn tưởng rằng mình nghe lầm, dần dần trợn tròn mắt, "Chuyện quỷ gì vậy? Nếu ngươi không nói ra, đừng nói là Liên Ngư, ngay cả là Nhiếp Nhật Phục cũng không dám đắc tội Lương Bàn. Việc này ngươi không để cho Liên Ngư đi giải quyết, muốn tự mình gánh hay sao?"

Mục Ngạo Thiết lôi lí do thoái thác mà mình đã nghĩ ra trên đường trở về phòng, "Ta cảm thấy, tạm thời không nên tiết lộ tình huống của Lương Bàn ra ngoài sẽ tốt hơn. Gia thế bối cảnh của gã có thể

khiến Nhiếp Nhật Phục e ngại, tự nhiên cũng có thể khiến những bang phái khác tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' e sợ."

Khi nghe được những lời này, mắt Dữu Khánh sáng lên, trong nháy mắt liền hiểu được ý nghĩa trong lời nói này, nếu nắm được lá bài tẩy Lương Bàn này, lợi dụng tốt tính cách của Lương Bàn, sẽ có tác dụng trấn áp đối với những bang phái khác tham gia cạnh tranh, đó chắc chắn là một trợ lực lớn, không chừng còn có thể khiến các bang phái khác trực tiếp nhường ra.

Ngay sau đó ý nghĩ xoay chuyển, hắn lại có phần nghi ngờ quan sát Mục Ngạo Thiết một vòng từ trên xuống dưới, bụng dạ đột nhiên toát ra này của lão Cửu khiến hắn vô cùng ngạc nhiên, hắn luôn cảm thấy có điểm nào đó không thích hợp, có chút là lạ.

Nhưng đó quả thực là một ý kiến hay, hắn liền hỏi: "Lương Bàn đâu?"

Mục Ngạo Thiết: "Chạy khỏi phòng của Liên Ngư rồi, không biết đã đi đâu."

Dữu Khánh vuốt vuốt, vặn vặn chút ria mép của mình, "Tên đó chắc hẳn nuốt không nổi cơn tức này, không biết sẽ làm ra chuyện gì, chuyện khác thì không sợ, chúng ta nắm bắt khuyết điểm của gã, chỉ sợ gã chạy đến khiếu nại với 'Cống Sơn đường'. Một khi dẫn tới nhân mã của phủ Thành chủ tới bắt người, chỉ mong Liên Ngư có thể nhìn tại việc ngươi làm anh hùng cứu mỹ nhân mà giải quyết giúp ngươi."

Cũng không phải quá lo lắng, dù sao bọn hắn nắm bắt được khuyết điểm của Lương Bàn, đến bước đó rồi tính tiếp.

Nhìn thấy hắn bình tĩnh ung dung đối mặt vấn đề, Mục Ngạo Thiết cũng yên tâm hơn không ít, "Hi vọng Thanh Nha nói không sai, chỉ cần không rước người của Lương gia tới là được."

Dữu Khánh hừ một tiếng, "Nếu Thanh Nha nói xằng nói bậy trong thư, người của Lương gia có tới thì ngươi cứ đẩy hết trách nhiệm lên người của y là được. Chúng ta biết rõ người phía sau y, y cần phải chịu trách nhiệm."

Cảm thấy Thanh Nha không đến mức cố ý hại bọn mình, hắn quay người, áp sát vào hỏi, "Nói chính sự, về việc hỗ trợ tỷ thí, Liên Ngư nói thế nào?"

Vẻ mặt đầy kỳ vọng, rất mong chờ, nếu một bên có được Liên Ngư trợ giúp, một bên lại có thể lợi dụng Lương Bàn trấn áp các bang phái tham gia khác, vậy thì bọn hắn nắm chắc Đồng Tước hồ.

Mục Ngạo Thiết nghiêm nghị nói: "Vừa đến liền gặp phải chuyện Lương Bàn phi lễ Liên Ngư, sự việc xảy ra đột ngột, chưa kịp nói, tình huống sau đó cũng không thích hợp nhắc tới."

"Như vậy a…" Dữu Khánh sờ sờ chút râu ria cúi đầu lẩm bẩm, suy nghĩ thấy cũng phải, hắn chép miệng một cái, "Được rồi, chờ xử lý ổn thỏa xong chuyện ngươi đánh người rồi nói tiếp. Ngươi chờ ở đây đi, để ta ra ngoài dò xét tình hình."

Dứt lời liền muốn rời đi.

Mục Ngạo Thiết lại đưa tay chặn hắn lại, "Còn có một chuyện."

"Chuyện gì? Ngươi có thể nói luôn một lần hay không chứ?"

"Liên Ngư có vẻ cũng rất chú trọng văn chương, khi tranh chấp với Lương Bàn thì có nói đến một chuyện, nàng nói rằng Lương Bàn đã đồng ý giúp nàng tìm Thám Hoa lang viết lại một tấm chiêu bài cho khách sạn, nhưng mãi mà không thực hiện được, có lẽ là vì chúng ta rời nhà, người của Lương Bàn phái đến không thể tìm được chúng ta. Liên Ngư dường như vẫn luôn lấy việc này làm cớ để từ chối gã."

Thấy y có vẻ điểm đến thì dừng, Dữu Khánh mặt không biểu cảm hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Ta thấy vậy, tự nhiên là ra mặt giúp Liên Ngư, đảm bảo có thể giúp nàng kiếm được thư pháp lưu niệm của Thám Hoa lang."

"Sau đó thì sao?"

"Chỉ là chuyện viết mấy chữ mà thôi, ngươi viết một cái là xong."

"Ngươi, con mẹ nó, có bệnh sao, muốn viết, tự ngươi viết đi, đừng làm phiền ta." Dữu Khánh vung tay hất cánh tay y ra, sải bước rời đi.

Nào ngờ Mục Ngạo Thiết lại đưa tay chụp lấy cổ áo hắn, cứ vậy mà kéo hắn lôi trở về, "Chỉ là chuyện viết mấy chữ vụn vặt mà thôi, đưa ra ngoài cũng chưa chắc có người nhận biết. Nơi đây có sẵn giấy và bút mực, chỉ là viết mấy chữ. Ta đã hứa rồi, nếu làm không được, còn làm sao mở miệng nhờ người ta hỗ trợ?"

Dữu Khánh lắc đầu vùng vẫy, hất cánh tay, xoay người tránh thoát bị lôi kéo, phun nước bọt vào mặt Mục Ngạo Thiết, "ĐÁnh rắm gì vậy chứ, ngươi hứa hẹn lung tung làm gì? Ngươi không biết chúng ta đi đến đâu đều rất dễ dàng bị người khác theo dõi hay sao? Còn giúp nàng viết chiêu bài. Ngươi có tin hay không, chỉ cần chiêu bài vừa được treo lên, liền có khả năng rước tới một đám thần thần quỷ quỷ kia. Đầu óc ngươi bị nước vào à?"

Hắn đưa tay đẩy Mục Ngạo Thiết ra, tiếp tục bước đi.

Nhìn thấy hắn đã đi đến cửa vào, Mục Ngạo Thiết vẻ mặt đấu tranh tư tưởng rồi đột nhiên thốt ra một câu, "Nói cái giá đi!"

Dữu Khánh lập tức dừng bước, bàn tay đưa tới trước chuẩn bị mở cửa cũng cứng lại, mấy ngón tay động đậy.

Chương 819: Trả thù

Có người nói, gây ra mối đe dọa lớn nhất thường không phải là địch nhân, mà chính là người bên mình.

Có một số thời điểm, lý lẽ này tương đối chính xác.

Ví dụ như hiện tại, hắn đứng nhìn cửa, giống như muốn nhìn xuyên qua cánh cửa vậy, mà một người khác ở bên trong thì nhìn bóng lưng đứng yên đó, hai người cứ lặng im như vậy.

Nói một cách tương đối, phản ứng của Mục Ngạo Thiết không quá gượng ép, vẫn tương đối bình tĩnh, lẳng lặng chờ đợi.

Y cũng không muốn mất mặt trước mặt Liên Ngư, nếu y đã dám hứa với Liên Ngư rằng mình có thể nói Thám Hoa lang viết thư pháp lưu niệm, vậy thì tự nhiên y có mức độ nắm chắc nhất định.

Đương nhiên, y cũng biết rõ lão Thập Ngũ cực kỳ phản cảm với việc dùng danh nghĩa của A Sĩ Hành để viết lưu niệm, nhưng điều này cũng không gây trở ngại việc y hứa hẹn với Liên Ngư.

Bàn tay vươn tới cửa của Dữu Khánh cuối cùng chậm rãi thả xuống, sau đó hắn xoay người, không nhanh không chậm đi trở về, đứng tại trước mặt Mục Ngạo Thiết, vẻ mặt chua xót dốc lòng tâm sự, "Ta biết các ngươi luôn có sự hiểu lầm với ta, luôn cho rằng ta thích tiền. Đương nhiên, có ai mà không thích tiền cơ chứ, chúng ta đều là người nghèo cho đến đây, tự nhiên là không mong muốn gặp cảnh khốn cùng.

Nhưng các ngươi thật sự đã hiểu lầm ta. Hãy nghĩ tới hồi đó, ta hoàn toàn không có tiền, nhưng vẫn có thể quyên hết tất cả hơn mười vạn lượng bạc cho nạn dân, dốc túi cứu nạn a, chuyện đó mọi người đều biết chứ. Ta như vậy, có thể là người tham tài sao? Bây giờ, ta nói chuyện chính sự với ngươi, ngươi lại nói chuyện tiền bạc với ta. Nói thật, lão Cửu, ngươi thật sự khiến ta đau lòng, rất đau lòng a lão Cửu. Ngươi có hiểu không?"

Mục Ngạo Thiết vội gật đầu an ủi: "Ta không phải có ý đó, ta chỉ là muốn thương lượng với ngươi. Không lâu trước, ngươi mới vung ra ngoài một nghìn vạn, làm sao có thể đặt nặng món tiền nhỏ này."

Dữu Khánh gật đầu lia lịa, có vẻ vui mừng, tựa như muốn nói ngươi có thể hiểu được là rất tốt, sau đó hắn kéo cánh tay Mục Ngạo Thiết, chủ động kéo y cùng ngồi xuống ghế, thể hiện không nên gấp gáp, chúng ta ngồi xuống chậm rãi nói chuyện.

Sau khi cùng nhau ngồi xuống, Dữu Khánh lại than thở: "Có thể hiểu được tâm tình của ngươi. Lão Cửu ngươi là người đàn ông có cốt khí, huống chi còn là một đêm phu thê trăm ngày ân ái, ta có thể hiểu được việc ngươi muốn giúp người ta. Nhưng ngươi phải rõ ràng, treo chiêu bài ra ngoài sẽ rước tới những kẻ không nên đụng tới, sẽ rất phiền phức, đây thực sự thật không phải chuyện tiền bạc."

Mục Ngạo Thiết lại gật đầu, thành khẩn thừa nhận, "Ta hiểu, ngươi dù sao cũng là người từng kiếm được mấy trăm triệu, không quan tâm khoản tiền ít ỏi này, là ta nhất thời nói không chọn lời, ngươi không nên để ở trong lòng."

Khung cảnh nhã nhặn khiêm nhường này giữa các sư huynh đệ bọn hắn là cực kỳ hiếm thấy.

Dữu Khánh hai tay vỗ đùi, xoa tới xoa lui một hồi, rồi lắc đầu thở dài, "Đúng là một đêm phu thê trăm ngày ân ái, nhưng cũng không thể mê muội đầu óc nha. Lão Cửu, bộ dạng của ngươi như vậy khiến ta rất lo lắng. Ngươi nói đi, trên tay ngươi mới có một chút tiền, đầu óc ngươi đã mê muội như vậy, lại còn sinh ra xúc động, khoản tiền đó nói không chừng còn sẽ mất hết?

Ngươi cũng đã biết tình hình hiện tại của chúng ta, trong túi rất eo hẹp, làm việc là phải dùng tới tiền a, nhất là tại trong Khối Lũy thành này thứ gì cũng đắt quá mức, không cầm chút tiền trong tay là không thể được. Không bằng như vậy đi, ngươi tạm thời giao hết tiền của ngươi cho ta giữ. Ngươi yên tâm, ngươi cần tiêu pha, ta cũng không keo kiệt, tuyệt đối không bạc đãi ngươi."

Đang một mực duy trì thái độ khiêm tốn, Mục Ngạo Thiết dần dần nhướng mày lên, có ý gì? Y xem như đã nghe rõ rồi, tên này muốn moi rỗng túi mình, muốn cuốn sạch số tiền trong túi mình đi, việc này làm sao có thể được, một bức chữ tầm phào giá trị được mấy đồng chứ?

Nhưng mà đang có việc cầu người ta, y cũng không tiện phát tác.

Đương nhiên, y cũng không muốn vòng vo, nói thẳng: "Ta biết chữ của ngươi với danh nghĩa A Sĩ Hành là có thể đáng giá một số tiền, nghe nói một bức chữ có thể bán hai ba vạn, việc này ta nghe ngươi khoe khoang không biết bao nhiêu lần, lỗ tai nghe riết đã thành vết chai. Ta sẽ không tính toán chi li nhiều với ngươi, viết chiêu bài cho khách sạn này, ta đưa ngươi năm vạn."

"Năm vạn?" Dữu Khánh từ từ đứng lên, giống như con mèo bị đạp đuôi, "Ngươi có biết bức chữ ta viết cho nhà hàng của Diệp Điểm Điểm có ý nghĩa thế nào hay không hả, sinh ý thịnh vượng, làm ăn phát đạt, năm vạn? Ngươi đuổi ăn mày sao chứ? Ngươi không có nhìn xem đây là nơi nào? Năm vạn lượng không đủ chi phí ra vào thành được mấy lần."

Vì bảo vệ tài sản riêng tư của mình, phản ứng của Mục Ngạo Thiết có chút kịch liệt, y cũng đứng lên, phản bác: " 'Nhân gian hảo' là không tệ, ngươi còn có thể viết ra những chữ có hiệu quả như bức đó sao? Ngươi cũng không thể sao chép chữ 'Nhân gian hảo' đó a. Ta không muốn đồ sao chép."

Dữu Khánh vỗ ngực, "Lời vô dụng, ta cần phải sao chép ư? Ngươi không nhìn xem lão tử là ai, nếu ta thật sự cởi kiếm cầm bút, đó chính là tài tử đệ nhất thiên hạ. Ngươi cho rằng người trong thiên hạ đều có mắt không tròng hô hét chơi đùa thôi sao?"

Mục Ngạo Thiết chất vấn: "Giống như bức thư pháp lưu niệm ngươi viết cho tiểu hồ ly tinh tại Ảo Vọng sao?"

"…" Dữu Khánh lập tức nghẹn lời, bức chữ đó hình như đến nay vẫn không có danh tiếng gì, cú thọc sườn này thật là đau, hắn lập tức sốc lại tinh thần, phản bác, "Làm sao có thể giống nhau được? Viết cho cô ta chính là không muốn phô trương, ngay từ đầu ta đã không để tâm tới. Còn ngươi đã bỏ tiền ra, ta há có thể sơ sài qua loa!"

Mục Ngạo Thiết cũng muốn đưa đồ tốt cho Liên Ngư, không muốn qua loa sơ sài, nghe hắn nói như thế, quả thực là sợ đưa ít sẽ bị lừa bịp, lão Thập Ngũ rất có thể làm ra chuyện như vậy, lúc này trầm giọng nói: "Được, viết một bức tốt cho ta, ta đưa ngươi mười vạn."

"Mười vạn? Còn muốn tốt?" Dữu Khánh phì cười hỏi ngược lại, như thể nghe được chuyền gì đó cực kỳ buồn cười, "Tại bên ngoài, ta tùy tiện viết một chút là có thể bán hai ba vạn một bức. Viết một bức cũng là viết, viết mấy bức cũng là viết, còn không cần phải tốn công suy nghĩ nhiều. Nếu thật sự đã sẵn sàng động bút, viết cho ai mà không phải là viết, để kiếm mười vạn lượng, ta đáng giá phá quy củ của mình sao, còn bị ngươi vặn vẹo trách móc? Ngươi thích tìm người nào viết thì tìm đi, lão tử không hầu hạ nổi."

Lời này không phải chỉ là nói mà thôi, dứt lời liền tức giận rời đi.

Gò má Mục Ngạo Thiết căng thẳng, cắn răng nói: "Hai mươi vạn lượng! Chỉ có giá này thôi, không có nhiều hơn. Ta không phải cái động không đáy để ngươi lừa bịp, không phải ngươi thích bao nhiêu cũng được."

Dữu Khánh không chút do dự xoay người quay trở lại, đứng tại trước mặt y, đưa tay tới trước: "Đưa tiền trước."

Hắn hiểu quá rõ tính cách của vị sư huynh này, đó là một kẻ cứng đầu ương bướng, một khi đã gào lên, đó chính là thà chết không cong, biết rõ giá này đã đến giới hạn rồi.

Mục Ngạo Thiết do dự một chút, cảnh cáo: "Ta nói trước, phải viết tốt, không thể tùy tiện lừa gạt."

Dữu Khánh không kiên nhẫn, ngoắc ngoắc tay, "Tài hoa của ta là mọi người đều biết, ngươi không đọc được mấy cuốn sách, biết cái gì. Cứ yên tâm bỏ tiền ra là được, làm gì đánh rắm nhiều như vậy."

Mục Ngạo Thiết suy nghĩ một chút, không sợ hắn quỵt nợ, đối với người bên mình, lão Thập Ngũ vẫn là có uy tín lấy tiền làm việc, trừ khi về sau không muốn kết nhóm với nhau nữa. Y liền lấy ngân phiếu trong người ra, đếm hai mươi vạn, rút ra.

Vuốt vuốt ria mép chờ cầm tiền vào tay, Dữu Khánh cười tươi như hoa.

Nhìn bộ dạng hắn nhét tiền vào trong người, Mục Ngạo Thiết khó nhịn lời bất mãn, "Xé tờ giấy, tùy tiện quẹt quẹt mấy chữ liền được hai mươi vạn. Kiếm tiền dễ dàng như vậy, hài lòng a?"

Dữu Khánh quả thực vui vẻ về điều này, miệng cười ha hả nói: "Lão Cửu, ngươi nói như vậy là không đúng rồi. Chúng ta, ai cũng biết nhau nha. Hồi đó, khi các ngươi tung tăng chơi đùa khắp núi, ta phải làm gì? Lão nhân xách gậy đánh, ép ta viết a, ép ta học nha. Ta có thể kiếm được khoản tiền này, đó cũng là nhờ trước đây chịu cực chịu khổ, trải qua một quá trình tích lũy chăm học khổ luyện lâu dài. Hơn nữa, nếu ngươi không hài lòng, có thể tìm người khác viết a, ta không có ép ngươi."

Mục Ngạo Thiết: "Đừng nói nhảm, viết đi."

Cất tiền xong, Dữu Khánh lắc đầu nói: "Bây giờ chưa thể viết cho ngươi. Hôm nay ngươi cầm đưa tới thì tính là chuyện gì chứ. Ngươi thật sự muốn vì một nữ nhân mà không quan tâm tới sự chết sống của mọi người sao? Ngươi yên tâm đi, nếu ta đã đồng ý thu tiền, ta sẽ không quỵt nợ. Chờ đến khi phía chúng ta không còn lo lắng gì nữa, ngươi hãy đưa cho nàng ta. Như vậy ngươi cũng không có thất hứa."

Mục Ngạo Thiết trầm mặc, cảm thấy có lý, rồi bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, nếu đã có cách ứng đối đơn giản như vậy, còn cần gì phải

bỏ ra hai mươi vạn, cho dù mình bỏ ra mười vạn lượng, lão Thập Ngũ cũng sẽ nhận làm.

Khi y nhận ra mình có thể đã bị Dữu Khánh lừa thì đã muộn rồi, đã đồng ý và đã đưa tiền cho hắn, làm sao có thể lấy lại được.

Đến khi y nhận ra thì Dữu Khánh đã cất kỹ tiền, chuồn lẹ rồi.

Đi ra khỏi cửa, Dữu Khánh tươi cười hớn hở và cũng nhịn không được cảm khái, hắn quá rõ ràng tính cách của mấy sư huynh đệ, có thể khiến cho lão Cửu bỏ ra nhiều tiền như vậy, có lẽ đã thật sự động lòng với Liên Ngư kia rồi.

Không nói tới cái gì mà kẻ trong cuộc thì mê kẻ bên ngoài thì tỉnh, hắn là cảm thấy lão Cửu và Liên Ngư không thích hợp. Việc Liên Ngư là tình nhân của người khác chỉ là một lí do không thích hợp, theo hắn, thậm chí còn không thích hợp bằng Thiết Diệu Thanh lúc trước.

Nguyên nhân cũng đơn giản, Thiết Diệu Thanh không quá sung túc như thế này, Liên Ngư thực sự là đầy rẫy phú quý. Loại nữ nhân quá quen với cuộc sống xa hoa này thật sự có thể chung sống với lão Cửu, loại người thường này lật ngón tay đếm tiền sống qua ngày sao?

Từ tiết kiệm dễ nhập cuộc sống xa hoa, từ xa hoa rơi vào đạm bạc, điều này mọi người đều biết như thế nào.

Chỉ là, hắn không rõ vì sao Liên Ngư nhanh như vậy lại trao thân cho lão Cửu, hỏi lão Cửu về chuyện này cũng không biết được rõ ràng lắm, lão đại có cảm xúc và ý nghĩ của riêng mình, hắn cũng không có cách nào với sự cứng đầu của Mục Ngạo Thiết.

Đột nhiên, phía dưới loáng thoáng có động tĩnh hỗn loạn truyền lên, Dữu Khánh phục hồi lại tinh thần, nhận thấy được phía dưới có khả năng xảy ra chuyện gì đó, hắn nhanh chóng lên thang dây chạy xuống dưới.

Khi hộp dây thừng vững vàng hạ đến nơi, mới mới bước ra, hắn liền nhìn thấy một chiếc hộp dây thừng khác cũng hạ xuống, người ở bên trong chính là Hổ Nữ.

Động tĩnh phát ra tại phía cửa vào khách sạn, hai người một trước một sau đi ra.

Tại cửa vào khách sạn tụ tập không ít người, có cả Lương Bàn, người lúc trước bị đánh một trận, có lẽ là vì bận tâm tới mặt mũi của mình, gã giấu thân thể dính đầy vết máu trong một chiếc áo choàng.

Bang chủ Ngụy Ước của Trấn Sơn bang cũng có mặt, và có cả một đám nhân viên của Trấn Sơn bang, đang ngăn chặn trước sau khách sạn.

Bọn họ là do Lương Bàn đưa tới hỗ trợ, ý định ban đầu của Lương Bàn là để cho người của Trấn Sơn bang trực tiếp bắt lấy Mục Ngạo Thiết tại trong khách sạn. Nhưng Ngụy Ước làm sao dám làm việc lỗ mãng tại trong khách sạn Thạch Tâm cư này, nói chặn tại trước cửa phòng Mục Ngạo Thiết cũng không dám, chỉ dám thủ tại bên ngoài khách sạn, tránh để cho người bỏ chạy.

Sắc mặt Ngụy Ước không được tốt lắm, y tự nhiên đã hỏi thăm Lương Bàn vì sao lại bị đánh, khi biết được tên này vậy mà chạy đến cưỡng ép ngả bài với Liên Ngư, y tức giận đến mức thiếu một chút tát cho tên ngu xuẩn này một bạt tai, tên này đầu óc vào bao nhiêu nước mới có thể làm ra loại chuyện này?

Vì sao phải hao tổn tâm cơ sử dụng "Mỹ nam kế"? Không phải vì để cho Liên Ngư tình nguyện sao, nếu người ta không tình nguyện, cho dù ngươi có cưỡng hiếp người ta thì có được tác dụng gì?

Y đã nhiều lần lặp đi lặp lại nhắc nhở tên ngu xuẩn này, sở dĩ phải quanh co lòng vòng là bởi vì dùng thân phận và bối cảnh của Lương gia tạo áp lực, lừa gạt lấy Đồng Tước hồ không phải cách ổn thỏa, ai dám đảm bảo trong ba năm chấp chưởng Đồng Tước hồ, Nhiếp Nhật Phục có thể không nhìn thấu tình huống của Lương Bàn?

Việc này chắc chắn là không thể đảm bảo được, sau việc Nhiếp Nhật Phục tất nhiên sẽ nâng cao mức độ quan tâm tới Lương Bàn, khả năng bị lộ tẩy rất lớn. Cho nên mới phải làm như vậy, nếu không, một khi sự việc lộ ra, Lương Bàn có khả năng không bị gì, nhưng Nhiếp Nhật Phục nhất định sẽ chơi đùa chết Ngụy Ước y.

Vì vậy, y không muốn tại trong Khối Lũy thành làm ra chuyện như trước mắt, không muốn để cho người khác cảm thấy giữa y và Lương Bàn có giao tình sâu sắc, nhưng Lương Bàn đã bị đánh cho nổi cơn điên, nhất quyết muốn trả thù, nếu như ngay cả việc này cũng không giúp, người ta sẽ bỏ gánh không làm nữa.

Thấy tên này trong lúc nhất thời là không bình tĩnh lại được, Ngụy Ước không thể không cắn răng giúp đỡ một chút.

Không còn cách nào, "Mỹ nam kế" đã thất bại rồi, chỉ còn có thể lợi dụng thân phận của Lương Bàn cản tay mấy bang phái khác trong quá trình cạnh tranh Đồng Tước hồ.

Ngoại trừ đám người bọn họ ra, còn có một đám Bạch y nhân chặn trước cửa vào, là nhân viên Vệ đội duy trì trật tự Khối Lũy thành của phủ Thành chủ, nam tử cầm đầu chính là Kỳ Nguyệt Lang, Chưởng môn nhân của Cống Sơn đường.

Cũng là do Lương Bàn kéo tới, Ngụy Ước không chịu hỗ trợ xả giận, Lương Bàn đành phải chạy đến Cống Sơn đường "Đánh trống minh oan" .

Có thể kinh động tới Chưởng môn nhân của Cống Sơn đường, tự nhiên là vì gã lấy ra gia thế bối cảnh Lương gia để tạo áp lực.

Tuy nhiên, hiện tại cho dù có Chưởng môn nhân của Cống Sơn đường đích thân tới đây, cũng không thể tùy tiện tiến vào cửa Thạch Tâm cư, đã bị nhân viên khách sạn chặn lại, yêu cầu chờ thông báo.

Điều này cũng xem như là một chiêu bài của Thạch Tâm cư, người ở tại nơi này ít nhất sẽ không dễ dàng bị quấy rầy.

Kỳ Nguyệt Lang cũng coi như bình tĩnh, đứng tại cửa vào khách sạn lẳng lặng chờ đợi ngay trước mắt bao người, không còn cách nào khác, mọi người đều biết được thân phận lão bản nương nơi này, y cũng không thể tự tiện xông vào như những nơi bình thường khác, có một số quy củ là không có hiệu quả với một số người.

Dần dần ở xung quanh tụ tập đông dần một đám người xem náo nhiệt.

Vừa bước ra khỏi khách sạn, nhìn thấy người của Cống Sơn đường đã tới, Dữu Khánh liền biết chuyện không muốn nhìn thấy nhất đã xảy ra.

Chương 820: Lương Bàn nổi giận (1)

Đây chính là Thạch Tâm cư, dám ngăn cản người của Cống Sơn đường, hơn nữa còn là Chưởng môn nhân của Cống Sơn đường, người đi đường tụ tập xem náo nhiệt thì thầm to nhỏ bàn tán với nhau.

Các nhân viên chắn tại cửa khách sạn bỗng nhiên tránh ra, Hổ Nữ từ trong đi ra, liếc mắt nhìn Lương Bàn giấu mình tại trong chiếc áo choàng, cô ta đi xuống đây tự nhiên là vì nghe được người dưới bẩm báo, biết là do vị này làm ra.

Tạm không quan tâm tới Lương Bàn như thế nào, cô ta trước tiên đi xuống bậc cấp khom người chào Kỳ Nguyệt Lang, "Các nhân viên vô lễ, mong chưởng môn nhân chớ trách. Lão bản nương cho mời Kỳ chưởng môn." Cô ta đưa tay mời.

Kỳ Nguyệt Lang gật gật đầu, đi theo cô ta.

Những nhân viên khác của Cống Sơn đường cũng muốn đi theo vào, nhưng lại đột nhiên bị Hổ Nữ xoay người lại lạnh lùng trừng mắt đưa

tay ngăn cản, cho thấy không để cho bọn họ đi vào, vẫn là câu nói kia, Thạch Tâm cư không phải là nơi ai muốn tra xét là có thể tra xét.

Kỳ Nguyệt Lang dừng bước quay đầu lại, hơi cau mày.

Hổ Nữ lập tức lại thay đổi vẻ mặt khác, dáng vẻ nhận lỗi, nói: "Kỳ chưởng môn, nơi ở của lão bản nương, một đám nam nhân ra ra vào vào không hay lắm."

Kỳ Nguyệt Lang hơi chút trầm mặc, rồi gật đầu ra hiệu với thủ hạ, vì vậy một đám người liền thối lui.

Lương Bàn cũng đi vào theo, gã là khách của khách sạn, đám nhân viên không thể ngăn cản gã, bọn họ bắt đầu sơ tán đám người vây kín bên ngoài, ít nhất cũng khiến đám người rời xa cửa khách sạn một chút, vây kín trước cửa như vậy khách sạn không thể làm ăn.

Ngụy Ước thật sự sợ tên Lương Bàn này làm xằng làm bậy, nên cũng nhanh chóng đi theo.

Dữu Khánh ở bên trong, đứng tại một bên đại sảnh thờ ơ quan sát, bình tĩnh nhìn xem diễn biến tình hình.

Ở bên trong đại sảnh, một vị khách trọ tên là Thường Cam đang quan sát khắp nơi, ánh mắt chợt ngừng lại bên ngoài khách sạn, giống như nhìn vào một người khoác áo choàng đen, vừa rồi, trong khoảnh khắc người khoác áo choàng đen kia ngẩng đầu lên, gã ta nhìn thấy được khuôn mặt của đối phương, và đối phương cũng nhìn thấy được gã, sau đó vành nón lại nhanh chóng hạ thấp xuống.

Thường Cam lập tức đi ra khách sạn, sau đó người khoác áo choàng đen cũng xoay người rời đi, mỗi người đi một hướng.

Không bao lâu sau, hai người chạm mặt nhau tại một ngóc ngách, người khoác áo choàng không phải ai khác, chính là bang chủ Đoạn Vân Du của Phi Ưng bang, còn Thường Cam là người phụ trách tổ

ba người mà y phái tới Thạch Tâm cư theo dõi tình hình sư huynh đệ Dữu Khánh.

Nơi đây không thích hợp gặp mặt lâu, Thường Cam nhanh chóng báo cáo tình hình, "Lúc trước Trương Tùy và Lương Bàn cùng tiến vào trong phòng của Liên Ngư, sau đó không lâu hình như có động tĩnh đánh nhau, rồi Lương Bàn đi ra với thân thể dính máu. Không biết được đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Tuy nhiên, vừa rồi khi người của Cống Sơn đường và Lương Bàn muốn xông vào khách sạn nhưng bị chặn lại thì nghe được họ nói là tới bắt Trương Tùy. Điều này cho thấy, hẳn là Lương Bàn bị Trương Tùy đánh."

Đoạn Vân Du: "Lương Bàn cũng có tình ý đối với lão bản nương kia, nói không chừng, hai người là động thủ tranh giành tình nhân. Tình hình Chu Khánh và Trương Tùy như thế nào?"

Thường Cam hơi giật mình, lập tức nhận thấy được việc bang chủ xuất hiện tại bên ngoài khách sạn không phải là ngẫu nhiên, mà là nhận được tin Lương Bàn xảy ra chuyện mới chạy đến đây nhìn xem tình hình. Lúc này gã nhớ lại lần trước khi báo cáo tình hình thì bang chủ bảo gã không cần lo cho Lương Bàn, nói là tự mình có suy tính, bây giờ nhận ra rằng bang chủ chắc đã phái người khác chuyên theo dõi Lương Bàn.

Gã nghĩ về việc bên mình có ba người ở trong khách sạn, thêm một người khác được phái tới nữa, chi phí ở trong khách sạn một ngày không phải con số nhỏ, từ đó có thể thấy được rằng bang chủ không tiếc dốc vốn liếng cho hành động lần này.

Suy nghĩ xoay chuyển, gã ta vội vàng trả lời, "Hiện nay, Trương Tùy núp lại trong phòng không ra ngoài. Chu Khánh đang tại đại sảnh khách sạn quan sát tình hình."

Đoạn Vân Du nhíu mày, "Tên Trương Tùy đó có chút vô nghĩa, đi ra làm đại sự vậy mà lại vì một nữ nhân mà đánh con cháu của Lương gia Ảo Vọng. Lúc trước có người thường nói bọn hắn hành động tùy hứng, lần này ta xem như đã kiến thức được rồi. Hi vọng lão bản

nương đó có thể giải quyết êm xuôi sự việc, nếu không, việc này có phần phiền phức."

Y phải đích thân chạy tới bên ngoài khách sạn để xem xét, thực sự là vì có phần nổi giận, y phí nhiều tâm lực như vậy để bố cục, kết quả "Quân cờ" ở trong cục lại cùng con cháu của Lương gia Ảo Vọng đấu với nhau, phải uống mấy thùng nước tiểu mới có thể làm ra được chuyện không hiểu nổi như thế, không hề biết phân biệt nặng nhẹ chút nào, Lương gia há là dễ chọc vậy sao?

Lương gia mà nhúng tay vào, "Quân cờ" lập tức xong đời, thế cục mà y hao hết tâm lực bố trí ra cũng tiêu đời, thử hỏi y làm sao có thể không nổi giận.

Thường Cam cũng thở dài, "Hiện nay, chỉ có thể nhìn xem vị lão bản nương kia có muốn bảo vệ bọn hắn hay không, nếu không, cho dù bọn hắn muốn chạy trốn cũng trốn không thoát. Lương Bàn đã nhờ người của Trấn Sơn bang bao vây trước sau khách sạn rồi, với thân phận và bối cảnh của hắn, muốn tìm thêm năm sáu bảy tám nhóm người hỗ trợ cũng không có vấn đề."

Đoạn Vân Du giấu khuôn mặt âm trầm dưới chiếc mũ trùm của áo choàng, hơi lắc đầu, "Lão bản nương có muốn bảo vệ, cũng chỉ có thể bảo vệ nhất thời, mặt mũi của Lương gia Ảo Vọng đâu có thể dễ bị đánh như vậy, mãi mãi không ra khách sạn, không ra khỏi Khối Lũy thành sao? Chỉ cần Lương Bàn nuốt không nổi cơn tức này, không chỉ có lão bản nương không bảo vệ được mà ngay cả là Nhiếp Nhật Phục cũng không thể. Vị lão bản nương kia tốt nhất là có thể làm cho Lương Bàn bớt giận đối với tên Trương Tùy đó…"

Nói đến đây, y nhịn không được thốt ra một câu mắng, "Mẹ nó, một khi không dàn xếp được ổn thỏa, e rằng chúng ta còn phải nghĩ cách đổ vỏ cho bọn hắn."

Căn phòng của Liên Ngư tạm thời bỏ trống, xảy ra chuyện như vậy, vách tường bị phá hư, ngoài việc phải dọn dẹp, còn phải cần thợ xây thực hiện sửa chữa căn phòng.

Trong khách sạn đương nhiên không thiếu phòng dành cho lão bản nương, Kỳ Nguyệt Lang gặp được Liên Ngư tại một căn phòng.

Vừa gặp mặt, Kỳ Nguyệt Lang mới lịch sự hành lễ chào, Liên Ngư đã hùng hổ dọa người đặt câu hỏi, "Ngươi hưng sư động chúng như vậy là có ý gì?"

Kỳ Nguyệt Lang khách khí đáp: "Lão bản nương thứ lỗi, Lương Bàn dù sao cũng là con cháu của Lương gia Ảo Vọng, hắn nói mình bị người đánh, nếu như không xử lý, e rằng gây ra hậu hoạn."

Liên Ngư đi qua đi lại trước mặt y, "Cho nên ngươi ngay cả chào hỏi cũng không làm, chưa biết rõ sự việc ra sao, liền tại trước mắt bao người trực tiếp dẫn người chặn kín trước cửa khách sạn của ta. Ngươi nói xem, bao nhiêu quý khách bỏ nhiều tiền vào đây ở nhìn việc này như thế nào? Khiến đám người ở bên ngoài nhìn thấy tận mắt việc này nghĩ thế nào? Việc này có khác gì đến đập chiêu bài khách sạn của ta?"

Kỳ Nguyệt Lang hơi khom người, có ý bồi tội, "Cũng không có nghiêm trọng như vậy. Nếu thật sự có người hành hung, mang kẻ hành hung đi là được rồi, không có liên quan gì đến khách sạn."

Liên Ngư dừng bước, hỏi y, "Đây là ý của Nhiếp Nhật Phục sao?"

Kỳ Nguyệt Lang lại hơi khom người, "Thành chủ đang bế quan tu luyện, vì vậy, tốt hơn hết là không quấy rầy ông ấy nếu không cần thiết."

Liên Ngư nhấc tay vén vén mái tóc dài buông xõa của mình, cười ha hả, "Đúng là có người đánh hắn, hơn nữa còn là đánh ngay trước mặt ta. Ngươi có biết vị sao tên Lương Bàn đó bị đòn không? Hổ Nữ, ngươi nói cho hắn biết."

"Vâng." Hổ Nữ đáp lời, rồi kể lại đại khái một đoạn sự việc xảy ra, chính là quá trình Lương Bàn hành động vô lễ với Liên Ngư.

Kỳ Nguyệt Lang nghe kể, mày nhíu chặt, khi Lương Bàn báo án thì tự nhiên là không có đề cập đến hành động không đúng của mình, điều này làm cho y cảm thấy sự việc có chút khó xử.

Nhìn thấy y như vậy, Liên Ngư hừ một tiếng, "Có người phi lễ ta, cũng có người đã cứu ta, bây giờ ác nhân đi kiện cáo trước, ngươi trở về nói cho Nhiếp Nhật Phục biết, để tự hắn nhìn mà làm. Ta dõi mắt mong chờ."

Kỳ Nguyệt Lang lần nữa hơi khom người, không có nói nhiều, mượn cửa sổ nơi này, trực tiếp phi thân ra ngoài Khối Lũy thành, bay lên trên.

Không còn cách nào khác, mặc dù Lương Bàn không được cho vào phòng, nhưng gã vẫn chờ tại bên ngoài, nếu nhìn thấy khẳng định sẽ ầm ĩ đòi giải thích. Y không thể làm chủ được việc này, phải gặp mặt thành chủ mới được.

Chương 821 Lương Bàn nổi giận (2)

Những người một mực lưu tâm động tĩnh trong ngoài khách sạn, kể cả Dữu Khánh ở trong đó, đợi đã lâu nhưng đều không thể nhìn thấy Kỳ Nguyệt Lang hiện thân, trái lại, họ nhìn thấy đám nhân mã Cống Sơn đường thủ tại bên ngoài khách sạn đột nhiên rút hết đi.

Thấy tình trạng này, Dữu Khánh thoáng thở phào nhẹ nhõm, hắn biết rằng mặt mũi của lão bản nương đã có hiệu quả, chỉ cần phía bên Nhiếp Nhật Phục không nhúng tay vào liền dễ làm, hắn không sợ Lương Bàn, bởi vì hắn nắm nhược điểm của Lương Bàn trong tay mình.

Giấu mình trong chiếc áo đứng ngoài khách sạn, Đoạn Vân Du nhìn thấy tận mắt cảnh này, sau đó lại nghe tai mắt từ trong đi ra báo cáo, y liền thở phào nhẹ nhõm, y còn chưa có bản lĩnh ảnh hưởng

được Cống Sơn đường, chỉ cần thế lực quản lý Khối Lũy thành không can thiệp vào là được, kế hoạch của y lại vượt qua một bước.

Đương nhiên, y cũng không quên căn dặn tai mắt của mình, "E rằng Lương Bàn sẽ không dễ dàng bỏ qua, hãy để mắt tới nhất cử nhất động của Lương Bàn."

Không còn cách nào khác, bố cục chính là như vậy, thỉnh thoảng y phải xuất thủ xem xét can thiệp, để tránh kế hoạch lệch khỏi phương hướng.

Về phần Lương Bàn, khẳng định là xù hết cả lông lên.

Khi gã biết được người của Cống Sơn đường không bắt hung thủ mà đã rút lui, Lương Bàn lập tức nổi giận, quả thực là lửa giận ngút trời, không vừa lòng không buông bỏ, kêu gào ầm ĩ tại trong khách sạn, nói cái gì mà dám đánh mặt mũi Lương gia Ảo Vọng.

Không ai dám đứng ra tiếp lấy những lời này của gã.

Ngụy Ước thực sự là chịu không nổi nữa, không còn cách nào khác, đành phải cưỡng ép kéo Lương Bàn về phòng của mình.

Đóng cửa phòng lại, sau đó kéo Lương Bàn vào phía bên trong, rồi bất chợt đưa tay bóp lấy cổ gã, đẩy Lương Bàn ép vào tường, trầm giọng trách mắng: "Ngươi điên rồi sao? La hét om sòm làm gì? Ngươi có thể biểu hiện ra đẳng cấp hơn chút hay không, có thể chừa chút thể diện cho Lương gia hay không chứ? Ngươi làm ầm ĩ lên cho tất cả mọi người đều biết, sau đó Lương gia lại không ra mặt cho ngươi, ta xem ngươi còn sĩ diện như thế nào.

Ta đã nói rồi, nếu muốn xả giận có thể làm âm thầm, nói ngươi đừng có đi kiện cáo với Cống Sơn đường, ngươi cứ muốn đi. Bây giờ đã thấy được chưa? Ngươi phi lễ nữ nhân của Nhiếp Nhật Phục, bị người cấp đánh, còn chạy đến chỗ Nhiếp Nhật Phục nói Nhiếp Nhật Phục ra mặt giúp ngươi, đầu óc ngươi nghĩ như thế nào chứ? Cho dù là gia chủ của Lương gia các ngươi đến đây, cũng không thể không

nói đạo lý như vậy nha? Người ta không đùa chết ngươi đã là cho Lương gia mặt mũi rồi, ngươi còn làm ầm ĩ cái quỷ gì chứ?”

Nói đến đây, y dường như tức giận chịu không nổi, “Rầm” một tiếng, vậy mà lại cho Lương Bàn ăn một quyền vào bụng.

Không muốn giận cũng không được, cứ tiếp tục bị tên chết tiệt này giày vò như vậy, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được giữa y và Lương Bàn có quan hệ không cạn, muốn giả vờ nịnh bợ tên nhóc con này cũng không thể giả vờ được, đến lúc đó làm sao còn có thể tiếp tục kế hoạch?

Y không biết đây là lần thứ mấy mình phải hối hận rồi, hối hận vì sao mình lại đi hợp tác với loại người như vậy.

Nhưng y đã đâm lao đành phải theo lao, kéo đi gần một nửa nhân mã của Sơn Hải bang để tự lập môn hộ, đã hứa hẹn một số thứ với các huynh đệ, nếu không thể thực hiện mà không có lí do chính đáng thì ổn được sao?

Người có đại danh lừng lẫy tại Thiên Tích sơn như y không giống với những người thông thường tới đây lăn lộn trong các bang phái. Y ở tại Thiên Tích sơn này thời gian đã quá lâu, làm gì còn có bí mật cơ bản gì nữa, là nhân sĩ phương nào hay tên thật gì gì đó, các loại chi tiết đã bị bộc lộ từ lâu.

Lương Bàn đau đớn co rúm lại, đau toát mồ hôi, gã vốn đã bị đánh gãy một cây xương sườn, sắc mặt tái nhợt, há miệng thở hổn hển.

Qua cơn tức giận, Ngụy Ước không thể không hỗ trợ cứu chữa.

Khi ánh mắt rời khỏi gã thì trong mắt Lương Bàn hiện lên sự oán hận.

Làm cái này một chút, làm cái kia một chút, sắc trời bên ngoài đã tối đen, rất nhiều chuyện thừa dịp bóng đêm bắt đầu diễn ra.

Dựa tại trên sân thượng, Liên Ngư lâng lâng mùi rượu, trong tay không ngừng nâng lên rượu ngon, thỉnh thoảng lại phiền muộn lẩm bẩm, hỏi Hổ Nữ có biết vì sao nàng đặt tên cho khách sạn là Thạch Tâm cư hay không? Xảy ra chuyện như vậy, lòng nàng ta tràn đầy mong đợi, nhưng cuối cùng vẫn không thể chờ thấy Nhiếp Nhật Phục, thậm chí còn không có một câu nhắn gửi nào cho nàng, theo lời nàng nói đó là ý chí sắt đá.

Sau khi gặp mặt các thành viên Hạt Tử bang, trở về tới nơi Dữu Khánh lại lải nhải với Mục Ngạo Thiết, nói Mục Ngạo Thiết nhanh chóng hết sức đi tìm Liên Ngư xác nhận thông tin.

Bang chủ Đoạn Vân Du của Phi Ưng bang thì lại gặp mặt cơ sở ngầm sắp xếp trong Thạch Tâm cư, nội dung quan tâm trọng điểm chính là động tĩnh của Lương Bàn, sau khi biết được những lời nói điên cuồng của Lương Bàn, Đoạn Vân Du rất lo lắng cho kế hoạch của mình.

Mại mới trở lại bình thường, biểu hiện của Lương Bàn có vẻ đã yên tĩnh, cũng không tiện một mực ở lại trong căn phòng của Ngụy Ước, giấu mình trong chiếc áo choàng âm trầm khó chịu trở về căn phòng của mình.

Cửa đóng lại, vừa mới đi vào trong phòng, đang định cầm lên một thứ để nện xả giận, động tác của gã chợt cứng lại, gã nhìn thấy trong bóng tối một góc phòng có một người đeo mặt nạ màu đen ngồi ở đó, người này cũng khoác áo choàng.

Nhìn thấy người này, trên mặt Lương Bàn lộ ra vẻ sợ hãi, chậm rãi thả đồ vật trên tay xuống, đi tới trước mặt đối phương, hỏi: "Ngươi vào bằng cách nào?"

Người bịt mặt hỏi một đằng, trả lời một nẻo, giọng nói khàn khàn, "Ngươi muốn làm gì?"

Lương Bàn cởi áo choàng ra, cởi y phục dính máu trên người, "Không phải là ta muốn làm gì, mà là mời tiên sinh nhìn xem người

khác đã làm gì với ta, mời tiên sinh giúp ta xả cơn giận này."

Người bịt mặt bình tĩnh nói: "Ta lặp lại một lần nữa, hãy làm theo lời Ngụy Ước nói, giúp hắn nắm lấy Đồng Tước hồ. Về phần những tiểu động tác khác, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Đừng tưởng rằng mình làm bừa làm càn một lần, dẫn đến thế cục không chứa được ngươi, liền có thể bị loại. Nếu việc này thất bại, ngươi phải chôn cùng."

Lương Bàn bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh sống lưng, gã nắm chặt song quyền, cắn răng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Người bịt mặt không trả lời, trực tiếp đứng dậy rời đi, đi thẳng ra sân thượng, nhảy ra ngoài.

Đến khi Lương Bàn bước nhanh chạy tới, nhìn quanh khắp nơi, nhưng đã không thấy được gì, một cái bóng cũng không có, đối phương giống như một con dơi đã biến mất trong bóng đêm.

Chương 822: Mất tích

Tại cửa vào phòng bang chủ Tinh Nguyệt bang, phụ nhân tên là Tạ Nhi cầm chiếc lược trong tay, mở cửa ra một nửa, đứng nghe một gã bang đồ của Tinh Nguyệt bang nói nhỏ một lúc rồi khẽ gật đầu. Bang đồ nói xong lui ra, Tạ Nhi đóng cửa phòng lại, đi qua phòng sảnh phòng thẳng ra ngoài sân thượng.

Trên sân thượng, bang chủ Cô Dương ngồi dựa trên một chiếc ghế, lặng lẽ nhìn chằm chằm bầu trời sao đầy lấp lánh, mái tóc xõa ra phất phơ theo gió đêm, thỉnh thoảng có thể thấy được những sợi tóc bạc lác đác dưới ánh trăng.

Tạ Nhi đi tới phía sau, vén tóc bà ta lên chậm rãi chải tóc, đồng thời bẩm báo: "Lương Bàn đã trở về phòng mình."

Cô Dương hừ một tiếng, mỉm cười nói: "Tên Lương Bàn này làm ầm ĩ thật đúng thời gian."

Tạ Nhi hơi khựng lại động tác chải tóc trên tay, kinh ngạc hỏi: "Bang chủ, ý của ngài là tên Lương Bàn này có vấn đề?"

Cô Dương cười ha hả, "Có vấn đề hay không, ta không biết, chỉ là trò ầm ĩ này đến thật đúng lúc, không đến sớm, không đến muộn, lại xuất hiện ngay trước khi 'Sự kiện Đồng Tước võ' bắt đầu. Đứng trước lợi ích lớn như vậy, có xuất hiện chuyện ngạc nhiên kỳ quái gì đó cũng không phải chuyện lạ."

Tạ Nhi hoài nghi, "Lương gia muốn nhúng tay vào Đồng Tước hồ sao?"

Cô Dương lần nữa cười ha hả, "Không biết có phải có người đang hát xướng hay không, nhưng kẻ kêu to nhất thường không phải là nhân vật chính. Nói đi cũng phải nói lại, Lương gia còn có thể trừ tà, có một con cháu Lương gia đặt tại nơi này cũng tốt. Mọi người không biết vị Lương đại thiếu định làm gì, sẽ không dám tùy tiện sử dụng tới các loại thủ đoạn đã chuẩn bị ra bên ngoài. Tại trước sức mạnh tuyệt đối, mọi mưu kế đều vô dụng, sự việc trái lại trở nên đơn giản hơn, ngươi không thấy mấy nhà kia đều không có phản ứng gì sao, tất cả đều ở một bên quan sát."

Tạ Nhi trầm ngâm tiếp tục chải đầu cho bà ta…

Với thân hình hơi mập mạp, nước da ngăm đen, bang chủ Kim Thiền bang chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại trong phòng.

Thủ hạ tâm phúc Chiết Ngọc Sơn đứng tại cửa vào thì thầm to nhỏ một hồi với người trong bang, sau đó bước nhanh trở vào, cất tiếng bẩm báo, "Bang chủ, Lương Bàn đã trở về phòng."

Trầm Kim Thiền gật đầu, tiếp tục bước tới bước lui, lẩm bẩm thì thầm một mình, "Nền tảng của Lương Bàn lộ rõ ra đó, đơn giản là có bối cảnh Lương gia, thực sự khiến người ta không mò ra sâu cạn

chính là hai tên Hạt Tử bang kia, vậy mà lại dám đánh con cháu của Lương gia Ảo Vọng. Rốt cuộc không biết có lai lịch như thế nào."

Chiết Ngọc Sơn nói: "Tên Trương Tùy kia hẳn là ngủ lại trong phòng ngủ của Liên Ngư rồi. Cô nam quả nữ với nhau, quỷ mới biết rõ đã xảy ra chuyện gì, còn chuyện Lương Bàn muốn Liên Ngư phải khuất phục rất rõ ràng, nguyên nhân xảy ra sự việc đó đến tám chín phần mười là có liên quan đến việc tranh giành tình nhân, chắc hẳn không quan hệ nhiều lắm đến lai lịch gì gì đó."

Trầm Kim Thiền dừng bước, nghiêng đầu liếc gã, hỏi: "Ngươi sẽ không thật sự cho rằng hai tên đó có thể xuất hiện tại trong bữa tiệc của Liên Ngư là nhờ rút thăm đi?"

"Ách…" Chiết Ngọc Sơn ngẩn người sửng sốt, mặc dù hiểu rằng trong lời nói của bang chủ có ám chỉ, nhưng gã vẫn nhịn không được nhắc nhở: "Liên Ngư quả thực thỉnh thoảng có làm chuyện rút thăm tương tự. Theo những gì điều tra được, có vẻ như không có mục đích gì đặc biệt."

Trầm Kim Thiền hơi lắc đầu, lại tiếp tục cất bước đi tới đi lui, "Có lẽ khiến cho mọi người không nhìn ra được mục đích chính là mục đích. Không quan tâm lần trước, cô ta mở tiệc là để chiêu đãi ai? Tình cờ bắt thăm trúng một vị bang chủ Hạt Tử bang, vì vậy sau đó Hạt Tử bang này cũng đăng ký tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ', ngươi cảm thấy như vậy bình thường sao?

Ngươi cũng nói tên to con đó có thể đã quan hệ với Liên Ngư, nhưng Liên Ngư là người nào? Kinh doanh khách sạn này nhiều năm, nhân vật dạng nào mà chưa gặp qua?

Chuyện cho tới bây giờ, quay đầu suy nghĩ lại, nữ nhân đó, danh gì a lợi gì a, ở trong lòng đã phân biệt rõ ràng, sống đến bây giờ, trong lòng cũng đã hiểu rõ mình mong muốn cái gì. Loại nữ nhân như vậy làm sao có thể dễ dàng vừa gặp đã yêu, vừa gặp một nam nhân lần đầu tiên đã muốn nhào tới, lại còn ngay trước mắt bao nhiêu người. Ngươi có thể tin được sao?"

Nghe nói như vậy, Chiết Ngọc Sơn cũng cảm thấy kinh ngạc và rất nghi hoặc.

Trầm Kim Thiền dừng bước lại, quay nhìn ra ngoài cửa sổ, "Không nói chuyện gì khác, chỉ với việc vừa gặp đã yêu, lại còn có thể ngủ lại trong phòng của Liên Ngư, nếu nói chỉ một nam nhân tình cờ bắt thăm trúng liền có được đãi ngộ như vậy, ta chắc chắn không tin. Liên Ngư có thể bắt trúng bọn họ, tám chín phần mười là bởi vì phía sau hai tên này có gì đó."

Lúc này Chiết Ngọc Sơn cũng gật đầu tán đồng, "Bang chủ nói như thế, quả thực hợp lý, dám mập mờ với Liên Ngư, không sợ Nhiếp Nhật Phục tính sổ, đánh Lương Bàn cũng không chút lo lắng, không hề có ý định chạy trốn, việc này không phải chỉ gan lớn là có thể giải thích được."

Trầm Kim Thiền chợt xùy một tiếng giống như tự giễu, "Theo lý thuyết, nếu ngay cả Nhiếp Nhật Phục và Lương gia đều không sợ, lấy Đồng Tước hồ còn là chuyện khó sao? Những hành động vòng vòng vo vo hiện tại nhìn hoa cả mắt. Lần này, ta thật sự không thể đoán được tình hình sâu cạn như thế nào, làm cho bối rối không dám hành động thiếu suy nghĩ. Vận may của chúng ta thực sự cũng không được tốt, vậy mà không thể sắp xếp được một tai mắt nào vào Hạt Tử bang, nếu không, đã có thể dò xét được sâu cạn của bên đó."

Chiết Ngọc Sơn: "Mấy nhà khác rất có khả năng đã cài được người vào trong đó. Chúng ta có thể nghĩ cách tìm hiểu thông tin từ phía bọn họ."

Trầm Kim Thiền hừ lạnh nói: "Ngươi nghĩ rằng ta chạm mặt bọn họ thì chưa từng hỏi qua sao? Kẻ nào cũng giả bộ thuần khiết, lại còn giả vờ dò hỏi thông tin từ chỗ ta. Không một tên nào tốt, con mẹ nó, tất cả đều là cáo già."

Chiết Ngọc Sơn rất đồng ý với nhận xét này, gã biết rõ tình hình Hạt Tử bang tuyển chọn người lúc đó, trong đó chắc chắn có gian tế của

bang phái khác trà trộn vào.

Trầm Kim Thiền mắng xong lại không quên dặn dò một câu, "Cho nên cũng phải theo dõi sát sao tình hình của mấy nhà đó cho ta. Chúng ta không thể cứ lao tới trước như con ruồi không đầu."

"Bang chủ yên tâm." Chiết Ngọc Sơn khẳng định.

Sau khi bị thương, Lương Bàn tắm rửa, thay một bộ y phục sạch sẽ, đi ra sân thượng một mình uống rượu giải sầu, tâm tình rõ ràng không tốt, ánh mắt mờ mịt trong cảnh đêm.

Nốc cạn một chén, trong lúc đang rót một chén rượu khác, gã chợt dừng tay lại, nghiêng đầu nhìn nhìn vào trong phòng, giống như nghe được động tĩnh gì đó.

Lại có khách không mời mà đến hay sao?

Gã bỏ chén rượu xuống, thận trọng cảnh giác quay trở vào trong phòng, kiểm tra khắp nơi, không phát hiện thấy người nào, nhưng trong lúc vô tình lại phát hiện thấy trên sàn nhà chỗ cửa vào có một tờ giấy, hẳn là được nhét vào qua khe cửa.

Gã tiến đến nhặt lên nhìn, thấy trên giấy có chữ viết, chỉ thoáng liếc nhìn qua một cái, gã nhanh chóng mở cửa phòng nhìn ra bên ngoài, nhưng làm sao còn có thể nhìn thấy bóng người nào.

Nhìn chằm chằm bên ngoài quan sát một chút, gã lại lùi vào trong phòng, đóng cửa lại, xem lại kỹ nội dung trên giấy, chỉ nhìn thấy bên trên chỉ có hai hàng chữ: Cống Sơn đường bất công, mỗ có thể giúp Lương huynh báo thù, một chiếc kiệu đỉnh vàng, mỗ đợi ngoài khách sạn.

Lương Bàn ở trong phòng đi tới đi lui, lắc lắc đầu nhìn chằm chằm nội dung trên giấy, suy nghĩ rất lâu, không biết là ai gửi thư, và có ý định làm gì.

Suy đi nghĩ lại, đơn giản chỉ có hai khả năng, một là muốn bám vào Lương gia, hai là mưu đồ gây rối.

Suy nghĩ một hồi, gã cũng muốn nhìn xem là kẻ nào đang có ý đồ với mình.

Sau khi đã có ý định, gã lập tức đi tới sân thượng phía bên Bách Trượng đình, vươn đầu nhìn xuống dưới, quả nhiên mơ hồ nhìn thấy một chiếc kiệu khiêng đỉnh vàng đang chờ phía dưới.

Trở vào trong phòng, cầm lấy chiết phiến của mình, nó vốn rơi tại trong phòng Liên Ngư, là Liên Ngư sai người trả lại.

Ra khỏi cửa, đi thang dây xuống dưới tầng trệt, băng qua đại sảnh, đi thẳng ra khách sạn, ánh mắt đảo qua, khóa chặt chiếc kiệu khiêng đỉnh vàng đang chờ phía ngoài mấy chục trượng. Gã đi thẳng đến, không để ý đến anh mắt quan sát của hai gã khiêng kiệu, nghênh ngang ngồi lên, thuận thế nằm xuống.

Hai gã khiêng kiệu nhìn nhau, lập tức nhấc kiệu lên, nhanh chóng rời đi.

Không thể không nói, Lương Bàn quả thực đủ tự đại, không chút nào lo lắng có người nào mưu hại mình, gã không quan tâm người ta muốn khiêng mình đi đâu, nằm ở trên kiệu mềm thảnh thơi phe phẩy chiết phiến, có cảm giác không coi ai ra gì.

Đi một lúc lâu, vòng vo một hồi, khi mà chính gã cũng không biết mình đã được đưa đến nơi nào thì sau khi rẽ qua một ngã rẽ phía trước, bên trên đột nhiên có người hô lên: “Dừng.”

Hai gã khiêng kiệu ngẩng đầu nhìn tới, nhìn thấy bên trong một hang đá trên cao có một người đàn ông đứng đó phất tay ra hiệu, hai tên kiệu phu lập tức dừng lại.

“Mau lên đây.” Người đàn ông che mặt phất tay với Lương Bàn, giọng điệu có vẻ rất khẩn trương.

Lương Bàn vừa mới lắc mình bay lên trên, liền thấy tại cửa hang động đối diện có một người nhảy xuống, là một người ăn mặc tương tự như gã, phi thân rơi vào trong kiệu, xòe chiết phiến ra che lấy gương mặt, được cỗ kiệu nhanh chóng khiêng đi.

Lương Bàn quay đầu lại nhìn về phía người bên cạnh, người bịt mặt phất tay ra hiệu, "Mời."

Hai người lúc này đi vào trong hang.

Về phần chiếc kiệu kia, cuối cùng bởi vì "Lương Bàn" ở trên kiệu cứ một mực che mặt nên liên tiếp gặp phải người áp sát vào, cuối cùng đã bị ép dừng lại.

Ép dừng lại tự nhiên là muốn hỏi thăm tình hình, kết quả có thể tưởng tượng được, hai tên kiệu phu và Lương Bàn giả không thuộc bất kỳ một thế lực nào, chỉ là được người tạm thời thuê mướn, mỗi người mười vạn lượng bạc, rồi cứ đi vòng vòng trong Khối Lũy thành theo hướng dẫn mà thôi.

Những nhân viên liên quan lập tức lao tới nơi Lương Bàn rời kiệu, nhưng đâu còn có thể tìm thấy bóng người.

"Mất tích rồi?" Liên Ngư đang ngồi đọc sách trên ghế bật đứng lên, "Sẽ không xảy ra chuyện gì đi?"

Cho dù như thế nào, nàng ta đều không muốn Lương Bàn xảy ra chuyện gì không hay, nếu thật sự rước người Lương gia tới đây, chỉ với sự dính líu giữa nàng và Lương Bàn gần đây là sẽ không thoát thân được.

Là người báo cho biết tình hình, Hổ Nữ nói: "Rõ ràng là có kế hoạch tránh né, nếu không có Lương Bàn phối hợp là không thể làm được, chắc hẳn không có việc gì."

Liên Ngư cuộn cuốn sách lại, vỗ vỗ vào lòng bàn tay mình, "Xảy ra chuyện tại thời điểm này, sẽ không phải là sự trùng hợp, e rằng có

liên quan tới việc Lương Bàn bị đánh. Cũng không biết vị Lương đại công tử này muốn làm gì? Chỉ mong Trương Tùy nói chuyện giữ lời, thật sự có thể ngăn chặn được gã phát uy."

Hiện tại, nàng ta cực kỳ lo lắng Lương Bàn đang liên hệ với thế lực của Lương gia. Nếu thực sự là như vậy, sợ rằng một trận cuồng phong bão táp sắp hàng lâm tới Khối Lũy thành này.

Bên trong khách sạn Thạch Tâm cư, các bên đăng kí tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ" đều bởi vì việc Lương Bàn đột nhiên mất tích trở nên kinh nghi bất an. Trái lại, hai người có xung đột trực tiếp với Lương Bàn là Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thì không quan tâm, bởi vì bọn hắn mù tịt, hoàn toàn không biết tình hình.

Lúc này Dữu Khánh đang bận rộn xua đuổi Mục Ngạo Thiết đi gặp riêng Liên Ngư, giống như là miệng của Nam Trúc vậy, lãi nhải không ngừng bên tai Mục Ngạo Thiết…

Chui tới chui lui, quẹo qua quẹo lại, trên đường đi, Lương Bàn mấy lần nổi cáu, cuối cùng sau khi chui ra một cái cửa động hai người mới dừng lại.

Bầu trời bên ngoài động đầy sao lấp lánh, trên tảng đá có một người đứng đưa lưng về phía này. Nghe tiếng động, người đó quay đầu lại, trên mặt cũng đeo mặt nạ, y chủ động chắp tay chào Lương Bàn: "Đã để Lương huynh mệt nhọc, thực sự xin lỗi."

Lương Bàn phe phẩy chiết phiến đi tới trước mặt, không vui hỏi: "Lén lén lút lút, không có mặt mũi gặp người sao? Ngươi là ai?"

Người đeo mặt nạ nói: "Ta là ai không quan trọng, chỉ là ngưỡng mộ Lương huynh, muốn kết giao bằng hữu với Lương huynh." Trong lời nói bộc lộ rõ ràng hàm ý muốn dựa vào.

Đối với chuyện như thế này, Lương Bàn không có gì kinh ngạc, gã đã gặp quá nhiều kẻ muốn bám vào Lương gia nhà gã rồi, gã hừ lạnh nói: "Ngay cả mặt mũi cũng không lộ, còn kết bạn với ai?"

Người đeo mặt nạ: "Lộ mặt khẳng định là sẽ lộ, nhưng trước tiên làm xong việc giúp Lương huynh rồi lộ mặt cũng không trễ. Nếu không làm sao có mặt mũi gặp Lương huynh?"

Lương Bàn phe phẩy cây quạt, nhìn đối phương từ trên xuống dưới, "Ngươi tính là thứ gì, chuyện ta muốn làm còn cần ngươi sao?"

"Hi vọng Lương huynh cho ta một cơ hội làm việc." Người đeo mặt nạ cất lời khách khí, sau đó trực tiếp hỏi thẳng: "Lương huynh muốn hai tên Hạt Tử bang đó chết như thế nào cũng được, chỉ cần Lương huynh nói ra, ta đều có thể làm được giúp Lương huynh."

Chương 823: Không nhọc đại giá của ngài

"Ta nói cái gì ngươi làm cái đó?" Lương Bàn cười nhạt, "Ngươi là ai, vì sao ta phải tin tưởng ngươi?"

Người đeo mặt nạ: "Lương huynh không cần tin tưởng ta, chỉ cần nhìn xem ta có thể làm được hay không. Đối với Lương huynh mà nói, đây chỉ là chuyện một câu nói rồi nhìn kết quả mà thôi, cũng không có mất mát gì."

Lương Bàn nhìn chằm chằm vào đôi mắt của y lộ ra sau mặt nạ, "Chỉ đơn giản như vậy?"

Người đeo mặt nạ: "Chỉ đơn giản như vậy. Kết quả sẽ chứng minh ta có tư cách trở thành bằng hữu của Lương huynh hay không."

Lương Bàn cất tiếng cười ha hả, ngoài cười nhưng trong không cười, gã từng gặp được nhiều kiểu nhiều cách muốn nịnh bợ Lương gia, nhưng dùng cách này để tiếp cận thì đây là lần đầu tiên gặp được.

Tại thời điểm gã còn đang suy tư cân nhắc, người đeo mặt nạ lại cất tiếng hỏi: "Lương huynh muốn hai tên đó chết như thế nào?"

Lương Bàn phe phẩy chiết phiến thờ ơ nói: "Ta muốn người sống, không muốn tay chân."

Người đeo mặt nạ hơi ngớ người một chút, rồi lập tức hiểu được ý của đối phương, chính là muốn chặt đứt chân tay của hai tên đó giao cho gã, lập tức gật đầu đáp: "Không có vấn đề."

Lương Bàn lại hỏi: "Người đang ở bên trong Khối Lũy thành, ngươi dám động thủ trong Khối Lũy thành sao?"

Đây là địa bàn của Nhiếp Nhật Phục, ngay tại dưới mí mắt của hắn, không cho phép lén lút đánh đánh giết giết, nếu không, tất cả sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Người đeo mặt nạ: "Cho nên, thỉnh cầu Lương huynh cho ta một chút thời gian, chờ khi hắn ra khỏi thành ta sẽ động thủ."

Lương Bàn: "Một khi người ta chạy ra khỏi thành, e rằng không còn do ngươi nữa rồi."

Người đeo mặt nạ: "Bọn hắn chạy không thoát, bên người bọn hắn có người của ta."

Lương Bàn im lặng, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào đối phương, cũng đang suy nghĩ xem kẻ này là ai.

Người đeo mặt nạ lại nhấn mạnh lần nữa: "Lương huynh chỉ cần ngồi xem kết quả, cũng không có mất mát gì."

"Chỉ mong ngươi có thể trở thành bằng hữu của ta." Lương Bàn ném lại một câu rồi xoay người bỏ đi.

Lời này tương đương với việc đã đồng ý, thực ra gã cũng không còn cách nào, thái độ im hơi lặng tiếng của Nhiếp Nhật Phục đồng nghĩa

với việc không nể mặt gã.

Trong tình huống như vậy, với một người dám đánh gã, đánh con cháu của Lương gia, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì không biết rõ nền tảng sâu cạn của hung thủ.

Cho dù gã muốn dùng thân phận con cháu của Lương gia để kích động người khác hỗ trợ động thủ, người bình thường cũng không dám hành động lỗ mãng.

Điều khó xử nhất chính là gã không có năng lực vận dụng thế lực của Lương gia để báo thù, có lẽ có rất nhiều người đang chờ xem gã sẽ báo thù như thế nào, gã cũng không muốn tự bêu xấu.

Bất kể một loạt hành vi của gã tại Thạch Tâm cư có mục đích thực sự là gì, những thông tin có liên quan mà Thanh Nha cung cấp cho Dữu Khánh đại khái không có sai, gã đúng là một kẻ dựa vào vẻ ngoài để sống, vì vậy gã cũng là một kẻ coi trọng thể diện, bị người ta đánh thành như vậy, gã quả thực khó thể nuốt trôi được cục tức này.

Đang lúc buồn ngủ có người đưa gối tới, mà còn không mất mát gì, tại sao không tiếp nhận?

Người đeo mặt nạ không giữ lại, rõ ràng cũng không có chuyện gì khác, chắp tay cung kính đưa tiễn: "Lương huynh đi thong thả, thứ cho không thể đưa tiễn."

Lương Bàn giơ chiết phiến trong tay lên, quay lưng về phía y, lắc lắc, không biết có phải là thể hiện không cần đưa tiễn hay không.

Khi gã rời đi, người che mặt lúc trước dẫn gã tới lại xuất hiện, đưa tiễn gã một đoạn đường.

Bóng lưng khách vừa biến mất tại bên trong thông đạo, phía sau một chỗ vách đá lồi lên ở bên cạnh chợt nhảy lộn ra một người,

không phải ai khác, chính là Tam đương gia của Hạt Tử bang, Đồng Tại Thiên.

Gã tiến đến bên cạnh người đeo mặt nạ, kinh ngạc hỏi: "Bang chủ muốn giết chết Chu Khánh và Trương Tùy giúp gã sao?"

Khi được biết Nhị đương gia Hạt Tử bang đánh người của Lương gia Ảo Vọng, gã cũng rất sợ hãi, vạn nhất Lương gia ra tay, không nói sẽ giết hết toàn bộ Hạt Tử bang, nhưng những người làm Nhị đương gia, Tam đương gia như gã là sẽ rơi vào tình trạng nguy hiểm rất cao, chết cũng không sao, chỉ sợ chết quá oan uổng.

Việc này không phải là phía bên Phi Ưng bang nói cho gã biết, chỉ là gã vốn quan tâm tới hai người Dữu Khánh, khi Lương Bàn kéo người của Cống Sơn đường đến chặn kín trước Thạch Tâm cư, người cố tình chú ý không khó để dò xét tình hình.

Gã giật mình kinh hãi, lập tức chạy đi tìm Đoạn Vân Du, thương lượng xem nên làm gì bây giờ, kết quả được dẫn đến nơi này.

Người đeo mặt nạ được gã xưng là bang chủ cũng bộc lộ ra giọng nói thực của mình, chính là bang chủ Đoạn Vân Du của Phi Ưng bang, "Giết chết bọn họ, thứ chứng ta muốn tìm phải làm sao? Giết chết bọn họ ai dám đảm bảo nhất định có thể trở thành bạn của Lương gia?"

Đồng Tại Thiên không hiểu, "Vậy bang chủ ngài tìm gã đến đây làm như vậy để làm gì?"

Đoạn Vân Du: "Để cho gã nghĩ lầm rằng bọn ta muốn nịnh bợ Lương gia, muốn nịnh bợ hắn."

Có ý gì? Đồng Tại Thiên thoáng sửng sốt, rồi lập tức bừng tỉnh hiểu ra, hai mắt tỏa sáng, hỏi: "Ý của Bang chủ là, làm cho gã chờ chúng ta báo thù giúp gã, để cho gã không có những hành động khác đối với hai tên kia, nói ngắn gọn trong một từ là 'Kéo dài', có phải như vậy không?"

Đoạn Vân Du gật đầu, "Đúng, chính là muốn ngăn chặn gã. Ngoài cách này ra, ta tạm thời cũng không có biện pháp nào khác. Vấn đề là, giúp hoặc không giúp, đối với chúng ta đều không có lợi. Hơn nữa, thực lực chúng ta không đủ, cũng không biết vũng nước liên quan này sâu bao nhiêu. Đây là lần đầu tiên ta làm loại chuyện tiếp xúc với thế lực như Lương gia Ảo Vọng, ta cũng rất phập phồng lo sợ a, rất sợ hơi có sơ ý, những chuyện xảy ra theo đó sẽ nghiền nát chúng ta thành mảnh vụn."

Có một câu y không có nói ra, đây là lí do y không dám lộ mặt.

Đồng Tại Thiên bội phục từ tận đáy lòng, nhận thấy bang chủ xứng đáng là bang chủ, quả nhiên là luôn luôn sáng suốt, vậy mà lại có thể nghĩ ra được biện pháp nhìn như đơn giản này để ảnh hưởng thế cục, đây cũng là lí do gã và những người khác sẵn lòng đi theo, bởi vì có thể nhìn thấy tương lai.

Nhưng gã ít nhiều vẫn có chút lo lắng, "Bang chủ, ngài xác định làm như vậy có thể ngăn chặn Lương Bàn sao?"

Đoạn Vân Du: "Trên đường đón gã đến đây, sở dĩ phải đi vòng vèo một chút, vừa là để cắt đuôi, vừa là để quan sát xem gã có dẫn theo người tới hay không. Gã có thể đi đến đây một mình là đã thành công hơn phân nửa. Nói chung, có thể kéo dài bao lâu tính bấy lâu. Ngươi yên tâm đi, đã sắp xếp người theo dõi gã, một khi phát hiện thấy không thích hợp, sẽ đúng lúc thông báo cho các ngươi rút lui."

Thực ra đây cũng là việc làm bất đắc dĩ, không chỉ vì thu lợi, mà bên y đã đầu tư vào Hạt Tử bang thực sự quá nhiều, chưa nói tới tinh lực, tài lực và vật lực, ngoài ra còn có rất nhiều nhân lực. Ví dụ như vị tâm phúc thủ hạ trước mắt này và năm mươi tinh binh cường tướng được kỹ càng tuyển chọn ra. Nếu như vì điều đó mà dẫn tới thế lực Lương gia đánh cả những thành phần liên quan, vậy thì thật oan ức.

Đã chứng kiến sự việc rõ ràng như vậy, tâm tình căng thẳng muốn bỏ chạy của Đồng Tại Thiên xem như đã được yên ổn lại, gã gật đầu

nói: "Bang chủ yên tâm, ta đã biết nên dặn dò như thế nào với các huynh đệ ẩn nấp trong đó rồi."

Nói đến hai chữ "Ẩn nấp" này, bản thân gã bỗng nhiên cảm thấy là lạ, nhiều người như vậy vây quanh hai vị kia, như vậy còn gọi là ẩn núp sao? Tại sao lại có cảm giác như hai người đó mới là ẩn nấp nằm vùng trong đám bọn họ.

Đoạn Vân Du biết rõ gã chỉ là lấy mấy chục huynh đệ đó ra làm lí do thoái thác, kì thực là chính gã đang lo lắng, tuy nhiên, đó cũng là bản chất con người, không ai muốn biết rõ sẽ chết còn đi chịu chết, vì vậy y không so đo chuyện này, trái lại hỏi: "Nghe nói gần đây ngươi đang lo chuyện đồng phục?"

Vừa nghe hỏi lời này, Đồng Tại Thiên biết rõ trong số huynh đệ trà trộn đã có người đang âm thầm liên lạc với bang chủ, điều này cũng không sao, có thể hiểu được, việc liên quan đến nhiều người như vậy, không có khả năng chỉ có một con đường liên lạc, gã cũng nhân cơ hội này, cười khổ than thở: "Đặt làm đồng phục Hạt Tử bang, chuyện này cũng không có gì, quan trọng là tên Chu Khánh đó lại kêu ta ứng tiền ra trước, không chỉ ứng ra tiền đồng phục, chi phí năm mươi người ở lại trong thành mỗi ngày chính là năm mươi vạn. Miệng hắn kêu gào không có tiền, bản thân lại ở trong khách sạn đắt nhất, đó là chuyện gì chứ."

Đoạn Vân Du an ủi: "Ở lại khách sạn đắt nhất là chuyện không thể tránh được, việc bọn hắn cần làm không phải người bình thường có thể xử lý được. Bọn hắn cũng phải chi tiêu không ít, ít nhất đã phải chi ra một nghìn vạn rồi, bọn hắn muốn dành lại một khoản tiền để chi tiêu là việc có thể hiểu được. Ứng thì ứng đi, có thể dùng tiền để mua thêm một phần tín nhiệm cũng không phải là chuyện xấu. Về sau ngươi báo cho ta con số tổng, tính vào chi tiêu trong bang chúng ta."

Đồng Tại Thiên mong muốn chính là câu nói sau cùng của y, nghe vậy liền lập tức chắp tay đáp: "Vâng."

Đoạn Vân Du xoay người nhìn bầu trời sao lấp lánh trên cao, cất tiếng thở dài như trút ra cảm xúc, "Ngươi nói đúng là không sai, hai tên đó làm việc quá mức tùy hứng, chỉ mong phía sau tên Chu Khánh đó quả thực có chút vốn liếng để bốc đồng a."

Nơi này cũng không nên ở lâu, dứt lời y phất phất tay, ra hiệu cho Đồng Tại Thiên nhanh chóng rời khỏi…

Ở trong phòng, Liên Ngư đi tới đi lui, trầm ngâm suy tư, Lương Bàn mất tích khiến tâm thần nàng khó yên, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Bỗng nhiên cửa mở ra, Hổ Nữ đi vào đóng cửa lại, sau đó quay đầu lại nói một câu, "Lão bản nương, đã tìm thấy người rồi, Lương Bàn đang trên đường trở về."

Không có việc gì thì tốt, Liên Ngư khẽ gật đầu, trong mắt vẫn đầy vẻ sầu lo, "Không biết có phải gã đi liên hệ với Lương gia hay không."

Vừa nghe hỏi lời này, Hổ Nữ bật cười, đi tới trước mặt nàng, hỏi: "Không phải liên hệ với Lương gia, lão bản nương, ngài đoán xem gã đi gặp người nào?"

Liên Ngư hơi sửng sốt, thấy cô ta như vậy, trong lòng đoán rằng chắc chắn có niềm vui bất ngờ, lập tức khiển trách: "Đừng có vòng vo nữa, nói đi."

Hổ Nữ vẫn giữ vẻ mặt vui vẻ, "Người chúng ta đi tìm kiếm không thấy được tung tích của gã, nhưng người chúng ta sắp xếp theo dõi Phi Ưng bang thì trong lúc tình cờ lại phát hiện ra được, người theo dõi bang chủ Phi Ưng bang phát hiện thấy Đoạn Vân Du chạm mặt với gã. Sau khi gặp gỡ Đoạn Vân Du, Lương Bàn đang trở về."

Liên Ngư cũng mặt đầy kinh ngạc, khó thể tin nổi, hỏi: "Làm sao bọn họ lại tụ tập với nhau rồi?"

Hổ Nữ lắc đầu, "Việc này e rằng phải hỏi người trong cuộc mới được."

Liên Ngư suy nghĩ rồi chậm rãi nói: "Phi Ưng bang đến cùng đang làm gì vậy chứ? Xem ra ý đồ của Phi Ưng bang này e rằng không nhỏ."

Hổ Nữ gật đầu, thử nói: "Ngoại trừ chúng ta ra, có lẽ những người khác thật sự không biết vị Lương thiếu này đi gặp ai. Lão bản nương, người xem, chúng ta có nên báo những thông tin này cho phía bên thành chủ biết hay không? Nếu như thực sự muốn xác minh điều gì đó, để phía bên thành chủ xuất thủ thì thích hợp hơn."

Nói đến Nhiếp Nhật Phục, trên mặt Liên Ngư lập tức hiện lên vẻ oán giận của phụ nữ, cười lạnh nói: "Thành chủ là người nào, làm sao để ý đến chút trợ giúp nhỏ nhoi này của chúng ta. Ta không thích mặt nóng dán mông lạnh."

Được rồi, Hổ Nữ nhanh chóng ngậm miệng, coi như chưa nói gì.

Bên ngoài căn phòng các nàng, Mục Ngạo Thiết cúi đầu đi tới cửa vào, nhấc tay muốn gõ cửa, nhấc lên ba phen bốn lượt, nhưng mãi vẫn không gõ được, cuối cùng y đi tới một bên, bực bội đứng tựa vào tường.

Hiện tại y thật sự rất dằn vặt, đã bị Dữu Khánh ép bức.

Người ngoài không thể tưởng tượng nổi những gì y đã phải trải qua, y đột nhiên phát hiện thấy lão Thập Ngũ không mở miệng thì thôi, mở miệng ra thì còn đáng sợ hơn lão Thất rất nhiều, có thể nói là một trận bắn phá liên tục, ép buộc y phải làm chuyện mà y không muốn làm.

Còn có thể là chuyện gì, đơn giản chính là "Mỹ nam kế" đã thành công, cần phải thu hoạch thành quả của thành công.

Dữu Khánh đã không chờ nổi nữa, nóng lòng muốn thu hoạch, nhưng y lại nổi chứng rồi, không muốn làm cho Liên Ngư cảm thấy mình có mục đích với nàng.

Bị miệng Dữu Khánh lải nhải dội bom bắn phá liên tục, cuối cùng y chịu không nổi, bị bức ép tới đây, nhưng đi đến trước cửa phòng thì lại kinh sợ, không vượt qua được rào cản tâm lý.

Sau một hồi trằn trọc, cuối cùng y quay đầu lại, im lặng đi trở về.

Trở lại trước cửa vào phòng mình, y lại không dám mở cửa đi vào, thực sự đã bị Dữu Khánh dội pháo miệng cho sợ rồi.

Mục Ngạo Thiết không mở cửa nhưng cửa lại tự mở ra, là Dữu Khánh mở, hắn đang thủ tại cửa vào chờ đợi, cảm thấy bên ngoài có người liền mở ra nhìn xem.

Thấy là Mục Ngạo Thiết, Dữu Khánh lập tức hai mắt tỏa sáng, khàn khàn hỏi: "Sao rồi?"

Lúc trước khi bật lên chế độ bắn pháo miệng, hắn khi thì tận tình khuyên bảo, khi thì đổ ập xuống một trận cuồng mắng, nói chung là vì nói quá nhiều, đã bị khàn giọng luôn rồi.

Không nhận được trả lời từ Mục Ngạo Thiết, nhưng đã nhận ra được điều gì đó từ vẻ mặt bối rối của Mục Ngạo Thiết, Dữu Khánh đưa tay kéo y vào trong, đóng cửa lại, sau đó một mạch kéo người vào trong phòng, cất tiếng quái khiếu: "Ngươi rốt cuộc là có ý gì, cho ta một câu trả lời chính xác đi."

Mục Ngạo Thiết suy nghĩ một hồi, sau đó trả lời: "Dù sao nàng đã bảo vệ ta, tiếp tục lợi dụng nàng, không thích hợp."

Dữu Khánh chọc chọc ngón tay vào ngực y, "Ngươi nằm mơ sao, người có thể bảo vệ ngươi chính là nàng ta sao? Ngươi lấy sức lực ở đâu để động thủ với Lương Bàn? Đừng có nói mớ nữa. Một nghìn vạn nha, năm trăm vạn của ta nha."

Mục Ngạo Thiết cắn răng nói: "Năm trăm vạn của ngươi, ta đền cho ngươi."

Dữu Khánh tiếp tục dùng ngón tay chọc vào người y, "Ngươi lấy ở đâu ra để đền, nói loại lời này có ý nghĩa gì chứ?"

Mục Ngạo Thiết cuối cùng dốc hết dũng khí, "Không có ý nghĩa gì, cũng giống như ngươi đối với Văn Hinh lúc trước."

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, rồi lập tức phát điên, gào lên: "Ngươi có bệnh sao, làm sao có thể giống Văn Hinh? Liên Ngư là tình nhân của người khác, ngươi còn cho là thật hay sao? Được…" Hắn chỉ chỉ vào mũi của Mục Ngạo Thiết, "Ngươi không đi phải không? Được, không nhọc đại giá của ngài, để ta đi. Tự ta giải quyết!"

Hắn vung tay lên, trực tiếp sải bước bỏ đi. Rầm, cửa sập lại.

Mục Ngạo Thiết muốn ngăn lại nhưng không biết dựa vào đâu để ngăn, vẻ mặt bối rối khó khăn.

Chương 824: Vạn Hác trì (1)

Không thể nhịn được nữa, quyết định tự mình đi xử lý, Dữu Khánh không khách khí, sau khi ra khỏi cửa liền đi thẳng đến trước cửa phòng của Liên Ngư, gõ cửa.

Cửa mở ra, Hổ Nữ lộ mặt dò hỏi rồi bảo hắn chờ một chút. Cô ta đóng cửa lại, đi vào thông báo, chỉ chốc lát sau mở lại mở ra, để cho hắn đi vào.

Đối với Dữu Khánh, kẻ trong mắt chỉ có tiền, Liên Ngư tự nhiên không khách khí, nàng ta đang ngồi ở bên bàn loay hoay một tinh thể sáng long lanh, kích thước rất lớn, không biết là pha lê hay là thứ gì.

Trong lòng tức giận đi tới đây, trên mặt Dữu Khánh lại đầy vẻ tươi cười, hắn dừng lại tại trước mặt Liên Ngư, hơi cúi đầu khom người chào.

Liếc mắt nhìn hắn mấy lần, Liên Ngư thầm thấy hoang mang nghi hoặc, nàng đã nghe nói về việc đệ nhất nhân Triêu Dương đại hội che mặt không muốn phô trương, người như vậy có thể cùng một người với kẻ ra vẻ nịnh nọt trước mắt này sao? Nàng có phần hoài nghi không biết Hổ Nữ có nhìn nhầm hay không?

Nghĩ vậy nhưng vẫn giữ nét mặt tươi cười và khách sáo của người làm ăn, "Thì ra là Chu bang chủ, không biết tìm ta dặn dò chuyện gì?"

"Làm sao dám dặn dò gì với lão bản nương." Dữu Khánh thuận miệng khách sáo một câu, rồi cũng không muốn vòng vòng vo vo gì nhiều, lão Cửu đã kéo đủ lâu, đã sắp khiến hắn nổi điên rồi, hắn hỏi thẳng: "Lão bản nương, lúc trước ngài có nói, sẽ giúp chúng ta nắm lấy Đồng Tước hồ. Bây giờ, 'Sự kiện Đồng Tước võ' đã sắp bắt đầu, ngài xem, chúng ta phải chăng cần chuẩn bị trước gì đó?"

Chỉ còn thiếu chút đã trực tiếp hỏi ra, chuyện ngươi hứa hẹn với chúng ta, phải chăng đã đến lúc thực hiện hay không.

Liên Ngư a một tiếng, chà lau khối tinh thể sáng long lanh, "Việc này bây giờ e rằng có chút khó xử lý nha. Ngươi muốn ta giúp các ngươi như thế nào?"

Nghe được lời này, Dữu Khánh có chút thấp thỏm lo lắng, hắn vội nói: "Cũng không dám để lão bản nương quá khó làm, nếu như có thể lấy trước được đề thi, để cho chúng ta tham khảo trước, có được chút tiên cơ gì gì đó, như vậy là được rồi."

Liên Ngư bỏ mảnh vải lau chùi trên tay xuống, xoay người lại đối diện với hắn, nói: "Chúng ta thật sự là suy nghĩ giống nhau, lúc trước ta chính là định lấy đề thi về cho các ngươi, vì vậy đã đến phủ

Thành chủ một chuyến, nào ngờ… Ai!” Nàng ta cất tiếng thở dài, lắc lắc đầu.

Dữu Khánh trong lòng giật nảy, hỏi thẳng: “Ý ngươi là?”

Liên Ngư: “Thành chủ dường như đã nhận ra chuyện giữa ta và Trương Tùy, hơn nữa lại biết được Trương Tùy cũng muốn cạnh tranh Đồng Tước hồ, cho nên có đề phòng ta, hoàn toàn không cho ta có bất kỳ cơ hội nào để thuận lợi giúp người.”

“…” Dữu Khánh lập tức trợn tròn mắt, vội vàng truy hỏi một câu, “Ngươi không phải nói thành chủ sẽ không quan tâm tới chuyện giữa ngươi và Trương Tùy sao?”

Liên Ngư giang đôi tay trắng nõn nà ra, “Là không quan tâm nha, nhưng công là công, tư là tư, đó là hai chuyện khác nhau.”

Dữu Khánh nôn nóng nói: “Không lấy được đề thi cũng không sao, lão bản nương suy nghĩ chút biện pháp khác giúp chúng ta nắm lấy Đồng Tước hồ cũng được. Bọn ta sẵn sàng làm việc theo cao kiến của lão bản nương.”

Liên Ngư lại cất tiếng thở dài, “Ngươi cũng quá coi thường thành chủ đi, nếu như hắn đã đề phòng ta, làm sao còn có thể để cho ta có cơ hội nhúng tay vào.”

Lời đã nói đến nước này, Dữu Khánh còn có thể nói gì hơn nữa, khóe miệng co giật, ngay cả răng cũng lộ ra ngoài, rất muốn hỏi nàng ta, lúc đầu ngươi hứa hẹn chắc chắn, lừa chúng ta tin chuyện tà ma quỷ quái của ngươi, hại chúng ta bỏ ra một nghìn vạn, bây giờ ngươi lại nói cho chúng ta biết không có cách nào, đây là chuyện gì chứ?

Lúc trước nhìn thấy Liên Ngư và Mục Ngạo Thiết đã ngủ với nhau, đã đến tình trạng như vậy, hắn liền yên tâm, bây giờ lại hối hận đánh rắm vào gót chân, hận không thể tát mình mấy cái. Chuyện

còn chưa chắc chắn đã ném tiền vào, cũng không biết mình uống nhầm thuốc gì rồi.

Ngẫm lại, hắn thấy đã bị nữ nhân này đánh lừa, nhìn thấy nữ nhân này liếc mắt tán tỉnh lão Cửu, mình liền chỉ chăm chăm suy nghĩ tính toán "Mỹ nam kế" . Bây giờ nhìn lại, để cho đẳng cấp lão Cửu thấp hơn một chút trong mắt người ta thì có sao chứ, mình vậy mà lại làm ra vẻ giàu sang, có thể tiện tay liền ném ra ngoài nghìn vạn. Đây chẳng phải đầu óc bị vào nước thì là cái gì?

Nhìn thấy bộ dạng của hắn như sắp trở mặt với mình, Liên Ngư lại bình thản nói: "Không nắm chặt thì khỏi tham gia, có gì ghê gớm chứ."

Lúc này, Dữu Khánh cũng không cần thể diện nữa rồi, trực tiếp than khóc, "Lão bản nương có điều không biết, phí đăng kí tham gia một nghìn vạn đó là ta và Trương Tùy đi vay mượn. Bây giờ không thể chắc chắn nắm lấy được Đồng Tước hồ, chúng ta làm sao có thể trả được khoản tiền đó?"

Khi nói những lời này, ánh mắt hắn chứa đầy mong đợi, mong đối phương vung tay, đưa tiền cho hắn.

Nhưng Liên Ngư không rơi vào cái bẫy này, "Nhất thời không trả được thì trả từ từ. Đại nam nhân còn có thể bị chút tiền ấy làm khó được hay sao. Nếu thực sự không được, nể mặt mũi Trương Tùy, cứ nói chủ nợ tới tìm ta, ta ứng tiền ra trả trước cho các ngươi, các ngươi ở lại khách sạn làm việc trả nợ là được."

Dữu Khánh tới đây có chuyện quan trọng cần làm, vì để trong tương lai thuận lợi làm việc, không thể không dựa vào Đồng Tước hồ, nếu hắn không nắm được thì cũng phải tìm tới nương tựa bang phái nắm giữ được. Kế hoạch này đã được định ra từ trước, không có khả năng ở lại đây làm việc.

Cho dù hắn có nôn nóng như thế nào, dù sao cũng đã đến đây một chuyến vô ích, không đạt được mục đích còn bị Liên Ngư dùng ba

câu đuổi đi. Hắn rời đi với nỗi lòng đau khổ muốn chết.

Sau khi tiễn vị khách không mời mà đến rời đi, Hổ Nữ đóng cửa quay vào, kinh nghi tự hỏi: "Phí đăng ký một nghìn vạn vậy mà lại là đi vay về."

Đang lau chùi vật thể sáng long lanh, Liên Ngư hừ lạnh một tiếng, "Đệ nhất nhân Triêu Dương đại hội, đi đâu làm việc mà không kiếm ra được một nghìn vạn? Ngay cả chuyện giả mạo Thiêu Sơn Lang cũng có thể sắp xếp được, làm sao có thể không lấy ra được một nghìn vạn. Có thể nhẫn nhịn sử dụng 'Mỹ nam kế', tin lời hắn nói mới là lạ."

Hổ Nữ suy nghĩ thấy cũng đúng, nói: "Xem ra là định lừa gạt tiền trong tay lão bản nương."

Trong đầu Liên Ngư lóe lên hình ảnh một đại nam nhân như Mục Ngạo Thiết lại ngượng ngùng xấu hổ như thế, không nhịn được nở nụ cười, nhưng rồi rất nhanh lại kiềm chế nụ cười, "Chuyện lừa gạt tiền chắc hẳn không có liên quan gì với Trương Tùy… Về sau nếu bọn hắn còn đến tìm ta, chặn lại đi, không gặp nữa."

Hổ Nữ hơi ngớ ra, thử hỏi: "Trương Tùy cũng không gặp sao?"

Liên Ngư bổ sung một câu, "Khi 'Sự kiện Đồng Tước võ' bắt đầu, nếu bọn hắn còn muốn ở lại đây, bắt đầu thu phí theo giá."

Theo suy nghĩ của nàng, chuyện xảy ra với Mục Ngạo Thiết chính là một tai nạn và sai lầm, quá khứ là quá khứ, nàng không muốn tiếp tục có dính líu gì với Mục Ngạo Thiết nữa.

Hổ Nữ đã hiểu rồi, trong đầu lóe qua cảnh tượng lão bản nương và Trương Tùy quấn quít với nhau, cô ta không khỏi khe khẽ thở dài, mấy ngày nữa sự kiện Đồng Tước võ sẽ bắt đầu, có nghĩa là về sau có thể sẽ không tiếp tục qua lại với tên to con kia nữa.

Nhưng sáng sớm hôm sau, Mục Ngạo Thiết lại tìm tới cửa.

Nghe có tiếng gõ cửa, Hổ Nữ mở cửa ra nhìn, thấy là y thì hơi chút sửng sốt, phát hiện thấy thần sắc vị này rõ ràng kém đi không ít, nói là tiều tụy cũng không quá.

Hổ Nữ không khách sáo, nói thẳng: "Lão bản nương không có ở đây, đi phủ Thành chủ rồi."

Mục Ngạo Thiết không nói nhiều một câu nào, lập tức cáo từ.

Nhưng vừa mới đầu buổi chiều, Mục Ngạo Thiết lại tới gõ cửa, Hổ Nữ nói lão bản nương chưa trở về, y lại im lặng quay đầu rời đi.

Nhưng Hổ Nữ không nghĩ đến là, lần này Mục Ngạo Thiết không có rời đi, y đứng chờ ở một bên.

Hổ Nữ thỉnh thoảng đi ra ngoài làm việc, tự nhiên là phát hiện thấy, chuyện này, vậy chẳng phải là chặn đường khiến lão bản nương không thể ra khỏi cửa.

Cô ta lập tức chủ động tiến lên hỏi: "Tìm lão bản nương có chuyện gì sao? Có việc gì ta có thể chuyển lời."

Mục Ngạo Thiết suy nghĩ một chút, nói ra: "Muốn làm phiền lão bản nương hỗ trợ hỏi thăm một chút, xem 'Tam Túc ô' dễ dàng xuất hiện ở đâu nhất, hoặc là nơi nào có thể tìm được 'Tam Túc ô' ."

"Tam Túc ô?" Hổ Nữ có chút kinh ngạc, nghi hoặc hỏi: "Gặp lão bản nương chỉ vì hỏi chuyện này sao?"

Mục Ngạo Thiết gật gật đầu, y là bị Dữu Khánh ép buộc tới, việc khiến cho Liên Ngư khinh thường thì có đánh chết y cũng sẽ không làm, việc tìm hiểu tin tức loại này thì y không thể từ chối, mặc dù Dữu Khánh đã nói cho y biết, một nghìn vạn đó đã là gà bay trứng vỡ rồi, đồng thời còn không lấy được đồng nào từ Liên Ngư, nhưng y vẫn nỗ lực tới đây.

Thực ra thì y cũng muốn gặp lại Liên Ngư.

Hổ Nữ do dự nói: "Ngươi cứ trở về trước đi, khi nào gặp lão bản nương, ta sẽ chuyển lời, có tin tức ta sẽ báo cho ngươi biết."

"Đa tạ." Mục Ngạo Thiết cảm tạ xong liền không kéo dài, lần này nghiêm túc quay trở về.

Chương 825: Vạn Hác trì (2)

Hổ Nữ quay vào phòng bẩm báo.

"Tam Túc ô?" Đang nằm đọc sách ở trên ghế, Liên Ngư nhướng mày tự hỏi, có chút nghi hoặc, "Hình như lần trước ngươi có nói rằng, trước gian hàng Thiêu Sơn Lang của bọn hắn có gắn bảng thu mua 'Tam Túc ô', phải không?"

Hổ Nữ gật đầu, "Đúng vậy, khi ta nhìn thấy thông tin này thì cảm thấy việc thu mua thứ nuôi không được đó có chút kỳ quái, cho nên có báo với ngài."

"Lẽ nào chuyến đi này của bọn hắn có liên quan đến Tam Túc ô hay sao?" Liên Ngư lẩm bẩm rồi trầm ngâm một hồi, sau đó ánh mắt quay trở lại trên cuốn sách, cũng có vẻ rất thuận miệng dặn dò một câu, "Cũng không phải chuyện gì quan trọng, ngươi tìm kiếm giúp hắn đi."

"Được, bên phía Cống Sơn đường có rất nhiều con đường tin tức, đúng lúc đến đó có việc, để ta thuận tiện hỏi thăm một chút."

Hổ Nữ đưa ra lời giải thích rồi rời đi…

Đêm đó, Hổ Nữ đến gõ vang cửa phòng Dữu Khánh, vừa nghe nói đã có thông tin về "Tam Túc ô", người trong phòng đương nhiên là nhanh chóng hoan nghênh chào đón, cho dù vừa mới trải qua "nỗi đau mất tiền " nằm im nửa chết nửa sống trên giường, Dữu Khánh

nghe vậy cũng phục hồi tinh thần, nhanh nhẹn bật dậy, mặt tươi cười mời khách vào phòng.

Mời nước, uống trà gì gì đó, Hổ Nữ đều xua tay từ chối, thậm chí còn không ngồi xuống, trực tiếp nói với Mục Ngạo Thiết: "Về thông tin liên quan đến 'Tam Túc ô', phía bên Cống Sơn đường không biết được nhiều. Hiện nay cũng không có nghe nói nơi nào có bán ra 'Tam Túc ô'. Thứ này có khi sẽ liên tiếp xuất hiện trong khoảng thời gian ngắn, có khi rất lâu vẫn không có tin tức.

Phía bên Cống Sơn đường đã chỉnh lý những thông tin có liên quan đến 'Tam Túc ô'. Từ những thông tin đã biết về nơi bắt được 'Tam Túc ô', trong đó có năm lần là tại khu vực 'Vạn Hác trì', chắc hẳn không phải chuyện ngẫu nhiên. Như vậy không biết đã trả lời được vấn đề của ngươi hay chưa."

Dữu Khánh sờ sờ chút ria mép, cất tiếng lẩm bẩm, "Vạn Hác trì…"

Hổ Nữ: "Nếu như muốn chính xác thì lão bản nương cũng bất lực. Thông tin tương tự như thế này, có lẽ Cống Sơn đường là nắm giữ được tỉ mỉ nhất."

Nói xong, cô ta hơi khom người, cất tiếng "Cáo từ" rồi xoay người rời đi.

Dữu Khánh đuổi theo, vốn định hỏi tiếp kỹ càng hơn về "Vạn Hác trì", nhưng lời đã đến bên mép lại vì thận trọng mà không hỏi ra, hắn sợ bộc lộ ra ra mục đích quá rõ ràng, đã biết được nơi nào không sợ không có người khác biết rõ.

Chân trước vừa đưa tiễn Hổ Nữ đi, chân sau liền rời khỏi khách sạn, hắn tìm người của Hạt Tử bang, chủ yếu là tìm Đồng Tại Thiên.

Sau khi tìm được người, hắn kéo gã đến một góc yên lặng để nói chuyện.

"Vạn Hác trì?" Đồng Tại Thiên suy nghĩ một chút, gật đầu, "Hình như là có một nơi như thế, nơi đó hình như rất nguy hiểm, và hẳn là cách Khối Lũy thành rất xa."

Dữu Khánh vỗ vỗ cánh tay gã, "Đừng có 'Hình như' và 'Hẳn là' nữa, đi hỏi thăm đi. Cho ngươi thời gian một ngày, ngày mai ta tới tìm ngươi lấy thông tin."

Sau khi dặn dò xong, hắn lập tức rời đi, không thể lãng phí lực lượng của Phi Ưng bang mà không dùng đến.

Khi về tới khách sạn, Mục Ngạo Thiết đưa cho Dữu Khánh một bản công văn, là Cống Sơn đường vừa mới phái người đưa tới, chính thức thông báo, "Sự kiện Đồng Tước võ" sẽ chính thức bắt đầu vào ba ngày sau, yêu cầu các nhân sự đăng kí tham gia cuộc thi vào ba ngày sau đến tập trung tại Cống Sơn đường lúc giờ Thìn, quá thời hạn sẽ không chờ.

Về phần sẽ thi cái gì thì vẫn chưa thấy đề bài.

Về phần phía bên Đồng Tại Thiên, rất nhanh chóng để lộ bí mật, gã lập tức tìm đến Đoạn Vân Du, báo cáo tình hình cho y biết.

Đoạn Vân Du không hiểu, "Vạn Hác trì, hắn tìm hiểu nơi đó làm gì?"

Đồng Tại Thiên: "Không biết, không có lửa làm sao có khói, hẳn là có nguyên nhân gì đó, chẳng lẽ có liên quan đến 'Sự kiện Đồng Tước võ'?"

Đoạn Vân Du hơi chút suy nghĩ rồi khẽ gật đầu, "Trên bản bút ký đó có…" Lời mới nói ra khỏi miệng thì chợt nhớ tới bản bút ký bị Dữu Khánh lấy đi khi ghi chép chuyện năm đó thì không có ghi địa danh, toàn bộ các nơi khắp Thiên Tích sơn đều không có tên, chỉ mô tả một số đặc điểm địa hình, y lập tức sửa lời: "Ngươi cứ theo lời hắn nói, đi tìm hiểu đi, sau đó dựa theo những thông tin về địa hình tìm hiểu được, nhắc nhở hắn lưu ý một số nội dung ta tra xét về 'Vạn Hác trì' có ghi chép trong bản bút ký."

"Được, ta đã biết nên làm thế nào rồi." Trong lòng đã có cơ sở, Đồng Tại Thiên nhận lệnh rời đi.

Ngày hôm sau, Dữu Khánh dựa theo ước hẹn tìm đến gã, sau khi nghe được thông tin, hắn cũng báo cho gã biết hai ngày nữa "Sự kiện Đồng Tước võ" sẽ chính thức bắt đầu, bảo gã chuẩn bị sẵn sàng.

Trở về đến khách sạn, Dữu Khánh lập tức lấy ra bản bút ký xa xưa kia, tìm kiếm những ghi chép về "Vạn Hác trì", còn về việc thi đấu "Sự kiện Đồng Tước võ", hắn đã không còn hi vọng gì, đã chuẩn bị sẵn tâm lý bỏ buộc gia nhập vào bang phái khác…

Chỉ trong chớp mắt đã đến một đêm cuối cùng trước khi bắt đầu tham gia tỷ thí. Mục Ngạo Thiết do do dự dự rất lâu, cuối cùng đi tới trước mặt Dữu Khánh đang tập trung nghiên cứu bản bút ký xa xưa.

Nhìn thấy hai chân xuất hiện trước mắt, Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn, rồi lập tức xoay người đi, coi như không nhìn thấy, thực sự là vừa nhìn thấy Mục Ngạo Thiết liền thấy không vui.

Năm trăm vạn lượng cứ như vậy không còn nữa, hắn không giận thật lâu mới là lạ.

Mục Ngạo Thiết cuối cùng vẫn lên tiếng, "Ngày mai đã xuất phát tham gia thi đấu, lão Thập Ngũ, lúc trước ngươi đồng ý viết lưu niệm…"

Không hề nhấc đầu lên, Dữu Khánh một ngón tay chính xác chỉ đến y, "Đừng nhắc đến chuyện hai mươi vạn lượng nhuận bút phí đó nữa. Ngươi trước tiên tự hỏi mình xem còn có mặt mũi nhắc tới hay không? Ta không chiếm chút lợi nào của ngươi, ngay cả tiền lại cũng không đủ."

Mục Ngạo Thiết rất muốn nói, chuyện đó liên quan gì tới ta, nhưng vẫn gượng gạo nói: "Vạn nhất lần thi đấu này xảy ra chuyện bất

ngờ, ta không thể sống sót trở về. Ta đã đáp ứng với Liên Ngư, không muốn nuốt lời."

Bộp! Dữu Khánh trực tiếp cầm bản bút ký da dê cổ xưa nện xuống sàn, đứng lên chỉ vào mũi y, "Là ngươi có bệnh hay là ta nói không rõ ràng. Chúng ta vẫn còn chưa rời khỏi Thiên Tích sơn, bây giờ có thể viết được sao? Nuốt lời vẫn tốt hơn rước lấy phiền phức nha?"

Mục Ngạo Thiết lặng im một hồi, rồi bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc, dùng giọng điệu rất thành khẩn nói: "Ta biết rõ làm như vậy là không đúng, lão Thập Ngũ, lần này, xem như sư huynh ta cầu xin ngươi!"

Dữu Khánh đang bừng bừng lửa giận, nghe vậy ngây người sững sờ, chằm chằm đối mắt với y.

Hắn đột nhiên đặt mông ngồi xuống, hai tay ôm đầu vò đầu bứt tai một hồi, miệng oa oa kêu loạn, dáng vẻ vô cùng bực bội, hết sức điên khùng.

Lúc này hắn đột nhiên muốn hỏi xem sư phụ linh thiêng trên trời, Linh Lung quan là thu đệ tử kiểu gì a, luôn làm những chuyện kích động "Tình nghĩa" không ra gì như vậy, tụ tập một đám ngốc sao, thật sự muốn một mực trốn ở trong núi, không hiện thế thì hay biết bao.

Chương 826: Ly Thiên (1)

Nói đến việc hỏi sư phụ linh thiêng trên trời, hắn lại cảm thấy đau đầu, phát hiện thấy sư phụ của mình có vẻ cũng là loại người như vậy, vì cứu phụ thân của A Sĩ Hành, dẫn đến đoản mệnh, nếu không, hắn đâu cần phải lên làm chưởng môn khi còn trẻ tuổi như thế, và cả vị thái sư thúc kia cũng không khác, cả nhà từ trên xuống dưới đều là một đám người xử lý theo cảm tính.

Hắn không biết mình đã tạo ra nghiệt gì, vậy mà lại đụng phải toàn những đồng môn như vậy.

Sau khi ôm đầu buồn bực một hồi lâu, hắn nhặt bản sách cổ trên mặt đất lên, cất vào trong người, thở hồng hộc tức giận bỏ đi, đi vào thư phòng.

Nhìn thấy hắn đi vào thư phòng, Mục Ngạo Thiết chỉ cần suy nghĩ cũng có thể nghĩ ra được là sẽ làm gì, y nhanh chóng bước theo, nhìn thấy Dữu Khánh đang loay hoay với giấy và bút mực trên bàn học, y lập tức tiến tới hỗ trợ làm việc vặt.

Dữu Khánh không vui quay sang y mắng lớn một tiếng, "Cút!"

Mục Ngạo Thiết ngượng ngùng rút tay về, nhưng vẫn không quên bổ sung một câu, "Viết hay một chút."

Dữu Khánh giật giật ria mép, "Cút ra đi, đừng quấy rầy ta!"

Mục Ngạo Thiết nhanh chóng lui ra ngoài.

Loay hoay một hồi chuẩn bị xong giấy mực, Dữu Khánh nhấc bút lên, nhưng một hồi lâu vẫn không dám trám mực, đây cũng là một trong những lí do chủ yếu mà hắn không muốn tiếp tục viết cho người khác, trình độ hữu hạn.

Người khác không biết danh tiếng "Thám Hoa lang" của hắn là làm sao thi ra được, bản thân hắn còn không rõ ràng sao, trong bụng hắn hoàn toàn không có chân tài thực học, làm sao có thể cứ một mực không biết xấu hổ chạy ra ngoài làm ra vẻ, nếu thường xuyên làm như vậy, sớm muộn sẽ xấu mặt.

Danh tiếng càng lớn, một khi gây ra trò cười, cũng sẽ tạo ra làn sóng châm biếm càng lớn, hắn không biết xấu hổ sao?

Cách tốt nhất chính là cái cớ mà hắn đưa ra trước đây, đã bỏ văn theo võ, không bao giờ đụng chạm tới những thứ này.

Bây giờ thì hay rồi, không chỉ phải động bút, Mục Ngạo Thiết còn yêu cầu hắn phải viết hay một chút.

Viết ra cái gì mới coi là hay, chính bản thân hắn cũng hoang mang không biết, làm sao bây giờ? Viết gì chứ? Hắn cầm bút đi tới đi lui trong phòng, suy nghĩ đau cả đầu.

Đứng ở bên ngoài, Mục Ngạo Thiết thỉnh thoảng len lén nhìn vào bên trong, nhìn thấy Dữu Khánh quả thực đang rất tập trung suy nghĩ, y tĩnh thanh tĩnh khí không dám quấy rầy, trong lòng tràn đầy mong đợi.

Suy nghĩ một hồi lâu, Dữu Khánh nhịn không được khe khẽ thở dài, lần trước Mục Ngạo Thiết nói muốn hắn viết ra cái gì đó có thể so sánh với ba chữ "Nhân Gian Hảo", hắn sao lại không muốn viết ra gì đó làm cho mọi người tán dương chứ, âm thầm nhận lấy hư vinh cũng rất cao hứng a, nhưng mà trong bụng thật sự không có gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, không biết nên bắt đầu từ đâu, hắn đành phải trông mèo vẽ hổ, đối chiếu theo luận điệu của ba chữ "Nhân gian hảo".

Làm sao hạ bút theo luận điệu đó bây giờ? Hắn không khỏi nhớ lại trải nghiệm khi lưu lại thư pháp trong nhà hàng của Diệp Điểm Điểm, hắn nhớ được là mình dùng ba chữ chỉ để bộc lộ ra cảm xúc cảm nhận được về hoàn cảnh lúc đó mà thôi, sau đó được Diệp Điểm Điểm khen ngợi lên mây.

Khen ở điểm nào? Hắn nhớ rằng, nàng nói là có ý cảnh, nói mình đang ví von mình là tiên nhân bị đày hạ giới, vân vân.

"Tiên nhân đày xuống hạ giới…" Dữu Khánh chợt cất tiếng lẩm bẩm, hắn không còn cách nào khác nữa rồi, chỉ có thể là có cái gì bắt cái đó, nắm bắt theo ý nghĩ này, hắn suy đi nghĩ lại một hồi, rồi ánh mắt dần dần trở nên kiên định.

Nhưng ánh mắt mới vừa mới kiên định không được bao lâu, hắn lại thở vắn than dài, chính hắn cũng cảm thấy có chút không đáng tin, trong lòng hung dữ hạ quyết tâm, sau này có nhiều tiền đến đâu cũng không làm, lần tới nếu còn viết mấy thứ này cho người khác, mình sẽ tự chặt tay mình.

Sau đó, hắn thực sự không còn cách nào khác, cũng không thể cứ một mực kéo dài, quyết định tới đâu hay tới đó, ai muốn nghĩ sao thì nghĩ, muốn nói sao thì nói, không đáng để mình cứ luôn xoắn xuýt băn khoăn. Nghĩ vậy, hắn liền đi tới bên cạnh bàn rất nhanh trám mực hạ bút, liền mạch lưu loát viết xuống trên tờ giấy trắng hai cái chữ lớn cực có hàm súc: Ly Thiên!

Ngay sau đó lại hạ bút ký tên, viết ra tục danh của A Sĩ Hành, hắn cũng biết rõ, đây là điều mà người ta muốn.

Sau khi đặt bút xuống, hắn hét to lên, "Cầm đi đi."

Bóng dáng Mục Ngạo Thiết lập tức nhảy vào, tiến đến trước bàn, đưa mắt nhìn, ngoài việc cảm thấy chữ viết trông có vẻ đẹp ra, y cũng không nhìn ra được trò trống gì, nhíu mày, "Tại sao chỉ có hai chữ, ngươi viết cho Diệp Điểm Điểm ba chữ…"

Dữu Khánh đứng tại chỗ giậm chân mắng to, "Ngươi biết cái cóc gì chứ, hay dở liên quan cái lông gì với chữ nhiều hay ít."

Thôi được, Mục Ngạo Thiết chấp nhận, nhưng vẫn nhịn không được hỏi thêm một câu, "So với ba chữ 'Nhân gian hảo', bên nào hay hơn?"

Ngươi hỏi ta? Dữu Khánh muốn hỏi y, ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai? Nhưng hiện tại hắn cũng chỉ có thể ngang ngạnh cứng miệng, "Muốn thì cầm đi, không muốn thì thôi. Nếu Liên Ngư cảm thấy không tốt, đó là cô ta không biết thưởng thức. Ta nói cho ngươi biết, chuyện này không có lần sau đâu."

Bất kể là hay là dở, trước tiên phản công đã rồi tính tiếp, chỉ cần đánh giá không hay đó chính là do người khác không hiểu, dù sao, hắn sẽ không thừa nhận là mình viết không hay.

Nếu đã nói như vậy, vốn đầu óc mù tịt chuyện này, Mục Ngạo Thiết còn có thể nói được gì, y cầm bức thư pháp lên, rời đi.

Dữu Khánh mắng một câu, "Ngươi nha, nét mực còn chưa khô, ngươi cứ cầm đi như vậy, sợ người khác không biết là vừa mới viết ra sao?"

Cũng đúng, Mục Ngạo Thiết vội vàng vận công hà hơi thổi khí, rất nhanh làm khô nét mực, sau đó còn đem tờ giấy gấp gấp mấy cái, tạo ra dấu vết được gấp lại để gửi đi.

Sau đó nhìn kỹ lại, xác định tờ giấy và nét mực đã không còn có điểm nào khác lạ, y mới yên tâm cầm đi.

Ra khỏi cửa tự nhiên là đi thẳng đến nơi ở của Liên Ngư. Đến nơi, gõ cửa.

Cửa nhanh chóng được mở ra, Hổ Nữ vừa nhìn thấy lại là y, đang định từ chối khách theo lời dặn dò lúc lúc trước của chủ nhân, nhưng chợt nhìn thấy trên tay Mục Ngạo Thiết có cầm tờ giấy, trong vô thức này sinh ý nghĩ, liền hỏi một câu, "Có việc?"

Mục Ngạo Thiết cầm thứ trên tay ra hiệu, "Thư pháp lưu niệm của Thám Hoa lang mà ta hứa với lão bản nương đã tới rồi."

"A?" Hổ Nữ nhịn không được kinh ngạc thốt lên, mặt đầy ngạc nhiên. Cô ta đương nhiên biết rõ lão bản nương thích thứ này nhiều như thế nào, đây chính là thứ mà bình thường muốn kiếm cũng kiếm không được, thậm chí nhờ cậy Lương Bàn cũng không thể kiếm ra, cô ta biết rõ sự việc nặng nhẹ, vội nói: "Chờ chút, để ta vào thông báo."

Lần này cô ta không nói mấy lời kiểu như Liên Ngư không có trong phòng, mà nhanh chóng đóng cửa.

Đang đả tọa tu luyện, Liên Ngư lập tức bị thức tỉnh, sau đó Hổ Nữ nhanh chóng mở cửa mời khách vào phòng.

Liên Ngư chờ đợi trong phòng không biết là quá mức nôn nóng, hay là bởi vì từng có một lần quan hệ lúc trước với Mục Ngạo Thiết mà rất không chú ý, chỉ mặc yếm lót, bên ngoài khoác một tầng sa y, thân thể uyển chuyển như ẩn như hiện.

Vừa nhìn thấy Mục Ngạo Thiết cầm đồ vật tiến vào, nàng ta liền nhịn không được, vội hỏi: "Thật sự đã lấy được rồi sao?"

Mục Ngạo Thiết đi tới trước mặt, hai tay dâng lên, "May mắn không làm nhục mệnh, lão bản nương nhìn xem như thế nào."

Liên Ngư nhưng là đưa hai tay chùi chùi vào sa y một chút, rồi mới đoan đoan chính chính vươn hai tay ra nhận lấy, giống như rất sợ mình khinh nhờn tờ bút pháp này vậy. Nhìn thấy cảnh này, Mục Ngạo Thiết thực sự không biết nói gì, chỉ là một bức chữ viết, cần phải như vậy không?

Liên Ngư cầm bức thư pháp vào thay, chậm rãi mở ra, khi chữ viết dần dần lộ ra, một thần vận khác lạ ập vào trong mắt nàng, nàng ta nhịn không được trước tiên khen một tiếng, "Chữ đẹp!"

Hổ Nữ cũng vươn đầu tới nhìn xem, nhìn chằm chằm chữ viết, lầm bẩm: "Ly Thiên?" Rồi nhìn cái tên A Sĩ Hành ký bên dưới, vô thức cất lời hoài nghi, "Là thật sao?"

Ý của cô ta là, thật sự có thể dễ dàng lấy được thư pháp của vị Thám Hoa lang kia sao?

Cô ta biết rất rõ cái trò này khó lấy được cỡ nào, theo lời lão bản nương nói, việc này không phải tiền bạc có thể làm được, nên cô ta có nghi ngờ là chuyện rất bình thường.

Nhưng về vấn đề này, Mục Ngạo Thiết có tuyệt đối nắm chặt, gật đầu nói: "Chắc chắn là thật, không phải giả."

Liên Ngư cắn cắn răng ngà, dường như cũng sợ bị làm giả, rồi bất chợt sa y phiêu phiêu lướt thẳng đến thư phòng, đặt bản thư pháp ở trên bàn, sau đó mở một cái tráp ra, lấy ra một bản thư pháp khác, mở ra.

Chương 827: Ly Thiên (2)

Mục Ngạo Thiết đi theo vào, nhìn xem, phát hiện thấy trên tờ thư pháp này là ba chữ "Nhân gian hảo", thoáng nhìn thấy rất giống chữ của lão Thập Ngũ, tức thì kinh ngạc, "Đây là bức thư pháp của Tiểu Tiên lâu tại kinh thành Cẩm quốc?"

Liên Ngư nhưng không có nghe câu hỏi, chỉ chăm chú so sánh chữ viết trên hai tờ giấy.

Hổ Nữ đứng ở một bên cất lời giải thích, "Làm sao có khả năng dễ dàng lấy được bút tích thực của Tiểu Tiên lâu, ngươi không thấy đây bản in sao? Bởi vì có quá nhiều người muốn sao chép, Tiểu Tiên lâu liền làm ra một bản khắc, để cho người ta có thể lấy được bản in. Tuy nhiên, cũng phải tương đương có mặt mũi, khách bình thường là không cho in."

Mục Ngạo Thiết nhìn kỹ lại, đúng vậy, đúng là bản in.

Sau khi so sánh một hồi, ánh mắt Liên Ngư dần dần tỏa sáng, hai tay vuốt ve trên nét mực, đầu ngón tay có chút run rẩy, cất giọng vô cùng vui mừng, "Đúng rồi, nét ngoặt sắc sảo này, thần vận trong phong cách này, không có sai, bản mô phỏng là không thể mô phỏng ra được thần vận như vậy, đúng là thư pháp của Thám Hoa lang, không thể nghi ngờ, là bút tích thực của hắn. Hổ Nữ, ta đã có bút tích thực của Thám Hoa lang rồi."

Hai tay đan vào nhau, nắm chặt, như muốn nhảy cẫng lên vì vui sướng.

Nàng ta quả thực rất phấn khích, không chỉ vì yêu thích bức thư pháp này, mà còn bởi một nguyên nhân quan trọng khác, thế nhân cười nàng ta là tình nhân của người khác, bây giờ nàng ta có được hai chữ của tài tử đệ nhất thiên hạ trấn giữ nơi đây, phẩm cách, trình độ của các ngươi cao hơn Thám Hoa lang sao?

Đã có quầng sáng của văn vẻ vô song phủ trên người, phẩm cách tự nhiên khác trước ngay lập tức, cho dù vẫn là tình nhân nhưng đã không giống với những loại tình nhân khác.

Nhìn bộ dạng kích động của nàng ta, Mục Ngạo Thiết nhịn không được gãi gãi mu bàn tay, y thật sự không thể hiểu nổi lý do vì sao có thể phấn khích với hai cái phá chữ này, nhất là với chữ do lão Thập Ngũ viết ra, nếu như nói đây là đồ cổ thì y còn có thể hiểu được.

Hổ Nữ có thể hiểu được hay không thì không biết, dù sao cô ta cũng chia sẻ niềm vui với chủ nhân của mình, "Chúc mừng lão bản nương đã đạt được điều mình mong muốn."

Liên Ngư cười tươi như hoa, cười như một cô bé gặp chuyện vui vẻ, liên tục nghiêng đầu mấy cái thưởng thức hai chữ đó, rồi chợt cất tiếng cảm thán, "Ly Thiên! Thật không hổ là tài tử đệ nhất thiên hạ, chỉ cần hạ bút, lập tức bộc lộ ra không giống người thường, trong nháy mắt liền gợi lên sự siêu phàm thoát tục tiềm ẩn trong khách sạn chúng ta."

Lợi hại như vậy sao? Mục Ngạo Thiết lập tức nhìn chằm chằm vào hai chữ đó, trợn to hai mắt ra để nhìn.

Hổ Nữ cũng vậy, mở to hai mắt nhìn vào, nhưng trong lòng rất nghi hoặc, "Chỉ là hai chữ mà thôi, chữ viết đẹp là được rồi, có khoa trương như lão bản nương ngài nói như vậy sao?"

Liên Ngư nhấc tay chọc chọc ngón tay vào trán cô ta, "Ngươi nha, bình thường nói ngươi đọc sách nhiều một chút, ngươi lại không nghe, về sau đừng có chạy ra ngoài nói nhảm, đừng để người ta chê cười ngươi không biết gì."

Nàng ta quay đầu lại, duỗi ngón tay ra hiệu về phía hai chữ, "Ly… Thiên, hai chữ này cũng không phải là tùy tiện viết ra. Hổ Nữ, ta hỏi ngươi, Khối Lũy thành này hình thành như thế nào?"

Hổ Nữ không suy nghĩ nhiều, buột miệng nói ra: "Mọi người đều biết nha, được hình thành từ lượng lớn cự thạch do tiên nhân vứt bỏ xuống ở thời cổ đại."

Liên Ngư hỏi tiếp: "Vậy khách sạn này của chúng ta thì sao?"

Hổ Nữ: "Đương nhiên cũng là như vậy a, là một khối đá trong số các cự thạch mà tiên nhân vứt bỏ…" Nói đến đây, cô ta dường như hiểu ra được gì đó, cất tiếng lẩm bẩm thưởng thức, "Ly Thiên."

"Khách sạn tại đây." Liên Ngư đưa tay vén lụa mỏng, một ngón tay chỉ dưới chân, rồi lại chỉ lên trời, mỉm cười nói: "Từ Thiên giới mà đến, tại sao không chịu trở về, tự nhiên là có điểm lưu luyến, tự nguyện Ly Thiên. Cảnh giới trong đó, người không chút văn vẻ như ngươi chắc hẳn cũng có thể phẩm ra được sự bất phàm đi?"

Nghe vậy, hai mắt Hổ Nữ cũng sáng lên, "A, cảm giác này quả là khác biệt a. Tiên nhân vứt tảng đá, Ly Thiên, rất hợp tình hợp cảnh a. Thật hay."

"Đúng vậy, chỉ vẻn vẹn hai chữ đã nói ra hết căn nguyên, còn biểu hiện ra được sự không tầm thường và khí vận. Đây mới gọi là tài hoa." Gương mặt khó tan nét vui mừng, Liên Ngư lại chọc chọc ngón tay lên trán cô ta, "Đâu có như ngươi, mở miệng ngậm miệng là vứt tảng đá, ném tảng đá, quả thực thô tục không thể tả. Về sau lập tức tìm công tượng tốt nhất, sao chép y chang, điêu khắc thành chiêu bài khách sạn. So sánh với nhau, 'Thạch Tâm cư' quả thực quá quê mùa, về sau tên của khách sạn chỉ có hai chữ, Ly Thiên!"

"Ly Thiên khách sạn…" Hổ Nữ gật gật đầu thưởng thức, với cô ta như thế nào cũng không quan trọng.

Mục Ngạo Thiết không thốt tiếng nào, ánh mắt quay xuống nhìn hai chữ kia, sau khi nghe Liên Ngư giải thích, y cũng cảm thấy kinh diễm, thì ra lão Thập Ngũ nói không sai chút nào, thứ tốt thực sự không liên quan gì đến nhiều chữ hay ít chữ, thì ra bên trong hai chữ mà y nhìn chẳng có gì đó lại cất giấu thâm ý không tầm thường như thế.

Trong nội tâm y quả thực cảm thán, thì ra lão Thập Ngũ thật sự tài giỏi như thế a, bình thường không cách nào nhận ra được.

Nếu như nói trước đây y còn có chút hoài nghi, vậy thì bây giờ, sau khi tận mắt chứng kiến, y mới biết thanh danh tài tử đệ nhất thiên hạ không phải giả, y mới biết trong phương diện này, lão Thập Ngũ quả thực là thâm tàng bất lộ, ngay cả sư huynh đệ sớm chiều ở chung nhiều năm như vậy cũng không nhận ra được, cảm khái, bùi ngùi, hắn thực sự là tài tử bị việc tu hành làm lỡ.

Nghĩ xa hơn về năm đó, nhìn thấy sư phụ xách gậy ép lão Thập Ngũ luyện chữ, đám người sư huynh bọn họ còn cười trêu chọc, bây giờ mới biết được lúc đó cười nhạo không phải cười người khác, mà là đang cười nhạo chính mình.

Nói chung, bất kể như thế nào, với y mà nói, chỉ cần Liên Ngư thích là được, ít nhất mình đã hoàn thành lời hứa với Liên Ngư.

Sau khi tâm tình hưng phấn hơi dịu lại một chút, Liên Ngư mới chú ý tới mình chỉ lo vui sướng, đã lạnh nhạt với đại ân nhân trước mắt, nàng ta cũng rất hiếu kì không biết vị này làm sao có thể dễ dàng lấy được thư pháp của Thám Hoa lang, không nhịn được hỏi: "Trương Tùy, ngươi quen biết Thám Hoa lang ư?"

Mục Ngạo Thiết suy nghĩ một chút, rồi gật đầu nói: "Tính là quen biết đi."

Liên Ngư nhịn không được toát ra một câu với vẻ đầy mong đợi, "Ngưỡng mộ đại danh Thám Hoa lang đã lâu, mong một lần gặp được phong thái tuyệt đại tao nhã, không biết Liên Ngư có thể có một lần cơ hội tận tình địa chủ hay không?"

Nghe câu hỏi này, Mục Ngạo Thiết gãi gãi mu bàn tay, y rất muốn nói cho nàng biết, người ta đang đảo qua đảo lại không biết bao nhiêu lần ngay trước mặt ngươi, ngươi đã sớm tận tình địa chủ rồi.

Nhưng mà y không thể nói lời này, để cho lão Thập Ngũ viết mấy chữ này đã là rất quá đáng rồi, đã có khả năng khiến mấy sư huynh đệ bọn y gánh chịu nguy hiểm, y không thể tiếp tục làm ra chuyện bộc lộ thân phận lão Thập Ngũ.

Y chỉ có thể từ chối khéo: "Việc này, ta không làm chủ được."

Y không dám nói có cơ hội ta sẽ hỏi giúp này nọ, y biết chắc Dữu Khánh sẽ không đồng ý, cho nên không thể hứa lời này.

Thấy mình đã khiến người ta khó xử, Liên Ngư mặc dù cảm thấy tiếc nuối, nhưng vẫn biểu đạt sự áy náy, "Là ta mạo muội. Đúng rồi, Trương Tùy, ta nghe Chu Khánh nói, số tiền một nghìn vạn đăng kí tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ' đó là các ngươi vay mượn, khoản tiền này để ta bỏ ra, coi như là mua bức thư pháp này." Nàng ta phất tay ra hiệu cho Hổ Nữ đi lấy ngân phiếu.

Đối với nàng ta mà nói, một nghìn vạn không tính là gì, nàng cũng không tin những người này ngay cả chút tiền đó cũng không có, trọng điểm là tìm một cái cớ, không muốn tiếp tục dây dưa không rõ với Mục Ngạo Thiết, không muốn nợ ân tình này.

Nhưng Mục Ngạo Thiết lập tức nhấc cước đạp Dữu Khánh xuống, "Không cần, đừng nghe hắn nói xằng nói bậy. Hắn luôn là như vậy, tiền chui vào trong mắt. Chút tiền ấy chúng ta vẫn bỏ ra được, không có chuyện vay tiền vay bạc gì. Nếu để Thám Hoa lang biết

được ta lấy chữ của hắn để đổi tiền, vậy thì không thể nào làm bằng hữu được nữa rồi."

Chương 828: Tân chiêu bài (1)

Vốn dĩ, Liên Ngư là muốn dứt khoát kết thúc việc này, nhưng nghe y lấy Thám Hoa lang ra làm lí do từ chối, lập tức cảm thấy hành vi mình dùng tiền cho xong việc quả thực có phần không ổn.

Theo nàng ta, Thám Hoa lang bằng lòng viết bức thư pháp này nhất định là không muốn liên quan đến tiền bạc, kê giá tính tiền quả thực là làm nhục văn nhã, cũng là đang nhục nhã Thám Hoa lang.

Nàng ta xoay chuyển ý nghĩ, nhanh chóng bỏ qua việc nói tới tiền bạc, sau khi suy nghĩ một chút, nàng ta sửa lời: "Chuyện tỷ thí 'Sự kiện Đồng Tước võ', ta chỉ có thể nói sẽ tận lực hỗ trợ, về phần có thể có kết quả gì hay không thì ta không dám đảm bảo."

Có thể nói ra lời như vậy, vẫn là vì muốn báo đáp lại chuyện thư pháp, nàng ta không muốn nợ ân tình.

Mục Ngạo Thiết cảm thấy thời điểm này mới giúp đỡ tìm hiểu tin tức đã không có ý nghĩa gì quá lớn, sáng mai phải xuất phát rồi, cho dù bây giờ biết được đề thi cũng chưa chắc đã có thời gian chuẩn bị, tuy nhiên y vẫn khách sáo một câu: "Cảm ơn lão bản nương có lòng."

Liên Ngư mỉm cười, dùng ánh mắt ra hiệu cho Hổ Nữ.

Hổ Nữ hiểu ý, vội hỏi Mục Ngạo Thiết, "Đêm đã khuya, tiên sinh còn có việc gì không?"

Đây là nới lời tiễn khách rồi, Mục Ngạo Thiết không có ngốc, lập tức cáo từ, tuy nhiên khi đi tới cửa thư phòng thì y nghĩ đến một chuyện, quay đầu lại nói: "Kính nhờ lão bản nương một việc, nếu

như có người hỏi về nguồn gốc bức thư pháp này, mong rằng lão bản nương giúp đỡ, đừng để cho người ta biết được nó có liên quan với ta."

Liên Ngư gật đầu, "Tiên sinh đã có ý tốt đưa thư pháp tới, lại còn nhắc nhở trước, Liên Ngư há có thể phụ lòng. Tiên sinh cứ việc yên tâm, Liên Ngư biết rõ nên làm thế nào."

Mục Ngạo Thiết hơi khom người, xoay người định đi.

Nào ngờ Liên Ngư lại chủ động cất tiếng gọi, "Tiên sinh có biết Phi Ưng bang không?"

Mục Ngạo Thiết tức thì dừng bước, quay người lại, có phần bất ngờ không rõ vì sao nàng ta lại nhắc đến Phi Ưng bang, gật đầu nói: "Biết."

Liên Ngư chầm chậm đến gần, cất lời nhắc nhở: "Nghe nói Hạt Tử bang mới tuyển chọn năm mươi bang chúng để tham gia 'Sự kiện Đồng Tước võ', tiên sinh có biết năm mươi người đó đều là người của Phi Ưng bang không?"

Nàng ta mở khách sạn kinh doanh tại nơi đây, người tới đều là khách, sẽ không để cuốn vào tranh đấu giữa các bang phái, nàng ta vốn chỉ định làm khán giả thờ ơ xem náo nhiệt, bây giờ lại phá lệ mở miệng xen vào, là định dùng sự việc quan trọng giấu giếm sát cơ, liên quan đến tính mạng này để trả ân tình.

Đúng như dự đoán, Mục Ngạo Thiết kinh ngạc không biết làm sao nàng ta lại biết việc này, nhưng y trầm mặc không đáp, đang cân nhắc xem nên trả lời như thế nào.

Liên Ngư đã nhận thấy không thích hợp, thử hỏi: "Ngươi đã biết rồi?"

Mục Ngạo Thiết im lặng một chút rồi gật đầu thừa nhận, "Biết."

Lần này đến lượt Liên Ngư và Hổ Nữ kinh ngạc, Hổ Nữ giật mình hỏi: "Đã biết bọn họ là gian tế, vì sao còn tuyển bọn họ gia nhập vào Hạt Tử bang?"

Mục Ngạo Thiết lại trầm mặc, về việc này thật sự không biết nên giải thích với các nàng như thế nào, vấn đề là không tiện tiết lộ nguyên nhân thực sự.

Vừa nhìn liền biết liên quan đến việc tư, Liên Ngư nhấc tay ra hiệu cho Hổ Nữ không nên hỏi tiếp, nhưng chính nàng ta lại tiếng tục nhắc nhở một câu, "Tên Đồng Tại Thiên trong bang các ngươi cũng là người của Phi Ưng bang, Hạt Tử bang trước đây bị sụp đổ có khả năng có liên quan rất lớn với hắn."

Dứt lời, liền phát hiện thấy Mục Ngạo Thiết vẫn không chút dao động, trong lòng lập tức hiểu rõ, lại hỏi: "Việc này ngươi cũng biết?"

Mục Ngạo Thiết chậm rãi gật đầu, trong lòng y âm thầm nghi hoặc, không biết vì sao nữ nhân này lại biết được tỉ mỉ như thế, y nhịn không được hỏi ngược lại một câu, "Ngươi làm sao biết được?"

Liên Ngư không nói là mình đang theo dõi bọn họ, không biết mưu đồ thực sự mà những người này muốn che giấu là gì, sợ rước lấy rắc rối lớn nếu đụng phải điều không nên đụng đến, nàng ta chỉ có thể đưa ra một lí do, "Tình cờ phát hiện."

Sau đó nàng ta cũng không muốn tiếp tục nhắc nhở điều gì, có lẽ người ta đều biết rất rõ, nói nhiều nữa thì không thể dùng lí do "Tình cờ phát hiện" để giải thích được.

Thấy người ta không có ý định tiếp tục lưu mình lại, cho dù rất muốn ngủ lại đây đêm nay, nhưng Mục Ngạo Thiết vẫn phải duy trì phong độ mà chắp tay chào, rồi xoay người sải bước rời đi, đã hoàn thành được một nỗi băn khăn trong lòng, coi như đã thoải mái thể xác và tinh thần.

Sau khi đưa tiễn khách rời đi, Liên Ngư đứng ở trước bàn, lòng đầy vui mừng, nàng ta vốn rất muốn thưởng thức thư pháp của Thám Hoa lang lâu hơn, nhưng mà bởi vì chưa hoàn thành sự việc, nỗi lòng chưa yên, không thể đắm chìm trong việc này, sau một hồi thưởng thức, nàng đột nhiên hỏi: "Phía bên Lương Bàn vẫn còn chưa gây sự với hắn sao?"

Hổ Nữ: "Chưa. Người của chúng ta vẫn theo dõi sát sao, nếu như có động tĩnh gì, chúng ta sẽ đúng lúc biết được."

Liên Ngư xoay người ngồi ở tên bàn, nhìn bức thư họa khổ rộng trên tường, chậm rãi nói: "Xem ra hắn nói không sai, quả thực có thể giải quyết ổn thỏa phía bên Lương gia, thảo nào dám đánh Lương Bàn. Giả mạo Thiêu Sơn Lang, đánh con cháu Lương gia, còn có thể dễ dàng lấy được thư pháp lưu niệm của Thám Hoa lang, và cũng biết rõ ràng việc Phi Ưng bang âm thầm tính kế, bối cảnh của bọn hắn tuyệt đối không phải bình thường, có thể tới đây vì Đồng Tước hồ sao?"

Hổ Nữ: "Lợi ích từ Đồng Tước hồ cũng không nhỏ, tới đây vì lợi ích từ Đồng Tước hồ cũng có thể."

Liên Ngư cất tiếng thở dài, khoanh tay trước ngực, mặt hiện vẻ sầu lo: "Việc này rất kỳ quái, nếu thực sự tới đây vì Đồng Tước hồ thì không sao, sợ là sợ những thế lực lớn kia chạy tới đây khuấy động, vậy thì không chỉ ảnh hưởng đến Đồng Tước hồ, e rằng toàn bộ Khối Lũy thành đều phải đất rung núi chuyển…"

Trầm ngâm một hồi rồi giống như đưa ra quyết định gì đó, nàng ta giao bức thư pháp cho Hổ Nữ cầm đi tìm người làm chiêu bài, mình thì thay đổi y phục đi đến phủ Thành chủ.

Đang quanh quẩn ở trong phòng, Dữu Khánh chợt nghe được tiếng mở cửa, hắn vội vàng nhảy lên ghế tựa, xụi lơ ra đó, ra vẻ như chẳng còn quan tâm đến việc gì.

Quay đầu lại, nhìn thấy Mục Ngạo Thiết đi vào, mới làm như không quan trọng, thờ ơ hỏi một câu, "Thế nào, tình nhân đó của ngươi có hiểu được bức thư pháp đó không?"

Bề ngoài thì làm ra vẻ không quan trọng, thực ra trong lòng vẫn quan tâm tới đánh giá của ngoại nhân, dù sao hắn cũng đã đội chiếc mũ "Tài tử đệ nhất thiên hạ" rất lâu rồi.

Trong ánh mắt Mục Ngạo Thiết nhìn hắn lóe lên một chút bội phục, lần đầu tiên thực sự công nhận tài hoa của vị sư đệ này, y ừ một tiếng, nói: "Ngươi cũng không nên coi thường người ta, Ly Thiên chẳng phải là nói khách sạn này là tảng đá từ trên trời giáng xuống sao…" Y lập tức nói lại những ngụ ý hay ho mà Liên Ngư nghĩ ra cho hắn nghe.

Đang xụi lơ trên ghế, Dữu Khánh có chút sững sờ, nhận thấy cách giải thích này rất hay.

Thấy biểu hiện của hắn như vậy, Mục Ngạo Thiết nghi hoặc, "Thế nào, giải thích không đúng sao?"

Biết rõ mình đã thất thố, Dữu Khánh nhanh chóng nuốt nuốt nước miếng tỉnh táo lại, than thở: "Nữ nhân mở khách sạn này vậy mà có thể hiểu được, thực sự khiến ta bất ngờ."

Nói xong, hắn nhanh chóng đứng lên, trong mắt lộ vẻ mong đợi, thử hỏi, "Nàng ta rất giàu có, không bày tỏ lòng cảm ơn sao?"

Mục Ngạo Thiết biết rõ điều gì có thể khiến vị này biểu hiện mong đợi như vậy, trực tiếp nhảy qua chuyện tiền bạc, "Có, nhắc nhở cho chúng ta biết năm mươi người mới thu nhận và Đồng Tại Thiên là gian tế của Phi Ưng bang."

Dữu Khánh rất kinh ngạc, lập tức bị chuyển đi sự chú ý, "Làm sao nàng ta biết được?"

"Nói là tình cờ phát hiện."

"Tình cờ phát hiện…" Dữu Khánh vuốt vuốt ria mép thì thầm, vẻ mặt có chút nghi ngờ.

Chương 829: Tân chiêu bài (2)

Bên trong phòng khách căn phòng của bang chủ Tinh Nguyệt bang có một nhóm khách tới thăm, đều là thành viên nòng cốt của Tinh Nguyệt bang, để chuẩn bị cho ngày mai xuất phát, bang chủ Cô Dương tập trung trao đổi một lần cuối cùng với bọn họ.

Dặn dò, sắp xếp ổn thỏa xong mọi việc, đợi các thành viên nhận lệnh tản đi, Tạ Nhi tiễn khách vừa quay trở về, Cô Dương đang chắp tay ở trước cửa sổ chợt cất tiếng hỏi, "Tên Lương Bàn đó vẫn không có động thủ với tên to con sao?"

Tạ Nhi trả lời: "Hiện nay vẫn chưa thấy có động tác nào, hình như cũng không thấy Lương gia có phản ứng gì."

Cô Dương cau mày, "Với tính cách kiêu ngạo của tên Lương Bàn kia, gã có thể chịu được sự sỉ nhục như vậy sao?"

Tạ Nhi: "Không biết như thế nào, người cũng không ra khỏi cửa, không còn đi tìm Liên Ngư, không biết có phải đang kìm nén quá mức hay không."

Đâu chỉ có mình bọn họ muốn nhìn xem kịch vui, bang chủ của các bang phái khác cũng rất quan tâm, kết quả chờ tới bây giờ vẫn không thấy có bất kỳ chuyện gì xảy ra, ngày mai đã phải xuất phát

đi đến địa điểm tỷ thí rồi, sau khi rời đi không biết còn có thể xem được hay không.

Liên Ngư đi đến phủ Thành chủ, rất nhanh liền trở về.

Hổ Nữ ở nhà chờ đợi, vừa thấy nàng ta về liền hỏi: "Thành chủ nói như thế nào?"

Liên Ngư lắc đầu, "Thành chủ không có mặt trong thành, không biết đã đi đâu, có lẽ là đi trước một bước đến nơi tỷ thí ngày mai."

Hổ Nữ tò mòi hỏi: "Ngày mai tỷ thí ở đâu?"

Liên Ngư hừ lạnh, "Ngoại trừ Nhiếp Nhật Phục ra, trước đó không nói cho bất kỳ kẻ nào biết, ngay cả Kỳ Nguyệt Lang cũng đang chờ thông tin." Nói đến việc này, nàng ta nhịn không được cất tiếng thở dài, "Ân tình của Trương Tùy, chỉ có thể tạm thời nợ lại rồi."

Nàng ta vốn định thuận tiện chuyến đi này hỗ trợ hỏi thăm một chút đề thi, cuối cùng ngay cả là địa điểm thi đấu ở đâu cũng không biết được.

Sáng sớm hôm sau, bên ngoài Thạch Tâm cư khách sạn, rộn ràng nhộp nhịp.

Cảnh tượng náo nhiệt bất ngờ xuất hiện làm cho các bang chủ cùng nhau đi ra chuẩn bị tham gia tỷ thí cảm thấy ngạc nhiên, không biết đám đông người vây kín tại cửa vào để làm gì, đây chắc chắn không phải là người của bọn họ, nhân thủ của bọn họ đều đã đến tập trung tại Cống Sơn đường trước rồi.

Các bang chủ đều giấu mình trong chiếc áo choàng đen, khi đi ra tới cửa, phát hiện thấy đá người tụ tập bên ngoài đang nhìn chằm chằm vào bảng hiệu của khách sạn, sôi nổi thảo luận.

Mấy vị bang chủ xoay người lại thuận thế nhìn tới, nhìn thấy chiêu bài được che phủ vải đỏ, thắt nơ hồng, khung cảnh vui vẻ, đây rõ

ràng là khai trương lại, thảo nào thu hút nhiều người tới xem náo nhiệt như vậy.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết không khỏi quay nhìn nhau, đã nhận ra được gì đó.

Bang chủ Sơn Hải Bang Cố Nhân Sơn không khỏi quay sang hỏi Liên Ngư, đang cùng đi ra đích thân đưa tiễn bọn họ, hỏi: "Lão bản nương, có việc vui cũng không báo trước một tiếng, để bọn ta cũng dễ chia vui. Đây là định khai trương lại sao?"

Liên Ngư nhấc tay áo che miệng cười khúc khích, bộ dạng rất vui vẻ: "Bình cũ này không chứa được rượu mới, đâu có khai trương lại gì đâu, chỉ là đổi cái bảng hiệu mà thôi."

Nàng ta xuống đây đưa tiễn các đại bang chủ này đi, và cũng tiện thể là xuống cắt băng, mở bảng hiệu.

Thay đổi chiêu bài? Mấy bang chủ không hiểu ra sao, quay mặt nhìn nhau, theo lý thuyết, chiêu bài là càng lâu đời càng tốt, chiêu bài đang dùng tốt, đổi nó làm gì?

Sự việc không liên quan đến mình, bọn họ cũng không tiện nói gì.

Cũng không có những lễ nghi kèn kèn trống trống phiền phức, Liên Ngư xoay người lại liền trực tiếp đưa tay kéo sợi dây, tấm vải đỏ rơi xuống, lộ ra tấm bảng hiệu mới tinh.

Kết quả không nằm ngoài dự đón của Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, trên chiêu bài quả nhiên là hai chữ "Ly Thiên" ánh vàng rực rỡ.

Chỉ thoáng nhìn, Cố Nhân Sơn liền nhịn không được cất tiếng khen, "Chữ đẹp, tràn đầy khí vận!"

"Ly Thiên…"

"Chữ rất đẹp, nhưng 'Thạch Tâm cư' đang dùng rất tốt, sao phải đổi thành 'Ly Thiên' ?"

"Đúng vậy, từ này có ý nghĩa gì?"

"A, mau nhìn tên người viết."

"A? A Sĩ Hành!"

"Đây… Là vị Thám Hoa lang kia sao?"

"Khẳng định đúng là vậy, cái tên này ít có khả năng trùng tên, nếu không phải là chiêu bài do tài tử đệ nhất thiên hạ đó viết, làm sao có khả năng để cho Thạch Tâm cư dễ dàng đổi chiêu bài."

"Oa, nghe nói vị đó sau khi bỏ văn theo võ gần như đã tuyệt bút rồi."

"Ly Thiên… Ly Thiên… Chậc chậc, chắc hẳn là đang ám chỉ cái khách sạn này nguồn gốc là từ trên trời giáng xuống."

"Chiêu bài của khách sạn chắc có ý là 'Rời trời ở lại nơi này', đơn giản dễ hiểu, nhưng lại siêu phàm thoát tục, không chỉ ứng tình hợp cảnh, kết hợp với bản thân khách sạn, cảm giác thực sự là quá tuyệt. Không phụ với danh tiếng tài tử đệ nhất thiên hạ a!"

"Không hổ là Thám Hoa lang, chỉ cần hai chữ mà thôi, đã đem tảng đá tiên nhân vứt bỏ tô điểm đẹp đẽ, toát ra tiên khí. Về sau, khách tới ở nơi này e rằng trong vô thức đều sẽ có cảm giác không tầm thường."

"Có thể để cho Thám Hoa lang viết lưu niệm cho khách sạn, chắc hẳn phải bỏ công bỏ sức rất nhiều."

Đám tu sĩ vây xem không ngừng ồn ào xôn xao, chỉ chỉ trỏ trỏ, bình luận dồn dập.

Một văn nhân thế tục lại được biết bao tu sĩ biết đến, đương nhiên không thể tách rời với những gì hắn đã trải qua, nhất là sự tích ruồng bỏ đệ tử của Địa mẫu, điều đó thực sự đã khiến hắn dương danh tại Tu Hành giới, đối với đa số tu sĩ, trước tiên đều là bởi vì việc này mà sau đó mới biết đến tài hoa của Thám Hoa lang, chứ bọn họ vốn là không quan tâm tới mấy chuyện tài hoa hay không tài hoa gì gì đó.

Bách Lý Tâm xen lẫn ở trong đám người, vốn đầu tới đây chỉ để lưu ý việc đám người Dữu Khánh đi tham gia tỷ thí, không ngờ lại đụng phải chuyện này. Ban đầu nàng không có cảm giác gì với tấm chiêu bài này, nhưng sau đó, bởi vì nghe được những lời bình luận ca ngợi sôi nổi mà cảm nhận được sự tài hoa ẩn chứa trong hai chữ đó. Nàng thỉnh thoảng nhìn nhìn chiêu bài rồi chuyển xuống nhìn Dữu Khánh đứng dưới chiêu bài, trong mắt cũng hiện lên cảm giác kinh ngạc, hâm mộ với tài hoa của hắn.

Bình thường, nàng thật sự cũng không nhìn ra được Dữu Khánh có tài hoa gì, không nghĩ tới không ra tay thì thôi, vừa ra tay chính là bất phàm.

Nghe được những lời khen ngợi xung quanh, Liên Ngư hai mắt sáng ngời, cười tươi như hoa, thật sự là cười đến nỗi miệng không khép lại được.

Dữu Khánh giấu mình trong chiếc áo choàng, hơi cúi đầu, âm thầm thở dài, không nghĩ tới nữ nhân này lại gấp gáp như thế, bọn hắn còn chưa đi đã làm ra cái chiêu bài treo lên rồi, hại hắn không dám lộ mặt nhiều, rất sợ bị người khác nhận ra.

Đương nhiên, hắn cũng đang vểnh tai nghe trộm người khác khen ngợi, dù sao hai chữ này thật sự là do chính hắn nghĩ ra, không dựa vào bất kỳ kẻ nào, hắn cảm thấy mình xứng đáng với những lời ca ngợi này.

Mục Ngạo Thiết nhìn về phía Dữu Khánh với ánh mắt khác hẳn, nghe thấy nhiều người như vậy khen ngợi chữ viết ý nghĩa hay,

tương đương với việc nhiều người khẳng định tài hoa của Dữu Khánh, y là người tận mắt nhìn thấy Dữu Khánh một mình một người nghiêm túc suy nghĩ rồi chính tay viết ra, đó là tài hoa thực sự, không phải lừa gạt mà có được.

Bang chủ Thân Vô Không của Thiên Hồng bang vỗ tay tán thưởng, "Chữ đẹp, chiêu bài hay."

"Nghe nói người này căn bản không động bút nữa, bây giờ lại có thể phá lệ vì lão bản nương, lão bản nương thực sự là hảo mặt mũi a." Cô Dương cũng khen một câu.

Cho dù là vì mặt mũi của Liên Ngư, mấy vị bang chủ cũng đều phải cất tiếng khen ngợi một chút.

Dữu Khánh sợ bị người khác nhìn thấy mình khác thường, cũng không tiện ngoại lệ, nịnh bợ một câu, "Thám Hoa lang quả nhiên bất phàm, lão bản nương mặt mũi lớn."

Liên Ngư tự nhiên là liếc liếc nhìn Mục Ngạo Thiết mấy lần.

Sau một hồi khách sáo, mấy vị bang chủ liền tạm biệt Liên Ngư rồi rời đi, không có cách nào ở lại lâu, phía bên Cống Sơn đường có chỉ định thời gian, bọn họ không thể bỏ lỡ.

Liên Ngư tự nhiên là xin lỗi không thể tiễn xa, dừng lại thật lâu tại cửa vào, lắng nghe những lời khen ngợi không ngừng.

Bên ngoài Cống Sơn đường, có thể nói là người đông nghìn nghịt, người tham gia tỷ thí của sáu bang phái đều đã tụ tập tại đây, nhiều đến xấp xỉ hai nghìn người.

Một nhóm nhỏ người trên y phục có thêu hình con bò cạp lớn, rất dễ nhận ra, cũng có vẻ hết sức nhỏ yếu, Dữu Khánh dẫn đầu không quan tâm, dù sao hắn cũng đã có dự định sẵn sàng bỏ cuộc bất kỳ khi nào, rồi gia nhập vào bên người thắng, vừa vặn đã quen biết

mấy đại bang chủ này, chắc hẳn đến lúc đó có thể cho mình chút thể diện.

Hắn đã suy nghĩ kỹ rồi, bất kể nói như thế nào, lão Cửu và Liên Ngư dù sao cũng có một chân, có thể lợi dụng được. Chắc hẳn việc đó cũng khiến mấy vị bang chủ có chút mê hoặc.

Chương 830: Không có quy tắc (1)

Bên ngoài Cống Sơn đường là cùng không gian rộng rãi, tầm mắt trống trải, trước mặt chính là vùng Thiên Tích sơn bao la, không như khung cảnh chật hẹp giới hạn tầm mắt bên trong thành.

Ngoại trừ một đám đông thành viên tham gia tỷ thí tụ tập bên ngoài cửa, còn có rất nhiều người vây xem, không ít người đang bàn tán xôn xao.

" 'Sự kiện Đồng Tước võ' lần này quả nhiên vẫn chỉ có mấy đỉnh cấp bang phái này tham gia."

"Không còn cách nào khác a, nhưng bang phái khác cũng muốn cạnh tranh một chút, nhưng đã có bài học xương máu lúc trước, không có thực lực còn chen vào chính là đi chịu chết."

"Không đúng nha, nhìn trang phục bang phái, năm nay không chỉ có bốn nhà, là năm nhà."

"Ngươi không biết sao, Nhị đương gia của Sơn Hải bang tự lập môn hộ rồi, kéo đi phân nửa nhân mã tách ra thành lập Trấn Sơn bang, cũng đã đăng kí tham gia."

"Trấn Sơn bang? Ôi, tên này, có hiềm nghi đối địch với ông chủ cũ nha."

"Hắc, không biết Cố bang chủ có nhân cơ hội này thanh lý môn hộ hay không?"

"Có đến năm nhà cạnh tranh, chưa chắc đã thảnh thơi để làm chuyện đó."

"Cái gì mà năm nhà, ta nghe nói năm nay là sáu nhà đăng kí tham gia."

"Sáu nhà? Còn có nhà nào? Là 'Sâm la bang' thực lực hơi yếu hơn một chút đó sao?"

"Không phải, hình như gọi là 'Hạt Tử bang' ."

"Hạt Tử bang? Có bang phái tên như vậy à? Ở đâu, nơi này rõ ràng chỉ có năm bang phái, Hạt Tử bang ở đâu ra chứ?"

Một đám người kiễng chân nhìn xung quanh, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ nhìn thấy trang phục của năm bang phái, Hạt Tử bang với số thành viên quá ít chìm nghỉm ở trong đó, tầm mắt không đúng góc độ rất khó phát hiện ra.

Dữu Khánh cũng đang kiễng chân mong đợi, muốn nhìn xem Nhiếp Nhật Phục uy chấn Thiên Tích sơn có hình dạng như thế nào, nhưng mà Thành chủ đại nhân hoàn toàn không có lộ diện, ngay cả chưởng môn nhân Kỳ Nguyệt Lang của Cống Sơn đường cũng không có hiện thân.

Chỉ có mấy vị quản sự đang ở đây chỉ huy, gọi tới từng nhóm Thiên Lý lang đã chuẩn bị trước đó, chở từng nhóm nhân viên tỷ thí bay lên, thế trận bay lượn dày đặc khắp trời trông rất đồ sộ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Dữu Khánh mới biết được phủ Thành chủ thu phí đăng kí một nghìn vạn đó thực ra hoàn toàn không kiếm được đồng nào, nhiều người như thế này, khoản tiền lộ phí chi cho Thiên Lý lang rất khổng lồ.

Sau khi toàn bộ nhân sự tham gia đã được chở lên trời, dưới sự dẫn dắt của nhân viên Cống Sơn đường, một đám đông dày đặc chi chít lao vút về phía xa.

Dưới núi, Nam Trúc ở tại cửa vào gian hàng "Đương Tự Tại" ngẩng đầu nhìn lên, không bao lâu sau lại lần lượt nhìn thấy một ít Thiên Lý lang bay lên trời, chở theo vài người bay theo đội ngũ đông đúc phía trước, trong đó có cả Bách Lý Tâm.

Không còn cách nào khác, cho đến giờ phút này, những người tham gia tỷ thí vẫn không biết đề thi, cũng không biết sẽ đến đâu thi đấu. Cho nên trước đó, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết không thể thông báo cho nơi đây, Nam Trúc không thể đi trước tiền trạm, và cũng không thể khiêng cửa hàng bay theo, vì vậy chỉ có thể để cho Bách Lý Tâm đi theo dò xét tình huống trước.

Làm xong thủ tục treo chiêu bài mới, Ly Thiên khách sạn, Liên Ngư đứng ở trên sân thượng nhìn một đám điểm đen bay về phái chân trời xa.

Hổ Nữ vội vã chạy tới, bẩm báo: "Lão bản nương, Lương Bàn đã rời khách sạn, tìm một Thiên Lý lang, đã đuổi theo đám người tỷ thí rồi."

Liên Ngư hoài nghi, "Lẽ nào sắp bắt đầu tìm Trương Tùy tính sổ rồi sao?" Nàng ta trầm mặc một lúc, rồi quay đầu lại hỏi: "Phía bên Phi Ưng bang có truyền thông tin gì về không?"

Hổ Nữ lắc đầu: "Hai ngày trước Bang chủ Đoạn Vân Du ra khỏi thành, sau khi tập kết nhân mã xong liền một đường di chuyển không ngừng, cũng chưa biết là muốn đi đâu."

Vừa mới nói xong, chợt thấy một con phi điểu bay tới, lao vào một cái lỗ trên vách đá phía dưới, Hổ Nữ nhô đầu thoáng nhìn một cái rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Liên Ngư nhìn chằm chằm phía chân trời xa, lặng lẽ chờ đợi một hồi. Không bao lâu sau, Hổ Nữ vội vã quay trở lại, mở ra một cuộn giấy hẹp có chữ viết, đưa tới, "Đã có tin tức rồi. Đoạn Vân Du suất lĩnh đám người Phi Ưng bang cuối cùng đã dừng lại, dừng chân tại gần 'Vạn Hác trì', ẩn núp bất động, không biết có ý định gì."

"Vạn Hác trì?" Liên Ngư kinh ngạc, nhận lấy tờ giấy đọc qua nội dung bên trên, sau đó càng thêm nghi hoặc, hỏi: "Có phải lần trước Trương Tùy cũng hỏi thăm về Vạn Hác trì không?"

Hổ Nữ: "Ngài hiểu lầm rồi, hắn thật sự không có hỏi thăm về Vạn Hác trì, hắn là hỏi thăm về Tam Túc ô. Ta đến Cống Sơn đường nhờ người tìm hiểu thông tin, lọc ra được Tam Túc ô có nhiều khả năng xuất hiện tại Vạn Hác trì. Nhưng nhìn phản ứng của Phi Ưng bang sau đó, tám chín phần mười là do Chu Khánh để lộ thông tin trong Hạt Tử bang, nếu không sẽ không trùng hợp như thế. Hơn nữa, lúc trước người của Phi Ưng bang quả thực cũng có tìm hiểu thông tin về Tam Túc ô."

Liên Ngư không khỏi đi qua đi lại, cân nhắc nói: "Chẳng lẽ mục đích thực sự của Hạt Tử bang và Phi Ưng bang là Tam Túc ô sao? Nếu là như thế, với Tam Túc ô thì có thể có chuyện gì? Trải qua vô số năm như vậy, vẫn không nghe nói có điều gì liên quan để đáng giá hưng sư động chúng."

Hổ Nữ lắc đầu, "Không biết, sự thật trong chuyện này e rằng chỉ có đương sự mới biết rõ."

Trời đất xa xôi, trên là vô tận hư không, dưới là mênh mông bát ngát.

Đội ngũ rào rạt phi hành, duy trì đội hình áp chế tốc độ bay non nửa ngày, cuối cùng bắt đầu lao về phía mặt đất.

Trên mặt đất, đám bang chúng Phi Ưng bang ẩn núp trong các khe núi lặng lẽ quan sát, đa số người không biết xảy ra chuyện gì.

Đoạn Vân Du đang ẩn nấp rình xem nhìn thấy đội hình vù vù hạ xuống này, nhịn không được nhẹ nhàng vỗ tay cười, nói với tâm phúc ở bên cạnh: "Quả nhiên tới rồi, đột nhiên tìm hiểu 'Vạn Hác trì', ta đã đoán có liên quan tới 'Sự kiện Đồng Tước võ' lần này, không ngoài dự đoán, xem ra thật sự đã đi thông con đường vị lão bản nương kia. Có quý nhân hỗ trợ, Hạt Tử bang chưa chắc đã cô độc không thể địch chúng."

Trong nét tươi cười cất giấu niềm vui mừng vô tận, lúc này, đối với việc Hạt Tử bang nắm bắt được Đồng Tước hồ, y có đầy đủ lòng tin.

Chương 831: Không có quy tắc (2)

Hạ xuống mặt đất, người đã rời lưng, đám Thiên Lý lang lại dồn dập vẫy cánh bay lên, có một số trực tiếp quay trở về, có một số thì bay tới một nơi xa một chút, ở lại xem náo nhiệt.

Đám người bang phái tham gia tỷ thí phát hiện thấy mình đang đứng tại trước một chỗ vách núi to lớn, đưa mắt nhìn qua, đây là một vách núi đá khổng lồ hình vành khuyên. Phía dưới vách núi có vô số cuộn sóng, nhìn kỹ mới phát hiện thấy đó hoàn toàn không phải là cuộn sóng gì, mà đó là ảo ảnh thị giác do địa hình của hàng ngàn hàng vạn khe núi, hõm núi trong lòng chảo tạo thành.

Đi tới cạnh mép vách núi, nhìn lướt qua phía dưới, bang chủ Kim Thiền bang cau mày cất tiếng thì thầm, "Vạn Hác trì."

Vạn Hác trì? Đang cảm thấy nơi này có phần tương tự với một nơi được mô tả trong bút ký cổ đại, Dữu Khánh nghe nói vậy thì sửng sốt, cùng với Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh trao đổi ánh mắt với nhau, không nói lời nào. Cả hai rõ ràng đều có nghi vấn như nhau, hoặc có thể nói là khó thể tin nổi, sự kiện Đồng Tước võ lần này vậy mà được tổ chức tại Vạn Hác trì sao?

Hai người đều muốn hỏi xem, tại sao lại trùng hợp như thế?

Không chỉ có bọn hắn, Đồng Tại Thiên sau khi quan sát địa hình Vạn Hác trì xong, cũng quay sang gật đầu cười cười với Dữu Khánh, ẩn ý sâu xa.

Dữu Khánh biết rõ vị này đang suy nghĩ cái gì, nhưng hắn thật sự không có cách nào giải thích, chỉ có thể để cho gã hiểu lầm mà thôi.

Đương nhiên, điều hắn hiện tại muốn biết hơn chính là, sự kiện Đồng Tước võ lần này tổ chức tại Vạn Hác trì thì so đấu cái gì?

Chẳng mấy chốc, ánh mắt hắn lại bị thu hút bởi một ngọn núi cao hình thù kỳ dị nằm bên cạnh thung lũng, nó giống như một ngọn giả sơn khổng lồ, gầy trơ cả xương, không có cây cối, có vẻ cằn cỗi giống như đất đai trong thung lũng, không có cả ngọn cỏ nào.

Dữu Khánh bỗng nhiên cảm thấy ngọn núi này có vẻ quen mắt, dường như đã từng gặp ở đâu.

Chưởng môn nhân Kỳ Nguyệt Lang của Cống Sơn đường đã có mặt sẵn tại bên cạnh mép vách núi, đang chờ đợi người dự thi đến, rõ ràng đã đến trước một bước để chuẩn bị.

Chờ khi mọi người đều đã hạ xuống và ổn định lại, cuối cùng Kỳ Nguyệt Lang cất tiếng tuyên bố, "Chư vị, 'Sự kiện Đồng Tước võ' lần này, mọi người sẽ bộc lộ bản lĩnh thực sự của mình tại Vạn Hác trì này."

Bang chủ Thân Vô Không của Thiên Hồng bang chắp tay hỏi: "Kỳ Chưởng môn, không biết lần này làm sao để nhìn thấy bản lĩnh thật sự?"

Kỳ Nguyệt Lang: "Người có hiểu biết về Vạn Hác trì hẳn đều biết, nơi này là nơi độc trùng 'Ngọc sí kim thiềm' tụ tập. Thiềm vương nơi này là một con Bất Yêu quái. Trước đây không lâu, nó đã nuốt 'Nhuận dương bảo châu' của thành chủ. Đây chính là đề mục tỷ thí, bang

phái nào có thể thu hồi 'Nhuận dương bảo châu' về giúp thành chủ, Đồng Tước hồ sẽ chuyển cho bang phái đó chấp chưởng. Mặt khác, cũng xin nhắc chư vị, 'Nhuận dương bảo châu' lớn cỡ nắm đấm một đứa trẻ, cầm trong tay có cảm giác ấm áp, màu sắc vàng óng ánh như hổ phách."

Thân Vô Không hỏi: "Có hạn chế thời gian không?"

Kỳ Nguyệt Lang: "Không hạn chế."

Trầm Kim Thiền: "Nếu như một mực tìm không được thì sao?"

Kỳ Nguyệt Lang: "Vậy thì tiếp tục tìm, cho đến khi tìm được mới thôi. Nếu ai không kiên nhẫn được nữa, có thể rời khỏi bất cứ lúc nào, khi đó, nhà nào kiên trì được đến cuối cùng tính là người thắng."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, trong đám người bắt đầu vang lên tiếng xì xào bàn tán, đều cảm thấy nếu như một mực tìm không được, đây quả thực là một chuyện khiến người mệt mỏi.

Sau đó, Kỳ Nguyệt Lang lớn tiếng tuyên bố: " 'Sự kiện Đồng Tước võ' lần này chính thức bắt đầu!"

Dữu Khánh đứng lắng nghe một hồi, rồi có phần há hốc mồm, cuộc thi chỉ sơ sài như vậy sao?

Hắn còn đang chờ tuyên bố quy tắc thi đấu a, tại sao đã bắt đầu rồi? Hắn lập tức hô lên: "Kỳ Chưởng môn, không có quy tắc thi đấu gì sao? Tại hạ mới tham gia trò này, thực sự không hiểu quy tắc nơi đây, lỡ như vi phạm, chẳng phải sẽ bị loại oan uổng sao?"

Thân Vô Không, Trầm Kim Thiền, Cô Dương, Cố Nhân Sơn, và Ngụy Ước, mấy vị bang chủ đều nhìn hắn như nhìn kẻ ngốc.

Kỳ Nguyệt Lang: "Không phải đã tuyên bố quy tắc rồi sao? Nga, quy tắc mà ngươi nói, chỉ cần không vi phạm quy tắc của Thiên Tích sơn,

thì làm thế nào cũng được."

Dữu Khánh lập tức truy hỏi: "Tìm giúp đỡ cũng được sao?"

Về mặt nhân thủ, so sánh với những bang phái khác, phía hắn rõ ràng không đủ, không biết Phi Ưng bang có dẫn nhân thủ tới cho hắn sai khiến hay không.

Kỳ Nguyệt Lang: "Được, ngươi có thể tìm thần tiên trên trời tới đây giúp ngươi cũng được, chứng tỏ ngươi càng có năng lực quản lý Đồng Tước hồ, Thành chủ nhất định sẽ không trách tội."

"Ha ha ha ha…"

Trong đám người vang lên từng tràng cười to.

Dữu Khánh cau mày, nhận thấy trận tỷ thí này chẳng khác gì không có quy tắc, một khi bắt đầu tất nhiên sẽ đầm đìa máu tanh, thảo nào "Sự kiện Đồng Tước võ" này lại khiến cho những bang phái có thực lực thấp kém khiếp sợ, ngay cả đăng kí tham gia cũng không dám.

Kỳ Nguyệt Lang: "Được rồi, nếu không còn câu hỏi nào khác thì bắt đầu đi. Người của Cống Sơn đường ở nơi này chờ các ngươi. Ai lấy được bảo châu, cầm đến đây giao lại là được. Không cho phép đánh nhau tại khu vực mỏm đá lồi ra mà các ngươi đang đứng này, đây cũng là vì tốt cho chính các ngươi. Chu bang chủ Hạt Tử bang, điều này có được tính là quy tắc không?"

Dữu Khánh còn có thể nói gì bây giờ, hắn chỉ có thể chắp chắp tay. Sau đó, quay đầu lại nhìn một đám người Hạt Tử bang, hắn phát hiện thấy mọi người ít nhiều đều có chút thấp thỏm, lo lắng, nhưng xem như gan cũng lớn hơn rồi, chuyện nguy hiểm như thế này vậy mà vẫn có thể tiếp tục tham gia.

Mục Ngạo Thiết tới gần, nhiều người mắt tạp, y không tiện nói gì, chỉ dùng ánh mắt dò hỏi Dữu Khánh xem nên làm gì bây giờ.

Tuy nhiên, lúc này Dữu Khánh cũng đang rối ren, sự kiện Đồng Tước võ vậy mà lại xảy ra tại Vạn Hác trì, bây giờ hắn nên tập trung vào việc Tam Túc ô, hay là nên tập trung vào chuyện Đồng Tước hồ?

Nếu là chuyện sau, với số lượng nhân thủ và quy tắc trò chơi trước mắt, lẽ ra phải trực tiếp đầu hàng, khẳng định đấu không thắng.

Kỳ thực, sau khi dễ dàng từ chỗ Liên Ngư biết được Vạn Hác trì có liên quan với Tam Túc ô, bọn hắn đã tiết giảm được rất nhiều phiền toái, không còn dự định tiếp tục đi liều mạng vì Đồng Tước hồ nữa, nhận thấy tình hình không ổn sẽ lập tức chịu thua bỏ cuộc đã là lựa chọn hàng đầu.

Hắn ôm sách cổ nghiên cứu Vạn Hác trì đã lâu, cũng không biết mình có thể chiếm được bao nhiêu lợi thế, trước tiên chịu thua, chờ sự kiện Đồng Tước võ kết thúc sẽ quay lại tìm kiếm?

Chương 832: Kéo da hổ (1)

Dự định ban đầu của bọn hắn chỉ có một, ý định lúc đầu rất thuần túy, chỉ vì tìm được Tam Túc ô, giải mã bí mật chiếc eo bài của Ong chúa.

Tuy nhiên, trên đường đã xuất hiện cám dỗ khác, giá trị của sâm Kỳ Lân khiến cho tim đập bọn hắn đập thình thịch, rất động tâm, tích cực chen tay vào, sau đó lại đào ra chuyện Đồng Tước hồ có thể phát tài, biết rõ khó làm, những tiếp tục chen chân vào.

Đương nhiên, bọn hắn cũng có lí do, lí do thứ nhất là vì để tìm kiếm sâm Kỳ Lân, lí do thứ hai là vì để có thể mượn nhờ thế lực của Khối Lũy thành nhằm tìm hiểu tung tích của Tam Túc ô tại Thiên Tích sơn.

Với cục diện bây giờ, phải từ bỏ sâm Kỳ Lân và Đồng Tước hồ, quay lại với ý định ban đầu sao?

Có lẽ quay lại với ý định ban đầu mới là con đường đúng đắn, và sẽ an toàn hơn, có thể giảm được rất nhiều rắc rối, nhưng không thể phủ nhận những cám dỗ trên con đường này là cực lớn, từ bò hay không nó đều ở tại đó.

Tứ đương gia Phạm Cửu của Hạt Tử bang tiến tới gần, chỉ tay ra hiệu xung quanh với Dữu Khánh, hạ thấp giọng nói: "Bang chủ, chênh lệch này quá lớn, chúng ta còn không đủ cho người ta nhét kẽ răng, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, chủ động bỏ cuộc mới là thượng sách."

"Đúng vậy!" Đám đương gia Mạt Lỵ cũng tụ lại đây, cất tiếng phụ họa, đám người đều cảm thấy chơi đùa quá sức, cảnh tượng này khiến người ta khiếp đảm, cảm thấy như là trứng chọi đá.

Nơi đây quá nhiều người, muốn nói nhỏ với nhau cũng không được, Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu cho mọi người chờ một chút, sau đó cũng không thèm tránh nghi kỵ, hắn trực tiếp lôi kéo Mục Ngạo Thiết rời đi.

Hai người tách ra khỏi đám đông, đi tới một góc yên lặng, quay lưng về phía mọi người.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn đám người phía sau một cái, rồi hạ thấp giọng nói: "Lão Cửu, việc này thực sự quá trùng hợp, vậy mà lại tổ chức thi đấu tại Vạn Hác trì. Ngươi thấy thế nào?"

Tên gia hỏa thích khống chế đại quyền Chưởng môn trong tay này, bây giờ lại chủ động hỏi ý kiến của mình, đặc biệt là khi hắn còn đang tức giận vì chuyện trước đó, Mục Ngạo Thiết cảm thấy không thích hợp, y nhìn chằm chằm hắn, quan sát một chút rồi trả lời: "Còn có thể làm gì, Phạm Cửu nói không sai, chúng ta không có phần thắng, cũng không cần phải mạo hiểm, bỏ cuộc đi. Sau này chúng ta tự quay lại xem xét điều tra."

Dữu Khánh than thở: "Sâm Kỳ Lân và Đồng Tước hồ, cứ từ bỏ như vậy sao?"

Mục Ngạo Thiết: "Không phải ngươi nói có thể trước tiên chịu thua, sau đó gia nhập vào thế lực chấp chưởng Đồng Tước hồ sao? Ta cảm thấy cách này của ngươi là ổn thỏa nhất."

Dữu Khánh sờ sờ ria mép, lẩm bẩm: "Lúc trước ta quả thực suy nghĩ như vậy, tại trước khi đi tới nơi này, ta đều dự định như vậy, nhưng có nằm mơ cũng không nghĩ tới Nhiếp Nhật Phục lại tổ chức thi đấu tại Vạn Hác trì."

Mục Ngạo Thiết lập tức lộ vẻ nghi ngờ, "Thi đấu tại Vạn Hác trì thì có xung đột gì với kế hoạch của chúng ta sao?"

Dữu Khánh lại đè thấp giọng nói, gần như thì thầm: "Ngươi đã quên trên tay ta có sách cổ rồi sao? Ngươi đã quên ta ôm nó nghiên cứu cả hai ngày qua sao? Người viết bản bút ký đó hẳn là một cao thủ thời cổ đại, sau khi dò xét qua Vạn Hác trì, đã tìm ra được cách tránh nguy hiểm ở nơi này, và cũng từng có kinh nghiệm giết chết một con Thiềm vương. Có nghĩa là, chúng ta hoàn toàn có khả năng trở thành người đầu tiên tìm được con Thiềm vương kia, lấy được bảo châu trước.

Lão Cửu, nếu bản thân chúng ta đã có con đường nắm giữ được quyền chấp chưởng Đồng Tước hồ, tại sao chúng ta phải đi con đường nhờ cậy người khác, dõi mắt trông mong người ta thưởng cho chút đồ vật thì hay lắm sao? Nếu chính chúng ta nắm giữ được Đồng Tước hồ thì tình hình sẽ khác hẳn, chúng ta không cần phải lo lắng về chi phí cho ba năm tiếp theo nữa. Mà không chỉ ba năm, kiếm tiền ba năm tại Đồng Tước hồ, đời này chúng ta có lẽ không cần phải tiếp tục lo nghĩ về vấn đề tiền bạc nữa, thậm chí còn có thể dưỡng lão được rồi."

Mục Ngạo Thiết có vẻ đã động tâm, nhưng y vẫn tiếp tục đưa ra nghi vấn: "Ngươi không phải nói kiện pháp bảo tiên gia kia mới là nền tảng sao? Chỉ có nắm giữ được kiện tiên gia pháp bảo đó mới có

thể không cần lo lắng cái gì. Tại sao bây giờ lại đột nhiên hạ thấp tiêu chuẩn?"

Dữu Khánh dường như bực vì y không tỉnh ngộ, "Cái gì gọi là hạ thấp chứ? Không có chuyện như vậy. Nhưng chúng ta cần phải cân nhắc đến hiện thực. Ngươi xác định chúng ta nhất định có thể tìm được Tam Túc ô sao? Ngươi xác định chúng ta nhất định có thể làm rõ được bí mật của eo bài rồi nắm giữ được nó sao? Tất cả đều phải đợi xác định, đều phải đợi đi truy tìm, đầy sự không chắc chắn, không thể lấy điều đó làm hi vọng duy nhất. Còn cơ hội trước mắt lại thực sự có thể nắm bắt trong tay."

"Cho dù ngươi nói có lý." Mục Ngạo Thiết quay đầu lại, nhìn năm bang phái với gần hai nghìn nhân mã đứng dày đặc, "Thực tế rõ nhất trước mắt là chúng ta hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ. Nếu chúng ta không rút lui, rất có khả năng bị bọn họ đùa chết."

"Chưa chắc." Dữu Khánh lắc đầu.

Mục Ngạo Thiết ngạc nhiên, hất hất cằm lên, ra hiệu cho hắn tiếp tục nói, bộ dạng chờ nghe cao kiến.

Dữu Khánh hạ thấp giọng nói: "Năm đám người này, bất kể có tranh đoạt thành công hay không thì đều sẽ tiếp tục lăn lộn tại Thiên Tích sơn, ai dám không cho Liên Ngư chút mặt mũi…" Chợt nhìn thấy đối phương phản ứng khá mạnh, có vẻ như sắp phát tác khí khái nam nhi của mình, hắn vội nắm lấy cổ tay của y, trấn an, "Không bảo ngươi làm chuyện gì trái lương tâm, nhất định không làm khó ngươi, chúng ta chỉ cần làm cáo đội lốt hổ một cách thích hợp là được. Vậy được chứ?"

Nói thật, không kéo ra được lớp da hổ Liên Ngư, hắn thật sự không dám mạo hiểm tại đây, không có lớp da hổ Liên Ngư để đội, vậy thì chẳng khác gì đi chịu chết.

Hắn vốn dĩ là định lợi dụng Lương Bàn, muốn kéo lớp da hổ Lương gia Ảo Vọng tới đây để thi triển chiêu thức bốn lạng bạt ngàn cân,

nào ngờ phía bên Liên Ngư rất dễ dàng liền hỗ trợ tra ra được Vạn Hác trì, thoáng cái liền tìm ra phương hướng chủ yếu của Tam Túc ô, vì vậy hắn không muốn tùy tiện mạo hiểm nữa, dù sao, việc lợi dụng Lương gia Ảo Vọng là con dao hai lưỡi, để lộ tin tức là rất dễ dàng bị Lương gia tính sổ.

Vì vậy hắn không đi tìm Lương Bàn để bí mật bắt chẹt nữa, không đưa được Lương Bàn tới, hắn chỉ định tới đây nhìn xem, mở mang chút kiến thức, đã tốn một khoản tiền lớn như vậy mà không tranh thủ mở rộng tầm mắt cho mình, vậy thì hắn quá có lỗi với bản thân. Nói ngắn gọn là hắn đã sẵn sàng bỏ cuộc.

Có ai ngờ được, hiện thực lại tạo ra một trò đùa quá lớn đối với hắn, địa điểm tổ chức tỷ thí cho "sự kiện Đồng Tước võ" lại là Vạn Hác trì. Hắn phải đi đâu nói lý bây giờ?

Với những thứ nắm giữ được, hắn có cơ hội lấy được lợi ích to lớn từ Đồng Tước hồ, bây giờ nói hắn bỏ qua xem như không nhìn thấy, thực sự quá khó khăn.

Cuối cùng, hắn nhịn không được sự cám dỗ, lại bắt đầu nghĩ cách khai thác Mục Ngạo Thiết.

Mục Ngạo Thiết vừa nghe nói như vậy, lập tức mở to hai mắt, cuối cùng y đã hiểu được vì sao lão Thập Ngũ lại đột nhiên trở nên khiêm tốn, đi thỉnh giáo ý kiến của mình, quả nhiên là có một cái hố đang chờ mình.

Chương 833: Kéo da hổ (2)

Tính cách ương ngạnh của y là không bị tuổi tác mài phẳng, có thể tưởng tượng được sự cứng đầu đó, y thẳng thừng từ chối: "Chuyện giữa ta và nàng ấy đã qua rồi, những gì ta hứa ta cũng đã trao cho nàng, ta không còn thiếu nợ nàng cái gì, cũng không muốn tiếp tục

thiếu nợ nàng gì nữa." Y quay đầu nhìn về phía ngàn vạn khe rãnh bên kia vách núi, "Về bức thư pháp đó, ta thiếu ân tình của ngươi. Chỉ cần ngươi nói một tiếng, dù là núi đao biển lửa ta cũng sẽ đi theo ngươi, không cần tiếp tục dính dáng đến nàng."

Dữu Khánh đã tính kế trước, há có thể dễ dàng bỏ qua, hắn vung tay lên, "Đừng có nói dóc với ta cái gì mà đã qua rồi, ta cũng không phải là người mù, ngươi thích nàng ta, ta nhận ra được điều đó. Ta có cách để cho nàng ta và ngươi thành một cặp, để cho nàng ta nghiêm chỉnh làm nữ nhân của ngươi. Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi muốn nàng ta hay không?"

Vẻ mặt cốt khí của Mục Ngạo Thiết ngây dại tại chỗ.

Đám bang chúng Hạt Tử bang ở phía xa xa cũng đang nhìn về phía bên này, không biết hai tên này đang thậm thà thậm thụt làm cái gì, tại sao có cảm giác như Bang chủ và Nhị đương gia có vẻ không vui vẻ với nhau.

Dữu Khánh quan sát biểu hiện của y một hồi, sau đó liền có nắm chắc nên làm gì tiếp theo, hắn lại vung tay lên, ném lại một câu nói rồi quay người cất bước, "Nếu ngươi đã không muốn nàng ta, vẫn muốn nàng ta tiếp tục theo nam nhân khác, vậy thì cứ coi như ta chưa từng nói điều gì."

Mục Ngạo Thiết do do dự dự muốn nói gì đó, cuối cùng nhịn không được, vội bước tới một bước, chụp lấn cánh tay hắn, "Ngươi có cách nào? Trước tiên nói ra biện pháp của ngươi đi."

Đây chỉ là ý nghĩ Dữu Khánh bất chợt nảy ra, hắn làm gì có cách nào? Cho dù có thể có cách nào đó thì cũng không phải là lúc này, hắn hừ nói: "Ngươi cảm thấy ta là người nói chuyện không giữ lời với ngươi sao? Chỉ cần hoàn thành việc trước mắt, ta nhất định sẽ nỗ lực hết cách để nàng ta đi theo ngươi."

Về phương diện nói chuyện giữ lời, Mục Ngạo Thiết không nghi ngờ gì vị Chưởng môn sư đệ này, nếu là Chưởng môn mà nói không giữ

lời, về sau toàn bộ Linh Lung quan còn ai sẽ tin tưởng lời vị Chưởng môn này nữa chứ?

"Nhưng tiền đề để nàng ta làm nữ nhân của ngươi, để nàng ta đi theo ngươi là ngươi phải có tiền nha. Bây giờ nàng ta ăn sung mặc sướng, tùy tiện một món đồ trang sức nào cũng là thiên tài địa bảo có giá trị trăm vạn nghìn vạn, chúng sinh thế tục chỉ như con kiến ngước nhìn nàng ta. Sau khi nàng ta rời khỏi Nhiếp Nhật Phục, ngươi có thể cho nàng ta cái gì?

Để cho nàng ta cũng phải tiết kiệm tiền giống như ngươi với ta ư? Mua một bộ y phục rẻ nhất trong Khối Lũy thành để mặc sao? Sau khi các ngươi ở bên nhau, ngươi sẵn lòng để cho nàng ta tiếp tục ở lại Khối Lũy thành, hàng ngày gặp mặt Nhiếp Nhật Phục sao? Sau khi rời đi, không còn nguồn thu nhập rất lớn từ Thạch Tâm cư, các ngươi làm sao bây giờ?

Cuộc sống hiện tại của nàng ta là một cuộc sống không lo lắng về tiền bạc, khi đi theo ngươi, phải lật ngón tay đếm từng đồng từng cắc, muốn một món trang sức tốt một chút ngươi cũng mua không nổi, cuộc sống như vậy ngươi sống được sao? Cho dù ta có cách để cho nàng ta theo ngươi, nhưng ngươi có thể không biết xấu hổ mở miệng ra nói nàng ta đi theo ngươi ư? Lão Cửu, nếu hồi đó trong túi của ta có nhiều tiền một chút, ta là sẽ không tách khỏi Văn Hinh."

Vì để thuyết phục đối phương, hắn vậy mà lại lôi ra một chuyện cũ rất đau lòng của mình, những lời này có thể nói là đã dốc hết vốn liếng miệng lưỡi.

Thực ra hắn là đang tránh tráo khái niệm, Mục Ngạo Thiết hỏi hắn có cách nào, hắn lại nghĩa chính ngôn từ kéo lệch đến chuyện tiền bạc, còn về việc trong tương lai có thể thành hay không thành thì hắn lại tránh đi.

Mà Mục Ngạo Thiết cũng là một trong những người tham gia vào đoạn quá khứ đau lòng đó của Dữu Khánh, tận mắt nhìn thấy cảnh Dữu Khánh sau khi rời khỏi Văn phủ thì ngửa mặt lên trời gào thét,

thề thốt sẽ trở thành một người giàu có, cho dù đến bây giờ vẫn chưa thể thực hiện được lời thề.

"Nắm giữ được Đồng Tước hồ thì sẽ khác, trong túi rủng rỉnh, ngươi sẽ đủ tự tin, tự nhiên không cần phải tiếp tục do do dự dự nữa. Hơn nữa, trải qua năm tháng, cũng không ai biết Vạn Hác trì này có biến đổi gì hay không, trước tiên cứ thừa cơ đi theo mọi người cùng dò xét tìm tòi cái đã. Dò xét được tình hình rõ hơn để trải đường cho những hành động sau này cũng là rất tốt."

Đối với những này lí do thoái thác này, Mục Ngạo Thiết trầm mặc, không thốt tiếng nào.

Mục Ngạo Thiết không hé răng, Dữu Khánh coi như y đã đồng ý, hắn nhìn quanh bốn phía rồi cất lời thì thầm: "Nếu như Vạn Hác trì thật sự là sào huyệt của Tam Túc ô, nhiều người như vậy xông vào, vạn nhất gây động tĩnh khiến Tam Túc ô xông ra rồi rơi vào trong tay người khác… Vậy thì thật tốt cho cửa hàng của Lão Thất, có thể thu mua đúng lúc. Đường xa như vậy, không biết khi nào lão Thất mới đến được."

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại tại ngọn núi cao xương xẩu kia, chép miệng một cái, nói: "Lão Cửu, ta có cảm giác sai lầm không? Tại sao cảm thấy hình như đã nhìn thấy ngọn núi này ở đâu đó, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, ta có thể khẳng định mình quả thực chưa từng nhìn thấy. Nếu thật sự từng gặp được ngọn núi kỳ quái như thế này, ta không thể không nhớ rõ."

Phục hồi lại tinh thần, Mục Ngạo Thiết thuận thế nhìn đến, sau khi quan sát một chút, y lắc đầu, thể hiện mình cũng chưa từng nhìn thấy.

Quên đi, nghĩ không ra manh mối, Dữu Khánh ngoắc tay ra hiệu, hai người cùng nhau quay lại.

Các bên cũng không có hành động hấp tấp, lúc này, tất cả đều đang nhìn chằm chằm vào địa hình của Vạn Hác trì, suy nghĩ và nghiên

cứu, không thể hành động vội vàng, cần phải có sắp xếp, bố trí trước.

Nhân mã của Sơn Hải bang và Trấn Sơn bang vốn là một nhóm huynh đệ, lúc này chạm mặt với nhau cùng một chỗ, tâm tình có thể nói là phức tạp, một lời khó nói hết.

Cố Nhân Sơn ngoảnh mặt làm ngơ đám người cũ, không muốn nhìn, gã chắp tay nhìn chằm chằm Vạn Hác trì, sau một hồi quan sát, y chợt chậm rãi nói: "Vạn Hác trì này có chút không bình thường."

Vệ Cát ở một bên nghe vậy cười nói: "Bang chủ, Thiên Tích sơn này có nơi nào bình thường chứ, đều là do một đống lộn xộn chất đống lại tạo ra, bình thường mới là kỳ quái."

Cố Nhân Sơn: "Chính là vì sự bình thường mà ngươi nói cho nên nó mới kỳ quái."

Có ý gì? Người khác nghe vậy đều không hiểu, có người hỏi, "Bang chủ, xin chỉ giáo cho?"

Cố Nhân Sơn đưa tay chỉ chỉ một vùng rộng lớn trước mắt, "Các ngươi không phát hiện thấy sao? Nơi đây không giống như là một nơi chất đống tạo ra, nhìn không thấy có dấu vết chồng chất tích tụ nào, địa mạo nơi này trọn vẹn một khối giống như nó vốn là như vậy."

Nghe gã nói như thế, mọi người lập tức quan sát theo lời đó, phát hiện thấy quả thực là như thế, núi cao gần đây, và cả mặt đất nơi này chính là địa mạo núi non bình thường, không có dấu hiệu chồng chất vô số.

Vệ Cát chần chừ nói: "Có nghĩa là, Vạn Hác trì này đã tồn tại ngay từ khi tiên nhân vứt bỏ tạp vật xuống đây."

Có người tiếp lời: "Không sai, hơn nữa nó còn rất may mắn, không có bị tạp vật vùi lấp. Nếu không, một khu vực lớn như vậy, nhân lực

là không thể dọn dẹp sạch sẽ như thế. Không biết có phải bởi vì địa thế nơi này vốn đã rất cao hay không."

Vệ Cát chỉ ngàn rãnh vạn hốc phía dưới, "Nếu đây là địa mạo tự nhiên, cũng không biết chuyện gì xảy ra mà tạo thành địa hình đặc thù như thế này."

Cố Nhân Sơn thỉnh thoảng quay sang quan sát phía bên Dữu Khánh, nhìn thấy sư huynh đệ hai người quay trở lại rồi, lập tức nói với một người ở bên cạnh: "Ngươi đi hỏi các huynh đệ, nhìn xem có ai hiểu biết về Vạn Hác trì không, tập trung những người đó lại, ta muốn tìm hiểu một chút."

"Được." Người đó lập tức nhận lệnh rời đi.

Sau khi gã đó rời đi, Cố Nhân Sơn lại nói khẽ với Vệ Cát: "Bố trí người tin cậy, theo dõi sát sao hướng đi của hai người đó."

Gã hất hất ánh mắt.

Vệ Cát thuận theo ánh mắt nhìn đến, nhìn thấy sư huynh đệ hai người Dữu Khánh, lập tức hiểu ý, gật gật đầu.

Chương 834: Không người biết rõ (1)

Nhìn như đang trù tính kế hoạch tìm kiếm, ánh mắt bang chủ Thân Vô Không của Thiên Hồng bang kỳ thực vẫn một mực như có như không lặng lẽ chú ý tới tình hình hai người Dữu Khánh. Sau khi giao vấn đề lại cho người phía dưới bàn bạc tiếp, y gọi thủ hạ tâm phúc Giang Khoát của mình đến một bên, nhỏ giọng nhắc nhở một câu, "Chỉ có mấy người như vậy mà cũng dám lên sân khấu, Hạt Tử bang lá gan thực không nhỏ."

Giang Khoát: "Ngay cả con cháu Lương gia cũng dám đánh, nhưng chúng ta chưa dò xét được phía sau có trò trống gì."

Thân Vô Không: "Bất kể là có trò trống gì, rõ ràng không chiếm được thượng phong. Không ai lại đi tìm chết, biết rõ không thể làm mà vẫn làm, tất có thứ để cậy vào. Tên to con đó đã qua đêm tại trong phòng của Liên Ngư, quỷ mới biết rõ đã xảy ra chuyện gì, có thể đã chiếm được tiên cơ. Ngươi phải để mắt cho kỹ vào."

Giang Khoát đằng hắng gật đầu.

Phía bên Kim Thiền bang, Chiết Ngọc Sơn thỉnh thoảng lặng lẽ quan sát hai người Dữu Khánh, khi ánh mắt đảo qua xung quanh thì chợt dừng lại, sau đó rất nhanh áp sát tới bên cạnh Trầm Kim Thiền, hạ thấp giọng nói: "Bang chủ, Lương Bàn đã tới rồi."

Không chỉ Trầm Kim Thiền, kể cả đám bang chúng đang tụ tập bàn bạc bên cạnh y cũng dồn dập quay đầu lại nhìn, nhìn thấy một bóng dáng mặc y phục trắng đang đứng tại trên một chỗ sườn núi nhìn về phía đám người bên này, đó chính là Lương Bàn, tay cầm chiết phiến, bộ dạng vẫn rất tuấn tú tiêu sái.

Hành động quay nhìn của nhóm người này tạo nên phản ứng dây chuyền, đám người dồn dập nhìn về phía Lương Bàn, phản ứng của các bang phái không giống nhau.

Phía bên Tinh Nguyệt bang, Tạ Nhi nghi hoặc hỏi: "Tại sao gã cũng chạy tới đây?"

Có người suy đoán: "Phải chăng chạy tới đây để tìm Hạt Tử bang tính sổ? Lúc trước ở tại Khối Lũy thành, có thể là muốn tuân thủ một chút quy tắc, bây giờ ra khỏi Khối Lũy thành thì khác rồi."

Bang chủ Cô Dương quay sang nhìn nhìn Dữu Khánh.

Có không ít người có suy nghĩ gã đến "Tính sổ", đều quay sang quan sát Dữu Khánh.

Đang bàn bạc với đám bang chúng, Dữu Khánh bị Đồng Tại Thiên kéo kéo phía sau tay áo, hắn liền chú ý thấy Lương Bàn đứng xa xa

nhìn tới, có chút sửng sốt, tại sao tên này cũng đến đây?

Ngay lập tức, một nụ cười nhè nhẹ hiện lên trên khóe miệng hắn. Lúc trước, bởi vì không kéo Lương Bàn tới đây nên hắn quay sang bức ép Mục Ngạo Thiết phải khuất phục, bây giờ Lương Bàn cũng đưa lên tới cửa, thực sự là trời cũng giúp ta. Có thêm một thủ đoạn để lợi dụng, khả năng thành công sẽ càng lớn, hắn sẽ càng không có lí do từ bỏ lần tranh đoạt này.

Nhìn thấy Lương Bàn đi tới, Đồng Tại Thiên âm thầm lo lắng, gã biết rõ biện pháp kéo dài của Đoạn Vân Du lúc trước, không ai biết có thể kéo dài bao lâu, không nghĩ tới bên này vừa mới ra khỏi thành, Lương Bàn đã đi theo tới đây.

Gã không biết lần này Lương Bàn tới đây có mang theo nhân thủ tới hay không, gã đương nhiên càng hi vọng biện pháp của Đoạn Vân Du có thể tiếp tục kéo dài.

Đang lúc lo lắng, gã nhìn thấy trên mặt Dữu Khánh hiện vẻ vui mừng, gã không khỏi ngẩn ra, không biết trong lòng vị này đang nghĩ gì.

Lương Bàn từ trên cao nhìn xuống tìm kiếm, rất nhanh liền phát hiện thấy đám người Hạt Tử bang, gã dễ dàng khóa chặt Mục Ngạo Thiết với vóc dáng to con, sự oán hận lập tức tràn ngập trong ánh mắt, gã quét mắt quan sát xung quanh một vòng, không biết người đeo mặt nạ nói sẽ báo thù giúp mình kia lúc nào sẽ ra tay, mục tiêu đã ra khỏi thành, có lẽ sẽ nhanh thôi?

Nhìn đám đông người dày đặc, gã không biết người đeo mặt nạ đó có ở trong đó hay không.

Bang chủ Ngụy Ước của Trấn Sơn bang, với bộ râu quai nón và khuôn mặt vốn tươi cười vui vẻ, lúc này nụ cười đã mất đi, nhìn Lương Bàn vừa xuất hiện, lại thỉnh thoảng nhìn về phía Dữu Khánh, nhíu mày.

Không còn cách nào, với y mà nói, kế hoạch đã xảy ra biến cố.

Y đưa tới tên Lương Bàn này, kế hoạch ban đầu chính là lợi dụng Lương Bàn để trấn áp những bang phái khác tham gia tranh đoạt, bây giờ lại nhảy ra một cái Hạt Tử bang, vốn là có thêm Hạt Tử bang cũng không sao, y không có gì e sợ, vấn đề là Hạt Tử bang này lại không sợ Lương Bàn, đã đánh Lương Bàn một lần, hoàn toàn không cho Lương Bàn mặt mũi.

Điều này thực ra vẫn không sao, cho dù Hạt Tử bang không nể mặt Lương Bàn, Hạt Tử bang cũng không thể chống lại được thực lực của Trấn Sơn bang, Trấn Sơn bang không khó để tiêu diệt bọn hắn.

Cái khó chính là, tên to con đó có khả năng có một chân với Liên Ngư, nếu đắc tội Liên Ngư, trong tương lai e rằng làm việc không thuận lợi. Hơn nữa, đám người này chỉ có mấy chục người, vậy mà cũng dám tiếp tục tham gia tranh đoạt, rõ ràng rất không bình thường.

Có chuyện không minh bạch giữa tên to con đó và Liên Ngư, y muốn không nghi ngờ phía bên Hạt Tử bang đã lấy được biện pháp giải đề thi cũng khó. Y có sự nghi ngờ này, không tin bang phái khác sẽ không hoài nghi như vậy. Đây là vấn đề mấu chốt, một khi bang phái khác lợi dụng Hạt Tử bang rồi tìm được bảo châu trước, Lương Bàn do y đưa tới còn có tác dụng cái rắm.

Sau một hồi suy đi nghĩ lại, ánh mắt y nhìn về phía Dữu Khánh mơ hồ nổi lên hung quang.

Đi đối đầu cùng các bang phái khác để tranh đoạt kết quả tỷ thí mà Hạt Tử bang có khả năng nắm giữ kia, với thực lực Trấn Sơn bang của y là không có ưu thế, chỉ khi phá hủy khả năng nắm trong tay Hạt Tử bang kia thì Lương Bàn trong tay y mới có thể phát huy ra được ưu thế, vì vậy y quyết định hạ đòn sát thủ!

Chỉ cần có cơ hội sẽ lập tức động thủ, về phần có đắc tội Liên Ngư hay không, chỉ cần không người nào biết là do ai làm, Liên Ngư

trách người nào được chứ? Hoặc là mượn tay Lương Bàn, Liên Ngư cũng không biết phải làm sao.

Nếu thực sự vẫn không được, đắc tội thì đắc tội, về sau hãy nghĩ cách giải quyết, trước tiên phải nắm lấy Đồng Tước hồ cái đã.

Y lôi kéo một đám người tự lập làm bang chủ, áp lực rất lớn.

Đúng vào lúc này, thủ hạ tâm phúc Vinh Dật của y dẫn ba người từ trong đám người tới đây, bẩm báo: "Bang chủ, đến nay chỉ tìm được ba người bọn họ có hiểu biết về Vạn Hác trì."

Lấy lại tinh thần, Ngụy Ước lập tức tươi cười vui vẻ với ba người, nói: "Biết được gì, nói thử xem."

Một người nói: "Bang chủ, ta cũng không biết được nhiều. Chỉ nghe người ta nói qua, nói là bên trong này có hai loại độc vật, một là 'Ngọc sí kim thiềm', đó là một loại thiềm thừ màu vàng kim, có cánh biết bay, bên ngoài thân có kịch độc, động tác di chuyển cực nhanh, da như da thuộc, đao kiếm nếu không dùng chút sức lực là khó thể cắt rách được lớp da của nó.

Khi nó giương màng cánh ra, sát biên giới có chất sừng sắc bén, giống như lưỡi dao răng cưa, rất sắc bén, phối hợp với tốc độ bay nhanh của nó, lực công kích không nhỏ. Nhưng vũ khí tấn công lợi hại nhất của 'Ngọc sí kim thiềm' là đầu lưỡi của nó, phóng ra như một chiếc phi tiêu dây thừng, đầu lưỡi cứng rắn như thiết chùy, dịch nhầy có độc, là loại cực độc, một khi bị bắn trúng sẽ rất phiền phức.

Một loại độc vật khác gọi là 'Đằng điệt', tức là con đỉa, hình dạng giống như dây leo, nghe nói không có mắt, hoàn toàn dựa vào cảm giác để săn mồi, miệng nó ở tại trước đầu, giống như nụ hoa, khi há miệng thì giống như nụ hoa nở ra, bên trong mọc đầy răng nhọn dày và nhỏ, cũng có độc, khi bị cắn trúng, toàn thân tê liệt mất cảm giác. Nghe nói một con 'Đằng điệt' có thể hút khô máu của một

người chỉ trong vòng ba mươi tiếng đếm. Bang chủ, ta đại khái chỉ nghe được những điều này."

Chương 835: Không người biết rõ (2)

Mọi người quay mặt nhìn nhau, đang tưởng tượng hình dạng của nó theo lời mô tả như thế nào thì một người khác tiếp lời: "Ta nghe nói nó không chỉ hút khô máu, sau đó còn sẽ còn hút cả da thịt, cuối cùng ngay cả xương cốt nó cũng không bỏ qua, sẽ nhai nát và nuốt hết vào trong bụng. Sau đó, ta nghe nói rằng, trong Vạn Hác trì này giống như mê cung, tiến vào rất dễ lạc đường.

Ta còn nghe nói, sau nửa đêm, thông đạo trong lòng đất dễ dàng dâng lên sương mù, vốn đã giống như mê cung, lại còn sương mù che lấp, và cả độc vật đánh lén, có thể tưởng tượng được tình hình trong đó thế nào.

Vào sáng sớm, cả một vùng rộng lớn nơi đây sẽ bị mây mù che phủ, nghe nói khung cảnh trông rất đẹp mắt, giống như tiên cảnh, là kỳ quan của nơi đây. Khi mặt trời chói chang hiện lên, mây mù trong Vạn Hác trì này cuối cùng sẽ tan đi, sương mù ngưng bên trong thung lũng giống như nước tụ trong ao, lăn tăn gợn sóng, nghe nói đây cũng là nguồn gốc của tên Vạn Hác trì. Đó gần như là những gì ta nghe được."

Vì vậy mọi người lại dõi ánh mắt về phía người thứ ba.

Người thứ ba suy tư rồi nói ra: "Trước đây, ta đã từng cùng người khác đi tới đây, tình hình quả thực không khác với những gì bọn họ nói."

Vinh Dật nhìn chằm chằm vào gã, "Chỉ như vậy? Không còn gì khác?"

Người thứ ba gật đầu, "Hồi đó, khi ta và người khác xông vào, cũng không dám dừng lại bên trong quá lâu, nhìn một chút cho biết rồi lập tức đi ra. Thậm chí ta còn không biết được nhiều như bọn họ nghe được, ít nhất, ta không nhìn thấy được kỳ quan biển mây, có thể là bởi vì ta đến đây vào buổi trưa."

Ngụy Ước vui cười nói: "Nếu ngươi đã đi vào, nói chi tiết một chút đi."

Người thứ ba khó xử nói: "Bang chủ, phía dưới này mương mương lỗ lỗ khắp mọi nơi, hàng ngàn hàng vạn đường hầm to to nhỏ nhỏ khác nhau, tình hình giống như bọn họ nói vậy, ta cũng không thể nói ra được cái gì khác. À, đúng rồi, bên trong này, 'Ngọc sí kim thiềm' lấy 'Đằng điệt' làm thức ăn, ngược lại, 'Đằng điệt' cũng sẽ lấy 'Ngọc sí kim thiềm' làm thức ăn, quan hệ giữa hai bên là săn bắt làm mồi."

Ngụy Ước sờ sờ bộ râu quai nón phủ đầy mặt, cười hắc hắc: "Thực kỳ quái, chúng ta có nhiều người như thế, vậy mà tìm không được người nào biết nhiều một ít về nơi đây?"

Người thứ ba lên tiếng giải thích nghi hoặc, "Bang chủ, có thể ngài không biết, nơi này thứ nhất là cách Khối Lũy thành khá xa, coi như tương đối hẻo lánh.

Thứ nhì, cũng là điều quan trọng nhất, tình hình nơi này không giống những nơi khác trong Thiên Tích sơn. Địa hình nơi này không phải kiểu địa hình do tạp vật bị tiên nhân vứt bỏ chồng chất tạo thành, mà hẳn là địa hình địa mạo có sẵn. Có nghĩa là, tại nơi này không tìm ra được di vật gì do tiên nhân bỏ lại, không kiếm được lợi ích gì, tự nhiên sẽ không có ai bò công bỏ sức ở đây, tự nhiên cũng sẽ không người biết rõ.

Ta đoán chừng, không có nhiều người nắm giữ được địa hình cụ thể phía dưới, nếu có, bản đồ trong tay thành chủ có khả năng sẽ có ghi chép, nhưng chúng ta là không có được thứ đó."

Nghe gã nói như vậy, mọi người quan sát địa hình địa mạo lại lần nữa, hình như đúng là như vậy, quả thực giống địa mạo vốn có.

Ngụy Ước hơi do dự một chút, rồi nói với Vinh Dật: "Bất kể như thế nào, vẫn phải nỗ lực hết sức tìm cách nắm giữ được càng nhiều tình huống nơi này càng tốt. Ăn ngon không sợ muộn, chúng ta không biết rõ, chưa chắc người khác cũng không biết, ngươi sắp xếp mấy người quay trở về Khối Lũy thành tìm hiểu cẩn thận tình huống của Vạn Hác trì."

"Được." Vinh Dật đồng ý, lập tức quay người đi sắp xếp ba người trở về.

Không chỉ có bọn họ sắp xếp người quay về thành để tìm hiểu thông tin, các bang phái khác phát hiện thấy mình không nắm giữ được nhiều thông tin về nơi này, tất cả đều dồn dập bố trí người trở về Khối Lũy thành để tìm hiểu.

Tại đây có rất nhiều người, đương nhiên sẽ không ngồi yên chờ đợi, đều lần lượt phái thủ hạ đi vào điều tra hiện trường, muốn nhìn thấy tận mắt, tránh tình trạng tất cả đều chỉ là thông tin nghe được.

Với hành động này, có gần nghìn người liên tục bay vào trong Vạn Hác trì.

Sáu bang phái dự thi, chỉ có một mình Hạt Tử bang là yên bình nhất, không phái một người nào trở về, cũng không phái người nào đi điều tra hiện trường, một đám người tụ tập với nhau nói chuyện phiếm, trao đổi mấy chuyện như nếu gặp phải chuyện gì đó xảy ra thì làm sao để liên lạc lại với nhau, vân vân.

Thấy bang chủ vẫn còn muốn mạo hiểm, Tứ đương gia Phạm Cửu, Ngũ đương gia Mạt Lỵ, Lục đương gia Cao Trường Đài đều biểu hiện lo lắng, dù sao bọn họ vẫn rất phản đối.

Dữu Khánh vẫn một mực âm thầm chú ý tới Đồng Tại Thiên, thấy gã không có ý kiến phản đối, lập tức liền có sức lực, hắn vô thức đưa

mắt nhìn nhìn xung quanh, không biết muốn tìm cái gì.

Về sau, vì để trấn an mọi người, Dữu Khánh lôi cuốn bút ký cổ đại kia, lật đến một trang nhét vào trong tay Mục Ngạo Thiết, bào y đi sang một bên một mình đọc phần nội dung này.

Sau khi tìm một lí do tách Mục Ngạo Thiết ra, hắn mới vẫy vẫy tay với mọi người, kéo đám người tụ tập lại một chỗ, sau đó nhỏ giọng nói nhỏ mấy câu.

Sau khi nghe xong, mọi người đồng loạt giật mình kinh ngạc, tất cả đều quay đầu nhìn về phía Mục Ngạo Thiết đang ngồi một mình, vẻ mặt mọi người trông kỳ quái.

Rồi sau đó, những lời phản đối dần tắt hẳn.

Cảnh tượng này khiến mí mắt Mục Ngạo Thiết thỉnh thoảng để ý tới bên này nhảy giựt, cảm thấy không ổn.

Dữu Khánh phất tay ra hiệu cho đám người đang tụ tập tản ra, sau đó chắp tay sau lưng nghênh ngang đi về phía Mục Ngạo Thiết. Trên đường đi hắn thỉnh thoảng ung dung điềm tĩnh gật đầu chào những người của bang phái khác, mặc kệ người ta đáp lại như thế nào, hắn đều giữ vẻ thân thiện, hòa khí phát tài.

Khi hắn vừa mới tản bộ đến bên cạnh, Mục Ngạo Thiết lập tức hỏi: "Ngươi nói gì với bọn họ vậy?"

Dữu Khánh nhún vai, "Không nói gì cả."

"Không nói gì, vậy bọn họ nhìn ta làm gì?"

"À, đám người mới đó tò mò không biết ta tách ngươi riêng ra đi đọc cái gì, không thể không tìm cái lí do lừa gạt một chút, thông tin trọng yếu vẫn phải nắm giữ tại trong tay chúng ta."

Mục Ngạo Thiết nửa tin nửa ngờ, quay đầu lại nhìn thấy người của Hạt Tử bang giống như không có việc gì ở tại đó nói chuyện phiếm, lại nghi ngờ hỏi: "Chúng ta ở lại đây kéo dài làm gì?"

"Bảo ngươi hãy xem phần nội dung trên tay, ngươi không lo tập trung nhìn xem, lại đi quan tâm tới việc chúng ta nói chuyện." Dữu Khánh lắc đầu rất bất đắc dĩ, rồi lập tức đè thấp giọng nói ghé sát vào lỗ tai y, thì thầm: "Trong đó có ghi chép, trong ngọn núi cao dựng đứng kỳ quái đó có một cái hang động kín đáo, nối thẳng đến sào huyệt Thiềm vương trong lòng đất.

Người hồi đó ghi chép lại, sau khi giết chết Thiềm vương, chính là theo con đường này để đi ra ngoài. Ta nghĩ rằng, một nơi mà Thiềm vương lúc trước lựa chọn làm sào huyệt, chắc chắn phải là nơi đắc địa, Thiềm vương đời sau cũng rất có khả năng chọn trúng. Hiện tại, chúng ta không tiện ngang nhiên công khai đi tìm, chờ đến nửa đêm, theo ghi chép, đến nửa đêm ở đây sẽ dâng lên sương mù dày đặc. Ngươi đừng dông dài về những chuyện khác, nhanh chóng đọc thuộc với thông tin về Vạn Hác trì được ghi chép trong đó đi, nếu gặp phải tình huống cũng dễ ứng đối. Phía dưới sẽ không yên ổn."

Chương 836: Như một sự trùng hợp (1)

Dữu Khánh sở dĩ dám tranh đoạt với các bang phái kia tại đây, một trong những lí do trọng yếu nhất thúc đẩy hắn chính là trong bút ký ghi chép nơi này có sương mù nồng đậm, tại trong hoàn cảnh như vậy, Quan Tự quyết của hắn có ưu thế tuyệt đối. Có đủ loại ưu thế trên người, hắn làm sao có thể kìm hãm được lòng tham?

Vừa nghe nói có việc như vậy, Mục Ngạo Thiết lập tức nghiêm túc mở bút ký nhìn xem ghi chép có liên quan đến Vạn Hác trì.

Lúc trước, bọn hắn cũng có mượn lực lượng của Phi Ưng bang để tìm hiểu tình hình về Vạn Hác trì, nhưng Đồng Tại Thiên vẫn chưa

tìm được đủ thông tin hữu dụng, nói là rất kỳ lạ, hình như không có ai quan tâm quá nhiều đến Vạn Hác trì, thông tin thực tế có liên quan không phải là ít một cách bình thường.

Y vừa mới tập trung xem bút ký nhưng đột nhiên nhớ tới điều gì đó, liền cất tiếng gọi Dữu Khánh lại, "Ngươi cứ ngang nhiên như vậy để cho ta tới nơi khác đọc một mình sao? Mấy thành viên lão thành đều biết rõ sự tồn tại của bản bút ký này, ngươi đưa cho ta xem mà không cho họ xem, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?"

Y đương nhiên hiểu được lí do không để cho những người khác cùng xem, nắm giữ trong tay là một trong những chỗ để dựa vào, há có thể dễ dàng tiết lộ ra ngoài.

Nào ngờ, Dữu Khánh đang chắp tay sau đít hết nhìn đông tới nhìn tây không coi ra gì, nói: "Không sao, bọn họ cho rằng ta tìm lí do để tách ngươi ra."

Về phần tại sao có thể làm cho đồng bọn tin tưởng hắn tìm lí do để tách Mục Ngạo Thiết ra thì hắn không nói, nói xong lời này hắn liền nghênh ngang rời đi.

Mục Ngạo Thiết suy nghĩ một chút, thấy hình như có lý, y lại tiếp tục vùi đầu nhìn xem nội dung trong bút ký.

Phía bên Tinh Nguyệt bang, Tạ Nhi dẫn một người đến chỗ Cô Dương rồi dùng ánh mắt ra hiệu cho Cô Dương, vì vậy Cô Dương trước tiên cho những người bên cạnh rời đi, sau đó hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Tạ Nhi chỉ vào người đàn ông vừa dẫn đến, "Lúc trước, khi hắn theo dõi Hạt Tử bang thì phát hiện thấy vị Tam đương gia của Hạt Tử bang có đôi khi hành động khác thường, thỉnh thoảng sẽ đột nhiên biến mất, người theo dõi cũng bị cắt đuôi, vì vậy mới tập trung để ý đến vị Tam đương gia đó. Sau khi đến Vạn Hác trì này, hắn mới nhớ tới một việc, hai ngày trước, vị Tam đương gia đó từng tìm hiểu

thông tin có liên quan đến Vạn Hác trì tại Khối Lũy thành hai ngày trước."

"Cái gì?" Cô Dương với hai bờ thái dương bạc trắng đột nhiên híp mắt, ánh mắt lãnh liệt như đao, "Chuyện hai ngày trước, tại sao đến bây giờ mới nói?"

Gã nam nhân cuống quýt giải thích: "Bang chủ, những người lui tới Khối Lũy thành, đi tìm hiểu thông tin về các hiểm địa là việc rất bình thường. Lúc đó ta không có suy nghĩ nhiều. Khi đến nơi đây, phát hiện thấy nơi này lại là nơi tổ chức tỷ thí của sự kiện Đồng Tước võ, ta mới nhớ lại, mới cảm thấy có điểm không thích hợp."

Qua kẽ mắt của Cô Dương, toát ra nét tức giận, nhưng cuối cùng vẫn là kiềm chế lại, bà ta tin tưởng người này quả thực không có ý giấu giếm, nếu không, lúc này không cần phải nói ra, hơn nữa sự việc đã như vậy rồi, còn biết làm sao? Bà ta kìm nén lửa giận trong lòng, trầm giọng nói: "Được rồi, việc này ngươi biết là được, đừng có nói với người khác, hiểu không?"

Nam nhân vội gật đầu đáp: "Ta biết."

Tạ Nhi nhấc tay ra hiệu, nam nhân lui ra, sau đó cô ta quay sang Cô Dương, nói: "Bang chủ, xem ra phía bên Hạt Tử bang đã biết trước nơi thi đấu ở tại Vạn Hác trì."

Cô Dương liếc mắt nhìn về phía Dữu Khánh, hừ hừ cười nhạt, "Không cần nghi ngờ nữa, quả nhiên là đi thông con đường Liên Ngư rồi. Ngươi nhìn bộ dạng ung dung bình tĩnh của bọn hắn đi, có lẽ là có hậu chiêu khác, khả năng thắng bại có thể nằm trên người bọn hắn, cần phải theo dõi chăm chú vào cho ta."

Tạ Nhi vâng một tiếng, ánh mắt nhìn về phía đám người Dữu Khánh càng trở nên thâm trầm.

Đám Thiên Lý lang đưa nhân viên các bang phái tới nơi, sau một thời gian quan sát, thấy không có chuyện gì hay ho, một bộ phận

bắt đầu lần lượt rời đi.

Đám người Hạt Tử bang, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết không chỉ thỉnh thoảng tách khỏi đám người đi dạo một chút, việc quản lý Hạt Tử bang cũng tương đối lỏng lẻo, Dữu đại bang chủ không chỉ không có yêu cầu gì với mọi người, còn để cho mọi người thả lỏng nghỉ ngơi, vì vậy có một số người lấy lí do đi tìm hiểu địa hình, tách khỏi đám người tới trà trộn vào trong nhóm Thiên Lý lang đứng xem ở xung quanh.

Trong đám đông Thiên Lý lang này cũng có xen lẫn những người khác, có thành viên Hạt Tử bang khi đi lướt qua người khác thì nhanh chóng nói nhỏ mấy câu với người đó. Sau khi hai người tách ra, người đó liền tìm cơ hội rời đi và lặng lẽ biến mất ở chỗ sâu trong vùng đồi núi.

Người đó không bao lâu sau liền chạm mặt với Đoạn Vân Du, vốn cũng đang trốn nơi kín đáo quan sát tình hình. Gã ta bẩm báo, "Nói là Thiềm vương nuốt một viên 'Nhuận dương bảo châu' của Nhiếp Nhật Phục, đề thi lần này chính là tìm Thiềm vương ở trong Vạn Hác trì. Ai lấy được bảo châu và giao nộp lên sẽ là người chiến thắng."

"Thiềm vương?" Đoạn Vân Du lẩm bẩm với vẻ trầm ngâm. Y đã đọc qua bản bút ký cổ đại đó không biết bao nhiêu lần, sau một chút suy tư, y vô thức quay đầu nhìn về phía ngọn núi cao gầy guộc xương xẩu bên cạnh Vạn Hác trì, rồi lại quay nhìn về phía Hạt Tử bang, cất tiếng lẩm bẩm, "Thảo nào chậm chạp không hành động, bọn họ đang đợi."

Người khác hỏi: "Đang đợi cái gì?"

Đoạn Vân Du cười mà không đáp, ngay sau đó lại nhíu mày, tiếp tục cất tiếng lẩm bẩm, "Bảo châu của Nhiếp Nhật Phục tại sao lại rơi tại nơi này, làm sao sẽ bị Thiềm vương nuốt mất?"

Người báo cáo nói: "Chắc là cố ý làm để tạo ra đề thi."

Suy nghĩ thấy cũng thích hợp, Đoạn Vân Du gật gật đầu, "Được rồi, rất tốt, ngươi tiếp đến gần quan sát đi."

Người bẩm báo chắp tay chào, rồi rời đi.

Dưới Khối Lũy thành, trong cửa hàng không có hàng hóa gì để bán, Nam Trúc ngồi ở trên bậc cấp bên ngoài cửa hàng "Đương Tự Tại", ngẩng đầu nhìn bầu trời hoàng hôn rực rỡ, ngây người.

Vào thời điểm này, mặc dù quang cảnh có một vẻ đẹp khác, nhưng Nam Trúc lại cảm thấy rất buồn chán, rảnh quá thành câm điếc, thỉnh thoảng có người đi ngang qua, gã dõi mắt nhìn theo với ánh mắt lờ đờ ỉu xìu.

Lúc trước cảm thấy như thế này không cần phải mạo hiểm, còn có thể chiếm riêng tiền mua bán, ngoài ra có cả mỹ nữ làm bạn, rất tốt. Nhưng bây giờ lại cảm thấy còn không bằng dựa vào sự vũ dũng của mình đi uy chấn tứ phương. Gã rất hoài niệm về cảnh tượng phong quang của mình trước mắt bao người tại Triêu Dương đại hội, thường nhớ về nó.

Đột nhiên, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện tại trước mắt gã, mặc dù người này giấu mình trong chiếc áo choàng nhưng chỉ cần thoáng nhìn gã liền nhận ra, Bách Lý Tâm đã trở về.

Thân thể mập mạp bật đứng dậy, vui vẻ cất tiếng, "Chỗ ta có loại vải rất tốt, mời quý khách vào xem?"

Thoáng quan sát xung quanh một vòng xong, Bách Lý Tâm không trả lời, trực tiếp bước vào trong cửa hàng.

Nam Trúc đi theo vào, thấp giọng hỏi: "Thế nào rồi?"

Bách Lý Tâm: "Địa điểm thi đấu là tại Vạn Hác trì."

"A!" Nam Trúc hơi giật mình kinh ngạc, "Không phải nói là Tam Túc ô có khả năng ở tại Vạn Hác trì sao? Tại sao lại tổ chức thi đấu tại đó

chứ?”

Bách Lý Tâm: “Ta không biết, bên đó có khả năng có biến bất cứ khi nào, đừng lề mề nữa, xuất phát đi. Đường khá xa, chúng ta đừng ngừng lại trên đường, trên đường đi thay phiên nhau nghỉ ngơi hồi phục, thay phiên khiêng cửa hàng này chạy đi.”

Chuyện này để sau nói tiếp, Nam Trúc cũng lo lắng hai người Dữu Khánh xảy ra chuyện, bởi vì bọn hắn đã ra khỏi phạm vi bảo hộ bởi quy tắc của Khối Lũy thành. Gã vội vàng đóng cửa, thu chân…

Chương 837: Như một sự trùng hợp (2)

Dải lụa đỏ trên chiêu bài Ly Thiên khách sạn vẫn được lưu lại bắt mắt ở đó, và vẫn có người nghe tin đến đây chỉ trỏ bình luận về chiêu bài mới này.

Hổ Nữ bước nhanh vào trong phòng của Liên Ngư, tìm đến Liên Ngư đang ở sân thượng chờ đợi tin tức, báo cáo, “Lão bản nương, Vạn Hác trì, là Vạn Hác trì.”

Liên Ngư nhất thời không kịp phản ứng lại, kinh ngạc hỏi: “Vạn Hác trì xảy ra chuyện gì?”

Hổ Nữ vội vàng giải thích, “Sự kiện Đồng Tước võ, thành chủ xác định địa điểm thi đấu tại Vạn Hác trì, chính là Vạn Hác trì mà Trương Tùy từng hỏi thăm.”

“Cái gì?” Liên Ngư biến sắc, trầm giọng hỏi: “Bọn hắn đã biết trước kế hoạch của thành chủ hay sao?” Vừa nói dứt lời, nàng ta lại cau mày lắc đầu, “Không đúng, Vạn Hác trì là địa điểm chúng ta cung cấp cho bọn hắn, không có liên quan gì với kế hoạch của thành chủ, tại sao địa điểm thi đấu lại trùng hợp tại Vạn Hác trì?”

"Đúng vậy, việc này quá mức trùng hợp." Hổ Nữ lẩm bẩm đồng ý, rồi thử đưa ra một nghi vấn, "Tại sao lại có chuyện trùng hợp như vậy chứ? Lão bản nương, lúc trước, khi ta đến Cống Sơn đường tìm hiểu thông tin thì phải chăng địa điểm Vạn Hác trì này chính là do thành chủ cố ý đưa cho chúng ta?"

Liên Ngư sửng sốt, ngẩn người tại chỗ.

Không biết nghĩ đến điều gì, Hổ Nữ chợt bước nhanh đến bên lan can, nhìn xung quanh phía dưới, sau đó hét lên: "Lão bản nương, nhanh đến xem, cuối cùng đã chuyển tổ rồi."

Liên Ngư bước nhanh đến, nhìn xuống phía dưới, theo phương hướng ngón tay Hổ Nữ chỉ đến, nhìn thấy được cửa hàng "Đương Tự Tại" đã có động tác, di chuyển rất nhanh theo phương hướng đại quân Thiên Lý lang bay đi lúc trước.

Hổ Nữ: "Hẳn là đang chạy đến Vạn Hác trì."

Liên Ngư suy tư rồi hỏi một câu, "Đề thi lần này là cái gì?"

Hổ Nữ: "Nói là một con Ngọc Sí Kim Thiềm vương tại Vạn Hác trì đã tu thành Bất Yêu quái, một viên 'Nhuận dương bảo châu' của thành chủ bị Thiềm vương nuốt mất. Đề thi chính là tìm lại bảo châu."

"Đến cùng là trùng hợp hay là cố ý, nếu là cố ý…" Trên mặt Liên Ngư dần dần hiện ra vẻ lo lắng, nàng ta đi qua đi lại một hồi, nôn nóng bất an nói: "Phía sau Chu Khánh và Trương Tùy khẳng định không phải đơn giản. Chúng ta che giấu rất nhiều tình huống với thành chủ, nếu thành chủ thật sự cố ý đấu sức gì đó, trong tình hình không biết rõ thông tin, e rằng thành chủ sẽ chịu thiệt. Không được, ta phải nhanh chóng thông báo cho hắn biết."

Dứt lời, nàng ta lắc mình lao ra, trực tiếp lướt đi theo mặt ngoài Khối Lũy thành. Có một số người tự nhiên có thể bỏ qua quy tắc của Khối Lũy thành.

"Lão bản nương…" Hổ Nữ cất tiếng gọi với theo, nhưng không thể gọi Liên Ngư quay trở lại.

Nhưng Liên Ngư đi không có bao lâu, trời còn chưa trở tối, nàng ta đã từ trên trời hạ xuống, về lại trên sân thượng.

Hổ Nữ đang chờ đợi, vội hỏi: "Thế nào?"

Liên Ngư lắc đầu thở dài, "Thành chủ không tại đó, nghe người khác nói là đã đến địa điểm thi đấu."

Thấy nàng ta lo lắng khó yên, Hổ Nữ nhắc nhở: "Lão bản nương, thực sự không cần lo lắng, xét về phương diện kiểm soát Khối Lũy thành này, thành chủ hơn xa chúng ta. Tình hình chúng ta có thể nắm giữ, thành chủ chưa chắc đã không biết, có lẽ biết còn rõ ràng hơn cả chúng ta. Nếu Thành chủ thật sự cố ý làm như vậy, tất có nguyên nhân, không tới phiên chúng ta lo lắng."

Liên Ngư suy nghĩ thấy cũng đúng, nhận ra mình quá lo lắng sẽ bị loạn rồi, tuy là nói như vậy, nàng ta vẫn có chút thấp thỏm bất an, bởi vì nàng biết có một số lực lượng, không phải Nhiếp Nhật Phục có thể ngăn cản được, một khi chơi đùa quá mức, xảy ra bất trắc, đó chính là sóng thần ập tới, trong nháy mắt liền có thể cọ rửa sạch sẽ mọi ngóc ngách trong Khối Lũy thành này, bất kể là người hay là luật lệ đều sẽ bị cuốn trôi.

Vì vậy, nàng ta muốn tìm Nhiếp Nhật Phục hỏi cho rõ ràng, nàng thà rằng đó là chuyện trùng hợp, lúc này ráng chiều rực rỡ phía chân trời cũng không xua đi được vẻ lo lắng trên mặt nàng.

Vạn Hác trì, địa thế cổ quái đa dạng, chia sẻ vẻ đẹp lộng lẫy của ráng chiều và biển mây của đất trời.

Các bang phái về cơ bản đều đang tiến hành trao đổi, bàn bạc về những thông tin, tình huống do người phía dưới điều tra đem về, thương lượng kế sách ứng đối, làm thế nào để đối phó với những độc vật kia, đó là những đề tài trọng điểm của các bang phái.

Chỉ có duy nhất Hạt Tử bang là rất nhàn nhã, khiến người ta khá chú ý.

Ở bên bờ hồ, chắp tay sau lưng đứng trước vực sâu chiêm ngưỡng ráng chiều, Dữu Khánh chợt quay đầu lại, phát hiện thấy Lương Bàn vẫn còn tại đây, ra vẻ đến đây xem náo nhiệt, gã xen lẫn giữa trong đám người Kỳ Nguyệt Lang của Cống Sơn đường, ở chung trong một cái lều, tán gẫu và ăn uống của người ta, mặt mũi quả thực không nhỏ.

Lại nhìn nhìn sắc trời, ước chừng không bao lâu nữa bầu trời sẽ tối đen, Dữu Khánh xoay người lại, cất bước tản bộ về phía Lương Bàn, trên đường thỉnh thoảng đưa tay sờ sờ chút ria mép mà hắn cảm thấy có thể giúp mình trông trưởng thành và chín chắn hơn, giúp mình gia tăng tự tin hơn.

Hắn vốn định tìm một cơ hội gặp riêng Lương Bàn, nhưng mãi vẫn không tìm được cơ hội nào, đành phải hành động ngay trước mặt mọi người.

Đám người Kỳ Nguyệt Lang nhìn vị khách không mời mà đến này, có nhân viên Cống Sơn đường cất lời bất mãn, "Chu bang chủ, ngươi không dẫn người đi tranh đoạt, chạy tới đây làm gì? Quy tắc đều giống nhau, đều đối xử bình đẳng, nơi đây không có gì nhiều để nói cho ngươi."

Dữu Khánh không ngừng chắp tay chào chào nịnh nọt mọi người, gần như chắp tay chào hết tất cả mọi người một lần, đáp lại: "Không có ý gì khác, chỉ là muốn mời Lương công tử đi một bước nói chuyện."

Đang ngồi trên ghế lạnh nhạt quan sát, Lương Bàn cười lạnh nói, "Ngươi tính là thứ gì, cũng xứng nói chuyện với ta? Xéo sang một bên ngồi hóng gió đi."

Dữu Khánh không tức giận chút nào, cười ha hả nói: "Lương công tử, kỳ thực trước đây chúng ta đã quen biết nha. Tại hạ rất quen

thuộc Ảo Vọng, khi ra vào Lương gia thì từng có qua lại cùng Lương công tử. Ngươi thật sự không nhớ chút nào sao?"

Đám người Cống Sơn đường nghe vậy thì đồng loạt quay sang nhìn Lương Bàn.

Đang phe phẩy chiết phiến ra vẻ phong nhã, Lương Bàn nghe vậy thì ngây ngẩn cả người, ngay lập tức liền nghĩ đến chuyện đối phương dám đánh mình, trong lòng không khỏi giật nảy, giọng điệu không còn quá cứng rắn nữa, "Phải không? Tại sao ta không nhớ được chúng ta từng gặp mặt."

"Ngài là quý nhân hay quên." Dữu Khánh nịnh bợ một câu, rồi lại đưa tay ra hiệu mời, rất rõ ràng là muốn mời đi nơi khác nói chuyện riêng.

Lương Bàn hơi chút do dự, nhưng nhìn thấy nét hùng hổ dọa người giấu trong ánh mắt đối phương, cuối cùng gã phải làm bộ làm tịch đứng dậy, cùng rời đi với Dữu Khánh.

Người của các đại bang phái, nhất là những vị bang chủ kia, tất cả đều đang chú ý tới cảnh này.

Vốn vẫn luôn đầy mặt tươi cười, lúc này Ngụy Ước phải nhíu mày lại, không biết có chuyện gì.

Chương 838: Hậu sinh khả uý (1)

Hù dọa Lương Bàn để kéo đến một bên, Dữu Khánh quét mắt nhìn xung quanh một vòng rồi xoay người đối diện với gã, hắn cũng không vòng vo, cười cười trực tiếp vạch trần, "Lương Bàn, ta rất ngạc nhiên, ngươi chỉ là một đồ bỏ ngay cả người Lương gia cũng không thèm nhìn, làm sao dám chạy đến Khối Lũy thành đùa giỡn nữ nhân của Nhiếp Nhật Phục chứ?"

Lương Bàn mặc dù đã có chút thấp thỏm bất an vì những lời nói ám chỉ của hắn lúc trước, nhưng khi nghe được lời này, gã vẫn thiếu một chút bị nghẹn chết, vội nói: "Ngươi nói bậy bạ gì đó?"

Dữu Khánh cười ha hả, "Ta có nói bậy nói bạ hay không trong lòng ngươi tự biết rõ. Nhiếp Nhật Phục là hùng chủ một phương, không phải ai muốn ức hiếp là có thể ức hiếp, ngươi nhục nhã hắn như vậy, ngươi nói xem nếu như hắn biết được tình trạng thực sự của ngươi, một khi biết rõ Lương gia cũng không quá để ý đến ngươi, hắn sẽ trừng trị ngươi như thế nào? Có lẽ, bận tâm tới thể diện của Lương gia, hắn sẽ không tiện công khai động đến ngươi, nhưng âm thầm thì có hàng trăm cách để đùa chết ngươi, thậm chí có thể khiến ngươi muốn sống không được muốn chết không xong."

Chiết phiến trên tay Lương Bàn dừng phe phẩy, hầu kết hơi chút rung động, "Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì."

Dữu Khánh: "Miệng nói nghe không hiểu cũng không sao, trong lòng rõ ràng là được rồi. Bây giờ ngươi đã biết được vì sao thủ hạ huynh đệ của ta dám đánh ngươi rồi chứ?"

Má Lương Bàn phồng phồng lên, cắn răng hỏi: "Ngươi chạy tới tìm ta chỉ để nói điều này?"

Dữu Khánh chậm rãi bước tới hai bước, đứng sóng vai ngược hướng với gã, "Ta không biết ngươi chạy tới nơi này định làm gì, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, nếu là ta không thể sống trở về, tự nhiên sẽ có người đem thông tin về ngươi nói cho Nhiếp Nhật Phục biết, và nếu ta không thể thắng được trong lần tranh đoạt này, ta chắc chắn sẽ đổ cơn tức lên đầu ngươi."

Lương Bàn bỗng nhiên nở nụ cười lạnh, "Ta hiểu rồi, muốn ta giúp ngươi kiềm chế những nhà khác, giúp ngươi giành chiến thắng đúng không?"

Loại chuyện này, đối phương không phải là người đầu tiên tìm đến gã, gã vừa nghe liền biết là chuyện gì xảy ra.

Nhưng Dữu Khánh lại muốn hạ thấp gã xuống, "Ngươi không giúp được ta, ngươi không có năng lực đó, nếu muốn giúp cũng là mượn danh tiếng của Lương gia Ảo Vọng để tạo áp lực. Nếu thật sự nói là giúp, ngươi hẳn là đang giúp chính mình mới đúng. Chỉ khi ngươi trợ giúp ta thành công, chỉ khi ta dùng ngươi làm vỏ bọc để thắng lần tranh đoạt này, giữa chúng ta nắm giữ nhược điểm của nhau thì ta mới sẽ không tiết lộ thông tin về ngươi. Nếu không ta cần gì phải lưu lại hậu hoạn là ngươi? Không bằng trực tiếp bộc lộ ra ngoài để người ta xử lý ngươi. Ngươi nói có đúng hay không?"

Lương Bàn hừ một tiếng, "Ngươi nghĩ thật là đẹp. Nhưng không chỉ ta, phía bên ngươi, quan hệ giữa tên to con và Liên Ngư rất không trong sáng, ngươi cho rằng mọi người mù mắt sao? Một khi Nhiếp Nhật Phục đụng đến ta, các ngươi cũng chạy không thoát."

Dữu Khánh: "Việc này thì không nhọc ngươi quan tâm, chúng ta dám làm, tự nhiên có cách giải quyết, cũng giống như chúng ta dám đánh ngươi vậy."

Đối với Lương Bàn mà nói, bị đánh là một chuyện vô cùng nhục nhã, nhưng tên khốn trước mắt này mở miệng ngậm miệng lại là việc này, chẳng khác gì xát muối vào vết thương của gã, khiến hô hấp của gã trở nên nặng nề.

Nhưng mà, Dữu Khánh không thèm cân nhắc đến cảm nhận của gã, hắn trực tiếp bức ép: "Nhìn dáng vẻ của ngươi dường như không phục, nếu không ta cho ngươi một cơ hội, chúng ta khoa chân múa tay một chút, nếu ngươi có thể đánh thắng ta, ta nhận bại, tùy ý ngươi. Hoặc là…" Hắn nhìn về phía đám người Cống Sơn đường dưới lán trại che nắng, "Hoặc là bây giờ ta đi tìm Kỳ Nguyệt Lang, giũ nền tảng của ngươi ra?"

Hắn cũng không chỉ nói miệng mà thôi, mà thật sự cất bước di chuyển hướng về phía.

Lương Bàn dù sao cũng là tu sĩ, lỗ tai không điếc, thính giác có đủ độ nhạy nhất định, cho dù vẫn đưa lưng về phía hắn, gã cất tiếng

ngăn cản, "Muốn ta làm thế nào?"

Dữu Khánh dừng bước, nhàn nhạt đáp một câu, "Trở về trong lều tiếp tục việc của ngươi, uống nước trà, xem náo nhiệt, chỉ cần ta có thể tìm được ngươi bất cứ khi nào là được."

Nói xong, hắn hơi dịch chuyển bước chân, cất bước đi về phía nơi Hạt Tử bang tụ tập.

Trong tình hình hiện nay, hắn thực sự chưa nghĩ ra phải lợi dụng vị Lương công tử này như thế nào, địa điểm so đấu tại Vạn Hác trì, hắn trước tiên phải lợi dụng ưu thế của bản thân, tạm thời còn chưa dùng đến vị đại công tử này. Vì vậy, hắn sẽ căn cứ theo diễn biến của tình hình rồi mới định ra phương án, tạm thời hắn chỉ coi đối phương là một quân bài dự phòng trong tay.

Hắn sở dĩ vội vã đi gặp vị Lương công tử này để ngả bài, một phần là giống như hắn đã cảnh cáo đối phương, hắn sợ tên Lương công tử này gây rối, tránh để xảy ra tình trạng mình còn chưa bắt đầu tranh đoạt đã bị tên Lương công tử này cậy thế cậy quyền xúi giục thế lực khác đùa chết hắn. Hiện tại, hắn đi ổn định đối phương trước đã.

Lương Bàn quay trở lại chiếc lều của Cống Sơn đường, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ là nơi khóe miệng thỉnh thoảng hiện lên một nét cười nhạt.

Ngụy bang chủ Trấn Sơn bang cũng thỉnh thoảng nhìn về phía gã, muốn đi đến thỏi thăm xem hai bọn họ đã nói với nhau chuyện gì, nhưng mà ngay tại trước mắt bao người, y không tiện chủ động đi đến chạm mặt với Lương Bàn. Do dự một hồi lâu, cuối cùng y cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Sắc trời dần dần tối xuống, nhân thủ của các bang phái đi xuống dưới tìm hiểu tình hình cũng lần lượt trở về, lục tục mang về những thông tin thực địa trực tiếp mắt thấy tai nghe. Trong mê cung ngàn khe vạn rãnh này, thật sự rất khó dò xét rõ ràng trong thời gian

ngắn, quan trọng là sau khi đi xuống một chiều sâu nhất định, mọi người có phần không dám tiếp tục xuống sâu hơn.

Nghe được thủ hạ của mình báo cáo, bang chủ Sơn Hải Bang Cố Nhân Sơn không khỏi hỏi kỹ hơn: "Cổ quái? Cổ quái như thế nào?"

Người phụ trách việc dò đường đáp: "Cũng không nói được rõ ràng cụ thể, dù sao chính là mọi người đều có thể cảm nhận được bầu không khí không ổn, những độc vật 'Đằng điệt' hay 'Ngọc sí kim thiềm' gì gì đó chỉ là thứ yếu, dưới lòng đất, trong thông đạo thỉnh thoảng vang lên những tiếng hét thất thanh, nghe thê lương và sợ hãi, còn có cả tiếng khóc và những âm thanh tương tự. Lần tìm theo phương hướng phát ra âm thanh nhưng không tìm được nguồn gốc âm thanh. Về sau, phát hiện thấy người của chúng ta không hiểu ra sao thiếu đi mấy người, nhưng không nghe thấy động tĩnh đánh nhau, tìm mãi mà tìm không được. Vì vậy, chúng ta không dám tiếp tục xông loạn nữa, rút trở về."

Cố Nhân Sơn trầm mặc.

Thủ hạ tâm phúc Vệ Cát thử hỏi, "Bang chủ, đã cần triệu tập mọi người để chính thức hành động chưa?"

Cố Nhân Sơn liếc mắt nhìn phía bên Dữu Khánh, cuối cùng khẽ lắc đầu nói: "Không vội, chờ tiếp đi, đợi người về thành tìm hiểu thông tin Vạn Hác trì quay trở lại rồi tính tiếp cũng không trễ."

Vệ Cát thuận theo ánh mắt theo dõi của y, trầm tư suy nghĩ.

Nhìn thấy nhân mã dò đường của các bang phái đều đã lần lượt trở về, theo lý thuyết, lúc này là sẽ bắt đầu triển khai tranh đoạt, nào ngờ, người của các bang phái đều ở tại chỗ khoanh chân đả tọa, có vẻ hoàn toàn không chút quan tâm.

Kỳ Nguyệt Lang, chủ trì sự kiện Đồng Tước võ, ở trong lều chờ đợi một hồi, cuối cùng nhịn không được đi ra ngoài, chắp tay sau lưng đánh giá đám người các bang phái đang kéo dài thời gian, không

nhịn được cất lời ngạc nhiên, "Đây là một cuộc cạnh tranh xem ai xong trước, bọn họ lề mề kéo dài thời gian là có ý gì?"

Y đã trải qua nhiều lần sự kiện Đồng Tước võ, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng bình tĩnh, không đua tranh như thế này.

Thủ hạ ở bên cạnh không thể trả lời được câu hỏi này, đều cảm thấy bối rối.

Chương 7839: Hậu sinh khả uý (2)

Không nói đến bọn họ, ngay cả Dữu Khánh thỉnh thoảng quan sát xung quanh cũng cảm thấy ngạc nhiên, hắn nhìn nhìn ánh trăng trút xuống như thủy ngân, cuối cùng nhịn không được quay sang phía mấy vị đương gia ở gần bên, hỏi Đồng Tại Thiên, "Tam đương gia, sự kiện Đồng Tước võ đều nhẹ nhàng, nhã nhặn như vậy sao?"

Đồng Tại Thiên cũng cảm thấy tình hình này rất đáng ngạc nhiên, gã nhìn nhìn đánh giá xung quanh, "Theo lý thuyết, hẳn phải là ngươi tranh ta đoạt, rất sợ chậm chân hơn người khác một bước mới đúng, không nên như thế này?"

Đối với câu trả lời này, Dữu Khánh cảm thấy bất mãn, "Ngươi là người từng trải tại Thiên Tích sơn, loại chuyện này làm sao có thể đi đoán mò?"

Đồng Tại Thiên khiêm tốn nhận lấy lời phê bình, "Bang chủ, đây cũng là lần đầu tiên ta tham gia việc này, quả thực không biết rõ lắm, nhưng ta khẳng định là sẽ tranh đoạt. Tình hình hiện tại, ta không biết là chuyện gì đang xảy ra."

"Đám người này, làm gì vậy chứ…" Dữu Khánh sờ sờ cằm lẩm bẩm một mình, cảm thấy sự việc có vẻ không được thuận lợi.

Hắn là định lén lút hành động. Theo dự kiến trước đây, đến khi bên mình bắt đầu hành động thì người của năm bang phái khác đã xuống Vạn Hác trì từ lâu rồi, nào ngờ đến lúc này người của năm bang phái khác vẫn án binh bất động, đều thủ tại bên cạnh, hắn làm sao có thể lén lút hành động được nữa?

Mạt Lỵ ở bên cạnh chợt hỏi một câu, "Nói đi cũng phải nói lại, bang chủ, chúng ta cũng nhã nhặn như bọn họ vậy là để làm gì?"

Nghe hỏi vấn đề này, Dữu Khánh chớp chớp mắt, "Chúng ta không giống với bọn họ, chúng ta thế không bằng người, là nhã nhặn thật sự, nào dám tranh đoạt phía trước bọn họ."

Mạt Lỵ cũng chớp chớp mắt, cảm thấy câu trả lời này tuy hợp tình hợp lý, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy có chút vô nghĩa.

Chính vào lúc này, Mục Ngạo Thiết, vẫn đang luôn cảnh giác thủ tại bên cạnh Dữu Khánh, chợt nhỏ giọng nhắc nhở, "Có người đến."

Mọi người theo tiếng nhìn qua, thấy quả nhiên có người tìm đến, đã có người kìm lòng không được, đi tới đây giao tiếp một chút.

Người tới không phải ai khác, là bang chủ Cô Dương của Tinh Nguyệt bang, người bình thường nhìn như có mối quan hệ tốt với Dữu Khánh, và cả tâm phúc Tạ Nhi của bà ta.

Hành động của họ cũng khiến bang chủ của các bang phái khác chú ý, mỗi người đều ở tại chỗ âm thầm quan sát.

Quý khách quả thực đang đi tới nơi này, đám người Dữu đại bang chủ đang khoanh chân đả tọa như bao người khác, thấy vậy dồn dập đứng lên chào khách.

"Cô bang chủ." Dữu Khánh chắp tay chào hỏi.

Cô Dương tươi cười vui vẻ nói: "Chúng ta gần trong gang tấc, để chào hỏi nhau chỉ cần mấy bước chân, vượt mấy tảng đá, còn tưởng

rằng Chu bang chủ sẽ tìm đến lão thân trò chuyện mấy câu, nào ngờ lại giống như là cả đời không qua lại với nhau vậy. Lão thân thực sự bối rối, lúc trước ta hình như cũng không có đắc tội Chu bang chủ a? Vì vậy ta đành phải chủ động mặt dày đưa khuôn mặt già tới đây quấy rầy."

Nghe ý tứ trong lời nói giống như đang trách người nào đó không hiểu lễ phép, không tôn trọng người lớn tuổi, mấy vị đương gia Hạt Tử bang âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau.

Với những lời khách sáo không mất tiền, ở chung nhiều với Nam Trúc, Dữu Khánh cũng không kém, mở miệng liền ai ôi nói: "Ôi, lời này của ngài, Cô bang chủ đức cao vọng trọng, Tinh Nguyệt bang cửa rộng nhà cao, Hạt Tử bang nho nhỏ chúng ta thực sự chẳng đáng là gì, nhà nào khách nấy, chúng ta là thật sự xấu hổ không dám đến quấy rầy. Nếu sớm biết rõ tâm ý của Cô bang chủ, chúng ta đã rất vui mừng vừa lăn vừa bò đến bái kiến ngài. Ta ước gì không thể làm cho toàn bộ người Thiên Tích sơn đều biết rõ ta quen thuộc với ngài. Chuyện này tăng thể diện biết bao nhiêu nha."

Trong lòng hắn thì đang lầm bầm, lão bà này chủ động tới đây làm gì?

Tiếp đó hắn quay lại và giới thiệu từng thủ hạ của mình, trực tiếp bỏ qua Mục Ngạo Thiết, bắt đầu giới thiệu từ Đồng Tại Thiên, "Đây là các đương gia của Hạt Tử bang ta, Tam đương gia Đồng Tại Thiên, Tứ đương gia Phạm Cửu, Ngũ đương gia Mạt Lỵ, Lục đương gia Cao Trường Đài."

Mấy người lập tức đồng thời chắp tay, "Xin chào Cô bang chủ."

"Hạnh ngộ hạnh ngộ." Cô Dương gật đầu khách sáo. Mặc dù không cảm thấy hứng thú với những vị đương gia này, bà ta vẫn nhịn không được tặc lưỡi cất lời cảm thán, "Hạt Tử bang mặc dù không nhiều người, nhưng lực lượng nòng cốt thật sự là hùng hậu, tiền đồ không thể hạn lượng."

Tuy là lời nói êm tai, nhưng lại khiến cho một số người bối rối, lời này rõ ràng là đang nói chỉ có mấy người như thế mà có đến sáu vị đương gia.

Dữu Khánh không đặt nặng, trở lại chuyện chính, thử hỏi: "Bang ta mới đến, Cô bang chủ có chỉ điểm gì sao?"

"Hậu sinh khả úy, chỉ giáo thì không dám." Cô Dương khoát tay áo, chuyển sang đề tài khác, "Hạt Tử bang mặc dù không nhiều người, nhưng rất có dũng khí. Lão thân không tránh khỏi có quan tâm. Nhưng cuối cùng không hề thấy các ngươi có hành động gì, ngay cả chuyện dò đường cũng không thấy phái đi. Cho nên lão thân lấy làm lạ, không khỏi sinh ra nghi vấn."

Quanh co lòng vòng một hồi, thì ra là đến đây tìm hiểu, Dữu Khánh oán thầm không thôi, hắn không thể nói thật, thở dài nói: "Có thể có hành động gì được chứ, chúng ta làm sao có thực lực cạnh tranh cùng các bang phái khác? Thực ra chúng ta tới đây chỉ để mở mang kiến thức, hoàn toàn không quá muốn tham dự cạnh tranh, chúng ta xem các ngươi chơi đùa là được rồi."

Lời nói này, quả thực là đang trắng trợn lừa dối, không nói tới mấy vị đương gia, ngay cả một đám thành viên Hạt Tử bang đang khoanh chân ngồi gần đều nhất tề ngước mắt nhìn hắn, rồi lại nhanh chóng cúi đầu rũ mắt, tiếp đó dồn dập chuyển đổi các loại phản ứng khác nhau nhằm che giấu sự khác thường của mình, đều không muốn sự việc bị phá hủy trong tay mình.

Dữu Khánh liếc mắt nhìn thấy cách phản ứng của bọn họ như vậy, âm thầm cảm thấy hài lòng.

Cô Dương và Tạ Nhi quay mặt nhìn nhau, suy nghĩ đủ các loại đáp án, chính là không nghĩ tới bên này sẽ nói không tham gia chơi đùa, họ có chút sững sờ.

Cô Dương không khỏi truy hỏi, "Chu bang chủ, không tham gia cần gì nện vào một nghìn vạn để đăng kí?"

Rõ ràng có phần không tin, cũng có thể nói là nửa tin nửa ngờ, dù sao, việc này rất nhanh liền có thể thấy được chân tướng, có thể trắng trợn lừa gạt như thế sao?

Dữu Khánh không lo lắng về điều này, chỉ cần mình nắm bắt được Đồng Tước hồ, đã có phủ Thành chủ làm chỗ dựa, ta lừa ngươi thì thế nào chứ?

Hắn cũng không có dự định một mực lăn lộn tại Thiên Tích sơn, trước tiên phát tài ba năm, tiện thể giải quyết chuyện khác rồi bỏ chạy. Sau khi trốn về U Giác Phụ, ăn uống không lo, quan tâm gì đến việc các ngươi là ai.

Lần này hắn có được nhiều ưu thế, rất có lòng tin vào bản thân, nhưng mặt ngoài vẫn làm bộ làm tịch than thở: "Ta là muốn tham gia cùng chơi a, nhưng sau khi đến đây, người dưới nhìn thấy thế trận của các ngươi xong, đều sợ hãi, không chịu tham gia nữa, đặc biệt là mấy vị đương gia này, cực lực phản đối. Một nghìn vạn đó, ta chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong bụng."

Cô Dương a một tiếng, kinh nghi bất định, "Là như vậy sao?"

"Hoàn toàn là sự thật." Dữu Khánh lập tức chỉ tới Đồng Tại Thiên để chứng minh, "Tam đương gia của chúng ta là người từng trải tại Thiên Tích sơn, có chuyện gì chúng ta đều sẽ khiêm tốn lắng nghe ý kiến của hắn, tại trong bang chúng ta, lời nói của hắn là nhất ngôn cửu đỉnh, hắn phản đối tham gia, ta cũng không còn cách nào. Cô bang chủ không tin, có thể hỏi hắn."

Nghe được đoạn lời nói phía trước, được người khác nâng cao như vậy, trong lòng Đồng Tại Thiên ít nhiều cảm thấy hưởng thụ, còn lập tức nở nụ cười khiêm tốn đáp lại khách nhân, nhưng khi bang chủ nói ra một câu nói cuối cùng, gã lập tức cảm thấy lời này không ổn, khi phản ứng lại, cả người chấn kinh, nồi lớn như vậy lại để cho ta tới cõng sao?

Ngươi lừa gạt thì cứ lừa gạt đi, cần gì kéo ta vào cùng nhau lừa gạt người ta, về sau ta làm sao lăn lộn tại Thiên Tích sơn được nữa?

Nghĩ đến việc mình thường phải vừa xuất tiền vừa xuất lực, trong lòng gã ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời Dữu Khánh, cảm thấy tên này quá, mẹ nó, tùy hứng, làm việc chưa bao giờ cân nhắc đến cảm nhận của người phía dưới, luôn luôn nghĩ tới đâu liền làm tới đó.

Nhưng gã còn có thể làm gì bây giờ, gã không thể không phối hợp, trên mặt nặn ra nụ cười khó coi, "Thực lực yếu ớt, quả thực không có sức cạnh tranh với các bang phái khác."

Trong mắt Cô Dương lộ vẻ hoài nghi, quan sát gã, Đồng Tại Thiên bị ánh mắt đó khiến cho trong lòng sợ hãi, gã biết rõ vị bang chủ của bang phái đỉnh cấp Thiên Tích sơn này đã nhớ kỹ mình rồi, ai bảo bang chủ nâng vai trò của gã tại trong Hạt Tử bang lên cao vậy chứ.

Dữu Khánh lại chỉ tới mấy vị khác, "Tứ đương gia, Ngũ đương gia, Lục đương gia cùng vẫn một mực phản đối."

Đây là lời nói rất thật, Phạm Cửu, Mạt Lỵ và Cao Trường Đài cũng chỉ có thể chấp nhận.

Mục Ngạo Thiết làm như chuyện này không liên quan đến mình, chỉ ở một bên nhìn xem lão Thập Ngũ tán dóc.

Chương 840: Dao sắc chặt đay rối (1)

Tuy rằng là tán dóc, nhưng Mục Ngạo Thiết không thể không thừa nhận, so với khi vừa rời núi, phương thức đối nhân xử thế của lão Thập Ngũ đã có thay đổi rất lớn, lúc ban đầu thật sự là lời tán dóc vô nghĩa của tuổi trẻ, bây giờ mặc kệ là tốt hay xấu, chỉ phất tay

cũng dần dần có cảm giác thao lược, có thể dẫn theo một đám người trong lòng nhiều tư tưởng cùng nhau tán dóc.

Y cảm thấy đây cũng là bản lĩnh, ít nhất mình làm không được.

Nào ngờ Dữu Khánh cũng không bỏ qua cho sư huynh của hắn, tiện tay lại chỉ tới Mục Ngạo Thiết, "Cô Chưởng môn, vị Nhị đương gia này của chúng ta, ta càng không quản được. Ngài là người từng chứng kiến tính tình của hắn, hắn cũng phản đối a."

Nói đến Mục Ngạo Thiết, Cô Dương tự nhiên có ấn tượng khắc sâu, trong bữa tiệc, y rất kiệt ngạo, không nể mặt Lương Bàn, cũng không nể mặt Liên Ngư, vị Chu bang chủ này chỉ có thể giương mắt nhìn.

Dữu Khánh chuyển sang buông tay nói: "Toàn bang từ trên xuống dưới chỉ có ta trẻ tuổi, ta có thể làm gì bây giờ?"

Đồng Tại Thiên liếc mắt nhìn hắn, trong lòng không vui, thầm mắng, chỉ có ngươi là tùy hứng!

Đối với một loạt lí do thoái thác đó, Cô Dương không thể hiện ý kiến gì, tuy rằng nửa tin nửa ngờ, nhưng bà ta vẫn đưa tay ra hiệu, thể hiện muốn mượn một bước nói chuyện riêng với hắn.

Thái độ của Dữu Khánh rất khiêm tốn, cất bước cùng đi theo.

Sau khi tách khỏi mọi người, Cô Dương mới hạ thấp giọng nói: "Bất kể tiểu lão đệ ngươi muốn tiếp tục tham gia hay là không muốn tham gia, có một điểm là không sai, ít nhất biểu hiện ra ngoài, Hạt Tử bang các ngươi thực lực không tốt, Tinh Nguyệt bang ta sẵn sàng liên thủ với Hạt Tử bang cùng cạnh tranh sự kiện Đồng Tước võ lần này. Sau khi hoàn thành, sẽ không để cho Hạt Tử bang thiếu lợi ích."

Dữu Khánh nghĩ thầm, muốn chúng ta lên cùng thuyền với các ngươi, vậy thì phải chờ đến khi chúng ta xác định chắc chắn không

làm được mới sẽ gia nhập vào các ngươi.

Nhưng ý nghĩ này còn chưa kết thúc, hắn bỗng nhiên sinh ra cảnh giác, chỉ một Hạt Tử bang nho nhỏ làm sao đáng giá để cho bang chủ của một bang phái đỉnh cấp Thiên Tích sơn đích thân đến lôi kéo?

Hắn vô thức nhìn về phía những đại bang phái vẫn còn dừng lại chưa hành động, nhớ tới tình huống những bang phái này liên tục mời mình đi dự tiệc lúc trước, hắn nhạy cảm nhận ra được gì đó.

Trong lòng kinh nghi, ngoài mặt khiêm tốn nói: "Cô bang chủ, Hạt Tử bang chúng ta thật sự đã đưa ra quyết định, thật sự chỉ ở một bên nhìn xem náo nhiệt, thật là không tham gia nữa."

Cô Dương đã xem như hạ thấp phong thái, lúc này trên mặt đột nhiên không còn biểu hiện ra bất kỳ cảm xúc gì, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào đôi mắt Dữu Khánh, im lặng nhìn chăm chú một lúc lâu, sau đó mới hạ thấp giọng nói tiếp: "Có một câu cần phải nhắc nhở ngươi, ngươi cần phải cẩn thận với những bang đồ mà ngươi mời chào tại Khối Lũy thành kia, trong đó hẳn là có gian tế do những bang phái khác cài vào."

Bà ta không thể sắp xếp cài được người của bang phái mình vào trong, nên cũng không muốn bang phái khác được lợi, có thể gây ra chút phiền phức cũng tốt.

Dữu Khánh đang nhìn chằm chằm bà ta, nghe vậy chớp chớp mắt, nghĩ thầm đâu phải 'hẳn là có', trên cơ bản tất cả đều là gian tế, trong mười người ít nhất phải có chín tên.

Thấy tên này cứ khăng khăng khẳng định như vậy, Cô Dương không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Vừa chậm rãi đi trở về, Dữu Khánh thỉnh thoảng quan sát những bang phái kia, trong lòng dần dần bao phủ mây đen, sau khi trở về

trong đám người của mình ngồi xuống, hắn vẫn cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

Ánh trăng trắng bạc rọi xuống như thủy ngân, địa hình địa mạo toàn đá cứng không có một ngọn cỏ, quỷ bí và yên tĩnh, mặc dù tại đây có rất nhiều người.

Đến sau nửa đêm, sương mù mỏng manh mờ nhạt bắt đầu dần dần hiện ra như bóng ma, rồi chậm rãi có xu hướng trở nên dày đặc.

Phía bên Sơn Hải bang, Cố Nhân Sơn gọi Vệ Cát tới, nhỏ giọng thì thầm mấy câu.

Vệ Cát gật đầu rời đi, nhanh chóng liền sắp xếp một người đến tiếp xúc với Hạt Tử bang, phá bỏ ranh giới rõ ràng giữa các bang phái, dù sao cũng là ngồi tại ngoại vi của Hạt Tử bang, liền tìm người của Hạt Tử bang để nói chuyện phiếm.

Người của Hạt Tử bang thực ra không muốn đáp lại, nhưng mà thực lực của bang phái mình nhỏ yếu, không tiện cưỡng ép xua đuổi người ta.

Lúc ban đầu, các bang phái khác nhìn thấy vậy thì cũng chú ý đến, nhưng về sau, sương mù càng ngày càng dày đặc, nhìn không thấy rõ được cảnh tượng phía xa xa, lúc này các bang phái khác mới nhận ra được ý đồ của Sơn Hải bang, lập tức bọn họ liền học theo, cũng đều phái người tới tiếp xúc với thành viên Hạt Tử bang, cưỡng ép ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Thấy tình hình này, Dữu Khánh tự nhiên cũng hiểu được bọn họ có ý gì, đâu phải là tới tán gẫu, rõ ràng là phái người tới giám thị bọn hắn.

Mấy vị đương gia khác, trừ Mục Ngạo Thiết ra, tất cả đều không để ý đến, bởi vì không biết ý định của Dữu Khánh.

Thừa dịp thời điểm còn có thể nhìn thấy ánh trăng, Dữu Khánh âm thầm nhẩm nhẩm tính thời gian, cảm thấy hiện tại tạm thời không thích hợp hành động hấp tấp, nếu không rất dễ dàng đánh rắn động cỏ, phải để cho đối thủ thả lỏng cảnh giác cái đã.

Quan sát khí tượng, Cố Nhân Sơn thấy sương mù dày đặc đến nỗi xa một chút liền không nhìn rõ được bóng người, y lại phất tay gọi Vệ Cát đến, ghé sát lỗ tai gã, nhỏ giọng dặn dò, "Phái một người là không đủ, cử thêm một người đến đó đi, thay phiên nhau đúng giờ trở về báo cáo tình hình."

"Được." Vệ Cát đáp lời, rất nhanh sau đó lại cử thêm một người đi đến.

Các bang phái khác sau khi phát hiện thấy vậy, cũng học theo, đều cử thêm người.

Nhìn thấy những tai mắt giám thị đó, vốn biết rõ Dữu Khánh nhất định phải làm, Mục Ngạo Thiết cũng dần dần trở nên khẩn trương, không biết Dữu Khánh sẽ xử lý như thế nào, y lo lắng nhất chính là Dữu Khánh sẽ làm bậy.

Chờ, Dữu Khánh lẳng lặng chờ đợi, sương mù cũng càng ngày càng dày đặc hơn lên, lại trong ánh sáng đêm tối, bóng người ở ngoài một trượng đã không thể nhìn rõ.

Mà nhân thủ các bang phái cử đi Khối Lũy thành tìm hiểu thông tin về Vạn Hác trì cũng lần lượt trở về, báo cáo lên tình hình đã nắm giữ được.

Kỳ thực, kết quả dò hỏi được không khác lắm với những gì Đồng Tại Thiên đã tìm hiểu, không tìm được người nào nắm giữ sâu hơn về tình hình của Vạn Hác trì, tất cả những gì tìm hiểu được đều chỉ là một ít thông tin vặt vãnh, không đáng kể, bọn họ đành phải tiếp tục cử người duy trì tìm hiểu.

Con người di chuyển bị sương mù che giấu.

Trời sắp sáng lên rồi, lặng lẽ nhẩm tính canh giờ, Dữu Khánh ước chừng đã khiến đối thủ cảnh giác gần đủ rồi, mà khoảng thời gian này cũng là lúc tinh thần mọi người dễ dàng buông lỏng nhất, hơn nữa hắn cũng không thể chờ đến hừng đông mới hành động, như vậy sẽ rất dễ dàng bị bộc lộ dưới ánh sáng.

Vì vậy hắn ngoắc tay gọi Mục Ngạo Thiết, ghé tai thì thầm mấy câu, bảo y âm thầm truyền lời cho mấy vị đương gia.

Mục Ngạo Thiết làm theo, rất nhanh sau đó, nương theo sương mù yểm hộ, sáu vị đương gia của Hạt Tử bang chạm trán với nhau, Dữu Khánh, người đứng đầu Hạt Tử bang chính thức tuyên bố thời cơ đã đến, chuẩn bị xuất phát, tiền đề là trước đó phải giải quyết tai mắt do các bang phái cử tới giám thị.

Không có gì màu mè, phương thức của hắn rất trực tiếp, khiến những người khác đều giật nảy mình.

Chương 841: Dao sắc chặt đay rối (2)

Phạm Cửu vẻ mặt đau khổ, co rúm lại, ấn cánh tay "Chỉ điểm giang sơn" của Dữu Khánh xuống, nhỏ giọng khuyên can, "Bang chủ, không được nha, đồng thời động thủ với người của năm đại bang phái cao cấp nhất Thiên Tích sơn, làm vậy chẳng phải là chán sống rồi sao?"

Mạt Lỵ và Cao Trường Đài cũng liên tục gật đầu, ba người bọn họ mới đến Thiên Tích sơn được bao lâu? Còn chưa thực sự phát được một khoản tài nào, lúc này lại đi đắc tội hết một lượt năm đại bang phái tại Thiên Tích sơn, đây là chuyện gì chứ?

Bọn họ cảm thấy phải chăng đặt tên "Hạt Tử bang" cho bang phái là một sai lầm, quả nhiên là có độc.

Lần đầu tiên gia nhập vào thì chết chóc sụp đổ, lần thứ hai gia nhập vào thì phải lấy đầu đi đụng tường. Cuộc đời này ngắn ngủi chỉ mấy xuân thu, không chết là không bỏ qua sao?

Đồng Tại Thiên cũng gật đầu "Đúng vậy đúng vậy", muốn để cho bang chủ đại nhân không nên bốc đồng.

Mục Ngạo Thiết đương nhiên cũng vô cùng lo sợ, nhận thấy sợ gì tới cái đó, tính cách hoang dại của lão Thập Ngũ quả nhiên lại tuôn trào như nguồn suối.

Dữu Khánh hất tay của Phạm Cửu ra, nhướng mày trừng mắt nói: "Cũng không bảo các ngươi giết người, giả bộ đáng thương làm gì."

Phạm Cửu tận tình khuyên nhủ: "Bang chủ, không phải chúng ta ra vẻ đáng thương, Cống Sơn đường đã nói rõ quy tắc, không thể động thủ tại nơi này a!"

Dữu Khánh: "Việc này mà động thủ gì chứ? Đã trực tiếp xếp người vào trong chỗ chúng ta rồi, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được là bọn họ ra tay can thiệp vào phía bên chúng ta trước. Nếu như ngay cả việc đưa tay ngăn chặn cũng không cho phép, vậy còn cạnh tranh cái rắm gì nữa, dứt khoát tuyên bố bọn họ thắng là được rồi. Mọi người cứ việc yên tâm, nếu xảy ra chuyện ta chịu trách nhiệm. Ta gánh không được còn có Liên Ngư hỗ trợ xử lý, không có chuyện gì xảy ra."

Mục Ngạo Thiết vẻ mặt kinh ngạc, vì sao đột nhiên lại nói ra chuyện Liên Ngư hỗ trợ xử lý với những người này?

Mọi người lập tức đồng loạt quay nhìn về phía y, Mục Ngạo Thiết chợt hiểu ra điều gì đó.

Y còn chưa kịp suy nghĩ được nhiều hơn, Dữu Khánh đã chỉ vào y, hỏi: "Nhị đương gia, ngươi có làm hay không?"

Mục Ngạo Thiết có thể không phối hợp với hắn, có thể nói là không làm được sao? Tự nhiên phải cắn răng miễn cưỡng gật đầu, ừ một tiếng.

Dữu Khánh lại lập tức chỉ tới Đồng Tại Thiên, "Tam đương gia, ngươi có làm hay không?"

Đồng Tại Thiên vừa mới hơi lộ vẻ do dự, Dữu Khánh liền không cho phép gã suy nghĩ gì nhiều, lập tức bổ sung một câu, "Ngươi cho rằng ngươi không làm, Cô Dương liền sẽ buông tha ngươi sao? Độc nhất chính là lòng nữ nhân, ta từng tiếp xúc với nữ nhân này, lòng dạ hẹp hòi, không dễ lừa gạt như vậy. Nắm giữ được Đồng Tước hồ, có Khối Lũy thành làm núi dựa mới là bảo đảm, đã kiếm được tiền, xa chạy cao bay mới là bảo đảm!"

Đây là lời nói của con người sao? Đồng Tại Thiên mặt đầy bi phẫn, muốn khuyên hắn phải lương thiện.

Lúc trước mới bị tên này ép vào thế làm cho không thể không lừa gạt bang chủ Tinh Nguyệt bang, bây giờ lại muốn ép gã động thủ với người của năm đại bang phái, gã không biết sau khi mình hoàn thành chức trách gian tế cho Phi Ưng bang, còn có thể tiếp tục lăn lộn tại Thiên Tích sơn này cùng với Đoạn Vân Du hay không nữa, Đoạn Vân Du có lo lắng bị liên lụy không chứ?

Hơn nữa, vì mục đích lần này của mình, gã không thể không đồng ý. Ngoài ra, tên chết tiệt trước mắt này nghĩ tới là làm, hoàn toàn không cho gã có thời gian cân nhắc, trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, gã cảm thấy lời đối phương nói quả thực có lý, liền nghiến răng nghiến lợi nói: "Làm!"

Dữu Khánh lại lập tức chỉ đến Phạm Cửu, "Tứ đương gia, ngươi có làm hay không?"

"A, việc này…" Phạm Cửu cũng chần chừ do dự.

Dữu Khánh vung tay lên: "Không muốn làm cũng không sao, nhưng ngươi phải đảm bảo không thể bán chúng ta và đừng sợ bọn họ uy hiếp. Về phần, nếu ra khỏi nơi đây, mấy bang phái đó có xử lý ngươi hay không thì ta không dám đảm bảo. Nói chung, ngươi cứ trốn ở nơi này đừng làm gì cả sẽ an toàn. Chờ khi chúng ta đã chấp chưởng được Đồng Tước hồ, bọn họ liền không dám động tới ngươi nữa."

Phạm Cửu trợn mắt há mồm, rất muốn nói với hắn, ngươi đánh rắm sao, nếu như ngươi chắc chắn có thể chấp chưởng được Đồng Tước hồ, ta cần gì phải ở đây hốt hoảng lo sợ chứ? Nếu ngươi không thể chấp chưởng, ta ở lại nơi này chống chịu năm đại phái uy hiếp tính là chuyện gì chứ, ngươi sợ bọn họ nhìn ta quá thuận mắt hay sao?

Gã vội vàng cười khổ nói: "Không phải, bang chủ, mấy chục huynh đệ khác có thể đồng ý sao?"

Dữu Khánh: "Tới cũng đã tới đây rồi, bọn họ lại không biết tình huống như thế nào, chẳng phải là đầu lĩnh bảo đi hướng nào liền đi hướng đó sao, chẳng qua là chọn lợi tránh hại, cùng lắm thì có lợi thì lên, không có lợi thì chạy, trà trộn vào đó xem qua trước không có vấn đề nha, ngươi quan tâm quá nhiều. Được rồi, không còn ý kiến nào khác, xem như ngươi đã đồng ý làm."

Không cho phép phủ định, hắn trực tiếp chỉ thẳng vào Mạt Lỵ và Cao Trường Đài, "Các ngươi có làm hay không? Không làm cũng không thể bán đứng chúng ta. Ta cảnh cáo trước, dễ tụ dễ tán là tốt nhất. Nếu dám bán đứng chúng ta, lão bản nương của Thạch Tâm cư sẽ không bỏ qua cho các ngươi. Các ngươi tự suy nghĩ hậu quả đi."

Lại tới nữa rồi, Mục Ngạo Thiết sắp cắn vỡ răng rồi, nếu không phải ngay từ đầu Dữu Khánh đã lấy việc này ra phân tích lợi và hại để ổn định y, với tính tình của y, rất có thể lập tức trở mặt.

Y cảm thấy lúc này mình giống như một tên trộm vặt, bị Dữu Khánh lột sạch ra cho công chúng xem, lúc trước hắn nói rằng không nói gì cho những người này, khẳng định là giả dối.

Cao Trường Đài dở khóc dở cười, "Bang chủ, lời tốt lời xấu gì đều bị ngươi nói ra hết rồi, ta có đồng ý hay không còn trọng yếu nữa sao?"

Dữu Khánh: "Đương nhiên trọng yếu, một chút nữa ta cần năm vị đương gia các ngươi đích thân động thủ, tránh để ta phải sắp xếp người khác."

Mạt Lỵ thở vắn than dài: "Bang chủ, ngươi nói thật không? Nắm giữ Đồng Tước hồ là thật sự có thể tìm được sâm Kỳ Lân sao?"

Cô ta và Cao Trường Đài có thể cùng theo đến bây giờ, là bởi vì chính mình moi ra được manh mối này nên không đành lòng từ bỏ, cũng không phải chưa từng cân nhắc tới việc cầm manh mối này để tìm nơi nương tựa vào thế lực khác, nhưng bởi vì không quen thuộc thế lực khác, nên không thể không cân nhắc kỹ càng đến vấn đề an toàn, ngoài ra, những manh mối tiếp theo dường như chỉ một mình Chu bang chủ nắm giữ.

Bây giờ thì hay rồi, lại toát ra thêm lão bản nương của Thạch Tâm cư có quan hệ mật thiết với bên này, thật hay giả chứ?

Tạm thời chưa thể xác minh là thật hay giả, ít nhất một cửa phải đối diện nằm ngay trước mắt.

Dữu Khánh: "Không có lợi ích ta cần gì phải liều như thế? Phí đăng kí một nghìn vạn lượng là dễ dàng ném ra chơi đùa như vậy sao? Vì sao ngươi muốn tìm sâm Kỳ Lân? Nắm giữ được Đồng Tước hồ liền không thiếu tiền nữa, việc có tìm được sâm Kỳ Lân hay không có thể chậm rãi tiến hành, cứ muốn đâm đầu đi vào một con đường tối, đầu óc vào nước rồi hay sao?"

Mạt Lỵ không nói nên lời, nhận thấy hình như mình suy nghĩ không đủ sáng suốt.

Mục Ngạo Thiết không nói lời nào, mắt mở trừng trừng nhìn lão Thập Ngũ ở tại đó cưỡng bức lợi dụ, có thể nói là dao sắc chặt đay

rối, khiến cho một đám người không còn lời nào để nói.

Dữu Khánh phất tay: "Không còn thời gian nữa, trời sắp sáng lên rồi, đến bình minh chúng ta sẽ không thể đi được, đừng dây dưa lề mề gì nữa. Đi hành động đi."

Mục Ngạo Thiết là người đầu tiên đứng dậy đi thực hiện, chỉ mấy bước chân thân hình đã biến mất trong sương mù.

Đám người Đồng Tại Thiên chỉ có thể cắn răng lục tục đứng dậy.

Lúc trước, bọn họ cảm thấy bang chủ bổ nhiệm bọn họ làm đương gia quá sơ sài, quá hời hợt, giống như trò đùa, có cảm giác không được coi trọng, bây giờ lại phát hiện thấy mình đã nghĩ sai, bang chủ quá coi trọng bọn họ, trực tiếp giao việc động thủ với người của năm đại bang phái Thiên Tích sơn cho năm người bọn họ, một đương gia một bang phái, không nhiều không ít.

Những người có thể đến lăn lộn tại Thiên Tích sơn này, không nói rằng đã quen làm việc giết người phóng hỏa, nhưng ít nhất tay cũng đã dính máu tanh, không động thủ thì thôi, đã quyết định động thủ thì sẽ không có tình trạng tay cầm đao không ổn.

Đồng Tại Thiên tìm bang chúng mượn thanh kiếm, hai tay áo giấu kiếm, đi tới bên cạnh hai gã đệ tử Tinh Nguyệt bang đang nói chuyện phiếm tại đây, bảo người phối hợp làm mất cảnh giác, rồi hai thanh kiếm trực tiếp gác lên cổ hai người.

Trong lúc hai người kinh hãi không dám manh động, người phối hợp đã động thủ, trực tiếp điểm huyệt đạo của hai người.

Thu hồi kiếm xong, Đồng Tại Thiên quan sát y phục của hai người này một lần nữa, sau khi xác nhận là thành viên của Tinh Nguyệt bang, gã thật sự không biết nói gì.

Khi năm vị đương gia chia ra động thủ với tai mắt của năm bang phái thì không có lựa chọn gì, người nào động thủ với người của

bang phái nào, không có thời gian cho bọn họ lựa tới đổi lui, gã ta không nghĩ tới mình lại có thể đụng phải người của Tinh Nguyệt bang, về sau lão thái bà Cô Dương không "Ưu ái" gã mới là lạ.

Gã nhịn không được, ngửa đầu nhìn lên bầu trời bị sương mù dày đặc che lấp nhìn không thấy, ngửa mặt lên trời thở dài một hơi từ đáy lòng, cứ tiếp tục như vậy, chính gã cũng không biết mình còn có thể trở về Phi Ưng bang nữa hay không.

Việc đã đến nước này, gã cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy, đánh cược vị bang chủ bốc đồng này có thể thành công, dù sao phía sau cũng có Liên Ngư hỗ trợ.

Về chuyện giữa Mục Ngạo Thiết và Liên Ngư, gã biết được một chút từ Đoạn Vân Du, cho rằng Chu bang chủ không nói dối.

Gã phất tay ra hiệu, thành viên Phi Ưng bang kiêm Hạt Tử bang lập tức phối hợp với gã, dưới sự yểm hộ của sương mù, kéo hai gã thành viên Tinh Nguyệt bang đã bị khống chế rời đi.

Chương 842: Chuồn êm (1)

Phía bên mấy vị đương gia khác, hành động cũng rất suôn sẻ, không có xảy ra chuyện gì bất ngờ, đều giải quyết trong lặng lẽ.

Không người nào nghĩ tới việc này, không ai trong năm đại bang phái có thể ngờ được Hạt Tử bang lại dám động thủ tại đây, Cống Sơn đường đã nói nghiêm cấm động thủ tại nơi này, những tai mắt đến đây tán gẫu quả thực không có bất kỳ đề phòng nào, vì vậy đều gục ngã không một tiếng động.

Khi kéo người bị khống chế đi ngang qua những thành viên Hạt Tử bang khác, Phạm Cửu, Mạt Lỵ và Cao Trường Đài chú ý thấy phản ứng dị dạng của những thành viên đó thì có chút lo lắng, công khai

làm loại chuyện này ngay trước mặt một đám người mới chưa biết rõ nền tảng có thích hợp không?

Cũng bởi vì việc này, bọn họ càng thêm lo lắng với phong cách hành sự của vị bang chủ trẻ tuổi đó, luôn cảm thấy hắn làm việc nhìn đầu không nhìn đuôi.

Năm bang phái, mỗi phái hai người, tổng cộng mười người, sau khi khống chế thì kéo hết đến bên cạnh Dữu Khánh.

Sau khi xác nhận mười tên tai mắt đều đã mất tri giác, Dữu Khánh không có dây dưa, lập tức nhỏ giọng bố trí, "Sắp hừng đông rồi, nhanh chóng thông báo mọi người đi theo ta. Tập trung phải nhẹ nhàng, không được để gây ra âm thanh."

Làm cũng đã làm rồi, năm vị gia chủ không còn gì để nói, nhanh chóng chấp hành nhiệm vụ, tách ra đi truyền lời cho người phía dưới, bảo mọi người lần lượt truyền tin cho nhau.

Trong sương mù, các thành viên Hạt Tử bang lặng lẽ đứng dậy rồi nhanh chóng tập kết về chỗ bang chủ.

Dữu Khánh giao cho Đồng Tại Thiên ở lại xem xét tình hình rồi đi sau cùng, mình thì dẫn theo đám người lặng lẽ lẻn xuống dưới vách núi trước, rồi chui vào trong Vạn Hác trì, toàn bộ Hạt Tử bang giống như đi ăn trộm.

Sau khi xác nhận đúng số người của bên mình xong, Đồng Tại Thiên mới lẻn vào trong vách núi, tai mắt của năm bang phái thì bị ném lại đó, không để ý đến nữa, không có diệt khẩu mà cũng không dám diệt khẩu.

Mấy vị gia chủ dưới đáy vách núi rất nhanh liền phát hiện thấy không thích hợp, nhận thấy bang chủ không có dẫn bọn họ lẻn vào ngàn vạn mương rảnh ở phía dưới, mà dẫn đi một phương hướng khác…

Đang nhắm mắt khoanh chân đả tọa, bang chủ Cố Nhân Sơn của Sơn Hải Bang bỗng nhiên mở mắt ra, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh, "Tại sao còn chưa trở về báo cáo?"

Sương mù quá dày đặc, y sợ xảy ra chuyện bất ngờ, nên chuẩn bị nhiều thêm một người, dặn dò sắp xếp tai mắt thay phiên nhau đúng giờ trở về báo tin, âm thầm nhẩm tính thời gian, y cảm thấy lần này đã vượt quá giờ rồi, lập tức cảnh giác cất lời chất vấn.

Vệ Cát ngẩn người, gã không có canh giờ giấc chính xác như vậy, không ngờ bang chủ lại vì chút việc nhỏ này mà âm thầm tự mình canh thời gian, cá nhân gã cảm thấy thời gian không chênh lệch lắm, liền trả lời: "Đợi tiếp một chút, chắc là sắp tới rồi?"

Giọng điệu Cố Nhân Sơn hơi trầm xuống, "Thời gian vượt quá một chút rồi, ngươi tự mình đi xem chuyện gì xảy ra."

Bang chủ đã lên tiếng, Vệ Cát còn có thể làm gì, gã đành phải nghe lệnh mà đi.

Chẳng mấy chốc, tại trong sương mù dày đặc, gã đã tìm đến nơi các thành viên Hạt Tử bang tụ tập. Vừa đến nơi, gã lập tức phát hiện thấy không thích hợp, không có ai?

Đứng một mình trong sương mù, da đầu gã chợt căng lên, thậm chí còn rút kiếm ra cầm trong tay, cảnh giác tìm kiếm trong sương mù.

Hạt Tử bang ít người, tập trung trong một phạm vi không lớn lắm, không bao lâu sau đã ngồi xổm trước mười tên tai mắt hôn mê. Gã dò xét thử mạch đập của hai tên thủ hạ, phát hiện thấy vẫn bình thường không có việc gì, lập tức xuất thủ cứu tỉnh hai người, rồi hỏi: "Xảy ra chuyện gì, người đâu hết rồi?"

"Tên Nhị đương gia của Hạt Tử bang đột nhiên xuất thủ khống chế chúng ta…"

Hai tên tai mắt bò dậy, ngươi một câu ta một câu kể lại sự việc đã diễn ra.

Vệ Cát nhảy đến bên mép vách núi, nghiêng tai lắng nghe một chút rồi lại nhanh chóng nhảy lùi về, cất tiếng kêu gọi hai người, "Đi."

Chỉ chốc lát sau, gã liền đưa hai người về đến trước mặt Cố Nhân Sơn, báo cáo chi tiết cụ thể tình huống.

Sau khi nghe báo cáo xong, Cố Nhân Sơn lập tức lắc mình lướt đi. Chốc lát sau, y hạ xuống trên địa bàn của Hạt Tử bang, đích thân lục soát một lần.

Vệ Cát đuổi theo đến nói: "Hai bên và mặt sau đều có người của các phái, chỉ còn có con đường Vạn Hác trì ở phía trước. Chắc là đi xuống dưới rồi."

Cố Nhân Sơn trầm giọng nói: "Tập trung mọi người để xuất phát, năm người một tổ, năm mươi người một khu vực, tản ra tìm kiếm cho ta. Ngoài ra, lưu lại một đội trông chừng nơi này, ngăn chặn khả năng có người đến tới báo cáo kết quả đích nhân."

"Vâng." Vệ Cát đáp lời, sau đó chỉ chỉ về phía tám người còn đang hôn mê ở phía sau, làm ra dấu hiệu diệt khẩu, "Thành viên bốn bang phái này, có nên dứt khoát…"

Cố Nhân Sơn: "Không cần thiết. Chúng ta đông người như vậy, hành động không giấu giếm được người khác. Ngươi cho rằng mấy nhà đó có thể để cho ngươi đem nước bẩn giội lên đầu Hạt Tử bang sao? Ngươi tin hay không, cho dù là Hạt Tử bang giết, bọn họ cũng sẽ đồng thời chụp mũ lên đầu chúng ta, không vì nguyên nhân nào khác, chỉ bởi vì Hạt Tử bang ít đe dọa nhất. Nhanh chóng triệu tập nhân mã đuổi theo truy tung quan trọng hơn!" Dứt lời, y tung người lao ra, như hùng ưng giương cánh, lao về phía Vạn Hác trì dưới vực sâu, đi dò xét tình huống trước.

Bang chủ cũng đã xuất phát, Vệ Cát nào dám chậm trễ, gã lập tức lắc mình quay về nơi tập trung. Toàn bộ nhân mã Sơn Hải bang nhanh chóng hành động, hầu hết đều nhảy vào trong Vạn Hác trì.

Sơn Hải bang hành động rầm rộ như vậy, tự nhiên kinh động đến bốn bang khác.

Nghe được tin, Thân Vô Không, Trầm Kim Thiền, Cô Dương, Ngụy Ước lập tức hành động, dồn dập đích thân chạy đến nhìn xem động tĩnh, bọn họ tự nhiên cũng phát hiện được người của Hạt Tử bang đã biến mất, nhưng không có bất kỳ âm thanh đánh nhau nào, có thể đoán cũng biết được tại sao không thấy nữa.

Đương nhiên, bọn họ cũng phát hiện thấy tai mắt do mình phái tới đều bị ngất đi, lập tức dồn dập cứu tỉnh dậy, hỏi thăm tình hình xảy ra, vừa hỏi liền biết là ai làm.

Lão thái thái Cô Dương, bang chủ của Tinh Nguyệt bang, khuôn mặt già trở nên âm trầm, phát hiện thấy đám người Hạt Tử bang lá gan đúng là không nhỏ, dám lừa gạt mình một cách quang minh chính đại, lẽ thẳng khí hùng, quả thực là không để bà ta vào mắt!

Đang trong lúc suy nghĩ, lại nghe nói là do Tam đương gia của Hạt Tử bang đích thân động thủ giải quyết người của bang phái mình, bà ta có thể nói là cực giận mà cười, ha hả nói: "Giỏi a, đây là thấy lão thân là phụ nữ, cảm thấy phụ nữ dễ bắt nạt a."

Người của các bang phái khác không quan tâm đến việc bà ta phản ứng như thế nào, khẩn trương triệu tập nhân mã xuất phát, không thể để cho người của Sơn Hải bang đoạt lấy tiên cơ.

Tạ Nhi thấy bang chủ nổi giận, cắn răng đồng cảm nói: "Bang chủ, Cống Sơn đường đã mệnh lệnh rõ ràng cho cho phép động thủ tại nơi này, Hạt Tử bang vậy mà dám đánh ngất người của chúng ta, chúng ta nên tố cáo với Cống Sơn việc bọn hắn vi phạm quy tắc, để cho Cống Sơn đường xử lý bọn hắn."

Cô Dương quay đầu lại nhìn chằm chằm vào cô ta, "Ngươi còn có rảnh rỗi kéo bọn hắn ra kiện cáo sao? Có động tĩnh đánh nhau không? Hạt Tử bang chạy đến chỗ chúng ta để bắt người hay sao? Chúng ta kéo Hạt Tử bang ra kiện cáo, những bang phái khác ước gì như vậy để ở phía sau kéo chân hai nhà, cuộc cạnh tranh sẽ không dừng lại vì chúng ta, cãi cọ với nhau là không có bất kỳ ý nghĩa nào, cãi thắng thì thế nào? Mục tiêu hàng đầu là bắt lấy bảo châu, còn không nhanh triệu tập người xuất phát?"

Tạ Nhi xấu hổ nói phải rồi nhanh chóng lắc mình rời đi.

Đêm tối yên tĩnh, với động tĩnh do gần hai nghìn người gây ra, sương mù có dày đặc đến thế nào cũng không che giấu được, cho dù không tu luyện Quan Tự quyết vẫn có thể nhìn thấy sương mù dao động kịch liệt.

Trong chiếc lán do Cống Sơn đường dựng lên, một đám người ào ào đi ra, Kỳ Nguyệt Lang, người cầm đầu, kinh ngạc hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Hai bên lập tức có người lướt đi kiểm tra, chỉ chốc lát sau liền có người quay về bẩm báo, "Chưởng môn nhân, người của sáu phái đã bắt đầu hành động, xâm nhập Vạn Hác trì triển khai tranh đoạt."

Kỳ Nguyệt Lang tặc lưỡi ngạc nhiên, "Ban ngày ban mặt thì tất cả đều lề mề, ngây người ra đó, trời đêm trời tối sương mù dày đặc nhìn không rõ đường, lại rầm rầm hành động, có manh mối gì hay sao?"

Một đám người ríu rít thảo luận, cuối cùng cũng không thảo luận ra được kết quả gì.

Ánh mắt Kỳ Nguyệt Lang dừng lại, hình như nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc phe phẩy chiết phiến đi vào trong sương mù, y liền quay đầu lại kiểm tra, phát hiện thấy Lương Bàn vốn vẫn luôn ở đây tám chuyện, ăn uống quả nhiên không còn thấy nữa. Y quay đầu lại

nhìn về phía bóng người biến mất, cau mày, "Vị Lương đại thiếu này lúc này đi vào trong đó, không biết định làm gì."

Có người nhắc nhở: "Sẽ không phải là còn nhớ đến khúc mắc với Nhị đương gia của Hạt Tử bang a?"

"Tất cả đều là tự mình nhấc đá nện lên chân mình, không trách được người khác." Kỳ Nguyệt Lang xùy một tiếng, lại ngẩng đầu nhìn trời, nhận thấy sương mù trên không trung đã có ánh sáng mù mờ, lắc đầu, "Đã hừng đông rồi, mất một ngày bị đám người này tiêu hao hết trong buồn chán."

Chương 843: Chuồn êm (2)

Trong sương mù, tại địa điểm mà Trấn Sơn bang chiếm giữ lúc trước, lúc này trống không bóng người, chỉ còn lại một bóng người lẻ loi, là bang chủ Ngụy Ước.

Dựa theo ước hẹn, khi Trấn Sơn bang của y bắt đầu hành động, người ước hẹn sẽ lập tức đến đây.

Lương Bàn không có thất hứa, có mặt như đã hẹn, gặp mặt với y.

Ngụy Ước nhỏ giọng hỏi, "Ngươi nói chuyện gì với tên Chu Khánh của Hạt Tử bang vậy?"

Lương Bàn sắc mặt trầm xuống, nói: "Nói chuyện gì? Người ta là tới uy hiếp ta, tới cảnh cáo ta, hắn biết rõ tình trạng của ta tại Lương gia."

"A?" Ngụy Ước kinh ngạc, "Việc xấu trong nhà không tuyên dương ra ngoài, Lương gia không có khắp nơi nói cho mọi người biết trong Lương gia, ngươi không được coi trọng. Hắn làm sao biết được?"

Lương Bàn lập tức xếp quạt lại, lạnh lùng nhìn y chằm chằm, "Ngươi nói ai là việc xấu trong nhà?"

Ngụy Ước lập tức nhận thức được mình đã nói lỡ lời, vội xua tay giải thích: "Ta không có ý coi thường ngươi, chỉ là cách nói ước lệ mà thôi. Nếu như khinh thường ngươi, ta làm sao lại hợp tác với ngươi chứ? Ta chỉ là ngạc nhiên, hắn làm sao biết rõ được chuyện trong nhà Lương gia?"

Lương Bàn: "Ta làm sao biết được. Ta còn không biết được bọn hắn rốt cuộc là ai. Người này có khả năng có chút trò trống."

"Thảo nào dám động thủ đánh ngươi." Ngụy Ước hơi híp mắt suy nghĩ, sau đó chậm rãi nói: "Bất kể hắn có trò trống gì, nếu đã biết rõ nền tảng của ngươi, vậy thì không thể lưu lại được, không thể để cho hắn làm hỏng việc của chúng ta."

Lương Bàn không bày tỏ ý kiến gì, gã không phản đối, bất kể là vị này hung dữ hạ sát thủ, hay là người đeo mặt nạ kia muốn hạ sát thủ giúp gã, gã cũng sẽ không phản đối.

Cũng có thể nói, gã hoàn toàn không quan tâm tới lời đe dọa của Dữu Khánh.

Nói một cách chính xác, điều mà gã thực sự lo sợ chính là Lương gia!

Sau đó, hai người cùng nhau lên đường, Lương Bàn đi theo nhóm người Trấn Sơn bang cùng nhau hành động.

Các thành viên Hạt Tử bang nhảy vào Vạn Hác trì, rồi luồn lách đi theo phía sau bang chủ. Bọn họ vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý sắp mạo hiểm, lúc này tất cả đều cảm thấy không hiểu ra sao.

Sau khi nhảy xuống, bọn họ không có chui xuống dưới, mà chuyển đổi phương hướng, chạy đi một đoạn đường, tiếp đó bang chủ dẫn bọn họ leo lại lên trên.

Đã bò ra khỏi Vạn Hác trì, sau đó vẫn tiếp tục leo lên trên, leo lên ngọn núi cao kỳ quái ở bên cạnh Vạn Hác trì, càng leo lên thấy trời càng sáng, chứng tỏ trên núi đã đón ánh bình mình trước rồi.

Lúc trước không dám cất tiếng, bây giờ cảm thấy năm nhóm người kia đã không còn khả năng nắm giữ được hướng đi của bên mình, Đồng Tại Thiên đang đi sau đoạn hậu cuối cùng nhịn không được nhảy đến bên cạnh Dữu Khánh, nhỏ giọng hỏi: "Bang chủ, mục tiêu tại dưới đất, chúng ta leo lên núi làm gì?"

Cũng phải cần nâng cao tinh thần cho mọi người, đặc biệt là trong tình huống nhìn bên mình ở thế yếu, Dữu Khánh nói một cách sâu xa: "Ngươi cho rằng bọn ta ở lại Thạch Tâm cư chỉ là ở không sao? Làm sao để lấy được bảo châu, vị lão bản nương đó không rõ ràng hơn ngươi ư? Quá trình không quan trọng, kết quả thuộc về người nào mới là mấu chốt. Yên tâm đi theo là được."

Mục Ngạo Thiết lạnh lùng liếc mắt, muốn chửi hắn đang đánh rắm.

Đồng Tại Thiên có vẻ bừng tỉnh hiểu ra, nhấc tay vỗ trán, vui mừng nở nụ cười, "Hiểu rồi, hiểu rồi, hiểu rồi."

Tứ đương gia, Ngũ đương gia và Lục đương gia cũng không hề ngốc, nghe vậy tự nhiên liền hiểu, mọi người tức thì vui vẻ ra mặt, thật sự đã được cổ vũ, lòng tin đến ngay lập tức.

Đương nhiên, cũng không tránh được âm thầm liếc nhìn Nhị đương gia.

Mạt Lỵ còn lẩm bẩm một câu, "Vậy mà không chịu nói sớm, hại chúng ta lo lắng lâu như vậy."

Dữu Khánh quay đầu lại nói: "Lòng trung thành là cần phải trải qua thử thách kiểm tra, nếu như ngươi không muốn đi theo ta mạo hiểm, vì sao ta phải nói cho ngươi biết?"

Mạt Lỵ cười mỉa mai, bang chủ nói lời này không có vấn đề.

"Bang chủ sáng suốt." Đồng Tại Thiên cất một câu tâng bốc.

Dữu Khánh không chút khách khí tiếp nhận lời này, nhấc tay vỗ vỗ vai gã, "Đồng tiên sinh, ta rất yên tâm với ngươi, làm cho tốt, nói không chừng ngày nào đó ngươi chính là bang chủ Hạt Tử bang."

Nghe được lời này, Đồng Tại Thiên giật nảy mình, cuống quýt xua tay nói: "Bang chủ, Đồng mỗ thề với ông trời, tuyệt đối không có bất kỳ ý nghĩ tranh quyền đoạt vị nào, trời đất chứng giám tấm lòng của ta!"

Gã nói lời này rất thật, gã là một gian tế do Phi Ưng bang sắp xếp vào Hạt Tử bang, đi làm bang chủ Hạt Tử bang tính là chuyện gì chứ, gã thật sự không có ý nghĩ đó. Then chốt là vị trí bang chủ này cũng không có gì thực sự, quay xung quanh toàn là gian tế của Phi Ưng bang, chỉ nghĩ đến thôi cũng đã đủ sợ rồi, chỉ có tên thanh niên tuổi trẻ bốc đồng này mới thích thú.

"Ha hả, không có nói ngươi tranh quyền đoạt vị, không cần khẩn trương, đến lúc đó rồi nói tiếp."

Dữu Khánh có phần cảm khái buông tiếng thở dài, hắn cũng nói rất thật lòng, hắn biết rất rõ hoàn cảnh của mình, hắn không có ý định một mực ở lại Thiên Tích sơn này, đã kiếm được lợi ích, sớm muộn gì hắn đều sẽ rời đi, Hạt Tử bang toàn những thành viên không rõ lai lịch, hắn không có hứng thú dẫn theo.

Vì vậy, Đồng Tại Thiên cũng không phải là không thể làm bang chủ, có nhiều gian tế của Phi Ưng bang như vậy, chỉ có Đồng Tại Thiên mới có thể trấn áp được.

Một đường leo lên cao, ánh sáng càng ngày càng sáng tỏ, mọi người dần dần xuất hiện trong khung cảnh bình minh. Khi đã nhìn thấy trời xanh mây trắng và hào quang mặt trời, đã sắp ra khỏi ranh giới biển sương mù, Dữu Khánh đang quan sát và cảnh giác xung quanh chợt ngưng tụ ánh mắt.

Hắn nhìn chằm chằm vào trong màn sương mù dày đặc, rồi khẩn cấp nhấc tay ra hiệu cho mọi người ngừng lại, dẫn đầu thực hiện một động tác cúi thấp người ẩn nấp, rõ ràng đã nhận ra dị thường gì đó.

Người ở phía sau thấy vậy, cũng lập tức hạ thấp người ẩn giấu thân thể, bất động, nín thở ngưng thần, lặng lẽ quan sát xung quanh.

Sau đó, có một tràng âm thanh "phành phạch" nhè nhẹ truyền đến, hình như có thứ gì đó đang tới gần bên này.

Đám người Đồng Tại Thiên quay nhìn về phía Dữu Khánh, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Lúc trước bọn họ hoàn toàn không nghe được bất kỳ âm thanh gì, không ngờ tới vị bang chủ này lại có thể phát hiện ra được trước bọn họ lâu như vậy. Bọn họ có nhận thức mới về thực lực của vị bang chủ này.

Âm thanh phành phạch rất nhanh liền lướt qua trên đầu bọn họ, một đám người im ắng ngửa đầu ngước nhìn. Bọn họ nhìn thấy một con quái thú kích thước khoảng hơn một trượng bay vọt qua phía trên đầu bọn họ.

Có thể nhìn thấy được nó có tứ chi cường tráng, bốn móng vuốt dữ tợn, kéo theo một cái đuôi như đuôi rồng, một mảng lớn vảy đen toát ra màu tía, khi bay qua thì còn để lại một mùi thơm thoang thoảng.

Thứ gì? Mọi người quay mặt nhìn nhau, nhìn từ dưới lên, không thấy được rõ ràng, hình như là một loài thú chưa từng thấy qua, bởi vì tốc độ bay qua rất nhanh, cảm thấy nó rất oai vũ và mạnh mẽ.

Dữu Khánh nhìn chằm chằm, quan sát sương mù dâng trào rồi từ từ đứng dậy, chậm rãi nhô đầu ra khỏi biển sương, dò xét xung quanh.

Những người khác cũng làm theo, đều chậm rãi vươn đầu ra ngoài, tìm kiếm.

Ngay sau đó, ánh mắt bọn họ dồn dập khóa chặt hình ảnh một con quái thú cường tráng tại trên đỉnh cao nhất phía trước mặt, nhìn thấy quái thú đối diện với mặt trời, nghênh đón ánh bình minh xán lạn, đứng tại đỉnh núi nuốt vân thổ vụ, lân giáp trên người lấp lóe rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, giống như được thần quang bao phủ.

Chương 844: Nhiếp Nhật Phục (1)

Đỉnh núi vươn lên biển mây, dưới ánh mặt trời mới mọc, quái thú lấp lóe rực rỡ trước ánh hào quang, trông như thần tích huy hoàng, một đám bang chúng Hạt Tử bang vừa lén lút nhô đầu ra biển mây nhìn thấy cảnh tượng này thì sững sờ ngây người.

Mọi người tu hành nhiều năm trong Tu Hành giới, không phải là người chưa từng gặp qua việc đời, đại khái cũng có gặp được không ít các loại yêu thú quái thú, sở dĩ nhìn ngây người là bởi vì dựa vào những lời nghe kể và trực giác, bọn họ đã nhận ra được quái thú đang nuốt vân thổ vụ trên đỉnh núi đó có thể là cái gì.

Cho dù trước đây chưa từng biết nó, một số người từ những hình chạm khắc trên vách đá của thần miến trong sa mạc cũng từng nhìn thấy hình dáng đại khái của nó.

Dữu Khánh mở to hai mắt nhìn nó, so với phản ứng của những người khác, phản ứng của hắn có hơi khác thường hơn một chút, hắn dường như chợt nhớ tới điều gì đó, quay đầu nhìn biển mây tràn ngập xung quanh, cuối cùng ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào đỉnh núi dưới chân quái thú, chợt lộ ra vẻ bừng tỉnh hiểu ra.

Hắn nhớ tới trong số những sở thích của Kỳ lân mà hắn tổng kết ra được từ những hình chạm khắc trên vách thần miếu, một trong số đó chính là thích đá núi lởm chởm, thích qua lại, lui tới giữa những

kỳ phong tú thạch, rất nhiều hình ảnh chạm khắc về Kỳ lân có bối cảnh là những vùng đá lởm chởm và kỳ thạch.

Giờ phút này, hắn rốt cuộc đã hiểu được vì sao lúc trước mình lại cảm thấy như từng gặp qua ngọn núi cao gầy gò trơ xương kỳ quái này, thì ra là chưa từng gặp qua, nhưng những núi đá chạm khắc trên vách thần miếu đã tạo ra một loại ấn tượng trong đầu hắn, thực ra trong số núi non được chạm khắc trong thần miếu cũng không có ngọn núi nào giống y như ngọn núi này.

Từ đây, hắn cũng liên tưởng đến một sở thích khác của Kỳ lân được mô tả trong các hình ảnh chạm khắc, thích cưỡi mây đạp gió, thích đón ánh bình minh, ngắm mặt trời mọc trên đỉnh những ngọn núi vượt trên biển mây hay sương mù. Hình ảnh ở trước mắt đã xác minh điều này.

Đây là sâm Kỳ Lân sao? Chắc hẳn không sai rồi. Dữu Khánh thật sự không ngờ tới, đột nhiên lại gặp được một bảo vật mà người khác rất muốn tìm cũng tìm không được tại trong trường hợp như thế này.

Không chỉ có mình hắn không ngờ tới, mọi người đều kinh ngạc và vui mừng khó tả, thực sự là đang cùng nhau cảm nhận được niềm vui bất ngờ.

Cao Trường Đài sợ mọi người còn chưa thể nhận ra được, cất tiếng nhắc nhở, "Đây chắc là sâm Kỳ Lân."

Năm mươi tên thành viên vừa được tuyển vào, thần sắc tự nhiên là rất chấn động.

Nhưng một tiếng nhắc nhở này lại gây ra hỏng việc, Kỳ lân đang đứng nuốt vân thổ vụ trên đỉnh núi đột nhiên quay đầu lại xem xét, trong nháy mắt liền khóa chặt vị trí ẩn nấp của bọn hắn, đôi mắt trên chiếc đầu như đầu rồng kia lấp lóe khiếp người, như thể đang đối diện với tất cả ánh mắt của mỗi người, khí thế cường đại tương

tự như Thần thú khiến mọi người không hiểu sao cảm thấy lo sợ hãi hùng.

Đây có thể là sâm Kỳ Lân sao? Đây rõ ràng chính là bản tôn của thần thú Kỳ lân a!

Có mấy người chợt vô thức hạ thấp người lùi về trong biển mây.

Cũng có người tức giận nhìn Cao Trường Đài, nhất là Mạt Ly, cô ta nhịn không được từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ, "Đồ ngốc!"

Cô ta là thật sự hận chết tên này, lần trước ở trong thần miếu, cũng là vì tên chết tiệt này nhiều chuyện, đưa tay giật chiếc vòng sắt kia ra, kết quả làm cho toàn bộ thần miếu sụp đổ, khiến cho toàn bộ manh mối về sâm Kỳ Lân rơi vào trên tay một người duy nhất nào đó, từ đó dẫn đến việc về sau dù biết tham gia "Sự kiện Đồng Tước võ" có nguy hiểm, cô ta cũng phải nỗ lực cùng theo.

Bây giờ tên hàng này lại không biết giữ miệng khiến mọi người bộc lộ, cô ta thực sự là giận dữ không chỗ phát tiết.

Đa số người thì hiểu được biểu cảm trên mặt của Kỳ lân, mặc dù không biết vì sao mà hiểu, nhưng phản ứng sững sờ của Kỳ lân trong nháy mắt đó quả thực rất rõ ràng, có vẻ rất bất ngờ, có rất nhiều người như vậy đến gần mình, vì sao mình không phát hiện ra?

"Làm sao bây giờ?" Mục Ngạo Thiết nhịn không được hỏi một câu, có ý nhắc nhở Dữu Khánh, nó đã phát hiện ra chúng ta.

Dữu Khánh cũng rất muốn biết nên làm gì bây giờ, sâm Kỳ Lân sao lại đi xuất hiện tại nơi có nhiều người như vậy, vốn từ trước đến nay cực khó gặp tung tích, sâm Kỳ Lân xuất hiện ở đâu không tốt, vậy mà lại xuất hiện tại địa điểm thi đấu "Sự kiện Đồng Tước võ", dưới núi có đến hai nghìn người a, làm sao dám động thủ để bắt, động thủ làm sao có thể không bị phát hiện?

Cho dù có bắt được, chỉ sợ bọn hắn cũng không giữ được sâm Kỳ Lân, nếu dùng sức mạnh cứng rắn tranh đoạt, bọn hắn không thể thắng được những người đó.

Then chốt ở chỗ, hắn đánh giá một đám người mình cũng không có nắm chắc vừa ra tay liền có thể khống chế được sâm Kỳ Lân, nhìn khí thế tới đây của sâm Kỳ lân lúc nãy, đạp mây mù vọt đến như giẫm trên đất bằng là có thể nhận ra được, thực lực chắc chắn không kém, nếu không một đám người khẳng định sẽ liên thủ làm một cú, bắt lấy sâm Kỳ Lân liền bỏ chạy, không tham gia tỷ thí cũng không lỗ.

Trong lúc Dữu Khánh còn đang xoay chuyển ý nghĩ tìm biện pháp, Kỳ lân chợt chồm hổm người xuống, đạp một cái, lao tới trước mười trượng, chúi đầu chìm vào trong biển mây, thoáng cái liền biến mất không thấy đâu nữa.

Mọi người thất kinh, bỏ chạy rồi?

Dữu Khánh ép giọng phất tay, "Đừng có hành động hấp tấp, nỗ lực tìm được hướng đi của nó, truy!"

Hắn không ra lệnh truy bắt, không biết rõ thực lực của sâm Kỳ Lân, hắn không dám trực tiếp dùng sức mạnh, hơn nữa, tại khu vực tỷ thí có quá nhiều nhân thủ của thế lực khác, không thích hợp gây ra động tĩnh lớn, xác định rõ nơi sâm Kỳ Lân ẩn thân rồi nghĩ biện pháp mới là thượng sách.

Hắn dẫn đầu lao tới trước, truy tung trong hoàn cảnh như thế này cũng là việc hắn rất am hiểu, mặc dù không kịp dùng Quan Tự quyết để dò xét động tĩnh của sâm Kỳ Lân trong phạm vi lớn, nhưng vẫn có thể truy tung theo dấu vết độn đi của sâm Kỳ Lân, chính là lần theo dấu vết sương mù bị quấy nhiễu còn lưu lại trên đường nó bỏ chạy, với kinh nghiệm giải đọc của hắn, có thể thoáng nhìn liền thấy được hướng đi của người đi trước.

Một đám người nhanh chóng bám theo hắn cùng nhau truy đuổi, thậm chí còn rẽ ngoặt đổi hướng liên tục.

Thấy tình hình này, đám bang chúng rất kinh ngạc và nghi hoặc, cứ truy đuổi như vậy tại trong sương mù, không truy sai phương hướng sao? Mấu chốt là mặc dù bọn họ nỗ lực tập trung toàn bộ tinh thần nhưng vẫn không thể nghe ra được bất kỳ âm thanh gì, cũng không nhìn thấy được trên mặt đất có bất kỳ dấu vết gì, chẳng hạn như dấu chân.

Trong đám người, Mục Ngạo Thiết đột nhiên hiểu ra được điều gì đó, trong đầu y hiện lên hình ảnh đầu tiên chính là tình hình bị Giao nhân tính kế tại trong Minh Hải, tại trong sương mù nhàn nhạt, lão Thập Ngũ thi triển ra thủ đoạn thỉnh thần hỏi đường đưa mọi người tìm được đường đi.

Sương mù trước mắt làm cho y bừng tỉnh hiểu ra, y đột nhiên lĩnh hội và biết được, lão Thập Ngũ không phải biết trò thỉnh thần hỏi đường gì đó, đó chỉ là mượn cớ để lừa gạt người ta, hắn chắc hẳn phải biết được một loại phương pháp phân biệt.

Thực ra, việc hiểu ra điều này không phải quá đột ngột, chuyện lạc đường tìm đường tương tự như vậy, mấy sư huynh đệ đã cùng nhau trải qua không phải một lần, y đã sớm có chút cảm giác. Một số chuyện ở bên nhau lâu, thi triển nhiều lần, bị phát giác mánh khóe là điều tự nhiên.

Vì vậy y biết Dữu Khánh sẽ không sai lầm, theo sát phía sau Dữu Khánh cùng truy đuổi.

Đột nhiên, Dữu Khánh khẩn cấp nhấc tay, ra hiệu cho người ở phía sau dừng lại, bản thân hắn đã khẩn cấp dừng lại rồi, đám người phía sau dồn dập dừng lại theo.

Có người chặn đường bọn hắn trong màn sương mù phía trước, cản ngay giữa đường bọn hắn đi tới.

Phía trước là một con đường dốc, độ dốc không nhỏ, trên một tảng đá vươn dài ra ngoài, một nam nhân khoác trường bào màu đen đứng chắp tay quay lưng về phía bọn hắn, dáng người cao ráo, mái tóc dài màu tím buông xõa tự nhiên phía sau lưng, hai tay chắp ở phía sau trắng nõn, ngón tay thon dài.

"Lam sắc yêu cơ" được mọi người bôi trên mí mắt từ trước dường như mất đi hiệu quả, cho dù thi triển thêm pháp nhãn cũng không nhìn ra được nhân khí, yêu khí hay bất kỳ khí tức nào từ trên người đối phương, chỉ có thể nói rằng tu vi của người này đã cao thâm đến cảnh giới có thể thu liễm khí tức của mình, không để cho nó tiết ra ngoài chút nào.

Chính là bởi vì điều này, phát hiện được đây là cao thủ, Dữu Khánh mới kinh hãi dừng lại.

Tử phát nam nhân chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía bọn hắn, để lộ ra khuôn mặt không tính là tuấn tú, nhưng trên khuôn mặt này tràn đầy thần khí, đôi mắt như sao, bộc lộ ra một sự anh tuấn kiểu khác, hơn nữa thoạt nhìn trông rất sạch sẽ.

Trông người này có vẻ tuổi tác không trẻ, có một loại nam tính khác lạ, với thiên tính của nữ nhân, Mạt Lỵ nhịn không được dõi mắt quan sát kỹ một chút.

Tử phát nam tử ánh mắt thâm thúy bức người, trong ánh mắt nhìn về phía mọi người hình như có nét nghi hoặc nào đó.

Trong đám năm mươi bang chúng tuyển mới, đã có người trên mặt lộ vẻ căng thẳng, Đồng Tại Thiên giật mình đứng lại rõ ràng cũng trở nên thấp thỏm lo lắng.

Chương 845: Nhiếp Nhật Phục (2)

Dữu Khánh không biết rõ đây là người nào, nhìn khí thế không giống tu sĩ phổ thông, hắn không biết sâu cạn, cũng không muốn trêu chọc, muốn đi vòng qua, nhưng chỉ hơi chút trì hoãn, hắn phát hiện thấy mình dùng tới Quan Tự quyết vẫn không thể giải đọc được hướng đi của sâm Kỳ Lân.

Hắn lập tức nỗ lực kiên trì chắp tay với Tử phát nam tử hỏi: "Xin hỏi tiên sinh, vừa rồi có nhìn thấy thứ gì chạy qua đây không?"

Tử phát nam tử giọng nói ôn hòa và kiên định, cũng rất dễ nghe, "Có thấy."

Dữu Khánh vui vẻ, hỏi tiếp: "Xin hỏi nó đi hướng nào?"

Tử phát nam tử lại nhìn về phía trước, "Vì sao ta phải nói cho ngươi biết?"

Dữu Khánh hơi cau mày, "Xin hỏi cao tính đại danh của tiên sinh?"

Đồng Tại Thiên toát mồ hôi lạnh, vội vàng áp sát tới bên cạnh, giật tay áo của hắn, hạ thấp giọng nói: "Thành chủ."

'Thanh trừng' cái gì? Dữu Khánh không hiểu, hỏi: "Có ý gì?"

Đồng Tại Thiên tựa như ai ui than thở, muốn hỏi xem có phải hắn bị điếc hay không, sớm không điếc, muộn không điếc, lại điếc vào lúc này, gã chỉ có thể đằng hắng nói rõ ràng, "Không được vô lễ, đây là đích thân pháp giá Nhiếp thành chủ tới."

Cũng không phải nói là gã quen biết, chỉ là gã ở tại Thiên Tích sơn lâu, nhiều lần lui tới Khối Lũy thành, tình cờ nhìn thấy hai ba lần.

Trong mấy chục người ở phía sau, cũng có người từng nhìn thấy.

"Ách…" Dữu Khánh lập tức há hốc mồm, quay lại nhìn kỹ Tử phát nam tử, đây là Nhiếp Nhật Phục sao?

Khi tập trung tại Khối Lũy thành, mọi người muốn gặp nhưng không gặp được, lúc tỷ thí bắt đầu cũng không nhìn thấy, tại sao khi bọn hắn lén lút lẻn lên núi thì lại gặp được rồi. Hôm nay thật đúng là kỳ lạ, toàn gặp được những chuyện bất ngờ.

Ngẫm nghĩ lại thấy cũng không khó hiểu, Nhiếp Nhật Phục tới đây chú ý đến cuộc tỷ thí là chuyện rất bình thường.

Đương nhiên, Dữu Khánh cũng rịn mồ hôi một trận, may mắn không đụng chạm quá đáng, nếu không, vị tu sĩ cảnh giới Cao Huyền này muốn diệt bọn hắn cũng chỉ là chuyện tiện tay, toàn bộ Hạt Tử bang có nhiều nội gian đến đâu, tập trung một chỗ cũng không đủ cho người ta nhét kẽ răng.

Hắn nhanh chóng chắp tay bồi tội: "Nhỏ mạo muội vô tri, không nhận ra tiên nhan của thành chủ, còn thỉnh thành chủ thứ tội."

Những người khác cũng vội vàng chắp tay bái kiến, chỉ có một mình Mục Ngạo Thiết là cắn chặt môi, đứng thẳng bất động, nhìn chằm chằm bóng lưng Tử phát nam tử.

Dữu Khánh thử lôi kéo tay áo y, Mục Ngạo Thiết vẫn không hề dao động, điều này khiến Dữu Khánh rất bất đắc dĩ, cũng khiến cho những bang chúng khác rất khẩn trương.

Nhiếp Nhật Phục vẫn quay lưng về phía bọn hắn, hỏi: "Mặc đồng phục Hạt Tử bang, là Hạt Tử bang tham gia tỷ thí phải không?"

Dữu Khánh: "Vâng."

Nhiếp Nhật Phục: "Không đi Vạn Hác trì, chạy lên núi làm gì?"

Dữu Khánh: "Năm đại bang phái thế lớn, Hạt Tử bang thế đơn lực bạc, trước tiên lên núi tránh đầu sóng ngọn gió."

Nhiếp Nhật Phục quay đầu lại nhìn hắn một cái, và cũng nhìn thấy được Mục Ngạo Thiết, người duy nhất không khom lưng cung kính, y

dường như hơi chú ý nhiều hơn một chút.

Mọi người ngước mắt nhìn lên thấy vậy thì đều nơm nớp lo sợ, trong lòng cuồng mắng vị Nhị đương gia này, rất sợ bị Mục Ngạo Thiết làm liên lụy.

May mà Nhiếp Nhật Phục không có nói nhiều, ánh mắt dừng lại một chút trên mặt Dữu Khánh, sau đó chợt búng người bay lên, hai tay áo lăng không vung ra, xuyên quay mây mù bay lên trời rời đi.

Mây mù bị vạch mở ra, một đám người sửng sốt ngước cao đầu nhìn lên, còn có thể nhìn thấy trời xanh mây trắng phía trên khoảng trống, rất nhanh khoảng trống lại bị mây mù che phủ.

"Phù !"

Một đám người thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, ánh mắt nhìn về phía Mục Ngạo Thiết có thể nói là ai oán.

Người khác không quen, nhưng Dữu Khánh thì quá quen với sự cứng đầu của Mục Ngạo Thiết, hắn không có gì kinh ngạc, đụng phải đồng môn như vậy, hắn chỉ có thể tự nhận mình không may, gánh chịu điều này, phất tay nói: "Đi thôi, quay lại cỗ cũ."

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Đồng Tại Thiên hỏi: "Bang chủ, không truy theo sâm Kỳ Lân nữa sao?"

Dữu Khánh bực mình nói: "Bị thành chủ làm cho dừng lại, không còn dấu vết gì nữa, còn truy cái rắm a. Nếu ngươi có thể đuổi theo được, ta lập tức nhường vị trí bang chủ cho ngươi làm."

Đồng Tại Thiên lập tức giơ tay xua xua, liên tục chắp tay thở dài, cầu xin tha thứ.

Vừa là không có phúc hưởng thụ, cũng chịu không nổi cách nói chuyện của người thanh niên này, nói chuyện quá trực tiếp đi, động một chút liền nói muốn nhường vị trí bang chủ, lời này khiến người trong bang làm sao có thể nói tiếp được, người nào muốn trên mặt mình viết chữ mưu quyền soán vị chứ, cứ bắt người ta liên tục biểu hiện lòng trung thành là hay lắm sao?

Một đám người chỉ có thể nản chí leo lên núi lần nữa, tâm trạng có chút thất vọng, không chỉ uổng công cao hứng một hồi, còn bị một trận sợ hãi, may mà bị kinh hãi nhưng không nguy hiểm.

Trời sáng lên, lúc này sương mù đã tan đi không ít, đám người trên đường đi lên núi vẫn còn nhịn không được thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, kỳ lân đó trông siêu phàm thoát tục, thần thái rực rỡ huy hoàng đó thực sự khắc sâu vào trong tâm trí bọn họ, đời này khó quên.

Ví dụ như Đồng Tại Thiên, trên đường đi cất lời cảm khái, "Thật sự khác hẳn với những yêu thú khác, phong thái đó không hổ là ngộ được Thần thú chi đạo, coi như đã mở rộng tầm mắt."

Dữu Khánh: "Yên tâm, sớm muộn gì cũng sẽ lật tung bốn vó của nó, bắt lấy đem đi bán, mọi người cùng nhau phát tài."

Mọi người cũng chỉ có thể là hắc hắc hoặc ha hả cười trừ .

Chuyện hay ho để sau nói tiếp, hiện tại bọn họ càng quan tâm đến việc bang chủ muốn dẫn bọn họ đi đâu.

Không bao lâu sau, Dữu Khánh dẫn đám bang chúng leo đến đỉnh núi, nhìn xuống xung quanh, nhìn thấy sương mù quả thực đã tan đi rất nhiều, hắn phất tay gọi mọi người đến phía bên vách núi thẳng đứng như vách tường.

Đầu tiên, hắn vươn đầu nhìn xuống dưới, nhìn thấy cũng không sâu, vẫn còn có sương mù che phủ, hắn chỉ có thể dặn dò mọi người: "Mọi người kéo một hàng đi xuống, khi nhìn thấy trên vách đá có một tảng đá lồi ra như đầu hổ thì chú ý kiểm tra phía dưới nó. Nếu như Liên Ngư nói không sai, phía dưới hắn là có một cái cửa hang."

Mọi người phấn chấn tinh thần nhìn nhau gật đầu.

Chỉ có một mình Mục Ngạo Thiết âm thầm nắm chặt hai nắm tay, dùng khóe mắt nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Không ai bận tâm tới cảm nhận của y, mọi người dựa theo căn dặn xếp thành một hàng, bám vào vách đá một đường hạ xuống dưới m, quan sát.

Khi hạ xuống được khoảng mấy chục trượng, có người thay nhau truyền lời lên, "Ở đây."

Bọn họ không dám gọi lớn tiếng.

Đám người Dữu Khánh nhanh chóng bay đến vách núi, tụ tập nhìn, quả nhiên nhìn thấy một khối đá lớn tương tự như đầu hổ, phía dưới có người vươn ra nửa người ngoắc tay với mọi người.

Mọi người chui xuống dưới tảng đá nhìn xem, phát hiện thấy cửa động này thực ra không nhỏ nhưng rất kín đáo, từ trên núi nhìn xuống là không thấy, từ dưới vách đá nhìn lên cũng không thấy, cần phải chui vào phía dưới tảng đá mới có thể nhìn thấy trên vách đá có một cửa hang động hình bất quy tắc.

Không ít người trong lòng tắc lưỡi thầm nghĩ, quả nhiên là có được thông tin nội bộ từ lão bản nương của Thạch Tâm cư, nếu không làm sao có khả năng dễ dàng tìm được cửa động này.

Với những bằng chứng xác thực đặt tại trước mắt, đám bang chúng của Hạt Tử bang không còn nghi ngờ nữa, sĩ khí tăng vọt, đều sẵn sàng hoàn toàn tin tưởng đi theo bang chủ tiếp tục tiến về phía trước, bất kỳ ai cũng sẵn sàng trong chuyện thu nhặt lợi ích.

Đồng Tại Thiên đi đoạn hậu là người cuối cùng chui vào hang, sau khi tiến vào bên trong hang gã còn nhịn không được nhô đầu ra nhìn nhìn bên ngoài, có phần không biết phải làm sao để liên hệ với Đoạn Vân Du đang ẩn núp ở trong chỗ tối.

Trên đường đi, lúc ban đầu gã có lưu lại ký hiệu, về sau sâm Kỳ Lân đột nhiên xuất hiện, trong tình huống như vậy, đương nhiên việc truy đuổi quan trọng hơn, trong tình thế cấp bách gã đã quên việc lưu lại kí hiệu rồi.

Mà thực ra, gã cũng không kịp lưu lại ký hiệu, gã không biết Đoạn bang chủ có thể theo tiếp ký hiệu về sau hay không.

Dù sao, phía bên này nhân thủ có hạn, lỡ như có nguy hiểm gì đó, gã vẫn hi vọng Phi Ưng bang trốn ở chỗ tối có thể xuất thủ trợ giúp một tay.

Chương 846: Hạt Tử bang biến mất (1)

Không gian bên trong hang động cũng không nhỏ, mặc dù không ngay ngắn nhưng đủ để chứa hai chiếc xe ngựa chạy song song, mặt đất và vách hang tuy rằng không bằng phẳng nhưng khá nhẵn nhụi. Điều kỳ lạ là thông đạo có hình dạng hơi dẹp, so với chiều rộng, độ cao hơi thấp, cũng không biết trong lòng núi làm sao lại hình thành được một cái hang động hình như vậy.

Tại cửa hang khẩu dấu vết phi cầm làm tổ, có phân chim, trên mặt đất còn rải rác lượng lớn cành khô ngổn ngang hỗn loạn, giống như là sau khi xây tổ xong về sau lại bị phá hủy.

Rất nhiều cành khô ngổn ngang, không chỗ đặt chân, chúng liên tục bị đạp gãy tạo ra những âm thanh răng rắc giòn vang. Sau khi đi sâu vào trong hang động một lúc, dần dần không còn có cành khô nữa, ánh sáng cũng càng ngày càng tối, mọi người lần lượt lấy vật chiếu sáng ra soi đường, thận trọng đi tới trước.

Thông đạo xoay quanh hướng xuống phía dưới, đi tới đi tới, trên bốn vách tường dần dần trở nên ẩm ướt, và cũng dần có sương mù nhàn nhạt xuất hiện.

Ở bên ngoài, sương mù đang tan đi rất nhanh, nhất là về sau không còn có sương mù toát ra từ trong lòng đất, bị gió nhiều lần thổi qua, những ngọn núi cao thấp trở nên trong sáng rõ ràng, khôi phục lại dáng vẻ vốn có.

Mặt trời hiện lên, dường như mang theo một sức mạnh chỉ trong nháy mắt đã xé rách tấm màn che phủ sự thần bí nơi đây, chỉ có bên trong Vạn Hác trì vẫn phủ đầy sương mù trắng xóa, giống như một chiếc chén lớn chứa đầy tiên khí mờ ảo, thực sự xinh đẹp.

Chiếc lán do Cống Sơn đường dựng ra vẫn còn tại đó, đội ngũ nhân viên quản lý việc tỷ thí do Kỳ Nguyệt Lang cầm đầu đứng tại phía trên bên cạnh Vạn Hác trì, nhìn xuống chỉ thấy sương mù phập phồng mờ mịt, không thấy một bóng người nào.

"Xem ra đều đã chui xuống lòng đất hết rồi, không biết tình hình bên trong như thế nào, chắc hẳn sẽ rất náo nhiệt." Một gã nhân viên Cống Sơn đường tặc lưỡi suy đoán.

Kỳ Nguyệt Lang không biểu lộ cảm xúc gì, quay đầu nhìn tới các nhân viên lưu lại của các bang phái.

Trong các phái, chỉ có Hạt Tử bang là lưu manh nhất, không lưu lại một bóng người nào, tất cả đều chui vào trong, ở trong mắt người ngoài, lí do của điều này có lẽ là vì bọn họ vốn không đủ nhân lực.

Năm đại bang phái khác đều để lại một bộ phận nhân thủ làm dự bị, có thể dùng để hỗ trợ những việc khác như tiếp ứng, còn có thể sử dụng để làm chướng ngại vật ngăn cản kẻ khác.

Đột nhiên, đám người liên tục quay đầu lại, kể cả người của Cống Sơn đường, bởi vì mọi người nhìn thấy một căn nhà đang di chuyển rất nhanh về phía bên này, một gã Thiêu Sơn Lang khiêng một căn cửa hàng vù vù chạy đến.

Đám nhân viên Cống Sơn đường phì cười nói: "Chạy rất nhanh nha, tên Thiêu Sơn Lang này trông thật mũm mĩm."

Một người khác: "Cả ngày khiêng vật nặng chạy khắp nơi mà vẫn có thể mập mạp như thế, kiểu Thiêu Sơn Lang này thực sự hiếm thấy."

"Không đúng, hắn vội vội vàng vàng chạy đến như vậy làm gì chứ? Lúc này cũng chưa có ai tranh giành buôn bán với hắn nha? Tỷ thí chỉ vừa mới bắt đầu, người tham gia cạnh tranh đều đã chuẩn bị đầy đủ trước khi tới, ban đầu chắc chắn sẽ không thiếu thứ gì. Hắn sốt ruột như vậy làm gì?"

Những người khác nghe nói vậy thì quay nhìn xung quanh, phát hiện thấy quả thực không có cửa hàng của Thiêu Sơn Lang nào khác, đây là cửa hàng duy nhất xuất hiện nơi này.

Có thể tưởng tượng được, nếu như tỷ thí không thể sớm kết thúc, trong đó tất nhiên có xảy ra tình huống thảm liệt, qua mấy ngày nữa, đám Thiêu Sơn Lang tất nhiên sẽ giống như bầy sói ngửi được mùi máu tươi, chen chúc tụ tập đến.

Đối với những người có kinh nghiệm tại Thiên Tích sơn, cửa hàng trước mắt này quả thực đã tới quá sớm, tới vào lúc này, chắc chắn sẽ ngồi không, tạm thời khẳng định sẽ không có vụ buôn bán nào.

Tuy nhiên, thực tế không hẳn là như vậy, Kỳ Nguyệt Lang mở miệng, "Một người đến đó nhìn xem có gì ăn hay không. Ngồi không ở đây cũng chán, đi mua chút đồ ăn vặt về lai rai."

"Chúng ta đi đi." Có người gọi một đồng bạn, rồi cùng đi.

Dùng hết tốc độ hùng hục chạy đến, Nam Trúc không có áp sát quá gần, gã dừng lại trên một ngọn núi phụ cận, bởi vì Bách Lý Tâm đang núp trong cửa hàng đả tọa điều tức, đứng quá gần sợ bị những người khác phát hiện. Trên đường đi, hai người thay phiên nhau nghỉ ngơi, thay phiên nhau khiêng cửa hàng ra sức chạy đến.

Nhìn thấy có người đến, Nam Trúc nhanh chóng bỏ cửa hàng xuống, thả trụ chống, cố định lại, rồi chui ra, đến trước cửa vào, lau chùi mồ hôi đầy mặt, cất tiếng nhắc nhở người bên trong, "Có người đến."

Đang điều tức nghỉ ngơi ở bên trong, Bách Lý Tâm nhe nhắc nhở, nhanh chóng kéo một tấm vải che mình lại.

Nam Trúc quay đầu lại, da thịt đỏ bừng, mồ hôi vẫn còn tiếp tục túa ra, gã đổi sang khuôn mặt tươi cười đón khách, "Nhị vị muốn mau gì?"

Hai gã nhân viên Cống Sơn đường nhìn thông báo mua bán, thấy thông báo viết rất chung chung, một cái viết thu mua các loại hàng hóa với giá cao, một cái là bán ra hàng hóa với giá thấp, chỉ có một tờ thông báo thu mua Tam Túc ô là niêm yết rõ giá cả.

Một người hỏi: "Mua chút đồ ăn, ngươi có thứ gì ăn không?"

Nam Trúc: "Không có thức ăn, có thể mua những thứ khác."

Hai người sửng sốt, một người khác hỏi: "Không có chút đồ ăn nào sao? Giá cả không thành vấn đề."

Nghe được lời này, Nam Trúc có phần tiếc nuối, nếu biết trước như vậy, cho dù có đắt một chút gã cũng sẽ bổ sung một chút hàng từ Khối Lũy thành đem tới đây, bây giờ thì chỉ có thể lắc đầu nói: "Xin lỗi, trên đường đi đã bán hết rồi. Có cần các loại nhu yếu phẩm cho chuyến đi như vải vóc, dược phẩm này nọ hay không?"

Vải vóc thì luôn luôn có, các loại dược phẩm thông dụng là do là Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết vơ vét được từ các thi thể chỗ thần miếu đưa đến, mãi vẫn chưa bán đi được.

Người mở miệng đầu tiên nhìn nhìn vào trong cửa sổ, nghi hoặc hỏi: "Lão bản, tại sao toàn bộ kệ hàng của ngươi đều trống không như vậy, khi chạy đến đây, ngươi không chuẩn bị đủ hàng sao?"

Nam Trúc cười ha hả: "Ta cũng không phải cố ý chạy đến, lúc trước đang bán hàng ở gần đây, đã bán gần như không còn gì, nghe nói nơi này rất náo nhiệt, nên cố ý tới đây nhìn xem có thể thu được cái gì hay không."

"Xùy, vậy ngươi vội vàng như vậy làm gì?" Một người khác cất tiếng chế nhạo, rồi kêu gọi đồng bạn lập tức rời đi, làm như đã mất công phí miệng lưỡi một hồi.

Nam Trúc vội hỏi: "Nhị vị, vụ tranh đoạt tại Vạn Hác trì này, đã đánh nhau chưa?"

"Không biết." Một người đưa lưng về phía gã đáp một câu, cũng không muốn để ý nhiều hơn.

Tại sao lại không biết? Nam Trúc cau mày tự hỏi. Đợi khi đám người đã rời đi, gã lập tức quay đầu lại nhắc Bách Lý Tâm núp kỹ, sau đó lại nâng cửa hàng lên, tiếp tục hùng hục chạy đến trong khu vực nhân viên mấy phái dừng lại.

Chương 847: Hạt Tử bang biến mất (2)

Bỏ cửa hàng xuống, chui ra ngoài, gã lôi tấm bảng tên Thiêu Sơn Lang đeo trên cổ ra ngoài, sau đó tươi cười tiến đến gần nhân viên của mấy phái để tìm hiểu tình hình thi đấu.

Nhưng chưa nói được mấy câu, lại có người của Cống Sơn đường chạy đến đây đuổi gã đi, nói rằng nơi này là khu vực đặc biệt dành cho tranh đoạt, ngươi khiêng cửa hàng chạy vào trong Vạn Hác trì sẽ không ai quản, nhưng người không liên quan không được vào khu vực này, để tránh gây trở ngại thi đấu.

Nam Trúc đành phải khiêng cửa hàng rời khỏi khu vực lồi ra này. Sau khi đặt cửa hàng xuống tại khu vực bên ngoài, gã lại tản bộ vào trong nói chuyện phiếm với nhân viên lưu lại của năm đại bang phái, gã rất biết tám chuyện, không bao lâu sau đã chụm đầu chuyện trò vui vẻ với mọi người.

Tuy nhiên, sau khi phát hiện ra, người của Cống Sơn đường lại tới đuổi gã ra ngoài, cảnh cáo gã lần nữa, Thiêu Sơn Lang cũng là người không liên quan, cũng không được tự ý xông vào.

Nam Trúc không quan tâm, gã đã dò hỏi được đáp án cho điều mình lo lắng, đến bây giờ các bên vẫn chưa có dấu hiệu đánh nhau.

Đương nhiên, sẽ không có ai nói cho gã biết về quá trình thi đấu cụ thể, hay hiện trường đang xảy ra chuyện gì.

Đi tới bên cạnh Vạn Hác trì, nhìn vào trong sương mù mờ mịt mấy lần, gã thở dài. Gã vẫn rất lo lắng, nhưng mà mình không biết rõ tình hình trong đó, không biết bắt đầu từ đâu.

Nhưng điều này cũng không gây trở ngại gã làm việc chính, gã treo mấy tấm biển sát lại với nhau, ghép thành một dòng thông báo chữ lớn, thu mua Tam Túc ô.

Lúc trước còn tại Khối Lũy thành, hàng ngày vẫn có liên lạc với nhau, gã cũng biết được thông tin liên quan giữa Vạn Hác trì và Tam Túc ô, nếu đã tới đây, gã đương nhiên không thể ngồi nhìn.

Trên vách đá phía sau ngọn núi cao nhất, có một bóng người từ phía dưới leo lên trên, tìm đến tảng đá hình đầu hổ lồi ra kia, cũng tìm vào trong hang động phía dưới khối đá, chính là bang chủ Đoạn Vân Du của Phi Ưng bang, người cũng đã đọc qua bản bút ký cổ đại kia.

Chui vào bên trong động, sau một lúc cảnh giác, y bắt đầu quan sát hiện trường, phát hiện thấy trên mặt đất có nhiều cành khô bị đạp gãy, và có nhiều dấu chân còn mới lưu lại trên phân chim, y không khỏi mỉm cười thì thầm, "Dự đoán không sai, quả nhiên là tiến vào từ nơi này."

Chẳng bao lâu sau, y lại tìm thấy một dấu "cộng" chỉ đường tại trên vách động, đầu dài chỉ vào phía sâu trong hang động.

Lúc này y không do dự nữa, quay trở về cửa hang, móc một viên đá nhỏ bên ngoài hang, trực tiếp ném xuống vách núi, phía dưới có âm thanh lạch cạnh loáng thoáng truyền lên, sau đó không lâu, một đám người nhanh nhẹn leo lên trên.

Đều là người của Phi Ưng bang nhưng không mặc đồng phục của Phi Ưng bang. Một đám người cùng với y cất bước tiến tới trước theo những dấu hiệu chỉ đường liên tục xuất hiện.

Ở chỗ sâu trong lòng đất Vạn Hác trì, tại trung tâm một giao lộ, một đám người Trấn Sơn bang tạm thời dừng lại, không biết nên đi theo hướng nào.

Vệ Cát, người dẫn đầu, lại vung tay lên chỉ về hai bên, ra hiệu cho mọi người chia quân làm hai đường.

Đám người đi theo phía sau đang chuẩn bị chấp hành, Cố Nhân Sơn chợt lên tiếng ngăn lại, nói: "Không thể tiếp tục chia ra nữa."

Mọi người sửng sốt, Vệ Cát cũng quay người nhìn y.

Đội nhân thủ này chỉ còn lại có khoảng hai mươi người, phần lớn đều được chia tách ra trên đường truy kích, trên đường đi cũng xảy ra một số chuyện, bị "Đằng điệt" và "Ngọc sí kim thiềm" tập kích, một số đã tử thương, trong số những người trước mắt, có mấy người trên thân có lỗ máu.

Cố Nhân Sơn lấy làm lạ nói: "Chúng ta một mực truy đuổi ngựa không dừng vó, đuổi cho đến bây giờ, tại sao không phát hiện ra được bất kỳ dấu vết nào của Hạt Tử bang?"

Nghe hỏi như vậy, Vệ Cát cũng cảm thấy kỳ lạ, Sơn Hải bang tuy rằng chia tách ra, nhưng có thể một lần đoạt được Đồng Tước hồ cũng không phải loại ngồi không, lúc trước nói đây là đại bang phái đệ nhất tại Thiên Tích sơn cũng không quá, hiện nay vẫn có được mấy trăm người vung ra ngoài tìm kiếm, cũng đã thống nhất với nhau dùng âm thanh bộ gõ để làm tín hiệu liên lạc.

Sau khi tiến vào trong lòng đất, bọn họ đã làm thử mấy lần, âm thanh gõ vang trong này có thể truyền đi rất xa.

Truy đuổi cho đến bây giờ vẫn không có bất kỳ tín hiệu nào truyền đến, chứng tỏ các nhóm nhân mã tản ra tìm kiếm cũng không phát hiện thấy bất kỳ dấu vết nào của Hạt Tử bang.

Vệ Cát thử trả lời: "Bang chủ, phải chăng Hạt Tử bang hoàn toàn không có xuống đây, mà thừa dịp sương mù đã trốn ra ngoài?"

Cố Nhân Sơn: "Bên ngoài chắc hẳn cũng đã tan hết sương mù rồi, nếu như bọn hắn còn ở bên ngoài, người của chúng ta phát hiện thấy tự nhiên sẽ truyền thông tin cho chúng ta."

Tại bên cạnh có một người toát ra một câu, "Cũng có khả năng bọn hắn trốn ở một nơi nào đó bên ngoài, ẩn nấp bất động, nên người của chúng ta không phát hiện được."

Cố Nhân Sơn lắc đầu, "Khả năng này không lớn, nếu như là trốn ở bên ngoài không muốn tham dự, tự động bỏ cuộc không tranh đoạt nữa, vậy thì không cần phải trốn trốn tránh tránh, và cũng không cần thiết phải làm động tác giả để đắc tội nhiều người như vậy. Đã có động tác, chắc chắn là vẫn theo đuổi mục tiêu tranh đoạt."

Mọi người nghe vậy thì gật đầu, cảm thấy bang chủ nói có lý.

Vệ Cát trầm ngâm nói: "Lẽ nào thật sự từ chỗ khách sạn lấy được bản đồ đường đi trong lòng đất này, cho nên không có gì do dự hay sai lệch, đi thẳng đến địa điểm mục tiêu ở chỗ sâu hay sao?"

"Có lẽ vậy." Cố Nhân Sơn hừ một tiếng, dứt khoát hạ lệnh: "Không thể tiếp tục chia binh truy đuổi nữa, lực lượng của từng nhóm mỏng manh yếu ớt, rất dễ dàng bị những bang phái khác xử lý, rút về. Gõ tín hiệu báo cho các nhóm huynh đệ, tập trung các nhóm đuổi bắt trở về."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Vệ Cát khó thể tin nổi, hỏi: "Bang chủ, lẽ nào chúng ta sẽ ngồi xem bang phái khác đoạt được, chắp tay nhường Đồng Tước hồ ra sao?"

Phản ứng của mọi người đều giống nhau, đều đã quen ăn thịt mỡ từ Đồng Tước hồ, thực sự không muốn dễ dàng từ bỏ.

Cố Nhân Sơn: "Rút, không có nghĩa là không tranh. Hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu, bang phái nào càng có khả năng tranh đoạt càng dễ dàng bị năm gia khác vây công. Chúng ta chỉ tranh với một nhà không phải tốt hơn sao? Lấy khỏe đấu với mệt không tốt hơn sao? Vì vậy, trước tiên cứ để cho bọn họ tranh đấu ngươi chết ta sống cái đã."

Ở bên cạnh có người trầm ngâm nói: "Phương pháp này rất hay, nhưng bọn họ cũng không ngốc, sợ rằng không thể tùy chúng ta muốn làm thế nào thì làm. Hơn nữa, địa hình nơi này phức tạp, diện tích Vạn Hác trì lại lớn, chúng ta canh chừng tại bên ngoài cũng không dễ."

Cố Nhân Sơn lạnh nhạt nói: "Chúng ta chạy xuống đây đã lâu như vậy, người của các bang phái khác chắc hẳn cũng đã đi vào. Triệu tập các huynh đệ, tìm hiểu tình hình cụ thể của các thông đạo, sau đó đi bố trí, lựa chọn các điểm giao để phá hủy, trên đường rút về, gây ra sụp đổ, lấp kín lại toàn bộ các con đường thông lên phía trên.

Đến lúc đó, bất kể người nào cướp được bảo châu, đều sẽ không dễ dàng thoát thân, đào mở thông đạo luôn sẽ gây ra động tĩnh, và sẽ tạo cơ hội cho bang phái khác dễ dàng cướp giật. Những giao lộ bị sụp đổ không có khả năng cùng lúc đều được mở thông suốt, chỉ cần chúng ta nghe âm thanh đi chặn đường điểm nào đi ra đầu tiên là được."

Mọi người nghe xong ánh mắt sáng ngời, dồn dập chắp tay nhận lệnh, nhân mã Sơn Hải bang nhanh chóng rút lui, trên đường đi liên tục gõ vang tín hiệu triệu tập nhân mã.

Chương 848: Rắc rối rồi

Thời gian vừa đến, không chỉ sương mù ở bên ngoài bị gió thổi tan, sương mù trong mê cung dưới lòng đất cũng không còn tiếp tục hình thành, vách hang ẩm ướt trơn trượt, ánh sáng từ Huỳnh thạch trên tay các thành viên Hạt Tử bang dường như có thể phản chiếu tại trên vách hang động.

Các loại vũ khí đao kiếm đều đã được rút ra khỏi vỏ, cầm sẵn trên tay, trên đường đi luôn luôn cảnh giác xung quanh.

Thỉnh thoảng, bọn hắn cũng có thể loáng thoáng nghe được một số động tĩnh đánh nhau với độc vật truyền đến, không biết là bang phái nào đang bận rộn.

Nhưng may mà, bọn hắn dường như đã lựa chọn được một tuyến đường hợp lý nhất, trên con đường đi tới này bọn hắn gần như

không gặp phải những độc vật được đồn đại bên ngoài.

Tuyến đường này cũng không phải là một con đường đơn độc, từ phía trên lòng núi đi xuống dưới, nó là một con đường đơn độc lập, nhưng khi đến lòng đất thì lại giao cắt với rất nhiều con đường khác. Tại những ngã giao, bọn hắn vẫn có thể nhìn thấy được những độc vật đó, điều kỳ lạ là, đám độc vật chạy truy đuổi theo vừa đến con đường mà bọn hắn đang đi thì không tiếp tục đuổi theo nữa, còn lui tránh ra ngoài.

Chính vì nguyên nhân này, bọn hắn mới có thể tìm được tuyến đường đi tốt nhất.

Bên trong hang động luôn luôn có một mùi tanh hôi khác lạ, lúc đầu mọi người còn nín thở chịu đựng, về sau lâu dần cũng quen, không còn cách nào khác, không thể tránh được.

Chẳng bao lâu, phía trước lại xuất hiện một lối rẽ, hai người đi trước mở đường tránh ra, bốn người theo ở phía sau tiến tới.

Hai người trong số đó, trên tay mỗi người cầm một con "Đằng điệt" dài chừng ba thước, nếu không phải nó một mực giãy giụa tìm cách thoát ra, còn tưởng rằng đó là một cành dây leo, đây có lẽ chính là nguồn gốc cho cái tên của nó. Nó có màu nâu đất, hoàn hoàn hòa nhập với môi trường xung quanh, nếu không chú ý tới, sẽ không dễ phát hiện ra được, rất dễ dàng bị nó đánh lén.

Hai con tiểu "Đằng điệt" này, cái đầu không ngừng mở ra như nụ hoa, trong cái miệng dính dính thỉnh thoảng có chất lỏng màu xanh lục tuôn ra như nước, nhỏ giọt lên mặt đất thì sẽ gây ra những tiếng xèo xèo và có khói bốc lên, mặt đất bị ăn mòn ra những cái lỗ, chỉ cần thoáng nhìn liền biết là một thứ kịch độc, một khi bị thứ này phun lên người, cần phải lập tức róc thịt khoét xương, nếu không, nó có thể khiến cả người biến thành một đám mủ.

Tuy nhiên, bởi vì từ khi bị bắt đến nay đã phun ra quá nhiều, độc dịch đã bị phun cạn, nó chỉ có thể phun ra một chút bày tỏ phản

đối.

Còn có đống răng nanh nhỏ dày ở trong miệng cũng đã bị lưỡi kiếm cạy đi sạch sẽ.

Hai người một tay bấm cổ Đằng điệt, một tay gỡ cái đuôi quấn quanh trên tay, lần lượt ném hai con Đằng điệt về phía hai nhánh đường rẽ.

Trên tay hai người khác thì mỗi người bắt một con "Ngọc sí kim thiềm", cũng chỉ là Kim thiềm còn nhỏ, chỉ lớn cỡ cuốn sách, hình dáng không khác lắm với con cóc bình thường, tổng thể vàng óng ánh, bốn cái móng vuốt đen thui đang co mở, giữa tứ chi có màng cánh màu trắng, còn cái lưỡi trong miệng, thứ có thể làm hung khí hung đã bị cắt bỏ.

Hai con tiểu kim thiền cũng bị chia ra ném về phía hai nhánh đường rẽ.

Con Đằng điệt được ném ra trước ở lối đi bên trái, lóe lên nhảy đi ra, nhảy lên vách hang trườn như rắn, rồi thân thể chợt gập lại, sau đó bật mạnh phóng ra như một mũi tên, tránh né đám người, bắn về lối đi phía bên phải. Nó mặc dù không có con mắt nhưng khứu giác cực kỳ linh mẫn, biết rõ nơi để tránh thoát đám người vừa mới bắt nó.

Chẳng mấy chốc sau đó, con tiểu Kim thiềm trong lối đi bên trái cũng chạy ra, là bay ra, nó ở trong không trung chợt rẽ ngoặt, đạp lên vách đá, muốn bay vào lối đi bên phải, nhưng lại bị bàn tay bắt nó lúc trước chụp lại, vì vậy nó chỉ có thể một lần nữa vùng vẫy bốn trảo để phản đối.

Đám người Hạt Tử bang nhìn đã quen không còn kinh ngạc nữa, không chút do dự cùng nhau rẽ trái tiếp tục đi tới.

Đây chính là cách bọn hắn lựa chọn con đường chính xác, phương pháp này được Dữu Khánh lấy ra từ trong bản bút ký cổ đại kia, người ghi chép người cũng là tình cờ phát hiện ra được, nói rằng

tuyến đường này có thể là lối đi dành riêng cho Thiềm vương đi ra ngoài, có tính uy hiếp tương đối với các loài độc vật khác.

Nhờ vậy, hành trình của bọn hắn vô cùng suôn sẻ, không cần phải đánh nhau với đám độc vật kia, cũng không cần phải vòng vòng vèo vèo khắp các lối đi giống như mê cung trong lòng đất này.

Ngoại trừ Đồng Tại Thiên bởi vì được Đoạn Vân Du chỉ điểm, nghi ngờ điều này có khả năng liên quan với bản bút ký kia, những người khác không biết tình hình thì cho rằng sự "Suôn sẻ" này là nhờ có lão bản nương Liên Ngư của Thạch Tâm cư, từ đó, bọn họ càng thêm phấn khởi đi theo bên cạnh bang chủ.

Ầm ầm…

Một tràng âm thanh nổ vang chấn động từ xa xa truyền tới, một đám người dồn dập dừng lại, quay đầu nhìn, Dữu Khánh lẩm bẩm tự hỏi, "Chuyện gì vậy nhỉ?"

Mạt Lỵ đáp: "Chắc là người của mấy bang phái kia bắt đầu đánh nhau."

Dữu Khánh: "Chẳng lẽ bọn họ đã tìm được Thiềm vương sao?"

Cao Trường Đài hoài nghi: "Không phải tuyến đường chúng ta đang đi mới là con đường tốt nhất sao? Bọn họ làm sao lại tìm được Thiềm vương trước, nghe động tĩnh này, hẳn là tại phía sau chúng ta."

Dữu Khánh không hiểu, "Còn chưa tìm được Thiềm vương, bọn họ đã có thể tiêu hao nhau sao?"

Trong lúc nói chuyện, tiếp tục có âm thanh ầm ầm mơ hồ truyền đến, liên tục không ngừng.

Nghiêng tai lắng nghe một hồi, Đồng Tại Thiên nói: "Âm thanh truyền đến không bình thường, nghe có vẻ như đánh nhau nổ ra tại

nhiều nơi. Xem ra những đại bang phái đó đã thực sự đấu võ với nhau rồi. Chẳng lẽ thật là tìm được Thiềm vương rồi sao?”

Mạt Lỵ: “Nếu không, chúng ta đi xem coi thế nào?”

Phạm Cửu khuyên nhủ: “Chư vị, chúng ta vẫn chưa rõ vì sao những đại bang phái đó đánh nhau, hơn nữa, nếu thực sự là đánh nhau bởi vì Thiềm vương, dựa vào thực lực của chúng ta, chạy tới có tác dụng gì sao? Chỉ cần một cao thủ Thượng Huyền liền có thể khiến chúng ta chịu không nổi. Chúng ta chạy đến đó cũng đoạt không thắng. Vì một tình huống không chắc chắn mà từ bỏ con đường tranh đoạt do lão bản nương cung cấp, là không thích hợp.”

Mọi người nghe xong hoặc nhiều hoặc ít gật đầu, liên tục thể hiện tán đồng.

Duy chỉ có Mục Ngạo Thiết là mặt mày bí xị.

Ngược lại, Dữu Khánh không hoàn toàn đồng ý với lời Phạm Cửu nói, hắn cho rằng trong tay mình còn có con bài tẩy Lương Bàn, chỉ cần lợi dụng Lương Bàn thỏa đáng, chưa chắc đã không thể hái đào từ trên tay năm đại bang phái kia.

Đương nhiên, hắn cũng có điểm tán đồng với lới nói của Phạm Cửu, đó chính là chưa biết chắc chắn được vì sao đám người đó đánh nhau, mà lúc trước hắn lại căn dặn Lương Bàn ở lại nơi lều trại của Cống Sơn đường, muốn tìm Lương Bàn thì phải leo ra ngoài Vạn Hác trì.

Hơn nữa, hắn đã xuống đến vị trí rất sâu trong lòng đất, căn cứ vào ghi chép trong sách cổ, bọn hắn chỉ cách sào huyệt Thiềm vương không còn xa nữa. Sau một hồi nghĩ lui nghĩ tới, hắn cảm thấy trước tiên cần phải tìm đến sào huyệt của Thiềm vương, nhìn xem thế nào rồi tính tiếp.

Khi hắn phục hồi lại tinh thần, phát hiện thấy tất cả đám người cầm Huỳnh thạch chiếu sáng trên tay đang dõi đôi mắt trông mong nhìn

mình, rõ ràng đều đang đợi hắn đưa ra quyết định.

Âm thanh ầm ầm vẫn đang tiếp tục, hắn cất một câu than thở, "Ta sợ động tĩnh đánh nhau cứ vang lên như thế này sẽ làm cho Thiềm vương sợ hãi chạy mất."

Dứt lời, hắn phất tay ra hiệu cho mọi người tiếp tục tiến tới trước.

Một đám người Tinh Nguyệt bang lấy bang chủ Cô Dương cầm đầu cũng bị động tĩnh ầm ầm làm cho dừng bước, dồn dập quay đầu nhìn lại.

Tạ Nhi ngập ngừng hỏi: "Ai đánh với ai rồi?"

Có người nói: "Phải chăng có nhà nào đó phát hiện được người của Hạt Tử bang hay không chứ?"

Cô Dương: "Bất kể là nhà ai phát hiện được Hạt Tử bang, Hạt Tử bang đều không có năng lực đánh với nhà đó tạo ra một loạt động tĩnh mãnh liệt như vậy."

Mọi người tỉ mỉ lắng nghe, quả thực, động tĩnh tranh đấu không phải đến từ một chỗ.

Tạ Nhi: "Vậy, có phải là đã phát hiện thấy Thiềm vương, đang tranh đoạt với nhau hay không?"

Cô Dương nhìn về phía tối tăm phía trước, "Bất kể là tranh đoạt Thiềm vương hay là Hạt Tử bang cũng sẽ không lập tức đánh ra nhiều động tĩnh phân tán như thế. Chúng ta đã xâm nhập sâu xuống phía dưới này vẫn chưa tìm được Thiềm vương, ở xa phía sau lại phát hiện được, các ngươi cảm thấy khả năng này có lớn hay không? Có lẽ là có người đang cố ý làm ra thủ đoạn gì đó thu hút người của các phái quay trở lại, giúp mình tạo ra cơ hội để có thể tìm được Hạt Tử bang trước tiên.

Hạt Tử bang lần này mặc dù thế đơn lực bạc, nhưng là lai giả bất thiện, dám nói dối ngay trước mặt ta, không sợ ta tìm bọn hắn tính sổ, tất nhiên đã có mức độ nắm chặt nhất định, chắc chắn là được 'Quý nhân' chỉ điểm, Hạt Tử bang rất có khả năng tìm được Thiềm vương trước tiên. Vì sao có động tĩnh tranh đấu đó, những huynh đệ ở gần tự nhiên sẽ quay trở lại kiểm tra."

"Quý nhân" mà bà ta nói tới chính là ám chỉ Liên Ngư, chỉ là, bà ta không thể tùy tiện nói lung tung trước mặt mọi người.

Mọi người trầm tư suy nghĩ, đều hiểu được ý của bà ta, muốn tìm được Thiềm vương, trước tiên cần phải tìm được Hạt Tử bang.

Tạ Nhi phất tay ra hiệu cho đội ngũ tiếp tục tiến tới tìm kiếm.

Đi chưa được mấy bước, Cô Dương đột nhiên hỏi: "Lúc trước các ngươi đi xuống dò đường, không phải nói có âm thanh gào khóc thảm thiết gì đó sao? Vì sao đã xuống sâu như vậy, ta vẫn không nghe được một chút động tĩnh nào như vậy?"

Ở bên cạnh lập tức có người tiến lên, chính là người lúc trước phụ trách đội dò đường, gã có chút lúng túng trả lời: "Bang chủ, lúc trước quả thực có những âm thanh kinh khủng đó. Đi xuống không được bao lâu đã có thể nghe được. Cũng không chỉ có chúng ta nghe được, gặp được người dò đường của các bang phái phái, bọn họ cũng nói như vậy. Còn vì sao bây giờ không nghe được những am thanh đó nữa, ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra."

Cô Dương nghe nói vậy, cau mày, không nói gì nữa.

Sương mù bên trong Vạn Hác trì đã tan hết, đám người Kỳ Nguyệt Lang của Cống Sơn đường, nhân mã lưu lại của năm đại bang phái, toàn bộ dời bước đến bên bờ trì, nhìn chằm chằm vào bên trong trì, bọn họ cũng mơ hồ nghe được động tĩnh tranh đấu từ phía dưới truyền lên.

Nam Trúc cũng nhảy lên, đến bên vách đá, đầy mặt vẻ kinh nghi, hai tay xoa xoa vào nhau, trong lòng đầy bất an và lo lắng, tranh đoạt đã bắt đầu rồi sao?

Đứng bên vách đá, Kỳ Nguyệt Lang lắc đầu tắc lưỡi, "Nghe động tĩnh này, thanh thế đánh nhau không nhỏ a!"

Động tĩnh đánh nhau nhỏ một chút cũng có, xuất hiện tại phía trước nhóm bang chúng Hạt Tử bang.

Vừa mới đi tới giao lộ một cái lối rẽ, đám người Dữu Khánh chợt sửng sốt, tại sao đã có người chạy đến phía trước bọn hắn rồi chứ, người nào mà vội vàng, gấp gáp như vậy nha?

Nghe thấy tiếng động giống như là tiến về phía bên này, bọn hắn nhanh chóng ném độc vật trên tay ra, vừa dò xét được một con đường, bọn hắn lập tức chui vào, rón ra rón rén rời đi.

Sau đó, âm thanh đánh nhau biến mất, phía sau loáng thoáng truyền đến tiếng bước chân, rõ ràng là đám người đó cũng rẽ vào lối đi này, tốc độ truy đuổi còn rất nhanh.

Đám người Dữu Khánh lập tức nắm chặt thời gian chạy đi, rất nhanh lại xông đến ngã rẽ kế tiếp.

Người mở đường tránh đường ra, nhưng không có người nào tiến tới, mọi người giơ Huỳnh thạch lên chiếu rọi, mới phát hiện ra lúc nãy vì sốt ruột chạy đi, đã không đúng lúc thu lại độc vật tìm đường, bây giờ trên tay không còn thứ gì để lựa chọn đường đi.

Tiếng bước chân phía sau đã rất rõ ràng, chỉ cần quẹo qua đoạn đường cong đó là có thể nhìn thấy ánh sáng Huỳnh thạch trên tay.

Không thể quan tâm được nhiều nữa, một đám người lập tức lựa chọn một lối đi trông có vẻ sạch sẽ, không có độc vật, xông vào ẩn núp trước rồi tính tiếp.

Nhưng mới chạy vào không được bao lâu, một nhóm người liền biết gặp phiền phức rồi, bọn hắn nhìn thấy trên vách động bám đầy Đằng điệt, to như bắp đùi người, há to chiếc miệng đầy răng nanh phun độc đánh tới.

Mọi người lập tức vung đao múa kiếm, và vì vậy, không thể tránh khỏi phát ra âm thanh tranh đấu.

Hậu quả có thể tưởng tượng được, phía sau rất nhanh liền xuất hiện ánh sáng lấp lóe, năm bóng người xuất hiện, trên y phục đang mặc có thêu một ngọn núi, chính là người của Trấn Sơn bang.

Nhìn thấy bang chúng của Hạt Tử bang, năm người rất vui mừng.

Nhìn thấy bọn họ chỉ có năm người, Dữu Khánh lập tức phất tay chỉ đến, gọi to, "Nhanh, bắt bọn họ!"

Bang chúng Hạt Tử bang đương nhiên biết rõ để cho những người này chạy thoát sẽ có hậu quả gì, một đám người lập tức ào ạt đuổi theo, Đồng Tại Thiên hăng hái tại phía trước.

Năm người Trấn Sơn bang không có liều mạng với bọn hắn, nhanh chóng lui về phía sau, đồng thời khẩn cấp gõ cành cạch lên vách đá.

Chương 849: Người mình (1)

Một bên trốn, một bên truy.

Vừa nhìn thấy phản ứng của đối phương không chút nào ham chiến, và còn làm động tác kêu gọi người, Dữu Khánh lập tức cảm thấy không ổn, hắn cất tiếng gọi lớn: "Đừng đuổi theo, đi!"

Thành viên Hạt Tử bang đang tích cực truy sát nghe tiếng gọi thì khẩn cấp dừng lại, quay đầu lại phát hiện thấy đã chạy ra khỏi con đường đi nhầm kia, bọn hắn đương nhiên là đổi sang con đường

khác, quả nhiên con đường này đi thẳng một mạch không lo, nhưng rất nhanh bọn hắn lại phải đối mặt với một ngã ba cần đưa ra lựa chọn.

Đây chỉ là một rắc rối không đáng kể, rắc rối lớn nhất chính là năm tên thành viên Trấn Sơn bang kia, bọn họ quay lại bám chặt ở phía sau.

Hạt Tử bang đuổi, bọn họ bỏ chạy, Hạt Tử bang lui, bọn họ liền quay lại truy tung, không có đến gần, luôn luôn giữ một khoảng cách nhất định với Hạt Tử bang, tay cũng không dừng liên tục gõ vang cành cạch cành cạch, khiến cho toàn bộ người Hạt Tử bang nghe mà tâm phiền ý loạn, giống như có ma âm văng vẳng bên tai.

Hơn nữa, sau đó phía bên Trấn Sơn bang lại có năm người chạy đến, cũng gia nhập vào đội ngũ quấy rầy kiểu lùi lùi tiến tiến này.

Tiêu rồi, Dữu Khánh biết điều mình lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra, sau khi tiến vào nơi đây, hắn liền phát hiện thấy tình hình phía dưới này không giống như hắn tưởng tượng.

Bộ tạp kỹ Quan Tự quyết mà hắn dự kiến dùng để đề phòng nguy hiểm, không thể hoàn toàn phát huy được tác dụng tại nơi này. Việc này có liên quan đến luồng không khí trong địa đạo, khi hắn di chuyển ngược chiều dòng không khí, Quan Tự quyết của hắn nhìn không ra được kết quả gì cuối hướng gió, không chỉ bởi vì vấn đề bọn hắn lựa chọn lối đi, mà ở trong lòng đất này là không có một cái thông đạo nào thông suốt để cho dòng không khí có thể chảy ổn định xuống nền đất.

Cho nên, một khi bị cuốn lấy tại trong lòng đất này, sẽ rất khó thoát thân, muốn ào ào chạy trốn thì tất nhiên sẽ đụng phải những đám độc vật kia rồi sẽ gây ra động tĩnh đánh nhau, còn để xác định được đường đi chính xác tại các ngã rẽ thì tốc độ sẽ bị chậm lại, không cắt đuôi được đám người phía sau.

Tại thời điểm này, Đồng Tại Thiên đột nhiên lên tiếng: "Tìm đến ngã rẽ tiếp theo bố trí người lại mai phục, đợi khi bọn chúng theo tới, chúng ta tại phía sau chặn kín đường lui của chúng, trước sau giáp kích, một lần giải quyết đi."

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy còn kịp sao? Ngươi dám đảm bảo những thành viên Trấn Sơn bang khác sẽ chờ đến khi chúng ta đánh xong mới chạy tới?"

Đồng Tại Thiên nôn nóng, "Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu cứ bị cắn chặt như vậy, chúng ta không thể thoát thân, sẽ sớm bị đám đông nhân mã Trấn Sơn bao vây."

Dữu Khánh dứt khoát nói: "Có một cách, cũng rất đơn giản, chỉ cần có người đoạn hậu là được, ngăn cản bọn chúng một hồi, tranh thủ một chút thời gian cho chúng ta thoát thân."

Mọi người vừa chạy đi, vừa chìm vào trầm mặc, không người nào hé răng, đều biết rõ ở lại đoạn hậu rất nguy hiểm.

Mục Ngạo Thiết giơ kiếm cảnh giác bên cạnh hắn đột nhiên cất tiếng: "Ta dẫn người đi đoạn hậu."

Dữu Khánh nghe y nói mà muốn trợn tròn con mắt, rất muốn hỏi lão Cửu xem có bị bệnh gì hay không, tại thời điểm này gây loạn làm gì, nếu như đụng phải nguy hiểm liền cần ngươi xông pha, ta còn cần dẫn theo nhiều gian tế như vậy để làm gì? Chúng ta cần phải liều mạng bảo vệ đám gian tế bất cứ khi nào cũng có thể gây bất lợi cho chúng ta hay sao?

Tại thời điểm này, hắn không thể không xin đám gian tế này tha thứ cho sự ích kỷ của hắn, dứt khoát từ chối: "Không được, ngươi không thể xảy ra chuyện được, ngươi có một chân với Liên Ngư, nếu thật sự lấy được bảo châu, khi đột phá vòng vây, còn cần dùng ngươi làm tấm mộc. Ngươi là con át chủ bài của chúng ta, không thể đánh ra ngoài vào lúc này."

Lần này, hắn cũng không quan tâm nổi tới việc Mục Ngạo Thiết có vui vẻ hay không, hắn làm rõ mối quan hệ giữa Mục Ngạo Thiết và Liên Ngư trước mặt mọi người.

Không còn cách nào khác, cho dù không đặt nặng đám gian tế, vào thời điểm này, hắn cũng phải có một lời giải thích với đám gian tế, với toàn bộ Hạt Tử bang, không thể để lại ấn tượng hắn không để ý tới sự sống chết của người khác, nếu không, mọi người làm sao còn có thể tiếp tục cùng đi con đường phía sau? Người của Phi Ưng bang cũng là người, là người thì đều sẽ cân nhắc có tốt cho mình hay không.

Mục Ngạo Thiết thì giống như bị tát cho một cú vào mặt, hai má nóng bừng, nếu không phải tình huống hiện tại khẩn cấp, y đúng là không biết mình sẽ bộc lộ ra biểu cảm như thế nào.

Đúng vậy, ngay từ đầu Dữu Khánh đã thuyết phục y, sẽ lợi dụng mối quan hệ giữa y và Liên Ngư để làm cái cớ, nhưng đó là nói để đối phó với người của năm đại bang phái, còn gặp người nào cũng đều nói với người ta rằng y có một chân với Liên Ngư thì tính là chuyện gì chứ?

Lúc này, Dữu Khánh đã không nghĩ ngợi gì đến tâm tình của y nữa, tiếp tục nói: "Cử hai mươi người đi đoạn hậu, sau khi bắt được Đồng Tước hồ, chia một thành lợi nhuận!"

Người ta thường nói đã có trọng thưởng tất có dũng phu, nhưng chưa chắc đã có hiệu quả trong tất cả trường hợp, ít nhất hiện tại không có người nào hé răng nhận lời.

Dữu Khánh đành phải bổ sung thêm một lời đốc chiến: "Tam đương gia, người là ngươi lựa chọn, ta một mực ở tại Thạch Tâm cư, không có tiếp xúc nhiều với bọn họ, e rằng bọn họ không tin ta, bình thường đều là ngươi tiếp xúc bọn họ, ngươi chọn hai mươi người đi đoạn hậu đi."

Đến lúc này, hắn không có gì để do dự, trực tiếp chỉ định đám gian tế đi ngăn cản.

Đồng Tại Thiên không nói nên lời, gã cũng không thể để cho huynh đệ Phi Ưng bang kiêm Hạt Tử bang chịu chết vô ích a, chỉ có thể là vừa lui vừa than khổ: "Bang chủ, Trấn Sơn bang thế lớn, chỉ hai mươi người e rằng không chống được!"

Dữu Khánh: "Không yêu cầu các ngươi huyết chiến đến cùng, chỉ cần ngăn bọn chúng lại, tranh thủ một chút thời gian để cho mọi người rời đi là được, cảm thấy thời gian đủ rồi thì có thể rút ngay. Khi rút đi cứ việc yên tâm, bọn chúng muốn tìm chính là chúng ta, không phải các ngươi, cho nên sẽ không quấn lấy các ngươi. Sau khi thoát thân cũng không nên đi tìm chúng ta, trước tiên trở ra bên ngoài, chờ chúng ta tại ngoài Vạn Hác trì."

Lời đã nói đến nước này, chuyện cũng đã đến tình trạng này, trừ khi không muốn hành động thành công, còn không, một trận chém giết đã tránh không được nữa, đang đi nhanh, Đồng Tại Thiên không thể không khẩn cấp dừng lại, nhanh chóng đứng sang một bên, để cho một số người nhất định đi qua, sau đó vung kiếm chặn lại những nhân thủ đi sau.

Gã nắm rất rõ số lượng thành viên Hạt Tử bang, một kiếm cản lại này không nhiều không ít, vừa vặn giữ lại hai mươi người, gã xách kiếm hạ lệnh: "Người còn lại đoạn hậu…"

Sau khi dặn dò lại những bố trí, sắp xếp của bang chủ cho bọn họ, gã lập tức lắc mình truy đuổi theo đám người Dữu Khánh. Gã là nhân vật nằm vùng quan trọng, lưu lại bên cạnh mục tiêu chính để nắm vững tình hình mới trọng yếu hơn.

Hai mươi tên thành viên Hạt Tử bang lập tức xếp thành mấy hàng, xách theo vũ khí ngăn chặn lối đi.

Mười tên thành viên Trấn Sơn bang không thể không dừng lại, cũng không dám tùy tiện xông lên.

Xét về thực lực cá nhân, không phải nói bang phái nào lớn, thực lực phổ biến của người trong bang là có thể cao cường, nhiều nhất chỉ là có nhiều cao thủ hơn một chút, bang chúng phổ thông nếu thực sự đụng phải một đám không sợ ngươi ỷ thế hiếp người, vậy thì cũng không thể hoành hành.

Dù tiến tới không được, tay bọn chúng vẫn không dừng gõ lên vách hang tạo ra những âm thanh cành cạch kịch liệt.

Đám thành viên Hạt Tử bang chặn tại đó cũng hi vọng có thể một mực giằng co như vậy, kéo dài đến khi ngăn cản đủ thời gian rồi, bọn họ liền có thể không chiến mà chạy.

Nhưng thực tế luôn luôn tàn khốc, đột nhiên lại có năm tên thành viên Trấn Sơn bang chạy tới, sau khi hỏi thăm tình hình từ đồng bạn, người cầm đầu nhóm người mới tới trầm giọng nói: "Sao có thể đứng xem mục tiêu chạy mất, về sau bang chủ sẽ không tha cho chúng ta, chúng ta cũng không có cách nào giải thích với những huynh đệ khác. Xông tới đi, trước tiên xông qua mấy người tiếp tục bám theo rồi tính tiếp, lên!"

Gã ta dẫn đầu xông tới trước, mười mấy người lập tức đuổi theo xông lên. Hai bên trong nháy mắt liền lách cách chém giết với nhau, vừa ra tay đã bắt đầu liều mạng.

Đối với sự cơ động tránh né trong giao đấu, không gian nơi này có hơi nhỏ, Hạt Tử bang với hai mươi người có ưu thế hơn, vững vàng ngăn cản lại.

Nhưng không ổn chính là, sau đó lại vọt tới năm thành viên Trấn Sơn bang.

Năm người này còn chưa gia nhập vào cuộc chiến, lại có năm người chạy tới, hai mươi lăm người mạnh mẽ xông lên, cũng may không gian có hạn, không phát huy được ưu thế về nhân lực.

Hai bên bắt đầu liên tục có người bị thương, bắt đầu có người đổ xuống, bắt đầu máu thịt tung bay.

Chương 850: Người mình (2)

Trong lúc thành viên Hạt Tử bang ở lại đoạn hậu âm thầm than khổ, phía sau đối thủ đột nhiên truyền đến một tiếng quát nghe quen thuộc, "Giết!"

Ánh sáng bùng lên, một đám người ẩn núp lẻn tới, lao vọt ra, trực tiếp kết hợp với thành viên Hạt Tử bang trước sau giáp công đám thành viên Trấn Sơn bang.

Đám thành viên Trấn Sơn bang lập tức hai mặt thụ địch, có thể nói là lâm vào tuyệt cảnh, bên phía tấn công không nhận ra được lai lịch những người giúp đỡ, nhận thấy những người này không mặc đồng phục của bất kỳ bang phái nào, bọn chúng rống giận, "Người tới là người nào, không oán không cừu, tại sao hãm hại?"

Một bóng người lóe qua, ánh sáng vẫy ra, một tiếng keng vang lên, đụng vào mũi kiếm gã bổ ra, bắn tung ra một đốm lửa, dưới ánh sáng tóe ra, tia sáng đao thương bất nhập là một cái tay đeo găng tay dây xích, bàn tay này trực tiếp bóp lấy cổ hắn, răng rắc vặn gãy, thuận thế một chưởng đánh bay ra ngoài.

Người độc thân một mình đột nhập vòng vây giết địch, thân hình tung bay, lại tiếp tục giao đấu với những thành viên Trấn Sơn bang ở xung quanh.

Đám thành viên Hạt Tử bang đang âm thầm than khổ, thấy vậy thì tinh thần lập tức phấn chấn, mặc dù người giúp đỡ không mặc bất kỳ y phục bang phái nào, nhưng bọn họ lại nhận ra được, đây chính là người điều động bọn họ tới Hạt Tử bang, người xông vào phía trước chính là bang chủ Đoạn Vân Du của bọn họ.

Đúng vậy, là Đoạn Vân Du suất lĩnh hơn trăm nhân nhân viên Phi Ưng bang chạy tới đúng lúc.

Một đoạn đường vừa rồi, bởi vì Hạt Tử bang bị truy kích, Đồng Tại Thiên chưa kịp lưu lại kí hiệu chỉ đường, Đoạn Vân Du mặc dù cũng biết phương pháp xác định đường đi tìm Thiềm vương, nhưng vẫn cảm thấy phân vân, y nghi ngờ đã xảy ra chuyện. Trong lúc đó chợt có tiếng đánh nhau truyền đến, y lập tức đuổi tới tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra, kết quả âm thầm phát hiện thấy người của mình bị tấn công, vì vậy, y không thể không xuất thủ hỗ trợ.

Thực ra, Đoạn Vân Du không muốn xuất thủ vào lúc này, sợ bị bộc lộ, nhưng không còn cách nào khác, nhìn thấy người của mình đang ở thế yếu, không ra tay là không thể giải thích được với các huynh đệ đồng hành. Vì vậy, với tư cách là bang chủ, y mới dẫn đầu xuất thủ trước, cũng là muốn tốc chiến tốc thắng, thực sự không thể kéo dài, không thích hợp để lộ việc Phi Ưng bang tham gia.

Có thể tưởng tượng được tình hình chiến đấu, chỉ chốc lát sau liền đánh gục toàn bộ thành viên Trấn Sơn bang tại hiện trường.

Nơi đây không thích hợp ở lâu, Đoạn Vân Du nhanh chóng dẫn người rời khỏi, mùi máu tươi nồng nặc rất nhanh sẽ dẫn tới rất nhiều Đằng điệt, loài vốn có khứu giác linh mẫn.

Trên đường nhanh chóng rời khỏi hiện trường, Đoạn Vân Du khẩn trương dò hỏi xem chuyện gì đã xảy ra, đám môn đồ làm gian tế vội vàng giải thích rõ tình huống.

Thì ra là như vậy, Đoạn Vân Du có chút hối hận, đã có người đoạn hậu cho nhóm người Hạt Tử bang, mình không nên lỗ mãng xuất thủ nhúng tay vào, e rằng rước lấy phiền phức không đáng có.

Sợ bị người khác nhìn thấy mình đi chung với người của Hạt Tử bang, y lập tức tách đám người cài vào Hạt Tử bang ra, để cho những gian tế này thực hiện theo lời dặn dò của Dữu Khánh, quay về bên ngoài.

Nhưng chuyện mà y lo lắng cuối cùng đã xảy ra.

Những thành viên khác của Trấn Sơn bang nghe được tín hiệu gõ lách cách báo tin, đã chuyển tiếp truyền thông tin ra ngoài. Đã phát hiện được mục tiêu, toàn bộ nhân mã của Trấn Sơn bang đều đang tập trung về phía bên này.

Những người chạy tới trước phát hiện thấy thi thể của đồng bạn, nhưng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ có thể tiếp tục cất tiếng gõ lách cách truyền tín hiệu định vị.

Không bao lâu sau, bang chủ Ngụy Ước dẫn theo đám đông nhân mã nhanh chóng chạy tới, nhìn tình trạng tử thương tại hiện trường, có người nhận ra trong số người chết có thành viên Hạt Tử bang.

Ngụy Ước ngồi xổm xuống sờ sờ thi thể, thi thể vẫn còn nóng, y đứng dậy cất tiếng cười nhạt, "Đã khóa được khu vực nào thì dễ làm hơn rồi. Tản hết người ra ngoài, nhìn thấy lối rẽ thì tách ra hai người đi đuổi theo. Lão tử chất đống người cũng phải dồn ép cho bọn hắn hiện ra. Ta không tin bọn hắn có thể trốn được. Một khi phát hiện thấy mục tiêu, không nên vội vàng động thủ, trước tiên gõ vang tín hiệu đã. Thừa dịp người còn chưa có chạy xa, nhanh!"

Y vung tay lên.

Vù vù vù, một đám đông người lập tức tuân lệnh xuất phát, còn có những nhóm người đến sau cũng gia nhập truy lùng.

Dưới tình hình bị người tràn ra khắp nơi lục soát khu vực này, đám người Phi Ưng bang không thể chạy thoát, kể cả bang chủ Đoạn Vân Du ở trong đó, toàn bộ bị người của Trấn Sơn bang chặn kín trước sau.

Toàn bộ Phi Ưng bang đều nơm nớp lo sợ.

Đặc biệt là Đoạn Vân Du, y nhịn không được âm thầm chửi rửa má nó, không ngờ bên mình lại phải chống đỡ sấm sét lớn như vậy giùm

cho Hạt Tử bang.

Lương Bàn phe phẩy chiết phiến theo sau lưng Ngụy Ước, nghênh ngang đi tới, gã muốn nhìn xem bộ dạng mấy người Dữu Khánh bị sa lưới sẽ như thế nào, nhưng khi đi tới phía trước, mới phát hiện thấy đây là một đám người nào đó không biết, gã không khỏi cau mày.

Vốn vẫn luôn giữ vẻ mặt tươi chào đón người khác, lúc này Ngụy Ước cũng phải nhíu mi, trầm giọng hỏi: "Các ngươi là ai?"

Đối diện với tu sĩ cảnh giới Thượng Huyền, nói Đoạn Vân Du không khẩn trương là giả, y không chỉ khẩn trương, hơn nữa còn là cực kỳ căng thẳng, tuy vậy, biểu hiện mặt ngoài coi như bình tĩnh, y đảo mắt nhìn Lương Bàn, sau đó chắp tay đáp lời, "Xin chào Ngụy bang chủ, tại hạ là Đoạn Vân Du, bang chủ của Phi Ưng bang, đây đều là bang chúng Phi Ưng bang ta."

Về mặt này, y không dám nói dối, Trấn Sơn bang có nhiều người như vậy, quỷ mới biết rõ có người nào nhận ra mình hay không.

Ngụy Ước hơi nghiến răng, giọng nói dữ tợn: "Hơn hai mươi huynh đệ kia của ta, là các ngươi giết?"

Đoạn Vân Du vẻ mặt kinh ngạc, "Vì sao Ngụy bang chủ hỏi như vậy? Bang ta nào dám mạo phạm Trấn Sơn bang, đánh giết thì càng không thể."

Ngụy Ước chỉ chỉ vào bọn họ, "Ngươi cho rằng mắt ta mù sao? Có một số người, vết máu vẫn còn mới, mùi máu tươi vẫn còn đang thoang thoảng."

Đoạn Vân Du mặt đầy kinh ngạc: "Đây là máu bọn ta dính phải khi truy sát Hạt Tử bang, tuyệt không có bất kỳ liên quan gì đến Trấn Sơn bang."

Ngụy Ước khẽ vén vén tay áo trái, phải, rõ ràng đã động sát cơ, "Cứng miệng! Cứ giữ mấy lời cứng miệng đó mà xuống giải thích với huynh đệ đã chết của chúng ta."

Rõ ràng y đã không rảnh rỗi dông dài, bất kể có phải là các ngươi hay không, trước tiên làm thịt rồi nói tiếp.

Đoạn Vân Du kinh hãi, lập tức cất tiếng quát lớn: "Lương công tử, ngươi thật sự không định chứng minh giúp chúng ta sao?"

Vừa nghe được những lời này, Ngụy Ước sửng sốt, quay đầu lại nhìn Lương Bàn.

Đang phe phẩy chiết phiến, Lương Bàn cũng ngây ngẩn cả người, mình chỉ xem náo nhiệt, tại sao lại kéo mình vào rồi chứ?

"Ngươi biết hắn?" Ngụy Ước nghiêng đầu ra hiệu về phía Đoạn Vân Du.

Lương Bàn nhìn chằm chằm Đoạn Vân Du quan sát kỹ càng một chút, cảm thấy không có chút ấn tượng nào, còn Phi Ưng bang gì đó nữa, gã cũng không nhớ ra, khẳng định không có quan hệ gì với mình, gã lập tức bày ra sắc mặt, "Ta biết cái rắm, đời trước cũng chưa từng gặp. Quỷ mới biết rõ, tạp nham từ đâu toát ra."

Ngụy Ước lập tức vụt quay đầu lại, hung dữ nhìn chằm chằm Đoạn Vân Du.

Đoạn Vân Du lại toát ra một câu, "Lương công tử, lão bản phía sau ta bảo chúng ta tới đây giúp ngươi trút hận. Ngươi sẽ không phải là không nhận nữa a?"

Ngụy Ước vừa định nhấc tay hạ lệnh tấn công, nhưng bị Lương Bàn vươn chiết phiến tới cản cánh tay lại. Y nghi hoặc không hiểu.

Lương Bàn dường như nhớ tới điều gì đó, gã cũng nghi hoặc, hỏi: "Lão bản của ngươi là?"

Đoạn Vân Du: "Lão bản của ta nói, đã gặp mặt riêng tư với Lương công tử tại Khối Lũy thành, mong muốn kết giao bằng hữu với Lương công tử. Lần này, Phi Ưng bang ta phụng lệnh đến đây chính là vì Hạt Tử bang, là tới giúp Lương công tử làm cho xong việc. Lão bản của ta nói, nếu như gặp được Lương công tử, chỉ cần nói như vậy, Lương công tử tự nhiên sẽ biết là địch hay là bạn. Lão bản cũng không nói gì hơn về chuyện khác."

Lương Bàn chợt bừng tỉnh hiểu ra, đã biết đối phương nói đến người nào, khẳng định là tên đeo mặt nạ kia, cho nên gã không còn nghi vấn gì nữa, bởi vì có một số lời nói gã chỉ nói riêng với người đeo mặt nạ, nếu người đeo mặt nạ không nói ra thì người ngoài sẽ không thể biết.

Lúc này chiết phiến trong tay lại lần nữa gõ lên cánh tay Ngụy Ước, ho một tiếng, "Quả thực là hiểu lầm, người mình."

Chương 851: Thịnh tình khó thể chối từ (1)

Người mình? Ngụy Ước có chút sững sờ, người mình cái quỷ gì chứ, ngươi suy nghĩ cho kỹ rồi nói tiếp, có phải người mình hay không đâu thể tùy tiện nói là được chứ?

Y cũng không mù, có thể khẳng định, tên này hoàn toàn không nhận biết đám người đối diện, nghe dăm ba câu như vậy của đối phương liền biến thành người của mình. Trở thành người của mình kiểu này có phải quá qua loa hay không chứ?

Y đương nhiên không thể thừa nhận vội vàng như vậy, đành phải cất lời nhắc nhở: "Lương huynh đệ, đừng để bị người ta dễ dàng lừa gạt, nếu bị kẻ xấu tiếp cận bên người, đó không phải là chuyện đùa."

Lương Bàn quơ quơ chiết phiến trong tay, "Không sai đâu, bọn họ quả thực là tới truy sát Hạt Tử bang. Cùng là người của mình đừng có tự giết lẫn nhau, làm việc chính quan trọng hơn."

Ngụy Ước tiếp tục nhắc nhở, "Lão đệ, nếu như ta không có nhìn lầm, ngươi cũng không qeun biết bọn họ, làm sao xác định được là người của mình?"

Lương Bàn bình tĩnh nói: "Ngụy bang chủ yên tâm là được, chỉ có vị lão bản mà hắn nói và ta biết rõ việc này, nếu không được dặn dò trước, người ngoài sẽ không biết được."

Ngụy Ước bỗng nhiên hiểu ra, tên này tám chín phần mười là bởi vì nuốt không trôi được cơn tức bị đánh trong khách sạn, nên âm thầm tìm người đến báo thù rửa hận.

Tuy nhiên, cho dù Lương Bàn cam đoan như thế nào đi nữa, y vẫn không yên tâm về đám người Phi Ưng bang này, y lập tức chất vấn, "Các ngươi tới bao nhiêu người?"

Đoạn Vân Du nói: "Chỉ có bằng này người, chừng trăm người."

Ngụy Ước cười vui vẻ nói: "Chúng ta nhiều người như vậy, phải phí rất nhiều sức lực, mới chỉ tìm được chút manh mối, các ngươi chỉ chừng này người lại có thể tìm được Hạt Tử bang trước chúng ta, là chúng ta vô năng, hay là tin chuyện ma quỷ của ngươi?"

Bộp! Lương Bàn đột nhiên vỗ chiết phiến vào lòng bàn tay, thiếu một chút khiến Ngụy Ước giật nảy mình.

Ngụy Ước vụt quay đầu lại nhìn gã, rất muốn hỏi xem, trong hoàn cảnh này, ngươi hù người ta để làm gì?

Phía bên kia, Đoạn Vân Du còn chưa kịp giải thích, Lương Bàn dường như chợt nhớ tới điều gì đó, mặt tươi cười nói: "Ngụy bang chủ, có bọn họ dẫn ngươi đi tìm Hạt Tử bang, Hạt Tử bang sẽ không thể nào trốn được nữa."

Ngụy Ước lại một lần nữa phải sửng sốt, có cảm giác như bị tên này nện cho một côn, hết côn này đến côn khác, luôn luôn có cảm giác khiến người ta trở tay không kịp.

Phía bên kia, Đoạn Vân Du cũng trợn to hai mắt, không biết vị Lương công tử này nói như vậy là có ý gì, trong lòng y kinh nghi bất định, nhưng phải nỗ lực biểu hiện bình tĩnh.

Ngụy Ước sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Phi Ưng bang, "Bọn họ có thể giúp ta tìm được Hạt Tử bang?"

Lương Bàn cười ha hả: "Ngươi không phải đang ngạc nhiên vì sao bọn họ có thể tìm được Hạt Tử bang trước ngươi sao? Bởi vì lão bản của bọn họ đã sắp xếp nội gian vào Hạt Tử bang, đã hiểu chưa?"

Đoạn Vân Du có chút choáng váng, bị gã ta nhắc nhở như vậy, y mới nhớ tới tình hình khi mình đeo mặt nạ gặp mặt vị này, lúc đó vì để cho tên này tin tưởng mình có thể báo thù rửa hận giúp gã, mình có nói rằng đã bố trí tai mắt vào trong Hạt Tử bang.

Lời giải thích của tên này đã giúp y tìm được một lời giải thích hoàn hảo không thể hoàn hảo hơn, nhưng đây không phải là lời giải thích mà y muốn nói, y tới nơi này là để âm thầm trợ giúp Hạt Tử bang một tay, không phải tới đây dẫn Trấn Sơn bang đi bắt Hạt Tử bang.

Đang có chút sững sờ, trong nháy mắt Ngụy Ước liền mừng rỡ vô cùng, nhìn về phía Đoạn Vân Du, ánh mắt rõ ràng muốn dò hỏi xem có đúng vậy hay không.

Nhưng ngay sau đó, y lại giật mình kinh hãi, quay đầu nhìn về phía Lương Bàn, tự hỏi không biết tên này có bị thiểu năng hay không, loại chuyện cơ mật này làm sao có thể nói ra công khai như vậy chứ, ở đây có rất nhiều người, ai dám đảm bảo hoàn toàn không có tai mắt của những phương khác?

Nhưng đã bị tên gia hỏa nông cạn này nói ra rồi, y còn có thể làm gì bây giờ, y chỉ có thể vẫy vẫy tay với Đoạn Vân Du, ra hiệu cho gã ta

tới đây.

Đoạn Vân Du đành phải cắn răng đi đến.

Ngụy Ước cũng không có làm khó gã ta, dẫn gã ta tách khỏi hiện trường, và cả Lương Bàn.

Sau khi ba người tránh khỏi tai mắt của mọi người, Ngụy Ước khôi phục bộ dạng ôn hòa, cười tủm tỉm hỏi Đoạn Vân Du, "Đoạn bang chủ của Phi Ưng bang, đúng không?"

Đoạn Vân Du nỗ lực không kiêu ngạo không tự ti gật gật đầu, "Phải."

Ngụy Ước: "Việc các ngươi sắp xếp được nội gian vào Hạt Tử mà Lương công tử đã nói là thật sao?"

Nói đến chuyện nội gian, lúc trước y cũng bị làm mù mờ.

Lúc trước y muốn diệt trừ đám người Dữu Khánh để bịt miệng giúp Lương Bàn, nhưng tìm khắp nơi cũng tìm không được bóng dáng của Hạt Tử bang, y đành phải chọn phương án hai, mong chờ vào bốn đại bang phái khác.

Theo y, bốn bang phái khác khẳng định có nội gian tại trong Hạt Tử bang, trên tay y có con át chủ bài Lương Bàn, chỉ cần phái người nhìn chằm chằm hướng đi của mấy bang phái đó là được. Nhưng kết quả là, bên y nhìn chăm chú rất lâu mà vẫn không thể nhìn ra được kết quả gì. Y phát hiện thấy mấy bang phái khác cũng giống như con ruồi không đầu vậy, chạy lung tung tìm kiếm khắp nơi, nghĩa là thế nào? Y suy nghĩ về điều này rất lâu nhưng vẫn không thể hiểu được.

Y không tin mấy bang phái khác đều không thể sắp xếp được tai mắt vào trong Hạt Tử bang.

Về sau, suy tới nghĩ lui, y cảm thấy chỉ có hai khả năng, hoặc là Hạt Tử bang đã phát hiện nội gian và tiến hành khống chế, hoặc chính là mấy bang phái đó đang chơi đùa thủ đoạn gì đó.

Bất kể những kẻ đó đang làm gì, y cảm thấy đều không thể tiếp tục để cho đám người đó dắt mũi mình đi, y dứt khoát bảo người của mình bỏ qua theo dõi, đi làm việc của mình.

Không ngờ tới bây giờ lại đụng phải một cái Phi Ưng bang, không biết nội gian của nhà này có tin được hay không.

Vấn đề này, đối với Đoạn Vân Du mà nói, vừa rất dễ trả lời, cũng rất khó trả lời.

Rất dễ trả lời là bởi vì gã ta quả thực có bố trí nội gian vào trong Hạt Tử bang.

Rất khó trả lời là bởi vì gã ta đâu chỉ xếp nội gian vào trong Hạt Tử bang, mà gần như toàn bộ Hạt Tử bang đều là người Phi Ưng bang của gã, dẫn các ngươi đi gây sự với Hạt Tử bang, việc này có khác gì là gây rối với huynh đệ Phi Ưng bang chúng ta?

Nếu như tìm được rồi, điều gì sẽ xảy ra?

Thấy gã ta do dự, Ngụy Ước tự cho là mình có thể hiểu được, y nhìn sang Lương Bàn, "Lương lão đệ, đây là không tiện nói, là coi ta như người ngoài sao?"

Vì vậy, Lương Bàn phe phẩy chiết phiến chen lời: "Đoạn bang chủ, lúc trước ta đã nói với Ngụy bang chủ rằng ngươi là người của mình. Ta tại đây xác nhận, đều là người mình, ngươi có đồng ý hay không chứ?"

Đoạn Vân Du âm thầm thở dài, thật sự không biết mình đụng phải chuyện xui xẻo gì, toàn gặp phải những thứ không ra gì như thế.

Lúc trước, mình định giúp Hạt Tử bang chút việc, kết quả bị Hạt Tử bang hại rơi vào trong cái hố này, bây giờ vị này lại nhanh mồm nhanh miệng, không cần ai hỏi đã tự nói ra chuyện sắp xếp tai mắt vào Hạt Tử bang, khiến cho gã ta bất ngờ không kịp đề phòng, muốn ngăn cũng ngăn không kịp.

Gã ta có cảm giác như sau khi rơi vào hố, lại phát hiện thấy trong hố vẫn còn có hố, thật sự là có khổ không thể nói ra.

Tình thế người ta mạnh hơn, mình như trứng chọi đá, Phi Ưng bang không có thực lực trở mặt với Trấn Sơn bang, ngoại trừ đối diện với thực tế, gã ta còn có thể làm gì bây giờ?

Do dự thêm một lúc nữa, gã ta âm thầm suy nghĩ rồi ra quyết định, gật đầu nói: "Được rồi, ta thừa nhận, lão bản quả thực có sắp xếp nội gián vào Hạt Tử bang. Chúng ta là lần theo kí hiệu do người nằm vùng lưu lại để đuổi theo Hạt Tử bang."

Lương Bàn vỗ vỗ chiết phiến vào lòng bàn tay, cười nói: "Vậy thì đúng rồi."

Ngụy Ước phấn chấn tinh thần, lấy quyền đấm vào lòng bàn tay, nói: "Tốt, Đoạn huynh đệ, vậy tiếp theo có thể bắt được Hạt Tử bang hay không thì phải trông chờ vào ngươi rồi."

Đoạn Vân Du: "Nếu như muốn động thủ, làm phiền trước tiên trao đổi một chút, tránh để bị thương huynh đệ bên mình mà lão bản của ta xếp vào bên kia, trở về ta không có cách nào báo cáo kết quả."

Ngụy Ước vỗ vỗ bờ vai gã ta, tươi cười vui vẻ: "Yên tâm đi, chỉ cần có thể tìm được Hạt Tử bang, sẽ không khiến huynh đệ của ngươi khó xử." Y nhìn nhìn xung quanh, "Bây giờ, những nhà kia cũng đang rải đi khắp nơi tìm người, thời gian không đợi người, theo ta thấy, không nên tiếp tục lề mề nữa?"

Lời y nói có tính quyết định, Đoạn Vân Du chỉ có thể làm theo.

Chương 852: Thịnh tình khó thể chối từ (2)

Hai đám người nhanh chóng được hợp nhất thành một nhóm, Ngụy Ước rõ ràng vẫn còn đề phòng Phi Ưng bang, y trộn lẫn người của hai bên vào với nhau, bên người một thanh viên Phi Ưng bang có ít nhất hai thành viên Trấn Sơn bang nhìn chằm chằm.

Đám bang chúng Phi Ưng bang nơm nớp lo sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại đột nhiên trở thành người một nhà với Trấn Sơn bang đại danh đỉnh đỉnh, cũng không biết có tính là mình đã trèo cao rồi hay không.

Nếu như bây giờ đã đưa ra quyết định, và cũng đã bắt đầu hành động, một đám người do Đoạn Vân Du dẫn đầu rất nhanh chóng liền tìm được ký hiệu do Đồng Tại Thiên lưu lại.

Một đường đi tới, liên tục tại mấy ngã rẽ đều phát hiện thấy ký hiệu, có thể nói chính mắt thấy mới tin, Ngụy Ước dần dần hoàn toàn yên tâm, thực sự tin tưởng vào câu nói 'người mình' của Lương Bàn, thậm chí còn hưng phấn vỗ vai Đoạn Vân Du, khen ngợi: "Rất tốt, rất tốt."

Sau khi một nhóm người liên hợp rời đi không bao lâu, liền có một đội nhân mã của Kim Thiền bang tìm đến vị trí xảy ra tranh đấu lúc trước, chém giết một đám Đằng điệt đang gặm ăn thi thể trên mặt đất.

Tín hiệu gõ vang lách cách của Trấn Sơn bang không chỉ thu hút thành viên bản bang, còn kinh động đến Kim Thiền bang cũng đang tìm kiếm dưới lòng đất.

Trầm Kim Thiền nhận được tin tức, liền nhanh chóng dẫn theo một đội nhân mã đích thân chạy tới kiểm tra hiện trường.

Hiện trường đánh nhau đã bị Trấn Sơn bang xử lý qua trước khi rời đi.

Chiết Ngọc Sơn ngồi xổm xuống đất kiểm tra, sau đó đưa tay chấm một chút máu vân vê, rồi đứng dậy đi trở về bên cạnh bang chủ, bẩm báo: "Sự việc xảy ra còn chưa lâu, thi thể đã bị gặm ăn hoàn toàn thay đổi, không nhận ra được là ai chết."

Trầm Kim Thiền quét mắt nhìn vết máu trên mặt đất, hỏi: "Y phục cũng bị Đằng điệt gặm sạch sẽ rồi sao?"

Chiết Ngọc Sơn: "Không tìm thấy dấu hiệu y phục có thể xác định được thân phận."

Trầm Kim Thiền hơi híp mắt, "Đã bị xử lý?"

Chiết Ngọc Sơn gật đầu, "Đúng vậy, hiện trường chắc hẳn đã được xử lý."

Trầm Kim Thiền dứt khoát hạ lệnh, "Không cần quan tâm những khu vực khác nữa, tụ tập nhân mã, lập tức tập trung lực lượng tìm kiếm tại khu vực này."

Chiết Ngọc Sơn thoáng sửng sốt, nhưng vẫn chắp tay nhận lệnh, "Vâng."

Đang di chuyển dưới lòng đất, nhóm người Hạt Tử bang đột nhiên dừng lại, tất cả đều lộ ra vẻ nghiêng tai lắng nghe.

Có âm thanh đánh nhau, vậy mà có động tĩnh đánh nhau xuất hiện tại phía trước, hơn nữa nghe tiếng chính là đang đánh nhau với độc vật dưới lòng đất, Dữu Khánh nhíu mày, quay đầu lại nói: "Đợi dò xét rõ ràng tình hình rồi tiếp tục tiến tới. Tứ đương gia, ngươi dẫn hai người đi dò xét đi."

"Được." Phạm Cửu lĩnh mệnh, chỉ định hai người cùng đi với mình.

Những người còn lại đều giấu ánh sáng trong tay, đứng chờ đợi trong bóng tối.

Không bao lâu sau, Phạm Cửu dẫn người quay trở lại, cấp báo, "Bang chủ, phía trước xuất hiện rất nhiều thành viên Trấn Sơn bang, tạm thời e rằng qua không được."

Hai người đi theo phía sau gã quay nhìn về phía Đồng Tại Thiên, có vẻ như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

"Rất nhiều?" Dữu Khánh hơi kinh ngạc, "Bọn họ lục soát khắp nơi, làm sao sẽ có rất nhiều nhân mã chặn đường phía trước chúng ta được?"

Phạm Cửu giang tay, gã làm sao biết được là chuyện gì xảy ra.

Hắn không biết rằng một kiếp này bọn hắn đã định trước là trốn không thoát, trên đường đi bọn hắn còn phải dùng độc vật để xác định con đường chính xác, nhưng Đoạn Vân Du thì chỉ cần dẫn người nhanh chóng truy đuổi theo những ký hiệu do Đồng Tại Thiên lưu lại.

Sau khi phát hiện ra bọn hắn, truy binh vẫn không có đánh rắn động cỏ, Ngụy Ước ỷ vào người đông thế mạnh, trực tiếp tản nhân mã vòng tới phía trước bao vây, không cần biết các thông đạo phía trước thông suốt khắp các nơi như thế nào, nói chung là trực tiếp đẩy người vòng tới phong tỏa các giao lộ trong khu vực phía trước, luôn có thể chặn được một con đường.

Quả thực y cũng đã chặn được rồi.

Vì vậy, chỉ trong chốc lát, phía sau nhóm người Hạt Tử bang xuất hiện một đống lớn điểm điểm đốm sáng, và cũng có tiếng Ngụy Ước kêu to, "Chu lão đệ, ta đã phái người chặn kín đường phía trước rồi, đừng chạy nữa, tổn thương hòa hảo thì không hay."

Y cất lời chào hỏi trước là vì sợ vội vàng xung đột sẽ làm bị thương nội gián mà vị lão bản của Đoạn Vân Du sắp xếp vào Hạt Tử bang.

Trên đường đi, y cũng có hỏi Lương Bàn vị lão bản đó là ai.

Nhưng Lương Bàn giữ kín như bưng, chỉ lắc đầu. Gã không muốn nói ra mình cũng không biết đó là ai, sợ mất mặt, gã chỉ nói, chuyện này không liên quan gì với ngươi.

Nhìn thấy Lương Bàn có phản ứng như vậy, Đoạn Vân Du xem xét thời thế chen vào một câu với Ngụy Ước "Là người mà ngươi không thể trêu vào ", gã ta cũng không chịu nói thêm nhiều.

Ngụy Ước lập tức nhìn phản ứng của Lương Bàn, thấy Lương Bàn không có bất kỳ biểu hiện gì phản đối lời này, có vẻ đồng ý với điều đó, tình huống này khiến cho vị bang chủ của một trong năm đại phái Thiên Tích sơn là y đây phải sợ ném chuột vỡ đồ.

Nghe thấy người quen kêu gọi bắt chuyện, Dữu Khánh vẫn dẫn người chạy tới phía trước, nhưng khi đến lối rẽ thì phải dừng bước lại, hắn nhận ra tiếng gọi phía sau không phải để lừa gạt mình, phía trước quả thực đã bị một đám người ngăn chặn.

Nếu không phải đích thân Ngụy Ước tới đây, có lẽ hắn sẽ trực tiếp đánh giết xông tới, nhưng cao thủ cảnh giới Thượng Huyền đã tới, nếu vẫn cứng rắn thì đó chính là mình không thức thời.

Chẳng mấy chốc, một đám người cầm vật chiếu sáng cũng chặn kín tại phía sau bọn hắn, cầm đầu chính là Ngụy Ước, Lương Bàn và Đoạn Vân Du ở một bên cũng rất dễ thấy.

Tổ hợp kỳ lạ này khiến Dữu Khánh nhìn sững sờ tại chỗ, không nghĩ rõ được, tại sao Đoạn Vân Du lại xen lẫn trong đám người này?

Vừa rồi, hắn vẫn còn đang bối rối, không hiểu vì sao Trấn Sơn bang giống như có thể liệu địch tiên cơ bao vây được mình, bây giờ thì đã biết rõ, là Đoạn Vân Du giở trò quỷ, có Đoạn Vân Du và gian tế bên

cạnh hắn nội ứng ngoại hợp, không cắt đuôi được là chuyện rất bình thường.

Nhưng hắn vẫn không thể hiểu được, làm như vậy có lợi ích gì cho Đoạn Vân Du?

Vì lợi ích của Đồng Tước hồ sao? Sau khi nắm giữ được Đồng Tước hồ, Trấn Sơn bang khẳng định sẽ không cho Phi Ưng bang được nhiều bằng Hạt Tử bang, nói về việc phân chia, hầu hết thành viên Hạt Tử bang đều là người của Phi Ưng bang.

Vì lợi ích từ sâm Kỳ Lân thì càng không thể, mình độc chiếm không tốt sao, cần gì phải chia sẻ cùng Trấn Sơn bang, đây chẳng phải là chơi đùa với sói sao?

Hao tổn tâm cơ bố trí nhiều người như vậy vào bên cạnh mình, rồi lại làm ra chuyện này, vì sao a?

Một đám người nằm vùng trong Hạt Tử bang cũng sửng sốt, quay mặt nhìn nhau, đặc biệt là Đồng Tại Thiên, trong ánh mắt nhìn tới Đoạn Vân Du dường như có một vạn dấu chấm hỏi.

Tứ đương gia Phạm Cửu, Ngũ đương gia Mạt Lỵ, Lục đương gia Cao Trường Đài, bọn họ không biết gì cả, cho nên thật sự khẩn trương.

Cầm kiếm trong tay, Mục Ngạo Thiết âm thầm đề phòng một đám nằm vùng tại bên cạnh.

Phía bên Phi Ưng bang, nhìn thấy trong đám người bị bao vây hầu hết đều là người mình, hơn nữa còn là đích thân bang chủ dẫn người tới bao vây, trên nét mặt cũng có sự quái lạ khó nói ra lời.

Lương Bàn nở nụ cười, phe phẩy chiết phiến, cười rất vui vẻ, trong nụ cười đầy sự châm chọc, trong sự châm chọc còn có nét hung dữ mỏi mắt mong chờ kết quả của bọn hắn.

"Chu bang chủ, Chu lão đệ, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhau nhanh như vậy. Ngươi để cho ta tìm được dễ quá nha!"

Ngụy Ước cười ha hả, cảm giác rất sảng khoái vì có được chẳng phí công sức gì.

"Ha hả, Ngụy bang chủ nói giỡn." Dữu Khánh bối rối cất tiếng, sau đó nhìn chăm chú Đoạn Vân Du, ui một tiếng, "Đây chẳng phải là Đoạn bang chủ của Phi Ưng bang sao? Ngươi đầu phục Trấn Sơn bang từ khi nào vậy?"

Đoạn Vân Du đánh giá một đám người đối diện, ánh mắt lấp lóe nói: "Với thực lực của Trấn Sơn bang, tự có cách sàng lọc mời chào nhân thủ, không đến phiên Phi Ưng bang ta tới ôm bắp đùi. Đây chẳng phải là nghe nói ngươi tới nơi đây, đến đây tìm ngươi tính sổ sao? Trên đường đi gặp được Trấn Sơn bang, khó thể chối từ thịnh tình của Ngụy bang chủ, vì vậy chúng ta cùng đi đến đây. Để xem, lần này ngươi chạy được đi đâu."

Lời này thực ra là nói cho những huynh đệ nằm vùng của mình nghe, bày tỏ không phải gia nhập vào, sợ mọi người hiểu nhầm nhất thời lỡ lời, muốn ổn định mọi người.

Người không biết tình hình sẽ không hiểu được ẩn ý trong những lời này.

Nhưng Dữu Khánh là người biết rõ nội tình lại cố ý giả ngu, vừa nghe liền nhận thấy được sự bất đắc dĩ trong mấy chữ "Khó thể chối từ thịnh tình" đó.

Chương 853: Con tin (1)

Chu đại bang chủ tự nhiên cũng nghe hiểu Đoạn Vân Du là đang âm thầm truyền tin cho đám thành viên Phi Ưng bang nằm vùng, hắn và

Mục Ngạo Thiết thoáng trao đổi ánh mắt với nhau.

Hiển nhiên, Mục Ngạo Thiết cũng là người biết rõ nội tình, nên vừa nghe đã biết.

Sau khi đám người Đồng Tại Thiên đã hiểu được tình huống, bọn họ cũng từ trong tình trạng kinh nghi bất định ổn định lại, chuyện tiếp theo thì chỉ có thể đi đến đâu tính đến đó.

Rõ ràng đã ở thế nghiền ép Hạt Tử bang, dư sức để có thể lộn ngược Hạt Tử bang, nhưng vẫn cần dùng lời nói để bí mật truyền tải thông điệp, Dữu Khánh đã nhận ra, Trấn Sơn bang vẫn không hiểu được tình huống về hắn và Đoạn Vân Du, điều đó có nghĩa là, Đoạn Vân Du vẫn chưa bộc lộ ý đồ chân thực của mình cho Trấn Sơn bang biết.

Hắn quay đầu lại, nhìn nhìn một đám nằm vùng ở phía sau, mơ hồ hiểu được, Đoạn Vân Du vẫn không dễ dàng từ bỏ kế hoạch ban đầu của mình.

Hơn nữa, hắn còn có con bài chưa lật là Lương Bàn ở hiện trường, tại thời khắc mấu chốt có thể khiến Lương Bàn nói giúp, vì vậy hắn cũng không hoảng sợ.

Sau một hồi nhanh chóng suy nghĩ, hắn cười ha hả nói: "Chạy ư? Đoạn bang chủ lo lắng quá nhiều, ta và Ngụy bang chủ là người quen, thường xuyên ngồi uống rượu cùng nhau, cần thiết phải chạy sao? Ngược lại, Đoạn bang chủ ngươi e rằng đã quên người nào phải chạy trối chết như chó nhà có tang."

Ngụy Ước ở bên cạnh nhìn bên này nhìn bên kia, đã nhận ra được, thì ra hai đám người này trước đây có ân oán.

Trước đây có ân oán hay không, đối với y mà nói đều không quan trọng, nhưng việc Dữu Khánh bị hãm trong tình cảnh như vậy mà vẫn có thể chế nhạo, châm chọc bên này, khiến y cảm thấy hắn

tương đối can đảm, trong lòng không khỏi tự hỏi, phải chăng là vì hắn cho rằng mình đã nắm giữ được nội tình của Lương Bàn?

Tuy nhiên, bất kể hắn can đảm cỡ nào, đều không thể ngăn cản y tìm đến gây sự, "Chu lão đệ, miệng lưỡi sắc bén đến đâu cũng không có ý nghĩa, nói đi, vì sao phải giết người của Trấn Sơn bang ta?"

Đã là đến gây sự, có lý do đương nhiên phải lôi ra, có lý do chính đáng không phải càng tốt hơn sao?

Dữu Khánh cười ha hả nói: "Đây là muốn dùng lời nói để ghép tội cho chúng ta sao? Hạt Tử bang ta làm sao dám giết người của Trấn Sơn bang? Hạt Tử bang ta là không nhận chậu nước bẩn này. Mọi việc đều phải có một cái chữ lý, Ngụy bang chủ nói như vậy, ít nhất phải đưa ra được chứng cứ nào đó nha?"

Chỉ dựa vào với mấy lời nói che che giấu giấu của Đoạn Vân Du, hắn đoán chắc trên tay đối phương không có người sống.

Ngụy Ước cười, ngoại trừ cười vẫn chỉ là cười, y không ngờ tới tên kia lại nói năng kiên cường như thế, y đúng là không đưa ra được chứng cứ, chỉ có thể nói trá đi: "Chu lão đệ, tại hiện trường chém giết có thi thể của huynh đệ Trấn Sơn bang ta và thành viên Hạt Tử bang ngươi, không phải ngươi không thừa nhận là được."

Dữu Khánh oán thầm, không có người sống ngươi nói cái rắm, vẻ mặt thì đau buồn xót xa: "Cái gì? Huynh đệ bang ta bị chết? Ngụy bang chủ, bang ta không có lí do gì đi tấn công quý bang, bọn họ nhất định đã trúng độc thủ của người khác. Chúng ta phải bắt lấy hung thủ để báo thù, há có thể vì kẻ xấu làm ác mà tự giết lẫn nhau?" Ánh mắt hắn hướng tới Lương Bàn, "Lương huynh, ngươi nói lời công bằng đi, có đúng phải như vậy hay không?"

Ánh mắt không ít người lập tức nhìn về phía Lương Bàn, Ngụy Ước nháy nháy mắt, nét mặt có vẻ quái lạ.

Lương Bàn trước tiên là hừ lạnh một tiếng, rồi nói: "Hừ! Răng nhọn mỏ sắc. Phí lời với hắn làm gì, trực tiếp bắt lại thưởng cho hắn mấy tát tai, tự nhiên sẽ thành thật."

"…" Dữu Khánh cho rằng mình đã nghe lầm, có chút mờ mịt.

Mục Ngạo Thiết cũng ngây người sửng sốt.

Sau khi lấy lại tinh thần, Dữu Khánh không thể không nghiêm khắc cảnh cáo: "Lương Bàn, ngươi có biết ngươi đang nói gì hay không, ngươi có biết hậu quả xằng bậy thế nào không hả?"

Lương Bàn xì một tiếng, giang hai tay ra, "Còn muốn uy hiếp ta sao? Ở đây, ngươi cứ việc nói, nói gì cũng được, không sao."

Dữu Khánh sửng sốt, nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của Ngụy Ước, lại nhớ đến hành vi trước đây của Ngụy Ước tại Thạch Tâm cư, y đã phái người vây kín khách sạn giúp Lương Bàn, lập tức nhận ra được, Ngụy Ước đã biết được chi tiết về Lương Bàn từ lâu.

Cũng có nghĩa là, Ngụy Ước vẫn một mực giấu giếm giúp Lương Bàn, lúc này, Lương Bàn tự nhiên sẽ không sợ bị uy hiếp.

Nghĩ đến đây, Dữu Khánh lập tức đổi giọng, chỉ chỉ Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh, "Ngụy bang chủ, ngươi hẳn đã biết rõ mối quan hệ giữa huynh đệ của ta và lão bản nương Thạch Tâm cư, nếu thật sự tổn thương mối hòa hảo, lão bản nương sẽ không bỏ qua ngươi."

Mục Ngạo Thiết hơi cúi đầu, trên mặt và trong lòng đều rất xấu hổ, không nghĩ tới mình đường đường là một nam nhi, lại có một ngày phải dựa vào mối quan hệ bám váy đàn bà để tô son trát phấn cho mình, cuộc đời này thật hận!

Y cũng hận lão Thập Ngũ không có nguyên tắc, nhưng vào lúc này y cũng phải đối diện với hiện thực, biết rõ tình huống nguy hiểm, cần phải dựa vào quan hệ bám váy đàn bà này.

Ngụy Ước nhấc tay vuốt bờ râu quai nón của mình, sảng khoái phóng khoáng nói: "Giữ hắn lại không giết, đã cho lão bản nương đủ thể diện rồi chứ?"

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng, tức thì phá tan tầng bảo vệ của Dữu Khánh.

Dữu Khánh nhịn không được nhe nhe răng, là nhe nhe đúng kiểu đau răng. Hắn nhận ra rằng những gì mình tưởng tượng lúc trước quá đẹp quá tốt, nhưng hiện thực không như mình nghĩ, hiện thực rất tàn khốc, đối diện với loại người từng trải có thể tự lập bang phái đỉnh phong này, suy nghĩ tốt là vô dụng.

Liên tục bị phá hai tầng bảo vệ, hắn không thể không trông chờ vào lớp phòng tuyến thứ ba, Đoạn Vân Du!

Hắn không tin phía đối diện sẵn sàng nói chuyện dông dài mà không có lí do gì, liền trực tiếp xoay chuyển chủ đề câu chuyện, "Ngụy bang chủ, chúng ta cũng không nên quanh co lòng vòng nữa, nói đi, đến cùng muốn như thế nào?"

Ngụy Ước cười ha hả, cười xong lại hất hất cằm về phía Mục Ngạo Thiết, "Chu lão đệ, chính ngươi cũng đã nói đến mối quan hệ giữa hắn và lão bản nương. Trên quãng đường đuổi theo này, ta phát hiện thấy các ngươi quả thực là có chiêu nha, đường các ngươi đi, vậy mà không có con độc vật nào. Nếu như nói không phải được quý nhân chỉ điểm, ta là không tin. Lão đệ, chấp chưởng Đồng Tước hồ mặc dù tốt, nhưng không tốt bằng mạng của mình. Ta muốn cái gì, không cần ta phải nói tiếp chứ?"

Dữu Khánh gằn từng chữ: "Nhuận Dương bảo châu!"

Ngụy Ước gật đầu, "Lão đệ, tốt nhất không nên vọng tưởng đến những chuyện không đủ thực lực. Ta liền nói rõ ra đi, nếu ta không lấy được bảo châu, ngươi cũng không sống được."

Dữu Khánh: "Nói cách khác, chỉ cần chúng ta giúp ngươi lấy được bảo châu, ngươi liền thả chúng ta?"

Ngụy Ước: "Đúng vậy."

Dữu Khánh: "Tình thế mình yếu hơn người, xem ra ta không nghe theo Ngụy bang chủ là không được rồi, ta quả thực cũng không được lựa chọn. Được rồi, vậy thì y theo lời Ngụy bang chủ, thành giao!"

Ngụy Ước cười ha hả, "Người hiểu chuyện, nói chuyện với người thông minh thực là sảng khoái."

Dữu Khánh quay đầu nhìn đám người chặn kín ở phía sau, rồi quay đầu lại hỏi Ngụy Ước, "Đã quyết định rồi, còn chặn đường chúng ta làm gì? Nhường đường làm việc đi, còn lề mề nữa, coi chừng bị bang phái khác đuổi theo bây giờ."

Ngụy Ước sờ sờ bộ râu quai nón, cười nói: "Lão đệ nói lời này có phần hấp tấp rồi, cứ rời đi như vậy, không nắm được chút cán nào, lỡ như ngươi giở trò thì làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh: "Ngụy bang chủ có phải đã lo lắng quá nhiều rồi không? Ngay phía dưới mí mắt các ngươi, ta có thể đùa giỡn thủ đoạn gì?"

Ngụy Ước lắc đầu, "Thế sự khó liệu, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vẫn nên ổn thỏa một chút mới tốt."

Dữu Khánh: "Như thế nào mới tính là ổn thỏa?"

Ngụy Ước cười tủm tỉm: "Thúc thủ chịu trói, các ngươi nằm chắc trên tay chúng ta, chúng ta mới có thể yên tâm."

"Không được!" Dữu Khánh thẳng thừng từ chối, hắn làm sao có thể đồng ý với yêu cầu kiểu này, "Xong việc, nếu các ngươi đổi ý, chẳng phải chúng ta sẽ tùy ý bị giết sao?"

Ngụy Ước: "Các ngươi còn được lựa chọn sao?"

Chương 854: Con tin (2)

Dữu Khánh đương nhiên tin tưởng vẫn có lựa chọn, nếu không Đoạn Vân Du đứng yên đó làm gì, nếu không cần gì phải dông dài với hắn. Mặc dù hắn không biết Đoạn Vân Du dùng cách gì để ổn định đối phương, nhưng hắn đã giao đấu với Đoạn Vân Du không chỉ một lần, hắn biết đó tuyệt đối là một kẻ có thủ đoạn.

Vì vậy, hắn lập tức chỉ mũi kiếm ra ngoài, ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh, quyết liệt nói: "Chỉ có hai người chúng ta biết cách tìm bảo châu, chỉ không cho chúng ta đường sống, hai bọn ta chắc chắn không đồng ý, cùng lắm thì cá chết lưới rách, cũng đừng ai nghĩ có được bảo châu."

Nghe những lời nói này, Mục Ngạo Thiết càng thêm đề cao cảnh giác với đám người nằm vùng ở bên cạnh.

Nét tươi cười biến mất trên khuôn mặt Ngụy Ước, y âm trầm hỏi: "Ngươi đang uy hiếp ta?"

Ánh mắt Dữu Khánh quét qua vẻ mặt Đoạn Vân Du, lớn tiếng kêu gọi: "Các huynh đệ, nếu hai chúng ta chết đi, bọn chúng cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi, sẽ không để cho các ngươi để lộ tin tức cho các bang phái khác. Thay vì ngồi chờ chết, không bằng liều mạng đánh một trận, có động tĩnh đánh nhau, nói không chừng có thể kinh động tới bang phái khác, có khi còn có một đường sinh cơ. Muốn sống sót, thì dùng đao kiếm trong tay liều mạng tìm lấy!"

Phạm Cửu, Mạt Lỵ và Cao Trường Đài đều vẻ mặt sợ hãi và u oán, vừa mới tới Thiên Tích sơn chưa bao lâu a, đã đụng phải chuyện như vậy, bọn họ thật sự rất bất đắc dĩ, nhưng không thể không cầm chắc vũ khí trong tay, chuẩn bị liều mạng, bang chủ làm việc mặc dù

không có nguyên tắc, nhưng lần này đã nói đúng, địch nhân sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Đồng Tại Thiên cùng đám người nằm vùng khác mặc dù cũng giơ đao vung kiếm, nhưng đang không ngừng bất an quan sát, thậm chí thỉnh thoảng còn nhìn về phía Đoạn Vân Du.

Đối mặt với uy hiếp, Ngụy Ước rõ ràng tức giận, hai tay hơi nắm chặt nắm tay, Đoạn Vân Du ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng: "Chỉ cần ngươi có thể để cho bên này yên tâm, Ngụy bang chủ cũng không phải là người không thông tình đạt lý."

Vừa nghe được lời này, trong lòng Dữu Khánh lập tức càng thêm có chỗ dựa.

Hơi Ngụy Ước cau mày liếc nhìn Đoạn Vân Du, nhưng bởi vì không biết được nền tảng sâu cạn của vị lão bản phía sau màn kia, nên nghiêng đầu ghé sát vào lỗ tai gã ta nhỏ giọng thì thầm: "Người nào, ta kéo ra giúp ngươi."

Đoạn Vân Du biết y đang hỏi ai là người nằm vùng, gã ta nhỏ giọng trả lời: "Ta cũng không biết là ai."

"…" Ngụy Ước tức thì ngưng nghẹn, không nói nên lời.

Dữu Khánh xem chuẩn thời cơ, kêu to: "Ta có biện pháp vẹn toàn cho cả hai bên."

Ngụy Ước nhìn tới, "Nói!"

Dữu Khánh: "Phía bên ngươi giao cho chúng ta mười người, để chúng ta giữ làm con tin, phía bên ta cũng giao mười huynh đệ cho các ngươi làm con tin. Nếu như ta nuốt lời, tất sẽ liên lụy đến huynh đệ của mình, nếu như ngươi nuốt lời, ta tất nhiên cũng giết huynh đệ của ngươi. Người nuốt lời, tương lai sẽ không có mặt mũi nào đối diện với huynh đệ của mình, như thế nào?"

Phía bên Hạt Tử bang, có không ít người vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Đoạn Vân Du trợn to mắt, há hốc mồm khó thể tin nổi, cũng không biết nên nói cái gì, bởi vì đây quả thực là một cách tốt.

Ngụy Ước hừ lạnh, "Theo ta được biết, hầu hết những người của ngươi đều là mới tuyển, chưa chắc ngươi đã quan tâm tới sự chết sống của người ta?"

Dữu Khánh dõng dạc hùng hồn, "Ngụy bang chủ nói lời này sai rồi, nếu như ta giở trò, nếu như ta không coi trọng tính mạng của huynh đệ phía dưới, bọn họ còn đi theo ta làm gì, lúc đó sẽ không phải là huynh đệ của mình nữa, đến lúc đó sẽ trở thành những cây ám tiễn có thể đâm sau lưng bất cứ khi nào, e rằng, chỉ cần một lời nói của Ngụy bang chủ là có thể khiến bọn họ phản ta."

Tiếp đó hắn quay đầu lại nói với xung quanh, "Các huynh đệ, ta nói lời xấu trước, nếu như ta không coi trọng tính mạng của các ngươi, các ngươi có phản lại ta, gia nhập vào Ngụy bang chủ, ta tuyệt đối không có bất kỳ lời oán hận nào."

Tiếp đó hắn quay đầu lại, nói với Ngụy Ước: "Ngụy bang chủ, ngươi ta đều là bang chủ, có thể suy bụng ta ra bụng người! Nếu ngươi vẫn còn không yên tâm, chỗ ta đây cũng có người cũ, ta giao cả Tam đương gia, người mà chúng ta coi trọng nhất, cho các ngươi làm con tin, như thế nào?"

Cái gì? Đồng Tại Thiên kinh ngạc sững sờ, ngây người nhìn Dữu Khánh, ánh mắt đầy vẻ khó tin, ta bình thường vừa xuất tiền vừa xuất lực, tại thời khắc mấu chốt, ngươi lại đối xử với ta như vậy sao?

Một đám nằm vùng Hạt Tử bang cũng đồng loạt nhìn về phía Đồng Tại Thiên, vẻ mặt có vẻ gượng gạo.

Khóe miệng Mục Ngạo Thiết nhịn không được giựt giựt lộ ra hàm răng trắng, ánh mắt rất nhanh liếc nhìn Dữu Khánh mấy lần, có cảm giác vừa yêu lại vừa hận.

Phạm Cửu, Mạt Lỵ và Cao Trường Đài hoặc thở ra một hơi, hoặc hơi có bùi ngùi, không biết có phải bởi vì không chọn mình làm con tin hay không mà có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Đoạn Vân Du môi mấp máy, ngập ngừng như muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói cái gì, mãnh liệt phản đối Đồng Tại Thiên làm con tin hay sao?

Không thể không thừa nhận Hạt Tử bang đưa ra con tin này là rất có thành ý, Chu Khánh và Trương Tùy biết cách làm sao để tìm được bảo châu, khẳng định sẽ không tới đây làm con tin, trong số nhân vật trọng yếu còn lại của Hạt Tử bang, Đồng Tại Thiên là đứng đầu.

Khi Đồng Tại Thiên nhìn đến thì gã ta ra hiệu ánh mắt cho Đồng Tại Thiên.

Đồng Tại Thiên lập tức tỉnh ngộ hiểu ra, đúng vậy, có bang chủ ở bên kia chiếu cố, mình đi làm con tin rất an toàn, cũng chẳng khác gì đi làm bộ làm dáng, có gì phải hoảng?

Sau khi trong lòng đã xác định, gã lập tức dõng dạc nói với Dữu Khánh: "Bang chủ có lệnh, nào dám không theo, vì toàn bang trên dưới, Đồng mỗ sẵn sàng đi làm con tin."

Lời êm tai, ai mà chẳng biết nói, Dữu Khánh quay đầu lại nhìn gã, lập tức vui mừng nói: "Tam đương gia quả nhiên chưa từng để cho ta thất vọng. Yên tâm đi, Chu mỗ tất nhiên không phụ huynh đệ Hạt Tử bang ta!"

Cảnh tượng này cũng khiến cho Ngụy Ước cảm thấy cảm khái, có thể nói phải quan sát Đồng Tại Thiên nhiều một chút, thời kỳ này thực sự khó có được người trung thành như thế.

Điều này cũng khiến y có phần tin tưởng, vị Tam đương gia này có thể là thủ hạ thực sự được Chu Khánh coi trọng nhất.

Nào ngờ lúc này Lương Bàn chợt cất lên giọng điệu âm dương quái khí, nói: "Theo ta thấy, cách này không được tốt lắm. Ngụy bang chủ, ta không tin khi ngươi xuất thủ, hai bọn hắn có thể dễ chết như vậy."

Muốn nhắc Ngụy Ước lấy thế sét đánh không kịp che tai để bắt lấy hai người.

Dữu Khánh lập tức lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tên khốn khiếp gây chuyện này, tức giận quát: "Lương công tử có phải khi dễ bọn ta không dám đổ máu hay không hả? Chết còn không sợ, bắt bọn ta thì như thế nào? Đã biết rõ đường nào cũng chết, đừng hòng khiến bọn ta phối hợp!"

Lương Bàn còn định châm chọc mấy câu, may mà Ngụy Ước nhấc tay ra hiệu cho gã ngừng lại, y quát lớn: "Được rồi, cứ quyết định như thế đi, trao đổi con tin!"

Lúc này, tự nhiên là lời y nói có tính quyết định, hai bên bắt đầu trao đổi con tin.

Lương Bàn cũng hiểu ý nghĩ muốn nắm chắc lấy được bảo châu của Ngụy Ước, gã không nói gì nữa, tỏ ra khá hợp tác.

Vì đề phòng vạn nhất, hai bên dùng cách một đổi một.

Đồng Tại Thiên đi tới phía bên Trấn Sơn bang, lập tức bị người khống chế, phía bên Trấn Sơn bang cũng đi sang bên này một người và bị bọn hắn khống chế, canh giữ.

Khi trao đổi người tiếp theo thì Ngụy Ước cất tiếng nhắc nhở Đoạn Vân Du, "Đoạn bang chủ, ai phía bên kia tới đây làm con tin, ngươi tới chọn đi."

Đoạn Vân Du lập tức cảnh giác, biết rõ đối phương cố ý tạo ra một lỗ hổng, để thăm dò xem mình có biết ai là người nằm vùng hay không, lập tức lắc đầu từ chối, "Không cần thiết như vậy."

Vừa ngăn chặn đối phương dò xét, cũng quả thực là không cần phải làm như vậy, phía bên Hạt Tử bang đã giao Tam đương gia làm con tin, chắc chắn sẽ không giao những đương gia khác, những người còn lại, chỉ tới chỉ lui đều là người của gã, mình đi làm chuyện mất công không được gì đó để làm gì, có bệnh sao?

Xem ra thật sự không biết ai là kẻ nội ứng, Ngụy Ước liếc nhìn gã ta, rồi không cưỡng ép nữa, phất tay ra hiệu tiếp tục trao đổi con tin.

Lần lượt một người đổi một người, sau khi hai bên trao đổi xong mười con tin, phía bên Hạt Tử bang rõ ràng cẩn thận hơn một chút, gác lưỡi đao lên cổ con tin, một khi không ổn, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng.

Xét lại, con tin Hạt Tử bang ở phía bên Trấn Sơn bang được đãi ngộ tốt hơn nhiều, chỉ bị khống chế và bị canh giữ mà thôi, không có khẩn trương như vậy, rõ ràng là không sợ Hạt Tử bang tập kích cướp người.

Chương 855: Niềm vui ngoài mong đợi (1)

Đã có sự kiềm chế lẫn nhau, hai bên đối địch lập tức triển khai liên thủ hành động, Trấn Sơn bang cũng không muốn tiếp tục kéo dài, bởi vì mấy đại phái khác có thể tìm tới bất cứ khi nào.

Hạt Tử bang ở phía trước mở đường tìm kiếm, nhưng lần này rất thoải mái, không cần phải tiếp tục cẩn thận từng li từng tí e sợ bị người phát hiện nữa, Dữu Khánh bây giờ không ngại bị bang phái khác cùng phát hiện, cũng chen vào một chân.

Sau khi đi được một đoạn đường, Mục Ngạo Thiết thấy Dữu Khánh chậm chạp không có phản ứng gì, cũng không có biểu hiện gì khác, thật sự là đang tiếp tục xác định đường để tiến tới, y không khỏi tìm

cơ hội lấy khuỷu cánh tay huých Dữu Khánh một cái, dùng ánh mắt dò hỏi nên làm gì bây giờ, hi vọng có thể từ chỗ Dữu Khánh nhận được chút gợi ý, để dễ an tâm.

Dữu Khánh nhún vai một cái để tỏ vẻ bất lực, đến bây giờ, có thể kéo sự tình đến một bước này, hắn thật sự đã tận lực rồi.

Sau đó, hắn lại đưa hai bàn tay lên nâng nâng ngực, rồi làm một điệu bộ ra dáng nữ nhân, bày ra vẻ mặt hài hước với Mục Ngạo Thiết, rõ ràng là đang mô phỏng bộ dáng uyển chuyển thướt tha của Liên Ngư, ý bảo y không cần lo lắng, ít nhất Trấn Sơn bang không dám động tới ngươi.

Mục Ngạo Thiết tức thì thể hiện vẻ mặt chán ghét với tên này, nhưng rồi lại rất nhanh trở nên nghiêm nghị, y không thể không thừa nhận, tình cảnh hiện nay đã là kết quả tốt nhất mà bọn hắn có thể đạt được, lão Thập Ngũ đã làm rất tốt, lúc trước, nếu là để y đứng ra ứng đối, chắc chắn là không có năng lực làm được.

Trên đường đi, Ngụy Ước luôn một mực giám sát hành động của Hạt Tử bang, rất nhanh y liền phát hiện ra được bí mật tìm đường đi của Hạt Tử bang, y tận mắt nhìn thấy tình huống ném độc vật ra để xác định, y không khỏi tắc lưỡi lấy làm kỳ lạ, và càng thêm tin tưởng vững chắc rằng bọn hắn đã được Liên Ngư đã chỉ điểm trước đó.

Thiên Hồng bang, hành động lục soát ở dưới lòng đất đã lắng xuống, hành động trở nên ung dung và có trật tự.

Mấy bức vẽ bản đồ đường đi được mở ra trên vách động, mấy người đang chỉ trỏ thảo luận về việc ghép nối lại với nhau, bang chủ Thân Vô Không đứng một bên quan sát.

Bản đồ chính là bản đồ đường đi bên dưới Vạn Hác trì, do Thân Vô Không lâm thời tổ chức nhân thủ đi khảo sát và đo vẽ bản đồ.

Nguyên nhân là bởi vì trước đây Thân Vô Không cảm thấy những âm thanh tranh đấu ầm ầm vang lên liên tục không ngừng, điều này

không bình thường, đối với trận tranh đoạt này, y chưa nghĩ tới chuyện thắng đã nghĩ đến việc thua trước tiên, y liền trước tiên từ bỏ tìm kiếm Hạt Tử bang, triệu hồi nhân thủ tản đi tiến hành điều tra toàn diện các nơi vang lên âm thanh ầm ầm.

Nếu như chỉ tiến hành kiểm tra một số thông đạo riêng biệt bị sụp đổ, sẽ rất dễ dàng hiểu lầm đó là do đánh nhau gây ra, rồi e rằng chưa chắc đã có người nào quá mức để ý đến, tu sĩ là không quá sợ tình trạng sụp đổ tương tự.

Và dưới một cuộc điều tra toàn diện như vậy, rất nhanh liền đưa ra được một kết luận, hiện trường sụp đổ không phải do đánh nhau gây ra, mà có người đang toàn diện chặn kín các đường đi ra ngoài.

Vì sao làm như thế, không khó suy đoán, có người muốn ôm cây đợi thỏ.

Là ai đang làm như vậy, điều này cũng không khó tra xét, trừ Sơn Hải bang đột nhiên trầm lắng không còn tung tích đó ra, thì không còn ai khác, Hạt Tử bang hạn chế nhân lực, trong khoảng thời gian ngắn là không làm được toàn diện như thế.

Y chỉ có thể nói, ý định của Cố Nhân Sơn Cố đại bang chủ thực sự là hay nha, vậy mà định để mặc kệ những người khác liều với nhau ngươi chết ta sống, cuối cùng làm ngư ông đắc lợi.

Đã có người trồng cây, y không ngại thừa hưởng bóng mát, vì vậy y quyết định thuận thế mà làm, cũng lười chạy khắp nơi tìm kiếm Hạt Tử bang gì đó một cách vu vơ, phân chia ra một số người chờ đợi, Sơn Hải bang bên ngoài, bọn y thủ ở bên trong, tùy cơ hành động.

Y cũng không ngời chờ không, đồng thời phái những nhân thủ chưa dùng tới đi thăm dò vẽ bản đồ địa đạo, nhằm chuẩn bị sẵn để về sau sử dụng hoặc có ích trong tương lai, nếu đã tới đây rồi, cho dù cạnh tranh không được, cũng không thể tay không trở về.

Một trận tiếng bước chân lộn xộn truyền đến, mấy người đang lắp ghép bản đồ quay đầu nhìn lại, nhìn thấy thủ hạ tâm phúc Giang Khoát của Thân Vô Không dẫn người áp tải mấy người vô cùng chật vật đến đây.

Mấy người này không mặc đồng phục của bang phái, nên không nhận ra là người nào.

Thân Vô Không hất hất cằm về mấy người đó, âm thầm dò hỏi xem có chuyện gì xảy ra.

Giang Khoát cười nói: "Một đám người đang đào đường hầm, không biết muốn làm gì. Người của chúng ta nghe được tiếng động, kéo người đến thăm dò xem có chuyện gì, đụng phải, đánh nhau, giết chết mấy người, bỏ chạy mấy người, chỉ bắt được bốn người sống này. Bang chủ, ngươi đoán xem bốn tên này là ai?"

Thân Vô Không: "Ta không làm chuyện nhàm chán như vậy."

Giang Khoát cười bối rối, "Mặc dù bọn họ đã thay đổi y phục bang phái, nhưng lúc trước, khi các phái tập kết thì tất cả đều đã lộ mặt, phía bên chúng ta có người nhận ra bọn họ là người của Hạt Tử bang."

"Hạt Tử bang?" Thân Vô Không cảm thấy bất ngờ, đã hiểu vì sao Giang Khoát lại cười vui vẻ như vậy, việc này đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, có được lại chẳng phí chút công phu, lập tức hỏi: "Chẳng lẽ Hạt Tử bang đã đắc thủ, muốn đào đường hầm rời đi?"

Giang Khoát: "Chắc là không phải, người của chúng ta không nhìn thấy bang chủ Chu Khánh của Hạt Tử bang bọn họ, hầu hết đều không có ở đó. Cũng không biết mấy tên này ở đó đào địa đạo để làm gì, vì vậy mới bắt về đây, còn chưa kịp thẩm vấn."

Bốn người bị bắt hoặc chán nản, hoặc sợ hãi.

Đúng vậy, bọn họ quả thực là người của Hạt Tử bang, chính là thuộc nhóm hai mươi người lúc trước được Hạt Tử bang phái đi đoạn hậu, sau một phen chém giết, khi được Phi Ưng bang giải cứu thì chỉ còn hơn mười người, sau đó rút ra ngoài theo kế hoạch đã lập ra.

Vì để không gây ra động tĩnh gì và tiện lợi nhất, bọn họ tự nhiên là đi theo con đường không có độc vật, dự định trở về theo đường cũ, rồi theo cửa hang trên núi lặng yên thoát thân.

Nhưng bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ được chính là, không biết ai đã đánh sụp địa đạo, bọn họ vốn tưởng rằng có thể lặng lẽ đi vòng rời đi, nào ngờ vòng vòng tìm mấy con đường đều bị sụp đổ chặn lối, vòng mấy đường vẫn không thể thoát qua.

Về sau, thực sự không còn cách nào khác, bọn họ mới chuyển đá đào hầm, không ngờ rất nhanh liền thu hút người tới, sau một phen xông pha, cuối cùng bị sa lưới.

Cho dù đến bây giờ, bọn họ vẫn còn cảm thấy lần bị bắt này quá oan ức, theo lý thuyết, bọn họ hoàn toàn có thể lặng yên rời khỏi thông qua mật đạo, nhưng không biết vì sao đột nhiên lại bị phong tỏa khắp nơi vậy chứ? Bọn họ cho rằng đây chính là 'chuyện tốt' do đám khốn khiếp thiếu đạo đức này làm ra.

"Đào địa đạo, là định đi ra ngoài sao?" Thân Vô Không quay sang hỏi bốn gã tù binh, thấy bốn người u ám im lặng không nói, y cười nhẹ, ung dung nói: "Dẫn đi thẩm vấn đi, tách ra thẩm vấn, thẩm vấn xong so sánh, đối chiếu một chút, người nào khai ra trước, người nào thú nhận không có giấu giếm gì, người đó có thể sống. Ba tên còn lại, đưa cho Đằng điệt làm quà đi, dù sao chúng ta cũng đã giết rất nhiều Đằng điệt."

"Hay a." Giang Khoát cười ha ha, đáp lời, rồi xoay người phất tay với mọi người, "Còn ngây ra đó làm gì, kéo đi tách ra thẩm vấn đi."

Bốn gã thành viên Phi Ưng bang kiêm Hạt Tử bang kinh hãi, nhưng mà thân bất do kỷ, bị người không cho phân trần trực tiếp kéo đi,

Giang Khoát cũng đi theo kiểm soát.

Cuộc thẩm vấn này không kéo dài quá lâu, rất nhanh liền có người giống như trút đậu từ trong ống đồng khai ra tất cả, kể lại toàn bộ quá trình tiến vào của Hạt Tử bang, gặp được sâm Kỳ Lân, bị Trấn Sơn bang truy đuổi, được Phi Ưng bang giải cứu, ngay cả chuyện mình là nội ứng của Phi Ưng bang, và cả việc Đồng Tại Thiên là do Phi Ưng bang cài vào, tất cả đều khai hết.

Chương 856: Niềm vui ngoài mong đợi (2)

Giang Khoát cười vui vẻ đưa kết quả thẩm vấn đến. Thân Vô Không xem xong cũng cười, có thể nói được một trận cười rất sảng khoải, đối với bọn họ mà, đây thực sự là một thu hoạch rất lớn ngoài mọng đợi.

Sau một trận cười to thoải mái, y cảm khái nói: "Ta vẫn luôn tự hỏi, tại sao nhìn chăm chú động tĩnh của mấy nhà kia, nhưng không nhìn ra được được trò trống gì, thậm chí còn khiến chính chúng ta phải bối rối đảo quanh, náo loạn nửa ngày, thì ra năm đại bang phái chúng ta đều trở thành đồ trang trí, cộng lại hết tất cả cũng không bằng một Phi Ưng bang nho nhỏ, vậy mà không nhà nào có thể cài được bất kỳ một ai vào Hạt Tử bang."

Giang Khoát cũng cất lời cảm khái: "Đoạn Vân Du của Phi Ưng bang này là một nhân tài a, thực sự là hảo thủ đoạn, y lại có thể biến hơn chín mươi phần trăm thành viên Hạt Tử bang thành nội ứng của hắn, quả thực là đùa giỡn Hạt Tử bang trong lòng bàn tay."

Thân Vô Không hừ một tiếng, "Đâu chỉ là đùa giỡn Hạt Tử bang trong lòng bàn tay, mấy tên Chu Khánh đó chính là những con rối mà hắn đẩy ra trước sân khấu, hắn thì trốn ở phía sau màn, hắn không chỉ chơi đùa với Hạt Tử bang, chỉ có thể nói là người định

không bằng trời định, nếu không phải chúng ta tình cờ bắt được mấy người sống này, vậy thì năm đại phái chúng ta thực sự cũng bị phải bị chơi đùa."

Giang Khoát: "Bên người bị xếp vào nhiều gian tế như vậy mà không chút nào phát hiện ra, chỉ có thể nói tên Chu Khánh đó thật ngu xuẩn, vậy mà còn tự cho mình là đúng, chui luồn khắp nơi, không biết rằng mình đã sớm bị người lột sạch nhìn chằm chằm rồi."

Thân Vô Không trầm ngâm lẩm bẩm, "Tại sao ta cảm thấy có gì đó không ổn trong việc này, tên Đoạn Vân Du của Phi Ưng bang đó vòng vòng một vòng lớn như thế chỉ vì để giúp Hạt Tử bang giành lấy Đồng Tước hồ hay sao? Cho dù thành công, hắn trốn ở phía sau thì có thể phân chia được bao nhiêu lợi ích? Lẽ nào sau khi chuyện thành công, hắn bắt giữ Chu Khánh, từ đó thu lợi hay sao?"

Giang Khoát hoài nghi nói: "Nghe Bang chủ nói như thế, đúng là cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng những gì mấy tên này biết được chắc hẳn đều đã khai ra rồi, nếu thật sự còn có bí mật trọng yấu nào đó, e rằng cũng chỉ có thành viên cấp cao của Phi Ưng bang mới biết được."

Thân Vô Không hừ hừ nói: "Tên Đoạn Vân Du đó chắc chắn vẫn còn đang chui luồn trong lòng đất, về sau bắt được phải nói chuyện tử tế với hắn mới được, như vậy chẳng phải sẽ biết được hết ư? Bây giờ, trước tiên đừng quan tâm tới, đã có cách tìm được Hạt Tử bang, chúng ta không cần tiếp tục lề mề tại nơi này. Nào, triệu tập nhân thủ đi gặp vị Chu lão đệ kia nào."

Giang Khoát: "Kẻ cung khai đầu tiên đó nên xử lý thế nào?"

Thân Vô Không liếc mắt nhìn gã, khi sải bước rời đi thì ném lại một câu, "Ngươi xử lý đi."

Giang Khoát âm thầm buông tiếng thở dài, nếu không phải có liên quan đến những bí mật đó, bọn họ còn có thể tha cho kẻ đó một con đường sống, bây giờ thì chỉ có thể tự mình đi xử lý, bang chủ

không thể làm chuyện nói không giữ lời ngay trước mặt thủ hạ, làm như vậy sẽ tạo ra hình ảnh bất lợi tại trong bang.

Một bóng người khác áo choàng đen bước đi trong thông đạo tối tăm trong lòng đất, không dùng đến bất kỳ ánh sáng soi đường nào nhưng vẫn có thể đi lại tự nhiên trong hang động.

Một khu vực hang đá sụp đổ xuất hiện tại phía trước, ngăn chặn đường đi của y.

Người khoác áo choàng dừng bước tại trước đống đá vụn to to nhỏ nhỏ, trầm mặc một hồi, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Cuối cùng, có vẻ như đã cân nhắc xong, y bước tới một bước, theo đó đám đá vụn to to nhỏ nhỏ chặn kín phía trước lập tức tự động bay lên, lơ lửng trong không trung, rồi bỗng nhiên đồng loạt bay vọt về phía y, khi bay tới gần trước người y thì chợt tách ra, lướt qua bên cạnh, rầm rầm rầm, rơi tại phía sau y.

Có tảng đá thực sự quá to, không thể kịp tránh qua y, vì vậy trực tiếp đụng vào trên người y, vỡ ra thành nhiều mảnh, tản ra, lướt ra phía sau rồi rơi xuống.

Y bước từng bước một tiến nhanh tới trước, những tảng đá chồng chất phía trước từng đống bay lên, rồi vù vù lướt qua bên người y, rơi xuống, chồng chất tại phía sau bước chân y.

Trong lòng đất ẩm ướt, động tĩnh như thế không có tạo ra quá nhiều bụi bặm.

Rất nhanh y đã vượt qua khu vực bị sụp đổ này, sau đó lắc mình biến mất tại trong thông đạo tối tăm phía trước.

Đống đá vụn sụp đổ đó dường như chỉ vừa mới được di chuyển ra bên ngoài một khoảng cách mà thôi.

Âm thanh ầm ầm vang lên dày đặc, xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh, không bao lâu liền yên ắng, im lặng.

Phía bên ngoài khu vực sụp đổ, có mấy đốm sáng nghe tiếng động chạy tới, là người của Sơn Hải bang, bọn họ chạy tới điều tra, nhưng không phát hiện được gì, chỉ còn nhìn thấy được bụi mù mỏng manh trôi nổi, chứng tỏ nơi đây đã từng xảy ra chuyện gì đó.

Sau khi bụi bặm đã rơi xuống hết, bang chủ Cố Nhân Sơn dẫn theo một nhóm người chạy đến, thấy hiện trường không có điều gì dị thường, quát hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Những người chạy tới trước lắc đầu, "Không biết, không phát hiện thấy có người. Có lẽ là có người đang đào ở bên trong, hoặc là xảy ra sụp đổ lần hai."

Cố Nhân Sơn nhắm mắt nghiêng tai lắng nghe một hồi, vẫn không phát giác được gì.

Nhưng y cũng không dễ dàng buông lỏng, đích thân thủ tại nơi này chờ đợi.

Bên ngoài Vạn Hác trì, trời đã gần tối, lại nhìn thấy ráng chiều hiện lên.

Đứng ở bên ngoài lán trại, đám người Kỳ Nguyệt Lang chợt dồn dập quay đầu lại nhìn phía bầu trời, nhìn thấy hai vị Thiên Lý lang giương cánh trên trời cao, từ bên trên có hai bòng người nhảy xuống, bay thẳng về phái mặt đất.

Khi tới gần mặt đất, hai người lướt về phía bên này, phiêu nhiên rơi xuống tại bên cạnh đám người Cống Sơn đường.

Người tới không phải ai khác, chính là lão bản nương xinh đẹp của Thạch Tâm cư trước đây, bây giờ là Ly Thiên khách sạn, Liên Ngư, và tùy tùng tâm phúc Hổ Nữ của nàng ta.

Đám người Cống Sơn đường quay mặt nhìn nhau, không biết nữ nhân này chạy đến đây làm gì?

Đối diện với Liên Ngư, bọn họ cũng không quá thuận tiện, vừa phải tôn trọng thể diện của thành chủ, nhưng không thể đối xử như là Thành chủ phu nhân, là chính thành chủ công khai không thừa nhận, bọn họ dám thừa nhận thay thành chủ hay sao?

Kỳ Nguyệt Lang tiến tới chắp tay chào; "Lão bản nương, sao ngươi lại tới đây?"

Chuyện này trước đây chưa bao giờ xảy ra, y hoài nghi không biết có phải nữ nhân này đến đây vì tên to con kia hay không.

Một ít việc riêng tư bên trong Thạch Tâm cư, y không muốn hỏi đến, ngay cả thành chủ cũng không quan tâm, y cần gì phải mở to con mắt ra nhìn, nhưng lúc trước có người muốn chen vào, cố ý vạch trần với y, cho nên y đại khái biết rõ nữ nhân này và tên to con Trương Tùy kia có tụ lại với nhau.

Liên Ngư hơi gật đầu chào hỏi, nhìn nhìn xung quanh, hỏi: "Thành chủ đâu?"

Kỳ Nguyệt Lang hơi giật mình, "Ngươi tới tìm thành chủ sao?"

Liên Ngư cau mày, "Có ý gì, không tìm thành chủ, ta tới đây làm gì?"

Kỳ Nguyệt Lang vội xua tay thể hiện không có ý gì khác, trong lòng ít nhiều cảm thấy thư thái một chút, là tới tìm thành chủ thì tốt, nếu không cũng quá khó xử, cho dù thành chủ không quá quan tâm, nhưng trong lòng y vẫn không được thoải mái.

Thực ra, không chỉ mình y cảm thấy khó xử, toàn bộ người của Thành chủ phủ từ trên xuống dưới đều cảm thấy lúng túng với mối quan hệ giữa Thành chủ và nữ nhân này, bọn họ không hiểu được rốt cuộc thì thành chủ nghĩ như thế nào.

Sau một câu lắm miệng, y lập tức nghiêm chỉnh trả lời: "Thành chủ không có ở đây."

Liên Ngư kinh ngạc, "Phía bên Thành chủ phủ nói thành chủ đã tới đây, tại sao lại không có?"

"Phía bên Thành chủ phủ nói như vậy sao?" Kỳ Nguyệt Lang kinh ngạc, sau khi được trả lời xác nhận, y nhịn không được nhìn nhìn xung quanh, phía bên Thành chủ phủ khẳng định sẽ không lấy Thành chủ ra nói xằng nói bậy, nếu bên đó đã nói Thành chủ đến đây, thì khẳng định là trước khi rời đi, Thành chủ đã nói như vậy. Y nhìn quanh một vòng, không nhìn thấy người, chỉ có thể lắc đầu đáp: "Chúng ta không gặp được."

Liên Ngư cau mày, sở dĩ nàng ta chạy đến đây là bởi vì cảm thấy mình đã sai, cảm thấy lúc trước mình quá tùy hứng, không nên bực bội với Nhiếp Nhật Phục, không nên giấu giếm một ít tình hình trọng yếu.

Vẫn là câu nói kia, nàng ta kết luận đứng phía sau đám người Dữu Khánh không phải loại tầm thường, không biết Nhiếp Nhật Phục chỉ định địa điểm tranh đoạt tại đây có phải là trùng hợp hay không, nàng ta lo lắng Nhiếp Nhật Phục nắm giữ không đủ thông tin sẽ chịu thiệt thòi.

Sau khi suy đi nghĩ lại, nàng ta trực tiếp mệnh lệnh: "Tung người tản ra xung quanh tìm thử xem, xem có thấy Thành chủ tại đây hay không. Nếu gặp được thì nói ta có thông tin quan trọng nói cho hắn biết."

Kỳ Nguyệt Lang muốn nói gì đó rồi lại thôi, sau khi hơi chút do dự y vẫn phái người tản ra ngoài tìm kiếm.

Vừa mới tới Vạn Hác trì lần đầu tiên, Liên Ngư cũng đi tới bên bờ trì để quan sát, Hổ Nữ ở bên cạnh chợt nhỏ giọng nhắc nhở, "Lão bản nương, cửa hàng phía bên kia."

Liên Ngư nghiêng đầu, thuận thế nhìn qua, nhìn thấy được một cửa hàng Thiêu Sơn Lang lẻ loi trên sườn núi, cũng nhìn thấy được tên mập mạp lắc lư bên ngoài cửa hàng. Suy nghĩ một chút, nàng ta xoay người chầm chậm đi đến.

Chương 857: Chín cửa hang động (1)

Tại bên bờ Vạn Hác trì, Nam Trúc lòng dạ sầu lo đi lại không yên, rồi chợt nhìn thấy một nữ nhân dáng người yểu điệu đi tới, phong thái uyển chuyển quyến rũ của nàng ta tức thì khiến tinh thần gã tỉnh táo lại, cũng tạm thời gác lại sự lo lắng trong lòng, gã cảm thấy lão Thập Ngũ rất tinh ranh, sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy, gã còn thuận tay chỉnh đốn lại quần áo, để cho tư thế đứng của mình trông có vẻ cao hơn một chút.

Gã cũng không quên âm thầm liếc nhìn vào trong cửa hàng, quan sát một chút, sợ Bách Lý Tâm nhìn thấy sẽ suy nghĩ nhiều.

Nhưng sau khi chăm chú nhìn thấy rõ người đến là ai, gã lập tức từ bỏ việc thể hiện phong độ của mình, bởi vì không cần, gã nhận biết Liên Ngư, lúc trước, lần đầu tiên đi đến Thạch Tâm cư tại Bách Trượng đình, gã đã nhìn thấy Liên Ngư ngồi ở trong kiệu đi vào cửa khách sạn.

Lúc đó, sư huynh đệ ba người tụ cùng một chỗ, giờ sợ Liên Ngư sẽ nhận ra mình, gã lập tức xoay người, đối diện với Vạn Hác trì, ngắm nhìn ánh trời chiều, về phần mỹ nữ, không có gì để coi.

Đương nhiên, đây là bởi vì gã không biết Mục Ngạo Thiết và Liên Ngư có một chân, nếu không chưa chắc đã làm như vậy.

Phía bên Dữu Khánh cũng không có nhiều chuyện nói cho gã biết, không phải là không muốn nói cho biết, mà không tiện, mỗi lần hai bên chạm trán, bên này đều là Bách Lý Tâm đi gặp mặt, Dữu Khánh

làm sao tùy tiện nhiều chuyện với Bách Lý Tâm về loại chuyện này, từ trước đến nay chỉ nói chính sự.

Gã vốn tưởng rằng Liên Ngư chỉ tiện thể đi tới đây nhìn xem, sẽ không đi đến gần, cho dù có đi đến đây thì cũng sẽ đi lướt qua mình.

Nhưng gã không ngờ tới chính là, khi Liên Ngư đi tới gần bên mình thì dừng lại, chỉ dừng lại cách gã khoảng một trượng, cũng đứng ở bên vách đá nhìn hoàng hôn.

Thỉnh thoảng chợt có gió nhẹ thoảng qua, mỹ nhân thướt tha, tà áo tung bay dưới tia nắng, giống như tranh vẽ.

Thoáng bay theo gió còn có mùi thơm cơ thể thoang thoảng, Nam Trúc thỉnh thoảng mấy lần len lén liếc nhìn.

Có một lần không khéo chính là, Liên Ngư đột nhiên quay đầu nhìn sang, đối diện với ánh mắt nhìn lén của gã, nàng ta lên tiếng hỏi: "Chúng ta phải chăng đã từng gặp nhau?"

"Ách…" Nam Trúc lập tức lắc đầu phủ nhận, "Không có."

Liên Ngư a một tiếng, cũng không nói thêm gì nhiều, nhưng vẫn đứng tại đó tiếp tục ngắm ráng chiều, dường như không có ý định rời đi.

Trên thực tế, nàng ta chính là muốn quan sát, nhìn xem những hành động ngoài sáng trong tối của đám người Dữu Khánh đến cùng là định làm gì, muốn từ đó nhìn ra chút manh mối.

Bồi ở phía sau, Hổ Nữ chậm rãi lay động đuôi, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía cửa hàng…

Ở chỗ sâu trong lòng đất, sau khi đi được một đoạn dài vẫn không thấy lối rẽ nào, đám người Dữu Khánh nhận thấy con đường phía trước càng ngày càng rộng rãi, bốn vách hang động cũng có vẻ càng

ngày càng ẩm ướt, có cảm giác giống như là những con đường nhỏ như mê cung phía trước đều là bị khô héo mà co rút lại, còn nơi này mới là bộ dáng vốn có của thông đạo trong lòng đất.

Đi tới phía sau, hai đội nhân mã đã có thể cùng đi song song.

Bỗng nhiên, mọi người đều dồn dập dừng lại, phía trước, vốn không xuất hiện phân nhánh thì thôi, vừa xuất hiện phân nhánh thì có đến chín nhánh rẽ.

Có nghĩa là, phía trước con đường này xuất hiện chín lối đi khác nhau, chín cái lối vào rất lớn.

Dữu Khánh vô thức thoáng nhìn về phía Đoạn Vân Du, đoán chừng vị này hẳn cũng biết sào huyệt của Thiềm vương ngay tại phía trước, hắn muốn biết vị này giả bộ hồ đồ đến bây giờ, kế tiếp sẽ làm như thế nào, thật sự muốn giúp Trấn Sơn bang cướp đoạt Đồng Tước hồ hay sao?

Đây cũng là nguyên nhân hắn có thể thành thật dẫn đám người đến nơi này, hắn cảm thấy tên khốn Đoạn Vân Du này khẳng định còn kìm giữ hậu chiêu gì đó.

Ngụy Ước thì nhìn về phía Dữu Khánh, rõ ràng cho thấy đang chờ đợi lựa chọn đường đi.

Dữu Khánh phất tay ra hiệu, bảo người ném hết độc vật mang theo ra, mấy người nghe theo, tiến tới, chia ra ném hết đám độc vật vào trong chín cái lối đi.

Nhưng tình hình lần này rõ ràng không giống lúc trước, toàn bộ độc vật bị ném vào trong bỗng nhiên tất cả đều quay đầu lại bỏ chạy, điên cuồng chạy trốn ngược theo đường đi đến, dù cho biết rõ phía trước có một đống người vừa mới bắt chúng nó, chín cái lối đi đều như thế, không có ngoại lệ nào.

Ngụy Ước thoáng sửng sốt, chợt hai tay giang ra, cách không đẩy một cái, toàn bộ độc vật chạy ra ngoài lại bị đẩy bắn về trong chín lối đi.

Kết quả vẫn giống như vừa rồi, rất nhanh tất cả đều chạy trốn ngược lại.

Lần này Ngụy Ước không tiếp tục ngăn cản độc vật bỏ chạy nữa, nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh quát hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Một đường đi đến, nhìn cũng đã nhìn rõ rồi, y biết dùng độc vật mới là cách lựa chọn con đường đi đúng, bây giờ tình hình đột nhiên thay đổi, y tự nhiên trở giọng.

Đối với điều này, Dữu Khánh không ngạc nhiên chút nào, căn cứ vào nội dung ghi chép trong sách cổ, đi đến nơi này, dùng độc vật để thử là vô hiệu, hắn chỉ muốn kiểm chứng lại mức độ chính xác ghi chép trong bút ký, dù sao trên đường đi cũng đã bắt đám độc vật này tới đây, tự nhiên là muốn thuận tay thử xem.

Dữu Khánh: "Không có gì, chỉ để kiểm chứng xem, đi con đường nào đều có thể đi đến cuối cùng."

Ngụy Ước cảnh cáo: "Tốt nhất đừng có giở trò gì?"

Dữu Khánh than thở: "Ta nào dám giở trò gì. Đúng rồi, cuối mấy con đường này chính là sào huyệt mà Thiềm vương ẩn thân. Ngụy bang chủ phải cẩn thận."

Nghe nói phía trước chính là mục đích, Ngụy Ước tinh thần phấn chấn, cũng trở nên cao độ cảnh giác, phất tay sai khiến: "Vậy thì mau dẫn đường."

Dữu Khánh trực tiếp từ chối: "Thực lực của Thiềm vương đó rốt cuộc như thế nào, chúng ta hoàn toàn không biết gì cả." Không nói lời gì rõ ràng, chỉ phất tay tỏ ra yếu kém, biểu thị thực lực Hạt Tử bang

không được, ra hiệu thực lực Trấn Sơn bang mạnh hơn, đi mở đường đi.

Ngụy Ước trách mắng: "Đừng có nói nhảm, Nhiếp thành chủ không có khả năng đưa ra một thử thách mà mọi người không hoàn thành được. Đừng có dông dài nữa, Hạt Tử bang đi trước dẫn đường."

Dữu Khánh quả thực không biết thực lực Thiềm vương sâu cạn như thế nào, bây giờ bị người cưỡng ép nhưng không thể động tác dư thừa, hắn không thể để cho người bên mình đi trước gánh mạo hiểm, làm như vậy, nếu xảy ra chuyện sẽ không có chút cơ hội nào để cứu vãn, hắn lập tức kiên quyết phản đối:

"Cũng không phải là như vậy, Nhiếp thành chủ quả thực không có khả năng đưa ra nhiệm vụ mà mọi người không hoàn thành được, nhưng đó cũng chỉ là đối với năm đại phái các ngươi mà thôi, còn với Hạt Tử bang chúng ta thì chưa chắc."

Chương 858: Chín cửa hang động (2)

Ngụy Ước vừa định nói mấy lời kiểu như nếu nhưng các ngươi đã dám đến đây thì nhất định có cách, nào ngờ Dữu Khánh lại chỉ chỉ đến mười tên bang chúng Trấn Sơn bang đang bị giữ làm con tin, "Mấy người bên ta còn phải khống chế con tin, vạn nhất có chuyện gì ngoài dự kiến, nhất định sẽ ném người lại bỏ chạy trước. Ngụy bang chủ sẽ không muốn để cho những huynh đệ không có năng lực phản kháng của mình đi chịu chết chứ?"

Nghe hắn nói những lời này, mười tên nhân viên Trấn Sơn bang bị giữ làm con tin kia lập tức dõi đôi mắt trông mong nhìn Ngụy Ước, những ánh mắt đó liền khiến cho Ngụy Ước quay đầu lại nhìn đến phải nghẹn ngào không nói nên lời.

Ánh mắt ba người Phạm Cửu, Mạt Lỵ và Cao Trường Đài chạm nhau, không thể không thừa nhận, có đôi khi tuy rằng cảm giác vị bang chủ trẻ tuổi này làm việc rất không đáng tin cậy, khiến người ta cảm thấy quá tùy hứng, nhưng tại thời khắc mấu chốt, năng lực ứng biến của hắn vẫn rất nhanh nhạy.

Trong ánh mắt Đoạn Vân Du nhìn về phía Dữu Khánh lộ ra nét thận trọng, y biết Dữu Khánh biết rõ mình cũng biết sào huyệt của Thiềm vương, nhưng đến bây giờ vẫn không vạch trần với Ngụy Ước, y không biết hắn có ý gì, là không nhớ sao?

Trước mắt bao nhiêu người, Ngụy Ước hơi bối rối một lúc, rồi quay đầu lại phất tay với người của mình ở phía sau, nói: "Cử một đội đi dò xét."

Vì vậy một nhóm người Trấn Sơn bang tiến tới trước, cẩn thận từng li từng tí đi vào lối đi ở chính giữa.

Những người khác tạm thời chưa hành động, lẳng lặng chờ đợi.

"A…"

Bỗng nhiên, bên trong vang lên một tràng âm thanh thê lương thảm thiết, trong đó còn xen lẫn tiếng khóc, có nam, có nữ.

Âm thanh sắc bén, có sức xuyên thấu rất mạnh, khiến những người nghe rợn tóc gáy, sợ đến nỗi một đám người cầm Huỳnh thạch trong tay đang bước đi trong thông đạo chính giữa phải dừng bước nhìn xung quanh.

Ánh sáng Huỳnh thạch đột nhiên hỗn loạn làm cho những bóng người in trên vách hang dao động theo, trông giống như vô số yêu ma quỷ quái nhào tới, cùng với những âm thanh gào thét rợn người, khiến hiện trường trở nên hoảng loạn.

Một đám người Tinh Nguyệt bang đang di chuyển đột nhiên dừng lại, Cô Dương nhấc tay ra hiệu dừng.

Bang chúng Kim Thiền bang đang hành tẩu cũng đột nhiên dừng lại, Trầm Kim Thiền đứng trong đám người cảnh giác nhìn xung quanh.

Toàn bộ Thiên Hồng bang đang đi nhanh cũng dừng lại, Thân Vô Không kinh nghi nghiêng tai lắng nghe, muốn xác nhận xem âm thanh từ đâu tới.

Âm thanh quỷ dị, người ở sâu trong địa đạo đều nghe được, khiến cho mọi người có cảm giác dường như mình đang đến gần Địa ngục.

Đang chặn lại bên ngoài đống đá vụn sụp đổ, Cố Nhân Sơn cũng nhíu mày nghiêng tai lắng nghe, cho dù thông đạo đã bị chặn kín, nhưng âm thanh dị thường đó vẫn loáng thoáng truyền ra qua các khe hở tảng đá.

Bên ngoài chín lối vào thông đạo, một gã nhân viên Trấn Sơn bang chợt hô to: "Bang chủ, chính là âm thanh này, lúc trước đi xuống dò đường, chúng ta đã nghe được âm thanh này."

Ngụy Ước lập tức quay đầu lại hỏi Dữu Khánh, "Đó là chuyện gì vậy?"

Dữu Khánh nào biết được, trong sách cổ cũng không có ghi chép điều này, hắn vô thức nhìn về phía Đoạn Vân Du, nhìn thấy y cũng cau mày có vẻ không hiểu được, hắn lập tức lắc đầu nói: "Không biết."

Ngụy Ước hỏi: "Lão bản nương không nói điều này sao?"

Dữu Khánh giang hai tay ra, thể hiện thật sự không biết.

Ngụy Ước do dự một chút, nếu như hắn nói là thật, có lẽ cũng không có nguy hiểm gì, nếu không, lão bản nương nhất định sẽ báo cho biết trước, y lập tức lại phất phất tay với những người đã tiến vào trong thông đạo phía trước, thúc giục mọi người đi tiếp.

Vì vậy, nhóm người đó chỉ có thể nỗ lực kiên trì tiếp tục đi tới trước, đi về phía những âm thanh quỷ dị kia.

Mọi người đều có thể nhận ra được, âm thanh đó chính là từ phía trong chín thông đạo này truyền ra.

Dữu Khánh chợt cất tiếng hỏi, "Ngụy bang chủ, theo lời các ngươi nói chuyện với nhau vừa rồi, lúc trước đi dò đường đã có nghe được âm thanh này hay sao?"

Ngụy Ước ừ một tiếng, lại bổ sung một câu, "Khi chúng ta đi xuống thì không còn nữa."

Dữu Khánh hiểu rồi, âm thanh quỷ dị này không phải một mực duy trì, khi có khi không, có lẽ hồi đó, khi người viết bút ký đi xuống đây thì có thể đúng vào lúc âm thanh đó không vang lên.

Hắn chợt quay đầu nhìn lên đầu vai mình, dường như bởi vì bị âm thanh này kích thích, Đầu To đã bò ra, nằm tựa tại trên đầu vai hắn, nghẹo đầu nhìn.

Bây giờ hắn cũng không biết phải hình dung như thế nào về Đầu To, hắn chỉ cảm thấy, sau khi đi ra khỏi tiên phủ của Bách Hoa tiên tử, nó không giống trước, có cảm giác thường xuyên ru rú trong nhà, dù cho thả ra nó cũng không thích bay lung tung khắp nơi nữa, thường xuyên lặng im giống như đã chết vậy, còn thường giả làm "Cương thi", giang mở ra hai cánh, ánh sáng đỏ lưu chuyển liên tục trên các vết rạn bên ngoài cơ thể, và đôi khi nó có thể duy trì bất động một động tác mấy ngày liên tục mà không ăn không uống.

Vấn đề lớn nhất là, khi nó giang cánh ra cứng đờ bất động thì nhiệt độ bên ngoài cơ thể càng ngày càng cao, đã không thể trực tiếp đặt lên các loại vật dụng như bàn gỗ được nữa.

Trên thế gian này rất ít người biết về Hỏa Tất Xuất, hiểu về nó càng ít, có lẽ là không có người nào, hắn cũng không biết là xảy ra chuyện gì, không biết nên tìm ai để hỏi cho rõ, không biết có phải

khi Hỏa Tất Xuất phát triển thì tất nhiên sẽ xuất hiện loại tình huống này hay không.

Ánh sáng và bóng người tiến vào thông đạo hoàn toàn biến mất, nhưng âm thanh quỷ dị kia vẫn chưa dừng, vẫn tiếp tục vang lên với những âm điệu rợn người khác nhau.

Mọi người chờ đợi tại bên ngoài, đợi một hồi lâu sau, chợt nhìn thấy bên trong một cái thông đạo khác xuất hiện ánh sáng, khiến mọi người như lâm đại địch.

Nhưng đến khi ánh sáng tới gần, mọi người mới phát hiện ra đó chính là những nhân viên Trấn Sơn bang lúc trước đi vào điều tra theo con đường ở giữa, đám người đó nhìn thấy bọn họ thì rõ ràng cũng có chút ngạc nhiên, rất nhanh tới đây chạm mặt.

Ngụy Ước hỏi: "Như thế nào, có nhìn thấy Thiềm vương hay không?"

Người dẫn đội lắc đầu, "Không có. Ở phần cuối có một không gian thật lớn, chúng ta tìm kiếm khắp một lần, nhưng không thấy có Thiềm vương gì đó, nhìn thấy có mấy con đường khác liền chọn một cái tiếp tục lục soát, không nghĩ tới lại đi ra đến đây. Xem ra mấy con đường khác quả thực là thông với nhau."

Ngụy Ước lập tức quay đầu lại chất vấn Dữu Khánh, "Chuyện gì xảy ra?"

Dữu Khánh cũng có chút không hiểu, hỏi người dẫn đội kia, "Ngươi xác định bên trong không có Thiềm vương?"

"Không có." Người dẫn đội rất cắc chắn, rồi hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy nếu chúng ta phát hiện rồi giấu giếm thì có ý nghĩa gì sao?"

Chương 859: Trăm sông đổ về một biển

Thấy đối phương hiểu lầm ý của mình, Dữu Khánh khoát tay áo đáp lại, "Ta chỉ muốn xác nhận lại mà thôi."

Hắn thật sự không cảm thấy đối phương đang lừa gạt mình, chuyện cho tới bây giờ gã cũng không cần phải lừa gạt hắn.

Theo nội dung ghi chép trong sách cổ, chắc hẳn sẽ là không sai, bên trong chính là sào huyệt của Thiềm vương.

Hắn không khỏi vuốt vuốt chút ria mép trầm ngâm suy nghĩ, chẳng lẽ Thiềm vương đang lang thang trong các thông đạo trong lòng đất, hay là chỉ có con Thiềm vương đã bị giết chết được ghi chép trong sách cổ mới chọn nơi này làm tổ, Thiềm vương sau đó chướng mắt nơi này?

Nhưng nhìn nhìn quy mô của chín lối vào thông đạo trước mắt, rõ ràng đẳng cấp cao hơn những lối đi khác trong lòng đất, Thiềm vương có thể chướng mắt nơi này sao? Theo lý thuyết, Yêu tu đã thông linh trí, tầm mắt cũng sẽ cao hơn mới đúng.

Trong vô thức, hắn lại liếc nhìn sang Đoạn Vân Du, không biết người cũng đã từng nhìn xem sách cổ này có cao kiến gì, Đoạn Vân Du rất kín đáo làm một động tác lắc đầu, thể hiện mình cũng không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bất kể là địch hay ta, hai người rất hiểu ý nhau, ánh mắt hơi chạm vào nhau rồi lại tách ra.

Sau khi suy đi nghĩ lại, Dữu Khánh đưa ra quyết định, cất tiếng kêu gọi người của Hạt Tử bang, "Đi, chúng ta đi nhìn xem."

Người của đối phương vừa đi dò đường xong, không gặp nguy hiểm gì, bên hắn cũng sẽ không có gì phải lo lắng quá nhiều.

Người lo hộ vệ thì vẫn tiếp tục hộ vệ, người kiểm soát con tin thì vẫn tiếp tục gác đao kiếm trên cổ con tin, không dám buông lỏng chút

nào, vừa cao độ đề phòng Trấn Sơn bang, vừa tiếp tục theo sau lưng Dữu Khánh.

Lần này Ngụy Ước không tiếp tục ngồi không tại đây chờ đợi, cũng sẽ không để cho đám người Dữu Khánh thoát khỏi tầm mắt mình, y liền phất tay kêu gọi những người khác cùng đi theo.

Không biết có phải do liên tục bị những âm thanh kêu gào thê lương không ngừng ảnh hưởng đến tâm tình hay không, mà những hình bóng chiếu rọi ra trên vách hang động có vẻ đầy yêu quái ma mị.

Chín cái thông đạo đều rất rộng rãi, đủ cho mấy chiếc xe ngựa cùng chạy song song, mặc dù không bằng phẳng nhưng có sự sáng bóng như được mài nhẵn mịn, giống như là bề mặt hang động được nước cọ rửa.

Thông đạo thẳng tắp, không thấy có chút độ cong nào. Sau khi đi được khoảng chừng một dặm đường, một đám người đi đến phần cuối, ra khỏi thông đạo, bước vào trong một không gian rộng lớn hơn, đây là một không gian hang động thực sự, có rất nhiều thạch nhũ đan xen cài răng lược với nhau.

Đi tới bên trong, Dữu Khánh quay đầu lại nhìn quanh, phát hiện thấy những cửa hang động thật lớn, hẳn là tương ứng với chín lối đi kia, đội dò đường vừa rồi từng theo một con đường khác để đi ra ngoài.

Phía trước có rất nhiều thạch nhũ kích thước to to nhỏ nhỏ khác nhau không biết bị cái gì phá hư, nằm rải rác trên mặt đất, lộ ra cảm giác âm trầm quỷ dị rợn người, nhất là còn kèm thêm các loại âm thanh thê lương thảm thiết văng vẳng nơi đây, giống như có lối vào Địa ngục ẩn giấu tại một ngóc ngách nào đó trong này. Nơi mọi người đi qua, ánh sáng Huỳnh thạch trong tay chiếu lên những thạch nhũ hình dáng khác nhau tạo ra bóng đổ kỳ quái hỗn loạn, như ma như quỷ bám theo không ngừng gào khóc thảm thiết bên tai, như bóng với hình.

Ngụy Ước đang cảnh giác nhìn xung quanh chợt cất tiếng hỏi thủ hạ, "Các ngươi xác định nơi này không có Thiềm vương?"

Người dẫn đội lúc trước đáp: "Bang chủ, thật sự không có. Thự ra nơi này cũng không phải quá lớn, rất dễ dàng lục soát hết."

Bất kể gã nói như thế nào, nếu đã tới đây rồi, mọi người chỉ có thể lục soát lại một lần.

Trấn Sơn bang có rất nhiều người, mấy trăm người tản ra tìm kiếm, chỉ chốc lát liền lục soát sạch sẽ toàn bộ các ngóc ngách, ngay cả các vách hang động cũng được thi pháp dò xét qua, nhưng vẫn không phát hiện thấy Thiềm vương.

Sau khi tập hợp thông tin, Ngụy Ước bực tức, quát to với Dữu Khánh, "Thiềm vương đâu? Ngay cả một con độc vật hay một vật sống cũng không có, làm gì có Thiềm vương?"

Dữu Khánh làm sao biết được, hắn chỉ biết rằng nơi này đã từng là sào huyệt của Thiềm vương, địa hình địa mạo trùng khớp với những gì được ghi chép trong sách cổ.

Mặt khác, hắn suy đi nghĩ lại nhiều lần, cảm thấy Thiềm vương hiện tại chắc hẳn cũng ở tại nơi này, không sai.

Theo ghi chép trong sách cổ, sở dĩ độc vật lẩn tránh con đường kia, hẳn là vì có khí tức của Thiềm vương, như vậy, tình hình trên đường bọn hắn tiến tới chứng tỏ phương thức tìm kiếm đường đi của bọn hắn là đúng, cho dù con đường này không giống với thời cổ đại, nhưng phương thức truy tung theo khí tức của Thiềm vương là sẽ không sai.

Nếu cuối cùng đã tìm được đến đây, vậy thì chứng tỏ Thiềm vương quả thực ở tại nơi này, nhưng bây giờ không thấy, là trốn đi đâu rồi hay sao?

"Ta hỏi ngươi đó, bị điếc hả?" Ngụy Ước gầm lên.

Lương Bàn nghịch nghịch chiết phiến trong tay tươi cười vui vẻ đổ thêm dầu vào lửa, "Không phải là đang giả vờ câm điếc a."

Dữu Khánh không quá đặt nặng sự bức ép của Ngụy Ước, ngay trước mắt bao người, nhất là tại ngay trước mắt một đám thành viên Trấn Sơn bang, hắn không tin Ngụy Ước có thể không để ý đến sinh tử của một đám huynh đệ đang làm con tin bên mình, ít nhất là không dám tùy ý hành động.

Khi đã nắm được mười con tin Trấn Sơn bang vào trong tay, hắn đã bình tĩnh rồi, về phần người ta nóng nảy thích gào rống mấy tiếng, thì cứ để cho người ta rống đi, cũng chẳng mất gì, dù sao mình cũng đánh không thắng người ta.

Hắn không chút hoang mang nhìn nhìn xung quanh, chợt chỉ về phía mấy cái thông đạo, "Ngụy bang chủ, phái người đi xem xét bên trong các thông đạo đó đi. Để xem nó có trốn ở trong thông đạo hay không."

Ngụy Ước thuận thế nhìn qua, cảm thấy có lẽ có khả năng đó, y lập tức phất tay cất tiếng kêu gọi, "Chia ra mấy đội đi xem đi."

Thủ hạ tâm phúc Vinh Dật của y lập tức hạ lệnh phái người, "Nhóm các ngươi đi. Chia ra chín đội đi nhìn xem."

Có người hỏi to: "Thông đạo này vừa mới tiến vào, không cần xem lại đúng không?"

Lập tức lại có người cất tiếng bảo vệ quyết định của Vinh Dật, "Vạn nhất Thiềm vương thừa dịp chúng ta đã tiến vào, lại từ lối đi khác để vòng vào thì sao chứ?"

Làm trò cười ngay tại trước mặt một đám người ngoài, Vinh Dật trầm giọng nhấn mạnh lên, "Không bỏ qua bất kỳ con đường nào, chia ra chín đội."

Hiện trường tức thì không còn ồn ào, gần trăm người, chia ra làm chín đội, tiến vào trong chín cái lối vào, mọi người nhìn theo.

Kết quả chín đội người chỉ tương ứng với tám lối đi, tám đội đã tiến vào trong, còn có một đội rơi vào hỗn loạn.

Rất nhanh sau đó, người lĩnh đội quay lại hô to: "Bang chủ, không phải chín lối vào, chỉ có tám cái."

Những người nhìn theo đã phát hiện thấy khác thường, dồn dập chạy đến đây, đều ở gần đưa mắt nhìn xung quanh.

Lúc trước khi tiến đến thì chỉ nhìn thấy đại khái số lượng không khác nhau, hơn nữa, ánh sáng Huỳnh thạch không có khả năng chiếu sáng được xa như vậy, trong hoàn cảnh tối tăm mọi người nhìn không rõ lắm, trong vô thức đều cho rằng số lượng tương ứng với chín lối vào ở bên ngoài.

Bây giờ tập trung đếm lại, mới phát hiện thấy quả thực chỉ có tám lối vào.

Ngụy Ước có phần không dám xác định, hỏi người bên cạnh, "Lúc trước ở bên ngoài, chúng ta đếm thấy có chín lối vào sao?"

"Chắc là vậy."

"Đúng vậy, là chín cái, ta đã đếm rồi."

"Ta cũng đếm rồi, quả thực có chín cái lối vào."

Có nhiều người như vậy xác nhận, mọi người lập tức nhận ra được một việc, bên ngoài có chín lối đi, chỉ có tám cái thông tới nơi này, vậy còn một cái dẫn đến đâu chứ?

Ngụy Ước lập tức quay đầu nhìn tới Dữu Khánh, trầm giọng hỏi: "Không phải ngươi nói chín con đường đều có thể thông tới sao? Lối đi còn lại kia thông tới nơi nào?"

Dữu Khánh cũng sửng sốt, "Ta thật sự không biết, ta cũng là lần đầu tiên đến đây."

Tại đây, Đoạn Vân Du và Mục Ngạo Thiết đều biết rõ hắn không có nói dối, cả hai người đều đã đọc qua sách cổ, ghi chép trong đó quả thực nói rằng chín cái thông đạo đều nối thẳng đến sào huyệt của Thiềm vương.

Ngụy Ước không quan tâm Dữu Khánh có nói dối hay không, trước tiên nói người thi pháp điều tra vách đá tại bên cạnh thông đạo, để xem có lỗ hổng nào bị phong ấn hay không.

Kết quả là không có, ít nhất là bọn họ không tìm thấy.

Một đám người tức thì không thể đứng yên được nữa, bất kể là Trấn Sơn bang hay là Hạt Tử bang, lập tức vội vã chạy về đầu bên kia.

Hạt Tử bang không muốn chay theo cũng không được, Ngụy Ước không để cho bọn hắn thoát khỏi khống chế, không thể để cho bọn hắn khuất khỏi tầm mắt.

Sau khi ra ngoài, vừa chạm mặt với tám nhóm người đi dò đường vừa rồi, Ngụy Ước lập tức liền hỏi: "Thiềm vương có trốn trong cái thông đạo nào hay không?"

Thực ra y cũng biết mình hỏi điều này chỉ là lời vô nghĩa, không có một chút động tĩnh đánh nhau nào, Thiềm vương có thể ngoan ngoãn như vậy sao? Nhưng y vẫn hỏi.

"Không có."

"Không phát hiện được gì."

"Cũng giống như lối đi đã đi qua lúc trước, trống không."

Ngụy Ước quay đầu lại đếm kỹ mấy lần, phát hiện thấy không sai, quả thực là có chín lối vào, y liền hỏi lại: "Các ngươi đi ra từ lối

nào?”

"Ta ra từ lối bên trái này."

"Chúng ta là lối kia."

Tám nhóm người, sau khi mỗi nhóm chỉ ra lối đi mà mình đã đi ra, ánh mắt mọi người dồn dập tập trung vào lối vào thứ ba bên trái, vừa rồi, không có ai ra vào thông đạo này, hầu như tất cả mọi người đều có chung một suy nghĩ, chẳng lẽ thông đạo này mới thực sự thông tới sào huyệt của Thiềm vương sao?

"Đi." Ngụy Ước phất tay ra hiệu cho một nhóm người đi trước mở đường, sau đó mới dẫn những người khác đi theo vào.

Không bao lâu sau, mọi người rất nhanh liền đi đến cuối cùng. Dưới ánh sáng Huỳnh thạch trong tay, mọi người quan sát khắp nơi. Sau đó, vẻ mặt của mỗi người hoặc là sửng sốt, hoặc là ngạc nhiên, hoặc hoài nghi, hoặc mờ mịt không hiểu, khung cảnh trước mắt nhìn rất quen mắt, không phải là sào huyệt của Thiềm vương mà bọn họ đã đến vừa rồi sao?

Hầu như không cần phải xác minh, mọi người quay đầu lại nhìn liền biết, sào huyệt này với tám cửa vào hiện rõ trước mắt.

"Đây là chuyện gì?" Vốn vẫn luôn giữ vẻ mặt tươi cười, lúc này Ngụy Ước đột nhiên bực dọc, quay đầu lại nổi giận mắng đám người xung quanh: "Mắt bị mù hết rồi hả? Ngay cả việc đi ra từ lối nào cũng không nhớ được sao?"

Đầu lĩnh tám đội lúc trước cũng bị tình hình này làm cho do dự, cảm thấy mình không có nhớ lầm, nhưng lại không dám khẳng định.

Ngay cả Dữu Khánh cũng có chút nhìn bọn họ không vừa mắt, ngay cả việc này mà cũng có thể sai lầm.

"Còn ngây ra đó lãng phí thời gian làm gì, sợ bốn nhà khác không kịp đến tranh đoạt cùng chúng ta sao?" Ngụy Ước hùng hùng hổ hổ

mắng một câu, sau đó lại rống lên, "Quay trở lại một lần nữa đi, nhớ kỹ vị trí lối ra cho ta."

Tám nhóm người lại tách ra, thành thành thật thật chui vào từng cái lối đi.

Những người khác cũng không rảnh rỗi, lại cùng theo Ngụy Ước chọn một lối đi vào.

Khi đám người đi ra khỏi thông đạo, nhìn thấy tám nhóm người kia đều đứng ngay tại cửa thông đạo, không có hoàn toàn đi ra ngoài, đều dùng bản thân mình làm đánh dấu đường. Dữu Khánh nhìn thấy vậy thì khẽ gật đầu, lần này chắc hẳn sẽ không xuất hiện sai lầm nữa.

Kết quả lần này là lối vào thông đạo thứ hai bên trái không có người, hiển nhiên là lúc trước đã nhớ lầm, Ngụy Ước nhịn không được lại cất tiếng mắng, "Các ngươi tự mở to mắt mà nhìn cho kỹ."

Tám đội dò đường lặng ngắt như tờ, người không ít cúi đầu xuống, hổ thẹn không dám nói lời nào.

May mà lúc này Ngụy Ước không có thời gian rảnh rỗi để tính toán với bọn họ, y lại phất tay nói một tiếng "Đi". Một đám người lại giống như lúc trước, xông vào điều tra.

Tuy nhiên, sau khi vượt qua thông đạo, đi đến cuối cùng, từng đám người tay cầm Huỳnh thạch soi sáng lại toàn bộ trợn tròn mắt, khung cảnh trước mặt giống y hệt như những gì bọn họ nhìn thấy trong hai chuyến trước đây, vẫn là sào huyệt của Thiềm vương mà bọn họ nhìn thấy lúc trước.

Từng người lục tục quay đầu lại, nhìn thấy vẫn là tám lối vào kia.

Vì vậy mọi người đều cứng tại nguyên chỗ, giống như tượng đá, hiện trường chỉ còn có âm thanh gào khóc thảm thiết liên tục không ngừng kia là đặc biệt sinh động.

Tất cả đều kinh ngạc, đều sửng sốt, đây là chuyện gì xảy ra? Lần này không có khả năng còn nhớ sai lối vào.

Tìm không được đáp án, Ngụy Ước chỉ có thể tìm Dữu Khánh, y cắn răng hỏi: "Chu lão đệ, đây là ý gì?"

Dữu Khánh nào biết được là có ý gì, hắn chỉ biết theo những xảy ra, ghi chép trong sách cổ quả thực không sai, chín cái thông đạo đều có thể thông tới sào huyệt của Thiềm vương, nhưng trong đó không có ghi chép tình hình quỷ dị này.

Hắn suy nghĩ một hồi, cũng không tìm ra manh mối gì, lớn tiếng nói một câu, "Ngụy bang chủ, nói mọi người đi lại một lần nữa, lần này chia người ra làm chín nhóm, cùng lúc đi vào chín cái lối vào xem sao."

Chương 860: Hội tụ (1)

Đây cũng là một giải pháp, mấu chốt là Dữu Khánh một mực khẳng định rằng mình cũng không biết có chuyện gì xảy ra, Ngụy Ước lúc này có cãi cọ với hắn cũng không làm được gì, hơn nữa, chín cái thông đạo này quả thực có kỳ quái, y cũng muốn đích thân kiểm tra thực hư xem đây là chuyện gì xảy ra.

Y lập tức phất tay ra hiệu, dẫn mọi người quay trở ra bên ngoài.

Tuy nhiên đi chưa được mấy bước, y chợt dừng lại, nhấc chân lên đạp xuống mặt đất, rầm! Sau khi mặt đất vỡ vụn ra một mảng lớn, y lại tiếp tục cất bước đi tới.

Một đám người đi về lại đầu bên ngoài thông đạo, Ngụy Ước lại bố trí ra chín nhóm người, nói Vinh Dật đích thân dẫn một nhóm, ngay trước mặt mọi người, y dặn dò: "Trong chín lối vào này, chắc chắn phải có một đường đi thông tới nơi khác. Chín nhóm người các

ngươi cùng lúc xuất phát, nhóm người nào phát hiện thấy đi đến một nơi khác thì lập tức cất tiếng báo hiệu. Nghe đã hiểu chưa?"

"Đã hiểu." Các đầu lĩnh của chín đội đồng thời chắp tay nhận lệnh.

Ngụy Ước vung tay lên, chín đội lập tức tiến vào chín lối vào, y thì ở lại chờ đợi tại chỗ, chuẩn bị sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào.

Cũng không phải chờ quá lâu, từ bên trong thông đạo có một người nhanh chóng vọt ra, chính là Vinh Dật, vẻ mặt gã khác thường đi đến trước mặt Ngụy Ước, cấp báo: "Bang chủ, cái thông đạo này có vấn đề."

"Việc này còn cần ngươi nói cho ta biết sao?" Ngụy Ước phun ra một câu, không vui hỏi: "Lại có chuyện gì?"

Y thật sự đã có phần không kiên nhẫn được nữa, thật vất vả mới chiếm tiên cơ, kết quả lại bị kẹt tại nơi này không có tiến triển, kéo dài đến lúc người của mấy bang phái đó đến đây thì làm sao bây giờ?

Vinh Dật quay đầu lại nhìn nhìn chín lối vào kia lần nữa, rồi mặt đầy kinh nghi nói: "Bang chủ, tất cả chín đội gần như đến đó cùng một lúc."

Ngụy Ước trừng mắt: "Nói nhảm gì vậy chứ? Chín đội tiến vào từ chín lối vào khác nhau, bên kia chỉ có tám lối ra, tại sao lại đi ra chín đội?"

Vinh Dật nôn nóng nói: "Bang chủ, ta cũng cảm thấy giống như mình đang nói nhảm vậy, nhưng quả thực chín đội đều đã đi ra rồi, ta đã đếm lui đếm tới mấy lần, không thiếu người nào."

Còn có loại chuyện này? Mọi người quay mặt nhìn nhau.

Lương Bàn chợt hỏi một câu, "Phải chăng trong đó có lối rẽ thông đến những thông đạo khác hay không?"

Vinh Dật: "Không có, ta cũng rất ngạc nhiên, ta đã hỏi những đội khác, mọi người đều đi thẳng tắp một mạch từ đầu tới cuối. Hơn nữa, nếu có lối rẽ thì không thể không nhìn thấy, cũng không thể giấu giếm được."

Tình hình quỷ dị như thế, khiến đám người không khỏi vang lên những tiếng bàn tán xì xào nho nhỏ, không ít người đều nhìn về phía Ngụy Ước.

Ngụy Ước nhìn tới Dữu Khánh, thấy hắn đang cau mày suy nghĩ, y lớn tiếng nói: "Lại chia ra chín đội, tiếp tục đi một lần nữa. Trên đường đi nhớ mở to mắt ra nhìn kỹ xem có lối rẽ hay không."

Dưới sự chỉ huy của Vinh Dật, trong số những người ở tại đây lại phân chia ra tám đội, Ngụy Ước và đám người Dữu Khánh tạo thành đội thứ chín, mỗi một đội lại chọn một lối vào, tiến tới.

Ngụy Ước đột nhiên tăng nhanh tốc độ đi tại phía trước, một mình lắc người vọt đến đích cuối, rất rõ ràng là muốn đi nhìn xem chín đội làm sao đi ra từ tám lối ra.

Dữu Khánh cũng muốn đi xem, nhưng không dám đơn độc thoát khỏi đội ngũ, sợ bị rơi vào trong tay Ngụy Ước, hắn chỉ có thể phất tay thúc giục toàn đội tăng tốc chạy đi.

Khoảng cách cũng chỉ có một dặm đường, bọn hắn không mất bao lâu thời gian, rất nhanh liền đến nơi, chạm trán với chín đội đã đến lúc trước.

Chỉ chốc lát sau, tám đội khác thật sự đi ra từ tám lối ra, trong thông đạo mà nhóm người Dữu Khánh vừa đi ra rõ ràng lại đi ra thêm một đội nữa.

Ngụy Ước chặn đội đó lại, hỏi: "Các ngươi chạy về đổi lối đi khác hả?"

Người lĩnh đội đó kinh ngạc đáp: "Không có a, một mạch tiến tới phía trước, không dừng lại."

Dứt lời, gã dường như cũng nhận thức được điều gì đó, ánh mắt nhìn về phía những người đã đi ra, kiểm kê nhân số.

Ngụy Ước cũng cảm thấy gã không cần phải lừa dối mình, hơn nữa, y gần như đã xác định chín lối đi này có vấn đề. Y chợt xoay người lại, cúi đầu tìm kiếm trên mặt đất, rất nhanh liền tìm được vị trí mặt đất bị một cước đạp vỡ kia, đặt chân vào, trùng khớp.

Trầm mặc một chút, sau đó y quay đầu lại dặn dò Vinh Dật, nói dẫn người chạy thêm mấy lần, lần này không cần nhiều người, hai người làm một tổ là được, thuận lợi đi về nhanh chóng.

Vinh Dật nghe theo, dẫn một nhóm người rời đi rất nhanh, sau đó chọn mười tám người chia ra làm chín tổ, nhanh chóng trở về.

Tất cả mười tám người đều vượt qua hết, Ngụy Ước lại phất tay bảo bọn họ quay lại, làm lại lần nữa.

Sau mấy lần lặp đi lặp lại, người đứng ở phía trong quan sát tám lối ra đều nhìn ra được chút manh mối, một đội nhiều hơn không đi ra tại một lối cố định nào, khi thì đi ra từ nơi này, khi thì toát ra ở nơi kia.

Cuối cùng, Ngụy Ước nói dừng kiểm tra, y không còn cách nào nữa, chỉ có thể hung dữ nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh muốn hắn giải thích, "Chuyện gì xảy ra?"

Dữu Khánh vuốt vuốt chút ria mép, suy nghĩ một hồi, nói: "Khoảng cách giữa hai bên cũng chỉ khoảng một dặm, đứng ở đầu này đung đưa Huỳnh thạch, bên này cũng có thể nhìn thấy."

Vừa nghe lời này liền hiểu ý hắn, dùng chân đo không ra, vậy thì dùng ánh mắt để quan sát, nhìn xem có thể phát hiện ra mánh khóe gì hay không.

Nhìn thấy mới tin, đó vẫn có thể xem là một giải pháp, Ngụy Ước lập tức sắp xếp, bố trí phía bên chín lối vào mỗi nơi một người, sau đó tự mình đứng tại bên này đung đưa Huỳnh thạch, phát ra tín hiệu ánh sáng, chuẩn bị kiểm tra từng cái cửa động, để xem cửa động nào có kỳ hoặc.

Dựa theo ước định, người ở phía bên đối diện khi nhìn thấy ánh sáng trong tay y biến mất thì cũng phải tắt ánh sáng theo.

Nhưng Vinh Dật đứng phụ trách phía bên chín cửa động lại nhìn thấy một màn rất kinh ngạc, người tại chín cửa động vậy mà gần như cùng lúc giấu đi ánh sáng trong tay.

"Các ngươi làm gì vậy?" Vinh Dật kêu một tiếng bực tức, đùa trò gì vậy, bang chủ đích thân ở bên kia kiểm tra a.

Không hỏi không biết, vừa hỏi mới biết được người tại trước chín cửa động đều nhìn thấy tín hiệu ánh sáng ở cuối đường.

Thấy rối loạn cả lên, Ngụy Ước phía bên kia cũng nổi giận, Vinh Dật nhanh chóng chạy đến giải thích tình trạng quái dị bên này.

Vì vậy, việc thử nghiệm được làm lại, kết quả thử tới thử lui càng thử càng quỷ dị.

Cuối cùng, cho dù chỉ có một người ở phía bên tám cửa động, đứng trước bất kỳ cửa động nào cầm ánh sáng giơ lên, chín người đứng tại chín cửa động bên kia đều có thể nhìn thấy.

Thử ngược lại cũng giống vậy, bố trí ánh sáng tại phía bên chín cửa động chín, tại trước cửa động nào phía bên tám cửa động cũng đều có thể thấy được.

Đây là có chuyện gì? Mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhận thấy dường như phía dưới Vạn Hác trì này có bí ẩn gì đó.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Ngụy Ước đã rống lên những lời này không biết bao nhiêu lần rồi, nói chung tìm không được đáp án tựu thì hỏi Dữu Khánh.

Về vấn đề này, Dữu Khánh không biết phải trả lời như thế nào, chỉ có thể thở vắn than dài. Hắn cũng rất bối rối, tại sao tình hình quỷ dị này lại không có ghi chép trong bản sách cổ đó?

Theo lý thuyết, trong bản sách cổ đó đều nỗ lực ghi chép lại một số nơi tương đối đặc biệt, nơi này có chín lối vào cùng tám lối ra đều có thể trăm sông đổ về một biển, chẳng lẽ còn không đáng để ghi chép sao?

Chỉ có hai khả năng không có ghi chép, hoặc là có lí do nào đó phải cố ý tránh né không ghi chép lại, hoặc là hoàn toàn không phát hiện ra.

Không phải là không có khả năng xảy ra tình huống thứ hai, khả năng đó còn rất lớn. Lần đầu tiên tiến vào thì hắn cũng không phát hiện ra, không chỉ có hắn, ngay từ đầu, không có ai phát hiện ra được, đến khi chia đội đi kiểm tra thì mới nhận thấy khác thường. Bọn họ nhiều người như vậy cũng thiếu một chút đã bỏ qua, mà hồi đó tiến vào nơi này chỉ có người ghi bút ký và một người gọi là “Trác”.

Ngoài ra, trong sách cổ cũng không có ghi chép về những âm thanh gào khóc thảm thiết rợn người này.

Hắn hoài nghi hoặc là người viết đúng lúc ở tại trong thời điểm không có âm thanh, hoặc chính là hồi đó còn chưa có động tĩnh này.

Hắn cảm thấy khả năng thứ hai lớn hơn, bởi vì khoảng cách dừng của những âm thanh quỷ dị này không đủ dài như vậy, ít nhất, theo chênh lệch thời gian hiện nay thì là như thế.

Người hồi đó là chậm rãi mò mẫm rồi tìm đến Thiềm vương, còn hắn thì dựa vào phương pháp lựa chọn đường đi của người xưa để đi tắt, theo quy luật âm thanh vang lên hiện tại, người hồi đó không có khả năng không nghe được.

Cho nên hắn nghi ngờ hồi đó hoàn toàn không có âm thanh này.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm nhận và suy đoán cá nhân của hắn.

Vì vậy, khi đối diện với lời chất vấn của Ngụy Ước, hắn chỉ có thể đưa ra câu trả lời như lúc trước, "Ngụy bang chủ, ta thật sự không biết."

Chương 861: Hội tụ (2)

Không còn cách nào giải quyết, Ngụy Ước sao có thể buông tha, y không thể không hỏi rõ căn nguyên, "Đây là biện pháp mà lão bản nương nói cho các ngươi hay sao? Cô ta không thể nói cho các ngươi biết một giải pháp tìm không được kết quả?"

Dữu Khánh buông tay, "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, ta cũng rất muốn hỏi nàng ta xem đến cùng là chuyện gì xảy ra."

Ngụy Ước vẻ mặt hung dữ, "Ngươi cứ định như vậy lừa qua hay sao?"

Dữu Khánh: "Ngụy bang chủ cảm thấy ta đang lừa gạt ngươi ư?"

"Ai lừa gạt ai, nói ra ta nghe một chút, ta làm trọng tài cho."

Một giọng nói quen thuộc với một số người đột nhiên vang lên từ phía sau.

Mọi người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một bóng người bước ra từ trong bóng tối, sau khi đi đến gần khu vực ánh sáng bên này, mới

hiện ra hình dáng một nam tử cường tráng, vẻ ngoài bình thường, không phải ai khác, chính là bang chủ Thiên Hồng bang, Thân Vô Không.

Thấy là y hiện thân, sắc mặt Ngụy Ước sa sầm xuống, "Thân bang chủ, ngươi đã làm gì người của bang ta rồi?"

Bên này giày vò ở nơi đây, không có khả năng không để ý đến sau lưng, đã phái hai người đi canh gác phía đi đến. Bây giờ Thân Vô Không xông tới đây mà bọn họ không nghe được bất kỳ cảnh báo nào, e rằng hai người canh gác đả có kết cục không tốt.

Thân Vô Không bình tĩnh nói: "Người nào của ngươi, ta không nhìn thấy. Người của ngươi không phải đều đang bên cạnh ngươi sao? Ngươi không phải là định vô cớ bịa đặt để cố ý gây chuyện với ta đi?"

Dứt lời, y quay lại cách không đánh ra một chưởng kình phong vào trong thông đạo đi đến, gây ra một tràng âm thanh nổ vang.

Rất nhanh sau đó, từ hướng y đến vang lên một tràng tiếng bước chân, một đám người Thiên Hồng bang ào ạt vọt tới, tập trung tại phía sau Thân Vô Không.

Ngụy Ước triệt để không cười nổi nữa, bang phái của y là tách ra từ Sơn Hải bang, cho dù là thực lực của bang phái hay là thực lực cá nhân của bang chủ, có liều mạng cũng không chiếm được thượng phong.

Thân Vô Không quan sát khung cảnh trước mắt, hoàn cảnh không gian rõ ràng khác với những thông đạo trong lòng đất lúc trước, cuối cùng, ánh mắt y khóa chặt Dữu Khánh, nhìn thấy được người mình muốn tìm, y nở nụ cười, "Chu huynh đệ, lại gặp mặt."

Dữu Khánh chắp tay, "Thân bang chủ."

Thân Vô Không nhìn nhìn tình hình người của Hạt Tử bang gác đao kiếm trên cổ mười tên con tin Trấn Sơn bang, có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới Hạt Tử bang còn bắt được nhiều con tin của Trấn Sơn bang như vậy, rồi lại nhìn thấy con tin Hạt Tử bang bị khống chế trong tay Trấn Sơn bang, lập tức nói to: "Chu huynh đệ, có chuyện gì vậy? Là bị người nào ỷ thế hiếp người sao? Đừng sợ, nhanh tới bên ta, mọi chuyện để ta lo cho."

Dữu Khánh có phần muốn trợn tròn hai mắt, nghĩ thầm, ngươi cũng không có lòng tốt gì, đến bên ngươi e rằng sẽ càng tệ hơn.

"Ai ỷ thế hiếp người vậy chứ?"

Bỗng nhiên, lại có một giọng nói quen thuộc vang lên xen giữa những âm thanh gào khóc thảm thiết.

Mọi người quay đầu nhìn lại, là một nam tử với thân hình hơi mập mạp, màu da ngăm đen, đó là bang chủ Kim Thiền bang, Trầm Kim Thiền cũng đã tới.

Theo sau đó còn có hàng loạt tiếng bước chân, người của Kim Thiền bang cũng nhanh chóng vọt ra. Bọn họ chính là phát hiện thấy hướng đi của Thiên Hồng bang, nên bám đuôi cùng theo tới.

Không chỉ có bọn họ đi theo ở phía sau, người của Kim Thiền bang còn chưa đứng vững chân, lại có giọng nói của một phụ nữ có vẻ già dặn tang thương truyền đến, "Đã để chư vị đợi lâu."

Một bóng người lướt qua trong không trung, rơi xuống tại giữa đám người, chính là bang chủ Tinh Nguyệt bang, Cô Dương.

Nhân mã của Tinh Nguyệt bang cũng nhanh chóng xuất hiện theo sau, lao vào giữa đám người, cắt xén, vạch ra địa bàn cho mình, may mà không gian hang động này đủ lớn, nếu không, làm sao chứa đựng được nhiều người như vậy.

Cảnh tượng liên tục lần lượt vào sân này khiến cho đám người Dữu Khánh có phần choáng váng, nhìn không kịp, khí thế hùng hùng hổ hổ giành nhau chia cắt địa bàn này khiến người nhỏ yếu không khỏi hoảng sợ.

Toàn bộ Hạt Tử bang đều rất khẩn trương, Mục Ngạo Thiết nhịn không được nhỏ giọng hỏi một câu, "Làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh còn đang vặn óc suy nghĩ biện pháp chưa kịp trả lời, Cô Dương đã nhìn chằm chằm hắn, cười hắc hắc quái dị nói: "Chu lão đệ, ngươi không phải đã dõng dạc xác nhận với lão thân rằng sẽ không xuống đây tham gia cạnh tranh sao? Lừa dối như vậy rất không thích hợp nha?"

Lão thái bà này rất thù dai a, Dữu Khánh trong lòng lẩm bẩm, trong đầu lại bởi vì lời nói của đối phương mà lóe lên ý nghĩ, con mắt lấp lóe sáng, miệng cất cao giọng nói: "Sao dám lừa dối Cô bang chủ, quả thực là không muốn xuống đây tham gia tranh đoạt, nhưng thực sự là bị ép buộc không còn cách nào khác nha."

Cô Dương xùy một tiếng, "Ngươi lợi dụng sương mù dày đặc chạy đi, lại còn ở đây múa may miệng lưỡi sao? Ngươi là cho rằng lão thân là kẻ ngốc ư?"

Dữu Khánh kinh hãi nói: "Cô bang chủ, sao lại nói lời đó? Ta thật sự là bị người bức ép đi xuống đây. Bởi áp lực ép bức nên không thể không đi a!"

Nghe hắn nói những lời này, đám người Hạt Tử bang cũng không biết phải kết thúc việc này như thế nào, ngay cả Mục Ngạo Thiết cũng chột dạ. Rồi chợt thấy Chu đại bang chủ đột nhiên quay người nhấc ngón tay, chỉ thẳng về phía Lương Bàn, "Là hắn. Ta đã nộp phí đăng ký rồi, không còn cách nào khác, đành phải tới đây mở rộng tầm mắt, chỉ muốn ở bên ngoài nhìn xem, không có dự định xuống Vạn Hác trì, nhưng Lương công tử lại âm thầm bức ép tại hạ phải đi. Không tin các ngươi hỏi hắn mà xem."

Lương Bàn sửng sốt, rồi ngay sau đó gã đọc ra được ẩn ý từ trong ánh mắt nhìn tới của Dữu Khánh.

Thậm chí không cần hắn phải nháy mắt ra hiệu, gã cũng hiểu được tên này đổi trắng thay đen là có ý gì, hơn nữa ánh mắt của hắn đã thể hiện rất rõ ràng, nếu ngươi không phối hợp, ta sẽ vạch trần chi tiết về ngươi!

Khóe miệng Ngụy Ước giật giật, rất nhanh liền hiểu được ý đe dọa của Dữu Khánh, lúc trước bị các ngươi khống chế, các ngươi không sợ bị vạch trần chi tiết tình huống của Lương Bàn, bây giờ thì sao?

Sau khi hiểu ý, y ngược lại còn khẩn trương hơn cả Lương Bàn. Y là định lợi dụng thân phận của Lương Bàn để đè ép mấy nhà khác, nếu bị vạch trần ra, y sẽ gặp rắc rối lớn.

Y đã có chút hối hận, nếu biết trước vậy, mình chậm rãi tìm kiếm bảo châu cũng được, đáng lẽ lúc trước nghe thấy hắn lấy chuyện Lương Bàn để uy hiếp, mình nên trực tiếp diệt khẩu.

Y không nói lời nào, Lương Bàn mím mím môi, liếc mắt nhìn thấy phản ứng của y như vậy thì sắc mặt âm trầm không có hé răng, vẻ kiêu ngạo tiêu sái lúc nãy đã không còn nữa.

Đám bang chúng Hạt Tử bang ánh mắt lấp lóe đảo quanh, dường như cũng đã hiểu được gì đó, lập tức tinh thần hăng hái.

Mục Ngạo Thiết cũng ưỡn thẳng lồng ngực, vào giờ phút này trong lòng y nhịn không được lẩm bẩm một câu, lão Thập Ngũ, tên khốn này…

Mọi người thấy Lương Bàn không nói lời nào, tỏ vẻ thừa nhận, Cô Dương cũng sửng sốt, chẳng lẽ mình thực sự đã hiểu lầm ư?

Trầm Kim Thiền đột nhiên lên tiếng chất vấn: “Chu lão đệ, lúc trước các ngươi không khách khí gì với Lương công tử nha, hắn có thể uy hiếp được các ngươi sao?”

"Lương gia thế lớn, một ít chuyện xảy ra bên ngoài Thiên Tích sơn, Chu mỗ không tiện nói rõ, nhưng không thể không khuất phục." Dữu Khánh lắc đầu thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ. Sau đó hắn giơ hai tay lên cao, thề thốt: "Chư vị, ta biết các vị còn có rất nhiều nghi ngờ, có thể các vị không tin, nhưng ta có thể chính thức tuyên bố với chư vị, Hạt Tử bang ta chính thức rời khỏi trận tranh đoạt này. Nếu chư vị không tin, có thể đi cùng với chúng ta ra ngoài, ngay trước mặt các ngươi, ta sẽ xin Cống Sơn đường rút lui khỏi tỷ thí."

Không thể tìm hiểu rõ được sự quỷ dị của chín thông đạo nơi đây, hắn không có cách nào tìm được Thiềm vương, hơn nữa, bọn hắn còn bị mắc kẹt giữa mấy thế lực cường đại như vậy, còn tranh đoạt cái rắm. Nơi đây đã không còn sự cám dỗ nào nữa, hắn đương nhiên phải lấy việc giữ mạng sống làm trọng, hắn không muốn tiếp tục chơi đùa, muốn bỏ chạy giữ người.

Chương 862: Không hẹn mà gặp

Hạt Tử bang rút khỏi tranh đoạt? Ba vị bang chủ mới chạy tới kinh ngạc, bọn họ hao tổn tâm cơ chạy đến đây, chẳng phải là vì muốn tìm Hạt Tử bang sao? Thật vất vả mới tìm được, người ta liền nói rút lui không chơi nữa?

Trầm Kim Thiền hỏi tiếp: "Lương công tử ép ngươi xuống dưới làm gì?"

Dữu Khánh: "Hắn cho rằng ta biết được Nhuận Dương bảo châu giấu tại nơi nào, nên nhất định muốn ta tìm cho ra, nhưng ta thực sự không biết a!"

Ba vị bang chủ vừa đến lại đồng loạt quay sang nhìn chằm chằm Lương Bàn, nhưng không thấy Lương Bàn có bất kỳ phản ứng gì, có vẻ thừa nhận lời hắn nói, bọn họ không khỏi âm thầm kinh nghi, vị này có ý đồ với Nhuận Dương bảo châu để làm gì?

Hiện tại, với việc Lương Bàn đang đứng ở bên cạnh Ngụy Ước, bọn họ rất khó để không nảy sinh liên tưởng nào đó về hai người.

Ngụy Ước âm thầm nghiến răng, y hận mình không sớm diệt khẩu đám người Dữu Khánh đi, vậy mà còn bị ma quỷ ám ảnh chủ động giao mười tên huynh đệ của mình vào trong tay người ta để làm con tin, khiến cho bây giờ có muốn diệt khẩu cũng không thể dễ dàng hạ thủ. Y thật sự không biết lúc trước mình nghĩ như thế nào.

Dữu Khánh lại chắp tay với ba vị bang chủ mới tới, nói: "Làm phiền ba vị bang chủ nói các huynh đệ dưới trướng nhường đường cho chúng ta. Chúng ta không chen tay vào việc này nữa, chúng ta lập tức bỏ cuộc, rời đi."

Ba vị bang chủ nhìn nhau, Trầm Kim Thiền nói: "Tới cũng đã tới rồi, vội vã rời đi làm gì. Hơn nữa, nơi này cũng không phải là nơi ai muốn tới thì tới, muốn đi thì đi."

Dữu Khánh than thở: "Không vội rời đi không được a. Chúng ta vốn không có dự định đi xuống, chỉ muốn ở một bên quan sát để mở mang tầm mắt. Nhưng khi ở khách sạn, chúng ta đã hứa với lão bản nương, xem náo nhiệt xong sẽ trở về, về muộn e rằng sẽ bị quở trách."

Trong lời nói đã ám chỉ tới mối quan hệ giữa người nào đó với lão bản nương.

Cô Dương cười nói: "Cứ như vậy bỏ phí một nghìn vạn phí đăng ký sao?"

Thể hiện rõ bà ta vẫn còn đang hoài nghi.

Dữu Khánh nhún vai, giang hai tay ra, "Cũng không thiệt. Lão bản nương đã đồng ý bù đắp cho chúng ta, điều kiện là chúng ta đều gia nhập vào khách sạn. Kỳ thực, toàn bộ Hạt Tử bang ta đã là người của khách sạn. Trở về khách sạn, Hạt Tử bang sẽ giải tán, đều sẽ

trở thành nhân viên của khách sạn. Về sau, khi ra vào khách sạn, mọi người đại khái có thể thường nhìn thấy chúng ta."

Lúc trước, tại trước mặt Ngụy Ước, hắn nói Mục Ngạo Thiết có mối quan hệ với lão bản nương, sức mạnh của tấm mộc này chỉ có thể bảo đảm cho một mình Mục Ngạo Thiết, ngã một lần khôn hơn một chút, lần này hắn dứt khoát kéo toàn bộ Hạt Tử bang vào dưới cờ lão bản nương.

Nói hưu nói vượn cái gì vậy? Bên phía Ngụy Ước và Hạt Tử bang từng giày vò nhau, mỗi lần đổi một lí do, vừa nghe liền biết là đang nói hưu nói vượn.

Phát hiện thấy tên này thật đúng là dám nói, vậy mà lại dám lấy chiêu bài của khách sạn để giả danh lừa bịp, quả thực là muốn chết!

Nhưng khi liếc mắt nhìn thấy Mục Ngạo Thiết đứng tại đó, y liền hiểu được vì sao người ta dám nói xằng nói bậy.

Ba vị bang chủ mới tới thì kinh nghi bất định, cũng không thể loại trừ không có khả năng này, dù sao, với mối quan hệ giữa tên to con kia và lão bản nương, thu nạp một số ít người như vậy của Hạt Tử bang không phải là chuyện gì đại sự, với thu nhập và tài lực của khách sạn rõ ràng tại đó.

Mục Ngạo Thiết ngửa mặt nhìn trời, y cũng không biết sau khi biết được tình hình, Liên Ngư sẽ nhìn mình như thế nào.

Tại trong mắt ba vị bang chủ mới tới, Hạt Tử bang và Trấn Sơn bang chính là đang bắt giữ con tin và giằng co với nhau.

Thân Vô Không không có hảo ý, hét to với Ngụy Ước: "Ngụy Ước, có nghe được không, người của Hạt Tử bang bây giờ đều là người của lão bản nương. Sao ngươi còn dám bắt người của Hạt Tử bang, không thả ra đi?"

Y đang thăm dò.

Chỉ là, Ngụy Ước làm sao trả lời được vấn đề này?

May mà Dữu Khánh không cần phải ngậm miệng, hắn chủ động trả lời thay Ngụy Ước, "E rằng Ngụy bang chủ cũng thân bất do kỷ a, Lương công tử tay dài hơn, không cho lão bản nương mặt mũi, chúng ta không còn cách nào. Nhưng Thân bang chủ cũng không cần phải lo lắng cho những huynh đệ của chúng ta bị bắt làm con tin…"

Hắn quay đầu lại gào to với Ngụy Ước, "Ngụy bang chủ, ta sẽ đưa mười huynh đệ Trấn Sơn bang của ngươi đi trước. Chỉ cần huynh đệ Hạt Tử bang ta có thể đi ra ngoài bình yên, ta tự nhiên sẽ trả lại nguyên vẹn toàn bộ mười huynh đệ của ngươi, nếu không… Ngươi làm sao ta làm vậy!"

Có ý gì? Bản thân là con tin, đám người Đồng Tại Thiên tức thì kinh nghi bất định, bang chủ đây là muốn ném chúng ta lại, trực tiếp bỏ đi hay sao?

May mà bên phía bọn họ còn có Đoạn Vân Du kèm theo, nếu không nhất định sẽ sợ hãi, không thể im hơi lặng tiếng như hiện tại.

Thân Vô Không lại gào to với Lương Bàn, "Lương công tử, vậy ngươi có đồng ý để cho đám người Chu lão đệ đi không?"

Keng! Dữu Khánh rút lui vào trong đám người, kiếm trong tay chạm lên tim một con tin Trấn Sơn bang, sợ tên ngốc Lương Bàn này nói ra lời gì không ổn tại trước mặt mấy tên cáo già này, hắn dùng hành động để nhắc nhở Lương Bàn nên nói như thế nào.

Lương Bàn mặt sa sầm, hít sâu một hơi, "Ngụy bang chủ, có để cho bọn hắn đi hay không, tùy ngươi."

Trên thực tế, Ngụy Ước và Lương Bàn đại khái cũng đoán được vì sao Dữu Khánh muốn rời đi, đã vật lộn với chín thông đạo này lâu như vậy rồi, chắc hẳn không còn hi vọng gì tìm được Thiềm vương,

dưới sự vây quanh chặt chẽ của mấy thế lực lớn, bọn hắn không thể làm được gì nữa, thoát thân rời đi mới là thượng sách.

Hai người chỉ có thể thầm mắng tên bang chủ Hạt Tử bang này quá mức gian xảo, và mở to mắt nghe hắn nói một đống lời xằng bậy, thật sự là mồm mép, họ nghi ngờ lúc trước mình cũng bị lừa.

Ngay trước mắt bao người, Ngụy Ước đột nhiên nói: "Các ngươi có thể đi, nhưng phải thả người của ta ra trước. Chúng ta trao đổi con tin."

Dữu Khánh đoán rằng y không dám sát nhân diệt khẩu, mấu chốt là Hạt Tử bang bọn hắn có hai mươi mấy người, y không thể trong nháy mắt diệt khẩu toàn bộ, chỉ cần y động thủ, nội tình về Lương Bàn sẽ bị vạch trần, như vậy, Trấn Sơn bang sẽ không được bảo đảm.

Về phương diện an toàn, thực ra hắn không muốn trao đổi con tin ngay lúc này, đợi đi ra ngoài rồi trao đổi cũng không trễ, dù sao, hắn cũng không cần phải lo lắng cho sự an toàn của con tin.

Nhưng người ta đã chủ động đề nghị, nếu hắn không trao đổi thì có vẻ không hợp lý, nhưng hắn vẫn làm bộ làm tịch cất lời cảnh cáo, "Ngụy bang chủ, ngươi phải suy nghĩ cho rõ ràng, sau khi trao đổi con tin, nếu như ngươi còn động thủ, vậy thì không còn liên quan gì với Lương công tử nữa rồi, đó chính là ngươi đang động đến người của lão bản nương, là ngươi đang gây khó dễ với lão bản nương."

Đầu To nằm sấp trên đầu vai hắn, quay đầu nhìn miệng hắn mấp máy, không biết có nghe hiểu hắn đang nói gì hay không.

Nét tươi cười của Ngụy Ước như hổ rình mồi, gương mặt căng cứng, trong lòng thầm mắng, cháu trai này muốn rời đi, nhưng sợ không an toàn, còn kéo mặt mũi lão tử làm đá kê chân để tăng can đảm.

Y biết rõ, hắn nói lời này kỳ thực là nói cho ba vị bang chủ khác nghe, vì để trò lừa càng chân thực hơn một chút.

Thực ra, lúc đầu y cũng không muốn trao đổi con tin vào lúc này, cảm thấy cầm một số con tin trong tay càng có thể bịt kín được miệng Dữu Khánh, nhưng làm như vậy sẽ phải mất đi hai nhóm nhân lực có thể sử dụng, một nhóm để kiểm soát con tin, một nhóm phải làm con tin, so sánh với những bang phái khác, nhân lực trong tay y vốn đã ít lại càng thêm ít.

Nhưng rồi cân nhắc đến việc Dữu Khánh nói dối rất nhiều, y cũng sợ bị vạch trần, cho nên mới quyết định trao đổi.

Vì vậy, hai bang phái có tật giật mình liền trao đổi con tin ngay tại trước mắt bao người, một bên nghĩ đến việc nhanh chóng thoát thân, một bên suy nghĩ làm sao ứng đối tình cảnh trước mắt.

Đứng trong đám người, Đoạn Vân Du hơi cau mày, phát hiện thấy Phi Ưng bang mình gặp phải xui xẻo, bị đặt vào nơi này, không biết tiếp theo nên làm gì bây giờ.

Đi tới trước mặt Dữu Khánh, Đồng Tại Thiên bày ra bộ dạng cảm động đến rơi nước mắt, chắp tay cúi chào.

Dữu Khánh lúc này không có tâm trạng nghe gã tâng bốc nịnh nọt, kiếm trong tay vỗ lên vai gã, "Có lời gì, ra ngoài rồi nói."

Đồng Tại Thiên đành phải nuốt trở lại lời định nói, kỳ thực gã thực sự có phần bội phục tên này, ngay dưới con mắt nhìn chằm chằm của mấy đại bang phái đỉnh cấp Thiên Tích sơn, vậy mà không hề tỏ ra khiếp sợ chút nào, giống như đây chỉ là một chuyện bình thường, bộ dạng gặp nguy không loạn, dõng dạc nói hươu nói vượn đó, rất có phong thái một vị đại tướng.

Gã không so đo vì chuyện lúc trước đã xuất tiền xuất lực còn bị giao ra làm con tin nữa rồi.

Nghe hắn nói vậy, những con tin Hạt Tử bang khác sau khi lấy lại được tự do thì cũng chỉ chắp tay thể hiện cảm tạ, thể hiện đã được trở về gặp lại bang chủ.

Và Dữu Khánh lại đi tới phía trước, cầm ngược kiếm trong tay, chắp tay nói với ba vị bang chủ mới tới: "Thân chưởng môn, Cô chưởng môn, Trầm chưởng môn, không dám vượt qua trên đầu mọi người, làm phiền quý huynh đệ ba phái chuyển bước, nhường đường, về sau gặp lại tại Thạch Tâm cư, sẽ lại cảm tạ."

Lương Bàn nắm chặt chiết phiến trong tay, nghiến răng nghiến lợi nhìn hắn, tại đây có nhiều người như vậy, vậy mà lại để cho tên tặc tử này dễ dàng lợi dụng sơ hở, để mặc cho hắn giở trò, nhưng không làm gì được hắn, đi đâu nói lý bây giờ, gã cảm thấy lần này mình coi như đã có thêm kiến thức.

Không thể không thừa nhận, lần này thật sự gặp phải một người có năng lực, sớm muộn gì mình cũng đùa chết hắn!

Ba vị bang chủ mới đến xem xét tình hình, rõ ràng vẫn còn có chút do dự, rồi đột nhiên lần lượt quay đầu nhìn về phía chín con đường phát ra âm thanh thê lương.

Không biết bọn họ đang nhìn cái gì, Dữu Khánh vô thức nhìn tới, liền nhìn thấy có một bóng đen lóe lên từ một lối đi trong chín thông đạo. Bóng đen xẹt ra, vụt lướt nhanh qua trên đầu mọi người, tốc độ rất nhanh, tu sĩ Sơ Huyền bình thường chưa chắc đã có thể dễ dàng đuổi kịp.

Dưới ánh sáng trên tay chiếu sáng, mọi người thấy rõ đó là thứ gì, đó là một con chim, bộ lông đen tuyền như mặc ngọc, ba cái móng vuốt màu vàng óng.

Tam Túc ô? Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết lập tức mở to hai mắt, tim đập nhanh hơn.

Con Tam Túc ô đột ngột xuất hiện này cứ như vậy lóe lên, vụt lướt qua trên đầu một đám người, khiến hai sư huynh đệ không nói nên lời chính là, nhân thủ của mấy phái phía bên đó vậy mà không có người nào xuất thủ bắt nó.

Nhìn thấy con Tam Túc ô đó bay vọt đi, Dữu Khánh lại không tiện mạo muội chạy nhảy trên đỉnh đầu người khác, khi kịp phản ứng lại thì đã chậm, với tốc độ của hắn, một khi rơi lại phía sau sẽ đuổi không kịp con Tam Túc ô này, hắn nôn nóng chỉ vào bóng đen bay vụt qua, "Tam Túc ô, là Tam Túc ô, nhanh bắt nó đi. Giá một trăm vạn lượng đó!"

Nhưng mà, người của mấy bang phái, toàn bộ từ trên xuống dưới đều có vẻ không chút động lòng, đối với bọn họ mà nói, một trăm vạn không tính là gì, bọn họ đi xuống lòng đất này là vì có thứ càng quan trọng hơn để cướp đoạt, xách theo một con Tam Túc ô thì là chuyện gì chứ, chỉ thêm vướng víu chân tay.

Đoạn Vân Du hai mắt tỏa sáng, y cũng âm thầm sốt ruột, y từng nghe Đồng Tại Thiên tiết lộ bí mật, nói rằng Tam Túc ô có liên quan đến việc tìm kiếm sâm Kỳ Lân. Nhìn thấy bộ dạng của Dữu Khánh, y càng thêm tin tưởng, nhưng đến khi y kịp phản ứng lại thì đã chậm, con Tam Túc ô đó đã biến mất tại trong thông đạo, không thấy tung tích nữa.

Nhìn đám người này thờ ơ lạnh nhạt, Dữu Khánh hoàn toàn không nói nên lời, lòng hắn lúc này đã bay theo Tam Túc ô, không nghĩ tới lại gặp được Tam Túc ô một cách bất ngờ như thế này, thực sự là không kịp chuẩn bị tâm lý chút nào.

Một chiếc lông vũ màu đen từ không trung rơi xuống, tình cờ bay về phía Cô Dương.

Tạ Nhi xuất thủ, hai ngón tay kẹp lại, đưa tới trước mắt nhìn nhìn, lại ngửi ngửi rồi nói với Cô Dương: "Có mùi máu tươi và vết máu, con Tam Túc ô này hẳn là đã bị thương."

Cô Dương không quan tâm việc này, Tạ Nhi tiện tay liền vứt chiếc hắc vũ đi.

Dữu Khánh nghe nói vậy, quay đầu nhìn về phía chín lối đi kia, không chỉ có hắn, đám người Ngụy Ước cũng quay đầu nhìn đến, ở

bên trong, kể cả không gian thạch nhũ phía trong cùng, bọn họ đều đã lục soát mấy lần, đừng nói sinh vật sống, ngay cả một sinh vật chết cũng không có. Con Tam Túc ô này từ đâu chui ra?

Dữu Khánh không hiểu, nhưng hiện tại cũng không có tâm tình để suy nghĩ nhiều, hắn nghĩ đến con Tam Túc ô vừa rồi kia, liền chắp tay nói với ba vị bang chủ: "Ba vị bang chủ quyết tâm làm khó chúng ta sao?"

Với lời này, hiện tại không ai dám tiếp lời, dù sao người ta đã tự báo ra danh hiệu của Liên Ngư, vạn nhất thực sự là người của Liên Ngư, làm khó bọn hắn chính là làm khó Liên Ngư.

Lời này rất có sức mạnh, không khác gì đang ép ba vị bang chủ bày tỏ thái độ.

Chương 863: Hít thở khó khăn (1)

"Nói quá lời." Thân Vô Không cười tiếp lời, phủ nhận lời 'gây khó dễ' kia, "Chu lão đệ, chúng ta đã không chỉ một lần cùng nhau nâng ly chạm cốc, chuyện trò vui vẻ, làm sao sẽ cố ý làm khó dễ các ngươi. Chỉ là, trong hang động này có rất nhiều độc vật, để các ngươi rời đi như vậy, e rằng xảy ra bất trắc. Vạn nhất các ngươi thật sự xảy ra chuyện gì đó trên đường đi, về sau chúng ta sợ rằng khó thể giải thích rõ ràng với lão bản nương."

Nhắc đến việc có thể xảy ra vấn đề, y lập tức đưa ra phương án giải quyết, y quay đầu lại nói với người bên cạnh: "Chọn năm mươi người đi hộ tống nhóm người Chu lão đệ. Mở to mắt nhìn cho kỹ, đừng để xảy ra chuyện gì, nếu không ta xử các ngươi."

Những lời này nghe qua rất có ý tốt, nhưng Dữu Khánh cũng không ngốc, đó đâu phải là hộ tống, rõ ràng là vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng lời hắn nói, cố ý phái một nhóm người áp giải đưa đi, nếu là

thật sự rút khỏi tranh đoạt thì thôi, nếu không, e rằng sẽ từ hộ tống lập tức chuyển thành tấn công.

Năm mươi người trông chừng ba mươi người Hạt Tử bang bọn hắn, vậy là đủ rồi.

"Vâng." Giang Khoát chắp tay nhận lệnh, sau đó nhanh chóng lựa chọn nhân thủ, và ra hiệu cho người của Thiên Hồng bang nhường ra một con đường.

Phía bên Kim Thiền bang, Trầm Kim Thiền cũng lên tiếng, "Việc an toàn làm trọng, Ngọc Sơn, chúng ta cũng chọn năm mươi người đi hộ tống đi, nỗ lực bảo đảm an toàn cho nhóm người Chu lão đệ."

"Vâng." Tùy tùng tâm phúc Chiết Ngọc Sơn của y nhận lệnh, làm theo.

Cô Dương cũng cất tiếng: "Tạ Nhi, chúng ta cũng không thể vô tình vô nghĩa a."

"Đúng vậy." Tạ Nhi cười đáp lời, rồi nhanh chóng chọn năm mươi người đi hộ tống.

Dẫn người bước nhanh theo con đường vừa được nhường ra, trong lòng Dữu Khánh âm thầm than khổ, nhưng biểu hiện bên ngoài thì vẫn là chắp tay chào bên này, chào bên kia, mặt tươi cười cảm tạ.

Một trăm năm mươi người hộ tống khoảng ba mươi người Hạt Tử bang bọn hắn, quả thực là quá được coi trọng, thực sự là muốn chạy cũng chạy không thoát.

Nếu "Ý tốt" đi hộ tống này tới vào lúc trước, hắn sẽ rất vui vẻ chấp nhận, không tìm hiểu được manh mối gì về chín lối đi của sào huyệt Thiềm vương, hắn không cần phải tiếp tục lưu lại trước miệng cọp, hắn là thực sự muốn rút khỏi cạnh tranh, và cũng không sợ bị người của mấy bang phái nhìn chằm chằm.

Nhưng bây giờ Tam Túc ô đột nhiên thoát ra từ trong sào huyệt của Thiềm vương, nơi mà bọn hắn không tìm thấy có bất kỳ dấu hiệu nào của sinh vật còn sống, điều này làm cho hắn nhận ra được sự quỷ dị của chín lối đi này có khả năng có liên quan đến lai lịch của Tam Túc ô. Lúc này hắn rất muốn lưu lại để tiếp tục nghiên cứu, nhưng mà lúc trước đã nói ra những lời coi người khác là kẻ ngốc, không thể thu lại được, một khi để người ta xác định lúc trước hắn lừa gạt mọi người, e rằng sẽ chết rất thảm.

Lúc trước nói có lý bao nhiêu, bây giờ tự trách mình bấy nhiêu.

Lui một bước mà nói, nếu không bị nhiều người như vậy nhìn chằm chằm, hắn sẽ có thể ở lại trong Vạn Hác trì này để tìm con Tam Túc ô vừa rồi kia. Bây giờ, chỉ khoảng ba mươi người lại 'được' một trăm năm mươi người hộ tống, hắn chỉ có thể nhận mệnh mà thôi.

Hắn hi vọng con Tam Túc ô đó có thể kịp thời tìm được đường ra ngoài, sau đó bị người thủ tại bên ngoài Vạn Hác trì bắt được, cuối cùng Nam béo có thể thuận lợi thành công mua con Tam Túc ô đó. Không biết lão Thất có đến kịp lúc hay không.

Tuy nhiên, chuyến đi này không phải là không có thu hoạch, hắn đã tìm hiểu được một số thông tin quan trọng. Sau khi sự kiện Đồng Tước võ kết thúc, hắn có thể trở lại lần nữa.

Nhìn theo đội hình đó rời đi, Giang Khoát ghé sát bên tai Thân Vô Không, nhờ sự che giấu của những âm thanh kêu gào thảm thiết truyền ra từ chín thông đạo, gã hạ thấp giọng nói: "Bang chủ, bên ngoài đã bị người của Cố Nhân Sơn phong tỏa, chắc hẳn các lối ra đều đã bị ngăn chặn. Hắn có thể thuận lợi ra ngoài được không? Có nên nhắc nhở một tiếng hay không?"

Thân Vô Không nhẹ giọng trả lời: "Có gì phải nhắc nhở, có thể gặp chuyện gì không thuận lợi chứ? Ăn cơm nhuyễn, có chết cũng không sao. Cố Nhân Sơn lỡ tay, làm thịt nam nhân của Liên Ngư, đó cũng là rắc rối của Cố Nhân Sơn. Thông báo cho huynh đệ hộ tống một tiếng, tránh xung đột với đám người Cố Nhân Sơn, nhóm bên ta thế

yếu không phải đối thủ, nhưng có thể núp ở phía sau hô hào mấy tiếng, có cơ hội thì tạo ra chút hiểu lầm, đừng để Cố Nhân Sơn khi xuất thủ lại hạ thủ lưu tình."

"Vâng." Giang Khoát gật đầu, nhanh chóng lắc mình truy đuổi theo đội ngũ vừa rời đi.

Một góc khác, Đoạn Vân Du đứng trong đám người Trấn Sơn bang thực sự không kìm lòng được nữa, bầu không khí của cảnh tượng này thực đủ lớn, gần như tất cả các bang phái đỉnh cấp của Thiên Tích sơn đã đến đông đủ, gã ta biết rõ, hiện tại, các bang phái này đang cạnh tranh với nhau, nếu Phi Ưng bang tiếp tục xen lẫn trong chuyện này thì có khả năng bị gãy cánh bất cứ lúc nào, khó thể tránh được cảnh trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Gã ta tự nhiên phải nghĩ cách thoát thân. Gã ta chủ động đến gần Lương Bàn, nhỏ giọng cáo từ: "Lương công tử, ta vẫn chưa thể hoàn thành việc lão bản dặn dò. Ta không thể để mặc mục tiêu rời đi, nếu không sẽ không có cách nào báo cáo được, Phi Ưng bang ta đi trước một bước đây."

Lương Bàn không có suy nghĩ nhiều, ừ một tiếng, gã ước gì Phi Ưng bang đùa chết được Mục Ngạo Thiết và Dữu Khánh.

Đoạn Vân Du nghe vậy mừng thầm, quá tuyệt, lại có thể thuận lợi thoát thân như thế, điều này có chút ngoài dự liệu của gã. Có Lương công tử che chở, chắc hẳn mấy nhà kia cũng không tiện gây khó dễ, gã lập tức kêu gọi các huynh đệ nhanh chóng rời đi.

Nào ngờ, Ngụy Ước ở bên cạnh lại không bỏ qua, y đưa tay nắm lấy cánh tay Đoạn Vân Du, kéo lại, "Đã là người mình, vậy thì trước tiên ở lại đã đi. Chỗ ta đang cần nhân thủ."

Trong số các đại bang phái trước mắt, Trấn Sơn bang của y vốn là phương yếu nhất, nhìn thấy tiếp theo không biết sẽ xảy ra chuyện gì, hơn một trăm người của Phi Ưng bang là một lực lượng không nhỏ, cho dù lưu lại khiến cho mọi người không rõ sâu cạn, trong

lòng sinh kiêng dè cũng là chuyện tốt, y làm sao có thể để cho bỏ chạy.

Đoạn Vân Du làm sao có thể đồng ý ở lại, gã ta chắp tay từ chối khéo: "Việc lão bản dặn dò quan trọng hơn, ta nhất định phải hoàn thành để báo cáo kết quả, thỉnh Ngụy bang chủ thứ lỗi."

Thấy lời nói của mình không có tác dụng, Ngụy Ước lập tức quay sang khe khẽ nói nhỏ với Lương Bàn, "Bây giờ hắn chạy đi giải quyết Hạt Tử bang, Chu Khánh khẳng định sẽ hiểu lầm là chúng ta nuốt lời, chút nhân thủ này của hắn cũng không thể nhanh chóng diệt khẩu được. Với tình hình hiện nay, không nên làm phức tạp, chờ khi đã nắm bắt được Đồng Tước hồ, ta sẽ không làm ngơ với mối hận của ngươi. Hiện tại, tranh đoạt là điều quan trọng nhất, chỗ ta cần có thêm nhân thủ."

Nói đến việc tranh đoạt, Lương Bàn nhìn y kỹ một chút, suy nghĩ thấy đúng là phải ưu tiên cho việc cạnh tranh của vị này, gã liền nói với Đoạn Vân Du: "Vậy thì ở lại đi. Trước tiên trợ giúp Ngụy bang chủ một tay, phía bên lão bản của ngươi, để ta giải thích."

Đoạn Vân Du lập tức sửng sốt, rất muốn nói ta chính là vị lão bản đó, ta không đồng ý!

Tuy nhiên, sau khi đảo mắt nhìn qua thanh thế của mấy nhà Thiên Hồng bang, Kim Thiền bang, Tinh Nguyệt bang, tất cả những lời nói nghẹn ở trong lòng đều biến thành nụ cười gượng ép trên mặt, coi như đã đồng ý ở lại trợ giúp Ngụy Ước một tay.

Đương nhiên gã ta có thể không nghe theo lời nói của Lương Bàn, nhưng hiện thực khiến người ta bất lực, nếu Lương Bàn không đồng ý, gã ta cũng không rời đi được.

Có thể tưởng tượng ra được kết quả, nếu không được Lương Bàn dùng thân phận Lương gia Ảo Vọng che chở, ba đại bang phái kia có thể để mặc cho gã ta dễ dàng rời đi mới là chuyện lạ, tất cả đều không phải người mù, bọn họ đều nhìn thấy gã ta và Trấn Sơn bang

xen lẫn đứng chung một chỗ, gã ta nói rằng mình bỏ đi chỉ vì muốn rời khỏi Vạn Hác trì, người ta có thể tin sao?

Có một số việc không thể suy nghĩ quá nhiều, nghĩ đến việc Phi Ưng bang có thể sẽ bị Trấn Sơn bang dùng làm tấm đệm chân, chỉ suy nghĩ đã khiến lòng ớn lạnh.

Mình dẫn dắt Phi Ưng bang đến đây là định đến âm thầm trợ giúp Hạt Tử bang một tay, làm sao bây giờ lại quang minh chính đại biến thành cánh tay trợ giúp cho Trấn Sơn bang chứ?

Chương 864: Hít thở khó khăn (2)

Tình hình biến đổi quá nhanh, thế cục biến hóa quá quỷ dị, khiến người trở tay không kịp.

Trong khi Hạt Tử bang đã ung dung thoát khỏi thế cục biến hóa khiến người trở tay không kịp này, bọn gã lại bị kẹt tại đây. Gã ta thật sự hận mình không thể có được năng lực như Dữu Khánh.

Nghĩ lại việc đám người Đồng Tại Thiên vừa rồi đã cùng theo Hạt Tử bang để thoát thân, gã ta cũng cảm thấy họ may mắn.

Nhưng bây giờ làm sao để bảo vệ mình là vấn đề gã ta cần phải suy nghĩ vào lúc này, đó cũng là trách nhiệm làm bang chủ bang chủ của gã ta. Gã ta xem xét thời thế, quyết tâm làm ra một số động tĩnh, vì vậy quay đầu lại cất tiếng kêu gọi, nói các thành viên Phi Ưng bang đang phân tán trong đám người Trấn Sơn bang tập trung lại một chỗ.

Gã ta cố ý ngay tại trước mặt mọi người làm cho Phi Ưng bang và Trấn Sơn bang tách biệt ra, muốn tạo ra ấn tượng tách bạch rõ ràng giữa hai bang.

Hạt Tử bang đã rời đi, sau khi thì thầm to nhỏ thương lượng bố trí một hồi, ba đại phái mới tới cuối cùng tập trung sự chú ý về phía Trấn Sơn bang, và tự nhiên cũng nhìn thấy động tác của Phi Ưng bang. Phi Ưng bang không mặc đồng phục bang phái, ba vị đại bang chủ ánh mắt vụng về, không nhận ra được là nhân mã phương nào.

Nhìn thấy những người này nghe theo Đoạn Vân Du dặn dò, lại thấy Đoạn Vân Du thỉnh thoảng ho khan mấy tiếng đi theo bên cạnh Lương Bàn, Thân Vô Không lập tức chỉ vào gã ta, "Con ma ốm kia, trong Trấn Sơn bang chưa từng nhìn thấy các ngươi, các ngươi là người nào?"

Đoạn Vân Du lập tức không thể hiện ra bất kỳ sự nao núng nào, nỗ lực làm cho ngôn ngữ cử chỉ của mình có vẻ ung dung, cao giọng trả lời: "Chúng ta không phải là người của Trấn Sơn bang, là người của Lương công tử."

Ngay khi nghe được những lời này, các phương liền có những phản ứng không giống nhau.

Vẻ mặt Ngụy Ước không tốt lắm, nhíu mày, nhưng ngươi ta không có nói sai điều gì.

Lương Bàn thì mỉm cười, xòe chiết phiến ra phe phẩy. Ngay trước mặt mọi người, Đoạn Vân Du nói đây là người của gã, điều này làm cho gã rất có thể diện, cảm thấy tâm tình thoải mái, gã thích nghe lời này.

Ba đại bang chủ nhìn phản ứng tỏ vẻ thừa nhận của Lương Bàn, sau đó lại quay nhìn nhóm người Đoạn Vân Du, tức thì sinh ra kiêng dè, có phần không biết được sâu cạn.

May mà cấp dưới của bọn họ không có đẳng cấp cao như họ, không phải đều là người không nhìn thấy những việc dưới tầng thấp, có người ngay tại chỗ chỉ rõ lai lịch của Phi Ưng bang, "Là người của Phi Ưng bang."

Người biết tình hình tự nhiên liền được các bang chủ gọi đến bên cạnh để dò hỏi thông tin, sau khi biết rõ Phi Ưng bang là loại mặt hàng gì, ba đại bang chủ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là lực lượng do Lương gia Ảo Vọng phái tới là được.

Đã có tự tin để ứng đối, Cô Dương hừ lạnh lên tiếng: "Phi Ưng bang cũng muốn nhúng tay vào chuyện tranh đoạt hử?"

Đoạn Vân Du: "Phi Ưng bang ta không có bất kỳ hứng thú gì với chuyện tranh đoạt này, chỉ nghe lời Lương công tử, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó mà thôi."

Lương Bàn nghe nói vậy, trong lòng càng thấy thoải mái, không nhịn được nở nụ cười, nhàn nhã phe phẩy chiết phiến.

Ba đại bang chủ không thèm để mắt tới Phi Ưng bang nữa, cũng làm như không nhìn thấy cảnh Lương Bàn và Ngụy Ước đứng chung một chỗ, ánh mắt như có như không chạm vào nhau.

Thân Vô Không đột nhiên quát lớn: "Cử một đội, đi nhìn xem tình hình của những cửa động phía trước."

Cô Dương: "Nơi này thực sự trông khác với những nơi khác, chúng ta cũng cử một đội đi điều tra xem."

Trầm Kim Thiền cũng phất tay ra hiệu.

Trong lúc người của ba bang phái bắt đầu phân chia hành động, lợi dụng đám đông rối loạn, tranh thủ theo bước di chuyển để quan sát địa hình hiện trường, ba đại bang chủ rất tự nhiên mà tụ lại với nhau.

Thân Vô Không mấp máy môi rất nhẹ, cất tiếng trước, "Tình hình rất không ổn, nếu họ Lương nói rõ chọn giúp Ngụy Ước, vậy thì lần tranh đoạt này sẽ rất phiền phức."

Trầm Kim Thiền nhỏ giọng phụ họa, "Cho nên không thể để cho gã làm rõ."

Cô Dương: "Không động thì thôi, nếu đã hành động thì cần phải khiến cho họ Lương không thể bày tỏ thái độ. Khi vừa ra tay, cả ba nhà đều không thể nương tay, phải nhanh chóng giải quyết."

Thân Vô Không: "Nếu phải chém giết, hiện trường hỗn loạn, không biết sẽ xảy ra nguy hiểm gì, vẫn cần phải cử người đến 'Bảo hộ' Lương công tử mới tương đối thích hợp, vừa có thể bảo đảm Lương công tử không thể mở miệng kịp thời, những người khác cũng yên tâm làm việc."

Hai vị bang chủ khác đều khẽ gật đầu đồng ý, ánh mắt ba người chạm vào nhau, đồng thời nương theo dòng người di chuyển che giấu, ba người chơi oẳn tù tì với nhau, Cô Dương ra cái kéo, Trầm Kim Thiền và Thân Vô Không đều là cái búa.

Cô Dương nhíu mày, nhưng cũng giống như hai người kia, nhanh chóng thu tay lại, xoay người di chuyển về khu vực người của mình.

Ba người hơi chút chạm mặt với nhau, ba nhà rõ ràng là đối thủ cạnh tranh, nhưng chỉ trong nháy mắt đã thỏa thuận được kế hoạch liên thủ đánh Trấn Sơn bang.

Rất rõ ràng, ba nhà dự định tại trước lúc cạnh tranh với nhau, trước tiên liên thủ giải quyết Trấn Sơn bang, nhất là Ngụy Ước.

Tuy rằng ba nhà vẫn còn chưa thể xác định được Lương Bàn có phải đang giúp Ngụy Ước tranh đoạt hay không, nhưng bọn họ còn không có hỏi, liền muốn trực tiếp hạ sát thủ.

Bởi vì không dám hỏi, nếu hỏi, một khi được xác nhận, bọn họ nhất định phải thua, bọn họ không dám mạo phạm Lương gia Ảo Vọng.

Đã đẩy được Lương Bàn đến chắn phía trước Phi Ưng bang, Đoạn Vân Du không hề lo lắng thành viên của ba đại phái qua lại bên

cạnh, gã ta không có bị khung cảnh hỗn loạn trước mắt gây ảnh hưởng, gã một mực tập trung quan sát ba vị đại bang chủ kia, một số dị thường khiến cho gã ta chợt cảm thấy hít thở khó khăn.

Không biết liệu có phải mình có cảm giác sai rồi hay không, nhưng trực giác nói cho gã ta biết, những đại bang phái này quả thực rất kinh khủng, chỉ trong giây lát chạm mặt với nhau, trong lặng im liền có thể phiên vân phúc vũ tạo nên cảnh tượng máu tanh kinh tâm động phách.

Bất cứ lúc nào cũng có thể lộ ra răng nanh, nhưng khí tức vẫn trầm ổn, đây mới là sự kinh khủng thực sự. Gã ta khẩn trương, tim đập mạnh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, mồ hôi lạnh cũng muốn tràn cả ra, nhanh chóng liếc nhìn Lương Bàn, nhận thấy Lương Bàn vẫn ung dung tự tại, hoàn toàn không có chút cảnh giác nào.

Gã ta lại quay nhìn Ngụy Ước, phát hiện thấy vẻ mặt vị Ngụy đại bang chủ này đang cảnh giác cao độ, nhưng chủ yếu chính là đề phòng người của ba đại phái qua lại bên cạnh.

Điều này làm cho gã ta cảm thấy không ổn, mặc dù đã đẩy được Lương Bàn ra phía trước che cho Phi Ưng bang, nhưng quỷ mới biết được xảy ra đánh nhau thì có ảnh hưởng đến Phi Ưng bang bọn gã hay không.

Rõ ràng, có Lương Bàn tại đây, theo lý thuyết, ba đại phái sẽ không dám manh động, nhưng một khi đã động thủ, vậy thì điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là vai trò của Lương Bàn đã mất đi tác dụng.

Gã ta không thể chỉ ngồi xem chuyện như vậy xảy ra, gã ta chợt cố ý lớn tiếng nói: "Lương công tử, chúng ta không tìm hiểu rõ được sự kỳ dị của chín thông đạo này, nhiều người nhiều biện pháp, có nên mời ba đại phái hỗ trợ điều tra hay không?"

Chương 865: Khóc thảm (1)

Một câu hỏi này lập tức kinh động đến Thân Vô Không, Trầm Kim Thiền và Cô Dương, bọn họ dồn dập nhìn về phía chín cửa vào thông đạo kia, kỳ dị? Nơi này thì có thể có gì kỳ dị?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hoàn cảnh nơi này rõ ràng không giống với những thông đạo khác trong lòng đất, về điểm này, vừa tới đây bọn họ đã phát hiện được.

Tuy nhiên, một câu nói này lại khiến Ngụy Ước bực mình, y lạnh lùng liếc nhìn Đoạn Vân Du, giọng nói lạnh lẽo toát ra qua kẽ răng, "Ngươi có phải lắm lời quá nhiều rồi hay không?"

Có gì kỳ dị, có gì bí mật, tất cả đều có thể tạm thời gác lại đó, về sau tự mình chậm rãi tiêu hóa, không cần phải chia sẻ với người khác, nhất là đám người trước mặt này. Cho dù mình tranh đoạt thất bại, y cũng không muốn để người khác được lợi gì.

Hơn nữa, trên tay y còn có con bài tẩy Lương Bàn, nghi hoặc về chín thông đạo này tự nhiên phải do y kiểm soát, nói không chừng Thiềm vương có liên quan với nơi này.

Thấy Ngụy Ước bất mãn, Lương Bàn liếc nhìn Đoạn Vân Du, cũng có phần bất mãn, nói: "Đoạn bang chủ, nơi đây không tới phiên ngươi làm chủ."

Chuyện chưa xảy ra, Đoạn Vân Du không tiện lấy suy đoán của mình ra để nói cái gì, gã ta chỉ có thể bối rối đáp lại một tiếng.

Ba đại bang chủ đang âm thầm bố trí, định liên thủ tập kích lập tức bị phân tâm, toàn bộ sự chú ý đều đổ dồn vào chín thông đạo.

Khi quay trở về, người của ba nhà được phái đi điều tra đều nói rằng không phát hiện thấy gì, nói phần cuối là đường cụt, đó là một không gian thạch nhũ. Ba vị bang chủ đã được nhắc nhở nên hoài

nghi không có đơn giản như vậy, bọn họ cảm thấy phía bên Trấn Sơn bang có khả năng đã nắm giữ được bí mật gì đó, vì vậy bảo cấp dưới tổ chức nhân thủ đi dò xét lại.

Đoạn Vân Du thấy vậy thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù khiến cho Ngụy Ước và Lương Bàn không vui, nhưng hắn là đã hóa giải được nguy cơ có thể xảy ra, chỉ cần để tâm chú ý, sẽ không khó phát hiện ra sự kỳ dị của chín thông đạo, tại trước khi chưa biết rõ lí do, ba nhà đó chắc hẳn sẽ không làm bừa.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó, ba đại bang phái liền phát hiện thấy sự quỷ dị trong mối liên hệ giữa chín lối vào bên ngoài và tám cửa động bên trong. Bí ẩn đằng sau chuyện này chính là chìa khóa cho cuộc cạnh tranh sao? Trong lúc nhất thời, mấy đại bang phái đều bị hãm vào trong việc nghiên cứu và suy nghĩ về sự quỷ dị này.

Đoạn Vân Du muốn nhân cơ hội dẫn người chạy thoát, nhưng mà Lương Bàn và Ngụy Ước không chịu thả cho gã ta đi, vì vậy, gã ta chỉ có thể âm thầm than khổ, không biết tiếp theo sẽ phải đối mặt với chuyện gì.

Nhóm người Dữu Khánh được hộ tống đi ra cũng không quan tâm đến việc có cần phải quay trở về theo đường cũ hay không, bởi vì bọn hắn được nhiều người như vậy hộ tống, độc trùng gì gì đó cứ việc thoải mái giày vò đi, có thể bức ép cho đám người hộ tống phải thối lui mới tốt, và trong lúc tình cờ gặp được con Tam Túc ô thì càng tốt hơn nữa.

Hắn không biết con Tam Túc ô đó đã chạy thoát được chưa, hay là vừa ra khỏi Vạn Hác trì liền bị tu sĩ ở bên ngoài bắt được, chỉ cần nó rơi vào trong tay của tu sĩ ở bên ngoài, hắn tin tưởng Nam Trúc nhất định sẽ dựa vào ba tấc lưỡi để tranh thủ thu mua.

Đương nhiên, sự nghi hoặc lớn nhất của hắn vẫn là về chỗ chín thông đạo kia, Tam Túc ô làm sao có thể đột nhiên xuất hiện từ hư không như vậy?

Hắn mơ hồ cảm thấy nơi đó dường như còn có một thông đạo bí mật nào đó.

Trên thực tế, con Tam Túc ô mà hắn nghĩ đến cũng không thể thuận lợi chạy ra khỏi Vạn Hác trì.

Không phải là nó bị độc vật trong hang động làm gì, nó có thể nhìn thấy tại trong bóng tối, tư thế bay và tránh né của nó rất nhanh nhẹn, ba cái lợi trảo và chiếc mỏ sắc nhọn không phải vật trang trí, có thể nói là một đường dễ dàng xuyên qua, nhưng Sơn Hải bang làm sụp đổ thông đạo đã trở thành chướng ngại lớn nhất trên đường chạy trốn của nó.

Đáp xuống trên đống loạn thạch to to nhỏ nhỏ, dùng móng vuốt sắc bén cào nát tảng đá cũng vô ích, nó chỉ có thể đứng dậy bay trở lại, đi tìm lối ra khác.

Tuy nhiên, bay tới bay lui hồi lâu, nó không biết được có chuyện gì đã xảy ra với những thông đạo trong lòng đất này, mãi mà nó vẫn không tìm được bất kỳ lối ra nào, hình như tất cả các con đường hướng lên trên đều bị sụp đổ.

Liên tục đụng phải vách tường, liên tục tìm kiếm, và cuối cùng, dường như đã tuyệt vọng, nó từ bỏ bay lượn, đáp xuống một tảng đá lớn, hai cánh cụp xuống, buông rũ lên trên tảng đá, để lộ ra vết thương máu chảy đầm đìa phía sau, có thể nhận thấy được, trông nó đã kiệt sức lắm rồi.

Và có một số việc dường như còn khó chịu đựng hơn cả sự kiệt sức, ánh mắt nó buồn bã, trong viền mắt kim sắc ngân ngấn nước mắt, rơi xuống, trong miệng phát ra âm thanh "Anh anh" nức nở.

Nó không cất tiếng thì thôi, vừa phát ra âm thanh thì giống như có một sức thu hút cường đại, đó không phải là sự thu hút về mặt cảm xúc, mà là sự cuốn hút trong việc truyền tài âm thanh.

Âm thanh rõ ràng không lớn, nhưng trong nháy mắt đã dao động lan đi, chỉ cần có không gian nào liên thông thì đó chính là con đường lan truyền âm thanh.

Âm thanh bi thiết, là giọng của một nữ nhân, chất giọng trong trẻo thu hút, có cảm giác như tiếng trời, nhưng là tiếng khóc thương tâm mềm mại đáng yêu đó có vẻ tràn đầy bi ai, tiếng khóc này giống như thực sự phát ra từ tận đáy lòng.

Có những khe hở giữa những đống đá chồng chất lên nhau, âm thanh nhanh chóng xuyên qua những khẽ hở này, lan truyền ra hang động bên ngoài. Đám người Sơn Hải bang đang ngồi xổm canh giữ bên ngoài lập tức kinh nghi quan sát xung quanh, nghiêng tai lắng nghe.

Có lẽ là bởi vì tiếng khóc quá gần với lối ra bên ngoài, đám nhân viên bên ngoài Vạn Hác trì lóe lên, người của Cống Sơn đường và những nhân thủ của năm đại bang phái lưu lại, và cả đám người Nam Trúc cùng Liên Ngư đều chạy tới bên bờ trì, nhìn xung quanh bên dưới.

Tất cả đều có thể nghe được rõ ràng là tiếng khóc của nữ nhân, có lẽ là bởi vì khoảng cách quá xa, âm thanh lan truyền đến nơi này có hơi chút mơ hồ, tạo ra thêm cảm giác thần bí khó lường, nó vang vọng quanh quẩn trong lòng "Chiếc chén lớn" Vạn Hác trì.

Mọi người dừng lại toàn bộ động tĩnh, tất cả đều nghiêng tai chăm chú lắng nghe.

"Tại sao lại có tiếng nữ nhân khóc, khóc thật thương tâm, một đám đàn ông ở phía dưới đang ức hiếp phụ nữ hay sao?" Hổ Nữ cất tiếng lẩm bẩm.

Đang nghiêng tai lắng nghe, Liên Ngư nói: "Nói mò cái gì vậy, tiếng khóc này rõ ràng không phải bình thường, tiếng khóc bình thường làm sao có khả năng lan truyền rộng như thế."

"Ý của Lão bản nương là có người cố ý tạo ra?" Hổ Nữ kinh ngạc hỏi, sau đó ngập ngừng nói: "Nghe không giống như thi pháp khuếch đại, tiếng khóc này quả thực rất không bình thường."

Liên Ngư quay đầu nhìn sang Nam Trúc, hỏi: "Mập mạp, ngươi nói xem, đây là có chuyện gì?"

Phía bên Cống Sơn đường đã phái người tìm kiếm khắp xung quanh một lần, nhưng không tìm thấy bóng dáng của Nhiếp Nhật Phục, bọn họ cũng đã báo kết quả cho nàng biết, tuy nhiên nàng không có lập tức rời đi, dù vậy, nàng không ở lại bên chỗ đám người Cống Sơn đường, mà một mực thủ ở gần bên gian cửa hàng "Đương Tự Tại" này.

Không còn cách nào, ai bảo nàng đã nhận định nhóm người Dữu Khánh có vấn đề, hiện tại không theo sát được hai người Dữu Khánh, nàng ta chỉ có thể nhìn chăm chú vào đồng bạn của hắn.

"Ách…" Nam Trúc cũng đang nghiêng tai lắng nghe, nghe hỏi vậy thì sửng sốt, rất ngạc nhiên, nàng ta đang nói chuyện với mình sao? Gã đảo mắt nhìn xung quanh một vòng.

Liên Ngư xùy một tiếng, nói: "Tự mình còn không hiểu mình, nơi đây còn có người thứ hai nào mập mạp sao?"

Nam Trúc nhận thấy nữ nhân này thật sự không được giáo dục, toàn bộ đầu óc dồn lên dung mạo rồi ư, chẳng phải là biết cách cởi quần thôi sao? Có bản lĩnh thì rời khỏi Nhiếp Nhật Phục thử xem, nếu có thể giữ được của cải trong tay mới tính là ngươi có bản lĩnh.

May mà, gã là một mập mạp có phong độ, sau khi suy nghĩ, gã trả lời: "Không biết, có thể là người tham gia tranh đoạt tạo ra động tĩnh gì đó."

Liên Ngư thăm dò: "Ngươi không muốn đi xuống xem thử sao?"

Nam Trúc đương nhiên muốn, nhưng không dễ làm a, gã cười ha hả nói: "Thiêu Sơn Lang chúng ta chỉ làm ăn buôn bán, không tham dự loại chuyện tranh tranh đoạt đoạt này."

Hổ Nữ khinh thường liếc nhìn tên Thiêu Sơn Lang giả hiệu này…

Chương 866: Khóc thảm (2)

Ở chỗ sâu trong lòng đất, đám người Dữu Khánh đột nhiên dừng lại, nghiêng tai lắng nghe.

Người của mấy bang phái nơi chín thông đạo cũng im lặng lắng nghe.

Tất cả đều có thể nghe được, lần này, âm thanh quỷ dị đó không phải đến từ phía dưới lòng đất, dường như là đến từ phía trên, hơn nữa, âm thanh lần này đặc biệt thuần túy, trong sáng rõ ràng hơn nhiều so với âm thanh gào khóc thảm thiết nhiều tạp âm lúc trước.

Không biết có phải do tiếng khóc của nữ nhân này gây ảnh hưởng hay không, những âm thanh gào khóc khiếp người vốn vẫn quanh quẩn liên tục tại bên tai mọi người đột nhiên biến mất, khiến một đám người tại chín cửa thông đạo kinh ngạc nhìn nhau.

Cố Nhân Sơn dẫn theo một đám người chạy tới một chỗ sụp đổ.

Người đang canh giữ nơi này nhanh chóng tránh sang bên nhường đường, một người giải thích: "Bang chủ, tiếng khóc hình như phát ra tại phía sau chỗ sụp đổ này."

Cố Nhân Sơn lắng nghe một hồi, rồi khẽ gật đầu, cảm thấy quả thực là như vậy, ở tại đây nghe rất rõ ràng, âm thanh khóc than nức nở giống như vang tại bên tai.

Vệ Cát nói: "Tiếng khóc này rất cổ quái, có nên đào ra nhìn xem hay không?"

Cố Nhân Sơn hỏi ngược lại: "Ngươi làm sao biết được đó không phải là do mấy nhà kia đang giở trò quỷ? Nói không chừng người ta đang chờ chúng ta đào ra. Các lối ra đều nằm trong sự kiểm soát của chúng ta, bất kể bên trong có xảy ra chuyện quỷ quái gì, cuối cùng đều phải đi ra ngoài." Nói đến đây, y dừng lại một chút, sau đó bổ sung một câu, "Cho đến bây giờ, bên trong vẫn chưa có dấu hiệu xảy ra đánh nhau ở mức độ cướp giật."

Vệ Cát nghe xong yên lặng gật đầu.

Đúng lúc này, bọn họ đột nhiên đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía đống loạn thạch chặn kín đường đi, bởi vì tiếng khóc đột nhiên biến mất, hiện trường bỗng trở nên yên tĩnh.

Phía sau đống loạn thạch sụp đổ, đại khái cách bọn họ khoảng mười trượng, con Tam Túc ô đang nằm trên tảng đá kêu khóc đột nhiên kinh sợ giãy giụa, muốn vẫy cánh thoát đi, nhưng nó rõ ràng đã bị lực lượng nào đó kiềm chế, một sức mạnh đè ép vô hình khiến nó không thể bay lên.

Nó có thể nhìn thấy ở trong bóng tối, quay đầu lại liền nhìn thấy một người giấu mình trong áo choàng đen xòe ra năm ngón về phía nó, một luồng pháp lực cách không khống chế nó lại, sau đó nó lơ lửng bay lên, chậm rãi bay tới trong lòng bàn tay người khoác áo choàng.

Không biết đối phương muốn làm gì, nó liều mạng vùng vẫy, nhưng không thể vùng thoát.

Người khoác áo choàng kiểm tra khắp người nó, nhận thấy thân thể nó suy yếu, một bàn tay khác giơ lên, lập tức có một mùi thơm sảng khoái êm dịu thấm vào gan ruột, ổn định tâm thần tỏa ra.

Một đám sương mù màu tím từ lòng bàn tay y phóng ra, từ từ hạ xuống, chậm rãi hội tụ tới vị trí bị thương của Tam Túc ô. Sau đó

một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, vết thương máu chảy đầm đìa của Tam Túc ô dần dần khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, hiệu quả chữa trị quả thực tốt đến bất khả tư nghị.

Tam Túc ô hiển nhiên cũng cảm nhận được sự thoải mái đó, thoải mái đến mức nó nhịn không được híp mắt lại, đôi mắt ảm đạm cũng nhanh chóng khôi phục lại tinh khí thần.

Đợi đến khi vết thương của nó hoàn toàn khỏi hẳn, thậm chí những chiếc lông vũ bị tổn hại cũng rất nhanh chóng mọc ra lông mới, người khoác áo choàng mới thu tay lại, dừng việc chữa trị.

Nằm trong bàn tay người ta, Tam Túc ô nhìn y, phát hiện thấy người khoác áo choàng cũng đang nhìn mình chằm chằm, nó nhận ra người này cũng có thể nhìn thấy trong bóng tối, vì vậy nó nhắm mắt lại, bộ dạng tỏ rõ mặc cho người xử lý, nó biết rõ thực lực đối phương cường đại, mình trốn không thoát.

Người khoác áo choàng chợt chậm rãi lên tiếng: "Người ta đồn rằng, Tam Túc ô có thể phát ra âm thanh của tự nhiên, nhưng những lời đồn này rốt cuộc chỉ là những lời truyền miệng từ xưa, không ai có thể khẳng định rõ ràng. Vì để kiểm chứng, ta từng đến đây bắt không ít Tam Túc ô, luôn luôn muốn nghe thử xem âm thanh của tự nhiên đến cùng là như thế nào. Nhưng tất cả bọn nó đều thà chết chứ không cất lên một chút âm thanh nào.

Ta cho rằng lời đồn đó sai lầm, cho rằng hoàn toàn không biết phát ra tiếng, cho nên từ lâu ta đã bỏ qua chuyện này. Hôm nay mới biết, không phải là miệng không thể nói, mà là không thèm lên tiếng đối với ta.

Hôm nay mới biết lời đồn không giả, Tam Túc ô quả nhiên có thể nói ra âm thanh của tự nhiên, chỉ là, âm thanh của tự nhiên này tại sao lại là tiếng khóc nức nở chứ? Âm thanh này cho dù dễ nghe, nhưng cứ khóc ai oán hoài như vậy, sao xứng là âm thanh tự nhiên cho được?"

Nói đến đây, y nhìn chằm chằm vào Tam Túc ô, quan sát nó, hình như chờ nó đáp lại, nhưng mà Tam Túc ô vẫn nhắm chặt đôi mắt, không phản ứng lại chút nào.

Vì vậy, y lại nói tiếp: "Hiện tại, cuối cùng ta đã biết rõ, thỉnh thoảng trong hang động truyền ra những âm thanh gào khóc thảm thiết đó là chuyện gì xảy ra, đó đều là do đồng tộc của ngươi phát ra, đúng không?"

Thấy Tam Túc ô vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, y cũng không để ý.

Như chính y đã nói, đây không phải là lần đầu tiên bắt được Tam Túc ô, và khẳng định đây cũng không phải là lần đầu tiên xuất hiện những lời nói chuyện tương tự, cho nên đã quen rồi.

Sau một hồi suy nghĩ, y nói thêm: "Ta nói, từ lâu ta đã từ bỏ lòng hiếu kỳ đối với Tam Túc ô các ngươi, vốn tưởng rằng trong đời này ta sẽ không bao giờ còn có hứng thú với điều này nữa, nào ngờ, gần đây đột nhiên xuất hiện một ít người, tìm mọi cách hỏi thăm về Tam Túc ô các ngươi tại Thiên Tích sơn này. Ta chưa bao giờ nghe nói có người nào quan tâm đến thứ vô vị Tam Túc ô các ngươi, có thể đây là lần đầu tiên trong vô số năm qua. Vì sao bọn họ phải nghĩ hết biện pháp để hỏi thăm về các ngươi?"

Tam Túc ô trong tay y bỗng nhiên động đậy cơ thể, mở mắt ra nhìn y.

Trong giọng nói của người khoác áo choàng lộ ra ý cười, "Xem ra ta đoán không sai, các ngươi thực sự có thể nghe hiểu tiếng người."

Vừa mới nói xong, y chợt quay đầu nhìn về phía sâu trong hang động, rồi đột nhiên lướt đi giống như bóng ma.

Chỉ chốc lát sau, một đám người vù vù vọt đến nơi này, đám người hộ tống của mấy bang phái do Dữu Khánh cầm đầu chạy tới nơi đây.

Có người ngạc nhiên nói: "Di, sao lại bị chặn lại rồi? Tiếng khóc đó hẳn phải phát ra từ trong thông đạo này mới đúng a."

Bọn hắn lần theo âm thanh rồi tìm được tới đây để kiểm tra tình hình, nhưng không thấy được gì ngoài đống loạn thạch sụp đổ.

Dưới ánh sáng huỳnh thạch chiếu sáng, ánh mắt Dữu Khánh bỗng nhiên dừng lại, hắn nhìn chăm chú một tảng đá lớn trước mắt, rồi đưa tay đến, nhặt lấy một chiếc lông vũ đen tuyền lấp loáng ánh sáng xanh, đưa tới trước mắt quan sát tỉ mỉ.

Tại U Giác Phụ hắn đã nhìn thấy Tam Túc ô, hơn nữa còn đích thân cầm trong tay xem xét, cho nên chỉ vừa nhìn qua, hắn đã nhận ra đây chính là lông của Tam Túc ô.

Mục Ngạo Thiết tự nhiên cũng đã nhận ra, hai người vô thức liền nhanh chóng bắt tay kiểm tra khắp các ngóc ngách trong đống loạn thạch sụp đổ, nhưng tìm khắp vẫn không phát hiện thấy gì.

Hai người dừng tay lại nhìn nhau một cái, đều có chung một ý nghĩ, vừa rồi, Tam Túc ô chắc chắn từng ở đây, vậy tiếng khóc vừa rồi dường như phát ra từ nơi này là chuyện gì xảy ra, lẽ nào có liên quan với Tam Túc ô hay sao?

Bọn hắn phán đoán không sai, chiếc lông vũ này chính là của con Tam Túc ô lúc nãy, nó bị rụng ra khi cố gắng vùng vẫy nhằm tránh khỏi bị bắt.

Chương 867: Mở đường

Những người khác không có hứng thú gì với chiếc lông vũ này, nhìn thấy nơi đây đã bị chặn kín, đầu lĩnh của Thiên Hồng bang nói: "Đừng lề mề nữa, nhanh chóng đào mở thông đạo đi."

Kim Thiền bang và Tinh Nguyệt bang cũng bày ra bộ dạng khoanh tay đứng nhìn, cho thấy sẽ không động thủ làm việc, tất cả đều dựa vào Hạt Tử bang.

Dữu Khánh làm sao có tâm tư làm công việc khổ cực này, hắn chỉ nghĩ đến việc có nên đi tìm Tam Túc ô ở quanh đây hay không, lập tức hỏi ngược lại: "Vì sao phải tốn sức đào bới chứ, có nhiều lối ra như vậy, tìm một lối ra khác nhanh hơn nhiều."

Tên dẫn đội của Kim Thiền bang vẻ mặt ghét bỏ, giọng điệu không kiên nhẫn nói: "Nói không chừng bị chặn không nhiều, chỉ cần đào bới một chút là có thể vượt qua, có khi còn dễ dàng, thuận lợi hơn là đi lang thang tìm kiếm lối ra khác."

Nghe giọng điệu này, Dữu Khánh rất không hài lòng, hắn chậm rãi quay đầu lại, phát hiện thấy đó là người của Kim Thiền bang, điều này khiến hắn có phần bất ngờ, khi Trầm Kim Thiền nói chuyện với mình, cho dù có lòng dạ gây rối, mở miệng vẫn phải xưng hô Chu bang chủ, Chu huynh đệ, Chu lão đệ, tương tự như vậy, tên này tại sao có cảm giác còn trâu bò hơn cả Trầm Kim Thiền chứ?

Hắn lập tức cất lời chất vấn với giọng điệu bất thiện: "Ngươi là ai nha?"

Ngụ ý là, ngươi cho rằng ngươi là Trầm Kim Thiền sao?

Hắn thật sự cảm thấy kỳ quái, con mèo con chó ở đâu nhảy ra cũng dám tự cao tự đại với hắn, bị các ngươi đông người như vậy bám sát không thoát được thân ta đành chấp nhận, đám chết tiệt này lại cho rằng mình là nhân vật số má nào hay sao?

Hắn sợ chính là loại cao thủ Thượng Huyền như Trầm Kim Thiền, không phải là sợ những kẻ trước mắt này.

Tên cầm đầu đội ngũ Kim Thiền bang sửng sốt, trầm giọng nói: "Ta là ai không quan trọng, nhanh chóng đào đường của ngươi đi."

Dữu Khánh lập tức không chút khách khí, thô lỗ nói: "Ngươi đang giáo huấn ta sao? Khi ta và bang chủ các ngươi nâng ly chuyện trò vui vẻ, không biết người còn ở nơi nào chứ. Muốn đào thì ngươi đào đi!"

Hắn cũng không phải chỉ nói mà thôi, nói xong liền nghiêng người tránh ra, đưa tay làm dấu hiệu xin mời.

Tên dẫn đội Kim Thiền bang mặt sa sầm, tay đã nắm chặt chuôi kiếm, "Cho ngươi thể diện mà ngươi còn không biết xấu hổ sao?"

Gã rõ ràng bày ra bộ dạng đe dọa, Hạt Tử bang chó má gì chứ, bản thân là thành viên của bang phái đỉnh cấp Thiên Tích sơn, gã thực sự không để vào mắt.

Một đám người đi theo gã bày ra tư thế cùng chung mối thù, tạo dựng thanh thế để hù dọa.

Sự việc đột nhiên biến thành như vậy, hai người dẫn đội Thiên Hồng bang và Tinh Nguyệt bang vô thức mà thoáng nhìn nhau, rõ ràng đều không ngờ được, sau đó cả hai rất ăn ý mà nhích về phía sau, cho thấy chuyện này không liên quan gì đến mình, chúng ta tuyệt đối sẽ không giúp đỡ bên nào, các ngươi cứ thoải mái đi. Bọn họ biểu hiện rất rõ ràng, hi vọng hai bên đang tranh chấp không nên là kẻ hèn nhát.

Phản ứng của Dữu Khánh không phụ với kỳ vọng của bọn họ, hắn trực tiếp chỉ thẳng vào tay muốn rút kiếm của đối phương, "Tới đi, ngươi có gan thì rút kiếm ra thử xem. Nếu là ta để cho ngươi còn sống thu kiếm trở về, ta liền nhường vị trí bang chủ Hạt Tử bang này cho ngươi làm."

Đám người Đồng Tại Thiên ở một bên kinh ngạc sửng sốt, nhất là Đồng Tại Thiên, gã một mực âm thầm kêu khổ, thầm nghĩ, lại nữa rồi, sự tùy hứng của vị bang chủ này lại tới rồi.

Keng! Tên dẫn đội Kim Thiền bang quả thực đã rút kiếm ra, nhưng kiếm chỉ rút ra một nửa thì dừng lại, không tiếp tục rút ra ngoài, gã nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Dữu Khánh bình tĩnh ung dung, còn nhấc tay vẫy vẫy với gã, ra hiệu cho gã cứ tới.

Chỉ cần đối phương dám động thủ, hắn liền dám không đi ra ngoài.

Chỉ cần đối phương dám động thủ, hắn liền có cách hoặc nói cách khác là có cớ để tiếp tục ở lại dưới lòng đất tìm Tam Túc ô.

Đám người Đồng Tại Thiên làm sao có thể biết được những suy nghĩ này của hắn, thật sự rất muốn kéo vị bang chủ này ra.

Keng! Tên dẫn đội Kim Thiền bang kìm nén sự tức giận vô biên mà cắm kiếm trở lại, "Có Quỷ mới đi làm bang chủ của Hạt Tử bang gì đó, nó là cái thứ gì."

Thật sự coi thường là một chuyện, quan trọng hơn là gã không dám bất chấp làm chuyện xấu, sợ không có cách nào giải thích với bang chủ, gã chỉ có thể trước tiên nuốt xuống cơn tức này, trong tương lai sẽ tìm cơ hội rửa sạch sỉ nhục hôm nay.

Dữu Khánh xì một tiếng, "Mạnh miệng có tác dụng cái rắm gì?"

Hắn muốn tiếp tục khiến đối phương tức giận nhưng đối phương không trúng chiêu, sắc mặt gã sa sầm không hé răng nữa.

Được rồi, hắn có phần thất vọng quay đầu lại nhìn hai nhà khác, hi vọng trong hai nhà này có thể nhảy ra một tên nóng tính, cất lời chất vấn: "Các ngươi có ý gì?"

Mới vừa nhìn thấy bộ dạng xù lông nhe răng muốn cắn người của hắn, hai nhà khác cũng tự giác, hoàn toàn không tiếp lời về chuyện này.

Dữu Khánh tức thì cũng xìu xuống, chỉ khi người ta làm việc vô lý, về sau hắn mới có lý, nếu là hắn cố tình gây sự, vạn nhất lại bị mấy tên bang chủ đó bắt được, sẽ không thể biện minh được.

Nhưng như vậy cũng không sao, nếu tất cả đều đã sẵn lòng làm người thành thật, vậy thì hắn không khách khí nữa, xoay người lại, phất tay, kêu gọi người của Hạt Tử bang rời đi.

Trên danh nghĩa là tìm lối ra khác, trên đường lại âm thầm dặn dò xuống dưới, bảo mọi người hỗ trợ chú ý về Tam Túc ô.

Người dẫn đội Thiên Hồng bang muốn nhắc bọn hắn không nên tiếp tục lãng phí sức lực đi tìm nữa, toàn bộ các lối ra đều đã bị Sơn Hải bang lấp kín rồi, nhưng gã không thể nói rằng mình đã biết từ trước, vì vậy đành phải tạm thời tiếp tục đi theo bọn hắn.

Cứ như vậy đi loanh quanh tìm tới tìm lui, có thể tưởng được được kết quả như thế nào, tự nhiên là phát hiện thấy khắp nơi đều đã bị lấp kín.

Càng là như vậy, Dữu Khánh càng hưng phấn, điều này chứng tỏ Tam Túc ô rất có thể vẫn chưa chạy thoát ra ngoài.

Nhưng người của ba bang phái áp giải sau khi bị giày vò đi loanh quanh một canh giờ thì không còn kiên nhẫn được nữa, cuối cùng, theo đề nghị của người dẫn đội Thiên Hồng bang, người dẫn đội của ba phương tìm đến Dữu Khánh.

Người dẫn đội của Thiên Hồng bang đại biểu ba bang đưa ra nhượng bộ, "Được rồi, đừng tiếp tục tìm kiếm khắp nơi nữa, chúng ta đã phục ngươi rồi. Chúng ta sẽ đào bới mở đường giúp Hạt Tử bang của ngươi."

Tiếp đó, gã hất đầu ra hiệu cho hai nhà khác hành động theo thỏa thuận, hai nhà khác trực tiếp ra lệnh cho người của mình tiến đến đào bới. Mọi người chia ra thành hai hàng dài, ôm lấy từng tảng đá truyền dần ra phía sau.

Phải dùng biện pháp phiền phức như thế này để đào mở đường đi là vì không còn cách nào khác, không thể tùy ý ném loạn ra sau sẽ khiến chặn phía sau, phải dời dần từng bước xếp ra phía sau để tạo ra một con đường có thể đi được.

Người của Thiên Hồng bang được người dẫn đội cố ý bố trí tại phía cuối cùng.

Người ta đường đường là bang phái đỉnh cấp nhưng đã cam chịu hạ thấp làm việc như vậy, Dữu Khánh cũng không thể làm mình làm mẩy được, sau khi suy nghĩ, hắn thấy trước tiên chỉ có thể đi ra ngoài nhìn xem tình hình rồi nói tiếp, nếu như thực sự không được thì đành phải chờ đến khi kết thúc tranh đoạt rồi mới lặng lẽ quay lại nơi đây để tìm kiếm.

Nhưng hiện tại, hắn lo lắng chính là việc giả mạo người của Thạch Tâm cư, công khai trêu chọc mấy nhà đó, không biết còn có thể có cơ hội lẻn về lại nơi này hay không, đến lúc đó, có lẽ chỉ có thể nói lão Cửu tiếp tục hi sinh nam sắc để xem thử.

Bây giờ, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Phía bên kia của đống đá sụp đổ, một đám người Sơn Hải bang vội vã chạy tới, một hồi sau, Cố Nhân Sơn cũng đích thân chạy đến.

Đứng ở bên ngoài có thể nghe được rõ ràng tiếng đá lăn cuồn cuộn ở bên trong, Vệ Cát ra hiệu và nhỏ giọng nói, "Bang chủ, rõ ràng là có người đang đào bới, chỉ là không biết có phải có người đang mang bảo châu đi ra hay không, bởi vì phía dưới hình như không có dấu hiệu đánh nhau nào."

Cố Nhân Sơn khẽ gật đầu, nhỏ giọng nói với xung quanh, "Đợi khi thông đạo được đào mở ra, ta sẽ phán đoán tình huống. Một khi thấy ta vọt tới đánh giết chặn đường đi của bọn chúng, các ngươi lập tức chặn lại tấn công, không cần lưu lại quá nhiều người sống, chỉ cần lưu lại mấy kẻ chủ chốt là đủ rồi. Nói chung, xem hiệu lệnh của ta để hành động."

"Vâng." Vệ Cát cùng với những nòng cốt khác nhanh chóng đi sắp xếp.

Toàn bộ người của Sơn Hải bang giấu ánh sáng, quay người chia ra hai bên, lấy vũ khí ra, dựa lưng sát vách đá, lẳng lặng chờ đợi.

Tại nơi đào mở đống đá sụp đổ, đã xác định được ý định, Dữu Khánh đi theo con đường giữa hai hàng người vận chuyển đá đến gần chỗ tắc nghẽn, hắn muốn đánh giá xem đống sụp đổ này còn sâu bao nhiêu, còn phải đào mở bao lâu mới có thể thông suốt.

Mặc dù trong lối đi dưới lòng đất này khá ẩm ướt, nhưng đống đá sụp đổ bề nát này tránh không được vẫn có bụi bặm bốc lên và bị quấy nhiễu, mà giữa những tảng đá to to nhỏ nhỏ chồng chất lên nhau này vẫn có những khe hở liên thông với bên ngoài, vừa vặn nơi này lại gần với lối thoát ra Vạn Hác trì, xuôi theo hướng luồng không khí, điều này cũng cho hắn có điều kiện thi triển Quan Tự quyết, hắn có thể dựa vào đó dễ dàng đánh giá được đống đá còn đang chặn đường này sâu bao nhiêu.

Không dùng tới Quan Tự quyết thì không sao, mới thi triển được một lát, Dữu Khánh đã kinh hãi lông tóc dựng ngược cả lên.

Đống đá chặn đường không còn quá sâu nữa, cũng chỉ còn lại khoảng ba bốn trượng, vấn đề là phía sau đó một khoảng cách, rõ ràng có biểu hiện hoạt động của lượng lớn người, đang áp sát hai bên vách hang động, thứ lay động trong tay chắc hẳn đều là vũ khí. Dấu hiệu này rõ ràng là có người đang mai phục bên ngoài.

Chuyện gì vậy, ở đâu ra có nhiều người mai phục tại bên ngoài như vậy? Hắn nhanh chóng nhìn nhìn nhân thủ của Kim Thiền bang và Tinh Nguyệt bang đang bận rộn làm việc ở hai bên, cũng không khó đoán được đáp án, hắn bỗng nhiên nhớ tới Sơn Hải bang vẫn một mực chưa từng xuất hiện.

Từ đó, hắn cũng tỉnh ngộ hiểu ra, cuối cùng đã biết được vì sao các lối đi ra ngoài đều bị sụp đổ chặn kín.

Hắn cảm thấy không ổn, làm sao còn dám đứng tại phía trước nơi này, hắn không muốn đứng mũi chịu sào, vì vậy, hắn nhanh chóng xoay người rời đi, đụng phải tên dẫn đội của Tinh Nguyệt bang.

Tên dẫn đội của Tinh Nguyệt bang chất vấn: "Lối đi hẳn là sắp được thông suốt rồi, còn chạy tới chạy lui làm gì?"

Dữu Khánh liền thuận miệng có được lí do, quay đầu trừng mắt với người bên cạnh, "Hình như có người rất có ý kiến với ta nha. Tảng đá đó vứt rất nguy hiểm, ta sợ hắn dùng đá đập ta a."

Dứt lời, hắn nghiêng người nhanh chóng lách qua tên dẫn đội này, bỏ đi.

Tên dẫn đội ngẩn người, quay đầu nhìn về phía đồng bọn, hỏi: "Ngươi tranh chấp với hắn làm gì, không đáng."

"Hả?" người bên cạnh đã bị lời nói của Dữu Khánh làm cho sững sờ, bây giờ lại nghe dẫn đội nói như thế, vội vàng kêu oan: "Ta không có a, hắn đi qua đi lại nơi này, ta cũng không phải người mù, nhìn thẳng vào hắn mấy lần cũng không được sao?"

Tên dẫn đội nhíu mày, đoán rằng người này có lẽ không đơn giản chỉ nhìn thẳng như vậy, có khả năng nhìn người ta không vừa mắt, biểu hiện trong ánh mắt quá khoa trương, nhưng y cũng không nói gì, vỗ vỗ vai gã, "Được rồi, không sao, không có gì to tát."

Dứt lời y cũng xoay người rời đi.

"Không phải, đầu lĩnh, ta thật sự không…" Đồng bọn bên cạnh còn muốn giải thích, nhưng từ phía trước đột nhiên ném tới gã một tảng đá, gã không thể không tiếp lấy, há há miệng mấy lần, cuối cùng phải tiếp tục làm việc trong oan ức.

Trong đám người làm việc phía sau cùng, người dẫn đội của Thiên Hồng bang nghiêng người sang bên, nhường cho Dữu Khánh sải bước đi qua tụ tập cùng người của Hạt Tử bang, rồi sau đó xoay

người nháy nháy mắt với các đồng bọn Thiên Hồng bang của mình, các thành viên khác đều gật đầu hiểu ý, ra hiệu bảo gã cứ yên tâm.

Tại trước lúc quyết định đào mở thông suốt lối đi, dẫn đội Thiên Hồng bang lĩnh đội đã thông báo kế hoạch cho các thành viên khác, bảo bọn họ âm thầm truyền tin cho nhau.

Khi thông đạo vừa được đào thông, bọn họ liền sẽ đồng loạt hô to "Nhanh chóng đem bảo châu đi", đồng thời nhanh chóng rút lui ra phía sau đám người Hạt Tử bang vốn không biết rõ tình hình, trốn ra phía đám thành viên Hạt Tử bang đang không có chuẩn bị trước, đồng thời cũng thi pháp đánh sụp thông đạo.

Một chiêu này không thể nói là không độc, không chỉ sẽ đẩy Hạt Tử bang vào chỗ chết, còn sẽ chôn vùi đám người Kim Thiền bang và Tinh Nguyệt bang cùng đi, không chỉ muốn mượn đao giết người, còn muốn chặn đứng đường thoát thân của các thành viên ba bang phái, mà đám người Sơn Hải bang tổ chức tập kích đối diện với sự liều mạng của ba bang phái trong tình cảnh chó cùng rứt giậu chắc chắn cũng phải trả giá bằng một số kha khá tính mạng.

Ở phía sau, Dữu Khánh đã gọi các vị đương gia trong bang tập trung tại một bên, nhỏ giọng dặn dò:

"Toàn bộ các lối ra ngoài đều đã bị sụp đổ, chuyện này chắc chắn không phải ngẫu nhiên, nếu như ta dự đoán không sai, người của Sơn Hải bang hẳn đang mai phục bên ngoài. Nhớ kỹ, một khi lối đi được mở ra, chúng ta lập tức tập hợp sức lực toàn bộ bang đánh sụp thông đạo để cản trở địch, chạy giữ lấy người. Đừng có hỏi nhiều, sắp không kịp nữa rồi, lập tức âm thầm truyền đạt mệnh lệnh của ta cho mọi người đi."

Chương 868: Nhanh cầm bảo châu chạy đi

Nói ra một đống lời nhưng lại có chút mơ hồ, không đầu không đuôi, mấy vị đương gia không nghi hoặc mới là lạ, may mà lúc này bọn họ đều có cảm giác giống như Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết hồi trước, dù không coi trọng vị bang chủ này bao nhiêu, nhưng trải qua những tình huống nguy hiểm lúc trước, họ đã cảm nhận được một chút, trong tình huống nguy hiểm, bọn họ không thể đưa ra được những quyết định tốt bằng vị bang chủ này.

Vì vậy mà tất cả đều đi chấp hành trong sự mơ hồ, nhanh chóng truyền lời cho các thành viên khác của Hạt Tử bang.

Chẳng bao lâu, đám người Hạt Tử bang đã dồn dập tập trung chờ đợi tại phía sau Dữu Khánh. Dữu Khánh chậm rãi lui một bước, rồi lại chậm rãi lui bước nữa, người phía sau cũng bị hắn dồn ép thỉnh thoảng lùi về phía sau. Chiều dài đất đá sụp đổ cần đào ra chỉ còn khoảng ba bốn trượng, đối với người bình thường, để đào mở ra khu vực này là một chuyện cực kỳ khó khăn, tuy rằng nhìn kích thước các tảng đá không phải quá lớn nhưng chúng lại rất nặng, có không ít tảng đá nặng quá ngàn cân, nhưng đối với đám tu sĩ này, đây là một chuyện rất dễ dàng.

Không tốn thêm bao lâu thời gian, lối đi đã được người dọn ra một cái lỗ hổng.

Người phía trước mặt quay đầu lại hét lên, "Đến cuối rồi."

Gã còn vươn đầu nhìn ra phía ngoài, cho dù có ánh sáng Huỳnh thạch chiếu sáng, nhưng ban đầu không nhìn thấy được quá xa tình hình trong bóng tối phía trước.

Tên dẫn đội Thiên Hồng bang lẳng lặng nhìn chằm chằm tình hình nơi lỗ hổng, thành viên Thiên Hồng bang ở hai bên thì nhìn chằm chằm vào gã, sẵn sàng hành động theo hiệu lệnh của gã ta.

Trên đường đã có người giơ Huỳnh thạch chiếu sáng, Dữu Khánh đứng xa xa ở phía sau cũng có thể nhìn thấy tình hình đại khái nơi lỗ hổng. Thành viên Hạt Tử bang bên người hắn đang âm thầm chờ

đợi hắn ra hiệu lệnh. Tất cả đều sợ náo loạn gây ra hiểu lầm, đều không dám hành động hấp tấp.

Gã dẫn đội Thiên Hồng bang không xác định được bên ngoài có người hay không, vạn nhất không có thì trở thành làm trò vớ vẩn.

Dữu Khánh không chắc chắn người mai phục bên ngoài có nhất định sẽ động thủ hay không, lỡ như người bên ngoài chỉ đang đề phòng vì không biết rõ ràng tình hình ở bên trong như thế nào thì sao chứ?

Bất kể là chuyện gì, đối với người của Hạt Tử bang mà nói, bọn họ tương đối khẩn trương, bởi vì không có tự tin.

Cố Nhân Sơn ở bên ngoài cũng không dám hành động khinh suất, y phải nhìn xem người đi ra là ai, phải có dự đoán rồi mới động thủ, không có lí do gì vừa gặp người liền đánh nhau.

Nhìn thấy đống đá phong tỏa đã được dọn ra, Cố Nhân Sơn đang đứng thẳng một mình tại phía trước nhếch lên một nụ cười trên khóe môi.

Tiếng đá rơi ầm ầm, hoặc bị người lôi ra, hoặc bị người đẩy tới phía trước, lỗ hổng đang nhanh chóng được mở rộng.

Khi lối đi đã hoàn toàn được thông suốt, một số người đang cầm Huỳnh thạch tiến lên đột nhiên khẩn cấp dừng bước, bởi vì ánh sáng chiếu ra một người phía trước, không phải ai khác, chính là Cố Nhân Sơn đang đứng một mình chắp tay sau lưng. Mấy người giật mình kinh hãi, người dẫn đội của Tinh Nguyệt bang từ phía sau bước tới cất tiếng kinh ngạc, "Cố bang chủ?"

Cố Nhân Sơn nhìn ra phía sau gã, "Cô bang chủ đâu?"

Kẻ dẫn đội của Thiên Hồng bang đứng tại phía sau kiễng chân nhìn tới rồi nở nụ cười, đồng thời nhanh chóng lùi về trong đám thành viên cùng bang ở mặt sau, rồi chợt cất tiếng hét lớn, "Nhanh cầm bảo châu chạy đi!"

Dứt lời liền quay đầu bỏ chạy.

Toàn bộ đám người Thiên Hồng bang đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, vừa nghe thấy hiệu lệnh thì lập tức thống nhất liên tục kêu gọi loạn lên, "Nhanh cầm bảo châu chạy đi!" Tiếng kêu gọi ù ù vang vọng trong thông đạo.

Nhóm người Kim Thiền bang nhanh chóng quay đầu nhìn lại phía sau, có chút mù mờ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đám người Thiên Hồng bang đang làm gì vậy?

Dữu Khánh cũng có chút mờ mịt, chuyện gì vậy chứ?

Hắn tính đông tính tây nhưng không tính đến tình huống này, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Một đám người vù vù lao vọt tới, thời gian quá gấp gáp, một vài ý nghĩ nhanh như chớp lóe lên trong đầu bọn hắn, hoàn toàn không kịp hiểu rõ đang xảy ra chuyện gì.

…

Mặc dù không biết là chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn biết có khác thường tất có quái dị, chi tiết về các phương diện khiến trong đầu hắn lập tức lóe lên ý nghĩ có nguy hiểm, theo phán đoán, phản ứng của hắn ngay sau đó chính là dốc hết sức đánh một chưởng về phía trên đỉnh hang động.

Toàn bộ các thành viên khác của Hạt Tử bang vốn vẫn còn mơ hồ với quyết định của bang chủ, và càng không rõ ràng có chuyện gì đang xảy ra, chỉ nhìn chằm chằm biểu hiện của bang chủ, chờ đợi hiệu lệnh để hành động. Lúc này, vừa nhìn thấy bang chủ động thủ, bọn họ đương nhiên liền hành động theo kế hoạch đã định sẵn.

Hơn ba mươi tu sĩ cấp tốc đồng loạt ra tay đánh vào vách đá hai bên và phía trên đỉnh đầu, thanh thế thực sự vang dội, ầm ầm ầm, hàng loạt tàng đá sụp đổ rơi xuống.

Đội ngũ Hạt Tử bang vừa đánh vừa lui lại.

Kẻ dẫn đội Thiên Hồng bang đi đầu vừa vọt tới, thấy vậy thì trợn tròn đôi mắt, nhìn thấy đá vỡ ầm ầm rơi xuống, gã ta bất chấp tất cả dựa vào tu vi bản thân cưỡng ép xông vào trong đống lộn xộn, cùng lúc đó gã ta cũng nhanh chóng quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong ánh mắt hiện lên nét kinh sợ, bởi vì phía sau cũng đang ầm ầm vang.

Các thành viên khác của Thiên Hồng bang đi theo sau, có người không kịp làm rõ tình hình, vừa nghe thấy có tiếng đánh sụp hang động, bọn họ cho rằng là đang thực hiện theo kế hoạch, nên lập tức cũng động thủ đánh sụp đổ vách hang.

Đã có người ra tay, mấy người khác chưa hiểu ra sao nhưng cũng động thủ theo. Con người, có đôi khi chính là bắt chước làm theo một cách mù quáng như thế.

"Dừng tay." Người phía trước phát hiện thấy không thích hợp liền giận dữ hét lên. Gã rất muốn biết đám lợn ở phía sau là suy nghĩ như thế nào, phía trước đã bị sụp đổ, phía trước đã không còn đường đi, các ngươi còn muốn chặt đứt đường lui của chúng ta hay sao? Là định đánh sụp hoàn toàn đoạn hang động này để tự chôn sống mình hay sao?

Vấn đề là sau lưng cũng vang lên tiếng đánh nhau ầm ầm, một mình Cố Nhân Sơn lao tới đánh giết, âm thanh bùm bùm lan nhanh như sóng, đám người trong thông đạo không có ai địch nổi một đòn của y, liên thủ đánh trả cũng khó thể ngăn cản, bởi vì tu vi chênh lệch quá lớn.

Y vốn muốn tìm hiểu rõ xem chuyện gì đang xảy ra rồi mới quyết định có nên động thủ hay không, nhưng bất chợt có người kêu gọi "Nhanh cầm bảo châu rời đi", tai y không điếc, tiếp đó lại nhìn thấy đầu kia muốn đánh sụp thông đạo để chặn đường nhằm chạy trốn, y làm sao có thể kìm lại được, lập tức xuất kích.

Vệ Cát đang dán sát vách hang cũng nhảy ra từ trong bóng tối, vung kiếm hét to: "Giết!"

Bang chủ đã động thủ, đó cũng là hiệu lệnh đã được thống nhất trước trong kế hoạch, gã làm sao còn dám chần chừ, lập tức dẫn người xông lên phía trước. Một đám tu sĩ Sơn Hải bang phần phật vù vù bay vọt ra, lao vào trong thông đạo, vừa đụng đến người Kim Thiền bang và Tinh Nguyệt bang liền đánh giết.

Đám người bị chặn kín tại trong thông đạo, phía sau bởi vì sụp đổ mà không còn đường lui, phía trước có địch nhân tấn công đến, bọn họ bị ép không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng, không liều mạng là không có đường sống!

Tình hình chiến đấu trong phút chốc liền trở nên vô cùng đẫm máu, toàn bộ thông đạo dường như đều bị chấn động lung lay muốn đổ, không ngừng có đá vỡ rơi xuống.

Trong tình trạng sụp đổ ầm ầm, kẻ dẫn đội Thiên Hồng bang quả thực rất gan dạ và dũng mãnh, giống như xé toạc mức màn sắt, gã đơn thương độc mã xông qua, bộ dạng rất chật vật, nhưng khi nhìn thấy đám người Dữu Khánh thì nhìn chằm chằm cất tiếng gầm giận dữ, "Tặc tử, ngươi dám!"

Đánh tảng đá bay ra, gã xuyên qua đống đá lộn xộn lao thẳng tới Dữu Khánh. Nhìn thấy bộ dạng mạnh mẽ đó, đám bang chúng Hạt Tử bang kinh hãi.

Keng! Theo tiếng kiếm chấn động vang lên, Dữu Khánh rút kiếm ra, dưới ánh sáng Huỳnh thạch chiếu rọi, thoáng có một vệt sáng lóe lên rồi biến mất.

Keng! Kiếm ra kiếm lại trở về, kiếm ra khỏi vỏ rồi lại trong nháy mắt trở vào trong vỏ kiếm.

Tên dẫn đội Thiên Hồng bang rơi xuống đất, bước chân loạng choạng, kiếm chỉ tới Dữu Khánh, đôi mắt trợn tròn đầy sự khó tin,

trong miệng ục ục không biết muốn nói cái gì, người của Hạt Tử bang chỉ nhìn thấy trên cổ gã ta có máu tươi tuôn ra.

Mọi người còn chưa kịp nhìn kỹ, đã có đá vỡ rơi xuống nện cho tên dẫn đội Thiên Hồng bang gục ngã ra đất, tiếp đó là một loạt đá vỡ liên tiếp rơi xuống, trong nháy mắt liền làm cho bóng dáng gã ta biến mất trong tầm mắt mọi người.

…

Đám bang chúng Hạt Tử bang kinh hãi, đầu tiên là kinh ngạc trước sức mạnh một kiếm đó của bang chủ, một kiếm, chỉ một kiếm đã đánh chết người dẫn đội của Thiên Hồng bang.

Tất nhiên, trong đó có yếu tố đá vỡ dồn dập rơi xuống đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng phát huy của đối phương, khiến gã ta vừa làm việc này vừa phải chú ý chuyện khác, nhưng vẫn không thể phủ nhận sức mạnh của một kiếm chỉ thoáng lóe lên trong chớp mắt kia.

Đối với một đám nằm vùng của Phi Ưng bang, kể cả Đồng Tại Thiên, từ lâu đã nghe nói rằng vị bang chủ trẻ tuổi này có thực lực bất phàm, từng một người một kiếm đột phá vòng vây của Phi Ưng bang, lại còn một kiếm bức lui bang chủ Phi Ưng bang, bây giờ đã được chính mắt chứng kiến rồi.

Đồng Tại Thiên đã hiểu vì sao Đoạn Vân Du không dám chính diện ứng chiến với vị này, cứng đối cứng quả thực nguy hiểm.

Điều thứ hai khiến đám bang chúng Hạt Tử bang giật mình kinh hãi đó chính là bang chủ điên rồi, vậy mà không chút do dự một kiếm giết chết người của Thiên Hồng bang, hơn nữa rõ ràng còn là một thành viên nòng cốt của Thiên Hồng bang.

Cho dù trong đầu đang hỗn loạn rất nhiều ý nghĩ, nhưng bọn họ vẫn không dừng động tác gây ra sụp đổ, Dữu Khánh không dừng tay, đám bang chúng tự nhiên cũng sẽ không dừng tay, vừa nhanh

chóng rút lui vừa liên tục đánh tới xung quanh, bóng người cứ như vậy nhanh chóng rút lui trong đống đá vỡ không ngừng rơi xuống.

Sau khi vọt tới một chỗ lối rẽ, nghe được âm thanh sụp đổ ầm ầm bên trong, sắc mặt Dữu Khánh biến đổi, vung tay lên, "Nhanh, đi mau!"

Một đám người lựa chọn một con đường, nhanh chóng chạy trốn.

Bắt đầu từ khi chính diện xông tới, Cố Nhân Sơn một mạch đánh tới phần cuối vẫn không ngừng tay, hai tay giống như gió xoáy phá vỡ đống sụp đổ phong tỏa phía trước, loạn thạch như mây bay phóng ra phía sau y. Y một đường hùng hục đào bới mở đường như điên cuồng, hồn nhiên không để ý những tảng đá y đào ra đã lấp kín đường lui của chính y.

Y sở dĩ hành động gấp gáp như vậy là bởi vì câu nói "Nhanh cầm bảo châu chạy đi" kia. Y làm sao có thể dễ dàng từ bỏ cho được.

Khi một tảng đá cản đường cuối cùng bị y một chưởng đánh bay ra, y cũng theo lỗ hổng lao vọt tới trước. Sau khi rơi xuống, y đứng tại giao lộ, cầm Huỳnh thạch trong tay chiếu chiếu vào hai lối rẽ tối tăm như mực, tiếp đó lại nghiêng tai lắng nghe.

Y không quan tâm tới tiếng đánh nhau ầm ầm không ngừng truyền đến từ phía sau, rất nhanh, y liền nghe được âm thanh đánh nhau khác, hẳn là động vật chém giết độc vật trong hang.

Sau một hồi nghe âm thanh để xác định phương hướng, y chuẩn xác truy đuổi theo hướng mà đám người Hạt Tử bang đã chạy trốn. Trên đường đi, đám độc vật tấn công y đều bị y chém giết rất dễ dàng, hoàn toàn không chút nào cản trở được tốc độ truy đuổi của y.

Sau mấy lần liên tiếp chọn lối rẽ chuẩn xác, y dừng lại tại một giao lộ, không biết nên tiếp tục chạy theo hướng nào, âm thanh đánh nhau giữa người chạy trốn và độc vật đột nhiên biến mất.

Tại sao lại đột nhiên biến mất? Đã ẩn núp đâu đó rồi hay sao?

Y cau mày lắng nghe một hồi, chỉ nghe được âm thanh đánh nhau vẫn đang tiếp diễn từ chỗ cũ, bỗng nhiên, y cau mày chấn động, chợt nhận ra sự kỳ quặc, không thích hợp trong việc này.

Nhóm người mới đào tẩu hẳn là người của Hạt Tử bang, khi mình đánh giết xuyên qua thì nhìn thấy có cả người của Thiên Hồng bang, Kim Thiền bang và Tinh Nguyệt bang. Nếu như thật sự tìm được bảo châu, với thứ quan trọng như vậy, vì sao bang chủ của ba bang không có một ai tham gia áp giải?

Y cảm thấy mình có thể đã bị lừa gạt, e rằng đã rơi vào cái bẫy do mấy đại bang liên thủ bày ra, thiếu một chút kinh hãi toát mồ hôi lạnh, tự trách mình nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, đến nỗi ngay cả một cái bẫy đơn giản như vậy cũng không nhìn ra, y nhanh chóng lắc mình quay về.

Khi chạy về đến chỗ sụp đổ, y lại dốc sức đào mở ra.

Bang chúng Hạt Tử bang không có ẩn núp một chỗ như Cố Nhân Sơn suy đoán, bọn hắn vẫn một mực gấp gáp chạy trốn, thực sự là không trốn được xa một chút sẽ không yên tâm, lúc trước Dữu Khánh đã nhận ra có cao thủ đang phá mở đống đá sụp đổ, nếu như bị đuổi kịp, mọi người sẽ chống không được.

Sở dĩ không còn động tĩnh đánh nhau với độc vật, tự nhiên là bởi vì bọn hắn đã chui vào được "Thiềm vương ngự đạo" .

Bọn hắn có thể tìm lại được con đường này trong mạng lưới những lối đi trong lòng đất chằng chịt như mê cung này, không phải vì mọi người có trí nhớ tốt nên có thể nhớ được đường đi, mà là nhờ có Đồng Tại Thiên.

Đồng Tại Thiên nhìn thấy được ký hiệu mình lưu lại tại giao lộ, thoáng nhìn liền biết kí hiệu này là như thế nào.

Đương nhiên, gã giải thích rằng là vì mình có thể nhớ được đường đi.

Gã đã muốn nói như vậy, Dữu Khánh liền không chút do dự tin ngay chuyện ma quỷ của gã, gian tế thì như thế nào? Chính là như thế, dùng người thì không nghi ngờ người.

Chương 869: Bang chủ sáng suốt

Cùng lúc đó, tại trong bóng tối này, dường như có người còn quen thuộc đường đi nước bước dưới lòng đất này hơn hẳn Hạt Tử bang bọn hắn, thường xuyên xuất hiện trước một bước tại ngã ba trên con đường chạy trốn của Hạt Tử bang.

Ẩn trong bóng tối ở ngã ba đường để quan sát, y biết chính xác con đường Hạt Tử bang sẽ đi qua nên không chút nào lo lắng bọn hắn sẽ đột nhiên chạy về phía mình đang ẩn nấp.

Sau khi nhóm người Hạt Tử bang nhanh chóng đi qua, y lại cấp tốc rút lui ra phía sau, đi theo một con đường khác, rồi lại một lần nữa đến chính xác giao lộ tiếp theo, chờ đợi nhóm người Hạt Tử bang đi đến.

Về việc bình tĩnh quan sát, có lẽ cùng lắm cũng chỉ như thế này.

Vị hành giả này chính là người khoác áo choàng đi một mình lúc trước, trên tay y vẫn còn khống chế Tam Túc ô.

Khôi phục lại tinh khí thần, đôi mắt Tam Túc ô sáng lên, cùng theo nấp trong bóng bối ở một bên hết lần này đến lần khác, cùng với y đồng thời âm thầm quan sát, trong ánh mắt lấp lóe không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau nhiều lần liên tiếp chờ đợi thành công tại các giao lộ, cuối cùng, đến một lần, y không thể chờ thấy Hạt Tử bang xuất hiện.

Người khoác áo choàng ẩn nấp quan sát giao lộ này cũng không tiếp tục dời bước nữa, nhẹ giọng nói với Tam Túc ô: "Xem ra bọn hắn là tạm dừng ở đây. Ngươi thường xuyên di chuyển trong mê cung lòng đất chứa đầy độc vật ở khắp nơi này, ngươi có thấy ngạc nhiên vì sao bọn hắn sao có thể biết được con đường thông suốt không chướng ngại này hay không chứ? Ta lui tới trong mê cung này nhiều năm, tự cho rằng mình rất quen thuộc mỗi con đường nơi đây, nhưng ta cũng chỉ biết được một số con đường không có độc vật, chưa từng nghĩ đến những đoạn đường đó có thể kết nối thành một con đường liên tục. Bọn hắn làm sao mà biết được?

Người muốn tìm ngươi chính là tên ria mép và tên to con ở phía trước, bọn hắn còn có hai đồng bạn ở bên ngoài, có muốn biết vì sao bọn hắn muốn tìm ngươi hay không? Chỉ cần ngươi muốn biết, ta sẽ đưa ngươi đi gặp bọn hắn."

Y nỗ lực nghĩ mọi biện pháp để giao tiếp với Tam Túc ô, nhưng Tam Túc ô lại một mực không thốt tiếng nào, tuy nhiên, đôi mắt sống động của nó dường như biết nói.

Người khoác áo choàng không nôn nóng, cũng không ép buộc nó, bởi vì như y đã nói, y đã bức chết không ít Tam Túc ô nhưng vô dụng. Y phán đoán không sai, bang chúng Hạt Tử bang quả thực dừng tại thông đạo ở bên cạnh.

Ẩn nấp một chỗ, im lặng lắng nghe một hồi, sau khi xác định không còn ai đuổi theo nữa, toàn bộ Hạt Tử bang mới thở phào nhẹ nhõm, chắc hẳn đã an toàn rồi.

Tuy nhiên, Dữu Khánh vẫn không dám thả lỏng nên phân công người đi canh gác.

Lúc này, Đồng Tại Thiên cuối cùng nhịn không được nữa, đến sát, lo lắng nói: "Bang chủ, giết chết tên dẫn đội của Thiên Hồng bang, Thiên Hồng bang nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta."

Tên khốn này có bệnh sao? Dữu Khánh nhìn gã từ trên xuống dưới, hỏi ngược lại: "Ngươi đang nói gì vậy? Sao ta nghe không hiểu?"

Đồng Tại Thiên nhắc nhở: "Người chết chính là thành viên nòng cốt của Thiên Hồng bang."

Vẫn còn nói nữa? Dữu Khánh trợn tròn mí mắt, vẻ mặt nghi hoặc, hỏi ngược lại: "Dẫn đội nào của Thiên Hồng bang? Ai giết? Tại sao ta không thấy? Hắn không phải đang đánh đánh giết giết với đám người kia sao? Ngươi nhìn thấy hắn bị người ta giết chết rồi sao?" Nói xong hắn quay đầu lại nhìn về phía đám bang chúng Hạt Tử bang, "Các ngươi có nhìn thấy không?"

Hắn hỏi như vậy, cùng giọng điệu đó, những người lúc trước nghe chưa hiểu cũng kịp hiểu ra, ngay cả một đám người nằm vùng cùng phe với Đồng Tại Thiên cũng dồn dập lắc đầu trả lời: "Không thấy."

Hơn nữa, bọn họ còn nhìn gã với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

Đồng Tại Thiên nghẹn họng không nói nên lời, không biết tình hình này có tính là mọi người đều say mình ta tỉnh hay không.

Gã nhìn chằm chằm đám người nằm vùng quen thuộc với mình này, ngẩn ngơ trong nháy mắt, đám người này rốt cuộc là cùng phe với mình, hay là đi theo hắn? …

Đối với câu trả lời này của mọi người, Dữu Khánh rất hài lòng, sờ sờ chút ria mép của mình, cười tủm tỉm, hắn rất thích cảm giác toàn bộ bang phái biểu hiện ra sự đồng lòng như vậy.

Ánh mắt hắn quay trở lại trên người Đồng Tại Thiên, nhấc tay vỗ vỗ vai gã, "Đồng tiên sinh, chuyện này ngươi làm không đúng rồi, làm sao lại tự đi gánh trách nhiệm giết người vào mình chứ? Không nhìn thấy thì đừng nên đoán mò. Việc hắn sống hay chết không có liên quan gì đến chúng ta. Thiên Hồng bang thế lớn, đâu phải là loại Hạt Tử bang nho nhỏ chúng ta dám trêu vào, đạo lý rất rõ ràng, chúng ta không có khả năng động đến hắn.

Vì vậy, rất đơn giản, cho dù hắn bị chết, đó cũng là chết trong lúc các bang phái đó đánh nhau. Chúng ta hoảng sợ chạy trốn, những gì xảy ra sau đó, chúng ta không biết được gì. Những người sống sót sau vụ hỗn loạn đó có thể làm chứng cho chúng ta nha."

Đồng Tại Thiên không ngốc, đương nhiên cũng kịp phản ứng lại, nhanh chóng chắp tay bồi tội: "Bang chủ nói chính phải, quả thực là ta bị hoa mắt. Lúc đó bọn họ đánh nhau quá hỗn loạn, ta chỉ lo bỏ chạy, không thấy được gì."

Sự thay đổi cách nói này trông thật gượng ép, Mạt Lỵ ở bên cạnh thực sự nhịn không được, "Phốc phốc" bật cười.

Đồng Tại Thiên xấu hổ xua xua tay, ra hiệu cho mọi người đừng có giễu cợt gã.

Tuy nhiên, Tứ đương gia Phạm Cửu vẫn có chút lo lắng, véo véo râu, hỏi: "Bang chủ, tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Việc này còn cần phải hỏi sao, tự nhiên là đi tìm Tam Túc ô. Đã vứt bỏ được đám người vướng chân vướng tay đó, cơ hội tốt như vậy, tự nhiên là phải tranh thủ nắm bắt, lục soát kỹ càng dưới lòng đất này một lần. Chuyện xảy ra chỗ Thiềm vương rất quỷ dị, đám người cũng đã tụ tập tại đó, chúng ta tám chín phần mười không còn trông chờ được vào Đồng Tước hồ nữa rồi, nhưng thứ mà chúng ta nhìn thấy trên đỉnh núi lúc trước thì không thể bỏ qua. Cần phải tìm được Tam Túc ô!"

Phạm Cửu giật mình nói: "Bang chủ, việc này không thích hợp a. Chúng ta đã nói là rút khỏi tranh đoạt, nếu tiếp tục lang thang trong các thông đạo dưới lòng đất này, về sau lỡ đụng phải Kim Thiền bang, Tinh Nguyệt bang hay Thiên Hồng bang, chúng ta phải giải thích thế nào?"

Dữu Khánh: "Tứ đương gia, đã đến lúc này, ngươi còn không nhận ra được vụ tập kích vừa rồi là chuyện gì xảy ra sao? Đám chó Thiên Hồng bang tám chín phần mười đã biết được người của Sơn Hải

bang đang mai phục bên ngoài, đồng loạt hét lên cái gì mà mang bảo châu đi, còn cùng nhau chạy về phía sau, làm sao có thể là ý nghĩ bất chợt nảy sinh, rõ ràng là đã có chủ mưu, đám chó Thiên Hồng bang đó là định mượn đao giết người a!"

Nói đến đây, chính hắn nghĩ lại cũng có chút run sợ, nếu không phải mình phát hiện được bên ngoài có phục binh, kịp thời làm chuẩn bị, thì không biết kết quả bây giờ sẽ như thế nào, trước có cường địch, sau không đường lui, đám người trước mắt có lẽ ít nhất phải chết một nửa.

Nghe nói vậy, những người khác tỉnh ngộ ra, rồi đám người nghĩ lại mà kinh hãi vô cùng, may mà bang chủ quyết đoán, sáng suốt.

Đồng Tại Thiên lắc đầu nói: "Thiên Hồng bang này thật sự ác độc, chúng ta đã nói mình là người của lão bản nương Thạch Tâm cư, chúng vậy mà vẫn dám âm thầm hạ độc thủ như vậy."

Cao Trường Đài nói: "Sợ rằng không chỉ có Thiên Hồng bang ác độc, loại tranh đoạt này, chỉ cần có cơ hội, mấy nhà kia có lẽ cũng không có kẻ nào nhân từ nương tay."

Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu ngừng, không để cho bọn họ nói quá xa, tiếp tục nói: "Chỉ với việc toàn bộ lối ra bên ngoài đều đã bị lấp kín, chỉ với việc Sơn Hải bang mai phục chực chờ bên ngoài, gặp mặt lập tức tấn công, chúng ta làm sao ra ngoài được? Chúng ta chỉ có thể sợ hãi chạy trốn khắp nơi trong lòng đất này.

Các ngươi cũng không cần lo lắng về việc chúng ta đánh sụp thông đạo, chậu nước bẩn này cứ việc giội lên Thiên Hồng bang là được, nói là Thiên Hồng bang đánh sụp thông đạo trước, sau đó chúng ta bị Thiên Hồng bang làm cho hoảng sợ phải tự bảo vệ mình mà thôi. Chỉ với việc Thiên Hồng bang tập thể hét to lên câu nói 'Nhanh cầm bảo châu chạy đi,' đó, mấy nhà chỉ cần nghe kể liền biết được kẻ nào rắp tâm, lý lẽ dù sao đều thuộc về chúng ta, chúng ta cứ thoải mái vô tư đi dạo trong lòng đất này."…

Mọi người nghe xong hoặc là không nói lời nào, hoặc khẽ gật đầu đồng ý, trong lòng đều đã có chút tự tin.

Thật vất vả mới thuyết phục được những người này, Dữu Khánh đang định thương nghị với mọi người làm thế nào để tìm kiếm Tam Túc ô ở dưới này, Phạm Cửu bất chợt toát ra một câu, "Thông đạo dưới lòng đất Vạn Hác trì này có rất nhiều lối ra, bang chủ thật sự xác định tất cả đều đã bị chặn kín sao?"

Dữu Khánh tức thì nhìn gã với vẻ quái lạ, "Ta nói nha Tứ đương gia, ngươi là đang giúp đỡ người ngoài chặn miệng chúng ta sao?"

Phạm Cửu hơi ngẩn người một chút, rồi nhanh chóng xua tay nói: "Bang chủ, ngài hiểu lầm ta rồi, ta không phải có ý đó. Ý của ta là, lối đi trong lòng đất này có rất nhiều lối ra, ai dám bảo đảm rằng bọn họ nhất định có thể chặn hết mọi lối ra của Tam Túc ô? Bang chủ, ngài ngẫm lại mà xem, Tam Túc ô xuất hiện ở phía dưới hẳn không phải chuyện trùng hợp, có khả năng chúng sinh sống tại dưới lòng đất này.

Ý gã muốn nói là, có thể chúng nó biết rất rõ tình hình trong lòng đất này, chúng ta không tìm được lối ra, không có nghĩa là Tam Túc ô không tìm được. Nếu nó đã đi ra ngoài rồi, chúng ta lại cứ ở dưới này không ngừng bôn ba tìm kiếm, còn có khả năng đụng phải những đại bang phái kia, để xảy ra tranh chấp gì nữa thì thực sự không ổn."

Nghe gã nói như thế, không ít người gật đầu, Mạt Lỵ nói: "Bang chủ, ta cảm thấy Tứ đương gia nói có lý."

Dữu Khánh cũng trầm mặc, cảm thấy Phạm Cửu nói có lý, bọn hắn không tìm được lối ra, không có nghĩa là Tam Túc ô cũng không tìm được, quả thực không cần thiết phải loay hoay không có cơ sở trong mê cung rối rắm này. Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, hắn quyết đoán nói: "Được rồi, vậy trước hết xác nhận xem Tam Túc ô đã đi ra ngoài hay chưa."

Đồng Tại Thiên: "Làm sao để xác nhận?"

Dữu Khánh: "Đương nhiên là đi ra ngoài tìm người xác nhận. Bên ngoài có rất nhiều tu sĩ đang nhìn chằm chằm vào Vạn Hác trì, nếu Tam Túc ô bay ra ngoài thì không có khả năng không bị phát hiện."

Cao Trường Đài lo lắng nói: "Bang chủ, ngươi cũng biết bên ngoài đã bị người của Sơn Hải bang phong tỏa, thông đạo bị lấp kín, bên ngoài có thể cũng có phục binh, làm sao đi ra ngoài?"

"Chưa chắc." Dữu Khánh lắc đầu, nghiêng tai, chỉ về phía xa nơi âm thanh giao tranh gần như đã lắng xuống, "Các ngươi cũng đã thấy, Sơn Hải bang làm sụp rất nhiều lối ra. Nhân lực Sơn Hải bang chỉ có hạn, không thể tại lối ra nào đều có thể bố trí đông người phong tỏa. Bọn họ sở dĩ làm sụp đổ lối ra khắp nơi chính là để bù đắp cho việc không đủ nhân thủ, dùng làm cảnh báo, để cho bọn họ có thời gian nhanh chóng tập trung chặn đường."

Đồng Tại Thiên ngập ngừng hỏi: "Chẳng lẽ bang chủ muốn âm thầm mở ra một thông đạo?"

Dữu Khánh xua tay, "Có nhẹ nhàng đến đâu, nhiều đá lớn như vậy cũng không thể không gây ra động tĩnh nào. Huống hồ, dưới lòng đất vốn rất yên tĩnh, cực dễ dàng bị người trông coi bên ngoài phát hiện ra, không thể làm như vậy."

Mạt Lỵ không hiểu, "Vậy làm thế nào đi ra ngoài để tìm người xác nhận?"

Dữu Khánh cười nói: "Ta tự có biện pháp. Đồng tiên sinh, theo con đường chúng ta đi tới, ngươi dẫn mười người đi trước cẩn thận dò đường. Chúng ta trước tiên quay lại theo đường cũ đã."

Hắn ít nhiều vẫn có lo lắng bị mai phục, vì vậy đành phải cho đám nằm vùng đi trước.

Tại chỗ chín lối đi, người của mấy đại bang phái giống như bị điên, loanh quanh chạy lui chạy tới nghiên cứu tám cửa vào, nghiên cứu cho tới bây giờ, có thể nói ngay cả một chút khác thường trên vách hang cũng không chịu bỏ qua.

Nghe được tiếng giao tranh ầm ầm bên ngoài mơ hồ truyền vào đã lắng xuống, Ngụy Ước suất lĩnh bang chúng đứng một bên bàng quan cất tiếng hừ lạnh, "Cố Nhân Sơn thích nhất là núp ở phía sau đâm người. Đến bây giờ vẫn không thấy một bóng người nào của Sơn Hải bang, đám người đi ra ngoài sợ rằng đã rơi hết vào trong tay của Sơn Hải bang rồi."

Bang chủ Thân Vô Không của Thiên Hồng bang đứng cách không xa nhìn chằm chằm bên này, hơi cau mày, quay sang trao đổi ánh mắt với tâm phúc Giang Khoát ở bên cạnh. Hai người cũng nghi ngờ là Sơn Hải bang đã xuất thủ, nhưng bọn họ cảm thấy hẳn là người của mình đã đắc thủ, bởi vì khi nhóm người Thiên Hồng bang xuất phát thì bên này đã âm thầm dặn dò.

Vì vậy, Thân Vô Không không lo lắng chút nào, thỉnh thoảng y quay nhìn Đoạn Vân Du đứng bên cạnh Ngụy Ước, không hiểu rõ vị này xem lẫn trong đám người Ngụy Ước là có ý gì, không phải đã sắp xếp lượng lớn nhân thủ nằm vùng trong Hạt Tử bang sao? Tại sao bây giờ lại biến thành người của Lương Bàn rồi?

Đã nhìn ra là đóng kịch, cực kỳ không hợp lẽ thường nhưng y nhìn hoài mà không hiểu được là có ý gì, vì vậy y chỉ có thể tiếp tục thờ ơ quan sát, y muốn nhìn xem rốt cuộc thì vị bang chủ Phi Ưng bang này muốn làm cái gì, lá gan thực không nhỏ, dám chơi đùa đến trên đầu bọn họ.

Chương 870: Đóng lại (1)

Mặt trăng đã đi qua phía bên kia ngọn núi, âm thanh giao tranh ầm ầm vang vọng trong Vạn Hác trì rốt cuộc lắng xuống, tất cả trở về yên tĩnh, đám người đứng bên trì nghiêng tai lắng nghe cũng dần dần bình tĩnh lại.

Thành viên lưu thủ của năm đại bang phái khá bất an, đều nghe được rõ ràng, là một trận giao tranh có quy mô không nhỏ.

Cũng đứng bên bờ trì bất an là Nam Trúc, dõi đôi mắt trông mong nhìn vào Vạn Hác trì, gã thật sự lo lắng hai người lão Thập Ngũ cũng bị quấn vào trong đó, xen lẫn vào trận giao tranh giữa các cao thủ cảnh giới Thượng Huyền, sinh tử khó liệu a!

Vào lúc này, giọng nói của Liên Ngư lại đột nhiên vang lên bên tai gã, "Mập mạp, có hứng thú đi xuống nhìn xem hay không, chúng ta cùng đi?"

Nam Trúc vừa định vỗ tay đồng ý, muốn thuận tiện đi xuống xem thử, nhưng chợt nghĩ đến cửa hàng ở phía sau, Bách Lý Tâm vẫn còn núp tại trong đó, gã rời đi, lỡ như có người kiểm tra cửa hàng này, chắc chắn sẽ bị bộc lộ.

Sau khi tỉnh táo lại một chút, lý trí sáng tỏ hơn không ít, gã cảm thấy lời nói của nữ nhân này dường như có ẩn ý gì đó là lạ, lập tức nghĩa chính ngôn từ nói: "Chúng ta là Thiêu Sơn lang, không xen lẫn vào loại chuyện này."

Liên Ngư quay đầu nhìn gã nhiều hơn một chút, nhưng không nói thêm gì nhiều.

Giao tranh quả thực đã dừng lại, đám người Kim Thiền bang, Tinh Nguyệt bang, Thiên Hồng bang phụ trách áp giải Hạt Tử bang gần như đều bị thông đạo sụp đổ chôn vùi.

Người của Sơn Hải bang cũng không tốt hơn bao nhiêu, những người đánh nhau gần như đều bị chôn sống.

Đây là nhược điểm khi một đám tu sĩ đánh nhau tại trong hang động có không gian không lớn lắm, nếu mọi người đều có thể kiềm chế khi động thủ, vấn đề sẽ không lớn, nhưng việc này là không có cách nào khống chế được, đã đánh nhau liều mạng rồi, còn kiềm chế làm sao được? Nhất là đám người của ba bang phái bị tấn công, bọn họ chỉ có thể dốc sức ra tay không đếm xỉa gì nữa, có chết mọi người cùng chết.

Vì vậy, các bên giao chiến đều bị chôn sống.

Kẻ không chết bị kẹt ở bên trong cũng rất khó thoát thân ra ngoài, bị vô số tảng đá chồng chồng lớp lớp đè ép lên nhau, áp lực rất lớn, không có tu vi cường đại tương ứng là không thể đánh vỡ tan ra để thoát thân.

May mà Sơn Hải bang rất đông người, trong khi không gian thông đạo chỗ giao chiến lại có hạn, nên vẫn còn hơn một nửa số người chỉ có thể đứng bên ngoài khu vực giao chiến để trợ uy, và do đó, bọn họ cũng tránh khỏi khu vực sụp đổ.

Những người không có cơ hội tham chiến nghe thấy bên trong khu vực sụp đổ truyền ra rất nhiều tiếng kêu cứu, thì lập tức nhanh chóng di dời đá ra, cứu người. Bang chủ Cố Nhân Sơn đào mở ở một đầu khác, người được cứu ra lại tham gia cùng đào.

Sau đó lại có một số động tĩnh đánh nhau lác đác vang lên, không có cách nào lựa chọn nên đào đường nào, nơi nào, cần phải đào theo từng đoạn từng đoạn hướng tới trước, người được giải thoát ra trước chưa chắc đều là người của mình.

Trong số người được giải thoát ra, số người phản kháng chỉ là số ít, ý chí chiến đấu dù biết rõ đánh không thắng mà vẫn liều mạng chống cự lúc đầu đã trôi qua rồi.

Khu vực giao chiến nhanh chóng được đào thông suốt, một trăm năm mươi người đi hộ tống của Kim Thiền bang, Tinh Nguyệt bang,

Thiên Hồng bang gần như toàn quân bị diệt, chỉ còn lại bảy tám người sống sót.

Sơn Hải bang cũng bị tổn thất không nhỏ, chết gần hai mươi người, và rất nhiều người bị thương.

Tù binh đã không còn chiến ý, chỉ hơi chút thẩm vấn liền khai ra hết những gì đã xảy ra.

Cố Nhân Sơn nghe kể liền biết là người của Thiên Hồng bang đang giở trò quỷ, trên đường áp giải xảy ra chuyện như vậy, đây chắc chắn không phải là ý nghĩ chợt nảy sinh của nhân viên áp giải, nhất định là do tên cáo già Thân Vô Không bày mưu đặt kế.

Phát hiện ra mình đã bị đùa giỡn, lửa giận trào dâng cũng vô ích, tranh đoạt chính là như vậy, đã cầm đao kiếm tới đây tranh đoạt, vậy thì tự nhiên là mỗi bên dựa vào bản lĩnh của mình.

Thu hoạch lớn nhất qua đợt thẩm vấn chính là biết được các bang phái khác vẫn chưa tìm được bảo châu, đang loay hoay tại bên dưới.

Y cũng làm rõ được sự nghi hoặc của mình, lúc trước rõ ràng đã bám chặt được hướng đi của Hạt Tử bang, với tu vi của mình vì sao còn có thể bị mất dấu, thì ra trong lòng đất này còn có một con đường đặc thù không bị độc trùng quấy nhiễu… .

Mặc dù người sống sót của Thiên Hồng bang không biết rõ tình hình cụ thể mà nhân sự cấp cao trong bang nắm giữ, nhưng tận mắt nhìn thấy sau khi bản bang bắt được thành viên của Hạt Tử bang, họ sử dụng một phương pháp mới để tiến tới, phương pháp này có thể tránh bị độc trùng quấy rầy, điều này chắc chắn có liên quan đến Hạt Tử bang, toàn bộ đều khai ra hết.

Đối với việc Hạt Tử bang chạy thoát, Cố Nhân Sơn cũng không tính toán, đuổi kịp thì làm được gì chứ? Người ta không lấy được bảo châu, vốn là muốn rời khỏi tranh đoạt, nếu mình đánh giết người ta, trái lại sẽ trúng phải gian kế mượn đao giết người của Thiên Hồng

bang, không chừng còn bởi vì vậy mà đắc tội với lão bản nương của Thạch Tâm cư.

Sau khi xử lý xong những thành viên đã chết và bị thương sau, Vệ Cát đi tới bên cạnh y, hỏi: "Bang chủ, tiếp theo nên làm thế nào?"

Cố Nhân Sơn nhìn chằm chằm thông đạo được đào thông suốt, chậm rãi nói: "Lấp kín lại, tiếp tục chờ."

"Vẫn chờ?" Vệ Cát khá kinh ngạc, không thể không nhắc nhở: "Bang chủ, chúng ta đã nắm giữ được con đường không có độc trùng quấy phá, hoàn toàn có thể lặng yên đến gần nhìn xem tình hình rồi tính tiếp."

Cố Nhân Sơn: "Ngụy Ước dẫn đi của chúng ta gần một nửa nhân mã, bây giờ nếu chúng ta lại cưỡng ép xen lẫn cứng đấu cứng với mấy nhà đó thì không phải là hành động sáng suốt."

Vệ Cát: "Không cần động thủ, có thể đi âm thầm quan sát."

Cố Nhân Sơn chí nói ra ba chữ, "Tiếp tục chờ."

Giọng điệu rất bình tĩnh, thái độ dứt khoát không thể nghi ngờ.

Vệ Cát muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, không biết vị bang chủ này rốt cuộc là nghĩ như thế nào, cảm thấy lí do y đưa ra có phần gượng ép, nhưng thấy y đã quyết ý, nên không dám nói gì nữa, đáp lại một tiếng "Vâng", rồi lui ra, tổ chức nhân thủ đi làm việc.

Một đám người Hạt Tử bang cũng không hiểu bang chủ muốn làm gì.

Một đám người quay trở ra dọc theo con đường có khả năng là "Thiềm vương ngự đạo". Khi phát hiện thấy đường đi đã bị lấp kín, Dữu Khánh bảo Mục Ngạo Thiết dẫn nhóm người đi ngược lại, nói thẳng ra chính là yêu cầu mọi người tránh đi, một mình hắn ở lại tại trước đống đá sụp đổ.

Trước tiên hắn đặt viên Huỳnh thạch chiếu sáng đang cầm trong tay xuống trên một tảng đá, rồi cúi người nhặt lên một viên đá nhỏ, thi pháp vận công bóp mạnh, răng rắc, viên đá nát bấy thành bụi, hắn phất tay vẩy ra phía trên viên Huỳnh thạch, bụi bặm tung bay trên ánh sáng chiếu rọi.

Dữu Khánh quan sát tình hình dao động của chúng, phát hiện thấy mình phán đoán không sai, khu vực quanh lối ra này quả thực là nơi không khí chui vào.

Hắn xòe năm ngón ra, một viên đá nhỏ trên mặt đất bay vào trong tay, hắn cầm viên đá gõ lên tảng đá chặn đường, tạo ra những âm thanh "Cạch cạch" giòn giã vang vọng.

Bên ngoài khu vực bị phong tỏa, tại một nút giao có thể kiểm soát mấy lối đi cùng lúc, một gã tu sĩ Sơn Hải bang đang khoanh chân đả trong bóng tối bỗng động đậy lỗ tai, rồi chợt mở mắt ra, sau đó gã lấy Huỳnh thạch ra soi sáng, nhìn thấy trên mặt đất ở xung quanh có một số thi thể Đằng điệt và Ngọc Sí kim thiềm.

Gã soi đường bước nhanh đến trước khu vực sụp đổ truyền ra tiếng vang.

Nơi này vốn có hai người cùng lúc canh giữ, nhưng bởi vì trận giao tranh lúc trước, một người đã đi tham chiến.

Gã đứng trước đống đá sụp đổ, chiếu sáng nhìn nhìn, rồi nghiêng tai lắng nghe, không phát hiện thấy có bất kỳ dị thường gì. Gã suy nghĩ một chút, đoán rằng trong đống đá sụp đổ có đá vụn rơi xuống nên phát ra âm thanh.

Gã tiếp tục quan sát một hồi, sau khi xác nhận không có diều gì khác thường, gã mới xoay người quay trở về chỗ cũ.

Chương 871: Đóng lại (2)

Dữu Khánh đứng tại đầu bên kia thi triển Quan Tự quyết để quan sát, hắn phát hiện thấy bên ngoài quả nhiên có người trông coi. Hắn lại bóp nát một khối đá khác thành bụi, tung lên, quan sát. Khi đi đến nơi đây, hắn đại khái nhớ được con đường từ trên núi đi xuống, nhưng hắn cũng không dám chắc, vẫn cần xác nhận lại.

Sau đó hắn lấy mảnh da của Ngọc Sí kim thiềm ra, mảnh da này hắn kiếm được trên đường đi, đã dùng lưỡi kiếm cạo sạch, cạo mỏng, trải ra nhìn như một tấm màng mỏng trong mờ lớn cỡ bàn tay. Hắn nhanh chóng thi pháp xăm chữ lên đó, mất một phen công phu mới viết được một bức thư, một mảnh nhỏ cỡ bàn tay xăm ra mấy trăm chữ nhỏ… .

Tiếp đó, hắn đưa tay mò vào trong tóc bắt Đầu To ra, nó không biết đã chui vào trong tóc từ lúc nào, ngồi xổm xuống đất và vẽ ra một sơ đồ đường đi đơn giản để ra ngoài, rồi nhỏ giọng dặn dò Đầu To cách làm thế nào để đi ra ngoài, dặn dò cho nó biết nơi nào có người cần phải tránh đi, nhắc nó nhớ kỹ, nói nó sau khi rời khỏi đây thì đi tìm Nam Trúc, đưa thư cho Nam Trúc.

Hắn đặc biệt dặn dò Đầu To nên đi tìm quanh Vạn Hác trì trước, theo lý thuyết, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, Nam Trúc thế nào cũng sẽ chạy tới Vạn Hác trì, hắn cảm thấy không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy, dù sao gã cũng có thân phận Thiêu Sơn lang rõ ra đó.

Sau khi dặn dò rõ ràng xong, hắn cuốn mảnh thư cột vào trên một chân của Đầu To, rồi nhét Đầu To vào trong khe hở giữa các tảng đá, để cho nó bò ra ngoài thực hiện nhiệm vụ.

Đây là chỗ tốt sau khi Đầu To có thể nghe hiểu tiếng người.

Nhưng Đầu To không chịu phối hợp, nó lại bò ra khỏi khe hở giữa các tảng đá, liên tục mấy lần đều như thế, thiếu một chút làm cho

Dữu Khánh phải nổi đóa, lần này hắn đặt kỳ vọng rất cao vào Đầu To.

"Nhị đương gia, bang chủ hình như đang tự nói chuyện một mình, một mình ở đó lẩm bẩ cái gì chứ?"

Đám người đang trốn tránh ở phía sau y mơ hồ nghe được một chút âm thanh từ chỗ Dữu Khánh, Mạt Lỵ nhịn không được cất tiếng hỏi.

Mục Ngạo Thiết đại khái đoán được Dữu Khánh muốn làm gì, nhưng lắc đầu không đáp.

Lúc này, Dữu Khánh đang bị Đầu To giày vò tại trước đống đá sụp đổ bỗng nhiên tỉnh ngộ, hắn cất tiếng hỏi Đầu To đang nằm im bất động, "Đầu To, có phải ngươi không muốn đi tìm mập mạp phải không? Nếu đúng thì ra hiệu cho ta biết."

Đầu To đang nằm trước khe hở tảng đá lập tức xoay người lại nhìn chằm chằm Dữu Khánh, coi như đã có biểu hiện.

Dữu Khánh tức thì nghẹn họng không nói nên lời, nhịn không được gãi gãi đầu. Hắn không biết giữa Đầu To cùng Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy rằng, kể từ sau khi đi ra khỏi động phủ của Bách Hoa tiên tử thì nó không muốn gặp hai tên kia nữa. Trước đây, mấy sư huynh đệ ai cũng có thể chơi đùa với Đầu To, bây giờ, cho dù Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết muốn Đầu To nấu nước trà, Đầu To cũng sẽ lập tức biểu hiện trở mặt, rất hung dữ.

Lão Nhị Cao Vân Tiết, lão Thập Lục Trùng Nhi và phụ tử Tiểu Hắc đều có thể gặp gỡ, giao lưu bình thường với Đầu To, chỉ có lão Thất và lão Cửu là không được đụng vào, có vẻ đã tuyệt giao với hai tên đó rồi.

Tuy nhiên, lúc này không phải là lúc để nhiều lời, hắn chỉ có thể thành khẩn nói với Đầu To: "Đầu To, nếu ngươi không đi tìm mập mạp, chúng ta sẽ rất phiền phức, nếu không thể đưa thư tới cho

mập mạp, chúng ta sẽ không hoàn thành được việc, sau này sẽ không còn có Linh Mễ và xương để ăn nữa."

Đầu To xoay đầu lại, chăm chú nhìn hắn một hồi, rồi chợt xoay người lại, nhanh chóng bò vào trong khe đá, biến mất.

Dữu Khánh nhanh chóng chúi người vào căn dặn với theo, "Nhớ kỹ vị trí của thủ vệ, bay chậm lại một chút, đừng để thủ vệ phát hiện được."

Không có đáp lại, hắn chăm chú lắng nghe, nghe thấy tiếng sột soạt sốt soạt dần trở nên rất nhỏ, sau khi xác định nó đã bò đi xa, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo chỉ có thể im lặng chờ đợi.

Thật vất vả mới len lỏi bò ra được khe hở giữa các tảng đá, Đầu To vừa ra ngoài liền không thèm nghe những gì hắn dặn, cái gì mà cần bay chậm tránh né thủ vệ, nó trực tiếp vứt ra sau đầu, vù một cái liền bay nhanh ra ngoài.

Rất nhanh liền có ánh sáng Huỳnh thạch chiếu tới đây, tên thủ vệ lúc trước lóe lên, lướt tới, ra sức nhìn quanh nhìn quất, nhưng lam sao còn có thể nhìn thấy bóng dáng của Đầu To.

Phía bên kia, Dữu Khánh đang thi triển Quan Tự quyết để quan sát, bị trạng thái dao động làm cho giật thót, hắn âm thầm nghiến răng nghiến lợi, nhận thấy Đầu To đúng là dã tính khó thuần, có cơ hội cần phải giáo huấn cho nó một trận mới được.

Bên bờ Vạn Hác trì, lần lượt xuất hiện thêm mấy cửa hàng Thiêu Sơn lang…

Nam Trúc thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn sao, nhìn trăng, hoặc nhìn xem chủ tớ Liên Ngư ở cách không xa, cứ chờ đợi trong tình cảnh không biết tình hình này quả thực như bị giày vò.

Một điểm đen đột nhiên xuất hiện giữa mặt trăng treo cao và dường như nó đang lao về phía mình, Nam Trúc thiếu một chút giật nảy

mình, sau khi điểm đen đến gần thì mới nhận ra là cái gì.

Đó chính là Đầu To, nó lướt nhanh đến, trực tiếp đáp xuống trên bờ vai gã.

Động tĩnh phá gió lao đến này cũng khiến cho chủ tớ Liên Ngư phải quay đầu nhìn đến, còn có một vị Thiêu Sơn lang khác ở bên cạnh đang nói chuyện phiếm với gã.

Nam Trúc thuận tay vỗ vào đầu vai, chụp Đầu To vào trong lòng bàn tay, quay sang pha trò với mấy người Liên Ngư: "Nơi đây thật là nhiều côn trùng, ta phải trở về bôi chút thuốc đuổi côn trùng mới được."

Dứt lời liền xoay người rời đi, về thẳng cửa hàng, chui vào, đóng cửa lại, thả mành che xuống, lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng, tháo bức thư trên chân Đầu To ra, mở rộng nó ra phía trước Huỳnh thạch, chữ viết hiện ra có thể nhìn rất rõ ràng.

Bách Lý Tâm nằm trốn ở tầng trên, vươn đầu ra nhìn xem.

Trong thư, đầu tiên là báo tin bình an cho bọn họ biết, nói là hắn và Mục Ngạo Thiết hiện tại an toàn không việc gì, nói bọn họ cứ yên tâm. Tiếp đó chính là báo cho bọn họ biết rằng không thể chơi trò tranh đoạt được nữa, nhưng lại phát hiện thấy Tam Túc ô. Trong thư kể về tình hình các lối ra bị chặn kín khắp nơi, nhắn Nam Trúc tìm hiểu xem có nhìn thấy Tam Túc ô chạy ra khỏi Vạn Hác trì hay không. Nếu như không có, vậy chứng tỏ Tam Túc ô vẫn còn bị vây ở trong thông đạo dưới lòng đất. Nói là hãy để Đầu To đưa tin trở lại, hắn sẽ tổ chức nhân thủ tìm kiếm dưới lòng đất.

Trong thư đặc biệt dặn dò, nơi bọn hắn ra vào là một mật đạo, lối ra vào không nằm trong Vạn Hác trì, nhiều người mắt tạp, khi Đầu To bay lên thì nhất định phải cẩn thận, đừng để cho người ta nhìn thấy, tránh để cao thủ phát hiện thấy rồi theo dõi.

Sau khi xem xong thư, Nam Trúc quay đầu nhìn Bách Lý Tâmở bên trên, cầm lá thư ra hiệu một cái, ý hỏi xem nàng có muốn đọc hay không.

Bách Lý Tâm hạ thấp giọng nói: "Đã thấy rồi, ngươi ở bên ngoài có phát hiện thấy Tam Túc ô không?"

Nam Trúc: "Làm gì có con Tam Túc ô nào chạy ra. Vừa tới đây ta liền tản bộ nói chuyện khắp nơi, mọi người đều biết ta muốn thu mua Tam Túc ô, có nhiều con mắt như vậy nhìn chằm chằm, nếu nó thật sự đã chạy ra, ít nhiều sẽ có phản ứng, con Tam Túc ô đó a chân chắc hẳn vẫn còn bị kẹt lại bên dưới."

Vừa nói gã còn nhịn không được đưa tay sờ sờ tấm eo bài giấu trong lớp quần áo, cảm thấy có phần hưng phấn.

Bách Lý Tâm: "Vậy thì nhanh chóng hồi âm đi."

"Chúng ta cứ chờ đợi như thế này không khó chịu sao? Xung quanh bọn hắn là cả một đám gian tế, ta thực sự không yên tâm." Nam Trúc lẩm bẩm mấy câu, sau đó lắc lư lá thư trong tay đồng thời nhắc nhở, "Có một cái mật đạo, lối vào không nằm trong Vạn Hác trì, có thể tránh được chút tai mắt bên ngoài. Chúng ta có nên vào xem hay không?"

Gã vốn tưởng rằng có thể phải mất công chút miệng lưỡi để thuyết phục đối phương, nào ngờ đôi mắt Bách Lý Tâm lập tức sáng lên, dường như còn gấp gáp hơn cả gã, trả lời quyết đoán: "Được, đi nhanh."

Nam Trúc lập tức rời đi, ra khỏi cửa hàng liền đóng cửa, xếp lại chân chống cửa hàng, rồi rời đi.

Thấy tình hình đó, hai người Liên Ngư làm sao có thể không quan tâm, khi gã vừa mới nâng cửa hàng lên liền đi đến.

Liên Ngư nói: "Mập mạp, hai nghìn người chém giết a. Nếu như cần đồ gấp, đó là cơ hội buôn bán phát tài lớn nha, có lẽ đã sắp đến lúc bán hàng rồi, tại sao ngươi lại đóng cửa lúc này chứ?"

"Ha hả, trong chốc lát là chưa có khả năng mở hàng. Ta đi bổ sung chút hàng trước đã."

Nam Trúc không nghĩ ngợi nhiều, vừa dứt lời liền khiêng cửa hàng băng đèo vượt núi rời đi.

Liên Ngư không thể ngăn cản, cau mày nhìn theo.

Hổ Nữ ở bên cạnh hạ thấp giọng nói: "Lão bản nương yên tâm, luôn luôn có người của chúng ta âm thầm theo dõi hắn, mục tiêu lớn như vậy là chạy không thoát."

Nam Trúc không có chạy, gã ném cửa hàng vào một góc hẻo lánh trong vùng núi, sau đó thu dọn một túi đồ đạc rồi cùng Bách Lý Tâm chuồn ra khỏi cửa.

Gã cũng không lo bị mất cửa hàng, không ai dám ăn trộm cửa hàng của Thiêu Sơn lang, mục tiêu quá lớn, không tiện trộm, huống hồ trong cửa hàng cũng không có thứ gì đáng giá.

Chương 872: Chuyện quan trọng (1)

Nam Trúc lưng cõng một chiếc túi, Bách Lý Tâm giống mình trong chiếc áo choàng, trên lưng đeo một cái hộp lớn, hai người nương theo thế núi che chắn, luồn lách đi theo sau Đầu To lúc bay lúc dừng phía trước.

Việc tìm kiếm mật đạo, tự nhiên là cần được Đầu To dẫn đường.

Về phương diện chính sự, Đầu To vẫn là tương đối được tin cậy, chỉ có chuyện làm không được, không có chuyện xem nhẹ, về phương

diện này, Nam Trúc cũng tin tưởng Đầu To.

Nói thật, Nam Trúc không biết Dữu Khánh làm sao thuyết phục được Đầu To tìm đến mình, chính gã cũng biết rõ bây giờ Đầu To rất không thích gã.

Trên đường đi, Bách Lý Tâm vẫn còn lo lắng, không yên tâm cất tiếng hỏi một câu, "Lão Thập Ngũ nói chúng ta lo liệu bên ngoài, chúng ta lại bất chấp xông vào, hắn có trách cứ chúng ta hay không?"

Nam Trúc trực tiếp xì một tiếng, "Trách cứ cái rắm, hắn rõ ràng đã trở thành bang chủ Hạt Tử bang nhưng lại giấu giếm chúng ta, khi lão Cửu đưa hàng đến thì còn trực tiếp nói dối với ta, vì sao phải gạt bọn ta? Ta quá hiểu bọn hắn, hai tên súc sinh đó, chắc chắn có vấn đề gì đó giấu giếm."

Về sau, suy nghĩ lại, sau một trận chém giết bọn hắn chỉ đưa về vũ khí và một ít vật tùy thân, chúng ta vậy mà đều tin tưởng, quả thực là đủ ngốc, thời kỳ này, ăn trộm không bị bắt quả tang đều không thừa nhận mình là trộm.

Nói đến việc này, phải trách Phạm Cửu, ngay từ đầu đã nói gã phải gánh vác danh tiếng bang chủ Hạt Tử bang, Phạm Cửu cũng đã đồng ý, nhưng khi đến Cống Sơn đường đăng ký tham gia cạnh tranh thì Phạm Cửu lại từ chối, chết sống cũng không muốn đưa đầu ra gánh trách nhiệm này, không còn cách nào khác, Dữu Khánh đành phải tự mình đứng ra gánh vác.

Sự kiện Đồng Tước võ, là đại sự của Khối Lũy thành, chỉ có mấy nhà như thế đăng kí tham gia, tự nhiên liền trở thành nội dung chính trong miệng người ra ra vào vào thành, làm sao còn có thể giấu giếm được Nam Trúc, vốn thích là cà khắp nơi nói chuyện phiếm với người khác.

Gã có dự cảm mãnh liệt, lão Cửu và lão Thập Ngũ, hai tên đó không chừng đã kiếm một khoản lớn sau lưng mình.

Bây giờ đã từ bỏ tranh đoạt rồi, đồng nghĩa với việc nguy hiểm lớn nhất nơi đây không còn nữa, tại sao vẫn không cho gã tham gia chứ?

Thấy vấn đề mà gã không ngừng oán trách thực chất là về tiền bạc, Bách Lý Tâm không nói nên lời, không biết chuyện vị này nói có phải là sự thật hay không, nhưng nàng là tận mắt nhìn thấy vị này làm giả sổ sách để ăn chặn tiền của đồng bạn.

Nàng nhớ rõ ràng bộ dạng khi gã làm giả con số thu chi, giống như đó là một chuyện hiển nhiên vậy.

Thấy Bách Lý Tâm trầm mặc không nói lời nào, dường như vẫn còn lo lắng, Nam Trúc lập tức vỗ vỗ ngực gánh chịu trách nhiệm, "Nếu bọn hắn thật sự hỏi tới, ngươi cứ đẩy lên đầu ta, nói là ta ép ngươi cùng đi theo. Hoặc ngươi vẫn còn lo lắng, có thể ẩn nấp ở bên ngoài, sau khi mọi việc đã ổn thỏa, chúng ta sẽ gọi ngươi cùng rời đi."

Vừa nghe nói không cho mình tham dự, Bách Lý Tâm lập tức lắc đầu, tiếp tục cùng đi theo.

Hai người một mạch đi đến mặt sau ngọn núi lớn, nhìn thấy Đầu To bay lên dọc theo vách núi dựng đứng, hai người cũng đạp lên vách đá phóng lên như diều gặp gió.

Dưới sự dẫn dắt của Đầu To, bọn họ rất nhanh liền tìm được cửa hang bên dưới tảng đá lớn lồi ra, sau khi chui vào trong, bọn họ lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng, kiểm tra hoàn cảnh trong hang.

Đầu To tiếp tục bay ở phía trước, hai người đi theo ở phía sau.

Có lẽ là bởi vì con người vốn có sự cảnh giác bẩm sinh đối với hoàn cảnh tối tăm của hang động, Nam Trúc thử hỏi nó một câu: "Đầu To, phía trước có người xấu không?"

Đầu To bay ở phía trước lập tức lạng sang bay bên trái.

Bay sang bên trái chính là "Có", bay bên phải là "Không có", nhấp nhô lên xuống là "Có thể", đây là cách mà sư huynh đệ mấy người thường giao tiếp với nó.

Nam Trúc trong lòng trầm xuống, hỏi tiếp: "Có biết ở vị trí ở đâu không?"

Đầu To lại bay sang trái, là một hành động "Có", thể hiện biết rõ.

Nam Trúc lại nói: "Khi sắp đến gần, nhớ nhắc nhở chúng ta." …

Đầu To liền bay lượn lên lượn xuống.

Nam Trúc lập tức rút kiếm ra, thận trọng cảnh giác đi theo.

Cảnh giao tiếp giữa người và trùng với nhau đó khiến Bách Lý Tâm ở bên cạnh nhìn rất ngạc nhiên. Mặc dù nàng quen biết mấy sư huynh đệ đã lâu, bây giờ cũng ở lại trong "Đào Hoa cư" với mọi người, nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh giao tiếp như vậy giữa người và trùng.

Điều khiến nàng kinh ngạc hơn chính là khả năng trả lời của con côn trùng này, mặc dù nó không thể nói nhưng rõ ràng cho thấy con côn trùng này hoàn toàn có thể hiểu được lời nói của con người, còn có thể tìm người, và còn có thể truyền tin tức, đây không chỉ còn là khai khiếu nữa, mà đã thành tinh rồi.

Vấn đề là cực kỳ hiếm thấy loại côn trùng nhỏ bé như vậy có thể thành tinh, điều này nàng cũng chỉ mới nghe nói qua chứ chưa bao giờ nhìn thấy.

Bên bờ Vạn Hác trì, Hổ Nữ đang bồi bên cạnh Liên Ngư cùng quan sát xung quanh, đột nhiên cô ta nhìn thấy phía xa xa có tín hiệu đã ước định trước lóe lên nên rời đi một chuyến, đi đến phía sau núi. Những người khác không biết cô ta đi làm gì, nhưng không lâu sau đã trở về. Khi về đến nơi, cô ta ghé sát bên tai Liên Ngư nhỏ giọng thì thầm một hồi.

Ánh mắt Liên Ngư nhánh chóng nhìn về phía ngọn núi cao nhất ở gần đây, lẩm bẩm nghi ngờ, "Trên vách núi có cửa hang không biết thông tới nơi nào sao?"

Hổ Nữ: "Nó nằm ngay bên cạnh Vạn Hác trì, tám chín phần mười là có liên quan với Vạn Hác trì. Người của chúng ta cũng chỉ leo đến cửa hang quan sát một chút mà thôi. Không biết tình hình bên trong, không tiện tiếp tục theo vào trong đó. Hiện tại đã mất dấu bọn họ, không biết đã đi hướng nào."

Liên Ngư: "Đây là sắp có hành động gì sao? Đi, chúng ta đi xem.

Nàng vốn lo lắng thế lực lớn ẩn giấu phía sau đám người Dữu Khánh muốn làm ra chuyện gì đó, lo lắng sẽ gây nguy hiểm cho Nhiếp Nhật Phục, lúc này nhận thấy có khác thường, tự nhiên sẽ không thể đứng nhìn.

Hổ Nữ vội nói: "Tốt hơn hết là thông báo cho người của Cống Sơn đường đi xử lý."

Liên Ngư: "Nếu bọn họ tham gia thì có khả năng đánh rắn động cỏ. Chúng ta đi vào, bất kể đụng phải một phương nào đều có thể giải thích được." Nàng liếc mắt nhìn về phía làn trại của Cống Sơn đường, rồi nói: "Đi thôi, đừng quấy rầy hắn."

Hổ Nữ không còn cách nào, chỉ có thể đi theo nàng.

Nhưng hai người vừa có hành động liền kinh động đến Cống Sơn đường. Khi Kỳ Nguyệt Lang dẫn theo mấy người lướt đến sườn núi nơi hai nàng rời đi, đưa mắt nhìn lên, đã không thấy bóng dáng hai người, trong trời đêm tối như thế này cũng không biết đã đi đâu.

Đối với vị lão bản nương này, y không tiện nói cái gì, cũng không tiện quản cái gì, hiện tại cũng chỉ có thể xem như sự việc không liên quan đến mình, về sau sẽ báo cáo với thành chủ.

Bên trong thông đạo dưới lòng đất, thành viên Sơn Hải bang đang khoanh chân đả tọa trong bóng tối chợt quay đầu sang một bên, gã nhìn thấy có ánh sáng tới gần, không bao lâu sau, vị đồng bạn của gã đã xuất hiện.

Người sau đi tới, cất ánh sáng, rồi ngồi bên cạnh đồng bạn trong bóng tối.

Người trước hỏi: "Ta nghe được tiếng đánh nhau của rất nhiều người, xảy ra chuyện gì vậy?"

Người sau buông tiếng thở dài: "Ta cũng không biết chi tiết cụ thể, mất đi chừng hai mươi huynh đệ, giết chết hơn một trăm người của Kim Thiền bang, Thiên Hồng bang, Tinh Nguyệt bang."

Hai người chỉ nhỏ giọng trò chuyện mấy câu rồi nhanh chóng duy trì im lặng, chỉ có im lặng mới dễ dàng phát hiện được có khác thường gì tới gần hay không.

Dị thường rất nhanh liền xuất hiện, trong thông đạo ở cách không xa, hình như có hồng quang dao động.

Hai người nhanh chóng đứng dậy, rút kiếm cầm trong tay, cảnh giác mò mẩm đến đó để kiểm tra, khi vươn đầu ra khỏi ngã rẽ nhìn xem, bọn họ phát hiện thấy đó là một con côn trùng phát ra hồng quang đang bay lượn.

Đây là loài côn trùng gì? Hai người nhìn nhau, nhẹ nhàng luồn đi ra, ý đồ đến gần xem xét.

Con côn trùng phát ra hồng quang hiển nhiên đã phát hiện ra bọn họ, đột nhiên gia tăng tốc độ bay trốn đi, tốc độ cực nhanh, khiến hai người có phần kinh ngạc.

Côn trùng nhanh chóng bay đến một cái giao lộ, rồi dừng lại trên vách đá, hồng quang không ngừng lưu chuyển trên người…

Chương 873: Chuyện quan trọng (2)

Đã có kinh nghiệm lúc trước khiến côn trùng bị hoảng sợ bay đi, hai người lặng lẽ đến gần côn trùng, rón ra rón rén mò đến, toàn bộ sự chú ý của bọn họ đều đã bị con côn trùng thu hút, khi vượt qua giao lộ thì một bóng người dựa lưng vào sát vách đá ở trong bóng tối đột nhiên di động, mang theo hai vệt sáng lạnh phản xạ hồng quang lướt qua bên người bọn họ.

Tiếp theo là hai tiếng ngã xuống đất rầm rầm vang lên.

Ánh sáng Huỳnh thạch sáng lên, chiếu rọi ra hình ảnh Nam Trúc tay cầm song kiếm, và hai thi thể đã bị cắt đầu nằm co giật trên mặt đất, máu tươi tuôn trào. Hai thành viên Sơn Hải bang đã bị gã cùng lúc làm thịt trong nháy mắt.

Gã quay đầu lại nhìn về phía một lối đi khác.

Bóng dáng Bách Lý Tâm mờ mờ ảo ảo đứng trong bóng tối, cung đã được giương sẵn trong tay, hai cây lợi tiễn chỉ tới, nàng đang chậm rãi thả lỏng dây cung.

Nếu như Nam Trúc xuất thủ không thuận lợi, nàng sẽ lập tức xuất thủ hỗ trợ, với khoảng cách gần như vậy, một chút ánh sáng do Đầu To tỏa ra mặc dù chiếu đến lối rẽ thì ánh sáng đã rất mờ nhạt, nhưng đối với Đại tiễn sư có sự kết hợp của một loại pháp môn đặc biệt về thị lực như nàng mà nói, vậy cũng là đủ rồi.

Đương nhiên, nếu không đến tình trạng không còn cách nào khác thì nàng sẽ không xuất thủ, tiếng dây cung của nàng nổ vang có phần khá lớn.

Đến khi nàng bước đến thì, Nam Trúc đã ngồi xổm bên cạnh hai thi thể trên mặt đất, những tờ ngân phiếu còn độ ấm cơ thể đã được gã rất nhanh cất vào trong người mình, miệng lẩm bẩm mắng mỏ gì đó, không biết là đang mắng ai.

Đứng một bên xem xét, Bách Lý Tâm cũng không có phản ứng gì khác thường với hai người đã chết, cho dù từ trên y phục đã nhận ra được đây là người của Sơn Hải bang, nàng vẫn không có gì sợ hãi, hoàn toàn là bộ dạng cần giết thì giết mà thôi.

So đấu thực lực trong hoàn cảnh này, nàng tự nhiên là thua xa người của Sơn Hải bang, nếu đối diện quả thực nàng phải vô cùng cẩn thận, nhưng đối với chiêu bài bang phái đỉnh cấp của Thiên Tích sơn này thì nàng không có cảm gì, chiêu bài đó không hù dọa được nàng.

Nàng xuất thân từ Long Quang tông, sư môn là một danh môn đại phái có thể có tiếng tăm khắp toàn bộ thiên hạ, làm sao sẽ đặt loại bang phái đỉnh cấp chỉ tại góc xó xỉnh này vào mắt, tại trong mắt Long Quang tông, Sơn Hải bang chẳng là gì cả, nhiều nhất cũng chỉ là một đám ô hợp tụ tập với nhau vì tiền tài.

Nam Trúc dám trực tiếp hạ sát thủ cũng là bởi vì chiêu bài Sơn Hải bang không có mức độ uy hiếp gì đối với gã.

Đầu To bay trở lại thà đáp xuống trên vách đá cũng không muốn dừng lại trên người gã.

Nam Trúc đứng dậy, rũ bỏ sạch sẽ vết máu dính trên một cây kiếm, hai tay trả lại cho Bách Lý Tâm, vừa mới chỉ dùng một chút mà thôi.

Sau khi kiếm của mình cũng đã trở vào vỏ, gã lập tức phất tay ra hiệu với Đầu To, "Bây giờ đi đường nào?"

Đầu To cất cánh bay lên, dẫn bọn họ đi vào một lối đi bên cạnh.

Không bao lâu sau, khi dẫn hai người đến trước một đống sụp đổ, Đầu To bay lượn lên xuống một lần, thể hiện đã đến rồi.

Nam Trúc cầm Huỳnh thạch rọi nhìn, rồi đi đến nhấc tay dùng sức đẩy, hoài nghi hỏi: "Đầu To, ngươi không đi sai chứ, thực sự là nơi đây sao?"

Đầu To bay sang bên trái, thể hiện "Đúng" vậy.

Nam Trúc lập tức sững sờ.

Bách Lý Tâm nói: "Bị sụp đổ xuống kiểu thế này, đối với nó thì cũng như chưa sụp, có rất nhiều khe hở để cho nó chui qua. Nó hoàn toàn có khả năng đi ra từ nơi này."

Nam Trúc gãi gãi mặt, có chút phiền muộn, không phải nói rằng có mật đạo sao? Đây là mật đạo ư?

Gã cho rằng mật đạo là con đường mà người khác không biết, thì ra cái gọi là mật đạo chính là giống như những lối đi khác mà Dữu Khánh nói tới trong thư, đều đã bị sụp đổ chặn kín, nếu biết là như thế này, gã sẽ không đến.

"Đám người Lão Thập Ngũ đang làm cái quỷ gì chứ." Nam trúc mắng một câu, giật mạnh chiếc túi phía sau có vẻ hờn giận, rồi đưa tay vào trong moi tìm vật gì đó.

Bách Lý Tâm ngập ngừng nói: "Nếu không, chúng ta rút về trước đi? Nếu Sơn Hải bang phát hiện thấy thi thể rồi chặn kín chúng ta tại nơi này thì sẽ rất phiền phức."

"Sợ cái gì, ngươi là Đại tiễn sư, ta là Thiêu Sơn lang, bọn họ dám làm gì?"

Nam Trúc nghịch nghịch tấm bảng tên Thiêu Sơn lang treo tại trước ngực, sau đó lôi ra một tời giấy, xé ra một mảnh, nhặt lên một viên đá sắc nhọn, nhanh chóng vạch ra một ít chữ trên mảnh giấy, nắm một ít bụi thổi nhẹ qua, vết vạch lập tức trở nên rõ ràng. Gã cuộn bức thư lại, vẫy gọi Đầu To tới, cột vào trên một chân của Đầu To, "Đi, đưa cho lão Thập Ngũ."

Vì vậy, Đầu To chui vào trong khe đá, biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, Nam Trúc lắc đầu, gã đã chắc chắn xác định được, nó thực sự là bò ra qua những khe hở giữa những tảng đá.

Gã không biết rằng mình và Dữu Khánh chỉ bị ngăn cách nhau bởi đống sụp đổ này.

Ở đầu bên kia đống sụp đổ, Dữu Khánh đang nhắm mắt dưỡng thần chợt mở mắt ra, bởi vì hắn nghe được những âm thanh sột soạt yếu ớt truyền đến. Chờ một hồi, hắn nhìn thấy Đầu To bò ra, hắn rất vui, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có hồi âm, hắn còn tưởng rằng Nam Trúc cần tốn thời gian đi tìm hiểu.

Bắt Đầu To cầm trong tay, cởi thư, mở ra đọc, tức thì cau mày.

Ở trong thư, Nam Trúc nói cho hắn biết rằng gã và Bách Lý Tâm đã đi đến chỗ sụp đổ, hỏi khoảng cách bị sụp xuống dài bao nhiêu, nếu

như không quá dài thì trong ngoài phối hợp di dời đá ra, gã có chuyện vô cùng quan trọng cần phải trao đổi trực tiếp.

Dữu Khánh bị nội dung bức thư làm cho bối rối, ta hỏi ngươi có nhìn thấy Tam Túc ô hay không, ngươi trả lời dứt khoát có hay không là được rồi, chạy đến đây làm gì?

Hắn lại bóp nát một cục đá, hất tung bụi ra rồi dùng Quan Tự quyết để xem xét, sau khi quan sát, hắn trợn tròn mắt, quả thực có hai người đang đứng phía bên kia đống sụp đổ, bức thư không thể là giả, người ngoài sẽ không bức ép được Đầu To đưa thư, cho nên, hai người đó hẳn chính là Nam Trúc và Bách Lý Tâm, không biết hai người này làm sao tránh được thủ vệ để đến đây.

Chuyện quan trọng? Không biết là chuyện quan trọng gì mà cần phải trao đổi trực tiếp.

Hắn lại dùng cách tương tự viết một bức thư lên mặt sau trang giấy, rồi lần làm phiền Đầu To chạy đi một chuyến.

Nhận được hồi âm, Nam Trúc mở thư ra xem, lão Thập Ngũ cảnh cáo gã không được lộn xộn, nói là chiều dài đống sụp đổ mặc dù chỉ khoảng mười trượng, nhưng không thể di dời tảng đá để mở ra thông đạo, làm như vậy sẽ bị thủ vệ nghe được động tĩnh, nói gã có chuyện gì thì tận lực trao đổi bằng thư.

Nam Trúc lại xé một mảnh giấy, viết thư trả lời.

Đầu To không nề hà khổ cực, thành công chuyển thư đi, Dữu Khánh mở ra xem, bên trên chỉ có một câu gọn gàng dứt khoát, nói là đã giết chết thủ vệ gần đây rồi.

Dữu Khánh lại cau mày, việc này quan trọng đến mức nào lại khiến gã không do dự trực tiếp xông vào giết hết thủ vệ của Sơn Hải bang.

Hắn cảm thấy vấn đề có thể không phải chuyện nhỏ, hắn nhanh chóng nhờ Đầu To tiếp tục đưa thư trả lời, nói hai bọn họ cứ ở bên

đó phụ trách đề phòng, tạm thời không nên tự tiện động vào đống đá sụp đổ, tận lực duy trì hiện trạng không nên động đến, chuyện đào mở thông đạo sẽ do hắn xử lý.

Hồi âm xong, hắn lập tức cầm Huỳnh thạch vạch một vòng tròn về phía bóng tối bên trong thông đạo.

Không bao lâu sau, Mục Ngạo Thiết dẫn một đám người của Hạt Tử bang chạy tới.

Dữu Khánh không nhiều lời, trực tiếp sai khiến: "Làm phiền mọi người một chút, nhanh chóng hết sức mở đống sụp đổ này ra một con đường."

Mọi người hơi kinh hãi, Phạm Cửu không thể không nhắc nhở: "Bang chủ, e rằng không thích hợp, di chuyển nhiều tảng đá như vậy không có cách nào không gây ra tiếng động."

Dữu Khánh: "Không sao, nhẹ nhàng một chút, nhấc nhẹ, đặt nhẹ chút là được."

Đồng Tại Thiên chen vào một câu nghi hoặc, "Nhẹ nhàng một chút cũng không được, cho dù nhẹ nhàng đến đâu, tảng đá lớn như vậy, nhấc lên, đặt xuống nhất định sẽ gây ra động tĩnh, thủ vệ ở bên ngoài chắc chắn có thể nghe được."

Dữu Khánh không thể nói cho bọn họ biết là người của mình ở bên ngoài đã giết chết các thủ vệ ở gần đây rồi, hắn chỉ có thể lấy tư cách bang chủ để trực tiếp hạ lệnh: "Mọi người yên tâm, nếu ta đã dám để cho mọi người làm như vậy, ta tự nhiên đã có cân nhắc. Mọi người đừng có làm lỡ thời gian. Để ta làm trước."

Hắn là người đầu tiên xắn tay chuyển đá đi, Mục Ngạo Thiết lập tức theo sau.

Những người khác không còn cách nào, đành phải làm theo. Dưới sự chỉ huy của Dữu Khánh, mọi người nhanh chóng xếp thành một cái

hàng dài.

Từng tảng đá được cẩn thận nhấc lên nhẹ nhàng, không ngừng được truyền về phía sau, nhẹ nhàng đặt xuống. May mà Dữu Khánh không phải muốn mở rộng toàn bộ thông đạo, hắn chỉ cần mở ra một lỗ hổng có thể cho một người ra vào. Vì vậy, phía trên đống đá sụp đổ dần dần được moi ra một cái lộ tuyến hình chữ "V" bất quy tắc. Đụng phải tảng đá quá lớn thì hắn hắn móc vòng qua, tận lực giảm thiểu khối lượng đào móc.

Chương 874: Theo dõi (1)

Đào móc theo cách này, quả thực đào ra rất nhanh, cho dù đều là nhấc nhẹ, đặt nhẹ nhưng khoảng cách mười trượng rất nhanh cũng được đào đến cuối.

Trông chừng ở phía đầu bên kia, ngay từ khi bắt đầu đào móc, Nam Trúc và Bách Lý Tâm đã có thể nghe được âm thanh di chuyển đá rầm rầm, hai người âm thầm chờ đợi thông đạo trước mắt được mở rộng, nào ngờ, nguồn ánh sáng dao động lại xuất hiện tại trong khe đá phía trên đống sụp đổ.

Hai người lập tức lướt tới, bám vào tảng đá phía trên, nhìn vào trong qua khe đá, mơ hồ nhìn thấy có bóng người dao động, không biết là ai.

Không biết đó chính là Dữu Khánh, người dẫn đầu dòng người đào móc.

Dùng Quan Tự quyết, Dữu Khánh nhận thấy đã đào đến cuối. Khi còn lại một tảng đá cuối cùng trước mặt, hắn không có vội vàng mở rộng ra để gặp mặt Nam Trúc, mà quay đầu lại nói với Mục Ngạo Thiết ở phía sau, "Ngươi dẫn mọi người lùi lại chờ đợi ở chỗ lúc trước đi."

Khi Mục Ngạo Thiết ôm lấy tảng đá cuối cùng chuyển đi ra ngoài thì cũng truyền tin cho mọi người rút lui. Đám người rất nhanh liền rút đi.

Sau khi xác định không còn người nào khác nhìn thấy mình và Nam Trúc gặp mặt nhau, hắn mới cất tiếng khẽ gọi ra bên ngoài qua khe hở tảng đá, "Lão Thất."

Nam Trúc đang chờ đợi, lập tức đáp lời: "Tại đây, vừa rồi ở phía sau là lão Cửu hả?"

Dữu Khánh: "Bớt nói nhảm đi, nói mau, chuyện quan trọng gì?"

Nam Trúc kinh ngạc hỏi: "Ngươi không để cho ta đi vào, nhìn không thấy người, làm sao nói được?"

Dữu Khánh: "Nói chuyện còn cần phải nhìn thấy người, tướng ngươi rất dễ nhìn sao? Có bệnh hả, là không có miệng hay là bị điếc, tại sao như thế này thì không thể nói chuyện chứ?"

Nam Trúc: "Cũng đã đào thông đến đây rồi, ngươi còn muốn tán gẫu với ta qua một tảng đá sao?"

Dữu Khánh bỗng cảm thấy không thích hợp, đối phương không giống như là có chuyện quan trọng, nếu không, làm sao có thể cứ lải nhải dây dưa hoài như vậy, lập tức cảnh giác, hỏi: "Lão Thất, ngươi làm cái gì quỷ gì vậy?" Tiếp đó, hắn cảm thấy tên Nam Trúc này chưa chắc sẽ nói lời thành thật, nên tiếp tục truy hỏi, "Bách Lý Tâm, ngươi nói đi, các ngươi đang làm trò quỷ gì?"

Bách Lý Tâm có phần chột dạ, lập tức bán đứng Nam Trúc, "Không làm gì cả, hắn gọi ta cùng đi."

Vẻ mặt Nam Trúc tức thì trở nên rất đặc sắc, gã quay đầu lại, nương theo ánh sáng từ trong khe đá rọi ra, nhìn Bách Lý Tâm, có thể nói là cảm xúc ngổn ngang.

Bách Lý Tâm thì nhìn gã với vẻ mặt xin lỗi, như thể muốn nói, ngươi đã nói, nếu như hắn hỏi, thì cứ nói là ý của ngươi nha.

Nam Trúc muốn nói chính là, đúng là ý của ta, nhưng ngươi cũng không thể bán đứng ta nhanh như vậy, có phải rất không chút nào suy nghĩ cho ta a?

May mà gã không chỉ không so đo với Bách Lý Tâm, mà còn đáp lại bằng nụ cười trấn an, như muốn nói đừng sợ, vạn sự có ta lo.

Dữu Khánh: "Hắn nói ngươi cùng xông xuống đây làm gì?"

Không đợi Bách Lý Tâm mở miệng, Nam Trúc vội chặn lời: "Ta nói nha lão Thập Ngũ, ngươi có cần phải làm vậy không? Đã đến nước này rồi mà còn không chịu gặp mặt nói chuyện, là có ý gì nha? Có phải trong lòng ngươi có quỷ không chứ?"

Dữu Khánh lười tán dóc với gã, "Ta hỏi ngươi, Tam Túc ô có xuất hiện ở bên ngoài hay không?"

Nam Trúc: "Ta làm sao biết được ngươi có phải là kẻ khác giả mạo hay không, gặp mặt, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi."

Chỉ bằng những lời này, Dữu Khánh lập tức biết được rồi, bên ngoài chắc chắn không nhìn thấy Tam Túc ô. Tên mập mạp này khẳng định đang giở trò mưu ma chước quỷ gì đó, hắn lập tức không khách khí trực tiếp đuổi đi, "Cút, đừng có rảnh rỗi gì tới đây gây rắc rối cho ta. Trở về cửa hàng của ngươi đi."

Hắn có phần tức giận, tên mập mạp chết tiệt này vô duyên vô cớ khiến một đám người bọn hắn phải mệt nhọc một chuyến.

Nam Trúc không cam lòng nói: "Lão Thập Ngũ, chỉ một câu của ngươi, ta liền khiêng một cái cửa hàng nặng như vậy chạy từ Khối Lũy thành đến đây. Ngươi có biết mệt cỡ nào không?"

“Ngậm miệng!” Dữu Khánh chợt cắt đứt lời gã nói, ánh mắt trở nên nghiêm trọng, nhìn chằm chằm trạng thái dao động của đám bụi trước mắt.

Nam Trúc tức thì cũng nổi giận, đây là đang không hề nể mặt gã ngay tại trước mặt nữ nhân mà gã yêu thích nha, như vậy là không thể nào tiếp tục làm đồng môn sư huynh đệ nữa rồi, lập tức cắn răng nói: “Lão Thập Ngũ, đây là cho ngươi mặt mũi mà không biết xấu hổ nha “

Dữu Khánh lại trực tiếp cắt lời, “Khi các ngươi đến đây thì không phát hiện thấy có người nào theo dõi sao?”

” Nam Trúc sửng sốt, lửa giận lập tức biến mất vô ảnh vô tung, gã theo vô thức mà quay đầu lại nhìn phía sau, bóng tối đen thui, không nhìn thấy được gì, “Theo dõi gì chứ, không có a!”

“Không có cái rắm, tám chín phần mười là các ngươi đã bị người theo dõi.” Dữu Khánh không thể nhịn được lời mắng. Dùng Quan Tự quyết, hắn đã nhận ra được, hắn là có hai người chui vào mật đạo tiến đến đây, hắn không cho rằng đó là sự trùng hợp. Mắng xong hắn vội vàng căn dặn, “Ta ở bên trong nâng bên trên tảng đá lên, các ngươi từ bên ngoài lôi tảng đá lớn này ra, nghìn vạn lần đừng có thả nó xuống đất, sau đó còn phải bịt vào lại.”

Dứt lời hắn trực tiếp ra tay, đặt viên Huỳnh thạch chiếu sáng sang một bên, nâng tảng đá bên trên tàng đá lớn, tránh để khi lôi tảng đá lớn ra sẽ gây ra âm thanh sụp đổ.

Hai người bên ngoài nhận thấy được hắn không phải nói giỡn, lập tức nghe theo.

Sau khi hai bên đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Dữu Khánh hô lên “Rút”, Nam Trúc ở bên ngoài lập tức thi pháp rút khối đá đó ra, dưới chân còn phải thi pháp khống chế, tránh đạp sụp tảng đá phía dưới.

Lỗ hổng vừa mở ra, Dữu Khánh vươn đầu ra ngoài gọi, “Vào mau.”

Nam Trúc ra hiệu cho Bách Lý Tâm tiến vào trước, Bách Lý Tâm thấy không gian bên trong có hạn, nhanh chóng cởi chiếc hộp lớn sau lưng xuống, ôm dọc theo người rồi mới chui vào. Vừa vào bên trong, nàng bỏ đồ xuống rồi nhanh chóng ra tay giúp Dữu Khánh giữ vững tảng đá ở bên trên.

Đã rảnh tay, Dữu Khánh rút kiếm ra, trực tiếp chém ra một kiếm, phốc, kiếm cắm sâu vào trong tảng đá lớn Nam Trúc đang khiêng, dùng sức mạnh của một kiếm này giữ vững lấy tảng đá lớn mấy nghìn cân, đồng thời thi pháp dưới chân để ổn định xung quanh, tránh phát lực không đều khiến phá vỡ sự cân bằng của những tảng đá phía dưới.

Vừa được nhẹ tay, Nam Trúc liền nhanh chóng chui vào trong lỗ, sau đó cũng quay lại muốn hỗ trợ.

Nhiều người hơn thực sự chật chội, Dữu Khánh không vui nói: "Ngươi quá mập, lăn ra phía sau đi."

Nam Trúc đành phải ảo não lùi về phía sau.

Dữu Khánh cầm kiếm kéo tảng đá rút lại phía sau, với sự hỗ trợ của Bách Lý Tâm, cả hai lại nhẹ nhàng kéo tảng đá lớn về lại chỗ cũ, sau khi xác định nó chịu lực sẽ không có vấn đề gì, hắn mới rút kiếm ra cho vào vỏ, sau đó nhanh chóng nhặt lấy viên Huỳnh thạch đang đặt một bên cất đi.

Trước khi ánh sáng biến mất, hắn còn không quên nhấc ngón tay dựng thẳng trước miệng, ra hiệu cho hai người im lặng.

Nam Trúc và Bách Lý Tâm giấu mình trong bóng tối, trong lòng có chút khó hiểu, nói thật, vừa rồi bọn họ không phát hiện thấy có chút khác thường nào, không biết Dữu Khánh làm sao phát hiện được có người đang theo dõi bọn họ, hơn nữa còn là phát hiện thấy khi đang trốn ở phía sau tảng đá này.

Cho dù cảm thấy quái lạ, nhưng biết Dữu Khánh sẽ không lấy loại chuyện này ra giỡn chơi, bọn họ cẩn thận nín thở ngưng thần, không dám có bất kỳ động tác gì.

Dữu Khánh tựa tại bên khe hở tảng đá quan sát bóng tối bên ngoài, hắn muốn biết rốt cuộc là người nào vậy mà lại có thể để mắt đến Nam Trúc, vố đã có thân phận Thiêu Sơn Lang.

Người tới ở bên ngoài không phải ai khác, chính là Liên Ngư và Hổ Nữ.

Lúc này, hai người đã dừng lại, dừng tại bên cạnh hai cái thi thể đứt đầu nằm nơi ngã rẽ, cau mày quan sát.

Hổ nữ cầm Huỳnh thạch ngồi xổm trước mặt thi thể, ngón tay chấm một chút máu để kiểm tra, khi đứng dậy, cô ta nói: "Nhìn y phục là người của Sơn Hải bang, máu vẫn còn chưa hoàn toàn đọng lại, vừa mới chết không lâu, có thể là hai người đó làm."

Liên Ngư: "Không có dấu hiệu giao đấu với nhau, giống như là một kích chí mạng, cùng lúc cho hai người một kích chí mạng, hoặc là thực lực của hung thủ rất mạnh, hoặc là tu vi người chết rất yếu, hoặc là đánh lén khi không đề phòng." Nàng ta nhìn nhìn hoàn cảnh hiện trường, có phần nghi hoặc, "Đều là chặt đầu, cho dù thừa dịp bọn họ không đề phòng cũng không dễ dàng làm được, theo lý thuyết tại trong không gian như thế này, sẽ không ai không có chút nào cảnh giác. Hai người đó có thực lực cao cường như vậy sao?"

"Tại Triêu Dương đại hội đã ẩn giấu bớt thực lực hay sao?" Hổ Nữ lẩm bẩm rồi tiếp tục quan sát xung quanh.

Liên Ngư bỗng nhiên quay đầu lại nhìn vào một lối đi ở một bên, một thoáng sau, có ánh sáng thấp thoáng hiện ra, rồi sau đó xuất hiện hai người, là người của Sơn Hải bang.

Chương 875: Theo dõi (2)

Hai người này là thành viên phụ trách đi tra xét quanh khu vực này, đúng lúc này đi tới gần đây, nghe có tiếng nói chuyện nên chạy đến, không nghĩ tới lại thấy được cảnh tượng bi thảm thân đầu chia lìa của đồng bạn.

Hai người đang định phát tác nhưng khi nhìn rõ dung mạo hai nữ nhân thì nét tức giận mới hiện lên trên mặt lập tức biến thành vẻ ngạc nhiên, sau khi nhìn nhau, hai người đều không thốt tiếng nào, nhanh chóng lắc người rời đi.

Hổ Nữ nói; "Lão bản nương, nên đi thôi, tránh rước lấy phiền phức."

Liên Ngư nhìn nhìn giao lộ, không biết nên đi hướng nào mới thích hợp, miệng trả lời: "Ngươi không thấy phản ứng của bọn họ sao? E rằng đã coi chúng ta là hung thủ, nếu như rời đi bây giờ, đó mới là có lý cũng nói không rõ được, chờ chút đi.

Hổ Nữ nghĩ lại thấy cũng đúng.

Không bao lâu sau, một tràng âm thanh tung nhảy truyền tới, một đám thành viên Sơn Hải bang chạy tới, người cầm đầu chính là Cố Nhân Sơn.

Nhìn thấy hai người Liên Ngư, Cố Nhân Sơn thoáng nhìn thi thể thủ hạ bị chết trên mặt đất, lần này không thể tiếp tục hành lễ với Liên Ngư, cau mày hỏi: "Lão bản nương, đây là cớ gì, chẳng lẽ bọn họ đã đắc tội ngài?"

Liên Ngư hỏi ngược lại: "Cố Nhân Sơn, ngươi sẽ không cho rằng là ta giết người của ngươi nha?"

Cố Nhân Sơn hơi giật mình, ngay lập tức đích thân khám nghiệm hiện trường, sau khi kiểm tra kỹ, y quay lại nói với đám thủ hạ: "Không phải lão bản nương giết. Người chết chưa lâu, nhưng cũng

đã chết một đoạn thời gian rồi. Lão bản nương giết người xong sẽ không thể một mực ở đây chờ cho tới bây giờ."

Liên Ngư gật đầu, "Nói chuyện với người thông minh quả nhiên bớt việc."

Tuy nhiên, vẫn có một số thanh viên Sơn Hải bang nửa tin nửa ngờ tiến đến, đích thân khám nghiệm hiện trường, nhận thấy thời gian tử vong quả thực giống như bang chủ đã nói, hẳn là không phải lão bản nương giết chết.

Có thành viên nòng cốt trong bang hỏi, "Lão bản nương có biết là ai làm hay không?"

Liên Ngư có đối tượng hoài nghi nhưng không thể xác định, nên khẽ lắc đầu, "Không biết, ta cũng chỉ vừa mới nhìn thấy không lâu thì đụng phải người của các ngươi.

Cố Nhân Sơn phất tay ra hiệu cho những người khác đứng sang bên, rồi chắp tay với Liên Ngư, "Lão bản nương, tại sao ngài lại đến nơi ti tiện này?"

Liên Ngư hỏi ngược lại: "Ta không thể tới sao? Hay là ta cần phải báo trước với ngươi rồi mới được đến nơi này?"

Cố Nhân Sơn vội xua tay đáp: "Lão bản nương nói quá lời, ta không phải có ý này, chỉ là tò mò."

Lúc này Liên Ngư mới dịu giọng lại một chút: "Yên tâm đi, ta không có hứng thú đối với việc tranh đoạt của các ngươi, các ngươi cứ chơi trò của các ngươi, ta chỉ đến xem."

Đến xem? Nghe lời nói này, Cố Nhân Sơn chỉ có thể pha trò ứng phó, trong lòng đất tối đen này có thể có cái gì để mà xem chứ, trong lòng y đã lóe lên một bóng người, là tên to con kia, nữ nhân này ngoại trừ đến tìm nhân tình còn có thể xem cái gì?

Bất kể như thế nào đi nữa, dù sao đã chết hai người trong bang, Sơn Hải bang không thể làm như không có chuyện gì xảy ra, một đám người lập tức tản ra lục soát khu vực xung quanh…

Rất nhanh liền lục soát đến nơi đám người Dữu Khánh ẩn nấp.

Đối với kiểu lục soát này, Dữu Khánh cũng không lo lắng gì, cho dù bị phát hiện, trong hoàn cảnh này cũng khó bắt được bọn hắn, bọn hắn có thể nhanh chóng bỏ chạy, rất dễ dàng khiến cho thông đạo này sụp đổ để ngăn cản bị phía sau đuổi bắt, chờ đến khi truy binh đào ra hết, bọn hắn đã chạy mất từ lâu rồi, nhất định sẽ không nhìn thấy được cả cái bóng của bọn hắn.

May mà người lục soát chỉ hơi chút kiểm tra vị trí sụp đổ rồi rời đi, không có leo lên phía trên cao nhất của đống sụp đổ để kiểm tra, nếu không, tất nhiên sẽ phát hiện thấy đống sụp đổ có nơi bị rút đi trống không.

Việc này cũng không có gì, nhưng khiến Dữu Khánh kinh nghi chính là Cố Nhân Sơn và chủ tớ Liên Ngư cũng tản bộ đến chỗ sụp đổ nhìn xem.

Tại sao nữ nhân này cũng đến đây chứ? Hắn có phần không hiểu được, âm thầm quan sát thông qua khe hở.

Liên Ngư không có để cho Cố Nhân Sơn tiếp tục đi theo, nói y cứ đi làm việc của mình, nói mình chỉ đi vòng vòng nhìn xem.

Cố Nhân Sơn thuận thế xin cáo lui, cũng không nói cho hai người biết mình đã đánh sụp toàn bộ thông đạo ra vào.

Đợi đến khi xung quanh đã im ắng không còn ai, Liên Ngư đích thân nâng tay đẩy tảng đá chặn đường trong đống sụp đổ, cảm thấy tầng đá tắc nghẽn này rất dày, nàng ta liền bỏ cuộc, không có leo lên trên cùng để kiểm tra, khi xoay người lại nhìn phía sau thì cất tiếng nghi hoặc, "Trong thời gian ngắn là không thể đào thông được lối đi này, hai tên đó đã chạy đi đâu chứ?"

Nghe được lời này, Dữu Khánh có phần hoài nghi phải chăng là đang ám chỉ Nam Trúc và Bách Lý Tâm, lẽ nào hai người theo dõi đến đây chính là hai người này?

Hai người Liên Ngư không có nán lại đây quá lâu, cũng không có hứng thú đào mở thông đạo, bọn họ di chuyển đi nơi khác để kiểm tra.

Trốn ở bên trong thông đạo, ba người Dữu Khánh đợi một hồi lâu, sau khi không có nhìn thấy người khả nghi nào khác xuất hiện, xác định không còn động tĩnh gì nữa, Dữu Khánh mới ra hiệu cho Nam Trúc và Bách Lý Tâm chặn kín tại phía sau rời khỏi đây.

Sau khi mò ra khỏi lỗ hở, Dữu Khánh lại dời tảng đá bịt lại lỗ thủng ở bên này.

Nam Trúc ở bên cạnh hỏi: "Nữ nhân cất tiếng là lão bản nương của Thạch Tâm cư sao?"

Gã và Bách Lý Tâm núp ở phía sau, không nhìn thấy được người, nhưng gã có thể nghe được giọng nói.

Nghe câu hỏi này, Dữu Khánh nghi ngờ, hỏi: "Tại sao ngươi biết là nàng ta?"

Nam Trúc: "Lúc trước ở bên bờ Vạn Hác trì, nàng ta đứng ở bên cạnh cửa hàng của ta rất lâu. Chúng ta có nói chuyện với nhau, nghe giọng liền biết." Thấy Dữu Khánh bộc lộ vẻ kinh nghi, gã cũng giật mình, "Chẳng lẽ hai người đó đang theo dõi chúng ta?"

Dữu Khánh cắn răng nói: "Ngươi nói xem nào? Ta nói a, rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì, rõ ràng chỉ cần để cho Đầu To truyền tin là được rồi, ngươi cần gì phải đích thân chạy tới, bây giờ thì hay rồi nha?"

Nam Trúc không hiểu, "Không đúng, nàng ta nhìn chăm chú vào chúng ta làm gì?"

Lời này cũng làm cho Dữu Khánh chìm vào trầm tư, đúng vậy, theo dõi một Thiêu Sơn Lang làm gì, sau đó hắn thử hỏi, "Ngươi dừng cửa hàng tại bên bờ Vạn Hác trì, nàng ta cũng dừng lại bên cạnh cửa hàng của ngươi rất lâu, còn nói chuyện với ngươi nữa?"

Nam Trúc gật gật đầu.

Dữu Khánh hỏi tiếp: "Có nói chuyện phiếm với người khác hay không?"

Nam Trúc: "Có người của Cống Sơn đường, còn có con Bán yêu quái bên cạnh nàng ta." Nói đến đây, kết hợp tiền căn hậu quả, ngay cả chính gã cũng nhận thấy được không thích hợp, gã có chút khẩn trương hỏi: "Ý của ngươi là, nàng ta vừa đến Vạn Hác trì thì đã theo dõi ta?"

Dữu Khánh: "Vậy ngươi nghĩ sao chứ? Chẳng lẽ là bởi vì ngoại hình của ngươi ngọc thụ lâm phong nên nhìn trúng ngươi hay sao?" Nói đến đây hắn hơi dừng lại, rồi thả chậm giọng nói như tự nói với mình, "Không có khả năng vô duyên vô cớ vừa đến liền nhìn chăm chú vào ngươi, e rằng đã theo dõi các ngươi ngay tại Khối Lũy thành, có lẽ đã biết rõ bốn chúng ta là một nhóm."

Nam Trúc giật mình, hỏi: "Không thể nào, chúng ta trao đổi thông tin qua lại trong thành ngoài thành không phải rất kín đáo sao? Hơn nữa, nàng ta theo dõi chúng ta làm gì?"

Nói đến đây, Dữu Khánh nhịn không được vuốt vuốt chút ria mép của mình, "Có thể là có liên quan với lão Cửu."

Nam Trúc nghi hoặc, "Bởi vì lão Cửu là có ý gì?"

Dữu Khánh thuận miệng đáp một câu, "Nàng ta và lão Cửu đã ngủ với nhau."

Chương 876: Chợt gặp (1)

"Ngươi nói cái gì?" Nam Trúc kinh ngạc hô lên, thật sự cho rằng mình đã nghe nhầm.

Bách Lý Tâm cũng rất kinh ngạc.

Dữu Khánh lười nhắc lại, nhảy xuống từ trên đống sụp đổ.

Thân hình Nam Trúc lóe lên, nhảy xuống đuổi theo, kéo cánh tay Dữu Khánh lại, "Nàng ta và lão Cửu có quan hệ tình cảm, làm sao có thể?"

Dữu Khánh nhún vai, "Có gì mà có thể hay không thể, duyên phận tới thì thần tiên cũng không cản được."

Nếu như chỉ có mấy sư huynh đệ với nhau, vậy thì cái gì hắn cũng có thể nói ra được, nhưng ngay trước mặt Bách Lý Tâm, hắn không thể nói ra mình dùng mỹ nam kế.

Nam Trúc liếc nhìn Bách Lý Tâm, cho rằng lão Thập Ngũ không có khả năng nói bậy loại chuyện này ngay trước mặt Bách Lý Tâm, nghĩ tiếp về chuyện này, thần sắc gã đầy kinh ngạc và mờ mịt, sắc đẹp của Liên Ngư chắc chắn hơn hẳn Bách Lý Tâm, phong thái quá quyến rũ, vóc dáng cực hấp dẫn, vấn đề là, làm sao lại nhìn trúng loại mặt hàng như lão Cửu chứ?

Ngay cả người như lão Cửu mà cũng có thể nhìn trúng, lại còn lên giường với lão Cửu, trong lòng gã chợt cảm thấy có phần không thoải mái, nhưng gã vẫn đăm chiêu hỏi: "Ý của ngươi là, bởi vì nàng ta quan tâm tới lão Cửu cho nên mới phát hiện được các ngươi liên hệ với bên ta, cho nên mới theo dõi chúng ta khi tại Khối Lũy thành?

Dữu Khánh ngập ngừng gật gật đầu, quả thực ý của hắn chính là như vậy và hắn cũng nghi ngờ như vậy, nếu không, nàng ta cần gì phải nhìn chằm chằm Nam Trúc, một gã Thiêu Sơn lang chứ.

Nhưng chuyện này tạm thời có thể đặt sang một bên, cần phải giải quyết vấn đề trước mắt cái đã, hắn hỏi: "Lão Thất, ngươi không phải có chuyện quan trọng sao? Nói đi, có chuyện quan trọng gì, nói ra nghe xem." Vừa nói vừa xắn hai tay áo lên, bộ dáng như muốn đánh người.

Nam Trúc mặt không đổi sắc, nhịp tim không thay đổi, nhìn chằm chằm thẳng vào hai mắt hắn, hỏi: "Rốt cuộc, bang chủ của Hạt Tử bang là ai?"

Nghe câu hỏi này, Dữu Khánh tức thì có chút chột dạ, hắn đương nhiên biết rõ đối phương có ý gì khi nhắc tới việc này, vì vậy hắn nói tránh đi: "Tam Túc ô thì sao, rốt cuộc có ra ngoài hay không?"

"Không có, ít nhất cho đến hiện nay, bên ngoài không phát hiện thấy nó." Nam Trúc trả lời một cách gọn gàng dứt khoát, sau đó tiếp tục âm trầm nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Tham gia sự kiện Đồng Tước võ cần một nghìn vạn lượng phí đăng kí, một nghìn vạn a, đó chính là một nghìn vạn. Phí đăng kí một nghìn vạn lượng của Hạt Tử bang lấy từ đâu ra?"

Dữu Khánh mở miệng đáp liền, "Tự nhiên là gom từ mọi người."

Nam Trúc: "Được, vậy ta đi tìm người của Hạt Tử bang hỏi xem." Dứt lời liền cất bước.

Dữu Khánh đưa tay giữ gã lại, "Đầu óc ngươi có bệnh sao? Người của Hạt Tử bang gom góp bao nhiêu tiền liên quan cái rắm gì đến ngươi. Có kêu ngươi bỏ tiền ra sao?"

Nam Trúc: "Khi chúng ta rời U Giác Phụ thì đã thống nhất, nếu có tiền mọi người chia đều. Hiện tại ta hoài nghi tiền của ta đã bị người ăn chặn, ta phải tìm kiếm công lý." Tay vùng ra lôi kéo, tiếp tục bước đi.

Được rồi, Dữu Khánh cũng không lôi kéo nữa, hừ hừ nói: "Đi thì đi, không sợ chết thì cứ đi đi. Ngươi cũng không phải không biết giữa

Liên Ngư và Nhiếp Nhật Phục có mối quan hệ như thế nào nha? Lão Cửu và Liên Ngư làm ra chuyện như vậy, đừng nói tới ta và lão Cửu, toàn bộ Hạt Tử bang đều có thể bị Nhiếp Nhật Phục đạp chết bất cứ khi nào.

Chúng ta nghĩ hết mọi cách để phủi sạch sự liên quan giữa ngươi và bọn ta. Chúng ta xông pha phía trước hứng chịu sinh tử, muốn giữ an toàn cho ngươi. Ngươi thì hay rồi, chủ động nhào tới, rất sợ người khác không biết chúng ta có mối quan hệ với nhau. Ngươi chết thì thôi đi, làm vậy rõ ràng là kéo Bách Lý Tâm cùng xuống nước. Ngươi suy nghĩ cho người ta như vậy sao?"

Nam Trúc đã dừng bước lại từ lâu, đứng chôn chân tại đó, giống như đã bị điểm trúng tử huyệt, khó thể tiến tới phía trước dù chỉ một chút, chỉ là, bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của gã bộc lộ ra rất rõ ràng.

Dữu Khánh đi tới phía sau, vỗ vỗ vai gã, "Đừng nên lấy lòng dạ tiểu nhân độ người quân tử, có tiền mọi người khẳng định sẽ kiếm cùng nhau, đổi là ngươi, ngươi sẽ ăn chặn tiền của chúng ta sao? Trong hang động này chỉ có đánh đánh giết giết, khắp nơi đều là nguy hiểm, lỡ như có người không đặt nặng thân phận Thiêu Sơn của ngươi thì làm sao bây giờ? Vẫn nên ra ngoài đi, tìm thấy Tam Túc ô, ta tự nhiên sẽ đi tìm ngươi."

Dứt lời liền nghênh ngang rời đi.

Bách Lý Tâm đi tới bên cạnh Nam Trúc, lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng, hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Nam Trúc nhìn nàng, không quên bày tỏ, "Bách Lý, nếu không phải vì sự an toàn của ngươi, ta há có thể để mặc cho hắn sắp xếp, nhất định sẽ tìm người của Hạt Tử bang để vạch mặt sự gian dối của hắn. Hắn và lão Cửu khẳng định đã ăn chặn tiền của ta."

Bách Lý Tâm không tiếp lời này, quay đầu lại nhìn đống đá chặn kín, "Chúng ta sẽ quay lại?"

Nam Trúc: "Không về, đi theo bọn hắn, không tập trung một chỗ là được. Hắn nghĩ mọi cách để gạt chúng ta sang một bên, tất nhiên trong lòng có quỷ."

Bách Lý Tâm không nhiều lời nữa, dù sao cũng có vị này làm tấm mộc.

Trở lại trong đám người Hạt Tử bang, Dữu Khánh lập tức tuyên bố với mọi người, đã tìm người để xác minh rồi, Tam Túc ô vẫn chưa ra ngoài, vẫn còn tại trong lòng đất phía dưới Vạn Hác trì này, hắn đề nghị lập tức lập ra kế hoạch tìm kiếm Tam Túc ô.

Đối với việc này, hơi có lời phản đối, vì vậy Dữu Khánh phải thuyết phục một chút.

Tình hình hiện tại nhìn chung là có lợi cho bọn hắn, người của Sơn Hải bang hẳn là đều đang trông chừng tại bên ngoài khu vực sụp đổ, cho dù đụng phải các bang phái khác, bọn hắn có thể giải thích được là bị Sơn Hải bang chặn kín đường nên phải quay trở vào, mà bọn hắn cũng không có xung đột lợi ích với việc tranh đoạt của các bang phái, cho nên bọn hắn có thể thoải mái đi tìm kiếm khắp nơi trong lòng đất này.

Sau khi đã được trấn an, mọi người lập tức bắt đầu lập ra kế hoạch tìm kiếm Tam Túc ô. Trừ bang chủ ra, năm vị đương gia, mỗi một vị dẫn một nhóm. Toàn bộ bang có ba mươi sáu người, bảy người một nhóm, còn dư lại Dữu Khánh, tự nhiên đi theo nhóm người của Nhị đương gia Mục Ngạo Thiết.

Vì tránh bị lạc đường, kí hiệu đánh dấu đường của mỗi một nhóm đều khác nhau, nhóm một là một vòng tròn có mũi tên chỉ phương hướng di chuyển, nhóm hai là hai vòng tròn và mũi tên, cứ như vậy cho đến nhóm năm. Làm như vậy cũng có thể thuận để mọi người tìm kiếm nhau.

Vì để không làm việc vô ích, Dữu Khánh yêu cầu mỗi một nhóm vừa tìm kiếm vừa vẽ lại con đường đã đi qua, có thể sẽ hữu ích khi ghép

chúng lại với nhau.

Sau khi đã hiểu rõ nhiệm vụ, các đội ngũ lập tức xuất phát, gặp đến lối rẽ thì các đội phân tán ra.

Theo kế hoạch, mỗi nhóm sẽ nỗ lực lục soát khu vực các lối ra trước, bởi vì rất có khả năng Tam Túc ô đang tìm kiếm đường ra ngoài.

Nhóm người có Dữu Khánh, sau khi tách ra hành động một mình không bao lâu liền phát hiện thấy khác thường.

Người ở phía sau đội ngũ chạy đến trước bẩm báo, "Bang chủ, phía sau hình như có người đang đi theo chúng ta.

Chương 877: Chợt gặp (2)

Dữu Khánh dừng bước, quay đầu nhìn lại, đâu phải là hình như có người đi theo, quả thực là trắng trợn công khai cùng đi theo, chờ đến khi ánh sáng phía sau xuất hiện, chỉ thấy Nam Trúc và Bách Lý Tâm cầm Huỳnh thạch nghênh ngang đi tới.

Mục Ngạo Thiết cau mày, Dữu Khánh sắc mặt sa sầm xuống, thật sự cho rằng phía dưới này là nơi du lịch không cần phải lo lắng gì hay sao?

Nhìn thấy bên này đã dừng lại, hai người đi theo cũng dừng lại.

Lúc này, có một thành viên Phi Ưng bang kiêm Hạt Tử bang chạy đến tìm hiểu xem là chuyện gì xảy ra.

Sau một phen giao lưu, người đó chạy về bẩm báo: "Bang chủ, là một gã Thiêu Sơn lang gọi là 'Hoa Thượng Phi", dẫn theo học đồ đến đây trải nghiệm buôn bán, đã xác minh bảng tên, xác nhận thân phận hẳn sẽ không giả."

Dữu Khánh vừa nghe nói vậy lập tức nổi giận, "Mẹ nó, hắn làm việc buôn bán của hắn, đi theo phía sau chúng ta làm gì?"

Bang đồ trả lời: "Đã có hỏi, bọn họ nói rằng sở dĩ đi theo chúng ta là vì có chúng ta đi trước dọn dẹp độc vật, bọn họ có thể cảm thấy an tâm."

Lửa giận của Dữu Khánh có phần tăng cao, trong lúc tức giận, thuận miệng liền nói: "Đánh đuổi bọn họ đi. Nếu không đi, các ngươi cứ cùng ùa lên, đánh chết bọn họ."

"Bang chủ, tuyệt đối không thể."

"Bang chủ, không được a, bọn họ là Thiêu Sơn lang, trong Tu Hành giới đã có quy ước, chúng ta không thể tùy tiện động đến bọn họ. Nếu xảy ra chuyện, chúng ta sẽ không còn chỗ đặt chân trong Tu Hành giới này nữa a!"

"Đúng vậy, bang chủ. Nói có vẻ không hay, tuy rằng nơi này là dưới lòng đất, nhưng ai dám cam đoan sau này trong số những người tại đây sẽ không có người nào nói lộ ra chứ?"

"Đúng vậy, một khi thông tin bị lộ ra ngoài, vậy thì phiền phức lớn. Hơn nữa, bang chủ, ngài cũng không muốn có người nắm một cái cán lớn như thế của ngài a?"

"Bang chủ, Thiêu Sơn lang chỉ làm việc buôn bán, tuyệt đối trung lập, đi theo cũng không ảnh hưởng gì, thích thì cứ để cho họ đi theo đi.

Đám bang chúng cùng đi theo có thể nói là nỗ lực khuyên bảo không ngừng, rất sợ vị bang chủ này làm xằng làm bậy.

Nếu đây là bang chủ Đoạn Vân Du của Phi Ưng bang, bọn họ không sợ gì, đó là một vị bang chủ có lý trí, nhưng vị bang chủ trẻ tuổi này quả thực luôn luôn hành động rất tùy hứng, không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó.

Dữu Khánh lập tức càng thêm nổi cáu, đám người trước mắt này vậy mà xúm lại giúp đỡ tên mập mạp kia chặn họng hắn, được rồi, hắn cũng lười nói thêm gì nữa, quay đầu bỏ đi.

Hắn thực sự cũng không còn cách nào khác với Nam Trúc, ngay trước mặt một đám người, xông tới trước mặt thì sẽ làm được gì chứ?

Vì vậy, Nam Trúc và Bách Lý Tâm tiếp tục nghênh ngang cùng đi theo.

Sau khi hai người đi theo đám người phía trước vượt qua một giao lộ, từ trong một lối đi khác ở bên cạnh, người khoác áo choàng đen cầm Tam Túc ô lại xuất hiện.

Nhìn theo ánh sáng rời xa, người khoác áo choàng hạ thấp giọng nói với Tam Túc ô: "Tên mập mạp và nữ nhân vừa rồi chính là hai người khác mà ta đã nói. Bốn người này đi đến nơi đây chính là để tìm ngươi. Vì sao bọn họ muốn tìm ngươi chứ?"

Đối diện với lời nghi vấn như thế, Tam Túc ô ngoại trừ ánh mắt lấp lóe, vẫn không có bất kỳ đáp lại nào.

Thấy nó vẫn thờ ơ không phản ứng, người khoác áo choàng nhìn chằm chằm vào đôi mắt Tam Túc ô một hồi, rồi đi theo một lối khác.

Lần này không giống với lúc trước, y không có bám sát theo nhóm người Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, Tam Túc ô rõ ràng cũng đã nhận ra khác thường, thỉnh thoảng quay đầu nhìn người khoác áo choàng, phát hiện thấy y đã kéo ra một tấm vải đen, che mặt mình lại.

Người khoác áo choàng đáp lại một câu, "Không chơi đùa nữa. Chúng ta tìm một lối ra rời khỏi địa phương quỷ quái này đi."

Ý nghĩ thì tốt, nhưng hiện thực luôn tiềm ẩn đầy những chuyện bất ngờ, chuyện không lường trước đã xảy ra, khi vừa rẽ ngoặt qua một

lối rẽ thì phía trước đột nhiên xuất hiện ánh sáng.

Một đám người giơ Huỳnh thạch lên soi sáng nhìn về phía y, y cũng nhanh chóng dừng lại nhìn nhóm người đối diện.

Nhóm người này không phải ai khác, chính là nhóm người tìm kiếm thứ hai của Hạt Tử bang do Đồng Tại Thiên cầm đầu, bọn họ cũng nhìn thấy được Tam Túc ô trong tay người khoác áo choàng.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ này khiến đám người Đồng Tại Thiên hai mắt tỏa sáng.

Người khoác áo choàng nghiêng người tránh sang một bên, thể hiện không có ác ý, và đưa tay mời bọn họ đi qua trước, cũng thuận tay giấu Tam Túc ô vào trong áo choàng.

Bộ dạng thành thật tránh sang bên nhường đường như thế này không giống là cao thủ, ánh mắt Đồng Tại Thiên lấp lóe quỷ quái, ho nhẹ một tiếng, ra hiệu ánh mắt cho đám đồng bạn, rồi mới dẫn đám người tiếp tục đi tới.

Khi đi ngang qua người khoác áo choàng, Đồng Tại Thiên còn quay sang gật đầu chào hỏi đối phương với vẻ mặt thiện ý, người khoác áo choàng hơi gật đầu đáp lại.

Nhưng sự bất ngờ xảy ra ngay tại trong tích tắc này, thừa dịp người đàn ông khoác áo choàng bị phân tâm, mấy người Hạt Tử bang đột nhiên ra tay, kiếm quang lấp lóe vọt tới muốn cướp lấy tính mạng người, đá vụn tung bay.

Người khoác áo choàng giật mình né tránh, chiếc áo choàng khoác trên người đã bị rẹt rẹt cắt qua mấy kiếm, vội vàng nhảy lên lướt về phía giao lộ, cũng không quan tâm nổi tới Tam Túc ô nữa, buông nó ra để rảnh rỗi hai tay bảo vệ mình, y luống cuống tay chân chống đỡ đòn tập kích.

Tam Túc ô vừa thoát thân thấy vậy liền nhanh chóng nhân cơ hội vẫy cánh bay đi, biến mất tại trong thông đạo bên cạnh.

Giao tranh ầm ầm ầm, đá vỡ ào ào rơi xuống, song quyền khó địch bốn tay, người đàn ông khoác áo choàng có vẻ dốc hết toàn lực ngăn cản bọn họ một hồi, rồi bất chợt chớp lấy một cơ hội lắc mình chạy đi.

"Truy!" Đồng Tại Thiên vung kiếm cất tiếng hét to, dẫn đầu xông pha phía trước.

Nhưng chuyện quỷ dị đã xuất hiện, nhìn thấy người đàn ông khoác áo choàng quẹo vào một đường cong, đến khi bọn họ truy đuổi tiến đến đoạn đường cong thì lại không thấy bóng người.

Lui tới tìm kiếm kỹ một hồi, không chỉ không còn nhìn thấy người khoác áo choàng, bóng dáng Tam Túc ô cũng không có.

Thực sự không còn tìm được, bọn họ không thể không dừng lại, bỏ qua.

"Thật đáng tiếc, thiếu một chút thì đắc thủ rồi."

"Tên gia hỏa này mạng thật lớn, như vậy mà cũng để hắn chạy thoát được."

Nghe mấy người bên cạnh thảo luận, Đồng Tại Thiên cũng có đồng cảm, thực lực người đó rõ ràng rất bình thường, không nghĩ tới còn có thể chạy thoát được đòn liên thủ tập kích của bọn họ, thực sự khiến gã cảm thấy kinh ngạc.

Chương 878: Thiên Dực lệnh (1)

Cũng không biết người khoác áo choàng chạy thoát đó là ai, nhưng điều đó không còn quan trọng nữa, quan trọng là Tam Túc ô đã xuất

hiện lại rồi.

Đồng Tại Thiên nhanh chóng kêu gọi hai gã đồng bạn, "Theo đánh dấu trên đường đi tới nhanh chóng quay về, rồi theo ký hiệu do nhóm một lưu lại, nhanh chóng hết sức có thể tìm đến bang chủ, thông báo việc nơi này phát hiện thấy Tam Túc ô cho bang chủ biết."

"Vâng." Hai người nhận lệnh nhanh chóng rời đi.

Đồng Tại Thiên thì gọi mấy người còn lại tiếp tục đi tìm kiếm.

Hai người đi báo tin trở về theo lời dặn của Đồng Tại Thiên, tìm đến dấu hiệu chỉ đường của nhóm một, thì nhanh chóng lướt đi, rất nhanh sau đó liền gặp được Nam Trúc và Bách Lý Tâm.

Thấy bộ dáng người tới rất cảnh giác, Nam Trúc sợ xảy ra hiểu lầm, nhanh chóng xách tấm bảng tên treo trước ngực lên ra hiệu với họ, thể hiện ta là Thiêu Sơn Lang, không có ác ý.

Lúc này, hai người đó mới nghiêng người dựa sát vào tường, đề phòng cẩn thận đi vượt qua, rồi tiếp tục đuổi tìm đám người Dữu Khánh. Tìm tới nơi, họ liền bẩm báo thông tin phát hiện thấy Tam Túc ô.

Dữu Khánh tinh thần phấn chấn, chỉ sợ nó chạy thoát ra ngoài mà không biết, bây giờ đã xác nhận được nó vẫn còn trong lòng đất thì tốt rồi. Tranh thủ bắt rùa trong lọ, hắn lập tức phân chia đám người tách ra, nhanh chóng đi liên lạc với các nhóm khác, điều chỉnh phương hướng tìm kiếm tụ tập về khu vực của Đồng Tại Thiên.

Còn hắn thì dẫn theo Mục Ngạo Thiết và hai gã thành viên đến báo tin chạy về phía nhóm hai của Đồng Tại Thiên trước.

Và tránh không khỏi lại lần nữa đi vượt qua bên cạnh Nam Trúc và Bách Lý Tâm, Dữu Khánh không vui cất tiếng hừ lạnh.

"Nhìn bộ dạng đột nhiên điều chỉnh phương hướng này, giống như là có phát hiện gì đó, đi." Nam Trúc phất tay gọi Bách Lý Tâm, rồi tiếp tục quay đầu lại đi theo.

Với kiểu công khai bám sát theo không buông như thế, những thành viên Hạt Tử bang đến tập kết sau đều phát hiện được vị Thiêu Sơn Lang mập mạp này.

Sau khi nghe thành viên nhóm một của Hạt Tử bang âm thầm kể lại, những thành viên khác mới biết được lúc trước thiếu một chút đã xảy ra xung đột với vị Thiêu Sơn lang này, trong lúc nhất thời tức giận, bang chủ vậy mà lại ra lệnh giết chết vị Thiêu Sơn Lang này, may mà được mọi người khuyên can.

Về việc này, những người nghe kể lại không ai không nghĩ mà sợ, nhất là Đồng Tại Thiên, nhận thấy vị bang chủ này quả thực quá bốc đồng, thậm chí còn có phần điên cuồng, ngay cả Thiêu Sơn Lang cũng dám giết, không muốn lăn lộn tại Tu Hành giới nữa sao?

Sau khi toàn bộ thành viên tập kết lại, bọn hắn một lần nữa chia nhóm đi tìm kiếm.

Hai người Nam Trúc không quan tâm tới những kẻ khác, chỉ bám một mực theo nhóm người có Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết.

Bốn nhóm, nhóm người do Mạt Lỵ dẫn dắt rẽ Đông rẽ Tây tìm kiếm một hồi, rồi sau khi băng qua một chỗ sụp đổ không bao lâu, bỗng nhiên quay đầu nhìn ngược lại, nhìn chằm chằm chỗ sụp đổ, vừa quan sát vừa nghiêng tai lắng nghe.

Sau khi nghe một hồi, xác định mình không có nghe sai, phía trong đống sụp đổ quả thực có động tĩnh đào móc.

Chờ một chút, phát hiện thấy động tĩnh càng lúc càng lớn, rõ ràng đang tới gần bên này.

Mạt Lỵ lập tức vẫy tay ra hiệu cho mọi người giấu ánh sáng đi, nấp ở một bên giao lộ rình xem, muốn nhìn xem đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Không bao lâu sau, đống sụp đổ được phá mở ra, nó đã được đào thông suốt. Sau đó, trước tiên là mấy tên thành viên Sơn Hải bang cầm Huỳnh thạch chiếu sáng, tiếp theo, mấy người lần lượt đi ra, không phải ai khác, chính là Liên Ngư và Hổ Nữ, còn có đám người Cố Nhân Sơn cùng đi.

Nhìn nhìn vào phía sâu trong bóng tối trước mặt, Liên Ngư cất tiếng cảm tạ: "Cảm tạ Cố bang chủ đã bỏ công hỗ trợ."

Lời cảm tạ này có phần gượng gạo, Cố Nhân Sơn cũng chỉ có thể vuốt mũi mà nhận, "Có thể dốc sức cho lão bản nương là vinh hạnh của bọn ta. Lão bản nương cứ thoải mái dạo chơi, thứ cho ta không tiễn xa được."

Bầu không khí có phần quái dị, không còn cách nào, ai bảo y không nói cho đối phương biết Sơn Hải bang đã làm sụp đổ toàn bộ lối ra vào. Sau khi lang thang khắp nơi một vòng, Liên Ngư nhận thấy không thích hợp, hơn nữa, ở tại mỗi một chốt phong tỏa đều có thể gặp được thành viên của Sơn Hải bang canh giữ, lúc này, nàng ta mới chất vấn Sơn Hải bang xem có ý gì.

Cố Nhân Sơn chạy đến nơi còn có thể làm gì, chỉ có thể nói là hiểu lầm, rồi nhanh chóng nói người hỗ trợ đào mở thông đạo.

"Không tiễn." Liên Ngư ném lại một tiếng rồi cất bước đi tới.

Hổ Nữ cầm Huỳnh thạch hỗ trợ rọi sáng.

Đám người Mạt Lỵ đang lén lút rình xem thấy vậy thì rón ra rón rén rút lui, nấp trong bóng tối sát vách, thở cũng không dám thở mạnh.

May mà hai người đi tới không có chú ý quá nhiều, trực tiếp tiến thẳng tới trước, rõ ràng là hướng thẳng vào chỗ sâu trong hang

động.

Nhìn theo bóng quý khách đi xa, Cố Nhân Sơn xoay người quay về rồi lại nói thủ hạ tiến hành phong kín thông đạo lại, dường như quyết tâm tử thủ.

Lợi dụng tiếng đá rơi rầm rầm phong kín lối ra vào, có thành viên Hạt Tử bang nói: "Ngũ đương gia, nữ nhân vừa rồi chính là Liên Ngư, lão bản nương của Thạch Tâm cư, Bán yêu quái đi theo nàng là tùy tùng tâm phúc Hổ Nữ."

Mạt Lỵ sửng sốt, nếu không được nhắc nhở, cô ta là thật sự không biết, bởi vì cô ta cũng chỉ vừa tới Thiên Tích sơn không bao lâu, vẫn chưa gặp được Liên Ngư, may mà đám gian tế Phi Ưng bang này đã ở lại Khối Lũy thành tương đối lâu, xem như có chút kiến thức.

Cô ta kinh ngạc nói: "Chính là nữ nhân thân mật với Nhị đương gia mà bang chủ đã nói tới sao?"

"Đúng, chính là nàng ta." Người trả lời mặt mày rạng rỡ.

Có người còn cất lời trêu đùa một câu, "Vẫn là Nhị đương gia lợi hại."

Những nam nhân khác cùng nhau cười trộm liên tục, giống như mọi người đều biết là chuyện gì vậy.

Mạt Lỵ không hiểu, "Vị lão bản nương này chạy đến đây làm gì, sự kiện Đồng Tước võ lần trước, nàng ta cũng tham dự vào sao?"

Có người đáp: "Không, từ trước đến nay nàng ta không dính líu gì đến chuyện của các bang phái tại Thiên Tích sơn. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta xuất hiện tại sự kiện Đồng Tước võ."

Lại có người ngạc nhiên kêu lên: "Điều này còn cần phải đoán tới đoán lui sao? Người ta đến đây nhất định là vì Nhị đương gia. Nếu không, với thân phận của người ta, đáng giá tới nơi này sao?"

Mọi người vừa nghe xong thì bừng tỉnh hiểu ra, ngay cả Mạt Lỵ cũng nở nụ cười quái dị, "Xem ra Nhị đương gia thật sự có sức hấp dẫn không phải bình thường a."

Người khác nhắc nhở: "Ngũ đương gia, đây là chuyện tốt nha. Có vị lão bản nương này hỗ trợ, còn ai còn dám trêu chọc chúng ta trong khu vực tranh đoạt này? Không cần phải sợ nguy hiểm nữa, chúng ta có thể thoải mái đi lại rồi."

Nghe được lời này, Mạt Lỵ nhịn không được trở nên hưng phấn, nắm chặt nắm tay, "Vậy còn chờ gì nữa? Làm sao có thể để cho người ta không biết đường phải loay hoay tìm kiếm, về sau không chừng sẽ bị Nhị đương gia trách tội. Còn không mau đi tìm người ta đến người ta giật dây bắc cầu đi."

Một đám người cười xấu xa liên tục gật đầu đồng ý. Bọn họ lùi lại đến ngã giao xem xét, phát hiện thấy chỗ sụp đổ đã được phong tỏa lại, mặt dù phía bên kia vẫn còn động tĩnh lập kín, nhưng hẳn là không nhìn thấy bọn họ được rồi. Bọn họ lập tức nhanh nhẹn vọt ra, trực tiếp đuổi theo hướng Liên Ngư biến mất.

Chương 879: Thiên Dực lệnh (2)

Trong hang động u ám, ánh sáng Huỳnh thạch mờ nhạt, Liên Ngư và Hổ Nữ thả bước chậm rãi như nhàn nhã dạo chơi trong vườn, thực ra cả hai đều rất cảnh giác với hoàn cảnh nơi đây, cho dù là người của Nhiếp Nhật Phục, bọn họ cũng không dám sơ ý, dù sao bọn họ là người mới đến, một đường chú ý quan sát, đồng thời tai nghe bát phương.

Không bao lâu sau, hai người lần lượt dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau.

Rất nhanh, đám người Mạt Lỵ vội vã đuổi tới, sau khi dồn dập dừng lại thì đồng loạt hành lễ: "Lão bản nương."

Liên Ngư và Hổ Nữ quan sát cách ăn mặc của bọn họ, có thể dễ dàng nhìn thấy rất nhiều hình Hạt tử trên y phục, muốn không nhận ra là người của bang phái nào cũng khó, hai người không khỏi quay mặt nhìn nhau, hai người đang muốn tìm đám người Dữu Khánh, không nghĩ tới Hạt Tử bang của Dữu Khánh lại chủ động tìm tới cửa, đúng là có được chẳng phí chút công phu.

Liên Ngư xác nhận: "Là người Hạt Tử bang của Chu Khánh?"

"Vâng." Mạt Lỵ cười trả lời.

Liên Ngư nhìn trước nhìn sau, rồi hỏi: "Đi ngang qua?"

Mạt Lỵ không thể nói lúc trước bọn mình lén lút rình xem rồi mới theo tới, thuận lời gật đầu đáp: "Đúng vậy, đi ngang qua, không nghĩ tới lại gặp được lão bản nương ngài."

Liên Ngư thử hỏi: "Chu Khánh, Trương Tùy ở đâu?"

Khóe miệng của đám người Hạt Tử bang này tức thì hiện lên tiếu ý, tự động bỏ qua tên bang chủ trong câu hỏi, phát hiện thấy quả nhiên là đến vì Nhị đương gia.

Mạt Lỵ cười hỏi: "Tìm bang chủ và Nhị đương gia của chúng ta sao?"

Liên Ngư: "Thế nào, hỏi một chút cũng không được sao?"

Mạt Lỵ vội xua tay đáp: "Sao dám, sao dám. Nếu lão bản nương tìm Bang chủ và Nhị đương gia của chúng ta, đường đi trong hang động này rất phức tạp, chúng ta không thể nói rõ ràng được cụ thể là ở đâu, tuy nhiên chúng ta có thể dẫn đường." Nói xong thì nghiêng người nhường đường, đưa tay làm động tác mời.

Những bang chúng khác cũng lập tức nghiêng người tránh sang nhường đường, tư thế nghênh giá trông rất nghiêm chỉnh.

Liên Ngư và Hổ Nữ nhìn nhau không nói lời nào, chỉ ừ một tiếng rồi đi theo. Đi một lúc lâu, cả hai vẫn khó có thể tin nổi, vậy mà còn có thể có chuyện tốt như vậy?

Hai người có nằm mơ cũng không nghĩ đến, vì để lừa gạt những người khác, Dữu Khánh đã đem chuyện riêng tư giữa Liên Ngư và Mục Ngạo Thiết đi rêu rao khắp nơi.

Khiến cho hai người hoài nghi phải chăng có cạm bẫy gì đó hay không, trên đường đi, cả hai đều âm thầm cảnh giác.

Nam Trúc và Bách Lý Tâm đi theo phía sau Hạt Tử bang không xa không gần lại rất thảnh thơi, dù sao, độc vật ở phía trước đã có người dọn sạch, bọn họ chỉ cần chú ý đi theo đừng để cắt đuôi là được.

Trong nơi không thấy ánh sáng nhật nguyệt này, cứ đi lang thang như vậy cũng không biết đã đi được bao lâu, Nam Trúc dường như đã cảm thấy buồn chán, không ngừng đung đưa hai vai, đầu lắc lắc.

Bách Lý Tâm chú ý thấy sự khác thường của gã, hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Nam Trúc: "Không có gì, có thể là lúc trước khiêng vật nặng chạy quá lâu, chạy quá gấp, bây giờ đột nhiên bỏ gánh nặng xuống, vai cổ cảm thấy có chút khó chịu. Lúc trước, khi tại bên bờ Vạn Hác trì đã cảm thấy rồi, dù sao bây giờ cũng rảnh rỗi, thuận tiện hoạt động gân cốt một chút."

Nghe nói như thế, Bách Lý Tâm không nói gì nữa.

Khi hai người vừa định đi qua một cái giao lộ thì một bóng đen đột nhiên lướt vụt qua trước ánh mắt bọn họ.

Tam Túc ô? Hai người thoáng sửng sốt, rồi không kịp nghĩ nhiều, gần như là theo bản năng đồng thời lắc mình đuổi theo, giơ tay chụp tới.

Nhìn thấy thủ trảo của hai người sắp chạm đến lông đuôi của Tam Túc ô thì Tam Túc ô đột nhiên lại vẫy cánh nhanh hơn, tăng tốc độ bay, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách giữa hai bên.

Hai người làm sao có thể buông tha, một mực truy đuổi.

Tam Túc ô bay cực kỳ giỏi, tư thế bay, động tác luồn lách tránh né độc vật ở trong bóng tối này rất linh hoạt, người truy đuổi ở phía sau thì phải không ngừng vung kiếm chặt độc vật.

Truy đuổi một hồi, đến khi nhận ra không biết mình đã truy đuổi đến nơi nào rồi, Nam Trúc bỗng nhiên phát hiện thấy không đúng, trong dưới tình thế cấp bách, gã đã quên kêu gọi đám người Dữu Khánh hỗ trợ, nhiều người, khả năng bắt được nhất định sẽ lớn hơn.

Khi phản ứng lại thì không còn kịp rồi, không có khả năng từ bỏ Tam Túc ô trước mắt để quay lại tìm kiếm, báo tin cho nhóm người Dữu Khánh. Gã thuận tay xuất kiếm, vạch ra kí hiệu chỉ dẫn tại trên giao lộ, số "Bảy" thiếu một nét ngang, giống như một cái móc câu lật ngược, hướng của cán móc chính chỉ hướng đi.

Một mực truy đuổi, một đường lưu lại ký hiệu bên đường.

Sau khi đuổi tới rất sâu trong lòng đất, đột nhiên có một giọng nói nữ nhân lanh lảnh truyền đến, "Các ngươi còn định truy đuổi đến khi nào?"

Nam Trúc và Bách Lý Tâm đang nỗ lực truy đuổi, nghe tiếng thì vội quay đầu lại nhìn quanh, không biết ai đang nói chuyện.

Giọng nói của nữ nhân lại vang lên, "Không cần chạy nữa, mọi người đều dừng lại, thế nào?"

Lần này, hai người đều đã nghe rõ nơi phát ra giọng nói, bởi vì khi Tam Túc ô nhanh chóng rẽ ngoặt thì tiếng nói cũng bị biến dạng theo.

Là Tam Túc ô đang nói chuyện? Hai người đều kinh ngạc, nhưng cũng may, không phải quá kinh ngạc, bọn họ là người trong Tu Hành giới, yêu quái nói tiếng người không tính là gì.

Bọn họ kinh ngạc chính là, không phải nói rằng Tam Túc ô không dễ dàng mở miệng sao? Không phải nói Tam Túc ô mở miệng ra chính là âm thanh của tự nhiên sao?

Nam Trúc quẹo vào trong đường rẽ, vừa tiếp tục truy đuổi vừa hét lên: "Con chim kia, là ngươi đang nói chuyện hả?"

Giọng nói lướt đi ở phía trước, "Đúng vậy, các ngươi dừng, ta sẽ dừng."

Nam Trúc lập tức quát lớn: "Bách Lý, lấy vũ khí. Nó dám nuốt lời thì bắn chết nó."

Bách Lý Tâm lập tức cắn chặt Huỳnh thạch trên miệng, cho kiếm vào bao, xoay tay lại vỗ vào chiếc hộp sau lưng, một cây cung bắn ra khỏi hộp, nhảy lên rơi vào trong tay nàng, ba cây tên sắc bén rơi xuống được nàng chụp tay kia, nhanh chóng giương cung cài tên, nhắm ngay mục tiêu.

Sau khi chạy vào một cái lối đi dài thẳng tắp, Nam Trúc nhấc tay ra hiệu, gã và Bách Lý Tâm đồng thời dừng lại.

Thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, Tam Túc ô giảm tốc độ vẫy cánh, xoay một vòng rồi bay trở về, ba cái chân móc vào trên vách đá, trực tiếp dừng lại tại trên vách, nhìn chằm chằm Bách Lý Tâm, giọng nói lanh lảnh hỏi: "Kéo hoài không thả, không mệt sao?"

Âm thanh lành lạnh giòn giã, ít nhất là giọng nói chuyện bình thường, không có vang vọng khuếch tán rộng khắp như tiếng khóc

lúc trước.

Thấy nó chủ động bay trở lại đến gần, Nam Trúc tuy có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nhìn ra được thành ý của đối phương, nên gã cũng đè tay xuống ra hiệu cho người bên cạnh.

Bách Lý Tâm lập tức thả lỏng dây cung, giảm bớt lực, cung tên hướng xuống mặt đất, nhưng vẫn có thể nhấc cung bất cứ lúc nào, giữ tư thế đề phòng.

Nam Trúc nhìn chằm chằm con chim ở trước mắt, quan sát một hồi, đúng vậy, đây chính là Tam Túc ô mà mình từng thấy tại U Giác Phụ, giống y như đúc, chỉ là con chim này hoàn toàn tỉnh táo, tinh thần sáng láng.

Gã rất muốn thừa dịp nó không đề phòng nhào đến chụp lấy, nhưng cân nhắc đến tốc độ bay của đối phương và những chướng ngại độc trùng trong thông đạo, cuối cùng từ bỏ ý nghĩ đó.

Gã biết rõ, cung tên cũng chỉ để hù dọa Tam Túc ô mà thôi, không có khả năng thật sự bắn chết, bọn gã cũng từng có được Tam Túc ô đã chết, chết là vô dụng, gã muốn Tam Túc ô còn sống.

Hơn nữa, đây là một con Tam Túc ô biết nói tiếng người, có thể giao tiếp với con người, tốt hơn nhiều so với loại không biết hé răng trong các truyền thuyết, có lẽ sẽ tiết kiệm được rất nhiều phiền toái, chính là thứ gã cần để giải mở bí mật.

Tam Túc ô nhìn chằm chằm hai người, hỏi: “Hai người các ngươi đang tìm ta?”

Nam Trúc sửng sốt, “Làm sao ngươi biết?”

Tam Túc ô: “Đuổi theo ta mãi không buông, đuổi theo một quãng đường xa như vậy, ngươi nói ta làm sao biết được?”

Cũng phải, câu hỏi này hình như có chút ngớ ngẩn, Nam Trúc cười cười bối rối.

Tam Túc ô hỏi tiếp: "Vì sao tìm ta?"

Một tay cầm Huỳnh thạch, một tay cầm kiếm, Nam Trúc trước tiên thu kiếm lại, đưa tay vào trong người, móc chiếc eo bài lấy được từ trong động phủ của Bách Hoa tiên tử ra, rất khẩn cấp muốn mở ra bí mật, đưa ra trước mặt cho Tam Túc ô nhìn thấy, "Ngươi có nhận ra thứ này hay không?"

Vừa nhìn thấy chiếc eo bài này, trong mắt Tam Túc ô rõ ràng lóe lên sự kinh ngạc, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh như trước, "Thiên Dực lệnh, ngươi vậy mà lại có Thiên Dực lệnh."

"Thiên Dực lệnh?" Nam Trúc thoáng sửng sốt rồi sau đó vui mừng không xiết, đối phương vừa nhìn thấy liền có thể gọi ra tên, vậy chắc chắn là thật sự biết nó, lập tức hỏi: "Đây là cái gì, có tác dụng gì?"

Tam Túc ô hỏi ngược lại: "Ngươi lấy được chiếc lệch bài ở đâu?"

Nam Trúc chớp chớp mắt, gã không thể tùy tiện nói ra mình đã đi qua tiên phủ, nên lừa gạt nói: "Một lần, tại trên đường đi, ta gặp được một lão già bị trọng thương, nghĩ hết cách vẫn không thể cứu sống được. Tại trước lúc lâm chung, lão lấy chiếc lệnh bài này ra, nói đây là trọng bảo, nói là để báo đáp ta. Cụ thể nó là cái gì, tác dụng như thế nào, chưa kịp nói thì lão đã chết rồi."

Bách Lý Tâm nhấc một tay lấy Huỳnh thạch trong miệng ra, thừa dịp này hơi cúi đầu xuống, ánh mắt nhìn xuống mặt đất không ngước lên nổi.

Tam Túc ô: "Chỉ như vậy, ngươi liền có thể chạy đến đây tìm ta?"

Nam Trúc nhanh chóng lật ngược eo bài, đưa hình Tam Túc ô khắc ở trên đó, "Trên này có khắc hình của ngươi. Nếu đã nói đây là trọng

bảo, tự nhiên có thể có liên quan với ngươi, ta tự nhiên là phải đến tìm ngươi.”

Chương 880: Ô tỷ tỷ (1)

Tam Túc ô nhìn chằm chằm chằm vào gã một hồi, không biết có tin tưởng lời gã nói hay không.

Mà Nam Trúc thì nhìn nó với ánh mắt rất mong đợi, đung đưa chiếc lệnh bài trên tay, hỏi: “Thiên Dực lệnh có tác dụng gì?”

Tam Túc ô nhắm mắt lại, trầm mặc một hồi rồi mới mở mắt ra lại, hỏi: “Trong động này có mấy nghìn người ồn ào náo nhiệt, là chuyện gì vậy?”

Nam Trúc a một tiếng, có vẻ không quan tâm lắm: “Người của mấy bang phái Thiên Tích sơn tham gia tranh đoạt cho ‘Sự kiện Đồng Tước võ’.”

Tam Túc ô: “Cái gì gọi là sự kiện Đồng Tước võ?”

Nam Trúc sửng sốt, nghĩ thầm, con chim ngốc này không biết cả chuyện đó hay sao?

Tuy nhiên, suy nghĩ lại thấy cũng đúng, con chim ngốc này hẳn là không có tiếp xúc với con người, cho dù có tiếp xúc con người thì cũng không dễ mở miệng nói chuyện, có thể hiểu được vì sao nó không biết tình hình thế giới bên ngoài. Gã liền giải thích: “Đó chính là một cái hồ ở bên trong Thiên Tích sơn, trong hồ có cắm một cây đồng trụ thật lớn hình con chim, vì vậy nó mới được gọi là Đồng Tước hồ…”

Nói đến đây, gã không tránh khỏi nói đến thành chủ Nhiếp Nhật Phục của Khối Lũy thành, nói đến sự kiện Đồng Tước võ do Nhiếp Nhật Phục làm ra.

Tam Túc ô tính là đụng được một người mồm mép thích nói chuyện, sau khi nghe một tràng giải thích dài dòng, nó lại hỏi một câu, "Thiên Tích sơn là cái gì?"

"…" Nam Trúc nghẹn lời, được rồi, không chấp nhặt với chim, sau đó gã tiếp tục giải thích về lai lịch của Thiên Tích sơn, nói rằng nơi đây vốn là nơi đổ rác của Tiên giới, sau khi các Tiên phủ biến mất, nơi đây liền bị Tu Hành giới chiếm, được gọi là "Thiên Tích sơn", vân vân…

Gã mở miệng xổ ra một đống lời dông dài, mải lải nhải nên không phát hiện thấy có gì khác thường, đến khi Bách Lý Tâm âm thầm kéo tay áo một cái, gã mới nhận thấy Tam Túc ô có vẻ không ổn, phát hiện thấy Tam Túc ô đang khóc.

Dưới ánh Huỳnh thạch chiếu rọi, có những giọt nước mắt tràn ra viền mắt màu vàng kim của Tam Túc ô, nhỏ giọt xuống, từ khuôn mặt tràn đầy linh tính của nó là có thể nhận ra được nó đang đau thương, đang lặng lẽ khóc.

Tại sao lại khóc chứ? Nam Trúc nhớ rằng con Tam Túc ô lúc trước bọn họ có cũng rơi lệ trước khi chết, con này không giống như sắp chết a, lẽ nào đây là sở thích của Tam Túc ô hay sao?

Nam Trúc trố mắt nhìn một hồi, sau đó thử hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Tam Túc ô để mặc cho hai giọt nước mắt rơi xuống khỏi viền mắt, lắc đầu, lạnh lùng bình tĩnh nói: "Không sao."

Thực ra Nam Trúc cũng không quan tâm nó có sao hay không, điều gã quan tâm vẫn là chiếc eo bài ở trong tay, đây chính là mục đích mà mấy sư huynh đệ bọn họ chạy đến đây, gã lại ra dấu lần nữa, hỏi: "Cái Thiên Dực lệnh này có tác dụng gì?"

Tam Túc ô trầm mặc một hồi, dường như đang chậm rãi ổn định lại cảm xúc của mình, sau đó mới đặt câu hỏi: "Ngươi thật sự muốn

biết tác dụng của nó ư?”

Nam Trúc ngạc nhiên, muốn nói lời này của ngươi chẳng phải là nói nhảm sao? Nhưng lời nói ra khỏi miệng vẫn duy trì lịch sự tối thiểu, “Đương nhiên, nếu không, ta cũng không cần phải đuổi theo ngươi để hỏi.”

Tam Túc ô gật đầu, “Ta không nói được rõ ràng công dụng của nó, nhưng ta biết làm cách nào để biểu thị cho ngươi xem.”

“A!” Nam Trúc vui mừng khôn xiết, tức thì khom người khiêm tốn, hai tay nâng tấm eo bài lên, “Làm phiền Ô tỷ tỷ giúp ta được mở rộng tầm mắt.”

Ô tỷ tỷ? Bách Lý Tâm giật mình kinh ngạc, quay đầu nhìn gã chằm chằm, không biết tại sao gã lại đột nhiên toát ra cách xưng hô như thế.

Vừa rồi còn đuổi theo người ta hô đánh hô giết, giờ mới quay đầu lại liền nhận con chim này làm tỷ tỷ? Còn là một con chim ba chân.

Tam Túc ô rõ ràng cũng bị cách xưng hô của gã làm cho ngẩn người, ánh mắt nhìn tới Nam Trúc không biết là đang ghét bỏ, hay là đang hỏi ngươi xứng sao?

Nhưng nó cũng không nói thêm gì nhiều, vẫy cánh bay lên, nói một câu, “Phải lợi dụng địa hình, đi theo ta.”

“Được được được.” Nam Trúc tươi cười như hoa nở, cất eo bài đi, rút kiếm ra cất bước đuổi theo, Bách Lý Tâm im lặng đi theo.

Khi đi qua một chỗ rẽ thì Nam Trúc vẫn không quên rẹt rẹt hai kiếm vạch lên vách đá, để lại dấu hiệu chỉ dẫn như trước.

Thấy Tam Túc ô quay đầu lại nhìn chằm chằm hành động của mình, gã vội vàng giải thích: “Trong lòng đất này giống như mê cung, sợ khi trở về bị lạc đường, để lại cái ký hiệu.”

May mà Tam Túc ô không quan tâm tới điều này, nó tiếp tục bay đi.

Ở một nơi khác trong địa đạo, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết vẫn đang dẫn dắt mọi người đi tìm kiếm tung tích của Tam Túc ô.

Chợt có một bóng người lướt nhanh đến, hạ xuống tại bên cạnh Dữu Khánh, chắp tay bái kiến, "Bang chủ."

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn, là chân dài duy nhất của nhà mình, Ngũ đương gia, hắn ít nhiều có chút kinh ngạc, hỏi: "Sao ngươi lại tới đây, có phát hiện gì hay sao?"

Mạt Lỵ liếc mắt nhìn Mục Ngạo Thiết, nở một nụ cười thần bí và khiêm tốn, "Là đã có phát hiện. Bang chủ, ta nghênh đón một vị quý khách cho ngươi."

Nói xong liền nhấc tay chỉ về phía con đường vừa mới đến, ra hiệu cho bọn hắn nhìn xem.

Thấy bộ dạng nữ nhân này như muốn nói các ngươi phải cảm tạ ta, đám người Dữu Khánh liền rất tò mò, nhanh chóng quay lại nhìn chăm chú, sau đó nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc đang không nhanh không chậm đi tới.

Một người thiên kiều bách mị, yểu điệu thướt tha, tươi cười chầm chậm bước đến.

Một kẻ đung đưa cái đuôi hổ chưa biến hóa.

Ngoại trừ Liên Ngư và Hổ Nữ ra, còn có thể là ai.

Nhìn thấy Liên Ngư ở nơi này, Mục Ngạo Thiết có phần kinh ngạc, vẻ mặt rất phức tạp, ánh mắt gần như chỉ tập trung tại trên người Liên Ngư.

Dữu Khánh kinh ngạc sững sờ tại chỗ, lúc trước hắn và hai người Nam Trúc cẩn thận trốn trốn tránh tránh để cắt đuôi hai nữ nhân

này, bây giờ tại sao lại gặp nhau ở đây?

Không đúng, không phải gặp nhau, hắn nhớ lại lời Mạt Lỵ nói, nhịn không được quay đầu lại hỏi: "Là quý khách ngươi dẫn đến?"

Mạt Lỵ cười hì hì nhỏ giọng thì thầm với hắn, "Trên đường đi nghe thấy có động tĩnh tại một chỗ sụp đổ, sau khi âm thầm kiểm tra, phát hiện thấy là các nàng tiến đến. Suy nghĩ thấy có trợ lực như thế, làm sao có thể bỏ qua, nên ta đến chào hỏi rồi dẫn đến đây." Nói xong, cô ta còn hất hất cằm về phía Mục Ngạo Thiết đang ngóng nhìn với vẻ thâm tình, "Nhị đương gia, có nên cảm tạ ta hay không chứ?"

"Hả…" Dữu Khánh nhìn chóng quay đầu nhìn bộ dạng không có tiền đồ của Mục Ngạo Thiết, sau đó lại quay đầu nhìn chằm chằm vào Mạt Lỵ, nhìn thấy bộ dạng đắc ý như đã lập đại công của cô ta, hắn tức thì hận nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức bán nữ nhân này vào thanh lâu, để cho cô ta thỏa thích đón khách.

Hắn cũng hận không thể tát miệng mình mấy cái, nói dối quá nhiều khiến người ta cho là thật, cuối cùng đã bị báo ứng!

Bất kể Liên Ngư có phải là theo dõi Nam Trúc đến đây hay không, cũng không quản Liên Ngư phải chăng là tới đây vì Mục Ngạo Thiết, đều không thể để cho Liên Ngư hoài nghi thân phận Thiêu Sơn Lang của Nam Trúc là giả, nếu như để cho Liên Ngư nhìn thấy tên Thiêu Sơn Lang Nam Trúc kia cứ một mực đi theo mình, có lẽ muốn không nghi ngờ cũng khó.

Việc giả mạo Thiêu Sơn Lang cũng không phải là trò đùa, nếu như để bị người khác phát hiện ra việc này, vậy thì khó thể đánh giá được mức độ phiền phức, sợ là mỹ nam kế cũng vô dụng.

Hắn và Nam Trúc thật vất vả mới tránh được, đã cắt đuôi được rồi, kết quả nữ nhân Mạt Lỵ này lại chủ động dẫn người ta đến.

Nhìn thấy phản ứng vẻ mặt của hắn không ổn, Mạt Lỵ nhận ra được không bình thường, tức thì có phần cười không nổi nữa.

Chương 881: Ô tỷ tỷ (2)

"Chu bang chủ, lại gặp mặt."

Liên Ngư đi đến trước mặt, cười tươi tắn cất tiếng chào hỏi, và cũng gật đầu với Mục Ngạo Thiết, tất cả đều biểu hiện trong không lời.

Dữu Khánh lộ ra vẻ kinh ngạc, như cảm thấy rất bất ngờ, còn dụi dụi mắt, ngạc nhiên hỏi: "Ta còn tưởng rằng mình nhìn lầm, không ngờ thật sự là lão bản nương. Ngọc thể lão bản nương quý trọng, tại sao lại đến nơi dơ bẩn này chứ?"

Nói xong còn hơi quay đầu, tránh tầm mắt của nữ nhân trước mặt, nhìn về phía sau nàng ta, muốn biết phản ứng của Nam Trúc khi đối mặt với nữ nhân này.

Liên Ngư cười nói: "Chu bang chủ nói quá lời, chỉ là nhàn rỗi buồn tẻ, nghe nói nơi đây náo nhiệt, thuận tiện đến đây nhìn xem." Nói xong còn nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, ngay trước mặt mọi người nàng còn cất lời hỏi có phần mập mờ, "Trương Tùy, ta tới, ngươi không chào đón sao?"

Cái cớ này miễn phí tại sao lại không cần.

Các bang chúng khác thấy ngôn ngữ cử chỉ của nàng ta như vậy, đa số đều mừng thầm, nhận thấy đúng như lời bang chủ đã nói, núi dựa của chúng ta đã tới rồi!

Mục Ngạo Thiết trầm ngâm, có phần không biết nên trả lời thế nào, trong lòng y rất chào đón nhưng việc mà bọn y đang làm lúc này, và cả việc Nam Trúc nữa, y cũng biết để cho Liên Ngư phát hiện thấy Thiêu Sơn Lang Nam Trúc qua lại thân thiết với bọn y là không ổn.

Liên Ngư bình tĩnh nhìn chằm chằm vào y chờ đợi trả lời, khi ánh mắt liếc nhìn về phía Dữu Khánh thì phát hiện thấy vẻ mặt của Dữu Khánh không thích hợp, không biết đang nhìn cái gì ở phía sau, nàng ta lập tức quay đầu lại nhìn nhìn, không nhìn thấy được gì.

Vẻ mặt Dữu Khánh quả thực không thích hợp, hắn phát hiện thấy Nam Trúc và Bách Lý Tâm vốn một mực theo ở phía sau đã mất tung tích, mọi người dừng lại chờ đợi vẫn không thấy, phát hiện thấy Liên Ngư tới, đã trốn đi rồi hay sao?

Hắn hơi khom người với Liên Ngư, rồi ngay lập tức lướt qua bên cạnh, đi nhanh tới phía sau, nhỏ giọng dò hỏi người phụ trách cảnh giác ở phía sau, "Hai người đi theo phía sau chúng ta đâu rồi?"

Người đó đáp: "Đã đi rồi, đã rời đi được một đoạn thời gian, đại khái cách đây khoảng mười mấy cái giao lộ."

Dữu Khánh cau mày lại, nếu bởi vì Liên Ngư tới mà rời đi, vậy thì không sao, nếu đã biến mất cách đây mười mấy giao lộ thì có chuyện gì chứ?

Lúc trước Nam Trúc đã truy hỏi hắn về việc giấu giếm làm bang chủ Hạt Tử bang, giữa sư huynh đệ với nhau, người này đều hiểu người kia, điều đó chứng tỏ gã đang nghi ngờ hắn ăn chặn tiền, vì vậy mới một mực đi theo nhìn chằm chằm. Lão Thất đã có tâm tư như vậy, làm sao có thể dễ dàng rời đi, nếu thật sự muốn rời đi, gã nhất định sẽ nghĩ cách thông báo cho bên hắn, sẽ không để cho bọn hắn mù mờ lo lắng.

Không đúng, khẳng định có vấn đề gì đó!

Hắn lập tức hạ thấp giọng nói: "Đại khái biến mất ở đâu, dẫn đường quay trở lại."

Người nghe sửng sốt, ngươi không phải bực bội với việc người ta đi theo, muốn đuổi người ta đi sao, bây giờ người ta đã rời đi, ngươi lại muốn đi tìm, là có ý gì chứ?

“Dẫn đường!” Dữu Khánh xác định rất dứt khoát, rõ ràng.

Nghĩ đến việc vị bang chủ này thường xuyên tùy hứng, người đó thầm thở dài rồi cũng chỉ có thể xoay người lại dẫn đường.

“Lão bản nương, ta có chút việc, không thể phụng bồi. Trương Tùy, ngươi lưu lại tháp tùng lão bản nương. Những người khác, lập tức tản ra đi liên hệ với những tiểu đội khác, bảo bọn họ nhanh chóng tìm tới tụ họp với ta.”

Vội vã bỏ lại một câu nói xong, Dữu Khánh vội vàng chạy đi, hắn lo lắng phía bên Nam Trúc xảy ra chuyện, trước tiên tập trung nhân thủ đi ứng phó.

Các nhân sự liên quan lập tức tuân lệnh tản đi, bản thân hắn thì đi theo người dẫn đường.

Mục Ngạo Thiết ở lại đi theo nữ nhân cũng nhận thấy được có chuyện xảy ra, lão Thất đã biến mất, từ trong phản ứng của Dữu Khánh, y cảm nhận được có thể đã xảy ra chuyện gì đó.

Liên Ngư và Hổ Nữ nhìn nhau, hai người vốn là muốn theo dõi xem nhóm người này có ý định làm gì, bây giờ rõ ràng có tình huống gì đó, bọn họ làm sao có thể bỏ qua.

Liên Ngư lập tức nói ra: “Hình như có chuyện gì đó. Trương Tùy, chúng ta há có thể ngồi xem.”

Lời nói giống như hai người là một vậy, khiến cho Mục Ngạo Thiết có phần lâng lâng, rồi cũng không quan tâm Mục Ngạo Thiết có đồng ý hay không, nàng ta lập tức dẫn theo Hổ Nữ đuổi theo trước.

Mục Ngạo Thiết có thể làm gì bây giờ, y chỉ có thể đuổi theo sau.

Sau khi chạy về đến vị trí đại khái mà Nam Trúc biến mất, nhìn thấy Liên Ngư cũng theo tới, Dữu Khánh cũng không tiện nói gì, hắn tự mình đi tìm khắp nơi.

Hắn tin tưởng Nam Trúc nhất định sẽ không rời đi mà không để lại thông tin gì, trừ khi xảy ra chuyện, nếu không nhất định sẽ lưu lại ký hiệu.

Mục Ngạo Thiết thấy vậy, nhận ra được điều gì đó, y thậm chí không cất một lời chào hỏi, trực tiếp bỏ Liên Ngư lại không quan tâm tới, chủ động tách ra cùng đi tìm kiếm với Dữu Khánh.

Liên Ngư nháy mắt ra hiệu một cái, Hổ Nữ lập tức đi theo Mục Ngạo Thiết, còn nàng ta thì đuổi theo Dữu Khánh. Gã bang chúng dẫn đường bối rối, đầu óc mờ mịt chạy theo Dữu Khánh.

"Tìm gì vậy chứ?"

Về sau, trên đường đi, Liên Ngư rất nhiều lần hỏi những câu tương tự.

Cuối cùng, Dữu Khánh thuận miệng bịa ra một câu, "Tìm Thiềm vương."

Đối với việc này, Liên Ngư còn có thể nói gì nữa?

Muốn căn cứ và một ít dấu hiệu bên trong thông đạo để tìm được hướng đi của Nam Trúc là một việc không dễ dàng, gần như tất cả các thông đạo to to nhỏ nhỏ đều bị người của các đại bang phái đảo qua một lần, khắp nơi đều có dấu vết độc vật bị đánh giết.

Sau khi tìm kiếm một hồi, Mục Ngạo Thiết đột nhiên dọc theo ký hiệu chạy đến, ở phía xa xa cất tiếng gọi Dữu Khánh, "Bang chủ, bên này."

Dữu Khánh vụt quay đầu lại, nhìn rõ phương hướng lập tức lướt đi, sau đó cùng theo Mục Ngạo Thiết lướt nhanh rời đi. Trên đường đi, bọn hắn lần lượt tụ hợp với các thành viên tìm đến.

Một mực rẽ trái rẽ phải lao nhanh sâu vào trong lòng đất một lúc lâu, sau đó, dưới sự dẫn đường của Mục Ngạo Thiết, bọn hắn dừng

bước lại. Mục Ngạo Thiết xoay lưng về phía ngoại nhân, kín đáo ra hiệu về phía vách đá.

Dữu Khánh thuận thế nhìn đến, nhìn thấy được một kí hiệu như móc câu đảo ngược bên trên vách đá, vừa nhìn liền biết là do lão Thất lưu lại.

Đã nhìn thấy được ký hiệu của Nam Trúc, hắn rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, còn có thể lưu lại ký hiệu chứng tỏ không có việc gì xảy ra, nếu đã lưu lại ký hiệu, chính là muốn bọn hắn cùng đi theo.

Biết rõ bọn hắn có chuyện quan trọng, đang phải tìm kiếm Tam Túc ô, mà vẫn lưu lại dấu hiệu như thế, điều này chứng tỏ có chuyện quan trọng, ý nghĩ đầu tiên của Dữu Khánh là nghĩ tới việc phải chăng Nam Trúc đã phát hiện thấy tung tích của Tam Túc ô.

Lúc này hắn không có chần chừ gì nữa, dẫn người lần theo ký hiệu nhanh chóng đuổi theo.

Về sau phát hiện thấy Liên Ngư một mực bám theo, cảm thấy như vậy không ổn, trên đường đi, Dữu Khánh tạm dừng một chút, lôi Mục Ngạo Thiết ra nơi khác nói chuyện riêng, dặn y nếu một khi phát hiện thấy tung tích hai người Nam Trúc thì Mục Ngạo Thiết cần phải yểm hộ che đậy.

Hắn không quan tâm đến việc Mục Ngạo Thiết phải hôn môi với Liên Ngư hay là cùng Liên Ngư cởi quần áo, nói chung phải nghĩ hết mọi cách, cho dù phải làm da mặt dày khiến cho Liên Ngư chậm lại, không thể để cho Liên Ngư phát hiện thấy người bọn hắn tìm chính là Nam Trúc, phải tranh thủ thời gian cho hắn và Nam Trúc thương lượng xong trước cái đã.

Nhiệm vụ này quả thực cần phải da mặt, nhất là đối với Mục Ngạo Thiết, nhưng Mục Ngạo Thiết cũng biết chuyện này không phải chuyện đùa, y dùng phương thức im lặng để thể hiện sự chấp nhận.

Sau khi đã thống nhất, nhóm người tiếp tục tiến tới tìm kiếm…

Vào lúc này, Nam Trúc và Bách Lý Tâm đang đứng sững sờ tại một giao lộ rộng rãi, ngây người nhìn phía trước.

Trải qua quá trình giao lưu trên đường đi, khoảng cách giữa người và chim đã kéo gần rất nhiều, "Ô tỷ tỷ" của Nam Trúc đã không cần phải bay nữa, đã được đưa đi miễn phí, "Ô tỷ tỷ" đứng ở trên vai Nam Trúc.

Phía trước sáng ngời, cho người ta có cảm giác bầu trời đầy sao lấp lánh, rất nhiều ánh sáng Huỳnh thạch lay động, còn có những ánh lửa đung đưa.

Đặc biệt là còn có thật nhiều người đang di chuyển, thậm chí còn không ít người đang treo ngược tại trên đỉnh hang động cao ngất, đang gõ thình thịch, cành cạch kiểm tra gì đó, mặt đất cũng bị đào bới lồi lõm gồ ghề khắp nơi.

Vấn đề là, y phục của đám người đó, có đầy đủ "Ngũ độc", có người mặc y phục Thiên Hồng bang, y phục Kim Thiền bang, có kẻ mặc quần áo Tinh Nguyệt bang, quần áo Sơn Hải bang, còn có người mặc y phục không của bang phái nào.

Các bang phái đỉnh cấp của Thiên Tích sơn tụ tập tại đây, cảnh tượng này khiến cho Nam Trúc và Bách Lý Tâm nhìn sững sờ, tại sao lại chạy đến nơi này, chúng ta làm sao bây giờ?

Đây là nơi mà Dữu Khánh nghĩ hết mọi cách để thoát đi, kết quả hai người bọn họ lại xông đến.

Nhiều người của các bang phái đã quay đầu nhìn về phía bọn họ, đang theo dõi bọn họ, nhìn chằm chằm với ánh mắt nghi hoặc.

Hầu kết của Nam Trúc rung động, hơi nghiêng đầu, hạ thấp giọng hỏi: "Ô tỷ tỷ, ngươi có phải dẫn đi sai đường rồi hay không?"

Gã có phần hoài nghi mình đã bị con chim trên vai lừa gạt đẩy vào hố.

Tam Túc ô cũng nhỏ giọng đáp lại: "Mập đệ đệ, không sai đâu. Không bao lâu nữa, nơi đây sẽ nổi lên sương mù. Vừa đến giờ Tý sẽ sương mù nổi lên. Sau đó ngươi nghe lời ta chỉ dẫn, tự nhiên có thể giúp ngươi làm rõ được bí mật trong tấm lệnh bài. Sắp tới rồi, chờ chút đi."

Chương 882: Quay trở lại (1)

Chờ chút sao? Nam Trúc cũng muốn chờ lắm chứ, chỉ là không biết đám người phía trước đang nhìn mình chằm chằm có đồng ý hay không. Theo lý thuyết, mình là "Thiêu Sơn Lang", chắc hẳn không có vấn đề?

Rất nhanh, gã liền phát hiện thấy ánh mắt những người đó không có hứng thú gì với mình và Tam Túc ô trên vai mình, trái lại, dường như đều chăm chú nhìn Bách Lý Tâm.

Có ý gì? Nam Trúc liếc mắt nhìn về phía Bách Lý Tâm, lập tức phát hiện ra vấn đề, cung tên trên tay Bách Lý Tâm quá nổi bật, người giấu tại trong áo choàng với mũ trùm đầu cũng khó thể che giấu được thân phận Đại tiễn sư Huyền cấp của nàng.

Trên thực tế, đối với đại đa số tu sĩ mà nói, Đại tiễn sư không phải là phổ biến, thậm chí còn có thể nói là rất hiếm thấy, chiếm tỉ lệ quá thấp trong toàn bộ giới tu sĩ, bình thường gần như không nhìn thấy, là loại không ngoài ra nếu không có lệnh, họ không có đi lại khắp nơi, nhất là tại nơi như Thiên Tích sơn này.

Tại trong Tu Hành giới, Đại tiễn sư về cơ bản đều là loại người có xuất thân, có nơi đến, có lẽ không có nhiều tiền bằng những người phát tài tại Thiên Tích sơn, thậm chí còn rất nghèo, tài nguyên tu hành mà họ thường nhận được đều là do phân phối và cung cấp, nhưng họ lại cao cấp và chuyên nghiệp hơn hẳn loại người chỉ biết đánh đánh giết giết, cướp tới đoạt lui tại Thiên Tích sơn này.

Đã từng có người Thiên Tích sơn đắc tội với Đại tiễn sư, kết quả rước tới một trận bao vây càn quét thực sự hung dữ, tuyên bố rằng là để tiêu diệt đạo phỉ, cái gì mà bang phái này bang phái kia, cái gì mà bang chủ này Thượng Huyền cảnh giới bang chủ kia cảnh giới Thượng Huyền, hết thảy đều bị tiêu diệt, còn xông vào Khối Lũy thành để bắt người.

Không khác gì giẫm đạp lên quy tắc của Khối Lũy thành. Nghe nói, thành chủ lúc đó cũng chỉ có thể bóp mũi chấp nhận, làm như không có chuyện gì xảy ra, để mặc cho người ta càn quét xong rồi bỏ đi.

Bách Lý Tâm cũng đã nhận ra vấn đề, nàng không muốn bộc lộ thân phận Đại tiễn sư, nhưng con Tam Túc ô này không hề nhắc nhở tiếng nào, hại bọn họ đâm đầu vào đám người trước mắt, bây giờ cho dù có thu hồi cung tên cũng không còn ích lợi gì.

Lúc này, trong lòng Nam Trúc phát ra từng trận kêu gào, một nữ Đại tiễn sư đang du lịch bên ngoài, người có lòng để ý tới không khó đoán ra được thân phận, lại thêm với vóc dáng của gã, người có tâm cũng không khó đoán ra được gã là ai. Việc giả mạo Thiêu Sơn lang này e rằng không thể che giấu được rồi.

Gã đã hối hận, hối hận không có nghe lời Dữu Khánh, không nên bất chấp tất cả xông xuống Vạn Hác trì.

Nhưng theo tình hình trước mắt, không phải hoàn toàn không có chỗ tốt, một Đại tiễn sư, một Thiêu Sơn lang, mấy bang phái ô hợp này hẳn là không dám hành động thiếu cân nhắc a?

Đương nhiên, gã cũng tìm được lí do để an ủi bản thân, chỉ cần cởi bỏ được bí mật của eo bài, chỉ cần mình nắm giữ được một kiện pháp bảo tiên gia, mình sẽ không cần sợ hãi người nào, cho dù mình giả mạo Thiêu Sơn lang, người khác lại có thể làm gì?

Trong đám người, một ít thành viên Phi Ưng bang cảm thấy nhìn Nam Trúc có chút quen mắt, kể cả Đoạn Vân Du, giống như đã từng

gặp được ở đâu đó.

Có một người chợt nhớ tới, lập tức tiến đến bên cạnh Đoạn Vân Du, cất tiếng nhắc nhở, "Là tên Thiêu Sơn lang ở ngoài rìa sa mạc chỗ Thần miếu."

Nghe nhắc như thế, Đoạn Vân Du đột nhiên nhớ lại, đúng vậy, chính là tên Thiêu Sơn lang đó, đã từng nhìn thấy khi chạy vượt qua, y có chút nghi hoặc, "Hắn chạy đến đây làm gì?"

Trong mấy vị bang chủ tọa trấn chỉ huy tại bên ngoài chín lối đi, bang chủ Tinh Nguyệt bang tiến đến với sự tháp tùng của Tạ Nhi, sau đó Thân Vô Không và Trầm Kim Thiền cũng đến theo. Chỉ có Ngụy Ước hành động thận trọng, không dám đến gần trước mặt mấy người đó, tuy nhiên, y vẫn ra hiệu cho thủ hạ tâm phúc Vinh Dật đi đến nghe ngóng thông tin.

Đi đến trước mặt Nam Trúc, nhìn thấy tấm bảng tên đeo trước ngực Nam Trúc, Cô Dương ít nhiều có chút kinh ngạc, lịch sự hỏi: "Nhị vị một người là Thiêu Sơn lang, một người là Đại tiễn sư sao?"

Hai vị bang chủ vừa theo tới cũng đã nhận ra.

Nếu đã không thể không đối mặt, Nam Trúc không có gì phải e sợ nữa, trước tiên phải vượt qua một cửa trước mắt rồi nói tiếp.

Chỉ cần không động thủ, gã thực sự không sợ những người này, gã bình thản cười hỏi, "Không lẽ còn có người dám giả mạo sao?"

Bách Lý Tâm giấu mình trong chiếc áo choàng, vành nón che nửa dung nhan, cũng rất bình tĩnh. Nàng là đệ tử danh môn, tâm lý có cảm giác về sự ưu việt khắc trong xương cốt, nên nàng kinh thường đám ô hợp này.

Cô Dương xua tay, "Không đến mức như vậy, chỉ là cảm thấy kỳ quái, Thiêu Sơn lang thường kèm theo cửa hàng, Đại tiễn sư hiếm khi lang thang một mình, huống chi còn là xuất hiện tại đây."

Nam Trúc: "Cửa hàng nằm ngay bên cạnh Vạn Hác trì. Ta cũng rất muốn khiêng cửa hàng cùng theo vào đây, nhưng điều kiện đường đi chật hẹp tối tăm nơi này không cho phép, nếu như nơi nào đều rộng rãi như trước mắt thì hay rồi. Về phần nàng…" Gã chỉ chỉ tới Bách Lý Tâm, hỗ trợ giải thích, "Đi ra giải sầu, trên đường đi hai ta gặp nhau, kết bạn cùng đi."

Trầm Kim Thiền lịch sự chắp tay chào, chủ yếu là đối với Bách Lý Tâm, về phần Nam Trúc, y thực sự không quá để vào mắt, cũng không đáng giá để y hạ thấp sự tôn quý.

Theo quan điểm của bọn họ, Thiêu Sơn lang kỳ thực không có thành quả gì, chỉ là được công ước của Tu Hành giới bảo vệ mà thôi. Nhưng Đại tiễn sư thì khác, đủ để miệt thị bọn họ, tự cao tự đại tại trước mặt người ta khiến người ta tức giận là rất dễ rước họa vào người. Một khi để cho đám nghèo kiết hủ lậu này lấy cớ tìm đến kiếm tiền, đó chính là trận chiến hung hiểm, cho dù bọn họ có tranh đoạt thành công, nắm giữ Đồng Tước hồ thì vẫn phải xong đời, Nhiếp Nhật Phục cũng không dám bảo vệ bọn họ.

Sau khi lịch sự hành lễ chào xong, y hỏi: "Không biết nhị vị đến đây làm gì?"

Nam Trúc vẫn tươi cười vui vẻ như trước, đáp lời, "Ta là Thiêu Sơn lang, tới đây còn có thể đề làm gì? Đơn giản là mua hoặc bán. Còn nàng, nghe nói dưới này có sự kiện hoành tráng, mời ta kết bạn xuống đây mở rộng tầm mắt." Nói đến đây, gã xua tay áo, "Chúng ta không có đăng kí tham gia sự kiện Đồng Tước võ, các ngươi cứ tranh đoạt đi, không có liên quan gì với chúng ta. Chúng ta chỉ đến đây xem náo nhiệt."

Bách Lý Tâm hùa một câu, "Xem náo nhiệt mà thôi."

Thì ra là đến xem náo nhiệt, cho dù mấy vị bang chủ không thích có người đến xem bọn họ biểu diễn làm trò, nhưng cũng không thể đuổi người ta đi, tuy nhiên nhìn chung đã yên tâm rồi.

Biết không phải là người cùng đường, không đi chung được trên một lộ, sau khi khách sáo mấy câu, trao đổi tên xong, bọn họ mời hai vị khách cứ tự tiện, rồi trở về vị trí.

Từ đầu tới cuối, mấy vị bang chủ đều không quá quan tâm tới con Tam Túc ô trên đầu vai Nam Trúc, giá trị của con Tam Túc ô này quả thực không đủ làm cho bọn họ để vào mắt, ít nhất là không đáng để bọn họ đi cướp giật từ trên người Thiêu Sơn lang.

Dù sao cũng đã như vậy, Nam Trúc và Bách Lý Tâm không khách sáo nữa, bắt đầu cất bước đi nhìn xem chín lối vào.

Nhìn cảnh tượng khắp nơi bận rộn giống như tại công trường thi công, hai người có phần không hiểu, khi đi ngang qua Thân Vô Không thì Nam Trúc còn cố ý cất bước đến gần hỏi, "Thân bang chủ, các ngươi đang làm gì vậy?"

Thân Vô Không không muốn để ý đến gã, nhưng khi nhìn thấy Bách Lý Tâm kết bạn đi cùng thì vẫn ứng phó một câu, "Các bang phái tụ tập nơi này, đương nhiên là vì tranh đoạt."

Nam Trúc nhìn trái nhìn phải, bừng tỉnh hiểu ra: "Đang tìm Thiềm vương sao? Có thể tụ tập cùng nhau tìm như vậy à?"

Gã có phẩn không hiểu nổi, ở đây tập trung đông người như vậy vẫn tìm không ra, còn có cần phải bận rộn bát nháo thế này sao?

Thân Vô Không cười bình thản, lười lí luận với kẻ vô tri, hỏi ngược lại gã, "Nghe nói các lối ra vào phía bên ngoài đều đã bị Sơn Hải bang phong tỏa rồi, các ngươi làm sao vào được?"

Nam Trúc kinh ngạc, "Phong tỏa? Tại sao chúng ta không thấy?"

"Không có?"

Thân Vô Không ngạc nhiên, còn chưa kịp định thần lại, Nam Trúc đã kêu gọi Bách Lý Tâm rời đi.

Thiêu Sơn lang với con chim đứng trên vai, Đại tiễn sư cầm cung cầm trên tay, cả hai tản bộ tiến vào trong lối đi từ chín cửa vào.

Chương 883: Quay trở lại (2)

Khi bóng dáng bọn họ biến mất trong lối đi không bao lâu, đám người Dữu Khánh cuối cùng cũng đuổi tới.

Chỉ là, bọn hắn vẫn chưa mạo muội hiện thân, mà dừng lại tại trước lối rẽ, hết nhìn đông tới nhìn tây, kinh nghi bất định.

Then chốt là nơi này nhìn quá quen mắt, trong toàn bộ các lối đi trong lòng đất này, không có nhiều nơi có không gian rộng rãi như thế này, bọn họ chỉ mới nhìn thấy một chỗ, hơn nữa bên trong còn không ngừng có âm thanh đinh đinh đang đang truyền ra, nhìn tới giao lộ còn thấy được rõ ràng có ánh sáng, bóng đổ dao động loang loáng rọi tới.

Dữu Khánh phất tay ra hiệu cho mọi người dừng lại, rồi núp tại chỗ rẽ ngoặt, vươn đầu ra nhìn vào phía trong, chỉ mới nhìn thoáng qua hắn liền rụt đầu về, liên tục gật đầu với mọi người.

Lúc này, toàn bộ Hạt Tử bang lập tức biết được bọn hắn đúng là đã quay lại chốn cũ. Mục Ngạo Thiết đi tới trước mặt Dữu Khánh thấp giọng hỏi một câu, "Chuyện gì xảy ra?"

Dữu Khánh bày ra bộ dạng buông tay, hắn làm sao biết được có chuyện gì xảy ra, hắn cũng nghĩ không thông vì sao kí hiệu Nam Trúc lưu lại trên đường lại dẫn đến nơi này.

Lúc trước bọn hắn rất khó khăn mới thoát thân khỏi nơi này, kết quả lại bị Nam Trúc kéo trở lại, làm sao bây giờ?

"Các ngươi lén lút ở đây làm gì vậy?"

Liên Ngư thực sự nhịn không được cất lời hỏi, nàng ta không quen nhìn bộ dạng nam nhân lén lút như vậy, nói xong liền muốn đi đến giao lộ nhìn xem đến cùng là có chuyện gì.

Dữu Khánh nhanh chóng đưa tay ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết, Mục Ngạo Thiết thấy vậy thì khẩn cấp xuất thủ, kéo cánh tay Liên Ngư lại ngay trước mặt mọi người.

Đám người Đồng Tại Thiên đều nhìn chằm chằm cảnh tượng đôi nam nữ này lôi lôi kéo kéo nhau, trên mặt mỗi người đều hiện lên nét mỉm cười.

"Làm gì vậy?" Liên Ngư quay đầu lại hỏi.

Mục Ngạo Thiết: "Bên đó có người, tạm thời không nên bộc lộ hành tung."

"Yên tâm, ta không bộc lộ, ta chỉ thoáng nhìn một chút." Liên Ngư cạy tay y ra, tò mò tiến đến giao lộ, rồi len lén nhìn vào phía trong.

Không nhìn thì không sao, nhìn xong liền không còn hứng thú, quay người lại, vẻ mặt khinh thường, còn tưởng rằng trong đó là loại người nào không tầm thường, còn tưởng rằng có thể nhìn thấy bí mật gì đó, hóa ra chỉ là mấy cái bang phái tham gia tranh đoạt, nàng ta nhịn không được hỏi: "Một mực vội vội vàng vàng chạy đến nơi đây, rồi lại không dám lộ diện. Các ngươi làm ra vẻ thần thần bí bí như vậy, đến cùng là đang làm gì chứ?"

Những người khác đều không biết phải giải thích thế nào, đều nhìn chằm chằm tới Dữu Khánh.

Nhất là đám người Hạt Tử bang, bọn họ không biết bang chủ đang xoắn xuýt với việc gì, có lão bản nương Thạch Tâm cư tại đây, cần gì phải sợ?

Hổ Nữ cũng tò mò tiến đến giao lộ, cẩn thận thò đầu quan sát bên trong, nhìn xong tức thì cũng cảm thấy chán ngán.

Dữu Khánh vuốt vuốt chút ria mép của mình, trầm ngâm một hồi, rồi lại nhẹ nhàng đến chỗ ngoặt len lén nhìn mấy lần, nhìn tới nhìn lui cũng không phát hiện thấy bóng dáng của Nam Trúc, hắn cảm thấy không bình thường, một đường đi đến đây đều có kí hiệu do Nam Trúc lưu lại, gã chắc chắn đã chạy đến nơi đây.

Sau một hồi lâu do dự, cuối cùng hắn cắn răng hạ quyết tâm, phất tay nói: "Đi, đi xem chuyện gì xảy ra."

Hắn sải bước dẫn đầu phía trước, là người đầu tiên cắn răng cố gắng đi ra ngoài.

Không còn cách nào khác, đã xác định Nam Trúc tới nơi đây, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Nam Trúc, việc này có phần khó hiểu, theo lý thuyết, những người này chắc hẳn không dám động đến Thiêu Sơn lang nha?

Đã xảy ra tai nạn gì rồi hay sao? Hắn lo lắng đã xảy ra chuyện gì đó, lo lắng cho sự an toàn của Nam Trúc, bất kể như thế nào, hắn đều cần phải xác nhận xem tình hình như thế nào mới được.

Một đám người rầm rập hiện thân, lập tức khiến cho người ở phía nơi chín lối đi nhìn đến.

Thấy là đám người Hạt Tử bang quay trở lại, các bang phái đều cảm thấy ngạc nhiên.

Đến khi nhìn thấy Liên Ngư và Hổ Nữ cũng xuất hiện tại trong đó, tức thì gây ra một trận xì xào nói nhỏ, mấy vị bang chủ thoáng nhìn nhau, sau đó dồn dập bước ra, lần này, ngay cả Ngụy Ước cũng tiến đến nghênh đón.

"Lão bản nương." Mấy vị bang chủ dồn dập chào hỏi.

Liên Ngư cũng cười gật gật đầu đáp lại, "Mấy vị bang chủ trông rất bận rộn a."

"Lão bản nương, ngươi đi chung với bọn hắn đến đây, việc này là…" Cô Dương chỉ chỉ về phía Liên Ngư và đám người Hạt Tử bang.

Mấy vị bang chủ khác cũng tại âm thầm lo lắng, lo lắng Hạt Tử bang nuốt lời, muốn dựa vào thế của lão bản nương để tiếp tục tranh đoạt.

Lời không cần phải nói rõ ra, Liên Ngư hiểu ý bọn họ muốn nói gì, vội cười nói: "Chư vị không nên hiểu lầm, ta tới đây chỉ vì chưa từng đến Vạn Hác trì. Tới đây vừa để nhìn xem cho biết, và cũng là xem náo nhiệt. Tuyệt đối không tham dự vào việc cạnh tranh của chư vị. Chư vị cần làm gì cứ làm, ta tuyệt đối không can thiệp."

Mấy vị bang chủ quay mặt nhìn nhau, nếu Liên Ngư đã đưa ra lời bảo đảm ngay trước mặt mọi người, hẳn là sẽ không nuốt lời?

Thấy Liên Ngư rũ sạch quan hệ, Dữu Khánh vô cùng lo sợ, nhanh chóng tiếp lời: "Ngay tại trước mặt lão bản nương, Hạt Tử bang ta cũng cam đoan với chư vị, tuyệt đối không tiếp tục tham gia cạnh tranh. Mời lão bản nương làm chứng."

Cô Dương trầm giọng nói: "Lời nói của ngươi, đã không phải lần đầu không đáng tin, không tham dự cạnh tranh, còn chạy về đây làm gì?"

Dữu Khánh chắp tay than thở, "Cô bang chủ, ngươi cho rằng bọn ta muốn trở lại sao? Các lối ra bên ngoài đều bị sụp đổ khắp nơi, người của Sơn Hải bang thủ tại bên ngoài, nhìn thấy thông đạo nào được đào ra liền lập tức động thủ, hoàn toàn không để cho chúng ta rời đi. Chúng ta là vì chạy trốn mới quay trở lại nha."

Quan sát toàn bộ đám người Hạt Tử bang một vòng xong, Thân Vô Không âm dương quái khí nói: "Phải không? Ta thấy toàn bộ nhân thủ của Hạt Tử bang ngươi hình như không thiếu một người nào. Nếu Sơn Hải bang đã động thủ, các ngươi vậy mà vẫn có thể nguyên vẹn rút lui, không đơn giản a. Hơn nữa, các ngươi đều đã

trở lại, người mấy nhà chúng ta phái đi hộ tống các ngươi ra ngoài đâu rồi? Tại sao không thấy người nào?”

Thấy tên khốn này vừa ăn cướp vừa la làng, Dữu Khánh cũng có phần nổi giận, mình muốn nhẫn nại nhường nhịn, có một số lời không muốn nói ra, nhưng đối phương lại ép hắn không thể không giải thích. Hắn không muốn đắc tội toàn bộ các đại bang phái, nếu đã là như vậy, hắn chỉ có thể đắc tội một nhà.

Muốn trách thì trách Nam Trúc, nếu không phải gã chạy đến nơi đây, hắn sẽ không cần phải đối mặt với tình huống này.

Hắn lập tức cũng dùng giọng điệu âm dương quái khí đốp chát lại: “Thân bang chủ, đã xảy ra chuyện gì, e rằng ngươi còn biết rõ ràng hơn cả ta nha. Thật sự muốn ta nói rõ ra sao?”

Lời này nghe thật sự nhiều ý nhiều tứ, là loại lời nói mà các bang phái đều thích nghe, Trầm Kim Thiền lập tức tiếp lời: “Vậy thì làm rõ ra đi, chúng ta chăm chú lắng nghe là được.”

Cô Dương cũng ừ một tiếng, “Nếu thật sự cần phải phân rõ phải trái, chúng ta chịu trách nhiệm giúp ngươi, không thể tùy ý kẻ nào đó làm xằng làm bậy.”

Ngụy Ước đứng đó tò mò, ngay cả Liên Ngư cũng không ngoại lệ.

Thân Vô Không trong lòng hơi trầm xuống, khóe mắt thoáng chạm với ánh mắt của thủ hạ tâm phúc Giang Khoát ở bên cạnh, y cảm thấy không ổn.

Thực ra y không muốn ép Dữu Khánh, chỉ là cảm thấy quá kỳ quái, tại sao người của mình không trở về mà là người của Hạt Tử bang quay trở lại, vì vậy mới ép hỏi, nhưng nhìn tình hình hiện tại, hình như người của y đã để xảy ra chuyện bất ngờ.

Nhưng y vẫn mạnh miệng nói: “Làm rõ cái gì mà làm rõ? Sự thật đặt ngay trước mắt. Ngươi là một kẻ không trung thực, chỉ thích ăn nói

bừa bãi. Chư vị, đừng để tiểu nhân gây xích mích."

Trầm Kim Thiền: "Chúng ta không phải là kẻ ngốc, là gây xích mích hay là cái gì, cứ để cho hắn nói ra trước đi rồi sau đó quyết định cũng không trễ. Thân bang chủ đang lo lắng gì vậy?"

Nói xong liền thay đổi vị trí đứng, chuẩn bị sẵn sàng đề phòng Thân Vô Không bất ngờ động thủ.

Dữu Khánh không có khách khí, "Chư vị, ta không biết rõ người của ba bang phái các ngươi còn sống hay chết, nhưng ta e rằng bọn họ sẽ không quay lại được. Khi đội ngũ gần hai trăm người chúng ta đi tới gần lối ra thì phát hiện thấy khắp nơi đều bị sụp đổ, tìm rất lâu cũng không tìm được lối ra nào. Sau đó, dẫn đội của Thiên Hồng bang đề nghị đào mở thông đạo. Lúc đó, mấy nhóm người chúng ta sắp xếp thứ tự đào là như thế này…"

Hắn kể lại chi tiết cụ thể khi sự việc xảy ra, người tụ tập lại bên cạnh càng ngày càng nhiều.

Liên Ngư mặt mỉm cười ánh mắt chợt động, nàng nhìn thấy Nam Trúc và Bách Lý Tâm từ bên trong đi trở ra, mấu chốt là thấy Nam Trúc với một con Tam Túc ô đứng trên vai thảnh thơi đi dạo khắp nơi như vào chỗ không người, khiến nàng kinh ngạc.

Chương 884: Người và chim hòa hợp (1)

Liên Ngư biết rõ nhóm người Dữu Khánh đang tìm Tam Túc ô, cũng biết Nam Trúc đang thu mua Tam Túc ô, bây giờ lại thấy đi cùng với một con Tam Túc ô giống như được bọn hắn nuôi dưỡng, là chuyện quái quỷ gì a?

Theo sự hiểu biết của nàng ta về Tam Túc ô, Tam Túc ô trở nên ngoan ngoãn như thế từ khi nào vậy chứ?

Nàng nhớ rõ lúc trước khi mình nhìn gã, bên người tên mập mạp này vẫn chưa có Tam Túc ô, tại sao đột nhiên xuất hiện một con Tam Túc ô như đã được thuần hóa này.

Tại phủ Thành chủ nàng từng nhìn thấy Tam Túc ô do Nhiếp Nhật Phục bắt được, bộ dạng chống đối của nó là như thế nào? Đó thực sự là thà chết chứ không chịu khuất phục. Không có cảnh tượng như trước mắt vậy.

Nàng nỗ lực từ trong phản ứng của Tam Túc ô để tìm ra một chút dấu hiệu bị ép buộc, chẳng hạn như bị pháp lực áp chế, nhưng không phát hiện được gì, con Tam Túc ô không biết từ đâu chui ra này rất tỉnh táo, rất có thần, đứng oai vệ trên bờ vai mập mạp cao cao tại thượng như một nữ vương, như dùng ánh mắt khinh thường nhìn mọi người tại đây.

Có cảm giác giống như tên mập mạp này là tọa kỵ của nó vậy, tuy rằng trông bộ dạng của mập mạp cũng rất thảnh thơi, nhưng rõ ràng con chim cảm thấy bản thân tốt hơn một ít.

Nó thỉnh thoảng còn quay đầu lại lấy miệng chải vuốt bộ lông của mình, động tác rất thoải mái tự nhiên, không hề có cảm giác bị kiềm chế.

Mối quan hệ giữa người và chim rất hòa hợp, và sự tương xứng hình thể cũng rất hài hòa với nhau.

Tên mập mạp này có phương pháp khống chế cầm thú sao?

Bọn hắn tìm Tam Túc ô làm gì, để nuôi dưỡng như sủng vật vậy hay sao?

Chẳng bao lâu, Nam Trúc cũng chú ý tới nàng ta.

Ánh mắt hai người đối diện với nhau, Nam Trúc có chút bối rối, vậy mà lại đụng nhau tại nơi này, nhưng gã nhanh chóng bình thường trở lại, ngay cả thân phận Đại tiễn sư của Bách Lý Tâm cũng đã bộc

lộ, chỉ che giấu nàng ta việc mình giả mạo Thiêu Sơn Lang đã không còn có ý nghĩa gì nữa, gã chỉ có thể chờ đợi mình nắm giữ được tiên bảo rồi tính tiếp.

Gã liền chủ động khẽ gật đầu chào hỏi Liên Ngư, sau đó sự chú ý của gã nhanh chóng bị tiếng nói của Dữu Khánh thu hút, gã nhìn thấy Dữu Khánh đang đứng đó hoa tay múa chân lải nhải, phát hiện đúng là lão Thập Ngũ, gã nhanh chóng đến gần nhìn xem Dữu Khánh đang làm gì.

Bách Lý Tâm tự nhiên cũng không thể tránh, nhưng lúc này nàng đã cất cung tên đi, đảo qua đảo lại đều không có chuyện gì, đối diện với nhiều người như vậy cầm cây cung cũng vô nghĩa.

Dữu Khánh bùm bùm kể lại sự việc đã diễn ra, sau đó đặc biệt nhấn mạnh: "Là Thiên Hồng bang đầu tiên hô to lên câu nói 'Nhanh cầm bảo châu mang đi', hơn nữa là ngay khi thông đạo mới đào ra, tại lúc Cố Nhân Sơn mới lộ diện, Sơn Hải bang còn chưa tổ chức tấn công. Mọi người đã chú ý thấy, không phải chỉ một người hô lên câu đó, mà toàn bộ người của Thiên Hồng bang đồng loạt gào lên. Nếu không phải ta một mực cẩn thận đề phòng, và phản ứng nhanh, ra lệnh cho nhân mã dưới trướng đúng lúc chặn lại, e rằng đã không có duyên gặp lại chư vị."

Nam Trúc và Bách Lý Tâm đứng ngoài lắng nghe, cho dù không nghe được hết toàn bộ quá trình, nhưng chỉ nghe một phần tình huống phía sau thì cũng hết sức lo sợ, không ngờ được lão Cửu và lão Thập Ngũ đã trải qua một phen hung hiểm như thế.

Nam Trúc vừa cảm thấy nghĩ mà sợ thay cho hai vị sư đệ, và suy nghĩ vì sao mỗi lần bọn hắn đi ra ngoài đều nguy hiểm như thế?

Sắc mặt Thân Vô Không đã trở nên âm trầm, nổi giận nói: "Nói xằng nói bậy, ngươi muốn gây xích mích, tạo ra bất hòa ở đây sao?" Rồi quay sang nói với mọi người: "Chư vị, các ngươi phải nghĩ rõ ràng, chính hắn cũng đã thừa nhận, là Hạt Tử bang của hắn đánh đứt

đường trốn của nhân mã các phái. E rằng người của các phái đã trúng độc thủ của Cố Nhân Sơn."

Dữu Khánh: "Thân bang chủ, mọi người đều không phải kẻ ngốc. Chúng ta phải chặn đường chạy trốn như vậy là vì bị người của ngươi bức ép. Ngươi không cần phải đảo lộn đúng sai đẩy trách nhiệm sang cho Hạt Tử bang của ta. Bất kể Hạt Tử bang ta lúc đó có làm như vậy hay không, đều không thay đổi được kết quả của Tinh Nguyệt bang và Kim Thiền bang. Chúng ta không làm vậy, người của Thiên Hồng bang sẽ làm. Sự khác biệt duy nhất chính là, bởi vì phản ứng của chúng ta, dẫn đến việc người của ngươi không thể chạy đi, đổi thành Hạt Tử bang ta chạy thoát. Cho nên, cái nồi này đừng có vứt lên người chúng ta."

Nghe được lời này, khóe miệng Liên Ngư hơi hiện lên mỉm cười, trong lòng thầm khen, lời nói này rất hay, thoáng cái liền hóa giải được khuyết điểm trong việc Hạt Tử bang chặn đường chạy trốn của mọi người.

Trong lòng bang chúng Hạt Tử bang, mỗi người đều tấm tắc không thôi, bọn họ một lần nữa lĩnh giáo được năng lực của vị bang chủ trẻ tuổi này tại thời khắc mấu chốt. Lúc trước, cũng chính ở tại nơi này, hắn dựa vào miệng lưỡi để thoát thân. Khí phách chiến đấu không sợ hãi cường địch này khiến người khen ngợi.

Kể cả Đồng Tại Thiên ở trong đó, mỗi lần như vậy, mọi người cảm thấy vị bang chủ trẻ tuổi này rất có phong phạm bang chủ.

Dù sao, cảm nhận của mọi người đối với vị bang chủ trẻ tuổi này có lúc tốt lúc xấu, có chút cực đoan.

Hai tay mười ngón của Thân Vô Không rõ ràng đã có chút không an phận.

Nhận thấy tình thế không ổn, Mục Ngạo Thiết lập tức bước tới phía trước, chuẩn bị sẵn sàng kề vai chiến đấu với Dữu Khánh.

Ngay cả Nam Trúc đứng ở bên ngoài, tay cũng đã sờ đến trên chuôi kiếm, tay của Bách Lý Tâm cũng đưa ra sau đặt lên chiếc hộp sau lưng.

Nhìn thấy Mục Ngạo Thiết tiến tới, nắm tay Thân Vô Không hơi nắm chặt lại, liên tục cười nhạt nói: "Thật là miệng lưỡi sắc bén, lại đẩy đến bên ta." Ánh mắt y đột nhiên chuyển sang Liên Ngư, "Lão bản nương, chuyện giữa chúng ta với nhau không có liên quan gì với ngươi chứ?"

Chỉ cần người không ngốc đều có thể nghe ra được ý tứ trong lời nói này, muốn xác nhận lại lần nữa ý kiến của Liên Ngư, thái độ có can thiệp vào hay không của Liên Ngư sẽ quyết định cách thức y giải quyết vấn đề.

Liên Ngư nở nụ cười, nàng ta vốn đã không tin đám người Dữu Khánh lại đơn giản đến mức có thể dễ dàng bị Thân Vô Không xử lý như vậy, và quả thực cũng không muốn cuốn vào tranh đấu giữa những bang phái này, cho dù mình đã ngủ với Mục Ngạo Thiết, nàng ta cười nhạt đáp lại: "Ta đã nói rất rõ ràng, ta chỉ đến đây xem náo nhiệt, tuyệt đối không can thiệp vào chuyện giữa các ngươi."

Mấy người Trầm Kim Thiền, Cô Dương đều có phần bất ngờ liếc nhìn về phía Dữu Khánh, lúc trước, khi tên này thoát thân thì đã mô tả rất rõ mối quan hệ giữa bọn hắn và Liên Ngư, bọn họ đều không nghĩ tới Liên Ngư lại có thái độ như vậy, lúc trước hắn đang nói dối sao?

Đám bang chúng Hạt Tử bang tức thì có chút lo sợ.

Chương 885: Người và chim hòa hợp (2)

Đứng trong đám người, Đoạn Vân Du nhíu mày, phần lớn Hạt Tử bang đều là người của gã, đầu óc gã lập tức nhanh chóng suy nghĩ

phương pháp giải cứu.

Mục Ngạo Thiết cũng nhanh chóng liếc nhìn về phía Liên Ngư, trong lòng có phần cảm thấy không thoải mái, y đương nhiên vẫn hi vọng người ta có tình nghĩa với mình, đương nhiên hi vọng người ta có thể đứng về phía bên mình, lúc này, trong lòng tránh không được có phần thất vọng.

Dữu Khánh âm thầm cất tiếng mắng, đây là tùy tiện tìm một nam nhân mới mẻ để nếm thử mùi vị, ăn xong liền vứt bỏ sao?

Hắn cảm thấy không đáng cho Mục Ngạo Thiết, cũng âm thầm nghiến răng nghiến lợi với thái độ của Trầm Kim Thiền và Cô Dương, lúc trước nói cái gì mà sẽ chịu trách nhiệm giúp hắn, bảo hắn cứ việc nói ra, vừa quay đầu lại lập tức ngó lơ ngồi xem, thái độ rõ ràng là mong gì bọn họ ra tay đấu với nhau.

May mà hắn dám phát tác ngay tại chỗ, không phải lấy tính mạng rất quan trọng của mình ký thác trên chuyện tình yêu nam nữ, cũng không phải ký thác vào người khác, mà dựa vào lực lượng hắn có thể nắm giữ.

Nhận thấy được nguy cơ đột nhiên ập vào mặt, hắn lập tức quay đầu hỏi: "Lương công tử, Thân bang chủ nói ta miệng lưỡi sắc bén, chối tội, ai đúng ai sai, ngươi tới phân xử xem nào?"

Lương Bàn đang mỉm cười, chậm rãi phe phẩy chiết phiến nhìn xem náo nhiệt, muốn nhìn Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đi tìm chết, đột nhiên lại bị gọi tên, gã tức thì sửng sốt, khóe miệng hơi giật giật, trong lòng ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời của Dữu Khánh.

Sắc mặt Ngụy Ước cũng có chút cứng ngắc, y phát hiện thấy vị bang chủ Hạt Tử bang này có phần dây dưa không dứt, y biết rõ, đây là lại đang đe dọa Lương Bàn, đe dọa phía bên bọn y, nếu Lương Bàn không giúp, hắn sẽ kéo bọn y xuống nước theo.

Bọn y có thể bình an vô sự trước mấy đại bang phái tại khu vực chín lối vào này, hắn biết rất rõ, tất cả đều là vì có Lương Bàn tạo trấn tại đây.

Rõ ràng đã thực hiện xong một lần giao dịch, Hạt Tử bang cũng đã an toàn thoát thân, y rất muốn hỏi, tại sao các ngươi còn chạy về lại đây làm gì?

Cứ nhiều lần đe dọa lặp đi lặp lại như vậy, còn có uy tín nào để làm giao dịch chứ?

Mặc dù y và Lương Bàn đều rất căm tức, nhưng y cũng biết rất rõ một điểm, khi người ta đã rơi vào trong hoàn cảnh mấu chốt này, ngươi nói chuyện "Uy tín" với người ta chỉ là vô ích.

Những người khác nghe hắn nói vậy thì đều kỳ quái, kể cả Thân Vô Không, mọi người đều đồng loạt quay nhìn về phía Lương Bàn, đều khó hiểu không biết tại sao lại nhắc đến Lương Bàn.

Môi mím chặt một lúc, rồi nỗ lực hết sức làm bộ như không có gì, Lương Bàn nói: "Chu bang chủ Hạt Tử bang có phải đang nói dối hay không, về sau tìm người hỏi một chút chẳng phải sẽ biết được sao? Người của Kim Thiền bang và Tinh Nguyệt bang được phái đi hộ tống chưa chắc đã bị chết hết. Thân bang chủ, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, có phải đang đổ tội cho ngươi hay không, về sau nhìn thấy sẽ tìm hiểu rõ, không cần phải gấp gáp làm gì. Ngươi thấy sao?"

Thân Vô Không sửng sốt, rất muốn hỏi xem có phải gã bị bệnh hay không, cái gì mà thanh hay không thanh trọc hay không trọc, liên quan cái rắm gì đến ngươi, cần ngươi đứng ra chủ trì công đạo sao?

Bất cứ ai đều hiểu được, lời này của Lương công tử là đứng về phía Hạt Tử bang, Thân Vô Không dám làm cứng chính là không nể mặt Lương công tử.

Rất nhiều người đều rất ngạc nhiên.

Nam Trúc nhếch miệng vui vẻ, đại khái đã đoán được là có chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt Liên Ngư lấp lóe, nàng ta cũng rất ngạc nhiên không hiểu vì sao Lương Bàn lại nói chuyện giúp Dữu Khánh, nhưng nghĩ đến việc lúc trước Lương Bàn bị đòn lại không trả thù, liền hoài nghi phải chăng Lương Bàn đã biết được bối cảnh của những người này, dù sao, con đường tin tức của Lương gia Ảo Vọng không phải người bình thường có thể so sánh.

Trong ánh mắt Thân Vô Không nhìn chăm chú về phía Lương Bàn lộ ra vẻ u tối. Phản ứng này tức thì khiến Lương Bàn khó chịu, gã cảm thấy y không để mình vào mắt, cho dù không muốn giúp Dữu Khánh, gã vẫn lập tức đưa ánh mắt nhìn chằm chằm thẳng trở lại đối phương, hàm ý nhằm vào rất rõ ràng.

Vẻ mặt của Thân Vô Không trong thoáng chốc liền có sự chuyển đổi, y gật đầu mỉm cười nói: "Lương công tử nói có lý, vậy thì đợi về sau tìm hiểu."

Không thể nhìn thấy Thiên Hồng bang và Hạt Tử bang trực tiếp xung đột với nhau, Trầm Kim Thiền và Cô Dương hơi lộ vẻ thất vọng, có một số việc chính là phải nhìn thực tế mới có thể thấy được rõ ràng hơn.

Trong lúc tình thế giằng co vẫn còn chưa hoàn toàn chấm dứt, chợt có người hô lên, "Sương mù nổi lên rồi."

Mọi người dồn dập quay đầu nhìn, xung quanh quả nhiên đã xuất hiện sương mù nhàn nhạt, đặc biệt là tại khu vực chín lối vào, sương mù mờ ảo đang từ bên trong tuôn ra với tốc độ có thể nhận thấy bằng bằng thường, bên trong không có gió, tình hình này ít nhiều có chút dị thường.

Dữu Khánh vẫn không có thả lỏng cảnh giác đối với phía bên Thân Vô Không, trong lúc âm thầm quan sát xung quanh, ánh mắt hắn

bỗng nhiên dừng lại, hắn nhìn thấy Nam Trúc cũng đang nhìn quanh quẩn, lúc đầu hắn còn tưởng rằng mình nhìn nhầm.

Muốn không cho rằng mình nhìn nhầm cũng khó, cái gì đang đứng trên vai lão Thất vậy chứ? Tam Túc ô?

Tam Túc ô không trói không buộc cứ như vậy đứng ở trên vai lão Thất, trông bộ dạng còn có vẻ rất hòa hợp, cái quỷ gì vậy?

Hắn thật sự lo lắng nếu không cẩn thận sẽ bị nó bay mất, cái trò này tốc độ bay rất không chậm, nhưng Nam Trúc rõ ràng không hề lo lắng chút nào.

Bọn họ nghĩ hết cách muốn tìm được Tam Túc ô, đột nhiên nó lại có mối quan hệ như vậy với Nam Trúc. Trong lúc nhất thời hắn quả thực khó có thể tin nổi, giống như nằm mơ vậy.

Nếu không phải nhìn thấy Bách Lý Tâm ở bên cạnh Nam Trúc, hắn thật sự cho rằng mình đã nhìn nhầm.

Nhìn thấy cảnh này, sự bất mãn của hắn đối với Nam Trúc xem như đã được trút bỏ, hóa ra là vì Tam Túc ô, vì việc này mà dẫn đến phiền toái trước mắt coi như có thể chấp nhận được, chuyện khó hiểu nhất hiện nay chính là cảnh ở chung hài hòa giữa Tam Túc ô và Nam Trúc, tên mập mạp này làm sao lại có được sức hấp dẫn lớn như vậy?

Rất nhanh sau đó, Mục Ngạo Thiết cũng phát hiện thấy cảnh tượng này, y không thể không kinh ngạc, vì sao?

Bọn hắn có phần không phục, bọn hắn giày vò dưới lòng đất này lâu như vậy vẫn không được gì, vì sao lão Thất vừa xuống tới liền có một con Tam Túc ô đi theo như thế?

Đôi khi, có một số việc luôn sẽ khiến người ta nghi ngờ giá trị của sự phấn đấu nằm ở đâu.

Tình trạng bộc phát sương mù từ bên trong chín lối đi quả thực rất khác thường, chỉ chốc lát sau, cả chín thông đạo đều bị sương mù che phủ hoàn toàn. Khi sương mù tuôn ra đến vị trí các cửa động thì không tiếp tục tràn ra bên ngoài nữa, vì vậy, sự chú ý của mọi người tự nhiên đều bị thu hút tới đó.

Tam Túc ô nhấc một chân vỗ nhè nhẹ trên đầu vai Nam Trúc.

Nam Trúc hiểu ý, lập tức quay đầu lại, phát hiện thấy lão Cửu và lão Thập Ngũ đang nhìn mình chằm chằm, lúc này gã hơi nghiêng đầu ra dấu, ra hiệu đi theo gã.

Chương 886: Hãy theo sát (1)

Vừa thấy dấu hiệu gợi ý đó, bọn hắn có phần khó hiểu.

Đi đâu? Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết có chút không hiểu ra sao, không biết Nam Trúc muốn làm gì, nhưng biết rõ trong trường hợp này, ở tại đây, lão Thất chắc chắn sẽ không ám chỉ lung tung, chắc là gã có manh mối gì đó.

Nhưng vấn đề là, làm sao để đi cùng với gã, ở đây có quá nhiều người đang nhìn chằm chằm vào hắn, mạo muội đến gần gã sẽ rất dễ dàng rước lấy sự chú ý không nên có, huống hồ Liên Ngư có khả năng đã biết rõ bọn hắn là cùng một tốp, bọn hắn tụ tập với nhau tại thời điểm này thì có thể vứt bỏ được Liên Ngư sao?

Hơn nữa, còn có một vấn đề trước mắt, tình thế đối đầu vẫn chưa kết thúc, cho dù lúc này Thân Vô Không nhượng bộ thì vẫn còn là chuyện chờ tìm hiểu kết quả, ngoài ra, Kim Thiền bang và Tinh Nguyệt bang luôn chực chờ đổ thêm dầu vào lửa, ba bang phái này hiện tại có thể thả cho bọn hắn rời đi sao?

Hắn nhìn nhìn xung quanh, tại đây không có kẻ nào tốt, đều là những kẻ chờ cắn bọn hắn, ngay cả đám người bên cạnh mình đều là một đống gian tế.

Thậm chí, kể cả con Tam Túc ô trên vai Nam Trúc dường như bụng dạ cũng là khó lường.

Dữu Khánh không biết có phải mình suy nghĩ quá nhiều hay không, hắn luôn có cảm giác ánh mắt con Tam Túc ô đó nhìn bọn hắn hình như chứa đựng ý vị sâu xa nào đó.

Tuy nhiên, Nam Trúc không có suy nghĩ nhiều như vậy, gã đã dẫn theo Bách Lý Tâm đi về phía chín cửa động kia, một đôi tay còn chắp ở sau lưng, vẫn với bộ dạng ung dung tiêu sái, hồn nhiên không quá đặt nặng phiền toái trước mắt.

Đương nhiên, gã quả thực có sự tự tin hơn Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, bởi vì gã biết rõ mình đang làm gì, gã ghi nhớ rằng chỉ cần mình nắm giữ được tiên bảo, tất cả mọi phiền toái lập tức không còn là phiền toái.

Thấy gã đi về phía chín cửa động kia, Dữu Khánh khá ngạc nhiên, đi vào trong đó làm gì? Lúc trước hắn đã cùng mọi người tìm kiếm, lục soát nhiều lần, không tìm được trò trống gì ở trong đó.

Nhưng hắn biết rõ, Nam Trúc chắc chắn không phải bắn tên không, hắn hoài nghi có liên quan đến bí mật của chín cửa động.

Vào lúc này, một đống người từ bên trong chín cửa động lục tục lắc mình lướt ra, tất cả người của các bang phái đang bận rộn mày mò tra xét bên trong đều đã chạy ra ngoài.

Phía bên Kim Thiền bang, có người bẩm báo: “Bang chủ, bên trong đó sương mù qua dày đặc, không có cách nào tiếp tục lục soát được nữa.”

Người của cái bang phái khác chạy ra ngoài, cơ bản đều trả lời tương tự nhau.

Trái lại, Nam Trúc thì hành động ngược lại với đám người, trong khi mọi người đều đi ra ngoài, gã lại đi về phía đó, trong lúc đi còn quay đầu lại hơi liếc mắt nhìn về phía Dữu Khánh.

Đối với Dữu Khánh mà nói, nếu như chỉ đi vào trong chín cửa động mà không phải ở lại bên ngoài này, vậy thì dễ làm.

Tròng mắt hắn xoay chuyển, chợt nảy ra một ý hay, thuận miệng hét lớn, "Tại sao đột nhiên lại toát ra sương mù dày đặc như thế? Đi! Đi xem có chuyện gì xảy ra."

Hắn đã cất bước dẫn đầu, những thành viên khác của Hạt Tử bang tự nhiên là lập tức đuổi theo.

Những bang phái khác vốn đã cày nát ba thước đất nơi này từ lâu, nhìn thấy bọn hắn đi về phía chín cửa động chỉ cũng chỉ thờ ơ, không thèm chú ý đến.

Đứng ở một bên quan sát, bởi vì vẫn luôn âm thầm chú ý tới bọn hắn, Liên Ngư đã nhìn rõ động tác mày đi mắt lại giữa Dữu Khánh và Nam Trúc. Khi thấy bọn hắn rời đi, nàng ta muốn bám theo nhưng nhìn thấy bên trong chín cửa động đầy sương mù nồng đậm, nàng ta lại có chút do dự, lập tức hỏi người ở gần bên, "Thân bang chủ, tình hình bên trong thế nào?"

Thân Vô Không không muốn nói cho nàng ta biết sự kỳ lạ của chín lối đi, chỉ hàm hồ đáp: "Là một con đường cụt, chúng ta cũng không biết rõ tình hình bên trong."

Đường cụt? Vậy bọn hắn đi vào đó làm gì? Liên Ngư hơi chút do dự, cuối cùng vẫn lên tiếng nói: "Ta cũng đi nhìn xem cho biết đây, không quấy rầy chư vị nữa."

Dứt lời, nàng ta liền dẫn Hổ Nữ đi theo đám người Hạt Tử bang.

Thân Vô Không, Trầm Kim Thiền, Cô Dương và cả Ngụy Ước đều vô thức quay nhìn nhau, có phần mơ hồ không rõ, không hiểu rốt cuộc thì mối quan hệ giữ Liên Ngư và nhóm người Dữu Khánh là như thế nào. Nếu nói không có quan hệ, bọn họ lại thực sự đã nhìn thấy tên to con kia qua đêm trong phòng của Liên Ngư, cô nam quả nữ ở trong cùng một phòng cả một đêm, không có gì thì tại sao Liên Ngư để cho một nam nhân ở lại, không biết rằng sẽ có ảnh hưởng không tốt sao? Còn nếu nói có quan hệ, vậy vừa rồi khi Thân Vô Không muốn hạ độc thủ, vì sao Liên Ngư xác nhận lại lần nữa rằng sẽ không giúp tên to con?

Bước nhanh đến gần phía sau Nam Trúc, Dữu Khánh vừa định nhỏ giọng hỏi xem gã định làm gì, nào ngờ có một làn gió thơm đột nhiên lướt tới bên cạnh, hắn quay đầu nhìn sang, phát hiện thấy Liên Ngư và Hổ Nữ vượt qua đám thành viên Hạt Tử bang, lướt đến trước mặt bọn hắn. Dữu Khánh lập tức nuốt lời nói vừa đến bên miệng trở vào.

Nam Trúc cũng quay đầu nhìn lại, nhịn không được cau mày, cảm thấy nữ nhân này quả thực đã biết rõ bọn hắn là một tốp, nếu không đã không nhìn chăm chú kỹ như thế. Với tình hình này, bọn hắn thực sự khó thể cắt đuôi được, và cũng không thể đuổi đi.

Kỳ thực, gã rất muốn hỏi Dữu Khánh, ngươi bình thường rất thông minh, gặp chuyện gì cũng rất cơ trí, tại sao lại rước nữ nhân khó chơi này đến đây chứ? Lúc trước ở tại đống sụp đổ bên ngoài, mọi người hao hết tâm tư, cẩn thận từng li từng tí mới cắt đuôi được, ngay sau đó, ngươi lại dẫn người ta đến đây. Ngươi chơi trò gì vậy chứ?

Nếu muốn dẫn người ta tới, vậy lúc trước cần gì phải cố sức trốn? Lại rơi vào trong tay lão Cửu rồi hay sao? Nếu vậy, tại sao vừa rồi chỉ khoanh tay đứng nhìn? Gã cảm thấy đầu óc mình đã bị làm cho rối loạn, hoàn toàn không thể phân tích rõ được.

Gã không biết rằng, Dữu Khánh đâu có muốn vậy, vì chuyện này mà hắn còn sinh ra ý nghĩ muốn bán Ngũ đương gia của mình vào thanh lâu.

Kế hoạch thường thường chính là như vậy, xảy ra một chút chuyện ngoài dự đoán mới là bình thường. Hầu hết các kế hoạch đều cần phải liên tục điều chỉnh cho đến khi hoàn thành. Đây là năng lực thực hiện, gặp đến rắc rối liền cất lời phàn nàn là vô ích.

Chương 887: Hãy theo sát (2)

Tại trước lúc tiến vào trong chín cửa động tràn ngập sương mù dày đặc, Tam Túc ô đứng ở đầu vai Nam Trúc cũng quay đầu lại nhìn một cái, ánh mắt đảo qua đám bang chúng Hạt Tử bang đi theo phía sau, rồi quét nhìn về phía đám đông thành viên các bang phái đứng yên tại chỗ kia.

Hơi chút nhìn xung quanh một vòng xong, Tam Túc ô đột nhiên quay sang Bách Lý Tâm đang đi theo phía sau một bước: "Nhớ theo sát, bị bỏ lại thì đừng có trách."

Giọng nữ nhân, âm thanh vẫn trong trẻo và rõ ràng như cũ, , trong không gian trong lòng đất, âm thanh lanh lảnh đó đặc biệt rõ ràng vào thời khắc yên tĩnh này.

Nam Trúc đang chắp tay sau lưng ung dung đi tới lập tức buông rũ hai tay xuống, gã có cảm giác luống cuống chân tay, thiếu một chút nhấc hai tay bịt miệng Tam Túc ô lại, bóp chắt lấy cổ nó.

Gã rất muốn hỏi xem con chim quỷ xứ này đang làm gì, lúc trước không phải đã âm thầm thống nhất với nhau rồi sao? Khi sương mù nổi lên, trong ba cái chân đặt trên vai gã, nếu chân trái bấu chặt một cái thì gã đi sang phía trái, còn chân phải bấu một cái thì gã đi

bên phải, sẽ kín đáo dẫn đường. Bây giờ ngươi lại mở miệng ra nói như vậy, không phải là đang gây sự sao?

Gã phát hiện thấy lúc trước mình gọi Ô tỷ tỷ là đã gọi nhẹ nhàng rồi, hiện tại gã chỉ muốn gọi nó là tổ tông.

Một đám người đi theo ở phía sau có phản ứng như thế nào? Không cần nghĩ cũng biết, tất cả đều kinh ngạc nhìn chằm chằm.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết càng là trợn tròn hai mắt nhìn chằm chằm vào con Tam Túc ô đó, nó đã mở miệng nói chuyện rồi sao? Chỉ là có nói cũng không sao, nhưng lại nói vào lúc này liền khiến cho hai người không nói nên lời.

Hai người gần như đều đoán được nguyên nhân vì sao Nam Trúc ra hiệu cho bọn hắn cùng đi theo, Nam Trúc hẳn là đã biết cách mở ra bí mật của chiếc eo bài từ miệng của con Tam Túc ô này.

Vấn đề là, lúc này mới qua bao lâu thời gian, Nam lão Thất chui vào trong hang động dưới đất này mới bao lâu, đang đi chung với bọn hắn, rồi đột nhiên đến một ngã rẽ thì tách khỏi bọn hắn tại, thời gian đó cũng chưa có lâu a, tìm được Tam Túc ô trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã đủ thần kỳ rồi, vậy mà gã còn có thể làm cho Tam Túc ô mở miệng nói chuyện nữa?

Đã phá vỡ truyền thuyết cũng được rồi, hai người bọn hắn trà trộn vào Khối Lũy thành, chui vào Thạch Tâm cư, dùng đủ các thủ đoạn bận rộn lâu như vậy, còn dùng đến cả mỹ nam kế, mà Nam béo chỉ thủ tại trong một cái cửa hàng nhỏ ở ngoài thành, một mực ở đó, không rời đi chút nào, vậy mà không đi thì thôi, vừa mới rời đi liền trực tiếp xử lý xong mọi việc, giỏi vậy sao?

Điều này làm cho hai người làm sao chịu nổi? Cũng khiến cho Dữu Khánh phải xấu hổ vì lúc trước oán trách Nam Trúc không nên trà trộn vào làm hỏng việc.

Nhưng mà, việc đã làm được đến một bước này rồi, Nam béo nhà ngươi sao lại không quản tốt miệng con chim đó chứ, tại sao lại để cho nó làm ầm lên như vậy?

Đều lắm miệng giống như Nam béo ư? Vật họp theo loài hay sao? Không nên nha, Tam Túc ô không phải là không dễ dàng mở miệng sao? Phải là loại miệng kín như bưng mới đúng chứ.

Hai người có phần sửng sốt, Liên Ngư và Hổ Nữ cũng sững sờ, khó thể tin nổi mà nhìn chằm chằm vào Tam Túc ô, Tam Túc ô trong truyền thuyết đã mở miệng nói chuyện rồi sao?

Vẫn là câu nói kia, tại Khối Lũy thành, Liên Ngư đã nhìn thấy cảnh Nhiếp Nhật Phục bắt Tam Túc ô về giày vò, đó thật sự là giống y như lời đồn đại, giày vò như thế nào nó cũng không mở miệng, chỉ là lúc này, âm thanh của tự nhiên trong lời đồn đại không có xuất hiện, vừa mở miệng ra chính là tiếng người.

Nàng ta lập tức quay đầu nhìn về phía đám người Dữu Khánh, càng ngày càng cảm thấy những người này không đơn giản.

Dữu Khánh theo tính cảnh giác quay nhìn về phía nàng ta, không khéo chính là đúng lúc người ta cũng đang nghi hoặc nhìn hắn, vì vậy ánh mắt hai người đối diện nhau, hắn liền cất tiếng cười gượng, "Di, con chim này lại có thể nói được."

Không người nào để ý tới lời này của hắn, đám bang chúng Hạt Tử bang đứng phía sau quay mặt nhìn nhau.

Người của các bang phái khác cũng đang quay mặt nhìn nhau, nếu như chỉ là một đoạn lời nói ngắn gọn, bọn họ còn có thể cho rằng mình đã nghe lầm, nhưng Tam Túc ô nói ra đến hai đoạn lời nói, đoạn đầu tiên "Nhớ theo sát" liền khiến bọn họ phải nhanh chóng nhìn đến, sau đó rất nhiều người tận mắt nhìn thấy Tam Túc ô mấp máy miệng nói ra đoạn "bị bỏ lại thì đừng có trách" .

"Tam Túc ô đã mở miệng nói chuyện?" Cô Dương hỏi người ở bên cạnh, rõ ràng vẫn có chút lo lắng không biết có phải mình bị hoa mắt hay không.

Tạ Nhi kinh nghi bất định đáp: "Đúng vậy, nhưng không phải nó mở miệng nói ra chính là âm thanh của tự nhiên sao?"

Trong các bang phái, vang lên một loạt tiếng xì xào bàn tán.

Đoạn Vân Du ánh mắt lấp lóe, nhanh chóng tiến đến bên cạnh Lương Bànm, ghé sát tai nói: "Lương công tử, ta nghĩ, chúng ta nên đi theo sau nhìn xem."

Lương Bàn gật đầu, dịch bước đi tới trước mặt Ngụy Ước, nhấc chiết phiến trong tay gõ gõ lên cánh tay Ngụy Ước, ra hiệu.

Ngụy Ước khẽ gật đầu, nhưng có chút nghi hoặc.

Không chỉ có y, mấy người Thân Vô Không, Trầm Kim Thiền, Cô Dương đều là thống lĩnh bang phái đứng vững nhiều năm tại nơi hỗn loạn này, đã trải qua rất nhiều mưa gió, thăng trầm, đa nghi là bản năng, đều cảm thấy có phần không bình thường, lo lắng có gian trá, bọn họ rất do dự.

Lúc này, Nam Trúc có cảm giác rất muốn chạy trối chết, gã bước nhanh chui vào trong màn sương mùa dày đặc của chín lối đi.

Việc đã đến nước này, Dữu Khánh còn có gì để nói, không thể đoán trước được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, hắn chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Tam Túc ô đã nói cần theo sát, hắn cũng phải nhanh chóng bám sát theo Nam Trúc, Bách Lý Tâm và Mục Ngạo Thiết thì không cần nhắc nhở.

Liên Ngư và Hổ Nữ đều nghe theo lời nói của Tam Túc ô, lập tức theo sát.

Một đám người Hạt Tử bang cũng không điếc, lũ lượt xúm lại đuổi theo.

Nhìn thấy toàn bộ đám người kia sắp biến mất trong chín lối đi dày đặc sương mù, mà phía bên này vẫn còn án binh bất động, Đoạn Vân Du tức thì có chút nôn nóng, lập tức tiến đến bên cạnh Ngụy Ước, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Ngụy bang chủ, lão bản nương Liên Ngư của Thạch Tâm cư cũng đã đi theo vào rồi. Đây là trận tranh đoạt do Nhiếp thành chủ tổ chức, lão bản nương có lẽ sẽ thiên vị người nào đó, nhưng không có khả năng công khai can thiệp vào, khả năng đích thân giúp một bên lừa dối những người tham gia khác là cực thấp. Có lẽ đây chính là cơ hội phá giải bí ẩn của chín lối đi, thời gian cấp bách, cần phải quyết đoán, nhất định không thể do dự bỏ lỡ mất!"

Ngụy Ước nghe vậy thì chấn động, liếc nhanh gã ta một cái, sau đó khoát tay ra hiệu, rồi dẫn đầu truy đuổi theo bóng dáng những người cuối cùng của Hạt Tử bang sắp biến mất.

Một đám người Trấn Sơn bang tự nhiên là nhanh chóng theo sau, Đoạn Vân Du cũng hất đầu ra hiệu cho người của mình, dẫn dắt nhân mã Phi Ưng bang nhanh chóng xông lên.

Chương 888: Ngươi không hỏi (1)

Các bang phái khác lúc trước lo lắng một mình xông pha nguy hiểm, vừa nhìn thấy có người dẫn đầu, các bang chủ tức thì không tiếp tục chần chừ, dồn dập phất tay kêu gọi người của mình đuổi theo.

Ngay sau khi bóng dáng của một người cuối cùng biến mất tại trong thông đạo, phía trên lối vào, một cái bóng đen treo ngược nhẹ nhàng lướt đến, giống như một làn khói xanh lơ lửng bay vào trong lối đi của chín cửa động, đi theo phía sau mọi người.

Bên trong chín lối đi, từng nhóm người theo sát nhau đi vào bên trong đồng thời truyền lời lại phái sau duy trì cảnh giác cao độ.

Dữu Khánh tại phía trước không biết rằng phía sau có hơn một nghìn người cùng đi theo.

Đi tới đi tới, hắn dần dần phát hiện thấy không bình thường, rõ ràng phía sau có mấy chục thành viên Hạt Tử bang đi theo, nhưng vậy mà không nghe được âm thanh gì, ví dụ như tiếng bước chân của mấy chục người, hắn dường như chỉ có thể nghe được tiếng bước chân ở gần bên mình.

Hắn lập tức quay đầu lại nhắc nhở Đồng Tại Thiên đi ở phía sau, "Kiểm kê nhân số của chúng ta."

Đồng Tại Thiên hiểu ý của hắn, chính gã cũng đã nhận ra được không thích hợp, đang trong lúc kinh nghi bất định, nghe nhắc vậy thì lập tức quay đầu lại nhanh chóng bước dọc theo đội ngũ của mình, đích thân đếm từng người một.

Không còn cách nào, sương mù nơi này quá dày đặc, một người sống to đùng chỉ đứng cách ba bước chân là đã không thấy được, cho dù cầm Huỳnh thạch trên tay rọi sáng cũng nhìn không thấy, ngay cả ánh sáng của viên Huỳnh thạch trên tay đối phương cũng chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng lờ mờ.

Sương mù nơi này có phần cổ quái.

Sau khi kiểm kê toàn mọi người một lần, Đồng Tại Thiên bước nhanh trở về bên cạnh Dữu Khánh, báo cáo: "Bang chủ, người của chúng ta đều đủ, không thiếu người nào."

Liên Ngư ngay tại bên cạnh Dữu Khánh, khoảng cách rất gần, không còn cách nào khác, nàng ta cũng đã nhận ra được sương mù nồng đậm này không bình thường, thậm chí còn ngừng thở và luôn duy trì cảnh giác cao độ, sợ bị mấy người Dữu Khánh bỏ mình lại, chạy mất, nàng ta chuẩn bị sẵn sàng, sẽ lập tức xuất thủ một khi phát hiện thấy khác thường.

Khoảng cách gần như vậy, nàng ta tự nhiên cũng nghe được rõ ràng cuộc nói chuyện giữa bang chủ và Tam đương gia của Hạt Tử bang.

Nàng ta và Mục Ngạo Thiết có thể nói là một trái một phải kèm ở hai bên Dữu Khánh.

Dữu Khánh cau mày, "Tại sao ta không nghe được tiếng bước chân ở phía sau?"

Đồng Tại Thiên: "Ta ở phía sau cũng không nghe được tiếng bước chân ở phía trước."

"Tại sao có thể như vậy?" Dữu Khánh cau mày lẩm bẩm tự hỏi.

Đồng Tại Thiên: "Bang chủ, người của Trấn Sơn bang đang bám sát phía sau chúng ta."

Gã chỉ có thể nhìn thấy người của Trấn Sơn bang mà thôi, về phần đám người ở phía sau nữa thì vừa không nhìn thấy vừa không nghe được động tĩnh gì.

Dữu Khánh quay đầu nhìn lại một lần nữa, vẫn không nhìn thấy được gì, hắn khẽ gật đầu thể hiện mình đã biết rồi, sau đó giơ Huỳnh thạch trong tay lên, chiếu rọi màn sương mù trước mắt, thi triển Quan Tự quyết để kiểm tra, kết quả không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật nảy mình, hắn gặp phải một quái sự chưa bao giờ gặp được kể từ khi tu luyện Quan Tự quyết đến nay.

Quan Tự quyết của hắn cơ bản dò xét không ra được động tĩnh của màn sương mù trước mặt, khi có người đi qua thì sương mù sẽ bị quấy nhiễu, chuyển động xoay tròn, nhưng sau khi người đã đi qua thì chúng lại nhanh chóng trở về vị trí cũ, sương mù xoay tròn sẽ rất nhanh phân tán ra, phục hồi lại như trước, không sai một chút nào, người sau tiến tới sẽ lại đây quấy nhiễu sự yên tĩnh của nó, người vừa đi qua thì lại nhanh chóng khôi phục như cũ.

Trong sương mù, tại trường hợp bình thường, ngay cả tại nơi không có không khí lưu thông, những người đi lại cũng sẽ khuấy động luồng không khí và gây ra ảnh hưởng đến sương mù.

Tại nơi đây, hắn không chỉ không thể nhìn người thấy ở ngoài ba bước, không nghe được âm thanh phía ngoài ba bước, mà Quan Tự quyết của hắn cũng phân tích được bất kỳ dao động nào ở ngoài ba bước.

Không gian tại nơi này dường như hình thành một loại cấu trúc khó lường và quỷ dị.

Điểm này thực sự có phần quái lạ, lúc ban đầu, khi hắn chui xuống dưới Vạn Hác trì này, tình hình sương mù mà hắn nhìn thấy không phải như thế này, lúc trước, khi gặp mắt Nam Trúc tại khu vực sụp đổ thì hắn vẫn chuẩn xác phát hiện được có người đang theo dõi.

Vốn nhìn thấy Liên Ngư ở bên cạnh không có vạch trần mối quan hệ giữa hắn và phía bên Nam Trúc, hắn dự định tiếp tục giả bộ hồ đồ.

Nhưng đối diện với tình hình quỷ dị trước mắt, hắn thực sự không thể giả bộ được nữa, hơn nữa, tại nơi này không nghe được âm thanh phía ngoài ba bước, vì vậy hắn dứt khoát cất bước tiến tới một bước, áp sát đến phía sau lưng Nam Trúc, đưa tay chọc chọc vào eo Nam Trúc, nhỏ giọng hỏi: "Mập mạp, tình huống này là thế nào vậy?"

Hắn không tiện gọi thẳng tên họ hoặc gọi số thứ tự.

Ban đầu, Nam Trúc không nhận thấy được có điều gì quá bất thường, gã tưởng rằng không có nhiều người đi theo ở phía sau, gã cắm cúi đi ở phía trước theo hướng dẫn của Tam Túc ô, chỉ khi nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Đồng Tại Thiên và Dữu Khánh ở phía sau, gã mới nhận ra có điều gì đó không ổn, gã kinh nghi bất định hỏi ngược lại: "Lúc trước, khi các ngươi tiến đến thì không phải như vậy sao?"

Dữu Khánh cắn răng nói: "Lúc chúng ta đến đây, nơi này chưa có sương mù."

Nam Trúc lập tức quay đầu nhìn Tam Túc ô trên vai, "Ô tỷ tỷ, đây là chuyện gì vậy?"

Một hàng người ở phía sau, kể cả Dữu Khánh ở trong đó, đều thoáng sửng sốt, rõ ràng đều có chung một nghi vấn, tên mập mạp này gọi Tam Túc ô là gì vậy? Tỷ tỷ? Ô tỷ tỷ sao?

Tam Túc ô hiển nhiên biết rõ âm thanh nơi này truyền không được xa, bình tĩnh trả lời: "Khi sương mù nổi lên là như vậy. Đi qua đoạn sương mù này sẽ trở lại bình thường."

Nghe nó nói như vậy, nếu đi qua nơi này sẽ bình thường lại, mấy người chỉ có thể tạm thời kìm nén lại sự nghi vấn trong lòng.

Thực ra, Dữu Khánh còn muốn hỏi Nam Trúc xem rốt cuộc thì có chuyện gì với con Tam Túc ô này, nhưng quả thực không tiện để cho Liên Ngư nghe được loại vấn đề này, hắn nhịn không được hỏi Liên Ngư, "Lão bản nương, ngươi đi theo chúng ta làm gì vậy?"

Liên Ngư khẽ cười nói: "Đã nói là đến xem náo nhiệt, thế nào, không được sao?"

Dữu Khánh không có tư cách kiểm soát người ta, hắn chỉ có thể cười cười không bày tỏ ý kiến, tiếp tục cẩn thận quan sát xung quanh, đối với sự bất thường của sương mù nơi này, hắn tạm thời chỉ có thể nghi ngờ rằng có thể là có liên quan tới sự quỷ dị của chín cửa vào và tám lối ra kia.

Tam Túc ô đứng ở trên đầu vai Nam Trúc, ba chiếc lông vũ màu vàng nhạt cắm nghiêng trên đỉnh đầu nó không gió vẫn tự lay động, một mực hơi rung động trong màn sương mù dày đặc, hữu trảo của nó bỗng bấu vào vai Nam Trúc với mức độ đủ cho gã cảm nhận được.

Nam Trúc lại một lần nữa hơi điều chỉnh phương hướng tiến tới. Những người đi theo phía sau gã bởi vì bị ảnh hưởng từ bước chân dài ngắn của bản thân, hơn nữa cũng không có vật đối chiếu so sánh, cho nên không thể cảm nhận được phương hướng thỉnh thoảng có hơi thay đổi.

Lúc trước, khi thống nhất với Tam Túc ô đi đường này, Tam Túc ô đã nói cho Nam Trúc biết, có cách để đi vào được con đường thứ chín giữa chín cửa vào và tám cửa ra kia, vì vậy gã không ngạc nhiên chút nào.

Chương 889: Ngươi không hỏi (2)

Đám đông người đi theo ở phía sau cũng phát hiện ra sự bất thường của màn sương mù, tất cả đều tập trung toàn bộ tinh thần cảnh giác xung quanh.

Các bang phái cảm thấy không bình thường, cảm thấy sợ hãi, có thể rời khỏi bất cứ lúc nào, nhưng không người nào cam tâm từ bỏ, thấy mọi người đều còn ở đây, vẫn tiếp tục kiên trì cùng tiến tới trước, chỉ là càng cảnh giác nhiều hơn mà thôi.

Ở trong đám người, trong lòng Đoạn Vân Du tràn đầy nghi hoặc, tình hình quỷ dị của màn sương mù này không được đề cập đến trong bản bút ký cổ đại kia, là người hồi đó ghi chép lại không phát hiện thấy hay là cố ý không ghi chép vào?

Đi tới đi tới, mọi người lần lượt phát hiện ra một điểm bất thường khác.

Giang Khoát sợ Thân Vô Không không phát hiện ra, cất tiếng nhắc nhở, "Bang chủ, chúng ta đã đi qua thông đạo này rất nhiều lần, quãng đường chỉ khoảng một dặm, cho dù chúng ta đi chậm, theo lý thuyết, đã đi lâu như vậy chắc hẳn phải đi đến cuối rồi, tại sao vẫn

còn ở trong thông đạo chứ? Ta ước chừng chúng ta đã đi được quãng đường tối thiểu gấp ba lần chiều dài thông đạo."

Thân Vô Không không đặt nặng vấn đề này, "Đây là việc nằm trong dự liệu, thông đạo vốn thẳng tắp, nhưng Tam Túc ô đó lại nhắc bám sát để tránh bị lạc đường, rõ ràng là có lí do, tám chín phần mười là có liên quan đến bí ẩn của chín thông đạo mà lúc trước chúng ta chưa giải được. Nơi này e là có trận pháp gì đó đặc biệt."

Nghe y nói như thế, Giang Khoát cảm thấy an tâm hơn một chút, kỳ quái hỏi: "Ai lại đi bố trí loại trận pháp này tại trong nơi sâu dưới lòng đất này chứ?"

Thân Vô Không khẽ lắc đầu, rồi đột nhiên cúi đầu nhìn nhìn dưới chân, không thấy rõ có cái gì, nhưng y rõ ràng cảm giác được, mặt đất trở nên lồi lõm gồ ghề, cần phải thi pháp thăm dò mới bước đi được.

"Cẩn thận đỉnh đầu."

Phía trước có một tràng âm thanh ầm ĩ vang lên, y vụt ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy được trên đỉnh đầu có những búp măng đá to lớn treo ngược, cần phải rụt rụt cổ lại hoặc nghiêng nghiêng đầu đi mới có thể vượt qua.

Không chỉ trên đầu, trên mặt đất cũng bắt đầu xuất hiện rất nhiều măng đá ẩn ẩn hiện hiện, khiến cho một lượng lớn người phải né tránh để tiến tới trước.

Quan trọng là, sự biến động nhấp nhô của sương mù dường như đã khôi phục lại bình thường, và đã có thể nghe được tiếng ồn ào của lượng lớn người trước sau.

Lúc này, dường như đã vượt qua qua thông đạo từ chín lối vào, đi tới không gian thạch nhũ quen thuộc kia.

Càng đi tới trước, sương mù càng dần trở nên nhạt hơn.

Ở tại phía trước nhất, Tam Túc ô đứng ở trên vai Nam Trúc chợt cất tiếng nói lanh lảnh to lớn, thông báo cho mọi người biết: "Toàn bộ độc trùng tồn tại ở bên ngoài đều là thoát ra từ nơi đây. Rất nhiều độc vật ở nơi này có kích thước rất lớn."

Nó vừa mới nói xong, chợt có tiếng xé gió vù vù truyền đến, ngay sau đó là âm thanh rút kiếm leng keng.

Từ hai bên không ngừng có "Phi tiêu dây " liên tục phóng ra, đám người tại đây đều không lạ lẫm, chính là đầu lưỡi của Ngọc Sí kim thiềm.

Thỉnh thoảng còn có những con Đằng điệt từ trên măng đá treo ngược nhào xuống, giương miệng đầy răng nanh phun ra độc dịch chua thối.

Trong nháy mắt hiện trường liền tràn ngập đao quang kiếm ảnh, trong chốc lát tình hình lập tức trở nên hỗn loạn.

Nam Trúc cũng lập tức xuất thủ, một tay rút kiếm, một tay tập kích vào đầu vai của mình, chụp lấy chân con Tam Túc ô trên vai, nắm chặt nó ở trong tay mình, kiếm cũng gác ở lên trên cổ Tam Túc ô.

Khiến gã ngạc nhiên chính là, Tam Túc ô hoàn toàn không có thực hiên bất kỳ động tác phản kháng nào, tùy ý cho gã bắt lấy.

Nhưng hành biểu hiện đó cũng không giấu được lửa giận của gã, gã lớn tiếng chất vấn: "Vì sao lúc trước không nói cho ta biết phía bên này có giấu nhiều độc vật như vậy, là có ý gì?"

Giọng nói của Tam Túc ô rất rõ ràng và bình tĩnh: "Ngươi không có hỏi."

"…" Nam Trúc nghẹn lời, đây là loại đáp án gì?

Đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai gã, gã quay lại nhìn, không ngoài dự liệu, chính là Dữu Khánh đang ở phía sau, gã vừa định hỏi

hắn muốn làm gì, chợt phát hiện thấy Dữu Khánh nghiêng đầu nhìn chăm chú sương mù trên không trung, không biết đang nhìn cái gì.

Không phải hắn thấy cái gì, chỉ là phát hiện thấy Quan Tự quyết của mình lại có hiệu quả tại nơi đây rồi.

Rồi bất chợt hắn nói to "Tránh ra." Giọng điệu của Dữu Khánh dứt khoát, là đang cảnh báo cho Bách Lý Tâm, về phần Nam Trúc thì đã bị hắn kéo đến phía sau mình.

Và bản thân hắn cũng không khách khí, nhanh chóng bước lui về phía sau một bước, vòng đến phía sau Liên Ngư.

Liên Ngư quay đầu lại nhìn hắn, cau mày, rồi bỗng nhiên nhận thấy được điều gì đó, nàng ta vụt quay đầu lại nhìn tới, nhìn thấy sương mù chếch phía trên đột nhiên dâng trào mãnh liệt, một con hắc long gầm thét lao ra, đó là một con Đằng điệt to lớn, thân thể thô to như cái bàn, nó há chiếc miệng khổng lồ, lộ ra hàng trăm hàng nghìn chiếc răng nhọn vọt đến phía nàng.

Một con Đằng điệt to lớn như vậy, Dữu Khánh chưa từng tiếp xúc, không biết uy lực công kích như thế nào, hắn chỉ có thể trốn trước đã, nhìn xem thế nào rồi tính tiếp.

Rầm! Một tiếng nổ lớn vang lên, chiếc miệng khổng lồ đầy răng nanh và tanh hôi công kích tới trước mặt mọi người thì dừng lại.

Tay áo phiêu phiêu, Liên Ngư đơn đánh ra một chưởng, cương khí màu trắng nhạt bên ngoài bàn tay giống như một lớp màn cong cong trong suốt, vững vàng ngăn cản đòn tấn công của con Đằng điệt to lớn.

Mặt đất xuất hiện một trận chấn động, mặt đất dưới chân Liên Ngư nứt nẻ xé ra.

Con Đằng điệt to lớn dường như treo ngược tại nơi nào đó bên trên, giãy giụa thân thể kinh khủng và xấu xí, so đấu sức mạnh với tầng

cương khí ngăn cản mình.

Liên Ngư không có dây dưa với nó, một tay còn lại cách không đánh ra một chưởng lên cao, trên không vang lên tiếng ầm ầm, kèm theo đá vụn tung bay, một khối măng đá thật lớn rơi xuống.

Rơi đến gần đỉnh đầu Liên Ngư thì bị Liên Ngư tiện tay khua đẩy một cái, buông lỏng bàn tay chống cương khí ra, một tay khác đặt lên đỉnh măng đá đánh nó bay vọt ra như đạn pháo.

Khối măng đá to lớn trong nháy mắt bay ngược vào trong chiếc miệng khổng lồ đang mở ra của Đằng điệt, cường khí rót vào trong cơ thể nó, thân thể vặn vẹo của nó lập tức giống như bị sóng xung kích kéo thẳng ra, như khiến thân thể nó bị căng ra đến cực hạn.

Thân ảnh với tay áo phiêu phiêu đối diện chiếc miệng khổng lồ đầy răng nanh há to, cách không đánh ra thêm một chưởng.

Oanh!

Chỉ trong chớp mắt, Đằng điệt to lớn liền nổ tan thành từng mảnh, nổ tung thành vô số mành máu thịt đầm đìa bay khắp trời.

Chương 890: Vạch rõ giới tuyến

Con quái thú này, lực công kích cách không có thể đánh nứt nẻ mặt đất, và nhìn tình trạng lớp da bên ngoài thân nó là biết đã sống không biết bao nhiêu năm rồi, nhưng cứ như vậy mà bị nữ nhân này tiện tay đánh mấy chưởng giải quyết xong, Dữu Khánh âm thầm líu lưỡi, quả nhiên là tu sĩ Thượng Huyền cảnh giới.

Tay áo vẫy qua quét sạch một đống hỗn độn rào rạt rơi xuống, Liên Ngư quay đầu lại nhìn chăm chú mấy người phía sau, nhất là nhìn thẳng vào Dữu Khánh, hỏi: "Đây là chuyện mà nam nhân sẽ làm hả?"

Ngụ ý là, gặp phải nguy hiểm, một đám nam nhân vậy mà lại đẩy nàng, một nữ nhân, ra phía trước để làm tấm mộc.

Trốn phía sau nàng ta không chỉ có Dữu Khánh, còn có Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết. Nam Trúc là bị Dữu Khánh cưỡng ép kéo ra sau, Mục Ngạo Thiết thì chỉ trong nháy mắt liền ăn ý phối hợp. Vừa nhìn phản ứng của mấy sư huynh đệ, liền biết đã có sự hợp tác trong vô thức.

Mặc dù câu hỏi này là nói với Dữu Khánh, nhưng lại khiến Mục Ngạo Thiết xấu hổ đỏ mặt, nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi, như muốn phá vỡ lồng ngực mình để cho người ta nhìn rõ trong lòng mình tràn đầy nhiệt huyết.

Dữu Khánh không quan tâm đến lời chất vấn như vậy, mặc dù có chút bối rối nhưng hắn chỉ cười gượng, chắp tay nói ra một câu không biết xấu hổ, "Cảm tạ lão bản nương xuất thủ cứu giúp."

Liên Ngư không nói thêm gì nhiều nữa, thời điểm này cũng không phải lúc để tranh luận việc đó. Hổ Nữ đã ở bên cạnh liên tục xuất thủ giúp nàng ngăn chặn đám độc vật ùa tới. Nàng ta quay lại nhìn nhìn vị trí nghiêng chếch phía trên, nơi độc vật to lớn phát động tấn công, rồi lại quay đầu nhìn nhìn Dữu Khánh, nàng ta có chút nghi hoặc, vị này lại phát hiện được con vật khổng lồ đó sắp tập kích trước mình một bước sao?

Khi một đám tu sĩ liên tục xuất thủ, sương mù lượn lờ xung quanh bị kình phong xua tan đi không ít, mặc dù vẫn sẽ không ngừng quanh quẩn lặp đi lặp lại, nhưng ít ra đã giúp cho các đám người nhìn thấy rõ đại khái không gian trước mắt, bọn họ phát hiện ra nơi đây vậy mà không phải là không gian thạch nhũ lúc trước, ít nhất, nó không phải là không gian cuối cùng mà bọn họ nhìn thấy sau nhiều lần lặp đi lặp lại vượt qua chín cửa động kia.

Nơi này, sau khi chứa đựng hơn nghìn người, nó vẫn là một nơi nhìn không thấy giới hạn, có người ném Huỳnh thạch ra xa, nhưng bị những măng đá xen kẽ ngăn cản lại, rơi xuống, không chiếu ra được

phần cuối, càng hướng tới trước, không gian lại càng cao, đây chắc chắn không phải là không gian thạch nhũ ở cuối chín lối vào lúc trước.

Khi phát hiện ra điều này, Dữu Khánh giật mình kinh hãi, hắn không quan tâm đến việc hiện tại có Liên Ngư đang nhìn chằm chằm, cũng không quan tâm bên cạnh có một đám gian tế đang theo dõi, nương theo âm thanh đánh đánh giết giết dữ dội che giấu, hắn nhanh chóng thì thầm bên tai Nam Trúc.

Không nằm ngoài dự đoán của Dữu Khánh, mấy bang chủ kia phản ứng rất nhanh, vừa đánh đánh giết giết vừa nhanh chóng dẫn người tới gần bọn hắn.

Bọn hắn vừa mới rất nhanh giải thích ngắn gọn một chút, một đám người đã tiến đến tụ tập xung quanh, mấy đại bang phái bao vây mấy chục người Hạt Tử bang vào trong.

Bang chủ Cô Dương của Tinh Nguyệt bang to tiếng chất vấn nhóm nhỏ người tụ tập nơi này, "Đây là nơi nào?"

Dữu Khánh nói trở mặt liền trở mặt, lập tức rút kiếm chỉ về phía Nam Trúc, lạnh lùng nói: "Mập mạp, có nghe hay không, thành thật nói ra, đây là nơi nào?"

Thấy Dữu Khánh vạch rõ ranh giới với mình ngay tại trước mặt mọi người, Nam Trúc không hề sợ hãi, hỏi ngược lại: "Các ngươi là đang áp chế ta sao? Ta không có kéo các ngươi vào đây nhé! Là tự các ngươi đi theo vào."

Dữu Khánh cầm kiếm lắc lư tại trước ngực gã, "Đừng có rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, mở mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho kỹ, chúng ta ở đây có hơn nghìn người, nếu không trung thực giải thích, ngươi chạy không thoát. Đừng tưởng rằng ngươi là Thiêu Sơn Lang thì chúng ta không thể làm gì, tại trong mắt chúng ta, ngươi không là gì cả. Cho dù chúng ta giết ngươi ở đây, bên ngoài sẽ không có ai biết được."

Hơn nghìn người? Giết Thiêu Sơn Lang ngay trước mắt nhiều người như vậy, đi ra ngoài còn trông chờ không có để lộ chút thông tin nào, tên gia hỏa này đang nghĩ gì vậy chứ?

Không biết bao nhiêu người đã quay nhìn tới hắn như nhìn một kẻ ngốc, nhất là mấy vị bang chủ kia.

Vốn là bởi vì đi theo Nam Trúc tiến vào, đi đến một nơi không biết rõ, sự hung hãn nổi lên, trong tình thế cấp bách không quản đến việc ngươi có phải là Thiêu Sơn Lang hay không, mấy vị bang chủ định tới đây tìm Nam Trúc cưỡng ép hỏi rõ, nghe vậy, tâm tính và sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Bình tĩnh lại, vẻ mặt từng người đều chậm rãi giãn ra.

Cô Dương là người đầu tiên vạch rõ ranh giới với Dữu Khánh, "Chu Khánh, đừng có kéo cái gì mà 'Chúng ta' vào đây, Hạt Tử bang của ngươi là Hạt Tử bang của ngươi. Hạt Tử bang ngươi làm việc gì không liên quan đến Tinh Nguyệt bang ta."

Câu nói có hàm ý khác, là công khai bày tỏ thái độ, nếu ngươi thật sự muốn giết thì đó chính là ngươi giết, đừng kéo chúng ta vào.

Ánh mắt Lương Bàn nhìn Dữu Khánh càng giống như nhìn một con lợn ngu ngốc, nhưng mà đã bị hắn nắm bắt khuyết điểm, lời nói mỉa mai đến bên mép không thể không nhịn lại, khiến trong lòng nghẹn có chút khó chịu.

Cảnh này cũng khiến các thành viên Hạt Tử bang cảm thấy có chút khó hiểu, mới rồi còn nhìn thấy bang chủ tại trong lúc nguy cấp lôi kéo cứu tên Thiêu Sơn Lang mập mạp này, còn thì thầm to nhỏ một hồi, đảo mắt liền giống như quyết không đứng chung, là có ý gì?

Bọn họ vừa cảm thấy trong chuyện này có mánh lới gì đó, nhưng cũng lo lắng tên bang chủ lỗ mãng này lại nảy sinh tính bốc đồng.

Liên Ngư đứng một bên hơi nhíu mày, vẫn lạnh nhạt quan sát, muốn nhìn xem nhóm người Dữu Khánh diễn trò gì.

Những người bên ngoài vẫn còn đang đánh đánh giết giết, ngăn chặn lại đám độc vật không ngừng nhào tới.

Phía bên trong, Trầm Kim Thiền nhấc tay ấn ấn xuống ra dấu với Dữu Khánh, "Chu lão đệ, có chuyện gì cứ bình tĩnh trao đổi, bình tĩnh nói chuyện, không nên động một chút liền cầm kiếm khoa tay múa chân với người khác. Thiêu Sơn Lang người ta từ trước đến nay đều trung lập, không phải đến tham gia tranh đoạt, cũng không đắc tội ngươi, không đáng, bỏ xuống, bỏ xuống!"

Một từ "Bỏ xuống" cuối cùng đã toát ra hàm ý cảnh cáo nghiêm khắc.

Dữu Khánh rất biết nghe lời phải, thuận thế bỏ kiếm xuống, nhưng vẫn quay sang hừ hừ nói với Nam Trúc: "Nể mặt Trầm bang chủ, đừng cho mặt mũi mà không biết xấu hổ."

Ánh mắt Liên Ngư nhìn hắn như nhìn quái vật, thực sự là nhìn kỹ hắn từ trên xuống dưới mấy lần, khóe miệng hiện lên nụ cười đùa cợt.

Hổ Nữ có thể hiểu được tâm tình của lão bản nương vào lúc này, thuần túy là xem xiếc khỉ, nhìn mấy tên gia hỏa tham gia Triêu Dương đại hội này biểu diễn, xem bọn hắn biểu diễn khi cho rằng người khác không biết được mối quan hệ giữa bọn họ, cảm giác như đang nhìn xem đám ngốc diễn kịch này, không nói tới lão bản nương, ngay cả cô ta cũng cảm thấy rất thú vị.

Bộ dạng Nam Trúc thì nhìn Dữu Khánh giống như đánh rắm, cũng cầm kiếm trong tay, tay kia túm chặt ba chân Tam Túc ô thành một bó, xách ngược trong tay, giống như muốn giết gà vậy.

Tam Túc ô bị xách ngược trong tay gã không ngừng cong người, không ngừng quan sát Dữu Khánh và Nam Trúc, muốn cất lời nhưng

lại bị Nam Trúc thi pháp ép lại, không thể tiếp tục hé răng.

Tại thời điểm hiện tại, gã không thể để cho Tam Túc ô tiếp tục mở miệng, lúc trước, một câu nói phía bên ngoài đã khiến bọn hắn khốn đốn, sau khi tiến vào lại nhắc nhở mọi người có độc vật, đâu cần lương tâm ngươi phải tốt như vậy làm gì?

Trầm Kim Thiền lần nữa nhìn nhìn chiếc bảng tên treo trước ngực Nam Trúc, cười ha hả nói: "Hoa huynh đệ, ngươi không kéo chúng ta đến đây, nhưng chúng ta quả thực đã tiến vào theo ngươi. Bây giờ độc trùng bao vây, hơn nghìn người tâm thần bất an, cùng nhau nhờ ngươi giải thích, để biết xem đây là nơi nào, như vậy không phải là quá đáng chứ?"

Nam Trúc lập tức liếc mắt khinh thường Dữu Khánh, "Nhìn xem người ta đi, học người ta ăn nói đàng hoàng dễ nói chuyện."

Dữu Khánh trừng mắt, "Mập mạp chết tiệt, ngươi nói ai đó?"

Hắn lại muốn nhấc kiếm lên dọa nạt người ta, chỉ với một động tác này đã dẫn đến một đám người nhìn hắn không vừa mắt, bởi vì làm như vậy là đang phá hủy sự quan tâm của mọi người, có thể nói hắn đã khiến nhiều người tức giận.

Thân Vô Không vốn đã có ý kiến đối với hắn, lúc này nhịn không được cất tiếng quát lớn: "Ngươi câm miệng cho ta, nếu còn dông dài, có tin chúng ta trước tiên diệt ngươi hay không?"

Dữu Khánh không bị y hù dọa, lập tức quay sang hét to với Lương Bàn: "Lương công tử, hắn nói vậy là có ý gì, hắn là không có đặt nặng lời ngươi nói sao?"

"…" Lương Bàn nghẹn họng không nói nên lời, chiết phiến vốn đang phe phẩy trong tay đã cứng lại, đang hài lòng nhìn hắn bị người khác giáo huấn, không nghĩ tới việc này cũng có thể kéo đến trên người mình.

Kiểu dây dưa kéo dài không dứt này khiến Lương công tử lại lần nữa âm thầm thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà hắn.

Ngụy Ước ở một bên, ánh mắt nhìn chằm chằm Dữu Khánh, trong lòng cũng đang chửi mẹ nó, không nghĩ hắn chơi đùa như thế, ngay cả y cũng muốn bóp chết Dữu Khánh.

Thân Vô Không cũng nhìn chằm chằm Dữu Khánh, động một chút liền lấy Lương Bàn ra hù dọa y, hơn nữa còn là nhiều lần hù dọa y ngay trước mặt mọi người, khiến y cũng muốn làm luôn.

Cuối cùng, Lương Bàn vẫn phải hít một hơi thật sâu, trong lòng một mực nhắc nhở mình, lấy đại cục làm trọng, tạm thời không tính toán với tên cháu trai này, gã cất cao giọng nói: "Chu bang chủ, cái miệng nát của ngươi có thể nói ít đi một chút không chứ? Thân bang chủ, ngươi cứ coi như hắn đang đánh rắm đi, đừng có tính toán với loại khốn khiếp như chó này!"

Vừa lấy đại cục làm trọng, vừa kèm theo quan điểm cá nhân chửi hắn một trận, nếu không, gã thực sự khó hít thở một hơi này.

Nhìn thấy Lương Bàn nhiều lần ra mặt giúp Dữu Khánh, đám bang chủ đều âm thầm kinh nghi, ngẫm nghĩ nguyên do trong đó.

Thân Vô Không nhìn nhìn đám gian tế vây quanh bên người Dữu Khánh, rồi mới thấy thoải mái hơn chút, y nhịn xuống cơn tức này, không nói gì nữa.

Cô Dương xem như tranh chấp vừa rồi không có xảy ra, cười nói với Nam Trúc: "Hoa lão đệ, giải thích một chút cho bọn ta biết đi, nơi này đến cùng là nơi nào?"

Nam Trúc quét mắt nhìn mọi người một lượt, bình tĩnh nói: "Các ngươi không phải đến tìm Thiềm vương sao? Thiềm vương ở tại nơi này. Chín cửa vào, con đường thứ chín mà các ngươi không tìm được bây giờ đã đi vào được rồi. Ta coi như là đã có hảo tâm dẫn

các ngươi tiến vào, không ngờ có kẻ không biết suy xét, trái lại tìm ta khởi binh vấn tội."

Có cơ hội chọc ngoáy Dữu Khánh, gã tự nhiên là sẽ bày ra cho người khác nhìn, không chỉ để công khai phân rõ giới tuyến, cũng là vì bảo vệ Tam Túc ô trong tay gã. Một ít trách nhiệm vẫn cần gã tới gánh lấy, phải làm như gã biết rõ tất cả, không thể để cho người khác nhìn chăm chú vào Tam Túc ô trên tay bọn hắn.

Lúc đầu gã hoàn toàn không nghĩ tới những điều này, vẫn là nhờ lão Thập Ngũ phản ứng nhanh, khẩn cấp đưa ra nhắc nhở.

Vừa nghe nói Thiềm vương mà bọn họ đang muốn tìm kiếm ở tại nơi đây, mọi người dồn dập nhìn quanh, tinh thần phấn chấn, tính toán chuyện thành bại.

Thực ra, đối với bọn họ mà nói, đây cũng không phải là việc gì quá ngoài dự đoán, chưa biết rõ ràng cái gì đã vội vàng chạy theo vào, chẳng phải là vì chuyện này sao? Chẳng phải lo lắng bị mất Thiềm vương sao? Cho dù gã không nói ra, bọn họ cũng đoán được con đường dày đặc sương mù có liên quan đến sự bí ẩn của chín lối vào.

Bây giờ chỉ là để xác nhận lại mà thôi.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, mấy vị bang chủ muốn biết làm sao để đi ra ngoài, trước khi động thủ phải làm rõ tình hình.

Trầm Kim Thiền lập tức hỏi: "Có thể đi vào, có thể đi ra ngoài không?"

Nam Trúc: "Nếu như có thể đi vào, tự nhiên là có thể đi ra. Nếu không ta làm sao sẽ tiến vào."

Nghe nói như thế, mọi người yên tâm hơn không ít, Trầm Kim Thiền hỏi tiếp: "Làm sao để đi ra ngoài?"

Nam Trúc hỏi ngược lại: "Độc trùng trong này làm sao để đi ra ngoài?" Ngay sau đó lại chỉ vào màn sương mù dày đặc nơi đã tiến đến, tự hỏi tự đáp: "Đường cũ tới, đường cũ về."

Với lời nói này, ngay cả chính gã đều chột dạ, dù sao gã chính muốn làm ra vẻ mình biết rõ tất cả, theo như lời của Dữu Khánh, bất kể bọn hắn có thể quay về hay không, trước tiên lừa gạt cái đã rồi nói tiếp.

Bọn hắn không sợ những người này làm thử, cho dù đi dò xét mà thật sự có thể đi ra ngoài, vẫn là sẽ bị lạc trong sương mù dày đặc quỷ dị đó khi quay vào, dù sao không có Tam Túc ô dẫn đường chắc hẳn đều không thể dễ dàng quay lại đây, không có ai quay lại bẩm báo thì có gì phải sợ.

Cho dù không lừa gạt được, trước tiên cũng cần tranh thủ một chút thời gian. Nói chung, bản thân bọn hắn phải tìm hiểu rõ được tình trạng thì mới có thể nắm bắt được thời cơ để ứng đối. Chuyện xảy ra quá gấp gáp, mấy sư huynh đệ đều không có cơ hội trao đổi kỹ càng với nhau, mơ mơ màng màng liền chạy đến nơi này. Đến cùng đây là chuyện gì a?

Chương 891: Bảo mệnh phù (1)

Cho đến tận lúc này, Nam Trúc mới phát hiện ra rằng trước khi tiến vào đây, mình vậy mà không có hỏi rõ Tam Túc ô cần phải đi đâu, bởi vì con Tam Túc ô này nói nhận biết eo bài, nói có nơi cởi ra được bí mật của eo bài, gã liền tin tưởng đi theo.

Mấy vị bang chủ chỉ là muốn gã đưa ra một câu trả lời mà thôi, đã nhận được câu trả lời khẳng định cũng chưa chắc đã tin tưởng những gì gã nói là thật, bọn họ tụ tập tại bên cạnh Nam Trúc, không ai chịu rời đi, từng người sắp xếp công việc truyền xuống cho thủ hạ.

Hơn ngàn người nhanh chóng tản ra gần hết, phân chia nhau đi tìm con Thiềm vương kia.

Đoạn Vân Du không muốn để cho thành viên của Phi Ưng bang làm công việc này, nhưng mà Ngụy Ước cần tới, Lương Bàn lại yêu cầu phối hợp, gã ta không còn cách nào khác đành phải để cho thủ hạ cùng đi theo người của Trấn Sơn bang, còn bản thân mình thì theo Ngụy Ước và Lương Bàn đến "Đoàn kết" bên cạnh Nam Trúc.

Xét về Hạt Tử bang, thực sự là nói chuyện giữ lời, nói không tiếp tục tham gia tranh đoạt bảo châu liền không tiếp tục hành động, mấy chục người tụ tập một chỗ, không người nào rời đi.

Thấy đám bang chủ vẫn vây quanh nơi này, còn có cả Liên Ngư, Nam Trúc và Dữu Khánh đều cảm thấy đau đầu, đây hầu hết đều là cao thủ a!

Vấn đề là đám người này tiếp tục đi theo bọn hắn, mấy sư huynh đệ bọn hắn không có cách nào lén lút trao đổi với nhau, Nam Trúc cũng không thể dò hỏi Tam Túc ô để biết rõ tình huống.

Tiếng đánh nhau ở xung quanh đột nhiên trở nên thường xuyên hơn, những đám người đi tìm kiếm Thiềm vương đối diện với độc vật nơi này quấn lấy, không thể không vừa đi vừa dọn dẹp diệt trừ vừa tiến tới. Người xâm nhập hạ thủ không lưu tình chút nào, chỉ cần là độc vật còn sống, đùng phải liền chém giết, cảnh tượng không nói được là máu tanh, chí ít cũng là một trận tàn sát.

Ngay cả khi tiếp tục toát ra Đằng điệt tương tự với con mà Liên Ngư từng đối phó thì cũng chịu không nổi một đám tu sĩ liên thủ đánh giết.

Đã có người tản ra đi dọn dẹp ở ngoại vi, độc vật đều bị thu hút đến đó, đối với đám người Dữu Khánh mà nói, ở mức độ nào đó đây là chuyện tốt, tránh cho bọn hắn phải động thủ.

Nhưng ở bên cạnh có một đám người cùng đi theo quả thực phiền phức, vốn đang giả bộ tiếp tục tản bộ đi tới trước, cuối cùng Nam Trúc nhịn không nổi nữa, không thể không quay đầu lại hỏi: "Ta nói nha, các ngươi đi theo ta làm gì vậy?"

Mọi người nhìn nhau, Cô Dương cười tủm tỉm nói: "Hoa huynh đệ chính là bảo đảm cho chúng ta đi ra ngoài. Nơi đây có rất nhiều độc vật, đương nhiên là cần phải nỗ lực bảo vệ."

Nghe nói là ý tốt như vậy, Nam Trúc ngây người nhìn.

Nhưng đúng vào lúc này, ánh sáng Huỳnh thạch lờ mờ phía xa xa đột nhiên tung bay tán loạn, ngay sau đó một tiếng hét phẫn nộ ầm ầm như tiếng sấm vang lên, "Chết tiệt!"

Đồng thời còn có động tĩnh rầm rầm đất rung núi chuyển, kinh thiên động địa.

Mọi người dồn dập nhìn đến.

Rồi có người hô to, "Thiềm vương, bang chủ, là Thiềm vương!"

"Thiềm vương ở đây."

Rất nhiều tiếng kinh hãi gào thét, vừa để báo tin vừa để cầu cứu.

Khi những tiếng la hét đó vang lên, mấy vị bang chủ vừa mới nói cần phải bảo vệ Nam Trúc đã lóe lên, vọt đi như mũi tên rời dây cung, lao thẳng đến chỗ truyền ra động tĩnh đánh nhau dữ dội.

Đoạn Vân Du đang do dự thì bị Lương Bàn cất tiếng kêu gọi, sau đó cũng rời đi theo Ngụy Ước.

Chẳng mấy chốc, lại có từng đám thành viên các bang phái nghe tiếng di chuyển lướt qua nơi này, lao về phía mục tiêu tranh đoạt, động tĩnh tại nơi không biết rõ này lập tức trở nên gay cấn.

Dữu Khánh liếc mắt nhìn sang bên cạnh, thấy Liên Ngư đang có vẻ rất muốn đi xem chuyện gì xảy ra, hắn chợt ngoắc tay hét to: "Đi, cùng đi xem."

Chính hắn đi đầu, còn cố ý vẫy tay ra hiệu cho Nam Trúc.

Một đám người lập tức lướt về phía đó, trên đường đi, Dữu Khánh đột nhiên khẩn cấp xuất thủ, vỗ lên cánh tay Nam Trúc.

Vừa lóe lên rơi xuống đống loạn thạch bị đánh bay ra gần nơi đánh nhau thì Liên Ngư lập tức khua tay áo quét bay một khối măng đá bay tới, ánh mắt nhìn về phía một con cóc khổng lồ đang tung hoành trong vòng vây tấn công của rất nhiều người, cương phong giống như cương đao vù vù tràn ra khắp nơi, tình hình chiến đấu kịch liệt và đẫm máu.

Đó là một con Kim thiềm to lớn như chiếc lều, cánh màng ở hai bên lập lóe ánh bạc, thân thể to lớn nhảy trên mặt đất cũng như tung bay trong không trung giống như bóng ma. Thân thể khổng lồ của nó cực kỳ linh hoạt, người vây công không phải bị nó đụng cho phân thân toái cốt, chính là bị một trảo đập cho nứt vỡ đầu óc, chiếc lưỡi dài phóng ra nhanh như chớp, như mũi tên đâm thủng vào người.

Thấy tình hình này, Liên Ngư không có tâm tư theo dõi kỹ hơn, nàng ta nhanh chóng xoay người lại hết nhìn đông tới nhìn tây, người đâu rồi chứ?

Rõ ràng là kêu gọi mọi người cùng nhau chạy đến đây nhìn xem, vậy mà bây giờ không còn nhìn thấy mấy người Dữu Khánh đâu nữa, những thành viên Hạt Tử bang khác trái lại đều chạy tới đây xem náo nhiệt, chỉ có bốn tên tham gia Triêu Dương đại hội kia thì đã biến mất.

Liên Ngư lập tức lắc mình đến trước mặt Đồng Tại Thiên, trầm giọng hỏi: "Bang chủ của các ngươi đâu rồi?"

Đồng Tại Thiên chớp chớp mắt, gã đúng là nhìn thấy bang chủ của mình kêu gọi mọi người đến đây xem náo nhiệt, chạy được nửa đường thì cùng với hai người Nhị đương gia và tên mập mạp Thiêu Sơn Lang kia quay đầu chạy ngược lại, gã muốn chạy theo sau nhưng bị bang chủ phất tay ra hiệu tránh sang một bên, nên mới từ bỏ không đuổi theo nữa.

Về phần mấy người đó đi đâu, gã thực sự không biết, chỉ nhìn thấy mấy người lóe lên lướt về một cái phương hướng.

Đương nhiên, cho dù có biết, hiện tại gã cũng sẽ không thành thật nói ra, dù sao gã vẫn là Tam đương gia của Hạt Tử bang, vì vậy gã giả vờ mờ mịt nói: "Ta không biết a, di, đi đâu rồi?"

Liên Ngư sắc mặt trầm xuống, cấp tốc lắc mình lướt đi, bỏ lại cảnh tượng oanh oanh liệt liệt nơi này, đi tìm người trước đã.

Hổ Nữ theo sát phía sau.

Tứ đương gia, Ngũ đương gia, Lục đương gia của Hạt Tử bang cũng đến bên cạnh Đồng Tại Thiên, Phạm Cửu hỏi: "Bang chủ đi làm gì vậy?"

Đồng Tại Thiên than thở: "Ta thật sự không biết."

Mạt Lỵ ngập ngừng hỏi: "Tại sao ta có cảm giác bang chủ và Nhị đương gia có quen biết tên Thiêu Sơn Lang kia?"

Phạm Cửu trầm ngâm nói: "Lúc trước, khi hai người Thiêu Sơn Lang kia một mực đi theo phía sau chúng ta thì ta đã cảm thấy có chút kỳ quặc."

Cao Trường Đài giang hai tay, "Quen biết thì có thể nói rõ được vấn đề gì, không thể cho phép bang chủ quen biết một Thiêu Sơn Lang nào đó sao?"

Mạt Lỵ vung tay vỗ lên vai gã, "Tam Túc ô, không thấy sao? Tam Túc ô mà chúng ta muốn tìm tại trên tay tên mập mạp đó."

Đột nhiên, có một tảng đá lớn bị dư lực đánh nhau đánh bay tới đây, mấy người giật mình nhanh chóng né tránh.

Chương 892: Bảo mệnh phù (2)

Lúc này, Dữu Khánh không ở trên mặt đất mà đang ở trên đỉnh không gian thạch nhũ treo ngược, hắn tìm thấy một cái hốc nhỏ tại gốc của một tàng thạch nhũ dốc ngược, hắn lập tức kêu gọi những người khác, rồi lắc mình trốn vào trong, sau đó toàn bộ giấu đi ánh sáng Huỳnh thạch trên tay, tất cả ẩn thân tại trong bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy những bóng người mơ hồ dao động dưới ánh sáng đung đưa bên ngoài.

Không có lãng phí thời gian, Dữu Khánh trực tiếp hỏi: "Lão Thất, ta cảnh cáo ngươi trước, đừng có nói chuyện dông dài theo thói quen, nơi này không có thời gian cho ngươi lắm lời. Nói ngắn gọn đi, con Tam Túc ô này là chuyện gì, tại sao lại thành tỷ tỷ của ngươi rồi?"

"Không có chuyện gì cả nha! Lúc trước không phải vẫn luôn đi theo phía sau đội ngũ các ngươi sao? Khi đi qua một giao lộ thì nó đột nhiên xuất hiện…"

Nam Trúc nhanh chóng kể lại đại khái những gì đã trải qua, kể một mạch cho đến thời điểm gặp lại bọn hắn ở khu vực trước chín cửa động, mọi người đều biết phần còn lại, vì vậy gã không nói nữa.

Dữu Khánh tưởng rằng Nam Trúc đã biết được tuổi của con Tam Túc ô này, tưởng rằng tuổi nó đã lớn nên mới gọi nó là tỷ tỷ, thì ra chẳng biết gì cũng gọi, làm sao có thể gọi ra miệng được chứ.

Nhưng những điều này chỉ là thứ yếu, Dữu Khánh không thể hiểu được chính là, nhấc ngón tay chọc chọc vào hõm vai Nam Trúc, "Ngươi làm gì vậy a, không biết đi đến đâu, ngươi lại dám đi cùng nó, còn dám kêu gọi chúng ta đi theo ngươi?"

Nam Trúc ôi ôi đáp: "Nó nói rằng nó không thể giải thích rõ ràng, nó nói nó biết được nơi có thể phá giải áo nghĩa của lệnh bài. Ngươi nói xem, như vậy ta có theo hay không theo? Hơn nữa, với tình hình tại chín cửa động lúc đó, ta biết được có thông đạo khác để đi, có thể không kêu gọi các ngươi cùng đi sao? Lão Thập Ngũ, vấn đề không tại trên người ta, có trách thì trách nó không nên mở miệng lung tung." Nói xong gã nhấc con Tam Túc ô xách ngược lên.

Dữu Khánh đưa tay đoạt lấy nó, nhấc ngược lên lại, lưỡi kiếm đồng thời gác ở trên cổ Tam Túc ô, chất vấn: "Đây là nơi nào?"

Không còn bị pháp lực kiềm chế, Tam Túc ô đã có thể mở miệng, nó không có giả vờ câm điếc, nhìn về phía Nam Trúc, "Hắn bảo ta dẫn hắn tới nơi này."

Nam Trúc trừng mắt với bóng dáng mờ mờ của Tam Túc ô, nói: "Đánh rắm, ta bảo ngươi dẫn ta tới đâu lúc nào?"

Tam Túc ô: "Là ngươi muốn tới nơi có thể khám phá được áo nghĩa của 'Thiên Dực lệnh'."

"…" Nam Trúc tức thì nghẹn lời.

Mấy người xem như đã nghe hiểu rồi, con chim này vẫn khăng khăng rằng mình đúng, vẫn khẳng định nơi này có thể phá giải bí mật của lệnh bài.

Nam Trúc: "Vậy lúc trước ngươi lớn tiếng ồn ào khiến nhiều người như vậy biết được là có ý gì? Cố ý muốn hại chúng ta sao?" Lời ngầm là, nếu như thế, vì sao không nói cho ta?

Tam Túc ô: "Ý của ngươi là, có nguy hiểm không cần nhắc nhở mọi người sao?"

"…" Nam Trúc lần nữa không nói nên lời, nhấc tay xoa xoa mặt, gã có cảm giác nói chuyện với còn chim này có thể khiến mình nghẹn chết, đảo tới đảo lui có vẻ như tất cả đều là lỗi của mình.

Dữu Khánh nhấc khuỷu tay thúc gã một cái, ra hiệu cho gã bớt lắm lời, lưỡi kiếm chọc vào dưới miệng Tam Túc ô, " 'Thiên Dực lệnh' có tác dụng gì?"

Vừa nghe lời này, tất cả đều xốc dậy tinh thần, đều mong đợi đây là một kiện tiên bảo uy lực thật lớn, một khi tế ra là có thể ngăn thần sát thần, hiệu lệnh thiên hạ không dám không tuân theo.

Tam Túc ô: "Trong truyền thuyết, người điều khiển lệnh này có thể bay lượn cửu thiên, tốc độ cực nhanh, trên thế gian này không ai có thể bằng. Cụ thể như thế nào thì ta chưa từng thấy. Đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy chiếc lệnh bài này."

Bay lượn cửu thiên, tốc độ vô song không ai bằng?

Sư huynh đệ ba người mặc dù không nhìn rõ nhau, nhưng đều có thể cảm nhận được tim mỗi người đều đập mạnh thình thịch, mặc dù không phải là tiên bảo ngăn thần sát thần nhưng có được tốc độ chạy trốn không ai bằng cũng là Bảo mệnh phù a!

Kích động thì kích động, Dữu Khánh vẫn coi như bình tĩnh, hắn cũng tin tưởng đây là lần đầu tiên Tam Túc ô nhìn thấy chiếc lệnh bài này, dù sao, lúc trước chiếc lệnh bài này vẫn một mực ở trong tiên phủ của Bách Hoa tiên tử, nhưng hắn vẫn nhạy cảm nắm bắt được một từ, "Truyền thuyết? Ngươi nghe được truyền thuyết từ đâu?"

Tam Túc ô: "Truyền thuyết đời đời tương truyền trong tộc của ta."

Dữu Khánh: "Đồng tộc của ngươi ở đâu?"

Tam Túc ô: "Sau khi tiến vào, đi thẳng, xuyên qua một cái hồ rộng lớn là đến nơi."

Dữu Khánh lại chà chà lưỡi kiếm trên cổ nó, "Làm sao để cởi ra được áo nghĩa của 'Thiên Dực lệnh'?"

Tam Túc ô: "Đến trong tộc của ta là có thể cởi ra được."

Trong khi mấy người đang thử lý giải ý tứ trong lời nói của nó thì đột nhiên, rầm, một tiếng chấn động kịch liệt vang lên, khí lưu hỗn loạn, khiến người hít thở không thông, bọn hắn kinh hãi không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tại cách bọn hắn không xa, hai cái bóng người đang sắp lục soát đến nơi này đã bị người ngăn cản lại.

Hổ Nữ miệng phun máu tươi bay ngược ra sau.

Liên Ngư bay ngược ra sau đụng vỡ mấy khối măng đá mới ghìm chân dừng lại được, mặt đầy kinh hãi nhìn bóng người khoác áo choàng đen đứng trong bóng tối mông lung phía trước.

Nàng ta không biết người này là từ đâu toát ra, ánh mắt lấp lóe, rồi nhìn thấy mấy bóng người đột nhiên từ phía trên đỉnh nhảy ra, thừa dịp nơi đây đánh nhau nhanh chóng chạy trốn, nhìn hình thể liền biết chính là mấy người mà nàng muốn tìm.

Nàng muốn truy theo, nhưng người khoác áo choàng vẫn còn chắn tại phía trước, khiến nàng không dám vượt quá giới hạn.

Thực lực của đối phương thực sự quá cường đại, chỉ hơi va chạm một cái liền khiến nàng không hề có sức chống đỡ, tu vi người này tối thiểu đã đến cảnh giới Cao Huyền.

Đã biết lai lịch mấy tên đó không đơn giản, không nghĩ tới lại còn có tu sĩ Cao Huyền đi kèm.

Thấy đối phương không có ý tiếp tục động thủ với mình, nàng ta làm sao có thể không thức thời, cắn cắn răng ngà, nhanh chóng lắc mình rời đi, đưa tay xách Hổ Nữ bị thương lên, cùng mang đi, khi quay đầu lại thì phát hiện thấy bóng người khoác áo choàng đen đã biến mất như quỷ mị.

Chương 893: Bảo châu xuất hiện (1)

Liên Ngư cũng không dám quay đầu lại tiếp tục đuổi theo mấy người Dữu Khánh, thực lực của người khoác áo choàng đen dư sức để lấy mạng nhỏ của nàng, không làm gì nàng đã là hạ thủ lưu tình rồi, nếu còn không biết tốt xấu, một khi chọc giận đối phương, nàng sẽ không có một chút cơ hội sống sót nào.

Vì sự an toàn, nàng đành phải dìu Hổ Nữ quay trở lại nơi đông người, ít nhất, người của mấy bang phái sẽ không ngồi xem khi nhìn thấy mình xảy ra chuyện.

Người của mấy đại bang phái vây công Thiềm vương về cơ bản đều đã rút lui, thương vong quá lớn, trên mặt đất nằm gục một đống người, những thành viên bình thường không dám đến gần, chỉ còn lại có bốn cao thủ Thượng Huyền là Thân Vô Không, Trầm Kim Thiền, Cô Dương, Ngụy Ước tiếp tục vây công.

Khi Liên Ngư dẫn theo Hổ Nữ quay trở lại thì trận quyết chiến gần như đã đến lúc kết thúc, vào lúc này, bên ngoài thân thể da dày thịt chắc của Thiềm vương rải đầy vết thương sứt mẻ, và tình trạng cũng giống như con nhím, trên cơ thể cắm rất nhiều đao kiếm, một con mắt đã bị đánh bể ra, chiếc lưỡi dài trong miệng cũng đã bị chặt đứt, nằm sấp trên mặt đất thở hồng hộc như ống bễ, máu tươi tràn ra thân thể như tương.

Bốn người Thân, Trầm, Cô, Ngụy, mỗi người thủ một góc, bao vây nó vào giữa, tất cả đều có phần thở hổn hển, thể hiện rất rõ ràng

thế trận liên thủ.

Thực lực của con Bất Yêu quái này nằm ngoài dự đoán của bọn họ. Ban đầu, bốn người tự lo tranh đoạt, về sau phát hiện thấy dựa vào thực lực cá nhân là không thể làm gì được nó, trong tình thế cấp bách, bọn họ không thể không liên thủ với nhau, lúc này mới trấn áp được con Bất yêu quái này.

Thấy Thiềm vương nằm thở hồng hộc khá lâu vẫn không có phản ứng khác, Trầm Kim Thiền chậm rãi nhấc kim đao trong tay lên.

Cho dù y đứng ở phía bên con mắt mù của Thiềm vương, nhưng Thiềm vương dường như đã nhận ra được gì đó, một con mắt khác còn nguyên vẹn xoay chuyển tròng mắt trong veo như lưu ly hổ phách.

Trầm Kim Thiền đột nhiên bay lên trời, hai tay nắm chặt kim đao, nhấc quá đỉnh đầu, ra sức chém mạnh xuống, đao cương như thác, ầm ầm nổ vang trút xuống.

Hơi ngẩng đầu lên nhìn, Thiềm vương hiển nhiên đã nhìn thấy được, nó chợt cất lên một tiếng gầm giận dữ, "Nhiếp Nhật Phục, ngươi hại ta!"

Người khác không biết nó nói lời này là có ý gì, một tiếng rên rỉ cuối cùng trước khi chết cũng không thay đổi được gì, có oan ức cũng không ai thanh minh giúp nó, ai bảo nó không hòa đồng.

Rầm! Hang động run rẩy, mặt đất bị chém ra một cái rãnh sâu, rồi nhanh chóng bị máu tươi từ chiếc cổ đứt của Thiềm vương phun ra rót đầy, cái đầu của Thiềm vương quay cuồng lăn đi, tứ chi cào cào mặt đất, cuối cùng không còn sức lực để giãy giụa, chẳng mấy chốc liền bất động.

Liên Ngư nhìn nó thở dài, đúng là Kim Thiền giết chết Kim thiềm.

Điều kỳ lạ chính là, Thiềm vương vừa chết đi, độc vật ở xung quanh không biết bị cái gì ảnh hưởng đến, tức thì điên cuồng chạy trốn, ào ào rút đi giống như sóng triều.

Thân Vô Không, Cô Dương và Ngụy Ước cũng nhanh chóng hành động, những nhát chém sắc bén liên tục bổ xuống, không bao lâu sau, thi thể Thiềm vương đã bị chém thành nhiều ảnh, đống nội tạng xổ ra nằm ngổn ngang trên mặt đất, nhìn máu me tanh tưởi và buồn nôn.

Mấy vị bang chủ không để ý tới điều này, kêu gọi người của mình đang đứng xem tham gia vào, một đám người xông lên moi ruột rạch bụng tìm kiếm.

Đoạn Vân Du không có tâm tình quan tâm đến việc này, gã ta hết nhìn đông tới nhìn tây, cố gắng tìm kiếm tung tích đám người Dữu Khánh.

Chỉ chốc lát sau, liền có người tìm được viên "Nhuận Dương bảo châu" đó từ trong đống máu me nhầy nhụa, nhiều người mắt tạp, lúc cất giấu thì không thể tránh khỏi ánh mắt của người khác, lập tức liền xảy ra tranh đoạt. Ban đầu chỉ là hai người tranh đoạt với nhau, nhưng chỉ trong phút chốc liền phát triển thành trận hỗn chiến, đống nội tạng của Thiềm vương bay tung bay tóe khắp nơi.

Nhìn thấy các bang chủ cũng muốn gia nhập vào tranh đoạt, Cô Dương đột nhiên cất tiếng gầm lên, "Tất cả dừng tay!"

Nhưng chỉ có thành viên Tinh Nguyệt bang của bà ta dừng tay theo lệnh, người của các bang phái khác đương nhiên không nghe lời bà ta. Mấy vị bang chủ khác đang muốn động thủ nghe vậy thì quay nhìn bà ta.

Cô Dương lập tức hét to với bọn họ: "Trong tình hình này, bất kỳ bên nào cầm được bảo châu, chắc chắn sẽ bị các nhà khác vây công. Các ngươi xác định muốn tiếp tục làm như vậy sao?"

"Dừng tay."

"Tất cả dừng tay."

Sau khi hơi chút nghĩ ngợi, mấy vị bang chủ khác đều dồn dập hét to, kêu gọi đám thủ hạ đang đánh giết đỏ cả mắt dừng lại.

Một đám người Kim Thiền bang máu chảy đầm đìa che chở một người trong tay nắm chặt bảo châu, rút lui đến bên cạnh Trầm Kim Thiền. Sau đó, người này dùng ống tay áo lau chùi sạch sẽ vết máu dính trên hạt châu màu màu vàng hổ phách óng ánh, to như nắm tay trẻ nhỏ, rồi đưa cho Trầm Kim Thiền.

Cầm bảo châu trong tay, cảm giác ấm áp, Trầm Kim Thiền âm thầm mừng rỡ, giống y như Cống Sơn đường đã mô tả, chắc chắn là bảo châu rồi, nhưng khi ánh mắt đảo qua một vòng, vẻ mặt y trở nên nghiêm trọng.

Người của Thiên Hồng bang, Tinh Nguyệt bang và Trấn Sơn bang đã vây chặt quanh y, trong tình trạng liên thủ sẵn sàng vây công bất cứ khi nào.

Đoạn Vân Du nháy nháy mắt ra hiệu cho đám người Phi Ưng bang, một khi tình hình không ổn thì lập tức rời xa, không thể thật sự bán mạng cho Trấn Sơn bang.

Nhìn thấy trận hỗn chiến hơn nghìn người sắp toàn diện nổ ra, đám bang chúng Hạt Tử bang nhanh chóng rời xa một chút, tránh bị biến thành cá trong chậu.

Sau khi lùi ra đến ngoài rìa, Lục đương gia Cao Trường Đài nhịn không được thì thầm với mấy vị đương gia khác, "Ta nói nha, nếu như bọn họ tự giết lẫn nhau gần hết, liệu chúng ta có cơ hội đắc lợi hay không?"

Đồng Tại Thiên, Phạm Cửu và Mạt Lỵ nhìn nhau không nói nên lời, nhận thấy đúng là không biết chừng chứ, nếu thật sự xuất hiện tình

huống như vậy, quả thực bọn họ có khả năng nhặt được món hời.

Nhất là Đồng Tại Thiên, gã biết rõ lực lượng Hạt Tử bang không chỉ có chừng này, còn có một số đông nhân mã Phi Ưng bang âm thầm hỗ trợ.

Cô Dương lại lần nữa hét lên: "Trầm Kim Thiền, bây giờ ngươi cầm bảo châu cũng không ra được. Lão bản nương là trung lập, ta đề nghị trước tiên giao bảo châu cho lão bản nương giữ. Chờ đến khi tất cả chúng ta đều đi ra ngoài, lúc đó mới tranh đoạt cũng không muộn. Ngươi cảm thấy thế nào?"

Trầm Kim Thiền nhìn nhìn xung quanh, đánh giá mấy vị bang chủ khác.

Sau khi suy nghĩ một chút, Thân Vô Không nói: "Có thể."

Ngụy Ước quay nhìn Liên Ngư, "Ý của lão bản nương thế nào?"

Ánh mắt mọi người tức thì đồng loạt đổ dồn về phía Liên Ngư.

Liên Ngư không muốn dính líu đến chuyện giữa các bang phái bọn họ, cười lạnh nói: "Ý của ta thế nào không quan trọng, các ngươi không phát hiện thấy thiếu mấy người có thể quyết định việc chúng ta có thể đi ra ngoài hay không sao?"

Nàng ta sợ vị cao thủ khoác áo choàng kia, không dám một mình đi tìm đám người Dữu Khánh, dự định lợi dụng ưu thế về số lượng của những đám người này.

Chương 894: Bảo châu xuất hiện (2)

Nghe nói như vậy, nỗi lòng đám người Hạt Tử bang trở nên căng thẳng, bọn họ phát hiện thấy ánh mắt của các phái đồng loạt nhìn về phía bọn họ.

Vì vậy, bọn họ rất nhanh liền bị bao vây. Trầm Kim Thiền đã cầm được bảo châu vào tay, vấn đề lo lắng lớn nhất hiện nay chính là đi ra ngoài, cho nên, y là người đầu tiên tiến đến trước mặt đám bang chúng Hạt Tử bang, ép hỏi: "Bang chủ của các ngươi đi đâu rồi?"

Mọi người đều cho rằng, bang chủ Hạt Tử bang và tên Thiêu Sơn Lang kia đồng thời biến mất, đương nhiên là phải tìm người của Hạt Tử bang để truy hỏi tung tích.

Đồng Tại Thiên than thở: "Trầm bang chủ, chúng ta không biết, chúng ta cũng muốn biết rõ bang chủ đã đi đâu rồi."

Trong lòng gã đang thầm mắng, tên cẩu bang chủ đó thật là, chưa nói tới việc chạy đi đâu, đã chạy đi mà không dẫn mọi người cùng theo, bây giờ bảo mọi người phải làm sao bây giờ?

Bởi vì chuyện xảy ra trước khi tiến vào Vạn Hác trì, Cô Dương từ lâu đã nhìn Đồng Tại Thiên không vừa mắt, lạnh lùng nói: "Ngươi chỉ nói một câu không biết liền muốn đuổi chúng ta đi hay sao?"

Phía bên kia, Đoạn Vân Du cũng đang lo lắng, không biết tên bang chủ Hạt Tử bang đó làm chuyện gì, vậy mà bỏ lại một đám nằm vùng, chạy mất.

Đám người Hạt Tử bang này không khác gì là người của Phi Ưng bang gã, ít nhất, hầu hết đều là người của Phi Ưng bang gã, gã không thể mắt mở trừng trừng nhìn những người này xảy ra chuyện mà không quản, nếu thật sự không quản tới, những người này khẳng định sẽ khai gã ra, vậy thì gã sẽ không thể chịu nổi với việc một mực lừa gạt đám người Lương Bàn.

Gã ta nhanh chóng tiến đến bên cạnh Lương Bàn, rất nhanh thì thầm vào tai gã mấy câu, "Người của lão bản vẫn còn ở trong đó…"

Đồng Tại Thiên đang âm thầm than khổ, vẻ mặt cũng đầy cay đắng, gã đã bị Cô Dương ép bức phát khóc rồi, gã biết Cô Dương đã nhớ kỹ cái mạng nhỏ của mình.

Nhìn thấy Cô Dương mượn chuyện này để chậm rãi tới gần, có vẻ lấy mình ra để khai đao trước tiên, gã lo lắng liên tục nhìn về phía Đoạn Vân Du.

Cũng may Đoạn Vân Du không để cho gã thất vọng, sau mấy câu thì thầm vào tai Lương Bàn, Lương Bàn liền cao giọng mở miệng trước mặt mọi người, "Phi Ưng bang, trước tiên bắt hết toàn bộ người của Hạt Tử bang lại cho ta, không được để thiếu một kẻ nào."

Đoạn Vân Du hơi thở phào nhẹ nhõm, lập tức phất tay ra dấu, rồi đích thân dẫn người của Phi Ưng bang đi khống chế đám bang chúng Hạt Tử bang.

Mọi người lại đồng loạt nhìn về phía Lương Bàn, Cô Dương đã đi tới gần Đồng Tại Thiên nghe tiếng dừng bước quay đầu lại, cau mày hỏi: "Lương công tử, ngươi làm vậy là có ý gì?"

Đã được nhắc nhở, Lương Bàn bình tĩnh nói: "Quả thực đã tìm được Nhuận Dương bảo châu từ trên người Thiềm vương, chứng tỏ Nhiếp thành chủ cũng có thể ra vào nơi này. Đã có lão bản nương tại đây, Nhiếp thành chủ còn có thể không để cho lão bản nương đi ra ngoài hay sao? Bang chủ Hạt Tử bang và tên Thiêu Sơn Lang kia đã đi đâu, làm gì, không có ai biết. Ngươi dám đảm bảo hắn sẽ không quay lại tìm bang chúng của mình không? Mọi người còn chưa có bình thường rời đi, hiện tại liền trở mặt động tới người của hắn là không thích hợp."

Nghe được những lời này, mọi người cảm thấy cũng có lý, nhưng có một số người bị ảnh hưởng bởi định kiến, cảm thấy vị Lương công tử này dường như một mực đang giúp cho tên bang chủ Hạt Tử bang kia. Tuy nhiên, suy nghĩ nhiều cũng vô ích, Lương công tử đã mở miệng, mấy vị bang chủ không thể không nể mặt.

Đối với việc người của Phi Ưng bang đến khống chế bọn họ, Phạm Cửu, Mạt Lỵ và Cao Trường Đài vẫn có thái độ phản kháng, bởi vì bọn họ đã từng giao chiến với người của Phi Ưng bang, cũng từng giết người của Phi Ưng bang, nhưng những người khác với Đồng Tại

Thiên cầm đầu lại không ngừng ra hiệu cho bọn họ không nên manh động, cuối cùng bọn họ chỉ có thể làm theo đa số, phải chấp nhận.

Liên Ngư cũng có ý nghĩ như lời Lương Bàn đã nói, không cho rằng mình không ra được, nàng ta cảm thấy Nhiếp Nhật Phục sẽ không bỏ mặc mình tại nơi này không quan tâm đến, nhưng nàng ta vẫn không từ bỏ mục đích mình đến nơi này, lên tiếng nói: "Có thể đặt Bảo châu ở chỗ ta trước. Người nào đưa cho ta, sau khi ra ngoài ta sẽ trả lại cho người đó. Hiện tại, các ngươi vẫn nên tìm được cách đi ra ngoài đã rồi tính tiếp."

Bên hồ nước trong lòng đất, mấy người Dữu Khánh vội vàng chạy tới, nhìn khắp nơi xung quanh, mắt mở trừng trừng nhìn một đám độc vật chui vào trong hồ.

Bọn hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu, bởi vì đám độc vật đột nhiên không tiếp tục tấn công bọn hắn nữa, ào ào chui xuống hồ giống như đang chạy trối chết.

Nơi đây nói là bờ hồ, không bằng nói là tại mép một con đường cụt, đỉnh của không gian trong lòng đất giống như cũng bị cắt đứt tại đây, có ánh sáng mờ nhạt tựa như những ráng mây chậm rãi phiêu đãng trôi xuống, như thể là một tấm màn trời từ trên cao buông rũ xuống, cũng giống như một cái bát lớn trong suốt úp ngược bao phủ hồ nước to lớn trước mắt.

Ánh sáng mờ nhạt này ít nhất có thể giúp người nhìn thấy được quảng cảnh đại khái ở phía trước, không cần tiếp tục sờ soạng trong bóng tối.

Nhìn nhìn xung quanh một hồi, Dữu Khánh hỏi con Tam Túc ô bị nắm trong tay, "Không phải vượt qua hồ sẽ đến nơi sinh sống của đồng tộc ngươi sao? Vì sao phải dừng lại."

Tam Túc ô: "Nếu như ngươi không muốn xông qua, ta cũng không ngăn cản, nhưng ta mong ngươi hãy thả ta ra trước, ta không muốn

chịu chết cùng các ngươi.”

“Chịu chết?” Nam Trúc không hiểu, “Có ý gì?”

Tam Túc ô: “Những độc vật mà các ngươi gặp phải lúc trước chẳng tính là gì, độc vật ẩn nấp trong hồ này mới là cấp bậc tổ tông, muốn giết các ngươi là chuyện dễ dàng như trở bàn tay. Ta bay qua bay lại trên không trung không có vấn đề gì, nhưng các ngươi có thể bay qua không dính nước không? Ta bị các ngươi nắm chặt ở trong tay đưa đi qua, không phải chịu chết thì là gì?”

Là như thế sao? Mấy người quay mặt nhìn nhau.

Nam Trúc hỏi tiếp: “Vậy chúng ta làm sao đi qua?”

Tam Túc ô: “Chờ.”

“Chờ?” Nam Trúc không hiểu, “Chờ cái gì?”

Tam Túc ô: “Lúc trước các ngươi có nghe được đủ các loại tiếng khóc không? Chờ khi tiếng khóc vang lên, các ngươi mới có thể đi qua.”

Dữu Khánh đau răng, hỏi: “Không thể leo qua từ hai bên sao?”

Động tĩnh đánh nhau đã kết thúc, nếu cứ ngồi không chờ đợi như thế, một khi đám người đó tìm tới, bọn họ liền phí công cắt đuôi.

Tam Túc ô: “Bám theo hai bên vách đá thì chúng sẽ không tấn công các ngươi sao? Ngươi không biết đám bọ dài đó biết leo, con ếch đó biết bay sao?”

Nghe nó nói lời này, mấy người đều nhíu mày.

Trong lúc suy nghĩ, Nam Trúc có chút hiếu kỳ nhìn nhìn màn hào quang giống như màn trời buông xuống kia, hỏi: “Thứ nhìn giống như hào quang này là thứ gì vậy?”

Tam Túc ô: “Không biết.”

Nam Trúc quay đầu xem xét, sau đó thử đưa tay ra, vươn tới một ngón tay để đụng vào, thử dò xét.

“Tay ngươi thật là táy máy, không sợ có vấn đề hả?” Dữu Khánh cất tiếng quát bảo gã ngưng lại. Sau khi Nam Trúc cười gượng bỏ tay xuống, Dữu Khánh cầm Tam Túc ô nắm trong tay đưa ra ngoài, hắn lấy Tam Túc ô để thử dò xét màn hào quang này.

Chương 895: Trốn sai nơi (1)

Tam Túc ô cũng không phải kẻ ngốc, lập tức liếc mắt khinh bỉ, nói ra: “Loại ánh sáng này vô hại với người, ngươi không thấy vừa rồi đám độc trùng đó nhảy vào mà không có việc gì sao?”

Tuy nó nói như vậy, Dữu Khánh vẫn đưa nửa thân thể của nó xâm nhập vào trong màn hào quang, hơn nữa còn muốn cho nó cảm nhận được mình muốn làm như vậy, hi vọng ép nó nói thật.

Con Tam Túc ô này hỏi cái gì nói cái đó, việc này vốn là chuyện tốt, nhưng lại khiến trong lòng hắn khó giải thích mà cảm thấy có phần không đáng tin.

Vì vậy, hắn liền lấy nó làm thử nghiệm, nếu như có vấn đề, trước tiên có hại chính là bản thân con Tam Túc ô này.

Kết quả, con Tam Túc ô này rất bình thản tiếp nhận, không hề có chút phản ứng kháng cự nào.

Nhìn thấy quả thực không có việc gì, Dữu Khánh mới đưa tay mình vào trong ánh sáng, khi cảm thấy không có một chút cảm giác nào, hắn rụt tay lại tò mò hỏi, “Ô tỷ tỷ, ánh sáng này từ đâu tới?”

Có việc cầu người, hơn nữa Nam Trúc đã làm hỏng từ đầu, vì vậy hắn cũng gọi theo như vậy.

Tam Túc ô: "Không biết, chắc hẳn là một loại địa tượng đặc biệt trong lòng đất này đi."

Mấy người đều đưa tay vào trong ánh sáng để cảm nhận một chút, đối với cách nói "Địa tượng đặc biệt" bọn hắn không có bác bỏ, là tu sĩ, bọn hắn biết rõ trong lòng đất không chỉ có một loại hiện tượng, dưới này cũng rất phức tạp, xuất hiện một ít hiện tượng dị thường là điều rất bình thường.

Mục Ngạo Thiết hỏi một câu, "Lúc nào những tiếng khóc đó mới vang lên?"

Tam Túc ô giữ vững thái độ nhất quán có hỏi tất đáp, "Không cố định, có lẽ rất nhanh, có lẽ phải chờ lâu một chút, khoảng thời gian hẳn sẽ không quá lâu."

Câu trả lời này tức thì khiến bọn hắn cảm thấy rất lo lắng, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía sau, động tĩnh tranh đấu đã đình chỉ, vạn nhất đám người đó tìm tới đây thì làm sao bây giờ?

Bách Lý Tâm nói: "Để ta đi canh gác."

Đối với đề nghị này, mấy sư huynh đệ không có nói gì, Nam Trúc dù có phần không đành lòng, nhưng không thể không thừa nhận, xét về thị lực, Bách Lý Tâm là tốt nhất.

Đợi khi Bách Lý Tâm đã lắc mình tiến vào trong bóng tối, với tư cách là Nhị đương gia của Hạt Tử bang, Mục Ngạo Thiết cũng quan tâm một chút đến tình hình trong bang, "Bọn họ sẽ không làm khó người của Hạt Tử bang chúng ta chứ?"

Dữu Khánh xì một tiếng, "Ngươi cảm thấy Đoạn Vân Du dám ngồi yên nhìn xem đám gian tế đó của y mà không quan tâm tới sao? Chúng ta đều đã từng lĩnh giáo thủ đoạn của tên đó, tên ngốc

Lương Bàn kia căn bản không thoát được tay y. Có Lương Bàn tại đó, sẽ không xảy ra chuyện gì."

Nam Trúc không tán thành, nói: "Đã biết đó là một đám gian tế mưu đồ gây rối, quan tâm đến sự sống chết của bọn chúng làm gì. Lão Thập Ngũ, ta không muốn nói ngươi a, ngươi làm bang chủ Hạt Tử bang quá rộng lượng."

Dữu Khánh liếc nhìn gã: "Ta đâu chỉ là làm bang chủ rộng lượng, khi làm chưởng môn thì cũng rất rộng lượng. Kẻ mưu đồ gây rối thường không chỉ có gian tế, còn có người của mình."

Nam Trúc vừa nghe liền biết hắn đang ám chỉ thời điểm khi hắn vừa mới lên làm chưởng môn Linh Lung quan, lúc đó mấy người đồng thời muốn lật hắn, ngày nào cũng muốn làm cho hắn xuống đài, gã xì một tiếng, rồi không hé răng nữa.

Mà sự thực đúng như những gì Dữu Khánh đã nói, một người thanh niên trẻ tuổi như hắn không có lòng dạ quá sâu, cho nên có thể khoan dung một đám gian tế, tâm tính này chính là được rèn luyện ra tại Linh Lung quan. Khi mới thượng vị, hắn đã bị một đám người mình quần cho suốt ngày nhưng vẫn phải ở chung với nhau, tâm tính thực sự là được cưỡng ép mài giũa ra.

Với hắn mà nói, người của mình hay gian tế, ở một mức độ nào đó mà nói là không có gì khác biệt, đều sẽ có lúc đào hố chôn ngươi, biết rõ là được, không biết rõ thì người mình cũng không phải là tốt.

Nói chung, chỉ cần hắn vẫn có thể chỉ huy những gian tế đó, và bọn họ vẫn nghe lời hắn, vẫn làm việc giúp hắn, với hắn, sẽ không sao cả, là có thể giữ lại, ngược lại thì dẹp đi. Lý lẽ như vậy cũng áp dụng với sư huynh của mình, nếu thật sự dám không nghe lời người chưởng môn là hắn đây, người mình thì thế nào? Hắn cũng sẽ đánh, không bỏ qua.

Đang bị bắt không thả, Tam Túc ô nghe đến từ "Chưởng môn" thì hình như có xúc động, ánh mắt lập lòe, nhưng Dữu Khánh chỉ

thoáng nhắc một chút rồi không tiếp tục đề cập tới nữa.

Tại hiện trường, mấy người bọn hắn không được an nhàn quá lâu, đưa lưng về phía hồ nước, đang nhìn chằm chằm quan sát màn sương mỏng bập bềnh, vẻ mặt Dữu Khánh chợt lộ vẻ nghiêm trọng, cất tiếng lẩm bẩm, "Đã đoán được bọn họ sẽ không để chúng ta chờ đợi quá lâu."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều quay đầu nhìn hắn, không chờ được hắn nói câu tiếp theo, lại chờ được Bách Lý Tâm lắc mình lướt đến.

Rơi xuống tại trước mặt bọn hắn, Bách Lý Tâm cấp báo, "Có không ít người đang tới gần phía này."

Dữu Khánh xoay người lại, đi tới bên cạnh vách núi nhìn nhìn xuống dưới, nói một câu, "Trốn đi."

Dứt lời, hắn liền trực tiếp nhảy xuống, một tay cầm lấy Tam Túc ô không buông, một tay chụp lấy vách đá, thân hình không ngừng hạ xuống, ba người Nam Trúc cũng rất nhanh đuổi theo.

Trốn xuống phía dưới, bốn người đều biết trong nước có tồn tại độc vật cấp bậc lão tổ, không đến lúc không còn cách nào khác, bọn hắn cũng không dám trốn vào trong nước, trốn ở trên vách đá thì không biết có thể trốn được hay không, cũng may mà bọn hắn có vận khí tốt, sau khi vượt qua một cái khe nứt trên vách đá, bọn hắn phát hiện thấy tại phía sau vách đá có một lỗ rỗng do nước ăn mòn tạo ra, đủ để cho bọn hắn ẩn nấp.

Hơi chút dò xét, bọn hắn nhận thấy rằng lối vào nằm dưới mặt nước nhấp nhô mịt mờ, với tu vi của bọn hắn, trên người không dính một chút ẩm ướt nào thì đã trực tiếp luồn qua mặt nước, chui vào bên trong.

Khi bốn người vừa trốn vào trong động và trở nên yên lặng, Nam Trúc chợt chỉ chỉ vào Tam Túc ô trong tay Dữu Khánh.

Cũng không cần phải nói gì, Dữu Khánh đã hiểu, tay còn lại trực tiếp bóp chặt cổ Tam Túc ô, đề phòng nó lại kêu loạn lên.

Tam Túc ô hơi nhắm mắt lại, bình thản chấp nhận.

Mấy người ẩn núp tại đây thỉnh thoảng nhìn xem phía sau, cảm thấy nơi này giống như là một cái thông đạo thiên nhiên, bọn hắn lo lắng bên trong sẽ chạy ra thứ gì đó, vì vậy Nam Trúc và Bách Lý Tâm lại lấy Huỳnh thạch ra thực hiện dò xét. Chẳng mấy chốc sau, hai người trở về thông báo, bên trong trống không, phần cuối là đường cụt, không có bất kỳ thứ gì, cò thể yên tâm.

Chương 896: Trốn sai nơi (2)

Phía trên vách đá, lần lượt xuất hiện mấy chục người, bang phái nào cũng có. Khi nhìn thấy màn sáng mờ mờ như tấm màn trời ở trước mắt, bọn họ rõ ràng đều kinh ngạc, không nghĩ lại có kỳ quan như vậy ở nơi này.

Vì vậy, lập tức có một số người lắc mình rời đi báo tin.

Không bao lâu sau, một đám người dồn dập chạy tới bên vách đá để quan sát, đầu mục của mấy bang phái đều đã đến, thành viên Hạt Tử bang cũng bị áp giải đến đây.

Chỉ nhìn thôi khẳng định là không đủ, bọn họ đua nhau lấy các loại vũ khí như đao kiếm đưa vào trong quầng sáng, sau đủ kiểu thử nghiệm, cuối cùng bọn họ đưa bàn tay vào, so với Dữu Khánh, bọn họ cẩn thận hơn nhiều.

Thấy mọi người không có bị gì, Liên Ngư nhịn không được cũng đưa tay vào trong màn hào quang nhàn nhạt để thử, cũng không thấy có gì khác thường.

“Trong lòng đất này vậy mà còn có cảnh tượng như thế này, thực sự là nghĩ không ra a!”

“Chuyện trong lòng đất, ai dám nói mình biết rõ hết.”

“Trong lòng đất lại có giấu một hồ nước lớn như vậy, nhìn không thấy ranh giới a.”

“Màn sáng này nhìn thật xinh đẹp, nhưng hãy cẩn thận một chút, vẻ bên ngoài càng xinh đẹp thì thường thường nguy hiểm ẩn giấu phía sau càng lớn.”

Một đám người đứng ở bên mép vách núi ồn ào bàn tán.

Không cần phải dặn dò, sau khi xác định dị tượng ở trước mặt vô hại, các nhân viên phụ trách dò xét lập tức phân tán ra tìm kiếm, có một nhóm người trực tiếp lắc mình nhảy xuống vách núi để điều tra, đám đại lão chỉ cần đứng quan sát và chỉ huy.

Rầm! Rầm rầm!

Dưới vách núi chợt vang lên một tiếng chấn động, thu hút ánh mắt của mọi người nhìn đến, chỉ thấy dưới mặt hồ mịt mờ che phủ có bọt nước phóng lên cao, giữa đám bọt nước bắn tung tóe lên là một thành viên Tinh Nguyệt bang vừa mới đặt chân đạp lên mặt nước, gã đang ra sức bay lên. Một quái vật khổng lồ lao lên trong tầm mắt mọi người, giống như thần long rời bến.

Đó thực ra là một con Đằng điệt khổng lồ, nếu không phải nhìn thấy thân thể có hình dạng dài, mọi người còn tưởng rằng đây là một căn nhà lao lên khỏi mặt nước, thân thể dữ tợn và đáng sợ.

Cự điệt há chiếc miệng lớn hình tròn đầy răng nanh, đuổi theo người chạy trốn. Kẻ chạy trốn ra sức vung kiếm chém, nhưng không tạo ra được bao nhiêu tổn thương cho cự điệt, chỉ trong nháy mắt liền giống như bị một chiếc lưới thu vào. Cự điệt đã cắn trúng rồi, vô số răng nanh đâm vào thân thể người chạy trốn, máu tươi văng khắp

nơi, đống răng nanh thu ngược lại, bóng người liền bị nuốt hết vào trong.

Mọi người giật mình kinh ngạc, còn chưa nhìn thấy cự điệt dài đến đâu, thân thể khổng lồ của nó đã rụt về lại trong nước, chỉ còn loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng to lớn của nó ẩn hiện uốn lượn như rắn trong nước, bơi đi rồi biến mất.

Mặt nước phập phồng tựa như sóng biển cuộn trào, cùng với cảnh tượng mịt mờ phụ trợ, bầu không khí không tốt, có cảm giác như dưới nước đang ẩn nấp vô số quái thú dữ tợn.

Những người nhảy xuống để lục soát tất cả đều như chim sợ cành cong, vội vàng đạp vách đá phi thân bay lên, khi quay đầu nhìn lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi, một tu sĩ Sơ Huyền nhưng không hề có sức lực phản kháng nào, nó chỉ cần há miệng cắn một cái liền nuốt ăn, đây là cảm giác gì?

Tất cả các thành viên, các đại lão của bang phái đều nghiêm trọng nhìn chằm chằm vùng nước nhấp nhô phập phồng trước mắt.

Mà đám người Dữu Khánh trốn ở trong hang động dưới vách đá cũng đang chịu đựng sóng lớn cuồn cuộn quấy nhiễu, sóng nước dập dềnh tràn mạnh vào trong, khiến cho bọn hắn gấp gáp lướt về phía sau để tránh né.

Chờ đến khi sóng dịu nhẹ lại một chút, bọn hắn quay về gần lối vào, bỗng nhiên phát hiện thấy tình hình không thích hợp, bọn họ dồn dập lấy Huỳnh thạch ra để chiếu sáng, nhìn thấy một tảng đá lớn trồi lên từ trong mặt nước dâng trào, càng lúc càng nhô cao.

Làm sao một tảng đá có thể nổi lên khỏi mặt nước, hơn nữa đây còn là một tảng cự thạch?

Đến khi nhìn thấy khối cự thạch lồi lõm gồ ghề này vặn vẹo, bên trên mở ra một cái lỗ, bộc lộ vô số răng nanh thì bốn người lập tức

sởn tóc gáy, đây đâu phải là cự thạch gì chứ, đây là một con Đằng điệt khổng lồ.

Bọn hắn mơ hồ cảm thấy mình thật sự xui xẻo, có vẻ như đã trốn vào nơi không nên trốn.

Tam Túc ô rõ ràng cũng sợ hãi, liều mạng giãy giụa trong tay Dữu Khánh.

Từ khi tiếp xúc với nó tới nay, đây là lần đầu tiên mấy người bọn hắn nhìn thấy Tam Túc ô sợ hãi như thế.

Đương nhiên, mấy người bọn hắn cũng sợ hãi, biểu hiện sợ hãi không phải là giãy giụa như nó, mà giống như tượng đá, chậm rãi ngước đầu nhìn lên theo thân thể cự điệt nhô cao.

Nhìn thấy cự điệt đang súc thế muốn nôn ra, Dữu Khánh trầm thấp quát một tiếng, "Chạy!"

Mấy người gần như không hẹn mà cùng nhau lắc mình lướt về phía sau, bụp bụp, một đống chất lỏng chua hôi phun ra, đập xuống vị trí mà bọn hắn vừa mới rời đi, khiến mặt đất bị ăn mòn cất lên những tiếng xì xì.

"Ô ! "

Chiếc miệng lớn há ra răng nanh cất lên âm thanh nặng nề trầm thấp, thân thể nhanh chóng chui ra khỏi mặt nước, sau đó là động tĩnh ma sát sàn sạt khiến mặt đất chấn động, nó bắt đầu đuổi theo mấy người, mùi tanh hôi tràn ra.

Giống như lúc trước Nam Trúc và Bách Lý Tâm thăm dò xong đã nói, đây là một con đường cụt.

Chạy đến phần cuối, nhanh chóng nhìn xung quanh một vòng, Dữu Khánh không tìm thấy cơ hội nào khác, hắn vụt xoay người lại, vung

Huỳnh thạch trong tay chỉ về phía trên còn đường đi tới, quát lớn: "Đánh sập, ngăn nó lại!"

Ba người đang kinh hoảng thất thố lập tức tung người bay đi, dùng hết toàn bộ tu vi, ầm ầm ầm, ra tay công phá trên đỉnh và hai bên hang động.

Vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng, Dữu Khánh một tay cầm Tam Túc ô, một tay cầm Huỳnh thạch chiếu sáng, nhìn chằm chằm quái vật đang vọt tới.

Tốc độ xông tới của quái vật rất nhanh, tốc độ đánh sụp vách hang động của ba người phía trước căn bản không kịp tạo ra đủ chướng ngại để ngăn cản.

Một khi để cho con quái vật này xông đến, không cần phải làm gì quá khó khăn, chỉ cần nó cuồn cuộn nghiền ép đến, tất cả bọn hắn sẽ bị ép thành thịt nát.

Nhìn thanh thế này, e rằng dựa vào những chướng ngại bọn hắn lâm thời tạo ra là chưa chắc ngăn cản được con vật khổng lồ này.

Dữu Khánh không thể ngồi xem, hắn không hề động thủ, nhưng trong đầu đang nhanh như chớp suy nghĩ cách thức bảo vệ mình.

Rồi hắn đột nhiên vọt tới trước, trên đường phất tay bắn viên Huỳnh thạch trong tay đi.

Viên Huỳnh thạch được bắn bay xuyên qua đống loạn thạch rơi vỡ xuống, bay lướt qua bên người cự điệt, nhưng chuyện mà Dữu Khánh mong đợi không xảy ra, không có thu hút được cự điệt, xem ra con quái vật này hành động không dựa vào thị giác.

"Dừng tay, làm theo ta!"

Dữu Khánh thi pháp hô to, rồi nghiêng người đánh vỡ một nơi vách đá, nhanh chóng lắc mình trốn vào khe lõm, lần nữa hô to, "Chờ nó

vượt qua, chúng ta sẽ luồn qua chỗ trống, bỏ chạy."

Ba người nghe vậy thoáng nhìn qua thì đã hiểu, làm như vậy có thể tránh né được động tác cuồn cuộn lăn mình nghiền ép của cự điệt, bọn họ nhanh chóng lướt ra sau tìm nơi động thủ, rồi làm theo y như hắn để ẩn thân.

Rầm rầm rầm, đống loạn thạch sụp xuống bị cự điệt vùng vẫy thân thể dễ dàng đánh bay, loạn thạch vụt vụt bắn vào bên trong.

Mấy người đánh cược mạng sống cực kỳ khẩn trương, Dữu Khánh có thể cảm nhận được Tam Túc ô đang run rẩy cầm cập trong tay mình. Hắn đột nhiên quay đầu nhìn đến đầu vai mình.

Bị động tĩnh thật lớn kinh động, Đầu To đã xuất hiện tại đầu vai hắn. Nó chợt lóe lên bay vọt ra, hồng quang trên người đột nhiên sáng lên tại trong bóng tối, nó không chút sợ hãi "Vù vù" lao ra, tránh né loạn thạch bay nhanh, giống như một thiên thách màu đỏ, trong nháy mắt đã xông tới trong chiếc miệng đầy răng nanh của cự điệt.

Trên vách núi rung động, không ngừng có đá vỡ rơi xuống nước, đám người bên trên cảm nhận được rung động dưới chân, nghe thấy phía dưới ầm ầm vang vọng, tất cả đều kinh nghi bất định.

Chương 897: Bộc lộ (1)

"Là con quái vật trong nước đó đang phát uy sao?"

"Không chỉ vậy, hình như có người đang đánh nhau."

"Người nào? Là mấy tên gia hỏa biến mất kia sao?"

Trong lúc đám người trên vách đá đang nghi vấn hỏi nhau, rầm rầm, có âm thanh to lớn vang lên, trong nước lật tung lên một bóng dáng

to lớn, ầm ầm nện lên trên vách đá, đó chính là nửa đoạn thân thể của cự điệt.

Vách đá bị nện vỡ, đá vụn bay loạn xạ, đất rung núi chuyển.

Nếu là người bình thường thì đã sớm sợ hãi vừa lăn vừa bò trốn đi, nhưng lá gan của đám tu sĩ này quả thực không phải phàm nhân có thể so sánh, không chỉ không đi, bọn họ còn vươn đầu tới nhìn xuống dưới, mặc cho mặt đất dưới chân rung động kịch liệt, không hoảng sợ chút nào.

Vì vậy, bọn họ nhìn thấy rõ một chút dị thường của cự điệt, phát hiện thấy một nửa đoạn thân thể của cự điệt đường như chui vào trong vách đá dưới nước.

Oanh!

Nửa đoạn thân thể của cự điệt lại rơi xuống mặt nước, đập tung lên hoa sóng đầy trời.

Ngay sau đó, nửa đoạn thân thể khổng lồ này có vẻ cuống cuồng xao động, không biết gặp phải chuyện gì, cảm giác nôn nóng bất an càng ngày càng biểu hiện rõ ràng, thân thể giãy giụa kịch liệt quay cuồng, mặt nước cuộn trào tựa như biển động, không chỉ dậy lên sóng lớn vỗ bờ, nửa đoạn thân thể dài đó cũng liên tục đập rầm rầm vào vách đá.

Rất nhanh, dưới chân mọi người xuất hiện rất nhiều vết nứt, vết nứt dần dần mở rộng, ngay sau đó dưới chân trống rỗng.

Một đám người khẩn cấp phi thân bay lên, lướt về phía, mắt mở to nhìn vách núi vỡ ra, ầm ầm sụp đổ.

Đối mặt với sóng lớn vỗ lên, một đám người lại lóe lên lướt tới, đứng ở bên cạnh vách đá mới hình thành sau sụp đổ nhìn xuống dưới, lần này, bọn họ nhìn thấy rõ tại vị trí gần mặt nước có một cái hang động, cũng chính là nơi cự điệt chui vào.

Đúng vào lúc này, động tĩnh đột nhiên nhỏ đi, trong sóng nước cuồn cuộn, cự điệt không còn gấp gáp nữa, thân thể khổng lồ đã dừng giãy giụa quay cuồng, rõ ràng là đang đung đưa thân thể rút ra khỏi hang động, chỉ là, tốc độ rút ra càng ngày càng chậm.

Tạ Nhi đột nhiên chỉ xuống phía dưới, nói với Cô Dương: "Bang chủ, nhìn kìa, trong cơ thể nó hình như đang phát sáng."

Không cần cô ta nhắc nhở, mọi người đều đã nhìn thấy, trong nửa thân thể cự điệt nửa nổi trong nước dường như có ánh sáng đỏ mờ mờ phát ra, ánh sáng này đang lan tràn theo những đường mảnh đan xen dạng lưới, tốc độ lan tràn nhanh hơn tốc độ cự điệt rút ra.

Chẳng mấy chốc, động tác chậm rãi rút ra khỏi hang động của cự điệt đột nhiên ngừng lại, thân thể khổng lồ đung đưa uốn lượn dần dần yên tĩnh lại, cái đầu vẫn còn ở bên trong hang động.

Mọi người đứng trên vách đá lẳng lặng nhìn kĩ.

Trong hang động, ẩn thân tại hốc lõm trên vách đá, tâm trạng mấy người Dữu Khánh đều căng thẳng, không biết Đầu To xông vào trong cơ thể cự điệt như thế nào rồi.

Không nói tới Bách Lý Tâm, ít nhất, ba sư huynh đệ Dữu Khánh đều cảm thấy lo lắng cho Đầu To, bất kể là người hay là trùng, dù sao cũng đã ở chung bên nhau lâu như vậy, đồng thời đã cùng trải qua nhiều chuyện, ít nhiều đều có chút cảm tình.

Lui một vạn bước mà nói, Đầu To hiện tại chắc chắn có thể bán được với giá tiền rất cao, nói chung, bọn hắn tuyệt đối không muốn Đầu To xảy ra chuyện.

Nhất là đối với Dữu Khánh, hắn hoàn toàn không muốn để cho Đầu To mạo hiểm như vậy, trong tình thế cấp bách bọn hắn đã tìm được cách thoát thân, nào ngờ Đầu To không có chút báo hiệu nào, cứ như vậy trực tiếp xông tới, quá lỗ mãng đi.

Trước mắt bọn hắn, cự điệt đang rút lui đột nhiên bất động, rồi một cảnh tượng khiến bọn hắn cảm thấy quen thuộc xuất hiện, trên thân thể cự điệt nổi lên những đường ánh sáng đỏ dạng lưới.

Thấy cảnh này, bọn hắn lần lượt nhảy ra khỏi hốc lõm ẩn thân, cẩn thận vượt qua đống đá ngổn ngang, chậm rãi đến gần. Bọn hắn phát hiện thấy ánh sáng đỏ dạng lưới trên thân cự điệt đường như đang mở rộng thành vết nứt, còn ngửi được một mùi thịt có chút mê người.

Nam Trúc ném viên Huỳnh thạch cầm trong tay đến đó, ánh sáng rơi tại bên thân thể cự điệt, chỉ thấy thân thể cự điệt to hơn không ít, giống như đã bị nướng khô nứt nẻ.

Bọn họ đã có thể cảm nhận được một luồng nhiệt độ cao đang tỏa ra, rất nhanh, mùi thịt thơm biến thành mùi cháy khét.

Đột nhiên, nhất điểm sáng đỏ nhảy ra từ trong vết nứt cháy khét trên thân thể cự điệt, xoay chuyển hai vòng trong không trung, ánh sáng đỏ tắt đi, lóe lên, rơi tại bờ vai Dữu Khánh.

Dữu Khánh quay đầu lại, ánh mắt bốn người đồng loạt chằm chằm nhìn vào Đầu To, mắt mở trừng trừng nhìn Đầu To duỗi chân nhảy lên, chui vào trong đống tóc của Dữu Khánh, ẩn núp.

Bốn người quay mặt nhìn nhau, rồi đồng thời nhìn về phía cự điệt bị nướng chín, người khác không biết, nhưng bọn hắn biết, đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, biết rằng cự điệt đã bị Đầu To giết chết.

Trước đây, mấy sư huynh đệ chỉ biết Đầu To có thể đối phó với vật chứa tà khí, đơn giản là theo lý lẽ một vật khắc một vật, không ngờ rằng nó còn có thể đối phó với đại quái thú sống sờ sờ trước mắt này. Mấy người cảm thấy thực lực Đầu To dường như mạnh hơn so với bọn nghĩ tưởng.

Con Tam Túc ô bị Dữu Khánh vô thức xách ngược trên tay đang cố gắng ngóc đầu lên nhìn, ánh mắt lấp lóe liên tục.

Ánh sáng đỏ trên những đường nứt nẻ trên thân cự điệt dần dần biến mất, Nam Trúc tiến tới, rút kiếm đâm một nhát, phát hiện thấy nó đã bị nướng cháy thật rồi.

Dữu Khánh cất tiếng kêu gọi, "Đi, trước tiên trốn vào trong nước cái đã."

Đám người Nam Trúc hiểu ý, xảy ra động tĩnh lớn như vậy, bên ngoài rất có khả năng có người đang nhìn, chắc hẳn chẳng bao lâu sẽ có người đến hang động này để kiểm tra, bọn hắn chỉ có thể trước tiên dùng đường thủy độn đi, cho dù trong nước có thể có nguy hiểm, cũng phải cố gắng thử xem.

Bốn người cất Huỳnh thạch đi, ánh sáng rất dễ dàng làm bộc lộ tung tích. Bọn hắn lần lượt nhảy tới trên người con cự điệt bị nướng chín, giẫm đạp lên nó và mò mẩm tiến ra phía cửa động. Cửa động ẩn tại trong nước ban đầu đã sụp đổ, cửa động lúc này là ở bên trên mặt nước, nhưng màn ánh sáng mờ như màn trời buông xuống kia vẫn không ảnh hưởng tới chút nào, dường như nó chỉ lấy phạm vi vách đá ban đầu làm giới hạn.

Trên đống loạn thạch sụp xuống chồng chất hai bên cửa động có đứng mười mấy người, trong đó có Liên Ngư và Hổ Nữ, còn có đám người chưởng môn mấy bang phái.

Bọn họ sợ bên trong động còn có thủ đoạn nguy hiểm nào đó, cho nên lặng lẽ lẻn đến bên cạnh để quan sát bên trong.

Sau một hồi yên lặng quan sát, nhận thấy bên trong hình như có động tĩnh, mấy viên Huỳnh thạch đột nhiên lần lượt bắn ra khỏi tay bọn họ, lao vào bên trong hang động, bọn họ muốn dùng việc này để dò xét tình hình bên trong.

Quả thực nhìn thấy được một chút tình hình, nhìn thấy mấy bóng người đứng trên thi thể cự điệt rõ ràng là bất ngờ không kịp đề phòng đột nhiên đứng sững lại.

Chương 898: Bộc lộ (2)

Hầu hết điểm sáng lướt qua bên người bọn hắn, Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm đều nhanh chóng nghiêng người tránh thoát, chỉ có duy nhất Nam Trúc là nhanh tay, nhấc hai ngón tay kẹp lấy một viên.

Sau đó, thân hình gã hoàn toàn bộc lộ ra dưới ánh sáng Huỳnh thạch. Ba người khác đều chậm rãi quay đầu lại, ngẩn người nhìn chằm chằm viên Huỳnh thạch mà Nam Trúc kẹp trên ngón tay, sau đó ánh mắt chậm rãi nhếch lên, từng người nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Nam Trúc.

Ngay cả Tam Túc ô đang bị xách ngược cũng không ngoại lệ, nó tò mò nhìn nhìn Nam Trúc. Nam Trúc dường như cũng thấy ngỡ ngàng, gã thoáng quay nhìn phía ngoài động rồi chậm rãi nhìn viên Huỳnh thạch mình cầm trong tay, không biết tại sao mình nhiều lần vô thức nhanh tay như vậy làm gì.

Ngón tay của gã cũng chậm rãi buông lỏng ra, viên Huỳnh thạch rơi xuống, va vào thân thể cự điệt rồi lăn xuống nền hang động, cất lên tiếng va chạm giòn giã.

Nương theo tiếng vang giòn giã chính là một tràng âm thanh vù ù dưới chân, khiến mấy người chao đảo.

Cự điệt giống như sống lại, theo sức nổi của nước, dưới sự vỗ đập liên tục của sóng nước, phần thân thể còn tại bên trong hang chậm rãi trượt ra ngoài, toàn bộ trượt về phía mặt hồ, nổi lơ lửng.

Bốn người đứng ở trên thân cự điệt cũng thuận theo thân thể nó không nhanh không chậm mà cùng được đưa dần ra khỏi hang.

Bọn hắn cẩn thận quan sát mười mấy người đứng ở hai bên.

Mười mấy người đứng ở hai bên nhìn bốn người bọn hắn với những vẻ mặt khác nhau, có phần ngạc nhiên đối với cách thức bọn hắn xuất hiện.

Bốn người trôi trên mặt nước quay đầu lại, nhìn thấy trên vách đá còn có rất đông người cầm Huỳnh thạch đang nhìn bọn hắn.

Dữu Khánh chợt xoay người lại, vẻ mặt tươi cười hỏi: "Chư vị bang chủ tại sao lại chạy tới đây, đã tìm được Thiềm vương chưa?"

Vừa mới nói xong, vẻ mặt lập tức biến đổi, rõ ràng cảm giác được thi thể cự điệt ở dưới chân đang lắc lư khác thường, hắn nhanh chóng nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy trong nước dường như có vật gì đó rất lớn lướt qua, lập tức trầm giọng nói, "Đi!"

Bốn người cất chân sải bước chạy nhanh trên thi thể cự điệt, tung người bay lên không lướt về phía vách đá, rơi xuống trên vách đá rồi lướt lên như diều gặp gió, khi lên đến trên vách đá thì dừng lại quay đầu nhìn lại.

Mười mấy người đứng hai bên cửa hang ở phía dưới cũng đã nhận thấy sự khác thường ở trong nước, bọn họ lũ lượt phi thân bay lên, lần lượt hạ xuống trên vách đá, quay đầu nhìn lại.

Từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy rõ ràng thi thể con cự điệt nổi trên mặt nước, chỉ có bộ phận bị cháy sém ở trong hang động lúc trước là rõ ràng, phần ở bên ngoài ngâm tại trong nước thì không nhìn thấy được gì.

Chợt có một làn gió thơm ập đến, Liên Ngư và Hổ Nữ tiến sát đến bên cạnh. Dữu Khánh quay đầu lại, nhìn thấy là nàng ta, khách khí gật gật đầu chào, "Lão bản nương."

Ánh mắt Liên Ngư đảo qua mấy người, nhìn chăm chú Tam Túc ô trong tay hắn, cười tươi và ra hiệu về phía Nam Trúc cùng Bách Lý Tâm, "Chu bang chủ đi lại rất gần với hai vị này a."

Đối với lời nói giả vờ hồ đồ của vị này, Dữu Khánh cười trả lời: "Chúng ta càng gần với ngài hơn."

Nghe lời nói này, Liên Ngư và Mục Ngạo Thiết vô thức chạm ánh mắt nhau một cái.

Ở một bên, Cô Dương cất lời chất vấn: "Là các ngươi giết thứ trong nước đó hả?"

"Không có liên quan gì với chúng ta." Dữu Khánh vội xua tay, nhất định không thể thừa nhận việc này, chỉ cần hắn thừa nhận, bọn họ khẳng định sẽ ép hỏi giết bằng cách nào, mấu chốt là bọn hắn rất khó giải thích hợp lý cho cái chết của cự điệt, còn nếu nói ra sự thật về cái chết của nó, bọn hắn sẽ khó thể bảo vệ được cho Đầu To, vì vậy hắn thuận tay chỉ tới Nam Trúc: "Là hắn giết."

Nam Trúc hơi giật mình, ngay lập tức nhận ra sai lầm, mỉm cười thừa nhận.

Cô Dương đành phải hỏi: "Hoa huynh đệ, ngươi giết nó bằng cách nào vậy?"

Nam Trúc thoáng nhìn thi thể cự điệt dưới hồ, trong lòng thật bất đắc dĩ, gã không biết nên biên ra thủ pháp gì mới có thể giết chết được con cự điệt này thành như vậy, chỉ có thể giả vờ bình tĩnh giang hai tay, "Điêu trùng tiểu kĩ mà thôi, không đáng nhắc."

"…" Cô Dương nghẹn nghẹn họng, muốn nghiêm túc nhìn kỹ bảng tên Thiêu Sơn lang trên ngực đối phương, nhưng trước mắt bao người y không thể không giữ phong độ, mỉm cười trầm mặc.

Tuy nhiên, Thân Vô Không lại không chịu buông tha Dữu Khánh, tiếp tục chất vấn, "Vừa rồi các ngươi đi đâu, làm gì?"

Dữu Khánh thuận tay lại chỉ đến Nam Trúc, "Vị Hoa huynh này nói có việc nhờ chúng ta hỗ trợ, nể mặt mũi Thiêu Sơn lang của hắn, chúng ta liền đến đây nhìn xem. Còn cụ thể muốn làm gì, hiện nay chúng ta vẫn chưa biết, hắn tạm thời vẫn chưa nói cho chúng ta biết."

Nét mặt Thân Vô Không cứng lại, chậm rãi quay nhìn Nam Trúc.

Biểu hiện của Nam Trúc lúc này chắc chắn là một mập mạp có phong độ, trong lòng thì đang ân cần thăm hỏi tổ tông nhà lão Thập Ngũ, việc gì cũng ném hết lên người ta, không sợ ta gánh không nổi sao? Nhưng bề ngoài thì mỉm cười gật gật đầu, thể hiện quả thực là như thế.

Khóe môi Liên Ngư nhếch lên nét tự tiếu phi tiếu, rất hứng thú quan sát diễn biến trước mắt.

Trầm Kim Thiền không thể yên lặng ngồi nhìn, tiếp lời: "Hoa huynh đệ, việc gì không tìm chúng ta lại tìm đến hắn, là chúng ta không thể giúp hay sao?"

Nam Trúc xua tay, liếng thoắng nói: "Mấy nhà các ngươi là thương hiệu vang dội Thiên Tích sơn, tại hạ nào dám tùy tiện làm phiền. Hơn nữa, mấy nhà các ngươi phải tham gia cạnh tranh, Hạt Tử bang thì khác, đã rời khỏi tranh đoạt, đang nhàn rỗi, thuận tiện tìm Chu bang chủ nhờ hỗ trợ một chút."

Trầm Kim Thiền: "Đến cùng thì muốn bọn họ hỗ trợ làm gì?"

Nam Trúc chắp tay nói: "Trầm bang chủ, sự việc liên quan đến chuyện buôn bán của tại hạ, không có liên quan gì với chư vị, mong rằng không nên bức bách."

Trầm Kim Thiền tức thì ngậm miệng, chỉ là ánh mắt nhìn chằm chằm Nam Trúc có phần lạnh lùng, y chợt quay đầu lại nói với thủ hạ tâm phúc ở bên cạnh: "Ngươi đích thân dẫn người xuống hang động phía dưới nhìn xem."

"Vâng." Chiết Ngọc Sơn nhận lệnh, chọn mấy người, cùng nhau nhảy xuống vách núi.

Những bang phái khác thấy vậy, cũng không thua kém, nhanh chóng sai người đi xuống kiểm tra.

Đúng vào lúc này, Đồng Tại Thiên đột nhiên kêu vang lên, "Bang chủ, chúng ta ở đây."

Dữu Khánh ngước đầu nhìn nhìn, nhìn thấy bang chúng Hạt Tử bang bị khống chế, lập tức ném cho Nam Trúc một cái ánh mắt, chỉ dẫn theo Mục Ngạo Thiết xông đến, đi đến chặn trước mặt Phi Ưng bang, chất vấn: "Có ý gì, tại sao giữ người của ta?"

Đoạn Vân Du mỉm cười nói: "Chu bang chủ đừng hiểu lầm, Phi Ưng bang ta tuân theo ý của các bang khác, tạm thời bảo vệ bọn họ."

Dữu Khánh trực tiếp chỉ thẳng vào mũi hắn, nổi giận, "Bảo vệ con mẹ ngươi! Làm cái trò gì vậy, thủ hạ bại tướng cũng dám lắc lư tại trước mặt lão tử, lăn sang một bên đi." Tiếp đó hắn lại hô to với Lương Bàn, "Lương Bàn, còn không bảo chó của ngươi tránh ra?"

Khí thế thật sự rất kiêu ngạo, không hề cho chút thể diện nào, đắc tội thì cũng đã đắc tội rồi, khiến cho sắc mặt Đoạn Vân Du và Lương Bàn đều trở nên âm trầm ngay tại chỗ.

Ngụy Ước lặng lẽ đưa tay lôi kéo vạt áo sau lưng Lương Bàn, ra dấu cho gã bình tĩnh, không nên kích động.

"A ô ô!"

Ngay khi mọi người đang kinh nghi với bộ dạng cố nén lửa giận của Lương Bàn, âm thanh gào góc thảm thiết đáng sợ kia lại vang lên, truyền ra từ nơi sâu trong hồ nước.

Chương 899: Điểu nhân (1)

Lần này, vị trí phát ra tiếng kêu khóc quỷ dị vô cùng rõ ràng, dường như không bị bẻ cong đi, biểu cảm trong âm thanh cũng đặc biệt rõ ràng, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía bờ bên kia của hồ nước nhìn như vô tận này.

Tiếng gào thét giống như đang sợ hãi, the thé chói tai như đang hoảng loạn, và cũng có tiếng khóc u buồn như đắm chìm trong vô tận bi thương, còn có tiếng khóc rống lên như thương tâm gần chết, đủ các loại cảm xúc tiêu cực dây dưa với nhau tràn đến, khiến người nghe cảm thấy tâm tình đặc biệt nặng nề.

Theo như lời Tam Túc ô nói, đây là thời cơ để vượt qua hồ nước. Dữu Khánh vô thức nhìn tới Tam Túc ô đang bị nắm bắt trong tay mình, kết quả phát hiện thấy Tam Túc ô đang tuôn trào nước mắt, từng giọt từng giọt nước mắt thi nhau tràn ra, trên khuôn mặt nhân tính hóa của nó không thể che giấu được sự bi thương, cái quỷ gì vậy?

Mục Ngạo Thiết tự nhiên cũng đã phát hiện thấy.

Khi tại vách đá, Nam Trúc và Bách Lý Tâm cũng là người đã nghe được lời Tam Túc ô nói về việc qua hồ, nhất là Nam Trúc, gã có phần khó kìm nén nổi, lo lắng nếu không tận dụng thời cơ bị mất đi sẽ không có nữa, gã tạm thời không quan tâm đến ánh mắt của những người khác, tách khỏi đám đông, dẫn theo Bách Lý Tâm nhanh chóng tới gần Dữu Khánh.

Gã trực tiếp đưa tay túm lấy con Tam Túc ô từ trong tay Dữu Khánh, bộ dáng như muốn nói đây là đồ của ta, ngươi chỉ giữ nó giúp ta.

Sở dĩ gã làm như thế là bởi vì biết rằng hiện tại Dữu Khánh không dễ thoát thân, vì vậy chỉ có thể là gã giao tiếp với Tam Túc ô.

Thoáng đưa mắt nhìn trái nhìn phải, thấy rất nhiều người đang nhìn mình chằm chằm, gã không kịp nghĩ nhiều, tung người nhảy lên, Bách Lý Tâm cũng đứng dậy lướt đi theo.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, hai người không đi theo, biết rằng lão Thất hẳn là đi tìm nơi thích hợp để xác nhận với Tam Túc ô xem có phải đến lúc qua hồ rồi hay không.

Những người khác có nghi ngờ, mấy vị bang chủ không tiện công khai đi theo, nhưng cũng hất đầu ra hiệu cho người của mình mò theo nhìn chằm chằm.

Ngụy Ước sợ Dữu Khánh không chỉ là đe dọa, sợ hắn lỗ mãng làm bậy, nhưng ngại Lương Bàn không buông được thể diện, nên thừa dịp mọi người không chú ý, y đi tới bên cạnh Đoạn Vân Du thì thầm mấy câu. Đoạn Vân Du đồng ý thực hiện, khẽ gật đầu, sau đó ra dấu cho thủ hạ thả người của Hạt Tử bang ra.

Vì vậy, khi đám bang chúng Hạt Tử bang đã tụ tập đến xung quanh, Dữu Khánh mới nhận ra, nhưng hắn vẫn dành sự chú ý về phía Nam Trúc rời đi.

Nam Trúc không chạy đi xa, gã tìm một nơi hẻo lánh, lập tức giơ con Tam Túc ô vẫn còn nước mắt lưng tròng trong tay lên, thấp giọng hỏi: "Ô tỷ tỷ, bây giờ có phải là đã có thể qua hồ rồi hay không?"

Tam Túc ô: "Có thể rồi."

Nam Trúc: "Chỉ cần đạp nước trực tiếp băng qua là được sao? Độc vật trong hồ sẽ không quấy rầy?"

Tam Túc ô: "Tại thời điểm này, Thiên Dực lệnh có thể tránh bị độc vật quấy nhiễu, ngươi lấy ra đi."

Nam Trúc lập tức nghe theo, lấy Thiên Dực lệnh ra, "Cầm nó thì có thể trực tiếp đi qua hả? Độc vật có nhận ra vật này không?"

Tam Túc ô: "Ngươi nắm chặt lệnh bài, rót pháp lực vào trong đó, dùng ý niệm thông qua nó phát ra lệnh, ý niệm và ngôn ngữ cùng lúc hô lên chữ 'Dực' trong Thiên dực để ra lệnh là được."

Nam Trúc ngây người nhìn nó, cảm thấy lời nó nói có chút mơ hồ, nhưng gã vẫn nắm chặt lệnh bài làm theo, rót pháp lực vào trong lệnh bài, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, dùng pháp môn tu hành để tập trung ý niệm, sau đó trong tâm và miệng cùng thử hét lên một tiếng, "Dực!"

Ngay sau đó, lệnh bài trong bàn tay rung động lên, một lực lượng kỳ dị bùng phát ra từ trong lệnh bài.

Ông! Màng tai lập tức bị một lực lượng khó giải thích chấn động, lực lượng khó tả đó cũng gột rửa toàn bộ thể xác và tinh thần của gã.

Loại cảm giác gột rửa khó tả này, lúc trước gã đã cảm nhận được một lần khi còn tại Đào Hoa cư U Giác Phụ, chính là khi mua được con Tam Túc ô sắp chết kia, tại thời điểm lấy eo bài ra, con Tam Túc ô đó cất tiếng như nói mớ, liền triệu hồi ra loại lực lượng khác thường này.

Chính là bởi vì lần đó, bởi vì chứng kiến cảnh tượng đó, bọn hắn mới biết được trong tiên bảo này ẩn chứa lực lượng tiên gia không thể coi thường, nên bọn hắn mới có khát vọng nắm giữ nó, muốn giành lấy một chỗ đứng trong thiên hạ này, dùng nó để răn đe bát phương, không cần tiếp tục trốn trốn tránh tránh nữa.

Vì vậy mới có chuyến đi này, bọn hắn hi vọng có thể thực sự thay đổi được hoàn toàn vận mệnh của mình.

Chỉ là lần trước, quá trình cảm nhận được lực lượng này quá ngắn ngủi, hơn nữa còn là do Tam Túc ô triệu hồi ra, lần này là gã tự mình triệu hồi ra, và cảm nhận đặc biệt rõ ràng.

Bách Lý Tâm ở bên cạnh rất kinh ngạc, nàng cũng đã cảm nhận được.

Không chỉ có hai người bọn họ, đám người ở cách không xa đều khẽ chấn động, trong nháy mắt đều cảm nhận được luồng dao động lan tràn tới kia, tất cả đều đột nhiên quay đầu nhìn về phía Nam Trúc, không biết nơi đó xảy ra chuyện gì.

Đang đứng chờ đợi, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều lộ ra vẻ kinh ngạc, dù sao bọn hắn cũng là người lần thứ hai trải nghiệm loại cảm giác này, biết rõ tiên bảo lại có phản ứng.

Quả thực là đã có phản ứng, hơn nữa, phản ứng còn rất lớn, Nam Trúc và Bách Lý Tâm trợn to hai mắt.

Lực lượng từ sâu xa đang tản ra đột nhiên thu lại, biến thành một quầng sáng nhàn nhạt màu xanh da trời bao trùm toàn thân Nam Trúc, bên ngoài quầng sáng là hào quang lăn tăn, hai cái cánh hư huyễn chậm rãi mở ra tại hai bên cơ thể Nam Trúc, sau đó, một sức nổi từ từ nâng Nam Trúc lơ lửng bay lên.

"Chuyện, chuyện gì đang xảy ra vậy? Ô tỷ tỷ, chuyện này là thế nào?" Bị bất ngờ, Nam Trúc giãy giụa cựa quậy mấy cái, tựa như động tác quẫy chân khi bị siết cổ kéo lên cao.

Bách Lý Tâm đứng ở một bên càng cảm thấy kinh ngạc, thực sự là trố mắt ra nhìn, nàng nhịn không được xốc vành chiếc mũ trùm che khuất khuôn mặt, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt dõi theo thân thể Nam Trúc dần dần bay lên. Nam Trúc chỉ nhìn thấy cái bóng của hai chiếc cánh hai bên người, không thấy được toàn bộ hình dáng của mình vào lúc này, nhưng nàng lại nhìn thấy rõ ràng, ánh sáng bao phủ quanh thân Nam Trúc tạo thành hình dáng mờ ảo của một con chim, cảm thấy đó là hình dạng của Tam Túc ô, hình bóng Tam Túc ô chậm rãi giương cánh.

Nhìn thấy tiên bảo được thi triển, trên vẻ mặt đầy nhân tính của Tam Túc ô dường như bộc lộ sự xúc động, tuy nhiên, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước, "Không có chuyện gì, nó có thể giúp ngươi bay qua hồ nước, để kiểm soát hướng bay, người có thể sử dụng ý nghĩ để điều khiển, ngươi có thể thử xem."

Tại nơi ánh sáng không tốt này lại xuất hiện một quang ảnh nổi bật như thế, đám đông bên hồ không có mù, bọn họ kinh nghi tự hỏi, đó là trò gì?

Tất cả đều không kiềm chế được nữa, một đám người ào ạt lướt vế phía gã, kể cả mấy người Dữu Khánh.

Mọi người bay đến trước mặt Nam Trúc đang lơ lửng trên không, đều ngước mặt dõi đôi mắt chờ đợi nhìn Nam Trúc đang được bao phủ trong quầng sáng hình dạng như chim, không biết vị này đang làm trò ảo thuật gì.

Tu Hành giới có nhiều chuyện ngạc nhiên cổ quái, vào lúc này, một đám tu sĩ vẫn chưa có cảm giác gì nhiều, còn đang muốn nhìn xem Nam Trúc sử dụng thuật pháp gì.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết là người biết rõ tình hình thì trợn mắt há mồm, không biết Nam Trúc lơ lửng trong không trung đang lẩm bẩm cái gì.

Thực ra, nhìn thấy một đám người vọt tới, trong lòng Nam Trúc cảm thấy rất bất lực, đã xảy ra như vậy rồi, mọi người đều đã nhìn thấy được, gã có muốn trốn cũng đã muộn.

Vấn đề là gã có nằm mơ cũng không bao giờ ngờ tới mình có thể đột nhiên trở nên nổi bật như vậy.

Cho nên, thoáng chút suy nghĩ, gã lập tức biết rõ, nếu hiện tại dừng lại, chưa chắc những người này đã cho gã có cơ hội khác, không bằng tranh thủ lúc này, nhanh chóng nắm giữ rồi nói tiếp.

Bỗng nhiên, ánh mắt mọi người đột nhiên chuyển động, nhìn thấy Nam Trúc nhẹ nhàng lướt về bên trái, sau khi bay ra mấy trượng thì lại nhẹ nhàng lướt về bên phải, chiếc cánh mờ ảo bên ngoài thân vỗ nhè nhẹ để điều chỉnh phương hướng.

Dần dần, khi tư thế đã trở nên ổn định, tiết tấu vỗ cánh lên lên xuống xuống rõ ràng cũng có nhịp điệu hơn.

Ánh mắt Nam Trúc bỗng nhiên nhìn về phía xa, sau đó mọi người thấy hoa mắt, quầng sáng hình dáng điểu nhân lơ lửng trên không đột nhiên vẫy cánh, lóe lên lướt đi, vụt bay đến trên không trung hồ nước rồi khẩn cấp dừng lại, sau đó chính là một trận bay loạn xoay quanh.

Chương 900: Điểu nhân (2)

Dần dần lấy lại tinh thần, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết quay nhìn nhau, mấy sư huynh đệ quá hiểu rõ nhau, đều đã nhận ra được, lão Thất đang chơi đùa với thứ đó.

Hai người ngay lập tức lặng lẽ quan sát phản ứng kinh nghi bất định của đám người xung quanh, ít nhiều có chút nghiến răng nghiến lợi, khi ánh mắt quay lại nhìn đến Nam Trúc thì lộ ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bọn hắn phát hiện thấy không biết phải chăng đầu óc lão Thất có vấn đề, lúc trước nhanh tay bắt lấy Huỳnh thạch khiến mọi người không thể trốn được, bây giờ lại chơi đùa trò này ngay trước mặt mọi người, rất sợ người khác không biết được ngươi đang có bảo bối trong tay sao?

Hai người thật sự không nghĩ ra được, đã biết rõ có thể sử dụng bảo bối, kiếm một chỗ kín đáo len lén nếm thử không được sao? Tại sao phải chơi đùa ngay trước mặt mọi người như vậy?

Điều khiến cho hai người càng thêm lo sợ còn tại phía sau.

Nhìn thấy phương thức Nam Trúc điều khiển bay càng ngày càng thành thạo, giọng nói của Tam Túc ô đột nhiên từ xa xa vang lên bên tai mọi người, "Không chỉ có thể đưa một mình ngươi đến bên kia hồ, cho dù là ngàn người, vạn người cũng có thể cùng nhau

mang đi. Chỉ cần người dắt người, Thiên Dực quang hoa sẽ tự động bao phủ tất cả cùng nhau kéo bay lên."

"Nếu muốn đi thì phải tranh thủ lúc những tiếng kêu khóc đó vẫn còn vang lên. Nếu những âm thanh đó dừng lại, sẽ không thể bay qua được, trong hồ còn có những viễn cổ quái thú hung dữ hơn."

"Thứ gì gọi là thứ tốt? Phía bên đó có vô số các loại linh thảo hiếm có, đó có tính là thứ tốt hay không?"

Chỉ có giọng nói của Tam Túc ô, những người nơi đây cũng có thể nhìn thấy miệng Nam Trúc mấp máy, rất hiển nhiên, Nam Trúc đang nói chuyện với Tam Túc ô.

Nam Trúc cho rằng mình đã bay đi khoảng cách rất xa, cho rằng mình là người duy nhất có thể nghe được Tam Túc ô đang nói gì, nhưng không biết rằng mọi người đều đã nghe được.

Vẻ mặt Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm đều trở nên rất khó coi, cũng không nghĩ tới giọng nói nhẹ nhàng và êm ái của Tam Túc ô đột nhiên có thể khuếch tán xa như vậy, lúc đầu, bọn hắn không hiểu rõ lắm đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Những người khác cũng lộ ra vẻ kinh nghi.

Liên Ngư nghiêng đầu âm thầm đánh giá phản ứng của mấy người Dữu Khánh, rồi chậm rãi di chuyển bước chân.

Oanh!

Một đồ vật khổng lồ đột nhiên phóng ra khỏi mặt nước, lao vút lên không trung.

Nhằm thẳng quang ảnh điểu nhân đang lượn quanh, lại là một con đằng điệt to lớn, so với con lúc trước, con này chỉ lớn hơn chứ không kém.

Trong lúc kinh hãi, trong đầu Nam Trúc hiện lên ý nghĩ tránh đi, bóng dáng gã lập tức liền hóa thành quang ảnh, tại trước lúc chiếc miệng khổng lồ đầy răng nanh nhào tới, gã đã lóe lên, lướt rời đi, khi hiện thân ra lại, gã đã lơ lửng tại phía trên vách đá.

Cự điệt ầm ầm nện xuống nước, sóng lớn, bọt nước bắn tung lên.

Ánh mắt mọi người đồng loạt quay nhìn chằm chằm vào Nam Trúc đang lơ lửng trên không trung, tất cả đều kinh ngạc với tốc độ tránh né vừa rồi của gã, tốc độ đó quá kinh người!

Lúc trước, có lẽ bọn họ đều nghĩ lầm rằng đó là một loại thủ thuật che mắt nào đó, nhưng bây giờ, trong ánh mắt và biểu cảm dần dần hiện ra những ý nghĩ khác lạ khó thể nắm bắt.

Quang ảnh Điểu nhân bỗng lóe lên, bay đến lơ lửng phía trên mọi người. Nam Trúc nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy ánh mắt của hai vị sư đệ như muốn cắn mình, gã có phần bối rối.

Nhưng nghĩ đến tốc độ mình vừa mới thử nghiệm kia, đám rác rưởi phía dưới này không có khả năng vượt được mình, gã bình tĩnh trở lại, trong lòng chuẩn bị sẵn sàng ý niệm lóe đi tránh né bất cứ lúc nào, miệng cất tiếng gọi: "Chu bang chủ, còn phải làm phiền ba người các ngươi tiếp tục làm việc giúp ta, lên đây nắm lấy cánh tay ta là được."

Nói đến việc tiếp tục hỗ trợ, mọi người tự nhiên biết rõ là chỉ ba người nào. Có người quan sát Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm, có người quan sát Tam Túc ô trong tay gã và so sánh với quang ảnh Tam Túc ô, có người thì đang quan sát chiếc lệnh bài khắc hình Tam Túc ô trên tay gã, trong mắt mỗi người đều lộ vẻ suy nghĩ.

Bầu không khí vô cùng khác thường, ở đây có nhiều người như vậy nhưng không có phát ra bất kỳ một âm thanh nào, nếu có giao lưu với nhau thì hình như đều dùng ánh mắt.

Chuyện cho đến bây giờ, Dữu Khánh chỉ có thể ra dấu bằng ánh mắt cho Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm, ra hiệu làm theo lời Nam Trúc nói.

Nhưng không ai trong ba người có thể nhảy lên nắm được Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Bách Lý Tâm nhìn chằm chằm phía sau Dữu Khánh.

Dữu Khánh muốn nhảy lên nhưng thân hình lại bị người đè lại, vừa muốn hành động, một bàn tay ở phía sau lặng yên đặt lên đầu vai hắn, cưỡng ép đè hắn lại, bàn tay lại dựng đứng lên hai ngón tay trắng nõn, di động trên đầu vai hắn, không chút hoang mang mà điểm vào chỗ hiểm trên cổ Dữu Khánh.

Dữu Khánh ngửi thấy mùi thơm thì đã đoán được là ai, hắn quay đầu nhìn lại, quả nhiên, không phải ai khác, chính là Liên Ngư mỉm cười nhìn chằm chằm vào mình.

Hắn bỗng thấy không ổn, lúc này hắn đã trăm phần trăm xác định, nữ nhân này quả thực biết rõ bốn người bọn hắn là một tốp, Nam Trúc làm bộ làm tịch giấu giếm được người khác, nhưng không lừa gạt được nữ nhân này.

Mình quả thực đã sơ ý, một mực quan tâm đến Nam béo, bị nữ nhân này áp sát đến gần vậy mà không chút nào phát hiện.

Liên Ngư cười hỏi: "Đi đâu vậy? Đưa ta cùng đi xem đi."

Khi nói lời này, nàng ta cẩn thận đề phòng quan sát xung quanh, cao thủ thần bí khoác áo choàng đen đó khiến nàng ta rất e ngại.

Nàng ta vốn không muốn làm như vậy, bởi vì đã bị cao thủ thần bí đó cảnh cáo một lần, nhưng tình hình đột biến trước mắt rất có khả năng liên quan đến sự hưng vong của Nhiếp Nhật Phục, mà trong toàn bộ người của Nhiếp Nhật Phục, chỉ có nàng ta và Hổ Nữ tại đây, cho nên nàng ta không thể ngồi xem, vì vậy nàng ta sẵn sàng

chấp nhận mọi nguy hiểm, nếu có thể ngăn cản chuyện bất lợi xảy ra cho Nhiếp Nhật Phục, cho dù chết cũng không phải là chết vô ích.

Hổ Nữ thủ tại sau lưng nàng ta, đề phòng phía sau.

Dữu Khánh muốn cất tiếng, nhưng phát hiện thấy pháp lực cường đại từ trên tay Liên Ngư tràn đến phong tỏa yết hầu của hắn, không để cho hắn phát ra âm thanh, hắn chỉ có thể xoay chuyển tròng mắt, nỗ lực nháy mắt cho Mục Ngạo Thiết.

Mục Ngạo Thiết tự nhiên biết rõ tên thiếu đạo đức lão Thập Ngũ này nháy mắt ra hiệu là có ý gì, chẳng phải là ám chỉ tới chuyện kia giữa mình và Liên Ngư sao, đơn giản là muốn y dùng tới lá bài tình cảm.

Nói thật, y không muốn cầu Liên Ngư cái gì, nhưng hiện tại lão Thập Ngũ bị khống chế, y không thể ngồi xem, chỉ có thể lên tiếng nói: "Lão bản nương, ngươi có ý gì?"

Liên Ngư mỉm cười, "Ngươi nói không tính." Rồi ngẩng đầu nhìn Nam Trúc đang cau mày trong không trung, đẩy đẩy Dữu Khánh trong tay, "Hoa huynh đệ, hắn không nói lời nào, ngươi nói đi, có đồng ý tiện thể đưa ta đi qua bên kia hồ mở mang chút kiến thức không?"

Đám bang chủ các bang phái thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt với người bên mình, phát hiện thấy tình hình này càng ngày càng quỷ dị, lão bản nương Thạch Tâm cư vốn vẫn luôn giữ trung lập, không tham dự vào ân oán của các bang phái, lúc này lại cưỡng ép bang chủ Hạt Tử bang.

Nam Trúc nghĩ thầm, nữ nhân này làm sao biết rõ bọn hắn muốn đến bên kia hồ, mấy người lão Thập Ngũ hồ đồ bộ lộ ra hay sao? Nhưng gã vẫn giả bộ hồ đồ, hỏi: "Cái gì mà bên kia hồ, đến bên kia hồ làm gì?"

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm ngẩng đầu lên, nhìn gã như nhìn kẻ ngốc.

Liên Ngư cười nói: "Vậy ta nói theo cách khác, ta chưa từng thử qua cách bay kiểu này, đưa ta cùng theo thử xem, thế nào?"

Mục Ngạo Thiết hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Lão bản nương, có chuyện bình tĩnh nói, trước tiên thả người ra đi…"

Liên Ngư hoàn toàn không để ý đến lời nói của y, quay sang cười nói với Dữu Khánh: "Bọn họ đang dây dưa dông dài, làm sao bây giờ, cứ để bọn họ tiếp tục kéo dài sao?"

Không thể hé răng, Dữu Khánh nhấc tay cũng rất mất công, chậm rãi nhấc tay ra hiệu với Nam Trúc, thể hiện trước tiên đồng ý cái đã, đi bước nào tính bước đó.

Trong lúc này, mái tóc phía sau đầu Dữu Khánh chậm rãi tách ra một kẽ hở, con mắt Đầu To xuất hiện trong khe hở, nhìn chằm chằm vào bàn tay Liên Ngư đang nắm cổ Dữu Khánh.

Dữu Khánh bỗng thấy không ổn, lại một tên không thể bớt lo, tay hắn thuận thế biến đổi tư thế, chỉ chỉ vào miệng mình, ra dấu với Liên Ngư, thể hiện việc này hãy giao cho ta xử lý,.

Liên Ngư lập tức thả lỏng pháp lực đang kiềm chế không cho hắn phát ra tiếng

Vừa có thể lên tiếng, Dữu Khánh vội hướng về phía Nam Trúc trên không trung, hét lên một câu, "Đầu To, đừng lỗ mãng!"

Chương 901: Cùng nhau mang đi (1)

Hắn biết rõ bây giờ Đầu To đã có thể nghe hiểu tiếng nói con người, hắn cũng cảm nhận được Đầu To đang bò trong tóc của mình, có cảm giác đang vận sức chờ hành động, hắn lo lắng Đầu To sẽ manh động.

Muốn không lo lắng cũng khó, đây không phải là lần đầu tiên Đầu To hành động lỗ mãng.

Vấn đề quan trọng là đòn tấn công của Đầu To không làm gì được Liên Ngư, qua đòn đánh lén, nó nhiều nhất chỉ có thể gây ra một chút tổn thương cho Liên Ngư, và khi đó, không thể dự đoán được Liên Ngư sẽ có phản ứng như thế nào.

Hắn không muốn Đầu To sẽ bị bộc lộ ở trong trường hợp này, cũng không muốn Liên Ngư làm ra hành vi gì quá khích đối với mình, bởi vì mạng nhỏ của hắn bị người ta nắm ở trong tay.

Mọi người lại quay nhìn Nam Trúc đang lơ lửng thần kỳ trên không trung, đều có chút nghi hoặc, gọi gã là "Đầu To" là có ý gì?

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm thì có phản ứng kiểu khác, bọn họ nhận ra được lời nói của Dữu Khánh là có ý gì.

May mà Đầu To quả thực có thể nghe hiểu được tiếng người, tư thế co chân súc thế chờ tấn công dần dần buông lõng ra, điều này làm cho Dữu Khánh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn tiếp tục nói với Nam Trúc ở phía trên: "Lỡ lời, nói lỡ lời, không phải nói ngươi mập mạp, Hoa huynh đừng hiểu lầm. Ta cảm thấy, người đi hỗ trợ nhiều một chút cũng là chuyện tốt, không ngại thì mang theo lão bản nương cùng đi."

Nói xong, hắn còn âm thầm nháy mắt với Nam Trúc, tại tình thế người ta mạnh, nhắc gã trước tiên cứ đồng ý đi đã.

Đồng thời, hắn cũng dùng tay ra hiệu ngăn cản Mục Ngạo Thiết đang định nói gì đó, cũng không cần phải nói thêm gì nữa, hắn biết rất rõ, vị lão bản nương này sẽ hoàn toàn không nghe lời Mục Ngạo Thiết nói, chỉ là do chính bọn hắn tự cho là đúng, khi vị lão bản nương này mặc quần áo vào chính là loại vô tình.

Đám bang chúng Hạt Tử bang nhìn thấy bang chủ bị khống chế, có người định đứng ra chất vấn mấy câu, nhưng cuối cùng vẫn không

có một người nào đứng ra, đều là người lăn lộn tại Thiên Tích sơn, không ai dám đắc tội Liên Ngư.

Nếu đã là như vậy, Nam Trúc còn có thể nói gì bây giờ, gã chỉ có thể thuận theo lời của Dữu Khánh, cười ha hả nói: "Lão bản nương đồng ý hỗ trợ đó tự nhiên là chuyện cầu còn không được, vậy thì cùng đi."

Trên mặt Liên Ngư tức thì đầy tươi cười, xem ra mình phán đoán không sai, tên Chu bang chủ này mới là kẻ đầu lĩnh của mấy người này, nàng ta càng không dễ dàng buông thả con tin trong tay, nàng ta quay đầu nói với Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm: "Các ngươi lên trước đi."

Nàng ta không muốn có người ở phía sau ám toán mình.

Mục Ngạo Thiết nhìn thật sâu vào Liên Ngư, trong ánh mắt rõ ràng có sự thất vọng về Liên Ngư.

Không biết Liên Ngư có hiểu được hay không, nàng ta vẫn duy trì nụ cười thường ngày của mình.

"Nghe lão bản nương nói, các ngươi lên trước đi."

Vẫn là Dữu Khánh cất tiếng kêu gọi một câu, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm mới song song nhảy lên không, song song đưa tay bắt lên vai Nam Trúc.

Một màn kỳ ảo lại xuất hiện, quầng sáng bao phủ tại trên người Nam Trúc lập tức mở rộng, lan tràn đến trên thân hai người, bao phủ hai người vào trong đó, mà bởi vì nuốt vào hai người, quầng sáng hình con chim rõ ràng cũng biến lớn hơn chút.

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm kinh ngạc phát hiện thấy, hai người đặt tay vịn vai Nam Trúc cũng được một lực lượng khó giải thích nâng nổi lên, bản thân không cần lãng phí chút pháp lực nào, chỉ cần đặt tay kết nối với Nam Trúc là được.

Liên Ngư vốn định xách Dữu Khánh cùng bay lên, nhưng thấy Dữu Khánh phối hợp như thế, nàng ta lại có chút cảnh giác, nhìn nhìn thấy bên trên đều là người của bọn hắn, nàng ta xoay chuyển ánh mắt, quét nhìn thành viên các phái, sau đó ngừng lại trên người Đoạn Vân Du, ánh mắt sáng lên, hỏi: "Phi Ưng bang có muốn cùng sang bên kia hồ nhìn xem hay không?"

Vừa nghe nói những lời này, Dữu Khánh nhướng mày, nữ nhân này còn biết rõ chuyện Phi Ưng bang cài nội gian vào Hạt Tử bang, muốn làm gì?

Đoạn Vân Du nghi ngờ, gã ta rất muốn đi, dù sao gã ta cũng đã nghe được lời Tam Túc ô nói, phía bên kia hồ hình như là một vùng bảo địa, ai có thể chống lại sự cám dỗ này? Nhưng gã ta nhịn không được quay nhìn bên Ngụy Ước và Lương Bàn ở cạnh, gã ta lo lắng hai người này không đồng ý, đầu óc xoay chuyển, gã ta chắp tay hỏi: "Không biết lão bản nương có phân phó gì?"

Liên Ngư cười nói: "Ta thế đơn lực bạc, Phi Ưng bang yểm hộ giúp ta, thế nào?" Nàng ta ngẩng đầu ra hiệu về phái bên trên.

Đoạn Vân Du lại nhìn phản ứng của Ngụy Ước và Lương Bàn, thấy hai người này không phản đối, lúc này mới cất tiếng gọi: "Toàn bộ Phi Ưng bang nghe lệnh, lên!" Gã ta nhấc tay chỉ về phía Nam Trúc ở bên trên.

"Chậm đã!" Dữu Khánh cất tiếng quát bảo ngừng lại.

Liên Ngư lập tức gây khó dễ với hắn, "Thế nào, ngươi có ý kiến?"

Dữu Khánh nói: "Tứ đương gia, Ngũ đương gia, Lục đương gia, các ngươi lên trước đi, hộ pháp cho mấy người Nhị đương gia."

Hắn đã bị khống chế, không thể tiếp tục để cho mấy người Nam Trúc bị khống chế, Phi Ưng bang vốn có cừu oán với Hạt Tử bang, để cho người của Phi Ưng bang bám vào trên thân mấy người Nam Trúc, đó chẳng phải là đã đưa mấy người Nam Trúc vào trong tay

Phi Ưng bang sao? Hắn đương nhiên muốn tránh để xảy ra tình huống này.

Phạm Cửu, Mạt Lỵ và Cao Trường Đài nhìn nhau, bọn họ thật sự có phần khẩn trương, hoàn toàn không hiểu tình hình hiện tại là như thế nào, tất cả như lọt vào trong sương mù, không thể cân nhắc được lợi hại, cuối cùng chỉ có thể cắn răng bay lên.

Vẫn giống như tình hình lúc trước, bọn họ cũng được quầng sáng mở rộng ra bao bọc lại.

Dữu Khánh lại nói: "Tam đương gia, ngươi dẫn người đoạn hậu."

Đang thắc mắc vì sao không có gọi mình, Đồng Tại Thiên nghe vậy thì sửng sốt, lập tức kêu gọi toàn bộ huynh đệ Hạt Tử bang đi tới.

Chẳng mấy chốc, hơn ba mươi người đều được quầng sáng bao bọc, toàn bộ lơ lửng đưa tay kết nối trong không trung.

"Xong việc chưa?" Liên Ngư hỏi Dữu Khánh một câu, thấy hắn gật đầu ừ, nàng ta liền cất tiếng thúc giục Đoạn Vân Du, "Đoạn bang chủ, làm phiền."

Đoạn Vân Du tuân lệnh, lại kêu gọi thủ hạ thi hành, bang chúng Phi Ưng bang hơi do dự một chút rồi lần lượt phi thân nhảy lên, kết nối với những người đang lơ lửng bên trên.

Người của các bang phái đứng phía dưới dồn dập nhìn lên, muốn nhìn xem việc này có đúng như lời Tam Túc ô nói, có thể chở ngàn vạn người cùng lúc hay không.

Kết quả là, sau khi dung nạp hơn một trăm người, quầng sáng bao phủ bên trên vẫn ổn định vững vàng, chỉ là hình dạng con chim kia càng trở nên khổng lồ.

Lúc này Liên Ngư mới nhéo cổ Dữu Khánh kéo hắn cùng bay lên, bám tay vào đầu vai Đoạn Vân Du ở phía trước, có người của Phi

Ưng bang ở phía trước ngăn cản, hơn nữa trong tay mình có con tin, không cần lo lắng người khống chế bảo vật ở phía trước làm bậy.

Hổ Nữ bám sát theo sau.

Lời Tam Túc ô nói mặc dù rất hấp dẫn, nhưng mạng nhỏ càng quan trọng, các bang phái khác vốn còn có chút do dự, lúc này nhìn thấy Liên Ngư, người dường như biết rõ tình hình, còn không sợ, bọn họ tức thì cũng không sợ nữa.

Ngụy Ước là người đầu tiên cất tiếng kêu gọi, nhân mã của Trấn Sơn bang nhân mã cũng ào ạt phi thân nhảy lên, gia nhập vào trong quầng sáng bao phủ.

Phía dưới liên tục vang lên những tiếng hét to, thành viên các phái liên tiếp bay lên không kết nối vào nhau.

Quầng sáng hình dạng con chim ở trên không trung dần dần biến thành một con chim ánh sáng to lớn.

Nam Trúc đang khống chế lệnh bài ở phía trước tức thì hét lên oai oái: "Các ngươi lên đây làm gì?"

Ngụy Ước hét to đáp lại, "Hộ giá cho lão bản nương, há có thể để cho Phi Ưng bang làm chuyện tốt tại phía trước, Trấn Sơn bang ta cũng dốc chút sức lực nhỏ nhoi."

Cô Dương nói: "Không sai. Hơn nữa, bảo châu mà chúng ta cần cạnh tranh vẫn còn tại trên người lão bản nương, tự nhiên là bảo châu đi đâu, chúng ta cũng sẽ theo tới đó."

Liên Ngư hơi cau mày, nói với Hổ Nữ: "Trả bảo châu lại cho Trầm bang chủ."

Trầm Kim Thiền lập tức nói: "Không cần, Trầm mỗ không phải là người nói không giữ lời người, nếu đã thống nhất với các phái khác,

sau khi ra khỏi nơi không rõ này mới cầm lại bảo châu, vậy thì sẽ không nuốt lời."

Thân Vô Không cũng nói: "Lão bản nương, bảo vệ ngươi là ưu tiên hàng đầu, cạnh tranh chỉ xếp thứ hai, thứ ba là chúng ta hoàn toàn không biết làm cách nào để đi ra ngoài. Hoa huynh đệ không thể nói xong một câu như vậy liền ném chúng ta lại, chạy đi, chúng ta là đi theo hắn tiến vào đây, đương nhiên sẽ theo hắn cùng đi ra ngoài, đây cũng là vì để bảo vệ an toàn cho hắn, tránh bị cắt đứt đường lui của chính chúng ta."

Liên Ngư cất tiếng cười nhạt.

Dữu Khánh rơi tại trên tay nàng, cất tiếng trêu ghẹo: "Lão bản nương, đã nhận ra được chưa, không kẻ nào lương thiện."

Liên Ngư không cần hắn nhắc nhở, biết rõ những lời nói đường đường chính chính đó của bọn họ đều chỉ là lấy cớ, chẳng qua là đều nghe được lời Tam Túc ô nói, nảy sinh lòng tham.

Được rồi, nếu ai cũng tham lợi đen lòng không sợ chết, không biết rõ tình hình vẫn muốn bám theo, nàng ta cũng không quan tâm nữa.

Nàng ta đang lo con đường phía trước không rõ, sợ thế đơn lực bạc, những người này ít nhiều sẽ cho nàng ta mấy phần mặt mũi, lỡ như gặp được tình huống gì đó mình sẽ có được một ít sự giúp đỡ, lúc này liền ra hiệu cho Hổ Nữ cất bảo châu lại.

Nàng ta đồng ý như vậy nhưng Nam Trúc thì không hài lòng, để cho những người này đi theo, vậy thì những linh thảo hiếm có phía bên kia hồ sẽ là của ai, gã hét to lên: "Đi xuống đi xuống, không mang theo được những người này."

Cô Dương cất cao giọng nói: "Cần phải bảo vệ lão bản nương, cũng là bảo vệ Hoa huynh đệ vì để giữ đường lui cho chính mình, thực sự là không xuống được."

Nói ngắn gọn chính là không chịu xuống.

Chương 902: Cùng nhau mang đi (2)

Nam Trúc quay đầu lại hô to, "Ta nói không mang được bằng này người, nghe không hiểu sao?"

Dứt lời gã nhìn thấy Mục Ngạo Thiết đang nhìn mình với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, tức hoài nghi, không biết nhìn mình như vậy là có ý gì, mình làm như vậy có gì sai sao?

Cuối cùng, Mạt Lỵ ở phía sau phải hạ thấp giọng nhắc gã: "Hoa huynh, con Tam Túc ô trong tay người nói có thể mang ngàn vạn người, mọi người đều nghe được."

Nam Trúc kinh ngạc, "Nghe được?"

Mạt Lỵ gật đầu.

Bách Lý Tâm lập tức nhỏ giọng bên tai Nam Trúc, giải thích cho gã một phen, nói cho gã biết những gì mọi người đã nghe được.

Nam Trúc nghe xong thì sửng sốt, vụt quay nhìn Tam Túc ô trong tay, thiếu một chút đã lập tức bóp chết nó ngay tại chỗ, trầm giọng hỏi: "Đã sớm cảm thấy ngươi có vấn đề, có chuyện gì vậy?"

Tam Túc ô: "Không có liên quan hệ gì với ta, có liên quan đến hoàn cảnh nơi này. Ở tại đây, âm thanh nói chuyện của ta quả thực có khi sẽ lan đi rất xa, về phần khi nào xảy ra chuyện đó thì chính ta cũng không biết rõ, không thể khống chế được, giống như các ngươi nghe được tiếng kêu khóc vậy, âm thanh rõ ràng không lớn lại không biết từ nơi nào truyền tới. Tính mạng của ta nằm trong tay ngươi, ngươi cảm thấy ta cần phải lừa gạt ngươi sao?"

Lời giải thích này quả thực hợp tình hợp lý, bởi vì âm thanh gào khóc quỷ dị đó vẫn còn đang vang lên.

Chỉ là, dẫn theo nhiều người như vậy tính là chuyện gì chứ, gã quay đầu lại nhìn xem đám người đông đảo ở phía sau, quả thực khó giải, nhưng lão Thập Ngũ lại ở phía sau, không tiện trao đổi.

May mà Dữu Khánh đã đoán được phía trước đang thì thầm chuyện gì và đang khó xử vì cái gì, hắn lập tức cao giọng nói: "Hoa huynh đệ, nếu mọi người đã có ý tốt, vậy không nên phụ, có thể cùng đưa đi thì mang theo luôn đi."

Hắn biết rõ, sự việc đã không thể khống chế được nữa, đã không còn do bọn hắn muốn không đi là không đi, trừ khi bọn hắn bằng lòng từ bỏ Tam Túc ô và chiếc lệnh bài đó, nhưng bọn hắn cũng không tốt hơn đám người đó bao nhiêu, cũng là lòng tham che tâm, không chịu từ bỏ.

Mà yếu tố lớn nhất khiến tình thế không thể khống chế được chính là con Tam Túc ô kia. Lúc trước tại chín lối vào, nếu không phải con Tam Túc ô nói to lên câu nói đó, thì đã không xảy ra vấn đề trước mắt.

Và lí do xuất hiện khốn cảnh trước mắt này vẫn là bởi vì Tam Túc ô, bởi vì những câu nói của nó vừa rồi.

Một lần trùng hợp còn có thể nói được, liên tiếp trùng hợp xuất hiện ngay trước mắt, hắn không muốn nghi ngờ con Tam Túc ô này có vấn đề cũng khó, không thể không đề phòng nhiều hơn.

Hiện tại, ý nghĩ của hắn đã giống với Liên Ngư, không rõ ràng tình hình phía trước, đi đông người một chút trái lại là chuyện tốt.

Thấy lão Thập Ngũ đã đưa ra quyết định, Nam Trúc không tiếp tục kháng cự nữa, dưới sự điều khiển của ý niệm, quang điểu khổng lồ chậm rãi vẫy cánh điều chỉnh tư thế bay.

Trong khi mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào quang điểu khổng lồ vỗ cánh thì từ trong bóng tối có một bóng người giấu mình trong chiếc áo choàng đen bay tới phía sau đội ngũ, đưa tay bám lên người ở tại cuối cùng.

Người đó cả kinh, vừa muốn quay đầu lại nhìn, chợt phát hiện thấy một lường pháp lực cường đại chảy vào trong cơ thể mình, trấn áp mình lại giống như con rối, không thể động đậy được nữa.

Trong lòng gã kinh hãi không thể tả, quá cường đại!

Bóng người khoác áo choàng đen cuộn tròn thân thể, áp sát vào phía sau gã.

Phát hiện thấy vẫn có thể điều khiển quang điểu bình thường, Nam Trúc nhìn về phương xa, ý nghĩ thay đổi, quang điểu và đám người được bao bọc trọn vẹn một khối trong đó lập tức giống như mũi tên rời cung, trong nháy mắt liền xâm nhập vào không trung trên hồ nước lướt đi trong màn trời, nhanh chóng đi xa.

Đám người ở trong quầng sáng đều kinh hãi, thứ này đến cùng là bảo bối gì? Nhất là mấy vị bang chủ, trong ánh mắt hướng tới Nam Trúc ở phía trước đều lấp lóe nét tham lam.

"Ai?"

Trước lối vào sụp đổ, một tiếng hét lớn vang lên, đám người Sơn Hải bang lao ra, ngăn chặn một Hắc y nhân đang đứng trước một đống loạn thạch, đào móc.

Hắc y nhân ngừng đào móc, đứng quay lưng về phía bọn họ, không có quay đầu lại, sừng sững bất động.

Bang chủ Cố Nhân Sơn của Sơn Hải Bang vừa nhìn thấy tư thế này liền cảm thấy có chút không ổn, đặt câu hỏi: "Người nào?"

Hắc y nhân chậm rãi quay đầu lại, dưới ánh sáng Huỳnh thạch, trên mặt y là một tấm mặt nạ đồng thau, y xoay người lại nhìn chằm chằm vào kẻ cầm đầu Cố Nhân Sơn, hỏi: "Ngươi chính là bang chủ Sơn Hải Bang, Cố Nhân Sơn?"

Cố Nhân Sơn: "Chính phải, ngươi là ai?"

Người đàn ông đeo mặt nạ bình tĩnh nói: "Làm phiền Cố bang chủ rời một chút nói chuyện."

Cố Nhân Sơn: "Bằng hữu quen cư xử không nói lý lẽ như vậy sao?"

Ngụ ý là, dựa vào đâu ngươi muốn ta thế nào thì ta phải làm theo?

Người đeo mặt nạ đồng trầm mặc một hồi, sau đó tiện tay ném ra, một vật bắn ra.

Xuất thủ không có ác ý, Cố Nhân Sơn thi pháp, dễ dàng cố định vật đó dừng lại tại trước người, phát hiện thấy đó là một tấm thẻ bài, khi nhìn thấy hình ảnh trên tấm thẻ bài, thần sắc gã chấn động, cầm vào trong tay xác minh thật giả, sau đó nhanh chóng bước nhanh đến, thực thi lời nói lúc trước của đối phương, mượn một bước nói chuyện.

Trên đường đi còn phất tay bảo thủ hạ trước tiên lùi ra.

Khi đi đến trước mặt đối phương, hai tay gã nâng trả thẻ bài, "Dám hỏi tôn sử là?"

Người đeo mặt nạ đồng chụp lại thẻ bài, hạ thấp giọng nói: "Tấm thẻ bài này chưa từng xuất hiện tại đây, dám để lộ nửa chữ, ngươi chết!"

Hầu kết giật giật, Cố Nhân Sơn kinh sợ, khom người trả lời, "Vâng. Dám hỏi tôn sử có dặn dò gì?"

Người đeo mặt nạ đồng: "Nghe nói cạnh tranh nơi này rất náo nhiệt, ta chỉ là tới đây nhìn xem, các ngươi cần phải làm gì thì cứ làm, ta sẽ không ảnh hưởng tới các ngươi. Nói người của ngươi đào mở lối đi ra."

"Vâng." Cố Nhân Sơn nhận lệnh rời đi.

Không bao lâu sau, gã đã gọi nhân thủ tới đào móc mở lối đi, lối đi vừa được thống suốt, người đeo mặt nạ đồng lập tức lắc mình lướt vào, Cố Nhân Sơn nhíu nhíu mày, sau đó phất tay ta hiệu cho người lấp kín lại lối vào.

Bên ngoài Vạn Hác trì bị sương mù che phủ, mặt trăng đang hạ xuống chân trời, bóng một nam tử gầy chắp tay đứng sừng sững trên ngọn núi cao nhất, đứng ở trên đình biển mây trong màn đêm.

Một gã nam tử đeo biển tên Thiêu Sơn Lang phá tan mây mù, phi thân lên núi, rơi tại dưới chân nam tử gầy, chắp tay bái kiến: "Đại hành tẩu!"

Nam tử gầy quay đầu, xoay người lại, người này có dáng vẻ tuấn tú, chính là nữ mặc nam trang, Đại hành tẩu Hướng Lan Huyên của Đại Nghiệp ty.

Hướng Lan Huyên hỏi: "Tình hình hiện tại như thế nào?"

Nam tử Thiêu Sơn Lang đáp: "Không có thay đổi gì quá lớn so với thông tin truyền ra lúc trước. Chỉ là, số lượng cửa hàng Thiêu Sơn Lang bên bờ trì đang tăng nhanh, có gần một trăm cửa hàng rồi. Hiện tại, tạm thời vẫn không có tin tức gì về Hạt Tử bang kia."

Hướng Lan Huyên ừ một tiếng, "Đi thôi."

"Thuộc hạ xin cáo lui." Nam tử Thiêu Sơn Lang chắp tay chào, lui lại mấy bước mới xoay người lướt đi.

Hướng Lan Huyên không có ở lại đây lâu, giương tay áo bay đến không trung lượn lờ sương mù bên trên Vạn Hác trì, rồi phiêu nhiên rơi vào trong đó, xuyên qua mây mù lao thẳng xuống đáy khu thung lũng ngàn mương vạn rãnh.

Nàng tùy tiện tìm một cái thông đạo, lắc mình xông vào, kết quả liên tục xông vào mấy con đường khác nhau đều phát hiện đã bị lấp kín. Cuối cùng, nàng chẳng muốn quan tâm tới việc bảo vệ của Sơn Hải bang có nghe được động tĩnh hay không nữa, đứng tại trước một chỗ lấp kín, vung tay áo lên, đống đá to to nhỏ nhỏ chặn đường tức thì giống như bị gió xoáy cuốn đi, xoay tròn bay lên.

Bóng người nàng lóe lên, xuyên qua vùng trung tâm trống rỗng của gió xoáy, biến mất tại phía trong.

Gió xoáy lập tức thu lại, loạn thạch xoay tròn ầm ầm tụ tập lại với nhau, phong kín thông đạo, ngay cả bụi bặm cũng bị hấp thu vào trong đống loạn thạch, giống như từng từng xảy ra chuyện gì.

Người nghe thấy động tĩnh chạy tới, không nhìn thấy được gì còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Không bao lâu sau, Cố Nhân Sơn lại bị kinh động, chạy đến, sau khi nghe báo cáo xong, y một mình đi tới trước đống loạn thạch chồng khít nhau, cất tiếng lẩm bẩm, "Liên tiếp có người thần bí xâm nhập vào. Sự kiện Đồng Tước võ lần này tại sao có cảm giác gì đó không ổn…"

Chương 903: Ba năm (1)

Người ở trong quầng sáng hình con chim dần dần cảm thấy kinh ngạc với mức độ rộng lớn của hồ nước bên dưới.

Tốc độ bay của Quang điểu đã là rất nhanh, nhưng đã bay gần hai canh giờ rồi, vẫn không nhìn thấy bờ bến nơi nào. Đây còn gọi là hồ sao? Đây đã là biển rồi a!

Mấu chốt là xung quanh không nhìn thấy có cái gì chống đỡ, với diện tích vùng nước rộng lớn mà không có gì chống đỡ như vậy, mặt đất làm sao có thể không sụp xuống chứ?

Làm thế nào lại có một vùng nước ngầm rộng lớn như vậy phía dưới Thiên Tích sơn?

Ngoài ra còn có không trung phía trên nữa, cũng không nhìn thấy đỉnh vòm, chỉ có mịt mờ hư vô, và màn sáng nhu hòa nhẹ nhàng đó cũng không biết sinh ra như thế nào.

Nam Trúc muốn bay lên trên nhìn xem, nhưng hư vô trên không dường như có một tầng giới hạn mơ hồ, bay như thế nào cũng không bay lên được, độ cao đang bay hiện tại chính là cao độ lớn nhất gã có thể bay lên, khiến cho Nam Trúc cảm thấy đây dường như là một cái thông đạo có biên giới đặc thù.

Trên đường đi, không ngừng có Ngọc sí kim thiềm bay lượn lao đến tấn công bọn họ, mọi người một đường đánh trả.

Oanh! Đột nhiên có sóng nước tung tóe lên tận trời, một cái cột trụ khổng lồ lao vọt lên, rồi giống như một ngọn núi đập về phía bọn họ.

Có thể tưởng tượng ra được thanh thế của nó, mọi người đều sợ hãi, vẻ mặt đại biến.

Nam Trúc theo bản năng liền xuất hiện ý nghĩ tránh né, ý nghĩ của gã và phản ứng của quang điểu hòa nhập trọn vẹn, quang điểu đột nhiên tăng tốc, chuyển hướng, giương cánh bay sang một bên, lướt sát qua bên cạnh ngọn núi lớn đập tới đó, cực kỳ nguy hiểm.

Vẫn còn kinh hãi chưa ổn định lại tinh thần, mọi người dồn dập quay đầu nhìn lại, mới phát hiện ra chiếc cột trụ chống trời to như ngọn núi đó là thứ gì, chính là một con Đằng điệt siêu cấp khổng lồ. Nó lộ ra đống răng nanh màu đỏ sậm, giống như đến từ hoang dã thời viễn cổ, quỷ dị chính là trên người nó có trói buộc những chiếc xích sắt rất lớn.

Con Đằng điệt đó há to chiếc miệng đầy răng nanh vù vù gào rú, giãy giụa hướng về phía bọn họ chạy trốn, nhưng những sợi thiết liên cắm rễ dưới đáy nước vững vàng kéo nó lại, giữ chặt không buông, âm thanh loảng xoảng kêu vang, cuối cùng làm cho con Đằng điệt siêu lớn đó ầm ầm rơi lại vào trong nước.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh hãi, ai có thể khóa được con quái vật khổng lồ như thế chứ?

Kết quả không đợi cho bọn họ kịp phục hồi lại tinh thần, quang điểu lại khẩn cấp vọt bay né tránh, lướt sát qua một bóng trắng vù vù vọt tới.

Mọi người thêm lần nữa quay đầu nhìn lại, phát hiện thấy trên mặt nước cuồn cuộn sóng nước xuất hiện một hòn đảo, bóng trắng chính là từ trên hòn đảo đó phóng ra, nhìn kỹ, đó đâu phải là hòn đảo gì, rõ ràng là một con Ngọc sí kim thiềm vô cùng khổng lồ đột nhiên trồi lên mặt nước, bóng trắng chính là chiếc lưỡi dài của nó phóng ra tấn công mọi người.

Trên tứ chi của con Ngọc sí kim thiềm khổng lồ như hòn đảo này bị những sợi thiết liên to lớn xuyên qua, vị trí cột sống cũng có một sợi thiết liên xuyên ngang, rất hiển nhiên, nó cũng bị khóa lại tại trong vùng thủy vực này.

Trọng điểm là, tình trạng bị những con quái vật khổng lồ như vậy tập kích chỉ vừa mới bắt đầu, càng bay về sau, tình hình này xuất hiện càng thường xuyên, mọi người vô cùng lo sợ, một mực cảnh giác xung quanh, sợ mình se bị chết oan chết uổng bất cứ khi nào.

Có người đã hối hận vì cùng đi theo, mà có người thì nhìn chằm chằm phía trước, trong mắt lộ vẻ tham lam, lý lẽ rất đơn giản, những cảnh tượng siêu phàm trước mắt có nghĩa là khi đến nơi bọn họ có khả năng sẽ thu hoạch được ngoài sức tưởng tượng.

"Thiên Tích sơn làm sao lại có nơi như thế này?"

Liên Ngư nhịn không được quay sang hỏi Dữu Khánh, nàng ta cho rằng Dữu Khánh chắc hẳn biết được chút gì đó.

Tại phía trước, Đoạn Vân Du nghe vậy thì cũng vô thức quay đầu lại nhìn Dữu Khánh.

Dữu Khánh cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, ngậm ngùi cười khổ nói: "Ngươi ở tại Thiên Tích sơn lâu như vậy còn không biết, ta chỉ là một người mới tới làm sao biết được? Nếu

Nhiếp thành chủ đã có thể lập bố cục với Thiềm vương nơi này, chắc hẳn Nhiếp thành chủ phải biết rõ đi. Hắn không đề cập chuyện này với ngươi sao?”

Liên Ngư không tin hắn không biết, tên này rõ ràng đến đây có mục đích, còn có cả bảo vật để vượt qua cái hồ này, làm sao có thể không biết nơi đây.

Nàng ta chỉ cho rằng Dữu Khánh không muốn thành thật giải thích, đồng thời cũng bởi vì lời Dữu Khánh nói mà chìm vào suy nghĩ, đúng vậy, Nhiếp Nhật Phục lấy Thiềm vương để thiết lập bố cục, mà Thiềm vương và Nhuận Dương bảo châu đều ở tại bên trong bí cảnh phía sau chín lối vào, chứng tỏ Nhiếp Nhật Phục chắc phải biết rõ nơi này, nhưng qua nhiều năm như vậy vẫn không hề tiết lộ ra lời nào trước mặt mình, vẫn luôn xem mình là một người ngoài.

Điều này làm cho tâm tình của nàng ta có chút buồn bã.

Một đợt tập kích trước còn chưa lắng xuống, một đợt tập kích sau đã tới. Đối diện hết đợt tập kích này đến đợt tập kích khác của đám quái thú, đứng tại phía trước dùng ý niệm điều khiển Thiên Dực lệnh liên tục tránh né trốn đi, Nam Trúc nhịn không được nữa rồi, gã nghiến răng nghiến lợi chất vấn Tam Túc ô: “Bờ hồ ở đâu, cứ phải tránh né như vậy đến khi nào?”

Tam Túc ô: “Ngươi bay chậm như thế này là tự tìm đau khổ, phải nhanh lên, chúng nó không kịp phản ứng, ngươi tự nhiên liền không cần tiếp tục né tránh.”

Nam Trúc sửng sốt, “Còn có thể bay nhanh hơn nữa?”

Tam Túc ô quay đầu nhìn gã, ánh mắt đó rất đơn giản, tựa như muốn nói, ta có nói không thể nhanh hơn sao?

Nam Trúc tức thì có chút bối rối, nhìn nhìn Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm ở hai bên, giả bộ lẩm bẩm: “Bay như vậy đã là rất nhanh rồi a?”

Mặc dù nói vậy, gã vẫn dùng ý niệm điều khiển Thiên Dực lệnh tăng tốc.

Tốc độ tức thì càng lúc càng nhanh, hiệu quả cũng rất rõ ràng, những đòn tấn công mạnh mẽ của đám quái thú trong nước thường xuyên chậm hơn bọn hắn một bước.

Ở tại phía sau, Phạm Cửu, Mạt Lỵ và Cao Trường Đài nghe được lời nói chuyện phía trước, xem như đã nhận ra được, thực sự biết rõ tình thế chắc hẳn là con Tam Túc ô kia.

Sau khi tốc độ tăng nhanh đến mức độ nào đó, mặt ngoài quang điểu dường như tạo ra một cảm giác ánh sáng khác lạ, Ngọc sí kim thiềm bay lượn từ trước mặt lao tới không cần người trong quầng sáng xuất thủ, vừa chạm vào mặt ngoài quang điểu thì lập tức tan rã.

Nhìn thấy các đòn tập kích liên miên của đám quái thú đã không còn dễ dàng gây ra uy hiếp cho đội ngũ, không cần phải tiếp tục trải qua những động tác tránh né kinh tâm động phách kia, người của các bang phái đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đoạn đường trước đó quá mức kinh hãi, thực sự là mắt cũng không dám nháy.

"Ô ô…"

Đột nhiên, âm thanh gào khóc quỷ dị đã gián đoạn một quãng thời gian lại bắt đầu vang lên.

Chương 904: Ba năm (2)

Mọi người nhìn tới phía trước, phía âm thanh phát ra, phát hiện thấy thủy vực phía trước dường như đang rất hỗn loạn, sóng lớn tung tóe lên.

Khi quang điểu lóe lên lướt qua thì mọi người mới nhìn rõ đang có chuyện gì xảy ra.

Hàng chục con Tam Túc ô bay lùi ra xa khỏi tầm mắt bọn họ, khu vực này hỗn loạn chính là bởi vì chúng nó, rất nhiều Ngọc sí kim thiềm đang bay theo săn giết chúng nó, chúng nó vừa tung bay né tránh, vừa liều mạng bay về một hướng, chính là phương hướng mà quang điểu bay tới.

Bởi vì có lượng lớn Ngọc sí kim thiềm xuất hiện săn giết Tam Túc ô, dẫn tới thỉnh thoảng có những con Đằng điệt khổng lồ như cột trụ chống trời phóng vọt ra mặt nước, há miệng đớp một phát là có thể bắt được rất nhiều Ngọc sí kim thiềm vào trong miệng, trong đó cũng có cả những con Tam Túc ô không may, vì vậy, mặt nước trở nên hỗn loạn.

Đám người Nam Trúc thậm chí còn mở to mắt nhìn thấy một con Tam Túc ô đụng vào trên quang điểu, lập tức tan rã.

Mọi người đều nghe được, những tiếng la hét sợ hãi, những tiếng khóc bi thương, xen lẫn vào nhau tạo ra âm thanh quỷ dị giống như tiếng gào khóc thảm thiết bọn họ nghe được lúc trước chính là phát ra từ trong miệng những con Tam Túc ô bị săn giết này.

Tam Túc trên tay ô Nam Trúc lại rơi lệ, ngẩng đầu cất lên những âm điệu du dương vào kéo dài, "Ân… Ân… Ân…"

Giọng nữ rất êm tai, giống như tiếng ca hát, khi vừa vang lên, thật giống âm thanh của tự nhiên, rất tình cảm, rất nồng nàn, là một loại tình cảm nồng nàn quyến luyến.

"Ân… Ân… Ân…"

Những âm thanh của tự nhiên tương tự vậy đột nhiên vang lên từ phía sau mọi người, không chỉ một con Tam Túc ô đang ngân vang, mà là một đám đang tập thể ca xướng, tựa như đang đáp lại, cảm

xúc thâm tình như khóc như than, làm cho người ta có cảm giác đang khóc vì quá vui sướng.

Đám người quay đầu lại mơ hồ nhìn thấy đám Tam Túc ô vốn đang liều mạng bay về phương hướng bọn họ tới lúc này đã xoay chuyển phương hướng, hình như từ bỏ liều mạng bay đến nơi mong muốn, hình như đang quay trở về.

Về phần mấy chục con Tam Túc ô đó có thể chạy thoát được nhiều quái thú như vậy săn giết và bình yên đến đích hay không, không ai biết được, bởi vì tốc độ bay của bọn họ rất nhanh, bóng dáng đám Tam Túc ô đó rất nhanh liền biến mất khỏi tầm mắt bọn họ.

Nam Trúc hỏi con Tam Túc ô trong tay, "Những tiếng khóc quỷ dị đó là do đồng tộc của ngươi phát ra?"

Tam Túc ô ngừng ngâm xướng, bình tĩnh trả lời: "Không có gì kỳ lạ, gặp phải nguy hiểm, đối diện với sinh tử, sợ hãi chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Ít nhất, chúng nó không có từ bỏ hi vọng, không có dừng lại chiếc cánh bay lượn của mình."

Nam Trúc: "Nguy hiểm như vậy, còn bay loạn khắp nơi làm gì?"

"Muốn biết vì sao thì phải nhanh lên nữa, ngươi bay quá chậm."

"Còn chậm?"

"Ngươi không thử xem làm sao biết được?"

"Ta sợ bay quá nhanh, nếu gặp phải đống khổng lồ đó mà không kịp tránh né, ngươi có biết hậu quả như thế nào không? Mọi người đều sẽ đâm đầu chết hết."

"Ta sẽ không nói lung tung về cái chết. Nếu ngươi cứ bay như vậy sẽ phải bay rất lâu."

Có lâu thì lâu đến mức nào chứ? Nam Trúc hơi chút do dự, cuối cùng vẫn thử dùng ý thức điều khiển quang điểu tăng tốc.

Vì vậy tốc độ càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức người ở phía sau đều có phần cảm thấy run sợ, không biết mình đây là rơi vào cái gì.

Nhưng Tam Túc ô vẫn nói, "Vẫn chậm, còn có thể nhanh hơn."

Nam Trúc tiếp tục tăng tốc, đã không thể nhận rõ những vật thể thỉnh thoảng lướt qua ở xung quanh.

"Vẫn chậm, nhanh nữa đi."

Dưới sự thúc giục của Tam Túc ô, Nam Trúc liên tục tăng tốc.

Cuối cùng, mọi người hoàn toàn không còn nhìn thấy rõ cảnh tượng xung quanh, nhanh đến mức bọn họ không còn nhìn thấy rõ hình ảnh màn trời to lớn bao phủ bên ngoài, chỉ cảm thấy mình đang ở trong một cái thông đạo ánh sáng, thỉnh thoảng có quầng sáng chớp lóe chớp lóe lên ở xung quanh luồng sáng.

Những âm thanh lốp bốp và những đốm sáng chớp lóe thỉnh thoảng xuất hiện đó dường như đang nhắc nhở đám người trong quang điểu, quang điểu hình như đã đụng vào thứ gì đó.

Đừng nói tới những người khác, Dữu Khánh xen lẫn trong đám người cũng kinh ngạc sửng sốt, đây là tốc độ bay kiểu gì?

Dữu Khánh không biết Nam Trúc ở phía trước đang làm trò quỷ gì, là đang hù dọa mọi người sao?

Mọi người đều co rúm lại giống như những con chim cút nhỏ chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài bao giờ, khẩn trương lo lắng hết nhìn đông tới nhìn tây, bất kể là bang chủ này, hay bang chủ kia, không ai dám rời khỏi tình trạng cố định hiện tại nhảy tới trước để hỏi Nam Trúc xem chuyện gì đang xảy ra.

“Ân… Ân… Ân…”

Tam Túc ô bỗng nhiên cất tiếng ca xướng thâm tình, một đường ca xướng, tựa như lúc trước như vậy, giống như trên đường đi này còn có những con Tam Túc ô khác.

Chỉ là, mọi người không có nghe được tiếng Tam Túc ô đáp lại, mà cho dù có đáp lại bọn họ đại khái không nghe được, tốc độ bay này đã nhanh đến mức không nghe được bất kỳ âm thanh bình thường nào ở bên ngoài, dường như chỉ còn lại có tiếng động bay của quang điểu.

Ngoại trừ những luồng sáng ở khắp nơi ra thì cũng chỉ có luổng sáng, một cái con đường ánh sáng.

Khi mà tất cả mọi người còn không biết phải bay như vậy trong bao lâu, và cũng đã quên mất mình đã bay trong bao lâu thì phía trước đột nhiên xuất hiện một điểm đen khác thường, đang rất nhanh mở rộng ra.

Tam Túc ô ngừng ca xướng, quay sang nói với Nam Trúc: “Giảm tốc độ!”

Đang hồi hộp, kích thích và căng thẳng, Nam Trúc nhanh chóng giảm tốc độ.

“Giảm nữa.”

“Tiếp tục giảm.”

Ánh sáng ở xung quanh biến mất, dần dần có thể nhìn thấy được khung cảnh xung quanh, có vẻ đã trở về lại tình hình bay lượn trên hồ nước lúc trước, lại xuất hiện Ngọc sí kim thiềm bay lượn tập kích, chúng đã có thể đột phá qua quầng sáng quang điểu để tấn công mọi người, mọi người cũng lập tức sống động trở lại, một lần nữa vung vũ khí trong tay lên, chống lại.

Không bao lâu sau, phía trước xuất hiện một vùng sáng ngời, giống như một cột sáng xuyên qua đám mây chiếu rọi xuống, càng bay tới gần càng thấy cột sáng rộng ra, đến gần nhìn mới phát hiện thấy cột sáng rộng tới mấy chục dặm.

Một vách núi đá cao vút và kéo dài vắt ngang tại phía trước, ánh sáng từ trên cao chiếu xuống.

"Hướng lên trên bay ra ngoài."

Dưới sự chỉ điểm của Tam Túc ô, Nam Trúc điều khiển quang điểu bay thẳng lên, chỉ chốc lát sau mọi người đột ngột bị ánh sáng bao phủ, bay ra vực sâu nghìn trượng, bay đến bầu trời một vùng đất bao la.

Bầu trời trong trẻo, mặt trời chói chang, ánh nắng gay gắt, trên mặt đất mở ra một cái lỗ thủng to lớn, chính là nơi quang điểu bay ra.

Không biết đây là nơi nào, Nam Trúc điều khiển quang điểu bay quanh trên không trung, không biết nên đi hướng nào.

Mọi người hết nhìn đông tới nhìn tây, nơi này rõ ràng đã không còn thuộc phạm vi Thiên Tích sơn, chỉ với tốc độ bay kinh khủng đó và bay lâu như vậy, quỷ mới biết rõ bây giờ chui ra nơi nào.

Kinh nghi nhìn xung quanh, Liên Ngư thúc Dữu Khánh đang bị cưỡng ép trong tay mình, hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Ta không biết, ta cũng muốn biết. Ngươi hỏi con chim đó đi." Giọng điệu của Dữu Khánh có chứa vẻ hùng hổ, ánh mắt nhìn quét khắp nơi. Hắn cảm thấy có phần không ổn, trong ánh mắt khó che giấu được sự kinh nghi.

Điểm mà hắn cảm thấy không thích hợp, những người khác cũng đã nhận thấy được, Đoạn Vân Du di một tiếng, "Linh khí nơi này hình như dồi dào một cách không phải bình thường."

“Không sai.” Người khác phụ họa.

Mí mắt Dữu Khánh giựt giựt, kết hợp các tình huống lại với nhau, đặc biệt là vô số quái vật siêu cấp trong hồ không biết bị lực lượng nào khóa lại, căn cứ vào những kinh nghiệm của mình, hắn nghi ngờ bọn hắn rất có thể đã đến nơi không nên đến.

Giữa những tiếng bàn tán xôn xao, Tam Túc ô hướng mặt về phía một chỗ vùng núi nón, chỉ điểm: “Trên đỉnh dãy núi đó, là nơi ở của tộc ta.”

Nam Trúc ừ một tiếng, chợt nghĩ đến điều gì đó, hỏi: “Ngươi là từ nơi này bay đến nơi chúng ta gặp nhau?”

Tam Túc ô: “Đúng vậy.”

Nam Trúc hỏi: “Bay bao lâu?”

Hắn muốn biết cái này đoạn đường có bao nhiêu trường, lúc trước đích tốc độ nhanh đến hắn vô pháp cân nhắc, muốn từ cái này con chim đích phi hành tốc độ lên trên tính ra.

Tam Túc ô: “Đại khái ba năm.”

“Bao lâu?”

“Ba năm.”

“Một năm mà ngươi nói tới là bao lâu?”

“Xét theo ‘Năm’, chính là thời gian mà các ngươi đã biết.”

“Ba năm?” Nam Trúc thất thanh xác nhận, “Bay ba năm?”

“Phải.”

Nam Trúc sững sờ, cùng với người bên cạnh nhìn nhau không nói nên lời. Những người phía sau nghe được như vậy thì cũng kinh

ngạc, sửng sốt.

Nam Trúc đoán chừng Dữu Khánh ở phía sau không nghe được, gã quay đầu lại nhìn ra sau, người trước che người sau, nhìn không thấy bóng dáng Dữu Khánh, lúc này la lớn: "Chu bang chủ Chu Khánh của Hạt Tử bang còn ở đây không?"

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm cũng lập tức quay đầu lại nhìn, và cả những thành viên khác của Hạt Tử bang nữa.

Dữu Khánh nghe hỏi liền biết Nam Trúc muốn xác nhận xem mình có an toàn hay không, lập tức lớn tiếng đáp lại: "Cũng chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ, ngươi còn mong ta chết hay sao?"

Vừa nghe nói như vậy, mấy người trong nhóm đều yên tâm không ít.

Nam Trúc lại lớn tiếng nói: "Chư vị, đã sắp đến đích đến của chuyến đi này, ai không muốn đi thì nói một tiếng, có thể xuống ngay bây giờ."

Dữu Khánh biết gã không có hiền lành như thế, lời này là nói cho mình nghe, gã có phần không dám quyết định, đang hỏi thái độ của mình.

Hắn còn chưa kịp mở miệng, Cô Dương ở phía sau đột nhiên thi pháp hỏi to: "Hoa huynh đệ, vùng đất này là nơi nào vậy?"

Chương 905: Địa phương quỷ quái (1)

Nam Trúc có phần khó chịu với những kẻ ngoài miệng gọi huynh đệ, phía sau có thể đâm cho ngươi một đao bất cứ lúc nào này, đáp lại, "Ta không biết. Dù sao là nơi nào cũng không ngăn được các ngươi, chết sống cứ khăng khăng muốn đi theo, là nơi nào còn quan trọng sao?"

Dữu Khánh không quan tâm đến sự dông dài của Cô Dương, bồi một câu, "Vươn đầu là một đao, co đầu cũng là một đao, nơi này cũng không an toàn. Đừng dông dài nữa, nhanh chóng đi đến địa điểm mục tiêu nhìn xem."

Nhận được tín hiệu, Nam Trúc hiểu ý, lập tức dùng ý niệm điều khiển, quang điểu lập tức giương cánh chở người vút đi, bay thẳng đến khu vực dãy núi xa xa.

Đã điều khiển Thiên Dực lệnh bay lâu như vậy, gã coi như đã quen tay hay việc, rất thành thạo trong việc nắm giữ tốc độ, ước lượng khoảng cách gần xa một hồi rồi bay đến trước mặt dãy núi.

Khi đã tới gần, mọi người mới phát hiện thấy, từ xa nhìn tới khu vực núi non này chỉ một khối khu vực, nhưng thực tế lại là dãy núi nguy nga liên miên vô tận.

Tại thời điểm nhìn thấy sẽ nhảy vào dãy núi, đám người đang tò mò nhìn khắp nơi xung quanh bỗng nhiên cảm thấy thân thể run lên, quang điểu bao bọc bọn họ thoáng ẩn thoáng hiện, pháp lực nâng đỡ bọn họ đột nhiên biến mất rồi lại đột nhiên trở về, lúc có lúc không, liên tục mấy lần.

Thân Vô Không ở phía sau hét lớn, "Hoa huynh đệ, ngươi đang làm gì vậy?"

Liên Ngư thì khống chế cổ Dữu Khánh càng thêm nghiêm ngặt, cảnh cáo Dữu Khánh, "Tốt nhất không nên giở trò?"

Dữu Khánh đang kỳ quái không biết Nam Trúc ở phía trước có chuyện gì xảy ra, nghe được lời này thì không nói gì quay đầu lại nhìn nàng ta, rồi nói: "Việc này cũng có thể đổ lên đầu của ta ư?"

Liên Ngư cất tiếng hừ lạnh, lười nói tiếp, Dữu Khánh tức thì hiểu rồi, đã nhận định bọn hắn họ là cùng một nhóm, nếu có vấn đề chính là âm mưu của cả nhóm.

Nhưng hiện tại không phải là lúc so đo việc này, Dữu Khánh cũng hướng về phía trước hỏi, "Hoa huynh đệ, xảy ra chuyện gì vậy?"

Không chỉ có hắn hỏi, ở phía trước, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm đang vịn vai Nam Trúc cũng đang hỏi gã xem có chuyện gì, hai người rõ ràng cảm thấy thân thể Nam Trúc đang run rẩy.

Mà Nam Trúc, khuôn mặt đỏ bừng, nỗ lực gào lên một câu để đáp lại Dữu Khánh ở phía sau, "Ta không được rồi!"

Có ý gì? Một đám người tại phía sau đều cảm thấy không hiểu ra sao, ngay cả con Tam Túc ô trên tay gã cũng rất nghi hoặc quay đầu nhìn gã.

Một câu gào lên đó dường như đã lấy đi hết toàn bộ sức lực của gã, quang điểu biến mất, một đám người lập tức tan tác đội hình, ào ạt hỗn loạn rơi xuống.

Nam Trúc thì giống như cọc gỗ chúi người cắm ngược rơi xuống, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm đang rơi xuống ở bên cạnh tự nhiên sẽ không ngồi xem, sau một thoáng luống cuống chân tay, cả hai người cùng vọt tới đỡ lấy Nam Trúc, cùng thi pháp giảm bớt tốc độ rơi xuống.

Được hai người cứu lại, Nam Trúc ngước mắt nhìn nói: "Lệnh bài, Tam Túc ô."

Lúc này, hai người mới phát hiện thấy lệnh bài và Tam Túc ô trong tay gã đã không còn, chắc hẳn là chúng đã bị thoát khỏi tay gã khi thân thể bị mất kiểm soát.

Hai người nhanh chóng nhìn nhìn xung quanh, đều chợt lộ ra vẻ kinh ngạc, bọn họ mở mắt trừng trừng nhìn thấy Tam Túc ô đang vẫy cánh bay lượn nhanh chóng biến ảo, trong nháy mắt, từ đầu tới đuôi liền biến hóa thành một nữ tử mặc thanh y, tà váy tung bay.

Nữ tử có dung mạo xinh đẹp, tung người lướt tới lấy tay chụp lấy Thiên Dực lệnh đang rơi xuống, rồi lập tức tung người lên bay đi xa, bay vào vút lên trời cao trong chỗ núi non.

Tất cả mọi người nhanh chóng rơi xuống đất, và đều thấy được cảnh tượng Tam Túc ô biến hóa thân hình, mắt mở to nhìn thanh y nữ tử đó cầm lấy lệnh bài bay đi xa.

"Con Tam Túc ô này đã có tu vi Cao Huyền?" Liên Ngư hãi hùng khiếp vía thúc Dữu Khánh một cú, dò hỏi.

Là Cao Huyền sao? Dữu Khánh ngỡ ngàng lắc đầu, "Không biết."

Liên Ngư: "Lúc trước chính tay ngươi đã bắt giữ nó, ngươi có thể không biết sao?"

Dữu Khánh than thở: "Thật sự không biết, ta quả thực có thuận tay thi pháp điều tra, nhưng không phát hiện thấy cô ta có chút tu vi nào, lẽ nào đã che giấu thực lực?"

Theo nhận thức của tu sĩ bọn họ, với Yêu tu chủng loại phi cầm, khi hóa thành hình người, chẳng khác nào tạm thời từ bỏ khả năng bay bằng hai cánh, muốn bay đi xa thì phải hiện ra lại nguyên hình, còn nếu hóa thành hình người mà vẫn có thể bay xa như vậy, đó là tu vi đã đạt đến cảnh giới Cao Huyền mới làm được.

Bất kể mọi người có nghe được lời thảo luận nơi này hay không, tất cả bọn họ đều rất sợ hãi, suốt một đường đi này, bọn họ đã bắt giữ một tu sĩ Cao Huyền hay sao?

"Trước tiên đừng quan tâm chuyện này, thả ta ra, để ta đến phía trước nhìn xem." Dữu Khánh ra dấu về phía bên Nam Trúc.

Liên Ngư không thả hẳn ra, vẫn khống chế như cũ, nhưng cũng muốn tìm hiểu xem phía bên Nam Trúc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại gào to lên mình không được, nàng ta lập tức áp giải Dữu Khánh đi đến, Đoạn Vân Du nhanh chóng đi theo.

Có không ít người tiến đến gần tìm hiểu tình hình, ví dụ như mấy bang chủ của các bang phái đều vội vàng chạy nhanh đến.

Nam Trúc đã được đặt nằm trên mặt đất, cả người tê liệt, chỉ xoay chuyển được tròng mắt, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm đang nửa ngồi chồm hổm ở bên cạnh để kiểm tra tình trạng gã, mấy vị bang chủ cũng đều rất hảo tâm đưa tay hỗ trợ kiểm tra.

Dữu Khánh vừa đến nơi liền hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Mục Ngạo Thiết trả lời: "Hắn không thể nhúc nhích được."

Dữu Khánh nghi hoặc hỏi: "Đang yên đang lành, tại sao lại không thể nhúc nhích được nữa?"

Nam Trúc tự mình lên tiếng, miệng vẫn còn có thể hoạt động, "Cũng không thể nói là đang yên đang lành liền xảy ra, thực ra từ ban đầu đã có dấu hiệu rồi. Không biết có phải vì khiêng vật nặng di chuyển khắp nơi hay không, các ngươi không khiêng vật nặng bôn ba đường dài không biết cảm giác áp lực đó, lúc trước ta luôn cảm thấy vị trí xương cổ và cột sống không được thoải mái lắm, ta chỉ cho rằng do khiêng vật nặng lâu, mệt mỏi, chưa bình thường lại, nên không quá chú ý, không nghĩ tới đột nhiên liền phát tác."

Có một số lời nói, người ngoài nghe sẽ không hiểu, nhưng Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết vừa nghe nói vậy liền hiểu được, lí do Nam Trúc không thể nhúc nhích là có liên quan đến bệnh đột biến của xương, mà sở dĩ chỉ có một mình Nam Trúc xuất hiện tình trạng này, hẳn là có liên quan với việc Nam Trúc khiêng vật nặng bôn ba đường dài lúc trước, ít nhất là bị loại áp lực đó ảnh hưởng.

Điều này khiến cho tâm trạng hai người có phần nặng nề, không chỉ vì tình trạng thân thể của Nam Trúc, mà còn vì chuyện mà bọn hắn vẫn luôn lo lắng cuối cùng đã xuất hiện.

Trước đây, khi phát bệnh thì chỉ là đau đớn vô cùng, vẫn có thể cưỡng ép vặn vẹo hoạt động cổ, nhưng hiện tại Nam Trúc vẫn còn

có một thân tu vi tuy nhiên không thể động đậy được nữa.

Lần này, người bị ngã xuống chính là Nam Trúc, có phải chăng một hôm nào đó, người đột nhiên đổ xuống chính là hai người bọn hắn? Nếu cả ba người bọn hắn đều gục xuống, ai có thể chữa được cho bọn hắn bây giờ?

Nghĩ đến những điều này, tâm trạng của Dữu Khánh thật sự tồi tệ, hắn quay đầu lại nói với Liên Ngư: "Nam nữ thụ thụ bất thân, đừng có một mực đụng chạm ta."

Liên Ngư cau mày, "Còn nói lung tung, có tin ta tát nát miệng ngươi hay không?"

Mục Ngạo Thiết ngẩng đầu nhìn về phía nàng ta, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Khóe miệng Dữu Khánh hơi nhếch lên, có xung động muốn đùa chết ả tiện nhân này, nhưng thực lực không bằng người ta, hắn chỉ có thể nhận thua, cất tiếng thở dài, chỉ tới Nam Trúc nằm trên mặt đất, "Ý của ta là, trước tiên thả ta ra, ta muốn kiểm tra tình trạng và thử chữa trị cho hắn. Với tu vi của ngươi, còn sợ ta bỏ chạy hay sao? Cần phải áp sát đưa tay cầm mãi không buông như vậy sao?"

Hắn lại nhấc tay chỉ chỉ mọi người, chỉ chỉ mấy tên bang chủ đang vây quanh nhìn xem, "Không cần nói tới ngươi, lão bản nương ngươi thử hỏi bọn họ xem, bọn họ sẽ dễ dàng để cho ta rời đi sao? Có nhiều người vây quanh như vậy, nhiều người trông chừng như vậy, ngươi còn sợ ta bỏ chạy hay sao? Có cần thiết làm như vậy không?"

Nghe những lời này, Liên Ngư đảo mắt nhìn xung quanh, phát hiện thấy mình quả thực có phần cẩn thận quá mức, nhưng nàng ta cảm thấy xấu hổ nếu dễ dàng thả hắn ra, nhàn nhạt hỏi: "Ngươi xác định ngươi có thể chữa trị cho hắn?"

Dữu Khánh: "Có thể chữa khỏi hay không, ta cũng phải làm thử xem sao. Hắn có thể đưa chúng ta tới nơi này, ngươi có nghĩ tới việc làm

sao trở về hay không, bỏ mặc hắn lại đây không quan tâm tới sao?”

Ở một bên, Cô Dương vội ho một tiếng, “Lão bản nương, để cho hắn nhìn xem cũng không sao.”

Liên Ngư hơi trầm mặc, lấy đó làm bậc thang để xuống nước, thuận thế đẩy Dữu Khánh ra.

Chương 906: Địa phương quỷ quái (2)

Dữu Khánh chắp tay thể hiện cảm tạ, xem như cho nàng ta chút thể diện, sau đó xoay người ngồi xổm xuống trước mặt Nam Trúc, đích thân kiểm tra tình trạng của gã. Kết quả kiểm tra nằm trong dự tính, nhưng đây không phải là mục đích của hắn. Hắn nhân cơ hội cúi đầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho Nam Trúc, rồi trầm giọng nói: “Ta đã gặp nhiều Thiêu Sơn Lang rồi, đâu có người nào bởi vì gánh nặng mà bị giống như ngươi vậy. Có lẽ là có liên quan với kiện bảo vật mà ngươi khống chế đó. Kiện bảo vật đó hẳn không phải là tu sĩ bình thường có thể khống chế, chắc hẳn là nó gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến thân thể của ngươi.”

Trong đám người vây xem có không ít người trầm ngâm rồi khẽ gật đầu, bởi vì lời Dữu Khánh nói quả thực có lý.

Và trong lúc nói lời này, bàn tay Dữu Khánh mò mẫm phía sau Nam Trúc chợt âm thầm dùng sức ngắt một cái, lần nữa đưa ra ám chỉ.

Nam Trúc hơi giật mình, rồi lập tức hiểu rõ có ý gì, lão Thập Ngũ nói lời này là đang dự phòng trước, gã lập tức phối hợp, cất tiếng thở dài, “Xem ra ta đã bị con Tam Túc ô đó lừa rồi.”

Trầm Kim Thiền hỏi: “Hoa huynh đệ, chuyện con Tam Túc ô đó là thế nào vậy?”

Dữu Khánh đứng dậy trả lời thay: "Hắn đã nói hắn bị lừa, ngươi hỏi hắn thì có tác dụng gì, tìm đến con Tam Túc ô đó, cạy miệng nó ra, tự nhiên sẽ hiểu hết mọi chuyện."

Vừa nghe được lời này, Nam Trúc lập tức nhắm mắt ngậm miệng, quyết định sẽ không tiếp tục dễ dàng mở miệng nữa.

Trầm Kim Thiền hỏi tiếp: "Hoa huynh đệ, ngươi chắc hẳn phải biết đây là nơi nào chứ?"

Nhìn thấy những người này vẫn còn chưa hiểu được ý của mình, Nam Trúc đáp một câu, "Trước khi cơ thể ta chưa khỏe, có hỏi cái gì ta cũng không biết. Tìm giúp ta con Tam Túc ô đó, hỏi rõ cách làm sao cứu chữa cho ta, những gì cần nói ta tự nhiên sẽ nói."

Trầm Kim Thiền vừa nhìn thấy thái độ của gã như vậy, lập tức có chút tức giận, không phải chỉ là một tên cu li trong Tu Hành giới thôi sao, thật sự cho rằng mình là nhân vật có số có má nào ư, nhưng y lại không thể không kìm nén lửa giận, y đúng là không dám làm ra chuyện gì với Thiêu Sơn Lang ngay tại trước mắt bao người, y chỉ có thể cất tiếng hừ lạnh rồi phất tay áo bỏ đi.

Các bang chủ khác có phần muốn nói rồi thôi, bọn họ muốn nói với Nam Trúc, nếu chúng ta thật sự tìm được Tam Túc ô, vậy thì còn cần ngươi làm gì nữa? Nhưng vào lúc này, có nói điều gì với tên Thiêu Sơn Lang mập mạp này cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào cả, vì vậy lời nói đã đến bên mép đành phải nuốt trở lại.

Ở một bên nhìn xem, Mục Ngạo Thiết không có nghĩ như vậy, lúc này y mới sâu sắc nhận ra được lão Thập Ngũ tách bạch rõ ràng ranh giới với lão Thất ngay từ đầu là rất đúng, bây giờ lão Thất làm ra bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi gánh hết tất cả mọi thứ lên mình, giảm bớt rất nhiều áp lực cho bọn hắn, nếu không, đám người này chắc chắn sẽ bắt lấy bọn hắn để thẩm vấn.

Y lại tò mò liếc mắt nhìn Liên Ngư đang giả bộ hồ đồ, không biết nữ nhân này đến cùng là đang nghĩ gì, vì sao biết tình hình mà không

bộc lộ ra việc bốn người bọn hắn là một nhóm, chẳng lẽ là niệm tình đêm hôm đó sao?

Y không biết rằng, Liên Ngư là vì không biết rõ nền tảng của bọn hắn nên không dám hoàn toàn trở mặt, trước khi sự việc chưa được làm rõ, có một số việc nàng ta chỉ có thể giả bộ hồ đồ, nếu không, sẽ triệt để không có đường lui.

Không phải chỉ có một mình Liên Ngư giả bộ hồ đồ, còn có không ít người trong lòng mang ý xấu.

Dữu Khánh xoay người lại phất tay cất tiếng kêu gọi, "Hạt Tử bang, để đi ra ngoài có thể còn phải dựa vào hắn, đi chặt chút cây cối làm cáng, khiên hắn đi."

Vốn dĩ, để Mục Ngạo Thiết cõng Nam Trúc đi mới là an toàn nhất, nhưng Nam Trúc bởi vì gánh vác nặng mà biến thành bộ dạng này, đã có vết xe đổ, hắn không thể tiếp tục để cho Mục Ngạo Thiết mạo hiểm, may mà còn có một đám thủ hạ, dùng làm cu-li sẽ không đau lòng.

Nhìn thấy Dữu Khánh dùng ánh mắt ra hiệu, Đồng Tại Thiên biết rõ tại thời điểm quan trọng, vị bang chủ này vẫn rất tín nhiệm vai trò Tam đương gia của mình, từ trước đến nay, đại quyền chỉ huy, điều khiển thành viên trong bang hoàn toàn giao cho mình, gã lập tức kêu gọi nhân thủ đi làm, tự nhiên không thể để cho các vị đương gia đi làm công việc đòi hỏi thể lực.

Dữu Khánh không quan tâm tới ý nghĩ của gã, sự chú ý của hắn bị một đám người đang tụ tập phía sau thu hút, không biết đám người đó xúm lại một chỗ để làm gì, hắn lập tức sải bước đi đến.

Lần này, Liên Ngư chỉ liếc mắt đảo nhìn qua, không có tiếp tục quấn lấy không buông, quả thực là những lời giảng lý lẽ của Dữu Khánh lúc trước đã phát huy tác dụng.

Những người khác cũng đang thắc mắc không biết phía bên đó đang xảy ra chuyện gì, các nhân vật chủ yếu của các phái lập tức cùng đi đến nhìn xem chuyện gì xảy ra.

Đám người đang túm tụm liền tách ra nhường đường, nhìn thấy trên mặt đất nằm một thi thể đầm đìa tan nát, nhìn trang phục thì đây là một thành viên Kim Thiền bang.

Trầm Kim Thiền trầm giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Chiết Ngọc Sơn đã tới đây trước xử lý, lúng túng nói: "Bị ngã chết."

Trầm Kim Thiền cau mày nhìn gã, vốn cho rằng gã muốn che giấu điều gì đó, cho rằng có điều gì đó không tiện cho người ngoài biết được, nhưng y lại rất quen thuộc vị thủ hạ tâm phúc này, nhìn thấy phản ứng của gã liền biết là không phải, lập tức chất vấn: "Ngươi đang kể chuyện cười với ta sao? Với tu vi của hắn, dù có rơi từ chỗ cao hơn cũng không thể ngã chết, ngươi nghĩ gì vậy?"

Chiết Ngọc Sơn bất đắc dĩ đáp: "Bang chủ, ta đã kiểm tra kĩ càng thi thể, quả thực là bị ngã chết."

Lúc này, một thành viên Kim Thiền bang ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng, "Lúc trước, ta có cảm giác hắn có chút không bình thường."

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn về phía gã, Trầm Kim Thiền hất hất cằm ra hiệu cho gã có thể nói những gì cần nói.

Người đó nói: "Khi mọi người bay đến nơi này thì hắn ở phía sau vịn vào ta, hắn cũng là người đứng cuối cùng trong nhóm chúng ta. Trên đường đi hắn một mực nhắm mắt không nói lời nào, bất kể xảy ra chuyện ly kỳ như thế nào, nguy hiểm ra sao hắn đều có vẻ không hề dao động. Ta hỏi hắn, hắn cũng không trả lời. Nếu không phải hắn vẫn một mực vịn trên người ta, ta còn cho rằng hắn đã chết rồi. Bang chủ, lúc trước ta cho rằng có lẽ mình vô tình đắc tội hắn chuyện gì đó, nên dọc đường đi hắn không muốn trả lời ta, bây giờ, bây giờ…"

Rất hiển nhiên, gã không dám kết luận đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Trầm Kim Thiền lập tức quỳ một gối xuống đất, đích thân kiểm tra thi thể nát bét này, nhưng cuối cùng cũng chỉ uổng phí công phu.

Lúc này, Đồng Tại Thiên vội vã chạy tới, cầm theo một đoạn cành cây đưa đến trước mặt Dữu Khánh, "Bang chủ, ngươi xem."

Ngay trước mặt Dữu Khánh, cũng ngay tại trước mặt một đám người, răng rắc, bẻ gãy cành cây tươi, sau đó liền nhìn thấy trong vết gãy cành cây có làn khói nhàn nhạt đan xen hai màu đen đỏ toát ra, xì xì, tiêu tan dưới ánh mặt trời.

"Tà khí!" Cô Dương cất tiếng kết luận, rồi hỏi: "Lấy từ đâu?"

Đồng Tại Thiên chỉ ra xung quanh, "Toàn bộ cây cỏ nơi này đều có chứa tà khí."

Mọi người nghe nói vậy liền lập tức phân tán ra bẻ cành bứt cỏ để kiểm tra.

Dữu Khánh quay nhìn cảnh tượng yên tĩnh vắng lặng xung quanh, thầm thở dài, xem ra mình đoán không sai, lại tiến vào một nơi không nên đến.

Hắn sở dĩ cảm thấy không nên đến, là bởi vì biết rõ mỗi một nơi quỷ quái như thế này đều có tồn tại một con Thủ sơn thú kinh khủng. Một đám người này còn có thể sống sót rời đi sao?

Hắn thực sự buồn bực, lần này, bọn hắn hoàn toàn không muốn xông vào nơi quỷ quái như thế này, tại sao lại tiến vào rồi chứ? Nơi này là của nhà nào a?

Mục Ngạo Thiết cũng đến, đưa cho hắn một cọng cỏ có chứa tà khí.

Dữu Khánh không cầm, hiển nhiên, lão Cửu cũng đã nhận ra được đây là nơi nào.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tất cả đều bộc lộ trong không lời…

Trong một cung điện xa xưa, một đám nữ nhân tụ tập với nhau nhìn ra ngoài cổng, hai bên không ngừng có nữ nhân chạy ra gia nhập vào, đồng thời dõi đôi mắt trông mong nhìn một nữ tử bước nhanh đi vào.

Nữ tử không phải ai khác, chính là con Tam Túc ô hóa hình người đã chạy thoát khỏi tay Nam Trúc.

Cô ta bước nhanh tới trước mặt phụ nhân dẫn đầu, phù phù, quỳ xuống, đôi mắt đỏ hoe, cúi thấp đầu, hai tay nâng chiếc lệnh bài của Nam Trúc lên quá đầu mình, dâng lên.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào chiếc lệnh bài đó.

Chương 907: Bồng Lai sơn (1)

Có người sau đó chạy đến, kinh ngạc hô lên: "Tiểu Thanh, tại sao ngươi lại trở về rồi?"

Nữ tử cầm lệnh bài quỳ xuống không có trả lời, tâm trạng vừa mới ổn định lại không kìm nén được cất tiếng khóc lên: "Tộc trưởng, ta đã trở về."

Hình như tất cả gian lao khổ cực đều chất chứa ở trong tiếng khóc run rẩy này.

Phụ nhân dẫn đầu được xưng là tộc trưởng đột nhiên co rụt đồng tử, nhìn chằm chằm chiếc lệnh bài trong tay cô ta, nhất thời đã quên đưa ra bất kỳ phản ứng đáp lại nào.

Người không nhìn thấy rõ chiếc lệnh bài đó liền đến gần nhìn, muốn biết vì sao nữ tử do Tam Túc ô hóa hình ra này lại cầm nó quỳ xuống.

Rất nhanh sau đó, có người kịp phản ứng lại, thất thanh kinh hô, "Thiên Dực lệnh!"

"Là Thiên Dực lệnh!"

"Thật sự là Thiên Dực lệnh sao?"

Một đám nữ nhân liên tục cất tiếng kinh hô, nhanh chóng tụ tập lại một chỗ, bao vây nữ tử đang quỳ vào bên trong.

Phụ nhân là tộc trưởng hít sâu một hơi, vươn bàn tay run rẩy tới, cầm lệnh bài vào tay, liên tục lật xem, rồi chợt cất tiếng hô, "Dực!"

Mọi người lập tức cảm thấy lỗ tai mình bị chấn động lùng bùng một tiếng, rồi trước mắt lóe lên sáng ngời, một đôi cánh chim ánh sáng xòe ra hai bên người phụ nhân tộc trưởng.

"Thật sự là Thiên Dực lệnh."

"Đúng vậy, ta đang tự hỏi Tiểu Thanh mới đi ra ngoài ba năm, tại sao lại đột nhiên xuất hiện, thì ra là có Thiên Dực lệnh che chở."

Tiếng bàn tán giòn giã như tiếng hoan hô, nhiều hơn chính là âm thanh khóc vì cực kỳ vui mừng, một đám nữ nhân ồ ồ khóc vang, tất cả đều là nữ nhân, không có bóng một nam nhân nào.

Trong những tiếng nức nở, líu ríu, chiếc cánh ánh sáng lóe lên rồi biến mất, rụt về trong Thiên Dực lệnh.

Phụ nhân Tộc trưởng cúi người, hai tay nâng nữ tử tên là "Tiểu Thanh" đang quỳ trên mặt đất lên, "Tiểu Thanh, mau đứng lên, lúc nào thượng tiên giá lâm?"

Bên cạnh lập tức có người cùng thúc giục theo: "Đúng vậy, nói nhanh đi. Tất cả yên lặng nào, đừng khóc nữa, để nghe Tiểu Thanh nói cho hết lời, chúng ta cũng nên chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón thượng tiên đi, đừng để thất lễ với thượng tiên."

Nghe được lời này, những tiếng nức nở ở xung quanh lắng đi không ít, tất cả đều dõi đôi mắt trông mong nhìn tới Tiểu Thanh.

Nhưng Tiểu Thanh chống hai tay, cúi đầu quỳ gối ở đó vẫn chưa chịu đứng lên, cho dù là đích thân tộc trưởng đưa tay nâng cô ta dậy, cô ta vẫn nhất quyết không tiếp nhận.

Tình cảnh này tức thì khiến cho mọi người nhận ra có khác thường, mọi người lập tức cảm thấy có chuyện không ổn.

Phụ nhân Tộc trưởng đưa tay nâng khuôn mặt Tiểu Thanh lên, nhìn thấy gương mặt Tiểu Thanh đã ướt đẫm lệ, lập tức trầm giọng hỏi: "Tiểu Thanh, ngươi làm sao vậy?"

Tiểu Thanh cuối cùng nghẹn ngào cất tiếng, "Tộc trưởng, ta không thể mời được thượng tiên đến đây trảm trừ tà ma."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, phụ nhân Tộc trưởng vẻ mặt nghiêm trọng, "Tà ma quấy phá, thượng tiên làm sao có thể ngồi yên không để ý đến?"

Tiểu Thanh lắc đầu đáp: "Ta không gặp được thượng tiên."

Mọi người đều nghi hoặc, phụ nhân Tộc trưởng thì xòe Thiên Dực lệnh trong tay ra, "Vậy ngươi lấy chiếc lệnh bài này từ đâu?"

"Ô ô…" Tiểu Thanh khóc ra tiếng, đôi vai run rẩy, nức nở nói: "Tộc trưởng, động phủ của các thượng tiên khác đều đã đóng kín rồi, đều đã biến mất khỏi Nhân gian…"

Cô ta vừa khóc vừa kể lại toàn bộ những thông tin mà mình tìm hiểu được từ đầu đến cuối nói cho mọi người biết, kể cả việc làm sao có

được Thiên Dực lệnh.

Tình hình này dường như nằm ngoài dự đoán của mọi người, một đám nữ nhân như bị sét đánh, sắc mặt lập tức trở nên rất khó nhìn.

Phụ nhân Tộc trưởng như không thể đứng vững được nửa, lảo đảo lùi ra sau một bước, lấy tay ôm ngực không ngừng lắc đầu, vẻ mặt đầy thê lương nói: "Ngay cả Thiên Dực lệnh cũng lưu lạc vào trong tay những kẻ phàm phu tục tử đó, xem ra không chỉ có một mình tiên phủ chỗ chúng ta xảy ra vấn đề, vì sao Tiên giới không quan tâm tới vấn đề này chứ? Mấy nghìn năm rồi, lẽ nào Thanh Ô bộ tộc ta gặp kiếp nạn như vậy còn chưa đủ sao? Nhất định phải ép chúng ta vào tuyệt lộ sao?"

Tiểu Thanh ngẩng cao đầu nhìn bà ta đang nức nở, nói: "Tộc trưởng, Tiểu Thanh thật sự không còn cách nào khác nữa, vì vậy mới lừa gạt những người đó tới đây, hi vọng bọn họ có thể diệt trừ tà ma giúp chúng ta."

Phụ nhân Tộc trưởng than thở: "Chỉ dựa vào những phàm phu tục tử này, làm sao có thể là đối thủ của đám tà ma đó?"

Một vị phụ nhân khác ở bên cạnh đưa tay nâng đỡ cô ta, buồn bã nói: "Tiểu Thanh đã làm không sai. Nếu không được cũng là người trong giới tu hành, so với bọn ta có lực không biết võ, việc đánh đánh giết giết giỏi hơn chúng ta nhiều, có còn hơn không."

Bà ta ngay lập tức lại quay nhìn Tiểu Thanh đang quỳ, có vẻ như muốn nói gì đó, một lúc sau mới thử hỏi: "Tiểu Linh Nhi đi cùng với các ngươi, sao không cùng trở về với ngươi?"

Vừa nghe hỏi lời này, nước mắt Tiểu Thanh lại ào ào chảy ra, thân thể run rẩy, cúi đầu híc híc khóc nức nở không ngừng.

Nhìn bộ dạng của cô ta như vậy, phụ nhân nhận ra được điều gì đó, vẻ mặt tức thì trở nên đau khổ, và cũng im lặng rơi lệ.

Tuy nhiên, Tiểu Thanh cuối cùng vẫn là vừa khóc vừa đưa cho bà ta một câu trả lời, cũng là đưa cho các đồng tộc một câu trả lời, "Một trăm tộc nhân cùng xuất phát, gần như không thể xông qua được vùng Khổ Hải đó, hầu hết đều chết thảm trong tay đám độc vật kia. Chúng ta bay ba năm, không ai dám dừng lại nghỉ ngơi chút nào, khi đến được bờ bên kia thì chỉ còn lại mình ta…"

Cô ta không nói cụ thể mình gặp khó khăn cỡ nào, mệt mỏi ra sao, cũng không nói ra việc khi mình đến được bờ bên kia thì thân thể bị thương, phải vật lộn chống chọi trong tình trạng kiệt sức, nói chung là quỳ ở đó khóc oa oa, không ngừng khóc rống.

Bên trong điện vang rền tiếng khóc, đại khái đều đã hiểu rõ vì sao trải qua nhiều năm như vậy, hàng năm đều phái ra một trăm tộc nhân đi cầu cứu, mà một mực không chờ thấy cứu binh, cũng không có ai trở về thông báo tin tức gì, người sống sót đến được bờ bên kia hoàn toàn không có hi vọng sống sót trên đường trở về.

Trong âm thanh khóc than, phụ nhân Tộc trưởng chợt lên tiếng: "May mà có Tiểu Thanh mang 'Thiên Dực lệnh' về, nếu đã không thể trông chờ vào giúp đỡ, vậy thì có thể chuẩn bị cho việc rút lui."

Phụ nhân bên cạnh lau nước mắt, hỏi: "Đại thanh nữ thì làm sao bây giờ, bỏ mặc không quan tâm tới sao?"

Phụ nhân Tộc trưởng biểu lộ kiên quyết, "Ngươi dẫn tộc nhân từ mười lăm tuổi trở xuống đi Nhân gian định cư đi. Những tộc nhân còn lại tiếp tục cùng ta lưu thủ Bồng Lai sơn. Cứ cách ba mươi năm đưa một nhóm tộc nhân chính lúc tráng niên đến đây, tiếp tục chức trách của Thanh Ô bộ tộc chúng ta."

Một bóng người khoác áo choàng đen giấu mình phía sau bức tượng phía trên một cái cửa sổ tại một góc cung điện, im lặng quan sát mọi chuyện diễn ra trong cung điện…

Chương 908: Bồng Lai sơn (2)

"Đây là linh thảo 'Thiên la trụ' sao?"

Đứng bên cạnh một chỗ sườn dốc, Cô Dương nhìn chằm chằm một thân cây màu trắng to như cây mía, cất tiếng lẩm bẩm, đồng thời đưa tay đếm từng vòng từng vòng nhìn tựa chiếc nhẫn trên cây, "Một trăm hai mươi mốt đoạn, mười năm mọc thêm một đoạn, có nghĩa là, cây 'Thiên la trụ' này đã phát triển được một nghìn hai trăm năm tuổi rồi, dược hiệu của cây linh thảo này e rằng mạnh mẽ cực kỳ a!"

Thủ hạ ở bên cạnh chỉ vào những đường vân mảnh mai màu đen bên trong thân linh thảo, nói: "Đáng tiếc, nó đã bị tà khí hủy hoại, đã xảy ra biến dị rồi, nếu không, giá trị rất kinh người."

"Đúng vậy!" Cô Dương cảm khái đứng thẳng người lên, nhìn nhìn những linh thảo hiếm có mọc đầy xung quanh rồi luyến tiếc lắc đầu, "Con Tam Túc ô đó cũng không có nói dối, nơi này quả thực có rất nhiều linh thảo hiếm có, chỉ là, chúng đều đã bị tà khí hủy hoại, thực sự là đáng tiếc. Nơi này rốt cuộc là nơi nào, tại sao chưa từng nghe nói tới?

Tại sao ta có cảm giác nó có phần giống với 'Tiểu Vân gian' trong truyền thuyết. Người ta nói hoa cỏ cây cối trong 'Tiểu Vân gian' đều đã bị tà khí xâm nhiễm. Về sau có cơ hội, ta sẽ đến cửa hàng của tên Thám Hoa lang tại U Giác Phụ nhìn xem loại cây được gọi là tiên đào thụ đó, để xem tình huống của nó có giống nơi này hay không."

Đối với người như bà ta, cho dù Tiểu Vân gian mở ra, đó cũng chỉ là truyền thuyết, hoàn toàn không có cơ hội đi vào nhìn xem, mở mang kiến thức.

Lúc này, Tạ Nhi đột nhiên phi thân đến, rơi xuống trước mặt bà ta, bẩm báo: "Bang chủ, người của các bang phái khác đều đã phái

người kiểm tra khắp nơi, tạm thời không phát hiện thấy điều gì. Hiện tại bọn họ đã tập kết lại, sắp lên đường rồi.”

Cô Dương ừ một tiếng, phi thân quay trở lại giữa núi, nơi đám người các bang phái tụ tập.

Phía bên Hạt Tử bang, cáng khiêng đã được làm xong, Nam Trúc nằm ở bên trên, bốn thành viên Hạt Tử bang mỗi người khiêng một góc, bắt đầu xuất phát đi theo đám đông bang phái.

Sẽ đến nơi nào? Nơi lạ nước lạ cái, vẫn cần đi tìm con Tam Túc ô đó.

Không nói đến việc khác, chỉ dựa vào việc lệnh bài còn tại trong tay Tam Túc ô, mọi người nhất định phải tìm được nó, nếu không thì làm ra rời đi bây giờ? Cho dù tìm được lối ra khác, bọn họ cũng phải tìm người để tìm hiểu rõ tình huống nơi đây, trong trường hợp không thể tìm được một người nào khác, bọn họ vẫn phải tìm cho được con Tam Túc ô đó.

Đi đâu để tìm nó? Căn cứ vào chỉ dẫn của con Tam Túc ô trước khi sự việc xảy ra, cọn họ chỉ cần đi đến đỉnh cao nhất của vùng rừng núi rậm rạp rộng lớn này là được.

Trước khi sự việc xảy ra, Tam Túc ô chắc hẳn không biết Nam Trúc đột nhiên lại xảy ra chuyện, vì vậy những lời nó nói không phải là lời không có căn cứ.

Cho dù đó là lời lừa gạt, bọn họ vẫn phải thử xem, đây là manh mối tìm kiếm duy nhất mà bọn họ biết hiện nay.

Trong tình hình hiện nay, giữa các đại bang phái hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ sự ganh đua, sự thù địch nào, bọn họ phối hợp với nhau mỗi nhóm cảnh giác một phía, bảo vệ nhau cùng tiến tới trước, không có bang phái nào có ý tách ra khỏi đám đông.

Liên Ngư vẫn đi theo sát tại phía sau đám người Dữu Khánh, dường như rất sợ mấy sư huynh đệ chơi trò lừa dối để bỏ chạy.

Nàng ta không biết rằng, cho dù hiện tại có thả đám người Dữu Khánh ra, bọn hắn cũng sẽ không bỏ chạy, hơn nữa còn sẽ bám chặt lấy, có đuổi cũng không đi. Bọn hắn đã có quá nhiều kinh nghiệm đối với loại địa phương quỷ quái như thế này, bọn hắn biết rõ nơi này ắt có thứ kinh khủng tồn tại. Nếu như gặp chuyện, xác suất sống sót sẽ lớn hơn khi có nhiều người.

Nằm ở trên cáng, cho dù thân thể không thể động đậy, nhưng mồm mép Nam Trúc vẫn không nhàn rỗi, dọc đường đi gã cứ lải nhải nói mãi không ngừng, người đã tê liệt nằm yên một chỗ vẫn không chịu buông tha cho hoa hoa cỏ cỏ bên đường, không nhận ra nó là gì cũng có thể bình luận hoài không dứt, khiến cho những người khiêng gã có khi rất muốn ném gã xuống núi.

May mà Hạt Tử bang cũng đủ nhiều người, mọi người thay phiên nhau khiêng gã, mỗi người chịu đựng một lúc để vượt qua.

"Chu bang chủ, ta rất cảm kích lòng tốt của ngươi, nếu thật sự có chuyện gì không mong muốn, không cần lo gánh nặng là ta đây, ngươi cứ việc bỏ ta lại, thoát thân trước đi."

Trên đường đi, đây không phải là lần đầu tiên Nam Trúc nói với Dữu Khánh những lời tương tự.

Đối với lời nói này, đám người Dữu Khánh đã có kinh nghiệm ứng đối, làm như không có nghe được, không đáp lại là được rồi, nếu ngươi thật sự để ý tới mà đáp lại, tiếp đó sẽ rất phiền.

Lúc ban đầu, khung cảnh trên đường đi rất đẹp đẽ khiến người ngỡ ngàng, cây xối xanh um tươi tốt, núi non tú lệ, thác nước san sát, những hồ nước long lanh như bảo thạch điểm xuyến giữa lòng núi, cùng đủ các loại kỳ hoa dị thảo và vô số linh thảo hiếm thấy, thỉnh thoảng còn có linh khí nồng đậm ngưng tụ thành sương mù lướt qua, nếu như quên đi sự tồn tại của tà khí, nơi này thực sự giống như tiên cảnh trong tranh.

Đối với hầu hết mọi người, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy khung cảnh đẹp đẽ giúp người ta có cảm giác thoải mái như vậy.

Điều kỳ lạ là, trên đường đi bọn họ không nhìn thấy bất kỳ một động vật nào, ngoại trừ tiếng nước chảy ra, là yên tĩnh đến khó tin.

Sau khi đi sâu vào trong vùng núi rừng rậm rạp này, khung cảnh dần dần thay đổi, giống như từ cơn mộng đẹp chuyển thành ác mộng, bọn họ thỉnh thoảng nhìn thấy trong núi có những đống đổ nát tan hoang, bỏ hoang đã rất lâu, nhìn những thứ trong đống sụp đổ, có thể thấy trong đó có không ít công trình trước đây rất đồ sộ và hoành tráng.

Hoa cỏ cây cối trong núi rừng cũng bị tàn phá với phạm vi lớn, có một số dấu vết mới tạo ra, từ trên cao nhìn xuống, giống như mặt đất trải đầy vết sẹo.

Trên đỉnh núi bị cắt phẳng với bậc cấp bằng ngọc kéo thẳng lên, bọn họ nhìn thấy một cái bạch ngọc bàn thật lớn, mặc dù đã bị vỡ nát, rải rác lung tung, nhưng bọn họ vẫn nhận ra được cái bạch ngọc bàn đường kính đạt đến ba trăm trượng đó vốn là một khối nguyên vẹn, là được cắt ra từ một khối hoàn chỉnh.

Không quan tâm tới những điêu khắc tinh xảo trên đó, mọi người bị chấn động bởi kích thước to lớn của ngọc bàn, lấy đâu ra được một cái ngọc bàn nguyên kối to lớn như vậy chưa?

Sau đó, bọn họ nhìn thấy một ngọn núi cao hình trụ to lớn, đến gần nhìn, mới phát hiện thấy đây cũng là một khối bạch ngọc khổng lồ, sau khi hơi chút lau chùi, mặt trên lộ ra những hoa văn chạm khắc lộng lẫy, khiến cho bọn họ kinh ngạc, thì ra đây là một cột trụ ngọc bích siêu to siêu khổng lồ, người đứng ở trước mặt nó trông rất nhỏ bé.

Cự trụ này dường như cũng trọn vẹn một khối, ai có thể di chuyển một vật nặng to lớn như một ngọn núi cao như thế này đến đây?

Toàn bộ là lấy một ngọn núi lớn để làm ra.

"Trên đó hình như có chữ viết."

Có người chỉ vào cột trụ cao vút, cất tiếng hô to.

Lập tức có một đám người được phân công đi làm việc. Bọn họ phi thân vút lên như diều gặp gió, lau chùi lớp bụi phủ đầy trên những chữ viết.

Khi từng chữ viết được dọn sạch, có không ít mở miệng đọc ra tiếng, "Bồng… Lai… Sơn…"

Tức thì có người kinh hô, "Bồng Lai sơn!"

"Đây chẳng lẽ là Bồng Lai tiên phủ trong truyền thuyết sao?"

"Bồng Lai sơn trong truyền thuyết không phải nằm trong Khổ Hải sao? Nghe nói Bồng Lai sơn rất khó nhìn thấy, cho nên mới có cách nói Khổ hải vô biên quay đầu là bờ."

"Khổ hải vô biên… Trời ơi, hồ nước mà chúng ta phải bay rất lâu mới vượt qua được lúc trước lẽ nào chính là Khổ Hải trong truyền thuyết hay sao?"

Chương 909: Sáu chọn hai

Đám người xôn xao bàn tán, liên tục có tiếng cảm thán vang lên, mọi người đã nhận ra được, bọn họ có thể đã đi tới tiên phủ trong truyền thuyết.

Mấy vị bang chủ bừng hiểu ra, vẻ mặt đầy kinh ngạc đảo mắt quan sát xung quanh, nhìn nhìn vô số linh thảo trân quý có mặt khắp mọi nơi, vào lúc này, bọn họ rốt cục đã hiểu ra vì sao chín lối vào lại có giấu giếm huyền ảo như vậy, đã biết được vì sao trong hồ nước vô

biên đó lại xiềng xích nhiều quái thú sức người khó chống như vậy, đã biết rõ vì sao hồ nước đó lại mênh mông như thế, đương nhiên cũng biết được vì sao nơi này lại có rất nhiều linh thảo quý hiếm.

Lúc trước có rất nhiều điều quỷ dị, nhưng bọn họ đều không phán đoán ra được là có liên quan tới tiên phủ, không phải bọn họ ngốc, mà bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới có một ngày mình lại xâm nhập vào trong loại địa phương này.

Ánh mắt Liên Ngư nhanh chóng dừng lại trên mặt Dữu Khánh, lập tức nhận thấy được sự khác thường, phát hiện thấy mấy người Dữu Khánh rất khác với hầu hết mọi người, bọn hắn có vẻ không quá kinh ngạc về điều này, trong lòng không khỏi chấn động, lẽ nào mấy tên này đã biết trước chuyến này là đến Bồng Lai tiên phủ hay sao?

Trên thực tế, mấy người Dữu Khánh quay nhìn nhau ít nhiều vẫn bộc lộ chút kinh ngạc, bọn hắn không kinh ngạc với việc nơi này có phải là tiên phủ hay không, mà kinh ngạc với việc, hóa ra nơi này chính là Bồng Lai sơn trong truyền thuyết.

Bồng Lai sơn trong truyền thuyết có một điểm khác biệt với những tiên phủ trong truyền thuyết khác, những tiên phủ khác đều là động tiên của một tiên nhân nào đó, còn theo truyền thuyết, Bồng Lai sơn hình như là nơi quy tụ của rất nhiều thần tiên.

Bang chủ Cô Dương của Tinh Nguyệt bang chợt áp sát đến bên cạnh chiếc cáng khiêng Nam Trúc, hỏi, "Hoa huynh đệ, chiếc lệnh bài có thể đưa chúng ta tới đây đó, người lấy từ đâu vậy?"

Khi những lời này vừa được nói ra, mấy người Dữu Khánh lập tức âm thầm cảnh giác, nhận thấy đám người này rốt cục đã không thể kiềm chế, muốn có ý đồ với Thiên Dực lệnh rồi. Lúc trước, bọn họ khẳng định cũng có suy nghĩ đó, chỉ là chưa bộc lộ ra mà thôi, bây giờ rõ ràng đều đã nhận ra được đó là tiên bảo.

Nằm ở trên cáng, Nam Trúc cất tiếng thở dài, "Còn không phải là con Tam Túc ô đó đưa cho ta ư. Nếu ta sớm biết là thứ như thế,

sớm biết cách dùng như thế nào, ta đã bỏ chạy khi các ngươi còn đánh đánh giết giết, làm sao có thể dẫn các ngươi cùng đi chứ?”

Dữu Khánh âm thầm cất tiếng khen, lời này nói rất hay.

Quả nhiên, sự khác lạ giấu giếm trong ánh mắt đám bang chủ lập tức biến mất, đều trở nên trầm mặc, sau một hồi âm thầm suy nghĩ, bọn họ liền trở nên an phận.

Trầm Kim Thiền chợt toát ra một câu, “Nếu thực sự là Bồng Lai sơn trong truyền thuyết, vì sao lại biến thành phế tích?”

Thân Vô Không: “Việc này có gì phải ngạc nhiên, Minh Hải tiên phủ và Tiểu Vân gian chẳng phải cũng đã không còn vết tích thần tiên sao? Vì sao biến thành phế tích, e rằng rằng chỉ có thể tìm đến con Tam Túc ô đó mới hỏi thăm được một chút.”

Dữu Khánh không thể không nhắc nhở bọn họ, “Mọi người phải cẩn thận, một số nơi, dấu vết cây cỏ bị phá hủy có vẻ còn rất mới. E rằng nơi này có thứ gì đó không tốt cho mọi người.”

Một đám người dừng lại dưới cây cột trụ khổng lồ, trao đổi một hồi, rồi lại tiếp tục lên đường, một lần nữa nhằm phía đỉnh núi cao nhất, tiến tới.

Một số di tích đổ nát trên đường đi vẫn còn nguyên khí thế tráng lệ, không ai có ý định dừng lại, một mực tiến nhanh tới trước.

Khi đến gần đỉnh núi, bọn họ nhìn thấy một quần thể cung điện to lớn và xa xưa, cho dù trông có vẻ hơi chút tàn tạ, nhưng không che giấu được sự huy hoàng tráng lệ của quỳnh lâu điện ngọc vốn có, đây cũng là quần thể công trình duy nhất còn bảo tồn tốt nhất mà bọn họ nhìn thấy trên suốt đường đi.

Một đám người dồn dập phi thân lướt lên theo bậc cấp, rồi lần lượt khẩn cấp dừng lại, ánh mắt kinh nghi bất định, trong nháy mắt liền tiến vào trạng thái cảnh giác cao độ.

Tại bên ngoài cửa chính cung điện, một đám nữ nhân đang đi về phía bên này, một đám nữ nhân mặc quần áo xanh, tuổi tác lớn nhỏ không giống nhau, trên đầu đều có ba búi tóc vàng, dung mạo đều rất ưa nhìn. Thoáng nhìn, phụ nhân dẫn đầu chính là thủ lĩnh, ăn mặc đơn giản nhưng trên người lại toát ra vẻ ung dung ưu nhã.

Tại phía sau một bên của phụ nhân này, là một khuôn mặt khá quen thuộc đối với một số người, chính là Tiểu Thanh, con Tam Túc ô dẫn đám người đến đây sau đó hóa thành hình người bỏ đi.

Lúc trước, khi Tiểu Thanh chạy mất, hầu hết đám người đều chưa kịp nhìn thấy dung mạo của cô ta, trong ố đó có cả Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết nhanh chóng ghé sát bên tai hắn cất tiếng nhắc nhở, "Người tương đối trẻ tuổi đứng đầu bên tay phải chính là con Tam Túc ô đã bỏ chạy."

Có không ít người cũng ghé sát tai người bên cạnh lên tiếng nhắc nhở giống như Mục Ngạo Thiết vậy.

So sánh với nhau, đám nữ nhân phía đối diện chỉ có chừng trăm tới người, phía bên các bang phái lại có đến hơn nghìn người, nhưng phía bên người đông thế mạnh rõ ràng lại có chút chột dạ, rõ ràng là kiêng kỵ đám nữ nhân đó, bởi vì bọn họ không biết được nền tảng sâu cạn của đối phương.

Chiêu bài "Tiên phủ" đủ để áp người, cho dù là mấy người Dữu Khánh, vốn thường đến la cà trong tiên phủ, cũng nơm nớp lo sợ, mấy sư huynh đệ lo lắng đám nữ nhân này chính là tồn tại tương tự Thủ sơn thú.

Một đám nữ nhân đi tới trước một đám người từ bên ngoài đến, dừng lại, sau đó phụ nhân dẫn đầu lên tiếng: "Tiểu Thanh đã nói cho ta biết ý đồ các ngươi đến đây. Vì để trở về Bồng Lai sơn, nàng đã lừa dối các ngươi, đó là nàng ta sai, nên ta có thể không truy cứu việc các ngươi tự tiện xông vào Bồng Lai, hôm khác ta sẽ đưa các ngươi trở về. Tuy nhiên, lần này sẽ có một số lượng lớn tộc nhân của ta cùng đi ra ngoài."

Bà ta lấy Thiên Dực lệnh ra, lắc lư trước mắt mọi người, "Người quá đông, không thể đưa hết đi ra ngoài được. Nghe nói trong các ngươi có mấy cái bang phái, ai là đầu lĩnh đứng ra trả lời."

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không biết các vị bang chủ bước ra ngoài là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Nhưng việc đã đến nước này, tránh là không thể tránh khỏi, con Tam Túc ô đồng hành kia đã biết rõ trong bọn họ ai là đứng đầu.

Chỉ chốc lát sau, Thiên Hồng bang Thân Vô Không, Kim Thiền bang Trầm Kim Thiền, Tinh Nguyệt bang Cô Dương, Trấn Sơn bang Ngụy Ước, Phi Ưng bang Đoạn Vân Du, và Dữu Khánh, bang chủ Hạt Tử bang đều cẩn thận tiến tới đứng tại phía trước.

Phụ nhân dẫn đầu quan sát sáu người một hồi, lại tiếp tục lắc lư lệnh bài trong tay, "Sáu bang phái các ngươi nghe cho kỹ đây, khi bầu trời tối đen, trong Bồng Lai sơn sẽ có tà ác lang thang, các ngươi cần phải dốc hết sức lực để chém giết chúng. Cho các ngươi thời gian ba đêm, hai bang phái lấy được nhiều thủ cấp của tà ác nhất, sẽ có thể rời đi cùng chúng ta. Nhớ kỹ, chỉ đưa người của hai bang phái trong số các ngươi rời đi. Tốt nhất đừng có giở trò gì, nếu không tự gánh lấy hậu quả. Đương nhiên, nếu như muốn vĩnh viễn lưu lại nơi này, chúng ta cũng không phản đối."

Cái quỷ gì vậy? Đám thành viên của các bang phái tức thì trở nên rối loạn và ồn ào, bọn họ tới đây vốn là muốn tìm con Tam Túc ô đó để tìm hiểu rõ ràng tình hình, không ngờ lại có kết quả như thế.

Vấn đề là, không có ai ở tại đây có đủ can đảm để đưa ra lời chất vấn, người này nhìn người kia, người kia nhìn người khác, không có ai muốn làm con chim đầu đàn, đều hi vọng người khác ra mặt gánh chịu nguy hiểm có thể xảy ra

Nhất là đám bang chủ, những kẻ luôn giấu giếm ý định cướp giật lệnh bài, đối diện với sự cường thế của phụ nhân, bọn họ hoàn toàn không dám chống lại.

Biết rõ sự đáng sợ của Thủ sơn thú, đám người Dữu Khánh cũng là như thế.

Mà thái độ của phụ nhân dẫn đầu quả thực rất cường thế, bà ta cất tiếng quở trách: "Nơi này không phải là nơi để các ngươi tranh cãi ồn ào, muốn ồn ào thì xuống núi rồi làm ồn."

Dưới ánh mắt lạnh lùng ép buộc của bà ta, người của các đại bang phái đều rất thức thời, dồn dập lui xuống bậc cấp.

Tuy vậy, Cô Dương vẫn cố gắng thử hỏi một câu, "Dám hỏi là loại ác ma kiểu gì?"

Phụ nhân dẫn đầu rõ ràng không muốn nhiều lời, "Nhìn thấy tự nhiên sẽ biết."

Cô Dương bất đắc dĩ, đành phải xoay người xuống núi.

Tiểu Thanh chú ý tới Nam Trúc được khiêng trên cáng, nhìn thấy bộ dạng của gã nhưng vậy, có chút quái lạ, nhịn không được mở miệng ui một tiếng, hỏi, "Tiểu ria mép, mập mạp bị gì vậy?"

Tiểu ria mép? Dữu Khánh quay đầu lại, đoán chừng là đang gọi mình, nhấp nháy mắt nói: "Đã bị ngươi hại thành như vậy."

"Ta?" Tiểu Thanh chỉ vào mũi mình, kinh ngạc hỏi: "Ta hại hắn lúc nào?"

Sau khi hóa thành hình người, giọng điệu nói chuyện rõ ràng có nhiều cảm xúc hơn, không còn là ngữ điệu lạnh lùng nhàn nhạt như lúc trước nữa.

Người thuận theo bậc thang đi xuống dưới cẩn thận từng bước đi.

Dữu Khánh: "Cơ thể hắn đang rất tốt, sau khi dùng chiếc lệnh bài đó thì biến thành như vậy, cả người không thể nhúc nhích được."

Tiểu Thanh: "Nói bậy."

Dữu Khánh than thở: "Lúc trước, ngươi cũng đã tận mắt nhìn thấy hắn không kiểm soát được thân thể, bị rơi xuống. Nếu không phải hắn không thể nhúc nhích, ngươi làm sao có thể dễ dàng thoát thân cướp lấy lệnh bài."

Nghe nói như thế, Tiểu Thanh hơi cau mày trầm tư, suy nghĩ lại thấy hình như đúng là như vậy, cô ta không khỏi quay đầu lại hỏi: "Tộc trưởng, người sử dụng Thiên Dực lệnh sẽ bị như vậy sao?"

Thì ra là tộc trưởng, Dữu Khánh nhìn chằm chằm phụ nhân, quan sát, xem như đã nhớ kỹ.

Phụ nhân Tộc trưởng suy nghĩ một chút, rồi có vẻ không thể khẳng định, lắc đầu nói: "Về chuyện này, ta không có nghe thế hệ trước nói tới."

Dữu Khánh vội nói: "Các vị tiên trưởng có thể rủ lòng từ bi mà chữa khỏi cho hắn được không? Có tiên đan thần dược gì đó cho hắn ăn, hoặc là có thần tiên linh tuyền nào đó cho hắn ngâm mình một chút cũng được."

Nghe được lời này, Nam Trúc nằm trên cáng và Mục Ngạo Thiết đều ánh mắt lấp lóe.

Phụ nhân Tộc trưởng quét mắt nhìn những người đứng bên quan sát, nhàn nhạt nói: "Chữa không được!"

Giọng điệu và ánh mắt đó giống như chỉ có một chữ, cút!

Không có được câu trả lời mà mình muốn biết, Dữu Khánh không dám lỗ mãng, bối rối mà phất phất tay, kêu gọi người khiêng cáng cùng nhau đi xuống bậc cấp.

Hơn một nghìn người rất nghe lời, bảo xuống núi liền ngoan ngoãn xuống núi hết.

Sau khi xuống đến chân núi, bảo người đặt cáng xuống xong, Dữu Khánh chợt phát hiện thấy có gì đó không ổn, hắn phát hiện thấy Thân Vô Không và Trầm Kim Thiền tiến đến bên nhau, quay lưng về phía mọi người, thì thầm với nhau. Khi hai người không thì thầm nữa, thành viên hai bang phái lại tụ tập cùng một chỗ.

Cô Dương tự nhiên cũng đã phát hiện ra, bà ta nhướng mày, có vẻ hiểu ra điều gì đó, ánh mắt đảo qua các phái, cuối cùng đi về phía Ngụy Ước, đưa tay mời Ngụy Ước tách ra nói chuyện riêng.

Có vẻ như đây là lần đầu tiên Cô Dương, vị bang chủ của bang phái đỉnh cấp có nhãn hiệu lâu năm tại Thiên Tích sơn, khách khí với Ngụy bang chủ, một bang phái vừa mới thành lập như vậy, trước đây luôn luôn có chút khinh thường.

Tình hình này khiến cho khóe miệng Dữu Khánh căng thẳng, mấy vị đương gia của Hạt Tử bang cũng tiến đến bên cạnh hắn.

Phạm Cửu hạ thấp giọng nói: "Tam Túc ô nói chém giết ác ma, chỉ cho hai bang phái có cơ hội rời đi. Bang chủ, tình hình có phần không ổn a, bọn họ có lẽ sẽ liên thủ với nhau."

Không cần gã nói, Dữu Khánh cũng đã nhận ra được.

Chẳng bao lâu sau, Ngụy Ước và Cô Dương tách ra, đi về phía bang phái của mình, Ngụy Ước đi đến trước mặt Đoạn Vân Du, thì thầm với gã ta.

Người khác không biết hai người họ nói gì, nhưng Dữu Khánh nhìn bờ môi mấp máy của bọn họ, liên tục cười nhạt.

Chỉ chốc lát sau, vốn đang đi chung với nhau, lúc này người của Trấn Sơn bang và Phi Ưng bang lại tách nhau ra, chuyển sang tụ tập với người của Tinh Nguyệt bang thành một nhóm.

Tình hình này khiến vẻ mặt Đồng Tại Thiên trở nên cực kỳ nghiêm trọng, những kẻ nằm vùng do Phi Ưng bang phái tới rõ ràng cũng có

phần lo lắng.

Đoạn Vân Du chợt quay đầu lại nhìn về phía bên này, nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh.

Mà Thân Vô Không và Trầm Kim Thiền cũng đi về phía Hạt Tử bang. Dữu Khánh từ rất xa đã chắp tay tươi cười, chuẩn bị nói chuyện hợp tác, mọi việc đều có thể thương lượng a. Nào ngờ hai vị đại bang chủ hoàn toàn không để ý tới hắn, phớt lờ như không nhìn thấy, trực tiếp đi thẳng tới trước mặt Liên Ngư, đồng loạt chắp tay chào khách khí, "Lão bản nương."

Chương 910: Kéo bè kéo cánh (1)

Liên Ngư liếc mắt nhìn Dữu Khánh ở bên cạnh đang bối rối vuốt vuốt ria mép nhìn bầu trời, rồi quay sang cười cười với hai người đang khách khí: "Nhị vị bang chủ, có gì chỉ giáo hay sao?"

"Sao dám." Trầm Kim Thiền khiêm tốn đáp một câu, rồi cũng liếc mắt nhìn Dữu Khánh ở bên cạnh, "Lão bản nương, có thể mượn một bước nói chuyện hay không?"

Liên Ngư đại khái đã đoán được bọn họ muốn nói gì, khẽ cười nói: "Nếu như là việc kéo bè kéo cánh, vậy thì không cần phải giấu giấu giếm giếm, mọi người đều hiểu rõ."

Nếu đã là như thế, Trầm Kim Thiền đành phải nói thẳng: "Ta biết lão bản nương từ trước đến nay luôn duy trì trung lập giữa các bang phái, nhưng tình hình nơi này lại khác, phụ nhân đó chia chúng ta thành sáu nhóm, ép bọn ta phải cạnh tranh với nhau, chỉ cho phép hai nhóm người thắng được rời đi. Ta và Thân Vô Không không thể không liên thủ với nhau. Nói thẳng ra, xét về việc liên hợp, nhóm hai nhà chúng ta là mạnh nhất."

Thân Vô Không gật đầu, "Hai người chúng ta thành tâm mời lão bản nương gia nhập vào nhóm chúng ta."

Bộ dạng hai người rất chân thành.

Liên Ngư không bị tình hình nơi đây làm ảnh hưởng đến tâm trạng, vẫn cười tươi tắn, "Việc này không thích hợp a, phụ nhân đó đã nói rất rõ ràng, không cho phép chơi đùa thủ đoạn, ta không phải là người trong bang phái nhị vị, có thể tính chung nhóm với các ngươi được sao?"

Thân Vô Không nghiêm mặt nói: "Phụ nhân đó chỉ cho phép sáu nhóm người, nếu lão bản nương không thuộc về nhóm nào, cũng không thể một mình trở thành nhóm thứ bảy a. Lúc trước lão bản nương đứng trung lập, bất kể tham gia vào nhóm nào đều được…"

"Không sai!" Tiếng Cô Dương đột nhiên chen vào, nhìn thấy bà ta và Ngụy Ước đang bước nhanh đi tới.

Bọn họ vừa nhìn thấy hành động của hai người Trầm, Thân, lập tức đoán được hai người đó muốn lôi kéo Liên Ngư nhập bọn, đương nhiên không thể ngồi xem, vội vàng tới đây chen một tay.

Ngụy Ước cũng hô to: "Chúng ta thành thâm mời lão bản nương gia nhập vào nhóm chúng ta, hai nhà chúng ta bằng lòng nghe theo sự sắp xếp thống nhất của lão bản nương."

Nếu không phải nhìn thấy Dữu Khánh đứng ở bên cạnh Liên Ngư, hơn nữa biết được Dữu Khánh đã biết rõ gốc gác của Lương Bàn, y còn sẽ lấy Lương Bàn ra để nói.

Dữu Khánh đứng một xem như đã hiểu rồi, hai nhóm người sở dĩ tranh đoạt Liên Ngư vừa là vì cân nhắc đến chuyện sau khi trở về Thiên Tích sơn, cũng là vì thực lực của Liên Ngư, có nhiều thêm một cao thủ cảnh giới Thượng Huyền ở bên mình, tự nhiên phần thắng sẽ càng lớn.

Xét về Lương Bàn, cần thực lực không có thực lực, cần năng lực lại không có năng lực, tại nơi như thế này, tác dụng của gã kém xa Liên Ngư.

Trong khi Dữu Khánh đứng nhìn với tâm tính của người xem trò vui, muốn nhìn xem Liên Ngư sẽ gia nhập vào nhóm nào thì Liên Ngư chợt quay đầu nhìn về phía hắn, nở một nét tươi cười quỷ dị, khiến cho Dữu Khánh trong lòng sợ hãi, không biết nữ nhân này muốn làm gì.

Khi quay đầu lại, Liên Ngư chợt nghiêm mặt nói: "Ta tâm lĩnh ý tốt của bốn vị bang chủ, ta vẫn giữ quy tắc cũ, tiếp tục duy trì trung lập, không gia nhập vào bất kỳ một nhà nào."

Theo suy nghĩ của nàng ta, mấy người Dữu Khánh khẳng định không có đơn giản như vậy, mấy tên này đi đến nơi đây chắc chắn là đã có tính toán trước.

Lúc trước, nàng ta mãi vẫn không nghĩ ra, đệ nhất nhân Triêu Dương đại hội đi đến đâu mà chả có tương lai tươi sáng, cần gì phải chạy đến Thiên Tích sơn để gánh chịu mạo hiểm lớn như vậy? Bây giờ cuối cùng nàng ta đã hiểu, mấy tên này ngay từ khi bước chân vào Thiên Tích sơn thì chính là nhằm vào tiên phủ này.

Bất kể Nhiếp Nhật Phục hiểu biết được bao nhiêu đối với việc này, nói chung những người này cố ý đến đây là đã có chuẩn bị trước, e rằng đã nắm giữ được nhiều thông tin hơn, nếu thật sự muốn thoát thân, theo mấy người này khả năng thành công sẽ càng lớn.

Thần bí nhân áo choàng đen đó không biết có cùng theo vào hay không, nhìn tình hình bay vượt qua hồ nước vô biên như vậy, có lẽ là không có cách nào tiếp tục theo vào.

Sau một hồi lâu cân nhắc luôn, nàng ta quyết định lưu lại bên phía nhóm người Dữu Khánh.

Những người khác không biết được suy nghĩ của nàng ta, nghe vậy thì đều kinh ngạc, kể cả Dữu Khánh, ngay cả Hổ Nữ cũng nhịn không được hơi cau mày.

Mấy vị bang chủ còn muốn nói gì đó, nhưng Liên Ngư đã nhấc tay ra hiệu ngừng lại, "Không cần nhiều lời, ý ta đã quyết."

Nếu đã là như thế, mấy vị khác còn có thể nói gì nữa, cũng không thể bức ép người ta? Bọn họ đành bất đắc dĩ khách khí chào rồi rời đi. Trên đường rời đi họ còn thỉnh thoảng quay đầu lại, có phần không hiểu được nữ nhân này rốt cuộc suy nghĩ như thế nào.

Nằm trên cáng ở một bên, nhìn xem náo nhiệt, Nam Trúc cho dù không thể động đậy vẫn nhịn không được lắm miệng chen vào: "Lão bản nương, ngươi thật sự muốn duy trì trung lập sao?"

Liên Ngư quay đầu nhìn về phía gã, "Thế nào, không được sao?"

Nam Trúc cười hắc hắc: "Theo quy tắc của phụ nhân đó, lựa chọn liên thủ với cường giả, quả thực càng thích hợp hơn chút."

"Thích hợp sao?" Liên Ngư xì một tiếng, "Trò cười, bất kỳ nhóm nào giành được chiến thắng, lúc đó ta lại đến tham gia không được sao? Ta cần gì phải lựa chọn chứ?"

Vừa nghe được những lời này, Nam Trúc và đám người Dữu Khánh đều há hốc mồm, đúng vậy a, ngươi ta hoàn toàn không cần phải đưa ra lựa chọn gì cả, bên nào chiến thắng thì đến bên đó, còn có ai thể từ hcối hay sao? Có ai còn có thể không cho nàng ta điểm thể diện đó hay sao?

"Tầm mắt, tầm mắt a!" Nam Trúc thổn thức cảm thán, vô cùng cảm khái nói: "Quả nhiên là đứng được cao nhìn được xa, ánh mắt chúng ta và mấy vị bang chủ đó đều đã quá nông cạn."

Liên Ngư lại quay nhìn chằm chằm Dữu Khánh, cười hỏi: "Chu bang chủ, tạm thời không có chỗ nào để dựa vào, có thể kết nhóm làm

bạn với quý bang không?”

Dữu Khánh là không muốn đi chung với nữ nhân này, nhưng không thể không thừa nhận thực lực của nàng ta, không biết khi bầu trời tối đen sẽ xuất hiện tai họa dạng gì, nếu có nữ nhân này hỗ trợ… Hắn nhìn nhìn Nam Trúc không thể nhúc nhích cần được bảo vệ, có nhiều thêm cao thủ chắc chắn sẽ tốt hơn rất nhiều, hắn liền ngoài cười nhưng trong không cười đáp: “Đương nhiên là cầu còn không được.”

Liên Ngư a một tiếng, trêu đùa hỏi: “Không trách ta lúc trước bắt ngươi làm con tin sao?”

Dữu Khánh nghiêm trang trả lời: “Làm gì có chuyện bắt làm con tin, lão bản nương thực ra là ngụy trang để bảo vệ ta mà thôi.”

Liên Ngư tức thì che miệng cười khanh khách không ngừng, cười run rẩy cả người, quả thực đã bị hắn chọc cười, chưa từng nhìn thấy người nào thức thời như thế, thật sự là co được dãn được.

Nam Trúc nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn thẳng vào đức hạnh của lão Thập Ngũ, thực sự là trợn mắt nói nói dối a.

Sau khi cười xong, Liên Ngư trong vô thức liếc mắt nhìn Mục Ngạo Thiết im lặng không hé răng, nam nhân từng một đêm làm chuyện phu thê với mình này, làm như không nghe thấy được gì, có vẻ không muốn tiếp tục nhìn vào mình nữa.

Nàng ta mặc dù vẫn giữ bộ dạng tươi cười, nhưng trong mắt có một tia phiền muộn lướt qua.

Chương 911: Kéo bè kéo cánh (2)

Lúc này, lại có một nhóm người đi tới, Đoạn Vân Du đi tới, dẫn theo nhóm người Phi Ưng bang đi tới đây.

Một nhóm người dừng lại tại trước mặt Hạt Tử bang, rõ ràng chiếm ưu thế về nhân số, Đoạn Vân Du nói với Dữu Khánh: "Thời điểm này, liên thủ tốt hơn là đơn đả độc đấu, ngươi thấy sao?"

Gã ta rất sợ vị này không đồng ý, gã ta đã ngưỡng một sự tùy hứng của vị này từ lâu.

Đồng Tại Thiên cũng bộc lộ ra vẻ mặt lo lắng, thực sự là vị bang chủ này thường xuyên làm ra những chuyện thái quá, không thể xem xét theo lẽ thường.

Dữu Khánh bình tĩnh trả lời: "Việc này ta không thể quyết định."

Đoạn Vân Du cau mày, cho rằng hắn muốn từ chối, "Ngươi là bang chủ, ngươi không quyết định thì do ai quyết định?"

Dữu Khánh hơi quay đầu nhìn những người phía sau, "Mấy vị đương gia, các ngươi đều là lão nhân của Hạt Tử bang trước đây, các ngươi đều rõ ràng ân oán với Phi Ưng bang, có muốn liên thủ hay không? Tam đương gia, ngươi và mọi người thương lượng với nhau, rồi đưa kết quả cho ta."

Đồng Tại Thiên thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đáp lời, "Vâng, được."

Đáp xong liền xoay người nhanh chóng dẫn mấy vị đương gia đi thương lượng.

Ánh mắt Liên Ngư và Hổ Nữ nhìn Dữu Khánh có chút quái lạ, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm thì tận lực làm ra vẻ không biết gì.

Nhìn thấy Đồng Tại Thiên chủ trì thương lượng, Đoạn Vân Du đã biết rõ kết quả, Dữu Khánh cũng biết trước kết quả.

Kết quả cuối cùng không nằm ngoài dự đoán của bất kỳ người nào, đều nằm trong dự tính của hai bên địch ta, toàn bộ Hạt Tử bang

đồng ý liên thủ, vì vậy, hai đám người tập trung lại với nhau.

Trong núi, thỉnh thoảng có sương mù nồng đậm do linh khí tụ tập tạo thành trôi nổi bồng bềnh, ánh nắng không thể xua tan.

Đang đứng sóng vai với đối tác, Đoạn Vân Du không khỏi cất lời cảm khái, "Quả nhiên là tiên gia phúc địa, đối với người trong tu hành mà nói, linh khí như thế này là có thể ngộ mà không thể cầu a! Chu huynh đệ, ngươi nói xem trong Bồng Lai sơn này có bảo bối gì chúng ta có thể mang đi hay không?"

"Ngươi hỏi ta sao?" Dữu Khánh khịt mũi, quay đầu nhìn về phía đỉnh núi, "Tiểu Thanh? Ngoại trừ cái tên này ra, chúng ta hoàn toàn không biết gì cả về nơi này."

Đoạn Vân Du: "Xem ra, những nữ nhân đó đều là Tam Túc ô hóa hình. Điều kỳ lạ là, trên người bọn họ không có bất kỳ yêu khí gì cả. Tiểu Thanh đó hóa hình ngay tại trước mắt chúng ta, vậy mà cũng không có lộ ra chút yêu khí nào, quả thực không hợp với lẽ thường."

Trong một nhóm người khác, khi bang chủ Thân Vô Không của Thiên Hồng bang nhìn thấy hai người bọn hắn đứng chung một chỗ thì nhịn không được lộ ra vẻ châm biếm, ánh mắt nhìn Dữu Khánh giống như là nhìn kẻ ngốc vậy.

Y biết rõ hầu hết nhân thủ của Hạt Tử bang đều là nằm vùng của Phi Ưng bang.

Mặt trời chuyển dần về phía Tây, cuối cùng chìm xuống núi, ánh hào quang nhuộm đẫm nữa bầu trời, trong lòng đám người các bang phái dần dần trở nên căng thẳng, khẩn trương, không biết mình sắp sửa phải đối diện với cái gì.

Bỗng nhiên có người hô lên: "Mau nhìn trên núi!"

Mọi người thuận thế nhìn tới, nhìn thấy trên đỉnh núi có một đám chim dày đặc bay lên, nhìn kỹ, thấy toàn bộ đều là Tam Túc ô, đoán

chừng cũng phải có hơn vạn con. Sau khi xoay quanh bay lượn một vòng phía trên cung điện xa xưa, bầy chim đột nhiên phân tán bay đi, bay đi khắp mọi nơi, phân tán về mọi hướng.

Nằm ở trên cáng, Nam Trúc tặc lưỡi nói: "Đám chim này đêm tối không về tổ mà lại rời đi là có chuyện gì chứ? Lẽ nào cung điện bên trên đó không phải là tổ của chúng nó sao? Là đám nữ nhân chúng ta nhìn thấy đó biến ra sao? Đều đã đi sạch hết cả sao? Có nên cử một người lẻn lên đó nhìn xem hay không?…"

Gã nằm đó tự lải nhải một mình, không có người nào để ý đến gã, dù sao tên này cũng chỉ còn lại mỗi cái miệng có thể cử động.

Nhìn thấy toàn bộ Tam Túc ô đều đã biến mất trong không trung, bỗng có người chỉ về một phía chân trời, mọi người lần lượt nhìn đến, lại nhìn thấy được một cái điểm đen nho nhỏ.

Khi điểm đen tới gần, mọi người dần dần thấy rõ, đó là một con Tam Túc ô, hình như đang bay về phía bọn họ.

Quả thực là bay về phía bên này, khi sà xuống mặt đất thì đột nhiên biến thành hình người, trực tiếp rơi xuống trước mặt đám người Dữu Khánh, không phải ai khác, chính là Tiểu Thanh.

Cô ta vừa mới tới nơi, những nhân vật trọng yếu của các bang phái khác lập tức tụ tập tới vây quanh, mọi người có rất nhiều vấn đề muốn biết, phụ nhân cưỡng ép bọn họ quá cường thế, bọn họ không dám nhiều lời, cô nương này thoạt nhìn dễ nói chuyện hơn một chút.

Nhưng Tiểu Thanh nhấc tay ra hiệu ngừng lại, "Đó là quyết định của Tộc trưởng, các ngươi nói nhảm với ta cũng vô ích. Ta chỉ tới đây giám sát các ngươi tru sát tà ma. Ta cảnh báo các ngươi, biết quá nhiều sẽ không có lợi cho các ngươi, dốc hết sức mình để giành chiến thắng, thành thật rời đi là được. Đừng nghĩ đến việc mang theo chuyện không nên biết rời đi, hiểu không?"

Nghe vậy, dù lời nói đã đến bên mép, các đại bang chủ tức thì trở nên do dự.

Nhưng Dữu Khánh thì không thể nhịn được nữa, hiện tại Nam Trúc đã bị tê liệt, bọn hắn lại là bên yếu thế nhất, nếu thành thành thật thật nghe lời, bọn hắn không có bất kỳ hi vọng nào, bây giờ cho dù như thế nào, hắn cũng phải kiếm được một ít thông tin hữu dụng, hắn trực tiếp mở miệng hỏi: "Ngay cả các ngươi là ai cũng không thể nói cho chúng ta biết sao?"

Tiểu Thanh hỏi ngược lại: "Mắt ngươi mù sao? Không phải đều đã nhìn thấy rồi sao?"

Dữu Khánh: "Tam Túc ô tộc?"

"Cách gọi đó từ đâu tới vậy? Thật là khó nghe." Tiểu Thanh trợn tròn mắt, chỉnh sửa lại: "Thanh Ô, chúng ta là Thanh Ô bộ tộc."

Thanh Ô? Mọi người đều trầm tư suy nghĩ, có người cảm thấy hình như mình đã nghe nói qua cái tên này.

Dữu Khánh: "Bồng Lai sơn bị phá hủy thành như vậy, chỉ còn lại các ngươi thôi sao? Tiên nhân đâu? Nơi đây đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Thanh lườm hắn một cái, "Ta đã nói rồi, không nên hỏi thì đừng hỏi."

Dữu Khánh: "Rốt cuộc thì tà ma mà chúng ta cần phải chém giết là thứ gì, ngươi hẳn là có thể nói cho chúng ta biết chứ. Nếu sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối mặt với những tà ma đó, vậy điều này không phải là bí mật a."

Tiểu Thanh hơi có chút do dự, tộc trưởng vốn không muốn chọc tức những ngoại nhân này, muốn nhờ những người này hỗ trợ chém giết tà ma, là cô ta đưa ra đề nghị, là cô ta thuyết phục tộc trưởng làm thử xem, tộc trưởng đã nhiều lần dặn dò, phải tận lực không nên

giao thiệp với những người này, nếu không sẽ rất dễ dàng bị phản phệ.

Vừa rồi, lẽ ra cô ta đã giải tán rời đi như những tộc nhân khác, nhưng nghĩ đến chuyện những người này ra tay chém giết tà ma là do một tay mình thúc đẩy, với thái độ chịu trách nhiệm, sau khi tách ra khỏi các tộc nhân, cô ta lại len lén quay trở lại.

Chương 912: Không khó đối phó

Lý do cô ta lén quay trở lại, thực ra xét ở mức độ nhất định nào đó, chính là bởi vì suy nghĩ của cô ta đã có sự khác biệt với các thành viên trong tộc.

Theo cô ta thấy, nếu tộc của mình đã không giải quyết được vấn đề tai họa, thì vì sao không tìm cách thay đổi bằng các phương pháp khác, vì sao không thử mượn nhờ sức lực của người ngoài xem sao?

Cho dù đã thuyết phục tộc nhân, cũng đã thuyết phục tộc trưởng, nhưng đây vẻn vẹn chỉ là làm thử. Tất cả mọi người, kể cả tộc trưởng, hiển nhiên đều không cho rằng những người mà cô ta đưa đến đây có thể giải quyết được vấn đề, việc họ bằng lòng thử xem, có lẽ là vì nhìn vào việc cô ta đã liều mạng đem Thiên Dực lệnh về cho tộc nhân.

Đó không phải là kiểu "Thử xem" mà cô ta muốn, nếu như đã quyết định thử mượn nhờ ngoại lực, vậy thì phải nên mong đợi vào việc ngoại lực có thể đạt được mục mới đúng.

Nghĩ đến đây, cuối cùng cô ta quyết định tiết lộ một số thông tin để cổ vũ những người này dũng cảm đi thực hiện, cô ta ngước mắt lên, nói: "Thực ra, những tai họa đó cũng chẳng có gì, chỉ là một số động vật ở Bồng Lai sơn bị tà khí dị hóa."

Dữu Khánh tương đối hoài nghi với thông tin này của cô ta, "Ngươi tên là Tiểu Thanh phải không?"

"Lỗ tai rất thính nha, phải."

"Tiểu Thanh cô nương, trước đây ngươi đã lừa gạt chúng ta rất nhiều, chúng ta chính là bị ngươi lừa gạt tới đây. Ngươi có chắc chắn tai họa nơi này đơn giản như ngươi nói vậy không?"

Dữu Khánh làm ra vẻ rằng ta không nói thẳng ra, trong lòng mỗi chúng ta đều biết rõ ràng.

Tiểu Thanh hỏi ngược lại: "Ta đã nói câu nào lừa ngươi?"

Dữu Khánh lập tức ép hỏi: "Chiếc lệnh bài đó còn có ý nghĩa nào khác không?"

Tiểu Thanh: "Những gì đã thể hiện ra có khác biệt với lời ta nói sao?"

Dữu Khánh: "Nếu như chỉ có điểm năng lực bay như vậy, cần gì phải tới tận nơi này, không đến nơi này vẫn có thể làm rõ được."

Tiểu Thanh: "Muốn nhìn thấy áo nghĩa thực sự của lệnh bài, tự nhiên là phải tới nơi đây. Ngươi cho rằng thế giới bên ngoài đó của các ngươi, một chút không gian như vậy là có thể kiến thức được tốc độ thực sự của Thiên Dực lệnh sao? Ngươi tự ngẫm lại xem, có chữ nào ta lừa các ngươi?"

"…"

Dữu Khánh bị cô ta chặn họng không nói nên lời, nếu như không muốn xuyên tạc lời cô ta nói, hắn nhất thời đúng là không lôi ra được chỗ nào đối phương đã nói dối, nhiều nhất chỉ là ức hiếp bọn hắn không biết tình hình, không nói cho bọn hắn biết một số việc mà thôi.

Về chuyện lệnh bài, hắn cũng không muốn nhiều lời, bởi vì bọn hắn đã nói với những người khác rằng chiếc lệnh bài đó đến từ Tam Túc ô.

Nhưng chuyện liên quan đến mạng sống thì hắn vẫn phải nhắc tới, bỏ chuyện lệnh bài sang một bên, không đề cập tới nữa, hắn nói: "Theo ta được biết, mỗi một đại tiên phủ đều có Thủ sơn thú trông coi. Các tiên phủ đã mở ra ở ngoại giới đều là như thế. Thanh Ô bộ tộc các ngươi là Thủ sơn thú sao?"

Tiểu Thanh có chút do dự, không biết có nên nói việc này cho đối phương biết hay không, có một số lời nói cô ta cũng thừa nhận tộc trưởng nói rất có lý, để cho những ngoại nhân này biết được quá nhiều sẽ dễ dàng dẫn đến mất kính nể, không chừng sẽ bị phản tác dụng.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, cô ta vẫn trả lời: "Thanh Ô bộ tộc ta không phải là Thủ sơn thú."

Không phải? Dữu Khánh khá ngạc nhiên, hắn vốn tưởng rằng Thanh Ô bộ tộc là Thủ sơn thú, dựa vào thực lực của Thủ sơn thú, đối phó một ít tà ma, vấn đề hẳn là không lớn, vì sao phải cần bọn hắn đi làm việc này? Nghĩ đến liền thấy không đúng, lập tức truy hỏi: "Thủ sơn thú ở đâu? Trong số động vật bị tà khí dị hóa mà ngươi nói tới có Thủ sơn thú hay không?"

Tiểu Thanh lại hơi chút do dự, gật đầu nói: "Thủ sơn thú quả thực đã bị tà khí dị hóa rồi. Nó chính là tai họa lớn nhất."

Hít! Không chỉ có Dữu Khánh, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều hít vào một hơi khí lạnh, chẳng lẽ giống như là Tiểu Vân gian, xuất hiện Vân Hề thứ hai hay sao?

Bọn hắn rất rõ ràng, lúc đó, Vân Hề không phải là hình thái mạnh nhất, theo Vân Hề nói, Vân Hề là bởi vì hướng về Nhân gian, không tiếc dùng phương thức tổn hao rất nhiều thực lực để hóa ra phân thân, đi đến Nhân gian, nếu không đám người Hướng Lan Huyên

liên thủ với nhau cũng không phải là đối thủ của Vân Hề, ngay cả mấy vị chí tôn cũng quá sức.

Nếu như đây là Vân Hề thứ hai thì phải làm sao? Đó đã là tà ma rồi. Chỉ nghĩ đến thôi đã rợn cả tóc gáy.

Dữu Khánh cắn răng nói: "Ngươi cho rằng chúng ta không biết sao? Chúng ta làm sao có thể ngăn cản được thực lực của Thủ sơn thú trong Tiên phủ há. Chỉ sợ, gom tất cả hơn một nghìn người chúng ta vào với nhau cũng không đủ cho người ta nhét kẽ răng."

Thành viên của các đại bang phái nghe được điều này thì đều vô cùng sợ hãi.

Tiểu Thanh nhìn thấy phản ứng của mọi người, cảm thấy mình quả thực không nên nhiều lời, nhưng việc đã đến nước này, cô ta đành phải cất lời trấn an, "Các ngươi yên tâm, các ngươi sẽ không thấy được nó, nó đã bị Đại năng tộc ta trấn áp rồi, không thể thoát thân. Các ngươi cần đối phó chỉ là một ít lính tôm tướng cua, nếu không, ta há có thể chạy tới đây cùng chịu chết với các ngươi."

Nghe nói là như vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Dữu Khánh vẫn còn nghi ngờ, "Ngay cả Thủ sơn thú của Bồng Lai sơn, Thanh Ô bộ tộc các ngươi đều có thể trấn áp, còn cần chúng ta tới làm công việc này ư?"

Tiểu Thanh hỏi ngược lại: "Nhiều lời như vậy làm gì? Không lẽ chúng ta phải cung phụng các ngươi hay sao?"

"Ách…" Dữu Khánh lúng túng.

À, thì ra ý là như vậy, đám người không còn lời nào để nói, nhìn nhìn sắc trời đang bắt đầu tối dần.

Tiếp đó, Cô Dương cất lời thỉnh giáo, "Tai họa sẽ xuất hiện từ nơi nào, để bọn ta chuẩn bị sớm một chút."

Tiểu Thanh: "Không có quy luật nào cả, nó có thể xuất hiện từ bất kỳ phương hướng nào. Nói chung, các ngươi phải nhớ kỹ một điểm, trong toàn bộ Bồng Lai sơn, ngoại trừ Thanh Ô bộ tộc ta và các ngươi ra, tất cả các sinh vật khác có thể di động đều là tai họa, không cần hạ thủ lưu tình, đều có thể chém giết hết."

Là như vậy sao? Mọi người quay mặt nhìn nhau.

Việc đã đến nước này, không còn lựa chọn nào khác, các nhóm bang phái chỉ có thể tách ra, từng nhóm đi làm chuẩn bị.

Sau khi rời đi, Thân Vô Không cất tiếng thì thầm với Trầm Kim Thiền, đối tác liên thủ của mình, "Sự việc e rằng không có đơn giản như Tiểu Thanh cô nương đó nói như vậy, chúng ta hẳn là đã bị cô ta lừa gạt tới."

Trầm Kim Thiền ừ một tiếng, nhỏ giọng trả lời: "Đúng vậy, bây giờ xem ra, âm thanh phát ra từ phía chín lối vào đó, rất có thể là cố ý để cho chúng ta nghe được, mục đích chính là dụ dỗ tất cả chúng ta tới đây. Lẽ nào dụ chúng ta tới đây chỉ là để cho chúng ta làm một ít chuyện mà bọn họ cảm thấy không có gì sao?"

Thân Vô Không: "Trước tiên, tạm thời ứng phó đã, nhìn xem tình hình rồi tính tiếp."

Đâu chỉ có hai người bọn họ nghi ngờ, bang chủ của các bang phái khác, kể cả Dữu Khánh, đều âm thầm nảy sinh lòng nghi ngờ. Đây cũng chính là lí do Thanh Ô tộc trưởng yêu cầu ước thúc tộc nhân, nỗ lực hết sức không nên nói chuyện nhiều với những người ngoài tới này, nói nhiều tất nhiên sẽ có sơ suất.

Tiểu Thanh không nhận ra được sơ hở trong lời nói của mình, hoặc nói là, cô ta hoàn toàn không hiểu rõ những người lăn lộn cầu sinh tại nơi hỗn loạn đó là người như thế nào. Lúc này, cô ta đi vòng quanh quan sát Nam Trúc mấy vòng, vẻ mặt có vẻ khó hiểu hoang mang.

Sử dụng Thiên Dực lệnh sẽ bị tê liệt sao? Cô ta không phải đang áy náy, mà là tò mò, cô ta muốn biết là vì nguyên nhân gì, bởi vì, về sau tộc nhân của mình cũng sẽ sử dụng Thiên Dực lệnh.

Nam Trúc xoay chuyển tròng mắt theo bước di chuyển của cô ta vài vòng, sau đó hỏi: "Tiểu Thanh cô nương, vì sao Thanh Ô bộ tộc các ngươi đều là nữ nhân, tại sao không thấy nam nhân nào vậy?"

Ở gần bên, Liên Ngư nhịn không được quay nhìn về phía bên này, nàng ta phát hiện thấy tên mập mạp này thật là có khả năng nói chuyện, suốt chặng đường này, miệng mồm của gã luôn luôn có chuyện gì đó để nói.

Tiểu Thanh: "Nữ nhân thì thế nào, vì sao phải có nam nhân?"

Nam Trúc: "Di, sao có thể nói được như vậy, không có nam nhân làm sao có nữ nhân, dù sao cũng phải sinh ra thế hệ mới nha, không lẽ các ngươi có thể trường sinh bất tử?"

Tiểu Thanh chắp tay sau lưng bĩu môi nói: "Ai nói không có nam thì không thể sinh sôi nảy nở thế hệ mới? Đó là con người các ngươi, không phải Thanh Ô bộ tộc chúng ta."

"A, còn có thể như vậy sao?"

"Kiến thức nông cạn."

Đêm đen yên tĩnh, hơn nghìn người lặng yên ẩn nấp núp trong bóng tối âm u, tất cả đều vểnh tai lên, tập trung toàn bộ tinh thần.

Không biết có phải vì mình có ảo giác hay không, thỉnh thoảng quan sát Tiểu Thanh đang quanh quẩn bên cạnh cáng, Dữu Khánh cảm thấy Tiểu Thanh hình như cũng có phần khẩn trương.

Khi vầng trăng sáng tỏ leo lên sườn núi, Tiểu Thanh ngước nhìn chăm chú, vẻ mặt nghiêm trọng, miệng thì thầm, "Sắp đến rồi."

Như để xác nhận lời của cô ta, khi ánh trăng sáng bạc chiếu rọi vào khu vực này, trên bầu trời đêm xuất hiện mấy cái điểm đen, lao xuống khu vực núi rừng được ánh trăng chiếu sáng, loanh quanh sát trên vùng núi nhấp nhô, khiến cho các đám người đều trở nên khẩn trương.

Chỉ chốc lát sau, mọi người đều nhìn thấy rõ phi cầm loanh quanh đó là cái gì, đó chính là mấy con bạch hạc đầu đỏ.

Vì để tiết kiệm pháp lực, mọi người đều đã bôi "Lam sắc yêu cơ" lên mí mắt từ trước, bọn họ nhìn thấy trên thân Đan bạch hạc mơ hồ có lượn lờ tà khí, con ngươi lóe sáng trong đôi mắt đỏ.

Chẳng bao lâu sau, một con hạc bay lượn đến không trung bên trên đám người, ngay sau đó nó cất lên một tiếng kêu dài chói tai, "Ôi…"

Mấy con hạc đang rải rác gần đây giống như nhận được lời kêu gọi, lập tức thay đổi phương hướng, dồn dập bay về phía bên này.

Sau khi tụ tập tới khu vực không trung này, năm con hạc liền bắt đầu bay lượn xoay quanh trên không, không đi nơi khác nữa. Chúng liên tục phát ra những tiếng kêu to lanh lảnh chói tai, phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm.

Mọi người đều nhận ra được, bọn họ chắc hẳn đã bị phát hiện rồi.

Cũng rất khó tránh khỏi không bị phát hiện, hơn một nghìn người rải rác tại khu vực này, ngoại trừ mượn nhờ một số cây cỏ và địa hình để che giấu ra, nơi này không có chỗ nào để ẩn nấp, mấy con hạc bay ở độ cao thấp này cũng không phải mù.

Khi tiếng kêu to lanh lảnh chói tai khiến người hoảng hốt cất lên, trên vùng núi gần bên vang lên một tràng âm thanh "Lộp cộp" hoặc giòn giã hoặc trầm đục, mọi người nhìn tới, nhìn thấy một đám con mắt sáng đỏ lập lòe, có một đám bóng dáng nhanh nhẹn nhảy nhót trong núi linh hoạt lao vọt về phía bên này.

Rất nhanh liền có tiếng đánh nhau ầm ầm rầm rầm vang lên.

Là những thành viên Kim Thiền bang và Thiên Hồng bang được rải ra khá xa để cảnh giác, vừa vặn đúng vào phương hướng đám bóng dáng đó lao tới, hai bên va chạm vào nhau.

Tiếng động đánh nhau xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh, đội ngũ chi viện của hai bang phái còn chưa tới nơi, trận đấu dường như đã kết thúc.

"Thứ gì vậy?" Nhìn ra xa, Dữu Khánh cất tiếng nghi hoặc.

"Lộc."

"Mai Hoa lộc."

Hai đáp án gần như là cùng lúc vang lên, Bách Lý Tâm và Tiểu Thanh quay nhìn nhau.

"Ôi…"

Sau một hồi cất tiếng kêu to trong không trung, năm con hạc đột nhiên bay vút lên cao, nhanh chóng bay về phía có trăng sáng hiện lên.

Sau khi nghe thấy xung quanh không còn có tiếng động gì khác, thủ lĩnh của các bang phái đều tiến đến địa điểm đánh nhau để kiểm tra tình hình.

Quả nhiên là một đám Mai Hoa lộc có sừng nhánh, kích thước thân hình khá cường tráng, khoảng mười sáu mười bảy con, tất cả đều đã chết. Người của Kim Thiền bang và Thiên Hồng bang đang chặt đầu nó xuống, chỗ cổ chảy ra máu đen, quanh thân còn có tà khí toát ra.

Cô Dương hướng hai nhóm người hỏi thăm kinh nghiệm: "Thế nào, thực lực của đám tai họa này như thế nào?"

Hai đám người trước tiên không có hé răng, sau đó, Thân Vô Không cảm thấy việc này không có gì phải giấu giếm, gật gật đầu, thành viên tham chiến dưới trướng y mới nói: "Cũng không có gì, lực công kích chỉ tương đương với tu sĩ cấp Võ, không khó đối phó."

Đám người Cô Dương hơi thở phào nhẹ nhõm, bọn họ không cho rằng đối phương nói dối, dù sao, chiến đấu vừa rồi kết thúc rất nhanh, là kết quả nghiêng về một chiều, bên này còn không có một người nào bị thương.

Nếu như chỉ là như vậy, quả thực không có nguy hiểm gì, có lẽ mấy nhà chỉ so sánh xem nhà nào có tốc độ chém giết nhanh hơn.

Dữu Khánh hảo tâm nhắc nhở một câu, "Thi thể những tà ma này vẫn nên băm nát ra mới tương đối ổn thỏa."

Sư huynh đệ bọn hắn đều có kinh nghiệm với chuyện tương tự, không phải chưa từng nhìn thấy đã bị giết chết rồi sống lại, cũng không chỉ một lần trải qua chuyện băm nát.

Nhưng không người nào coi trọng lời hắn nói, cảm thấy hắn rảnh rỗi lắm mồm.

Dữu Khánh không biết sau khi chặt đầu còn có thể sống lại hay không, nghĩ đến việc thực lực đám tà vật này không lớn, hắn không tiếp tục nói thêm gì nữa.

Chương 913: Ngân Bối viên

Nhìn thấy Thiên Hồng bang và Kim Thiền bang đã thu hoạch được một mớ thủ cấp của tà vật, bởi vì có quan hệ cạnh tranh, vẻ mặt của Cô Dương và Ngụy Ước có phần hơi khẩn trương, hơn nữa, nhìn thấy những tà vật này quả thực tương đối dễ dàng chém giết, bọn

họ lập tức quay trở lại phía bên đám người mình, đưa ra một số dặn dò, cuộc cạnh tranh chính thức có vẻ đã bắt đầu từ đây.

Quay trở về nhóm người của mình, Dữu Khánh cũng không nhàn rỗi, hắn trực tiếp kêu gọi người của Hạt Tử bang và Phi Ưng bang: "Có nhìn thấy không, Thiên Hồng bang và Kim Thiền bang đã thu hoạch được một mớ, đã vượt trước chúng ta, chúng ta cũng không có thể nhàn rỗi. Chư vị, đã đến lúc làm việc rồi."

Quay người lại, hắn hạ lệnh với mấy vị đương gia bên cạnh, "Tứ đương gia, Ngũ đương gia, Lục đương gia, sự an toàn của Hoa huynh Hoa Thượng Phi, ta giao lại cho ba người các ngươi phụ trách. Các ngươi phải trông chừng tại bên cạnh hắn, tận lực bảo vệ sự an toàn cho hắn."

Phạm Cửu, Mạt Lỵ và Cao Trường Đài vô thức quay nhìn nhau, có phần không rõ bang chủ là nghĩ như thế nào.

Chưa nói tới bọn họ, những thành viên khác của Hạt Tử bang cũng không hiểu, chỉ là một tên Thiêu Sơn Lang mà thôi, tại nơi đây tính là cái rắm gì, nếu có chết cũng không liên quan gì đến bọn họ, đáng giá để Hạt Tử bang bọn họ phái ra ba vị đương gia đích thân bảo vệ sao?

Mấy người Phạm Cửu rất không sẵn lòng, nhưng vị bang chủ này quá mức cường thế, thực ra, cường thế chỉ là thứ yếu, chủ yếu vẫn là vị bang chủ này quá mức tùy hứng, nếu dám không theo, mọi người lập tức đập tay từ biệt, khi tân Hạt Tử bang mới thành lập, hắn từng làm qua việc này, điều này khiến cho mọi người có phần bối rối.

Tuy nhiên, cho đến bây giờ, bọn họ không thể không thừa nhận, ở một mức độ nào nào đó, vị bang chủ trẻ tuổi này vẫn rất có lực ngưng tụ, bọn họ rất rõ ràng, nếu đổi thành bọn họ, sẽ không thể làm được đến một bước hiện tại.

Đừng thấy vị bang chủ này không đáng tin cậy, nhưng đứng giữa mấy đại bang phái trước mắt này, hắn lại có thể miễn cưỡng đạt được mức độ ngang vai ngang vế, nếu thay bằng bọn họ, với thực lực bên mình, bọn họ chắc chắn không chống chịu nổi áp lực của mấy đám người đó. Bọn họ cũng không biết vị bang chủ lưu manh này lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy để đọ sức với mấy thế lực lớn này, thật sự là không chút nào e sợ, ung dung đối mặt.

Cho nên, mặc dù không mong muốn, sau khi chạm ánh mắt với nhau, bọn họ không thể đưa ra được ý kiến phản đối nào, chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng, "Vâng."

Dữu Khánh lập tức lại chỉ tới Đồng Tại Thiên, "Tam đương gia, từ trước đến nay ngươi làm việc có phương có pháp, chúng ta nhìn thấy các huynh đệ đều phục ngươi, ta cũng tín nhiệm ngươi, những huynh đệ khác liền giao cho ngươi bố trí, điều khiển, chịu trách nhiệm liên thủ với Phi Ưng bang chém giết yêu tà."

Đồng Tại Thiên thoáng ngẩn người, vô thức nhìn về phía Phi Ưng bang, âm thầm đổ mồ hôi hột, nhận thấy sắp xếp này của hắn đúng là quá đăng đối.

Phía bên Phi Ưng bang, trên mặt một số người cũng biểu hiện ra vẻ quái lạ. Đoạn Vân Du đảo mắt nhìn tới đám người Hạt Tử bang, hơi cau mày.

Dữu Khánh quay đầu lại nói với Mục Ngạo Thiết: "Nhị đương gia, ngươi đi theo ta cùng nhau mắt nhìn lục lộ tai nghe bát phương, chuẩn bị sẵn sàng đứng giữa điều hòa phối hợp."

Mục Ngạo Thiết ừ một tiếng.

Nam Trúc ở trên cáng xoay chuyển tròng mắt nhìn khắp nơi.

Liên Ngư và Hổ Nữ quay mặt nhìn nhau, ánh mắt nàng ta thỉnh thoảng lại đảo tới đảo lui giữa hai khuôn mặt Dữu Khánh và Đoạn

Vân Du, đối với sự sắp xếp của Dữu Khánh, trên mặt nàng ta cũng bộc lộ vẻ quái lạ.

Chờ đến khi Dữu Khánh sắp xếp xong xuôi, Đoạn Vân Du cũng bày tỏ ý kiến của mình, "Chu bang chủ, thực lực tổng hợp của cả hai bang chúng ta cũng không bằng một bang phái người ta, ngươi cảm thấy chúng ta so thắng thua kiểu như vậy thì có thể thắng được bọn họ hay không?"

Dữu Khánh: "Vậy ngươi nói làm sao bây giờ? Nào, ngươi đưa ra một cách tốt hơn đi."

Đoạn Vân Du trầm mặc, gã ta có ý kiến là bởi vì phát hiện thấy toàn bộ người cần đi đánh đánh giết giết đều là huynh đệ Phi Ưng bang của mình, nhưng trong lúc nhất thời gã ta quả thực là không đưa ra được biện pháp nào tốt hơn, mấu chốt là gã ta hoàn toàn không biết gì về tình huống nơi này, không thể tính toán được gì, gã ta chỉ có thể khuất phục, nói: "Trước tiên cũng chỉ có thể là đi bước nào tính bước đó."

Mọi việc liền được quyết định như thế.

Vừa mới giải quyết xong Đoạn Vân Du, Phạm Cửu lại đi tới, gã mời Dữu Khánh dời bước nói chuyện.

Sau khi hai người đi đến một bên, Mạt Lỵ và Cao Trường Đài cũng áp sát tới gần, ba người đều bày tỏ ra sự bất mãn trong lòng.

"Bang chủ, thực lực của chúng ta vốn không bằng những bang phái khác, nhân thủ đã không đủ còn phải cắt ba chúng ta ra đi bảo vệ một người bị liệt, thật sự không đáng a."

"Đúng vậy, tại Bồng Lai sơn này, tên Thiêu Sơn Lang đó chẳng là gì cả, không đáng vì hắn mà kéo chân chúng ta."

Đối diện với mấy lời lảm nhảm của ba người, Dữu Khánh nhấc tay ngăn họ lại, không cho bọn họ nói thêm gì nữa, hắn đã hiểu được ý

của bọn họ, nhưng hắn không thể bỏ mặc Nam Trúc, cho dù Nam Trúc chỉ còn là một thi thể, hắn cũng phải nghĩ hết mọi cách để đưa Nam Trúc ra ngoài.

Muốn đi phải cùng nhau đi, hắn không thể bỏ mặc Nam Trúc lại đây cô độc lẻ loi một mình!

Tuy nhiên, những lời nói như vậy là không thể nói với người ngoài, hắn chỉ có thể giả vờ khiển trách: "Nông cạn! Người bị liệt thì sao chứ? Ba người các ngươi cộng lại cũng không bằng một người bị liệt này. Các ngươi không chịu suy nghĩ thử xem, loại cạnh tranh này, so đấu một hồi liền có khả năng biến thành giống như sự kiện Đồng Tước võ, vì tranh đoạt đệ nhất, ngươi đoán xem bọn họ có đoạt lấy thu hoạch trên tay của chúng ta hay không?"

Ba người nghe được lời này đều giật mình kinh hãi, đúng là không nói thì thôi, nói tới quả thực rất có khả năng là như vậy.

"So đấu đến mặt sau, một khi có cơ hội, hai nhóm người đó thậm chí có khả năng sẽ dùng đến thủ đoạn tiêu diệt đối thủ cạnh tranh để giành thắng lợi. Các ngươi cho rằng bọn họ không làm ra được chuyện như vậy sao? Hiện tại, mọi người đều có ý nghĩ giống như các ngươi, đều coi tên mập đó là gánh nặng, đều vứt bỏ hắn như giày rách, bây giờ người nào giúp hắn, có hắn cùng đi theo chính là người một nhóm.

Hiện tại chính là thời điểm trói hắn vào với chúng ta, có hắn ở đây ngăn cản, hai nhóm người khác còn dám dễ dàng xuống tay với chúng ta hay sao?

Đúng, hắn vô dụng, nhưng dù sao thân phận Thiêu Sơn Lang của hắn rõ ràng ở đó, không ai dám công khai trắng trợn giết chết hắn. Nếu như người nào giết chết hắn, cho dù giành thắng lợi trong cạnh tranh, cho dù sống sót đi ra ngoài, còn có thể diệt khẩu hết được những người khác hay sao? Có được tấm mộc này, bất cứ ai đều phải cân nhắc một chút."

Ba người nhìn nhau, thần sắc có phần gượng gạo, bởi vì lí do này có chút gượng ép, khiến bọn họ cảm thấy không thích hợp.

Phạm Cửu nhéo chòm râu, nói: "Bang chủ, lời ngươi nói tuy rằng có lý, nhưng mấy nhóm người đó cũng không phải kẻ ngốc, bọn họ hoàn toàn có thể chỉ nhằm vào chúng ta, không giết tên mập đó."

"Đúng vậy, bọn họ chắc chắn sẽ làm như vậy."

"Bang chủ, đến tình trạng sống còn, chỉ sợ tên mập đó chưa chắc đã làm tấm chắn cho chúng ta, hắn nhất định sẽ bảo vệ tính mạng của mình trước, trông chờ người khác báo đáp ân tình chẳng khác gì nằm mơ."

Dữu Khánh trừng mắt, chỉ vào ba người bọn họ, mắng, "Ba tên ngốc nghếch, đừng có trách ta mắng các ngươi, vì sao ta muốn ba vị đương gia các ngươi đích thân bảo vệ hắn, các ngươi tự dùng đầu óc mà suy nghĩ cho kỹ đi. Chẳng lẽ phải cần ta nói thẳng ra sao?"

Ba người bọn họ sửng sốt, nhìn nhau không nói nên lời, còn có cách giải thích khác nữa sao?

Phạm Cửu đành phải chắp tay thỉnh giáo, "Bang chủ, bọn ta ngu dốt, mong rằng chỉ giáo."

Dữu Khánh ra hiệu cho ba người nhích đầu tới gần, hạ thấp giọng nói: "Ai lại đi trông chờ tên mập đó tri ân báo đáp chứ? Thật sự đến thời điểm mấu chốt đó, nếu hắn muốn tri ân báo đáp thì không sao, nếu hắn không muốn cũng không thể tùy vào hắn, các ngươi đã nắm chắc hắn trong tay, ba người các ngươi là người chết sao? Chắc không cần ta phải dạy cách bức ép người cho các ngươi chứ?"

"Ách…"

Ba người bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là bảo vệ kiểu như vậy, một cơn gió ngổn ngang thổi qua trong lòng bọn họ.

Nhưng bọn họ vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, Mạt Lỵ nói: "Bang chủ, Thiêu Sơn Lang chỉ có thể trung lập, không thể đứng về phía bên nào a, nếu chọn bên dù bị giết chết cũng là chết uổng."

Dữu Khánh hoàn toàn là lâm trận mới bổ sung sai sót, "Ngươi làm sao còn không hiểu chứ? Quan trọng là vị Đại tiễn sư kia, đó mới là quân át chủ bài của chúng ta tại thời khắc mấu chốt. Ta có thể cam đoan mối quan hệ giữa hai người này tuyệt đối không bình thường, bắt được tên mập đó, chúng ta cũng sẽ nắm giữ được Đại tiễn sư kia. Ta thực sự không yên tâm khi giao một người quan trọng như thế cho những người khác trông nom, vì vậy không thể không cần tới ba vị đương gia các ngươi đích thân xuất mã. Cho nên, ba người các ngươi nhất định không thể sơ suất, nhất định phải dốc hết toàn lực bảo vệ an toàn cho hắn."

"Đã hiểu." Ba người lần lượt gật gật đầu.

Mọi việc đã được thống nhất, ba người lập tức chạy tới bên cạnh cáng, bảo các thành viên Hạt Tử bang đang làm cu-li đi làm việc khác, đích thân ba vị đương gia bọn họ ôm luôn việc khiêng cáng.

Nam Trúc nằm trên cáng chợt nhìn thấy ba vị đương gia vây quanh mình với vẻ mặt hòa ái dễ gần, gã lập tức có cảm giác thụ sủng nhược kinh, tròng mắt lại tiếp tục xoay chuyển vòng vòng.

Đúng vào lúc này, Liên Ngư chợt nhấc tay ra hiệu cho mọi người im lặng, có vẻ như đang chăm chú lắng nghe.

Rất nhanh sau đó, mọi người cũng nghe được tiếng kêu "Ngao ô ô" từ phía bên kia núi truyền đến, mọi người lục tục nhìn về phía bên đó.

Chỉ chốc lát sau, từ bên kia đỉnh núi giống như nổi lên một trận sóng triều, những bóng dáng lấp lóe điểm sáng đỏ ào ạt không ngừng lao thẳng về vùng núi bên này.

"Thứ gì vậy?" Không nhìn được rõ, Dữu Khánh quay đầu lại hỏi một câu, hắn biết bên cạnh mình có người có thể thấy được.

Lần này, Bách Lý Tâm không có hé răng, giọng của Tiểu Thanh trở nên khẩn trương, "Ngân Bối viên tới rồi."

Thành viên các bang phái rải rác tại phía trước đã nhìn thấy rõ thứ đang lao tới. Đó là những con viên hầu to lớn cao gấp rưỡi người bình thường, bộ lông màu bạc tung xõa phía sau lưng, tà khí lượn lờ quanh thân, hai mắt lấp lóe ánh sáng đỏ quỷ dị, lấp loáng trong núi rừng, không ngừng vút lên lại hạ xuống, ầm ầm ùa đến với số lượng hàng ngàn hàng vạn.

Phương hướng tràn đến lại là phía bên Thiên Hồng bang và Kim Thiền bang.

Những người ở phía trước đang định đánh giáp lá cà với chúng, nào ngờ những con Ngân Bối viên ung người lên không trung vung tay ra, có những bóng đen to lớn vù vù lao xuống.

Keng! Có người chém ra một kiếm, phát hiện là một tảng đá lớn, khi ngẩng đầu, mặt đầy kinh hãi, vô số tảng đá lớn đổ ập xuống.

Sức lực tảng đá ném tới mạnh kinh người, hoặc là mặt đất bị ầm ầm nện ra một cái hố to, hoặc là đại thụ trực tiếp bị đập gãy.

Những con Ngân Bối viên ném đá ra xong liền nhanh chóng rút ra phía sau, Ngân Bối viên từ phía sau nhảy tới lại tiếp tục nhảy lên không trung ném đá xuống ầm ầm, hàng ngàn hàng vạn lần oanh tạc, một trận bắn phá dữ dội, thanh thế kinh người, khiến cho hơn trăm tu sĩ chỉ có thể dốc sức chống đỡ.

Cũng có Ngân Bối viên bị tu sĩ cuốn lấy không kịp thoát thân, liền vung móng vuốt sắc bén lên quét ngang, đập nát cự thạch, quật đổ đại thụ, cuối cùng không thể thoát được vận mệnh bị đánh gục, cất lên tiếng gào điên cuồng, ngã xuống đất.

Thân Vô Không và Trầm Kim Thiền vọt tới, mỗi người nhổ lên một cây đại thụ, phóng lên cao, cùng nhắm về phía đám vượn nhảy lên không trung, ôm đại thụ ra sức vung trái quét phải vào không trung, giống như đập ruồi vậy, không ít bầy vượn bị quét bay ra ngoài, trên mặt đất có tu sĩ xông tới bổ một đao.

Nhưng đám vượn đến tập kích này tới nhanh, đi cũng nhanh, sau khi ném hết đá liền bỏ chạy, hầu hết đều chạy thoát, vừa la hét vừa bỏ chạy, rồi nhanh chóng biến mất trong núi rừng.

Chuyện gì vậy? Các bang phái khác đang chuẩn bị nghênh chiến chợt phát hiện thấy mình hoàn toàn chưa có cơ hội giao chiến, bầy vượn đã chạy mất rồi, bọn họ không khỏi quay mặt nhìn nhau.

Thân Vô Không và Trầm Kim Thiền hạ xuống, phát hiện thấy thủ hạ của mình đã xuất hiện tử thương, lập tức sai người thực hiện kiểm kê.

Kết quả, hai bang phái có hơn chục người không thể tránh né trận oanh tạc dữ dội đó, đã bị nện chết, có một số người bị nện cho thi thể nát nhừ, không còn nguyên vẹn, mà Ngân Bối viên thì bị chém giết hơn trăm con.

Chạy tới quan sát hiện trường dọn xác, đám người Dữu Khánh đang muốn dò hỏi xem chiến lực của đám Ngân Bối viên này như thế nào, đột nhiên âm thanh gào thét "Ngao ô ô" lại vang lên lần nữa. Mọi người ngước mắt nhìn lên, hay a, phía trên rừng cây lại có sóng triều Ngân Bối viên ào ạt kêu gào vọt tới.

Chương 914: Chung sơn (1)

Người của các bang phái đến xem xét hiện trường, kể cả Dữu Khánh, thấy vậy liền nhanh chóng rút lui ra phía sau, từ xa xa quan sát tình hình.

Đám đông người Thiên Hồng bang và Kim Thiền bang thì chủ động tiến tới nghênh đón, mạnh mẽ lao vào bầy vượn tràn lên như sóng triều.

Rầm rầm rầm, tiếng bùng nổ không dứt bên tai.

Đá bay dữ dội, ầm ầm nện xuống mặt đất, âm thanh chấn động như sấm rền, bầy vượn gào thét kêu to, rất nhiều đại thụ tiếp tục bị nhổ tận gốc, vùng đánh lên không trung hoặc quét ngang, hoặc giống như đập ruồi.

Có đổ bóng nhào xuống, có bóng nhảy lên, cảnh tượng hỗn loạn dưới ánh trăng.

Tiếng gầm gừ, tiếng nổ vang, tiếng hét phẫn nộ, hòa vào nhau tạo thành tiếng ầm ầm như sóng vỗ, tiếng động lớn rầm rĩ huyên náo màn đêm.

Hai đám người Thiên Hồng và Kim Thiền có thể nói là dốc hết toàn bộ lực lượng để nghênh chiến, qua một lần giao đấu lúc trước, bọn họ coi như đã có kinh nghiệm, bọn họ đã chuẩn bị sẵn tinh thần đại khai sát giới, nhưng sóng triều Ngân Bối viên vẫn giống như trước, tràn đến với số lượng hàng ngàn hàng vạn, ném hết một đống đá xong liền lập tức rút lui.

Kiểm kê sau chiến đấu, bầy vượn ném lại mấy trăm bộ thi thể, hai đám người tử thương mấy người, là bởi vì trong lúc hỗn loạn, không cẩn thận mà gây ra.

Tiểu Thanh cũng chạy tới quan sát tình hình, nhìn thấy những người này trong một lần liền tàn sát được nhiều tà ma như vậy, trong mắt lấp lóe sáng kỳ dị, có phần hưng phấn.

Nhìn hai đám người quét dọn chiến trường đã thu hoạch được mấy trăm thủ cấp, Cô Dương và Ngụy Ước đứng quan sát rõ ràng có phần không kiềm chế được nữa, bọn họ vẫn còn là con số không, đã bị vượt qua quá nhiều, hơn nữa thực lực bọn họ vốn hơi kém hơn

hai nhà đó, nếu như tiếp tục bị kéo giãn chênh lệch, sẽ càng khó có phần thắng, trong lòng bọn họ không khỏi có chút sốt ruột.

Hiện trường vừa mới quét dọn xong chưa được bao lâu, tiếng kêu gào "Ngao ô ô" như sóng triều bỗng nhiên lại vang lên lần nữa. Bầy vượn lại xuất hiện tung nhảy nhấp nhô ngọn cây, cuộn cuộn tràn tới như sóng triều.

Nhiều lần liên tục giống nhau như vậy, ngay cả kẻ ngốc cũng có thể hiểu được, bầy vượn này biết rõ dùng tay trần sẽ đánh không thắng, vì vậy chạy đi nhặt đá, bổ sung vũ khí rồi mới quay lại.

Chẳng mấy chốc, âm thanh va chạm kịch liệt lại bùng lên trong núi rừng.

Tại sao tà ma cứ xuất hiện tại phía bên Thiên Hồng bang và Kim Thiền bang chứ? Cô Dương và Ngụy Ước có phần không chịu nổi được nữa, hai người nhìn nhau, sau đó nhanh chóng lắc mình quay trở về phía bên mình.

Dữu Khánh và Đoạn Vân Du cũng vậy, đều chạy trở về triệu tập nhân mã.

Tuy nhiên, tốc độ tấn công của bầy Ngân Bối viên quá nhanh, sau một đợt tấn công, ném hết đá xong chúng lập tức bỏ chạy, chờ khi đám người hai bang phái Tinh Nguyệt và Trấn Sơn chạy đến, bầy vượn đã vù vù trốn vào trong núi rừng.

Hai đám người Thiên Hồng và Kim Thiền một lần nữa dọn dẹp chiến trường, thu gom thu hoạch.

Nhìn thấy tình hình này, Cô Dương và Ngụy Ước nhanh chóng trao đổi mấy câu, sau đó cất tiếng hét to, trực tiếp dẫn hai đám người truy đuổi theo phương hướng bầy vượn chạy trốn.

Trầm Kim Thiền vừa thấy cảnh này, liền cảm thấy không ổn, y lập tức tìm đến Thân Vô Không, nói: "Lão thái bà Cô Dương kia đang

làm hỏng chuyện. Để cho bọn họ làm như vậy, chúng ta đừng hòng ngồi chờ đám tà ma đó tiếp ngục đưa tới cửa cho chúng ta chém giết nữa. Chưa nói tới việc làm hỏng chuyện của chúng ta, vạn nhất để cho bọn họ tìm được sào huyệt của bầy vượn này, e rằng sẽ ăn no nê, lợi thế chúng ta thu hoạch được lúc trước sẽ chẳng còn gì. Không bằng, để ta dẫn theo nửa số người đuổi theo trước, thừa thắng xông lên."

Thân Vô Không đồng ý ngay lập tức, "Được, ngươi yên tâm đi, ta xử lý xong nơi này sẽ chạy đến."

Vì để trấn an lẫn nhau, Kim Thiền bang lưu lại gần một nửa số người, Thiên Hồng bang thì phái ra gần một nửa đi theo Trầm Kim Thiền.

Vừa xoay người lại, Thân Vô Không trực tiếp tìm tới Tiểu Thanh, chắp tay nói: "Tiểu Thanh cô nương, bọn ta đã lấy được gần nghìn thủ cấp tà ma, đem theo bên người chạy tới chạy lui thực sự không thuận lợi hành động, có thể kiểm kê bàn giao trước một phần kết quả hay không, về sau nếu như tiếp tục có thu hoạch, thì kiểm kê cộng thêm vào, được chứ?"

Tiểu Thanh rất sảng khoái, mở miệng đồng ý, "Được, ta ghi sổ cho các ngươi."

Thân Vô Không lập tức xoay người, kêu gọi đám người bên mình: "Đưa toàn bộ thủ cấp tới đây."

Đám người lưu lại của hai bang phái nhanh chóng đưa một đống đầu Ngân Bối viên tới, kiểm đếm ngay tại trước mặt Tiểu Thanh, đếm xong cái nào liền ném sang một bên, người bên cạnh liền chém nát, để tránh đếm lặp lại, và cũng để tránh bị người lợi dụng chiếm lợi.

Trong núi rừng xa xa đã truyền đến tiếng đánh nhau.

Dữu Khánh nói với Đoạn Vân Du cũng đang đứng một bên quan sát kiểm đếm: "Ta nói nha Đoạn bang chủ, người của ta đều đã giao cho ngươi thống nhất điều khiển, ngươi còn ngây ra đó làm gì? Người ta đã thu hoạch được nhiều như vậy, ngươi vẫn còn không dẫn người đi động thủ sao?"

Có tật xấu ho khan, Đoạn Vân Du lại khụ khụ hai tiếng, nhìn hắn chằm chằm, nghi hoặc hỏi: "Ngươi… Không cùng đi sao?"

"Ta?" Dữu Khánh chỉ chỉ tới Nam Trúc nằm trên cáng, và cả Bách Lý Tâm, rồi lại chỉ chỉ tới Tiểu Thanh đang ghi nhớ kiểm đếm, "Ta phụ trách bảo vệ bọn họ, giúp hai nhà ngươi ta có mối quan hệ tốt với bọn họ. Ngươi có thể hiểu được ý của ta không?"

Đoạn Vân Du không biết hắn muốn làm trò gì, nhưng biết bên trong này nhất định có chút mánh khóe, gã cũng có thể hiểu được, có một số phương diện, việc kết nối giao tiếp có khả năng còn quan trọng hơn cả chuyện xông pha phía trước đánh đánh giết giết, sau khi hơi chút suy nghĩ, gã không nói thêm gì nữa, phất tay kêu gọi đám người rời đi.

Hai đám người Tinh Nguyệt và Trấn Sơn truy đuổi kịp bầy vượn đã triển khai đánh giết, một nhóm người chỉ để ý xông tới trước đuổi giết, một nhóm nhỏ phía sau phụ trách chặt thủ cấp cõng trên lưng.

Cảm giác một đường thu hoạch này khá dễ chịu, không bao lâu đã thu hoạch được hơn một trăm rồi.

Trong khi Cô Dương và Ngụy Ước đang rất vui vẻ, Trầm Kim Thiền cũng đã dẫn theo lượng lớn nhân mã chạy đến, tức thì làm hỏng chuyện tốt của bọn họ.

Dường như biết không chống lại được, phía xa xa có Ngân Bối viên cất tiếng hú dài "Ngao…", bầy vượn tức thì tăng tốc chạy trốn, tréo đèo vượt núi chạy trốn rất nhanh tại trong núi rừng.

Người của bốn bang phái đua nhau ngươi truy ta đuổi, vừa đuổi kịp liền hung dữ hạ đòn sát thủ, một mực truy sát không ngừng.

Gần nghìn người, vượt qua hết ngọn núi này đến ngọn núi khác, cho đến khi vọt tới đỉnh một ngọn núi mới hơi chút dừng lại, là bởi vì bất ngờ và kinh nghi với khung cảnh trước mắt.

Dưới ánh trăng, trước mắt bọn họ là một vùng lòng chảo rộng lớn và sâu thẳm, trong lòng chảo có một ngọn núi đá rất lớn hình quả chuông, trên núi hình như có khắc họa rất nhiều phù văn kích thước lớn, còn có rất nhiều hang động phân tán ra, tạo cho người ta có cảm giác âm trầm quỷ dị. Bầy vượn nhao nhao chạy trốn vào trong lòng chảo rồi lũ lượt nhảy lên trên núi đá, chui vào trong các hang động âm u, biến mất không thấy nữa.

Chương 915: Chung sơn (2)

"Núi đá trong lòng chảo này dường như không phải được hình thành một cách tự nhiên." Ngụy Ước cất tiếng nhắc nhở.

Ung dung đi theo tại phía sau, Lương Bàn chậm rãi đến gần, phe phẩy chiết phiến, bộ dạng thảnh thơi đi theo xem náo nhiệt.

Cô Dương: "Xem ra, đây là sào huyệt của đám vượn đó."

Nói đến điều này, bà ta có phần tiếc nuối quay nhìn Trầm Kim Thiền vừa mới chạy đến bên cạnh, nếu đám người đó không đuổi theo, thủ cấp của vô số tà vượn trong sào huyệt này đều sẽ thuộc về bọn họ.

Trên đường truy sát đến đây, bọn họ đã ước lượng ra được thực lực của bầy Ngân Bối viên này, căn bản không phải là đối thủ của những tu sĩ bọn họ.

Trầm Kim Thiền không có nói nhảm như bọn họ, y vung tay lên ra hiệu, dẫn theo đội ngũ liên hợp hai bang lao nhanh xuống.

Ngụy Ước và Cô Dương không chờ được nữa, cũng dẫn người lướt xuống.

Một đám người dày đặc vọt tới dưới chân núi đá hình chuông trong lòng chảo, ngước lên nhìn những cái phù văn to lớn trên vách núi đá, mỗi một nét khắc dường như đều có thể khiến người ta cảm nhận được có một lực lượng chấn nhiếp tâm thần, có một loại khí thế khiến người ta sợ hãi.

Lương Bàn xếp chiết phiến trong tay lại, gõ thình thịch lên vách đá, có tiếng keng keng keng giòn giã vang lên, sau khi nghe xong, gã kinh ngạc quay đầu lại nói: "Không phải đá, là kim loại."

Mọi người cũng đã nghe ra được rồi, liên tục ra tay gõ vang, có người còn rút kiếm chém chém lên thử xem, nhưng chỉ có thể để lại một vết xước mờ nhạt ở trên đó, mà vết xước này dường như cũng là do lớp bụi bặm ở mặt ngoài tạo ra.

Độ cứng của kim loại này không phải bình thường, Cô Dương ngước nhìn tán thán, "Một thứ lớn như thế, nặng như vậy lại là được luyện thành một khối trọn vẹn ư? Nó được luyện chế tại nơi này, hay là chuyển từ đâu tới đây? Vật nặng như thế này, cần tu vi cường đại như thế nào mới có thể di chuyển được chứ?"

Ngụy Ước: "Tiên gia chi địa, khả năng khống chế tự nhiên là ngoài sức tưởng tượng của chúng ta."

Trong lúc nhất thời, bọn họ không thể suy nghĩ được rõ ràng về vật ở trước mắt, vì vậy, sự chú ý của bọn họ cuối cùng vẫn quay trở lại với những hang động kia.

Chưa hiểu rõ về nơi này, bọn họ sẽ không dám tùy tiện xông vào. Trước tiên, bọn họ phái ra một số người tiến vào trong sơn động đi dò đường, số còn lại chờ đợi ở bên ngoài, sẵn sàng chi viện.

Không bao lâu sau, bên trong truyền ra âm thanh đánh nhau kịch liệt.

Rồi ngay sau đó, có người lắc mình lướt ra, nhỏ giọng báo cáo bên tai Trầm Kim Thiền, "Bang chủ, bên trong quả nhiên là sào huyệt của tà vượn, bên trong tập trung lượng lớn tà vượn, chỉ là đườn đi bên trong đó giống như mê cung vậy, không tiện truy sát."

Nghe được thông tin như vậy, thấy không có vấn đề gì, Trầm Kim Thiền lập tức đích thân dẫn đội đi vào, chỉ để lại một nhóm nhỏ người ở bên ngoài để phối hợp khi cần.

Thấy Trầm Kim Thiền đã đích thân tiến vào, Cô Dương lập tức không nhịn được nữa, không chờ người của bên mình đi ra báo tin, bà ta trực tiếp dặn Ngụy Ước ở lại bên ngoài sẵn sàng hỗ trợ, rồi đích thân dẫn người xông vào bên trong.

Lương Bàn lùi lại phía sau, không có ý định đi vào, gã không thích đánh đánh giết giết, hoặc có thể nói gã không thích đến gần nguy hiểm.

Giữa núi non trập trùng, Thân Vô Không dẫn người lướt nhanh đuổi theo đám người do Đoạn Vân Du dẫn dắt, nhóm người của y nhanh chóng vượt qua nhóm người Đoạn Vân Du, lần theo dấu vết đánh nhau để đuổi theo.

Khi xung quanh đã không còn người ngoài nào nữa, Đồng Tại Thiên cuối cùng nhịn không được hỏi: "Bang chủ, chúng ta có phải chạy hơi quá chậm rồi hay không?"

Đoạn Vân Du nhìn nhìn xung quanh, "Chạy nhanh có ích lợi gì? Chúng ta chỉ có chừng này người, có liều mạng đến đâu cũng không có khả năng thắng được cuộc cạnh tranh này. Trước tiên cứ bảo tồn thực lực đã rồi mới có thể tính toán về sau."

Nhưng cho dù kiểm soát tốc độ như thế nào, cuối cùng bọn họ vẫn chạy đến khu vực lòng chảo đó.

Phía sau núi non trập trùng, Tứ đương gia Phạm Cửu và Lục đương gia Cao Trường Đài của Hạt Tử bang khiêng cáng, Nhị đương gia Mục Ngạo Thiết và Ngũ đương gia Mạt Lỵ và thêm Bách Lý Tâm hộ vệ tại hai bên và phía sau, phía trước là Đại đương gia Dữu Khánh đi bên cạnh Tiểu Thanh.

Nằm ở trên cáng, miệng Nam Trúc thỉnh thoảng lại cất lời lải nhải dông dài, Dữu Khánh cũng hùa vào theo, hắn muốn từ trong miệng Tiểu Thanh tìm hiểu thêm một ít thông tin hữu ích.

"Ta nhớ lúc trước, hai người các ngươi hễ mở miệng đều là 'Ô tỷ tỷ', bây giờ tại sao lại biến thành 'Tiểu Thanh cô nương' rồi hả? Các ngươi trở mặt như vậy có phải quá nhanh hay không?"

Lúc ban đầu, Tiểu Thanh thỉnh thoảng còn sẽ trêu chọc hai người mấy câu, nhưng khi quan sát dấu vết đánh nhau để lại trên đường đi, không biết vì sao, cô ta dần dần bỏ ngoài tai những lời dông dài của hai người, vẻ kinh nghi bộc lộ càng ngày càng rõ ràng trên mặt cô ta.

Cuối cùng, cô ta thậm chí không hề quan tâm tới những người này nữa, trực tiếp hóa thành Tam Túc ô, vội vàng vẫy cánh rời đi, bay đi trước đến nơi mọi người đang đến.

"Tiểu Thanh cô nương." Dữu Khánh cất tiếng gọi to. Không thể gọi Tiểu Thanh quay lại, hắn lập tức phất tay ra hiệu cho mọi người gia tăng tốc độ tiến nhanh tới trước.

Bên trong lòng chảo, tại trước ngọn núi kim loại to lớn hình cái chuông, nghe thấy có tiếng đánh nhau ở bên trong, Thân Vô Không cũng không có trực tiếp xông vào mà cử phần lớn người đi vào trong giúp đỡ đám người Trầm Kim Thiền, còn y thì lưu lại bên ngoài để tiếp ứng.

Đứng tại bên ngoài suy nghĩ một hồi, cuối cùng Đoạn Vân Du cũng bố trí một nhóm người, chuẩn bị để ho bọn họ đi vào dò xét tình hình bên trong.

Đột nhiên trên không trung có giọng nữ nhân hét lớn vang lên, "Dừng lại, không thể đi vào, đừng có đi vào!"

Mọi người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Tam Túc ô bay tới hóa thành Tiểu Thanh hạ xuống trước mặt mọi người, vẻ mặt cô ta kinh hãi nói: "Không thể vào trong đó, mau gọi người ra nhanh đi."

Đoạn Vân Du rất biết nghe lời, phất tay ra hiệu cho mọi người ngừng tiến vào.

Thân Vô Không chần chừ hỏi: "Tiểu Thanh cô nương, vì sao không thể vào?"

Y còn đang suy nghĩ chẳng lẽ bên trong là tiên gia bảo địa gì đó không muốn để cho bọn họ phát hiện hay sao?

Nào ngờ Tiểu Thanh sốt ruột nói: "Bên trong đó có tồn tại mà các ngươi không thể trêu chọc nổi, người đi vào đều sẽ bị luyện hóa thành tà ma!"

"A?" Thân Vô Không kinh hãi, lập tức phất tay quát lớn: "Nhanh, nhanh gọi bọn họ đi ra."

Vì vậy, lập tức có một đám người chia ra nhảy vào trong cửa sơn động thi pháp gọi to, gọi người ở bên trong nhanh chóng ra ngoài.

Đám người Dữu Khánh vừa leo lên đỉnh núi nghe thấy tiếng kêu gào ở bên dưới thì cảm thấy quái lạ. Dẫn mọi người chạy xuống tới nơi, hắn hỏi Đoạn Vân Du, "Chuyện gì vậy?"

Vẻ mặt nghiêm trọng, Đoạn Vân Du nhanh chóng kể lại cho hắn biết tình huống.

Lúc này, tiếng đánh nhau bên trong ngọn núi hình chuông đột nhiên biến mất, hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại có âm thanh kêu gọi bên ngoài.

Đám người đứng kêu gào nơi cửa động cũng bị tình trạng bất thường này làm cho kinh hãi, dừng lại.

Dữu Khánh lập tức tiến đến bên cạnh Tiểu Thanh, hỏi, "Tiểu Thanh cô nương, bên trong này có cái gì?"

Tiểu Thanh lo lắng liếc nhìn hắn, cắn răng nói: "Bên trong này trấn áp một con Cửu vĩ hồ, cũng chính là Thủ sơn thú của Bồng Lai sơn mà ngươi đã nói."

Chương 916: Huyễn đấu

Thủ sơn thú? Vừa nghe câu trả lời này, mấy sư huynh đệ Dữu Khánh phản ứng mãnh liệt hơn hẳn những người khác, mấu chốt là bọn họ đã nhiều lần chứng kiến sự kinh khủng của mấy thứ này.

Nằm tại trên cáng, Nam Trúc trợn tròn mắt, hét to lên, "Ta nói các ngươi làm cái gì vậy chứ? Đây không phải là đùa chơi, chạy đi đâu không chạy, tại sao lại chạy đến nơi này làm gì? Chúng ta vừa mới đến Bồng Lai sơn, đi đâu mà chẳng được, tại sao lại trực tiếp xông đến trước mặt con quái vật này? Các ngươi có phải quá nhanh chân rồi hay không, thử vận may cũng không đến mức trùng hợp như vậy a?"

Gã rất lo lắng, là một người không thể nhúc nhích, có thể hiểu được tâm tình gã khi gặp phải nguy hiểm.

Nói đến việc thử vận may, dường như đã nhắc nhở Tiểu Thanh, cô ta nghiến răng nói: "Chắc hẳn không phải trùng hợp, có khả năng là Cửu vĩ hồ dụ dỗ các ngươi đến đây."

"Dụ dỗ?" Vẫn luôn một mực bàng quan, Liên Ngư nghe vậy thì nghi hoặc, hỏi: "Nó không phải đã bị trấn áp rồi sao?"

Tiểu Thanh nhìn chằm chằm ngọn núi hình chuông, "Nó đã phá vỡ 'Trấn linh chung', có thể điều khiển tà ma bên ngoài." Nói đến đây, cô ta lắc đầu, "Ba đêm, ngay cả ba đêm các ngươi cũng không kiên trì được. Là sơ suất của chúng ta, không nghĩ tới đám tà ma không biết nói này cũng có thể dễ dàng dụ dỗ con người các ngươi đến đây."

Cô ta hoàn toàn không ngờ tới, phương hướng chạy trốn lúc ban đầu của đám Ngân Bối viên không phải hướng về nơi này, nên không khiến cho cô ta cảnh giác, rẽ đông rẽ tây một hồi, khi sắp đến gần rồi cô ta mới nhận ra không ổn.

Liên Ngư: "Trấn linh chung? Là tên ngọn núi này sao?"

Tiểu Thanh: "Là gì không quan trọng, hiện tại quan trọng nhất là gọi người của các ngươi ra đi, nếu không sẽ có phiền toái lớn."

Không cần cô ta dặn dò, Thân Vô Không cũng rất lo lắng, y quay về phía cửa động hét to với đám người đó: "Đừng ngừng, gọi tiếp đi."

"Đi ra."

"Mau ra đi."

"Bang chủ có lệnh, thành viên Thiên Hồng bang lập tức rút lui."

"Cô bang chủ, tình huống có biến, nhanh ra đây đi."

Từng người đứng ngay cửa động hướng vào phía sâu trong hang động thi pháp kêu gọi không ngừng.

Người đứng ở phía dưới ngước nhìn lên đợi một hồi lâu, nhưng không thể nghe thấy bên trong động có bất kỳ âm thanh phản hồi nào, điều này khiến cho bọn họ cảm thấy quá quỷ dị.

Mấu chốt là vừa rồi ở bên trong vẫn còn có tiếng đánh nhau kịch liệt tại rất nhiều nơi, tại sao có thể đột nhiên biến mất trong nháy mắt,

không còn có bất kỳ một chút tiếng động nào?

Vù! Bỗng nhiên một cơn gió thổi tới.

Nói đúng ra, đó là một luồng không khí từ bên trong hang động tràn ra, áo quần những người đứng kêu gào nơi cửa động đều bị thổi bay phần phật.

Trong lúc đám người đang nhìn chằm chằm vào cửa động bên trên, trong chiếc đuôi ngựa phía sau đầu Dữu Khánh chợt truyền ra một tiếng kêu to rõ "Tích tích", mọi người theo bản năng quay nhìn về phía Dữu Khánh.

Dữu Khánh mặt biến sắc, nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Mục Ngạo Thiết. Mặc dù hai người không biết có chuyện gì, nhưng biết Đầu To không tùy tiện cất tiếng, khẳng định đã nhận ra được không ổn, Đầu To đang đưa ra cảnh báo cho bọn hắn. Hắn lập tức khẩn trương kêu gọi nhóm người khiêng cáng, "Rút, nhanh, Hạt Tử bang rút trước đi."

Hai sư huynh đệ kèm hai bên cáng, cùng mấy vị đương gia nhanh chóng lướt đi, lao thẳng đến đỉnh núi trên lòng chảo.

Liên Ngư mặc dù rất ngạc nhiên, nhưng vẫn rất nhạy cảm nhận ra được có điều gì đó, liền nhấc Hổ Nữ lên lập tức phi thân rời đi.

Đoạn Vân Du không phải kẻ khờ, ánh mắt lấp lóe rồi cũng phất tay khẩn cấp hô to, "Phi Ưng bang, rút!"

Thân Vô Không phát hiện thấy sự khác thường của những người này, động tác đầu tiên chính là quay nhìn xem phản ứng của Tiểu Thanh, y tin tưởng Tiểu Thanh càng hiểu rõ tình hình hơn, nhưng phát hiện thấy Tiểu Thanh bộc lộ ra vẻ mặt không hiểu ra sao, khiến cho y phải sửng sốt.

Tuy nhiên, vốn là người đứng đầu một bang, y tự có bản năng đưa ra quyết định tại thời điểm mấu chốt, đối diện với nguy cơ có thể xảy ra, y quyết định trước tiên tránh khỏi rồi tính tiếp, y lập tức cấp bách hét lớn, "Mọi người, rút!"

Người của Thiên Hồng bang lập tức ào ào rút lui theo y.

Chiết Ngọc Sơn của Kim Thiền bang, phụ trách chờ đợi ở bên ngoài sẵn sàng tiếp ứng, thấy vậy thì tức giận hét lên: "Thân bang chủ, hai nhà ngươi ta liên thủ, tại sao lại đơn phương rút lui?"

Đã bay đến giữa sườn núi, Thân Vô Không lớn tiếng đáp lại, "Không vội nhất thời, nghe ta khuyên một câu, tạm thời tránh đi!"

Bang chủ của Kim Thiền bang còn tại bên trong, tình hình chưa rõ ràng, đám người Kim Thiền bang liên quan làm sao có thể chỉ bởi vì một chút gió thổi cỏ lay mà dễ dàng lui bước, tự nhiên liền rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Người của Tinh Nguyệt bang ở bên ngoài tiếp ứng cũng như vậy.

Về phần phái bên Trấn Sơn bang, nhìn thấy tình hình không thích hợp, Lương Bàn là người bỏ chạy đầu tiên, ngay sau đó Ngụy Ước cũng kêu gọi người của mình bỏ chạy.

Tại lúc đám người Trấn Sơn bang sắp chạy đến đỉnh núi, từ trong các hang động trên ngọn núi hình chuông đột nhiên có hào quang màu trắng dịu nhẹ tỏa ra, quang ảnh lay động, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, những vật thể hình dạng như chiếc đuôi lông nhung xòe to màu trắng từ trong động phóng vọt ra, mỗi một cửa động đều có một cái, vật thể tuyết trắng lấp loáng ánh sáng nhạt màu trắng, trông rất mềm mại và xinh đẹp.

Chiếc đuôi lông nhung xù to càng ngày càng dài, càng lúc càng lớn. Đám người đứng ở trong lòng chảo ngửa mặt nhìn lên.

Vẻ mặt Tiểu Thanh thì tràn đầy hoảng sợ, cô ta đột nhiên cất tiếng gào to sợ hãi, truyền khắp bốn phía, "Chạy, chạy mau!"

Tiếng hét này vừa vang lên, không chỉ bức ép đám người đang tiến thoái lưỡng nan trong lòng chảo lập tức đưa ra quyết định chạy trốn, mà cũng khiến bên trong ngọn núi hình chuông truyền ra tiếng than nhẹ của một nữ nhân, "Ai!"

Vô số chiếc đuôi to bạch sắc đột nhiên giống như phủ đầy vết nứt, thực tế đó là tà khí trong nháy mắt tuôn ra, vẻ xinh đẹp mềm mại trong chớp mắt liền biến thành dữ tợn kinh khủng, càn quét ra xung quanh.

Đang trong lúc khẩn trương lướt lên trên, Chiết Ngọc Sơn kinh hãi, một cái đuôi to quét ngang đến, người tại trong không trung, y vung kiếm điên cuồng chém xuống, chỉ nghe tiếng 'phụp' vang lên, có một đám tia sáng bị chặt đứt bắn vọt ra, thân hình biến mất tại trong chiếc đuôi to cuộn đến, không có tiếng động tiếp theo, không biết còn sống hay đã chết.

Những người khác gần như đều giống vậy, đám người Kim Thiền bang và Tinh Nguyệt bang cuống quýt chạy trốn không có một ai

may mắn tránh khỏi, không người nào có thể thoát khỏi chiếc đuôi cuồn cuộn quét đến.

Chỉ có một bóng đen nho nhỏ luồn lách thoát ra từ giữa những khe hở, vỗ cánh lao vút lên không trung chạy trốn, người đứng trên đỉnh núi lòng chảo nhìn thấy rõ đó là cái gì, chính là Tam Túc ô do Tiểu Thanh biến ra, lợi dụng kích thước thu nhỏ của mình để thoát ra qua các khe hở.

Nhưng chiếc đuôi to kinh khủng toát đầy tà khí đó giống như không cho phép bất kỳ kẻ nào chạy thoát ngay trước mặt nó, chín cái đuôi to như cánh hoa cúc xòe ra, đột nhiên bay vọt lên không trung, xoắn thành một tấm lưới chụp về phía Tiểu Thanh, tốc độ cực nhanh.

Ngay khi Tiểu Thanh đang hoảng sợ né tránh, trong hang động vươn ra những chiếc đuôi to đó đột nhiên bùng ra hào quang màu xanh, từ các cửa động khẩu chiếu sáng toàn bộ lòng chảo. Người đứng né tránh phía trên lòng chảo vô cùng lo sợ, không biết đó là cái gì. Hầu hết đều rất sợ hãi, rất nhiều người vội vàng trực tiếp nằm sấp xuống, ẩn nấp.

Kẻ nhát gan hơn một ít thì trực tiếp bỏ chạy, ví dụ như Lương Bàn, rõ ràng là quyết định trước tiên là trốn xa đi đã rồi tính tiếp.

Dưới ánh sáng màu xanh chiếu rọi, tốc độ cuốn tới của chiếc đuôi to tràn ngập tà khí đó rõ ràng chậm đi rất nhiều, Tiểu Thanh đang kinh hoảng chạy trốn nhờ vậy mà có thể chạy thoát ra khỏi sự vây bắt của tấm lưới chiếc đuôi.

Trên vô số chiếc đuôi to lay động, những quầng sáng màu trắng, màu đen và màu đỏ vụt bùng lên, rõ ràng đang phát động chống lại, hào quang màu xanh cũng bùng lên theo, mặt đất vì vậy mà ù ù chấn động, đá vụn rầm rầm rơi xuống lòng chảo, ngọn núi hình chuông đó rõ ràng cũng đang rung động.

Khí thế đối đầu bộc phát ra từ tà quang nhiều màu và hào quang màu xanh trực tiếp hình thành ảo giác tại trên Chung sơn. Một con

cáo bạc chín đuôi mông lung đang xoay chuyển thân thể cắn xé và tránh né một con chim to màu xanh biếc bám chặt lấy. Con chim đó ngoại trừ màu lông không giống Tam Túc ô, những phương diện khác về ngoại hình có thể nói là giống y như đúc, kể cả ba cái chân kỳ lạ kia.

Trong lúc quấn lấy nhau, chín cái đuôi cuốn lấy con chim to, dường như muốn siết chết nó.

Còn con chim to màu xanh cũng cưỡi ở trên lưng con cáo bạc, một trảo chụp lấy đầu của con chồn bạc, chân đè miệng nó lại, không cho nó có cơ hội cắn xé, còn một móng vuốt khác chụp lấy xương sống của chồn bạc, khiến thân hình nó khó vùng vẫy, còn có một trảo khóa chặt phần mông của con cáo bạc, tương đương với việc một trảo đó đồng thời chụp lấy gốc của chín cái đuôi.

Đuôi của con chồn bạc cũng quấn quanh miệng con chim lớn, ngăn không cho nó có cơ hội mổ bằng cái mỏ sắc bén của mình.

Cảnh tượng khiến Dữu Khánh và đám người trốn trên đỉnh núi rình xem phải kinh ngạc, thực sự là chưa từng nghe chưa từng thấy, không biết cảnh huyễn ảnh giao chiến không thấy vật thật này là chuyện gì xảy ra, khí thế sinh ra khiến bọn hắn hít thở khó khăn, cần phải nỗ lực thi pháp để chống cự mới có thể thở được.

Tiểu Thanh hóa thành hình người từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trên đỉnh núi, nhìn tình cảnh giao chiến đó, trong mắt lấp lóe ngấn lệ, lẩm bẩm nói, "Đại Thanh nữ…"

Một con chim to ba chân màu xanh biếc cùng một con cáo bạc chín đuôi giằng co đối đầu với nhau, khí thế quyết liệt, nhưng cuối cùng không bên nào làm gì được bên nào, sau một khoảng thời gian khá lâu, cảnh vật lộn kịch liệt dần dần biến mất, chín chiếc đuôi to tà khí vươn ra tại các cửa động rõ ràng đã uể oải, lần lượt co rút trở về, trong nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Mà đám người Kim Thiền bang và Tinh Nguyệt bang lưu lại phía dưới cũng biến mất theo sự biến mất của những chiếc đuôi đó, rất nhiều người như vậy nhưng đã bị cuốn đi sạch sẽ.

Ngụy Ước hầu kết rung động, nuốt khan nước miếng, lẩm bẩm, "Kim Thiền bang và Tinh Nguyệt bang lại bị diệt hết như vậy sao?"

Những người khác suy nghĩ lại đều rùng mình sợ hãi, may mà chạy nhanh, nếu như chỉ cần chạy trốn chậm một chút, hậu quả khó thể mà chịu nổi.

Liên Ngư lại nhìn chăm chú vào Dữu Khánh, lúc trước chỉ là hoài nghi mấy người Dữu Khánh, bây giờ nhìn thấy mấy người Dữu Khánh vậy mà còn biết trước được nguy cơ sắp sắp xảy ra!

Trên đỉnh núi im ắng yên tĩnh, một lúc sau, mọi người mới lần lượt đứng lên.

Dữu Khánh là người đầu tiên tìm đến Tiểu Thanh, hỏi thăm tình hình, "Ảo ảnh con chim to ba chân vừa rồi, có phải là tiền bối trong tộc các ngươi mà ngươi đã nói tới hay không?"

Tiểu Thanh mím chặt môi, nước mắt còn đọng nơi khóe mắt.

Dữu Khánh có phần sốt ruột, "Ta nói nha, Thanh Ô bộ tộc các ngươi đang làm gì vậy, để cho chúng ta cạnh tranh nhưng lại không chịu nói cho chúng ta biết bất cứ điều gì, đây là muốn để cho chúng ta cạnh tranh, hay là muốn giết chúng ta chứ? Nếu thật sự muốn khiến cho chúng ta không còn đường sống, dù sao cũng là chết, chúng ta chỉ có thể liều mạng đánh nhau một trận."

Hắn không sốt ruột cũng không được, vừa rồi nếu không phải được Đầu To cảnh báo tại thời khắc mấu chốt, giúp bọn bắn thoát đi trước một bước, vậy mấy sư huynh đệ bọn hắn sợ rằng đã phải gục ngã tại nơi này rồi. Điều này làm cho hắn không thể nhịn được lửa giận, không còn mang theo cảm giác chơi đùa.

"Đúng vậy!" Thân Vô Không cũng đi tới bên cạnh cất lời phụ họa, bởi vì không chỉ có Dữu Khánh nghĩ lại sợ hãi mà tức giận.

Chuyện này rất rõ ràng, Thanh Ô bộ tộc trước đó đã biết rõ nơi đây tồn tại nguy hiểm như vậy, nhưng không nói cho bọn họ biết trước, quả thực là đùa giỡn, quả thực là đang khiến bọn họ đi chịu chết, có thể nhịn cỡ nào cũng không nhịn được như vậy.

Đám người Ngụy Ước cũng đến đây vây quanh, bao vây Tiểu Thanh vào giữa.

Tiểu Thanh vừa rồi hoảng loạn sợ hãi chạy trốn, để cho bọn họ nhận ra được thực lực của Tiểu Thanh, đã có dũng khí.

Xảy ra tình hình như thế này, Tiểu Thanh cũng rơi vào trầm tư suy nghĩ, sau một lúc ngẫm nghĩ, cô ta chỉ về phía ngọn núi lớn hình chiếc chuông kia, "Đó vốn là một kiện pháp bảo, tên là 'Trấn Linh chung', sau khi Cửu vĩ hồ thủ hộ Bồng Lai sơn bất ngờ bị tà khí biến thành tà ma, tiền bối tộc ta dùng 'Trấn Linh chung' trấn áp nó tại đây.

Khiến người ta không ngờ là, một nghìn năm sau, Cửu vĩ hồ lại lấy tà khí ăn mòn phá hủy 'Trấn linh chung', những hang động tràn ngập trên chuông chính là vì như vậy. Nhìn thấy không thể dùng chuông tiếp tục trấn áp được Cửu vĩ hồ, đã sắp làm hại Bồng Lai sơn, tiền bối tộc ta chỉ có thể lấy bản thân làm phong ấn, đem nó trấn áp tại đây, đến nay đã mấy nghìn năm."

Chương 917: Núi xác biển máu

Mấy sư huynh đệ Dữu Khánh âm thầm kinh hãi, bọn hắn biết rõ sự kinh khủng của Thủ sơn thú, thậm chí có khả năng mấy vị chí tôn ở bên ngoài còn không hiểu rõ bằng bọn hắn, có thể bằng vào thực

lực bản thân để trấn áp Thủ sơn thú mấy nghìn năm, có thể thấy được tiền bối này của Thanh Ô bộ tộc cũng rất mạnh mẽ.

Nam Trúc nằm trên cáng ngạc nhiên hỏi: "Đã có thể trấn áp, vì sao tiền bối tộc ngươi không chém giết nó đi, còn lưu lại tai họa này làm gì?"

Tiểu Thanh: "Mới vừa rồi các ngươi cũng đã nhìn thấy được cảnh tượng đánh nhau giữa hai bên, sau khi Cửu vĩ hồ trở thành tà ma, thực lực của nó không yếu hơn tổ tiên của tộc ta, có thể trấn áp được nó, không để cho nó đi ra gây hại, đã là chuyện rất không dễ dàng."

Liên Ngư đến gần hỏi, "Trấn áp mấy nghìn năm, tiên nhân cũng không ra mặt quan tâm xử lý sao?"

Hầu hết những người khác đều rất khó hiểu về vấn đề này, duy chỉ có mấy người Dữu Khánh là biết rõ ràng, chắc hẳn cũng giống như những nơi khác, tiên nhân rời khỏi nơi đây vẫn chưa bao giờ quay trở lại, thậm chí còn chưa từng liên lạc lại với nơi cũ.

Vân Hề bị vây khốn tại Tiểu Vân gian mấy nghìn năm, Lệ Nương tại Ảo Vọng không lộ chân diện mục, Hoàng kim cự nhân khô khan thủ Kim Khư mấy nghìn năm, Ong chúa sống mơ mơ màng màng tại Bách Hoa tiên phủ mấy nghìn năm, không có nơi nào mà không phải là khô khan kéo dài trong năm tháng vô tình, dường như đã bị tiên nhân vứt bỏ.

Ngay cả những kẻ đó còn không biết nguyên nhân, bọn hắn đoán rằng Tiểu Thanh chưa chắc biết được.

Quả nhiên, Tiểu Thanh khẽ lắc đầu đáp: "Ta cũng không biết."

Thân Vô Không trầm giọng hỏi: "Bồng Lai sơn chính là nơi ở của tiên gia, tà khí ở đâu tới mà nhiều như vậy?"

Tiểu Thanh trả lời: "Ta cũng muốn biết rõ điều này, nhưng tại mấy nghìn năm trước đã không còn ai tiếp tục nhắc tới chân tướng sự thật. Những người biết rõ chân tướng hồi đó giữ im không đề cập tới việc này, đám vãn bối mấy nghìn năm sau chúng ta cũng không thể nào biết được."

Thân Vô Không: "Những người của chúng ta đã tiến vào 'Trấn linh chung' còn có thể đi ra không?"

Tiểu Thanh: "Có thể đã bị giết, người có thể đi ra ngoài e rằng đã không còn là người…"

Ngay vào lúc này, một tràng âm thanh kỳ huyễn cắt đứt cuộc trò chuyện của mọi người.

"Ai a ai a ai a… Ai a…"

Bên tai quanh quẩn tiếng nữ nhân ngân nga nhè nhẹ, khi thì giống như người mẹ đang vỗ về dỗ dành trẻ mới sinh ngủ, khi thì giống như là một oán phụ cất lời ai oán.

Âm thanh rõ ràng từ bên trong "Trấn linh chung" truyền ra qua các hang động, sau đó văng vẳng vang vọng bên trong lòng chảo.

Trong khi mọi người đang nhìn chằm chằm "Trấn linh chung" nghe âm thanh và nghi hoặc thì đột nhiên mơ hồ có tiếng ồn ào ở khắp nơi xung quanh truyền đến.

Tiếng kêu gào ngao ô ô quen thuộc đột nhiên lại vang lên ở khắp nơi trong lòng chảo, nhìn thấy đám Ngân Bối viên lại từ bên trong "Trấn linh chung" vù vù vù ào ạt nhảy ra.

Số lượng nhiều hơn rất xa lúc trước, tràn ra giống như sóng triều. Tất cả đều nhặt lên những tảng đá ở bên trong thung lũng, vừa nhìn thấy bộ dạng vọt tới như chó điên này, bọn hắn liền biết là lại tổ chức tấn công bọn hắn.

"Đi!" Dữu Khánh cất tiếng hô to, cùng đồng bạn che chở cáng khiên Nam Trúc, lập tức vùn vụt chạy đi trước.

Bọn hắn bỏ chạy không có gánh năng tâm lý gì, dù sao, không có ai trong bọn hắn bị vây ở bên trong "Trấn linh chung", không đáng liều mạng với đám tà ma hung hãn không sợ chết này. Nếu biết trước là tình hình như thế này, lúc trước bọn hắn thậm chí còn sẽ không chạy tới nơi đây.

Liên Ngư và Hổ Nữ cùng theo chạy, cũng không có chạy đi phương hướng khác, Liên Ngư bám sát theo mấy người Dữu Khánh, không buông.

Những bang phái có người bị vây khốn ở trong "Trấn linh chung" cũng không quan tâm tới thủ hạ nữa, dứt khoát bỏ chạy.

Thanh thế xung quanh đã truyền đến rồi, cây rừng lay động, mặt đất chấn động, giống như thiên quân vạn mã đang ầm ầm lao nhanh đến bao vây bên này, rất hiển nhiên, tổ chức tấn công có khả năng không chỉ là Ngân Bối viên, mọi người không muốn chạy cũng khó.

Đây không phải là chuyện có đánh thắng được hay không, Thanh Ô bộ tộc rõ ràng che giấu quá nhiều thông tin với bọn họ, thậm chí hoàn toàn không quan tâm tới sự chết sống của bọn họ, chưa biết rõ ràng được tình hình, quỷ mới biết rõ còn sẽ toát ra trò kinh khủng gì, chỉ có kẻ ngốc mới sẽ tiếp tục liều chiến đấu.

Tiểu Thanh cũng lộ rõ sự kinh hoảng, bay tại phía trên đám người Dữu Khánh.

Đang chạy tại phía trước, Dữu Khánh đột nhiên khẩn cấp dừng lại, đối diện với động tĩnh ù ù từ phía trước, hắn phất tay hô to, "Lên cây!"

Một đám bóng ma hai mắt sáng lên đỏ lòm xuyên qua rừng cây lao nhanh đến, một nhóm người khẩn cấp lắc mình nhảy lên cây tránh

né, chỉ thấy vô số Mai Hoa lộc vù vù lao vút qua phía dưới.

Chẳng mấy chốc, đám Mai Hoa lộc đó phát hiện ra bọn hắn, chúng thúc đẩy tà khí toàn thân, trực tiếp dùng sừng húc mạnh vào thân cây, lực húc rất mạnh mẽ, liên tục va chạm không ngừng, từng cây đại thụ bị húc đổ, Mục Ngạo Thiết ôm lấy Nam Trúc nằm trên cáng vác lên bờ vai.

Lúc này khiêng người trên cáng đã là chuyện không thực tế, không ẩn nấp được nữa, mọi người không thể không nhảy xuống chém giết với đám lộc vây công.

Lại là một trận tàn sát nhìn như một chiều, đao khí chém điên cuồng, kiếm khí càn quét xung quanh, một đám tu sĩ mặc sức ra buông tay buông chân đại khai sát giới.

Bầy lộc trúng tà không quan tâm đến sự sống chết của mình, chúng dốc sức xông đến vây công, mạnh mẽ húc đến, giẫm đạp lên đống thi thể đồng loại chồng chất mà tiếp tục tấn công, ầm ầm ầm không ngừng, tứ chi đứt gãy bay tứ tung, máu chảy thành sông.

Vác một người quá mập mạp như Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết bất tiện trong phòng ngự, Dữu Khánh và Bách Lý Tâm đánh giết bảo vệ chặt chẽ ở hai bên, về phần Tam, Tứ, Ngũ, Lục đương gia gì đó thì đã không quản nổi tới Nam Trúc nữa rồi, chỉ lo cho mình.

Người của Thiên Hồng bang và Sơn Hải bang cũng xông tới đây, chủ động chạy đến góp sức cùng bên này, thực ra thì bọn họ không có hảo tâm như vậy, chẳng qua là đã bị tổn thất quá nhiều người, lúc này cần phải tạm thời đoàn kết, mà phía bên Hạt Tử bang và Phi Ưng bang cũng cần được hỗ trợ, mọi người lưng dựa lưng tổ chức phản kích.

Không ổn chính là, bầy vượn tấn công Thiên Hồng bang và Sơn Hải bang cũng đã theo tới, đám Ngân Bối viên ùa tới như sóng triều, liên tục nhặt lại đá nhảy lên đập ném đập điên cuồng.

Âm thanh rầm rầm vang vọng thực sự khiến đám người bị vây công phải chấn động điếc cả tai, bụi mù và loạn thạch xen lẫn.

May mà có ba vị cao thủ cảnh giới Thượng Huyền là Liên Ngư, Thân Vô Không, Ngụy Ước, mỗi người chiếm một góc bên ngoài đám người, tạo thành ba góc hình tam giác, một lần ra tay liền giết chết một đám, dùng tu vi cường đại làm xáo trộn làn sóng vây công, nhờ vậy đám người phía sau bọn họ mới không bị luống cuống chân tay đến mức hoàn toàn không thể chống đỡ được.

"Rắn!" Có nữ nhân cất tiếng kêu to sợ hãi.

Vô số độc xà con mắt lòe lòe sáng đỏ bắt đầu tham gia tấn công.

Trong không trung cũng xuất hiện điểm điểm sáng đỏ, giống như mây đen lấp lóe hồng quang, che khuất ánh trăng, khi bay đến khu vực giao chiến thì chúng bắt đầu lao vút xuống tấn công như những mũi tên sắc bén, đó chính là vô số bạch hạc. Loại tà vật này gây ra mối nguy hiểm rất lớn cho đám người, nhưng nó cũng có khuyết điểm, đó là hầu như chỉ có thể tấn công một lần, khi chiếc miệng to dài va chạm vào mặt đất thì gần như bị phế bỏ.

Bọn họ bận rộn quá mức, số lượng địch quá nhiều, người của các bang phái thật sự là chống đỡ không nổi nữa, thi pháp bố trí cương khí hộ thể cũng không chịu nổi cường độ tấn công liên miên không ngừng như thế.

"Ai a ai a ai a…"

Giọng của nữ nhân khi thì như ai oán, khi thì như dỗ dành hài tử ngủ một mực ngân vang trong trận giao tranh ác liệt.

Thân Vô Không đột nhiên chủ động xuất kích, cưỡng ép mở ra một con đường máu rời đi. Y vừa làm như vậy, hiện trường lập tức đã loạn càng thêm loạn. Ngụy Ước cũng lập tức bỏ mặc huynh đệ của mình, mở ra một con đường máu chạy đi. Liên Ngư quay đầu lại thoáng nhìn Dữu Khánh đang khổ chiến, và Mục Ngạo Thiết bị đánh

gục trong vũng máu, cuối cùng nhấc Hổ Nữ lên, đánh giết xông ra ngoài, bỏ chạy thoát thân.

Cả ba người đều biết rõ, không thể dẫn theo nhiều người như vậy đồng thời thoát thân, các chủng loại tà ma ở xung quanh dường như giết mãi không dứt, cứ một mực ào ào ùa đến như sóng triều, hết đợt này đến đợt khác, nếu tiếp tục dốc sức liều mạng, nếu tiếp tục ở lại trong trung tâm vòng vây tấn công, bọn họ cũng chống chịu không nổi.

Một đám người đã bị kẹt tại trong núi xác biển máu, vấn đề lớn nhất là tà khí ẩn chứa trong đống núi xác biển máu này đã tràn ngập ra khắp chiến trường, tính ăn mòn của nó quá mạnh, ngay cả ba vị cao thủ Thượng Huyền cũng không thể đánh nhau lâu dài ở trong đó, lúc này nói tới đại nghĩa gì đó là vô ích, bọn họ chỉ có thể thoát thân, chỉ có thể rời đi trước rồi tính tiếp.

Kẻ đứng phía sau tổ chức cuộc tấn công này có thể nói là hoàn toàn không quan tâm đến sự chết sống của đám tà vật này.

Những người còn lại tại chiến trường lập tức trở nên thê thảm, đã không còn cao thủ trấn giữ, làm sao có thể chống lại được cường độ tấn công cuồng bạo và dày đặc như thế.

Hầu như tất cả đều bị độc xà cắn, trên thân gần như đều có vết thương, thậm chí có người còn bị tà khí quấy nhiễu không ngừng run rẩy, gần như tuyệt vọng.

Một con Ngân Bối viên thân thể tỏa ra hồng quang, đổ nhào xuống như một tảng đá cháy sém, Đầu To vừa bắn vọt ra khỏi miệng nó lại trực tiếp nhảy vào trong miệng một con Ngân Bối viên mở miệng gào thét khác.

Bị một tảng đá lớn nện ngã ra đất, Mục Ngạo Thiết vung kiếm chém chết một con Ngân Bối viên chụp cổ chân mình định kéo đi, rồi được Bách Lý Tâm đuổi tới trợ giúp, y lật người đứng lên trong đống máu tươi nhầy nhụa, bên tai trước mắt khắp nơi là đống lộn xộn, kinh

hoàng nhìn xung quanh, phát hiện thấy chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Nam béo vừa rồi vẫn còn ôm dưới nách giờ đã không thấy đâu rồi.

Sau đó lại phát hiện không thấy Dữu Khánh đâu nữa, hai người liều mạng nhảy lên nhìn xem, phát hiện thấy Dữu Khánh đang đánh giết ở một phương hướng nào đó, hai người lập tức liên thủ đánh giết tiến qua.

Sau khi tiến đến bên cạnh Dữu Khánh, Dữu Khánh cắn răng nói: "Lão Thất đã bị Ngân Bối viên kéo đi rồi."

Mục Ngạo Thiết chém giết tại bên cạnh hắn, nói to: "Ngươi đi trước đi, dựa vào thân thủ của ngươi vẫn có thể đánh giết xông ra vòng vây, nếu còn tiếp tục dây dưa nữa, sẽ không ai chạy được!"

Đang vung kiếm trong tay chém bên này, chặt bên kia, liên tục chém giết, Dữu Khánh nghe y nói như vậy thì mắt đỏ lên, lúc trước trong lúc ngẫu nhiên, hắn liếc thấy Nam Trúc vốn không thể nhúc nhích bị kéo đi, nhìn thấy tròng mắt Nam Trúc cuống quýt xoay chuyển, chứng tỏ lúc đó Nam Trúc vẫn còn tỉnh táo, vẫn có thể kêu cứu, nhưng gã ngậm chặt miệng không có hé răng, rõ ràng có thể cất tiếng kêu cứu để cho hắn chú ý tới, để cho hắn lập tức tới giải cứu, nhưng gã đã bỏ qua.

Bây giờ, Mục Ngạo Thiết lại nói lời này, tức thì khiến hắn phẫn nộ, "Tìm lão Thất, sống phải gặp người, chết phải thấy thi thể!"

Đúng lúc này, một luồng khí lưu mạnh mẽ vù vù kéo tới, thổi tan tà khí trong chiến trường chém giết, thổi cho bất kể là tà vật đang tấn công theo kiểu tự sát, hay là đám tu sĩ đang liều mạng chống đỡ đều phát hiện thấy dị thường.

Mấy người Liên Ngư, Thân Vô Không và Ngụy Ước đã rời xa chiến trường tự động tụ lại một chỗ, đều dừng bước tại trên một ngọn cây quay đầu nhìn đến, chỉ thấy một nơi cách chiến trường không xa đột nhiên hình thành một luồng gió xoáy dữ dội.

“Phía trên lốc xoáy có người.” Thân Vô Không phất tay chỉ đến.

Dựa vào ánh trăng, ba người có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người khoác chiếc áo choàng đen đứng lơ lửng trong không trung, gió xoáy ở tại dưới chân y.

Ngụy Ước kinh ngạc, “Tu sĩ Cao Huyền sao?”

Liên Ngư thầm giật mình, tu sĩ Cao Huyền thần bí đó cũng đã xông vào rồi sao?

Lẽ nào vốn là một người trong đám người cùng đến đây hay sao? Trừ điều này ra, nàng ta thật sự không biết người đó làm sao có thể thần không biết quỷ không đi theo vào tới đây.

Thực sự rất khó để một người có thể hiểu biết được một người khác ở cấp bậc cao hơn.

Cơn lốc xoáy kinh khủng hình thành rất nhanh kia dường như có thể thu nạp tất cả mọi thứ ở xung quanh, vô số đại thụ bị nhổ tận gốc, vô số loạn thạch bị cuốn lên không trung, chẳng mấy chốc tất cả mọi thứ tại khu vực đó bị cướp đoạt sạch sẽ, bị cuốn vào trong cơn lốc xoáy xoay tròn trong không trung.

Đột nhiên, mọi thứ được lấy khỏi mặt đất lại được trả về mặt đất, đống tạp vật ở bên trong gió xoáy chợt ầm ầm bị quăng ra, chúng vù vù lao vút xuống mặt đất như cuồng phong bão táp.

Đám Ngân Bối viên thích ném đá ngước lên phẫn nộ rít gào, nhưng bị những tảng đá bay vọt xuống nện gục, đám Mai Hoa lộc húc đổ rất nhiều đại thụ cũng gặp phải báo ứng, bị đại thụ đánh tới nện thành thịt nát.

Đây chính là một trận bắn phá dữ dội, mặt đất chấn động.

Đám người của các bang phái đang huyết chiến trên mặt đất nhìn kinh tâm động phách, đều cho rằng mình chết chắc rồi, nào ngờ

trận oanh tạc này chỉ dừng lại tại bên ngoài bọn họ.

Sau khi trận chấn động thật lớn dừng lại, bóng người khoác áo choàng đen trên không trung cũng biến mất.

Sau khi giết chết những tà vật còn sót lại trước mắt, đám người Dữu Khánh leo lên trên đống chồng chất như tường vây bao quanh bọn hắn.

Bức tường vây cao to này là do các loại loạn thạch, các đại thụ, thực vật trộn lẫn với thi thể tà vật chồng chất tạo thành, tường vây rất rộng, mỏng dần ra phía ngoài, nhìn hình dáng tổng thể nó giống như một ngọn núi lửa.

Chương 918: Sinh tử

Mùi máu tanh nồng nặc, tà khí nhàn nhạt bốc hơi trên bức tường hỗn độn và khổng lồ này, vầng trăng sáng trên bầu trời đêm không để ý đến tất cả những hỗn loạn này, vẫn sáng tỏ như trước.

Trên đống tường nhấp nhô gồ ghề khó thể đứng hai chân này, đám người leo lên tới đây đứng cao cao thấp thấp không đều nhau, tất cả đều vô cùng chật vật.

Thân thể uể oải, vẻ ngoài chật vật chỉ là thứ yếu, đối với người sống sót, khó khăn nhất chính là những vết thương rắn cắn có độc trên đôi chân run rẩy đang rịn ra máu đen, thân thể uể oải vẫn đang không ngừng chống chịu tà khí ăn mòn.

Đám tà vật ở bên ngoài khu vực bị oanh tạc sau một hồi sợ hãi lại bắt đầu phát động vây công, một lần nữa kêu gào, thành đàn, thành bầy từ bốn phương tám hướng lao về phía đám người sống sót trên bức tường.

Đám người sống sót vô cùng uể oải không thể không xốc dậy tinh thần, chuẩn bị liều mạng để sống sót, trong ánh mắt một số người lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Mấy người Liên Ngư, Thân Vô Không đã chạy tới một điểm cao nơi xa, từ rất xa, đứng lẳng lặng, nhìn tình hình chồng chất như ngọn núi phía xa, mặc dù tại nơi này không nhìn rõ được gì, nhưng động tĩnh lớn như vậy để cho bọn họ biết rõ đang xảy ra chuyện gì đó. Bọn họ cũng cảm thấy khẩn trương vì điều đó, nhưng không có ý định quay lại hỗ trợ.

"Ai a Ai a… Ai a!"

Âm thanh phiền muộn nhè nhẹ thở dài tựa như oán phụ đột nhiên vang lên, một giọng nói nữ nhân uyển chuyển nhẹ nhàng vang vọng trong thiên địa, "Đạo chích phương nào lại dám xằng bậy tại Bồng Lai sơn chứ?"

Những người sống sót vô cùng chật vật đứng trên đống tường nhìn nhìn lẫn nhau, câu hỏi này rõ ràng không phải nhằm vào bọn họ, bọn họ cũng đã nhìn thấy được thần bí nhân khống chế gió xoáy ra tay lúc trước, hẳn là nhằm vào người đó, bọn họ cũng đang có nghi vấn này, người đó là ai?

Trong thiên địa mịt mờ không có người nào đáp lại, nhưng đám tà vật đang bao vây chuẩn bị tái chiến đột nhiên dừng lại, một con Ngân Bối viên hình thể to lớn dẫn đầu đấm ngực cất lên tiếng hét dài "Ngao", rồi xoay người rời đi trước tiên, ngay sau đó bầy vượn cùng nhau dồn dập rút theo. Không chỉ có chúng nó, các loại tà vật khác cũng không còn chiến ý, lũ lượt xoay người bỏ chạy.

Không bao lâu sau, đám tà vật còn sống tại hiện trường đã chạy hết, không còn con nào.

Gió đêm lúc yếu lúc mạnh không ngừng cuốn đi tà khí bồng bềnh, có người thực sự không chịu đựng được nữa, tìm đến nơi thoáng gió, lấy thuốc giải độc tùy thân đem theo ra vừa uống vừa thoa để

giải xà độc. Có người quyết liệt, sợ thuốc giải độc không hiệu quả, đem khu vực da thịt đã khống chế xà độc tại đó từ trước cắt bỏ, khoét đi, rồi mới bôi thuốc lên.

Sau đó dồn dập khoanh chân đả tọa xua đi tà khí xâm nhập ít nhiều trong cơ thể.

Nâng kiếm trong tay, Dữu Khánh đứng đó với gương mặt căng cứng, nhìn chằm chằm bóng dáng đám tà vật đi xa, Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh cũng vậy, tâm trạng hai người rõ ràng đều không yên bình, không để ý đến những vết thương trên người.

Đầu To cũng bay lượn hạ xuống trên vai Dữu Khánh.

Bách Lý Tâm vốn định thúc giục bọn hắn nhanh chóng sử dụng thuốc giải độc xử lý vết thương, nhưng rồi phát hiện thấy sự khác thường trên thân ba người mình, trên thân những người khác, nơi bị rắn cắn đều có máu đen chảy ra, vết thương khó thể khép lại, nhưng vết cắn trên người ba bọn họ dường như chỉ chảy ra máu đen lúc ban đầu, sau đó vết thương liền khép lại.

Nàng không thể tin được, thi pháp kiểm tra bên trong lần nữa, kết quả phát hiện thấy trong cơ thể mình không có dấu hiệu trúng độc.

Ngay lập tức nàng lại nhận ra một điểm khác thường khác, tà khí nơi này hình như cũng không gây ảnh hưởng gì với ba người bọn họ, nàng thử thả lỏng tầng bảo vệ bằng pháp lực, kết quả phát hiện thấy đúng là như thế, tà khí quả thực không ảnh hưởng gì đến thân thể của mình.

Đây là có chuyện gì? Nàng có phần kinh ngạc, cơ thể của mình có thể chống độc trừ tà từ lúc nào vậy chứ? Nàng có thể hiểu được nếu hai tên này có chuẩn bị gì đó để lừa gạt người ngoài, nhưng bản thân mình có làm chuyện gì hay không thì chính nàng rất rõ ràng, mình chẳng làm chuẩn bị gì cả a, lẽ nào đây là điều mà mọi người thường nói gần mực thì đen gần đèn thì sáng sao?

"Triệu tập nhân thủ của Hạt Tử bang và Phi Ưng bang lại, đào tìm nơi đó cho ta!"

Dữu Khánh kêu gọi Mục Ngạo Thiết, chỉ về phía một chỗ bên ngoài đống tường này, đó là phương hướng Nam Trúc bị bắt đi.

Mục Ngạo Thiết hiểu được ý hắn, sống phải thấy người chết phải thấy xác, cho dù bị chôn ở phía dưới, vạn nhất cơ duyên trùng hợp còn có không gian hít thở, vạn nhất vẫn còn chưa chết thì sao? Lẽ nào phải để lão Thất đặt ở phía dưới tuyệt vọng chờ chết ư? Nếu không tận mấy nhìn thấy được lão Thất, đã cứ thế bỏ cuộc, hai người bọn hắn cả đời này sẽ không thể an tâm.

Y lập tức đi kêu gọi nhân thủ còn sống sót của hai bang phái.

Chẳng mấy chốc, Đoạn Vân Du và Đồng Tại Thiên đến đây trước tiên, hai người bọn họ là tới khuyên bảo Dữu Khánh.

Đoạn Vân Du nói: "Chu bang chủ, nơi này chồng chất như núi, đào ra không dễ dàng, cần nhân lực quá lớn."

Dữu Khánh lạnh lùng nói: "Cũng không khó hơn so với đào cát trong thần miếu."

"Khụ khụ." Đoạn Vân Du lại che miệng ho khan hai tiếng, "Chu bang chủ, chúng ta cần phải lý trí một chút, người ở tại phía dưới này có rất ít cơ hội sống sót."

Dữu Khánh: "Nói cách khác, là vẫn còn có khả năng!" Có lẽ là cảm thấy giọng điệu của mình quá mức cứng rắn, không giống như cầu người ta hỗ trợ, hắn lập tức tra trường kiếm vào vỏ, chậm rãi nói, "Nếu hai bang đã hợp tác, làm phiền Đoạn bang chủ giúp chút việc, chỉ cần có thể tìm được tên mập mạp đó, Chu mỗ tất có hậu báo!"

Đoạn Vân Du: "Bang của ta cũng đã tổn thất gần một nửa thành viên, ta cũng muốn tìm được bọn họ, nhưng chuyện đó không hiện thực. Vừa rồi xảy ra chuyện gì ngươi cũng đã nhìn thấy được, nơi

này rất nguy hiểm, không thích hợp ở lâu, cần nhanh chóng rời khỏi, tìm một nơi dừng chân thích hợp mới tiện bàn bạc kỹ hơn."

Sắc mặt Dữu Khánh lập tức sa sầm xuống, nói với Đồng Tại Thiên: "Việc này Hạt Tử bang chúng ta tự làm, không cần cầu người! Tam đương gia, các huynh đệ đều phục ngươi, việc này rất quan trọng, ta giao hết cho ngươi, ngươi đừng để ta thất vọng!"

Lại nữa rồi, vị này lại bắt đầu tùy hứng rồi! Đồng Tại Thiên không nói nên lời, gọi mình kêu gọi các huynh đệ có khác gì bảo mình đi kêu gọi các huynh đệ Phi Ưng bang sao?

Mấu chốt là gã không thể để cho vị bang chủ trẻ tuổi này biết được bí mật trong đó, gã chỉ có thể đau khổ nói: "Bang chủ, Đoạn bang chủ nói cũng có lý, chúng ta cũng đã mất không ít huynh đệ, chuyện đã như vậy rồi, có cần phải tìm tên mập đó nữa không?"

Dữu Khánh trịnh trọng nói: "Chỉ cần tìm được tên mập đó, ta sẽ nhường vị trí bang chủ Hạt Tử bang cho ngươi!"

"A?" Đồng Tại Thiên thiếu một chút kinh hãi kêu lên, rất muốn hỏi hắn, chuyện gì vậy chứ, tên cẩu bang chủ này lại đưa ra điều kiện đó ngay trước mặt Đoạn Vân Du sao, điều này khiến cho gã cảm thấy thực sự kích thích, khóe mắt gã liếc nhìn phản ứng sửng sốt của Đoạn Vân Du, nhanh chóng xua tay liên tục, "Đừng đừng đừng, thực lực của Đồng mỗ không gánh vác được, Đồng mỗ thật sự cam tâm tình nguyện đi theo bang chủ, tuyệt không nhị tâm."

Dữu Khánh: "Nói ngươi làm chút việc, ngươi liền ra sức khước từ, như vậy còn nói là không nhị tâm sao?"

Vốn đã mệt mỏi, Đồng Tại Thiên nghe vậy thực sự muốn khóc, gã thở vắn than dài: "Bang chủ, không phải a, các huynh đệ có phục ta đến đâu, với tình hình hiện tại, muốn bảo bọn họ đi làm việc này, ta ít nhất phải có một lời giải thích hợp lý với bọn họ a?"

Dữu Khánh: "Nói cho bọn họ biết, tên mập đó rất quan trọng, muốn sống sót rời đi thì nhất định phải tìm được hắn, sống thì gặp người, chết phải thấy xác!"

Đồng Tại Thiên đã thật sự phục hắn, trong vô thức gã và Đoạn Vân Du liếc mắt nhìn nhau, đều không biết phải nói gì, ngươi cần lí do thì lập tức tùy tiện nhét cho ngươi một cái, đây là chuyện gì chứ, có thể chân thành một chút hay không?

Cuối cùng, Đồng Tại Thiên nhìn thấy Đoạn Vân Du thầm ra ra ám hiệu, gã đành phải miễn cưỡng đồng ý, "Được rồi, ta sẽ tận lực."

Dữu Khánh nhấn mạnh yêu cầu, "Sống phải gặp người, chết phải thấy xác!"

Đồng Tại Thiên cười khổ gật gật đầu, cùng với Đoạn Vân Du cùng nhau rời đi.

Chương 919: Sinh tử (2)

Sau khi tránh khỏi tai mắt những người khác, Đồng Tại Thiên nhỏ giọng hỏi Đoạn Vân Du, "Bang chủ, vì sao phải đồng ý?"

Đoạn Vân Du: "Trừ khi trở mặt, bằng không ngươi từ chối được sao?"

Đồng Tại Thiên nhịn không được cất tiếng chửi, "Hắn làm bang chủ thật sự là thoải mái, quả thực là muốn làm gì thì làm, chỉ biết nói nhảm, may mà chúng ta sẵn sàng cùng diễn với hắn, nếu không đã sớm phủi tay giải tán rồi. Hắn vậy mà thật sự cho rằng mình ghê gớm lắm vậy."

Đoạn Vân Du ho khan một tiếng, rồi ngập ngừng nói: "Lần này chưa chắc đã là tùy hứng, có thể khiến cho hắn không tiếc làm bất cứ chuyện gì như vậy, tên mập mạp đó e rằng không phải đơn giản như

chúng ta thấy. Ta nhớ tới một chuyện, lúc trước tại chỗ thần miếu trong sa mạc, lần đầu gặp được hắn thì tên Thiêu Sơn Lang mập mạp này cũng từng xuất hiện bày cửa hàng tại ngoại vi sa mạc. Bây giờ, hai người này lại cùng tiến vào với nhau, có lẽ không phải chuyện trùng hợp, bên trong này có thể có trò gì đó."

Khi Dữu Khánh nhìn thấy bóng dáng hai người biến mất, Mục Ngạo Thiết cũng đã quay lại, y nói với hắn: "Sau khi kiểm tra xong, chúng ta còn lại mười lăm người, cũng không thấy được Lục đương gia Cao Trường Đài, e rằng dữ nhiều lành ít."

Dữu Khánh: "Có phải là dữ nhiều lành ít hay không chúng ta cũng phải tiện thể tìm xem. Các ngươi ở lại đây theo dõi sát sao việc tìm kiếm, ta đến phía trước tìm xem."

Vừa nói dứt lời, hắn liền một mình lướt đi, chạy ra khu vực bên ngoài đống tường này, đó cũng là phương hướng Nam Trúc bị kéo đi, vạn nhất gã đã được kéo ra khỏi khu vực đại oanh tạc thì sao chứ? Chỉ cần có khả năng, hắn sẽ không từ bỏ.

Chẳng mấy chốc, bang chúng Hạt Tử bang mang theo vết thương triển khai công tác, đào bới đống tạp vật chồng chất như núi để tìm kiếm, Phi Ưng bang cũng không thể khoanh tay đứng nhìn người của mình lao động khổ cực, không thể không ra tay giúp đỡ.

Không chỉ có người của hai bang này hao tổn nhiều, số lượng thành viên còn lại của các bang phái tại đây đều không đến năm trăm người.

Tất nhiên, hầu hết đều là bị mất mát tại trong "Trấn linh chung" lúc trước, biến mất lặng yên không một tiếng động.

Sau đó, Liên Ngư, Thân Vô Không, Ngụy Ước, những người đã bỏ chạy trước đó đều quay trở lại. Liên Ngư còn đỡ, hai người còn lại khi đối diện với những thành viên may mắn còn sống sót của Thiên Hồng bang và Trấn Sơn bang thì đều có phần bối rối. Người của hai bang đều nhớ rất rõ ràng việc bang chủ bỏ mặc bọn họ lại, bỏ chạy

một mình, sự bi thương đó kìm giữ ở trong lòng, không thể nói ra miệng mà thôi.

Không còn cách nào khác, trong tình cảnh hiện nay, mọi người vẫn phải đoàn kết nương tựa vào nhau, bọn họ vẫn phải dựa thực lực cường đại của bang chủ mới có khả năng chống lại nguy hiểm.

Về điểm này, người của các bang phái khác rất ganh tỵ với người của Hạt Tử bang, lúc trước, Nhị đương gia của Hạt Tử bang gọi to thúc giục bang chủ của mình dựa vào thực lực bản thân rời đi trước đi, việc này có không ít người nghe được, nhưng bang chủ của người ta nhất quyết không trốn, thực sự là cùng các huynh đệ thủ hạ đồng sinh cộng tử, cùng tiến thối trước nguy hiểm to lớn!

Bang chúng Hạt Tử bang lúc ban đầu còn chưa cảm nhận được điều này, vẫn còn chìm đắm trong bầu không khí thương tiếc đồng bạn hi sinh, khi nghe được người của các bang phái khác cất lời bực tức oán trách, mới giật mình phát hiện ra, đúng nha, vị bang chủ trẻ tuổi thường tùy hứng và không có nguyên tắc đó đúng là không phải nói a, cẩu thì cũng có cẩu một chút, nhưng đó dường như không phải là tật xấu gì lớn, không đến nỗi tệ lắm.

Thân Vô Không và Ngụy Ước phát hiện thấy Hạt Tử bang và Phi Ưng bang vậy mà vẫn còn có tâm tư đào móc tại nơi không thích hợp ở lâu này, không biết là để làm gì, hỏi thủ hạ xem có chuyện gì xảy ra.

Trong đám thủ hạ, không biết có phải là muốn phát tiết sự bất mãn hay không, có người quát to, "Người ta đã nói rồi, nói là bang chủ bọn họ nói rằng, muốn tìm những huynh đệ mất tích, sống phải gặp người, chết phải thấy xác!"

Nghe được những lời này, hai vị bang chủ vừa mới cùng quay lại lập tức bị chặn lại, bọn họ vốn cảm thấy nơi này không thích hợp ở lâu, nên nhanh chóng rút đi càng sớm càng tốt, bây giờ Hạt Tử bang và Phi Ưng bang làm như vậy, khiến cho bọn họ có phần không thể đi được.

Hơn nữa, bây giờ không biết nên rút đi nơi nào, vì vậy bọn họ cũng bắt chước làm ra chuyện sống phải thấy người, chết phải thấy xác, huy động lực lượng làm bộ làm tịch tạo ra cảnh tượng đào bới với quy mô lớn.

Một bóng đen lướt qua trên bầu trời, Tiểu Thanh lúc trước không biết trốn đi đâu lúc này cũng quay trở lại, cô ta kinh ngạc, không biết những người trước mắt này đang làm gì.

Sau đó, một tiểu đội mười mấy người cũng chạy tới, Lương Bàn ở trong tiểu đội này, trực tiếp lướt thẳng lên trên bức tường chất đống to lớn này.

Lúc trước bọn họ bị tình hình tại "Trấn linh chung" làm cho hoảng sợ chạy trốn thật xa, trong lúc nhất thời tách rời khỏi đội ngũ, về sau xảy ra tình huống đột biến, bởi vì bọn họ không phải là mục tiêu bị tấn công kích chủ yếu nên đá tránh thoát một kiếp.

Nhìn thấy Ngụy Ước, Lương Bàn rất cảm khái, được biết tình hình đào bới trước mắt là để tìm người sống sót, Lương Bàn thở dài: "Ta ở phía bên kia thung lũng nhìn thấy không ít người còn sống bị Ngân Bối viên kéo vào trong thung lũng, trong đó cũng có người của Trấn Sơn bang các ngươi, ngay cả tên Thiêu Sơn Lang mập mạp đó cũng không may mắn tránh khỏi."

Người nói vô ý, người nghe cố tình, trong đám người qua lại gần bên, đúng lúc có một thành viên của Phi Ưng bang nghe được, gã lập tức trở về bẩm báo.

Chỉ chốc lát sau, Mục Ngạo Thiết liền vội vội vã chạy đến gặp mặt, hỏi thăm tình hình với Lương Bàn, "Lương công tử, ngươi thật sự nhìn thấy tên Thiêu Sơn Lang mập đó đã bị bắt vào trong thung lũng sao?"

Lương Bàn nhìn thấy đây là kẻ đánh mình, xì một tiếng, đáp: "Mập mạp gì chứ, ta chẳng nhìn thấy gì, ta không hiểu ngươi đang nói gì."

Mục Ngạo Thiết tức giận định phát tác, nhưng rồi nhịn xuống, y biết rõ mình không tệ như lão Thập Ngũ, không am hiểu trò này, sự việc liên quan đến sự sống chết của lão Thất, y không thể lỗ mãng, trời có sụp xuống cũng phải chịu đựng, y lập tức xoay người bỏ đi, nhanh chóng chạy về chỗ Hạt Tử bang, nói với Phạm Cửu: "Tứ đương gia, ngươi lập tức dẫn theo mấy người, chạy đến bên đó tìm bang chủ trở về, phải nhanh!"

Y nhấc tay chỉ về phía Dữu Khánh rời đi.

Phạm Cửu hơi giật mình, vị Nhị đương gia này thường ngày trầm mặc ít nói, đây là lần đầu dùng tư cách Nhị đương gia để hạ lệnh cho mình, hơn nữa còn dùng giọng điệu quyết đoán không thương lượng, gã có phần kinh ngạc, nhưng sau khi hỏi rõ tình hình liền nhanh chóng dẫn người rời đi.

Chương 920: Tôn trọng cảm xúc

Cũng may, phương hướng đi của Dữu Khánh rõ ràng, cũng không khó tìm, không bao lâu sau liền nhìn thấy Dữu Khánh vội vã chạy về.

Vừa chạm mặt Mục Ngạo Thiết, hắn lập tức hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Lương Bàn nói rằng hắn nhìn thấy lão Thất bị Ngân Bối viên bắt vào bên trong thung lũng…" Mục Ngạo Thiết đương nhiên kể lại từ đầu đến cuối những lời mà người của Phi Ưng bang đã nói cho y, cũng kể rằng mình đã đi tìm Lương Bàn để xác nhận, nhưng Lương Bàn có thành kiến sâu sắc với mình, nên không hợp tác.

Dữu Khánh lập tức xoay người rời đi, trực tiếp tìm đến phía bên Phi Ưng bang để xác nhận tình hình, không phải là hắn không tin Mục Ngạo Thiết, mà chuyện này hắn vừa nghe kể liền cảm thấy có vấn đề, Lương Bàn tại sao lại nhìn thấy được tình hình bên trong lòng

chảo? Hắn phải tìm đến người chính tai nghe được để xác nhận xem lời Lương Bàn nói lúc đó là như thế nào.

Hỏi ra mới biết, lúc đó Lương Bàn không có đi cùng với bên này, cũng không có bị vây công giống như mọi người, mà sau khi nơi đây không còn bị vây công gã mới quay trở lại, tình hình cụ thể như thế nào, người của Phi Ưng bang cũng chỉ nghe nói, không thể biết được là chuyện gì xảy ra.

Trên thực tế, khi trong lòng chảo xuất hiện khác thường, những người khá nhát nhát như Lương Bàn bỏ chạy trước, thật sự là không có bao nhiêu người chú ý tới hành vi của bọn họ.

Tuy nhiên, có thể xác định được thời điểm đại chiến, Lương Bàn không có mặt tại hiện trường, quả thực có khả năng nhìn thấy cảnh Nam Trúc bị bắt đi, vậy là đủ rồi.

Dữu Khánh quay lại, trực tiếp tìm đến Liên Ngư, thành thật nói rõ với Liên Ngư, giải thích rằng mình muốn thông qua Lương Bàn để xác nhận tình hình của Nam Trúc.

Liên Ngư cẩn thận lắng nghe, trong mắt dường như chỉ có Dữu Khánh đang nói chuyện với mình, giống như không nhìn thấy Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh, ngay cả nhìn cũng không nhìn chút nào, như thể chuyện đêm đó chưa bao giờ xảy ra vậy. Sau khi nghe Dữu Khánh nói xong, nàng ta ngạc nhiên hỏi: "Ngươi muốn xác nhận thì có thể tự đi tìm Lương Bàn là được, chỉ là việc nhỏ, nói với ta làm gì?"

Dữu Khánh: "Đối với chuyện bị đánh lúc trước, Lương Bàn có khả năng vẫn còn lưu lại chút cảm xúc, không muốn hợp tác với chúng ta."

Liên Ngư nghe xong lời này, ý vị sâu xa nói: "Các ngươi muốn đè hắn lại chẳng phải là việc rất dễ dàng sao?"

Nàng ta cảm thấy những người này nhất định có bối cảnh khiến Lương Bàn kiêng kỵ, còn muốn hỏi xem thần bí nhân khoác áo choàng đen rốt cuộc là ai, nhưng lời không nói hết mới có thể nắm giữ được chừng mực, cuối cùng nàng ta không có hỏi thẳng ra, hơi lệch đi chủ đề câu chuyện, "Hơn nữa, nếu người của Lương gia Ảo Vọng chơi trò giở tính tình ra, ta có đứng ra cũng vô dụng. Ta cũng không dám làm gì người ta."

Dữu Khánh: "Không cần ngươi phải làm gì Lương Bàn, cũng không để ngươi và Lương Bàn xảy ra xung đột. Nếu như loại người như Ngụy Ước ra mặt cho Lương Bàn thì chỉ cần ngươi giúp ta ngăn cản một chút là được. Việc này rất đơn giản đối với ngươi, về phần Lương Bàn, tự ta giải quyết."

Hắn sở dĩ cẩn thận như vậy cũng là vì không còn cách nào, tình hình thay đổi, với cục diện bây giờ, mọi người có thể sống sót hay không còn chưa biết, hắn không nắm chắc việc dùng nội tình của Lương Bàn để uy hiếp gã liệu có còn hữu dụng hay không,.

Nếu hắn nói Lương Bàn là loại con cháu không được Lương gia xem trọng, mà Lương Bàn vẫn một mực khẳng định rằng hắn nói xằng nói bậy, ai thật ai giả? Người bị vây tại nơi này liền không có cách nào để chứng minh.

Hoàn cảnh bây giờ đã khác, tâm tính của mọi người cũng thay đổi, hắn là vì tìm được hi vọng sống sót của Nam Trúc, không phải vì để trở mặt với Lương Bàn.

Chuyện liên quan đến sự sống chết của Nam Trúc, hắn không thể không cầu ổn thỏa.

Hơn nữa, trong hoàn cảnh bây giờ, thực lực của một nhóm mấy người bọn hắn có hạn, thiếu sự hỗ trợ của cao thủ đủ thực lực, phía bên Thân Vô Không và Ngụy Ước quá mạnh so với bên hắn, trong mấy cao thủ Thượng Huyền, chỉ có Liên Ngư là lựa chọn thích hợp nhất cho bọn hắn, và hắn phải tìm cơ hội lôi kéo mượn sức.

Liên Ngư hơi sửng sốt, nếu như chỉ đối phó với hàng ngũ như Ngụy Ước, có lẽ họ đều phải cho mình chút thể diện, đối với nàng ta mà nói, điều đó quả thực không phải là chuyện gì to tát, nhưng vì sao mình phải đồng ý? Vì vậy, nàng ta nói, "Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, ta giúp ngươi thì được lợi gì?"

Dữu Khánh có biết một chút về sở thích của đối phương, hắn trực tiếp thuận theo sở thích của nàng ta, nói: "Nghe nói lão bản nương yêu thích mặc bảo của Thám Hoa lang, việc này ta có thể hỗ trợ, chỉ cần chúng ta đi ra ngoài, ta sẽ nghĩ cách để hắn viết cho lão bản nương một trăm bức, như thế nào?"

Ở bên cạnh, Mục Ngạo Thiết im lặng ngẩng đầu nhìn trời.

"…" Liên Ngư không nói nên lời, một trăm bức? Chỉ suy nghĩ đến cảnh đó liền khiến người ta khó thể tin nổi, cũng cảm thấy có chút khoa trương, nàng ta chưa từng nghe nói tới trên tay người nào có thể có được nhiều mặc bảo của Thám Hoa lang đến như vậy, nếu thật sự có, e rằng sẽ khiến rất nhiều người ganh tỵ muốn chết?

Khoa trương là có khoa trương, nhưng quả thực đã bị nhằm đúng sở thích, nàng ta xoay chuyển tròng mắt, rồi hỏi: "Thế nào, ngươi rất quen thuộc Thám Hoa lang sao?"

Dữu Khánh: "Cũng tạm được. Ta thề, chỉ cần chúng ta sống sót đi ra ngoài, ta nhất định thực hiện hứa hẹn, nếu không ắt bị trời phạt! Nói như vậy, lão bản nương chắc hẳn phải tin chứ?"

Liên Ngư bất ngờ được voi đòi tiên: "Mặc bảo dù sao cũng là chết, ta ngưỡng mộ Thám Hoa lang đã lâu, nếu đi được ra ngoài, không biết Thám Hoa lang có thể đến 'Ly Thiên khách sạn' do chính tay hắn viết để ở lại một đoạn thời gian hay không? Nếu có thể trở thành bằng hữu thì rất tốt."

Lời nói dừng ở đây, đôi mắt nàng ta sáng long lanh chờ đối phương đưa ra trả lời.

Hai người mở to mắt nhìn nhau chằm chằm, Dữu Khánh có phần không nói nên lời, một lúc lâu sau mới nói: "Các ngươi có thể trở thành bằng hữu hay không, ta không dám đảm bảo, ta không thể ép người ta làm bằng hữu với ngươi nha? Nếu là như vậy, bằng hữu kiểu này không tránh khỏi quá giả a.

Nhưng có một điểm ta có thể đảm bảo, dẫn hắn quen biết với lão bản nương, đảm bảo thời gian hắn ở lại khách sạn của lão bản nương sẽ không ngắn hơn thời gian ta ở, số lần gặp mặt lão bản nương cũng ít hơn ta, nói chuyện với lão bản nương cũng vậy, về phần có thể trở thành bằng hữu hay không, thì phải nhìn vào chính bản nương. Không biết ta đảm bảo như vậy có được hay không?"

Nghe lời hứa hẹn này, Mục Ngạo Thiết lại chậm rãi quay đầu nhìn ra phía xa xa, phát hiện thấy lão Thập Ngũ này thật đủ vô sỉ.

Mà đối với Dữu Khánh, nếu thật sự có thể dùng kiểu vô sỉ như vậy làm cho Liên Ngư nghiêng hướng về phía bọn hắn, không nói đến việc che chở cho bọn hắn an toàn, ít nhất bọn hắn sẽ an toàn hơn nhiều khi đối mặt với đám người Thân Vô Không và Ngụy Ước.

Cho dù không biết mình có thể còn sống sót đi ra ngoài hay không, Liên Ngư vẫn có phần kích động, hưng phấn nói lời đồng ý, "Thành giao! Chỉ mong ngươi đừng có nuốt lời."

Vì vậy, hai người liền cùng nhau đi đến phía bên Trấn Sơn bang tìm Lương Bàn, về phần Mục Ngạo Thiết, Dữu Khánh bảo y tạm tránh mặt, dù sao Mục Ngạo Thiết đã đánh người ta một trận tơi bời, còn cứ đảo qua đảo lại trước mắt người ta, như vậy chẳng khác gì khiêu khích gã, hiện tại, chuyện của Nam Trúc mới là quan trọng, chỉ khi không còn cách nào khác, hắn vẫn phải tôn trọng cảm xúc của Lương Bàn.

Đã có sự tự tin và không sợ xảy ra chuyện bất ngờ, Dữu Khánh vừa chạm mặt Lương Bàn liền hỏi: "Lương huynh, nghe nói ngươi nhìn thấy tên Thiêu Sơn Lang mập mạp kia bị đám vượn bắt kéo vào bên

trong thung lũng, chúng đưa vào tại vị trí nào, có thể dẫn chúng ta đi xem hay không?”

Lương Bàn như cười như không nói: “Lúc trước ta không phải đã nói rất rõ ràng với tên to con kia rồi sao, hắn nghe nói sai lầm, ta chưa từng nói vậy.”

Hiện tại gã không làm gì được mấy người Dữu Khánh, nhưng nhìn thấy mấy người Dữu Khánh rất quan tâm đến tên Thiêu Sơn Lang mập mạp kia, gã lại càng là không muốn phối hợp, gã thích nhìn xem bộ dạng không được như nguyện của bọn hắn, không làm gì được thì khiến bọn hắn bực tức cũng hay.

Dữu Khánh nhìn chiếc quạt đối phương liên tục xếp mở đùa nghịch trên tay, đại khái có thể nhận ra được hứng thú trời ơi của tên này, nhưng hắn vẫn ngon ngọt khuyên nhủ: “Lương huynh, tình hình hiện nay, mọi người nên đoàn kết hợp tác, cùng vượt qua khó khăn thì mới càng có khả năng bình an thoát thân. Tên Thiêu Sơn Lang đó nếu đã có thể đưa chúng ta đến đây, nói không chừng sẽ hữu ích với việc chúng ta ra ngoài, ngươi nói đúng hay không?”

Lương Bàn xùy một tiếng, “Đừng có nói nhảm, hiện tại có thể đi ra ngoài được hay không, quyền chủ động nắm giữ tại trong tay Thanh Ô bộ tộc, tên mập đó có ích cái rắm.”

Dữu Khánh nghiêm mặt nói: “Một tên Thiêu Sơn Lang đột nhiên xâm nhập phía dưới Vạn Hác trì, xâm nhập vào trong khu vực cạnh tranh của chúng ta, còn có thể dẫn chúng ta tới nơi này, thật sự là chuyện trùng hợp sao? Ta không nghĩ như vậy!”

Nghe nói như thế, Ngụy Ước ở bên cạnh có vẻ trầm ngâm, nào ngờ Dữu Khánh đã quay sang nhìn về phía y, hỏi: “Ngụy bang chủ, theo ngươi thì sao?”

Bất kỳ ai đều nhận ra được Ngụy Ước và Lương Bàn có mối quan hệ mật thiết, hắn hi vọng Ngụy Ước hỗ trợ khuyên nhủ.

Ngụy Ước suy nghĩ thấy cũng đúng, định nói Lương Bàn thôi được rồi, nào ngờ Lương Bàn cười nói: "Ta nói nha Chu bang chủ, đừng nói ta thật sự không nhìn thấy, ngươi không chịu động não suy nghĩ đi, nếu hắn thật sự đã bị đám quái vật đó bắt đi, hắn còn có thể sống được sao? Ta cần phải nói nhảm với các ngươi vì một người chết sao?"

Ngụy Ước nghe nói như vậy, mặc dù lời không dễ nghe nhưng cũng có lý, chắc hẳn đã thành người chết rồi, vì vậy y liền chẳng muốn nói vào giúp Dữu Khánh nữa, phía bên thung lũng quả thực rất nguy hiểm, không đáng để cho Lương Bàn mạo hiểm đi dẫn đường vì một người đã chết, y vẫn muốn giữ lại một con bài tẩy trong tay khi đã ra ngoài.

Nghe nói Nam Trúc đã là người chết, Dữu Khánh mím mím chặt môi, ánh mắt nhìn chăm chú Lương Bàn đột nhiên trở nên thâm trầm. Hắn nghiêng đầu hỏi Liên Ngư ở bên cạnh, "Có thể để cho ta nói chuyện riêng với Lương công tử hay không?"

Liên Ngư lập tức giả vờ giả vịt cảnh cáo: "Tốt nhất đừng có giở trò gì, nếu không đừng có trách ta không khách khí." Tiếp đó nàng ta nói với Ngụy Ước: "Ngụy bang chủ, đúng lúc có chút việc tìm ngươi, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện, được chứ?"

Đây là thái độ, Ngụy Ước hơi cau mày, một mặt muốn cấp Liên Ngư mặt mũi, về phương diện khác cũng không cho rằng Lương Bàn đích an toàn có thể có cái gì vấn đề, tái thế nào biết rõ Lương Bàn đích nội tình, Lương Bàn dù sao cũng là Lương gia con cháu, liền ừ một tiếng, theo Liên Ngư đi về phía một bên.

Một mình đối mặt, Lương Bàn đầu tiên là hơi có chút khẩn trương, nhưng sự tồn tại của Lương gia cuối cùng đã đem tới lòng tin cho gã, gã chủ động khiêu khích: "Thế nào, lại định lấy địa vị của ta tại Lương gia để đè ép ta hay sao? Tại nơi này không ai có thể ra bên ngoài để xác định, ai có thể chứng minh lời ngươi nói là thật? Ta

khuyên ngươi vẫn nên chừa lại chút cán nắm trong tay để tự bảo vệ mình mới tốt, vạch mặt nhau, Ngụy bang chủ sẽ không vui, ta…”

Gã còn chưa dứt lời, kiếm bên hông Dữu Khánh đã ra khỏi vỏ, hàn quang lóe lên, Lương Bàn kinh hãi, muốn tránh né, nhưng trong lúc không đề phòng, phản ứng thì đã chậm rồi, lưỡi kiếm đã gác ở trên cổ gã.

Lương Bàn tức thì kinh hô: “Ngươi dám làm bậy, Lương gia ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, á…”

Dữu Khánh một cước đá lật gã, thuận thế đè một gối lên trên lưng gã, thuận tay lại liên tục điểm mấy huyệt đạo, khống chế gã, đồng thời tay nâng kiếm hạ xuống, phốc, trực tiếp ngay tại chỗ chặt đứt cánh tay thích cầm cây quạt đùa nghịch của gã, cánh tay bay ra ngoài, máu tươi phun ra.

“A!” Lương Bàn cất tiếng hét thảm.

Vụt quay đầu lại nhìn, Ngụy Ước kinh hãi, gầm lên: “To gan!”

Không đợi y lướt tới, Dữu Khánh đã một tay túm tóc Lương Bàn nhấc cả người gã lên đặt tại trước người, lưỡi kiếm trực tiếp cứa rách da cổ Lương Bàn, máu tươi trong nháy mắt ướt đỏ cái cổ Lương Bàn, Dữu Khánh gác ngang kiếm bắt giữ Lương Bàn làm con tin, dùng hành động thực tế khống chế Ngụy Ước đang vọt đến trước mặt, rồi lại kéo tóc gã lên, “Lương huynh, ngươi đoán xem Ngụy bang chủ, có xung động hay không?”

Lương Bàn đau đớn run rẩy lập tức hét to lên với Ngụy Ước, “Đừng!”

Liên Ngư lướt tới cũng kinh hãi, tức giận chất vấn Dữu Khánh, “Ngươi làm gì vậy?”

Mục Ngạo Thiết đứng xa xa nhìn phía bên này cũng giật mình không nhỏ, vừa rồi lão Thập Ngũ còn nói phải tôn trọng cảm xúc của Lương Bàn, là tôn trọng kiểu như vậy sao?

Chương 921: Hi vọng

Phía bên Thiên Hồng bang, Thân Vô Không cũng không tránh được kinh ngạc sửng sốt, tên ria mép Hạt Tử bang đó bị điên rồi sao? Hắn thật sự không muốn sống sót đi ra ngoài nữa hay sao chứ? Phế bỏ một cánh tay của người Lương gia Ảo Vọng, đi ra ngoài Lương gia làm sao có thể buông tha, muốn chết sao?

Y không nhịn được nữa, nhanh chóng lắc mình lướt đến, vừa rơi xuống liền hỏi, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Không người nào rảnh rỗi đáp lại y, Ngụy Ước vẻ mặt đầy sát cơ, Liên Ngư chỉ ngón tay đến Dữu Khánh giận dữ, "Thả hắn ra!"

Nàng ta muốn không nổi giận cũng khó, cảm thấy mình đã bị Dữu Khánh đùa giỡn rồi, đã bị lợi dụng rồi.

Người của các bang phái đều lũ lượt bỏ công việc trong tay xuống, chạy vội tới.

Nơi tay cụt của Lương Bàn vẫn đang tí tách chảy máu, sắc mặt trắng bệch, run rẩy, hơi lớn tiếng nói: "Chu huynh, mọi chuyện đều có thể thương lượng, ngươi đừng có xung động."

Dữu Khánh xì một tiếng, "Thân phận con cháu Lương gia Ảo Vọng của ngươi lấy ra chỉ đủ lừa gạt được người khác. Ta không vạch trần tình huống của ngươi tại Lương gia, ngươi thực sự cho mình ghê gớm lắm hay sao? Đã biết ta biết rõ nền tảng của ngươi, vậy mà còn dám lên mặt trước mặt lão tử, đầu óc bị vào nước hay là chán sống rồi hả?"

Hắn nói ra những lời này ngay trước mặt mọi người, chắc khác gì đã vạch trần tình trạng của Lương Bàn tại Lương gia.

Sắc mặt Lương Bàn tức thì càng thêm trắng bệch, gã cho rằng Dữu Khánh muốn lưu giữ thân phận của mình để có thể lợi dụng, ví dụ như tại tại chín cửa vào lúc trước, chính là gã dùng thân phận Lương gia nhiều lần trợ giúp hắn thoát khốn, tại nơi đây tự nhiên càng cần tới gã, không ngờ rằng tên này vì chút việc nhỏ lại có thể điên cuồng như vậy, điều này khiến gã cực kỳ hối hận.

Mà đối với Dữu Khánh, nếu ngươi đã cho rằng mọi người bị mắc kẹt tại nơi này sẽ không thể xác minh được nền tảng của ngươi, nên ngươi chẳng sợ gì, được a, vậy thì ta dùng hành động thực tế để tới chứng minh.

Hắn đang tuyên bố với mọi người rằng, thân phận tên này có vấn đề, không có gì phải sợ hãi, các ngươi không tin ư? Được, các ngươi có nhìn thấy không, ta đã chặt tay hắn rồi!

Nghe được lời này, Liên Ngư ngây ngẩn sửng sốt, Thân Vô Không cũng kinh ngạc, rất nhiều người đều lộ ra vẻ bừng tỉnh hiểu ra.

Thảo nào Nhị đương gia của Hạt Tử bang đánh vị con cháu của Lương gia này, mà vị Lương đại thiếu đó lại chỉ làm ra chuyện sấm to mưa nhỏ, nhẹ nhàng cho qua.

Chẳng trách lúc trước Hạt Tử bang rơi vào khốn cảnh thì vị con cháu Lương gia này nhiều lần bị vị bang chủ ria mép này dùng lời nói ép tương trợ, hóa ra là đã bị bắt lấy khuyết điểm.

Thân Vô Không lập tức hỏi: "Chu lão đệ, ta đã có điều tra về tên tiểu tử này, đúng là con cháu của Lương gia, ở trong có chuyện gì chúng ta không được biết rõ hay sao?"

Dữu Khánh cười ha hả, "Tên này sao, ở trong Lương gia hắn là loại ngoài rìa không thể ngoài rìa hơn nữa, chỉ còn kém bị Lương gia trục xuất khỏi gia môn mà thôi. Ngươi cho rằng vì sao lúc trước bên ta đánh hắn, Lương gia lại không tìm tới bên ta để tính sổ? Không phải là không tính, mà Lương gia sẽ không quan tâm tới sự chết sống của hắn."

Lương Bàn nôn nóng cầu cứu với mọi người, "Cho dù là hư danh, ta vẫn là con cháu Lương gia…"

Dữu Khánh cất tiếng cắt lời gã, "Đừng có lừa dối người ta nữa, ta chặt tay ngươi rồi, mọi người đều đã thấy được, có thể làm gì, ta sợ hãi gì sao?"

Hắn nói lời này là có gánh chịu nguy hiểm, có một số việc Thanh Nha đã nói rất rõ ràng trong thư, Lương Bàn tệ đến đâu cũng là người của Lương gia, rắc rối, xung đột nho nhỏ thì không sao, nhưng không thể làm quá mức, làm quá mức chính là không đặt Lương gia vào mắt, là sẽ gánh chịu hậu quả.

Nhưng hắn không còn thời gian để dây dưa nữa, trước tiên xác định được tình huống của Nam Trúc mới quan trọng hơn tất cả, về sau cho dù trời có sụp vậy cũng phải chờ về sau tính tiếp.

Một đám người Hạt Tử bang xúm đến xem tình hình thấy vậy đều có chút đau răng, một lần nữa lĩnh giáo được sự tùy hứng của vị bang chủ này, đầu óc phải vào bao nhiêu nước mới có thể làm ra loại chuyện như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thân phận Lương Bàn bị Dữu Khánh làm cho nát thành như vậy, hầu hết những người lúc trước cúi người trước Lương Bàn đều nhịn không được âm thầm chửi má nó.., đã bị tên cháu trai này lừa gạt rồi. Ít nhất, Liên Ngư đã tâm bình khí hòa trở lại, không còn trừng mắt giận dữ nhìn Dữu Khánh vì sự lỗ mãng của hắn nữa, đã khôi phục lại bộ dạng nghiêng về Dữu Khánh lúc trước.

"Chu huynh, ta đã sai rồi, ngài đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân…" Lương Bàn sợ hãi cất tiếng cầu xin, đời này, đây là lần đầu tiên nhìn thấy người ngoài dám hung hăng với mình như thế.

Dữu Khánh lạnh lùng nói: "Còn dông dài, ta chặt ngươi, nói, nhìn thấy ở đâu, dẫn ta đi."

Lương Bàn nào dám không phối hợp, tay kia vẫn còn sử dụng được nhấc lên chỉ về một phương hướng, sau đó dẫn đường, đi thẳng về phía thung lũng, những người tại đây có người do dự, thung lũng quá gần với nguy hiểm, nhưng cũng có người can đảm đi theo nhìn xem tình hình.

Ngụy Ước nhìn theo, sắc mặt trở nên rất khó coi, âm trầm nhìn chằm chằm bóng lưng Dữu Khánh rời đi, bởi vì Dữu Khánh đã phế bỏ con bài tẩy của y, y hít sâu mấy hơi, sau đó cũng cùng đi theo.

Nơi Lương Bàn ẩn nấp lúc trước là một hốc lõm dưới chân dốc gần đỉnh núi cạnh thung lũng, vì để ẩn núp cho an toàn, tên này còn cố ý dời một tảng đá lớn che chắn ngoài hốc lõm.

Gã nhìn thấy Nam Trúc bị một con Ngân Bối viên khiêng lên đỉnh núi nhảy xuống, chắc hẳn là nhảy vào trong lòng chảo, bởi vì không nhìn thấy tình huống bên trong lòng chảo cho nên gã chỉ có thể suy đoán như thế.

Vì để xác định tên này không phải đang lừa gạt mình, căn cứ vào cách Lương Bàn ẩn nấp, Dữu Khánh còn đích thân chui vào hốc lõm dưới sườn dốc, dùng tảng đá lớn đó chặn lại rồi nhìn ra ngoài qua khe hở để kiểm tra, hắn xác định được tầm nhìn quả thực vừa đủ để có thể nhìn thấy phương vị mà Lương Bàn nói rằng nhìn thấy Nam Trúc biến mất tại bên trong lòng chảo, sau khi xem xét kỹ càng lại toàn bộ các chi tiết, hắn tin rằng Lương Bàn thực sự đã nhìn thấy Nam Trúc bị Ngân Bối viên bắt đem vào bên trong.

Hắn cũng tin rằng Nam Trúc bị bắt đi có thể vẫn còn sống, bởi vì Lương Bàn đã nói, nhìn thấy hầu như tất cả những người bị Ngân Bối viên bắt đi vẫn có thể nhúc nhích.

Đương nhiên, chỉ có duy nhất Nam Trúc dường như không có phản ứng.

Không có phản ứng là vì Nam Trúc đã bị tê liệt, không thể nhúc nhích được nữa.

Chỉ cần xác định vẫn còn có hi vọng sống sót là được rồi, ít nhất, đối với mấy người Dữu Khánh mà nói, đó là còn có hi vọng cứu được lão Thất, nếu ngay cả hi vọng cũng không có, vậy thì chính là tuyệt vọng.

Xác định Lương Bàn không còn tác dụng gì nữa, Dữu Khánh đưa tay đẩy gã ngã lăn ra đất, bỏ mặc đó, rời đi.

Hắn vốn muốn giết chết Lương Bàn để kết thúc ân oán, nhưng trước ánh mắt quá nhiều người theo dõi như vậy, hắn không thể hạ sát thủ với Lương Bàn, coi như đã nghe theo lời của Thanh Nha, để lại một khoảng trống về sau. Không kết cừu oán gì liên quan tới sinh tử với Lương gia, trong tương lai hắn có lẽ còn có thể tìm đến Minh tự hoặc vị Lệ Nương đó để nhờ hỗ trợ.

Hiện thực rất tàn khốc, "Lương đại công tử" lúc trước được người người cung kính, lúc này bị thương nằm lăn trên đất, bên cạnh không có cả một người hỏi han quan tâm, người nào đều đi làm việc của người nấy. Lương Bàn cầu người đi ngang qua cởi bỏ cấm chế trên người giúp gã, để vận công chữa thương, nhưng mỗi người đều giống như không có nghe thấy, giờ khắc này gã mới chân chính cảm nhận được cái gì gọi là bi thương.

Dữu Khánh đi đầu leo lên đỉnh núi, nhìn "Trấn linh chung" trong lòng chảo tràn đầy lỗ thủng với vẻ u ám và thâm trầm dưới ánh trăng, trầm mặc một hồi, rồi chợt trầm giọng nói: "Hạt Tử bang nghe lệnh, tất cả đi xuống tìm cho ta. Vẫn là câu nói đó, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!"

"Việc này…" Các thành viên Hạt Tử bang quay mặt nhìn nhau.

Liên Ngư và đám người khác cũng nhìn hắn với ánh mắt khác lạ, cảm thấy việc này quá mức mạo hiểm. Bọn họ không thể không tự hỏi giữa vị bang chủ trẻ tuổi này và tên mập mạp đó có mối quan hệ như thế nào, hay là có chuyện gì trong việc cứu tên mập đó.

Đồng Tại Thiên nhìn vào trong thung lũng, lúc này khu vực đó đã trở nên cực kỳ kinh khủng, gã không thể không tiến đến trước mặt Dữu Khánh, tận tình khuyên nhủ: "Bang chủ, phía dưới này thật sự quá nguy hiểm, rất nhiều người tiến vào trong "Trấn linh chung' nhưng đều biến mất, ngay cả cao thủ như Cô Dương và Trầm Kim Thiền cũng biến mất không một tiếng động, chúng ta vào đó chẳng khác gì là đi chịu chết."

Dữu Khánh: "Không nói các ngươi vào trong "Trấn linh chung', chỉ cần tìm kiếm trong thung lũng là được, mọi người tìm kiếm theo kiểu kéo lưới. Nếu không muốn nghe mệnh lệnh của ta, bản bang không giữ được, tự động rời đi thôi."

Hắn giữ một chút hi vọng, vạn nhất Nam Trúc nằm lại bên trong thung lũng thì sao?

Nghe được hắn nói không cần tiến vào trong "Trấn linh chung", toàn bộ Hạt Tử bang ít nhiều thở phào nhẹ nhõm. Mục Ngạo Thiết là người đầu tiên nhảy xuống, những người khác do do dự dự một chút rồi cũng đi xuống dưới.

Thấy bên cạnh Dữu Khánh gần như đã không còn ai, Bách Lý Tâm đi đến trước mặt hắn, nhấc một chiếc túi mềm dính đầy máu đưa cho hắn.

Dữu Khánh nhìn thoáng qua, không biết nàng có ý gì, nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc.

Bách Lý Tâm cất lời giải thích, "Đây là chiếc túi hắn luôn đem theo trên người, lúc trước tìm được, có thể là bị cọ xát rơi ra ngoài trong lúc bị kéo đi."

Lúc này Dữu Khánh mới kịp phản ứng lại, đây là chiếc túi tùy thân của Nam Trúc, đã bị máu ướt đẫm không nhận ra được nữa rồi. Hắn nhanh chóng nhận lấy, tháo ra kiểm tra, một quả hồ lô màu đen nhìn quen mắt và trái cây vàng cất trong hộp nhỏ.

Nhìn thấy hai thứ này vẫn còn, hắn ít nhiều thở phào nhẹ nhõm, hai thứ này đều là bảo bối, đều là lấy từ trong tiên phủ ra, được Nam Trúc cưng vô cùng.

Ánh mắt hắn nhìn Bách Lý Tâm lại có thay đổi, có lẽ Bách Lý Tâm không biết quả trứng vàng đó là thứ gì, nhưng Bách Lý Tâm biết rõ về quả hắc hồ lô, Bách Lý Tâm cũng biết trong chiếc túi tùy thân của Nam Trúc có kỳ bảo này, nàng đã nhặt được, rõ ràng đã có cơ hội nuốt làm của riêng, nhưng nàng vẫn trả lại.

Chỉ dựa vào một điểm này, hắn liền yên tâm hơn nhiều với nữ nhân này, ít nhất, nàng không phụ với sự tín nhiệm của lão Thất.

Những thứ khác trong túi đều không quan trọng, hắn lấy một bộ y phục sạch sẽ bao bọc lại hai thứ bảo bối đó, trước sự chú ý của đám người Liên Ngư, hắn làm như đây không phải vật gì quá quan trọng, tiện tay đưa cho Bách Lý Tâm, "Đồ của hắn, ngươi cầm đi, về sau trả lại cho hắn i."

Bách Lý Tâm cũng là người dứt khoát, cầm lấy, cất đi.

Vì vậy ánh mắt mọi người đều trở lại bên trong thung lũng, trong lòng căng thẳng, đề phòng nguy hiểm lại xuất hiện.

May mà trong thung lũng không có xảy ra chuyện gì bất thường, sau một hồi lâu chờ đợi, cuối cùng đám người Hạt Tử bang đã quay trở lại, Mục Ngạo Thiết lắc đầu với Dữu Khánh, chính y tổ chức tìm kiếm, không phát hiện thấy bóng dáng Nam Trúc.

Vẻ mặt Dữu Khánh trở nên nghiêm trọng, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm chiếc "Trấn linh chung" tràn đầy lỗ thủng, bây giờ chỉ còn lại một khả năng cuối cùng, Nam Trúc đã bị Ngân Bối viên bắt vào trong "Trấn linh chung", đây là khả năng mà hắn không muốn đối diện nhất.

Hắn hít một hơi thật sâu, "Tam đương gia, ngươi dẫn các huynh đệ quay lại tiếp tục đào bới tìm kiếm, để xem có thể tìm được huynh đệ

nào còn may mắn sống sót hay không, làm hết sức đi, sống thì thấy người, chết phải thấy xác."

Hắn không còn lý lẽ nào để tiếp tục nói các thành viên Hạt Tử bang tiến vào tìm kiếm bên trong "Trấn linh chung", và bọn họ cũng sẽ không nghe mệnh lệnh như vậy, hắn chỉ có thể để cho bọn họ rút trước.

Đồng Tại Thiên hơi chút do dự, gã thật sự cảm thấy làm như vậy không có ý nghĩa gì, nhưng sau khi nghĩ lại, gã vẫn ừ một tiếng, phất tay kêu gọi mọi người rời đi, chỉ trừ lại Mục Ngạo Thiết.

"Các ngươi ở lại đây chờ, ta đi một vòng nhìn xem." Dữu Khánh ném lại một câu nói rồi đột nhiên phi thân nhảy vào trong lòng chảo sâu thẳm.

Bách Lý Tâm không sợ nguy hiểm, vô thức muốn đi theo, nhưng Mục Ngạo Thiết đưa tay cản lại, lắc đầu ra hiệu với nàng, dường như biết rõ Dữu Khánh muốn làm gì.

Những người khác đứng xem thì quay mặt nhìn nhau.

Rơi xuống trong thung lũng, Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn từng cửa hang động trên "Trấn linh chung", hắn cũng không dám tự tiện xông vào, cho dù muốn cứu người thì cũng phải có phương pháp, không thể biết rõ là chết mà vẫn xông vào, đó không gọi là cứu người, mà gọi là hại thân.

Hắn nhấc tay bắt Đầu To ra khỏi bím tóc đuôi ngựa, đặt ở lòng bàn tay, nghiêm túc nói, "Đầu To, Nam béo hẳn là đã bị bắt vào bên trong này, nói ngươi đi cứu người là không thực tế, nhưng ngươi quả thực là thích hợp nhất để vào trong đó tìm hiểu, ta hi vọng ngươi có thể xác định hắn có tại trong đó hay không, ở vị trí nào, ngươi dám đi vào không?"

Chương 922: Đổi chiều

Nói xong, hắn chờ đợi một hồi, nhưng Đầu To nằm trong lòng bàn tay hắn lại giống như đã ngủ rồi, không có chút động tĩnh nào.

Lúc mới bắt ra từ trong tóc, nó vẫn còn đang nhúc nhích a, Dữu Khánh khẳng định nó không phải ngủ, và từ lâu đã được xác nhận vô số lần rằng hiện tại Đầu To hoàn toàn có thể nghe hiểu tiếng người, thậm chí còn biết chữ, nói thẳng ra là, còn biết nhiều chữ hơn cả mấy sư huynh đệ bọn hắn.

Việc này thật sự không phải giỡn chơi, đừng nhìn mấy sư huynh đệ bọn hắn là người, cũng đừng thấy rằng Dữu Khánh là Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh, rất nhiều chữ không sử dụng nhiều, bọn hắn thật sự không biết, mà Đầu To thì dường như biết hết tất cả các chữ. Điểm này, khi tại U Giác Phụ, bọn hắn đã có đùa chơi và thử nghiệm, chỉ cần ngươi nói ra, Đầu To liền có thể dùng thân thể vẽ ra trên bàn cát.

Chuyện này bắt đầu kể từ khi được Minh tăng làm phép điểm hóa, việc này thực sự rất thần kỳ, làm cho ba sư huynh đệ bọn hắn đều muốn được Minh tăng làm phép điểm hóa một phen, không cần học liền có thể biết, thật tuyệt bao nhiêu.

Nói chung, Đầu To chỉ còn thiếu việc mở miệng nói chuyện mà thôi. Bây giờ nằm sấp bất động là có ý gì?

Theo lẽ thường, Đầu To quay sang trái sang phải hoặc đung đưa cơ thể lên xuống, đều là một cách đáp lại, bất động là có ý gì?

Không biết làm sao, Dữu Khánh cho rằng nó chưa nghe rõ, vì vậy hắn lặp lại một lần nội dung tương tự, nói rằng Nam Trúc đang gặp nguy hiểm, nhờ cậy nó đi hỗ trợ tìm kiếm Nam Trúc.

Nhưng Đầu To vẫn chết sống không chịu đáp lại, nó chỉ hơi nhúc nhích đầu, hoàn toàn thờ ơ lạnh nhạt.

"Được rồi, ngươi trở về đi." Dữu Khánh thử nói một câu.

Hay a, Đầu To lập tức vỗ cánh bay lên, chui về lại trong bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh, nấp mình trong đó.

Sắc mặt Dữu Khánh lập tức trở nên âm trầm, có phần tức giận vì Đầu To không nghe lời cũng có sự nghi vấn sâu sắc với Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết. Hiện tại hắn có thể khẳng định, hai người lão Thất và lão Cửu chắc chắn đã chọc giận Đầu To.

Chết tiệt, hắn không nghĩ ra được, hai tên chết tiệt này đã làm ra chuyện gì với Đầu To, lại có thể khiến cho Đầu To một mực chán ghét đến bây giờ, thậm chí thấy chết mà không chịu cứu.

Trước đây, hai tên này không kể rõ ràng, hắn có hỏi thế nào cũng không hỏi ra được, sau đó hắn cho rằng dù sao cũng không phải chuyện gì quá to tát, cho nên không nghiêm túc truy tra đến cùng.

Bây giờ phải làm sao chứ? Hắn lập tức lắc mình bay về phía vách núi, lướt lên như diều gặp gió, quay trở lại đỉnh núi, ngoắc tay ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết, "Nhị đương gia, tới đây."

Mục Ngạo Thiết lập tức phi thân lướt xuống, đi theo hắn cùng bay trở lại phía dưới.

Vừa đặt chân xuống trong thung lũng, Dữu Khánh lập tức giội cho y một câu mắng, "Hai cục cứt chó các ngươi, thành thật nói rõ ra cho ta biết, ngươi và lão Thất rốt cuộc đã làm gì với Đầu To?"

"Ách…" Mục Ngạo Thiết thoáng sửng sốt, còn tưởng rằng hắn gọi mình xuống đây làm chuyện gì, thì ra chỉ là để hỏi việc này, y lập tức cau mày nói: "Lão Thập Ngũ, đây đã là lúc nào rồi, ngươi tại sao còn có tâm tư hỏi đến việc này?"

"Ngươi hỏi ta sao? Ta không hỏi cũng không được rồi, Đầu To nghe nói là đi tìm Nam béo, nó hoàn toàn không đáp lại…" Dữu Khánh rất nhanh kể lại tình hình cho y ghe, hỏi y làm sao bây giờ.

Nghe nói là nguyên nhân này, trên khuôn mặt thường ngày một mực cứng ngắc của Mục Ngạo Thiết lập tức xuất hiện biểu cảm khác lạ, và cũng có chút bối rối, nếu như lần này lão Thất có thể sống sót, y không biết khi lão Thất biết chuyện này thì sẽ có phản ứng như thế nào.

Có một số điều không tiện nói ra miệng, y chỉ có thể ấp úng nói: "Không có a, chúng ta sao có thể làm gì với nó."

Dữu Khánh: "Đánh rắm, có thể khiến nó thù dai như vậy, ngươi nói các ngươi không có làm gì, chính ngươi tin được sao? Ngươi không nói phải không? Không muốn cởi bỏ khúc mắc này phải không? Ta hao hết tâm tư cứu lão Thất, ngươi muốn ngồi xem lão Thất chết hả?"

Mục Ngạo Thiết: "Ý nghĩ giữa côn trùng và người không giống nhau, ta thật sự không biết hành động nào đã đắc tội nó. Vậy đi, ngươi đưa Đầu To cho ta, ta trao đổi với nó một chút."

Dữu Khánh rất tức giận, nhưng thời điểm này không phải là lúc đề so đo về điều đó, vì vậy hắn chỉ có thể bắt Đầu To ra đưa cho y.

Đầu To vừa đến trên tay Mục Ngạo Thiết liền giãy giụa, thậm chí trên người còn bắt đầu tỏa ra ánh sáng đỏ để thiêu đốt Mục Ngạo Thiết, nếu không phải do Dữu Khánh cưỡng ép giao cho y, hiện tại Mục Ngạo Thiết hoàn toàn không chạm vào được Đầu To.

Trên tay trong nháy mắt liền toát ra mùi thịt nướng, nhưng Mục Ngạo Thiết nhịn đau không buông tay, y vội vàng xoay người lướt đi xa một chút.

Không biết y nhanh chóng thì thầm chuyện gì với Đầu To, nói chung chỉ thấy hồng quang trên người nó từ từ biến mất, trước khi hồng quang biến mất, có thể nhìn thấy được Mục Ngạo Thiết nhấc một tay làm ra động tác thề thốt.

Tình hình này khiến Dữu Khánh tương đối nghi hoặc, chuyện mà hai tên này đắc tội Đầu To sẽ không phải cũng có liên quan với hắn a, nếu không tại sao bị đau cũng muốn tránh khỏi hắn mới nói.

Rất nhanh, Mục Ngạo Thiết đã quay trở lại, Đầu To nằm trong lòng bàn tay y, không còn chán ghét tránh xa nữa, y giải thích: "Không sao rồi, hiểu lầm đã được hóa giải, nó đã đồng ý đi tìm lão Thất."

Dữu Khánh càng thêm hoài nghi, oán khí sâu như vậy, mà có thể háo giải dàng như vậy sao? Hắn rất muốn biết rõ hai bên rốt cuộc đã trao đổi điều gì, nhưng hiện tại không phải lúc nói nhiều về chuyện này, hắn chỉ có thể thúc giục Đầu To: "Đã đồng ý thì còn chần chừ gì nữa, còn không đi nhanh đi?"

Đầu To lập tức giương cánh bay lên.

Thấy quả nhiên có tác dụng, Dữu Khánh lại vội vàng dặn dò một câu, "Bên trong nguy hiểm, cẩn thận một chút."

Thân hình Đầu To lóe lên, phóng thẳng vào hang động trong "Trấn linh chung".

Cảnh tượng này cũng làm cho hai sư huynh đệ trong lòng trở nên căng thẳng, lo lắng cho sự an toàn của Đầu To, Đầu To không sợ tà khí gì gì đó, mấu chốt là bên trong có tồn tại kinh khủng với thực lực siêu cường, nói không chừng chỉ cần búng ngón tay lên là có thể đập nát Đầu To thành mẩu vụn.

Nhưng vì cứu Nam Trúc, bọn hắn không thể không để cho Đầu To ra tay, việc này phải chăng có vẻ giống như là hi sinh Đầu To không chứ? Trong lòng hai người mơ hồ có một loại cảm giác khó tả, lúc này mới nhận ra rằng Đầu To đã không còn là một con côn trùng có giá trị nữa, mà đã là một thành viên trong số bọn hắn.

Hai người bọn hắn cũng không dám nán lâu tại nơi này, một khi thứ giống như cái đuôi đó lại lao ra khỏi hang động, sợ là muốn chạy

cũng chạy không kịp, đây cũng là lí do mà người ở bên trên không dám dễ dàng đi xuống kiểm tra.

Lên đến đỉnh núi, hắn lại kêu gọi đám người Bách Lý Tâm nhanh chóng rời đi, một khi Đầu To đi ra, nó tự nhiên sẽ tìm được bọn hắn.

Một nhóm người đến đây nhìn xem cũng nhanh chóng rút lui khỏi nơi nguy hiểm này.

Ngụy Ước không có rời đi, y yêu cầu những người khác của Trấn Sơn bang quay về trước, một mình y ở lại.

Thực ra cũng không phải là một mình, y tìm đến chỗ Lương Bàn, người con cháu của Lương gia Ảo Vọng mà lúc trước bị vứt bỏ như giày rách.

Lương Bàn cụt một tay còn bị cấm chế khống chế, tê liệt trên mặt đất tựa vào một tảng đá thở mệt nhọc, nhìn thấy Ngụy Ước tới, trong mắt gã lóe lên hi vọng, thở dốc nói: "Ngụy bang chủ, ta sắp chịu không được nữa rồi, nhanh cởi bỏ cấm chế trên người ta đi."

Ngụy Ước không có làm theo lời gã nói, mà đưa một tay xách gã lên, sau đó bay vút lên, quay ngược trở lại trên đỉnh núi cạnh thung lũng.

Nhìn thấy thung lũng sâu thẳm âm trầm phía dưới, Lương Bàn có chút sợ hãi, "Tới đây làm gì, nơi này rất nguy hiểm, đi mau."

Ngụy Ước hỏi ngược lại: "Đi đâu?"

Lương Bàn: "Đương nhiên ở đâu an toàn thì đến nơi đó."

Ngụy Ước liếc gã khinh thường, "Ngươi đã như vậy rồi, còn cần phải trốn trốn tránh tránh sao?"

Lương Bàn không hiểu: "Ý của ngươi là gì?"

Ngụy Ước than thở: "Gốc gác của ngươi đã bị người ta vạch trần, ngươi đã vô dụng rồi, bây giờ ngươi chính là gánh nặng, nhất là tại một nơi như thế này, giữ ngươi lại làm gì? Lẽ nào giữ ngươi lại để nói cho người khác biết, trò lừa gạt của ta và ngươi sao?"

Lương Bàn kinh hãi, chợt ý thức được mối nguy hiểm lớn nhất là đến từ chính người của mình, gã lập tức nghiêm khắc cảnh cáo: "Ngụy Ước, ta dù sao vẫn là con cháu của Lương gia, ngươi đụng đến ta thử xem, để xem sau khi ra ngoài ngươi làm sao giải thích với Lương gia."

"Trước đây ta quả thực không thể không lo lắng về điều này, bất kỳ ai sáng suốt một chút đều có thể nhận ra được chúng ta là cùng một nhóm, ngươi xảy ra chuyện ta quả thực cũng bị phiền phức. Nhưng hiện tại thì khác rồi, đã có rất nhiều người nhìn thấy được, là tên ria mép đó phế ngươi, sau đó ta không cách nào tìm được ngươi, khoản nợ này chỉ có thể tính lên trên đầu tên ria mép đó…"

Nhìn thấy Lương Bàn muốn kêu gào cầu cứu, Ngụy Ước còn chưa nói xong đã thuận tay thúc tới, khiến cho xương sườn của Lương Bàn phải bật ra khỏi ngực và bụng, đâm rách y phục của gã.

Lương Bàn phun máu xối xả, thân hình biến mất tại trong bóng tối, ầm ầm rơi xuống trong thung lũng sâu thẳm.

Ngụy Ước cất tiếng hừ lạnh, quan sát xung quanh rồi nhanh chóng lóe lên lướt đi.

Bên trong thung lũng u ám, có lẽ là bởi vì một tiếng rơi vang, có mấy con Ngân Bối viên nhảy ra khỏi hang động, nhìn xung quanh xem xét khắp nơi.

Chẳng mấy chốc, chúng nó ngửi thấy mùi máu tanh, và tìm được Lương Bàn nằm trong vũng máu.

Mấy con vây quanh quan sát một chút, con này nhấc một tay, con kia góp một tay, chiếc tay dài thô ráp đầy lông lá đụng đụng cánh

tay Lương Bàn, nhấn nhấn chân cẳng, đè đè lên trán, phát hiện thấy da thịt nơi cổ gã còn có dấu hiệu hơi rung động, liền xách thân thể máu me đầm đìa lên, đem đi, đi thẳng vào trong hang động, mang về trong "Trấn linh chung"…

Trong một không gian sâu thẳm bên trong, tà khí nhàn nhạt phiêu đãng, có vô số những cột đá to to nhỏ nhỏ không theo quy luật nào, bên trong rất nhiều trụ đá chạm rỗng đang bốc cháy lên ngọn lửa màu xanh lam, nhuộm đẫm toàn bộ không gian bằng một màu xanh lam u ám quỷ dị lay động.

Từ phía trên đỉnh buông xuống rất nhiều dây leo, mỗi sợi dây treo ngược một người, chính là những người bị bắt vào, hoặc là những người đã bị biến mất trong "Trấn linh chung" lúc trước. Nam Trúc cũng ở trong đó. Mặc dù không thể động đậy, nhưng tròng mắt gã vẫn đảo nhìn khắp nơi, gã phát hiện thấy những người khác hình như đều đã rơi vào trạng thái hôn mê vì bị tà khí xâm nhiễm.

Bang chủ Cô Dương của Tinh Nguyệt bang ở cách gã không xa, đầu rũ xuống, rõ ràng cũng đang hôn mê.

Có một số việc, có lẽ ngất đi lại được tâm an, còn mắt mở to nhìn sẽ càng cảm thấy kinh khủng. Cả một đường bị đưa đến đây gã thật sự không biết mình đã trải qua những gì, chết tiệt, vì sao mình thể bị tà khí làm hôn mê chứ, khiến gã phải một mực sợ hãi.

Hơn nữa, sợi dây leo cuốn chặt bụng treo ngược người lên như thế này, siết thật khó chịu, nhất là với trọng lượng của gã.

Ngân Bối viên đang ở trên đỉnh hang động buộc dây leo trói người, khi có Ngân Bối viên trèo xuống tại trụ đá ở bên cạnh thì Nam Trúc lập tức nhanh chóng nhắm mắt giả chết, thật sự không biết mình phải bị hành hạ đến khi nào.

Chờ một hồi lâu, gã chợt phát hiện thấy dường như không còn bất cứ âm thanh nào nữa rồi, xung quanh lặng ngắt như tờ, gã lặng lẽ mở ra một khe mắt đảo nhìn khắp xung quanh, gã âm thầm kinh

nghi, phát hiện thấy Ngân Bối viên hình như đều đã biến mất, không thấy một con nào nữa.

Những ngọn lửa màu u lam ở xung quanh bắt đầu dao động kịch liệt, những con "Phi long" bên trong trụ đá chạm rỗng chui ra, toàn bộ bên trong không gian có rất nhiều "Phi long" bay lượn, rõ ràng là từng luồng tà khí nồng đậm, âm trầm kinh khủng.

Trong lúc gã đang vô cùng lo sợ thì đúng là sợ cái gì tới cái đó, một luồng tà khí gần đây đột nhiên uốn lượn bay đến, trực tiếp bao trùm gã vào trong, vừa uốn lượn xoay quanh vừa phân tách ra chui vào tai mắt mũi miệng của gã, và cả nơi phía dưới, thông đủ chín lỗ trên người gã, thông đến nỗi khiến gã trợn trắng mắt.

Gã cảm nhận rất rõ ràng cảm giác đó, cực kỳ chua xót, lúc này gã chỉ muốn chết sớm để đầu thai cho rồi.

Những người bị treo ngược khác, khi bị tà khí rót vào mãnh liệt, thân thể đều rung động dữ dội, chỉ có một mình Nam Trúc lại giống như ma treo cổ, bị treo ở đó không chút động đậy, rất đặc biệt.

Chương 923: Di (1)

Nam Trúc thực ra rất muốn cử động, nhưng thân thể thực sự không thể động đậy, ngũ tạng lục phủ còn bị tà khí quấy nhiễu, tà khí luồn thẳng vào tâm mạch, xâm nhập vào gân cốt, cơn đau đớn đó không có cách nào hình dung, gã đau đến mức cả người đỏ lên, gồng mình trợn má, cổ nghẹn lại to hơn không ít, gân xanh lồi lên.

Không thể hô hấp, hít vào trong phổi tất cả đều là tà khí, chậm rãi xâm nhập vào trong mạch máu, tà khí và máu huyết cùng lưu thông toàn thân, tiếp tục xâm nhập sâu hơn vào trong cơ thể.

Xung quanh vang lên rất nhiều tiếng rên rỉ đau đớn, đến từ đám người bị treo lên đang run rẩy hoặc giãy giụa trong đau đớn, giống như một đám yêu ma rơi vào ác mộng nhảy múa điên cuồng, cũng giống như ác quỷ bị đày vào luyện ngục chịu hình phạt. Nam Trúc đau đớn kêu rên hừ hừ, gã xem như rất kiềm chế, không kiềm chế cũng không được, gã sợ mình phản ứng quá mạnh sẽ khác với đám người mê mê man man kia.

Ngay khi gã sắp ngất đi vì đau đớn, gã mơ hồ phát hiện hình như có một đôi mắt đang theo dõi mình, và hình như cũng chỉ là ảo giác.

Trong cơn đau đớn, gã hơi xốc dậy một chút tinh thần, tập trung tinh thần xuyên thấu qua lớp tà khí lượn lờ trước mặt, quả thực dường như có một đôi mắt lấp lóe màu xanh lam, thoạt nhìn trông như là ánh sáng ngọn lửa u lam ở xung quanh, nhưng ánh sáng rõ ràng ngưng tụ thành hình dáng một đôi mắt, nhìn phương hướng ánh mắt tập trung tới, quả thực giống như là đang trọng điểm chú ý vào mình.

Một đôi mắt dài hẹp nghiêng chéo hướng ra phía ngoài, giống như là hình chiếu trong gương, không căn không cứ, xuất hiện từ trong hư vô, toát ra vẻ lạnh lùng ma mị và uy nghiêm.

Đã xác định được là đang nhìn chằm chằm vào mình, Nam Trúc tạm thời quên đi đau đớn, trong lòng có chút khẩn trương, gã không biết tại sao lại nhìn mình chằm chằm, rồi rất nhanh sau đó gã liều biết được vì sao mà nhìn mình chằm chằm.

Quá sợ hãi, gã vội vàng nhắm mắt lại, chỉ chừa lại một khe hở để len lén nhìn.

Rất nhanh, trong vùng không gian này toát ra một khối ánh sáng trắng nhu hòa, chui ra từ một lỗ thủng nào đó trên mặt đất, một chiếc đuôi to xù lông nhung mềm mại màu trắng, giống như là một bàn tay đung đưa, trực tiếp vươn tới Nam Trúc đang bị treo ngược.

Liếc mắt nhìn thấy vậy, Nam Trúc sợ đến chết khiếp, gã nhắm chặt hai mắt, thầm hô, mạng ta tiêu rồi!

Tà khí xoay quanh Nam Trúc co rút lại rời đi, đổi thành chiếc đuôi to xù lông nhung trắng xoay quanh người gã, sau một hồi vuốt ve, ánh mắt của đôi mắt màu xanh lam trong không trung trở nên lạnh lẽo, đầu chiếc đuôi đột nhiên giống như kim châm, đâm mạnh vào sau đầu Nam Trúc.

Nam Trúc lập tức đau đến mức hít thở không nổi, một cơn đau đớn mà gã chưa bao giờ trải qua, hai mắt trợn trắng, đầu óc trống rỗng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơn đau dữ dội, phổi gã đều phải kịch liệt run rẩy, nhưng cơ thể vẫn không hề nhúc nhích.

Đôi mắt hư không màu lam lấp loáng lộ ra vẻ nghi hoặc, trong không trung còn có một tiếng "Di" của nữ nhân, âm thanh mơ hồ vang vọng.

Nam Trúc rất khó khăn mới lấy lại được nhịp thở từ cơn đau đớn dữ dội đó, vừa hoàn hồn trở lại sau cơn đau không thể diễn tả được, đầu mút chiếc đuôi lông nhung trắng tại trước mặt chợt vọt tới như đao, cắt đứt dây leo trói buộc quanh thắt lưng gã.

Nam Trúc bỗng nhiên thấy thân thể rơi xuống, mắt mở trừng trừng nhìn mặt mình đập về phía mặt đất, còn chưa kịp ngẫm nghĩ lại, đầu đã 'bùm' một tiếng nện lên mặt đất, đầu óc choáng váng vang ong ong.

Cũng may mà rơi xuống từ cao độ không quá cao, nhưng gã vẫn có thể nhận thấy được máu tươi đang trào ra từ trong lỗ mũi.

Hư không chi Nhãn nhìn chằm chằm Nam Trúc nện mạnh lên mặt đất mà vẫn không có phản ứng gì, ánh mắt có vẻ nhìn càng chăm chú hơn, chiếc đuôi nhung trắng lại sờ đến, tìm đến sau xương cổ của Nam Trúc, rồi sờ lên sờ xuống mấy lần dọc theo cột sống.

"Di?" Giọng thốt kinh ngạc của nữ nhân lại mơ hồ vang vọng tại trong vùng không gian này.

Chiếc đuôi to lông trắng đột nhiên vỗ vào lưng Nam Trúc, bộp, y phục trên người Nam Trúc tức thì tan thành mảnh vụn, gã nằm úp sấp ở đó với nửa người trên trần trụi khoe mỡ.

Chiếc đuôi to lông trắng lại vuốt ve lưng gã, tựa hồ đang cẩn thận kiểm tra lại một lần, sau đó cong lên như chiếc cổ thiên nga, đầu mút chiếc đuôi xoay vòng như vê kim châm, rồi đột nhiên hạ xuống, nhẹ nhàng như lưỡi dao, rạch mở làn da sau cổ Nam Trúc, lông trắng xòe ra tách mở vết rạch há rộng ra, kiềm chế máu tươi chảy ra, để lộ một đoạn xương màu vàng kim ở bên trong.

Hư không chi nhãn giống như thuấn di, hiện ra gần cổ Nam Trúc, lộ ra vẻ kinh ngạc, rõ ràng đang nhìn chăm chú, quan sát tỉ mỉ.

Một lúc lâu sau, trên chiếc đuôi to lông trắng xuất hiện rất nhiều vết rạn, thực chất là sát khí hung ác, tụ tập về phía đầu mút đuôi, rồi để nguyên chùm lông trắng xòe ra chui hết vào sau cổ Nam Trúc, giống như một bàn tay, thỉnh thoảng nắm lấy đoạn xương vàng kim, liên tục buông lỏng ra rồi nắm chặt lại, giống như là đang bóp nặn chơi đùa.

Nam Trúc đau đớn quai hàm run rẩy, đôi mắt đột nhiên mở ra, nhãn cầu phủ đầy tơ máu, ánh mắt vô lực, trợn lên một cái rồi hoàn toàn ngất đi.

Chiếc đuôi to lông trắng ngừng giày vò trên đoạn xương cổ của gã, khi đầu chiếc đuôi rút ra thì tà khí cũng chậm rãi rút ra theo miệng vết thương khép lại, giống như có vô số mũi kim rất nhỏ khâu lại vết thương, vết thương máu chảy đầm đìa trực tiếp khép lại.

Chiếc đuôi to lông trắng rút về mặt đất, biến mất, cặp Hư không chi nhãn vẫn còn đang nhìn chằm chằm vào Nam Trúc, trong cây cột trụ chạm rỗng ở bên cạnh bay ra một luồng tà khí uốn lượn như phi

long, lao về phía Nam Trúc, một lần nữa bao trùm Nam Trúc vào trong, lại bắt đầu thực hiện thông chín khiếu cho gã.

Thân thể Nam Trúc kịch liệt run rẩy, tay chân duỗi ra co lại, mười ngón tay cào cấu lên mặt đất, giống như đang giãy giụa trong cơn ác mộng.

Lúc trước gã không thể nhúc nhích, lần này đã có thể cử động, bộ dạng, phản ứng của gã vào lúc này không khác lắm với những người khác bị treo ngược trên không.

Nhìn thấy tình hình này, Hư không chi nhãn quan sát thêm một hồi rồi đột nhiên biến mất.

Trong lúc hôn mê, Nam Trúc có thể cảm giác được ý thức của mình đang giãy giụa, ý thức của gã cảm giác được mình đang ở trong thống khổ vô tận, trong bóng tối đáng sợ, hình như có vô số yêu ma đang túm lấy mình kéo xuống vực sâu. Đồng thời lại có một cánh cửa thông tới quang minh đang không ngừng được mở ra, vừa mới mở ra một khe hở nó lại bị lực lượng hắc ám tràn lên đẩy đóng lại.

Hai bên ở trong ngoài cánh cửa đấu sức với nhau, cửa không ngừng được đẩy mở ra, lộ ra ánh sáng, rồi thỉnh thoảng lại bị đóng lại.

Ý thức không ngừng nhìn thấy ánh sáng rực rỡ tại trong bóng tối, càng về sau, thời gian duy trì ánh sáng càng được kéo dài thêm, lực lượng đẩy mở cánh cửa ở phía quang minh có vẻ lớn hơn lên, cánh cửa được đẩy mở ra từng chút một. Gã mơ hồ nhìn thấy được trong ánh sáng phía ngoài cửa có thứ gì đó, mơ hồ cảm thấy thứ đó có màu xanh lam, nhìn có phần quen mắt.

Đột nhiên, gã bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn thấy được khung cảnh màu xanh lam lấp loáng.

Chương 924: Di (2)

Chính gã cũng không biết mình tỉnh như thế nào, sau khi tỉnh lại, gã chỉ cảm thấy mình là tỉnh lại trong cơn ngạt thở, bị tà khí tràn vào phổi, muốn ho khan cũng không ho ra được, cổ họng kịch liệt co giật, thực sự là muốn sống không được, muốn chết không xong.

May mà gã vẫn một mực chịu đựng cơn đau đớn hành hạ cho đến khi tỉnh lại, nên dường như đã thích ứng, gã có thể rõ ràng cảm nhận được tà khí đang thẩm thấu vào trong xương tủy, cũng đang xâm nhập vào đầu óc mình, nó giống như một ngọn liệt diễm đang nung đúc lại huyết nhục thân thể mình.

Gã giãy giụa muốn chạy trốn, nhưng mới chống lên được nửa người trên, gã đột nhiên ngẩn người sửng sốt, vô thức nhấc tay đưa tới trước mắt nhìn nhìn, lại giơ giơ hai chân lên, phát hiện thấy mình cư nhiên đã có thể cử động lại rồi?

Gã nhớ mang máng tình hình mình bị thứ gì đó đè ở sau gáy, giày vò xương cổ mình, chẳng lẽ là đã bị tà vật chơi đùa xong rồi sao?

Gã không xác định được đã xảy ra chuyện gì, gã đứng lên hoạt động chân tay, còn vận công để thử, gặp quỷ rồi, gã phát hiện thấy mình đã thực sự bình phục rồi.

Đã bình phục thì gã còn có thể làm gì nữa, khẳng định là không muốn tiếp tục bị giày vò tại nơi quỷ quái này, gã nhìn nhìn xung quanh, tìm con đường để bỏ chạy.

Nhưng đúng vào lúc này, ánh mắt gã lóe lên, mơ hồ liếc thấy trong không trung, đôi mắt xanh lam lại đang ngưng tụ thành hình.

Gã cả kinh, vội vàng nằm xuống, rồi nhìn thấy bộ dạng đám người khác đang treo trên không, gã lập tức cũng làm theo, giống như rơi vào trong ác mộng, lắc lắc đầu, thân thể mập mạp quay loạn trên

mặt đất, khi thì co mình như con rùa, khi thì như con dòi mập mạp, dù sao, động tác rất khó coi.

Cơn đau trong cơ thể là rất thật, vẫn còn tồn tại, nhưng gã đã quen với cơn đau và có thể dễ dàng chịu đựng được mà thôi, xuyên qua khe mắt hẹp, gã len lén quan sát đôi mắt sáng xanh lam kia.

Gã nhận thấy sự lo lắng của mình là không sai, quả nhiên sự khác thường của mình đã gây ra chú ý, đôi mắt xanh lam lại dán chặt vào gã.

Không biết có phải bởi vì mình biểu diễn quá thật hay không, hay vì mình không bị trói mà được bỏ qua, Hư không chi nhãn quan sát một hồi rồi lại biến mất.

Tuy rằng đã tránh khỏi bị quan sát, nhưng gã vẫn không dám hành động hấp tấp, không dám tùy tiện chạy trốn, gã biết rõ chỉ cần mình hơi có bất cứ điều gì khác thường lập tức sẽ bị phát hiện, gã gánh không nổi hậu quả sau đó, tà vật nơi đây rất cường đại, lúc trước khi còn tại bên ngoài thung lũng, gã đã được chứng kiến.

Gã chỉ có thể tiếp tục biểu diễn giãy giụa đau đớn, tiếp tục tự giày vò, thực sự là không dám chạy a!

Trong lúc gã đang không biết nên làm gì bây giờ thì đột nhiên nhìn thấy có một bóng đen lóe lên trước khe mắt hẹp, hình như có thứ gì đó rơi xuống trên mũi của mình, gã hé to khe mắt thêm một chút để nhìn rõ hơn, lập tức vui mừng xuýt chút nữa đã hét lên.

Bóng đen đó không là là thứ gì khác, chính là Đầu To lặng lẽ tìm được tới gã. Nó đứng tại trên mũi gã, hơi quay đầu lại, có vẻ đang tò mò quan sát gã.

Biết mình đang ở trong sào huyệt của tà vật, Nam Trúc không dám dừng động tác biểu diễn, cái mông nằm trên mặt đất tiếp tục vặn vẹo, tay chân tiếp tục giãy giụa cào loạn xạ, vớ bên này, chụp bên kia, bộ dạng giống như uống nhầm thuốc, sắp hết sống nổi.

Tâm tình gã rất kích động, không nghĩ tới tại thời khắc mấu chốt, Đầu To vẫn rất trượng nghĩa, nhưng ngay lập tức gã lại cảm thấy không đúng.

Dùng đủ các loại động tác làm che đậy, gã âm thầm quan sát khắp xung quanh một vòng, sau khi xác nhận được đôi Hư không chi nhãn đó không có ở đây, gã thử nhẹ giọng hỏi, "Đầu To, là lão Thập Ngũ nói ngươi đến tìm ta sao?"

Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhỏ đến mức chính gã gần như cũng không nghe thấy, và cảm thấy những tiếng động rên rỉ đau đớn xung quanh có thể che giấu được, nhưng gã vẫn kinh hồn táng đảm liếc mắt quan sát xung quanh.

Đầu To lập tức có phản ứng, nó xê dịch sang bên trái mặt gã, biểu thị đúng vậy.

Đối với điểm này, Nam Trúc không bất ngờ chút nào, gã đã biết mấy người lão Thập Ngũ nhất định sẽ nghĩ cách cứu mình.

Nguyên nhân chính là vì như thế, lại khiến gã trở nên lo lắng, thực lực tà vật nơi này quá cường đại, mấy người lão Thập Ngũ chạy đến đây chính là muốn chết.

Gã đương nhiên muốn thoát thân, nhưng cũng không muốn để cho mấy người Dữu Khánh đi chịu chết, lập tức nhỏ giọng dặn dò: "Nói với lão Thập Ngũ, ta không sao, không cần lo lắng cho ta, ta có biện pháp thoát thân. Ngươi không thể ở lại đây lâu, nhanh đi ra ngoài đi, trên đường nhớ phải nghìn vạn lần cẩn thận."

Đầu To cũng không khách khí với gã, lập tức lóe lên lướt đi, tính cảnh giác vẫn y nguyên như hồi chưa bị bắt, vẫn không có đánh mất, cẩn thận ẩn núp rời đi.

Sau khi bay vào một hang động, nó lần ngược lại theo còn đường đi tới, nhanh chóng trở ra ngoài.

Dựa vào năng lực nhìn trong tối, và ưu thể kích thước cơ thể nhỏ, một đường đi ra rất suôn sẻ, nhưng tại lúc nó vừa sắp bay ra cửa hang, sắp thoát ra khỏi "Trấn linh chung", nơi cửa hang động đột nhiên xuất hiện hai bóng đen, là hai con Ngân Bối viên đi ra ngoài vừa trở về, hai bên đúng vào nhau, nó lập tức bị phát hiện.

"Rống!"

Hai con Ngân Bối viên gầm thét, vung song quyền điên cuồng đánh loạn.

Đầu To dựa vào năng lực bay lượn linh hoạt, sau một phen né tránh nó xông qua phong tỏa, bắn vọt về phía bầu trời đêm bên ngoài hang động, lao thẳng lên không trung trên thung lũng, hai con Ngân Bối viên đứng tại cửa động đấm ngực gào lên không cam lòng.

Ngay khi Đầu To sắp bay ra khỏi lòng chảo, từ bên trong "Trấn linh chung" luồng sáng trắng lóe lên, một chiếc đuôi nhung trắng lao ra cửa động, tập kích tới nhanh như tia chớp, đi sau mà đến trước, lập tức cuốn Đầu To vào bên trong.

Đã chụp được Đầu To, chiếc đuôi nhung trắng rụt về. Nhưng tại trên đường nó đột nhiên rung lên dữ dội, có khói đen toát ra từ trong khe hở cuộn tròn, chiếc đuôi đột nhiên buông lỏng ra.

Nhân cơ hội đó, Đầu To từ trong nhảy ra, toàn thân bao bọc những sợi tơ đỏ rực như lửa, giống như hàng ngàn hàng vạn sợi tơ lửa sáng đỏ bay lượn xoay quanh bảo vệ nó, cảnh tượng này rất đẹp, nó dốc sức bay cao lên bầu trời đêm.

"Di?" Có giọng nói ngạc nhiên của nữ nhân vang vọng trong lòng chảo.

Chiếc đuôi to nhung trắng lại vọt tới, tại khoảnh khắc sắp chụp được Đầu To lần nữa thì từ bên trong "Trấn linh chung" tràn đầy lỗ thủng có hào quang màu xanh lấp lóe lên, khiến cho động tác của chiếc

đuôi trắng khựng lại, Đầu To nhân cơ hội đó tránh thoát bị chụp bắt, bay ra lòng chảo.

Chiếc đuôi nhung to màu trắng không cam lòng, rung động giãy ra, những sợi lông bạc dày đặc chi chít bắn vọt về phía Đầu To đang chạy trốn.

Chương 925: Không một bóng người

Vẫn là xuất phát sau nhưng đến trước, Đầu To thấy kinh hãi vội vàng né tránh, nhưng không thể tránh thoát, nó phát ra tràng âm thanh "Tích tích", phun ra một đống đốm lửa để chống lại.

Nhưng những đốm lửa đó hoàn toàn không thể ngăn cản được sức xung kích của lông bạc, một đám hào quang mảnh nhỏ xẹt qua nó, bắn về phía bầu trời đêm, biến mất vô tung vô ảnh. Những đốm lửa bị hất bay tán loạn, hàng ngàn hàng vạn tia sáng bay lượn xoay quanh người Đầu To cũng vụt tắt, Đầu To giống như một con diều đứt dây, quay cuồng văng về phía đỉnh núi bên cạnh lòng chảo.

Bị thanh quang lấp lóe ảnh hưởng, chiếc đuôi nhung to màu trắng đành lùi về trong "Trấn Linh chung", ngay sau đó, bạch quang và hào quang màu xanh đồng thời cùng biến mất trong hang động.

Nhưng rồi rất nhanh, từ trong hang động có một đám Ngân Bối viên chạy ra, vọt tới vách núi, nhanh chóng leo lên trên, truy theo phương hướng Đầu To rơi xuống.

Có lẽ là đã nhận ra có thứ gì đó tới gần, Đầu To đang lăn lộn giãy giụa trên mặt đất đột nhiên nhảy lên, liều mạng vẫy cánh bay đi, nó lắc lư lảo đảo bay vào bầu trời đêm. Tốc độ bay mặc dù thua xa lúc trước, nhưng tại trước lúc Ngân Bối viên leo lên đến nơi, nó cũng đã kịp khẩn cấp bay đi, biến mất tại trong bóng đêm mờ mịt.

Leo lên đến đỉnh núi tìm kiếm một hồi không có kết quả gì, đám Ngân Bối viên đấm ngực gào thét không ngừng, một lần nữa phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Bất kể có nguyện ý hay không, thành viên của các bang phái vẫn đang đào bới tìm kiếm tại khu vực đã bị oanh tạc, mỗi người đều mệt mỏi quá chừng. Đột nhiên, từ phía thung lũng bất ngờ truyền đến tiếng gào thét, bọn họ dồn dập ngẩng đầu lên nhìn về phía đó, không biết lại có chuyện gì, tất cả đều cao độ đề phòng.

Đang chờ đợi trong căng thẳng, Dữu Khánh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một điểm đen rơi về phía mình, nhận ra chính là Đầu To, hắn tức thì thở phào nhẹ nhõm, tràng kêu gào vừa rồi khiến hắn vô cùng lo lắng, lo lắng không biết Đầu To có bị xảy ra chuyện gì hay không, trở về là tốt rồi.

Tại thời điểm Đầu To đáp xuống vai hắn, hắn lập tức nhận ra không ổn.

Đầu To không thể đứng vững trên bờ vai hắn, thay vì nói là hạ xuống trên vai, còn không bằng nói là rơi xuống trên vai, nó lăn lộn rơi xuống phía mặt đất, may mà Dữu Khánh không đến mức một chút tốc độ phản ứng cũng không có, đưa tay vớt nó lại.

Mục Ngạo Thiết ở một bên hơi kinh hãi, lập tức áp sát đến, Bách Lý Tâm cũng vậy, Liên Ngư ở bên cạnh có chút nghi hoặc, nàng ta tự nhiên chú ý đến phản ứng khác thường của mấy người này đối với một con côn trùng, vì vậy cũng đến gần nhìn xem có chuyện gì xảy ra.

Không còn cách nào khác, lần này Đầu To trở về không chút nào che giấu, lại còn lảo đảo lắc lư, muốn không để cho Liên Ngư ở gần bên phát hiện cũng khó.

Trong tình huống bình thường, Đầu To rất không thích người lạ, nó có thiên tính né tránh người lạ, sẽ không dễ dàng để cho người lạ phát hiện ra mình, lần này rõ ràng đã không chú ý nổi nữa rồi.

May mà vào lúc này, hầu hết mọi người đều đang bận rộn tìm kiếm di thể của đồng bạn, "Lẫm liệt vì đại nghĩa" mà bận rộn, không có ai ở xung quanh.

Tiểu Thanh lẻ loi đứng một mình trên một đống loạn thạch nhìn chằm chằm về phía phòng chảo, vẻ mặt có phần mê man.

Dữu Khánh thoáng quan sát xung quanh một vòng, rồi mới mở bàn tay ra, chỉ thấy Đầu To giãy giụa trong lòng bàn tay mình một hồi, một lúc lâu sau mới xoay người đứng vững lại, tình trạng rõ ràng không bình thường.

Mấy người trong lòng căng thẳng, Dữu Khánh lập tức lấy ra một viên Huỳnh thạch chiếu sáng nhìn kỹ, phát hiện thấy một bên cánh của Đầu To bị khuyết một mảnh, trên cánh bên kia thì có lỗ thủng, đã không thể thu lại như bình thường, và trên cơ thể Đầu To còn có bốn lỗ thủng đang chảy nước, đánh giá có thể là do hai vật gì đó rất nhỏ xuyên qua.

Ngón tay Dữu Khánh chạm đến chất lỏng màu đen nơi miệng vết thương trên người Đầu To, ngón tay của hắn lập tức bị bỏng đến bốc khói, hắn đau đớn co rụt tay lại, khẩn cấp thi pháp áp chế.

Mấy người tụ tập vào một chỗ đều không ngờ được chất lỏng trong cơ thể Đầu To lại có sức ăn mòn mạnh như vậy.

Mục Ngạo Thiết trầm giọng nói: "Nó bị thương."

Lời này chính là nói nhảm, ai cũng nhận ra được, hai sư huynh đệ đều vô cùng đau lòng, mấu chốt là không ai biết tổn thương như thế nào, Dữu Khánh muốn chẩn đoán chính xác tình trạng vết thương cho Đầu To nhưng mà không làm được, bởi vì không hiểu gì về thân thể của loài côn trùng này.

Trong lúc bọn hắn đang đau lòng và lo lắng, Đầu To đột nhiên nhảy lên, rơi xuống mặt đất, không thể bay lưu loát được nữa, nó nhảy

mấy cái như châu chấu, nhảy vào trong đám bụi bặm, rồi không bận tâm đến gì cả, bắt đầu bò loanh quanh trong nền bụi.

"Con côn trùng này đang làm gì vậy?" Liên Ngư hiếu kỳ hỏi.

Dữu Khánh nhấc tay ngăn cản nàng ta lại, ra hiệu cho nàng ta không nên quấy rầy.

Liên Ngư nhìn trái nhìn phải, từ thái độ của mấy người này, có thể nhận ra được con côn trùng đó không phải loại bình thường, nàng ta lại quay nhìn hành động của con côn trùng, tràn ngập hiếu kỳ.

Chỉ chốc lát sau, Đầu To liền bò ra trên mặt đất một nhóm chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: Ta không sao, không cần lo lắng cho ta, ta có biện pháp thoát thân.

Viết xong mười lăm chữ này, nó liền dừng lại.

Liên Ngư nhìn thấy thì kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy côn trùng biết viết chữ, con côn trùng này đã thông linh tính rồi hay sao?

Chưa nói đến nàng ta, ngay cả Bách Lý Tâm cũng rất kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Đầu To viết chữ, hoặc có thể nói rằng, nàng không thực sự biết rõ về Đầu To, cũng có thể nói đám người Dữu Khánh không cho nàng có cơ hội để hiểu rõ về nó.

Vẻ mặt Dữu Khánh nghiêm trọng, hắn ngồi xổm xuống hỏi Đầu To, "Là lời mập mạp nói sao?"

Đầu To bò sang phía bên trái, biểu thị đúng vậy.

Thấy thế, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm, phản ứng của Đầu To chứng tỏ một điều, lão Thất vẫn còn sống!

Cảm thấy rất may mắn, Dữu Khánh nhìn chằm chằm chữ viết trên mặt đất, nhịn không được cất tiếng mắng, "Hắn ngay cả động đậy cũng không thể, có biện pháp thoát thân cái rắm."

Mục Ngạo Thiết khẽ gật đầu, cho rằng lão Thất không muốn để cho bọn hắn đi mạo hiểm.

Dữu Khánh còn muốn hỏi tiếp về tình hình liên quan, ví dụ như Nam Trúc bị nhốt tại vị trí nào, nhưng sau khi làm xong phản hồi vừa rồi, Đầu To liền không tiếp tục làm ra bất kỳ đáp lại nào với các vấn đề khác, dường như đã không còn sức lực để phản ứng, nó chậm rãi xòe cánh ra, trên người xuất hiện những đường nét sáng đỏ mờ nhạt như những vết rạn nứt.

Vừa nhìn thấy tư thế này, người quen thuộc với Đầu To đều biết rõ Đầu To lại rơi vào trạng thái cương thi. Dữu Khánh đột nhiên nhận thức được, Đầu To nóng lòng làm như vậy vào thời điểm này, có lẽ là vì có lợi cho vết thương của nó. Nhưng hắn không thể để cho nó bất chấp tất cả bộc lộ ra như vậy, hắn lập tức rút kiếm, nhặt một tảng đá ở bên cạnh, nhanh chóng khoét ra một cái hũ đơn giản, đặt Đầu To vào trong, sau đó giao cho Mục Ngạo Thiết đặc biệt trông nom.

Xem xong hết những việc này, Liên Ngư rất kinh ngạc, đoán được rằng con côn trùng này nhất định đã đi vào bên trong Trấn Linh chung nguy hiểm đó để dò xét tình hình. Nàng ta nhịn không được hỏi: "Đây là thứ gì?"

Dữu Khánh: "Linh sủng ta nuôi dưỡng."

Liên Ngư hỏi tiếp: "Đây là loài côn trùng gì?"

"Ta cũng không biết." Dữu Khánh đáp một câu bỏ qua chuyện này, tránh không nói đến nữa, lóe lên mình rời đi, tìm đến Tiểu Thanh đang đứng một mình nhìn ra xa, trực tiếp hỏi cô ta, "Tiểu Thanh cô nương, chúng ta có rất nhiều người bị bắt vào trong 'Trấn Linh chung', có cách nào có thể cứu bọn họ ra hay không?"

Nam béo nói không cần lo cho gã, nhưng bọn hắn làm sao có thể không quản, nếu không phải là biết rõ trực tiếp chạy đến làm cứng là vô dụng, hắn sẽ không có bất kỳ do dự nào, sẽ dẫn người tiến thẳng đến.

Tiểu Thanh trả lời đơn giản, "Có, giết chết Cửu vĩ hồ."

Lời này chẳng phải là nói nhảm sao, Dữu Khánh: "Làm sao mới có thể giết chết nó?"

Tiểu Thanh: "Nếu Thượng tiên có thể từ Tiên giới trở về, tự nhiên liền có thể diệt trừ nó."

Kiểu lời nói không đau không ngứa này khiến cho Dữu Khánh có phần bực bội, "Ngoại trừ thượng tiên ra, không còn cách nào khác sao?"

Tiểu Thanh: "Xét theo tu vi mạnh nhất ở thế giới bên ngoài của các ngươi là Bán Tiên, vậy thì Cửu vĩ hồ là tồn tại vượt xa Bán Tiên, là Tiên thực sự. Sau khi nhập tà đạo, ngay cả tiên bảo 'Trấn Linh chung' cũng không trấn áp được nó. Ngươi cảm thấy ngoại trừ Thượng tiên trở về, còn có thể có biện pháp khác để hàng phục nó sao? Đừng nói là hàng phục nó, các ngươi ngay cả tư cách tới gần nó cũng không có."

Lời này làm cho những người nhìn thấy tình hình bên này chạy đến xem xét nghe được, đều cảm thấy tuyệt vọng.

Dữu Khánh: "Thực sự không còn chút biện pháp nào khác sao?"

Tiểu Thanh lắc đầu, "Có lẽ là có, nhưng ta không biết."

Dữu Khánh: "Tộc trưởng của các ngươi biết được cách nào không?"

Tiểu Thanh: "Ta không rõ lắm, cho dù biết được, e rằng cũng làm không được. Nếu có thể làm được, tiền bối tộc ta đã không cần phải dùng chính bản thân mình làm phong ấn để trấn áp nó. Lẽ nào kiến

thức và thực lực của các ngươi còn có thể vượt qua tiền bối tộc ta hay sao?”

Thân Vô Không trầm giọng nói: “Tiểu Thanh cô nương, ta không biết tộc trưởng các ngươi đến cùng là có ý gì, đã biết rõ chúng ta không phải là đối thủ của những tà ma đó, còn làm ra trận tỷ thí này làm gì, là để chúng ta đi chịu chết sao?”

Tiểu Thanh cất tiếng thở dài, cô ta rất rõ ràng, đây không phải là ý của tộc trưởng, lúc đầu các tộc nhân đã phản đối, là cô ta nỗ lực dùng lý lẽ thuyết phục, người của mình không được vậy thì không ngại để cho người ngoài thử xem, kết quả chứng minh ý nghĩ của mình là tốt, nhưng sự thật thì mấy người tộc trưởng chính xác.

Cô ta buồn bã nói: “Không cần tỷ thí nữa, sau hừng đông, ta sẽ tận lực thuyết phục tộc trưởng đưa tất cả các ngươi rời khỏi Bồng Lai sơn.”

Nghe được lời này, Ngụy Ước chắp tay nói: “Vậy thì nhờ cậy vào Tiểu Thanh cô nương.”

Nơi được gọi là Tiên phủ này hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của bọn họ, không chỉ không có lợi ích gì, ngược lại còn phải một mực lo lắng cho tính mạng, hầu hết mọi người đã không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, chỉ cần có thể rời đi, bọn họ liền không muốn quan tâm đến những thứ khác nữa.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhưng không thể giống như bọn họ, không thể bỏ mặc Nam Trúc lại mà không quản tới, không cứu Nam Trúc ra làm sao có thể rời đi?

Sau khi suy đi nghĩ lại, hắn thấy rằng nếu vị cô nương Tiểu Thanh này không biết còn có phương pháp nào để giải cứu hay không, vậy thì chỉ có thể tìm đến cấp cao của Thanh Ô bộ tộc để thỉnh giáo, không cần biết người ta có sẵn lòng đáp lại mình hay không, Dữu Khánh vẫn quyết định muốn thử một lần.

Việc cứu người là quan trọng nhất, nếu có thể sớm được chút nào thì cơ hội sống sót càng nhiều hơn một phần, hắn không thể đợi đến hừng đông, lập tức nói người của Hạt Tử bang nhanh chóng an táng những di thể đã tìm được.

Bọn họ đã tìm được hầu hết các di thể, Lục đương gia Cao Trường Đài cũng ở trong đó.

Nói không có bất kỳ tình cảm nào trong đó là sai, có lẽ còn có hối hận, nhưng cũng chỉ có thể như thế mà thôi, Dữu Khánh hơi khom người đối với những nấm mồ vô danh rồi kêu gọi những bang chúng khác rời đi.

Đoạn Vân Du làm theo, không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, gã ta cũng dẫn người Phi Ưng bang đi theo, có lẽ là nhìn thấy Liên Ngư đã đi theo.

Một đám người lại trèo non lội suối, lần mò chạy đi, tiến thẳng đến ngọn núi cao nhất của Bồng Lai sơn.

Sau quãng đường bôn ba, bọn hắn một lần nữa đi đến bên ngoài tòa cung điện nguy nga tráng lệ. Lần này, mọi người đều vô thức trở nên rất thận trọng, cảm thấy kỳ quái, phát hiện bên trong cung điện tối đen như mực, không nhìn thấy bất kỳ một ánh đèn nào.

Hầu hết mọi người không dám tự tiện xông vào, Dữu Khánh cũng ra hiệu cho mọi người không nên hành động lỗ mãng, một mình hắn chạy đến cửa vào cung điện, hướng vào bóng tối đen như mực phía trong, chắp tay hô lớn: "Bang chủ Hạt Tử bang Chu Tùy, đến đây bái kiến tộc trưởng."

Tuy nhiên, liên tục hô to ba lần, bên trong cung điện đều không có bất kỳ phản ứng gì, có thể nói chỉ có một sự im lặng chết chóc.

Không có ai sao? Dữu Khánh kinh ngạc, lấy can đảm bước đi vào. Hắn lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng, đi quanh một vòng trong đại điện trống không, nhận thấy quả thực không có ai, thậm chí còn

không nhìn thấy bất kỳ đồ đạc, vật trang trí gì, hắn liền kêu gọi người bên ngoài đi vào, để mọi người tản ra tìm kiếm xung quanh.

Đám người lập tức chia thành từng nhóm hai, ba người, tìm kiếm lục soát khắp nơi. Người của Phi Ưng bang cũng tham gia vào.

Sau khi tìm kiếm khắp toàn bộ quần thể công trình liên miên này một lần, mọi người tụ tập lại hỏi thăm nhau, kết quả đúng là không có một bóng người.

"Lẽ nào là đám Tam Túc ô bay đi trước lúc bầu trời tối đen đó…" Dữu Khánh cất tiếng lẩm bẩm suy tư.

Đoạn Vân Du đi tới bên cạnh, nói: "Xem ra Thanh Ô bộ tộc có nơi an thân khác."

Ngay vào lúc này, mơ hồ có động tĩnh từ dưới núi truyền đến.

Chương 926: Mập mạp ở trần

Người của Hạt Tử bang và Phi Ưng bang lập tức kinh hãi trốn đi, chờ một hồi, nhìn thấy dưới ánh trăng toát ra một nhóm bóng người quen thuộc.

Toàn bộ đám người Thân Vô Không cũng đã đến đây, cùng đi theo Tiểu Thanh đến đây.

Đoàn người này coi như là theo sát Tiểu Thanh, nhìn thấy Tiểu Thanh muốn rời đi, lập tức từ bỏ đào bới. Nói cách khác, bọn họ không cho phép Tiểu Thanh ném lại bọn họ chạy mất.

Còn tưởng rằng lại là tà ma ngoại đạo gì đó kéo đến, sau khi thấy là những người này, đám người Dữu Khánh mới thò đầu ra.

Hai bên chạm mặt nhau, rất nhiều nghi vấn đều bùng phát ra vào giờ phút này.

Dữu Khánh là người đầu tiên hỏi Tiểu Thanh, "Nơi đây trống không, tộc nhân của các ngươi đi đâu rồi?"

Vừa nghe câu hỏi này, Thân Vô Không và Ngụy Ước lập tức ra hiệu cho thủ hạ cử người đi kiểm tra bên trong cung điện.

Tiểu Thanh: "Bản tộc đi đâu cần phải nói cho ngươi biết sao?"

Được rồi, Dữu Khánh quả thực không dám yêu cầu điều này, hắn đổi sang vấn đề khác, "Người lúc trước tại không trung thi pháp, trợ giúp chúng ta đánh đuổi đám tà vật đó là người nào?"

Liên Ngư ánh mắt lấp lóe, cho rằng hắn đã biết rõ còn cố hỏi, là đang giả bộ không biết.

Tiểu Thanh: "Ta cũng muốn biết là ai."

Thân Vô Không kỳ quái hỏi: "Chẳng lẽ không phải là người của Thanh Ô bộ tộc các ngươi sao?"

Tiểu Thanh trầm mặc một hồi, trả lời, "Có lẽ vậy, không thấy rõ."

Thân Vô Không hỏi tiếp: "Các ngươi đã được tấm lệnh bài phi hành trong tay, vì sao để đến ngoại giới còn phải bay ba năm?"

Vừa nghe câu hỏi này, Dữu Khánh lập tức khẩn trương, bởi vì hắn lừa gạt mọi người, nói Thiên Dực lệnh là do Tiểu Thanh đưa.

Tiểu Thanh cũng có chút bị làm cho hồ đồ, "Đã có lệnh bài phi hành, ta cần gì phải bay ba năm?"

Thân Vô Không nghi hoặc, hỏi: "Vậy pháp bảo phi hành đó không phải là ngươi đưa cho tên mập mạp đó sao?"

Tiểu Thanh: "Trọng bảo như thế, nếu ta có, sao sẽ đưa cho hắn?"

Bộp! Dữu Khánh rồi đột nhiên vỗ tay, "Ta đã cảm thấy tên mập mạp đó không thích hợp, xem ra tất cả chúng ta đều đã bị hắn lừa gạt, xem ra tên mập đó quả thực biết được không ít chuyện mà chúng ta không biết. Chư vị, chúng ta nhất định phải nghĩ cách tìm đến tên mập đó mới được."

Hắn muốn biến chuyện xấu thành chuyện tốt, mượn nhờ lực lượng của mọi người để cứu người ra trước, rồi tính tiếp sau.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của hắn, khóe miệng Liên Ngư cố nén cười, nghẹn cười đến suýt nữa méo cả miệng, vì sao nàng ta nhìn chằm chằm vào mấy người Dữu Khánh không buông? Bởi vì biết rõ bọn hắn và Nam Trúc là cùng một nhóm, bây giờ biết thêm được món bảo vật đó là đến từ trên tay nhóm người này, nàng ta càng thêm vững tin đám người này nhất định nắm giữ bí mật nào đó mà người ngoài không biết được.

Tiểu Thanh cũng nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh với ánh mắt khác lạ, cô ta cũng biết Dữu Khánh và Nam Trúc là một nhóm, và cũng không phải chưa từng nhìn thấy mấy người này trốn ở phía sau thì thầm với nhau.

Dứt lời, Dữu Khánh liếc mắt quan sát Liên Ngư và Tiểu Thanh, thấy hai người không có vạch trần lời nói dối của mình, hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Tìm tên mập mạp đó hả?" Ngụy Ước xì một tiếng, coi thường: "Tìm ở đâu? E rằng đã chết từ lâu rồi, muốn tìm tự ngươi tìm đi."

Nhìn thấy vẻ mặt ích kỷ của đám người này, Dữu Khánh lập tức biết mình đừng nghĩ mong chờ vào sự hỗ trợ của bọn họ, có lừa gạt cũng không được, chỉ có thể dựa vào chính mình, vì vậy hắn lập tức hỏi tiếp Tiểu Thanh, "Tiểu Thanh cô nương, dám hỏi tộc trưởng của các ngươi ở đâu, cho phép ta đến hội kiến."

Tiểu Thanh nhìn về phía chân trời, "Không cần đi tìm, trời cũng sắp hừng đông rồi, sau khi hừng đông, tộc trưởng của chúng ta sẽ đến

nơi này."

Nếu là như thế, Dữu Khánh cũng không hỏi thêm nhiều nữa, hắn chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Trong khi một số thành viên của Thiên Hồng bang và Trấn Sơn bang từ trong cung điện chạy ra, báo cáo tình hình cho các bang chủ của mình, cho biết bên trong cung điện quả thực không có ai, thì dưới núi lại vang lên một tràng động tĩnh, hơn nữa động tĩnh khá lớn.

Mọi người kinh hãi, nhanh chóng lui vào trong quần thể cung điện, ẩn nấp, lặng lẽ nhìn trộm bên ngoài.

Chẳng bao lâu, lại có một đám người vù vù vọt tới đỉnh núi, hơn nữa số lượng rất nhiều, e là phải có đến gần nghìn người.

Đám người trốn ở bên trong cung điện dựa vào ánh trăng nhìn kỹ bên ngoài, phát hiện thấy đó chính là người của các bang phái bị mất tích tại trong Trấn Linh chung trước đó. Mọi người đều nhận ra hai người dẫn đầu, là bang chủ Trầm Kim Thiền của Kim Thiền bang và bang chủ Cô Dương của Tinh Nguyệt bang.

"Là bang chủ của chúng ta." Tạ Nhi cất tiếng mừng rỡ.

Từ sau khi mất chỗ dựa, mặc dù Tinh Nguyệt bang và Trấn Sơn bang vẫn liên thủ, nhưng số ít bang chúng còn lại do cô ta dẫn đầu đã không còn tư cách nói chuyện, bây giờ nhìn thấy bang chủ dẫn theo số đông nhân mã trở về, tự nhiên rất vui mừng.

Những thành viên Kim Thiền bang bởi vì ở ngoài phụ trách tiếp ứng, không xâm nhập vào trong Trấn Linh chung mà sống sót, thấy vậy thì cũng vui mừng đứng ra.

Nhìn thấy bọn họ muốn chạy đi ra ngoài, Tiểu Thanh kinh hãi kêu lên, "Không được, bọn họ có thể không còn là người nữa rồi."

Vừa nghe những lời này của cô ta, mọi người giật thót sợ hãi.

Thân Vô Không đi theo ở một bên vội hỏi, "Là thế nào?"

Tiểu Thanh vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Có khả năng bọn họ đã bị Cửu vĩ hồ luyện hóa thành yêu tà rồi."

Nghe nói như vậy, đám người đứng ra lại nhanh chóng trốn kỹ.

Ngụy Ước nghi hoặc, "Nhanh như vậy sao?"

Khóe miệng Tiểu Thanh mím chặt, cô ta cũng chưa từng nhìn thấy tình hình tu sĩ nhân loại bị tà khí biến đổi, cho nên không thể nói được rõ ràng.

Mà ở bên ngoài, đám người vọt tới trên núi rõ ràng dùng phương thức phòng thủ, lưng quay về phía cung điện, lui dần về phía sau, động tĩnh rầm rầm quy mô lớn dưới núi vẫn chưa dừng lại.

Bỗng nhiên, một đám bóng đen lao ra, các loại tà vật do Ngân Bối viên cầm đầu lại ào ào xông lên như sóng triều, trực tiếp va chạm với gần nghìn người.

"Nghiệt súc!" Trầm Kim Thiền cất tiếng hét phẫn nộ.

Hai bên va chạm với nhau ầm ầm, ngay lập tức liền bùng phát lên trận chiến dữ dội với vô số tà vật.

Xét về thực lực, rõ ràng là phía bên tu sĩ mạnh hơn, nhưng đối diện với quy mô tà vật khổng lồ, bọn họ vẫn rơi vào tình cảnh bị vây công.

Nhìn cảnh tượng này, đám người đó rõ ràng là đang liều mạng với tà vật, người ẩn nấp bên trong cung điện tức thì có phần không kiềm chế được.

Nhất là Tạ Nhi, cô ta rất nhanh luồn đến bên cạnh Tiểu Thanh, vội hỏi: "Ngươi xác định bọn họ đã bị luyện hóa thành yêu tà sao?"

Nhìn tình hình liều mạng bên ngoài, Tiểu Thanh cảm thấy có khả năng mình đã phán đoán sai, do dự một chút rồi trả lời: "Ta chỉ mới nhìn thấy các loại muông thú Bồng Lai sơn bị tà hóa, chưa từng nhìn thấy tu sĩ các ngươi bị tà hóa, ta không dám xác định tình huống bọn họ lúc này."

Nghe nói như thế, Tạ Nhi lập tức chạy tới cửa vào cung điện, rút kiếm hô: "Tinh Nguyệt bang, theo ta gấp rút tiếp viện bang chủ!"

Một đám người sống sót của Tinh Nguyệt bang lập tức cùng theo cô ta vù vù xông ra ngoài, nhảy vào trong chiến trường bên ngoài.

Bang chúng may mắn còn tồn tại của Kim Thiền bang cũng tự động chay đi chi viện cho Trầm Kim Thiền.

Còn lại người của Thiên Hồng bang, Sơn Hải bang, Phi Ưng bang và Hạt Tử bang thì quan sát lẫn nhau.

Trong lúc Dữu Khánh đang nhìn chằm chằm quan sát bên ngoài thì, Bách Lý Tâm với thị lực tốt chợt chỉ ra phía ngoài cửa sổ, nói: "Hoa Thượng Phi cũng ở đó, nơi kia, người không mặc áo."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết lập tức chụm đầu vào một chỗ, nỗ lực quan sát về phía nàng chỉ, sau một hồi quan sát cẩn thận, bọn hắn quả nhiên phát hiện thấy trong đám người có một bóng người mập mạp ở trần đang ra sức chém giết tà vật.

Mục Ngạo Thiết: "Hình như là hắn, người khác đều mặc áo, tại sao hắn lại không mặc chứ?"

"Nói cái rắm gì vậy? Mặc hay không mặc còn quan trọng sao?" Dữu Khánh hùng hùng hổ hổ bồi một câu, hắn mừng rỡ vô cùng, lúc trước hắn còn tưởng rằng Nam Trúc không muốn để cho bọn hắn mạo hiểm, là đang trấn an bọn hắn, không ngờ tên này thật sự có cách trốn ra được, thật đúng là đã xem thường gã.

Hắn đứng lên, rút kiếm cầm trong tay, chuẩn bị gọi người xung kích gấp rút tiếp viện, nhưng rồi bỗng nhướng mày, lại lùi về phía sau cửa sổ, phất tay với những người vừa định có động tác ở phía sau, ra hiệu bình tĩnh đừng vội, "Mọi người không nên xung động, không đúng a, mập mạp không cử động được, tên gia hỏa ở trần đó lại rất linh hoạt, chuyện quỷ quái gì vậy, là thủ thuật che mắt của tà vật hay sao?"

Mấy người liền không nôn nóng nữa, ngồi chồm hổm tại đó nhìn xem Nam Trúc liều mạng trong vòng vây.

Sau khi nhìn một hồi, Mục Ngạo Thiết nói: "Không giống như là diễn trò, những người này là thật sự đang giết đám tà vật kia."

Dữu Khánh đột nhiên nói: "Bách Lý, ngươi nhìn kỹ lại lần nữa xem hình dáng người đó có giống mập mạp hay không?"

Bách Lý Tâm đã nhìn rất cẩn thận, "Dung mạo đúng là hắn rồi, không còn gì nghi ngờ, trên ngực hắn còn treo tấm bảng tên Thiêu Sơn Lang nữa."

Dữu Khánh lại lập tức hỏi tiếp một câu, "Ngươi từng nhìn thấy hắn xuất thủ, ngươi cảm thấy chiêu số của người này có giống với mập mạp hay không?"

Bách Lý Tâm nhìn chằm chằm một hồi, rồi gật đầu nói: "Hắn phản ứng tiếp chiêu rõ ràng nhanh hơn người khác, rất giống."

Vừa nghe nói như vậy, Dữu Khánh lại đứng lên, cái khác dễ giả mạo nhưng phong cách xuất thủ thì khó thể bắt chước nhanh như vậy, tên mập ở trần đó chắc hẳn là Nam Trúc rồi. Hắn lập tức vung kiếm cất tiếng hét to, "Toàn bộ Hạt Tử bang, theo ta tru sát tà ma!"

Dứt lời, hắn dẫn đầu nhảy qua cửa sổ lao ra ngoài, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm bám sát theo hắn cùng lao ra, Tam đương gia, Tứ đương gia, Ngũ đương gia thoáng nhìn nhau, sau đó Đồng Tại Thiên cũng cắn răng kiên trì rút kiếm vung lên, "Lên!"

Hạt Tử bang trong thoáng chốc liền dốc toàn bộ lực lượng, tổng cộng cũng chỉ có mười mấy người.

Đoạn Vân Du trầm mặc sau hồi, sau đó quay đầu lại nói: "Nếu đám tà vật này không rút đi, chúng ta cũng không trốn được nơi này, giúp đỡ một chút đi, chỉ ở ngoại vi, không được thì rút."

Vì vậy, Phi Ưng bang cũng vù vù xông ra ngoài.

Đi tới đứng trước cửa sổ, Liên Ngư và Hổ Nữ quay mặt nhìn nhau, lần này hai người không có cùng tham chiến.

Thiên Hồng bang và Trấn Sơn bang trốn tránh một hồi rồi cũng không nhịn được nữa, dù sao trong số những người chạy ra khỏi Trấn Linh chung vẫn có một lượng lớn người của bang bọn họ, sau khi nhìn kỹ một hồi, thấy không có vấn đề gì, bọn họ cũng dồn dập xông ra ngoài tương trợ.

Thân Vô Không và Ngụy Ước tương đối cẩn thận, vẫn trốn ở bên trong cung điện, bám theo bên cạnh Tiểu Thanh, không đi ra ngoài.

Vọt tới hiện trường chém giết, Dữu Khánh cuối cùng đã nhìn thấy rõ tên béo ở trần, đúng là Nam Trúc, không ai bắt chước được biểu cảm trong mắt gã khi đánh giết, hắn lập tức vừa đánh về phía gã vừa gọi to: "Mập mạp, bên này."

Không chỉ bọn hắn muốn đánh giết xông đến, mà còn muốn cho Nam Trúc tới gần phía bọn hắn, nếu hai bên cùng tiến dần về phía nhau, mọi người đều có thể đỡ tốn sức.

Nam Trúc nghe tiếng gọi, nhìn đến, thấy mấy người Dữu Khánh muốn xông vào sâu trong đám người bên này, gã rõ ràng thất kinh, vừa ra tay đánh giết, vừa làm động tác lắc đầu ra hiệu đừng đến với Dữu Khánh, rồi làm thêm động tác cắt cổ.

Mấy sư huynh đệ ở chung nhiều năm, vừa nhìn động tác liền biết ý tứ đại khái, huống hồ động tác này còn rõ ràng như thế. Dữu Khánh

hơi giật mình, rồi rơi vào nghi hoặc, Nam béo là đang nói cho bọn hắn biết có nguy hiểm, đừng có đến gần, chuyện gì chứ?

Lẽ nào những người này thật sự có vấn đề gì hay sao? Nếu như Nam béo có vấn đề, gã chắc chắn sẽ không nhắc nhở như vậy a.

Trong lúc nhất thời hắn không thể hiểu được, nhưng nếu Nam Trúc đã có ám chỉ, hắn khẳng định sẽ không tiếp tục mạo hiểm. Hắn nhanh chóng kéo Mục Ngạo Thiết đang mải mê dốc sức đánh giết về phía đó mà không có chú ý tới, hét to một câu, "Toàn bộ Hạt Tử bang không nên tản ra, hãy cùng tiến thối với ta!"

Mục Ngạo Thiết sửng sốt, nhưng biết Dữu Khánh làm như vậy khẳng định sẽ không hại mình.

Được Dữu Khánh đích thân chỉ huy đánh giết, nhóm người Hạt Tử bang mặc dù cũng đánh giết tà vật, nhưng một mực chỉ ở ngoại vi, không có xâm nhập vào trong hơn nghìn người vừa trở về.

Có lẽ là bởi vì lại có thêm không ít người ta tay hỗ trợ, vốn vẫn luôn tấn công không được, thương vong lại quá lớn, giữa sườn núi chợt vang lên tiếng một con Ngân Bối viên gầm rống "Ngao ô", đám tà vật lập tức lại giống như sóng triều ầm ầm rút lui.

Rất nhanh, tại hiện trường, ngoại trừ thi thể tà vật đầy đất ra, chỉ còn lại đám người đoản tụ lại sau tai kiếp.

Người sống sót gặp lại đều rất kích động và vui mừng, nhất là đám người Tạ Nhi, nhìn thấy thế lực có thể dựa vào của phe mình đã trở về.

Chương 927: Côn trùng chi tranh

Đám người Dữu Khánh giống như đang xem náo nhiệt, trong lúc người ta đoàn tụ, Nam Trúc xen lẫn trong đám người bên đó lại làm

như không có quen biết gì với bọn hắn.

Dữu Khánh thật sự bị làm cho hồ đồ, không biết có chuyện gì xảy ra, Nam Trúc chưa chủ động đưa ra biểu thị gì, hắn cũng không dám hành động vội vàng, hắn biết trong đó tất có kỳ hoặc gì đó.

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm thỉnh thoảng cũng quay nhìn phản ứng của Dữu Khánh, muốn biết có chuyện gì?

Đồng Tại Thiên nhịn không được, hỏi, "Bang chủ, ngươi không phải muốn tìm tên mập đó sao?"

Dữu Khánh thuận miệng trả lời: "Cẩn thận không có sai. Lời của Tiểu Thanh cô nương cũng là một sự nhắc nhở."

Nói đến Tiểu Thanh, lúc này, Tiểu Thanh đang lẻ loi một mình đứng tại cửa vào cung điện, nhìn đám người Thân Vô Không đi ra ngoài, cô ta vẫn duy trì cảnh giác như cũ.

Nhìn thấy Thân Vô Không và Ngụy Ước đi đến, thủ hạ tâm phúc Giang Khoát của Thân Vô Không, thủ hạ tâm phúc Vinh Dật của Ngụy Ước đều nhanh chóng dẫn bang chúng đến bái kiến.

Trầm Kim Thiền và Cô Dương cũng nhấc tay ra hiệu cho thủ hạ không cần khách sáo, cũng đi đến gần.

Mấy bang chủ vừa chạm mặt nhau, sau mấy câu khách sáo, Thân Vô Không lập tức kinh nghi bất định hỏi: "Cô bang chủ, Trầm bang chủ, các ngươi không phải đã bị Cửu vĩ hồ trong thung lũng bắt đi rồi sao? Tại sao lại bình yên vô sự trở về rồi?"

Cô Dương vẻ mặt may mắn nói: "Nói đến việc này, còn phải cảm tạ các ngươi a."

"Cảm tạ chúng ta?" Thân Vô Không kinh ngạc không hiểu, quay nhìn xung quanh, phát hiện thấy những người khác cũng lộ ra vẻ nghi hoặc giống như mình.

Ngụy Ước trực tiếp hỏi: "Cô bang chủ, xin chỉ giáo cho?"

Cô Dương hỏi: "Không phải các ngươi đã phái một con côn trùng đến gây rối sao?"

"Côn trùng đi gây rối?" Rất nhiều người cất lên lời nghi vấn tương tự nhau.

Cô Dương mô tả rõ thêm, "Nho nhỏ, một con côn trùng biết bay."

Nghe được lời này, Liên Ngư đang thờ ơ quan sát lập tức biết rõ là đang chỉ con côn trùng nào, nàng ta tận mắt nhìn thấy Đầu To trở về, cũng nhìn thấy cảnh Đầu To viết chữ lên mặt đất, lúc đó đã đoán được Đầu To đã đi qua Trấn Linh chung, nàng ta vô thức liếc nhìn đám người Dữu Khánh một cái.

Đầu To đã cứu những người này trở về? Dữu Khánh nghi hoặc, theo bản năng dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Nam Trúc, muốn có được đáp án.

Nhưng nhìn thấy Nam Trúc rất kín đáo hơi lắc đầu, và chu môi về phía Cô Dương đang nói chuyện, Dữu Khánh tức thì âm thầm giật mình, lão Thất nói Cô Dương nói láo!

Vốn vẫn luôn quan tâm chú ý tới Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết tự nhiên liền hiểu là có ý gì, ngay cả Bách Lý Tâm cũng hiểu được.

Mấy người không hiểu chính là, Nam Trúc đã biết Cô Dương đang nói dối, vì sao không công khai vạch trần?

Mà phản ứng của hầu hết mọi người tại hiện trường càng trở nên khó hiểu, Ngụy Ước hỏi: "Côn trùng gì? Cô bang chủ, có thể nói rõ ràng ra không?"

Cô Dương nhìn nhìn đám người Tinh Nguyệt bang của mình ở xung quanh, thấy vẻ mặt Tạ Nhi cũng ngơ ngác không hiểu, bản thân không khỏi cảm thấy có chút nghi hoặc.

Trầm Kim Thiền chợt lên tiếng giải thích: "Chúng ta bị vây ở trong tay Cửu vĩ hồ, đang liều mạng thi pháp ngăn cản tà khí xâm nhập, trong lúc chúng ta cảm thấy bị hành hạ dữ dội thì đột nhiên có một con côn trùng bay đến quấy rối, khiến cho Cửu vĩ hồ xuất thủ truy bắt, Cửu vĩ hồ vừa hành động liền kinh động đến con Tam Túc ô đang trấn áp Cửu vĩ hồ, Tam Túc ô lập tức xuất thủ tăng mạnh mức độ trấn áp, làm cho Cửu vĩ hồ không đủ sức lực tiếp tục khống chế chúng ta, vì vậy mới để cho chúng ta lợi dụng sơ hở trốn thoát, rồi dẫn đến cảnh bị đám tà vật truy sát vừa rồi."

Thân Vô Không hoài nghi hỏi: "Ngay cả các ngươi còn không làm gì được Cửu vĩ hồ, bị nó giam giữ lại, chỉ một con côn trùng liền có thể lay chuyển nó?"

Trầm Kim Thiền khoát tay áo, thể hiện lời này sai rồi, "Con côn trùng đó có thể phun ra đốm lửa và có tu vi nhất định, thuật pháp mà nó biết có tác dụng khắc chế nhất định đối với tà vật. Chính vì nguyên nhân đó, nó mới có thể may mắn chạy thoát."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau không nói nên lời, có thể phun ra tia lửa nhỏ chắc hẳn là Đầu To, còn nói cái gì mà nó có tu vi nhất định thì có vẻ vô nghĩa, xem ra đám người này có thể thật sự có vấn đề.

Trong mắt Liên Ngư lóe lên nét kinh ngạc, nàng ta khó thể tưởng tượng được một con côn trùng lại có thể lợi hại như vậy, côn trùng có thể tu luyện là rất hiếm thấy, ít nhất, trong Tu Hành giới hiện tại chưa từng nghe nói qua, huống hồ còn có thể quấy nhiễu Cửu vĩ hồ. Con côn trùng đó rất không đơn giản a.

Thân Vô Không không thể không nhìn về phía thủ hạ tâm phúc Giang Khoát của mình, người cũng vừa mới trốn thoát về từ trong tay Cửu vĩ hồ. Giang Khoát gật đầu, thể hiện đúng là như thế.

Ánh mắt Cô Dương quét nhìn về phía mọi người, "Không biết con côn trùng đó là do nhà ai sai phái, mong rằng có thể cho phép bọn ta cảm tạ ân cứu mạng."

Mấy người Dữu Khánh không hé răng, cho dù Đầu To thực sự cứu người, bọn hắn cũng không muốn Đầu To nhận danh tiếng này.

Một ít người của Hạt Tử bang và một số người của Phi Ưng bang lúc trước khi bị vô số tà vật tấn công ở quanh thung lũng, lúc đó bọn họ tụ tập tại xung quanh Dữu Khánh, hình như có nhìn thấy một con côn trùng bay quanh bên người Dữu Khánh cùng xuất thủ, bọn họ theo bản năng liếc nhìn về phía Dữu Khánh, thấy Dữu Khánh không có hé răng, bọn họ cũng không tiện lắm miệng.

Cau mày suy nghĩ một hồi, Ngụy Ước nói: "Các ngươi và chúng ta một đường đi tới, hẳn đều biết rõ, chúng ta làm gì có con côn trùng nào, hơn nữa còn là một con côn trùng thần bí như thế. Nếu như thật sự có, có lẽ nó vốn thuộc về bên trong tiên phủ này. Các ngươi muốn cảm tạ, e rằng phải hỏi Tiểu Thanh cô nương thử xem."

Khi ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Tiểu Thanh đứng tại cửa vào cung điện thì chợt có một gã thành viên Trấn Sơn bang cất lời với giọng điệu ngập ngừng: "Bang chủ, bên người Chu bang chủ Hạt Tử bang hình như có một con côn trùng như vậy."

Ánh mắt mọi người lại đồng loạt nhìn đến gã, rồi sau đó có rất nhiều ánh mắt quay sang nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh, nhất là đám người mới chạy thoát về từ chỗ Cửu vĩ hồ, trong ánh mắt dường như toát ra một vẻ khát vọng khó thể giải thích, duy chỉ có Nam Trúc là vụt cau mày lại.

Lời này khiến cho Dữu Khánh giật mình hoảng hồn, hắn lập tức phun một tràng lên thân kẻ đã kéo hắn vào, "Ngươi là ai nha, mắt mù đánh rắm gì vậy? Đừng có cắn bậy như chó điên vậy, uốn lưỡi bảy lần rồi hãy nói, ta làm gì có con côn trùng nào. Cả nhà ngươi đều là côn trùng."

Người đó tức thì bị làm cho lúng túng, gã cũng có chút hoài nghi phải chăng mình đã lắm miệng rồi.

Ngay trước mắt bao nhiêu người, Ngụy Ước làm sao có thể đứng nhìn huynh đệ của mình tùy ý bị người khác giáo huấn mà không nói lời nào, lập tức đứng ra làm chỗ dựa cho huynh đệ bang mình, "Chu bang chủ, chỉ nói theo thực tế, ngươi có cần phải mắng chửi người không?"

Lúc này, Cô Dương nhấc tay ta hiệu cho hai bên không cần phải cãi nhau, "Chu huynh đệ, trước tiên để cho người ta nói ra rõ ràng đã, có phải là hiểu lầm hay không cứ giải thích rõ ràng ra không liền biết sao." Tiếp đó bà ta lại ra hiệu cho người chỉ chứng Dữu Khánh tiếp tục nói.

Người đó dè dặt cẩn thận nhìn vẻ mặt Ngụy Ước, gã đã không dám tiếp tục tùy tiện mở miệng, phải nhìn xem ý củ bang chủ nhà mình rồi mới hành động.

Nhưng Dữu Khánh không muốn gã ta tiếp tục mở miệng nữa, hắn trực tiếp vung kiếm trong tay chỉ thẳng về phía gã, quát to, "Ai dám giội nước bẩn lên người lão tử, cừu hận này bất cộng đái thiên, tuyệt đối không buông tha!"

Lời này đúng là khiến cho người đó trong lòng có chút thấp thỏm bất an, gã hối hận mình không nên lắm miệng, ít nhất là không nên nói rõ ra.

Ngụy Ước thì liếc mắt khinh bỉ, xì một tiếng xem thường, ngoắc tay với Dữu Khánh, "Tới đi, ngươi tới đây, tuyệt đối không buông tha cho ta xem nào."

Đánh không thắng người ta, có thể động miệng cần gì phải động thủ, ta không có ngốc nha, Dữu Khánh kiên quyết không đi qua, nói: "Ngụy bang chủ, ngươi ngốc nha, nếu ta thật sự có thể lay chuyển Cửu vĩ hồ, còn có con côn trùng nào đó có thể thoát thân khỏi tay Cửu vĩ hồ, ngươi còn dám nói với ta lời như vậy sao? Lúc này ta đã phóng đến xử lý ngươi rồi!"

Nghe được những lời này, rất nhiều người trầm tư suy nghĩ, đều cảm thấy lời hắn nói có lý, nếu có được thực lực như vậy, dọc đường đi này hắn thực sự không cần phải để bị mọi người áp chế, ngay cả Ngụy Ước cũng không khỏi suy nghĩ lại, vô thức mà quay nhìn về phái thủ hạ của mình.

Dữu Khánh thuận thế bổ thêm một đao, "Theo ta thấy, thủ hạ này của ngươi không phải là thứ gì tốt, không chừng còn là gian tế mà người khác xếp vào bên cạnh ngươi, cần trừng trị hắn!"

Người đó giật nảy mình, vội vàng xua xua tay với Ngụy Ước, thể hiện không có.

Trầm Kim Thiền chợt lên tiếng nói: "Ta nói nha Chu bang chủ, có vẻ ngươi rất sợ người ta nói ra hết nha?"

Dữu Khánh gào lên kỳ quái: "Ta sợ cái gì? Ta có gì phải sợ? Ta chỉ lo lắng có kẻ có ý đồ gây rối gây xích mích quan hệ giữa chúng ta. Các ngươi không thấy kỳ quái sao, trong tình cảnh bây giờ, không nghĩ cách làm sao rời đi, vì sao cứ phải bám lấy chuyện một con côn trùng không bỏ qua chứ?"

Trầm Kim Thiền lạnh lùng nói: "Có thể khắc chế yêu tà, đích thân Cửu vĩ hồ xuất thủ cũng không bắt được, loại côn trùng này có lẽ có thể giúp chúng ta rất nhiều việc. Chẳng lẽ không đáng giá quan tâm sao?"

Nghe nói như vậy, đang đứng tại phía bên cửa vào cung điện, ánh mắt Tiểu Thanh sáng lên, nhịn không được bước xuống bậc cấp.

Ánh mắt Liên Ngư lấp lóe, cảm thấy mình đi theo đám người Dữu Khánh là đúng rồi, mấy tên này quả nhiên là đến có chuẩn bị.

Ngụy Ước lập tức hỏi gã thủ hạ đó, "Có cái gì nói cái đó, cứ yên tâm mạnh dạn nói ra những gì ngươi biết."

"Nói đi! Ngươi cứ việc nói đi!" Dữu Khánh lớn tiếng hùa theo, đồng thời kéo kéo hai ống tay áo lên, đung đưa kiếm trong tay chỉ vào người đó, uy hiếp, "Nếu dám nói bậy một câu, không ai có thể bảo vệ được ngươi!"

Liên Ngư ở một bên không khỏi mỉm cười, khí thế vị này thoạt nhìn rất hung hăng, nhưng trong mắt người biết tình hình như nàng ta, tất cả đều chỉ là ngoài mạnh trong yếu, có cảm giác như đang giãy giụa hấp hối.

Người đó của Trấn Sơn bang mặc dù hối hận nhưng cũng không muốn để cho bang chủ của mình hiểu lầm, việc đã đến nước này, gã đành phải nói ra điều mình phát hiện được, "Bang chủ, lúc trước, tại khu vực gần thung lũng, khi chúng ta bị tà vật vây công, ta phát hiện thấy tình hình cái chết của một số yêu tà có phần giống với đằng điệt phía bờ hồ bên kia."

Ngụy Ước chưa hiểu, hỏi lại: "Đằng điệt nơi bờ hồ?"

Người đó đáp: "Vâng, chính là nơi bờ hồ mà chúng ta thấy sau khi đi qua chín thông đạo, giết chết Thiềm vương. Sau khi không nhìn thấy mấy người Chu bang chủ đâu nữa, trong lúc chúng ta đang tìm bọn họ thì đột nhiên phát hiện thấy phía dưới vách đá bờ hồ có động tĩnh đánh nhau, sau đó xuất hiện thi thể Đằng điệt trên người có vết ánh sáng đỏ, giống như bị đốt cháy."

Nghe được những lời này, đám người từng đã trải qua chuyện đó đều nhớ tới.

"Lúc trước, khi bị tà vật vây công, trong tình thế cấp bách, ta vô tình phát hiện thấy tà vật xung quanh Chu bang chủ cũng có kiểu chết như thế, nhớ tới tình hình đằng điệt bị chết, ta nhịn không được có phân tâm chú ý nhiều một chút, mơ hồ nhìn thấy một con côn trùng biết bay người tỏa ra ánh sáng đỏ. Lúc đó ta đã cảm thấy quái lạ, nhưng trong tình hình căng thẳng ta cho rằng mình đã nhìn lầm, cho rằng đó là đốm lửa, cho rằng là thuật pháp gì đó của Chu bang chủ.

Bây giờ nghe mấy người Cô bang chủ nói như vậy, thuộc hạ mới đột nhiên nhớ lại, lúc đó hẳn là không nhìn lầm."

Dữu Khánh lập tức bồi một câu, "Ngươi mắt mù sao? Lúc bị vây công thì ta cũng phát hiện thấy kiểu chết dị thường đó, ta cũng cho rằng là công pháp hỏa tính của ai đó. Tại sao ta không thấy con côn trùng nào? Cho dù có, có lẽ nó là côn trùng bản địa của Bồng Lai sơn, chuyên nhằm vào tà vật. Nếu ta có con côn trùng như vậy, ta đã xử lý các ngươi từ lâu rồi."

Người đó nhịn không được phản bác lại một câu, "Vậy giải thích như thế nào về kiểu chết giống nhau của con cự điệt bên bờ hồ? Vì sao Chu bang chủ cũng đúng lúc có mặt tại hiện trường?"

Ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, đứng trên bậc cấp đại điện, ánh mắt Tiểu Thanh lấp lóe, hình như cũng đang hồi tưởng lại tình hình bị chết của con Đằng điệt trong động quật bên bờ hồ.

Chương 928: Tà hóa

Và cũng có nhiều người khác nhớ lại cảnh tượng con Đằng điệt to lớn bị chết bên bờ hồ. Cô Dương quay đầu lại, ánh mắt tìm kiếm Nam Trúc ở trong đám người, khó chặt Nam Trúc, bà ta nhớ rõ lúc đó Nam Trúc là cùng đi chung với mấy người Dữu Khánh, nếu như là dùng con côn trùng đó để giết chết con đằng điệt khổng lồ kia, vậy thì chắc hẳn vị này cũng nhìn thấy mới đúng.

Không chỉ có bà ta quay nhìn về phía Nam Trúc, đám người Trầm Kim Thiền cũng lũ lượt quay đầu lại nhìn chăm chú gã.

Nam Trúc cảm nhận được bọn họ đang nhìn mình, nhưng vẫn đứng ngây ra ở đó làm như không biết.

Vì sao cả hai lần xảy ra việc đó thì mình đều có mặt tại hiện trường? Dữu Khánh cũng đang suy nghĩ làm sao giải thích điều này, đẩy đến trên đầu người khác sao? Hắn không có khả năng làm chuyện như vậy, thay vì để cho đám người Mục Ngạo Thiết tới gánh việc này, còn không bằng để chính hắn tới chịu.

Lúc này hắn đã nhận thấy rất rõ, có quá nhiều sơ hở là không thể bịt kín được, có ngụy biện cách nào cũng vô dụng.

Biện luận không được vậy thì hắn không biện luận làm gì nữa, hắn quay đầu lại, ánh mắt đảo qua, rồi dừng lại trên người Liên Ngư, hỏi: "Lão bản nương, bọn họ nhiều người miệng nhiều, nếu muốn nói như vậy, ta cũng không còn cách nào, về việc này, ngươi nghĩ thế nào?"

Hắn lo lắng đám người này sẽ dùng cứng bức ép, thực lực bọn hắn vốn không bằng người ta, cũng không đông người bằng người ta, hắn muốn xác nhận xem Liên Ngư có còn đứng ở phía bên mình như đã hứa hẹn hay không, nếu như nữ nhân này bằng lòng hỗ trợ, đám người trước mắt này vẫn phải có kiêng kỵ.

Liên Ngư hiểu ý của hắn, nháy nháy mắt, hỏi: "Vậy rốt cuộc ngươi có con côn trùng như vậy hay không?"

Đây là đã biết rõ còn cố ý hỏi, Dữu Khánh nghe vậy lập tức âm thầm vui mừng, bởi vì nữ nhân này đã tận mắt nhìn thấy Đầu To, cách hỏi như thế này vốn là một loại tỏ thái độ, hắn lập tức kiên quyết phủ nhận: "Không có, ta thật sự không biết con côn trùng mà bọn họ nói là chuyện gì xảy ra."

Liên Ngư lại nhìn chăm chú về phía nhóm người bên kia, "Cô bang chủ, Trầm bang chủ, hắn có con côn trùng đó thì như thế nào, nếu không có thì như thế nào?"

Cô Dương cười nói: "Lão bản nương, ân cứu mạng làm sao có thể làm gì hắn, chúng ta đã nói rõ ràng minh bạch, chỉ là muốn thể hiện cảm tạ mà thôi."

Liên Ngư: "Ta không biết hắn có con côn trùng đó hay không, nhưng ta nghĩ như thế này, dù sao thì con Cửu vĩ hồ đó cũng không thể ra được Trấn Linh chung, bất kể hắn có con côn trùng đó hay không, nếu hắn đã không thừa nhận có, vậy thì các ngươi cũng không cần phải làm mặt nóng áp vào mông lạnh làm gì. Hắn không cần cảm tạ thì tùy hắn đi, không cần tổn thương hòa khí."

Nghe lời nói này, đám người Cô Dương không còn lời nào để nói, mọi người đều đã nhận ra được, thái độ của vị lão bản nương này thiên về phái tên ria mép kia.

Cô Dương mỉm cười gật đầu, "Lão bản nương nói chính phải, chúng ta cũng chỉ hỏi vậy mà thôi."

Sự việc đến đây xem như đã kết thúc, hai nhóm người trong ngoài thung lũng tụ tập lại hỏi thăm những gì đối phương đã trải qua.

Lúc này, Trầm Kim Thiền tìm cơ hội tiến đến bên cạnh Nam Trúc, nhỏ giọng hỏi: "Khi giết cự điệt trong hang động bên bờ hồ, ngươi cũng có mặt tại đó, hắn có dùng con côn trùng đó để giết cự điệt không?"

Nam Trúc nhỏ giọng trả lời: "Ta thực sự không nhìn thấy hắn dùng con côn trùng nào để giết cự điệt. Nhưng ta có mối quan hệ khá tốt với hắn, không bằng để ta lén lút hỏi thăm hắn xem sao."

"Ừm, cũng được." Trầm Kim Thiền gật gật đầu, rồi vượt băng bên cạnh gã, bỏ đi.

Sau đó, Nam Trúc liền quang minh chính đại đi về phía bên Dữu Khánh. Dữu Khánh cũng đang nhìn gã đi đến gần.

Khi đi đến phía trước, ngay trước mặt đám người Liên Ngư và Đoạn Vân Du, Nam Trúc tươi cười vui vẻ chắp tay chào Dữu Khánh, "Chu bang chủ, cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau, trùng phùng sau tai kiếp, may mắn thay."

Đám người Dữu Khánh thật sự không hiểu gã đang làm cái quỷ gì, Dữu Khánh chỉ có thể phối hợp bước tới chắp tay đối đáp lấy lệ: "Hoa huynh, đại nạn không chết tất có hậu phúc."

"Chỉ mong vậy đi." Nam Trúc cất tiếng thổn thức, rồi liếc mắt nhìn mấy người Đoạn Vân Du và Liên Ngư, tiếp đó đưa tay ra hiệu: "Chu bang chủ, có thể mượn một bước nói chuyện hay không?"

Gã biết rõ Dữu Khánh khẳng định sẽ đồng ý, Dữu Khánh tự nhiên là gật đầu đồng ý, đưa tay ra, "Mời."

Hai người lập tức đi sang một bên khác. Tại dưới ánh trăng, nửa thân trên ở trần của Nam Trúc có hơi phát quang. Trầm Kim Thiền và Cô Dương thì âm thầm chú ý tới động tĩnh của bọn hắn.

Vừa mới dừng lại một chỗ vắng lặng, phía sau đột nhiên có tiếng xé gió vang lên, sư huynh đệ hai người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Liên Ngư cười tươi tắn hạ xuống bên cạnh bọn hắn.

Nam Trúc ngần ngừ nói: "Lão bản nương, có thể để cho chúng ta trò chuyện riêng mấy câu được không."

"Đừng có làm bộ dạng đó với ta." Liên Ngư cất lời chặn lại, rồi nhìn chằm chằm Dữu Khánh cười lạnh nói: "Khi cần đến ta giúp đỡ thì tìm ta, không cần thì giở trò quỷ tránh ta. Ngươi cảm thấy có chuyện tốt như vậy sao?"

Dữu Khánh bối rối vuốt vuốt chút ria mép của mình, nói với Nam Trúc: "Khi Đầu To bị thương trở về, nàng ta đã thấy được."

Nam Trúc hơi kinh hãi, "Đầu To bị thương? Lúc nó rời đi vẫn còn rất tốt a. Nó thế nào rồi?"

Dữu Khánh: "Hiện tại không nói được rõ ràng, cụ thể là chuyện gì xảy ra, e rằng phải chờ đến khi tình hình của nó tốt lên mới có thể làm rõ được. Còn ngươi, nhiều người trở về như vậy, tại sao chỉ có mình ngươi ở trần, làm bộ dạng đáng thương như vậy làm gì?"

Nhớ lại những đau khổ mình phải gánh chịu, Nam Trúc nhịn không được than thở: "Một lời khó nói hết a."

Liên Ngư tò mò nói: "Lúc trước ngươi không phải đã bị liệt sao?"

Nam Trúc: "Trước khi có thể cử động, ta đã bị hôn mê, sau khi tỉnh lại ta mới phát hiện thấy mình có thể hành động. Ta cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì."

Có một số chuyện gã vẫn phải biết nắm chắc đúng mực, gã là sẽ không dễ dàng nói cho người ngoài biết rằng có thể là Cửu vĩ hồ đã chữa khỏi cho mình.

Dữu Khánh không vội vã suy nghĩ quá nhiều về vấn đề đó, hắn biết rõ, chuyện gì cần nói, Nam Trúc tự nhiên sẽ nói cho hắn biết, chỉ cần cơ thể Nam Trúc không còn việc gì là tốt rồi, hắn càng quan tâm hơn đến việc Nam Trúc nháy nháy mắt ngầm ra hiệu lúc trước, hỏi: "Ta nói nha, đám người các ngươi tất cả đều nguyên vẹn trở về, không bị gì cả, phải chăng trong này có vấn đề?"

"Người?" Nam Trúc hắc một tiếng, cẩn thận nhìn nhìn xung quanh, rồi hạ thấp giọng nói: "Thật khó để nói rằng bọn họ có còn là con người nữa hay không. Ta cho rằng, bọn họ cũng giống như đám tà vật vây công chúng ta vừa rồi, tất cả đều đã bị Cửu vĩ hồ luyện hóa thành tà ma. Các ngươi không thấy được bộ dáng dữ tợn của bọn họ khi bị tà khí xâm nhiễm đâu, lúc đó ta ở trong đám bọn họ, ta sợ đến mức ngoan ngoãn im thin thít."

Nghe được những lời này, hai người trước mặt đều hít vào hơi khí lạnh, thật sự đã bị Tiểu Thanh cô nương nói đúng, nhiều người như vậy đều bị biến thành tà ma hết sao?

Dữu Khánh vội hỏi: "Tất cả đều bị Cửu vĩ hồ khống chế sao?"

"Không phải sao?" Nam Trúc hỏi ngược lại một câu, rồi tiếp tục thì thầm: "Ngươi cho rằng vì sao ta không để cho các ngươi xâm nhập vào trong đám bọn chúng? Bọn chúng người đông thế mạnh, một khi bọn chúng trở mặt, các ngươi có muốn chạy cũng chạy không kịp. Nếu như ta duy trì một khoảng cách với các ngươi, nói không chừng tại thời khắc mấu chốt còn có thể phối hợp tác chiến với các ngươi."

Tình huống mà gã nói tới khiến Dữu Khánh và Liên Ngư cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Nhưng Liên Ngư vẫn còn hoài nghi: "Bọn họ đều đã biến thành tà vật, ngươi không bị gì sao? Chúng ta làm sao biết được ngươi có giả vờ bình thường giống như bọn họ hay không?"

Nam Trúc: "Ngươi không tin, ta cũng không còn cách nào. Ta không biết vì sao tà khí không ảnh hưởng đến ta, vì sao tà khí chỉ tà hóa bọn họ." Nói xong còn nháy mắt với Dữu Khánh.

Đối với việc này, Dữu Khánh tự nhiên là biết rõ nguyên nhân, trong lòng xem như đã yên tâm hơn chút, hắn tránh qua đề tài này, hỏi: "Vậy vì sao bọn chúng đả tìm thấy chúng ta mà còn không trực tiếp động thủ, còn giấu giếm mục đích gì khác hay sao?"

Nam Trúc trừng mắt nói: "Mục đích của bọn chúng không phải đã nói ra rất rõ ràng rồi sao, là tới đây vì 'Côn trùng', là đến tìm Đầu To. Cửu vĩ hồ biết rõ Bồng Lai sơn, nó kết luận con 'Côn trùng' đó là do đám người mới tới chúng ta đây mang vào. Nó hỏi qua đám người đã bị tà hóa kia, sau khi xác nhận không phải do bọn chúng đưa đến, nó liền để cho bọn chúng tới tìm các ngươi, nó bảo bọn chúng cần phải đưa con 'Côn trùng' đó về, không thể bắt sống thì giết chết cũng được."

Dữu Khánh không hiểu, "Với thực lực của Cửu vĩ hồ, vì sao coi trọng Đầu To như thế?"

Nhiều lần nghe được tên gọi này, Liên Ngư đã có thể xác định, "Đầu To" chính là tên của con côn trùng đó.

Nam Trúc: "Có khả năng Đầu To thực sự là mối đe dọa đối với Cửu vĩ hồ. Cửu vĩ hồ rõ ràng không để chúng ta vào mắt, nhưng mức độ coi trong Đầu To thì không phải bình thường. Mục đích duy nhất khi nó thả rất nhiều người chúng ta ra chính là để đối phó Đầu To. Khi cưỡng chế chúng ta đi ra 'Trừ trùng', lời nói đại khái của nó là, con côn trùng này có thể khắc chế tà khí, công pháp mà nó tu luyện rất

bất phàm, hiện tại tu vi còn thấp, một khi nó có thành tựu, mọi người đều sẽ chết không có chỗ chôn, cho nên cần phải diệt trừ nó sớm khi còn nhỏ bé!"

Dữu Khánh hơi lộ vẻ kinh ngạc, hắn biết rõ Đầu To có tác dụng khắc chế tà vật, nhưng với thực lực kinh khủng của Cửu vĩ hồ, tu vi đã đạt đến cảnh giới "Tiên" chân chính, vậy mà vẫn kiêng kỵ tiểu gia hỏa như Đầu To vậy, quả thực là khiến hắn có phần bất ngờ.

Ngay cả Liên Ngư cũng khó thể tin nổi, hỏi, "Nó rốt cuộc là loại côn trùng gì?"

Dữu Khánh: "Chúng ta cũng không biết."

Liên Ngư có vẻ nửa tin nửa ngờ, vốn là không tin, nhưng nhìn thấy sau khi tên mập mạp nói ra nguyên nhân, hai tên này hình như đều cảm thấy có chút kinh ngạc, không giống như là giả vờ.

Nam Trúc: "Hiện tại, chỉ cần bọn chúng xác định Đầu To ở trên tay ngươi, lập tức sẽ đánh nhau dữ dội, sẽ dùng sức mạnh làm cứng. Bọn chúng biết lúc trước hai chúng ta đi chung với nhau, cho rằng chúng ta có giao tình, bây giờ để cho ta tới tìm ngươi dò hỏi xác nhận, ta nên trả lời thế nào? Thương lượng chút đi, tiếp theo làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh: "Việc này còn cần phải cân nhắc sao? Tự nhiên là nói không ở trên tay ta."

Nam Trúc: "Cái gì gọi là không ở trên tay ngươi? Lúc trước trăm ngàn chỗ hở, ngay cả chính ngươi còn không lừa được ngươi, người sáng suốt đều biết rõ côn trùng tại chỗ của ngươi. Hiện nay bọn chúng muốn xác nhận chính là côn trùng đó có ở trên người ngươi hay không, hoặc nói cách khác là muốn xác nhận vị trí cụ thể của Đầu To. Ngươi không thừa nhận cũng vô ích, trước hừng đông, bọn chúng chắc chắn sẽ cưỡng ép động thủ với các ngươi."

Liên Ngư cau mày: "Cưỡng ép động thủ?"

Nam Trúc ừ nói: "Bọn chúng không thể bộc lộ dưới ánh sáng mặt trời, cần phải trở về trong Trấn Linh chung trước hừng đông để tránh ánh nắng. Trời sáng sẽ bị bộc lộ, vì vậy bọn chúng chắc chắn sẽ động thủ trước hừng đông."

Dữu Khánh trầm ngâm nói: "Nếu nói như thế, chỉ có thể bỏ chạy."

Nam Trúc: "Làm sao để chạy? Hầu hết nhân mã đều tại phía bên bọn chúng. Dưới hoàn cảnh bị vây công, hơn nữa còn có sự hỗ trợ của vô số tà vật, Cửu vĩ hồ đã hạ quyết tâm động đến các ngươi, khắp nơi xung quanh đều có tai mắt của nó nhìn chằm chằm, các ngươi gần như không có khả năng chạy thoát. Ta cũng không biết mình có thể trà trộn vào trong bọn chúng đến lúc nào."

Đây cũng là nguyên nhân trước đó gã muốn giữ khoảng cách với bên này, không muốn bại lộ ra, tiếp tục gài làm tà ma mớ icó thể giữ mạng.

Dữu Khánh trong lòng trầm xuống, cau mày suy tư, ánh mắt chợt phát hiện thấy Liên Ngư hoàn toàn lãnh đạm, không như không quan trọng, hắn nhịn không được hỏi: "Lão bản nương, ngươi không sợ sao?"

Liên Ngư xùy một tiếng, trong đầu lóe lên bóng dáng của cao thủ thần bí kia, nàng ta nhận định đã có vị cao thủ đó tại đây, đám người bị tà hóa này không gây ra được sóng gió gì, nàng ta liếc hai người nói: "Các ngươi không sợ, ta có gì phải sợ?"

Sư huynh đệ hai người quay mặt nhìn nhau, lẽ nào phản ứng của chúng ta như vậy còn không phải là sợ hãi sao?

Chương 929: Kéo dài

Bất kể nói như thế nào, hai người cảm thấy mối quan hệ giữa mình và nữ nhân này có phần không rõ ràng lắm.

Mà khiến Liên Ngư không nghĩ tới chính là, ngay sau đó Nam Trúc liền chủ động nhắc tới vị cao thủ thần bí kia, nàng ta nghe Nam Trúc hỏi Dữu Khánh, "Cửu vĩ hồ nói rằng trong số người chúng ta đến đây lần này có một cao thủ, là chuyện gì vậy?"

"Cao thủ?" Dữu Khánh hơi sửng sốt, rồi cũng nghĩ đến cao thủ thần bí khống chế gió xoáy cuốn tạp vật lên cao để oanh tạc tà vật, hắn cảm thấy có thể là người của Thanh Ô bộ tộc, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Trong chúng ta làm gì có cao thủ nào tiến đến?"

Nam Trúc ồ lên: "Ta cũng cảm thấy quái lạ, nhưng Cửu vĩ hồ lại nói như vậy, nói lúc trước cao thủ đó đã khiến cho tà ma thủ hạ của cô ta gặp phải tổn thất rất lớn, nhắc nhở chúng ta khi đi ra ngoài phải cẩn thận một chút, nỗ lực dùng trí trước đã."

"Sau khi ngươi bị những con viên hầu đó bắt đi, đã có một cao thủ thần bí xuất hiện…" Dữu Khánh kể lại cho gã biết tình hình lúc đó.

Nam Trúc: "Vậy thì chắc hẳn là nói đến y rồi. Quái lạ, nếu có cao thủ như vậy cùng theo vào, tại sao chúng ta lại không biết?"

Dữu Khánh: "Cửu vĩ hồ có phải đã sai lầm rồi hay không, đó chắc hẳn là người của Thanh Ô bộ tộc?"

Nam Trúc: "Không phải, đám người Cô Dương cũng nói với Cửu vĩ hồ như vậy, nhưng Cửu vĩ hồ nói không thể là người của Thanh Ô bộ tộc, nói rằng Thanh Ô bộ tộc không giống với những tộc loài khác, không thể tự tu hành, khi ra khỏi ranh giới do Thánh Mẫu nương nương xác định, họ thậm chí còn không thể hóa thành hình người, nói những Thanh Ô bộ tộc mà chúng ta nhìn thấy, không có ai là đối thủ của bất kỳ một người nào trong chúng ta."

Dữu Khánh hoài nghi: "Không đúng nha, không phải bên trong Trấn Linh chung có một con đang trấn áp Cửu vĩ hồ sao?"

Nam Trúc giang hai tay, "Lúc đó chúng ta cũng có nghi vấn này, Cửu vĩ hồ nói rằng, đó là trường hợp đặc biệt, nói rằng đó là do Thánh Mẫu nương nương dùng tiên pháp thành tựu cho ba con thanh điểu, để dùng làm sứ giả, chuyên làm chân chạy cho Thánh Mẫu nương nương…"

Dữu Khánh cắt lời, hỏi: "Thánh Mẫu nương nương là ai?"

Nam Trúc: "Không biết, ta không tiện nhiều lời, có thể chính là chủ nhân của Bồng Lai sơn này. Dù sao khi nhắc tới thì Cửu vĩ hồ có vẻ kính sợ. Nói chung, ba con thanh điểu được tiên pháp thành toàn đó được Thanh Ô bộ tộc xưng là 'Đại thanh nữ", khi Thánh Mẫu nương nương rời khỏi Bồng Lai thì có hai con cùng đi theo.

Còn lại một con, chính là con đang ở bên trong Trấn Linh chung đối kháng với cô ta. Theo lời của Cửu vĩ hồ, thay vì nói Đại thanh nữ trấn áp Cửu vĩ hồ, chẳng bằng nói rằng cô ta trấn áp Đại thanh nữ, khiến nó không thể ra tay giải cứu cho tộc nhân của nó. Cho nên, cao thủ đột nhiên xuất hiện đó không thể là người của Thanh Ô bộ tộc, chỉ có thể là người cùng theo chúng ta đến đây."

Nghe được lời này, Dữu Khánh nhớ lại khi tại U Giác Phụ thì hình như cũng có nghe Đại Hắc nhắc đến sứ giả Thanh điểu, bây giờ xem ra, những gì Đại Hắc nghe được đều chân thật đáng tin.

Tuy nhiên, những lời này đã đủ để khiến cho hắn kinh ngạc, thì ra, những Thanh Ô bộ tộc khiến bọn hắn bị hù dọa đó lại chỉ là một đám mẩu vụn, không phải là đối thủ của bất kỳ người nào trong số bọn hắn, hắn không khỏi ngạc nhiên hỏi: "Trong các bang phái tại sao lại có thể ẩn giấu cao thủ như vậy?"

Đứng bên cạnh lắng nghe một hồi, nghe đến lúc này Liên Ngư mới phát hiện ra có khả năng mình thật sự đã hiểu lầm, cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi, "Vậy cao thủ đó thật sự không phải là người của các ngươi sao?"

"Người của chúng ta?" Dữu Khánh chỉ chỉ vào mình, thấy nàng ta gật đầu, tức thì buồn cười nói: "Lão bản nương đùa gì vậy, nếu chúng ta có đem theo cao thủ như vậy, còn cần phải nhẫn nhịn trước mặt đám người đó sao?"

Liên Ngư cau mày, cắn môi, "Vậy cao thủ thần bí đó quả thực là theo vào cùng với chúng ta."

"Cái gì?" Sư huynh đệ đồng thanh thốt lên, Dữu Khánh lập tức hỏi, "Làm sao ngươi biết được?"

"Còn nhớ khi vượt qua chỗ chín lối đi, lúc các bang đang săn giết Thiềm vương không? Lúc đó mấy người các ngươi len lén chạy mất, không biết muốn đi mưu đồ chuyện gì bí mật. Ta liền chạy đi tìm các ngươi, khi sắp tìm đến chỗ các ngươi thì bị một người ngăn cản lại…" Liên Ngư kể lại tình hình lúc đó.

Hai người vừa nghe nói vậy liền nhớ tới, khi đó bọn hắn phát hiện thấy Liên Ngư đang giằng co với người nào đó, nên tận dụng cơ hội để chạy đi, thì ra đó chính là cao thủ thần bí kia.

Nam Trúc có chút đau răng, nói: "Ta nói a lão bản nương, chạy vào một người như thế, vì sao ngươi không nói sớm?"

Liên Ngư: "Lúc đó, người kia rõ ràng đang giúp các ngươi, ta liền cho rằng đó là người của các ngươi, nghĩ rằng các ngươi đang âm thầm mưu đồ chuyện gì đó, cho nên không tiện nhiều lời, đâu ngờ các ngươi cũng không biết."

Hai sư huynh đệ quay mặt nhìn nhau không nói nên lời, tu sĩ Cao Huyền, lại là đến đây nhìn chằm chằm vào mấy người bọn hắn? Từng có trải nghiệm bị theo dõi chằm chằm rất thê thảm tại Kim Khư, hai người không khỏi rùng mình kinh hãi.

Nam Trúc bỗng gãi gãi bộ ngực trần bóng loáng của mình, "Không đúng a, nếu thật sự là những kẻ trước kia nhìn chăm chú vào chúng ta, thì sẽ không để Nhiếp Nhật Phục vào mắt, không có lí do gì

không diệt khẩu lão bản nương a. Có phải chúng ta đã suy nghĩ nhiều rồi hay không?"

Dữu Khánh cũng lộ ra vẻ trầm tư, "Ngươi nói như vậy cũng có lý, nếu thật sự là muốn để mắt đến chúng ta, địa hình phía dưới Vạn Hác trì rất phức tạp, nếu như không quen thuộc đường đi nước bước, chỉ dựa vào một người, trong tình hình chạy đến chạy đi lúc đó, e rằng không dễ dàng bám theo chúng ta."

Mí mắt Liên Ngư bỗng nhiên nhảy lên, không biết nghĩ đến điều gì, trong mắt rõ ràng lóe lên sự kinh nghi bất định, răng ngà cắn cắn môi, nhanh chóng quan sát xung quanh.

"Khi chúng ta bay qua hồ nước vô biên đó thì hắn làm thế nào cùng theo vào…" Dữu Khánh không thể tưởng tượng nổi lầm bẩm một hồi. Hắn có phần bối rối, thực sự có rất nhiều điểm nghĩ không ra, hắn không khỏi lại quay sang oán trách Liên Ngư, "Ta nói nha lão bản nương, ngươi suy nghĩ gì vậy chứ, nếu chúng ta có thực lực như vậy, có tình huống gì chúng ta hoàn toàn có thể quét sạch các ngươi, chúng ta cần phải lén lút gạt các ngươi sao?"

Liên Ngư cắn răng nói: "Vậy thì nghĩ cách tìm ra hắn đi, để cho hắn giúp chúng ta giải quyết đám tà ma này."

Nam Trúc gật đầu, "Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng nhất định phải nhanh chóng hết sức, nếu không thể xử lý được đám tà ma này trước hừng đông, e rằng sẽ rất khó đắc thủ được. Cửu vĩ hồ có nói, cô ta đã phái người đi triệu tập thủ hạ đắc lực, chắc đêm mai là có thể chạy đến, đặc biệt để đối phó với vị cao thủ kia, cũng không biết là thứ gì, hỏi Thanh Ô bộ tộc thử xem, chắc bọn họ biết rõ."

Dữu Khánh hít sâu một hơi, quan sát Nam Trúc từ trên xuống dưới, sâu sắc cảm nhận được lần này may mà có tên mập này bị bắt đi làm nội ứng, chuyến này không phí công nằm vùng, nếu không, bên này sẽ phải gặp phiền phức lớn. Hắn cất tiếng cười gằn, quyết đoán nói: "Bất kể đêm mai nó phái cao thủ gì tới, trước tiên lừa gạt cho qua đêm nay đã, đợi sau hừng đông chúng ta cướp đoạt lại Thiên

Dực lệnh từ tay Thanh Ô bộ tộc, chúng ta chạy đi trước đã rồi tính tiếp. Ân ân oán oán tại Bồng Lai sơn này không có liên quan gì với chúng ta."

Đã biết rõ thực lực của Thanh Ô bộ tộc chẳng ra gì, hắn đã có lòng tin đối phó.

Nam Trúc cũng tán thành biện pháp này, ba người trong nháy mắt liền giống như mặc chung một cái quần, tụm lại thì thầm một hồi rồi mới quay trở lại.

Khi trở lại trong đám người đó, vừa đúng lúc gặp được mấy người Cô Dương giả bộ biết được sự tồn tại của cao thủ thần bí từ miệng của các thủ hạ bên ngoài, đang hỏi thăm những người khác.

Nam Trúc nháy mắt ra hiệu với Trầm Kim Thiền, hai người lại tranh thủ đi lệch ra ngoài đám đông.

Sau khi chuồn ra một bên, Trầm Kim Thiền lập tức hỏi: "Côn trùng có ở trên tay bọn hắn không?"

Nam Trúc: "Có, chính là Linh sủng của tên Chu bang chủ kia. Đồ chó, giấu giếm ta thật lâu. Lúc trước ta ở ngay bên hắn vậy mà không phát hiện ra. Lần này ta phải phí một phen miệng lưỡi mới moi ra được."

"Ngươi đã lập được công lao cho Tiên tôn." Trầm Kim Thiền gật gật đầu, trong mắt đầy vẻ tán thưởng, hỏi tiếp: "Hắn để côn trùng ở đâu? Có ở trên người hắn không?"

Nam Trúc biết y đã chuẩn bị dùng mạnh đoạt lấy, lắc đầu trả lời, "Côn trùng là của hắn, nhưng hiện tại không ở trên người hắn, theo hắn nói, con côn trùng đó khi chạy ra khỏi Trấn Linh chung thì bị thương, không biết đã chạy đến nơi nào dưỡng thương rồi."

Lời này nửa thật nửa giả, trong lúc trao đổi, Dữu Khánh cảm thấy không thể che giấu chuyện Đầu To bị thương.

"Không biết đã chạy đi đâu, sao có thể như vậy?" Trầm Kim Thiền kinh nghi, trầm giọng hỏi: "Ngươi không có bị hắn lừa chứ?"

Nam Trúc: "Chắc hẳn không phải, theo lời hắn nói, con côn trùng đó là linh vật thuộc tính Hỏa, khi bị thương nó sẽ trốn đến một nơi không người nào tìm được, phải đến chính ngọ ngày hôm sau, thời điểm dương khí thịnh vượng nhất mới có thể trợ giúp nó chữa trị khỏi. Cũng có nghĩa là, đến chính ngọ ngày hôm sau, con côn trùng đó mới sẽ trở lại trên người hắn."

Trầm Kim Thiền hơi kinh, "Với tình huống của chúng ta, làm sao có thể chờ đến hừng đông, trời sáng lên chúng ta sẽ bị lộ tẩy."

Nam Trúc: "Ta cảm thấy vấn đề này không lớn. Rất rõ ràng, bọn họ vẫn chưa nhìn thấu chúng ta, chúng ta hoàn toàn có thể tìm lí do nào đó tạm thời trốn tránh một thời gian, trước tiên tìm một nơi tránh né ban ngày cái đã. Trước mắt, ở chỗ sâu trong cung điện này, hay chỗ sâu trong những hang động giữa núi non xung quanh đều có thể ẩn thân được. Chờ đến khi trời tối, cao thủ do Tiên tôn phái tới cũng đã đến nơi, xử lý mọi việc liền trở nên đơn giản, nắm chắc. Bây giờ cưỡng ép động thủ, vạn nhất làm cho không tìm được con côn trùng đó thì làm sao bây giờ?"

Trầm Kim Thiền suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu, "Việc này vẫn phải báo cho Tiên tôn biết, hỏi xem Tiên tôn có đồng ý hay không. Chúng ta không thể tự ý hành động."

Nam Trúc cười ha hả: "Việc này chẳng phải rất đơn giản sao, Tiên tôn không có lí do gì không đồng ý a? Ngươi tùy tiện phái một người nào đó đi không phải là được rồi."

Trầm Kim Thiền hơi chút trầm mặc, sau đó gật đầu nói: "Được, vậy thì ngươi đi một chuyến đi, nói rõ ràng cho Tiên tôn biết."

"Ta?" Nam Trúc kinh ngạc, chỉ vào mũi của mình hỏi, trong mắt tràn đầy vẻ khó thể tin nổi, gã là không muốn trở lại địa phương quỷ quái đó, nhất là trở về gặp mặt quái vật kinh khủng chưa từng gặp

mặt, chỉ từng giao lưu với người bằng một đôi mắt xanh lam lấp lóe kia.

Trầm Kim Thiền sắc mặt trầm xuống, "Thế nào, ngươi không muốn nghe mệnh lệnh của ta?"

Sau khi một đám người bị khống chế, Cửu vĩ hồ không khó để biết rõ thân phận địa vị của những người này, nó để cho Trầm Kim Thiền và Cô Dương tiếp tục làm thủ lĩnh, hai người trở thành Tả Hữu sứ, những người khác đều phải nghe mệnh lệnh.

Nam Trúc vội nói: "Tả sứ nói quá lời, ta nào dám không nghe mệnh lệnh, chỉ là ta mập như thế này, lại không mặc y phục, trần truồng chạy tới chạy lui phải chăng hơi quá nổi bật rồi hay không? Ta sợ bị người phát hiện nha."

Gã rất hiếm khi thừa nhận mình béo, nhưng cái cớ này không có khiến cho Trầm Kim Thiền coi trọng, "Cũng không phải nói ngươi công khai chạy đi, hãy thừa dịp người khác không chú ý rồi rời đi, chúng ta có nhiều người như vậy yểm hộ cho ngươi, sẽ không để cho người khác phát hiện. Chủ yếu là bởi vì việc này do chính ngươi câu thông cùng với tên ria mép đó, ngươi nắm rõ tình huống cụ thể nhất. Nếu Tiên tôn có hỏi tới, không ai giải thích được rõ ràng bằng ngươi, việc này rất quan trọng!"

Là rất quan trọng, quan trọng đến nỗi Nam Trúc không còn lời nào để nói, rõ ràng là vạn phần không muốn, nhưng mặt vẫn phải không thay đổi gật đầu rất nghiêm túc, "Tả sứ nói chính phải, ta sẽ đi ngay. Nhưng trước tiên ta cần phải trấn an tên ria mép đó mấy câu, tránh để sau này hắn lại tìm ta."

Trầm Kim Thiền cho rằng có lý, gật đầu đồng ý.

Vì vậy Nam Trúc lại cất bước tản bộ về bên Dữu Khánh, tìm Dữu Khánh dời bước nói chuyện, rồi gã nhỏ giọng báo tình hình cho hắn biết.

Dữu Khánh: "Vậy thì đi một chuyến đi. Cho dù nó không đồng ý cũng sẽ nói ngươi quay lại truyền lời. Nếu là không đồng ý, ngươi cũng dễ giả truyền ý chỉ."

Nam Trúc có phần tức giận nói:

"Ta không phải lo lắng điều này, mà là ta không thể quay trở lại. Tất cả đám chết tiệt đó đều trở nên không người không quỷ, hai mắt có thể nhìn trong tối, ta thì không được a. đường đi bên trong Trấn Linh chung tối thui tối mù, ngươi biết ta làm sao để đi ra ngoài không? Ta là đi theo sát trong đám bọn chúng để ra ngoài. Mô phỏng theo bọn chúng thật sự rất cực khổ, để cho ta quay lại một mình, nếu ta không cầm đèn soi đường, ngay cả đường đi cũng không tìm được, nếu như đi sẽ phải lộ tẩy, nhất định sẽ chết rất thảm."

Chương 930: Nguyệt lạc ô đề

Dữu Khánh đã hiểu rồi, tên này là đến đây cầu cứu, hắn lập tức trấn an: "Chuyện này chẳng là cái rắm gì, không muốn đi, không đi là được rồi…" Hắn liền thì thầm căn dặn mấy câu, Nam Trúc liền được ổn định lại.

Quay trở lại, hai người trước tiên tìm đến Bách Lý Tâm, Dữu Khánh lấy chiếc áo choàng Bách Lý Tâm đang mặc trên người ném cho Nam Trúc che cơ thể, thực sự là nhìn thấy gã lắc lư, rung rinh bộ ngực béo ú chạy loạn khắp nơi, quá chướng mắt.

Không còn cách nào, ngoại trừ y phục của chính Nam Trúc ra, rất khó mượn quần áo của người khác cho gã mặc, chúng đều không xứng với khổ người Nam Trúc, áo choàng là thích hợp nhất.

Điểm chưa ổn lắm chính là chỉ cần động tác hơi nhiều, áo choàng hở ra, ngực và bụng trần sẽ bị lộ ra, nhưng có còn hơn không.

Chẳng bao lâu sau, phía bên Trầm Kim Thiền liền nhận thấy không thích hợp, phát hiện Nam Trúc đã nhận lệnh nhưng vẫn còn lắc lư trên núi, chậm chạp không có dấu hiệu đi đến lòng chảo.

Cảm thấy có điều gì đó không ổn, Trầm Kim Thiền đành phải tìm cơ hội hỏi thăm Nam Trúc xem có chuyện gì, "Chuyện gì vậy, tiếp tục kéo dài thêm nữa trời sáng lên bây giờ, tại sao còn chưa đi?"

Nam Trúc hạ thấp giọng nói: "Ta rất muốn đi, nhưng phải tìm cơ hội thoát thân a. Lúc trước tên ria mép đó có hỏi ta, nói là hình như ta có phần không giống trước đây, hỏi tại sao bây giờ ta cứ xen lẫn ở trong đám người các ngươi."

Trầm Kim Thiền trong lòng căng thẳng, "Ngươi trả lời thế nào?"

Nam Trúc: "Ta có thể trả lời thế nào, ta tự nhiên nói là lần này cùng chung hoạn nạn với các ngươi, có thể thoát thân đều nhờ vào sự giúp đỡ của các ngươi, đã có giao tình, mối quan hệ không như lúc trước, đương nhiên là đi lại gần hơn."

Trầm Kim Thiền hơi gật đầu, có phần hài lòng với câu trả lời này, nào ngờ Nam Trúc nói tiếp: "Nhưng tên ria mép đó dường như vẫn còn hoài nghi với câu trả lời của ta. Lúc trước ta không có cảm giác gì, nhưng lúc chuẩn bị xuống núi, để cẩn thận ta lưu tâm nhiều hơn một chút, khi đó mới phát hiện ra rằng bên bọn hắn dường như đang một mực theo dõi ta, chỉ cần ta định rời khỏi nơi này, lập tức sẽ có người cùng đi theo. Tả sứ, hãy cho ta chút thời gian để ta tìm cách cắt đuôi người theo dõi a. Nếu không, ngươi sắp xếp người cuốn lấy bọn hắn, để cho ta dễ thoát thân?"

Nghe gã nói như vậy, Trầm Kim Thiền rùng mình, nhíu nhíu mày, sau đó thay đổi chủ ý, "Cẩn thận một chút mới tốt. Thôi được rồi, ngươi không nên hành động hấp tấp, để ta sắp xếp người khác."

Nam Trúc do dự một lúc, cuối cùng gật đầu nói: "Cẩn tuân Tả sứ phân phó."

Sau khi hai người tách ra, Trầm Kim Thiền làm như y đã nói, sắp xếp người khác lặng lẽ xuống núi, sau đó y cũng âm thầm quan sát phía bên Nam Trúc, nhìn xem gã có bị theo dõi hay không, nhưng mà không nhìn ra được kết quả gì, Nam Trúc đã tụ tập một chỗ với phía bên Dữu Khánh.

Tiểu Thanh đứng tại bậc cấp nơi cửa vào Cung điện, nhìn chằm chằm đám người Cô Dương vừa thoát thân trở về, quan sát rất lâu, thấy bọn họ quả thực không có ý định động thủ, lúc này mới dần dần yên lòng, cuối cùng đi về phía mọi người, nhờ mọi người hỗ trợ dọn dẹp đống hỗn độn sau trận chiến.

Đối với việc này, mọi người đều nghe theo, đẩy xác đám tà vật rơi xuống núi, dọn sạch sẽ mặt sân ngoài cung điện, còn gồ ghề mấp mô thì đành chấp nhận để đó.

Khi phía chân trời ửng lên màu trắng bạc như bụng cá, vầng trăng sáng treo nghiêng một góc trông có vẻ trong trẻo lạ thường.

Dưới núi có người lặng lẽ lên núi, sau đó tìm đến Trầm Kim Thiền thì thầm một hồi. Trầm Kim Thiền vốn đang thỉnh thoảng quan sát sắc trời, trong ánh mắt ẩn giấu sự nôn nóng, lúc này tâm trạng mới ổn định lại.

Một đám người trên núi lặng lẽ chờ đợi hừng đông, chờ đợi Thanh Ô bộ tộc đến, để rời khỏi nơi quỷ quái này, nhất định phải có chiếc lệnh bài kia.

Có người tản bộ bên ngoài cung điện, có người tiến vào bên trong cung điện tìm nơi nghỉ ngơi, hầu hết đều đã đi nghỉ ngơi.

Khi mặt trời nhô lên đường chân trời, vầng trăng sáng dần dần mờ đi, biến mất, chợt có tiếng quạ kêu "Quạ quạ" từ phía chân trời xa xôi truyền đến, lại giống như vang lên tại bên tai mọi người.

Đám người ở trên sân rộng tắm rửa ánh nắng ban mai, cảm nhận bầu không khí hơi mát lạnh, nhìn sương mỏng lượn lờ trong núi lũ

lượt quay đầu lại, nhìn về phía mặt trời hiện lên, mấy người Dữu Khánh cũng ở trong đó.

Đối với loại âm thanh như xa như gần này, bọn họ đã không còn xa lạ, hơn nữa còn cảm nhận được cảm giác hân hoan vui sướng ẩn chứa trong tiếng kêu đó, như là cảm thấy may mắn vì đã sống sót sau tai nạn.

Cảm giác vui sướng mừng rỡ này cũng hiện lên trên mặt Tiểu Thanh, Tiểu Thanh ôn nhu mỉm cười, nụ cười tươi tắn phát ra từ đáy lòng, cô ta đưa tay đón lấy ánh nắng ban mai rơi lên tay mình, với phông nền là núi xanh sương mù, hình ảnh này khá đẹp.

Nam Trúc không có cơ hội nhìn thấy hình ảnh đẹp này, gã cũng lấy cớ quá mệt mỏi, đi theo một đám người tiến vào nghỉ ngơi bên trong cung điện.

Càng về sau, âm thanh tựa xa tựa gần đó vang lên càng ngày càng nhiều, dần dần chúng vang lên từ bốn phương tám hướng.

Khi cung điện trên đỉnh núi hoàn toàn chìm đắm trong ánh nắng vàng rực rỡ huy hoàng thì tại phía xa xa xuất hiện điểm điểm bóng đen.

Những bóng đen đó tới gần với tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc mọi người đã nhìn thấy rõ, lục tục có mấy chục con Tam Túc ô bay đến.

Chỉ chốc lát sau, đám Tam Túc ô đến trước sà xuống đỉnh núi, hóa thành hình dạng nữ nhân ở trong không trung rồi phiêu nhiên lướt xuống, lần lượt hạ xuống bên cạnh Tiểu Thanh.

Người phụ nữ đến trước nắm lấy cánh tay Tiểu Thanh, cười nói: "Tiểu Thanh, ngươi đã đến trước a."

Tiểu Thanh cười gượng ép, có chút chột dạ gật gật đầu, thực ra cô ta hoàn toàn không hề rời đi.

Đám nữ nhân lần lượt hạ xuống nhanh chóng tụ tập lại với nhau, trò chuyện rôm rả.

"Tối hôm qua ta ngủ thật là ngon."

"Đúng vậy, ta có một giấc ngủ thật ngon lành. Đã rất nhiều năm ta chưa từng ngủ ngon như vậy."

"Ta cũng vậy, thật quái lạ, đêm qua không có bất kỳ tà ma nào đến quấy rầy."

Một câu cuối cùng dường như đã làm cho mọi người tìm được đề tài chung, dồn dập thắc mắc về việc đêm qua không bị quấy rầy.

Đám người Dữu Khánh nghe được thì đại khái đã biết rõ là chuyện gì xảy ra, có lẽ là bởi vì những tà ma đó đều đã bị điều đến để đối phó bọn họ, nhớ lại tình hình bị vô số tà vật vây công tối hôm qua là có thể biết được.

Nhưng từ đó bọn họ là có chút ngạc nhiên, lẽ nào đám tà vật đó vẫn luôn luôn quấy nhiễu Thanh Ô bộ tộc sao?

Tiểu Thanh dường như cũng cảm thấy các đồng tộc đang hơi bị nhiều lời, cô ta làm động tác ra hiệu cho đám người im lặng, chỉ chỉ về phía đám người ngoài kia, lúc này một đám nữ nhân đang líu ríu mới ngậm miệng lại.

Tộc trưởng Thanh Ô bộ tộc đến tương đối muộn, khi mặt trời đã treo lên cao mới đến.

Nhìn thấy một đám người ngoài lại đến nơi này, tộc trưởng cau mày, ngay mặt chất vấn đám người Dữu Khánh, "Không đi săn giết tà ma, tụ tập hết tại nơi này làm gì vậy? Ba đêm, các ngươi chỉ có cơ hội ba đêm."

Đối diện với kiểu biểu diễn ngoài mạnh trong yếu của vị tộc trưởng này, Dữu Khánh cảm thấy xấu hổ cho bà ta, xấu hổ đến nỗi nhịn

không được nhấc tay vuốt vuốt chút ria mép của mình.

Tiểu Thanh có chuyện muốn nói chuyện riêng, nhanh chóng mời đám người tộc trưởng đi nơi khác nói chuyện. Cô ta kể lại những gì đã xảy ra hồi đêm.

Nội dung mới nói được một đoạn ngắn, sắc mặt các đồng tộc đã thay đổi, nhất là tộc trưởng, trầm giọng hỏi: "Tối hôm qua ngươi không tìm nơi ẩn nấp, lại xen lẫn cùng với bọn họ hả?"

Tiểu Thanh có chút chột dạ gật gật đầu, nỗ lực kiên trì kể tiếp những diễn biến phía sau.

Nghe tới đoạn những người đó trong đêm bị Cửu vĩ hồ dẫn dụ tiến vào Trấn Linh chung, sắc mặt các thành viên cấp cao của Thanh Ô bộ tộc đều đại biến.

Người phụ nữ bên cạnh Tộc trưởng càng là cất tiếng kinh hô, "Không tốt, những người này không phải là đám nghiệt súc kia, tâm tư thủ đoạn rất nhiều, một khi ra sức cho Cửu vĩ hồ, đó sẽ là đại thảm họa cho Thanh Ô bộ tộc ta!"

Một đám người không ai nghĩ mình sai, bên cạnh lại có người cất tiếng răn dạy Tiểu Thanh, "Tiểu Thanh, đều là ngươi làm ra chuyện tốt, mang về tới một đống phiền phức."

"Được rồi, bây giờ có nói những lời này đều không có ý nghĩa, để cho nàng nói cho xong đi." Tộc trưởng cất tiếng quở trách, khiến mọi người ngậm miệng.

Tiểu Thanh không dám giấu giếm, tiếp tục kể lại.

Nghe được sau đó xuất hiện cao thủ thần bí dùng đại pháp trợ giúp người sống sót tránh thoát một kiếp, một đám người kinh hãi nhìn nhau, cảm thấy mọi chuyện trở nên có chút quỷ dị, có người cất tiếng lẩm bẩm, "Nghe nói nhân tâm khó dò, đám người này vừa tụ tập đến đây, sự việc quả nhiên trở nên thật phức tạp."

Nghe tiếp về sau, nghe nói một đám tu sĩ bị Cửu vĩ hồ bắt đi đã quay trở lại, các thành viên cấp cao của Thanh Ô bộ tộc cực kỳ sợ hãi, dồn dập quay đầu nhìn về phía quần thể cung điện nguy nga.

Tộc trưởng nhìn chằm chằm vào Tiểu Thanh, trách mắng: "Ngươi điên rồi sao? Không biết Cửu vĩ hồ biết tà hóa người sao? Vậy mà còn dám dẫn sói vào nhà!"

Tiểu Thanh vội nói: "Ta thấy sau khi bọn họ trở về đều rất tốt, quả thực cũng là bị truy sát mà chạy đến."

Người khác cắt lời, "Hồ đồ, ngươi không phải đã biết Cửu vĩ hồ rất xảo trá sao? Thanh Ô bộ tộc ta đã phải trả giá vô số bài học xương máu, tại sao ngươi không rút ra bài học chứ? Đối mặt với nó, chỉ có thể đối đầu trực tiếp, cứ xông thẳng tới có lẽ phải trả giá, nhưng lại là thượng sách, vòng vòng vèo vèo là không hơn được nó, làm sao ngươi biết trận truy sát đó không phải là quỷ kế của Cửu vĩ hồ?"

Tiểu Thanh giải thích: "Ta biết, nhưng chứa chấp bọn họ cũng không sao." Cô ta chỉ ngón tay lên mặt trời, "Cho dù có vấn đề, ngay dưới mặt trời chiếu rọi, tại bên cạnh chúng ta thì thế nào, cũng không làm gì được chúng ta, ngược lại chúng ta ổn thỏa nắm giữ trong tay. Có vấn đề hay không, thử một lần liền biết."

Nghe lời nói này, mọi người hơi giật mình, nhưng vẫn có người khiển trách: "Tiểu Thanh, ta phát hiện ngươi làm việc càng ngày càng cực đoan, nhiều lần liều lĩnh bất chấp nguy hiểm thật lớn. Ngươi rốt cuộc làm sao vậy?"

Trong mắt Tiểu Thanh ngân ngấn nước mắt, "Ta là đã cực đoan, nhưng không cực đoan thì hữu ích sao? Ta đã bay ba năm, con đường đó chỉ có một mình ta sống sót đến nơi. Con đường một đi không trở lại đó quá bi thảm đối với tộc ta. Mỗi khi màn đêm buông xuống, mọi người liền phải trông chờ vào may mắn để sống sót, khi mặt trời hiện lên thì phải vừa khóc vừa kiểm kê nhân số. Nếu ta đã sống sót trở về, ta sẽ không tiếp tục mở mắt trừng trừng nhìn các

tộc nhân nhịn nhục chịu đựng, chỉ cần có một chút khả năng, ta đều phải thử một lần!”

Lập tức có người giận dữ, “Nếu như ai cũng đều tự ý làm chủ như ngươi, đó mới là thảm họa thực sự cho tộc ta!”

Tiểu Thanh nhấc tay áo lau nước mắt, đối diện với tộc trưởng nói ra một câu, “Tộc trưởng, có khả năng có cách để giải quyết Cửu vĩ hồ.”

Mọi người nín lặng, những người giáo huấn cô ta cũng im lặng.

Tộc trưởng thoáng sửng sốt rồi hỏi: “Cách nào?”

“Ngày hôm qua có người phái ra một con côn trùng, xâm nhập vào bên trong Trấn Linh chung, nó đã chạy thoát dưới sự truy sát của Cửu vĩ hồ…” Tiểu Thanh kể lại chi tiết tình huống mà đám người Cô Dương sau khi trở về đã nói ra.

“Có thể chạy thoát ngay dưới tay của Cửu vĩ hồ sao?”

“Ngay cả Cửu vĩ hồ cũng kiêng kỵ nó, cũng nóng lòng muốn diệt trừ nó?”

Khi nghe xong, phản ứng của mọi người không biết là kinh ngạc, hay là vui mừng, những lời kinh nghi trào ra.

Tộc trưởng mặc dù kinh ngạc, nhưng xem như tương đối bình tĩnh, “Không phải người đó đã nói hắn không có côn trùng gì đó sao?”

Tiểu Thanh: “Hắn nói dối, hắn đúng là có con côn trùng đó, ta đã tận mắt nhìn thấy. Tại bên bờ Khổ Hải, ta đã chính mắt nhìn thấy tình hình con côn trùng đó giết chết Đằng điệt khổng lồ…” Cô ta kể lại cho mọi người nghe việc côn trùng giết chết cự điệt khi cô ta còn trong hình dạng Tam Túc ô.

Nghe kể như thế, ánh mắt mọi người lập tức đồng loạt nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh.

Một đám đông người có phản ứng mãnh liệt như vậy, Dữu Khánh vốn có thói quen hết nhìn đông tới nhìn tây và cũng không mù, tự nhiên nhìn thấy được, hắn hơi chút giật mình rồi nặn ra một nụ cười đầy thiện ý, khẽ gật đầu thăm hỏi các chủ nhà.

Tiểu Thanh tách ra khỏi đám đông, đi thẳng tới trước mặt Dữu Khánh, cất lời mời thành khẩn: "Chu bang chủ, tộc trưởng chúng ta mời ngài đi một chuyến."

Chương 931: Không cho phép một ai rời đi

Dữu Khánh cũng đang muốn nói chuyện với vị tộc trưởng đó, vui vẻ đi tới, nào ngờ vừa đến trước mặt người ta, còn chưa kịp khách sáo, tộc trưởng đã đi thẳng vào vấn đề, hỏi: "Ngươi có một con côn trùng có thể khắc chế Cửu vĩ hồ sao?"

Dữu Khánh hơi giật mình, ngay lập tức phủ nhận: "Không có, đừng có nghe đám người đó nói xằng nói bậy. Đám người đó…"

Tiểu Thanh ở bên cạnh ngắt lời: "Ngươi có, tại trong hang động bên bờ Khổ Hải ta đã nhìn thấy ngươi thả nó ra giết chết con đằng điệt khổng lồ kia."

Dữu Khánh ngây người nhìn cô ta, nhớ lại khi đó nữ nhân này còn ở trong hình dạng Tam Túc ô, bị hắn nắm giữ trong tay, có lẽ cô ta được đám người Cô Dương nhắc nhở nhớ lại tình hình lúc đó. Thấy không giấu giếm được nữa, hắn cười khổ hỏi: "Có thì sao?"

Tộc trưởng hỏi: "Có tác dụng khắc chế Cửu vĩ hồ không?"

Dữu Khánh thấy rằng ít ít nhiều nhiều nó quả thực có chút khắc chế, hắn biết rõ Đầu To có thể khắc chế tà vật, nhưng hắn không tin Đầu To hiện tại có thể đối phó Cửu vĩ hồ, thực lực chênh lệch quá lớn,

lớn đến nỗi không liên quan đến việc có thể khắc chế tà vật hay không, phỏng chừng ngay cả tư cách đến gần Cửu vĩ hồ cũng không có, vì vậy hắn trầm ngâm nói: "Ta chưa nhìn thấy, ta không biết."

Tộc trưởng: "Vậy thì thử xem."

Dữu Khánh cau mày: "Tộc trưởng, ngươi sẽ không thật sự tin rằng một con sâu nhỏ là có thể giết chết Cửu vĩ hồ nha?"

Tộc trưởng: "Không cần phải giết chết. Tiền bối tộc ta và Cửu vĩ hồ giằng co nhiều năm như vậy, có thể nói là thực lực ngang nhau, nếu như con côn trùng này có thể phá vỡ cân bằng, có thể giúp tiền bối tộc ta một tay, đó chính là một đại công, đợi khi tiền bối tộc ta trở về, ngươi nhất định nhận được lợi ích lớn lao."

Dữu Khánh đảo mắt nhìn đám nữ nhân vây quanh mình, phát hiện trong ánh mắt bọn họ tràn đầy mong đợi, hắn chậm rãi nói: "Việc mà các ngươi nói là thử xem đó, là phải lấy tính mạng của côn trùng ra để làm thử."

Tộc trưởng chậm rãi bức ép: "Ngươi không được lựa chọn!"

Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào mắt bà ta, nhìn thấy đồng tử của bà ta đột nhiên co lại, phát hiện đám chim súc sinh này rõ ràng yếu ớt vô cùng, lại đúng là dám mạnh miệng, nhưng suy đi nghĩ lại một hồi, cuối cùng hắn vẫn đồng ý, "Bây giờ chưa được, không dối gạt chư vị, con côn trùng đó lúc trước đi dò xét Trấn Linh chung thì đã bị Cửu vĩ hồ đánh trọng thương, hiện tại cần phải chữa thương."

Tộc trưởng hỏi: "Cần bao lâu?"

Dữu Khánh: "Ít nhất phải mấy ngày."

Tộc trưởng: "Đã đợi vô số năm, mấy ngày cũng không sao, chúng ta chờ được." Dứt lời liền xoay người muốn rời đi, bộ dạng chân nhấc cao mặt vênh váo không thay đổi.

Dữu Khánh gọi bà ta lại, "Tộc trưởng, có một chuyện muốn thỉnh giáo."

Một đám nữ nhân dừng bước, xoay người lại, tộc trưởng nói: "Nói đi."

Dữu Khánh: "Ta có nghe một truyền thuyết, nói rằng trong tiên phủ của chư tiên có ba cái tiên tuyền Thiên, Địa, Nhân, mỗi cái có hiệu quả kỳ diệu riêng, ví dụ như Thiên tuyền, khi ngâm xong có thể trường sinh bất lão. Không biết trong Bồng Lai sơn có loại tiên tuyền như vậy hay không?"

Tộc trưởng cau mày: "Từ đâu có những lời đồn lung tung như vậy?"

Dữu Khánh rất kinh ngạc, không nghĩ tới đối phương sẽ cho ra câu trả lời như vậy, "Tự nhiên là từ tiên phủ khác truyền ra, có thể xác nhận là sự thực. Tộc trưởng không có nghe nói tới sao?"

Tộc trưởng vẻ mặt nghi hoặc, lắc đầu.

Phụ nhân bên cạnh bà ta tiếp lời: "Nếu như Bồng Lai sơn thật sự có loại tiên tuyền như vậy, Thanh Ô bộ tộc ta chẳng phải là tất cả đều trường sinh sao, đám tà ma đó chẳng phải đều sẽ trở thành lão quái vật sao, các ngươi làm sao có thể dễ dàng giết chết được?"

Dữu Khánh lập tức bị nói cho ngây người, quả thực cũng được lời nói của đối phương nhắc nhở, đây có lẽ là một trong các cách để xem xét bên trong từng tiên phủ có một trong ba loại tiên tuyền đó hay không?

Nhưng hắn vẫn không cam lòng, hỏi tiếp: "Vậy các ngươi có biết trong tiên phủ nào có ba tiên tuyền đó không?"

Tộc trưởng hỏi: "Ngươi muốn trường sinh bất lão sao? Ta khuyên ngươi không nên có suy nghĩ làm chuyện không an phận, cho đến bây giờ, dục tốc bất đạt đều không phải là chuyện gì tốt, rất dễ dàng phản tác dụng."

Dữu Khánh xua tay phủ nhận, "Có tung tích của 'Nhân tuyền' cũng được, trong nhà ta có người bị bệnh nan y, không thể chữa trị, ta nghe nói Nhân tuyền có thể giúp thân thể người khôi phục bình thường, có thể chữa khỏi tất cả tật bệnh."

Tộc trưởng lắc đầu: "Loại truyền thuyết này cách chúng ta quá xa xôi, chúng ta thật sự chưa từng nghe nói đến. Nếu như lời nói của ngươi là thật, e rằng cũng chỉ có Đại thanh nữ của tộc ta mới biết được, chính là vị tiền bối đang trấn áp Cửu vĩ hồ kia, nàng từng là sứ giả bên cạnh Thánh Mẫu nương nương, thường lui tới các Địa tiên phủ. Nếu ngươi thật tâm thực lòng, khống chế côn trùng trợ giúp nàng một tay, sau khi thành công tự nhiên sẽ nhận được đáp án ngươi muốn biết."

Dữu Khánh không biết lời bọn họ nói là thật hay là giả, nhưng có một điểm có thể khẳng định, hắn không có hứng thú với việc trợ giúp vị Đại thanh nữ gì đó, thực lực của Cửu vĩ hồ quá kinh khủng, hắn không có khả năng lao đầu vào nguy hiểm, cũng không có khả năng để cho Đầu To mạo hiểm. Một lúc nữa chỉ cần chờ Nam Trúc đi ra, hắn sẽ lợi dụng vị tộc trưởng này để thoát thân, rời khỏi địa phương quỷ quái này, trở lại bên ngoài.

Hắn đã có kế hoạch rồi, đợi Nam Trúc thoát ra khỏi đám người Cô Dương, đi ra đây, xác nhận Nam Trúc đã an toàn, hắn có thể lấy Đầu To làm cớ, lừa gạt tộc trưởng và mấy người liên quan cùng đi, rồi thừa dịp Thanh Ô bộ tộc vẫn còn có thể uy hiếp đám người Thân Vô Không, khiến đám người Thân Vô Không không thể tiếp tục cùng đi theo bọn hắn, thuận lợi thoát khỏi sự uy hiếp của đám người Thân Vô Không, đợi khi đến gần lối ra, hắn lại xuất kỳ bất ý bắt lấy vị tộc trưởng này, đoạt lại Thiên Dực lệnh, sau đó bọn hắn trực tiếp bỏ chạy.

Cái gì Cửu vĩ hồ, cái gì tà ma, cái gì Thanh Ô bộ tộc, cái gì bang phái ân oán, cái gì mà sự kiện Đồng Tước võ, hắn đều không thèm để ý, hắn biết có quá nhiều người nhúng tay vào, hắn không chơi đùa nổi, các ngươi cứ chậm rãi chơi đùa đi, chúng ta không phụng bồi nữa,

đã có được pháp bảo tiên gia Thiên Dực lệnh để giữ mạng, một chuyến đi này đã lời to rồi.

Đương nhiên, trước lúc rời đi hắn sẽ nói cho Thanh Ô bộ tộc biết, đám người từ trong Trấn Linh chung trở lại đó đã biến thành tà vật, ai thắng ai thua tự các ngươi lo đi.

Vì vậy, hắn tạm thời chưa thể xuất thủ, bây giờ hắn vẫn phải tiếp tục giả bộ như không biết Thanh Ô bộ tộc là cặn bã, tránh đánh rắn động cỏ.

Chưa nói đến gì khác, một khi để cho đám người Thân Vô Không nhận ra được thực lực của Thanh Ô bộ tộc chẳng ra gì, đám người Thân Vô Không nhất định sẽ muốn cướp giật Thiên Dực lệnh, chắc chắn không thể để cho bọn hắn êm đẹp chạy trước.

Các thành viên cấp cao của Thanh Ô bộ tộc gặp mặt nhau một lúc, rồi triệu tập các thành viên đồng tộc để kiểm kê nhân số.

Dữu Khánh nhìn theo, hắn vẫn có phần nghi hoặc đối với hành vi ngày về đêm đi của bầy Tam Túc ô này, cảm thấy hình như có che giấu bí mật nào đó, hắn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn vị trí mặt trời, âm thầm chờ đợi Nam Trúc đi ra.

Mục Ngạo Thiết và những thành viên liên quan khác cũng đi đến, hỏi hắn xem có chuyện gì, hắn thành thật thừa nhận Thanh Ô bộ tộc đang tìm hắn để hỏi về con côn trùng.

Trong khi miệng qua loa giải thích, ánh mắt hắn đảo qua đám thành viên Hạt Tử bang, suy nghĩ khi rời đi thì nên dẫn theo ai trở về, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm khẳng định là phải đưa đi, hai người này là không cần phải cân nhắc suy nghĩ làm gì.

Sau khi suy đi nghĩ lại một hồi, cuối cùng hắn vẫn mềm lòng, quyết định sẽ dẫn Tứ đương gia Phạm Cửu và Ngũ đương gia Mạt Lỵ cùng đi, để cho bọn họ một con đường sống, mặc dù hắn biết làm như vậy là không sáng suốt. Về phần một đám Phi Ưng bang nằm vùng

với Tam đương gia Đồng Tại Thiên cầm đầu, hắn chỉ có thể để cho bọn họ ở lại tiếp tục cống hiến cho Đoạn Vân Du, bang chủ của Phi Ưng bang mà thôi.

Còn có Liên Ngư, người vẫn luôn quấn lấy bọn hắn, thực sự khiến hắn có chút đau đầu, hắn chắc chắn không muốn mang đi, nhưng không biết Mục Ngạo Thiết có bằng lòng từ bỏ hay không.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn quyết định tiền trảm hậu tấu, chờ khi Nam Trúc đi ra, hắn sẽ nói Nam Trúc phụ trách tập kích Mục Ngạo Thiết, ngay tại thời điểm trước khi đi, ra tay khống chế Mục Ngạo Thiết rồi đưa đi. Không còn cách nào, Liên Ngư là mối uy hiếp quá lớn, nếu dẫn theo nữ nhân này, hắn thực sự không dám đảm bảo sau khi rời khỏi đây người ta có thuận tay cướp giật Thiên Dực lệnh hay không, còn có khả năng đe dọa đến tính mạng của mọi người nữa.

Vào lúc này, hắn suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều, thậm chí hắn còn không dám nói ra kế hoạch cho người thân tín nhất bên cạnh mình.

Phía bên kia, Thân Vô Không và Ngụy Ước cũng tìm đến tộc trưởng Thanh Ô bộ tộc, họ không đề cập đến việc thi đua chém giết tà ma nữa, chỉ khẩn cầu giơ cao đánh khẽ dẫn bọn họ rời đi.

Một nơi tiên gia phúc địa vốn dĩ chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, người người hướng tới, nhưng lúc này không có ai quyến luyến.

Dữu Khánh không quá an tâm với phản ứng của bọn họ, nhìn mặt trời đã leo lên cao, đoán rằng Nam Trúc cũng đã đến lúc đi ra, hắn liền đi cửa vào cung điện chuẩn bị tiếp ứng.

Nam Trúc đang trốn tránh ở chỗ sâu trong cung điện cũng cảm thấy đã đến lúc mình phải đi ra ngoài.

Gã ở trong một nhà kho dưới lòng đất với hàng trăm người, nhà kho khá lớn, chứa đựng hàng trăm người vẫn không chật chội, không biết nơi này ban đầu là để cất chứa thứ gì, ngay cả một cái cửa

thông khí, lấy sáng cũng không có, chỉ có ánh sáng của mấy viên Huỳnh thạch, ánh sáng mù mờ.

Trong lúc khoanh chân đả tọa, gã thỉnh thoảng len lén quan sát xung quanh, âm thầm nhẩm tính thời gian, cuối cùng mở mắt đứng lên, một đường đi vượt qua bên cạnh những người khác, đi đến đầu cầu thang, gã quay đầu lại nhìn một đám người đang im lặng tĩnh tọa, khóe miệng lộ ra một nụ cười gian xảo, rồi bước nhanh lên cầu thang.

Khi gã vừa mới bước ra khỏi cửa, một chân đặt lên thông đạo hướng ra bên ngoài, liền nghe thấy giọng nói của Trầm Kim Thiền vang lên, "Hoa huynh đệ, ngươi đi đâu vậy?"

Nam Trúc thiếu một chút giật nảy mình, quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Trầm Kim Thiền đang khoanh tay đứng tựa ở một bên tường.

"Người dọa người, giật mình muốn chết." Nam Trúc vỗ vỗ lên ngực dưới lớp áo choàng, rồi mới giải thích: "Không đi đâu cả, chỉ là không quá yên tâm, tìm một nơi có thể quan sát thấy bên ngoài, nhìn xem tình hình bên ngoài thế nào."

Trầm Kim Thiền: "Không cần, ngươi cứ yên tâm ở lại đây đi, chút việc nhỏ này sẽ có người phía dưới thực hiện."

Nam Trúc phất ra một tay phía dưới lớp áo choàng, chiếc bụng bự lại lộ ra, "Cũng không thể nói như vậy, cẩn thận làm đầu, chúng ta dễ lừa gạt người cùng đi theo, nhưng Thanh Ô bộ tộc thì không nhất định, lỡ như bọn họ tháo dỡ mái che dưới ánh nắng chói chang, khiến chúng ta phải phơi nắng, vậy thì chúng ta gặp phiền phức lớn rồi."

Trầm Kim Thiền: "Ngươi lo lắng nhiều rồi, Tiên tôn đã truyền lời, nói rằng chúng ta có thể yên tâm ở lại nơi này, chỉ cần không có ai trong chúng ta rời đi, nơi đây sẽ rất an toàn."

Nam Trúc nghi hoặc, cảm thấy lời nói này có chút vòng vo, nhưng gã vẫn gật đầu phụ họa: "Tiên tôn minh giám, chúng ta tự nhiên tuân lệnh, ta chỉ tùy tiện đi xem một chút." Trong lúc miệng nói, chân cũng cất bước tiến tới.

Tuy nhiên, còn chưa đi được mấy bước, gã chợt thấy có một bàn tay đặt lên bờ vai mình, đè gã lại, gã quay đầu nhìn lại, đối diện với đôi mắt mơ hồ nổi lên huyết quang của Trầm Kim Thiền, tức thì kinh ngạc hỏi: "Trầm bang chủ, ngươi có ý gì vậy?"

Trầm Kim Thiền cười quỷ dị nói: "Vừa rồi ta nói còn chưa rõ ràng sao? Tiên tôn đã nói rồi, không cho phép một ai rời đi, chúng ta mới có thể an toàn."

Nam Trúc lắc lư thân thể một cái, nhưng hai bên chênh lệch tu vi quá lớn, thực sự không thể thoát khỏi, gã chỉ có thể than thở: "Ta không rời đi, bên ngoài ánh mặt trời chiếu rọi, ta cũng không dám rời đi, ta đi gặp mấy người Cô bang chủ."

Trầm Kim Thiền: "Đừng có chạy lung tung, yên tâm ở lại nơi này là được."

Nam Trúc tức thì trầm giọng hỏi: "Trầm bang chủ, ngươi có ý gì vậy, ta ngay cả đi dạo một chút cũng không được sao?"

Trầm Kim Thiền từ phía sau áp sát miệng vào bên tai gã, giọng nói âm trầm: "Tiên tôn đã nói rồi, không cho phép một ai rời đi, mà 'Một ai' đó chính là để ám chỉ tới ngươi. Tiên tôn nói rằng, chỉ cần ngươi đi theo chúng ta, chúng ta sẽ được an toàn, nếu để ngươi chạy mất, Thanh Ô bộ tộc là không dám tùy tiện động đến nơi này, nhưng người khác thì chưa hẳn."

Chương 932: Đến một mình

Đã nghe rõ được người phía sau nói gì, Nam Trúc kinh hãi tóc gáy dựng thẳng lên, thân thể theo bản năng muốn cử động, có ý nghĩ bỏ trốn, nhưng lại bị bàn tay đặt tại trên vai gắt gao giữ chặt tại chỗ, sự chênh lệch một cảnh giới cũng được biểu hiện ra rất rõ.

Gã biết rõ mình đã không thể chạy thoát được khỏi tay đối phương, nên không thể không đối diện với hiện thực, gã cưỡng ép trấn định hỏi: "Ta? Ta chạy làm gì?"

Khi nói ra lời này thì trong đầu gã đột nhiên xuất hiện một số khung cảnh đan xen, là một số hình ảnh tại Linh Lung quan, lúc đó gã đối diện với núi xanh than thở buồn bã, bây giờ nhận ra lúc đó thật sự tự tại, nhớ lúc đó mấy sư huynh đệ chỉ vì gieo trồng một ít rau xanh mà rên rỉ, bực bội phàn nàn nhau, lúc đó thật sự không nghĩ tới có một ngày mình sẽ xuất hiện tại nơi này, sẽ phải đối mặt với cục diện như vậy.

Lúc đó, gã thậm chí còn cho rằng, hết cả đời này mình cũng không thể trở thành tu sĩ Huyền cấp, còn bây giờ mình đang làm gì?

Đột nhiên thất thần làm cho gã cảm thấy không ổn, mơ hồ có dự cảm, lần này, sinh mệnh của mình sắp đi đến cuối cùng!

Trầm Kim Thiền ở phía sau cười âm u, "Ngươi nói xem, ngươi chạy làm gì?"

Nam Trúc cũng cảm thấy mình đã nói lời thừa, ý của người ta đã rất rõ ràng, nếu còn giả bộ không lừa được người khác, chỉ có thể là lừa gạt chính mình, cho nên gã suy nghĩ lại, rất nhanh liền nhớ đến tình cảnh trong khi mình không thể nhúc nhích thì bị đôi mắt xanh lam long lanh kia đặc biệt chú ý đến, bị chiếc đuôi nhung màu trắng giày vò, đột nhiên gã hiểu rõ tất cả.

Con Cửu vĩ hồ quỷ quái đó hẳn là đã biết mình không bị tà khí tà hóa, gã nhịn không được hỏi: "Nếu đã biết rõ ta có vấn đề, vì sao Tiên tôn còn thả ta ra ngoài, lẽ nào không sợ ta nhân cơ hội chạy trốn sao?"

Bàn tay Trầm Kim Thiền đặt trên bờ vai gã chuyển thành móng vuốt, còn tỏa ra tà khí nhàn nhạt, y bấu mạnh vào vai gã, "Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai chứ? Lúc trước, ta là thực sự tín nhiệm ngươi nha. Nếu không phải có người thay ngươi đi gặp Tiên tôn truyền lời về lại, ta còn thật sự không biết ngươi có vấn đề."

Giống như đang tức giận vì bị lừa dối, Nam Trúc bị y bấu vai đau đớn, nhưng vẫn kinh ngạc hỏi: "Trước khi ngươi phái người thay ta đi gặp Tiên tôn, ngươi không biết ta có vấn đề sao?"

Trầm Kim Thiền: "Đúng vậy. Cho nên, lúc nghe tin ta cũng rất kinh ngạc, vì sao Tiên tôn biết rõ ngươi có vấn đề mà vẫn để cho ngươi rời đi? Ta cũng có nghi vấn giống ngươi. Lúc trước chúng ta không có đề phòng ngươi, lẽ nào không sợ ngươi bỏ chạy sao?"

Vừa nghe nói lúc trước thậm chí không có ai đề phòng mình chạy trốn, Nam Trúc có chút sửng sốt, thảo nào lúc trước đám khốn này diễn xuất rất hài hòa, không chút phản cảm, thì ra bọn họ cũng không biết.

Vừa rồi gã còn đang hối hận, cho rằng mình đã bị Cửu vĩ hồ lừa, cho rằng Cửu vĩ hồ lợi dụng mình để câu ra tung tích của Đầu To, cho rằng mình thật ngu ngốc, bây giờ thì lại bị vòng vo làm cho hồ đồ, lúc trước hoàn toàn không có thực hiện bất kỳ hành động nào để kiểm soát mình a!

Việc đã đến nước này, Nam Trúc đột nhiên trầm trọng nói: "Cửu vĩ hồ là người như thế nào, chúng ta hoàn toàn không biết gì cả, ngươi nguyện ý bán mạng cho một yêu quái không hiểu gì sao?"

"Ách." Trầm Kim Thiền chợt nấc một cái, trong miệng mũi sặc ra tà khí, âm u cười cười, xuất thủ điểm liên tục lên người Nam Trúc, khống chế Nam Trúc, rồi một tay túm lấy gã, kéo trở lại cửa kho, trực tiếp ném vào trong.

Lạch bạch, từ trên bậc thang cao ngã lăn xuống dưới, một đám người bên trong kinh ngạc xúm đến nhìn xem có chuyện gì xảy ra.

Nam Trúc té lăn quay, đầu óc quay cuồng, gã thầm hô mạng ta tiêu rồi, gã còn tưởng rằng Trầm Kim Thiền có rất nhiều lời muốn hỏi mình, có lẽ mình còn có thể dùng ba tấc lưỡi để đầu độc suy nghĩ y, kết quả người ta còn chẳng thèm để ý tới mình, trực tiếp xử lý mình như vậy…

Sự việc xảy ra đột ngột, hiện tại gã chỉ hi vọng mấy người Dữu Khánh chạy nhanh, không cần lo cho gã, chỉ vì Cửu vĩ hồ khiến cho gã có cảm giác nó sâu không lường được, cảm thấy nó dễ dàng đùa giỡn bọn hắn trong lòng bàn tay, đã chơi đùa gã thành như vậy mà gã vẫn mơ mơ màng màng, nhưng hiện tại gã hoàn toàn không có cách nào mật báo cho mấy người Dữu Khánh.

Dữu Khánh chờ đợi ở bên ngoài cung điện dần dần cũng nhận thấy không thích hợp, hắn ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời đã treo cao tại giữa vòm trời.

Đã đến chính Ngọ rồi, Nam Trúc vẫn còn chưa đi ra, cũng không chuyển ra bất kỳ tin tức hoặc bất kỳ giải thích nào. Hắn nhìn về phía chỗ sâu trong cung điện, đã dự cảm được có thể đã xảy ra chuyện, hắn muốn đi vào tìm hiểu rõ ràng, nhưng nghĩ đến việc toàn bộ đám người bên trong đã bị tà hóa, nghĩ đến thực lực của Trầm Kim Thiền và Cô Dương, hắn kìm nén lại ý định đích thân mạo hiểm.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm, rồi cũng loại bỏ ý nghĩ để cho bọn họ mạo hiểm.

Ánh mắt quét đến Tứ đương gia Phạm Cửu và Ngũ đương gia Mạt Ly, nhưng rất nhanh lại lướt qua, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên thân Tam đương gia Đồng Tại Thiên, rồi nhấc tay gọi người đến, dặn dò: "Ngươi đi vào trong tìm Hoa Thượng Phi, nói tên mập đó ra đây một chút, nói ta có việc tìm hắn."

Ở một mức độ nào đó mà nói, hắn quả thực thích trọng dụng vị Tam đương gia này, trọng trách thường giao cho gã gánh.

Đồng Tại Thiên thực sự có phần sợ đụng phải Cô Dương, gã do dự một chút rồi vẫn nghe lệnh chạy vào bên trong cung điện.

Quy mô của quần thể cung điện này khá lớn, người không quen thuộc thậm chí có thể bị lạc, may mà bên trong cung điện cũng có mấy người của Kim Thiền bang và Tinh Nguyệt bang, là những người sống sót không có đi vào Trấn Linh chung, Đồng Tại Thiên trực tiếp tìm đến hỏi thăm bọn họ, sau đó được người dẫn đi.

Rẽ trái rẽ phải một hồi, trên đường người dẫn đường còn bàn giao cho người khác, đi một thời gian như vậy mới đưa gã đến cửa nhà kho dưới lòng đất, nhìn thấy Trầm Kim Thiền.

Sau khi Đồng Tại Thiên nói rõ ý đồ đến, Trầm Kim Thiền nở nụ cười, hỏi gã, "Chu bang chủ của các ngươi có phải có thành kiến gì với ngươi hay không?"

Đồng Tại Thiên thoáng sửng sốt, không biết vì sao y hỏi như vậy, gã chắp tay khách khí hỏi: "Trầm bang chủ nói quá lời, bang chủ chúng ta vẫn coi trọng ta, làm sao lại nói có thành kiến?"

Thấy gã có vẻ ngơ ngác mơ hồ, Trầm Kim Thiền lười nói thêm gì nữa, không có ngăn cản gã đi gặp Nam Trúc, nhường đường, đưa tay chỉ vào nhà kho dưới đất, "Đang nghỉ ngơi bên trong."

Đồng Tại Thiên chắp tay cảm tạ, bước nhanh đi vào, thấy ánh sáng bên trong có phần u ám, thử gọi mấy tiếng, "Hoa Thượng Phi, Hoa huynh."

Trong ánh sáng mù mờ, một đám bóng người liên tục đứng lên, giọng nói của Trầm Kim Thiền bất chợt lại vang lên ở phía sau khiến gã giật thót, "Đừng nhìn lung tung, ngay dưới chân ngươi."

Đồng Tại Thiên quay đầu lại nhìn y một cái, rồi vươn đầu nhìn xuống bức tường thẳng tắp bên hông cầu thang, quả nhiên phát hiện thấy một người nằm úp sấp trên mặt đất không chút động đậy, gã lại cất tiếng gọi, "Hoa huynh."

Thấy vẫn không có chút phản ứng nào, cảm thấy có gì đó không ổn, gã trực tiếp nhảy xuống dưới, vỗ vỗ vào lưng Nam Trúc, vẫn không có phản ứng, lại đẩy đẩy, lúc này mới phát hiện chỗ mặt đất tiếp xúc với gương mặt Nam Trúc có một bãi máu, rõ ràng là chảy ra từ trong mũi Nam Trúc, gã lập tức thất kinh, nhanh chóng thi pháp kiểm tra, phát hiện vẫn còn sống, tổn thương không nặng, nhưng đã bị người hạ cấm chế, không thể nhúc nhích.

Tuy nhiên, hít thở dồn dập, tròng mắt xoay chuyển, dường như muốn nói gì đó với gã.

Gã đang định xuất thủ cởi cấm chế trên người Nam Trúc ra, thì giọng nói của Trầm Kim Thiền lại xuất hiện tại phía sau gã, "Ai cho phép ngươi hành động lung tung?" …

Bàn tay Đồng Tại Thiên cứng đờ, gã phát thiện trước mắt mình xuất hiện thêm từng đôi chân, gã ngước mắt nhìn, nhìn thấy một đám người thần tình lạnh lùng đứng tại trước mặt mình, tại trong nơi ánh sáng mù mờ này, trông chúng giống như một đám yêu ma, gã quay đầu lại nhìn Trầm Kim Thiền ở bên cạnh, chỉ vào Nam Trúc hỏi, "Trầm bang chủ, đây là ý gì, hắn xảy ra chuyện gì vậy?"

Trầm Kim Thiền: "Có thể thấy rằng, ngươi chẳng biết gì cả. Nếu đã không biết thì không nên hỏi nhiều, nếu không sẽ không có ích gì cho ngươi. Người, ngươi đã nhìn thấy rồi, đã có thể quay lại báo cáo kết quả rồi. Ngươi cứ kể lại cho tên bang chủ ria mép của ngươi biết những gì ngươi nhìn thấy, hắn tự nhiên sẽ biết rõ xảy ra chuyện gì. Hãy nói với hắn, người tại nơi này, muốn người, có thể đến trao đổi với ta."

Trong mắt Đồng Tại Thiên tràn đầy kinh nghi bất định, gã không biết đang làm trò bí hiểm gì, nhưng tại trước mặt Trầm Kim Thiền, gã không dám lỗ mãng, không dám hành động thiếu suy nghĩ, vì vậy gã chậm rãi đứng lên, vẫn khách khí như cũ, chắp tay chào rồi phi thân lên cầu thang.

Trầm Kim Thiền ở phía dưới cất tiếng hô to, "Nhớ kỹ, phải âm thầm nói cho bang chủ của ngươi, nhắc nhở hắn, ồn ào mọi người đều biết sẽ không có ích cho ai cả, bảo hắn đến đây một mình!"

Đồng Tại Thiên quay đầu lại, gật gật đầu, thấy không còn dặn dò gì nữa mới nhanh chóng rời đi.

Khi đi ra ngoài thì rất nhanh, dù sao cũng là hành động khẩn cấp, rất nhanh liền xuất hiện tại ngoài cổng cung điện, tuân theo lời dặn của Trầm Kim Thiền, gã tìm đến Dữu Khánh, mời hắn sang nơi khác nói chuyện riêng, rồi thì thầm bẩm báo tình hình bên trong.

Dữu Khánh nghe xong, trong lòng trầm xuống, "Hoa béo không sao chứ?"

Đồng Tại Thiên: "Không sao, ta đã kiểm tra rồi, chảy một chút máu, rách một ít da, chỉ là một chút vết thương nhẹ khi bị ngã."

Dữu Khánh sắc mặt âm trầm, phát hiện đúng là sợ cái gì tới cái đó, thật sự đã xảy ra chuyện rồi, không biết Nam Trúc làm như thế nào, tại sao lại để bộc lộ.

Khi suy nghĩ lại, hắn cảm thấy không thích hợp, việc khác hắn không dám bảo đảm, nhưng có một điểm hắn lại dám khẳng định, Nam Trúc chắc chắn sẽ không bán đứng hắn, Trầm Kim Thiền lấy đâu ra niềm tin để xác định rằng hắn biết hết mọi chuyện, chắc chắn rằng hắn sẽ quan tâm đến sự sống chết của Nam Trúc?

Bất kể như thế nào, đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, hắn biết rõ sự việc đã trở nên phiền phức, không thể giữ nguyên kế hoạch thoát thân được nữa.

Trên thực tế, bây giờ bỏ Nam Trúc lại, tiếp tục thực hiện kế hoạch thoát thân ban đầu mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng hắn không thể bỏ mặc Nam Trúc mà không quản.

Đồng Tại Thiên lặng lẽ quan sát sắc mặt hắn một hồi, không nhìn ra được trò trống gì, thử hỏi: "Bang chủ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đám người Trầm Kim Thiền làm trò gì vậy?"

Dữu Khánh không rảnh để ý tới sự quan tâm của gã, hỏi thăm gã về vị trí Nam Trúc bị giam giữ, kết hợp với quá trình tìm kiếm trong cung điện lúc trước, trong đầu hắn đã phác họa ra được vị trí đại khái. Hắn khẽ gật đầu thể hiện mình đã biết rồi, bảo gã cứ đi nghỉ ngơi đi, đừng nói cho bất kỳ kẻ nào biết.

Đường vào nhà kho ngầm cũng là một kho chứa, là một nhà kho rất lớn, không có bất kỳ vật phẩm nào, chỉ có một đám người.

Trầm Kim Thiền đứng trước một ô cửa sổ, nhìn ánh nắng bên ngoài, chậm rãi vươn tay ra, rõ ràng là định thử chạm vào ánh nắng chói chang đó. Bất chợt, giọng nói của Cô Dương vang lên tại phía sau, "Là thật, ta đã thử rồi, rất đau."

Trầm Kim Thiền hơi dừng tay lại một chút, sau đó quyết đoán vươn đầu ngón tay ra. Tại khoảnh khắc chạm vào ánh nắng, đầu ngón tay lập tức xì xì bốc khói, một cảm giác đau đớn tràn ngập linh hồn, y gấp rút rụt tay về, lắc lắc xoay xoay đầu một hồi, thần sắc đau đớn vặn vẹo trên khuôn mặt mới dần dần biến mất, đầu ngón tay then thui nắm chặt trong lòng bàn tay.

Cô Dương chuyển dời ánh mắt từ trên người y ra ngoài cửa sổ, "Ngươi nói xem, hắn có đến đây một mình không?"

Trầm Kim Thiền: "Không biết, Tiên tôn nói sao, chúng ta làm vậy."

Cô Dương: "Thực sự không biết Tiên tôn nghĩ như thế nào, nhưng bất kể sự việc diễn biến theo hướng nào, dường như vẫn nằm trong dự tính của Tiên tôn."

Trầm Kim Thiền gật đầu, "Đúng vậy, chỉ cần hắn ngoan ngoãn nghe lời đến đây, chứng tỏ tên béo đó rất quan trọng đối với hắn, chúng ta sẽ có thể đưa ra điều kiện."

Chương 933: Làm càn

"Nếu như không muốn tất cả mọi người đều chết ở chỗ này, nếu như còn muốn sống rời đi, thì không nên đi theo ta."

Dữu Khánh lần đầu tiên lạnh lùng nghiêm khắc cảnh cáo Liên Ngư, chỉ còn thiếu chỉ vào mũi nàng ta nữa mà thôi.

Hắn giải thích với Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm là muốn một mình đi tìm Trầm Kim Thiền để đòi người, nhưng khi nhìn thấy, Liên Ngư liền lập tức đuổi theo, bất kể Dữu Khánh muốn đi đâu, nàng ta đều muốn cùng đi theo nhìn xem, ngon ngọt khuyên bảo không được, lúc này Dữu Khánh tức giận xù lông lên.

Hắn cũng không muốn đi một mình nhưng bên kia không muốn để cho quá nhiều người biết được, chỉ để cho mình hắn đi, mạng của Nam Trúc nằm trong tay đối phương, hắn không thể không theo.

Liên Ngư tức thì mặt không biểu cảm, hờ hững nhìn chằm chằm hắn.

Dữu Khánh không nói thêm gì nhiều, có chút chột dạ xoay người rời đi, hắn không đi vào theo cửa chính của cung điện, sợ có mai phục tại những chỗ tối bên trong, hắn đạp chân lên tường, nhảy lên mái nhà, lên lên xuống xuống trực tiếp lướt đi trên mái nhà.

Lần này Liên Ngư không nói gì nữa, liếc mắt nhìn Mục Ngạo Thiết đang nghiêm túc đối mặt với mình, thấy Bách Lý Tâm vẫn còn ở đây, nàng ta chậm rãi xoay người nhìn về phía xa, không tiếp tục đi theo nữa.

Tung nhảy trên nóc nhà một hồi, sau khi tìm đến vị trí đại khái, Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh, thấy Liên Ngư quả thực không có đi theo, lúc này mới nhảy vào trong một khu vườn. Hạ xuống, nhìn

quanh bốn phía, rồi không nhanh không chậm cất tiếng gọi, "Trầm bang chủ, ta tới rồi."

Bộp! Bộp! Bộp!

Sau mấy tiếng vỗ tay thu hút sự chú ý, Dữu Khánh vội quay đầu lại, nhìn đến, nhìn thấy phía sau một khung cửa sổ mở rộng xuất hiện một bóng người, chậm rãi đi ra từ trong bóng tối, hình dáng dần dần rõ ràng, chính là Trầm Kim Thiền đang vỗ tay, không biết tiếng vỗ tay của y là đang biểu đạt tán thưởng hay là thế nào.

Dữu Khánh thoáng nhìn qua ranh giới ánh nắng do mái hiên vạch ra, hắn đến gần cửa sổ đó một chút, hỏi: "Người đâu?"

Trầm Kim Thiền nhấc tay quá vai, ngoắc ngón tay ra hiệu về phía sau một cái, rất nhanh liền có người kéo Nam Trúc bất động đến phía trước cửa sổ cho hắn thấy.

Nhìn thấy nửa bên mặt Nam Trúc đầy vết máu, ngoại trừ một đôi mắt có thể chuyển động, còn lại đều không có động tĩnh, Dữu Khánh lập tức hỏi: "Ta làm sao biết được hắn có bị gì hay không?"

Trầm Kim Thiền cũng sảng khoái, đưa tay đâm chọc lên người Nam Trúc mấy cái.

"Ôi" Nam Trúc cất lên một tiếng rên rỉ đau đớn, đã có thể lên tiếng rồi.

Dữu Khánh lập tức hỏi: "Hoa béo, ngươi không sao chứ?"

Nam Trúc cười khổ, "Không sao, ta không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện này. Mẹ nó, khi Cửu vĩ hồ chữa khỏi bệnh liệt cho ta thì chắc hẳn đã phát hiện ra vấn đề của ta, nó biết rõ ta không bị tà hóa nhưng vẫn thả ta ra."

Trầm Kim Thiền không cho gã nói quá nhiều, lại điểm lên người gã mấy chỉ, khiến cho gã lần nữa im miệng, lúc này mới nói với Dữu

Khánh: "Chu huynh đệ, đã nhìn thấy rồi đi, hắn không sao."

Dữu Khánh: "Nói thẳng đi, như thế nào mới bằng lòng thả người."

Trầm Kim Thiền: "Ngươi đã biết rõ chúng ta muốn cái gì. Không phải nói con côn trùng đó chính Ngọ sẽ trở về sao? Đã qua chính Ngọ rồi, côn trùng đâu chứ?"

Y vừa nói ra những lời này, Dữu Khánh lập tức nhận ra được mục đích Cửu vĩ hồ thả Nam Trúc trở về, đây chẳng phải là đã thành công giúp Cửu vĩ hồ nắm giữ được tung tích của côn trùng sao? Nhưng rồi ngẫm nghĩ lại một chút, hắn cảm thấy không đúng lắm, Cửu vĩ hồ làm sao biết được Nam Trúc nhất định có thể tìm được tung tích của côn trùng?

Sau khi suy nghĩ kỹ hơn, hắn lại hiểu được, khả năng Nam Trúc biết được là khá lớn.

Lý do thực ra rất đơn giản, những người khác đều đã bị tà hóa, chỉ duy nhất Nam Trúc không bị, nếu những người khác đều đã nói không biết con côn trùng đó, vậy thì khả năng Nam Trúc biết được tự nhiên khá lớn.

Giao Đầu To ra để đổi lấy Nam Trúc sao? Dữu Khánh rất do dự, cho nên không có trả lời thật theo thực tế, "Đáng lẽ, nó sẽ trở về khi chính Ngọ, nhưng đến giờ vẫn chưa về, ta ngược lại rất muốn hỏi các ngươi, đêm hôm qua khi nó đi dò xét Trấn Linh chung, rốt cuộc các ngươi đã làm gì nó?"

Trầm Kim Thiền quay đầu nhìn sang một bên, cười nói: "Quả nhiên là không chịu thống khoái giao ra. Hắn nói con côn trùng đó chưa trở về, không biết đã đi đâu rồi, làm sao bây giờ?"

"Thật thật giả giả, nhất thời cũng không thể xác minh." Giọng nói của Cô Dương truyền ra, rồi sau đó xuất hiện từ một bên cửa sổ, đi qua đi lại phái sau mấy người Trầm Kim Thiền, nói: "Mọi người đều

là người thống khoái, chuyện chưa thể làm rõ thật giả thì tạm thời gác lại đi, để cho hắn đi lấy chút thứ hắn có thể lấy được."

"Được." Trầm Kim Thiền cười đáp lại, lại nói ra ngoài cửa sổ: "Chu bang chủ, chúng ta lấy được Thiên Dực lệnh sẽ thả người, làm phiền."

Dữu Khánh: "Đồ vật tại trên tay Thanh Ô bộ tộc."

"Việc này không cần ngươi nhắc nhở." Trầm Kim Thiền vỗ bàn tay vào bờ vai Nam Trúc, "Ngươi đoán xem vì sao Tiên tôn biết được hắn không bị tà hóa mà vẫn cho hắn biết tình hình của Thanh Ô bộ tộc?"

Hai má Dữu Khánh phồng phồng lên, đại khái đã đoán được chút nguyên nhân, nhưng chính là vì như thế mà hắn có phần chán ghét, không có hé răng.

"Nếu nói hắn không có tiết lộ tình hình của Thanh Ô bộ tộc cho ngươi biết, sợ rằng quỷ cũng không tin. Bảo bối lấy về dễ như trở bàn tay, hơn nữa nó vốn là của các ngươi, ngươi dù sao cũng muốn cướp về lại nha. Yêu cầu này không tính là làm khó ngươi chứ? Thiên Dực lệnh hoặc con côn trùng đó, chỉ cần một trong hai, tự ngươi xem mà lựa chọn, chỉ cần lấy một thứ để đổi người là được."

Loại quyết định này rõ ràng không phải đối phương có thể làm chủ, Dữu Khánh hơi cau mày, không biết Cửu vĩ hồ đó có ý gì, đã có cơ hội ép bên này lấy cả hai thứ để trao đổi, nhưng chỉ cần một, không phải nói tương lai Đầu To có thể uy hiếp đến nó sao? Hiện tại hắn có phần không hiểu được rốt cuộc Cửu vĩ hồ muốn thứ nào hơn, hắn hỏi: "Các ngươi không sợ ta lấy được Thiên Dực lệnh sẽ bất chấp tất cả bỏ chạy sao?"

Cô Dương nói: "Ngay cả Tiên tôn còn không để ý chuyện đó, chúng ta lo lắng có tác dụng gì?"

Điều này cũng không phải là nói láo, bọn họ quả thực có lo lắng Dữu Khánh sẽ bỏ chạy, cho dù có thể độc thân mạo hiểm đến đây vì tên mập này, nhưng cũng chỉ là đến nói chuyện, không có nghĩa là có thể giao Thiên Dực lệnh ra làm đứt đường lui của mình.

Trầm Kim Thiền bĩu bĩu môi ra phía ngoài trời, "Chu lão đệ, đã qua chính Ngọ rồi, ngươi chỉ còn có một buổi chiều mà thôi, trời vừa tối, Thanh Ô bộ tộc sẽ phân tán rời đi, ngươi sẽ rất khó để tìm được Thiên Dực lệnh. Trời vừa tối, chúng ta liền không cần phải nói chuyện với ngươi nữa."

Dữu Khánh cũng nhìn nhìn sắc trời, trong lòng tức thì có chút gấp gáp, nghe nói cao thủ do Cửu vĩ hồ điều động đêm nay sẽ đến nơi, nếu không thể giải quyết xong chuyện này trước lúc bầu trời tối đen, vậy thì thật sự phiền phức lớn. Hắn lại quay nhìn Nam Trúc đang xoay chuyển tròng mắt loạn xạ, không có nói nhiều, lắc mình một cái liền nhảy lên mái nhà, rời đi.

Khi gặp lại mấy người Mục Ngạo Thiết, hắn cũng không nói gì nhiều, thậm chí còn không có giải thích tình hình của Nam Trúc, hắn trực tiếp đi thẳng đến chỗ tộc trưởng Thanh Ô bộ tộc.

Thân Vô Không và Ngụy Ước đang bồi tại bên cạnh vị tộc trưởng này, rất bợ đỡ nịnh nọt, hận không thể làm cho vị tộc trưởng này đưa bọn họ rời đi ngay bây giờ.

Dữu Khánh không để ý đến bọn họ, đến bên cạnh liền trực tiếp chắp tay với tộc trưởng, nói: "Tộc trưởng, có thể mượn một bước nói chuyện không?"

Hai vị bang chủ Thân, Ngụy đều cau mày, nhưng thấy vị tộc trưởng đó gật đầu đồng ý, bọn họ chỉ có thể nhìn theo hai người rời đi, không tiện cùng đi theo.

"Đi xuống núi rồi, đi làm gì chứ?" Ngụy Ước cất tiếng lảm bẩm.

Thân Vô Không nhìn chằm chằm bóng lưng Dữu Khánh, hừ một tiếng, không biết đang bộc lộ sự bất mãn gì.

Xuống núi, bay vào trong một khu rừng rậm, tộc trưởng chợt dừng lại, cất tiếng hỏi: "Đến cùng là muốn đi đâu?"

Dữu Khánh nhìn xung quanh một vòng, lóe lên lướt trở lại trước mặt bà ta.

Khiến các thành viên Thanh Ô bộ tộc khác đi theo không ngờ tới chính là, đồng thời lóe lên lướt tới còn có một vệt kiếm quang, kiếm trong tay Dữu Khánh đã gác ở trên cổ tộc trưởng.

Thanh Ô bộ tộc cực kỳ hoảng sợ, một phụ nhân lớn tiếng mắng, "Làm càn!"

Tiểu Thanh cũng kinh hãi kêu lên: "Chu Tùy, ngươi làm gì vậy?"

Dữu Khánh thuận thế bắt ép tộc trưởng làm con tin, trầm giọng cảnh cáo: "Nếu như các ngươi muốn để cho những người khác đều biết rõ Thanh Ô bộ tộc các ngươi yếu ớt không chịu nổi thì các ngươi cứ việc la to lên."

Ngay khi những lời này vừa được hắn nói ra, sắc mặt toàn bộ tộc nhân Thanh Ô bộ tộc ở đây đều đại biến.

Tộc trưởng nhấc tay ra hiệu cho mọi người đừng ồn ào, nheo mắt hỏi: "Đám người tối hôm qua trở về đều đã bị Cửu vĩ hồ tà hóa rồi sao?"

Dữu Khánh: "Đúng vậy, chi tiết nền tảng của các ngươi do bọn họ đưa đến."

Nghe nói như thế, Tiểu Thanh thần sắc hoảng loạn, cất tiếng khóc, biết rằng mình lại làm sai thêm một việc.

Tộc trưởng trái lại thần sắc bình tĩnh, "Đang định thử bọn họ vào lúc mặt trời gay gắt nhất, ngươi lại gây khó dễ cho ta trước, thật sự là sơ suất, không ngờ rằng bọn họ ngay ban ngày ban mặt lại dám trốn ở chỗ này. Vậy vì sao ngươi lại bắt ta, Thiên Dực lệnh ư?"

Dữu Khánh cảnh giác với những Thanh Ô bộ tộc ở xung quanh, "Đúng vậy, giao Thiên Dực lệnh ra đây, ta đảm bảo không tổn thương ngươi."

Tộc trưởng: "Ngươi cho rằng ngươi lấy được Thiên Dực lệnh là có thể chạy thoát sao? Theo ta được biết, ở bên ngoài có rất nhiều người tu vi cao hơn ngươi, trừ khi ngươi có thể giết sạch cự điệt và kim thiềm biết đào hang động trong Khổ Hải, bằng không, dù ngươi có làm sụp đổ cửa hang cũng vô ích, Thanh Ô bộ tộc ta nhất định có thể truyền tin ra ngoài, cho dù ngươi trốn ra khỏi nơi này, trong tương lai ngươi cũng sẽ bị người truy sát cả đời."

Nghe được những lời này, sắc mặt Dữu Khánh rất khó coi, cho dù mình cứu được Nam Trúc ra, nếu đám bộ tộc lông lá này không để cho mình đi, mình sẽ không đi được hay sao?

"Huống chi, ta cũng sẽ không quan tâm đến sự uy hiếp của ngươi, mỗi ngày Thanh Ô bộ tộc đều phải trải qua sinh tử, tộc trưởng ta đây chết đi, sẽ có tộc trưởng mới xuất hiện, ngươi không có năng lực giết sạch tất cả tộc nhân của ta. Tộc ta không muốn cho ngươi, ngươi không cầm đi được!"

Nếu bà ta đã nói như vậy, Dữu Khánh liền không khách khí nữa, hắn lập tức duỗi tay không ra, sờ soạng khắp nơi trên thân thể tộc trưởng, bất kể là nơi có thể tìm được hay không thể tìm được hắn đều lục soát một lần.

"Lớn mật!"

"Làm càn!"

Đám Thanh Ô bộ tộc tại đây liên tục mắng mỏ, không biết bọn họ có cảm thấy xấu hổ như người bình thường hay không, nhưng hành vi của Dữu Khánh khẳng định là vô lễ, nhưng cảnh cáo bằng miệng là không làm gì được Dữu Khánh, bọn họ cũng không dám lỗ mãng, ít nhiều vẫn còn quan tâm đến tính mạng của tộc trưởng.

"Đừng lãng phí sức lực nữa, biết sẽ gặp lại các ngươi, ta làm sao có thể không đề phòng Cửu vĩ hồ tiết lộ chi tiết của chúng ta chứ? Lần này đến đây, ta không mang theo Thiên Dực lệnh trên người."

Lời giải thích của Tộc trưởng cũng không thể làm cho Dữu Khánh dừng tay.

Kết quả cuối cùng là, khi Dữu Khánh thi pháp tra xét trong cơ thể bà ta thì vẫn không phát hiện thấy lệnh bài, sắc mặt hắn tức thì trở nên khó coi, hắn quyết đoán đẩy tộc trưởng ra, tra kiếm vào vỏ.

Hành vi này của hắn khiến cho toàn bộ tộc nhân Thanh Ô tộc tại đây sửng sốt không hiểu, ngay cả là tộc trưởng vừa thoát hiểm cũng đầy kinh ngạc, hỏi: "Ngươi không muốn chạy nữa sao?"

Dữu Khánh: "Chuyện ta đã đồng ý, ta sẽ không nuốt lời. Ta không phải muốn chạy, là tự các ngươi nghĩ vậy mà thôi. Ta muốn lệnh bài là bởi vì có người rơi tại trong tay đám tà vật đó, bọn chúng muốn ta lấy lệnh bài để đổi người."

Tộc trưởng rõ ràng không tin, nhưng vẫn hỏi: "Cứu người nào?"

Dữu Khánh: "Lệnh bài do ai mang tới, chính là cứu người đó. Các ngươi thật sự cho rằng người cầm Thiên Dực lệnh tới đây là có thể dễ dàng bị tà khí tà hóa hay sao?"

Dù thế nào đi nữa, hắn đều không thể đứng nhìn Nam Trúc chờ chết, bất kể sử dụng phương pháp nào, hắn đều phải cứu người!

Chương 934: Đại nghĩa tại trước mặt

Thanh Ô bộ tộc đương nhiên biết rõ lệnh bài do ai mang tới, nhất là Tiểu Thanh, nhớ tới chuyện lúc trước đám người Thân Vô Không truy hỏi đã có lệnh bài vì sao còn phải bay ba năm, cô ta biết rõ phía bên Dữu Khánh đã nói dối với đám người đó rằng lệnh bài là của cô ta.

Tộc trưởng lập tức truy hỏi: "Ý của ngươi là?"

Dữu Khánh: "Tên mập cầm Thiên Dực lệnh tới đây đã bị đám người bị tà hóa đó bắt ép làm con tin. Đối phương yêu cầu lấy Thiên Dực lệnh đến trao đổi. Vì để cứu người ta mới mạo phạm tộc trưởng ngài."

Phụ nhân ở bên cạnh chen lời: "Điều tộc trưởng muốn hỏi là việc ngươi nói hắn không dễ dàng bị tà khí tà hóa là có ý gì?"

Dữu Khánh: "Ta cũng không biết cụ thể. Tên mập đó thực ra là đầu lĩnh của mấy người chúng ta. Hắn mạo hiểm tiến vào trong Trấn Linh chung điều tra, cho rằng mình có thể lừa gạt được, nào ngờ không thể giấu giếm được Cửu vĩ hồ, Cửu vĩ hồ quá xảo quyệt, bất động thanh sắc thả hắn trở về, lợi dụng hắn để nắm giữ một ít tình huống, bây giờ lại bắt hắn làm con tin để yêu cầu trao đổi lệnh bài. Cụ thể là chuyện gì xảy ra thì ta không nói rõ được, phải cứu được tên mập đó về rồi do chính các ngươi hỏi hắn."

Đám Thanh Ô bộ tộc tại đây quay mặt nhìn nhau, đều kinh nghi bất định.

Tộc trưởng trầm giọng hỏi: "Ta làm sao biết rõ lời ngươi nói có phải là thật hay không?"

Dữu Khánh: "Có phải là thật hay không, không thể do ta nói. Ngài có thể nhìn thấy mới tin, ngài có thể phái người đi cùng ta để giao

dịch, xác định tên mập đó không bị tà hóa, xác thực hắn bị bắt làm con tin, lúc đó bên ngài mới lấy lệnh bài ra để giao dịch. Thế nào?”

Vì để cứu Nam Trúc, hắn xem như là nghĩ hết mọi cách.

Thanh Ô bộ tộc đều ngập ngừng nhìn về phía tộc trưởng, mà tộc trưởng rõ ràng cũng đang do dự.

Sau đó, tộc trưởng nghiêm trang nhìn chằm chằm vào hắn, nói ra: “Người mà ngươi nói đến có bị tà hóa hay không, ta không biết được, ít nhất ta là có thể khẳng định ngươi không bị tà hóa. Dù sao ngươi cũng là con người, ta hi vọng ngươi có thể hiểu rõ một việc, một khi Thiên Dực lệnh rơi vào trong tay Cửu vĩ hồ, giúp cho lực lượng của nó có được một con đường tắt để tự do qua lại Nhân gian, đó sẽ là một thảm họa đối với Nhân gian.

Sở dĩ Bồng Lai sơn bị phong ấn, chính là bởi vì không muốn ảnh hưởng đến Nhân gian. Cái khe trên mặt đất mà ngươi nhìn thấy khi đến đây, thực ra là kết quả do Cửu vĩ hồ lợi dụng tà khí ăn mòn phong ấn tạo ra. Nó muốn sử dụng lực lượng của Nhân gian để thoát khốn khỏi Trấn Linh chung. May mà có Khổ Hải vô biên ngăn cách khiến cho nó không thể vượt qua. Cửu vĩ hồ đã trở thành tà ma thực sự, ngươi có biết hậu quả nếu ngươi lừa dối chúng ta không?”

Nghe được những lời này, trong lòng Dữu Khánh có phần chấn động, lúc trước hắn thực sự không suy nghĩ đến phương diện thảm họa cho Nhân gian, hoàn toàn không nghĩ đến việc mình làm sẽ gây ra một trận tai họa đối với toàn bộ Nhân gian. Bây giờ suy nghĩ lại, một khi Cửu vĩ hồ nắm giữ thông đạo đi đến Nhân gian, hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi, nhất là trong trường hợp đã có rất nhiều người bị tà hóa như vậy.

Nhưng vì để cứu Nam Trúc, hắn không thể quản được quá nhiều.

Quan trọng nhất là, hắn cảm thấy sự việc sẽ không đến mức đó, hắn cảm thấy mình có biện pháp để khống chế cục diện, vì vậy hắn cất lời trấn an: “Tộc trưởng không cần lo lắng, ta đã có tính toán,

chỉ cần tranh thủ trước khi mặt trời chưa lặn xuống, trao đổi xong người, bọn chúng sẽ không đem Thiên Dực lệnh đi được, đến lúc đó chỉ cần phá dỡ nơi bọn chúng ẩn thân, bọn chúng đương nhiên sẽ khó thoát tai kiếp!"

Vừa nghe được những lời này, biểu cảm của Thanh Ô bộ tộc vô cùng xúc động, khiến cho Dữu Khánh có chút không hiểu ra sao.

Tộc trưởng hỏi: "Ngươi định phá dỡ hành cung của Thánh Mẫu nương nương?"

"Ách!" Dữu Khánh thoáng sửng sốt một chút, rồi kịp phản ứng lại, thử hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Tộc trưởng trầm giọng nói: "Bồng Lai sơn vốn có mấy trăm tòa phủ đệ to to nhỏ nhỏ của chư tiên, hầu hết đều bị phá hủy bởi thủ hạ của Cửu vĩ hồ, chỉ còn duy nhất tòa hành cung này của Thánh Mẫu nương nương vẫn còn tồn tại, đến nay Cửu vĩ hồ cũng không dám làm càn, tà ma xâm nhập vào hành cung cũng không dám phá hoại, ngươi lại to gan lớn mật như vậy. Ngươi có biết hậu quả nếu chọc giận Thánh Mẫu nương nương không? Cho dù ngươi chết rồi, vẫn có thể câu hồn người tới nghiêm khắc trừng phạt!"

Trong mắt Dữu Khánh lóe lên chút ngỡ ngàng, đã sắp không sống nổi nữa, hắn không biết còn lo lắng việc sau khi chết làm gì, hơn nữa, với những gì trong truyền thuyết, hắn thật sự là người vô tri, không có cảm nhận, hắn không quản được quá nhiều như vậy, trước tiên cứu người mới là quan trọng.

Hắn lập tức hỏi, "Thánh Mẫu nương nương mà các ngươi nói đến đó rốt cuộc là vị thần tiên nào vậy?"

Nói xong còn vô thức nhìn nhìn xung quanh, muốn nói rằng, đã để cho một chỗ rất đẹp biến thành như vậy, còn không xuất hiện dọn dẹp, có gì phải tôn kính?

Tộc trưởng dường như đã nhận ra được ý nghĩ của hắn, trầm giọng nói: "Tiên húy của nương nương không tới lượt ngươi ta nghị luận, ngươi chỉ cần tôn xưng Thánh Mẫu nương nương là được."

Được rồi, Dữu Khánh không hỏi nữa, hắn nhấc tay chỉ về phía đỉnh núi, "Hành cung đã bị hư hỏng thành như vậy, còn lưu lại cho Thánh Mẫu nương nương ở ư? Các ngươi cảm thấy Thánh Mẫu nương nương còn có thể ở được nơi rách nát như vậy sao? Hay là Thanh Ô bộ tộc các ngươi cảm thấy nương nương chỉ xứng ở tại nơi rách nát này?"

Thấy hắn đánh tráo khái niệm, Thanh Ô bộ tộc sắc mặt rất khó coi, Tiểu Thanh khiển trách: "Ngươi nói bậy bạ gì đó?"

Dữu Khánh không quan tâm quá nhiều như vậy, hắn chuyển đổi chủ đề, nói: "Thủ không được Bồng Lai sơn, lại muốn cố thủ một khu nhà ở, da không còn để ý gì đến lông, quả thực hoang đường, nực cười!" Hắn nhấc tay vỗ vỗ ngực mình, "Đại nghĩa ngay trước mặt, ta không sợ gánh trách nhiệm, việc phá hủy nhà cửa cứ đẩy lên người ta, Thánh Mẫu nương nương trách tội xuống, ta chịu trách nhiệm, không liên quan đến Thanh Ô bộ tộc các ngươi!"

Nghe một phen lời nói của hắn, Thanh Ô bộ tộc không nói nên lời, quay mặt nhìn nhau, dường như có chút xấu hổ, mơ hồ nhận thấy bên mình hình như đúng là có phần cổ hủ.

Dữu Khánh âm thầm quan sát phản ứng của bọn họ, thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy chiêu đánh tráo khái niệm của mình chắc hẳn đã thành công.

Quả nhiên, tộc trưởng nhả ra, "Cửu vĩ hồ vô cùng xảo trá, một khi Thiên Dực lệnh đã vào trong tay bọn chúng, ta lo lắng chưa chắc có thể dễ dàng lấy lại như ngươi tưởng."

Dữu Khánh: "Lo lắng có ích lợi gì, đóng cái cọc xuống ngồi nhìn là có thể thay đổi cục diện sao? Tộc trưởng, nói một cách không khách khí thì, nếu các ngươi không quan tâm đến sự chết sống của chúng

ta, vậy chúng ta cần gì phải quản đến sự sống chết của các ngươi. Các ngươi muốn có thêm một phương địch nhân ư? Ít nhất, hiện tại ta là đang suy nghĩ về việc diệt trừ đám tà ma trong cung điện, còn các ngươi thì sao, ngoại trừ trốn ra còn làm cái gì?"

Tộc trưởng trầm mặc một hồi, rồi chợt xoay người gọi phụ nhân ở bên cạnh đi sang một bên, thì thầm to nhỏ một hồi, sau đó phụ nhân khẽ gật đầu, tộc trưởng mới vẫy tay nói với Dữu Khánh: "Đi, để ta đi theo ngươi, nhìn xem tên mập ngươi nói đó có phải thực sự không bị tà hóa hay không."

Tiểu Thanh kinh hô: "Tộc trưởng, e rằng có nguy hiểm, sự việc là do ta gây ra, để ta đi cho."

Tộc trưởng nhấc tay ra hiệu ngừng, cũng ngăn cản những người khác muốn khuyên, chỉ nói với Tiểu Thanh một câu, "Ngươi cùng đi theo xác nhận người."

Dữu Khánh vui vẻ liên tục gật đầu, nhảy đến trước, đưa tay mời.

Đoàn người nhanh chóng quay lại đỉnh núi. Lần này có được sự phối hợp của Thanh Ô bộ tộc, hành động trở nên thuận lợi hơn rất nhiều, có Thanh Ô bộ tộc từ chối, những người khác có muốn cũng không dám cùng theo.

Không dám đi đường trong cung điện, Dữu Khánh, tộc trưởng và Tiểu Thanh nhảy lên mái nhà.

Sau khi nhảy lên mái nhà, phơi mình dưới ánh mặt trời, Dữu Khánh nhớ tới một chuyện, hỏi, "Tộc trưởng, khi trời tối, có phải tất cả các ngươi đều trốn đi hay không?"

Tộc trưởng liếc mắt nhìn hắn, "Ngoại trừ trốn đi, chúng ta cũng không còn biện pháp ứng đối nào khác."

Dữu Khánh không hiểu, "Ta thấy các ngươi phân tán rời đi, chẳng lẽ không trốn cùng nhau sao?"

Đây không phải là chuyện gì bí mật, ít nhất, đối với phía bên Cửu vĩ hồ thì đó chẳng phải là bí mật, tộc trưởng thẳng thắn cho biết, "Trốn cùng với nhau, nếu như bị phát hiện, tử vong quá lớn. Trước khi bầu trời tối đen, tộc ta đều sẽ phân tán ra, từng người tự tìm nơi ẩn nấp, tự mình lo cho mình, không ai biết được người khác nấp ở đâu, nếu có một ai đó xảy ra chuyện sẽ không hại đến người khác, sau bình minh lại cùng nhau tụ tập. Mấy nghìn năm tới, Thanh Ô bộ tộc ta chính là làm như vậy để tiếp tục tồn tại."

Dữu Khánh giật giật khóe miệng, nhận thấy bộ tộc này thật là thê thảm, lại bị truy sát mấy nghìn năm. Hiện tại hắn đã xác nhận được suy đoán của mình, Cửu vĩ hồ sở dĩ để cho Nam Trúc biết được nền tảng của Thanh Ô bộ tộc rồi thả ra là bởi vì phía bên Cửu vĩ hồ không thể hành động ban ngày, đêm tối lại rất khó tìm được tung tích lệnh bài, cần phải có người thích hợp làm thay.

Chẳng mấy chốc, ba người hạ xuống trong khu vườn hắn trao đổi lần trước.

"Trầm Kim Thiền." Dữu Khánh hướng về phía khung cửa sổ lúc trước, cất tiếng gọi.

Chỉ chốc lát sau, Trầm Kim Thiền lại xuất hiện tại bên cửa sổ, thấy có thêm hai người, y có phần bất mãn, nói: "Không phải đã nói ngươi đến một mình sao?"

Dữu Khánh: "Đó là yêu cầu lần trước, ngươi không nói lần này. Dây dưa chuyện này không có ý nghĩa gì, ta vừa rồi đã bắt tộc trưởng, nhưng không thể tìm được lệnh bài trên người bà ta. Bà ta đã có đề phòng Cửu vĩ hồ tiết lộ nền tảng của bọn họ, sợ bị cướp giật, cho nên hoàn toàn không đem theo lệnh bài trên người. Tuy nhiên, ta đã thuyết phục được bà ấy thực hiện trao đổi, tiền đề của giao dịch là phải xác nhận được Hoa béo thật sự không bị tà hóa."

Trầm Kim Thiền cau mày, có chút do dự. Bóng dáng Cô Dương lại xuất hiện phía sau cửa sổ, lão thái bà này hỏi: "Làm thế nào để xác nhận?"

Dữu Khánh nhìn về phía tộc trưởng, điều này cần phải để cho bà ta yên tâm mới được.

Tộc trưởng nhìn chằm chằm người trong cửa sổ: "Việc này rất đơn giản, đưa người ra phơi nắng dưới ánh mặt trời là được."

Trầm Kim Thiền và Cô Dương nhìn nhau. Cô Dương quay người rời đi một lúc, khi xuất hiện lại thì đã lôi kéo theo Nam Trúc.

Cô Dương chọc lên người Nam Trúc một cái, cởi bỏ cấm chế nói chuyện, "Mập mạp, cất tiếng đi, chứng minh ngươi còn sống đi."

Đau đến nghiến răng nghiến lợi, Nam Trúc oa oa gào lên: "Lão thái bà, ngươi ra tay có thể nhẹ chút hay không hả."

Cô Dương đáp lại bằng một nụ cười quỷ dị, đưa tay kéo rớt chiếc áo choàng trên người gã, bộc lộ ra nửa thân trên trần trụi.

Nam Trúc theo bản năng muốn khoanh tay che ngực, nhưng không thể nhúc nhích, kinh hô: "Ngươi muốn làm gì?"

Gã hoàn toàn không biết lần này mình bị kéo đến đây để làm gì, vì sao phải cởi áo choàng của mình ra?

Ngay sau đó gã oa oa kêu loạn bị ném bay ra ngoài, bộp, nện mạnh xuống đất, lăn lộn trong vườn, gã hét toáng lên như heo bị chọc tiết, thân thể bộc lộ trong ánh nắng mặt trời.

Dữu Khánh sửng sốt, không nghĩ tới đối phương lại chứng minh một cách dứt khoát lưu loát như thế, ngay cả một chút dạo đầu cũng không có, không sợ phía bên mình cướp người sao? Chú ý một chút, hắn phát hiện thấy trên eo Nam Trúc có buộc một sợi dây, không biết đối phương tìm đâu ra được sợi dây đó.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ có nên cắt đứt sợi dây hay không thì ánh mắt nhìn đến hai vị tu sĩ Thượng Huyền đứng nơi cửa sổ, hắn biết chỉ cần hai người này cách không xuất thủ, hắn cũng chưa chắc

đã có thể giữ được Nam Trúc, hơn nữa, Nam Trúc cách bọn họ không xa, hắn đành phải kìm nén lại ý muốn ra tay của mình.

Sau khi rơi xuống mặt đất, Nam Trúc vừa mới cất tiếng lẩm bẩm bình thường lại, chợt Cô Dương nắm sợi dây, giống như kéo chó, kéo ngược lại, soàn soạt soàn soạt.

Thân thể mập mạp của Nam Trúc một đường ma sát trên mặt đất bị kéo trở lại. Gã há miệng mắng to, "Đau quá, đau quá! Lão thái bà, ngươi có bệnh hả? Ngươi đừng để rơi vào trong tay lão tử."

Cô Dương rung sợi dây trong tay, Nam Trúc lập tức ngậm miệng, không còn cách nào khác, bị lật úp mặt xuống đất, mặt ma sát trên mặt đất, miệng đã cày trên đất rồi, làm sao còn có thể mắng được.

Kéo người đến bên cửa sổ, Cô Dương lại nhấc Nam Trúc đưa vào bên trong, hỏi bên ngoài, "Đã nhìn thấy rồi chưa?"

Tộc trưởng hỏi Tiểu Thanh, "Hắn đã vào Trấn Linh chung sao?"

Tiểu Thanh gật đầu, "Không sai, là hắn."

Chương 935: Giao dịch (1)

Sau khi đã xác nhận được chính là tên mập mạp đó, tộc trưởng không có nhiều lời, dẫn đầu phi thân rời đi, không phải bay theo kiểu nhảy lên nhảy xuống, mà là kiểu bay lên trời của người có tu vi cao thâm, người không biết rõ khẳng định sẽ bị chấn nhiếp.

Tiểu Thanh rời đi theo. Dữu Khánh nhìn nhìn, không còn thấy bóng dáng Nam Trúc nơi cửa sổ, hắn cũng phi thân bỏ đi.

Ba người trở lại nơi Thanh Ô bộ tộc tụ tập. Thanh Ô bộ tộc không có vào trong quần thể cung điện, bởi vì ngay từ đầu tộc trưởng bọn họ đã có hoài nghi đối với đám người từ trong Trấn Linh chung đi ra,

trước khi chưa được kiểm tra xác nhận, sẽ không để cho tộc nhân dễ dàng đến gần đám người đó, bây giờ thì càng không.

Thấy sau khi trở về, tộc trưởng giống như không có chuyện gì xảy ra, Dữu Khánh có phần sốt ruột, đợi một hồi, hắn rốt cuộc nhịn không được, đến trước mặt tộc trưởng, hỏi: "Tộc trưởng, lệnh bài "

Tộc trưởng ngắt lời: "Chờ chút đi, đã nói người đi lấy rồi."

Được rồi, Dữu Khánh không còn cách nào khác, đành phải kiên nhẫn chờ đợi.

Các phương thế lực khác muốn đến đây hỏi thăm một chút tình hình, nhưng bị Thanh Ô bộ tộc không cho đến gần, nên chỉ có thể đứng phía ngoài dõi mắt nhìn về phía bên này.

Duy chỉ có Đoạn Vân Du là cau mày, gã ta ít nhiều biết được một chút tình huống, đây là điều lợi khi cài được tai mắt vào trong, Đồng Tại Thiên đã nghĩ cách truyền thông tin phát hiện được cho gã ta.

Thời gian từng chút một trôi qua, mãi cho đến giữa chiều mới nhìn thấy phụ nhân được tộc trưởng phái đi quay trở lại, ôm một cái hộp ngọc giao cho tộc trưởng.

Tộc trưởng mở ra nhìn, vừa nhìn thấy Thiên Dực lệnh nguyên vẹn ở trong đó, lập tức khép hộp lại, liếc nhìn Dữu Khánh đang dõi mắt mong đợi muốn lấy, nói với phụ nhân kia: "Ta lo lắng sự việc chưa chắc đã được suôn sẻ như hắn nghĩ, lưu lại mấy tộc nhân theo ta là được, ngươi dẫn các tộc nhân khác tránh trước đi."

Phụ nhân đó nói: "Tộc trưởng, để ta lưu lại, ngươi dẫn người đi…"

Tộc trưởng nhấc tay ra hiệu ngừng nói, khẽ lắc đầu với bà ta.

Phụ nhân đó đành phải hơi khom người, xoay người chỉ định mấy người lưu lại, sau đó suất lĩnh hầu hết tộc nhân bay lên trời rời đi,

cảnh tượng có phần ngoạn mục. Đám người thành viên các bang phái đứng xem sửng sốt ngước nhìn, không biết chuyện gì xảy ra.

Tận mắt nhìn thấy hầu hết tộc nhân đã đi xa, tộc trưởng mới giao hộp ngọc cho Dữu Khánh, "Ta đưa thứ này cho ngươi, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, một khi thứ này rơi vào trong tay Cửu vĩ hồ, ngươi sẽ không ra ngoài được. Nếu bị kẹt lại Bồng Lai sơn, Thanh Ô bộ tộc chúng ta còn có thể bay tới bay lui ẩn nấp, trong thời gian nhất định, phạm vi các ngươi có thể ẩn nấp rất hữu hạn, sẽ không tránh được sự truy lùng của đám tà ma trên trời dưới đất đó."

Nhận đồ vật vào tay, Dữu Khánh gật đầu, "Tộc trưởng yên tâm, tại hạ tất nhiên sẽ không đùa giỡn trong chuyện như thế này, ta chỉ lo lắng là bọn chúng không chịu giao dịch tại ban ngày."

Tộc trưởng nói tiếp: "Ngươi không cảm thấy bọn chúng dám giao dịch vào ban ngày còn càng đáng sợ hơn sao?"

Dữu Khánh hiểu ý của bà ta, chính hắn cũng có lo lắng về điều này, nhưng vì cứu người, hắn chỉ có thể phóng đại hi vọng may mắn, "Có lẽ giống như tộc trưởng nói, Cửu vĩ hồ cho rằng chúng ta không dám dễ dàng phá hư hành cung của Thánh Mẫu nương nương."

Tộc trưởng trầm ngâm suy nghĩ một hồi, cũng không nghĩ ra Cửu vĩ hồ còn có thể giở ra trò gì khác, bà ta buông tiếng thở dài, "Chỉ hi vọng là như thế."

Dữu Khánh cầm chiếc hộp ngọc, khom người cảm tạ, rồi ngay lập tức xoay người rời đi, vẫy vẫy tay gọi đám người Mục Ngạo Thiết phía xa xa.

Nhóm người Hạt Tử bang lập tức vù vù tiến đến, thực ra tổng cộng không có bao nhiêu người, Liên Ngư cũng theo tới, đám người Đoạn Vân Du cũng mặt dày tiến tới nơi này, đám người Thân Vô Không thấy vậy thì lập tức đuổi theo.

Dữu Khánh lập tức nói với tộc trưởng: "Tộc trưởng, ta chọn mấy người cùng đi, những người khác, giúp ta ngăn lại."

Tộc trưởng biết rõ hắn lo lắng điều gì, nếu để cho một số người biết được hắn cầm Thiên Dực lệnh đi giao dịch, ngang ngược can thiệp còn đỡ, e là có người sẽ sinh lòng xấu xa, nói chung, thời điểm giao dịch càng nhiều người càng dễ xảy ra chuyện, bà ta liền ừ một tiếng.

Một đám người đi đến trước mặt, Dữu Khánh không nhiều lời, trực tiếp chỉ vào ba người Mục Ngạo Thiết, Bách Lý Tâm và Liên Ngư, "Ba người các ngươi đi theo ta, những người khác ở lại."

Dứt lời lập tức xoay người rời đi. Liên Ngư lần này thật sự có chút ngạc nhiên, không nghĩ hắn lại chủ động nói mình đi theo.

Hổ Nữ theo bản năng muốn đuổi theo lão bản nương, nhưng bị tộc trưởng ngăn cản lại, "Dừng lại. Không nghe hắn nói sao? Những người khác ở lại."

Hổ Nữ ngạc nhiên dừng lại, nhìn bà ta, rồi lại quay nhìn về phía lão bản nương, Liên Ngư quay lại nhìn cũng không dám lỗ mãng, gật đầu ra hiệu cho cô ta ở lại.

Vì vậy, dù là Đoạn Vân Du hay là đám người Thân Vô Không, đều chỉ có thể nhìn theo mấy người nhảy lên nóc nhà rời đi.

Tộc trưởng để lại một người trông chừng đám người này, bản thân thì dẫn theo những tộc nhân khác bay lên không trung, lơ lửng trên không trung quan sát phía dưới.

Vẫn là khu vườn đó, lần thứ ba tới đây, Dữu Khánh có thể nói đã quen việc dễ làm, hắn dẫn theo mấy người hạ xuống.

Đưa mắt quan sát xung quanh, Liên Ngư chợt ngẩng đầu nhìn lên không trung, nhìn thấy đám người tộc trưởng lơ lửng trên bầu trời nhìn chằm chằm bọn họ.

Dữu Khánh lên tiếng: "Trầm bang chủ, ta đã đem thứ các ngươi muốn đến rồi, người đâu?"

Sau khung cửa sổ hai bên nói chuyện với nhau lúc trước, Trầm Kim Thiền lại xuất hiện, nở nụ cười, "Lão bản nương cũng tới sao? Đây là dẫn người đến giúp sao?"

Ánh mắt Liên Ngư hơi ngưng tụ, bởi vì nàng ta nghe ra được trong giọng nói của đối phương có vẻ ngả ngớn, liền biết đám tà vật này đã bắt đầu không để mình vào mắt nữa rồi.

Nàng ta nhịn không được quay nhìn chiếc hộp trong tay Dữu Khánh, hỏi, "Thứ gì vậy, các ngươi đang làm gì?"

Dữu Khánh thẳng thắn nói: "Hoa Thượng Phi đã bị bọn họ nhìn thấu, bị bọn họ bắt làm con tin rồi."

Liên Ngư bỗng cảm thấy ngạc nhiên.

Thân ảnh Cô Dương cũng xuất hiện sau cửa sổ, "Đừng có nói nhảm nữa, ngươi muốn giao dịch như thế nào?"

Dữu Khánh liếc mắt nhìn mặt trời sáng chói trên bầu trời, hiện tại hắn không sợ bọn họ giao dịch, chỉ sợ bọn họ không chịu giao dịch, liền cao giọng trả lời: "Còn có thể giao dịch như thế nào, nói các ngươi đi ra đây, các ngươi cũng không dám ra, chỉ có thể là chúng ta đi đến. Ta và lão bản nương đến giao đồ và đưa người đi. Chúng ta một tay giao đồ, một tay giao người, như thế nào?"

Trầm Kim Thiền và Cô Dương nhìn nhau, người sau nói: "Được!"

Liên Ngư vẻ mặt kinh ngạc, không nghĩ tới tên ria mép bên cạnh này lại trực tiếp sắp xếp việc làm cho mình, cuối cùng nàng ta đã biết rõ vì sao tên ria mép này lại chủ động gọi mình mùng đến đây, thì ra là kéo đến để lợi dụng.

Nàng ta không từ chối, nhưng khẳng định phải hỏi cho rõ ràng, "Giao dịch thứ gì?"

Dữu Khánh: "Thứ trong tay Thanh Ô bộ tộc, ta thỉnh cầu lấy tới. Làm phiền lão bản nương giúp đỡ một chút."

Liên Ngư cau mày, vẫn không từ chối.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa đối diện với cửa sổ phát ra âm thanh cọt kẹt nặng nề được mở ra. Không biết cửa gỗ nơi này mới được thay đổi gần đây hay là dùng loại gỗ nghìn năm không mục, vạn năm không nát.

Trầm Kim Thiền và Cô Dương biến mất tại cửa sổ cũng xuất hiện tại cửa đi, phía sau hai người này có kẻ áp giải Nam Trúc với khuôn mặt đầy máu và đất.

Dữu Khánh lập tức cất tiếng hét to, "Ta muốn xác nhận hắn không bị gì."

Chuyện này dễ làm, phía bên kia lập tức cởi bỏ một bộ phận cấm chế trên người Nam Trúc. Đã có thể cất tiếng, Nam Trúc hô to: "Ta khỏe, ta không sao."

Dữu Khánh: "Không động tay động chân gì trên người ngươi chứ?"

Nam Trúc: "Chắc là không có làm gì khác."

Dữu Khánh lập tức quay đầu lại nói với Bách Lý Tâm: "Yểm hộ, ứng biến."

Bách Lý Tâm lập tức vỗ mở hộp dài sau lưng, cung tên bật ra rơi vào tay nàng, động tác thành thạo điêu luyện, ba cây tên trong nháy mắt liền cùng nằm trên dây, nhắm ngay người tại cửa đi.

Chương 936: Giao dịch (2)

Cô Dương đứng trong cửa lại nói: "Chúng ta cũng cần kiểm tra thứ ngươi mang đến có phải là thật hay không."

Dữu Khánh chỉ có thể mở hộp, lấy Thiên Dực lệnh bên trong ra, ngay tại chỗ đưa cho đối phương nhìn thấy rồi thi pháp rót vào, sau khi ý niệm tương thông thì cất tiếng quát, "Dực!"

Một luồng uy thế vô hình khuếch tán ra, trong màng tai mọi người đều vang lên một tiếng 'ong', ngay cả người ở bên ngoài cung điện cũng cảm nhận được, mọi người đều không phải lần đầu tiên trải qua điều này, lập tức nhận thức được gì đó, nếu không phải đã bị Thanh Ô bộ tộc giám sát, khẳng định sẽ chạy đến xem.

Nhìn thấy cánh ánh sáng giương ra, ánh mắt hai người Trầm, Cô đứng trong cửa đầy vẻ vui mừng.

Trên mặt Nam Trúc thì hiện ra vẻ bi phẫn, gã cũng biết, một khi thứ này rơi vào trong tay Cửu vĩ hồ, e rằng lần này sư huynh đệ bọn họ không ai được yên lành.

Sau khi nhìn thấy rõ đó là thứ gì, Liên Ngư có thể nói rất kinh ngạc, "Ngươi muốn lấy loại chí bảo này để trao đổi với chúng?"

Nàng ta vô thức ngẩng đầu nhìn đám người tộc trưởng đang tại không trung nhìn xuống, nếu không phải có điều e ngại, hơn nữa, trong lúc nhất thời nàng ta không biết cách điều khiển bảo vật, nàng ta thật sự có ham muốn trực tiếp đoạt lấy bảo vật bỏ chạy.

Đã biểu diễn xong, quang sí đột ngột biến mất trong Thiên Dực lệnh, Dữu Khánh hạ thấp giọng nói: "Tộc trưởng tự có tính toán."

Vừa nghe nói là ý của tộc trưởng Thanh Ô bộ tộc, ngoại trừ kinh nghi bất định ra Liên Ngư cũng không nói gì nữa.

"Làm phiền." Dữu Khánh nói lời khách khí, sau đó Liên Ngư và hắn cùng đi qua.

Khi hai người mới đi đến cửa vào, Trầm Kim Thiền ở bên trong đột nhiên nói: "Đứng lại, gặm lệnh bài trên mặt đất, phía bên ta thả người đi đến, các ngươi lui về phía sau đám người."

Dứt lời, y lôi kéo Nam Trúc lùi sâu vào bên trong một đoạn, giữ một khoảng cách an toàn, để cho người bên ngoài yên tâm.

Đều không phải là người ngày đầu tiên ra ngoài lăn lộn, nghe nhìn thấy vậy liền biết là có ý gì, muốn giữ khoảng cách để thỏa hiệp được một phương án giao dịch an toàn mà mọi người đều có thể chấp nhận.

Dữu Khánh không sao cả, quan trọng là một khi xảy ra biến cố, với thân thủ của lão bản nương thì có thể tại trường hợp đối phương muốn dùng cứng cướp đoạt có đúng lúc lướt đến ngăn chặn hay không, hắn lập tức nhìn về phía Liên Ngư, "Lão bản nương, ngươi thấy sao?"

Liên Ngư: "Không có vấn đề gì quá lớn."

Dữu Khánh giậm chân thùm thụp hai tiếng, cảm nhận xem lòng đất có cứng hay không, hắn lo lắng có trò quỷ, sau khi cảm thấy không có vấn đề, hắn phất tay kêu gọi Mục Ngạo Thiết, "Lão Cửu, ngươi đến cửa sổ bên đó, nhìn kỹ bên trong, đừng để cho bọn họ núp người bên cửa động tay động chân."

Mục Ngạo Thiết tay xách kiếm lập tức lao vọt đến, thò đầu vào bên trong cửa sổ, người ở bên trong không thể không kêu gọi tất cả những người ở gần cửa lùi ra phía sau để tránh bị nghi ngờ.

Chờ đến khi Mục Ngạo Thiết làm ra động tác báo hiệu an toàn, Dữu Khánh mới quyết đoán ném lệnh bài xuống đất, keng, tia lửa bắn tung tóe ra, lệnh bài cắm xuống nền đá nơi cửa vào, rồi hét lớn vào bên trong: "Thả người!"

Người ở bên trong cũng không lề mề, Trầm Kim Thiền xuất thủ cởi bỏ một bộ phận cấm chế trên người Nam Trúc, sau đó đưa đẩy gã ra, "Đi đi, đừng có giở trò, nếu không, cẩn thận mạng nhỏ của ngươi."

Vì vậy, Nam Trúc mím chặt môi bước từng bước một về phía trước, khuôn mặt đầy bẩn thỉu và thê lương.

Cô Dương chỉ tới người bên ngoài, cảnh cáo, "Lui về phía sau!"

Mọi người đều biết quy tắc, Dữu Khánh và Liên Ngư lập tức dựa theo bước tiến và khoảng cách với Nam Trúc, từng bước lùi về phía sau.

Trong khi bước đi, thần sắc Nam Trúc càng ngày càng lộ vẻ thê lương, rồi chợt nấc lên, cất tiếng khóc bi thương: "Lão Cửu, lão Thập Ngũ, ca ca xin lỗi các ngươi, ca ca đã liên lụy các ngươi."

Dữu Khánh nghiến răng mắng, "Đừng nói nhảm, nhanh tới đây!"

Với nửa người trên ở trần, Nam Trúc cười thảm cất bước đi ra cửa, phản ứng, thần sắc của gã tức thì khiến trái tim Dữu Khánh nhảy lên, hắn lập tức có cảm giác không ổn.

Quả nhiên, biến cố xảy ra trong chớp mắt, Nam Trúc đột nhiên vung chân, dốc sức đá vào Thiên Dực lệnh cắm trên mặt đất, muốn đá cho Thiên Dực lệnh bay ra ngoài, thân thể đầy mỡ rung động kịch liệt theo một cú đá này.

Giờ phút này mọi người đều giật mình.

"Lớn mật!" Trầm Kim Thiền gầm lên.

"Dừng tay!" Dữu Khánh cực kỳ hoảng sợ cũng cất tiếng kinh hô, liên tục hô to, "Bên trong không nên động, lão Thất, ngươi đừng có xằng bậy."

Liên Ngư thiếu một chút lao tới cướp người đã kiềm chế lại, vũ khí trên tay vừa muốn ném tới Trầm Kim Thiền và Cô Dương cũng dừng tay lại, một chân vừa bước ra cũng thu về.

Cũng không phải bị tiếng quát của Dữu Khánh làm dừng lại, mà vì thấy Nam Trúc bật kêu "Ôi chao" té ngã ra đất, ôm đầu ngón chân lăn lộn như sắp chết, mà Thiên Dực lệnh cắm ở trên nền đá thì không chút động đậy.

Đã quen là tu sĩ, đánh giá cao sức lực một cước đó của mình, hơn nữa, mức độ cứng rắn của loại đá ở đây quả thực không phải tầm thường, gã không đá bay được Thiên Dực lệnh, trái lại, đá gần như gãy ngón chân mình rồi.

Thử hỏi Dữu Khánh làm sao có thể không cắm lệnh bài chắc chắn một chút, hắn phải đề phòng bị người dễ dàng cách không hút đi.

Nhìn người nằm đó lăn lộn, đau đớn nhe răng nhếch miệng, Dữu Khánh có thể nói chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thiếu một chút đã bị gã hù dọa làm cho hồn phi phách tán, tức giận mắng: "Mập mạp chết tiệt, ngươi thành thật một chút lăn lại đây cho ta. Việc này đã có tính toán, không tới lượt ngươi xử lý, ngươi có nghe hiểu hay không?"

Mục Ngạo Thiết cũng thiếu chút bị hù dọa toát mồ hôi lạnh, y ở tại cửa sổ bên kia hét lớn, "Lão Thất, ngươi phải tin tưởng lão Thập Ngũ, đừng có lỗ mãng làm hỏng chuyện!"

Chịu đựng đau đớn, Nam Trúc ngẩng đầu, nhìn thấy Dữu Khánh ra sức nháy mắt với mình, ý thức được lão Thập Ngũ hẳn đã có hậu chiêu, lập tức hối hận vô cùng, hối hận không nên đá ra một cước này, đau quá a!

Không còn cách nào khác, gã nhịn đau bò đứng lên, lại bắt đầu khập khiễng tiến tới, Thiên Dực lệnh cắm trên nền đá vẫn vững vàng ở đó.

Đám người giằng co với nhau trong ngoài cửa nhìn thấy giao dịch lại có thể tiếp tục tiến hành bình thường, đều thở phào một hơi nhẹ nhõm, không ít người âm thầm chửi bới Nam Trúc có bệnh, tự dưng hứng chịu một trận kinh hãi, xém chút sợ chết người.

Cuối cùng, giao dịch diễn ra suôn sẻ, Dữu Khánh thành công đón được Nam Trúc, mà Trầm Kim Thiền cũng thuận lợi lấy được Thiên Dực lệnh tại cửa vào.

Mục Ngạo Thiết nhanh chóng quay lại tụ tập với mọi người, Dữu Khánh thì nhanh chóng cởi bỏ cấm chế cho Nam Trúc.

Nam Trúc vẫn còn đau đớn nhe răng nhếch miệng gào lên kinh dị: "Lão Thập Ngũ, ngươi có bệnh sao, lệnh bài cắm chặt như vậy làm gì."

Dữu Khánh liếc mắt khinh bỉ, xem tại ý tốt của gã, hắn lười trách mắng, mà quay đầu nhìn về phía người trong phòng đã được như mong muốn.

Nam Trúc nhón chân xoay người lại, cũng nhìn đến bọn họ, gào lên: "Lão thái bà, y phục của ta đâu, thích nhìn ta ở trần hả?"

Nghe lời nói này, Liên Ngư nhịn không được liếc mắt khinh bỉ, nhận thấy tên mập này là một kẻ miệng nói không lựa lời.

Vù vù, một bóng đen từ bên trong phòng bay ra, rơi tại trước mặt mấy người, chính là chiếc áo choàng mà Nam Trúc khoác lúc trước, đã bẩn thỉu nhưng còn tốt hơn là không có gì che thân, Nam Trúc nhặt lên kiểm tra, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, gã khoác lại lên người mình.

"Đi!" Dữu Khánh cất tiếng kêu gọi, nhấc Nam Trúc lên cùng phi thân rời đi.

Cùng đi theo, Nam Trúc lập tức hỏi: "Thứ đó đã rơi vào trong tay bọn chúng, còn đi được sao? Bây giờ phải làm thế nào?"

Dữu Khánh: "Còn có thể làm thế nào? Đi kêu gọi người đến dỡ phòng phá mái, cho đám quỷ quái này phơi nắng chơi!"

Ánh mắt Nam Trúc sáng lên, "Hay quá! Ôi, ngón chân ta gãy thật rồi!"

Chương 937: Lôi kiếp (1)

Liên Ngư đi theo ở phía sau ra vẻ đoạn hậu xem như đã nhận ra được, mối quan hệ giữa mấy người này quả thực không phải tầm thường, nếu không, sẽ không có khả năng vì tên mập mạp này mà từ bỏ món chí bảo như vậy, cho dù có cách lấy lại, với mối quan hệ bình thường là không có khả năng dùng loại bảo bối này để mạo hiểm.

Đã cứu ra được Nam Trúc, Dữu Khánh làm gì còn sẽ khách khí, hắn rất không muốn Thiên Dực lệnh dừng lâu trên tay đám tà vật đó dù chỉ thêm một khắc, hắn trực tiếp tìm đến đám người Thân Vô Không và Ngụy Ước ở ngoài cung điện, hô to lên rằng mình phát hiện ra đám người Trầm Kim Thiền đã bị tà hóa, cho nên trốn ở trong phòng không ra, mà không phải là quá mệt mỏi do cả một đêm bị giày vò trong Trấn Linh chung, bọn họ là không dám ra ngoài gặp ánh nắng mặt trời.

Đám người Trầm Kim Thiền và Cô Dương đã bị tà hóa rồi sao? Những người tiến vào bên trong Trấn Linh chung đều đã bị tà hóa rồi sao? Vậy chẳng phải là một số nhân thủ dưới trướng mình cũng giống đám người đó? Một nhóm người tự nhiên là rất kinh ngạc, rất chấn động.

"Nếu chư vị không tin lời ta nói, có thể gọi những thủ hạ của các ngươi đã tiến vào Trấn Linh chung đi ra ngoài phơi ánh nắng mặt trời thử xem. Những tà vật đó sợ mặt trời, ánh nắng chiếu lên người

sẽ lấy mạng. Chư vị, nếu như còn do dự, một khi trời tối, bọn họ người đông thế mạnh, chúng ta sẽ rất thê thảm."

Liên Ngư ở một bên nhìn Dữu Khánh đang ra sức xúi giục mọi người.

Mà Dữu Khánh sở dĩ muốn làm phiền những người khác, cũng là bởi vì phía bên mình thế đơn lực bạc, lo lắng đám tà ma đó hung bạo lên sẽ liều mạng, sợ phía bên mình chống đỡ không được.

Rất sốc trước tin này, đám người Thân Vô Không tự nhiên sẽ không ngồi yên nhìn xem, lập tức phái người đi gọi những người của bản bang tối hôm qua đã tiến vào Trấn Linh chung ra ngoài phơi nắng thử xem.

Đoạn Vân Du lặng lẽ nhìn về phía Đồng Tại Thiên, người sau khẽ lắc đầu ra hiệu, biểu thị mình cũng không biết những người đó đã bị tà hóa.

Trong không trung, đám người tộc trưởng một mực nhìn xem động tĩnh phía dưới, tộc trưởng không có ý định đi xuống.

Tiểu Thanh muốn biết tình hình phía dưới, nói ra: "Tộc trưởng, để ta xuống dưới xem tình hình của bọn hắn."

Tộc trưởng lại đưa tay ngăn cản cô ta lại, "Bọn họ sắp trở mặt với đám người bị tà hóa kia rồi, lúc đó chúng ta chưa chắc đã giấu giếm được chi tiết về mình. Nếu như đám bang phái đó biết rõ, e rằng sẽ quay ngược lại bắt giữ chúng ta. Trước hết để xem tình hình như thế nào đã rồi tính tiếp."

Tiểu Thanh gật gật đầu.

Những người chờ đợi ở bên ngoài cung điện dần dần phát hiện thấy tình hình có chút không thích hợp, người được phái vào trong cung điện kêu gọi đã khá lâu rồi vẫn không thấy đi ra, cũng không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, bên trong có phần yên tĩnh đến quá

mức, cửa cung điện giống như là chiếc miệng khổng lổ há to của một con quái thú.

"Nếu thật sự đã bị tà hóa, sợ rằng sẽ không ra được." Ngụy Ước cất tiếng lẩm bẩm.

Dữu Khánh: "Loại chuyện này không thể lừa được mọi người, mọi người còn do dự gì nữa? Lẽ nào chúng ta thật sự muốn chờ đến khi mặt trời xuống núi để chạy trối chết sao? Ta đề nghị mọi người cùng nhau đến đó động thủ, cũng không cần phải đối đầu trực tiếp với bọn họ, chỉ cần phá dỡ nơi bọn họ ẩn thân là được, ông trời sẽ xử lý bọn họ." Dữu Khánh đưa tay lên chỉ tới mặt trời.

Nhìn thấy mặt trời đã sắp nghiêng về phía chân trời, đoàn người thực sự không dám tiếp tục kéo dài lãng phí thời gian nữa, sau khi chạm mặt trao đổi mấy câu với nhau, đám người tại đây dắt tay nhau hành động, dồn dập phi thân lên mái nhà, dưới sự dẫn dắt của Dữu Khánh, mọi người đi thẳng đến địa điểm mục tiêu.

Người ở bên trong địa điểm mục tiêu cũng không di chuyển đi nơi khác, bên cạnh Trầm Kim Thiền và Cô Dương có hai người bị đè quỳ xuống, chính là hai người được Thân Vô Không và Ngụy Ước phái vào trong cung điện gọi người ra nhưng không thấy quay lại.

Đối diện với mũi kiếm đã sắp chạm vào trái tim, hai người khai ra mục đích đến nơi này, hai người Trầm, Cô nhận ra rằng, không ngoài dự liệu, quả nhiên tên ria mép đó đã bán đứng bọn họ…

Mặc dù vậy, mũi kiếm nơi ngực hai người quỳ dưới đất vẫn không bỏ qua cho bọn họ, đâm xuyên qua trái tim, hai người gục ngã trong vũng máu.

Một cước đá văng thi thể ra, Cô Dương oán hận nói: "Đã biết tên ria mép đó không phải là mặt hàng lương thiện, quả nhiên là đang xúi giục đám người bên ngoài ra tay với chúng ta."

Trầm Kim Thiền trầm giọng nói: "Cách thời điểm mặt trời xuống núi ít nhất còn một canh giờ rưỡi nữa, nếu bọn họ muốn phá dỡ vật che nắng cho chúng ta, cho dù chúng ta trốn xuống lòng đất cũng không thể trốn được, bọn họ có liều mạng cũng sẽ dốc sức đào chúng ta ra. Thực sự không biết Tiên tôn muốn chúng ta làm đến một bước này rốt cuộc là muốn như thế nào, thật sự muốn chúng ta bị người hất tung ra phía dưới ánh mặt trời sao? Như vậy, chúng ta thật sự còn có thể có đường sống sao?"

Cô Dương cũng nhịn không được buông tiếng thở dài, "Chúng ta không còn có lựa chọn nào khác, nếu Tiên tôn đã nói sẽ có người cứu chúng ta, vậy thì cứ tin tưởng như vậy đi."

Đúng vào lúc này, có người từ trong bóng râm dưới hành lang liên tục lướt đến, bay vào theo cửa sổ bên cạnh, lướt đến trước mặt hai người liền vội vàng báo cáo: "Bang chủ, đám người bên ngoài đang đồng loạt tiến về phía chúng ta."

Trầm Kim Thiền quay sang nhìn Cô Dương, "Có nghe hay không, sợ cái gì tới cái đó, cuối cùng vẫn đã tới rồi."

Cô Dương trầm giọng quát lớn: "Chuẩn bị ứng chiến, một khi có biến, rút xuống kho ngầm ẩn thân."

Đàm người bên này lập tức rầm rầm rầm bắt đầu hành động.

Chỉ chốc lát sau, một đám đông người đã rải rác ra bên ngoài, trên mặt đất, trên mái nhà và trên các đình đài lầu các đều có, dường như đang hình thành một vòng vây.

Ngụy Ước nhìn nhìn Thanh Ô bộ tộc lơ lửng trên không trung nhìn xuống, hỏi Dữu Khánh ở một bên, "Chu lão đệ, ngươi xác định chúng ta lật tung nhà cửa, hủy hoại cung điện này, vị tộc trưởng kia sẽ không tức giận chứ?"

Dữu Khánh vỗ vỗ ngực, bảo đảm, "Sẽ không, bà ta cũng không muốn để cho tà ma chạy trốn, có tức giận cũng là do ta xúi giục, có

gì ta là người xui xẻo trước, việc này không thể hại các ngươi."

Mấy người gần đây quay nhìn nhau, suy nghĩ thấy cũng đúng, lúc này liền yên tâm, bọn họ cũng không muốn lề mề kéo dài nữa, bởi vì sợ đến đêm tối quả thực là chịu không nổi.

Chương 938: Lôi kiếp (2)

Thân Vô Không lập tức thi pháp quát lớn: "Trầm bang chủ, Cô bang chủ, ban ngày ban mặt, trốn ở trong phòng u ám làm gì, mời ra đây gặp mặt, bọn ta có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Cô Dương rất nhanh đáp lại, "Thân bang chủ, ở bên ngoài phơi nắng cả một ngày còn chưa phơi nắng đủ sao? Trong phòng mát mẻ, có chuyện gì vào trong phòng chậm rãi nói chuyện."

Thân Vô Không: "Cô lão thái bà, chúng ta cũng không cần phải vòng vòng vo vo nữa, Chu bang chủ Hạt Tử bang nói rằng các ngươi tại bên trong Trấn Linh chung đã bị Cửu vĩ hồ tà hóa thành thứ người không ra người quỷ không ra quỷ, không thể gặp ánh nắng mặt trời, vì để xác minh lời hắn nói là thật hay giả, thỉnh cầu các ngươi ra đây gặp mặt."

Cô Dương: "Ngươi làm sao có thể tin tưởng lời nói của tên chết tiệt đó chứ? Để sau này xem ta như thế nào xé nát cái miệng của hắn. Hiện tại ta lười để ý đến các ngươi. Chờ ta nghỉ ngơi ổn đã rồi nói tiếp. Đừng có rảnh rỗi lại đi gây sự với ta."

Thân Vô Không đột nhiên quát lớn: "Giang Khoát, còn không nhanh đi ra gặp ta, ngươi cũng muốn trốn bản bang chủ sao?"

Tất cả mọi người đều biết rõ Giang Khoát là thủ hạ tâm phúc của y.

Giọng nói bình tĩnh của Giang Khoát chậm rãi truyền ra, "Bang chủ, có muốn gặp lại hay không, để xem duyên phận đi. Đã đến một

bước này, ngươi cũng không còn đường lui, chúng ta sớm muộn gì sẽ đi chung một con đường, hà tất phải ép nhau quá chứ?”

Lời này đã nói ra rất thẳng rồi, tương đương với việc xác nhận lời Dữu Khánh đã nói, những người bên trong thực sự đã tà hóa.

Ngụy Ước ngay sau đó lại gọi to lên, “Vinh Dật, ngươi cũng trốn ở trong đó sao?”

Vị thủ hạ tâm phúc của y cũng cất tiếng trả lời: “Bang chủ, ngươi không thể trách ta được.”…

“Ngụy huynh, xem ra bọn họ đều đã đi vào đường tà đạo rồi, không còn gì để nói nữa.” Thân Vô Không đang đứng thẳng trên đỉnh mái đình cất tiếng cười nhạt, rồi đột nhiên phi thân lướt xuống, vừa rơi xuống liền giậm mạnh chân, mặt đất chấn động, cúi người nâng tay, đem cả một tòa đình trọn vẹn xốc lên, một chưởng đẩy nó bay về phía không trung, đồng thời quát lớn: “Dỡ tổ của bọn chúng, để cho đám âm quỷ này phơi nắng mặt trời đi.”

Nguyên cái đình bay đi, ầm ầm, nện lên trên nóc nhà phía bên kia.

Nào ngờ toàn bộ đình vừa mới rơi vào trong nhà thì lập tức nổ tung, các loại gỗ, đá, cột, xà nhà bắn ra tứ tung, bắn về phía đám người ở xung quanh, uy lực thật lớn, những người không kịp trở tay lập tức ngay tại chỗ bị đánh cho thổ huyết, văng ra ngoài.

Mảnh vụn tung bay như muốn xé nát tất cả, với khí thế mạnh mẽ nghiền nát tất cả gây ra một loạt âm thanh kêu gào thảm thiết.

Đây là điều mà Dữu Khánh e sợ, bất kể người ở bên trong có phải đã bị tà hóa rồi hay không, khi cao thủ đánh nhau, đám người đẳng cấp thấp hơn như bọn họ đều sẽ gặp phải nguy hiểm nếu đối diện, vì vậy hắn lập tức lắc mình nhảy đến ẩn nấp phía sau một ngọn giả sơn.

Mấy người Nam Trúc cũng chạy theo, cùng nhau trốn ở phía sau, để cho những người khác chiến đấu.

Nào ngờ vừa mới ẩn nấp, bóng dáng ngọn giả sơn trước mặt đột nhiên biến mất, nó đột ngột bay lên, rời khỏi mặt đất, thì ra hòn giả sơn đã bị Ngụy Ước cách không nhổ lên, tại không trung tung cước đá bay đi, ầm ầm đập về phía khu nhà kia.

Mọi người triển khai tấn công từ bốn phương tám hướng, trong khoảnh khắc đã phá hủy nhà kho to lớn này.

Trong phút chốc tòa nhà nguy nga tráng lệ đã tràn đầy lỗ thủng, rồi dần nghiêng về một bên và ầm ầm đổ sụp ngay tại dưới mí mắt mọi người, dư chấn sụp đổ ầm ầm dữ dội vang vọng không ngừng.

Quỷ dị chính là, chỉ thấy khí thế tấn công, còn trong nhà kho sụp đổ không thấy có bất kỳ dấu hiệu phản kích nào, một đám người bắt đầu chậm rãi siết chặt vòng vây.

Lơ lửng trong không trung, Thanh Ô bộ tộc cảm thấy có chút không thích hợp, tộc trưởng vẫn luôn nhìn chằm chằm phía dưới vô thức nhấc tay sờ sờ lỗ tai mình, "Tại sao có cảm giác như âm thanh sụp đổ phía dưới vẫn một mực vang vọng?"

Tiểu Thanh: "Ta cũng nghe thấy."

Mấy tộc nhân Thanh Ô bộ tộc quay mặt nhìn nhau, có phần không hiểu ra sao.

Một đám người lật tìm đống đổ nát nhưng không phát hiện thấy bóng dáng người nào ẩn nấp phía dưới. Nam Trúc thấy vậy cất tiếng hô to nhắc nhở, "Phía dưới đó còn có một cái kho ngầm, lối vào ở nơi đó."

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay gã chỉ đến, Thân Vô Không quát lớn: "Đào ra, quyết không thể để cho bọn chúng kéo dài đến khi mặt trời xuống núi."

"Đào nhanh đi!" Ngụy Ước cũng cất tiếng hô to.

Một đám người lập tức thi pháp đánh tung chướng vật, chẳng mấy chốc liền nhìn thấy lối vào, đám người trốn ở bên trong lập tức dốc sức liều mạng ngăn cản, hai bên bắt đầu đánh nhau tại lối ra vào.

Người ở trong kho ngầm không thể lộ ra ánh sáng mặt trời, nên dù người đông sức mạnh nhưng lại ở thế yếu, nhìn thấy sắp chống đỡ không nổi thì đột nhiên phát hiện mức độ tấn công từ phía bên ngoài trở nên yếu bớt, cuối cùng thậm chí còn dừng cả tấn công, khiến cho người ở bên trong không hiểu có chuyện gì.

Không chỉ có những người tiến công ngừng tấn công, mà đám người Dữu Khánh núp ở phía sau hò hét trợ uy, vốn chỉ dùng miệng lưỡi không động thủ cũng đều ngậm miệng, dồn dập ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Sắc trời đột nhiên tối sầm đi rất nhiều, không có gió nhưng mây đen không biết từ đâu cuồn cuộn kéo đến, cuộn trào kịch liệt trên bầu trời, mây đen càng quay cuồng càng dày đặc, rất nhanh liền khiến cho thiên địa trở nên u tối.

Nhìn thấy bầu trời thay đổi khí tượng đột ngột như vậy, mọi người trợn mắt há mồm.

Ầm ầm, từng tiếng sấm vang rền trong thiên địa, một luồng sáng xuyên qua đám mây đen như một con điện long, ngay cả không khí cũng phải ù ù rung động.

Ngay sau đó là tiếng sấm rền vang không ngừng, từng ánh chớp lóe lên trong mây đen, sau đó biến thành vô số ánh chớp lập lòe ngoằn ngoèo trải đầy trên trời cao, biến mây đen trên bầu trời thành ánh sáng tím, thậm chí trong không khí dường như cũng có tia chớp, cảnh tượng vô cùng khủng khiếp.

Mọi người chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng sấm sét cuồn cuộn đầy trời như thế này, cảm thấy mình quá nhỏ bé, đứng trong lối vào

hư hại nhìn ra dò xét tình hình bên ngoài mấy lần, Trầm Kim Thiền và Cô Dương cũng bị sợ hãi vô cùng.

Không nói đến bọn họ, đám người tộc trưởng lơ lửng trong không trung cũng chưa bao giờ đối diện với khí thế như vậy, bọn họ kinh hãi không ít, một nữ tử lơ lửng giữa không trung run giọng hỏi: "Có phải hành cung bị phá hủy đã khiến Thánh Mẫu nương nương nổi giận hay không?"

Cô ta vừa mới nói xong, một màn kinh khủng liền xuất hiện, phía xa xa xung quanh, bắt đầu từ biên giới mây đen, có vô số sấm sét đánh xuống, giống như toàn bộ khu vực đã bị một tầng sấm sét hình tròn phong tỏa lại.

Nhưng nếu chỉ như vậy cũng không sao, kinh khủng hơn chính là, vô số sấm sét ầm ầm đánh xuống đó rất nhanh từ xa tiến đến gần, vòng phong tỏa đang nhanh chóng thu nhỏ lại vào không gian trống ở giữa, giống như rừng sấm sét đang nhanh chóng phát triển mở rộng ra, vô số tiếng nổ vang liên tục khiến lỗ tai mọi người ù ù chấn động, nói to hết sức cũng không nghe rõ.

Mọi người mở mắt trừng trừng nhìn những ngọn núi phía xa xa bị vô số sấm sét dễ dàng phá hủy, mặt đất tung chuyển dữ dội.

Nhìn thấy sấm sét kinh khủng như thế nhanh chóng đến gần, giống như muốn phá hủy tất cả, thử hỏi, ai có thể chạy thoát được rừng sấm sét dày đặc như thế?

Bất kể là đám người từ dưới lòng đất ngoi lên, hay là đứng trên mặt đất, tất cả đều sợ hãi hồn phi phách tán, đều khiếp sợ vô cùng, chạy cũng không biết nên chạy đi đâu, phát hiện thấy sấm sét này là muốn không cho bất kỳ kẻ nào có đường sống!

Tộc trưởng ở trong không trung chợt cất tiếng hét kinh hãi, "Lôi kiếp!"

Chương 939: Nghịch chuyển

Bà ta có vẻ nhận ra thì đã muộn, nên không kịp phản ứng ngay.

Tiếng ồn quá lớn, tộc nhân Thanh Ô tộc ở bên cạnh cũng không nghe được bà ta nói gì, ngay sau đó lại nghe được bà ta dùng một phương thức khác truyền lời cho mọi người, "Đi theo ta."

Tộc trưởng nói xong liền tại dưới ánh chớp sáng rực huy hoàng lao thẳng xuống cung điện phía dưới, hạ xuống trên đất trống ngoài cung điện, hướng mặt về phía cung điện, quỳ xuống, hai tay đan móc vào nhau đặt tại trước ngực, quát lớn với những tộc nhận cùng hạ xuống: "Cùng đọc theo ta."

Đồng tộc thấy vậy thì nhanh chóng cùng quỳ xuống, làm theo.

Trước một đống hoang tàn, sư huynh đệ mấy người tựa vào nhau thực sự quá sợ hãi, không tìm thấy đường sống ở đâu, tại dưới thiên uy không chỗ nào để trốn, trời muốn diệt sạch chúng sinh sao?

Trốn ở trong chiếc hũ đá mà Mục Ngạo Thiết tùy thân mang theo trên người, Đầu To cũng bị kinh động bay ra, bay đến trên bím tóc đuôi ngựa của Dữu Khánh, trốn vào trong đó, không dám có một cử động nhỏ, tại dưới thiên uy, ngay cả Đầu To cũng phải ẩn nấp.

Những người trốn ở dưới lòng đất càng bị chấn động đến choáng váng đầu óc, cũng lũ lượt chạy ra ngoài, lúc này hai bên địch ta làm gì còn có tâm trạng đánh đánh giết giết.

Ngay tại thời điểm mọi người còn đang bị chấn động ù ù màng tai, nghe không được bất kỳ tiếng nói chuyện của kẻ nào thì đột nhiên có một tràng âm thanh ngâm xướng lanh lảnh bỏ qua uy thế của thiên lôi, vang vọng rõ ràng bên tai mọi người: "Thánh mẫu thiên tâm, Thanh Ô cung kính khẩn cầu. Thánh mẫu thiên tâm, Thanh Ô cung kính khẩn cầu. Thánh mẫu thiên tâm, Thanh Ô cung kính khẩn cầu."

Giọng của một đám nữ nhân cứ lặp đi lặp lại một câu nói như thế, giọng điệu cực kỳ thành khẩn, báo nguy cầu xin. Những người đã từng nghe Tam Túc ô truyền âm đều biết rõ âm thanh này đến từ đâu, mọi người dồn dập đi đến nơi âm thanh âm phát ra để xem chuyện gì, cũng có thể nói là đến để tìm kiếm hi vọng sống sót.

Trong lòng chảo phía xa, âm thanh khẩn cầu của Thanh Ô bộ tộc truyền đến, bên trong Trấn Linh chung bộc phát ra một đoàn hào quang màu xanh, một quang cầu bắn ra giống như sao băng, bay vọt về phía cung điện, trên đường bay nó nhiều lần bị sấm sét đánh trúng, quang cầu màu xanh bị sét đánh càng ngày càng nhỏ.

May mà cuối cùng vẫn xuyên qua được Lôi trì, lúc này nó chỉ còn lớn cỡ chậu rửa mặt, lóe lên vọt đến, đáp xuống đỉnh cao nhất của cung điện, giống như một ngọn lửa thắp sáng, lấp lóe lên vài lần rồi đột nhiên biến mất trong đó, như đã bị thổi tắt.

Đám người đang hoảng sợ bỏ chạy đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt đều cảm nhận được hoàn cảnh xung quanh biến đổi, Lôi trì đang nhanh chóng khuếch trương ngừng mở rộng, thanh thế của sấm sét cũng đột nhiên yếu bớt, tiếp đó vô số tia chớp lóe lên rồi biến mất, cảnh tượng cực kỳ kinh khủng vừa rồi trong nháy mắt liền biến mất, chỉ còn có chút tia chớp hơi lấp lóe trong mây đen trên không trung.

Rất nhanh, tia chớp yếu ớt trên bầu trời cũng tan biến, chỉ còn lại bụi mù tràn ngập mặt đất và mây đen trên bầu trời trong nhất thời là chưa thể tiêu tan.

“Ha hả, ha ha ha ha.”

Trong thời điểm thiên uy của tiếng sấm tiêu tan, bên trong Trấn Linh chung nơi lòng chảo truyền ra tiếng cười quyến rũ của một nữ nhân, tiếng cười đó như là đang cười run cả người, tiếng cười vui vẻ vang vọng thật lâu trong lòng chảo, đáng tiếc cách cung điện quá xa, người tại cung điện không nghe được tiếng cười này.

Đột nhiên, bên trong Trấn Linh chung một lần nữa bùng phát ra hào quang màu xanh. Tiếng cười chợt ngừng bặt, ngay sau đó có hào quang màu trắng bùng lên, va chạm với hào quang màu xanh. Sau mấy lần va chạm thay phiên bên này hiện bên kia mất, hai luồng hào quang lại đồng loạt biến mất tại trong Trấn Linh chung.

Đám người đầu tiên chạy đến trên mái cung điện nhìn thấy được Thanh Ô bộ tộc quỳ xuống phía đối diện, không dám nhận bọn họ lễ bái, cũng ý thức được vừa rồi đã được bọn họ xuất thủ cứu, đá người nhanh chóng tránh ra.

Nhìn thấy lôi kiếp đã tán đi, Thanh Ô bộ tộc khom người lễ bái, rồi cũng chậm rãi đứng lên.

Dữu Khánh lướt tới, hạ xuống bên cạnh tộc trưởng, hai tay vỗ vỗ lỗ tai vẫn còn ù ù vang vọng, lòng sợ hãi hỏi: "Tộc trưởng, vừa rồi là chuyện gì vậy?"

Tộc trưởng cả giận nói: "Ta đã nói rồi, phá hư hành cung sẽ chọc giận Thánh Mẫu nương nương, ngươi còn không tin, bây giờ đã lĩnh giáo rồi đi?"

"…" Dữu Khánh bị mắng không nói nên lời, vô thức nhìn những dãy núi bị san phẳng bên ngoài, một vùng động tiên đã bị hủy hoại thành đống đổ nát, đến ban đêm, hậu quả có lẽ không thể tưởng tượng nổi.

Những người khác cũng kinh nghi nhìn xung quanh, đều ý thức được mình đã làm ra chuyện kiêng kị.

Nam Trúc khập khiễng bước tới gần, nhịn không được chế giễu một câu, "Tính tình Thánh Mẫu nương nương này thật lớn, không cần phải như vậy nha, làm sao vừa nổi giận liền có thể phá hủy chính địa bàn của mình chứ, làm sao lại không đi chỉnh đốn đám tà vật đó. Đó chẳng phải là mù rồi sao?"

Thanh Ô bộ tộc lập tức giận dữ nhìn chằm chằm vào gã.

Dữu Khánh nhanh chóng dùng khuỷu tay thúc Nam Trúc một cái, ra hiệu cho gã lo mà giữ miệng cho tốt, không nhận ra người ta là tín đồ thành kính của Thánh Mẫu nương nương sao?

Những người khác cũng muốn tát vào mồm Nam Trúc, bầu trời vẫn còn mây đen dày đặc, lo lắng tên mập này miệng đê tiện, nếu như mạo phạm thần linh, một đợt lôi kiếp khác hạ xuống sẽ rất thảm.

Vào lúc này, hầu hết mọi người đều thật sự thà rằng tin có còn hơn không tin, đều giống như chim sợ cành cong, trong lòng vẫn còn run sợ.

Thấy mình đã khiến nhiều người tức giận, Nam Trúc cất một tiếng cười khan.

Đám người bị tà hóa đứng trên mái nhà hoặc trên mặt đất cũng đang kinh nghi nhìn xung quanh, có vẻ không biết làm sao.

Cô Dương chợt "Di" một tiếng, ngửa mặt lên trời nhìn khắp nơi một lượt, sau đó loé lên rơi xuống tại bên cạnh Trầm Kim Thiền, xòe hai tay ra nhắc nhở y nhìn, "Trầm lão đệ, ngươi nhìn xem."

Trầm Kim Thiền mờ mịt nhìn bà ta, không biết bà ta bảo mình nhìn cái gì, tuổi đã một đống lớn rồi, hoàn toàn không còn nhan sắc, có gì để xem?

Thấy y vẫn chưa kịp phản ứng lại, Cô Dương chỉ tay lên trời, lần nữa nhắc nhở, "Không thấy mặt trời, chúng ta ra khỏi lòng đất rồi, nhưng không bị gì."

Trầm Kim Thiền tỉnh ngộ, nhìn xem hai bàn tay mình, rồi quay nhìn đồng bọn ở xung quanh, xuất hiện tại ban ngày ban mặt vẫn bình an vô sự, y không khỏi ngẩng đầu lên nhìn trời, nhìn thấy mây đen dày đặc che khuất mặt trời, trời đất âm u, y tức thì hiểu được là chuyện gì xảy ra, dần dần trên khuôn mặt vặn vẹo bắt đầu toát ra tà khí nhàn nhạt, mười ngón tay nắm chặt bất an cũng đang tỏa ra tà khí, y phát ra tiếng cười khặc khặc dữ tợn, "Tiên tôn không hổ là

Tiên tôn, lại có bản lĩnh đoạt thiên địa tạo, vừa rồi còn tưởng rằng đã rơi vào cùng đồ mạt lộ, nghĩ lầm Tiên tôn đang lừa gạt bọn ta, nhưng không ngờ khí tượng thiên địa này lại đang trợ giúp chúng ta. Thật là sợ bóng sợ gió một hồi!"

Cô Dương lại chỉ lên trời, "Thì ra, cái gọi là chúng ta hãy thừa thắng xông lên là chỉ điều này."

Trầm Kim Thiền lại quay nhìn trời, liên tục gật đầu, "Đúng vậy, bọn ta người đông thế mạnh, há có thể làm lỡ dặn dò của Tiên tôn, thừa dịp bọn họ không đề phòng, lập tức bao vây bọn họ lại, quyết không thể để cho bọn họ chạy ra khỏi khu vực mây đen che phủ."

Hai người trao đổi rồi đưa ra quyết định, lập tức chỉ huy nhân mã bọc ra hai bên chặn đánh.

Chờ đến khi đám người Thân Vô Không vẫn còn đang sợ hãi nhận ra được thì đã muộn rồi, bọn họ đã bị bao vây. Thanh Ô tộc trưởng không nói hai lời, kêu gọi tộc nhân bay lên trời rời đi, trực tiếp rời khỏi chiến trường như là sự việc không liên quan đến mình.

Từ trên không trung nhìn xuống phía dưới, hai nhóm người trong ngoài đã trực tiếp giao chiến với nhau.

Khiến đám người Dữu Khánh cảm thấy bất an chính là một đám khốn khiếp bị tà hóa vốn đã người đông thế mạnh, bây giờ động thủ đánh nhau cũng hung hãn không sợ chết, bị đao kiếm chém bị thương vẫn tiếp tục tử chiến đến cùng, giống như không biết đau đớn, chỉ với sự hung hãn, dũng mãnh này đã khiến cho phía bên bọn hắn rơi vào hiểm cảnh.

Dữu Khánh liên tục hạ gục từng đối thủ, trong lúc khẩn trương cấp bách hắn làm vỡ chiếc hũ đá trong tay Mục Ngạo Thiết.

Không nhìn thấy Đầu To, Mục Ngạo Thiết sửng sốt, rồi nhìn thấy Dữu Khánh làm động tác ra hiệu về chiếc bím tóc đuôi ngựa của hắn, y mới biết Đầu To đã trốn về sào huyệt rồi nhưng mình không

biết được, bây giờ đã được giải phóng hai tay, y lập tức phối hợp với Nam Trúc kèm hai bên Dữu Khánh cùng chém giết.

Bách Lý Tâm cũng đang hăng hái chiến đấu đẫm máu, tại tình thế cấp bách thì ngay cả dây cung cũng được dùng như lưỡi dao.

Đoạn Vân Du đeo găng tay dây xích kim loại lên hai tay, một tay cầm kiếm phối hợp vận dụng, cũng liên tục chém giết.

Địch quân đông đảo, điều may mắn trong sự không may là phía bên bọn hắn có thêm một cao thủ Thượng Huyền, đã đến tình trạng này, Liên Ngư không có khả năng đứng một bên xem náo nhiệt nữa, tự nhiên cũng đã ra tay giết địch.

Đáng buồn là, Ngụy Ước đột nhiên đánh giết lao ra vòng vây, không thèm để ý đến người của mình, bỏ mặc chạy trốn một mình.

Y xem như là bị ép buộc phải làm như vậy, khi đối chiến với Trầm Kim Thiền, thực lực của y vốn không bằng đối phương, hơn nữa đối phương được tà lực tăng cường nên y càng chống đỡ không nổi, càng kinh khủng hơn là, trong lúc đánh nhau gay cấn, Trầm Kim Thiền đột nhiên để lộ một kẽ hở lớn, y thấy được thì rất mừng, đâu thể bỏ qua, lập tức cho bụng Trầm Kim Thiền ăn một kiếm. Trong lúc y đang âm thầm vui mừng, lại nhìn thấy Trầm Kim Thiền vẫn hành động bình thường giống như không hề bị gì, không chút nào có ý tránh né, nhân cơ hội đó chém lên cánh tay cầm kiếm của y.

Nhìn lại thì thấy Trầm Kim Thiền rút thanh kiếm ra khỏi bụng, rồi giống như không có bị gì tiếp tục đánh tới, y lập tức bị làm cho hoảng sợ chết khiếp, quá sợ hãi mà bỏ chạy.

Là loại người có thể ngăn cản được cao thủ Thượng Huyền, y vừa bỏ chạy, tình thế lập tức thay đổi, Liên Ngư vốn đang ỷ vào thực lực ra sức tàn sát đám tà tu, nhưng lúc này liền bị Trầm Kim Thiền cuốn lấy, được tà lực tăng cường sức, Trầm Kim Thiền đã chiến đấu ngang tay cùng nàng ta.

Nhìn thấy nhân số phe mình càng ngày càng ít, sức kháng cự cũng càng ngày càng yếu, Thân Vô Không đột nhiên ngửa mặt lên trời gào lên, "Tộc trưởng, nhanh đến giúp bọn ta diệt tà ma đi!"

Trong tình thế cấp bách phải cất lời cầu cứu, đây là chuyện không còn cách nào khác, theo y thấy, tại thời điểm này, bọn họ chỉ còn có thể trông chờ vào Thanh Ô bộ tộc.

Nhưng mà đám người tộc trưởng trong không trung lại không chút động lòng.

Cô Dương đang đối chiến với y cười ha hả, "Thực sự là đáng thương a! Xem ra ngươi vẫn còn chưa biết, Thanh Ô bộ tộc căn bản không thể tu hành, bọn họ có thể bay được là nhờ thiên phú, dùng để hù dọa người khác còn được, khi chiến đấu thì chỉ xứng ở bên cạnh xem náo nhiệt mà thôi. Không tin, ngươi hỏi Chu đại bang chủ Hạt Tử bang mà xem. Hắn chắc hẳn đã điều này từ lâu."

Thân Vô Không kinh hãi, gầm lên, "Chu Khánh, có phải không?"

Dữu Khánh hùng hổ mắng một câu, "Dựa vào người không bằng dựa vào mình. Bây còn để ý đến điều này, có bệnh sao?"

Được rồi, Thân Vô Không lập tức có bệnh cho hắn thấy, y tìm một cơ hội, thoát khỏi bị Cô Dương quấn lấy, phi thân lướt đi, cũng trực tiếp bỏ mặc người của mình, quyết định bỏ chạy, tà tu bình thường không ngăn chặn được y. Bởi vì y thực sự nhìn không thấy hi vọng thắng lợi, còn tiếp tục kéo dài như vậy là không có ý nghĩa gì, nếu dây dưa đến lúc bầu trời tối đen, chỉ sợ muốn chạy cũng chạy không thoát.

"…" Tranh thủ liếc nhìn tới, Dữu Khánh thấy vậy, rất kinh hãi.

Chuyện càng kinh hãi hơn còn tại phía sau, thiếu một chút hắn đã cất tiếng chửi má nó ngay tại chỗ, khi đảo mắt nhìn xung quanh, hắn phát hiện thấy Liên Ngư cũng đang muốn bỏ chạy, nhưng bị Hổ Nữ liên lụy.

Đã đến tình trạng này, Liên Ngư vẫn không dễ dàng bỏ mặc Hổ Nữ, từ đó có thể thấy được cảm tình sâu sắc giữa hai bên. Cuối cùng, bởi vì Hổ Nữ trói buộc mà không thể thoát thân đúng lúc, nàng ta bị Cô Dương bay tới liên thủ với Trầm Kim Thiền quấn lấy, đành phải khổ chiến với hai người đó.

Trong trường hợp bình thường, Liên Ngư chưa chắc đã sợ hai bọn họ, nhưng lúc này có được tà lực tăng cường, thực lực của hai người tăng cao lên rất nhiều.

"Theo sát ta." Dữu Khánh cất tiếng hét lớn với hai bên, kiếm trong tay vung lên đi trước mở đường, mở một con đường máu cho đồng bạn ở phía sau.

Hắn không muốn tiếp tục đánh giết nữa, hắn cũng muốn bỏ chạy, không chạy không được a, chỉ cần một trong hai người Trầm Kim Thiền hay Cô Dương có thể rảnh tay, nhảy ra động thủ, bọn hắn đều sẽ chết chắc.

Những người cầm đầu lần lượt bỏ chạy, lòng người lập tức phân tán, ai có thể trốn đều nghĩ hết mọi cách chạy trốn, ngay cả Đoạn Vân Du cũng không thể quan tâm nổi đến thủ hạ, duy chỉ có mấy người phái bên Dữu Khánh là còn đang đoàn kết đột phá vòng vây.

Từ đó, có thể tưởng tượng được tình cảnh của Liên Ngư, không chỉ phải ứng phó với hai cao thủ, mà bất cứ lúc nào cũng phải đối diện với đòn đánh lén của người khác. Hổ Nữ cũng quyết chiến không trốn, chết sống theo cùng chủ nhân, trên người lần lượt xấut hiện thêm mấy vết thương.

Sau khi đánh giết xông ra trùng vây, Dữu Khánh lại bảo mấy người Nam Trúc chạy trốn trước, hắn đi sau đoạn hậu.

Trong lúc đoạn hậu, ánh mắt hắn vụt sáng lên, phát hiện thấy một người khoác áo choàng đen đang trên mái cửa cung điện, không biết y xuất hiện lúc nào.

Chương 940: Cao thủ xuất hiện (1)

Nhìn thấy người này, tinh thần Dữu Khánh phấn chấn lên rất nhiều, tối hôm qua, người này oanh tạc đám tà vật vây công mọi người một trận nhưng không ảnh hưởng đến bọn hắn chút nào, có thể thấy một khi y xuất thủ, chắc chắn không phải là địch nhân.

Mục Ngạo Thiết đánh giết ra vòng vây vẫn không chú ý đến sự xuất hiện của người thần bí khoác áo choàng đó, y đi mấy bước lại quay đầu chỉ quan tâm đến một mình Liên Ngư đang bị vây công, ánh mắt đầy lo lắng.

Đến khi xác định việc thoát thân không còn là vấn đề, y chợt nói với Dữu Khánh đang đoạn hậu: "Lão Thập Ngũ, các ngươi đi trước đi, để ta đoạn hậu."

"Ngươi đoạn hậu cái quỷ." Một kiếm chém gục một tên tà tu, Dữu Khánh cất tiếng mắng, chỉ còn thiếu mắng ra câu, dựa vào chút thực lực đó của ngươi sao?

Hắn tranh thủ thời gian thoáng quay đầu nhìn lại, từ phản ứng quan tâm của Mục Ngạo Thiết hắn đã nhận ra được manh mối, đâu phải là muốn đoạn hậu, là anh hùng khó qua ải mỹ nhân a?

Đã nhận ra Mục Ngạo Thiết có thể đi liều mạng vì Liên Ngư, Dữu Khánh lập tức không bình tĩnh được nữa, vừa đánh giết truy binh, vừa sốt ruột mắng cho y tỉnh táo lại, "Có rất nhiều nữ nhân, đừng cứ treo cổ trên một cây, hơn nữa đó còn không phải là nữ nhân của ngươi. Khi người ta gặp phải nguy hiểm cần phải chạy, tự nhiên sẽ

lập tức bỏ chạy, sẽ không coi trọng sự sống chết của ngươi. Người ta là một đêm mộng xuân không lưu tình, quên đi."

Hắn vốn định nói không tới phiên ngươi làm anh hùng cứu mỹ nhân, người thần bí khoác áo choàng đã xuất hiện, y hẳn sẽ ra tay giải cứu.

Nào ngờ chưa đợi hắn kịp nói, Mục Ngạo Thiết đột nhiên phi thân bay lên, nhảy qua một đám địch nhân đang đuổi theo, đồng thời hô to, "Lão Thập Ngũ, các ngươi đi trước đi, không cần lo cho ta!"

Y là một đại nam nhân, mắt mở trừng trừng nhìn Liên Ngư bị vây công mà quan tâm đến, nhất là bỏ mặc Liên Ngư lại để chạy trốn, y làm không được, trong lòng khó chịu không thể vượt qua. Vừa rồi sở dĩ cùng đột phá vòng vây, là vì lo lắng đồng môn sư huynh đệ, không muốn gây rối loạn tâm tình đồng môn sư huynh đệ, bây giờ đã trợ giúp bọn hắn xông ra vòng vây.

Y đã không phụ đồng môn, cũng không muốn phụ giai nhân, càng không muốn phụ với lòng mình, vì vậy xông pha quên mình.

Dữu Khánh hai mắt muốn nứt, cất tiếng gọi to, "Quay lại!"

Ở phía sau, Nam Trúc kinh ngạc sửng sốt, hét lớn, "Lão Cửu, mau quay lại, ta bị gãy ngón chân, cần người đỡ a!"

Nhưng làm sao còn có thể gọi về được nữa, Mục Ngạo Thiết đã rơi vào trong vòng vây bầy tà ma, đã bị vây công, có thể nói là liều mạng đánh giết về phía Liên Ngư, lực sát thương mặc dù không được tốt lắm, may mà trải qua thời gian dài làm người bồi luyện giúp Dữu Khánh tu luyện Phong Trần kiếm quyết, đã luyện ra được phản ứng tay rất nhanh, không đến mức lập tức bị đánh gục.

"Lão Cửu, tổ tông nhà ngươi!" Dữu Khánh cất tiếng chửi ầm lên, thực sự nổi giận đỏ cả mắt, phát hiện thấy Linh Lung quan của mình không biết sao lại thu nhận toàn là mặt hàng đầu óc có vấn đề, khiến cho hắn thực sự quá khó khăn làm chưởng môn, nhưng hắn

vẫn quay lại phía sau nói to, "Lão Thất, các ngươi rút trước đi. Ta đi lôi người về."

Một kiếm quét bay tà tu trước mặt, rồi cũng phi thân lướt đi, đánh giết xông về phía Mục Ngạo Thiết.

"Bách Lý." Nam Trúc định nói Bách Lý Tâm đi trước, nào ngờ Bách Lý Tâm nhìn thấy vậy thì cực kỳ sợ hãi, đã trước một bước phi thân bay lên, liều mạng lướt đến hộ vệ bên cạnh Dữu Khánh.

"…" Nam Trúc nghẹn lời, gã còn có thể nói gì được nữa, gã vung tay hét to với một đám người ở phía sau: "Lên, giết trở về!"

Kết quả, chỉ có một mình gã xông pha quên mình quay lại đánh giết.

Tam đương gia Đồng Tại Thiên, Tứ đương gia Phạm Cửu, Ngũ đương gia Mạt Lỵ, còn có mấy thành viên Hạt Tử bang may mắn còn sống sót, đều vừa đánh vừa lui, không ai dũng cảm giết trở về.

Tuy nhiên bọn họ cũng bị tình huống trước mắt làm cho kinh hãi quá sức, đã phá ra được vòng vây rồi, còn xông ngược trở lại làm gì, ăn no rửng mỡ sao?

Nói về việc này, vừa rồi bọn họ rất cảm động, bang chủ ria mép tuy rằng tính cách tùy hứng, nhưng mọi người coi như không theo sai người, từ đầu tới cuối không vứt bỏ mọi người, đồng sinh cộng tử cùng tiến thối với mọi người, không giống bang chủ của nhà khác đều đã sớm bỏ mặc người phía dưới, chạy mất rồi.

Bọn họ không thể không thừa nhận, có thể đánh giết xông ra vòng vây như vậy, tuyệt đối có liên quan đến sự dẫn dắt không từ bỏ của bang chủ và sự đoàn kết nhất tâm của mọi người.

"Làm sao bây giờ, mấy người bang chủ đã quay lại đánh giết rồi?" Mạt Lỵ sốt ruột cất tiếng hỏi to, trên người cô ta đầy máu.

Đồng Tại Thiên cả giận nói: “Nhị đương gia thật là xằng bậy, không có lí do gì để mọi người cùng đi chịu chết.”

Phạm Cửu như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cuối cùng không nói gì cả, ba vị đương gia của Hạt Tử bang rốt cuộc không đoàn kết nhất tâm để quay lại, mà tiếp tục cùng những người còn lại nhanh chóng rút lui.

Đồng hành còn có khoảng ba mươi thành viên Phi Ưng bang do Đoạn Vân Du cầm đầu, tiến đến hơn trăm người, bây giờ chỉ còn lại những người này.

Tạ Nhi bị đánh gục nằm trên mặt đất, nhìn thấy sắp bị loạn đao chém chết, chợt một bóng người lướt tới, đánh văng đám người vây công ra, quát lên, "Bắt sống cô ta."

Tạ Nhi với thân thể bê bết máu nhìn chằm chằm bà ta, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Người tới chính là Cô Dương. Bà ta dứt lời lại lắc mình rời đi, tiếp tục gia nhập vây công Liên Ngư, không cho nàng ta có cơ hội thoát thân.

Tạ Nhi ho ra máu bị đao kiếm gác lên người, bị bắt sống kéo đi.

Có phương hướng nào đó lại vang lên tiếng đánh nhau cũng thu hút sự chú ý của Liên Ngư, nàng ta tranh thủ liếc nhìn đến, nhìn thấy Mục Ngạo Thiết lại lần nữa rơi vào vòng vây chém giết, không phải đã đột phá vòng vây rồi sao, tại sao lại quay trở lại? Sau đó chú ý thấy phương hướng mà Mục Ngạo Thiết đang liều mạng xông đến chính là phía mình, nàng ta đột nhiên hiểu ra điều gì đó, nở nụ cười, trong mắt cười ra một chút ngân ngấn nước mắt, miệng lẩm bẩm mắng, "Thật khờ a!"

Đang mệt mỏi ứng phó, nàng ta đột nhiên hít sâu một hơi, giống như nhận được khích lệ, một lần nữa vực dậy tinh thần chiến đấu của mình.

Nhưng quả thực là thế mạnh không ở phía nàng ta, sau vài lần giao tranh, Trầm Kim Thiền và Cô Dương đã phát hiện ra nhược điểm của nàng ta, đó chính là Hổ Nữ. Trầm Kim Thiền một lần nữa tấn công Hổ Nữ để khiến cho Liên Ngư lộ ra sơ hở, Cô Dương ở phía sau tàn nhẫn đâm một kiếm tới lưng của Liên Ngư.

Kết quả, trên người Liên Ngư không thấy máu, thân thể Cô Dương lại như bị sét đánh, bùm, bay ra ngoài, nện bay mấy kẻ khác, cày ra một cái rãnh sâu trên mặt đất rồi mới dừng lại, phía sau lưng lõm hẳn vào, máu tươi cuồn cuộn phun ra khỏi miệng, lập tức nằm thở khó khăn trong vũng máu.

Dính sâu vào lưng bà ta chính là một viên ngói Ngọc thạch cầu mà chỉ có ở trên mái nhà.

Đòn tấn công bất ngờ khiến hiện trường đánh nhau đột nhiên dừng lại, tất cả đều bị thanh thế đó khiến cho kinh hãi, tạm thời lui về phía sau một bước, không thể tiếp tục chú ý đến việc giao tranh. Trầm Kim Thiền càng là sợ hãi, chạy trốn ra xa một chút.

Chương 941: Cao thủ xuất hiện (2)

Mọi người dồn dập quay đầu nhìn về phía mái nhà, nhìn thấy được một bóng người khoác áo choàng đen từ phía sau bức tường đầu ngựa chậm rãi thả bộ bước ra. Người đó đứng ở trên mái nhà từ trên cao bao quát phía dưới, dường như coi thường bọn họ.

Chỉ trong thoáng chốc, mọi người liền đoán được người này là ai, cho dù là đám tà ma lúc trước bị bắt vào trong Trấn Linh chung chưa từng nhìn thấy, lúc này cũng đã đoán được đây hẳn là cao thủ thần bí gây ra tổn thất rất lớn cho đám tà vật tại Bồng Lai sơn ngày hôm qua.

Bầy tà ma kinh ngạc, biết rõ người này trước đó đã hạ độc thủ với tà ma, lúc này xuất hiện sợ là sẽ gây bất lợi cho bọn chúng.

Liên Ngư ngân răng ngà cắn môi, hơi nghiêng đầu sang hai bên, như muốn nhận rõ xem rốt cuộc là ai, nhưng đối phương che giấu toàn thân rất kín, kể cả mặt mũi, giữa khăn che mặt và vành nón chỉ để lại một cái khe hở đủ để nhìn mọi vật.

Dữu Khánh nhân cơ hội này lướt tới, rơi xuống bên cạnh Mục Ngạo Thiết, rất nhanh, Bách Lý Tâm và Nam Trúc cũng lần lượt tụ tập tới đây, nương tựa vào nhau đề phòng xung quanh, đồng sinh cộng tử cùng nhau tiến thối.

Ánh mắt thần bí nhân khoác áo choàng dường như ngừng lại trên người Cô Dương nằm trên mặt đất, bị phản ứng của bà ta thu hút.

Chỉ thấy Cô Dương nằm trong cái hố bị cày ra, hai bàn tay nắm chặt, tà khí nhè nhẹ lưu chuyển khắp người, vũng máu trên mặt đất bắt đầu được hút ngược về trong cơ thể bà ta, phần lưng bị móp cũng từ từ phồng lên, Ngọc thạch cầu cắm sâu ở trên lưng rơi ra, lăn sang một bên.

Tà khí nồng đậm lượn lờ dần dần nâng thân thể bà ta lên, hai tay vẫy ra, tà khí hút vào trong cơ thể, rồi lắc mình rơi xuống bên cạnh Trầm Kim Thiền.

Trầm Kim Thiền khẽ thì thầm với bà ta: "Tiên tôn ngàn tính vạn tính, làm sao lại để quên người này chứ?"

Cô Dương xoa xoa lồng ngực vẫn còn khó chịu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi còn chưa có hiểu được sao? Ngẫm nghĩ lại pháp môn bảo vệ mình mà Tiên tôn truyền thụ đi, Tiên tôn làm sao có thể để quên mấu chốt lợi hại như thế? Mục đích để chúng ta thừa thắng xông lên có lẽ vì người này không chịu hiện thân, vì để dụ dỗ người này ra!"

Trầm Kim Thiền hoàn toàn tỉnh ngộ, hiểu ra, vô thức nhìn nhìn những thi thể nằm la liệt xung quanh, lời muốn nói đã đến bên miệng cuối cùng không dám nói ra, y nhìn chằm chằm người thần bí khoác áo choàng, quát lớn: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Lời này vừa được hỏi ra, người thần bí khoác áo choàng tựa như bị chọc giận, thân hình y lóe lên, giống như một bóng ma mờ ảo lao về phía hai người phía dưới, khí thế đáng sợ.

Hai người Trầm, Cô rợn tóc gáy, Trầm Kim Thiền cất tiếng quát, "Dực!"

Ánh sáng lóe lên, hai người trong nháy mắt liền biến mất, vị trí bọn họ vừa mới đứng trong khoảnh khắc đã được đổi bằng người khác, bóng ma hư ảo cố định lại hình ảnh, chính là người thần bí khoác áo choàng, kình khí chấn động hất bay đám tà tu xung quanh, tiếng kinh hô rền vang.

Người thần bí khoác áo choàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, mọi người cùng nhìn theo, nhìn thấy Trầm Kim Thiền và Cô Dương giống như vừa thay hình đổi vị đang xuất hiện lơ lửng trong không trung, bám vào nhau, một đôi cánh ánh sáng quen thuộc bao bọc trên thân hai người, thứ Trầm Kim Thiền đang cầm trên tay chính là chiếc Thiên Dực lệnh kia!

Trầm Kim Thiền đang lơ lửng trong không trung rõ ràng vẫn còn chưa quen thuộc với việc điều khiển Thiên Dực lệnh, sau khi hoàn hồn lại khỏi cơn sợ hãi, gã thở phào một hơi, "Thực sự là bảo bối tốt a!"

Người thần bí khoác áo choàng ngước lên nhìn chăm chú, nheo mắt lại như đang cân nhắc điều gì đó.

Thanh Ô tộc trưởng ở trên cao quan sát, trầm giọng nói: "Đi, lên tầng mây lảng tránh."

Các thành viên đồng tộc lập tức theo bà ta bay cao lên, rất nhanh liền trốn vào trong mây đen, ẩn nấp ở trong mây đen tiếp tục rình coi.

"Bọn họ biết cách điều khiển Thiên Dực lệnh sao?"Dữu Khánh rất giật mình, quay đầu hỏi Nam Trúc, "Ngươi nói cho bọn họ biết?"

Nam Trúc lập tức kêu oan, "Không có nha, ta không nói cho bọn họ biết một chữ nào a. Hơn nữa, bọn họ thậm chí còn không dùng bất kỳ biện pháp tra tấn bức cung nào với ta, ta sao có thể nói cho bọn họ biết? Chắc là Cửu vĩ hồ nói cho họ. Cửu vĩ hồ chắc hẳn cũng biết cách sử dụng Thiên Dực lệnh a?"

"Cửu vĩ hồ đã nói phương pháp điển Thiên Dực lệnh cho bọn chúng biết trước rồi sao?" Dữu Khánh nghi hoặc, rất muốn nói, chẳng lẽ không sợ những người này cầm theo theo bảo vật bỏ chạy sao? Suy đi nghĩ lại, vẻ mặt hắn kinh nghi, "Lẽ nào Cửu vĩ hồ ngay từ đầu đã dự liệu được bọn họ sẽ đối mặt với vị cao thủ thần bí này, nếu không vì sao phải nói pháp môn sử dụng loại tiên bảo này cho thuộc hạ dưới trướng vốn có ưu thế người đông thế mạnh biết?"

Hít, hắn bỗng nhiên hít vào một hơi khí lạnh, ngẩng đầu nhìn mây đen đầy trời, lại nhìn nhìn Trầm Kim Thiền và Cô Dương trong không trung, rồi lại quay nhìn thần bí nhân khoác áo choàng đen, nhếch khóe miệng, hoảng sợ nói: "Không tốt, Cửu vĩ hồ dây dây dưa dưa đánh tới đánh lui, chỉ sợ là không muốn bỏ sót bất kỳ người nào. Có lẽ tất cả chúng ta đều đã bị nó đùa giỡn rồi."

Nam Trúc lập tức hỏi: "Ý của ngươi là sao?"

Dữu Khánh hầu kết rung động, "Lúc trước đám người Trầm Kim Thiền chỉ nhắc tới một lần, về sau lại bỏ qua không đề cập đến vị cao thủ thần bí này. E rằng người này mới là cái đinh mà Cửu vĩ hồ kiêng kỵ nhất và muốn nhổ đi nhất."

"Cái gì?" Nam Trúc vẫn còn chưa hiểu rõ lắm, rõ ràng là muốn hỏi làm sao biết được như vậy. Những người khác ở xung quanh cũng

nhìn đến Dữu Khánh, muốn chờ hắn giải thích nghi hoặc.

Dữu Khánh không có tâm tình để giải thích rõ ràng chi tiết với bọn họ, hắn đảo mắt nhìn khắp nơi, rõ ràng đang tìm kiếm gì đó, rồi chợt di một tiếng: "Thanh Ô bộ tộc đã đi đâu hết rồi? Thanh Ô tộc trưởng đi đâu rồi? Nhanh hỗ trợ tìm xem, phải nhanh chóng tìm được bọn họ."

Những người xung quanh đưa mắt nhìn khắp nơi mấy vòng, đều không nhìn thấy, Nam Trúc nhịn không được hỏi tiếp: "Bọn họ kéo đến đây cũng không đánh đấm được gì, ngươi vội vàng tìm bọn họ làm gì vậy?"

Dữu Khánh có chút nôn nóng: "Ngươi không phải nói đêm nay phía bên Cửu vĩ hồ còn có một cao thủ sẽ chạy đến sao? Có thực sự có tồn tại như vậy hay không? Nếu là có, đó là chuyện gì, Thanh Ô bộ tộc khẳng định biết rõ. Nếu như thực lực mạnh hơn xa người trước mắt này, vậy thì phải nói hắn nhanh chóng tránh đi.

Ta lo lắng từ đầu tới cuối đều là bố cục của Cửu vĩ hồ, một loạt mánh khóe chính là để dẫn dụ vị cao thủ thần bí vẫn luôn ẩn nấp này ra và nhìn chằm chằm, giúp cho vị cao thủ tà ma đuổi tới kia dễ dàng giải quyết!"

Những gì xảy ra tiếp theo dường như đã kiểm chứng lời hắn nói, vị thần bí nhân giấu mình trong chiếc áo choàng đen đó đã hành động, lóe lên tung đòn tấn công về phía không trung, mà Trầm Kim Thiền và Cô Dương thì giống như thuấn di, lóe lên rồi biến mất, tránh thoát.

Hai bên bắt đầu triển khai một trận ngươi truy ta trốn, mọi người chỉ nhìn thấy những cái bóng lóe lên hoa cả mắt, hai người tránh né rõ ràng không địch lại, nhưng một mực không thoát thân chạy đi. Trong lúc này, Cô Dương hô to, "Các ngươi rút trước đi!"

Đám tà ma trên mặt đất lập tức tuân lệnh rút lui, mà hai bọn họ vẫn nắm tay nhau đọ sức cùng vị cao thủ thần bí đó, không lùi.

Nhìn ánh sáng phía chân trời, Mục Ngạo Thiết cất tiếng lẩm bẩm, "Bọn họ quả thực muốn kéo dài đến khi trời tối."

Chương 942: Hối hận không nên làm

Câu nói này dẫn tới đám người Dữu Khánh cũng dõi mắt nhìn về phía chân trời xa xa, nơi bầu trời còn sáng ngời chưa bị mây đen bao phủ, sau đó lại lần lượt quay nhìn về phía hai bên đang truy truy đuổi đuổi.

Dữu Khánh nôn nóng lóe lên, lướt đến trước mặt Liên Ngư, hỏi: "Lão bản nương, có nhìn thấy Thanh Ô tộc trưởng ở đâu không?"

Liên Ngư hơi sửng sốt, nhìn nhìn khắp nơi xung quanh, "Bọn họ không có sức tham chiến, đã tránh đi, không có chú ý." Dứt lời, nàng ta lại nhìn về phía hai bên đang truy đuổi, hiện tại nàng ta rõ ràng không quan tâm đến Thanh Ô bộ tộc, mà có vẻ quan tâm hơn đến vị cao thủ thần bí kia.

Dữu Khánh có phần thất vọng, cất tiếng lẩm bẩm, "Toàn bộ Thanh Ô bộ tộc đã bỏ chạy rồi sao?"

Nam Trúc cùng theo tới đây nghe vậy liền hiểu rõ ý của hắn, là muốn xác nhận tình hình, để có thể quyết định có nên nhắc nhở vị cao thủ thần bí này bỏ chạy hay không. Ý nghĩ đó là tốt, nhưng gã không thể không đưa tay kéo cánh tay Dữu Khánh, nhắc nhở, "Không thể để vị cao thủ thần bí này bỏ chạy. Nếu bây giờ hắn bỏ chạy, những thành viên còn lại nơi đây của các bang phái e rằng sẽ giải tán ngay lập tức, chỉ còn lại mấy người chúng ta sẽ tương đối chướng mắt, nhất là đối với Trầm Kim Thiền và Cô Dương, bọn họ sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Với tốc độ di chuyển hiện tại của bọn họ, chúng ta chắc chắn không thể chạy thoát."

Số lượng thành viên còn sót lại tại đây của các bang phái quả thực đã không còn nhiều. Tất cả đều đang theo dõi sát sao tình hình truy đuổi của cao thủ thần bí cùng hai người Trầm, Cô. Ngay cả đám người Thân Vô Không hay nhóm người Đồng Tại Thiên đã chạy thoát ra khỏi vòng vây cũng đều dừng lại, nấp tại chỗ tối để quan sát tình hình bên này.

Tại nơi lạ nước lạ cái, không đến lúc không còn cách nào nữa, bọn họ có thể chạy đi đâu bây giờ.

Cuối cùng Liên Ngư cũng bị thu hút trở lại với vấn đề, nghi hoặc hỏi: "Ý của ngươi là gì?"

Nam Trúc nói: "Hiện tại hắn đang nghi ngờ một loạt tình huống liên tục ngày hôm nay là do Cửu vĩ hồ bố cục ra, mục đích chủ yếu nhất chính là dẫn dụ vị cao thủ thần bí này xuất hiện để giải quyết. Hắn nghi ngờ bọn chúng đang muốn dây dưa kéo dài đến lúc trời tối, chờ vị cao thủ mà Cửu vĩ hồ điều động chạy đến đây. Hắn muốn tìm Thanh Ô bộ tộc để xác minh suy đoán của mình."

Nghe nói như vậy, Liên Ngư lập tức nhìn về phía hai bên đang truy đuổi nhau, nàng ta ngay từ đầu thực sự không có suy nghĩ tới phương diện này, hiện tại rất nhanh liền ý thức được hình như đúng là như vậy, hai người Trầm, Cô có thể chạy trốn nhưng không chịu trốn, quả thực giống như là đang dây dưa để kéo dài thời gian, trong ánh mắt nàng ta nhìn về phía cao thủ thần bí tức thì toát ra vẻ lo lắng.

Giống như mọi người, ánh mắt của Dữu Khánh cũng đang dõi theo vị cao thủ thần bí đó, "Vấn đề lớn nhất hiện tại là Thiên Dực lệnh không ở trong tay chúng ta, Cửu vĩ hồ dốc hết tâm tư để đối phó vị cao thủ thần bí này, tất nhiên là có nguyên nhân khiến nó kiêng kỵ, nếu vị cao thủ này chạy không thoát, e rằng chúng ta cũng không còn cơ hội để chạy ra khỏi Bồng Lai sơn."

Nam Trúc lại kéo kéo cánh tay hắn, "Lão Thập Ngũ, đầu óc ngươi mê muội rồi sao? Không lo cho mình trước lại đi quan tâm đến người

khác. Người ta là cao thủ, đến phiên đến chúng ta quan tâm suông sao? Nếu như hiện tại chúng ta trốn không thoát, còn nói gì đến cơ hội về sau."

Dữu Khánh hất tay gã ra, nhìn thẳng vào mắt gã, "Lão Thất, ngươi có biết hay không, hiện tại ta thật sự có phần hoang mang, tự hỏi có phải chúng ta đã quá ích kỷ hay không."

Nam Trúc giang tay: "Có gì mà phải hoang mang? Việc đã đến nước này, hoang mang cũng vô ích, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Con kiến còn tham sống, chúng ta cầu sinh có gì sai? Bản năng ích kỷ này ai ai cũng có, không thẹn với lương tâm."

Dữu Khánh nghiến răng nói: "Có thể không thẹn với lương tâm thì tốt rồi. Lúc trước, khi mượn Thiên Dực lệnh từ trong tay Thanh Ô bộ tộc thì ta nghĩ hết mọi cách, bất chấp tất cả để lấy tới tay. Khi đó tộc trưởng đã từng nhắc nhở ta, nếu như để cho Cửu vĩ hồ nắm giữ được thông đạo ra vào Nhân gian, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Ta tự cho rằng tại ban ngày ban mặt, đám tà vật này không thể chạy thoát, cho dù chui vào trong lòng đất cũng có thể moi ra, nào ngờ đột nhiên xuất hiện mây đen che chắn ánh nắng mặt trời trợ giúp bọn chúng. Tộc trưởng nói không sai, không thể đoạt lại được Thiên Dực lệnh nữa rồi. Một khi lực lượng của Cửu vĩ hồ có thể tùy ý ra vào Nhân gian, đó sẽ là một trận thảm họa với toàn bộ Nhân gian. Sinh ra làm người, lại gây họa Nhân gian, ngươi ta thật sự có thể không thẹn với lương tâm sao?"

Tất cả mọi người đều bị những lời nói này của hắn làm cho chấn động, khi suy nghĩ kỹ về hậu quả đó, mọi người thực sự không dám nghĩ xa hơn.

Nam Trúc ngây người sửng sốt, lúc này mới biết vì để cứu mình đã gây ra phiền toái lớn cỡ nào, hầu kết gã rung động, hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh vẻ mặt nghiêm trọng cắn răng nói: "Tìm đến Thanh Ô bộ tộc để xác minh tình hình của cao thủ tà vật kia. Chỉ mong là ta đã lo lắng nhiều."

Vấn đề là làm sao tìm được? Mọi người lại lần nữa đảo mắt tìm kiếm xung quanh, không còn quan tâm đến cuộc truy đuổi trước mắt nữa.

Vào lúc này, bóng dáng vị cao thủ thần bí đang truy đuổi khắp nơi chợt lóe lên, trở lại trên đỉnh mái cung điện, nhìn chằm chằm vào hai người Trầm, Cô cũng đã dừng lại lơ lửng trong không trung. Y dường như đã nhận ra được hai người đó có ý đồ gì đó, ít nhất, y đã thử ra được với tu vi của mình là không thể bắt được hai người cố ý né tránh, tiếp tục truy đuổi chỉ uổng phí sức lực mà thôi.

Người lơ lửng trong không trung và thần bí nhân đứng trên đỉnh mái nhà rơi vào tình trạng giằng co trong im lặng.

Dữu Khánh đang đảo mắt nhìn quét khắp nơi, nhận thấy việc bọn họ chuyển sang tình trạng giằng co, không tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ nữa có lẽ không phải là chuyện xấu trong tình hình hiện nay, hắn đột nhiên nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy, ta không tin Thanh Ô bộ tộc có thể bỏ mặc tất cả, có khả năng đang ở nơi nào đó quan sát nơi này. Nhiều người mắt tạp, chúng ta không nhìn thấy, không có nghĩa là người khác cũng không nhìn thấy, tất cả tản ra hỏi thăm một chút xem sao."

Hiện tại hắn chỉ có thể coi ngựa chết như ngựa sống, còn biện pháp nào thì thử biện pháp đó.

Vì vậy một đám người lập tức phân tán ra đi hỏi những người còn sống sót khác quanh đây.

Hành động của bọn hắn lập tức khiến cho hai người Trầm, Cô ở giữa không trung chú ý, không biết đám người này đang làm gì, bọn họ có ý muốn tấn công nhưng kiêng kỵ vị cao thủ thần bí trên mái nhà, sợ lộ ra kẽ hở bị y lợi dụng.

Bọn họ còn chưa quen với việc động thủ khi tốc độ quá nhanh, cũng là bởi vì năng lực tu vi bản thân có hạn, động tác của mình không tương ứng với tốc độc cực nhanh của Thiên Dực lệnh, nếu tốc độ quá nhanh sẽ khiến bọn họ hoa cả mắt, còn nếu chậm đến phù hợp với năng lực động thủ của mình thì lại sợ vị cao thủ thần bí đó tập kích.

Cô Dương nhịn không được cất lời bực tức, "Tên chết tiết này rốt cuộc là người nào, lại có thể cùng theo vào Bồng Lai sơn mà không ai biết được."

Trầm Kim Thiền: "Chỉ cần kéo dài đến trời tối, tự nhiên sẽ có người đến công bố."

"Nơi này!" Nam Trúc khập khiễng cất bước chợt cất tiếng gọi to thu hút sự chú ý của những người khác, kể cả hai người trong không trung.

Nhìn thấy Nam Trúc đứng bên cạnh một người, đám người Dữu Khánh đoán rằng đã có được kết quả, nhất là Dữu Khánh, trong lòng vô thức lóe lên một ý nghĩ, phát hiện thấy tên mập này dường như có vận may để tìm kiếm thứ gì đó, gã thật sự đã tìm được rồi hay sao? Hắn cũng chỉ nói mọi người hỏi thử mà thôi.

Nói chung, đám người lập tức tụ tập đến đó.

Là một tu sĩ Thiên Hồng bang máu me đầy mình, Nam Trúc chỉ vào gã, nói: "Hắn nhìn thấy Thanh Ô tộc trưởng đã đi đâu rồi." Rồi nhấc tay chỉ lên bầu trời.

Người đó cũng chỉ lên những đám mây trên bầu trời, "Trong lúc vô ý liếc mắt nhìn qua, thấy bọn họ hình như chui vào nơi đó."

Câu nói này có cảm giác như có nói cũng như không nói, bầu trời đầy mây đen, không nhìn thấy được gì, cũng không thể bay lên đó, cho dù gào thật to, chưa chắc phía trên đã có thể nghe được, mà có nghe được, trong tình hình này e rằng chưa chắc đã xuống.

Liên Ngư chợt trầm ngâm suy nghĩ, rồi hỏi: "Bọn họ còn trốn ở đó, hay là đã rời khỏi rồi chứ?"

Dữu Khánh trả lời với giọng điệu khá chắc chắn: "Ta đã nói rồi, bọn họ không có khả năng bỏ mặc, không quan tâm đến, chắc hẳn là đang trốn ở trong mây nhìn trộm."

Vì vậy, Liên Ngư nhìn thẳng vào hắn, hỏi ra một câu không hiểu ra sao, "Ngươi thật sự cảm thấy đối tượng mà Cửu vĩ hồ muốn đối phó chính là cao thủ thần bí đó sao? Tại sao Cửu vĩ hồ phải trịnh trọng đối phó hắn như vậy? Với thực lực của hắn, chắc hẳn không dám tới gần Cửu vĩ hồ bị phong ấn."

Dữu Khánh không biết vì sao nàng ta lại hỏi mình điều này vào thời điểm này, hắn khẽ lắc đầu, "Ta chỉ suy đoán, cũng không biết rõ cụ thể, nhưng có một điểm có thể tưởng tượng được, người này không giống với chúng ta, tốc độ rất nhanh, trong bầu trời trên mặt đất, ngày hay đêm đều có thể đi lại khắp nơi, đám tà ma dõi mắt tìm khắp nơi cũng không thể theo dõi được hắn, hơn nữa, bọn chúng không qua được cửa ải ban ngày, rất khó bắt được hắn. Bởi vậy, hắn có thể làm được rất nhiều chuyện, một khi đã thăm dò rõ ràng tình hình nơi đây, rất có khả năng sẽ gây ra mối đe dọa cho Cửu vĩ hồ đang bị trấn áp."

Sau khi suy nghĩ một lúc, mọi người nhận thấy đây quả thực là một khả năng rất lớn.

Liên Ngư hỏi tiếp: "Nếu tình huống quả thật giống như ngươi phỏng đoán, ngươi thật sự sẵn lòng bỏ qua tính mạng mình để nhắc nhở vị cao thủ thần bí đó chạy trước sao?"

Mọi người đều hiểu được ý tứ trong câu hỏi của nàng ta, nếu như phía bên Cửu vĩ hồ thật sự có cao thủ nào đó, mà bọn họ không được vị cao thủ thần bí trước mắt này hỗ trợ, vậy thì không hề nghi ngờ gì nữa, đêm nay bọn họ chắc hẳn phải chết.

Ánh mắt những người khác đồng loạt nhìn chăm chú vào Dữu Khánh.

Dữu Khánh ít nhiều trầm mặc một hồi, rồi chậm rãi nói: "Ta không muốn từ bỏ tính mạng mình, nhưng cho dù hắn không bỏ chạy, sợ rằng chúng ta cũng rất khó sống sót qua đêm nay. Nếu hắn sống sót sẽ có nhiều cơ hội bù đắp sai lầm của chúng ta hơn chính chúng ta. Trước sau gì cũng như thế, còn cần lựa chọn sao?"

Thái độ khi nói lời này, có phần đã quyết định thay cho cả Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, hai vị sư huynh trầm mặc không hé răng, còn Bách Lý Tâm vẫn giữ thái độ tuân theo như mọi khi.

Mọi người không biết rằng, giờ này khắc này Dữu Khánh thật sự rất hối hận, hối hận không nên dùng Thiên Dực lệnh để giao dịch, tại sao không suy nghĩ cách khác chứ? Hắn nhận ra mình đã bị ánh nắng chói lọi trên trời cao đánh lừa. Nếu đây thực sự là mưu kế của con Cửu vĩ hồ đó, trong lòng hắn không khỏi trào dâng cảm giác ớn lạnh, dường như tận mắt nhìn thấy đôi con mắt xanh lam bóng bẩy mà Nam Trúc nói tới kia.

Liên Ngư bỏ đi vẻ trêu đùa thường ngày trên khuôn mặt, trong ánh mắt nhìn Dữu Khánh có một sự ngạc khó giải thích.

"Còn cần lựa chọn sao?" Nhìn như là kết quả sau khi cân nhắc lợi và hại, nhưng nàng ta rất rõ ràng, hầu hết mọi người cân nhắc lợi hay hại đều là vì chính mình, mà không phải vì người khác, khi rơi vào tuyệt cảnh bọn họ chắc chắn sẽ là đấu tranh cho chính mình.

Lúc trước, khi nhìn thấy Mục Ngạo Thiết vì mình mà liều mạng quay lại đánh giết, nàng ta còn có thể hiểu được, sau nhìn thấy đám người Dữu Khánh cũng đánh giết ngược lại vì Mục Ngạo Thiết, nàng ta âm thầm cảm thấy rất kinh ngạc. Chỉ nhìn người không nhìn sự việc, nàng ta vốn không coi trọng mấy người này bao nhiêu, bây giờ nàng ta thật sự thầm sinh lòng tôn trọng, đám người này là như thế nào?

Dữu Khánh bỗng nhiên bổ sung một câu: "Nếu có thể thương lượng được với hắn, có thể nhờ hắn ngăn chặn Trầm Kim Thiền và Cô Dương lại, chờ chúng ta chạy xong hắn mới chạy, vậy thì càng tốt hơn. Theo lý thuyết, chúng ta báo tin trợ giúp hắn trước, hắn chắc hẳn sẽ không từ chốt chút này việc nhỏ này a. Việc còn lại, có thể sống qua đêm nay hay không thì phải xem vận mệnh của chính chúng ta."

Liên Ngư hít một hơi thật sâu, giống như đã đưa ra quyết định nào đó, nàng ta chậm rãi xoay người, đối mặt với người thần bí khoác áo choàng đen đứng trên đỉnh mái cung điện, đột nhiên cao giọng gọi lớn: "Nhiếp thành chủ, xem náo nhiệt như vậy đã đủ chưa?"

Những lời này vừa được nói ra, có thể nói đã khiến tất cả mọi người kinh ngạc, thậm chí còn gây nên một trận xôn xao chấn động, từng đôi mắt quay nhìn chằm chằm lên mái nhà.

Ánh mắt người thần bí khoác áo choàng cuối cùng rời khỏi hai người Trầm, Cô, dừng lại trên khuôn mặt quật cường của Liên Ngư đối diện với mình.

Nam Trúc giật mình khiến ngón chân gãy đau nhức, hít vào một hơi khí lạnh, nhảy lên hỏi Liên Ngư, "Lão bản nương, hắn là Nhiếp thành chủ sao?"

Liên Ngư phớt lờ với câu hỏi của gã, tiếp tục nói to với người trên mái nhà: "Nhiếp Nhật Phục, ngươi còn muốn che che giấu giấu đến khi nào?"

Chương 943: Ta rất thích nơi đây

Hai người Trầm, Cô ở trong không trung cũng rất giật mình, kinh nghi nhìn nhau.

Trong đầu Dữu Khánh vụt lóe lên cảnh tượng nhìn thấy lúc trước, lúc đó Liên Ngư suýt chút nữa đã bị Cô Dương tập kích trúng người, chợt có một viên ngọc cầu đánh bay Cô Dương, hắn lập tức trầm ngâm suy nghĩ.

Cho dù tiếng xôn xao ồn ào lớn cỡ nào, thần bí nhân khoác áo choàng đen đứng ở trên nóc nhà vẫn không chút động lòng, giống như không hiểu Liên Ngư đang nói gì.

Nam Trúc nhịn không được nhỏ giọng hỏi Liên Ngư một câu, "Lão bản nương, có phải nhận sai rồi hay không?"

Liên Ngư liếc mắt nhìn gã, phát hiện thấy tên mập này thật sự là nói nhiều một cách không phải bình thường, đau đến mức nhảy dựng cả lên mà vẫn không quên nói nhảm, nàng ta làm biếng để ý đến gã, lắc người lướt đi, trực tiếp bay lên trên mái nhà, hạ xuống bên cạnh thần bí nhân khoác áo choàng đen.

Hành động đột ngột này khiến cho đám người Nam Trúc cảm thấy nơm nớp lo sợ, thực sự là quá mức mạo phạm, lỡ như nhận sai người, chọc giận vị cao thủ này, e rằng sẽ bị giáo huấn.

Liên Ngư hiển nhiên vẫn rất ương bướng, đột nhiên xông đến bên cạnh người ta đã là nhẹ, nàng ta đưa tay túm lấy chiếc áo choàng của người ta, kéo ra. Vù vù! Ngay trước mắt bao người, chiếc áo choàng bị kéo bay.

Trong vô thức, Nam Trúc chợt đưa tay túm giữ chiếc áo choàng trên người mình, vào lúc này cũng mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vị cao thủ thần bí đã bộ lộ ra hình dáng thật của mình.

Dáng người cao ráo, mặc hắc y khoác trường bào, đứng chắp tay sau lưng, mái tóc dài màu tím buông xõa sau lưng, đôi mắt sáng lấp lánh như sao, tràn đầy khí thế, có một loại khí chất nam nhân rất trong sạch.

Mấy người Dữu Khánh không phải lần đầu tiên nhìn thấy người này, trước khi lén lút tiến vào Vạn Hác trì, bọn hắn đã gặp một lần tại trên ngọn núi cao kia, không phải Nhiếp Nhật Phục thì còn có thể là ai?

Những người có mặt tại đây, chỉ cần ở lại Khối Lũy thành đủ lâu, ít ít nhiều nhiều đều đã nhìn thấy y. Nhất là hai kẻ trong không trung, cho dù trước đó Liên Ngư đã hô to cho biết là ai, lúc này vẫn khiến bọn họ thất kinh.

Hổ Nữ giật mình đến mức che kín miệng mình.

"Thật sự là Nhiếp Nhật Phục." Cô Dương lẩm bẩm.

Trầm Kim Thiền trầm giọng nói: "Hắn đến cùng làm sao trà trộn vào đây được?"

Cô Dương: "Bất kể như thế nào, cuối cùng chúng ta đã lôi ra được người trốn trốn tránh tránh này rồi."

Hai người dù sao cũng đã lăn lộn tại Thiên Tích sơn thật lâu, lâu dài bị đè ép bởi uy thế của Nhiếp Nhật Phục, dù cho đã bị tà hóa, trong tiềm thức vẫn có cảm giác sợ hãi theo bản năng.

Thấy quả nhiên là người này, Liên Ngư cắn môi im lặng một hồi rồi đối mặt chất vấn: "Ngươi có ý gì?"

Giọng nói của Nhiếp Nhật Phục ôn hòa và kiên định, "Ngươi không yên ổn ở lại khách sạn, chạy đến đây làm gì?"

Liên Ngư vẻ mặt vô cùng phức tạp, lúc này dù có ngàn lời muốn nói nhưng cũng biết đây không phải là thời điểm nói những chuyện này, nàng ta chuyển hướng đề tài, đến sát y, nhỏ giọng nói: "Hiện tại cần ngươi giúp một việc gấp, hơn nữa cũng là ngươi tự giúp chính mình, tộc trưởng của Thanh Ô bộ tộc có khả năng đang ẩn nấp ở phía trên tầng mây…"

Nhìn thấy thân thể Liên Ngư gần như dán sát tại trên người Nhiếp Nhật Phục, thần sắc của Mục Ngạo Thiết rất phức tạp, mặc dù không biết người ta đang nói gì, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất không tốt.

Sau khi nghe thuật lại, Nhiếp Nhật Phục quan sát đám người Dữu Khánh một chút, sau đó lại ngước mắt nhìn hai kẻ đang lơ lửng trong không trung, và thuận tiện quét mắt nhìn đến một nơi trên bầu trời, rồi chợt như một cơn gió bay đi, lướt bay vào trong đám mây đen phía xa xa.

Liên Ngư sửng sốt, nhận thấy Nhiếp Nhật Phục đã bay sai phương hướng, đó không phải là nơi Thanh Ô bộ tộc ẩn thân mà nàng ta vừa chỉ, phương hướng sai lệch một cách quá mức.

"Không tốt, muốn bỏ chạy!" Trầm Kim Thiền cất tiếng thét kinh hãi, quang dực chuyển động, nhanh chóng lóe lên đuổi theo.

Nhưng chờ đến khi gã ta kịp phản ứng lại, bóng dáng Nhiếp Nhật Phục đã trốn vào trong mây đen, khi bọn họ nhảy vào trong mây đen thì đã không còn thấy được hướng đi của Nhiếp Nhật Phục nữa. Bọn họ mờ mịt nhìn xung quanh, nhưng không dám tìm kiếm lung tung, sợ Nhiếp Nhật Phục mai phục trong mây đen phục kích bọn họ.

Cô Dương ngẩng đầu nhìn bầu trời, "Nếu như hắn bỏ chạy, muốn tìm lại được sẽ rất phiền phức."

Trầm Kim Thiền cũng nhìn lên bầu trời, lo lắng Nhiếp Nhật Phục xuyên qua tầng mây đen bay đến khu vực có ánh nắng, "Không quan trọng nữa, đã tìm ra được, đã biết rõ đó là ai, vậy thì dễ đối phó hơn rồi."

Mấy người Dữu Khánh trên mặt đất cũng lần lượt phi thân lên trên mái nhà, rơi xuống tại bên cạnh Liên Ngư.

Dữu Khánh hỏi Liên Ngư, "Ngươi nói hắn chạy trước sao?"

Liên Ngư liếc nhìn hắn, nói: "Ngươi suy nghĩ nhiều."

Đang trốn ở trong mây đen mù mịt nhìn trộm động tĩnh phía dưới, Thanh Ô tộc trưởng bỗng nhiên quay đầu lại, dường như nhận ra được gì đó không ổn, cất tiếng hét lên, "Chạy mau!"

Các đồng tộc xung quanh tức thì nhốn nháo, chính bà ta cũng khẩn cấp bay đi.

Phía sau lưng bọn họ đột nhiên có một bóng người bay ra, chính là Nhiếp Nhật Phục với mái tóc tím tung bay, y không xông tới những người khác mà trực tiếp truy đuổi theo Thanh Ô tộc trưởng. Nhìn thấy tốc độ bay của Thanh Ô tộc trưởng không chậm, lại còn mượn nhờ mây đen để cắt đuôi mình, y dứt khoát cách không đánh ra một chưởng.

Phụt! Thanh Ô tộc trưởng phun ra một ngụm máu tươi, bay lảo đảo lắc lư như diều đứt dây.

"Tộc trưởng!" Đám người Tiểu Thanh thét to kinh hãi.

Nhiếp Nhật Phục lóe lên, lướt đến, một tay bấm lấy cổ Thanh Ô tộc trưởng, thuận thế sà xuống dưới, rất nhanh liền xuyên qua tầng mây, trở lại trên mái nhà trước ánh mắt theo dõi của rất nhiều người phía dưới mặt đất, mấy người Dữu Khánh cũng đang đứng trên mái nhà sợ hãi, dồn dập lùi lại.

Nhiếp Nhật Phục đưa người trên tay giao cho Liên Ngư.

Nhìn thấy cảnh này, mấy người Dữu Khánh mới biết được Nhiếp Nhật Phục vừa đi làm gì, thì ra là đi tìm vị tộc trưởng này, chỉ là tình cảnh này sao giống như là đi bắt về a?

Nhìn thấy Thanh Ô tộc trưởng miệng đầy máu tươi, có vẻ đã bị thương, Liên Ngư ngạc nhiên hỏi Nhiếp Nhật Phục, "Ngươi đánh bà ta bị thương?"

Nhiếp Nhật Phục: "Cô ta không tín nhiệm ta, muốn bỏ chạy."

"…" Liên Ngư không nói nên lời, sau đó quay sang xin lỗi Thanh Ô tộc trưởng, "Tộc trưởng, ta nhờ hắn tìm ngươi, tuyệt đối không có ác ý, thật là sự hiểu lầm." Nói xong nàng ta còn hướng về phía Dữu Khánh nháy nháy mắt ra hiệu.

Dữu Khánh đành phải ân cần tiến lên thăm hỏi, "Tộc trưởng, thật sự là hiểu lầm, chấn thương của nagì không sao chứ?"

Nhìn tình hình này, thấy mình bị kéo đến phía bên đám người Dữu Khánh, Thanh Ô tộc trưởng cảm thấy an tâm hơn phần nào. Bà ta ngước mắt nhìn nhóm người Tiểu Thanh ở trên bầu trời đang ngập ngừng muốn xuống mà không dám xuống, nhấc tay ra hiệu.

Lúc này, nhóm người Tiểu Thanh mới dám hạ xuống, nhanh chóng tụ tập tại bên cạnh tộc trưởng, vấn an.

Hai người Trầm, Cô ở trong mây đen phát hiện thấy Nhiếp Nhật Phục đã quay trở lại, bọn họ cũng quay ngược trở về, tiếp tục lơ lửng trong không trung nhìn chằm chằm đám người.

Thanh Ô tộc trưởng không có dây dưa lâu với nhóm người Tiểu Thanh, tách khỏi những người khác, trực tiếp đối diện với Dữu Khánh, "Đây là hậu quả mà ngươi gây ra. Ta đã nói Cửu vĩ hồ không có đơn giản như vậy, ngươi nói ngươi có thể lấy lại Thiên Dực lệnh. Bây giờ ngươi lấy lại đi."

Dữu Khánh ngượng ngùng, lẩm bẩm nói: "Ngươi không nói cho ta biết Cửu vĩ hồ có thể tạo ra tình trạng mây đen đầy trời như thế này, nếu không ta làm sao có thể trúng chiêu."

"Ngươi…" Thanh Ô tộc trưởng chỉ vào hắn, tức giận quá sức, nhưng cuối cùng bà ta phất tay áo kìm nén lại cơn tức này, nhìn chằm chằm vào Nam Trúc, "Ngươi bị Cửu vĩ hồ bắt, tất cả mọi người đều đã bị tà hóa, vì sao chỉ mình ngươi không bị tà hóa?"

Nam Trúc gãi gãi đầu, "Ta làm sao biết được?"

Thanh Ô tộc trưởng lập tức lại qua sang nhìn chằm chằm Dữu Khánh, "Không phải ngươi nói cứu hắn ra, là có thể cho ta một lời giải thích sao?"

Dữu Khánh vội ho một tiếng, ít nhiều có chút bối rối, lúc trước vì để cứu người, hắn có phần không từ thủ đoạn, hắn biết rõ Thanh Ô bộ tộc chú ý nhất là cái gì, liền tạo ra mối liên quan giữa Thiên Dực lệnh và việc Nam Trúc không bị tà hóa, từ đó mới lừa dối được người ta động tâm, hiện tại đã cứu được người ra rồi, hắn thật sự không lấy ra được lời giải thích gì.

Hơn nữa, lúc đó hắn hoàn toàn không có ý định giải thích gì cả, chỉ cần cứu người ra là được, đâu ngờ sự việc lại phát triển đến bước này, không chỉ không thể đoạt lại Thiên Dực lệnh để rời khỏi nơi này mà còn phải tiếp tục tìm Thanh Ô bộ tộc để thỉnh giáo.

May mà Thanh Ô bộ tộc không có thực lực trừng phạt hắn, cho nên hắn cũng không sợ, sắc mặt lập tức thay đổi, vẻ mặt trịnh trọng: "Tộc trưởng, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, chúng ta sẽ tìm cơ hội nói kỹ chuyện này sau. Trước mắt có một chuyện cực kỳ quan trọng muốn thỉnh giáo ngài, đây cũng là nguyên nhân gây ra chuyện hiểu lầm mạo phạm ngài lúc nãy."

Thanh Ô tộc trưởng nghi hoặc hỏi: "Chuyện gì?"

Dữu Khánh chỉ chỉ tới Nam Trúc, "Khi hắn đi vào trong Trấn Linh chung để tìm hiểu, nghe nói rằng phía bên Cửu vĩ hồ còn có một tồn tại gọi là cao thủ gì đó, có phải là thật sự hay không?"

"Cao thủ?" Thanh Ô tộc trưởng nghi hoặc, hỏi: "Là chỉ 'Bạch hổ' sao?"

"Bạch hổ?" Mấy người đồng thanh thốt lên, sau đó quay mặt nhìn nhau.

Dữu Khánh hỏi tiếp: "Bạch hổ mà Tộc trưởng nói tới là như thế nào?"

Thanh Ô tộc trưởng: "Không có gì, đó chỉ là một con hổ lông trắng nhận được pháp môn tu hành từ Cửu vĩ hồ mà thôi. Cửu vĩ hồ ở trong phong ấn, dưới trướng có vô số tà ma, dù sao cũng phải có người phụ trách trông nom, để dễ thống nhất điều khiển đi tiêu diệt Thanh Ô bộ tộc ta. Bạch hổ chính là tên đầu lĩnh do Cửu vĩ hồ giáo hóa ra. Nó vốn sống cách lòng chào không xa, tối hôm qua nó không xuất hiện, có lẽ là đã đi tuần sơn ở đâu đó."

Dữu Khánh tiếp tục hỏi: "Tu vi của Bạch hổ như thế nào?"

Thanh Ô tộc trưởng suy nghĩ một chút, "Chắc cũng không có gì đặc biệt. Trước Bạch hổ còn có nhưng đầu lĩnh tà vật khác, nhưng khi tu vi đạt đến một mức độ nhất định nào đó thì bị Cửu vĩ hồ bóp chết. Cửu vĩ hồ không để cho thực lực của đầu lĩnh dưới trướng quá cường đại, có lẽ là sợ vượt ra khỏi sự kiểm soát của nó."

Dữu Khánh cảm thấy mình đã hỏi vô ích, đành phải hỏi tiếp, "Tu vi mà ngài nói là không được tốt lắm đó, rốt cuộc là như thế nào, cảnh giới tu vi cụ thể thì sao?"

Thanh Ô tộc trưởng: "Ta không biết hình dung như thế nào."

Lúc này, Tiểu Thanh vốn hiểu rõ nhiều hơn tình hình ngoại giới, chen lời, "Chúng ta không biết tu vi của Bạch hổ đến cảnh giới nào, nhưng nó đã có thể bay lượn tung hoành thiên địa từ lâu rồi, khẳng định là từ cảnh giới Cao Huyền trở lên."

Nam Trúc chỉ chỉ tới Nhiếp Nhật Phục, cũng chõ miệng vào một câu, "So với ông ta, thực lực bên nào mạnh hơn?"

Tiểu Thanh suy nghĩ rồi lắc đầu, "Không rõ ràng lắm, chúng ta không có cơ hội đánh giá thực lực của Bạch hổ, nó cũng không cần phải xuất ra thực lực chân chính để đánh giết chúng ta."

Dữu Khánh thoáng nhìn sang Nhiếp Nhật Phục, hắn không quen thuộc người ta, hơn nữa thực lực và địa vị giang hồ của người ta đặt tại đó, không biết rõ tính tình của y, hắn không tiện mạo muội chỉ điểm giang sơn, vì vậy hắn chỉ có thể nói chuyện với Liên Ngư để cho y nghe, "Nếu đã thật sự có tồn tại một cao thủ như thế, vậy suy đoán của chúng ta là không sai… Lão bản nương, Cửu vĩ hồ hắn đã ước lượng được thực lực của Nhiếp thành chủ. Kẻ có thể được phái tới đối phó Nhiếp thành chủ, tu vi hẳn là vượt qua Nhiếp thành chủ. Theo cách tộc trưởng nói, có Cửu vĩ hồ áp chế, tu vi của Bạch hổ sẽ không quá cao, lấy mức độ trung gian ở trong đó, tu vi của Bạch hổ rất có thể đã đạt đến cảnh giới Bán Tiên."

Nghe những lời này của hắn, mọi người lại lần nữa vô cùng lo sợ, nhưng vẻ mặt Nhiếp Nhật Phục vẫn bình tĩnh như trước.

Liên Ngư rất tán thành với dự đoán đó, cau mày một lúc, nhìn nhìn hai người Trầm, Cô đang theo dõi ở trên không trung, rồi quay sang nói với Nhiếp Nhật Phục: "Nếu sức mạnh đã không bằng kẻ địch, vậy thì dùng trí đi. Hiện tại xuyên qua tầng mây vẫn còn ánh nắng mặt trời, dễ dàng cho ngươi thoát thân. Nếu Cửu vĩ hồ đã trăm phương ngàn kế để đối phó ngươi, vậy chứng tỏ ngươi có khả năng uy hiếp nó. Hi vọng thành chủ giữ lại tấm thân hữu dụng để đọ sức với nó…"

Nàng ta nói ra những lời lẽ hùng biện của Dữu Khánh, và cũng yêu cầu Nhiếp Nhật Phục yểm hộ cho bọn họ thoát thân trước, để bọn họ chạy xong rồi hãy chạy. Nàng ta không nói Nhiếp Nhật Phục dẫn theo mình cùng chạy, nhưng trong ánh mắt của nàng ta có lẽ ẩn chứa niềm mong đợi đó, hi vọng tự Nhiếp Nhật Phục sẽ nói ra.

Nhiếp Nhật Phục nhìn khung cảnh phía xa xa, cho dù đã bị sấm sét đánh phá thành một đống hỗn độn nhưng vẫn không thể làm rối loạn sự ngưỡng mộ và ưa thích trong mắt y, y cất tiếng lẩm bẩm như tự nói với mình, "Ngư nhi, ngươi sẽ không hiểu rõ được, Thiên Tích sơn không thích hợp với ta, Nhân gian cũng không phải nơi ta

dừng chân lâu dài, ta cũng không ngờ được mình có thể đến Bồng Lai sơn, ta rất thích nơi đây, đã đến rồi sẽ không dự định rời đi.

Ngư nhi, các ngươi đi đi. Về Bạch hổ, nếu sớm muộn gì chúng ta đều phải có một trận chiến, vậy thì không cần phải một mực trốn tránh nó. Ta ở lại đây chờ nó, ta muốn gặp nó!”

Chương 944: Yểm hộ (1)

Cái gì? Tất cả mọi người đều sửng sốt, không biết có phải y đang nói mê hay không, muốn ở lại đây chờ đánh một trận với Bạch hổ ư?

Mọi người đều nghi ngờ tự hỏi, chẳng lẽ y không nghe rõ lời Dữu Khánh nói, tu vi của Bạch hổ có thể đã đạt đến cảnh giới Bán Tiên, ngươi chỉ là một tu sĩ cảnh giới Cao Huyền, lấy cái gì để giao tranh với thân thể Bán Tiên?

Những người khác khó thể nói gì, dù sao thực lực của vị này rõ ràng tại đó, và cũng không biết tính tình của y, nhưng Liên Ngư thì không thể thờ ơ ngồi xem, nàng ta nhắc nhở: “Bồng Lai sơn lớn như vậy, dựa vào thực lực của ngươi, một khi so đấu với nó, Cửu vĩ hồ rất khó bắt giữ được ngươi, ngươi sẽ có cơ hội chậm rãi tính kế.”

Nhiếp Nhật Phục dường như hoàn toàn không nghe được lời nàng ta nói, mắt dõi ra xa, thần sắc không có chút nào dao động.

“Ngươi…” Liên Ngư có phần tức muốn bể phổi, nhưng không biết nên nói gì mới được, đã quen biết nhiều năm, nàng ta biết rõ khi nam nhân này đã đưa ra quyết định, nàng ta không có khả năng can thiệp được, tức thì khoanh tay trước ngực, hờn giận hừ hừ nói, “Được a, vậy ta ở đây nhìn xem ngươi chết như thế nào.”

Nhiếp Nhật Phục: “Ta chết đi, ngươi cũng không sống được, nói chút lời dễ nghe đi.”

Liên Ngư dường như nổi cơn ương bướng, "Không nhất định nha."

Mục Ngạo Thiết quay đầu nhìn sang một bên, đây là một mặt y chưa từng nhìn thấy trên người Liên Ngư.

Ánh mắt Nhiếp Nhật Phục nhìn về phía xa xăm, "Ngươi không nên đến đây, trên đường đi ta đã ngăn cản ngươi một lần, ngươi quá tùy hứng đi."

Nói đến việc này, Liên Ngư nghĩ tới điều gì đó, lập tức hỏi: "Ngươi quyết định tổ chức sự kiện Đồng Tước võ tại Vạn Hác trì không phải là ngẫu nhiên, có phải là sắp xếp nhắm vào bọn hắn hay không?" Nàng ta giơ tay chỉ đến mấy người Dữu Khánh.

Nhiếp Nhật Phục quay đầu quan sát mấy người Dữu Khánh một chút, rồi nói: "Ngươi phái người điều tra lí lịch, bối cảnh của đệ nhất nhân Triêu Dương đại hội, cho rằng có thể giấu giếm được ta sao? Ta cũng rất hiếu kỳ không biết bốn người bọn hắn chạy đến Thiên Tích sơn trà trộn vào đám bang phái để làm gì. Về sau, ngươi lại giúp bọn hắn tra tìm thông tin về Tam Túc ô, ta muốn biết mục đích của bọn hắn, nên thuận tay sắp xếp việc này."

Nghe đến mấy chữ đệ nhất nhân Triêu Dương đại hội, mấy người Dữu Khánh không nói nên lời, quả nhiên là đã biết thân phận của bọn hắn từ lâu, và không phải trùng hợp mà sự kiện Đồng Tước võ được tổ chức tại Vạn Hác trì, chuyện này có liên quan đến bọn hắn, bọn hắn còn có thể nói gì bây giờ?

"Là như vậy a…" Liên Ngư cất tiếng lẩm bẩm, liếc nhìn mấy sư huynh đệ, hỏi: "Nếu ngươi cũng tham gia điều tra lai lịch của bọn hắn, ngươi có tra ra được lai lịch, bối cảnh của bọn hắn không?"

Nghe câu hỏi này, sư huynh đệ mấy người đều cảm thấy không được tự nhiên, Dữu Khánh rất muốn hỏi, bây giờ là lúc nào mà các ngươi còn có tâm trí nói chuyện về việc này?

Nhiếp Nhật Phục: "Thân phận của bốn người bọn hắn, ngoại trừ vị nữ tiễn sư này ra, căn cứ vào thông tin công khai của ba người còn lại, không thể xác minh được lai lịch của bọn hắn. Không biết làm thế nào vượt qua được sự xét duyệt của Triêu Dương đại hội, rõ ràng là ngay từ đầu Triêu Dương đại hội đã che đậy giúp bọn hắn.

Vì vậy ta muốn thông qua thành viên Côn Linh sơn nắm giữ tình hình đại hội để xác minh, kết quả tra đến Côn Linh sơn liền không điều tra được gì nữa.

Sau Triêu Dương đại hội, Côn Linh sơn giống như xảy ra đại biến cố gì đó, dường như có rất nhiều người biến mất, mấy thế lực lớn nhất hình như đều phái người đến trường trú nơi đó, không biết đang làm chuyện gì, biến hóa khó lường. Người ta phái đi ám tra chỉ một lần truyền về tin tức, lần sau chỉ gửi về một tờ giấy trắng, không có thông tin gì, rồi từ đó về sau hoàn toàn bặt tin, không biết đã bị người nào chặt đứt, rõ ràng là đang cảnh báo ta.

Tình huống không thích hợp, ta cũng không dám tiếp tục đụng đến phía bên Côn Linh sơn nữa, lai lịch, bối cảnh thực sự của bọn hắn vẫn còn là một điều bí ẩn.

Nhưng có một điều rất rõ ràng, có thể khiến cho Triêu Dương đại hội bỏ qua, có thể khiến cho Côn Linh sơn cũng phải giúp đỡ che giấu, bối cảnh chắc chắn không thể nhỏ được.

Tuy nhiên, có một số việc lại khiến người ta không thể hiểu nổi, bất kể các ngươi là đến từ thế lực lớn nào, có thể giả mạo Thiêu Sơn Lang, còn có thể mang theo chí bảo như Thiên Dực lệnh, những thế lực lớn đó làm sao có thể không nhúng tay vào, hoàn toàn có thể âm thầm hành động, vì sao còn để cho Khối Lũy thành ta chú ý, làm sao sẽ để cho mấy người chỉ có chút thực lực như các ngươi tùy ý xông vào Bồng Lai sơn?

Sau khi biết được nơi mình tiến vào chính là Bồng Lai sơn tiên cảnh, ta càng thêm không thể hiểu nổi, ta càng quan sát càng hồ đồ, ta cũng muốn biết rõ rốt cuộc các ngươi là người nào?"

Một câu nói cuối cùng ẩn chứa ý tứ cực kỳ sâu xa, y quay đầu lại lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mấy người Dữu Khánh.

Liên Ngư cũng rất ngạc nhiên, không nghĩ tới phía sau mấy người này lại thâm trầm phức tạp như vậy, ngay cả điều tra cũng không tra được gì.

Nghe câu hỏi này, mấy người Dữu Khánh không biết nên giải thích như thế nào, cuối cùng Dữu Khánh cười khổ nói: "Tại Thiên Tích sơn có mấy người dùng tên thật. Nhiếp thành chủ, bối cảnh của ta không có phức tạp như như ngươi nghĩ vậy đâu. Ngay từ đầu ta thật sự cũng không biết tấm lệnh bài đó gọi là Thiên Dực lệnh hay là gì, chỉ là trong lúc vô tình, chúng ta đụng tới một con Tam Túc ô sắp chết, trước khi tắt thở nó chợt cất một tiếng 'A', khiến cho tấm lệnh bài này chấn động, vì vậy chúng ta mới nhận ra được tấm lệnh bài này là vật bất phàm. Lúc này chúng ta mới theo manh mối Tam Túc ô, một đường điều tra tới đây. Quỷ mới biết được, lại có thể xâm nhập vào trong Bồng Lai sơn này."

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Tiểu Thanh, "Tiểu Thanh cô nương, vì sao có thể đi đến nơi đây, e rằng ngươi là rõ ràng nhất. Lai lịch của chiếc lệnh bài này là do ngươi nói cho chúng ta biết, có thể đến đây cũng là vì ngươi dụ dỗ chúng ta."

Tiểu Thanh đáp: "Ai biết ngươi có phải cố ý giả bộ hồ đồ để cố ý mê hoặc ta tới dụ dỗ các ngươi hay không."

Nói xong, cô ta còn quay nhìn Nhiếp Nhật Phục, ngẫm nghĩ lại, cô ta có phần nghi ngờ mình có thể có cơ hội đối diện với mấy người này, phải chăng là do người khoác áo choàng đen này cố ý sắp đặt hay không.

Dữu Khánh ngẩn người, rồi lập tức dở khóc dở cười, "Nếu ngươi cứ muốn nói như vậy, ta còn giải thích rõ được sao?"

Liên Ngư tiếp lời: "Vậy các ngươi rốt cuộc là ai mà ngay cả thư pháp lưu niệm của Thám Hoa lang cũng có thể nói được là lấy được?" Nói

xong câu này, ánh mắt nàng ta vô thức liếc nhìn đến Mục Ngạo Thiết mặt không biểu cảm.

Chương 945: Yểm hộ (2)

Dữu Khánh than thở: "Bây giờ có nói cái gì các ngươi đều sẽ không tin, các ngươi cũng không thể xác minh. Hiện tại cũng không phải là thời điểm để nói nhiều về chuyện này. Ta đảm bảo, nếu như còn có thể sống sót rời khỏi nơi này, ta nhất định sẽ nói cho ngươi biết danh tính chân thực của ta."

Những lời này lập tức lại kéo tâm tình của mọi người trở về với hiện thực tàn khốc, mọi người lại lục tục ngước nhìn hai người lơ lửng trên không trung, kẻ giám thị bọn họ vẫn còn tại đây.

Nhiếp Nhật Phục: "Các ngươi đi trước tìm nơi ẩn nấp đi. Để ta giữ chân bọn họ lại cho các ngươi."

Liên Ngư: "Vậy còn ngươi?"

Nhiếp Nhật Phục: "Ngươi nói không sai, phải tạm thời giữ lại tấm thân hữu dụng để đọ sức cùng Cửu vĩ hồ. Khi các ngươi đã đi xa, ta sẽ rời đi tạm tránh." Nói xong quay đầu nhìn lại, thấy Liên Ngư vẫn còn có vẻ do dự và hoài nghi, y lãnh đạm nói: "Ngươi ở lại không giúp gì được cho ta, trái lại còn trở thành gánh nặng. Đi nhanh đi, trời đã không còn sớm nữa."

Nếu là như thế, những người khác không còn gì để nói, lập tức cảm tạ.

Hai bên vừa mới thống nhất xong địa điểm ngày mai gặp lại, đang định tạm biệt thì Dữu Khánh chợt cất tiếng gọi to, "Nhiếp thành chủ."

Mọi người quay lại nhìn hắn, không biết hắn định làm gì, chỉ thấy hắn nhấc tay tháo chiếc dây chuyền trên cổ ra, đưa đến cho Nhiếp Nhật Phục.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thấy vậy thì khá ngạc nhiên, thứ này ít nhiều xem như là bảo bối, cứ như vậy đưa cho người ta sao?

Nhiếp Nhật Phục không có đưa tay nhận lấy, hỏi: "Cái gì vậy?"

Dữu Khánh nói: "Nhiếp thành chủ pháp lực cao thâm, có thể điều tra giúp ta xem hạt châu này là thứ gì hay không?"

Hiện tại hắn vẫn không thể tìm hiểu rõ được hạt châu này xảy ra chuyện gì, trước đây, khi lão Thất và lão Cửu chạm đến đều sẽ rùng mình một cái, về sau cảm thấy trong hạt châu hình như dựng dục ra thứ gì đó, không còn tự động hấp thu tà khí nữa rồi, luồng tà khí khiến người rùng mình lúc trước dường như đã thu liễm vào trong, không chỉ lão Thất và lão Cửu tiếp xúc vào không thể cảm nhận được điều gì dị thường, những người khác ở trong Đào Hoa cư cũng như thế, hắn có phần không hiểu tình hình như thế nào.

Cho nên, Bách Lý Tâm cũng cảm thấy quái lạ, tên này tại sao cứ nói người khác đi sờ vòng cổ của hắn, nàng cũng từng được mời sờ qua.

Không biết nam nhân nghĩ như thế nào, dù sao nàng cảm thấy thứ gì đeo sát da thịt mình mà để cho quá nhiều người sờ tới sờ lui khi đeo trên người sẽ cảm thấy không được thoải mái.

Nhiếp Nhật Phục có phần không hiểu ra sao, nhưng vẫn đưa tay đến gần, nhìn nhìn, cách không thi pháp cảm nhận một chút, khi đã cảm thấy chắc hẳn không có vấn đề gì, y mới cầm lấy dây chuyền thi pháp điều tra, nhưng không phát hiện ra có điều gì khác thường, y lại nhìn kỹ tay nghề chế tác, chế tác cũng rất bình thường, y không rõ, nói: "Chắc chỉ là một viên đá hiếm thấy thôi?"

Thấy với tu vi của y vẫn không cảm nhận được sự quái lạ trong hạt châu, Dữu Khánh ít nhiều có phần thất vọng.

Để đối phó với Cửu vĩ hồ, hắn cảm thấy hạt châu này của mình có thể có ích, dù sao tại trên tay hắn nó đã phát huy tác dụng kỳ diệu.

Nếu như thật sự muốn dùng nó để đối phó Cửu vĩ hồ, hạt châu ở trong tay hắn phát huy tác dụng sẽ rất hữu hạn, bởi vì hắn đã từng sử dụng qua, cho nên biết rất rõ, đối phó với yêu ma quỷ quái dựa vào tà lực để tồn tại, hoặc tu vi không cao, hắn còn có thể ứng đối một chút, đụng phải Cửu vĩ hồ, loại đối thủ cho dù không dựa vào tà lực, tu vi bản thân cũng đã vô cùng đáng sợ, hắn chạy đến trước mặt sử dụng nó chính là muốn chết. Chưa nói tới hắn không có tư cách đến gần Cửu vĩ hồ, nếu thật sự đến gần, hắn cầm thứ này chạy đến trước mặt cũng chẳng khác gì một đứa bé, Cửu vĩ hồ chỉ cần búng ngón tay lên là có thể giết chết hắn.

Cho nên hắn đặt hi vọng vào Nhiếp Nhật Phục, chỉ cần có thể bảo vệ được tính mạng của mấy sư huynh đệ bọn hắn, cho dù đó là bảo vật, hắn bỏ ra tặng người cũng không sao, nhiều nhất chỉ là đau lòng mà thôi. Nào ngờ Nhiếp Nhật Phục cũng không kiểm soát được nó, vì vậy hắn chỉ có thể im lặng nhận lại, gượng cười nói: "Ta còn cho rằng nó rất đáng giá chứ."

Liên Ngư ở bên cạnh xì một tiếng, "Bây giờ là thời buổi nào rồi mà còn chế tác còn thô ráp, xấu xí như thế, ngươi vậy mà không biết xấu hổ lấy ra cho Nhiếp thành chủ giám định."

Quả thực là đang mỉa mai, nữ nhân như nàng ta, ánh mắt giám định châu bảo, trang sức rất tốt.

Dữu Khánh cười gượng đeo lại lên cổ.

Lúc này Nhiếp Nhật Phục cũng không muốn so đo tính toán cái gì, y đột nhiên giống như bóng ma phóng vọt về phía không trung.

Trước đòn tập kích bất ngờ, hai người trong không trung sợ hãi giật này mình, may mà hai người vẫn một mực đề phòng, khẩn cấp tránh đi, Liên Ngư đi mấy bước quay đầu lại một lần, không biết đang lo lắng điều gì.

Một cuộc truy đuổi chưa hoàn thành lại lần nữa tiếp tục diễn ra. Đám người Dữu Khánh nhân cơ hội này nhanh chóng bỏ chạy.

Thấy bọn hắn đã bỏ chạy, những người sống sót của các bang phái có phần hoảng sợ, không cần kêu gọi, bọn họ lập tức cùng chạy theo, cho dù mấy người Dữu Khánh chạy đi hướng nào, bọn họ đều chạy theo đến đó, bất kể bọn hắn chạy đến đâu.

Sau khi chạy ra một đoạn đường, trong núi non hỗn độn đột nhiên toát ra một đám người cùng gia nhập vào.

Tiếng Đồng Tại Thiên kêu gọi vang lên, "Bang chủ!"

Mấy người Dữu Khánh nhìn tới, nhìn thấy mấy vị gia chủ dẫn theo các thành viên Hạt Tử bang may mắn còn tồn tại đang đuổi theo.

Không chỉ có Hạt Tử bang, Đoạn Vân Du cũng dẫn theo tàn dư của Phi Ưng bang gia nhập vào đội ngũ chạy trốn.

Về sau lại, nào là Thân Vô Không a, và cả Ngụy Ước bị chém đứt một cánh tay đều đột nhiên xuất hiện một cách xuất quỷ nhập thần. Tất cả đều không ngại cực khổ ào ạt đuổi theo tụ họp lại, đám người tan tác hội tụ lại được gần hai trăm người, cùng nhau bôn ba giữa núi non.

Nhìn thấy thanh thế này, Nam Trúc không vui, "Làm gì vậy, các ngươi làm gì vậy, tụ tập nhiều người như vậy còn có thể trốn được sao? Tản ra, mọi người tản ra, hi vọng sống sót mới lớn được."

Thân Vô Không vội ho một tiếng, "Mập mạp chết tiệt, ngươi nói nhảm thật là nhiều, chúng ta đi theo lão bản nương, liên quan cái rắm gì đến ngươi. Còn lắm miệng, ta xé nát miệng ngươi bây giờ."

Nào ngờ vừa mới nói xong, y chợt sững sờ, đội ngũ đang chạy nhanh cũng đột nhiên ào ạt dừng lại, chỉ vì Liên Ngư đã dừng lại quay đầu, nhìn về phía ngọn núi cao nhất phía xa.

Dữu Khánh lướt đến khuyên nhủ, "Lão bản nương, đi nhanh đi, khi trời tối, vùng này tất nhiên sẽ trở thành khu vực lục soát chủ yếu của đám tà vật, trước lúc bầu trời tối đen, chúng ta phải nỗ lực chạy xa một chút."

Liên Ngư quay đầu liếc nhìn mọi người, "Không cần phải xen vào ta, các ngươi đi đi, ta nấp lại nơi này."

Nghe được lời này, Thân Vô Không vừa mới nói muốn đi theo lão bản nương có thể nói là trợn mắt há mồm, vội vàng nhìn hoàn cảnh xung quanh rồi nói: "Lão bản nương, ria mép nói đúng đó, ở lại nơi này quá nguy hiểm, thật sự cần phải cách càng xa càng tốt."

Các thành viên Thiên Hồng bang may mắn sống ở bên cạnh y như đã hiểu ra điều gì đó, đến cạnh thì thầm bên tai y mấy câu.

Thân Vô Không nghe xong kinh hãi, "Cái gì, là Nhiếp thành chủ?"

Chương 946: Núi sụp (1)

Những người chạy trốn trước không dám ở quá gần chiến trường, cho nên vẫn chưa biết được người thần bí khoác áo choàng là ai, khi được biết đó là Nhiếp Nhật Phục đi theo mọi người cùng tiến vào đây thì bọn họ đều giật mình kinh ngạc.

Đúng lúc này, trong không trung lại có một bóng người bay đến, hạ xuống bên cạnh đám người, không phải ai khác, chính là Tiểu Thanh, cô ta không tản đi giống như các tộc nhân khác, mà lại một mình lén lút quay trở lại…

Sau một phen truy đuổi và bám chặt lấy, nhưng vẫn không có kết quả gì, cuối cùng Nhiếp Nhật Phục lại lóe lên bay trở lại trên mái nhà, một lần nữa tử bỏ việc truy sát.

Phướng hướng y dõi mắt nhìn ra xa chính là phương hướng đám người Liên Ngư biến mất, tính toán thời gian, khoảng thời gian truy đuổi vừa rồi đã đủ để cho đám người Liên Ngư trốn đi xa.

Hai người Trầm, Cô cũng dừng lại trong không trung, một lần nữa lơ lửng xa xa nhìn chằm chằm vào vị Nhiếp thành chủ này. Hai người đại khái đã đoán được ý đồ của vị Nhiếp thành chủ này, hẳn là muốn yểm hộ cho những người kia chạy trốn, nhưng hai người vẫn không bỏ lại Nhiếp Nhật Phục để đuổi theo những người khác.

Họ cũng chẳng muốn đuổi theo, điều họ lo lắng nhất chính là Nhiếp Nhật Phục cũng sẽ bỏ chạy sau khi đám người kia đã chạy thoát.

Tuy nhiên, những gì xảy ra tiếp theo khiến bọn họ dần dần cảm thấy ngạc nhiên và có phần kinh nghi bất định, chỉ còn lại một mình, Nhiếp Nhật Phục rõ ràng có thể chạy thoát, nhưng y không hề có ý định rời đi, chỉ đứng yên lặng trên mái nhà như một bức tượng, chỉ có tà áo và mái tóc tím khẽ tung bay khi có gió nhẹ thỉnh thoảng thổi qua.

Tuy rằng thỉnh thoảng có gió nhẹ, nhưng mây đen dày đặc trên bầu trời vẫn tan đi rất chậm, tuy vậy, nó vẫn đang chậm rãi tiêu tan, đã có thể mơ hồ nhìn thấy sắc trời qua màn mây đen, sắc trời đang dần dần tối đi.

Thỉnh thoảng nhìn xem bầu trời, hai người Trầm, Cô không hiểu, vị này không thừa dịp thời điểm còn có ánh nắng để thoát khỏi bọn họ, vậy định lúc nào mới chịu chạy đi?

Hai người tin tưởng Nhiếp Nhật Phục đã lĩnh giáo được tốc độ của Thiên Dực lệnh, chắc chắn hiểu rằng, đến lúc trời tối, một khi bị quấn lấy, y sẽ không trốn được, sẽ một mực bị theo dõi sát sao.

Hai người không đoán ra được Nhiếp Nhật Phục đến cùng là có ý gì, càng không thể tưởng tượng nổi chính là, vị Nhiếp thành chủ này cuối cùng còn nhắm hai mắt lại, hình như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Phía cuối mây đen đầy trời là đường chân trời huy hoàng, những đốm mây đen loang lổ viền vàng làm tôn lên sự xán lạn và huyễn lệ của bầu trời.

Sắc trời dần dần trở tối, mùi máu tươi tại chiến trường đã tan hết, đống thi thể hỗn độn vẫn còn la liệt đầy đất, xung quanh bắt đầu xuất hiện những bóng người lờ mờ, đám thành viên bang phái bị tà hóa lúc trước chạy đi bây giờ lặng lẽ quay trở lại phụ cận, lén lút quan sát, không dám tới gần.

Hai người Trầm, Cô chủ động đi đến gặp mặt bọn chúng, chủ yếu là muốn nghe ngóng thông tin từ phía Cửu vĩ hồ.

Thời gian từng chút trôi qua, một vầng trăng sáng xuất hiện trên bầu trời đêm, sau đó có một đám mây đen bồng bềnh trôi đến ngăn cản ánh trăng.

Đang đứng lặng yên trên mái nhà, Nhiếp Nhật Phục chợt mở mắt ra, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía đám mây đen trên bầu trời, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

Hai người Trầm, Cô lơ lửng trong không trung đã nhận ra sự khác thường của y, bọn họ cũng dồn dập ngẩng đầu nhìn về phía đám mây đen đó.

Một lúc sau, Cô Dương cất tiếng lẩm bẩm, "Quái lạ, đám mây đó hình như cố định một chỗ, không trôi đi."

Trong lòng Trầm Kim Thiền chợt có ý nghĩ, lập tức khống chế quang dực bay lên trời, trực tiếp bay thẳng lên trên đám mây đen kia, liền nhìn thấy được có một nam nhân tráng kiện ở trần đang đứng trên đám mây đen được ánh trăng rọi sáng, ngoại trừ quanh eo quấn một tấm da thú, cả người không còn một miếng vải nào, giống như Nhiếp Nhật Phục, người này cũng có một mái tóc dài buông xõa sau lưng, chỉ là tóc màu trắng.

Nam nhân đột nhiên ngước mắt, con mắt hơi lấp lóe hồng quang nhìn chằm chằm đến hai người bọn họ, lạnh lùng vô cảm.

Cô Dương hét lớn, "Người tới có phải là Bạch hổ tôn giả?"

Người tới hỏi ngược lại: "Là tên ở trên mái nhà đó hả?"

Thấy gã không có phủ nhận, hai người Trầm, Cô liền biết đó chính là cao thủ Bạch hổ mà Cửu vĩ hồ đề cập trong tin nhắn, đối phương chắc hẳn cũng biết tin nhắn bên này gửi cho Cửu vĩ hồ.

Cô Dương nói: "Đúng vậy, chính là hắn."

Nghe câu trả lời này, nam nhân tóc dài kích động, mây đen lơ lửng trong không trung trong nháy mắt dao động, một mảng lớn mây đen nhanh chóng tụ lại, ào ào ạt ạt tan thành mây khói, tất cả trong nháy mắt tụ tập lại, được nam nhân thu nạp vào trong cơ thể.

Không còn mây đen che chắn, kể cả nam nhân và Nhiếp Nhật Phục ngước nhìn lên, ánh mắt hai bên tựa như va chạm vào nhau.

Ngay sau đó, hai người Trầm, Cô thấy hoa mắt, nam nhân lơ lửng trong không trung biến mất giống như thuấn di, bên tai bọn họ cùng vang lên một tiếng "ong" thô kệch, ánh mắt chuyển động, nhìn thấy dưới ánh trăng mơ hồ có một bóng người lóe lên lướt đi như lưu tinh, lao về phía mái nhà.

Đang đứng trên mái nhà ngước nhìn lên, ánh mắt Nhiếp Nhật Phục đột nhiên trở nên nghiêm túc, bộc phát ra chiến ý mạnh mẽ, không tránh không né, tại trong nháy mắt mái tóc dài của y tung bay, một vùng lớn cung điện ở phía dưới giống như chỉ trong khoảnh khắc liền phủ đầy vết nứt như mái tóc dài của y, cung điện sụp đổ ngay lập tức, rồi theo hai tay y mở ra đống sụp đổ lại tụ thành một cục, ngay cả một chút bụi bặm tung bay cũng không có.

Toàn bộ đống đổ nát trong nháy mắt tụ hợp lại, cả tòa cung điện tụ tập cố định trên tay y, rồi theo tay y vung lên trời cao, nó giống như

một ngọn núi bay vọt vào không trung, "Đi ngược lại" cùng với "Lưu tinh" từ trên trời giáng xuống tạo ra một cú va chạm chấn động thiên địa.

Lực lượng bộc phát ra trong nháy mắt đó khiến cho đám người ẩn nấp theo dõi ở xung quanh khó thể tin nổi, đây là thực lực của cao thủ cảnh giới Cao Huyền sao?

Trên thế gian này, đại đa số mọi người đều không có cơ hội nhìn thấy trận chiến thực sự giữa những nhân vật ở cấp bậc cảnh giới Cao Huyền.

Cảnh tượng này cũng khiến hai người Trầm, Cô lơ lửng trên không kinh ngạc và chấn động, tu vi của bọn họ dù sao cũng cao hơn đa số những người khác một bậc, ánh mắt tự nhiên cũng nhìn được sâu hơn.

Bọn họ biết, có lẽ có không ít tu sĩ Cao Huyền có thể làm được trong nháy mắt chấn động vỡ vụn cung điện lớn như vậy, nhưng để có thể tụ tập một đống mảnh vỡ lớn như vậy lại thành một cục trong nháy mắt thì không phải việc dễ dàng, vấn đề mấu chốt nằm tại mấy chữ "Trong nháy mắt", khả năng kiểm soát lực lượng khi làm điều đó chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung, sợ rằng không phải tu sĩ Cao Huyền tầng cấp dưới có thể làm được.

Chương 947: Núi sụp (2)

"Như vậy có phải là đã chạm đến ngưỡng cửa cảnh giới Bán Tiên rồi không…"

Lời lẩm bẩm của Cô Dương còn chưa kịp biểu đạt ra hết thì đã bị một tiếng nổ vang chấn động đau đớn màng tai làm cắt ngang.

"Ngọn núi" phóng lên không trung đã bị đánh vỡ, nó rõ ràng đã bị bóng dáng giống như sao băng mạnh mẽ va chạm vào xuyên thủng, một cái huyễn ảnh hổ trảo to lớn xuyên qua đáy "Ngọn núi", đập về phía Nhiếp Nhật Phục đang bay lên không trung nghênh đón, uy thế không thua gì lôi đình vạn quân.

Nhiếp Nhật Phục đâu phải là người không biết hàng, song chưởng lập tức xoay hướng lên cao chống lại, dưới ánh trăng hiện ra bóng dáng một tầng cương phong dày đặc chắn ngang không trung.

Tại thời điểm huyễn ảnh hổ trảo chạm vào tầng cương phong, cương phong cuồn cuộn kích động, sụp đổ tan rã, Nhiếp Nhật Phục từ phía dưới phóng lên cao cũng bị một trảo vỗ xuống dưới.

Thân ảnh Nhiếp Nhật Phục giống như thiên thạch bắn vọt xuống, đập vào trên đỉnh núi. Thân hình Bạch hổ tôn giả phá tan tầng cương phong cũng lao vọt xuống như thiên thạch, đánh vào trên đỉnh núi, nói chính xác hơn là đánh lên người Nhiếp Nhật Phục.

Ầm ù ù, mặt đất chấn động kịch liệt, núi lớn bị nứt ra, đỉnh ngọn núi cao nhất trong toàn bộ Bồng Lai sơn bắt đầu vỡ ra, sụp đổ.

Lúc này, "Ngọn núi" tụ tập từ mảnh vụn cung điện, thành lũy bị ném bay lên không trung mới bùng nổ ra, vỡ tan rơi xuống đỉnh ngọn núi đang lung lay sắp đổ, rồi cùng với đỉnh ngọn núi cao nhất đồng thời sụp đổ, bởi vì tốc độ giao đấu giữa bai bên quá nhanh.

Rất nhiều tà tu tới gần bị tai họa đổ ập xuống, kêu gào sợ hãi, đua nhau chạy trốn trên thân núi sụp đổ, khung cảnh náo loạn ầm ĩ này thật sự không phải là người bình thường có thể đến gần quan sát.

Núi lớn liên tục sụp đổ, hai người Trầm, Cô trong không trung mặt đầy chấn động, chấn động với uy lực kinh khủng của một đòn đó, chỉ một đòn đã khiến Nhiếp Nhật Phục không chống nổi sao?

Nếu đúng như phán đoán của Cô Dương lúc trước, tu vi của Nhiếp Nhật Phục đã chạm đến ngưỡng cửa cảnh giới Bán Tiên, vậy thực

lực của vị Bạch hổ tôn giả này chẳng phải đã chắc chắn đạt đến cảnh giới Bán Tiên thực sự rồi sao?

Đám người Dữu Khánh ở phía xa rình xem hết hồn khiếp vía nhìn cảnh này, và nhìn cũng rất kiêng răng, so với những cao thủ gần như "Tiên" này, mấy trò đánh đánh giết giết của bọn họ thật sự chẳng khác gì trò chơi của trẻ con.

Liên Ngư vốn trốn ở phía sau tảng đá rình xem, lúc này đã bị kinh hãi đứng ra ngoài theo dõi, mặc dù không nhìn thấy rõ hình dạng cụ thể của các nhân vật, nhưng cảnh tượng giao đấu của cấp bậc cao thủ này quá rõ ràng, từ khoảng cách xa vẫn phân biệt được tình thế thuộc về người nào.

Hai tay mười ngón của nàng ta bối rối đan vào nhau nắm chặt trước ngực, rõ ràng là đang lo lắng cho Nhiếp Nhật Phục.

Không chỉ có nàng ta lo lắng, đám người Thân Vô Không phân tán ẩn nấp trong khu vực này rõ ràng cũng rất lo lắng.

Bọn họ đều không bỏ chạy, bởi vì Liên Ngư "Tự mình đa tình", Liên Ngư cho rằng Nhiếp Nhật Phục sau khi đã yểm hộ cho bọn họ chạy thoát nhưng không bỏ chạy, lại quyết một trận tử chiến với Bạch hổ là bởi vì thấy không thể trốn tránh lâu dài khi phải dẫn theo gánh nặng là nàng ta!

Đám người Dữu Khánh không thể hiểu được suy nghĩ của nữ nhân này, một nam nhân có thể buông tay để cho ngươi ngủ với người khác, sẽ liều mạng vì ngươi sao? Nói đùa à?

Ngay cả Hổ Nữ cũng cất lời khuyên Liên Ngư, nói rằng ngay cả khi thành chủ thật sự lưu lại quyết một trận tử chiến với Bạch hổ, đó không phải bởi vì ngươi, mà bởi vì bản thân thành chủ chủ động lựa chọn như vậy.

Nhưng mà có nói gì đều vô ích, vị cao thủ Liên Ngư này không đi, mấy người Dữu Khánh cũng không dám chạy loạn lung tung, mấu

chốt là đến khi trời tối, đám ma quỷ hoành hành, tại nơi lạ nước lạ cái, bọn hắn dựa vào hai cái đùi thì có thể trốn được đi đâu? Gần như chắc chắn sẽ bị tìm ra. Đoàn kết với đám người Thân Vô Không để cùng ứng đối sao? Đám người này nhiều lần bỏ rơi đồng bạn để chạy trốn một mình, một khi bị tà ma tìm đến, Dữu Khánh hoàn toàn không có bất kỳ mong đợi nào, còn không bằng kết bạn với Liên Ngư còn an toàn hơn chút.

Sau đó, đám người Thân Vô Không không biết suy nghĩ như thế nào, thấy nhóm bên này không đi, bọn họ cũng bám chặt lấy, ở lại đây không bỏ chạy nữa.

Kết quả nhìn thấy cảnh đại chiến đó, nhận ra rằng Nhiếp Nhật Phục thực sự không chạy trốn, với tình hình trước mắt, tất cả đám người thầm than tiêu rồi.

Cuối cùng, bắt đầu có người bỏ chạy, Thân Vô Không là người đầu tiên kêu gọi tàn quân của Thiên Hồng bang bỏ chạy, Ngụy Ước cũng lần lượt rời đi.

Nghe một đám người Phi Ưng bang thì thầm to nhỏ với nhau, Đoạn Vân Du thỉnh thoảng liếc nhìn Dữu Khánh, có chút do dự.

Bỗng nhiên, từ trong ngọn núi vẫn đang liên tục ầm ầm sụp đổ, một bóng người bất chợt vọt ra, không hề có chút dấu hiệu nào, Nhiếp Nhật Phục xuyên ngang ngọn núi, lao ra khỏi mặt đất.

Bạch hổ tôn giả đang lơ lửng trên không nhìn chăm chú rõ ràng có phần kinh ngạc, không nghĩ tới đối thủ sau khi bị đánh mạnh như thế mà vẫn có thể tung hoành tự nhiên, nó lập tức lóe lên, lướt đến, lại tung ra một đòn kinh thiên.

Nhiếp Nhật Phục bị đánh bay như sao băng.

Lại một tiếng nổ vang dữ dội.

Mặt đất lại chấn động kịch liệt.

Chỉ chốc lát sau, lại nhìn thấy thân ảnh Nhiếp Nhật Phục phóng vọt ra khỏi mặt đất.

Tình trạng như vậy lặp đi lặp lại trong cùng núi non này.

Sau nhiều lần lặp đi lặp lại, Trầm Kim Thiền ở trong không trung bám theo quan sát nhịn không được cất lời kinh nghi, "Liên tục bị đòn tấn công uy lực như vậy đánh bại mà vẫn có thể hành động như người không có bị gì, là vì có năng lực phòng ngự mạnh mẽ khác thường, hay là khả năng tự phục hồi phi phàm chứ?"

Cô Dương cũng cất tiếng lẩm bẩm, "Ngươi có phát hiện được không, khi Nhiếp Nhật Phục chui từ dưới đất lên, xông ra ngoài, có thể nói là im lặng không một tiếng động, tại sao ta có cảm giác hắn giống như biết Thổ độn thuật?"

Đám người Dữu Khánh ẩn nấp quan sát thì ngày càng trở nên hoảng loạn, phát hiện ra rằng hai người một trên một dưới dịch chuyển kịch chiến đang càng ngày càng đến gần bên này.

Bỗng nhiên, giọng nói của Nhiếp Nhật Phục cất lên vang vọng giữa thiên địa, "Ngoại trừ cậy mạnh ra vẫn là cậy mạnh, thân thể Bán Tiên tại Bồng Lai sơn chỉ có chút năng lực này sao? Ngươi khiến ta quá thất vọng! Bạch hổ, xem ra Cửu vĩ hồ thật sự đề phòng ngươi, không có truyền cho ngươi thủ đoạn gì."

Chương 948: Nộ tuyệt thiên địa (1)

Những lời vừa được nói ra, hàm ý khinh thường bộc lộ rất rõ ràng, làm cho đám người Liên Ngư đang nơm nớp lo sợ phải kinh ngạc sửng sốt, bọn họ hoài nghi không biết lời đó có phải là do Nhiếp Nhật Phục nói ra hay không, bọn họ có nghe lầm không, cư nhiên lại dám xem thường thân thể Bán Tiên?

Lời này cũng đã chọc giận vị Bạch hổ tôn giả kia, gã đáp lại bằng tiếng gầm chấn động thiên địa, "Mạnh miệng!"

Lại có một cái hư ảnh hổ trảo xẹt qua bầu trời đêm, lần này có vẻ vô cùng rõ ràng, một lần nữa dễ như trở bàn tay đánh bay bóng người rơi vào trong đống bụi bặm, nện nát mặt đất.

Lần này, Bạch hổ tôn giả không có tùy tiện cho qua, chính mình cũng xông theo vào, cả hai cùng biến mất trong lòng đất.

Oanh! Mặt đất nổ vang một tiếng, cả hai cùng nhau lao lên khỏi mặt đất, có lẽ càng giống như là Bạch hổ tôn giả túm Nhiếp Nhật Phục kéo ra khỏi lòng đất.

Cuối cùng hai người dừng lại lơ lửng giữa không trung, rơi vào trạng thái giằng co nào đó, khí lưu hỗn loạn xoay quanh hai người, mái tóc dài phủ vai của hai người đều tung bay tự do tùy ý.

Nhiếp Nhật Phục giang rộng tay ra, hai tay rung động, giống như đang vùng vẫy, nhưng khó thể nhúc nhích.

Hai cổ tay của y nằm trong bàn tay Bạch hổ, bị kiềm chế gắt gao.

Bạch hổ cười lạnh: "Để ta xem miệng ngươi cứng, hay là xương cốt thân thể ngươi cứng hơn." Trong mắt gã toát ra hồng quang quỷ dị, hai tay rõ ràng đang dùng sức, dường như muốn chạm rãi xé toạc thân thể Nhiếp Nhật Phục ra.

Mà Nhiếp Nhật Phục thực sự rất cứng cỏi, có thể thấy rõ điều đó từ trên khuôn mặt dần dần vặn vẹo của y, hiển nhiên y cũng cảm nhận được cơn đau đớn vì bị kéo xé ra, nhưng y không có bộc lộ ra sự sợ hãi hay hối hận gì. Y nhìn chằm chằm vào đối phương, ánh mắt trở nên càng thêm kiên định, nhấn mạnh từng chữ một: "Ta trả lại lời nói đó cho ngươi!"

Bạch hổ hơi sửng sốt, không hiểu có ý gì, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi, trong mắt tràn đầy kinh nghi, gã nắm giữ hai tay của đối

phương, có thể cảm nhận được rõ ràng sự biến hóa của lực kháng cự trong cơ thể đối phương, cũng cảm nhận được một sự biến đổi kịch liệt rất cường đại, đối phương vốn đã sử dụng hết lực lượng tu vi, đột nhiên lại có bước đột phá.

Bỗng nhiên, hai mắt của gã dừng lại trên cổ tay mình, đối phương đã có sức chống cự, bất chợt biến đổi thế tay, chụp lấy cổ tay của gã, có vẻ cũng không muốn bỏ qua gã.

Nhưng gã không thèm để ý, cho dù đối phương đã đột phá tu vi, vẫn có một khoảng chênh lệch so với gã, gã cười lạnh nói: "Tu vi đã được đột phá tại thời điểm mấu chốt này, ngươi có nên cảm tạ ta hay không chứ? Bây giờ có chết cũng không còn gì hối tiếc a?"

Nhiếp Nhật Phục: "Đột phá sao? Việc tu luyện của ta không có những khuôn khổ, hệ thống như vậy, ta chưa bao giờ tu thuật pháp gì do con người tạo ra, cũng không tu luyện yêu pháp như của ngươi. Ta chỉ tại trong thiên địa này lấy thân vấn tâm!"

Vừa nói ra một chữ "Tâm" cuối cùng, hai mắt Bạch hổ đột nhiên thấy hoa lên, một cái khuôn mặt thú to lớn và dữ tợn xuất hiện tại trước mắt gã.

Trong không trung bùng nổ ra một loại khí thế kiểu khác, ầm ầm quét sạch mặt đất, đống bụi mù tung bay lên do va đập vào mặt đất lúc trước trong nháy mắt liền được quét sạch, đám người Dữu Khánh vốn đang bị bụi bặm mù mịt che lấp không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, chợt thấy trước mắt trở nên rộng rãi trong sáng, gió thổi vù vù, bọn hắn mặc dù không thấy rõ ràng tình hình trong không trung, nhưng đều nhìn sững sờ.

Dưới ánh trăng, huyễn ảnh một con cự thú được phóng đại lên từng tầng từng lớp, trong nháy mắt đã khổng lồ như một ngọn núi.

Chiếc đuôi rồng đung đưa, tứ chi cường tráng, bốn trảo hung dữ, những lớp vảy lấp loáng sáng tím dưới ánh trăng, vô cùng oai vệ, trong không khí cũng có một mùi thơm mát thoang thoảng lan tràn

ra. Đám người Dữu Khánh trợn mắt há mồm kinh ngạc, bọn hắn không phải lần đầu tiên nhìn thấy, đây chẳng phải là con Kỳ lân bọn hắn từng nhìn thấy trên đỉnh núi gần bên Vạn Hác trì sao?

Lúc này, tại trước mặt con thần thú này, thân hình Bạch hổ tôn giả đột nhiên trở nên nhỏ bé như một con kiến, vẻ kinh hãi tràn ngập trên khuôn mặt gã, không biết có phải vì sự áp chế tự nhiên bởi trật tự tôn ti trong loài thú hay không.

Huyễn ảnh Kỳ lân to lớn như núi bỗng nhiên thu nhỏ lại với tốc độ khiến người hoa mắt, trong tích tắc liền ngưng tụ thành bản thể to lớn hơn một trượng.

Bạch hổ tôn giả bị nắm chặt hai cổ tay nhìn thấy đối phương chỉ trong tích tắc liền ngưng tụ toàn bộ năng lượng, sắc mặt lập tức đại biến, dường như dự cảm thấy có chuyện kinh khủng sắp xảy ra, thân hình gã cũng trong chớp mắt liền biến thành một con mãnh hổ dữ tợn màu trắng lớn khoảng một trượng. Con Bạch hổ há to miệng, một đoàn tà khi đen đỏ đan xen biến hóa quỷ dị bao trùm về phía đối phương, dường như muốn giành động thủ trước.

Kỳ lân dõi mắt nhìn chằm Bạch hổ, vào lúc này cũng giương nanh há to miệng, đối diện với khuôn mặt của Bạch hổ, đối với đám tà khí bắn đến, gầm lên một tiếng nộ tuyệt thiên địa, "Ngao…"

Sóng âm tựa như cương khí hữu hình trút ngược về phía đám tà khí đang cuộn trào mãnh liệt, trong nháy mắt liền xua tan tà khí, sóng âm dữ dội quét qua khuôn mặt của Bạch hổ, mãnh hổ màu trắng tức thì tựa như rối loạn tinh thần, dốc hết toàn lực giãy giụa thân thể theo bản năng gốc.

Tiếp theo đó, một màn khiến mọi người kinh hãi xuất hiện, tiếng gầm giận dữ của Kỳ lân dường như kéo dài vô cùng vô tận, bộ lông trên khuôn mặt con hổ màu trắng bị thổi tan rã thành bụi bặm như khói xanh, tiếp đó là hai tròng mắt bùng nổ ra tơ máu, da thịt nhanh chóng nứt nẻ tan ra như khói, xương sọ lộ ra cũng rất nhanh biến mất như tro xám bay đi.

Vẫn luôn ỷ vào ưu thế tốc độ lơ lửng trên không trung gần bên quan sát, có lẽ là bởi vì khoảng cách quá gần, hai người Trầm, Cô đều thấy khí huyết cuồn cuộn, lần lượt phun ra một ngụm máu, vội vàng lóe lên chạy trốn, lưu quang lóe lên rồi biến mất, bọn họ phát huy ra tốc độ cực cao.

Dưới tiếng gầm cường đại, mặt đất rung chuyển như cái sàng, rung lên một tầng bụi bặm, ảnh hưởng đến một phạm vi cực rộng.

Sóng âm tràn tới giống như gió mạnh, quần áo của người ở trên mặt đất tung bay phần phật, kiếm trong tay đám người Dữu Khánh không kịp tra vào vỏ, liền trực tiếp cắm xuống đất, dùng hai tay bịt lỗ tai, trước tiên thi pháp phong kín thính giác của mình, nhắm chặt mắt lại, đồng thời thi pháp hộ thể chống lại sóng âm. Mặc dù bọn hắn không ở phương hướng tác động chính của sóng âm, và cũng cách nơi phát ra âm thanh khá xa, nhưng ngũ tạng lục phủ vẫn bị quay cuồng, đầu óc vang vọng ong ong, thất khiếu chậm rãi rỉ máu, vẻ mặt đầy đau đớn, bị giày vò trong thống khổ.

Chương 949: Nộ tuyệt thiên địa (2)

Ngay cả Đầu To cũng đã chui ra khỏi bím tóc của Dữu Khánh từ lâu, rơi tại trên chuôi kiếm của Dữu Khánh cắm trên mặt đất, dang rộng hai cánh, cứng ngắc tại đó, cả người có những sợi hồng quang xoay quanh hộ thể, làm gì còn quan tâm có bị người khác phát hiện hay không.

Những người tu vi hơi kém, chẳng hạn như trong số thành viên của Phi Ưng bang đã có một số người thổ huyết bất tỉnh tại chỗ, nhưng không ai có thời gian rảnh rỗi để xuất thủ giúp đỡ.

Tất cả mọi người chưa bao giờ nghĩ đến trên thế gian này lại có tiếng gầm kinh khủng như vậy.

Trong mọi người, chỉ có Tiểu Thanh trong mắt tràn đầy kinh hãi là có vẻ không có bị gì, dường như, tiếng gầm dữ dội này không có ảnh hưởng gì đến cô ta, cô ta vô cùng kinh ngạc nhìn cảnh tượng trên bầu trời.

Bạch sắc mãnh hổ bắt đầu tan biến từ phần đầu, sau đó dần dần lan ra khắp toàn thân, cuối cùng ngay cả một chút mảnh vụn cũng không còn, triệt để tan thành mây khói. Trong đám người đứng xem, chỉ có duy nhất Tiểu Thanh là nhìn thấy rõ toàn bộ quá trình Bạch hổ biến mất. Cô ta khó thể tưởng tượng nổi, con Bạch hổ tạo ra mối đe dọa cho Thanh Ô tộc trong nhiều năm qua lại bị thổi tan, biến mất dễ dàng như thế sao?

Sau khi hoàn toàn đánh tan đối thủ, trong không trung, tại dưới ánh trăng, Kỳ lân ngẩng đầu lên trời gầm lên một tiếng, rồi cuối cùng mới ngậm miệng, dừng lại phương thức tấn công bằng tiếng gầm rống kinh khủng đó.

Sóng âm chấn động kinh khủng không còn nữa, lúc này tai đám người Dữu Khánh không còn nghe được âm thanh, nhưng bọn hắn biết tiếng gầm hẳn là đã kết thúc. Trong tình trạng thất khiếu chảy máu, bọn hắn mở mắt ra, cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể lảo đảo lung lay, chưa nói tới việc mặt tái nhợt không còn chút máu, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể cũng cuồn cuộn muốn nôn ra.

"Oa!"

Cuối cùng mỗi người đều phun ra một ngụm máu, sau khi trút ra được phần ngột ngạt kìm nén ở trong người, cuối cùng bọn họ mới thở được một hơi bình thường, nhưng trong tai ngoại trừ tiếng vang vọng ong ong ra, bọn họ vẫn chưa thể nghe được âm thanh gì khác, há miệng kêu gào, gọi nhau í ới cũng vô ích.

Đầu To xếp cánh lại, bay lên, chui vào lại trong tóc của Dữu Khánh. Dữu Khánh vẻ mặt hoảng loạn, đã không còn hơi sức quan tâm đến nó.

Liên Ngư thở ra một hơi nhẹ nhõm, nàng ta rõ ràng tốt hơn mọi người rất nhiều, tu vi cao thật là tốt, mặc dù cũng sặc ra một ngụm máu, nhưng thất khiếu không chảy máu, tuy rằng trong tai cũng bị ù đi, nhưng vẫn có thể nghe được mọi người đang nói gì.

Rất nhanh, từ những tiếng kêu gào, la hét hoảng loạn của đám đông xung quanh, nàng ta biết được một chuyện, kể cả Hổ Nữ ở trong đó, tất cả những người đó đã bị tàn phế, màng tai thủng nát, toàn bộ đều bị điếc rồi.

Trên mặt đất còn có mấy người ngã gục, từ miệng mũi chảy ra rất nhiều máu tươi, không chút động đậy, đã bị tiếng gầm giết chết.

Nhưng nàng ta không còn tâm tình quan tâm đến điều này, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trên thân Kỳ lân trong không trung, trong mắt đầy vẻ kinh nghi bất định.

Đoạn Vân Du cũng là một người trong đám đông mọi người không quan tâm đến việc mình có bị biến thành người điếc hay không, sau khi sặc ra mấy ngụm máu tươi, gã cũng không có tâm tình thi pháp xoa dịu ngũ tạng lục phủ của mình, ngược lại nhìn chằm chằm vào thần thú Kỳ lân trong không trung, trong mắt toát ra thần thái kỳ lạ, lẩm bẩm tự nói những lời mà ngay cả chính gã cũng nói không rõ, "Sâm Kỳ lân, sâm Kỳ lân, hắn là sâm Kỳ lân, thành chủ Khối Lũy thành chính là sâm Kỳ lân, thảo nào qua nhiều năm như vậy vẫn không người nào có thể tìm được…"

Cho dù cho có thành viên của Phi Ưng bang chạy đến trước mặt gã hét to gọi bang chủ, khoa tay múa chân báo với gã rằng có huynh đệ trong bang bị chết, gã cũng mặc kệ không lý đến, nhìn như không thấy giơ tay gạt ra, miệng dính đầy máu cất tiếng ho khan, đôi mắt sáng ngời lên thần thái kỳ lạ nhìn chằm chằm vào cái được gọi là thần thú ở trong không trung, không dời đi được.

Thiên địa khôi phục lại sự bình tĩnh, bụi mù dần dần lắng xuống.

Những âm thanh kêu gào, lá hét phía dưới cũng kinh động đến Kỳ lân trên không trung, nó quay đầu nhìn xuống, sau đó, tại trước một số ánh mắt nhìn kỹ, thân thể biến hóa thành hình người, biến trở lại thành vị chí tôn hiện tại của Thiên Tích sơn với mái tóc tím tung bay, biến thành người đứng đầu Khối Lũy thành cô tuyệt kia.

Ánh mắt y đối diện với Liên Ngư ở phía dưới ngước nhìn lên.

Vẻ mặt y vẫn bình tĩnh như trước, thân hình chợt lóe lên lướt xuống, hạ xuống trước mặt Liên Ngư, y còn mang theo đến một mùi thơm khác lạ, y không có tiếp tục thu liễm khí tức của mình, tựa hồ đã không cần phải giấu giếm nữa rồi.

Thấy y tới đây, đám người Dữu Khánh đang ồn ào náo động lập tức yên tĩnh lại, dõi mắt nhìn đôi nam nữ đứng đối diện với nhau.

Nhiếp Nhật Phục khẽ thở dài một tiếng, "Đã bảo ngươi đi đi, tại sao ngươi còn ở lại đây. Ta biết Độn địa thuật, cho dù đánh không thắng, ta vẫn có cơ hội rất lớn chạy thoát thân."

Một đám người điếc nhìn thấy miệng y mấp máy, rất muốn nghe được y đang nói gì, nên nỗ lực thi thi pháp bù đắp màng tai bị thủng từ đó mới nghe được đại khái.

Thần sắc của Liên Ngư càng ngày càng phức tạp, mấy lần có vẻ muốn nói gì đó rồi lại thôi, dường như không biết nên nói cái gì.

Nhiếp Nhật Phục không đợi nàng ta trả lời, nói tiếp: "May mà, thực lực của con Bạch hổ này kém xa những cao thủ Bán Tiên ở bên ngoài, dù có một thân tu vi nhưng không có năng lực gì. Lời của Thanh Ô bộ tộc nói chắc hẳn không sai, Cửu vĩ hồ quả thực không dám để cho thủ hạ của mình có thực lực quá mạnh mẽ. Bạch hổ đã chết, Cửu vĩ hồ bị trấn áp tại trong Trấn Linh chung, những tà ma khác không đủ gây ra sợ hãi, tạm thời hẳn là không có nguy hiểm gì nữa. Muốn lấy được Thiên Dực lệnh để rời khỏi nơi này, e rằng phải có thời gian từ từ tính tiếp."

Cũng không biết Liên Ngư có nghe vào tai những lời đó hay không, giọng nói nàng ta có vẻ run rẩy, hỏi một câu, "Sâm Kỳ lân tồn tại ở Thiên Tích sơn trong truyền thuyết chính là ngươi sao?"

Nhiếp Nhật Phục: "Là ta."

Liên Ngư hai tay đè lên ngực mình, có chút kích động hỏi: "Vậy chuyện giữa ngươi và ta là thế nào?"

Nhiếp Nhật Phục chậm rãi nói: "Ta giữ thiên địa chi thân tồn tại trên thế gian, nhưng thế gian lại không dung nạp ta, mới biết đây là Nhân gian, muốn biết con người là vật như thế nào, ta liền thân cận cùng ngươi."

Chương 950: Vật quy nguyên chủ

Nghe được những lời này, Liên Ngư thất hồn lạc phách ngây người tại đó, muốn tranh luận với Nhiếp Nhật Phục, nhưng không biết nên tranh luận vì cái gì.

Một đám người căng tai lắng nghe, ánh mắt nhìn về phía Liên Ngư hoặc có vẻ kỳ lạ, hoặc ẩn chứa sự cảm khái.

Tiểu Thanh không có cảm giác gì đối với mối quan hệ nam nữ của con người, mấu chốt là cô ta không biết gì nhiều về mối quan hệ giữa những người này, cho nên không thể đồng cảm. Ánh mắt cô ta nhìn chằm chằm vị trí đỉnh ngọn núi cao nhất của Bồng Lai sơn, đỉnh núi cao nhất đã không còn, không chỉ núi không còn, ngay cả hành cung của Thánh Mẫu nương nương cũng không còn nữa. Cô ta cẩn thận quan sát bầu trời xung quanh, cũng không nhìn thấy lôi kiếp kinh khủng lúc trước xuất hiện trở lại.

Cô ta không chút nào oán giận Nhiếp Nhật Phục về việc gây ra đại chiến phá hủy hành cung của Thánh Mẫu nương nương, trái lại còn

rất mong chờ, cô ta nhìn thấy hi vọng có thể giải quyết được khốn cảnh của Thanh Ô bộ tộc.

Hiện trường rơi vào sự tĩnh mịch chết chóc sau trận đại chiến, đám tà tu còn may mắn tồn tại nhìn thấy Bạch hổ đã bị đánh giết, làm sao còn dám dừng lại, dồn dập bỏ trốn mất dạng.

Bên ngoài lòng chảo, vệt sáng lóe lên, Trầm Kim Thiền và Cô Dương cùng lúc hạ xuống, khóe miệng hai người đều có vết máu.

Trầm Kim Thiền nhìn Trấn Linh chung bên trong lòng chảo, quay nhìn Cô Dương ở bên cạnh, nghi hoặc hỏi: "Sao vậy?"

Gã vốn định trực tiếp vào thẳng trong Trấn Linh chung để bẩm báo cầu viện với Cửu vĩ hồ, nhưng Cô Dương lại đột nhiên lôi kéo gã một cái, ra hiệu cho gã khoan hãy đi vào, vì vậy, bọn họ tạm thời dừng lại nơi đây.

Cô Dương nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta đã có được cái Thiên Dực lệnh này, Bạch hổ cũng đã bị Nhiếp Nhật Phục giết chết, chúng ta hoàn toàn có thể tự mình rời đi, cần gì phải tiếp tục nơm nớp lo sợ trước mặt Cửu vĩ hồ nữa chứ?"

Trầm Kim Thiền hơi có động tâm, nhưng sau một hồi suy nghĩ kỹ hơn gã khẽ lắc đầu, nhỏ giọng trả lời: "Cửu vĩ hồ đã nói rồi, chúng ta tà hóa quá mức vội vàng, tình trạng cơ thể không ổn định, còn cần cô ta tiếp tục xuất thủ củng cố căn cơ, nếu không sẽ bị chết bất đắc kỳ tử."

Cô Dương: "Đó là điều mà ta nghi ngờ. Ngươi không nghĩ rằng cô ta đang cố ý hù dọa vì sợ chúng ta bỏ chạy hay sao? Ta cảm thấy tình trạng cơ thể rất tốt, tốt hơn bao giờ hết!"

Trầm Kim Thiền hỏi ngược lại: "Cô ta đa mưu túc trí như vậy, ngươi cảm thấy cô ta có thể để cho chúng ta cầm lấy bảo vật bỏ chạy dễ dàng như vậy sao? Hơn nữa, cho dù chúng ta cầm lấy thứ này chạy đi ra ngoài, sau đó phải làm thế nào? Ngoại trừ nỗ lực chạy trốn ra,

đánh không thắng thì vẫn đánh không thắng. Cô ta có thể giúp chúng ta thành tiên, được vĩnh sinh, còn có rất nhiều tiên pháp có thể ban cho chúng ta, chẳng lẽ ngươi không muốn? Dù sao, cơ thể chúng ta đã như vậy rồi, thay vì đi ra ngoài trốn trốn tránh tránh, còn không bằng đi thông con đường trước mắt này."

Sau một hồi cân nhắc, Cô Dương khẽ gật đầu, "Cũng có lý."

Trầm Kim Thiền không nói thêm gì nữa, lắc người bay lướt xuống trước, Cô Dương đuổi theo ngay sau đó, hai người trước sau cùng chui vào một cửa hang tiến vào Trấn Linh chung.

Sau một hồi lướt nhanh trong thông đạo kim loại, bọn họ đi tới hang động có tà hỏa xanh lam trong trẻo hừng hực thiêu đốt, nơi này có không ít Ngân Bối viên đang cầm xương người chết gặm ăn, hai người làm như không thấy cảnh đó, tránh né những lỗ thủng bên dưới, đi đến một nơi giống như đàn tế.

Trong khi đi đến gần, ánh mắt hai người thỉnh thoảng nhìn lên phía trên đàn tế, phát hiện thấy nơi đó đang treo thứ gì đó, đã có kinh nghiệm bị treo như vậy, hai người cảm thấy đó chắc hẳn cũng là một người. Thứ đó bị một đám tà khí lượn lờ vây quanh, làm cho không thấy rõ được hình dạng thực, bên trong mấy cây cột chạm rỗng ở xung quanh, có những luồng tà khí không ngừng cuồn cuộn rót vào thứ đang treo đó.

Hai người đi tới đàn tế, song song quỳ một gối xuống, đồng thanh hô to: "Tiên tôn!"

Một đôi mắt dài hẹp xanh lam trong trẻo bóng loáng đột ngột xuất hiện, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống hai người, giọng nói kiều mị của một nữ nhân vang lên, "Vừa rồi có một tiếng gầm chấn động đến cả nơi đây, chuyện gì xảy ra vậy?"

Trầm Kim Thiền hai tay nâng Thiên Dực lệnh dâng lên, giọng nói đau đớn: "Tiên tôn, là do cao thủ thần bí đó phát ra. Bạch hổ tôn giả đã bị nó giết chết rồi."

Đôi mắt hư huyễn màu xanh lam long lanh đột trở nên lạnh lẽo, "Làm sao có thể? Không phải ngươi sai người trở về truyền tin, nói rằng đó là một thành chủ nào đó ở bên ngoài, chỉ là tu sĩ cảnh giới Cao Huyền sao? Làm sao có thể giết chết được Bạch hổ?"

"Bẩm Tiên tôn, chúng ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Lúc ban đầu hắn không phải là đối thủ của Bạch hổ tôn giả, chỉ có thể chịu đựng bị Bạch hổ tôn giả đánh…"

Cô Dương chắp tay chen lời, bô bô kể lại chi tiết trận chiến.

"Tử lân? Tử tham tu luyện thành hình thái Kỳ lân…" Đôi huyễn nhãn trong xanh không ngừng lấp lóe, đồng thời có âm thanh tắc lưỡi vang lên liên tục, bộc lộ ra sự ngạc nhiên, kỳ lạ rất rõ ràng, không chút nào tiếc nuối về cái chết của Bạch hổ, "Cho dù có hoàn cảnh tương ứng, cũng không phải loại nhân sâm nào đều có thể hiểu thông Kỳ lân chi đạo, chắc hẳn bẩm sinh đã có được linh căn, linh khí tại Nhân gian không đủ để dựng dục ra được mầm móng linh căn như vậy, nếu đến từ Tiên giới thì còn có khả năng, làm sao lại xuất hiện tại Nhân gian được chứ?"

Trầm Kim Thiền và Cô Dương lặng lẽ liếc nhìn nhau, với loại đề tài này, hai người bọn họ chỉ có thể lắng nghe mà thôi, hoàn toàn không biết gì để nói chuyện.

Đôi mắt xanh lam nhìn thấy hai người không có phản ứng gì, không khỏi cười nói: "Hai người các ngươi đúng là người vô tri không xem trọng nha, loại linh căn cấp bậc như vậy, hơn nữa còn là dược linh căn trời sinh, có thể hóa Kỳ lân, còn có thể hóa hình người, đây là đã đắc đạo nha, khó có được, rất khó có được, cho dù đặt tại Tiên giới, đó cũng là bảo vật tốt dùng để trị thương, nói là có thể làm người chết sống lại, xương cốt sinh da thịt cũng không quá đáng.

Loại thiên địa linh căn đắc đạo này, chính là chí bào mà người tu hành các ngươi chỉ có thể ngộ không thể cầu, ăn nó, rất dễ dàng đột phá được thứ mà các ngươi gọi là gông cùm xiềng xích của cảnh giới Thượng Huyền, Cao Huyền, nó có thể trợ giúp thân thể Bán

Tiên một bước thành tiên a! Buồn cười cho một đám phế vật Nhân gian tự xưng là Tôn, vậy mà có thể để mặc cho loại bảo bối này ẩn ẩn hiện hiện ngay tại dưới mí mắt."

Hai người Trầm, Cô thật sự kinh ngạc và chấn động, bọn họ bị kẹt tại cảnh giới Thượng Huyền đã rất nhiều năm, ăn sâm Kỳ lân có thể giúp mình đột phá đến cảnh giới Cao Huyền, thử hỏi làm sao bọn họ có thể giữ được bình tĩnh?

Trong tràng tiếng cười rộ lên, trong hang động hai người quỳ gối chợt lóe lên một bóng trắng mờ nhạt, chính là một cái đuôi lớn lông nhung trắng trông có vẻ mềm mại, trên chóp đuôi vươn tới thấy có mấy dấu vết cháy sém, đầu mút đuôi mềm mại cuốn đi chiếc Thiên Dực lệnh mà Trầm Kim Thiền nắm trên tay.

"Dực!" Một tiếng kêu khẽ vang lên, từ Thiên Dực lệnh phát ra một tiếng ong vang vọng, một đôi quang sí to lớn chậm rãi mở rộng ra, gần như tràn ngập toàn bộ không gian hang động, tựa như là bị kẹt lại.

"Đại Thanh nữ, ngươi nhìn xem, quả nhiên là tấm Thiên Dực lệnh mà ta nhờ ngươi giúp ta đưa cho tên 'Phong tử' kia. Ta đã biết khi chúng ta bị lưu lại, sẽ không cho chúng ta giữ lại loại vật này trong tay. Thay vì mình cầm trong tay mà không mong chờ gì được giữ lại, còn không bằng tặng cho người khác. Cách này quá đúng, ngươi nhìn xem, vật đã quy nguyên chủ rồi, đồ của ta đã trở về lại trong tay ta rồi. Ha hả, ha hả, ha ha ha ha…"

Tiếng cười kiều mị vang lên, tiếng cười càng lúc càng lớn, cười cực kỳ đắc ý và cuồng ngạo.

Tiếng cười kéo dài rất lâu mới dừng lại, quang dực cũng đột nhiên biến mất, chiếc đuôi cuốn Thiên Dực lệnh chìm vào trong hang động đen kịt, bên ngoài vẫn còn tiếng lẩm bẩm như tự nói, "Đã từng ngâm qua 'Địa tuyền' của Kim Khư, côn trùng tu luyện công pháp giống với 'Phong tử', còn cầm lệnh bài của ta xông tới Bồng Lai sơn.

Thật là một đám gia hỏa thú vị! Xem ra phải tìm bọn hắn nói chuyện một hồi mới được."

Hai người Trầm, Cô kinh nghi bất định, thỉnh thoảng liếc nhìn nhau, hai người lắng nghe cái hiểu cái không, khi nghe được một câu nói cuối cùng, Trầm Kim Thiền lại chắp tay nói: "Tiên tôn, e rằng bọn hắn sẽ không ngoan ngoãn đến đây, dù sao, bên bọn hắn còn có cao thủ Nhiếp Nhật Phục."

"Cao thủ thì thế nào, lệnh bài tại trên tay chúng ta, không ai có thể chạy thoát, không vội, chúng ta chậm rãi chơi đùa." Sau một phen nói cười, đôi mắt xanh trong trẻo lại nhìn chằm chằm vào bọn họ, "Người của chúng ta chắc hẳn đều đã trở về hết rồi. Đi đi, đi gọi hết bọn họ đến đây, ta có lời nói với các ngươi."

"Vâng." Hai người chắp tay nhận lệnh, đồng thời đứng dậy đi ra.

Hai người ra khỏi Trấn Linh chung, ở ngoài lòng chảo đợi một hồi lâu mới thấy nhân mã phe mình lần lượt trở về. Hai người chặn lại, truyền đạt ý tứ của Cửu vĩ hồ, nói mọi người truyền tin cho nhau.

Sau đó hai bọn họ trốn vào trong Trấn Linh chung, ở bên trong lén lút quan sát bên ngoài, rất sợ Nhiếp Nhật Phục đột nhiên đến đánh, sẽ không chống nổi.

Sau khi đám người lần lượt tiến vào gần hết, hai người mới hướng ra phía ngoài vẫy tay kêu gọi mấy tiếng, thúc giục những kẻ còn lại nhanh chóng tiến vào, rồi theo ở sau cùng, đi vào trong.

Mấy trăm người tập trung tại trong không gian ánh sáng màu xanh lam, dồn dập quỳ một gối xuống đất như triều bái. Tạ Nhi được Cô Dương đặc thù chiếu cố cũng bị đưa đến nơi đây, cô ta bị khống chế hai đầu gối quỳ xuống đất, kinh nghi bất định đánh giá xung quanh, khung cảnh âm trầm kinh khủng nơi này khiến cô ta bị áp lực không nhỏ.

Cô Dương đi cuối cùng trở về, khi đi ngang qua bên cạnh cô ta thì còn cố ý quay đầu lại nhìn cô ta, trấn an một câu, "Không sao đâu, không cần phải sợ."

Cùng Trầm Kim Thiền lại lên đàn tế, quỳ xuống, Cô Dương bẩm báo: "Tiên tôn, hiện tại chỉ trở về sáu trăm sáu mươi mốt người, số còn lại chưa trở về, tạm thời không biết đã có chuyện gì, không biết có phải đã bị tổn thất trong trận đại chiến rồi hay không."

Giọng nói kiều mị của nữ nhân nói: "Nhiều mấy người, thiếu mấy người cũng không sao, cứ như vậy đi. Các ngươi trước hết nghe ta nói. Chư vị, xét thấy phía bên đối phương xuất hiện cao thủ, ta muốn dùng tiên pháp tăng lên tu vi và thực lực của các ngươi, có khả năng phải chịu đựng đau đớn, các ngươi phải cố gắng chịu đựng. Khi thấy đau đớn, phải nhớ kỹ, đừng có thi pháp chống lại, hãy thuận theo tự nhiên."

Vừa nghe nói có thể nhanh chóng gia tăng tu vi và thực lực, đám người đang quỳ đều trở nên hưng phấn vô cùng, đồng thanh kêu lên cảm tạ, "Cẩn tuân tiên dụ."

"Bắt đầu đi." Giọng nói kiều mị cất lên một câu có vẻ biếng nhác, đôi mắt hẹp dài xanh lam trong trẻo nhìn chăm chú vào đám người phía dưới, hai mắt dần dần mở to, dần dần trợn tròn.

Hỏa diễm xanh lam rực cháy bắt đầu lắc lư dữ dội, từ trong những cây cột chạm rỗng ở xung quanh và những lỗ thủng trên mặt nền cuồn cuộn toát ra những luồng tà khí như mãng như long, đám tà tu đang quỳ cũng cảm thấy được tà lực trong cơ thể mình trở nên xao động, giống như đang phản ứng với thứ gì đó, thu hút từng luồng tà khí uốn lượn lờ bay đến, bọn họ để mặc cho những tà khí đó tùy ý xâm nhập vào trong cơ thể mình.

Chỉ còn lại có một mình Tạ Nhi nơm nớp lo sợ quỳ tại đó, kinh nghi xung quanh, những luồng tà khí kia không để ý gì đến cô ta.

Đám Ngân Bối viên đang thảnh thơi ở xung quanh dường như bị thứ gì đó làm cho sợ hãi, lũ lượt chạy trốn ra các góc xung quanh, kinh hãi nhìn cảnh tượng tà khí cuồn cuộn dâng trào đó.

Đối với đám tà tu mà nói, con đau đớn mà Cửu vĩ hồ đã nói tới rất nhanh, khuôn mặt mỗi người đều nhăn nhúm, run rẩy vì đau đớn, đều đang cố gắng chống chịu.

Không bao lâu sau, Trầm Kim Thiền và Cô Dương ở trên đàn tế lần lượt mở mắt ra, dường như là những người trước tiên phát hiện thấy không thích hợp. Hai người đầy kinh hãi, loạng choạng muốn đứng lên, nhưng phát hiện đã muộn rồi, không còn sức lực để kiểm soát thân thể mình, vừa hơi đứng lên đã ngã ngồi trở lại.

Cô Dương run giọng kinh hãi: "Tiên tôn, tha mạng…"

"Tiên tôn…" Trầm Kim Thiền ngã xuống trên đàn tế, kêu rên.

Đôi mắt xanh lam loang loáng đó lạnh lùng và vô tình nhìn chằm chằm bọn họ, không hề dao động.

"A…"

Xung quanh, tiếng kêu rên càng ngày càng thảm thiết, giống như luyện ngục. Tạ Nhi vô cùng kinh hãi phát hiện đám người xung quanh đều đổ nhào xuống, đều đang đau đớn giãy giụa, càng kinh khủng hơn chính là, thân thể của đám người đó dần tan biến với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, giống như những làn khói mù nhiều màu sắc khác nhau, theo tà khí trôi về phía vật treo trên tế đàn.

Chương 951: Định Hồn trâm

Dần dần, toàn bộ tiếng kêu rên, gào thét thảm thiết đều biến mất. Đám người ngã gục xuống vẫn đang không ngừng tiêu tan, biến mất như làn khói, không ngừng bị tà khí lôi cuốn trôi đi, da thịt và xương

cốt không ngừng tan rã, ngay cả máu huyết trong cơ thể cũng không thấy chảy ra, lũ lượt bị tà khí mang đi.

Hai người ở trên đàn tế cũng như vậy. Tạ Nhi quỳ gối tại đó vô cùng kinh sợ, mắt mở trừng trừng nhìn đám người ở xung quanh cứ thế biến mất, mắt mở trừng trừng nhìn Cô Dương mà mình tận hiến nhiều năm tan thành mây khói. Trong cuộc đời này, cô ta chưa bao giờ nhìn thấy một cảnh tượng kinh khủng như thế.

Trong làn khói bụi bay đi, ngoại trừ bụi do nhục thân tan rã ra còn có một số đốm sáng nhỏ cũng từ trong nhục thân mọi người bay ra, không biết là thứ gì. Nói chung, tất cả những thứ bị cuốn đi đều hội tụ lại tại vật thể treo trên đàn tế, bao bọc lấy nó, chậm rãi xoay tròn xung quanh, cảnh tượng giống như dải ngân hà trong khoảng không vũ trụ, biến hóa rất kỳ lạ và âm trầm.

Khi một làn bụi mù bay khỏi mặt đất, hàng trăm người đã không còn lại chút gì, ngay cả một sợi tóc cũng không có, trên mặt đất chỉ còn lại những đống quần áo, các loại vũ khí và vật phẩm tùy thân. Cặp mắt xanh lam loang loáng trong không trung cũng biến mất.

Tạ Nhi chỉ còn lại lẻ loi một mình, quỳ tại đó run rẩy sợ hãi, nhìn xem tình hình quỷ dị trên không trung, lại nhìn nhìn những đống quần áo ở xung quanh, cô ta phát hiện thấy không người nào chú ý tới mình, nhưng cô ta đã bị khống chế, không thể chạy trốn, cô ta không biết kết quả của mình sẽ như thế nào.

Đợi một lúc sau, cô ta nghe thấy một tràng tiếng bước chân từ phía sau truyền đến.

Một thành viên Kim Thiền bang xông vào, nhìn thấy từng đống quần áo và vũ khí nằm đầy khắp nơi, gã rất kinh ngạc, không biết chuyện gì đã xảy ra. Khi đi ngang qua bên cạnh Tạ Nhi, gã chỉ hơi liếc mắt nhìn một chút, sau đó đi đến trước đàn tế, quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Bẩm Tiên tôn, tại trên đường, nhỏ gặp phải một người, người đó có chuyện nhờ nhỏ chuyển tới cho Tiên tôn, nói là nguyện làm nội ứng

cho Tiên tôn tại phía bên nhóm người Nhiếp Nhật Phục, nguyện vì Tiên tôn giải quyết đám người đó."

Người nào? Tạ Nhi giật mình, vểnh tai lên nghe.

Trong không trung vang lên giọng nói kiều mị của nữ nhân, "Ồ, còn có chuyện tốt như vậy sao? Người đâu? Bảo hắn tới đây đi."

Nam tử đó đáp: "Tiên tôn, không biết người đó là ai, hắn che đậy mình rất kín đáo. Ta cũng có nói hắn đến đây trình bày trực tiếp cho Tiên tôn, nhưng hắn nói không dám tới gặp Tiên tôn, chỉ phục vụ cho Tiên tôn, và mong nhận được một ít chỗ tốt là được."

"Chỗ tốt?" Đôi mắt xanh lam như ẩn như hiện trong không trung, "Hắn muốn chỗ tốt gì?"

Nam tử đáp: "Muốn Thiên Dực lệnh. Hắn nói nguyện vì Tiên tôn mà chạy tới chạy lui giữa Bồng Lai sơn và Nhân gian, nhằm được Tiên tôn ban thưởng."

Giọng nói quyến rũ của nữ nhân, "Nói nghe thật là hay, nếu hắn không chịu đến đây tà hóa, ta làm sao có thể tin tưởng được hắn?"

Nam tử trả lời: "Nhỏ cũng có hỏi vấn đề như vậy, hắn giải thích rằng, hắn sở dĩ không đến tiếp nhận tà hóa, chính là vì dễ dàng được những người đó tín nhiệm, cũng là để về sau lui tới Nhân gian thì thuận tiện đi lại vào ban ngày. Hắn nói nếu Tiên tôn đồng ý, hắn có thể cùng Tiên tôn trao đổi một chút, có thể nghĩ cách lừa gạt đám người đó tiến vào Trấn Linh chung, khi đám người đó đã rơi vào trong tay Tiên tôn, Tiên tôn tự nhiên có thể tùy ý xử lý."

Giọng nữ kiều mị cười ha hả, nói: "Được, ta đồng ý với hắn, chỉ cần hắn có thể lừa gạt đám người đó tới đây, ta sẽ đưa Thiên Dực lệnh cho hắn."

Nam tử lúng túng nói: "Ý của hắn là, đưa Thiên Dực lệnh cho hắn trước, hắn sẽ lừa gạt người vào đây. Hắn nói nếu Tiên tôn lo lắng

hắn cầm đồ vật bỏ chạy, vậy thì muốn thỉnh giáo Tiên tôn một việc, nói rằng Tiên tôn kiến thức rộng rãi, có thể dạy cho hắn biện pháp nào để khống chế Nhiếp Nhật Phục hay không." …

Giọng nữ kiều mị hỏi, "Là có ý gì?"

Nam tử đáp: "Hắn nói Tiên tôn đã mất đi Bạch hổ, dưới trướng không có đại tướng, bản thân lại bị trấn áp, kiêng kỵ nhất chẳng qua là Nhiếp Nhật Phục, nếu như Nhiếp Nhật Phục bị kiềm chế, tất cả sẽ trở nên dễ dàng. Hắn nói hắn có thể nghĩ biện pháp trước tiên lừa gạt những người khác đi vào để bày tỏ thành ý, kể cả nữ nhân của Nhiếp Nhật Phục. Chỉ cần hắn có được Thiên Dực lệnh, hắn tự nhiên sẽ giúp Tiên tôn loại bỏ hoàn toàn Nhiếp Nhật Phục."

Đôi con mắt xanh lam như ẩn như hiện chợt dần dần trở nên rõ ràng, hàn quang lập lòe không ngừng, không biết đang suy nghĩ điều gì, một hồi lâu sau mới cất lên một tràng cười lạnh "Ha hả" kéo dài.

Mãi mới dừng được cười, sau đó giọng nữ yếu ớt cảm thán: "Đúng là một kẻ cẩn trọng suy nghĩ thật là đẹp nha, xem ra ta không thành toàn cho hắn cũng không được rồi. Hắn có hẹn với ngươi lần tới gặp mặt ở đâu không?"

Nam tử đáp: "Tại địa điểm ngăn chặn ta trước đây."

Trong hang động phía trước đàn tế chui ra một cái đuôi to màu trắng lông lá rậm rạp, nơi đầu mút đuôi cuốn một cây trâm cài tóc màu xanh ngọc, vừa ra khỏi cửa động liền buông lỏng ra, trâm cài tóc xanh ngọc lơ lửng trôi đến đàn tế, chậm rãi hạ xuống trước mặt nam nhân, giọng nói nữ nhân cất lên: "Ta đúng là có một thứ hắn dùng được, cầm đi đưa cho hắn."

Người đàn ông dùng hai tay nhận lấy, cầm vào tay có cảm xúc lạnh lẽo, tương đối nặng, nhưng gã không hiểu đưa cây trâm cài tóc là có ý gì, nghi hoặc nói: "Đưa thứ này cho hắn, nói với hắn như thế nào? Còn xin Tiên tôn nói rõ."

Giọng nữ nhân nói: "Vật này là năm đó ta nghĩ biện pháp cầu được từ một vị thượng tiên, tên là 'Định Hồn trâm. Chỉ cần đâm nó lên thân thể sinh vật sống, có thể lập tức khiến nó ngây dại bất động, tùy ý thao túng. Nếu không rút ra, nó sẽ không thể tỉnh táo lại. Ngươi nói cho hắn biết, trên thế gian này không có nhiều vật không bị cây 'Định Hồn trâm' này ảnh hưởng tới, mà Thanh Ô bộ tộc chính là một trong số đó, nghìn vạn lần không thể làm thử trên người Thanh Ô bộ tộc, để tránh khỏi bị lộ."

Thì ra là một kiện bảo vật, nam tử vâng vâng dạ dạ đáp lời, sau đó vô thức nhìn nhìn xung quanh, cảm thấy trọng trách có phần nặng nề, thử hỏi: "Do nhỏ đưa đi sao?"

Giọng nói của nữ nhân, "Những người khác có chuyện quan trọng khác, đã nằm trong tay của ngươi, ngươi đi làm đi."

Thấy mình được trọng dụng, nam tử tức thì xốc lại tinh thần, lấy hết dũng khí đưa ra ý kiến: "Tiên tôn, trọng bảo như thế này, có cần ta dẫn thêm mấy người cùng đi hay không, cũng dễ âm thầm theo dõi tìm hiểu tình hình của người đó, để xem hắn rốt cuộc là ai, từ đó cũng dễ đưa ra được nhiều dự định."

Giọng nói nữ nhân, "Chỉ với mấy tên đó, ta cần phải quan tâm chúng là ai sao? Là ai không quan trọng, thật cũng tốt, giả cũng được, cuối cùng đều sẽ có kết quả. Một chút việc nhỏ mà thôi, không cần phải suy tính, cho thì cứ cho đi. Thiên Dực lệnh nằm trong tay ta, hắn không mang đồ vật đi đâu được."

Đôi mắt xanh làm nhìn thứ xoay vòng vòng giống như đám tinh vân hỗn độn treo trên không trung, "Không cần quá vội vàng, hôm nay đừng đi gặp, để qua hôm nay, chờ đến đêm mai rồi đi."

Nam tử cúi người nhận lệnh, "Vâng."

Đợi cho gã ta lui ra, đôi mắt xanh lam long lanh trong không trung cũng biến mất, chỉ còn lại có một mình Tạ Nhi lẻ loi ở đó. Cô ta thấp

thỏm lo âu không hiểu đây là ý gì, giống như cô ta đã bị bỏ quên tại nơi đây.

Trong lúc buồn chán, ánh mắt cô ta dừng lại đám tinh vân hỗn độn xoay tròn trên không trung, phát hiện thấy kích thước dường như co nhỏ lại không ít.

Đột nhiên, xung quanh vang lên một trận động tĩnh, ánh mắt cô ta liếc nhìn sang hai bên, nhìn thấy đám Ngân Bối viên đó không biết từ lúc nào đang chậm rãi vây quanh tiến gần đến mình.

Một con đưa tay đẩy cô ta một cái, đẩy cô ta ngã ra đất…

Một con này xoa xoa đầu của cô ta, con khác thì lôi léo tay chân, chỉ chốc lát sau quần áo trên người cô ta đã bị một đống tay chân xé sạch rồi. Trong lúc cô ta đang kinh hãi lo lắng, bất chợt có một con Ngân Bối viên há miệng cắn một cái lên trên bắp đùi trắng trẻo của cô ta, cô ta đau đớn trợn tròn mắt, nhưng không thể phát ra âm thanh.

Vừa có máu đổ thịt rách, một đám Ngân Bối viên lập tức chen lấn xông lên, trong nháy mắt đã xé nát một người sống sờ sờ, mỗi con cầm một miếng thịt tươi chạy đi cắn xé, chỉ để lại trên mặt đất một bãi máu tươi.

Mặt trăng lặn xuống, mặt trời mọc lên, xung quanh khu vực đất nứt núi sụp lại vang lên từng tràng tiếng kêu "quạ quạ", những điểm đen nối tiếp nhau xuất hiện từ bốn phương tám hướng, rất nhiều Tam Túc ô lại xuất hiện, sau khi bay đến trên không đống phế tích thì bay lượn xoay quanh thật lâu, không hạ xuống.

Đám người ở trên mặt đất ngước nhìn lên, đám người Thân Vô Không và Ngụy Ước cũng dẫn theo tàn quân quay trở lại. Bọn họ bỏ chạy đi trước xem như có được chỗ tốt, lỗ tai không bị điếc.

Cởi trần khoác áo choàng, Nam Trúc ngồi dưới đất cởi giày ra liên tục khều khều ngón chân, ngẩng đầu nhìn lên trời mấy lần, sau đó

hỏi, "Tiểu Thanh cô nương, đồng tộc của ngươi bay lượn mãi trên không là có ý gì?"

Tiểu Thanh thở dài: "Chắc là do nhìn thấy hành cung bị phá hủy."

Nam Trúc ô một tiếng, rồi không để ý đến nữa, đưa tay vuốt vuốt ngón chân, cảm khái vô cùng, thật sự không biết ngâm qua Địa tuyền là chuyện tốt hay là chuyện xấu, không cẩn thận đá gãy ngón chân bây giờ đã khỏi, tai thủng cũng đã khôi phục thính giác.

Tiểu Thanh bay lên không trung, giải thích với các đồng tộc.

Sau khi đeo giày vào, Nam Trúc nhìn Nhiếp Nhật Phục đứng ở trên đỉnh núi phía xa xa, suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng chạy đến.

Mục Ngạo Thiết nhìn thấy, nghi hoặc hỏi: "Lão Thất làm gì vậy?"

Dữu Khánh liếc mắt nhìn, sau đó hất hất cằm về phía Hổ Nữ, rồi lại chỉ chỉ tới Bách Lý Tâm, tiếp đó chỉ chỉ vào lỗ tai mình, "Ngươi nói thừ xem, còn có thể đi làm gì?"

Mục Ngạo Thiết tức thì bừng tỉnh hiểu ra, đã hiểu rồi, đêm qua Nhiếp Nhật Phục xuất thủ chữa trị khỏi lỗ tai cho Hổ Nữ, nhưng không quan tâm đến sự chết sống của người khác, Nam béo tám chín phần mười là đi cầu cứu Nhiếp Nhật Phục.

Chỉ là, tối hôm qua Đoạn Vân Du đã có dùng lời ngon ngọt cầu xin Nhiếp Nhật Phục, nhưng bị y dùng ánh mắt lạnh lùng đuổi lui, những người khác liền không dám lỗ mãng nữa, Nam béo nhất định phải đụng tường mới chịu quay đầu lại sao?

Tiểu Thanh bay trở lại trên mặt đất, Thanh Ô bộ tộc trong không trung vẫn không dám hạ xuống hết, lũ lượt phân tán và bay ra xa, rải rác ở khắp khu vực xung quanh.

Nam Trúc kích động chạy trở lại, kéo Bách Lý Tâm lên, trực tiếp lôi kéo chạy đến chỗ Nhiếp Nhật Phục.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết quay mặt nhìn nhau, đại khái đã đoán được là có chuyện gì xảy ra, hai người ngạc nhiên không hiểu tại sao Nam Trúc làm được?

Sau khi đợi một hồi, Nam Trúc và Bách Lý Tâm vẻ mặt tươi cười vui vẻ quay trở lại, hai vị sư đệ lập tức tiến đến nghênh đón, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Nam Trúc mừng rỡ nói: "Vị Nhiếp thành chủ này y thuật quả thực bất phàm, chữa khỏi rất dễ dàng."

Dữu, Mục nhìn sang Bách Lý Tâm, vẻ mặt nàng tươi cười vui mừng gật gật đầu, xác nhận quả thực đã chữa trị khỏi.

Dữu Khánh lập tức lôi kéo Nam Trúc lẩm bẩm hỏi, "Ngươi thuyết phục Nhiếp Nhật Phục như thế nào?"

Không nói tới hắn, ngay cả Bách Lý Tâm cũng cảm thấy tò mò.

Nam Trúc cười hắc hắc nói: "Cũng không có gì, hắn ở tại đó bày ra sĩ diện, nói giữa ta và Bách Lý, hắn chỉ cứu một người, nói ta tự mình lựa chọn, lúc đó ta rất kinh ngạc, lại còn có chuyện tốt như vậy sao? Không nghĩ tới dễ nói chuyện như vậy, ta đương nhiên là lập tức đồng ý."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều nghẹn họng không nói nên lời, chỉ đơn giản như vậy sao?

Bách Lý Tâm có chút lo lắng hỏi: "Lão Thất nói các ngươi đều không bị chấn động làm cho điếc, thật sao?"

Vừa nghe hỏi như vậy liền biết nàng vẫn chưa biết chân tướng sự thật, bọn hắn còn có thể làm gì bây giờ, tự nhiên là phải tiếp tục nói dối.

Không bao lâu sau, tộc trưởng của Thanh Ô bộ tộc cũng dẫn theo mấy người tới đây hạ xuống, trực tiếp tìm đến Tiểu Thanh hỏi xem

chuyện gì xảy ra, xem ra đã đoán được đêm qua Tiểu Thanh không chạy đi trốn.

Tiểu Thanh không dám giấu giếm, kể lại hết toàn bộ sự việc xảy ra cho bọn họ biết.

Chương 952: Đắc thủ (1)

Được biết Nhiếp Nhật Phục đã tiêu diệt Bạch hổ, vị tướng đắc lực của Cửu vĩ hồ, Thanh Ô tộc trưởng vừa mừng vừa sợ, đối diện với hành cung của Thánh Mẫu nương nương đã bị phá hủy, bà ta không biết nên nói gì mới được, mấu chốt là không làm gì được người phá hoại.

Thay vào đó, Nhiếp Nhật Phục chủ động bay đến đây hỏi bà ta, "Tộc trưởng, Cửu vĩ hồ có sợ ánh nắng mặt trời thiêu đốt không?"

Thanh Ô tộc trưởng: "Đương nhiên có sợ."

Nhiếp Nhật Phục: "Có nghĩa là, nếu như chúng ta đào Trấn Linh chung lên, khiến cô ta bộc lộ ra dưới ánh nắng mặt trời, có phải cô ta sẽ bị ánh nắng đốt cháy, và chúng ta có thể tiêu diệt cô ta hay không?"

Thanh Ô tộc trưởng lắc đầu, xòe một bàn tay ra để biểu thị, "Trấn Linh chung vốn là một món pháp bảo lờn cỡ bàn tay, sau khi phóng ra nó có thể biến lớn cực kỳ khổng lồ, nghe nói còn lớn hơn cả ngọn núi xây dựng hành cung. Phần Trấn Linh chung to lớn như ngọn núi mà các ngươi nhìn thấy tại trong lòng chảo đó chỉ là một góc của nó mà thôi, phần lớn của nó chôn sâu dưới lòng đất.

Sau khi pháp bảo này được dùng để trấn áp Cửu vĩ hồ, nó đã bị Cửu vĩ hồ dùng tà khí ăn mòn phá hủy, không thể biến nhỏ trở lại, và cũng không thể giảm bớt trọng lượng theo, nó cực kỳ nặng, ngay cả

với tu vi của Cửu vĩ hồ cũng khó thể lật tung được nó. Ngươi xác định ngươi có thể đào nó lên không?

Hơn nữa, không phải trực tiếp trấn áp Cửu vĩ hồ dưới lòng đất, khi pháp bảo được thi triển thì nó bị trấn áp tại bên trong chuông, nếu không phá vợ được chuông là không thể khiến nó bộc lộ dưới ánh nắng. Ngoài ra, mặc dù nó bị tiền bối tộc ta kiềm chế, nhưng với thực lực của nó, người ngoài vẫn không phải có thể dễ dàng tới gần. Ngươi xác định ngươi có thể đến gần giao chiến với nó?"

Một phen loạt lời nói này khiến tâm tình mọi người nặng nề, Nhiếp Nhật Phục không thể không im lặng cân nhắc. Nam Trúc ở bên cạnh bồi thêm một câu, "Trấn Linh chung quả thực rất lớn, khi ta vào trong đó, con đường đi lên đi xuống rất dài."

Nhiếp Nhật Phục liền hỏi gã, "Tình hình cụ thể bên trong như thế nào?"

Nam Trúc giang hai tay ra, "Việc này ta thật sự không biết, chỉ là bị đẩy ra đẩy vào mà thôi, còn chưa kịp hiểu rõ tình hình bên trong thì đã bị đưa ra ngoài tới rồi."

Nhiếp Nhật Phục lại quay sang hỏi tộc trưởng, "Lẽ nào trong trường hợp chỉ dựa vào bản thân chúng ta, sẽ không có bất kỳ cách nào để giải quyết Cửu vĩ hồ sao pháp?"

Thanh Ô tộc trưởng: "Các đời tộc nhân của ta đã tìm đủ mọi cách, thậm chí, ngay cả thủ hạ của Cửu vĩ hồ cũng từng nhiều lần có ý nghĩ diệt trừ cô ta, bọn họ đều có địa vị tương tự Bạch hổ, và bọn họ cũng đã suy nghĩ đủ các loại biện pháp, thậm chí còn có kẻ hợp tác liên thủ với tộc ta, nhưng kết quả cuối cùng đều chết ở trong tay Cửu vĩ hồ. Thực lực chênh lệch quá lớn, làm lui làm tới, có lẽ chỉ có Thượng tiên với thực lực mạnh hơn mới có thể suôn sẻ giải quyết cô ta."

Dữu Khánh trầm ngâm nghĩ ngợi rồi chen vào một câu, "Cửu vĩ hồ ở trong tình trạng bị động, chắc hẳn phải có cách, có lẽ chỉ là vì chúng

ta chưa nghĩ ra mà thôi, nếu không, Cửu vĩ hồ sẽ không vội vàng diệt trừ Nhiếp thành chủ. Trong chuyện này khẳng định có lí do nào đó mà chúng ta còn chưa có biết rõ."

Chưa biết rõ thì còn có thể làm gì? Chỉ có thể chậm rãi suy nghĩ.

Sau đó, hầu hết Thanh Ô bộ tộc đều tụ tập tại nơi cung điện sụp đổ, bọn họ không làm gì cả, chỉ tụ tập thành từng nhóm ở đó, không biết là đang hoài niệm, hay là đang buồn phiền.

Còn những người khác thì không thể không đối diện với một vấn đề, khả năng để có thể đoạt lại Thiên Dực lệnh là không lớn, ít nhất là trong khoảng thời gian ngắn, không có Thiên Dực lệnh bọn họ không thể quay trở về, e rằng bọn họ phải dừng chân lại đây lâu dài, vì vậy mọi người không thể không trao đổi với nhau về mấy vấn đề này.

Nhiếp Nhật Phục không quan tâm đến cuộc trao đổi của đám người, có vẻ đã quen với việc cô độc một mình, y đứng ở trên đỉnh ngọn núi cao nhất gần đây, dõi mắt nhìn phương xa.

Liên Ngư dường như đang chìm trong trạng thái mất hồn lạc phách, nàng ta tìm một chỗ sườn núi, ngồi xuống, im hơi lặng tiếng, Hổ Nữ bồi ở một bên.

Mục Ngạo Thiết cũng không có tâm tình tham gia thảo luận với mọi người, y vốn không phải là người nhiều lời, không biết là cố tình hay là vô tình, y luôn đi loanh quanh gần chỗ Liên Ngư, hoặc đứng lẳng lặng, không tiến tới nói mấy lời an ủi.

Khi mặt trời lên cao, một đám người bắt đầu trở nên bận rộn, tìm một ngọn núi thích hợp, đinh đinh đang đang, bắt tay vào đào hang động, chuẩn bị xây dựng một nơi chốn ở lại lâu dài, nếu không, cứ một mực ở lại bên ngoài phơi nắng, phơi gió không phải là giải pháp.

Bọn họ đành phải đối mặt với một thực tế, có khả năng không thể trở về nữa.

May mà, đối với một đám tu sĩ, làm loại công việc này không có gì khó, chỉ trong nửa ngày, bọn họ gần như đã hoàn thành công việc.

Về phần nơi ở của Nhiếp Nhật Phục và Liên Ngư, tự nhiên có người chủ động hỗ trợ làm xong, hơn nữa còn là cung cấp vị trí tốt nhất.

Đến khi trời tối, lần này không phải tất cả Thanh Ô bộ tộc đều rời đi, tộc trưởng nói một nửa tộc nhân tiếp tục đi ẩn nấp, một nửa còn lại hiếm thấy mà ở lại quan sát, đã có Nhiếp Nhật Phục tại nơi này, đối với đám tà ma đó, mọi người không còn sợ hãi.

Khi vầng trăng sáng tỏ treo cao, Liên Ngư buồn bực tiến vào trong hang động, Nhiếp Nhật Phục vẫn không hề có ý định đến tụ tập cùng với mọi người.

Sau khi bố trí ổn thỏa các trạm canh gác, hầu hết mọi người đều vây quanh bên cạnh Thanh Ô tộc trưởng, bao gồm cả mấy người Dữu Khánh ở trong đó, bọn họ khiêm tốn thỉnh giáo tình hình chi tiết về Bồng Lai sơn này.

Đêm khuya, đến lúc tan cuộc nghỉ ngơi, Nam Trúc nhận thấy Dữu Khánh đang không ngừng nhìn quanh nhìn quất, gã không hiểu có chuyện gì, liền kéo tay áo hắn, "Nhìn gì vậy, căng thẳng lâu như vậy rồi, tranh thủ thời gian đả tọa khôi phục một chút đi."

Dữu Khánh lẩm bẩm nghi hoặc, "Đoạn Vân Du đâu rồi, lúc trước nhìn thấy y đứng dậy rời khỏi nơi đây, sau đó hình như không còn thấy bóng dáng nữa, không phải đã xảy ra chuyện rồi nha?"

Thân Vô Không đi ngang qua bên cạnh, không biết nghĩ đến điều gì, mặt mang nét châm chọc, thuận miệng chế nhạo một câu, "Không nghĩ tới ngươi rất quan tâm đến hắn nha."

Chỉ vì y biết rõ Đoạn Vân Du sắp xếp một đống gian tế bên cạnh mấy người Dữu Khánh, đương nhiên, đối loại người như y, tại thời điểm loại bí mật như vậy chưa thể phát huy ra được giá trị, y sẽ giữ lại mà không tùy ý tiết lộ ra ngoài.

"Đó, không phải đã đến rồi sao?" Nam Trúc vỗ lên tay Dữu Khánh, chỉ xuống một nhóm thành viên Phi Ưng bang đang từ không xa phía dưới đi lên, trong đó có một kẻ giống như một con ma ốm thỉnh thoảng cất tiếng ho khan, chính là Đoạn Vân Du.

Dữu Khánh không phải thực sự quan tâm tới Đoạn Vân Du, hắn hoàn toàn là bởi vì thấy khác thường mà chợt nhắc đến, thấy gã ta không có việc gì, hắn liền không nói gì nữa, về chỗ nghỉ ngơi.

Chương 953: Đắc thủ (2)

Mặc dù đám người sống sót của các bang phái đều sắp xếp thành viên liên thủ canh gác, nhưng trong tình hình như thế này, sư huynh đệ mấy người vẫn không dám ký thác an nguy vào người khác, cho dù có một người gác đêm vẫn sợ phạm sai sót, bốn người chia ra làm hai tổ, thay phiên nhau canh gác và nghỉ ngơi.

Đêm đen yên tĩnh, thành viên canh gác của Thanh Ô bộ tộc cũng mở to hai mắt quan sát xung quanh. Bộ tộc bọn họ đã rất lâu, rất lâu không có tụ tập với nhau một chỗ để cùng nhau vượt qua trời đêm, vừa cảm thấy mới lạ vừa có cảm giác khẩn trương.

Bọn họ có thể nhìn thấy trong bóng đêm, phát hiện thấy bang chủ Hạt Tử bang dường như cũng duy trì mức độ cảnh giác cực cao, thỉnh thoảng đi ra hang động quan sát tình hình xung quanh, còn thỉnh thoảng đích thân đi tuần tra.

Khi trời sắp sáng, bọn họ phát hiện thấy Đoạn Vân Du lại dẫn theo hai người đi tuần tra, chỉ là lần này rất lâu không thấy người quay

về, nhưng bọn họ cũng không quá mức để ý.

Mà hai gã thành viên Phi Ưng bang đi theo Đoạn Vân Du tuần tra cũng phát hiện thấy có điều gì đó bất thường, không biết bang chủ dẫn bọn họ lén lút luồn lách ở trong núi làm gì, lúc này đã rời xa nơi tụ tập, một người nhịn không được hỏi: "Bang chủ, không chừng có tà ma mai phục xung quanh, chúng ta đang đi đâu vậy?"

"Xuỵt!" Đoạn Vân Du quay đầu lại dựng thẳng ngón tay trước miệng, ra hiệu im lặng, tiếp đó làm động tác ra dấu đừng có hỏi nhiều, cứ việc đi theo là được.

Hai người quay nhìn nhau không nói nên lời, đành phải trầm muộn cùng đi theo, một đường cẩn thận cảnh giác xung quanh.

Một nhóm ba người đi lượn một vòng thật lớn, khi phía chân trời đã ửng sáng mờ nhạt, Đoạn Vân Du mới nhấc tay ra hiệu dừng lại, lén lút trốn ở sau một tảng đá lớn trong một chỗ thung lũng, rình rập quan sát tình hình trên một đỉnh núi nào đó.

Hai người đi theo quan sát một hồi, sau đó nhận ra được, đó chẳng phải là ngọn núi mà thành chủ Nhiếp Nhật Phục của Khối Lũy thành đang đứng một mình sao? Bang chủ dẫn bọn họ đi vòng một vòng lớn đến đây nhìn trộm là có ý gì.

Không đợi cho hai người đưa ra nghi vấn, Đoạn Vân Du đã xoay người lại ra hiệu cho hai người đưa tai đến gần, rồi thì thầm một hồi bên tai hai người.

Sau khi nghe xong, hai người rất kinh ngạc, một người nhỏ giọng đáp lại: "Bang chủ, chúng ta định làm gì vậy?"

Đoạn Vân Du hạ thấp giọng nói: "Nếu muốn sống rời khỏi nơi này thì cứ phối hợp làm theo là được, về sau các ngươi tự nhiên sẽ rõ."

Hai người chỉ có thể vâng vâng dạ dạ gật đầu đồng ý.

Nhưng vẫn còn nghi vấn, một người hỏi: "Lỡ như hắn không đến đây thì sao?"

Đoạn Vân Du: "Không đến đây, không để ý tới, chúng ta cũng không mất mát gì, dù sao, với tu vi của hắn, gây ra một chút động tĩnh, hắn chắc hẳn có thể nghe được."

Hai người vẻ mặt lo lắng không hé răng nữa.

Đoạn Vân Du xoay người lại hít sâu một hơi, nói không sợ là giả, nhưng gã ta vẫn cắn răng loạng choạng chạy ra ngoài, dưới chân còn đạp nát đá vụn, rồi ngã lăn lộn ra mặt đất, có vẻ cực kỳ chật vật.

"Bang chủ, bang chủ, ngươi làm sao vậy?"

Hai người quay nhìn nhau rồi cũng cố gắng chạy ra theo, không ngừng kêu to hỏi han, bộ dạng khẩn trương nôn nóng vô cùng.

Trên đỉnh núi, đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, lỗ tai Nhiếp Nhật Phục khẽ nhúc nhích, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua vùng núi phía trước, rồi bất chợt lắc mình một cái bay vọt lên, giống như con dơi bay liệng trong đêm, rơi xuống tại gần bên chỗ phát ra động tĩnh, quan sát, nhìn thấy là Đoạn Vân Du, người lúc trước chạy đến cầu mình chữa trị lỗ tai, y có phần ngạc nhiên, lên tiếng hỏi: "Hắn làm sao vậy?"

Một người có vẻ nôn nóng đáp: "Không biết nữa, mỗi bang phái chúng ta thay phiên nhau canh gác tuần tra, bang chủ dẫn theo chúng ta vừa mới đến nơi đây thì đột nhiên xảy ra biến cố. Chúng ta cũng không tra xét ra được là nguyên nhân gì."

Nhiếp Nhật Phục nhẹ nhàng bay lên khỏi tảng đá đang đứng, lướt xuống bên cạnh, phất tay ra hiệu cho hai người tránh ra, sau đó nửa ngồi xổm xuống đích thân xuất thủ điều tra. Kết quả nhận thấy Đoạn Vân Du không có mạch đập, thậm chí ngay cả tim cũng ngừng đập, y không khỏi cất tiếng kinh ngạc, "Di", y cũng không hiểu rõ đây là chuyện gì xảy ra.

Ngay tại lúc y vừa định tập trung tinh thần điều tra kỹ lưỡng hơn, chợt ánh mắt lóe lên, phát hiện thấy khí lực của Đoạn Vân Du đột nhiên có lôi kéo dẫn dắt, cũng có thể nói là đột nhiên bộc phát ra, y lập tức ý thức được không thích hợp, tu vi bản thân trong nháy mắt liền muốn bộc phát ra theo, với thực lực của y là hoàn toàn có thể ứng đối, một ít trò tạp kỹ đánh lén là không làm gì được y.

Nhưng thân thể y chợt như bị sét đánh, bỗng nhiên run lên, ý thức trong nháy mắt trở nên mơ hồ, thậm chí còn chưa kịp suy nghĩ thêm được gì, cảm giác trong chớp mắt cuối cùng là thấy chỗ mắt cá chân đau đớn.

Nhìn thấy thân thể Nhiếp Nhật Phục nghiêng ngã đổ xuống đất, Đoạn Vân Du thi pháp tạm thời đè ép tim đập và mạch đập mới thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, toàn bộ áp lực đều được giải phóng ra ngoài theo hơi thở đó.

Khi Nhiếp Nhật Phục đã đổ gục xuống, gã ta ngồi dậy, bàn tay bám sát tại mắt cá chân của Nhiếp Nhật Phục còn tiếp tục dốc sức đâm mạnh một cái, thứ gã ta cầm trong tay cắm sâu vào trong nửa đoạn, gã ta mới dám yên tâm chậm rãi buông lỏng tay ra, để lộ ra một nửa cây trâm cài tóc màu xanh ngọc.

Lúc này, vẻ sáng bóng của cây trâm cài tóc không còn như trước, tràn đầy ánh sáng màu xanh ngọc nhàn nhạt.

Đối với điều này, Đoạn Vân Du không có ngạc nhiên, trước đó gã ta đã làm thí nghiệm đối với thuộc hạ của mình, chỉ cần cây trâm cài tóc này đâm vào trên người thì sẽ có quầng sáng tỏa ra, dường như vật có linh tính sống lại vậy. Về phần tên thủ hạ ở mặt ngoài được gã ta sắp xếp đi nhận thư, tại sau khi gã ta lấy được cây trâm, xem qua nội dung trong thư, thử làm thí nghiệm trên thân thủ hạ xong, liền khiến cho tên thủ hạ đó biến mất.

Lúc này, hai gã thành viên Phi Ưng bang ở bên cạnh nhìn thấy Nhiếp Nhật Phục vậy mà lại bị gục ngã trong tay bang chủ, bọn họ cực kỳ

kinh ngạc, quả thực khó thể tin nổi, không nghĩ tới việc bang chủ bảo bọn họ phối hợp lại là việc này.

Đoạn Vân Du bò đứng dậy, nhìn thấy Nhiếp Nhật Phục ngã gục ra đất bất động, lòng gã ta vẫn còn sợ hãi, biết rõ dựa vào tu vi của Nhiếp Nhật Phục và tốc độ phản ứng, tại trong tình huống bình thường, cho dù gã có thể ở sát bên ra tay đánh lén, dù là tập kích trúng vào chỗ hiểm của Nhiếp Nhật Phục, cũng rất khó có thể kịp đánh ra được một đòn trí mạng.

Hơn nữa, Nhiếp Nhật Phục cũng không có khả năng dễ dàng bộc lộ chỗ hiểm ra trước mặt ngoại nhân, huống chi là đâm trúng vào mắt cá chân, bộ phận không ảnh hưởng đến việc phản kích, kết quả này chỉ có thể nhờ vào tác dụng thần kỳ của Định Hồn trâm, nếu không gã ta hoàn toàn không thể đắc thủ,

Gã ta cũng không quan tâm đến phản ứng của hai gã thủ hạ, gã ta nhìn nhìn xung quanh, nhanh chóng bảo hai gã thủ hạ khiêng Nhiếp Nhật Phục đi theo mình.

Tìm đến một nơi không dễ bị phát hiện, giấu Nhiếp Nhật Phục vào đó, gã ta nói hai người trông chừng cho cẩn thận, đặc biệt chỉ vào Định Hồn trâm dặn dò một câu, "Đây là thứ mà ta đã chuẩn bị sẵn để khắc chế sâm Kỳ Lân, tuyệt đối không được rút ra, nếu không, để cho Nhiếp Nhật Phục tỉnh lại, tất cả chúng ta đều sẽ bị giết."

Gã không nói cho biết Định Hồn trâm là một kiện bảo vật, cũng đủ để cho hai gã thủ hạ vô cùng khẩn trương phải liên tục gật đầu nhớ kỹ.

Và gã ta cũng không ở lại lâu, nhanh chóng rời đi, đi đường vòng quay trở lại nơi mọi người tụ tập.

Chương 954: Viện binh (1)

Trời đã hừng đông, khắp nơi xung quanh lại liên tục truyền đến tiếng Tam Túc ô kêu vang, đám Tam Túc ô phân tán ra ẩn nấp qua đêm lại một lần nữa tập trung đoàn tụ với nhau. Đối với Thanh Ô bộ tộc, một đêm này rất có ý nghĩa, lúc này bọn họ quây quần bên nhau, rộn ràng líu ríu, có vẻ rất vui sướng.

Lúc ban đầu, không có ai phát hiện ra Nhiếp Nhật Phục mất tích, mãi cho đến trưa, khi Thân Vô Không và Ngụy Ước mang theo ý đồ nịnh nọt đi lên ngọn núi đó, nhưng không tìm thấy người, lúc đó bọn họ mới phát hiện Nhiếp Nhật Phục không còn ở đây nữa. Khi quay lại, bọn họ chỉ nói với mọi người rằng họ không biết Nhiếp Nhật Phục đã đi đâu.

Đám người Dữu Khánh cũng chạy lên núi tìm xem, nhận ra rằng đúng là không thấy bóng dáng Nhiếp Nhật Phục đâu nữa.

Nhưng mọi người đều không đặt nặng, chỉ cho rằng Nhiếp Nhật Phục đi đâu đó để kiểm tra hoàn cảnh, hoặc tương tự, đều không cho rằng Nhiếp Nhật Phục có thể xảy ra chuyện gì, bởi vì ngay cả Bạch hổ cũng không phải là đối thủ của Nhiếp Nhật Phục, trừ khi Cửu vĩ hồ thoát khỏi trấn áp, một lần nữa xuất thế mới được.

Hơn nữa, với tu vi và thực lực của Nhiếp Nhật Phục, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, mọi người không có khả năng không nghe thấy một chút động tĩnh giao tranh nào.

Về tình huống y có thể xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều không hề nghĩ đến, ngược lại đều lo lắng Nhiếp Nhật Phục xem thường ở chung với bọn họ, sợ Nhiếp Nhật Phục bỏ mặc bọn họ lại, không quan tâm tới.

Việc này ít nhiều gây ra một trận thảo luận.

“Không phải là Nhiếp thành chủ chướng mắt chúng ta, từ bây giờ bắt đầu độc lai độc vãng chứ?”

"Muốn độc lai độc vãng cũng phải nhìn xem đang ở đâu nha, với hoàn cảnh nơi này, có chút nhân thủ để canh gác làm chân chạy không tốt hơn sao?"

"Ừm, có lẽ là đã đi kiểm tra hoàn cảnh Bồng Lai sơn rồi."

Mọi chủ đề nói chuyện đều cố ý né tránh Liên Ngư, không ai nói mấy lời kiểu như có Liên Ngư tại đây, Nhiếp Nhật Phục sẽ không bỏ mặc nơi này mà không quản, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng lại quay nhìn về phía bên Hổ Nữ.

Nghe được đủ các loại nghị luận, Thân Vô Không cũng lôi kéo Ngụy Ước ra nơi khác nói chuyện.

Sau khi đi ra nơi khác, Ngụy Ước hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Thân Vô Không: "Tà khí đã thấm vào từng cây từng cỏ nơi này, đối với chúng ta mà nói, ăn không được, uống cũng không được, tiên gia phúc địa cái rắm, không phải là nơi để người bình thường chúng ta có thể ở lâu."

Ngụy Ước không tin y mời mình ra đây nói chuyện riêng chỉ là để bày tỏ cảm xúc, trực tiếp hỏi thẳng: "Ngươi muốn nói cái gì?"

Thân Vô Không nhìn nhìn xung quanh, thấp giọng hỏi: "Ngươi cảm thấy chúng ta còn có thể sống sót rời khỏi nơi này không?"

Ngụy Ước than thở: "Nhìn tình hình hiện nay, chỉ có thể trông cậy vào Nhiếp thành chủ mà thôi."

Thân Vô Không áp sát vào y, hạ thấp giọng nói: "Vấn đề nằm ở nơi này, bản thể của Nhiếp thành chủ chính là sâm Kỳ Lân, nếu chúng ta không nhìn thấy thì không sao, bây giờ đã biết rõ nền tảng của hắn, cho dù có cách để đi ra ngoài, ngươi cảm thấy hắn có thể để cho chúng ta sống sót rời khi hay không?"

Khi nghe được những lời này, Ngụy Ước thay đổi vẻ mặt, cau mày, chìm vào trầm tư.

Trong lúc mọi người khô khan giết thời gian thì Đoạn Vân Du lại khó xóa bỏ lo lắng, gã ta chủ động đứng ra nói với mọi người, nói là sợ Nhiếp Nhật Phục xảy ra chuyện, kêu gọi mọi người đi tìm kiếm xung quanh thử xem.

Người khác không nghĩ như vậy, ngay cả mấy sư huynh đệ Dữu Khánh cũng cảm thấy chẳng qua là làm điều thừa, lúc này là ban ngày ban mặt, bọn họ không nghĩ rằng Nhiếp Nhật Phục có thể xảy ra chuyện gì.

Đoạn Vân Du làm ra vẻ lòng hảo tâm của mình bị mọi người coi là lòng lang dạ thú, bộ dạng khá bất đắc dĩ, vì vạy, chính gã ta kêu những thành viên may mắn còn sống sót của Phi Ưng bang cùng đi tìm kiếm.

Đối với việc này, những người khác không có ngăn cản, ngươi thích giày vò bản thân thì cứ việc đi mà giày vò, không liên quan gì với chúng ta, không ít người nhìn theo, âm thầm cười nhạt.

Đến nửa buổi chiều thì chợt có mấy thành viên Phi Ưng bang vội vã quay trở lại nơi mọi người ập trung, tiếp đó gọi to, "Đã tìm thấy Nhiếp thành chủ rồi. Nhiếp thành chủ đang đụng độ với Cửu vĩ hồ. Thỉnh mọi người nhanh chóng đến thung lũng tiếp viện!"

Với kiểu kêu gào liên tục như vậy, bất kể là người có lỗ tai bình thường hay không bình thường đều nhận biết được, mọi người dồn dập chạy ra, ngay cả Liên Ngư cũng không ngoại lệ, tất cả lắc mình lướt ra, vây quanh mấy người đó hỏi xem chuyện gì xảy ra.

"Mọi người đừng có ồn ào." Liên Ngư hét to lên, đợi mọi người yên tĩnh lại, nàng ta mới hỏi mấy người kia, "Xảy ra chuyện gì?"

Mấy người gọi to giải thích: "Chúng ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Chúng ta đang phân tán ra tìm kiếm thì gặp được người do

bang chủ chúng ta phái tới, nói chúng ta trở về truyền tin, nói là Nhiếp thành chủ đang giao đấu với Cửu vĩ hồ, nói rằng tình huống khẩn cấp, xin mọi người nhanh đến thung lũng tiếp viện."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, Thân Vô Không nghi hoặc, "Nhiếp thành chủ có thực lực giao tranh với Cửu vĩ hồ sao?"

"Ban ngày ban mặt có cái gì phải sợ." Liên Ngư ném lại một câu rồi lập tức là người đầu tiên lóe lên, lướt đi.

Mọi người suy nghĩ lại thấy cũng đúng, ban ngày ban mặt ánh nắng chói chang, không sợ bất kỳ tà ma nào mai phục. Đám người Dữu Khánh lập tức đi theo. Sau đó mọi người lũ lượt hành động, có thể nói là dốc hết toàn bộ lực lượng, kết nhóm kết đội ào ào xông về phía thung lũng, trong lòng có phần nôn nóng và kinh nghi.

Quãng đường không ngắn, khi đám người vội vã chạy đến nơi thì đã có rất đông thành viên Thanh Ô bộ tộc bay lượn đầy trên trời, bọn họ chỉ một mực xoay quanh không dám dễ dàng hạ xuống.

Liên Ngư xem như là người đầu tiên đến nơi, nàng ta hạ xuống trên cạnh lòng chảo, từ trên cao nhìn Trấn Linh chung thủng lỗ chỗ phía dưới. Nàng ta ngập ngừng do dự, không dám lỗ mãng vội vàng xâm nhập.

Thân Vô Không và Ngụy Ước cũng chạy tới ngay sau đó, tu vi cao, tốc độ chính là khác với đám người.

Mấy thành viên Phi Ưng bang đang trông chừng xung quanh lòng chảo rất nhanh liền tụ tập đến đây. Liên Ngư lập tức hỏi: "Bang chủ các ngươi đâu?"

Một thành viên Phi Ưng bang kinh nghi bất định đáp: "Hình như bang chủ đã dẫn theo một ít huynh đệ tiến vào trong Trấn Linh chung."

Thân Vô Không truy hỏi: "Tình hình bên trong Trấn Linh như tế nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mấy tên thành viên Phi Ưng bang dồn dập lắc đầu, một người trả lời: "Chúng ta chạy đến sau, cũng không biết rõ xảy ra chuyện gì, chỉ nghe người báo tin nói lại, nói là Nhiếp thành chủ và Cửu vĩ hồ đã đánh nhau, muốn đi tìm viện binh."

Một đám người lập tức do dự, làm sao dám dễ dàng xâm nhập vào trong Trấn Linh chung.

Ngụy Ước nghiêng tai lắng nghe một hồi, sau đó nghi ngờ nói: "Chuyện gì xảy ra chứ? Nếu thật sự đánh nhau, tại sao lại không có chút động tĩnh nào?"

Đúng vậy, mọi người đều nghi hoặc không rõ về việc này.

Chương 955: Viện binh (2)

Thân Vô Không đột nhiên quát lớn với người của Phi Ưng bang: "Đi, đi gọi bang chủ các ngươi ra đây."

"A?" Mấy tên thành viên Phi Ưng bang thất kinh, đều sợ hãi co rùm cả người, không dám mạo hiểm.

Thân Vô Không cưỡng ép: "Bang chủ của các người còn không sợ, bang chủ của các ngươi đã tiến vào, các ngươi sợ cái gì, là có ý đồ gì? Muốn ta động thủ bức các ngươi đi vào hay sao?"

Mấy gã thành viên Phi Ưng bang đâu phải là đối thủ của y, cuối cùng bọn họ bị ép buộc không còn cách nào, đành phải cắn răng nhảy xuống, nơm nớp lo sợ lần mò đến gần cửa hang động trên Trấn Linh chung, tốc độ đương nhiên không thể nhanh được.

Khi đám người Dữu Khánh chạy đến lòng chảo, bọn hắn nhìn thấy mấy người vừa lần đến trước cửa hang, rồi bị Thân Vô Không dùng mấy tảng đá bắn xuống cưỡng ép mới lẻn đi vào trong.

Bên trong hang động mơ hồ truyền đến tiếng kêu gọi của mấy người đó, "Bang chủ, bang chủ, bang chủ…"

Thân Vô Không vừa phủi phủi bụi dính trên tay vừa không quên giải thích với mọi người một chút, "Không phải là ta tâm ngoan thủ lạt cố cưỡng ép bọn họ, mà buổi chiều đã trôi qua hơn nửa rồi, trời đã sắp tối rồi, nếu còn tiếp tục dây dưa kéo dài trời sẽ tối đen, đến lúc đó sẽ bất lợi cho chúng ta."

Ngoại trừ người của Thiên Hồng bang phụ họa mấy câu, những người khác đều làm như không có nghe thấy, mấy thành viên Phi Ưng bang đến báo tin đi theo đám người Dữu Khánh cùng nhau đến đây đều không nói lời nào, Đồng Tại Thiên cũng chỉ nhìn chằm chằm động tĩnh phía dưới.

Tiểu Thanh bỗng nhiên từ trên trời hạ xuống, lấy can đảm xen lẫn vào trong đám người, đích thân đến gần để quan sát tình hình hiện trường.

Một lúc lâu sau, từ bên trong cửa hang động trên Trấn Linh chung có một người đột nhiên bay ra, lao thẳng đến trên núi, phi thân rơi xuống trước mặt mọi người, không phải ai khác, chính là Đoạn Vân Du. Gã ta nắm tay đưa lên che bên miệng, ho khan một tiếng rồi lập tức lại chắp tay với mọi người: "Cuối cùng chư vị đã đến."

Mọi người đều vô thức lui về phía sau né tránh một chút, đều có chút e sợ đối với người xuất hiện từ bên trong Trấn Linh chung, nhưng sau khi ánh mắt dừng lại trên người Đoạn Vân Du quan sát một chút liền cảm thấy yên tâm.

Chỉ vì ánh nắng chiều rực rỡ chiếu lên trên người Đoạn Vân Du mà không gây ra điều gì bất thường.

Thấy điều này, lại nhìn thấy gã ta là từ trong Trấn Linh chung chạy ra, mọi người đã tin tưởng bảy mươi, tám mươi phần trăm đối với lời báo tin lúc trước, lập tức có phần hưng phấn, kích động, lý do rất đơn giản, ngay cả Đoạn Vân Du đều có thể dễ dàng ra vào Trấn Linh chung, chẳng phải là ở mức độ nào đó, Cửu vĩ hồ đã bị áp chế rồi sao?

Ngụy Ước vội vàng hỏi: "Đoạn lão đệ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Đoạn Vân Du phấn chấn nói: "Nhiếp thành chủ đã liên thủ với vị Đại thanh nữ đang áp chế Cửu vĩ hồ kia. Lần này, có lẽ Cửu vĩ hồ sẽ khó tránh được tai kiếp. Vấn đề phiền phức hiện tại chính là vô số tà ma kia, chúng đang liều mạng quấy rối, e rằng sẽ phá vỡ trạng thái giằng co giữa hai bên, cần chúng ta xuất ra chút lực. Mọi người không cần phải lo lắng gì, Trầm Kim Thiền và Cô Dương khi ngăn cản Nhiếp thành chủ thì đều đã bị Nhiếp thành chủ đánh chết rồi."

Thân Vô Không nghi ngời hỏi: "Lúc trước Nhiếp thành chủ còn không dám đến gần nơi này, tại sao lại đột nhiên xông vào chứ? Với thực lực của Cửu vĩ hồ, hắn có thể dễ dàng tham gia sao? Hơn nữa, bên trong hình như không nghe thấy chút động tĩnh nào."

Đoạn Vân Du kinh ngạc hỏi: "Thân bang chủ, ngươi hỏi lời này là có ý gì, lẽ nào đang nghi ngờ ta nói dối sao?"

Thân Vô Không nhấc tay ra hiệu ngừng, "Hừm, ngươi không thể nói như vậy, ta chỉ bình luận theo thực tế thôi. Chuyện lớn như vậy, sự việc liên quan đến sinh tử của mọi người, hỏi cho rõ ràng không có quá đáng nha. Mọi người thấy sao?" Y quay nhìn xung quanh, hỏi.

"Đúng vậy."

"Thân bang chủ nói có lý."

"Đoạn lão đệ, đừng có xúc động làm gì, luận theo thực tế đi."

"Được rồi." Đoạn Vân Du buông tiếng thở dài, nghiêm túc nói: "Ta cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Lúc trước khi ta tìm thấy Nhiếp thành chủ thì hắn đang đứng bên kia." Vừa nói gã ta vừa nhấc tay chỉ đến vị trí cách mọi người không xa, "Ta thấy hắn đứng đó nhìn chằm chằm Trấn Linh chung phía dưới, có vẻ do dự. Ta đi đến hỏi hắn xem có chuyện gì, hắn nói trong sâu xa hắn mơ hồ nghe được có người đang kêu gọi hắn, người kêu gọi nói rằng mình là Đại thanh nữ đang trấn áp Cửu vĩ hồ…"

Khi gã ta nói đến đây, mọi người rộ lên, dồn dập quay nhìn Tiểu Thanh ở một bên.

Tiểu Thanh không cần hỏi cũng biết là mọi người có ý gì, là đang hỏi cô ta, tiền bối của Thanh Ô bộ tộc có thần thông này hay không, cô ta ngơ ngác lắc đầu nói: "Ta không biết, nhưng không loại trừ Đại thanh nữ của tộc ta biết được thuật này. Đợi chút nữa ta hỏi tộc trưởng của chúng ta thử xem."

Nam Trúc bỗng nhiên chen vào một câu, "Đoạn bang chủ, Đại thanh nữ kêu gọi Nhiếp thành chủ tới hỗ trợ sao?"

Đoạn Vân Du gật đầu, "Không sai. Ý của Nhiếp thành chủ là, Đại thanh nữ nói sấm sét có tác dụng khắc chế tà ma, đợt vạn quân sấm sét lúc trước có một lượng lớn đánh trúng Trấn Linh chung, kỳ thực lúc đó đã khiến Cửu vĩ hồ bị thương nặng, đây chính là cơ hội rất tốt để diệt trừ Cửu vĩ hồ, mời Nhiếp thành chủ tới trợ giúp một tay. Nhưng Nhiếp thành chủ rất do dự, không biết âm thanh trong sâu xa đó là thật hay là giả, lo lắng không biết có phải là quỷ kế của Cửu vĩ hồ hay không, chủ yếu là vì nhìn thấy xung quanh ngọn núi này dường như không có bị sét đánh, vì vậy mà do dự."

Liên Ngư lại ngập ngừng chen vào một câu, "Trấn Linh chung bằng kim loại, rất có thể sẽ thu hút sấm sét xung quanh đánh tới."

Có rất nhiều người đều biết điều này, đều gật đầu phụ họa thể hiện tán thành với cách nói đó.

Đoạn Vân Du: "Ta cũng cảm thấy Nhiếp thành chủ nói có lý, cho nên khuyên Nhiếp thành chủ suy nghĩ kỹ. Kết quả ta cũng không hiểu Nhiếp thành chủ rốt cuộc suy nghĩ như thế nào, cuối cùng hắn đã xuống dưới. Ta đợi mãi không thấy có phản ứng gì, về sau cũng cán răng chạy vào trong, kết quả nhìn thấy Nhiếp thành chủ và Đại thanh nữ liên thủ với nhau đối kháng với Cửu vĩ hồ, còn đám tà ma kia thì giống như nổi điên, ra sức quấy phá. Ta không dám hành động lỗ mạng, vì vậy ta lại đi ra ngoài nói người đi báo tin cho các ngươi."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, Thân Vô Không vẫn còn nghi ngờ, hỏi tiếp: "Ta vẫn hỏi câu hỏi kia, vì sao bên trong không có bất kỳ âm thanh đánh nhau nào?"

Đoạn Vân Du hỏi ngược lại y, "Thân bang chủ, lúc đầu, khi chúng ta mới đến đây, có rất nhiều người biến mất tại bên trong Trấn Linh chung, ngươi có nghe thấy bên trong truyền ra tiếng đánh nhau nào không?" Gã ta giang hai tay ra, "Bên trong tà ma đang điên cuồng tấn công, động tĩnh rõ ràng rất lớn, ta cũng không biết vì sao khi đến gần bên ngoài thì không còn có âm thanh nào truyền ra. Ta thật sự không giải thích được vấn đề này."

Gã ta cũng làm biếng không giải thích nữa, phất tay với người của mình, nói: "Phi Ưng bang, Cửu vĩ hồ đang ở thế hạ phong, không còn sức phản kháng, tất cả đi theo ta. Xong việc, Nhiếp thành chủ tất có tính toán, tất nhiên sẽ không bạc đãi chúng ta."

Dứt lời, gã ta nhảy xuống trước, các thành viên Phi Ưng bang nhìn nhau, rồi cũng lấy hết can đảm nhảy xuống dưới.

Ngay sau đó là Liên Ngư, nàng ta lao xuống không chút do dự, Hổ Nữ theo sát phía sau.

Chương 956: Xâm nhập

Về phần những người khác, ít nhiều vẫn còn có chút do dự.

Không phải vì cho rằng Đoạn Vân Du đang nói dối, thứ nhất là Đoạn Vân Du đã chứng minh gã ta không bị tà hóa, thứ hai là Đoạn Vân Du tự do ra ra vào vào Trấn Linh chung, bây giờ lại còn đích thân dẫn người của Phi Ưng bang tiến vào, nếu thật sự có vấn đề, đừng nói là chạy vào, cho dù chỉ đến gần cũng sợ chết khiếp.

Nguyên nhân mọi người vẫn còn do dự là bởi vì có sự sợ hãi với thứ mình không biết, nói đúng hơn một chút là bởi vì không tự tin vào thực lực của bản thân mình.

Đồng Tại Thiên thử thuyết phục Dữu Khánh, "Bang chủ, chắc hẳn Đoạn bang chủ sẽ không lừa gạt chúng ta trong chuyện này đâu. Vào lúc này, nếu chúng ta không giúp đỡ Nhiếp thành chủ một tay, về sau không biết chắc Nhiếp thành chủ có phân biệt đối xử hay không."

Một câu nói cuối cùng thúc đẩy Dữu Khánh hạ quyết tâm, hắn quay đầu lại nói: "Nhị đương gia, Hoa mập mạp, các ngươi lưu lại tiếp ứng, đề phòng xảy ra chuyện, những người khác đi theo ta."

Mục Ngạo Thiết không đồng ý với sự sắp xếp này, y nói với Nam Trúc và Bách Lý Tâm: "Hai người các ngươi ở lại, ta đi cùng bang chủ."

Người sáng suốt nhìn thoáng qua liền biết, tên to con này vẫn không buông bỏ được Liên Ngư.

Nam Trúc nhìn trái nhìn phải, một bên là sự an toàn của Bách Lý Tâm, một bên là sự an nguy của hai vị sư đệ, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, gã không biết nên nói gì bây giờ.

Dữu Khánh cau mày, không nói thêm gì nhiều, phất tay gọi một tiếng "Đi", rồi bay xuống trước.

"Ta cũng đi." Bách Lý Tâm hét lên, mới vừa định rời đi, nhưng bị Nam Trúc cười khổ kéo cánh tay lại, bị Nam Trúc cưỡng ép giữ lại, "Ở lại tiếp ứng cũng rất quan trọng."

Mục Ngạo Thiết và Đồng Tại Thiên cùng các thành viên Hạt Tử bang còn sống sót dồn dập phi thân lướt xuống, đi theo Dữu Khánh xâm nhập vào trong hang động Trấn Linh chung.

Tiểu Thanh cắn răng mím môi, rồi cũng phi thân lướt xuống, đuổi theo đám người xông vào Trấn Linh chung.

"Ôi, Tiểu Thanh cô nương, ngươi vẫn còn chưa hỏi tộc trưởng của ngươi…" Thân Vô Không vội vàng gọi lại, muốn nhắc ngươi vẫn chưa hỏi xem tộc trưởng của ngươi, Đại thanh nữ có biết loại pháp môn kêu gọi Nhiếp Nhật Phục như vậy hay không, tại sao đã bỏ chạy rồi?

Nhưng chưa nói hết lời, Tiểu Thanh đã chạy không còn thấy bóng dáng, gọi thêm nữa cũng vô ích.

Y và Ngụy Ước chạm ánh mắt với nhau, ánh mắt này có ý gì trong lòng hai người đều biết rõ ràng, chính là chuyện lúc trước hai người nói chuyện riêng với nhau, cho dù Nhiếp Nhật Phục lấy được Thiên Dực lệnh, e rằng chưa chắc đã để cho bọn họ còn sống đi ra ngoài, nhưng bọn họ cũng có e ngại, lo lắng bây giờ không hỗ trợ, về sau sẽ bị Nhiếp Nhật Phục phân biệt đối xử.

Vì vậy, hai người vẫn điều động phần lớn nhân thủ tiến vào, nói là cưỡng bức cùng dụ dỗ để đẩy đi vào cũng không quá đáng, nhưng chính bản thân bọn họ thì không đi, cũng không lưu lại bên mình bao nhiêu người…

Đoạn Vân Du tiến vào Trấn Linh chung trước đã vứt bỏ đám người Liên Ngư đi theo vào ở phía sau, gã ta trốn ở chỗ tối âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đương nhiên, trong lòng vẫn luôn luôn căng thẳng, gã ta biết rõ việc nguy hiểm mình đang làm chính là chơi đùa trước miệng cọp.

Đồng thời, gã ta cũng có chút phấn khích, bởi vì lợi ích khổng lồ khiến gã ta cực kỳ khát vọng.

Gã ta cầm một viên Huỳnh thạch đứng trong bóng tối chờ đợi một hồi, một bóng người thoáng qua, tà tu lúc trước phụ trách liên lạc với gã ta đã tới, tìm đến gã ta.

Người đến vừa gặp mặt liền nói: "Vẫn còn một số người chưa đi vào, Thân Vô Không và Ngụy Ước đều còn tại bên ngoài."

Đoạn Vân Du: "Vậy thì cứ để cho bọn họ chờ bên ngoài đi, quan trọng nhất là Nhiếp Nhật Phục đã bị khống chế, những người khác đều không quan trọng, ngươi thấy có đúng không?"

Người đến chợt cười nói: "Đoạn bang chủ diễn kịch rất giỏi nha, làm như là chạy đến đây theo mệnh lệnh vậy. Nếu ta đoán không sai, thực ra ngươi chính là chủ mưu thực sự đứng phía sau, cũng là người lúc đầu ngăn chặn ta, nói ta truyền lời cho Tiên tôn."

Đoạn Vân Du rất bình tĩnh, "Là ta. Ta tự mình tiến vào Trấn Linh chung là sẽ không dự định tiếp tục giấu giếm. Ta khuyên các ngươi cũng không nên có ý đồ quanh co gì, nếu ta không thể đi ra ngoài phát ra tín hiệu đúng giờ, người của ta sẽ nhổ Định Hồn trâm ra khỏi người Nhiếp Nhật Phục. Bỏ lỡ cơ hội lần này, Cửu vĩ hồ sẽ rất khó để làm cho Nhiếp Nhật Phục trúng chiêu lần nữa.

Ngươi hẳn phải rõ ràng, Cửu vĩ hồ không phải e ngại những người đã bị dụ dỗ tiến vào này, tất cả những người này cọng lại cũng không bằng một mình Nhiếp Nhật Phục. Và cũng đừng có áp chế ta, ta biết rất rõ, nếu ta không thể tự chủ, ta sẽ không có kết cục gì tốt, còn không bằng chết đi. Ta dám làm như vậy, chính là tới liều mạng!"

Người đến cười nói: "Cầu phú quý trong nguy hiểm, Đoạn bang chủ là người quyết liệt a."

Đoạn Vân Du không hiểu, hỏi: "Vì sao lại là ngươi tới lo liệu việc này, Trầm Kim Thiền và Cô Dương đâu chứ?"

Theo quan điểm của gã ta, chuyện lớn như thế này không nên để cho một kẻ không có tiếng tăm gì ở trước mắt này đến trao đổi.

Người đến có phần bất mãn, đáp lại: "Đoạn bang chủ cũng không nên quá đề cao mình."

Ngụ ý là, ngươi cho rằng mình xứng sao?

Đoạn Vân Du muốn nói rằng, ta không xứng ngang vai ngang vế với hai người bọn họ, lẽ nào chuyện ta đang làm cũng không xứng sao?

May mà người đến không muốn tiếp tục dây dưa chuyện này với gã ta, đối phương thay đổi đề tài, "Đi thôi, trước tiên làm chính sự. Để ta dẫn ngươi ra ngoài theo phía khác."

Đoạn Vân Du: "Chờ chút, ta đã dụ dỗ người vào đây cho các ngươi, Thiên Dực lệnh đã hứa đâu chứ? Không lấy được Thiên Dực lệnh, ta không thể đưa Nhiếp Nhật Phục cho các ngươi. Trước tiên đưa Thiên Dực lệnh cho ta đã!" Gã ta đưa tay ra đòi.

Người đến ngạc nhiên nói: "Trước tiên, không nói đến việc ngươi chưa dẫn hết người vào trong như hứa hẹn, ít nhất, chúng ta làm sao biết ngươi thật sự đã khống chế được Nhiếp Nhật Phục, chúng ta là sao biết đây không phải cái bẫy của ngươi và Nhiếp Nhật Phục lập ra để chiếm đoạt Thiên Dực lệnh? Ngươi ít nhất phải đưa người đến đây, ít nhất phải để cho chúng ta tận mắt nhìn thấy ngươi xác thực đã khống chế được Nhiếp Nhật Phục chứ?"

Đoạn Vân Du suy nghĩ một chút, "Các ngươi tốt nhất đừng có giở trò gì."

Người đến cười ha hả nói: "Nếu ngươi thật sự đã khống chế được Nhiếp Nhật Phục, hãy để chúng ta nhìn thấy, để chúng ta tận mắt xác nhận thì có làm sao chứ ? Bất cứ lúc nào ngươi đều có thể rút

Định Hồn trâm ra khỏi cơ thể Nhiếp Nhật Phục, chúng ta có thể giở thủ đoạn gì được chứ, ngươi có gì phải sợ? Sau khi xác nhận hắn quả thực đã bị ngươi khống chế, tự nhiên sẽ đưa Thiên Dực lệnh cho ngươi. Tiên tôn đúng là cũng cần một người làm chân chạy lui tới Nhân gian. Nói thật, ta rất ganh tỵ với ngươi."

"Đừng nói nhảm nữa, dẫn đường đi."

Đoạn Vân Du đành phải thỏa hiệp, đây là chuyện trong tình trong lý, gã ta cũng biết, khi người ta chưa xác nhận được tình trạng của Nhiếp Nhật Phục là không có khả năng mù quáng đưa Thiên Dực lệnh cho mình.

Chỉ là, trên đường đi theo phía sau đối phương rất nhanh rời đi, khóe miệng gã ta nhịn không được hiện ra một tia cười nhạt.

Từ đầu đến cuối gã ta không có dự định giao Nhiếp Nhật Phục cho Cửu vĩ hồ, gã ta muốn có Thiên Dực lệnh và cũng muốn có Nhiếp Nhật Phục, gã ta không muốn mất thứ nào.

Mà những gì gã ta làm cho Cửu vĩ hồ thấy, rõ ràng chỉ vì để lấy được Thiên Dực lệnh nhằm tự bảo vệ mình mà thôi.

Nhìn theo cách bình thường, gã ta khống chế Nhiếp Nhật Phục là đã đắc tội Nhiếp Nhật Phục, sau khi lấy được Thiên Dực lệnh thì không thể không giao Nhiếp Nhật Phục ra.

Đây là điều gã ta muốn để cho Cửu vĩ hồ nhìn thấy, nhưng không biết rằng lần này gã ta là muốn chơi trò tay không bắt sói trắng, trước tiên tay không bắt được Nhiếp Nhật Phục, sau đó lợi dụng Nhiếp Nhật Phục để lấy Thiên Dực lệnh, lấy Thiên Dực lệnh để tự bảo vệ mình chỉ là điều cơ bản nhất, gã còn phải mang Nhiếp Nhật Phục đi, bây giờ dường như còn được thêm một pháp bảo nằm ngoài kế hoạch, Định Hồn trâm!

Một mũi tên trúng ba con chim, gã ta không bỏ qua được sự cám dỗ từ lợi ích khổng lồ như vậy, vì vậy, gã ta không đếm xỉa gì nữa,

cương quyết chơi liều.

Không bao lâu sau, hai người xuất hiện tại một cửa hang động phía bên kia của Trấn Linh chung, người liên lạc chỉ đến vách núi đối diện, "Nơi đó có một cái khe, ngươi chui ra qua cái khe đó là có thể tránh được bị người bên ngoài phát hiện."

Đoạn Vân Du dùng pháp nhãn nhìn kỹ phía dưới, lại quan sát xung quanh bên ngoài, rồi nhanh chóng lẻn ra ngoài…

Truy đuổi theo vào trong Trấn Linh chung, không nhìn thấy tung tích của Đoạn Vân Du đâu nữa, Liên Ngư đi đi dừng dừng, cẩn thận dò dẫm tiến tới trước, dẫn đến, Dữu Khánh và các nhóm người cùng xâm nhập vào sau lần lượt đuổi kịp và tụ tập tại. Một đám người cùng nhau tiến tới trước, càng đi tới, trong lòng càng bồn chồn bất an, thỉnh thoảng rì rầm nghi hoặc.

"Đám người Đoạn Vân Du đã chạy đi đâu rồi, không phải là lừa gạt chúng ta chứ?"

"Hắn vì sao phải lừa gạt chúng ta?"

"Quỷ mới biết rõ, nói chung, chính là cảm thấy rất không ổn a."

"Phải, chỉ có sự tĩnh mịch chết chóc, không có một âm thanh đánh nhau nào."

Phù, Dữu Khánh đang chủ động đi tại phía trước nhất đột nhiên thổi tắt mồi lửa chiếu sáng cầm trong tay, Mục Ngạo Thiết đại khái đoán được hắn sở dĩ dùng mồi lửa để chiếu sáng là để dò đường tránh nguy hiểm, lập tức hỏi: "Thế nào, có vấn đề gì sao?"

Dữu Khánh mím môi đáp một câu, "Không biết."

Là thật sự không biết, lúc trước tại trên đường đi còn có thể dùng Quan Tự quyết theo dõi biến hóa của ngọn lửa để dò đường tránh hiểm, như sau khi xâm nhập đến nơi đây, không có dòng không khí lưu thông, Quan Tự quyết của hắn liền mất đi hiệu lực.

Mục Ngạo Thiết thoáng nhìn Liên Ngư ở phía sau, rồi hỏi Dữu Khánh, "Rút không?"

"Rút?" Dữu Khánh xì một tiếng, "Nếu thật sự có vấn đề gì đó, nếu đã xâm nhập đến nơi đây rồi, ngươi cảm thấy bây giờ chúng ta rút lui còn kịp nữa sao? Chỉ sợ không chạy không sao, vừa chạy lập tức xảy ra chuyện. Bây giờ chỉ có thể cầu mong lời Đoạn Vân Du nói đúng là sự thật, chỉ mong bởi vì nguyên nhân đặc biệt mà âm thanh phía dưới không có truyền ra."

Sau khi hắn cất mồi lửa đi, liền bắt Đầu To ra khỏi tóc, chuẩn bị sẵn sàng tùy thời thả Đầu To chạy đi truyền tin.

Lúc này Đồng Tại Thiên cũng có phần hối hận vì đã khuyên nhủ hắn đi theo vào.

Một đường tiếp tục đi xuống phía dưới, đường đi im ắng tĩnh lặng, sau khi đi được một lúc, phía trước có ánh sáng xanh lam mờ mờ dao động. Trong lúc mọi người đang thầm kinh nghi, Dữu Khánh đột nhiên quay đầu lại, phát hiện Đầu To đã vội vã vỗ cánh bay đi.

Rời đi theo phương hướng ngược lại, đúng vậy, chính là vứt bỏ bọn hắn lại, bỏ chạy một mình, chạy rất đột ngột mà không hề có dấu hiệu báo trước.

Điều này làm cho Dữu Khánh lập tức ý thức được phía trước e rằng có nguy hiểm.

Nhưng đã chạy đến nơi này rồi, mọi người rất khó kìm nén mong muốn tiến đến phía trước nhìn xem ánh sáng xanh lam đó đến cùng là cái gì.

Đi tới đi tới, trước mắt chợt rộng rãi trống trải, đây là một không gian rộng lớn trong lòng đất, khắp nơi xung quanh là những cây cột trụ to to nhỏ nhỏ rỗng ruột, bên trong có ngọn lửa màu xanh lam hừng hực bốc cháy.

Mọi người thấp thỏm nghi hoặc từ từ tiến tới, rất nhanh liền nhìn thấy từng đống quần áo nằm trên mặt đất, và cả vũ khí đi cùng.

"Di, đây là y phục của Thiên Hồng bang chúng ta."

"Đây là Trấn Sơn bang chúng ta."

Dữu Khánh nghe nói vậy cũng ngồi xổm xuống, nhặt một bộ y phục lên lật xem, sau khi phát hiện thấy ngân phiếu và đan dược vẫn còn nằm trong đó, lập tức cảm thấy không thích hợp, hắn tiếp tục lật xem mấy đống y phục khác, phát hiện thấy vẫn là như thế, hắn vô cùng lo sợ nhìn nhìn xung quanh, lại nhớ tới chuyện Đầu To chạy trốn, hắn nhanh chóng tiến tới bên cạnh Mục Ngạo Thiết, kéo tay áo y một cái, hạ thấp giọng nói: "Đi, rút."

Mục Ngạo Thiết đang định hỏi hắn có chuyện gì, chợt có người tiến tới dò xét ở phía trước chỉ vào phía trên hô to: "Nhanh đến xem, đây là cái gì?"

Mọi người lập tức lướt đến ngước nhìn, sư huynh đệ hai người đang định bỏ chạy quay nhìn nhau, rồi không nhịn được lòng hiếu kỳ,

trước lúc rời đi còn lướt đến muốn nhìn xem đó là cái gì.

Nhìn vào đó, phát hiện ra là những sợi dây treo, trên đó có treo một đống đồ, bị tà khí lườn lờ bao bọc xoay quanh nhìn như mãng như long, khiến mọi người không thể nhìn ra được đó là thứ gì.

Liên Ngư cách không đánh đến một chưởng, kình khí cách không đánh đám tan tà khí xoay quanh, lộ ra thứ treo ở trên đó, rõ ràng là đó là một người bị treo lên, hơn nữa mọi người nhìn rất quen mắt, chính là người của Phi Ưng bang.

Liên Ngư lại liên tục đánh ra mấy chưởng, khiến từng vật treo trên đó lộ ra hình dáng thật, mọi người phát hiện được đó đều là người của Phi Ưng bang, trong đó còn có mấy người vừa mới gặp bên ngoài, bọn họ chỉ tiến vào trước một bước mà thôi.

Chương 957: Không biết

Thấy bộ dạng những người này như vậy, tất cả mọi người đều ý thức được đã gặp phải phiền phức, có người phản ứng rất nhanh, vội vàng lắc mình lướt đi, lao thẳng về phía cửa động vừa đi tới.

Ngay khi gã ta vọt đến cửa động, một bóng trắng lóe qua cửa động, vỗ trúng ngay kẻ đó.

Bùm! Thân thể của người đó nổ tung ra, quần áo tan tác, máu thịt văng khắp nơi.

Một viên Huỳnh thạch lóc cóc rơi xuống lăn tròn, cuối cùng rơi vào trong một cái hố sâu trên mặt đất.

Nửa đoạn cẳng chân đầy máu bùm bụp nện xuống tại dưới chân mọi người.

Đồng loạt quay đầu lại nhìn, mọi người trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, một người sống sờ sờ chỉ bị một kích liền biến thành mảnh vụn sao? Dù sao cũng là một tu sĩ Huyền cấp a, từ đó có thể biết được thực lực của kẻ xuất thủ.

Bọn họ còn chưa nhìn thấy được bóng trắng lóe qua đó là cái gì, trong nháy mắt liền biến mất, giống như chưa bao giờ xuất hiện tại cửa động, lại quay nhìn khung cảnh âm trầm và kinh khủng nơi đây, mọi người rợn cả tóc gáy.

Có người run rẩy cất lên tiếng rên rỉ sợ hãi, "Vì sao Đoạn Vân Du lại lừa gạt chúng ta?"

Dữu Khánh nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh, trầm giọng nói: "Không có khả năng mỗi một cửa động đều có cao thủ lợi hại như vậy. Nơi này có rất nhiều cửa động, mọi người phân tán ra bỏ chạy, chắc chắn có thể chạy thoát ra ngoài."

Mọi người cũng quay nhìn xung quanh, Liên Ngư biểu lộ nghiêm trọng cất tiếng phụ họa: "Đúng vậy, đây là cơ hội duy nhất của mọi người."

"Được, mọi người nhờ số mệnh đi."

"Có thể chạy thoát được người nào hay người đó, còn tốt hơn là tất cả đều gục ngã tại đây."

Mọi người dồn dập phụ họa, việc đã đến nước này, chỉ có thể liều mạng thử một lần.

Thấy tình trạng này, Dữu Khánh cất tiếng kêu gọi, "Đi!"

Dù sao cũng phải có người dẫn đầu, nếu không mọi người đều sẽ do dự, không thể tạo thành thế cục, hắn làm người đầu tiên xông ra ngoài, Mục Ngạo Thiết không chút do dự đuổi sát theo sau.

Nhưng mới vừa vọt đến một cái cửa động, Dữu Khánh liền khẩn cấp dừng lại, và cũng nhanh chóng đưa tay cản Mục Ngạo Thiết lại, ra hiệu ánh mắt cho Mục Ngạo Thiết khiến y kinh ngạc.

Mục Ngạo Thiết đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó liền hiểu ra, đây là làm gương xông pha phía trước để cổ động mọi người xông ra, nhưng không có nghĩa là muốn làm người đầu tiên xông ra cửa động, đây là để cho mọi người lao ra các cửa động khác trước nhằm thu hút nguy hiểm đi nơi khác ở mức độ lớn nhất, sau đó bọn hắn chạy trốn cũng không muộn.

Đây gọi là làm người chạy trước, thoát tại sau cùng!

Với động tác này, thực sự làm cho Mục Ngạo Thiết âm thầm thổn thức, y đã biết rõ vì sao mỗi lần đối diện với nguy hiểm, lão Thập Ngũ đều có thể dẫn mấy người tránh thoát một kiếp, phản ứng nhanh và mưu trí như vậy, thực sự không cách nào mô tả nổi.

Tuy nhiên, hai người rất nhanh liền sửng sốt đứng ngây tại chỗ, tại sao không thấy phía sau có bất kỳ động tĩnh gì?

Hai người đầu tiên là quay mặt nhìn nhau, sau đó song song quay đầu lại nhìn về phía sau, nhìn thấy ánh mắt mọi người đang chìm chằm chằm vào bọn hắn, không có chút dấu hiệu nào cho thấy sẽ hành động.

Hai người lại quay đầu nhìn cửa động tối đen như mực trước mắt, không biết nới đó giấu giếm cái gì, ừng ực nuốt mấy ngụm nước bọt, không dám tiếp tục mạo hiểm nữa rồi.

"Làm sao bây giờ?" Mục Ngạo Thiết nhỏ giọng hỏi một câu.

Dữu Khánh bỗng nhiên xoay người đi trở lại, thẹn quá hóa giận vung tay chỉ vào đám người, chửi ầm lên, "Ta nói nha, các ngươi tại sao lại nhàm chán như vậy, sức lực đâu hết rồi, đã nói cùng lúc bỏ chạy, cuối cùng lại muốn nhìn chúng ta đi chết, may mà chúng ta phản ứng nhanh, được, vậy mọi người cùng nhau chờ chết…"

Tiếng nói của hắn chợt ngừng bặt, hắn đột nhiên dừng lại tại chỗ.

Mục Ngạo Thiết đang cùng đi trở lại đã nhận ra khác thường, đi đến bên cạnh hắn, phát hiện thấy hắn đang híp mắt nhìn chằm chằm vào đám người, y thuận thế nhìn tới, lập tức cũng nhận ra khác thường.

Biểu hiện của đám người đối diện rõ ràng không thích hợp, dường như đều đang giãy giụa đấu tranh, thậm chí có người sắc mặt còn đỏ lên.

"Bọn họ…" Mục Ngạo Thiết vừa định hỏi có chuyện gì xảy ra, chợt phát hiện ánh mắt của Dữu Khánh đang nhìn chếch lên phía trên, y liền nhìn theo, chỉ thấy giữa không trung có một đôi mắt hư huyễn hẹp dài màu xanh trong bóng như thủy tinh, đang từ trên cao hờ hững nhìn xuống bọn hắn, giống như nhìn một bầy kiến.

"Đi." Dữu Khánh nhỏ giọng nhắc nhở một câu, cẩn thận chậm rãi dịch bước lui về phía sau.

Nhưng hai người chỉ vừa mới chuyển dịch bước chân, còn chưa kịp xoay người thì đã cứng đờ tại chỗ, bọn hắn chỉ cảm thấy có một lực lượng vô hình thật lớn đột nhiên đè nặng lên người, ngay cả ngón tay cũng khó thể nhúc nhích, áp lực này khiến cho bọn hắn hít thở khó khăn, bọn hắn không thể không dốc sức chống cự.

Phù phù! Đám người ở đối diện bỗng nhiên lũ lượt quỳ xuống.

Liên Ngư là người kiên cường nhất, hai chân run rẩy kháng cự, đột nhiên "Phốc", nàng ta phun ra một ngụm máu tươi, rồi cũng quỳ rạp xuống.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng không ngoại lệ, cuối cùng cũng phập phập quỳ xuống, sau khi quỳ xuống mới cảm thấy rất dễ chịu, giống như là toàn bộ áp lực đều biến mất, vì vậy từng người liền không phản kháng nữa, dứt khoát thành thật quỳ tại đó, bất động.

Tiểu Thanh cũng ở trong đó.

"Ha hả…" Một tiếng cười quyến rũ của nữ nhân vang lên quanh quẩn trong không trung.

Muốn ngẩng đầu lên nhưng không chịu nổi áp lực đè xuống, Dữu Khánh nhịn không được cất tiếng hỏi, "Dám hỏi tôn giá là ai, vì sao đối xử với bọn ta như thế?"

Tiếng cười quyến rũ: "Ý đồ vào đây mưu hại ta, ngươi nói xem ta là ai?"

Cửu vĩ hồ? Mọi người vô cùng lo sợ.

Tiểu Thanh chợt cất lên giọng nói đầy xúc động: "Đừng vào, là cạm bẫy, đừng có vào, là cạm bẫy…"

Cô ta liên tục hét lên, giọng nói vang vọng khắp không gian này, mọi người đã có kinh nghiệm vừa nghe liền biết cô ta đang thi triển ra phương pháp truyền âm của Tam Túc ô.

Tiếng nói quyến rũ, "Ui, còn có một con tiểu Thanh ô cùng vào đây nữa a. Tiểu Thanh ô, tiết kiệm chút sức lực đi, Linh âm này của ngươi là không truyền ra được Trấn Linh chung. Sao không thấy tên mập mạp kia, mọi người đừng nóng vội, đợi tập hợp đủ hết rồi, chúng ta tiếp tục nói chuyện. Trước hết cứ quỳ ở đây cho bổn tôn, kẻ nào tự ý đứng lên, chết!"

Dứt lời, áp lực bao phủ trên thân mọi người đột nhiên biến mất.

Mọi người thử xem, phát hiện ra đã có thể động đậy, nhưng không ai dám đứng lên, vẫn thành thật quỳ tại đó như cũ, cùng lắm chỉ là ngẩng đầu lên nhìn mà thôi.

Ngay cả Dữu Khánh cũng không ngừng lắc đầu với Mục Ngạo Thiết, nhắc y nghìn vạn lần không nên đứng dậy, lo lắng y lại trở chứng, chơi đùa trò kiên cường gì đó.

Chỉ là bóng dáng hai người có vẻ tương đối cô độc, một đống người quỳ ở phía bên kia, chỉ có hai người bọn hắn quỳ tại nơi này, điều này làm cho bọn hắn cảm thấy rất không an toàn.

Trong tình huống bình thường, một khi xảy ra chuyện, ai xui xẻo đều sẽ bộc lộ ra, đó gọi là cây cao hơn rừng ắt bị gió to thổi trước, người nổi bật dễ gây chú ý, đố kỵ, lúc trước kẻ chạy trốn trước tiên không phải là như vậy sao.

Dữu Khánh thử hét to vào không trung, "Tiên tôn, chúng ta quỳ riêng tại đây có vẻ quá mạo phạm ngài, chúng ta đến quỳ chung với bọn họ được chứ?"

Mục Ngạo Thiết quay đầu nhìn hắn, không nói nên lời, cảm thấy lão Thập Ngũ có phần làm tổn hại tôn nghiêm của một vị chưởng môn Linh Lung quan.

Đợi một hồi, không thấy có âm thanh nào đáp lại, cặp mắt xanh lam trong không trung cũng đã biến mất.

Như vậy phải làm sao? Không được cho phép, Dữu Khánh không dám đứng dậy, hắn thử xê dịch đầu gối, đầu gối chấm đất di chuyển hai bước, dừng lại nhìn nhìn xung quanh, chờ đợi, nhận thấy không có phản ứng gì, hắn liền yên tâm, nhanh chóng ngoắc tay với Mục Ngạo Thiết, ra hiệu cho y di chuyển theo mình.

Vừa quỳ vừa đi? Mục Ngạo Thiết lắc đầu, y rất khó làm ra chuyện không có cốt khí như thế, hơn nữa còn ngay trước mặt Liên Ngư.

Dữu Khánh lập tức thay đổi phương thức khuyên giải, hắn hạ thấp giọng nói: "Lão bản nương đã thổ huyết, e là tổn thương không nhẹ, chúng ta đến hỏi thăm xem sao."

Mục Ngạo Thiết rất bất đắc dĩ, nhưng không chịu nổi sự thúc giục liên tục của Dữu Khánh, cuối cùng y sử dụng cả tay lẫn chân, đi theo Dữu Khánh cùng vòng tránh những cái lỗ, vừa quỳ vừa bò di chuyển đến.

Vẫn không dám quỳ gối tại phía trước mọi người, sợ quá nổi bật, Dữu Khánh dẫn Mục Ngạo Thiết di chuyển vào giữa đám người, thuận tiện tiến đến bên cạnh Liên Ngư, thấp giọng hỏi thăm, "Lão bản nương, ngài không có việc gì chứ?"

Liên Ngư nghiêm túc lắc đầu, khóe miệng vẫn còn vết máu.

Dữu Khánh thì thầm: "Không biết Nhiếp thành chủ đã đi đâu rồi."

Đối với hắn mà nói, hoặc nói đúng hơn là đối với mọi người, Nhiếp Nhật Phục là hi vọng sống sót cuối cùng của bọn hắn.

Bên ngoài lòng chảo, đứng ở trên đỉnh núi cũng có thể nhìn thấy mặt trời xuống núi, sắc trời lại chìm vào trong bóng tối, chỉ có phía cuối núi là vẫn còn một màu cam.

Thanh Ô bộ tộc bay lượn xoay quanh trên không trung không có ở lại trong đêm nay, có lẽ là cảm thấy đêm nay không an toàn, bọn họ đã phân tán rời đi từ lâu.

Những người chờ đợi bên ngoài lòng chảo cũng cảm thấy không thích hợp, đã lâu như vậy mà vẫn không có động tĩnh gì, ngay cả một người đi ra báo tin cũng không có, điều này rất không bình thường.

Nhất là Thân Vô Không và Ngụy Ước, hai người đã đặc biệt dặn dò những thủ hạ đi vào trong đó, bất kể tình hình tốt xấu như thế nào, phát hiện được chuyện gì thì lập tức phải ra ngoài báo tin.

Theo lý thuyết, con đường dù có sâu đến đâu, đám tu sĩ cũng không thể đi lâu như vậy.

Nhìn phía chân trời ửng lên màu cam đỏ, trời đã sắp tối hẳn, Thân Vô Không cảm thấy mãnh liệt bất an, cuối cùng y lên tiếng: "Các ngươi chờ ở nơi này. Ngụy huynh, chúng ta đi kiểm tra xung quanh một chút đi."

Ngụy Ước hiểu ý, cũng đang có ý như vậy, lập tức cùng theo y rời đi.

Vừa mới nhìn hai người cùng nhau rời đi biến mất trong mắt, đột nhiên một con côn trùng bay tới rơi trên đầu vai Nam Trúc, chính là Đầu To.

Nam Trúc và Bách Lý Tâm thấy nó thì rất vui mừng, Nam Trúc lập tức quay đầu sang bờ vai, nhỏ giọng hỏi, "Đầu To, tình hình bên trong thế nào?"

Đầu To nằm trên bờ vai gã, không có bất kỳ phản ứng nào.

Nam Trúc tức thì thấy kỳ quái, không có chuyện gì gấp gáp, vậy ngươi chạy ra đây làm gì? Gã nhìn nhìn xung quanh, rồi đi đến trước một vũng bùn đất, thi pháp san bằng mặt đất, bắt Đầu To thả xuống, hỏi lại: "Lão Thất và lão Thập Ngũ sao rồi?"

Lúc này Đầu To mới có vẻ không tình nguyện bắt đầu di động, ở trên mặt đất bò ra hai chữ: Không biết.

Nam Trúc sửng sốt, hỏi lại: "Không biết? Vậy sao ngươi lại chạy ra đây làm gì?"

Đầu To bò ra ở bên cạnh một chữ: Sợ!

Nam Trúc há hốc mồm, tiểu gia hỏa này không phải là không sợ trời không sợ đất sao? Cũng có lúc sợ hãi sao? Chẳng lẽ sau khi biết chữ, đã biết thời biết thế nên trở nên nhát gan hay sao?

Vì vậy gã lại xóa phẳng mặt đất, tiếp tục hỏi rõ ràng chi tiết, hỏi nó có gặp phải nguy hiểm gì hay không, kết quả Đầu To trả lời không gặp nguy hiểm, còn tình hình sau đó thì Đầu To không biết.

Đối với đáp án này, Nam Trúc và Bách Lý Tâm có phần bối rối, bọn họ hoàn toàn mù tịt đối với tình hình bên trong Trấn Linh chung, như vậy phải làm sao bây giờ?

Trong ngọn núi gần lòng chảo, Thân Vô Không và Ngụy Ước tìm một vị trí thích hợp để ẩn nấp, lặng lẽ quan sát tình hình phía bên lòng chảo, một khi có biến cố thì có thể lợi dụng địa hình nơi này lặng lẽ trốn đi.

Hai người vừa mới ổn định, chợt nhận thấy có tiếng động lạ vang lên, lần lượt quay đầu lại, Thân Vô Không phản ứng trước trầm giọng quát hỏi, "Ai?"

Phía tiếng động lập tức trở nên yên tĩnh.

Thân Vô Không lắc mình lướt đến, kiếm đã ra khỏi vỏ, cẩn thận gạt một đám bụi gai ra, nương nhờ ánh sáng mờ ảo từ phía chân trời, y nhìn thấy một người tóc tai rối bù, y phục rách rưới đang co rúm ở phía sau.

Người đó nơm nớp lo sợ nói: "Thân bang chủ, là ta, xin hãy hạ thủ lưu tình."

Nghe giọng nói quen tai, Thân Vô Không duỗi kiếm tới vén tóc của đối phương lên, khi nhìn thấy rõ khuôn mặt bẩn thỉu của đối phương thì có phần kinh ngạc, y bỏ kiếm xuống, "Lương công tử, tại sao ngươi lại ở nơi này?"

Đúng vậy, người đứng lên ở phía sau bụi gai chính là Lương Bàn với một cánh tay bị thiếu.

Đứng ở phía sau, Ngụy Ước nghe được xưng hô thì lập tức lóe lên, lướt đến, nhìn thấy quả thật là Lương Bàn liền vô thức nghĩ đến hình ảnh Lương Bàn bị mình đánh một chưởng xuyên xương sườn bay ra rơi xuống lòng chảo, gã vậy mà không chết sao? Y tức thì thất kinh, "Thân huynh, cẩn thận."

Chương 958: Nhờ ngươi ban tặng

Y biết với tổn thương như vậy của Lương Bàn, bị rơi xuống vực sâu là không có khả năng sống sót, huống chi còn có thể khỏi nhanh như vậy, tất nhiên phải có vấn đề.

Cẩn thận? Thân Vô Không nghe tiếng nhắc nhở thì vội vàng nhìn quanh bốn phía, nhưng không phát hiện có gì bất thường, ánh mắt y quay trở lại trên người Lương Bàn với bộ dạng đáng thương, lẽ nào là nhắc nhở cẩn thận với người này sao?

Y quay đầu lại nhìn Ngụy Ước, vẻ mặt nghi hoặc, muốn biết Ngụy Ước nhắc mình cẩn thận với cái gì.

Ngụy Ước chỉ về phía Lương Bàn, "Tên này đã bị tà hóa rồi."

Có sao? Thân Vô Không dùng pháp nhãn quan sát kỹ càng Lương Bàn, không nhìn thấy có tà khí gì đó, cho dù tà hóa thì thế nào? Không phải y coi thường Lương Bàn, nhưng chênh lệch thực lực giữa hai người rất rõ ràng, dù y có nhắm mắt lại, Lương Bàn cũng không dao động được y chút nào.

Mà khi nhìn thấy Ngụy Ước, Lương Bàn rõ ràng lộ ra vẻ nơm nớp lo sợ.

Thân Vô Không nghi hoặc, hỏi: "Ngụy huynh, ngươi làm sao biết rõ Lương công tử đã bị tà hóa?"

Y ít nhiều có phần ngạc nhiên, Lương Bàn không có ở trong đám những kẻ bị bắt đi tà hóa.

Nghe câu hỏi này, Ngụy Ước có phần lúng túng, không biết nên trả lời như thế nào, lỡ như về sau rời khỏi được nơi quỷ quái này, mà một khi việc mình mưu hại con cháu Lương gia Ảo Vọng bị lộ ra, vậy thì phiền phức rất lớn, việc này không có liên quan gì đến việc bộc lộ tình hình chi tiết của Lương Bàn.

Y chỉ có thể cưỡng từ đoạt lý: "Hắn ở một mình tại nơi này, rời mọi người lâu như vậy, làm sao có khả năng tránh được đám tà ma, nhất

định đã bị tà hóa rồi."

Lí do này không phải hoàn toàn không có lý, Thân Vô Không cũng có tâm lý cẩn thận đề phòng, lập tức hỏi Lương Bàn, "Lương công tử, một mình ngươi làm sao tránh thoát được tà ma?"

Lương Bàn cẩn thận từng li từng tí nói: "Vì để giết ta diệt khẩu, Ngụy bang chủ đánh ta rớt xuống lòng chảo, ta may mắn không chết…"

Cái gì? Thân Vô Không cả kinh, quay đầu nhìn Ngụy Ước, rõ ràng muốn hỏi, ngươi đã hạ đòn sát thủ với hắn sao?

"Nói xằng nói bậy!" Có phần chột dạ, Ngụy Ước gầm lên một tiếng, không cho Lương Bàn nói hết lời, thân hình lóe lên, kiếm đâm tới ngực Lương Bàn, y không muốn Lương Bàn nói ra việc mình lợi dụng sức ảnh hưởng của Lương gia để làm việc, nên muốn diệt khẩu một lần nữa.

Keng! Nhưng Thân Vô Không đã vung kiếm chặn lại, đứng trước Lương Bàn, ngăn cản Ngụy Ước, "Ngụy huynh, để cho hắn nói hết lời đã cũng không muộn."

Khi nói lời này thì nét mặt cười cười, y rất hứng thú với việc nắm giữ được nhược điểm của người khác.

Ngụy Ước thẹn quá hóa giận, chợt thấy Lương Bàn đứng ở phía sau Thân Vô Không nở nụ cười quỷ dị, trong mắt còn mơ hồ toát ra hồng quang, y kinh hãi, chỉ kiếm tới, hét to: "Cẩn thận."

Nhưng khi Thân Vô Không quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Lương Bàn đã khôi phục bình thường, vẻ mặt vô tội và có phần sợ hãi, tức thì không kiên nhẫn nói: "Ngụy huynh, cho dù hắn đã tà hóa thì như thế nào?"

Nghe nói như vậy, Ngụy Ước cũng bình tĩnh lại, suy nghĩ thấy cũng đúng, nếu phải thì thế nào, chênh lệch thực lực rất rõ ràng.

Nhưng điều quỷ dị chính là, Lương Bàn đứng phía sau Thân Vô Không lại lần nữa nở nụ cười âm u quỷ dị, hơn nữa còn đột nhiên mọc ra ba cái đầu, rồi phân hóa thành ba người giống hệt nhau.

Ngụy Ước nhìn thấy vậy thì trong lòng trào dâng hàn ý, lời tốt không cứu được người đáng chết, y không để ý đến Thân Vô Không nữa, lập tức quay đầu lắc mình bỏ chạy.

Thân Vô Không sửng sốt nhìn cảnh này, vừa định quay đầu lại, ánh mắt chợt ngẩn ra, y nhìn thấy phía trước thung lũng lóe lên một bóng người, đúng lúc rơi xuống chặn phía trước Ngụy Ước, chính là Lương Bàn.

Thân Vô Không theo bản năng quay đầu nhìn lại phía sau, suýt chút nữa đã cho rằng mình bị hoa mắt, bởi vì Lương Bàn với bộ dạng thương cảm vẫn còn đứng ở sau lưng mình, y lại quay nhìn về phía Ngụy Ước, Lương Bàn vừa mới xuất hiện vẫn còn ở đó.

Ngụy Ước cũng là như thế, y quay đầu lại nhìn thấy Lương Bàn vẫn còn ở phía sau lưng Thân Vô Không, không phải ba người, chỉ có một người, mà Lương Bàn ở trước mắt cũng sống sờ sờ ra đó, giống như ảo giác.

Thân Vô Không tự nhiên cũng giật nảy mình, y quyết đoán vung kiếm chém về phía Lương Bàn ở phía sau.

Bùm! Chỉ một kiếm liền chém nổ Lương Bàn, nổ tung ra thành tà khí nồng đậm, ngay lập tức phản công về phía Thân Vô Không.

Thân Vô Không không kịp né tránh, chợt thấy trong tà khí bao phủ có trăm nghìn cánh tay chụp tới mình, y kinh hoảng dốc sức chém loạn xạ, nhưng là song quyền khó địch bốn tay, y có cảm giác trong nháy mắt thân thể mình đã bị điểm vô số chỉ, y cảm thấy tuyệt vọng, thầm than đời ta thế là hết rồi.

Tà khí đang bao phủ chợt tách ra, ngưng tụ trở lại thành Lương Bàn, mà Thân Vô Không thì ngã mạnh xuống phía sau, gần như chỉ vừa

mới đối mặt liền đã kết thúc.

Lương Bàn giơ hai tay lên tại trước mắt, ánh mắt tham lam nhìn hai bàn tay liên tục nắm mở, dường như cảm thấy vô cùng phấn khích đối lực lượng iện tại của mình.

Nhìn thấy cảnh này, Ngụy Ước rợn tóc gáy, thực lực của y vốn đã kém hơn Thân Vô Không, huống chi bây giờ đã mất đi một cánh tay, y làm sao dám đối mặt, liền không quan tâm Lương Bàn ở trước mặt này là thật hay giả, trực tiếp nhảy lên lao sang một bên.

Một chuyện kinh khủng lại xuất hiện, phía bên này lại bay ra một Lương Bàn khác.

Bùm! Không cần phải mô tả nhiều, chỉ vừa mới đối mặt, Ngụy Ước liền phun máu bay ngược ra sau, ầm ầm nện xuống mặt đất, đã bị trọng thương, chật vật sợ hãi nhìn xung quanh.

Ba Lương Bàn từ ba phương hướng đi về phía y, đứng tại trước mắt y, rồi ba người lại giống như nước dung hợp nhành một thể, thể tích không có tăng thêm, vẫn chỉ là một Lương Bàn, chỉ là không thiếu đi một cánh tay, cánh tay bị Dữu Khánh chặt đứt đã khôi phục hoàn toàn.

Lương Bàn nhấc một chân đạp lên đầu gối của Ngụy Ước, từ trên cao nhìn xuống, mỉm cười dùng lực nhấn xuống, răng rắc, đầu gối trực tiếp bị đạp vỡ.

"A…" Ngụy Ước cất tiếng hét thảm, đau đớn run rẩy, giãy giụa nhưng không thoát được, càng giãy giụa càng đau đớn, y đành phải cất lời cầu xin: "Lương công tử, tất cả tội lỗi đều là do ta, mọi việc đều có thể thương lượng, chỉ cần có thể làm được, ta tuyệt đối không từ chối."

"Ngụy bang chủ thực sự là một người sảng khoái, ta cũng không lề mề." Trong giọng nói của Lương Bàn ẩn chứa sự lạnh lùng và hận ý, gã quả thực không có lề mề, bàn chân trực tiếp chuyển đến đầu gối

bên kia của Ngụy Ước, răng rắc, lại đạp xuống một cước, đầu gối còn lại cũng vỡ tan, máu bắn tung tóe ra ngoài.

"A… Lương công tử, Ngụy mỗ thật sự không có chút tác dụng nào sao?" Ngụy Ước đau đớn gào to.

Lương Bàn di chuyển hai bước, lại nhấc chân đạp nát hai khuỷu cánh tay của y.

"Lương công tử tha mạng, Lương công tử tha mạng…" Ngoại trừ cất tiếng liên tục cầu xin ra, Ngụy Ước không còn cách nào khác.

Lương Bàn đi tới bên cạnh đầu của y, ngồi xổm xuống, "Ngươi thật sự cho rằng là ngươi thuyết phục được ta dùng thân phận Lương gia để trợ giúp ngươi hay sao? Ai, ta cũng là không còn cách nào khác, bị người ta nắm giữ khuyết điểm, bị người ta ép phải trợ giúp ngươi một tay. Cho tới bây giờ ta cũng rất tò mò muốn biết kẻ đeo mặt nạ uy hiếp ta đó là ai, chỉ là loại mặt hàng như ngươi, cần gì phải bắt ta giúp ngươi giành thắng lợi trong sự kiện Đồng Tước võ chứ, thực sự là nghĩ không ra loại người như người có thể có giá trị lợi dụng gì."

Nghe được lời này, Ngụy Ước ngẩn người, tựa như quên cả cơn đau, cất tiếng rên rỉ, "Cố Nhân Sơn, ngươi thật là tàn nhẫn!"

Lương Bàn nghe vậy thì giật mình, hỏi: "Cố Nhân Sơn? Có ý gì?"

Ngụy Ước đau buồn nói: "Ngoại trừ Cố Nhân Sơn ra sẽ không còn ai khác. Lúc đầu, sau khi Sơn Hải bang ổn định quản lý Đồng Tước hồ, đối diện với lợi ích to lớn, có không ít người cảm thấy mình được chia quá ít, thường xuyên phàn nàn oán hận. Sau khi tu vi của ta đột phá đến cảnh giới Thượng Huyền, ta cũng cảm thấy mình nên được nhiều hơn một chút, vì vậy ta đã đi đầu đưa ra yêu cầu.

Cố Nhân Sơn hứa hẹn chờ lần sau nắm giữ được Đồng Tước hồ có thể phân chia lại. Sau đó ngươi liền xuất hiện, khiến ta cảm thấy mình có cơ hội tranh đoạt Đồng Tước hồ, cần gì phải đi cầu xin Cố

Nhân Sơn bố thí, vì vậy ta liền thuyết phục những người bất mãn thoát ly Sơn Hải bang, thành lập Trấn Sơn bang.

Bây giờ xem ra, sự xuất hiện của ngươi nhất định không phải sự trùng hợp, hắn biết rõ chuyện giữa ta và ngươi, nắm bắt được nhược điểm, mà ngươi lại bị hắn điều khiển, ta không có khả năng thu nhận Đồng Tước hồ, chỉ có thể lợi dụng ngươi giúp hắn dọn dẹp chướng ngại, làm được nhiều đến đâu cũng chỉ là may áo cưới cho hắn, tại thời điểm mấu chốt hắn chỉ cần đưa tay ra lấy là được.

Trọng điểm là không ai biết hắn ở phía sau thao túng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cuối cùng ngươi cũng sẽ bị diệt khẩu, có ta làm tấm mộc chắn phía trước, Lương gia Ảo Vọng sẽ không nghi ngờ đến hắn.

Hắn lợi dụng ta lôi kéo những người trong lòng có bất mãn ra khỏi Sơn Hải bang, quét sạch nội bộ bang phái, người trong bang ít đi, sau khi nắm giữ Đồng Tước hồ, hắn liền có thể nhận được càng nhiều lợi ích. Cố Nhân Sơn, ngươi tính kế thật là hay a! Ha hả…” Y cười to không ngừng, cười chảy cả nước mắt.

“Cố Nhân Sơn…” Lương Bàn nghiêng đầu suy nghĩ, cất mấy tiếng lẩm bẩm rồi khẽ gật đầu, “Trách không được hắn không theo vào, hóa ra là nắm chắc thắng lợi.” Trên mặt gã lóe lên vẻ âm độc tàn nhẫn, bàn tay sờ đến trên mặt Ngụy Ước.

Ngụy Ước lập tức không cười nổi nữa, run rẩy hoảng sợ, “Lương công tử, a…”

Một tiếng hét thảm vang lên, hai mắt y nổ tung, văng máu.

Hai ngón tay của Lương Bàn mạnh mẽ chọc thẳng vào trong hai mắt y, “Yên tâm, nhờ ngươi ban tặng, nếu trực tiếp giết chết ngươi không khỏi quá lợi cho ngươi. Chúng ta còn nhiều thời gian, một ngày không nghe được tiếng ngươi kêu rên, lòng ta một ngày không được an tâm!”

Nói xong, gã điểm mấy chỉ lên người Ngụy Ước, rồi chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, nhìn những con tiên hạc mắt toát hồng quang bay lượn xoay quanh trên đỉnh đầu, cất tiếng cười vang nói: "Đoạn bang chủ, còn chưa có nhìn đủ sao?"

Một nơi trong khu rừng không xa không gần, Đoạn Vân Du khiêng người trên vai rình coi, nghe tiếng hỏi thì trong lòng run lên, cùng ngước nhìn lên bầu trời theo bản năng, nhìn thấy đám tiên hạc bay lượn trên không, gã ta hiểu rằng mình đã bị theo dõi.

Trên đường đi gã ta nhận ra rằng có khả năng mình đang bị tiên hạc theo dõi, nhưng gã ta cũng không quan tâm, chỉ cần mình có Nhiếp Nhật Phục trong tay, sẽ không sợ Cửu vĩ hồ làm bậy.

Vừa rồi, bởi vì nghe được tiếng đánh nhau, nên gã ta mới đến gần nhìn trộm, không ngờ lại thấy được cảnh tượng này, gã ta lập tức kinh hãi run rẩy, không ngờ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, Cửu vĩ hồ lại có thể biến Lương Bàn thành một cao thủ kinh khủng như thế.

Thực lực đến cùng như thế nào, gã ta thấp thỏm lo âu.

Trong khi gã ta còn đang suy nghĩ, giọng nói của Lương Bàn lại tiếp tục vang lên, "Đoạn bang chủ, ta phụng lệnh của Tiên tôn đến đây giao dịch, ngươi không muốn Thiên Dực lệnh nữa sao?"

Đoạn Vân Du cho rằng Cửu vĩ hồ không dễ dàng tạo ra một cao thủ cấp bậc tiên nhân khác, nên đứng dậy đi ra, khiêng Nhiếp Nhật Phục nhảy ra khỏi rừng cây, chỉ là một bàn tay vẫn một mực nắm giữ nửa đoạn Định Hồn trâm cắm ở trên mắt cá chân của Nhiếp Nhật Phục, sẵn sàng rút ra bất cứ khi nào.

Gã ta đã thử trên người thủ hạ, chỉ cần Định Hồn trâm vừa được rút ra, Nhiếp Nhật Phục liền có thể lập tức tỉnh lại, gã ta tin tưởng Cửu vĩ hồ cũng hiểu rõ điều này.

Lương Bàn cười hì hì nhìn gã ta, tặc tặc lưỡi, "Thật sự nhìn không ra, chúng ta tiến vào đây đông người như vậy, thì ra Đoạn bang chủ mới là cao thủ chân chính tay cầm Càn Khôn."

Đoạn Vân Du: "Đừng có nói những lời vô ích nữa, Thiên Dực lệnh đâu chứ?"

Lương Bàn hất hất cằm, "Đưa người cho ta."

Đoạn Vân Du mặt trầm xuống, "Trước tiên đưa Thiên Dực lệnh, cầm lệnh bài vào tay rồi ta tự nhiên sẽ thả người."

Lương Bàn cười vui, "Tiên tôn để cho ta tới giải quyết Nhiếp Nhật Phục, nhưng không có đưa cho ta lệnh bài gì cả. Ngươi suy nghĩ chuyện gì đẹp quá vậy?"

Chương 959: Tới đây quỳ xuống

Trên mặt Đoạn Vân Du lộ ra vẻ kinh ngạc, bàn tay cầm nửa đoạn Định Hồn trâm rõ ràng làm động tác ra hiệu, cảnh cáo: " Trò đùa này không vui chút nào."

Lương Bàn: "Vậy ta liền nói rõ ràng, trực tiếp hơn một chút, ngoan ngoãn giao người ra đây, như vậy ngươi có thể bớt phải chịu khổ."

Quan sát sắc mặt và lời nói, thật sự không giống nói đùa, trong lòng Đoạn Vân Du lập tức trở nên hỗn loạn, không thể tiếp tục bình tĩnh nữa, nhưng gã ta vẫn không chịu tỏ ra yếu kém, đung đưa người đang khiêng trên vai, "Hiện tại hắn nghe thấy tất cả, thực ra hắn vẫn đang tỉnh táo. Ngươi có biết hậu quả khi ta nhổ Định Hồn trâm ra không?"

Lương Bàn: "Không cần ngươi phải quan tâm cho ta? Giao người đi!"

Đoạn Vân Du cắn răng hỏi: "Cửu vĩ hồ là muốn nuốt lời sao?"

"Ngươi tính là thứ gì, chỉ là một quân cờ mà còn không tự biết. Dám không uống rượu mời muốn uống rượu phạt sao?" Lương Bàn cất tiếng cười nhạt, người lao tới như tia chớp.

Đã chuẩn bị rút châm ra từ lâu, Đoạn Vân Du kinh hãi, tự nhiên liền cá chết lưới rách, ngọc thạch câu phần, tay rút Định Hồn trâm ra, đồng thời vội vàng lăn trên mặt đất thoát đi.

Ngay khi Định Hồn trâm rời khỏi cơ thể, mí mắt Nhiếp Nhật Phục run lên, mở ra, hai mắt đột nhiên sáng lên, trực tiếp đánh ra một chưởng, thanh thế như sấm sét.

Giống như Đoạn Vân Du nói, kỳ thực y vẫn một mực tỉnh táo, đều nghe được rõ ràng những gì ở xung quanh, chỉ là không thể kiểm soát được cơ thể và tu vi của mình, ý thức giống như bị vây khốn tại trong một vùng không gian độc lập, những gì xảy ra xung quanh tựa như cách y một lớp giấy cửa sổ, nhưng y không có cách nào phá vỡ được lớp giấy cửa sổ đó.

Định Hồn trâm vừa được rút ra, trong nháy mắt ta lại là ta, tất cả vỡ tan như một giấc mơ.

Bùm! Lương Bàn lao đến, gương mặt bị va chạm xé toạc, thân thể vặn vẹo nổ tung ra, đã bị một chưởng đánh bùng nổ, nhưng thế lao tới chưa dứt, thân thể bị bùng nổ thành tà khí trong nháy mắt liền bao trùm lấy Nhiếp Nhật Phục.

Nhiếp Nhật Phục phóng thích cương khí ra toàn thân, chống lại bị tà khí tập kích, đồng thời, dường như cảm giác được gì đó, y lại tung ra một chưởng đánh ngược về phía sau.

Lương Bàn do tà khí phía sau y ngưng tụ ra, đúng lúc này đánh lén đến một quyền. Nhưng khi sắp đến gần thì bị một đòn của Nhiếp Nhật Phục đánh sau mà đến trước đón lấy. Một chưởng này cũng đánh bay Lương Bàn.

Rầm!

Chấn động như trời rung đất lở khiến cho đám người Nam Trúc ở bên ngoài lòng chảo vụt quay lại nhìn về phía tiếng nổ, kinh nghi bất định, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cơ thể Lương Bàn lại lần nữa nổ tung ra như khói, nhưng lần này không có tiếp tục tấn công Nhiếp Nhật Phục, mà kích động rút lui.

Khi tà khí cuồn cuộn rút lui thì cuốn theo một người khác ở bên cạnh Đoạn Vân Du, đó là một Lương Bàn khác. Trong khi được tà khí cuồn cuộn cuốn đi, Lương Bàn này cũng hóa thành tà khí và dung nhập vào chung với nhau.

Đoạn Vân Du trợn trừng hai mắt, khóe miệng giật giật, trên mặt hiện lên nét tự giễu bi ai, dường như đang cười nhạo chính mình thông minh bị thông minh hại, một cánh tay bị đứt một đoạn, cánh tay cầm cây trâm đã bị cắt đứt từ chỗ cổ tay, và đã biến mất cùng với cây Định Hồn trâm.

Gã ta ném Nhiếp Nhật Phục xuống liền lập tức bỏ chạy, nào ngờ Lương Bàn đã chia tách tà khí chui qua lòng đất đi đến phía sau gã ta hóa thành một phân thân chờ đợi sẵn, vì vậy gã ta đã tự lao đầu vào, cho dù đó chỉ là phân thân, nhưng thực lực cũng cách xa một trời một vực, đối đầu trực diện, gã ta không hề có sức phản kháng.

Cương phong ập đến, Đoạn Vân Du quay cuồng lăn ra đất, mắt nhắm lại, máu tươi bắt đầu ồ ồ trào ra miệng, không còn động tĩnh.

Nhiếp Nhật Phục rơi xuống đất, nằm im bất động như đã hóa đá, cây Định Hồn trâm cắm sâu nơi lòng bàn tay vừa đánh ra một chưởng, chỉ có phần đầu cây trâm lộ ra ngoài, y cũng đã đổ gục xuống như không còn biết được gì.

Tà khí cuồn cuộn rút về phía sau lại lần nữa hội tụ thành hình, hóa thành Lương Bàn ôm ngực ho khan liên tục, sặc ra hai ngụm máu đen, há miệng thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Nhật Phục ngã gục ra đất. Gã xốc lên tinh thần, lấy can đảm tiến tới, ngồi xổm xuống đẩy thân thể Nhiếp Nhật Phục mấy cái, rồi nhấc bàn tay y lên

nhìn nhìn Định Hồn trâm trong lòng bàn tay, sau đó thở ra một hơi, "Không hổ là pháp bảo tiên gia, quả nhiên bất phàm."

Vừa mới giao đấu, gã liền biết, nếu không có tiên bảo hỗ trợ, gã rất khó là đối thủ của Nhiếp Nhật Phục, chứ đừng nói đến việc khống chế Nhiếp Nhật Phục.

Gã đứng dậy nhìn nhìn xung quanh, vỗ tay bộp bộp hai cái, từ xa xa lập tức xuất hiện mấy con Ngân Bối viên chạy nhanh đến.

Lương Bàn chỉ đến mấy người nằm trên mặt đất, Ngân Bối viên khẹt khẹt tuân lệnh, trực tiếp túm lên kéo đi.

Chẳng mấy chốc, đám người bên cạnh lòng chảo đang nghi hoặc không biết đã xảy ra chuyện gì ở nơi vụ nổ, phân vân không biết có nên cử người đến đó dò xét hay không, có nhóm người thì đang đùn đẩy nhau đi kiểm tra, chợt phát hiện thấy bên ngoài thung lũng có một đám bóng đen đang chạy đến rất nhanh.

Là một đám Ngân Bối viên, kéo vô cùng thê thảm đích Ngụy Ước, kéo Thân Vô Không, kéo Đoạn Vân Du, tối nhượng đại gia kinh ngạc chính là, còn kéo Nhiếp Nhật Phục.

Chuyện gì vậy? Mọi người mở to mắt nhìn, không ai dám vọng động, mắt mở trừng trừng nhìn đám Ngân Bối viên đó kéo người vào trong lòng chảo, mắt mở trừng trừng nhìn Lương Bàn khí định thần nhàn tiến tới ngạo nghễ đứng ở trước mặt bọn họ.

Ánh mắt mọi người rất nhanh tập trung tại trên cánh tay của gã, bọn họ nhớ rõ Dữu Khánh đã vung kiếm chém đứt mọt cánh tay của Lương Bàn, nhưng lúc này Lương Bàn lại đầy đủ cả hai tay.

"Lương công tử?" Nam Trúc thử hỏi.

Lương Bàn nói: "Người đi vào không ra được nữa, kẻ chạy trốn bên ngoài cũng đã bị ta bắt về. Vốn định không lưu lại tên nào, nhưng mà Tiên tôn muốn giữ lại người sống để tra hỏi. Các ngươi tự mình

thành thành thật thật đi vào bái kiến Tiên tôn, hay là đợi ta đánh cho sống dở chết dở rồi kéo đi vào? Tự mình lựa chọn đi."

Mọi người yên tĩnh vô thanh.

Lương Bàn lạnh lùng liếc mắt đảo qua, "Các ngươi đang thăm dò sự kiên nhẫn của ta sao?"

Một đám người có chút kinh nghi, không biết Lương Bàn dựa vào đâu mà giọng điệu lớn lối như vậy, ở nơi này có ai mà không thể đánh cho ngươi bò lết ra đất chứ? Điều bọn họ sợ chính là không biết còn có cao thủ nào đó giấu trong chỗ tối hay không, bởi vì ngay cả Nhiếp Nhật Phục cũng đã bị như vậy.

Trong bầu không khí trầm mặc, Lương Bàn quay đầu nhìn chằm chằm vào một người, khiến cho gã có cảm giác áp bức mãnh liệt.

Người đó ngập ngập ngừng ngừng như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cuối cùng tại dưới ánh mắt chìm chằm chằm của mọi người, gã xoay người phi thân nhảy vào trong lòng chảo.

Sau đó là người thứ hai, thứ ba, thứ tư…, kể cả Nam Trúc và Bách Lý Tâm, hơn mười người của các bang phái, không một ai dám phản kháng, tất cả đều ngoan ngoãn tuân theo.

Không còn cách nào khác, việc Nhiếp Nhật Phục bị bắt gây ra áp lực quá lớn, không phải bọn họ sợ Lương Bàn, mà vì sợ kẻ đã đánh gục Nhiếp Nhật Phục.

Có lẽ chỉ còn duy nhất một mình Đầu To là có một chút cốt khí, nó lặng lẽ từ trên người Nam Trúc bò xuống dưới, trốn vào trong một lỗ nhỏ trên mặt đất, bất động. Chờ đến khi toàn bộ đám người đã tiến vào trong Trấn Linh chung, nó mới vù vù bay ra ngoài, đáp xuống đỉnh tảng đá cao nhất quanh đây, ở dưới ánh trăng, khi thì nó xoay xoay sang trái, khi thì dời dời sang phải, nhìn trời trời không đáp, trông đất đất không thưa, hầu hết thời gian nó chỉ có thể ngây ra nhìn chằm chằm Trấn Linh chung phía dưới.

Bên trong hang động chập chờn ngọn lửa ánh sáng xanh lam, quỳ lâu trên mặt đất cứng rắn không phải là chuyện dễ chịu, một đám người không biết phải quỳ đến khi nào, cũng không biết sắp đối diện với hình phạt gì, áp lực đó khiến cho mọi người đều lo lắng bất an.

Dữu Khánh thỉnh thoảng lại nhấc tay sờ sờ hạt châu trong lớp y phục trước ngực, hắn đang do dự, do dự không biết có nên thử thi triển ra thứ này hay không, biết đâu sẽ có tác dụng?

Nhưng hắn rất rõ ràng, chỉ cần hắn dám sử dụng thứ này với Cửu vĩ hồ, hắn nhất định sẽ chết, thứ gì đó kia chỉ tùy ý lướt qua liền có thể đánh nát tu sĩ Huyền cấp thày mảnh vụn, thực lực như vậy hắn thật sự không thể mạo phạm, cho dù hạt châu hữu dụng, khi đã bị trúng chiêu Cửu vĩ hồ vẫn có thể dễ dàng giết chết hắn.

Trong lúc hắn còn đang thỉnh thoảng thở dài, bên người chợt vang lên một tràng kinh hô khe khẽ…

Nghe tiếng động, hắn ngẩng đầu nhìn đến, nhìn thấy một đám Ngân Bối viên kéo vào mấy người, đều là những khuôn mặt mọi người quen mặt, khiến mọi người giật mình kinh ngạc nhất chính là Nhiếp Nhật Phục cũng ở trong đó.

“Nhiếp thành chủ?”

“Sao có thể như vậy?”

Những âm thanh rên rỉ thở dài rộ lên, nhìn thấy Nhiếp Nhật Phục trong tình trạng bị người tùy ý thao túng, một tia hi vọng cuối cùng của mọi người ngay lập tức tan thành mây khói.

“Nhiếp…” Liên Ngư thất thanh kêu lên định đứng dậy, nhưng lại bị người ở bên cạnh một mực quan tâm đưa tay kéo lại.

Là Mục Ngạo Thiết đã giữ lại nữ nhân trong cơn hoảng sợ cực kỳ này. Y lắc đầu, nhỏ giọng khuyên nhủ nàng ta, “Kích động không

cứu được hắn. Ngươi chết đi, người nào cứu hắn? Trước tiên để xem tình hình rồi tính tiếp."

Lời nói có lý, Liên Ngư cực kỳ khẩn trương nhưng cố kìm nén lại nỗi lòng kích động của mình. Nàng ta kiễng chân nhìn Nhiếp Nhật Phục bị kéo đi.

"Ai, lão tử rốt cuộc đã hiểu rồi, chủ động tìm đến không gọi là bẫy, trong lúc vô ý rơi vào mới thật sự gọi là bẫy. Kết thúc rồi, lúc này là hoàn toàn ngã tại nơi này rồi."

Dữu Khánh lầm bầm tan thở, điều hắn muốn nói chính là, lần này bọn hắn thật sự không muốn đến Bồng Lai sơn này, hoàn toàn là sẩy chân mà đạp bước vào đây.

Đột nhiên, một trận tiếng bước chân lại thu hút hắn ngước mắt nhìn đến, nhìn thấy hơn mười thành viên các bang phái ngoan ngoãn tiến vào, hắn phát hiện thấy trong đó có cả Nam Trúc và Bách Lý Tâm, nỗi lòng lập tức lại lạnh đi hơn nửa, không biết có nên vui mừng cho Linh Lung quan hay không, bởi vì vẫn còn may mắn có một tiểu sư thúc còn tại, không đến mức tuyệt chủng.

Nhìn thấy đám người Nam Trúc đi tới, Dữu Khánh nhanh chóng vừa quỳ vừa di chuyển sang một bên, tạo ra một vị trí trống, nhỏ giọng chỉ vào bên cạnh gọi, "Mập mạp, quỳ ở đây này, đến đây quỳ."

Nam Trúc nhìn đến, rồi lôi Bách Lý Tâm ra hiệu, vừa đi đến bên cạnh Dữu Khánh liền cất lời phàn nàn, "Dưới đầu gối nam nhân có hoàng kim, sao có thể dễ dàng quỳ xuống như vậy?"

Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng gã vẫn không dám ngang bướng, vẫn thuận thế quỳ xuống.

Bách Lý Tâm nâng nâng chiếc hộp dài cõng trên lưng, rồi cũng cùng quỳ xuống theo.

Một đám người phía sau đang lúng túng không biết nên làm gì bây giờ, nhìn thấy hai người bọn họ quỳ xuống, cũng không tiện đứng, đều lần lượt quỳ xuống, đều rất tự giác.

Lương Bàn đi ở phía sau áp giải ung dung đi tới, chú ý thấy Dữu Khánh liền mỉm cười đầy ẩn ý.

Nhìn thấy Lương Bàn vẫn còn hai tay nguyên vẹn, lại còn nghênh ngang đi về phía đàn tế, Dữu Khánh trong lòng ớn lạnh, vội thúc khuỷu tay vào Nam Trúc, "Tên Lương Bàn đó là sao vậy?"

Nam Trúc thở dài, "Ta làm sao biết được, còn mơ hồ chưa rõ thì đã bị hắn đẩy vào, ấm ức mà không còn cách nào khác."

Dữu Khánh kỳ quái hỏi tiếp: "Đoạn Vân Du là chuyện gì xảy ra, tại sao hắn cũng bị lôi vào đây, chẳng lẽ không phải hắn bán đứng chúng ta?"

Nam Trúc: "Ta thật sự không biết…" Gã hạ giọng nhỏ đi một chút, kể lại những chuyện đã xảy ra trước khi vào đây.

Lương Bàn đến dưới đàn tế, xách Nhiếp Nhật Phục lên, đi lên đàn tế bỏ xuống, quỳ một gối xuống đất bẩm báo: "Bẩm Tiên tôn, may mắn không làm nhục mệnh, đã bắt được tên đứng đầu đám tặc, Nhiếp Nhật Phục."

Nhìn tình hình này, Dữu Khánh thấy đau răng, với ân oán giữa hắn và Lương Bàn lúc trước, về sau Lương Bàn để cho hắn sống thoải mái mới là lạ.

Trong không trung, cặp mắt xanh lam với vẻ cao cao tại thượng lại xuất hiện, một chiếc đuôi lông nhung màu trắng từ trong hang động chui ra đung đưa hai cái, vuốt ve qua khuôn mặt Lương Bàn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên trán gã, Lương Bàn lập tức đứng dậy lui xuống đàn tế.

Trên đàn tế, chiếc đuôi nhung trắng đẩy đẩy Nhiếp Nhật Phục đang hôn mê mấy cái, trong không trung vang lên mấy tiếng cười khẽ quyến rũ, chóp đuôi chạm đến lòng bàn tay Nhiếp Nhật Phục, quấn lấy Định Hồn trâm, rút ra, thu kiện tiên bảo này về.

Nhiếp Nhật Phục bỗng nhiên mở mắt, nhanh chóng lật người đứng lên, quét mắt nhìn xung quanh, rồi nhìn chằm chằm chiếc đuôi lông nhung trắng mềm mại to lớn xinh đẹp đang nhẹ nhàng đung đưa nơi cửa động, sau đó lại nhìn tới đôi mắt xanh lam trên không trung, giọng nói trầm bổng du dương: "Ngươi chính là Cửu vĩ hồ dưới Trấn Linh chung?"

Âm thanh quyến rũ cười nói, "Ngươi cũng không phải tầm thường, gọi ngươi tới đây là muốn hỏi ngươi, ngươi vì sao lại xuất hiện tại Nhân gian?"

Chương 960: Ngươi đang sợ hãi (1)

Vì sao lại xuất hiện tại Nhân gian? Câu hỏi này tức thì khiến Nhiếp Nhật Phục thất thần, trầm tư suy nghĩ, vẻ mặt dường như cũng có phần nghi hoặc.

Thấy y chậm chạp không có trả lời, con mắt xanh lam lại đảo qua đám người quỳ ở phía dưới, giọng nói mê người vang lên: "Tên mập khoác tấm vải rách kia, ngươi hẳn đã đi qua Kim Khư của Huyền Kim thượng tiên, còn đến Kính Hoa uyển của Bách Hoa tiên tử, bây giờ lại tới Bồng Lai sơn, chỉ với chút năng lực đó của ngươi là không thể một mình làm được, nói đi, còn có ai là đồng bạn của ngươi."

Kim Khư? Kim Khư trong truyền thuyết? Kính Hoa uyển? Tiên phủ của Bách Hoa tiên tử?

Một đám người đang quỳ vốn đang nôn nóng bất an, nghe nói vậy thì đều giật mình quay đầu, lũ lượt nhìn về phía Nam Trúc, tên mập

khoác tấm vải rách, cách gọi đó chắc chắn là để nói tới tên này đi, ngoài gã ra thì không còn người nào khác phù hợp nữa?

Tên mập này đã từng tới Kim Khư và Bách Hoa tiên phủ trong truyền thuyết sao? Mọi người đều nhìn chằm chằm vào gã với ánh mắt khó thể tin nổi.

Tiểu Thanh cũng mở to hai mắt nhìn chằm chằm Nam Trúc, trong đầu hiện lên hình ảnh Nam Trúc cầm Thiên Dực lệnh trong tay, trong nháy mắt liền chợt hiểu ra, cô ta đã có phần tin tưởng với lời nói của Cửu vĩ hồ.

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Nhiếp Nhật Phục cũng quay đầu lại nhìn Nam Trúc chăm chú, dù sao cũng là nhân vật chấp chưởng một phương, y cảm thấy Cửu vĩ hồ sẽ không nói mò.

Mà mấy người Dữu Khánh thì giật mình kinh ngạc, tự hỏi không biết Cửu vĩ hồ này làm sao biết được điều đó?

Ánh mắt Liên Ngư nhìn lướt qua mấy người, không nghĩ tới mấy người này ẩn giấu sâu như vậy, lại từng đi qua những nơi đó, bọn rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Nam Trúc sửng sốt một hồi, sau đó không thể không hạ quyết tâm, không có khả năng bán đứng mấy người Dữu Khánh, gã ngẩng cao đầu giả ngây giả dại nói: "Tiên tôn là đang nói tới nhỏ sao? Nhỏ làm sao có khả năng đến được tiên phủ trong truyền thuyết."

Giọng nói quyến rũ cười khanh khách: "Mập mạp, gạt ta một lần còn chưa đủ, còn muốn lừa gạt lần thứ hai sao? Mở to mắt nói dối không phải là chuyện tốt, xương cốt trong cơ thể ngươi vì sao lúc trước bị tê liệt, không thể động đậy, trong lòng ngươi không phải đã biết câu trả lời rồi sao? Ngươi đã từng ngâm mình trong Địa tuyền tại Kim Khư đúng không? Ngươi có biết tấm Thiên Dực lệnh mà ngươi mang đến đây là của ai hay không?

Ha ha ha ha, nó vốn là của ta, là ta đưa nó cho tên "Phong tử" trong Kính Hoa uyển, ta có thể không nhận ra đồ vật của ta sao? Nhưng bây giờ ngươi đã đem nó trở về. Ngươi nói xem, ngươi giả ngu ở trước mặt ta có ý nghĩa gì sao?"

Địa tuyền Kim Khư? Đám người Dữu Khánh bị làm cho kinh hãi, Cửu vĩ hồ này cư nhiên có thể nhận ra được Nam Trúc từng ngâm nước Địa tuyền trong Kim Khư, cái tên "Phong tử" kia nữa, chẳng lẽ là để chỉ con Ong chúa kia sao?

Mấy người xem như đã hiểu được vì sao lúc trước Cửu vĩ hồ lại thả Nam Trúc đi ra ngoài làm bố cục, thì ra ngay từ đầu đã nhìn ra được chi tiết về Nam Trúc.

Nam Trúc nghe nói mà da đầu tê rần, nhưng gã vẫn mạnh miệng, "Tiên tôn, nhỏ thật sự nghe không hiểu ngài đang nói gì."

"Ha hả ha hả…" Tiếng cười quyến rũ vang lên một hồi, tâm tình hôm nay có vẻ rất tốt, nó không chút nào tức giận, "Không gấp gáp, đã rất lâu chưa từng náo nhiệt như thế này. Ngươi đã muốn chơi đùa, vậy thì chúng ta chậm rãi chơi đùa đi. Nếu tất cả đều đã đến nơi này, đừng ai mong chạy thoát. Về sau, khi từng người đã bị tà hóa, tự nhiên liền có thể phân biệt rõ ai là đồng bạn của ngươi, như thế nào tiến vào được Kim Khư và Kính Hoa uyển, không giải thích rõ ràng cho ta là không thể được."

Đám người nghe nói mình sắp bị tà hóa, đều sẽ biến thành loại người không ra người quỷ không ra quỷ thì tất cả đều vô cùng khiếp sợ, nhưng không dám biểu hiện ra chút phản kháng nào, vẫn phải thành thành thật thật quỳ tại đó không dám động, ít nhất nó không nói sẽ lập tức giết chết bọn họ.

Con mắt xanh lam quay lại nhìn chằm chằm vào Nhiếp Nhật Phục ở trên đàn tế, hỏi:

"Là không nhớ ra, hay là không muốn trả lời, hay là cần có bản tôn giúp ngươi nhớ lại?"

Nhiếp Nhật Phục lớn tiếng quở trách, "Tiên cảnh huy hoàng, làm sao lại có loại sa ngã không thể gặp ánh sáng như ngươi chứ! Loại âm tà như ngươi, ắt bị trời phạt!"

Không hùa theo, không thỏa hiệp, thậm chí còn phẫn nộ, hơi có phần hiên ngang lẫm liệt.

"Tiên cảnh huy hoàng? Ta sa ngã? Ha hả" Âm thanh quyến rũ chợt cất tiếng cười to, tiếng cười làm cho người ta có cảm giác cười đến không thở nổi, cười một hồi lâu mới ngừng lại, lấy lại hơi sức rồi nói với giọng giễu cợt:

"Ta sa ngã thế nào chứ? Âm tà thì không tốt ư? Chỉ có mặt trời độc tôn mới tốt sao? Soi sáng vạn vật, nghe nói thì êm tai nhưng rất ác độc. Ngươi nói người ta một mực đứng dưới ánh mặt trời thử xem, để xem nếu không có bóng mát thì có thể sống sót hay không. Bọn họ sẽ không quan tâm đến tính mạng của chúng sinh.

Ngươi cho rằng ai đã gây ra tình cảnh tà khí hoành hành nơi này chứ? Chính là người trong tiên cảnh huy hoàng mà ngươi nói. Bọn họ vì sự ích kỷ, vì lợi ích bản thân mà gây ra việc này. Nơi này đã bị dơ bẩn, bọn họ liền không thèm ở lại nữa, bởi vì bọn họ còn có nơi khác để đi, vì vậy, bọn họ liền phủi mông bỏ đi.

Trước lúc tà hóa, ta vẫn luôn suy nghĩ, là ta đã làm sai điều gì sao? Ta đã suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không nghĩ ra.

Vì sao lại dùng một cái lồng nhốt ta tại nơi này rồi chẳng hề để ý tới, tại sao phải bắt ta lãng phí cả cuộc đời tại đây? Về sau ta mới suy nghĩ rõ ràng, chỉ vì bọn họ cảm thấy mình cao cao tại thượng, cảm thấy ta phủ phục dưới chân bọn họ là điều đương nhiên.

Ta sa ngã thế nào? Bọn họ không để cho ta đi ra ngoài, vì vậy ta không thể đi ra sao? Bọn họ khiến ta sống uổng cuộc đời này, ta liền phải phí phạm cuộc đời mình sao? Ta không phải là Thanh Ô bộ tộc, không có ngu trung như bọn họ. Nếu bọn họ đã không cho ta đường đi, vậy thì tự ta mở ra một con đường để đi. Như vậy có gì sai sao?

Con chim ngốc đó không để ý đến tính mạng của tộc nhân, cứ muốn quyết đấu đến cùng với ta, thực sự đáng ghét!

Không âm không dương, không dương không âm, đó mới là chí lý. Loại chuyện này không có đúng, sai. Tiên giới mà ngươi cho rằng huy hoàng không có tốt đẹp như ngươi tưởng, cũng là nơi thực lực người nào mạnh, người đó quyết định. Ta muốn làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn là sai sao? Con đường khác nhau mà thôi."

Nó nói một mạch nhiều như vậy, tất cả mọi người đều đã nhận ra, tâm trạng của Cửu vĩ hồ đột nhiên trở nên có phần kích động.

Chương 961: Ngươi đang sợ hãi (2)

Sau khi nghe xong những gì cô ta nói, Nhiếp Nhật Phục đứng sừng sững một mình trên đàn tế, ngước nhìn đôi mắt xanh lam đang dao động rất rõ ràng trên không trung, đột ngột toát ra một câu, "Ngươi đang sợ hãi."

"Sợ hãi?" Giọng nói quyến rũ cười ha hả nói: "Ta có thể bắt hết các ngươi, có thể cởi bỏ cấm chế trên người ngươi, ngươi cảm thấy ta sẽ sợ hãi các ngươi sao?"

Nhiếp Nhật Phục quay đầu lại thoáng nhìn Nam Trúc, rồi chậm rãi nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lam kia, "Ngươi hỏi ta làm sao lại đến Nhân gian, ngươi muốn biết bọn họ bằng cách nào vào được Kim Khư và Bách Hoa tiên phủ, là bởi vì ngươi sợ hãi Tiên giới vẫn còn có liên hệ với bên ngoài, ngươi sợ hãi tất cả những gì mình đã làm sẽ bị người có thể nghiêm phạt ngươi phát hiện. Lý lẽ ngươi nói ra miệng không che giấu được sự sợ hãi trong lòng ngươi. Ngươi đang sợ hãi!"

Bị nhận xét như vậy ngay trước mặt mọi người, trong đôi mắt xanh lam lập tức bộc lộ tức giận, giọng nói cũng bộc phát sự giận dữ,

"Hừ, tự cho là đúng!"

Những ngọn lửa trong khắp không gian này đột nhiên dao động, chiếc đuôi lông nhung màu trắng mềm mại kia đột nhiên bắn ra như sấm sét, bắn về phía người đứng trên đàn tế.

Nhiếp Nhật Phục rõ ràng đã có chuẩn bị tâm lý, y dùng hết toàn bộ tu vi, hai tay đột nhiên thi pháp đẩy mạnh ra ngoài.

Oanh! Tiếng nổ vang bùng lên, Nhiếp Nhật Phục bắn ngược ra sau như sao băng, nện lên trên cây cột rỗng ruột nhìn như là cột đá nhưng thực ra là bằng kim loại, đụng móp cây cột rồi rơi xuống, nằm trên mặt đất khó thể nhúc nhích.

Uy lực của một đòn này khiến cho khí lưu kích động dữ dội, thổi bay những người hôn mê lên không, trong tình huống khẩn cấp, Đồng Tại Thiên xuất thủ, vung tay chụp lên không, chụp lấy Đoạn Vân Du đang bay tung lên như điều đứt dây, kéo gã ta đến bên mình, âm thầm thi pháp kiểm tra…

Liên Ngư kinh hãi đứng lên, Mục Ngạo Thiết lôi kéo nàng ta lại, nhưng tu vi kém hơn, không thể giữ lại, mắt mở trừng trừng nhìn Liên Ngư lắc người lướt đến nâng Nhiếp Nhật Phục đứng lên.

Mục Ngạo Thiết suýt một chút đã lao đi theo, may mà được Dữu Khánh giữ chặt lại.

Năm ngón tay của Dữu Khánh thiếu một chút đã cắm vào trong da thịt trên tay Mục Ngạo Thiết, hắn còn dùng lời lẽ cay nghiệt để xỉ vả y, "Ngươi tính là thứ gì chứ, hai bọn họ nam nữ hoan ái, đến lượt ngươi ra mặt thay bọn họ sao? Ngươi ra mặt có tác dụng cái rắm gì, chẳng qua là hại chết luôn cả chúng ta mà thôi!"

Nam Trúc cũng muốn đưa tay ra khuyên can, nhưng nghĩ đến điều Cửu vĩ hồ đang ép mình khai ra, gã không dám ngay tại chỗ biểu hiện ra mình và mấy người Mục Ngạo Thiết có mối quan hệ gần gũi, vì vậy liền rụt tay về.

Nhiếp Nhật Phục đưa tay gạt Liên Ngư ra, tự mình đứng lên, bộ dạng như không có bị gì.

Tiếng cười chậc chậc quyến rũ cất lên, "Không hổ là bảo tham đắc đạo, năng lực tự chữa lành này quả thực bất phàm, nhưng chính là tiêu hao thực lực của ban thân nha, mỗi lần bị thương sẽ yếu đi một phần." Đôi mắt xanh lam chuyển ánh mắt nhìn chăm chú vào Liên Ngư, "Lương Bàn, đây có phải là lão bản nương khách sạn gì đó mà ngươi nói tới lúc trước không? Là tình nhân của vị Nhiếp thành chủ này hả?"

Vừa nghe những lời này, Nhiếp Nhật Phục vốn lâm nguy không sợ hãi, lúc này sắc mặt lại hơi thay đổi, y có dự cảm không ổn. Lương Bàn chắp tay trả lời: "Bẩm Tiên tôn, đúng vậy."

Tiếng cười mê người lại vang lên, "Dáng người này đúng là yểu điệu thướt tha a, nơi nào cần thon thả đều thon thả, nơi nào cần đẫy đà đều đẫy đà, gương mặt cũng xinh đẹp, da thịt tốt, thảo nào ngươi luôn nhớ đến. Ai, đã rất lâu chưa nhìn thấy cảnh nam nữ ân ái, thật là nhớ. Niệm ngươi trung thành và tận tâm, để cho ngươi được lợi rồi. Ngươi hãy cho mọi người được cùng nhau nhìn no mắt đi."

Biểu cảm của Nhiếp Nhật Phục và Liên Ngư đồng loạt kịch biến, Mục Ngạo Thiết cũng có phần không nhịn được nữa, Dữu Khánh đương nhiên không chịu buông y ra.

Lương Bàn cũng ngây ngẩn sửng sốt, nhìn nhìn đám người xung quanh, đây là yêu cầu gã làm chuyện đó với Liên Ngư ngay trước mặt mọi người sao?

Cho dù gã đã bị tà hóa, nhưng nhân tính tạm thời chưa bị xóa bỏ, vẫn còn cảm thấy hổ thẹn, tự nhiên là cảm thấy việc này quá đáng.

Giọng nói của Cửu vĩ hồ đột nhiên trở nên lạnh lẽo, "Thế nào, thưởng cho ngươi chuyện tốt, ngươi lại không muốn nhận sao?"

Lương Bàn giật mình, vẻ mặt biến đổi, rồi chắp tay cười to đáp: "Nhỏ thực sự là kinh ngạc ngây người, không nghĩ tới lại có được chuyện tốt như vậy. Cảm tạ Tiên tôn thành toàn, chỉ là…" Ánh mắt gã dừng lại trên người Nhiếp Nhật Phục, "E rằng vị Nhiếp thành chủ này sẽ không cho ta được như nguyện."

Cửu vĩ hồ cười ha hả, "Sợ gì, có ta ở đây, không ai có thể quấy phá hứng thú của ngươi."

"Vâng." Lương Bàn lĩnh mệnh, nhìn chằm chằm vào Liên Ngư, nở nụ cười quỷ dị, chậm rãi đến gần.

Liên Ngư căng thẳng lùi ra sau, trong lòng hối hận, hối hận không nên kích động chạy ra đây khiến cho Cửu vĩ hồ chú ý đến mình.

Nhiếp Nhật Phục cũng đưa tay đẩy nàng ta ra phía sau mình, thân hình đột nhiên biến hóa, một mùi thơm tươi mát tỏa ra, huyễn ảnh một con cự thú lớn lên, chiếm đầy toàn bộ không gian, rồi đột nhiên ngưng tụ thành thực thể, biến thành một con thần thú Kỳ lân với lớp lân giáp toát ra ánh sáng nhàn nhạt. Nó há mồm hướng về phía Lương Bàn rống lên một tiếng, "Ngao!"

Đã hứng chịu một lần tổn thất, mọi người kinh hãi, lập tức bịt kín lỗ tai, nhắm mắt lại, âm thầm kêu khổ.

Nào ngờ tiếng "Ngao" vừa mới rống lên được một nửa liền tắc nghẹn, không thể kéo dài, đám người lục tục mở mắt ra nhìn, thấy một chiếc đuôi lông nhung trắng mềm mại kéo dài cuốn lấy Kỳ lân, siết lấy cổ nó, trực tiếp kéo nó về trên đàn tế, đè ép lại.

Chênh lệch thực lực quá cách xa, mọi người nhìn thấy đều vô cùng lo sợ, Cửu vĩ hồ đã bị trấn áp mà vẫn còn sức mạnh như thế, thực sự khiến người sợ hãi.

Ngược lại, Lương Bàn vẻ mặt phấn khích, nở nụ cười gằn chậm rãi dồn ép đến gần Liên Ngư.

Liên Ngư lắc mình muốn chạy trốn, nhưng khi ở giữa không trung, chợt thấy hoa mắt, thân thể căng thẳng, sau khi thấy rõ là chuyện gì xảy ra thì mặt mày biến sắc, phát hiện mình đã bị Lương Bàn ôm ngang ở trước ngực, nhìn giống như là mình chủ động nhảy vào trong lòng Lương Bàn vậy.

Càng kinh khủng hơn là, nàng ta bị Lương Bàn dùng tu vi mạnh mẽ khống chế không thể nhúc nhích.

Chiếc đuôi trắng của Cửu vĩ hồ điều chỉnh vị trí tránh tầm mắt của Kỳ lân, khẽ cười quyến rũ nói: "Nhiếp thành chủ, tập trung thưởng thức đi, khi nào sẵn sàng thành thật nói ra thì cứ mở miệng."

Khi Lương Bàn ôm Liên Ngư rơi xuống, nàng ta đã bị khống chế, tay gã không ngừng vuốt ve trên người Liên Ngư, rồi bất chợt chụp lấy vạt áo bên hông Liên Ngư, giựt xé ra.

Nhìn thấy chủ nhân bị làm nhục, Hổ Nữ đang quỳ trên mặt đất không thể nhịn được nữa, giận dữ nhảy ra, dốc hết tu vi toàn thân, nhào tới.

Lương Bàn đang ngấu nghiến hôn lên chiếc cổ trắng nõn của Liên Ngư nhìn cũng không thèm nhìn, vung một tay lên tùy ý cách không đánh ra một chưởng, liền thấy Hổ Nữ bị đánh bay ngược ra ngoài, phun máu nện xuống lộn vòng trên đất, thở hổn hển, miệng sặc máu giãy giụa, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Chương 962: Diệu dụng

Liên Ngư không thể nhúc nhích, nhắm mắt rơi lệ.

Lương Bàn cũng không ngốc, gã biết rõ Cửu vĩ hồ không phải thật sự muốn cho mình được hưởng thụ, mà là muốn dùng việc này để

kích thích Nhiếp Nhật Phục, vì vậy, hai tay gã không vội không vàng, ung dung vuốt tới vuốt lui trên người Liên Ngư.

Trước cảnh tượng này, nhìn thấy Liên Ngư bị làm nhục như vậy, Mục Ngạo Thiết trợn trừng hai mắt như muốn nứt ra, y làm sao có thể nhẫn nhịn được nữa, nhưng vùng vẫy không thoát được, trợn mắt tức giận nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, người đang giữ chặt mình không buông, ánh mắt đó không cần nói cũng biết.

Y nhận ra lão Thập Ngũ đã thay đổi, sự nhiệt huyết gan dạ của tuổi trẻ đã đi đâu rồi? Hồi đó, chỉ vì nhìn thấy hài cốt đầy đất, cho dù đối diện với Vân Hề, cho dù biết rõ không địch lại, hắn cũng vì công lý cho Nhân gian mà giận dữ rút kiếm chém cô ta. Lão Thập Ngũ đó đã đi đâu rồi?

Không nói tới y, bản thân Dữu Khánh cũng có phần không nhịn được nữa, nếu như Lương Bàn bắt Liên Ngư mang đi đâu đó, rồi có làm ra chuyện gì có lẽ hắn có thể làm như không biết, nhưng hành động cầm thú này lại diễn ra công khai trắng trợn ngay trước mắt, hắn làm sao có thể giả mù được, nếu không phải vì liên quan đến sinh tử của đồng môn, nếu như chuyện này chỉ liên quan đến mọt mình hắn, có khả năng hắn đã công lên rồi.

Hắn nghiến răng nghiến lợi đến sắp cắn vỡ răng, nhưng thực lực hai bên chênh lệch quá xa, ngay cả một chút xíu cơ hội để đầu cơ trục lợi cũng không có.

Về phần những người khác, bọn họ đều rất nghe lời, không ai dám hé răng, không ai dám đứng ra, để mặc cho Liên Ngư chịu nhục, hành động có lương tâm duy nhất chính là cúi thấp đầu xuống, không nhìn đến mà thôi.

Nhưng Nhiếp Nhật Phục thì không thể không nhìn, Cửu vĩ hồ ép y phải nhìn.

“Dừng tay!”

"Dừng tay!"

Nhiếp Nhật Phục ở trên đàn tế cùng với Mục Ngạo Thiết đang quỳ và vùng vẫy trên mặt đất gần như cùng lúc hét lên. Giọng của Nhiếp Nhật Phục giống như bị bóp cổ, âm thanh không bình thường, giọng của Mục Ngạo Thiết thì gần như là gào lên.

Lương Bàn ôm Liên Ngư thoáng nhìn hai người, lộ ra nụ cười quái dị, sau đó nhìn tới Cửu vĩ hồ, chờ đợi mệnh lệnh.

Liên Ngư đang rơi lệ cũng mở mắt ra, nhìn Mục Ngạo Thiết dám hét lên ngăn cản vào lúc này, nhưng cuối ánh mắt vẫn dừng lại trên người Nhiếp Nhật Phục.

Đôi mắt xanh lam trong bóng như thủy tinh có phần kinh ngạc nhìn chăm chú về phía Mục Ngạo Thiết đang thở hồng hộc, "Người đàn ông này là ai?"

Lương Bàn đáp: "Chính là kẻ đã ăn nằm với nữ nhân này trong khách sạn mà nhỏ đã nói tới."

"A, là một người có lòng." Giọng nói quyến rũ chậc chậc nói: "Nếu người ta đã nói dừng tay, chúng ta cũng không phải không nói lý, vậy trước hết dừng tay nghe xem người ta muốn nói gì."

"Vâng." Lương Bàn nhận lệnh, tạm dừng lại.

Dữu Khánh không còn cách nào khác đành phải buông tay ra cho Mục Ngạo Thiết đứng lên. Nhìn thấy tình hình trước mắt có thể tạm hòa hoãn, Dữu Khánh nắm lấy mắt cá chân của Mục Ngạo Thiết, không để cho y hành động lỗ mãng.

Nam Trúc cũng cảm thấy nơm nớp lo sợ, Cửu vĩ hồ đã từng nói, ai tự ý đứng lên sẽ chết!

Chiếc đuôi lông nhung xù to thả lỏng mức độ siết Kỳ lân ra một chút, "Nói đi, chỉ cần ngươi thành thật nói rõ cho ta biết, việc khác

ta không dám hứa hẹn, ít nhất có thể cam đoan không tiếp tục làm nhục cô ta.”

Giọng nói của Nhiếp Nhật Phục vang lên: “Ngươi đã có thể sử dụng tới loại thủ đoạn bỉ ổi như vậy, lời cam đoan của ngươi đáng tin được sao?”

“Ngoại trừ tin tưởng ta, ngươi còn có sự lựa chọn nào khác sao?” Giọng nói quyến rũ đầy vẻ châm chọc, ngay sau đó lại nói tiếp: “Lương Bàn, đừng có ôm mãi người ta như thế, tạm thời thả ra đi.”

Có thể nói nó tràn đầy tự tin, thả người ta ra trước cũng không sợ.

“Vâng.” Lương Bàn đương nhiên là tuân lệnh, thả Liên Ngư ra. Liên Ngư không thể nhúc nhích trực tiếp ngã ra đất.

Mục Ngạo Thiết nhấc chân kia đá vào tay Dữu Khánh. Dữu Khánh không biết lẩm bẩm oán trách điều gì đó, nhưng vẫn buông mắt cá chân của y ra.

Mục Ngạo Thiết lập tức lắc mình lướt đi, cởi bỏ cấm chế cho Liên Ngư ngay tại trước mặt Lương Bàn, rồi nâng Liên Ngư dậy rời đi.

Nhìn thấy Mục Ngạo Thiết, Lương Bàn khịt mũi cười nhạt một tiếng, tạm thời cũng không có làm gì.

Liên Ngư thì không quan tâm tới bộ dạng xộc xệch ngổn ngang của mình, trước tiên chạy đi nâng Hổ Nữ dậy, khẩn trương thi pháp cứu chữa cho cô ta.

Trên đàn tế, giọng nói của Nhiếp Nhật Phục vang lên, “Ta cũng không biết ta đến Nhân gian này như thế nào, khi ta có được tri giác, ta phát hiện mình sinh trưởng tại trong một cái bát trên tay một pho thần tượng, ở trong một thần miếu bỏ hoang bị chôn vùi dưới sa mạc. Thần miếu đó gọi là ‘Kỳ lân điện’ .”

Nghe được lời này, Mục Ngạo Thiết quay đầu nhìn lại, chạm ánh mắt với Dữu Khánh, hai người đều đã nhìn thấy pho thần tượng trong thần miếu, cũng nhìn thấy chiếc bát trong tay thần tượng, còn từng leo lên nhìn xem, bọn hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới sâm Kỳ Lân được sinh ra tại trong chiếc bát không có gì thu hút đó.

Đám người sống sót của Hạt Tử bang và Phi Ưng bang từng tiến vào đào móc trong thần miếu đều có vẻ đăm chiêu.

Những người khác không khỏi tò mò chăm chú lắng nghe, ngay cả Liên Ngư, cho dù lệ chưa khô cũng lộ vẻ chăm chú lắng nghe.

"Kỳ lân điện?" Cửu vĩ hồ nghi hoặc hỏi: "Thần miếu này ở tại Nhân gian sao? Ngươi làm sao tu luyện thành công?"

Nhiếp Nhật Phục: "Tại Nhân gian, hầu hết thời gian ta đều ở trong bóng tối, phần lớn thời gian ta đều ở trong trạng thái khô cạn khát nước, dựa vào những giọt nước thỉnh thoảng nhỏ xuống để cầm cự duy trì sự sống, có khi cát trên nóc thần miếu bị thổi bay đi, ta mới có thể nhìn thấy sắc trời. Thỉnh thoảng có sấm sét đánh trúng thần miếu, bên trong thần miếu sẽ xuất hiện những hình ảnh hư huyễn có liên quan đến Kỳ lân. Cứ một mực như vậy, ta cũng không biết chìm trong yên lặng bao nhiêu năm, ta mới dần dần khai ngộ, dần dần bước lên con đường tu hành."

"Quả nhiên không phải phàm chủng, nếu không, làm sao có thể sống sót trong hoàn cảnh không thấy ánh mặt trời." Cửu vĩ hồ chậc chậc khen ngợi, rõ ràng là muốn lấy được càng nhiều thông tin hơn để xác minh, hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

Việc đã đến nước này, Nhiếp Nhật Phục không có giấu giếm những chuyện về sau nữa, thuận miệng đều đều kể lại, "Về sau, khi tu hành có chút thành công, đã có thể rời khỏi thần miếu, ta liền rời khỏi thần miếu, tìm kiếm nơi càng thích hợp hơn cho mình tu hành, nhưng lại bị người ta truy sát khắp nơi…"

Trong toàn bộ đám người, Đồng Tại Thiên là người ít chú tâm lắng nghe nhất, gã bận rộn cứu chữa Đoạn Vân Du, giày vò mãi một hồi lâu mới thấy Đoạn Vân Du mở đôi mắt suy yếu ra, miệng liên tục thì thào hai chữ, "Cứu ta, cứu ta."

Khát vọng cầu sinh rất mạnh mẽ, điều này cũng có thể hiểu được, con kiến còn ham sống, không có một người bình thường này sẵn sàng đi tìm chết.

Đồng Tại Thiên vẻ mặt khó xử, không thể không sát xuống, ghé sát bên tai gã ta, nhỏ giọng nói cho gã ta biết điều kiện rất có hạn, "Bang chủ, chúng ta đều đã bị Cửu vĩ hồ bắt rồi, e rằng khó tránh khỏi tai kiếp, ta chỉ có thể làm hết sức mà thôi."

Đoạn Vân Du hít thở dồn dập, thều thào yếu ớt: "Nói Cửu vĩ hồ cứu ta."

Đồng Tại Thiên sắc mặt trở nên khó xử, nhỏ giọng thì thầm đáp lại, "Ta làm sao có mặt mũi lớn như vậy."

Đoạn Vân Du lẩm bẩm: "Chu Khánh, Chu Khánh Hạt Tử bang."

Nhìn thấy bộ dạng cấp thiết của gã ta, Đồng Tại Thiên lập tức hiểu được ý của gã ta, đây là cảm thấy bang chủ Hạt Tử bang có khả năng xử lý tình huống khẩn cấp tốt hơn so với vị Tam đương gia là gã.

Gã cũng không chần chừ, à à hai tiếng, rồi lập tức vừa quỳ vừa bò kéo Đoạn Vân Du đến trước mặt Dữu Khánh, "Bang chủ, tình hình Đoạn bang chủ nguy cấp, muốn tìm ngài cầu viện, ngài có thể suy nghĩ biện pháp nào chứ?"

Đang nghe sâm Kỳ Lân kể lại câu chuyện tại Nhân gian, Dữu Khánh quay đầu lại nhìn, thấy bộ dạng sắp chết của Đoạn Vân Du, hắn có phần bất ngờ, hắn tưởng rằng gã ta chỉ hôn mê mà thôi, lập tức xuất thủ kiểm tình hình tổn thương, đồng thời thấp giọng hỏi: "Đoạn

huynh, tình hình của ngươi là sao vậy? Rốt cuộc là ngươi bán đứng chúng ta, hay là chúng ta đã hiểu lầm ngươi chứ?”

Hắn có điểm không nghĩ ra, nếu gã ta bán đứng bên này, làm sao lại bị phía bên Cửu vĩ hồ đánh cho thành như vậy, lẽ nào cũng trúng phải gian kế của Cửu vĩ hồ?

Lúc này Đoạn Vân Du đâu còn sức lực để dông dài những chuyện này, gã chỉ liên tục lẩm bẩm hai chữ, “Cứu ta, cứu ta…”

Dữu Khánh chậm rãi chuyển bàn tay đang khám và trị thương đến vị trí cổ áo của gã, vạch ra nhìn trước ngực gã, quả nhiên nhìn thấy bên trong có mặc một bộ nhuyễn giáp kim loại, vẻ mặt hắn có phần ngưng trọng, không biết nên đáp lại lời cầu xin của Đoạn Vân Du như thế nào.

Trải qua dò xét, ở mức độ nào đó mà nói, vị Đoạn bang chủ này xem như đã rơi vào cái chết, người xuất thủ không biết vì quá mức vội vàng không kiểm soát được đúng mực hay là như thế nào, phát lực quá mạnh, đánh cho ngũ tạng lục phủ của Đoạn Vân Du bị thương nặng, đều đã dập nát hết rồi, nếu như không có tầng giáp này bảo vệ, chỉ sợ đã mất mạng ngay tại chỗ, hiện tại hoàn toàn bởi vì là tu sĩ nên dựa vào một hơi chân nguyên để giữ cho khí tức không tiêu tan mà thôi.

Hắn không biết phía bên Cửu vĩ hồ nhặt loại người đã chết này đem về làm gì.

Thấy hắn hồi lâu không có đáp lại, Đoạn Vân Du lại yếu ớt nói ra: “Tìm Cửu vĩ hồ, tìm Cửu vĩ hồ…”

Dữu Khánh hiểu ý của gã ta, cười khổ than thở, “Ngươi cũng muốn biến thành tà ma sao? Yêu cầu này của ngươi, ta thực sự…”

Hắn không thể đồng ý với yêu cầu này, cứu một địch nhân nghe lệnh của Cửu vĩ hồ, chẳng phải là chuyện vô nghĩa sao, mối quan hệ

giữa hai người cũng không tốt đến mức độ không tiếc trả giá như vậy.

Đoạn Vân Du có chút kích động mấp máy môi, "Sách cổ, bút ký…"

Bút ký? Bút ký như thế nào? Dữu Khánh thoáng sửng sốt, vì để nghe rõ ràng, hắn dán sát tai tại bên cạnh miệng gã ta.

"Bút ký ghi chép đến Kỳ Lân điện thì ngừng lại, trong đó có nội tình khác, hai người cùng nhau khảo sát đều có tư tâm, chỉ ghi chép lại một phần cảnh tượng trong huyễn ảnh lôi đình. Trong hình ảnh khác, người gieo trồng nhân sâm nói cho Kỳ lân biết diệu dụng của cây sâm này sau khi thành công. Diệu dụng đó đủ để ngươi ta không tiếc mọi giá. Cây sâm người đó trồng đã nảy mầm, nhưng trong bút ký không có mô tả thêm nữa, bởi vì người ghi lại đã bị người đồng hành, 'Trác', diệt khẩu. 'Trác' là tổ tiên của ta. Tổ tiên mai danh ẩn tích chờ đợi nhưng không thể chờ được đến thời điểm mà người trồng sâm gọi là thành công. Trước khi đại nạn sắp đến, tổ tiên truyền lại điều bí mật này lại cho hậu nhân. Kể từ khi đó, gia cảnh thăng thăng trầm trầm, nhưng vẫn đời đời tương truyền. Mãi đến đời cha ta mới nghe nói sâm Kỳ Lân xuất hiện, trên đường tìm kiếm đã gặp nạn, táng thân tại Thiên Tích sơn. Rồi đến lượt ta. Cứu tính mạng ta, ta cho ngươi biết diệu… Diệu dụng…"

Kỳ thực những gì nói ra từ đầu tới cuối đều không có chữ nào rõ ràng, người không biết tình hình, không lắng nghe tỉ mỉ và liên tục thì căn bản sẽ không nghe ra được trò trống gì, trái lại hai chữ cuối cùng lại khá nhấn mạnh, nói rất rõ ràng.

Diệu dụng? Diệu dụng gì? Đang chú ý lắng nghe, Dữu Khánh phát hiện thấy không còn âm thanh nào, chờ một chút hắn mới ý thức được không đúng, hắn rời tai khỏi miệng gã ta, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Đoạn Vân Du trợn mắt, há miệng, không còn động tĩnh.

Hắn nhanh chóng thi pháp kiểm tra, không kiểm tra còn đỡ, vừa kiểm tra liền phát hiện ra tên gia hỏa đang nói một hơi dài này đã tắt thở.

Dữu Khánh không nói nên lời, hơi có phần nôn nóng, hắn thi pháp rót vào trong cơ thể gã ta, thử cố gắng cấp cứu một lần nữa, nhưng thực sự vô lực xoay chuyển kết quả.

Sau khi không thể không buông tay ra, Dữu Khánh rầu rĩ không vui nhìn chằm chằm Đoạn Vân Du, rất muốn nói với gã ta, ngươi thà rằng đừng có nói, tại trong tình hình hung hiểm như thế này còn gợi lên lòng tò mò của lão tử, lời đã nói đến nước này nhưng lại không nói cho lão tử biết diệu dụng là gì đã tắt thở. Ngươi chơi trò quỷ gì vậy chứ?

Vấn đề là hiện tại hắn có muốn biết cũng không còn cách nào, làm sao có thể hỏi một người chết chứ?

Hắn uất ức xoay đầu lại nhìn chằm chằm Đồng Tại Thiên, hai vai rũ xuống, lắc lắc đầu.

Tại một bên phía sau hắn, Đồng Tại Thiên thấy vậy thì nghiêng người tới trước, đều là người đã quen nhìn thấy người chết, nhìn thấy bộ dạng khuôn mặt của Đoạn Vân Du, gã liền biết chuyện gì xảy ra, gã rụt người trở về, than một tiếng "Ai!" Ngoại trừ cất tiếng thở dài buồn bã ra, gã cũng không thể nói thêm lời gì, bên tai vẫn còn vang lên tiếng hỏi đáp của Nhiếp Nhật Phục và Cửu vĩ hồ.

Chương 963: Tát tai

Nghĩ xa hơn về lúc trước, khi đó gã được Đoạn Vân Du phái đi làm gian tế tại Hạt Tử bang, về sau lại tiếp tục được phái đến nằm vùng trong Tân Hạt Tử bang, trong mắt gã, Đoạn bang chủ là người rất có năng lực, vì vậy gã mới cam tâm tình nguyện đi theo, trông chờ vào tương lai. Chuyện cũ vẫn rõ ràng như tại trước mắt, không ngờ rằng mình còn sống, nhưng vị Đoạn bang chủ này lại chết khi chưa thấy được chiến thắng.

Hiện tại Đồng Tại Thiên không biết chuyện nằm vùng của mình là như thế nào, may mà trong tình trạng bây giờ, tâm trí của gã không dừng quá lâu trong chuyện này, trước tiên phải lo lắng cho tính mạng của mình cái đã.

Liên Ngư có mang theo đan dược chữa thương cao cấp và đắt đỏ, nàng ta không tiếc tốn hao để ổn định thương thế cho Hổ Nữ, sau đó lại chuyển sự chú ý trở lại với câu trả lời của Nhiếp Nhật Phục.

Rời khỏi thần miếu, tìm nơi sơn thủy để tu hành, không biết được nhân tâm hiểm ác, để lộ bản thể bảo tham, gặp phải nguy hiểm bất ngờ, về sau nhận ra rằng tránh né không phải là giải pháp, y dứt khoát hóa thành hình người dung nhập vào trong đó, cho đến cuối cùng y dùng phương thức người đứng đầu Khối Lũy thành để tránh né bị người tầm bảo quấy rầy, vân vân. Nhiếp Nhật Phục kể ra rất nhiều trải nghiệm mà Liên Ngư không biết.

Nhưng nàng ta biết rõ một điểm, với sự kiêu ngạo của Nhiếp Nhật Phục, y có thể thành thật nói ra những điều này là bởi vì Cửu vĩ hồ đang lấy nàng ta để ép bức.

Sau khi đã hỏi ra gần như mọi thứ, giọng nói quyến rũ bình thản nói: "Nhiếp thành chủ, những gì ngươi nói, bản tôn không thể biết được là thật hay là giả nha."

Nhiếp Nhật Phục: "Ngươi muốn nuốt lời sao?"

Âm thanh quyến rũ: "Không đến mức như vậy, chỉ là muốn hỏi xem, ngươi có dự định gì cho tương lai."

Nhiếp Nhật Phục: "Ta có dự định thì có tác dụng được sao?"

Âm thanh quyến rũ: "Vậy cũng đúng, vậy thì để bản tôn quyết định giúp ngươi đi."

Lời còn chưa nói dứt, Kỳ lân bị cuốn trong chiếc đuôi nhung xù to chợt co rúm lại, thân thể căng cứng, dường như rất đau đớn. Mọi

người đều có thể nhìn thấy chiếc đuôi của Cửu vĩ hồ đang từ từ siết chặt nó lại, hơn nữa càng ngày siết càng chặt.

Liên Ngư thấy vậy, mặt đầy bi thương và phẫn nộ, chợt cúi đầu nói với Hổ Nữ nằm trên mặt đất: "Hổ Nữ, ngươi hãy nỗ lực sống sót."

Hổ Nữ muốn động đậy, nhưng bị nàng ta xuất thủ hạ cấm chế. Hổ Nữ lập tức trào nước mắt, mặt đầy vẻ cầu xin.

Liên Ngư quay đầu lại đứng lên, muốn làm hết sức mình, nàng ta không thể ngồi xem Nhiếp Nhật Phục bị giết mà không làm gì, ai bảo mọi hỉ nộ ái ố trong nửa cuộc đời nàng ta đều gắn liền với yêu quái này, không phải nói buông bỏ là có thể buông bỏ được.

Nhưng vừa mới đứng dậy, thân thể chợt trở nên mềm oặt, không ngờ tới Mục Ngạo Thiết đang thủ tại bên cạnh đột nhiên đánh lén.

Mục Ngạo Thiết không còn cách nào khác, đã không thể khuyên được, thực lực không đủ nên ngăn không được, chỉ có thể thừa dịp nàng ta không đề phòng để đánh lén. Y thuận tay đỡ lấy thân thể nàng ta, cùng ngồi trên mặt đất, sau đó lại thuận tay cởi bỏ cấm chế trên người Hổ Nữ.

Hổ Nữ thút thít khóc, lệ rơi đầy mặt, gật đầu thể hiện cảm tạ, không biểu đạt ra được nhiều hơn.

Họ đều biết rõ, bị rơi vào tình cảnh như thế này, họ đều đã là cá thịt trên thớt, có thể sống được đến đâu hay đến đó.

Dữu Khánh và Nam Trúc khi thì nhìn xem Nhiếp Nhật Phục trên đàn tế, lúc thì quay nhìn phía bên Mục Ngạo Thiết. Nhìn cảnh này, hai người cảm khái vô cùng, có khi thật sự không biết mối quan hệ tình yêu nam nữ là thứ gì, thực là oanh oanh liệt liệt, biết rõ không thể làm mà vẫn làm, vô lý không thể hiểu nổi.

"A…" Nhiếp Nhật Phục cất lên tiếng kêu đau đớn, tựa như sắp bị siết nổ tung, thân thể đột nhiên nhoáng lên, bất chợt co rút lại, biến trở

về hình dạng con người với kích thước nhỏ bé, để hóa giải cơn đau đớn.

Nhưng Cửu vĩ hồ không có để cho y được thoải mái, cái đuôi to cuốn chặt theo, tiếp tục siết chặt, khiến Nhiếp Nhật Phục mặt đầy đau đớn. Đột nhiên, Cửu vĩ hồ cất tiếng 'A' ngạc nhiên, "Thân Kỳ lân và thân người vậy mà lại ở hai cảnh giới khác nhau."

Lách cách, tất cả mọi người dường như đều có thể nghe được tiếng xương của Nhiếp Nhật Phục bị siết vỡ, đều kinh hãi bất an, nhưng không ai dám tiến tới giữ gìn chính nghĩa.

Liên Ngư khóc ngất, nước mắt giàn giụa, Hổ Nữ khó khăn xoay người lại, ôm lấy nàng ta, không dám tiếp tục nhìn bộ dạng đau đớn của Nhiếp Nhật Phục, hai người khóc cùng nhau.

Không chỉ có âm thanh xương cốt nứt vỡ liên tiếp phát ra, thất khiếu của Nhiếp Nhật Phục cũng đã chảy máu.

Tuy nhiên, trong không khí vẫn luôn tràn ngập một hương thơm khác lạ làm dịu lòng người. Những người từng ngửi qua hương thơm đó đều biết rõ, đó là mùi thơm cơ thể của Nhiếp Nhật Phục, lần này mùi hương đặc biệt nồng đậm.

Đầu mút chiếc đuôi đang quấn quanh Nhiếp Nhật Phục chợt từ từ nhô ra khỏi đám lông nhung, rồi đột nhiên quay đầu lại đâm mạnh, xuyên qua khe hở của phần đuôi siết chặt, hung dữ đâm vào trong cơ thể Nhiếp Nhật Phục.

"A…" Nhiếp Nhật Phục gầm lên một tiếng đau đớn.

Chiếc đuôi lông nhung trắng đột nhiên hất tung lên, thân thể Nhiếp Nhật Phục bay ra ngoài, người tinh mắt đều có thể nhìn thấy, vị trí ngực bụng của y đã bị xuyên thủng một cái lỗ lớn, có thể từ phía trước nhìn thấy khung cảnh ở phía sau, quả thực kinh khủng.

Rơi nện xuống đất, Nhiếp Nhật Phục vừa mới xoay người lại, đã bị Lương Bàn lướt đến vung tay bóp chặt cổ.

Âm thanh quyến rũ vang lên, "Đừng có giết chết hắn, đến ngày ta thoát khốn còn cần dùng tới hắn."

Lương Bàn quay đầu lại nhìn đôi mắt xanh lam, không biết nên xử lý như thế nào.

Giọng nói quyến rũ nói tiếp: "Không cần cứ giữ mãi không buông, toàn bộ kinh mạch trên người hắn đã bị cắt đứt, không thể vận lực phản kháng. Yên tâm đi, hắn cũng sẽ không chết. Bản thân hắn chính là một trong những linh dược tốt nhất thế gian, có được năng lực tự chữa trị cường đại, chỉ là để khôi phục lại cũng cần tiêu tốn rất nhiều nguyên khí, trong thời gian ngắn là không thể khôi phục được tu vi. Trong khoảng thời gian này hãy tập trung thuần hóa hắn. Treo hắn lên đi."

Bị thương đến mức độ như vậy mà vẫn không chết sao? Mọi người ngẩn ngơ nhìn lỗ thủng to đùng trên người Nhiếp Nhật Phục.

Lương Bàn hiểu ý của cô ta, lập tức kéo Nhiếp Nhật Phục đang vẻ mặt uể oải và suy yếu lướt lên không, lơ lửng trong không trung kéo dây trói hai chân Nhiếp Nhật Phục lại, treo ngược y trong không trung.

Khi gã vừa mới nhẹ nhàng hạ xuống, từ trong những cây cột rỗng ruột ở xung quanh lập tức có tà khí như mãng như long tràn ra, nhanh chóng bao phủ Nhiếp Nhật Phục vào trong đó.

Trong lòng mọi người nguội lạnh, nhận thấy một cao thủ như y nhưng ở tại trước mặt nhân vật cấp bậc tiên nhân, thực lực không còn gọi là chênh lệch nữa, mà thực sự là mặc cho người ta xử lý, không hề có sức hoàn thủ.

"Mập mạp rách rưới, có thể bị bắt đến đây hai lần, ngươi coi như là người đầu tiên đó. Đến lượt chúng ta nói chuyện với nhau rồi." Âm

thanh quyến rũ cất tiếng cười cười khanh khách.

Mấy người Dữu Khánh sắc mặt đột biến, đúng là sợ cái gì tới cái đó, cái gì phải tới dù có lề mề dây dưa đến đâu cũng không thoát được, không thể trông chờ may mắn giải quyết được vấn đề.

Lương Bàn lóe lên lướt đến trước mặt Nam Trúc, chụp Nam Trúc kéo lên. Dữu Khánh lập tức đứng lên, nhưng chợt thấy hoa mắt.

Bốp! Một cú tát dữ dội giáng vào mặt hắn.

Lương Bàn vung tát, đánh hắn ngã ra đất, rồi nhìn cũng không thèm nhìn, thuận thế phất tay ra, lại cách không một chưởng, bùm! Đánh cho Mục Ngạo Thiết vừa khẩn cấp nhào tới thổ huyết bay ngược ra sau, nện mạnh trở lại xuống bên cạnh Liên Ngư và Hổ Nữ, sau khi đụng vào hai người mới dừng lại được, y sặc máu gục trên mặt đất.

Bách Lý Tâm ngay lập tức xoay người lại chắn trước người Dữu Khánh, gương mặt căng cứng khẩn trương nhìn chằm chằm vào Lương Bàn, giống như muốn liều mạng đánh một trận vậy.

"Không phải chuyện của các ngươi." Nam Trúc kịp phản ứng lại, thấy tình thế cấp bách vội hô to một câu.

Lương Bàn từ trên cao trịnh thượng nhìn xuống sư huynh đệ ngã lăn trên đất, "Không cần phải gấp gáp, từng người một, kiên nhẫn một chút, tất đều sẽ đến lượt."

Tiếp đó gã lắc người lướt đi, trực tiếp xách Nam Trúc lên trên đàn tế.

Lúc này, mấy sư huynh đệ mới thực sự ý thức được, Lương Bàn bây giờ đã hơn xưa, tu vi của gã so với lúc trước đã khác nhau một trời một vực, thực lực của bọn hắn hoàn toàn không thể đối mặt, không còn có thể tùy ý đánh người ta giống như trước nữa.

Dữu Khánh ra sức lắc đầu, một cú tát tai đó khiến cho lỗ tai và đầu óc hắn đều chấn động ong ong. Hắn nhắm chặt mắt lại, lắc lắc đầu, sau khi thi pháp lấy lại sức lực, hắn vô thức nhấc tay lân chụp lấy hạt châu phía sau vạt áo trên ngực.

Đưa mắt nhìn Nam Trúc bị Lương Bàn đè xuống quỳ trên đàn tế, lại quay sang nhìn Mục Ngạo Thiết sặc máu nằm trên đất, hắn hít sâu một hơi, biết rằng trong tình hình hiện nay, nhất thời kích động sẽ không giải quyết được vấn đề, chưa đến thời điểm hoàn toàn vô vọng hắn không thể làm như vậy. Hắn nỗ lực ổn định lại cảm xúc của mình, giơ tay lau đi vết máu trên khóe miệng, nhấc tay đẩy Bách Lý Tâm đang che trước người mình ra, lăn lăn bò bò di chuyển đến bên cạnh Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh ngơ ngác quay đầu lại nhìn hắn, không biết hắn đến bên mình làm gì.

Dữu Khánh trực tiếp đưa miệng áp sát bên tai cô ta, nhỏ giọng bức thiết nói: "Nghĩ cách cứu người, bất kỳ cách nào đều được, chỉ cần là biện pháp mà Thanh Ô bộ tộc của ngươi có, hoặc là Cửu vĩ hồ có nhược điểm gì, đều có thể nói ra thử xem."

Tiểu Thanh lắc đầu, thể hiện mình thật sự không có cách nào.

Dữu Khánh nhìn Nam Trúc đang bị Lương Bàn bôm bốp tát tai vì cứng miệng, chụp lấy cổ tay cô ta, "Đại thanh nữ của tộc ngươi đâu? Cô ấy có thể trấn áp Cửu vĩ hồ, vì sao không lộ diện ngăn cản Cửu vĩ, vì sao để cho Cửu vĩ có lực lượng tung hoành bên ngoài?"

Tiểu Thanh than thở: "Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?"

Dữu Khánh: "Ngươi thử triệu hoán cô ấy thử xem, xin cô ấy giúp đỡ a!"

Tiểu Thanh: "Nếu có thể giúp nhất định đã giúp đỡ từ sớm rồi. Hơn nữa, cho dù ta gọi rách cổ họng cũng vô ích, ngươi không có nghe Cửu vĩ đã nói sao? Linh âm của Thanh Ô bộ tộc ta không truyền ra

được Trấn Linh chung, nếu không, Đại thanh nữ đã liên hệ với chúng ta từ lâu rồi."

Dữu Khánh:

"Lời nói của Cửu vĩ mà ngươi có thể tin sao? Cho dù không truyền ra ngoài được cũng không sao nha, chúng ta không phải đang ở trong Trấn Linh chung sao. Hơn nữa, âm thanh không truyền ra được, không có nghĩa là không truyền vào được nha. Thời điểm xảy ra sấm chớp rung trời lúc trước, các ngươi đã ngâm nga cái gì vậy? Một luồng hào quang màu xanh bay tới hóa giải sấm sét đó có phải là do Đại thanh nữ nghe được kêu gọi nên xuất thủ hỗ trợ hay không? Ngoài ra, lúc đầu khi đám đông người bị dụ dỗ tiến vào, không phải Đại thanh nữ đã ra tay trấn áp Cửu vĩ sao? Sao lại nghe không được chứ? Cô ấy khẳng định có thể nghe được. Ngươi nhanh nhanh kêu gọi thử xem."

Tiểu Thanh ngẩn người, cảm thấy lời vị này nói dường như có lý, nhưng cô ta vẫn khó xử nói: "Ta làm sao có tư cách kêu gọi Đại thanh nữ, hơn nữa ta cũng không biết làm thế nào để kêu gọi."

Dữu Khánh: "Đã đến thời điểm này rồi, ngươi còn bận tâm tới chuyện có tư cách hay không làm gì? Cứ há miệng gọi to là được."

Trên đàn tế, Nam Trúc bị tát miệng đầy máu tươi, lắc đầu, vẻ mặt dữ tợn, như thể không thèm đếm xỉa gì nữa, hướng về phía đôi mắt xanh lam trong không trung quát lên: "Đúng vậy, ta đã đi vào Kim Khư, cũng từng đi qua Bách Hoa tiên phủ. Trong Kim Khư có Hoàng kim cự nhân, chém ra một kiếm là có thể hủy thiên diệt địa. Ong chúa ở trong Bách Hoa tiên phủ chắc hẳn là Phong tử mà ngươi nói đến phải không? Ngươi là đối thủ của hắn sao? Hắn đưa Thiên Dực lệnh cho ta chính là để cho ta tới đây nhìn xem tình hình, hắn đang đợi tin tức từ ta. Chỉ có mình ta biết rõ tình hình cụ thể. Các ngươi có gan thì giết ta thử xem!"

Lời này làm cho đôi mắt xanh lam trong không trung rõ ràng lấp lóe sáng, rất nhiều người đang quỳ cũng bị lời này làm cho chấn kinh,

không nghĩ tới tên mập mạp này lại có lai lịch lớn như vậy.

Nam Trúc quay đầu nhìn chằm chằm Lương Bàn ở một bên, "Ngươi cho rằng mình đã ôm được bắp đùi rồi sao? Phì, còn rất nhiều người mạnh hơn Cửu vĩ hồ. Ngươi đâu phải là ôm được bắp đùi a, ngươi rõ ràng đang ôm một cỗ quan tài thật to. Nếu như bây giờ ngươi quỳ xuống cầu xin ta, hầu hạ để tâm tình ta thấy tốt, nói không chừng lão tử còn có thể cho ngươi một tương lai tốt đẹp."

Trong mắt gã lóe lên vẻ u ám, Lương Bàn lại phất tay cho Nam Trúc một bạt tai dữ dội vào mặt.

Bốp! Lần này, tiếng vang dữ dội hơn trước rất nhiều, Nam Trúc trực tiếp bị tát ngã xuống, khóe miệng tràn ra máu tươi và hai cái răng cấm, đã bị đánh bất tỉnh rồi.

"Đừng đánh chết, ta còn muốn thử xem rốt cuộc hắn cứng miệng đến cỡ nào, đem hắn…"

Giọng nói quyến rũ còn chưa nói xong, bên trong không gian chợt vang lên khác giọng nữ khác, "Thánh mẫu thiên tâm, Thanh Ô cung kính van cầu. Thánh mẫu thiên tâm, Thanh Ô cung kính van cầu…"

Chương 964 Việc này bởi vì ta mà ra (1)

Một đám người đang quỳ đều không lạ lẫm với những từ ngữ, những lời ngâm nga đột ngột vang lên này, trong đầu lập tức hiện lên khung cảnh lôi đình vạn quân, theo bản năng đều quay nhìn về phía Tiểu Thanh, ngay cả cặp mắt xanh lam trong không trung cũng nhìn chằm chằm đến Tiểu Thanh.

Quả nhiên, nhìn thấy Tiểu Thanh hai tay đan nhau chắp tại trước ngực, quỳ tại đó, vẻ mặt thành kính cao giọng cầu xin, lặp đi lặp lại chính là câu nói đó, không có thủ đoạn gì khác.

Ở tại đây, chỉ có một mình Lương Bàn là vẻ mặt nghi hoặc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Âm thanh quyến rũ cười rộ lên: "Tiểu Thanh ô, đừng nên ồn ào nữa, lực lượng của lão tổ tông các ngươi rất quý giá, chỉ với đám người trước mặt này, lão tổ tông các ngươi sẽ không lãng phí sức lực, nếu là Thanh Ô bộ tộc các ngươi…" Lời còn chưa dứt, tiếng nói chợt ngừng bặt.

Chiếc đuôi lông nhung xù to mềm mại lắc lư tại bên cạnh đàn tế đột nhiên rụt lại một nửa vào trong hang động, giống như bị thứ gì đó kéo vào, nửa đoạn lộ ra bên ngoài thì cứng ngắc căng thẳng, rõ ràng có cảm giác bị kéo căng.

Ngay sau đó, từng luồng hào quang màu xanh đột nhiên phóng ra từ những lỗ thủng trên mặt đất, phá vỡ sự thống trị của ánh sáng xanh lam trong vùng không gian này.

Cùng với sự bùng phát của ánh sáng màu xanh còn có cả uy năng bao la hào hùng, giống như trong nháy mắt liền khiến thời gian ngừng lại, ngay cả ngọn lửa xanh lam cũng ngừng lắc lư, mọi người cảm thấy hít thở không thông, thân thể không thể nhúc nhích, nhưng không có cảm giác áp bách nào, tựa như đã bị đóng băng lại.

Tiểu Thanh cũng ngừng ngâm nga cầu xin.

Mọi người đều rơi vào nỗi sợ hãi đối với điều chưa biết.

Thứ duy nhất còn có chuyển động chính là chiếc đuôi lông nhung trắng kia, nó bộ lộ ra trạng thái dữ tợn, màu lông dường như dần dần biến thành màu đen, thực ra đó là một tầng tà khí lan tràn ra, còn có tà khí giống như từng luồng sấm sét lấp lóe đan xen quay cuồng quanh chiếc đuôi.

Chiếc đuôi trong trạng thái dữ tợn đó như muốn vươn tới Nam Trúc trên đàn tế, vươn tới đám người đang quỳ, nhưng lại bị thứ gì đó bên trong hang động kéo lại, như đang trong quá trình đấu sức.

Đám người thậm chí còn không thể nhúc nhích con ngươi, có người nhìn thấy được tình hình bên kia đàn tế, có người không nhìn thấy.

Tầm mắt của Dữu Khánh cũng không thấy bên đó, nhưng thấy rõ hào quang màu xanh trước mắt, mặc dù không thể động đậy, trong lòng hắn vẫn dâng lên hi vọng.

Đa số người đều là như thế, đều hi vọng có thể thoát thân.

"Đồ chim ngốc, chỉ vì một đám rác rưởi mà không để ý đến sự an nguy của mình, quả thực hoang đường! Lúc trước phân ra lực lượng để đối phó lôi kiếp, đã bị tà khí của ta xâm thể, bây giờ còn dám xen tay vào việc này nhữa sao, tự tìm đau khổ. Để ta xem lần này ngươi có thể chống được bao lâu!"

Giọng nói quyến rũ đã mất đi sự quyến rũ, trở nên lạnh lùng quyết liệt, biến thành khàn khàn, còn chứa đựng sự không cam lòng và phẫn nộ ở trong đó.

Âm thanh dường như cũng bị sự bất thường làm ảnh hưởng, trở nên có phần mơ hồ, và có cảm giác ong ong vang vọng.

Hào quang màu xanh chiếu ra từ trong lòng đất chậm rãi chuyển động, đám người trong lòng đang rối loạn đột nhiên cảm thấy thân thể thả lỏng, từng người đứng lên, đều phát hiện mình đột nhiên đã có thể hành động.

Lương Bàn bị kiềm chế khó thể nhúc nhích phát hiện thấy Nam Trúc ở trước mặt đã có thể hành động, nhưng mình thì vẫn không thể nhúc nhích mảy may. Khóe mắt gã cũng nhìn thấy những người khác đều có thể di động, nhưng đám Ngân Bối viên vốn đang lui tới gần đây lại bị giam cầm.

Điều này làm cho gã ý thức được, đám tà vật bị tà khí xâm nhiễm hoặc người bị tà hóa đều bị nhằm vào.

"Là Đại thanh nữ, là Đại thanh nữ." Tiểu Thanh đã có thể hành động thốt lên vui mừng, mười ngón đan nhau nắm tại trước ngực, bộ dáng rất kích động, giọng nói của cô ta cũng trở nên mơ hồ và ong ong vang vọng.

Một âm thanh lành lạnh mà thân thiết bỗng nhiên gọi to lên, "Tiểu Thanh."

Giọng nói đó trong trẻo rõ ràng, cảm giác lan truyền rất mạnh, mọi người đều có kinh nghiệm, vừa nghe liền biết là do Tam Túc ô phát ra.

Tiểu Thanh lập tức trở nên càng thêm kích động, cũng cất lên âm thanh đặc thù của Thanh Ô bộ tộc, "Đại thanh nữ, ngài là đang gọi ta sao? Ngài cũng biết ta sao?"

Giọng nói lành lạnh và thân thiết nói: "Tiếng hót đầu tiên của mỗi một hài tử Thanh Ô bộ tộc sau khi được sinh ra, ta đều nghe được, mỗi một hài tử sinh ra, các tộc nhân đều có báo hỉ cho ta biết. Ta đều nhớ rõ tên của mỗi một các ngươi."

Tiểu Thanh rất kích động, ngây ra tại chỗ không biết nên nói gì bây giờ.

Giọng nói lành lạnh và thân thiết lại vang lên: "Tiểu Thanh, trạng thái áp chế Cửu vĩ như thế này, ta không duy trì được bao lâu, ngươi nhanh dẫn bọn họ rời khỏi đi. Ta sẽ tận lực chống đỡ đến khi các ngươi rời khỏi Trấn Linh chung."

Đôi mắt xanh lam trong không trung trở nên hung dữ, giọng nói ù ù vang vọng của Cửu vĩ hồ lại lần nữa vang lên, "Rời đi? Thiên Dực lệnh ở trong tay ta, bọn hắn có thể chạy được đi đâu chứ. Chỉ là một đám khốn thú, đừng hòng chạy thoát lòng bàn tay của ta!"

Cái đuôi phủ đầy tà khí lưu chuyển run rẩy, từng chút một ra sức giãy giụa về phía trước, từng chút một ra sức vươn tới Nam Trúc.

Hào quang màu xanh bùng lên, cái đuôi lông nhung xù to đang giãy giụa lập tức bị kéo vào bên trong hang động, biến mất.

Tiểu Thanh không để ý tới lời đe dọa của Cửu vĩ hồ, thành kính đáp lại: "Đại thanh nữ, vậy còn ngươi, những gì Cửu vĩ hồ nói có phải sự thật hay không?"

Dữu Khánh nôn nóng, đưa tay kéo cô ta đang quỳ trên mặt đất lên, quát to với mọi người, "Còn ngây ra đó làm gì, chạy mau a!"

Giọng nói của hắn cũng vang vọng ong ong.

Hắn lắc mình nhảy lên, bay đến trên đàn tế, vươn tay chụp lấy Nam Trúc, cởi bỏ cấm chế trên người gã, "Có việc gì không, còn có thể đi thì đi mau."

Được khôi phục lại tự do, Nam Trúc không quên sở trường nói nhiều của mình, "Không sao. Ta nói nha Tiểu Thanh cô nương, chuyện gì vậy nha, đã có biện pháp này tại sao lại không sớm dùng tới chứ? Hại ta bị hành hạ vô ích, khiến mọi người sợ hãi quá chừng!"

Dữu Khánh biết chuyện này không liên quan gì đến Tiểu Thanh, không ai biết biện pháp này hữu dụng, hắn cũng là trong cái khó ló cái khôn, còn nước còn tát, làm thử xem mà thôi, không nghĩ tới thật sự hữu dụng, nhưng bây giờ không phải là thời điểm để giải thích điều này.

Hắn nắm giữ ngực áo, cầm chặt viên hạt châu, nhìn chằm chằm vào hang động tối như mực, nhưng không nhìn thấy cái đuôi của Cửu vĩ hồ, cuối cùng hắn đè nén lại tâm tình rục rịch muốn hành động, từ bỏ ý nghĩ một mình mạo hiểm. Đó dù sao cũng là yêu nghiệt cấp bậc tiên nhân, hắn không biết thứ này có làm gì được hay không được, không có bất kỳ nắm chắc nào, một khi có sai lầm, sợ rằng lão Thất và lão Cửu cũng sẽ góp tính mạng vào trong.

Chương 965: Việc này bởi vì ta mà ra (2)

Sau thoáng chốc suy nghĩ, hắn quay đầu lại mắng: "Nói nhảm gì chứ, đi mau!"

Bị tát tai thành đầu heo, Nam Trúc vung tay gạt cánh tay lôi kéo của hắn ra, trực tiếp rút kiếm ra hét vào mặt Lương Bàn, "Dám đánh gia gia của ngươi hả, bây giờ có hối hận cũng muộn rồi!"

Gã vung kiếm chém lung tung một trận, Lương Bàn không thể nhúc nhích bị gã trực tiếp chặt thành mười mấy mảnh, thân thể bị chặt ra vẫn không rơi xuống, tách ra nổi lơ lửng trong không trung, máu cũng lơ lửng trong không trung, mặt cắt toát ra tà khí.

Thấy đầu của Lương Bàn cũng đã bị chém ra, Dữu Khánh trực tiếp kéo Nam Trúc bay xuống đàn tế, lôi gã chạy mau.

Đám người quỳ gối đã rối tung cả lên, chạy đi hơn nửa rồi, bên ngoài truyền vào tiếng đánh nhau, theo động tĩnh là đang chém giết cùng Ngân Bối viên.

Thân Vô Không và Ngụy Ước bị khống chế nằm lăn trên mặt đất, không ai quan tâm tới, ngay cả một người đến kiểm tra tình trạng bị thương như thế nào hoặc đến cùng đã xảy ra chuyện gì cũng không có, không một ai sẵn sàng vì bọn họ mà lãng phí thời gian chạy trốn, dù chỉ một chút xíu, kể cả người của Thiên Hồng bang và Trấn Sơn bang.

Thực sự là bởi vì hai người bỏ mặc bang chúng để chạy thoát một mình quá nhiều lần, không biết lúc này, trong khi ào ạt chạy trốn, thành viên của hai nhóm người có còn nhớ đến bọn họ hay không.

Kết quả của Đoạn Vân Du tốt hơn chút, tại thời khắc cuối cùng, Đồng Tại Thiên vác di thể của gã ta cùng đi, dù sao đã kết giao hồi lâu, không muốn di thể của gã ta nằm lại đây để bị giày xéo.

Dù sao, Dữu Khánh và Nam Trúc là sẽ không nghĩ tới Thân Vô Không và Ngụy Ước lăn lóc trên mặt đất, bọn hắn chỉ lo vội vã bỏ chạy. Bọn hắn đụng phải Mục Ngạo Thiết cõng Hổ Nữ và Bách Lý Tâm.

Thấy hai người đứng yên bất động, bọn hắn cho rằng là đang đợi mình, Nam Trúc cất tiếng gọi, "Chạy nhanh nào."

Chợt nhận ra hai người đang nhìn cái gì đó, Dữu Khánh quay đầu lại thuận thế nhìn theo, thấy Liên Ngư giải thoát cho Nhiếp Nhật Phục khỏi cảnh bị treo trong đám tà khí bao trùm, nâng y phi thân rơi xuống tại trước mặt mọi người.

Nhiếp Nhật Phục lắc lắc đầu, trục xuất một đám tà khí xua đuổi tản ra, rồi có vẻ đã khôi phục lại sự tỉnh táo.

Liên Ngư nâng đỡ y lập tức hỏi: "Còn có thể chịu được không?"

Nhiếp Nhật Phục: "Không có chuyện gì."

Mấy người Dữu Khánh nhìn nhìn lỗ thủng to đùng giữa ngực bụng y, như vậy mà gọi là không có việc gì ư? Bọn hắn có phần không nói nên lời, nhưng lúc này không phải là thời điểm để nói về việc này, chỉ có thể kêu gọi mọi người trước tiên rời đi.

Trong thông đạo ra ngoài, động tĩnh đánh nhau không dứt, có thể ngăn chặn lại như vậy, có thể thấy số lượng tà ma ngăn cản chắc chắn không ít.

Nhìn thấy Nhiếp Nhật Phục cũng được mang ra khỏi không gian hang động này, Cửu vĩ hồ cất tiếng hét lên the thé sắc nhọn, "Để Nhiếp Nhật Phục lại, về sau ta còn có thể tha mạng cho các ngươi, nếu không ta tất nhiên sẽ khiến các ngươi muốn sống không được muốn chết không xong. Thiên Dực lệnh nằm trong tay ta, ta nắm giữ thông đạo trở về Nhân gian, các ngươi chỉ là cá trong chậu, không chạy thoát được, sớm muộn gì vẫn sẽ rơi vào trong tay ta!"

Tiếng hét to thề sẽ đuổi tận giết tuyệt ù ù vang vọng trong thông đạo đi ra ngoài. Dữu Khánh lấy Huỳnh thạch ra nhanh chóng nhảy lên đi tại phía trước mở đường. Hắn vốn không có đặt nặng mấy lời đe dọa của Cửu vĩ hồ, nhưng khi câu nói "Ta nắm giữ thông đạo trở về Nhân gian" vang vọng bên tai thì hắn như được nhắc nhở điều gì đó, thần sắc hắn biến đổi, đột nhiên ngừng lại.

Mấy người chạy tại phía sau suýt chút nữa đã húc vào trên người hắn, tất cả đều ngừng lại, Nam Trúc hét lên thúc giục: "Làm gì vậy, chạy mau a!"

Dữu Khánh xoay người lại đối diện với gã, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lão Thất, nó nói không sai, nó nắm giữ thông đạo trở về Nhân gian, nếu như nó muốn nhúng tay vào Nhân gian, đó sẽ là thảm họa khủng khiếp cho Nhân gian."

Điều hắn muốn nói chính là, bên ngoài còn có tiểu sư thúc, có Cao lão Nhị, có lão Thập Lục, và cả Văn Hinh, có rất nhiều người hắn quan tâm, đến lúc đó bọn họ phải làm sao mới ổn, tất cả đều phải trả giá cho hành vi sai lầm của hắn sao?

Nam Trúc kéo cánh tay hắn, "Bây giờ còn quan tâm được chuyện này sao? Trước tiên chạy thoát đã mới quan trọng!"

Liên Ngư đang cõng Nhiếp Nhật Phục cũng nói: "Trước tiên thoát thân quan trọng hơn."

Dữu Khánh không để ý tới nàng ta, bàn tay cầm Huỳnh thạch nắm lại đặt tại trên ngực Nam Trúc, "Việc này bởi vì ta mà ra, là do ta tạo thành, nếu như Thiên Dực lệnh nằm trong tay Thanh Ô bộ tộc, sẽ không xảy ra việc gì, là do ta lừa gạt Thanh Ô bộ tộc nên mới rơi vào tay nó. Ta là đầu sỏ gây nên chuyện này!"

Ánh sáng xuyên qua khe hở ngón tay chiếu lên khuôn mặt Nam Trúc, Nam Trúc thở vắn than dài: "Ngươi sao có thể tính được là đầu sỏ chuyện này, là ta, ta thừa nhận là vì cứu ta mới dẫn tới sai lầm này, nhưng hiện tại chúng ta có thể làm gì bây giờ? Chúng ta không

có cách nào a, không thể cứu vãn được chuyện đã rồi. Chỉ khi núi còn xanh, chúng ta mới có cơ hội đốn củi a."

Dữu Khánh hít một hơi thật sâu, dường như đã đưa ra quyết định nào đó, ánh mắt bình tĩnh và trầm ổn nói: "Các ngươi đi đi, Đại thanh nữ xuất thủ là một cơ hội, để ta đi thử xem."

Mấy người nghe vậy đều kinh ngạc, kể cả Nhiếp Nhật Phục ở trong đó.

Nam Trúc trợn tròn mắt, "Ngươi thử như thế nào? Thử cái quỷ gì chứ?"

Dữu Khánh nhấc tay, đưa tay nắm áo ngực, nắm chặt hạt châu.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức nghẹn họng không nói nên lời, người khác có lẽ không hiểu, hai người bọn họ biết rõ tác dụng của hạt châu đeo trên ngực hắn, trong nháy mắt liều hiểu được Thập Ngũ tên định làm gì.

Dữu Khánh ngoắc tay ra hiệu cho hai người ghé sát lỗ tai tới, Mục Ngạo Thiết đặt Hổ Nữ xuống, áp sát vào, nhưng không ngờ Dữu Khánh lại đột nhiên xuất thủ đánh lén, y và Nam Trúc ngay tại chỗ bị khống chế.

"Nhiều người vô dụng, các ngươi đi đi, không cần lo cho ta. Lão bản nương, giúp ta đưa bọn hắn chạy đi."

Nói xong lời đó, Dữu Khánh xoay người lại lướt trở vào trong, Liên Ngư sửng sốt.

Hai người bị khống chế lập tức hốt hoảng, Mục Ngạo Thiết hét lớn: "Ngươi không đến gần được Cửu vĩ, tới gần sẽ chết, vô dụng. Lão bản nương nhanh cởi bỏ cấm chế trên người chúng ta đi, nhanh ngăn cản hắn lại."

"Mẹ nó, lão Thập Ngũ, quay trở về!" Nam Trúc gấp gáp, khẩn trương bật khóc tại chỗ, bởi vì gã biết rõ không thể gọi lại được nữa, khuôn mặt bị tát sưng vù như mặt heo khóc lóc trông rất khó coi, gã vô cùng hối hận, gào lớn, "Đi qua Kim Khư có tác dụng gì, đi qua Bách Hoa tiên phủ thì làm được gì, chẳng hề lấy được món pháp bảo nào hữu dụng…"

Đang ra sức cầu xin Liên Ngư, khiến cho Liên Ngư rất khó xử, Mục Ngạo Thiết chợt giật mình, ánh mắt lấp lóe, gấp gáp gào to như nổi điên: "Lão Thập Ngũ, hồ lô, hồ lô, hồ lô mà Độ Nương muốn. Có khả năng hữu dụng với Nhiếp Nhật Phục…"

Chương 966: Địa Nguyên Tiên Lộ

Hồ lô? Nam Trúc lập tức ngừng khóc, cảm xúc trong nháy mắt cũng được đè nén lại, lời gã nói đã nhắc nhở Mục Ngạo Thiết, ngược lại lời nói của Mục Ngạo Thiết cũng đã nhắc nhở gã, lúc này cùng cất tiếng gọi to theo, "Hồ lô, lão Thập Ngũ, hồ lô vô dụng với chúng ta, nhưng có thể thực sự hữu ích với Nhiếp Nhật Phục, mau trở lại nha, có hồ lô a!"

Hồ lô? Hồ lô gì? Liên Ngư quay đầu lại nhìn Nhiếp Nhật Phục, không biết có phải mình nghe lầm rồi hay không, hồ lô gì có thể có liên quan tới Nhiếp Nhật Phục?

Nhiếp Nhật Phục cũng mờ mịt không hiểu, rõ ràng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Dữu Khánh đã vượt qua cửa động chạy về phía vùng không gian bên trong. Hắn quay đầu lại cất tiếng quở trách, "Ngươi chạy theo ta làm gì, quay lại đi, giúp hai bọn hắn rời khỏi nơi này. Ở lại đây đông người cũng không có ích gì, nhanh quay lại đi."

Chạy theo tới chính là Bách Lý Tâm, mặt nàng sa sầm lắc đầu, thái độ trông rất kiên quyết, cung tiễn đã nằm trong tay.

Vừa đúng vào lúc này, mấy chữ "Hồ lô hồ lô" văng vẳng truyền đến, vốn đang tức giận với thái độ của Bách Lý Tâm, Dữu Khánh nghe vậy thì khẽ giật mình, sau khi tập trung lắng nghe một chút, hắn có vẻ bừng tỉnh hiểu ra, giậm giậm chân, dường như buồn phiền vì sao mình lại quên đi chuyện này, hắn lập tức quay đầu chạy trở lại.

Bách Lý Tâm tự nhiên chạy đuổi theo.

"Hồ lô? Độ Nương…" Cặp mắt xanh lam biến mất khỏi không trung lúc trước lại xuất hiện lần nữa, giống như cũng nghe được tiếng kêu gào của hai người Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, cất tiếng lẩm bẩm tự nói một lúc, rồi ánh mắt chợt bừng lên, đột nhiên cất tiếng kinh hô, "Địa Nguyên Tiên Lộ!"

Không hổ là người có thể đưa Thiên Dực lệnh cho Ong chúa, không chỉ biết được Độ Nương là ai, còn đoán được thứ Độ Nương muốn là thứ gì.

Trong hang động đối diện với đàn tế, cái đuôi giống như được bao phủ một lên một tầng màu đen lại cố gắng duỗi ra bên ngoài, đã vươn ra được một đoạn, căng cứng, cực kỳ khó khăn để vươn ra, nhưng vẫn cố sức duỗi ra.

Mà hào quang màu xanh dường như cũng biết được điều gì đó, quang mang mạnh lên không ít, tiếp tục dùng sức mạnh ép không cho cái đuôi vươn ra ngoài.

Con mắt xanh lam nhìn chăm chú về phía Lương Bàn bị chém thành nhiều mảnh, lạnh lùng nói: "Đi ra ngoài, diệt trừ bọn họ!"

Những mảnh thi thể của Lương Bàn bắt đầu rung động, nhưng không có cách nào thoát khỏi hào quang màu xanh. Rồi đột nhiên, toàn bộ các mảnh thi thể bùng ra, tan rã thành tà khí, rồi tụ hợp

thành một đám sương mù tà khí. Tà vụ bắt đầu thấm ra hào quang màu xanh, chỉ là tốc độ rất chậm.

Trong những lỗ thủng trên mặt đất, lại có ánh sáng trắng lập lòe ẩn hiện, trong bạch quang có hỗn tạp khí tức hắc sát, đối kháng với hào quang màu xanh, dường như muốn giúp đám tà vụ kia thoát thân, nhưng hào quang màu xanh cũng gia tăng áp chế, không để cho bạch quang đạt được mục đích.

"Tiện nhân, ngươi điên rồi sao? Ngươi không ngại bị tà hóa vẫn nhất quyết muốn ngăn ta ư!" Cửu vĩ hồ phẫn nộ gào thét.

Gào thét không đạt kết quả gì, cô ta chợt cất lên tiếng huýt dài "Ô ô", tiếng huýt gió theo những thông đạo tràn ngập khắp nơi trong Trấn Linh chung lan truyền ra phía bên ngoài.

Chạy về đến bên cạnh Liên Ngư, Dữu Khánh khẩn cấp xuất thủ cởi bỏ cấm chế trên người Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, Nam Trúc lau nước mắt, chụp lấy Dữu Khánh định mắng gì đó, rồi đột nhiên cực kỳ hoảng sợ, hất Dữu Khánh ra, đưa tay xốc chiếc áo choàng trên người mình lên, nhìn nửa thân thể bên trên trần trụi của mình, hai tay sờ soạng một hồi trên người mình, cuối cùng cất lên tiếng kêu gào thảm thiết như heo bị chọc tiết, "Hết rồi, mất rồi, hồ lô bị mất rồi, không biết đã bị mất lúc nào. Trời ơi! Mất đâu rồi chứ? Để ta nghĩ xem, bình tĩnh, ta phải bình tĩnh suy nghĩ…"

Thấy bộ dạng của gã như sắp phát điên, Dữu Khánh liếc mắt khinh bỉ, duỗi tay về phía Bách Lý Tâm.

Bách Lý Tâm vỗ lên chiếc hộp dài sau lưng, một cái bọc nhỏ lộ ra ngoài, chụp lấy đưa cho Dữu Khánh.

Dữu Khánh trực tiếp lấy chiếc hồ lô màu đen đó ra, Nam Trúc có chút ngây người, "A, tại sao lại nằm trong tay các ngươi chứ?" Gã đưa tay đoạt lấy vào trong tay, xoay xoay nhìn xác nhận.

Bây giờ không có thời gian để chậm rãi giải thích điều này với gã, Dữu Khánh đưa tay chụp về lại, rồi quay sang Nhiếp Nhật Phục đang được Liên Ngư cõng trên lưng.

Không đợi cho Dữu Khánh nói lời nào, Nam Trúc đã đưa tay kéo hắn rời đi, "Trước tiên đi ra ngoài rồi nói tiếp." Gã rất sợ Dữu Khánh vẫn nghĩ không thông suốt, lại chạy vào trong chịu chết.

Dữu Khánh vung tay gã ra, tránh bị gã lôi lôi kéo kéo, không rời đi, "E rằng không kịp nữa."

Nam Trúc nôn nóng hỏi, "Có gì mà không kịp? Chúng ta không biết trái hồ lô này có thật sự hữu ích hay không, càng không biết cần thời gian bao lâu mới có thể phát huy tác dụng. Đại thanh nữ đã nói cô ấy không kiên trì được bao lâu. Chúng ta đi ra ngoài thử xem trước, hữu dụng thì quay trở lại liên thủ với Đại thanh nữ."

Phần ý còn lại thì không cần phải nói ra, lỡ như không hữu dụng, vậy thì ít nhất cũng đã chạy thoát ra ngoài.

Dù sao, chính là trước khác nay khác, ý nghĩ lúc này không còn giống với lúc vội vã gọi Dữu Khánh quay trở lại nữa rồi.

Dữu Khánh trách móc: "Ngươi không nghe được lời Cửu vĩ hồ nói lúc trước sao? Sở dĩ Đại thanh nữ không dễ dàng xuất thủ là bởi vì cần phải trả một cái giá đắt, nếu không thì đã không ngồi xem Cửu vĩ hồ làm bậy. Bởi vì Tiểu Thanh triệu hoán nên cô ta mới không thể không xuất thủ. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, e rằng trong khoảng thời gian ngắn, Đại thanh nữ chưa chắc đã có thể xuất thủ lần nữa, chỉ dựa vào một mình Nhiếp thành chủ chưa chắc ổn thỏa."

Mục Ngạo Thiết nói: "Trong thời gian ngắn không được, vậy thì làm dự định lâu dài. Lão Thất nói không sai, trong chốc lát, trái hồ lô này chưa chắc có thể phát huy được tác dụng nhanh như vậy."

Dữu Khánh quyết liệt nói: "Chuyện đã đến một bước này, bỏ lỡ lần này, ngươi cảm thấy Cửu vĩ hồ sẽ ngồi đợi chúng ta làm lại một lần

khác sao? Cô ta nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách để ngăn cản. Thử ngay bây giờ, nếu không được cũng không ảnh hưởng đến việc chúng ta thoát ra ngoài."

Hiện tại hắn thực sự rất nóng lòng muốn diệt trừ Cửu vĩ hồ, thông đạo thông tới Nhân gian nằm trong tay Cửu vĩ hồ, càng kéo dài quỷ mới biết rõ sẽ xảy ra chuyện gì, đặc biệt là lúc này hắn nhìn thấy có cơ hội.

Vì vậy, hắn không tiếp tục dông dài, trực tiếp rút kiếm gọt miệng trái hồ lô, vỏ trái Hắc hồ lô quả thực là rất cứng, với tu vi của hắn cũng phải tốn kha khá sức lực mới cắt ra được một cái lỗ.

Từ miệng vết cắt trên trái hồ lô tức thì toát ra bảo quang, ánh sáng xanh ngọc trong trẻo hơi dao động, chiếu rọi lên vách động, khí tức thơm tho tỏa ra lập tức khiến người ta có cảm giác như đang ở trong núi rừng nguyên thủy, trước mắt dường như xuất hiện đồng cỏ xanh tươi vô biên vô hạn, tươi mát sảng khoái.

Liên Ngư và Hổ Nữ chỉ là mở to mắt nhìn như xem trò mới lạ, nhưng Nhiếp Nhật Phục đang tinh thần uể oải thì trong mắt lập tức toát ra vẻ kinh ngạc, y vừa ngửi thấy khí tức này thì tựa hồ ý thức được điều gì đó, cuối cùng đã hiểu rõ vì sao những người này lại nói trái hồ lô này có liên quan với mình.

Dữu Khánh đưa hồ lô đến trước mặt y, hỏi: "Nhiếp thành chủ, ngươi cảm nhận thử xem, thứ này có thể hữu dụng để tăng lên thực lực của ngươi hay không?"

Mặt đầy kinh ngạc, Nhiếp Nhật Phục hỏi: "Đây là thứ gì?"

Dữu Khánh: "Ta không biết rõ và bây giờ cũng không phải là thời điểm để nói chuyện này. Nói chung, nó được hái xuống từ trên một cây thần thụ trong Bách Hoa tiên phủ. Có yêu tinh cây cỏ cực kỳ khát vọng lấy được nó, thậm chí không tiếc trả giá vì điều này. Từ chuyện đó, chúng ta mới suy diễn đến trên người ngươi. Còn như

thế nào để sử dụng nó thì chúng ta không biết, chỉ có thể dựa vào cảm nhận của chính ngươi."

Giọng nói lành lạnh mà thân thiết đúng lúc này truyền đến, "Đây là Thiên địa tinh sương do thần thụ dựng dụng tích trữ ra. Một giọt đủ để cho cây cỏ trong vòng trăm bước sinh sôi như gặp mùa xuân, một bình còn hơn cả nghìn năm tu hành. Với hắn mà nói, đó là chí bảo. Trực tiếp uống hoặc hít vào đều được. Luyện thể hóa thần, thành công hẳn là có thể trợ giúp ta chặt đứt tai họa Cửu vĩ. Ta sẽ dốc hết toàn lực ngăn chặn Cửu vĩ."

Vừa nghe những lời này, mọi người liền biết, đây là Đại thanh nữ lên tiếng, bảo bọn hắn cứ yên tâm sử dụng, người ta sẽ tận lực ngăn chặn Cửu vĩ hồ để tranh thủ thời gian cho bọn hắn.

Đã như vậy rồi, còn có gì để do dự nữa chứ, Liên Ngư vội vàng đặt Nhiếp Nhật Phục xuống.

Vốn đã cảm thấy được thứ bên trong hồ lô có lợi cho mình, Nhiếp Nhật Phục đưa tay cầm lấy hồ lô, đặt vết cắt trên hồ lô vào miệng, ngửa đầu uống ùng ục, một mạch uống cạn, đáy chĩa lên trời.

Nhìn cảnh này, Nam Trúc cúi đầu ôm trán, thấy y uống mà gã đau lòng, không đành lòng nhìn thẳng, sợ nhịn không được sẽ cất tiếng nhắc người ta uống ít một chút.

Nhất là nghĩ đến lời Đại thanh nữ nói một bình có thể sánh với nghìn năm tu hành, thật sự khiến gã đau lòng vô cùng, thật đáng tiếc con người không thể sử dụng cái trò này.

Sau khi uống cạn xong, Nhiếp Nhật Phục có vẻ vẫn còn luyến tiếc với cái vỏ hồ lô này, y giao nó lại cho Dữu Khánh, chỉ vào hồ lô và nói: "Đây là thứ tốt."

Nói xong, Nhiếp Nhật Phục lập tức ngồi xuống tại chỗ, khoanh chân nhắm mắt, thân thể bắt đầu toát ra hương thơm nồng đậm, khiến mọi người không nhịn được hít vào thật sâu.

Chẳng bao lâu, mọi người nhìn thấy lỗ thủng nơi ngực bụng y nhanh chóng khép lại với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, chỉ chốc lát sau liền khôi phục nguyên vẹn, thực sự rất thần kỳ.

Dữu Khánh nhìn vào trong hắc hồ lô, nhìn thấy bên trong có một tầng lục quang nhàn nhạt đang từ từ chuyển sang màu đen, màu sắc biến thành giống như vỏ hồ lô vậy.

Nếu Nhiếp Nhật Phục nói rằng vỏ hồ lô trống không này vẫn là thứ tốt, vậy chắc hẳn sẽ không có sai, hắn giao lại cho Bách Lý Tâm tiếp tục cất giữ.

Sau khi đã có tâm trạng để quan tâm tới những việc khác, mấy người lập tức nhận thấy tình hình không thích hợp, tại sao cảm thấy động tĩnh chém giết xông ra ngoài không chỉ không giảm đi, mà càng ngày càng có xu hướng nghiêm trọng hơn, đã lâu như vậy mà vẫn chưa thể lao ra ngoài sao?

Làm sao có thể dễ dàng xông ra ngoài như vậy, nếu không có người dẫn đường, thông đạo bên trong Trấn Linh chung là giống như mê cung, lúc trước không có tà ma ngăn chặn đám người tiến vào, đó là cố ý để mọi người tiến vào, phải biết rằng, nơi này là sào huyệt của Ngân Bối viên, cho nên lúc này chúng dốc sức ngăn cản.

Mà ở bên ngoài Trấn Linh chung, càng là có vô số tà ma đủ loại đủ kiểu chen chúc ùa vào, tràn đầy khắp núi đồi, tà khí cuồn cuộn dâng trào, có cảm giác như bọn chúng không tiếc trả giá, bằng bất cứ giá nào cũng phải xông vào bên trong lòng chảo, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ toàn bộ lòng chảo đều sẽ bị tà ma lấp đầy.

Tình cảnh này khiến cho đám người xông ra ngoài gặp phải phiền toái thật lớn. Đám tà ma còn sống không tiếc tính mạng lũ lượt vọt tới, chặn kín tất cả còn đường, tà ma bị giết chết cũng nằm lại chặn kín đường. Bên trong không gian kim loại này, sau khi tà ma chết đi, tà khí toát ra không có tán đi, đám người có thể thi pháp chống đỡ trong ngắn hạn nhưng không thể một mực ở trong màn tà khí.

Thông đạo quanh co khúc khuỷu, thi pháp cũng đánh không thông được con đường bị chặn kín.

Dùng số lượng để bịt đường, lấy thi thể đề chặn kín, tất cả thông đạo ra ngoài đều bị phong tỏa, dựa vào tu vi của bọn họ, trong lúc nhất thời cũng không ra được.

Có người cả hai đầu đều bị ngăn chặn, có người vừa đánh vừa lui, dòng máu đỏ sậm bốc lên tà khí hội tụ thành dòng chảy róc rách như suối, theo địa thế một đường chảy xuống dưới thấp.

Một trận tiếng bước chân vội vã truyền đến, mấy người Dữu Khánh đương nhiên phải hộ pháp cho Nhiếp Nhật Phục, bọn hắn vội vàng tiến tới, nhìn thấy là Đồng Tại Thiên cả người bê bết máu và những người khác của Hạt Tử bang, lúc này, bọn họ cũng chỉ còn lại năm, sáu người, những kẻ khác chạy đi trước không biết đã đến đâu rồi.

Đồng Tại Thiên vẫn còn khiêng theo thi thể Đoạn Vân Du nhìn thấy bọn hắn, vội vàng gọi to, "Bang chủ."

Song phương gặp mặt, Dữu Khánh kinh ngạc hỏi:

"Các ngươi tại sao lại quay về đây?"

"Bị phong tỏa rồi, quá nhiều tà ma, ra không được…"

Tứ đương gia Phạm Cửu vội vàng kể lại tình hình đại khái, bọn họ may mà trên đường phát hiện thấy mấy người Dữu Khánh vẫn chưa theo ra, sau một hồi do dự, quyết định dừng lại chờ đợi một chút, nếu không e rằng trước sau đều sẽ bị chặn, có muốn rút về đây cũng chưa chắc có thể rút được.

Nghe nói các khắp thông đạo đều bị tà ma chen chúc tấn công vào, Dữu Khánh có phần ngạc nhiên quay đầu lại nhìn nhìn đầu bên kia, tại sao phía bên đó im ắng không có động tĩnh gì, tiếp đó hắn bừng tỉnh hiểu ra, trong không gian dưới đất phía đó có hào quang màu

xanh áp chế đám tà ma kia, lập tức cất tiếng dặn dò: "Rút, mau rút về trong không gian hang động."

Chương 967: Một bước thành tiên (1)

Rút về không gian hang động? Liên Ngư không nghi ngờ quyết định của Dữu Khánh, đây là vấn đề mà chính nàng ta cũng không nhận ra, nghe nói sẽ rút về đó, nàng ta vội cúi người uống, ghé sát bên tai Nhiếp Nhật Phục thì thầm mấy câu, thấy y không có bất kỳ dấu hiệu phản đối nào, nàng ta lập tức thi pháp nâng y lên, đưa theo cùng nhau rút khỏi nơi này.

Đám người Đồng Tại Thiên cũng ngửi thấy được hương thơm cực kỳ nồng đậm đó, nhưng không biết trên người Nhiếp Nhật Phục xảy ra chuyện gì, nói chung, bọn họ đều nghe theo lời của bang chủ, nhanh chóng cùng rút đi theo.

Một đám người vừa mới di chuyển, một đám tà mà liền chen chúc xông đến, hổ lang xen lẫn với nhau, gào rống lao tới tấn công, Phạm Cửu, Mạt Lỵ dẫn người đoạn hậu, vừa đánh vừa lui.

Kỳ thực kiểu tấn công này không gây ra mối uy hiếp gì lớn lao cho bọn họ, chiều rộng thông đạo có hạn, số lượng tà ma có thể xông lên trong một lần cũng có hạn, căn bản không có khả năng lay chuyển những tu sĩ Huyền cấp này, đơn giản chỉ là lần lượt lao lên chịu chết.

Đám người ở cách không gian hang động không xa, rất nhanh đã đến nơi. Bọn họ lui ra phía sau để quan sát, nhìn thấy đám tà ma vừa đụng vào khu vực hào quang màu xanh, quả nhiên liền không thể nhúc nhích, không thể tiến thêm được bước nào. Đám tà ma theo sau ùn ùn xông đến va chạm với phía trước tạo thành một đống chồng chất và tắc nghẽn, trong đó còn có những loại tà vật

nhỏ như rắn, côn trùng, chuột, kiến bò đến, cuối cùng, chúng nhồi nhét vào nhau tạo nên một lớp phong tỏ kín không kẽ hở.

Bên trong động không có thay đổi gì lớn, ngoại trừ Lương Bàn bị chém thành nhiều mảnh trên đàn tế đã biến mất, chỉ thấy một đám sương mù tà khí tựa hồ đã sắp bay ra khỏi đàn tế.

Xung quanh còn có không ít cửa hang và thông đạo to to nhỏ nhỏ bị đủ các loại tà ma phá hủy, đây hiển nhiên là nguyên nhân phía sau bọn hắn không thấy xuất hiện tà ma, chúng đều đã bị Đại thanh nữ trấn áp lại rồi.

Thấy không có vấn đề gì, lúc này Liên Ngư mới đặt Nhiếp Nhật Phục đang khoanh chân đả tọa xuống.

Xung quanh vẫn đầy tiếng tà ma kêu gào rống giận, nhìn xem khắp nơi xung quanh đã bị tà ma chặn kín, Nam Trúc kéo kéo tay áo Dữu Khánh, chỉ vào ngực Dữu Khánh, ám chỉ tới hạt châu kia, nhắc nhở: "Chắc là hữu dụng, tại sao không thử xem?"

Nhưng không biết Dữu Khánh nghĩ như thế nào, thấy hắn lắc đầu.

Ngũ đương gia Mạt Lỵ bỗng nhiên chỉ về phía đàn tế, "Đó có phải là Thân Vô Không và Ngụy Ước không? Tại sao, bọn họ vẫn còn ở đây?"

Lúc này mọi người mới chú ý tới hai vị bang chủ vẫn đang nằm yên ở đó, và mới nhận ra rằng đám người sống sót của Thiên Hồng bang và Trấn Sơn bang khi chạy trốn đã không mang theo bang chủ của bọn họ, tất cả đều nhịn không được quay sang nhìn Đồng Tại Thiên đang khiêng theo thi thể.

Đồng Tại Thiên có phần bối rối với ánh mắt của mọi người.

Nam Trúc nói: "Không chút động đậy, không biết đã chết hay còn sống, ai đến xem sao, không chừng sẽ có nhiều thêm hai trợ thủ đắc lực."

Gã cũng chỉ nói ra miệng vậy mà thôi, vị trí đó ngay bên cạnh đàn tế, có phần gần với chiếc đuôi lộ ra của Cửu vĩ hồ, hơn nữa còn có bạch quang xen lẫn hắc sát, nên không ai dám dễ dàng tới gần.

Cuối cùng, Mục Ngạo Thiết đặt Hổ Nữ xuống, đang định đi đến nhìn xem sao, nhưng bị Liên Ngư đưa tay chụp lấy cánh tay, liếc mắt nhìn nói một câu, "Không tới phiên ngươi làm người tốt, người ta được cứu cũng sẽ không cảm tạ ngươi, đừng để lòng tốt hại chính mình."

Dữu Khánh ừ một tiếng phụ họa và xua tay ra hiệu cho Nam Trúc, "Tỉnh lại đi, chưa chắc đã là hai trợ thủ đắc lực, lúc trước lần nào gặp nạn mà không phải là bọn họ chạy trước, đã nhiều lần bị hai bọn họ làm rối loạn thế trận rồi. Ngươi có phải đã mong đợi quá nhiều khi trông chờ vào hai người bọn họ hay không chứ?" Hắn quay đầu lại nhìn Nhiếp Nhật Phục đang khoanh chân đả tọa, "Tại thời khắc mấu chốt, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chưa chắc là giúp chúng ta hay là hại chúng ta, đừng làm phức tạp thêm nữa."

Nếu đã nói như vậy, Nam Trúc tự nhiên từ bỏ việc cứu hai người kia, những người khác cũng không cần phải mạo hiểm đến gần nữa, chỉ có thể để cho hai người đó tự cầu may mắn cho mình.

Bên ngoài Trấn Linh chung, đã hình thành lên một biển tà ma mênh mông, nhưng xung quanh vẫn có dày đặc chi chít tà ma từ bốn phương tám hướng kéo đến, dường như tất cả tà ma tại Bồng Lai sơn đều ùn ùn tụ tập về nơi này, giống như một sự kiện lớn vô tiền khoáng hậu.

Trên không trung, hóa thân thành Tam Túc ô, hình thể nhỏ, tốc độ nhanh, Tiểu Thanh là người đầu tiên cũng là duy nhất thoát ra được Trấn Linh chung, nhưng ngay sau đó lại đụng phải một đám tà ma phi cầm hung dữ vây công, lông chim bị kéo bay không ít.

Tiểu Thanh có ưu thế về tốc độ, nhưng số lượng tà ma phi cầm thực sự quá nhiều, Tam Túc ô không thể tu hành, khả năng tranh đấu quá yếu, chỉ có thể cắn xé, cào mổ lẫn nhau với những tà ma phi cầm khác, có thể tưởng tượng được tình cảnh của cô ta.

Tại thời điểm cận kề nguy hiểm, một đốm đỏ được bao bọc bởi ngàn vạn tia sáng đỏ xoay chuyển vọt tới, giống như tên rời dây cung, trực tiếp xuyên qua thân thể một con tà ma phi cầm. Đốm đỏ lập lòe tia sáng liên tục lóe lên, lông chim bay tán loạn đầy không trung, thỉnh thoảng có tia lửa "Tích tích tích" bắn ra rơi lên đám tà ma phi cầm, thân thể chúng lập tức bốc khói. Đám tà ma phi cầm bị đánh giết kêu lên sợ hãi, bay tán loạn.

Đốm đỏ đúng lúc xuất thủ cứu giúp không phải ai khác, chính là Đầu To lúc trước lâm trận bỏ chạy.

Nó sợ hãi không dám giao đấu với Cửu vĩ hồ, nhưng đối phó với đám phi cầm quỷ quái này thì khác, đây là chỉ cần đụng tới liền giết chết một con. Nhìn thấy ánh sáng đỏ của nó đi đến đâu liền có tà ma phi cầm kêu rên rơi xuống, không qua bao lâu đã đánh giết rơi xuống một đám lớn, trông rất có khí thế đơn thương độc mã tung hoành trong trăm vạn đại quân.

Chẳng bao lâu sau nó đã giải vây được cho Tiểu Thanh thoát khỏi tình trạng chật vật hoảng loạn. Mặc dù Đầu To bình thường trốn kỹ không lộ diện, nhưng nó đều biết rõ ai có mối quan hệ với bên Dữu Khánh.

Có Đầu To hung mãnh yểm hộ, Tiểu Thanh không thể không theo một con sâu nhỏ như thế để cùng thoát thân rời đi. Phía dưới, tà ma cuồn cuộn như nước lũ, trông rất kinh người…

Đám người trốn bên trong động mặc dù tạm thời an toàn nhưng cũng rất cẳng thẳng, không biết khi nào Nhiếp Nhật Phục mới có thể thành công, cũng không biết Đại thanh nữ còn có thể tranh thủ bao lâu thời gian giúp bọn hắn. Mọi người đều biết rõ, một khi để cho Cửu vĩ hồ chiếm được tiên cơ, bọn hắn nhất định phải chết.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mấy canh giờ dần dần trôi qua trong bầu không khí căng thẳng như vậy, đám tà vụ kia bay ra khỏi đàn tế, mọi người càng thêm khủng hoảng.

Nam Trúc thúc khuỷu tay vào Dữu Khánh, nói: "Tính toán thời gian, có lẽ đã sắp hết một đêm rồi, chắc hẳn trời cũng sắp sáng. Chúng ta còn phải chờ bao lâu nữa a? Ngươi nói xem đến bình minh đám tà vật đó có rút đi hay không?"

Dữu Khánh nhận thấy tên này lúc nào đều có thể lắm lời được, hắn liếc nhìn Nhiếp Nhật Phục, rất sợ quấy rầy Nhiếp Nhật Phục, dùng lực mạnh hơn thúc ngược lại Nam Trúc, ra hiệu cho gã im miệng.

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc, một đám người lần lượt nhận thấy có sự khác thường, vẫn là Nam Trúc mở miệng trước, "A, tại sao không còn hương thơm nữa rồi?"

Mọi người mấp máy mũi, ngửi ngửi rồi dồn dập nhìn về phía Nhiếp Nhật Phục đang tĩnh tọa, cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi, không tiện lên tiếng quấy nhiễu.

Chương 968: Một bước thành tiên (2)

Bỗng nhiên, mọi người cảm thấy có chút lóa mắt, nhìn thấy hào quang màu xanh xung quanh Nhiếp Nhật Phục hình như có phần bị vặn vẹo. Nam Trúc dụi dụi mắt nhìn kỹ, phát hiện quả thực đang bị vặn vẹo.

Ngay sau đó, một luồng khí cơ hào hùng khiến người khó thở bùng lên từ trên người Nhiếp Nhật Phục, quét ra xung quanh, nó rõ ràng có thể ảnh hưởng đến những ánh sáng khác, khiến cho ánh sáng bị vặn vẹo.

Đã thành công rồi sao? Mọi người vừa mới bộc lộ sự mừng rỡ và mong đợi, chợt cảm thấy có gì đó không đúng, khí cơ cường đại toát ra đó dường như muốn điên cuồng bùng ra, tựa như muốn phá vỡ tất cả mọi cản trở. Mọi người dần dần đứng không vững, ngay cả Liên Ngư cũng bị đẩy trượt đi.

Mấy người Dữu Khánh càng không thể chịu nổi, bọn hắn dồn dập trốn đến phía sau mấy cây cột kim loại.

Ở xung quanh, đám tà ma chặn kín tại các lối thông đi to to nhỏ nhỏ dường như được buông lỏng ra, khí cơ hùng hồn truyền ra theo những khe hở do tầng phong tỏa của tà ma được nới lỏng ra.

Chẳng mấy chốc, đám tà ma chồng chất trong lòng chảo tại bên ngoài trở nên xao động, bồn chồn.

Đang nhắm nghiền mắt, Nhiếp Nhật Phục đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời, hai tay giang rộng, tức thì nhấc lên khí thế cuộn trào vô tận, giống như biển gầm. Đám người Dữu Khánh trốn ở phía sau cột kim loại không mở mắt ra được, đưa tay giữ chặt lấy chỗ chạm rỗng mới miễn cưỡng không bị thổi bay. Bọn hắn vội vàng chui vào trong chỗ trống của cột.

Liên Ngư ôm chặt eo Hổ Nữ.

Toàn bộ tà hỏa xanh lam đều bị thổi tắt, đôi mắt xanh lam trong không trung mơ hồ biến mất, hào quang màu xanh cũng biến mất, bạch quang xen lẫn hắc sát cũng bị thổi bay, toàn bộ không gian hang động trong nháy mắt liền trở nên tối đen như mực.

Bên ngoài Trấn Linh chung, một vùng diện tích rộng lớn bên trong lòng chảo bị khuấy đảo tung lên đầy trời tro bụi, âm thanh như núi lở biển gầm rền vang, ngay sau đó là vô số tà ma bị hất bay từng đợt, không ngừng bị thổi bay ra ngoài như lá rụng, một số bị nện lên vách đá phân thân toái cốt.

Từ những miệng hang động quanh thân Trấn Linh chung cũng không ngừng có tà ma bị hất tung ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, tà ma trong ngoài Trấn Linh chung dường như đã bị dọn dẹp sạch sẽ, tầng tầng phong kín đã được khơi thông, tà ma xung quanh hoảng loạn phân tán bỏ chạy, chen lấn giẫm đạp nhau trong cuồng phong.

Oanh!

Trong trời đêm hình như có tiếng sấm rền vang, từ trong sâu thẳm toát ra khói mây vần vũ lan tràn ra che khuất ánh trăng, dưới ánh trăng dường như xuất hiện hình ảnh long hổ lao nhanh.

Bên trong hang động, âm thanh tựa như biển gầm đột nhiên biến mất, dừng lại rất đột ngột, tà hỏa xanh lam lại bùng lên các nơi.

Trên vách dưới đàn tế có mấy bãi máu, là máu do đám người Thân Vô Không và Ngụy Ước để lại sau khi bị thổi bay, bọn họ không thể thi pháp phòng ngự, trực tiếp bị thổi tan rã, thi cốt vô tồn.

Những kẻ lúc trước bị treo trên dây cũng không biết đã đi đâu.

Một luồng tà vụ bay về trên đàn tế, đã không còn hào quang màu xanh kiềm chế, đám tà vụ lại ngưng tụ thành một cơ thể hoàn chỉnh, là Lương Bàn, trên mặt gã đầy vẻ kinh nghi bất định.

Đôi mắt xanh lam lại xuất hiện trong không trung, nhìn chằm chằm Nhiếp Nhật Phục trầm giọng nói: "Một bước đăng tiên!"

Nhiếp Nhật Phục chậm rãi đứng lên, nắm chặt song quyền, cảm nhận khí cơ cường đại bập bùng trào dâng trong cơ thể mình.

Thật vất vả mới bình thường trở lại, lúc này đám người Dữu Khánh mới lộ mặt ra từ phía sau cây cột chạm rỗng nhìn xung quanh, nhìn cây cột kim loại bị đè ép uốn cong ra sau, rồi lại quay nhìn Nhiếp Nhật Phục, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, không nghĩ tới bây giờ vị này chỉ phóng ra khí cơ đã có được lực lượng hủy diệt cường đại như vậy, để giết đám người được gọi là tu sĩ Huyền cấp như bọn hắn e rằng không cần phải động thủ, chỉ cần thổi một hơi là được, thực lực này đáng sợ biết bao!

"Ở đây không đến phiên ngươi, ngươi tránh ra trước đi." Cửu vĩ hồ cất tiếng, là nói với Lương Bàn.

Lương Bàn đang vô cùng sợ hãi, nghe lời này thì như được đại xá, nhanh chóng lóe lên rời đi.

Nhiếp Nhật Phục lạnh lùng thoáng nhìn, lật tay cách không chụp một cái, Lương Bàn vừa nhảy lên đã bị cố định trong không trung, gã dốc hết sức giãy giụa, mặt đầy đau đớn.

Nhiếp Nhật Phục cách không năm ngón tay nặn một cái, bùm! Mắt đầy kinh hãi, Lương Bàn ngay tại chỗ nổ tung thành một đám tà vụ, tản đi, trong đám bụi tan tác có những mẩu vụn rơi xuống.

Một màn này khiến đám người Dữu Khánh há hốc mồm kinh ngạc suýt chút rớt cằm, bọn hắn nhìn thấy rõ ràng tình hình lúc trước Lương Bàn lơ lửng trong không trung ôm lấy Liên Ngư, thực lực ít nhất đã đến cảnh giới Cao Huyền, tu vi Cao Huyền lại cứ như vậy bị cách không nặn một cái liền biến mất sao? Nam Trúc dùng kiếm chém loạn thành nhiều mảnh, bổ nát đầu ra vẫn không chết, nhưng cứ như vậy bị nặn một cái liền chết sao?

"To gan!" Cửu vĩ hồ gầm lên.

Giọng nói lành lạnh mà thân thiện của Đại thanh nữ chợt vang lên, "Nhiếp Nhật Phục, lúc trước cưỡng ép áp chế Cửu vĩ, ta đã tiêu hao quá nhiều, không còn có thể tiếp tục trấn áp cô ta quá lâu, không thể để cho cô ta thoát khốn, thừa dịp ta vẫn còn sức lực, hãy nhanh chóng hỗ trợ ta diệt nó chặt đứt hậu hoạn."

Cửu vĩ hồ quát lên: "Diệt ta? Hừ! Để ta xem là ai diệt ai!"

Phản ứng nhìn có vẻ sắc bén, nhưng lại để cho người ta có cảm giác ngoài mạnh trong yếu.

Nhiếp Nhật Phục hỏi: "Các ngươi đang giằng co với nhau ở đâu?"

Đại thanh nữ: "Đàn tế, từ chỗ cái đuôi đung đưa, dọc đường tiến đến."

Mọi người đồng loạt quay nhìn về phía thông đạo phía sau đàn tế, nơi đó có một cái đuôi hồ lóe lên rồi biến mất.

Nhiếp Nhật Phục không có chút nào do dự, thân hình lóe lên liền biến mất, biến mất đột ngột như thuấn di vậy, mọi người chỉ có thể dựa vào cảm giác cho rằng y đã tiến vào trong thông đạo đó.

Toàn bộ Trấn Linh chung đột nhiên rung động kịch liệt, trong lòng đất vang lên tiếng ù ù khó chịu, tất cả tà hỏa trong nháy mắt bị dập tắt, hang động lại lần nữa chìm trong bóng tối.

Khí lưu mạnh mẽ từ trong lòng đất bùng lên, phun trào ra, âm thanh tựa như tiếng quỷ khóc sói tru, dư uy ngay lập tức thổi bay đám người Dữu Khánh, nện bọn hắn vào vách động.

Ngay khi mọi người bị chấn động va đập làm cho đau đớn khó chịu nổi sắp phải thổ huyết, bọn hắn lại đột nhiên buông lỏng từ trên vách rớt xuống.

Động tĩnh dị thường tới nhanh, biến mất cũng nhanh, khí lưu với âm thanh như quỷ gào sói tru đột nhiên không còn nữa, tà hỏa dập tắt lại từng chỗ từng chỗ sáng lên, bên trong hang động lại sáng lên màu xanh lam, vừa thấy liền biết đây là sân nhà của bên nào.

"Ha ha ha ha…" Tiếng cười vui vẻ không gì sánh được của Cửu vĩ hồ đột nhiên vang lên, vang vọng khắp không gian hang động, "Chim ngốc, ta là thật sự sợ ngươi nghe không hiểu trái hồ lô đó là Địa Nguyên Tiên Lộ, nên mới cố ý nói ra để nhắc nhở ngươi. Ta thật sự sợ hắn cầm Địa Nguyên Tiên Lộ bỏ chạy mất, ngươi thật đúng là đã nắm bắt cơ hội, vì để toàn lực áp chế ta, vì tranh thủ thời gian cho hắn, ngươi đã từ bỏ ngăn cản ta tà hóa ngươi.

Các ngươi liên thủ, ta quả thực không phải là đối thủ của các ngươi, nhưng mấy năm nay vì để thoát khỏi ngươi, ta âm thầm lĩnh ngộ tà lực cũng không phải chỉ để trưng bày, tuy rằng tạm thời không lật ngã được ngươi, nhưng để kiềm chế hai các ngươi trong một khoảng thời gian không phải là vấn đề. Tiện nhân, bây giờ để ta nhìn xem ai

có thể giữ được lâu hơn, ngươi sẽ không chống được bao lâu. Khi ngươi đã bị tà hóa, ta sẽ suy nghĩ kỹ xem có nên chia sẻ với ngươi cây bảo tham chủ động đưa tới cửa này hay không. Ha ha…”

Tiếng cười bừa bãi và phóng đãng, vui sướng vô cùng.

Đám người vô cùng chật vật trong hang động nghe được những lời này thì sắc mặt đại biến, đều đã nghe hiểu, bọn hắn lại bị Cửu vĩ hồ lừa, lần này, ngay cả Đại thanh nữ cũng trúng chiêu.

Dữu Khánh lăn lộn trên mặt đất đứng lên, nhấc tay áo lau máu tươi tuôn ra từ trong mũi, không chút do dự đưa tay móc dây chuyền trên cổ ra, cởi xuống, nắm chặt tại lòng bàn tay nghiến răng nghiến lợi nói: “Đồ cáo già! Ta đã sợ ngươi giở trò, lưu lại một điểm đề phòng ngươi, quả nhiên không sai!”

Chương 969: Tuyệt vọng (1)

Ngã một lần khôn hơn một chút, hắn thực sự không có cách nào yên tâm trước Cửu vĩ hồ, lúc trước Nam Trúc thoát ra khỏi Trấn Linh chung, bọn hắn nghĩ rằng là tự Nam Trúc trốn ra được, nào ngờ là Cửu vĩ hồ cố ý thả ra. Khi bọn hắn cho rằng thả Nam Trúc ra là để tìm Đầu To, nào ngờ lại là vì Thiên Dực lệnh. Sau đó, khi bọn họ đều nghĩ rằng là vì Thiên Dực lệnh thì lại biết được nó muốn nhằm vào Nhiếp Nhật Phục.

Chỉ trong một ngày, tất cả đều là hố, hố này nối tiếp hố kia, vấn đề là những cái hố này còn có thể kết nối, lồng ghép với nhau, hắn chưa bao giờ gặp phải người nào có thể trong một ngày đào một loạt hố như thế, thật sự đã bị Cửu vĩ hồ lừa gạt làm cho sợ hãi, không dám dễ dàng vận dụng đến hạt châu này.

Chỉ vì hắn không nắm chắc có thể dùng nó để đối phó với Cửu vĩ hồ, nếu để cho Cửu vĩ hồ biết được trong tay mình có thứ này, có trời

mới biết mình sẽ bị vùi vào trong cái hố nào.

Nam Trúc đã đứng lên theo, vừa nghe được lời này, lập tức hiểu rõ vì sao lúc trước mình nhắc lão Thập Ngũ dùng hạt châu này để đối phó tà ma thì lão Thập Ngũ giữ lại không sử dụng đến, hóa ra là hắn đang chờ đợi cơ hội thích hợp nhất.

Vấn đề là Dữu Khánh không thể xác định được đây có phải là cơ hội thích hợp nhất hay không, hắn thi pháp hét lớn: "Đại thanh nữ, Nhiếp thành chủ, ta có cách để diệt trừ Cửu vĩ, nhưng ta cần đến gần cô ta, các ngươi có thể giúp ta một tay được không?"

Nếu như không được hai vị cao thủ đó bảo vệ, hắn thật sự không dám đến gần Cửu vĩ hồ, đó là tồn tại có thể giết chết hắn chỉ bằng một hơi thở, hắn làm sao dám dễ dàng hành động lỗ mãng.

Đôi mắt xanh lam kia lại hiện ra trong không trung, nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, gọng điệu hung dữ: "Muốn chết!"

Giọng nói của Nhiếp Nhật Phục truyền ra từ trong những lỗ hổng to to nhỏ nhỏ phía dưới, "Thời gian lâu dài thì không được, nhưng có thể ngăn cản cô ta trong chốc lát giúp ngươi."

Nghe được giọng nói của y, tâm trạng căng thẳng của Liên Ngư đã được thả lỏng hơn phân nửa.

Dữu Khánh không quan tâm đến sự uy hiếp từ đôi mắt xanh lam, thi pháp lớn tiếng đáp lại, "Có thể ngăn cản được đến đâu hay đến đó."

Nhiếp Nhật Phục cũng rất quyết đoán, "Đi theo con đường ta đã đi vào."

Dữu Khánh không có do dự, nhanh chóng tung mình lướt đi, rơi tại trên đàn tế, nhìn những hang động tối đen như mực, lấy Huỳnh thạch ra chiếu sáng.

Ánh mắt xanh lam hung dữ nhìn chằm chằm vào hắn, âm thanh quyến rũ đột nhiên trở nên nhu hòa, "Tiểu ria mép, nếu như ngươi thật sự có điều kiện để mặc cả, không ngại bày ra xem, thứ ta có thể cho ngươi, bọn họ là không cho được, để cho ngươi trở thành chí tôn của Nhân gian cũng không phải là chuyện không thể."

Dữu Khánh ngẩng đầu lên nhìn, có phần không thể hiểu được, vì sao người không quen biết đều thích gọi mình là "Tiểu ria mép", cách xưng hô này khiến cho hắn có chút không hài lòng, hắn cảm thấy cách gọi này khiến mình có vẻ hèn mọn, nghĩ tới năm đó khi còn tại kinh thành Cẩm quốc, ai mà chẳng khen mình tướng mạo đường hoàng phong thái nhân tài chứ? Hắn chẳng muốn để ý tới.

Lúc này, đám người Nam Trúc cũng phi thân lướt đến, lần lượt hạ xuống trên đàn tế.

Đột nhiên, từ trong những lỗ hổng trên mặt đất mấp mô có gió vù vù thổi ra, dường như ở nơi sâu trong lòng đất lại xuất hiện giao đấu gì đó, gió thổi làm cho quần áo mọi người tung bay, trong gió xen lẫn những sợi tà khí nhàn nhạt, những ngọn tà hỏa xanh lam trong trẻo đung đưa cực kỳ dữ dội.

Thấy bọn họ cũng theo tới, Dữu Khánh nghiêm khắc cảnh cáo: "Ở phía dưới, Đại thanh nữ và Nhiếp thành chủ sợ rằng không thể bận tâm được quá nhiều người, các ngươi chen chân cùng tiến vào vừa không thể giúp được bất cứ việc gì, còn sẽ trở thành gánh nặng, khi cần đến các ngươi tự nhiên sẽ gọi. Các ngươi lui hết cả đi."

Bách Lý Tâm rõ ràng không hề dao động, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì bộc lộ vẻ lo lắng.

Liên Ngư cảm thấy Dữu Khánh nói có lý, thuyết phục mọi người, "Chúng ta đi quả thực chỉ gây thêm phiền phức, làm theo lời hắn nói đi."

Đã có Liên Ngư ngăn cản, Dữu Khánh cảm thấy yên tâm, hắn không chần chừ nữa, dứt khoát một mình lao vào trong hang động vù vù

nổi gió… .

Liên Ngư nhìn theo bóng lưng hắn biến mất, cất lời khen ngợi từ đáy lòng, "Loại người này không còn thấy nhiều trong Tu Hành giới, không thẹn với danh hiệu Đệ nhất nhân Triêu Dương đại hội, xứng đáng là một chân nam tử."

Sở dĩ có lời cảm khái này là bởi vì lúc trước nàng ta đã tận mắt nhìn thấy tình hình Dữu Khánh không tiếc sinh tử vì lo lắng cho Nhân gian hạo kiếp, lúc đó nàng ta chưa từng nghĩ tới trong Tu Hành giới còn có thể có người ngốc như vậy, lúc này đơn giản chỉ là xác minh lại một lần nữa mà thôi.

Nơi này cách vị trí chiếc đuôi nhô ra của Cửu vĩ hồ quá gần, không dám ở lại lâu, nàng ta đưa mọi người đến chỗ lối ra và tự mình ngăn chặn phía trước.

Dữu Khánh lướt nhanh trong cơn gió vù vù, một mạch lao nhanh xuống phía dưới, dưới ánh sáng Huỳnh thạch chiếu rọi, có thể nhìn thấy có những sợi tà khí nhàn nhạt xen lẫn bay tới, cũng có những đám tà khí tràn qua rất nhanh.

Con đường phía trước đột nhiên xuất hiện một sườn dốc rất cao, hắn đi đến nhìn xuống dưới, dường như sâu không thấy đáy, nhưng hắn vẫn dứt khoát trực tiếp nhảy xuống, một mạch trượt xuống đến con đường bằng phẳng rồi dừng lại. Hắn nhìn thấy cuối đường phía trước có một đám mây tím phập phồng, còn ngửi thấy hương thơm đặc trưng của Nhiếp Nhật Phục, hắn lập tức cất Huỳnh thạch đi, rất nhanh lướt đến.

Khi đi đến phần cuối đường, hắn lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Bên trong một không gian rất rộng lớn rõ ràng đã bị ăn mòn tràn đầy lỗ thủng và gồ ghề, có một con hồ ly khổng lồ màu trắng, dường như mỗi một sợi lông trên người nó đều đang toát ra tà khí, bộ lông của nó giống như được bao phủ một lớp lớp dầu đen bóng

loáng, lại có thêm màu đỏ thẫm trong tà khí, về thị giác khiến cho người ta có cảm giác rất tà ác.

Toàn bộ không gian rộng lớn này gần như tràn ngập bóng dáng của nó, bởi vì chín cái đuôi vừa dài vừa xù to của nó đã chiếm hết phần lớn không gian, trên người tỏa ra ánh sáng trắng xen lẫn tà khí màu đen.

Dữu Khánh cũng nhìn thấy thân ảnh của Đại thanh nữ, thân hình cũng to như một ngọn núi, không giống như những con Tam Túc ô khác có màu lông đen, mặc dù lông của Đại thanh nữ cũng hơi đen, nhưng màu sắc chủ đạo lại là xanh lục, trên đỉnh đầu có ba chiếc lông chim ánh vàng rực rỡ, ba chân và móng vuốt cũng màu vàng kim, thân thể tỏa ra hào quang màu xanh huyễn lệ.

Đáng tiếc chính là, hai cánh, ba chân và cả cổ đều bị một cái đuôi hồ ly kéo dài quấn chặt lấy, toàn thân gần như bị sáu cái đuôi như vậy bao phủ. Còn bản thân cô ta thì dùng một chân gắt gao đè chặt miệng Cửu vĩ hồ, một chân dùng khóa chặt xương sống của Cửu vĩ hồ, một chân còn lại dùng móng vuốt khóa cứng đốt sống đuôi của hồ ly, với hỗ trợ từ sự hữu hạn và hạn chế của không gian, Đại thanh nữ gắt gao đè chặt Cửu vĩ hồ tại dưới người.

Lúc này Nhiếp Nhật Phục đã chuyển thành hình dáng Kỳ lân mà Dữu Khánh nhìn thấy lúc trước, thân thể cũng biến lớn như một ngọn núi nhỏ, bị ba cái đuôi quấn ở trên người siết cổ, bị quấn chặt chẽ, nhưng Kỳ lân cũng cắn chặt một cái đuôi, hai chân trước mỗi chân đè một đuôi, hai cái chân sau ra sức đạp xuống đất, mông hướng về phía lối vào, khống chế lấy vị trí lối vào động này, toàn thân tòa ra hào quang màu tím.

Tà khí vù vù xoay chuyển trên chín cái đuôi hồ ly, tựa như dòng nước xiết đang cuồn cuộn lao nhanh, hình như đang tăng cường thêm lực lượng cho chín cái đuôi, cũng dường như đang cuồn cuộn rót tà khí vào trong cơ thể hai gã đối thủ.

Hào quang màu xanh và hào quang màu tím rõ ràng là đang cùng nhau chống lại và trấn áp, không để cho Cửu vĩ hồ thông qua những lỗ thủng to to nhỏ nhỏ bùng phát tà khí ra ngoài, tuy nhiên, vẫn không thể che chắn được hoàn toàn để không bị rò rỉ ra ngoài, thỉnh thoảng vẫn có tà khí thoát ra ngoài theo dư uy đấu pháp.

Trên đầu hồ ly bị đè chặt trên mặt đất chợt hé mở ra hai khe mắt, lộ ra con mắt màu đỏ máu như bảo thạch, yêu dị và hờ hững, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào kẻ xâm nhập, Dữu Khánh.

Sau một thoáng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, cuối cùng Dữu Khánh đã hiểu được là chuyện gì đang xảy ra, thì ra đây là tình cảnh giằng co lúc này.

Đột nhiên, ba cái đuôi hồ ly quấn trên người Kỳ lân chợt kéo dài ra, chóp đuôi vụt đâm về phía Dữu Khánh…

Hào quang màu tím đột nhiên bùng lên, trì hoãn thế tấn công của ba cái đuôi hồ ly, đồng thời hai cái chân sau của Kỳ lân nhấc lên, mỗi cái chân rầm rầm đạp lên một cái chóp đuôi đè xuống mặt đất, chiếc đuôi giống như đuôi rồng của Kỳ lân ầm ầm vung lên như sấm sét, quất bay chóp đuôi thứ ba đánh lén tới.

Bị hào quang màu tím làm trì trệ, tốc độ phản ứng của đuôi hồ ly không còn mau lẹ, chiếc đuôi của Kỳ lân thì được tự do, nhanh như chớp, vù vù vù liên tục quất lên những chiếc đuôi hồ ly kia, cuối cùng đánh nó phải co rụt trở về.

Cho dù đã có hào quang màu tím phong lại dư uy tranh đấu, âm thanh truyền ra không lớn, nhưng tiếng động rầm rầm rầm rầm nặng nề đó vẫn khiến mặt đất chấn động dữ dội, Dữu Khánh cảm thấy nhịp tim mình như đã mất ổn định, mạch máu căng ra, cần phải cưỡng ép thi pháp áp chế.

Giọng nói của Nhiếp Nhật Phục vang lên, "Cần làm gì thì làm nhanh hết sức đi, Đại thanh nữ không chống được bao lâu nữa."

Dữu Khánh lập tức nhìn về phía Đại thanh nữ, chỉ thấy nó nhắm chặt hai mắt, không thốt tiếng nào, xem ra thật sự là đang im lặng nỗ lực chống đỡ.

Đúng vào lúc này giọng nói của Cửu vĩ hồ lại vang lên, "Tiểu ria mép, ngươi phải nghĩ cho kỹ, ta đã cho ngươi cơ hội lựa chọn, nếu lựa chọn sai, ngươi không có cơ hội để hối hận. Ngươi có điều kiện gì, bây giờ có thể nói ra, ta nghe xem sao."

Ả ta không biết tên ria mép này có được cách gì để đối phó mình, nhưng trước hết cứ cưỡng ép dụ dỗ đã rồi tính tiếp, coi như là để dự phòng ổn thỏa.

Trong tình huống bình thường, ả ta căn bản không sợ loại mặt hàng này, nhưng đám rác rưởi này đã từng có thể đi qua các tiên phủ khác, chuyện Địa Nguyên Tiên Lộ chính là một bài học, điều này khiến cho ả ta cảm thấy có chút không chắc chắn.

Chương 970: Tuyệt vọng (2)

Dữu Khánh không nhiều lời vô ích với Cửu vĩ hồ, hắn thử bước vào trong hào quang màu tím, lúc đầu hắn hoàn toàn không thể đi vào, sau đó, rõ ràng là có Nhiếp Nhật Phục phối hợp, thả hắn đi vào.

Hắn bước từng bước một đi đến gần chiếc đuôi hồ ly đang bị chân sau của Kỳ lân đạp chặt, đứng bên cạnh đầu mút đuôi đằng đằng tà khí, cuối cùng xòe bàn tay ra để lộ mặt dây chuyền đang nắm chặt trong tay, thi pháp dùng tâm ý câu thông với vật mông lung trong hạt châu, một sợi tà khí từ trong hạt châu phun ra, bay về phía chiếc đuôi của hồ lý.

Cửu vĩ hồ 'di' một tiếng, đôi mắt đỏ như máu chớp chớp nhìn, không biết Dữu Khánh đang làm trò gì, tại sao lại phóng ra tà khí, dùng tà khí thì làm sao có thể đối phó được mình, tuy nhiên vẻ quái lạ đó rất nhanh liền biến thành kinh ngạc, trong mắt thậm chí còn hiện lên sự kinh sợ.

Tà khí từ trong hạt châu phun ra vừa mới chạm đến đuôi chợt rút ngược trở lại, rút đi còn có cả tà khí trên chiếc đuôi của ả ta.

Lúc này, ả ta mới hiểu được, tà khí mà người ta phun ra chỉ là một cái cầu nối, là dùng để dẫn dắt.

Theo đà dẫn dắt vừa sinh ra, không chỉ tà khí trên đuôi của ả ta mà ngay cả tà khí trên người cũng bắt đầu ào ào chảy ngược về phía đuôi, tiếp sau đó, tà khí không cần đi qua đuôi nữa, bắt đầu thoát khỏi cơ thể ả ta trên khắp toàn thân.

Kỳ lân cũng mở to mắt nhìn kỳ quan này, dần dần trở nên phấn chấn, người này quả nhiên có biện pháp trừ thứ tà ma này.

Cửu vĩ hồ bắt đầu giãy giụa kịch liệt. Cảm nhận được ả ta đang sợ hãi, Nhiếp Nhật Phục và Đại thanh nữ tự nhiên sẽ không bỏ qua, toàn lực phối hợp với Dữu Khánh, dốc hết sức áp chế Cửu vĩ hồ.

Cửu vĩ hồ sử dụng chiếc đuôi còn tự do của mình dốc toàn lực tấn công Dữu Khánh, nhưng đều bị Kỳ lân dùng đuôi ngăn chặn.

Bị dư uy chấn động khó chịu nổi, Dữu Khánh quay đầu bỏ chạy, hắn rời khỏi khu vực hào quang, rút về ẩn thân trong thông đạo hang động, tránh xa một chút sẽ an toàn hơn, điều này cũng không ảnh hưởng đến việc kéo tà khí ra cuồn cuộn hút vào.

Một chuyện khiến cho hắn không ngờ tới rất nhanh liền xuất hiện, Cửu vĩ hồ đột nhiên biến thành một con hồ ly lông trắng như tuyết, trên người không còn chút tà khí nào.

Dữu Khánh kinh ngạc và nghi hoặc, một tà vật như thế mà trên người chỉ có một chút tà khí như vậy thôi sao?…

Ý thức mơ hồ từ trong hạt châu truyền ra làm cho hắn tỉnh ngộ, chuyện không phải đơn giản như vậy, Cửu vĩ hồ không phải tầm thường, đã dựa vào tu vi cường đại để cắt đứt sự liên hệ tà khí giữa trong và ngoài, lực lượng của hạt châu này không thể cưỡng ép rút ra tà khí với lại có thực lực như Cửu vĩ hồ.

Tuy nhiên, việc hút tà khí vẫn chưa chấm dứt, vẫn có tà khí đang cuồn cuộn bị hút đến, nguồn phát ra chính là thân thể Đại thanh nữ, nhìn xu thế này, chắc chắn không thể hút hết trong chốc lát. Dữu

Khánh giật mình kinh ngạc, không nghĩ tới trong cơ thể Đại thanh nữ lại ẩn chứa nhiều tà khí như vậy.

Cửu vĩ hồ ánh mắt lấp lóe, ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, một khi tất cả tà khí trong cơ thể Đại thanh nữ bị rút ra, kế hoạch tà hóa Đại thanh nữ mà ả ta hao tổn tâm cơ tạo ra được sẽ bị thất bại, lập tức giận dữ nói: "Tiểu ria mép, ngươi cầm pháp bảo gì đó?"

Dữu Khánh làm sao biết được đây là pháp bảo gì, hắn tiếp tục không để ý tới nó, khống chế hạt châu tiếp tục hấp thu tà khí.

Dám không để ý đến mình, Cửu vĩ hồ phẫn nộ, một lần nữa toàn lực vùng vẫy đuôi để tấn công, nhưng sau khi tự mình áp chế tà khí của mình, không có tà lực tăng cường sức mạnh, uy lực đòn tấn công càng không thể đột phá được tầng phòng thủ của Kỳ lân.

Phóng thích tà khí để phát huy tà lực thì lại sợ bị pháp bảo trong tay Dữu Khánh hấp thu mất, nó rơi vào tình huống lưỡng nan, sự hoảng loạn càng bộc lộ rõ nét trong ánh mắt.

Vào lúc này, Đại thanh nữ lại từ từ mở mắt ra, con mắt long lanh đen láy như hắc bảo thạch, khi lượng lớn tà khí thoát ly khỏi cơ thể, khả năng kiểm soát cơ thể hiển nhiên càng ngày càng mạnh. Con mắt lấp lánh quang huy, móng vuốt trên ba chân đang dần dần bấm sâu vào trong cơ thể Cửu vĩ hồ, dường như Đại thanh nữ thừa dịp Cửu vĩ hồ đang tự áp chế thực lực, muốn xé rách Cửu vĩ hồ ra.

Rơi vào tình thế lưỡng nan, Cửu vĩ hồ đau đớn lớn tiếng nói: "Tiểu ria mép, nếu có đề nghị gì ngươi cứ nói ra đi, ta thề với trời, ta nhất định dốc hết toàn lực để thỏa mãn ngươi, để cho ngươi làm vương của Nhân gian, không, ta nhận ngươi làm chủ, được chứ? Ta là mỹ nhân tuyệt sắc a!"

Dữu Khánh không biết phải đáp lại lời này của ả ta như thế nào, cũng không biết rõ tính tình của Đại thanh nữ ra sao, hắn sợ mình sẽ nói sai, cho nên tiếp tục không để ý tới Cửu vĩ hồ.

Chờ đợi một hồi không thấy đáp lại, Cửu vĩ hồ đột nhiên hét lên như bệnh tâm thần, "Đừng nên khinh người quá đáng!"

Oanh, tà khí nồng đậm cuối cùng lại bùng phát ra lần nữa.

Nhìn thấy Cửu vĩ hồ lần nữa dâng cao thanh thế, nào ngờ ngay sau đó tà khí của ả ta lại cùng với tà khí trên người Đại thanh nữ đồng thời cuồn cuộn bị hút về hạt châu trên tay Dữu Khánh.

"A!" Cửu vĩ hồ cất lên tiếng hét thê lương không cam lòng, muốn bật lên xoay người, móng vuốt đè trên mặt đất cào loạn một trận.

Đại thanh nữ giang rộng hai cánh mạnh mẽ chống vào hai bên vách hang động, vững vàng đè ép Cửu vĩ hồ xuống dưới, không để cho nó xoay người, Kỳ lân cũng gắt gao đè chặt và giữ chắc đuôi Cửu vĩ không buông, cùng phối hợp với nhau không cho Cửu vĩ có bất kỳ cơ hội nào để thoát thân.

Không có triển khai trận chiến đặc sắc gì, chỉ có liều mạng dốc hết toàn bộ tu vi để giữ chặt lấy nhau.

Cửu vĩ hồ có nằm mơ cũng không nghĩ tới kế hoạch mà mình chu đáo tỉ mỉ lập ra, kế hoạch một mũi tên trúng hai đích của mình lại biến thành tự mua dây buộc mình, lại trở thành điểm chí mạng khiến mình khó thể xoay người.

Ả ta muốn thu hồi tà khí, nhưng móng vuốt của Đại thanh nữ đang ra sức muốn xé rách cơ thể mình ra, đã khiến cho miệng và lưng của ả ta chảy máu đầm đìa, ép cho ả ta không thể không tiếp tục dùng tà khí để toàn lực chống cự, và như vậy, ả ta đành phải tiếp tục để cho tà khí trong cơ thể bị tùy ý hút đi.

Hiện tại, ả ta chỉ có hai lựa chọn, hoặc là để cho Đại thanh nữ tươi sống xé ra, hoặc là để cho tên ria kép kia hút khô tà khí của mình mới thôi, một lựa chọn là chết ngay tại chỗ, một lựa chọn là chất chậm hơn một chút.

Tuyệt vọng, trong mắt ả ta toát ra sự tuyệt vọng chưa từng có, khi nhìn về phía Dữu Khánh, trong mắt ả ta hiện lên sự phẫn nộ và hung ác, trên đầu lưỡi xuất hiện một tấm lệnh bài, chính là Thiên Dực lệnh. Ả ta ngậm nó trong miệng, tà khí cuồn cuộn bao bọc lệnh bài, cấp tốc xoay tròn…

Bởi vì có rất nhiều tà khí che đậy, mọi người không phát hiện ra được hành động của ả ta, chỉ thấy ả ta thỉnh thoảng cất lên tiếng thét "A" thê lương.

Ở trong hang động bên trên, Liên Ngư và đám người Nam Trúc thỉnh thoảng quay mặt nhìn nhau, không biết tình hình phía dưới như thế nào, chỉ nhận ra được đó là tiếng kêu thảm thiết của Cửu vĩ hồ.

Không bao lâu sau, bên ngoài lại truyền đến âm thanh lao nhanh rầm rầm, vô số tà ma từ trong các hang động to to nhỏ nhỏ ở xung quanh lại chạy ra, mấy người kinh hãi, lập tức tựa lưng vào nhau định kết hợp ngăn chặn, kết quả phát hiện thấy đám tà vật này không phải nhằm vào bọn họ, chúng ùn ùn chui vào trong các lỗ thủng trên mặt đất, chui vào thông đạo mà Dữu Khánh đã tiến vào.

Dữu Khánh đang điều khiển hạt châu quay lại, nhìn thấy cảnh tượng đám tà vật lao nhanh đến, hắn liền lướt đi tiến vào lại trong màn hào quang màu tím.

Đám tà ma lao vọt tới từ các thông đạo to to nhỏ nhỏ căn bản không thể đột phá vào trong cùng không gian này, tất cả đều bị chặn kín tại các miệng hang, Dữu Khánh phất tay dẫn ra từng luồng tà khí, đánh về phía tám tà vật đang chặn kín tại các miệng hang, lập tức gây ra từng tràng tiếng gào thét chói tai.

Hơn trăm luồng tà khí bay tới, tất cả đều tập trung vào hạt châu trong tay Dữu Khánh, ngay cả Đại thanh nữ cũng không nhịn được liếc mắt nhìn cảnh tượng ngoạn mục này.

Đám tà vật dồn đống lại tắc nghẽn trong các thông đạo to to nhỏ nhỏ, tình trạng tà khí bị hút khỏi thân động vật giống như có tính lây lan, xu thế hấp thu lan truyền theo từng cái thông đạo, vì vậy mà trong hang động bên trên cũng xuất hiện cảnh tượng ngoạn mục tà khí bị hút đi trên phạm vi lớn, đám người Nam Trúc nhìn sững sờ.

Xu thế này một mạch lan rộng ra đến bên ngoài Trấn Linh chung.

Sau khi hàng trăm luồng tà khí kết thúc, tà khí trên người Đại thanh nữ cũng bị rút sạch sẽ, Dữu Khánh cảm nhận được bên trong hạt châu trên tay có dị thường, cảm thấy lực hấp thu từ sâu xa bên trong dường như đã càng thêm mạnh mẽ hữu lực.

Mà tà khí cuồn cuộn toát ra từ trên thân Cửu vĩ hồ thì giống như vô cùng vô tận, hút mãi không hết.

Sau một quãng thời gian thật lâu, Cửu vĩ hồ không còn kêu gào nữa, dường như đã từ bỏ kháng cự, rõ ràng nó đã hoàn toàn tuyệt vọng, khiến Dữu Khánh ngạc nhiên là, Đại thanh nữ không nhân cơ hội này để giết chết Cửu vĩ hồ, mà chỉ một mực khống chế không buông.

Vì vậy, Cửu vĩ hồ lại vùng mạnh, muốn cắt đứt tình trạng tà lực bị hút ra khỏi cơ thể, nhưng kinh hãi phát hiện, uy lực của món pháp bảo trên tay tên ria mép này đã trở nên mạnh mẽ hơn, đã cường đại đến mức mình không thể cắt đứt quá trình hấp thu của nó.

Ả ta hiểu được, trong chuyện này cũng có nguyên nhân bởi vì thực lực của mình suy giảm nhanh chóng.

Khi chín cái đuôi của Cửu vĩ hồ đã hoàn toàn rũ xuống, Đại thanh nữ mới buông lỏng Cửu vĩ hồ ra, hóa thành một nữ tử thanh lệ đoan trang, dáng người thướt tha, mặc váy dài màu xanh, bồng bềnh hạ xuống. Kỳ lân quay đầu lại, có phần khó hiểu nhìn cô ta.

Đại thanh nữ nói: "Buông ra đi, toàn bộ tu vi của cô ta đã hòa hợp nhất thể với tà khí trong cơ thể, cô ta bị hút đi không chỉ là tà khí

trong cơ thể mà còn có toàn bộ tu vi của cô ta. Cô ta đã không còn sức lực phản kháng nữa rồi."

Thân hình Kỳ lân nhoáng lên, cũng biến thành hình người với mái tóc tim buông xõa, đứng sóng vai với cô ta, hỏi: "Không giết cô ta sao?"

Đại thanh nữ khẽ lắc đầu: "Nàng có huyết mạch hiếm có, vốn là một trong những Linh sủng bên cạnh Thánh Mẫu nương nương, tạm để lại sau này Thánh Mẫu phán xét đi."

Dữu Khánh tức thì vô cùng lo sợ, làm sao có thể lưu lại loại hậu hoạn này chứ?

Bỗng nhiên, ánh mắt cả ba người đều dán chặt vào trên người Cửu vĩ hồ, chỉ thấy theo tà khí hút ra từ trên người nó đang nhanh chóng nhạt đi thì thân thể khổng lồ của nó cũng rất nhanh thu nhỏ lại. Khi một tia tà khí cuối cùng rời khỏi cơ thể nó, thân thể Cửu vĩ hồ đã nhỏ như một con mèo, bộ lông trắng như tuyết, chín cái đuôi nhỏ, đôi môi hồng, hai mắt nhắm chặt, nhìn rất đáng yêu, thực sự xinh đẹp, một tấm thẻ bài lạch cạch rơi ra khỏi miệng nó.

Mấy người đều mơ hồ nhận ra đó là Thiên Dực lệnh, chỉ là nó đã bị ăn mòn hoàn toàn thay đổi, mặt ngoài đầy vết lồi lõm gồ ghề, đồ án bên trên đã hoàn toàn không nhìn thấy rõ.

Chương 971: Việc nơi này đã xong (1)

Tiểu hồ ly trắng như tuyết đã ngất đi, nằm bất động trên mặt đất, trên người cũng không còn có chút sáng bóng nào.

Không gian này vẫn sáng lên mỹ lệ, hào quang màu xanh trên thân Đại thanh nữ và hào quang màu tím trên người Nhiếp Nhật Phục

vẫn có thể chiếu sáng nơi này, điều này làm cho Dữu Khánh nhận thức được cái gì gọi là cảnh giới Tiên nhân, hóa ra là như vậy.

Nhưng hiện tại, Dữu Khánh không quan tâm nổi những điều này, hắn bước nhanh đến nhặt Thiên Dực lệnh lên, phát hiện thấy hai mặt trước sau của nó đều giống nhau, các hoa văn đều đã bị ăn mòn, toàn bộ mặt ngoài lệnh bài đều không tìm được một vị trí nào nguyên vẹn.

Đại thanh nữ: "Tà khí ăn mòn, Tiểu Cửu muốn phá hủy tấm Thiên Dực lệnh này."

Trước tiên không để ý đến việc có dễ nhìn hay không, Dữu Khánh lập tức dựa theo phương pháp điều khiển, thi pháp dùng ý niệm kết nối với nó, cà cất lên một tiếng quát: "Dực!"

Ong, bên tai vang lên một tiếng, một luồng dao động khó giải thích từ trên Thiên Dực lệnh lan tỏa ra, một đôi cánh ánh sáng giang ra, đôi quanh sí chậm rãi vỗ theo ý niệm của hắn, chậm rãi nâng Dữu Khánh nổi lên không trung, rồi bay lượn lúc nhanh lúc chậm vài vòng bên trong không gian hang động này. Sau khi xác nhận nó vẫn có thể sử dụng bình thường, hắn mới hạ xuống thu đôi cánh lại.

Lệnh bài cũng được Dữu Khánh ngay lập tức cất vào trong người, trong quá trình này, Dữu Khánh một mực cẩn thận quan sát phản ứng của Đại thanh nữ.

Đã giải quyết xong Cửu vĩ hồ, Đại thanh nữ dường như không có hứng thú gì với Thiên Dực lệnh, để mặc cho hắn tùy ý cất Thiên Dực lệnh đi, ánh mắt cô ta dừng lại trên thân Cửu vĩ hồ, "Xem ra, cô ta không đoán được mình sẽ bị hư thoát nhanh như vậy, không có thể kịp phá hủy hoàn toàn Thiên Dực lệnh."

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý, hắn có thể cảm nhận được tốc độ hạt châu hấp thu tà khí càng về sau càng nhanh.

Đại thanh nữ nhìn chằm chằm hạt châu trong tay hắn, hỏi: "Đó là thứ gì?"

Dữu Khánh lập lờ qua loa nói: "Kỳ thực ta cũng không biết nó là thứ gì, ta tình cờ lấy được."

Hắn không dự định giấu giếm cái gì, nhưng cũng không muốn chủ động bộc lộ, người ta hỏi tới hắn trả lời tiếp cũng không muộn.

Đại thanh nữ hỏi: "Có thể đưa cho ta xem không?"

Dữu Khánh dám cự tuyệt sao? Hắn chỉ có thể ngoan ngoãn dâng lên, âm thầm quan sát biểu hiện của cô ta.

Có một điểm không thể không thừa nhận, dung mạo của Đại thanh nữ thanh lệ xinh đẹp chỉ là một khía cạnh, quan trọng là khí chất của cô ta, vừa cao quý như ngồi trên mây nhưng cũng có cảm giác nhu hòa bình dị gần gũi, làm cho người ta cảm thấy rất dễ chịu, trong lòng không dễ sinh ra ý nghĩ khinh nhờn.

Cầm lấy dây chuyền vào trong tay, Đại thanh nữ xoay qua xoay lại kiểm tra nhiều lần, vẻ mặt trầm ngâm, sau đó nhìn thấy Nhiếp Nhật Phục ở bên cạnh có vẻ cũng rất hiếu kỳ, cô ta thuận tay đưa cho y xem, còn cô ta thì vươn ngón tay ra móc một cái, Cửu vĩ hồ ở trên mặt đất trôi đến, rơi vào trong vòng tay cô ta, trên bộ lông trắng của Cửu vĩ hồ vẫn còn vết máu, cô ta ôm nó vuốt ve.

Sau nhiều lần kiểm tra mặt dây chuyền, Nhiếp Nhật Phục nói với Đại thanh nữ: "Mơ hồ cảm giác được hình như có vật sống gì đó ở bên trong."

Đại thanh nữ: "Là linh thức của nó, khí linh của bảo vật."

Nhiếp Nhật Phục: "Ta thử khống chế, nhưng không thể khống chế được."

"Nó đã nhận chủ rồi, sẽ không tùy ý bị người xa lạ điều khiển, nếu ngoại nhân muốn khống chế nó, trước tiên phải thi pháp xóa đi ý thức vốn có của nó, để cho nó nhận chủ một lần nữa." Đại thanh nữ vừa giải thích vừa nhấc nhấc Cửu vĩ hồ ôm ở trong tay, "Trước khi nó hấp thu tu vi của Tiểu Cửu, ngươi và ta còn có thể xóa đi ý thức của nó. Bây giờ nó đã có đủ sức kháng cự, với tu vi của ngươi và ta, e rằng không thể gạt bỏ được ý thức của nó nữa." tiếp đó, cô ta hất hất cằm về phía Dữu Khánh, "Trừ khi giết chết chủ nhân của nó, thì nó mới có khả năng nhận lấy chủ mới." …

Khi nghe lời này, trong lòng Dữu Khánh run lên, hắn thật sự lo lắng hai kẻ này vì bảo vật mà sinh ra ý xấu, lấy oán trả ơn.

Nhiếp Nhật Phục tiếp tục thỉnh giáo, "Bảo vật này là thứ gì?"

Đại thanh nữ bình tĩnh nói: "Xem bản chất của nó, hẳn là được sinh ra từ trong cơ thể của loại tà ma như Cửu Vĩ, chắc hẳn là linh châu được dựng dục ra tại trong tà khí cường đại. Tạm thời gọi nó là Tà Linh châu đi."

Dữu Khánh nghe vậy thì âm thầm kinh hãi, phát hiện ra nhãn lực của vị Đại thanh nữ này vượt quá sự tưởng tượng của hắn, chỉ xem xét một lần liền nhận ra được lai lịch của hạt châu này.

Nhiếp Nhật Phục nhìn chăm chú về phía Cửu vĩ hồ, kinh ngạc hỏi: "Trong cơ thể của nó cũng có hạt châu này hay sao?"

"Với tâm tính của cô ta là không dựng dục ra được bảo vật như vậy, hơn nữa, chỉ có tại trong tình huống cực kỳ hiếm thấy mới có thể ngẫu nhiên sinh ra loại kết quả này, không thể cưỡng cầu được." Đại thanh nữ cười lắc đầu, bàn tay vuốt ve Cửu vĩ hồ trong trạng thái mê man, giải thích: "Sở dĩ trong cơ thể con trai có chứa minh châu là vì trong cơ thể có tạp chất, ngưng châu giấu giếm khuyết điểm. Lai lịch của viên bảo châu này tương tự như vậy, hẳn phải là vị tà ma nào đó xuất hiện dị tâm, rồi lại không thể thoát khỏi tà thể, nhưng dị tâm lại kiên cố tương tự như tạp chất trong con trai, thân và tâm ở tình thế lưỡng nan, không thể toàn vẹn đôi đường, chỉ có

thể chọn một, vì vậy mới ngưng châu che giấu tì vết, từ đó mới sinh hạt Linh châu này."

Dữu Khánh sửng sốt, trong đầu hiện lên hình ảnh Vân Hề, hắn biết mình đã được chỉ giáo, có lẽ nó thực sự đã hình thành theo cách này.

Đại thanh nữ như cười như không nhìn hắn, nói: "Viên Tà Linh châu này e rằng không phải ngẫu nhiên là có thể dễ dàng gặp được, tại Nhân gian sợ rằng không chứa chấp được tà ma có thực lực như Tiểu Cửu, chắc hẳn là tà ma trong tiên phủ nào đó làm ra chuyện gì vi phạm, bị trời phạt. Không biết là vị cố nhân nào đã bị các ngươi giết chết vậy?"

Cố nhân? Cố nhân của ngươi? Dữu Khánh càng thêm không dám dễ dàng thừa nhận, hắn nghiêm trang nói: "Tiên tôn đã quá coi trọng ta rồi, thực lực của ta làm sao có thể làm được điều đó."

"Vân Hề?" Nhiếp Nhật Phục đột nhiên thốt ra một câu nghi vấn, y chỉ nghe nói tới một tà ma bị giết mà thôi, đó chính là Vân Hề của Tiểu Vân gian, Thủ sơn thú của Minh Hải tiên phủ bị chém giết lúc đó không có nghe nói nó bị tà hóa.

Đại thanh nữ kinh ngạc, "Vân Hề của Tiểu Vân gian chết rồi sao? Nàng ta cũng trở thành tà ma ư?"

Nhiếp Nhật Phục gật gật đầu, nhìn chằm chằm Dữu Khánh, kinh ngạc hỏi: "Ngươi từng đi qua Tiểu Vân gian?"

Dữu Khánh ấp úng, bối rối, có nên nói dối hay không chứ? Còn cần tiếp tục nói dối sao?

Trong đầu Nhiếp Nhật Phục lóe lên người nào đó viết chiêu bài "Ly Thiên khách sạn", khẽ híp mắt nói: "Lẽ nào nhóm các ngươi gồm một tên to con, một tên mập mạp và nữ tiễn sư." Y lẩm bẩm và lắc đầu mấy lần, sau một phen phân tích và loại trừ, y hỏi ra một câu

mà Dữu Khánh vô cùng lo sợ, "Lẽ nào ngươi chính là tên Thám Hoa lang kia?"

Chương 972: Việc nơi này đã xong (2)

Dữu Khánh không nói nên lời, như vậy mà cũng có thể đoán ra được sao? Trước ánh mắt chìm chằm chằm đầy áp bức của đối phương, hắn đột nhiên cất tiếng cười thoải mái, "Nhiếp thành chủ, một chút hư danh, không đáng nhắc tới, thật sự không đáng nhắc tới. Ngài cũng biết đó, không che giấu sẽ rất phiền phức."

Nhiếp Nhật Phục xì một tiếng, nói: "Hóa ra là có Ứng Tiểu Đường làm bối cảnh, thảo nào dám giả mạo Thiêu Sơn lang. Ta vẫn thắc mắc ngươi là Đệ nhất Triêu Dương đại hội, tại sao không tra ra được nền tảng của ngươi chứ, thì ra với việc ngươi từ bỏ vị hôn thê kia, vì mặt mũi, tự nhiên là có người che đậy giúp ngươi."

Đúng vào lúc này, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng kêu gọi của đám người Nam Trúc, rõ ràng là thấy phía dưới đã lâu không có động tĩnh gì, nên có phần lo lắng.

Dữu Khánh nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Nhiếp thành chủ, lão bản nương e là đang lo lắng cho ngài a." …

Nhiếp Nhật Phục hừ một tiếng, tiện tay ném sợi dây chuyền trở lại cho hắn.

Chụp lấy dây chuyền vào tay, Dữu Khánh có phần bất ngờ, hắn không nghĩ tới mình còn có thể nhận lại được thứ này.

Mặt trời đã nhô lên cao, đám tà ma đông đảo đã trốn hết từ lâu, có rất nhiều thi thể tà ma bị ánh nắng chói chang đốt cháy thành tro bụi.

Xung quanh lòng chảo, tộc trưởng dẫn đầu Thanh Ô bộ tộc phân tán ra, trông chừng Trấn Linh chung bên trong lòng chảo, Tiểu Thanh đi theo bên cạnh, Đầu To đứng trên vai cô ta.

Bỗng nhiên, bên trong lòng chảo bùng lên một trận gió mạnh, rất nhiều tà vật lúc trước chặn kín thông đạo rồi ẩn nấp mặt trời trong Trấn Linh chung, lúc này bị gió cuốn bay ra như lá cây qua các miệng hang to nhỏ khác nhau, trong số chúng có chết, có sống, nhưng tất cả đều không tránh khỏi kết quả hóa thành tro bụi ngay trong không trung khi gặp phải ánh nắng chiếu rọi, mang theo tiếng kêu thảm thiết.

Thanh Ô bộ tộc ở xung quanh lòng chảo đứng trong gió ngước mặt nhìn lên.

Sau khi đám "Lá cây" tà ma bị hủy diệt hết, bên trong lòng chảo lần lượt phóng ra hai vệt sáng, lơ lửng trong không trung, một nữ nhân bao phủ hào quang màu xanh ôm một con tiểu hồ ly màu trắng, một nam nhân bao phủ hào quang màu tím. Dưới ánh nắng, quấng sáng trên thân hai người mặc dù có bị lấn át, nhưng càng toát ra vẻ mê huyễn, nếu như xuất hiện tại Nhân gian, tất nhiên sẽ là thần tiên được phàm phu tục tử quỳ bái.

Người sau, các nữ nhân xung quanh lòng chảo đều nhận biết, đó chính là Nhiếp Nhật Phục, về phần người trước, bọn họ đều kinh nghi bất định, từ hào quang màu xanh quen thuộc đó, họ đã có suy đoán, tuy nhiên vẫn không dám xác định, dù sao, tất cả đều chưa từng nhìn thấy chân thân.

Đại thanh nữ nhìn bao quát xuống phía dưới, mỉm cười nói: "Cửu vĩ tà ma bị tiêu diệt, chuyện nơi này đã kết thúc."

"Là Đại thanh nữ!"

Nhận ra được giọng nói đó, Thanh Ô bộ tộc bộc phát tiếng hoan hô, dồn dập quỳ xuống bái.

Đại thanh nữ không có đứng yên nhận quỳ bái, tại bầu trời bao la, hóa thành luồng sáng độn bay về phía hành cung, Nhiếp Nhật Phục cũng hóa thành lưu quang băng qua bầu trời mau chóng đi theo.

Thanh Ô bộ tộc dồn dập hóa thành Tam Túc ô, vẫy cánh đuổi theo với tốc độ cao nhất.

Nhưng chẳng mấy chốc chợt có một con tách khỏi bầy, quay trở lại bên lòng chảo, hóa thành hình người hạ xuống, chính là Tiểu Thanh. Cô ta có phần lo lắng nhìn Trấn Linh chung sừng sững bên trong lòng chảo.

Không có cùng đi theo Thanh Ô bộ tộc, Đầu To bay vòng vòng trong không trung thấy vậy liền bay xuống, lần nữa đáp lên bờ vai cô ta.

Chờ một lúc lâu sau, cuối cùng nhìn thấy có bóng người dao động bên trong lòng chảo, bay lên tới trước tiên chính là Liên Ngư nâng theo Hổ Nữ, sau đó lần lượt là một đám người Hạt Tử bang lướt lên trên, cũng có một người không phải là thành viên Hạt Tử bang, là thi thể Đoạn Vân Du được Đồng Tại Thiên vác theo.

Cũng có thể nói đây là một thi thể duy nhất may mắn còn tồn tại, những kẻ khác, bất kể là sống hay chết đều đã bị Nhiếp Nhật Phục dẹp sạch khi thành công đăng tiên, bị khí cơ cường đại đẩy ra khỏi Trấn Linh chung, rồi rơi vào trong đống tà ma trong lòng chảo, có thể tưởng tượng được kết quả sau đó, từ lâu thi cốt đã không thể tồn tại được.

Mỗi khi nghĩ đến điều này, đám người Phạm Cửu đều cảm thấy run sợ, nếu lúc đó không phải phát hiện thấy bang chủ không cùng đi ra, chần chừ chờ đợi một hồi, chỉ sợ bọn họ cũng đã chôn cùng đám tà vật đó rồi, nhờ một chút xíu lương tâm như vậy mà bọn họ đã cứu được tính mạng của chính mình, chỉ cần một ý nghĩ sai lầm, làm sao có thể không nghĩ lại mà run sợ?

Đầu To lóe lên bay về trên vai Dữu Khánh, Dữu Khánh lập tức nổi cáu, quay đầu nhìn chằm chằm nó, mắng: "Cái tốt không chịu học,

chuyện không có lương tâm trái lại học rất nhanh, ngươi thiệt là, ngay cả một chút báo hiệu cũng không làm, bỏ mặc chúng ta lại chạy trốn rất quyết đoán a. Chuyện như vậy mà ngươi cũng làm được."

Đầu To không để ý tới hắn, nhảy lên, lại chui vào trong tóc hắn, nấp ở trong đó.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn nhìn xung quanh, hỏi Tiểu Thanh, "Đại thanh nữ và Nhiếp Nhật Phục đâu rồi?"

"Chắc hẳn đã đi đến chỗ hành cung rồi." Tiểu Thanh chỉ về phía hành cung, rồi đảo mắt nhìn qua mấy người, sau đó có vẻ thấp thỏm, thử hỏi: "Mập mạp, hắn… hắn không thể đi ra được ư?"

Câu hỏi đó cùng với biểu hiện này của cô ta khiến mọi người có cảm giác là lạ thế nào đó? Mọi người quay đầu lại nhìn quanh, lúc này mới phát hiện ra còn thiếu một người, vậy mà không nhìn thấy Nam Trúc đâu nữa.

"Hoa mập mạp đâu rồi?" Dữu Khánh hỏi những người khác.

Phạm Cửu chần chừ đáp: "Đi theo ở phía sau, nói là đoạn hậu giúp chúng ta. Tại sao còn chưa đi ra chứ?"

Vì vậy, một đám người đứng ở trên vách đá kiễng chân chờ đợi, kết quả, đợi mộ lúc lâu vẫn không thấy bóng dáng Nam Trúc đâu.

Dữu Khánh dần dần cảm bất an, hắn lo lắng Nam Trúc xảy ra chuyện, trầm giọng nói: "Làm phiền mọi người chịu cực một lần, quay lại hỗ trợ tìm hắn một chút."

Do đó, ngoại trừ Liên Ngư, Hổ Nữ và thi thể Đoạn Vân Du ra, những người khác theo nhau nhảy vào lại bên trong lòng chảo, một lần nữa tiến vào tìm kiếm trong Trấn Linh chung.

"Hoa mập mạp."

"Hoa Thượng Phi."

Bên trong thông đạo tối tăm, đám người cầm Huỳnh thạch dọc đường tìm kiếm, vừa đi vừa hét lớn.

Sau một hồi tìm kiếm, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Nam Trúc từ xa xa truyền đến, "Ở nơi này, ở nơi này, tới rồi, tới rồi."

Mọi người đi về phía tiếng nói, chỉ chốc lát sau liền chạm mặt với Nam Trúc ở trần khoác chiếc áo choàng đen dơ bẩn.

Mạt Lỵ vừa gặp mặt liền hỏi, "Hoa Thượng Phi, ngươi đi kiểu này thực là quá chậm nha?"

Nam Trúc vội vàng chắp tay xin lỗi, "Lúc trước đá gãy ngón chân, vừa rồi đi quá vội vàng cái này, tái phát chấn thương, đau quá, ngồi một chỗ nghỉ ngơi một chút. Là ta không đúng, là ta không đúng, ta không nên không thông báo, đã khiến mọi người lo lắng vô ích. Không sao rồi, mọi người cùng đi ra nào, cùng đi nào." Vẻ mặt gã đầy nét tươi cười.

Chương 973: Không tìm thấy

Đá gãy ngón chân? Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thoáng nhìn nhau, vẻ mặt như gặp quỷ, người khác không biết, nhưng sư huynh đệ mấy người bọn hắn còn có thể không biết tình huống cơ thể của nhau sao? Nhưng hai người cũng không có nói gì tại trước mặt mọi người, khi đã tập trung lại đủ nhân số liền quay ra ngoài.

Ra khỏi Trấn Linh chung, sau khi lên đến phía trên cạnh lòng chảo, Nam Trúc phát hiện thấy không thích hợp, nhận tháy hình như mọi người đang quang sát mình với ánh mắt là lạ.

Gã nhịn không được hỏi: "Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Mọi người trong vô thức đều ngước lên nhìn mặt trời trên bầu trời, rồi quay nhìn ánh nắng rọi lên người gã.

Nam Trúc lập tức liền hiểu được, không nói nên lời, đám người này có phần cẩn thận quá mức, không phải đã giải quyết xong Cửu vĩ hồ rồi sao? Tại sao vẫn còn lo lắng không biết gã có bị tà hóa hay không, nhận thấy đám người này đúng là đã thành một đám chim sợ cành cong.

Người bị thương vác theo tổn thương, kẻ đã chết thì cũng đã chết, mọi người bỏ lại khu vực thương tâm này, lên đường rời đi.

Khi bọn hắn chạy về tới vị trí hành cung thì phát hiện thấy Đại thanh nữ đã chọn một núi đá khác, dùng đại pháp lực tạo ra một chỗ ở mới cho Thanh Ô bộ tộc, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã có đầy đủ đình đài lầu các, đương nhiên, các chi tiết kỹ càng hơn sẽ do các tộc nhân khác của Thanh Ô bộ tộc thực hiện hoàn thiện.

Tiểu Thanh được tộc trưởng gọi đi, nói là Đại thanh nữ muốn tìm cô ta để hỏi thăm thông tin.

Liên Ngư tự nhiên là trước tiên tìm đến Nhiếp Nhật Phục.

Nhìn thấy Hổ Nữ bị thương, Nhiếp Nhật Phục không nói câu nào, giống như là không có nhìn thấy ánh mắt mong đợi được nghe giải thích của Liên Ngư, y một trảo chụp về phía Hổ Nữ, một đám mây tía bay đến, chỉ chốc lát sau, tổn thương của Hổ Nữ đã được chữa trị hết.

Những người khác cũng được Nhiếp Nhật Phục khai ân, đám người bị tổn thương tai cần phải dựa vào pháp lực để bù lại thính giác, lúc này cũng được Nhiếp Nhật Phục chữa khỏi hai tai.

Bỗng nhiên, mọi người dồn dập ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một đám đông Tam Túc ô bay về phía Trấn Linh chung, không biết đến đó làm gì, nói chung, Bồng Lai sơn bây giờ đã có quang cảnh khác, chí ít cảm nhận của mọi người là như thế.

Nhìn ra được Liên Ngư có ngàn vạn lời muốn nói với Nhiếp Nhật Phục, Dữu Khánh kéo kéo Mục Ngạo Thiết, ra hiệu cho y cùng tránh đi, đồng thời kêu gọi những người khác cũng tránh khỏi.

Đồng Tại Thiên đang muốn an táng đàng hoàng cho Đoạn Vân Du, thấy vậy thì gọi mấy người khác đi hỗ trợ.

Cho đến bây giờ, những người biết rõ Đoạn Vân Du đã làm ra những chuyện gì gần như đều đã chết hết, Nhiếp Nhật Phục và Cửu vĩ hồ biết rõ tình hình nhưng không có đề cập tới việc này, dù cho Nhiếp Nhật Phục nhìn thấy thi thể của Đoạn Vân Du được người giữ gìn, y cũng không nhắc tới chữ nào.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thì kéo Nam Trúc đến một chỗ hẻo lánh, hai người trực tiếp ép Nam Trúc vào trong một góc. Nam Trúc cảnh giác thối lui, hỏi: "Làm gì vậy?"

Dữu Khánh hất hất cằm, "Muốn hỏi ngươi, lúc trước, dây dây dưa dưa ở bên trong Trấn Linh chung để làm gì?"

"Ách!" Nam Trúc thoáng sửng sốt, ngay lập tức cười khổ nói: "Không có gì, huynh đệ chúng ta còn có thể không biết rõ nhau sao, ngón chân gãy chỉ là mượn cớ, kỳ thực là nghĩ ngợi thất thần, không cẩn thận bị lạc ở bên trong, nếu không phải nghe được tiếng gọi của các ngươi, ta còn không biết phải loanh quanh trong đó đến bao giờ."

"Lạc đường?" Dữu Khánh xùy một tiếng, "Xác định không phải bị ma quỷ ám ảnh chứ?"

Nam Trúc trừng mắt, có vẻ rất oán giận nói: "Lão Thập Ngũ, ngươi có ý gì?"

Dữu Khánh nháy mắt ra hiệu với Mục Ngạo Thiết, rồi hai người đột nhiên đồng thời động thủ, đè Nam Trúc vào vách đá, khống chế gã, lục soát toàn thân gã một trận, ngay cả hạ bộ của gã cũng không buông tha, không chỉ chiếc áo choàng duy nhất khoác trên thân bị cởi ra kiểm tra, giày cũng lột ra, chỉ còn thiếu cởi quần nữa mà thôi.

Cho dù lục soát tỉ mỉ như thế, hai người vẫn không phát hiện thấy cái gì. Bọn hắn có chút nghi hoặc quay nhìn nhau, dường như đã thật sự hiểu lầm.

Cuối cùng hai người đành phải cởi bỏ cấm chế trên người Nam Trúc, ném trả chiếc áo choàng rách cho gã, rồi cùng nhau xoay người bỏ đi, hoàn toàn không đặt nặng chuyện hiểu lầm này, giống như chưa từng xảy ra việc gì.

Lồm cồm đứng dậy, Nam Trúc mặt mày bi phẫn, đeo giày, phủi phủi bụi bặm dính trên thân trần, rung mở chiếc áo choàng ra, mặc lại chiếc nội khố còn lại duy nhất trên người, hùng hùng hổ hổ đi tới bên cạnh Bách Lý Tâm vốn đang đứng quan sát cách không xa, cất tiếng mắng, "Hai tên súc sinh!"

Đạo bất đồng bất tương làm mưu, người tới là khách, cuối cùng cũng phải đi.

Sau một thời gian ngập ngừng do dự, mấy sư huynh đệ rốt cuộc mím môi quyết định tìm đến chào từ biệt chủ nhà nơi đây, Đại thanh nữ.

Trên tay bọn hắn có Thiên Dực lệnh, vốn định ra đi không từ giã, trực tiếp rời khỏi, nhưng sau một hồi suy nghĩ, hắn cảm thấy nếu thật sự có vấn đề, chỉ sợ chưa chắc đã có thể chạy được, ngay cả là Tiểu Thanh còn có thể đi đến Nhân gian, huống hồ là Đại thanh nữ, nói không chừng trong tương lai, vị này sẽ là chỗ dựa cho bọn hắn tại Nhân gian.

Đại thanh nữ dường như đang bận rộn việc gì đó, nhưng khi nghe bẩm báo, cô ta vẫn xuất hiện tiếp kiến bọn hắn trong một đại điện mới làm ra.

Nghe xong ý định đến đây của mấy người, Đại thanh nữ ôm tiểu hồ ly trắng như tuyết có phần bất ngờ, "Thật vất vả mới đến được Bồng Lai sơn, các ngươi không muốn lưu lại nơi này để tu hành sao? Nơi đây dồi dào linh khí, Nhân gian không thể so sánh được. Dựa vào Tà

Linh châu trên tay ngươi, chỉ cần dọn sạch tà khí tại Bồng Lai sơn, tài nguyên tu hành được dựng dục ra ở đây cũng không phải Nhân gian có thể so sánh.

Ta cũng sẽ cho các ngươi một số thứ để báo đáp việc dọn dẹp tà khí. Tại trong việc chỉ điểm các ngươi tiến triển trên đường tu hành, năng lực của ta tự thấy không kém hơn bất cứ cao nhân nào tại nhân gian, có rất nhiều khả năng có thể dẫn dắt các ngươi thành tiên, những người khác cho dù muốn, ta cũng sẽ không thành toàn. Đây coi như là phúc báo cho các ngươi, các ngươi định bỏ qua cơ duyên này hay sao?”

Theo quan điểm của cô ta, phàm phu tục tử nhân gian, có ai mà không muốn thành tiên chứ.

Ý nghĩ của cô ta không sai, mấy sư huynh đệ nghe nói như vậy, tim đều đập thình thịch, mình lại có cơ hội thành tiên sao? Trong ánh mắt không thể che giấu được sự hưng phấn.

Nhưng Dữu Khánh trong lúc suy nghĩ lại nghĩ đến một chuyện khác, hắn trước tiên gọi Mục Ngạo Thiết đến đây, ngay tại chỗ cắt mở sau gáy Mục Ngạo Thiết ra, để lộ đốt xương cổ vàng kim đang mở rộng, nói rõ tình hình xảy ra, thỉnh giáo Đại thanh nữ có thể giúp bọn hắn chữa trị dứt điểm bệnh tật này trước hay không.

Bách Lý Tâm cùng đi theo thấy vậy kinh ngạc, lúc này mới biết việc Nam Trúc bị tê liệt lần trước là chuyện gì xảy ra, không nghĩ tới trên thân ba người này còn ẩn giấu tật bệnh như thế.

Nàng có thể có cơ hội nhìn thấy chuyện này là bởi vì lúc trước thực sự đã liều mình xông pha hỗ trợ nên đổi lấy được sự tín nhiệm của đám người Dữu Khánh.

Sau khi đích thân kiểm tra, Đại thanh nữ nói cho bọn hắn biết đây không phải là tật bệnh gì, chỉ nói rằng điều này có liên quan đến thứ quần tiên luyện chế hồi đó, cô ta cũng không thể loại bỏ được thuật này. Nam Trúc có phần khẩn trương, chỉ tới Cửu vĩ hồ, kể lại chuyện

bị tê liệt lúc trước. Đại thanh nữ nói cho gã biết, Cửu vĩ hồ không phải đã chữa khỏi, chỉ là giúp gã giảm bớt triệu chứng mà thôi, nếu muốn thật sự chữa trị tận gốc, e rằng chỉ có thể đặt hi vọng vào những thượng tiên tại Tiên giới.

Sư huynh đệ ba người thấy vị tiên nhân này rất dễ nói chuyện, liền nhân cơ hội này thỉnh giáo cô ta về chuyện ba nguồn tiên tuyền.

Đại thanh nữ thừa nhận mình biết rõ Thiên tuyền và Nhân tuyền ở đâu, cũng thừa nhận Thiên tuyền và Nhân tuyền có thể trị khỏi tai họa ngầm cho ba người, nhưng cảnh báo ba người bọn hắn rằng giữa Tiên giới và Nhân gian hoàn toàn không cùng một cấp độ, rất nhiều chuyện không có hạn hẹp như bọn hắn tưởng tượng, dùng thân thể Nhân gian để nhìn trộm tiên cơ, hậu quả xảy ra chưa chắc bọn hắn đã có thể chịu đựng nổi. Cô ta nói rằng việc bọn hắn nhiễm phải tật bệnh này chính là hậu quả do vọng nhìn tiên cơ…

Nói chung, sư huynh đệ ba người có tiếp tục hỏi thăm chuyện gì về tiên tuyền, Đại thanh nữ đều không trả lời, bảo bọn hắn đừng có hỏi nữa, nói rằng không nói cho bọn hắn biết chính là vì tốt cho bọn hắn.

Sư huynh đệ ba người có thể cảm nhận được, Đại thanh nữ hình như có ẩn tình gì đó khó nói, giống như là đang kiêng kỵ cái gì đó.

Nhưng mà người ta không muốn nói, bọn hắn cũng không có năng lực cưỡng ép, cuối cùng đành phải bỏ qua, Nam Trúc chỉ có thể cất tiếng lẩm bẩm đều đều, "Trị không khỏi ẩn tật này, cũng không biết rõ được ẩn tật này sẽ phát tác đến tình trạng gì, còn có thể yên tâm ở lại đây sống đến ngày tu luyện thành tiên sao?"

Đại thanh nữ nghe vậy cũng chỉ có thể trầm mặc, hiển nhiên cô ta cũng không nghĩ tới việc này, một lúc lâu sau mới nói tiếp: "Phong ấn của Bồng Lai sơn bị Cửu Vĩ lợi dụng tà khí phá hủy, các ngươi còn có thể lợi dụng vết nứt đó ba ngày để ra vào, đại khái trong vòng 3 ngày, nó sẽ khôi phục như cũ. Muốn đi hay là ở lại, các ngươi còn có ba ngày để cân nhắc, quá hạn là không còn nữa. Sau khi nó khôi

phục bình thường, ta cũng không thể mở ra. Ta không thể phá hư phong ấn như Cửu Vĩ."

Nói cách khác, một khi quyết định lưu lại là có khả năng vĩnh viễn không ra được nữa.

Dữu Khánh hỏi: "Nếu lưu lại nơi này chờ thượng tiên tới giải cứu, đại khái phải chờ bao lâu mới có thể chờ được?"

Đại thanh nữ lại trầm mặc.

Sư huynh đệ mấy người lập tức đã hiểu, phải xem vận may, nhìn theo tình hình của các tiên phủ khác, bọn hắn đoán chừng cho dù chờ cả đời cũng chưa chắc đã có thể chờ được.

Ba ngày? Dữu Khánh nghĩ ngợi cân nhắc, nghĩ đến mấy người tiểu sư thúc, Cao lão Nhị và lão Thập Lục, lập tức thỉnh giáo Đại thanh nữ, có thể để cho bọn hắn đi ra ngoài một chuyến, để bọn hắn thu xếp đón những người liên quan đến hay không, chuyển cơ hội nhận được chỉ điểm thành tiên cho mấy người tiểu sư thúc.

Đại thanh nữ dứt khoát từ chối. Cô ta hỏi ngược lại hắn, cho rằng Bồng Lai sơn là nơi nào, thật sự cho rằng nơi này là ai cũng có thể thoải mái tới hay sao?

Thôi vậy, Dữu Khánh lui một bước hi vọng lưu lại cơ hội thành tiên cho đám người Đồng Tại Thiên, Phạm Cửu.

Cái gì mà nằm vùng hay không nằm vùng, Dữu Khánh không muốn tính toán tới nữa, hơn nữa, trải qua chuyến này, mấy tên đó đã biết được quá nhiều.

Hắn không muốn đưa bọn họ về Nhân gian, tốt hơn hết là để bọn họ lại Bồng Lai sơn nhìn xem có cơ hội thành tiên hay không, xem như là lấy ơn báo oán.

Đại thanh nữ một lần nữa dứt khoát từ chối, "Nơi đây không phải là phố xá sầm uất tại nhân gian, không cho phép thế gian bách thái, trong vòng 3 ngày, bọn họ cần phải rời khỏi."

Trải qua hỏi thăm dò xét, cô ta đã có phần hiểu biết về mấy người kia, biết rõ đám người đó chẳng qua là máy kẻ thượng vàng hạ cám vừa mới đến Thiên Tích sơn, cụ thể là loại người như thế nào, ngay cả bản thân mấy người Dữu Khánh cũng không rõ ràng lắm, cô ta chẳng thèm tìm hiểu rõ hơn, trực tiếp đuổi đi là được rồi.

Không có bất kỳ tình cảm gì để thương lượng, chỉ có thời gian ba ngày để cân nhắc, sư huynh đệ ba người chỉ có thể cáo từ.

Sau khi bọn hắn rời đi không bao lâu, tộc trưởng Thanh Ô bộ tộc bay tới, hạ xuống ngoài đại điện, bước nhanh vào, đi đến báo cáo cho Đại thanh nữ, "Đại thanh nữ, chúng ta đã tập trung mấy nghìn người tìm khắp bên trong Trấn Linh chung mấy lần, nhưng vẫn không tìm được cây trâm mà ngài nói."

Đại thanh nữ đang lui lui tới tới trong điện nghe vậy dừng lại, vỗ vỗ tiểu hồ ly ôm trong lòng, "Khi sự việc xảy ra, ta luôn có âm thầm theo dõi, nó không có cơ hội động tay động chân gì nhiều, ngay cả khi đối phó với Nhiếp Nhật Phục nó còn chưa kịp lấy ra sử dụng, đồ vật không tại trên người nó, khẳng định còn tại trong Trấn Linh chung, các ngươi xác định đã tìm kỹ rồi chưa?"

Tộc trưởng nghiêm túc nói: "Mấy nghìn người, phân chia ra từng khu tìm kiếm cẩn thận, mỗi một khu vực, một diện tích đều được tìm kiếm kỹ càng, nhất là khu vực quanh nơi nó bị trấn áp càng được dò xét thận trọng."

Đại thanh nữ không cho rằng tộc nhân sẽ lừa gạt mình, cô ta ôm tiểu hồ ly, vỗ vỗ đầu nó, "Tiểu Cửu, đó là pháp bảo ngươi một mực mang trên người bồi dưỡng, ngươi khẳng định có thể cảm ứng được tung tích của nó, nó rơi ở đâu rồi, dẫn ta đi tìm nó đi."

Tiểu hồ ly mở hé mắt ra, đôi mắt nó màu vàng kim, không thèm nhìn cô ta lần nào, sau đó nhắm mắt lại, không để ý tới nữa, tùy cho cô ta làm gì thì làm, mặc cho muốn giết muốn róc xương róc thịt gì cũng được, chính là không thèm để ý tới.

Chương 974: Lòng tốt của tiểu Cửu Vĩ

Khi mấy sư huynh đệ tìm đến Nhiếp Nhật Phục thì nhìn thấy Nhiếp Nhật Phục đang đứng một mình lẻ loi, từ trên cao dõi mắt nhìn ra xa, không nhìn thấy Liên Ngư và Hổ Nữ.

Cho dù Đại thanh nữ nói ẩn tật trên thân ba người bọn hắn không phải là bệnh, nhưng bọn hắn vẫn mang theo một tia hi vọng tìm đến Nhiếp Nhật Phục, mong đợi vào khả năng chữa trị thần kỳ của Nhiếp Nhật Phục.

Có một số việc nếu như đã bại lộ trái lại dễ xử lý hơn, dù sao mấy người này đã biết rõ bọn hắn từng tiến vào Kim Khư, bọn hắn cũng không cần phải giấu giếm chuyện ẩn tật trên người với Nhiếp Nhật Phục, hơn nữa tu vi của Nhiếp Nhật Phục đã đột phá đến cảnh giới Tiên nhân, bọn hắn tự nhiên là tìm đến Nhiếp Nhật Phục thử xem.

Sư huynh đệ giải thích tình hình của ẩn tật cho Nhiếp Nhật Phục nghe, sau đó lại lôi Mục Ngạo Thiết ra, một lần nữa rạch da sau gáy y ra, để cho Nhiếp Nhật Phục kiểm tra.

Loại chuyện phải chịu đựng nỗi khổ da thịt này, Dữu Khánh và Nam Trúc nếu lần nào có thể tránh được sẽ tránh, nhưng Mục Ngạo Thiết thì vẫn sẵn sàng gánh chịu.

Nhiếp Nhật Phục ngạc nhiên với tình trạng của bọn hắn, y thi triển ra sương mù tím để thử chữa trị cho bọn hắn, kết quả dường như xác nhận lời Đại thanh nữ nói, không thấy có bất kỳ tác dụng gì, chỉ có thể nói là đã uổng phí một hồi tinh thần và sức lực.

Nếu đã như vậy, mấy sư huynh đệ cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi. Dữu Khánh đề cập đến một cấn đề khác, "Nhiếp thành chủ, Đại thanh nữ nói rằng phong ấn của Bồng Lai sơn sẽ được khôi phục lại trong vòng 3 ngày nữa, đến lúc đó lối ra sẽ bị đóng kín, về sau cô ta cũng không mở ra được. Theo ngài nghĩ, chúng ta nên rời đi vào lúc nào?"

Bọn hắn chắc chắn rất muốn xây dựng tốt mối quan hệ này, Tu Hành giới xuất hiện cao thủ đầu tiên có cấp bậc Tiên nhân, chỉ suy nghĩ đến thôi bọn hắn đã có chút hưng phấn.

Ôm được một bắp đùi to như vậy, Địa mẫu, Đại thánh gì gì đó, tất cả đều phải đứng sang một bên. Đối với bọn hắn mà nói, một chuyến đi này xem như là chó ngáp phải ruồi, sự nỗ lực của bọn hắn cuối cùng đã được đền đáp. Từ giờ trở đi, đã có được Nhiếp Nhật Phục làm núi dựa, bọn hắn không cần phải sợ bất cứ ai nữa rồi, vinh hoa phú quý gì gì đó chỉ là việc nhỏ, bọn hắn còn có thể hoành hành thiên hạ, có thể thoải mái cười to.

Nào ngờ, Nhiếp Nhật Phục chỉ thoáng liếc nhìn bọn hắn một cái, rồi nhàn nhạt đáp một câu, "Ta không đi, muốn về thì các ngươi tự về đi."

Cái gì? Tròng mắt mấy sư huynh đệ suýt chút nữa đã rớt ra ngoài, ngươi không đi? Ngươi không quay về?

Một số lời y nói lúc trước, bọn hắn còn tưởng rằng chỉ là dùng để xua đuổi Liên Ngư, nhưng nhìn tình hình này, tựa như là làm thật.

Nam Trúc lập tức khẩn trương, "Nhiếp thành chủ, ngài không cảm thấy nơi này quá nhàm chán quá vô vị sao? Đâu có phồn hoa náo nhiệt được như thế giới bên ngoài. Nếu đi ra ngoài, ngài chính là chí tôn duy nhất trong thiên hạ, tất cả chúng sinh phải cúi đầu a! Nhiếp thành chủ, sau khi rời khỏi đây, bọn ta tùy ý ngài sai phái, nguyện làm chó làm ngựa cho ngài!"

Gã không muốn khẩn trương cũng không được, một bình Địa Nguyên Tiên Lộ to như vậy, tất cả đều đưa cho vị này uống hết, trợ giúp vị này một bước đăng tiên, tạo nên một vị Tiên nhân độc nhất vô nhị tại bên ngoài. Sau khi khoản đầu tư lớn như vậy đã thành công, đến thời điểm sắp nhận được món lợi nhuận khổng lồ, mọi người đang mặc sức tưởng tượng về sự vinh hoa phú quý sắp tới, vị này đột nhiên khiến bọn hắn tỉnh lại khỏi cơn mơ mộng, đây chẳng phải là một trò đùa sao? Như vậy, chẳng phải là một bình bảo bối cực kỳ quý báu đó của gã đã cho chó ăn rồi hay sao?

Đương nhiên, thực ra bọn hắn cũng muốn ở lại nơi này thành tiên, nhưng vấn đề là điều kiện của bọn hắn không cho phép.

Nhiếp Nhật Phục phản biện lại: "Đối với ta mà nói, những thị phi đúng sai bên ngoài không có ý nghĩa gì cả. Nếu như ta đi ra ngoài đó, muốn được tự tại, ta phải giết người lập uy, phải thể hiện được thực lực của mình. Cho dù ta không giết người, bố cục thiên hạ cũng sẽ bị chấn động, thế gian sẽ xảy ra một trận tinh phong huyết vũ. Bên ngoài không thích hợp với ta, ta cũng không muốn mất công nghĩ ngợi về lòng người, lưu lại nơi này rất tốt."

Nam Trúc không cam lòng: "Nhiếp thành chủ, ngài đã từng nghĩ tới chưa, nếu ngài không quay về, những người của Khối Lũy thành phải làm sao bây giờ?"

Nhiếp Nhật Phục lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào gã, "Nhân tâm khó dò, cảnh giới Chân tiên cũng chưa chắc có thể đề phòng được. Ta không muốn để cho đám người bên ngoài biết được ta chính là sâm Kỳ Lân mà bọn họ muốn tìm. Nếu như ta thật sự có ý nghĩ đứng trên tất cả chúng sinh, khi đi ra ngoài, ta tất nhiên cần phải loại bỏ phiền toái về sau, việc ta làm đầu tiên… Chính là giết chết các ngươi để diệt khẩu!"

Một câu nói cuối cùng, có thể nói là y nhấn mạnh qua kẽ răng từng chữ từng chữ một.

Mấy sư huynh đệ nghẹn họng nhìn trân trối, hầu kết rung động, không thể thốt ra thêm lời thuyết phục nào nữa.

Sau khi không thể không từ bỏ dùng vị thành chủ đại nhân này làm núi dựa, mấy người bọn hắn bắt đầu lang thang trong Bồng Lai sơn, tranh thủ thời gian trèo đèo lội suối tìm kiếm khắp nơi, thật sự rất khó khăn và nguy hiểm tiến vào đến đây, lại còn trả giá rất lớn, dù sao cũng phải tìm chút đồ gì đó để có thể hoàn vốn.

Dựa vào lợi thế của Thiên Dực lệnh, bọn hắn tìm kiếm khắp nơi, nhưng không tìm được thứ gì có giá trị như trong tưởng tượng, bọn hắn phát hiện ra rằng những tiên nhân hồi đó ở tại Bồng Lai sơn hình như không lưu lại bất kỳ thứ gì có giá trị, có cảm giác như rời đi rất triệt để, như không có dự định quay trở lại.

Tuy vậy, vẫn có không ít linh thảo thuộc dạng thiên tài địa bảo, trải qua năm tháng tích lũy, có thể nói đó đã là tiên thảo, chỉ là tất cả đều bị tà khí ô nhiễm, mấy người bận rộn nói Đầu To nấu nước, dùng phương pháp hóa giải tà khí đã từng làm lúc trước với tiên đào trong Tiểu Vân gian.

Bầu trời dần dần tối đi, trăng sáng nhô lên, ánh sao lấp lánh đầy trời, sau mấy nghìn năm, lần đầu tiên Thanh Ô bộ tộc được giải thoát, tất cả tụ tập qua đêm cùng nhau, còn đám tà vật thì không chỉ không tới quấy rầy, mà còn trốn đi rất xa.

Có người vui vẻ có người sầu, trải qua một đêm, khi bình minh ló dạng, mấy sư huynh đệ lại tiếp tục dấn thân truy tìm những thiên tài địa bảo đó.

Bận rộn đến giữa buổi sáng, Nam Trúc khoác chiếc áo choàng rách bỗng nhiên cất tiếng hét to rồi nhấc chân truy đuổi gì đó trong đám bụi linh thảo, khiến cho đám người Dữu Khánh chú ý, sau đó nhìn thấy Nam Trúc cúi người xuống, đứng dậy, thuận tay xách lên một vật lông nhung trắng xù to với mấy cái đuôi trắng như tuyết lắc lư đung đưa, chính là con Cửu vĩ hồ đã bị hút sạch tu vi biến về hình dạng vốn có.

Đám người Dữu Khánh ngạc nhiên, dồn dập sáp lại, phát hiện thấy không sai, đúng là con hồ ly chín đuôi đó.

Bách Lý Tâm hai mắt tỏa sáng nhìn nó, bộ dạng con tiểu hồ ly này thực quá xinh đẹp, quá dễ thương, bộ lông trắng như tuyết, bờ môi hồng nhuận, đôi mắt vàng kim, chín cái đuôi nhỏ đung đưa rất khả ái, nhìn cực kỳ đáng yêu, ai thấy cũng thích, thực sự rất khó để liên tưởng con hồ ly nhỏ này với Cửu vĩ hồ tàn ác kia.

Tiểu Cửu Vĩ không ngừng giãy giụa trong tay Nam Trúc, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu dễ thương "Nha di nha di".

Nhìn bộ dạng khả ái, Dữu Khánh đưa tay túm lấy gáy nó, xách tới nhìn, vừa vuốt ve cảm nhận xúc giác, vừa vui vẻ cười nói với mọi người: "Các ngươi không biết đâu, khi con hồ ly tinh này hấp hối giãy giụa trong Trấn Linh chung thì nó vậy mà lại dùng sắc dụ dỗ lão tử, không biết xấu hổ khoe mình là mỹ nhân tuyệt sắc, thực sự không chịu nhìn xem mình là quái thai có mấy cái đuôi, ta có thể nhìn trúng bọ dạng như vậy được sao?"

Nghe lời hắn nói, tiểu Cửu Vĩ trợn to mắt, "Nha nha di di" giãy giụa kêu to.

Hành động sau đó càng khiến cho nó xấu hổ khó thể chịu nổi, sau khi giơ nó lên, Dữu Khánh vậy mà lại xốc chín cái đuôi của nó lên, vạch mở hai chân sau của nó, nhìn nhìn một chút rồi gật đầu ừm một tiếng, "Quả thực là con cái."

Đừng nói tới Nam Trúc, ngay cả Mục Ngạo Thiết cũng nhịn không được bật cười ha hả, nghĩ lại lúc đó con Cửu vĩ hồ này hung hăng ngang ngược cỡ nào, bây giờ trở nên nhỏ yếu, thực sự là mặc người thao túng, tùy ý nhục nhã.

Bách Lý Tâm bĩu môi dè bĩu hành động của Dữu Khánh.

Ánh mắt tiểu Cửu Vĩ tràn đầy bi phẫn, giống như bị nhục nhã rất lớn, một đôi chân nhỏ còn nhấc lên che mặt nhìn rất linh tính,

nhưng rồi rất nhanh nó lại tiếp tục vùng vẫy.

Sau khi xách lên xem xét một hồi, vẻ mặt Dữu Khánh có chút nghiêm trọng, "Con hồ ly này vẫn còn linh trí, lại biết được một số pháp môn tiên thuật, lưu nó lại e rằng về sau sinh ra hậu hoạn…" Hắn không hi vọng để cho nó còn sống, nhưng Đại thanh nữ lại muốn bảo vệ, hắn cũng không thể chống đối, lúc này trong lòng hắn thầm sinh sát cơ, vô thức đảo mắt nhìn nhìn xung quanh.

Bách Lý Tâm đột nhiên nói: "Di, hình như nó không phải đang giãy giụa, hình như là đang…"

Nữ nhân tỉ mỉ, mọi người nghe nói vậy thì chú ý nhìn kỹ, sau khi được nhắc nhở, mọi người phát hiện đúng là như thế, nhìn như là giãy giụa, kì thực một cái chân luôn chỉ đến một hướng nào đó, mọi người thuận hướng nhìn đến, phát hiện thấy hướng chỉ đến chính là nơi Nam Trúc vừa mới bắt nó lên.

Đúng vào lúc này, trong không trung bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi, "Tiểu cửu."

Mấy người ngẩng đầu lên, nhìn thấy ba con Tam Túc ô bay đến, trong lúc từ trên trời hạ xuống thì hóa thành ba nữ nhân, đáp xuống tại trước mặt bọn hắn, yêu cầu lấy lại Cửu vĩ hồ, nói là Cửu vĩ hồ lẻn trốn đi, hại bọn họ phải tìm kiếm khắp nơi.

Cũng không thể không trả cho bọn họ, Dữu Khánh chỉ có thể từ bỏ sát tâm, trả tiểu Cửu Vĩ hồ cho bọn họ.

Ba người ôm lấy Cửu vĩ hồ, cảm tạ rồi bay đi.

Nam Trúc quay đầu đi đến nơi tiểu Cửu Vĩ hồ chỉ, vung chân gạt gạt đám cỏ, cuối cùng cúi người nhặt lên một viên đá dẹt, rõ ràng còn đang ướt.

Nam Trúc ngửi ngửi, thì thầm: "Là nước bọt sao? Giống như là con hồ ly tinh đó thả ra từ trong miệng, a…" Đang nhìn xem, Nam Trúc

chợt 'a' một tiếng, gã nhìn thấy trên mặt viên đá có rất nhiều vết xước, rõ ràng là được tạo ra. Gã điều chỉnh phương hướng để xem xét, gã nhận ra đó là những chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, sau khi nhìn rõ, gã kinh ngạc đưa ra cho những người khác xem.

Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm lập tức chúi đầu đến xem, đọc ra được nội dung của mấy chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo đó là: Thiên tuyền, bất tử chi vũ, đốt tại thiên đỉnh.

Không nhiều không ít, vừa đúng mười chữ, hai chữ đầu tiên đủ để khiến cho mấy sư huynh đệ giật mình kinh ngạc, tám chữ phía sau thì bọn hắn không hiểu là có ý gì.

Sau khi ánh mắt mấy người rời khỏi viên đá, Mục Ngạo Thiết hỏi: "Cửu vĩ hồ để lại mấy chữ này là có ý gì?"

Nam Trúc nhịn không được cắn cắn răng, "Còn cần phải nói ra sao, đây hiển nhiên là chỉ đường cho chúng ta đi tìm Thiên tuyền, nó rõ ràng đã nghe được chúng ta nói chuyện với Đại thanh nữ, con hồ ly này thất đúng là không thành thật, vậy mà giả vờ ngủ ở trong lòng Đại thanh nữ."

Mục Ngạo Thiết cau mày: "Con hồ ly này không hận chúng ta thì thôi, làm sao có thể có lòng tốt như vậy, sao có khả năng để cho chúng ta tìm được Thiên tuyền, thứ có thể giúp trường sinh bất tử như thế."

Nam Trúc lắc lắc viên đá trong tay, "Ý của ngươi là, nội dung trên này là giả?"

Mấy người lập tức đều trầm mặc, chưa chắc đã là giả, không chừng đúng là chỉ dẫn tìm đến Thiên tuyền, chỉ là, căn cứ vào kinh nghiệm tiến vào các tiên phủ khác, bên trong đó nhất định có ẩn giấu nguy hiểm cực lớn, rất có khả năng đây là Cửu vĩ hồ muốn trả thù bọn hắn, tám chín phần mười là muốn mượn đao giết người.

Dữu Khánh hít sâu một hơi, dứt khoát nói: "Cửu vĩ hồ quá gian xảo, khó lòng đề phòng, nó chắc chắn không có hảo tâm, nghe lời nó chính là muốn chết. Từ giờ trở đi, chúng ta coi như chưa bao giờ nhìn thấy viên đá này. Sự nguy hiểm trong Tiên phủ, chúng ta biết rõ hơn ai hết, không phải lần nào đều có thể tránh thoát được, thường xuyên đi cạnh bờ sông rồi sẽ có lúc phải ướt giày. Từ bây giờ hãy từ bỏ ý nghĩ tìm kiếm Thiên tuyền đi. Về sau, không cho phép người nào nhắc đến nữa. Ẩn tật trên người nếu phát tác thì cứ để cho nó phát tác đi, sinh tử do mệnh!"

"Được." Nam Trúc trịnh trọng đồng ý, hạ quyết tâm cho dù có bị đánh chết cũng không để Cửu vĩ hồ đầu độc, răng rắc, viên đá trong tay trực tiếp bị bóp nát thành bột mịn.

Mục Ngạo Thiết cũng gật gật đầu, ánh mắt Bách Lý Tâm đảo qua đảo lại trên thân ba người.

Mặc dù viên đá đã bị bóp nát, nhưng mọi người đều biết rõ, mười chữ đó đã khắc sâu ở trong lòng mọi người, e rằng cả đời khó quên.

Chương 975: Tặng lễ

Bận rộn đến ngày thứ ba thì Tiểu Thanh bay tới tìm bọn hắn, tộc trưởng bảo nói cho bọn hắn biết, khe hở phong ấn Bồng Lai sơn sẽ hoàn toàn khép lại trước khi mặt trời lặn hôm nay, nói bọn hắn sớm quyết định và chuẩn bị, nói chung, Bồng Lai sơn không hiểu rõ và cũng không muốn hiểu rõ đám người thượng vàng hạ cám của Hạt Tử bang, cho nên không muốn lưu bọn họ lại.

Thực ra mấy sư huynh đệ đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc rời đi, bọn hắn tìm một số y phục của người chết, đóng gói các loại linh thảo để mang ra ngoài.

Thực hiện phương pháp tương tự với tiên đào thụ tại Tiểu Vân gian, sử dụng nước do Đầu To nấu để khử tà khí cho linh thảo dù thất bại, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn thất bại, vẫn có tác dụng, chỉ là những linh thảo này có sự khác biệt với tiên đào, thứ cần tới trong tiên đào chính là lượng lớn linh khí ẩn chứa trong đó, loại trừ tà khí đi là được, còn với những linh thảo này, thứ cần thiết chính là dược tính chứa trong đó, dược tính đã bị tà khí hủy hoại, loại bỏ tà khí cũng vô ích.

Sở dĩ bọn hắn đóng gói một ít linh thảo đem đi là vì để làm giống, đó đều là một số linh thảo chưa từng thấy ở bên ngoài, hắn muốn thử xem có thể gieo trồng ở bên ngoài hay không, về phần thời gian linh thảo, hắn đã không trông chờ gì, không cần phải suy nghĩ tới loại linh thảo tích trữ dược tính nghìn năm sinh trưởng tại trong Bồng Lai sơn này, hắn cảm thấy mình không có khả năng sống lâu như vậy, nếu thật sự có thể sống lâu như vậy, có lẽ cũng không cần phải quan tâm tới mấy thứ không đáng kể này.

Đến giữa buổi chiều, một đám người tụ tập lại với nhau, bắt đầu rời đi với tâm trạng không khó tả, dường như có phần không nỡ, đáng tiếc, tiên duyên là chuyện thân bất do kỷ.

Lỗ hổng mở ra trên mặt đất vẫn như trước, một đám người vừa mới đến nơi, một đám Tam Túc ô cũng từ bầu trời bay tới, khi rơi xuống thì biến thành một đám nữ nhân, đích thân Thanh Ô tộc trưởng dẫn theo tộc nhân đến đây đưa tiễn.

Sau khi biết được mục đích bọn họ đến đây, cảm giác mất mát của đám người Dữu Khánh xem như tìm được một chút an ủi, dù sao bọn hắn đã trả một cái giá rất đắt để giúp Thanh Ô bộ tộc, nếu như ngay cả một lời cảm tạ cũng không có, vậy thì quả thực thiệt thòi.

Tiểu Thanh cúi người chào tộc trưởng rồi đi đến chỗ nhóm người Dữu Khánh.

Tình huống này thoạt nhìn không thích hợp, tại sao lại có cảm giác như là đang chào tạm biệt tộc nhân chứ, Dữu Khánh không khỏi chỉ

vào Tiểu Thanh, nhìn về phía tộc trưởng, "Tộc trưởng, đây là?"

Tộc trưởng bình tĩnh nói: "Khổ Hải vô biên, không phải là nơi bình thường, mặc dù các ngươi có Thiên Dực lệnh cũng không tìm được bờ mà các ngươi muốn đến. Tiến vào Khổ Hải, các ngươi không tìm được phương hướng, tất nhiên sẽ bị lạc ở trong đó, cần phải có Thanh Ô bộ tộc ta chỉ dẫn mới có thể tìm được đường về chính xác. Đại thanh nữ đã nói rồi, các ngươi coi như có ân với chúng ta, bảo tộc ta cử một người đi chỉ đường cho các ngươi, xem như là tiễn các ngươi một đoạn đường."

Dữu Khánh ngập ngừng nói: "Đại thanh nữ đã nói, sau khi phong ấn này đóng lại, chính cô ta cũng không có năng lực mở ra lại, Tiểu Thanh đi theo chúng ta, làm sao trở về?"

Tộc trưởng ngậm ngùi nói: "Đời này có khả năng không thể trở về. Khi hỏi các tộc nhân ai bằng lòng đi, Tiểu Thanh cảm thấy các ngươi là do nàng đưa đến, cảm thấy chuyện này nên để chính mình kết thúc, không thể liên lụy đến người khác, nên nàng đồng ý gánh lấy trách nhiệm này. Nàng đã cố ý như thế, vậy thì để nàng làm đi. Hi vọng sau này các ngươi có thể đối đãi với nàng tốt một chút."

Mọi người đã hiểu rồi, thì ra chuyến đi này của Tiểu Thanh còn có sự chấp nhận hi sinh ở trong đó.

Dữu Khánh không biết có nên nói lời cảm tạ hay không, chắp tay nói: "Tộc trưởng yên tâm, ta nhất định sẽ tận lực quan tâm."

Tộc trưởng nhìn nhìn mặt trời chiều, rồi quay đầu lại khẽ gật đầu chào, thể hiện không còn sớm nữa, đã có thể rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, chợt có một bóng người lóe tới, như là thuấn di xuất hiện tại trước mặt Dữu Khánh, là Nhiếp Nhật Phục.

Y giống như không nhìn thấy Liên Ngư sắp rời đi, chỉ đối diện với Dữu Khánh, đưa tay ra giống như xé giấy, xé một mảnh vải lớn từ

trên y phục của Dữu Khánh, khiến Dữu Khánh không hiểu ra sao, không biết y định làm gì.

Chỉ thấy Nhiếp Nhật Phục lại nhấc tay đưa lên đầu mình, bứt ra mấy sợi tóc tím ngay tại trước mặt mọi người, đặt vào tấm vải rách trên lòng bàn tay, tiện tay gói lại, quét mắt nhìn mấy sư huynh đệ một lượt, đưa tay vạch mở vạt áo của Dữu Khánh ra, nhét vào trong ngực hắn, rồi vỗ vỗ vào ngực hắn, "Ta cũng không có gì để báo đáp, lưu giữ làm kỷ niệm đi."

Nghe được lời này, đám người toát mồ hôi hột, đàn ông giữ tóc đàn ông để làm kỷ niệm, chuyện quỷ quái gì vậy chứ?

Nhưng suy nghĩ lại thấy cũng được, thứ lấy ra từ trên thân sâm Kỳ Lân, hẳn có thể coi là thuốc tốt hoặc là thuốc bổ a?

Dữu Khánh vẻ mặt kinh ngạc, không biết nên nói cái gì cho phải, dù sao cũng là nhổ ra từ trên thân người ta.

Bỗng nhiên, trong tai hắn vang lên giọng nói nhỏ như tiếng muỗi nhưng trong trẻo rõ ràng, là giọng nói của Nhiếp Nhật Phục, "Khi gặp phải gông cùm xiềng xích trong tu hành thì có thể dùng một sợi, nhất định có diệu dụng. Chừng đó hẳn là đủ cho các ngươi dùng đến cảnh giới Cao Huyền. Nói tên to con kia đừng có phụ Liên Ngư."

Dữu Khánh nhìn nhìn phản ứng của những người khác, thấy bọn họ có vẻ không phát hiện được gì, hắn ý thức được đây có lẽ là thuật truyền âm trong truyền thuyết.

Diệu dụng? Mấy sợi tóc thì có thể có diệu dụng gì chứ, lại còn có thể dùng đến cảnh giới Cao Huyền sao? Đời này mình có thể vượt qua được cánh cửa cảnh giới Thượng Huyền hay không e rằng vẫn còn là một vấn đề a. Trong lúc hắn âm thầm cảm khái, bỗng nhiên nghĩ đến diệu dụng gì đó mà Đoạn Vân Du đã nói, không biết có phải là cùng một chuyện hay không, nếu người ta đã nói là có tác dụng, vậy thì khi trở về hắn sẽ thử xem, để xem rốt cuộc chúng có thể có được diệu dụng gì.

Đột nhiên, hắn cảm thấy dưới lớp y phục nơi ngực có động tĩnh, giống như có thứ gì đó bật ra, khi hít vào cũng ngửi được một mùi thơm quen thuộc, là hương thơm đặc trưng của Nhiếp Nhật Phục, hắn nhấc tay sờ vào, nhận thấy không còn giống là mấy sợi tóc nữa, chắc hẳn mấy sợi tóc đã hiện ra hình dạng vốn có.

Bất kể đến cùng có diệu dụng gì, có thể cắt bỏ một phần thân thể mình để làm lễ vật, đối với người tặng lễ mà nói, đã bày tỏ được đầy đủ thành ý, hắn chắp tay, đáp một lời hai ý nghĩa: "Nhất định nhớ kỹ lời căn dặn của Nhiếp thành chủ."

Nhiếp Nhật Phục vẫn không nhìn Liên Ngư lần nào, khẽ gật đầu, "Không tiễn."

Dữu Khánh nhưng không vội rời đi, chợt cười gượng cất lời hỏi: "Nhiếp thành chủ, mấy người chúng ta quả thực trong túi eo hẹp, ngài đã không quay về nữa, những tài phú trong Khối Lũy thành sẽ xử lý như thế nào?" Ý tứ trong lời nói đã thể hiện rất rõ ràng, chỉ cần không ngốc đều có thể nghe hiểu.

Nam Trúc hai mắt tỏa sáng, suýt chút nữa dựng ngón cái tán thưởng lão Thập Ngũ.

Nhiếp Nhật Phục không chút nào do dự, luồn vào trong tay áo móc ra một tấm lệnh bài, ném cho hắn, "Ngươi xem rồi tự xử lý, nhìn thấy tấm lệnh bài này, bọn họ liền biết là ý của ta."

Dữu Khánh cầm lấy lệnh bài, vội hỏi: "Đại khái có bao nhiêu tiền, còn xin thành chủ cho biết con số, tránh để có người động tay động chân."

Nam Trúc liên tục gật đầu tán thành, biểu thị đồng ý với câu hỏi.

Nhiếp Nhật Phục suy nghĩ một chút, "Ta không để ý, nên không rõ lắm. Tiền của tiền trang, ngươi không thể lấy ra được, tiền mặt ở trong phủ có không ít, hẳn là đủ cho các ngươi chi tiêu một thời gian dài."

Không ít ở trong miệng vị này khẳng định là con số rất lớn, có lẽ đó sẽ là một khoản tài phú mình khó thể nhìn thấy trong cuộc đời, Dữu Khánh có thể nói vô cùng vui mừng, liên tục biểu thị cảm tạ. Nam Trúc cũng tươi như hoa, Mục Ngạo Thiết cho dù vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhưng trong mắt không giấu được sáng ngời, mấy sư huynh đệ đều sâu sắc cảm thấy chuyến đi này không có phí công.

Ngay cả những thành viên Hạt Tử bang khác cũng vui mừng tít mắt, bọn họ biết mình có thể được chia sẻ một phần lợi ích.

Đã cảm thấy mỹ mãn, tự nhiên là nên đến lúc rời đi.

Sau một hồi khách sáo, khi Nam Trúc lấy Thiên Dực lệnh ra chuẩn bị lên đường thì trong thiên địa đột nhiên vang vọng lên giọng nói của Đại thanh nữ, "Chặn bọn họ lại!"

Giọng nói dường như có phần không khách khí, khiến cho đám người Dữu Khánh giật mình lo sợ, quay mặt nhìn nhau, không biết có chuyện gì xảy ra, ánh mắt Nam Trúc càng là lấp lóe láo liêng, bộ dạng rõ ràng là tâm hoảng ý loạn.

Thanh Ô bộ tộc lập tức tuân lệnh, tộc trưởng trực tiếp cất tiếng ngăn lại: "Chậm đã!"

Dữu Khánh thử hỏi: "Có chuyện gì nữa vậy?"

Tộc trưởng cũng không biết, "Chắc hẳn sẽ có nói rõ."

Một vệt sáng đột nhiên xẹt qua bầu trời, trong nháy mắt đã đến nơi, hạ xuống, hiện thân, chính là Đại thanh nữ với khí chất như ngồi trên mây.

Nam Trúc hầu kết giật giật, bản thân đều có thể nghe được tiếng tim đập của mình, mặt vàng như đất.

Dữu Khánh đang kinh nghi nhìn xung quanh, nhận ra được sự khác thường của gã, giữa mấy sư huynh đệ biết nhau rất rõ, không biết

tên mập này lại làm ra chuyện tốt gì đây, lẽ nào có liên quan đến chuyện gã lề mề bên trong Trấn Linh chung lúc trước hay sao?

Ánh mắt Đại thanh nữ đảo qua đám người chuẩn bị rời đi, đột nhiên nói: "Tiểu Cửu, tự mình đi ra đi."

Tiểu Cửu? Là đang nói tới Cửu vĩ hồ hay sao? Trong khi mọi người đang kinh nghi thì một luồng năng lượng đột nhiên phát ra từ trên người Đại thanh nữ, lướt qua trên người bọn hắn, sau đó rõ ràng khóa chặt chiếc túi Nam Trúc đang đeo trên lưng.

Chiếc túi đã được buộc cẩn thận đột nhiên mở bung ra ngay tại trước mắt mọi người, một đống linh thảo rơi ra, trọng điểm là tiểu hồ ly tuyết trắng chín đuôi ẩn giấu trong đó cũng bộc lộ ra ngoài.

Tiểu hồ ly vừa rơi xuống liền muốn bỏ chạy, nhưng lại bị kéo bay ngược ra sau, nha nha di di, cất tiếng kêu to bay về trong lòng Đại thanh nữ, cuối cùng cúi đầu cam chịu như một con sủng vật.

Ánh mắt mọi người đồng loạt quay nhìn Nam Trúc chằm chằm, không ít người cau mày, Dữu Khánh có cảm giác hai mắt bốc lửa.

Nam Trúc há miệng thật to, nhìn trái, nhìn phải, rồi chợt gào lên than thở: "Không liên quan gì đến ta a, mẹ nó, ta oan uổng a, ta thật sự không biết con tiểu hồ ly này trốn ở trong bao quần áo của ta." Gã chỉ tay đến tiểu hồ ly ở trong lòng Đại thanh nữ, "Ngươi thành thật nói rõ ra đi, ngươi trốn vào từ khi nào?"

Dữu Khánh có thể tin chuyện ma quỷ này mới là lạ, hắn cũng không phải là người mù, vừa rồi Nam Trúc rõ ràng biểu hiện ra bộ dạng có tật giật mình, rầm, hắn trực tiếp cho gã một cước, đã gã ngã lăn quay, rồi bước tới, rầm rầm, tiếp tục đánh cho gã một trận tơi bời, vừa đánh vừa mắng, "Này thì táy máy này!"

Mục Ngạo Thiết cũng không khách khí, cũng xông tới quyền đấm cước đá.

Bọn hắn không phải thật sự trút giận lên Nam Trúc, mà là đánh cho người khác nhìn, thay vì chờ người khác tới động thủ trừng trị, không bằng đem việc xử lý đưa vào trong vòng tay kiểm soát của mình, vì vậy hắn hạ thủ không nhẹ, ít nhất, phải cho người khác cảm thấy gã tương đối thê thảm, thật sự đã đánh cho Nam Trúc phải kêu cha gọi mẹ.

May mà Đại thanh nữ đúng lúc lên tiếng, "Được rồi, hẳn là không có liên quan gì với hắn, chắc là Tiểu Cửu tự chui vào trong bao hành lý của hắn."

Nghe nói như vậy, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết lập tức dừng tay lại, quay nhìn phản ứng của cô ta, để xem có phải cô ta thực sự tha thứ cho Nam Trúc hay không.

Chỉ trong chốc lát đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập, Nam Trúc bật dậy như lò xo, lau chùi vết máu trên miệng mũi, quay sang gào to với hai vị sư đệ, "Có nghe thấy không, không liên quan gì tới ta! Mang một cừu nhân đi ra ngoài, là đầu óc các ngươi có bệnh, hay là đầu óc ta có bệnh hả? Ta thật sự không biết con tiểu hồ ly tinh này chui vào trong bao hành lý lúc nào, quả thực không hiểu ra sao, vì sao các ngươi không chịu nghe lời giải thích nào đã động thủ rồi chứ?"

Dứt lời liền tung một cước đá bay những linh thảo rơi trên mặt đất, thực sự cực kỳ tức giận, không cần nữa.

Dữu Khánh nhanh chóng chỉ về phía Bách Lý Tâm, "Là nàng nháy mắt với chúng ta, nhắc chúng ta đánh ngươi."

Nói xong xoay người bước đi, như thể chuyện này chẳng liên quan gì với mình.

Mục Ngạo Thiết cũng gật đầu bỏ đi, hai người không hề có vẻ gì là hổ thẹn.

"Ách…" Nam Trúc giống như bị bóp cổ, cơn tức giận lập tức biến mất, nghẹn họng không nói nên lời nhìn chằm chằm vào Bách Lý Tâm, vẻ mặt lộ rõ sự dò hỏi.

Chương 976: Nhân gian có ngươi

Bách Lý Tâm hơi giật mình, liếc mắt nhìn Dữu Khánh, không có đáp lại Nam Trúc, chỉ hỏi một câu, "Lúc nào đi?"

Dữu Khánh hất hất cằm về phía Nam Trúc, "Ngươi đừng hỏi ta, hỏi hắn đi, đừng để cho hắn lại trút giận lên chúng ta."

Miệng nói như vậy nhưng trên tay không dừng, cách không hút lấy Thiên Dực lệnh bị rơi trên mặt đất, cầm vào tay, rồi ngay tại chỗ quát lớn: "Dực!"

Ong, một tiếng vang dị thường phát ra, một đôi cánh ánh sáng lập tức xuất hiện.

Trong đám người Thanh Ô bộ tộc có người quay đầu lại hỏi người bên cạnh một câu, "Tiểu Thanh đi cùng đám người này, có thích hợp không?"

Ngụ ý là, tại sao có cảm giác đám người này rất không đáng tin cậy, có thể được quan tâm chăm sóc sao?

Dù sao, ai phải đi đều phải đi, người cần lên đường đều đi vào trong huyễn ảnh quang điểu, người sau bám lên vai người trước.

Tiểu hồ ly ở trong lòng Đại thanh nữ không ngừng kêu "Nha di", một cái chân ra sức chỉ về phía Bách Lý Tâm ở trong đám người sắp rời đi.

Khi quang điểu vỗ cánh, từ từ nâng một đám người lên không trung, Liên Ngư quay đầu nhìn lại.

Ánh tà dương như máu, đại địa bao la, Nhiếp Nhật Phục đứng chắp tay sau lưng vẫn không liếc nhìn nàng lần nào, nàng ta buồn bã quay đầu lại, trong lòng bi thương, rơm rớm muốn khóc.

Hổ Nữ cắn môi đi ở bên cạnh, cũng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía Nhiếp Nhật Phục, kết quả phát hiện thấy Nhiếp thành chủ vẫn ý chí sắt đá như cũ.

"Ai a… Ai a…"

Quang điểu bay lượn xoay quanh trong không trung đang thực hiện những động tác từ biệt cuối cùng với những người ở trên mặt đất, chợt nghe được những âm thanh ngâm xướng lay động lòng người giống như tiếng trời, mọi người dồn dập nhìn xuống, đó là Thanh Ô bộ tộc đang tập thể ngâm xướng.

Âm thanh ngâm xướng trong trẻo dễ nghe, vượt qua mọi loại âm nhạc, làm người mê say, dường như ngay cả lỗ chân lông cũng mở ra, thể xác và tinh thần nhộn nhạo, Nam Trúc bị đánh mặt mũi bầm dập thậm chí quên đi đau đớn, giống như chỉ trong nháy mắt đã được âm thanh này chữa trị khỏi.

Bây giờ, bọn hắn cuối cùng đã tin vào truyền thuyết, trong truyền thuyết Tam Túc ô không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng chính là âm thanh của đất trời, bọn hắn thật sự đã nghe được âm thanh của tự nhiên trong truyền thuyết, ngàn vạn từ ngữ cũng không thể miêu tả được sự tuyệt diệu của nó.

Âm thanh ngâm xướng chứa đầy lòng cảm tạ và tiễn biệt, Tiểu Thanh lệ rơi lã chã.

Trong âm thanh ngâm xướng đó, quang điểu giang rộng đôi cánh rồi bất chợt lao vọt xuống, biến mất trong vết nứt trên mặt đất.

Dưới ánh tà dương làn gió nhẹ, giữa âm thanh ngâm xướng, tà áo bồng bềnh tung bay, Đại thanh nữ vuốt ve tiểu hồ ly vẫn còn không ngừng kêu ô ô không cam lòng, bình thản nói: "Đối với rất nhiều

người mà nói, chút uất ức này của ngươi thật sự không tính là gì, bị trấn áp mấy nghìn năm thì như thế nào? So với vinh dự mà ngươi được hưởng khi ở bên cạnh nương nương, nếu ngươi không phải chịu một chút kiếp nạn nào, người khác sẽ nghĩ như thế nào? Cho dù để cho ngươi dùng cơ thể tà ma đến thế gian, ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể vô địch được sao? Chớ có xem thường Nhân gian, làm quá mức, sớm muộn gì cũng sẽ có người đến xử lý ngươi, đến lúc đó, kết cục không phải như thề này nữa, e rằng ngươi sẽ chết rất thảm. Vân Hề nha, đó chính là ví dụ."

Chui vào trong lòng đất, xuyên qua vỏ trái đất, mọi người lại nhìn thấy hồ nước vô bờ trong lòng đất kia.

Trong lúc quang điểu bay ngang qua, mọi người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy ánh sáng chiếu xuống trên vách đá giống như là một bức rèm.

Đang khống chế Thiên Dực lệnh, Dữu Khánh vô cùng cảm khái nói: "Đi thôi, Tiểu Thanh, chỉ đường, đi hướng nào."

Tiểu Thanh còn chưa kịp lên tiếng, giọng nói Liên Ngư đột nhiên vang lên, "Chậm đã."

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn đến, nhìn Liên Ngư với vẻ mặt u buồn, không biết nữ nhân này lại có chuyện gì.

Dữu Khánh cũng quay đầu lại hỏi: "Lão bản nương, ngươi nghìn vạn lần đừng nói với ta là ngươi quên thứ gì đó."

Liên Ngư lắc đầu, hơi có nét tươi cười, "Ngươi còn nhớ rõ những gì ngươi đã hứa với ta không?"

Dữu Khánh có phần mù mờ, trong lúc nhất thời hắn đúng là không nhớ ra mình đã hứa cái gì với nàng ta, thử hỏi: "Chuyện gì?"

Liên Ngư xì nói: "E rằng ngươi không phải người dễ quên, mà ngay từ đầu, ngươi căn bản không coi trọng lời hứa với ta nha?"

Dữu Khánh lúng túng nói: "Lão bản nương, trí nhớ của ta vẫn luôn không tốt, không tin ngài cứ hỏi bọn họ mà xem, ngài không ngại nhắc nhở ta một chút."

Trong đoàn người này, nàng ta là một cao thủ Thượng Huyền duy nhất, hắn không muốn khách khí một chút cũng khó.

Liên Ngư không có quanh co lòng vòng với hắn, "Lúc trước ngươi đã nói, chỉ cần xong chuyện nơi đây, ngươi sẽ nói cho ta biết thân phận thực sự của ngươi. Thế nào, khi có việc yêu cầu ta thì dạng khác, xong việc lại là kiểu khác sao?"

Dữu Khánh nghẹn lời, thì ra là việc này, hắn đương nhiên nhớ kỹ việc này, chỉ là không nghĩ tới nữ nhân này lại đề cập đến vào lúc này, làm cái quỷ gì vậy chứ? Hắn lập tức cười khổ nói: "Tự nhiên sẽ không nuốt lời. Lúc này chẳng phải vẫn còn chưa có trở về sao? Khi nào trở lại Thiên Tích sơn, ta đảm bảo sẽ nói cho ngươi biết."

Nơi đây có không ít người ngoài, hắn đúng là không muốn để cho mấy người Đồng Tại Thiên biết được thân phận thực sự của mình, hơn nữa, hắn cũng không thể tiết lộ thân phận mình là đệ tử Linh Lung quan, ngay từ đầu chính là lừa dối đối phương.

Liên Ngư thái độ kiên quyết, "Về sau ta không muốn nhắc tới nữa, nói ngay bây giờ đi, ngươi vậy mà còn từng đi vào Kim Khư và Bách Hoa tiên phủ, ngươi rốt cuộc là ai?"

Không chỉ có nàng ta, Đồng Tại Thiên và mấy người Phạm Cửu cũng rất tò mò, tất cả đều dựng thẳng tai lên chờ nghe.

Từ trong giọng nói của nàng ta, Dữu Khánh nhận ra được sự khác thường, hắn đột nhiên nhận ra được điều gì đó, quay đầu lại nhìn rèm sáng chiếu xuống trên vách núi kia, kinh ngạc nhìn nàng ta, "Lão bản nương, ngươi… Ngươi… Ngươi muốn lưu lại hay sao?"

Khi nghe được những lời này, mọi người đều kinh ngạc, phản ứng của Mục Ngạo Thiết đặc biệt mạnh mẽ.

Liên Ngư lại nở nụ cười, "Năm đó, phụ mẫu ta đều bị chết đói, là đi ngang qua thì mang theo ta, hắn dạy ta đọc sách viết chữ, dạy ta tu hành, ta có thể đi tới ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ có hắn. Kỳ thực hắn rất tốt, rất khoan dung với ta, chỉ là do ta yêu cầu quá nhiều, về sau suy nghĩ lại, đời này ta đã quen với hắn, trong lòng vĩnh viễn không thể buông bỏ được hắn.

Hơn nữa, không có hắn, ta trở về còn có thể làm gì? Tại Khối Lũy thành, có ai sẽ coi trong ta? Ta còn có thể giữ được khách sạn đó sao? Không chỉ mình Lương Bàn mới có ý đồ khinh nhờn ta, có người không chỉ muốn thân thể ta, còn muốn muốn tiền tài của ta, các ngươi bảo vệ được ta sao? Vì sao ta phải đi ra ngoài chịu nhục?"

Mục Ngạo Thiết: "Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ làm hết sức, sẽ có nơi cho ngươi đặt chân."

Liên Ngư lắc đầu: "Ta không muốn ăn nhờ ở đậu, ta có thể yên tâm thoải mái cầm đồ của hắn, cầm đồ của người khác, ta sẽ cảm thấy thiếu nợ người ta."

Dữu Khánh nhíu mày, lúc trước, khi Nhiếp Nhật Phục giao phó nữ nhân này cho hắn thì chắc hẳn cho rằng mình có Ứng Tiểu Đường làm chỗ dựa, bây giờ suy nghĩ lại, nếu nữ nhân này đi ra ngoài quả thực có khả năng sẽ gây ra một loạt phiền phức.

Nhưng dù sao hắn cũng đã đồng ý với Nhiếp Nhật Phục, vì vậy hắn ngập ngừng nói: "Lão bản nương, Đại thanh nữ đã nói rồi, không để cho người linh tinh lưu lại Bồng Lai sơn, ngươi quay lại cũng có thể bị đuổi ra."

Liên Ngư: "Ta không quan tâm Đại thanh nữ gì đó, nếu Nhiếp Nhật Phục dám đuổi ta ra, ta sẽ trả lại mạng này cho hắn!"

Ngụ ý là mình nhất quyết sẽ không rời đi, cùng lắm thì chết tại đó.

Mục Ngạo Thiết mím chặt môi.

Dữu Khánh cất tiếng cười khổ, chợt nhẹ nhàng nói: "Thân phận của ta, xem ra Nhiếp thành chủ thật sự không có nói cho ngươi biết, kỳ thực ta còn từng tiến vào Tiểu Vân gian."

Một đám người không biết tình hình đều kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hắn, Liên Ngư trong lúc nhất thời cũng không kịp phản ứng lại lời này là có ý gì.

Dữu Khánh nhìn nhìn nàng ta, phát hiện thấy đầu óc của vị này thực sự không tốt bằng Nhiếp Nhật Phục, hắn lại thở dài bồi thêm một câu, "Thực ra, chiêu bài khách sạn của ngươi là do ta viết."

Con mắt Liên Ngư dần dần mở to, rồi chợt kinh ngạc hô lên: "Ngươi là A Sĩ Hành, ngươi chính là Thám Hoa lang?"

Đồng Tại Thiên, Phạm Cửu, Mạt Lỵ và mấy thành viên Hạt Tử bang còn lại đều trợn mắt há mồm, đều nhìn Dữu Khánh với ánh mắt khó thể tin nổi.

Dữu Khánh bất đắc dĩ gật đầu thừa nhận.

Liên Ngư có thể nói là hai mắt tỏa sáng, chậc chậc không ngừng, một lúc lâu sau mới vô cùng cảm khái nói: "Thảo nào phải giữ lại chút ria mép nhìn hèn mọn đó, hóa ra là để che giấu thân phận."

Nhận xét gì vậy chứ? Dữu Khánh bị lời nói của nàng ta làm cho ngây người tại chỗ.

"Đúng vậy, đúng vậy, thảo nào có thể liều mình vì chính nghĩa để ngăn cản đại nạn cho Nhân gian. Không hổ là Thám Hoa lang, không hổ là tài tử đệ nhất thiên hạ cứu vạn dân tại trong nước lửa, bỏ văn theo võ vẫn không thay đổi bản sắc anh hùng. Thảo nào mấy thế lực lớn đều không thể tìm được tiên phủ, nhưng lại bị một mình ngươi lật ra từng cái từng cái. Thật sự xứng đáng là đầu óc của tài tử đệ nhất thiên hạ."

Thấy nàng ta vô hạn cảm khái như vậy, Dữu Khánh dở khóc dở cười, xua xua tay, "Lão bản nương quá khen, ta chỉ là một tục nhân mà thôi, đâu có khoa trương như ngươi nói vậy."

Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc mặt không biểu cảm liếc nhìn nhau, cũng cảm thấy lão bản nương nâng Dữu Khánh lên cao quá mức.

Những người khác không nói gì, nhưng vẻ mặt Tiểu Thanh thì đầy kinh ngạc, cô ta hiếu kỳ đánh giá Dữu Khánh, giống như muốn nhận thức lại Dữu Khánh lần nữa, giống như đang hỏi, hắn là tài tử đệ nhất thiên hạ, lợi hại như vậy sao?

Nhìn thấy được chân thân Thám Hoa lang, Liên Ngư lộ vẻ hưng phấn, nhưng vẻ u buồn lại rất nhanh trở về trên khuôn mặt, nàng ta khẽ thở dài, "Thám Hoa lang a Thám Hoa lang, ta thật sự muốn cưỡng ép giữ ngươi lại, nhưng là Nhân gian có ngươi mới tốt nha, 'Nhân gian hảo' là bởi vì có ngươi a. Hồi đó, nếu là có ngươi, có lẽ cha mẹ ta sẽ không bị chết đói."

Nói đến đây, viền mắt nàng ta ươn ướt, một lần nữa lưu luyến nhìn Dữu Khánh thật sâu một lúc, rồi đột nhiên rời khỏi phạm vi quang điểu bao phủ, bay về phía vách núi bên kia.

Hổ Nữ cũng lắc mình leo theo.

Mọi người ngơ ngẩn nhìn theo hai người rơi xuống nước đạp sóng, nhìn theo hai người theo vách đá lướt lên như diều gặp gió, lao thẳng đến nơi sáng ngời phía trên.

Mục Ngạo Thiết đột nhiên lên tiếng nói: "Lão Thất, lão Thập Ngũ, sau khi các ngươi trở về, thay ta…"

Dữu Khánh kinh hãi quay đầu lại, nhìn thấy y mắt trợn trắng, thân thể vô lực mà nghiêng rơi xuống.

Nam Trúc khẩn cấp đánh lén xong vươn tay vớt y lại, chửi ầm lên với y, "Ngươi có bệnh sao, người ta căn bản chướng mắt ngươi, ngươi

càn rỡ đi theo làm gì.” Dứt lời, xốc y vác lên bờ vai.

Dữu Khánh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng bọn hắn vẫn chưa vội vàng rời đi.

Dù sao, Đại thanh nữ cũng đã nói rồi, có chịu nhận hai chủ tớ Liên Ngư hay không vẫn là vấn đề, vạn nhất bị đuổi ra ngoài, bọn hắn còn dễ tiếp ứng.

Trong lúc chờ đợi, Mạt Lỵ đột nhiên nói với giọng hưng phấn: “Bang chủ, thì ra ngươi chính là Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh a, về sau ngươi viết giúp ta viết bức thư pháp đi.”

Dữu Khánh: “Ngậm miệng, ai còn dám nhắc tới Thám Hoa lang gì đó, trục xuất Hạt Tử bang!”

Mạt Lỵ và các thành viên Hạt Tử bang đều nhịn không được cười hắc hắc không ngừng, giống như là lần đầu tiên nhìn thấy hắn vậy, một mực quan sát.

Chờ đến khi sắc trời nhá nhem tối, mọi người vẫn không thấy hai người chủ tớ Liên Ngư hiện thân, trái lại là chờ nghe được một tiếng chuông chiều chấn động vang.

Coong… coong… coong…

Tiếng chuông nguyên thủy giống như đến từ viễn cổ hồng hoang, trầm bổng khiếp người, khiến huyết khí trong cơ thể dâng trào cuồn cuộn, thị giác xuất hiện vặn vẹo, mặt hồ bị kích động lên sóng lớn, những tảng đá ầm ầm từ trên vách đá rầm rầm rơi xuống, khe nứt trên đỉnh vách đá đang dần dần khép lại.

Những con sóng trên mặt hồ càng lúc càng lớn, làm cho quang điểu không thể không bay lên cao.

Khi ánh sáng trên vách đá biến mất, khe hở hoàn toàn không còn nữa, toàn bộ vách đá ầm ầm sụp đổ, sụp đổ hoàn toàn, lại lần nữa

nhấc lên sóng lớn khổng lồ. Sau khi sóng yên biển lặng, vị trí vách đá đã trống rỗng, khung cảnh giống y như xung quanh.

Quang điểu chở mọi người bay lên cao, ý đồ quan sát vị trí khe nứt vừa khép lại, kết quả phát hiện lớp vỏ trái đất tách ra kia giống như đã biến mất, vị trí đó không khác gì bầu trời xung quanh, không có bất kỳ dấu vết gì, đều là hư không bay không đến đỉnh.

Không nhìn thấy bóng dáng chủ tớ Liên Ngư, hẳn là đã lưu lại.

Mọi người dù thấy thần kỳ nhưng không có tiếp tục dừng lại lâu hơn nữa, sau khi Tiểu Thanh chỉ rõ phương hướng, quang điểu lập tức hóa thành một luồng sáng trong nháy mắt lóe lên đi xa…

Chương 977: Đã lâu không gặp

Xóc nảy, lắc lư!

Một đám người ở trong quang điểu đang tính toán thời gian quay trở về dựa theo thời gian đi tới, đúng vào lúc nhận định không còn bao lâu nữa sẽ về đến nơi, đang cảm thấy hưng phấn thì đột nhiên cảm giác bị chấn động một cái, quang ảnh ở xung quanh rõ ràng cũng chập chờn nhoáng lên, một đống người theo quán tính dồn đống va vào nhau.

Móng vuốt của Tiểu Thanh may mà nắm chặt vào vai của Dữu Khánh, đôi cánh cũng ôm lấy đầu Dữu Khánh, nếu không thật sự đã trực tiếp bị ném ra khỏi quang điểu.

Sau khi Bồng Lai sơn bị phong ấn lại không bao lâu, cô ta liền không kiểm soát được bản thân mà biến thành hình dạng Tam Túc ô, theo lời cô ta nói, không về đến Bồng Lai sơn thì cô ta không thể biến lại thành hình người.

"Lão Thập Ngũ, ngươi làm cái gì vậy?" Nam Trúc khiêng Mục Ngạo Thiết trên vai cất tiếng hét lên.

Dữu Khánh không nói nên lời, trên mặt lột ra nét nghi hoặc, hắn tập trung lại tinh thần kiểm soát Thiên Dực lệnh, tốc độ bay rất nhanh liền được ổn định lại.

Đang bay như thế, đột nhiên lại bị chấn động dữ dội một cái, mọi người lại ầm ầm va vào nhau.

Nam Trúc cất tiếng gào kỳ quái: "Lão Thập Ngũ, đầu óc ngươi suy nghĩ gì vậy chứ? Tập trung tinh thần khống chế có được hay không? Có ý nghĩ gì, chờ về đến Thiên Tích sơn rồi từ từ suy nghĩ. Nếu rơi xuống ở nơi này, một đống lão quái vật, sẽ chết người a."

"Đúng vậy, đúng vậy, bang chủ, ngươi ngàn vạn lần không thể thất thần a!" Mạt Lỵ khẩn cầu, khẩn cầu lại khẩn cầu.

Dữu Khánh muốn nói mình không có thất thần, nhưng không thể phủ nhận trong đầu hắn có phân tâm suy nghĩ chút chuyện khác, hắn không biết vấn đề này có phải là do mình hay không, vội ho một tiếng nói: "Vậy lão Thất, chúng ta đổi người, ngươi tới điều khiển đi."

Nam Trúc không khách sáo, trực tiếp bắt tay vào khống chế Thiên Dực lệnh, tay kia thuận tiện ném Mục Ngạo Thiết cho hắn, không chút khách khí nào mà đẩy Dữu Khánh đã vô dụng ra phía sau.

Sau khi tốc độ bay được ổn định trở lại, Nam Trúc vốn vẫn chưa nguôi giận vì bị đánh lập tức cất tiếng giáo huấn, "Có nhìn thấy hay không, đây mới gọi là tập trung điều khiển nhé! Người trẻ tuổi a, chỉ luôn nghĩ những chuyện vô ích, cũng không biết…"

Chấn động, một đống người lại ùn ùn va vào nhau, một lần nữa xuất hiện xóc nảy cắt đứt lời nói nhảm của Nam Trúc.

Ổn định thân hình lại, Dữu Khánh lạnh nhạt liếc gã, nói: "Tập trung tinh thần là vậy đó hả? Lúc nào cũng có thể lảm nhảm dông dài được, thực sự là phục ngươi."

"Khụ khụ." Nam Trúc ho khan hai tiếng, xuất hiện chuyện không mong muốn như thế này ngay tại trước mặt Bách Lý Tâm khiến gã cảm thấy rất mất mặt, làm gì còn có mặt mũi chỉ trích người khác, gã cũng không dám tiếp tục để xảy ra chuyện, lập tức tập trung toàn bộ tinh thần để khống chế Thiên Dực lệnh.

Nhiều lần va chạm khiến Mạt Lỵ cảm thấy bối rối, cô ta là nữ nhân, cứ nhào lên người nam nhân hết lần này đến lần khác, lại còn là trước sau kẹp lại, luôn cảm thấy là lạ, cô ta không thể không đưa nhấc tay chống vào người trước mặt. Chẳng mấy chốc, những người khác cũng làm theo như vậy.

Vốn chỉ là để đề phòng vạn nhất, nào ngờ chỉ chốc lát sau lại một lần nữa xuất hiện xóc nảy, đã có chuẩn bị sẵn, tình cảnh mọi người lần này tốt hơn một chút.

Dữu Khánh lập tức mắng lại, "Mập mạp, ngươi làm cái gì vậy?"

Nam Trúc nhăn mày, tay cầm Thiên Dực lệnh nắm chặt lại, lớn tiếng đáp lại, "Không phải do ta, tấm Thiên Dực lệnh này hình như có vấn đề."

Vừa mới nói xong, vấn đề liền xuất hiện liên tục, chấn động, chấn động, lại tiếp tục chấn động. Dần dần bọn họ đã có thể thấy rõ quang sí hai bên, cũng có thể nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh, tốc độ bay rõ ràng đang nhanh chóng giảm sút, ánh sáng trên quang sí cũng chập chờn lúc sáng lúc tối, như đang từ từ yếu đi.

Tình trạng này khiến cho mọi người vô cùng khiếp sợ, đều cầu nguyện đừng để xảy ra chuyện gì, mặc dù đã sắp đến nơi, nhưng đó chỉ là trong trường hợp có Thiên Dực lệnh gia tăng tốc độ, nếu không, quãng đường này đủ để cho bọn hắn phải chạy cả năm, tại

nơi quái thú cổ xưa hoành hành này, với sức lực của mình, sợ rằng bọn hắn rất khó chống chịu qua được một ngày.

Dữu Khánh trầm giọng nói: "Xem ra vẫn là bị tà khí của Cửu vĩ hồ ăn mòn làm xảy ra vấn đề rồi, bay tốc độ nhanh trong thời gian dài đã khiến vấn đề của pháp bảo bộc lộ ra."

Nam Trúc lập tức gào lên quái lạ, "Phải trách các ngươi dây dưa lề mề, nếu xuất phát sớm một chút, đem con hồ ly tinh kia ra ngoài, có chết mọi người cùng chết."

"Hoa huynh đệ, lúc này không phải là thời gian để tức giận a, ngươi nỗ lực thử lại đi." Đồng Tại Thiên lớn tiếng khẩn cầu.

Cầu xin cũng vô dụng, sợ cái gì tới cái đó, xảy ra vấn đề chính là xảy ra vấn đề, quang sí đột nhiên hoàn toàn biến mất.

Mọi người lập tức vù vù rơi về phía mặt nước bên dưới, chỉ có duy nhất Tiểu Thanh hoảng sợ vẫy cánh bay lên, đã có Ngọc Sí kim thiềm phát hiện thấy bọn hắn, bắt đầu bay vọt đến, dưới nước cũng bắt đầu cuồn cuộn nổi lên sóng lớn, khiến người kinh sợ.

"Dực! Dực! Dực! Dực dực dực dực dực…" Nam Trúc cầm Thiên Dực lệnh cuống quýt gào lên không ngừng, sau khi rút kiếm chém bay một con Ngọc Sí kim thiềm, kiếm trong tay cũng tiện thể đinh đinh đang đang gõ lên Thiên Dực lệnh mấy cái, gã rất hoảng.

Thật may mắn, hành động gõ gõ đó của gã dường như đã tạo ra hiệu quả, quang sí đột nhiên lại phóng ra, vẫy cánh lướt qua mặt hồ tiếp ứng đồng bạn, đón đám người đang đánh giết độc trùng nhanh chóng tụ tập lại với nhau.

Chẳng mấy chốc, quang điểu lại lao vút lên không, đón Tiểu Thanh, xác định phương hướng, rồi nhanh chóng lên đường đi xa.

Loảng xoảng loảng xoảng, có tiếng thiết liên vùng vẫy vang lên nơi mặt nước, mọi người cùng nhau quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một

con Đằng điệt khổng lồ bị rất nhiều thiết liên lôi kéo nhấc lên sóng gió động trời, há ra chiếc miệng tròn to lớn đầy răng nhọn, hướng về phía bọn hắn phẫn nộ gào thét, giữa trong đám bọt nước bị hất tung lên đó, trông có vẻ dữ tợn và kinh khủng khác thường, mọi người giống như là vừa mới bay ra khỏi chiếc miệng kinh khủng đó, lòng mọi người vẫn còn sợ hãi.

Cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn không kéo dài được bao lâu, chấn động lại xuất hiện, sau đó, tình trạng Thiên Dực lệnh mất linh thường xuyên diễn ra, đám người liên tục rơi xuống nước đánh đánh giết giết cùng độc trùng. Mọi người tiếp đã lo lắng đến mức không thể lo lắng hơn.

Quãng đường còn lại vốn dĩ không còn bao lâu, lại biến thành vô cùng mạo hiểm như thế, đi đi dừng dừng gần một ngày mới đến cuối, bọn hắn đã nhìn thấy vách đá lúc xuất phát kia.

May mắn chính là, hành trình này xem như hữu kinh vô hiểm, khi đến được bờ thì không có ai bị thương.

Cho dù như thế, một nhóm người cũng bị giày vò tâm lực tiều tụy, uể oải vô cùng.

Chặng đường còn lại, đã có Tiểu Thanh hướng dẫn liền trở nên dễ dàng, bọn hắn chỉ cần chờ đến lúc có sương mù, theo lời Tiểu Thanh nói, khi sương mù nổi lên mới có thể ra vào.

Khi chuẩn bị chính thức đi ra ngoài thì Tiểu Thanh vẫy cánh hạ xuống trên một tảng đá lớn trên vách đá sừng sững, nhìn về phía xa trong hồ nước, im lặng rơi lệ.

Dữu Khánh đi đến gọi cô ta chú ý thấy vậy, mỉm cười nói: "Vừa mới rời đi đã nhớ nhà rồi sao?"

Tiểu Thanh hơi lắc đầu, bi thương nói: "Trong tộc hàng năm đều sẽ phái một nhóm tộc nhân ra ngoài cầu cứu, ta thuộc nhóm đi ra trước đây ba năm. Trên đường đến Bồng Lai sơn ngươi cũng đã nhìn

thấy rồi đó, vẫn còn có đồng tộc trong hai nhóm ra ngoài hai năm sau đang ra sức đào sinh, ta gọi bọn họ quay trở về.

Ta không biết bọn họ có thể sống sót bay trở về hay không, nhưng trong khoảng thời ngắn như thế, bọn họ không có khả năng bay trở về đến Bồng Lai sơn. Khi gặp mặt Đại thanh nữ, ta đã nói rõ tình huống này, ta không rõ vì sao Đại thanh nữ chưa đợi họ quay trở về đã vội phong kín lối vào nhà, vạn nhất còn có người may mắn sống sót trở về, họ phải làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, bình tĩnh nói: "Có lẽ theo Đại thanh nữ thấy, duy trì sự sắp xếp của Thánh Mẫu nương nương là quan trọng nhất."

Tiểu Thanh cúi đầu, rơi lệ không nói gì.

Nam Trúc đáng vác Mục Ngạo Thiết đứng cách không xa chợt hét to, "Ta nói nha, bây giờ các ngươi còn chưa đi, định chờ đến khi nào, muốn chờ đến khi bên ngoài mặt trời mọc lên, sương mù tiêu tan mới đi sao?"

"Đi thôi." Dữu Khánh trấn an một câu, rồi bắt Tiểu Thanh đặt ở trên vai mình, xoay người bước đi.

Sau khi tập hợp lại, Nam Trúc lại bắt đầu lải nhải, "Lão Thập Ngũ, chúng ta đã quên một chuyện đại sự, Liên Ngư cũng rất có tiền, tại sao lại quên nói nàng ta giao tiến tích góp lại cho chúng ta chứ?"

Dữu Khánh ra dấu về phía Mục Ngạo Thiết đang mê man trên bờ vai gã, "Vậy thì trước tiên ngươi phải qua được một cửa của hắn mới được. Với tính tình ương bướng của hắn, trở chứng lên trò cốt khí gì đó, có thể để cho chúng ta lấy tiền của Liên Ngư mới là lạ. Nếu chúng ta dám lấy, hắn có thể trở mặt với chúng ta, ngươi tin hay không chứ? Sau đó khẳng định sẽ nói, ta không cần phần của Nhiếp Nhật Phục, các ngươi lấy hết đi." Hắn bắt chước theo bộ dạng và giọng điệu của Mục Ngạo Thiết, nói ra.

Nam Trúc thở dài lắc đầu, "Đúng a, tên này khẳng định sẽ làm như vậy, nhất định sẽ nói như vậy."

Dữu Khánh cảm khái, "Ta xem như đã nhìn ra được, hai các ngươi mỗi người một kiểu cá tính riêng, đều đã một đống tuổi, bình thường cũng kiếm không được nữ nhân, vẫn luôn đói khát, thật vất vả mới đụng được một cái, liền cho rằng đó là thật a!"

"Ôi uy." Nam Trúc lập tức không hài lòng, nhất là bị nói ngay trước mặt Bách Lý Tâm, gã tức thì mỉa mai lại, "Làm như mình thanh cao lắm vậy, không biết là ai, lúc đó vì người khác, kêu gào đòi chết đòi sống a, là họ Văn hay là họ Kiều chứ?"

Đồng Tại Thiên, Mạt Lỵ và các thành viên Hạt Tử bang khác, kể cả Bách Lý Tâm và Tiểu Thanh đều đồng loạt quay nhìn Dữu Khánh chằm chằm, rõ ràng đều rất hiếu kỳ, không biết nữ nhân nào lại có thể làm cho Thám Hoa lang, tài tử đệ nhất thiên hạ, kêu gào đòi chết đòi sống?

Bị moi ra nỗi đau trong lòng, Dữu Khánh lập tức đen mặt, "Có muốn ta nói ra chuyện nhà Thái Thú của ngươi hay không chứ, là Thái Thú nơi nào a?"

Mông của mọi người đều không sạch sẽ, Nam Trúc lập tức cười không nổi nữa, trực tiếp chuyển hướng đề tài, "Ngươi nói xem, chúng ta dùng lệnh bài của Nhiếp Nhật Phục thì có thể giải quyết được tiền của Liên Ngư hay không? Khách sạn đó dù sao cũng coi như là dưới trướng của Nhiếp Nhật Phục…"

Không có độc trùng khổng lồ thực lực mạnh mẽ tập kích, một nhóm người thoải mái xuyên qua sương mù trong những lời lải nhải liên miên của người nào đó, xuất hiện trở lại bên ngoài chín cửa hang động kia, chỉ là, bọn hắn còn chưa đi được thêm mấy bước, liền đụng phải một bóng người đứng lặng trong sương mù, giống như đang đứng đây chờ đợi bọn hắn vậy.

Đám người Đồng Tại Thiên dồn dập giơ vũ khí lên, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ đến nhóm người Cố Nhân Sơn.

Mấy sư huynh đệ Dữu Khánh thì há hốc mồm tại chỗ, trước mặt bọn hắn là một nữ nhân ăn mặc nam trang, bọn hắn rất quen thuộc với khuôn mặt tươi tắn xinh đẹp này, da thịt trắng nõn mềm mại, ngoại trừ vị Hướng đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty đó ra thì còn có thể là ai chứ. Mấy người rất kinh ngạc, tại sao vừa mới ra tới liền có thể đụng phải vị này? Sao có thể xui xẻo như thế.

Nam Trúc nhanh chóng phất tay với đám người Đồng Tại Thiên đang bày ra bộ dạng chuẩn bị đánh đánh giết giết, ra hiệu cho bọn họ bỏ xuống vũ khí, "Hắc hắc, người mình, không cần khẩn trương, là người mình."

Mấu chốt là không có khả năng đánh thắng người ta, nữ nhân này là kẻ sát nhân như ma, tại trong Tu Hành giới, nói là khiến người nghe tên đã sợ mất mật cũng không quá đáng, thật sự không phải là loại lương thiện, hơn nữa còn là quyền thế ngập trời, chọc giận người ta không phải là chuyện gì tốt.

Hướng Lan Huyên cười ha hả, "Ta đã đoán chính là mấy người các ngươi, chín cửa hang này cổ quái kỳ lạ, đánh giá các ngươi tới đây giày vò tất có đầu mối, quả nhiên không sai. Thật sự là khiến bọn ta chờ lâu. Tiểu ria mép, đã lâu không gặp."

Một câu cuối cùng chứa hài hước và trêu chọc.

Mấy người Dữu Khánh không nói nên lời.

Nam Trúc im lặng sờ sờ Thiên Dực lệnh, chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy nếu tình huống không ổn, nhưng nghĩ tới tình cảnh thông đạo dưới Vạn Hác trì này quanh co khúc khuỷu, Thiên Dực lệnh căn bản không phát huy ra được tốc độ, tay gã chậm rãi rụt trở về.

Chương 978: Thật phiền (1)

Hướng Lan Huyên chợt quay đầu lại, lộ ra vẻ nghiêng tai lắng nghe, sau khi quay đầu lại, cô ta tập trung chú ý vào đám người Đồng Tại Thiên, rồi hai tay áo đột nhiên vung ra, một luồng kình khí cường đại trong nháy mắt bao phủ mọi người, khống chế một đám người đang kinh hãi không thể động đậy.

Hướng Lan Huyên hất đầu ngón tay, một đám người lập tức toàn bộ trợn trắng mắt, mất đi sức chống cự.

Cô ta xoay người lướt đi, một đám người cũng đều bay đi theo, vừa như lá cây chao liệng, lại giống như cánh diều bị sợi dây lôi kéo, kể cả Tiểu Thanh ở trong đó, lơ lửng bay nhanh theo phía sau cô ta.

Không bao lâu sau, mấy tên mặc hắc y đeo mặt nạ đột nhiên lóe lên xuất hiện tại trước chín cửa động, cảnh giác quan sát xung quanh…

Bên tai vang lên tiếng kêu to "Tha mạng" khẩn thiết, đám người Dữu Khánh giật mình tỉnh lại, lần lượt mở mắt ra, phát hiện thấy mình đang nằm trong một hẻm núi nhìn bầu trời qua một khe thẳng, trời đã sáng lên rồi, hình như đang là sáng sớm, ba sư huynh đệ bò đứng dậy, đưa mắt nhìn qua, nhìn thấy một nam nhân run rẩy quỳ gối trước mặt Hướng Lan Huyên kinh hoảng cầu xin tha thứ, vả lại còn thiếu một cánh tay, cánh tay đầm đìa máu tươi đó đang nằm trong tay Hướng Lan Huyên.

Nhìn y phục của nam nhân này, gã là thành viên của Sơn Hải bang, ngờ ngợ như đã có gặp mặt.

Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn mấy người tỉnh lại, tiếp tục thẩm vấn gã đàn ông đang quỳ tại trước mặt, "Không cần ta lại yêu cầu ngươi mở miệng chứ? Nói đi, vì sao ngươi lại bỏ chạy?"

Nam nhân ôm lấy chỗ cụt tay sợ hãi hoảng loạn nói: "Đều đã chết hết rồi, có một nhóm cao thủ mặc hắc y đeo mặt nạ, chặn chúng ta

lại rồi tàn sát. Ta tình cờ phát hiện được một cái lối ra dẫn tới núi cao, nên mới may mắn trốn ra được khỏi đáy Vạn Hác trì."

Hướng Lan Huyên: "Không đầu không đuôi gì cả, nói lại cho rõ ràng, các ngươi là ai, kẻ nào muốn giết các ngươi?"

Nam nhân thoáng nhìn đám người Dữu Khánh, hoang mang hoảng loạn nói: "Ta là người của Sơn Hải bang, mấy ngày hôm trước có một người đeo mặt nạ xuất hiện, bảo chúng ta mở ra lối vào Vạn Hác trì. Bây giờ hắn lại xuất hiện, yêu cầu bang chủ chúng ta triệu tập tất cả thành viên lại, sau đó liền xuất hiện một nhóm cao thủ mặc hắc y đeo mặt nạ, chúng ra tay tàn sát chúng ta. Bang chủ chúng ta giận dữ hỏi vì sao, người đeo mặt nạ đó chỉ nói một câu, nói là bởi vì chúng ta đã nhìn thấy hắn, rồi hắn vung một trảo moi tim bang chủ chúng ta ra."

Hướng Lan Huyên nghi vấn, "Đã là một đám cao thủ có thể tàn sát các ngươi, với thực lực của ngươi, làm sao có thể chạy thoát?"

Nam nhân đáp: "Ta bị đánh bay đến một chỗ sụp xuống, phá vỡ ra một lỗ hổng, không ngờ phía sau đó lại có người đào ra một khoảng trống, cho nên ta mới theo chỗ trống đó tránh được truy sát, sau đó thì đụng phải ngươi."

Ba sư huynh đệ ba nhìn nhau, chẳng lẽ là chỗ phong tỏa mà bọn hắn đã đào ra kia? Lẽ nào Cố Nhân Sơn cũng đã bị người giết chết rồi? Che mặt tàn sát Sơn Hải bang, việc này tựa như là diệt khẩu a!

Hướng Lan Huyên trầm ngâm suy nghĩ một hồi, rồi chợt than thở: "Đúng vậy, nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy làm sao có thể lưu lại chứ? Trả cho ngươi."

Cô ta vung chiếc tay cụt cầm trong tay ra, phốc, cánh tay xuyên qua lồng ngực nam nhân đang quỳ trên đất, cắm vào ngực gã, máu tuôn trào sau lưng gã ta.

Nam nhân môi rung động, cánh tay còn lại run rẩy chỉ về phía Hướng Lan Huyên, nói không ra lời, miệng tràn máu tươi, mặt đầy oán hận đổ gục xuống.

Mùi máu tươi tràn ngập, mấy sư huynh đệ thở cũng không dám thở, co ro sợ hãi như chim cút cẩn thận nhìn Hướng Lan Huyên, tất cả đều đã bị hạ cấm chế, đều là cừu non chờ bị làm thịt.

Hướng Lan Huyên quay đầu lại nhìn bọn hắn chăm chú, "Ngủ rất ngon a, tỉnh hết rồi?"

Dữu Khánh rất khách khí, chắp tay thở dài, "Nhờ phúc của Hướng đại hành tẩu."

Hướng Lan Huyên đứng chắp tay sau lưng a một tiếng, liếc mắt nhìn mấy người khác nằm cách không xa, "Biết là nhờ phúc ta là tốt rồi."

Lúc này ba sư huynh đệ mới chú ý tới đám đồng bạn nằm trên đất không dậy nổi, trên thân mỗi người đầy vết máu, kể cả Bách Lý Tâm ở trong đó.

Ba người kinh hãi, Nam Trúc càng hoảng hốt hơn, trực tiếp chạy đến, ôm lấy Bách Lý Tâm mình đầy thương tích, quần áo tả tơi, nhìn vô cùng thê thảm, "Bách Lý, Bách Lý…"

Bách Lý Tâm suy yếu mở mắt ra, môi hơi động đậy mấy cái, nhưng vô lực nói ra được cái gì.

Nam Trúc nôn nóng, nhưng tu vi bản thân bị khống chế, không thể kiểm tra thương thế cho nàng, trong lúc nhất thời không biết được tình trạng tổn thương rốt cuộc như thế nào.

Tiểu Thanh sợ hãi đứng ở trên tảng đá gần bên, nó trái lại không có bị khống chế, nhưng Hướng Lan Huyên đã nói rồi, nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ chạy thử xem.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng khẩn trương chạy đến, lập tức kiểm tra cho những người khác, kết quả thảm hại hơn, trán của Đồng Tại Thiên đã bị vỗ móp, óc lồi cả ra ngoài, cổ của Mạt Lỵ trực tiếp bị vặn gãy, toàn bộ các thành viên khác của Hạt Tử bang đều bị người hạ độc thủ.

Mục Ngạo Thiết chấn động, quên cả việc nhớ nhung Liên Ngư.

Dữu Khánh hô hấp gấp gáp, sụp xuống quỳ gối trước mặt đồng bạn, hắn nhớ mình đã nhiều lần nói với Đồng Tại Thiên, sau khi ra ngoài sẽ cho gã làm bang chủ Hạt Tử bang, cũng nhớ được nữ nhân Mạt Lỵ với đôi chân dài kiêu hãnh khiến hắn thường lén nhìn, Phạm Cửu trông luôn luôn chín chắn thận trọng nhưng cũng có mấy phần khí phách dám vì thiên hạ.

Giọng nói, nụ cười và dáng điệu của bọn họ vẫn như hiện rõ tại trước mắt, toàn thân hắn run rẩy cầm cập, song quyền nắm chặt, chậm rãi quay đầu lại, hung dữ nhìn chằm chằm vào Hướng Lan Huyên, nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Tất cả đều bị ngươi giết?"

Hướng Lan Huyên bình tĩnh nói: "Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta giết hả? Không phải, là có người tập kích, giết chết hết bọn họ rồi. Thế nào, ngươi kiên quyết muốn vu oan cho ta sao?"

Dữu Khánh nghẹn họng không nói nên lời, hắn cho rằng mình đã nghe lầm, quay đầu lại nhìn xem tình trạng đám người bị chết, có thi thể nào mà không phải là đầy thương tích, rõ ràng đều phải hứng chịu đủ mọi giày vò trước khi bị giết, đây làm sao có thể là kết quả bị người tập kích?

Nam Trúc ôm Bách Lý Tâm chợt gấp giọng cầu xin: "Hướng đại hành tẩu, nàng vẫn còn chưa chết, cầu xin ngươi, nhanh cứu cứu nàng đi."

Hướng Lan Huyên hờ hững nói: "Dễ thôi, cứu cô ta, ta được ích lợi gì chứ?" Đưa tay ra, "Nếu không, đưa Thiên Dực lệnh cho ta?"

Ba sư huynh đệ đều sửng sốt, nàng ta làm sao biết được Thiên Dực lệnh?

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn chằm chằm vào Nam Trúc, Nam Trúc cắn răng do dự một hồi, rồi lấy Thiên Dực lệnh ra, đứng dậy, hai tay dâng lên.

Bách Lý Tâm nằm trên mặt đất nhìn thấy cảnh này, trong nháy mắt lệ tràn ra, bật khóc.

Hướng Lan Huyên cầm lệnh bài lật xem, "Đồ chơi này lồi lồi lõm lõm, như đồng nát sắt vụn, thật khó nhìn, có thể thần kỳ như vậy sao? Dực, dực, dực…" Nàng ta nắm trên tay liên tục hô một hồi, nhưng không thấy Thiên Dực lệnh có phản ứng gì, nàng ta quay sang xác nhận phương pháp sử dụng với Nam Trúc, phát hiện thấy phương pháp không sai, lập tức không còn hứng thú nữa, tiện tay ném trở lại, "Được rồi, thứ đồ chơi tàn tạ này, các ngươi cứ giữ lại mà chơi đi, đổi thứ khác."

Nói xong, tự cô ta bắt tay lựa chọn, mở ra từng cái bao của bọn hắn, những linh thảo bọn hắn mang ra, nàng ta toàn bộ ghét bỏ chấn động thành bột mịn ngay tại chỗ, không giống như là chọn đồ vật, càng giống như là phá hủy.

Cái hộp dài của Bách Lý Tâm cũng không được bỏ qua, nàng ta mở ra, bên trong ngoại trừ cung tên còn có quả trứng vàng được bọc trong vải và một quả hồ lô đen.

Tung tung quả trứng vàng lên nhìn xem rồi ném trở lại, nàng ta không có hứng thú với vàng.

Cầm Hắc hồ lô lắc lư mấy cái, phát hiện bên trong có chứa đồ, nàng ta kéo ra một đống vài rách, từ trong đống vài rách rơi ra một cây trâm màu xanh ngọc, Hướng Lan Huyên nhặt cây trâm lên nhìn nhìn, nàng ta cũng không xem trọng một món trang sức, ném trở

lại, nheo mắt xem xét bên trong Hắc hồ lô, không còn gì, nàng ta không có hứng thú gì nữa, ném xuống.

Chương 979: Thật phiền (2)

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn thấy cây trâm xanh ngọc đó thì ngây ra, nhìn quen mắt a, trong đầu chợt lóe qua cảnh tượng chiếc đuôi của Cửu vĩ hồ rút cây trâm cài tóc ra khỏi người Nhiếp Nhật Phục nằm ở trên đàn tế, cảm thấy nó giống với cây trâm này.

Hai người rất nhanh liền khẳng định chính là cây trâm này, trên người lão Thất bình thường sẽ không giữ thứ này, còn nhét vào trong hắc hồ lô bảo bối kia, tuyệt đối là đúng rồi, bọn hắn cũng nhớ lại lần Nam Trúc lề mề ở lại trong Trấn Linh chung lúc trước, vì vậy cùng nhau quay nhìn chằm chằm vào Nam Trúc.

Nam Trúc có chút chột dạ tránh né ánh mắt hai vị sư đệ, đúng vậy, cây trâm này quả thực là gã tìm thấy được tại trong Trấn Linh chung, mặc dù gã không biết cây trâm này có tác dụng gì, nhưng khẳng định không đơn giản, gã cũng không muốn lấy ra chia sẻ thứ đáng giá như vậy, để đề phòng hai tên này sẽ lục soát mình, gã tìm cơ hội giao hắc hồ lô cho Bách Lý Tâm giữ giúp gã, nhờ vậy mà thành công tránh được bị lục soát ra, gã có nằm mơ cũng không ngờ tới lại bị bộc lộ trong tình huống này.

Không tìm thấy được thứ gì mình muốn trong đống hành lý, Hướng Lan Huyên bắt đầu động thủ lục soát người, mấy người tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể để mặc nàng ta.

Quá trình lục soát người có khác biệt nhau rất lớn, với Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, nàng ta rõ ràng chỉ lục soát đại khái một chút, nhưng khi lục soát thân thể Dữu Khánh, nàng ta có thể nói là không khách khí gì, mò mẫm khắp nơi, tay lục tìm vào trong người hắn móc ra gói vải kia, Hướng Lan Huyên ngửi thấy mùi thuốc thấm vào

gan ruột, mở ra nhìn, là một số sợi rễ sâm màu tím, hương thơm tỏa ra càng thêm nồng đậm.

Nàng ta tặc lưỡi chậc chậc, nói: "Đây là rễ sâm Kỳ lân mà Nhiếp Nhật Phục đưa cho ngươi sao? Trông rất bổ a. Ai! Ngươi nói a, chúng ta quen biết đã lâu như vậy rồi, ngươi là nam nhân mà lại quá keo kiệt đi, chưa bao giờ tặng thứ gì cho ta, hay là ngươi tặng ta thứ này đi, ta ở tại Vạn Hác trì này chờ các ngươi lâu như vậy, tinh thần rất mệt mỏi, cho ta ăn bồi bổ một chút gì chứ?"

Dữu Khánh lạnh nhạt nói: "Đại hành tẩu muốn, ta có lựa chọn được sao?"

Hướng Lan Huyên cau mày hỏi: "Ta chỉ hỏi ngươi có bằng lòng tặng ta hay không?"

Dữu Khánh liếc mắt nhìn Bách Lý Tâm suy yếu, rồi nhìn nhìn Nam Trúc đang lo lắng nhìn nàng, hít một hơi thật sâu nói: "Chỉ cần Đại hành tẩu cứu người, ta bằng lòng đưa nó cho ngài."

Hướng Lan Huyên cười khúc khích, cuộn tấm vải lại, cảm thấy hài lòng cất vào trong túi, nét mặt vui vẻ phơi phới, lại tiếp tục sờ soạng trên người Dữu Khánh một hồi, vừa tìm vừa hỏi: "Lệnh bài Nhiếp Nhật Phục đưa cho ngươi đổi tiền đâu rồi chứ?"

Lời nói đến đây, tay cũng đã tìm được rồi, nàng ta lấy chiếc lệnh bài từ trong y phục Dữu Khánh ra.

Mấy sư huynh đệ đều thay đổi sắc mặt, thói quen nói đến chuyện tiền bạc dễ tổn thương tình cảm nhất thời khó thể thay đổi.

Dữu Khánh trầm giọng nói: "Đời này Đại hành tẩu hẳn là sẽ không thiếu tiền tiêu nha, để lại cho chúng ta một miếng cơm ăn, được chứ?"

Hướng Lan Huyên xì một tiếng chế giễu, lắc lư lệnh bài trong tay, "Ngươi sẽ không thật sự còn muốn dùng tấm lệnh bài này đến Khối

Lũy thành để lấy tiền chứ? Nếu ngươi thực sự muốn lấy tiền của người khác thì không nên phô trương, bàng hiệu của khách sạn viết rất hay a, ngay cả ta cũng đoán được ngươi đã tới đây rồi, ngươi đoán xem có người nào khác liên tưởng tới hay không? Vì sao Sơn Hải bang sẽ bị người diệt khẩu? Ngươi còn dám đến Khối Lũy thành kiếm tiền sao? Ta thấy ngươi là muốn tiền không muốn sống nữa rồi a?

Thám Hoa lang, hãy nghe ta đi, bất kể người khác có hỏi thế nào, cứ một mực chắc chắn rằng ngươi chưa từng đến Thiên Tích sơn, chuyện còn lại để ta xử lý. Khoản tiền này coi như là phí làm việc đi. Dù sao, đã gây ra động tĩnh rồi, ta cũng phải có thứ gì đó để giải thích với bên trên nha."

Nàng ta lại lắc lư lệnh bài, đá lông nheo với Dữu Khánh, ngón tay còn hất hất cằm Dữu Khánh, "Nam nhân có tiền sẽ sinh tật xấu, nghèo một chút cũng rất tốt, có thể bớt đi một số suy nghĩ linh tinh. Thám Hoa lang của ta, ngươi nói có đúng hay không?"

Dữu Khánh vô cùng chán ghét hành động này, ngoảnh đầu tránh ngón tay móc móc cằm mình của nàng ta, nhịn không được cười lạnh nói: "Đại hành tẩu cái gì cũng đều biết rõ ràng, thật sự không có hành hạ thẩm vấn bọn họ sao? Ta thấy, tất cả bọn họ đều là bị ngươi giết, đúng không?"

Hướng Lan Huyên hừ một tiếng khinh thường, "Là ta giết đó, thì sao nào? Ngươi không phục sao? Hay là, ta tiếp tục giết thêm hai người cho ngươi nhìn xem?" Khóe mắt nàng ta liếc nhìn về phía Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết.

Sư huynh đệ ba người đều kinh hãi, Dữu Khánh cắn chặt răng, gượng ép nói: "Đại hành tẩu, đừng nên hiểu lầm, ta tự nhiên là phục."

Hướng Lan Huyên chế nhạo: "Nếu đã biết là ta cạy được miệng bọn họ, vậy ngươi đoán xem người khác có thể cạy được miệng bọn họ hay không? Cứng miệng đúng là có một người…" bĩu bĩu môi về phía

Bách Lý Tâm, "Không phải còn sống sao? Đại tài tử, nói ngươi là một tên nhà quê, thực sự không sai chút nào, từ đầu đến chân đều là đức tính chiếm lợi của một tên nhà quê, chỉ với lòng dạ đàn bà này mà chuyện gì cũng dám chen tay vào. Không phải chán sống thì là gì chứ?"

Nàng ta thu lấy lệnh bài, xoay người lại, chỉ đến cuối hẻm núi, "Đi ra hẻm núi này chính là biển rộng, Thiên Tích sơn sắp có một trận tinh phong huyết vũ, nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, đừng đến tìm Thiên Lý lang nữa."

Dứt lời, nàng ta cách không búng ngón tay, cởi bỏ cấm chế cho mấy người, bóng người ăn mặc nam trang lóe lên, vụt bay ra khỏi Nhất Tuyến thiên.

Một canh giờ sau, mấy người vẻ mặt chán nản đi ra khỏi hẻm núi, Nam Trúc cõng Bách Lý Tâm, Dữu Khánh cầm Thiên Dực lệnh vỗ hồi lâu mới thấy xuất hiện đôi quang sí.

Mấy người dắt tay nhau bay lên phía trời cao. Bọn hắn bay lên rất cao, để tránh tai mắt của mọi người.

Nhưng giống như lúc trước, Thiên Dực lệnh bây giờ không còn tin cậy được nữa, trên đường đi, khiến mấy người rơi xuống biển rộng, xém chút vỗ nát Thiên Dực lệnh vẫn không thấy quang sí xuất hiện trở lại.

Một tháng sau, mấy sư huynh đệ chui ra khỏi một chiếc hải thuyền cập bờ, đi đến một thành thị ven biển của Cẩm quốc.

Cuối cùng đã lên được bờ, mấy người nhanh chóng tìm một khách sạn tốt nhất tại đây để nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ khách sạn đột nhiên trở nên ồn ào náo động, Dữu Khánh cũng bị mùi khai nước tiểu làm cho chịu không nổi phải chạy ra ngoài, sau đó nhìn thấy Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết bị người của khách sạn lôi ra ngoài. Ngay trước mặt mọi người,

Chưởng quỹ chửi ầm lên, nói rằng hai người lén lút vận chuyển một lượng lớn nước tiểu chứa vào bồn tắm của khách sạn, còn làm vỡ cả bồn tắm.

Dữu Khánh không tin, nhưng khi đi tới trước mặt hai người, hắn phát hiện trên người bọn họ nồng nặc mùi khai nước tiểu, hắn lập tức bóp mũi rời đi.

Hắn không hiểu nổi hai tên chết tiệt này rốt cuộc đang làm trò gì, tự giày vò mình bằng nước tiểu thì thôi, còn đưa vào trong khách sạn của người ta làm gì? Chẳng phải là bị bệnh sao?

Nhưng Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhất quyết không chịu nói ra sự thật, cuối cùng bọn hắn chỉ có thể đền tiền cho xong việc.

Khách sạn đã nhận được tiền vẫn không hết giận, bởi vì chuyện này khiến cho khách khứa trong khách sạn bị hù dọa chạy hết, còn gây ra trò cười, chuyện này sẽ lưu truyền rất lâu, đây là đập phá chiêu bài của người ta. Việc này cũng gây kinh động đến nhân vật phía sau khách sạn, nghe nói người gây ra chuyện này là tu sĩ, người của môn phái tu hành nào đó liền ra mặt, muốn giáo huấn Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết.

Hai người chấp nhận chịu phạt, thái độ coi như không tệ, cuối cùng bị phạt đứng tại góc tường trên đường phố trước mọi người.

Dữu Khánh chẳng quan tâm, ai bảo hai người không chịu giải thích thành thật, hắn cũng không cho Bách Lý Tâm quan tâm tới.

Bị người đi đường lui tới chỉ trỏ chế nhạo, Nam Trúc có phần nghiến răng nghiến lợi, nghĩ tới việc mình tung hoành tiên phủ, thậm chí tiên nhân cũng từng gặp qua, cảnh tượng đó kiêu ngạo cỡ nào, bây giờ lại phải khuất phục trước vũ lực của một môn phái nho nhỏ, gã càng nghĩ càng tức, nhịn không được phất tay áo lắc đầu quát một tiếng, “Thật phiền!”

Chương 980: Quay về bình thản

Đối với người bên ngoài mà nói, U Giác Phụ là một chốn Bồng Lai.

Hoa đào trong Đào Hoa cư vẫn trắng hồng xinh đẹp, hương thơm thanh nhã, nở rộ không tàn, bất kể thời tiết bất kể mùa, người đi vào nơi này luôn có ảo giác như đi trong gió xuân, nơi này quả thực đã trở thành một thắng cảnh của U Giác Phụ, là một nguồn thu tiền của Cao lão Nhị.

Và đó cũng là nguồn thu nhập tương đối ổn định duy nhất hiện nay của Đào Hoa cư.

Năm tháng trôi qua, thời gian qua nhanh, kể từ khi từ Bồng Lai sơn trở về, nhoáng cái đã gần hai năm.

Đây là quãng thời gian mấy sư huynh đệ an phận nhất kể từ khi xuất sơn.

Thường đi cạnh bờ sông làm sao tránh được ướt giày, sau khi nhận rõ được sự thực này, bọn hắn cũng chấp nhận sự bình thường của mình. Chưởng quỹ sát vách nói đúng, đừng nên nghe những lời lải nhải đàm tiếu của người khác, người không có tiền đồ mới luôn thích nói về các loại viễn cảnh tương lai.

Mặc dù người ta là đang an ủi mấy sư huynh đệ, nhưng bọn hắn đều rất đồng ý với lời đó, kiếm tiền một cách thực tế cho cuộc sống, không còn mơ mộng phất nhanh qua một đêm nữa.

Có thể sống ổn định lại cũng là bởi vì bị làm cho hoảng sợ, chưa nói tới việc đã trải qua gian nguy, lúc trước, tại trên đường trở về bọn hắn đã nghe được, Thiên Tích sơn chấn động, vị Hướng đại hành tẩu kia của Đại Nghiệp ty không biết vì sao mà nổi giận, triệu tập nhân thủ của Đại Nghiệp ty huyết tẩy Khối Lũy thành một phen, nghe nói liên lụy rất rộng, giết chết rất nhiều, rất nhiều người, các

thế lực khác cũng bởi vì biến đổi lớn này mà nhúng tay vào, nội tình trong đó đã không phải ngoại nhân có thể hiểu biết.

Thủ đoạn độc ác của nữ nhân đó khiến cho mấy sư huynh đệ rợn tóc gáy, nhớ lại cái chết của mấy người Đồng Tại Thiên và Mạt Lỵ, Dữu Khánh khó thể xóa tan được lòng oán hận đối với Hướng Lan Huyên.

May mà phong ba tại Thiên Tích sơn không có lan đến gần bọn hắn, dường như không người nào biết được bọn hắn từng đến Thiên Tích sơn.

Bây giờ, mọi thứ quay trở về bình thường, Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc đều đi ra ngoài làm việc kiếm tiền, công việc là do Cao lão Nhị kiếm giúp bọn họ.

Cao lão Nhị ở lại U Giác Phụ đã lâu, giao tiếp tốt, quen biết không ít chưởng quỹ cửa hàng, cửa hàng nào có công việc gì cần tới chân chạy đi ngoại giới, Cao lão Nhị đều sẽ tiếp nhận công việc thay hai vị sư đệ, không có thân phận U Giác Phụ là không thể làm việc tại U Giác Phụ, làm việc ở bên ngoài thì không có vấn đề. Việc gì quá nguy hiểm ông ta cũng sẽ không để cho hai vị sư đệ đi làm, tự Cao lão Nhị sẽ đánh giá, phân biệt.

Bách Lý Tâm thường xuyên rất lâu không ở tại U Giác Phụ, nàng cũng đi ra ngoài tìm việc làm, nàng là Đại tiễn sư, rất dễ dàng tìm được công việc, có nhà giàu mời đi bảo vệ nơi ở, thu nhập cao hơn nhiều so với Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc, không chỉ đãi ngộ cao, hơn nữa còn rất thoải mái.

Nghe nói khi ra ngoài, Nam Trúc thường sẽ đi đường vòng đến thăm Bách Lý Tâm.

Về phần Dữu Khánh, hắn rất ít ra khỏi nhà, hầu hết thời gian đều ở trong Đào Hoa cư thanh tu.

Nói là thanh tu nhưng trên thực tế cũng không khác gì ăn no ngồi chờ chết, tu vi của hắn đã là Sơ Huyền đỉnh cao, không thể đột phá cảnh giới, đang kẹt tại giai đoạn cảm ngộ. Tuy nhiên, cơ hội để hắn đột phá vẫn rất lớn, bởi vì hắn còn trẻ tuổi, còn có vốn liếng về thời gian.

Chuyện đi ra ngoài kiếm tiền không cần hắn phải hao tâm tổn trí, hắn cả ngày đầu bù tóc rối, thường xuyên đi chân trần lang thang trong Đào Hoa cư, giống như người điên, có cảm giác rất giống ở ẩn, cũng may mà Trùng Nhi không có ghét bỏ, vẫn hầu hạ hắn như tổ tông vậy. Một người rất trẻ tuổi nhưng lại được phục vụ như một tên phế vật chờ há mồm ăn cơm.

Thực ra, hắn kiếm tiền rất dễ dàng, nhưng vì bị danh tiếng làm liên lụy, hắn xấu hổ lấy danh tiếng Thám Hoa lang đi kiếm tiền.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết có thể đồng cảm với điều này, dù sao, bọn hắn đã cùng nhau trải qua chuyện Văn phủ, biết rõ hắn thực sự không muốn thừa nhận mình là Thám Hoa lang. Kỳ thực đối với bản thân Dữu Khánh, đó chỉ là một trong những lí do, lí do thực sự là bởi vì hắn chỉ là Thám Hoa không thực tế, căn bản không có tài năng thực học, nếu bày ra sẽ bị bộc lộ, khiêm tốn một chút trái lại càng có giá trị.

Hơn nữa, có một chuyện Cao lão Nhị vẫn luôn giấu Dữu Khánh, hoặc là nói giấu mọi người, sở dĩ rất nhiều người sẵn sàng bỏ tiền đến đây xem Tiên đào thụ, thực ra là vì mộ danh mà đến, một phần nhỏ là mộ danh Tiên đào thụ, nhưng phần lớn là vì lão Thập Ngũ.

Những vị khách trả tiền vào Đào Hoa cư ngắm Tiên đào thụ, vốn dĩ không phải trực tiếp từ rất xa tới U Giác Phụ để xem Tiên đào thụ, hầu hết đều là sau khi đến U Giác Phụ mới nghe nói Thám Hoa lang cư ngụ tại Đào Hoa cư trong U Giác Phụ, sau đó nữa mới biết là có thể trả tiền để vào xem Tiên đào thụ, nếu may mắn còn có thể gặp được bản thân Thám Hoa lang, vì điều này Đào Hoa cư mới có thể liên tục thu hút khách tới thăm.

Về việc này, sau này ông ta mới dần dần nhận ra, trong lòng biết rõ ràng nhưng không nói cho mọi người biết, để lại đó khi có tranh cãi với nhau thì ông ta có thể tiếp tục vỗ bàn nói với mọi người rằng đó là phương pháp mà ông ta nghĩ ra, từ đó mới có thể duy trì ổn định cho Đào Hoa cư, mới giữ được nơi đặt chân chính đánh tại đây cho mọi người.

Hai người Một Mắt, Tiểu Đông và Tiểu Tây, làm việc vặt cho Đào Hoa cư cũng bị Cao lão Nhị sau khi tính toán thu chi sa thải, ông ta cảm thấy Đào Hoa cư không cần phải nuôi nhiều người rảnh rỗi như vậy, đã không có việc gì để làm còn mướn người giúp việc, tiền nhiều quá không có chỗ để tiêu sao? Mình tự làm tất cả đi.

Hơn nữa, ông ta cảm thấy Đào Hoa cư hơi bị nhiều bí mật, qua một khoảng thời gian, mọi người phát hiện thấy Tiểu Hắc nói không sai, cây Tiên đào thụ đó quả thực có thể động đậy, đã thành tinh rồi, đã có linh tính, chỉ là vẫn còn vô cùng nhát gan, tại trong mông lung nó cẩn thận dè dặt tri giác thế giới này.

Khoảng thời gian này chính là thời điểm Tinh quái hình thành nhận thức, Đại Hắc bắt đầu yêu cầu Tiểu Hắc kê bàn đọc sách viết chữ dưới Tiên đào thụ, cây "Đại bổng" của Tiểu Hắc cũng mở ra tứ chi, dùng hình dạng côn trùng mài mực giúp cậu nhóc, Tiểu Hắc đã lớn lên không ít, chữ viết cũng đã ra hình có dạng.

Tiểu Thanh với hình dạng Tam Túc ô cũng thường xuyên đậu trên Tiên đào thụ, ngày thường thảnh thơi tự tại, khi có khách tới thì bay vào trong nhà lảng tránh, bây giờ cô ta trở thành người đưa tin giữa mấy người của Đào Hoa cư, có chuyện gì cô ta có thể đúng lúc liên hệ với người ở bên ngoài, hoặc giúp người ở bên ngoài đúng lúc đưa tin về nhà.

Theo như lời Nam Trúc nói, chi phí truyền tin của Thiên Lý lang quá cao, đụng một cái là mấy vạn lượng, còn để cho Tiểu Thanh đưa tin không chỉ không cần tốn tiền, tốc độ bay cũng nhanh, hơn nữa còn rất đáng tin cậy, không phải lo lắng bị lộ bí mật. Đương nhiên, mỗi

lần để cho Tiểu Thanh rời nhà, trước đó đều phải hỗ trợ hóa trang một chút, về cơ bản chính là nhuộm chút màu sắc cho lông chim, tránh để người ta nhìn thoáng qua liền nhận ra là Tam Túc ô có giá trị, nỗ lực hết sức tránh những nguy hiểm có thể xảy ra trong quá trình đưa tin.

Tiểu Thanh cảm thấy phiền nhất là giúp Nam Trúc đưa tin tới cho Bách Lý Tâm, đó đâu phải là gửi thông tin gì, rõ ràng chính là nhờ cô ta chuyển giúp thư tình, chạy tới chạy lui rất xa chỉ vì gửi thư tình giúp ngươi, ngươi xem ta là cái gì chứ?

Nói tóm lại trong một câu, bây giờ toàn bộ Đào Hoa cư đều phải cắt giảm chi tiêu.

Về nguyên nhân phải giảm bớt chi tiêu, nhanh chóng tới theo tiếng hô to của Trùng Nhi, "Có khách quý đến thăm."

Đó là một nữ nhân đội mũ lông vũ sặc sỡ, và một người khác là nam nhân mặc da thú, cao to thô kệch, để râu quai nón. Một nam một nữ dắt tay nhau đi theo sau Trùng Nhi bước vào, không phải ai khác, chính là Diệp Điểm Điểm, người được gả vào trong Phượng tộc tại Đại Hoang Nguyên, và trượng phu của nàng ta, Phượng Tàng Sơn.

Tiểu Hắc đang ngồi viết chữ dưới cây hoa đào ngẩng đầu nhìn lên, lập tức ngạc nhiên và vui mừng kêu to: "Diệp di, Phượng thúc."

Cậu nhóc hai mắt sáng ngời, vừa ném bút xuống liền trực tiếp nhảy qua chiếc bàn, lao về phía Diệp Điểm Điểm như một cơn gió.

Mấy năm nay, thỉnh thoảng Diệp Điểm Điểm sẽ tiện đường ghé đến đây, cho nên Tiểu Hắc cũng quen biết.

Cao lão Nhị xuất hiện, nhanh chóng đi ra, ông ta trực tiếp lao vọt qua khỏi đình, ngăn cản Tiểu Hắc lại, một thanh kéo lấy Tiểu Hắc sắp va chạm, bởi vì Diệp Điểm Điểm đang ưỡn cái bụng to, tiểu tử này trời sinh vừa khỏe vừa trâu, từ trước đến nay không phân nặng nhẹ, nếu như cứ như vậy lao vào làm sao cho được.

Tiểu Hắc không cảm thấy mất hứng, trái lại còn vui vẻ hỏi: "Diệp di, Phượng thúc, có mang quà cho ta không vậy?"

Đây mới là điều mà cậu ta quan tâm nhất, mỗi lần tới đây Diệp Điểm Điểm đều sẽ mang một chút quà cho cậu nhóc.

Phượng Tàng Sơn cười ha hả sảng khoái, thuận tay gạt túi đồ khoác trên vai xuống, đưa cho nó, nói: "Cầm đi, đều là cho ngươi."

"A." Cầm đồ vật vào trong tay, Tiểu Hắc vui mừng nhảy cẫng lên, xoay người chạy đi, nào ngờ nhìn thấy được phụ thân mình vừa đi ra viện lạnh lùng nhìn chằm chằm mình, "Hừ" một tiếng.

Tiểu Hắc co đầu rụt cổ, biết phụ thân trách mình không biết lễ nghĩa Nhân gian, cậu ta nhanh chóng xoay người lại, lưu loát một cách rất lưu manh, phập phập quỳ xuống đất, khấu đầu với phu phụ Phượng Tàng Sơn, "Cảm tạ Phượng thúc, cảm tạ Diệp di."

"Ai ôi." Diệp Điểm Điểm vô cùng vui vẻ, một tay ôm bụng bự, một tay cúi người, tự mình nâng Tiểu Hắc dậy, xoa xoa đầu cậu nhóc, nói: "Tiểu Hắc đã biết lễ rồi, chỉ là lễ này có hơi quá lớn a."

Phượng Tàng Sơn cười ha hả, cười không khép được miệng.

Tiểu Hắc cười hắc hắc, ôm quà chạy trước.

Trùng Nhi chỉ chỉ tới sân nhà nơi Dữu Khánh đang ở bây giờ cho Cao lão Nhị biết, thể hiện sẽ đi thông báo cho Dữu Khánh biết, Cao lão Nhị khẽ gật đầu, hắn ta chạy chậm đi.

Cao lão Nhị cất tiếng chào hỏi phu phụ hai người, Ngô Hắc bước nhanh tới nơi cũng cất lời chào hỏi.

Sau khi nói mấy câu, Cao lão Nhị dẫn phu phụ hai người đi đến nơi Dữu Khánh ở.

Diệp Điểm Điểm phát hiện thấy không phải đi đến nơi Dữu Khánh ở mà nàng ta biết lúc trước, nàng ta có phần ngạc nhiên, hỏi: "Đó chẳng phải là nơi ở của hai người Một Mắt giúp việc sao?"

Cao lão Nhị cười ha hả đáp: "Đã sa thải hai người Một Mắt đó rồi. Cũng không biết hắn nghĩ như thế nào, cứ muốn dời đến ở trong căn nhà nhỏ nhất này, nói là ở một mình cho tiện, nhưng rốt cuộc Trùng Nhi vẫn dọn đến theo."

Diệp Điểm Điểm hơi chút trầm ngâm rồi à một tiếng, vừa đi vừa nhìn xung quanh, hỏi tiếp: "Mập mạp và to con đâu rồi?"

Cao lão Nhị sờ sờ mũi, ngượng ngùng không muốn nói là đi ra ngoài làm việc kiếm tiền, nên hàm hồ nói: "Có việc đi ra ngoài rồi."

Diệp Điểm Điểm không có hỏi tiếp gì nữa, vì Dữu Khánh đã xuất hiện tại nguyệt môn tiểu viện, hắn mặc một bộ trường sam mỏng màu trắng có hơi ố vàng, tóc tai bù xù, một tay chống lên cây kiếm đã rút ra khỏi vỏ, chân trần đi ra đón khách, đúng là không có chú ý gì đến hình tượng của mình.

Vừa rồi hắn đang luyện kiếm, nghe nói có khách đến, thuận tay liền cầm kiếm ném ra sau, Trùng Nhi đứng ở phía sau lập tức tiếp lấy kiếm, đối xử với kiếm rất cẩn thận, vì hắn ta biết vị chưởng môn này rất quan tâm đến thanh kiếm này, mặc dù kiếm đã bị mẻ một lỗ, nhưng nghe nói là do chưởng môn đời trước tặng cho, nên có điều kiện vẫn không đổi thanh kiếm khác tốt hơn.

Ánh mắt Dữu Khánh dừng lại nơi cái bụng to có phần khoa trương của Diệp Điểm Điểm, không phải hắn chưa từng thấy phụ nữ có thai, mà vì trong Tu Hành giới quả thực hiếm thấy phụ nữ mang thai, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, vì vậy ít nhiều có chút bất ngờ, không nghĩ tới sẽ gặp Diệp Điểm Điểm với bộ dạng như vậy.

Diệp Điểm Điểm hiển nhiên vẫn không quen được với cách ăn mặc lộ tay lộ chân của Phượng tộc, nàng ta vẫn mặc quần áo vải bình

thường, chỉ là, tại bên ngoài quần áo bình thường còn phối hợp thêm một chút da thú.

Đi đến trước mặt, Diệp Điểm Điểm nhìn hắn, ánh mắt có chút kinh ngạc, "Tại sao lại có bộ dáng như quỷ này? Trông có vẻ u ám chán nản."

Dữu Khánh cười ha hả nói: "Không có gì, chỉ muốn được thoải mái tự tại mà thôi."

Thấy hắn cứ nhìn chằm chằm vào cái bụng bự của mình, Diệp Điểm Điểm xoa xoa bụng, cười nói: "Sắp sinh rồi, cũng chỉ trong tháng này thôi."

"Vậy ta chúc mừng trước." Dữu Khánh chân thành chúc mừng phu phụ hai người.

Phượng Tàng Sơn cười ha hả vỗ cái bốp lên bờ vai hắn, mỗi lần gặp mặt đều là như vậy, vỗ đến nỗi Dữu Khánh phải nhe răng nhếch miệng, thân thể lệch sang một bên.

Khi Dữu Khánh mời hai người vào trong ngồi chơi, Phượng Tàng Sơn lại quàng tay qua cổ Dữu Khánh, cùng kề vai sát cánh đi vào với hắn, Diệp Điểm Điểm nhìn thấy lắc lắc đầu.

Trên thực tế, các bộ tộc lớn tại Đại Hoang Nguyên không muốn có mối quan hệ quá gần với người ở thế giới bên ngoài, trừ khi cần phải mua sắm. Sở dĩ Phượng Tàng Sơn có quan hệ tốt với Dữu Khánh là vì Diệp Điểm Điểm, thông qua miệng Diệp Điểm Điểm, gã biết rõ vị Thám Hoa lang này là người rất rất giỏi.

Hắn không phải là người bình thường trong thế tục có thể so sánh được, hắn không cho hoàng đế lão tử thể diện, vứt mũ quan bỏ đi, bỏ văn theo võ, còn có thể đi vào Tiểu Vân gian và vẫn sống sót giữa sự giao đấu của các thế lực lớn. Phượng Tàng Sơn nghe rất

thỏa mãn, gã cho rằng Dữu Khánh là một người đàn ông thực sự, cảm thấy rất hợp ý mình.

Chương 981: Đại Hoang tự (1)

Vào trong tiểu viện, ngồi xuống, Trùng Nhi dâng trà, giữa khách và chủ không có chút gò bó nào, đều khá tùy ý.

Diệp Điểm Điểm bưng trà phẩm trà, thờ ơ quan sát hai nam nhân nói chuyện phiếm với nhau, khóe miệng thỉnh thoảng hiện lên mỉm cười, nàng ta có thể cảm nhận được Dữu Khánh rất vất vả mới có thể ứng phó được với trượng phu của mình.

Theo nàng ta nhìn thấy, Dữu Khánh lớn lên tại nơi thế tục phồn hoa, còn từng vào kinh thi cử, và đã làm quan kinh thành, đọc đủ loại thi thư, đó là người được hun đúc bằng lễ giáo cao cấp, bây giờ cầm trường kiếm dạo bước giang hồ, hành vi có thể trở nên phóng đãng đến tình trạng như vậy đã là cực hạn. Mà trượng phu của mình thì lớn lên trong bộ lạc tại thâm sơn đại trạch. Hai người hoàn toàn thuộc hai thế giới khác nhau. Bây giờ ngồi nói chuyện phiếm với nhau, kết quả có thể tưởng tượng được, chỉ có thể là Thám Hoa lang hạ thấp cảm xúc của mình để đón ý nói hùa theo tâm tình của trượng phu mình.

Tất nhiên, Diệp Điểm Điểm cũng cố tình quan sát Dữu Khánh, nàng ta phát hiện ra ngoại trừ cặp ria mép được cắt tỉa gọn gàng, cái khác phương diện đều lôi thôi lếch thếch, nét non trẻ trên gương mặt cũng đã mất đi rất nhiều, dần dần trở nên trưởng thành và nam tính hơn, dù sao, đảo mắt đã trôi qua mấy năm rồi, hắn không còn là tiểu lang quân nàng ta lần đầu gặp gỡ hồi đó nữa.

Đối diện với Phượng Tàng Sơn gần như đã không còn lời gì để nói, Dữu Khánh không thể không chuyển đề tài sang Diệp Điểm Điểm,

"Tỷ, đã sắp đến ngày sinh nở rồi, sao còn lặn lội xa xôi đến nơi đây?"

Diệp Điểm Điểm nhàn nhạt nói: "Đương nhiên là đến thu nợ rồi."

Thu nợ? Dữu Khánh chạm phải ánh mắt như cười như không của đối phương, tức thì tỉnh ngộ, ý thức được là chuyện gì, đối tượng người ta đến thu nợ chính là hắn, hắn đương nhiên cũng biết mình đang thiếu nợ người ta một nghìn vạn.

Trong hai năm này, hắn quả thực rất căng thẳng về tài chính, nguyên nhân dẫn đến sự căng thẳng này là bởi vì thỏa thuận đã thống nhất với Diệp Điểm Điểm lúc trước, một vườn Tiên đào thụ lớn như vậy, người ta không có khả năng tự bỏ tiền túi ra giúp hắn phí tiền mất công làm free cho hắn, đã nói rõ chi phí một năm là một nghìn vạn.

Chí phí một năm trước, bọn hắn nỗ lực gom góp vẫn còn miễn cưỡng gom góp ra được, đến năm vừa rồi thực sự là không cách nào gom góp cho đủ, vì thế mấy sư huynh đệ thay phiên nhau trở về Linh Lung quan, tìm đến tiểu sư thúc để vay tiền, dù sao, trước đây tiểu sư thúc đã từng lấy đi một khoản lớn tiền từ bọn hắn.

Tiểu sư thúc đồng ý đưa tiền, nhưng có điều kiện, đó chính là dừng hẳn những chuyện tào lao bên ngoài, mấy sư huynh đệ đều phải thành thành thật thật trở về.

Trở về vào lúc này ư? Thời gian bọn hắn xuất sơn cũng chưa phải quá lâu, cảm giác trống vắng tĩnh mịch trong núi vẫn còn quanh quẩn trong lòng, có phần kham khổ, không ai muốn trở về, kết quả tự nhiên là không thể lấy được tiền từ trong tay tiểu sư thúc.

Sau đó, mọi phàn nàn oán giận đều được mọi người trút lên thân Dữu Khánh, vì vườn tiên đào đó, mọi người đã phải gánh vác mấy năm, nhưng chậm chạp không thấy thu hoạch gì, không ai biết khi nào mới có kết quả. Thấy không được ích lợi gì, không biết còn phải gánh vác bao nhiêu năm, số tiền Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết khổ

cực ra ngoài làm việc cũng phải góp vào, ngay cả Bách Lý Tâm cũng phải móc túi gom góp cho đủ số, toàn bộ Đào Hoa cư quá căng thẳng, trong tình hình như vậy, không thể tránh được mọi người phải phàn nàn, oán trách.

Điều này khiến cho hắn hối hận không nghĩ cách gom góp trên thân người chết tại Bồng Lai sơn, lúc đó hắn mải bận rộn với việc thử nghiệm những linh thảo kia, đợi đến khi bọn hắn kịp nghĩ tới thì, vì không để cho những xác người kia thối rữa, hôi thối khắp hoang dã, Thanh Ô bộ tộc đã thu thập tất cả những thi thể có thể gom góp, tập trung lại đốt cháy hết, tài sản của những kẻ bị phân thân toái cốt thì lại bị cuồng phong từ trong Trấn Linh chung tràn ra cuốn bay không còn tung tích, ngoại trừ tìm thấy một ít y phục rách nát ra, bọn hắn chẳng tìm được mấy tấm ngân phiếu.

Mấu chốt là vào lúc đó không ai xem việc kiếm tiền từ người chết làm mục tiêu chính, hắn muốn phát đại tài, liền nghĩ đến tài sản của Nhiếp Nhật Phục.

Khi hối hận thì thật sự là đủ các loại hối hận, thậm chí còn hối hận tại sao không có lục soát trên thân đám người Mạt Lỵ khi bọn họ đã chết, lúc đó không biết là nghĩ như thế nào, vậy mà lại chỉ tập trung lo an táng bọn họ cho đàng hoàng, đến khi cảm thấy tiền quan trọng hơn thì việc quay trở lại đào mộ đã không còn thích hợp nữa, có lẽ ngân phiếu trên thân người chết đã mục nát cùng với thi thể từ lâu rồi.

Nhớ lại chuyện cũ thật sự đau lòng, giờ phút này, Dữu Khánh chỉ có thể cười khổ, không khỏi quay sang nhìn Phượng Tàng Sơn, nào ngờ người nam nhân thô kệch này lại nâng chung trà lên nhấp môi, làm như không biết, giống như đột nhiên học được cách phẩm trà vậy.

Được rồi, thấy không thể tránh được, Dữu Khánh đành phải thành thật đối diện Diệp Điểm Điểm, hỏi: “Là tìm ta thu nợ sao?”

Từ bên ngoài sân vừa đi tới Cao lão Nhị nghe vậy không khỏi thả nhẹ bước chân.

Diệp Điểm Điểm hỏi ngược lại: “Ngươi nghĩ sao?”

Ẩn ý mà không nói thẳng ra, từ chủ động chuyển thành bị động, lưu lại chút tình cảm, nhưng đó đã là đáp án rồi.

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, cuối cùng thở ra một hơi, nói: “Ta không trả tiền đúng lúc là bởi vì đã nghĩ thông suốt rồi, tỷ, thực hiện theo thỏa thuận đi, ta từ bỏ vườn Tiên đào đó, nó thuộc về ngài.”

Hắn vốn còn định trì hoãn, chờ người ta nhìn vào giao tình trước đây mà giơ cao đánh khẽ, còn trông chờ một chút may mắn, nào ngờ người ta lại tìm tới tận cửa để thu nợ, hắn chỉ có thể từ bỏ phần may mắn kia.

Hắn cũng rất luyến tiếc khi phải từ bỏ, vì khu vườn Tiên đào đó, hắn đã bỏ ra không biết bao nhiêu là tiền, bây giờ bỏ cuộc đồng nghĩa với việc toàn bộ công sức, đầu tư trước đây đều trôi theo dòng nước.

Đối với quyết định lúc đầu, nếu nói hắn không hối hận là giả, lúc đó mọi người đều có khuyên can mình, ngay cả tiểu sư thúc cũng một mực khuyên nhủ, nói rằng làm như vậy gánh vác quá nặng, rất dễ xảy ra vấn đề, mà khi đó hắn rất phấn chấn hăng hái, kiên quyết độc đoán, không nghe khuyên nhủ, lòng đầy quyết tâm.

Con người khi thuận buồm xuôi gió bao giờ cũng dũng cảm, lá gan lớn, nói gì làm gì, quyết định gì cũng tràn đầy ý chí phấn đấu, hắn lại còn trẻ tuổi, chưa biết suy nghĩ cặn kẽ sau khi thất bại.

Sau khi quyết định không tiếp tục mạo hiểm để phát tài lớn nữa, hắn nhận ra rằng mình quả thực không gánh vác nổi, đành phải từ bỏ mà thôi, những người khác cũng hoàn toàn nhất trí, đều không muốn tiếp tục lấp cái động không đáy này nữa.

Diệp Điểm Điểm và Phượng Tàng Sơn quay nhìn nhau, không nghĩ tới lại là kết quả này.

Lần này Diệp Điểm Điểm tới đây quả thực là vì việc này, ban đầu nàng ta cũng không muốn thúc ép, nàng ta nghe được tin tức từ phía kinh thành Cẩm quốc, nói rằng Dữu Khánh hẳn là đang có phần eo hẹp tiền bạc, những người xung quanh đều phải ra ngoài lăn lộn kiếm tiền.

Đương nhiên, tin tức này không phải vì châm biếm, mà là khen ngợi, nói rằng cho dù như vậy, Thám Hoa lang vẫn không chịu kiếm kiền bằng cách múa bút bán văn, thật là khí khái!

Xét từ một góc độ khác, cho thấy phía kinh thành Cẩm quốc dường như có người một mực nhìn chằm chằm vào Đào Hoa cư.

Vì vậy, khi nghe tin trượng phu mình sẽ đến nơi này, Diệp Điểm Điểm cũng vác theo bụng bự thuận tiện tới đây nhìn xem.

Chương 982: Đại Hoang tự (2)

Bây giờ xem như đã xác nhận được tin đồn, Diệp Điểm Điểm im lặng đặt cốc trà xuống, chuyển đề tài, "Người còn trẻ, quanh năm đóng cửa không ra ngoài, không khó chịu sao? Mỗi lần mời ngươi đến thăm Phượng tộc, ngươi đều nói đồng ý, nhưng không lần nào ta thấy ngươi động thân. Thế nào, khinh thường đám người hoang dã xa xôi chúng ta sao?"

Dữu Khánh không biết tại sao nàng ta đột nhiên lại nhảy tới chủ đề này, than thở: "Sao dám a. Tỷ, ngươi không phải là không biết, trên người ta gánh vác một số thứ, cảm thấy đi đến đâu đều xảy ra chuyện, không chạy đến Phượng tộc, chẳng phải vì lo lắng rước phiền phức tới cho Phượng tộc sao?"

Phượng Tàng Sơn cười ha hả nói: "Ta đây muốn nhìn xem, ai dám đến Phượng tộc gây phiền phức!"

Diệp Điểm Điểm vẫn tâm bình khí hòa nói: "Huynh đệ, đến dạo chơi Đại Hoang Nguyên một chuyến đi. Năm nay là năm Đại tế tự của Đại Hoang Nguyên, rất náo nhiệt, bỏ lỡ thật đáng tiếc."

Dữu Khánh hơi giật mình, thoáng trao đổi ánh mắt với Cao lão Nhị rồi thử hỏi: "Đại Hoang Nguyên có cái gì thú vị chứ?"

Diệp Điểm Điểm thuận miệng nói: "Đại hoang tự."

"Đại hoang tự?" Dữu Khánh không hiểu, nghi hoặc hỏi: "Là cái gì?"

Diệp Điểm Điểm: "Ngươi đừng cho rằng Đại Hoang Nguyên chỉ là một vùng hoang dã, có không ít bộ tộc chiếm giữ, địa bàn của các bộ tộc tiếp giáp nhau, không tránh được sẽ xuất hiện một số mâu thuẫn, tích lũy qua năm tháng lâu dài, hơn nữa, có sự nhúng tay của những người quan tâm ở bên ngoài Đại Hoang Nguyên, nên xảy ra không ít nhiễu loạn. Thấy tình hình như vậy, Đại tộc trưởng triệu tập các bộ tộc, muốn cử hành một lần tụ hội tất cả các tộc tại Đại Hoang Nguyên, Đại tộc trưởng miệng vàng lời ngọc, gọi là 'Đại Hoang tự', đây cũng là 'Đại hoang tự' lần đầu tiên."

Đại tộc trưởng của Đại Hoang Nguyên tự nhiên chính là vị chí tôn kia của Đại Hoang Nguyên, Dữu Khánh hiếu kỳ, " 'Đại hoang tự' này là để làm gì?"

Diệp Điểm Điểm: "Đã nói giữa các bộ tộc đều có tích lũy không ít mâu thuẫn, ngươi thử nói xem, còn có thể để làm gì, tự nhiên là để hóa giải mâu thuẫn. Mâu thuẫn giữa các bộ tộc cũng rất đơn giản, khi bộc phát ra liền sẽ hình thành tranh giành lãnh địa, 'Đại hoang tự' này chính là để cho các tộc thiết lập địa bàn, thực ra, dùng cách nói của Tu Hành giới chính là luận võ.

Các bộ tộc quanh năm đánh qua đánh lại, kiện cáo đến chỗ Đại tộc trưởng, ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, cho dù Đại tộc trưởng có thể giữ thăng bằng một chén nước, nhưng cũng là chịu không nổi bị phiền. Lần này, quyết định tổ chức 'Đại hoang tự' chính là muốn để

cho các tộc đình chỉ tranh giành lãnh địa, để cho các tộc phái đại biểu tới luận võ.

Đương nhiên, sẽ không giống với các cuộc luận võ mà chúng ta, 'Đại hoang tự' không phải là hai bộ tộc bất kỳ nào đó đều có thể luận võ với nhau, mà chỉ diễn ra giữa các bộ tộc có tranh chấp lãnh địa. Nếu có tranh chấp, một bên có thể đưa ra phản đối về lãnh địa của bên kia. Nguyên tắc là hai bên thương lượng, nếu như thương lượng không thành công, vậy thì luận võ để quyết định, bên nào thắng thì xác định lãnh địa theo yêu cầu của bên thắng. Sau khi đã xác định, vấn đề có liên quan đến lãnh địa sẽ không thay đổi trong hai mươi năm. Trong thời gian này, nếu bên nào vi phạm hiệp ước, Đại tộc trưởng sẽ trừng phạt nghiêm khắc. Có ý kiến gì phải để đến lần 'Đại hoang tự' hai mươi năm sau hãy giải quyết."

"À!" Dữu Khánh gật đầu sáng tỏ, đã hiểu rồi. Hắn cất lời cảm khái, "Vậy phỏng chừng rất ít bên có thể thương lượng thành công a. Hơn nghìn bộ tộc, chẳng phải sẽ đánh nhau rất náo nhiệt sao?"

Diệp Điểm Điểm ừ một tiếng, nói với Phượng Tàng Sơn: "Cho nên hắn tới U Giác Phụ mua sắm, phải chuẩn bị cho 'Đại hoang tự' sớm một chút. Chúng ta là đến sớm, qua một đoạn thời gian nữa ngươi sẽ thấy, U Giác Phụ sẽ xuất hiện thật nhiều người từ Đại Hoang Nguyên."

Dữu Khánh nghi hoặc: "Phượng tộc và những tộc lân cận cũng có mâu thuẫn sao?"

Phượng Tàng Sơn cười ha hả, "Các tộc ở gần nhau lâu, làm sao có thể không có chút mâu thuẫn."

Dữu Khánh thử hỏi, "Vậy tỷ phu tới mua sắm là vì Phượng tộc, hay là tỷ phu cũng sẽ tham gia luận võ 'Đại hoang tự'?"

Diệp Điểm Điểm lại cầm cốc trà lên chậm rãi nhấp một ngụm, nói: "Chỉ là chuẩn bị một chút, khả năng đến phiên hắn tham gia hắn là không lớn, nhưng mà hắn cũng muốn tham gia luận võ trong tộc.

Đại tộc trưởng đã nói rồi, không cho phép tộc trưởng các tộc tham gia luận võ, hắn đi đầu chấp hành, bởi vì, nếu như hắn tham gia luận võ, vậy đối thủ làm sao còn so được nữa? Cho nên các tộc cần chọn lọc ra người mạnh nhất trong số con cháu trong tộc."

Dữu Khánh lại à một tiếng, đã hiểu rồi, tại trong số các con cháu Phượng tộc, thực lực của vị tỷ phu này không phải quá mạnh, ít nhất không phải là người mạnh nhất. Hắn thử hỏi: "Sự kiện 'Đại hoang tự' này, người bên ngoài Đại Hoang Nguyên cũng có thể tới xem náo nhiệt sao?"

Diệp Điểm Điểm: "Quy mô lớn như vậy, ngăn chặn được sao? Với lại, cũng khó thể từ chối một số kẻ có thân phận có bối cảnh, cho nên, mỗi tộc đều được mời một số tân khách có hạn mức, về phần những kẻ không có thân phận hay bối cảnh tự nhiên là không có tư cách đi xem."

Dữu Khánh do dự hỏi: "Vậy số danh ngạch này hẳn là quý giá a, Phượng tộc chắc chắn phải có một số thân bằng bạn hữu, ta chiếm lấy danh ngạch đó có thích hợp không?"

Phượng Tàng Sơn đột nhiên vung tay lên xua xua: "Ai, vòng vòng vo vo thật mệt mỏi quá đi. Thực ra, ý của tỷ ngươi là, tới xem 'Đại hoang tự' chỉ là chuyện tiện thể, chủ yếu là muốn tìm chút hàng hóa cho cửa hàng của ngươi buôn bán. Nói ngươi đến Phượng tộc thương lượng một lần, nhìn xem có thể giao một số đặc sản của Phượng tộc ta cho Đào Hoa cư của ngươi buôn bán độc quyền hay không. Việc này cần phải do tộc trưởng quyết định, ngươi ít nhất phải đến gặp mặt nói chuyện với tộc trưởng mới được."

Dữu Khánh, Cao lão Nhị và Trùng Nhi đều sững sờ nhìn Diệp Điểm Điểm, há ra là quan tâm tới việc buôn bán cho Đào Hoa cư.

Diệp Điểm Điểm bình tĩnh nói: "Tiền vườn cây tiên đào, tạm thời cho ngươi nợ lại đó, khi nào có tiền thì trả. Nếu có thể giành được quyền độc quyền kinh doanh vật phẩm của Phượng tộc, có lẽ cũng đủ cho ngươi thanh toán khoản tiền này. Đã có được hàng hóa kinh doanh

chính đáng, ngươi cũng không cần phải lo lắng bị U Giác Phụ đá ra ngoài khi đến thời điểm hạch toán doanh thu các cửa hàng nữa.

Ngươi không cần nhìn ta như vậy, ta không phải cố ý tới đây giúp ngươi, mà vì Đại tộc trưởng làm ra chuyện 'Đại hoang tự' này, bình thường các tộc vốn không đặt nặng vấn đề tiền bạc lắm, lúc này e rằng đều phải chuẩn bị một chút. Chẳng hạn như tỷ phu của ngươi vậy, đến đây mua sắm là cần phải dùng tiền, ta chỉ thuận nước đẩy thuyền tiến cử Đào Hoa cư của ngươi với tộc trưởng mà thôi.

Tộc trưởng Phượng tộc đồng ý xem xét lựa chọn ngươi, không liên quan gì lắm đến ta, ta cũng không quyết định được việc này, vẫn là bởi vì danh tiếng của ngươi. Tộc trưởng có nghe nói về ngươi, nghe nói phía bên ngươi thà rằng bán công sức lao động, cũng không muốn kiếm đồng tiền phù phiếm bằng cách múa văn chơi chữ, nói bỏ văn theo võ, nói được làm được, có phần tán thưởng ngươi, nói ngươi có cốt khí, khá yên tâm khi hợp tác với ngươi. Cho nên, đây là một cơ hội, đi gặp mặt một lần đi, dù sao, tộc trưởng Phượng tộc, không phải ai muốn gặp là có thể gặp được."

Chương 983: Một Phách tại U Giác Phụ (1)

Cho dù vị này nói nghe rất nhẹ nhàng, giống như không có liên quan gì với nàng, nhưng đám người Dữu Khánh lại biết rất rõ, nếu không có vị này đề cử, một nhân vật như tộc trưởng Phượng tộc, một trong số cường giả số má nhất Đại Hoang Nguyên, làm sao có khả năng nghĩ đến Đào Hoa cư trong loại chuyện như vậy.

Cao lão Nhị đã dốc sức nháy nháy mắt với Dữu Khánh, thúc giục hắn nhanh nhanh đồng ý.

Người ta là đang cố tình giúp đỡ, đại ân này không lời nào nói hết được lòng cảm tạ, Dữu Khánh đành phải cười nói: "Vậy ta đây liền

cung kính không bằng tuân mệnh, về sau sẽ đi bái phỏng tộc trưởng đại nhân."

Phượng Tàng Sơn: "Về sau cái gì mà về sau, ngươi không quen thuộc đường đi, tự đi tự tìm cũng không thuận lợi, đúng lúc có bạn, chúng ta cùng đồng hành đi."

Dữu Khánh nghĩ thấy cũng đúng, gật đầu đồng ý, "Được." Tiếp đó lại hắn hỏi, "Chỉ có hai người tỷ, phu đến đây sao?"

Phượng Tàng Sơn thuận miệng trả lời: "Còn có mấy người tùy tùng, đã đi dạo phố một vòng trước rồi. Bọn họ biết địa điểm, đi dạo xong sẽ tìm tới đây."

Dữu Khánh hỏi: "Ở lại bao lâu?"

Diệp Điểm Điểm: "Không ở lại lâu, hai ngày sau sẽ trở về. Ngươi xém xét rồi chuẩn bị một chút đi."

Dữu Khánh lập tức nhìn về phía đại quản gia của Đào Hoa cư bây giờ, Cao lão Nhị hiểu ý, lập tức hỏi: "Nếu ở lại hai ngày, vậy thì nghỉ lại Đào Hoa đi."

Diệp Điểm Điểm chần chừ nói: "Chúng ta có mười người."

Cao lão Nhị gật đầu, "Ở lại được, ở lại được, chỉ cần các ngươi không chê, là có thể ở được. Nhị vị đến U Giác Phụ, lại để mọi người đi ở khách sạn, vậy chẳng phải sẽ mất mặt bọn ta sao? Cứ quyết định như vậy đi. Để ta đi sắp xếp."

Diệp Điểm Điểm lập tức quay sang nhìn trượng phu, Phượng Tàng Sơn cười ha hả, bộ dạng không quan tâm, sao cũng được, Diệp Điểm Điểm đành phải khách sáo một câu, "Vậy thì làm phiền Cao chưởng quỹ."

"Ngài thực khách sáo." Cao lão Nhị hơi khom người chào, rồi kêu gọi Trùng Nhi đi hỗ trợ.

Không có Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ở đây, trong cửa hàng không còn nhiều người làm việc, về cơ bản, mọi việc từ trong ra ngoài đều do Cao lão Nhị và Trùng Nhi làm. Dữu Khánh thật sự là một ông chủ rảnh tay, không làm việc gì cả. Mấy người khác đều nói tật xấu này của hắn là do Trùng Nhi tạo ra.

Quả thực có thể là như vậy, bởi vì chỉ cần nhìn thấy Dữu Khánh đang làm việc gì, Trùng Nhi sẽ lập tức bỏ dở công việc đang làm chạy đến tranh giành hỗ trợ. Cũng chỉ có một mình Dữu Khánh nhận được đãi ngộ này, đám người Nam Trúc nhìn rất chướng mắt, nói Trùng Nhi bề ngoài có vẻ thật thà nhưng thực chất lại là người biết vỗ tay nịnh nọt ông chủ.

Cha con Ngô Hắc cũng làm một số công việc quét dọn, vốn dĩ Ngô Hắc không cần phải làm việc đó, nhưng chỉ vì Tiểu Hắc đặc biệt thích quét dọn, nguyên nhân sâu xa là cậu nhóc mượn cớ để trốn tránh học tập và luyện chữ, Ngô Hắc đương nhiên không thể để cho nó đạt được ý đồ, tuy nhiên lại không tiện nói nhi tử không nên làm những việc này, ông ta đành phải làm thay.

Đã không còn những người khác, Diệp Điểm Điểm nói chuyện trở nên thoải mái hơn, nàng ta trêu chọc Dữu Khánh: "Lão đệ, tuổi cũng không cò trẻ nữa, đã đến lúc thành gia lập thất rồi, đã có ý trung nhân chưa?"

Vừa nghe nói đến đề tài này, Phượng Tàng Sơn có vẻ được xốc dậy tinh thần.

Dữu Khánh cười khổ, "Tỷ, tỷ thật đúng là biết bới lông tìm vết, vạch lá tìm sâu a."

Diệp Điểm Điểm hài hước nói: "Trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng, Tu Hành giới cũng vậy, đây không phải là chuyện gì đáng xấu hổ, có gì mà tìm vết hay tìm sâu chứ. Trước đây từng nghĩ rằng ngươi có ý với Thiết Diệu Thanh kia, dù sao Thiết nương tử đó thật xinh đẹp, ngay cả nữ nhân nhìn cũng động tâm, về sau nhìn lại thấy không đúng, không phải nàng đã kết hôn với vị Vương gia kia sao. Vì vậy

ta không hiểu, lão đệ, trên đời không có nữ nhân nào hoàn hảo cả, ánh mắt đừng quá cao a, như vậy là được rồi đi."

Phượng Tàng Sơn vỗ vỗ đùi, "Lão đệ, có hứng thú tìm một cô nương Phượng tộc chúng ta hay không? Nếu không, lần này đến đó, tiện thể nhìn xem có cô nương nào thích hợp không, cứ chọn thoải mái. Nhìn trúng người nào, nói cho ta biết, ta sẽ đích thân đi làm mai giúp ngươi."

Dữu Khánh rũ vai xuống, chắp tay cầu xin, "Loại người tương lai mịt mờ như ta, không nên làm lỡ con gái nhà người ta, như vậy cũng rất tốt."

Nào ngờ Phượng Tàng Sơn mới thực sự là người bới lông tìm vết vạch lá tìm sâu, gã ngây ngây dại dại sổ ra một câu, "Nữ đồ đệ kia của Địa mẫu, người mà ngươi bỏ rơi đó, tại sao lại chướng mắt người ta vậy, chê người ta không đẹp sao?"

Dữu Khánh dở khóc dở cười đáp lại một câu, "Không phải là chuyện đẹp hay không đẹp, kỳ thật ta căn bản chưa từng nhìn thấy dung mạo nàng ấy, hoàn toàn không biết hình dạng nàng như thế nào. Hồi đó sở dĩ ta từ hôn, chắc hẳn tỷ cũng biết rõ nguyên nhân, về sau ngươi cứ hỏi tỷ là biết."

Hắn không muốn tiếp tục nói về việc này, nhưng Phượng Tàng Sơn lại không bỏ qua, gã chỉ chỉ vào mình, "Ngươi chưa từng nhìn thấy, nhưng ta đã thấy rồi a, cô ta rất đẹp, khí chất cũng tốt, thần thanh cốt tú, nghe nói còn đọc nhiều thi thư, tinh thông đầy đủ cầm kỳ thi họa…"

Diệp Điểm Điểm trách gã không biết xem sắc mặt, trực tiếp đá vào mắt cá chân gã một cước, "Nói ngươi là dã nhân ăn tươi nuốt sống đúng là không sai, nghe khen ngợi nhiều như vậy, ta thấy là chính ngươi nhìn trúng người ta rồi đi, có bản lĩnh thì đi lấy nha."

Dữu Khánh cười ha hả khoát tay áo, biểu thị không sao, ra hiệu mình không ngại việc này.

Phượng Tàng Sơn giang hai tay ra, "Việc này đâu có gì chứ? Ta nói gì sai rồi sao? Hơn nữa, ta chỉ là có ý tốt a. Phu nhân, ngươi nghĩ xem, đây là lần 'Đại hoang tự' đầu tiên, sợ là có không ít quý khách bên ngoài đến xem náo nhiệt, hai nữ đồ đệ đó của Địa mẫu có lẽ cũng sẽ đến xem náo nhiệt. Thế tục các ngươi có câu nói rất hay, oan gia nên giải không nên kết, nếu đệ đệ này của ta có thể hòa giải với Chung cô nương kia…" Gã vỗ đùi một cái bốp, "Hắn không thiệt thòi nha, tất cả phiền toái đều sẽ giải quyết dễ dàng."

Diệp Điểm Điểm thoáng sửng sốt một chút, rồi nhìn chăm chú Dữu Khánh, tựa hồ cảm thấy ý này cũng không tồi.

Nhưng Dữu Khánh lại giật mình kinh sợ hỏi: "Chung Nhược Thần cũng sẽ đến xem 'Đại hoang tự' ?"

Hắn rất không muốn đối mặt với Chung Nhược Thần, nếu gặp lại nàng ta, dùng từ bối rối là không đủ để hình dung được, trong tiềm thức hắn đã bắt đầu có ý rút lui.

Diệp Điểm Điểm đã nhận thấy hắn có phần nao núng, nàng nhấc tay ra hiệu cho Phượng Tàng Sơn im lặng, rồi nói: "Cô ta đến chỗ của cô ta, ngươi đi làm việc của ngươi, nào có dễ dàng gặp nhau như vậy. Nếu như ngươi sợ phải đối mặt với cô ta, cùng lắm thì chỉ đến Phượng tộc làm việc của mình, không đến xem trò náo nhiệt 'Đại hoang tự' là được rồi. Ngươi không muốn chạm mặt với cô ta, tự nhiên sẽ không chạm được. Đương nhiên, nếu như ngươi muốn chủ động đi tìm cô ta, chúng ta cũng không ngăn."

Dữu Khánh là không muốn đi tìm nàng ta, nghe vậy thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình quả thực đã lo lắng nhiều, Diệp Điểm Điểm nói không sai, không muốn gặp tự nhiên sẽ không gặp, mà ở đó rất nhiều người, đâu có dễ dàng đụng phải như thế.

Chương 984: Một Phách tại U Giác Phụ (2)

Mấy người nói chuyện phiếm với nhau một hồi, sau đó Diệp Điểm Điểm quyết định ra ngoài đi dạo, nàng khó có được một lần đi ra ngoài, ở lâu trong rừng sâu núi thẳm, nàng cũng muốn đi ra kiếm chút sinh khí.

Dữu Khánh vốn hầu hết thời gian đều trốn ở trong Đào Hoa cư không ra ngoài, lúc này không thể bỏ mặc hai người, hắn đeo giày vào, chủ động ra cửa bồi đôi phu phụ này đi dạo phố.

Nghe nói sắp đi ra ngoài chơi, Tiểu Hắc lập tức ồn ào đòi đi theo, lần này Đại Hắc không có ngăn cản, đã có người trông chừng ông ta không có gì phải lo lắng, chỉ xem người ta có bằng lòng để cho tên nhóc nghịch ngợm này đi theo không mà thôi, hiện tại, Diệp Điểm Điểm có vẻ rất thích trẻ nhỏ, nàng ta mỉm cười đồng ý.

Tiểu Hắc dường như rất tò mò về cái bụng bự của nàng, trước khi ra ngoài Diệp Điểm Điểm còn chủ động để cho cậu nhóc sờ sờ và áp tai lên bụng lắng nghe.

Sau đó, Tiểu Hắc xách theo cây gậy to dài của nó hứa hẹn với hai phu phụ rằng, sau này cậu ta sẽ bảo vệ tiểu đệ đệ, ai dám bắt nạt, cây gậy của nó sẽ không bỏ qua, vừa hứa cậu nhóc vừa vung vẩy cây gậy rất hung dữ, làm cho hai phu phụ bật cười ha hả.

Trên đường dạo phố, dáng vẻ của Dữu Khánh và Tiểu Hắc có phần giống nhau, cả hai đều tóc tai bù xù, bộ dạng của Dữu Khánh rõ ràng là lôi thôi lếch thếch, còn Tiểu Hắc thì tóc dài phủ vai trông hoang dã, mái tóc dài đen bóng và dày đặc.

Đi tới đi tới, khi bước lên một cây cầu vòm cong, trong đầu Dữu Khánh chợt hiện lên một cảnh tượng quen thuộc, lúc đó hắn và Diệp Điểm Điểm cũng từng đi qua cây cầu này, hắn vẫn còn nhớ kỹ bóng lưng mặc váy tím quay lưng về phía hắn đung đưa cánh tay bước đi, cũng nhớ rõ tâm tình phức tạp của mình lúc đó.

Hắn không khỏi quan sát Phượng Tàng Sơn, Phượng Tàng Sơn tuổi tác khá lớn, ngoài năm mươi đã sắp sáu mươi, nhưng dung mạo không hề già, vợ trước qua đời, Diệp Điểm Điểm là tái giá, với hình ảnh chăm sóc, che chở chu đáo cho Diệp Điểm Điểm trước mắt, có thể thấy gã đối xử Diệp Điểm Điểm quả thực rất tốt.

Hắn lại quay sang nhìn Diệp Điểm Điểm, nàng đang bận rộn cười đùa với Tiểu Hắc, dường như đã hoàn toàn quên lãng chuyện từng xảy ra trên cây cầu vòm này. Dữu Khánh thở ra một hơi như trút được gánh nặng, nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của nàng, khóe miệng hắn không khỏi nở một nụ cười, cuối cùng cũng buông bỏ được một nỗi vương vấn trong lòng.

Trong lúc tâm tư hắn đang ngổn ngang suy nghĩ, hai lớn một nhỏ đang đi tại phía trước đột nhiên dừng lại.

Dữu Khánh liếc mắt nhìn đến, thấy có hơn mười người năm nữ ăn mặc quần áo da thú giống nhau đứng đối diện với bên này, nhìn cách ăn mặc và hình xăm, có vẻ cũng là người của Phượng tộc.

Người cầm đầu cũng có dáng vẻ thô kệch hoang dã, dung mạo có phần giống với Phượng Tàng Sơn, chỉ là nhìn khuôn mặt trông hung dữ hơn.

Đứng song song với gã là một người ăn mặc bình thường, đó là một lão giả gầy gò với chòm râu dê, ánh mắt long lanh linh động, nhìn qua đây là một người giỏi về quan sát sắc mặt và lời nói, dường như đang ân cần tiếp đãi khách nhân. Dữu Khánh nhận biết người này, lão ta là ông chủ của "Côn Bảo hành" nơi đây, tên là Trữ Bình Côn, khi Đào Hoa cư còn gọi là Diệu Thanh Đường, lão ta từng có đến thăm.

Hai bên chạm mặt nhau, rõ ràng đều có chút kinh ngạc, Diệp Điểm Điểm ôm bụng bự khom người chào, cung kính nói: "Nhị ca."

Phượng Tàng Sơn cũng gật đầu cất tiếng chào, "Nhị ca."

Một đám người Phượng tộc đứng phía sau vị Nhị ca dồn dập nắm tay lại đặt lên vị trí trái tim hành lễ với hai vợ chồng, "Ngũ lang, phu nhân."

Vị Nhị ca kia ánh mắt hơi lóe lên vẻ lo lắng, "Các ngươi chạy đến đây làm gì?"

Phượng Tàng Sơn: "Chọn mua một chút đồ có thể dùng cho thi đấu."

Nhị ca trầm giọng hỏi: "Ngươi không phải đã nói là ngươi không tham gia sao? Ngươi chú tâm chuẩn bị như vậy, là định cho chúng ta một sự bất ngờ sao?"

Diệp Điểm Điểm đáp: "Nhị ca nói giỡn, thi đấu khó tránh khỏi có lúc thu tay không kịp, làm một chút chuẩn bị đề phòng luôn luôn không

sai."

Vị Nhị ca lập tức chuyển hướng ánh mắt sang phía nàng, "Ta có hỏi ngươi sao? Ngũ lang, bà nương này của ngươi vẫn không hiểu phép tắc như vậy, luôn thích cướp lời đàn ông, là nàng ta làm đương gia hay ngươi là đương gia? Ưỡn cái bụng bự chạy loạn khắp nơi, mãi mãi không biết kiềm chế, nữ nhân không an phận, sớm muộn sẽ xảy ra vấn đề."

Diệp Điểm Điểm mím chặt môi không nói lời nào nữa, có phần lúng túng liếc mắt nhìn về phía Dữu Khánh.

Dữu Khánh đã nhận ra được, Diệp Điểm Điểm gả tới Phượng tộc cũng không suôn sẻ, như ý như mình tưởng tượng.

Phượng Tàng Sơn vừa mới há miệng định giải thích, đột nhiên có một bóng côn lóe lên bên cạnh, trực tiếp nện về phía đầu Nhị ca của gã, còn kèm theo một tiếng hét tức giận, "Người xấu!"

Người xuất thủ không phải ai khác, chính là Tiểu Hắc.

Không ai ngờ được tại trên đường phố U Giác Phụ này, vậy mà lại có người dám ngang nhiên động thủ, lại có người dám công khai khiêu chiến trật tự của U Giác Phụ, có thể nói là không hề đề phòng, may mà bản lĩnh của vị Nhị ca này không kém, ngay tại lúc côn gậy gần như đã chạm đến trán y, liền bị y xuất thủ sau nhưng đến trước, vung tay gạt ra.

Thấy đó là một đứa trẻ, y nhấc tay định tát cho nó một cái. Động tác này tức thì khiến mấy người giật mình, Phượng Tàng Sơn bước ngang chặn lại, Diệp Điểm Điểm đưa tay kéo Tiểu Hắc ra, tay của Dữu Khánh đã nắm tại trên chuôi kiếm.

May mà bàn tay của vị Nhị ca đó vẫn chưa vung xuống thì đã bị Trữ Bình Côn, ông chủ của "Côn Bảo hành", đứng bên cạnh nhanh chóng xuất thủ chụp lại, sau đó tươi cười đưa tay ra phía trước thể hiện mời Dữu Khánh, "Thám Hoa lang, nơi này không phải nơi đánh

nhau, mọi người cùng khuyên bằng hữu của mình bớt giận. Các ngươi đi trước đi."

Dữu Khánh gật gật đầu, kéo Tiểu Hắc lại, kêu gọi hai vợ chồng Diệp Điềm Điềm, cùng nhau rời đi trước.

Nhị ca hất bàn tay lôi kéo ra, quay đầu lại nhìn, thấy nhóm người đã đi xa, lập tức phát tiết sự bất mãn lên Trữ Bình Côn, "Trữ tiên sinh, người ta động thủ trước, không để cho ta hoàn thủ là có ý gì? U Giác Phụ không có quy định bị đánh không được thủ nha?"

Trữ Bình Côn cười khổ nói: "Nhị gia, ngài cần gì phải so đo với trẻ nít chứ?"

Nhị ca nhìn chằm chằm bóng lưng Phượng Tàng Sơn dần đi xa, lạnh lùng nói: "Ta còn định so đo một lần, có người dám động thủ tại U Giác Phụ, có phải là đã vi phạm quy định rồi hay không? Chúng ta đi tố cáo với U Nhai tố đi."

"Tố cáo tên nhóc con đó sao?" Trữ Bình Côn chỉ chỉ về phía Tiểu Hắc đã đi xa, đột nhiên cảm thấy buồn cười, cười ha hả nói: "Nhị gia, ngài có thể không biết, ở đây, nó chính là một Phách. Tiểu tử này tại U Giác Phụ chính là một ngoại lệ, nó đã gây ra rất nhiều chuyện phá rối lộn xộn, số lần bị kiện cáo cũng rất nhiều."

Lão ta chỉ những chiếc đèn lồng phát sáng trên U Nhai, "Những chiếc đèn đó, có ai dám đụng chứ, nó lại dám chạy lên thổi tắt chơi cho vui. Trên đỉnh U Nhai, ai dám tự ý lên đó? Hầu hết mọi người thậm chí còn không biết bên trong đó như thế nào, nó cũng đã xông lên đó không biết bao nhiêu lần, không những vậy nó còn có thể lấy đồ ăn xuống. Ngài có thể tưởng tượng được việc chạy lên U Nhai ăn vụng là như thế nào? U Nhai trừng phạt nó nhiều đến nỗi chẳng muốn quản nữa.

Tiểu tử đó từng bị bắt cóc tại Ảo Vọng, là người của U Nhai đến cứu ra. Những con đại miêu kia của U Nhai, nó thường leo lên làm tọa kỵ cưỡi đi chơi, cũng từng lén trộm con của đại miêu đem về nuôi

dưỡng như sủng vật. Loại người này, ngài đi tố cáo cũng không có gì vui vẻ, trái lại còn sẽ rước bực vào mình. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, thôi bỏ qua đi."

Chương 985: Ra ngoài đi dạo (2)

Một đám người của Phượng tộc nghe nói vậy thì ngẩn ra, tại U Giác Phụ còn có người như vậy, còn có chuyện như vậy ư?

Nhị ca kinh ngạc hỏi: "Nó động thủ với ta ngay tại trên đường đi, ta còn không thể kiện nó sao?"

Thấy vị này vẫn còn chưa tiêu ấm ức, Trữ Bình Côn hảo tâm khuyên nhủ y: "Nhị gia, kiện thì đương nhiên có thể kiện, nhưng vấn đề là kiện thì có thể làm được gì, chuyện chỉ như vậy, U Nhai khẳng định sẽ nói, ngươi so đo với một tiểu hài tử làm gì. Ngài không có bị tổn thương, nó cũng không bị phạt cái gì."

Nhị ca: "Nếu nói như vậy, chỉ có thể nó đánh ta, ta không thể đánh lại nó?"

Trữ Bình Côn cười ha hả: "Về cơ bản, cũng gần như là vậy. Nó đánh ngài, U Nhai tám chín phần mười sẽ nói nó là một hài tử, nói ngài đừng so đo với nó, còn nếu ngài động thủ đánh nó, vậy chính là ngài vi phạm quy tắc của U Giác Phụ, sẽ khiến cho ngài phải biết quy tắc là như thế nào."

Nhị ca cả kinh, "Vậy thì còn quy tắc gì nữa chứ? U Nhai cứ buông thả cho nó như vậy sao?"

"Buông thả?" Trữ Bình Côn xua tay, "Nhị gia, tiểu tử này, thực sự không có ai buông thả nó, nó rước họa không ít, bị trừng phạt rất thảm, bị U Nhai đánh rất nhiều lần, cũng từng bị U Nhai nhốt không ít lần, thậm chí tái phạm còn gia tăng hình phạt, bị đánh gấp đôi,

thậm chí, đánh hỏng đồ đạc trong các cửa hàng cũng bắt nhà nó đền gấp đôi, nhưng sau đó, khi buồn chán nó lại lò mò đến gần khả năng bị đánh.

Tại U Giác Phụ không có tiểu hài tử nào để chơi đùa với nó, khi buồn chán, nó lại nhịn không được chạy đến chơi đùa với con mèo của U Nhai. Chỉ là một đứa trẻ nít, ngài bảo U Nhai phải làm sao với nó bây giờ? Cũng không thể bị nó ăn vụng chút gì đó liền giết chết một đứa nhỏ a? Như lúc trước ta đã nói, U Nhai trừng phạt nó nhiều đến nỗi không muốn quản nữa rồi. Đường đường là U Nhai, đáng giá cứ phải so đo với một tiểu hài tử sao?

Thời gian lâu dài, toàn bộ U Nhai đều đã quá quen và chai lì với mấy trò của nó, liền nhắm mắt làm ngơ cho nó. Tiểu tử này lúc ban đầu là lén lút ăn trộm đồ ăn của U Nhai, sau đó là trà trộn vào lấy đồ ăn của U Nhai, giống như là vào nhà nó vậy. Đường đường là U Nhai, nó khiêng cây gậy của nó, muốn đến là đến.

Nghe nói bây giờ, ngay cả người của U Nhai cũng thường lấy đồ ăn trêu chọc nó, thậm chí còn nghĩ đủ cách cố ý chọc ghẹo để nó phạm sai lầm, chỉ là vì muốn nhìn xem nó bị đánh. Ngay cả những con đại miêu kia cũng lười hù dọa nó rồi, bị nó leo lên cưỡi thì cứ để cho nó cưỡi, dù sao tiểu hài tử cũng không nặng bao nhiêu.

Cha của nó cũng đã nhiều lần đánh nó rất nặng, nhưng đều vô dụng, nó da dày thịt chắc, xương cốt cũng cứng, dù bị đánh rất dữ nhưng khôi phục nhanh, chỉ còn thiếu dùng dây buộc lại nuôi như chó nữa mà thôi. Ngài không thấy nó còn tháo giày treo trên eo sao? Có giày không chịu đeo, cứ thích đi chân trần chạy khắp nơi."

Nói đến đây, lão ta cẩn thận nhìn nhìn xung quanh, ghé miệng vào sát tai Nhị ca, hạ thấp giọng nói: "Vị phán quan ẩn trên vách đá U Nhai kia, gần như không có người nào nhìn thấy dung mạo như thế nào, có người cho rằng tiểu tử kia không chừng đã gặp được phán quan. Chỉ với việc này, người khác muốn học theo cũng học không được. Nếu nó không phạm sai lầm gì lớn, ngài cảm thấy U Nhai có

thể nghiêm túc với nó sao? Nhị gia, trên đời này không có gì là tuyệt đối, mọi việc đều có thể có ngoại lệ, tiểu tử này chính là ngoại lệ của U Giác Phụ. Kỳ thực, tiểu tử này cũng không phải người xấu, chỉ là chưa trải qua việc đời, bản tính đơn thuần, đùa với nó cũng khá thú vị."

Được rồi, vị Nhị ca đó trầm mặc, cơn tức vì một gậy kia xem như đã hoàn toàn dập tắt, suy tư một chút, y lại hỏi: "Tại sao tiểu tử này lại ra mặt giúp lão ngũ nhà ta?"

Trữ Bình Côn a một tiếng, "Chắc có lẽ Ngũ gia quen biết Thám Hoa lang. Nam tử mặc đồ trắng tóc tai bù xù vừa rồi chính là Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh, cũng là chủ nhân phía sau 'Đào Hoa cư'."

"Đào Hoa cư?" Nhị ca hơi sửng sốt, hỏi: "Là cửa hàng của vị tài tử đệ nhất thiên hạ gì đó sao?"

Nhìn thấy y thốt lên có vẻ ngạc nhiên, Trữ Bình Côn không hiểu, gật đầu đáp, "Đúng vậy."

Nhị ca nhìn lão ta, bỗng nhiên nở nụ cười, hỏi: "Ngươi có biết vì sao ta không thể đảm bảo có thể giao việc kinh doanh hàng hóa của Phượng tộc cho 'Côn Bảo hành' các ngươi hay không?"

Trữ Bình Côn hơi sửng sốt, thử hỏi: "Bởi vì Đào Hoa cư sao?"

Nhị ca gật đầu: "Đúng vậy. Bà nương này của Ngũ đệ nhà ta chính là nói nhiều, không chịu thủ bổn phận nữ nhân, tại trước mặt a cha ta nói không ít lời tốt đẹp về tên tài tử này."

Trữ Bình Côn lập tức hỏi: "Việc này đã được quyết định rồi sao?"

Nhị ca: "Vậy thì chưa, còn chưa chính thức thảo luận, nhưng đại khái cũng không kém nhiều."

Trữ Bình Côn à một tiếng đầy ý vị sâu xa…

"Tiểu Hắc, chúng ta có đồ ăn ngon này."

"Tiểu Hắc, trong cửa hàng có một loại kẹo mới rất ngon, có muốn đến đây ăn thử hay không?"

"Tiểu Hắc, có rất nhiều tỷ tỷ xinh đẹp mới đến, tới đây xem đi."

Tại cửa vào các cửa hàng hai bên đường phố, thỉnh thoảng có các loại nhân viên nhiệt tình kêu gọi Tiểu Hắc, mà Tiểu Hắc thì liên tục lắc đầu từ chối như trống bỏi.

Trái lại, không có ai chào hỏi Dữu Khánh.

Trên thực tế, đúng là không có mấy nhân viên các cửa hàng nhận biết Dữu Khánh, mấu chốt là Dữu Khánh rất ít ra khỏi Đào Hoa cư, khi ra ngoài đều sẽ che đầu giấu mặt, chỉ khi một ít chưởng quỹ cửa hàng đến chơi thì vì để giữ tình cảm hắn mới không thể không lộ diện chào hỏi.

Đôi vợ chồng đồng hành bên cạnh thấy vậy nhìn nó ngạc nhiên, Diệp Điểm Điểm kinh ngạc nói: "Không nghĩ tới nha, Tiểu Hắc rất được chào đón tại U Giác Phụ a."

Dữu Khánh xì một tiếng, "Đó không phải chào đón gì a, đó gọi là không có ý tốt. Bọn họ không quản nó có tiền hay không, cuộc sống phóng túng lúc trước đã khiến nó bị mê hoặc, thứ gì không bán được, thứ gì đắt tiền đều đổ tới cho nó, chỉ cần nó nếm thử, sau đó sẽ đi tìm cha nó để tính tiền, vì việc này, nó đã bị cha nó cho ăn đòn nặng không biết bao nhiêu lần rồi."

Còn có chuyện như vậy? Hai vợ chồng rất kinh ngạc.

Phượng Tàng Sơn hiếu kỳ hỏi: "Mấy cô nương oanh oanh yến yến, trang điểm xinh đẹp trong tòa nhà đó cũng mời chào nó, không lẽ Tiểu Hắc nhỏ như thế liền có thể đi vào đó thử gì đó mới mẻ sao?"

Diệp Điểm Điểm lập tức lườm gã, giống như đang nói, ta thấy chính là ngươi muốn vào đó thử cái gì đó mới mẻ a?

Dữu Khánh lại xì một tiếng, "Nó chỉ là một tiểu hài tử, thử cái quỷ gì chứ. Bọn họ trước tiên nghĩ cách lừa nó vào trong đó, chỉ cần lừa gạt cho nó ôm ôm sờ sờ, sau đó sẽ đến tìm cha nó để tính tiền. Dù sao, kẻ hứng đòn cũng không phải là bọn họ."

Hai vợ chồng không nói nên lời, đảo mắt nhìn các cửa hàng hai bên đường phố, bỗng nhiên cảm thấy nơi đây quá không thân thiện với Tiểu Hắc, không nghĩ tới U Giác Phụ lại có một mặt ác độc như thế, ngay cả tiểu hài tử cũng không buông tha, cảm thấy đen tối hơn cả Ảo Vọng, phát hiện thấy Tiểu Hắc vẫn còn có thể sống tốt tại nơi này thực sự là kỳ tích.

Diệp Điểm Điểm vô thức nhìn xuống bụng mình, nàng đang suy nghĩ, khi con mình còn nhỏ không thể để cho nó đến U Giác Phụ.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn nhìn vị trí xảy ra chuyện không vui vừa rồi, hỏi: "Tỷ phu, người vừa rồi là Nhị ca của ngươi?"

Phượng Tàng Sơn hé miệng ừ một tiếng, thần sắc không lạnh không nhạt.

Dữu Khánh: "Là Nhị ca cùng tộc, còn là Nhị ca ruột?"

Biết hắn đang nghi hoặc về việc gì, Diệp Điểm Điểm dứt khoát nói cho hắn biết rõ nguyên nhân.

Phượng Tàng Sơn có bảy huynh đệ tỷ muội. Mình là nhỏ nhất, đều cùng một mẹ sinh ra. Phía trên còn có hai tỷ tỷ và bốn ca ca. các tỷ tỷ đều đã lập gia đình, không nói tới. Trong năm huynh đệ, hiện nay chỉ có gã và Nhị ca Phượng Tàng Vân đột phá tu vi đến Thượng Huyền, những huynh đệ khác đều dừng lại tại Sơ Huyền.

Lần này, quy tắc thi đấu của "Đại Hoang tự" chính là so lực lượng trung kiên của các tộc, cũng có thể nói so sánh chính là tương lai

của các tộc, trong tộc tự nhiên sẽ phái ra con cháu có thực lực mạnh nhất để tham gia. Diệp Điểm Điểm bụng đã to, không muốn trượng phu của mình tham gia đánh đánh giết giết, loại chuyện đánh giết này, ai dám đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Vạn nhất thật sự xảy ra chuyện không mong muốn, bảo nàng phải làm sao bây giờ?

Nhưng mà, không thể làm trái quyết nghị trong tộc, toàn bộ con cháu trong tộc tu vi đột phá đến Thượng Huyền đều phải tham gia tỷ thí nội bộ, để từ trong đó lấy ra một nhóm người mạnh nhất đi chinh chiến vì tương lai của Phượng tộc.

Diệp Điểm Điểm sợ trượng phu xảy ra chuyện ngoài mong muốn, nên mới để trượng phu tới U Giác Phụ chuẩn bị nhiều một chút, nào ngờ đụng phải Phượng Tàng Vân, sợ là đã khiến Phượng Tàng Vân hiểu lầm.

Hiểu lầm cái gì? Tự nhiên là cảm thấy Ngũ đệ này của mình muốn tranh giành quyền kế thừa ngôi vị tộc trưởng với mình.

Có thể chứng tỏ được thực lực của mình tại trong thi đấu nội bộ, và có thể tại trên lôi đài "Đại Hoang tự" giành được tương lai vì tộc nhân, hơn nữa còn là con trai của tộc trưởng, có thể tưởng tượng được danh tiếng trong tộc sau đó.

Chương 986: Ra ngoài đi dạo (2)

Dữu Khánh không thể không quan tâm hỏi một câu, "Bị hiểu lầm sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Tính tình của Nhị ca ta…" Phượng Tàng Sơn không có nói hết lời, lắc lắc đầu, mọi nhận xét về Nhị ca của mình đều bộc lộ ra trong việc không nói nên lời, "Hắn muốn hiểu lầm ta cũng không thể làm

gì được, khi thi đấu, ta thua trong tay hắn, hắn tự nhiên sẽ hiểu rõ ta không muốn tranh với hắn.”

Nghe nói như thế, Dữu Khánh liền thở phào nhẹ nhõm, chủ yếu là hắn rất sợ mình chạy đến Phượng tộc sẽ bị cuốn vào chuyện không nên cuốn vào. Những năm tháng phiêu lưu mạo hiểm lúc trước đã dạy cho hắn một số bài học, thường đi tại bờ sông cuối cùng sẽ có ngày trượt chân, sống sơ sài một chút vẫn tốt hơn.

Chí khí hướng lên trời gào thét muốn trở thành kẻ có tiền trước đây đã bị thực tế mài mòn rồi.

Tiếp đó, nhóm người phu phụ Phượng Tàng Sơn ngụ lại Đào Hoa cư. Cao lão Nhị tiếp đãi rượu ngon mỹ thực từng bữa, dốc hết vốn liếng, bởi vì người ta đã chủ động đưa tới cho mình một con đường buôn bán lớn như vậy.

Sau khi đã ăn ở, du lịch, mua sắm gần như không thiếu gì nữa, bọn họ quyết định ngày hôm sau lên đường.

Còn chưa có ăn cơm xong, nghe nói sắp đi Phượng tộc, Tiểu Hắc liền quấn quít lấy Dữu Khánh cầu xin không ngừng, nhóc con muốn đi theo chơi đùa.

Vợ chồng Diệp Điểm Điểm tự nhiên là không có ý kiến gì, sảng khoái đồng ý.

Nhưng Dữu Khánh là không muốn mang theo tên nhóc hiếu động này, sợ mang theo sẽ rước tới phiền phức, một côn lúc trước đã đắc tội với thứ tử của tộc trưởng Phượng tộc, mang theo làm gì, sợ không đủ chướng mắt sao? Vì vậy, hắn thỉnh thoảng nhìn sang Ngô Hắc, muốn đổ cho ông ta quản con trai của mình, nào ngờ Ngô Hắc làm như không thấy gì cả.

Ngược lại, Cao lão Nhị tương đối thông cảm tâm tình của người làm cha, đối với đứa con trai này, người ta lúc cần đánh thì đánh, lúc phải ép học tập thì sẽ không cho thả lỏng, có khi thậm chí còn dùng

dây xích buộc lại ước thúc như chó con. Kỳ thực không người cha nào muốn làm như vậy đối với nhi tử của mình, nhưng thực sự là hoàn cảnh của U Giác Phụ là như vậy, quả thực không có nơi nào cho con nhỏ của mình chơi đùa.

Khi Cao lão nhị nói chuyện với Ngô Hắc thì Ngô Hắc cũng bày tỏ nỗi lòng của mình, từ khi nhi tử có thể bước đi liền một mực chạy nhảy chơi đùa trong sa mạc rộng lớn, đột nhiên lại bị kìm kẹp như thế này, ông ta cũng không nhẫn tâm, nhưng mà không còn cách nào khác, hoàn cảnh hiện tại là như vậy.

Cao lão nhị có thể nhận ra được, trong trường hợp không phải đi mạo hiểm, Ngô Hắc rất muốn để cho nhi tử của mình ra ngoài chơi đùa, nhưng bởi vì đứa con nhỏ của mình rất hiếu động và bướng bỉnh nên ông ta không tiện mở miệng mà thôi.

Vì vậy, Cao lão nhị chủ động mở miệng, "Lão Thập Ngũ, cũng không phải là đi mạo hiểm, đi Phượng tộc thì có thể xảy ra chuyện gì chứ, một mực nhốt một đứa trẻ nhỏ tại trong lòng đất này cũng không hay, tiện thể dẫn nó theo đi."

Dữu Khánh cười ha hả: "Ông cũng không phải không biết tính cách đặc biệt của tên tiểu tử này? Ta sợ quản không nổi, xảy ra chuyện thì tính sao đây?"

Tiểu Hắc lập tức ôm lấy cánh tay của hắn, lắc lắc năn nỉ, "Thập Ngũ thúc, ta sẽ không gây chuyện đâu, thúc dẫn ta đi theo đi."

Diệp Điểm Điểm cười nói: "Có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Yên tâm đi, khi đến Phượng tộc không cần ngươi lo lắng cho nó, ta sẽ tìm hai người đi theo trông chừng, để cho nó thoải mái chơi đùa, ngươi phụ trách mang về là được."

Nghe nói như vậy, Dữu Khánh quay nhìn sang Ngô Hắc, nhưng thấy Ngô Hắc chỉ tập trung uống rượu dùng bữa không có hé răng, hắn đã hiểu được ý của Ngô Hắc, lập tức thở dài, "Được rồi."

Tiểu Hắc tức thì nhảy cẫng lên reo hò không ngớt.

Lúc này Ngô Hắc mới lạnh lùng lên tiếng: "Nhớ kỹ, phải nghe lời của Thập Ngũ thúc, nếu không, trở về sẽ cho ngươi nhớ đời."

Tiểu Hắc gật đầu liên tục, "A cha, ta nhất định ngoan ngoãn nghe lời, tuyệt không để cho ngài thất vọng."

Sau khi cơm no rượu say, mọi người tan cuộc, Dữu Khánh trở về phòng mình, xếp bằng ngồi trên giường thấp dưỡng thần, đồng thời sai khiến Trùng Nhi thu dọn hành lý cho mình.

Một mình hắn rất đơn giản, không có bao nhiêu hành lý, nhưng Trùng Nhi lại loay hoay bận rộn trước mặt hắn không ngừng.

Trời đã tối đen vẫn còn lau lui lau tới đồ đạc trong phòng, lại còn bưng nước lau chùi sàn nhà, thậm chí cuối cùng còn chủ động xách nước nóng tới giúp Dữu Khánh ngâm nước rửa chân.

Dữu Khánh thỉnh thoảng hé mở một bên mắt liếc nhìn hắn ta, nhưng mãi không thấy hắn ta mở miệng nói chuyện, cuối cùng hắn nhấc bàn chân sũng nước, trực tiếp dùng ngón chân kẹp mũi Trùng Nhi, lắc lư hỏi: "Âm mưu trò quỷ gì vậy? Không có chuyện không bợ đỡ xum xoe, nói đi, có chuyện gì?"

Trùng Nhi đẩy chân hắn ra, đứng lên, nhấc tay áo xoa xoa mũi, có chút xấu hổ, yếu ớt nói: "Công tử, ta cũng muốn đi theo ngươi đến Phượng tộc chơi, dẫn ta theo đi." Nói xong lời cuối cùng, ngay cả chính hắn ta cũng không nghe được giọng nói của mình.

Hắn ta gọi Dữu Khánh là "Công tử" đã quen rồi, so với các sư huynh khác, hắn ta có vẻ càng thích gọi như vậy hơn, Dữu đại chưởng môn cũng không quan tâm.

Nào ngờ Dữu Khánh không cho chút tình cảm nào, hắn trực tiếp phủ quyết, "Ngươi là nhân viên cửa hàng tại U Giác Phụ có trong danh

sách trên U Nhai, chạy đến Phượng tộc xem náo nhiệt làm gì, thành thật ở lại U Giác Phụ đi."

Trùng Nhi do dự không nói nên lời, cuối cùng cúi đầu xuống, mặt đỏ lên một hồi, nhìn chằm chằm những ngón tay ướt sũng của mình, lí nhí nói: "Công tử, đã mấy năm rồi ta chưa từng ra khỏi U Giác Phụ, để cho ta ra nhìn xem bên ngoài đi."

Đúng là không phải nói, những lời này thực sự khiến cho Dữu Khánh sửng sốt ngây người. Hắn suy nghĩ lại một chút, đúng là vậy, một nhóm người lớn nhỏ vậy mà đã đóng đô dưới đất mấy năm không thấy ánh mặt trời bên ngoài.

Hắn hơi chút suy nghĩ, cảm thấy đi Phượng tộc cũng không có nguy hiểm gì, lập tức buông lỏng ra, "Ta không có gì phản đối, chỉ là lão Nhị ở lại đây, ngươi đi rồi, bên người hắn liền không còn ai giúp việc trong ngoài ngoài cửa hàng này. Ngươi hỏi lão Nhị xem có đồng ý hay không. Nếu như hắn đồng ý, ta sẽ dẫn ngươi đi."

Trùng Nhi tức thì hai mắt tỏa sáng, vô cùng vui mừng nói: "Để ta đi hỏi Nhị ca." Vừa dứt lời liền quay người.

"Quay lại!" Dữu Khánh lớn tiếng gọi lại, chỉ vào chậu nước ngâm chân, "Ngươi định để ta ngâm tới khi nào?"

"A." Trùng Nhi tức thì vẻ mặt xấu hổ, nhanh chóng quay lại, ngồi xổm xuống, xắn tay áo lên tiếp tục nắn bóp, rửa chân cho hắn.

Thật là thoải mái, Dữu Khánh khoan khoái nằm xuống, để cho hắn ta tùy ý giày vò.

Sau khi tỉ mỉ rửa ráy sạch sẽ một đôi chân, lại nhẹ nhàng lau khô nước cho hắn, Trùng nhi mới cẩn thận nhấc hai chân hắn đặt lên giường, cuối cùng bưng nước nhanh chóng rời đi.

Với bộ dạng phục vụ chu đáo tận tình đó của Trùng nhi, cũng khó trách mấy người Nam Trúc chế nhạo hắn ta thích tâng bốc, nịnh nọt

chưởng môn lão Thập Ngũ.

Không bao lâu sau, Cao lão Nhị được Trùng Nhi lôi kéo tới, tự nhiên là nói giúp cho Trùng Nhi, nói rằng để Trùng Nhi đi theo ra ngoài thả lỏng cũng không sao, khi ông ta ra ngoài có việc thì có thể nói Ngô Hắc hỗ trợ trông coi cửa hàng cũng không được, tuy nhiên, các ngươi ra ngoài chơi đùa cũng không thể quá lâu.

Dữu Khánh đương nhiên thuận nước đẩy thuyền nói lời đồng ý. Trùng Nhi tức thì vui mừng khôn tả, dành cả một đêm chuẩn bị hành lý.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dữu Khánh vừa mới mở cửa ra liền bị Trùng Nhi đang đứng chờ ngoài cửa làm cho giật nảy mình, hắn chỉ vào đống hành lý giống như ngọn núi nhỏ trên lưng Trùng nhi, hỏi, "Ngươi chuẩn bị một đống hành lý như vậy để làm gì chứ?"

Trùng Nhi: "Đều là thứ hữu dụng trên đường đi."

Dữu Khánh chỉ vào một cái ghế băng buộc bên ngoài bọc quần áo, kinh ngạc vô cùng, hỏi: "Ngươi mang ghế băng theo làm gì?"

Trùng Nhi: "Dùng cho công tử ngồi nghỉ trên đường đi."

"Không phải…" Dữu Khánh nhịn không được vò đầu một hồi, rồi tiến tới gạt ra nói: "Trực tiếp bay tới bay lui, trên đường không cần ngồi ghế, hơn nữa, đi ra ngoài cần gì phải chú ý quá nhiều như vậy, ném đi ném đi. Để ta xem ngươi còn mang cái gì, nồi sao? Ngươi tại sao còn mang theo cả nồi nữa chứ? Có bệnh hả? Phượng tộc còn có thể để ngươi bị đói hay sao? Ném đi ném đi…"

Chương 987: Phượng tộc

Một đống lớn hành lý, lật tới lật lui ném hết thứ này đến thứ khác, trong thời gian ngắn là ném không xong.

Dữu Khánh cảm thấy thật khó thể tin nổi, đống hành lý này đâu phải là để rời nhà trong một khoảng thời gian, đây rõ ràng là đang chuyển nhà, nồi niêu xoong chảo, bát đũa gạo muối đều có đem theo, còn có cả các loại y phục thay đổi bốn mùa, các thứ lặt vặt như dầu mắm, nước sốt, tương cà, trà càng không cần phải nói.

Sau khi đã ném ra một đống lớn trên mặt đất, Trùng Nhi liền không chịu ném nữa, hắn ta cảm thấy những thứ còn lại đều cần dùng tới khi ra ngoài. Rốt cuộc, Dữu Khánh phải lấy Nam Trúc ra làm ví dụ, nói rằng mỗi lần ra ngoài, khi cần dùng tới Thiên Lý lang thì lộ phí của Nam Trúc đều đắt hơn người khác rất nhiều, vì sao vậy? Bởi vì Nam Trúc quá mập. Ngươi vác theo nhiều hành lý như thế, chi phí vận chuyển đủ để ngươi ở bên ngoài mua được không biết bao nhiêu bọc hành lý tương tự?

Nghe nói rằng cần phải tốn rất nhiều chi phí vận chuyển, Trùng Nhi hơi chút tính toán chi phí rồi mới nhanh chóng tinh gọn đống hành lý của mình, dù là như thế, trông vẫn còn khá nhiều.

Về phần những thứ bị ném trên mặt đất, Trùng Nhi làm sao có thể vứt đi được, hắn ta xin Dữu Khánh chờ mình một lúc, cho hắn ta chút thời gian để thu dọn. Hắn ta là người từng có những ngày sống quá khổ cực, không đành lòng lãng phí, hắn ta chưa bao giờ bỏ phí một hạt cơm nào trong bát cơm của mình.

Thôi, được rồi, Dữu Khánh đành phải chờ hắn ta. Hắn chắp tay sau lưng đứng ở dưới mái hiên giục Trùng Nhi nhanh tay lên một chút, đừng để mấy người Diệp Điểm Điểm đợi lâu.

Một lúc sau, Tiểu Hắc đeo một túi quần áo nhỏ, khiêng cây gậy lớn chạy tới, gào to, "Thập Ngũ thúc, ta đã chuẩn bị sẵn sàng. Diệp di hỏi thúc khi nào thì xuất phát."

"Sắp rồi sắp rồi." Dữu Khánh miệng ậm ừ đáp, quay đầu nhìn Trùng Nhi đang luống cuống chân tay vì bị thúc giục, rồi lại quay đầu nhìn Tiểu Hắc với bộ dạng mới, khiến người ta có cảm giác rực rỡ hẳn lên, ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, chỉnh đốn chỉnh tề, đôi giày treo bên

hông cuối cùng cũng được nề nếp đeo vào đôi chân, nếu không phải vẫn còn khiêng cây gậy lớn đó, thực sự hoài nghi có phải nhóc con này đã thay đổi tính tình rồi hay không.

Có quá nhiều thứ bị ném ra ngoài, trong lúc nhất thời thật khó để sắp xếp chúng vào đúng chỗ, Trùng Nhi sợ mọi người chờ đợi sốt ruột, hắn ta đành phải ôm hết tất cả vào trong phòng, để đó chờ khi trở về sẽ dọn dẹp lại. Hắn ta hoàn toàn không nghĩ đến việc nhờ người ở lại hỗ trợ xếp dọn.

Chẳng bao lâu sau, Dữu Khánh dẫn một lớn một nhỏ ra ngoài tụ tập cùng nhóm người Phượng tộc đang chờ đợi nơi đình viện.

Diệp Điểm Điểm lại đang đi vòng quanh nhìn xem cây đào giữa sân, nhìn thấy Dữu Khánh đi tới, nàng ta thốt ra mấy lời kỳ lạ, "Cây đào này của ngươi sống trong hang động dưới lòng đất, hàng ngày không có nhiều cơ hội gặp ánh nắng mặt trời, vậy mà còn tươi tốt hơn cả vườn đào được ta bố trí trận pháp chăm sóc, cây này xanh biếc xum xuê, và đám hoa này nữa, nở thật tươi đẹp."

"Phát triển rất tốt sao?" Dữu Khánh lộ vẻ kinh ngạc, hàm hồ giải thích: "Ta cũng không rõ lí do vì sao, bình thường cũng không ai để ý đến."

Diệp Điểm Điểm suy nghĩ một hồi, nhưng có vẻ cũng không hiểu được, nàng quay đầu lại nhìn thấy Trùng Nhi vác bao hành lý trên lưng chuẩn bị cùng đi, nhịn không được cười nói với trượng phu ở bên cạnh: "Nơi đây không chỉ cây phát triển tốt, ngay cả người cũng phát triển tốt. Chẳng lẽ là do phong thủy của cửa hàng này sao? Lúc trước là Thiết Diệu Thanh, bây giờ tiểu tử này cũng càng ngày càng thành thục, mặt mày đường nét rõ ràng, càng ngày càng có nét, không phải chỉ tuấn tú kiểu bình thường, đôi mắt ngời sáng này có thể hút người, mỗi khi cười lên, đôi má lúm đồng tiền có thể khiến tâm hồn người ta đều rơi vào trong đó. Nếu đến tuổi mở lòng, nhắm vào cô nương nào, có lẽ chỉ cần đụng tới là được. Hắn đi chuyến

này, chắc phải bảo các tiểu cô nương Phượng tộc của ngươi tránh một chút, nếu không, họ sẽ thần hồn điên đảo."

Phượng Tàng Sơn nhìn nhìn Trùng Nhi, cũng gật gật đầu nói, "May mà không phải là nữ nhân, nếu không, nói theo cách nói của thế tục các ngươi, sẽ là họa cái gì nhỉ?"

Diệp Điểm Điểm cười nói: "Là họa thủy, hại nước hại dân, hồng nhan họa thủy."

Nghe lời nói đùa này, một đám người cười rộ lên, Trùng Nhi bối rối đỏ mặt, trước lúc cúi đầu còn lén liếc nhìn Dữu Khánh một cái.

Dữu Khánh chỉ cười bồi một chút, không có ý kiến gì, trước đây hắn cũng cảm thấy ngoại hình Trùng Nhi coi được, nhưng bây giờ ở chung với Trùng Nhi đã quá lâu, hắn không còn có chút cảm giác mới mẻ nào, hắn thực sự không có cảm giác gì với vẻ ngoài của Trùng Nhi.

Những người khác của Đào Hoa cư cũng có cảm giác không khác gì hắn, không cảm thấy Trùng Nhi có gì đặc biệt.

Sau mấy câu chuyện phiếm, Dữu Khánh vẫy mở một chiếc áo choàng, phủ lên người mình, vành mũ trùm đầu che khuất khuôn mặt, khách cũng cất lời chào tạm biệt Ngô Hắc và Cao lão Nhị.

Tiểu Hắc vác cây gậy sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, hăm hở phấn chấn rời đi trước ánh mắt nhìn kỹ sâu thẳm của phụ thân.

Lúc này, Tiểu Hắc nghe lời hiếm có, nói đi hướng đông chắc chắn sẽ không rẽ về phía tây, có lẽ bảo nó lên núi đao xuống biển lửa, nó cũng sẽ không cau mày.

"Lão Hắc, bây giờ hai chúng ta xem như được yên tĩnh rồi." Cao lão Nhị chợt vỗ vỗ vai Ngô Hắc, bộc lộ cảm xúc.

Trên đường phố U Giác Phụ, giống như Diệp Điểm Điểm đã nói hai ngày trước, quả nhiên xuất hiện rất nhiều người ăn mặc trang phục bộ lạc. Nhóm người bọn hắn đi ở trên đường phố cũng không quá nổi bật, nhưng đối với Dữu Khánh mà nói, cho dù giấu mình trong áo choàng, đây cũng là lần hiếm có hắn công khai rời đi.

May mà lần này có người của Phượng tộc đi cùng, và hắn cũng không phải đi làm chuyện gì lén lút, cho nên thản nhiên không sợ.

Ra khỏi U Giác Phụ, nhóm người tiếp xúc với một đám Thiên Lý lang, sau khi thống nhất xong giá cả, bọn hắn cưỡi lên phi kỵ lao vút lên không trung, bay đi xa. Tiểu Hắc ở trên trời hoan hô…

Đại Hoang Nguyên, một nơi nhân khẩu không ít nhưng vẫn chưa bị thế tục hóa.

Không giống như những khu vực khác, sau khi xuất hiện cường giả liền có tham vọng nhất thống thiên hạ, mở mang lãnh thổ, thu nạp mọi người làm thần dân, phân chia bách nghiệp, Cẩm quốc và Ân quốc đều xuất hiện theo cách này. Đại Hoang Nguyên thì không giống như vậy, mặc dù cũng xuất hiện cường giả có thể ngang vai ngang vế với các cường giả kia trong thiên hạ, nhưng vẫn không áp dụng thủ đoạn thuần phục, vẫn duy trì phong cách như cũ, tiếp tục phát triển, sinh tồn theo phương thức bộ lạc.

Quy tắc của thế giới bên ngoài vô dụng tại nơi này, theo lời của vị Đại tộc trưởng ở vùng đất này, người đi ra ngoài phải tuân thủ quy tắc của bên ngoài, người tiến vào đây cũng phải tuân thủ quy tắc của Đại Hoang Nguyên!

Nơi này là vùng đất ngoài thế tục, không tồn tại Hiệp ước Năm mươi dặm giữa Yêu và Người.

Mặt đất nơi này mở rộng cho tất cả, bầu trời nơi đây cũng vậy. Tại nơi đây, bất kể ngươi có tư cách Thiên Lý lang hay không ngươi đều có thể bay lượn tự do. Đương nhiên, các quy tắc bảo vệ Thiên Lý lang và Thiêu Sơn Lang tại thế giới bên ngoài cũng không có hiệu

lực tại nơi đây, dám đến nơi đây buôn bán phải có được bản lĩnh thật sự.

Tương tự, quy tắc của U Giác Phụ cũng vô hiệu tại nơi này.

Vì vậy, trên đường đến đây, Dữu Khánh nhiều lần dặn dò Trùng Nhi và Tiểu Hắc nghìn vạn lần không được xằng bậy tại nơi này, chủ yếu là căn dặn Tiểu Hắc, nơi đây không phải như Ảo Vọng lần trước, thân phận U Giác Phụ của các ngươi không có ích gì tại nơi này, U Nhai sẽ không đến đây can thiệp giúp ngươi.

Đây là một khu vực thế ngoại, duy trì tương đối nguyên thủy, Dữu Khánh ngưỡng mộ đại danh đã lâu, là lần đầu tiên hắn đến đây.

Đất đai bao la, núi non kéo dài như rồng nằm, như hổ cuộn, rừng già như biển, cổ thụ sừng sững vút trời, đầm rộng sương bay, mặt hồ trong như gương, thác nước rộng hẹp đua tranh cất tiếng, mãnh thú hoặc lao nhanh hoặc rình rập hoặc gầm thét, nơi có khói lửa con người, không ít người giơ tay chỉ trỏ những con chim to từ trên trời giáng xuống.

Chim to hạ xuống trên khu vực đất trống, một đám người tụ tập ùa đến, vây quanh nhóm người Phượng Tàng Sơn vừa nhảy xuống. Đây là một bộ phận tộc nhân Phượng tộc định cư tại đây.

Phượng tộc sống phân bố tại sáu dãy núi tại vùng này, nên tổng cộng có sáu vị sơn chủ. Một vị sơn chủ trong số đó là tộc trưởng của Phượng tộc, tên là Phượng Kim Kỳ, chính là phụ thân của Phượng Tàng Sơn, một trong số những cao thủ cảnh giới Cao huyền hàng đầu tại Đại Hoang Nguyên.

Nơi nhóm người đáp xuống tên là Thúy Vũ hồ, Phượng Tàng Sơn là thủ lĩnh nơi đây, một vùng quanh đây đều là do gã làm chủ quản lý, thủ hạ có hơn nghìn người. Toàn bộ Phượng tộc có ba mươi sáu vị thủ lĩnh tương tự như vậy. Tại Đại Hoang Nguyên, đây được coi là một bộ tộc tương đối lớn.

Một đống hàng háo mua về và hành lý mang đến đều được tộc nhân Phượng tộc nhiệt tình chủ động mang giúp.

Như Diệp Điểm Điểm đã nói trước đó, có không ít cô nương Phượng tộc đổ dồn ánh mắt nóng bỏng tới trên mặt Trùng Nhi, có người không kiêng nể gì cả, có người thì âm thầm quan sát, có người thậm chí còn đỏ mặt nhìn hắn ta. Dữu Khánh đã nhận ra được điều này, muốn không nhận ra cũng khó, rõ ràng là được đối xử khác biệt.

Hắn lập tức có phần hối hận, hối hận không nên dẫn Trùng Nhi đi theo đến đây, rõ ràng đã đoạt mất sự nổi bật của hắn, hắn cảm thấy dẫn Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ra ngoài tốt hơn, chỉ có mình hắn dễ coi.

May mà Phượng tộc đông người, cho dù bị phân biệt đối xử như thế nào, ít nhất vẫn có nhiều người lớn tuổi, ông lão, bà lão nhiệt tình đón tiếp hắn.

Tiểu Hắc không có nhiều suy nghĩ phức tạp như vậy, nhóc con cười toe toét khoe hàm răng trắng và vẻ mặt hồn nhiên chân chất. Cậu ta nhớ kỹ lời dặn dò của phụ thân trước lúc rời nhà, gặp người khác thì phải tươi cười chào, kiểu như "Tỷ tỷ khỏe, ca ca khỏe, thúc thúc khỏe", cái miệng nhỏ ngọt ngào rất được người ưa thích.

"Huynh đệ, các ngươi đến nơi nghỉ cất hành lý trước đi. Ta thu xếp một số công việc rồi sẽ quay lại." Phượng Tàng Sơn dặn dò một câu, phất tay ra hiệu cho các tộc nhân chiêu đãi cho tốt.

Hai người lớn một trẻ nhỏ lập tức được dẫn đến nơi ở dành cho khách quý trong vòng vây mọi người. Một nơi ở nhìn ra hồ, một căn nhà sàn hai tầng sang trọng ở trên sườn núi, kết cấu bằng đá và gỗ, rõ ràng có sự pha trộn phong cách của thế tục bên ngoài, so với những căn nhà gỗ đơn giản của Phượng tộc ở xung quanh, đẳng cấp cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Đối diện cửa chính là Thúy Vũ hồ. Hồ nước giống như được bao quanh bởi một vòng ruy băng màu sắc rực rỡ. Những tảng đá nhẵn

bóng lấp loáng nhiều màu sắc dưới ánh mặt trời rạng rỡ. Mặt hồ tựa như một viên ngọc bích, phản chiếu bầu trời xanh lam mây trắng, làm cho mấy người Dữu Khánh cảm thấy sảng khoái vui vẻ đứng trước cửa nhà ngắm nhìn một hồi lâu.

Các loại đồ đạc, giường chiếu trong nhà hiển nhiên cũng dựa theo phong cách thế tục.

Bọn hắn vừa mới thu xếp xong nơi ở không bao lâu, phu phụ Phượng Tàng Sơn liền đi đến, cùng đi theo bọn họ là hai con chim to lớn, ánh mắt hung dữ, chúng từ trên trời giáng xuống, đây là phi cầm tọa kỵ do Phượng tộc tự thuần dưỡng.

Hai vợ chồng đến đây cũng không ngoài việc gì khác, có chút thành ý luôn không phải chuyện xấu, nếu Dữu Khánh đã tới đây rồi, tốt nhất là trước tiên đi bái kiến tộc trưởng.

Dữu Khánh đương nhiên không dám từ chối, Trùng Nhi lập tức đuổi theo, muốn đi cùng, phu phụ Diệp Điểm Điểm cảm thấy việc này không thành vấn đề, vì vậy Dữu Khánh mang theo Trùng Nhi, cùng cưỡi một con phi cầm bay đi.

Về phần Tiểu Hắc, Diệp Điểm Điểm trực tiếp sắp xếp một nam một nữ đi theo, để cho nhóc con thoải mái chơi đùa. Tiểu Hắc lập tức lao về phía hồ nước.

Cần sử dụng đến phi cầm để di chuyển, khoảng cách tự nhiên sẽ không gần, Thúy Vũ hồ cách Phượng đầu lĩnh, trung tâm của Phượng tộc, đến mấy chục dặm đường núi, bay khá lâu mới đến nơi.

Nơi gọi là Phượng đầu lĩnh chính là một đỉnh núi nhọn hướng nghiêng lên trời, giống như đầu một con chim quan sát những thăng trầm trong cuộc sống, trên đầu có một cây cổ thụ khổng lồ, giống như là lông mào của con chim.

Trên tán cây có không ít ngôi nhà trên cây, dưới những rễ cây nổi lên mặt đất có những hốc cây rỗng, có người ra ra vào vào, cũng có

những đứa trẻ chơi đùa ầm ĩ.

Khi phi cầm tọa kỵ đáp xuống, Phượng Tàng Sơn ra hiệu cho Dữu Khánh đợi một lát, gã cần đi thông báo trước. Sau đó, gã một mình đi vào trong hốc cây.

Sau khi quan sát xung quanh một vòng, Dữu Khánh nhẹ giọng hỏi, "Tộc trưởng Phượng tộc ở tại nơi này sao?"

Diệp Điểm Điểm ưỡn bụng bự đứng bên cạnh, gật đầu, rồi nhỏ giọng nhắc nhở: "Một lát nữa gặp tộc trưởng không cần căng thẳng, cứ thoải mái ứng đối là được. Chắc hẳn không có vấn đề gì lớn."

Dữu Khánh trong lòng thầm nói, gặp một tu sĩ Cao Huyền mà thôi, có gì mà phải căng thẳng?

Ba người cứ như vậy lặng im chờ đợi một hồi, Dữu Khánh cảm thấy có chút không thích hợp, chỉ là đi vào thông báo mà thôi, làm sao lại mất nhiều thời gian như vậy, hắn không khỏi quay sang nhìn Diệp Điểm Điểm, kết quả phát hiện thấy Diệp Điểm Điểm cũng đang cau mày.

Tiếp tục đợi một lúc sau, mới thấy Phượng Tàng Sơn mặt mày sa sầm đi ra, sắc mặt rõ ràng rất khó coi.

Chương 988: Không có lửa làm sao có khói (1)

Quan trọng là sau khi đi ra, gã vẫn bần thần mặt mày cau có, không có dấu hiệu mời Dữu Khánh đi vào, điều này không phù hợp với ý định đến đây.

Dữu Khánh làm khách phải theo chủ, nên không tiện nói cái gì, Diệp Điểm Điểm tự nhiên là không kìm được, hỏi, "Thế nào rồi?"

Phượng Tàng Sơn ấp úng nói: "A cha nói rằng khách từ xa mới đến, tạm thời không nên quấy rầy khách nhân nghỉ ngơi, để khách nhân ổn định đã rồi nói tiếp."

Dữu Khánh nở nụ cười, lời này a, chính mình đã đến ngay cửa vào, làm gì có chuyện quấy rầy hay không quấy rầy nữa chứ, rõ ràng là không muốn gặp mình.

Diệp Điểm Điểm tự nhiên không cần phải vòng vo với trượng phu của mình, nàng trực tiếp đá một cú vào chân trượng phu mình, "Đều không phải người ngoài, Dữu huynh đệ cũng không phải kẻ ngốc, nói thẳng đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Người quen thuộc Dữu Khánh đều biết rõ Dữu Khánh rất không thích người khác gọi hắn là A Sĩ Hành, khi nói chuyện đều xưng mình tên là Dữu Khánh, nói cái gì mà A Sĩ Hành đã là quá khứ.

Phượng Tàng Sơn bối rối cười cười, rồi sau đó lắc đầu nói: "Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Dường như A cha có chút thay đổi thái độ, do dự trong việc giao quyền kinh doanh hàng hóa, sản vật của Phượng tộc cho Đào Hoa cư của Dữu huynh đệ. Ông ấy nói là để cân nhắc lại một chút."

Diệp Điểm Điểm kinh ngạc hỏi: "Có chuyện gì vậy chứ? Lẽ nào ngươi không có hỏi thử sao?"

Phượng Tàng Sơn: "Đương nhiên có hỏi. A cha đột nhiên nêu lên một số phân vân…" Nói đến đây, gã nhịn không được liếc nhìn Dữu Khánh mấy lần.

Diệp Điểm Điểm hai tay ôm bụng, không vui nói: "Ngươi nói nhanh đi, cứ ấp a ấp úng như vậy, con chúng ta sẽ phải ra đời rồi."

Phượng Tàng Sơn nhấc tay ra hiệu cho nàng đừng nóng vội, "Ý của A cha là, nghe nói Đào Hoa cư đắc tội Xích Lan các, khiến cho việc kinh doanh của Đào Hoa cư không dễ thực hiện. Thứ hai là, tạm gác chuyện giữa Dữu huynh và đệ tử của Địa mẫu sang một bên, nghe

nói Dữu huynh lại mượn tay U Nhai phá đổ Già La Sơn, giết chết thân thích của Địa mẫu. Thứ ba, hồi đó thế hệ trước của Dữu huynh bị cuốn vào tranh đấu phe phái tại Cẩm quốc, nghe nói đến nay Dữu huynh vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của nó, nguy hiểm tiềm ẩn có thể ập đến bất cứ lúc nào."

Nói xong những lời này cho Dữu Khánh nghe, gã lại quay sang thê tử, "A cha nói ra ba vấn đề này, ta không biết nên trả lời A cha như thế nào. Sau đó A cha nói ta tiếp đãi khách cho tốt trước đã."

Diệp Điểm Điểm sửng sốt, cũng hiểu được những lo lắng của cha chồng mình, không phải là Phượng tộc sợ những người liên quan trong đó, cái gì mà Xích Lan các, cái gì mà thân thích của Địa mẫu, cái gì mà tranh chấp phe phái Cẩm quốc, Phượng tộc đều chẳng sợ, nhưng Phượng tộc giao hàng hóa cho Đào Hoa cư kinh doanh, đương nhiên không muốn tâm huyết và công sức của tộc nhân bị tai bay vạ gió, nếu thật sự là như vậy, với tư cách là tộc trưởng, e rằng ông ta khó thể giải thích cho tộc nhân, nhất là chuyện này do con trai và con dâu của mình làm trung gian giới thiệu, loại chuyện này, không thể dùng vũ lực để ép buộc tộc nhân im lặng a?

Mà ba vấn đề này, nàng không có hiểu rõ, không biết giải thích với cha chồng như thế nào, bởi vì, lúc trước nàng chỉ lựa chọn giới thiệu những điểm tốt của Đào Hoa cư cho ông ấy mà thôi.

Trùng Nhi cũng nhận ra được việc hợp tác có khả năng sẽ không thành công, hắn ta tức thì có phần khẩn trương quay nhìn Dữu Khánh, bình thường hắn ta chỉ đối diện với những việc trong nhà, hoàn toàn không biết với vấn đề như vậy thì phải làm sao bây giờ, không biết nên xử lý như thế nào.

Về những điều này, trong lúc nhất thời Dữu Khánh cũng không thể giải thích được rõ ràng bằng một hai câu nói. Ví dụ như chuyện Xích Lan các, đơn giản chỉ là ân oán với riêng tên ngốc Long Hành Vân kia mà thôi, không phải là với Xích Lan các, và hắn biết rõ vấn đề này đã được giải quyết dứt điểm tại Triêu Dương đại hội. Nhưng vấn

đề là, với loại chuyện này, hắn không thể giải thích với người bên ngoài, hắn có thể kể ra việc mình giả mạo lai lịch tại Triêu Dương đại hội được sao?

Nhưng nếu như hắn đã đích thân đến đây, hắn vẫn hi vọng mình có thể thúc đẩy thành công việc này.

Tuy rằng đặc sản của Phượng tộc có khả năng không kiếm được quá nhiều tiền, nhưng so với chuyến phiêu lưu mạo hiểm trước đó của hắn, so với lợi ích giành được từ Đồng Tước hồ, phần lợi ích thu được từ đặc sản Phượng tộc thật sự không tính là gì, có lẽ chỉ có thể tính là một sợi lông trâu.

Tuy nhiên, với kiểu phất nhanh bằng khoản tiền trời cho như Đồng Tước hồ, hắn cũng đã chứng kiện sự đẫm máu và nguy hiểm trong quá trình cạnh tranh đó, không biết bao nhiêu mạng người lấp vào trong đó nhưng chưa chắc đã có thể lấy được, không người nào có thể nuốt được một mình, sau khi vào tay còn phải chia sẻ cho rất nhiều người.

Mà hiện tại, cuộc cạnh tranh tại Đồng Tước hồ đã trở thành trò cười, với sự nhúng tay vào của mấy thế lực lớn, lợi ích Đồng Tước hồ do Nhiếp Nhật Phục xây dựng ra trước đây đã bị sụp đổ, địa điểm tạo ra tài phú khổng lồ đó đảo mắt liền tan thành mây khói, không còn ai quản lý, thủy sản trong Đồng Tước hồ lập tức bị đánh bắt quá mức, Thiên Tích sơn cũng trở thành một nơi giết chóc vô chủ và không có trật tự, không biết khi nào mới có thể xuất hiện chủ nhân mới.

Trong khi đó, với việc kinh doanh các loại sản vật của Phượng tộc, Diệp Điểm Điểm ước tính đại khái giúp Dữu Khánh, nếu tập trung cung cấp cho Đào Hoa cư buôn bán, một năm có thể kiếm được mấy vạn.

Tuy rằng không nhiều tiền, nhưng được cái ổn định, an toàn và có thể duy trì liên tục, đủ để cho toàn bộ Đào Hoa cư có cuộc sống tốt đẹp không lo cơm ăn áo mặc.

Hắn, ông chủ đứng phía sau Đào Hoa cư, mặc dù mặt ngoài có vẻ không quan tâm đến tình hình hiện tại của Đào Hoa cư, thực ra trong lòng xấu hổ khi cứ luôn nhàn rỗi ăn cơm của mọi người mà không làm gì, nếu hoàn thành chuyện này, hắn có thể chấp nhận được việc tiếp tục chỉ ăn không làm.

Vốn tưởng rằng đây là chuyện nắm chắc, nào ngờ lại xảy ra chuyện, trước kia chỉ muốn kiếm khoản tiền lớn, bây giờ ngay cả món tiền nhỏ cũng rất để tâm, Dữu đại chưởng liền cảm thấy khẩn trương, "Tỷ phu, có một số việc chúng ta không thể giải thích rõ được chỉ với mấy câu nói, ngươi để cho ta gặp mặt tộc trưởng một lần, để ta nói chuyện trực tiếp với tộc trưởng, được chứ?"

Trùng Nhi lập tức gật gật đầu phụ họa.

"Việc này…" Phượng Tàng Sơn hơi chút do dự, cuối cùng vỗ vỗ vai hắn, nói: "Không gấp gáp, bây giờ vẫn còn chưa rõ ràng lắm ý nghĩ của A cha ta, nói quá nhiều chưa chắc đã có ích lợi gì, để ta tìm hiểu xem A cha đang nghĩ gì đã rồi nói tiếp. Ông ấy nói ngươi trước tiên nghỉ ngơi, vậy thì ngươi cứ nghỉ ngơi cho thoải mái. Không cần nóng nòng, người tại nơi đây, không sợ không có cơ hội gặp mặt."

Tuy là người thô kệch, nhưng dù sao cũng là thủ lĩnh một phương, vẫn kiểm soát được thứ tự ưu tiên trước sau của mọi việc.

Dữu Khánh nghe xong chỉ có thể gật đầu đồng ý, hắn khẳng định không biết rõ được tính cách cha người ta bằng người ta.

Chương 989: Không có lửa làm sao có khói (2)

Diệp Điểm Điểm ở một bên cau mày suy tư, đột nhiên hỏi: "A cha tại sao lại biết rõ ràng về chuyện của huynh đệ chúng ta như vậy? Phượng tộc không qua lại nhiều với Đại Hoang Nguyên, từ khi nào A

cha lại biết rõ chuyện thiên hạ như thế chứ? Chúng ta chỉ mới rời đi mấy ngày, lúc trước, khi ta nhắc tới Đào Hoa cư, thái độ của A cha không phải như vậy."

Phượng Tàng Sơn giải thích: "Phượng tộc không phải hoàn toàn đoạn tuyệt với nhân thế, vẫn có tiếp xúc với một số người bên ngoài về một số phương diện. A cha là có một số người quen ở bên ngoài, trước khi giao hàng hóa của Phượng tộc cho Đào Hoa cư, A cha cố ý tìm hiểu về hắn cũng là chuyện bình thường."

Diệp Điểm Điểm không phủ nhận lời giải thích của gã, trầm ngâm nói: "Ta chỉ là cảm thấy lời của A cha hình như có chút vấn đề."

Phượng Tàng Sơn không hiểu, hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Diệp Điểm Điểm lắc đầu, hiển nhiên nàng cũng không nói rõ ra được điểm nào có vấn đề, chỉ là một loại trực giác.

Sau khi nghe những lời trao đổi đó của hai người, Dữu Khánh hơi híp mắt, ánh mắt thoáng lấp lóe, hắn hoặc là không có nắm được vấn đề, nhưng một khi đã nắm bắt được vấn đề, phản ứng của hắn rất nhạy cảm, hắn theo bản năng mà sinh ra cảnh giác, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, rồi chậm rãi nói: "Việc này không chừng là có người đang ở phía sau nhằm vào ta."

Trùng Nhi kinh ngạc.

Hai vợ chồng nghe nói vậy đều lộ vẻ kinh ngạc, cảm thấy phải chăng hắn đã quá nhạy cảm rồi hay không, hẳn là suy nghĩ nhiều.

Đương nhiên, Phượng Tàng Sơn vẫn khách khí hỏi, "Vì sao lão đệ nói như vậy?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Tỷ phu, ngươi không phát hiện thấy cả ba vấn đề mà tộc trưởng nhắc tới đều là nhằm vào ta sao?"

Nếu hắn cứ muốn nói như vậy, Phượng Tàng Sơn không thể không điều chỉnh một chút, "Tỷ của ngươi vốn chỉ nói những điều tốt đẹp về ngươi trước mặt A cha ta, A cha ta chú ý tới ngươi nên muốn tìm hiểu về ngươi là rất hợp lý. Hơn nữa, vấn đề chủ yếu của Đào Hoa cư không phải là từ ngươi sao? Nói về ngươi, không cần nói lời tốt đẹp nữa, nói về công việc, tiền đề hợp tác nhất định là phải đưa ra vấn đề, đổi là ta, có khả năng cũng làm như vậy."

Trùng Nhi hơi bĩu môi trước lời nhận xét này, hắn ta tin tưởng một cách vô điều kiện rằng phán đoán của Dữu Khánh không sai, bởi vì tại trong mắt Trùng Nhi, Dữu Khánh luôn luôn rất lợi hại, từ khi bắt đầu vào kinh thành đi thi.

Dữu Khánh: "Tỷ phu, trong trường hợp bình thường, cách giải thích của ngươi không sai chút nào, thực tế hẳn phải là như vậy. Nhưng ta có thể khẳng định là, những vấn đề mà tộc trưởng đưa ra này không phải do chính ông ấy cố ý tìm hiểu được, ."

Hai phu thê nhìn nhau, Diệp Điểm Điểm vội hỏi, "Ý của ngươi là?"

Dữu Khánh: "Bởi vì vấn đề mà tộc trưởng đưa ra quá phiến diện! Ví dụ như ân oán giữa ta và Xích Lan các, thực ra chỉ là ân oán giữa ta và thiếu Các chủ Long Hành Vân của Xích Lan các, chuyện đó kỳ thực đã trôi qua từ lâu rồi, ta và Long Hành Vân đã âm thầm giải quyết xong việc này, chuyện này, người ngoài không biết cũng có thể hiểu được, nhưng nếu tộc trưởng thật sự cố ý đi hỏi thăm, hẳn phải biết rõ đó là chuyện cũ từ hai, ba năm trước đây, Xích Lan các và Long Hành Vân đã không còn bám vào bên cạnh Đào Hoa cư, không can thiệp vào chuyện buôn bán của Đào Hoa cư từ lâu rồi.

Người của ta chạy khắp nơi, bận rộn làm việc kiếm tiền ở bên ngoài, Xích Lan các không hề có hành động gì nhằm vào, điều đó không phải đã giải thích rõ vấn đề rồi sao? Người bình thường đều có thể nhận ra được chuyện đó đã trôi qua. Nếu Tộc trưởng cố ý tìm hiểu, ít nhất sẽ không đưa ra vấn đề về Xích Lan các, cho dù có nêu ra cũng phải là trực tiếp hỏi ta xem có chuyện gì xảy ra, đúng không?

Đây rõ ràng là vì cố ý tạo ra vấn đề, bất kể tình hình hiện trạng như thế nào.

Có lẽ là phán đoán của ta chưa đúng, nhưng ta nhất định cần phải nói rằng, nếu thực sự chính tộc trưởng tự tìm hiểu được những thông tin đó và tự nêu ra những lí do thoái thác phiến diện như vậy, điều này chỉ có thể chứng tỏ rằng con đường thu thập thông tin của tộc trưởng có vấn đề, hoặc là, khả năng phân tích và nắm bắt vấn đề của tộc trưởng có vấn đề. Ta không tin Tộc trưởng có thể quản lý tốt trật tự của một Phượng tộc lớn như thế mà lại nông cạn như vậy.

Đương nhiên, ta cũng rất tò mò, tại trong Phượng tộc này, ai sẽ nhằm vào ta? Ta và Phượng tộc không oán không cừu, nếu nói rằng từng có xung đột gì đó, vậy cũng chỉ có chuyện Tiểu Hắc kích động lần trước mà thôi. Chẳng lẽ là Nhị ca của tỷ phu chú ý đến ta rồi sao?"

Hai phu thê cau mày im lặng. Không biết có phải vì khả năng lĩnh hội của mình có vấn đề hay không, Phượng Tàng Sơn cảm thấy lời giải thích của Dữu Khánh có phần gượng ép.

Diệp Điểm Điểm đột nhiên quay sang hỏi trượng phu: "Nhị ca đã trở về, đã gặp A cha rồi sao?"

Phượng Tàng Sơn không có trả lời, mà ngay lập tức xoay người rời đi, gã đi tới phía dưới đại thụ, trò chuyện với các tộc nhân làm nhiệm vụ bảo vệ một hồi.

Một lúc sau, Phượng Tàng Sơn không nhanh không chậm quay trở lại, gật gật đầu với thê tử, "Về sớm hơn chúng ta một ngày, cũng đã gặp mặt A cha, còn dẫn theo một người tên là 'Trữ Bình Côn' trở về."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Trữ Bình Côn?"

Đôi vợ chồng quay sang nhìn hắn, Diệp Điểm Điểm hỏi: "Ngươi biết người đó?"

Dữu Khánh: "Chắc hẳn không phải trùng tên, lão ta từng xuất hiện tại bên cạnh Nhị ca của hai vị, lần trước chúng ta gặp nhau tại trên đường phố U Giác Phụ, lão già bên cạnh Nhị ca của hai vị tên là Trữ Bình Côn. 'Côn Bảo hành' tại U Giác Phụ chính là của lão. Tương tự như tình huống của ta tại Đào Hoa cư, lão ta cũng là ông chủ không được nêu tên đứng sau cửa hàng."

Hai vợ chồng trầm ngâm, kể cả Trùng Nhi, đại khái đều ý thức được vấn đề xảy ra ở đâu, không có lửa làm sao có khói.

Dữu Khánh hỏi tiếp một câu, "Ta không biết tình hình nơi này, hai vị tỷ phu cảm thấy hiện tại ta nên làm như thế nào?"

Sau khi đã nắm giữ được tình huống đại khái, Phượng Tàng Sơn đưa ra quyết định, "Không vội, để ta tìm hiểu tình hình thêm đã, nếu không có hiểu lầm gì, ta sẽ tìm cơ hội chuyển lời ngươi đã nói cho A cha, chắc hẳn A cha tự sẽ có phương án xử lý."

Điều Dữu Khánh quan tâm nhất hiện tại không còn là chuyện buôn bán nữa, hắn còn có dẫn theo Trùng Nhi và Tiểu Hắc bên người a, liền hỏi: "Nhị ca của Tỷ phu không chừng đã có ý kiến đối với ta rồi, ta không biết tính cách của Nhị ca tỷ phu thế nào, vì để ổn thỏa, ta có cần phải tránh đi hay không?"

Phượng Tàng Sơn nhấc tay đảm bảo: "Huynh đệ, không đến mức phải thận trọng đến như vậy, tại nơi nào đều sẽ có chút việc không thoải mái. Bất kể như thế nào, Nhị ca cũng không đến mức làm bậy với khách của Phượng tộc. Làm cứng chính là đánh vào mặt ta. Yên tâm đi, hết thảy đều có ta ngăn cản, nếu thật sự có người dám làm xằng làm bậy, đừng cho rằng ta không dám trở mặt!"

Chương 990: Tỷ tỷ xinh đẹp

Diệp Điểm Điểm cũng trấn an Dữu Khánh, "Lãnh địa của Nhị ca tại 'Lưỡng Tiêm trại', cách rất xa 'Thúy Vũ hồ', ngăn cách bởi lãnh địa của mấy nhà, không cần lo lắng gì cả."

Dữu Khánh không tán thành với lời nói của đôi phu phụ này, với kinh nghiệm của bản thân hắn, nếu thật sự có người muốn gây sự với ngươi, đó là khó lòng đề phòng, chút khoảng cách lãnh địa này chẳng là cái rắm gì, nhưng người ta là người địa phương, quen thuộc tình hình tại đây, có thể nói ra lời như vậy hẳn là an toàn.

Hắn suy nghĩ lại, cảm thấy có lẽ là mình đã quá đa nghi, liền gật gật đầu cười. Nhìn quanh một vòng xong, hắn chuyển đề tài, "Kỳ phong tú lệ, sơn thủy như họa, thực sự là một nơi rất tốt a!"

Ánh mắt hắn bất chợt dừng lại tại một ngón núi cao kỳ lạ phía xa xa, thân núi màu đỏ sẫm, giống như đã được xử lý cắt phẳng, các mặt vuông vức đâu ra đấy, đỉnh núi bằng phẳng như mặt bàn, không hoa không cỏ, nằm giữa vùng núi nón xinh đẹp, hơn nữa nó còn ngọn núi cao nhất, nhìn thế nào đều cảm thấy có vẻ quái lạ, hắn không khỏi chỉ đến, hỏi: "Ngọn núi đó thật là quái lạ, vì sao phải làm cho ngọn núi trở thành như vậy?"

Mấy người đồng thời nhìn tới, Phượng Tàng Sơn cười ha hả, "Không phải do chúng ta làm, sinh ra đã như vậy, từ xưa đến nay đã nằm ở đó, nó cũng là nơi Phượng tộc ta cử hành đại tế tự. Ngươi không cảm thấy nó giống như là một cái đỉnh sao?"

Đỉnh? Trong đầu Dữu Khánh chợt lóe lên một chuyện, nhưng hắn nỗ lực không tiếp tục nghĩ đến, à một tiếng, nói: "Quả thực có phần giống."

Phượng Tàng Sơn nói: "Nếu đã tới Phượng đầu lĩnh, ta và ngươi đi dạo đi."

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, cuối cùng khoát tay áo, liếc nhìn bụng bự của Diệp Điểm Điểm, nói: "Ngày khác đi, bôn ba đường dài đến đây, đã có chút mệt mỏi, trước tiên nghỉ ngơi chút đã."

Diệp Điểm Điểm hiểu ý cười cười, cho rằng hắn là suy nghĩ cho mình, nàng quay sang lườm Phượng Tàng Sơn một cái, giống như muốn nói, ngươi thật là quê mùa, phải học người ta một chút nha.

Nàng ta không biết rằng, Dữu Khánh không phải nghĩ cho nàng, cũng không phải muốn nghỉ ngơi, mà là muốn rút về nơi ở, bất kể người khác nói như thế nào, trước khi chưa làm rõ được vị Nhị ca kia nghĩ gì, hắn không có ý định lang thang khắp nơi, hắn cảm thấy trở về địa bàn của Phượng Tàng Sơn mới tương đối an toàn.

Nếu hắn đã nói như thế, Phượng Tàng Sơn cũng không miễn cưỡng, vì vậy cả nhóm trực tiếp quay trở về. Đưa khách nhân trở lại căn nhà sàn tên "Thúy Bích lâu" bên cạnh Thúy Vũ hồ, gã nói mấy người Dữu Khánh nghỉ ngơi cho tốt, và dặn dò đêm nay có thiết yến khoản đãi.

Sau đó hai người cưỡi phi cầm quay trở về đỉnh ngọn núi cao nhất phía sau, nơi đó có một tòa nhà gỗ tương đối rộng lớn và kiên cố, là nơi ở của hai vợ chồng, cũng là trụ sở của lãnh địa này.

Sau khi tộc nhân đưa phi cầm tọa kỵ rời đi, Phượng Tàng Sơn quay đầu lại thoáng nhìn căn nhà bên bờ hồ, nhịn không được lắc đầu nói: "Theo lời đồn đại, Thám Hoa lang to gan lớn mật, nhiều hành động gan dạ táo bạo, thậm chí ngay cả mặt mũi của lão Hoàng đế cũng không cho. Hôm nay mới biết tin đồn chỉ là tin đồn, có phần nói quá sự thật."

Diệp Điểm Điểm sửng sốt, vội vàng cau mày hỏi: "Nói bậy bạ gì vậy?"

Phượng Tàng Sơn đưa tay đỡ cánh tay nàng cùng đi tới trước, "Phu nhân a, ta chỉ là không vòng vo giấu giếm, có chuyện gì nói thẳng ra chuyện đó mà thôi, nàng không nhìn ra sao? Vị huynh đệ này của chúng ta nha, có phần quá thận trọng, không thấy to gan lớn mật bao nhiêu."

Diệp Điểm Điểm trừng mắt lườm gã, "Vườn tiên đào đó là tự bay ra hay sao, đại nam nhân ở phía sau lẩm bẩm, được hay không?"

Phượng Tàng Sơn cười ha hả nói: "Nàng nhìn nàng kìa! Ta tùy tiện nói sau lưng hắn mấy câu cũng không được. Làm như ta còn không thân cận với nàng bằng hắn ấy."

Diệp Điểm Điểm lập tức quay đầu lại lườm gã, trầm giọng hỏi: "Ngươi nói vậy là có ý gì?"

Phượng Tàng Sơn vội xua tay nói: "Không có ý gì, nàng nhìn nàng kìa, lại hiểu lầm rồi."

Diệp Điểm Điểm khua tay vẫy cánh tay nâng đỡ của gã ra, vẻ mặt không vui sải bước đi vào trong phòng.

Phượng Tàng Sơn bất đắc dĩ cười khổ, quay đầu lại nhìn chăm chú căn nhà phía bờ hồ một lúc, rồi bước nhanh đuổi theo phu nhân…

Sóng nước lăn lăn vỗ lên bờ hồ, Dữu Khánh và Trùng Nhi đi tới, song song ngồi xổm xuống lật xem những viên đá bên mép nước, đây là những viên đá cuội nhiều màu sắc khác nhau, bề mặt bóng láng phản chiếu ánh sáng như ngọc, trông rất đẹp mắt, nhất là những viên được sóng nước cọ rửa qua, càng sáng bóng tươi đẹp.

"Thật là đẹp. Công tử, công tử thấy nó giống cái gì?" Trùng Nhi nhặt lên một viên đá màu hồng phấn hình dạng như quả đào.

Dữu Khánh cố ý chọc ghẹo hắn ta, "Giống ngươi."

Trùng Nhi lập tức mím môi không để ý tới nữa, biết rõ vị chưởng môn sư huynh này lại đang trêu chọc mình giống đàn bà.

Phương thức phản kháng của hắn ta chính là không có hé răng, im lặng chống chịu.

Nếu chỉ có thể nhìn thấy một hai viên thì thôi, nhưng khắp bờ hồ này, chỗ nào cũng có, Dữu Khánh thưởng thức một chút rồi không còn thấy mới mẻ nữa, hắn đứng lên, chắp tay sau lưng nhìn xa xa trong hồ nước, bọn hắn tới đây tìm Tiểu Hắc, mà Tiểu Hắc thì đang chèo thuyền với những người khác trong hồ, chơi rất vui vẻ.

Một người đang vui vẻ chèo thuyền trong hồ. Một người ở tại bên bờ hồ không ngừng nhặt đá liệng liệng, ném rồi lại nhặt, muốn nhặt được viên đá xinh đẹp nhất. Một người cầm kiếm chắp tay sau lưng, đứng sừng sững bên hồ, trong đôi mắt dõi nhìn xa xa đầy vẻ suy tư, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bỗng nhiên loáng thoáng có một tràng tiếng ồn ào truyền đến, Dữu Khánh và Trùng Nhi đang nhặt đá song song quay đầu lại nhìn về phía Thúy Bích lâu, không biết xảy ra chuyện gì. Hai người lập tức lướt trở về.

Vừa về đến cửa vào Thúy Bích lâu, lập tức thấy một cô nương Phượng tộc đang xách hành lý của bọn hắn, muốn ném ra ngoài.

Hai người không biết vì sao cô nương Phượng tộc này lại ném hành lý của bọn hắn. Người này trông rất rất trẻ tuổi, đoán chừng chưa đến hai mươi, nhìn như thiếu nữ, đầu đội mũ lông vũ, mặc da thú, để lộ tay chân, còn để lộ cả một đoạn eo thon săn chắc, màu da lúa mạch, khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp. Bộ dạng cô ta lúc này khiến người ta có cảm giác điêu ngoa.

Hai người phụ nữ được phái đến đây phục vụ khách nhân đang nỗ lực ngăn cản khuyên can.

"Các ngươi không dọn ra ngoài, thì để ta dọn. Tránh ra."

"A Hoàn, không thể ném a! Đây này quý khách của thủ lĩnh và phu nhân."

"Là quý khách của nữ nhân kia, không phải của A cha ta. Ta bây giờ cũng muốn chiêu đãi quý khách tại nơi này. Bảo bọn họ đổi nơi ở

khác đi.”

“A Hoàn, ta tìm một chỗ khác giúp ngươi, được không?”

“Không, ta muốn nơi này ngay bây giờ.” Thiếu nữ bày ra bộ dạng ương bướng không nói lý lẽ, đồng thời lúc này cũng đã nhìn thấy khách nhân vừa trở về. Ánh mắt cô ta đảo qua hai người Dữu Khánh, rồi đột nhiên ngừng lại trên mặt Trùng Nhi, thấy Trùng Nhi đang cau mày nhìn mình chằm chằm, ánh mắt cô ta có phần lúng túng, không dám đối diện, bộ dạng hùng hổ kịch liệt trong nháy mắt liền yếu đi, ậm ừ hỏi, “Bọn họ là khách của A cha à?”

“Đúng vậy.” Một người phụ nữa gật đầu, một người khác thì khom người với hai người Dữu Khánh, dáng vẻ áy náy xin lỗi.

Rầm rầm, thiếu nữ thả hành lý trong tay xuống, rồi đẩy hai người phụ nữ ra, đồng thời hừ một tiếng, “Lười ồn ào với các ngươi.”

Cô ta chắp tay sau lưng nghênh ngang đi xuống bậc cấp, đi tới trước mặt hai người Dữu Khánh, hoàn toàn không thèm nhìn Trùng Nhi, chỉ hỏi Dữu Khánh, “Các ngươi từ đâu tới? Tên gì?”

Dữu Khánh thần sắc bình tĩnh ôn hòa, mỉm cười hỏi ngược lại, “Cô là ai?”

Một người phụ nữa bước nhanh xuống đây, giải thích: “Nàng là A Hoàn, là con gái của thủ lĩnh. Quý khách, là hiểu lầm, chúng ta lập tức sẽ thu dọn hành lý lại chỗ cũ.”

Ngụ ý là mong khách nhân không nên so đo với thiếu nữ.

Quả nhiên là nữ nhi của Phượng Tàng Sơn, Dữu Khánh đã biết Phượng Tàng Sơn có một con trai một ccon gái, lúc này à một tiếng, nói: “Không sao.”

Thiếu nữ hừ một tiếng, tiếp tục ép hỏi: “Điếc sao? Ta hỏi các ngươi từ đâu tới? Tên gì?”

Dữu Khánh duy trì mỉm cười, "Dữu Khánh, U Giác Phụ tới."

Thiếu nữ ưỡn chiếc cổ thon dài, cao ngạo như một con gà trống lại chuyển ánh mắt nhìn chăm chú vào Trùng Nhi, "Tại sao ngươi không nói lời nào như một tên câm điếc vậy, ngươi tên gì?"

Trùng Nhi cũng báo ra tên đối ngoại của mình, "Lâm Long."

Tên này là do sư phụ của hắn ta đặt cho, dùng để giao tiếp đối ngoại, đọc đồng âm với "Linh lung".

"Nể mặt mũi của A cha, ta không chấp các ngươi." Thiếu nữ hừ một tiếng, chắp tay sau lưng, bộ dạng vô cùng kiêu ngạo, bỏ đi.

Trùng Nhi nhìn chằm chằm đôi chân thon dài bộc lộ ra ngoài của thiếu nữ, sau đó cảnh giác quay sang nhìn Dữu Khánh, phát hiện thấy chưởng môn sư huynh quả nhiên đang nhìn chăm chú đôi chân của người ta.

Đối với việc này, hắn ta coi như đã quen thuộc không còn kinh ngạc nữa, từ lâu đã phát hiện được tật xấu này của mấy vị sư huynh, khi nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp, ánh mắt sẽ không tự chủ được mà dõi mắt nhìn, nhìn thấy ngực lớn thì sẽ nhìn ngực người ta, và cả mông nữa, kể cả Cửu sư huynh vốn luôn tỏ ra thanh cao, cũng sẽ âm thầm lén nhìn.

Ngay tại trước mặt người ngoài, hắn ta không tiện nói gì, nhếch miệng hiện ra má lúm đồng tiền, nhưng lại trực tiếp dịch bước chắn trước mặt Dữu Khánh, tươi cười xán lạn hỏi: "Công tử, làm gì bây giờ?"

"Hả?" Dữu Khánh theo động tác ra dấu của hắn ta, quay nhìn về phía đống đồ tán loạn nơi cửa vào đang được người nhặt lên.

Người phụ nữ trước mặt lập tức cầu xin bọn hắn, nói rằng A Hoàn không có ác ý gì, chỉ là có phần tùy hứng, mong bọn hắn đừng nói

cho Phượng Tàng Sơn biết, nếu không, Phượng Tàng Sơn nhất định sẽ trừng phạt A Hoàn rất nghiêm khắc.

Dữu Khánh tự nhiên liền bảo đảm rằng hắn sẽ không nói, cũng từ điều này hắn nhận ra được điểm khó khăn trong cuộc sống của Diệp Điểm Điểm tại Phượng tộc, nhưng việc này không tính là bất ngờ, khi Diệp Điểm Điểm quyết định tái giá với Phượng Tàng Sơn thì chắc hẳn cũng có chuẩn bị tâm lý.

Hắn chỉ không ngờ rằng, đến bây giờ Diệp Điểm Điểm vẫn chưa xử lý được vấn đề này, nữ nhi của Phượng Tàng Sơn lại có thể làm ra chuyện trực tiếp đánh đuổi khách của Diệp Điểm Điểm.

Mà từ thái độ của những người khác, có thể nhận thấy, những người nơi này tương đối bao che cho A Hoàn đó.

Đến chạng vạng tối, phu thê Phượng Tàng Sơn nồng nhiệt chiêu đãi bọn hắn, đốt lửa ngoài trời, sơn trân mỹ vị, nhân vật chủ yếu trong khu vực Thúy Vũ hồ đều đến đây tiếp khách, cả khách và chủ đều vui.

Sau khi kết thúc tiệc tối, dù cảnh đêm hấp dẫn nhưng Dữu Khánh không có tâm tình tản bộ, hắn dẫn Trùng Nhi và Tiểu Hắc trở về Thúy Bích lâu nghỉ ngơi.

"Trăng sáng vằng vặc, sáng vằng vặc a, mặt nước long lanh, sóng vỗ êm đềm, êm đềm và nhẹ nhàng a…"

Đột nhiên, có tiếng sơn nữ cất lên giọng ca trong trẻo du dương từ xa xa văng vẳng vào trong phòng.

Tiểu Hắc đang khoanh chân đả tọa tu luyện đột nhiên mở mắt, sau đó vừa lăn vừa bò đứng lên, trực tiếp đẩy mở cửa sổ, thò đầu nhìn ra bên ngoài.

Cậu nhóc ở chung một phòng với Dữu Khánh, không phải Dữu Khánh thích kéo nó ở chung, mà vì để trông chừng nó.

Tựa người nằm úp sấp trên cửa sổ, mái tóc Tiểu Hắc tung bay, nó chợt quay đầu lại reo lên: "Thập Ngũ thúc, có tỷ tỷ xinh đẹp, nhanh đến xem đi."

Tiểu hài tử này rất nhạy cảm, có thể cảm giác được mấy vị thúc thúc Đào Hoa cư thích xem cái gì.

Dữu Khánh mở mắt ra, đang định mắng tên nhóc con này tâm hoang dã, nhưng nghe nói có tỷ tỷ xinh đẹp liền bỏ qua, quyết định để xem ánh mắt của tiểu tử này như thế nào, hắn liền đứng dậy đi đến bên cửa sổ, cùng với Tiểu Hắc đồng thời nhìn xung quanh, hai người một lớn một nhỏ chăm chú nhìn.

Một đống lửa cháy sáng bên bờ hồ, có ba nữ nhân vây quanh, một người đứng xướng ca, hai người ngồi đung đưa, lắc lư đầu theo điệu hát. Dữu Khánh chỉ nhìn thoáng qua liền nhận ra được người ca hát chính là A Hoàn, con gái của Phượng Tàng Sơn, người gây rối lúc ban ngày.

Nói đi cũng phải nói lại, giọng hát rất dễ nghe, trong cảnh đêm, tiếng hát gợi được cho người nghe có cảm giác cảnh đêm hấp dẫn.

Cửa sổ của căn phòng sát vách rất nhanh cũng được mở ra, Trùng Nhi thò đầu nhìn ra ngoài, nhưng hầu hết thời gian hắn ta đều là quay đầu nhìn xem phản ứng của Dữu Khánh.

Nữ nhân bên cạnh đống lửa dường như đã phát hiện thấy khách nhân đang nhìn xem bọn họ, hai nữ nhân đang ngồi lần lượt đứng lên, sau đó chạy đến Thúy Bích lâu, không mời tự vào, mời khách cùng ra đống lửa vui chơi.

Lúc đầu, Dữu Khánh và Trùng Nhi một mực từ chối khéo, nhưng cuối cùng bởi vì lòng nhiệt tình của họ mà không thể chối từ, người ta vừa lôi vừa kéo, nhất quyết muốn kéo bọn hắn ra ngoài, đối diện với sự nhiệt tình như vậy, bọn hắn đành phải ra theo.

Trong khi đó, Tiểu Hắc thì không cần lôi kéo gì cả, đi chân trần trực tiếp nhảy ra cửa sổ chạy đi. Dữu Khánh xem như là phục tiểu tử này, chưa bao giờ sợ chân bị xước, tại trên đống đá vụn lộn xộn, nó vẫn có thể chạy chân trần.

Chương 991: Tới sớm (1)

Hồ nước long lanh trong cảnh đêm, sơn nữ ca hát bên đống lửa, dáng người vui vẻ phong tình.

Tiểu Hắc chạy đến trước một bước đang vung tay múa chân trước mặt A Hoàn, há miệng ra liền, "A a a a a, nha nha nha nha nha, a a a…" phụ họa tiếng ca hát của cô ta.

Chân trần nhảy loạn, há mồm gào to, Tiểu Hắc lập tức làm rối loạn giai điệu ưu mỹ của A Hoàn, cũng may mà Tiểu Hắc vừa nghe thấy giọng hát của cô ta không còn dễ nghe liền không còn hứng thú nữa, cậu nhóc xoay người nhìn đống lửa, đôi mắt sáng lên, rồi trực tiếp chạy đến chơi với lửa, nó dốc sức cho thêm củi vào đống lửa.

Khi Dữu Khánh và Trùng Nhi đi đến ngồi xuống bên cạnh đống lửa, A Hoàn khôi phục lại giọng ca đa tình và động lòng người của mình.

A Hoàn vừa ca hát vừa đi đến trước mặt Dữu Khánh, chủ động đưa tay mời hắn cùng múa hát. Những nữ nhân khác của Phượng tộc hùa theo cùng nhau reo hò cổ vũ hắn. Dữu Khánh liên tục xua tay biểu thị không muốn, thỉnh cầu bỏ qua cho hắn.

"A a a…"

Thấy A Hoàn đến mời bọn hắn cùng ca múa, Tiểu Hắc đang liên tục thêm củi vào đống lửa lại thuận miệng ê a cất lên mấy tiếng hát trợ hứng, bộ dạng như muốn cho thấy ta biết ca hát, nhưng nó chỉ nhận

được những ánh mắt khinh thường, không ai mời nó, vì vậy nhóc con lại tiếp tục công việc chăm sóc đống lửa của mình.

Thấy Dữu Khánh một mực từ chối, A Hoàn không miễn cưỡng nữa, cô ta di chuyển đến trước mặt Trùng Nhi, vừa lắc lư nhảy múa vừa ca hát, đồng thời cúi xuống chụp lấy tay Trùng Nhi, Trùng Nhi cũng xua tay từ chối, nhưng lại bị các nữ tử khác ồn ào ùa đến kéo lên, đẩy vào trong lòng A Hoàn.

Trùng Nhi bối rối, nhanh chóng lùi lại, nhưng mấy cô gái này dây dưa mãi không tha, không ngừng xô đẩy A Hoàn và Trùng Nhi, hai người bị xô đẩy không ngừng va chạm vào nhau, hết va chạm thân thể đến va chạm mặt mũi, bờ môi gần như chạm nhau rồi.

Nhìn bộ dạng chân tay luống cuống của Trùng Nhi, chút ria mép của Dữu Khánh nhếch lên, hắn cười khoe hàm răng trắng bóng, chớp chớp mắt nhìn xem náo nhiệt.

May mà có Tiểu Hắc hỗ trợ, giải tỏa sự bối rối của Trùng Nhi.

Tiểu Hắc ném hết tất cả củi khô ở bên cạnh vào trong đống lửa, khi đống củi đó bén lửa, ngọn lửa bùng lên cao, đốm lửa nổ tí tách văng tung tóe ra xung quanh, lại thêm sức nóng bỏng rát khiến cho bất cứ ai, dù nam hay nữ đều không chịu nổi, lúc này đã không thể duy trì được ca hát nhảy múa nữa, tất cả ào ào hét to bỏ chạy.

Bầu không khí lãng mạn phong tình ngay tại chỗ biến thành chạy trốn hỏa hoạn, đã bị Tiểu Hắc phá hỏng đi như thế.

Tiểu Hắc chạy ra xa, quay nhìn cảnh tượng ngọn lửa vút cao, đốm lửa bắn tung tóe lên không trông rất ngoạn mục, khung cảnh này khiến cho tâm tình cậu nhóc rất phấn khích và kích động, nó ngửa mặt lên trời ca vang, tiếng ca như tiếng gào thảm thiết, "A a a…"

Nó phấn khích đến mức vung vẩy tay chân, tiếng gào không đủ để phát tiết hết tâm tình của mình, cậu nhóc lập tức duỗi tay chụp lấy cây đại bổng phía sau lưng, bắt đầu khoa tay múa chân.

Vừa mới được gợi lên một chút hào hứng thì bị nhóc con phá hủy, Dữu Khánh bực bội đứng ở phía bên kia đống lửa, chỉ tay chửi mắng Tiểu Hắc đang đứng nơi đó ra sức vung tay múa chân, nói là sẽ ném Tiểu Hắc vào lửa nướng chín, nói là không nên mang tên nhóc quậy phá này ra ngoài.

Tay nắm tay chạy đến một bên, A Hoàn co rúm ở trong lòng Trùng Nhi, bộ dáng có vẻ rất hoảng sợ, thỉnh thoảng ngẩng đầu, len lén quan sát Trùng Nhi nhìn Tiểu Hắc lắc đầu thở dài, ánh mắt trìu mến ẩn tình, đôi môi mím lại, dường như đang tận hưởng cảm giác ôn nhu này.

May mà sau đó Trùng Nhi cũng kịp phản ứng lại, nhìn người trong vòng tay mình, hắn ta giật nảy mình nhảy lui như bị rắn cắn.

Rất nhanh sau đó, Tiểu Hắc dường như đã nhận ra được mình gây ra họa.

Người đàn ông nho nhỏ, một người làm một người chịu, nhóc con lập tức chạy tới hồ nước, nhảy vào trong nước, vận công hất tung từng đám nước về phía đống lửa.

Nước được hất lên hơi bị nhiều, thế lửa nhanh chóng được khống chế, nhưng sau đó lửa cũng bị dập tắt hoàn toàn, dưới ánh trăng sao, mùi khói khét lẹt khó ngửi bốc lên, bầu không khí phong tình dưới màn đêm bỗng trở nên mịt mù khói lửa, từng đôi mắt nhìn chằm chằm về phía Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc không vui chơi nữa, ném đại bổng lên, biến thành côn trùng vỗ cánh, nhóc con nhảy lên chụp lấy chân côn trùng, bay vào trong bầu trời đêm, tránh khỏi đám người Dữu Khánh, sau khi bay một nửa vòng hồ, nhóc con mới bay trở về Thúy Bích lâu.

Sau đó, những người khác cũng chỉ có thể chia tay, một buổi tụ hội tưng bừng quanh đống lửa kết thúc như vậy.

Sáng sớm hôm sau, A Hoàn lại chủ động tới cửa, không thèm để ý đến Dữu Khánh và Tiểu Hắc, cô ta trực tiếp tìm đến chỗ Trùng Nhi, nói là đến cảm tạ được Trùng Nhi giải cứu tối hôm qua.

Tất nhiên, không phải chỉ nói lời cảm tạ suông, cô ta mang đến một giỏ trái cây tươi roi rói, vừa nhìn qua liền biết vừa mới được hái từ trên núi đem xuống, vẫn còn vương theo những giọt sương.

Giải cứu tối hôm qua? Trong lúc Dữu Khánh và Trùng Nhi còn đang suy nghĩ chưa ra hành động nào tối hôm qua là giải cứu thì Tiểu Hắc đã nhận giúp giỏ trái cây dại, trực tiếp ôm đến trước mặt Dữu Khánh, tươi cười lấy lòng, nói: "Thập Ngũ thúc, cho thúc."

Có thể nói là ánh mắt đầy mong đợi, hi vọng hắn có thể vui vẻ nhận lấy.

Chuyện tối hôm qua, nhóc con cảm thấy rất có lỗi, nịnh nọt Dữu Khánh tự nhiên là hi vọng Dữu Khánh không nên giận nó nữa.

Dữu Khánh hiểu ý của nó, nhưng vẫn nhịn không được nhướng mày, vuốt vuốt chút ria mép bên môi nhìn tiểu tử trước mắt, ngay trước mặt người ta lấy đồ mà người ta vừa tặng người khác để đưa cho mình, làm vậy mà nhìn được ư?

Hắn liếc mắt về phía A Hoàn, thấy A Hoàn và Trùng Nhi đang sửng sốt nhìn chằm chằm về phía này.

Thấy hắn do dự, Tiểu Hắc thò bàn tay rảnh vào trong giỏ cầm lấy một quả, trực tiếp cắn một miếng rộp rộp nhai, nếm xong thì gật đầu liên tục nói: "Thập Ngũ thúc, ăn ngon, thúc nếm thử đi."

Làm cái quái gì vậy chứ, Dữu Khánh trừng nó một cái, đưa tay giật lấy cái giỏ, thuận tay đẩy Tiểu Hắc liên tục lảo đảo lùi lại, trực tiếp đẩy tên nhóc chướng mắt này ra khỏi cửa, sau đó đặt giỏ trái cây ở trên bàn bên cạnh Trùng Nhi.

May mà A Hoàn không có bất kỳ biểu hiện gì tỏ vẻ khó chịu, cô ta khách sáo với Trùng Nhi mấy câu sau đó vui vẻ rời đi. Khi ra đến ngoài cửa, cô ta còn xoa xoa đầu Tiểu Hắc để bày tỏ sự thân thiện của mình.

Đang ăn trái cây, Tiểu Hắc ngửa đầu lên nhìn cô ta, rồi đột nhiên nói ra một câu, "Tỷ không có mặc quần."

Cái gì? Đứng ở trong phòng, trong mắt Dữu Khánh và Trùng Nhi đều hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó Dữu Khánh nhanh chóng lướt ra khỏi phòng, chụp lấy Tiểu Hắc do chính tay mình vừa đẩy ra ngoài kéo lại vào trong phòng, rất sợ Tiểu Hắc hội sẽ nói ra lời tục tĩu gì đó ngay trước mặt A Hoàn.

Hắn có sự lo lắng này đương nhiên là có nguyên nhân, phải trách đám nữ tử oanh oanh yến yến, ăn mặc xinh đẹp tại U Giác Phụ kia, bọn họ không làm chuyện tốt, cố ý dạy bậy bạ cho Tiểu Hắc.

Chương 992: Tới sớm (2)

May mà lời nói trẻ con không quá cố kỵ, ít nhất, A Hoàn không có đặt nặng, cô ta thoáng nhìn Trùng Nhi rồi bước chân vui vẻ rời đi.

Không bao lâu sau, Diệp Điểm Điểm cũng tới, muốn dẫn Dữu Khánh đi xem vườn tiên đào mà hắn gửi đến trồng nơi đây, Phượng Tàng Sơn có việc, lần này không có phụng bồi.

Là đồ của mình, lại còn đổ vào rất nhiều tiền, hắn tất nhiên là phải đi xem, vì vậy hắn liền đi cùng Diệp Điểm Điểm đến một thung lũng nhìn như một cái chảo cách đây mấy dặm, thăm lại những cây tiên đào mà hồi đó mình đã đưa đi.

Chầm chậm thả bước trong vườn nhìn xem, hắn nhận thấy những cây tiên đào này phát triển cũng không tệ lắm, hoa đào nở rộ tươi

tắn, nhìn rất đẹp, nhưng giống như Diệp Điểm Điểm đã nói, quả thực không có thần thái như cầy đào tại Đào Hoa cư.

Dữu Khánh biết rõ lí do vì sao, nhưng không thể nói cho nàng biết.

Hiện tại, điều mà Diệp Điểm Điểm lo lắng nhất là, đào đã nở hoa thật lâu rồi, nhưng không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể kết quả, càng không biết khi nào quả mới có thể chín, điều này có nghĩa là cần phải duy trì đầu tư liên tục, nàng ta lo lắng thay cho Dữu Khánh.

Dữu Khánh chỉ là thiếu tiền, chỉ muốn có được kinh nghiệm trồng tiên đào, chứ thực ra hắn không quá quan tâm tới mấy chuyện kiểu như khi nào đơm hoa kết trái. Hắn bỏ qua kháng nghị của mọi người, quyết tâm giữ lại những cây tiên đào này không phải vì nóng lòng được ăn quả đào, mà là muốn tạo ra một niềm hi vọng cho tương lai của Linh Lung quan.

Những người khác cân nhắc lợi hại rồi đưa ra ý kiến phản đối cũng không sai, chi phí đầu tư quá lớn, giống như một cái động không đáy, bọn họ đều cho rằng không đáng để trả giá như vậy, ngay cả tiểu sư thúc cũng phản đối.

Nhưng mọi người đứng ở vị trí khác nhau, hắn là Chưởng môn của Linh Lung quan, tất nhiên không thể dùng lập trường cá nhân để xem xét các vấn đề trước mắt chỉ cho bản thân mình, Linh Lung quan giao cho hắn thân phận tất nhiên hắn phải vì Linh Lung quan mà đưa ra kế hoạch lâu dài.

Cả một đám sư huynh đệ đều là người hưởng lợi từ tiên đào, nếu không phải nhờ có những tiên đào đó, thật sự không biết phải chờ đến tháng năm nào tu vi của bọn hắn mới có thể lặn lội đến Huyền cấp. Cho nên, là Chưởng môn Linh Lung quan, thử hỏi hắn làm sao có thể dễ dàng từ bỏ những cây tiên đào này? Đây chẳng khác nào là căn cơ của Linh Lung quan, thậm chí còn giá trị hơn cả việc tích trữ tiền, nếu thật sự từ bỏ dễ dàng như vậy, là không có trách nhiệm đối với tương lai của Linh Lung quan a!

Hắn không thể không làm hết sức mình.

Đảo một vòng cưỡi ngựa xem hoa, không thiếu một cây nào, trừ điều đó ra thì không nhìn ra có gì đặc biệt, vòng vòng vèo vèo một hồi nữa rồi rời đi.

Mấy ngày sau đó, mấy người Dữu Khánh mặc sức ăn uống vui chơi, đi dạo khắp nơi, nhiều nhất là đích thân Diệp Điểm Điểm bồi tiếp, còn Phượng Tàng Sơn thì không thấy bóng dáng ở đâu, Dữu Khánh có thể thông cảm cho gã, dù sao, thi đấu nội bộ trong Phượng tộc sắp diễn ra đến nơi rồi, người ta là đầu lĩnh một phương, không thể bồi hắn dạo chơi hàng ngày.

Trong khi đó, nữ nhi của Phượng Tàng Sơn thì rất nhiệt tình, thường xuyên chạy đến để bày tỏ lòng biết ơn về việc được "Cứu giúp" đêm hôm đó, nhiệt tình đến mức Dữu Khánh có thể dễ dàng nhận ra được cô ta rõ ràng có ý với Trùng Nhi. Cách bày tỏ của những cô gái bộ tộc này thực sự là rất trực tiếp, thường xuyên xông vào phòng Trùng Nhi, thậm chí trong đêm tối vẫn dám ở lại trong phòng Trùng Nhi, cho dù kẻ ngốc đều có thể nhận ra được.

Việc này khiến cho Trùng Nhi sợ hãi quá chừng, sợ đến mức không dám ở một mình, vì vậy Trùng Nhi đến ngủ chung phòng với Dữu Khánh.

Dữu Khánh cũng nhắc nhở Trùng Nhi phải vững vàng, Phượng Tàng Sơn nhiệt tình mời chúng ta đến đây, không chỉ giúp đỡ chúng ta, còn chiêu đãi ăn ngon uống mát, nếu như ngươi không kiềm chế được đi ngủ với con gái của người ta thì sao được chứ? Hắn mạnh mẽ yêu cầu Trùng Nhi nhất định phải giữ cho tốt lưng quần của mình, vì vậy, hắn mặc kệ cho Trùng Nhi ngủ chung trong phòng mình.

Một toàn nhà Thúy Bích lâu to như vậy, nhưng ba người lại dồn hết vào trong một căn phòng.

Trên Phượng đầu lĩnh, một lão giả Phượng tộc hói đầu, da ngăm đen, đeo khuyên tai lướt đi giữa những tán cây, cuối cùng lắc mình tiến vào trong một hốc cây giữa chạc cây lớn nhất.

Các bảo vệ cửa vào của Phượng tộc dồn dập khom người hành lễ, bởi vì lão giả hói đầu này là Hành tẩu bên cạnh Tộc trưởng, tựa như quản gia trong thế tục, suy nghĩ cũng có thể biết được địa vị của ông ta, xưng là A Lạc Công.

Hốc cây lớn như đại sảnh trong cung điện, bày biện đủ các loại trang trí, đặc biệt dễ thấy các loại xương thú, chỉ là càng đi vào trong ánh sáng càng mù mờ.

Ở chỗ sâu trong đại đường, trên ba bậc cấp có một chiếc ghế bằng xương thú to rộng, phủ da thú với lớp lông nhung dày mịn, một lão giả tóc hoa râm đội một chiếc mũ lông vũ nhiều màu sắc. Ông ta ngồi tựa trong ghế ngủ mê man, trên người đắp một tấm da thú lông dày mịn bóng loáng màu đỏ tươi.

Đây chính là Tộc trưởng của Phượng tộc, Phượng Kim Kỳ, ánh lửa trong chậu than trước mặt bập bùng rọi lên khuôn mặt già nua và nhăn nheo của ông ta, hơi thở trầm và dài, khiến cho bầu không khí trong đại sảnh có cảm giác ngột ngạt kiềm chế, như thể tất cả mọi thứ xung quanh đều phải ngước nhìn hơi thở của ông ta.

Thiếu nữ ngồi quỳ trước chậu than thỉnh thoảng lại cẩn thận cho thêm củi vào, nỗ lực hết sức để không gây ra tiếng động.

A Lạc Công đi tới trước chiếc ghế xương thú, lấy ra một tờ giấy, nhẹ giọng gọi, "Tộc trưởng, quý khách sẽ tới sớm."

Phượng Kim Kỳ đột nhiên giống như ngừng thở, chậm rãi mở ra một khe mắt hẹp, để lộ ánh mắt sâu thẳm và trang nghiêm, ngón tay gầy như cành khô nhô ra khỏi tấm da thú, kẹp lấy tờ giấy nhìn xem, sau đó hơi cau mày, cất lên giọng nói già nua: "Thiện Tri Nhất muốn đến sớm… Quy Kiếm sơn trang của hắn rất rảnh sao?"

Thiện Tri Nhất mà ông ta nói tới, chính là Trang chủ của Quy Kiếm sơn trang, cũng là cao thủ cảnh giới Cao Huyền, danh chấn thiên hạ, quen biết với Phượng Kim Kỳ. Nghe nói Đại Hoang Nguyên sắp tổ chức "Đại Hoang tự", lúc trước Thiện Tri Nhất đã bắt chuyện trước, muốn đến đây mở rộng tầm mắt, Phượng Kim Kỳ tất nhiên không từ chối, chỉ là không nghĩ tới bây giờ lại truyền tin đến, nói muốn đến đây sớm hơn.

A Lạc Công hơi khom người, "Không biết."

Ông ta cầm tờ giấy trả lại, "Sự kiện 'Đại Hoang tự' là chuyện hơn nửa tháng sau, mấy vị khách hiếm đến này lài từng người chạy đến sớm là có ý gì? Ta cũng không biết 'Đại Hoang tự' sẽ như thế nào, bọn họ lấy hưng phấn ở đâu ra chứ, sự kiện này thú vị đến như vậy sao?"

A Lạc Công: "Sự kiện 'Đại Hoang tự' chỉ giới hạn cho mỗi tộc mang theo mười người ngoài, nếu khách còn tiếp tục tới như vậy, e rằng không dễ sắp xếp."

Phượng Kim Kỳ ậm ừ nhắm mắt lại, "Khách tới thì chiêu đãi cho tốt. Ta không quan tâm sẽ đưa theo ai. Quá nhiều người thì để cho bọn họ tự thương lượng với nhau."

Chương 993: Mở màn ngắn gọn

Có lời này của tộc trưởng, A Lạc Công gật gật đầu, đã biết rõ nên làm như thế nào. Lão ta đang định xoay người rời đi, nhưng ánh mắt chợt ngừng lại ngoài cửa.

Nhìn thấy từ phía ngoài hốc cây có bóng người lóe lên, hạ xuống, chính là Phượng Tàng Sơn. Gã nói chuyện với bảo vệ một chút, sau đó bảo vệ nhanh chóng đi vào thông báo, "Tộc trưởng, Ngũ lang tới rồi."

Đang nhắm mắt dưỡng thần, năm ngón tay của Phượng Kim Kỳ nhấc lên gõ gõ lên tay vịn ghế xương thú. Lúc này, bảo vệ mới quay trở ra lối vào, để cho Phượng Tàng Sơn đi vào.

Ở tại lối vào, Phượng Tàng Sơn lập tức thở phào nhẹ nhõm, lúc trước gã đã đến cầu kiến mấy lần, nhưng đều bị từ chối gặp mặt.

Lúc này đã được cho phép, gã liền sải bước đi vào, quỳ một gối xuống đất tại trước ghế tộc trưởng, tay phải nắm lại đặt tại trên ngực, bái kiến, "A cha."

Phượng Kim Kỳ mở mắt ra, nhìn chằm chằm đứa con trai đang quỳ trên đất, không nói gã đứng lên, "Đừng có cứ nhảy quá Sơn chủ của các ngươi chạy tới gặp ta. Ngươi là thủ lĩnh một phương, không hiểu lý lẽ này sao?"

Phượng Tàng Sơn ngẩng đầu nói: "A cha, lần này nhi tử đến đây là để nói về chuyện Thám Hoa lang, không tiện trao đổi với sơn chủ chúng ta."

Phượng Kim Kỳ: "Thám Hoa lang thế nào?"

Phượng Tàng Sơn: "A cha, dám hỏi một câu, về việc buôn bán sản vật của chúng ta, ngài thay đổi thái độ với Thám Hoa lang, có phải là có người nói gì đó sau lưng hay không?"

Phượng Kim Kỳ: "Đừng có vòng vo, nói cái gì ngươi muốn nói."

"A cha, đây không phải là ý của ta, là Thám Hoa lang nghi ngờ có người nói lời gièm pha với A cha…" Phượng Tàng Sơn thuật lại những lời lập luận của Dữu Khánh lúc trước, vừa kể vừa quan sát phản ứng của phụ thân, rồi thử hỏi lại lần nữa: "A cha, Thám Hoa lang suy đoán có đúng không? Có phải có người nói lời này lời nọ hay không?"

Thực ra, gã rất muốn đến đây hỏi lời này từ lâu rồi, nhưng mà phụ thân một mực từ chối gặp gã.

Phượng Kim Kỳ hỏi ngược lại: "Có ai không thể bị người gièm pha?"

Giọng nói của Phượng Tàng Sơn tức thì trở nên to hơn, "Nhưng điều đó đã thay đổi quyết định của A cha."

Phượng Kim Kỳ hơi quay đầu, hỏi A Lạc Công ở bên cạnh, "Người gièm pha tên là gì vậy nhỉ?"

A Lạc Công không nhanh không chậm trả lời: "Trữ Bình Côn, ông chủ của 'Côn Bảo hành' tại U Giác Phụ."

Ánh mắt Phượng Kim Kỳ lại chuyển tới trên người con trai mình, hỏi: "Vì sao người này lại nói lời này nọ về Thám Hoa lang?"

Phượng Tàng Sơn: "A cha, điều này không phải đã rất rõ ràng sao, hiển nhiên cũng là vì chuyện buôn bán sản vật của Phượng tộc chúng ta, muốn quấy rối việc buôn bán của Thám Hoa lang, để giành về cho mình."

Phượng Kim Kỳ: "Ta có nói sẽ giao quyền buôn bán sản vật của chúng ta cho 'Côn Bảo hành' sao?"

Phượng Tàng Sơn nghẹn lời, rồi sau đó vội hỏi: "Ý của A cha là, vẫn sẽ giao cho Thám Hoa lang ư?"

Phượng Kim Kỳ bình tĩnh không dao động, nói: "Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu được. Việc này không liên quan gì với chuyện có người gièm pha hay không. Không có ai tranh giành thì khác, nếu có người cùng tranh thì phải xem ai thích hợp hơn. Nếu như ngươi vẫn còn chưa hiểu rõ được lý lẽ đơn giản này, thì trở về chậm rãi suy nghĩ đi." Nói xong, ông ta nhấc mấy ngón tay lên, hất hất.

Phượng Tàng Sơn đang cúi đầu suy nghĩ về những lời này nên không nhìn thấy động tác của phụ thân. A Lạc Công phải đi tới, cúi người kéo gã đứng dậy, ra hiệu đưa gã rời đi, gã đành phải nói lời tạm biệt.

Sau khi đi ra hang động trong thân cây đại thụ, A Lạc Công nhắc nhở gã mấy câu, "Vốn tưởng rằng đơn giản chỉ là một chuyện buôn bán sản vật, bây giờ có người nhằm vào hắn, vậy thì chỉ có thể do tự hắn đi giải quyết. Phượng tộc không thể vì hắn mà nhúng tay vào chuyện bên ngoài Đại Hoang Nguyên. Nếu như hắn không giải quyết được, và đối phương vẫn một mực rắp tâm tranh đoạt, vậy dù cho Phượng tộc giao cho hắn, hắn cũng không giữ được."

Phượng Tàng Sơn khẽ gật đầu, đã hiểu được ý của bên này.

Sau khi trở lại Thúy Vũ hồ, cuối cùng gã đã dám đi gặp Dữu Khánh, không cần phải một mực tránh né nữa, bởi vì Dữu Khánh cứ luôn hỏi khi nào mình có thể gặp tộc trưởng, mà gã dẫn người ta đến rồi lại không sắp xếp được, quả thực cũng thấy xấu hổ, bây giờ cuối cùng đã có thể cho Dữu Khánh một lời giải thích rồi.

Khi gặp được Dữu Khánh, gã trực tiếp truyền đạt lại ý tứ đại khái.

Dữu Khánh nghe xong những lời này liền trầm mặc, khi tới đây, hắn vốn tưởng rằng đây là chuyện đã nắm chắc, không ngờ lại xảy ra trắc trở như vậy, vấn đề hiện tại là, xử lý việc này như thế nào bây giờ?

Có người tranh giành việc kinh doanh của mình, trực tiếp cướp về tất nhiên là việc nên làm, nhưng điều này cũng phải xem thực lực.

Mấu chốt là hắn không biết rõ nền tảng của Trữ Bình Côn, thứ nhất là không biết tu vi của Trữ Bình Côn sâu cạn như thế nào, không biết dùng vũ lực có thể thắng hay không, thứ nhì là quỷ mới biết rõ phía sau Trữ Bình Côn có bối cảnh nào khác nữa hay không, rất nhiều cửa hàng tại U Giác Phụ không có đơn giản như biểu hiện bên ngoài, rất nhiều trong số đó là cứ điểm do một số đầu trâu mặt ngựa bố trí tại U Giác Phụ.

Nhưng nếu nói hắn trực tiếp từ bỏ, hắn sẽ không cam lòng, lợi nhuận ổn định hàng năm lên tới con số hàng chục triệu, đi đâu mới

tìm được công việc kinh doanh tốt như vậy chứ? Đặc biệt là việc này có thể rơi vào tay mình, nhìn khắp thiên hạ cũng không nhiều.

Hai năm trời không có việc gì, chỉ ăn không làm tại Đào Hoa cư, hắn cũng muốn có gì đó để nói với các sư huynh đệ.

Sau một hồi suy đi nghĩ lại, hắn chậm rãi nói: "Tỷ phu, nếu Trữ Bình Côn đã muốn việc buôn bán này, lão ta hẳn là vẫn còn tại Phượng tộc, ta muốn gặp Trữ Bình Côn để nói chuyện."

Phượng Tàng Sơn trầm mặc một hồi, nói: "Nếu như hắn vẫn còn ở đây, hắn sẽ ở tại 'Lưỡng Tiêm trại' phía bên Nhị ca, nếu mạo muội đi tìm hắn, với tính tình của Nhị ca ta, mặc dù không đến mức làm gì ngươi, nhưng cũng không cần phải đến đó chịu nhục. Để ba ngày sau đi, cuộc tỷ thí nội bộ của tộc ta sẽ chính thức bắt đầu vào ba ngày sau, khi đó chắc hẳn Trữ Bình Côn sẽ đến xem, trong trường hợp như vậy, Nhị ca của ta sẽ không dám làm xằng, ngươi và Trữ Bình Côn gặp mặt nói chuyện cũng thuận lợi."

Dữu Khánh suy nghĩ thấy cũng thích hợp, gật đầu nói: "Được."

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, tỷ thí nội bộ Phượng tộc diễn ra đúng hẹn. Ngoại trừ một số nhân viên lưu thủ, Thúy Vũ hồ gần như dốc hết lực lượng, tự động chạy đến Phượng đầu lĩnh, nơi diễn ra thi đấu. Tình hình tương tự đều diễn ra tại các bộ của Phượng tộc, trời còn chưa sáng đã có lượng lớn nhân viên bắt đầu băng đèo lội suối, người lớn trẻ nhỏ đều có, không ít người tay cầm đuốc.

Đám người Dữu Khánh là khách, được hưởng một số đặc quyền, không vội lên đường, sau khi trời sáng, bọn hắn ăn uống no đủ rồi mới không chút vội vàng cưỡi chim to bay đi.

Địa điểm thi đấu là một nơi gọi là "Thạch đảm oa" gần bên Phượng đầu lĩnh, thực ra đó là một chỗ tương tự một cái giếng trời lớn. Rất đông khán giả từ các bộ của Phượng tộc tập trung lộn xộn xung quanh giếng trời, bên trong giếng trời chính là sân thi đấu, khán giả có thể ở trên cao nhìn xuống.

Tại một bên giếng trời, Trùng Nhi nắm chặt tay Tiểu Hắc không buông, Dữu Khánh sợ Tiểu Hắc gây rối, liên tục căn dặn Trùng Nhi phải trông chừng cậu nhóc thật kỹ.

Sau khi tạm biệt thê tử Diệp Điểm Điểm với cái bụng bầu bự xong, Phượng Tàng Sơn liền quay đầu dẫn theo mấy người rời đi. Trong số ba mươi sáu thủ lĩnh các bộ Phượng tộc, có mười bảy người có cảnh giới Thượng Huyền, gã chính là một trong số đó, vì vậy mà nhất định phải tham gia lần thi đấu này, về sau, nhân sự đại biểu cho Phượng tộc để tham gia "Đại Hoang tự" cũng sẽ được chọn từ trong mười bảy người này.

Nói đến việc này, quả thực khiến cho Dữu Khánh cảm thấy cảm thán, bao nhiêu môn phái muốn có được một Thượng Huyền cũng khó, mà chỉ một cái Phượng tộc đã có đến mười bảy người, lực lượng này phải đè ép bao nhiêu là đại môn phái chứ? Càng chưa đề cập tới còn có một cao thủ Cao Huyền. Không hổ là một trong những bộ tộc cường đại nhất tại Đại Hoang Nguyên.

Vấn đề then chốt là, rất nhiều bộ tộc tại Đại Hoang Nguyên đều áp dụng một phương thức tu hành xa xưa, không giống như tu sĩ bên ngoài gia tăng tu vi rất nhanh bằng cách sử dụng các loại linh đan diệu dược, Phượng tộc cũng vậy, họ không đi mua Linh mễ hay linh đan diệu dược gì, mỗi một phần tu vi tăng lên đều là từng bước vững vàng chắc chắn kết nối với thiên địa để nạp vào.

Chỉ dùng cách thức vụng về nhất đó, không ngờ lại tu luyện ra được nhiều cao thủ như vậy, thực sự khiến cho Dữu Khánh không biết nên nói cái gì.

Nhìn theo bóng lưng Phượng Tàng Sơn rời đi, Dữu Khánh hỏi Diệp Điểm Điểm, "Hôm nay tỷ phu có thi đấu không?"

Diệp Điểm Điểm: "Không biết, có thi đấu hay không cũng không quan trọng, tỷ phu của ngươi cũng không muốn tranh cái gì."

Dữu Khánh suy nghĩ thấy cũng đúng, chỉ cần không liều mạng phân cao thấp, sẽ không xảy ra chuyện gì không mong muốn.

Bỗng nhiên, các thành viên Phượng tộc xung quanh giếng trời lục tục quay người, đổ dồn về cùng một hướng, rồi dồn dập nắm hữu quyền đặt lên ngực khom người, ngay cả Diệp Điểm Điểm cũng không ngoại lệ. Dữu Khánh thuận thế nhìn tới, hắn thấy tại vị trí cao nhất quanh giếng trời, xuất hiện một lão giả Phượng tộc đội mũ lông vũ hoa lệ, mái tóc dài hoa râm, mặt đầy nếp nhăn.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, không cần phải đoán, khẳng định chính là tộc trưởng của Phượng tộc, hắn nhanh chóng ra hiệu cho Trùng Nhi cùng hành lễ với mọi người.

Cùng đi theo Phượng Kim Kỳ còn có năm lão giả Phượng tộc khác, toàn bộ sáu đại sơn chủ của Phượng tộc đều xuất hiện trên khán đài, bọn họ không chỉ tới quan sát thi đấu cũng là để đánh giá kết quả của cuộc thi.

Phượng Kim Kỳ ngồi xuống trước, hai tay vươn ra làm động tác ra hiệu cho mọi người bình thân.

Dữu Khánh chú ý thấy sau khi sáu đại sơn chủ ngồi xuống thì vị trí ở giữa vậy mà còn có một chỗ trống, tiếp đó người lấp vào vị trí đó xuất hiện, đó là một lão giả tóc lốm đốm áo bào đen, tướng mạo và khí chất đều tương đối uy nghi, thoạt nhìn đây không phải là người của Phượng tộc, lão ta trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Phượng Kim Kỳ.

Lão ta lại ngồi ngang vai ngang vế với Phượng Kim Kỳ, Dữu Khánh kinh ngạc, không biết đó là thần thánh phương nào.

Phượng tộc không có quá nhiều lễ nghi phiền phức như ngoại giới, có việc gì làm việc đó, sau mấy tiếng kèn sừng trâu "Ô ô" vang vọng kéo dài, A Lạc Công xuất hiện trước mắt mọi người, đi đến bên mép vách núi, thi pháp cất cao giọng nói: "Để cho ai đại diện Phượng tộc tham gia 'Đại Hoang tự', mỗi người mỗi nhà đều có ý kiến riêng,

không ai thuyết phục được ai. Sáu vị sơn chủ cũng không có bất công với ai, quyết định để cho mọi người dùng thực lực tới quyết định. Cuối cùng sẽ lựa chọn ra ba người có thực lực mạnh nhất làm đại diện ưu tiên. Trong khi thi đấu phải nhớ kỹ, đây là tỷ thí trong tộc, không phải kẻ thù liều mạng với nhau, không thể hạ tử thủ."

Nói xong, lão ta giang hai tay ra nhìn quanh bốn phía, "Người nào cảm thấy thực lực của mình có thể đại diện Phượng tộc tham gia 'Đại Hoang tự', có thể đi xuống tiếp nhận người khác khiêu chiến."

Ánh mắt mọi người lập tức toát ra vẻ mong đợi.

Như vậy liền bắt đầu sao? Ngay cả một quy tắc nghiêm chỉnh cũng không có sao? Dữu Khánh có chút kinh ngạc, không nghĩ tới khai mạc lại ngắn gọn như thế. Nhân cơ hội này, hắn nhỏ giọng thỉnh giáo Diệp Điểm Điểm, các đại lão đang ngồi đó là những ai.

Diệp Điểm Điểm có thể giới thiệu rõ về những người khác, duy chỉ có lão giả áo bào đen ngồi bên cạnh Phượng Kim Kỳ thì nàng không biết là ai, nàng cũng muốn biết rõ nên quay đầu hỏi thăm.

"Để ta xuống trước!"

Có người hét to lên, rồi một bóng người phi thân bay vào trong giếng trời. Dữu Khánh tập trung nhìn kỹ, ừm, xem như là người quen cũ, là Phượng Tàng Vân, Nhị ca của Phượng Tàng Sơn.

Xung quanh vang lên tiếng xì xào bàn tán, Dữu Khánh nhớ tới việc chính của mình, hắn bắt đầu đảo ánh mắt khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của Trữ Bình Côn.

Cũng không khó tìm lắm, cách ăn mặc của người ngoài quá nổi bật tại nơi đây, hắn rất nhanh liền khóa chặt một người trong đám người nghiêng chếch đối diện.

Hắn lập tức nói lời tạm biệt với Diệp Điểm Điểm, tiếp đó dặn dò Trùng Nhi trông chừng kỹ Tiểu Hắc, sau đó mới rời khỏi đám người

Thúy Vũ hồ, đi vòng sang phía đối diện.

Trên đường đi hắn nghe thấy Phượng Tàng Vân cất tiếng hét to, "Ai đánh với ta?"

"Để ta thử xem."

Không lâu sau một tiếng đáp lại, bên trong giếng trời liền vang lên tiếng đánh nhau kịch liệt.

Dữu Khánh không có hứng thú xem những trận giao chiến cấp thấp này, mặc dù hắn đánh nhau ở cấp độ thấp hơn, nhưng mà tầm mắt quả thực có phần kén chọn.

Chương 994: Bằng hữu cũ, mới

Khi đã đi được nửa vòng, đến gần vị trí cần đến thì tiếng đánh nhau đột nhiên biến mất, tiếng hò hét khen ngợi vang lên, Dữu Khánh hơi ngưng thần lắng nghe, đoán rằng đã phân ra thắng bại.

Quả nhiên, giọng của Phượng Tàng Vân lại vang lên, "Ai nữa?"

Dữu Khánh không chút nào dừng lại, dọc đường đi vỗ vai tộc nhân Phượng tộc, không ngừng chắp tay xin được nhường đường đi qua, hắn rất nhanh liền đi đến phía sau Trữ Bình Côn.

Trữ Bình Côn đang nhìn chằm chằm Phượng Tàng Vân đứng dưới giếng trời đắc thắng nhìn xung quanh, vừa mới nhìn thấy có một người phi thân nhảy xuống dưới, thì đột nhiên bị người vỗ vai, lão ta quay lại nhìn, nhìn thấy bộ ria mép quen thuộc, lập tức cất tiếng a ngạc nhiên, xoay người chắp tay hỏi: "Thám Hoa lang, sao ngươi lại tới đây?"

Dữu Khánh không quan tâm lão ta có phải đang giả bộ hồ đồ hay không, đưa tay ra hiệu mời, "Trữ tiên sinh, mượn một bước nói

chuyện, được chứ?”

Trữ Bình Côn chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn xem trận đấu võ kịch liệt bên trong giếng trời, cuối cùng gật gật đầu.

Hai người lách qua đám người đi ra ngoài, sau đó dừng lại cách đám đông hơi xa một chút.

Trữ Bình Côn vô thức nhìn nhìn xung quanh, chủ động đặt câu hỏi: “Thám Hoa lang có gì chỉ giáo?”

Dữu Khánh không dự định vòng vo với lão ta, “Chỉ giáo thì không dám nhận, lần này ta tới Phượng tộc là chuẩn bị tiếp nhận việc mua bán sản vật của Phượng tộc, vốn đã xác định rồi, nào ngờ Phượng tộc lại đột nhiên do dự. Ta nghe nói là Trữ tiên sinh động tay động chân sau lưng ta, nói này nói nọ về ta?”

Trữ Bình Côn hơi sửng sốt, không ngờ rằng vị này lại nói thẳng ra như vậy, lão ta kinh ngạc hỏi: “Tại sao Thám Hoa lang lại nói lời này, giữa ngươi và ta không oán không cừu, ta làm sao sẽ nói xấu ngươi chứ?”

Dữu Khánh: “Vậy chính là Tộc trưởng Phượng tộc đang nói dối? Để tránh hiểu lầm, làm phiền Trữ tiên sinh đi cùng với ta để đối chứng.”

Trữ Bình Côn tức thì không nói nên lời, phát hiện thấy vị này đúng là muốn vạch trần đến cùng, lão ta làm sao có thể đi đối chứng với tộc trưởng Phượng tộc, cũng không dám đi gặp.

Đối mặt bốn mắt nhìn nhau một hồi, cuối cùng lão ta nhấc tay vuốt chòm râu dê của mình, mỉm cười nói: “Ta nghe trong lời Thám Hoa lang nói dường như có ẩn ý, không biết Thám Hoa lang rốt cuộc muốn nói gì?”

Dữu Khánh: “Trữ tiên sinh cũng muốn việc mua bán này với Phượng tộc?”

Lời đã nói đến nước này, tiếp tục giả bộ cũng không có ý nghĩa gì, Trữ Bình Côn cười ha hả, "Lợi nhuận ổn định hàng năm lên đến hàng chục triệu, ở bất kỳ đâu, đó đều là vụ làm ăn tốt, ngay cả Thám Hoa lang, loại người không khom lưng vì tiền bạc cũng không chướng mắt, Trữ mỗ có tư cách gì để ghét bỏ chứ?"

Dữu Khánh: "Mọi việc dù sao cũng phải có thứ tự trước sau a?"

Trữ Bình Côn: "Lời này không sai, nhưng chuyện ngươi nói không đúng, Phượng tộc vẫn chưa quyết định giao việc buôn bán cho Đào Hoa cư, thậm chí còn chưa có bất kỳ hứa hẹn nào với Đào Hoa cư, đương nhiên không thể nói là có thứ tự trước sau gì. Phượng tộc đồng ý giao cho ai đều hợp tình hợp lý."

Dữu Khánh: "Đây là cái cớ để Trữ tiên sinh đâm sau lưng sao?"

Trữ Bình Côn chỉ chỉ vào hai người, "Trong cạnh tranh kinh doanh, nói sau lưng đối thủ không phải là chuyện bình thường sao? Nếu như ngay cả chuyện này mà Thám Hoa lang cũng không thể chấp nhận được, vậy ta thực sự không còn lời nào để nói."

Dữu Khánh: "Ý của Trữ tiên sinh là, không thể đồng ý việc này, nhất định phải chen vào một tay, đúng không?"

Trữ Bình Côn vuốt râu, nói: "Thám Hoa lang nói lời này phải chăng là đang đe dọa Trữ mỗ? Ai! Có một số việc phải nói như thế nào chứ, người khác cho rằng ta là ông chủ phía sau 'Côn Bảo hành', nhưng không biết rằng ta cũng chỉ là chân chạy cho người khác. Tại trước mặt Thám Hoa lang, ta cũng không giấu giếm nữa, phía sau ta là 'Vạn Hoa bảo', ta chỉ là làm việc cho người ta.

Lợi ích có thể giành được ta phải tranh giành, nếu dễ dàng từ bỏ, ta không có cách nào để giải thích với chủ thượng. Nếu không thì vậy đi, nể mặt Thám Hoa lang ngươi, ta có thể lui một bước, nếu Thám Hoa lang có thể chi ra một trăm triệu cho 'Côn Bảo hành' ta, ta đã thu được lợi, coi như là có một lời giải thích với bên trên, về tình về lý đều đã có thể rời khỏi cuộc cạnh tranh này.

Thám Hoa lang, lợi nhuận một năm hơn mười triệu, không đến mười năm liền lấy lại được vốn, ngài cảm thấy ý này thế nào?”

Vạn Hoa bảo? Đối với nơi này Dữu Khánh có nghe tới ít nhiều, Bảo chủ Vạn Hoa bảo cũng là một vị tu sĩ cảnh giới Cao Huyền, là một nhân vật độc cứ một phương tương tự như Nhiếp Nhật Phục, nghe nói còn là hảo hữu của Địa mẫu, nghe nói khi rảnh rỗi Địa mẫu còn sẽ đến Vạn Hoa bảo ở lại một thời gian, bởi vì khung cảnh Vạn Hoa bảo rất đẹp.

Hắn đương nhiên biết rõ đối phương tự giới thiệu là có ý gì, là muốn cho thấy ngươi ta không sợ bị đe dọa.

Hắn thực sự không nghĩ tới phía sau Côn Bảo hành sẽ là Vạn Hoa bảo, nhưng vậy thì thế nào chứ? Vì vậy mà bỏ ra một trăm triệu đưa cho người ta sao? Hắn không tin vào chuyện vô nghĩa mười năm sau sẽ lấy lại được vốn đó, cho dù hắn không biết nhiều về việc buôn bán, nhưng cũng biết thời gian mười năm có rất nhiều biến số, hắn làm sao dám bỏ tiền cho giấc mộng đẹp kiểu như vậy.

Huống hồ, hắn hoàn toàn không lấy ra được khoản tiền đó, hắn lập tức trả lời: “Nếu Trữ tiên sinh đã nói như vậy, vậy Trữ tiên sinh đưa ta một trăm triệu đi, Đào Hoa cư ta cũng có thể từ bỏ.”

Trữ Bình Côn xua tay, “Không, không phải như thế, ‘Côn Bảo hành’ ta có thể tranh thì sẽ tranh, thành công đương nhiên đáng mừng, thất bại cũng do mệnh, làm hết sức là được.” Nói xong, ánh mắt lão ta chợt nhìn chăm chú phía sau Dữu Khánh.

Trước thái độ ngang bướng của lão ta, Dữu Khánh âm thầm kìm nén lửa giận, khi nhận thấy phản ứng của lão ta, hắn vô thức quay đầu lại nhìn phía sau, nhìn thấy một kiếm khách không nhanh không chậm bước tới.

Y phục xám trắng, đeo một thanh đại kiếm tương đối đặc biệt ở sau lưng, khuôn mặt lạnh lùng đạm mạc, Dữu Khánh không xa lạ với khuôn mặt này, hắn rất kinh ngạc khi có thể gặp được vị này tại nơi

đây, bởi vì người này không phải ai khác, chính là người hắn từng kết bạn tại Triêu Dương đại hội còn cùng nhau tiến vào tiên phủ, Hướng Chân.

Có người khác tới đây, Trữ Bình Côn không muốn nói nhiều về chuyện đó, lão ta thuận miệng nói, "Nếu như Thám Hoa lang không còn việc gì khác, thứ cho Trữ mỗ không phụng bồi." Dứt lời liền bỏ đi.

Lúc này Dữu Khánh cũng không còn tâm trạng để nói chuyện với lão ta nữa, hắn xoay người lại, im lặng chờ đợi bằng hữu cũ đi tới.

Rầm rầm rầm, động tĩnh đánh nhau mà ngay cả mặt đất cũng phải chấn động chợt ngừng lại, tiếp đó lại vang lên tiếng hét cuồng nhiệt của Phượng Tàng Vân, "Còn ai đánh với ta?"

Hai người đã lâu mới gặp mặt lại nhau, không để ý đến những động tĩnh không liên quan đến mình, đối diện quan sát nhau từ đầu đến chân.

Dữu Khánh thật sự không ngờ tới vị này còn dám xuất đầu lộ diện, lúc đó nếu không phải có vọ Ong chúa trong Kính Hoa uyển hết lòng bảo vệ, e rằng vị này đã chết từ lâu rồi.

Đã biết rõ đối phương là người kiệm lời, Dữu Khánh chủ động hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

Hướng Chân bình tĩnh trả lời: "Nghe nói 'Đại Hoang tự' tụ tập cao thủ Đại Hoang Nguyên đấu nhau, ta muốn đến mở mang kiến thức, vừa vặn có quen biết với thủ lĩnh 'Thạch Lâm trại' nơi này, nên tới đây. Vừa rồi, ta phát hiện thấy ngươi ở trong đám người, thật bất ngờ, tìm tới đây, quả nhiên là ngươi. Trương huynh, đã lâu không gặp."

Dữu Khánh nhếch miệng cười, xấu hổ xua tay nói: "Dữu Khánh, hiện tại ta gọi là Dữu Khánh, không dùng tên lúc trước nữa."

Hướng Chân gật đầu, “Dữu huynh, đã lâu không gặp.”

Được rồi, Dữu Khánh cười ha hả, bản tính của tên đầu gỗ này quả nhiên là khó thay đổi.

Đúng vào lúc này, chợt có người gọi to, “Dám hỏi phía trước có phải là Thám Hoa lang không?”

Dữu Khánh và Hướng Chân đồng thời quay đầu nhìn đến, nhìn thấy bốn người đàn ông mặc đồ đen chỉnh tề vây quanh một người đàn ông mặc áo xanh, cùng nhau đi đến đây.

Người cất tiếng hỏi to chính là người mặc thanh sam, dáng vẻ xấu xí, mấu chốt là người này cũng để hai nhúm ria mép, không, là ba nhúm râu, nơi cằm người ta còn có một chúm râu nữa, thoạt nhìn có cảm giác rất không giống người tốt, nhưng người ta lại chủ động tới gần.

Dữu Khánh nhanh chóng làm ra bộ dạng không gần người lạ, nói: “Tôn giá nhận lầm người rồi.”

Vị khách mặc thanh sam quan sát hắn từ trên xuống dưới một lượt, rồi giang hai tay ra cười ha hả đáp: “Không lầm, không lầm, không có lầm. Khi Thám Hoa lang cưỡi ngựa dạo phố chia vui tại kinh thành Cẩm quốc, từng đã đi qua trước mặt ta. Lúc đó ta nhìn thấy rất rõ, tuyệt đối không sai.”

Dữu Khánh cau mày, lúc đó hai bên đường phố quá đông người, hắn làm sao nhớ được mình có gặp qua người này hay không.

“Tại hạ là Tô Bán Hứa, một trong ba đại chưởng sự của Cẩm quốc tiền trang. Ngưỡng mộ Thám Hoa lang đã lâu, nhưng vì một số nguyên nhân, vẫn luôn không có duyên gặp mặt, không ngờ lại được gặp nhau tại đây, mạo muội bắt chuyện làm quen, mong rằng Thám Hoa lang không nên trách cứ.” Thanh sam khách nói xong, vỗ vỗ ngực nói tiếp: “Tô mỗ không có bản lĩnh gì khác, chỉ là thường

làm việc với tiền bạc, trong tương lai, nếu Thám Hoa lang có cần Tô mỗ hỗ trợ gì, cứ việc mở miệng."

Vừa nghe nói đối phương là một trong ba Đại chưởng sự của Cẩm quốc tiền trang, Dữu Khánh liền động lòng, muốn không động lòng cũng khó, một trong ba cự đầu kiểm soát dòng tiền lưu chuyển tại Cẩm quốc a, hắn nhìn hoa văn kim tiền thêu trên tay áo người ta, khó trách.

Cái gọi là Cẩm quốc tiền trang, là chỉ các tiền trang trong lãnh thổ Cẩm quốc, không phải nói rằng chúng thuộc về Cẩm quốc, cùng thuộc sở hữu với Ân quốc tiền trang, Ảo Vọng tiền trang hay U Giác Phụ tiền trang, cái tên phía trước chỉ là tiền tố vị trí mà thôi.

Khi nghe vị này nói chuyện tiền bạc rất dễ trao đổi, hai mắt Dữu Khánh càng sáng lên, hắn lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười, chắp tay bái kiến: "Hóa ra là Tô Bán Hứa Tô chưởng sự, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Hai người ngay tại chỗ biểu lộ vô cùng thân thiết, tụ lại một chỗ hàn huyên khách sáo không ngừng, bên này khen đối phương tài hoa văn chương vô song, nói mình ngưỡng mộ vô cùng, bên kia khen đối phương phong lưu phóng khoáng, khí độ bất phàm, khiến người ngưỡng mộ, vân vân.

Hướng Chân đứng bên cạnh, sửng sốt nhìn hai người nói chuyện với nhau, gã thật sự không nhìn ra được Tô Bán Hứa với khuôn mặt chuột gian xảo có điểm nào phong lưu phóng khoáng, bộ dạng thay đổi vẻ mặt của vị Dữu huynh này thật quá khó coi a.

Cường điệu khen nhau đến lúc không còn từ để nói, khóe miệng đã có chút ngượng ngùng, Tô Bán Hứa nhanh chóng chuyển đề tài, y quay sang Hướng Chân ở bên cạnh, "Dữu huynh đệ, vị bằng hữu này là?"

Dữu Khánh giới thiệu: "Danh sĩ Triêu Dương đại hội vừa rồi, Hướng Chân!"

"A a a, đã nghe nói qua, trẻ tuổi tài cao, trẻ tuổi tài cao a, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu." Tô Bán Hứa nhanh chóng chắp tay thể hiện may mắn gặp mặt.

Hướng Chân hơi gật đầu đáp lại một câu, "Tô chưởng sự khỏe."

Thế là xong, mặc kệ Tô Bán Hứa có nói thêm gì nữa, gã đều không có hé răng.

Tô Bán Hứa cũng không để bụng, y đảo mắt nhìn xung quanh, rồi dường như nảy sinh cảm xúc, chợt đổi đề tài, "Nơi đây là một nơi tốt a, nghe nói có lưu truyền một truyền thuyết bất tử. Nghe đồn Phượng tộc đã từng là phó thị của thần tiên, từng có người lọt vào mắt xanh của thần tiên, tắm rửa máu phượng hoàng, từ đó thoát thai hoán cốt, thành tựu thân thể bất tử, đi Tiên giới. Phượng tộc đời đời kiếp kiếp thủ tại nơi này, cũng không biết bọn họ còn có thể đợi được đến ngày thần tiên hàng lâm trở lại hay không."

Khóe miệng Dữu Khánh khó giải thích mà giựt giựt, hắn liếc nhìn sang Hướng Chân vốn cũng từng tiến cào tiên phủ, bình tĩnh nói: "Lời đồn nghe chơi mà thôi, không thể nào là sự thật."

"Cũng đúng." Tô Bán Hứa gật đầu cười.

Ở tại đây tán gẫu một lúc, cuối cùng cũng đến lúc tạm biệt, Dữu Khánh phải trở về chỗ mấy người Trùng Nhi, hắn liền chắp tay nói lời tạm biệt hai vị bằng hữu cũ mới.

Nhưng mà, xoay người lại đi chưa được mấy bước, hắn liền có cảm giác không thích hợp, quay đầu lại, nhìn thấy Hướng Chân đang đi theo sát phía sau, hắn không khỏi dừng bước hỏi: "Hướng huynh, ngươi đi theo ta làm gì vậy?"

Hướng Chân: "Đi chung với ngươi, làm bạn."

Thôi được, Dữu Khánh thật sự không tiện từ chối gã, hắn quay đầu lại bên khác, hỏi: "Tô tiên sinh, ngài là, đi cùng đường với ta sao?"

Tô Bán Hứa a một tiếng, nói: "Đã gặp được Thám Hoa lang, đương nhiên là muốn đi chung, nếu không, sau khi kết thúc 'Đại Hoang tự', mỗi người lại đi mỗi ngã. Phải nhân cơ hội này ở gần Thám Hoa lang một chút, cũng dễ thân quen. Ngươi ở đâu vậy? Để ta trao đổi với Phượng tộc, chuyển đến ở chung."

Dữu Khánh nghẹn lời, nhưng mà vị này chính là thần tài, ở cùng một chỗ hắn có thể nhân cơ hội thỉnh giáo xem làm sao để phát tài, lập tức nói cho y biết, "Thúy Vũ hồ."

Chương 995: Luận kiếm

"Thúy Vũ hồ… Được, ta đã biết rồi." Tô Bán Hứa gật đầu ghi nhớ, y nói để đi nói chuyện với Phượng tộc, rồi lập tức rời đi, thật sự không bỏ lỡ chút thời gian nào.

Hướng Chân thì đi theo Dữu Khánh đến nơi nhóm người Thúy Vũ hồ tụ tập xem thi đấu.

Thấy Dữu Khánh ra ngoài đi dạo không lâu, khi trở về liền có một người xa lạ về cùng, Diệp Điểm Điểm ưỡn bụng bự không khỏi thỉnh giáo, "Vị này là?"

"Bằng hữu, cũng là bằng hữu của thủ lĩnh 'Thạch Lâm trại', không ngờ gặp được tại nơi này. Là danh sĩ Triêu Dương đại hội vừa rồi, Hướng Chân. Hướng huynh, vị này là Diệp Điểm Điểm, chính là phu nhân của Phượng Tàng Sơn, thủ lĩnh 'Thúy Vũ hồ', cũng là bằng hữu cũ của ta."

Dữu Khánh cười giới thiệu hai bên với nhau.

"Hướng Chân, Triêu Dương đại hội?" Diệp Điểm Điểm có chút bất ngờ, hiển nhiên nàng cũng từng nghe nói tới, nàng hơi khom người nói: "Ngưỡng mộ đại danh Hướng huynh đã lâu."

Hướng Chân không giỏi giao tiếp, cho dù tới đây gã muốn đến ở tại Thúy Vũ hồ, nhưng cũng chỉ gật đầu thể hiện chào hỏi.

Bởi vì nghe được tiếng Tiểu Hắc gào thét thật to đối với trận thi đấu kịch liệt, Dữu Khánh lại chuyển ánh mắt vào trong giếng trời, hắn có phần ngạc nhiên, "Vị Nhị ca này của ngươi tại sao vẫn còn đánh nhau dưới đó? Đã đánh bao nhiêu trận rồi?"

Diệp Điểm Điểm cũng chuyển ánh mắt xuống trong giếng trời, "Thắng liên tục, đây là trận thứ năm."

Dữu Khánh: "Xem ra là rất có thực lực a. Hắn không phải là định tiếp nhận xa luân chiến, chiến đấu liên tục luôn đi?"

Diệp Điểm Điểm: "Không biết."

Dữu Khánh kỳ quái hỏi: "Có thể thi đấu bằng cách này sao? Rốt cuộc thì quy tắc thi đấu là như thế nào, dùng tiêu chuẩn nào để xác định thực lực mạnh, yếu?"

Diệp Điểm Điểm: "Nơi này không có lập ra quy tắc gì để phải suy nghĩ, sáu vị sơn chủ chính là quy tắc. Ánh mắt và kinh nghiệm của sáu vị sơn chủ chính là tiêu chuẩn để xác định."

Dữu Khánh há to miệng, suy nghĩ một chút, hắn cũng không phát hiện ra được điểm nào không đúng.

Diệp Điểm Điểm trêu chọc: "Ngay cả việc đã đánh được mấy lượt ngươi cũng không biết, chứng tỏ ngay từ đầu người đã hoàn toàn không có hứng thú với cuộc thi này, ngươi quan tâm đến quy tắc làm gì?"

Dữu Khánh cười đáp: "Không phải là vì tỷ phu sẽ ra sân sao."

Diệp Điểm Điểm: "Trước tiên đừng quan tâm đến tỷ phu của ngươi, chuyện của ngươi sao rồi?" Nàng hất hất cằm về phía Trữ Bình Côn ở phía nghiêng chếch đối diện.

Dữu Khánh lắc đầu: "Không thỏa thuận được, trừ khi ta đưa cho lão ta một trăm triệu, nếu không người ta không nhả ra."

Diệp Điểm Điểm cau mày, không có đưa ra bình luận gì.

Hết trận này đến trận khác, thi đấu kéo dài liên tục, nhưng chờ đến khi kết thúc ngày thi đấu hôm nay, Phượng Tàng Sơn vẫn chưa ra sân, không ra sân khiêu chiến bất kỳ kẻ nào, cũng không ra sân tiếp nhận bất kỳ kẻ nào khiêu chiến.

Tiếp nhận số lần khiêu chiến nhiều nhất chính là Phượng Tàng Vân, nhưng hôm nay y đã tiếp nhận năm vòng, sau năm vòng, A Lạc Công lên tiếng gọi y rời sân, mọi người đều biết lí do, không thể để cho y một mực mệt mỏi ứng chiến, điều đó sẽ không công bằng cho cả hai bên thi đấu.

Vì vậy, các tộc nhân phía bên Lưỡng Tiêm trại liền cất tiếng reo hò ầm ĩ, thủ lĩnh vô cùng dũng mãnh, các tộc nhân trong tộc đương nhiên cùng cảm thấy quang vinh.

Phía bên Thúy Vũ hồ thì có phần khó nói rõ ràng, bởi vì thủ lĩnh nhà mình một mực co đầu rút cổ không có ra sân thi đấu.

Sau khi ngày thi đấu hôm nay kết thúc, các nhóm người lại quay trở về trại của mình.

Trong nhóm người trở về Thúy Vũ hồ, nhiều thêm sáu người, Hướng Chân, Tô Bán Hứa và bốn người đi theo. Với chuyện này, Phượng Tàng Sơn chào đón rất nồng nhiệt.

Sau khi đi đến Thúy Vũ hồ, Phượng Tàng Sơn lập tức sai người bố trí nơi ở cho quý khách. Hướng Chân thì không cần phức tạp, gã trực tiếp đề nghị ở chung chỗ với Dữu Khánh.

Ban đầu, Tô Bán Hứa cũng định dồn vào ở chung một chỗ, nhưng bọn họ tương đối nhiều người, đành phải nghe theo sự sắp xếp, tuy

nhiên để đáp ứng mong muốn được ở gần, và không có yêu cầu gì cao với nơi ở, nên bọn họ được bố trí tại một căn nhà sàn gần đây.

Sau khi thu xếp xong cho quý khách, vừa mới trở về đến Thúy Vũ đường trên đỉnh núi, Phượng Tàng Sơn đang dặn dò mọi người chuẩn bị tiệc tối cho tốt, biểu thị rằng đêm nay sẽ thiết yến chiêu đãi quý khách, thì một nam tử đeo đao bên hông từ ngoài chạy nhanh tới trước mặt gã.

Người tới là thủ hạ tâm phúc Phượng A Đao của gã, có thể nói là thông báo rất khẩn cấp, "Ngũ lang, có quý khách đến."

Diệp Điểm Điểm với cái bụng bự và Phượng Tàng Sơn đều sửng sốt, Phượng Tàng Sơn hỏi: "Quý khách nào?"

Phượng A Đao: "Chính là người ở bên cạnh tộc trưởng, tự xưng là Trang chủ Thiện Tri Nhất của Quy Kiếm sơn trang, nói là đã được Tộc trưởng cho phép đến đây."

"Ông ta là Trang chủ Quy Kiếm sơn trang, Thiện Tri Nhất?" Diệp Điểm Điểm kinh ngạc thất thanh, cuối cùng đã biết được vì sao ông ta có thể ngồi ngang vai ngang vế cùng tộc trưởng.

Với nhân vật như thế, Phượng Tàng Sơn nào dám chậm trễ, vội nói: "Còn thông báo làm gì, trực tiếp mời vào đi." Dứt lời liền bước nhanh đi ra, muốn đích thân nghênh tiếp.

Kết quả chạy ra đến bên ngoài nhưng không nhìn thấy ai.

Phượng A Đao theo sau chạy ra nhanh chóng gọi lại, "Ngũ lang, ông ta không có lên núi, không phải tới gặp ngài. Ông ta đang ở dưới chân núi, nói là đến tìm người."

"Tìm ai?"

"Tìm người tên Hướng Chân kia, ta không biết có nên trực tiếp dẫn đi gặp hay không, nên nói họ chờ một chút, làm sao bây giờ?"

Phượng Tàng Sơn sửng sốt, ý nghĩ đầu tiên chính là cho rằng ông ta đến tìm Dữu Khánh, dù sao danh tiếng Thám Hoa lang rõ ràng bên ngoài, nào ngờ lại là đến tìm Hướng Chân, gã không khỏi hoài nghi, "Hướng Chân là có chút danh tiếng, nhưng hẳn là không đủ để đích thân pháp giá Thiện Tri Nhất tới tìm a?"

Diệp Điểm Điểm đi theo ra sau đó cũng lộ vẻ hoài nghi, "Hạ thấp thân phận cao quý xuống như thế, lẽ nào Hướng Chân đó có bối cảnh gì khác hay sao?"

Phượng A Đao: "Không biết, nói là đến tìm Hướng Chân luận kiếm."

"Luận kiếm?" Hai vợ đồng đồng thanh thốt lên.

Bọn họ không biết luận kiếm cái quỷ gì, đều hoài nghi có lẽ Phượng A Đao đã nghe lầm.

Trước tiên, bất kể có phải là nghe lầm hay không, về việc này bọn họ khẳng định là phải thông báo trước cho Hướng Chân, có gặp người ta hay không, dù sao phải là chính Hướng Chân đồng ý.

"Luận kiếm?"

Bên trong Thúy Bích lâu, Dữu Khánh, Hướng Chân và Tô Bán Hứa cũng sửng sốt đồng thanh cất tiếng.

Tô Bán Hứa hoài nghi hỏi một câu, "Đích thân Thiện Tri Nhất chạy đến tìm Hướng huynh đệ để luận kiếm gì đó sao?"

Ba người Phượng Tàng Sơn, Diệp Điểm Điểm, Phượng A Đao đều lắc đầu thể hiệu không biết tình hình cụ thể.

"Nếu bàn về kiếm, trước tiên phải qua cửa của ta đã, hây!" Tiểu Hắc chợt xuất quỷ nhập thần nhảy ra, vung gậy hô to, nhảy vào giữa mọi người, "Để ta luận trước."

Dữu Khánh đưa tay đẩy mạnh nhóc con ra ngoài, thiếu một chút đẩy bay cả người.

Tiểu Hắc loạng choạng lùi ra sau, đụng vào tường, ngã lăn ra đất. Trùng Nhi lè lưỡi nhìn nhìn phản ứng của mọi người, nhanh chóng đưa tay nắm lấy chân Tiểu Hắc, kéo nó trượt trên mặt đất nhanh chóng tránh đi.

Bị kéo đi, Tiểu Hắc không cam lòng, lắc đầu khua gậy gào thét, "Cho ta một thanh kiếm, ta cũng có thể luận kiếm, ta muốn luận kiếm!"

Từng đôi ánh mắt nhìn theo bóng dáng nhóc con biến mất sau cánh cửa đóng lại, Diệp Điểm Điểm nhịn không được thở dài, "Nó còn nhỏ như thế… Các ngươi đây là nuôi thú vật hay sao?"

Hiển nhiên là cảm thấy thái độ đối xử của mấy người tại đây không quá thỏa đáng đối với tiểu hài tử.

Dữu Khánh gãi gãi chút ria mép, lúng túng nói: "Nhóc con này rất nhiều chuyện, mọi người đừng để trong lòng nha." Tiếp đó, hắn quay nhìn chằm chằm Hướng Chân, cười đùa nói: "Hướng huynh, xem ra tri kỷ của ngươi đã đến rồi."

Những người khác nghe lời này đều cảm thấy không hiểu ra sao, nhưng Dữu Khánh đã lĩnh giáo tính cách Hướng Chân, lúc trước gã cứ quấn lấy hắn đòi luận kiếm, cứ đòi lĩnh giáo kiếm ý gì đó, bây giờ thì hay rồi, đổi thành người khác tới tìm Hướng Chân rồi.

Hướng Chân trầm mặc một lúc, rồi hỏi hai vợ chồng, "Người ta ở đâu?"

Phượng A Đao chỉ đến một phương hướng, "Dưới gốc cây cổ thụ nơi giao lộ dưới chân núi."

Hướng Chân xoay người bước ra cửa, những người khác đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng nhanh chóng bước ra theo.

Tô Bán Hứa đi theo sát bên cạnh Dữu Khánh, kéo kéo tay áo Dữu Khánh, hỏi: "Ngươi mới nói tri kỷ gì vậy, có phải là biết được điều gì hay không?"

Dữu Khánh cười hắc hắc, chỉ tới bóng lưng thấp thoáng của Hướng Chân, "Gã ít nhất là một nửa cái 'Kiếm si' ."

Tô Bán Hứa a một tiếng, đã hiểu được ý của hắn, Thiện Tri Nhất là cao nhân kiếm đạo, hơn nữa tu vi rõ ràng tại đó, vậy mà lại hạ thấp thân phận đến tìm một người như Hướng Chân để luận kiếm, có thể coi như là một nửa cái "Kiếm si", một đôi này chạm mặt nhau, không phải tri kỷ thì là gì?

Bọn họ vừa mới rời đi, bốn gã hắc y nhân tùy tùng của Tô Bán Hứa ở tại gần đây cũng nhanh chóng phi thân lướt ra, đuổi theo.

Dưới chân núi lớn, dưới tán cây cổ thụ xanh um tươi tốt tại giao lộ, Thiện Tri Nhất với mái tóc hoa râm, khoác bào đen đứng chắp tay sau lưng ngẩng đầu nhìn cây cổ thụ cành lá xum xuê, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bên người chỉ có hai người cùng đi theo.

Một gã kiếm thị cõng hộp kiếm, mặc y phục màu trắng, mái tóc dài được buộc tùy ý bằng ruy băng, vẻ mặt đạm mạc khiến người ta không để ý đến tướng mạo, người ngoài không biết tên gã, chỉ biết rằng đó là kiếm thị của Thiện Tri Nhất.

Một người khác là một lão già mặt mũi hồng hào, vẻ mặt ôn hòa, lúc nào cũng nở nụ cười tên môi, ăn mặc gấm vóc, giống như là một ông chủ tiệm vừa mở cửa ra buôn bán, đây là tùy tùng tâm phúc của Thiện Tri Nhất, tên là Thời Giáp.

Chú ý thấy một đám người đang lướt nhanh đến, Thời Giáp cất tiếng nhắc nhở, "Trang chủ, người đến rồi."

Thiện Tri Nhất quay đầu lại thoáng nhìn, rồi chậm rãi xoay người lại, lúc này, đám người Hướng Chân cũng lần lượt đến nơi.

Ổn định lại tư thế xong, Hướng Chân nhìn chằm chằm Thiện Tri Nhất, nhưng không quan sát được chút khí cơ nào tại trên người đối phương, trong lòng âm thầm rùng mình.

Thiện Tri Nhất cũng đang quan sát gã.

Phượng Tàng Sơn chủ động tiến tới bắt chuyện, "Quý khách đến đây, Phượng Tàng Sơn không thể nghênh đón từ xa, thứ tội thứ tội."

Thiện Tri Nhất hơi gật đầu, "Là chúng ta mạo muội quấy rầy."

Tô Bán Hứa cũng xuất hiện từ phía sau gã, nói: "Thiện trang chủ, đã rất lâu không gặp."

Ánh mắt Thiện Tri Nhất chuyển đến trên người y, hơi giật mình, "Tô chưởng sự, tại sao ngươi cũng ở đây?"

Tô Bán Hứa nghiêng đầu về phía Dữu Khánh, "Ta và Thám Hoa lang là bằng hữu cũ."

Bằng hữu cũ? Tận lực trốn tại phía mấy người, Dữu Khánh muốn rủa cả gia đình y, chúng ta trở thành bằng hữu cũ từ lúc nào chứ?

Hắn rất không muốn bị Thiện Tri Nhất chú ý tới, không còn cách nào khác, ai bào lúc đó hắn ra sức đánh cháu trai của Thiện Tri Nhất chứ, hắn sợ bị người ta nhận ra, kết quả lại bị Tô Bán Hứa chỉ đích danh, hắn chỉ có thể mong chờ đối phương không nhận ra mình là người tham gia Triêu Dương đại hội lúc đó.

"Thám Hoa lang?" Thiện Tri Nhất cất tiếng lẩm bẩm, quan sát hắn một chút, rồi mới hỏi: "Chẳng lẽ chính là Đại tài tử đệ nhất thiên hạ kia?"

Dữu Khánh vội vàng lộ diện chắp tay lịch sự, "Không phải như vậy, không phải như vậy. Vãn bối bái kiến Thiện trang chủ."

"Ngưỡng mộ đã lâu." Thiện Tri Nhất khẽ gật đầu nói một câu lịch sự, tựa hồ thực sự không nhận ra hắn, ánh mắt ông ta quay trở lại trên người Hướng Chân, hỏi: "Ngươi chính là Hướng Chân?"

Hướng Chân gật đầu, cũng chắp tay thi lễ, "Là ta, tiền bối tìm ta?"

Thiện Tri Nhất: "Hướng Chân Triêu Dương đại hội, ta có nghe nói tới kiếm của ngươi, cảm thấy rất thú vị, có cho người đi tìm ngươi, nhưng không biết ngươi ở nơi nào, không ngờ tới lại gặp được ngươi tại nơi này."

Hướng Chân: "Tiền bối muốn tìm vãn bối luận kiếm?"

Thiện Tri Nhất: "Ngươi muốn từ chối ta sao?"

Tô Bán Hứa cười ha hả: "Thiện trang chủ, cảnh giới của ngươi rõ ràng ra đó, hắn làm sao có thể là đối thủ của ngươi. Ngươi tìm hắn luận kiếm không phải là làm khó hắn sao?"

Thiện Tri Nhất: "Luận kiếm không nhất định phải luận võ, cảnh giới cũng không nhất định phải nơi tay, có thể ở trong lòng." Ông ta nhìn chằm chằm vào hai mắt Hướng Chân hỏi, "Thanh niên nhân, ngươi nghĩ sao?"

Hướng Chân hơi khom người, "Nguyện thụ tiền bối chỉ giáo."

Thiện Tri Nhất quay đầu nhìn sang tùy tùng ở một bên, "Thời Giáp, vậy thì trước hết tìm một chỗ ở lại nơi này đi."

Thời Giáp vội vàng đáp lại, sau đó tiến tới trao đổi với Phượng Tàng Sơn, Phượng Tàng Sơn làm sao có thể không đồng ý, nhanh chóng sắp xếp.

Chương 996: Mang theo đầy đủ đồ nghề

Những người khác cũng rất hiếu kỳ không biết Thiện Tri Nhất và Hướng Chân sẽ luận kiếm với nhau như thế nào, hoặc là khi nào họ sẽ luận kiếm, muốn nhìn xem náo nhiệt, hoặc là muốn mở rộng tầm mắt, nhưng mà điều đó nằm ngoài tầm kiểm soát của những người khác, bọn họ chỉ có thể chờ đợi trong tò mò.

Đêm đó, Phượng Tàng Sơn lại bày ra đại yến hội để đãi khách, chủ yếu là chiêu đãi hai vị quý khách mới tới Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa, nào ngờ Thiện Tri Nhất không có tham dự, chỉ phái tâm phúc tùy tùng của mình là Thời Giáp làm đại diện.

Yến tiệc được tổ chức ngoài trời bên cạnh một đống lửa lớn, trên bàn bày đầy các loại hoa quả tươi, và các loại rượu tự làm, thịt là các món dân dã săn bắt trong núi, có người ở bên cạnh nướng liên tục, đảm bảo cho khách luôn được ăn món ăn nóng hổi, thơm ngon.

Sau đó, thỉnh thoảng còn có con cháu Phượng tộc ra sân nhảy múa ca hát giúp vui, đối với người mới đến, khung cảnh này có một sự hấp dẫn khá khác lạ và đặc biệt.

Tiểu Hắc cũng muốn ra sân ca múa góp vui, nhưng mà bị Trùng Nhi một mực lôi kéo giữ lại, nếu không, nó đã xông ra từ lâu rồi.

Trong lúc khách và chủ thỉnh thoảng nâng chén mừng nhau, Phượng A Đao chợt bước nhanh tới, đi tới bên cạnh chủ vị, nơi Phượng Tàng Sơn và Diệp Điểm Điểm ngồi, gã cúi người nói nhỏ, "Ngũ lang, phu nhân, lại có hai khách nhân tìm đến Phượng tộc chúng ta, người phía bên Phượng đầu lĩnh đưa đến đây…"

Dữu Khánh không biết bọn họ đang nói cái gì, vừa nâng chén lên thì chợt phát hiện thấy Phượng Tàng Sơn và Diệp Điểm Điểm đang nhìn mình chằm chằm, hắn không khỏi tự hỏi, lẽ nào đang nói chuyện gì có liên quan đến mình hay sao?

Diệp Điểm Điểm quay đầu lại nói "Cho mời", sau đó Phượng A Đao nhanh chóng rời đi.

Cùng lúc đó, thành viên khác của Phượng tộc được dặn dò, lại đem ghế đến sắp xếp hai chỗ ngồi, rõ ràng là có thêm hai vị khách nữa.

Không lâu sau, mọi người quả nhiên nhìn thấy có hai vị khách được Phượng A Đao dẫn đến, Dữu Khánh còn chưa thấy rõ gương mặt của hai vị khách thì đã trợn mắt há mồm, bởi vì hắn quá quen thuộc đối với hình dạng của hai vị khách kia, một mập mạp một to khỏe.

Đến khi hai người đến gần, ánh lửa rọi sáng khuôn mặt, đúng như dự đoán của Dữu Khánh, đó chính là khuôn mặt tươi cười hí hửng của Nam Trúc, và khuôn mặt không biểu cảm của Mục Ngạo Thiết. Hai người, mỗi người đeo một cái bao, dắt tay nhau đi đến.

"Ai da! Tới sớm thực sự không bằng tới đúng lúc nha, vậy mà còn kịp giờ ăn a." Nam Trúc tươi cười hớn hở chắp tay với mọi người.

Tiểu Hắc hưng phấn nhảy dựng lên, chạy đến ôm lấy Nam Trúc, hét to, "Mập mạp thúc, Cửu thúc, sao các thúc lại tới đây?"

Nam Trúc tươi cười xoa xoa đầu nhóc con, rồi ra hiệu cho nó tránh sang một bên chơi, sau đó trước tiên cùng với Mục Ngạo Thiết đi đến chào hai vợ chồng Phượng Tàng Sơn và Diệp Điểm Điểm.

Sau khi chào hỏi chủ nhân xong, hai người đến chỗ ngồi, khi ngồi xuống còn thỉnh thoảng quan sát Hướng Chân, vẻ mặt đều lộ rõ sự kinh ngạc, rõ ràng đang thắc mắc không biết vì sao Hướng Chân lại ở nơi này.

Hướng Chân cũng chỉ hướng tới hai người khẽ gật đầu chào.

Dữu Khánh cũng kinh ngạc, không biết hai tên này chạy đến đây làm gì? Nhìn thấy hai tên này thật sự cởi hành lý ra bắt đầu thỏa sức ăn uống, hắn nhịn không được, trực tiếp chạy đến bên Nam Trúc

nhỏ giọng chất vấn: "Các ngươi không đi làm việc, chạy đến đây làm gì vậy?"

Nam Trúc đang nhai một đống thịt nướng nóng hổi trong miệng, nhồm nhoàm đáp một câu, "Mấy lời khó thể nói rõ, về sau nói tiếp đi." Nói xong, gã đưa tay cầm lấy chiếc cốc sừng trâu, chủ động chạm cốc với Dữu Khánh, ngửa đầu nốc cạn, sau đó hỏi ngược lại: "Hướng Chân tại sao lại chạy đến đây?"

Dữu Khánh lười để ý đến gã, nói chính xác là bất mãn với việc hai người chạy tới đây, hắn xoay người bước trở về chỗ của mình, ngồi xuống.

Hắn không nói cũng chẳng sao, sau đó chính Nam Trúc bưng cốc rượu chạy đến mời rượu Hướng Chân, rồi tự mình trực tiếp hỏi thăm Hướng Chân.

Sau khi tìm hiểu rõ lí do Hướng Chân đến đây, gã thuận tiện nghe ngóng lai lịch của Tô Bán Hứa, được biết đó là một vị thần tài như vậy, điều này thực sự quá tuyệt vời, gã lập tức nhiệt tình giống như một con chó vẫy đuôi mừng chủ, mặt mày toe toét xum xoe áp tới làm quen.

Tâm trạng Dữu Khánh ban đầu cũng không tệ lắm, lúc này lại giống như đang uống rượu giải sầu.

Tiểu Hắc thì rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại chạy đến uống rượu với Nam Trúc.

Sau khi kết thúc tiệc tối, khách và chủ trở về nơi ở của mình. Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết không cần chủ nhân bố trí nơi ở khác, hai người trực tiếp lựa chọn dồn đống vào một chỗ với Dữu Khánh.

Khi trở về nơi ở, Dữu Khánh không có khách khí, nói Trùng Nhi, Hướng Chân dẫn theo Tiểu Hắc ra ngoài đi dạo hóng gió trước, hắn dẫn Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vào trong phòng.

Vào nhà, đóng cửa lại, Dữu Khánh lập tức cất tiếng chất vấn phủ đầu, "Các ngươi chạy đến đây làm gì vậy?"

Mục Ngạo Thiết đi đến một bên, bỏ bọc hành lý xuống, ngồi trên ghế không có hé răng.

Nam Trúc cũng bỏ bọc hành lý xuống nhưng lại là cười hắc hắc vui vẻ, "Ta trở về cửa hàng, nghe nói ngươi đến nơi này, vì vậy chờ lão Cửu trở về, chúng ta liền kết bạn cùng nhau đi đến đây. Ngươi chờ chút nhìn xem này." Gã xoay người đi đến mở một cánh cửa sổ ra, chu môi huýt lên mấy tiếng huýt sáo lanh lảnh.

Chỉ chốc lát sau, dưới áng mây che nửa vầng trăng sáng, có một bóng đen lóe qua, trực tiếp bay xuyên vào cửa sổ, hạ xuống trên lưng tựa một cái ghế, là một con chim màu, còn là mọt con chim có ba chân, Dữu Khánh cũng cần nhìn cũng biết đó là Tam Túc ô.

Hắn cau mày hỏi: "Các ngươi đưa nó tới đây làm gì vậy?"

Nam Trúc xì một tiếng, liếc mắt khinh bỉ, như muốn nói ngươi không phải biết rõ rồi còn cố hỏi sao, "Có Tiểu Thanh ở đây, nếu có chuyện gì, truyền tin qua lại cũng thuận tiện."

Nói xong, gã còn vặn vẹo, xoay xoay thân thể tròn trịa của mình, một ngón tay đung đưa tại trước mặt Dữu Khánh, ra hiệu cho hắn nhìn theo ngón tay của mình.

Ngón tay đung đưa cuối cùng chỉ lên búi tóc của gã, thực ra cũng không phải là chỉ vào búi tóc, mà là trâm cài tóc. Đó là một cây trâm màu xanh ngọc.

Thoạt nhìn nó có vẻ là một cây trâm ngọc thạch bình thường, nhưng Dữu Khánh nhận ra thứ này, hắn biết cây trâm này không phải bình thường, đó chính là pháp bảo tiên gia Định Hồn trâm, được tên mập chết tiết này len lén trộm lấy trong Trấn Linh chung khi tại tại Bồng Lai sơn.

Lúc ban đầu bọn hắn cũng không biết cây trâm này là thứ gì, về sau bọn hắn thỉnh giáo Tiểu Thanh, mới biết được nó để làm gì.

Dữu Khánh dần dần mở to hai mắt, nghiến răng nghiến lợi nhỏ giọng nói: "Ngươi điên rồi sao, cắm thứ này ở trên đầu chạy lui chạy tới khắp nơi làm gì?"

Nam Trúc không tán đồng, "Yên tâm đi, thứ này cắm ở trên đầu mới là bình thường."

Dữu Khánh đè ép âm thanh, tức giận hỏi: "Ngươi mang theo thứ này chạy đến đây làm gì?"

Nam Trúc cười hắc hắc, lại đi tới trước bao hành lý của mình, mở nó ra, đầu tiên là lôi ra một cái hắc hồ lô, đung đưa cho Dữu Khánh nhìn thấy, đặt lên bàn, sau đó lại lấy ra một quả trứng vàng giấu trong đống quần áo, tiếp tục lắc lư cho Dữu Khánh xem, cuối cùng lại lấy ra tấm Thiên Dực lệnh bị ăn mòn lỗ chỗ tại trước ánh mắt giận sôi người của Dữu Khánh.

Sau khi đã đặt hết mọi thứ lên trên bàn, gã mới nói khẽ với Dữu Khánh: "Yên tâm, ta đã đem theo đầy đủ đồ nghề tới rồi."

Hàm răng Dữu Khánh đã nhe hết ra khỏi khóe miệng, "Mập mạp chết tiệt, ta hỏi ngươi, ngươi chạy đến đây rốt cuộc muốn làm gì?"

Nhìn thấy phản ứng của hắn không thích hợp, Nam Trúc lần lượt cất từng thứ một vào lại trong bọc, trả lời lấy lệ: "Không làm gì nha, ngươi muốn làm gì, chúng ta liền làm cái đó."

Dữu Khánh cả giận hỏi: "Ta muốn làm gì hả?"

Vẫn là thái độ như vậy, Nam Trúc không hài lòng nữa, gã dùng sức buộc chặt túi lại, rồi cũng phát cáu lên, "Ta nói nha lão Thập Ngũ, tiếp tục giả bộ sẽ rất chàm chán. Trong mười chữ mà Cửu vĩ hồ nhắc tới, đi đâu để tìm'Bất tử chi vũ', thực ra tất cả chúng ta đều biết rõ ràng. Bất tử điểu trong truyền thuyết ám chỉ cái gì, còn cần ta nói

thẳng ra sao? Hơn nữa, Phượng tộc vốn đã có truyền thuyết bất tử liên quan đến thần tiên, ta không tin ngươi chưa hề nghe nói chút nào về nó."

Gã quay đầu lại nhìn Mục Ngạo Thiết, hỏi: "Lão Cửu, hắn tự mình chạy đến nơi này, còn hỏi chúng ta đến đây làm gì, giả bộ hồ đồ như vậy, ngươi tin được không?"

Mục Ngạo Thiết không hề hé răng, đó chính là đã tỏ thái độ.

Thời gian hai năm, không dài cũng không ngắn, nhưng những gì trải qua trong quá trình đó, đối với một số người mà nói chưa chắc đã có thể chịu đựng được.

Đã từng trực diện đối mặt với một số hành động cuồn cuộn rầm rộ như sóng triều, nhưng bọn hắn vẫn chưa đạt được điều mình muốn, hai năm nay lăn lộn làm việc linh tinh kiếm tiền sinh hoạt, vừa ý sao? Cứ tiếp tục như vậy, đồng ý sao? Chưa từng cầm lấy được đã nói bỏ qua, rốt cuộc là một loại giày vò.

Nhất là khi biết rằng mình có cơ hội để thay đổi vận mệnh.

Huống chi, trong hai năm vừa qua, cả ba người bọn hắn đều từng bị tê liệt, làm sao để chữa khỏi? Căn cứ vào kinh nghiệm của Nam Trúc từng bị Cửu vĩ hồ nhào nặn, giày vò, bọn hắn cắt da mở thịt, ngựa chết chữa như ngựa sống, thực hiện mài giũa khớp xương hoàng kim từng chút một, không hiểu ra sao giày vò khỏi được, về phần sau này sẽ nghiêm trọng đến mức nào thì không ai biết được.

Ít nhất, Nam Trúc là thật sự không muốn tiếp tục sống mỗi người một nơi với Bách Lý Tâm, gã muốn đem tới điều kiện sống tốt hơn cho Bách Lý Tâm.

Ngay cả bản thân Dữu Khánh, hắn cũng có phần không chịu đựng nổi kiểu sống ăn bám đó, nhưng đến hiện tại hắn vẫn phản đối, bởi vì hắn biết rõ chuyện này hung hiểm cỡ nào, bởi vì hắn biết không thể lần nào đều gặp được may mắn như trước, hắn cắn răng nói:

“Ta đã đoán được các ngươi chạy tới đây muốn làm gì. Bây giờ, ta trịnh trọng nói cho hai các ngươi biết, ta đến đây chỉ vì muốn giành lấy việc buôn bán sản vật của Phượng tộc cho Đào Hoa cư. Ta tới đây tuyệt đối không phải giống như các ngươi nghĩ, nếu không, ta chắc chắn sẽ không dẫn theo Tiểu Hắc cùng tới đây. Ta tuyệt đối sẽ không đụng đến việc đó nữa, các ngươi cũng không được phép đụng tới. Nếu không, đừng trách ta trở mặt!”

Nam Trúc: “Ngươi vội vàng gì chứ? Ta đã nói rồi, ngươi làm gì, chúng ta làm cái đó. Nhiều người nhiều tay, có vấn đề gì sao?”

Dữu Khánh không nói nên lời, nhấc tay chỉ qua chỉ lại giữa hai người, cuối cùng phất tay áo bỏ đi, một mình trở về phòng nghỉ ngơi.

Nam Trúc mở cửa ra, hướng ra bên ngoài hét lên, “Trùng Nhi, sắp xếp phòng thế nào?”

Trùng Nhi nghe tiếng hỏi, nhanh chóng chạy về chỉ dẫn, chỉ cần không phải một người một phòng, số phòng thực sự đủ dùng.

Trùng Nhi vẫn ở cùng một phòng với Dữu Khánh, Tiểu Hắc thích chơi đùa với Nam Trúc nên chạy đến ở chung với Nam Trúc.

Không có gì ngạc nhiên, nữ nhi A Hoàn của Phượng Tàng Sơn lại thừa dịp trăng sáng đến đây tìm Trùng Nhi rủ đi chơi, khiến Trùng Nhi phải trốn ở trong phòng không dám đi ra ngoài.

Vì việc này, Dữu Khánh thực sự không nhịn được nữa, hắn đã nhắc nhở Phượng Tàng Sơn, đã đến lúc ngươi cần phải quản đứa con gái này, cứ luôn muốn leo lên người nam nhân là chuyện gì chứ? Nào ngờ Phượng Tàng Sơn nói rằng gã đã nhận ra được nữ nhi yêu thích Trùng Nhi, mấu chốt là gã cũng không đặt nặng, chỉ cần thanh niên nguyện ý đến với nhau là được, gã không ngại để Trùng Nhi làm con rể của mình.

Dữu Khánh có chút sững sờ, nếu thật sự làm ra chuyện lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy, vậy làm sao phân chia bối phận?

Dưới mái hiên, Nam Trúc chuyển một cái ghế ra ngoài ngồi ngắm trăng.

Tiểu Hắc nằm úp sấp ghé, vào tai gã nhỏ giọng thì thầm, "Các tỷ tỷ nơi này không mặc quần…"

Nam Trúc nghe vậy mặt mày rạng rỡ, thỉnh thoảng còn kéo cổ nhóc con đến sát bên tai nhỏ giọng giao lưu, "Không mặc quần trong váy hả? Ngươi phải ngồi xổm xuống lén nhìn một chút…"

Mục Ngạo Thiết cũng đang đứng ngắm trăng dưới mái hiên, khoanh tay ngẩng đầu nhìn trăng, có lẽ nghe được lời Nam Trúc nói, có lẽ thất thần không có nghe được, từ sau khi bị ép buộc phải tách khỏi Liên Ngư, bộ dạng lãnh khốc trước đây lại trở về với y.

A Hoàn có phần thất vọng đi ra khỏi phòng, bước ra khỏi cửa nở nụ cười gượng gật gật đầu chào những người dưới mái hiên.

Tiểu Hắc lập tức thoát khỏi bên người Nam Trúc, chạy tới trước mặt A Hoàn, ôm cánh tay cô ta, ngửa đầu cầu xin; "Tỷ tỷ, dẫn ta đi chơi đi."

A Hoàn cười hì hì, thỏa mãn yêu cầu của nhóc, lập tức cầm tay nó dắt đi.

Tiểu Hắc vui vẻ đi theo, quay đầu lại nháy nháy mắt với Nam Trúc, miệng mấp máy muốn nói gì đó, giống như đang nói là, khi trở về sẽ kể cho nghe.

Nam Trúc trên mặt nở nụ cười xấu xa, gật gật đầu, còn che mặt cười hắc hắc một hồi, khi người đã đi xa, gã mới buông tay, khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, thở dài lắc đầu, "Một hài tử đơn thuần như vậy, thật sự đã bị đám nữ nhân U Giác Phụ kia dạy hư. Trở về ta phải tìm cơ hội nói chuyện phải trái với bọn họ mới được."

Mục Ngạo Thiết khoanh tay trước ngực lạnh lùng liếc gã một cái.

Sau đó, Nam Trúc yên vị tại dưới mái hiên chờ đợi, nhưng chờ đến khi đêm đã rất khuya vẫn không thấy Tiểu Hắc trở về.

Mọi người vốn cũng không quá để ý, cho đến khi "Đại bổng" đi theo Tiểu Hắc bay trở về một mình, trên thân rõ ràng còn có vết thương, lúc này đám người Dữu Khánh mới nhận thấy được không ổn, từ trước đến nay, "Đại bổng" không bao giờ rời khỏi Tiểu Hắc.

Chương 997: Mất tích (1)

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhất định không thể hoàn toàn mù mờ, Dữu Khánh hỏi Nam Trúc đầu tiên, "Không phải Tiểu Hắc đi chung với ngươi sao?"

Nam Trúc than khổ: "Nó cứ muốn đi chơi với A Hoàn đó, ta mới đến làm sao biết được nơi này cũng có thể xảy ra chuyện chứ."

Dữu Khánh nảy sinh nghi vấn, "Trời đêm tối như vậy, ngươi còn để cho nó ra ngoài đi chơi với người khác sao?"

Nghe câu hỏi này, Nam Trúc cảm thấy rất chột dạ, gã hối hận đã để cho Tiểu Hắc đi làm chuyện bậy bạ kia, gã vô thức đưa mắt liếc nhìn Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh, bởi vì Mục Ngạo Thiết đã nghe được, may mà Mục Ngạo Thiết không có vạch trần, gã lẩm bẩm nói: "Có người lớn trông chừng, chắc là không có việc gì?"

Có chuyện gì hay không, không ai biết, Dữu Khánh vạch mở cánh của "Đại bổng" ra nhìn xem, trên màn cánh kéo mở ra như tấm vải đen có một vết rách, không biết là bị thứ gì làm rách, hắn xoay người lập tức ra khỏi Thúy Bích lâu, tìm đến người của Phượng tộc gần đây, hỏi thăm địa chỉ của A Hoàn.

Sau đó, một nhóm người lại chạy đến chỗ ở của A Hoàn để hỏi thăm, phát hiện thấy A Hoàn vẫn chưa về.

Điều này càng khiến cho Dữu Khánh cảm thấy không ổn, hắn lập tức đi thẳng đến Thúy Vũ đường, tìm phu phụ Phượng Tàng Sơn.

Phượng Tàng Sơn tùy ý quấn một tấm da thú ra tiếp, cảm thấy đám người Dữu Khánh có chút chuyện bé xé ra to, "Huynh đệ, không nên gấp gáp, có thể là đi chơi ở đâu đó?"

Dữu Khánh không thể không mở "Đại bổng" đưa ra, "Thứ này một mực đi theo bên người Tiểu Hắc, không rời, đột nhiên trở về, hơn nữa còn bị thương, rất không bình thường. Tỷ phu, chúng ta không quen thuộc hoàn cảnh nơi này, vui lòng làm phiền hỗ trợ tìm kiếm một chút đi."

Nghe hắn nói như thế, thần sắc của Phượng Tàng Sơn mới trở nên có chút nghiêm trọng, ngay lập tức hạ lệnh tìm người.

Rất nhanh, khắp một vùng Thúy Vũ hồ lập lòe ánh lửa, bóng người cầm đuốc tìm kiếm xuất hiện khắp nơi, khiến cho đám người Thiện Tri Nhất cũng bị kinh động, Tô Bán Hứa cũng điều người của mình hỗ trợ tìm kiếm.

Kết quả, rất nhiều người tìm kiếm thật lâu nhưng vẫn không tìm thấy bóng người ở đâu, Tiểu Hắc và A Hoàn đã biến mất.

Dữu Khánh thậm chí phải mất rất nhiều công sức mới giao tiếp được với "Đại bổng", nhờ "Đại bổng" đưa bọn hắn đến nơi có khả năng xảy ra sự việc.

Địa điểm là trong một khu rừng nhỏ cách bờ hồ không xa, hiện trường không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào, cũng không có bất kỳ dấu vết gì khác thường.

Sau khi đám người tìm kiếm khắp hiện trường một lần, Tô Bán Hứa đảo ánh mắt quan sát xung quanh hỏi Dữu Khánh, "Có xác định con phi trùng này không dẫn đến nhầm chỗ không?"

Dữu Khánh hơi lắc đầu, "Nó không có linh trí quá cao, không thể giao tiếp bình thường, ta cũng không biết nơi này có phải là nơi xảy ra chuyện hay không."

Sau một phen giao tiếp, nếu "Đại bổng" đã bay đến nơi này rồi dừng lại, nếu đã dẫn mọi người đến nơi đây, trong thời điểm bầu trời tối đen, nếu "Đại bổng" làm như vậy, thật sự không có nguyên nhân gì

sao? Dữu Khánh vẫn cảm thấy nơi này có khả năng có liên quan đến việc Tiểu Hắc mất tích.

Thời Giáp thay mặt phía bên Thiện Tri Nhất, theo mọi người đến đây nhìn xem tình huống, nhìn chằm chằm vào Phượng A Đao, người phụ trách công việc tìm kiếm của Phượng tộc, "Cô nương A Hoàn đó có tu vi thế nào?"

Phượng A Đao: "Cao Võ."

Thời Giáp hỏi tiếp: "Khu rừng nhỏ này có gì thú vị để xem không?"

"Có gì thú vị?" Phượng A Đao thoáng sửng sốt, đảo mắt quan sát khu rừng cây này, rồi khẽ lắc đầu, "Không biết, hẳn là không có."

Tô Bán Hứa với khuôn mặt chuột có vẻ gian xảo, đang quan sát kỹ càng xung quanh nghe nói vậy thì cười hắc hắc, "Nếu thực sự bị mất tích, vậy việc này liền rất có ý tứ."

Nam Trúc vẫn luôn âm thầm tự trách mình, vội hỏi: "Tô tiên sinh, xin chỉ giáo?"

Tô Bán Hứa nhấc tay vỗ bờ vai gã, "Mập mạp a, đêm tối trong núi rừng này rất yên tĩnh, xung quanh nơi này đều có người ở, chỉ cần có một chút động tĩnh liền sẽ có người nghe được, như vậy còn chưa rõ ràng sao, nếu thật sự xảy ra chuyện, thì hoặc là gặp phải cao thủ có thể khiến cho bọn họ không kịp phát ra tiếng kêu, hoặc chính là gặp được người quen không cần phải lên tiếng."

Thân thể y nửa dựa vào người Nam Trúc, tay kia chỉ tới ánh đèn đuốc rải rác trong các thôn trại, "Trời đêm tối như vậy, ngươi nói một cô nương và một tiểu hài tử sẽ chạy đến trong rừng cây tối như mực để chơi sao? Nếu là cô nương đi cùng với một nhóm người thì còn có thể nói được."

Thời Giáp ở bên cạnh bổ sung: "Nếu thực sự đã bị bắt đi, động thủ tại trong rừng cây này chính là để tránh tai mắt của mọi người. Dám

chạy đến đây bắt người, có thể đưa người đi mà không gây ra tiếng động, lại còn không bị phát hiện, người động thủ chắc hẳn phải tương đối quen thuộc hoàn cảnh nơi đây. Chỉ là không biết động thủ có mục đích, hay là ngẫu nhiên gặp được liền hạ thủ."

Nam Trúc kinh nghi hỏi: "Ý của các ngươi là, kẻ động thủ là người của Phượng tộc?"

Tô Bán Hứa chỉ mỉm cười, Thời Giáp cũng không có hé răng, Dữu Khánh cau mày không nói.

Phượng A Đao nhíu mày thật sâu, rồi chợt xoay người rời khỏi rất nhanh.

Gã trực tiếp đến Thúy Vũ đường, tìm Phượng Tàng Sơn và Diệp Điểm Điểm, hai người này bị quấy rầy cả đêm tối không được yên bình.

Ưỡn bụng bự đi tới đi lui, Diệp Điểm Điểm vừa thấy gã liền vội vàng hỏi: "Thế nào, đã tìm được chưa?"

"Còn chưa tìm được." Phượng A Đao lắc đầu, đi tới trước mặt Phượng Tàng Sơn đang tĩnh tọa, trầm giọng nói: "Ngũ lang, bọn họ hoài nghi là do người trong Phượng tộc chúng ta làm ra…"

Gã ta kể lại tình hình đại khái và những phân tích của mấy người kia, Diệp Điểm Điểm nghe xong thì kinh hãi, "Ai làm? Người nào lại hạ thủ với A Hoàn và Tiểu Hắc chứ?"

Bùm! Phượng Tàng Sơn đột nhiên vỗ một lên bàn, khiến cho đồ vật trên bàn nhảy loạn, khuôn mặt âm trầm chậm rãi đứng lên, "A Đao, tổ chức mọi người tiếp tục tìm kiếm, còn nữa, tìm kiếm kỹ một lượt tất cả từng nhà từng hộ!"

"Vâng." Phượng A Đao lĩnh mệnh rời đi.

Diệp Điểm Điểm đi tới trước mặt trượng phu, hỏi: "Ngươi cảm thấy sẽ là ai làm?"

Phượng Tàng Sơn nghiến răng nghiến lợi nói: "Nàng cảm thấy còn có thể có ai?"

Diệp Điểm Điểm kinh nghi bất định, "Chẳng lẽ là, là… Nhị ca?"

Phượng Tàng Sơn thở hổn hển, giống như một con cọp bị làm cho nổi giận…

Bên ngoài một nhà sàn tương đối to lớn vững chắc, Thời Giáp khẽ gật đầu với kiếm thị trông chừng ngoài cửa vào, sau đó trực tiếp đẩy cửa đi vào, đi tới trước mặt Thiện Tri Nhất đang khoanh chân đả tọa trong phòng, ngồi quỳ xuống.

Thiện Tri Nhất vẫn nhắm mắt nhàn nhạt hỏi, "Tìm được rồi?"

Thời Giáp: "Vẫn chưa, theo tình hình, có thể là chính người của Phượng tộc làm ra."

Thiện Tri Nhất bỗng nhiên mở mắt, trong mắt hơi có vẻ nghi hoặc: "Người của Phượng tộc làm?"

"Căn cứ vào các manh mối hiện nay, khả năng này rất lớn…" Thời Giáp kể cho ông ta nghe những phân tích từ tình hình trong rừng.

Thiện Tri Nhất: "Vì sao phải làm như vậy, dù sao cũng phải có nguyên nhân a?"

Thời Giáp lắc đầu, "Theo tình hình hiện tại thì không rõ ràng lắm."

Thiện Tri Nhất: "Vậy thì nỗ nỗ lực tìm hiểu rõ đi. Không cần bồi ta."

"Vâng." Thời Giáp đáp lời, rồi đứng dậy rời đi.

Chương 998: Mất tích (2)

Đêm nay, khu vực Thúy Vũ hồ đã định trước không được yên bình, lượng lớn nhân thủ trèo đèo lội suối tìm kiếm, kết quả không chỉ không tìm thấy bóng người, thậm chí ngay cả một chút manh mối cũng không có tìm được.

Khi trời tờ mờ sáng, mấy người Dữu Khánh quay trở lại Thúy Bích lâu, hoặc đứng tựa lan can, hoặc ngồi trên ngưỡng cửa, hoặc ngồi trên bậc cấp, tâm tình đều rất nặng nề, nếu Tiểu Hắc thật sự xảy ra vấn đề gì đó không mong muốn, bọn hắn thật sự không biết phải giải thích thế nào với Đại Hắc.

Nhất là Nam Trúc, mặt mày ủ rũ, đầy ảo não, hối hận không nên cổ động Tiểu Hắc đi làm việc tầm bậy, không đi tự nhiên sẽ không xảy ra việc này.

Thấy tình trạng mọi người như vậy, Tô Bán Hứa lên tiếng trấn an: "Mọi người đừng có lo lắng, nếu thật sự là vì giết người, sẽ không lén lút bắt người đi làm gì."

"Tô chưởng sự nói có lý." Thời Giáp gật đầu tán thành, lại quan sát thấy thần sắc của mọi người, lão cất lời thăm dò: "Chỉ là, không biết là nhằm vào nữ nhi của Phượng Tàng Sơn hay là nhắm vào tiểu hài tử. Phía bên các ngươi không có xung đột lợi ích với ai tại Phượng tộc chứ?"

Dữu Khánh vẫn một mực im lặng, ngược lại là Trùng Nhi, nghe vậy thì chợt cả kinh thốt ra: "Sản vật Phượng tộc…"

Ánh mắt mọi người lập tức đồng loạt quay nhìn chăm chú về phía hắn ta, Nam Trúc lập tức truy hỏi, "Chuyện sản vật thế nào chứ?"

Trùng Nhi thấy Dữu Khánh vẫn không hé răng, lúc này mới ấp úng nói: " Trữ tiên sinh của 'Côn Bảo hành' cũng tới đây, cũng vì chuyện buôn bán sản vật Phượng tộc…"

Hắn ta không biết được nhiều, chỉ nói ra đại khái những gì mình biết.

Những này cái lời nói làm cho Tô Bán Hứa và Thời Giáp vô thức liếc nhau một cái như muốn nói đúng rồi.

Nam Trúc thì lập tức đi tới trước mặt Dữu Khánh đang ngồi chồm hổm trên bậc thang, hỏi: "Lão Thập Ngũ, ngươi cảm thấy có thể là Trữ Bình Côn không?"

Dữu Khánh khẽ lắc đầu, "Ta không biết, nếu quả thật là lão ta, nếu quả thật là vì việc buôn bán sản vật Phượng tộc, vậy thì không cần phải lo lắng."

Nghe hắn nói như thế, mọi người nghĩ thấy cũng phải, nếu quả thực là vì cạnh tranh buôn bán, vậy mục đích bắt người chính là để uy hiếp, trái lại không cần lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Hắc.

Tô Bán Hứa lên tiếng hỏi: " 'Côn Bảo hành' và Trữ gì gì đó có lai lịch như thế nào? Tại sao dám gây ra việc này tại đây?"

Thời Giáp rõ ràng cũng hiếu kì, bọn họ mặc dù kiến thức rộng rãi, nhưng không có khả năng biết rõ được toàn bộ tình hình của các cửa hàng tại U Giác Phụ.

Dữu Khánh: "Không rõ lắm, theo lão ta nói, đứng sau lưng lão ta là 'Vạn Hoa bảo' ."

Vạn Hoa bảo? Những người biết rõ tình hình đều sửng sốt, Tô Bán Hứa và Thời Giáp cũng lập tức ngậm miệng, quan hệ giữa Vạn Hoa bảo và Địa mẫu không phải là điều gì bí mật, có một số việc cho dù là với thân phận và địa vị của bọn họ cũng không thể mạo muội chen tay vào.

Đúng vào lúc này, Diệp Điểm Điểm với cái bụng bự đi tới, nàng nhìn nhìn những người tại đây, rồi đi đến trước bậc thang cất lời an ủi Dữu Khánh, "Không cần phải sốt ruột, gia chủ chúng ta đã lên

đường đến Phượng đầu lĩnh rồi, đã đi mời đích thân tộc trưởng tới chủ trì công đạo."

Người đã trưởng thành còn phải đi kiện cáo với người lớn hơn, điều này rõ ràng là biện pháp bất đắc dĩ.

Không bao lâu sau khi Phượng Tàng Sơn hỏa tốc chạy tới Phượng đầu lĩnh, một con phi mã nhanh chóng bay vút lên từ Phượng đầu lĩnh, khi trở về thì còn có Phượng Tàng Vân của Lưỡng Tiêm trại.

Phượng Tàng Vân trực tiếp tiến vào trong chính đường trong đại thụ, nhìn thấy phụ thân ngồi nhắm mắt dưỡng thần trên bảo tọa tộc trưởng, và A Lạc Công đi theo ở bên.

Đương nhiên, điều khiến y rất ngạc nhiên chính là phát hiện thấy Phượng Tàng Sơn cũng đang khoanh tay ở trong đại đường, hơn nữa còn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình, trên mặt y không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc.

Y bước nhanh đến trước bảo tọa của tộc trưởng, trước tiên quỳ một gối xuống đất hành lễ, sau đó mới đứng lên hỏi: "A cha, trời chì vừa mới sáng đã triệu ta đến đây, có chuyện gì sao?"

Phượng Kim Kỳ vẫn nhắm mắt dưỡng thần không nói lời nào, nhưng Phượng Tàng Sơn đã trả lời trước, "Nhị ca, có điều gì bất mãn cứ nhằm vào ta là được, trước tiên giao người ra đi."

Phượng Tàng Vân vẻ mặt đầy kinh ngạc, ngay lập tức phản bác lại, "Ngươi đang bịa cái gì vậy?"

Phượng Tàng Sơn giận dữ: "Ngươi dám nói không có bắt người không?"

Phượng Tàng Vân có chút sửng sốt, đại khái đã hiểu được điều gì đó, sau khi tỉnh ngộ thì càng thêm mơ hồ, hỏi: "Có ý gì?"

Lúc này, A Lạc Công lên tiếng, "Nhị lang, là như vậy, A Hoàn đột nhiên biến mất, còn có đứa nhỏ đến làm khách kia…"

Thấy hai huynh đệ rất dễ nổi nóng và không giải thích rõ ràng, lão ta kể lại đại khái tình hình mà Phượng Tàng Sơn đã báo lên.

Phượng Tàng Vân nghe xong cũng nổi giận, hét vào mặt Phượng Tàng Sơn: "Người mất tích liên quan gì tới ta. Ngươi tìm ta là có ý gì?"

Phượng Tàng Sơn lập tức chỉ vào mũi y, hét lên giận dữ, "Ngươi dám nói ngươi không bắt người không? Ngươi dám nói không có liên quan gì với tên họ Trữ mà ngươi dẫn đến không?"

Phượng Tàng Vân giận dữ, "Đánh rắm! Ngươi thật nham hiểm, đừng có vu oan giá họa cho ta."

"Nhị lang." Phượng Kim Kỳ đột nhiên lên tiếng, lập tức dập tắt tiếng tranh cãi ầm ĩ trong đại đường, ông ta hé mở mắt ra, nhìn chằm chằm Phượng Tàng Vân, lạnh lùng nói: "Có bắt hay không? Nếu là ngươi bắt, bây giờ giao người ra đây, ta có thể không truy cứu."

Ngụ ý rất đơn giản, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Phượng Tàng Vân ngay tại chỗ đấm ngực rầm rầm, "A cha, ta thề với trời đất, ta thật sự không làm việc này. Nếu là ta làm, khiến ta chết không yên lành."

Phượng Kim Kỳ không nói thêm nhiều nữa, "Được rồi, ta đã biết rồi, ngươi trở về đi."

Phượng Tàng Vân muốn nói gì đó rồi lại thôi, như vậy là kết thúc rồi sao? Nhưng cuối cùng y vẫn nghe lời lui ra ngoài, tuy nhiên tránh không được trước khi đi quay sang hừ lạnh với Phượng Tàng Sơn một tiếng.

Sau khi đi ra đại thụ, nhìn thấy trong số người chờ mình có Trữ Bình Côn, y hơi cau mày, bước nhanh đến, bắt chuyện với lão tồi cùng nhau đi đến một bên. Y quan sát xung quanh một vòng rồi thấp giọng hỏi: "Ngươi thành thật nói cho ta biết, có phải ngươi đã bắt nữ nhi của lão Ngũ hay không?"

Trữ Bình Côn rõ ràng có vẻ sững sờ, mồm há hốc, rồi lập tức kinh ngạc hỏi: "Tại sao Nhị gia lại hỏi vậy? Ta không biết nữ nhi của Ngũ gia là ai, ta bắt cô ta làm gì?"

Phượng Tàng Vân đè ép giọng nói xuống, hỏi: "Vậy tên nhóc vác gậy kia, ngươi có bắt nó hay không?"

Trữ Bình Côn ngẩn người, ý thức được điều gì đó, nhịn không được liếc nhìn đến cây đại thụ lâu đời này, hạ thấp giọng nói: "Nhị gia, muốn cạnh tranh mua bán sản vật Phượng tộc, chỉ cần ngăn cản bọn hắn đắc thủ là được, còn lại chỉ cần ngồi đợi Nhị gia thiết lập đại công cho Phượng tộc tại 'Đại Hoang tự', chờ Nhị gia đã có được quyền nói chuyện là xong, chạy tới bắt cóc Phượng tộc, ta điên rồi sao?"

Phượng Tàng Vân suy nghĩ thấy cũng đúng, nhịn không được thì thầm: "Vậy thì thật là kỳ quái, kẻ nào gan lớn như vậy, dám chạy đến nơi đây gây sự?"

Trữ Bình Côn nghi hoặc: "Nhị gia, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Chương 999: Giúp ca ca một việc (1)

Vấn đề đã được đề cập và nói đến nước này, Phượng Tàng Vân không có giấu giếm, kể lại cho lão ta nghe chuyện mình bị vấn tội.

Trữ Bình Côn nghe xong rất giật mình, không biết kẻ nào lại dám làm ra loại chuyện này tại Phượng tộc.

Hai người nói chuyện một hồi, sau đó Phượng Tàng Sơn cũng từ trong cây đại thụ xa xưa đi ra, nhìn thấy Phượng Tàng Vân ở bên ngoài, Phượng Tàng Sơn không kìm được lửa giận, trực tiếp nhảy đến trước mặt Phượng Tàng Vân, cảnh cáo không chút khách khí nào: "Nhị ca, ta khuyên ngươi giao người ra đây đi, nếu không đừng trách ta vô lễ!"

Phượng Tàng Vân cũng không phải người tính tình dễ chịu, nhìn thấy vị huynh đệ này bình thường luôn nhún nhường trước mình bây giờ lại dám bày ra vẻ mặt này với mình ngay trước mặt mọi người, lập tức có phần không nhịn được nữa, lửa giận từ từ bốc lên, "Ngươi trở mặt cho ta xem nào!"

"Ngươi cho rằng ta không dám sao?" Phượng Tàng Sơn không át được lửa giận.

Phượng Tàng Vân cười nhạt liên tục, "Ngươi cứ thử xem!"

Hai huynh đệ không ai nhường ai, ngay tại chỗ sửng cồ huých vào nhau, may mà xung quanh có nhiều người, hơn nữa cũng có không ít bảo vệ của Phượng đầu lĩnh, bọn họ lập tức ùa tới ngăn cản hai huynh đệ lại, khuyên nhủ hai người nguôi giận.

Nhưng làm sao có thể dễ dàng bớt giận cho được, tranh cãi ầm ĩ, cuối cùng khiến cho năm vị sơn chủ khác đến đây trao đổi việc thi đấu nội tộc hôm nay cũng bị kinh động, bọn họ bước đến hỏi chuyện gì xảy ra, vì vậy, vụ bắt cóc tại Thúy Vũ hồ cũng được công khai ra, điều này dấy lên làn sóng kinh ngạc nghi hoặc.

Tại trong một miệng hốc cây trên thân đại thụ, không biết từ lúc nào Phượng Kim Kỳ đã rời chỗ ngồi đứng tại đó, từ trên cao nhìn xuống, lạnh nhạt quan sát hai đứa con trai của mình tranh cãi.

A Lạc Công ở bên cạnh thử hỏi: "Tộc trưởng, tranh cãi ầm ĩ như vậy thật không hay, để ta đi khuyên một chút."

Phượng Kim Kỳ không hề dao động, chậm rãi cất tiếng, nhưng trọng tâm lại không phải ở việc này, "Phía bên Thúy Vũ hồ, Hướng chân gì đó là khách của Thạch Lâm trại đến ở, Tô Bán Hứa cũng dẫn theo người của tiền trang đến đó, tiếp theo lại là Thiện Tri Nhất, tất cả đều là trùng hợp sao?"

A Lạc Công trầm ngâm.

Có năm vị sơn chủ can thiệp vào, vụ tranh cãi của hai huynh đệ ở phía dưới không đến mức dẫn đến mất kiểm soát, nhưng cuối cùng vẫn không thể giải quyết được sự việc.

Tại sân thi đấu ở giếng trời, khi Phượng Tàng Vân một lần nữa nhảy ra làm người thách đấu đầu tiên, y ngước mặt cao ngạo hét to, "Ai đánh với ta?"

Một tiếng "Ta" có phần tức giận đột nhiên vang lên, một bóng người hạ xuống trước mặt Phượng Tàng Vân, không phải ai khác, chính là Phượng Tàng Sơn với vẻ mặt giận dữ.

Phía trên giếng trời, A Lạc Công chủ trì tỷ thí nhịn không được cau mày, quay đầu lại nhìn về phía Tộc trưởng đang ngồi ngay ngắn tại đó, thấy Phượng Kim Kỳ bình tĩnh không dao động, lạnh lùng nhìn xuống hai huynh đệ bên trong giếng trời.

"Ngũ lang chưa bao giờ tranh những chuyện này, hôm nay tại sao lại chủ động khiêu chiến Nhị ca của mình vậy chứ?"

"Phải a, lúc trước không phải Ngũ lang đã nói rằng, đụng phải ai mình cũng sẽ thua, mong mọi người hạ thủ lưu tình, bản thân cam tâm chịu thua sao?"

"Các ngươi không biết sao? Bên Thúy Vũ hồ đã xảy ra chuyện."

Trong đám người vây xem ở xung quanh rộ lên tiếng xì xào bàn tán, rất nhiều người đã nghe nói tới chuyện hai huynh đệ công khai tranh cãi, lúc này càng là nhanh chóng lan truyền rộng hơn.

Bên trong giếng trời, Phượng Tàng Sơn hít thở nặng nề lặp lại câu nói cũ, "Nhị ca, thả người đi, chỉ cần ngươi thả người ra, ta sẽ chịu thua, tránh để mọi người mặt mũi khó coi."

Phượng Tàng Vân cực giận mà cười, "Chịu thua? Tới đi, ngươi đừng chịu thua thử xem nào!"

Vẻ tức giận càng ngày càng lộ rõ trên mặt Phượng Tàng Sơn, "Nhị ca, ngươi đừng ép ta!"

Phượng Tàng Vân cả giận nói: "Ta ép ngươi đó, ngươi làm gì được ta?"

Răng rắc, Phượng Tàng Sơn nắm chặt song quyền, khớp xương hai bàn tay kêu vang rôm rốp.

Hai người trợn mắt tức giận nhìn nhau rồi đột nhiên đồng thời hành động, cùng mạnh mẽ lao về phía đối phương, cùng vung trọng quyền đánh vào nhau, trên hai tay đều bộc phát ra những quầng sáng màu cam hơi khá chói mắt.

Rầm rầm rầm rầm…

Một loạt tiếng nổ liên tiếp đột nhiên vang lên, những quầng sáng da cam bùng nổ lên tạo thành biển lửa bừng bừng, nhấn chìm hai huynh đệ vào trong đó, sóng khí cuốn theo sỏi đá bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng.

Đám người xem thi đấu ở xung quanh giếng trời đều cảm thán, nhận thấy đôi huynh đệ này không biết bởi vì tức giận hay vì điều gì mà không hề né tránh, đều trực tiếp cứng đối cứng với nhau.

Sáu quầng sáng màu vàng cam liên tiếp va chạm vào nhau, nổ tung ra, khi quầng sáng thứ bảy từ trên hai tay Phượng Tàng Sơn bùng nổ ra liệt diễm thì, Phượng Tàng Vân ở trong liệt diễm toát ra vẻ đầy kinh ngạc, sau đó cả người bị đánh bay ra sau, văng ra khỏi đám lửa

nổ tung, ngẩng đầu phun mạnh ra một ngụm máu, rơi xuống trong đám loạn thạch.

"Bảy Hoàn."

"Là bảy Hoàn!"

"Ngũ lang vậy mà đã tu luyện ra bày Hoàn!"

Đám đông vây xem ở xung quanh liên tục cất lên những loạt âm thanh ngạc nhiên thán phục, vô số người lộ ra vẻ mặt khó thể tin được.

Cái gọi là Hoàn, Phượng tộc xưng là "Liệt Nhật kim hoàn", đây là biểu hiện ra ngoài của công pháp mà Phượng tộc tu luyện, thông thường khi tung đòn tấn công, kết ra càng nhiều Hoàn, đại biểu cho thực lực càng mạnh, Phượng Tàng Vân có thể kết ra sáu Hoàn đã là người nổi bật trong những người đồng lứa, mọi người không nghĩ tới Phượng Tàng Sơn vậy mà có thể kết ra bảy Hoàn.

Lúc này, Phượng Tàng Sơn cũng bám sát theo sau phóng ra khỏi liệt diễm, rồi tung một quyền đánh tới Phượng Tàng Vân nằm trên mặt đất.

Nhưng khi quyền vung đến trước mặt Phượng Tàng Vân thì cuối cùng gã cưỡng ép dừng lại.

Phượng Tàng Vân miệng đầy máu tươi, vùng vẫy trong cơn xấu hổ và giận dữ, gầm lên, "Nào, đánh đi!"

Bộ dạng như thách thức, ngươi có gàn thì giết chết ta đi.

Phượng Tàng Sơn chợt chụp lấy cánh tay y, vung lên, ném y bay đi.

Bùm! Thân thể nện lên trên vách đá, nện sập một mảng lớn vách đá, người bị ném đi cũng bị chôn sống trong đống đá vỡ.

Phượng Tàng Sơn giống như một con dã thú nổi giận, sau một hồi thở hổn hển nặng nề, gã đột nhiên lắc mình lướt đi, thoáng cái liền không thấy bóng dáng, rõ ràng là không có ý định đánh tiếp.

Ngay sau đó, có mấy người bay vào trong sân đấu, moi Phượng Tàng Vân ra ngoài, khiêng đi chữa trị.

Phía bên nhóm người Lưỡng Tiêm trại đến đây xem thi đấu đều trở nên yên tĩnh, Trữ Bình Côn ở trong đám người ngẩn người ngây dại.

A Lạc Công, người chủ trì thi đấu, quay đầu nhìn về phía Phượng Kim Kỳ, mấy vị sơn chủ khác cũng nhìn sang Phượng Kim Kỳ, Phượng Kim Kỳ dựa vào lưng ghế, vẫn bình tĩnh như cũ.

Phía bên nhóm người Thúy Vũ hồ, đám người Dữu Khánh vẫn chưa đến xem cuộc thi đấu hôm nay, vẫn còn chưa tìm được Tiểu Hắc, bọn hắn đang không biết phải nên giải thích với Đại Hắc như thế nào bây giờ, làm gì còn tâm tư tới xem thi đấu.

Tộc nhân Phượng tộc bên Thúy Vũ hồ cũng có rất nhiều người chưa tới xem thi đấu, kể cả Diệp Điểm Điểm trong số đó, hầu hết đều đang đi tìm kiếm. Tuy nhiên, vẫn không thể tránh khỏi việc tình hình thi đấu được truyền quay về nơi đây, làm cho toàn bộ thành viên thôn trại nơi này không ngừng cất tiếng reo hò hoan hô.

Chương 1000: Giúp ca ca một việc (2)

Nhận thấy có chuyện khác thường, đám người Dữu Khánh tự nhiên sẽ tìm bọn họ để hỏi thăm tình hình, hỏi ra mới biết trong lúc giận dữ Phượng Tàng Sơn đã đánh bại Nhị ca của mình, bọn hắn cũng không biết có nên chúc mừng gã hay không.

Điều thực sự khiến bọn hắn vui mừng chính là, đến chiều ngày hôm đó, bên phía Thúy Vũ hồ đã tìm được A Hoàn và Tiểu Hắc.

Nói chính xác thì không phải mọi người tìm được, thực tế là A Hoàn và Tiểu Hắc tự trở về, trải qua kiểm tra, hai người không có bị thương gì.

Đám người Dữu Khánh đương nhiên muốn truy hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, theo Tiểu Hắc nói, đêm qua sau khi nó và A Hoàn rời khỏi nơi đây, tại phía rừng cây nhỏ đó đột nhiên có người gọi bọn họ, khi hai người đi đến đó, Tiểu Hắc còn chưa nhìn thấy bóng người nào thì bất chợt hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại thì đã ở trong một cái sơn động cách đây mấy chục dặm, nó được A Hoàn đưa trở về.

Về việc bắt cóc gì gì đó, Tiểu Hắc hoàn toàn không biết gì về nó.

Mấy người Dữu Khánh chắc chắn phải dò hỏi A Hoàn, những gì A Hoàn nói không khác lắm với lời Tiểu Hắc đã nói, khi bọn hắn hỏi xem người gọi bọn họ đến rừng cây nhỏ là ai thì A Hoàn cũng nói không biết, khiến đám người Dữu Khánh khá nghi hoặc.

May mà hai người đã trở về, chỉ cần Tiểu Hắc không có việc gì là tốt rồi, về phần những chuyện khác, đám người Dữu Khánh không muốn truy xét nữa.

Cuộc sống khôi phục lại bình thường, phía bên Thiện Tri Nhất thường thường sẽ mới Hướng Chân đến đó "Luận kiếm", những người khác không biết bọn họ luận như thế nào, nói chung là không hề thấy bọn họ động thủ lần nào, có vẻ như bọn họ chỉ gặp mặt trò chuyện cùng nhau, hoặc ngồi đối diện nhau trong phòng, hoặc là tản bộ bên hồ.

Mà Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng nhận ra được A Hoàn ưa thích Trùng Nhi, chỉ cần không mù đều có thể nhận ra được.

Lần này, quanh qua quẩn lại, nhàn rỗi ở một bên quan sát mãi đến nhàm chán, cuối cùng Nam Trúc nhịn không được, thừa dịp Trùng Nhi dẫn Tiểu Hắc ra hồ chơi, gã cũng tản bộ đi đến, vui vẻ nói với Tiểu Hắc đang nhặt đá lia trên mặt nước: "Tiểu Hắc, ta giấu một

món ăn ngon trong phòng chúng ta, nếu ngươi có thể tìm được, thúc sẽ cho ngươi ăn."

Tiểu Hắc làm sao chịu nổi dụ hoặc này, lập tức kêu gào ầm ĩ chạy về Thúy Bích lâu.

Khi xung quanh không còn ai khác, Nam Trúc mới tiến đến bên cạnh Trùng Nhi, trêu chọc: "Lão Thập Lục, cô nương nhân tình của ngươi đâu rồi, tại sao vẫn chưa đến đây chơi với ngươi?"

Trùng Nhi tức thì dở khóc dở cười, "Thất ca, ngươi đừng có chọc ta."

Nam Trúc đảo mắt nhìn xung quanh rồi chợt hạ thấp giọng nói, "Lão Thập Lục, giúp ca ca một việc."

Trùng Nhi thoáng sửng sốt, không biết gã ta định làm gì với bộ dáng giả tạo của mình, liền hỏi: "Việc gì vậy?"

Nam Trúc lập tức tiến tới ghét vào sát tai hắn ta, thì thầm mấy câu.

Sau khi nghe xong , Trùng Nhi vẻ mặt khó xử, lắc đầu.

Nam Trúc trừng mắt nói: "Không có nói ngươi làm thật với cô ta, hơn nữa chuyện này cũng không có gì khó, chỉ hỏi thăm mấy câu mà thôi, lão Thập Lục, ngay cả chút mặt mũi đó ngươi cũng không cho ta sao?"

Trùng Nhi suy nghĩ một chút, trả lời: "Để ta hỏi thử xem công tử có đồng ý hay không." Dứt lời, xoay người bước đi.

Nam Trúc lập tức với tay kéo hắn ta lại, không vui nói: "Nếu lão Thập Ngũ có thể đồng ý, ta còn cần phải nói với ngươi sao? Trực tiếp nói lão Thập Ngũ sai khiến ngươi chẳng phải được rồi. Lão Thập Lục, để ta nói cho ngươi rõ đi, nếu để cho lão Thập Ngũ biết được việc này, hắn khẳng định sẽ không dẫn ngươi ra ngoài chơi nữa, nhất định sẽ đưa ngươi về U Giác Phụ. Lão Thập Lục, ngay cả chút việc nhỏ này ngươi cũng không giúp, về sau cũng đừng nghĩ tới việc

kết nhóm cùng đi ra ngoài với chúng ta, sau này, ta là người đầu tiên không đồng ý. Ngươi xem đó mà làm đi."

Gã khoanh tay trước ngực, quay đầu sang một bên hừ hừ bực bội.

Trùng Nhi cúi đầu bối rối, khó xử.

Đúng vào lúc này, phía xa xa truyền đến tiếng gọi lanh lảnh, "Lâm Long."

Hai người nhìn tới, nhìn thấy một nữ tử bước nhanh đến, chính là A Hoàn, còn cầm theo một cái rổ, không biết đựng đồ ăn gì.

Nam Trúc ánh mắt lấp lóe, vội vàng hạ thấp giọng nói: "Lão Thập Lục, đây là thời điểm khảo nghiệm năng lực làm việc của ngươi. Về sau có dẫn ngươi ra ngoài làm việc hay không, toàn bộ nhìn vào lần này."

Sau khi ném lại một loạt lời nói vừa cưỡng bức vừa dụ dỗ, gã liền vênh mặt bỏ đi, gặp A Hoàn trên đường, gã còn gật đầu cười chào.

A Hoàn chạy đến bên cạnh Trùng Nhi, vui vẻ hớn hở líu ríu một hồi, sau đó chạy đến bên hồ ngồi xổm xuống, đổ hết những hoa quả dại tươi roi rói vừa mới hái ra, rửa từng quả một.

Trùng Nhi cắn cắn môi, đi tới đi lui, mười ngón đan vào với nhau, trông bộ dạng rất bối rối.

Suy đi nghĩ lại một hồi lâu, cuối cùng hắn ta cắn răng như hạ quyết tâm, chủ động đi tới bên cạnh A Hoàn, ngồi xổm xuống, giúp đỡ rửa trái cây.

Tâm tình vốn đang vui vẻ, A Hoàn liếc nhìn hắn ta mấy lần, sau đó đột nhiên nhấc tay nhét trái cây vừa rửa sạch vào miệng Trùng Nhi, sau đó phá lên cười, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Lôi trái cây ra khỏi miệng, Trùng Nhi chậm rãi cắn một miếng, cảm thấy rất ngọt, quay sang thử hỏi: "A Hoàn, nghe nói Phượng tộc các ngươi có một cái truyền thuyết bất tử."

A Hoàn cười nói: "Đúng vậy, theo truyền thuyết, tổ tiên của Phượng tộc có người tắm rửa máu phượng hoàng, sau đó liền vĩnh sinh bất tử, đã đi Tiên giới."

Trùng Nhi hỏi tiếp: "Trong truyền thuyết, phượng hoàng là chim bất tử. Trên đời này thật sự có phượng hoàng sao? Phượng tộc các ngươi đã từng nhìn thấy chưa?"

A Hoàn vừa rửa dã quả ném vào trong rổ, vừa nói: "Có truyền thuyết như vậy, nhưng ta không biết có thật hay không."

Trùng Nhi lại hỏi tiếp: "Nghe nói lông chim phượng hoàng rất xinh đẹp, không biết hình dạng của nó như thế nào, nếu như có thể nhìn thấy thì hay quá."

A Hoàn hơi sửng sốt một chút, ngập ngừng như muốn nói gì đó rồi lại thôi, sau đó cúi đầu im lặng rửa trái cây, không hé răng nữa.

Đầu óc Trùng Nhi kỳ thực cũng khá tinh tế, lập tức nhận ra được gì đó, thử hỏi: "A Hoàn, không phải là ngươi đã từng nhìn thấy lông vũ phượng hoàng chứ?"

A Hoàn lập tức lắc đầu, nhưng vẫn im lặng như cũ.

Trùng Nhi kinh nghi, nhưng hắn ta không phải là loại người hùng hổ dọa người, không thể nhận được đáp án, hắn ta liền không hỏi thêm nữa, và tự nhiên là cũng không còn tâm trạng chơi trò rửa trái cây với A Hoàn nữa, đứng dậy rời đi.

Nào ngờ, A Hoàn lại cho rằng thái độ của mình làm cho Trùng Nhi không vui, cô ta vội vàng đứng lên, nhanh chóng đuổi theo, lôi kéo cánh tay hắn ta, nói: "Lâm Long, không phải là ta không nói cho

ngươi biết, mà bởi vì ngay cả ta cũng không biết mình có từng nhìn thấy hay chưa."

Trùng Nhi ngạc nhiên, không hiểu, hỏi: "Nhìn thấy là nhìn thấy, chưa nhìn thấy là chưa nhìn thấy, sao có thể không biết chứ?"

A Hoàn nhìn nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: "Ta thật sự không biết, chỉ là trước đây có nghe những người lớn tuổi trong tộc nói qua, nói rằng trong tộc có lông vũ Phượng hoàng đời đời tương truyền, cắm trên mũ miện của tộc trưởng. Tộc trưởng luôn đội mũ miện, mọi người đều thường xuyên nhìn thấy nó, nhưng ta không biết chiếc lông vũ nào là lông vũ phượng hoàng, hình như cũng không có gì quá đặc biệt, cho nên ta không biết có phải mình đã nhìn thấy hay chưa. Các trưởng lão trong tộc đã căn dặn, không thể nói cho người ngoài biết việc này, ta chỉ nói cho mình ngươi, ngươi phải hứa với ta không được nói cho người khác biết."

Chương 1001: Đêm dài

Trùng Nhi cảm thấy chột dạ, nhưng vẫn gật đầu lia lịa, thể hiện sẽ không nói cho người khác biết, rồi hiếm thấy mà kiên nhẫn ở lại qua loa A Hoàn một phen, làm cho A Hoàn vô cùng vui vẻ.

Sau khi dùng lời ngon ngọt đuổi A Hoàn rời đi, Trùng Nhi xách giỏ quả dại trong tay, nhìn giỏ đầy trái cây đã rửa sạch, hắn ta nhịn không được cất tiếng thở dài.

Vừa mới trở về Thúy Bích lâu, Nam Trúc lập tức đi đến trước mặt, khẩn cấp nhỏ giọng dò hỏi, "Thế nào, thế nào, có hỏi không?"

Trùng Nhi liền kéo gã sang một bên, báo cho gã biết những thông tin mình tìm hiểu được.

Nam Trúc nghe xong vô cùng mừng rỡ, vỗ vỗ vai hắn ta khen ngợi, "Lão Thập Lục, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi, dùng ngươi để đối phó nữ nhân kia tuyệt đối là dùng quá đúng, không sai chút nào. Chờ đi, ca ca sẽ không bạc đãi ngươi, chờ tương lai ca ca phát tài, nhất định không thể thiếu chỗ tốt cho ngươi."

Trùng Nhi cười có phần miễn cưỡng, có chút bất an hỏi: "Việc này không nói cho công tử biết sao?"

Nam Trúc tặc lưỡi, nói: "Ngươi yên tâm giấu chuyện này ở trong bụng đi, về sau ta sẽ tìm cơ hội nói với hắn, việc này là ta bảo ngươi làm, có việc gì ta chịu trách nhiệm, ngươi có gì phải sợ." Tiếp đó gã lại chỉ vào mũi Trùng Nhi, cảnh cáo, "Nhớ kỹ, đừng có nói xằng nói bậy với lão Thập Ngũ, nếu không, ta đá ngươi về trong quan để ngươi ở đó hầu hạ sư phụ ngươi bây giờ."

Trùng Nhi giựt giựt khóe miệng, cúi đầu mân mê ngón tay.

Sau đó, Nam Trúc lại dẫn Mục Ngạo Thiết ra bờ hồ tản bộ, nói cho y nghe những thông tin mà Trùng Nhi tìm hiểu được.

Mục Ngạo Thiết nghe xong rất kinh ngạc, "Trên đời này thật sự có 'Bất tử chi vũ ' tồn tại sao?"

Nam Trúc cười hắc hắc, "Dù sao cũng là nhàn rỗi, ta vốn chỉ là thử xem sao mà thôi, nói Trùng Nhi thử một lần, không nghĩ tới đúng là để cho hắn tìm được mọt chút thông tin. Tuy nhiên, nói miệng không có bằng chứng, dù sao, chính cô nương đó cũng không biết sự thật như thế nào, không biết có phải người lớn tuổi trong Phượng tộc rảnh rỗi khoác lác hay không, không biết có phải là thật hay không nha."

Mục Ngạo Thiết: "Không thể xác minh được thật giả, cho dù là thật thì thế nào? Đội trên đầu của tộc trưởng Phượng tộc, đó chính là cao thủ Cao Huyền tiếng tăm lừng lẫy, chúng ta không đoạt được, cũng không trộm được."

"Ai!" Nam Trúc cất tiếng thở dài, "Đúng vậy, đó là mũ miện của tộc trưởng người ta, không có khả năng để cho bọn ta mượn xem. Đáng tiếc lão Thập Ngũ lại trở chứng cố chấp, nếu không, với đầu óc lanh lợi của hắn, trao đổi một hồi có lẽ sẽ tìm ra biện pháp."

Mục Ngạo Thiết suy nghĩ một chút, nhấc chân đá mấy viên đá dưới chân vào trong hồ nước, chậm rãi nói: "Thực ra, lão Thập Ngũ nói cũng không sai, không cần phải tiếp tục mạo hiểm nữa."

Nam Trúc lập tức bất mãn nói: "Bây giờ còn nói điều này? Lúc trước chạy khắp nơi giày vò tìm vận may, bây giờ đã xác định được 'Thiên tuyền' ở đâu, lại tắt lửa, chuyện gì vậy chứ?"

Mục Ngạo Thiết: "Lão Thất, Đại thanh nữ đã nhắc nhở rất rõ ràng, nói chúng ta không nên đi tìm, nói là vì để tốt cho chúng ta, có khả năng thực sự có vấn đề gì đó."

Nam Trúc không để mình bị xoay vòng vòng, sờ cằm suy nghĩ, lẩm bẩm, "Đốt tại thiên đỉnh, đốt tại thiên đỉnh, 'Thiên đỉnh' là cái quỷ gì chứ. Xem ra còn phải để cho Trùng Nhi nghĩ cách tìm hiểu một chút."

Nhìn bộ dạng gã chấp nhất như thế, Mục Ngạo Thiết không khỏi lắc đầu bất đắc dĩ.

Nhưng y cũng có thể hiểu được, vì để kiếm chút tiền mà gã và Bách Lý Tâm phải ở hai nơi, lòng tự trọng của lão Thất quả thực có phần khó thể chịu nổi, hơn nữa Bách Lý Tâm còn biết rõ tình trạng thân thể bọn họ, biết được cơ thể bọn họ không bình thường, có ẩn tật, vì để chinh phục tâm hồn người ta, lão Thất khẳng định rất muốn cơ thể khôi phục lại bình thường.

Trời đêm, rầm rầm, một tràng âm thanh trầm trầm nghẹt nghẹt phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm, từ phía xa bên kia hồ truyền đến.

Tiếng côn trùng rả rích kêu vang lập tức ngừng bặt, từng cánh cửa sổ Thúy Bích lâu được đẩy ra, một đám người cũng lần lượt chạy ra

ngoài, đứng dưới mái hiên nhìn phía xa bên kia hồ.

Dữu Khánh: "Hình như có người đang đánh nhau."

Nam Trúc quái lại, "Đêm hôm như vậy vẫn có người đánh nhau trên địa bàn Phượng tộc hay sao?"

Hướng Chân: "Có lẽ là đang luyện tập."

Không bao lâu sau, âm thanh đánh nhau biến mất, màn đêm yên tĩnh trở lại, tiếng côn trùng rả rích cũng dần dần vang lên như cũ.

Trên đỉnh núi, Phượng Tàng Sơn đang loanh quanh ngoài Thúy Vũ đường đi tới trước mặt Diệp Điểm Điểm, nhắc nhở: "Trời đêm sương nhiều, độ ẩm lớn, không có việc gì, ngươi trở về nghỉ ngơi trước đi."

Trước sự khuyên nhủ liên tục của gã, Diệp Điểm Điểm không thể chịu nổi, đành phải ôm bụng bự trở về chờ tin tức.

Phượng Tàng Sơn ở bên ngoài một mình, im lặng quanh quẩn một hồi, ước chừng khoảng một giờ sau, có một bóng người phi thân lên núi, chính là Phượng A Đao, người đi kiểm tra xem có chuyện gì xảy ra.

"Ngũ lang, đã xảy ra chuyện." Phượng A Đao vừa đến nơi, liền ra hiệu cho Phượng Tàng Sơn đến một chỗ vắng vẻ để nói chuyện.

Phượng Tàng Sơn mí mắt giật giật, lập tức cùng đi đến một chỗ góc hẻo lánh, rồi mới hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Phượng A Đao nhìn nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: "Đã xảy ra chuyện, A Bình đã bị người bắt đi rồi."

Phượng Tàng Sơn lập tức hỏi: "Người nào bắt?"

Phượng A Đao lắc đầu, "Không biết, dựa theo lời kể của người bên chúng ta xuất thủ ngăn cản, có ba nhóm người ra tay. Một nhóm là kẻ bắt A Bình đi, sau đó lần lượt có hai nhóm người xuất thủ can

thiệp, nhưng không có thể chặn lại, đã để cho nhóm người kia bắt A Bình chạy thoát rồi."

Phượng Tàng Sơn giật mình kinh hãi, hỏi: "Là ai làm chứ, vì sao phải bắt A Bình?"

Phượng A Đao: "Không biết rõ thân phận, cả ba nhóm người đều bịt mặt. Ban đầu, phía bên chúng ta không biết A Bình bị bắt đi, chỉ khi hai nhóm người bịt mặt khác xuất thủ, âm thanh đánh nhau vang lên, chúng ta mới phát hiện ra."

Phượng Tàng Sơn cắn răng hỏi: "Ý của ngươi là, A Bình bị người ta bắt đi ngay tại trong địa bàn của mình, nhưng chúng ta không biết gì cả, trái lại phải nhờ người ngoài ẩn giấu trong chúng ta phát hiện ra rồi cảnh báo cho chúng ta?"

Phượng A Đao chậm rãi gật đầu, "Nghe nói, thực lực của những kẻ đó đều rất mạnh."

Phượng Tàng Sơn hít thở dồn dập, vẻ mặt rõ ràng cho thấy đang rất bất an, chỉ vì A Bình chính là người đã bắt A Hoàn và Tiểu Hắc đi.

Nói cách khác, lúc trước A Hoàn và Tiểu Hắc bị mất tích là do chính gã sắp xếp người làm ra.

Mục đích cũng rất đơn giản, đó chính là để có thể ra sân đánh bại Nhị ca của mình trong thi đấu dưới giếng trời.

Sở dĩ gã phải đi đường vòng như vậy để đánh bại Nhị ca mình, là bởi vì lúc trước gã biểu hiện ra quá mức "Khiêm tốn", luôn luôn thể hiện ra ngoài rằng mình không tranh cùng người khác, chuẩn bị "Khiêm tốn" đến cuối cùng rồi thuận theo tự nhiên nở hoa kết quả, nào ngờ đột nhiên xảy ra chuyện bất ngờ, không ai ngờ được bỗng nhiên toát ra chuyện "Đại Hoang tự".

Càng bất ngờ hơn nữa là, một vị Đại sơn chủ lớn tuổi nhất muốn thoái vị nhượng hiền, trong lần "Đại Hoang tự" này, nếu người nào

có thể lập được đại công hàng đầu cho Phượng tộc, vậy thì vị trí sơn chủ bị trống này gần như sẽ thuộc về người đó. Điều này có ảnh hưởng rất lớn đối với việc ai sẽ kế vị tộc trưởng trong tương lai, dù sao tuổi của những sơn chủ khác đều đã lớn hết rồi.

Vì vậy gã không thể tiếp tục "Khiêm tốn" được nữa, nhưng lại không tiện phá hư biểu hiện nhất quán thường ngày của mình, tướng ăn khó coi khẳng định sẽ rước lấy sự chỉ trích, vì vậy gã dự định tạo thế rồi thuận thế hành động, trong cơn bực bội, tức giận mà xuất thủ, không chỉ muốn giữ gìn tính cách "Khiêm tốn" của mình, mà còn phải không lên tiếng thì thôi, đã bỗng nhiên nổi tiếng thì phải phát huy hình tượng của mình tượng đến tốt nhất.

Vì vậy, gã sai người bắt cóc nữ nhi của mình và Tiểu Hắc, tạo ra cho mình một lí do để xuất thủ.

Mọi chuyện đang diễn ra rất thuận lợi, gã có nằm mơ cũng không ngờ tới lại đột nhiên xảy ra chuyện thế này, có người bắt A Bình đi, hơn nữa không chỉ có một nhóm người để mắt đến A Bình. Chuyện quỷ quái gì vậy chứ?

Tình huống này hoàn toàn vượt ra khỏi sự tưởng tượng của gã, khiến cho gã thực sự hoang mang, không hiểu được, quả thực là không cách nào hiểu nổi.

Không biết người bắt A Bình đem đi rốt cuộc muốn làm gì, không biết có phải có liên quan gì đến chuyện bắt cóc lúc trước hay không. Lúc này, tay chân gã có phần tê dại.

Ánh trăng như nước, gió đêm mát mẻ, Tô Bán Hứa quanh quẩn tại dưới mái hiên nhà sàn, trong tay phe phẩy một cây chiết phiến, trong lúc đi qua đi lại, y chợt nghiêng tai lắng nghe.

Nhà sàn bên cạnh đích tán cây thượng truyền đến rất nhỏ lả tả âm thanh, rất nhanh trong phòng lại truyền đến một trận tất tất sột soạt âm thanh, chỉ chốc lát sau cửa phòng khai rồi, hai gã một gầy mạnh thêm đích tùy tùng bước nhanh đi ra, đến liễu hắn đích bên người.

Tô Bán Hứa hỏi: "Động tĩnh đó là chuyện gì vậy? Đã đánh nhau?"

Tùy tùng gầy, "Có người bắt A Bình kia đi. Vốn định theo đuôi để xem tình hình, về sau phát hiện thấy là muốn bắt người đem đi, sau đó bị bọn họ phát hiện, chúng ta đành phải xuất thủ. Thực lực của đối phương rất mạnh, chúng ta thất thủ, A Bình bị bắt đưa đi."

Tùy tùng cường tráng, "Còn có một nhóm người khác âm thầm theo dõi, bọn họ cũng xuất thủ ngăn chặn, bởi tình thế bức bách, chúng ta cùng liên thủ chặn lại, nhưng vẫn không thể chặn được hung thủ."

Tô Bán Hứa cau mày: "Hai nhóm người? Không nhận ra được lai lịch sao?"

Tùy tùng gầy, "Hung thủ không chỉ thực lực mạnh, hơn nữa vô cùng cẩn thận, không thể nhận ra manh mối, còn về nhóm kia, sau việc không tiện tiếp tục giày vò, nhanh chóng tách ra, cũng không nhận ra manh mối."

Tô Bán Hứa phe phẩy chiết phiến, híp mắt trầm mặc.

Y có bốn gã tùy tùng, luôn luôn âm thầm hoặc công khai chú ý mỗi một động tác của đám người Dữu Khánh tại Thúy Bích lâu. Tối hôm qua, khi Tiểu Hắc và A Hoàn rời khỏi Thúy Bích lâu thì người của y để ý tới, sau khi hung thủ bắt hai người đem đi, bị người của y theo dõi, về sau tự nhiên cũng tra ra được hung thủ là ai.

Nói cách khác, ngay đêm Tiểu Hắc và A Hoàn bị bắt đi, y đã biết được là do ai làm, vì vậy bọn y liền để ý đến A Bình đó.

Trên Phượng đầu lĩnh, từ trong cây cổ thụ dưới ánh trăng, mơ hồ có ánh lửa tỏa ra.

Tộc trưởng tựa trên chiếc bạch cốt tọa phủ da thú ngủ mê man, cô nương ngồi trước lò thêm củi duy trì lửa cháy cũng rất yên tĩnh, A

Lạc Công bước nhanh đến ra hiệu cho cô nương một cái, cô nương liền đứng dậy xin cáo lui.

Không còn người khác, A Lạc Công cúi người ghé bên tai tộc trưởng, hạ thấp giọng nói: "Tộc trưởng, A Bình đã bị người bắt đi."

Phượng Kim Kỳ chậm rãi mở mắt, hỏi: "Ai làm?"

A Lạc Công: "Không biết, hung thủ gồm hai người, một kẻ vác người, một kẻ yểm hộ. Người của Tô Bán Hứa xuất thủ chặn lại, người của chúng ta thấy sự việc đã lộ, nên cũng xuất thủ, muốn ép hung thủ bộc lộ chân diện mục, nhưng mà thực lực của hung thủ rất mạnh, người của chúng ta và người của Tô Bán Hứa liên thủ với nhau vẫn không thể lôi ra được lai lịch của hung thủ, đã để bọn chúng chạy thoát."

Phượng Kim Kỳ chậm rãi hỏi: "Người của Thiện Tri Nhất thì sao?"

A Lạc Công: "Người của hắn đều còn tại chỗ, khi sự việc xảy ra thì không có rời khỏi, ít nhất, biểu hiện mặt ngoài hiện nay có vẻ không có liên quan với Thiện Tri Nhất."

Phượng Kim Kỳ: "Khách tại Thúy Bích lâu thì sao?"

A Lạc Công: "Khi chuyện xảy ra, bọn hắn cũng đều tại chỗ, không có ai rời khỏi, bên đó thoạt nhìn không có gì khả nghi, điểm duy nhất trông có vẻ rất không bình thường chính là việc A Hoàn và tên Lâm Long kia qua lại với nhau rất thường xuyên, có thể thấy, A Hoàn đã động tâm với tên Lâm Long đó. Ta phân vân, không biết bọn hắn có lợi dụng A Hoàn để làm chuyện gì hay không. Ta đang nghĩ biện pháp, nhìn xem có thể tìm được cách nào thích hợp để tìm hiểu chút thông tin nào từ A Hoàn hay không."

Phượng Kim Kỳ lẩm bẩm, "Vì việc buôn bán đặc sản Phượng tộc ta hay sao? Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa làm sao có thể xem trọng chút buôn bán không bao nhiêu như vậy, chừng đó còn không đủ để

bọn họ nuôi chó chơi, đám người này kéo nhau chạy đến Phượng tộc ta, rốt cuộc muốn làm gì?”

Đây cũng là nguyên nhân bên ông ta có thể đúng lúc phát hiện thấy dị thường tại Thúy Bích hồ, ông ta đã sớm cảm giác được những vị khách đó không bình thường, đã sớm phái người đến đó âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của mấy nhóm người.

Chương 1002: Sự việc đã bộc lộ

Ngay sau đó A Lạc Công tiếp tục bẩm báo: “Phía bên ‘Quỷ tộc’ ở sát bên có tin tức, nghe nói có quý khách đến, nói là hai nữ đệ tử của Địa mẫu đang làm khách tại nơi đó, họ cũng đến xem sự kiện ‘Đại Hoang tự’.”

Phượng Kim Kỳ vẫn bình tĩnh không dao động nhưng lộ ra vẻ khó hiểu, “Đồ đệ của Địa mẫu đến xem náo nhiệt, trực tiếp đến chỗ Đại tộc trưởng là được, cần gì phải thông qua Quỷ tộc?”

Phượng tộc tiếp giáp với bốn bộ tộc khác ở xung quanh, ba nhà trong số đó không dám tranh phong với Phượng tộc, chỉ có một tộc duy nhất dám phân cao thấp với Phượng tộc, đó là Quỷ tộc.

A Lạc Công: “Tộc trưởng, ngài đã quên rồi sao? Vị Thám Hoa lang ở chỗ chúng ta suýt chút nữa đã kết thành phu thê với đồ đệ của Địa mẫu.”

Phượng Kim Kỳ đăm chiêu nói: “Ý của ngươi là, hai nữ hài tử đó đến đây vì Thám Hoa lang?”

A Lạc Công: “Chưa từng nghe nói giữa Ty Nam phủ và Quỷ tộc có qua lại gì, làm gì có nữ hài tử nào thích nơi âm khí dày đặc chứ? Ngài cũng đã nói rồi, nếu các cô nương đó muốn xem náo nhiệt, họ có thể trực tiếp đến chỗ đại tộc trưởng. Thám Hoa lang đến chỗ

chúng ta trước, sau đó hai nữ hài tử này đến làm khách Quỷ tộc, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy. Nếu như nói không phải đến đây vì Thám Hoa lang, ta chắc chắn không tin. Theo ta thấy, đó là vì tin tức Thám Hoa lang đến đây truyền ra ngoài, nên các cô nương này mới đến đây."

Phượng Kim Kỳ hơi lộ vẻ cảnh giác: "Sao có cảm giác vị Thám Hoa lang này giống một bãi phân trâu như thế chứ, luôn luôn có một đống ruồi bu quanh. Bọn họ rốt cuộc đang làm trò gì vậy?"

Ông ta không có hứng thú với những chuyện lộn xộn bên ngoài, nhưng vấn đề là đã kéo đến nơi đây, không muốn quan tâm tới cũng không được, ông ta lo lắng Phượng tộc bị cuốn vào trong đó mà không hiểu ra sao.

Đến chiều tối ngày hôm sau lại có chuyện xảy ra, toàn bộ khu vực Thúy Vũ hồ lại xuất hiện cảnh tượng rối loạn, người của Phượng tộc rải đầy khắp nơi tìm kiếm.

Phượng Tàng Sơn vẻ mặt mệt mỏi cũng tới Thúy Bích lâu để hỏi thăm, hỏi xem mọi người có nhìn thấy con gái của gã hay không.

A Hoàn lại mất tích, sáng nay cô ta cùng với hai tộc nhân đi vào núi hái quả dại, không biết sao lại mất tích, hai đồng bạn cũng không biết A Hoàn biến mất từ lúc nào, biến mất như thế nào, chỉ biết rằng mãi cho tới bây giờ đều không thấy A Hoàn xuất hiện.

Phía bên Thúy Bích lâu chỉ có thể có gì nói nấy, báo cho gã biết rằng ngày hôm nay không có nhìn thấy A Hoàn tới đây.

Phượng Tàng Sơn mệt mỏi không có tâm tình nán lại, lập tức rời đi.

Dữu Khánh chỉ có thể khuyên nhủ Diệp Điểm Điểm, "Tỷ, quan tâm nhiều sẽ loạn, tỷ nói chuyện với tỷ phu nhiều một chút, đừng quá lo lắng, có lẽ cũng giống như lần trước, về sau sẽ tự trở về.

Diệp Điểm Điểm không yên lòng gật đầu đáp lại, người khác không biết nhưng nàng đã cảm giác được trượng phu của mình có điều gì đó không thích hợp, trước khi A Hoàn mất tích, hình như trong lòng trượng phu chất chứa rất nhiều tâm sự.

Điều này khiến cho nàng cảm thấy bất an khó tả, nàng đã cách ngày sinh nở không xa, nhưng xung quanh lại liên tục xảy ra biến cố, có thể tưởng tượng được tâm tình của nàng như thế nào.

Đứng tại cửa vào nhìn theo bóng nàng rời đi, Dữu Khánh cũng cau mày lại, lúc trước Phượng Tàng Sơn đột nhiên đánh bại Nhị ca Phượng Tàng Vân của gã, hắn rất vui mừng, không nghĩ tới Phượng Tàng Sơn lại có thực lực như vậy, hắn dự định ngồi đợi nước lên nâng thuyền lên, chờ Phượng Tàng Sơn lập đại công cho Phượng tộc tại Đại Hoang tự, nhưng vậy gã liền có thể lên tiếng hỗ trợ hắn nhận quyền kinh doanh đặc sản Phượng tộc.

Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, hắn lo lắng sẽ ảnh hưởng đến việc tham gia Đại Hoang tự của Phượng Tàng Sơn.

Đương nhiên, có thể hiểu được điều này khi đặt mình trong hoàn cảnh người ta, nữ nhi mất tích, là ai đều sẽ bị ảnh hưởng.

Tô Bán Hứa và Thời Giáp đến nơi này nói chuyện phiếm cũng rời đi, hai người thường xuyên đến bên này trò chuyện.

Sau khi trở về nơi ở, Tô Bán Hứa lập tức gọi thủ hạ đến dò hỏi, "Trước khi nữ nhi của Phượng Tàng Sơn mất tích, các ngươi có phát hiện thấy điều gì khác thường không?"

Bốn người thủ hạ của y đều lắc đầu thể hiện không biết, đối với việc này, Tô Bán Hứa cũng không thể nói được gì, bọn họ chủ yếu tập trung nhìn chằm chằm vào Thúy Bích lâu, nhân lực hữu hạn, làm sao có khả năng theo dõi hết tất cả mọi người Thúy Vũ hồ.

Trở về đến nơi ở của mình, Thời Giáp cũng ngồi quỳ tại bên cạnh Thiện Tri Nhất đang khoanh chân đả tọa.

Thiện Tri Nhất cất tiếng hỏi: "Lại là bọn họ bắt?"

Thời Giáp lắc đầu, "Không phải, bọn họ còn truyền tin tới hỏi ta xem có chuyện gì xảy ra. Bọn họ cũng có ý định bắt cô nương đó, nhưng còn chưa kịp làm thì đã bị người khác nhanh chân hơn."

Thiện Tri Nhất chìm vào trầm mặc.

Sáng sớm ngày hôm sau, phía bên Thúy Vũ hồ lại một phen náo động, có người từ Phượng đầu lĩnh đến, tra hỏi mọi người từ trên xuống dưới, thực ra chủ yếu là nhắm vào những vị khách ở tại Thúy Vũ hồ, hỏi xem tối hôm qua bọn họ có đi đâu hay không.

Về sau, mọi người mới biết được một thông tin rất chấn động, phía bên Phượng đầu lĩnh bị mất trộm, có người thừa dịp Phượng Kim Kỳ tắm rửa thì đánh cắp mũ miện của tộc trưởng Phượng tộc.

Lần này, Diệp Điểm Điểm đến đây trấn an khách nhân cũng lộ vẻ tiều tụy, rõ ràng đã bị một loạt chuyện không hay xảy ra liên tiếp làm ảnh hưởng.

Tô Bán Hứa chạy tới tụ tập buôn chuyện cảm thấy khó hiểu, y phe phẩy chiết phiến hỏi lui hỏi tới mấy lần, "Trộm mũ miện của tộc trưởng Phượng tộc để làm gì chứ?"

Cũng đang ngâm mình tại đây, Thời Giáp cũng cảm thấy khó hiểu, "Chiếc mũ miện đó có giá trị gì để lấy trộm sao?"

Hai người đều đã nhìn thấy chiếc mũ miện trên đầu Phượng Kim Kỳ, chiếc mũ đó cắm một số lông vũ nhiều màu sắc, ngoại trừ nhìn nổi bật ra, bọn họ thật sự không nhận ra nó có gì đặc biệt.

Dữu Khánh cũng cảm thấy ngạc nhiên, "Có thể có bản lĩnh trộm lấy chiếc mũ miện của tộc trưởng Phượng tộc, không đơn giản a."

Nghe một đám người bàn tán xôn xao, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tương đối trầm mặc, thỉnh thoảng liếc nhìn nhau một cái.

Thường xuyên nhìn quanh, Dữu Khánh dần dần nhận ra được khác thường, hắn thỉnh thoảng lại quan sát Nam Trúc, vị sư huynh lắm lời này, gặp phải chủ đề như vậy mà vẫn có thể im lặng, quả thực rất hiếm thấy.

Có thời điểm, trong đầu hắn thậm chí còn lóe lên một cái ý nghĩ, sẽ không phải là lão Thất trời đánh này trộm mũ miện a?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại hắn cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều, trước tiên chưa nói tên mập này không có bản lĩnh đó, tối hôm qua gã cũng một mực ở tại đây, không có điều kiện chạy đi xa như vậy để gây án, hơn nữa, trộm thứ đó làm gì chứ?

Nhưng mà những người bên cạnh bộc lộ ra quá nhiều điểm đáng ngờ, khiến cho hắn sau đó không muốn nghi ngờ cũng không được, chưa nói đến sự khác thường của Nam Trúc, ngay cả Trùng Nhi có vẻ cũng tránh né hắn, khi đối diện ánh mắt hắn, ánh mắt hắn ta không dám nhìn thẳng, rất rõ ràng là có tật giật mình.

Đủ mọi dấu hiệu khả nghi làm cho Dữu Khánh không thể phớt lờ được nữa, hắn tìm một cơ hội, xách lỗ tai Trùng Nhi kéo thẳng vào trong phòng, đóng cửa lại, nhấc chân cho Trùng Nhi một cước vào mông.

Trùng Nhi đứng sát góc tường xoa xoa mông, hắn ta không còn ngạc nhiên với việc này, hắn ta đã quá quen thuộc với việc bị đá vào mông, bộ dạng hiện tại như thể muốn tìm một khe nứt trên tường để chui vào, mặt dán vào tường, vẫn không dám nhìn vào mắt Dữu Khánh.

Dữu Khánh đi tới trước mặt hắn ta, chậm rãi xắn hai tay áo lên đe dọa, "Nói đi, đã làm ra chuyện gì sau lưng ta?"

Chuyện đã đến nước này, Trùng Nhi làm sao chịu được sự uy hiếp của hắn, ấp úng mấy câu rồi không dám giấu giếm nữa, hắn ta biết đã làm lớn chuyện rồi, thấy rất sợ hãi, vì vậy hắn ta nói ra chuyện Nam Trúc bảo mình dò hỏi A Hoàn về Bất tử chi vũ.

Dữu Khánh nghe xong kinh ngạc, sửng sốt, ngay sau đó liền có phần nổi điên, đám chết tiệt này, chuyện lớn như vậy mà dám gạt mình, hắn ngay tại chỗ làm một trận quyền đấm cước đá, đánh cho Trùng Nhi phải ôm đầu ngồi xổm tại góc tường ra sức cầu xin, "Công tử, ta sai rồi, công tử ta sai rồi."

Đánh xong tên này, Dữu Khánh quay người đẩy cửa cái rầm, kêu gọi Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đi ra ngoài, dẫn hai người đến bên hồ rì rào sóng nước, tự nhiên là để tránh tai mắt của người khác cho dễ nói chuyện.

Mục Ngạo Thiết không còn có thể duy trì bộ dạng cao ngạo nữa rồi, nét tươi cười trên mặt Nam Trúc cũng rất bối rối, bọn họ nghe được tiếng Trùng Nhi bị đánh, cho dù không nghe được đã nói những gì, nhưng cũng đoán được sự việc đã bại lộ.

Hai tay chống nạnh, hướng mặt ra hồ nước lăn tăn sóng vỗ, thở hổn hển một hồi lâu, sau đó Dữu Khánh cắn răng hỏi: "Các ngươi câm hết rồi hả? Nói đi, các ngươi còn nói với người nào về chuyện Bất tử chi vũ?"

Mục Ngạo Thiết lập tức phủi sạch, "Ta chưa từng nói với bất kỷ kẻ nào."

Nam Trúc khóe miệng co giật, nỗ lực nói ra: "Ta cũng không nói với ai cả, chỉ nói lão Thập Lục dò hỏi A Hoàn, theo lý thuyết, chắc hẳn không có vấn đề gì a?"

Dữu Khánh bỗng nhiên xoay người lại, chìm chằm chằm vào mắt gã, "Đã đến lúc này, ngươi còn cho rằng không có vấn đề gì ư? Đã đến bây giờ, ngươi còn cho rằng việc A Hoàn mất tích không có liên quan gì đến chiếc mũ miện đó sao? Ngay cả kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được là có kẻ cạy miệng A Hoàn, sau đó đánh cắp mũ miện. Ta đã nhiều lần dặn đi dặn lại các ngươi, ngừng đi, đừng có đụng tới nữa, đã bảo các ngươi không nên tiếp tục bám theo chuyện đó, đã bảo các ngươi nghìn vạn lần đừng có đụng tới, vì sao các ngươi vẫn

không chịu nghe? Tất cả đều đã chán sống rồi sao, muốn tìm cái chết hả?”

Nam Trúc có phần uất ức lẩm bẩm nói: “Lão Thập Lục chỉ hỏi A Hoàn, chính A Hoàn cũng một mực dặn dò lão Thập Lục, dặn hắn đừng có nói cho người khác, điều này chứng tỏ A Hoàn biết rõ nặng nhẹ. Theo lý thuyết, chính cô ta là không có khả năng phô trương với người ngoài nha. Trong tình huống không biết gì cả, làm sao sẽ có người trực tiếp bắt lấy cô ta cạy miệng về việc mũ miện chứ? Về việc này, phải chăng chúng ta đã suy nghĩ nhiều rồi hay không chứ?”

Dữu Khánh nắm lấy vạt áo gã, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nam béo, ngươi còn chưa có nhận ra sao? Đây mới là vấn đề nghiêm trọng nhất! Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ nhất cử nhất động của chúng ta đã bị người theo dõi, mối quan hệ giữa A Hoàn và Trùng Nhi đã nằm trong mắt người ta, bọn chúng cảm thấy khả nghi, muốn tìm hiểu một số thông tin từ trong miệng A Hoàn, kết quả ngươi thật là hay, đúng lúc lại đi tìm hiểu chuyện ‘Bất tử chi vũ’ từ A Hoàn!”

Vừa nghe được những lời này, trong lòng Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều run lên.

Mục Ngạo Thiết trầm giọng hỏi: “Ý của ngươi là, đám người kia lại theo dõi chúng ta?”

Dữu Khánh đưa tay đẩy Nam Trúc ra, nghiến răng nói với Mục Ngạo Thiết: “Ngươi nghĩ sao? Con mẹ nó, ta đường đường chính chính đi ra khỏi U Giác Phụ, còn dẫn theo Tiểu Hắc, không hề có chút nào che giấu, ngươi cho rằng mắt người khác đều mù sao? Các ngươi thật sự không biết mục đích của đám người nhìn chằm chằm vào chúng ta là gì sao, hay là thế nào? Vậy mà còn có thể vội vàng đưa đến, điên rồi hả?”

Hắn thực sự cực kỳ tức giận, lần này hắn quả thật là đường đường chính chính đi ra ngoài, đường đường chính chính đi ra làm việc,

không sợ người có ý theo dõi, kết quả lại bị người của mình phá chính mình, bị của người mình nhấc đá nện lên chân mình.

Nam Trúc có chút ủ rũ, ấp úng nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta nhanh chóng hết sức trở về U Giác Phụ đi, mặc kệ gió thổi chiều nào, sẽ không còn liên quan gì đến chúng ta nữa."

Dữu Khánh lập tức chửi gã, "Bây giờ mới muốn rút lui sao? Ngươi nằm mơ hả? Ngươi đã moi ra chuyện 'Bất tử chi vũ' rồi, đã xác nhận sự hoài nghi của người ta, sợ rằng bọn chúng đã nhận định chúng ta nắm giữ manh mối gì đó. Ngươi cảm thấy bọn chúng không lấy được kết quả mong muốn thì chúng có thể buông tha cho chúng ta, có thể để cho chúng ta sống yên ổn sao?

Trốn về U Giác Phụ thì như thế nào, ngươi cảm thấy chúng ta vẫn có thể yên ổn buôn bán tại U Giác Phụ sao? Chỉ cần một tên 'Long Hành Vân' nào đó xuất hiện là đã có thể khiến chúng ta tan tác như gà bay chó sủa!

Các ngươi đi ra ngoài làm việc lần nữa thử xem, nếu không xảy ra chuyện ta chặt đầu ta xuống làm bóng cho các ngươi đá. Các ngươi cho rằng sẽ không có ai quấy rối Bách Lý Tâm ư? Trốn, ngươi trốn đi đâu? Lỡ như độc thủ phía sau chính là U Nhai thì sao hả?"

Nam Trúc có thể nói là miệng khô khốc, không ngừng nuốt khan, gã rất hoảng sợ, đã biết rõ mình gây ra chuyện lớn rồi, đã đẩy mọi người vào trong hố lửa.

Dữu Khánh bỗng nhiên xoay người lại, nhìn chằm chằm về phía những kẻ ở quanh Thúy Bích lâu, lạnh lùng nói: "Hiện tại ta phải nhìn những kẻ xuất hiện tại bên cạnh chúng ta này thế nào chứ?"

Chương 1003: Gió bão nổi lên (1)

Lúc trước, bất kể là Tô Bán Hứa hay là Thiện Tri Nhất, hoặc bất kỳ kẻ nào, vô luận là trùng hợp hay là ngưỡng mộ thân phận đại tài tử của hắn, cho dù là bởi vì lí do này hay lí do kia mà xuất hiện tại bên cạnh, hắn đều có thể đối diện với tâm tình tương ứng, kẻ cần nịnh bợ thì nịnh bợ, cần ưu tiên lợi ích thì ưu tiên lợi ích.

Hiện tại hắn phải làm gì bây giờ? Hiện tại là chuyện cần nịnh bợ, là đặt lợi ích trên hết sao? Hiện tại, bất kỳ kẻ nào xuất hiện tại bên cạnh bọn hắn đều có khả năng liên quan đến sinh tử của bọn hắn.

Hiện tại hắn không thể bình thản đối mặt được nữa, không thể dùng ánh mắt của người bình thường để nhìn những người này, chỉ trong thoáng chốc, trong mắt hắn, những kẻ này đã được bao phủ một tầng màu sắc khác nhau, khiến cho hắn không thể không dùng một tâm thái khác để đối diện.

Nam Trúc vô cùng hối hận, thận trọng hỏi: "Lão Thập Ngũ, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Lúc này gã rất hoang mang lo sợ, quả thực không biết phải làm gì nữa, đã làm lớn chuyện, không biết bây giờ phải làm gì mới được, không biết nên kết thúc như thế nào.

Gã nhận ra được, đã bị cuốn vào trong loại chuyện này, nữ nhi đó của Phượng Tàng Sơn có lẽ không thể sống sót trở về.

Nói cách khác, có khả năng gã đã hại chết nữ nhi của Phượng Tàng Sơn.

Lúc trước gã quả thực không nghĩ ra được, chỉ mấy một câu như thế lại có thể khiến sự việc trở nên nháo lớn như vậy.

Dữu Khánh lạnh lúng nhìn gã: "Lúc này mới hỏi ta làm sao bây giờ, sao lúc trước không hỏi đi?"

Mãi mới được ổn định trở lại, thật vất vả mới yên ổn được hai năm, thoáng cái liền bị tên mập này hủy hoại, hắn thật hận không thể

ngay tại trước mặt mọi người lột da róc xương tên mập chết tiệt này, thực sự quá tức giận.

Hiện tại hắn cũng không biết phải đối diện với Phượng Tàng Sơn như thế nào, bởi vì có khả năng bọn hắn đã hại chết nữ nhi của Phượng Tàng Sơn.

Người ta có ý tốt mời các ngươi tới đây, ân cần giúp đỡ các ngươi kiếm việc, chiêu đãi ăn ngon uống mát, các ngươi lại báo đáp như thế sao? Dù tình dù lý, dù như thế nào đi nữa, cũng không ai làm như vậy.

Mục Ngạo Thiết lên tiếng, "Lão Thập Ngũ, dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, cho dù bây giờ giết chết lão Thất cũng không có ích lợi gì. Có việc gì cần ta làm, ngươi cứ nói ra đi."

Nam Trúc vội gật đầu, "Phải phải phải, lão Thập Ngũ, ta nghe lời ngươi, lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần ngươi nói một câu."

Keng! Dữu Khánh đột nhiên rút kiếm ra khỏi vỏ, leng keng, ném kiếm dưới chân gã, "Nhìn ngươi chướng mắt, ngươi tự sát đi."

Nam Trúc trợn tròn mắt, ngây người.

Mục Ngạo Thiết khóe miệng giật giật, ra vẻ như không nhìn thấy gì, chậm rãi quay đầu nhìn ra mặt hồ rộng rãi mênh mang.

Hầu kết của Nam Trúc lên xuống một hồi, rồi gã mới cúi người nhặt thanh kiếm lên, bi phẫn nói: "Lão Thập Ngũ, không cần phải tuyệt tình như thế a?"

Dữu Khánh liếc mắt lườm gã, "Thế nào? Hối hận rồi sao? Ngươi không phải vừa mới nói lên núi đao hay xuống biển lửa chỉ cần ta nói ra sao?"

"Không hối hận, tuyệt đối không hối hận." Nam Trúc mạnh miệng, nhưng động tác lại rất nhát gan, cẩn thận cầm kiếm cắm vào lại

trong vỏ kiếm của Dữu Khánh, "Cắt cổ thì quá đơn giản, ta phải tạm gác lại tấm thân hữu dụng để giúp việc cho các ngươi, sau này, sau này ta chuộc tội cũng không muộn."

Dữu Khánh: "Ngươi là tấm thân hữu dụng ư? Hữu dụng để làm ra chuyện như vậy hả? Ngươi không cảm thấy ngươi còn sống chính là tai họa sao?"

"Ai!" Nam Trúc nhấc hai tay xoa xoa mặt trước lời nói này, thời điểm này gã không thể biện luận gì được.

Mục Ngạo Thiết lặng lẽ kéo ống tay áo gã, ra hiệu cho gã đừng có nhiều lời nữa, bị mắng gì cứ nhận hết là được.

Quả nhiên, sau một hồi cúi đầu để cho Dữu Khánh trút giận một trận, lửa giận của Dữu Khánh cũng dần dần lắng xuống.

Lúc này, Mục Ngạo Thiết mới lại cất tiếng, hỏi: "Thật sự trốn cũng không thể trốn sao?"

Ánh mắt Dữu Khánh quay trở lại phía Thúy Bích lâu, "Kẻ biết về bí mật 'Bất tử chi vũ', trộm lấy mũ miện của tộc trưởng Phượng tộc chắc hẳn sẽ không tiết lộ bí mật ra ngoài."

Nam Trúc nhịn không được lại chen miệng một câu, "Có ý gì?"

Dữu Khánh quay đầu trừng mắt lườm hắn, lạnh nhạt đáp lại, "Bí mật chắc hẳn sẽ không lan truyền ra ngoài, kẻ biết được thông tin này hẳn sẽ giữ kín bí mật đó, cho nên, chúng ta vẫn còn có cơ hội cứu vãn, không đến mức khiến chúng ta hết đường."

Nghe được lời này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều được vực dậy tinh thần.

Dữu Khánh chợt nói: "Người bình thường, cho dù là kẻ cố ý theo dõi chúng ta, nếu không biết chúng ta nhiều lần ra vào tiên phủ sẽ không đến mức bởi vì A Hoàn có tiếp xúc khác thường với chúng ta

mà bắt cóc A Hoàn. Người không biết chúng ta nhiều lần ra vào tiên phủ, cho dù biết rõ chúng ta đang tìm hiểu 'Bất tử chi vũ', cũng sẽ không biết rõ chúng ta đang làm gì, không đến mức lập tức liền đánh cắp mũ miện của tộc trưởng Phượng tộc."

Lời này nhắc nhở hai người bên cạnh, Nam Trúc chậm rãi hỏi: "Nói cách khác, kẻ bắt cóc A Hoàn, đánh cắp mũ miện của tộc trưởng Phượng tộc, nhất định biết rõ chúng ta từng nhiều lần ra vào tiên phủ?"

Mục Ngạo Thiết: "Nếu nói như thế, Hướng Lan Huyên cũng không thể loại trừ khỏi hiềm nghi."

Dữu Khánh lắc đầu, "Một khi Hướng Lan Huyên biết được chúng ta lại có manh mối về tiên phủ, cô ta sẽ không khách khí với chúng ta, sẽ trực tiếp đến ngả bài với chúng ta."

Cho dù hắn không thích phong cách lấy thế bề trên ức hiếp hắn của Hướng Lan Huyên, nhất là hình ảnh đám người Mạt Lỵ bị giết chết luôn luôn khiến hắn canh cánh trong lòng, nhưng có một chuyện trong lòng hắn biết rõ ràng và không thể không thừa nhận, ở mặt nào đó, Hướng Lan Huyên rõ ràng đã giúp bọn hắn.

Cho dù cũng có khả năng không phải đang giúp bọn hắn mà chính cô ta cũng có ý đồ, nhưng hắn vẫn nghi ngờ rằng nữ nhân trong mộng đêm hôm đó tại Bách Hoa tiên phủ chính là Hướng Lan Huyên.

Nam Trúc gật đầu nói: "Nữ nhân đó quyền cao chức trọng, phong cách hành sự cũng lúc chính lúc tà, vừa tươi cười lúm đồng tiền như hoa vừa sát nhân như ma, khiến người sợ hãi không dám gần.

Mặc dù chúng ta không thể trêu chọc cô ta, nhưng ở một số phương diện, giữa chúng ta và cô ta đều có nắm giữ nhược điểm của nhau. Một khi cô ta nắm được chứng cứ liên quan, quả thực không cần phải che che giấu giấu chúng ta, cũng không phải lần đầu tiên làm

việc đó với chúng ta, không đáng quanh co lòng vòng, đúng là sẽ trực tiếp tìm tới chúng ta.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cô ta làm những chuyện đó đến cùng là có ý gì, vì sao phải giúp chúng ta? Khi nghĩ đến những điều này, trong lòng ta liền thấy sợ hãi, nơm nớp lo sợ a."

Mục Ngạo Thiết nhắc nhở, "Hướng Chân cũng biết điều đó."

Nam Trúc lập tức phủ định: "Có thể tên Hướng Chân đó không đáng tin cậy, nhưng có một điểm chắc chắn, hắn là một người đơn giản trong sáng, sự đơn thuần đó của hắn là không làm giả ra được, hắn cũng không phải người thích hợp chơi đùa tâm kế, nếu không nhất định sẽ lộ tẩy, chỉ có kẻ ngốc mới phái hắn tới chơi trò này. Hơn nữa, với tính cách tà tính động một chút là sát nhân diệt khẩu của Hướng Lan Huyên, nền tảng của Hướng Chân không bị Hướng Lan Huyên tra xét lật đáy lên trời mới là lạ. Hướng Chân có thể sống đến bây giờ đã cho thấy rất rõ vấn đề. Cứ loại trừ như vậy, lẽ nào thật sự là đám người năm đó."

Gã và Mục Ngạo Thiết đều đồng thời dõi ánh mắt nhìn chăm chú Dữu Khánh.

Chương 1004: Gió bão nổi lên (2)

Dữu Khánh chậm rãi nói: "Còn nhớ rõ tình hình lúc Hướng Lan Huyên thẩm vấn tên thành viên kia của Sơn Hải bang không? Đám người Cố Nhân Sơn trốn ở dưới Vạn Hác trì, bởi vì gặp mặt kẻ thần bí nào đó, mà toàn bộ toàn bang phái đều bị người ta diệt khẩu, lúc đó ta đã hoài nghi kẻ đứng sau màn chuyện Kim Khư đã xuất hiện trở lại."

Mục Ngạo Thiết: "Nếu thực sự là đám người đó xuất thủ, chỉ sợ A Hoàn thật sự không về được nữa."

Nói đến việc này, Nam Trúc lại thấy bối rối, gã cũng có phần không biết phải đối diện với Phượng Tàng Sơn như thế nào.

Trong mắt Dữu Khánh lóe lên sự tàn khốc, "Nếu hung thủ đã không nhịn được mà xuất thủ, nếu như đã nắm được chuyện 'Bất tử chi vũ', chúng nhất định sẽ muốn biết phía sau là cái gì, có lẽ sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Có một số việc, ta cũng bất lực, vốn tưởng rằng đã trôi qua thì để cho qua đi, nhưng nếu bọn chúng đã cứ muốn tìm tới, vậy thì cũng nên đến lúc tính toán khoản nợ Kiều Thư Nhi rồi, cùng lắm thì ngọc thạch câu phần. Ta cũng không tin không đào ra được, ta muốn nhìn xem độc thủ phía sau đó là ai!"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quay mặt nhìn nhau, đầu tóc bù xù, chân trần đung đưa, tuổi trẻ tu thân dưỡng tính hai năm cuối cùng là vô nghĩa, thanh niên khó xua tan tính nóng giận, lão Thập Ngũ với bản tính quyết liệt không phục liền vứt quan bỏ đi ngay tại dưới mí mắt hoàng đế lão nhi đã trở về lại rồi.

Đại Hoang tự sẽ không bởi vì việc mũ miện của tộc trưởng Phượng tộc bị trộm, sẽ không bởi vì chuyện A Hoàn bị bắt cóc mà dừng lại, Phượng tộc cũng sẽ không bởi vì những chuyện này mà bỏ qua việc tham dự Đại Hoang tự.

Phu thê Phượng Tàng Sơn một lần nữa đi đến Thúy Bích lâu, chủ yếu là để thông báo cho các vị khách biết quy tắc tham dự Đại Hoang tự, đúng lúc Tô Bán Hứa và Thời Giáp cũng tại nơi này, họ liền thông báo luôn một lần cho đám người cùng biết.

Quy tắc của Đại Hoang tự liên quan đến khách cũng rất đơn giản, mỗi một bộ tộc chỉ có thể mang theo mười vị khách, đây là quy định do Đại tộc trưởng định ra, Phượng tộc cũng không thể làm khác, cần phải tuân thủ.

Ý của phu phụ Phượng Tàng Sơn là, bây giờ đã có hơn hai mươi vị khách đến ở trên các núi của Phượng tộc, để cho các vị khách tự thương lượng với nhau nên làm như thế nào.

Mọi người lật ngón tay đếm đại khái một chút, phía bên Thiện Tri Nhất có ba người, phía bên Tô Bán Hứa năm người, bên Dữu Khánh năm người, còn có thêm Hướng Chân, chỉ riêng Thúy Vũ hồ đã có đến mười bốn người.

Người nào đi người nào ở lại? Trong lúc mọi người quay mặt nhìn nhau dò hỏi, Tô Bán Hứa chợt cười ha hả nói: "Đây là một sự kiện hiếm có, bỏ lỡ thật đáng tiếc. Để ta nói người liên hệ thử bộ tộc khác, phân bổ hạn ngạch sang nơi khác. Chắc hẳn không phải là vấn đề lớn."

Nghe y nói như vậy, mọi người đều tán thành, đều biết với thể diện của y, việc này hẳn là có thể dễ dàng giải quyết.

Nào ngờ Dữu Khánh lại nói: "Chỗ ta giảm hai người đi, Lâm Long và Tiểu Hắc không đi. Ta sẽ đưa bọn họ về U Giác Phụ."

"A?" Tiểu Hắc kinh hãi ré lên, nhóc con lập tức từ chối, "Ta không về, ta cũng muốn đi xem náo nhiệt."

Trùng Nhi cũng chu miệng lên, hắn ta không muốn trở về, cũng muốn đi theo xem sự kiện, nhưng mà hắn ta đã phạm phải sai lầm rước lấy họa, nên không dám nói gì.

Dữu Khánh hoàn toàn không để ý tới phản ứng của hai người, chuyện mà hắn đã đưa ra quyết định, hai người có phản đối cũng vô ích.

Tô Bán Hứa khoát tay áo nói: "Lão đệ, chuyện danh ngạch để ta giải quyết. Đây là Đại Hoang tự lần đầu tiên, tới cũng đã tới rồi, bỏ qua thực sự đáng tiếc."

Dữu Khánh chỉ chỉ Tiểu Hắc, "Không nói đến chuyện danh ngạch, nó đã bị bắt một lần rồi, Tô tiên sinh có thể bảo đảm nó sẽ không bị bắt lần thứ hai sao?"

"Ách!" Tô Bán Hứa không nói nên lời, y làm sao có thể tùy ý đảm bảo được điều như vậy?

Nói đến chuyện bắt cóc, sắc mặt Phượng Tàng Sơn hơi trầm xuống, nữ nhi của gã chẳng phải đã bị bắt đi lần thứ hai ư.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết liếc mắt nhìn nhau, có thể hiểu được lí do vì sao phải đưa Trùng Nhi và Tiểu Hắc trở về, đó là vì sự an toàn của hai người, lưu hai người lại sẽ là gánh nặng, đồng thời lão Thập Ngũ cũng là muốn giải phóng chân tay, sắp nổi bão lên rồi, lúc trước hắn còn nói ra những lời kiểu như sẵn sàng ngọc thạch câu phần nữa mà.

Khi Lão Thập Ngũ nổi điên lên, hắn còn dám đánh giết chạy ra khỏi kinh thành Cẩm quốc, quỷ mới biết được tiếp theo lão Thập Ngũ sẽ làm ra chuyện gì, vì sự an toàn của Trùng Nhi và Tiểu Hắc, bọn họ cũng đồng ý với việc đưa người trở về.

Sự việc đã được quyết định như thế, không phải do Trùng Nhi và Tiểu Hắc từ chối mà được, Dữu Khánh cũng trở nên quyết đoán mạnh mẽ, ngay trong ngày hôm đó liền nhờ Phượng tộc phái người tin cậy đưa hai người trở về, các khoản chi tiêu như lộ phí, Dữu Khánh bào Nam Trúc chi ra.

Ngày hôm sau, toàn bộ người của Phượng tộc tham gia Đại Hoang tự đều tập kết tại Phượng đầu lĩnh. Kể cả các vị khách đồng hành ở trong đó, tổng cộng có hơn trăm người.

Dữu Khánh đứng trong đám người liếc đông nhìn tây, tìm thấy Trữ Bình Côn đang cười nói trong đám người, hắn lập tức nghênh ngang đi đến, rồi gọi lớn ngay tại trước mặt mọi người, "Trữ tiên sinh."

Mọi người nghe tiếng gọi nhìn đến, Trữ Bình Côn cũng quay đầu lại, nhìn thấy là hắn, cười nhạt chắp tay, "Thám Hoa lang."

Dữu Khánh đi tới trước mặt lão ta, không làm vẻ mặt hòa nhã gì, trực tiếp hỏi: "Việc buôn bán giữa ta và Phượng tộc, nghe nói ngươi

muốn chen vào một tay?”

Trữ Bình Côn hơi giật mình kinh ngạc, không biết tên này cởi quần đánh rắm cái gì, không phải đã biết được từ trước rồi sao, bây giờ hùng hổ to tiếng ngay trước mặt mọi người làm cái gì?

Những người khác cũng rất kinh ngạc, kể cả mấy người Tô Bán Hứa, Thiện Tri Nhất, toàn bộ đám người Phượng tộc đồng loạt quay tới nhìn chằm chằm.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì trái tim nhảy mạnh lên một cái, ý thức được mọi chuyện đã sắp bắt đầu, lão Thập Ngũ sắp gây ra chuyện rồi. Hai người không nghĩ tới bắt đầu nhanh như vậy.

Trữ Bình Côn cau mày hỏi: “Cạnh tranh công bằng mà thôi, sao Thám Hoa lang lại nói khó nghe như thế?”

Dứt lời, lão ta lập tức xoay người rời đi, như là không có thời gian nói nhảm với hắn, lão ta không muốn dây dưa việc này với Dữu Khánh ngay trước mặt mọi người, nhìn không hay.

Nhưng Dữu Khánh lại cất tiếng cười nhạt, “Họ Trữ, đừng có lôi Vạn Hoa bảo ra hù ta. Vạn Hoa bảo là cái rắm gì! Ngươi nghe đây cho ta, mọi việc đều có thứ tự trước và sau, chuyện buôn bán này ta đã quyết định, ngươi sớm đứng sang một bên đi, nếu dám ngầm giở trò chơi xấu sau lưng chen tay vào, ta giết chết ngươi!”

Chương 1005: Chó điên (1)

Chuyện gì vậy? Hai sư huynh đệ Nam, Mục gần như đã bị lời nói đường đột đó làm cho giật mình run rẩy, kinh hãi quá chừng, phát hiện thấy lão Thập Ngũ tên này thực sự là đang phát điên lung tung, ngay trước mặt bao người, có nhiều người nhìn, nghe như vậy, hắn

lại dám nói Vạn Hoa bảo chẳng là cái rắm gì, lời này chẳng phải là tát vào mặt Vạn Hoa bảo tại trước mặt mọi người sao?

Vấn đề là chúng ta có tư cách tát vào mặt Vạn Hoa bảo ư?

Hơn nữa, hiện tại người ta đang ở trên địa bàn của Phượng tộc, hắn còn ngang nhiên trắng trợn đe dọa giết chết Trữ Bình Côn, đây là định làm gì? Cho dù thật sự muốn giết chết lão ta, cũng không cần phải nói ra công khai như vậy a?

Toàn bộ Phượng tộc cũng đồng loạt sững sờ, hiện trường yên tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe được.

Diệp Điểm Điểm và Phượng Tàng Sơn quay mặt nhìn nhau, không biết vì sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như thế, quá mức kinh người.

Diệp Điểm Điểm thực sự không thể tin nổi, vị lão đệ này của mình là đang công khai khiêu khích Vạn Hoa bảo sao?

Trữ Bình Côn sững sờ quay người lại, nhìn chằm chằm Dữu Khánh, không biết tên này uống sai thuốc gì rồi, đang yên đang lành, tại sao lại lôi Vạn Hoa bảo ra quất roi ngay trước mặt mọi người làm gì?

Sau một hồi lâu sửng sốt, lão ta mới thay đổi sắc mặt, trầm giọng hỏi: "Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì hay không?"

Dữu Khánh nhấn mạnh lần nữa: "Mọi việc đều có thứ tự trước sau, ta bảo ngươi đừng có rảnh rỗi đi gây chuyện!"

Trữ Bình Côn còn chưa có tiếp lời, Phượng Tàng Vân đứng ở một bên đã không kìm được lửa giận, cả giận hỏi: "Ngươi tính là thứ gì chứ, lại dám đòi đánh đòi giết tại trong Phượng tộc ta?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Nhị gia, đây là đạo đãi khách của Phượng tộc ngươi sao?"

Phượng Tàng Vân giận dữ, "Dù có đạo đãi khách, cũng không cho phép ác khách dương oai!"

Diệp Điểm Điểm thọc Phượng Tàng Sơn một cái, nàng không thể ngồi nhìn Dữu Khánh tại Phượng tộc mà không có bậc thang xuống nước, nàng ra hiệu cho trượng phu đứng ra nói giúp.

Phượng Tàng Sơn có chút do dự, vốn dĩ, trong tình huống bình thường gã chắc chắn sẽ đứng ra nói giúp Dữu Khánh, nhưng lúc trước gã xuất thủ đánh bại Nhị ca của mình, bây giờ nếu lại mở miệng đè ép Nhị ca, vậy thì sẽ có phần khó thể nói rõ ý tứ rồi.

Ngay khi gã vừa định mở miệng giảng hòa thì phía bên ngoài xuất hiện náo động, mọi người quay đầu nhìn tới, nhìn thấy tộc trưởng Phượng tộc Phượng Kim Kỳ đi tới, ông ta ngồi trên một cái ghế dựa mây trên cỗ kiệu, trên người vẫn phủ một tấm da thú, do bốn gã tộc nhân khiêng, A Lạc Công cùng đi ở bên cạnh.

Không ít người đang quan sát trên đầu Phượng Kim Kỳ, nhất là mấy người Dữu Khánh, phát hiện thấy Phượng Kim Kỳ quả thực không có đội chiếc mũ miện kia, trên mái tóc hoa râm chỉ đội một chiếc vòng đan bện từ cành lá mà thôi.

A Lạc Công thoáng đảo mắt nhìn qua liền nhận ra được tình hình nơi đây có khác thường, lập tức hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Phượng Tàng Vân tự nhiên là không thể nhịn được, lập tức bước nhanh đến tố cáo, gã ta kể lại sự việc vừa rồi, nói ra sự thật từ đầu đến cuối, ngay tại trước mặt nhiều người như vậy, gã ta không có phóng đại bất cứ điều gì, và cũng nói rõ ra sự bất mãn của mình đối với Dữu Khánh.

Lời nói một phía không đủ để tin, A Lạc Công đảo ánh mắt nhìn tới các tộc nhân khác, thể hiện rất rõ ràng ý tứ dò hỏi, không ít tộc nhân khẽ gật đầu, tỏ ý Phượng Tàng Vân nói không sai, ít nhất không có ai thể hiện phản đối lời nói của Phượng Tàng Vân.

A Lạc Công lập tức quay đầu lại nhìn về phía tộc trưởng, chuyện của khách, hơn nữa còn là khách nhân có chút thân phận bối cảnh, tự nhiên phải do tộc trưởng quyết định.

Từ lúc nãy, Phượng Kim Kỳ đã đảo ánh mắt quan sát mọi người, cuối cùng dừng tại trên người Dữu Khánh, mở miệng nói, giọng nói già nua: "Thám Hoa lang, Nhị lang có nói gì oan uổng ngươi không?"

Nghe được lời này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tức thì nơm nớp lo sợ, lo lắng tộc trưởng Phượng tộc tức giận sẽ xảy ra chuyện.

Phu phụ Diệp Điểm Điểm cũng lo lắng về điều này, uy quyền của tộc trưởng Phượng tộc tại Phượng tộc là không thể hoài nghi.

Dữu Khánh chắp tay, hành lễ trước, sau đó đáp lời, "Trữ Bình Côn là bằng hữu của Nhị gia, cũng là do Nhị gia đưa đến, Nhị gia đứng ở phía bên hắn là chuyện rất bình thường, nhưng nói đi cũng phải nói lại, mặc dù Nhị gia có bất mãn về ta, nhưng cũng không nói oan cho ta, tuy nhiên, ta có chuyện muốn thỉnh giáo Nhị gia."

Hắn lại chắp tay với Phượng Tàng Vân, "Trữ Bình Côn đúng là bằng hữu của Nhị gia, nhưng ta cũng là bằng hữu của Ngũ gia. Giữa ta và Trữ Bình Côn xảy ra tranh cãi, cho đến nay Ngũ gia vẫn không có nói gì? Rõ ràng là tỏ ý để chúng ta tự xử lý, không biết Nhị gia vội vã ra mặt trợ giúp Trữ Bình Côn là có ý gì?"

Hai người Nam, Mục lại trao đổi ánh mắt với nhau một cái, lời này nghe có vẻ khách khí, nhưng hai người đều cảm nhận được sự sắc bén của lão Thập Ngũ lại đang từ từ toát ra bên ngoài, khí thế đó lại tràn ra rồi, kiểu cách quen thuộc hồi đó, khi mà thi thể sư phụ chưa lạnh đã dám đánh đồng môn đoạt tiền kia lại trở về.

Phượng Tàng Vân cả giận nói: "Nói nhảm, ngươi ngay tại trước mặt mọi người Phượng tộc ta nói muốn giết người, ngươi cho rằng Phượng tộc ta là gì chứ, coi thường Phượng tộc ta không có người sao?"

Dữu Khánh nhấc tay sờ sờ chút ria mép của mình, bình tĩnh ung dung nói: "Nếu Nhị gia cứ muốn hiểu sai như vậy, ta đành phải nói lại một lần cho rõ ràng một chút, tránh để Phượng tộc hiểu lầm."

Hắn xoay người lại, phất tay trực tiếp chỉ thẳng về phía Trữ Bình Côn, "Họ Trữ, ta nói lại một lần nữa, mọi việc đều có thứ tự trước sau, việc buôn bán với Phượng tộc không tới phiên ngươi nhúng tay vào, thành thành thật thật lăn sang một bên đi. Nhìn tại mặt mũi của Nhị gia, bây giờ ta hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, chuyện buôn bán này, ngươi có rút khỏi hay không?"

Những lời này hù dọa được ai chứ? Trữ Bình Côn tự cao với bối cảnh của mình, làm sao có thể sợ hắn, nhất là ngay trước mặt biết bao người lão ta làm sao có thể để mất mặt được, hừ hừ cười nhạt nói: "Thám Hoa lang, ta đây liền nói rõ ràng cho ngươi, ta làm ăn buôn bán thích cạnh tranh công bằng, không có khả năng bị người hù dọa mấy câu liền rút khỏi."

Dữu Khánh: "Ngươi lén lút đâm sau lưng ta, bây giờ lại nói với ta cạnh tranh công bằng gì đó, ta là không chấp nhận cái kiểu này. Lời hay khó thuyết phục đám quỷ chết tiệt, nếu ngươi cứ khăng khăng muốn chết, ta đây cũng nói rõ ra trước mặt mọi người, Vạn Hoa bảo thì thế nào? Ngươi có bản lĩnh thì cứ trốn cả đời tại trong Phượng tộc đừng đi ra ngoài. Chỉ cần ngươi dám bước ra khỏi Phượng tộc một bước, ta giết chết ngươi!"

Tiếp đó hắn quay đầu lại nhìn về phía Phượng Tàng Vân, "Nhị gia, lời ta nói đã đủ rõ ràng rồi chưa? Ngươi xác định vẫn muốn nhúng tay vào trong chuyện này sao? Nhị gia, có một số nước đục không dễ lội qua."

Một câu nói cuối cùng ẩn ý sâu xa, đối với bản tâm của hắn mà nói, lời này quả thực là đang khuyên bảo với ý tốt, có một số việc ngay cả Phượng tộc cũng chưa chắc đã có thể chen tay vào được, về phần có thể nghe hiểu hay không, đó không phải là chuyện hắn

quan tâm, chính hắn cũng đã sẵn sàng ngọc thạch câu phần rồi, nếu Phượng tộc cứ muốn nhảy vào trong này, hắn cũng đành chịu.

Chương 1006: Chó điên (2)

Nhưng đối với người bên ngoài, những lời này quả thực quá mức ngông cuồng, rất nhiều người sắc mặt thay đổi, ngay cả Phượng Kim Kỳ, ánh mắt nhìn chăm chú Dữu Khánh cũng trở nên thâm trầm hơn rất nhiều.

Phượng Tàng Sơn cau mày nhìn về phía Diệp Điểm Điểm, như thể muốn hỏi, tên này điên rồi sao?

Diệp Điểm Điểm cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhấc tay xoa xoa trán, cũng đáp lại gã bằng một ánh mắt khinh bỉ, như là đang hỏi, ngươi còn cảm thấy hắn nhát gan sao?

Năm đó nàng ở tại Cẩm quốc kinh thành, biết rất rõ lúc đó Dữu Khánh rời kinh thành như thế nào, rất điên cuồng, đó là xách theo kiếm đánh giết ra ngoài!

Đứng trong đám người, mấy người như Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa đều có cảm giác được mở rộng tầm mắt, đường đường là tài tử đệ nhất thiên hạ lại có đức hạnh như vậy, điều này có vẻ làm nhục sự nhã nhặn.

Sắc mặt Trữ Bình Côn rất không dễ nhìn, cường thế đáp lại, "Được nha, ngươi có bản lĩnh thì động thủ thử xem, để ta nhìn xem ngươi làm thế nào giết chết ta."

Phượng Tàng Vân chắp tay với Phượng Kim Kỳ, nói: "A cha, người này quá mức ngông cuồng, ngay tại Phượng tộc ta vẫn không kiêng nể gì cả, quả thực là không để Phượng tộc ta vào mắt, thỉnh A cha nghiêm trị hắn!"

Không đợi cho Phượng Kim Kỳ mở miệng, Dữu Khánh lập tức cất lời trấn áp gã ta, "Nhị gia nói lời này sai rồi. Ta rất cung cung kính kính, khách khách khí khí với Phượng tộc. Đây là ân oán cá nhân giữa ta và Trữ Bình Côn, đây là thị phi ân oán giữa ta cùng với Vạn Hoa bảo. Vì sao Nhị gia ngươi cứ nhất định làm khó dễ ta?"

Hắn đột nhiên xoay người lại, lớn tiếng nói to: "Thiện trang chủ, Tô tiên sinh, các ngươi thấy việc này như thế nào, không ngại bước ra nói mấy lời công bằng đi."

Thiện Tri Nhất đang ra vẻ đạo mạo, phong thái cao thủ, Tô Bán Hứa với khuôn mặt chuột lấm lét, đều sửng sốt khi nghe lời hắn nói. Hai người đang xem kịch vui, đang dự đoán xem tình hình sẽ diễn biến như thế nào, đột nhiên bị gọi đích danh, giống như tỉnh khỏi cơn mộng chợt ngồi bật dậy, hai người có nằm mơ đều không nghĩ tới chuyện này lại có thể kéo đến trên người bọn họ.

Hai người đồng loạt nhìn về phía Dữu Khánh, kết quả không sai, Dữu Khánh đang nhìn chằm chằm vào bọn họ chờ đợi phản hồi.

Kỳ thực, chính là muốn kéo hai người bày tỏ thái độ, ép hai bọn họ phải lựa chọn đứng bên nào.

Nói một cách sâu xa hơn, chính là Dữu Khánh nảy lòng nghi ngờ với những người xuất hiện tại bên cạnh mình, hắn hoài nghi hai nhóm người này, nếu như không chịu đứng về phía bên hắn, vậy thì không làm bằng hữu được nữa rồi, còn qua lại làm gì nữa? Tự nhiên liền có lý do đẩy bọn họ tránh xa khỏi nhóm người mình.

Nếu là lựa chọn đứng bên hắn, vậy thì càng thêm khả nghi, là chính các ngươi không tự rời đi, đừng có trách ta không khách khí, đều là người của mình, tự nhiên là muốn sử dụng như thế nào thì cứ sử dụng.

Đương nhiên, hắn cũng muốn mượn thế của hai người này để tạo áp lực lên phía Phượng Kim Kỳ, dù sao, bất kể là Quy Kiếm sơn

trang hay là Tiền trang, thực lực đều không yếu hơn Phượng tộc, nếu không bọn họ sẽ không được Phượng tộc tôn làm quý khách.

Trữ Bình Côn quay người lại nhìn, đã quên cả tức giận, kinh nghi bất định nhìn chằm chằm vào hai người vừa được chỉ đích danh.

Thấy mọi người đều nhìn chăm chú về phía mình, Thiện Tri Nhất mặt không biểu cảm trầm ngâm vuốt râu, Tô Bán Hứa chớp chớp mắt, trong lúc nhất thời hiển nhiên không biết nên đáp như thế nào.

Nhất là Tô Bán Hứa, trên mặt dần dần xuất hiện nụ cười khổ, trong lòng bắt đầu cất tiếng chửi má nó, nếu như chỉ nhằm vào Trữ Bình Côn thì không sao, nhưng tên Thám Hoa lang này còn lôi cả Vạn Hoa bảo ra quất roi một trận, việc này mình phải nói lời công bằng kiểu gì chứ?

Nhưng cuối cùng y vẫn là người mở miệng trước, "Tộc trưởng, chính bọn họ đã nói là ân oán cá nhân của riêng bọn họ, ta cảm thấy Phượng tộc quả thực không cần phải nhúng tay vào."

Bày tỏ thái độ tương đối dè dặt, thoạt nhìn cũng không có thể hiện đứng về bên nào.

Thiện Tri Nhất lập tức thuận theo lời này, "Phượng huynh, Phượng tộc không tranh cùng thế tục, chuyện của bọn họ thì để cho bọn họ tự giải quyết là được."

Hai người này vừa mở miệng, sắc mặt Trữ Bình Côn và Phượng Tàng Vân đều thay đổi, nhất là Trữ Bình Côn, lão ta không có ngốc, thái độ của hai vị quý khách nhìn như công bằng vô tư, nhưng thực sự không có ý thiên về vị Thám Hoa lang kia sao?

Hơn nữa, từ việc Dữu Khánh chỉ đích danh hai người này, lão ta không có cách nào không suy nghĩ nhiều.

Lúc trước Dữu Khánh nói muốn giết chết mình, lão ta còn không có để ở trong lòng, hoàn toàn không chút sợ hãi, đương nhiên, cũng có

chút quái lạ, tên cẩu Thám Hoa này lấy sức lực từ đâu ra mà phát điên như vậy? Bây giờ, khi suy nghĩ nhiều hơn, lão ta quả thực bắt đầu cảm thấy có phần lo lắng.

Lúc này, Phượng Kim Kỳ cũng chậm rãi mở miệng, "Lúc trước ta đã có nói, Phượng tộc không chen tay vào cạnh tranh ở bên ngoài, lão Ngũ, ngươi có truyền đạt ý của ta cho Thám Hoa lang hay không?"

Phượng Tàng Sơn lập tức trả lời: "A cha, đã nói rõ cho Thám Hoa lang biết rồi."

Phượng Tàng Vân ngập ngừng như muốn nói gì đó, nhưng rồi không biết nên nói cái gì mới được, chỉ vì ý của tộc trưởng lão cha đã rất rõ ràng, hành vi ngông cuồng không cố kỵ gì đó của Thám Hoa lang tại Phượng tộc không đáng để truy cứu, gã ta tiếp tục tranh luận cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Phượng Kim Kỳ không muốn con trai tiếp tục lải nhải nhiều lời gì nữa, hạ lệnh: "Kiểm kê đi, đã đến lúc xuất phát rồi."

"Vâng." A Lạc Công đáp lời, bắt đầu cùng với các thành viên phụ trách lên đường thực hiện lần kiểm kê cuối cùng.

Cảm thấy mình vừa bị nện một côn, Trữ Bình Côn gương mặt căng cứng, biết rằng mình đã hứng chịu một vố, tâm tình tự nhiên là ngổn ngang đủ vị.

Thừa dịp Phượng tộc đang thực hiện kiểm kê trước lúc lên đường, hai người Nam, Mục nhanh chóng kéo Dữu Khánh sang một bên.

"Làm gì vậy?" Dữu Khánh có chút khó chịu, đang muốn tìm mấy người Tô Bán Hứa để nói chuyện lại bị hai người quấy rầy.

Nam Trúc nhìn nhìn xung quanh, đè thấp giọng, nói lời oán giận, "Ngươi điên rồi sao? Tát vào mặt Vạn Hoa bảo ngay trước mặt mọi người, ngươi có mấy cái đầu vậy hả?"

Dữu Khánh hơi nhíu mi, cũng nhỏ giọng trả lời: "Không sợ Vạn Hoa bảo làm thật, chỉ sợ Vạn Hoa bảo không làm gì. Ngươi sẽ không cho rằng dựa vào ba người chúng ta là có thể tranh phong với độc thủ đứng phía sau đó chứ? Đương nhiên chúng ta cần phải kéo nhiều nhiều đầu cứng tới đây cùng chơi."

Hai người Nam, Mục lập tức bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng đã hiểu được vì sao lão Thập Ngũ đột nhiên lại biến thành chó điên cắn loạn như vậy.

Chuyện cho tới bây giờ, đây xem như là một biện pháp trong lúc không còn biện pháp nào, Nam Trúc thở dài: "Chỉ là lời ngươi nói có phần quá mức, lỡ như Trữ Bình Côn thật sự xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ không thể giải thích được sự không liên quan a."

Dữu Khánh hỏi ngược lại gã, "Ngươi nghĩ rằng ta đang nói chơi sao? Lão già đó tranh đoạt việc buôn bán của ta, ta đã sớm nhìn lão ta không vừa mắt."

Hai người Nam, Mục lập tức thất kinh, Mục Ngạo Thiết kinh nghi hỏi: "Ngươi thật sự muốn giết hắn?"

Dữu Khánh: "Ta đã nói rồi, không sợ Vạn Hoa bảo làm thật, chỉ sợ Vạn Hoa bảo không làm gì mà thôi."

Nam Trúc có phần khẩn trương, "Không phải, thực lực của họ Trữ như thế nào, chúng ta hoàn toàn không biết sâu cạn của hắn a. Hắn cũng đông người hơn chúng ta nhiều, cẩn thận gãy răng sứt lợi."

Dữu Khánh bĩu bĩu môi về phía Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa, "Phía bên kia có không ít cao thủ."

Chương 1007: Khoe khoang

Cao thủ phía bên kia? Hai người Nam, Mục nhìn theo hướng chỉ dẫn, đều có chút không hiểu được.

Nam Trúc hỏi: "Có ý gì?"

Bên cạnh có quá nhiều người, hiện tại hoàn toàn không phải thời điểm phù hợp để trò chuyện lâu dài, Dữu Khánh ném lại ánh mắt khinh bỉ rồi bỏ đi, để cho bọn họ tự suy nghĩ.

Sau khi kiểm kê xong toàn bộ đội ngũ xuất phát, A Lạc Công trở lại bên cạnh cỗ kiệu bẩm báo, "Tộc trưởng, đã kiểm tra xong rồi, đã có thể lên đường."

Phượng Kim Kỳ hé mở nửa kẽ mắt, nhỏ giọng hỏi ra một câu, "Tên Thám Hoa lang đó nói đi ra khỏi Phượng tộc sẽ giết người, ngươi thấy thế nào?"

A Lạc Công hơi giật mình, ánh mắt lộ ra vẻ dò hỏi nhìn ông ta, không biết ông ta có ý gì, chờ ông ta nói tiếp câu sau.

Phượng Kim Kỳ hơi trầm mặc một chút rồi nói ra: "Thật cũng được, đùa cũng được, người tới là khách, để xảy ra chuyện ngay dưới mí mắt chúng ta, rõ ràng rất không thích hợp, ngươi đi trao đổi một chút đi."

A Lạc Công hiểu ý, khẽ gật đầu, bước nhanh rời đi.

Lão ta không đi nơi nào khác, trực tiếp tìm đến Trữ Bình Côn, mời Trữ Bình Côn tránh một bên nói chuyện.

Đối với vị quản gia này của tộc trưởng Phượng tộc, Trữ Bình Côn không dám sơ sài, lão ta cung cung kính kính cùng đi đến một bên, sau đó khách khí thỉnh giáo: "A Lạc Công có gì dặn dò sao?"

A Lạc Công hỏi lão ta, "Trữ tiên sinh, Thám Hoa lang nói muốn giết ngươi, không biết có phải là đang nói giỡn hay không."

Vừa nghe đề cập đến việc này, Trữ Bình Côn hừ một tiếng, "Ta sợ hắn sao? Ngươi để cho hắn làm thử xem!"

A Lạc Công ẩn ý sâu xa nói: "Trữ tiên sinh đương nhiên sẽ không sợ hắn, tuy nhiên, không nên thử vẫn tốt hơn, người tới là khách, nếu trên đường đi thật sự xảy ra chuyện gì đó, Phượng tộc ta không thích hợp tham gia, cũng không thích hợp can thiệp. Hi vọng Trữ tiên sinh có thể nghe ta sắp xếp."

Đây quả thực là một vấn đề khó xử, đối với Phượng tộc, nếu trên đường đi thật sự có người động thủ với khách của mình, Phượng tộc quản hay là không quản chứ?

Thám Hoa lang khẩu xuất cuồng ngôn ngay trước mặt mọi người, quỷ mới biết được là thật hay giả, người có danh tại đó, ngay cả tộc trưởng Phượng tộc cũng có chút lo lắng.

Trữ Bình Côn: "Nguyện ý nghe cao kiến."

A Lạc Công: "Nếu như tiên sinh cố ý muốn đi xem Đại Hoang tự, ta sắp xếp phi kỵ đưa tiên sinh đến "Thiên Hoang' trước một bước. Không biết ý tiên sinh như thế nào?"

Thiên Hoang chính là nơi bộ lạc của Đại tộc trưởng của Đại Hoang Nguyên, Đại Hoang tự lần này tổ chức tại Thiên Hoang.

"…" Trữ Bình Côn nghẹn họng không nói nên lời, từ trong lời nói của đối phương, lão ta đã nghe ra được hai ý, thứ nhất là hi vọng lão ta từ bỏ chuyến đi đến Đại Hoang tự, nếu lão ta thật sự làm như vậy, chẳng phải là lão ta đã tỏ ra sợ hãi rồi sao? Thứ hai, hậu quả nếu rời đi trước cũng không khác nhiều, sẽ khiến người ta cảm thấy lão ta đang sợ hãi, đang trốn tránh.

Trong thoáng chốc, trong lòng lão ta trào lên lửa giận, nhưng cuối cùng bởi mình đứng dưới mái hiên, lão ta đành phải chấp nhận sắp xếp rời đi trước, dù sao còn cần đạt được việc buôn bán với Phượng

tộc, lão ta là người ổn trọng chắc chắn, không thể nói xằng nói bậy như tên cẩu Thám Hoa kia.

Vì vậy, rất nhanh sau đó mọi người chợt ngẩng đầu nhìn lên, mở to mắt nhìn thấy Trữ Bình Côn cùng tùy tùng cưỡi phi kỵ bay đi trước, Dữu Khánh nhăn mặt cau mày nhìn theo đưa tiễn.

Có gió hay không có gió, Tô Bán Hứa đều phe phẩy chiết phiến trong tay, y thả bộ bước đến bên cạnh Dữu Khánh, "Lão đệ, lão ta đã bị ngươi hù dọa chạy trước rồi, ngươi thỏa mãn rồi chứ?"

Dữu Khánh xì một tiếng, "Trốn hôm nay, không tránh khỏi ngày mai, lão ta chạy được sao?"

Tô Bán Hứa quan sát hắn từ trên xuống dưới, rất muốn hỏi hắn, người ta là có bối cảnh Vạn Hoa bảo, ngươi sẽ không phải là nói đùa làm thật chứ? Cắn chết không thả, ngươi có cần phải vậy không?

Rất nhanh, phi cầm tọa kỵ từ các núi tụ tập đến đây cũng dồn dập giương cánh, đưa các thành viên tham gia Đại Hoang tự lao vút lên cao, bay về phía trời xa.

Đám đông thành viên Phượng tộc đứng trên mặt đất nắm chặt tay, trong lòng cầu nguyện cung tiễn, Diệp Điểm Điểm cũng đứng ở trong đó nhìn theo, bởi vì có khả năng sẽ sinh nở bất kỳ lúc nào, cho nên nàng không thích hợp cùng đi.

Trượng phu của nàng, Phượng Tàng Sơn, thì cần phải đi theo, cho dù trong cuộc thi đấu nội bộ tại giếng trời, Phượng Tàng Sơn chỉ xuất thủ một lần, nhưng vẫn được sáu vị sơn chủ chỉ định làm một trong ba tuyển thủ mạnh nhất đại biểu Phượng tộc tham gia Đại Hoang tự.

Đến khi bầu trời tối đen, nhóm người Phượng tộc mới đến được Thiên Hoang.

Một đám người tự xưng là Thiên tộc chiếm giữ khu vực đất đai này.

Thời điểm này, đám người từ trên trời giáng xuống đã không thể nhìn thấy rõ khung cảnh Thiên Hoang, nhưng có thể cảm nhận được khí tức cổ xưa và thê lương.

Náo nhiệt là rất náo nhiệt, khắp nơi đầy những đống lửa, có cảm giác khắp nơi đều có người đến người đi, khắp nơi đều là bầu không khí bộ lạc nguyên thủy, da thú vải thô là chất liệu chủ yếu bọn họ mặc trên người, nhìn như nguyên thủy lạc hậu, nhưng đều là những cường giả còn sinh tồn được qua năm tháng sàng lọc tại nơi hung hiểm hoang dã này, bọn họ có được những kinh nghiệm sinh tồn do thế hệ trước truyền lại.

Các loại tọa kỵ muông thú liên tục không ngừng cất lên tiếng kêu, có phi cầm sải cánh đạt đến mấy chục trượng, có cổ thú lớn như một ngọn núi nhỏ, cũng có mãnh thú kích thước như ngựa dùng chân chạy trên mặt đất chỉ có thể chở một người.

Các loại tọa kỵ đến từ các tộc được nhân viên chuyên môn của các tộc trông giữ, có người đang cho chúng ăn thịt, có kẻ đang tắm rửa kỳ cọ cho chúng, trong không khí tràn ngập các loại mùi vị phức tạp.

Thành viên của Thiên tộc đưa nhóm người Phượng tộc đến khu vực dành cho bọn họ. Thành viên Phượng tộc nhân viên lập tức bắt tay xây dựng lán trại làm chỗ ở tạm thời, những chuyện này tự nhiên không cần những vị khách như mấy người Dữu Khánh đi làm.

Khi các trướng bồng được dựng xong, những đống củi thuộc về Phượng tộc cũng được chồng chất lên, lửa cháy lên, đun nước nấu ăn.

Lúc này, nhóm người Trữ Bình Côn mới khoan thai đi tới, đi trước lại đến sau, chỉ vì A Lạc Công sợ bọn họ xảy ra chuyện, nên bố trí cho bọn họ một lộ tuyến khác, đi vòng một vòng mới đến nơi.

Đã sớm nghẹn một bụng lửa giận, Trữ Bình Côn phát hiện thấy nhóm người Phượng tộc đi sau vậy mà đã đến trước đến, lão ta càng thêm giận dữ, lập tức chui vào trong trướng bồng viết thư,

muốn truyền tin cho Vạn Hoa bảo, vừa là để tố cáo với Vạn Hoa bảo, cũng là để xin chỉ thị từ Vạn Hoa bảo xem nên làm gì bây giờ?

Ngay tại trước mặt công chúng, Thám Hoa lang đe dọa nói muốn làm thịt mình, lão ta cũng muốn làm thịt vị Thám Hoa lang kia.

Tuy nhiên, tại Tu Hành giới, dù Thám Hoa lang có lẽ không có bản lĩnh gì, nhưng danh tiếng quả thực rõ ràng ra đó, nếu không cẩn thận xác thực có khả năng gây ra ảnh hưởng nhất định, lão ta có muốn hạ sát thủ cũng không dám tự ý làm chủ, còn phải nhìn xem Vạn Hoa bảo nói như thế nào, nếu không, có khả năng sẽ chịu không nổi hậu quả.

Với việc trọng đại quy mô như Đại Hoang tự lớn như vậy, có không ít Thiên Lý lang tụ tập đến đây, Trữ Bình Côn viết thư xong liền rất nhanh được chuyển đi.

Âm thầm theo dõi sát sao, Mục Ngạo Thiết lập tức quay người, trên đường đi thiếu một chút va chạm vào một nhóm người, là một đám người bộ lạc dàn hàng đi loạn xạ, không biết là những người nào, lại dám ngông nghênh như vậy ngay tại nơi ở của Phượng tộc, y tự nhiên là thức thời nhanh chóng nhường đường, đứng sang một bên.

Trong đám thành viên bộ lạc sải bước vượt qua này, một nam tử khỏe mạnh liên tục quay đầu lại, dường như nhận biết Mục Ngạo Thiết vậy, gã a một tiếng, muốn nhìn kỹ, nhưng chỉ nhìn được bóng lưng biến mất tại trong một cái trướng bồng, gã không khỏi sờ râu quai nón cất tiếng lẩm bẩm, "Nhìn có vẻ quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó."

Nhóm người bọn họ đi thẳng đến trướng bồng của tộc trưởng Phượng tộc, đi đến cửa vào, lão giả mập mạp dẫn đầu không chờ thông báo, khiến bảo vệ cửa vào của Phượng tộc luống cuống chân tay, lão già mập trực tiếp xốc mở trướng bồng, tiến vào, đồng thời cũng cất tiếng hỏi to, "Phượng lão đầu có ở đây hay không?"

Tộc nhân phía sau rõ ràng không có gan lớn như lão mập vậy.

Tiến vào trướng bồng, Mục Ngạo Thiết trước tiên thông báo với Dữu Khánh, "Lão Thập Ngũ, Trữ Bình Côn tìm Thiên Lý lang gửi tin, có thể là gửi tin về cho Vạn Hoa bảo rồi."

Trong trướng bồng này chỉ có ba sư huynh đệ bọn hắn, xem như là đãi ngộ của Phượng tộc dành cho khách, với người Phượng tộc, phần lớn đều là mười mấy người dồn vào trong một cái trướng bồng.

Đang ngồi khoanh chân, Dữu Khánh hừ một tiếng, đứng dậy rời đi.

Nam Trúc đứng lên theo, hỏi: "Đi đâu vậy?"

Vừa chui ra khỏi trướng bồng, Dữu Khánh còn chưa kịp mở miệng trả lời thì đã đụng phải Tô Bán Hứa đi tới trước mặt.

Tô Bán Hứa lập tức ui một tiếng, "Trời đêm hôm như vậy mà còn định đi dạo ở đâu sao?"

Dữu Khánh chắp tay đáp: "Mới thu xếp xong, định đi nhìn xem Thiện trang chủ thu xếp thế nào rồi, nhìn xem có cần hỗ trợ một tay hay không, Tô tiên sinh cùng đi chứ?"

Tô Bán Hứa nhịn không được lại quan sát hắn từ trên xuống dưới một lần, trong lòng thầm hỏi tên này hiếu thuận với tiền bối như vậy sao? Không biết định làm trò gì quỷ, nhưng y vẫn cười gật đầu trả lời: "Được, cùng đến nhìn xem."

Hai người song hành cùng đi. Trước lúc đuổi theo, Nam Trúc ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết lưu lại trông coi trướng bồng.

Trong đám người đứng đợi phía ngoài cửa vào trướng bồng của tộc trưởng Phượng tộc, nam tử cường tráng râu quai nón nhìn Mục Ngạo Thiết ngờ ngợ quen kia đang nhìn khắp nơi xung quanh, chợt nhìn thấy Dữu Khánh đi song hành với Tô Bán Hứa, tức thì vẻ mặt kinh ngạc, "Ai nha, hắn tại sao lại tại Phượng tộc?"

"Ai?" Người khác hỏi một tiếng, cũng là một nam tử có râu quai nón.

Người của bộ tộc này, râu ria đều rất có nét đặc sắc, nam nhân hầu như đều là râu quai nón.

Nam tử vẻ mặt kinh ngạc vừa định cất tiếng, trong trướng bồng đột nhiên truyền ra tiếng gọi của lão già mập mạp, "Quỳ Quỳ, lăn vào đây."

Không sai, nam tử này không phải ai khác, chính là người cũng từng tham gia Triêu Dương đại hội vừa rồi và cũng có được xếp hạng rất tốt, Quỳ Quỳ. Gã coi như là người quen cũ của Dữu Khánh, và đoàn người này chính là Quỳ tộc tại Đại Hoang Nguyên.

Hiển nhiên, lời gọi từ trong trướng bồng quan trọng hơn, Quỳ Quỳ không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng tiến vào trướng bồng của tộc trưởng Phượng tộc.

Trong trướng bồng, Phượng Kim Kỳ dựa vào ngồi ở trên chiếc ghế dựa mây, trên thân vẫn che phủ tấm thảm da thú màu màu đỏ tươi, và trước mặt vẫn là lò than bốc cháy như trước.

Một chiếc bàn đặt ở một bên, lão đầu mập mạp ngồi trên ghế, lão ta chính là Quỳ Bảo, tộc trưởng của Quỳ tộc, cũng là một cao thủ Cao huyền đại danh đỉnh đỉnh tại Đại Hoang Nguyên, là người quen lâu năm của Phượng Kim Kỳ, cũng là gia gia của Quỳ Quỳ.

Quỳ Bảo phất tay bắt gọi, "Còn không nhanh tới đây ra mắt tộc trưởng Phượng tộc.

Quỳ Quỳ nhanh chóng nắm tay đặt lên tim, quỳ một gối xuống nói lời bái kiến: "Quỳ Quỳ bái kiến tộc trưởng Phượng tộc."

"Tốt." Phượng Kim Kỳ mỉm cười nhấc nhấc tay, ra hiệu bình thân.

Sau khi đứng dậy, Quỳ Quỳ ngoan ngoãn đi tới bên cạnh gia gia, thành thành thật thật đứng khoanh tay tại đó, với những nhân vật

nơi này, không tới lượt gã không trung thực.

Quỳ Bảo nhấc tay xoa xoa bờ râu quai nón của mình, thở vắn than dài: "Ai! Đứa cháu trai không nên thân này của ta, cũng không biết phải nói hắn cái gì mới tốt, Triêu Dương đại hội gì đó vừa rồi, hắn còn tự chạy đi tham gia náo nhiệt, còn đánh lấy cái danh đệ nhị, chỉ được cái danh đệ nhị, mất hết mặt mũi Quỳ tộc ta. Thực sự là tức chết ta."

Ngoài miệng thì nói tức chết, nhưng vẻ mặt hớn hở đó rõ ràng cho thấy lão ta đang đắc ý dào dạt.

Đức hạnh này làm cho Phượng Kim Kỳ cảm thấy buồn cười, A Lạc Công cũng không khỏi mỉm cười, đều đã nhận ra được, đâu phải là tức chết gì đó, rõ ràng là chạy tới khoe khoang.

Còn không đợi Phượng Kim Kỳ nói chuyện, Quỳ Quỳ đã nhanh chóng đưa tay túm lấy da thú trên người gia gia, hơi kéo khẽ một cái.

Bốp! Quỳ Bảo nhìn cũng chẳng thèm nhìn, vung tay hất tay cháu trai ra, tiếp đó lạnh lùng liếc nhìn, trách cháu trai không phân biệt lớn nhỏ.

Quỳ Quỳ vẻ mặt bối rối, gia gia đã vô số lần mang theo mình chạy đến không biết bao nhiêu bộ lạc để khoe khoang rồi, gã nhanh chóng khom lưng cúi đầu, dùng âm thanh nhỏ như ruồi muỗi báo cho biết, "Gia gia, danh đệ nhất đang tại nơi này."

Quỳ Bảo không vui hỏi: "Nói cái gì, ngươi biến thành muỗi từ lúc nào vậy, vo ve cái gì vậy chứ?"

Quỳ Quỳ đành phải nói to rõ ràng, "Gia gia, người đạt danh hiệu đệ nhất Triêu Dương đại hội đang ở tại Phượng tộc này, ta vừa mới nhìn thấy."

Gã phải nhanh chóng ngăn chặn gia gia tiếp tục đắc ý khoe khoang, tránh để Phượng tộc lôi danh đệ nhất ra làm bẽ mặt, gia gia lại là

người cực kỳ sĩ diện, sau đó không có nơi nào để xả, mình không thể tránh được sẽ bị đánh.

Chương 1008: Ưu tú như vậy sao

Ngươi đang nói gì vậy? Quỳ Bảo bỗng nhiên quay đầu nhìn chăm chú vào cháu trai của mình, đang dùng ánh mắt để hỏi tôn tử của mình.

Quỳ Quỳ lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, như muốn nói cháu cũng không muốn quấy rầy nhã hứng của ông, nhưng sự thực chính là sự thực.

Ý nghĩ của gã cũng đơn giản, thay vì lên mặt lên mày rồi bị Phượng tộc làm bẽ mặt, không bằng mình tỉnh táo sớm một chút, bị người khác đánh tỉnh sẽ rất thảm.

Ánh mắt Phượng Kim Kỳ cũng bị lời của gã làm cho sửng sốt, ông ta không có điếc, với tu vi của ông ta, trong khoảng cách gần như thế, không có khả năng nghe không hiểu lời Quỳ Quỳ đang nói nghĩa là gì, huống hồ Quỳ Quỳ còn giải thích lại một cách rõ ràng như vậy, ông ta không khỏi quay đầu nhìn về phía A Lạc Công, cũng dùng ánh mắt để dò hỏi, đệ nhất gì đó của Triêu Dương đại hội đang ở chỗ chúng ta sao?

Ông ta không cho rằng Quỳ Quỳ có thể nói xằng nói bậy vào lúc này, cũng không cho rằng có ngoại nhân nào đó đến Phượng tộc mà Phượng tộc không thể biết được, ông ta muốn biết, vì sao A Lạc Công không có nói cho mình biết thông tin như vậy?

A Lạc Công làm việc tại bên cạnh ông ta nhiều năm như vậy, có một số ý tứ chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu rõ, lão nhanh chóng dùng cách thức dò hỏi Quỳ Quỳ để bày tỏ tình hình, "Phải chăng Tiểu a ca đã nhìn lầm rồi hay không?"

Quỳ Bảo vừa nghe được lời này, lại nhìn thấy phản ứng của Phượng Kim Kỳ và A Lạc Công, hiển nhiên bọn họ cũng không biết, phản ứng đầu tiên là tôn tử của mình đang nói bậy, lập tức hung dữ trừng mắt cháu mình, "Ngươi có phải mắt bị mù rồi hay không hả?"

Quỳ Quỳ lẩm bẩm một câu, "Nếu mắt mù thì đã không nhìn thấy được gì, làm sao còn có thể nhìn lầm chứ.

Chỉ hơi nói một câu chống đối khe khẽ như thế, lập tức nhìn thấy trong mắt gia gia mình bốc lên ngọn lửa hung dữ, gã tức thì hoảng hốt, nhanh chóng chuyển dời sự chú ý của gia gia, gã quay đầu đáp lời A Lạc Công, "Không lầm đâu, tại Côn Linh sơn, ta ở cùng một chỗ với Trương Chi Thần trong thời gian khá lâu, ta cũng từng gặp người ở bên cạnh hắn, làm sao có thể nhận sai hết cả chứ."

Sau khi đã biết được một số thông tin, A Lạc Công mới quay sang giải thích với Phượng Kim Kỳ: "Tộc trưởng, chỗ chúng ta không có vị khách nào tên là "Trương Chi Thần' cả, người duy nhất có liên quan đến Triêu Dương đại hội là khách của Thạch Lâm trại, tên là Hướng Chân. Nghe nói đó cũng là người được dương danh tại Triêu Dương đại hội."

"Hướng Chân?" Quỳ Quỳ kinh ngạc cất lời hỏi, "Tên đầu gỗ đó cũng làm khách tại Phượng tộc sao? Lúc đó hắn cũng ở chung một chỗ với ta. Ah! Đúng rồi, vậy thì càng không có nhận sai, hắn và Trương Chi Thần xem như là có chơi chung với nhau. Bọn họ làm sao đều chạy đến Phượng tộc rồi chứ?"

Nói đến việc Hướng Chân chơi chung với Trương Chi Thần, trong đầu A Lạc Công lóe lên hình ảnh nhóm người đó tụ tập chung với nhau, kinh nghi bất định nhắc lại: "Tiểu a ca, trước khi chúng ta tới đây đã có kiểm kê lại, không có ai tên là 'Trương Chi Thần'."

Đến lúc này Quỳ Quỳ xem như đã nhận ra được một chút manh mối, đại lão của Phượng tộc hẳn là không cần phải nói lời vô nghĩa với mình trong loại chuyện như thế này, không chừng là nhà lớn việc lớn không rảnh quan tâm hết mọi chuyện, không chừng người ta thật sự

không biết trong nhà có vị khách danh tiếng như thế, nếu sớm biết như vậy mình cứ để cho gia gia tiếp tục đắc ý cho rồi.

Nhưng việc đã đến nước này, gã không thể không giải thích rõ ràng với gia gia mình, mình chắc chắn không thể có sai lầm, gã chỉ có thể là rướn cổ lên phân cao thấp: "Không thể nha, ta vừa mới thấy tận mắt hắn chui ra từ trướng bồng này rồi lại chui vào một trướng bồng khác. Phượng tộc có nhiều người như vậy không phải để trưng bày, có thể để một người không quen biết thoải mái đi lại trong nơi ở của mình sao?"

A Lạc Công cau mày, vừa định hỏi gì đó, nhưng Phượng Kim Kỳ đã lại mở miệng, "Nếu tiểu a ca đã nhìn thấy người vào trong trướng bồng nào, vậy ngươi dẫn hắn đi xác nhận đi."

"Vâng." A Lạc Công khom người nhận lệnh, sau đó quay sang Quỳ Quỳ, chờ gã đáp lời.

Quỳ Bảo ngồi trên ghế xoay thân, nhấc chân tung ra một cước, đá cho Quỳ Quỳ loạng choạng xém té, "Còn ngây ngốc ra đó làm gì, mở to mắt ra đi nhìn cho rõ ràng đi."

Quỳ Quỳ không dám có câu oán hận nào, nhanh chóng vâng vâng dạ dạ, rồi sải bước đi ra ngoài cùng với A Lạc Công.

Sau khi bước ra khỏi trướng bồng, A Lạc Công quét mắt nhìn quanh, hỏi: "Tiểu a ca, người mà ngươi nói ở tại trướng bồng nào?"

Quỳ Quỳ căn cứ vào trí nhớ thoáng xác định nhận một chút rồi chỉ về phía trướng bồng mà Mục Ngạo Thiết và Dữu Khánh ra vào, "Hình như là đi ra từ trướng bồng đó." Tiếp đó gã lại chỉ về phía trướng bồng của Thiện Tri Nhất, "Rồi hình như đi vào trong trướng bồng kia."

A Lạc Công có lẽ không nhớ được cụ thể trăm tộc nhân phân chia vào trong trướng bồng nào, nhưng đối với vị trí trướng bồng của từng quý khách thì nhớ rất rõ, huống hồ trướng bồng của quý khách

đều cách không xa trướng bồng của tộc trưởng, đều nằm tại khu vực hạch tâm.

Nhìn thấy tên Quỳ Quỳ này chỉ ra chính xác trướng bồng của khách, nhất là chỉ đúng vào trướng bồng của mấy người Dữu Khánh, trùng khớp với hình ảnh hiện lên trong đầu mình, lão ta càng thêm kinh nghi, mở miệng hỏi lại thêm một lần nữa, "Ngươi xác định ngươi không có nhận lầm, xác định thấy người là có thể nhận ra được?"

Quỳ Quỳ đáp dứt khoát: "Khẳng định, nhất định."

Trăng sao lung linh, rạng ngời trong bầu trời đêm, gió đêm tràn qua bình nguyên, phất qua núi, nhưng không cuốn đi được âm thanh náo động của đám đông tụ tập, không thổi tan được khí tức hỗn tạp của các loài muông thú, bên cạnh dòng suối uốn lượn là rất nhiều người lấy nước và giặt giũ, còn có cả một số người nhảy vào tắm rửa trong dòng nước, người dưới hạ lưu vẫn hồn nhiên không có cảm giác.

Trên đỉnh một ngọn núi cắm cờ nền đen hoa văn trắng, đây là cờ của Quỷ tộc, trước mọi trướng bồng nơi đây đều treo cờ như vậy, những lá cờ này lay động phất phới trong gió đêm, tạo nên cảm giác âm trầm quỷ bí, nhìn giống như là những lá cờ chiêu hồn, những đống lửa xung quanh bị gió thổi tung tóe đốm lửa.

Có hai cô gái y phục trắng đứng dưới lá cờ trên đỉnh núi, tay áo tung bay trong gió đêm.

Một người thanh lệ thoát tục, tĩnh nhu đoan trang, phong thái văn nhã thông tuệ, trong đôi mắt hơi toát ra vẻ u phiền nhàn nhạt.

Một người thì dung mạo xinh tươi, trông có vẻ cơ trí lanh lợi, ánh mắt trong trẻo sáng ngời, thần thái sáng láng, như sẵn sàng nói "Ta tới đây".

Điểm chung của hai cô gái là, đều có thần thái bình thản của người ở lâu trên địa vị cao cao, tộc nhân Quỷ tộc đi qua dưới núi đều cung

kính không dám quấy nhiễu.

Hai người không phải ai khác, chính là hai vị nữ đệ tử quan môn của Địa mẫu, Chung Nhược Thần cùng với Văn Nhược Vị.

Bầu trời sao lấp lánh rất đẹp, vô số đống lửa tô điểm trên cánh đồng bát ngát, trời cao đất rộng, trên chiếu dưới rọi, có tiếng ca hát ngân vang, không biết là bộ tộc nào đang vui chơi nhảy múa bên đống lửa trại.

Hai nữ tử không biết là say mê trong cảnh đêm cuồng dã phong tình này, hay là chìm đắm trong tiếng ca vang.

"Tỷ, tiếng tình ca hình như truyền đến từ phía Phượng tộc." Văn Nhược Vị cất lời nhắc nhở.

Tại nơi này, Thiên tộc phân chia khu vực các tộc theo vị trí tương ứng với vị trí thụec tế của các tộc, để dễ dàng cho việc tiến hành Đại Hoang tự, mà Quỷ tộc vốn là hàng xóm của Phượng tộc, nên tại nơi này tự nhiên cũng được bố trí tương tự, vẫn là láng giềng của nhau.

Chung Nhược Thần lẳng lặng đáp lại một câu, "Thích nghe thì cứ chậm rãi nghe."

Văn Nhược Vị bĩu môi, an tĩnh một chút rồi lại thử hỏi: "Tỷ, tỷ nói xem vị Thám Hoa lang đó có đột nhiên chạy tới tìm chúng ta không chứ?"

Người gọi là "Thám Hoa lang" tự nhiên là chỉ Dữu Khánh, nàng ta vốn vẫn luôn mở miệng khép miệng đều gọi là "Tỷ phu", Chung Nhược Thần cảnh cáo như thế nào cũng vô ích, thật sự bó tay với nàng ta. Sau đó, tại Triêu Dương đại hội, Dữu Khánh đánh bại Chung Nhược Thần, mấu chốt là một kiếm đâm xuyên qua Chung Nhược Thần, hạ thủ rất tàn nhẫn, thật sự đã thêm một lần nữa gây "Tổn thương" cho Chung Nhược Thần, từ đó về sau Chung Nhược Thần không tiếp tục khoan dung với cách xưng hô của muội muội.

Văn Nhược Vị cũng biết hai chữ "Tỷ phu" trở thành điều tỷ tỷ cực kỳ kiêng kị, nên cuối cùng đổi cách gọi thành "Thám Hoa lang" danh khắp thiên hạ kia.

Văn Nhược Vị cũng oán "Tỷ phu" thật là hung dữ, vậy mà lại nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy với tỷ tỷ, có thể nhận ra được, lúc đó hắn không có dự định hạ thủ lưu tình, nếu có thể, thậm chí sẽ trực tiếp giết chết tỷ tỷ, khi nhớ lại nàng ta đều cảm thấy run sợ, cũng may mà một kiếm đó đâm lệch đi.

Nhưng vấn đề là, nàng ta lại có thể lý giải được hành động đó của "Tỷ phu", lúc đó, tình hình căng thẳng, các nàng lại che giấu thân phận, "Tỷ phu" hoàn toàn không nhận rta các nàng a.

Nàng ta rất muốn biết nếu "Tỷ phu" biết được người mà mình gây trọng thương tại Triêu Dương đại hội chính là tỷ tỷ, hắn sẽ có phản ứng như thế nào, có hổ thẹn hay không, có chủ động tìm đến nhận sai với tỷ tỷ hay không, sau đó có tái hợp với tỷ tỷ không a?

Nếu như có thể diễn ra như vậy, vậy thì thực sự quá viên mãn, làm việc tốt chân chính thường gian nan.

Nàng ta rất mong đợi điều đó, cho nên vẫn luôn rất quan tâm đến tình hình của Dữu Khánh, thường hỏi thông tin từ Ty Nam phủ, với hệ thống tai mắt của Ty Nam phủ, việc Dữu Khánh công khai rời khỏi U Giác Phụ, ngang nhiên đến Phượng tộc tại Đại Hoang Nguyên để xem sự kiện Đại Hoang tự làm sao có thể giấu giếm được Ty Nam phủ.

Sau khi biết được thông tin đó, nàng ta không dám trực tiếp nói cho tỷ tỷ biết, mà sắp xếp người quanh co lòng vòng mới cho tỷ tỷ biết được.

Sau đó, tỷ tỷ liền muốn đến xem sự kiện Đại Hoang tự, sau đó tỷ tỷ quyết định chọn Quỷ tộc làm điểm dừng chân, sau đó nữa tỷ tỷ mới tình cờ biết được hóa ra "Tỷ phu" ở tại Phượng tộc ngay bên cạnh, thật sự là trùng hợp a.

Chung Nhược Thần giọng điệu lạnh lùng hỏi: "Tìm chúng ta làm gì? Chúng ta rất quen thuộc với hắn sao? Ta cảnh cáo ngươi, không cho phép chủ động liên hệ với hắn, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Văn Nhược Vị "Vâng" một tiếng, rồi lại bĩu môi, trong lòng âm thầm lẩm bẩm, tỷ không muốn gặp người ta, tỷ chạy tới Quỷ tộc làm gì?

Nhưng mà nàng ta không thể vạch trần việc này.

Nàng ta rất rõ ràng, cho đến tận bây giờ, trong lòng tỷ tỷ chưa bao giờ bỏ qua được "Tỷ phu", vẫn luôn "Canh cánh trong lòng", mấy năm nay, bất kể nam tử nào muốn trèo cao, cho dù gia thế bối cảnh như thế nào, tỷ tỷ đều không xem trọng, thực sự là không có cách nào so được với "Tỷ phu", vị "Tỷ phu" đó thực sự là quá xuất sắc, quả thực là xuất sắc khiến người giận sôi lên.

Văn, được xưng tài tử đệ nhất thiên hạ thì thôi đi, võ, tại Triêu Dương đại hội cũng dùng thực lực chứng minh mình là đệ nhất, chân chính văn võ song toàn a!

Không dựa vào bất kỳ gia thế bối cảnh nào, chỉ dựa vào năng lực của mình, văn võ ngạo thế, đều là thiên hạ đệ nhất!

Con người, làm sao có thể ưu tú đến mức độ như vậy chứ, là thiên chi kiêu tử chân chính, hơn nữa vốn là có duyên phận trời định với tỷ tỷ nha.

Hắn xuất sắc như vậy khiến tỷ tỷ làm sao còn có thể nhìn trúng được người khác? Không có cách nào so được a. Ít nhất, khi nàng nhìn thấy những kẻ muốn bám lấy tỷ tỷ, nàng lập tức liền sẽ ở tại bên cạnh hạ thấp xuống không đáng một đồng, ngay cả nàng ta cũng không nhìn được vào mắt.

Hơn nữa, đôi vợ chồng này hồi đó không phải vì tình cảm tan vỡ mà chia tách, vốn đã sắp tới ngày đại hôn hoàn mỹ rồi. Lúc đó tỷ tỷ nằm mơ cũng cười rất hạnh phúc, nhưng bị bức ép với tình huống

lúc đó mà phải tách ra. Tiếc nuối lớn như vậy rơi tại trong lòng, tỷ tỷ làm sao có thể quên được.

Đương nhiên, nàng ta biết rõ tỷ tỷ cũng có điều không cam lòng, thua kém trong đạo về văn, tỷ không có cách nào khác, trong một đạo về võ, tỷ tỷ có ưu thế rất lớn, nhưng vẫn thua kém hắn, tỷ làm có thể cam tâm? Bất kỳ một nữ nhân nào trở thành người bị chồng ruồng bỏ, sợ rằng đều không muốn người ta cảm thấy mình có lí do bị ruồng bỏ a?

Nàng ta biết rõ, tỷ tỷ luôn muốn chứng minh mình tại trước mặt "Tỷ phu", mấy năm nay tỷ không ngừng khổ tu, có lẽ là muốn tìm một cơ hội để tái đấu với tỷ phu một lần.

Như nàng ta đã nói, hiện tại điều nàng ta quan tâm chính là, nếu "Tỷ phu" biết được các nàng ở tại đây, hắn có chủ động đến đây tìm các nàng không?

Nhưng ý nghĩ của nàng ta có sai lầm, nàng ta cho rằng các nàng có thể biết được Dữu Khánh ở tại Phượng tộc, với danh tiếng của hai nàng, chắc hẳn Dữu Khánh cũng sẽ biết được hai nàng ở tại Quỷ tộc.

Nàng ta không biết rằng, Dữu Khánh thật sự không biết các nàng cũng đến đây, càng không biết các nàng đang ở cách mình không xa, ít nhất hiện tại hắn không biết.

Lúc này, Dữu Khánh còn đang ở trong trướng bồng nói chuyện với mấy người Thiện Tri Nhất.

Sau khi khách sáo trò chuyện một hồi, Dữu Khánh đột nhiên chuyển đổi chủ đề câu chuyện, "Thiện trang chủ, Tô tiên sinh, chúng ta có tính là bằng hữu không?"

Mí mắt rũ xuống của Thiện Tri Nhất hơi nhấc lên một chút, liếc nhìn hắn một cái, bằng hữu? Ông ta vẫn chưa từng nói lời gì với Dữu

Khánh, đều một mực do Thời Giáp ứng phó, ông ta cũng không hạ mặt mũi xuống được.

So sánh hai bên với nhau, tuổi tác chênh lệch, tu vi chênh lệch, địa vị chênh lệch cũng rõ ràng ra đó, ông ta nghĩ không rõ, tên này lấy ở đâu ra da mặt dày như vậy, vậy mà không biết xấu hổ chủ động xưng bằng hữu với mình, xứng sao?

Tô Bán Hứa thì giống như không có bận tâm gì, phe phẩy chiết phiến cười ha hả: "Vì cái gì phải tính hay không? Chúng ta vốn là bằng hữu mà."

Thời Giáp xem xét phản ứng của trang chủ, cũng hàm hồ nói: "Ở chung với Thám Hoa lang tới nay, có thể nói tiếc rằng tương phùng muộn, không phải bằng hữu cũng hơn hẳn bằng hữu rồi."

Dữu Khánh lập tức chắp tay cảm tạ, "Cảm tạ đã được để mắt, vậy tại hạ không khách sáo nữa, thực sự không dám giấu giếm, tại hạ muốn thỉnh nhị vị giúp một việc."

Chương 1009: Mệt vì danh tiếng

Nghe lời này, đúng là thật sự không khách sáo, Tô Bán Hứa và Thời Giáp vô thức liếc nhìn nhau, Thiện Tri Nhất ngồi xếp bằng tại thủ vị thì không có phản ứng gì nhiều, chỉ liếc mắt nhìn Dữu Khánh một cái.

Tô Bán Hứa lại nở nụ cười, định nói Dữu Khánh trước tiên nói xem là chuyện gì, nào ngờ Dữu Khánh đã tiếp tục nói ra: "Nhị vị yên tâm, có thể giúp thì giúp, không thể giúp ta tuyệt đối không có ép buộc. Tại hạ cũng là người sĩ diện, ít khi mở miệng nhờ người. Nếu sẵn lòng giúp đỡ, ta ghi nhận việc kết giao bằng hữu này, sau này ta sẵn sàng nghe phân phó, lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối

từ. Nếu thực sự khó xử, chúng ta dễ tụ dễ tán, về sau không quấy rầy lẫn nhau."

Nam Trúc ở bên cạnh nhịn không được quay nhìn hắn, mấy lời đầu nghe rất tốt, đùng một cái tại sao lại đột nhiên trở nên trầm trọng như thế chứ?

Thiện Tri Nhất, Thời Giáp, Tô Bán Hứa đều cảm thấy ngạc nhiên.

Tô Bán Hứa mở miệng hỏi: "Lão đệ, chuyện gì ngươi còn chưa nói a, trước tiên nói xem là chuyện gì nha."

Dữu Khánh: "Tô tiên sinh, chuyện gì kỳ thực ta đã nói rồi, các ngươi cũng đã biết rõ, lão già Trữ Bình Côn kia ỷ vào bối cảnh Vạn Hoa bảo, đâm sau lưng ta một đao. Lão ta đã bất nhân bất nghĩa trước, ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho lão. Nếu như ta đã công khai nói sẽ giết chết lão ta tại trước mắt mọi người, vậy thì ta nhất định phải làm được. Nhưng mà thực lực bản thân hữu hạn, cho nên muốn mời nhị vị tiên sinh giúp một việc, giúp ta làm thịt lão ta."

Cái gì? Nam Trúc đột nhiên hiểu ra lúc trước lão Thập Ngũ nói bên này có nhiều cao thủ là có ý gì, thì ra là trực tiếp mời người ta hỗ trợ giết người.

Nếu không phải lúc này không tiện mở miệng nói gì, gã thật sự muốn hỏi, lão Thập Ngũ, ngươi xem như là người có đầu óc, sao không suy nghĩ kỹ xem, loại chuyện này là có thể trực tiếp mở miệng nói thẳng ra như vậy sao?

Trong trướng bồng đột nhiên trở nên yên tĩnh, có thể nghe rõ ràng động tĩnh của các loài muông thú ở bên ngoài tạo ra, ngay cả âm thanh lửa cháy tí tách ở bên ngoài cũng có thể nghe được rõ ràng. Nam Trúc bối rối dùng ngón chân cào cào mặt đất.

Thiện Tri Nhất cau mày, trong khi Tô Bán Hứa và Thời Giáp thì trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm Dữu Khánh, còn có thể nhờ vả chuyện như vậy sao?

Ngay cả vị kiếm thị mặt không biểu cảm đứng thủ tại bên cạnh Thiện Tri Nhất cũng nhịn không được liếc mắt nhìn Dữu Khánh.

"Việc này…" Thời Giáp đánh vỡ trầm mặc, nuốt khan nước bọt, vốn định nói loại chuyện sát nhân này làm sao có thể hỗ trợ, nhưng nghĩ đến lời nói trầm trọng mà Dữu Khánh đã nói lúc trước, không muốn giúp thì thôi, dễ tụ dễ tán, về sau không quấy rầy lẫn nhau, khiến cho lão ta nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào. Lão ta không khỏi âm thầm liếc nhìn xem phản ứng của Thiện Tri Nhất.

Chiếc chiết phiến nhỏ hơn nhiều so với những chiếc chiết phiến bình thường khác trong tay Tô Bán Hứa lúc này đã không phe phẩy được nữa rồi, y dở khóc dở cười nói: "Lão đệ, ngươi đây là đang nói chúng ta giết người giúp ngươi a, hơn nữa còn là giết người của Vạn Hoa bảo, chúng ta không oán không cừu với Trữ Bình Côn, cũng không oán không cừu với Vạn Hoa bảo, ngươi cảm thấy chúng ta có thể giúp đỡ trong loại chuyện này sao?"

Chỉ còn kém nói ra, quan hệ giữa chúng ta đến mức độ như vậy ư?

Bọn họ đều không nghĩ ra, tên này làm sao có thể không biết xấu hổ mở miệng nói ra loại chuyện như vậy, lại còn là tài tử đệ nhất thiên hạ nữa chứ, đầu óc có bệnh ư?

Dữu Khánh hỏi:

"Nếu như là chuyện dễ dàng giải quyết, ta còn cần phải xin chư vị giúp đỡ sao? Tự ta giải quyết là được rồi. Lúc đó, ngay trước mắt bao người, ta đã nói như vậy, tại trong Tu Hành giới này, dù sao ta cũng là người có chút danh tiếng, ta cũng là người có sĩ diện, lời đã nói ra nếu làm không được, mặt mũi ta phải để ở đâu? Danh tiếng của tại hạ còn quan trọng hơn tính mạng. Tại thời khắc quan trọng, người sẵn sàng giúp ta chính là bằng hữu, ta tất nhiên sẽ hết mình báo đáp. Ngược lại, mỗi người đi mỗi đường, đừng tiếp tục làm phiền nhau."

Danh tiếng quan trọng hơn tính mạng? Ngay cả lời như vậy cũng có thể nói ra, Tô Bán Hứa và Thời Giáp nhìn về phía hắn với vẻ mặt rất đặc sắc, trước đây đã nghe nói cái gì gọi là bị danh tiếng làm mệt mỏi, nhưng lần này mới tính là chân chính khắc sâu biết rõ cái gì gọi là mệt mỏi vì danh tiếng.

Bọn họ không thể không thừa nhận, vị Thám Hoa lang này, vị tài tử đệ nhất thiên hạ này bất kể là tại Tu Hành giới hay là tại thế tục, đều rất có danh tiếng.

Giờ phút này, bọn họ đã mơ hồ hiểu được, vì sao vị Thám Hoa lang này lại dùng hết tài sản trên người để cứu vạn dân, vì sao biết rõ viết chữ là có thể kiếm được tiền nhưng không kiếm, trái lại phải chạy đi làm việc kiếm khoản tiền vất vả như thế.

Càng suy nghĩ rõ ràng càng thấy khó xử, không biết nên đáp lại yêu cầu của vị Thám Hoa lang này như thế nào.

Tại thời điểm bầu không khí đang bối rối khó xử, Thiện Tri Nhất vốn gần như không hé răng đột nhiên lên tiếng: "Có người đến."

Ý tứ rất rõ ràng, loại đề tài này không thích hợp để người ngoài nghe được.

Rất nhanh, những người khác cũng nghe được tiếng bước chân đến gần bên này, bọn họ dồn dập quay đầu lại nhìn về phía cửa.

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài truyền đến giọng nói của A Lạc Công, "Thiện trang chủ có ở trong không? A Lạc cầu kiến."

Thời Giáp thoáng nhìn phản ứng của Thiện Tri Nhất, lập tức đứng dậy đi đến, xốc rèm cửa lên, mời A Lạc Công ở bên ngoài tiến vào, ánh mắt cũng đảo qua Quỳ Quỳ theo phía sau lưng A Lạc Công, nhận ra được trang phục trên người Quỳ Quỳ không phải là của người Phượng tộc, không biết mang theo đến một người như thế để làm gì.

A Lạc Công dẫn Quỳ Quỳ tới đây không vì việc gì khác, tự nhiên là để xác nhận lời Quỳ Quỳ đã nói, để nhìn xem đệ nhất Triêu Dương đại hội có tại nơi này hay không.

Ánh mắt những người khác bên trong trướng bồng cũng đồng loạt dừng lại trên người Quỳ Quỳ, không nhận ra tự nhiên sẽ không hiểu rõ, trong khi đó Dữu Khánh thì nhìn sững sờ, hai mắt trợn to lên không ít, tên ngốc này tới đây làm gì vậy?

Ngay cả là Nam Trúc, mặc dù không có giao tiếp gì với Quỳ Quỳ, nhưng cũng từng gặp tại Côn Linh sơn, nên cũng rất kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Lúc này, ánh mắt Quỳ Quỳ đã đối diện với ánh mắt Dữu Khánh, sau một thoáng ngẩn người, gã lập tức hoa tay múa chân cười ha hả, có phần không phân rõ mình đang tại nơi nào. Hành động của gã khiến cho A Lạc Công phải khách khí hành lễ xin lỗi Thiện Tri Nhất. "Trương huynh, ta đã nói ta không nhìn lầm mà, quả nhiên là ngươi. Ngươi tới đây có chuyện gì vậy?" Quỳ Quỳ cười to hỏi.

Đang ngồi quỳ tại trên đệm, Dữu Khánh cười gượng ép, hắn không thể không đứng lên đáp lễ, trong đầu suy nghĩ rất nhanh, nghĩ xem nên dùng phương thức gì để nhắc nhở Quỳ Quỳ đừng bộc lộ ra việc hắn có tham gia Triêu Dương đại hội, nhưng miệng chỉ vừa mới toát ra được hai chữ "Hạnh ngộ" liền bị Quỳ Quỳ vỗ cho phải dừng lại.

Quỳ Quỳ vỗ lên cánh tay hắn đồng thời nói với A Lạc Công: "A Lạc Công, ngài nhìn xem, Trương Chi Thần, đệ nhất Triêu Dương đại hội rõ ràng đang ở đây, không thể giả được, ta là đệ nhị làm sao có thể nhìn lầm đệ nhất được chứ."

"Quỳ huynh." Dữu Khánh lắp bắp, không biết phải nói gì, ánh mắt hơi có chút bối rối, thực sự là việc này xảy ra quá mức đột ngột, hắn không hề có một chút chuẩn bị tâm lý nào.

Phản ứng của mấy người bên Thiện Tri Nhất xem như bình tĩnh, cũng có thể nói là không có phản ứng gì.

Nhưng Tô Bán Hứa thì ngạc nhiên, đứng lên hỏi Quỳ Quỳ: "Ngươi nói hắn là Trương Chi Thần, đệ nhất Triêu Dương đại hội?"

Quỳ Quỳ đang định trả lời, nhưng A Lạc Công để ý thấy biểu hiện của Dữu Khánh liền đột nhiên xuất thủ chụp lấy cánh tay Quỳ Quỳ, thậm chí là hạ thủ còn có phần hơi nặng, bóp tay gã khá đau, cố ý cắt đứt lời Quỳ Quỳ, hi vọng gã thanh tỉnh lại một chút, không cho gã tiếp tục nói thêm nữa, tay kia thể hiện về phía Thiện Tri Nhất, giới thiệu: "Vị này chính là trang chủ của Quy Kiếm sơn trang. Tiểu a ca, còn không mau mau bái kiến?"

"Trang chủ Quy Kiếm sơn trang?" Quỳ Quỳ thoáng sửng sốt, con mắt nhấp nháy, không biết nhớ tới điều gì, nhưng vẫn tuân theo lời nhắc nhở, nắm tay đặt lên trái tim, khom người nói: "Quỳ Quỳ bái kiến Thiện trang chủ."

Thiện Tri Nhất khẽ gật đầu đáp lại, hỏi, "Quỳ? Là Quỳ tộc sao?"

"Đúng vậy." Quỳ Quỳ cung kính trả lời, không nói cái khác, tu vi và thực lực của đối phương đủ để cho gã phải cung kính.

A Lạc Công hơi giải thích một chút "Thiện trang chủ, hắn là tôn tử của tộc trưởng Quỳ tộc. Quỳ tộc trưởng mới đến, đang nói chuyện với tộc trưởng của chúng ta."

Thiện Tri Nhất khó có được nở nụ cười, phì một hơi, "Quỳ Bảo cũng tới đây rồi."

Nghe giọng điệu này của ông ta, hiển nhiên cũng có quen biết với tộc trưởng Quỳ tộc, có thể hiểu được việc này, vốn không có nhiều người tu vi đạt đến cảnh giới của bọn họ, thân phận địa vị tương đương, từng có tiếp xúc với nhau là chuyện rất bình thường.

Nào ngờ Quỳ Quỳ lại nhe răng toát ra một câu, "Ngài là gia gia của tên, của tên, của tên…." Suy nghĩ một chút nữa gã mới nhớ ra, "Là gia gia của Thiện Thiếu Đình sao?"

Thiện Tri Nhất hơi liếc nhìn Dữu Khánh, khẽ gật đầu, "Đúng vậy, xem ra thanh niên các ngươi đều que biết nhau."

Quỳ Quỳ liên tục gật đầu nói: "Quen biết, quen biết." Rồi xoay đầu, nhìn về phía Dữu Khánh, "Ngươi hẳn là càng quen hơn, cả nhà hắn không hợp với ngươi, còn chạy đến nơi ngươi ở để gây rối, khi thi đấu Triêu Dương đại hội bị ngươi đánh cho một trận, coi như là bị ngươi đánh cho kết thúc." Tiếp đó gã lại nhìn về phía Thiện Tri Nhất, "Bây giờ có thể ngồi nói chuyện chung một chỗ với Thiện trang chủ, xem ra ân oán dĩ vãng đã được hóa giải rồi."

Dữu Khánh khóe miệng giật giật, thật sự muốn nện một quyền đánh nát miệng của gã, phát hiện thấy tên này đúng là chẳng phân biệt được cái gì có thể nói cái gì không thể nói, mình sợ cái gì gã liền nói ra cái đó.

Biểu hiện của A Lạc Công rất đặc sắc, lão ta ngơ ngẩn nhìn Quỳ Quỳ thoải mái mở miệng không hề cân nhắc, sau đó lại nghĩ đến cảnh Quỳ Bảo đắc ý khoe khoang lúc trước, lão có thể khẳng định người này chính là cháu ruột của Quỳ Bảo, không hề nghi ngờ.

May mà Thiện Tri Nhất vẫn tương đối có phong phạm cao nhân, "Thanh niên trẻ tuổi cãi nhau ồn ào là chuyện rất bình thường, ngã một lần khôn hơn một chút, thanh niên chịu khổ một chút không phải chuyện xấu. Gia gia của ngươi đã tới đây, ta cũng nên đến chào hỏi một chút." Dứt lời liền đứng dậy, trực tiếp rời đi.

Đối với việc Dữu Khánh có phải là Trương Chi Thần của Triêu Dương đại hội hay không, ông ta không có hỏi một câu nào, theo quan điểm của A Lạc Công, đây mới là người biết rõ nặng nhẹ, biết rõ điều gì có thể nói, điều gì không nên nói, khi cần giả bộ hồ đồ thì sẽ giả bộ hồ đồ.

"Nếu là tộc trưởng Quỳ tộc đã tới, ta cũng cần đi chào hỏi một lần." Tô Bán Hứa tươi cười ném lại một câu rồi rời đi, không tiếp tục hỏi xem Dữu Khánh có phải là Trương Chi Thần hay không. Sau khi

nhận ra được tình huống, gã cũng nhanh chóng ngậm miệng lại, im bặt không đề cập đến điều không nên nói tới.

Với Kiếm thị và Thời Giáp thì trên cơ bản đều là Thiện Tri Nhất đi tới đâu hai người cùng theo đến đó, vì vậy hai người cũng rời đi theo. A Lạc Công không có quấy rầy mấy thanh niên hàn huyên ôn chuyện, khẽ gật đầu ra hiệu rồi rời đi.

Vì vậy trong trướng bồng này chỉ còn lại Dữu Khánh, Nam Trúc và Quỳ Quỳ.

Quỳ Quỳ là một người duy nhất vô cùng hưng phấn, gã lại vỗ vỗ cánh tay Dữu Khánh, nói: "Không phải ta đã cho ngươi một tấm thẻ bài Quỳ tộc sao? Đã lâu như vậy, tại sao không đến Quỳ tộc chơi với ta?"

Dữu Khánh vốn là người lớn lên trong núi non, suối chảy, cho nên không có hứng thú gì với núi non hoang dã nghèo nàn của Đại Hoang Nguyên, hắn càng thích sinh sống ở trong thành thị lớn hơn, nếu đơn thuần chỉ đến đây để vui chơi, hắn nhất định không có hứng thú, hơn nữa, hắn vốn là không muốn để cho quá nhiều người biết được hắn từng giả mạo thân phận tham gia Triêu Dương đại hội, tự nhiên sẽ không để ý đến lời mời của Quỳ Quỳ.

Hắn liền trả lời qua loa lấy lệ: "Không có thời gian, ngươi tới tìm ta chơi cũng được vậy."

Quỳ Quỳ trừng mắt nói: "Ngươi còn chưa nói cho ta biết ngươi ở nơi nào, ta đi đâu tìm ngươi chứ? Hơn nữa, trong bộ lạc cũng không muốn có liên quan quá nhiều với bên ngoài. Lần trước, ta chạy đi tham gia Triêu Dương đại hội xong, khi trở về đã bị phạt cho một trận, chưa được cho phép là không để cho ta lại rời khỏi Đại Hoang Nguyên." Nói đến đây, gã thở dài.

Dữu Khánh âm thầm khó chịu nhìn tên chết tiệt đã phá chuyện tốt của mình ở trước mắt, thử hỏi: "Ngươi chạy đến Phượng tộc làm gì vậy?"

Quỳ Quỳ thuận miệng trả lời: "Chẳng phải là cùng với gia gia ta tới đây bái phỏng tộc trưởng Phượng tộc sao, không nghĩ tới tình cờ lại gặp được ngươi tại đây. Ha hả."

Tình cờ sao? Dữu Khánh "À!" một tiếng, ánh mắt nhìn đối phương với ẩn ý sâu xa.

Thật sự là trùng hợp ư, gần đây, không chỉ có một người trùng hợp xuất hiện tại bên cạnh hắn. Hiện tại đối với những nhân vật trùng hợp xuất hiện bên cạnh hắn kiểu tương tự như vậy, hắn còn có thể tin được sao? Hắn chẳng tin một kẻ nào. Với tên chết tiệt mắt to lông mày rậm trước mắt này, hắn đã có nhận định, làm sao có chuyện trùng hợp như vậy, vừa tới liền có thể tình cờ gặp được mình, tám chín phần mười là có vấn đề!

Chương 1010: Nan đề khó giải

Có một số việc có hỏi cũng không hỏi ra được kết quả gì, có phải là trùng hợp hay không, chỉ cần trong lòng tự biết là được, sau mấy câu trò chuyện khách sáo, Dữu Khánh không thể không chính thức dặn dò, "Quỳ huynh, hiện tại ta không muốn để người khác biết được ta từng tham gia Triêu Dương đại hội. Bây giờ ta tên là 'Dữu Khánh', mong rằng Quỳ huynh hỗ trợ một chút."

Quỳ Quỳ nghe vậy chớp chớp mắt, rồi chợt cười hắc hắc nói: "Quả nhiên không ngoài dự đoán, ta nói mà, Phượng tộc làm sao có thể không biết đệ nhất Triêu Dương đại hội làm khách tại đây. Dữu huynh, Dữu huynh, Dữu huynh, thế nào, ta gọi có lưu loát không?"

Dữu Khánh chắp tay, cảm tạ gã giúp đỡ.

"Ta tự hỏi vì sao sau Triêu Dương đại hội không nghe được tin tức về ngươi, thì ra là đã mai danh ẩn tích, kín tiếng như thế làm gì…"

Bên trong trướng bồng của tộc trưởng Phượng tộc, Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa lần lượt bước vào, cất lời chào hỏi tộc trưởng Quỳ Bảo của Quỳ tộc.

Phượng Kim Kỳ nhìn chằm chằm vào A Lạc Công, A Lạc Công khẽ gật đầu đáp lại, Phượng Kim Kỳ tức thì có vẻ trầm ngâm.

Quỳ Bảo thuận miệng đối đáp với khách đến mấy câu, có phần thờ ơ, dù sao lão ta chỉ có nhận biết Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa mà thôi, không có giao tình gì nhiều, hơn nữa, lão ta cũng không cho rằng mình cần phải phát triển mối quan hệ sâu sắc hơn với bọn họ, người của Đại Hoang Nguyên ở mức độ nào đó đều duy trì một sự cảnh giác nhất định đối với thế giới bên ngoài.

Lão ta quay nhìn phía sau mấy người, không thấy Quỳ Quỳ trở về, lập tức hỏi A Lạc Công, "Cháu của ta đâu rồi?"

Lão ta vẫn muốn biết liệu cháu trai của mình có nhìn lầm người hay không, đó có phải là đệ nhất Triêu Dương đại hội hay không.

A Lạc Công trả lời: "Đang ôn chuyện cùng bằng hữu cũ."

Những lời này tương đương với việc báo cho Quỳ Bảo biết đáp án. Quỳ Bảo lập tức vỗ chân đứng lên, "Để ta đi xem đệ nhất Triêu Dương đại hội có hình dạng như thế nào."

Tô Bán Hứa không nói gì, quay đầu nhìn theo bóng dáng của lão ta, đám người Phượng Kim Kỳ có vẻ không chút dao động.

May mà Thiện Tri Nhất vẫn sẵn lòng làm sâu sắc thêm mối quan hệ với Quỳ Bảo, ông ta thiện ý nhắc nhở: "Quỳ huynh, xếp hạng của những người khác trong Triêu Dương đại hội, thế lực như Đại Nghiệp ty hoặc Thiên Lưu sơn có lẽ không tìm hiểu lai lịch, nhưng với danh hiệu đệ nhất, bọn họ làm sao có thể không chú ý, với năng lực tìm hiểu của họ, làm sao có thể không làm rõ được nền tảng của người xếp đệ nhất?"

Những người khác có vẻ vẫn thờ ơ như trước.

Quỳ Bảo nghe vậy thì dừng lại, cau mày, đã nghe hiểu được thâm ý trong lời nói của Thiện Tri Nhất, đệ nhất Triêu Dương đại hội vi phạm việc mạo danh tham gia, các thế lực như Đại Nghiệp ty đều biết rõ, sở dĩ không công khai ra, tự nhiên là vì có người đủ thực lực đè lại chuyện này, nếu như Quỳ tộc của lão rêu rao sự thật đó khắp nơi, vạch trần sai lầm của Triêu Dương đại hội, khiến cho một số người bị mất mặt, tự nhiên cũng sẽ có người khiến cho Quỳ tộc của lão ta bị mất mặt.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Quỳ Bảo ừ một tiếng, biểu thị đã biết rồi, nhưng lão vẫn cất bước rời đi, vẫn muốn đến đó nhìn xem xếp hạng đệ nhất nhìn như thế nào.

Ra khỏi lều, sau khi hỏi thăm người bên ngoài xong, lão ta đi thẳng đến trướng bồng của Thiện Tri Nhất, vén rèm lên liền nhìn thấy cháu trai của mình cùng Dữu Khánh đang nói chuyện với mấy người khác ở bên trong.

"Gia gia." Quỳ Quỳ vội vàng cất lời chào hỏi.

Quỳ Bảo đảo mắt nhìn Dữu Khánh và Nam Trúc, "Ai là đệ nhất Triêu Dương đại hội?"

Hai người ở trước mắt, lão ta nhìn người nào cũng không giống, một tên to béo, một tên để ria mép trông hèn mọn, không có kẻ nào có khí chất của người xếp hạng nhất.

Dữu Khánh tức thì lúng túng, Quỳ Quỳ vội vàng giới thiệu: "Chính là hắn. Nhưng hắn không muốn người khác biết được hắn từng tham gia Triêu Dương đại hội, bây giờ hắn tên là Dữu Khánh. Dữu huynh, đây là gia gia của ta, cũng là tộc trưởng Quỳ tộc."

"Vãn bối bái kiến tộc trưởng." Dữu Khánh và Nam Trúc đồng thời hành lễ.

Quỳ Bảo chắp tay sau lưng đi qua đi lại, không ngừng quan sát Dữu Khánh từ trên xuống dưới, thỉnh thoảng còn quay sang quan sát Nam Trúc, lão ta từng gặp rất nhiều người bên ngoài Đại Hoang Nguyên, khi so sánh với nhau, lão ta nhận thấy được một điểm khác thường từ hai người này, hầu hết những kẻ khác khi đứng trước cao thủ có cảnh giới như lão ta, bọn họ đều sẽ bị áp lực làm cho căng thẳng khẩn trương, nhưng hai tên này hoàn toàn không hề có biểu hiện khẩn trương lo lắng gì, tuy có hành lễ nhưng vẫn bình tĩnh ung dung, khiến lão ta khá ngạc nhiên.

Sau đó, lão ta hỏi thêm: "Tiểu tử, chuyện dương danh thiên hạ, nếu đã tham gia rồi, vì sao phải mai danh ẩn tích?"

Không biết thân phận Thám Hoa lang, có câu hỏi này là chuyện rất bình thường.

Dữu Khánh có phần bối rối, hắn rất không muốn nói ra mấy lời kiểu như mình là tài tử đệ nhất thiên hạ gì đó, vì vậy hắn gượng gạo ứng phó: "Lúc đó chỉ là muốn tham gia chơi đùa, không nghĩ tới việc tranh giành đệ nhất gì cả, khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hối hận đã muộn rồi."

Quỳ Bảo nhướng mày, câu trả lời này tương đối mơ hồ, khiến lão ta rất không hài lòng, tiểu tử không biết trời cao đất rộng này dám chơi trò như vậy trước mặt lão, với tính tình của lão, tất nhiên phải cạy ra chân tướng, nhưng bởi có lời nhắc nhở của Thiện Tri Nhất, lão ta đành phải nhịn xuống không truy đến cùng.

Lão ta chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi hất đầu ra hiệu cho cháu trai của mình, "Đã gặp người ta rồi, còn ở lại nơi này làm gì, đi thôi."

Nói xong, lão ta chắp tay sau lưng xoay người sải bước rời đi.

Quỳ Quỳ không dám làm trái ý gia gia, vội vàng báo cho Dữu Khánh biết vị trí đóng quân của Quỳ tộc, dặn hắn rảnh rỗi thì tới chơi với gã, sau đó mới vội vã đuổi theo gia gia.

Sau khi chạy ra ngoài, gã phát hiện thấy gia gia đã kêu gọi mọi người trực tiếp rời đi, gã nhanh chóng chạy đến.

Thấy cháu trai đã trở lại đội ngũ, Quỳ Bảo không thể không nhắc nhở cháu mình, "Ngươi có biết lai lịch thực sự của người ta không? Ngay cả lai lịch thực cũng không nói cho ngươi biết, loại người như vậy, tốt hơn hết ngươi đừng có qua lại."

Lão ta cho rằng Dữu Khánh vẫn đang che giấu thân phận chân thực, lời nhắc nhở của Thiện Tri Nhất còn văng vẳng bên tai, người có thể

để cho thế lực như Đại Nghiệp ty hỗ trợ che giấu, làm sao có thể là người bình thường.

Dữu Khánh và Nam Trúc đi ra khỏi trướng bồng của Thiện Tri Nhất, nhìn theo đám người Quỳ tộc rời đi, sau đó bọn hắn quay trở về lều của mình, phát hiện thấy Hướng Chân đã trở lại, một người khác là Mục Ngạo Thiết, cũng là người kiệm lời, có thể tưởng tượng được tình hình hai người này ở cùng với nhau.

Theo quy định của Đại Hoang tự, mỗi bộ tộc chỉ có thể mang theo mười vị khách bên ngoài, trong khi khách của Phượng tộc vượt hạn mức, lúc trước Tô Bán Hứa hỗ trợ sắp xếp, giúp Phượng tộc gửi một số khách đến bộ tộc khác, Hướng Chân cũng nằm trong số đó. Vừa rồi gã đi cùng với thủ hạ của Tô Bán Hứa đến làm quen với bộ tộc mượn danh nghĩa, vạn nhất có việc gì cũng dễ ứng phó.

Bộ tộc mượn danh nghĩa cũng có thể sắp xếp chỗ ở, nhưng Hướng Chân vẫn quyết định trở về, gã cũng không khách sáo, trực tiếp nói rõ muốn ở chung một lều với mấy người Dữu Khánh.

Nhóm người Dữu Khánh cũng không tiện cưỡng ép đuổi gã đi, người ta bày ra da mặt dày, bọn hắn chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Sau khi ở lại trò chuyện một lúc trong trướng bồng của tộc trưởng Phượng tộc, Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa tạm biệt rời đi. Bọn họ trực tiếp quay về trướng bồng của Thiện Tri Nhất, kết quả phát hiện thấy bên trong đã không còn bóng người nào, Tô Bán Hứa liền cáo từ rời đi.

Đi vào trong trướng bồng, Thiện Tri Nhất đứng đó, chắp tay sau lưng im lặng một lúc lâu.

Cuối cùng, Thời Giáp tiến lên dò hỏi, “Trang chủ, về chuyện Thám Hoa lang nói, chúng ta làm gì bây giờ? Có nên đồng ý hay không?”

Thiện Tri Nhất: “Tại kinh thành Cẩm quốc bất chấp tất cả vứt quan bỏ đi, lại thêm chuyện bây giờ, có thể thấy hắn quả thực là một kẻ

không biết phân nặng nhẹ, tùy tiện làm liều. Vẫn còn trẻ tuổi a.

Có lẽ là nghe quá nhiều lời khen ngợi tài tử đệ nhất thiên hạ, sợ là đã bị người ta tán dương đến nỗi không biết mình là ai rồi. Hắn dựa vào đâu để người khác phải giúp hắn làm chuyện mà hắn muốn làm chứ?

Hơn nữa, mưu tính giết người, đặc biệt còn liên quan đến Vạn Hoa bảo, đây là chuyện cơ mật, cho dù muốn tìm người hỗ trợ cũng phải âm thầm trao đổi riêng, làm sao có thể cùng lúc trao đổi công khai với cả hai nhà, như vậy tính là chuyện gì chứ? Ai dám đồng ý với hắn ngay trước mặt nhà kia?"

Thời Giáp nhếch miệng cười khổ lắc đầu, chỉ là, lời này của trang chủ, đến cùng là đồng ý hay không đồng ý chứ?

Lão ta không thể không nhắc nhở: "Ý của hắn là, nếu chúng ta không hỗ trợ, về sau sẽ không thể tiếp xúc với hắn nữa. Dựa theo tính cách tùy hứng làm bậy của hắn, nếu hắn thật sự muốn cắt đứt qua lại, e rằng sẽ không phải chỉ là nói suông, vậy thì…" Lão ta dừng lời tại đây.

Thiện Tri Nhất trầm mặc một lúc, sau đó chậm rãi nói: "Ngươi liên hệ lại với bên đó để xem ý bên đó như thế nào."

"Được, ta đi ngay." Thời Giáp đáp lời, rồi xoay người rời đi.

Trở lại trong lều của mình, Tô Bán Hứa có vẻ đau đầu, cầm chiết phiến trong tay vỗ vỗ lên trán, thở dài buồn bã, đi tới đi lui.

Hai kẻ tùy tùng một gầy gò, một cường tráng nhìn nhau mấy lần, sau đó tùy tùng gầy cuối cùng nhịn không được hỏi: "Tiên sinh, có chuyện gì lại phiền muộn không yên như thế?"

"Ai, tên Thám Hoa lang đó tự cho mình là đúng, đưa tới cho chúng ta một nan đề thật khó…" Tô Bán Hứa không giấu giếm bọn họ, kể

cho bọn họ nghe chuyện Dữu Khánh thỉnh cầu hỗ trợ giết chết Trữ Bình Côn.

Tùy tùng gầy có phần sửng sốt, "Thật sự muốn giết chết sao? Hắn đang làm gì vậy chứ? Muốn giết thì đừng có ầm ĩ lên, lặng lẽ làm là được rồi. Đã công khai nói muốn giết chết người ta, bây giờ nếu Trữ Bình Côn thật sự chết đi, Vạn Hoa bảo có thể tha cho hắn sao? Loại chuyện này, làm sao có thể giận hành động kiểu hờn giận như vậy."

Tùy tùng cường tráng, "Không phải, điều này hình như không phải trọng điểm, trọng điểm là hắn muốn giết người, tại sao lại biến thành chúng ta đi giết người giúp hắn?"

Tô Bán Hứa cười khổ, "Thực lực chưa chắc đã bằng phía bên Trữ Bình Côn. Nếu chính hắn ra tay, còn chưa biết là ai giết ai. Dù sao hắn cũng là tài tử đệ nhất thiên hạ chó má gì đó, vẫn phải có phần tự mình biết mình. Ai, thật là nực cười a."

Theo lý thuyết, không có gì phải đau đầu với loại chuyện này, sự việc không liên quan gì đến bọn họ, không đồng ý là xong, nhưng mà hai gã tùy tùng này đều biết mình đến đây có mục đích khác, thật vất vả mới tạo ra được mối quan hệ với tên Thám Hoa lang kia, bây giờ lại lập tức đoạn tuyệt kết giao, chẳng phải mọi nỗ lực trước đó đều trở thành vô ích ư?

Tùy tùng gầy, "Với thân phận và địa vị của Thiện Tri Nhất, có lẽ sẽ không đồng ý, không có khả năng giúp hắn làm chuyện này."

Tô Bán Hứa lại dùng chiết phiến gõ gõ trán, "Đây là điểm ta lo lắng nhất, nếu như ta cũng không đồng ý, thật sự sợ hắn vì mặt mũi mà làm liều, đến lúc đó ta không có cách nào báo cáo kết quả."

Lúc này, bên ngoài khu vực dừng chân của Phượng tộc, cũng xuất hiện một người cầm chiết phiến trong tay, quần áo toàn thân trắng như tuyết, mặt ngọc môi đỏ, phong lưu tiêu sái hơn bộ mặt chuột lấm lét của Tô Bán Hứa rất nhiều.

Người này không phải là ai khác, chính là thiếu Các chủ của Xích Lan các, Long Hành Vân.

Về phần vì sao tới đây, tự nhiên cũng là vì mộ danh mà đến, mộ danh người nào? Ngoại trừ Dữu Khánh ra, không còn ai khác.

Thực sự là bởi vì phương thức Dữu Khánh rời khỏi U Giác Phụ lần này quá mức đường đường chính chính, lại còn công khai dùng thân phận Thám Hoa lang đến làm khách Phượng tộc, không hề che giấu chút nào, thế lực lớn một chút chỉ cần hơi có để ý, muốn không biết cũng khó.

Thực ra, bây giờ Long Hành Vân rất không muốn lại đối mặt với Dữu Khánh, gã đã rất mất mặt tại Triêu Dương đại hội, không còn mặt mũi nào để gặp lại, trốn còn trốn không kịp, làm sao có thể chủ động tới gần để cho người ta cười nhạo.

Nhưng mà người cùng đi bên cạnh gã muốn gặp Dữu Khánh.

Là một nữ tử, mặc một chiếc áo khoác vải thô màu xanh cổ đứng, đi giày vải, ống quần có xà cạp, dung mạo không thể nói là đẹp nhưng ngũ quan đoan trang, làn da thuộc dạng đạp hiếm có, trắng nõn nà mịn màng như kem, đôi mắt cũng tương đối đặc sắc, tròng đen lớn hơn người thường làm cho người ta có cảm giác đen bóng và long lanh.

Trên người cô ta còn có mùi thơm của thảo dược, hiển nhiên cô ta là loại người lâu dài làm bạn với thảo dược.

Nữ tử này tên là Bặc Tang Tang, mặc dù danh tiếng không nổi trong Tu Hành giới, nhưng cũng không phải là hạng người vô danh, trái lại rất có lai lịch, cô ta là đệ tử của "Dược Đồ" , chủ nhân của Tích Lư Sơn, cũng là lão Nhị trong mấy anh em kết nghĩa của Long Hành Vân. Long Hành Vân gặp cô ta, phải gọi là Nhị tỷ.

Tích Lư Sơn bởi vì phạm phải sai lầm gì đó, bị đại tộc trưởng giới hạn phạm vi hoạt động, toàn bộ mọi người bị cấm túc mười năm,

chỉ mới dỡ bỏ lệnh cấm không bao lâu.

Thịnh hội như Đại Hoang tự, Long Hành Vân đương nhiên là muốn tới xem náo nhiệt. Gã tới Đại Hoang Nguyên, tự nhiên sẽ không giành danh ngạch của bộ tộc khác, nhất định đi thẳng đến Tích Lư Sơn của Nhị tỷ mình.

Nói đến việc này, Long Hành Vân cũng có hối hận, chỉ vì gã nhiều chuyện một câu, nói ra việc cẩu Thám Hoa cũng tới Đại Hoang Nguyên, vì vậy bị Bặc Tang Tang ép cùng đi tới nơi đây.

Chương 1011: Muốn chơi thì chơi (1)

Gã đúng là bị bức ép tới đây, Long thiếu ít nhiều đã bị Dữu Khánh gây ra bóng ma tâm lý, tại Minh Hải, bị tát vào mặt suốt đường đi, gã vẫn có thể gắng gượng chịu đựng không chịu phục, nhưng tại Triêu Dương đại hội, gã thật sự đã bị hắn làm cho không dám ương ngạnh đối diện, không dám tỷ thí, viện cớ rời đi, cũng có thể nói là bỏ chạy trối chết, nếu gặp lại, về tình về lý, gã đều không thể kiên cường được nữa a.

Lỡ như tên đó lại nhắc đến việc đơn đấu với mình thì làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ mình không biết xấu hổ sao?

Đến gặp Dữu Khánh, khỏi phải nói gã chột dạ đến mức nào, đường đường là Thiếu Các chủ Xích Lan các vốn hung hăng kiêu ngạo nhưng tại trước mặt Dữu Khánh thực sự không dám lên mặt, xác thực đã có bóng ma tâm lý rồi.

Nơi đây mặc dù là địa bàn tạm thời của Phượng tộc, nhưng cũng không phải là bất cứ ai cũng có thể tự tiện xông vào, hai người đương nhiên bị người ngăn chặn lại tra hỏi.

Chẳng bao lâu sau, tin tức gã đến thăm được truyền đến bên ngoài trướng bồng của tộc trưởng Phượng tộc.

A Lạc Công nghe tiếng gọi thì đi ra ngoài trướng bồng để nghe báo cáo, sau đó lão ta đi đến bên cạnh vị tộc trưởng già nua đang nhắm mắt an tường trên ghế dựa, bẩm báo: "Tộc trưởng, thiếu Các chủ Long Hành Vân của Xích Lan các và đệ tử Bặc Tang Tang của Dược Đồ tới đây, nói là tới bái phỏng Thám Hoa lang."

"Long Hành Vân?" Phượng Kim Kỳ chậm rãi mở mắt ra, "Chính là vị thiếu Các chủ có xích mích với Thám Hoa lang phải không?"

A Lạc Công: "Nếu người này báo đúng thì chính là hắn."

Phượng Kim Kỳ: "Đồ đệ của Dược Đồ, Tích Lư Sơn không phải đã bị giới hạn phạm vi hoạt động rồi sao? À! Tính thời gian, đại khái cũng đã đến thời hạn rồi. Đã bỏ lệnh cấm rồi ư? Đệ tử của Dược Đồ tại sao lại đi cùng với Thiếu Các chủ Xích Lan các?"

A Lạc Công lắc đầu, "Không rõ ràng lắm."

Ở một mức độ nào đó, không thể không nói, khả năng nắm bắt thông tin của các bộ tộc tại Đại Hoang Nguyên quả thực không được tốt lắm, bọn họ vậy mà không biết chuyện đệ tử của Dược Đồ kết bái với Thiếu Các chủ Xích Lan các.

Một bộ tộc không coi việc kiếm tiền là một vấn đề quan trọng để kinh doanh, hoặc nói cách khác là một bộ tộc không có bao nhiêu tiền, con đường tin tức cũng sẽ không có khả năng phát triển.

Phượng Kim Kỳ: "Khách của người khác, chúng ta không tiện từ chối, nhưng chỗ chúng ta cũng không phải là nơi để bọn họ giải quyết ân oán, phải kiềm chế vẫn cần kiềm chế. Đích thân ngươi đi trông chừng đi."

Ân oán giữa Dữu Khánh và Long Hành Vân đã qua rồi, người ngoài căn bản không biết điều này, bên này có sự lo lắng như vậy cũng là

chuyện bình thường.

"Vâng." A Lạc Công đáp, sau đó rời đi. Lão ta đi thẳng đến trướng bồng của Dữu Khánh, báo tin tức khách tới chơi cho hắn biết.

Dữu Khánh kinh ngạc, hỏi: "Ai? Long Hành Vân ư? Và cả đệ tử của Dược Đồ nữa?"

Ở một bên, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân cũng rất bất ngờ, bọn họ trở nên cảnh giác.

A Lạc Công gật đầu bổ sung một câu, "Báo tên là Bặc Tang Tang. Thám Hoa lang có muốn gặp bọn họ không? Nếu không gặp, ta sẽ nói người báo cho bọn họ biết."

Dữu Khánh lại nhịn không được nhấc tay vuốt vuốt chút ria mép của mình, hắn có phần đau đầu, tại sao tên Long Hành Vân này lại tìm tới chứ? Đã lâu như vậy không có qua lại gì, không phải mọi chuyện đã kết thúc rồi sao? Còn tìm tới đây làm gì.

Vì sao hết người này đến kẻ khác lần lượt tìm tới cửa chứ? Hiện tại hắn có phần hối hận, hắn đã ý thức được hậu quả khi mình công khai lộ diện, hối hận không có dấu tên dấu họ âm thầm đi ra ngoài, bây giờ phải gánh hết chuyện này đến chuyện khác.

Thêm một lần nữa, hắn coi như nhận ra được rằng, mình thực sự không thích hợp quang minh chính đại lăn lộn trên giang hồ.

Từ chối không gặp sao? Hắn cũng muốn tìm hiểu xem rốt cuộc thì Long Hành Vân có ý gì, đến cùng gã muốn như thế nào? Dù sao lão tử đã chuẩn bị tinh thần cùng lắm thì ngọc thạch câu phần với một số người, nếu gã muốn tìm cái chết, không ngại phiền phức thì nhào vào cùng chơi nha.

Thay vì chờ người ta đâm sau lưng mình, còn không bằng nhìn rõ con dao, như vậy mới dễ chống đỡ.

Khi nghĩ đến đây, Dữu Khánh liền dứt khoát nói: "Có khách tới cửa, từ chối không gặp, chẳng phải thất lễ sao?"

A Lạc Công xoay người, đang định nói người đi mời khách đến đây, nhưng Dữu Khánh lại nói: "Không cần phiền phức như vậy, quý khách tới cửa, để đích thân ta đi mời."

A Lạc Công mỉm cười bỏ qua, để hắn tùy ý, lão ta gọi người dẫn Thám Hoa lang đi gặp khách.

Dữu Khánh không có lề mề, lập tức cất bước đi ra. Mấy người Nam Trúc tự nhiên là đi theo.

Sau khi bước ra khỏi lều, A Lạc Công lựa chọn một vị trí dễ quan sát từ xa, lão ta cũng căn dặn một số tộc nhân đi theo nhìn xem.

Trong một căn trướng bồng nồng đậm mùi rượu, Trữ Bình Côn đang uống rượu giải sầu với Phượng Tàng Vân.

Trướng bồng này là dành cho khách, là trướng bồng dành riêng cho nhóm người Trữ Bình Côn dừng chân, rượu là do Phượng Tàng Vân mang đến, cũng không biết y lấy từ đâu.

Dù sao tâm tình của hai người đều không tốt, nhất là Phượng Tàng Vân, từ trước đến nay y vẫn luôn cho rằng mình là đệ nhất nhân trong cùng thế hệ Phượng tộc, thất bại tại giếng trời khiến cho y mất hết thể diện, trước đây khi đối diện với người, khí thế của y cao bao nhiêu thì bây giờ cảm thấy mất mặt bấy nhiêu. Y có cảm giác ánh mắt của những người trong tộc nhìn mình không còn như trước, vì vậy thời gian say rượu tương đối nhiều.

Đương nhiên, mặc dù thua trong tay Phượng Tàng Sơn, nhưng trong cùng thế hệ, thực lực của y vẫn là không thể nghi ngờ, ít nhất sáu vị sơn chủ sẽ không phán đoán bừa bãi, vẫn chỉ định y là thành viên chủ yếu của Phượng tộc tham gia Đại Hoang tự lần đầu tiên.

Rèm cửa trướng bồng đột nhiên bị xốc lên, nhân viên của Côn Bảo hành bước nhanh đến trước mặt Trữ Bình Côn, bẩm báo: "A Lạc Công lại đến trướng bồng của cẩu Thám Hoa, không biết đến thông báo điều gì, sau đó nhóm người cẩu Thám Hoa vội vã rời đi."

Trong hơi thở tỏa đầy mùi rượu, mặt Trữ Bình Côn lộ vẻ châm chọc, nói với Phượng Tàng Vân bằng giọng mỉa mai: "Nhị gia, Phượng tộc không còn người nào sao? Tâm phúc thiếp thân của tộc trưởng Phượng tộc, Đại quản gia của Phượng tộc, đó là người có thân phận địa vị cỡ nào, vậy mà bây giờ lại trở thành tay sai chạy việc cho tên cẩu Thám Hoa kia, động một chút lại chạy đến. Quả thực không biết phải nói như thế nào. Thật hoang đường."

Lão ta còn chưa bao giờ hưởng thụ đãi ngộ được đích thân A Lạc Công đến đây chào hỏi.

Tất nhiên, thay vì nói là đố kị, còn không bằng nói là không yên tâm.

Trướng bồng mà lão ta đang ở cũng tại khu vực hạch tâm của khu lều trại, cách trướng bồng của tộc trưởng và trướng bồng của mấy người Dữu Khánh không xa, hơn nữa, lão ta còn cố ý quan tâm theo dõi, bất kỳ một động tĩnh người đến người đi nào cũng không thoát được tai mắt của lão.

Chương 1012: Muốn chơi thì chơi (2)

Phía bên Quy Kiếm sơn trang và Tô Bán Hứa qua lại với Dữu Khánh, mối quan hệ có vẻ rất thân mật đã khiến lão ta có phần khó chịu nổi.

Lão ta không biết rằng những người đó đã có mối quan hệ thân mật như vậy từ khi họ cùng ở tại Thúy Vũ hồ của Phượng tộc, bây giờ mới phát hiện ra, sau đó lão ta nhịn không được cất lời chế nhạo

Thiện Tri Nhất, đường đường là trang chủ của Quy Kiếm sơn trang, đó là địa vị loại nào, thực lực ra sao, vậy mà lại không tự trọng gia thế như vậy, để người tùy ý người giẫm lên.

Mấu chốt là với bản thân lão ta, đừng nói là không dám tới cửa nhà Thiện Tri Nhất, thậm chí, còn không dám chủ động đến gần Thiện Tri Nhất, chứ đừng nói đến việc tiến tới chào hỏi, đối với người có thân phận, địa vị và thực lực như Thiện Tri Nhất, lão ta là ai chứ?

Lão ta cũng có cảm nhận sâu sắc rằng mình quả thực không xứng, đó chính là trang chủ Quy Kiếm sơn trang, là cao thủ cảnh giới Cao Huyền ít có trong thiên hạ, là người ngang vai ngang vế với bảo chủ Vạn Hoa bảo, tại Vạn Hoa bảo, lão ta chỉ là một kẻ giúp việc chạy chân, không có tư cách nói chuyện trực tiếp với bảo chủ, nào dám chạy đến múa may trước mặt Thiện Tri Nhất. Nhưng Dữu Khánh thì sao? Hắn lại ra ra vào vào trướng bồng của người ta như đó là nhà riêng của mình, tâm phúc của Thiện Tri Nhất có việc hay không có việc cũng thường xuyên chạy đến quanh quẩn trong trướng bồng của Dữu Khánh.

Đối với lão, cảnh tượng đó quá kích thích tâm tình của lão.

Càng khiến cho lão ta chịu không nổi chính là, sau đó lại tiếp tục phát hiện thấy Dữu Khánh và người của Quỳ tộc quấn quít với nhau. Có cả tộc trưởng Quỳ tộc nữa, đó là nhân vật có thực lực sánh vai với tộc trưởng Phượng tộc và Thiện Tri Nhất a, vậy mà lại chủ động chạy đến gặp Dữu Khánh. Cái quỷ gì vậy chứ?

Các đại nhân vật đó đều gần gũi, khiêm tốn như thế sao? Vậy vì sao bình thường mình muốn gặp mặt một lần đều khó như vậy chứ?

Một loạt phát hiện không hề khớp với những thông tin biết được lúc trước đã lật đổ nhận thức của lão ta về Dữu Khánh, là bởi vì mình hiểu biết hạn hẹp sao? Có nhiều đại nhân vật như vậy qua lại với tên cẩu Thám Hoa đó, tên cẩu Thám Hoa đó chẳng phải sẽ kiêu ngạo ngút trời trong Tu Hành giới ư?

Lật đổ nhận thức chỉ là thứ yếu, bắt đầu khiến cho lão ta có phần sợ hãi chính là thực tế.

Lão vẫn còn nhớ rõ hình ảnh người nào đó công khai nói muốn giết mình ngay trước mặt mọi người. Lúc trước lão ta không quá đặt nặng, nhiều nhất chỉ là đối đãi cẩn thận, không có lòng sợ hãi. Nhưng bây giờ, lão ta thật sự đã có chút hoảng sợ, lão cảm thấy người nào đó thực sự có thể không phải khẩu xuất cuồng ngôn, mà chỉ là mình vô tri mà thôi, người ta có thể thực sự có năng lực đó.

Hiện tại, lão ta mơ hồ cảm thấy, có lẽ bối cảnh Vạn Hoa bảo không che chở được mình, làm sao có thể không lo lắng cho được.

Lão ta đã có phần hối hận, hối hận đi tranh đoạt mối làm ăn của Đào Hoa cư, nhưng người ta đã nói ra "Vạn Hoa bảo là cái rắm", hơn nữa còn nói ra ngay trước mặt mọi người, Vạn Hoa bảo không biết xấu hổ sao? Bây giờ lão ta muốn rút lui là có thể lui sao?

Nếu bị hù dọa liền rút lui dễ dàng như vậy, lão ta sẽ không thể giải thích được với Vạn Hoa bảo. Nói chung, đến lúc này, có muốn nhượng bộ hay không đã không phải do lão ta nữa rồi, phải chờ Vạn Hoa bảo lên tiếng.

Trong lúc uống rượu tại đây, Phượng Tàng Vân cũng đã nghe được một loạt báo cáo liên tiếp, y ợ một tiếng, hỏi: "Tên cẩu Thám Hoa đó đi đâu vậy?"

Nhân viên Côn Bảo hành đáp: "Nhị gia, tạm thời còn chưa biết, nhưng đã có người đi theo dõi rồi, phát hiện tình hình gì sẽ lập tức báo cáo."

Nhìn thấy phía bên Thám Hoa lang qua lại, giao tiếp với một đống đại nhân vật, đám nhân viên bọn họ cũng có phần hoảng sợ, Thám Hoa lang công khai nói muốn giết chết ông chủ, nếu thật sự phát triển đến một bước đó, đám tùy tùng bọn họ có thể yên ổn được sao? Cửa thành cháy tất sẽ mang đến tai họa cho cá trong ao…

Bởi vậy, có thể nói tất cả bọn họ đều mở to hai mắt theo dõi sát sao, không dám có chút sơ sẩy.

Không có thông tin gì hữu ích lại đột nhiên khiến người ta cảm giác ngột ngạt, Trữ Bình Côn bực bội phất tay cho gã lui ra ngoài, sau đó nâng chén lên, cụng ly với Phượng Tàng Sơn…

Tại ranh giới khu vực hạ trại dừng chân của Phượng tộc, bằng hữu cũ gặp lại nhau, Dữu Khánh ngoài cười nhưng trong không cười chắp tay chào hỏi, "Ôi, Long huynh đến rồi, không có nghênh đón từ xa, mong rằng thứ tội."

Trong lúc cất tiếng, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm quan sát Bặc Tang Tang, đệ tử của Dược Đồ, hắn đại khái đã đoán được thân phận người này, chắc hẳn là người đã kết bái với Long Hành Vân và Tần Quyết, không phải nghe nói bị giới hạn phạm vi hoạt động sao? Đã có thể rời núi rồi chăng?

Hắn nhận định sẽ không có chuyện gì tốt tới cửa.

Nhưng không thể không thừa nhận, nữ nhân này đem tới cho hắn một cảm giác khá đặc biệt.

Không biết có phải do phần tròng đen nhiều hay không, ánh mắt cô ta nhìn người hoặc sự vật đều có cảm giác rất nghiêm túc, cứ như vậy chính diện nhìn chằm chằm vào ngươi.

Tiếp đó chính là làn da rất đẹp, hơn nữa còn là đẹp hiếm có, làn da có cảm giác trong suốt, thực sự là cảm giác trong trẻo và trơn mịn như lòng trắng trứng, làm cho mọi người nhìn thấy liền biết không chỉ phần da lộ ra ngoài mới đẹp, ngay cả làn da dưới lớp quần áo cũng rất đẹp. Mặc dù không phải là đại mỹ nữ gì đó, nhưng cũng là một giai nhân với vẻ đẹp khác lạ, có lẽ phù hợp với câu châm ngôn, da trắng che một trăm xấu a.

Có lẽ là bởi vì cô ta làm bạn với thảo dược lâu dài a. Dữu Khánh cảm thấy những người tiếp xúc với thảo dược lâu dài, hầu hết đều có làn

da đẹp.

Thái độ của Long Hành Vân đối với Dữu Khánh vẫn giống như trước đây, ít nhất, biểu hiện ra ngoài vẫn là như trước, gã phe phẩy chiết phiến, "Hừ" một tiếng với âm điệu quái dị.

Dữu Khánh liếc mắt nhìn cây quạt của gã, trong đầu lóe lên hình ảnh Tô Bán Hứa, hắn không biết những kẻ không quản trời nóng hay lạnh gì đều cầm quạt phe phẩy như vậy nghĩ như thế nào.

Đương nhiên, đó chỉ là thứ yếu, nhìn bộ dạng chó không ăn cứt của Long Hành Vân, hắn cũng không làm bộ làm dạng nữa, muốn chơi thì chơi, rận nhiều không sợ ngứa, ai sợ ai chứ? Hắn hỏi thẳng ra: "Thế nào? Lần trước Long huynh có việc gấp rời đi, chưa đánh với nhau được, vẫn không phục, không muốn thừa nhận, nhất định phải tới tìm ta đơn đấu một trận hay sao?"

Long Hành Vân ánh mắt có chút cứng ngắc lại, trong lòng bối rối, gã nhận ra rằng đúng là sợ cái gì tới cái đó, làm sao có kẻ vừa gặp mặt liền mở miệng nhắc đến việc đơn đấu? Tên cẩu Thám Hoa này có bệnh sao? Ỷ vào việc mình đánh đấm giỏi liền thích đánh đánh giết giết như vậy sao?

Gã biết rất rõ lần trước mình bỏ đi gấp không phải vì thật sự có chuyện gì quan trọng, mà Ngân Sơn Hà muốn giữ thể diện cho gã, nên mới mượn cớ gọi gã rời đi trước.

Nhắc nhở bản thân mình, chỉ cần mình không cảm thấy nước, vậy thì người cảm thấy nước chính là người khác.

Chương 1013: Không nói lý lẽ (1)

Đương nhiên rồi, Long Hành Vân sẽ không dễ dàng chịu thua miệng lưỡi, ít nhất, không thể để cho người khác cảm thấy mình sợ đối

phương, nhất là ngay tại trước nhiều người như vậy, gã châm chọc lại: "Đơn đấu? Ngươi rất thích đánh đánh giết giết sao? Có muốn ta tìm thêm mấy người tới chơi với ngươi không chứ?"

Tại Triêu Dương đại hội, gã đã kiến thức được tài nghệ của đối phương, thực lực của tên cẩu Thám Hoa này thực sự khiến gã sợ hãi, gã biết rằng mình không phải là đối thủ của hắn, tự nhiên sẽ không cần phải lấy trứng đi chọi đá, nhưng nếu là tìm người tới động thủ, gã vẫn có lòng tin, gia thế bối cảnh rõ ra đó, gã có thể gọi tới đủ loại cao thủ.

Hai người vừa gặp nhau, mở miệng ra liền nồng nặc mùi thuốc súng, khiến cho nỗi lòng Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc trở nên căng thẳng, bọn họ đều biết rõ không dễ chọc tới bối cảnh của tên Long Hành Vân này.

Thái độ của Hướng Chân vẫn bình tĩnh như trước, bình tĩnh nhìn chằm chằm Long Hành Vân.

Long Hành Vân tự nhiên cũng chú ý tới gã, tự nhiên cũng nhận ra được, bởi vì đã gặp được tại Triêu Dương đại hội, hơn nữa thực lực tương đương xuất sắc, có ấn tượng rất sâu, thoáng nhìn liền có thể nhận ra, gã ta cũng cảm thấy bất ngờ, mấy người này tại sao lại cùng tụ tập tại Đại Hoang Nguyên chứ, đã hẹn sẵn rồi sao?

Bặc Tang Tang nhìn chằm chằm Dữu Khánh, quan sát rất kỹ, thỉnh thoảng cũng liếc mắt nhìn Long Hành Vân, bởi vì cô ta không biết nhắc tới đơn đấu là có ý gì, không biết hai người đang so đấu gì với nhau, bởi vì Long Hành Vân chưa từng nói gì về chuyện đơn đấu cho cô ta biết.

Không nói tới chuyện đơn đấu, ngay cả việc từng tham gia Triêu Dương đại hội, Long Hành Vân cũng không nói cho cô ta biết, gã không có mặt mũi để nói ra chuyện đó.

A Lạc Công đứng xa xa nhìn tới, trong khi nhân viên Phượng tộc do lão ta phái tới thì đứng bên cạnh im lặng lắng nghe.

Đối mặt với lời đe dọa của Long Hành Vân, Dữu Khánh không quen với tật xấu đó của gã, dù sao hắn đã nghĩ rõ ràng rồi, có thể dùng lời nói để công kích thì chẳng việc gì phải khách khí, hắn lập tức đáp lễ: "Ngươi chạy tới tìm ta, không phải tới đánh đánh giết giết thì còn có thể làm gì? Tìm ta so 'Thơ từ văn chương' sao?"

Theo nhận định của hắn, đối phương chắc chắn không có khả năng tới đây tìm mình chỉ để chơi đùa, khẳng định là tới tính nợ cũ.

So thi từ văn chương? Long Hành Vân nghẹn họng, gã phát hiện thấy tên cẩu Thám Hoa này rất biết cách chế nhạo, không đè đầu được người khác ngươi sẽ chết sao, ma quỷ mới đi so thi từ văn chương với ngươi, ta tiện như vậy sao? Ta có thể tự đưa mặt mình đến cho ngươi đánh ư?

Nhắc đến phương diện này, Dữu Khánh vốn chỉ thuận miệng nói ra, nhưng những lời đó lại đột nhiên nhắc nhở cho hắn, đúng a, hắn đã quên mình chính là tài tử đệ nhất thiên hạ, về mặt này hắn có tư cách để hù dọa người khác. Hắn lập tức nhấc nhấc hai tay, xắn tay áo lên, rõ ràng thấy mình càng thêm mạnh mẽ, "Nếu như là tới so thi từ văn chương, nhìn khắp thiên hạ, lão tử đúng là chẳng sợ bất kỳ kẻ nào, ngươi cứ việc kéo hết người Xích Lan các tới đây, ta cũng có thể khiến các ngươi thua không còn quần mặc."

Nam Trúc ở bên cạnh suýt chút nữa cười ra tiếng, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ. Nếu là so về phương diện này, gã có thể yên tâm. Trong phương diện này, gã cũng cho rằng lão Thập Ngũ gần như là vô địch thiên hạ. Hắn là người từ nhỏ đã thường xuyên viết viết họa họa, là do sư phụ dùng roi vọt nghiêm chỉnh dạy dỗ ra, được xưng là tài tử đệ nhất thiên hạ. So về mặt này, hắn quả thực là quá bắt nạt Xích Lan các, đoán chừng tính toàn bộ Xích Lan cũng không có một ai có tư cách có thể giao đấu với lão Thập Ngũ.

Đương nhiên, trước kia gã cũng không phát hiện được lão Thập Ngũ có tài hoa như vậy, về sau mới biết được lão Thập Ngũ là người nhấc bút trám mực liền có thể đạt Trạng Nguyên, hơn nữa mọi

người đều khen lão Thập Ngũ viết chữ rất đẹp, lúc đó gã mới biết là mình kiến thức hạn hẹp, không biết bên cạnh mình có ẩn giấu một đại tài tử như thế.

Long Hành Vân nắm chặt chiết phiến, khóe miệng căng cứng, vẻ mặt tức giận, không nghĩ tới tên này lại hung hăng như thế, dám một mình thách thức toàn bộ Xích Lan các!

Nhưng mà giận thì giận, gã lại không dám đại biểu Xích Lan các mở miệng tiếp lấy đề tài này, ngay cả chính gã cũng cảm thấy Xích Lan các chưa chắc đã đủ tự tin tiếp lấy chiêu này, nếu mình lung tung đồng ý, không chừng sẽ khiến cho toàn bộ Xích Lan các mất mặt đến nhà bà ngoại, e rằng mẹ mình cũng sẽ đánh gãy hai chân mình.

Gã càng không thể tự mình tiếp lấy chiêu này, nếu truyền ra ngoài thông tin, Thiếu Các chủ Xích Lan các muốn so "Thi từ văn chương" với cẩu Thám Hoa đại danh đỉnh đỉnh, chỉ sợ còn chưa bắt đầu so, gã đã trở thành trò cười cho người trong thiên hạ, sợ rằng mọi người đều sẽ cười gã không biết lượng sức mình.

Vào lúc này, gã mới tỉnh táo nhận ra rằng, tên khốn trước mắt này thật sự là đủ văn đủ võ, văn hay võ đều rất mạnh mẽ, mình không có mặt nào so được với đối phương.

Nhưng điều đó cũng không gây trở ngại vị thiếu Các chủ này nói lời mạnh miệng, gã đanh mặt lại lạnh lùng nói: "Đây là chuyện giữa ngươi và ta, đừng có kéo Xích Lan các vào."

Không biết rằng, đây là điều Dữu Khánh thích nghe nhất, hắn vừa nghe gã nói vậy thì tinh thần phấn chấn, lập tức chỉ vào mũi gã, vội vàng xác nhận việc này, "Này, ngươi nhớ cho kỹ, đây là lời ngươi nói nhé! Chuyện giữa ngươi và ta không kéo Xích Lan các vào, chỉ giới hạn giữa ngươi và ta. Mọi người đều nghe rất rõ ràng."

Một người xuất thân bé nhỏ như hắn, chật vật tìm đường cầu sinh, khi giở trò vô lại ra, đúng là không phải người được nuôi lớn trong

loại gia thế bối cảnh như Long Hành Vân có thể so sánh, người như Long Hành Vân nhiều nhất chỉ biết ỷ thế hiếp người.

Nhưng Long Hành Vân cũng không phải kẻ ngốc, có thể nói trên mặt gã đầy vẻ mỉa mai, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được tên cẩu Thám Hoa này nói đến cùng vẫn là sợ Xích Lan các.

Nhưng dù vậy, gã vẫn không thể vui mừng nổi, ngược lại, gã coi như càng hiểu rõ hơn, nếu như gã không có Xích Lan các làm chỗ dựa, tên cẩu Thám Hoa này sẽ không chút nào để Long thiếu Các chủ gã vào mắt, điều này tựa hồ đã khẳng định lại những lời tên cẩu Thám Hoa này đã nói tại trên Minh Hải hồi đó, nếu tách gã ra khỏi gia thế bối cảnh, gã chẳng là gì cả.

Điều này khiến cho gã thầm thấy sầu não, lòng tự trọng của gã đã bị tổn thương.

Dữu Khánh tìm kẽ hở cầu sinh, không có tâm tư sầu não cùng gã, thấy gã im lặng thừa nhận lời mình nói, hắn tiếp tục nói thẳng ra, "Nói đi cũng phải nói lại, chuyện giữa hai chúng ta đã được làm rõ lúc trước, đã thống nhất kết thúc, ngươi còn chạy tới đây dây dưa là có ý gì?"

Khi Long Hành Vân vừa định đáp lời, Bặc Tang Tang ở bên cạnh chợt lên tiếng trước, "Không phải hắn tới tìm ngươi, là ta. Hắn nhận biết ngươi, là ta nói hắn dẫn ta tới."

Giọng điệu không nhanh không chậm, cũng không có cảm xúc gì, giống như là đang đọc ra nội dung trong sách, nhưng lại có cảm giác mỗi một câu nói đều rất nghiêm túc, giọng nói cũng rất dễ nghe. Chỉ là, sự nghiêm túc bộc lộ ra từ trong đến ngoài khiến người ta không đành lòng nói lời xằng bậy với cô ta.

Cô ta nhận ra được, Tam đệ của mình có vẻ đã bị vị Thám Hoa lang này đè ép khí thế, dường như không dám quá đáng với vị Thám Hoa lang này, điều này không phù hợp với tính cách của vị Thiếu Các chủ

Xích Lan các mà cô ta biết, cô ta cũng không muốn nhìn hai người tiếp tục tán gẫu nữa, vì vậy mở miệng chen lời.

Dữu Khánh nhìn chăm chú vào cô ta, "Đệ tử của Dược Đồ?"

Bặc Tang Tang: "Bặc Tang Tang, Tần Quyết là Đại ca kết bái của ta. Chúng ta sẽ đứng ở nơi này nói tiếp sao?" Cô ta đảo mắt nhìn những nhân viên Phượng tộc đứng bên cạnh nhìn chằm chằm.

Người tới là khách, có lẽ cũng là khách bất thiện, Dữu Khánh âm thầm hít một hơi thật sâu, quay đầu lại ra hiệu với người của Phượng tộc: "Là khách của ta, vui lòng cho qua."

Lúc này, bảo vệ của Phượng tộc mới tránh sang một bên nhường đường.

Dữu Khánh đưa tay ra mời, và đích thân dẫn khách đi vào.

Long Hành Vân lại xòe chiết phiến ra, vừa đi vừa quan sát khung cảnh lều trại phân tán của Phượng tộc, gã không muốn song hành với trên cẩu Thám Hoa trước mặt, bước chân tụt lại phía sau, sau đó gã phát hiện thấy trong lúc vô ý mình đang đi bên cạnh Hướng Chân, lập tức mở lời hỏi, "Vì sao Hướng huynh tới đây?"

Hướng Chân quay đầu nhìn gã, hỏi: "Ngươi muốn đơn đấu với ta?"

Vừa nghe được lời này, những người đi phía trước đồng loạt quay đầu nhìn lại, nhất là Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, không khỏi rịn mồ hôi hột, nhận thấy vị này thật là cương mãnh, nói chuyện không chút nào vòng vo, đây chính là Thiếu Các chủ Xích Lan các a, ngươi cho rằng ngươi là ai? Chúng ta dù sao cũng đã đắc tội rồi, nhưng ngươi cũng không muốn sau này ra ngoài lăn lộn sao?

Long Hành Vân nghẹn họng không nói nên lời, chiếc quạt đang tiêu sái phe phẩy cứng đờ trong tay.

Gã rất muốn hỏi xem đám người nơi này có vấn đề gì, tại sao mở miệng ngậm miệng đều là "Đơn đấu", lão tử đường đường là Thiếu Các chủ Xích Lan các, có lòng tốt chủ động bắt chuyện với ngươi, khách khí tử tế với ngươi một câu, ngươi mở miệng liền hỏi ta đơn đấu, có bệnh à?

Mấu chốt là gã đã thấy Hướng Chân xuất thủ tại Triêu Dương đại hội, nếu thật sự đánh nhau, gã cũng không có nắm chặt chiếm được ưu thế gì.

Chương 1014: Không nói lý lẽ (2)

Hướng Chân thì giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, gã ta quay đầu lại nhìn phía trước, đồng thời bình tĩnh thản nhiên bổ sung một câu, "Ngươi không phải là đối thủ của ta."

Hướng Chân có nhận định như vậy, tự nhiên là bởi vì gã ta cũng từng nhìn thấy Long Hành Vân xuất thủ tại Triêu Dương đại hội, trong lòng đã có thước đo để đối chiếu.

Long Hành Vân vừa nghe lời này liền nổi lửa, trong vô thức định nói ra mấy lời ỷ thế hiếp người.

Nhưng lời nói đã đến bên mép vẫn phải 'nhịn xuống, mình vừa mới nói chuyện của mình đừng có kéo Xích Lan các vào, nếu lúc này lại bày ra thái độ ỷ thế hiếp người, vậy thì có vẻ như mình sợ người ta, hay là có vẻ mình chỉ dám lựa chọn bóp trái hồng mềm? Long thiếu Các chủ cũng là người biết sĩ diện a.

Thế nhưng lời nói của Hướng Chân thật quá đáng, quá khinh người, bất kỳ một nam nhân nào có nhiệt huyết đều không thể nhịn được trước lời nói đó, Long Hành Vân cất tiếng cười nhạt, "Nếu như ngươi cứ muốn nói như vậy, vậy chúng ta không ngại đơn đấu thử xem."

Lần trước, sau khi chịu thua Dữu Khánh tại Triêu Dương đại hội, gã cũng đã yên tĩnh hơn rất nhiều, coi như là sau khi biết sỉ trở nên dũng, về đến Xích Lan các liền cần cù khổ luyện một cách hiếm có, chỉ vì một ngày nào đó có thể rửa nhục, nhờ vậy đã tinh tiến không ít, gã không cho rằng mình sẽ bại trong tay Hướng Chân, nhiều nhất chỉ là không chiếm được ưu thế.

Hơn nữa, trong lúc tức giận, thua gì cũng được nhưng không thể thua lời nói.

Gã vừa mới nói xong, Hướng Chân lập tức xuất thủ, xuất thủ rất bất ngờ, không ai đoán được, khiến tất cả những người thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại đều không kịp trở tay, chỉ thấy Hướng Chân đã vỗ một chưởng lên vai Long Hành Vân, nói chính xác là, đột nhiên một bàn tay ấn lên bờ vai Long Hành Vân.

Bàn tay của Hướng Chân đè Long Hành Vân dừng lại, mọi người giật mình cả kinh, dồn dập dừng lại.

Nhưng lại không thấy có bất kỳ dấu hiệu giao đấu nào, sau đó Hướng Chân buông tay khỏi vai Long Hành Vân, vẻ mặt chất phác tiếp tục đi tới trước, bình tĩnh vượt qua bên cạnh mọi người.

Long Hành Vân mặt đầy kinh ngạc mím chặt môi, nhìn chằm chằm bóng lưng Hướng Chân bước đi phía trước.

Bặc Tang Tang lập tức quay ngược lại đi đến bên cạnh gã, hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Đồng thời đưa tay lên kiểm tra cho gã.

"Không sao." Long Hành Vân đẩy tay cô ta ra, cúi đầu, mím môi im lặng đi tới, dường như miễn cưỡng nuốt trở lại một tiếng cười nhạt ngạo nghễ vừa rồi, tựa như vừa mới tự tát vào mặt mình, vẻ mặt xấu hổ khó nhịn, im bặt không đề cập tới chuyện đơn đấu nữa.

Dường như đã thừa nhận rằng mình thực sự không phải là đối thủ của Hướng Chân.

Long Hành Vân quả thực là đang ngẫm lại chính mình, rõ ràng đã biết không nên tới, mình còn chạy đến đây làm gì chứ?

Mọi người không để ý rằng, nơi gã mới đứng vừa rồi đã xuất hiện hai dấu chân thật sâu.

Đám người Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, làm cái quỷ gì vậy chứ? Như vậy là đã phân ra thắng bại rồi sao? Mặt mũi của Long thiếu Các chủ không đáng tiền như thế sao?

Bặc Tang Tang lại đuổi theo bắt mạch cho Long Hành Vân một lần nữa, sau khi xác nhận quả thực không bị gì, cô ta mới yên tâm buông tay.

Khi nhóm người đi đến trước trướng bồng của Dữu Khánh thì phát hiện thấy Tô Bán Hứa đang đi qua đi lại chờ đợi tại cửa vào.

Nhìn thấy có nhiều người, Tô Bán Hứa thở ra một hơi, "Lão đệ có khách à? A, hóa ra là Long thiếu Các chủ, hạnh ngộ hạnh ngộ."

Long Hành Vân vẫn còn hơi chút ngơ ngẩn, thoáng nhìn y một chút, cảm thấy có phần quen mặt, nhưng nhất thời không nhớ nổi đã gặp ở đâu, gã cũng không chào hỏi gì lập tức tiến vào trong lều.

Tô Bán Hứa có phần không nói nên lời, nhưng cũng không dám nói gì, nếu như chỉ là Xích Lan các thì không sao, mấu chốt là Xích Lan các có bối cảnh Thiên Lưu sơn, mà tiền trang lại là mâm chung của mấy vị đại lão đỉnh cấp, ở mức độ nào đó mà nói, y cũng thuộc về Thiên Lưu sơn quản lý.

Vì vậy, tại trong mắt y, mặc dù thực lực Quy Kiếm sơn trang không kém gì Xích Lan các, nhưng xét về địa vị và sức nặng thì lại kém hơn Xích Lan các rất nhiều.

"Khí sắc của Long thiếu Các chủ hình như rất không tốt, xảy ra chuyện gì sao?"

Tô Bán Hứa đột nhiên giữ Dữu Khánh đang muốn tiến vào lều lại, hỏi một câu.

Dữu Khánh hất hất cằm về phía Hướng Chân, "Ngươi hỏi hắn đi?"

Dứt lời liền trực tiếp bước vào trong.

Tô Bán Hứa nhìn Hướng Chân đi vào trong với vẻ mặt không biểu cảm, y có phần không nói nên lời, hỏi hắn sao? Không phải y chưa từng có giao lưu với gã, chỉ là, Hướng Chân là người có thể trao đổi bình thường sao?

Phe phẩy quạt mấy cái nhè nhẹ xong, y không có hỏi nhiều, trực tiếp tiến vào trong lều, muốn nhìn xem đến cùng là có chuyện gì.

Nhìn thấy người cần tới đều đã đến đông đủ, tấm mành trướng bồng lại bỗng nhiên mở ra, Thời Giáp thò đầu vào quan sát bên trong. Lão ta là chú ý thấy động tĩnh bên này, ỷ vào việc thường xuyên ra vào nơi đây, có mối quan hệ không tệ, lão ta trực tiếp tiến đến nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra.

Ngay cả A Lạc Công, vốn đang theo dõi sát sao cũng chui đi vào, thực sự là thủ hạ của lão ta không tiện tiến vào đứng nghe trong lều của khách.

Mấy người ngoài này đã muốn tiếp cận nơi này, Dữu Khánh cũng không cưỡng ép, hắn trực tiếp hỏi Bặc Tang Tang, "Dược sư tới đây, có gì chỉ giáo?"

Bặc Tang Tang nhận ra rằng có lẽ mình đã đến nhầm nơi, dường như nơi này có càng nhiều người ngoài hơn, còn không bằng đứng nói chuyện tại bên ngoài khu vực bảo vệ của Phượng tộc, như vậy còn không cần phải đi tới đi lui, nhưng mà cô ta không thể làm chủ nơi này, lập tức hỏi: "Là người giết đại ca Tần Quyết của ta?"

Khi lời này vừa được nói ra, tỏ rõ là tới đây xác nhận tình hình.

Từ trong lời này, Tô Bán Hứa và Thời Giáp nghe ra được một chút manh mối, giống như đều có vẻ suy nghĩ.

Dữu Khánh kiên quyết phủ nhận, "Tần Quyết? Không phải, mặc dù ta và hắn có ân oán, nhưng không có giết hắn. Hắn chết bởi Thủ sơn thú của Tiểu Vân gian. Việc này Long Hành Vân cũng biết rõ ràng. Hắn không nói với ngươi sao?"

Bặc Tang Tang: "Đại ca ta chết như thế nào là do các ngươi nói ra, trừ bọn ngươi ra, không có người nào khác nhìn thấy, có phải như vậy hay không?"

Dữu Khánh hơi cau mày, "Đúng vậy, có thể nói như vậy. Nhưng chúng ta không nói dối. Chẳng lẽ ngươi không tin cả năng lực thẩm vấn của Đại Nghiệp ty, Ty Nam phủ và Thiên Lưu sơn sao?"

"Đại Nghiệp ty, Ty Nam phủ, Thiên Lưu sơn không có liên quan gì với Đại Hoang Nguyên." Bặc Tang Tang ngay lập tức lên tiếng phân rõ giới hạn với tam đại thế lực kia. Một nữ tử như cô ta ăn nói lại cử trọng nhược khinh như thế, khiến cho Tô Bán Hứa và Thời Giáp kinh ngạc. Sau đó, cô ta nói tiếp: "Chuyện không thể chắc chắn thì đừng nói tới nữa. Ta chỉ hỏi ngươi, Đại ca ta chết có phải vì bị ngươi hãm hại hay không?"

Dữu Khánh nghe vậy thì nổi giận, chỉ chỉ vào mũi mình, "Ta hãm hại? Con mẹ nó, ngươi bị bệnh hả? Ta mời hắn tiến vào Tiểu Vân gian, hay là lừa hắn tiến vào Tiểu Vân gian? Tần Quyết một mực đuổi theo ta, truy đuổi vào Tiểu Vân gian, việc này Long Hành Vân biết rõ ràng, ta có truy đuổi Tần Quyết lúc nào không? Bây giờ ngươi lại nói ta sai.

Có một số việc trong lòng mọi người đều biết rõ, Tần Quyết sở dĩ dám truy chúng ta, đơn giản chính là ỷ thế hiếp người, khi dễ bọn ta nhỏ yếu. Tần Quyết một mực tìm cách mưu hại ta, vì bảo tàng trong Tiểu Vân gian, thậm chí còn lợi dụng Long Hành Vân, bản thân Long

Hành Vân cũng biết, kết quả hắn tự hại chết chính hắn, tại sao lại biến thành ta hại chết hắn hả?

Tu vi mấy người chúng ta lúc đó còn chưa phá Huyền, lấy cái gì để giết chết Tần Quyết có tu vi Huyền cấp? Bặc Tang Tang, nếu ngươi không nói lý lẽ, nếu không phân biệt đúng sai, chạy đến đây nói nhảm làm gì, ngươi thật sự cho rằng lão tử là bùn nặn ra sao?"

Bặc Tang Tang: "Tần Quyết đại ca khi còn sống đối đãi với ta không tệ. Là huynh muội với nhau, ta không thể nhìn thấy hắn chết không minh bạch, ta tới đây gặp ngươi là bởi vì tình cảm huynh muội, không phải tới phân rõ phải trái. Ta ở đây lý luận với ngươi, là hi vọng ngươi có thể tự chứng minh trong sạch. Ngươi là người trong cuộc, biết được tương đối nhiều, cho nên, chỉ cần ngươi có thể chỉ điểm cho ta một cái phương hướng hoặc biện pháp để ta đi xác minh là được, miễn là có thể chứng minh người quả thực không phải do ngươi giết, ta liền không tiếp tục truy cứu. Nếu không, dù tình dù lý, khả năng ngươi giết hắn là lớn nhất."

Dữu Khánh bực tức nói: "Hung thủ đã chết rồi, người của ta làm chứng ngươi lại không tin, ta không còn cách nào tự chứng minh vô tội. Nếu ngươi cứ nhất quyết càn quấy như vậy, ta cũng không có cách nào, dứt khoát nói thẳng ra đi, ngươi muốn như thế nào?"

Bặc Tang Tang: "Tự nhiên là báo thù cho Đại ca của ta."

"Được!" Dữu Khánh quả đoán hét lên, chỉ tay vào mặt đối phương, "Chỉ cần Tích Lư Sơn ngươi đủ sức chơi đùa, cứ việc phóng ngựa tới đây, Dữu mỗ bồi tiếp ngươi!"

Chương 1015: Bởi vì ngưỡng mộ ngươi

Đối diện với vẻ mặt và giọng nói cứng rắn của Dữu Khánh, Bặc Tang Tang giống như đã nhìn nhạt sinh tử, không có nói nhiều, hơi khom

người với mọi người, cất tiếng xin lỗi, "Đã quấy rầy."

Dứt lời liền xoay người rời đi, bình tĩnh và ung dung, khi rời đi cũng không thất lễ.

Long Hành Vân vốn từ trước đến nay vẫn luôn giữ bộ dạng phong lưu tiêu sái lúc này giống như biến thành khúc gỗ, không thốt tiếng nào cất bước theo sát cô ta, cùng rời đi.

Sau khi đi ra khỏi khu vực hạ trại của Phượng tộc, Long Hành Vân cuối cùng nhịn không được hỏi: "Nhị tỷ, ngươi dự định thế nào?"

Bặc Tang Tang: "Người sống cần phải cho người chết một lời giải thích, ta không biết làm chuyện phức tạp, việc có thể làm cũng có giới hạn, nếu tên Thám Hoa lang đó đã tới Đại Hoang Nguyên, ta sẽ không để cho hắn sống sót rời đi, xem như để an ủi linh hồn Đại ca ở trên trời."

"Ai!" Long Hành Vân khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt phức tạp nhìn một bên mặt cô ta.

Thực ra, ở một mức độ nào đó, Long thiếu Các chủ rất không coi trọng Tần Quyết, từ thái độ làm đại ca của Tần Quyết, luôn luôn lấy y làm đầu là có thể nhận ra được mối quan hệ bất bình đẳng, dù sao chênh lệch thân phận và địa vị rõ ra đó, nếu không phải vì nữ nhân trước mặt này, gã sẽ không kết bái với Tần Quyết.

Là vì gã sợ Bặc Tang Tang sao? Với xuất thân của gã, không có bao nhiêu nữ nhân có thể khiến cho gã sợ, ít nhất là không có Bặc Tang Tang. Nguyên nhân là vì sau lần đầu tiên gặp được nữ nhân này, không hiểu sao gã lại thấy động tâm, nhưng bởi nét đẹp đạm mạc của cô ta khiến gã không biết phải biểu đạt như thế nào.

Mà Bặc Tang Tang thì thờ ơ, không bị ảnh hưởng bởi thân phận, địa vị thiếu Các chủ gì đó của gã, nói trắng ra chính là gã không thể thực sự thân cận với Bặc Tang Tang.

Nói tóm lại, gã quen biết Bặc Tang Tang trước, mà lúc đó Tần Quyết chỉ là một kẻ đang cố ý tìm cách tiếp cận, muốn kết giao với gã mà thôi. Về sau, không biết Tần Quyết làm thế nào kéo gần được quan hệ với Bặc Tang Tang, sau đó Tần Quyết đề nghị ba người kết bái, vì để thân cận với Bặc Tang Tang, gã vui vẻ đồng ý.

Ý trung nhân biến thành tỷ đệ kết bái, chính bản thân Long Hành Vân cũng không nói rõ được cảm giác như thế nào, ở trong đó còn có sự ngăn cách giữa Người và Yêu, hơn nữa, về mặt tình cảm, Bặc Tang Tang dường như không có cảm giác gì với gã. Với tính cách kiêu ngạo của mình, tại trước khi chưa tìm được điểm thích hợp để bày tỏ, gã không có can đảm chủ động thể hiện ra để thay đổi mối quan hệ giữa hai người.

Cũng không phải Long Hành Vân không muốn báo thù cho Tần Quyết, lúc trước gã xem như đã tận lực rồi, quả thật đã đẩy Dữu Khánh vào chỗ chết, chỉ là bị ép buộc không còn cách nào khác phải thỏa hiệp mà thôi.

Bây giờ, vị nhị tỷ mà gã thầm mến này lại sắp bước lên con đường mà gã đã đi qua, gã thật sự không biết nên nói gì mới được, khuyên không nên báo thù cho Đại ca sao? Đã không thể khuyên, còn rất lo lắng, lo lắng không thắng được tên cẩu Thám Hoa kia, lo lắng nhị tỷ phải chịu thiệt.

Chính gã cũng không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, đối diện với tên cẩu Thám Hoa đó gã cứ luôn rơi vào thế bất lợi, cảm giác chung của gã là, dường như rất khó đối phó tên cẩu Thám Hoa đó.

A Lạc Công vừa mới bước ra khỏi trướng bồng của Dữu Khánh, một nhân viên Phượng tộc liền bước nhanh đến trước mặt lão ta, nhỏ giọng thì thầm: "A Lạc Công, thủ hạ của vị Trữ tiên sinh kia đang dò hỏi người của chúng ta xem khách nữ vừa tới đây là ai."

A Lạc Công: "Không hỏi khách nam?"

"Không hỏi." Tộc nhân lắc đầu, rồi hất hất cằm ra hiệu.

A Lạc Công ồ một tiếng, đã hiểu rồi, xem ra người đến tìm hiểu đã nhận ra Long Hành Vân, lão ta nhìn về phía tộc nhân ra dấu, nhìn thấy thủ hạ của Trữ Bình Côn đang vội vã quay trở về trướng bồng của họ, đi vào bên trong.

Trữ Bình Côn và Phượng Tàng Vân vẫn còn đang chạm cốc nâng ly ở trong lều, trên mặt đã có vẻ ngà ngà say.

Nhân viên Côn Bảo hành vào báo cáo nói: "Ông chủ, bên kia có hai vị khách vừa tới, một người là Long Hành Vân, Thiếu Các chủ Xích Lan các, một người là đệ tử của Dược Đồ Tích Lư Sơn, tên là Bặc Tang Tang."

Trữ Bình Côn vừa nghe nói như vậy, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn, suýt chút nữa đã bóp nát chén rượu trong tay, "Không nghĩ tới ngay cả người của Xích Lan các và Tích Lư Sơn cũng chủ động tới bái phỏng tên đó."

Lão ta thật sự không nghĩ tới tên cẩu Thám Hoa đó lại có mối giao tiếp rộng rãi như thế, trong lòng càng thêm thấp thỏm.

Thủ hạ ở bên cạnh nghe vậy thì hơi giật mình, sau đó thử nhắc nhở lão ta, "Ông chủ, Long Hành Vân, là Long Hành Vân của Xích Lan các, hắn tới chắc hẳn không phải là để bái phỏng a?"

"Hả… Long Hành Vân?" Trữ Bình Côn hơi dừng lại, không biết có phải bởi vì uống nhiều rượu mà đầu óc bớt nhanh nhạy hay không, ngây người một chút rồi mới đột nhiên tỉnh ngộ, "Đệ tử của Dược Đồ, Tích Lư Sơn?" Ánh mắt lão ta lấp lóe, một lúc sau mới cất tiếng cười hắc hắc, "Đã hiểu rồi. Việc này có chút thú vị nha."

Phượng Tàng Vân cùng ngồi uống rượu ở một bên cũng kịp phản ứng lại, "Chính là vị Thiếu Các chủ Xích Lan các mà ngươi nói là có cừu oán với tên Thám Hoa lang đó sao?"

"Đúng vậy." Trữ Bình Côn vỗ chân đáp lời, ngay sau đó chỉ vào thủ hạ, nói: "Nhanh đi, đi theo Long Hành Vân, xem bọn họ dừng chân

ở đâu."

"Vâng." Thủ hạ nhận lệnh rời đi.

Phượng Tàng Vân chờ đợi với vẻ mặt khó hiểu.

Trữ Bình Côn lập tức giải thích nghi hoặc cho y, "Long Hành Vân sở dĩ kết thành thù hận với cẩu Thám Hoa, mấu chốt ở tại tên anh em kết nghĩa Tần Quyết đã chết của Long Hành Vân. Nhị gia có khả năng không biết, theo lời Tần Quyết tuyên bố tại U Giác Phụ khi còn sống, bọn họ có ba người kết bái với nhau, đệ tử của Dược Đồ là một trong số đó. Ngài ngẫm lại mà xem, hai người này chạy đến tìm cẩu Thám Hoa, có thể là chuyện tốt gì được sao?"

Phượng Tàng Vân trầm ngâm rồi a một tiếng, lẩm bẩm: "Là đến tính sổ."

Trữ Bình Côn lại vỗ vỗ chân, "Không sai, chính là tới tính sổ. Ngay cả Xích Lan các và Tích Lư Sơn đều xuất thủ, để ta xem còn có ai dám cuốn vào vụ này. Tô Bán Hứa cũng phải nhìn xem sắc mặt Xích Lan các. Tên ngông cuồng đó dám mạo phạm Vạn Hoa bảo, để ta nhìn xem xương hắn cứng cáp đến cỡ nào."

Phượng Tàng Vân chậm rãi nhấp rượu, đại khái đã hiểu được vì sao vị này phái người đi theo dõi tung tích của Long Hành Vân, đại khái là muốn liên thủ a.

Về việc này, y không tiện trực tiếp tham gia vào, nhất là trong hoàn cảnh này, đương nhiên, y không thể không nhắc nhở, "Trữ tiên sinh, ngươi làm gì là chuyện của ngươi, Phượng tộc ta không xen vào. Nhưng dù sao nơi này cũng là Thiên hoang, nơi Thiên tộc tổ chức Đại Hoang tự lần thứ nhất, nếu có người gây ra rối loạn, sợ là Thiên tộc sẽ không khách khí. Ngươi chắc hẳn phải biết được hậu quả khi chọc giận Đại tộc trưởng, không ai trong thiên hạ có thể bảo vệ được ngươi."

Trữ Bình Côn trấn an: "Nhị gia yên tâm, ta làm sao có thể không quan tâm cho tính mạng của mình chứ, nhất định đúng mực."

Khi nói lời này, trong mắt lão ta tỏa sáng ý chí chiến đấu…

Tô Bán Hứa thỉnh thoảng vén mở rèm che nhìn ra bên ngoài, chờ cho A Lạc Công đã rời đi xa mới nhanh chóng xoay người lại đi đến trước mặt Dữu Khánh, chất vấn: "Mọi việc đều có thể chậm rãi nói, nếu người ta đã tới cửa nói chuyện, ngươi có thể từ từ giải quyết, cần gì phải trở mặt với đệ tử của Dược Đồ đó chứ?"

Dữu Khánh chưa nguôi lửa giận, "Cô ta hoàn toàn không nói lý lẽ, chỉ toàn nói chuyện càn quấy, ta đi đâu để tự chứng minh trong sạch chứ? Ta thấy cô ta ngay từ đầu đã không có ý tốt rồi. Đã như vậy, ta cần gì phải khách sáo?"

Tô Bán Hứa ẩn ý sâu xa nói: "Thám Hoa lang, ngươi phải hiểu rõ, đó không phải là người thường, là đệ tử của Dược Đồ, Dược Đồ được xưng là Đại dược sư đệ nhất thiên hạ."

Dữu Khánh nói năng hùng hồn, "Lão tử mặc kệ cô ta là ai, cô ta dám chơi, ta sẽ phụng bồi!"

Thời Giáp ở bên cạnh cũng thở dài: "Thám Hoa lang, Dược Đồ không chỉ tu vi cao thâm, ông ta luyện chế ra dược vật không chỉ dùng để trị bệnh cứu người, còn cực kỳ am hiểu luyện chế độc dược. Không phải là ngươi không biết danh hiệu 'Dược Đồ' có ý gì chứ? Đó là đồ tể lấy dược đồ tức là giết người. Hắn ta lấy dược làm đao, mà khi đã sử dụng độc, thực sự khó lòng đề phòng. Nói không dễ nghe, cho dù là đắc tội Vạn Hoa bảo cũng không nên đi đắc tội Dược Đồ."

Có câu nói mà lão ta không nói ra miệng, nếu như ngươi làm như vậy, ngay cả người bên cạnh ngươi cũng sẽ cảm thấy sợ hãi, độc là thứ cực kỳ không dễ dàng kiểm soát được phạm vi sát thương, rất dễ liên lụy đến người khác.

Dữu Khánh chắp tay nói với hai người: "Nếu là như thế, chúng ta không ngại tiên hạ thủ vi cường, mong nhị vị giúp ta diệt trừ yêu nữ đó, không để cô ta quay đầu làm bậy, phải thừa dịp hôm nay!"

Cái gì? Tô Bán Hứa và Thời Giáp đều kinh ngạc, chúng ta mới quen biết bao lâu, trướng bồng này dựng lên được mấy ngày, vậy mà ở trong này đã hai lần nhờ cậy chúng ta làm chuyện sát nhân, còn chờ được đến khi Đại Hoang tự kết thúc sao? Tên này thật đúng là không hề khách khí a!

"Ai nha, hình như trang chủ đang cho gọi ta." Thời Giáp như chợt giật mình, sau đó xoay người bỏ chạy, thực sự là không muốn đáp lời của một số người.

Biểu cảm của Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân cũng rất đặc sắc, thấy nhìn cảnh này giống như đang xem kịch.

Tô Bán Hứa cũng quay người rời đi, nhưng vừa được hành động của Thời Giáp nhắc nhở, Dữu Khánh lập tức giành trước một bước, chụp lấy cánh tay y, thành khẩn nói: "Tô tiên sinh, ngài cũng tuyệt tình như vậy ư, không chịu giúp ta sao?"

Tô Bán Hứa nghẹn họng không nói nên lời, ánh mắt dừng lại trên bàn tay đang cưỡng ép nắm giữ cánh tay mình, từ trong giọng nói của đối phương y nghe ra được hàm ý khác, chúng ta còn có thể tiếp tục ở chung bên nhau không?

Đã đến mức độ trực tiếp kéo người lại bất kể lễ nghĩa nữa, có thể thấy đây là lời nói cuối cùng rồi, không ừ thì vỗ tay từ biệt.

Tô Bán Hứa xếp chiết phiến lại chọc chọc vào trán mình, cuối cùng vung quạt lên, nói với mấy người khác ngoại trừ Dữu Khánh: "Làm phiền mấy vị tránh đi một chút, ta muốn nói chuyện riêng với Thám Hoa lang mấy câu."

Việc này không có gì là không có thể, ba người Nam Trúc lập tức đi ra ngoài.

Đã không còn người khác, Tô Bán Hứa mới hạ thấp giọng nói: "Thám Hoa lang, ngươi vừa muốn ta giết Trữ Bình Côn giúp ngươi, lại muốn ta giúp ngươi giết đồ đệ của Dược Đồ, ta có thể giúp hết được sao? Không phải là ta không muốn giúp ngươi, mà vì năng lực ta thực sự có hạn. Ngươi chỉ có thể chọn một."

Mắt Dữu Khánh sáng lên, hắn không chút do dự nói: "Vậy, Trữ Bình Côn đành phải nhờ cậy vào tiên sinh rồi. Tương lai ắt sẽ báo đáp tiên sinh, lên núi đao xuống biển lửa đều không chối từ."

"Đừng đừng đừng, đừng nói về sau, trước tiên nói chuyện trước mắt đi." Tô Bán Hứa xòe quạt ra, rồi dùng quạt vỗ vỗ vào ngực hắn, "Thám Hoa lang, nếu là bình thường, ta không có khả năng làm chuyện thế này, đồng ý giúp ngươi hoàn toàn là bởi vì ngưỡng mộ tài hoa của ngươi, chân tình nguyện ý kết giao bằng hữu với ngươi, nhưng việc này chỉ có thể ngươi biết ta biết, nghìn vạn lần không thể để cho phía bên Thiện Tri Nhất biết được, cũng không thể để cho người khác biết được. Ta nói trước cho ngươi biết, một khi chuyện bị tiết lộ ra ngoài, ngươi sẽ là người đầu tiên ta kéo ra, ngươi cũng đừng mong sống thoải mái."

"Tiên sinh cứ việc yên tâm, ta có hại ai cũng sẽ không hại chính mình." Dữu Khánh vỗ vỗ ngực nói lời đảm bảo, rồi hỏi tiếp: "Lúc nào động thủ?"

Tô Bán Hứa trợn tròn mắt, "Đây là Thiên Hoang, ngay tại phía dưới mí mắt của vị kia, Đại Hoang tự lần thứ nhất là có thể cho phép người khác tùy tiện quấy rối sao? Để cho ta trở về chậm rãi suy nghĩ, tìm kiếm biện pháp thích hợp đã." Dứt lời, y gạt cánh tay lôi kéo của Dữu Khánh ra, bước nhanh rời khỏi.

Chẳng mấy chốc, Nam Trúc thò đầu vào giữa khe màn, nhìn nhìn bên trong, rồi sau đó chui vào, đi đến cạnh hắn, hỏi: "Tình hình thế nào?" Thấy Dữu Khánh có vẻ đề phòng tai vách mạch rừng phía bên ngoài, gã vội nói: "Hướng Chân, ta đã ra hiệu cho lão Cửu nhìn chằm chằm."

Dữu Khánh vuốt vuốt ria mép, cau mày nói: "Tên Tô Bán Hứa mặt chuột này thoáng nhìn đã không phải là người tốt, hắn cư nhiên đã đồng ý giết Trữ Bình Côn giúp ta. Việc này mà cũng có thể đồng ý, quả nhiên có vấn đề."

Đã đồng ý rồi? Nam Trúc cũng rất kinh ngạc, sau một thoáng nghĩ ngợi, gã nói: "Không sao, đây chẳng phải là điều ngươi muốn ư? Chỉ cần hắn đồng ý giúp ngươi xử lý Trữ Bình Côn là được."

Dữu Khánh lẩm bẩm: "Không được a, phải nghĩ cách biết được khi nào hắn động thủ."

Nam Trúc hừ một tiếng, "Giải quyết người là được rồi, việc khác không cần phải quan tâm quá nhiều."

Dữu Khánh lườm gã một cái, "Đánh rắm, không biết lúc nào hắn động thủ, ta làm sao mật báo cho Trữ Bình Côn chứ?"

Chương 1016: Nguyện làm đả cẩu bổng

"Cái gì?" Nam Trúc không cho rằng mình nghe lầm, mà cho rằng Dữu Khánh đã nói sai, "Ngươi nói gì, mật báo cho Trữ Bình Côn?"

Bộ dạng Dữu Khánh như muốn nói "Ngươi nghĩ sao".

Nam Trúc kinh ngạc hỏi: "Lão Thập Ngũ, ngươi không có lầm chứ, ngươi muốn giết Trữ Bình Côn, còn báo tin cho Trữ Bình Côn?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Ngươi có bệnh hả? Không mật báo, làm sao người ta biết được là ai giết? Không báo tin, chỉ cần Trữ Bình Côn chết đi, mọi người đều sẽ trực tiếp nghi ngờ là do ta làm, vậy giết Trữ Bình Côn còn có ý nghĩa gì nữa? Chỉ vì tự tìm rắc rối thôi sao?"

Nam Trúc trong nháy mắt liền thông suốt, đột nhiên hiểu được lão Thập Ngũ muốn làm gì, gã dần dần trợn to hai mắt.

Tại bên ngoài trướng bồng của Tộc trưởng Phượng tộc, A Lạc Công thì thầm trao đổi với một thành viên Phượng tộc một lúc, sau đó quay đầu đi vào trong lều, đi đến trước mặt Phượng Kim Kỳ, lão ta nhẹ giọng nói: "Thời Giáp, người bên cạnh Thiện trang chủ, lại đi ra ngoài, không biết đi làm gì."

Tựa như đang ngủ, Phượng Kim Kỳ cất tiếng lẩm bẩm, "Những người này có thật nhiều hành động mờ ám, nhìn chung, dường như đều có liên quan với vị Thám Hoa lang kia, hình như đều quanh quẩn xung quanh Thám Hoa lang. Ngươi chú ý phía bên Ngũ lang một chút, ngay phía dưới mí mắt của Đại tộc trưởng, trước khi biết rõ được tình huống, nói hắn tạm thời cách xa tên Thám Hoa lang đó ra. Và Nhị lang nữa, tạm thời tách hắn ra khỏi họ Trữ đi."

"Vâng." A Lạc Công đáp lời.

Tiệc rượu đã tàn, trong lều vẫn chưa tan mùi rượu, Phượng Tàng Vân đã rời đi, Trữ Bình Côn một mình quanh quẩn, do dự.

Thủ hạ đã trở về, đã tìm hiểu được nơi Long Hành Vân dừng chân, ở trong khu trại tạm thời của Tích Lư Sơn.

Lão ta phân vân do dự, không biết có nên đi bái phỏng Long Hành Vân lúc này hay không, mục đích bái phỏng tự nhiên là liên thủ đối phó tên Thám Hoa lang kia, hoặc nói đúng hơn là mượn uy thế của Xích Lan các để kiềm chế thế lực Tô Bán Hứa của tiền trang và Thiện Tri Nhất, chỉ cần những người đó không có bừa bãi can thiệp vào, lão ta sẽ không sợ tên Thám Hoa lang kia.

Vấn đề hiện tại là, lão ta vẫn chưa nhận được hồi âm từ phía Vạn Hoa bảo, vì vậy lão ta không biết nếu mình hấp tấp hành động thì có thích hợp hay không.

Về việc Long Hành Vân có đồng ý gặp mình hay không, lão ta không quá lo lắng, địch nhân của địch nhân, hẳn là sẽ có hứng thú gặp mặt.

Sau khi suy đi nghĩ lại, cuối cùng nỗi lo lắng cho tính mạng của mình chiếm ưu thế, lão ta hơi chút chuẩn bị, rồi dứt khoát đi ra trướng bồng, báo cho Phượng tộc một tiếng, nói là ra ngoài đi dạo.

Đã có người đi tìm hiểu lúc trước dẫn đường, không khó để đi đến khu doanh trại tạm thời của Tích Lư Sơn.

Tuy rằng là Thiên tộc tề tụ, nhưng thực ra diện tích khu vực tập trung cũng không phải quá lớn, cho nên nơi đóng trại của Phượng tộc cách khu trại của Tích Lư Sơn cũng không xa, chỉ mất một chút thời gian đã đến nơi.

Mùi dược liệu thoang thoảng như có như không xem như là đặc trưng của Tích Lư Sơn, Trữ Bình Côn thoáng quan sát hoàn cảnh nơi đây, trong lòng cảm thấy khá kỳ quái, không hiểu tại sao Tích Lư Sơn cũng tới tham gia sự kiện này, Tích Lư Sơn hẳn không phải là loại thích khuếch trương địa bàn, các bộ tộc xung quanh còn dám tranh đoạt địa bàn của Tích Lư Sơn hay sao?

Sau khi tìm thấy bảo vệ, Trữ Bình Côn đích thân đưa một tờ giấy, làm phiền bảo vệ thông báo cho Long Hành Vân.

Không bao lâu sau, bảo vệ quay lại ra hiệu cho bọn họ đi theo, dẫn bọn họ đến chỗ trướng bồng của Long Hành Vân, rồi chỉ cho một mình Trữ Bình Côn đi vào, những người khác chờ tại bên ngoài.

Trong lều chỉ có hai người, một cái bàn, hai người chia ra ngồi ở hai đầu, một bên là Long Hành Vân tay cầm tờ giấy lạnh lùng liếc nhìn khách tới, một bên là một lão già tóc bạc tay cầm dao rọc thịt trên xương đưa vào miệng ăn, mái tóc bạc rẽ giữa buông rũ xuống vai, bên cạnh bàn còn đặt một tẩu hút thuốc lá.

Long Hành Vân không biết Trữ Bình Côn, Trữ Bình Côn lại nhận ra gã, cũng biết lão già tóc bạc kia, vừa nhì liền biết đây là Ngân Sơn Hà, một trong bốn đại hộ pháp của Các chủ Xích Lan các, người ta xưng là Ngân vệ. Trữ Bình Côn ít nhiều có phần bất ngờ, không nghĩ tới Ngân vệ cũng tại đây.

Lão ta cung kính chắp tay chào: "Trữ Bình Côn bái kiến Long thiếu Các chủ."

"Địch nhân của Thám Hoa lang, đến đây bái phỏng…" Long Hành Vân mở tờ giấy trên tay ra, nhìn chằm chằm lẩm bẩm đọc một nửa, rồi nghiêng đầu liếc nhìn, hỏi: "Ngươi là ai?"

Cho dù người ta đã tự báo ra tên mình, nhưng gã quả thực không biết lão ta, cũng chưa từng nghe nói tới, không biết là chó mèo từ đâu chạy tới, nên lời nói không chút khách khí.

Trữ Bình Côn lần đầu tiên lĩnh giáo được tính cách của vị thiếu Các chủ này, lão ta không khỏi hơi giật mình, liền tự giới thiệu lại lần nữa: "Tại hạ Trữ Bình Côn, tại hạ đang quản lý Côn Bảo hành tại U Giác Phụ."

Vì vậy, Long Hành Vân trực tiếp ném tờ giấy ngay trước mặt lão, không vui nói: "Cái thứ gì vậy, chỉ bằng ngươi cũng xứng làm địch nhân của cẩu Thám Hoa ư? Nhanh chóng cút đi cho ta, nếu không ta chặt ngươi ra cho chó ăn bây giờ."

Gã là thật sự không hài lòng, cảm thấy mình đã bị Trữ Bình Côn làm nhục.

Trữ Bình Côn nghẹn họng không nói nên lời, diễn biến này nằm ngoài dự tính của lão, lão ta vội vàng nói ra bối cảnh của mình, "Tại hạ xử lý việc kinh doanh cho Vạn Hoa bảo."

"Vạn Hoa bảo?" Long Hành Vân có chút kinh ngạc, vẻ mặt hơi nguôi, lúc này cuối cùng đã nhấc mắt lên nhìn lão ta.

Từ khi lão ta tiến vào trướng bồng, Ngân Sơn Hà chỉ hơi nhếch mắt liếc nhìn một cái, lúc này cuối cùng cũng bắt đầu nghiêm túc quan sát Trữ Bình Côn, chậm rãi nhét miếng thịt cắm trên mũi dao vào trong miệng, nhai nuốt.

Nhìn phản ứng của bọn họ, lòng tin trở lại trên nét mặt Trữ Bình Côn, lão ta mỉm cười gật đầu trả lời: "Đúng vậy."

Long Hành Vân ở phía đầu kia của bàn dài, xoay người trên ghế, tò mò hỏi: "Vạn Hoa bảo cũng đã xung đột với cẩu Thám Hoa rồi à?"

Trữ Bình Côn xua tay nói: "Không không, thiếu Các chủ nói sai rồi, Vạn Hoa bảo ta không có tùy tiện kết hận thù với người khác, là cẩu Thám Hoa cứ muốn gây khó dễ cho Vạn Hoa bảo chúng ta."

Long Hành Vân lập tức nảy sinh hứng thú, "Chưa từng nghe nói cẩu Thám Hoa cùng Vạn Hoa bảo có mâu thuẫn gì a. Thế nào lại đụng nhau rồi?"

"Là cẩu Thám Hoa không coi ai ra gì…" Trữ Bình Côn kể lại đại khái sự việc đã xảy ra, có lược bớt đi một số, chính nghĩa trong lời kể tự nhiên là đứng về phía bên lão, có thể tưởng tượng được hình ảnh nhân vật phản diện trong miệng lão ta là như thế nào.

Đương nhiên, tình hình xảy ra qua lời kể của lão ta cũng không bị khuếch đại thái quá, tuy nhiên cách xưng hô "Cẩu Thám Hoa" tại trong miệng hai người lại được nói ra rất thuận miệng, giống như đó là nhận thức chung của hai người.

Long Hành Vân nghe xong cười vui vẻ, "Tên cẩu Thám Hoa này quả thực là hung hăng, lại dám nói Vạn Hoa bảo là cái rắm, nhưng dù sao tên đó từ trước đến giờ vẫn luôn bừa bãi, chính là một con chó điên, ha ha ha ha."

Gã vui sướng cất tiếng cười to, tâm tình không hiểu sao cũng thấy thật tốt, đột nhiên cảm thấy phần ủy khuất mình phải gánh chịu đó cũng chẳng là gì.

Ngân Sơn Hà là rất hiểu gã, nhịn không được trừng mắt liếc gã, khẽ lắc đầu, rồi tiếp tục lóc thịt ăn.

Trữ Bình Côn hơi ngẩn người, không hiểu vì sao vị này chợt cười vui vẻ như thế, thấy Vạn Hoa bảo bị nhục mà cười sảng khoái như thế sao? Vạn Hoa bảo có cừu oán với ngươi ư?

Long Hành Vân cười một trận đã đời xong, đột nhiên toát ra một câu khẳng định, "Cẩu Thám Hoa nói cũng không sai, Vạn Hoa bảo chỉ là cái rắm a."

Trữ Bình Côn sắc mặt tức thì đại biến, cho dù kiêng kỵ đối phương, lão ta cũng không thể không giữ gìn tôn nghiêm cho chủ của mình: "Mong thiếu Các chủ ăn nói cẩn thận!"

Long Hành Vân hừ một tiếng khinh thường, "Ngươi là vô tri, hay là thật sự cô lậu quả văn, Vạn Hoa bảo thì thế nào, không phải là có một chút quan hệ với Địa mẫu thôi sao, ngươi chưa có nghe nói cẩu Thám Hoa tại Ảo Vọng phá đổ Già La Sơn sao? Đó còn là sân nhà của thân thích Địa mẫu nha, cẩu Thám Hoa nói đập liền đập, ai có thể làm gì được hắn?"

Lời gã nói tuy không dễ nghe, nhưng đó là lời nói rất thật, nếu Vạn Hoa bảo không có mối quan hệ với Địa mẫu như vậy, gã thật đúng là không để trong mắt.

Trữ Bình Côn vẻ mặt nghiêm túc, hỏi ngược lại: "Già La Sơn bị đập, là bởi vì Già La Sơn sợ cẩu Thám Hoa sao?"

Long Hành Vân sửng sốt, trầm mặc một hồi, rồi hỏi: "Ngươi tìm ta rốt cuộc là muốn làm gì? Muốn sai khiến ta ra mặt giúp ngươi hay sao?"

Trữ Bình Côn chắp tay nói: "Sao dám. Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu. Nghe nói Long thiếu cũng muốn đánh chó, tại hạ nguyện làm đả cẩu bổng trong tay Long thiếu, nhưng tại hạ lại lo lắng về Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa…" Lão ta lại tiếp tục kể về việc

những người này qua lại tương đối thân cận với Dữu Khánh như thế nào, cuối cùng đưa ra lời bảo đảm: "Chỉ cần Long thiếu ngăn chặn những người không liên quan kia, sẽ do ta đánh con chó điên đó!"

Ngân Sơn Hà chợt lên tiếng: "Đây là ý của Vạn Hoa bảo ngươi?"

Trữ Bình Côn trầm bổng trả lời: "Chủ nhục thần chết, còn cần tới Vạn Hoa bảo mở miệng nữa sao?"

Lão ta bày ra bộ dạng như muốn nói ta là đang hành động theo cảm tính.

Nhưng những lời này đã nói đúng vào trọng tâm vấn đề, không hổ là người giúp đỡ Vạn Hoa bảo thu xếp việc kinh doanh bên ngoài, đã làm cho Ngân Sơn Hà vốn có ý kiến cũng không thể phản bác.

Long Hành Vân đứng lên, đi qua đi lại một lúc rồi nói ra: "Ngươi trở về trước đi, có thời gian ta sẽ đi tìm ngươi."

Trữ Bình Côn nghe giọng điệu của gã, và quan sát bộ dạng đi tới đi lui đó, biết rõ đối phương đã động tâm rồi, lão ta cười chắp tay nói: "Được. Tuy nhiên việc này không nên chậm trễ, cần phải tiên hạ thủ vi cường, tránh để tình hình rối tung lên, hi vọng lời phân phó của Long thiếu đến sớm."

Lão ta quay sang chắp tay với Ngân Sơn Hà, lùi lại hai bước rồi mới xoay người lại cáo từ rời đi.

Không còn có người ngoài, Ngân Sơn Hà nhìn chằm chằm vào người đi tới đi lui, ông ta càng hiểu rõ Long Hành Vân, làm sao có thể không nhìn ra manh mối, trầm giọng nói: "Ngươi cũng đã giao thủ với tên Thám Hoa lang đó, hắn không phải là loại người lương thiện, có thể khiến cho ngươi nhiều lần bại trận chắc chắn không phải là tai nạn ngoài ý muốn, chuyện giữa ngươi và Thám Hoa lang đã trôi qua từ lâu, khơi lại chuyện cũ không ý nghĩa gì, còn có vẻ là mình nói chuyện không giữ lời không độ lượng, đừng có gây rắc rối chẳng ích gì."

Long Hành Vân tức thì dừng bước, nói: "Ngân thúc, lẽ nào lại để cho nữ nhân xông pha phía trước trong loại chuyện này hay sao?"

Ngân Sơn Hà lập tức hiểu ý, hơi kinh ngạc hỏi: "Bặc Tang Tang cũng muốn báo thù sao?"

Ông ta đương nhiên biết rõ vị thiếu Các chủ này có tình ý với đệ tử của Dược Đồ, không phải nói ông ta, Các chủ Xích Lan các cũng biết, thái độ của Các chủ là, không vạch trần cũng không phản đối, có thể có đôi có cặp cũng được, dù sao cũng là đệ tử của Dược Đồ, không phải là nữ nhân không có giá trị, lấy được về coi như đã kiếm được.

Nói chung là tùy duyên, mấu chốt là không thể cưỡng cầu, dù sao đó cũng là đệ tử của Dược Đồ, và Đại Hoang Nguyên còn có một tôn đại thần trấn giữ, ngoại nhân không thể tùy ý làm càn.

Long Hành Vân gật đầu, "Lúc trước ta ra ngoài đi dạo với nàng, đã đến gặp cẩu Thám Hoa, nói chuyện cũng không dễ chịu, nhị tỷ đã nói rằng, sẽ không để cho cẩu Thám Hoa còn sống rời đi. Nhị tỷ là người nghiêm túc, đã nói ra sẽ toàn lực đi làm, người khác khuyên không được. Ngân thúc, chính là vì ta biết rõ cẩu Thám Hoa không dễ chọc, cho nên mới không thể để cho nhị tỷ xông lên phía trước."

Ngân Sơn Hà nghiêm túc nói: "Đây là tại Đại Hoang Nguyên, là thời điểm Thiên tộc tổ chức Đại Hoang tự lần thứ nhất, nếu như gây ra chuyện, chỉ sợ Đại thánh cũng không bảo vệ được ngươi."

Long Hành Vân: "Chắc là không có vấn đề gì. Ta sẽ không xung đột với cẩu Thám Hoa. Lão già khi nãy cũng đã nói rồi, lão ta mới là đả cẩu bổng, ta chỉ cần đi nói đám người Thiện Tri Nhất thành thật một chút là được. Nếu có xảy ra chuyện cũng không ảnh hưởng đến chúng ta."

Nghe gã nói có căn có cứ, Ngân Sơn Hà cau mày, trầm ngâm không nói.

Chương 1017: Đối xử chân thành (1)

Trước đống lửa ngoài trướng bồng, A Lạc Công xen lẫn trong đó, ngồi uống rượu ăn thịt giữa các tộc nhân, ánh mắt lại theo dõi Thời Giáp mới từ bên ngoài trở về, đồng thời thân hình thì hơi nghiêng lệch giấu tại phía sau lưng đồng tộc, nhìn theo bóng Thời Giáp chui vào trong trướng bồng của Thiện Tri Nhất.

Bên trong lều, Thời Giáp bước nhanh đến trước mặt Thiện Tri Nhất đang khoanh chân đả tọa, ngồi quỳ xuống, hạ thấp giọng nói: "Trang chủ, bên kia đồng ý một nửa, có thể giúp hắn giải quyết Trữ Bình Côn, còn việc động đến đệ tử của Dược Đồ ngay tại Đại Hoang Nguyên, nhất là trong thời điểm này, rất không thích hợp, không thể đồng ý. Nhưng nếu như thực sự bị ép không còn cách nào, nếu tên Thám Hoa lang đó cứ nhất quyết muốn làm như vậy, cũng có thể đồng ý, tuy nhiên thời điểm thực hiện cần phải thận trọng tỉ mỉ, phải làm im lặng không một tiếng động, không thể gây ra động tĩnh."

Thiện Tri Nhất bỗng nhiên mở mắt ra, rõ ràng rất kinh ngạc, hỏi ra điều mà ông ta khó thể tin nổi, "Điều đó cũng có thể đồng ý ư?"

Thời Giáp đáp: "Bên kia đã nói rồi, thật khó khăn mới ở gần được với tên Thám Hoa lang đó, nếu như không còn ở chung, đó sẽ là tổn thất rất lớn. Nếu như giúp hắn việc này mà thật sự có thể đổi lấy Thám Hoa lang hứa hẹn báo đáp gấp bội, làm chuyện gì đều đáng giá. Còn nữa, một khi đã làm việc này, chẳng khác gì chúng ta đã nắm được một nhược điểm của Thám Hoa lang. Bên kia cũng đã nói rõ, chỉ cần có thể đạt được mục đích, có thể không tiếc bất cứ giá nào!"

Không tiếc bất cứ giá nào? Nghe những lời này, đồng tử của Thiện Tri Nhất đột nhiên co lại, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Thời Giáp lại bổ sung một câu, "Đương nhiên, tiền đề vẫn là phải thận trọng, không đến lúc không còn cách nào khác thì không thể bộc lộ, nếu không mọi người đều sẽ không còn có đường lui."

Trên mặt Thiện Tri Nhất dần dần hiện lên vẻ cay đắng, ông ta thở dài tiếc nuối, "Một bước sai, từng bước sai, chỉ mong sẽ không sai đến lúc cuối cùng, chỉ mong có thể tuyệt xử phùng sinh như bên kia nói. Ông là người đã nắm rõ mọi việc, ông đi xử lý đi."

Có một số việc, với thân phận và địa vị của ông ta bây giờ, thực sự không tiện tự mình đứng ra xử lý, quá gây sự chú ý.

"Vâng." Thời Giáp đáp lời.

Chẳng bao lâu sau, A Lạc Công xen lẫn trong các tộc nhân lại nhìn thấy Thời Giáp đi ra khỏi trướng bồng, rồi đi thẳng đến trướng bồng của Thám Hoa lang.

Bên trong doanh địa Phượng tộc, không chỉ có một đống lửa đang bùng cháy lên, Mục Ngạo Thiết cũng đang ngồi trước một đống lửa khác, cũng ngồi uống rượu ăn thịt chung với những tộc nhân Phượng tộc, ăn uống không phải là mục đích, mục đích chính là nhân cơ hội này quan tâm động tĩnh xung quanh.

Trong mấy sư huynh đệ, y thuộc về loại người phù hợp làm việc, hiện tại nhận trách nhiệm canh chừng.

Chỉ là, thỉnh thoảng sau mấy ngụm rượu, trong đống lửa trước mắt thỉnh thoảng lại lóe lên một vài hình ảnh, một số lúc vô ý, những hình ảnh ôm hôn Liên Ngư không tự chủ lại thoáng hiện lên trước mắt y, nhớ lại thời khắc đẹp đẽ từng có, y lại nhấp thêm vài ngụm. Y cũng đã chú ý thấy tình hình Thời Giáp ra ra vào vào bên kia.

"Thám Hoa lang." Thời Giáp vạch mở màn che, cất tiếng gọi vào bên trong.

Những người đang nằm hoặc ngồi xếp bằng ở bên trong lần lượt có động tĩnh, Dữu Khánh đang ngồi khoanh chân đả tọa đứng dậy bắt chuyện, "Thời tiên sinh, mời vào, mời vào."

Nằm trên mặt đất một mực lải nhải, nói không ngừng, tự nói một mình dù không biết niệm kinh gì, Nam Trúc cũng đứng lên.

Dữu Khánh đi tới cửa, hỏi: "Thời tiên sinh, có phân phó gì ư?"

Thời Giáp nhìn trái nhìn phải, khuôn mặt tươi cười nói: "Thám Hoa lang, chúng ta nói chuyện riêng mấy câu được chứ?"

"A, được, được chứ." Dữu Khánh lập tức đồng ý, rồi quay đầu lại dùng ánh mắt ra hiệu cho Nam Trúc một cái.

Hướng Chân đang khoanh chân đả tọa cũng rất tự giác, lập tức đứng lên, không cần phải nhắc nhở cất bước rời đi theo Nam Trúc.

Dữu Khánh nhịn không được liếc nhìn Hướng Chân một cái, thực sự là trải qua âm thầm quan sát những hành vi động tác của Hướng Chân, khiến hắn có phần không hiểu.

Sự việc kéo dài cho tới bây giờ, hắn không có khả năng không nghi ngờ Hướng Chân chút nào, đến lúc này, hắn nghi ngờ tất cả những ngoại nhân xuất hiện tại bên cạnh mình, nhưng nếu như nói là Hướng Chân có vấn đề, vậy thì tên này không khỏi có phần quá lười biếng rồi, không thấy làm gì, nhìn như thế nào cũng không giống một người tới đây làm việc.

Khi bên trong lều đã không còn người khác, Thời Giáp vẫn chưa yên tâm, lão ta đi tới cửa, vén mành xem xét bên ngoài, Dữu Khánh lập tức cười nói: "Thời tiên sinh cứ yên tâm, người của ta sẽ trông chừng bên ngoài, sẽ không để cho người khác đến gần."

Lúc này Thời Giáp mới quay trở lại, buông tiếng thở dài, "Thám Hoa lang, ta cũng không giấu giếm nữa, yêu cầu ngươi đưa ra lúc trước thực sự rất quá mức, đã muốn giết người của Vạn Hoa bảo, còn muốn giết đệ tử của Dược Đồ, việc này, ta làm sao có thể làm được? Nếu ta làm việc này, sẽ đẩy Quy Kiếm sơn trang vào đâu chứ?"

Nghe vậy, sắc mặt Dữu Khánh lập tức trầm xuống, "Thời tiên sinh tới đây chính là để nói lời này sao?"

Thời Giáp nhấc tay ra hiệu cho hắn bình tĩnh đừng vội, "Ở một mức độ nào đó, chỉ là một kẻ chạy việc cho Vạn Hoa bảo, giết cũng không sao, nhưng Bặc Tang Tang thì khác, đó dù sao cũng là đệ tử thân truyền của Dược Đồ, giết chết đồ đệ của người ta, người ta há có thể bỏ qua? Nơi đây chính là Đại Hoang Nguyên a. Vạn Hoa bảo không vui, Quy Kiếm sơn trang vẫn có thể gánh được, nhưng nếu chọc giận vị Đại tộc trưởng kia, Quy Kiếm sơn trang sẽ chịu không nổi. Ta làm gì cũng phải cân nhắc phòng ngừa vạn nhất, không thể để liên lụy đến Quy Kiếm sơn trang, phải không?"

Sắc mặt Dữu Khánh lập tức rạng rỡ trở lại, có vẻ rất vui mừng hỏi: "Ý của ngài là?"

Thời Giáp: "Thám Hoa lang, ngươi ta mới quen đã thân, ta rất ngưỡng mộ tài hoa của ngươi, cũng không muốn mất người bằng hữu là ngươi đây. Nhưng Quy Kiếm sơn trang là không thể giúp ngươi làm loại chuyện này, việc này, ta chỉ có thể dùng tư cách cá nhân để giải quyết giúp ngươi, và cũng chỉ có thể giúp ngươi giải quyết Trữ Bình Côn, còn Bặc Tang Tang, thứ cho ta khó thể tòng mệnh. Nhưng ta phải nói trước, về việc này, ngươi vạn lần không thể để cho trang chủ chúng ta biết rõ, nếu không, chính là hãm ta thành người bất nghĩa bất trung."

Bên này cũng có thể đồng ý làm việc này? Dữu Khánh lại âm thầm bắt đầu chửi cha chửi mẹ, nhóm người Quy Kiếm sơn trang này chắc chắn cũng có vấn đề, nếu không, sẽ không thể đồng ý làm chuyện như vậy.

Đương nhiên, ngoài mặt hắn vẫn biểu hiện vô cùng mừng rỡ, gật đầu đồng ý, hưng phấn đến nỗi lập tức tiến tới cầm lấy tay lão ta, "Đủ rồi, như vậy là đủ rồi. Đủ thấy Thời tiên sinh cởi mở, đối xử chân thành với ta. Sau khi thành công, Dữu mỗ tất nhiên dốc lòng báo đáp, cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ!"

Gần đây, hắn đã không biết bao nhiêu lần nói ra mấy lời kiểu như lên núi đao xuống biển lửa này nữa rồi.

Có thể đổi lấy lời hứa hẹn này, Thời Giáp coi như là rất hài lòng, vui vẻ nắm lấy tay hắn, chân thành nói, "Được! Nhưng mà, huynh đệ, ngươi hẳn phải biết hậu quả nếu để lộ tin tức về việc này, sẽ khiến ngươi và ta vạn kiếp bất phục. Vụ này là tuyệt mật, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, người biết được càng ít càng tốt, đặc biệt là không thể để cho tên Tô Bán Hứa kia biết được a!"

Chương 1018: Đối xử chân thành (2)

Dữu Khánh mím môi mạnh mẽ gật đầu, rồi quan tâm hỏi: "Thời tiên sinh dự định khi nào động thủ, và định động thủ như thế nào?"

Thời Giáp vỗ tay hắn: "Việc này không thể gấp gáp, dù sao cũng đang trong thời điểm diễn ra Đại Hoang tự. Huynh đệ a, không phải ta chỉ trích ngươi, nhưng nếu ngươi muốn giết tên họ Trữ đó, đáng ra không nên công khai ồn ào. Chuyện cho tới bây giờ, hoặc là không làm, đã làm thì cần phải làm trong lặng lẽ, không thể để người ta nắm bắt được bất kỳ manh mối nào. Có như vậy, đến lúc đó ngươi cũng có thể phủ nhận tất cả, đúng không? Hơn nữa, để ta mưu tính cẩn thận một chút, mới có thể làm một lần xong chuyện."

Dữu Khánh chậm rãi gật đầu, "Thời tiên sinh nói có lý, nhưng ta cảm thấy vẫn nên càng sớm càng tốt, nếu như muộn một chút, ta sợ bị bên kia tiên hạ thủ vi cường. Đều là trách ta lúc trước nhịn không được nói ra công khai, làm người ta được cảnh báo trước."

Thời Giáp cười ha hả nói: "Huynh đệ, cứ việc yên tâm. Có thách hắn cũng không dám lỗ mãng, cho dù bảo chủ Vạn Hoa bảo đích thân tới đây, có trang chủ chúng ta tại, có tộc trưởng Phượng tộc tại, bọn họ sẽ không làm gì được ngươi. Vô luận như thế nào, nơi này chính là tại phía dưới mí mắt của vị Đại tộc trưởng Thiên tộc kia, Vạn Hoa bảo dám làm càn sao?"

Dữu Khánh làm ra vẻ chỉ hi vọng được như thế.

Hai người tiếp tục khách sáo với nhau mấy câu, sau đó Thời Giáp nói phải đi về suy nghĩ kế hoạch động thủ, rồi rời đi.

Nam Trúc rất nhanh chui đầu đi vào, lạch bạch chạy đến trước mặt Dữu Khánh, "Chuyện gì mà thần thần bí bí như vậy?"

Dữu Khánh tóm tắt ngắn gọn, "Lão ta đã đồng ý xử lý Trữ Bình Côn giúp chúng ta."

"Ha hả." Nam Trúc cất tiếng cười lạnh.

Dữu Khánh đi qua đi lại suy tư, trong đầu rất nhanh lóe lên rất nhiều ý nghĩ, vì mạng sống, vì để vật lộn tạo ra một đường sinh cơ, hắn không thể không suy nghĩ rất nhanh, nhất định phải nhanh chóng đưa ra quyết định đối với một số việc, tâm thần hắn tiến vào một loại trạng thái tập trung sâu hiếm có.

Thời Giáp nói hắn cứ việc yên tâm, Tô Bán Hứa cũng nói để cho y từ từ mưu tính, nhưng hắn là không muốn chậm rãi, sau khi suy đi nghĩ lại một lúc lâu, hắn đột nhiên dừng bước, bước xoay người, "Lão Thất, làm chút rượu thịt đem đến đây, ta muốn mở tiệc."

"Mở tiệc?" Nam Trúc không hiểu, những người đang lui tới với bọn hắn hiện nay không đáng để mở tiệc tiếp đãi, nhưng ngoại trừ những người trước mắt này ra, còn có ai cần phải đặc biệt tiếp đãi chứ? Gã không khách khí, trực tiếp hỏi, "Ngươi định tiếp đãi ai?"

Dữu Khánh khoát khoát tay áo, "Làm đại một chút đồ ăn thức uống là được. Rồi mời Tô Bán Hứa đến đây giúp ta, ta muốn nhâm nhi với y mấy chén."

Cái quỷ quái gì vậy? Tô Bán Hứa thường xuyên ra vào nơi này, có đáng làm vậy không? Nam Trúc không hiểu, nhưng gã biết hiện tại lão Thập Ngũ đang quan tâm điều gì, đang tìm cách tranh một con đường sống cho mọi người, hắn sẽ không làm chuyện vô bổ, tại thời điểm này đầu óc gã quả thực cũng không nhạy bén bằng lão Thập Ngũ, cho nên gã chỉ có thể lấy ý chí và quyết định của lão Thập Ngũ làm chỗ dựa, không liên quan gì đến việc gã có phải là sư huynh hay không, gã liền xoay người mau chóng đi thực hiện.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn thức uống và một chiếc bàn thấp được gã đưa tới, trong điều kiện hiện tại cũng chỉ có thể tạm thời dùng bàn thấp, Phượng tộc không mang theo bàn lớn tới đây làm gì.

Sau đó, Tô Bán Hứa cũng vòng vèo đi tới. Vừa bước vào, nhìn thấy có một chiếc bàn với đồ ăn thức uống đã bày sẵn, y có phần ngạc nhiên, hắc một tiếng, "Phượng tộc còn bố trí cho ngươi một cái bàn, đãi ngộ của ngươi tốt hơn hẳn ta a."

Dữu Khánh đứng dậy mời y nhanh chóng nhập tọa, cất lời giải thích: "Là ta đến chỗ Phượng tộc mượn tới, Tô tiên sinh bằng lòng giúp ta, ta nghĩ ta cần phải mời Tô tiên sinh uống mấy chén, trò chuyện bày tỏ lòng cảm ơn chân thành của ta, mời."

"Ai, giữa ngươi và ta với nhau, cần gì phải khách sáo như vậy." Tô Bán Hứa cười ha hả, thấy mình là khách mời, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng là muốn thúc giục mình đi sát nhân chứ, đó đâu phải là chuyện có thể nhắm mắt làm bừa, khiến cho y có phần không muốn đến đây.

Hai người ngồi xuống ghế gập trước bàn thấp, Dữu Khánh đích thân rót rượu mời y, hai người ngồi đây không thể thiếu những lời khách sáo và khen tặng nhau.

Cứ như vậy ăn uống nâng chén một hồi, sau đó Dữu Khánh đột nhiên không nói lời nào nữa, dường như trong lòng chất chứa rất nhiều tâm sự.

Tim Tô Bán Hứa khó giải thích mà nhảy mạnh một cái, chẳng mời tiệc có mục đích khác, sắp nói ra rồi sao? Y thử dò hỏi: "Thám Hoa lang có chuyện gì tâm thần bồn chồn như vậy?"

"Ai!" Dữu Khánh cất tiếng thở dài, "Có chuyện không biết có nên nói với Tô tiên sinh hay không."

Có chuyện? Tô Bán Hứa không rõ, nghi hoặc: "Chuyện gì chứ?"

Dữu Khánh do do dự dự như muốn nói rồi lại thôi, thủy chung nói không nên lời.

Tô Bán Hứa bị hắn kích thích trí tò mò, lòng ngứa ngáy, ép hỏi: "Ngay cả chuyện sát nhân ta cũng sẵn sàng làm giúp ngươi, chẳng lẽ Thám Hoa lang còn không tin được ta sao?"

"Không phải là không tin, chỉ là…" Nói đến đây, Dữu Khánh lại lắc đầu có vẻ bất đắc dĩ, không nói tiếp nữa.

Hay thật, chuyện gì vậy chứ? Tô Bán Hứa tự nhiên là thay đổi nhiều cách, liên tục truy hỏi bằng nhiều lời khác nhau, nhưng Dữu Khánh vẫn một mực chần chần chừ chừ không chịu thổ lộ ra.

Cứ như vậy ngập ngập ngừng ngừng, do do dự dự rất lâu, ngay khi Tô Bán Hứa có vẻ không còn đủ kiên trì để tiếp tục truy hỏi, Dữu Khánh bỗng vỗ bắp đùi, "Được rồi, thôi để chính các ngươi gặp mặt nói chuyện với nhau đi."

Có ý gì? Tô Bán Hứa vẻ mặt sửng sốt.

Dữu Khánh chợt la lớn: "Lão Thất, đi mời Thời tiên sinh tới đây."

Nam Trúc thò đầu vào giữa hai tấm mành, mặc dù gã không rõ có chuyện gì xảy ra, những vẫn đáp rất dứt khoát: "Được."

Gã nhanh chóng rời đi, chẳng bao lâu sau Thời Giáp được mời tới.

"Ai ui, đây là mời ta uống…" Thời Giáp mới nói được một nửa, nửa câu sau đành phải cưỡng ép nuốt trở vào, mới nhìn còn tưởng rằng là mời mình đến uống rượu, nhưng nhìn rõ hơn, mẹ nó, trên bàn rõ ràng đã có một đống xương.

Dữu Khánh lập tức đứng dậy lấy tới thêm một chiếc ghế, xếp thêm bộ bát đũa, mời Thời Giáp nhập tọa.

Vẻ mặt Thời Giáp có chút đặc biệt, các ngươi đã ăn sắp xong rồi nha? Chì còn thừa lại chút đồ ăn rượu uống còn gọi ta tới đây ăn uống là có ý gì?

Cũng may mà bọn họ đều là người "Làm đại sự", một chút không vui cũng không gây trở ngại gì nhiều, lão ta mỉm cười ngồi xuống, nhìn Dữu Khánh rót rượu cho mình.

Tô Bán Hứa phe phẩy cây quạt, trong lòng nghi thần nghi quỷ, không biết gọi Thời Giáp tới gặp mặt nói chuyện gì, vì vậy tạm thời ứng phó cùng nâng chén rượu kính Thời Giáp.

Sau khi đặt chén rượu xuống, Dữu Khánh nhìn trái nhìn phải một vòng, cuối cùng cất lời nói với Thời Giáp:

"Thời tiên sinh, về chuyện ông đồng ý giết Trữ Bình Côn giúp ta, không phải là ta không giấu giếm, không giữ bí mật." Hắn nhấc tay chỉ về phía Tô Bán Hứa, "Mà là Tô tiên sinh cũng đồng ý giúp ta giết Trữ Bình Côn, cũng dặn ta giữ kín. Hiện tại ta không biết phải làm gì mới được, ta là không tin bên này từ chối bên kia, hay là giữ kín cho cả hai? Lỡ như nháo ra hiểu lầm gì đó thì làm sao bây giờ? Suy đi nghĩ lại, hai vị tiên sinh đều không muốn phụ ta, ta cũng không nguyện phụ hai vị tiên sinh, đối xử chân thành với nhau mới là

thượng sách, vì vậy ta dứt khoát mời nhị vị tiên sinh tới đây cùng thương lượng việc này."

Chương 1019: Long thiếu hỗ trợ

Cái gì? Tô Bán Hứa và Thời Giáp đầu tiên là đồng thời nhìn chăm chú đối phương, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, sau đó đều chậm rãi quay đầu nhìn chằm chằm Dữu Khánh, ánh mắt dán chặt vào Dữu Khánh, phản ứng trên khuôn mặt đầu tiên là sững sờ, sau đó là kinh ngạc, tiếp đó là phẫn nộ, rồi hối hận, cuối cùng sắc mặt trông rất khó nhìn.

Đối với hai người mà nói, loại chuyện này làm sao có thể nói cho người khác biết, điên rồi sao?

Nhất là Thời Giáp, vị Thám Hoa lang trước mắt này lúc trước đã hứa hẹn rồi, đã đồng ý không nói cho bất kỳ kẻ nào, vừa mới quay đầu, không chỉ nói cho người khác, còn là kéo lão tới đây nói ngay trước mặt, bảo lão ta làm sao mà chịu cho nổi?

Nam Trúc đang canh chừng bên ngoài trướng bồng, vừa trông chừng vừa nghiêng tai nghe lén, nội dung bên trong suýt chút nữa khiến gã kinh ngạc rơi lưỡi ra ngoài, vẻ mặt của gã cũng rất đặc sắc, lão Thập Ngũ làm như vậy, ngay cả gã đều làm bối rối thay cho Tô Bán Hứa và Thời Giáp.

Bên trong lều, Dữu Khánh vẫn rất thẳng thắn, tiếp tục nói: "Cũng không phải là ta không tin vào thực lực của hai vị tiên sinh, nhưng dù sao nơi này cũng là Đại Hoang Nguyên, còn đang trong thời điểm Đại Hoang tự, một nhà kỹ đoản, hai nhà kỹ trường, nếu nhị vị tiên sinh có thể hợp tác hành động, chắc hẳn mọi việc sẽ có thể càng thêm thuận lợi. Mọi người thấy sao?"

Thấy con mẹ ngươi! Thời Giáp đột nhiên đứng dậy bùng phát, lão ta thực sự không thể nhịn được nữa rồi, đưa tay hất tung bàn lên, để mọi người cùng ăn rắm đi.

Một đống đồ ào ào rơi xuống đất, thịt, xương, rượu, chén, đĩa, bàn,… đủ các thứ vương vãi khắp sàn, cũng khiến Dữu Khánh và Tô Bán Hứa giật mình.

Thời Giáp sắc mặt âm trầm, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Bước vào đây chỉ mới nói được nửa câu nói, uống một ngụm rượu, ngồi còn chưa nóng mông, thì phải phá mâm bỏ đi, như vậy đã xem là rất kiềm chế rồi.

Tô Bán Hứa thoáng sững sờ một chút rồi cũng học theo, nhấc chân đá bay ghế, xoay người sải bước bỏ đi.

Ghế bị đá bay lên đỉnh lều, bật rơi xuống đất.

Mành cửa mở ra khép lại, khách khứa đều đã đi hết, Nam Trúc sau đó lẻn vào, nhìn một đống hỗn độn đầy đất, gã than thở: "Lão Thập Ngũ, ta nói ngươi a, ngươi chơi đùa kiểu này quá cương mãnh nha, Quy Kiếm sơn trang sát người của Vạn Hoa bảo, tiền trang giết người của Vạn Hoa bảo, việc này làm sao có thể để cho người ngoài biết được, ngươi ngay trước mặt vạch lưng bọn họ ra, bọn họ làm sao chịu được. Vụ này hay rồi nha, hỏng việc rồi a, đều đã bỏ đi hết, không còn ai chơi với ngươi nữa?"

Dữu Khánh hừ một tiếng, hoàn toàn không thèm để ý, "Ban đầu không chấp nhận được là rất bình thường, nếu như ngay từ đầu liền có thể chấp nhận mà không có bất kỳ phản ứng gì, lão tử trái lại không dám nữa. Ngươi cho rằng bọn họ sẽ dừng chơi sao? Ta còn mong không cần phải chơi tiếp đó, ta rất muốn bọn họ bỏ qua cho chúng ta, đừng có chơi nữa, nhưng ngươi thử hỏi bọn họ mà xem, họ có đồng ý không?

Ngay cả loại chuyện như vậy cũng có thể đồng ý, còn làm ra bộ mình trinh tiết lắm, hiện tại đưa cho bọn họ cục cứt, họ cũng phải ăn, còn dám nổi giận với ta, còn dám hất bàn của lão tử, đây là muốn ép ta nổi giận sao? Chờ xem, không cần bao lâu, từng người sẽ phải tìm đến ta xuống nước."

Vẻ mặt đó đúng là không thèm để ý, Nam Trúc thoáng ngẩn người, ngẫm nghĩ lại, dường như thực sự có lý.

Đã nghĩ thông suốt, gã cũng không đặt nặng nữa, nhưng vẫn nhìn đống hỗn độn đầy đất, lắc đầu nói: "Được rồi, để ta đi gọi lão Cửu tới thu dọn."

Gã đi ra ngoài, một lúc sau Mục Ngạo Thiết tiến vào quét dọn…

Trở về trướng bồng của mình, Tô Bán Hứa nhanh chóng dùng mật ngữ viết thứ gì đó, giao cho tùy tùng, yêu cầu lập tức gửi đi.

Trở lại trướng bồng của mình, Thời Giáp cũng trước tiên thông báo tình hình cho Thiện Tri Nhất biết, khiến cho sắc mặt Thiện Tri Nhất trông rất khó nhìn, sự việc diễn biến hoàn toàn ra ngoài dự liệu, đầu tiên là không ngờ tới tên Thám Hoa lang đó cư nhiên lại bộc lộ việc này cho người khác biết, thứ hai là không nghĩ tới phía bên Tô Bán Hứa vậy mà cũng đồng ý giết người của Vạn Hoa bảo.

Tình thế dường như đã vượt quá phạm vi được trao quyền, vì vậy Thời Giáp không thể không rời khỏi khu trại của Phượng tộc một lần nữa.

Mà lúc này, Trữ Bình Côn đã trở về khu vực trại của Phượng tộc, tai mắt của lão ta trước tiên kể lại tình hình đám người Tô Bán Hứa và Thời Giáp nhiều lần ra vào chỗ Dữu Khánh. Chuyện này rất không bình thường, không nói tới Trữ Bình Côn, ngay cả thuộc hạ của lão rõ ràng cũng cảm thấy những người đó dường như đang chặt lén lút mưu tính bí mật gì đó, bọn họ một lần nữa cảm nhận được áp lực từ lời đe dọa giết người của Dữu Khánh.

Đêm dần dần khuya, có bộ tộc chậm rãi đến hạ trại muộn, nhưng nói chung, số lượng những đống lửa đêm trên cánh đồng bát ngát đang không ngừng giảm xuống, mỗi một bộ lạc chỉ chừa lại một chút lửa để chiếu sáng, tuy nhiên người bay qua trên bầu trời đêm nhìn xuống, vẫn như nhìn thấy được những đốm sao lóng lánh, bóng tối và ánh sáng đan xen đi ra một bức tranh đẹp đẽ.

Những đống lửa chiếu sáng được duy trì đến bình minh, trời vừa sáng, số lượng đống lửa đột nhiên tăng nhiều lên, nhiều người thức dậy lo liệu cơm nước, nghênh đón một ngày mới bắt đầu.

Trên cỏ cây vương vấn những giọt sương, long lanh trong nắng sớm, tô điểm thêm cho vẻ đẹp đất trời.

Tô Bán Hứa Trướng cất bước tản bộ bên ngoài lều, cảm nhận không khí sáng sớm, đồng thời thỉnh thoảng âm thầm quan sát động tĩnh phía bên lều của Dữu Khánh, rồi theo thuộc hạ vừa trở về cùng nhau quay vào trong trướng bồng.

Thủ hạ đưa một viên đan hoàn cho y.

Y cầm lấy đan hoàn kiểm tra, sau khi xác nhận nó chưa từng bị mở ra y mới bóp vỡ, lấy ra một tờ mật thư, ngoại nhân là xem không hiểu nội dung trên đó, bản thân y cũng phải trải qua một phen giải mã mới đọc được nội dung.

Nội dung mật thư được dịch ra, cũng chỉ có một câu nói: Ngươi còn mong chờ có thể trở về tiền trang?

Sau khi xem xong, Tô Bán Hứa cười khổ, đã hiểu được ý tứ trong đó, y không để cho thủ hạ nhìn thấy, trực tiếp chà xát mật thư thành bột mịn ở trong lòng bàn tay.

Đột nhiên có tiếng thủ hạ từ bên ngoài gọi vào, “Tiên sinh.”

Tô Bán Hứa: “Vào đi.”

Người bên ngoài vén rèm lên bước nhanh vào, cấp báo: "Tiên sinh, Long Hành Vân tới, đi đến chỗ Trữ Bình Côn."

"Long Hành Vân?" Tô Bán Hứa sửng sốt, ngạc nhiên, tại sao lại tới đây, còn đi đến chỗ Trữ Bình Côn? Y lập tức đi ra khỏi lều, ngồi xen lẫn giữa đám tộc nhân Phượng tộc bên đống lửa, trông có vẻ là đang cùng nhau ăn uống, thực ra là một mực tập trung chú ý âm thầm quan sát chiếc lều của Trữ Bình Côn.

Nhận được thông báo từ Mục Ngạo Thiết, được biết Long Hành Vân tới đây, Dữu Khánh cũng đi ra khỏi trướng bồng, tản bộ ở bên ngoài, trong lúc vô ý ánh mắt hắn đụng phải ánh mắt Tô Bán Hứa, lập tức giống như trẻ con hờn giận, quay đầu sang một bên, bộ dạng như sẽ cả đời không qua lại với nhau.

Tô Bán Hứa với khuôn mặt chuột nhếch miệng, có vẻ dở khóc dở cười.

A Lạc Công đứng ở bên ngoài trướng bồng của tộc trưởng, nhìn rõ toàn cảnh hành động của mọi người vào trong mắt.

Thiện Tri Nhất ngồi khoanh chân đả tọa bên trong lều sắc mặt âm trầm, Thời Giáp ngồi quỳ trước mặt cũng trầm mặc, hai người đã lặng im như thế thật lâu.

Đột nhiên, phía ngoài mành cửa cất lên tiếng chào hỏi, "Thiện trang chủ, vãn bối Long Hành Vân đến đây bái phỏng."

Cái quỷ gì? Thời Giáp vội vàng đứng dậy, đến cửa vào vén mành che ra, nhìn người bên ngoài, có chút sửng sốt, phát hiện thấy đúng là Long Hành Vân.

Phía bên Thiện Tri Nhất, cũng chỉ có một mình Thời Giáp làm chạy chân, kiếm thị thì giống như một người gỗ trường kỳ thủ bên cạnh Thiện Tri Nhất, cho nên khả năng nắm bắt thông tin, tình hình xung quanh của bên này tương đối yếu, còn chưa biết được thông tin Long Hành Vân đến nơi này.

Ánh mắt Thời Giáp chuyển động, cũng nhìn thấy được Ngân Sơn Hà ngậm tẩu thuốc phì phèo khói thuốc, ánh mắt Ngân Sơn Hà nhìn lão ta có phần kiêu ngạo.

"Long thiếu chờ một chút." Thời Giáp cất lời khách khí, thả mành xuống quay vào trong, nhanh chóng đến bên cạnh Thiện Tri Nhất, thông báo cho ông ta.

Thiện Tri Nhất cau mày, nói thật, với thân phận và địa vị của ông ta, không phải ai muốn tới gặp là có thể gặp được, Long Hành Vân cứ tùy tùy tiện tiện chạy đến đòi gặp mặt như vậy là có chút vô lễ, nhưng sau một hồi suy nghĩ, ông ta cũng muốn biết rõ Long Hành Vân chạy tới đây làm gì, cuối cùng khẽ gật đầu đồng ý.

Thời Giáp lập tức đến cửa vào đón hai vị khách vào cửa.

Đối diện với một vị cao thủ cảnh giới Cao Huyền, Long Hành Vân và Ngân Sơn Hà cũng không dám quá mức tự đại, phải có cấp bậc lễ nghĩa, hai người trước hết hành lễ.

Thiện Tri Nhất khoanh chân ngồi dưới đất, bọn họ cũng không thể đứng nói chuyện, đều ngồi quỳ xuống trước mặt Thiện Tri Nhất.

Thiện Tri Nhất thăm hỏi mẫu thân của Long Hành Vân xong, mới chính thức hỏi: "Long thiếu tìm lão phu có chuyện gì sao?"

Long Hành Vân đáp: "Tại trước mặt Trang chủ, không dám vòng vo, thực không dám giấu giếm, Trữ Bình Côn cùng làm khách tại Phượng tộc với trang chủ đó là bạn của Xích Lan các. Nghe nói có người ngông cuồng nói muốn lấy tính mạng của hắn. Hừ! Thực là ngang ngược, ai dám động Trữ Bình Côn một đầu ngón tay thử xem, Xích Lan các ta tất nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn. Ta đến đây thăm Thiện trang chủ, cũng là hi vọng trang chủ có thể nể mặt Xích Lan các, một khi phát hiện thấy Trữ Bình Côn có nguy hiểm gì đó thì có thể xuất thủ cứu một chút."

Gã không dám nói Quy Kiếm sơn trang ngươi động tới Trữ Bình Côn thử xem, dù sao ngay cả Trữ Bình Côn cũng chỉ là lo lắng và nghi ngờ, lão ta không thể xác nhận Quy Kiếm sơn trang sẽ tham dự vào việc này. Lời nói đến như vậy đã tính là cảnh báo đứng mức rồi, đã bày ra sự uy hiếp từ Xích Lan các.

Đương nhiên, những lời này là do Ngân Sơn Hà trước đó bày cho gã nói, tránh để lời nói quá mức lỗ mãng, dù sao Thiện Tri Nhất không phải người bình thường.

Thiện Tri Nhất bình thản nói: "Ta đã biết rồi."

Long Hành Vân hơi cau mày, ngươi đã biết là có ý gì? Gã rất không hài lòng với thái độ không rõ ràng này, gã còn muốn ép ông ta bày tỏ rõ thái độ, nhưng Ngân Sơn Hà ở phía sau đã nhanh chóng kéo y phục của gã một cái, ra hiệu cho gã.

Long Hành Vân đành phải thay đổi lời nói, "Đa tạ tiền bối, không dám quấy rầy nhiều hơn, vãn bối xin cáo từ."

Thiện Tri Nhất khẽ gật đầu, Thời Giáp lập tức đứng dậy tiễn khách.

Sau khi tiễn khách rời đi, Thời Giáp vội vàng quay trở lại, ngồi quỳ tại trước mặt Thiện Tri Nhất, "Trang chủ, làm sao bây giờ? Xích Lan các cũng đã tham gia vào rồi, đã đứng về phía họ Trữ."

Thiện Tri Nhất bình tĩnh không dao động, nói: "Không biết người nào làm, ai đứng ở phía sau hắn cũng vô dụng, nếu biết rõ là ai làm, không có người nào đứng ở phía sau hắn, chúng ta cũng không thể thoát thân."

Lời này có chút vòng vo, Thời Giáp hơi sửng sốt, sau đó mới chợt bừng tỉnh hiểu ra, đã hiểu được mấu chốt vấn đề nằm ở đâu, nói đến cùng vẫn là có thể làm một cách lặng lẽ hay không.

Sau khi ra khỏi nơi này, Long Hành Vân không đi nơi nào khác, gã trực tiếp đi bái phỏng Tô Bán Hứa, cùng một mục đích, uy hiếp!

Đối với Tô Bán Hứa, Long Hành Vân không có khách sáo như đối với Thiện Tri Nhất, gần như là chỉ thẳng vào mũi Tô Bán Hứa để cảnh cáo.

Tại trước mặt gã, Tô Bán Hứa cũng không còn cách nào khác, không chỉ đích thân tiễn người ra khỏi cửa, y còn hơi chút cúi đầu khom lưng.

Cảnh tượng này, Dữu Khánh nhìn thấy, Trữ Bình Côn cũng nhìn thấy.

Trữ Bình Côn vẻ mặt cười tươi, ở xa xa nhìn Dữu Khánh, nét mặt đầy sự mỉa mai.

Từ phản ứng của Trữ Bình Côn, Dữu Khánh xác nhận được mục đích chuyến thăm này của Long Hành Vân, hắn quay đầu lại xì một tiếng khinh thường trước mặt Nam Trúc, "Ta đang tự hỏi có chuyện gì, hóa ra là hai tên đó ôm lấy nhau. Tên Long đại thiếu này thật đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, tự tìm rắc rối, chuyện gì cũng dám nhảy vào trong, vậy thì cùng nhau chơi đùa đi."

Hắn hất đầu ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết, "Đi xem hắn ở chỗ nào."

Mục Ngạo Thiết lập tức nhanh chóng rời đi.

Dữu Khánh lại hỏi Hướng Chân, "Hướng huynh, nếu như nói ngươi làm thịt Long Hành Vân, ngươi có nắm chắc không?"

Ánh mắt Hướng Chân chậm rãi dừng tại trên người hắn, như muốn hỏi, ngươi có biết ngươi đang nói gì hay không?

Chính vào lúc này, một gã bào vệ Phượng tộc rất nhanh xuyên qua khu vực trại, đi thẳng đến bên ngoài trướng bồng của tộc trưởng, nói với A Lạc Công mấy câu gì đó.

A Lạc Công lập tức xoay người tiến vào trong lều, bước nhanh đến trước mặt Phượng Kim Kỳ, bẩm báo: "Tộc trưởng, bảo chủ Vạn Hoa bảo đến đây bái phỏng."

"Hả? Đến nhanh như vậy…" Phượng Kim Kỳ dựa vào lưng ghế bật hỏi với vẻ nghi hoặc, ngay sau đó lại như chợt hiểu ra, khẽ gật đầu, "Xem ra nữ nhân đó vốn là đã tới Đại Hoang tự. Để ta xem vị Thám Hoa lang đó kết cục thế nào. Đi thôi, mời vào đi."

Chương 1020: Nghe danh không bằng gặp mặt

Cảnh tượng A Lạc Công vội vã đi ra khu vực trại khiến cho mọi người chú ý, ánh mắt mọi người đều dõi theo bóng lưng lão ta.

Chỉ chốc lát sau, nhìn thấy A Lạc Công quay trở về, dẫn theo bốn nữ nhân cùng trở về.

Nữ nhân dẫn đầu rất khiến người khác chú ý, là kiểu người vừa xuất hiện tại một nơi như thế này là lập tức có thể thu hút ánh mắt của mọi người.

Tuổi tác nhìn như không lớn, nhưng nét duyên dáng của người trưởng thành rất rõ ràng, dung mạo xinh đẹp thanh nhã, mỹ lệ mà không dung tục, mặc nghê thường, tay áo tà váy bồng bềnh phất phơ, dáng đi khiến người ta nghĩ tới những đóa thanh liên yêu kiều đung đưa đón gió trong hồ sen, phong thái siêu trần thoát tục, khi ánh mắt chạm đến người này, dường như cảm nhận được một mùi hương thơm hư ảo, thực sự là cảnh đẹp ý vui.

Nữ nhân đi ngay phía sau là một lão ma ma tinh thần quắc thước, dáng đi mạnh mẽ, trông thân thể cứng cáp mạnh mẽ.

Phía sau nữa là hai nữ tử mặc bạch y, rõ ràng là hai tùy tùng.

Nhóm người này có khí chất khác hẳn thường nhân, không giống như là người xuất hiện tại nơi đây, cũng không giống là người sinh hoạt tại thế gian phồn hoa, mà là có cảm giác siêu phàm thoát tục.

Trong khu trại Phượng tộc, bất cứ ai phát hiện nhóm người này đều dõi ánh mắt nhìn theo, hiện trường hoàn toàn yên lặng.

Dữu Khánh và Nam Trúc cũng không ngoại lệ, hai người vẫn như mọi khi, không chút nào che giấu ánh mắt theo dõi mỹ nữ của mình, khi ở tại trong vùng núi non, khe suối vắng vẻ bọn hắn đã có đức tính này, chưa từng thay đổi thói quen, ánh mắt dõi theo giai nhân dẫn đầu nhìn như tiên tử kia.

Hướng Chân ở bên cạnh còn đỡ, cũng đang nhìn theo, nhưng rất rõ ràng, ánh mắt của gã không giống với mấy người Dữu Khánh, trong ánh mắt của gã bộc lộ ra ý dò xét và quan sát.

"Lại có chuyện lạ như vậy, đích thân A Lạc Công đi nghênh đón, đây là ai a?" Dữu Khánh vuốt vuốt ria mép cất tiếng lẩm bẩm.

Mấy người bên cạnh hắn không có ai nhận ra, nhưng vẫn có câu trả lời đột nhiên vang lên tại phía sau hắn, "Lão đệ, e rằng lần này ngươi gặp phải phiền toái rồi, Trì Bích Dao, bảo chủ Vạn Hoa bảo, đã đích thân tới đây."

Là giọng nói của Tô Bán Hứa, Dữu Khánh quay lại nhìn phía sau, đúng là y, hắn không biết vị này lẻn đến bên cạnh mình từ lúc nào.

Thái độ không thể thay đổi, Dữu Khánh lập tức quay đầu đi, vẫn giữ bộ dạng cả đời không qua lại với nhau, ánh mắt lại tiếp tục dán chặt vào nữ nhân xinh đẹp dẫn đầu kia, đó là bảo chủ Trì Bích Dao của Vạn Hoa bảo đại danh đỉnh đỉnh sao?

Ánh mắt hắn nhanh chóng xoay chuyển về phía Trữ Bình Côn, muốn xác minh một chút.

Trữ Bình Côn rõ ràng rất kinh ngạc, đối với việc bảo chủ Vạn Hoa bảo đột nhiên hàng lâm, lão ta có phần chân tay luống cuống, hiển nhiên trước đó lão ta không biết việc này, sau một hồi trố mắt ra nhìn, lão nhanh chóng cất bước chạy đi, đuổi theo bái kiến.

Lão ma ma kia quay đầu lại nhìn, không nói tiếng nào, chỉ phất tay ra hiệu một cái, Trữ Bình Côn liền lập tức khúm núm lui ra, đôi mắt mong đợi nhìn theo bảo chủ tiến vào trong trướng bồng của tộc trưởng Phượng tộc.

Dựa vào thành ghế, Phượng Kim Kỳ vẫn giữ bộ dạng không thể nhúc nhích như cũ, quý khách tới cũng không đứng dậy nghênh đón, che phủ tấm da thú trên người không buông, chỉ nở nụ cười nhàn nhạt, trước tiên cất lời chào hỏi để bày tỏ sự tôn trọng, "Trì bảo chủ khỏe chứ? Đã rất lâu không gặp, tại sao ngươi vẫn còn trẻ như thế chứ?"

Trì Bích Dao thần thái sáng láng, khuôn mặt hồng hào nở nụ cười khoe hàm răng trắng, được khen trẻ tuổi, nữ nhân nào đều thích nghe, nàng ta hơi khom người chào hỏi, giọng nói trong trẻo: "Miệng tộc trưởng Phượng tộc vẫn ngọt ngào như trước a. Lần này không mời mà đến, mạo muội quấy rầy."

Miệng tộc trưởng Phượng tộc vẫn ngọt ngào như trước? Mấy tộc nhân Phượng tộc phục vụ trong trướng bồng quay nhìn nhau trong vô thức, dường như nghe ra được hàm ý khác.

A Lạc Công gọi người xếp chỗ ngồi cho khách, nhưng Phượng Kim Kỳ cất tiếng ngăn lại, "Không cần, nàng thích sạch sẽ, không ngồi ghế của người khác, cũng không ăn uống đồ của người khác."

A Lạc Công ngẩn người, nhanh chóng phất tay cho người lui ra, sau đó lão ta nhìn thấy lão ma ma nói người đi theo lấy ra một chiếc ghế xếp có lưng dựa màu đỏ sẫm bóng mịn như ngọc, mở ra định đặt sau lưng Trì bảo chủ.

Trì Bích Dao xua tay, "Không cần rắc rối, nói mấy câu liền đi."

Phượng Kim Kỳ a một tiếng, "Không phải đến gặp ta, vậy chuyến này đến đây có mục đích gì thế?"

Trì Bích Dao mỉm cười, "Lão già như ông có gì hay để gặp chứ. Ta nghe nói tài tử đệ nhất thiên hạ đại danh đỉnh đỉnh đang ở đây, hắn nổi danh đã lâu, đúng lúc ta lại tới đây xem sự kiện Đại Hoang tự, nên nhân tiện tới xem phong thái của Thám Hoa lang một lần."

Phượng Kim Kỳ nhíu nhíu mày, cho rằng nàng ta đang nói trái với lòng, mọi người đều biết rõ, e rằng nàng ta tới đây vì lời nói ngông cuồng kia của Thám Hoa lang.

Ông ta không muốn nhúng tay vào ân oán gì, nhưng vẫn phải cất lời cảnh cáo: "Hiện tại hắn là khách của Phượng tộc ta, nếu các ngươi có chuyện gì, về sau giải quyết như thế nào cũng được, đừng có gây chuyện tại chỗ của ta."

Trì Bích Dao cười nói: "Ngay phía dưới mí mắt của Đại tộc trưởng, ngươi cho ta mấy lá gan ta cũng không dám nha. Được rồi, chào hỏi cũng đã chào hỏi xong rồi, ngươi cứ chậm rãi nghỉ ngơi…" Nói đến đây, đôi mắt sáng long lanh nhìn nhìn chậu than trước mặt, lại nhìn nhìn tấm da thú đắp trên người đối phương, giọng điệu nghiêm túc: "Thế nào, vẫn còn chưa khỏi sao, vẫn là di chứng do đón đỡ một chưởng của phán quan hồi trước sao?"

Nói đến việc này, trên mặt Phượng Kim Kỳ hiện lên vẻ mặt nghĩ lại chuyện cũ mà kinh, cất tiếng than nhẹ, "Thần nhân a, ngay cả mặt hắn còn không thể nhìn thấy, chỉ một chưởng cách xa mười dặm cũng suýt chút nữa nghiền nát ta."

Trì Bích Dao an ủi nói: "Trong thiên hạ này, có rất ít người vi phạm quy tắc của hắn mà vẫn có thể giữ mạng thoát thân, ngươi có thể đón đỡ một chưởng của hắn xem như đã rất giỏi rồi."

Phượng Kim Kỳ hơi lắc đầu, "Hắn không muốn giết ta, là ta được hắn hạ thủ lưu tình."

Trì Bích Dao ngập ngừng hỏi: "Là ngươi không tìm Dược Đồ thử xem, hay là Dược Đồ nhiều tật xấu không chịu khám và chữa trị cho ngươi?"

Phượng Kim Kỳ cười khổ, "Việc Phán quan xuất thủ đã kinh động đến Đại tộc trưởng, Đại tộc trưởng có xem qua tình trạng bị thương của ta, cũng lệnh cho Dược Đồ đích thân đến Phượng tộc khám và trị cho ta, nhưng mà trong một chưởng đó của Phán quan ẩn chứa lực lượng nào đó không rõ, mặc dù đã hạ thủ lưu tình, không có giết ta, nhưng lại cắt đứt một nửa sinh cơ của ta, Dược Đồ cũng thúc thủ vô sách. Bệnh căn này của ta sợ rằng sẽ theo ta cho đến cuối đời."

Trì Bích Dao: "Vậy thì sống ngày nào hay ngày đó đi."

Phượng Kim Kỳ: "Rốt cuộc thì Phán quan trông như thế nào chứ? Bị hắn phạt mất một nửa sinh cơ nhưng ta thậm chí hình dạng hắn như thế nào cũng không biết, thật là tiếc nuối, mấy phần chấp niệm a."

Trì Bích Dao trầm ngâm nói: "Nghe nói khi xuất hiện đều mang mặt nạ, chưa từng nghe nói có người nào thấy qua. Địa mẫu cũng chưa từng thấy dung mạo của hắn. Địa sư, Đại thánh và Đại tộc trưởng có từng thấy hay chưa thì ta không biết."

Phượng Kim Kỳ chậm rãi nói: "Đại tộc trưởng cũng chưa nhìn thấy."

Ông ta có thể nói ra lời này, hiển nhiên từng có hỏi thăm Đại tộc trưởng.

Trì Bích Dao không quan tâm đến những điều này, "Nghe nói tên Thám Hoa lang đó từng công khai trước mặt mọi người xuất khẩu cuồng ngôn về Vạn Hoa bảo ta, chỗ của ngươi chắc hẳn có nhân chứng chứ? Cho ta một hai người, để ta hỏi kỹ một chút tình hình sự việc."

Phượng Kim Kỳ: "Người của ngươi không bẩm báo cho ngươi sao?"

Trì Bích Dao cũng thẳng thắn, "Không bẩm báo thì ta có thể tới đây sao? Chính là cảm thấy lời bẩm báo có chút vấn đề nên mới đến, đường đường là tài tử đệ nhất thiên hạ, Thám Hoa lang phong lưu phóng khoáng, làm sao có thể không có tu dưỡng, không có đầu óc

như vậy, chưa nói mấy câu đã mở miệng "Tính là cái rắm', 'Giết chết ngươi', những lời đó không giống như của một người văn hoa cái thế nói ra nha. Ta không muốn nghi ngờ do tiểu nhân phá rối cũng không được."

Hóa ra là vì điều này, Phượng Kim Kỳ không muốn thiên lệch về bên nào đúng bên nào sai, ông ta ra hiệu nói với người bên cạnh mình: "Ngươi đi sắp xếp đi."

"Vâng." A Lạc Công đáp lời, sau đó dẫn đám người Trì Bích Dao đi ra ngoài.

A Lạc Công trước tiên dọn ra một căn lều cho Trì Bích Dao sử dụng, đồng thời tìm kiếm hai người có chứng kiến mọi việc diễn ra đưa đến cho Trì Bích Dao xác minh tình huống.

Người dò hỏi là lão ma ma kia, Trì Bích Dao ngồi bên nghe, chỉ là càng nghe nàng ta càng kinh ngạc, phát hiện sự thật không khác lắm với những gì Trữ Bình Côn báo cáo, mặc dù trong lời báo cáo của Trữ Bình Côn có phần nào đó kích động gợi lên lòng thù địch người ta, nhưng về tổng thể và thực tế vẫn là tương xứng.

Trì Bích Dao khó thể tin nổi, tài tử đệ nhất thiên hạ lại thô lỗ như thế sao?

Khi A Lạc Công bảo mọi người lui ra thì chợt nhớ tới chuyện gì đó, thiện ý nhắc nhở một câu, "Trì bảo chủ, Thiện trang chủ của Quy Kiếm sơn trang cũng làm khách tại nơi đây."

Ngụ ý là nhắc nhở người ta xem có nên đi chào hỏi hay không?

Trì Bích Dao thuận miệng nói: "Không quan hắn, kệ hắn đi."

Quả thực không quen, và một phần là không để Thiện Tri Nhất vào trong lòng, là bạn thân của Địa mẫu, quả thực trong tâm thức tự nhiên có một loại cảm giác ưu việt, ít nhất, nàng ta không đáng chủ

động đi bái kiến, nàng ta sống tị thế, cũng không muốn đi làm mấy chuyện đối nhân xử thế kia.

A Lạc Công đành hỏi tiếp, "Trì bảo chủ còn có căn dặn gì không?"

Đôi mắt Trì Bích Dao chợt sáng lóng lanh, "Vị Thám Hoa lang đó ở đâu, làm phiền mời tới đây giúp ta, ta muốn gặp mặt hắn."

A Lạc Công hơi khom người rồi lui ra ngoài.

Trữ Bình Côn đứng khoanh tay trong khu trại chờ đợi được triệu kiến thì chìm trong tình trạng cực kỳ thấp thỏm lo âu, lão ta không nghĩ tới một bản báo cáo lại có thể kinh động pháp giá bảo chủ đích thân tới nơi này, một khi bị tra xét ra được trong báo cáo của lão có bỏ thêm gia vị, lão ta thực sự không thể gánh chịu nổi hậu quả khi chọc giận bảo chủ.

Khi nghe nói Trì Bích Dao triệu kiến, Dữu Khánh cũng không bất ngờ, nhưng Nam Trúc thì rất khẩn trương, gã nói: "Không thể đi, e rằng có nguy hiểm."

Tuy nhiên, Dữu Khánh không sợ chút nào: "Ngươi suy nghĩ nhiều, nơi này là Đại Hoang Nguyên, có thách nàng ta cũng không dám công khai làm xằng làm bậy. Nàng ta đã tới đây rồi, nếu thật muốn gây chuyện, có trốn cũng không trốn được."

Hắn dẫn đầu đi đến, Nam Trúc lập tức theo sau, Hướng Chân cũng trực tiếp đuổi theo.

Tô Bán Hứa hất đầu nói với thuộc hạ ở bên cạnh: "Gọi người."

Sau đó y cũng đi theo Dữu Khánh. Thuộc hạ của y lập tức kêu gọi đồng bạn, cùng một mục tiêu tiến đến gần căn lều của Trì Bích Dao.

Thời Giáp đang ở bên ngoài quan sát tình hình thấy vậy thì cũng nhanh chóng tiến vào trong lều, bước nhanh đến trước mặt Thiện Tri Nhất, quỳ một gối xuống đất bẩm báo, "Trang chủ, Trì Bích Dao gọi

Thám Hoa lang đến, không biết có phải muốn tìm Thám Hoa lang tính sổ hay không?”

“Vào lúc này, tại nơi đây, Trì Bích Dao chắc hẳn không có gan lớn như thế.” Mặc dù miệng nói như vậy, Thiện Tri Nhất vẫn đứng lên, trực tiếp đi thẳng ra ngoài, “Trì bảo chủ đã tới, cũng nên đến gặp mặt chào hỏi chút đi.”

Ít nhiều vẫn sợ Trì Bích Dao gây ra chuyện gì không mong muốn, không đích thân nhìn chằm chằm, ông ta có chút không yên tâm.

Mà đây cũng là điều Thời Giáp lo lắng nên phải khẩn cấp bẩm báo cho ông ta. Đối với cao thủ cấp bậc như Trì Bích Dao, một khi có biến, vẫn cần phải chính trang chủ xuất thủ mới được.

Kiếm thị đi theo như bóng với hình.

Nam Trúc và Hướng Chân bị chặn lại bên ngoài trướng bồng, không được phép cùng đi vào, lúc đầu hai người không chịu, nhưng Dữu Khánh nói rằng không sao, bảo bọn họ ở lại bên ngoài chờ đợi, một mình hắn theo bạch y nữ tử thủ vệ vén mở mành che, đi vào bên trong.

Trì Bích Dao lẳng lặng đứng lặng bên trong lều nghiêng tai lắng nghe, khi nghe được những lời nói không hề e sợ, ung dung và phóng khoáng của Dữu Khánh, nàng ta không khỏi hơi gật đầu có vẻ khen ngợi, chỉ là một tu sĩ Sơ Huyền lại có được khí phách ung dung như vậy quả thực không tầm thường.

Mành cửa vừa được mở ra, đôi mắt sáng ngời của nàng ta lập tức dán chặt vào trên người Dữu Khánh vừa bước vào. Sau khi nhìn thấy rõ tướng mạo của Dữu Khánh, nàng ta không khỏi sửng sốt.

Dữu Khánh tiến lên hành lễ rất quy củ, “Dữu Khánh bái kiến Trì bảo chủ.”

Kết quả một hồi lâu vẫn không thấy có phản ứng gì, hắn không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, vừa nhìn thấy, liền phát hiện nữ nhân này thật sự rất xinh đẹp, siêu phàm thoát tục giống như tiên nữ.

Nào ngờ Trì Bích Dao lại dần dần cau mày, đột ngột toát ra một câu: "Ngươi chính là Thám Hoa lang của Chung Nhược Thần sao? Tại sao dung mạo lại hèn mọn như thế?"

Nàng ta nghe nói Thám Hoa lang tài hoa văn chương cái thế, phong lưu phóng khoáng, vẫn không mất khí khái nam nhi, vứt quan rời đi, bỏ văn theo võ, một thanh kiếm đánh giết ra kinh thành Cẩm quốc, lời kể nghe rất truyền kỳ a, nào ngờ… Dù sao trong đôi mắt nàng ta lúc này là tràn đầy thất vọng, thậm chí còn có vẻ hoài nghi, không biết mình có nhìn lầm người hay không.

Bởi vì rất không tương xứng với lời đồn đại a, nghe danh không bằng gặp mặt.

Cái gì? Dữu Khánh bị nàng ta làm cho có phần sửng sốt và bối rối, hắn rất muốn hỏi xem nữ nhân này bị tật xấu gì vậy, thoạt nhìn dung mạo xinh đẹp như tiên nữ, lại còn có khí chất siêu phàm thoát tục, vì sao vừa mở miệng đã phun phân ra chứ?

Chương 1021: Không có thói quen ăn cơm mềm (1)

Không phù hợp với khí chất, không giống như là loại người có thể nói những lời như vậy, chẳng lẽ là đang cố ý khiến mình nổi giận, sau đó dễ mượn cơ hội trừng trị mình sao?

Còn có, cái gì gọi là Thám Hoa lang của Chung Nhược Thần, từ lâu giữa hắn và Chung Nhược Thần đã không còn có liên quan gì với nhau, không biết nữ nhân này nhắc tới điều này là có ý gì.

Việc có cố ý chọc giận hắn hay không đã không còn quan trọng nữa, hắn cũng không dám quá mức càn rỡ trước mặt loại cao thủ này, hắn ưỡn lồng ngực lên, dõng dạc tự tin nói: "Tại hạ tự thấy tướng mạo mình cũng được, không dính gì với hèn mọn."

Hắn vẫn luôn có lòng tin về điểm này, ở trong Linh Lung quan, ngoại trừ tiểu sư thúc ra, hắn cảm thấy mình là người có ngoại hình tốt nhất.

Trì Bích Dao đến đây không phải để nói chuyện về ngoại hình, chỉ là thuận tiện xem hình dạng hắn như thế nào mà thôi, nguyên do chính vẫn là việc khác, nàng ta hỏi: "Hồi đó, việc ngươi rời khỏi kinh thành Cẩm quốc là chuyện bất đắc dĩ, không thể tránh khỏi, bây giờ ngươi đã có con đường của ngươi, Chung Nhược Thần cũng đã trở thành đệ tử của Địa mẫu, những khó khăn ngươi phải đối mặt lúc đó đều đã trôi qua. Ngươi có muốn bù đắp lại những tiếc nuối đã gây ra hay không?"

Dữu Khánh không biết nữ nhân này nói ra ba câu đều nhắc tới Chung Nhược Thần rốt cuộc là muốn làm gì, không phải tới đây vì việc mình nói ra lời ngông cuồng hay sao?

Mặc dù đã có mơ hồ nghi ngờ ý tứ trong lời nói của nữ nhân này, nhưng hắn vẫn nhịn không được hỏi lời xác nhận, "Bù đắp cái gì?"

Đôi mắt Trì Bích Dao sáng ngời lên, "Nam chưa kết hôn, nữ chưa gả chồng, đây vốn là mối nhân duyên tiền định, đương nhiên là kết nối lại tiền duyên, xem như là sau cơn bỉ cực đến hồi thái lai đi."

Đổi với người khác, nàng ta không chừng thật sự sẽ khiến đối phương phải trả giá đắt vì đã nói lời nhục nhã Vạn Hoa bảo, nhưng với người này, có tính sổ hay không quả thực không quan trọng.

Dù sao, nàng ta đúng là bạn rất thân của Địa mẫu, mối quan hệ riêng tư giữa hai người rất thân mật, hai người đã là bạn thân với nhau từ khi còn trẻ, chỉ là về sau, địa vị của Địa mẫu lên cao, mà

thành tựu của nàng ta thì kém xa Địa mẫu, nhưng Địa mẫu thỉnh thoảng vẫn sẽ đến chỗ nàng ta ở lại một đoạn thời gian.

Đối với những chuyện liên quan đến đại sự thiên hạ, có lẽ Địa mẫu sẽ không nói với nàng ta, nhưng một ít chuyện trong nhà người lớn khó nói thì khi hai người ở bên nhau, Địa Mẫu vẫn sẽ huyên thuyên khá nhiều.

Nàng ta biết rõ, Chung Nhược Thần có thể được Địa mẫu đặc biệt thu làm đệ tử, là Địa mẫu rất coi trọng tương lai của nàng, nguyên nhân chính là vì như thế, Địa mẫu cũng có phần lưu ý đến tâm sự của Chung Nhược Thần, đều từng là thiếu nữ lớn lên, biết rõ đồ đệ đang suy nghĩ gì.

Trên thực tế, xét về mặt lý trí, Địa mẫu cảm thấy đồ đệ không có một nam nhân như thế sẽ càng tốt, không bị vướng bận gì mới càng có lợi cho việc tu hành trong tương lai, nhưng Địa mẫu lại biết rõ, chưa từng cầm được vào tay thì không bỏ được, biết rõ đồ đệ thủy chung là phải trải nghiệm qua chuyện tình yêu nam nữ, không với nam nhân này cũng sẽ cùng nam nhân khác, sẽ không ai ngăn cản được, cho dù là bà ta làm sư phụ cũng không ngăn được, đây là chuyện nhất định cần phải đối mặt.

Về vấn đề với nam nhân này hay là nam nhân khác, không chỉ là Chung Nhược Thần không từ bỏ được, ngay cả Địa mẫu cũng dần dần thiên hướng thanh niên trước mắt này.

Phương diện mặt mũi là nguyên nhân chính, thứ nhì là thanh niên trước mắt này càng ngày càng bộc lộ sự ưu tú, không chỉ văn hoa cái thế, tùy tiện bỏ văn theo võ vậy mà cũng đánh bại được Chung Nhược Thần tại Triêu Dương đại hội, khiến cho Địa mẫu phải kinh ngạc tán dương.

Thời gian Chung Nhược Thần tu hành mặc dù không phải quá dài, nhưng dù sao cũng là đệ tử được Địa mẫu dốc lòng dạy bảo, cung cấp đầy đủ tài nguyên tu hành tốt nhất, Địa mẫu biết rất rõ, tại

trong đồng lứa, thực lực của Chung Nhược Thần chắc chắn là cao nhất, kết quả nàng đánh không thắng tên tiểu tử đáng ghét đó.

Văn võ đều đệ nhất, tuấn kiệt với phong thái như thế, quả thực là thiên kiêu chi tử của cả một thế hệ, hắn lại còn chưa vợ, cũng không có tình nhân, hơn nữa vốn là vị hôn phu từng có hôn ước với Chung Nhược Thần, vậy còn có gì để nói nữa chứ, chính là người do ông trời chọn cho Chung Nhược Thần.

Những nam nhi khác được cho là ưu tú trong số người đồng lứa với đệ tử mình, Địa mẫu đã không thể để vào mắt nữa rồi, Địa mẫu cũng là người tâm cao khí ngạo, ái đồ bà ta muốn tìm nam nhân, tất nhiên phải là tìm nam nhân ưu tú nhất, không có lý do gì để chọn thứ hai.

Nhưng mà Địa mẫu không thể dùng quyền thế để bức ép Thám Hoa lang lấy đồ đệ của mình, đồ đệ của mình không gả được cho ai sao? Còn cần phải ép người ta lấy, thỉnh cầu người ta lấy sao?

Với tính cách mạnh mẽ của Địa mẫu, bà ta thậm chí còn không biểu hiện ra bất kỳ một chút xíu ý tứ nào với Thám Hoa lang, kiểu như gợi ý cho hắn biết ngươi là nhân tuyển tốt nhất để ta gả đồ đệ.

Vì vậy, khi có cơ hội, nàng ta tự nhiên sẽ phân ưu giúp bạn thân.

Hơn nữa, muội muội Văn Nhược Vị của Chung Nhược Thần còn không ngừng khen ngợi tỷ phu của mình rất giỏi rất tốt, cho nên, từ lâu Trì Bích Dao đã rất tò mò về hắn.

Vì vậy, vừa nghe nói Thám Hoa lang đụng chạm đến Vạn Hoa bảo của mình, hơn nữa nàng ta đang ở gần đây, liền lập tức chạy đến.

Tới đây, nhìn thấy, đây là phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong mà Văn Nhược Vị nói ư? Nàng ta thật sự không biết ánh mắt Văn Nhược Vị như thế nào, hôm nào phải nói chuyện cho rõ mới được.

Dữu Khánh bình tĩnh từ chối khéo: "Tiền bối, chuyện quá khứ đã trôi qua rồi."

"Tiền bối?" Trì Bích Dao lập tức nhìn nhìn chính mình, hỏi: "Trông ta già như vậy sao?"

Dữu Khánh không nói nên lời, thầm nghĩ, ngươi có già như vậy hay không thì ta không biết, nhưng đúng là có bệnh.

Chỉ với mấy câu trao đổi như thế, hắn đã nhận ra được, vị bảo chủ Vạn Hoa bảo gì đây thực sự là một món đồ trong ngoài không thống nhất, vẻ ngoài cực kỳ có tính lừa dối, trông như là một đóa thanh liên duyên dáng yêu kiều, nhưng há mồm ra lại là loại hàng không biết lựa lời.

Được rồi, Trì Bích Dao tạm thời cũng không so đo về chuyện tuổi tác của mình nữa, nàng ta tiếp tục thuyết phục: "Hồi đó, Yến Phu Tử là kỳ nhân một đời, thu ba người đồ đệ, hai người trong số đó đều bước vào cảnh giới Bán Tiên, chính là Địa mẫu và Địa sư, còn có một người cũng đạt đến cảnh giới Cao Huyền, việc này chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ môn phái bọn họ quả thực có phương pháp nhìn người.

Có thể được Địa mẫu phá lệ đặc biệt thu làm đệ tử, ngươi có biết điều đó có ý nghĩa gì hay không? Thiên phú của Chung Nhược Thần không phải chuyện đùa! Nàng bước vào Tu Hành giới mới bao nhiêu năm? Tại trước đây không lâu tu vi của nàng đã đột phá đến Thượng Huyền, ngay cả sư phụ của nàng cũng rất tự hào về nàng, thành tựu tương lai là vô hạn. Thám Hoa lang, dùng đầu óc tài tử đệ nhất thiên hạ của ngươi suy nghĩ kỹ mà xem, ngươi có biết hay không, việc ngươi cưới Chung Nhược Thần có ý nghĩa như thế nào?"

Chương 1022: Không có thói quen ăn cơm mềm (2)

Chung Nhược Thần đã đột phá đến Thượng Huyền? Dữu Khánh kinh ngạc và chấn động, khó thể tưởng tượng nổi, giống như đối phương đã nói, Chung Nhược Thần mới bước vào Tu Hành giới bao nhiêu năm chứ, ngưỡng cửa giữa các đại cảnh giới đều là những gông cùm xiềng xích, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào tài nguyên tu luyện sung túc là có thể đột phá, phải cần có ngộ tính.

Hắn hiện tại đang bị kẹt tại Sơ Huyền đỉnh cao, khó thể tiến thêm, nhưng Chung Nhược Thần thì đã đột phá rồi, thiên phú tu hành của nữ nhân đó quả thực kinh khủng!

Con gái của một gia đình thương nhân lại có thiên phú như vậy, điều này quả thực khiến hắn chấn động!

Lúc này, mành cửa được mở ra, một thị nữ ở bên ngoài đi vào, bẩm báo: "Bảo chủ, chưởng sự Tô Bán Hứa của Cẩm quốc tiền trang cầu kiến."

Trì Bích Dao dứt khoát từ chối, "Không gặp."

"Vâng." Thị nữ nhận lệnh rời đi.

"A Sĩ Hành, chỉ cần ngươi đồng ý, ngươi cứ việc biểu đạt với ta rằng ngươi có ý tụ hợp lại, mọi chuyện còn lại không cần ngươi lo lắng. Ta là người đã quen hầu hạ hoa hoa cỏ cỏ, yêu thích những gì tốt đẹp, vui với việc giúp người hoàn thành ước vọng, về phía Địa mẫu, để ta nói với nàng. Ta sẽ nghĩ hết mọi cách nói giúp ngươi để cho nàng đồng ý. Chỉ cần nàng đồng ý, Chung Nhược Thần còn có thể không nghe sư phụ nàng hay sao? Đảm bảo giúp ngươi ôm mỹ nhân về. Đêm động phòng hoa chúc chắc chắn hạnh phúc hơn cả ngày ngươi đề danh Bảng Vàng. Chỉ nghĩ thôi đã thấy rất đẹp rồi phải không?"

Dữu Khánh dùng ánh mắt có phần quái lạ nhìn nữ nhân trước mặt huyên thuyên ba hoa chích chòe với đôi mắt sáng ngời, nói rất hay cứ như thể không phải Dữu Khánh hắn đang động phòng hoa chúc, mà là đang tưởng tượng chính cô ta đang động phòng hoa chúc vậy.

Quả thật, lời của đối phương không chỉ tốt đẹp trong miêu tả, mà chỉ cần suy nghĩ về tương lai tươi sáng đó đã thấy thực sự tốt đẹp vô cùng, chỉ cần cưới Chung Nhược Thần, danh lợi, kim tiền, địa vị và quyền thế, tất cả đều sẽ có được.

Hắn đều muốn những thứ đó, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ đồng ý, bởi vì đó là vị hôn thê của A Sĩ Hành, hắn không thể làm trò chim Cưu chiếm tổ Thước.

Thật sự, trong lòng hắn không hề có một chút suy tính hay do dự nào, lập tức dứt khoát từ chối, "Trì bảo chủ, ngài đã hao tâm tổn trí rồi, ta thật sự không trèo cao nổi, và ta cũng không có thói quen ăn cơm mềm, chuyện quá khứ hãy để cho nó trôi qua đi."

Sắc mặt Trì Bích Dao phủ lên một tầng sương lạnh, từ lời nói và bộ dạng bình tĩnh trả lời của đối phương, nàng ta nhận ra được tên này đã hạ quyết tâm.

Chính vào lúc này, mành cửa mở ra, một thị nữ ở bên ngoài lại đi vào, bẩm báo: "Bảo chủ, trang chủ Thiện Tri Nhất của Quy Kiếm sơn trang tới chơi."

Đối với vị này, Trì Bích Dao rất không tiện không cho thể diện, nàng ta khua tay áo ra hiệu một cái.

Vì vậy, ngay sau đó, Thiện Tri Nhất được mời vào, hai gã tùy tùng theo sát phía sau.

"Trì bảo chủ phong thái vẫn như trước, quả thực khiến người ước ao." Thiện Tri Nhất chắp tay cất lời bắt chuyện.

Trì Bích Dao không có khách sáo, nàng ta có vẻ không phải là người khách sáo, thẳng thắn hỏi: "Ngọn gió nào đưa Thiện trang chủ tới đây?"

Thiện Tri Nhất lạnh lùng liếc nhìn Dữu Khánh, "Ta trò chuyện riêng với Trì bảo chủ mấy câu, tiểu huynh đệ có thể tránh mặt được

không?”

Dữu Khánh đang không muốn tiếp tục dây dưa với Trì Bích Dao về chuyện trời ơi không đến đâu đó, lập tức chắp tay cáo từ, “Nếu như Trì bảo chủ không còn dặn dò khác, tại hạ cáo từ đây.”

Trì Bích Dao lạnh lùng nói: “Chuyện ta đã nói, ngươi không ngại cân nhắc kỹ càng đi, sau khi nghĩ thông suốt có thể liên hệ với ta bất cứ khi nào.”

“Được.” Dữu Khánh đáp lời, rồi lập tức xoay người rời đi.

Vừa ra khỏi trướng bồng, Nam Trúc liền sáp tới hỏi, “Không có chuyện gì chứ?”

Tô Bán Hứa nhanh chóng quan sát Dữu Khánh từ trên xuống dưới xem có việc gì hay không.

Vừa sải bước rời đi, Dữu Khánh vừa cất lời phản bác, “Có thể có chuyện gì chứ, tại trong địa bàn của Thiên tộc, nàng ta cũng không dám trắng trợn công khai làm xằng bậy.”

Tô Bán Hứa cùng đi theo phe phẩy cây quạt, cố ý nói ra mấy lời thu hút sự chú ý của Dữu Khánh, “Vạn Hoa bảo, Thám Hoa lang, tụ lại với nhau đó là tuyệt phối chân chính nha!”

Nào ngờ Dữu Khánh chỉ chớp chớp tròng mắt, hoàn toàn không hề có bất kỳ dấu hiệu nào muốn quay đầu lại để ý tới y.

Nơi khu đất trống trong khu vực trại, Trữ Bình Côn dõi mắt nhìn theo Dữu Khánh rời đi mà không có việc gì.

Bên trong lều, Trì Bích Dao nhận thấy Thiện Tri Nhất không có nói chuyện gì nghiêm chỉnh, hoàn toàn là chạy tới ôn chuyện, hồi tưởng lại hồi đó, mấu chốt là cho dù tại thời điểm đó, giữa bọn họ cũng không có giao tình, đâu có gì để ôn? Nàng ta ứng phó trong sự không kiên nhẫn, sau đó tìm cái mượn đuổi Thiện Tri Nhất đi.

Khi không còn người ngoài, lão ma ma hỏi: "Bảo chủ, có cần gọi Trữ Bình Côn tới đây hỏi gì không?"

Trì Bích Dao hơi chút suy nghĩ, rồi nói: "Cạnh tranh trong kinh doanh là chuyện bình thường, Trữ Bình Côn cũng là đang tìm kiếm lợi ích cho Vạn Hoa bảo. Việc này là do vị Thám Hoa lang đó quá mức ngông cuồng, lại dám chế nhạo Vạn Hoa bảo chúng ta là cái rắm? Lời nói không thể nói lung tung, phải có thực lực tương ứng nha. Nữ nhân đến cấp độ như chúng ta, chỉ muốn nam nhân cần chúng ta, hắn lại muốn làm nam nhân có cốt khí, điều này làm sao được?

Được rồi, vậy thì để cho Trữ Bình Côn cân đo thử xem hắn nặng như thế nào, ta muốn xem hắn cứng cỏi đến mức nào, có thể chịu đựng được hay không. Để ta tiếp nhận tâm tư của thầy trò Lạc Vân Phinh, lần này tiện đường giúp các nàng giải quyết đi. Lần này ta sẽ dùng sức mạnh đè đầu trâu xuống uống nước, ta không tin đánh không cong xương eo tên Thám Hoa lang này!"

Nữ nhân đã đến cấp độ như các nàng, quả thực có tư cách để cường thế, chỉ có các nàng chọn nam nhân, cư nhiên dám nói các nàng đưa cơm mềm tới cửa không ngon, không khác nói các nàng nỗ lực vươn lên đến nay là vô giá trị, làm sao có thể như thế!

Lão ma ma đã hiểu được ý của nàng ta, gật đầu đáp: "Ta sẽ duy trì liên hệ với Trữ Bình Côn."

Các nàng cũng không nán lại đây lâu, thậm chí cũng không có đến chào từ biệt Phượng Kim Kỳ, nói đi liền rời đi.

Trước khi rời khỏi khu vực trại của Phượng tộc, lão ma ma phất tay gọi Trữ Bình Côn cùng đi ra ngoài, có chuyện muốn hỏi, cũng có việc muốn sắp xếp.

Đến khi Trữ Bình Côn từ bên ngoài trở về, trông lão ta phong thái hiên ngang, tinh thần rõ ràng không giống trước nữa.

Lão nghe ra được ý tứ từ Tổng quản ma ma của Vạn Hoa bảo, bảo chủ không chỉ không trách lão thêm gia vị trong báo cáo, ngược lại còn ủng hộ lão buông tay buông chân thoải mái mà làm, có thể nói là lão không còn nỗi lo về sau, như trút được gánh nặng, cho nên lão làm sao có thể không lên tinh thần, đã quyết định sẽ đẩy vị Thám Hoa lang đó vào trong chỗ chết.

Chương 1023: Không thể chờ đợi thêm nữa (1)

Sau khi xác định rằng nhóm người Trì Bích Dao đã rời khỏi, Nam Trúc trở về trướng bồng của mình, nhìn thấy tình hình trước cửa vào lều thì không khỏi cảm thấy buồn cười, chỉ thấy Tô Bán Hứa vẫn còn quanh quẩn tại cửa vào, mãi vẫn không thể vào được cửa, bởi vì, bị Hướng Chân khoanh tay đứng chặn tại cửa vào.

Lão Cửu đã đi dò hỏi tung tích của Long Hành Vân, Nam Trúc tại bên ngoài quan sát động tĩnh, nhân sự rất thiếu thốn, vì vậy lão Thập Ngũ sai Hướng Chân, nói dễ nghe là nhờ Hướng Chân giúp đỡ một chút việc nhỏ, trông cửa giúp, đừng để người ta quấy rầy.

Bình thường tự nhiên không cần phải trông cửa, nhưng bây giờ thì rất rõ ràng, lão Thập Ngũ đang muốn hầm ưng.

Mà Hướng Chân không có từ chối loại việc vặt này, hơn nữa còn là một người trông cửa rất xứng với chức vụ, tuyệt đối thiết diện vô tư, Tô Bán Hứa dùng đủ các loại lí do vẫn không thể nào vào được, cũng không vào thông báo, khoanh tay chặn ngay cửa vào, chỉ đáp lại hai chữ "Không được", giống như thần giữ cửa vậy.

Đường đường là Chưởng sự của tiền trang nhưng gã ta thực sự không để vào mắt nha.

Nam Trúc đã phục gã ta. Nam Trúc tự nhận rằng nếu là mình, chắc chắn sẽ có "Điệu bộ nịnh bợ", sợ rằng sẽ không chống lại được mặt mũi diện của Tô Bán Hứa, ít nhất sẽ đi thông báo giúp y, thậm chí có khả năng sẽ nói giúp cho người ta, cần phải biết rằng vị Tô chưởng sự này chính là một vị thần tài, gã cần lấy lòng một chút.

Thừa dịp Tô Bán Hứa chưa kịp phản ứng, gã đột nhiên vụt luồn vào trong trướng bồng.

Tô Bán Hứa thoáng sửng sốt, lập tức muốn đi vào theo, nhưng Hướng Chân đã bước sang ngang, chặn lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương, cảnh cáo: "Ta nhường nhịn một lần cuối cùng!"

Ngụ ý là, nếu ngươi còn tự tiện xông vào lần nữa, đừng trách ta.

Hừ! Tô Bán Hứa tức quá mà cười, chiết phiến trên tay phe phẩy phần phật rất mạnh, rất muốn hỏi xem tên ngốc này từ đâu chui ra.

Thuộc hạ của hắn cũng chịu không nổi nữa, nhanh chóng tiến tới, định cho Hướng Chân một chút cảnh cáo.

Ánh mắt Hướng Chân lập tức như đao đâm tới, đại kiếm trên lưng đồng thời hơi dao động, tựa như tự động rút ra một tấc, những ngọn cỏ xung quanh trong vòng một trượng đang nhẹ nhàng rung rinh theo gió bất chợt ngừng lại, hình như đã bị một luồng khí cơ khó tả làm đóng băng, cũng giống như là bị vô số mũi nhọn kiềm chế khiến cho không dám nhúc nhích, bất kỳ nhánh cỏ nào hơi chút không tuân theo, lập tức đứt gãy rơi xuống.

Tại khoảnh khắc đó, ở trong trướng bồng tộc trưởng, Phượng Kim Kỳ chậm rãi hé mắt ra, chậm rãi nói: "Kiếm ý."

Trong một trướng bồng khác, Thiện Tri Nhất đang khoanh chân đả tọa thì đột nhiên mở mắt, lẩm bẩm một câu, "Sơ Huyền?"

Tô Bán Hứa đột nhiên nhấc chiết phiến trong tay lên che nửa mặt, ngăn cản mũi nhọn sắc bén vô hình, híp mắt nhìn chằm chằm

Hướng Chân đang chặn đường, đồng thời nhanh chóng vung tay ngăn cản tên thủ hạ định xông tới, đẩy tay, ra hiệu cho gã lùi lại.

Lúc này, trong ánh mắt người lùi lại nhìn về phía Hướng Chân lộ ra vẻ cảnh giác, rõ ràng không dám tiếp tục khinh thường.

Trong khi đó, hai sư huynh đệ ở trong lều đều không có cảm giác gì, Dữu Khánh đang ngồi ở trên ghế gập, miệng ngậm cọng cỏ, hai tay nghịch nghịch mép cọng cỏ, rõ ràng rất buồn chán.

Nghe được lời cảnh cáo bên ngoài trướng bồng, Nam Trúc quay đầu lại nhìn, rồi đi đến trước mặt Dữu Khánh, chỉ chỉ tay về phía cửa vào lều, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, "Thật là hùng hổ."

Thấy Dữu Khánh thờ ơ không chút dao động, gã đành phải nói tới chính sự, "Nhóm người Trì Bích Dao đã rời đi hết rồi. Trữ Bình Côn cũng đi theo, không biết đã trao đổi chuyện gì, chỉ thấy khi lão ta trở về thì chân nhấc cao mặt mày vênh váo. Có lẽ chúng ta cần phải cẩn thận một chút."

Đúng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên giọng nói ủa Tô Bán Hứa, "Lão đệ, ta không nói là không làm giúp ngươi chuyện đó, nhưng cần phải nói cho rõ ràng nha."

"Phù." Dữu Khánh thổ bay cọng cỏ đang ngậm trên miệng, nói với Nam Trúc, "Để cho hắn vào đi."

Nam Trúc ha ha cười, lập tức xốc mành lên đi ra ngoài, vỗ vỗ cánh tay ra hiệu cho Hướng Chân, "Lão Thập Ngũ mời khách vào."

Lúc này Hướng Chân mới nghiêng người nhường đường.

"Tô tiên sinh, mời, mời vào trong." Nam Trúc cúi đầu khom lưng vén rèm ra.

Tô Bán Hứa không vui hừ một tiếng, giống như đang mỉa mai vẻ mặt của Nam Trúc. Y sải bước đi vào trong, nhìn thấy Dữu Khánh

đang đùa nghịch cọng cỏ, vẫn giữ bộ dạng không muốn để ý tới mình, y bất đắc dĩ than thở: "Lão đệ, ta nghĩ ngươi đã hiểu lầm ta rồi, ta là người đã nói là làm, lời nói ra chưa bao giờ đổi ý. Nếu ta đã nói giúp ngươi xử lý họ Trữ, tất nhiên sẽ không nuốt lời. Chính là ngươi nói một đằng làm một nẻo nha. Hậu quả như thế nào, ngươi cũng đã thấy rồi. Không phải là ta không đồng ý, mà là phía Thời Giáp không đồng ý, ngươi tức giận với ta làm gì?"

Nghe lời nói này, khóe miệng Nam Trúc nhịn không được vểnh lên, gã nhận thấy tình hình đúng như lão Thập Ngũ đã dự đoán lúc trước, quả thực đã tự chạy đến tìm đường xuống nước rồi.

Nhưng Dữu Khánh tựa hồ không bị ảnh hưởng với biểu hiện của y, vẫn không ngừng đùa nghịch cọng cỏ, hờ hững nói: "Tô tiên sinh cho rằng mắt ta mù sao, ngươi phát cáu rất dữ nha, một cước đá bay ghế lên trời."

Nam Trúc thầm hô ai ui, muốn khuyên can hắn đừng có bắt chẹt người ta nữa, như vậy đã đủ rồi, đừng để làm hỏng việc.

Tô Bán Hứa xếp chiết phiến lại, "Phát cáu thì sao chứ? Không thể phát cáu sao? Lão đệ, là bởi vì ngươi nói không giữ lời a, đã nói không thể tiết lộ cho người ngoài, quay đầu lại người liền bán đứng ta đi. Một khi việc này bị người bộc lộ ra ngoài, ngươi nói xem, ta phải chịu kết quả thế nào chứ?"

Dữu Khánh rốt cuộc đứng lên, giang tay nói: "Ta cũng không ngờ tới cả hai nhà các ngươi đều đồng ý giúp làm việc này, ta cũng rơi vào tình thế khó xử, ngươi nói xem, ta phải để cho nhà ai đi mạo hiểm bây giờ?"

Tô Bán Hứa xua xua tay, nói: "Thôi được rồi, không nói về việc này nữa, dù sao Thời Giáp cũng không có khả năng tiếp tục tham gia, mọi việc đều đã trôi qua, bỏ qua hết những chuyện không vui lúc trước đi. Vẫn là câu nói đó, họ Trữ, ta xử lý giúp ngươi. Việc này cần phải giữ kín, không thể để cho bất kỳ kẻ nào biết được."

Dữu Khánh ném cọng cỏ xuống, gật đầu liên tục giống như con gà mổ thóc, "Tô tiên sinh yên tâm, lần này không có ai khác nhúng tay vào, có bị cắt đầu ta chắc chắn cũng không tiết lộ cho người khác biết." Tiếp đó hắn lại bồi thêm một câu, "Lúc nào động thủ?"

Lại bắt đầu thúc giục rồi, Tô Bán Hứa đau đầu, gõ gõ chiết phiến lên bờ vai hắn, "Chờ tin tức của ta đi."

Dứt lời, y lập tức quay đầu rời đi, ở lại đây nghe người ta thúc giục như đòi nợ thật khó chịu nổi.

Nam Trúc đưa tiễn ra khỏi lều xong, lập tức bước nhanh trở vào, hỏi: "Phía bên Thiện Tri Nhất thì làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh hỏi: "Bên kia vẫn còn chưa có phản ứng gì sao?"

Nam Trúc lắc đầu, "Không có, không biết lúc nào "

"Để chúng ta…" Dữu Khánh lẩm bẩm hừ hừ mấy tiếng, "Ta không chờ đợi được nữa rồi, bảo chủ Vạn Hoa bảo vừa tới đây, tình hình phía bên Trữ Bình Côn lập tức thay đổi, không thích hợp, nếu còn tiếp tục chờ đợi, không biết ai sẽ xử lý ai trước chứ, chúng ta cần phải xuất thủ trước."

Về phần phải xuất thủ trước như thế nào, hắn rơi vào suy tư.

Chương 1024: Không thể chờ đợi thêm nữa (2)

Vào lúc này, rèm che cửa lều mở ra, Mục Ngạo Thiết quay trở về, báo cho biết, "Long Hành Vân đặt chân bên trong khu trại của Tích Lư Sơn."

Không biết Dữu Khánh có nghe được hay không, hắn đi qua đi lại suy nghĩ một hồi, rồi chợt xoay người nói: "Thu dọn hành lý, rời đi."

"Rời đi?" Nam Trúc kinh ngạc hỏi: "Đi đâu?"

Mục Ngạo Thiết cũng rất kinh ngạc, vừa mới trở về lều lập tức gặp tình huống này, không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Trên thực tế, bọn hắn không phải thật sự rời đi, chỉ là hành động thu dọn hành lý lại là thật. Hành lý đem tới lại được đóng gói lại thành túi, Hướng Chân được gọi vào, cũng được căn dặn thu dọn hành lý. Mục Ngạo Thiết đứng bên rèm cửa chú ý bên ngoài.

Phương hướng theo dõi chính không phải nơi nào khác, mà chính là trướng bồng của Thiện Tri Nhất.

Chờ lại chờ, đợi thật lâu, cuối cùng chờ được đến lúc Thời Giáp vén màn lên đi ra khỏi lều, Mục Ngạo Thiết lập tức nhấc tay vẫy vẫy, đồng thời lên tiếng thông báo, "Đã đi ra rồi."

Nhóm người bên trong lều lập tức xuất phát, sau khi cả nhóm bước ra ngoài, Dữu Khánh quay đầu lại nói với mấy người: "Các ngươi chờ ta một chút, để ta đi tạm biệt."

Hướng Chân nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, sau đó chuyển mắt nhìn Nam Trúc, rồi lại nhìn Mục Ngạo Thiết, không biết đám người này đến cùng muốn làm gì.

Thời Giáp vốn chịu trách nhiệm quan sát tình hình xung quanh, hơn nữa, trọng điểm chú ý chính là theo dõi phía bên Dữu Khánh, cho nên lập tức nhìn thấy được nhóm người Dữu Khánh. Lão ta không mù, nhóm người này lại đột nhiên xách bọc hành lý đi ra lều, sự khác biệt rõ ràng như thế không thể không nhận ra được, chứng tỏ mấy người này sắp sửa rời đi, điều này lập tức khiến lão ta thất kinh.

Lão ta tức thì không để ý đến gì nữa, bước nhanh tới trước mặt đám người Nam Trúc, hỏi, "Chư vị, các ngươi định đi đâu vậy?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ấp a ấp úng, trả lời mấy chữ mơ hồ lấy lệ.

Đối diện với ánh mắt của lão ta, Hướng Chân không khách khí đáp lại hai chữ, "Không biết."

Biểu thị rất rõ ràng, ngươi đừng hỏi ta.

Nhận được thông báo từ thủ hạ, thân ảnh Trữ Bình Côn nhanh chóng xuất hiện, vén rèm trướng bồng, đứng tại cửa vào nhìn chằm chằm đám người vác bọc hành lý.

Thủ hạ của lão ta hỏi: "Ông chủ, có phải bọn hắn muốn bỏ chạy hay không?"

Trữ Bình Côn hừ một tiếng, "Chạy? Vậy cũng phải để xem bọn hắn có chạy thoát được hay không. Nếu bọn hắn không bỏ chạy, cứ trốn ở nơi này, ta còn thật sự không biết làm sao để động thủ. Gọi người đi, chuẩn bị đuổi theo."

"Vâng." Thủ hạ của lão nhận lệnh rời đi.

Tô Bán Hứa cũng nhận được bẩm báo, y xuất hiện tại phía trong tấm rèm lều hé mở một nửa, vẻ mặt đầy hoài nghi, không biết mấy người này lại làm ra trò gì.

Một phía khác, Dữu Khánh đến gặp A Lạc Công, khi nhìn thấy hắn vác theo hành lý, A Lạc Công cũng rất kinh ngạc, hỏi: "Thám Hoa lang định đi đâu vậy?"

Dữu Khánh chắp tay thông báo, "Cũng không đi đâu cả, chỉ là đến báo với ngài, toàn bộ Thiên tộc tập trung nơi này, chúng ta muốn ra ngoài đi dạo một vòng, mở rộng tầm mắt. Đi xem một vòng rồi sẽ trở về."

A Lạc Công à một tiếng, nhìn nhìn bọc hành lý hắn vác trên người, rõ ràng có phần nghi hoặc, nhưng cũng không có lý do gì để tùy tiện cấm túc khách nhân, vì vậy, lão ta khẽ gật đầu, dặn: "Có một số bộ tộc có đặc thù riêng, rất bài ngoại, khi các ngươi tiếp xúc thì phải cẩn thận một chút."

"Đa tạ nhắc nhở, gặp lại sau." Dữu Khánh chắp tay cảm tạ, lui lại mấy bước, rồi mới xoay người rời đi, trực tiếp quay trở về phía bên nhóm người mình.

Về phần Thời Giáp, trước đây không phải là người của mình, bây giờ lại càng không phải, hắn xem như không khí không thèm để ý tới, phất tay kêu gọi mấy người Nam Trúc, "Đi thôi."

Thời Giáp sững sờ không nói nên lời, phát hiện thấy vị Thám Hoa lang này tính tình thật là trẻ con, không ưa thích liền rất dứt khoát bày ra trên mặt, không chút nào che giấu, mà lão ta lại không thể để mặc kệ cho hắn thật sự rời đi, vội vàng vọt tới trước, ngăn Dữu Khánh lại, hỏi: "Lão đệ, ngươi đi đâu vậy?"

Dữu Khánh cau mày thể hiện sự bất mãn, miệng bình tĩnh ứng phó: "Toàn bộ Thiên tộc tụ tập, thịnh hội hiếm có, ra ngoài mở rộng tầm mắt, đừng có chặn đường, làm phiền nhường đường."

Thời Giáp theo bản năng nhìn nhìn bọc hành lý của bọn hắn, trong lòng lẩm bẩm, ngươi đi lừa gạt quỷ đi, ra ngoài đi dạo xung quanh cần phải vác theo hành lý ư? Đây rõ ràng là sắp đi xa.

Đương nhiên, lúc này cũng không phải là thời điểm tranh luận điều này, lão ta ôn tồn hỏi: "Lão đệ, còn đang giận ta sao?"

Dữu Khánh nhấc tay vuốt qua ria mép, dùng lỗ mũi nhìn người ta, giọng điệu quái lạ: "Chúng ta không quen thuộc, đến mức vậy ư? Làm phiền nhường đường."

Lời này, bộ dạng này, suýt chút nữa khiến Nam Trúc bật cười ra tiếng, gã phải cố nín cười, kiềm chế rất khổ cực, vì vậy, gã quay đầu sang một bên, rất sợ bị người nhìn thấu, phát hiện ra khi lão Thập Ngũ giở trò vô lại thì đó là dùng bất cứ chiêu gì, rất xấu a.

Thời Giáp nhanh chóng đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, rồi hạ thấp giọng nói: "Lão đệ, ta tới đây là định nói với ngươi, ta có thể giúp ngươi giải quyết họ Trữ, nhưng nhìn bộ dạng này của ngươi, dường như là định từ bỏ rồi sao?"

Vốn dĩ, lão ta tạm thời chưa có dự định nhanh như vậy liền nói ra lời này với Dữu Khánh, lúc trước tức giận đến nỗi hất tung cả bàn lên, cho dù muốn đổi ý, đóng kịch phải đóng cho hết kịch, nhận vai cũng phải đóng cho tròn vai, nếu không sẽ không thể nào nói nổi, rất dễ dàng khiến người nảy sinh nghi ngờ.

Bây giờ nhanh như vậy đã phải bộc lộ, thực sự là bởi vì không thể tiếp tục diễn nữa rồi, người ta đã sắp rời đi, về sau còn diễn cho quỷ xem à, lão ta tự nhiên cần phải nhanh chóng ổn định tình hình rồi tính tiếp.

Vừa nghe nói như vậy, Dữu Khánh cuối cùng cũng đưa mắt nhìn lão ta, hỏi: "Tiên sinh nói lời này là thật?"

Thời Giáp chỉ vào mình, "Lão đệ, loại chuyện này, ta có thể lấy ra giỡn chơi sao?"

Dữu Khánh lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười, xoay người lại, một tay đưa về phía trướng bồng của mình, một tay cầm cánh tay Thời Giáp, "Bên ngoài không phải chỗ nói chuyện, mời tiên sinh vào trong nói tiếp."

Tiếp đó, hắn quay đầu lại nói với mấy người Nam Trúc, "Trở về, về thôi, không đi nữa, không đi nữa."

Tốc độ trở mặt này cực nhanh, khiến Thời Giáp có phần theo không kịp, lão ta cười gượng cất bước đi theo hắn.

Hướng Chân hoàn toàn không hiểu ra sao, Mục Ngạo Thiết mới trở về không bao lâu nên cũng có phần không rõ là chuyện gì, duy chỉ có Nam Trúc, vẻ mặt của gã rất đặc sắc, phát hiện thấy đúng là đều bị lão Thập Ngũ tùy ý dắt mũi đi, thật sự là cho cứt cũng phải ăn cứt a!

Chuyện quỷ gì vậy? A Lạc Công đứng ở trong khu vực trại quan sát tình hình cũng có chút xem không hiểu, mắt mở to nhìn người vừa mới đến cáo từ mình bây giờ lại quay về trong trướng bồng.

Chương 1025: Làm người thật khó

"Ông chủ, tại sao Tô Bán Hứa và người của Thiện Tri Nhất vẫn còn chui qua luồn lại chỗ tên cẩu Thám Hoa đó? Có phải là đang mưu tính chuyện bí mật gì đó hay không?"

Trữ Bình Côn hừ nói: "Long thiếu đã thả lời nói, ngươi không cho rằng Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa thật sự dám chống đối Xích Lan các chứ? Huống hồ bảo chủ của chúng ta đã đích thân tới đây, ngay cả Thiện Tri Nhất cũng phải chủ động đến gặp mặt. Bọn họ dám lỗ mãng sao?"

Mặc dù nói như thế, nhưng nhìn thấy mấy người đó mày đi mắt lại, vẫn qua lại mật thiết như trước, trong lòng lão ta tránh không được sinh ra nghi ngờ.

Nhất là tình hình trước mắt, đám người Hướng Chân sau khi cùng đi vào trong lều, thả hành lý xong lại bị Dữu Khánh đuổi đi ra ngoài,

điều này cho thấy đang để những người khác tránh đi, hai người ở lại trong lều quả thực rất giống là đang mưu đồ bí mật chuyện gì đó, khiến trong lòng lão ta có chút bồn chồn, tâm tình trở nên càng ngày càng khẩn trương, vì vậy, lão ta chỉ có thể tập trung suy nghĩ xem phải làm thế nào để tiên hạ thủ vi cường.

Nhưng lão ta lại không thể lộ liễu trắng trợn động thủ tại nơi ở của Phượng tộc, không gánh chịu nổi hậu quả.

Sau khi những người khác đã ra ngoài, Dữu Khánh thổ lộ nội tâm với Thời Giáp, "Thời tiên sinh, việc giết họ Trữ, ta chắc chắn không từ bỏ. Dám hỏi tiên sinh, kế hoạch động thủ như thế nào?"

Thời Giáp nghiêm túc nói: "Không thể động thủ ngay tại trong khu vực Phượng tộc nha. Trọng điểm là ngươi đã nói muốn giết hắn ngay trước mặt Phượng tộc, một khi hắn xảy ra chuyện gì trong lúc ở đây, bất kể có phải là chúng ta làm hay không, Phượng tộc đều sẽ tìm ngươi yêu cầu giải thích. Huynh đệ, không phải ta trách ngươi, nhưng đáng ra, ngươi thật sự không nên vì tức giận nhất thời mà tuyên bố ngông cuồng ngay trước mặt mọi người, ra ngoài lăn lộn không thể hành động theo cảm tính. Ai! Nếu đã như vậy, vậy thì phải chịu khó nhẫn nại thêm một chút, phải đợi cho hắn rời khỏi Phượng tộc rồi động thủ mới được."

Dữu Khánh nhướng mày, đang định nói người gọi Tô Bán Hứa tới, nào ngờ giọng nói của Tô Bán Hứa đã vang lên ở bên ngoài, "Thần thần bí bí làm cái gì vậy? Huynh đệ, tại sao lại ngăn không cho ta vào chứ?"

Dữu Khánh lập tức hỏi vọng ra ngoài, "Là Tô tiên sinh sao? Mời vào."

Tấm mành mở ra, Tô Bán Hứa đường hoàng đi vào.

Y thật sự không phải trùng hợp tới đây, là cố ý đến đây nhìn xem tình hình, bộ dạng vác bọc hành lý muốn rời đi đó khiến cho y không thể không muốn biết rõ là có chuyện gì xảy ra.

Thời Giáp nở nụ cười chào hỏi y.

Dữu Khánh trong lòng vui mừng, Tô Bán Hứa tự tới giúp hắn đi phiền phức, hắn nhanh chóng dọn ghế, mời ngồi, sau đó bước nhanh đến cửa vào, vén rèm lên dặn người bên ngoài: "Lão Thất, đi tìm Phượng tộc kiếm chút rượu thịt tới đi."

Việc này rất đơn giản, thịt nướng đã chuẩn bị xong, rượu cũng có sẵn, không phải rượu do Phượng tộc ủ ra, dường như là do Thiên tộc cung cấp, khi đi tới đây, vì để giảm bớt trọng lượng vận chuyển đường không, Phượng tộc không mang theo nhiều thứ kiểu bình bình lọ lọ như vậy.

Chẳng bao lâu sau, Nam Trúc bưng một khay thịt và một vò rượu lớn đi vào.

Sau khi đồ ăn thức uống được đặt lên chiếc bàn thấp, Thời Giáp và Tô Bán Hứa nhìn nhau không nói nên lời, lại lần nữa sao? Trong vô thức, bọn họ đều nhớ tới tình hình hất tung bàn lúc trước.

Dữu Khánh không nói đến chuyện chính sự, chỉ lo dùng dao nhỏ cắt thịt nướng, để cho hai vị khách thuận tiện gắp ăn.

Nhưng mà hai vị khách không phải tới đây để ăn uống, nhất là Tô Bán Hứa, y rất nhanh liền nhịn không được mở miệng hỏi: "Lão đệ, vừa rồi ta thấy các ngươi vác bọc hành lý ra ngoài, có chuyện gì vậy? Là định đi đâu hay sao?"

Dữu Khánh mơ hồ cho qua: "Không đi đâu cả, Thiên tộc tụ tập, sự kiện lớn chưa từng có, định đi dạo vài vòng mở rộng tầm mắt."

Cũng chỉ có thể tiếp tục nói như vậy, hắn không thể nói là vì câu cá, vì ép bên phía Thiện Tri Nhất chủ động tìm đến mình.

Tô Bán Hứa trực tiếp hỏi thẳng ra: "Đúng là có không ít bộ tộc tới đây, nhưng cũng chỉ tập trung trong phạm vi chừng đó, đi vài vòng có cần phải mỗi người đều vác túi trên lưng sao?"

Kỳ thực là câu hỏi của y cũng trùng hợp với những gì mà A Lạc Công thắc mắc. Trước khi tới đây y đã cố ý tìm đến A Lạc Công, hỏi thăm xem vừa rồi Dữu Khánh tới chào từ biệt có phải là muốn rời đi hay không. A Lạc Công trả lời theo sự thật, nhưng y rất không tin tưởng, y cho rằng có lẽ A Lạc Công không muốn tiết lộ việc riêng của khách, hoặc là Dữu Khánh đang cố ý giấu giếm.

Y không thể không hỏi cho rõ ràng a, phía bên y phải giết người giúp Dữu Khánh, trong khi đó Dữu Khánh lại giống như muốn bỏ chạy, đó là có ý gì?

Thời Giáp chậm rãi nhai miếng thịt trong miệng, dựng thẳng tai lắng nghe, chờ đợi Dữu Khánh trả lời, lão ta cũng muốn biết rõ mấy người này vác hành lý như muốn bỏ đi như vậy là có ý gì.

Nhưng Dữu Khánh lại ấp a ấp úng không chịu nói ra, chỉ lo rót rượu mời mọi người, "Nào, uống rượu, uống rượu nào, lúc trước bị mất hứng, không thể uống thoải mái, lần này làm lại, ngàn sai vạn sai đều là tiểu đệ sai."

Tô Bán Hứa đưa tay đè lại bàn tay rót rượu của hắn, "Lão đệ, ngươi không thành thật nha, ta đối xử với ngươi hết sức chân thành, ngươi làm như vậy thực sự không hay chút nào, sẽ khiến mọi người mất hứng, như vậy làm sao có thể tiếp tục uống rượu được nữa chứ?"

Trong lời nói âm thầm nhắc nhở hắn, ngươi phải suy nghĩ cho rõ ràng, ta đang muốn giúp ngươi làm chuyện gì.

Dữu Khánh bỏ vò rượu xuống, trầm mặc.

Tô Bán Hứa đợi một hồi, sau đó quay sang nhìn Thời Giáp, muốn hỏi xem như vậy là có ý gì.

Thời Giáp hiểu ý, vội xua tay nói: "Đừng có hỏi ta, vừa rồi ta đã hỏi hắn, ta cũng không biết hắn định làm gì." Tiếp đó lão ta quay sang hỏi Dữu Khánh, "Huynh đệ, ngươi khó xử như vậy, là định làm chuyện gì đó xấu hổ không thể để người biết sao?"

Dữu Khánh lẩm bẩm, "Ta có chuyện gì xấu hổ phải giấu giếm chứ?" Hắn cầm chén rượu uống một hơi, rồi gắp lên một miếng thịt ném vào trong miệng, sau đó lại ngậm miệng như con vịt chết.

Chờ đợi một lúc, sau đó Tô Bán Hứa ngoài cười nhưng trong không cười, ha hả nói: "Lão đệ, có một số việc, nếu ngươi cứ để cho mọi người mơ mơ hồ hồ, vậy thì sẽ khiến người khó xử."

Có thể nói là nhắc nhở thêm lần nữa, nếu như ngươi làm ra chuyện quỷ quái gì đó, ta làm sao giúp ngươi làm chuyện kia?

Vốn cũng muốn biết được sự thật, Thời Giáp hùa theo, ừ hỏi: "Đến cùng là chuyện gì khiến ngươi phải khó mở miệng như vậy?"

Bên ngoài lều, Nam Trúc không để cho người khác tới gần, bản thân gã thì đang dựng thẳng lỗ tai lên nghe trộm, không biết lão Thập Ngũ thậm thà thậm thụt như vậy là lại đang giở trò gì.

Trước sự chất vấn liên tục của hai người cùng bàn, Dữu Khánh đột nhiên cầm lấy chén rượu, ngửa đầu một hơi uống cạn, cạch, sau khi đặt mạnh chén lên bàn, hắn cũng có vẻ phát cáu rồi, "Ta nói nha nhị vị tiên sinh, các ngươi bảo ta phải nói như thế nào chứ? Ta nói ra, các ngươi trách ta không nên tiết lộ, không nói ra, các ngươi lại cứ nhất quyết ép ta nói, như thế nào đều là lỗi của ta, làm người tại sao lại khó như vậy chứ? Ta thực sự là ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ không thể nói ra. Bây giờ, ta cũng không còn cách nào nữa, ta chỉ hỏi các ngươi một câu, có phải các ngươi muốn ta nói ra hay không?"

Tô Bán Hứa và Thời Giáp vừa mới còn quang quác dò hỏi, lúc này đồng thời nghẹn họng, đều giống như con vịt bị bóp cổ, ngây người trơ mắt nhìn.

Bên ngoài lều, Nam Trúc nhanh chóng mím chặt môi, giữ đầu lưỡi, không dám để mình cười ra tiếng, đến lúc này gã mới nhận ra được lão Thập Ngũ vòng vòng vèo vèo như vậy là để làm gì, thật sự rất giỏi a.

Không dám hé răng nói lời nào, nhưng Tô Bán Hứa và Thời Giáp đều đồng thời nhận ra điều gì đó, hai người dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn sang đối phương.

Hiện tại, cho dù bọn họ muốn chặn miệng Dữu Khánh lại cũng không chặn được rồi. Dữu Khánh tự rót tự uống, dường như sau khi đã nói ra được, tâm trạng rất thoải mái, thỉnh thoảng dùng đầu ngón tay út vuốt ria mép, ung dung nhàn nhã nói: "Chuyện vung bút, ta thành thạo, việc đánh đánh giết giết, ta còn thiếu một chút hỏa hầu. Với chút hư danh này của tại hạ, có thể được hai vị tiên sinh tương trợ, coi như không phụ công gian khổ học tập hồi đó.

Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không che che giấu giấu nữa, nếu nhị vị tiên sinh đều có lòng tương trợ, không bằng hiệp đồng hợp tác, coi như là nắm chặt nhược điểm của nhau, như vậy chắc hẳn sẽ không ai tiết lộ điều gì? Ý nghĩ của ta là, phía bên Trữ Bình Côn có không ít nhân thủ, nếu nhị vị tiên sinh liên thủ, sẽ xuất được nhiều lực hơn, chắc hẳn khi xử lý công việc sẽ càng thuận lợi hơn, có thể giảm thiểu khả năng xảy ra chuyện ngoài mong muốn. Dù sao, đây cũng là thời điểm diễn ra Đại Hoang tự, để xảy ra chuyện ngoài mong muốn mọi người đều chịu không nổi nha. Một chút kiến giải vụng về, không biết ý nhị vị tiên sinh như thế nào?"

Lúc này, nhị vị tiên sinh không quản nổi ý mình như thế nào, trên mặt tràn đầy kinh ngạc quay nhìn đối phương, lúc trước đều không ngờ được đối phương vẫn tiếp tục đồng ý nhận công việc giết chết Trữ Bình Côn.

Trong trướng bồng chìm vào yên tĩnh, Dữu Khánh bắt đầu cắm đầu ăn thịt uống rượu, nhét thịt vào miệng thì nhìn bên này, cầm chén uống rượu thì quay đầu xem bên kia, ung dung bình tĩnh ăn, uống không nhanh không chậm, như đang âm thầm chờ đợi tin tốt.

Vẫn là câu nói kia, hắn rất tự tin, có đưa cục cứt bọn họ cũng phải ăn.

Hai vị tiên sinh không biết trong đầu đã xoay chuyển qua bao nhiêu ý nghĩ, sau khi bỏ xuống ánh mắt âm thầm quan sát lẫn nhau thì cũng bắt đầu chúi đầu vào việc uống rượu ăn thịt.

Nam Trúc đứng nghe trộm ngoài cửa vào đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai, rất muốn nhìn xem tình hình bên trong hiện tại như thế nào, bị lão Thập Ngũ làm một trận như vậy, chắc hẳn là rất bối rối nha?

Một lúc sau, Tô Bán Hứa nhấp một ngụm rượu để nuốt hết những vụn thịt còn trong miệng, đặt chén rượu xuống bàn, hỏi: "Lão đệ, điều này có liên quan gì với việc ngươi đóng gói hành lý sao?"

Đúng vậy, Thời Giáp cũng ngẩng đầu nhìn nhìn chăm chú Dữu Khánh, ánh mắt mong đợi biết được câu trả lời.

Dữu Khánh ung dung đáp: "Đây chủ yếu là việc của ta, các ngươi đang giúp ta, ta không thể chỉ ngồi chờ các ngươi làm việc, còn mình thì ngồi xem trò vui, dù sao ta cũng phải xuất chút lực chứ? Quả thực nơi này không thích hợp để động thủ, ta đang thử thăm dò, để xem có thể dẫn dụ Trữ Bình Côn ra ngoài hay không, nhằm tạo ra cơ hội động thủ."

Đã kéo qua được vấn đề lớn, không còn trở ngại gì, vấn đề nhỏ chẳng phải hắn muốn nói thế nào cũng được sao, hắn liền thuận miệng giải thích, khiến hai người nghẹn họng không nói nên lời.

Thời Giáp nốc cạn một chén rượu làm thông cổ họng, rồi hỏi: "Ngươi định làm sao dẫn dụ hắn ra ngoài?"

Dữu Khánh: "Ta còn đang cân nhắc, nhưng nhị vị tiên sinh cứ yên tâm, việc dẫn người đi sẽ do ta phụ trách, nhị vị chỉ cần chuẩn bị nhân thủ cắt cổ là được, chỉ cần thấy ổn thỏa khả thi, ta sẽ lập tức thông báo cho nhị vị tiên sinh. Nếu như sự việc thất bại vì ta làm không được, đó là chuyện của ta, không trách nhị vị tiên sinh không xuất lực."

Nhị vị tiên sinh hoặc là ấp úng, hoặc là gượng cười, đều không có thể hiện phản đối, bằng với việc đã ngầm đồng ý.

Hai người không có ở lại lâu nữa, ăn uống thêm một lúc rồi lần lượt rời đi.

Nam Trúc chui vào ngay sau đó, nhìn thấy Dữu Khánh vẫn đang nhàn nhã ăn uống, gã đi đến ngồi xuống vị trí Tô Bán Hứa vừa mới ngồi, đưa tay xé thịt ăn, vừa ăn vừa hỏi, "Cần gì phải nhận việc vào mình, bọn họ đều đã đồng ý hỗ trợ, cứ để bọn họ tự giày vò chẳng phải được rồi sao? Không cần tự tìm phiền phức."

Dữu Khánh vừa nhai vừa lắc đầu, "Chờ bọn họ chậm rãi mưu tính còn không biết phải chờ tới khi nào, tiếp tục kéo dài nữa, không chừng ta sẽ bị Trữ Bình Côn giết chết trước, không bằng chính chúng ta tham gia vào, đẩy nhanh tiến độ, cố gắng hoàn thành công việc ngay trong đêm nay đi."

"Đêm nay?" Miệng ngậm miếng thịt to, Nam Trúc giật mình ồm hỏi, gã nhồm nhoàm nhai rồi nhanh chóng nuốt xuống, vội hỏi to: "Như vậy quá gấp gáp nha, chúng ta còn chưa chuẩn bị được gì, lấy cái gì dẫn dụ Trữ Bình Côn ra ngoài chứ?"

Dữu Khánh: "Đã kết hợp được hai người bọn họ, việc dẫn dụ Trữ Bình Côn ra ngoài rất đơn giản. Trước tiên lựa chọn một địa điểm thích hợp để động thủ, tiếp đó tìm một người giả mạo người của Long Hành Vân, đi truyền tin giúp Long Hành Vân, hẹn Trữ Bình Côn đi gặp mặt. Đồng thời để cho người của hai nhà kia đến trước, mai phục ở đó, người vừa đến, động thủ rẹt rẹt là xong hết.

Đúng rồi, chút nữa ba người các ngươi thảo luận với nhau, xem ai sẽ giả mạo người của Long Hành Vân đến truyền tin cho Trữ Bình Côn. Thôi, quên đi, không cần thảo luận nữa, cứ nhờ Hướng Chân làm đi. Không phải hắn thích đi theo lăn lộn cùng chúng ta sao? Vậy thì để cho hắn tham gia đi."

"Hả?" Nam Trúc há hốc mồm kinh ngạc, suýt chút nữa rớt cằm xuống đất, "Chính chúng ta giả mạo người của Long Hành Vân đi truyền tin? Ngươi thật đúng là đủ trực tiếp, không chút nào quanh co lòng vòng, còn gấp gáp làm ngay đêm nay. Đây chính là không có một chút xíu thời gian nào để chuẩn bị a. Ta nói nha lão Thập Ngũ, ngươi làm vậy có phải là quá cẩu thả rồi hay không?"

Dữu Khánh nhìn gã với ánh mắt khinh bỉ, "Không cẩu thả qua loa làm sao có thể khiến cho Trữ Bình Côn nghi ngờ?"

Nam Trúc há miệng, trong nhất thời không nói nên lời, đã hiểu rồi.

Chương 1026: Ước hẹn giờ Tý (1)

Trở về lại trướng bồng của mình, Thời Giáp trước tiên ngồi quỳ tại trước mặt Thiện Tri Nhất, báo cáo những gì vừa mới xảy ra, cuối cùng nói ra sự nghi ngờ của mình, "Tô Bán Hứa làm sao có thể lại đồng ý làm loại chuyện này chứ? Trang chủ, ta nghi ngờ tên Tô Bán Hứa này xuất hiện bên cạnh Thám Hoa lang, có thể là có mục đích giống chúng ta."

Thiện Tri Nhất hỏi ngược lại: "Nói cách khác, tại trong mắt hắn, chúng ta cũng bị nghi ngờ giống như vậy?"

Thời Giáp trầm mặc, thần tình trở nên nghiêm trọng, Trang chủ đã nói đến điểm mấu chốt chí mạng.

Thiện Tri Nhất đột nhiên cất tiếng thở dài, "Chuyện này đã bị bộc lộ rồi sao? Xem ra chúng ta thật sự không còn đường lui rồi."

Thời Giáp thử hỏi: "Để ta truyền tin tức cho bên kia, xem bên đó quyết định như thế nào?"

Thiện Tri Nhất nhắm mắt lại tĩnh tọa, không hé răng nữa.

Thời Giáp cúi người bái một bái rồi đứng dậy, bước nhanh rời đi.

Kiếm thị vẫn luôn thủ tại bên cạnh chuyển dời ánh mắt, nhìn Thiện Tri Nhất nhiều một chút, ở một khía cạnh nào đó, gã rất hiểu rõ Thiện Tri Nhất, trông Thiện Tri Nhất dường như đang nhắm mắt đả tọa tu luyện, nhưng không có khí tức quen thuộc khi tu luyện, gã biết rằng lần này, từ khi xuất sơn tới nay, tâm Thiện Tri Nhất đã loạn rồi.

Tô Bán Hứa trở về trong lều của mình, vẻ mặt cũng rất trầm trọng, sau một hồi quanh quẩn bồi hồi, y cũng nhanh chóng viết lại những chuyện đã xảy ra thành mật thư, sau đó giao cho thủ hạ đưa ra ngoài…

Nam Trúc trà trộn vào trong đám người Phượng tộc đang làm việc, tìm hiểu xem có bản đồ nơi đây hay không, đây là yêu cầu của Dữu Khánh.

Tuy nhiên, những thành viên Phượng tộc này làm sao có thể có được bản vẽ chi tiết nơi này, chỉ sợ ngay cả tộc trưởng Phượng Kim Kỳ cũng không có được, bọn họ chỉ có bản đồ tổng thể của Đại Hoang Nguyên, đó là tấm bản đồ tỉ lệ lớn, không có tác dụng để xem xét địa hình chi tiết xung quanh đây.

Sau khi không thu hoạch được gì, Nam Trúc tìm đến Dữu Khánh, thông báo kết quả cho hắn biết, rồi cũng nhắc nhở một câu, "Đây là địa bàn của Thiên tộc, có lẽ người của Thiên tộc sẽ có."

Dữu Khánh: "Chúng ta không có qua lại với Thiên tộc, chạy đi tìm người ta hỏi bản đồ nhà họ, chuyện này e rằng gây ra động tĩnh không nhỏ. Được rồi, dù sao có được địa đồ cũng phải đi thực địa quan sát, ngươi và lão Cửu đích thân đi một chuyến đi. Không nên trực tiếp đi ra, dạo vòng vòng trong khu trại rồi thừa dịp không có ai chú ý thì rời đi từ phương hướng khác…"

Sau khi nghe một đống lời dặn dò chi tiết, Nam Trúc ra ngoài lôi kéo Mục Ngạo Thiết cùng nhau rời đi.

Sau đó Dữu Khánh cũng ra khỏi lều, nói chuyện phiếm với Hướng Chân, hoàn toàn là nói chuyện phiếm. Sau nhiều lần suy đi nghĩ lại, cuối cùng hắn quyết định từ bỏ kế hoạch để cho Hướng Chân tham gia hành động đêm nay.

Không phải hắn từ bỏ ý định kéo Hướng Chân xuống nước, mà là để kế hoạch có thể triển khai thuận lợi, bởi vì dù sao hắn cũng không biết được lai lịch của Hướng Chân như thế nào, lỡ như bị Hướng Chân phá hoại thì làm sao bây giờ?

Trong khi hai người đang trò chuyện, chợt sự xuất hiện của một gã tộc nhân Thiên tộc đã thu hút sự chú ý của Dữu Khánh.

Người tới đi thẳng vào trong trướng bồng của tộc trưởng Phượng tộc, gã đến đột nhiên và cũng nhanh chóng rời đi, chỉ chốc lát sau, mấy tên tộc nhân Phượng tộc được gọi vào trong lều, sau đó khiêng Phượng Kim Kỳ ra ngoài, vội vã rời đi.

Khiến người ta ngạc nhiên chính là, A Lạc Công chỉ đưa tiễn ra ngoài khu vực trại, rồi quay trở về, không có đi theo, điều này có phần hiếm thấy.

Dữu Khánh lập tức sáp lại, hỏi thăm xem có chuyện gì xảy ra.

A Lạc Công ra hiệu về phía ngọn núi cao nhất sừng sững gần bên, nói là Đại tộc trưởng phái người tới thông báo, triệu tập tộc trưởng các bộ tộc đến "Thiên tộc sơn" để bàn bạc, trao đổi lần cuối cùng, bởi vì ngày mai Đại Hoang tự sẽ chính thức bắt đầu vào rồi.

Dữu Khánh à một tiếng, có phần phân tâm, ngày mai Đại Hoang tự bắt đầu, hắn lại chọn động thủ vào đêm nay, lúc trước hắn không có cân nhắc tới điều này, bây giờ phát hiện thấy mình đúng là đã chọn thời giờ tốt.

Khi trời nhá nhem tối, đã loanh quanh khắp nơi một vòng xong, Nam Trúc vội vã trở về, chỉ có một mình gã quay về, đem theo thông tin những địa điểm mục tiêu đã được khảo sát thực địa đại khái phù

hợp với yêu cầu của Dữu Khánh. Sau nhiều lần xác nhận lại thông tin, Dữu Khánh lập tức nói Nam Trúc đi mời Thời Giáp và Tô Bán Hứa đến đây.

Tô Bán Hứa đến trước, khi đến nơi, y cũng không khách sáo, không chờ mời ngồi tự kiếm một chiếc ghế, ngồi xuống, sau đó hỏi: "Lão đệ, có chuyện gì vậy? Lại mời uống rượu sao? Rượu của ngươi không dễ uống nha."

Dữu Khánh: "Chờ một lúc nữa sẽ biết."

Chẳng bao lâu sau, Thời Giáp cũng xốc rèm lều lên, tiến vào, nhìn thấy Tô Bán Hứa đã có mặt tại đây. Hai người chạm ánh mắt nhau, đều nhận ra được trong ánh mắt đối phương ẩn chứa thâm ý khác.

Chỉ thoáng qua chốc lát, lão ta lại làm như không có gì, cười cười tỏ ý chào, rồi cũng tìm một cái ghế, ngồi xuống.

Dữu Khánh nhìn Nam Trúc, dùng ánh mắt ra hiệu, người sau thức thời lui ra ngoài.

Đã không còn người khác, Dữu Khánh mới đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh hai vị khách, hạ thấp giọng nói: "Đêm nay có thể động thủ rồi."

Ánh mắt Thời Giáp và Tô Bán Hứa ngừng lại, đều không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, nhanh đến mức có chút ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

Tô Bán Hứa nghi hoặc hỏi: "Đêm nay ngươi liền có thể dẫn dụ họ Trữ ra ngoài sao?"

Dữu Khánh: "Lần này không phải ta dẫn dụ lão ra ngoài. Đêm nay lão ta sẽ bí mật gặp mặt Long Hành Vân tại một nơi bên ngoài. Đây chính là cơ hội tốt để động thủ."

Hai vị tiên sinh có vẻ đều giật mình kinh hãi, Thời Giáp trầm giọng nói: "Huynh đệ, ngươi nói giỡn hả? Động thủ ngay trước mặt Long Hành Vân sao? Ta biết ngươi và Long Hành Vân có xung đột, ngươi không phải là muốn vơ cỏ đánh thỏ, nhân cơ hội này để chúng ta xử lý luôn Long Hành Vân giúp ngươi chứ?"

Tô Bán Hứa cũng xua tay nói: "Việc này tuyệt đối không thể làm. Trước tiên chưa nói đến việc ta sẽ không đồng ý, cho dù chúng ta đồng ý, cũng không phải dễ dàng đụng đến Long Hành Vân như vậy. Ngươi không thấy Ngân Sơn Hà luôn thủ tại bên cạnh hắn sao? Có thể trở thành hộ pháp của Các chủ Xích Lan các, không thể khinh thường thực lực Ngân Sơn Hà, trong cảnh giới Thượng Huyền, không nhiều người có thể thắng được hắn, sợ rằng cần phải cao thủ cảnh giới Cao Huyền xuất thủ mới ổn thỏa."

Nghe đến hai chữ "Cao Huyền", Thời Giáp có chút mẫn cảm, vội đề phòng trước, "Trang chủ chúng ta hoàn toàn không biết về việc này, cũng không thể để cho ông ta biết. Nếu như để cho ông ta biết được, e rằng ta là người bị xử lý đầu tiên."

Dữu Khánh để cho bọn họ bày tỏ ý kiến trước. Trong lúc đó, hắn không ngồi xổm nữa, đứng dậy kéo một chiếc ghế xếp tới ngồi xuống, chờ cho hai người phản đối xong, hắn mới nói: "Nếu như Long Hành Vân ở tại đó, các ngươi có thể không động thủ. Lão ta hẹn gặp Long Hành Vân, tất nhiên sẽ không để cho Long Hành Vân đợi, lão nhất định sẽ đến trước một bước chờ Long Hành Vân, đó là cơ hội cho chúng ta hạ thủ, tại trước khi Long Hành Vân đến, nhị vị liên thủ chắc hẳn đã đủ để giải quyết họ Trữ nha?"

Chương 1027: Ước hẹn giờ Tý (2)

Hai người thoáng sửng sốt một chút, phát hiện thấy mình đã suy nghĩ nhiều, sau một hồi cân nhắc, họ cũng cảm thấy có lý.

Tuy nhiên, hai người vẫn khó thể xua tan nghi ngờ.

Thời Giáp hoài nghi hỏi: "Huynh đệ, ngươi làm sao biết được đêm nay hắn sẽ bí mật đi gặp mặt Long Hành Vân?"

Dữu Khánh giải thích: "Các ngươi cũng đã biết giữa ta và Long Hành Vân có mâu thuẫn, với lực lượng của Long Hành Vân, nhiều năm như vậy vẫn không làm gì được ta, nhiều lần xuất thủ đều bị ta tránh thoát, các ngươi cho rằng ta dựa vào cái gì, lẽ nào ta có năng lực biết trước hay sao?"

Trong đầu hai người lóe lên cùng một ý nghĩ, Tô Bán Hứa kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ ngươi đã xếp đặt nội gián bên cạnh hắn sao?"

"Thông minh." Dữu Khánh giơ ngón tay cái lên khen ngợi y một câu, rồi nghiêm mặt nói: "Đây là chuyện tuyệt mật của ta, ta vốn không muốn nói cho bất kỳ người ngoài nào biết, nhưng nhị vị tiên sinh đối xử với ta như thế, ta cũng không thể để cho nhị vị tiên sinh hành động trong sự nghi ngờ. Mong rằng giữ kín giúp ta. Nếu không, ta xem như phải chết rồi."

Nhị vị tiên sinh tức thì bừng tỉnh hiểu ra, cũng rất kinh ngạc, không ngờ rằng tên này vậy mà đã sớm cài được nội gián tại bên cạnh Long Hành Vân, việc này quả thực rất xuất sắc, không biết khi vị Long đại thiếu đó biết được thì sẽ có cảm giác gì.

Đương nhiên, hai người cũng có phần hưng phấn, là loại hưng phấn khi nỗ lực của mình cuối cùng đã có đền đáp, không nghĩ tới đột nhiên lại nắm giữ được một đại bí mật của tên này.

Hai người theo đó tiến vào trạng thái làm việc, Thời Giáp lập tức hỏi rõ hơn: "Bọn họ định gặp mặt lúc nào, ở đâu?"

Lão ta nhất định cần phải biết rõ những điều này, hay nói cách khác, trước khi động thủ lão ta cần thăm dò rõ ràng hoàn cảnh của địa điểm mục tiêu, bên phía lão ta sẽ không hành động lỗ mãng khi chưa xác nhận trước được tình hình.

Đây cũng là điều mà Tô Bán Hứa muốn biết.

Dữu Khánh đưa ngón tay chỉ tới một phương hướng, "Ra khỏi khu vực trại, đi về phía bắc, có một dòng sông, đi dọc theo sông lên khoảng ba mươi dặm có một hẻm núi nhỏ chảy xuyên qua. Thông tin mật báo ta nhận được là, giờ Tý đêm nay bọn họ sẽ bí mật gặp mặt tại đó, không biết định làm gì. Kỳ thực cũng không cần biết bọn họ muốn làm gì, chỉ cần giải quyết lão ta trước khi bọn họ gặp mặt là được. Làm xong lập tức rút lui, nhất quyết không thể để cho tình hình trở nên phức tạp."

Hai người âm thầm ghi nhớ thời gian và địa điểm, rồi nhịn không được lại nhìn nhau một cái, hiển nhiên là mỗi người đều có lo lắng riêng.

Dữu Khánh nhìn thấy rõ phản ứng của hai người, tuy nhiên, hắn chẳng quan tâm sự lo lắng của bọn họ, hỏi: "Chỉ là không biết nhị vị tiên sinh có đủ nhân thủ hay không? Phía bên Trữ Bình Côn có mấy người, không biết thực lực như thế nào. Không có nhân số và thực lực nhất định, e rằng sẽ không được a."

Đây thực sự là một vấn đề, Tô Bán Hứa nói: "Thực thực của bốn tùy tùng bên ta không tệ, coi như là tinh nhuệ giỏi giang. Không biết phía bên Thời huynh như thế nào? Trong trường hợp không thể để cho Thiện trang chủ biết được, ngươi có thể điều động được kiếm thị xuất thủ hay không? Hay là, Thời huynh định đích thân xuất thủ?"

Việc đã đến nước này, y chắc chắn không thể hành động một mình, nếu đã thật sự động thủ, y nhất định phải lôi kéo đối phương cùng tham gia vào.

Thời Giáp lạnh nhạt nói: "Về việc có nhân thủ tinh nhuệ giỏi giang hay không, không cần Tô huynh phải lo lắng. Tại bộ tộc khác cũng có người của Quy Kiếm sơn trang đến xem sự kiện Đại Hoang tự. Ta không đến mức không thể điều động được một vài người của Quy Kiếm sơn trang đi hành động bí mật."

Dữu Khánh: "Về việc điều động nhân thủ và hiệp đồng tác chiến, các ngươi tự thương lượng với nhau, ta không hỏi đến. Ta chỉ cần tính mạng của Trữ Bình Côn."

Chỉ chốc lát sau, Tô Bán Hứa và Thời Giáp lần lượt vén rèm lên, ra khỏi trướng bồng.

Sau đó Dữu Khánh cũng đi ra, hắn dùng ánh mắt ra hiệu cho Nam Trúc, thể hiện đã có thể phát ra tín hiệu hành động rồi.

Nam Trúc hiểu ý cất bước tản bộ rồi chuồn đi.

Màn đêm từ từ buông xuống, các đống lửa bập bùng thỉnh thoảng bắn ra những đốm lửa, gió giúp nó tung bay nhảy múa.

Dữu Khánh chắp tay sau lưng đứng trước một đống lửa, cảm nhận sóng nhiệt và gió đêm mát lạnh, gió mát và sóng nhiệt cùng ùa vào trong ngực, cảm giác như ôm một nữ tử uyển chuyển ở trong lòng cùng nhau nhảy múa, gió phớt qua gò má như tóc lướt qua mặt, tà áo tung bay phất phới, đôi mắt trầm tư nhìn chằm chằm ngọn lửa bốc lên hừng hực.

Bên ngoài ranh giới khu vực trại của Phượng tộc, xuất hiện một người đàn ông đội nón trùm đầu, thân hình cao lớn, cả người được bao bọc kín đáo, chỉ lộ ra đôi mắt.

"Làm phiền chuyển giao thư này cho Trữ Bình Côn Trữ tiên sinh làm khách tại đây." Người đến lấy ra một phong thư đưa cho bảo vệ, đồng thời cất lời nhờ cây.

Bảo vệ nghi vấn, hỏi: "Ngươi là ai?"

Người đến: "Người của Xích Lan các, Trữ tiên sinh xem thư tự nhiên sẽ biết được. Cảm tạ ngươi giúp đỡ."

Dứt lời, gã hơi khom người chào, rồi không gừng lại chút nào nữa, xoay người sải bước rời đi.

Khi đi đến một nơi vắng vẻ hẻo lánh, thừa dịp xung quanh không có ai chú ý tới, người này nhanh chóng kéo tấm vải che thân ra, ném xuống, bộc lộ hình dáng, không phải ai khác, chính là Mục Ngạo Thiết. Sau đó y đi vòng về lại gần khu vực trại của Phượng tộc, theo dõi chằm chằm.

Trước đống lửa, Dữu Khánh ngước mắt lên, nhìn thấy bảo vệ đưa thư tới trướng bồng của Trữ Bình Côn, đã hoàn thành được bước đầu tiên này, trong lòng hắn yên tâm hơn một chút, rất sợ bảo vệ đưa thư đưa cho Phượng tộc để kiểm tra.

Hắn đang chú ý theo dõi diễn biến tình hình, nếu có bất kỳ sai lệch nào so với kế hoạch, hắn sẽ xuất thủ can thiệp kịp thời, để đưa tình hình quay trở lại theo kế hoạch đã định.

Nam Trúc rất nhanh liền xuất hiện tại bên cạnh hắn, nhỏ giọng thì thầm: "Thư không có bị mở ra."

Chẳng mấy chốc, bảo vệ lại ra khỏi lều của Trữ Bình Côn.

Bên trong lều, Trữ Bình Côn mở thư ra xem, sau khi xem xong lão ta cau mày lẩm bẩm, "Giờ Tý gặp mặt, bí mật gặp nhau… Vị Long thiếu này muốn làm gì?"

Sau một hồi đi qua đi lại suy nghĩ, nhiều lần đọc lại nội dung bức thư, lão ta cảm thấy không thích hợp, có chuyện gì trực tiếp đến đây gặp mặt nói chuyện riêng là được, lão ta đi đến đó gặp cũng được, cần gì phải chạy đi xa như vậy để gặp mặt nói chuyện?

Hơn nữa, có thể trở thành người phụ trách kinh doanh buôn bán cho Vạn Hoa bảo, lão ta cũng không phải là người lỗ mãng, trọng điểm là trong tình hình hiện nay, lão ta không thể không cẩn thận, không dám tùy tiện đi ra ngoài.

Sau một phen suy nghĩ, lão ta vẫn cảm thấy hoài nghi, lập tức dặn dò người bên cạnh: "Đi, đích thân ngươi đi một chuyến đến chỗ Long thiếu, hỏi xem hắn có sai người đưa tin tới đây hay không."

Chương 1028: Không nói võ đức (1)

Tại trước đống lửa trong khu vực trại, đám người Dữu Khánh thấy được người của Trữ Bình Côn từ trong lều đi ra, và cũng nhìn thấy người đó rời khỏi khu trại. Bọn hắn chỉ chú ý nhiều hơn một chút, chứ không có bất kỳ hành động gì, vẫn ở lại bên đống lửa ăn ăn uống uống, như đang cùng giải trí với các tộc nhân Phượng tộc.

Hướng Chân không có chung vui cùng mọi người, cửa vào lều được vén rèm lên, gã ngồi trên ghế xếp nhìn bóng đêm và con người ấm áp vui vẻ bên ánh lửa, trong tay không có thịt cũng không có rượu, rất thanh tịnh.

Cho đến khi Mục Ngạo Thiết trở về, Hướng Chân mới tránh ra khỏi cửa, để cho y đi vào, Dữu Khánh cũng đứng dậy.

Vừa trở vào bên trong lều, Mục Ngạo Thiết lập tức ghé vào lỗ tai hắn, hạ thấp giọng nói: "Người của Trữ Bình Côn đã đến khu trại Tích Lư Sơn."

Dữu Khánh khẽ gật đầu, xem ra kế hoạch tạm thời vẫn chưa xảy ra chuyện gì ngoài mong muốn, vẫn không cần phải can thiệp điều chỉnh, hắn xoay người lại trở ra ngoài tiếp tục vui chơi.

Đợi một hồi lâu, hắn lại nhìn thấy tên thủ hạ kia của Trữ Bình Côn quay trở về, đi vào trong lều.

Bên trong lều, thủ hạ của Trữ Bình Côn bẩm báo cho lão ta biết, "Ông chủ, Long thiếu nói rằng hắn không có gửi bất kỳ thư từ nào, hỏi ngài có ý gì?"

Trữ Bình Côn đột nhiên híp mắt, "Quả nhiên có vấn đề."

Lão ta lập tức xoay người lại đi đến trước mành vải, thò hai ngón tay vạch mở mành ra một cái khe hở, âm thầm quan sát bên ngoài, nhìn thấy Dữu Khánh đang cười nói, ăn uống cùng tộc nhân Phượng tộc, lão ta liền cất tiếng lẩm bẩm, "Bí mật gặp mặt? Theo ta thấy là muốn dẫn dụ ta đi ra ngoài, tám chín phần mười là tên này muốn hại ta."

Đừng hòng khiến ta bị lừa, phản ứng đầu tiên của lão ta chính là lão tử không đi, để xem ngươi có thể làm gì được ta.

Nhưng rồi nghĩ lại, lão ta cảm thấy không cam lòng khi bị người ta làm cho không dám phản ứng lại như vậy. Vì vậy, lão ta thả rèm cửa xuống, lập tức xoay người, tìm giấy bút, nghiên, mực, nhanh chóng viết xong một phong thư, niêm phong lại rồi giao cho tên thủ hạ kia, "Ngươi chịu khó khổ cực chạy đi một chuyến nữa, lập tức giao bức thư này cho tổng quản Lý ma ma, sau đó cầm thư trả lời của Lý ma ma về đây cho ta. Nhớ kỹ, nếu trên đường đi gặp phải chuyện gì đó không mong muốn, trước tiên hãy hủy thư đi."

Lão ta vốn dĩ muốn đích thân đến đó, nhưng sau khi xuất hiện tình huống dị thường này, lão ta lo lắng mình sẽ gặp nguy hiểm nếu rời khỏi khu vực trại của Phượng tộc.

Lão ta không phải sợ mặt hàng như mấy người Dữu Khánh, mà bởi vì thấy mặc dù đã dùng Xích Lan các để kiềm chế nhưng phía bên Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa vẫn thường xuyên qua lại với Dữu Khánh, điều này khiến cho lão ta cảm thấy khá bất an, với chuyện liên quan đến tính mạng, không có cách nào để đánh cược, lão ta nhất định phải thận trọng.

"Vâng." Thủ hạ nhận lệnh, nhét phong thư vào trong tay áo, giấu kỹ rồi lập tức rời đi.

Trữ Bình Côn lại đến trước rèm cửa, vạch ra một khe hở hẹp, âm thầm quan sát phía ngoài…

Giữa sườn núi Thiên tộc sơn, đây là nơi Thiên tộc đãi khách, ánh đèn mờ ảo. Bảo chủ Vạn Hoa bảo ở tại nơi này. Nàng ta không có nhận được đãi ngộ gì tốt hơn, nơi ở cũng chỉ là một căn nhà tương tự nhà sàn, có ánh đèn mờ ảo lọt ra ngoài, còn có tiếng đàn du dương.

Trên đường chuyển thư đi không xảy ra bất kỳ sự cố gì ngoài ý muốn. Đường đi băng qua đông đảo bộ tộc, ngay phía dưới rất nhiều ánh mắt như vậy, khả năng xảy ra động thủ kỳ thực không lớn, cuối cùng bức thư được an toàn đưa đến trong tay vị lão ma ma kia.

Mở mật thư ra, lão ma ma nghiêng người, xoay thư về phía đống lửa nhìn xem, sau đó quay người đạp bậc thang gỗ đi lên nhà sàn, đẩy cửa bước vào.

Bên trong nhà gần như được che phủ bằng một lượng lớn tơ lụa tuyết trắng, cách ly khung cảnh đơn sơ và nhìn như không sạch sẽ vốn có, làm cho trông có vẻ không vướng hạt bụi nào, trong này có bố trí hoa tươi và giá đàn. Trì Bích Dao uyển chuyển lướt đôi tay mảnh mai trên cầm, du dương êm tai.

Lão ma ma đóng cửa lại, đi đến ngồi quỳ tại trước giá đàn, đợi nàng ta đàn xong một đoạn, dừng tay lại, bà ta mới dâng bức thư đã xem qua kia lên, nâng ở trên tay cho nàng ta xem.

Trì Bích Dao không có đưa tay chạm tới lá thư, chỉ để yên đó nhìn xem, sau khi xem xong, mỉm cười nói: "Thật đúng là một vị Thám Hoa lang tàn nhẫn hung dữ, lại nôn nóng hạ độc thủ như vậy."

Lão ma ma nói: "Hiện tại, Trữ Bình Côn vẫn chỉ đang hoài nghi, hắn cũng không dám khẳng định chắc chắn."

Trì Bích Dao: "Vị Thám Hoa lang đó là người làm ra được chuyện như vậy. Hồi đó khi tại kinh thành Cẩm quốc, hắn chính là giết người để xông ra, sự hoài nghi của Trữ Bình Côn hẳn là không sai, tám

chín phần mười chính là như vậy. Tuy nhiên, Thiện Tri Nhất và tên gì gì đó của tiền trang thật sự có tham gia sao?"

Lão ma ma hỏi: "Bảo chủ, hiện tại làm sao bây giờ?"

Trì Bích Dao túy ý gãy gãy mười ngón trên dây đàn, tạo ra một loạt tiếng tình tang, "Nếu Trữ Bình Côn không đích thân đi tới đó, làm sao biết được có phải là cạm bẫy hay không. Nói hắn đi đi."

Lão ma ma chưa hiểu rõ, âm thầm chờ đợi nàng ta nói tiếp.

Sau khi đè tay dừng lại tiếng đàn ngân vang, Trì Bích Dao đứng lên, "Ta cũng phải đi một chuyến lên núi tố cáo mới được, có người muốn đánh đánh giết giết trong thời điểm Đại Hoang tự, sẽ không tốt đối với các vị khách của Thiên tộc. Vị Đại tộc trưởng đó sẽ quản tới hay là không quản chứ?"

Lão ma ma hơi giật mình, không ngờ vị này lại muốn trực tiếp làm lớn chuyện lên như vậy, muốn đẩy sự việc rùm beng lên hướng phá trời, lập tức nhắc nhở: "Bảo chủ, nếu chọc giận vị Đại tộc trưởng kia, e rằng khó giữ được tính mạng vị Thám Hoa lang đó."

Trì Bích Dao: "Lạc Lạc cũng đã tới Đại Hoang tự, đang ở trên núi. Người bình thường có lẽ sẽ khó giữ được tính mạng, nhưng nếu nàng mở miệng nói vào, vị Đại tộc trưởng đó ít nhiều sẽ cho chút mặt mũi. Nói cách khác, đến lúc đó, trên đời này, số người có thể bảo vệ được tính mạng của Thám Hoa lang hắn là có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng hắn là không quen biết ai trong số rất ít người đó.

Nếu muốn đoàn tụ với Chung Nhược Thần, vậy tất nhiên sẽ là chuyện khác, với trượng phu của ái đồ, về tình hay về lý Lạc Lạc đều phải ra mặt bảo vệ cho hắn, đến lúc đó để xem vị Thám Hoa lang này của chúng ta có bằng lòng cúi đầu hay không." Nói đến đây, chính nàng ta cũng cảm thấy vui vẻ nở nụ cười hạnh phúc.

Lão ma ma đã hiểu rồi, đây là muốn dồn ép Thám Hoa lang vào hướng tuyệt lộ, ép cho hắn chỉ còn một con đường để đi.

Hai người nhanh chóng đi ra cửa, thân hình Trì Bích Dao lóe lên, giống như Quảng Hàn tiên tử, trực tiếp bay hướng lên núi.

Lão ma ma thì đi xuống cầu thang gỗ, yêu cầu người do Trữ Bình Côn phái tới ở lại chờ đợi…

Tùy tùng gầy vừa từ bên ngoài trở về, liền vội vã đi vào trong lều, sau khi nhìn thấy Tô Bán Hứa, gã lập tức đến gần nhỏ giọng bẩm báo, "Tiên sinh, đã kiểm tra kỹ càng hẻm núi đó rồi, không có ai, cũng không phát hiện thấy có gì bất thường, các huynh đệ đang ẩn nấp tại đó, nếu như có biến cố gì đó, sẽ lẻn về báo tin."

Sau khi xác nhận không có gì bất thường, Tô Bán Hứa cuối cùng cũng thở phào có phần nhẹ nhõm.

Cùng lúc này, Thời Giáp cũng từ bên ngoài trở về khu trại của Phượng tộc, lão ta cũng là trở về sau khi gặp mặt với những người bên ngoài của Quy Kiếm sơn trang, người của lạo ta cũng tham gia lục soát, kiểm tra địa điểm mục tiêu. Nói một cách chính xác là người của lão ta và người của Tô Bán Hứa đã liên thủ cùng thực hiện lần dò xét này, nếu không họ sẽ không thể yên tâm lẫn nhau.

Sau khi trở về, lão ta không về lại trướng bồng của Thiện Tri Nhất, mà trực tiếp đến vén rèm lều Tô Bán Hứa, cất tiếng gọi, "Tô huynh, đi uống rượu."

Tô Bán Hứa lập tức căn dặn người bên cạnh, "Ngươi đi đi! Cẩn thận một chút."

"Vâng." Tùy tùng gầy lui ra ngoài, lại lần nữa rời khỏi khu trại Phượng tộc.

Tô Bán Hứa và Thời Giáp thì đi đến cạnh đống lửa cùng nhau uống rượu ăn thịt.

Dựa theo thỏa thuận trước đó, sau khi hai bên phối hợp dò xét địa điểm mục tiêu, xác nhận không có bất thường, liền liên thủ mai phục tại đó, chỉ đợi mục tiêu xuất hiện sẽ lập tức động thủ.

Mà lúc này, mục tiêu rõ ràng vẫn còn ở tại trong lều, chưa rời đi.

Hai người chờ đợi rất lâu, nhìn thấy cách giờ Tý càng ngày càng gần nhưng mục tiêu vẫn còn chưa có dấu hiệu sẽ rời đi, hai người không khỏi hoài nghi, không biết thông tin Dữu Khánh lấy được có vấn đề gì hay không.

Không biết rằng, Trữ Bình Côn đang ở trong lều cũng đã có phần nôn nóng. Lão ta đi đi lại lại, bởi vì người lão ta phái đi gửi thư mãi vẫn chưa trở về.

Chương 1029: Không nói võ đức (2)

Bỗng nhiên, từ cửa vào lều xuất hiện tiếng bước chân quen thuộc, lão ta quay lại nhìn, tấm mành mở ra, người của lão đã trở về.

Người vừa về tới đi đến trước mặt dâng lên một phong thư, "Ông chủ, hồi âm của Lý ma ma."

Trữ Bình Côn vừa mở thư ra, vừa hỏi, "Tại sao trở về muộn như vậy?"

Thủ hạ đáp: "Bảo chủ đi lên Thiên tộc sơn, Lý ma ma để ta chờ rất lâu, khi bảo chủ trở về mới cho ta mang thư trở về."

Giũ bức thư mở ra, cầm trong tay xem kỹ, lông mày Trữ Bình Côn dần dần nhếch lên, cuối cùng cất tiếng cười nhạt, khen một câu, "Tốt!"

Lão ta xoay người lại nói: "Nếu còn không đi sẽ lỡ mất thời gian gặp mặt 'Long thiếu', gọi mọi người lên đường đi."

Lời nói dõng dạc tràn đầy tự tin, chỉ vì trong thư đã nói rồi, bảo lão cứ yên tâm mạnh dạn đi đi, sẽ phái người hộ tống lão ta, những chuyện còn lại không cần lão ta quan tâm, bên đó sẽ xử lý.

Nhìn thấy nhóm người Trữ Bình Côn rời đi, đang ngồi ăn uống trò chuyện vui vẻ bên đống lửa, Tô Bán Hứa và Thời Giáp thấy vậy, nhìn nhau cười.

Dữu Khánh quay đầu liếc nhìn hai người bọn họ, thấy hai người này không có đích thân đi, điều này làm cho hắn có phần không thích lắm. Hắn bỏ chén rượu xuống, đứng dậy quay trở về trướng bồng của mình, trực tiếp ngồi xuống trên cỏ nơi cửa lều, dùng góc độ của người ngoài cuộc đứng xem cảnh tượng ca hát vui vẻ của bộ tộc trước mắt.

Nam Trúc cũng rời đống lửa đi tới bên cạnh hắn, ngồi xuống, áp sát vào bên cạnh, thì thầm hỏi: "Nếu như Trữ Bình Côn đã biết rõ có lừa dối, mà vẫn dẫn người tới đó, đây là đã có chuẩn bị rồi a. Có lẽ thật sự đúng như ngươi mong muốn, sẽ đấu cùng hai nhà đó. Hiện tại, điều ta lo lắng chính là, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài mong muốn, hai nhà đó khai chúng ta ra thì làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh: "Ngươi cảm thấy bọn họ dám dễ dàng để tiết lộ ra chuyện mà bọn họ đang mưu đồ sao? Người dám để cho bọn họ ra ngoài làm việc này, không có chút gì kiềm chế mới là lạ. Cho dù xảy ra sự cố ngoài ý muốn, chỉ sợ bọn họ cũng chỉ có thể cắn đứt đầu lưỡi nuốt vào trong bụng."

Nam Trúc suy nghĩ thấy cũng phải, không khỏi nở nụ cười, thảo nào lão Thập Ngũ này dám qua loa như thế.

Dữu Khánh chợt à một tiếng, hỏi: "Phượng Tàng Sơn đâu rồi? Từ khi tới nơi này, hình như chưa từng đến thăm chúng ta."

Nam Trúc cũng cất tiếng 'ừ há', bận rộn công việc tính kế hại người, đúng là đã quên mất chuyện này, gã lập tức đứng dậy, "Để ta đi xem."

Khu trại chỉ lớn có chừng đó, không khó tìm được người, chẳng bao lâu sau gã đã trở về, chuyển lời của Phượng Tàng Sơn cho Dữu Khánh biết, đại khái nói rằng ngày mai là chính thức bắt đầu diễn ra Đại Hoang tự, người ta muốn tĩnh tâm tiến vào trạng thái thi đấu, nếu như có sơ suất, mong bọn hắn thứ lỗi.

Lí do rất hợp tình hợp lý, đám người Dữu Khánh cũng có thể hiểu được, vì vậy bọn hắn không mong nhớ gã ta nữa.

Hướng về phía bắc khu trại, đi khoảng chừng năm dặm đường, liền thoát khỏi khu vực các tộc tụ tập.

Đi đến vùng hoang vu không người, nhóm người Trữ Bình Côn bắt đầu gia tăng tốc độ, dọc theo dòng sông đi ngược dòng lên. Sau khi ngước dòng lướt đi hơn hai mươi dặm, dưới ánh trăng phía trước xuất hiện một cái lưu vực hẻm núi, lúc này nhóm người mới giảm tốc độ xuống một chút, cảnh giác xông vào.

Âm thanh dòng nước ào ào, tiếng côn trùng kêu vang liên tục, thỉnh thoảng cất lên tiếng chim hót lanh lảnh, càng đi sâu vào trong hẻm núi, nhiệt độ càng hạ thấp.

Một nhóm người ở trong hoàn cảnh ngột ngạt, kiềm chế vừa mới tìm tới giữa trong hạp cốc thì tám bóng người đột nhiên từ hai bên lao vọt ra, không chút do dự phát động tấn công ầm ầm, vừa ra tay chính là sát chiêu.

Trữ Bình Côn đã đoán được sẽ có mai phục, nhưng không ngờ rằng không cho chút khoảng trống cứu vãn nào, vừa tới là lập tức động thủ, bọn lão tất nhiên là dốc hết toàn lực chống đỡ.

Đột nhiên, ào ào ào, biến cố đột nhiên xảy ra, trong sông bỗng nhiên cuộn dâng lên một trận sóng lớn, ở dưới ánh trăng trông giống như là một con một con rồng khổng lồ xuôi dòng lao xuống, khiến cho cả hai bên tấn công và phòng thủ đều kinh hãi.

Những làn sóng hất tung lên tại vị trí hai bên tranh đấu, những đống nước bùng nổ ra đánh đổ toàn bộ đám người đánh nhau, kể cả Trữ Bình Côn ở trong đó.

Ngay sau đó là một đám người từ bốn phương tám hướng nhảy tới, trực tiếp xuất thủ khống chế tất cả những người đánh nhau.

Bất kể là đám người bịt mặt mai phục tập kích, hay là đám người Trữ Bình Côn bị tập kích, lúc này đều có thể nhìn thấy rõ người khống chế bọn họ là ai, hơn một trăm tên tộc nhân Thiên tộc mặc áo vải thô xám trắng, đầu quấn vòng dây gai, hung hãn hiện thân.

Nước sông cuồn cuộn còn chưa lắng xuống, một bóng người giống như lục bình, xuôi dòng trôi tới, bồng bềnh lướt lên bờ, là một phụ nhân Thiên tộc với ánh mắt lạnh lùng.

Một đám người đánh nhau bị áp giải đến trước mặt bà ta. Bà ta nhấc tay kéo khăn che mặt của một người xuống, nhéo cằm gã, lạnh nhạt nhìn xem kỹ dung mạo của người đó. Người bị gỡ khăn che mặt chính là tùy tùng cường tráng bên cạnh Tô Bán Hứa, trong mắt gã toát ra vẻ sợ hãi.

Lão ma ma cùng đi theo đến, xuất hiện tại bên cạnh bà ta, chỉ vào mấy người Trữ Bình Côn, nói: "Đây đều là người của chúng ta."

Người phụ nữ Thiên tộc phụ hất đầu ra hiệu cho người dưới, mấy người Trữ Bình Côn được trả tự do, còn những người tập kích đều bị mang đi…

Theo sự xâm nhập của một nhóm thành viên Thiên tộc, bên trong khu trại của Phượng tộc đột nhiên trở nên yên tĩnh, những người bên đống lửa dồn dập đứng lên, người ở trong trướng bồng đều lũ lượt chui ra.

Dữu Khánh vừa ngước lên, liền nhìn thấy đứng thẳng bên cạnh đám thành viên Thiên tộc là mấy người Trữ Bình Côn, hắn lập tức cảm thấy không ổn, không phải là Vạn Hoa bảo phái người đánh nhau với

đám người mai phục sao? Tại sao Thiên tộc lại trực tiếp nhúng tay vào rồi? Họ Trữ thực sự là không nói võ đức nha, vậy mà lại đi 'mách' với Thiên tộc rồi a.

Không chỉ có mình hắn cảm thấy không ổn, Tô Bán Hứa và Thời Giáp đều sắc mặt kịch biến.

A Lạc Công bước nhanh đến gặp và trao đổi mấy câu với thành viên Thiên tộc, sau đó cau mày, xoay người lại, ánh mắt đảo qua đám người, chỉ tới Tô Bán Hứa.

Hai gã thành viên Thiên tộc lập tức xông đến, cây quạt trong tay Tô Bán Hứa lạch cạch rơi xuống đất, y đã bị bắt lại.

Sau đó là Thời Giáp, cùng chung số phận, lão ta run giọng gọi to một tiếng, "Trang chủ."

Thiện Tri Nhất vén mành lều lên, nhìn thấy mấy tộc nhân Thiên tộc đang chặn kín tại cửa vào, cũng nhìn thấy được Thời Giáp bị kéo đi, vẻ mặt thoáng chốc trở nên căng thẳng, trầm giọng hỏi: "Các ngươi làm gì vậy?"

Thấy tộc nhân Thiên tộc định cường ngạnh xông tới như trước, A Lạc Công vội vàng đứng ra can thiệp, muốn giữ lại chút thể diện cho Thiện Tri Nhất.

Tên thành viên Thiên tộc dẫn đầu hiểu ý, xem như lịch sự nói với Thiện Tri Nhất: "Hãy đi theo chúng ta đi."

Nhưng mà Thiện Tri Nhất lại rất không thức thời, "Có đi cũng phải có lí do chứ? Các ngươi tùy ý bắt người là lý lẽ gì?"

Vì vậy, A Lạc Công bị gạt ra, tên nam tử Thiên tộc đi đầu đó từng bước một đi đến trước mặt Thiện Tri Nhất, rồi chợt vung tay tát vào mặt ông ta.

Thiện Tri Nhất nhấc tay bắt lấy tay gã.

Đám đông ở phía sau tách ra, người phụ nữ Thiên tộc với ánh mắt lạnh lùng xuất hiện, nhìn chằm chằm Thiện Tri Nhất, lạnh lùng nói: "Ngươi chống lại lần nữa thử xem."

Tên nam tử Thiên tộc đó đổi tay vung ra một cú tát, lần này là một tiếng bốp vang lên, bàn tay vỗ lên gương mặt Thiện Tri Nhất.

Thiện Tri Nhất gương mặt căng cứng, chịu đựng một cú tát này, quả thực không dám hoàn thủ.

Roẹt, bùm! Căn lều nổ tung ra, một vệt kiếm quang vọt ra, chính là kiếm thị xuất thủ, thẳng tới tên nam tử Thiên tộc kia, nhưng kiếm quang chưa tới thì đã bị Thiện Tri Nhất nhấc tay gõ lên thân kiếm như gõ cửa, đánh lệch ra.

Thiện Tri Nhất thuận thế chụp lấy cổ tay kiếm thị, không để cho gã làm lại lần nữa.

Sau đó, mấy tên thành viên Thiên tộc ùa lên, ngay trước mắt đám đông, trực tiếp áp giải Thiện Tri Nhất và kiếm thị đưa đi.

Nhìn thấy tình cảnh này, mấy người Dữu Khánh vô cùng bùi ngùi.

Bọn hắn đang nghĩ rằng mình chỉ là người đứng xem trò vui, nào ngờ ngay sau đó, một đám nhân viên Thiên tộc xông thẳng đến, bao vậy bọn hắn lại, trực tiếp bắt giữ.

"A…" Dữu Khánh phát ra âm thanh kỳ quái, rồi ngay lập tức hét to, "Các ngươi có nhầm không hả? Bắt chúng ta làm gì?"

Nam Trúc cũng hét to, "Chúng ta chẳng làm gì cả nha!"

Gào thì gào, nhưng không ai dám kháng cự, ngay cả Thiện Tri Nhất cũng phải thành thật nhịn nhục chịu đựng bị xử lý, bọn hắn lấy đâu ra sức lực để phản kháng.

Nhưng việc này quả thực đã nằm ngoài dự liệu của Dữu Khánh, hắn cảm thấy hai nhà đó không có khả năng bán đứng hắn, tại sao lại bắt hắn chứ?

Hắn có điều không biết là, đừng nói đến việc bàn đứng, Thiên tộc còn không thèm thẩm vấn đám người bị bắt tại hẻm núi kia, dù sao, chỉ cần biết rằng chuyện này do Trì Bích Dao tố cáo là được, người ta cứ như vậy trực tiếp tiến hành bắt người, người ta cũng làm biếng đưa ra bất kỳ chứng cứ hay khẩu cung gì, bất kể ngươi có oan uổng hay không, trước tiên bắt đã rồi nói tiếp, làm gì có nhiều quy củ như vậy.

Chương 1030: Vạch đất làm lao tù (1)

Dù sao đó cũng là mấy nhóm quý khách của Phượng tộc, nói bắt liền lập tức bắt đi, cho nên các tộc nhân dồn dập hỏi thăm những người bên cạnh xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng không có ai biết được.

Thấy Dữu Khánh cũng bị bắt đi, Phượng Tàng Sơn lộ mặt nhìn xem tình hình lúc này không trốn được nữa rồi, gã trực tiếp tìm đến A Lạc Công dò hỏi, "A Lạc Công, có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Ta cũng không biết." A Lạc Công lắc đầu, đồng thời nhìn về phía Trữ Bình Côn đứng chung bên phía Thiên tộc, rất hiển nhiên, việc này chắc chắn có liên quan đến Trữ Bình Côn.

Trong lòng đại khái đã có suy đoán, chuyện này tám chín phần mười là do tranh chấp giữa Thám Hoa lang và Trữ Bình Côn gây nên, lúc trước ông ta đã nhận thấy những dấu hiệu không thích hợp từ hành động của những người này, động tác của đám nhân viên đều rất lén lút. Hiện lão ta cảm thấy nghi hoặc chính là, tại sao mấy người Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa cũng bị bắt?

Lúc này, ngay cả Phượng Kim Kỳ vốn rất ít lộ diện cũng rời khỏi tấm da thú phủ trên người kia, đi ra ngoài trướng bồng, dáng người cao to sừng sững, ánh mắt chậm rãi đánh giá khung cảnh náo động đã sắp kết thúc.

Vị phụ nhân Thiên tộc kia đi tới trước mặt ông ta, "Phượng tộc trưởng, tìm một người biết rõ tình hình bên phía các ngươi cùng đi theo chúng ta, hỗ trợ chúng ta điều tra rõ việc này."

Phượng Kim Kỳ hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Thiên tộc phụ nhân: "Không rõ lắm, bắt được hai nhóm người đánh đánh giết giết nhau, còn chưa hoàn toàn xác định được có liên quan với những người này hay không."

Thái độ đối với tộc trưởng Phượng tộc rõ ràng tốt hơn rất nhiều so với trang chủ Quy Kiếm sơn trang.

Phượng Kim Kỳ khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chú về phía A Lạc Công, A Lạc Công lập tức nhanh chóng tiến tới đây, ông ta dặn dò: "Đã bắt hai nhóm người đánh đánh giết giết gây náo loạn, có thể dính dáng đến khách của bên chúng ta, cần phải hỏi thăm tìm hiểu rõ hơn một số tình huống. Ngươi đi cùng nàng đi."

"Vâng." A Lạc Công nhận lệnh, cùng theo phụ nhân Thiên tộc đó rời đi.

Sau đó, Phượng Tàng Sơn cũng nhanh chóng chạy đến bên cạnh phụ thân, "A cha, đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao bọn họ bắt Thám Hoa lang đi?"

Nếu không biết rõ được chuyện gì xảy ra, quay trở về gã làm sao có thể giải thích với phu nhân của mình? Cho dù không cần giải thích với vợ mình, Thám Hoa lang là khách do gã đưa đến, gã nhất định cũng phải biết rõ tình hình.

Phượng Kim Kỳ trực tiếp xoay người trở về trong lều, đồng thời ném lại một câu nói, "Hãy chuẩn bị cho tốt để đối mặt với những khiêu chiến có thể xuất hiện vào ngày mai. Không cần phải quan tâm đến những chuyện khác."

Phượng Tàng Vân cũng bị kinh động, y cũng muốn tìm Trữ Bình Côn hỏi thăm xem đang có chuyện gì xảy ra, nhưng mà không có cơ hội mở miệng, khi nhân viên Thiên tộc rời đi thì cũng dẫn Trữ Bình Côn cùng đi theo, muốn đưa về hỏi thăm tình hình cụ thể.

Sóng triều lên sóng triều lại xuống, chỉ còn lại một đám tộc nhân Phượng tộc tụ tập bên cạnh đống lửa xôn xao nghị luận.

Trên đường một đám "Nghi phạm" bị áp giải đi, Tô Bán Hứa và Thời Giáp không thể tránh khỏi sự hoảng sợ lúc ban đầu, về sau, khi đã dần dần ổn định được tâm thần, bọn họ lại rơi vào tình trạng rất kinh ngạc và nghi hoặc.

Đương nhiên, bọn họ cũng biết rằng, chuyện bọn họ phục kích Trữ Bình Côn nhất định đã bị bộc lộ ra, nhưng vấn đề là Thiên tộc làm sao biết được, và Trữ Bình Côn là làm sao biết được?

Khả năng lớn nhất chính là có người để lộ thông tin, bọn họ rất tin tưởng vào phía bên mình, mỗi người đều biết rõ ràng, không phải là người tuyệt đối đáng tin cậy thì sẽ không được phân công đi thực hiện loại chuyện như thế này, tuyệt đối phải vô cùng cẩn thận, vậy thì chỉ còn lại có một loại khả năng lớn nhất.

Khi con người tỉnh táo lại sau dục vọng, không còn sự bức thiết của lúc đó nữa, họ nhìn nhận vấn đề cũng rõ ràng hơn rất nhiều, với những hành vi dắt mũi đáng ngờ của Dữu Khánh trước đây, họ bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, ngẫm nghĩ kỹ lại liền thấy cực kỳ kinh khủng, chẳng lẽ đã bị vị Thám Hoa lang đó cố ý bán đứng?

Tuy nhiên, bọn họ rất nhanh liền nhìn thấy đám người Dữu Khánh cũng bị bắt giữ dọc đường liên tục kêu oan, nên cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều, không ngốc đến mức bán luôn cả mình a?

Nhưng bọn họ vẫn kết luận rằng khả năng lớn nhất chính là phía bên Dữu Khánh không cẩn thận để lộ thông tin, hoặc không chừng đã bị phía bên Trữ Bình Côn gài bẫy, hai người đều có phần nổi giận, hối hận không nên để cho Dữu Khánh chen tay vào việc này, tin tức nằm vùng gì chứ, nếu sớm biết vậy, tự mình trực tiếp ra tay giải quyết là được, đã tin tà rồi.

Nhất là Tô Bán Hứa, trong lòng y đã cất lời chửi cha mắng mẹ, loại chuyện này mà cũng có thể làm thành như vậy, bỏ văn theo võ cái quỷ gì chứ.

Trên đường bị áp giải, Dữu Khánh cũng đang ngẫm nghĩ lại xem rốt cuộc thì vấn đề xảy ra ở đâu.

Trong trường hợp bình thường, Trữ Bình Côn không có khả năng trực tiếp bộc lộ loại chuyện này cho phía bên Thiên tộc, râu hùm của đại lão Bán Tiên là ai cũng dám vuốt sao? Loại nhân vật đỉnh cấp đó thật sự không phải ai cũng dám tùy tiện lợi dụng, hậu quả phản phệ rất đáng sợ.

Trước khi sự việc chưa được xác định, và trước khi chưa nắm giữ được bất kỳ chứng cứ xác thực nào, Trữ Bình Côn làm sao dám điều động Thiên tộc, vạn nhất chụp vào khoảng không, vạn nhất xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn và không xuất hiện mai phục, Trữ Bình Côn phải giải thích thế nào với Thiên tộc chứ?

Cho dù có mai phục, nếu như không động thủ, ngươi dựa vào đâu nói là nhằm vào ngươi, tự chúng ta luận bàn với nhau không được sao?

Với tầng thứ của Trữ Bình Côn, làm sao dám lợi dụng Thiên tộc chỉ vì ân oán cá nhân mà mọi người đều biết?

Trong tình huống bình thường, hẳn phải là sử dụng lực lượng của chính Vạn Hoa bảo để phản kích mới đúng.

Nhưng tình hình xảy ra thực tế lại là Trữ Bình Côn xuất hiện bên cạnh nhân viên Thiên tộc đi bắt giữ, chuyện này quả thực hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, khiến cho hắn mờ mịt bối rối, hắn có cảm giác như mình tự nhấc đá nện chân mình.

Mãi cho đến khi đi đến chân núi Thiên tộc sơn, rồi trên đường bị đưa lên núi, nhìn thấy được Trì Bích Dao, bảo chủ Vạn Hoa bảo, đứng bên sơn đạo như cười như không nhìn mình, hắn mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại, là nàng ta ư?

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn mơ hồ đã cởi bỏ được những nghi vấn mà mình không làm rõ được lúc trước, hắn tức thì vô cùng hối hận, đúng vậy, ngàn tính vạn tính, làm sao lại để quên nàng ta?

Có một số việc Trữ Bình Côn không dám làm, thậm chí là đại đa số người đều không dám làm, nhưng với nữ nhân này thì chưa chắc, cũng không phải vì thực lực của nữ nhân này có thể chống đỡ được cách làm đó của nàng ta, mà bởi vì chỗ dựa của người ta ngang vai ngang vế với vị Đại tộc trưởng kia.

Người bình thường không dám tố cáo việc này với Thiên tộc, là vì e sợ không gánh chịu nổi hậu quả nếu lỡ như xảy ra chuyện ngoài dự liệu, nhưng đối với nữ nhân này mà nói, dù chuyện xảy ra như thế nào, cùng lắm chỉ là chuyện thông báo sai lầm mà thôi, cho dù có báo sai, vị Đại tộc trưởng đó còn có thể giết chết bạn thân của Địa Mẫu chỉ vì một thông báo sai lầm hay sao?

Chương 1031: Vạch đất làm lao tù (2)

Cho dù Đại Hoang Nguyên độc lập với bên ngoài như thế nào đi nữa, vị Đại tộc trưởng đó cũng không có khả năng thật sự không quan tâm đến bất kỳ đạo lí đối nhân xử thế nào, nếu không, Đại Hoang tự lần này sẽ không cần phải cố ý mở ra một lỗ hổng để tiếp nhận nhiều khách khứa đến xem náo nhiệt như vậy.

Chỉ có như vậy mới có thể giải thích được, hơn nữa nhìn thấy bộ dạng nữ nhân đó rõ ràng có phần hả hê trước sự bất hạnh của mình, hắn liền biết rõ, chuyện này chính là nhằm vào hắn.

Hắn muốn làm cho Vạn Hoa bảo cùng với phía Thiện Tri Nhất, Tô Bán Hứa đấu nhau ngươi chết ta sống để đạt được mục đích của mình, kết quả Trì bảo chủ người ta càng đơn giản, trực tiếp hơn, chính là xử hắn, về phần Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa chỉ là tiện thể giải quyết mà thôi.

Không phải ngươi nói Vạn Hoa bảo chỉ là cái rắm sao? Hiện tại người ta liền cho ngươi biết biết cái rắm này lợi hại như thế nào.

Lúc trước hắn còn cho rằng nữ nhân này không dám làm xằng làm bậy với hắn tại nơi đây vào lúc này, kết quả người ta liền trừng trị hắn công khai, rõ ràng như vậy đó.

Sơn đạo quanh co khúc khuỷu, cuối cùng cả nhóm bị đưa đến trên một ngọn núi khác nằm nhấp nhô phân nhánh tại lưng chừng Thiên Tộc sơn. Trên đỉnh núi này có một vùng đất bằng phẳng do con người tạo ra. Bọn hắn nhìn thấy nhân viên Thiên tộc động thủ vạch ra từng ô trên mặt đất, sau đó bắt buộc đám "Nghi phạm" bị bắt bọn hắn tiến vào đứng trong những ô kẻ được vạch ra đó.

Một người đứng trong một ô. Sau khi tất cả đều đã đứng vào chỗ, một gã nhân viên Thiên tộc đưa ra lời cảnh cáo nghiêm khắc đối với mọi người, "Không được ra khỏi ô khi chưa được cho phép, nếu không, giết không tha!"

Đám người Dữu Khánh theo bản năng cúi nhìn ô kẻ dưới chân, phạm vi rất nhỏ, chỉ có thể đứng bằng một hoặc hai chân, thậm chí muốn ngồi cũng không thể ngồi, chỉ cần ngồi xuống, chắc chắn sẽ đè ra khỏi vạch kẻ. Điều này chẳng khác gì với bị phạt đứng?

Đưa ra lời cảnh cáo xong, người đó dẫn đám người rời đi, chỉ để lại hai gã thành viên Thiên tộc tại hiện trường tản bộ trông coi.

Về sau lại, ngay cả hai tên nhân viên tản bộ đó cũng không biết đi tản bộ đến nơi đâu rồi, nói cách khác, ngay cả một người trông coi cũng không có, trên người bọn hắn cũng không có bất kỳ xiềng xích gì, thậm chí ngay cả tu vi cũng không bị khống chế, có nghĩa là bọn hắn có thể bỏ chạy bất cứ khi nào.

Lúc ban đầu, bọn hắn còn cảm thấy rất ngạc nhiên, thỉnh thoảng đảo mắt cẩn thận quan sát xung quanh, không biết có kẻ nào đang âm thầm giám thị bọn hắn hay không, dù sao, bọn hắn là không phát hiện được gì.

Theo thời gian dần dần trôi qua, bọn hắn dần dần cảm nhận được uy lực của những ô kẻ dưới chân, không ai dám thừa dịp trời tối để dời chân khỏi ô, dù chỉ nửa bước, ngay cả Thiện Tri Nhất cũng không dám vượt ra ngoài chút nào.

Dần dần, bọn họ cảm nhận được rõ ràng hơn cái gì gọi là vạch đất làm lao tù.

Trăng sáng sao thưa, gió đêm lành lạnh, bóng cây cỏ rung rinh dao động, chân một đám người lại giống như mọc rễ, một đường vạch kẻ giam cầm còn tốt hơn tường đồng vách sắt.

Sau khi cảm thấy xung quanh chắc hẳn không có tộc nhân Thiên tộc nào, Nam Trúc cuối cùng không nhịn được nữa, mở miệng hỏi Dữu Khánh ở bên cạnh: "Lão Thập Ngũ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Nếu không phải Hướng Chân cũng đang ở bên cạnh, gã sẽ chất vấn thêm một câu, ngươi nói không có việc gì là như thế này sao?

Phản ứng tâm tình của gã cũng rất đơn giản, muốn nói nếu mọi việc thuận lợi, ta liền thừa nhận ngươi làm được, ta đã nghe lời ngươi, xảy ra chuyện, vậy khẳng định cũng là vấn đề của ngươi.

Dữu Khánh đáp lại gã bằng ánh mắt khinh bỉ, ngay trước mặt Hướng Chân, hắn không tiện giải thích cái gì, nhưng vẫn hi vọng hai vị sư huynh trong lòng có nắm chắc, liền cất lời nhắc nhở, "Trừ khi Thiên

tộc làm càn không hề nói lý lẽ, nếu không sự việc chắc chắn không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta sẽ không có chuyện gì."

Vẫn là lý lẽ kia, hắn tin tưởng chắc chắn rằng phía bên Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa tyệt đối sẽ không bán đứng hắn, có rất ít khả năng Thiên tộc có thể lấy ra được chứng cứ chứng minh hắn là kẻ chủ mưu, và khả năng dựa vào chứng cứ để xử lý hắn cũng rất nhỏ. Hắn chỉ sợ Thiên tộc vẫn làm giống như lúc bắt người, bất chấp tất cả trực tiếp xử lý bọn hắn, nếu thật sự làm càn không nói lý lẽ, vậy thì phiền phức rất lớn.

Ở hai bên khác, Tô Bán Hứa và Thời Giáp thỉnh thoảng quay nhìn về phía Dữu Khánh, cũng muốn hỏi Dữu Khánh xem có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, mặc dù cùng ở trên một đỉnh núi, nhưng bọn họ bị phân chia giam giữ theo những nhóm khác nhau, nếu muốn hỏi thì phải lớn tiếng mới được, với những chuyện lén lút như vậy, bọn họ làm sao có thể công khai nói ra chứ? Cho nên, bọn họ nghẹn trong lòng thật khó chịu.

Mấy người Dữu Khánh tụ tập cùng một chỗ, còn có thể nói chuyện với nhau một chút, Tô Bán Hứa là kẻ không may nhất, toàn bộ thủ hạ đều bị bắt ngay tại hiện trường sự việc, bây giờ đang bị thẩm vấn, chỉ còn lại một mình y bị nhốt lẻ loi một chỗ.

Qua thêm một khoảng thời gian, người của Thiên tộc đã quay trở lại, đưa Tô Bán Hứa đi, rõ ràng là đưa y đi thẩm vấn..

Bên trong khu trại của Tích Lư sơn, nơi những đống lửa không ngủ, hương thuốc thoang thoảng khắp nơi, mấy tên nhân viên Thiên tộc đột nhiên xâm nhập vào đây trong màn đêm, kinh động đến chúng nhân Tích Lư sơn, nhưng sự việc dường như không có liên quan gì với bọn họ, các nhân viên Thiên tộc trực tiếp tìm đến Long Hành Vân.

Bị gọi tên, Long Hành Vân đứng ở cửa lều, nghi hoặc hỏi: "Tìm ta? Có chuyện gì?"

Thành viên Thiên tộc dẫn đầu nói: "Có việc cần phải tìm ngươi để xác nhận, ngươi đi theo chúng ta một chuyến."

Long Hành Vân nhìn nhìn sắc trời, cau mày nói: "Đêm tối như vậy mà đi đâu? Có chuyện gì nói tại nơi này luôn đi."

Giọng điệu của người cầm đầu lập tức trở nên lạnh lùng, hỏi: "Ngươi đi hay là không đi?"

Long Hành Vân tức thì nổi giận, hỏi ngược lại: "Ngươi có biết ta là ai hay không hả?"

Ánh mắt người cầm đầu người nhìn gã tức thì chuyển thành giống như nhìn người chết, từng bước một tới gần Long Hành Vân.

Ngân Sơn Hà bước lên trước một bước xoa dịu, "Đi, chúng ta đi với các ngươi."

Bặc Tang Tang đi ra ngoài xem xét tình hình, thấy vậy cũng vội vã lên tiếng thúc giục, "Tam đệ, đi cùng bọn họ đi."

Lời nói của hai người khiến người cầm đầu dừng lại.

Vì vậy, Long Hành Vân cũng từ bỏ thái độ cứng rắn, cuối cùng cau cau có có bị mang đi, nhưng là, gã rời đi trong sự mơ hồ, không biết mình đã gây ai chọc ai, lại bị Thiên tộc tìm tới cửa.

Ngân Sơn Hà chủ động đi theo, trên đường đi cũng có mấy lần hỏi thăm nhân viên Thiên tộc, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, nhân viên Thiên tộc trả lời rất đơn giản, bọn họ chỉ phụng lệnh làm việc, cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Chương 1032: Chưa chắc là chuyện xấu (1)

Sự xôn xao khác thường tại Quỷ tộc không thể giấu giếm được Văn Nhược Vị, Văn Nhược Vị đã phát hiện ra rồi.

Nơi ở tạm thời của Phượng tộc nằm ngay sát vách Quỷ tộc, động tĩnh đại khái của hai bên đều rơi vào trong mắt của nhau, Thiên tộc đột nhiên gióng trống khua chiêng xông vào bắt người tại trong khu trại Phượng tộc, phía bên Quỷ tộc làm sao có thể không phát hiện ra, cũng không có khả năng làm như không thấy, bọn họ còn ước gì có thể đến gần hơn để biết rõ ràng có chuyện gì xảy ra.

Đương nhiên, bọn họ cũng nhìn thấy được đến bắt người nào, phía bên Quỷ tộc nhận biết Thám Hoa lang, nhìn thấy Dữu Khánh bị bắt đi.

Lúc trước, Quỷ tộc không nhận biết Dữu Khánh, bọn họ chỉ nghe được một số lời đồn đại, Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh gì đó đến làm khách tại Phượng tộc, lúc ban đầu bọn họ cũng không để ý đến, nào ngờ sau đó hai vị đệ tử của Địa Mẫu mà bọn họ không quen biết cũng chạy tới đây làm khách Quỷ tộc, lúc đó bọn họ mới nhận thấy việc này không thích hợp.

Sự việc Thám Hoa lang và Chung Nhược Thần ly biệt năm đó đã lan truyền khắp giới Tu Hành, Quỷ tộc mặc dù ẩn cư nơi hoang dã, nhưng thành phần cấp cao không đến mức không hề hay biết với một thông tin gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Quỷ tộc không biết hai vị oan gia này mượn quý bảo địa một lát là định làm gì, không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể cẩn thận đề phòng.

Cũng chính là sau khi đến đóng quân nơi đây, Quỷ tộc mới lưu tâm nhiều hơn, quan sát phía bên Phượng tộc xem ai là Thám Hoa lang, lúc này mới biết hắn.

Bây giờ, biết được thông tin Thám Hoa lang bị bắt, vốn không có ý định nói cho hai tỷ muội biết, nhưng khi các tộc nhân bàn tán với nhau thì đã bị Văn Nhược Vị tình cờ nghe trộm được, sau đó Văn Nhược Vị liền không chút nào khách khí trực tiếp nhảy ra, giữ lấy tộc nhân Quỷ tộc, cưỡng ép hỏi rõ ràng thông tin.

Quỷ tộc không thể không liên tục xác nhận và cam đoan rằng bọn họ chỉ biết người đã bị bắt đi, thực sự không biết vì sao bị bắt.

Thử hỏi, ngay cả bản thân Phượng tộc còn không biết đã xảy ra chuyện gì, Quỷ tộc làm sao có thể biết rõ.

Văn Nhược Vị bỏ lại bọn họ rồi vội vàng chạy về trong lều, khẩn trương thông báo cho tỷ tỷ đang khoanh chân đả tọa trên chiếc ghế rộng, "Tỷ, không ổn rồi, xảy ra chuyện rồi, hình như Thám Hoa lang đã gây ra chuyện gì đó, đã bị vị Đại tộc trưởng kia bắt đi rồi."

Chung Nhược Thần hơi giật giật mí mắt, chậm rãi thu công rồi đột nhiên mở mắt ra, vốn định hỏi xem có chuyện gì xảy ra, nhưng khi lời nói ra khỏi miệng lại biến thành một ý khác, "Có liên quan gì đến ta chứ?"

Văn Nhược Vị nghẹn lời, ngay sau đó lập tức nhắc nhở: "Tỷ, vị Đại tộc trưởng đó có thể sẽ giết huynh ấy."

Khóe miệng Chung Nhược Thần giật giật, nhưng vẫn nói ra câu nói kia, " Có liên quan gì đến ta?"

Văn Nhược Vị cắn cắn ngón tay, ánh mắt lấp lóe một trận, toát ra vẻ cơ trí, sau đó nói theo cách khác, "Tỷ, tỷ vẫn còn chưa đánh bại huynh ấy, tỷ cam tâm sao? Dù sao ta là ta không cam lòng, chúng ta đi cầu sư phụ can thiệp một chút đi."

Chung Nhược Thần nhắm mắt lại, "Muốn đi thì muội đi đi, chuyện không liên quan đến ta."

Dưới chân Thiên Tộc sơn, Bặc Tang Tang quanh quẩn chờ đợi, nàng ta là theo đám người mang Long Hành Vân đi cùng đến đây, bị chặn lại nơi này, cùng bị chặn lại đây còn có cả Ngân Sơn Hà. Hai người đều có phần sốt ruột, lo lắng Long Hành Vân xảy ra chuyện gì đó, và không biết gã bị cuốn vào chuyện gì.

Tuy vậy, Ngân Sơn Hà vẫn mơ hồ có một chút suy đoán, sau khi đi đến Đại Hoang Nguyên, bọn họ không có đụng vào chuyện gì rắc rối, nếu như nói có chuyện gì, đó chính là chuyện liên thủ với Trữ Bình Côn để đối phó Thám Hoa lang, nhưng trên thực tế họ cũng không làm gì cả, chỉ là hỗ trợ uy hiếp một chút mà thôi, như vậy cũng có vấn đề sao?

Hiện tại ông ta đã có phần hối hận, hối hận không nên bị Long Hành Vân thuyết phục, nếu thực sự là bởi vì nguyên nhân này mà khiến cho Long Hành Vân xảy ra chuyện, khi trở về, ông ta thật sự không có cách nào giải thích với Các chủ.

Vì sao lại xảy ra chuyện này? Đặt tay lên ngực tự vấn lòng mình, nói đến cùng, đối với việc lúc trước Thám Hoa lang chiếm hết thượng phong ngay tại trước mặt mình, trong lòng ông ta ít nhiều vẫn còn có chút để ý, nếu không, ông ta sẽ không thả lỏng dây cương lôi kéo Long Hành Vân.

Cũng may mà kết quả không sao, hai người không phải chờ quá lâu, liền nhìn thấy một nhân viên Thiên tộc dẫn Long Hành Vân xuống núi.

Sau khi dẫn người xuống núi, nhân viên đưa tiễn liền quay lên lại.

Ngân Sơn Hà không tránh khỏi mở miệng hỏi Long Hành Vân, "Ngươi không sao chứ?"

Long Hành Vân không có để ý đến ông ta, tất cả sự chú ý của gã đều đổ dồn lên người Bặc Tang Tang, bởi vì Bặc Tang Tang đang thể hiện sự quan tâm đến gã bằng hành động thực tế. Nàng ta trực tiếp chụp lấy cổ tay, bắt mạch kiểm tra cho gã. Dáng vẻ chăm chú và

sạch sẽ của Bặc Tang Tang thu hút ánh mắt của gã, gã cũng có thể cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp từ những ngón tay mảnh mai của Bặc Tang Tang, gã rất hưởng thụ cảm giác này.

Ngân Sơn Hà không nói nên lời, ngẩng đầu nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao, gió đêm phất phơ thổi qua mái tóc bạc của ông ta.

Sau khi đã xác nhận gã không có việc gì, Bặc Tang Tang buông lỏng tay ra, không hiểu được, hỏi: "Thiên tộc tìm ngươi làm gì?"

"Cũng không có gì, còn chẳng phải là vì tên cẩu Thám Hoa…" đang thuận miệng đáp lại, Long Hành Vân bỗng nhiên ngậm miệng, có phần chột dạ, dù sao có một số việc gã đã làm mà không nói cho Bặc Tang Tang biết.

Ngân Sơn Hà trong nháy mắt liền hiểu ra, quả nhiên có liên quan tới tên Thám Hoa lang đó.

Bặc Tang Tang nghi hoặc, chờ Long Hành Vân nói tiếp.

Long Hành Vân rất nhanh liền cũng nghị thông suốt, gã rút chiết phiến giắt trên đai lưng ra, phạch, xòe quạt ra phe phẩy, rồi cất tiếng cười sảng khoái, nói: "Thực ra cũng không có gì, chỉ là bởi vì chuyện của cẩu Thám Hoa mà bị dẫn di hỏi thăm. Nhị tỷ, ngươi có biết không? Chuyện về cẩu Thám Hoa có lẽ không cần ngươi phải xuất thủ nữa, hiện tại, bởi vì gây chuyện thị phi, hắn đã bị Thiên tộc cấp bắt giữ. Vượt quá giới hạn tại thời điểm này, mạng chó của hắn chắc hẳn khó giữ được rồi."

Ngân Sơn Hà nghe nói như vậy đã hiểu được một nửa, dự định về sau sẽ âm thầm hỏi kỹ thêm một chút.

Nhưng Bặc Tang Tang thì không đợi được về sau hỏi tiếp, nàng ta không hiểu, hỏi: "Vì sao Thiên tộc lại tìm ngươi mà không phải tìm ta?"

Lúc trước, khi đến tìm tên Thám Hoa lang đó thì nàng ta làm chủ, vị Tam đệ này chỉ đi theo, nhưng bây giờ chỉ dẫn Tam đệ đi chất vấn mà không có tìm nàng ta, nàng ta cảm thấy rất khó hiểu.

Long Hành Vân biết nàng ta đã hiểu sai ý, giải thích: "Nhị tỷ, không có liên quan đến chuyện ngươi tìm đến hắn, là bởi việc họ Trữ kia đến khu trại tìm ta gây ra…"

Dù sao tên cẩu Thám Hoa đó đã bị bắt, gã cũng không còn cố kỵ gì, kể ra việc mình và Trữ Bình Côn cấu kết với nhau, cuối cùng cất tiếng tắc lưỡi, nói: "Đúng là không phải nói nha, họ Trữ này lá gan thật lớn, vậy mà dám trực tiếp lợi dụng đến Đại tộc trưởng, cũng thực sự là đủ hung dữ, tàn nhẫn.

Thiên tộc tìm ta, chỉ là để xác minh xem những gì lão ta nói có đúng hay không, có chuyện lão ta tìm ta để xác định ta có truyền tin cho lão hay không.

Nói đến việc này, tên cẩu Thám Hoa đó quả thực không phải thứ tốt, vì để dẫn dụ họ Trữ ra ngoài để giết, vậy mà lại phái người giả mạo người của ta đi truyền tin cho họ Trữ, muốn dẫn dụ lão ta ra ngoài để dễ dàng động thủ, may mà họ Trữ cũng không phải loại người lương thiện, phỏng chừng là tương kế tựu kế, một mẻ hốt gọn một đám người. Đều là những kẻ tàn nhẫn."

Ngân Sơn Hà không quan tâm đến những điều đó, "Ngươi thực sự không có việc gì chứ?"

Long Hành Vân xòe mặt quạt ra, "Ta chỉ là đến cảnh cáo mấy người Thiện Tri Nhất không nên làm bậy, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Không phải đã bình yên trở về rồi ư."

"Ai!" Bặc Tang Tang chợt cất tiếng khẽ thở dài, "Tam đệ, kỳ thực ngươi không cần phải làm như thế. Ngươi không nhúng tay vào, tên Thám Hoa lang đó cũng không thể sống sót rời khỏi Đại Hoang Nguyên."

Long Hành Vân lấy lòng khoe mẽ nói: "Việc này chẳng phải là để giảm phiền phức cho ngươi sao?"

Bặc Tang Tang hơi lắc đầu, "Ta đã hạ độc lên người hắn, chỉ cần chờ hắn rời khỏi phạm vi Thiên tộc, ta sẽ lập tức kích phát thuốc dẫn, khiến cho hắn chết bất đắc kỳ tử. Ngươi không cần phải mạo hiểm làm gì."

Long Hành Vân ngẩn người, đã hạ độc rồi sao? Chuyện xảy ra khi nào? Cũng chỉ có…

Trong nháy mắt gã liền hiểu được điều gì đó, thảo nào lúc trước vị nhị tỷ này cứ muốn đến gặp cẩu Thám Hoa, thì ra là đến hạ độc.

Vấn đề là lúc đó gã không có nhận ra bất kỳ dấu hiệu hạ độc nào, hai bên từ đầu tới cuối cũng không có bất cứ tiếp xúc gì, như vậy cẩu Thám Hoa liền trúng độc rồi sao?

Thủ đoạn như vậy, chỉ nghĩ tới thôi, sống lưng của gã đã có cảm giác ớn lạnh.

Chương 1033: Chưa chắc là chuyện xấu (2)

Nghe những lời này, Ngân Sơn Hà đại khái đã hiểu được, trong lòng cũng âm thầm cảm thán, sát nhân trong vô hình, không hổ là đệ tử của Dược Đồ, sau việc, phía Thiên tộc cũng không truy cứu được trách nhiệm nàng ta.

Ông ta tương đối cảnh giác, nhìn nhìn xung quanh, nói: "Được rồi, nơi đây không phải nơi nói những chuyện này, trước tiên trở về đã."

Nhưng mà, khi mấy người vừa mới quay người đi được mấy bước, phía sau liền truyền đến một tiếng gọi, "Long Hành Vân."

Long Hành Vân nghe giọng nói này rất quen thuộc, ba người đồng thời quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một bóng người lóe lên, hạ xuống sau lưng bọn họ.

Người tới mặt ngọc đội tử kim quan, môi son mũi ưng, mày kiếm mắt sao, ung dung tuấn dật, khoác áo choàng đen, không phải ai khác, chính là Tam động chủ Thiên Vũ của Thiên Lưu sơn.

Long Hành Vân hơi giật mình, lập tức kinh ngạc hành lễ chào: "Tam thúc, sao ngài lại tới đây?"

"Xin chào Tam động chủ." Ngân Sơn Hà nhanh chóng hành lễ.

Bặc Tang Tang thì thờ ơ đứng sang một bên, nàng ta không nhận biết người trước mắt này.

Thiên Vũ vừa nhấc tay ra hiệu miễn lễ, vừa trả lời cho Long Hành Vân biết, "Lần đầu tiên diễn ra Đại Hoang tự, đến coi xem là như thế nào, để tương lai có gặp chuyện dễ quyết định. Long Hành Vân, tại sao ta lại nghe nói ngươi chạy đến đây gây rối nữa rồi?"

Long Hành Vân vội đáp: "Không có, Tam thúc ta thật sự không gây ra chuyện gì."

Thiên Vũ: "Ngươi mới bị Thiên tộc dẫn lên núi, ngươi cho rằng ta không biết sao? Hiện tại, ngươi càng ngày càng không thành thật, ngay tại trước mặt ta cũng dám trợn tròn mắt nói dối. Xem ra không dạy cho ngươi một chút bài học là không được rồi."

Thấy y chuẩn bị ra tay, Long Hành Vân lập tức hoảng hốt, nếu thật sự bị vị này đánh, đó chính là bị đánh oan uổng, chẳng những không có ai giúp mình, ngay cả Ngân Sơn Hà cũng phải đứng sang một bên nhìn gã bị đánh, sau đó, ngay cả nơi để nói lý lẽ cũng không có, gã vội vã giãi bày: "Tam thúc đã hiểu lầm rồi, thật sự không có gây chuyện gì, Thiên tộc tìm ta là để xác minh tình huống…"

Gã nhanh chóng kể ra chuyện Trữ Bình Côn và Dữu Khánh, và cả quá trình mình tham gia vào trong đó, hơn nữa còn kể lại chi tiết hơn những gì đã nói cho Bặc Tang Tang và Ngân Sơn Hà biết.

Sau khi nghe xong, ánh mắt Thiên Vũ lấp lóe bất định.

Long Hành Vân thì cẩn thận từng li từng tí dõi mắt nhìn y, quan sát phản ứng của y, không biết có phải vì bóng đêm hay không, gã cảm thấy sắc mặt của vị Tam thúc này dường như trở nên âm trầm hơn cả lúc trước.

Đột nhiên mặt gã biến sắc, chợt thấy hoa mắt.

Sợ cái gì tới cái đó, bốp! Một cú tát dữ dội cuối cùng vẫn quất lên trên mặt gã ta, khiến cho gã loạng choạng, suýt chút nữa ngã lăn ra đất, chiết phiến vốn cầm rất tiêu sái trong tay cũng rời khỏi tay, may mà được Bặc Tang Tang vung tay đỡ lấy.

Khóe miệng chảy máu, Long Hành Vân ôm gương mặt ồm ồm nói, "Tam thúc, ta…"

Cũng không biết có phải là gã cảm thấy oan ức hay muốn biện minh gì đó hay không.

Và đúng như dự đoán, Ngân Sơn Hà quả nhiên không chút động lòng, quả nhiên vẫn đứng ở một bên nhìn gã bị ăn đòn.

"Một cái tát này là ta tát thay cha ngươi!" Thiên Vũ chỉ vào mũi Long Hành Vân cất tiếng răn dạy, sau đó nghiêm khắc cảnh cáo, "Ngươi không biết nơi này là nơi nào sao? Mù lòa xen tay vào làm gì? Nếu thật sự gặp phải tai vạ gì tại nơi này, ngay cả Đại thánh cũng chưa chắc đã có thể bảo vệ được ngươi. Ngươi thành thành thật thật nghe cho kỹ lời ta nói đây, ngươi muốn tới đây chơi đùa thì lo chơi đùa cho vui vẻ, đừng gây chuyện thị phi cho ta, nếu không, ta đánh gãy chân của ngươi. Có nghe rõ hay không?"

"Vâng."

"Cút!"

Long Hành Vân lập tức quay đầu bỏ chạy, mang theo một dấu bàn tay in rõ trên gương mặt. Bặc Tang Tang quay đầu lại thoáng nhìn một cái rồi cũng rời đi. Ngân Sơn Hà thì cách không chụp lấy cây quạt xếp rơi trên mặt đất vào trong tay, sau đó lễ độ thi lễ chào Thiên Vũ rồi mới xoay người lướt đi, đuổi theo Long Hành Vân.

Ánh mắt âm tình bất định, Thiên Vũ nhìn theo…

Đám mây đen ngăn cản ánh trăng đã trôi đi, thân ảnh Dữu Khánh lại xuất hiện, quay trở về dưới sự áp giải của nhân viên Tiên tộc.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thấy hắn bình an trở về, đều thở phào nhẹ nhõm.

Những người bị vạch đất làm lao tù cấm túc tại đây, không ai có thể tránh khỏi bị thẩm vấn, nhóm bốn người bọn hắn là những người bị thẩm vấn cuối cùng. Lúc trước, bọn hắn bị mang đi cùng lúc, nhưng sau đó bị tách ra thẩm vấn riêng. Hai người bọn họ được đưa trở lại trước. Vừa rồi, bọn họ lâu không thấy Dữu Khánh trở lại, rất lo lắng hắn xảy ra chuyện.

Trở về lại trong ô vuông, Dữu Khánh tiếp tục thành thật đứng yên tại đó. Nhân viên áp giải đưa người về tới nơi liền rời đi.

Hai người Nam, Mục quan sát kỹ càng toàn thân Dữu Khánh một lúc, không phát hiện thấy có thương tích gì, nhưng Nam Trúc vẫn cất lời hỏi, "Không làm gì ngươi chứ?"

Dữu Khánh: "Thái độ thẩm vấn không tốt, bọn họ hung hăng cũng là chuyện bình thường, nhưng không có tra tấn, các ngươi thì sao?"

Nam Trúc đáp: "Cũng vậy."

Mục Ngạo Thiết gật gật đầu.

Dữu Khánh quét mắt đảo qua, phát hiện thấy thiếu một người, ồ lên, hỏi: "Hướng Chân vẫn chưa quay lại à?"

"Chưa. Đúng là có chút quái lạ, chuyện không có liên quan gì đến hắn, thời gian thẩm vấn hắn trái lại dài nhất…" Nam Trúc đang nói, bỗng nhiên phì cười, hắc hắc nói: "Nói đi cũng phải nói lại, với đức tính của hắn, nói được hai câu lời nói liền thường thường giống như mạnh miệng nói ngang, sợ là không dễ dàng nói lưu loát, sẽ không phải là chỉ có mình hắn bị tra tấn nha?"

Trong giọng điệu của gã có cảm giác có phần hả hê, có lẽ là vì không có cảm tình gì, cho nên không hề lo lắng cho tính mạng của Hướng Chân, dù sao thì Hướng Chân không được xếp vào là người của mình.

Dữu Khánh bất mãn với thái độ của gã, lườm tên này một cái, hỏi: "Các ngươi không có nói ra điều gì không nên nói chứ?"

Nam Trúc giang hai tay ra, chớp chớp mắt nói: "Chúng ta chẳng biết gì cả nha, có thể nói ra được cái gì?" Bộ dạng gian trá bộc lộ hết sức rõ ràng.

Nhưng mà, trò khôn vặt không giải quyết được vấn đề lớn, hiện thực lại rất rõ ràng, thừa dịp Hướng Chân không có ở đây, gã không thể không nhỏ giọng nói ra sự lo lắng trong lòng, "Chúng ta có thể cứng miệng không nói gì, nhưng Thiên tộc cuối cùng chưa chắc sẽ nói lý lẽ với chúng ta a!"

Gã dùng một ngón tay chợt gõ gõ lên eo, phát ra âm thanh "Boong boong" khá cứng rắn, rồi hạ thấp giọng nói: "Nếu không còn cách nào khác, e rằng chỉ có thể dùng tới thứ này."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn đường viền hình dạng của đồ vật sau lớp y phục, dù cho bị y phục ngăn cách bọn hắn cũng có thể đoán được đó là Thiên Dực lệnh. Tên mập này đang tỏ ý rằng tại thời khắc mấu chốt gã sẽ sử dụng bảo vật này để chạy trốn.

Hai người không có phản ứng gì với thứ này, bởi vì ý nghĩ là tốt, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc, dùng một thứ lúc linh lúc mất linh như vậy để cứu vớt tính mạng tại thời khắc mấu chốt thực sự không khỏi quá không đáng tin cậy, hai người đều không có trông chờ vào nó, chỉ có một mình Nam Trúc tự mơ tưởng mà thôi.

Trên thực tế, Dữu Khánh không có bất kỳ lo lắng gì cho tính mạng của bọn hắn, bởi vì tại thời khắc mấu chốt, hắn không phải là không có biện pháp để tự bảo vệ mình, ví dụ như đưa ra phương pháp mở ra tiên phủ của Bách Hoa tiên tử, để cho bên này đi vào trong đó chơi với Ong chúa đi, chỉ là biện pháp đó sẽ gây ra vô vàn rắc rối, chưa đến lúc không còn cách nào khác hắn sẽ không làm như vậy.

Chính là vì như thế, hắn ổn định lại tâm thần, ung dung liếc mắt nhìn về phía Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa, xùy một tiếng có vẻ khá hứng thú, "Thiên tộc xuất thủ chưa chắc là chuyện xấu. Hiện tại chuyện ta cảm thấy hứng thú nhất chính là, sẽ có kẻ nào vớt hai nhóm người này ra ngoài hay không? Ta muốn nhìn xem, đến cùng thì đó là ai? Mẹ nó…"

Đối với kẻ trốn trong bóng tối âm mưu hãm hại mình, trong giọng nói của hắn bộc lộ ra rất rõ ràng sự không cam lòng, và rất muốn tính sổ.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng đồng loạt nhìn về phía hai nhóm người bên kia.

Ngẫm nghĩ lại kỹ hơn một chút về những lời của Dữu Khánh, trên mặt Nam Trúc bộ lộ ra biểu cảm đầy ẩn ý sâu xa.

Vẻ mặt Mục Ngạo Thiết cũng đầy trầm tư, đại khái đã hiểu được ý của lão Thập Ngũ.

Chương 1034: Không thể ngồi xem (1)

Chính vào lúc này, Hướng Chân cũng được đưa trở lại, là người cuối cùng trở về sau cuộc thẩm vấn, gã được mọi người rất chú ý.

Tô Bán Hứa đứng lẻ loi một mình một chỗ nhìn chằm chằm vào gã, phía bên Thiện Tri Nhất cũng đang nhìn chằm chằm.

Trong bóng đêm mặc dù nhìn không rõ lắm, nhưng sau một hồi quan sát cẩn thận, Thời Giáp vẫn không nhịn được cất tiếng thở dài, "Xem ra những người bị phạt đứng tại nơi này đều không bị cực hình, dù sao cũng là không có bằng chứng. Những người bị bắt tại hiện trường thì thật thê thảm."

Trong quá trình thẩm vấn, bọn họ từng bị mang đi để nhận mặt hung thủ mai phục tập kích Trữ Bình Côn, những đệ tử của Quy Kiếm sơn trang được phái đi phục kích rồi bị bắt ngay tại hiện trường, ngay cả cơ hội giãi bày cũng không có, bị tra tấn vô cùng thê thảm, máu chảy đầm đìa.

Bọn họ cũng không thể nói đó không phải là người của Quy Kiếm sơn trang, người đã bị bắt tại trận, không chịu nổi tra tấn, chỉ có thể thừa nhận đó là người của mình, nhưng một mực khẳng định mình không biết tình hình, nói chung chính là nhất quyết không thừa nhận mình có tham dự vào việc này.

Thiện Tri Nhất chậm rãi lên tiếng, "Ngươi thật sự cho rằng không dùng cực hình tra tấn chúng ta là bởi vì không có bằng chứng sao? Cho dù bọn họ trực tiếp giết chết chúng ta, chúng ta cũng không còn cách nào khác. Ngươi cho rằng bọn họ không dám làm như vậy ư? Họ không tra tấn chúng ta, chỉ là bởi vì tình thế chưa rõ ràng. Hơn nữa, việc người của chúng ta động thủ ngay tại nơi đây thực sự rất không hợp lẽ thường, quả thực có khả năng là có người đang cố ý vu oan hãm hại chúng ta. Đại tộc trưởng có thể diện của Đại tộc trưởng, ông ta có thể tùy ý giết kẻ vô tội chúng ta, nhưng sẽ không dễ dàng chấp nhận bị người khác đùa bỡn lợi dụng. Khi tình hình đã sáng tỏ ngươi hãy nhìn xem."

Thời Giáp nghe vậy trong lòng run lên, hạ thấp giọng hơn chút nữa, nói: "Trang chủ, nếu cứ tiếp tục bị tra tấn như vậy, ta lo lắng trong số những đệ tử đó có người không chịu nổi, một khi khai ra…"

Thiện Tri Nhất mặt không biểu cảm, "Với tình trạng của chúng ta bây giờ, bị giới hạn tại đây, không thể liên hệ với bên ngoài, lo lắng cũng vô ích, chờ xem đi. Hơn nữa, lo lắng nhất cũng không phải là chúng ta, xảy ra chuyện không mong muốn như thế này, có người còn lo lắng, sốt ruột hơn cả chúng ta. Nếu là ta không còn đường để đi, đường của người nào đó cũng phải kết thúc rồi."

Thời Giáp nghe vậy trong lòng rung động, "Trang chủ, ý của ngài là, người bày mưu đặt kế để ngài làm sẽ nghĩ cách đưa chúng ta ra ngoài sao?"

Thiện Tri Nhất: "Hoặc là cứu ta, hoặc là tới đây giết ta diệt khẩu. Chỉ cần hắn có thể làm được, ta không có ý kiến, hắn muốn chọn thế nào cũng được."

Ánh mắt Thời Giáp lấp lóe, lão ta cũng không biết người đứng phía sau màn đó rốt cuộc là ai, mỗi lần kết nối giao tiếp với lão ta chắc chắn đều không phải là chính chủ, chỉ biết rằng người có thể sai khiến Trang chủ làm việc nhất định không phải kẻ đơn giản, nhất là có thể khiến cho trang chủ làm loại chuyện này, đây tuyệt đối không phải là điều mà người bình thường có thể làm được.

Lúc trước lão ta đã từng hỏi, nhưng Trang chủ bảo lão ta không nên hỏi những điều không nên hỏi, cho nên lão ta không dám hỏi tiếp nữa. Lúc này, lão ta thuận miệng nói một câu biểu thị lòng trung thành, "Trang chủ yên tâm, nếu như tra xét đến ta, Thời Giáp nhất định lấy cái chết báo đáp."

Thiện Tri Nhất liếc lão ta một cái, "Nếu thật sự tra xét đến ngươi, ngươi cảm thấy một mình có thể gánh được toàn bộ trách nhiệm ư? Người khác có thể tin tưởng không có liên quan gì với ta sao?"

Thời Giáp cúi đầu im lặng, biết rằng chuyện này rất khó xử lý, tại thời điểm Đại Hoang tự lại gây ra chuyện như vậy, người đứng đầu Đại Hoang Nguyên sợ là sẽ giết gà dọa khỉ, cảnh cáo người khác. Gần như không thể nào vớt được người ra khỏi tay người ta, trừ khi là người có địa vị tương đương mới có thể diện lớn như vậy.

Trên một ngọn núi phụ của Thiên Tộc sơn, có một nam một nữ đứng tại bên rìa núi trước một động phủ hang đá. Hai người nhìn xuống khung cảnh các bộ tộc tụ tập trên hoang nguyên mênh mông trong đêm tối, đèn đuốc rực rỡ và trăng sao tỏa sáng, tạo nên một vẻ đẹp rất riêng.

Nữ tử mảnh mai xinh đẹp không phải ai khác, chính là bảo chủ Vạn Hoa bảo, Trì Bích Dao.

Nam nhân chắp tay sau lưng đứng sóng vai với nàng ta là một mỹ nam tử, mặc y phục màu trắng thanh đạm, dáng vẻ thanh nhã.

Làn da trắng nõn, thân thể mảnh khảnh, mái tóc đen sạch sẽ được cuộn lại trên đỉnh đầu, cài một cây trâm cài tóc kiểu nam.

Tuy nhiên, với khuôn mặt trong sáng và xinh đẹp như thế, trên dáy tai có lỗ đeo hoa tai, cùng với bộ ngực đầy đặn căng tròn đó, không điểm nào không chứng tỏ đây là một người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc nam trang.

Chỉ là, khí độ của nữ nhân này rất không tầm thường, một đôi mắt phượng khi thì toát ra hàn quang, khi thì trừng mắt lạnh như băng trong sự bễ nghễ lộ ra nét sắc bén nhiếp tâm hồn người, nhìn chính diện, thật cao ngạo lạnh lùng!

Có thể xuất hiện vào lúc này tại nơi đây, còn có thể làm cho Trì Bích Dao cùng theo bên cạnh, không phải ai khác, chính là Địa Mẫu Lạc Vân Phinh.

Trì Bích Dao đang huyên thuyên kể về những gì đã xảy ra tối nay.

Những chuyện hôm nay, trước đó nàng ta không có nói cho Địa Mẫu biết, là Địa Mẫu được biết Dữu Khánh bị bắt, và Trì Bích Dao cũng tham dự trong đó, nên mới gọi nàng ta đến đây hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghe kể xong, Lạc Vân Phinh liếc mắt nhìn nàng ta, hỏi: "Vì sao trước đó không nói cho ta biết?"

Trì Bích Dao lườm bà ta một cái, "Làm sao nói cho ngươi được? Nói cho ngươi biết, với tính cách cao ngạo của ngươi, của ái đồ ngươi, bức ép Thám Hoa lang tới lấy ư? Ngươi có thể hạ mặt mũi xuống được như vậy sao? Được rồi, chuyện của Chung Nhược Thần cứ treo mãi như vậy cũng không được, càng kéo dài, một cô nương đang rất tốt sẽ biến đổi khác thường. Nếu hai sư đồ các ngươi đều đã chú ý, vậy thì đừng có cứ cố chấp như vậy nữa. Việc này, để ta làm giúp ngươi đi. Ác nhân do ta làm, không có liên quan gì với ngươi."

Lạc Vân Phinh bình thản nói: "Tại sao người còn không rõ, nói ngươi duy trì một khoảng cách nhất định với ta là vì tốt cho ngươi. Cảm thấy có ngươi hay không cũng được, như vậy mới không đáng động tới ngươi, điều này là nguyên nhân ngươi có thể tiêu dao tại Vạn Hoa bảo đến nay. Còn nếu ngươi nếu có thể làm chủ vì chuyện của sư đồ chúng ta, vậy giá trị lợi dụng sẽ rất lớn, có hiểu không?"

Trì Bích Dao: "Yên tâm đi, không có ai biết được, người ngoài bàn luận về chuyện này, chỉ cho là người bên dưới ta tranh chấp kinh doanh với Thám Hoa lang mà gây ra náo loạn, là Thám Hoa lang khẩu xuất cuồng ngôn khinh nhờn Vạn Hoa bảo, vì vậy ta mới ra tay trừng trị hắn. Khi ép hắn khuất phục, ta cũng chỉ nói riêng với hắn, không có khả năng để cho người ngoài biết được."

Lạc Vân Phinh khẽ lắc đầu, "A Dao, lần này ngươi không nên cuốn vào."

Trì Bích Dao không cho là đúng, "Lạc Lạc, yên tâm đi, đã an bài ổn thỏa, sẽ không có vấn đề gì."

Chính vào lúc này, có một nhân viên Ty Nam phủ bước nhanh tới, hai tay dâng lên một phong thư, "Chưởng lệnh, Văn cô nương gửi thư."

Trì Bích Dao nghe vậy ngạc nhiên, "Văn Nhược Vị sao? Gần như thế, còn gửi thư làm gì?"

Lạc Vân Phinh: "Tỷ muội các nàng chạy tới Đại Hoang Nguyên từ sớm, không biết ta cũng tới đây."

Chương 1035: Không thể ngồi xem (2)

Mở bức thư trên tay ra, sau khi đọc xong thì hừ lạnh một tiếng, "Đã biết nàng ta là người tích cực nhất, kẻ không biết còn tưởng rằng là nó muốn lấy chồng."

Bà ta thuận tay đưa bức thư cho Trì Bích Dao ở bên cạnh nhìn xem, đồng thời quay đầu lại nói: "Nói một người đi truyền lời, ra lệnh cho tỷ muội các nàng không được phép can dự vào chuyện của A Sĩ Hành. Phái người trông chừng."

"Vâng." Người đến nhận lệnh, nhanh chóng rời đi.

Trì Bích Dao xem xong mới biết được đây là thư Văn Nhược Vị cầu sư phụ cứu Thám Hoa lang, nàng ta bật cười khanh khách, lắc đầu nói: "Cô bé này quả thực càng để tâm hơn cả tỷ tỷ của mình. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như ngươi đã cho phép các nàng tới nơi này, cần gì phải xuất thủ ngăn cách?"

Lạc Vân Phinh chắp tay sau lưng nói: "Lúc trước ta xác thực là đang nhắm mắt làm ngơ, nhưng tình hình trước khác nay khác, người khác không biết rõ ràng lắm chuyện đêm nay là như thế nào, nhưng ngươi là người biết rõ ràng chân tướng nhất. Ngươi không cảm thấy kỳ quái sao, người như Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa, lại có thể bị

một gia hỏa có thân phận, địa vị và thực lực kém xa bọn họ sai khiến đi sát nhân? Ta thấy chuyện này không đơn giản như vậy, e rằng có giấu giếm chuyện gì đó khác thường. Tỷ muội hai nàng không nên cắm đầu đụng vào thì tốt hơn."

Trì Bích Dao tức thì trầm ngâm suy nghĩ, đã hiểu được vì sao nói mình không nên cuốn vào việc này.

Đột nhiên, có tiếng xe gió truyền đến, một quả cầu nhỏ bay vụt tới rồi ngừng lại trong không trung trước mặt Lạc Vân Phinh, bà ta vươn tay đến cầm lấy.

Là một cục đá, nói chính xác là một cục đá bị khoét rỗng, bà ta bóp nát nó ra, một mật thư rơi vào trong tay bà ta. Sau khi mở ra xem qua nội dung trong đó, bà ta hừ một tiếng, "Hai nhóm hung thủ bị bắt, nhất quyết không chịu khai nhận bị người sai khiến. Đám người Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa cũng khăng khăng không thừa nhận chuyện đó có liên quan với mình. Nhóm người A Sĩ Hành một mực khẳng định rằng bọn hắn không biết gì cả. Tất cả đều rất cứng nha. Phía bên Thiên tộc đã cho người đi gọi Dược Đồ rồi. Hình như Dược Đồ có cách khiến cho những hung thủ đó mở miệng. Việc này thật là thú vị."

Nghe những lời này, Trì Bích Dao âm thầm giật mình, bức mật thư này có ý nghĩa gì? Có nghĩa là người bạn thân này của mình nắm rõ tình hình Thiên tộc nơi này như lòng bàn tay, nghĩ kỹ thật là kinh khủng.

Sau một hồi nói chuyện, nàng ta nhận thức được sự việc có khả năng thật sự không đơn giản như nhìn thấy bề ngoài, vì vậy, nàng ta không ở lại đây lâu nữa, vội vàng chạy về nơi ở để sắp xếp.

Về đến ngoài nhà sàn, nàng ta nhìn thấy Trữ Bình Côn ở tại đây.

Lão ma ma tiến đến đón, cất lời giải thích: "Bảo chủ, hắn đã tiếp nhận xong Thiên tộc thẩm vấn, đang chờ ngài phân phó."

Trì Bích Dao trong lòng có tâm sự, vội vàng đuổi đi: "Ngươi trở về chỗ ở của mình trước đi, không có mệnh lệnh, không được có bất kỳ hành động gì lỗ mãng."

Đã đợi thật lâu, chỉ chờ được một câu nói như thế, Trữ Bình Côn vẫn vui lòng phục tùng, đáp lời, "Vâng."

Sau khi cung tiễn Bảo chủ và lão ma ma trở vào trong nhà sàn, lão ta cũng xoay người rời đi.

Nhưng đi chưa được mấy bước, một âm thanh lạnh lùng bất chợt vang lên, "Trữ Bình Côn?"

Một bóng người lóe lên, chặn đường lão ta đi tới, không phải ai khác, chính là Thiên Vũ.

Trữ Bình Côn không nhận ra y, nhìn cách ăn mặc không phải là người của Thiên tộc, người ngoài có thể làm khách trên Thiên tộc sơn này, đoán chừng thân phận không đơn giản, vì vậy, lão ta lập tức hơi khom người chắp tay hỏi: "Dám hỏi các hạ là?"

Thiên Vũ đứng tại trước mặt lão ta, hỏi: "Ngươi có phải là Trữ Bình Côn hay không hả?"

Động tĩnh và tiếng nói bên ngoài làm kinh động người trong nhà sàn. Lão ma ma mở cửa đi ra ngoài xem xét tình hình, hơi giật mình khi nhìn thấy Thiên Vũ hiện thân, bà ta nhanh chóng quay vào trong phòng thông báo cho Trì Bích Dao.

Trữ Bình Côn không hiểu có chuyện gì, hỏi: "Chính là tại hạ, không biết tôn giá có gì chỉ giáo?"

Chỉ giáo không có nhận được, chỉ có một tiếng tát tai "Bốp" rất rõ vang lên, đánh cho lão ta bay mất mấy cái răng, máu trào ra khỏi miệng.

Đối phương xuất thủ cực nhanh, mặc dù đã có đề phòng lão ta vẫn không kịp tránh né, một thân tu vi cũng không thể phát huy được chút tác dụng chống đỡ nào, lập tức ngã xuống đất ngay theo tiếng vang, bị một bạt tai quất cho choáng váng mê muội, suýt chút nữa ngất ngay tại chỗ.

Vừa bước ra khỏi cửa, Trì Bích Dao đúng lúc nhìn thấy một màn như vậy, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó là tức giận, "Thiên Vũ, ngươi làm gì vậy?"

Trữ Bình Côn lắc lắc đầu cho hơi thanh tỉnh lại một chút, trong lòng vô cùng sợ hãi, vừa ra tay liền biết tu vi của đối phương hơn xa mình, hơn nữa bảo chủ gọi một tiếng "Thiên Vũ" kia càng khiến cho lão ta suýt chút nữa sợ hãi hồn phi phách tán, cuối cùng đã biết rõ người trước mắt là ai.

Chỉ là lão ta có phần không hiểu, nhân vật như vậy vì sao lại chạy tới đây đánh mình?

Không cần chờ, Thiên Vũ ngay lập tức trịnh thượng nói cho lão ta biết đáp án. Y vươn một tay ra, cách không kéo lão ta lên, túm túm vạt áo lão và lạnh lùng hỏi: "Là ngươi chạy đi xúi giục Long Hành Vân bức ép Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa hả?"

Cuối cùng Trì Bích Dao và lão ma ma cũng biết được vì sao tên gia hỏa này chạy tới đây phát điên, mối quan hệ giữa Thiên Lưu sơn và Xích Lan các rõ ràng ra đó.

"…" Trữ Bình Côn lập tức hoảng sợ, lão ta vốn cho rằng chuyện này không có vấn đề gì, nhưng bây giờ bị vị này chạy tới đây hỏi như thế, lão ta bỗng nhiên cảm thấy sự tình dường như trở nên rất nghiêm trọng, có vẻ mình đã cuốn vào chuyện không nên cuốn vào. Lão ta tức thì quay đầu lại rên lên thảm thiết, "Bảo chủ…"

Bốp! Lại một cái tát trời giáng cắt đứt lời nói của lão ta, lần này không chỉ là răng văng ra khỏi miệng, thậm chí ngay cả nửa khuôn

mặt của lão cũng bị tát bể ra, xuất hiện rất nhiều vết rách, cả khuôn mặt lập tức đầm đìa máu tươi.

Trì Bích Dao giận dữ, cho rằng Trữ Bình Côn có thể đã phạm sai lầm trước, tát một cái là được rồi, xem như có thể tha thứ được, bây giờ liên tục đánh người của nàng ta ngay trước mặt nàng ta, đó là chuyện gì chứ? Đó chính là tát vào mặt nàng ta. Nang ta lập tức hét lên giận dữ: "Thiên Vũ, lập tức thả hắn ra!"

Trữ Bình Côn miệng mũi chảy máu nhỏ giọt tí tách, bị đánh không chỉ không hề có sức hoàn thủ, đầu óc cũng đã mơ mơ màng màng.

"Thả ra? Trì Bích Dao, Thiên Lưu sơn ta không có trêu chọc đến ngươi chứ? Ngươi lại dung túng cho người của ngươi xúi giục Long Hành Vân cuốn vào loại chuyện thị phi này là có ý gì? Thả hắn hả? Ta giết hắn thì thế nào?" Thiên Vũ liên tục cười lạnh. Y đúng là không chỉ nói mà thôi, chụp lấy một cánh tay của Trữ Bình Côn, mạnh mẽ giật đứt khỏi cơ thể, kéo thèo một vòi máu.

"A…" Trữ Bình Côn cất tiếng gào thảm thiết thê lương, đau đến mức tỉnh lại.

"Làm càn!" Trì Bích Dao nổi giận.

Nàng vốn đang có điều kiêng dè, bởi vì cách đây không lâu có người động thủ nên mới bị Thiên tộc bắt giữ, nàng ta làm sao có thể theo chân, nhưng mà hành động của Thiên Vũ khiến cho nàng ta không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn, nàng ta lắc mình lướt ra, ngay tại chỗ đánh một trận oanh oanh liệt liệt với Thiên Vũ.

Khi hai cao thủ cảnh giới Cao Huyền động thủ với nhau, động tĩnh lập tức kinh động đến toàn bộ Thiên tộc sơn, đồng thời cũng rung chuyển các tộc trên bình nguyên, thành viên các tộc lũ lượt chui ra khỏi lều, quay nhìn về phía này, tất cả đều kinh nghi bất định.

Chương 1036: Mưa lửa (1)

Người nào dám đánh nhau tại Thiên tộc sơn?

Có một số động tĩnh vừa nghe liền biết là làm thật, hơn nữa vừa nghe là biết đó là cao thủ rất cường đại, một khi loại cao thủ này buông tay buông chân đánh nhau, bọn họ có thể đánh sụp đổ toàn bộ Thiên tộc sơn trong nháy mắt.

Đang ngồi không yên trong lều, Phượng Kim Kỳ lại lần nữa rời khỏi tấm da thú màu đỏ tươi, phi thân lên bầu trời đêm quan sát.

Bất kể là đại bộ lạc, hay là tiểu bộ lạc, bất kể thực lực cao hay thấp, tộc trưởng của các tộc dồn dập đứng lên, chạy ra ngóng nhìn.

Đám người Dữu Khánh chỉ cảm thấy mặt đất chấn động, đất rung núi chuyển. Bọn hắn kinh nghi nhìn xung quanh, cảm thấy nơi này không thích hợp ở lâu, nhưng không ai dám tự tiện rời khỏi vạch kẻ dưới chân.

Những người khác không quan tâm đến việc nói chuyện, nhưng Nam Trúc nhất định là phải lên tiếng, "Cái quỷ gì vậy? Có cao thủ đánh nhau tại Thiên tộc sơn hay sao?"

Phía bên kia, Thời Giáp cũng kinh ngạc, "Trang chủ, thực lực này hẳn là không kém gì Cao Huyền a?"

Thiện Tri Nhất sắc mặt nghiêm nghị.

Kiếm thị nhanh chóng lật chuyển hộp lớn đựng kiếm phía sau lưng ra phía trước, cầm tại trong tay, chuẩn bị sẵn sàng cúi đầu nâng kiếm để Thiện Tri Nhất có thể rút kiếm bất cứ khi nào.

Hướng Chân đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt khóa chặt Thiện Tri Nhất.

Chiếc áo sam trên người Thiện Tri Nhất bắt đầu không gió tự lay động, dần dần một luồng khí cơ lạnh lẽo và sắc bén hiện ra, rồi nhanh chóng làn tràn toàn bộ khu đất bằng trên đỉnh núi.

Ở bên sườn núi, một đống lửa do thủ vệ đốt lên lúc trước đã gần như dập tắt, ánh lửa nho nhỏ chập chờn trên đống than đỏ rực, nổi bật trong đêm tối, trông rất bắt mắt. Lúc này, ánh lửa dường như đã bị khí cơ lạnh lẽo đó làm cho đông lại, ngừng lắc lư.

Sau đó mấy người Dữu Khánh mới nhận ra được, lúc này bọn hắn mới dồn dập quay đầu lại nhìn chằm chằm về phía ông ta, tất cả đều thầm kinh ngạc, vị này còn dám xuất thủ tại nơi đây hay sao?

Đột nhiên, một cơn gió mạnh tràn tới, dường như chỉ trong nháy mắt đã quét qua khắp tất cả các ngóc ngách trên Thiên tộc sơn, ngay cả nỗi lòng của mỗi người tựa như cũng bị cơn gió này lay động, thoáng cái liền thổi tan khí cơ bộc phát ra trên người Thiện Tri Nhất. Sắc mặt Thiện Tri Nhất đại biến, nhanh chóng thu liễm khí cơ mình đang vận sức chờ phát động kia.

Đống lửa đó cũng bị gió thổi bay, cuồn cuộn quay tròn bay lên trời, than lửa đỏ rực bập bùng, những đốm lửa tung bay trong gió, trông rất đẹp mắt.

Đám người đang đứng trong lao tù vô hình vội vàng quan sát toàn bộ Thiên tộc sơn, lúc này mới phát hiện ra rằng, không chỉ có đống lửa chỗ bọn họ mới bị gió cuốn bay, dường như toàn bộ đống lửa đang bốc cháy trên Thiên tộc sơn này đều bay lên, giống như một cơn mưa sao sa tập trung bay về cùng một chỗ, cảnh tượng trông rất ngoạn mục.

Tại bên trong khu trại của Quỳ tộc, Quỳ Quỳ chỉ đến những chấm sáng lấp lóe vọt bay trên Thiên tộc sơn, kinh ngạc hỏi, "Chuyện gì vậy?"

Trong các bộ tộc, không biết có bao nhiêu người có nghi vấn tương tự.

Cơn gió mạnh vù vù thổi qua, giống như thổi rơi sao giăng đầy trời, tạo ra một cơn mưa sao sa, sau đó, vô số sao lửa nhanh chóng tụ tập lại thành hai con hỏa long, một trái một phải lao về phía hai người Thiên Vũ và Trì Bích Dao đang động thủ đất rung núi chuyển, cũng may mà hai người coi như vẫn có kiềm chế, không dám thật sự đánh cho long trời lở đất.

Nếu bọn họ thật sự đánh sụp Thiên tộc sơn, sẽ không ai có thể bảo vệ được bọn họ.

Hai con hỏa long than lửa đang vọt tới từ hai bên đột nhiên va chạm vào nhau, tụ tập lại, nhanh chóng chồng chất tạo thành hình dáng hai bàn tay đỏ bừng, hơi dừng lại lơ lửng giữa trời rồi lập tức bùng cháy lên ngọn lửa hừng hực, đột nhiên như Phật chắp tay, kéo theo ánh lửa rừng rực vỗ tối hai người đang đánh nhau, tốc độ và uy thế kinh người, âm thanh vù vù như tiếng trời lẩm bẩm.

Đang đánh nhau khó phân, Thiên Vũ và Trì Bích Dao kinh hãi, song song bay vọt lên không trung để tránh đi, nhưng phát hiện lúc này muốn né tránh thì đã muộn rồi, hai người phản ứng cũng nhanh, không có thương lượng bất cứ điều gì, trong lúc gấp gáp vẫn tự liên thủ với nhau, lưng đối lưng, một người toàn lực đối phó hỏa chưởng phía bên trái, người kia thì toàn lực đối phó hỏa chưởng phía bên phải.

Oanh! Giống như sấm sét vang trời.

Hai cự chưởng rực lửa vỡ tan ra tại khoảnh khắc hợp lại với nhau, trong đám đốm lửa bùng lên đẹp mắt, Thiên Vũ và Trì Bích Dao cùng sặc ra máu tươi, hai đại tu sĩ Cao Huyền đã bị một đòn này đánh cho bị thương nặng. Bị thương thân thể chỉ là thứ yếu, quan trọng là sợ vô cùng.

Trong cơn cuồng phong như sóng xung kích, lão ma ma xách theo Trữ Bình Côn bị thương nặng lướt bay đi tránh né.

Trữ Bình Côn vẫn còn sống, lúc trước bị Thiên Vũ ném ra ngoài, không biết có phải muốn giữ lại người sống hay không, dù có cơ hội giết lão ta nhưng Thiên Vũ vẫn không hạ sát thủ.

Lão ma ma hạ xuống đất quay đầu nhìn lại, mặt đầy kinh hãi, hiển nhiên, chủ nhân nơi này không phải người điếc, không thể khoanh tay ngồi xem Thiên tộc sơn bị người phá hủy, đã xuất thủ rồi.

Cự chưởng ngọn lửa vỗ vào nhau vỡ ra nhưng vẫn chưa tan rã, vô số ngọn lửa vỡ vụn đan xen vào nhau, cảnh tượng đẹp đến chấn động lòng người, nhưng lại dao động khiến cho Thiên Vũ và Trì Bích Dao ở trong đó hoa cả mắt, không biết đông tây nam bắc, phải liều mạng thi pháp chống đỡ những mảnh vụn ngọn lửa xung kích. Đột nhiên, sự hỗn loạn trước mắt chợt thay đổi phân tách rõ ràng, bốn phía lại xuất hiện khoảng trống.

Hai người đang định nhân cơ hội này bay ra ngoài thoát thân, nhưng bởi vì cách quá gần ở trong đó, hơn nữa ánh lửa xung quanh chói mắt, không nhìn thấy rõ vô số mảnh vỡ ngọn lửa đang một lần nữa đan xen ngưng tụ thành hình, trong thoáng chốc phía trước liền ngưng tụ lại thành hai cự chưởng ngọn lửa, hai cự chưởng thuận thế vỗ tay, ầm ầm khép lại.

Chưa kịp chạy thoát ra ngoài, Thiên Vũ và Trì Bích Dao không chút do dự lại chia ra mỗi người ngăn chặn một bên.

Oanh, ngọn lửa rung động, hai bàn tay lửa lại đụng vào nhau, tuy nhiên lần này không bị tan vỡ. Hai người ở trong lòng bàn tay lửa dốc sức chống lại, nhưng là hai bàn tay lửa nắm lại, nắm chặt hai người tại trong lòng bàn tay hừng hực ánh lửa.

Thiên Vũ và Trì Bích Dao lập tức nhận thấy mình giống như bị vây ở trong lò lửa bừng bừng liệt diễm, dốc hết tu vi vẫn không thể phá vỡ lao ra, bị áp chế gắt gao theo hướng một chiều.

Cuồng phong vù vù thổi mạnh bên ngoài hai bàn tay lửa nắm chặt, gió càng ngày càng mạnh, quay cuồng xoay quanh như cơn lốc

xoáy, ánh sáng của cự chưởng ngọn lửa trong cơn gió thổi trở nên càng lúc càng rực sáng, rực sáng đến chói mắt, người nhìn từ xa xa cũng cảm thấy chói mắt.

Nhiệt độ trong lò lửa cũng đang tăng lên rất nhanh, tăng cao đến mức độ khiến người khó thể chịu đựng nổi, Thiên Vũ và Trì Bích Dao sợ đến mức mặt tái nhợt không còn chút máu, gần như là hồn phi phách tán, nhận ra rằng chủ nhân nơi này đang nổi giận, là muốn thiêu sống hai người cho đến chết, như một sự trừng phạt nghiêm khắc. Hai người dốc hết tu vi để chống chịu nhiệt độ cao đang tăng lên dữ dội.

Chương 1037: Mưa lửa (2)

Cảm thấy quần áo mặc trên người đã sắp bốc khói, Trì Bích Dao quay đầu lại tức giận mắng, "Đều là do súc sinh lông lá nhà ngươi gây chuyện."

Khuôn mặt Thiên Vũ có chút dữ tợn đáp lại, "Tiện nhân, nếu như ngươi không phái người xúi giục Long Hành Vân, ta làm sao lại làm như vậy?"

Bên trong khu trại của Quỳ tộc, Quỳ Quỳ lại chỉ đến ánh sáng chói lọi trên Thiên tộc sơn, kinh ngạc hỏi: "Đó là cái gì?"

Một bàn tay đột nhiên vỗ vào mặt gã, một tay đẩy gã sang một bên.

Quỳ Quỳ lảo đảo bước sang một bên, quay đầu liền mắng, "Móng vuốt của ai…"

Nhưng chợt nhận ra đây là gia gia Quỳ Bảo của mình, gã vội co rụt cổ lại, lời mắng còn chưa nói xong đã phải nuốt trở vào.

Lúc này Quỳ Bảo không có tâm trạng so đo với gã, nhìn chằm chằm động tĩnh trên Thiên tộc sơn, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Đại tộc

trưởng đã xuất thủ. Kẻ nào to gan lớn mật như vậy, lại dám gây sự ở trên núi?”

Lại một cơn gió không hiểu ra sao thổi qua, những người nhạy cảm nhận thức được đó là pháp lực của người nào đó quét qua, một tràng âm thanh nho nhỏ rầm rì vang lên, không thể nói rõ được đó là âm thanh gì, có phần giống như vô số côn trùng đang bò, hoặc như là âm thanh vô số con kiến đang gặm nhấm, đám người Dữu Khánh bị giam cầm dồn dập nhìn xung quanh.

Âm thanh tựa như đến từ bốn phương tám hướng, Nam Trúc đột nhiên chỉ tới một thân cây ở bên cạnh mép sườn núi, “Nhìn kìa!”

Mọi người nhìn về phía đó, nhìn thấy giống như có một đám sương mù bốc lên từ trên cây, dưới ánh trăng, thân cây đó trong nháy mắt liền biến thành trủi lủi, tất cả lá cây đột nhiên bay đi, chỉ còn lại cành cây trơ trụi.

Không chỉ có thân cây này bị mất lá trủi lụi, trên toàn bộ Thiên tộc sơn dường như không có nơi nào gặp được may mắn, mọi người nhìn thấy vô số đám đen lớn bay lên trời, trong nháy mắt liền che kín bầu trời, ngăn chặn ánh trăng, che chắn những vì sao lấp lánh.

Nhưng rồi rất nhanh sau đó, trăng sao lại hiện ra, nhìn thấy lá cây tụ tập lại như một đám mây đen giống như một con chim to sà xuống một nơi nào đó.

Nhìn cảnh này, Dữu Khánh có cảm giác quen thuộc, hình như đã gặp được ở đâu đó.

Mở to mắt nhìn chằm chằm, Thiện Tri Nhất cất tiếng lẩm bẩm, “Thiên Thủ Phiên Vân quyết.”

Thời Giáp ở gần bên nghe được, kinh ngạc hỏi: “Là Địa Mẫu?”

“Chim to” đang từ trên trời sà xuống đột nhiên rơi xuống như một cơn lốc xoáy. Cơn lốc xoáy do vô số lá cây tụ tập thành rơi lên trên

cự chưởng ngọn lửa, nhanh chóng xoay tròn rồi bọc lấy nó.

Lúc ban đầu, những lá cây bám vào trên cự chưởng đều nhanh chóng bị sấy khô, bốc cháy thành ngọn lửa, khi số lượng lá cây rớt xuống càng ngày càng nhiều, và tốc độ bao phủ tăng nhanh, không chỉ ngọn lửa bị dập tắt mà ngay cả khói ở bên trong cũng không thấy có chút nào lọt ra được qua các kẽ hở của đám lá cây chồng chất lên nhau, dường như đã bọc kín hoàn toàn bàn tay lửa.

Sau khi lá cây đã bao bọc lại toàn bộ thành một quả cầu, quả cầu lá khổng lồ tiếp tục xoay tròn xoay chuyển bay lên trời.

Oanh! Một con hỏa long đột nhiên vọt ra khỏi vỏ, bay lượn một hồi trong không trung, trong khi đám người trên núi dưới núi đang say mê nhìn cảnh tượng ngoạn mục này, con hỏa long oai phong đó đột nhiên lao xuống, đâm thẳng vào quả cầu lá khổng lồ vẫn đang xoay tròn kia.

Oanh! Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Hỏa long cùng quả cầu lá khổng lồ cùng nhau hủy diệt trong bầu trời đêm, trông giống như là lao vào trong quả cầu, cũng có vẻ giống như nó đã đốt cháy quả cầu khổng lồ, cả hai đều tan vỡ, tan vỡ thành cơn mưa hoa đầy trời, vô số lá cây bốc cháy rơi xuống, ánh lửa bập bùng lập lòe khắp bầu trời, mưa lửa đầy trời hạ xuống.

Cảnh tượng này thực sự hùng vĩ và đẹp đẽ, bất kể là người ở gần hay người ở xa, đều đang ngước nhìn khung cảnh tuyệt đẹp này, giống như là một chùm pháo hoa không gì sánh nổi đang nở rộ.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, Nam Trúc chậc chậc nói: "Đây là đang chơi trò gì vậy chứ ? Trên núi có nhiều cây cối như thế, cả một đống mưa lửa như vậy rơi xuống, chẳng phải là muốn đốt cháy Thiên tộc sơn sao?"

Hướng Chân quay đầu lại, hiếu kỳ đánh giá gã, phát hiện ra rằng mối quan tâm tán nhảm của vị này thực sự không giống ai, cảnh

tượng chiến đấu đẹp như mơ giữa các cao thủ như vậy, có thể nói là có thể ngộ mà không thể cầu, phải nên tập trung lĩnh ngộ khả năng kiểm soát, điều khiển kỳ diệu trong đó mới đúng, nhưng tên mập này lại đi lo lắng cho hoa hoa cỏ cỏ trên núi.

Rất nhanh sau đó, Nam Trúc há hốc mồm, phát hiện thấy sự lo lắng của mình là quá dư thừa.

Khi cơn mưa lửa rơi xuống đến một độ cao nhất định, chúng liền ùn ùn dừng lại và tiếp tục bốc cháy trong không trung.

Trước ánh sáng vô số ngọn lửa bốc cháy làm nền, đám người đứng tại xa xa gần gần ngước nhìn lên, nhận thấy toàn bộ bầu trời phía trên Thiên tộc sơn giống như được bao phủ bởi một mèn ánh sáng vàng kim khổng lồ, bảo vệ toàn bộ Thiên tộc sơn.

Dưới ánh trăng sao, cảnh tượng tuyệt đẹp này không có cách nào diễn tả được bằng lời, khiến cho không biết bao nhiêu người phải cất lời cảm thán.

Chỉ với việc thi pháp bao phủ một ngọn núi to lớn như vậy đã có cảm giác gần như là thần tích, trong thiên hạ hiếm người có thể làm được.

Khi đống lá cây rơi trên tầng bảo vệ dần dần cháy hết, ánh sáng vàng kim trên màn sáng bảo vệ cũng dần dần tan biến, cho đến khi hoàn toàn biến mất, tấm màn bảo vệ trên không trung mới biến mất, vô số tro tàn rơi xuống.

Trên mặt đất tựa như có một tầng tuyết bao phủ, Nam Trúc vung ống tay áo, thi pháp quét sạch đám tro bụi tích tụ dưới chân.

Những người đứng chung một chỗ với gã lập tức gặp phải tai họa, tro bụi bay tung tóe khắp nơi trước mắt, mấy người nhận thấy tên mập này cứ luôn làm ra những việc không thể tưởng tượng nổi.

Dữu Khánh không vui hỏi: “Lão Thất, ngươi làm gì vậy?”

Nam Trúc: "Vạch kẻ đều bị tro bụi che phủ, lỡ như không nhìn thấy được giới hạn, đạp chân ra ngoài, chẳng phải sẽ bị chết oan uổng sao?"

Mấy người cúi đầu nhìn xuống, cảm thấy có lý, vì vậy đều cùng nhau quét sạch bụi bặm.

Những người khác nhìn về phía bên này, không rõ mấy tên đó vểnh mông giày vò như vậy làm gì.

Tro tàn vẫn còn tiếp tục từ trên trời lả tả rơi xuống, Thiên Vũ và Trì Bích Dao đã hạ xuống mặt đất từ lâu cũng ngước mặt nhìn lên bầu trời.

Trì Bích Dao tất nhiên cũng nhận ra được, là bạn thân của nàng ta đã xuất thủ giải vây, nên người muốn thiêu sống bọn họ đến chết mới thả cho bọn họ một lần.

Người phụ nữ vẻ mặt lạnh lùng kia của Thiên tộc cũng dẫn theo người đến tìm bọn họ, giọng điệu lạnh lùng nói: "Các ngươi muốn tiếp tục đánh nữa, hay là đi theo ta? Tự các ngươi lựa chọn."

Chương 1038: Bạn tù mới (1)

Người phụ nữ Thiên tộc này tên là Dã Đông Đông, "Dã" là họ của Thiên tộc. Dã Đông Đông là tâm phúc của vị Đại tộc trưởng Thiên tộc kia, thường chạy việc lặt vặt cho Đại tộc trưởng, thái độ của bà ta về cơ bản là có thể đại biểu cho ý của Đại tộc trưởng tứ.

Không có nhìn thấy là ai đã xuất thủ sao? Hai người đương nhiên không có lá gan để đánh tiếp nữa, Thiên Vũ và Trì Bích Dao đều phải chấp nhận hiện thực và bị mang đi.

Lão ma ma tổng quản Vạn Hoa bảo nâng đỡ Trữ Bình Côn chìm trong hôn mê đi theo ở phía sau, cất tiếng gọi, "Bảo chủ."

Trì Bích Dao quay đầu lại, thấy vậy căn dặn một câu, "Ngươi dẫn hắn về Phượng tộc chữa thương trước đi."

Tại nơi này, lão ma ma cũng không còn cách nào khác, đành phải tuân theo mệnh lệnh.

Hai người bị bắt đi còn có thể làm gì chứ, cho dù là để truy cứu trách nhiệm, trước đó cũng phải tìm hiểu rõ ràng xem đã xảy ra chuyện gì.

Đưa hai người đến địa điểm thẩm vấn, khi vừa bắt đầu tra hỏi, hai người lập tức bắt đầu tranh cãi nhau.

Thiên Vũ chỉ trích Trữ Bình Côn xúi giục Long Hành Vân gây rắc rối trên địa bàn của Thiên tộc, y đương nhiên không thể ngồi yên, về tình về lý Thiên Lưu sơn đều phải dạy cho Trữ Bình Côn một bài học, thậm chí còn chỉ rõ ra rằng Trì Bích Dao chính là chủ mưu đứng đằng sau.

Đối với lời buộc tội này, Trì Bích Dao thực sự khó thể giải thích rõ ràng, dù sao thì trước đây chính là nàng ta tố cáo sự việc với Thiên tộc, và diễn biến tình hình mà Thiên tộc điều tra được trước đó cũng gần như vậy. Lúc trước, nàng ta không nghĩ sự việc sẽ trở thành như thế này, bị Thiên Vũ trực tiếp chen tay vào làm cho tính chất sự việc bị thay đổi. Bây giờ nàng ta chỉ có thể khăng khăng nói rằng là vì Thiên Vũ động thủ trước, nàng ta không có cách nào khác mới phải động thủ để cứu người.

Sự việc xảy ra cũng không phức tạp, cả hai bên đều không phủ nhận điều gì, sau khi hỏi rõ tình hình, Dã Đông Đông lập tức đi gặp Đại tộc trưởng để xin ý kiến nên xử lý như thế nào, thực sự là bởi vì bối cảnh của hai người động thủ này rõ ra đó, không phải người bình thường, với thân phận và địa vị của cá nhân bà ta là không kham nổi hậu quả của việc tự ý xử lý.

Sau khi quay trở lại, bà ta không có nói cho người khác biết tình hình như thế nào, trực tiếp bảo người áp giải Thiên Vũ và Trì Bích

Dao đi cấm túc.

Vì vậy ba sư huynh đệ Dữu Khánh được gặp lại người quen cũ, vừa mới gặp Trì Bích Dao cách đây không lâu đương nhiên sẽ không quên, và thời gian ở trong Tiểu Vân gian với Thiên Vũ thì càng lâu hơn nữa, lúc đó còn bị người ta nhiều lần thẩm vấn nha, làm sao có thể không quen thuộc.

Khiến bọn hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, người của Thiên tộc cư nhiên lại vạch đất làm lao tù, sau đó bắt buộc hai người phải đứng vào đó. Hai người mặc dù có vẻ rất không muốn, nhưng cũng không thể không tuân lệnh.

"Không phải chứ? Ai za, hai vị này tại sao lại bị giam cùng với chúng ta rồi chứ?" Nam Trúc vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn phản ứng trên nét mặt gã, dường như cảm thấy rất vinh hạnh, quả nhiên, gã quay đầu lại lẩm bẩm nói với mấy người bọn hắn: "Chúng ta bị giam chung với bọn họ cùng một chỗ, là bạn tù với nhau, trải nghiệm như vậy nói ra e là sẽ khiến biết bao người ghen tị nha?"

Hướng Chân, Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết đồng loạt soàn soạt quay nhìn gã. Nhất là Hướng Chân, gã ta thật sự muốn mở đầu Nam Trúc ra xem bên trong đó chứa cái gì, lúc này chúng ta chẳng phải cần lo lắng cho số phận của mình sao? Vậy mà còn có tâm tư suy nghĩ tới việc tìm người khoe khoang khoác lác trong tương lai.

Nhưng vẫn chưa hết, ngay sau đó Nam Trúc lại có vẻ hả hê nói: "Lão Thập Ngũ, không phải ngươi nói có thể là mụ đàn bà này hãm hại chúng ta sao? Bây giờ thì hay rồi, đã phải chia sẻ hoạn nạn cùng chúng ta rồi nha."

Dữu Khánh không có tâm trạng đi tán nhảm với gã, lẩm bẩm mấy câu nghi hoặc, "Người của Đại thánh, người của Địa Mẫu, lại cam chịu bị giam cầm ở đây, chẳng lẽ vừa rồi là bọn họ đánh nhau ư?"

Phía bên kia, đám người Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa nhìn thấy Thiên Vũ và Trì Bích Dao cũng bị bắt tới đây chịu phạt, đều cảm thấy

rất ngạc nhiên.

Thiện Tri Nhất nhìn hai người, trầm ngâm suy nghĩ.

Trong khi đó, Trì Bích Dao thỉnh thoảng nhìn về phía Dữu Khánh, vẻ mặt ít nhiều có phần khó chịu nổi, mình có mưu tính hãm hại tên đó, không nghĩ tới lại tự lấy đá ghè chân mình, cuối cùng mình rơi vào số phận như hắn.

Về phần Thiên Vũ, sau khi quét mắt nhìn quanh hiện trường, y liền đứng sừng sững tại chỗ nhắm mắt dưỡng thần, như thể y không có bất kỳ hứng thú nào với những chuyện bên ngoài.

Nhân viên Thiên tộc áp giải phạm nhân đến đây rồi rời đi chưa được bao lâu, lại có người đi tới, một gã nhân viên Thiên tộc đi trước dẫn đường, dẫn theo Địa Mẫu chắp tay sau lưng tới đây.

Địa Mẫu vừa xuất hiện, thần sắc của Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa lập tức trở nên nghiêm túc, trong vô thức cảm thấy kìm nén.

Thiên Vũ thì có vẻ thờ ơ lạnh nhạt.

Khóe miệng Trì Bích Dao hiện ra nét tươi cười nhè nhẹ, nàng ta biết người bạn thân này của mình sẽ không bỏ mặc mình.

Mấy người Dữu Khánh thì ánh mắt rất vụng về, có một số việc đời bọn hắn chưa từng thấy qua, hoàn toàn không nhận ra đó là Địa Mẫu, chỉ cho rằng lại bắt một người tới giam giữ ở đây.

Khi hai người đi qua cách bọn hắn không xa thì Nam Trúc còn vẫy tay với nhân viên Thiên tộc dẫn đường, chỉ tay xuống ô kẻ dưới chân mình, ra hiệu cho người ta thấy rõ rằng mình không có ra khỏi ô, trọng điểm là còn nhanh chóng chỉ chỉ về phía dưới chân đám người Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa, ám chỉ cho nhân viên Thiên tộc nên đi kiểm tra bọn họ.

Dù sao bọn họ đã quét dọn sạch sẽ tro bụi dưới chân, bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy vạch kẻ, có thể đảm bảo mình không có vượt ra khỏi giới hạn ô kẻ, nhưng người khác thì chưa chắc.

Gã làm vậy, chủ yếu là vì Dữu Khánh từ lâu đã bày tỏ sự nghi ngờ đối với mấy nhóm người Thiện Tri Nhất, Nam Trúc nghĩ rằng nếu có thể dùng việc này khiến cho Thiên tộc giết chết mấy người đó, vậy thực sự là đã hỗ trợ giúp bọn họ giảm đi không ít rắc rối.

Người khác không biết dụng tâm hiểm ác của tên mập này, nhưng mấy người Dữu Khánh là nhìn gã với vẻ mặt không nói nên lời, chút tiểu xảo bỉ ổi này thật sự chẳng ra gì.

Không biết tên nhân viên Thiên tộc đó nhìn thấy có hiểu được hay không, nhưng Địa Mẫu là xem không hiểu, bà ta nhịn không được liếc nhìn nhóm người Nam Trúc một cái, phát hiện thấy nhóm người này hình như là nhóm người thoải mái nhất trong số đám người bị cấm túc tại đây.

Bị nơi này bắt giữ mà vẫn có thể tự nhiên thoải mái không lo không lắng như vậy, khiến bà ta ít nhiều có phần ngạc nhiên, ít nhất là hiếm thấy.

Nam Trúc quay đầu lại nhỏ giọng thì thầm với mấy người: "Người không phải nam cũng không phải nữ đó, căn cơ không tệ, còn rất xinh đẹp. Chậc chậc, tại nơi hoang dã này, thật là nhiều mỹ nhân a, hết người này tới người khác. Lão Cửu, có thích không? Nhìn tuổi tác, trông rất xứng với ngươi. Có cơ hội ta sẽ tác hợp giúp?"

Mục Ngạo Thiết mặt không biểu cảm nói: "Ta không xứng, ngươi giữ cho mình đi."

Nam Trúc: "Cũng bởi bây giờ còn có việc, nếu không ta thực sự sẽ không khách khí."

Chương 1039: Bạn tù mới (2)

Lỗ tai khẽ động đậy, Địa Mẫu quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nam Trúc.

Nam Trúc: "Nhìn tới rồi, nhìn tới rồi, hình như đang nhìn ta, không phải xa như vậy vẫn có thể nghe được lời ta thì thầm chứ."

Đám người Dữu Khánh đã quá quen với tật xấu thích lẩm bẩm về mọi thứ của tên mập này, người có thể tự nói chuyện với chính mình, còn có cái gì mà không thể nói được ra lời a.

Tuy nhiên, trong lòng bọn hắn đều phải run lên, sau đó nhìn thấy người ta không có thêm phản ứng gì khác, lại cảm thấy có khả năng mình đã suy nghĩ nhiều, với khoảng cách xa như vậy, chắc hẳn sẽ không nghe được âm thanh thì thầm đã được đè ép xuống.

Tên nhân viên Thiên tộc kia dẫn Địa Mẫu đến bên cạnh Trì Bích Dao rồi lui ra. Trong lòng gã đúng là ghi nhớ sự chỉ điểm của Nam Trúc, cho rằng Nam Trúc đang nhắc nhở điều gì đó, nên gã ta cố ý chạy đến kiểm tra xem đám người Thiện Tri Nhất có ra ngoài hay không, kết quả là không phát hiện được sai lầm gì.

Trong lúc đó, Địa Mẫu đang lạnh lùng khiển trách Trì Bích Dao, "Nếu như không phải có ta ra mặt, ngươi có biết ngươi đã chết rồi hay không? Tên chạy việc buôn bán giúp ngươi đó quan hệ rất gần với ngươi sao?"

Bà ta tới đây chính là muốn hỏi rõ xem tình hình cụ thể, muốn từ miệng đương sự biết rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, thông tin mình tạm thời có được là không thể bao quát và đầy đủ.

Trì Bích Dao không thể giấu giếm bà ta, lập tức giải thích cặn kẽ sự việc, cuối cùng cất lời kêu oan, "Lúc trước ta không có ấn tượng gì về Trữ Bình Côn, không thể nói có quan hệ thân cận gì. Ta cũng biết không thể động thủ tại đây, nhưng Thiên Vũ lại đẩy thủ hạ ta vào

chỗ chết ngay trước mặt ta, có mấy ai có thể nhẫn nhịn không quan tâm được chứ?"

Chú ý tới tình hình phía bên đó, Dữu Khánh nói với mấy người cạnh mình, "Người mặc nam trang này trông không bình thường nha, có thể đứng chắp tay sau lưng tại trước mặt Trì Bích Dao, bộ dạng còn có vẻ bề trên hơn, đây chẳng lẽ là Địa Mẫu sao?"

Địa Mẫu? Đám người Nam Trúc lập tức mở to mắt nhìn quan sát tỉ mỉ.

Sau khi nghe kể lại xong, Địa Mẫu trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng chậm rãi quay đầu, ánh mắt thâm trầm hơi chút quan sát Thiên Vũ bị phạt đứng tại một nơi khác, sau đó chuyển hướng đề tài, "Tên Thám Hoa lang gì đó có mặt tại nơi này?"

Đây thực sự là một trong những nguyên nhân chính mà bà ta cố ý đến đây, thật hiếm khi đúng lúc hắn ở gần đây, bà ta cũng muốn tận mắt nhìn thấy dáng vẻ Thám Hoa lang rốt cuộc như thế nào, cư nhiên có thể văn võ đều tuyệt đỉnh, cùng cảnh giới lại có thể đánh bại đệ tử chân truyền của mình.

Nhưng mà quan sát khắp hiện trường, với nhãn lực của mình, bà ta vẫn không thể xác định được ai là Thám Hoa lang mà Văn Nhược Vị nói tới. Ở trong mắt bà ta, trong số những người ở tại đây, người duy nhất gần nhất với mục tiêu dự đoán của bà ta chính là Hướng Chân, nhìn gã ta có vẻ ngông nghênh, cũng có đặc điểm của cao thủ trẻ tuổi.

Trì Bích Dao lập tức bĩu môi hất hất về phía nhóm người Dữu Khánh, "Đó, Tên gia hỏa để ria mép trông hèn mọn đó."

"Hắn?" Địa Mẫu rõ ràng thoáng sửng sốt, hơn nữa còn quay đầu nhìn kỹ hơn, sau đó quay đầu lại hạ thấp giọng hỏi: "Ngươi không nhìn lầm chứ, không phải là tên cõng kiếm kia sao?"

Trì Bích Dao: "Không phải, ta không biết tên cõng kiếm đó, là tên ria mép kia, do phía Phượng Kim Kỳ dẫn tới giới thiệu, thậm chí hắn còn lên mặt với ta, có hóa thành tro ta cũng sẽ không nhận lầm. Có phải nhìn hai nhúm ria mép đó rất ngứa mắt hay không, có muốn ra tay nhổ sạch hay không hả?"

Địa Mẫu hơi nhíu mày, "Ánh mắt Văn nha đầu quả thực có vấn đề. Xem ra ta nên quan tâm tới chung thân của nó rồi."

Dứt lời xoay người rời đi.

Trì Bích Dao vội hỏi: "Còn ta thì sao? Phải làm gì chứ?"

"Tự làm tự chịu, đừng có lại đi tìm đường chết, trước tiên thành thật ở lại đây đi." Địa Mẫu xoay lưng về phía nàng ta, ném lại một câu, rồi lắc mình biến mất trong màn đêm.

Tốc độ này rõ ràng bộc lộ ra thực lực kinh khủng của bà ta, khiến đám người Dữu Khánh phải quay mặt nhìn nhau.

Nhớ lại ánh mắt lạnh lùng nhìn mình kia, Nam Trúc đột nhiên không rét mà run.

Trên ngọn núi phụ của Thiên tộc sơn, trước động phủ hang đá, Chung Nhược Thần và Văn Nhược Vị đang nói chuyện với người của Ty Nam phủ, tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra lúc trước.

Cảnh tượng giao đấu tráng lệ lúc trước là do Địa Mẫu xuất thủ can thiệp vào, hai tỷ muội vừa nhìn liền biết sư phụ đang ở trên núi, lập tức chạy đến đây bái kiến.

Nào ngờ, đến không đúng lúc, bà ta đã ra ngoài. Nhưng cuối cùng cũng chờ được rồi, bóng dáng của Địa Mẫu lóe lên, rơi xuống bên ngoài hang động.

"Sư phụ." Hai tỷ muội nhanh chóng hành lễ bái kiến.

Địa Mẫu ừ một tiếng, rồi cất bước đi vào bên trong.

Văn Nhược Vị xách váy đuổi theo, "Sư phụ, con nghe nói Hoa tỷ bị Thiên tộc vạch đất giam cầm, tỷ ấy không có việc gì chứ?"

"Hoa tỷ" là cách hai tỷ muội xưng hô với Trì Bích Dao, vốn dĩ các nàng gọi là dì, nhưng Trì Bích Dao cảm thấy gọi mình như vậy nghe già quá, nói rằng bên nào gọi bên đó, sau đó liền có xưng hô "Hoa tỷ".

Địa Mẫu thuận miệng ứng phó, "Tạm thời không thể chết được."

Đôi mắt sáng ngời của Văn Nhược Vị chợt lấp lóe vẻ lanh lợi, "Hoa tỷ gặp rủi ro, sư phụ, tỷ muội chúng con đi thăm một chút a."

Địa Mẫu đột nhiên dừng bước, xoay người lại, nhìn thẳng vào nàng ta, ý vị sâu xa, hỏi: "Thăm? Mắt ngươi như mù vậy, có gì hay mà thăm?"

Văn Nhược Vị làm ra vẻ vô cùng kinh ngạc, nói: "Sư phụ, bình thường Hoa tỷ rất tốt với chúng ta, bây giờ tỷ gặp rủi ro, chúng ta làm sao có thể không quan tâm?"

Địa Mẫu ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Chung Nhược Thần trầm lặng một bên, "Ngươi cũng muốn đi thăm?"

Chung Nhược Thần khẽ gật đầu, "Vị Vị nói không sai, Hoa tỷ đối xử rất tốt với chúng con, nếu như thuận tiện, về tình về lý, chúng con cũng nên đến thăm."

Địa Mẫu xoay người, tiếp tục đi tới, "Ra ngoài nói bọn họ sắp xếp đi."

Đây là đã đồng ý rồi, Văn Nhược Vị vui mừng nhảy dựng lên, khom người cảm tạ từ xa, "Cảm tạ sư phụ thành toàn."

Tạ xong lập tức xoay người lại, cầm tay tỷ tỷ lôi kéo rời đi.

Ở bên trong động phủ hang đá, Địa Mẫu ngồi xuống, ngón tay gõ gõ bàn đá, lập tức có người ở bên ngoài nghe tiếng đi vào.

Địa Mẫu hỏi: "Hai tỷ muội các nàng có hỏi chuyện Thám Hoa lang không?"

Người đến thoáng sửng sốt rồi trả lời: "Không có."

Địa Mẫu khá ngạc nhiên, "Không hỏi?"

Người đến tựa như ý thức được điều gì đó, vội vàng giải thích tỉ mỉ: "Hỏi trận giao tranh lúc trước là chuyện gì xảy ra, ta nói là Trì bảo chủ và Thiên Vũ đánh nhau, các nàng tương đối lo lắng cho Trì bảo chủ, hỏi thăm tình trạng của Trì bảo chủ, ta nói đã bị mang đến nơi trên Thiên tộc sơn được dùng làm lao tù giam lại rồi, tạm thời không có việc gì. Văn cô nương hỏi tiếp có phải một nhóm người bị bắt trước đó cũng bị giam tại đó hay không, ta nói có một bộ phận là như vậy, sau đó Chưởng lệnh ngài trở về. Mọi việc trải qua như vậy."

Địa Mẫu hừ lạnh một tiếng, không có hỏi thêm gì nhiều, phất tay ra hiệu cho người đến lui ra.

Chương 1040: Tâm ma (1)

Trên sườn núi dưới ánh trăng lành lạnh, bóng cây lòa xòa có góc có cạnh, thưa thớt trụi lủi, bởi vì lá cây đã mất sạch rồi.

Dưới bóng cây trên một con đường nhỏ trải bản đá, có một nữ nhân đôi mắt sáng long lanh, đôi môi đỏ mọng, xinh đẹp như hoa, dáng vẻ thướt tha yểu điệu, ăn mặc có phần khiêu gợi, không phải ai khác, chính là Đại hành tẩu Hướng Lan Huyên của Đại Nghiệp ty.

Một gã nhân viên Thiên tộc dẫn tỷ muội Chung Nhược Thần theo sơn đạo đi ngang qua trước mắt nàng ta, con đường này đi thông tới đỗ đất bằng được dùng như một nơi giam giữ kia.

Hướng Lan Huyên nhìn chằm chằm bóng dáng hai tỷ muội dần dần đi xa, vẻ mặt có nét đùa cợt, thậm chí khóe miệng còn mang theo mấy phần chế giễu không để vào mắt, nhưng rồi nàng ta rất nhanh quay đầu lại nhìn về phía sau, nhìn thấy một nam tử gầy như bộ xương đứng thẳng trên sườn núi, đó cũng là người quen cũ của nàng ta, chấp chưởng Tiền ty của Ty Nam phủ, Mông Phá.

Thấy là người này, Hướng Lan Huyên lập tức không nhìn nữa, quay đầu lại tiếp tục nhìn chăm chú về phía hai tỷ muội rời đi.

Mông Phá giống như một bóng ma, lóe lên, rơi xuống tại bên cạnh nàng ta, "Hướng Lan Huyên, ngươi không phải đang theo dõi hai tỷ muội đó chứ? Ta cảnh cáo ngươi, không nên có suy nghĩ gì nhằm vào các nàng."

Hướng Lan Huyên cười ha hả, "Ty Nam phủ các ngươi đêm nay thật là nhiều chuyện nha, không có việc gì cũng phải chen vào một tay, thật là rảnh rỗi."

Mông Phá: "Chưởng lệnh các ngươi trái lại rất bận rộn nha, tại sao không thấy đến xem náo nhiệt?"

Hướng Lan Huyên: "Vốn là đã tới rồi, nhưng nghe nói vị kia của các ngươi cũng tới, không muốn đối mặt, sợ vừa gặp mặt lại trở thành oán phụ, đành phải lên đường hồi phủ, kính nhi viễn chi a."

Mông Phá ánh mắt bất thiện: "Ngươi cũng thật là mồm mép nha."

Hướng Lan Huyên quay đầu liếc y mỉa mai, "Lắm chuyện, gầy tong gầy teo rồi kìa."

Tay áo tung bay phất phới, ném lại lời nói rồi xoay người bỏ đi, có vẻ chẳng thèm tán gẫu với y.

Mông Phá quay đầu lại nhìn theo bóng dáng nàng ta biến mất, sau đó không có rời đi, đứng lẳng lặng tại đó, hướng về phía khu vực đất bằng làm nơi giam giữ, chờ đợi.

Khi tới gần khu đất bằng làm nơi giam cầm, nhân viên Thiên tộc dẫn đường thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, nhận thấy hai nữ tử phía sau hình như có xu hướng càng ngày đi càng chậm, điều này khiến cho gã cũng không tiện đi quá nhanh, đành phải giảm lại tốc độ của mình.

Văn Nhược Vị không phải cảm thấy hình như, mà thực sự biết rõ mình đang đi chậm lại, không còn cách nào khác, bởi vì tỷ tỷ đang đi chậm lại dần. Nàng ta rất muốn nhanh chóng đi lên đỉnh núi đó để xem, nhưng cũng hiểu được tâm trạng của tỷ tỷ mình, đây là lần đầu tiên tỷ tỷ dùng thân phận chân thực xuất hiện gặp mặt vị hôn phu gương vỡ kia, không biết khi phát hiện ra đây là tỷ tỷ, vị Thám Hoa lang đó sẽ có phản ứng như thế nào, nghĩ gì về tỷ tỷ.

Có một số việc không thể đoán được, vốn chuyện này không liên quan gì đến mình, nhưng vừa nghĩ như vậy, ngay cả chính bản thân nàng ta cũng cảm thấy khẩn trương thay cho tỷ tỷ mình, đành phải giảm tốc độ đi theo.

Chung Nhược Thần thỉnh thoảng nhìn về phía đỉnh núi, quả thực có phần khẩn trương, cảm thấy bước chân nặng nề, ngay cả nhịp tim cũng đột nhiên đập nhanh hơn một cách khó hiểu, tâm trạng bất an, thậm chí linh hồn dường như cũng đang run rẩy, rất muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng ngoài mặt lại nỗ lực làm ra vẻ bình tĩnh, không muốn để cho người khác nhận ra điều gì.

Trong đầu nàng thỉnh thoảng hiện lên hình ảnh người nào đó, nàng không ngừng tự nhủ trong lòng, hãy suy nghĩ nhiều hơn tới gương mặt hung dữ của người đó khi vung kiếm muốn giết mình, nhớ lại nhiều hơn tình hình khi người đó từ hôn, để cho bản thân mình hận hắn thì mình sẽ không khẩn trương nữa, nhưng mà lắng đọng nhiều hơn, sâu sắc hơn trong trí nhớ lại là những hình ảnh tốt đẹp.

Khoảnh khắc nhận tin hắn đề danh Bảng Vàng đem tới cho nàng sự ngạc nhiên và niềm vui mừng thật lớn, nhịp tim đập rộn lên khi rình coi dung mạo của người ta, bộ dạng ngạo nghễ cưỡi ngựa dẫn đầu

dạo phố khiến vạn chúng ngưỡng mộ của người nam nhân đó, mình tay cầm bản thơ từ văn chương tài hoa hơn người mừng vui khôn xiết, khắc sâu trong lòng, tình hình rất nhiều nhân gia nữ tử đăng môn bộc lộ sự ước ao, lúc đó, những lời chúc phúc tốt đẹp nhất khắp thiên hạ giống như chỉ xoay chuyển quanh nàng.

Ngày qua ngày, càng tới gần đại hôn trong lòng càng mong nhớ, e lệ ngượng ngùng xen lẫn hạnh phúc khi mặc thử áo cưới, vì chuyện này mà vui sướng vô biên, vì người đó mà viết văn chương hội họa, tưởng tượng tới cảnh son sắt sum vầy sau khi gả làm vợ người, ngay cả một chiếc lá cây rơi xuống cũng trở nên thơ mộng, đẹp đẽ như tranh vẽ.

Khi sắp dùng hình dáng chân thực gặp gỡ người kia, một số hình ảnh cố ý tránh né không muốn nghĩ tới lại đột nhiên ùn ùn ập đến.

Và cả câu hỏi mà nàng vẫn thường xuyên suy nghĩ đến, vì sao người đó một mực không cưới?

Thậm chí ngay cả một kiếm đâm mình bị thương, nàng cũng hiểu rõ lí do, trong tình huống đó người ta không thể không làm như vậy, tất cả đều đã biến thành khí tức chinh phục đệ nhất cả văn lẫn võ, nàng không thể hận được, cho dù ép buộc mình hãy hận đi.

Nhưng đã đến nơi này, nàng cũng không tìm được lí do quay đầu lại, cuối cùng vẫn phải lộ mặt, cuối cùng vẫn phải bước lên đỉnh núi.

Sau khi đảo mắt quan sát khung cảnh vạch đất làm lao tù tại đây, Văn Nhược Vị nhỏ giọng thì thầm với tỷ tỷ, "Tỷ, tỷ đã nhìn thấy chưa, nhóm người bên kia. Thám Hoa lang chính là Thám Hoa lang, nhóm người bọn họ cho dù bị tù vẫn tự nhiên thoải mái hơn người khác, không có đặt nặng áp lực từ Đại tộc trưởng nha, thật can đảm thật khí phách. Tỷ nhìn xem mấy nhóm người bị giam khác kìa, quá cứng nhắc, chỉ cần thoáng nhìn liền biết trừng phạt đúng tội."

Chung Nhược Thần không để ý tới nàng ta, nhưng trong lòng âm thầm nghiến răng, phát hiện thấy nha đầu này có đôi khi nhiều lời

thật đáng ghét.

Đứng ở trong ô kẻ nhỏ, người chưa từng thử qua sẽ không biết được cảm thụ như thế nào, nhất là đứng trong một thời gian dài, đám người Dữu Khánh tránh không được hoạt động thân thể một chút, không tiện hoạt động dưới chân, nhưng lắc lắc cánh tay, xoay xoay bàn tay, đung đưa cơ thể thì vẫn có thể, quả thực trông có vẻ sinh động hơn mấy nhóm người khác.

Động tác của Nam Trúc đột nhiên khựng lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào đường núi, "Hả, lại bắt tới tới hai người nữa sao? A, lại là hai mỹ nhân, cái người này nhất định trẻ tuổi… Di, tại sao trông có vẻ quen mắt nhỉ?"

Quả thực nhìn quen mắt, mấy người đều chằm chằm quan sát, ấn tượng tương tự mơ hồ thoáng qua trong đầu bọn hắn.

Hướng Chân đáp một câu, "Thượng Nguyệt, người kia hẳn là Thượng Vân."

Đúng rồi, mọi người nhớ lại, hẳn chính là hai nữ cao thủ tại Triêu Dương đại hội đó, thực lực khiến người ta khắc sâu ấn tượng, dễ dàng nhớ kỹ.

Vì sao là "Hẳn chính là", đó là bởi vì lúc đó hai tỷ muội đều che mặt, khi Thượng Nguyệt bị Dữu Khánh đánh bại thì khăn che mặt cũng bị đánh bay đi, vì vậy mới bộc lộ dung mạo, còn Thượng Vân thì từ đầu tới cuối vẫn luôn luôn che mặt, nhưng nhìn thấy Thượng Nguyệt thì có thể đoán được người kia là Thượng Vân.

Chương 1041: Tâm ma (2)

Nam Trúc lẩm bẩm, "Hai người này cũng bị bắt tới đây sao, các nàng có thể phạm phải chuyện gì chứ?"

Khi các nàng đi ngang qua bên cạnh bọn hắn, Chung Nhược Thần không có nhìn mấy người Dữu Khánh, chỉ nhìn thẳng không liếc ngang, chỉ nhìn chằm chằm về phía trước, nhưng thế chính nàng cũng có thể nghe được tiếng tim mình đập rộn lên.

Trái ngược với nàng, Văn Nhược Vị cùng đi ở bên cạnh thì quay đầu lại nháy nháy mắt với Dữu Khánh, vẻ mặt tinh quái, điều này khiến cho Dữu Khánh sửng sốt ngây người, cũng khiến mấy người khác xung quanh ngạc nhiên, chuyện gì vậy chứ?

Đợi cho nhóm các nàng đi qua, Nam Trúc cười hắc hắc nói: "Lão Thập Ngũ, chuyện gì a, cô bé này giống như đang dụ dỗ ngươi a."

Dữu Khánh liếc gã một cái, phát hiện thấy có đôi khi, tên lắm miệng này quả thực quá đáng ghét, đã quấy rối dòng suy nghĩ của mình, thật sự là muốn đá vào mặt gã một cước.

Hắn đang nghi hoặc suy tư, tại thời điểm phân thắng bại với Thượng Nguyệt, hắn đã nhìn thấy dung mạo của nàng, nhưng với Thượng Vân, rõ ràng nàng ta vẫn luôn che mặt, lẽ ra mình chưa từng nhìn thấy mới phải, tại sao lại có cảm giác quen mặt? Suy nghĩ kỹ, vẫn không nhớ ra trước đây từng gặp ở đâu, chẳng lẽ là tại U Giác Phụ

hay ở trên đường phố nào đó, hoặc là tại Triêu Dương đại hội đã từng cởi khăn che mặt, chỉ là mình không nhớ?

Thiên Vũ, Thiện Tri Nhất, Tô Bán Hứa đều quay đầu nhìn chằm chằm Dữu Khánh, có vẻ như muốn xem trò vui, bởi vì ba người bọn họ mặc dù không có qua lại gì với tỷ muội Chung Nhược Thần, nhưng đều nhận ra, hơn nữa, với ân oán tình cừu giữa Chung Nhược Thần và Thám Hoa lang, bây giờ cặp đôi này gặp lại nhau, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì chứ, rất đáng để mong đợi.

Nhìn thấy hai tỷ muội đi đến thăm hỏi Trì Bích Dao, Nam Trúc lại chậc chậc nói: "Không phải bị bắt tới, lại là tới thăm tù. Người có thân phận, địa vị chính là khác biệt nha. Có thể tới Thiên tộc sơn thăm tù, xem ra thân phận của hai nữ nhân này cũng không tầm thường, hay là Thiên tộc sơn tương đối dễ nói chuyện chứ? Vậy vì sao không có ai đến thăm chúng ta a? Lão Thập Ngũ, phía Phượng tộc có phần không được nha."

Không ai để ý đến gã.

Trong lúc nhận lời thăm hỏi của hai tỷ muội, Trì Bích Dao nhận ra Văn Nhược Vị thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Dữu Khánh, mà Chung Nhược Thần khi nói chuyện với mình cũng có một số lời không đâu vào đâu, rõ ràng không tập trung, liền biết suy nghĩ của hai nha đầu này không tại trên người mình, nhưng không có nói ra.

Càng không có nói cho hai người biết việc Dữu Khánh bị bắt là do nàng ta bố cục giúp Chung Nhược Thần, một là biết rõ Chung Nhược Thần muốn thể hiện mình tại trước mặt Thám Hoa lang, không thích hợp vạch trần; hai là mình tự lấy đá ghè chân mình nên mới bị giam tại đây, nói ra xấu hổ.

Sau khi đối đáp thêm mấy câu, nàng ta không muốn nhìn hai nha đầu này tiếp tục đối đáp lấy lệ với mình nửa, dứt khoát nói: "Được rồi, ta tạm thời ở đây không sao cả, các ngươi trở về đi."

Văn Nhược Vị vội nói: "Hoa tỷ, vậy chúng ta cáo từ."

Trì Bích Dao khua khua tay áo tiễn khách.

Chung Nhược Thần hơi khom người chào, quay người lại, đúng lúc nhìn thấy được Dữu Khánh đứng dưới ánh trăng đang nhìn chằm chằm vào mình, tiếng lòng run lên, thậm chí có chút tâm hoảng ý loạn, nhưng rất nhanh lại phát hiện thấy biểu hiện của Dữu Khánh bình tĩnh và ung dung, lập tức không chịu tỏ ra yếu kém, ưỡn ngực lên đối diện với hắn.

Giờ phút này, nàng quyết đoán đưa ra quyết định, phải loại bỏ tâm ma này của mình!

Vì vậy, trong lúc Văn Nhược Vị còn đang suy nghĩ khi đi tới đó thì phải trả lời như thế nào, Chung Nhược Thần đã ung dung cất bước đi tới, trực tiếp đi thẳng về phía Dữu Khánh.

Miệng há lớn thành một hình tròn, Văn Nhược Vị khó thể tin nổi, lập tức lon ton cất bước chạy chậm đuổi theo.

Đôi mắt Trì Bích Dao sáng lên nhìn chằm chằm.

Thiên Vũ, Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa cũng đang nhìn chằm chằm cảnh tượng này, có người thậm chí còn nhìn vạch kẻ dưới chân để dịch bước xoay chuyển phương hướng thuận lợi xem kịch.

Nam Trúc lại mở miệng niệm kinh, "Tới rồi, tới rồi, lão Thập Ngũ, hình như là tới vì ngươi, xem ra người ta không quên được cừu hận một kiếm kia."

Dữu Khánh có phần hoài nghi, "Không đến mức vậy đi, luận võ tại Triêu Dương đại hội, sinh tử do mệnh, kỹ không bằng người, thua chính là thua, có gì phải mang thù, huống chi đều đã trôi qua lâu như vậy. Gặp phải người quen cũ, hẳn là tới đây chào hỏi đi?"

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng hắn cũng không dám xác định, trên đời này nơi nào cũng có người không rộng lượng.

Đến khi Chung Nhược Thần đi tới trước mặt, xác định rằng thực sự là tới vì mình, hắn chắp tay cười chào, "Thượng cô nương, đã lâu không gặp, không nghĩ tới lại gặp ở đây, rơi vào cảnh này, thực sự là xấu hổ, đã để nhị vị chê cười."

Oan gia nên giải không nên kết, hắn không biết rõ nền tảng của đối phương, có thể tới nơi này thăm tù, chắc hẳn thân phận không đơn giản, vì vậy tốt hơn hết vẫn là cười chào.

Đương nhiên, trong đầu hắn cũng có một suy nghĩ, có phải chăng lại là một người tiếp cận mình vì chuyện kia?

Đồng thời, hắn nhịn không được đưa mắt quan sát kỹ hơn dung mạo của đối phương, lúc trước trong khi giao đấu không kịp nhìn kỹ, bây giờ quan sát kỹ chi tiết dung mạo của nàng, trong lòng âm thầm tặc lưỡi tán thưởng, quả thực là một mỹ nhân văn tĩnh hoa nhường nguyệt thẹn, chỉ là vẻ mặt lạnh nhạt quá rõ ràng, loại nữ nhân này nhìn là biết bất cận nhân tình, đại khái là ai lấy nàng người đó không may.

"A…" Văn Nhược Vị cất lên một tiếng thốt ngạc nhiên với âm điệu kéo dài kỳ quái, vươn đầu tới phía trước, chỉ vào mũi mình, hỏi: "Ngươi thật sự không nhận ra ta sao?"

Chẳng phải là gặp nhau tại Triêu Dương đại hội sao? Dữu Khánh nghi hoặc, chẳng lẽ mình diễn đạt chưa đủ rõ ràng ư? Hơn nữa, từ "Nhận ra" trong lời nói của đối phương dường như khác với việc nhận ra vì từng gặp nhau tại Triêu Dương đại hội, hình như đang ám chỉ bọn họ vốn có quen biết.

Trước đây thật sự có quen biết sao? Hắn quả thực không nhớ ra được, tuy nhiên trước đó hắn đã có cảm giác như vậy, cảm thấy gương mặt của cô gái này trông có phần quen mắt.

Trên thực tế, hồi đó bọn hắn đúng là đã gặp mặt nhau hai lần, một lần là khi hắn vừa mới vào Chung phủ Cẩm quốc, gặp được Văn Nhược Vị giả mạo nha hoàn, lần khác chính là khi hắn bị sa lưới lúc

bỏ chạy khỏi Cẩm quốc kinh thành, Văn Nhược Vị chạy đi cứu hắn trong đêm tối.

Thực ra, việc này không thể trách Dữu Khánh lòng lang dạ sói, dễ quên, nếu là gặp lại Văn Nhược Vị của thời điểm đó, hắn khẳng định sẽ nhận ra.

Nhưng mấu chốt là ngay cả bản thân Văn Nhược Vị cũng không biết rằng mình tuổi dậy thì thay đổi nhiều đến thế nào, một thiếu nữ chớm lớn hồi đó đã hoàn toàn nẩy nở trưởng thành trở thành một đại mỹ nhân xinh đẹp rồi a.

Chương 1042: Ước chiến (1)

Xưa khác nay khác, so sánh với nhau quả thực một trời một vực, tựa như chênh lệch giữa chim trĩ và phượng hoàng vậy.

Trên thực tế, hai năm nay, diện mạo của Văn Nhược Vị không có nhiều thay đổi, thực sự có thay đổi lớn chính là khoảng thời gian mấy năm đầu khi mới trở thành đệ tử của Địa Mẫu, không biết có phải vì cơ thể phát triển nảy nở trong lúc bước vào con đường tu hành hay không, hay là có một số thiếu nữ thay đổi rất nhiều trong thời kỳ dậy thì đó.

Về phần Chung Nhược Thần, so sánh với hồi đó, thực ra thay đổi cũng không ít, nhất là khác biệt về mặt khí chất, trạng thái tinh khí thần và cách ăn mặc, dù sao cũng đã trở thành đệ tử của Địa Mẫu nhiều năm như vậy, người ở lâu trên địa vị cao tránh không được sẽ có dạng khí chất khác, nhưng dung mạo, đường nét ban đầu vẫn vậy, có lẽ là bởi vì lớn hơn muội muội hai ba tuổi, dung mạo, cơ thể đã gần như định hình rồi, nếu như hồi đó Dữu Khánh có gặp, bây giờ hắn sẽ nhận ra, nhưng mà hồi đó hắn quả thực chưa từng đối mặt với nàng.

Lúc này, sau khi ngẫm nghĩ nhớ lại một hồi, Dữu Khánh vẫn không có manh mối gì, nhưng nét mặt của đối phương quả thực có phần quen thuộc, vì vậy hắn liền cố gắng hỏi Văn Nhược Vị, "Có phải trước đây chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi hay không…" Hắn không tiện nói ra miệng, khoa tay múa chân ra hiệu, muốn nhờ đối phương nhắc lại cho mình biết.

Văn Nhược Vị khó thể tin nổi, trong cảm nhận của nàng ta, là người một nhà làm sao có thể quên đi mình, thật sự không có lương tâm a, cần phải nghiêm khắc khiển trách!

Nàng ta vừa định mở miệng trách móc, nhưng lại bị Chung Nhược Thần chụp lấy tay, âm thầm phát lực ra hiệu, ngăn cản không để cho muội muội nói tiếp.

Văn Nhược Vị quay đầu nhìn lại, nhìn thấy vẻ mặt tỷ tỷ lạnh giá.

Chung Nhược Thần nhìn nam nhân trước mắt giống như là tâm ma của mình này, ánh mắt vô cùng phức tạp, nàng không biết Dữu Khánh là đang giả bộ hồ đồ hay là thực sự không nhớ, nếu người ta đã không nhận ra, vậy thì nàng có thể kiêu ngạo, nhất là tại trước mặt nam nhân này.

Văn Nhược Vị hiểu được tỷ tỷ, vì vậy thay đổi lời nói với Dữu Khánh, "Chúng ta đã gặp nhau tại Triêu Dương đại hội, còn nói chuyện với nhau, vì sao chỉ chào hỏi tỷ ta?"

"Ách…" Dữu Khánh không nói nên lời, hóa ra là vì điều này, thì ra mình đã suy nghĩ nhiều, hắn lập tức chắp tay chào bổ sung, "Hiểu lầm hiểu lầm, nhị vị đều là Thượng cô nương, tại hạ không có phân biệt gì với nhị vị, là vì tại hạ ăn nói vụng về, không có nói ra rõ ràng, tại hạ thành thật xin lỗi nhị vị Thượng cô nương."

Ngụ ý là, lúc trước ta chào "Thượng cô nương" là đã chào cùng lúc cả hai người.

Văn Nhược Vị bĩu môi không đưa ra ý kiến, thỉnh thoảng nhìn tỷ tỷ, rồi lại quay nhìn Dữu Khánh.

Mà Chung Nhược Thần thì dán ánh mắt nhìn chằm chằm Dữu Khánh, không biết đang chuẩn bị cái gì.

Dữu Khánh bị ánh mắt là lạ của đôi tỷ muội này nhìn chăm chú làm cho không được tự nhiên, chờ một lúc, mãi vẫn không thấy hai người nói ra ý định đến đây, đành phải tự mình cất lời thỉnh giáo: "Nhị vị đến đây, là có lời gì phân phó tại hạ sao? Ta sẵn sàng chăm chú lắng nghe."

Nói chuyện với cô nương xinh đẹp, hắn vẫn có chút phong độ, hơn nữa đây còn là hai cô nương xinh đẹp.

Văn Nhược Vị có vẻ như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là không có bao biện làm thay.

Từ từ hít sâu một hơi, Chung Nhược Thần chậm rãi nói: "Trương Chi Thần, một kiếm đó tại Triêu Dương đại hội, ta suốt đời khó quên, ta muốn lãnh giáo Trương huynh một lần nữa."

Người ta cho rằng nàng là Thượng cô nương, nàng cũng đáp lễ người ta là Trương huynh, ngươi không nhận ra ta, ta cũng không nhận ra ngươi.

Nói chung, nàng chính là muốn chứng minh bản thân mình một lần, cảm thấy lần này mình hoàn toàn có thực lực khiến cho nam nhân này biết được hắn cũng có điểm không bằng nàng.

Quả nhiên vẫn là muốn đánh, Văn Nhược Vị nhấc một tay vỗ vỗ má, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ, diễn xuất này của tỷ tỷ khiến nàng ta cảm thấy đau răng, có cần phải quanh co lòng vòng như vậy không? Trực tiếp chiếm về không phải xong rồi ư.

Dữu Khánh theo bản năng liếc nhìn Nam Trúc một cái, phát hiện ra rằng đúng là đã bị Nam béo nói trúng, quả nhiên là vì một kiếm kia,

cần phải vậy sao?

Hắn cũng cảm thấy có chút đau răng, đương nhiên, cũng có phần ngạc nhiên liếc nhìn về phía Trì Bích Dao, nữ nhân đó không có nói cho vị này biết thân phận thực sự của mình ư?

Nhưng suy nghĩ lại thấy cũng đúng, việc mình mạo danh dự thi quả thực không thích hợp phô trương khắp nơi.

Hắn cố gắng khuyên nhủ: "Thượng cô nương, lần trước tại hạ chỉ là lợi dụng được cơ hội may mắn thắng nửa chiêu, xét về bản lĩnh thật sự ta không bằng ngươi, thực sự không cần phải so nữa, nếu đánh lại ta không có cơ hội nào để lợi dụng nữa, tại hạ cam bái hạ phong, còn mong bỏ qua cho." Ngay trước mắt bao người hắn chắp tay khom người cúi đầu, trước tiên nhận thua rồi nói tiếp.

Theo hắn thấy, không có gì đáng để so đo với loại nữ nhân này, nhận thua cũng không tốn xu nào, còn có thể bớt đi được một chút phiền toái, huống chi với tình cảnh hiện tại của hắn thực sự không có tâm tư đi luận võ với nữ nhân này.

Trọng điểm là điều hắn nói cũng là sự thật, lần trước, nếu không phải hắn nhanh trí dùng diệu chiêu, dùng thực lực so cứng với nhau hắn quả thực không bằng nữ nhân này.

Đó là lần đầu tiên kể từ khi tu luyện Phong Trần kiếm quyết, hắn gặp được một đối thủ cường đại trong cùng cảnh giới có thể đè ép được hắn, khiến cho hắn biết rõ cái gì gọi là sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân, hiểu được khi không biết sâu cạn người ta thì phải thận trọng trong việc dùng vũ lực.

Huống chi với tình cảnh hiện tại, nếu như tại trong luận võ đánh ra biến cố gì đó, nhất định sẽ làm hỏng việc.

Đại sự trước mặt, có cúi đầu trước nữ nhân này cũng không sao cả, không tính là nhục nhã.

Đám người Trì Bích Dao, Thiên Vũ, Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa đều đổ dồn ánh mắt về phía bên này, nhìn thấy Dữu Khánh cư nhiên khom lưng cúi đầu trước mặt vị hôn thê cũ của mình, bọn họ đều tò mò không biết nói chuyện gì, là đang nhận lỗi về những gì đã làm ra hồi đó sao?

Mà Chung Nhược Thần lại cảm thấy rất bẽ mặt trước thái độ của Dữu Khánh, Dữu Khánh phóng khoáng rộng lượng, so với việc nàng so đo tính toán, làm nổi lên sự man không nói lý của nàng, cũng càng làm cho nàng có vẻ không xứng với hắn, dường như đã chứng minh lựa chọn hồi đó của vị Thám Hoa lang này là đúng.

Tự mình suy nghĩ quá nhiều, trong vô thức, hai tay mười ngón của nàng nắm chặt lại trong tay áo, song quyền run lên bần bật, gắt gao nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh một hồi lâu, rồi mới bộc lộ ra thái độ cố chấp của mình, "Không so không được!"

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, bỗng nhiên thấy nữ nhân này có phần man không nói lý, ánh mắt cũng mất đi vẻ ôn hòa, nhưng vẫn khách khí nói: "Thượng cô nương, không có gì phải so cả, ta đã nhận thua, kết quả đã được xác định rồi, có so tiếp ta vẫn sẽ thua, còn mong bỏ qua cho!"

Chung Nhược Thần đọc hiểu được ánh mắt của hắn, biết hắn đã xem nhẹ mình, tâm trạng khuất nhục đột biến thành uất ức, sự uất ức xộc lên mũi, chua xót, muốn khóc.

Chương 1043: Ước chiến (2)

Nhưng nàng không thể để cho mình bật khóc, kiên quyết nói: "Nói quá lời, không so sao biết thắng thua?"

Dữu Khánh giang hai tay ra, trực tiếp nói thẳng, "Ta đã quyết ý chịu thua, đánh nhau ta sẽ nhận thua, so nữa có ý nghĩa gì?"

Chung Nhược Thần xem như đã lỡ đâm lao đành phải theo lao, cắn răng nói: "Trận đấu này không thể không so, ngươi trốn không được, trừ khi ngươi có thể bỏ mặc tính mạng mà không hoàn thủ."

Dữu Khánh tức thì hiểu được ý của nàng, nếu người ta lấy đao chém hắn, hắn có thể không hoàn thủ sao?

Thái độ này trong nháy mắt liền làm cho hắn nổi giận, hắn giận quá mà nở nụ cười, vẻ mặt trào phúng nói: "Chỉ sợ ta đồng ý so với ngươi, ngươi cũng không dám so a."

Chung Nhược Thần lập tức ưỡn ngực đáp lời, "Chỉ cần ngươi dám đồng ý."

Dữu Khánh hừ một tiếng, nhấc tay cầm chuôi kiếm, keng, rút kiếm ra, "Được, bắt đầu đi, tới đi, động thủ đi."

Chỉ cần ngươi dám chơi! Hắn liền không sợ, khi bị truy cứu, đó là vì có người đánh tới cửa ép hắn, hắn rơi vào đường cùng không còn cách nào khác mới làm như vậy.

Nam Trúc tức thì nén cười, phát hiện thấy lão Thập Ngũ vẫn xấu xa như trước.

Mấy người Trì Bích Dao đứng quan sát không phải trợn tròn con mắt thì chính là híp mắt lại, đã rút kiếm ra rồi, chuyện gì vậy?

Chung Nhược Thần và Văn Nhược Vị thì ngây người tại chỗ nhìn sững sờ, vô thức đưa mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Sư phụ của mình đúng là rất trâu, bối cảnh rất lớn, nhưng Đại tộc trưởng ở tại nơi này, đây không phải là nơi bọn họ có thể lỗ mãng, không thấy nhân vật cấp bậc như Thiên Vũ cũng bị vạch đất giam giữ ư, Vạn Hoa bảo chủ cũng có sư phụ mình chống lưng, không phải cũng bị giam cầm tại đây sao?

Chung Nhược Thần đột nhiên đỏ mặt, xấu hổ vì những lời nói bừa bãi thiếu suy nghĩ của mình, răng ngà cắn môi nói: "Đổi thời gian và địa điểm khác."

Keng! Dữu Khánh cho trường kiếm vào vỏ, cười ha hả nói: "Làm không được thì đừng có lớn tiếng như vậy, ngươi có rảnh rỗi tới đùa ta, nhưng ta không có tinh thần phụng bồi. Thượng cô nương, như vậy là đủ rồi, còn tiếp tục nữa sẽ thành cừu nhân."

Thấy hắn châm chọc khiêu khích làm nhục tỷ tỷ mình như vậy, Văn Nhược Vị nôn nóng giậm chân, thực sự muốn trực tiếp phá vỡ lớp cửa sổ giấy.

Chung Nhược Thần hít một hơi thật sâu, nỗ lực bình tĩnh lại, để cho lý trí trở về, nàng khôi phục lại phong thái văn tĩnh vốn có, thẳng thừng cảnh cáo: "Đừng có dùng lời nói chặn ta, giữa ngươi và ta, không đánh một trận là không thể bỏ qua được. Ta đã cho ngươi có cơ hội lựa chọn, nếu như ngươi cứ qua loa như vậy, vậy thì sẽ do ta lựa chọn thời gian và địa điểm."

Dứt lời, nàng xoay người lại, rời đi, không cần đối phương đồng ý.

Văn Nhược Vị thì có vẻ khó xử.

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, rồi lập tức gọi to: "Thượng cô nương, đợi ta làm xong chuyện nơi này đã, khi nào xong chuyện tại Đại Hoang Nguyên, ta mới có rảnh rỗi ganh đua cao thấp với cô. Đến lúc đó ta không nhận thua, tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó để cô được như nguyện. Thượng cô nương cảm thấy như thế nào?"

Sau khi suy nghĩ một chút, bởi vì thấy thái độ cố chấp của đối phương, hắn đành phải đồng ý tỷ thí.

Lí do đồng ý và lí do không đồng ý đều giống nhau, đại sự quan trọng, hiện tại lỡ như bị nữ nhân này làm ra biến cố gì đó không chừng hỏng việc, không bằng trước tiên ổn định nàng đã rồi nói tiếp, tránh để nàng gây thêm phiền toái. Về phần sau này có so hay

không, quỷ mới biết được lần này mình có thể vượt qua kiếp nạn này sống sót được đến lúc đó hay không.

Đến lúc đó nếu có thể thi đấu, hắn không cho rằng mình nhất định sẽ thua, hắn thừa nhận thực lực của đối phương rất tốt, nhưng không có nghĩa là hắn đóng cửa hai năm tu luyện Phong Trần kiếm quyết chỉ để trưng bày, hắn tự tin thực lực của mình đã tiến bộ không ít.

Vả lại, nói lui một bước thì hắn cũng muốn thăm dò, muốn xem hai nữ nhân này có phải cũng nhân cơ hội để tiếp cận mình hay không, thực sự là vì chuyện luận võ tại Triêu Dương đại hội đã trôi qua lâu như vậy rồi lại tìm tới cửa có phần không bình thường.

Chung Nhược Thần dừng bước suy nghĩ một chút, rồi quay đầu lại đáp một câu, "Được."

Dứt lời lại tiếp tục cất bước.

Văn Nhược Vị thì làm cái mặt quỷ với Dữu Khánh, nhìn bộ dạng có vẻ hả hê, nói: "Ngươi thảm rồi, ngươi đánh không thắng tỷ tỷ của ta."

Dứt lời xách váy lên, sôi nổi chạy theo tỷ tỷ, đã giải quyết được một cọc tâm sự, nàng ta cảm thấy rất thoải mái, nàng ta không quan tâm ai thắng ai thua, tỷ tỷ thắng nàng vui mừng, Thám Hoa lang thắng thì chứng tỏ nàng ta không nhìn lầm người, đều tốt cả.

Huống chi, nàng ta biết rõ tỷ tỷ của mình bây giờ đã đạt đến cảnh giới gì, kết quả khi tỷ tỷ gặp sỉ sau đó dũng là rất đáng sợ, công pháp và tu vi đều có đột phá rất lớn, Thám Hoa lang đã không thể so sánh được nữa.

Sau khi đuổi kịp tỷ tỷ, nàng ta liên tục quay đầu lại nhìn mấy lần, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Tỷ, hắn không hổ là tài tử đệ nhất thiên hạ a, quả nhiên là thông minh, tùy tiện một câu nói liền đẩy tỷ vào thế bí, suýt chút nữa khiến tỷ không thể xuống nước được a."

Chung Nhược Thần ném cho nàng ta một ánh mắt buồn bực.

Nhưng nàng ta vẫn tiếp tục nói: "Tỷ, hắn thật sự không nhận ra muội sao? Lúc đầu muội cho rằng hắn giả bộ, về sau nghe lời hắn nói thì thấy không giống. Tỷ, dung mạo của muội không có ấn tượng gì cả sao?" Trong giọng nói có phần không vui.

Đối với điều này, Chung Nhược Thần không nói được rõ ràng, nhưng nàng nhớ tới một số chuyện, nhớ tới việc lúc trước có một số người thân đã lâu không gặp đến thăm, khi đột nhiên gặp lại tỷ muội các nàng, đều nói muội muội thay đổi quá nhiều, nhiều đến mức không nhận ra được nữa, nhưng họ đều có thể nhận ra nàng.

Lúc đó không cảm thấy gì, bây giờ suy nghĩ lại, cảm thấy có thể bởi vì mình vẫn một mực ở chung với muội muội nên không nhận thấy được sự thay đổi của muội muội.

Nhìn theo bóng lưng các nàng rời đi, Nam Trúc chợt do dự nói: "Lão Thập Ngũ, xem quan hệ giữ các nàng và Trì Bích Dao, lại còn có thể lui tới nơi này, hơn nữa thực lực bất phàm, ta có chút hoài nghi, ngươi nói xem, hai cô nương đó có thể là hai nữ đồ đệ của Địa Mẫu không chứ?"

Câu hỏi này như một lời nhắc nhở, Hướng Chân và Mục Ngạo Thiết đồng loạt soàn soạt quay nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Dữu Khánh đảo khóe mắt liếc nhìn Nam Trúc, "Ngươi lắm miệng không có gì cũng tìm chuyện để nói, tán nhảm cái gì vậy, tỷ muội Chung gia, là ngươi biết rõ hay là ta biết rõ? Ta đã từng gặp vị muội muội Chung gia đó, với ánh mắt và trí nhớ của ta, có thể không nhận ra được sao? Vậy chẳng khác gì là ta mắt mù."

Nghe hắn nói như thế, mấy người ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, đã có quen biết, tự nhiên không có lí do gì không nhận ra, không có khả năng đối phương cũng không nhận ra bên này, khẳng định là không phải.

Nam Trúc cười hắc hắc, làm ra vẻ ta chỉ thuận miệng nói như vậy mà thôi, các ngươi chỉ cần nghe là được.

Chương 1044: Bắt cóc thành phong trào

Bặc Tang Tang cõng theo một cái hòm thuốc lớn trên lưng, đi theo một lão đầu lưng hơi còng đi lên Thiên tộc sơn.

Lão đầu mặc quần áo vải thô, mái tóc rất đặc biệt, nửa vàng nửa đỏ, da trắng nõn nà, trên mặt không có nếp nhăn, gầy gầy mảnh khảnh, tướng mạo có phần bình thường, dáng đi gần như một mực cúi đầu nhìn dưới chân.

Lần này không có ai ngăn cản Bặc Tang Tang lên núi, lão đầu chính là sư phụ Dược Đồ của cô ta, có một nhân viên Thiên tộc dẫn đường.

Lên đến trên núi, hai người được dẫn vào một hang động, nhìn thấy một đám người bị bẻ tay ra sau trói vào cọc gỗ sau lưng, rõ ràng từng bị tra tấn, trên người bê bết máu, trông vô cùng thê thảm, đó đều là người của Quy Kiếm sơn trang và người của Tô Bán Hứa bị bắt khi phục kích Trữ Bình Côn lúc trước.

Dã Đông Đông đang chờ tại nơi này. Hai thầy trò Dược Đồ khom người chào hỏi.

Dã Đông Đông không có quanh co lòng vòng, "Dược Đồ, nghe nói ngươi nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc có thể khiến người ta nói thật, đám người này đều rất cứng đầu, ta trông chờ vào ngươi."

Dược Đồ liếc mắt nhìn đám người bị tra tấn, lại hơi khom người lần nữa, trả lời: "Quả thực có nghiên cứu loại thuốc này, nhưng chưa đạt được hiệu quả đó, vẫn đang trong quá trình nghiên cứu chế tạo. Đông cô từ đâu nghe được đã hoàn thành vậy?"

Dã Đông Đông thoáng sửng sốt, rồi lập tức nói bọn họ chờ một chút, bà ta bước nhanh đi ra ngoài.

Sau khi quay lại, bà ta cũng không nói thêm gì nhiều, bảo người đưa thầy trò Dược Đồ xuống núi, sau đó lại đảo mắt nhìn đám người bị tra tấn mình đầy vết thương, dặn dò người khác, "Áp giải bọn họ đến đất bằng, giam lại."

Người đàn ông ở trần phụ trách tra tấn đứng bên cạnh kinh ngạc hỏi: "Không thẩm vấn nữa sao?"

Dã Đông Đông khẽ lắc đầu, "Tộc trưởng nói chuyện chó cắn chó, không đáng truy đến cùng. Thôi, bỏ đi."

Nếu tộc trưởng đã nói như vậy, những người khác cũng không còn gì để nói, lập tức cởi bỏ dây trói, áp giải đám người rời đi.

Xuống đến chân núi, Bặc Tang Tang quay đầu lại thoáng nhìn lên đỉnh núi một cái, rồi bước nhanh đến bên cạnh sư phụ, nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ, thuốc đó mặc dù không ổn định, nhưng có khi cũng có hiệu quả, vì sao không thử xem? Không phải người nói chúng ta thiếu người để thí nghiệm thuốc sao?"

Dược Đồ bình tĩnh nói: "Đã bị cấm túc mười năm mà vẫn chưa rút ra được bài học sao? Nha đầu, nếu như thuốc này thành công, thứ chúng ta nắm giữ trên tay không phải là thuốc, đó là 'Chân tướng' mà rất nhiều, rất nhiều người muốn lảng tránh, đó cũng là con dao đòi mạng chúng ta."

Bặc Tang Tang trầm mặc, lúc trước cô ta còn đang suy nghĩ, nếu có thể nắm bắt Thám Hoa lang kia vào trong tay, có nên thử nghiệm thuốc để đào móc kỹ hơn sự thật về cái chết của Đại ca hay không, bây giờ xem ra mình đã suy nghĩ quá nhiều…

Trên khu đất bằng vạch đất làm lao tù lại có thêm một nhóm người đã bị tra tấn. Thời Giáp cùng Tô Bán Hứa đều từ những dấu hiệu ám

chỉ của người bên mình, biết được người bên mình không khai nhận bất kỳ điều gì, tảng đá nặng trong lòng tạm thời rơi xuống đất.

Thiện Tri Nhất tương đối có phong phạm cao nhân, đứng nhắm mắt im lặng, có vẻ không dao động không sợ hãi.

Bên trong khu trại tạm thời của Phượng tộc cũng nhiều thêm người, Diệp Điểm Điểm ưỡn bụng bự cùng tộc nhân đi theo từ Phượng tộc chạy đến.

Sau một lúc gặp nhau, A Lạc Công trước tiên đưa nàng vào trong lều của tộc trưởng, rồi đứng bên cạnh Phượng Kim Kỳ đang có vẻ ngủ say nói: "Tộc trưởng, người nhà Ngũ lang tới, đã xảy ra chuyện rồi."

Phượng Kim Kỳ đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy Diệp Điểm Điểm ưỡn bụng bự định cúi người hành lễ, cất tiếng ngăn cản: "Bụng bự rồi không cần đa lễ nữa. Nói đi, lại xảy ra chuyện gì mà khiến cho ngươi vác bụng bầu lớn như vậy vội vội vàng vàng chạy tới đây?"

Diệp Điểm Điểm vẫn lạy bái rồi mới nói: "A cha, hai người Lâm Long và Tiểu Hắc mà Thám Hoa lang nhờ chúng ta hộ tống đưa về kia, đã mất liên lạc, hai người đó chưa về tới U Giác Phụ, người của chúng ta cũng chưa trở về Phượng tộc."

Phượng Kim Kỳ ánh mắt lóe lên, liếc nhìn sang A Lạc Công, mở miệng ra liền chỉ thẳng vào mấu chốt vấn đề, "Chúng ta chưa biết việc này, tại sao ngươi lại biết rõ đã mất liên lạc?"

Sở dĩ có câu hỏi này là vì thời gian có vấn đề, một lớn một nhỏ được đưa đi chỉ mới mấy ngày, hành trình đi từ Phượng tộc đến U Giác Phụ không ngắn, còn tính cả thời gian nhân viên hộ tống đi về, rồi khi phát hiện có chuyện bất thường, còn cần thông tin qua lại hai bên để xác nhận, tiếp đó là thời gian Diệp Điểm Điểm chạy đến nơi đây, tính toán như vậy, thời gian có chút eo hẹp.

Diệp Điểm Điểm giải thích:

"A cha, phụ thân của Tiểu Hắc sợ tiểu hài tử nghịch ngợm khó bảo, nên mới đến Phượng tộc tìm con trai mình. Thời điểm khi hắn lên đường, theo lý thuyết, lẽ ra nhân viên hộ tống của Phượng tộc chúng ta đã đưa người về đến Đào Hoa cư, và kịp trở về Phượng tộc. Nhưng khi phụ thân của đứa nhỏ lên đường thì Đào Hoa cư vẫn chưa thấy Lâm Long và Tiểu Hắc trở về, và cũng không có gặp được nhân viên hộ tống. A cha, khi ta từ Phượng tộc lên đường đến đây, nhân viên phái đi hộ tống vẫn chưa có trở về."

A Lạc Công cúi người bẩm báo, "Phụ thân của đứa trẻ cũng đã tới đây, đang ở bên ngoài, kiên trì muốn gặp Thám Hoa lang."

Nói đến việc này, trên mặt Diệp Điểm Điểm cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, người ta đã đến đây rồi, để cho người ta gặp Thám Hoa lang cũng đâu có gì, thái độ của A Lạc Công vì sao mơ hồ như thế? Nàng cảm thấy có khả năng đã xảy ra chuyện gì đó.

Phượng Kim Kỳ liếc mắt nhìn về một phía lều, thờ ơ lạnh nhạt cất giọng đều đều: "Phượng tộc ta gần đây liên tục xảy ra quái sự, người sống sờ sờ nhưng động một chút liền biến mất không thấy, dường như bắt cóc đã trở thành phong trào, lẽ nào lại bị người bắt rồi hay sao? A Lạc, những người phái đi hộ tống đã được đặc biệt dặn dò chưa?"

A Lạc Công đáp: "Đã có dặn dò, ngay cả đường đi cũng có thay đổi, lẩn tránh, đề phòng có người chặn lại trên đường."

Phượng Kim Kỳ chậm rãi nói: "Lộ tuyến di chuyển trên không thay đổi khó đoán, nếu như thật sự có người có thể chặn được, vậy thì năng lực người này không nhỏ a."

Vào lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gọi của một người đàn ông, "Diệp Điểm Điểm, ta có thể vào không?"

A Lạc Công và Diệp Điểm Điểm lập tức nhìn về phía tộc trưởng, để xem thái độ của ông ta.

Phượng Kim Kỳ khẽ gật đầu, "Người tới là khách, nếu đã tới rồi, để cho hắn vào đi."

A Lạc Công lập tức xoay người ra đón, vừa vén mở rèm cửa cất lời mời, liền nhìn thấy một người đàn ông to lớn lực lưỡng sải bước đi vào, đó không phải ai khác, chính là Ngô Hắc, phụ thân của Tiểu Hắc.

Phượng Kim Kỳ ngước mắt lên nhìn, thấy người đến có mái tóc dài đen nhánh thả bồng bềnh phủ vai, toát ra vẻ cuồng dã, khí chất cổ dã đó vậy mà còn bộ lộ rõ rệt hơn cả những thành viên bộ lạc bọn họ, ông ta có biết đến tên Ngô Hắc này.

Trong tình huống bình thường, ông ta sẽ không để ý đến Ngô Hắc, là bởi vì để giao tiếp với Dữu Khánh, ông ta hỏi thăm về tình hình Đào Hoa cư, từ đó mới biết được có một nhân vật như thế ru rú trong nhà, nghe nói từ khi tiến vào U Giác Phụ, y chưa từng đi ra ngoài, không ai biết được lai lịch và nội tình, theo lời truyền thì đây là một người thần bí nhất của Đào Hoa cư U Giác Phụ.

Tất nhiên, tại U Giác Phụ, có không ít nhân sĩ không rõ lai lịch ẩn cư tại trong một số cửa hàng, trường hợp của vị này không có gì ngạc nhiên.

Ngô Hắc tới đứng thẳng ở trước mặt Phượng Kim Kỳ, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Phượng Kim Kỳ quan sát một hồi, rồi trực tiếp hỏi: "Ngươi chính là tộc trưởng của Phượng tộc?"

Thái độ này khiến cho A Lạc Công phải liếc nhìn nhiều một lúc, cảm thấy thái độ của Ngô Hắc có phần vô lễ, chưa nói tới thân phận và địa vị, ít nhất tuổi tác của tộc trưởng rõ ràng ra đó, ngươi là một tiểu bối, về tình về lý đều phải có chút lễ phép chứ?

Cũng may mà trong bộ tộc không có nhiều lễ nghi như vậy, Phượng Kim Kỳ không có trách móc, khẽ gật đầu, "Là ta."

Ngô Hắc trực tiếp chất vấn: "Dám hỏi tộc trưởng, nhóm người Thám Hoa lang ở đâu, vì sao không để cho ta gặp mặt?"

Về phương diện chi tiết, Phượng Kim Kỳ lười nói nhiều, ra hiệu ánh mắt cho A Lạc Công.

A Lạc Công lập tức kể lại đại khái diễn biến ân oán giữa Dữu Khánh và Trữ Bình Côn dẫn đến biến cố cho y nghe, tất nhiên cũng báo cho y biết tình cảnh của Dữu Khánh bây giờ, đại ý là không phải chúng ta không cho ngươi gặp, mà việc có được gặp hay không lúc này không phải do chúng ta quyết định.

Nghe nói đã xảy ra biến cố lớn như vậy, bất kể là Ngô Hắc hay là Diệp Điểm Điểm, sắc mặt đều đại biến.

Nhất là Diệp Điểm Điểm, nàng cho rằng lúc đó Dữu Khánh nói muốn giết Trữ Bình Côn chỉ là nói miệng mà thôi, ít nhất sẽ không nôn nóng như vậy, không nghĩ tới lại gấp rút vội vàng như thế, vậy mà trực tiếp làm ra điều đó ngay phía dưới mí mắt Thiên tộc, đây là điên rồi sao?

Bởi vậy, nàng không khỏi hoài nghi phải chăng có hiểu lầm gì đó hay không, bởi vì không có gì xác định là do Dữu Khánh làm.

Nàng vội hỏi: "A Lạc Công, hiện tại bọn họ thế nào rồi, không có sao chứ?"

A Lạc Công lắc đầu: "Chúng ta cũng không biết được tình hình trên núi."

Ngô Hắc hỏi: "Có thể sắp xếp cho ta gặp mặt Thám Hoa lang được không?"

"Việc này…" A Lạc Công vẻ mặt khó xử, Phượng tộc tuy mạnh, nhưng cũng phải dựa vào Thiên tộc để sinh tồn, làm sao có tư cách đi sắp xếp chuyện của Thiên tộc.

Cuối cùng, vẫn phải là Phượng Kim Kỳ mở miệng, "Bởi chúng ta hộ tống không đến nơi đến chốn, con trai của hắn đã mất tích, Phượng tộc chúng ta cũng có trách nhiệm. A Lạc, ngươi đi tìm Thiên tộc, nỗ lực giao tiếp, nhìn xem có thể để cho hắn đến thăm hay không."

"Được." A Lạc Công đáp lời, đưa tay ra mời Ngô Hắc và Diệp Điểm Điểm cùng đi ra ngoài, tránh quấy rầy tộc trưởng nghỉ ngơi.

Vì vậy hai người xin cáo lui, theo lão ta cùng nhau đi ra ngoài.

Bên ngoài lều, Phượng Tàng Sơn biết được tin tức lập tức lộ diện, đang chờ bọn họ, vừa gặp liền dò hỏi phu nhân của mình vì sao đột nhiên chạy tới đây.

Sau một hồi tìm hiểu, Phượng Tàng Sơn cau mày, phát hiện thấy càng ngày có càng nhiều vụ bắt cóc liên quan đến Phượng tộc, gã càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, hiện tại ngay cả con gái của mình cũng mất tích, là bởi vì mình mở đầu mà dẫn đến sao?

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, A Lạc Công quay trở về, tạm thời không quan tâm tới người khác, trước tiên tiến vào trong lều tộc trưởng, bẩm báo.

"Tộc trưởng, mọi việc đều thuận lợi, về việc để cho Ngô Hắc đi thăm, vừa mở miệng nói tới, Đông cô liền đồng ý."

Phượng Kim Kỳ rất ngạc nhiên, "Ngươi vừa nói ra, nàng liền đồng ý sao, không sợ thông cung ư?"

Phía ông ta vốn chỉ nghĩ rằng nỗ lực làm hết sức để bù đắp cho Ngô Hắc, dùng để bày tỏ lời xin lỗi, không trông chờ phía Thiên tộc sẽ đồng ý.

A Lạc Công: "Ta thuận tiện hỏi thăm cô ấy xem sẽ xử lý mấy người Thám Hoa lang như thế nào, cô ấy nói sẽ khó tránh khỏi bị trừng phạt nghiêm khắc một phen, phải giam đến khi kết thúc Đại Hoang tự mới có thể thả ra, để tránh lại gây ra rắc rối khác."

Phượng Kim Kỳ càng thêm ngạc nhiên, "Không giết? Thả ra? Đây là đã đưa ra quyết định sẽ phóng thích rồi sao?"

A Lạc Công gật đầu: "Đúng vậy, nhanh như vậy liền đưa ra quyết định xử lý, sự việc xem như đã qua rồi."

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Phượng Kim Kỳ, ông ta cho rằng lần này đám người Dữu Khánh khó tránh được tai kiếp, tại thời điểm quan trọng này lại dám gây rối ngay dưới mí mắt Đại tộc trưởng, không giết gà dọa khỉ mới là lạ. Ông ta lập tức hỏi: "Những người khác thì sao, xử lý mấy người Thiện Tri Nhất như thế nào?"

A Lạc Công: "Đã nói khá nhiều rồi, Dã Đông Đông có phần không còn kiên nhẫn, nên ta cũng không tiện hỏi thêm nhiều."

Phượng Kim Kỳ trầm mặc.

A Lạc Công nhìn nhìn về phía bên kia lều, hỏi tiếp: "Người ở bên ngoài kia, bây giờ để hắn đến đó chứ?"

Phượng Kim Kỳ ánh mắt lấp lóe, "Hình như hắn không để tâm lắm đến việc con trai mình mất tích, mà quan tâm nhiều hơn đến việc gặp vị Thám Hoa lang kia."

A Lạc Công suy nghĩ một chút, "Hình như là vậy, hắn không nhắc tới chữ nào về việc con trai mình mất tích."

"Ngươi cảm thấy chuyện này có bình thường không? Một người tiến vào U Giác Phụ chưa bao giờ rời khỏi, đột nhiên lại chạy tới Phượng tộc ta thăm con trai…" Phượng Kim Kỳ chậm rãi nhắm mắt lại, rồi khẽ thở dài, nói: "Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa vậy mà lại có thể đi giúp Thám Hoa lang làm chuyện giết người cướp của, phản ứng phía bên Đại tộc trưởng cũng có chút khác thường…

Vũng nước này càng ngày càng sâu, chúng ta không có manh mối gì, cũng không biết gió độc từ đâu thổi tới, tiếp tục lội trong đó e rằng sẽ bị chìm theo, chúng ta phải nhanh chóng thoát ra thôi. Sau

khi kết thúc Đại Hoang tự, lập tức phong sơn từ chối tiếp khách. Người ở bên ngoài, ngươi đích thân theo hắn đi một chuyến đi, thuận tiện xem xét tình hình."

Ông ta vốn định nhìn xem những người này rốt cuộc muốn làm chuyện gì, tránh để mình mơ mơ hồ hồ không hiểu ra sao, nhưng hiện tại, ông ta thà rằng mình mơ mơ hồ hồ cũng không muốn xen lẫn vào trong đó, một luồng nước ngầm khó giải thích đã khiến ông ta cảm thấy sợ hãi khó tả, cảm thấy có chuyện gì đó không ổn.

"Vâng." A Lạc Công nhận lệnh rời đi, lão ta cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Chương 1045: Cảnh đêm sâu thẳm (1)

"A a, mau nhìn kìa, hình như lại có người bị bắt tới rồi."

Đang đứng buồn chán trên bãi đất bằng, Nam Trúc chợt thấy lại có người đang đi lên, vội vàng nhắc nhở những người xung quanh cùng xem trò vui.

Dữu Khánh thuận miệng bồi một câu, "Cũng có khả năng là tới thăm tù."

Vừa mới nói xong, ánh mắt hắn liền nhìn chằm chằm tới.

Nam Trúc há mồm a một tiếng, "A Lạc Công, còn người kia là…"

Gã còn tưởng rằng mình đã nhìn lầm, nhân viên Thiên tộc dẫn hai người đến, một người là A Lạc Công, một người khác tóc dài phủ vai toát ra vẻ hoang dã, nhìn rất quen, liếc mắt liền có thể nhận ra được đó là Ngô Hắc, nhưng gã vẫn cảm thấy khó thể tin nổi, Ngô Hắc tự nhốt mình, xưa nay không rời U Giác Phụ, làm sao có thể chạy đến nơi này?

Khi nhóm người đi càng ngày càng đến gần, dần dần chứng minh được bọn hắn không có nhìn lầm.

Hướng Chân đã nhận ra được sự khác thường của ba vị sư huynh đệ bên cạnh, gã ta nhận thức được người đi cùng với A Lạc Công tới đây không phải người bình thường.

Đám người Thiên Vũ, Trì Bích Dao, Thiện Tri Nhất, Tô Bán Hứa cũng lần lượt nhìn chăm chú về phía người đến, quan sát.

Hai nhóm người bị tra tấn thì không có tâm trạng quan tâm đến những điều này, bọn họ bị thương tương đối nặng, để đứng vững trong ô kẻ đã là chuyện miễn cưỡng, luôn trong tình trạng đau đớn khổ sở, đâu còn có tâm tư quan tâm tới chuyện khác.

A Lạc Công đảo mắt thoáng quan sát hiện trường, sút chút nữa giật nảy mình, mặc dù kiến thức của lão ta không rộng rãi lắm, nhưng cấp độ của một chút kiến thức đó lại khá cao, lão ta đều đã gặp qua hầu hết những nhân vật cấp cao tại đây, lão ta không ngờ rằng ngay cả Thiên Vũ và Trì Bích Dao cũng bị vạch đất giam giữ tại nơi này.

Sau khi đã xác định người đứng trước mặt mình chính là Ngô Hắc, Nam Trúc nhịn không được hỏi: "Đại Hắc, sao ông lại tới đây?"

Ngô Hắc không trả lời, ánh mắt nhìn chằm chằm Hướng Chân, không biết người này là ai, vì sao lại bị giam chung một chỗ với mấy người Dữu Khánh, y quay nhìn mấy nhóm người khác bị tách ra giam cầm tại những khu vực khác nhau.

"Các ngươi nhanh nhanh một chút." Nhân viên Thiên tộc đưa người đến nơi, ném lại một câu rồi xoay người rời đi.

Ngô Hắc bỗng nhiên lên tiếng hỏi: "Có thể để cho ta nói chuyện riêng với hắn mấy câu được không?"

Ngón tay y chỉ về phía Dữu Khánh, y không biết gì về Hướng Chân nên không yên tâm đối với gã ta, y đương nhiên cũng biết trong số

mấy sư huynh đệ, ai là người có thể quyết định.

Y coi như là muốn nói cái gì liền nói cái đó, không có quanh co lòng vòng gì cả.

Khi nghe được lời này, không nói đến Dữu Khánh, ngay cả Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều ý thức được Ngô Hắc tới đây không đơn giản chỉ là tới thăm, chuyện gì có thể khiến cho một người luôn ru rú trong nhà như vị này phải từ rất xa chạy tới đây? Thần sắc mọi người đều trở nên nghiêm túc.

Vị nhân viên Thiên tộc kia dừng bước, xoay người lại, trên mặt lộ ra vẻ không vui.

Cũng may mà A Lạc Công vẫn rất nỗ lực phối hợp, vội lên tiếng nói: "Là Đông cô cho phép chúng ta tới thăm."

Lời này đã có tác dụng, vị nhân viên Thiên tộc chỉ tới một chỗ trống phía góc khu đất bằng, "Không thể đi xa."

A Lạc Công vội nắm tay lại đặt lên trái tim, bày tỏ lòng biết ơn chân thành nhất.

Dữu Khánh không có khách khí, lập tức nhấc chân nhảy ra ô kẻ giam cầm, khiến đám người bị giam cầm của các phương khác nhìn theo sửng sốt.

Ngô Hắc và Dữu Khánh nhanh chóng đi tới góc trống mà nhân viên Thiên tộc đã chỉ.

Nam Trúc hỏi A Lạc Công, "Chuyện gì xảy ra vậy, tại sao hắn lại tới đây?"

A Lạc Công khẽ lắc đầu, nếu Ngô Hắc đã không muốn nói ra ngay trước mặt những người khác, lão ta cũng không tiện nhiều lời tiết lộ điều gì. Trong lúc vừa quan sát vừa chờ đợi, lão ta thuận tiện hỏi thăm xem những cao nhân đó vì sao cũng bị giam tại nơi này, lão ta

có thể hiểu được vì sao Thiện Tri Nhất bị giam, nhưng với việc những người khác bị bắt, lão ta quả thực có phần không rõ.

Đi đến góc đất trống, Dữu Khánh lập tức nhỏ giọng dò hỏi, "Tại sao ông lại chạy đến nơi này?"

Ngô Hắc cũng rất nhanh nhỏ giọng đáp lại: "Trùng Nhi và Tiểu Hắc không trở về được U Giác Phụ, đã bị người bắt cóc trên đường trở về."

Dữu Khánh không chút nghi ngờ lời y nói, sắc mặt trầm xuống, "Tại sao có thể như vậy, biết là ai làm không? Ta sợ xảy ra chuyện, đã nói Tiểu Thanh âm thầm đi theo, Tiểu Thanh không thấy được hung thủ sao? Hay là Tiểu Thanh cũng xảy ra chuyện?"

Ngô Hắc: "Phượng tộc còn chưa kịp đưa người ra khỏi Đại Hoang Nguyên thì đã bị người chặn đánh, kể cả người của Phượng tộc, tất cả đều bị bắt. Tiểu Thanh phát hiện cũng không làm được gì, nhưng cô ta đã âm thầm bám theo đến chỗ hung thủ ẩn nấp, đã biết được vị trí giam giữ nhóm người Tiểu Hắc.

Tiểu Thanh vốn định trực tiếp tìm tới báo tin cho ngươi, nhưng biết ngươi đã theo Phượng tộc cùng đi tới bên này, cô ta không biết vị trí cụ thể nơi ngươi đến, cũng không thuận lợi giao tiếp với người khác, rất khó để tìm được ngươi, vì vậy cô ta liền trực tiếp về báo tin cho Đào Hoa cư.

Sau khi biết được tình hình, ta lập tức bí mật rời khỏi Đào Hoa cư, cùng với cô ta chạy tới nơi mấy người Tiểu Hắc bị giam giữ, theo tình hình tại đó, thực lực kẻ trông coi hẳn là không cản được ta cứu người. Nhưng mà Tiểu Thanh nói cho ta biết một ít tình huống, vì vậy ta không biết có nên hành động hay không.

Tiểu Thanh nói rằng ngươi sở dĩ bảo cô ta âm thầm đưa Tiểu Hắc và Trùng Nhi trở về là bởi vì phía Phượng tộc xảy ra chút chuyện kỳ hoặc, nói là Tiểu Hắc đã bị bắt cóc một lần, Tiểu Thanh nói ngươi

hoài nghi người của Quy Kiếm sơn trang cùng tiền trang tiếp cận ngươi có thể vì có ý đồ khác.

Suy nghĩ lại, ta thấy hiện tại ngươi vẫn chưa biết rõ tình hình, không biết động thủ trong trường hợp này có thích hợp hay không, nhìn cách hung thủ bí mật giam giữ mấy người Tiểu Hắc như vậy, có vẻ chưa muốn vội vã sát hại, cho nên ta nói Tiểu Thanh ở lại đó theo dõi tình hình, còn ta thì chạy tới đây tìm ngươi, nếu như không có ảnh hưởng gì, ta sẽ lập tức quay lại cứu người."

Dữu Khánh trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi nói: "Ta không biết rốt cuộc hung thủ là ai, ta cũng muốn tìm ra độc thủ phía sau màn. Ông xác định Tiểu Hắc và Trùng Nhi tạm thời an toàn nếu tiếp tục để lại trong tay hung thủ sao?"

Vừa nghe lời này, Ngô Hắc liền hiểu rồi, vị này quả thực muốn giữ lại sợi dây kết nối này, nhưng lại sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không dám mạo hiểm, lập tức trả lời: "Theo hiện trạng, hẳn là tạm thời không có vấn đề. Nếu như ngươi cảm thấy trước tiên chưa nên động đến, ta sẽ quay lại âm thầm theo dõi, một khi nhận thấy tình hình không đúng, ta sẽ đúng lúc xuất thủ cứu người."

Dữu Khánh không biết được cụ thể tình hình nơi giam giữ, bản thân hắn không thể đưa ra phán đoán, nhưng hắn biết Ngô Hắc sẽ không lấy tính mạng con trai mình ra đùa giỡn, nếu người ta đã nói như vậy, chắc có lẽ là tương đối nắm chặt, nếu đã như thế, hắn cũng không lắm lời, nhanh chóng đưa ra quyết định: "Vậy ngươi nhanh quay lại theo dõi tình hình đi, tránh để xảy ra chuyện gì ngoài mong muốn. Ngươi nhớ dặn kỹ Tiểu Thanh, có chuyện gì lập tức liên hệ thông báo cho ta biết."

Chương 1046: Cảnh đêm sâu thẳm (2)

Ngô Hắc khẽ gật đầu, rồi quay nhìn xung quanh, "Các ngươi bị giam tại đây, không có việc gì chứ? Ta thấy Phượng tộc dường như không dám nhúng tay can thiệp vào chuyện của các ngươi."

Dữu Khánh: "Ta cũng không ngờ tới sự việc lại đột nhiên biến thành thế này, lúc đầu cũng rất sửng sốt, có phần không biết phải làm sao, nhưng có một số việc sau khi nắm được manh mối, ta trái lại không lo lắng nữa, có một số người hẳn sẽ không để cho ta dễ dàng bị chết, ít nhất hiện tại còn chưa tới thời điểm để ta chết, nếu không, bọn họ bắt cóc Tiểu Hắc sẽ không có ý nghĩa gì."

Ngô Hắc: "Vậy ta đi đây."

Dữu Khánh nghiêm túc căn dặn, "Mấy người Tiểu Hắc từng bị bắt cóc tại Phượng tộc, Phượng tộc cũng sợ lại xảy ra chuyện, nên sắp xếp hộ tống hai người Tiểu Hắc rất cẩn thận, tuy nhiên, hung thủ vẫn có thể ngăn chặn và bát người trong không trung, việc này thật sự không phải người bình thường có thể làm được, trên đường đi ngươi phải nghìn vạn lần thận trọng, nghìn vạn lần đừng để bị theo dõi."

Ngô Hắc: "Về việc này ngươi yên tâm, đám tà vật Liệt Cốc sơn trang truy tung ta nhiều năm như vậy năm đều không có kết quả, nếu ta muốn thoát thân, bọn chúng không có dễ dàng bám được theo ta. Đừng lo."

Hai người lại rỉ tai thì thầm một lúc, sau đó Ngô Hắc xoay người, tóc dài tung bay trong gió, sải bước rời đi, thực sự không dám nán lại quá lâu, Tiểu Thanh không có chút năng lực chiến đấu nào, y rất sợ đêm dài lắm mộng xảy ra biến cố gì đó.

Khi đi ngang qua bên cạnh mấy người Nam Trúc, y chỉ gật đầu thể hiện chào hỏi, không nói thêm một câu nào dư thừa, rồi rời đi cùng với A Lạc Công.

Cách y xuất hiện đột ngột rồi rời đi dứt khoát như vậy, tự nhiên cũng khiến cho đám người Thiên Vũ, Trì Bích Dao quan tâm cao độ.

Dữu Khánh không nhanh không chậm quay trở lại trong ô kẻ, thành thật đứng ở đó.

Nam Trúc nhỏ giọng hỏi: "Đại Hắc chạy tới đây có chuyện gì vậy?"

Dữu Khánh trừng mắt lườm gã, không có hé răng.

Kẻ nói nhiều Nam Trúc nhận thức được mình không nên hỏi việc này, nếu không, Ngô Hắc không cần phải gọi đi nói chuyện riêng, gã vội ho một tiếng chuyển đổi đề tài, "Lão Thập Ngũ, A Lạc Công đã nói rồi, chúng ta phải chịu bị giam tại đây mấy ngày, sau khi kết thúc Đại Hoang tự, họ mới có thể thả chúng ta ra."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Nhanh như vậy đã có kết quả rồi?"

Nam Trúc: "A Lạc Công nói chính ông ta hỏi tâm phúc của Đại tộc trưởng, chắc hẳn không sai."

Nhìn nhìn đám người đã bị tra tấn kia, Dữu Khánh đăm chiêu nói: "Xem ra sẽ không tiếp tục tra xét nữa."

Nam Trúc giang hai tay, mở rộng lồng ngực, thở ra một hơi thoải mái, nói: "Vậy thì tốt rồi, coi như đã thả được tảng đá trong lòng xuống rồi."

Mục Ngạo Thiết chen vào một câu, "Đại Hoang tự kéo dài mười ngày, chúng ta phải đứng ở đây mười ngày."

Ngụ ý là, ngươi cảm thấy tốt ở chỗ nào chứ?

Nam Trúc tức thì không nói nên lời, từ khi bắt đầu tu hành cho đến nay, gã đúng là chưa từng thử cảm giác đứng một chỗ trong mười ngày, nhất là kiểu bị phạt đứng tại một nơi không mảnh ngói che đầu này, chắc hẳn sẽ không dễ chịu…

Bên cạnh nơi dựng trại tạm thời của Quỳ tộc, có một gò đất mọc đầy cỏ dại, đây là nơi có địa thế cao nhất bên trong khu trại.

Trên gò đất vốn có thành viên Quỳ tộc đứng cao canh gác, lúc này, nhân viên canh gác rút đi, có người đến sắp đặt bàn thấp, bàn cờ và hai cái ghế xếp, sau đó lui xuống.

Ánh trăng bàng bạc, cảnh đêm sâu kín, đống lửa nổ lốp bốp, côn trùng kêu vang.

Một thư sinh ăn mặc y phục nam nhân màu trắng nhàn nhã thong dong bước ra từ trong bóng tối của chiếc lều gần đó, ngắm trăng, nhìn sao, đảo mắt nhìn xung quanh, dáng vẻ tiêu sái tuấn tú, trong tay lắc lư chiết phiến, làm người ta có cảm giác đang ung dung dạo bước khắp thiên hạ, rất thoải mái tự nhiên bước lên gò đất, không ai mời tự ngồi xuống, đưa tay kẹp một quân cờ trắng từ trong lon đựng cờ, xoạch, điểm xuống trên bàn cờ.

Sau đó, một nam nhân mặc tử y hoa phục cũng lững thững bước lên gò đất, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, nhưng lại đem tới cho người ta cảm giác ôn nhuận như ngọc, hơn nữa kết hợp với ba chùm râu dài đen như mực, rất có sự hấp dẫn của một người đàn ông trưởng thành, có thể thấy rằng khi còn trẻ, ngoại hình người này tất nhiên là siêu quần bạt tụy.

Y dường như không nhìn thấy người và bàn cờ trên gò đất, sau khi leo lên đến đỉnh cao thì xoay người lại, như không coi ai ra gì, đứng dõi mắt nhìn xa ra cánh đồng bát ngát rải đầy đèn đuốc, trong đôi mắt thâm trầm dần dần léo lên ánh mắt khiếp người, ống tay áo phất phới tung bay trong gió, toát ra khí chất sang trọng.

Cộc cộc, Bạch y thư sinh nhấc đầu ngón tay gõ gõ bàn cờ.

Tử y nam nhân xoay người lại ngồi xuống đối diện, tiện tay cầm một con cờ đen, vân vê rồi đặt xuống, "Tại sao ngươi cũng chọn dừng chân tại Quỳ tộc? Xem ra Quỳ tộc này rất thu hút a."

Bạch y thư sinh một tay đùa nghịch cây quạt, một tay bốc cờ, "Trùng hợp nha. Còn ngươi, trên núi có tình nhân cũ của ngươi, trốn tránh không gặp thật khiến người ta tổn thương nha."

Tử y nam tử đáp, "Súc sinh chính là súc sinh, trên đầu không có sừng nhưng bản tính thích chống đối vẫn khó thay đổi."

Bạch y thư sinh: "Cả ngày canh chừng lão bà của người khác là chuyện gì chứ? Đó là việc con người làm sao? Không bằng súc sinh."

Tử y nam tử hạ bàn tay xuống: "Yêu nữ Xích Lan các đó cũng là lão bà của người khác, không phải ngươi cũng rất quan tâm chăm sóc sao? Thiên Vũ còn hiểu ý bề trên, vì nhóc con của yêu nữ đó mà đánh một trận dữ dội ngay tại Thiên tộc sơn, không đơn giản, không đơn giản a. Dã Tiên vạch đất làm lao tù, giam Thiên Vũ tại trên núi, ngươi không đi kéo hắn ra sao."

Bạch y thư sinh: "Đã đến nhà của người ta, cần phải nể mặt người ta nha. Ả đàn bà Vạn Hoa bảo kia bị cấm túc, không phải Lạc Vân Phinh cũng không quản tới sao? Ngay cả nữ nhân còn không quan tâm tới, ta, một đại nam nhân làm sao không biết xấu hổ đứng ra nói cái gì. Đúng rồi, Lạc Vân Phinh và Dã Tiên lúc trước tay này tay kia mày qua mắt lại, sáng ngời rực rỡ, tình ý kéo dài, có phần đáng xem a, ngươi không lo lắng sao?"

"Ai đó?"

Tại khoảng trống giữa hai căn lều dưới gò đất, một người xuất hiện, ngước mặt lên trên quát lớn. Hai người trên gò đất chỉ liếc mắt đảo qua, không có bất kỳ phản ứng nào cho thấy để ý tới gã, tiếp tục chơi cờ của mình, tám chuyện của mình.

Kẻ quát lớn không phải ai khác, chính là Quỳ Quỳ, cháu trai của tộc trưởng Quỳ tộc, lúc này gã đang nâng cao tinh thần tuần tra khắp nơi.

Gã không thể không nâng cao tinh thần, gia gia của gã không biết có chuyện gì, đột nhiên giống như lâm đại địch, dặn dò gã tối nay không được nghỉ ngơi, phải đích thân tuần tra kiểm soát tộc nhân, và không được cho bất kỳ người ngoài nào tự tiện xông vào trại quấy rối sự thanh tịnh.

Mặc dù không biết tại sao gia gia đột nhiên lại phản ứng khác thường như vậy, nhưng nhận ra được gia gia rất trịnh trọng, gã tất nhiên phải xốc dậy tinh thần đi chấp hành, nếu không, để xảy ra sự cố gã sẽ bị trừng trị. Đang lúc mở to hai mắt như chuông đồng dò xét xung quanh, không nghĩ tới đúng là đột nhiên phát hiện có khác thường.

Thấy hai người bên trên gò đất vậy mà không để ý tới mình, Quỳ Quỳ tức giận, vừa xông lên tới liền mắng, "Không nghe gia gia hỏi sao?"

Hai người chơi cờ không hề dao động, thậm chí còn không thèm ngước mắt lên nhìn, bạch y thư sinh thuận miệng đáp một câu, "Chúng ta là khách của Quỳ tộc."

"Khách? Cho rằng ta mù mắt sao?"

Quỳ Quỳ cười nhạt hắc hắc, phát hiện hai kẻ này thật đúng là gan lớn, cư nhiên lại đi lừa gạt gã, có khách nào của Quỳ tộc mà gã không biết, căn bản không có hai người này.

Gã không chút nào khách khí, rầm rầm, tung ra một cước, để cho các ngươi chơi này, trực tiếp đá bay chiếc bàn thấp đi, quân cờ bay tứ tung.

Chương 1047: Bạch Sơn Tử Xuyên (1)

Trong tay Tử y nam tử vẫn còn vân vê một quân cờ, nhưng bàn cờ đã biến mất.

Bạch y thư sinh và người kia nhìn nhau không nói nên lời, sau đó đồng loạt quay đầu nhìn khuôn mặt với bộ râu quai nón đầy vẻ hung thần ác sát và kiêu ngạo của Quỳ Quỳ, ánh mắt đó, giống như là đang nhìn một thứ gì đó rất hiếm lạ.

May mà động tĩnh nơi đây đã kinh động tới người khác, có nhân viên Quỳ tộc chạy đến hỏi, "A Quỳ, có chuyện gì vậy?" Tiếp đó lại quay sang hỏi hai người đang trố mắt nhìn gã, "Nhị vị tiên sinh, không có mạo phạm các ngươi chứ?"

Mở miệng hỏi ra câu hỏi này, chứng tỏ gã ta không biết chuyện gì đang xảy ra, quả thực cũng là không biết, bàn cờ và chiếc bàn thấp đều bị đá rơi xuống dưới bên kia gò đất, không có chú ý tới.

Quỳ Quỳ vừa nghe câu hỏi này liền ngẩn người, chỉ chỉ vào hai người, hỏi: "Ngươi biết bọn họ à?"

Người tới gật đầu, "Là khách của chúng ta."

Quỳ Quỳ trừng mắt nói: "Đừng có nói nhảm với ta, giới hạn mười khách, chúng ta đã đầy hết rồi, và ta biết tất cả mười vị khách đó. Ở đâu ra hai khách nữa chứ?"

Gã biết rõ, Quỳ tộc không có can đảm tự ý vi phạm quy củ của Đại Hoang tự.

Người tới đáp: "Ta cũng có nói đã đầy giới hạn rồi, nhưng tộc trưởng nói hai vị khách này không tính vào định mức."

Đều là khách, còn có thể người này tính người kia không tính sao? Đây là logic gì chứ? Làm sao giải thích được với Thiên Tộc sơn? Quỳ Quỳ ngẩn người một lúc, rồi quay nhìn hai người đang ngồi đó với bộ dạng rất vô tội, giọng điệu yếu đi mấy phần, "Thực sự là khách sao?"

Bây giờ suy nghĩ lại gã cảm thấy mình tích cực công tác đã có phần lạm dụng quyền hạn quá mức, e sẽ bị đánh, thử hỏi người trà trộn vào đây làm sao có khả năng ngang nhiên ngồi ở đây chơi cờ.

Người tới a một tiếng, nói: "Việc này còn có thể nói dối được sao? Tộc trưởng đã dặn rồi, nói đây là quý khách, phải tiếp đãi cho tốt."

Quỳ Quỳ nghi hoặc, "Quý khách từ đâu tới?"

Người tới liếc nhìn hai vị khách một cái, gãi gãi mặt, hiển nhiên cũng không biết rõ, mấu chốt là tộc trưởng Quỳ Bảo không có bộc lộ ra thân phận của hai vị quý khách.

Quỳ Quỳ nhận ra được gã ta không biết, hỏi: "Gia gia ta đâu rồi?"

Hôm nay gã được gia gia trịnh trọng dặn dò, không dám để xảy ra sai lầm, gã đang suy nghĩ nên chăng đi gặp mặt gia gia để xác nhận lại cho chắc chắn.

Người tới: "Hình như đã đi Thiên Tộc sơn rồi."

Quỳ Quỳ liếc nhìn về phía Thiên Tộc sơn, mình cũng không có tư cách trực tiếp lên núi tìm, đành phải chờ đợi một lúc nữa vậy.

Người tới lại nói với hai vị khách, "Nhị vị tiên sinh, tộc trưởng đã có dặn dò, nếu có cần gì cứ việc gọi chúng ta là được."

Bạch y thư sinh nhấc chiết phiến trong tay chỉ tới Quỳ Quỳ, hỏi: "Tên ngốc này là ai vậy?"

Tên ngốc? Quỳ Quỳ lập tức trợn tròn hai mắt, rất không phục, nếu không phải bị hai chữ "Quý khách" áp chế, gã đã trở mặt ngay tại chỗ rồi.

Gã biết rõ tính tình gia gia mình, không có nhiều người có thể làm cho gia gia mình nhìn thuận mắt, nếu có thể được gia gia xưng là "Quý khách", gã thực sự không dám hành động lỗ mãng.

Người tới có chút bối rối, nhưng vẫn cất tiếng giới thiệu, "Đây là cháu trai của tộc trưởng chúng ta, tên là Quỳ Quỳ."

Vừa nghe nói như vậy, tử y nam tử và bạch y thư sinh vô thức liếc nhìn nhau một cái.

Sau đó bạch y thư sinh vẩy mở chiết phiến, rồi cười nhẹ gật đầu với người tới, "Được rồi, không còn chuyện của ngươi."

Người tới nắm tay lại đặt lên tim, hơi khom người chào rồi rời đi.

Còn lại một mình đứng lại đây ứng phó hai người, Quỳ Quỳ cảm thấy không được tự nhiên, trong đầu nghĩ tới hai chữ "Quý khách", trong lòng vẫn có chút chột dạ, muốn làm ra vẻ chưa từng xảy ra chuyện gì, quay đầu bỏ đi, "Nếu là vậy, các ngươi chơi tiếp đi, để ta đi kiểm tra tình hình nơi khác."

Bạch y thư sinh phe phẩy cây quạt cất tiếng gọi gã lại, "Không vội, Quỳ Quỳ, cái tên này nghe có vẻ quen tai a."

Quỳ Quỳ dừng bước, đột nhiên quay người lại, khuôn mặt tươi cười, trông có phần ngượng ngùng khiêm tốn, gã dùng giọng điệu nghiền ngẫm từng chữ một nói: "Tại hạ bất tài, trong Triêu Dương đại hội vừa rồi đạt danh đệ nhị."

Đây là khách của gia gia nha, người ta cảm thấy quen tai khi nghe tên mình chắc hẳn là vì gia gia từng khoe khoang với người ta, hoặc là từng nghe nói tới xếp hạng của Triêu Dương đại hội, gã phải hỗ trợ nhắc nhở một chút. Gã rất có ý kiến với cách gọi mình là "tên ngốc", gã muốn rửa sạch cách gọi này.

Tất nhiên, thực tế thì gã và gia gia gã đều có đức tính như nhau, có cơ hội lập tức sẽ nói cho người khác biết xếp hạng của mình tại Triêu Dương đại hội, cảm giác thực lực đè ép tuấn kiệt thiên hạ thực sự không tệ, trên mặt có vinh quang, càng lau càng sáng lên.

Bạch y thư sinh à một tiếng, "Nhớ rồi, nghe nói ngươi và tên gì đó xếp hạng nhất Triêu Dương đại hội rất quen thuộc nhau?"

Quỳ Quỳ lập tức tinh thần lên cao, đến gần dương nanh múa vuốt nói: "Đương nhiên, chúng ta rất quen nhau. Trương Chi Thần a, tại Côn Linh sơn, chúng ta ở chung một chỗ, quan hệ tốt đến mức gần như ngủ cùng một chăn. Hiện tại Trương Chi Thần đang ở trong khu

trại của Phượng tộc. Lúc trước hắn còn gọi ta đến đó chơi nữa nha, nếu không phải gia gia ta quản kỹ, suýt chút nữa ta đã bị hắn giữ lại trại của Phượng tộc rồi…”

Gã bắt đầu bô bô xổ ra một tràng khoe khoang, khoe khoang rất thành thạo, tại trong bộ tộc, gã chính là khoe khoang như vậy với tộc nhân của mình, lăn lộn trong bộ tộc sơn dã cũng ít có chuyện gì mới mẻ hay ho để tán dóc, có một chuyện liền khoe rất lâu.

Thấy gã mở miệng ngậm miệng đều là “Trương Chi Thần”, bạch y thư sinh mỉm cười phe phẩy cây quạt, trong mắt tử y nam tử thì thỉnh thoảng hiện lên ý tứ kỳ quái.

Mãi mới khoe khoang bốc phét xong, Quỳ Quỳ chợt nhớ tới điều gì đó, hỏi: “Thật xin lỗi, ta còn chưa thỉnh giáo nhị vị, tôn tính đại danh là gì, và là cao nhân phương nào?”

Bạch y thư sinh nở nụ cười, “Ta ư, Bạch Sơn, một người nhàn rỗi vân du tứ hải.”

Tử y nam tử liếc gã một cái chế giễu, có chứa hàm ý ta phục ngươi rồi, nhưng cũng qua loa chiếu lệ lấy một cái tên, “Tử Xuyên, một khách qua đường lưu lạc thiên nhai.”

“Bạch Sơn, Tử Xuyên…” Quỳ Quỳ lẩm nhẩm ngẫm nghĩ một hồi, hình như chưa từng nghe nói tới hai người này, không biết làm sao lại trở thành bằng hữu của gia gia mình, gã chép miệng nói: “Tên của các ngươi thật đúng là đăng đối.”

Bạch y thư sinh: “Tên chỉ là một cái danh hiệu để xưng hô, có đăng đối hay không cũng không quan trọng, quan trọng là nhớ kỹ được. Có lẽ chúng ta vẫn còn cơ hội gặp lại, đến lúc đó Quỳ Quỳ tiểu huynh đệ đừng để quên chúng ta a.”

“Làm sao có thể như vậy? Trí nhớ của ta rất tốt. Về sau có chuyện gì cần cứ việc tìm ta, nếu có thể giúp ta tuyệt đối không chối từ.” Quỳ

Quỳ vỗ ngực đưa ra lời cam đoan, tiếp đó vỗ bôm bốp lên vai tử y nam tử, thể hiện y cứ yên tâm.

Tính cách của bộ tộc gã rất hào sảng, không phân lớn nhỏ, bộc lộ đầy đủ lòng chân thành và sự nhiệt tình, hồn nhiên không để ý khách có thể chịu nổi hay không, động tác vỗ mạnh đó rất thành thạo tự nhiên và đầy nhiệt tình.

Chương 1048: Bạch Sơn Tử Xuyên (2)

Tử y nam tử mặt ngây ra liếc nhìn bàn tay lên xuống trên bờ vai mình, bạch y thư sinh ở đối diện mỉm cười nhìn y.

Sau đó, Quỳ Quỳ lại khom người, cúi đầu chen vào giữa hai người, chỉ vào đống đồ vật bị gã đá rơi xuống dưới chân gò đất, "Vừa rồi thật sự là hiểu lầm, mong rằng nhị vị quý khách đại nhân rộng lượng, không nên để cho gia gia ta lo lắng."

"Ngươi ta mới quen đã thân, ta khẳng định không nói." Bạch y thư sinh nói xong lại bĩu môi hất cằm về phía tử y nam tử, ý tứ rất rõ ràng, phải hỏi người ta mới được.

Tử y nam tử hiểu ý rất nhanh, mặt không biểu cảm bình thản nói: "Việc nhỏ, đã qua rồi."

Quỳ Quỳ lập tức rất vui, bô bô tàn nhảm thêm một lúc rồi cũng không quên nhiệm vụ trực ban của mình lúc này, yên tâm chạy đi.

Gã vốn định giúp người ta nhặt đống đồ bị đá văng xuống dưới lên đây, nhưng bạch y thư sinh bảo gã không cần phải lo, cứ đi làm tốt việc của mình là được.

Cả một đống quân cờ nhiều như vậy bay tung tóe khắp nơi trong bụi cỏ, quả thực không dễ tìm, Quỳ Quỳ cũng thản nhiên từ bỏ ý định đó, gã bày tỏ rằng sẽ bù đắp khi có cơ hội.

Gã vừa rời đi, một cơn thổi qua, chiếc bàn thấp lật úp dưới gò đất bay lên, lật lại rơi về vị trí lúc trước, bàn cờ, lon đựng cờ đều quay trở về vị trí cũ, tiếp đó là đám quân cờ vương vãi vọt bay về, bàn cờ tự động được bố trí lại như cũ, không có một vị trí nào sai.

"Đến lượt ta." Tử y nam nói xong, vươn tay ra, quân cờ kẹp giữa hai ngón tay lạch cạch rơi xuống.

Gió mát trăng thanh, hai người lại tiếp tục ngươi một con ta một con thay nhau hạ cờ, sự việc vừa rồi giống như chưa bao giờ xảy ra, bình tĩnh và ung dung.

Khi dạo bộ kiểm tra quanh khu trại được hai vòng, Quỳ Quỳ đột nhiên phát hiện thấy gia gia mình trở về, lập tức sáp lại đón chào, sau đó bước nhanh đi theo sau gia gia, thử hỏi, "Gia gia, bên trên gò đất đằng kia có hai người, một mặc đồ trắng, một mặc đồ tím, đang chơi cờ với nhau, nghe nói là bằng hữu của ngài?"

Gã thực sự rất có trách nhiệm, vẫn muốn kiểm tra xác nhận lại một lần.

Quỳ Bảo dừng bước, lạnh lùng nhìn chăm chú vào gã, cảnh cáo, "Đây không phải là chuyện ngươi cần quan tâm, tránh xa bọn họ một chút, nếu không ta đánh gãy chân ngươi, có nghe hay không?"

"Vâng." Quỳ Quỳ khúm núm đáp lời, chột dạ rút lui, làm gì còn dám kể lại đã xảy ra chuyện gì.

Quỳ Bảo quay đầu nhìn về phía gò đất, hai người chơi cờ đó đột nhiên đến đây, khiến cho lão ta rất bất ngờ, mặc dù không thể từ chối khách, nhưng nơi này dù sao cũng là Đại Hoang Nguyên, lão ta vẫn phải đích thân đi lên Thiên Tộc sơn để báo tin.

Quay đầu lại, lão ta lại ngước nhìn về phía Thiên Tộc sơn loáng thoáng ánh đèn mờ nhạt trong màn đêm, trên đường xuống núi, lão ta gặp được Phượng Kim Kỳ đi lên núi, lão ta có phần nghi hoặc, không biết giờ này Phượng Kim Kỳ còn lên núi để làm gì.

Trên đỉnh Thiên Tộc sơn, ở giữa động phủ hang đá trông giống như một cái giếng trời, từ đây có thể nhìn thấy bầu trời đêm lấp lánh những vì sao, khung cảnh hang động rất đơn giản.

Phía dưới có xây một bồn tắm trông như một cái nồi, nước nóng bốc hơi nghi ngút, bên dưới đang có lửa cháy, một người đàn ông vạm vỡ cường tráng đang ngồi trần truồng trong đó, người tựa vào một góc, tóc dài ướt đẫm buông thả bên ngoài ngoài bồn, nhắm mắt ngửa mặt lên trời, tướng mạo hùng hồn uy nghiêm, mũi sư tử lông mày rậm, hai cánh tay thon dài mà khỏe mạnh vươn duỗi ra hai bên, hai bàn tay xòe rộng như quạt lá cọ.

Nước trong bồn có màu đỏ, tỏa ra mùi thảo dược nồng đậm, trên vách đá xung quanh có rất nhiều hình vẽ trông khó hiểu, nghe nói là do chính tay người trong bồn tắm vẽ ra.

Phượng Kim Kỳ với dáng vẻ già nua đi tới bên cạnh bồn tắm, nắm tay lại đặt lên ngực, khom người bái kiến: "Đại tộc trưởng."

Người ngâm mình trong bồn tắm chính là vị Đại tộc trưởng uy chấn Đại Hoang Nguyên, cũng là tộc trưởng hiện nay của Thiên tộc.

Dã Tiên nhắm mắt ngửa mặt lên trời, giọng nói mộc mạc mà trầm nặng hỏi: "Có chuyện gì?"

Phượng Kim Kỳ đảo mắt nhìn những nhân viên Thiên tộc đang đứng ở xung quanh.

Dã Tiên giống như đã nhìn thấy, nhấc bàn tay vẫy vẫy, những người rải rác xung quanh, kể cả người nhóm lửa, lập tức lui ra ngoài.

Không còn những người khác, Phượng Kim Kỳ mới nói: "Đại tộc trưởng, ta tới đây xin giúp đỡ."

Dã Tiên: "Nói đi."

Phượng Kim Kỳ: "Trong tộc của ta có người mất tích, có khả năng đã bị người bắt cóc, muốn nhờ Đại tộc trưởng huy động các tộc hỗ trợ tìm kiếm, ở trong đó còn có cả khách của Phượng tộc…" Ông ta kể lại sự cố xảy ra trong việc hộ tống Trùng Nhi và Tiểu Hắc về U Giác Phụ.

Đây là chuyện của bộ tộc mình, lúc trước ông ta không có dự định lấy việc này ra làm phiền Đại tộc trưởng, nhưng sau khi A Lạc Công từ Thiên Tộc sơn trở về, báo cho ông ta biết việc đám người Thiên Vũ, Trì Bích Dao đều bị cấm túc, ông ta càng cảm thấy phía sau chuyện này không đơn giản, vị Đại tộc trưởng này có thái độ riêng.

Lại đây cầu xin hỗ trợ chỉ là thứ yếu, chủ yếu là tới thăm dò thái độ của vị Đại tộc trưởng này.

Dã Tiên: "Đối với loại chuyện này, ngươi cảm thấy thích hợp để cho toàn bộ Đại Hoang Nguyên xôn xao náo động giúp ngươi được sao? Ngươi muốn biết điều gì?"

Y trực tiếp vạch trần tâm tư của đối phương.

Phượng Kim Kỳ tôn kính thì tôn kính, về khí độ vẫn là không kiêu ngạo không tự ti, "Liên quan đến người ngoài, đối với Phượng tộc, Thiện Tri Nhất dù sao cũng là nhân vật có danh tiếng, cũng là khách của Phượng tộc, bây giờ đã bị Đại tộc trưởng cấm túc, không dám lộng quyền, muốn nghe Đại tộc trưởng chỉ điểm."

Dã Tiên: "Ngươi đã cảm nhận được khách của Phượng tộc không bình thường đúng không?"

Phượng Kim Kỳ không có hé răng.

Dã Tiên nói tiếp: "Nghe nói chiếc đầu quan đời đời truyền thừa của Phượng tộc đã bị người trộm đi?"

Phượng Kim Kỳ hơi giật mình, ông ta không ngờ tới vị Đại tộc trưởng này thậm chí biết rõ cả chuyện này, xem ra vị này khá để tâm đến

chuyện của Phượng tộc, tuy nhiên, điều này cũng không quá khó hiểu, đoán chừng là vì chuyện xảy ra với những vị khách kia đã khiến cho Đại tộc trưởng chú ý đến Phượng tộc.

Điều khiến cho ông ta thực sự kinh ngạc chính là lời nói tiếp theo của Dã Tiên, "Tại sao lại trộm đi chiếc đầu quan đó? Chiếc đầu quan đó chỉ có ý nghĩa đối với Phượng tộc, nó không có giá trị gì đối với người ngoài, trừ khi có người biết rõ trên đầu quan có xen lẫn một chiếc lông phượng vũ. Trừ điều đó ra, ta không nghĩ ra lí do nào khác để trộm nó đi."

Phượng Kim Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy kinh hãi, sự tồn tại của chiếc lông phượng vũ là một bí mật chỉ có những người hạch tâm nhất của Phượng tộc mới biết được, có một người uống quá nhiều để lỡ miệng đã bị điều tra rõ ràng, vẫn chưa để thông tin lan truyền ra quá nhiều, làm sao vị Đại tộc trưởng này biết rõ?

Mấu chốt là từ trong lời nói của y, có thể mơ hồ nghe ra được hàm ý, trước khi đầu quan bị mất trộm, vị Đại tộc trưởng này rất có thể đã biết được bí mật này.

Ông ta nhịn không được hỏi: "Đại tộc trưởng biết rõ sự tồn tại của phượng vũ sao?"

Dã Tiên mở hé ra một kẽ mắt, nhìn bầu trời đêm đầy sao lóng lánh, "Biết trước khi ngươi biết."

Chương 1049: Từ đầu đến cuối (1)

Còn biết trước cả mình? Phượng Kim Kỳ khó thể tin nổi nhìn chằm chằm vào y, không thể không bắt đầu suy nghĩ xem vị này đột nhiên chuyển hướng đề tài đến chiếc đầu quan bị mất trộm là có ý gì.

Bất chợt, Dã Tiên nhảy về lại chủ đề cũ, "Sau Đại Hoang tự, nếu có khách nhân tiếp tục lưu lại Phượng tộc, ngươi dự định làm gì?"

Phượng Kim Kỳ: "Phượng tộc ta không muốn rước lấy rắc rối gì."

Những lời này là lời nói rất thật của ông ta và cũng cố ý nhấn mạnh cho Dã Tiên nghe, bất kể các ngươi có ý gì, thái độ của Phượng tộc ta đều là như vậy.

Sau đó ông ta mới nói ra biện pháp cụ thể, "Từ chối khách, phong sơn, không gây rắc rối."

Dã Tiên: "Trên đời này có quá nhiều người không từ thủ đoạn chỉ vì đạt được mục đích, cự khách phong sơn chỉ sẽ mang đến rắc rối lớn hơn nữa cho Phượng tộc, nếu như thật sự muốn tốt cho Phượng tộc, vậy thì cứ để thuận theo tự nhiên đi."

Phượng Kim Kỳ không hiểu, hỏi: "Thuận theo tự nhiên?"

Dã Tiên: "Ta sẽ đứng ở phía sau Phượng tộc các ngươi."

Lời này đã nói rõ ra rằng ngươi không cần lo lắng, tuy nhiên trong lòng Phượng Kim Kỳ càng thấy kinh nghi bất định, cảm thấy đây không phải là phong cách bảo vệ Đại Hoang Nguyên vốn có của Đại tộc trưởng, trước đây là tận lực không xen lẫn vào chuyện bên ngoài, cũng sẽ không cho phép người bên ngoài gây rắc rối tại Đại Hoang Nguyên, nhưng lần này lại muốn thuận theo tự nhiên?

Ông ta cảm thấy Đại tộc trưởng nhất định biết rõ điều gì đó, không thể không hỏi: "Đại tộc trưởng, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?"

Đang tựa vào thành bồn nghỉ ngơi, cuối cùng Dã Tiên quay đầu lại nhìn về phía ông ta, "Ta cũng muốn biết bọn họ có thể làm ra được chuyện gì."

Phượng Kim Kỳ trầm mặc, và cũng nhận ra rằng, mình không có lựa chọn nào khác trong chuyện này, với một sự việc mà ngay cả vị Đại

tộc trưởng này cũng bị kinh động, Phượng tộc nên một mình đối mặt hay là cùng với vị Đại tộc trưởng này đi đối mặt, không khó để lựa chọn.

Bì bõm, tiếng nước bắn tung tóe vang lên, ông ta ngước mắt nhìn tới, phát hiện thấy thân ảnh Đại tộc trưởng đã biến mất, mái tóc dài buông rũ nơi thành bồn cũng đang được kéo dần vào trong nước, mái tóc rất dài.

Ông ta hơi khom người, tự giác xoay người rời đi…

Trời đã hừng đông, khói bếp bốc lên khắp nơi, động tĩnh của muông thú cũng liên tục không ngừng, tất cả giống như đều cùng thức dậy với ánh sáng của đất trời.

Đại Hoang tự chính thức bắt đầu.

Khi bắt đầu thi đấu, du khách tứ phương đều phát hiện ra phía Đại Hoang Nguyên không có lừa dối, sự kiện Đại Hoang tự được tổ chức rầm rầm rộ rộ quả thực là không có gì đáng xem, quả thực chỉ là một phương thức để Đại Hoang Nguyên xử lý tranh chấp nội bộ. Nhưng khi tin tức mới truyền ra thì mọi người đều không tin, đều muốn chúi đầu chui vào đây, nhất định phải chạy tới đây tận mắt chứng kiến lần Đại Hoang tự đầu tiên này.

Quy trình đại khái chính là tộc A có tranh chấp lãnh địa tìm đến Thiên tộc, bộ tộc chủ trì Đại Hoang tự, bày tỏ rằng muốn yêu cầu tộc B tranh luận về lãnh thổ tranh chấp; Thiên tộc gọi tộc B đến hỏi có đồng ý hay không, đồng ý thì lúc này kết thúc hữu hảo; nếu như không đồng ý, hai tộc mỗi tộc phái một người làm đại diện, đến đấu trường đánh một trận; bên thua phải chấp nhận đề nghị của bên thắng, ai bảo bản lĩnh của ngươi không bằng người ta; nếu có ý kiến phản đối, chờ hai mươi năm sau tranh giành lại vinh quang trong kỳ Đại Hoang tự tiếp theo.

Nói cách khác, các bộ tộc không tiếp giáp lãnh thổ với nhau sẽ không có đánh nhau tại Đại Hoang tự, đại đa số các bộ tộc tới Đại

Hoang tự này đều không có bất kỳ tranh chấp hay xung đột gì.

Một sự kiện thi đấu trông quy mô to lớn như thế, nhưng đối với khán giả từ bên ngoài đến xem, trông có phần lộn xộn, thậm chí là ngỡ ngàng, bởi vì không tìm được cái gì để xem.

Quả thực không có khả năng đoán biết trước được sẽ xem cái gì, đừng nói là khán giả bên ngoài, ngay cả Thiên tộc chủ trì tỷ thí cũng không biết trận đánh tiếp theo diễn ra ở đâu, diễn ra giữa bên nào với bên nào, người ngoài thì càng không có khả năng biết rõ.

Cũng không phải cố ý che giấu, thực ra không có giữ bí mật bất cứ điều gì.

Xung quanh Thiên Tộc sơn lập ra mười mấy địa điểm thi đấu, sẽ do hai nhà tham gia lựa chọn thi đấu tại sân đấu nào, trước đó không có sắp xếp gì.

Sự sắp xếp trước duy nhất có thể lấy ra để nói chuyện chính là thứ tự quyết đấu dựa theo thứ tự đề xuất ra yêu cầu tranh luận, tương tự như việc tiến hành dựa theo thứ tự báo danh trước sau.

Hai tộc A, B đưa ra yêu cầu giải quyết tranh chấp trước sẽ tiến vào sân quyết đấu trước, cứ như vậy lần lượt tiến vào mười mấy sân quyết đấu, về phần sau đó, người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy có vẻ hỗn loạn, có phần không theo thứ tự nào cả. Sân đấu nào đánh xong trước, cặp đấu xếp hàng phía sau sẽ lấp vào sân đấu trống đó, và như vậy, hầu như không thể xác định được trận thi đấu tiếp theo sẽ xuất hiện ở sân đấu nào, nó không hề có quy luật nào cả.

Khán giả từ ngoài đến nên đến sân nào để xem bây giờ?

Tại trong mắt khán giả bên ngoài, đột nhiên xuất hiện người của hai tộc ra sân, sau đó nhào vào đánh nhau một trận quyết liệt, thậm chí không có người nào giới thiệu hai bên ra sân là ai, cũng không có từng vòng từng cấp nâng cao hơn, dưới sự chứng kiến của hai tộc ra sân quyết đấu, đánh nhau một trận là kết thúc.

Khi gặp phải trận đấu giữa những tiểu bộ tộc thực lực yếu, một đám khách nhân không biết mình từ rất xa chạy tới đây là vì cái gì.

Có khi nơi này diễn ra một trận đấu quyết liệt một chút, có khi trận đấu phía xa xa bên kia có vẻ quyết liệt hơn, sự kiện thi đấu mà có thể để cho người xem thờ ơ lơ đãng hết nhìn đông tới nhìn tây, coi như là chuyện hiếm có.

Thiên tộc chủ trì Đại Hoang tự không thấy sao cả, hai bộ tộc ra sân thi đấu cũng không sao cả, bọn họ chẳng hề quan tâm khách phương xa nhìn xem có hiểu biết hay không, bọn họ chỉ cần quan tâm chúng ta giải quyết được vấn đề của mình là được, các ngươi còn có thể cắn ta hay sao?

Một số quý khách phát hiện thấy Đại Hoang tự hóa ra là chuyện như vậy, đâu còn hứng thú gì để xem, để cho bọn họ như tên ngốc chạy vòng vòng khắp các sân đấu để xem ư, không thể như vậy.

Đối với một số khách nhân đẳng cấp tương đối thấp mà nói, đây miễn cưỡng tính là một cơ hội mở rộng tầm mắt, dù sao bình thường cũng không dễ dàng nhìn thấy người của các bộ tộc Đại Hoang Nguyên xuất thủ, có để xem là được rồi, bọn họ không chê.

Xen lẫn trong đám người Phượng tộc chờ bên mình ra sân, Diệp Điểm Điểm nhìn quanh nhìn quất một hồi, sau đó hỏi nam nhân của mình, "Những khách nhân theo bộ tộc chúng ta đến đây, hình không có người nào tới đây xem náo nhiệt a."

Phượng Tàng Sơn buông tiếng thở dài, "Ai, đều đã bị bắt."

Lời này khiến cho tộc nhân ở xung quanh đưa mắt quan sát khắp nơi, nhận thấy rằng đúng là như vậy, người có thể tới đều đã bị bắt, người không thể tới thì đang dưỡng thương, Trữ Bình Côn đã bị mất một cánh tay, tùy tùng của lão ta đang chăm sóc cho lão ta, tất cả đều không có tâm trạng đến xem náo nhiệt.

Chương 1050: Từ đầu đến cuối (2)

Tiếng đánh nhau âm ầm thỉnh thoảng truyền đến đỉnh núi, những người đứng ở trong ô kẻ thỉnh thoảng nghiêng tai lắng nghe.

"Bên đó, bên đó, bên đó động tĩnh khá lớn, chắc hẳn là có cao thủ đánh nhau."

"Phía này, phía này thanh thế lên cao rồi."

Nam Trúc không nhìn thấy, nhưng cũng không gây cản trở gã lải nhải.

Chỉ có thể nghe mà không nhìn thấy, mấy người tại đây ít nhiều có phần ngứa ngáy khó chịu, nhưng mà vận mệnh đã là như vậy.

Lải nhải được nửa ngày, Nam Trúc nhìn nhìn ánh nắng chói chang trên bầu trời, thở vắn than dài: "Đại Hoang tự lần đầu tiên a, chúng ta thật vất vả tới đây một chuyến, thi đấu ngay dưới mí mắt chúng ta, vậy mà chúng ta lại không thấy được, lần sau muốn xem, phải chờ đến hai mươi năm sau nữa."

Không nói đến gã, ngay cả Hướng Chân cũng nhịn không được đáp lại một câu, "Thiên tộc tụ tập, phô diễn thực lực, là dịp mở mang tầm mắt a, hai mươi năm một lần, bỏ lỡ quả thực đáng tiếc."

Dữu Khánh nhìn chăm chú những đám mây trôi trên bầu trời, lẩm bẩm, "Khí trời có vẻ không thích hợp, tốt nhất là trời đừng mưa."

Những người bị nhốt tại đây đều rất buồn chán, có người nhắm mắt dưỡng thần, có người lắng nghe giao đấu, cũng có người bị những chấn thương tra tấn giày vò đau đớn.

Trì Bích Dao làm như sắp lên xe hoa vậy, không biết lấy từ đâu ra một tấm vải, trùm lên trên đầu như trùm khăn cô dâu, che chắn ánh nắng mặt trời.

Tu vi cao không sợ bị phơi nắng là một chuyện, bị phơi nắng đen da lại là một chuyện khác, nữ nhân mà.

Những nam nhân tại đây đều không quan tâm đến ánh nắng mặt trời, nhưng sợ trời mưa lại là chuyện thật.

Có đôi khi thật sự là sợ cái gì tới cái đó, đến buổi chiều bầu trời bắt đầu có mây đen cuồn cuộn trôi tới, trời rõ ràng sắp mưa, nhưng hiển nhiên có cao nhân ở tạo gió đuổi mây trên trời, cưỡng ép thi pháp xua tan mây đen, bảo đảm cho Đại Hoang tự được diễn ra thuận lợi, đám người Dữu Khánh nhìn cảnh này âm thầm líu lưỡi.

Nhưng đến đêm tối thì không ai quản tới nữa, trời đổ mưa xuống, mưa gió cùng nhau nhảy múa, khi lớn khi nhỏ, nhóm người bị cấm túc trên đất bằng thi pháp chống đỡ, không để cho nước mưa dính vào người. Kết quả là trời mưa cả một đêm, mặc dù nước mưa không có uy lực gì, nhưng dưới cơn mưa dày đặc kéo dài liên tục cả đêm, nhóm người có tu vi hơi thấp bị tiêu hao pháp lực quá trời.

Đám người Dữu Khánh thỉnh thoảng nhìn xem Hướng Chân, gã ta từ đầu tới cuối không có thực hiện bất kỳ hành động bảo vệ nào, một mực nhắm mắt để mặc cho nước mưa xối lên người, về sau mấy người cũng cảm thấy không cần thiết phải thi pháp chống lại, quỷ mới biết được cơn mưa này tiếp tục tới khi nào, từng người lần lượt từ bỏ phòng ngự, biến thành ướt như chuột lột, mọi nỗ lực trước đó trở thành công cốc.

Nam Trúc thè lưỡi ra liếm nước mưa, nơi đây không có đồ ăn thức uống, gã tự mình giúp thỏa mãn, cũng là chơi cho đỡ buồn.

Đang liếm láp, gã bỗng nhiên mở mắt ra, hết nhìn đông tới nhìn tây, mưa tạnh rồi?

Một đám người ướt như chuột lột nhìn sững sờ, bắt đầu thi pháp làm khô cơ thể.

Đám cao thủ Thiên Vũ, Thiện Tri Nhất và Trì Bích Dao không sao cả, chỉ chút mưa này gần như không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến bọn họ, bị ảnh hưởng lớn nhất chính là những người đã bị tra tấn phải mang theo thương tổn trên người kia.

Nhân viên Thiên tộc lại đến đây kẻ lại những ô vạch dưới chân bọn hắn, những vạch kẻ trước đó đã bị mưa xóa đi.

Cứ như vậy ngày hong nắng hong gió, đêm phơi mình trong sương, thỉnh thoảng gặp mưa, không ăn không uống gì cho đến khi Đại Hoang tự kết thúc, chịu đựng mười ngày như vậy, cảm giác đó cho dù là tu sĩ cũng chịu không nổi, chủ yếu bởi chân bị cố định một chỗ.

Đến nhá nhem tối, khi nhân viên Thiên tộc đến đây thông báo, các ngươi đã có thể rời đi, Nam Trúc còn chưa kịp hoan hô, Trì Bích Dao đã là người đầu tiên lẩm bẩm mắng chửi bước nhanh rời đi, vội vội vàng vàng.

Dùng vải làm khăn trùm đầu cũng vô ích, nàng ta vẫn bị phơi nắng da nám đen, khi đi ngang qua bên cạnh đám người Dữu Khánh thì trong mắt toát ra nét u oán.

Cả một nhóm người đều không muốn nán lại đây lâu hơn nữa, dù chỉ là một khắc, tất cả nhanh chóng rời đi.

Thiên Vũ là người thứ nhất bay đi, Thiện Tri Nhất thứ nhì, đám người Dữu Khánh chưa thể chạy đi, bọn hắn bị Thời Giáp và Tô Bán Hứa chặn đường lại.

Tô Bán Hứa là người đầu tiên thể hiện sự oán giận, "Đều là do tên Trữ Bình Côn kia làm hại. Lão đệ, ngươi cứ yên tâm, ta không phải là người nói không giữ lời, chuyện đã đồng ý với ngươi ta tuyệt đối làm được."

Thời Giáp cũng khẽ gật đầu, "Đối với quy củ của Đại Hoang tự, chúng ta không làm gì được, nhưng bây giờ Đại Hoang tự đã kết

thúc, rời khỏi nơi đây tất nhiên phải tính toán cho kỹ món nợ này."

Có ý gì? Hai mắt Dữu Khánh vụt sáng lên, quan sát hai người, đây là lại bắt đầu rồi?

Lão ta cười ha hả, "Ta không muốn nán lại nơi này thêm một giây phút nào nữa, trước tiên trở về thu dọn hành lý rồi nói tiếp."

Một nhóm người lần lượt xuống núi.

Vừa xuống núi, Trì Bích Dao liền gặp được lão ma ma tổng quản của mình, được bà ta đưa đến trước mặt người bạn thân của mình, vẫn là tòa động phủ hang đá lúc trước nàng ta từng tới.

"Ngươi vẫn còn chưa đi sao?" Trì Bích Dao ít nhiều có phần kinh ngạc, lẽ nào Đại Hoang tự thật sự đáng xem như vậy, có thể giữ người bạn thân này của mình lại mười ngày.

Lạc Vân Phinh bình tĩnh nói: "Đang đợi ngươi."

"Đợi ta?" Trì Bích Dao nghi hoặc, "Có chuyện gì vậy?"

Lạc Vân Phinh khẽ phất ống tay áo, ra hiệu cho nàng ta cùng đi theo tới mép sườn núi, tránh đi những người khác, cùng nhau ngắm ánh hoàng hôn.

Vãn thiên trường, thu thủy thương, sơn yêu lạc nhật, nhạn bối tà dương.

Hoàng hôn trời rộng lan dài, sông thu sương tỏa mênh mang. Mặt trời dần rơi sườn núi, bóng nhạn phản chiếu ánh tà dương.

Sau một hồi lâu trầm mặc, Lạc Vân Phinh mới chậm rãi nói: "Lẽ ra ngươi không nên để cuốn vào chuyện lần này."

Lại nói tới việc này, Trì Bích Dao cười khổ nói: "Chuyện đã xảy ra như vậy rồi, cũng không có gì phải hối hận. Ta chỉ hối hận mình phí

công vô ích, không thể giúp Chung nha đầu giải quyết được chuyện của nó."

Lạc Vân Phinh chậm rãi nói: "Việc cạnh tranh quyền kinh doanh sản vật của Phượng tộc giữa Côn Bảo hành và Đào Hoa cư vẫn phải tiếp tục duy trì."

Trì Bích Dao: "Việc này không quan trọng, ta không muốn ra tay tàn nhẫn với Thám Hoa lang, để cho bọn họ tự xem rồi làm đi."

Lạc Vân Phinh giọng điệu đạm mạc, có phần nhấn mạnh, "Trữ Bình Côn vẫn phải tiếp tục dây dưa với A Sĩ Hành. Nếu ta chưa nói dừng thì không thể thắng cũng không thể thua. Nếu như ngươi đã tham gia vào việc này, việc ngươi can thiệp vào cũng là danh chính ngôn thuận."

Trì Bích Dao đã nghe ra được ý tứ khác, "Lạc Lạc, ngươi muốn làm gì vậy?"

Lạc Vân Phinh liếc nàng ta một cái, ánh mắt thoáng toát ra vẻ khiếp người rồi thoáng chốc dời đi, "Ngươi không phải muốn biết Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa vì sao lại giúp A Sĩ Hành giết Trữ Bình Côn sao? Tốt nhất là không có vấn đề gì. Ngươi không phải muốn thành toàn chuyện tốt cho Chung nha đầu sao?"

Âm thầm bảo hộ A Sĩ Hành? Trì Bích Dao trầm ngâm khẽ gật đầu.

Chương 1051: Bữa cơm chia tay (1)

Màn đêm sắp bao phủ khắp mặt đất, trên thảo nguyên bát ngát lại dấy lên những đống lửa trại.

Đại Hoang tự đã kết thúc, đã có bộ lạc bắt đầu tháo dỡ lều trại, không có ý định tiếp tục qua đêm tại nơi này, có bộ tộc cạnh tranh

thất bại cảm thấy ở lại cũng không có ý nghĩa, không có mặt mũi để ở lại thêm nữa.

Khí tức tan cuộc lan tràn khắp thảo nguyên hoang dã.

Bên trong khu trại của Tích Lư sơn thoang thoảng mùi dược liệu, bầu không khí rất yên bình, ai phải làm gì vẫn làm việc đó, không có ý định lập tức rời đi, bọn họ dự định chờ đến trời sáng mới rời đi, bọn họ chỉ đến đây góp cho đủ số, lần này không có ai khiêu chiến bọn họ, bọn họ cũng không có khiêu chiến người khác.

Bặc Tang Tang đứng trong khu trại nhìn về phía Thiên Tộc sơn xa xa.

Long Hành Vân đi theo bên cạnh cô ta, tự nhiên biết rõ cô ta đang suy nghĩ điều gì, vốn tưởng rằng lần này Thiên Tộc sơn xuất thủ là đủ để khiến cẩu Thám Hoa phải chết, Long thiếu Các chủ gã cũng khá đắc ý, cảm thấy mình đã có đóng góp một phần công lao trong chuyện này, tên cẩu Thám Hoa đó coi như đã sắp bị mình hại chết.

Gã còn từng từ xa chắp tay bái Dữu Khánh đang ở trên Thiên Tộc sơn, dương dương tự đắc nói rằng, giành chiến thắng trước không gọi là thắng, người cười được cuối cùng mới gọi là thắng.

Nào ngờ gã vui mừng chưa được bao lâu, liền mơ hồ nghe được thông tin, cẩu Thám Hoa chỉ bị cấm túc, chỉ là tạm thời bị giam giữ, nói rằng sau khi Đại Hoang tự kết thúc sẽ thả hắn ra. Gã không khỏi tự hỏi, chuyện gì vậy chứ, vị Đại tộc trưởng này thực quá nhân từ, như vậy mà cũng không giết?

Không biết thông tin này là thật hay giả, con đường tin tức của Tích Lư sơn quả thực cũng không được tốt lắm, những gì xảy ra trên Thiên Tộc sơn không phải ai cũng có thể hỏi thăm, một số người biết tình hình sẽ không dễ dàng tiết lộ thông tin trên núi.

Với tình hình như vậy, Bặc Tang Tang, vốn đã đưa ra lời thề phải giữ tính mạng Dữu Khánh lại Đại Hoang Nguyên, cô ta sẽ xuất thủ hay

không xuất thủ chứ?

Im lặng chờ đợi một hồi lâu, thỉnh thoảng từ một bên quan sát khuôn mặt Bặc Tang Tang, Long Hành Vân cất lời trấn an: "Ngân thúc làm việc, ngươi cứ yên tâm đi. Ông ấy đích thân đi tìm hiểu thông tin, nhất định sẽ không có sai lầm." Vừa nói xong ánh mắt chợt lóe lên, "Tới rồi."

Một bóng người từ phía xa xa lướt nhanh đến, cuối cùng lóe lên, rơi xuống tại trước mặt hai người, chính là Ngân Sơn Hà.

Long Hành Vân vội vàng dò hỏi, "Ngân thúc, tình hình tên cẩu Thám Hoa đó như thế nào?"

Ngân Sơn Hà hơi gật đầu, "Tin tức không sai, bây giờ quả thực đã thả ra, ta vừa mới tận mắt nhìn thấy hắn đi xuống núi, đi về phía khu trại của Phượng tộc rồi."

Ông ta vừa mới nói xong, Bặc Tang Tang lập tức quay đầu lại, bước nhanh vào trong trại.

Long Hành Vân cũng xoay người đi theo, Ngân Sơn Hà nhấc tay vỗ lên bờ vai gã, cưỡng ép kéo gã trở lại, lên tiếng nhắc nhở: "Đại Hoang tự đã kết thúc, đã đến lúc chúng ta phải đi rồi."

Long Hành Vân vẻ mặt không cam lòng, "Ngân thúc, cẩu Thám Hoa vẫn còn chưa chết, ta làm sao có thể đi?"

Ngân Sơn Hà cau mày, lấy tẩu thuốc ra, châm thuốc đốt lên, rít một hơi, "Ta nói lại một lần nữa, chuyện giữa ngươi và hắn đã qua rồi, việc này chính miệng ngươi thừa nhận với người ta. Nếu ngươi bày tỏ rõ rằng ngươi nói chuyện không giữ lời, khăng khăng không chịu bỏ qua, lần sau hắn sẽ bám chặt chuyện này để đẩy ngươi vào chỗ chết."

Long Hành Vân cười ha hả xem thường, "Ngân thúc, ngài đừng có tự hù dọa chính mình, hắn cho rằng hắn là ai chứ, muốn giết ta ta là

có thể giết hay sao?”

Ngân Sơn Hà phun một ngụm khói vào mặt gã, “Ngươi nghĩ rằng ta đang nâng cao chí khí của hắn sao? Mọi việc đều xảy ra ngay tại trước mắt, ngươi không thấy sao? Hắn công khai ngang nhiên nói rằng muốn giết chết tên Trữ Bình Côn kia, sau đó liền thật sự hạ tử thủ đẩy hắn vào chỗ chết. Trữ Bình Côn có bối cảnh như thế nào? Đó là Vạn Hoa bảo, phía sau Vạn Hoa bảo là Ty Nam phủ, không kém hơn Xích Lan các chúng ta bao nhiêu, nhưng hắn vẫn không nương tay chút nào, trực tiếp động thủ ngay tại phía dưới mí mắt của vị Đại tộc trưởng kia. Ngươi còn tưởng rằng hắn không dám động tới ngươi sao?”

Khóe miệng Long Hành Vân khẽ giật giật, mạnh miệng nói: “Bản thân hắn là không dám động tới Trữ Bình Côn, chẳng qua là mượn tay người khác, chó cậy thế chủ mà thôi.”

Ngân Sơn Hà: “Chó cậy thế chủ sao? Nếu hắn chỉ dựa vào thế người khác như vậy thì không sao, nhưng kẻ xuất thủ giúp hắn là người nào, ngay cả Quy Kiếm sơn trang và tiền trang cũng đều cuốn vào. Hai nhóm người đó có thể dễ dàng bị người khác lợi dụng sao? Bị bắt lên Thiên Tộc sơn, mọi người đều cho rằng Đại tộc trưởng nhất định sẽ giết gà dọa khỉ, đều cho rằng hắn chết chắc rồi, nhưng hắn vẫn sống khỏe vui vẻ xuống núi.

Lẽ ra, lúc trước vị Thám Hoa lang đó đã chết ở trong lao tù tại Ảo Vọng, nhưng hắn có thể hết lần này đến lần khác vẫn tiếp tục sống sót, đó không còn là trùng hợp nữa rồi, nếu không phải hắn thật sự có bản lĩnh, vậy thì phía sau đó ẩn giấu lí lẽ gì đó. Ngươi không cần phải dùng chính bản thân mình đi thử sự sâu cạn đó, nếu xảy ra chuyện, ta không có cách nào giải thích với Các chủ.”

Long Hành Vân ngẩn người ngẫm nghĩ về những lời nói này, trong mắt lóe lên vẻ chột dạ, nhưng vẫn quay đầu lại nói: “Ngân thúc, ta không có ra tay, có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Ngân Sơn Hà: "Lúc trước, ngươi cũng nói như vậy, nhưng không phải vẫn bị Thiên tộc tìm tới sao?"

Long Hành Vân giang hai tay ra, "Chỉ là hỏi mấy câu mà thôi, vẫn rất tốt, quả thực không có chuyện gì a!"

Vẫn còn cứng miệng? Ngân Sơn Hà nhíu mi, phì phèo khói thuốc, "Ngươi muốn ép ta dùng sức mạnh sao?"

Long Hành Vân mặt mày đau khổ, gã biết vị này thật sự có thể làm được việc này, lập tức đổi cách nói, "Ngân thúc, ta không làm gì cả, ta chỉ muốn theo dõi sát sao nhị tỷ a. Ngài biết đó, mẹ ta cũng rất tán thành nàng làm con dâu, nếu như nàng xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Chúng ta lưu lại, không nói làm cái gì, ít nhất có thể để mắt tới nàng, thời khắc mấu chốt, ít nhất chúng ta có thể nhắc nhở cho nàng."

Ngân Sơn Hà bị lời gã nói làm cho không nói nên lời.

Bên trong khu trại, một vài người bước ra khỏi căn lều của Bặc Tang Tang, bước nhanh rời khỏi khu trại, cấp tốc biến mất trong bóng tối.

Trong số đó, có một người đi vòng quanh một vòng ở bên ngoài, rồi lặng lẽ trở lại chiếc lều chính trong khu trại theo một phương hướng khác.

Bên trong bày đầy các loại bình bình lọ lọ và các loại thảo dược, Dược Đồ đang tại trước lò thuốc đun nấu một nồi bột nhão, thỉnh thoảng bổ sung vào đó một ít dược liệu gì đó.

Người lén lút tiến vào đây lấy từ trong người ra một gói giấy nhỏ, dâng lên, "Tang Tang cô nương đưa cho sáu người chúng ta mỗi người một gói thuốc dẫn, mục tiêu là người Thám Hoa lang được Thiên tộc thả ra kia."

Dược Đồ không dừng công việc trên tay, chỉ nghiêng đầu đưa mũi đến gần ngửi ngửi mùi ủa gói giấy rồi quay đầu lại "Ừ" một tiếng.

Thấy lão ta không ngăn cản mình, người đến nhanh chóng xin cáo lui, rời đi, tiếp tục đi chấp hành nhiệm vụ.

Đang nấu thuốc, Dược Đồ thuận miệng gọi to, "Gọi Tang Tang tới đây."

Một người đang ngồi cắt thuốc trong góc lập tức đứng dậy đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền thấy Bặc Tang Tang đi vào.

"Sư phụ." Bặc Tang Tang cất tiếng chào rồi đứng chờ dặn dò.

Chương 1052: Từ đầu đến cuối (2)

Dược Đồ vẫn chuyên chú làm việc của mình, đồng thời chậm rãi nói:

"Ta đã từng nói, tên Tần Quyết đó không chân thực, không phải người cùng đường với ngươi. Thực ra, tên Thám Hoa lang gì đó không oán không cừu với ngươi, ngươi nhất quyết phải giết chết hắn mới được sao?"

Bặc Tang Tang: "Coi như là một nỗi tâm sự."

Dược Đồ: "Nếu như hắn chạy thoát khỏi đây, phải chăng ngươi sẽ tiếp tục ra khỏi Đại Hoang Nguyên, đuổi theo giết hắn?"

Bặc Tang Tang trầm mặc một hồi, cuối cùng gật đầu, đáp: "Phải."

Dược Đồ: "Ta đã biết là như thế. Nha đầu, lần này ta không ngăn cản ngươi, nhưng chỉ cho phép lần này mà thôi, nếu như thất thủ, lập tức xóa bỏ."

Bặc Tang Tang: "Đại Hoang tự đã kết thúc, khiến hắn chết tại bên ngoài phạm vi Thiên tộc, sẽ không để lại chứng cứ."

Dược Đồ khẽ lắc đầu, "Chứng cứ được chuẩn bị là để cho người cần nó. Có một số người có thể kết tội người khác mà không cần chứng cứ. Ta không hiểu rõ những chuyện phức tạp ở bên ngoài, cũng không muốn hiểu rõ, sư phụ ta chỉ biết một điều rằng, người có thể để cho Đại tộc trưởng buông tha, ngươi là không có tư cách động đến, hãy có chừng có mực đi."

Bặc Tang Tang: "Sư phụ, ngài đã từng nói, Tích Lư sơn chúng ta có cừu tất báo, cho nên chúng ta mới có thể răn đe tứ phương."

Dược Đồ: "Đó là nửa câu đầu, dùng để hù dọa người ta, nửa câu sau, ta không truyền bá ra ngoài."

Bặc Tang Tang toát ra vẻ kinh ngạc, "Còn có nửa câu sau?"

Dược Đồ vẫn bình tĩnh, nói: "Báo không được thì không báo."

Bặc Tang Tang trầm mặc một hồi lâu, không nói nên lời.

Làn gió tự do, cần phải dùng hai chân để cảm nhận.

Đối với người phải đứng một chỗ trong mười ngày, đây là lần đầu tiên bọn họ nhận thấy đi bộ là một chuyện rất thích thú, bọn họ giải phóng đôi chân tự do bước đi trên thảo nguyên hoang dã.

Âm thanh ầm ầm như một ngọn núi đổ ập đến, đó là một con cự thú hung mãnh với hàm răng sắc nhọn và chiếc dây cương tròng quanh miệng, lao nhanh bằng hai cái chân sau cường tráng, một nhóm người ngồi trên lưng nó, có người lôi kéo dây cương điều khiển phương hướng, có người giơ cao cây đuốc, có người cất tiếng hát vang, còn có người cất tiếng cười ha hả chế nhạo đám người Dữu Khánh phải né tránh phía dưới.

Một con, hai con, rồi ba bốn con lần lượt ầm ầm lao qua, cuốn theo một mùi tanh biến mất trong màn đêm như một cơn gió.

Chỉ chốc lát sau lại thấy mấy con chim to bay qua trên bầu trời lờ mờ.

Khi đám người Dữu Khánh về đến khu trại của Phượng tộc thì phát hiện nơi đây tạm thời vẫn chưa có dấu hiệu muốn rút đi, không biết có phải là đang chờ đợi nhóm khách bọn hắn trở về hay không.

Dữu Khánh nhìn thoáng qua liền thấy được Diệp Điểm Điểm ưỡn cái bụng to ở bên trong trại, và cả Phượng Tàng Sơn trên người có băng vải quấn vết thương, hắn lập tức dẫn theo Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đi đến chào hỏi. Hai bên hỏi thăm tình hình của nhau.

Được biết Phượng Tàng Sơn đại diện Phượng tộc chấp nhận lời thách đấu của Quỷ tộc, và đã đánh bại người đại diện cho Quỷ tộc, xem như đã thiết lập đại công cho Phượng tộc, đám người Dữu Khánh tất nhiên là liên tục chúc mừng. Thái độ của Phượng Tàng Sơn hơi lộ vẻ xa cách, nụ cười tương đối mất tự nhiên, không còn cách nào, gã cũng đã nhận được lời cảnh cáo từ tộc trưởng.

Toàn bộ sự kiện Đại Hoang tự, Phượng tộc coi như vượt qua thuận lợi, ngoại trừ Quỷ tộc ra, không có gặp phải bộ tộc tiếp giáp lãnh thổ nào khác khiêu chiến, chỉ phải đánh một trận, biến cố lớn nhất ngược lại là một đám khách nhân không thể bớt lo, kẻ thì bị tàn phế, người thì bị bắt đi.

Bọn hắn mới chào hỏi phu thê hai người xong, vừa xoay người lại, Dữu Khánh liền nhìn thấy được một người không nên xuất hiện tại đây, Trì Bích Dao đi ra từ trong một căn lều, nữ nhân này cũng ở tại đây? Hắn thoáng sửng sốt.

Trì Bích Dao cũng nhìn thấy hắn, bộ dạng như chẳng muốn nhìn hắn, xoay người đi về phía căn lều của Phượng Kim Kỳ.

Sau đó mấy người Dữu Khánh quay trở về căn lều của mình, phát hiện thấy vẫn để trống dành cho bọn hắn, Nam Trúc thở phào một hơi, trực tiếp thả người nằm ra mặt đất, giang tay giang chân thở phù phù, "Thật là thoải mái."

Nhưng thoải mái không được bao lâu liền có nhân viên Phượng tộc tới truyền lời, nói đêm nay tộc trưởng muốn thiết yến chiêu đãi mọi người, mời mọi người mang theo ghế xếp trong lều của mình đi dự tiệc.

Khách theo chủ là được. Màn đêm buông xuống, chẳng bao lâu bên cạnh đống lửa tụ tập một đám người, ngoại trừ khách nhân đặc thù, ví dụ như Trữ Bình Côn, những người khác đều lộ diện.

Nói là thiết yến, thực ra cũng không có đồ ăn thức uống gì ngon, đơn giản chỉ ít thịt nướng phối với rượu thường, hai bên khách và chủ khách sáo với nhau một hồi không đến nơi đến chốn, sau đó vui chơi giải trí, không có bầu không khí gì đáng kể, không biết là vì chủ nhân không thích những vị khách này mà không có ai khuấy động bầu không khí, hay là khách nhân đều ôm trong lòng quỷ tâm tư.

Chờ đến khi mọi người ăn uống gần như đầy đủ rồi, Phượng Kim Kỳ nói người rót rượu cho đầy chén, đích thân nâng chén nói với mọi người: "Sáng mai, Phượng tộc ta sẽ về núi, chư vị quý khách tha thứ cho không đưa tiễn xa được, kính ly rượu đầy chia tay với các vị tại đây."

Lời này không có vấn đề gì, những vị khách tại đây căn bản đều là lấy danh ngạch của Phượng tộc đến đây chứng kiến Đại Hoang tự mở mang tầm mắt, bây giờ Đại Hoang tự đã kết thúc, tự nhiên là đến lúc chia tay, không có lí do gì vòng về lại sào huyệt của Phượng tộc rồi mới chia tay nha.

Thì ra là bữa tiệc chia tay.

"Tốt." Dữu Khánh là người đầu tiên nâng chén đứng lên hưởng ứng, là người sảng khoái nhất.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, tự nhiên liền đứng dậy hùa theo.

Những vị khách khác sau một lượt đảo mắt nhìn quanh, ngoại trừ Trì Bích Dao và Thiện Tri Nhất ra, tất cả đều im lặng đứng lên, cùng hưởng ứng lời Phượng Kim Kỳ nói, nâng chén uống cạn.

Sau khi tiệc chiêu đãi kết thúc, mỗi người quay về lều của mình.

Xách theo ghế xếp trở về trong lều của mình, Dữu Khánh đặt ghế ngồi xuống, nhìn Hướng Chân, hỏi: "Hướng huynh, ngày mai đã chia tay rồi, không biết Hướng huynh sẽ đi đâu?"

Hướng Chân bỏ ghế xếp trong tay xuống, thuận miệng đáp một câu, "Không chia tay, ngươi đi đâu, ta đi theo đó."

Sư huynh đệ ba người quay mặt nhìn nhau, Dữu Khánh cuối cùng không nhịn được nữa, đứng dậy đi đến trước mặt Hướng Chân, "Ta nói nha Hướng huynh, ngươi làm vậy thực sự quá rõ ràng, không chút vòng vo che giấu nào, ngươi coi chúng ta là kẻ ngốc sao? Người sáng mắt không nói tiếng lóng, ngươi thật sự không thích hợp làm kẻ nằm vùng, chúng ta liền nói thẳng ra đi, ngươi đi theo chúng ta khẳng định là có mục đích, nói đi, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?"

Hướng Chân gợn sóng không sợ hãi đạo:

"Ta không có mục đích, cũng không muốn như thế nào."

"Được, coi như ngươi không có mục đích, nhưng chúng ta không chào đón ngươi, có một người ngoài tại bên cạnh thực sự rất không thoải mái. Ngày mai chúng ta tách ra đi, mỗi người đi một ngã, không ai quấy rầy ai."

"Không được, còn chưa tới lúc tách ra, ngươi đi đâu, ta đi đó."

"Hướng huynh, ngươi đây là muốn cưỡng ép làm gián điệp sao?"

Kết quả dường như đúng là như vậy, bất kể Dữu Khánh nói cái gì, thái độ của Hướng Chân một mực rõ ràng, chính là muốn đi theo, ít

nhất khu trại Phượng tộc này không phải là nhà của ngươi.

Đêm dần khuya, đống lửa ngoài lều thỉnh thoảng truyền vào tiếng lửa nổ lốp bốp, Dữu Khánh ở trong lều nghỉ ngơi nhưng nỗi lòng khó yên, hắn biết, trong màn đêm yên tĩnh này đang cất giấu một dòng nước ngầm dữ dội, ngày mai, khi đến thời gian chính thức chia tay sợ rằng đó chính là thời điểm yêu phong nổi lên bốn phía.

Hắn đang chờ, chờ kẻ bắt cóc Trùng Nhi và Tiểu Hắc tới liên hệ với mình, bắt cóc tất nhiên phải có mục đích, vì sao còn không hiện ra?

Chương 1053: Chạy hết rồi

Suy nghĩ chuyện khác chính là lần này được thả ra.

Khi bị bắt, hắn đã có dự cảm mình sẽ không dễ dàng bị chết, điều này bắt nguồn từ niềm tin rằng có người sẽ không để cho mình đi tìm chết, cho nên hắn vẫn luôn chờ đợi, muốn nhìn xem đến cùng là ai sẽ vớt mình ra.

Kết quả nằm ngoài dự liệu của hắn, tất cả đều được thả ra, Thiên tộc tha cho toàn bộ đám người bị bắt, ngay cả những kẻ trực tiếp tham gia phục kích giết người bị bắt ngay tại chỗ, chứng cứ vô cùng xác thực, cũng được thả ra cùng một lúc, hắn không thể nhìn thấy đáp án mà mình muốn thấy.

Điều này làm cho hắn rất nghi hoặc, thật sự là bởi vì Thiên tộc chỉ muốn trừng phạt nhỏ mà tha cho hắn sao?

Hắn nghi ngờ rằng là bởi vì "Có người không muốn để cho hắn chết", ý nghĩ đó đã định sẵn trong đầu hắn, và cả việc Thiện Tri Nhất nhẫn nhịn chịu đựng cái tát tai kia, hắn vẫn còn nhớ như in, hành động đó của Thiên tộc thực sự là không cho một chút mặt mũi nào,

đối với một nhân vật như Thiện Tri Nhất, cái tát đó còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc bị vạch đất giam giữ.

Diễn biến của toàn bộ sự việc thực sự làm cho hắn có cảm giác giơ cao đánh khẽ.

Tuy nhiên, góc độ của hắn không phải bao quát từ trên xuống, mà là từ dưới ngước nhìn lên, không nhìn thấy được nguyên nhân Thiên tộc đưa ra quyết định này, phải tìm ai để tìm hiểu đây chứ?

Rất nhiều suy nghĩ quay cuồng trong đầu, cho đến khi sắc trời hửng sáng thì đột nhiên có một giọng nữ từ ngoài lều truyền vào, "Thám Hoa lang, đi ra đây."

Mấy người đang ngồi khoanh chân đả tọa trong lều đồng loạt mở mắt ra, Dữu Khánh nhận ra được đó là giọng nói của Trì Bích Dao, hắn có phần nghi hoặc, đứng dậy đi tới cửa vén mành che nhìn ra bên ngoài, quả nhiên là Trì Bích Dao. Một đống lửa đêm rọi sáng ra nét phong tình của nàng ta, người gác đêm ở bên đống lửa cũng quay đầu nhìn chằm chằm về phía bên này.

Trời vẫn còn chưa sáng, nữ nhân này muốn làm gì chứ, không đến mức trực tiếp động thủ ngay tại trong khu trại của Phượng tộc a?

Trì Bích Dao hướng về phía hắn ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu cho hắn lăn tới đây.

Dữu Khánh nghi hoặc đi ra ngoài, Trì Bích Dao dẫn hắn đến một bên, quan sát kỹ hắn từ trên xuống dưới một lượt, giống như nhìn một thứ quái dị.

Bị nàng ta nhìn chằm chằm, Dữu Khánh cảm thấy không được tự nhiên, hắn nhìn nhìn sắc trời, hỏi: "Trì bảo chủ, trời vẫn còn tờ mờ sáng như vậy, có gì phân phó sao?"

Trì Bích Dao hỏi ngược lại: "Trên Thiên Tộc sơn, ngươi đã hẹn ước chiến với hai tỷ muội đến thăm ta hả?"

Trong mắt nàng ta lộ ra nét đùa cợt, nàng ta vừa mới biết được, vị Thám Hoa lang này thì ra là một tên mù, vậy mà không nhận ra được tỷ muội Chung Nhược Thần, thảo nào tại Triêu Dương đại hội lại hạ thủ tàn nhẫn như vậy.

Vừa rồi Văn Nhược Vị tìm đến nàng ta, đại biểu cho tỷ tỷ của mình, vốn là định trực tiếp tìm tới Dữu Khánh, mục đích tự nhiên là bởi vì mấy người Dữu Khánh đã được thả ra, tới hỏi xem phải chăng đã có thể bắt đầu tỷ thí, dù sao Đại Hoang tự đã kết thúc, hôm nay ai nên đi đều sẽ rời đi, nên cố ý đến hỏi khi còn mờ sáng.

Nhưng Chung Nhược Thần lại không muốn để cho người ngoài nhìn thấy phía bên mình cứ luôn chủ động tìm đến Dữu Khánh, nên nhờ muội muội đi đường vòng, tìm Trì Bích Dao nhờ hỏi thay.

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, thì ra là việc này, ừ nói: "Đúng vậy, nhưng cũng không nói được là ước chiến, chỉ là một trận tỷ thí."

Trì Bích Dao tặc lưỡi ra tiếng, không biết chậc chậc vì cái gì, "Người ta nhờ ta hỏi giùm, hỏi có thể thi đấu hôm nay không."

Dữu Khánh khóe mắt giật giật, "Gấp làm gì, ta đã nói chờ xong việc nơi đây rồi sẽ so."

Vẫn là câu nói kia, chuyện trước mắt làm trọng, không nên để người đánh ra biến cố gì đó.

Trì Bích Dao vốn định hỏi, chuyện của ngươi tại đây đến khi nào mới tính là kết thúc, nhưng lời nói đến bên mép lại phải nuốt vào, sửa lời: "Được, vậy ta sẽ chuyển lời như vậy."

Dứt lời xoay người liền đi, dáng điệu là một bức phong cảnh.

Dữu Khánh chợt nhớ tới điều gì đó, cất tiếng gọi lại, "Trì bảo chủ."

Trì Bích Dao quay đầu lại nhìn hắn, phát hiện thấy tên này quả thực tâm lớn, thực sự không nhìn thấy sự kính nể của một người bình

thường khi đối diện với cảnh giới Cao Huyền.

Dữu Khánh tiến tới hai bước, thử hỏi: "Lúc trước khi bị bắt, ta tưởng rằng mình sẽ khó tránh tai kiếp, mọi người đều cho rằng Thiên tộc có thể sẽ muốn giết gà dọa khỉ, nhưng vì sao bây giờ lại thả chúng ta ra?"

Hắn đang không tìm được người thích hợp để tìm hiểu thông tin liên quan, lúc này có một người ở tầng cấp cao hơn mình nhiều như thế nói chuyện với mình, vừa lúc thuận tiện hỏi thăm xem sao.

Nói đến việc này, Trì Bích Dao liền thấy bực bội, mục đích của mình không đạt được, còn tự lấy đá ghè chân mình, không vui nói: "Ngươi không phải thật sự cho rằng mình gặp may chứ? Lần này ngươi có thể thoát thân, phải thành thật cảm tạ ân cứu mạng của ta, không đúng, là một đám các ngươi đều phải cảm tạ ta."

Trong mắt Dữu Khánh lóe lên nét dị dạng, liền truy hỏi, "Là Trì bảo chủ cứu chúng ta ra sao?"

Trì Bích Dao: "Ta không có mặt mũi lớn như vậy. Chuyện này còn không phải rất đơn giản sao, Địa Mẫu tại trên núi, là nàng đứng ra bảo vệ ta. Vị Đại tộc trưởng đó tha cho ta, tự nhiên liền không tiện làm khó các ngươi nữa. Ta động thủ đánh nhau tại trên Thiên Tộc sơn còn có thể không bị gì, các ngươi trốn đi xa lén lút tranh đấu lại bị xử lý, chẳng phải trông có vẻ như người ta chỉ biết bắt nạt kẻ yếu sao? Cho nên ngươi đã thấy đó, kết quả xử lý đều bình đẳng."

Dữu Khánh bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là có chuyện như vậy, nhưng hắn càng thêm nghi hoặc, "Nói cách khác, Trì bảo chủ là vì để cứu chúng ta ra nên mới cố ý gây chuyện để mình cũng bị hãm vào?"

Trì Bích Dao nhấc nhấc tay, có xung động muốn thưởng cho hắn mấy cú đấm, cuối cùng thu tay lại trừng mắt lườm hắn, "Ta có bệnh hả? Tự đưa mình đi dầm sương hứng gió phơi nắng mười ngày. Ngươi nhìn ta mà xem, phơi nắng đen cả da luôn rồi." Nàng ta giơ mu bàn tay ra để cho đối phương nhìn kỹ, miệng hùng hổ chửi, "Còn

không phải vì tên súc sinh Thiên Vũ kia sao, lại nhất quyết muốn tìm phiền phức, cứ thế mà kéo ta xuống nước, thật xui xẻo!" Nàng ta vung tay lên, lười nói tiếp nữa, quay đầu bỏ đi.

Thiên Vũ? Dữu Khánh ngẩn người, trong đầu lóe lên hình ảnh Thiên Vũ cùng bị giam trên núi, lúc trước hắn chỉ biết rằng Thiên Vũ đánh nhau với Trì Bích Dao rồi bị bắt, hắn không có suy nghĩ đến điều gì khác, lúc này đột nhiên thấy mình đang đứng ở một cấp độ khác, có một góc nhìn khác, lập tức chạy đến ngăn cản Trì Bích Dao lại, truy hỏi: "Ý ngài là nói, chính Thiên Vũ chủ động chạy đến đánh nhau với ngài?"

Nhìn thấy tên này không phân lớn nhỏ cưỡng ép chặn trước mặt mình, Trì Bích Dao cau mày, "Liên quan gì đến ngươi, tránh ra."

Nhưng Dữu Khánh không chỉ không nhường đường, còn liên tục chắp tay khẩn cầu, "Trì bảo chủ, về sau ta cũng phải có lời giải thích với những người bên mình, xin ngài giải thích nghi hoặc, vì sao vị Tam động chủ đó lại chủ động tới đánh nhau với ngài?"

Trì Bích Dao vốn không muốn tiếp tục lải nhải nhiều lời với hắn, nhưng khi nói đến chuyện này nàng ta thực sự nổi giận, nhận thấy tên này vậy mà còn có mặt mũi hỏi đến, "Vì sao? Còn không phải vì chuyện tốt mà ngươi làm ra sao, nếu không phải ngươi trêu chọc Long Hành Vân, nếu không phải Long Hành Vân tìm ngươi gây rối, Trữ Bình Côn có thể tìm đến liên thủ với Long Hành Vân sao? Thiên Vũ có thể hiểu lầm thành cố ý kéo Long Hành Vân xuống nước sao? Hắn giáo huấn Trữ Bình Côn ngay trước mặt ta, giựt đứt một cánh tay của Trữ Bình Côn, ta há có thể ngồi xem!"

Phất tay đánh ra một luồng kình khí cưỡng ép đẩy Dữu Khánh sang một bên, rời đi trong tâm trạng không vui.

Dữu Khánh nhìn theo bóng lưng nàng ta rời đi, sững người ngẫm nghĩ lại những lời tức giận của nàng ta, đã hiểu được đại khái những tình hình diễn ra trong lời nói của đối phương.

Cũng bởi vậy mà hắn sững người tại chỗ một hồi lâu.

Hai vị sư huynh đi tới quan tâm, Nam Trúc hỏi: "Thế nào?"

Dữu Khánh lẩm bẩm như thể đang tự hỏi, "Thiên Vũ và Long Hành Vân có quan hệ rất tốt sao?"

Nam Trúc nhún vai, "Còn cần phải nói sao? Lúc mới tiến vào Tiểu Vân gian ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, một tên miệng mồm bô bô không biết giữ miệng, thực sự được quản như cháu chắt. Không chỉ có Thiên Vũ đi, nghe nói các động chủ khác của Thiên Lưu sơn đều đối xử rất tốt với hai mẫu tử Xích Lan các. Cha của Long Hành Vân dù sao cũng từng là Đại ca của bọn họ."

Dữu Khánh thở nhẹ một hơi, "Hợp tình hợp lý nha."

Nam Trúc nghi hoặc, "Có ý gì vậy? Đột nhiên nói tới chuyện này làm gì?"

Dữu Khánh xoay người lại quay nhìn chằm chằm về phía căn lều của Thiện Tri Nhất và Tô Bán Hứa, ánh mắt đảo qua đảo lại một hồi giữa hai chiếc lều, rồi nhìn nhìn mọi người dần dần thức dậy ở xung quanh, xoay người đi về phía lều của mình, "Trở về rồi nói tiếp."

Đến khi trời sáng tỏ, các bộ lạc lũ lượt rút khỏi vùng thảo nguyên hoang dã này, những đống lửa đã bị dập tắt rải rác bốc khói lên khắp nơi.

Phượng tộc cũng không ngoại lệ, nhóm người khách nhân Dữu Khánh lần lượt được mời ra khỏi lều, Phượng tộc cần phải thu dọn lều trại, mấy thứ này tại trong mắt tu sĩ bên ngoài không đáng bao nhiêu tiền, có thể ném đi và mua lại bất cứ lúc nào, nhưng ở đây Phượng tộc lại bỏ công bỏ sức đi thu dọn lại mang về, lưu giữ lại.

Không chỉ có Phượng tộc, rất nhiều bộ tộc tại Đại Hoang Nguyên đều như vậy, không có nhu cầu vật chất quá cao, bất kể là sinh hoạt

hay là tu hành, đều duy trì nhất quán mối quan hệ tương đối nguyên thủy giữa người và thiên địa.

Đại Hoang tự đã kết thúc, khách nhân cần được chiêu đãi cũng đã chiêu đãi, Phượng tộc không có nhiều khuôn sáo như vậy, sau khi thu dọn xong, bỏ mặc khách nhân lại đây, trực tiếp rời đi, biến thành những điểm đen trên không trung, dần dần đi xa.

Trên mặt đất, một đám người dùng đủ các loại ánh mắt nhìn nhau, Trữ Bình Côn sắc mặt trắng bệch, thiếu một cánh tay nhìn chằm chằm Dữu Khánh với ánh mắt oán độc.

Cuối cùng Trì Bích Dao là người phá vỡ sự im lặng, nói người đưa tới chỗ Thiên Lý lang đang chờ nhận việc ở phụ cận, dẫn theo nhóm người Trữ Bình Côn bay khỏi nơi này.

Trì Bích Dao vừa rời đi, Thiện Tri Nhất cũng không có ở lại lâu, kêu gọi người của Quy Kiếm sơn trang cùng nhau rời đi.

Tô Bán Hứa cất tiếng bắt chuyện với Dữu Khánh, nói muốn đưa thủ hạ bị tra tấn đi dưỡng thương, bây giờ chia tay tại đây, trong tương lai hữu duyên gặp lại.

Bên này rời đi, bên kia rời đi, một đống người ở xung quanh cứ như vậy rời đi sạch sẽ, Dữu Khánh có phần sững sờ, tình hình này có phần không giống như mình tưởng tượng, không thấy yêu khí nổi lên khắp nơi như mình nghĩ, không phải là muốn giúp mình giết chết Trữ Bình Côn sao? Tại sao đều chạy hết rồi.

Đương nhiên, hắn cũng có thể hiểu được, có Trì Bích Dao bảo vệ, đám người Tô Bán Hứa cũng không có cách nào hạ thủ, thất hứa bỏ chạy đỡ phải bối rối cũng là chuyện bình thường.

Nam Trúc cũng không hiểu, hỏi: “Trữ Bình Côn làm thành như vậy, rồi cứ như vậy bỏ chạy sao? Không cạnh tranh buôn bán đặc sản nữa sao?”

Dữu Khánh quay sang nhìn Hướng Chân, "Hướng huynh, ngươi vẫn không đi ư?"

Hướng Chân liếc hắn một cái, đối với vấn đề đã được trả lời mấy lần này, gã ta không muốn nói thêm gì nữa.

Nam Trúc: "Làm gì bây giờ, chúng ta sẽ đi đâu?"

Dữu Khánh: "Phượng tộc, nơi đó an toàn."

Sáng sớm hôm nay hắn đã biết rõ, chuyện kéo đến tình trạng này, người ta sẽ không để cho hắn tự do tự tại chạy thoát về U Giác Phụ, chạy lung tung chỉ là tự tìm kích thích, cần phải khẩn trương tìm chỗ dựa, cởi chuông còn cần tới người buộc chuông, nếu không đến Phượng tộc, khi có việc cần liên hệ, Tiểu Thanh sẽ không thể tìm được hắn.

Nói đến vấn đề an toàn, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng lập tức cảm nhận được nguy hiểm đang tới gần, bọn họ ý thức được rõ ràng tình cảnh của mình, lúc trước có một đám cao thủ xoay quanh bên người nên không cảm thấy, bây giờ rõ ràng đã khác trước.

Vì vậy Mục Ngạo Thiết lập tức đi đến gần đây tìm ba vị Thiên Lý lang, nhưng không tìm cho Hướng Chân, Dữu Khánh và Nam Trúc không bất ngờ chút nào, ba người lập tức lên Thiên Lý lang bỏ chạy.

May mà Hướng Chân phản ứng cũng nhanh, khẩn trương chạy tìm một Thiên Lý lang, gấp rút đuổi theo phía xa xa.

Mấy người một đường bay đi, Nam Trúc thỉnh thoảng quay đầu lại, phát hiện thấy mãi vẫn không thể cắt đuôi được Hướng Chân, vì vậy gã không khỏi quay sang hét to với Dữu Khánh ở bên cạnh: "Ngươi không nên ngay mặt hắn nói ra chúng ta sẽ đi đâu."

"Không nói thì có thể thoát được hắn sao? Trừ khi giết chết hắn…" Dữu Khánh đang nói chợt sửng sốt, giơ ngón tay chỉ tới mũi Nam Trúc, bởi vì phát hiện thấy lỗ mũi Nam Trúc có máu chảy ra, vấn đề

là Nam Trúc cũng chợt đưa tay chỉ về phía hắn, chính hắn cũng cảm nhận được mũi mình có thứ gì đó chảy ra, tựa như là nước mũi, hắn vội nhấc tay lau một cái, trên tay dính một mảng màu đỏ tươi.

Không chỉ có hai người bọn hắn, Mục Ngạo Thiết cũng bị như thế.

Sau khi khẩn cấp thi pháp kiểm tra tình trạng thân thể mình, sắc mặt Dữu Khánh trở nên vô cùng khó coi, rồi đột nhiên hô to: "Hạ xuống!"

Rất nhanh, ba con phi kỵ chở bọn họ lao vụt về phía mặt đất.

Chương 1054: Dự phòng trước (1)

Những dấu vết sinh hoạt của con người lưu lại khắp nơi trên vùng đất hoang dã này. Hầu hết các bộ lạc đều đã rút khỏi, chỉ còn lại lác đác một số ít đang chậm rãi thu dọn.

Khu vực trại của Tích Lư sơn đã thu dọn xong hết, tất cả vật phẩm được sắp xếp lại, chất lên thân mấy chục con phi cầm thể hình lớn chuyên chở hàng hóa. Khi đám người đã lên phi kỵ chuẩn bị thúc giục bay đi, Bặc Tang Tang đi tới cạnh một phi kỵ, hai tay chồng lên nhau đặt tại trước ngực, khom người đưa tiễn sư phụ.

Dược Đồ biết rõ người đồ đệ này của mình muốn làm gì, lên tiếng căn dặn: "Phải trở về núi nhanh hết sức có thể."

Bặc Tang Tang đáp: "Sư phụ đi trước, đệ tử sẽ về ngay sau đó."

Dược Đồ liếc mắt nhìn Ngân Sơn Hà và Long Hành Vân ở cách không xa, nhìn thấy đã có người bảo vệ nên không nói nhiều lời nữa, vung tay áo lên, đám phi kỵ vẫy cánh, tạo ra một trận cuồng phong, bay vút lên trời, nhanh chóng đi xa.

Trên mặt đất còn lại bốn con phi kỵ và một tên tùy tùng của Bặc Tang Tang.

Ngân Sơn Hà chủ động đi tới bên cạnh Bặc Tang Tang, khó hiểu hỏi: "Tang Tang cô nương, không phải cô nói rằng người trúng phải độc của cô không có hi vọng sống sót sao? Vì sao còn phải ở lại xem kết quả, chẳng lẽ không có lòng tin với độc của mình?"

Trách nhiệm chính của ông ta là bảo vệ Long Hành Vân, hành vi làm phức tạp tình hình này khiến ông ta cảm thấy rất không ổn, cho nên không thể không chất vấn cho rõ ràng, tránh để xảy ra chuyện gì không mong muốn.

Long Hành Vân đi tới, vung vung khuỷu tay ra ngoài, phe phẩy chiết phiến nói giúp cô ta, "Ngân thúc, không thể nói như vậy, tên cẩu Thám Hoa đó rất gian trá, nói không chừng trên người có mang theo thần dược giải độc gì đó, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, cẩn thận một chút cũng không sai."

Bặc Tang Tang phủ định cách nói này, "Loại độc này, ngoại trừ sư phụ và ta ra, trên thế gian này không còn ai khác có thể giải được. Một khi chất độc bộc phát, sẽ chết bất đắc kỳ tử trong nháy mắt, chậm nhất cũng không chịu nổi đếm đến ba mươi, không cho người trúng độc có cơ hội trì hoãn lấy sức, trừ khi nhục thân của bọn hắn đã gần vơi thân thể thần tiên, chất độc của thế gian đã không làm gì được bọn hắn, nếu không, những thuốc giải độc hiện có trên thế gian này sẽ không có bất kỳ tác dụng gì. Ta dùng loại độc này chính là để đề phòng trên người bọn hắn có diệu dược giải độc, không cho bọn hắn có cơ hội diệu thủ hồi xuân."

Lần này, đến lượt Long Hành Vân không hiểu, hỏi: "Nhị tỷ, đã nắm chặt như vậy, vì sao còn không yên tâm?"

Bặc Tang Tang: "Phải xác nhận hắn có trúng độc hay không."

Long Hành Vân kinh ngạc hỏi: "Nhị tỷ, không phải ngươi nói ngay lần đầu tiên gặp mặt, tên cẩu Thám Hoa đó đã trúng độc của ngươi

rồi sao?”

Bặc Tang Tang: “Cần phải có thuốc dẫn mới có thể kích hoạt nó. Sáng nay, thuốc dẫn đã được rải vào trong các đống lửa còn sót lại của các bộ tộc rút đi ở xung quanh Phượng tộc, chúng sẽ bốc lên theo khói. Theo lý thuyết, bất kể gió thổi theo hướng nào, chắc hẳn hắn đều sẽ hít phải thuốc dẫn, nhưng vẫn không thể chắc chắn một trăm phần trăm, còn cần phải xác nhận lại.”

Cô ta đã phái người bí mật theo dõi để xác nhận, đang chờ trở về báo tin.

Cô ta cũng đã tuyên bố trước, sẽ không để cho Dữu Khánh còn sống rời khỏi Đại Hoang Nguyên, vì vậy cô ta muốn xác nhận lại cho chắc chắn.

Long Hành Vân nở nụ cười, “Nếu là như vậy, hắn chắc hẳn khó thoát khỏi tai kiếp rồi.”

Bặc Tang Tang nhìn về phương xa, cất lời lẩm bẩm, “Tính toán thời gian, chất độc hẳn đã bắt đầu phát tác.”

Cẩu Thám Hoa đã chết rồi sao? Long Hành Vân nghĩ đến điều này, toét miệng cười vui vẻ, mấy năm nay chịu ủy khuất a, cuối cùng đã được báo đáp, ngoài thốt ra khỏi miệng lại là lời cảm thán, “Đại ca trên trời có linh thiêng coi như có thể nhắm mắt rồi.”

Bặc Tang Tang nghe lời này, ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời cao, hồi ức lại quá khứ, trên mặt hơi có vẻ sầu não.

Giữa muôn trùng núi non, trên đỉnh một ngọn núi không cao cũng không thấp, Thiện Tri Nhất đứng chắp tay sau lưng hóng gió, trên mặt và trong ánh mắt thỉnh thoảng thoáng hiện lên vẻ hối hận.

Phi thân lướt lên đỉnh núi, Thời Giáp có thể nhận ra được, kiếm tâm của Trang chủ thật sự đã rối loạn rồi, nhưng lão ta vẫn bẩm báo như bình thường:

"Trang chủ, đã có tin tức báo về, người của chúng ta đã bám theo, hiện nay vẫn còn chưa biết đích đến của bọn hắn ở đâu, thoạt nhìn giống như là đi về phía Phượng tộc, nhưng e rằng đó chỉ là thủ thuật che mắt, nếu thật sự muốn đến Phượng tộc, vì sao lúc trước không đi cùng rút đi theo Phượng tộc? Và có một thông tin khác truyền về, nói rằng phát hiện thấy có người đang công khai theo dõi bọn hắn, nhìn cách ăn mặc thì đó là người của Tích Lư sơn, cho nên người của chúng ta không thích hợp theo quá gần."

Thiện Tri Nhất quay người lại, khó hiểu hỏi: "Tích Lư sơn theo dõi bọn hắn làm gì?"

Thời Giáp có phần lo lắng đáp: "Lúc trước, nữ đồ đệ kia của Dược Đồ tại ngay trước mặt chúng ta nhắc tới việc Đại ca kết bái của mình bị Thám Hoa lang sát hại, nói rằng nếu Thám Hoa lang không cho cô ta một lời giải thích hợp lý, cô ta sẽ báo thù, bây giờ Đại Hoang tự đã kết thúc, chẳng lẽ là thật sự muốn động thủ giết Thám Hoa lang để báo thù a?"

"Tích Lư sơn cũng cuốn vào rồi sao? Thật sự là để báo thù, hay là dùng lí do báo thù để lấy cớ nhúng tay…" Thiện Tri Nhất trầm tư nghi ngờ.

Thời Giáp: "Nhìn kiểu bám theo như vậy, có phần vô cùng lộ liễu, không giống như là đang chơi đùa mánh khóe gì đó."

Thiện Tri Nhất cau mày: "Nếu như thực sự là đến báo thù, trái lại thành việc phiền phức. Phía bên Dược Đồ quen thuộc mấy thủ đoạn sát nhân trong vô hình, nếu Tích Lư sơn thật sự xuất thủ, đúng là rất khó đề phòng. Lỡ như mấy tên đó bị Tích Lư sơn làm thịt, vậy chúng ta sẽ phải bận rộn phí công một chuyến rồi."

Ông ta quay đầu nhìn sang Kiếm thị ở một bên, nói: "Ngươi lập tức đuổi theo đi, trừ phi không còn cách nào khác thì đừng có xuất thủ, tránh để bộc lộ, nếu như…" Nói đến đây, ông ta chợt nhấc tay ra hiệu dừng, "Thôi đi, với tốc độ của ngươi chưa chắc có thể đuổi theo kịp, để tự ta đi một chuyến đi. Các ngươi đi theo sau."

Tiếp đó, ông ta quay đầu lại nói với Thời Giáp: "Ngươi lập tức thông báo tình hình cho bên kia biết, phải nói cho rõ ràng, nói rằng Tích Lư sơn cũng đã nhúng tay vào, một khi Tích Lư sơn nhất quyết đuổi tận giết tuyệt tên đó, với thủ đoạn ám sát của Tích Lư sơn, chúng ta chưa chắc đã bảo vệ được hắn, nhất là ở tại Đại Hoang Nguyên, chúng ta không có nhiều lực lượng để chống đỡ, nhìn xem bên kia có biện pháp ứng đối nào hay không."

"Vâng." Thời Giáp đáp lời.

Thiện Tri Nhất tiếp tục hỏi kỹ phương hướng cụ thể của nhân viên bên mình, rồi ngay lập tức thân hình lóe lên lao vút lên bầu trời, nhanh chóng biến thành một điểm đen rồi biến mất trong không trung.

Những người còn lại cũng nhanh chóng lướt xuống núi, rồi chẳng bao lâu lại từng người cưỡi phi cầm bay lên trời cao…

Trên một vùng núi non trập trùng, ba sư huynh đệ Dữu Khánh khẩn cấp hạ xuống đất, nét mặt tươi cười vẫy tay chào tạm biệt ba vị Thiên Lý lang lao vút lên không bay đi giống như không có chuyện gì xảy ra.

Không làm ra vẻ như không có chuyện gì là không được, một khi để cho ba vị Thiên Lý lang đó phát hiện thấy thân thể bọn hắn xảy ra vấn đề, quỷ mới biết rõ sẽ xuất hiện chuyện gì, tất cả đều là kẻ lăn lộn giang hồ, tại nơi hoang sơn dã lĩnh này, bọn hắn không dám trông chờ vào đạo đức nghề nghiệp của Thiên Lý lang, không dám dễ dàng giao tính mạng mình vào trong tay người ta.

Bọn hắn lấy lí do tạm thời có việc gấp cần phải hạ cánh khẩn cấp, cũng rất hiếm thấy mà không tính toán chi ly đòi lại một phần lộ phí đã tạm ứng, thực sự rất phóng khoáng.

Chương 1055: Dự phòng trước (2)

Đợi cho ba con chim to rời đi, bọn hắn trao đổi ánh mắt với nhau, sau khi từ bỏ pháp lực đang áp chế nơi mũi, dưới lỗ mũi lúc trước được thi pháp làm sạch sẽ bắt đầu lại chảy ra hai dòng máu, thậm chí ngay cả khóe mắt cũng bắt đầu rịn lên tơ máu, rồi bắt đầu ho khan, ho ra bọt máu, bên trong tạng phủ xuất hiện những cơn đau đớn kịch liệt.

Nhìn thấy trong không trung lại có một con chim to bay tới, là con phi kỵ chở Hướng Chân, nó cũng đang hạ thấp độ cao, Dữu Khánh lập tức hô lên, "Đi!"

Ba người lập tức giống như con chuột luồn lách chui sâu vào trong khu vực rừng cây rậm rạp.

Cái miệng của Nam Trúc lại nhịn không được bô bô, vừa luồn lách trốn chui trốn nhủi, vừa rên rỉ than khổ, "Ta đã nói rồi mà, vấn đề trong cơ thể chúng ta nói không chừng sẽ phát tác bất cứ lúc nào. Bây giờ thì hay rồi nha, đụng ngay vào thời điểm mấu chốt này, chẳng phải sẽ mặc cho người khác muốn làm gì thì làm sao."

Mục Ngạo Thiết ngạc nhiên cất lời hỏi: "Tại sao lần này lại phát tác cùng một lúc chứ? Chúng ta không có bị thương gì cả a? Không phải đã bị trúng độc rồi đi?"

Nam Trúc: "Trúng độc cái quỷ gì chứ? Với thân thể này của chúng ta, ngay cả bản thân chúng ta cũng không biết bây giờ mình là yêu, là tà hay là quái, ngươi nói xem có yêu khí, tà khí, độc khí gì là không thể ăn vào trong bụng chứ? Lão Thập Ngũ a lão Thập Ngũ, đã biết rõ Thiên tuyền ở đâu rồi mà vẫn không chịu chú tâm, lại còn chỉ trích ta. Sớm tìm tới, tắm một lần là xong rồi. Đồ giả dối, bây giờ thì hay rồi nha. Mẹ nó, bụng càng ngày càng đau, muốn ị quá."

Đang cùng nhau chạy trốn, Dữu Khánh không có hé răng, mặt căng cứng, ngưng thần tĩnh khí suy nghĩ biện pháp.

Hắn cũng không suy nghĩ theo hướng bị trúng độc, sau khi thân thể biến thành tà môn, bọn hắn không phải chưa từng thử dùng tới phương pháp lấy độc trị độc để trị liệu, đã mua về không ít loại độc dược làm thử, nhưng mà năng lực tự chữa trị của thân thể thực sự không còn gì để nói.

Hắn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn lên không trung, dẫn theo hai vị sư huynh luồn lách đủ đường, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự truy tung của Hướng Chân.

Hướng Chân cũng đã sớm tách khỏi Thiên Lý lang, chim to không thể giương cánh bay trong rừng, gã ta lại có thể ngự kiếm phi hành, luồn lách len lỏi giữa rừng cây, rất nhanh liền đuổi kịp, bay sau mà đến trước, lóe lên một cái rơi xuống tại phía trước ba sư huynh đệ, đại kiếm dưới chân xoay chuyển, keng, cắm về trong vỏ kiếm sau lưng gã ta.

"Ta nói…" Bị chặn đường, Dữu Khánh thật sự muốn lý luận với gã ta một trận, nhưng chợt nhìn thấy máu tươi tí tách nhỏ giọt từ lỗ mũi Hướng Chân xuống dưới, dần dần nhuộm đỏ vạt áo, cổ họng tức thì như bị bóp chặt, nghẹn ngào không nói tiếp được nữa.

Nam Trúc kinh hô, "Ngươi cũng…"

Sư huynh đệ ba người lập tức quay mặt nhìn nhau, trong mắt đồng thời hiện lên vẻ kinh hãi, cùng một ý nghĩ lóe lên trong đầu bọn hắn, đã bị trúng độc rồi!

Lý lẽ rất rõ ràng, ba bọn hắn mới có cơ thể tà môn, cơ thể Hướng Chân chắc chắn không có vấn đề, có nghĩa là, tình trạng khác thường lúc này trên người bọn hắn đích thật là bị trúng độc.

Mà rõ ràng tình trạng của Hướng Chân tệ hơn bọn hắn rất nhiều, bọn hắn còn có thể tung tăng chạy nhảy khắp nơi, còn có thể lải nhải kêu gào, nhưng Hướng Chân thì sau khi kho ra một ngụm máu tươi, gã ta loạng choạng lung lay, thân hình xém chút ngã xuống,

lảo đảo bước mấy bước, đưa tay chống vào thân cây đại thụ ở bên cạnh, vết máu cũng đang chậm rãi lan ra khóe mắt.

Dữu Khánh đang định nhảy đến nâng gã, nhưng Nam Trúc đã nhanh chân giành trước một bước, thân hình lóe lên nhảy tới, nâng đỡ cánh tay của Hướng Chân, lắc lắc nói: "Thuốc giải độc, trên người ngươi còn có viên thuốc giải độc nào không? Mọi người làm huynh đệ một hồi, không thể thấy chết mà không cứu nha. Nhanh lấy ra chia sẻ đi."

Phát hiện ra mình bị trúng độc, chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là kiếm thuốc giải độc, rồi đột nhiên nhớ tới việc người hành tẩu giang hồ thường đem theo một số thuốc giải độc cần thiết, bởi vì cơ thể đặc thù, hiện tại bọn hắn đều làm biếng mang theo, giờ cần lại không có, chỉ có thể cầu người khác.

Hướng Chân lắc đầu: "Ta đã uống thuốc giải độc rồi, vô dụng, không có bất kỳ hiệu quả nào. Tại Kính Hoa uyển, ta đã ăn không ít thứ tốt của Ong chúa, sau khi đi ra ngoài thể chất được cải thiện rất nhiều, chất độc tầm thường không ảnh hưởng quá lớn đến ta, nhưng chất độc mà chúng ta trúng phải này không phải tầm thường, cực kỳ bá đạo."

Nam Trúc lập tức nôn nóng, nhấc tay sờ soạng khắp trên người gã ta, "Quan tâm gì có hữu dụng hay không, dù sao đều tốt hơn là không có, như thế nào, cứ ăn vào trước đã rồi tính tiếp."

Hướng Chân không để ý tới sự thô lỗ của gã, đôi mắt sung huyết như ngừng lại trên người Dữu Khánh, "Ta nhớ được các ngươi có đem mật ong ra khỏi Kính Hoa uyển, Ong chúa từng nói cho ta biết, mật ong đó có tác dụng giải độc, hơn hẳn các loại linh đan diệu dược tại Nhân gian, không biết có thể giải được loại độc này hay không. Ta thấy các ngươi còn có thể cầm cự được. Hãy nhanh chóng hết sức chạy về, nhìn xem có thể về được đến U Giác phụ hay không. Về tới nơi thì dùng mật ong thử xem, nếu thực sự không

được thì thử tới xin U Nhai giúp đỡ. Ba vị, cơ thể ta không chịu được nữa rồi."

Gã ta rất hiếm khi một lần nói nhiều lời như vậy, lúc này bộc lộ rất rõ ý ly biệt.

Dữu Khánh cũng tiến tới đưa tay đỡ lấy gã ta, nhìn thẳng vào mắt gã, trầm giọng hỏi: "Tình trạng thân thể của ngươi như vậy mà vẫn nỗ lực chịu đựng đuổi theo, chính là để nói cho chúng ta biết phương pháp giải độc sao?"

Nghe nói như vậy, Mục Ngạo Thiết xúc động, không khó hiểu được điều này, một người bình thường, khi phát hiện thấy cơ thể có vấn đề nghiêm trọng, khẳng định sẽ trước tiên dừng lại thực hiện các biện pháp cứu chữa cho bản thân mình.

Nam Trúc lại lắc lắc tay Hướng Chân, khẩn trương truy hỏi, "Ý của ngươi là, mật ong trong Bách Hoa tiên phủ có thể giải độc?"

Hai chân của Hướng Chân đã bắt đầu run rẩy, đã có dấu hiệu không đứng nổi nữa, đôi mắt rướm máu quay sang nhìn gã, "Ong chúa hẳn là không cần phải nói dối ta về chuyện này."

Nam Trúc lập tức buông tay gã ta ra, nhanh chóng lôi chiếc túi đeo sau lưng tới phía trước, thò tay vào lục tìm một hồi.

Phản ứng khẩn cấp này của gã khiến cho Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân đều nhìn sững sờ, đều thầm nghĩ, không phải tên mập này đúng lúc mang theo mật ong đó trên người a?

Nam Trúc rất nhanh lôi ra một cái lọ nhỏ, mở nắp đậy ra, lập tức có một mùi thơm thấm vào gan ruột tỏa ra, bên trong chứa một loại thuốc mỡ trong veo màu gấm, gã ta vui vẻ đưa lên cho mọi người nhìn thấy, "Có đây có đây, không mất."

Đều là người từng gặp mật ong của Bách Hoa tiên phủ, vừa nhìn liền biết là thật hay giả.

Nhất là Dữu Khánh, đối với thứ này có thể nói hắn ấn tượng khắc sâu, một đêm bị giày vò như lọt vào trong sương mù đó đến nay hắn vẫn còn không biết rõ, xúc cảnh sinh tình a. Hắn nhíu mày, lạnh lùng hỏi: "Nam béo, ngươi tùy thân mang theo loại xuân dược mạnh mẽ này để làm gì vậy?"

Nam Trúc đưa tay chỉ chỉ vào những lỗ mũi chảy máu của mọi người, chớp chớp đôi mắt sung huyết, đáp: "Lo trước khỏi họa, dự phòng trước nha, không phải bây giờ đã dùng tới rồi ư."

Chương 1056: Đai lưng quần (1)

Dự phòng trước? Lừa gạt lừa gạt người khác còn được, Dữu Khánh vừa nghe liền biết là lời nói láo, nếu không phải Hướng Chân vừa mới nói ra, ba sư huynh đệ còn không biết loại mật ong này còn có thể dùng giải độc, ở đâu ra mà dự phòng trước.

Nếu như nói mang theo mật ong là để chữa thương, nói vậy còn có thể nghe được, bọn hắn đã biết mật ong có tác dụng chữa thương.

Nhưng vấn đề là, năng lực tự chữa trị của thân thể bọn hắn còn tốt hơn nhiều, nhanh hơn nhiều so với dùng mật ong, vậy gã mang theo mật ong này là để dự phòng trước trong trường hợp nào, cho việc gì?

Nếu nói là dự phòng trước để có thể đúng lúc cứu chữa người khác, có lẽ còn miễn cưỡng nói được, nhưng mấu chốt là, ai tin điều đó?

Dữu Khánh thật khó để không nghi ngờ đến một tác dụng khác sau khi mật ong bị ô nhiễm, hắn khó tránh khỏi bốc lên lửa giận.

Quốc có quốc pháp, bang có bang quy, Linh Lung quan cũng có những giới hạn của mình, có một số việc hắn làm chưởng môn không có khả năng mặc kệ.

Mục Ngạo Thiết vội vàng lên tiếng can thiệp, "Giải độc quan trọng."

Dữu Khánh nghe vậy đành phải nhịn xuống lửa giận, dù sao đau bụng là vấn đề hiện thực.

Lúc này, Nam Trúc trực tiếp thọc một ngón tay vào trọng lọ, moi ra một chút mật ong rồi không cho Dữu Khánh nhiều lời nữa, nhét vào trong miệng hắn. Dữu Khánh theo bản năng ngậm lấy ngón tay gã, mút thật sạch, đầu lưỡi còn liếm cả đầu ngón tay gã trong vô thức, ngọt ơi là ngọt, và cũng rất thơm.

Nam Trúc lại nhanh chóng móc ra một nhúm mật ong khác nhét vào miệng Mục Ngạo Thiết, cuối cùng mới đút một ít vào trong miệng mình, sau đó liếm ngón tay không nói lời nào, còn nháy nháy mắt với Dữu Khánh, ám chỉ Hướng Chân mà hắn đang đỡ.

Ý muốn hỏi cũng rất đơn giản, không phải ngươi đang hoài nghi lai lịch của người này có vấn đề sao? Bây giờ thì tốt rồi, chúng ta không cần động thủ cũng có thể xử lý được phiền toái này.

Dữu Khánh làm sao có thể không hiểu tâm tư của gã, trực tiếp nhấc tay moi ra một ít mật ong, đưa vào trong miệng Hướng Chân.

Nếu là lúc trước, có khả năng hắn sẽ suy nghĩ giống như Nam Trúc, nhưng với hành động quên mình xông tới báo tin vừa rồi của Hướng Chân, hắn sẽ không thấy chết mà không cứu.

Nhìn thấy triệu chứng trúng độc của Hướng Chân rõ ràng nghiêm trọng hơn bọn hắn rất nhiều, một ngón tay mật ong sợ là không đủ, hắn lại bổ sung một lần nữa.

Khi hắn định lấy thêm lần thứ ba thì Nam Trúc không thể bỏ mặc được nữa, xoay người đậy nắp lọ lại, "Đừng có lãng phí, trước tiên thử xem có hữu dụng hay không đã rồi tính tiếp."

Người của mình còn không có sử dụng nhiều như vậy lại cho một người ngoài dùng thỏa sức, gã rất khó chịu, gã sẽ không làm ra loại

chuyện lấy toàn bộ tiền của mình để đi cứu tế nạn dân. Hơn nữa, bây giờ đã biết được có người đang giở thủ đoạn hạ độc bọn hắn, nếu mật ong này thật sự hữu dụng, gã nhất định phải chừa lại một chút cho mấy sư huynh đệ bọn gã để phòng ngừa cứu mạng lúc nguy cấp, gã chỉ mang theo một chút như vậy mà thôi.

Dữu Khánh cả giận nói: "Nếu như vô dụng, giữ lại làm cái rắm gì."

Mắng cũng vô ích, trước tiên nhanh chóng thi pháp thúc giục dược tính của mật ong tăng nhanh tốc độ giải độc mới là thực tế, hắn trước tiên giúp đỡ Hướng Chân ngồi xuống khoanh chân tọa hạ.

Sư huynh đệ mấy người cũng lần lượt khoanh chân ngồi xuống.

Sau khi bắt đầu hấp thu dược tính của mật ong, bọn hắn rất nhanh liền cảm nhận được điểm kỳ diệu trong dược tính của mật ong này, một luồng lực lượng ôn nhuận nhanh chóng lan ra khắp nơi trên cơ thể, cấp tốc xua tan cảm giác đau đớn trong người, dần dần giảm đi sự khó chịu trong cơ thể, mắt mũi không còn tiếp tục xuất huyết nữa.

Chịu đựng đau đớn khổ sở, Hướng Chân giảm dần run rẩy, từ từ ổn định lại.

Từng người đều đã ý thức được, loại mật ong này quả nhiên rất hiệu quả trong việc giải độc.

Bỗng nhiên, Dữu Khánh chợt mở mắt nhìn lên phía trên rừng cây, mơ hồ nhìn thấy có hai con chim to chở người đang bay quanh, rõ ràng đang tìm kiếm cái gì đó.

Hắn nhanh chóng thu công lại, đứng dậy thúc giục mọi người, "Có người đến rồi, hẳn là nhằm vào chúng ta, nhanh tìm nơi tránh đi."

Hắn trước tiên đỡ Hướng Chân lên.

Nhưng Hướng Chân từ chối, “Ta đã khôi phục lại khá nhiều, không cần đỡ.”

“Đi.” Dữu Khánh cất tiếng kêu gọi, dẫn mấy người cất bước lần nữa hướng chạy trốn vào phía sâu trong rừng.

Nam Trúc ôm bụng, miệng lại không ngậm được, bắt đầu lải nhải, “Ai vậy chứ? Chưa biết là địch hay là bạn, làm sao ngươi biết là nhằm vào chúng ta?”

Dữu Khánh: "Nếu như không biết chúng ta xảy ra vấn đề, thời điểm này đi tìm kiếm chúng ta làm gì, tám chín phần mười chính là kẻ hạ độc. Bất kể có phải hay không, an toàn hàng đầu."

Trên đường đi, bọn hắn tìm một chỗ trống trên đỉnh núi, âm thầm quan sát, phát hiện thấy hai con chim to chở người vẫn còn bay xoay quanh tìm kiếm tại khu vực lúc trước. Dữu Khánh lại phất tay ra hiệu, nói, "Đi, trốn xa một chút cho ổn thỏa."

Mấy người nhanh nhóng chuồn xuống bên kia chân núi. Bất chợt, bụng Nam Trúc vang lên rột rột, tràng âm thanh này lập tức tạo ra phản ứng dây chuyền, hết bụng người này đến bụng người khác rột rột kêu vang.

Nam Trúc nhe răng nhếch miệng, nhưng trong miệng lại không có phát ra âm thanh nào, rõ ràng là đang miễn cưỡng nhịn lại, có thể thấy gã đang hết sức khó chịu.

Mấy người lên lên xuống xuống, sau khi lại vượt qua bên kia một ngọn núi, Nam Trúc đột nhiên lên tiếng, "Không được, chạy không nổi nữa, bụng ta đã tạo phản, không nín nổi nữa, sắp ra rồi."

Hắn chạy đến một bên, vội và tháo lỏng đai lưng quần, trực tiếp tuột quần ngồi xổm xuống, tiếp đó là một tràng âm thanh roạt roạt xổ ra, nghe cực kỳ bất nhã.

Hành động này gây ảnh hưởng rất lớn đối với những người khác, mấy người còn lại thoáng quan sát tình hình xung quanh, rồi cũng lũ lượt cởi đai lưng quần, để lộ bờ mông trắng bóng, không ngừng ngồi xổm xuống, một loạt âm thanh pháo nổ liên tục không ngừng vang lên, đồng thời có một mùi hôi tanh nhanh chóng tỏa ra, bốn người bịt kín mũi, đều không nhìn mặt người khác.

"Từ khi bắt đầu tu hành đến giờ, ta đã quên lần gần nhất bị Tào Tháo rượt là khi nào rồi…" Trong tình cảnh như vậy, Nam Trúc vẫn không nhịn được miệng cất tiếng lải nhải.

Một lúc sau, bốn người không dám nán lại lâu, nhanh chóng thu dọn hiện trường rồi chạy tiếp.

Người cưỡi trên hai con chim to tìm kiếm trên không trung dường như cũng nhận ra được nếu chỉ tìm kiếm từ trên cao là không được, cây cối che chắn tầm mắt tương đối rậm rạp, trong bọn họ có một người nhảy xuống, phối hợp tìm kiếm cùng người trên không trung.

Hai người vốn không phát hiện được gì, đột nhiên ngửi thấy một mùi hôi tanh không bình thường.

Không phải người tìm kiếm trên mặt đất ngửi thấy mà là người bay lượn tìm kiếm trong không trung ngửi được trước tiên. Gã vỗ tay thu hút người trên mặt đất xuất hiện nhìn tới mình rồi chỉ chỉ phía dưới, người dưới mặt đất nhanh chóng chạy đến.

Nguồn gốc toát ra mùi hôi tanh kỳ thực đã bị chôn lấp rồi, lại còn được thi pháp dùng lá cây phủ lên ngụy trang, nhưng có lẽ là vì chôn có phần hơi cạn, mùi hôi vẫn có thể thoát ra bên ngoài, người tìm kiếm trên mặt đất rất nhanh liền xác định được vị trí tỏa ra mùi hôi, sau khi dọn lá cây ra, phát hiện thấy nơi này có dấu vết đất mới đào bới, hơi gạt lớp đất bên trên ra liền nhìn thấy một đống chát bài tiết dính máu đỏ sẫm.

Người trên mặt đất lập tức vỗ tay gọi đồng bọn, người trên không trung bay xuống, hai người đồng thời kiểm tra đống bài tiết, chạm trán thì thầm thương lượng một lúc, sau đó một người lấy ra một bình thuốc nhỏ, lấy một chút dính máu chứa vào trong đó, rồi lại nhảy lên không, nhảy lên lưng chim to, điều khiển chim nhanh chóng đi xa.

Một người khác thì theo con đường đi tới kết hợp với vị trí đống bài tiết trên mặt đất, suy đoán phương hướng mục tiêu có khả năng chạy trốn, tiếp tục truy đuổi theo…

Chương 1057: Đai lưng quần (2)

Dưới ánh mặt trời chói chang gay gắt, Thiên Tộc sơn đặc biệt rõ ràng, nhóm người Long Hành Vân vẫn đang dừng lại trên cánh đồng hoang dã chờ đợi tin tức.

Bặc Tang Tang không ngừng cất bước đi lui đi tới, mày cau chặt.

Long Hành Vân nhận ra được hình như cô ta có chút bất an, hỏi: "Nhị tỷ, ngươi làm sao vậy?"

Bặc Tang Tang nhìn nhìn mặt trời đã sắp lên tới giữa không trung, "Rất không thích hợp, theo lý thuyết, chất độc hẳn là đã sớm bộc phát rồi, tại sao người đi theo dõi mãi vẫn chưa thấy về, lẽ nào thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Không hít vào thuốc dẫn sao?"

Cô ta vừa mới nói xong, Ngân Sơn Hà đang nhìn chằm chằm phía bầu trời xa chợt lên tiếng nói: "Hình như là đang trở về."

Mấy người nhìn tới, nhìn thấy một điểm đen đang nhanh chóng đến gần, sau khi nhìn rõ dung mạo người mạo, quả thực là người bên này phái đi.

Chim to lao vút tới, hạ xuống mặt đất, người đến nhảy xuống, bước nhanh đến trước mặt Bặc Tang Tang, hành lễ nói: "Cô cô, có thể xác định, mục tiêu đã bị trúng độc rồi."

Bặc Tang Tang lập hỏi: "Đã chết hay chưa?"

Người đến lộ ra vẻ nghi hoặc đáp: "Bọn hắn không có chết bất đắc kỳ tử như cô cô nói. Trên đường đi, bọn hắn đột nhiên nhảy xuống đất, chúng ta tìm kiếm rất lâu mới tìm được độc huyết do bọn hắn bài xuất ra, từ đó mới xác nhận được bọn hắn đã trúng độc. A Sơn còn đang tiếp tục truy tìm."

Bặc Tang Tang: "Không thể như vậy, một khi phát hiện ra bản thân bị trúng độc, trong thời gian từ không trung rơi xuống chắc hẳn phải

tuyệt mạng rồi, trúng chất độc đó, không ai có thể sống đến đếm quá ba mươi. Bất kể tu vi hắn cao bao nhiêu, trừ khi tu vi bọn hắn đã đạt Bán Tiên, nhục thân đã thành tựu thân thể Bán Tiên."

Người đến vội nắm bàn tay đặt lên ngực, khẳng định: "Cô cô, bọn hắn thật sự không có chết bất đắc kỳ tử, thật sự chạy trốn rất xa vào trong núi rừng rồi, có thể xác định đã trúng độc nhưng đến bây giờ vẫn không biết sống chết." Ngay sau đó gã lấy bình nhỏ mang về ra, dâng lên, "Đây là độc huyết mang về, thỉnh cô cô kiểm chứng."

Bặc Tang Tang lập tức cầm lấy, mở ra, không có e ngại mùi hôi tanh tỏa ra, còn đưa sát tới mũi ngửi ngửi, sau đó đậy kỹ nắp, trả lại cho gã, miệng lẩm bẩm, "Không sai, quả thực đã trúng loại độc đó, tại sao có thể như vậy chứ?"

Ngân Sơn Hà và Long Hành Vân quay mặt nhìn nhau, không biết vấn đề xảy ra ở đâu, theo lý thuyết, đệ tử chân truyền của Dược Đồ không đến mức ngay cả chút phán đoán về dược lý như vậy cũng không nắm chặt a.

Bặc Tang Tang chợt nói với người đến: "Đi, dẫn ta đi nhìn xem."

"Vâng." Người tới nhận lệnh.

Ngân Sơn Hà cầm tẩu thuốc lập tức tiến lên một bước khuyên can: "Tang Tang cô nương, không phải ngươi nói là không cần chính mình lộ diện sao? Ngươi đích thân đến đó, có khác gì chính mình đuổi theo giết chứ?"

Bặc Tang Tang: "Nếu như hắn không chết, chính là truy sát, không chết không thôi!"

Đối với người say mê trong dược lý như cô ta, bây giờ đã không còn chỉ là chuyện giết chết mục tiêu, cô ta nhất định cần phải đến hiện trường xác nhận có phải là sự thực hay không, cô ta vô cùng muốn biết đám người Dữu Khánh đã bị trúng loại độc như thế rồi, làm sao còn có thể tiếp tục chạy trốn.

Bởi vậy cô ta cũng quên luôn lời sư phụ căn dặn "Thất thủ thì thôi, bỏ qua đi", cô ta rất nóng lòng muốn tìm được đáp án về dược lý.

Ngân Sơn Hà: "Ngươi xác định ngươi là đối thủ của bọn hắn?"

Bặc Tang Tang: "Đã bị trúng độc, ta không tin bọn hắn còn có sức lực đánh nhau." Dứt lời liền rời đi.

Nhìn cô ta chấp nhất rời đi, Ngân Sơn Hà hơi cau mày, ông ta không có tư cách quản người ta, nhưng có tư cách quản Long Hành Vân, ông ta đưa tay kéo Long Hành Vân đang muốn cùng đi dừng lại, "Ngươi muốn làm gì?"

Mắt mở trừng trừng nhìn Bặc Tang Tang cưỡi chim to lao vút lên không bay đi, Long Hành Vân có chút gấp gáp, "Ngân thúc, lỡ như tên cẩu Thám Hoa đó đang giở thủ đoạn gì đó thì làm sao bây giờ? Tang Tang võ lực không tốt, khẳng định không phải là đối thủ của cẩu Thám Hoa, nếu như thúc có mặt tại đó thì khác, thúc có năng lực ngăn chặn cẩu Thám Hoa làm bậy, thúc đi theo thì có thể khống chế tình thế."

Ngân Sơn Hà do dự, rồi cân nhắc đến việc Các chủ Xích Lan các tán thành vị đó làm con dâu tương lai, ông ta rốt cuộc không thể cưỡng lại được lời khẩn cầu của Long Hành Vân, cuối cùng hai người cưỡi lên chim to đang chờ đợi bên cạnh đồng thời đuổi theo…

Ở chỗ sâu trong rừng cây rậm rạp, đám người Dữu Khánh đã là lần thứ ba bài tiết, từng người đứng lên buộc lại đai lưng quần.

Nhìn vẻ mặt mỗi người như thở vắn than dài, nhưng tinh thần rõ ràng tốt hơn rất nhiều, hiệu quả khử độc, bổ dưỡng của loại mật ong này quả thực không phải vật thế gian có thể so sánh.

"Lại tới rồi." Hướng Chân đột nhiên cất lời báo động.

Mấy người nhanh chóng vọt đến ẩn nấp phía sau thân cây, thò đầu ra lén nhìn. Xuyên qua tán cây, kẽ lá, bọn hắn nhìn thấy được bóng

dáng chim to bay lượn bên trên.

Dữu Khánh hơi ưu tư: "Tại sao lại đuổi kịp rồi, tốc độ truy đuổi còn rất nhanh a, việc này rất khác thường, trong này nhất định có chiêu trò gì đó."

Không chỉ là hắn, những người khác đều đã phát hiện ra, mãi vẫn không thể cắt đuôi được, khẳng định là người ta có pháp môn truy tung gì đó, hơn nữa đã xác định được một trăm phần trăm bọn hắn chính là mục tiêu của người ta.

Nam Trúc: "Làm sao bây giờ, nếu cứ như vậy, chúng ta không thể chạy thoát a!"

Keng! Một vệt sáng trắng đột nhiên phóng vọt lên, ba sư huynh đệ giật mình tim nhảy thót, đồng loạt quay đầu nhìn sang Hướng Chân, phát hiện thấy đại kiếm phía sau lưng gã ta đã biến mất, tiếp đó bỗng thấy Hướng Chân lắc mình, thân hình lóe lên lướt đi như mị ảnh.

"Oa…" Chim to đang lượn vòng trong không trung trên núi rừng đột nhiên cất lên một tiếng kêu rên bén nhọn, một vệt sáng vọt lên cao chém trúng nó, lông lá và mưa máu bắn tung ra.

Kiếm quang lại vọt lên, chém vào người điều khiển.

Kẻ điều khiển cực kỳ hoảng sợ khẩn cấp tránh né, nhào xuống núi rừng bên dưới để trốn tránh, nhưng lại bị Hướng Chân đột nhiên từ trong tán cây nhảy ra tung một chưởng đánh bay ra ngoài.

Người điều khiển thổ huyết rơi xuống, rẹt, kiếm quang rơi xuống đất, cắm ở bên cạnh cổ gã, thân ảnh Hướng Chân lóe lên, rơi xuống bên cạnh kiếm, một chân đạp lên ngực người nằm trên mặt đất, một tay cầm chuôi kiếm, tư thế như thể sẵn sàng cắt đứt cổ gã bất cứ khi nào.

Sư huynh đệ ba người ngơ ngẩn không nói nên lời, cảm thấy phí công trốn tránh nửa ngày, Hướng Chân vậy mà không bắt chuyện tiếng nào, cứ như vậy trực tiếp bắt người lôi xuống, thật mạnh mẽ.

Dữu Khánh lắc mình lướt đến, "Hướng huynh, ngươi làm như vậy, chẳng phải sẽ khiến bộc lộ vị trí của chúng ta."

Hướng Chân đạm mạc đáp một câu, "Chỉ có một mình hắn đang theo dõi."

Vừa nghe được câu trả lời này, ba sư huynh đệ lại ngẩn ra, đúng a, chỉ có một kẻ theo dõi mình, trực tiếp giết nó không phải xong rồi sao, đột nhiên cả ba người đều có cảm giác mình thật ngốc.

Khi suy nghĩ lại thì cảm thấy không đúng, lúc trước sở dĩ phải bỏ chạy là bởi vì mới trúng độc thân thể rất hư nhược, về sau đã lấy lại sức lực rồi nhưng vẫn bỏ chạy, là vì không biết thực lực người theo dõi như thế nào, dám một mình truy tung theo mấy người, không có chút bản lĩnh ai dám làm? Tuy nhiên Hướng Chân lại không để ý tới điều này, trực tiếp chém chim bắt người lại, như vậy thành ra bớt việc.

Mục Ngạo Thiết chợt nhìn chằm chằm người trên mặt đất, nói: "Hắn là người của Tích Lư sơn."

Dữu Khánh ngẩn ra, hỏi: "Ngươi xác định?"

Mục Ngạo Thiết: "Khi ta theo dõi Long Hành Vân đến khu trại của Tích Lư sơn thì có nhìn thấy trang phục của thành viên Tích Lư sơn."

Chương 1058: Phi vũ (1)

Vừa nghe nói như thế, Dữu Khánh lập tức nhớ tới việc Bặc Tang Tang chạy đến khu trại Phượng tộc để đe dọa mình, hắn lập tức rút kiếm, ra hiệu để Hướng Chân nhường chỗ cho mình.

Hướng Chân rút kiếm nhường chỗ. Dữu Khánh chống kiếm lên ngực kẻ nằm trên mặt đất, ép hỏi: "Ngươi là người của Tích Lư sơn?"

Người nằm trên mặt đất nhắm mắt lại, bộ dạng từ chối trả lời.

Dữu Khánh đẩy mũi kiếm đâm rách y phục và da gã, "Người nào phái ngươi tới?"

Kẻ nằm trên mặt đất không thốt tiếng nào.

Dữu Khánh hỏi tiếp câu khác: "Ngươi có thể một mực truy đuổi theo sau chúng ta, là dùng cách gì?"

Người nằm trên mặt đất vẫn không hé răng, bày ra bộ dạng mặc cho ngươi muốn róc xương róc thịt hay giết chết, gì cũng được.

Dữu Khánh hắc một tiếng, đã nổi cáu rồi, thật sự muốn một kiếm giải quyết gã, nhưng khi nhìn tới bộ y phục Tích Lư sơn trên người đối phương, trong lòng lại nảy sinh nghi vấn, lộ liễu như thế sao, có khi nào là có kẻ muốn giá họa cho Tích Lư sơn không chứ?

Nam Trúc nhìn nhìn xung quanh, bước tới, "Nếu đã cứng miệng như vậy, giữ lại cũng không có tác dụng gì, chúng ta cũng không có thời gian chậm rãi thẩm vấn."

Gã ra hiệu xử lý luôn đi, nắm chặt thời gian nhanh chóng chạy trốn.

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Không biết bọn họ làm sao bám theo được, chúng ta nên chạy đi hướng nào chứ?"

Nam Trúc trố mắt, "Vậy làm sao bây giờ?"

"Ngươi và lão Cửu đi thẩm vấn đi." Dữu Khánh khống chế người dưới chân, giao lại cho Nam Trúc, hắn đúng là cần phải tập trung suy nghĩ tiếp theo nên làm như thế nào.

Nam Trúc không nói hai lời, xách người trên mặt đất lên chạy sang một bên rồi tung ra một trận hành hung, quyền đấm cước đá, Mục

Ngạo Thiết muốn kéo lại cũng không kéo lại được, Nam Trúc vừa nhào tới liền ra tay dốc sức đánh một trận tơi bời, rất nhanh liền đánh cho người đó tàn tạ như cục giẻ rách.

Đang đi qua đi lại suy nghĩ, Dữu Khánh bị động tĩnh hành hung này gây quấy nhiễu suy nghĩ, lúc ban đầu hắn chỉ liếc mắt nhìn mấy lần, về sau phát hiện thấy Nam Trúc chỉ biết dốc sức đánh cật lực, hoàn toàn không có hỏi bất kỳ một câu hỏi nào, ở đâu ra kiểu thẩm vấn như vậy chứ?

Tiếp sau đó, nhìn thấy Nam Trúc xách lên một khúc cây khô trên mặt đất làm gậy, nhằm vào đầu người đó nện cái rầm, gậy gỗ tét vỡ ra, người đó cũng đầu lập tức đầu rách máu chảy, loạng choạng lung lay đổ xuống.

Tên mập này làm cái gì vậy? Dữu Khánh hoài nghi tên mập này là đang phát tiết cơn đau đớn bị trúng độc lúc trước, hắn không nhịn được nữa, không thể mở mắt trừng trừng nhìn tù nhân bị đánh chết, lập tức cất tiếng gọi dừng: "Lão Thất, đầu óc ngươi vào nước rồi hả, chỉ đánh không hỏi, có kiểu thẩm vấn như ngươi vậy sao?"

Nam Trúc tạm nghỉ, quăng một câu giải thích, "Ngươi nhìn thấy hắn có dấu hiệu hé răng hay không? Ngay cả rên rỉ hừ hừ cũng không có rên tiếng nào. Ta phải đánh cho tới khi hắn rên ra tiếng mới thôi. Lúc đó có hỏi cũng không trễ."

Dữu Khánh quay lại nhìn người đó, thấy gã vẫn trợn mắt hung dữ nhìn chằm chằm Nam Trúc, bản tính ngang bướng hoang dã của người bộ lạc không chút thay đổi, hắn không khỏi im lặng không nói nên lời, nhưng cũng cảm thấy Nam Trúc nói đúng, rất có lý.

Rầm! Nam Trúc đi tới lại tung ra một quyền, cú đánh này mang theo âm thanh xương sườn nút gãy.

Lần này, Mục Ngạo Thiết cũng đi tới tham gia động thủ, hai sư huynh đệ liên thủ đánh một trận tơi bời.

Nam Trúc vừa đánh vừa nhắc nhở Mục Ngạo Thiết, "Trước hết hủy diệt nhuệ khí của hắn đã, rồi chút nữa lại cho hắn chút thuốc sau."

Thôi được, nếu lão Thất trong lòng đã có chừng mực, Dữu Khánh liền không quản tới nữa, hắn vừa quay đầu lại, phát hiện thấy tình trạng của Hướng Chân có vẻ không ổn, lúc trước bị trúng độc mất máu quá nhiều khiến sắc mặt trắng bệch, lúc này mặt lại đỏ bừng, con mắt ngập nước, không khỏi chỉ vào gã, hỏi: "Ngươi bị sao vậy?"

Hướng Chân giọng điệu bình tĩnh, "Chính như ngươi đã nói, đó là xuân dược cực mạnh."

"…" Dữu Khánh tức thì hiểu được có chuyện gì xảy ra, tác dụng phụ của mật ong bắt đầu phát huy rồi, bản thân hắn từng trải qua trò này, nói nó là xuân dược cực mạnh cũng không khoa trương chút nào, tu sĩ còn có thể dùng tu vi bản thân để kiềm chế phản ứng của nhục thân, còn nếu như người thường đụng phải chỉ sợ rất khó tự kiềm chế.

Hướng Chân chợt phát hiện thấy điểm không thích hợp, gã ta nhìn chằm chằm Dữu Khánh quan sát một chút, rồi lại nhanh chóng quay nhìn Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đang hì hục đánh kẻ bị bắt không ngừng, tiếp đó quay đầu lại, kinh ngạc hỏi: "Tại sao các ngươi không có phản ứng gì?"

Hắn làm sao có thể giải thích rõ điều này? Dữu Khánh vuốt vuốt ria mép, bọn hắn thường uống nước do Đầu To đun nấu, nên không có phản ứng với tác dụng phụ này của mật ong.

Lúc trước tại Bách Hoa tiên phủ, sở dĩ hắn bị trúng chiêu, là vì tại Triêu Dương đại hội liên tục phải đánh nhau, hắn không thích hợp mang theo Đầu To bên mình, lại ở tách riêng với mấy người lão Thất khá lâu, một thời gian dài không uống nước do Đầu To nấu cho nên mới trúng tà. Lão Thất và lão Cửu tại Bách Hoa tiên phủ cũng có ăn mật ong nhưng không có phản ứng là bởi nguyên nhân này.

Hắn không tiện bộc lộ tác dụng của Đầu To cho người ngoài biết rõ.

Thấy hắn không muốn nói, Hướng Chân cũng không có miễn cưỡng hắn, "Không chạy sao? Ở chỗ này chờ hung thủ tìm tới hay sao?"

Dữu Khánh hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Kẻ muốn giết chúng ta quả thực có thể chính là ả Bặc Tang Tang của Tích Lư sơn."

Đây là đáp án hắn đưa ra sau một hồi tập trung suy nghĩ vừa rồi.

Hướng Chân rất dễ nói chuyện, gã bỏ qua vấn đề của mình, thuận theo lời của hắn, "Nguyên nhân."

Dữu Khánh: "Việc chúng ta trúng loại độc này rất kỳ quặc, ta không biết những người khác của Phượng tộc có bị trúng độc hay không, nhưng ta đoán chừng không ai dám hạ độc với toàn bộ Phượng tộc, nếu như chỉ có bốn người chúng ta trúng độc, chúng ta chỉ có một lần tiếp xúc với người của Tích Lư sơn, đó chính là lần gặp mặt Bặc Tang Tang."

Hướng Chân: "Nói cách khác, tại thời điểm lần đầu tiên gặp Bặc Tang Tang, chúng ta đã bị hạ độc rồi?"

Dữu Khánh chậm rãi gật đầu, "Khả năng này rất lớn."

Hướng Chân: "Điều đó còn quan trọng không? Ở lại đây chờ người của Tích Lư sơn tới giải quyết chúng ta hay sao? Dược Đồ có cảnh giới Cao Huyền, ta không phải là đối thủ của lão."

Dữu Khánh: "Bất kể Dược Đồ có biết chuyện này hay không, nếu đã dùng tới thủ đoạn hạ độc, Dược Đồ đại khái sẽ không đích thân chạy tới ra tay với loại nhân vật như chúng ta, nếu lão ta thực sự tới đây, chúng ta cũng không còn cách nào."

Nhìn cách nói này của hắn, giống như đã khẳng định chuyện này là do người của Tích Lư sơn làm, Hướng Chân trầm mặc một hồi, rồi hỏi ngược lại: "Như vậy thì sao?"

Dữu Khánh hơi híp mắt, gằn từng chữ một: "Hạ độc tàn nhẫn như thế, chứng tỏ là thật sự muốn giết chết chúng ta, không phải vì mục đích gì khác."

Đây cũng là nguyên nhân hắn nhận định hung thủ là Tích Lư sơn.

Còn lại, hắn không thảo luận sâu hơn, cũng sẽ không nói với ngoại nhân, sau khi trải qua chuyện bị giam giữ tại Thiên Tộc sơn, hắn càng thêm khẳng định suy đoán của mình, có người sẽ không để cho mình dễ dàng bị chết, hơn nữa khả năng của kẻ đó còn không nhỏ, chỉ sợ Dược Đồ tới cũng không chống nổi.

Hiện tại hắn ngược lại hi vọng Dược Đồ có thể tới đây, nếu chỉ tới mấy con tôm con tép, khó thể bức ép ra được thứ gì có trọng lượng.

Chương 1059: Phi vũ (2)

Hắn đã thoát ra khỏi trạng thái lo lắng hoảng sợ chạy trối chết lúc ban đầu, đã bình tĩnh trở lại, đã khôi phục suy nghĩ bình thường, trong lòng đã có cơ sở, cho nên hắn quyết định không chạy nữa.

Quay đầu lại nhìn về phía hai vị sư huynh vẫn còn đang hì hục đánh tù binh như đánh bao cát, sau một thoáng suy nghĩ, hắn cất tiếng ngăn cản: "Được rồi, đừng đánh nữa, lưu mạng lại cho hắn đi, một lúc nữa có khả năng hữu dụng."

Nghe được lời này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức dừng tay lại.

Nam Trúc bước tới hỏi, "Có ý gì vậy? Không thẩm vấn nữa à?"

Mục Ngạo Thiết thì kéo tên tù binh đầm đìa máu tươi, vô cùng thê thảm đó trở lại.

Dữu Khánh: "Mọi người thay phiên nhau nghỉ ngơi, nỗ lực nhanh chóng hết sức khôi phục trạng thái thân thể đi. Bọn họ không nhìn thấy người theo dõi nữa, ắt sẽ có kẻ khác tìm tới."

Trong núi rừng rậm rạp, Tô Bán Hứa dẫn theo tùy tùng cường tráng lướt đi đến một chỗ trong rừng, tùy tùng gầy từ trên cây cao nhảy xuống đón.

Bốn vị tùy tùng từ khi bị Thiên tộc tra tấn thẩm vấn đến nay, thương thế vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng lúc này cần có người để dùng, nói chính xác là không có quá nhiều nhân thủ tin cậy để sử dụng, nhất là loại người bị cực hình gần chết vẫn có thể giữ kín miệng, cho nên chỉ có thể cố mà tiếp tục sử dụng.

Cũng may mà bên này có tiền, không tiếc tiền mua sắm thuốc trị thương trị liệu tốt nhất, trải qua một đêm nghỉ ngơi, đã không còn vấn đề gì lớn.

Tô Bán Hứa hỏi: "Tình hình như thế nào?"

Tùy tùng gầy đáp: "Không hiểu có chuyện gì xảy ra, trên đường đang bay đột nhiên đáp xuống, dường như xảy ra biến cố gì đó…"

Tô Bán Hứa cắt lời, "Ta biết chuyện đó rồi, chuyện gì xảy ra sau đó."

Y chính là nhận được báo cáo nên khẩn cấp đuổi tới, vốn định âm thầm chú ý hướng đi của đám người Dữu Khánh, không nghĩ tới đột nhiên xảy ra biến cố.

"Nhóm người Thám Hoa lang không biết đã trốn đi đâu, người của Tích Lư sơn rõ ràng cũng đang tìm kiếm bọn hắn. Không biết có phải tìm được cái gì hay không, có một người rời đi, còn một người tiếp tục tìm kiếm. Vừa rồi kẻ tìm kiếm đã bị Hướng Chân đột nhiên xuất hiện chém giết phi kỵ rớt xuống rồi. Chúng ta đoán rằng Thám Hoa lang có thể cũng ở nơi đó, đã nói huynh đệ âm thầm lẻn đến dò xét."

Tô Bán Hứa trầm ngâm, "Chém giết tọa kỵ của Tích Lư sơn, đã đến mức độ trực tiếp động thủ, xem ra tên nữ đồ đệ kia của Dược Đồ nói báo thù thật đúng là không phải chỉ nói miệng mà thôi."

Tùy tùng cường tráng ở bên cạnh lo lắng nói: "Tích Lư sơn có tiếng là có cừu tất báo, nếu như Dược Đồ tham gia vào, e rằng sự việc sẽ có thêm chút phiền phức."

Tô Bán Hứa xòe mở quạt xếp ra, phe phẩy, ngoài cười nhưng trong không cười, hừ lạnh một tiếng, "Hắn tốt nhất có chừng có mực, đừng tưởng rằng trốn ở Đại Hoang Nguyên có vị Đại tộc trưởng đó chống lưng thì không có ai dám động tới hắn."

Tùy tùng gầy nói: "Còn có chuyện này, khi Hướng Chân chém giết phi kỵ thì dường như không chỉ kinh động đến chúng ta, hình như còn có bóng người khác trốn tránh, giống như có đến mấy nhóm người cùng chen tay vào việc này."

Tô Bán Hứa gật gật đầu thể hiện đã biết được, "Tiếp tục theo kỹ."

"Vâng." Tùy tùng gầy lập tức lại bay lên trên tán cây, quan sát tình hình.

Tô Bán Hứa lôi công cụ ra, viết một bức mật tín, giao cho tùy tùng cường tráng, căn dặn một câu, "Nhanh chóng hết sức gửi đến đó."

"Vâng." Tùy tùng cường tráng cầm lấy bức thư, nhanh chóng rời đi.

Đột nhiên, tùy tùng gầy lại từ trên cây nhảy xuống, "Tiên sinh, có người đến, hình như là nhóm người Bặc Tang Tang và Long Hành Vân."

Tô Bán Hứa lập tức lắc mình lướt lên trên cây, nấp ở trong tán cây âm thầm quan sát xung quanh, quả nhiên nhìn thấy năm con phi kỵ chở người bay xoay quanh trên núi rừng.

Dưới sự chỉ dẫn của kẻ theo dõi từng đến đây, nhóm người Bặc Tang Tang lần lượt lao xuống, vọt vào trong rừng cây, mùi hôi tanh nơi này vẫn chưa tan.

Người theo dõi chuẩn xác tìm đến nơi đào ra đống bài tiết dính máu kia, chỉ vào đó, nói ra: "Cô cô, nhìn xem, tại đây."

Bặc Tang Tang không để ý tới mùi hôi khó ngửi, bẻ một đoạn cành cây, quẹt lấy một chút vết máu đã khô, đưa lên mũi ngửi ngửi.

Long Hành Vân nín thở đi tới bên cạnh, xem xét, hiếu kỳ hỏi: "Nôn ra máu mà có thể nôn nhiều như vậy sao? Lại còn lấy nhiều đất như vậy để vùi lấp trong một cái hố. Đào hố trước khi thổ huyết chăng?"

Bặc Tang Tang liếc nhìn gã một cái, ném cành cây xuống rồi nói: "Không phải thổ ra, là ị ra."

Long Hành Vân sửng sốt, ngay lập tức sắc mặt đại biến, quay đầu rời đi, lúc này mới biết bài xuất ra máu là bài xuất như thế, thật là kinh tởm, trong lòng đang tự mắng mình, lão tử vậy mà lại đi nhìn cứt của cẩu Thám Hoa ị ra.

Ngân Sơn Hà thì lấy tẩu thuốc ra, châm lửa, bắt đầu phì phèo phun khói.

Trong khi đó, Bặc Tang Tang không có phản ứng gì bài xích đối với thứ dơ bẩn này.

Nói người kiểm tra xung quanh một lượt xong, cô ta lại dẫn người bay lên không trung tìm kiếm.

Sau khi đảo mấy vòng trong không trung, Ngân Sơn Hà đảo mắt nhìn quét khắp nơi, phát hiện thấy tình hình không thích hợp, vội vàng nhắc nhở: "Tang Tang cô nương, nếu như thật sự đã trúng độc của cô nương, chắc hẳn không trốn được xa, nói cách khác, người mà cô nương phái đi theo dõi cũng không có khả năng bay xa,

nhưng ngươi nhìn xem xung quanh đi, đâu thấy bóng dáng người của cô nương ở đâu.

Trừ khi là người theo dõi phát hiện thấy mục tiêu rồi truy đuổi đi xa, nếu không chính là người của cô nương đã xảy ra chuyện. Bất kể là nguyên nhân nào, đều chứng tỏ mục tiêu không rơi vào tình cảnh mà cô nương nói, bọn hắn chưa đánh mất năng lực hành động. Việc này có khả năng ẩn chứa nguy cơ, theo ta, không nên tiếp tục hành động lỗ mãng nữa."

Ông ta phản đối cách truy sát Dữu Khánh công khai, trắng trợn như vậy, và cũng không hi vọng Long Hành Vân làm như vậy, điều này không phải hoàn toàn vì để thực hiện lời hứa với Dữu Khánh lúc trước, mà còn vì Dữu Khánh cũng là người có chút bối cảnh, quan hệ giữa Thiên Lưu sơn và Minh tăng rõ ràng ra đó, Minh tăng lại từng đứng ra bảo vệ Dữu Khánh.

Có một số việc âm thầm động thủ thì không sao, nhưng thực hiện công khai sẽ không thích hợp, Minh tăng sẽ không biết chuyện phía bên bọn họ nói chuyện không giữ lời chăng?

Minh tăng là người nắm giữ thông đạo ra vào Thiên Lưu sơn, sau này Xích Lan các qua lại Thiên Lưu sơn, có cần phải lo lắng hay không chứ?

Bặc Tang Tang trầm mặc, không thể không thừa nhận Ngân Sơn Hà nói có lý, không thể không thừa nhận về phương diện này mình quả thực không bằng loại người từng trải như Ngân Sơn Hà, nhưng cô ta cực kỳ khát vọng tìm hiểu được sự thực tại sao đám người Dữu Khánh đã bị trúng độc mà vẫn còn có thể sống sót chạy trốn.

Đối với loại khát vọng này, ngoại nhân là không thể hiểu được.

Cho nên cô ta vẫn chưa ngừng lại việc tìm kiếm.

Đúng lúc này, một cơn gió thổi tới, cũng cuốn đến một chiếc lông chim bay lượn theo gió.

Những người khác đều không có để ý đến, chỉ có Ngân Sơn Hà đảo mắt qua thì nhận ra được điều gì đó, ông ta duỗi tay cách không chộp lấy, đặt tại đầu ngón tay.

Tất cả mọi người đang khống chế phi kỵ bay lượn xung quanh trên không đều chú ý tới hành động khác thường của ông ta, lục tục tới gần nhìn, lần lượt phát hiện thấy vết máu trên chiếc lông chim đó, dưới ánh mặt trời, vết máu đỏ tươi hiện rõ trong mắt.

Chương 1060: Kiếm ngoại hóa kiếm

Chiếc lông chim này cùng chủng loại với lông của con chim bọn họ đang cưỡi dưới người, điểm khác biệt duy nhất là nó dính máu, một loại cảm giác không nói rõ hiện lên trong lòng mọi người.

Ánh mắt của đám người đồng loạt nhìn về phía chiếc lông chim bay tới, cẩn thận quan sát, sau đó bọn họ lại nhìn thấy được mấy chiếc lông chim bị gió cuốn lên một hồi rồi bay liệng biến mất.

Bặc Tang Tang là người đầu tiên bay đến đó, Ngân Sơn Hà muốn gọi lại nhưng đã không còn kịp nữa rồi, đành phải cùng theo mọi người lướt đến nơi đó.

Chăng mấy chốc, bọn họ phát hiện ra một đám tán cây loang lổ vết máu, có một số lông chim bị máu dính vào trên lá cây, thỉnh thoảng bị gió thổi đung đưa phất phơ, nhưng không có rời ra được.

Nhiều lông chim tan tác như vậy, không khó để đoán được phi kỵ theo dõi lúc trước đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả Long Hành Vân cũng không thể không cất tiếng nhắc nhở, "Nhị tỷ, cẩn thận một chút."

Dưới mặt đất, mấy người trốn ở trong rừng cây gần đó nhìn chằm chằm mấy con phi cầm bay quanh trên không trung, phát hiện thấy

không ngoài dự liệu, người hạ độc quả nhiên đã tìm tới đây.

Không ngừng quay đầu nhìn trái nhìn phải, cuối cùng Dữu Khánh nhìn thấy được khuôn mặt của Bặc Tang Tang, hắn không khỏi cất tiếng cười nhạt, "Quả nhiên là ả tiện nhân này, một chút nữa mọi người cùng tiến lên, tốc chiến tốc thắng, bắt lấy Bặc Tang Tang, ta muốn bắt sống…"

Ánh mắt hắn bỗng nhiên xao động, đột ngột ngừng nói, xuyên qua kẽ hở giữa tán cây, hắn nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc, phát hiện thấy Long Hành Vân và Ngân Sơn Hà cũng theo tới, hắn nhanh chóng lùi người lại, đồng thời phất tay ra hiệu cho mọi người cùng trốn kỹ, miệng nhỏ giọng mắng, "Long Hành Vân, ngươi thật đúng là dây dưa mãi không dứt, ngươi chờ đó cho ta, sẽ có một ngày ngươi rơi vào trong tay lão tử."

Ngay sau đó hắn lại hạ thấp giọng nói với đồng bạn ở hai bên: "Tình huống không ổn, Ngân Sơn Hà tới rồi, chúng ta không phải là đối thủ của ông ta. Thôi, bỏ đi, cẩn thận rút lui."

Từ khi bị Bặc Tang Tang uy hiếp, trong lúc tám chuyện với mấy người Tô Bán Hứa, hắn không tránh khỏi hỏi thăm tình huống của Tích Lư sơn, nên có biết một chút về thực lực Tích Lư sơn, tại phương diện võ lực, hắn không sợ Bặc Tang Tang, nhưng Ngân Sơn Hà thì khác, hắn từng nhìn thấy Ngân Sơn Hà và Thanh Nha giao đấu với nhau, hắn hiện tại căn bản không thể ngăn chặn được.

Tại thời điểm cẩn thận xoay người lại, hắn còn không quên căn dặn một câu, "Lão Cửu, ngươi mang con tin theo, vạn nhất không ổn, có lẽ sẽ sử dụng tới."

Đã nói đó là "Con tin", suy nghĩ cũng có thể biết được là có tác dụng gì, Mục Ngạo Thiết lập tức đưa tay quơ lấy con tin, xách lên.

Nhìn chằm chằm phía trên, quan sát một vòng, Hướng Chân chợt hỏi một câu, "Ai là Ngân Sơn Hà?"

Nam Trúc thuận miệng đáp, "Bên trên chỉ có mấy người, còn có thể là ai, là lão già đầu bạc kia."

Hướng Chân nói: "Giao Ngân Sơn Hà cho ta, các ngươi đi bắt Bặc Tang Tang đi."

Cái gì? Ba sư huynh đệ đồng loạt quay đầu nhìn gã ta, còn tưởng rằng mình đã nghe lầm, lại quay đầu nhìn nhau một cái, không có khả năng cả ba người đều nghe sai, không biết tên Hướng Chân này đang nói mớ gì đó.

Nam Trúc nhanh chóng nhắc nhở: "Đừng có xằng bậy, Ngân Sơn Hà có cảnh giới Thượng Huyền, hơn nữa còn là cao thủ trong cảnh giới đó, lão ta là hộ pháp của Các chủ Xích Lan các, người ta gọi là Ngân vệ."

Hướng Chân dường như không có nghe vào lời nào, không đợi cho sư huynh đệ ba người kịp phản ứng, nhắm chuẩn Ngân Sơn Hà cưỡi chim vòng vòng vèo vèo bay đến gần bên này, vù, lao vọt lên không trung, phá tan rừng cây, lao thẳng tới Ngân Sơn Hà.

Sư huynh đệ ba người đồng thời há to miệng, mở to hai mắt, ngửa đầu nhìn theo, tập thể há hốc mồm, tựa như thấy tổ tông hiện thế.

Không biết là bị khiếp sợ, hay là kinh ngạc sửng sốt, dù sao đều là hoàn toàn không nói nên lời, quên bỏ chạy, cũng quên làm ra bất kỳ động tác nào khác, tại thời khắc mấu chốt này, bọn hắn lại ngây người ra đó.

"Quác…" Trong không trung vang lên một tiếng kêu bén nhọn và thê lương.

Một con chim to bị một vệt sáng phóng vút lên, chém trúng, bùng nổ ra một màn mưa máu, vẫy tung ra một vùng lông chim, bay tán loạn.

Keng! Âm thanh kim loại va chạm vang lên thật to, vang vọng khắp không trung

Ngân Sơn Hà khẩn cấp rời khỏi thân thể tọa kỵ bị chém giết, thoáng nhìn dấu kiếm xuất hiện trên cán tẩu thuốc lá trên tay mình, rồi quét mắt nhìn bóng người xoay người đạp kiếm phóng lên bầu trời. Trong lúc thân thể rơi xuống, ông ta quan tâm trước tiên vẫn là sự an toàn của Long Hành Vân, vội vàng cất tiếng hét lớn nhắc nhở, "Thiếu Các chủ, nhanh tránh đi."

Đám người Long Hành Vân đang cưỡi phi kỵ lượn vòng xung quanh giật nảy mình, có thể chém giết tọa kỵ của Ngân Sơn Hà, còn có thể trực diện cứng chọi cứng với Ngân Sơn Hà một đòn, hiển nhiên không phải là người bình thường.

Sau khi nhìn thấy rõ người ngự kiếm bay lên không chính là Hướng Chân, Long Hành Vân lập tức nhớ tới chuyện lúc trước mình từng bị Hướng Chân dùng một tay đè xuống ấn, gã nhanh chóng kêu gọi đám người Bặc Tang Tang tránh đi.

Hướng Chân đã ngự kiếm bay lên trời cao, so với thời điểm tại Triêu Dương đại hội, tốc độ điều khiển kiếm rõ ràng nhanh hơn không chỉ một chút, người từng gặp được thoáng nhìn qua liền có thể nhạn ra thực lực của gã đã tiến bộ rất lớn.

Trong nháy mắt, Hướng Chân đã điều khiển kiếm quay về, hàn quang lấp lóe trước người như lưu tinh, kiếm mang như đang không ngừng phập phồng nhấp nhô, kỳ thực là kích động lên sóng khí tạo ra tầng tầng cương ảnh, từng tầng gợn sóng lan tỏa ra, hình thành mười hai đạo kiếm cương phân biệt tầng lớp rõ ràng.

Nói thì chậm, kì thực gã ta đã ngự kiếm vù vù lao xuống với khí thế như sấm sét.

Lấy thân ngự pháp, chậm rãi lơ lửng hạ dần xuống, Ngân Sơn Hà cất tiếng cười lạnh, "Chút tài mọn, cũng dám khoe khoang ở trước mặt ta!"

Ông ta đã từng thấy uy lực đòn tấn công từ trên trời giáng xuống của Hướng Chân, lúc này lại không trốn không tránh, có tư thế rất sẵn sàng cứng chọi cứng.

Nhìn thấy hai tay ông ta xòe ra, khí cơ hào hùng bùng ra từ trên cơ thể, yêu khí hùng hồn cuồn cuộn tràn ra, ánh sáng trong một khu vực rộng lớn chợt trở nên u ám, mái tóc bạc của ông ta cũng như nổ tung ra, kéo ra vô số tơ bạc như có thể mở rộng vô tận.

Những người khác đã đáp xuống trên một cây đại thụ, đầu ngón chân đạp lên trên cành lá, ngước nhìn bầu trời, trên đỉnh đầu bọn họ giống như nở rộ ra một đóa hoa trắng tinh to lớn, xòe ra như cái bát úp ngược lên không trung, rồi tụ lại như muốn bắt lấy thanh kiếm trên bầu trời.

Quang ảnh giống như sao băng từ bầu trời rơi xuống kia trong nháy mắt liền va chạm vào đóa hoa đang tụ lại.

Oanh!

Lưu quang chìm vào trong đóa hoa.

Ngân Sơn Hà sắc mặt hơi thay đổi, ông ta phát hiện thấy uy lực xung kích của một kiếm này vượt quá sự tưởng tượng của ông ta, đám tóc tụ lại đó không thể cuốn lấy thân thể Hướng Chân, ông ta nhận ra rằng tầng cương khí bên ngoài cơ thể Hướng Chân không phải là cương khí hộ thể bình thường, những sợi tóc ngưng tụ yêu lực của ông ta không khóa lại được, hơn nữa, lực tác động còn rất lớn, phụp, mục tiêu đã trượt qua cú lăng không cầm nã của ông ta.

Tuy nhiên, ông ta không có sợ hãi, ông ta dám chính diện đối mặt tất nhiên là có chỗ cậy vào, những sợi tóc vươn ra vô hạn bắt đầu tầng tầng đan xen chặn kín, muốn làm chậm lại lực xung kích cường đại từ trên cao lao xuống đó.

Sau hơi chút giao đấu với nhau, ông ta có thể cảm nhận được, xét về tu vi, thanh niên này còn kém hơn mình, chỉ cần mình hóa giải

lực xung kích cường đại của đối thủ, sẽ không còn gì đáng ngại.

Rầm rầm rầm rầm rầm…

Một loạt tiếng nổ dữ dội vang lên, giống như cự thạch nện vào mặt hồ, bắn tung lên một đóa hoa nước thật lớn, và cũng giống như là một cơn gió thổi tới, cuốn bay đi những đóa bồ công anh.

Lực xung kích cường đại phá vỡ một tầng phong tỏa, một tầng tóc bạc đan xen ngăn cản bị đánh nổ ra thành những làn sóng bụi trắng.

Kiếm ảnh to lớn lao xuống như sao băng, mười hai tầng kiếm cương gia trì, tầng thứ nhất ở bên ngoài cũng bị tầng tóc bạc ngăn chặn làm tan vỡ.

Hướng Chân không hề dao động, ánh mắt chuyên chú, chằm chằm ngự kiếm lao xuống.

Tầng kiếm ảnh thứ hai phía bên ngoài va chạm với lớp tóc bạc ngăn chặn tiếp theo, lại lần nữa xuyên thủng tầng phòng ngự, rồi cùng nhau hủy diệt với tầng phòng ngự.

Trên mặt hồ bị nện vỡ, tại trung tâm sóng nước tỏa ra, tựa như lại bị tảng đá thứ hai chính xác nện vào chính giữa, đám tóc bạc phòng ngực lại lần nữa bùng nổ ra giống như sóng xung kích, tạo ra những gợn sóng bụi mịn bạch sắc.

Trong hàng loạt tiếng nổ vang liền mạch, từng đợt sóng xung kích màu trắng nổ tung ra, cảnh tường đó giống như là một đóa hoa bìm bìm màu trắng đột nhiên nở rộ trong không trung.

Đám người Dữu Khánh đang trốn tại chỗ kín sững sờ nhìn chằm chằm, có thể nói đã mở rộng tầm mắt. Nam Trúc nuốt nuốt nước miếng cất tiếng lẩm bẩm, “Hắn đã đột phá đến Thượng Huyền rồi.”

Tô Bán Hứa nấp trong tán cây phía xa xa rình xem cũng cất tiếng thì thầm, "Ai nói hắn vẫn còn là Sơ Huyền chứ? Thông tin tức có sai sót…"

Cũng nấp trong tán cây nơi xa xa, Thiện Tri Nhất đứng chắp tay sau lưng mở miệng lầm bầm, "Kiếm ngoại hóa kiếm, lĩnh ngộ như thế này quả thực có đường tắt khác…"

Long Hành Vân trốn ra xa nhìn xem thì cảm thấy rất kinh ngạc, cho dù đã đoán được tu vi của Hướng Chân đã đột phá đến Thượng Huyền, nhưng gã không có ngờ được Hướng Chân lại có thể đánh chính diện với Ngân Sơn Hà ở mức độ như thế này, suy cho cùng, thời gian đột phá Thượng Huyền rõ ra đó, cho dù có sử dụng linh đan diệu dược tăng nhanh tu vi đến đâu, cũng không phải trong thời gian ngắn hạn có thể bù đắp được chênh lệch, lượng và chất trong cảnh giới Thượng Huyền vượt xa Sơ Huyền, giữa hai cảnh giới hoàn toàn không có bất kỳ điểm nào có thể so sánh.

Đứng ở trên tán cây thi pháp giao đấu, Ngân Sơn Hà vẻ mặt đầy chấn động, tầng phòng ngự bên trên ầm ầm rung động, vốn tưởng rằng tầng tầng cản trở phía trên có thể suy giảm tốc độ tấn công của đối phương, nào ngờ phương thức tấn công của đối phương không phải như mình tưởng tượng, cho nên hiệu quả ngăn cản cực kỳ ít ỏi.

Ông ta có thể thực hiện đan bện lại tóc bạc để tạo ra tầng phòng ngự kiểu khác, nhưng thời gian đã không còn kịp nữa, tốc độ ngân phát mọc ra, đan kết lại không kịp tốc độ xuyên phá của luồng kiếm quang từ trên trời giáng xuống, ngay cả bản thân ông ta cũng không kịp né tránh.

Ông ta đã bị chính đám tóc bạc kéo dài làm lỡ nhịp, kéo theo một đống tóc bạc dài như vậy, có thể né tránh đúng lúc mới là lạ, tình cảnh này có phần như tự mua dây buộc mình.

Việc đã đến nước này, chỉ có thể bỏ tốt giữ xe, tóc chẳng tính là gì, mạng quan trọng hơn.

Cảm nhận được bị lôi kéo, ông ta quyết định thật nhanh, trực tiếp thi pháp cắt đứt mái tóc bạc kéo dài ra khỏi đầu, trên người lại lần nữa bùng lên yêu khí, sáu cánh tay lay động trong đó, trong tay vung vẩy năm chiếc tẩu hút thuốc giống nhau như đúc.

Ông ta vốn có sáu cái tẩu thuốc, toàn bộ đều được chế tạo từ là "Vẫn thạch tinh mẫu" hiếm có, là do Xích Lan các chủ tặng cho, trong lần đánh nhau với Thanh Nha tại Minh Hải, một cái tẩu thuốc đã bị Thanh Nha dùng Trảm Thảo đao chặt đứt, cũng may mà có tẩu thuốc với chất liệu cứng rắn ngăn cản cú chém, nếu không, không chỉ khuôn mặt lưu lại vết sẹo, chỉ sợ ngay cả cái đầu cũng phải bị Thanh Nha chém rớt một nửa.

"Mẹ nó, yêu quái gì vậy chứ?" Trốn ở chỗ kín, Nam Trúc cất tiếng lẩm bẩm.

Cánh tay của Ngân Sơn Hà biến lớn biến dài, vung tẩu thuốc lên không trung chặn lại.

Oanh.

Một cái tẩu thuốc bị đánh bay, cánh tay cầm tẩu vỡ nát.

Oanh, lại thêm một tiếng nổ dữ dội vang vọng không trung, tẩu thuốc văng đi, cánh tay tan nát.

Theo bản năng nhấc tay chống lại, sau ba tiếng nổ vang liên tục, đánh bay ba cái tẩu thuốc, phá hủy ba cái cánh tay, Ngân Sơn Hà mới thoát khỏi sự níu kéo của mái tóc dài, ông ta khẩn cấp lắc mình tránh thoát một đòn này, có thể nói lòng còn sợ hãi.

Kỳ thực, ông ta vốn không cần phải hi sinh ba cánh tay đó, nhưng động tác ngăn cản này lại là bộc phát theo bản năng.

Dưới đòn tấn công có uy lực như thế, sau khi phát hiện thấy tình huống không đúng, bản thân là một kẻ lão luyện giao tranh, ông ta biết lúc này không thích hợp tránh né quá sớm, chờ khi đối phương

không còn kịp thay đổi phương hướng tấn công, lúc đó tránh đi mới thích hợp nhất.

Dư âm giao đấu lan tràn đến mặt đất, cây cối trên mặt đất trở thành bị hại, một đám lớn đại thụ bị đè ép sụp đổ, cây cỏ bay tung tóe, đám người Dữu Khánh nhanh chóng thuận thế ẩn nấp theo đống cây đổ xuống, bọn hắn cảm thấy mặt đất chấn động.

Oanh, tốc độ tấn công của Hướng Chân quá nhanh, thủ đoạn dụ địch của Ngân Sơn Hà cũng rất tuyệt diệu, cách mặt đất quá gần, Hướng Chân không kịp đổi hướng, nện thẳng xuống mặt đất, cả người và kiếm chui vào trong mặt đất, đất cát bùng nổ tung lên, cuồn cuộn tản ra bốn phương tám hướng.

Ngân Sơn Hà vừa lướt lên không trung lập tức lại nhào xuống, truy sát vào trong khu vực mặt đất bị đánh thủng, trong lòng đất lại vang lên một trận tiếng nổ ầm ầm.

"Mẹ!" Dữu Khánh kinh hãi trực tiếp bật ra một tiếng chửi thô tục, ánh mắt quét về phía vị trí đám người Long Hành Vân, một cước đá văng cây đổ, rút kiếm ra, khẩn trương kêu gọi, "Đi nhanh, làm thịt bọn họ."

Chương 1061: Lần này do ta quyết định (1)

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết hơi chút do dự, rồi cuối cùng xông theo ra ngoài.

Thực sự không thể không do dự, nếu không phải Ngân Sơn Hà đã chui vào trong lòng đất không còn thấy bóng người, ai dám lao ra đụng tới Long Hành Vân ngay dưới mí mắt của Ngân Sơn Hà? Đó chẳng phải là hành động tìm kích thích sao?

Sự chênh lệch thực lực trong đó không phải muốn nói một tiếng đi liền đi như như Hướng Chân đã làm. Lúc trước, khi Hướng Chân trực tiếp xông về phía Ngân Sơn Hà, bọn hắn đều giật nảy mình, kinh ngạc sửng sốt, làm như vậy chẳng phải đã làm bộc lộ nơi bọn hắn trốn sao? Lúc đó không có ai tin rằng Hướng Chân có thể chống đỡ được Ngân Sơn Hà.

Bây giờ nhìn thấy Hướng Chân quả nhiên đã giữ chân được Ngân Sơn Hà, hơn nữa còn kéo Ngân Sơn Hà chui vào trong lòng đất, không nhân cơ hội Ngân Sơn Hà bị khuất tầm mắt như vậy để động thủ, thì còn đợi đến khi nào?

Trong lòng đất không ngừng truyền ra âm thanh ầm ầm, giống như phía dưới mặt đất có một con cự long đang liên tục xoay người.

Đến lúc này, Mục Ngạo Thiết vẫn không quên lời Dữu Khánh dặn, dứt khoát mang theo con tin bên mình, bám theo phía sau Dữu Khánh, nhanh nhẹn luồn lách tại dưới đóng cây cối bị lật đổ, rất nhanh liền luồn tới rừng cây rậm rạp, tiếp tục len lỏi tiến tới.

Bọn hắn không dám công khai nhảy lên chạy trên đỉnh những ngọn cây, phải nương theo cây cối che chắn, sợ khiến cho đám người Long Hành Vân sợ hãi bỏ chạy.

Cho dù như thế, Nam Trúc đột nhiên nhận ra được điều gì đó, gã không thể không nêu lên một vấn đề quan trọng, "Không được a, đám người Long Hành Vân ở trong không trung có phải quá cao hay không chứ, chúng ta làm sao xử lý được bọn họ? Dù chúng ta có tìm được phi kỵ xông tới cũng chưa chắc đã đuổi kịp."

Mục Ngạo Thiết cũng ngẩng đầu lên quan sát, phát hiện đây quả thực là một vấn đề, sợ rằng trước khi động thủ Hướng Chân cũng không nghĩ tới vấn đề này. Ngân Sơn Hà quá mức lão luyện, phát hiện thấy có người động thủ, đầu tiên chính là khẩn cấp nhắc nhở đám người Long Hành Vân tránh đến khoảng cách an toàn.

Nam Trúc lại bắt đầu cất tiếng oán trách, "Tên Hướng Chân này thực là quá dũng mãnh, chỉ là đầu óc không được tốt, để cho bọn họ hạ xuống rồi động thủ không phải được rồi sao? Bây giờ thì hay rồi, phí công phí sức một trận."

Mục Ngạo Thiết: "Đến phía dưới bọn họ, dùng kiểu bậc thang đẩy người lên trên, ta đẩy các ngươi lên, rồi đến ngươi đẩy lão Thập Ngũ."

Đây đúng là một biện pháp, Nam Trúc nhìn nhìn đánh giá khoảng cách, rồi vẫn có lo lắng, "Quá cao, có thể lên đến đó không? Ta nói nha, lão Thập Ngũ, ngươi chạy nhanh như vậy cũng vô ích, suy nghĩ làm cách nào lên đó đi."

Tình hình thực sự rất khẩn trương, một mực lướt nhanh, không chút nào dám chậm lại, Dữu Khánh không nói lời vô dụng với bọn họ, nếu hắn đã dám động thủ, trong lòng khẳng định đã có chủ ý. Hắn đưa lưng về phía bọn họ, nhấc tay, sờ tìm trên bím tóc đuôi ngựa, lôi Đầu To ra, nâng tròng bàn tay, "Đầu To, đi giết chết mấy con chim ở trên đó đi, lưu người lại để chúng ta giải quyết. Trước tiên làm thịt con chim của tên mặc đồ trắng đó đi. Tốc độ phải nhanh, nỗ lực đừng cho bọn họ phát hiện, hiểu chưa?"

Nằm úp sấp trong lòng bàn tay hắn, Đầu To nhấp nhô thân thể mấy lần, giống như động tác hít đất vậy, ý là gật đầu đồng ý, đây là động tác nó mới học được, tiếp đó là, vù, lao vút lên không trung, thoáng lóe lên liền biến mất giữa các tán cây.

Đi theo ở phía sau, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết con mắt đồng thời sáng lên, đúng vậy, người ta có chim, chúng ta có Đầu To nha.

Hai người lúc này mới nhận ra mình làm sao lại để quên sự tồn tại của Đầu To rồi, nhớ lại cảnh tượng Đầu To đánh giết những tà ma tại Bồng Lai sơn, với sức sát thương như vậy của Đầu To, giết chét mấy con chim to này hẳn không thành vấn đề.

Mà Đầu To quả nhiên không để cho bọn hắn thất vọng, vừa bay lên trên liền chọn đúng mục tiêu, nhắm chuẩn tọa kỵ của kẻ mặc đồ trắng, xông tới giải quyết.

Mấy người trong không trung, không có ai quan tâm tới một con côn trùng bay ngang qua bên trên khu rừng rậm, mọi người đều tập trung sự chú ý vào khu vực phát ra âm thanh đánh nhau ầm ầm đằng kia.

Đầu To vọt tới dưới tọa kỵ của Long Hành Vân, xoay ngược người bám vào bụng chim to, trên người đột nhiên nổi lên hàng ngàn hàng vạn tia sáng đỏ nhấp nháy, trực tiếp vạch mở bụng chim to, chui vào.

"Quác…"

Chim to đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, trong nháy mắt liền vùng vẫy bay loạn, khiến Long Hành Vân luống cuống chân tay, hét to: "Nó bị gì vậy?"

Đám người Bặc Tang Tang đang cưỡi tọa kỵ bay lượn xung quanh nhìn thấy vậy thì kinh ngạc không hiểu, không biết đã xảy ra chuyện gì, đều không thể đưa ra đáp án.

Nhìn thấy thực sự không thể tiếp tục cưỡi con chim to này nữa, Long Hành Vân không thể không từ bỏ, bay về phía tọa kỵ của Bặc Tang Tang, hành động này có chút ý đồ, không có cưỡi chung tọa kỵ với người khác, mà lướt tới chỗ Bặc Tang Tang, người bao phủ đầy hương thơm dược liệu.

Cảnh tượng này khiến Dữu Khánh ở dưới mặt đất phải lo lắng, trong lòng thực sự rất sốt ruột, âm thầm thúc giục Đầu To phải nhanh lên, bọn hắn thực sự cũng không thể trì hoãn được nữa, hắn không biết giữa Hướng Chân và Ngân Sơn Hà ai có thể thắng, ít nhất hắn không dám đảm bảo Hướng Chân có thể thắng, nếu như Ngân Sơn Hà thắng, việc có thể khống chế Long Hành Vân ở trong tay thực sự quá trọng yếu.

Cũng may mà Đầu To còn nhớ rõ lời Dữu Khánh căn dặn, "Tốc độ phải nhanh" .

Mà Long Hành Vân không đến chỗ Bặc Tang Tang còn đỡ, vừa đến chỗ Bặc Tang Tang liền đem phiền phức tới, Đầu To chui vào trong cơ thể chim to, nhanh chóng công phá đến trái tim của nó, khi vừa chui ra, nhìn thấy tên bạch y thay đổi tọa kỵ, nó liền bỏ lại con chim to đang rơi xuống, phóng vút về phía tọa kỵ của Bặc Tang Tang, rồi làm theo cách cũ.

Rất nhanh, tọa kỵ của Bặc Tang Tang cũng trở nên hoảng loạn, kêu to thê lương, quay cuồng bay loạn.

Long Hành Vân và Bặc Tang Tang không thể không tách ra, chia ra bay đến tọa kỵ của hai người khác, ngồi dồn với nhau.

Thân thể huyết nhục của loại chim to này không thể chống lại được sự phá hoại từ vô số tia sáng đỏ của Đầu To, khi đã chui vào trong bụng, những tia sáng đỏ đó liền dễ dàng cắt xén cơ thể chim to như dùng dao cắt đậu hủ. Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, lần thứ hai quen việc dễ làm, Đầu To xông thẳng đến trái tim, sau khi phá vỡ tim liền chui ra ngoài, rồi lại bay về phía con chim Long Hành Vân đang cưỡi.

Lần này, Long Hành Vân không thể tiếp tục nhảy lên một con chim khác nữa, chưa nói tới việc ba bốn người không có cách nào dồn chung lên được một con chim, con chim cũng chở không nổi trọng lượng như vậy.

Không còn cách nào khác, Long Hành Vân và một gã nhân viên Tích Lư sơn không thể không bay xuống mặt đất.

Không lâu sau, Bặc Tang Tang cũng gặp phải cảnh ngộ tương tự, Đầu To bắt nạt mấy con chim to này rất thoải mái, tốc độ không bằng nó, khả năng tấn công cũng không bằng nó, muốn dùng chân cào cũng cào không đến, giống như vật chờ bị nó làm thịt.

Mà cùng lúc đó, tiếng đánh nhau ầm ầm dưới mặt đất đã biến mất, nỗi lòng Dữu Khánh căng thẳng và khẩn trương, bóng người nhanh chóng lướt đi trong núi rừng, lao về địa điểm Long Hành Vân sắp hạ xuống.

Cuối cùng đến trốn ở dưới một gốc cây đại thụ, chờ đợi, nào ngờ mắt Long Hành Vân không có mù, gã cũng không phải ngu ngốc, tọa kỵ liên tiếp xảy ra chuyện, gã làm sao có thể không cảnh giác, phát hiện thấy trong rừng cây phía dưới có bóng người lấp lóe, lập tức kinh hoảng, khàn giọng gào to, "Ngân thúc, cẩu Thám Hoa đang ở đây."

Đám người Bặc Tang Tang đang lướt xuống mặt đất, nghe tiếng gào liền quay đầu nhìn về phía gã.

Tiếng gào này khiến cho mấy sư huynh đệ vô cùng lo sợ.

"Mẹ nó!" Dữu Khánh lại cất một tiếng mắng, sau đó không chút do dự xông lên ngọn cây, còn chờ cái rắm a, hắn tung người lao lên, vọt thẳng tới Long Hành Vân đang hạ xuống, không đếm xỉa đến gì khác nữa.

Cừu nhân gặp mặt đặc biệt đỏ mắt.

Tại trong không trung không có chỗ mượn lực, Long Hành Vân thi pháp lướt nghiêng cũng không còn kịp nữa, gã lập tức rút nhuyễn kiếm bên hông ra, dốc hết toàn lực chém xuống.

Rầm!

Mặt đất vang lên một tiếng nổ to, đất đá cây cỏ văng tung tóe, một bóng người vọt ra, chính là Ngân Sơn Hà với cái đầu trọc, lúc này ông ta đã biến thành bộ dạng quái vật hai chân ba tay cầm hai tẩu thuốc, một cái tay trống thì xách theo một người, là Hướng Chân.

Hướng Chân tóc tai bù xù, quần áo tả tơi, trên người đầy vết máu, kiếm trong tay đã bị mất, rất nhiều tơ bạc quấn quanh trên người,

không thể xòe ngón tay ra được, rõ ràng đã bị khống chế, thân thể uể oải, miệng mũi chảy máu, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Chương 1062: Lần này do ta quyết định (2)

Ngân Sơn Hà đang bay vọt lên trời cấp tốc quay đầu lại, nhìn về phía phát ra âm thanh tranh đấu kịch liệt. Ông ta nhìn thấy nhiều bóng người và rất nhiều kiếm quang lấp lóe vây khốn Long Hành Vân ở bên trong, ông ta cũng không xa lạ với chiêu thức vây công Long Hành Vân này, tại Triêu Dương đại hội, ông ta từng nhìn thấy chiêu thức này bao vây Chung Nhược Thần, tức thì thất kinh.

Ông ta rõ ràng đã nhắc nhở nhóm người thiếu Các chủ tránh đi, rõ ràng đã nhìn thấy mấy người thiếu Các chủ bay lên trên cao, bây giờ tại sao lại chạy xuống giao đấu với A Sĩ Hành rồi chứ.

Vừa nhìn liền biết thiếu Các chủ rơi vào tình huống nguy cấp, ông ta vội vàng bay tới giải cứu.

Đến khi ông ta chạy tới nơi thì trận giao tranh đã kết thúc. Lá cây bị cuốn bay vẫn còn chao liệng khắp nơi xung quanh. Dữu Khánh đã khống chế được Long Hành Vân và đáp xuống trên tán cây, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngân Sơn Hà hạ xuống trên tán cây đối diện, kiếm trong tay gác ở trên cổ Long Hành Vân.

Động tác thể hiện rất rõ ý gì, ngươi đến gần chút nữa thử xem.

Ngân Sơn Hà quả nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng không tránh được cất lời cảnh cáo, "Nếu như hắn chết, ngươi cũng sống không được."

Một cái cánh tay nhiều thêm kia chậm rãi rụt về trong cơ thể, trên đầu trọc bắt đầu mọc ra tóc bạc, khiến người ta trông có cảm giác

yêu tà.

Dữu Khánh xem thường, ánh mắt thoáng đảo nhìn xung quanh, "Hừ! Chưa chắc đã như vậy."

Hắn nói lời này không phải chỉ nói cho có mà thôi, có lý của nó.

Nhìn thấy Hướng Chân rơi vào trong tay đối phương, bộ dạng bị trọng thương thê thảm, lại nhìn thấy vẻ mặt bi phẫn và không cam lòng của Long Hành Vân, hắn lập tức trào dâng lửa giận, bụp, trực tiếp tung ra một cú đấm mạnh vào bụng gã, phốc, đánh cho Long Hành Vân phải phun ra một búng máu tươi.

Ngân Sơn Hà tức giận, "Ta đảm bảo, hắn chết, ngươi sống không được!"

Dữu Khánh liếc nhìn bóng dáng Bặc Tang Tang rơi xuống trong rừng, cất tiếng quát lớn: "Các ngươi còn ngây ra đó làm gì, còn không nhanh đi bắt ả tiện nhân đó đi."

Lời này là nói với Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ở dưới cây, người của Tích Lư sơn không am hiểu đánh nhau, hắn tin tưởng hai vị sư huynh của mình có thể ứng phó.

Hai người phía dưới nghe vậy, lập tức lắc mình rời đi.

Ánh mắt Ngân Sơn Hà hơi dao động, Dữu Khánh bắt được phản ứng của ông ta, lập tức động thủ, kéo lưỡi kiếm, cắt một đường trên cổ Long Hành Vân, trong nháy mắt liền có máu chảy ra.

Long Hành Vân bất chấp tất cả, hét to, "Ngân thúc, nhanh cứu nhị tỷ, nhanh đi."

Ngân Sơn Hà vẻ mặt lạnh lùng, đã đến tình trạng này rồi, với ông ta mà nói, Bặc Tang Tang chẳng là cái rắm gì, hiện tại, chẳng có gì quan trọng hơn tính mạng của Long Hành Vân, nhìn thấy vết cắt trên cổ Long Hành Vân càng ngày càng mở lớn ra, ông ta lập tức

đẩy Hướng Chân ra, chụp lấy cánh tay Hướng Chân, định vặn đứt nhằm cảnh cáo hắn.

Dữu Khánh thấy vậy, hờ hững nói: "Hướng huynh, hôm nay e rằng không bảo đảm được cho ngươi, nhưng ngươi yên tâm, ta là người giảng nghĩa khí, nhất định sẽ báo thù cho ngươi. Thân thể ngươi thiếu cái gì, ta sẽ lấy gấp đôi từ trên người Long Hành Vân để bù lại cho ngươi."

Lúc này, cách không xa đã vang lên tiếng đánh nhau, hiển nhiên là phía bên Bặc Tang Tang đã bắt đầu động thủ rồi.

Long Hành Vân nôn nóng, hét to, "Ngân thúc, cứu Tang Tang a, ta cầu xin Ngân thúc."

Gã ta đã cất tiếng khóc, khẩn trương đến nổi bắt đầu khóc rồi, vả lại còn khóc rất thương tâm.

Nhưng Ngân Sơn Hà vẫn ý chí sắt đá, không quan đến bên đó, chỉ lo trước mắt, cuối cùng cũng không dám làm ra hành động gì với Hướng Chân, ông ta buông cánh tay Hướng Chân ra, xuống nước: "Thám Hoa lang, trao đổi đi, ta trả người của ngươi cho ngươi, ngươi trả Long thiếu cho ta. Ta thề với trời, sau này nước giếng không phạm nước sông, chắc chắn không tiếp tục truy cứu."

Dữu Khánh vừa nghe ông ta nói như vậy liền nổi cơn tam bành, hét lên giận dữ:

"Đừng có đánh rắm với ta! Ngân Sơn Hà, con mẹ nó, chính ông đã mấy lần cam đoan với ta rồi hả? Có lần nào là chắc chắn không? Tên oắt con Long Hành Vân này không phải lần đầu tiên rơi vào trong tay ta, lúc đầu ông cứu hắn, ông đã nói như thế nào? Tại Côn Linh sơn, hắn đã cưỡng ép đe dọa ta làm sao, ông lại cam đoan như thế nào? Bây giờ ông lại giở ra bài này? Đồ tiểu nhân nói không giữ lời, không đúng, ông là yêu, không phải người. Nếu như ta còn tiếp tục tin tưởng lời ma quỷ của ông, không bằng dứt khoát chặt đầu mình xuống đưa cho ông cho rồi."

Nghe những lời này, bản thân Ngân Sơn Hà cũng có phần bối rối, quả thực là phía bên mình nhiều lần nuốt lời trước, sợ rằng đổi là ai cũng sẽ không tiếp tục tin tưởng.

Nhưng mà ông ta vẫn muốn tranh thủ, "Thám Hoa lang, ngươi không có lựa chọn, chỉ có thể tiếp tục tin ta thêm một lần."

Động tĩnh đánh nhau ở gần đây đã dần dần lắng xuống.

Dữu Khánh nghiêng liếc mấy lần, nhìn thấy Nam Trúc cưỡng ép Bặc Tang Tang, Mục Ngạo Thiết cũng bắt hai người quay trở lại, tảng đá trong lòng rơi xuống, trả lời:

"Không có lựa chọn ư? Ngân Sơn Hà, ông quá đề cao chính mình rồi. Ông nhiều lần nói không giữ lời, coi như đã dồn lão tử tới chân tường rồi, con thỏ cấp bách còn biết cắn người nha, lần này, ta không đếm xỉa gì nữa, do ta quyết định!"

Vừa nghe hắn nói không đếm xỉa gì nữa, Ngân Sơn Hà trong lòng căng thẳng, sợ hắn làm ẩu, vội lui một bước, nói: "Ngươi không nên nôn nóng, nếu như ngươi sợ ta nuốt lời, ta có thể thể hiện thành ý trước."

Ông ta ra dấu về Hướng Chân trong tay mình, "Ta có thể thả hắn ra trước, để cho các ngươi đi trước, ta sẽ không đi theo, các ngươi muốn đi đâu cũng được, đến khi ngươi cảm thấy các ngươi đã được an toàn, lúc đó mới thả Long thiếu ra. Như vậy được rồi chứ? Đồng thời ta cam đoan lần nữa, đây tuyệt đối là một lần cuối cùng. Về sau, Xích Lan các nhất định sẽ không tiếp tục có bất kỳ hành động nào tìm đến gây phiền toái cho ngươi. Ta có thể phát độc thệ."

Dữu Khánh liếc nhìn trước mặt, không tiếp lời ông ta, cất cao giọng nói: "Lão Thất, giữ Bặc Tang Tang lại, thả ba người khác của Tích Lư sơn ra đi."

"Thả ra?" Ở phía dưới, Nam Trúc vẻ mặt kinh ngạc, lớn tiếng hỏi: "Thật vất vả mới bắt được, tại sao thả ra?"

Dữu Khánh: "Thả bọn họ về Tích Lư sơn, để bọn họ truyền lời cho Dược Đồ, hỏi Dược Đồ xem, ta cùng với Tích Lư sơn không oán không cừu, vì sao phải phái người tới giết ta? Bây giờ người rơi vào trong tay ta, ta không giết bất kỳ người nào, xem như đã cho Tích Lư sơn đầy đủ thể diện, thỉnh cầu Dược Đồ đích thân tới đây một chuyến, ta muốn một lời giải thích!"

Ngân Sơn Hà mặt hiện vẻ trào phúng, dường như muốn nói, để Dược Đồ đích thân giải thích cho ngươi sao? Ngươi cho rằng ngươi là ai chứ?

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì giật mình không nhỏ, chỉ một Ngân Sơn Hà đã khiến bọn hắn chịu không nổi, còn muốn kéo Dược Đồ tới đây sao?

Tuy nhiên, hai người biết rõ Dữu Khánh làm như vậy tất có nguyên nhân, nhưng Nam Trúc vẫn nhắc nhở một câu, "Lão Thập Ngũ, Dược Đồ có thể tới sao?"

Dữu Khánh lắc lư Long Hành Vân trong tay, ra hiệu, "Dám hành động tùy hứng như thế, tất nhiên là được coi trọng, nếu không, lấy đâu ra tư cách tùy hứng." Nhưng cũng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn lại bồi thêm một câu, "Thuận tiện gửi thêm một câu nói, nói là nếu Dược Đồ lão nhân gia không đến giải thích cho ta, ta liền bán đồ đệ của hắn vào thanh lâu!"

Nam Trúc khóe miệng toét ra, lập tức kêu gọi Mục Ngạo Thiết làm theo.

Khóe miệng Ngân Sơn Hà cũng co giật một cái, không dám nghĩ đến hình ảnh thanh lâu kia, e rằng có thể khiến cho Tích Lư sơn thật sự nổi tiếng, danh truyền thiên cổ.

Long Hành Vân bi phẫn giận dữ, "Súc sinh, cẩu Thám Hoa, ngươi là súc sinh!"

Kết quả lại bị Dữu Khánh tung một quyền làm cho ngậm miệng.

Ngược lại, dù bị bắt và nghe như vậy nhưng vẻ mặt Bặc Tang Tang vẫn bình tĩnh, giống như không có việc gì.

Lúc trước bắt một con tin, thêm hai tên tùy tùng mới bắt được, sau khi ba người đều được thả ra, lập tức nâng đỡ lẫn nhau bỏ chạy, nhanh chóng chạy trở về báo tin.

Thấy đối phương đã xử lý xong mọi chuyện, Ngân Sơn Hà hỏi: "Thám Hoa lang, thành ý của ta như thế nào?"

Dữu Khánh: "Không được tốt lắm, ông nói không giữ lời, ta không tin lời ông nói. Ông không có tư cách thương lượng với ta. Muốn cứu Long Hành Vân sao? Cũng được, ông thả người ra, thành thành thật thật trở về Xích Lan các đi. Làm phiền Xích Lan các chủ đích thân tới đây một chuyến, chỉ cần bà ta có thể cho ta một lời giải thích hợp lý, ta có thể thả con trai bà ta ra."

Chương 1063: Dược Đồ giá lâm

Nghe được lời này, Ngân Sơn Hà lập tức không hài lòng, "Nói đích thân Các chủ tới đây? Ngươi cảm thấy ngươi xứng sao?"

"Ta xứng hay không, không quan trọng, có người xứng là được." Dữu Khánh lại lắc lư con tin trong tay.

Long Hành Vân bi phẫn không nói nên lời, gã thật sự hận mình không tiến bộ, mặc dù đã sớm hoài nghi mình có khả năng không phải là đối thủ của Dữu Khánh, nhưng thật sự không nghĩ tới mình vậy mà không chống qua nổi mấy chiêu, gã mới phát hiện ra rằng những lời cẩu Thám Hoa nhục nhã mình tại Minh Hải hồi đó đều là thật, bất kể là về văn hay là võ hắn đều có thể đè đầu cưỡi cổ mình, mình đúng là chẳng có mặt nào hơn được người ta, làm sao chịu nổi a, nhất là tại ngay trước mặt Bặc Tang Tang, gã cảm thấy tôn nghiêm nam nhân của mình đã mất sạch rồi.

Bây giờ còn liên lụy đến cả mẫu thân của mình nữa, gã xấu hổ vô cùng, chính mình đều muốn cắt ngang cổ mình.

Gã đột nhiên hét to bi thương: "Ngân thúc, không cần lo cho ta, giết hắn đi, giết chết hắn đi."

Đáng tiếc, Ngân thúc của gã không có nghe lời gã, hai bên giằng co nhau không có ai để ý đến cảm nhận của gã, chỉ quan tâm đến tính mạng của gã.

Ngân Sơn Hà: "Tại nơi đây, ta có thể đại biểu Các chủ tố đưa ra bất kỳ quyết định gì, ngươi muốn nhận được lời giải thích như thế nào, có thể nói thẳng với ta, đều giống nhau cả, không đáng để đích thân Các chủ đi một chuyến."

Dữu Khánh: "Không giống nhau, ngươi là ngươi, Xích Lan các chủ là Xích Lan các chủ, chênh lệch vẫn rất lớn."

Ngân Sơn Hà đang định phản bác, nhưng trong lúc vô ý, ánh mắt chạm đến Bặc Tang Tang đang bị khống chế, trong đầu đột nhiên lóe lên tình hình Dữu Khánh muốn đích thân Dược Đồ đến đây giải thích, trong lòng lóe lên điều gì đó, trầm giọng hỏi: "Ngươi nhất quyết muốn đích thân Các chủ chúng ta tới đây, đến cùng là muốn làm gì?"

Dữu Khánh: "Muốn làm gì ta tự sẽ nói với bà ta, ngươi không có tư cách biết rõ. Ngân Sơn Hà, nếu như ngươi không muốn Long đại thiếu chết, hãy nhanh trở về thông báo cho Xích Lan các chủ đi, nếu đi chậm, một khi Dược Đồ tới đây, ta lấy Bặc Tang Tang làm áp lực, ngươi đoán xem Dược Đồ có động thủ với ngươi hay không?"

Nghe được lời này, vẻ mặt Ngân Sơn Hà tức thì trở nên dữ tợn, sắc mặt biến đổi có vẻ đang đấu tranh tư tưởng, một lúc sau mới gằn từng chữ từng câu, hỏi: "Ngươi định đi đâu, đi đâu tìm ngươi?"

Dữu Khánh: "Ta sẽ không giấu giếm hành tung của mình, với năng lực của Xích Lan các chủ, rất dễ dàng để tìm được ta."

"Nếu như thiếu Các chủ xảy ra chuyện gì bất trắc, ngươi cũng sống không được!" Nói xong lời này, Ngân Sơn Hà đột nhiên khua tay đẩy ra, vậy mà chủ động ném Hướng Chân bị trọng thương ra ngoài, rồi ngay lập tức xoay người lướt đi, cứ bỏ đi như vậy.

"Ngân thúc, đừng đi, giết chết hắn, không cần lo cho ta, giết hắn đi…" Long Hành Vân gào thét như bệnh tâm thần.

Ngân Sơn Hà không quay đầu lại, rời đi rát dứt khoát. Mục Ngạo Thiết nhảy lên đón lấy Hướng Chân.

Người ta đi giang hồ càng ngày càng lão luyện, Đầu To trải nghiệm giang hồ càng nhiều càng nhát gan, nó dường như cũng có thể phân biệt được ai là cường địch, nhìn thấy Ngân Sơn Hà đã rời đi mới lắc mình trở lại trên người Dữu Khánh.

Dữu Khánh nhìn chằm chằm phương hướng Ngân Sơn Hà rời đi, sau khi xác định ông ta đã đi xa, hắn đột nhiên vung ngón tay đâm vào ót Long Hành Vân, khiến cho Long Hành Vân hôn mê bất tỉnh, rồi mới xách người nhảy xuống, tiếp đó hô to, "Lão Cửu, trông chừng."

Mục Ngạo Thiết lập tức giúp đỡ Hướng Chân ngồi xuống, sau đó nhảy lên ngọn cây.

Dữu Khánh ném Long Hành Vân đã hôn mê xuống, nhanh chóng kiểm tra tình trạng chấn thương của Hướng Chân, phát hiện thấy quả thực bị thương không nhẹ, ngay cả nói chuyện cũng không đủ sức lực, lập tức đưa tay về phía Nam Trúc đưa, "Đưa mật ong cho ta."

Cái trò này cũng là thứ tốt dùng để chữa thương, lúc trước hắn còn trách Nam Trúc không nên mang theo cái trò này, không nghĩ tới nhanh như vậy đã phát huy công dụng.

Nam Trúc giật giật khoé miệng, cuối cùng cũng không nói lời gì, lấy lọ nhỏ ra, ném cho Dữu Khánh.

Dữu Khánh mở nắp lọ ra, lập tức moi ra một miếng lớn mật ong, nhét vào trong miệng Hướng Chân.

Nam Trúc ôi ôi nói: "Đủ rồi, đủ rồi, dùng tiết kiệm một chút."

Đang bị khống chế, Bặc Tang Tang vẫn nhìn rõ tất cả mọi thứ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mật ong được moi ra, phát hiện ra rằng mình chưa từng nhìn thấy loại thuốc chữa thương này, cô ta hít hít mũi, ngửi được một mùi thơm khoan khoái đặc thù, liền lên tiếng hỏi: "Đó là cái gì?"

Nam Trúc đưa tay chụp lấy cái lọ được ném về, cầm ở trong tay lắc lắc, hài hước đáp một câu, "Xuân dược cực mạnh."

Bị gã kiềm chế, Bặc Tang Tang liếc mắt nhìn gã, thuần túy cho rằng gã đang đùa giỡn mình, cô ta là người tinh thông y lý, làm sao có chuyện cho người bị thương ăn xuân dược mạnh để chữa thương chứ, hơn nữa còn là trọng thương, trước nói sẽ bán cô ta vào thanh lâu, bây giờ lại toát ra chuyện xuân dược kích dục, chỉ là hùa nhau hù mình mà thôi, không muốn nói cho mình biết, cô ta tạm thời cũng không hỏi nữa.

Chỉ chốc lát sau, cô ta nhận ra được thứ được gọi là xuân dược đó không đơn giản.

Dưới sự thi pháp hỗ trợ của Dữu Khánh, sức lực của Hướng Chân rất nhanh phục hồi lại, đã có thể tự mình đả tọa điều tức, cảnh tượng này tức thì khiến đôi mắt cô ta tỏa sáng, cô ta thỉnh thoảng lại quan sát biến đổi khí sắc của Nam Trúc.

Cô ta cực kỳ cảm thấy hứng thú không chỉ với thứ ở trong lọ nhỏ của Nam Trúc mà còn với bản thân Nam Trúc, lúc trước khi giao đấu, cô ta biết rõ mình đánh không thắng Nam Trúc, cho nên đã âm thầm hạ độc, nói cách khác, Nam Trúc đã trúng độc của cô ta, nhưng đến bây giờ gã vẫn bình yên vui vẻ, không có bất kì dấu hiệu trúng độc nào.

Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ suy đoán của cô ta lúc trước là đúng, mấy người này quả thực có biện pháp giải kỳ độc mà cô ta hạ độc tại Đại Hoang tự.

Trong lúc cô ta đang suy nghĩ miên man thì thấy Dữu Khánh đột nhiên xuất hiện tại trước mặt, vuốt vuốt ria mép, tỉ mỉ quan sát cô ta.

Dữu Khánh phát hiện thấy nữ nhân này ngoại trừ vẻ bên ngoài thu hút, trên người còn có một loại cảm giác đặc biệt khác, nói là đi báo thù nhưng trong giọng nói, cử chỉ lại không bộc lộ ra tâm tình báo thù, bị bắt vẫn không có bất kì giác ngộ gì là đã bị bắt, nhìn không thấy bất cứ nét hoang mang nào, trên người thoạt nhìn rất sạch sẽ, không chỉ là sự sạch sẽ bề ngoài, ánh mắt cũng rất trong suốt, cảm giác như làn da cô ta vậy, nhìn không thấy tạp chất, có cảm giác đây chính là một người chân thật, thuần túy.

Bặc Tang Tang hiển nhiên không biết rõ vì sao hắn nhìn mình như vậy, cô ta cũng rất nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt hắn.

Nữ nhân này rõ ràng đã sử dụng thủ đoạn ác độc muốn giết bọn hắn, nhưng Dữu Khánh lại có phần không dám đối diện với ánh mắt thuần khiết của cô ta, hắn hỏi: "Ngươi cảm thấy Dược Đồ sẽ đến cứu ngươi sao?"

Bặc Tang Tang trả lời rất dứt khoát và trực tiếp, "Sẽ."

Cô ta biết rất rõ, cho dù mình không bị bắt, một khi để sư phụ biết được những người này có phương pháp hóa giải kỳ độc do Tích Lư sơn luyện chế, sư phụ tất nhiên sẽ chạy tới kiểm chứng.

Chỉ là, câu trả lời nhanh chóng và dứt khoát như vậy lại khiến Dữu Khánh cảm thấy đây là một câu trả lời không suy nghĩ, làm cho hắn hoài nghi phải chăng nữ nhân này đang lừa dối, hắn liền hỏi: "Vì sao?"

Bặc Tang Tang: "Ta ở trong tay các ngươi."

Câu trả lời này không có vấn đề gì, Dữu Khánh mờ mịt, tự hỏi phải chăng đầu óc mình có vấn đề, tại sao lại đi hỏi một câu hỏi ngu ngốc như thế…

"Trang chủ, đã xác định được rồi, ba người kia của Tích Lư sơn đúng là đã được thả ra bị, quả thực là đang chạy về phía Tích Lư sơn."

Ở chỗ sâu trong rừng cây, Thời Giáp lắc mình lướt lên trên cây, báo cáo cho Thiện Tri Nhất biết.

Thiện Tri Nhất trầm ngâm vân vê chòm râu, "Giữ lại Bặc Tang Tang, thả những người khác, để cho về thông báo hay sao? Ngân Sơn Hà cũng không lo cho tính mạng của Long Hành Vân, bỏ thiếu chủ lại chạy đi rồi. Bọn họ đang làm gì vậy chứ? Tên đó rốt cuộc đang làm gì?"

Thời Giáp hơi lắc đầu: "Xem không hiểu."

Thiện Tri Nhất: "Truyền thông tin cho bên đó đi. Chúng ta cũng không quản nổi các phương diện khác, để cho bên đó nhìn tình hình mà làm đi."

"Vâng." Thời Giáp đáp lời, rồi nhảy xuống cây.

Tại hiện trường ngổn ngang tan nát sau giao tranh kịch liệt, Mục Ngạo Thiết đang đào bới đất để tìm kiếm của Hướng Chân.

Dữu Khánh không muốn ở lại đây lâu, thấy Hướng Chân đã khôi phục năng lực hành động liền vội vã rời đi, nhưng Hướng Chân không chịu từ bỏ bảo kiếm của mình, bọn hắn đành phải hỗ trợ tìm kiếm, may mà Hướng Chân còn nhớ được đại khái vị trí mình đánh rơi kiếm, cho nên cuối cùng Mục Ngạo Thiết cũng moi ra được nó ở trong lòng đất.

Sau đó, Bặc Tang Tang bị làm cho hôn mê bất tỉnh, Nam Trúc xung phong nhận việc cõng cô ta, Mục Ngạo Thiết thì cõng Long Hành

Vân, Hướng Chân đi theo ở giữa, một nhóm người tiếp tục đi về phía Phượng tộc.

Dữu Khánh đi theo đề phòng ở phía sau, sợ sức lực canh phòng của mình không đủ, hắn tìm cơ hội kín đáo lôi Đầu To ra, nhỏ giọng dặn dò: "Đầu To, hỗ trợ trông chừng, có biết trông chừng là làm gì hay không? Giúp chúng ta đề phòng xung quanh, chỉ cần phát hiện thấy có người tới gần, hãy lập tức cảnh báo cho chúng ta, ngươi có hiểu được không?"

Đầu To làm động tác nhấp nhô thân thể hai cái, sau đó, vù, vẫy cánh bay đi, bắt đầu từ đó nó một đường bay vòng vòng xung quanh mọi người.

Một đường đi trèo đèo lội suối, khá nhiều khổ cực, may mà trên đường đi bọn hắn tìm được một bộ lạc, tại Đại Hoang Nguyên, mặt mũi Tích Lư sơn rất lớn, tự nhiên liền được Dữu Khánh khai thác. Tại bộ lạc này, bọn hắn mượn được một con vật lớn làm vật cưỡi, nó có thể trèo đèo lội suối như giẫm trên đất bằng, trên lưng có thể ngồi mười mấy người.

Bộ tộc người ta còn cử thêm hai người đi theo để điều khiển tọa kỵ giúp bọn hắn.

Thực ra thì bọn hắn rất muốn mượn mấy con tọa kỵ biết bay, nhưng mà thứ đó thực tế không phải bộ tộc nào đều có thể thuần dưỡng, bọn hắn chỉ có thể chờ đợi trên đường đi gặp được bộ lạc khác rồi hỏi tiếp thử xem.

Một ngày sau, khi một nhóm người đang rong ruổi, xóc nảy trên lưng tọa kỵ trong cánh đồng hoang dã, đột nhiên vang lên tiếng kêu "tích tích" cảnh báo của Đầu To. Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức hành động, cảnh giác khống chế con tin, kiếm cũng được đưa lên gác ở trên cổ hai con tin.

Rút kiếm ra cầm trong tay, Dữu Khánh cao độ đề phòng xung quanh, đồng thời khẩn cấp kêu gọi: "Dừng lại."

Nài kỵ lôi kéo dây cương, tọa kỵ khẩn cấp dừng lại, thở hổn hển.

Hướng Chân có phần không hiểu ra sao, thấy bọn hắn như lâm đại địch, tự nhiên cũng cảnh giác đề phòng.

Bóng dáng Đầu To lóe tới, rơi tại trên đầu vai Dữu Khánh. Dữu Khánh nhìn thấy hướng của nó bay về, lập tức nhìn chăm chú về phương hướng đó, nhưng không nhìn thấy gì, chỉ có cỏ hoang dày đặc không dấu người đi qua, lay động trong gió.

Đột nhiên, sóng cỏ rẹt rẹt tách ra hai bên, một bóng người vù một cái phá sóng bay tới, nhanh đến mức bọn hắn còn chưa nhìn thấy rõ bóng người, người đó đã lăng không dừng lại tại trước mặt bọn hắn, tốc độ thực sự kinh người, thiếu một chút khiến bọn hắn giật mình trực tiếp cắt đứt cổ con tin.

Khí thế đó cũng khiến tọa kỵ khổng lồ kinh hãi lui về phía sau hai bước mới đứng vững lại được.

Là một lão già mảnh khảnh gầy gò, tướng mạo bình thường, y phục vải thô, mái tóc nửa vàng nửa đỏ, thần tình đạm mạc từ trên cao nhìn bao quát xuống bọn họ.

Vừa nhìn thấy thế tới này bộc lộ ra rõ ràng thực lực, vẫn cao độ đề phòng, Dữu Khánh đại khái đã đoán được đây là ai, hắn đưa tay giúp Bặc Tang Tang tỉnh lại.

Quả nhiên, Bặc Tang Tang vừa nhìn thấy người đến, lập tức cất tiếng gọi, "Sư phụ."

Dược Đồ nhìn chằm chằm cô ta, hơi cau mày bất mãn, "Ta đã nói rồi, thất thủ thì về đi, vì sao không nghe lời?"

Bặc Tang Tang có lý do, đáp lại, "Bởi vì bọn hắn có thể giải độc."

Logic gì vậy, đám người Dữu Khánh hoàn toàn nghe không hiểu.

Ánh mắt Dược Đồ lập lòe lạnh lùng nhìn chăm chú về phía bọn hắn, phát hiện thấy mấy tên này vậy mà không có chút nào khẩn trương khi nhìn thấy loại cao thủ như mình đây, lão ta không khỏi cất tiếng hừ lạnh, "Lá gan quả nhiên không nhỏ, dám lấy đồ đệ của lão phu để áp chế lão phu. Tiểu bối vô tri, ngươi thật sự cho rằng làm như vậy là có thể áp chế được lão phu hay sao?"

Dữu Khánh đứng lên, cười lạnh đáp lại, "Dược Đồ, theo ta thấy, là lá gan của ngươi không nhỏ nha. Ta tưởng là ai dám trộm đầu quan của tộc trưởng Phượng tộc, còn dám bắt cóc người làm việc được U Nhai ghi danh, đồ đệ của ngươi nhảy ra đây, ta còn có phần không tin, ta chưa bao giờ nghe nói Tích Lư sơn cuốn vào những chuyện thị phi như thế này. Không nghĩ tới độc thủ phía sau màn quả thật là ngươi!"

Hắn giương lưỡi kiếm ra, cũng đặt ở trên cổ Bặc Tang Tang, "Giao người và đầu quan ra đây, ta sẽ tha cho đồ đệ của ngươi, bằng không, cùng lắm thì ngọc thạch câu phần!"

Chương 1064: Không nể mặt (1)

Cái gì? Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nghe hắn nói như vậy, trong đầu ong một tiếng như có chuông gõ bên trong, bọn họ muốn quay đầu lại nhìn Dữu Khánh, nhưng mà không dám để lộ ra bất kỳ kẽ hở nào, phải đề phòng lão già lơ lửng trên không, nhưng vẻ mặt hai người không tránh khỏi trở nên đặc sắc, nhất là Nam Trúc, thần thái vẻ mặt hào hứng, đột nhiên cảm thấy tinh thần tỉnh táo, vui vẻ.

Vào giờ phút này, không cần được giải thích, hai người cuối cùng đã biết được ý định của lão Thập Ngũ, tâm lý đích kia cổ khí lượng sức lực thư thái, không tín sai lão Thập Ngũ, đứa này xác thực có loại.

Trong mắt Hướng Chân thì có nét nghi hoặc.

Hai gã nài kỵ được bộ tộc kia phái đi theo điều khiển tọa kỵ khổng lồ thì trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, đều đang tự hỏi mình xem mình đã nghe được điều gì, nơi cổ hơi có cảm giác lạnh lẽo, nỗi sợ hãi không biết mình có bị diệt khẩu hay không dâng lên từ đáy lòng.

Bặc Tang Tang hơi há to miệng, có phần kinh ngạc, nhìn sư phụ với ánh mắt không hiểu, hiển nhiên cô ta không ngờ tới sư phụ còn có những hành động khác.

Cái gì? Vốn thần thái cao ngạo lạnh lùng, ngạo nghễ từ trên cao nhìn xuống, Dược Đồ đầu tiên là vẻ mặt mờ mịt, trong đầu suy nghĩ, nhận thấy mình có thể nghe hiểu mỗi một câu nói của đối phương, nhưng ngẫm nghĩ lại tất cả thì lại mờ mịt khó hiểu, hoàn toàn nghe không hiểu là có ý gì, lão ta lập tức khiển trách, "Tiểu bối vô tri, ngươi đang nói bậy bạ gì đó?"

Muốn biết mình đang nói cái gì là được rồi, Dữu Khánh không chút hoang mang, trừng mắt lạnh nhạt nói:

"Lão thất phu, thật đúng là biết giả bộ hồ đồ, có lẽ tôn nữ của Phượng Kim Kỳ cũng là bị ngươi bắt đi đúng không? Lúc trước xảy ra một loạt chuyện quái lạ, ta liền biết hành trình Đại Hoang tự lần này tất sẽ không yên ổn, ta đã biết độc thủ phía sau màn tất nhiên sẽ không chịu bỏ qua, ắt hẳn sẽ còn chơi đùa chiêu trò gì đó.

Từ khi theo Phượng tộc đến Thiên Tộc sơn, ta vẫn luôn chờ đợi, chờ độc thủ phía sau màn nhảy ra, sợ rằng không chỉ có mình ta đang âm thầm chờ xem, e rằng còn có không biết bao nhiêu ánh mắt đang âm thầm nhìn chằm chằm. Ai ngờ, vừa mới tới chưa được một đêm Tích Lư sơn ngươi đã nhịn không được, lập tức nhảy ra rồi. Ngươi vội vàng sai khiến đồ đệ của ngươi tới tìm ta gây rối, khiến cả một đám người chúng ta bị bắt lên Thiên Tộc sơn chịu đựng giày vò một trận."

Hắn đột nhiên lại vung kiếm chỉ về phía Dược Đồ đang lơ lửng trong không trung, lệ trách mắng: "Dược Đồ lão thất phu, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Bặc Tang Tang vẻ mặt kinh ngạc mờ mịt, Dược Đồ chậm rãi ngước mắt nhìn bầu trời, dường như đang hỏi ông trời, hắn đang nói cái gì vậy?

Hai thầy trò hình như đã nghe hiểu, nhưng khi nghiêm túc nghiền ngẫm lại thì phát hiện vẫn không hiểu được, chỉ cảm thấy sự việc dường như có vẻ nghiêm trọng.

Nhất là Dược Đồ, nhắc tới Thiên Tộc sơn, tự nhiên liền nghĩ đến chuyện mình bị Đại tộc trưởng gọi lên núi, lẽ nào đó chỉ là một lần thăm dò?

Về chuyện này, không ngẫm nghĩ tới còn đỡ, khi nghiêm túc suy nghĩ, dường như càng nghĩ càng thấy nghiêm trọng?

Bặc Tang Tang cũng cảm thấy sự việc có chút không ổn, đột nhiên lên tiếng thanh minh: "Ta tìm ngươi chỉ là vì báo thù cho Đại ca kết bái của ta."

Dữu Khánh liếc nhìn cô ta, "Ngươi đang lừa gạt con nít ba tuổi sao? Đại Hoang tự lần đầu tiên, ngay trên địa bàn của Thiên tộc, bản thân ngươi là người của Đại Hoang Nguyên, cứ nhất quyết muốn gây rắc rối tại ngay dưới mí mắt của Đại tộc trưởng, lí do là để báo thù cho Đại ca kết bái, không biết phân biệt nặng nhẹ như thế, ngươi hỏi thử xem người khác có tin được hay không?"

Bặc Tang Tang hiếm thấy mà bộc lộ ra sự nôn nóng, cô ta vội vàng biện giải: "Ta không có gây rối ngay dưới mí mắt của Đại tộc trưởng, là sau khi kết thúc Đại Hoang tự, chờ ngươi rời khỏi địa phận của Thiên tộc, ta mới hạ thủ."

Trong lòng Dữu Khánh âm thầm mắng mẹ nó, ả tiện nhân này quả nhiên là trí nhớ tốt, thù dai, ngoài miệng cũng không khách khí, "Đánh rắm, Tích Lư sơn ngươi mượn tay Trữ Bình Côn để gây phiền toái, khiến chúng ta bị bắt lên Thiên Tộc sơn chịu giày vò, ngươi cho rằng mọi người đều bị mù phải không hả?"

Dược Đồ hỏi một câu, "Trữ Bình Côn là ai?"

Lão ta là người thật sự không quan tâm đến những chuyện linh tinh, cho dù có người thuận miệng nói gì đó, với những tiểu nhân vật không có liên quan gì, lão ta cũng sẽ không để ở trong lòng.

Bặc Tang Tang lắc đầu, "Sư phụ, người đó không có quan hệ gì với chúng ta."

Dữu Khánh hừ một tiếng, "Các ngươi phủi bỏ thật sạch sẽ a. Chắc là người này cũng không có quan hệ gì với các ngươi phải không?" Tiện tay vung lên, bốp, không chút khách khí lấy mu bàn tay vỗ một cú tát dữ dội lên khuôn mặt Long Hành Vân vốn vẫn đang hôn mê, "Sau khi ngươi đến khu trại Phượng tộc, ngươi liền xui khiến Long Hành Vân âm thầm cấu kết với Trữ Bình Côn, bố cục hãm hại chúng ta. Ngươi cho rằng người khác không biết sao? Lá gan các ngươi thật là lớn, ngay cả Thiên tộc cũng dám lợi dụng."

"…" Bặc Tang Tang lại cảm thấy hoang mang, lại cảm thấy không đường chối cãi.

Nam Trúc nháy nháy mắt, tặc lưỡi ra tiếng, cất lời phụ họa, "Lại dám xem vị Đại tộc trưởng đó là kẻ ngu ngốc, quả thực gan lớn."

Dược Đồ cau mày, "Tiểu tử, lão phu không tranh cãi với ngươi, thả đồ nhi ta ra, ta có thể thả cho ngươi một lần, đảm bảo không truy cứu việc này nữa, nhanh chóng thả người đi."

Những chuyện rối loạn gì đó, lão ta càng nghe càng mù mờ, có phần không hiểu ra sao cả, tuy nhiên đột nhiên lại nghĩ thông suốt một chuyện, cảm thấy vũng nước này có vẻ rất sâu, lão ta dự định rút về Tích Lư sơn, không nghĩ đến mấy chuyện này nữa, bất kể bên ngoài có gió nổi mây vần gì đó đều không liên quan gì đến chúng ta, chờ các ngươi tự làm rõ với nhau rồi nói tiếp.

Muốn chạy sao? Dữu Khánh là người đầu tiên không buông tha, "Không thả, ngươi sẽ làm thế nào chứ, còn muốn sát nhân diệt khẩu

hay sao, ngươi cho rằng xung quanh nơi này chỉ có mình chúng ta chờ ngươi xuất hiện sao? Ngươi là thật sự không biết việc này lớn cỡ nào, hay là ở đây giả bộ hồ đồ chứ? Ngươi cho rằng chuyện này không đưa ra được lời giải thích rõ ràng thì Tích Lư sơn của ngươi còn có thể tồn tại được sao? Ta nói cho ngươi biết, thành thành thật thật giao ra mũ phượng và người bị bắt đi mới là lối ra duy nhất cho ngươi."

Nghe hắn nói như thế, Dược Đồ vô thức nhìn nhìn xung quanh, đúng là không phải nói, trên đường đi đến đây, lão ta dường như cũng phát hiện ra có người đi theo tại xa xa, bây giờ đã dừng lại lâu như vậy, nhưng vẫn không thấy người phía sau đuổi theo tới đây, điều này quả thực có vấn đề.

Sau một thoáng suy nghĩ, Dược Đồ cũng cảm thấy nổi cáu, "Chỉ với thân thủ vụng về của các ngươi, cũng dám cưỡng chế con tin tại trước mặt lão phu? Lão phu có đầy biện pháp cứu người, ngươi tốt nhất thành thành thật thật thả người ra cho ta. Đừng để đến khi lão phu thật sự động thủ, các ngươi có hối hận cũng đã muộn."

Dữu Khánh cười ha hả, "Việc này không còn tùy thuộc vào quyết định của mấy người chúng ta nữa rồi, có muốn thả người hay không, ngươi phải đi hỏi tộc trưởng Phượng tộc có đồng ý không. Ta cũng không muốn đối địch với Tích Lư sơn, nếu như ông ta nói thả người, chúng ta tự nhiên sẽ ngoan ngoãn thả người."

"Phượng Kim Kỳ…" Dược Đồ cất tiếng thì thầm, quay đầu nhìn lộ tuyến nhóm người bọn hắn đi tới đây, hỏi: "Các ngươi đang đến Phượng tộc?"

Dữu Khánh: "Đầu quan truyền thừa của Tộc trưởng Phượng tộc bị lấy trộm, cháu gái của tộc trưởng bị bắt, hai nhân viên trong danh sách của U Nhai sau khi đến làm khách tại Phượng tộc thì bị bắt cóc, kể cả nhân viên hộ tống của Phượng tộc cũng cùng mất tích, bây giờ chúng ta bắt được kẻ hiềm nghi, tự nhiên là phải áp giải đến Phượng tộc để giải quyết vấn đề, ngươi giải thích với chúng ta cũng

vô ích, phải hỏi xem tộc trưởng Phượng tộc có chấp nhận lời giải thích của ngươi hay không, nếu không, cùng lắm thì cá chết lưới rách!" Kiếm trong tay hắn lại gác lên trên cổ Bặc Tang Tang.

Chương 1065: Không nể mặt (2)

Dược Đồ cau mày suy tư, không chỉ loay hoay tranh luận không rõ ràng với tên gia hỏa trước mắt này, lão ta còn bị những lời hắn nói làm cho suy nghĩ miên man, hoang mang lo sợ, đang muốn biết rõ tình thế hiện tại là chuyện gì xảy ra, nghe nói như thế, cảm thấy Phượng Kim Kỳ khẳng định sẽ cho mình mặt mũi, lão ta liền nhìn tới đồ đệ mình với ánh mắt thật sâu, có vẻ giận cô ta gây ra chuyện.

Bặc Tang Tang cắn cắn môi, cũng có phần hổ thẹn vì không nghe lời sư phụ.

Dược Đồ không nói gì nữa, đột nhiên xoay người bay vọt đi, thân hình biến thành bóng người trong không trung, phóng về phía Phượng tộc.

Có chuyện gì vậy, cứ rời đi như thế sao? Mấy người rất bất ngờ.

Bất kể như thế nào, cuối cùng cũng là cường địch đã rời đi, mấy người như trút được gánh nặng, vừa rồi áp lực xác thực cực lớn.

Nam Trúc lại làm cho Bặc Tang Tang bất tỉnh, rồi mới hỏi: "Dược Đồ thật sự đi Phượng tộc sao?"

Dữu Khánh tra kiếm lại vào vỏ: "Hẳn là vậy."

Nam Trúc: "Lỡ như Phượng Kim Kỳ cho lão ta mặt mũi, thật sự nói chúng ta thả người thì làm sao bây giờ?"

Dữu Khánh lộ ra vẻ trào phúng, "Có lẽ đến lúc đó chính Dược Đồ lại không nôn nóng?"

Có ý gì? Nam Trúc mờ mịt không hiểu, nhìn hai gã nài kỵ thỉnh thoảng kinh nghi quay đầu nhìn lại, rồi lại quay sang nhìn Hướng Chân, có ngoại nhân tại đây, có một số nghi vấn gã thực sự không tiện hỏi, gã chỉ có thể phất tay nói: "Chạy đi chạy đi, tiếp tục chạy đi."

Vì vậy, con thú khổng lồ lại tiếp tục chở bọn hắn băng băng tiến tới, Đầu To cũng lần nữa bay lên cao, quan sát tình hình xung quanh.

Mắt dõi nhìn phương xa, tâm tình Dữu Khánh rất buồn phiền, đẩy người tới trêu chọc Phượng tộc, kỳ thực hắn rất lo lắng sẽ rước phiền phức tới cho Phượng tộc, dù sao Diệp Điểm Điểm đối xử rất tốt với bọn hắn, hai bên là có giao tình, nhưng có một số việc không phải do hắn quyết định được nữa, có người không chịu buông tha, hắn cũng đang hấp hối giãy giụa.

Mặt trời vẫn còn chưa xuống núi, bóng dáng của Dược Đồ đã xuất hiện tại trên không trung Phượng tộc, hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên lão ta tới đây, lão ta trực tiếp hạ xuống dưới thân cây đại thụ cổ xưa nổi bật trên Phượng Đầu lĩnh.

Không quan tâm tới nhân viên Phượng tộc bước nhanh tới đây dò hỏi, Dược Đồ quen việc hướng lên trên cây, gọi to, "Phượng Kim Kỳ, có đây không?"

Từ hang động bên trong thân cây, A Lạc Công thò đầu ra nhìn một cái, rồi lập tức quay đầu lại thông báo.

Bóng dáng của Phượng Kim Kỳ lập tức lóe ra ngoài, tự mình đi đón khách, chắp tay cười nói: "Ngươi thế nhưng là khách hiếm thấy, bình thường mời cũng không đến, hôm nay tại sao rảnh rỗi chạy đến nơi này?"

Người đang tiến tới dự định chất vấn thấy vậy tự nhiên liền thức thời lui xuống.

Dược Đồ bộ dạng không vui, hừ lạnh nói: "Vô sự không đăng môn, đăng môn tự nhiên là có việc để cầu."

Phượng Kim Kỳ ngẩn người, việc này mới lạ ạ, ông ta không nghĩ ra được vị này thì có thể có chuyện gì phải đến cầu mình đầu, bên Phượng tộc ông ta hình như không có dược liệu gì mà người ta nhìn trúng, then chốt là nếu người ta muốn cái gì chỉ cần mở miệng, sẽ có người nghĩ cách đưa lên, làm thế nào cũng không tới phiên Phượng tộc nha?

Tuy nhiên, ông ta cũng rất sẵn lòng đưa lên phần ân tình này, lập tức phất tay mời, "Nơi đây không phải chỗ nói chuyện, mời vào bên trong."

Hai người trước sau bay vào trong thân cây, Phượng Kim Kỳ không có lên ngồi "Bảo tọa" thủ vị của mình, sắp đặt hai chỗ ngồi ngang vai ngang vế với khách nhân.

Đợi cho A Lạc Công dâng trà lên xong, ông ta mới thử cất lời thăm dò: "Có việc gì cứ việc phân phó."

Dược Đồ thử hỏi một câu trước, "Tôn nữ của ngươi bị bắt cóc rồi hả?"

Phượng Kim Kỳ lại ngẩn ra, vị này chạy tới đây quan tâm việc này làm gì, nhưng vẫn lập tức khẽ gật đầu, "Nữ nhi của Ngũ lang nhà ta."

Dược Đồ hỏi tiếp: "Nghe nói còn có hai người của U Giác Phụ tới làm khách cũng bị bắt đi, đầu quan tộc trưởng Phượng tộc của ngươi cũng bị người lấy trộm?"

Liên quan đến đầu quan, Phượng Kim Kỳ hơi híp con mắt lại, thầm sinh cảnh giác với ý đồ đến đây của vị này, ông ta cười nhạt nói: "Đúng là có chuyện như vậy."

"Thật đúng là như vậy…" Dược Đồ cất tiếng lẩm bẩm, rồi nói tiếp: "Cụ thể là chuyện gì xảy ra, có thể nói cho ta biết từ đầu tới cuối hay không?"

Phượng Kim Kỳ lại giật mình, ngây người nhìn đối phương.

Dược Đồ: "Không thể nói sao?"

Phượng Kim Kỳ cất tiếng cười khổ, hơi suy nghĩ một chút, rồi đều đều nói ra, "Đại Hoang tự a, tránh không được có người bên ngoài Đại Hoang Nguyên cảm thấy hứng thú, các tộc đều có danh ngạch khách xem, Phượng tộc cũng không ngoại lệ…"

Hắn tính là cấp túc liễu Dược Đồ mặt mũi, bình thường rất ít cùng ngoại nhân lời vô dụng đích hắn, lúc này tự mình bả sự tình trải qua nói lần.

Dược Đồ nghe xong, vuốt râu nói: "Việc này quả thực có vẻ kỳ lạ."

Phượng Kim Kỳ thực sự là nhịn không được nữa, hỏi: "Ta nói a, ngươi chạy tới đây hỏi thăm những điều này để làm gì chứ?"

Dược Đồ hừ hừ đáp: "Nữ đồ đệ của ta bị tên Thám Hoa lang gì đó mà ngươi nói bắt giữ rồi."

"Hả?" Phượng Kim Kỳ khó thể tin nổi, "Bắt đồ đệ của ngươi, hắn lấy đâu ra lá gan lớn như vậy?"

Dược Đồ buông tiếng thở dài, "Nha đầu lớn rồi, suy nghĩ có chút nhiều, muốn báo thù cho huynh đệ kết nghĩa, kết quả bị cẩu Thám Hoa bắt giữ."

Cẩu Thám Hoa? Phượng Kim Kỳ giật giật khóe miệng đối với cách xưng hô này, nhưng vẫn là có chút ấn tượng với việc Bặc Tang Tang đi tìm Dữu Khánh, ông ta cười ha hả nói: "Tích Lư sơn của ngươi hình như cũng không am hiểu đánh đánh giết giết nha, làm sao lại không nghĩ rộng chút chứ, dùng độc chẳng phải càng tiện tay sao?"

Dược Đồ lưu loát đáp: "Nha đầu hạ độc thất thủ, trái lại rơi vào trong tay người ta, biến thành con tin, cẩu Thám Hoa cứ khăng khăng nói là đồ nhi của ta dính dáng tới chuyện mất đồ và bắt cóc chỗ các ngươi, muốn áp giải tới Phượng tộc để giải trình cho ngươi, nói rằng cần được ngươi cho phép thả người mới thả."

Phượng Kim Kỳ vô thức quay sang cùng với A Lạc Công ở bên cạnh thoáng nhìn nhau, không khỏi nghĩ tới hình ảnh Bặc Tang Tang chủ động tìm tới Dữu Khánh ngày đó, lập tức buông mắt rũ mi ra vẻ thờ ơ hỏi một câu: "Không biết việc Thám Hoa lang nói có liên quan đó có phải là thật hay không a?"

Dược Đồ: "Chỉ toàn nói xằng nói bậy. Phượng Kim Kỳ, chúng ta cũng không cần vòng vo làm gì, ta cam đoan với ngươi, chuyện xảy ra ở chỗ các ngươi tuyệt đối không có liên quan gì với Tích Lư sơn chúng ta. Ngươi nể mặt ta một lần, gửi lời nói, để cho tên cẩu Thám Hoa đó thả người đi."

Phượng Kim Kỳ ngập ngừng nói: "Hắn đã nhận định có liên quan, chỉ sợ là có nguyên nhân gì đi? Nếu đã muốn áp giải người tới đây, phải chăng ta trước tiên cần nghe xem hắn nói như thế nào?"

Dược Đồ bỗng nhiên đứng lên, mặt trầm xuống, "Ta đích thân đến đây bảo lãnh, ngươi còn không tin sao? Ngay cả chút mặt mũi như vậy cũng không cho?"

Phượng Kim Kỳ cũng đứng lên, lắc đầu nói: "Việc này ta không quyết định được."

"Có ý gì?"

"Ngươi không ngại đi gặp Đại tộc trưởng, nếu như Đại tộc trưởng lên tiếng, tất cả đều sẽ bỏ qua, tự nhiên liền dễ làm."

Dược Đồ tức thì có vẻ kinh nghi, "Ý của ngươi là, Đại tộc trưởng tham gia việc này?"

Phượng Kim Kỳ không có hé răng, không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

Dược Đồ tức thì tiêu tan lửa giận, mày cau chặt, một lúc lâu sau mới buông tiếng thở dài yếu ớt, "Ta đã cảnh cáo rồi a, nha đầu lại không chịu nghe lời, là ta chiều quá làm hư nó rồi."

Chương 1066: Người, không thể thả (1)

Nhìn bộ dạng vị Đại dược sư danh chấn thiên hạ này trong nháy mắt như già đi mấy tuổi, không giống như là đóng kịch, Phượng Kim Kỳ cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, khi vị đại tộc trưởng đó mở miệng dặn dò thì ông ta cũng có cảm giác vô lực tương tự.

Sau khi hồi thần lại, Dược Đồ không hiểu, hỏi: "Đại tộc trưởng từ trước đến nay không muốn dính dáng gì nhiều với người bên ngoài Đại Hoang Nguyên, lần này đến cùng là vì cái gì?"

Phượng Kim Kỳ: "Ta không biết."

Ông ta thật sự không biết, khi đại tộc trưởng mở miệng dặn dò thì dường như đã chắc chắn Phượng tộc nhất thời không thể yên tĩnh được. Lúc đó ông ta sinh ra hoài nghi với lời đại tộc trưởng nói, mũ phượng đã bị lấy cắp, Đại Hoang tự đã kết thúc, ngoại nhân còn tới Phượng tộc giày vò làm gì? Nhưng bây giờ Dược Đồ đến đây làm cho ông ta ý thức được, sự việc quả nhiên vẫn không xong, đại tộc trưởng khẳng định biết được một số thứ mà bọn họ không biết.

Dược Đồ không biết ông ta là thật sự không biết hay là giả vờ không biết, việc đã đến nước này, lão ta cũng lười chạy tới chạy lui nữa, quyết định tạm thời ở lại nơi này.

Mặt trời khuất núi sao sáng hiện ra, màn đêm biến mất nắng chiếu sơn hà, ngày đêm thay đổi, lại một ngày mới bắt đầu.

Cỏ xanh còn chưa tan hết sương mai, khi con vật khổng lồ đang giẫm đạp dòng suối vượt qua khe núi thì Đầu To đột nhiên vọt tới, cất tiếng "Tích tích" cảnh báo, rơi xuống trên đầu vai Dữu Khánh.

"Dừng lại." Dữu Khánh khẩn cấp kêu dừng, từng thanh kiếm lại được rút ra, gác trên cổ hai con tin.

Trên bầu trời sáng ngời rực rỡ chợt nhìn thấy một đám mây đỏ bay tới, từ trên trời giáng xuống, từ từ lướt tới phía trước đám người.

Người tới là một người phụ nữ mặc váy đỏ, tóc mây cuốn cao, dung mạo xinh đẹp, bộ dáng ung dung, tay áo đung đưa lay động, dải lụa đỏ cũng phất phơ dù không gió, giống như tiên nữ bồng bềnh, khuôn mặt như sương tuyết bao quát mọi người phía dưới, ánh mắt lành lạnh quan sát từng người, trọng điểm nhất vẫn là chú ý tới Long Hành Vân đang trong cơn hôn mê.

Từ hình tượng của người tới, cùng với tu vi có thể đứng lơ lửng trong không trung, mấy người Dữu Khánh đại khái đã đoán biết đây là người nào, đặc biệt là nét mặt của nữ nhân như tiên nữ này thực sự có mấy phần giống với Long Hành Vân.

Xét theo một góc độ nào đó, dáng vẻ của Long Hành Vân đích thực rất tốt, chỉ luận về tướng mạo, nói gã là một ngọc diện lang quân cũng không quá đáng.

Sau khi quan sát qua hiện trường, phụ nhân váy đỏ lên tiếng hỏi: "Vị nào là Thám Hoa lang?"

Vẻ mặt mặc dù rất không tốt nhưng giọng nói coi như ôn hòa, bình tĩnh.

Dữu Khánh tiếp lời: "Chính là tại hạ, dám hỏi tôn giá có phải là Xích Lan các chủ?"

Phụ nhân váy đỏ: "Là ta. Đại danh của Thám Hoa lang, ta đã nghe được từ lâu. Những chuyện trải qua lần này, Ngân Sơn Hà đã kể lại

tỉ mỉ cho ta biết, bọn họ nói ra lại không giữ lời, đã bị ta răn dạy, cũng khó trách Thám Hoa lang tức giận, không tiếp tục tin lời nó nói. Ta dạy con vô phương, cũng nên do ta đích thân tới đây nhận lỗi, làm phiền Thám Hoa lang tha cho con ta và Tang Tang, để ta đưa về quản giáo tốt hơn. Thám Hoa lang cứ việc yên tâm, sau này bọn họ tuyệt đối không tiếp tục gây rối ngươi nữa. Về sau có chuyện gì Xích Lan các có thể giúp được, Thám Hoa lang cứ việc mở miệng, chúng ta ắt sẽ không chối từ."

Lời nói không chút nào quanh co lòng vòng, đơn giản và trực tiếp, lại còn có lễ có nghĩa, với địa vị và thực lực của bà ta, phong thái như vậy đã là hạ xuống rất thấp rồi.

Lời này làm cho đám người Dữu Khánh nghe rất dễ chịu, thực sự tốt hơn rất nhiều so với vẻ hùng hổ dọa người lúc trước của Dược Đồ.

Còn có một điểm rất trọng yếu, đó là bất kể ngôn từ hay giọng điệu đều có ẩn chứa khí độ ở bên trong, làm cho người ta vừa nghe liền có thể cảm nhận được đây là lời nói thật, không phải lừa dối bọn hắn, có thể tin tưởng.

Nếu không phải tình thế không cho phép, Dữu Khánh thật đúng là muốn cho việc này cứ trôi qua theo cách như vậy, có được lời hứa hẹn này của Xích Lan các chủ, đã đủ đền đáp cả đời phấn đấu của bọn hắn.

Nhưng vấn đề là, trở ngại trước mắt này, liên quan đến tính mạng của mấy sư huynh đệ bọn hắn, bọn hắn chịu không nổi, lời hứa hẹn của Xích Lan các chủ cho dù nghe rất tốt đẹp nhưng cũng chỉ là lời nói mà thôi, không giải quyết được bất kỳ phiền toái nào trước mắt, then chốt là Xích Lan các chủ cũng không đủ thực lực và mặt mũi để có thể dàn xếp ổn thỏa việc này.

Tính mạng của bọn hắn bị người khác nắm bắt trong lòng bàn tay, bọn hắn không có đường lui, chỉ có thể tìm kiếm con đường cầu sinh từ kẽ hở giữa những ngón tay đó.

Người ta đã hạ thấp phong thái như vậy rồi, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân đều vô thức liếc mắt quan sát phản ứng của Dữu Khánh, tại thời điểm này không có bất cứ kẻ nào đi nghi vấn bất kỳ quyết định gì của Dữu Khánh, bọn họ đều tán thành lời nói của Dữu Khánh mà không hề nghi ngờ.

Thậm chí, ngay cả hai gã kỵ sĩ bộ lạc cũng quay đầu lại nhìn chằm chằm Dữu Khánh, hai người từng nghe nói tới Dược Đồ, cũng từng nghe nói về Xích Lan các chủ, tự nhiên đều biết rõ đó là nhân vật như thế nào, hai người không biết rốt cuộc hai ngày này mình đã trải qua chuyện gì.

Dữu Khánh không vội vã đáp lời, hắn có phần bối rối, một nữ nhân hàm dưỡng như thế, khí độ như thế làm sao lại dạy dỗ ra đứa con trai như Long Hành Vân vậy. Hắn quyết định để cho Long Hành Vân dùng cái miệng bô bô của gã nói chuyện thay hắn, vì vậy hắn xuất thủ cứu tỉnh Long Hành Vân.

Long Hành Vân vừa mở mắt ra, nhìn thấy Dữu Khánh, liền tức giận mở miệng mắng, "Cẩu Thám Hoa, có gan thì đừng thả ta ra, nếu không ta tất nhiên giết chết ngươi…"

"Làm càn!" Giọng nói tức giận trong trẻo lanh lảnh quen tai bất chợt truyền đến.

Long Hành Vân thoáng sửng sốt, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy được mẫu thân đang lơ lửng trên không trung, gã hơi giật mình, rồi lập tức mừng rỡ gọi to, "Mẹ, cứu ta, giết hắn, giúp ta giết chết hắn."

Dữu Khánh nhún vai với người trong không trung, như muốn nói bà đều đã nhìn thấy rồi đó.

"Con câm miệng lại cho ta!" Xích Lan các chủ sắc mặt trở nên lạnh lùng, uy nghiêm giống như nữ vương giáng xuống trừng phạt, "Trong vòng mười năm tiếp theo, con đừng hòng bước ra khỏi phạm vi Xích Lan các một bước. Con nói không giữ lời trước, người ta vẫn

lưu lại tính mạng của con, như vậy là đã hết lòng quan tâm rồi, còn không mau xin lỗi Thám Hoa lang?”

Cái gì? Long Hành Vân thoáng sửng sốt, rồi lập tức lồng lộn lên như bệnh tâm thần, “Hắn tính là thứ gì, cũng xứng để con xin lỗi hắn sao? Mẹ, nếu như mẹ xuất thủ cứu con, con không tin hắn có thể khống chế được con!”

Ánh mắt Xích Lan các chủ nhìn chăm chú vào con trai của mình đột nhiên trở nên sâu sắc, nhàn nhạt hỏi: “Lần này con còn từng lên Thiên Tộc sơn hả?”

Những lời này chỉ có giữa hai mẹ con với nhau mới nghe hiểu được, ý ngầm nói là trở về ta sẽ tính sổ với con!

Long Hành Vân tức thì e sợ, không dám tiếp tục bày ra bộ dạng kiêu ngạo nữa, tuy nhiên con trẻ cứng đầu vẫn chính là con trẻ cứng đầu, gã quay đầu đi, hất mặt lên trời, thể hiện sự ương ngạnh, không chịu thua, nhất quyết không chịu xin lỗi cẩu Thám Hoa.

Trên mặt Xích Lan các chủ tức thì hiện lên vẻ tức giận.

“Các chủ, xin lỗi thì khỏi đi, xin lỗi cũng không giải quyết được vấn đề, nếu sự việc thật sự có thể dùng lời xin lỗi để cho qua, nói thật, lời nói của ta có khả năng còn có tác dụng đối với con trai của ngài hơn cả ngài nữa.”

Dữu Khánh cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai mẹ con, cũng không muốn tiếp tục nhìn cảnh dạy con vô phương này nữa, vì để chứng minh lời nói của mình, hắn tùy ý hất hất kiếm trong tay trước mặt Long Hành Vân, rồi mũi kiếm chuẩn xác đâm lên chiếc cổ trắng nõn của Bặc Tang Tang, dường như muốn một kiếm đâm chết.

Chương 1067: Người, không thể thả (2)

Long Hành Vân tức thì mở to hai mắt nhìn, cả kinh kêu lên: "Ngươi muốn làm gì? Dừng tay!"

Dữu Khánh nhìn gã, "Ngươi nói thử xem ta muốn làm gì? Ngươi cứ dây dưa không dứt, một mực gây sự với ta, ta muốn ngươi xin lỗi ta cũng không được sao?"

Long Hành Vân: "Ta xin lỗi, ngươi đừng làm bậy, ta xin lỗi, ta…"

Lời đang nói bất chợt nghẹn lại rồi, chỉ vì mũi kiếm đã rời khỏi cổ Bặc Tang Tang.

Thu hồi kiếm xong, Dữu Khánh quay sang nhún nhún vai với Xích Lan các chủ, ý tứ rất rõ ràng, hành động vừa rồi là làm cho đối phương xem, bà nhìn xem ta nói có đúng không, có phải lời của ta có hiệu quả hơn bà không chứ?

Từ lần trước, nhìn thấy Long Hành Vân khóc rống lên vì Bặc Tang Tang, hắn liền biết rõ điểm yếu của Long Hành Vân nằm ở đâu.

Bờ môi Xích Lan các chủ đã mím lại như giấy mỏng, ánh mắt nhìn con trai mình đầy nét phức tạp, trong lòng ngổn ngang cảm xúc.

Đúng là bà ta vui mừng khi nhìn thấy nhi tử và Bặc Tang Tang có đôi có cặp, cũng ưa thích Bặc Tang Tang, nhưng phản ứng trước sau khác biệt như vậy thật sự khiến lòng người tổn thương a, tục ngữ nói cưới dâu quên mẹ, hiện tại bà ta xem như đã cảm nhận đầy đủ.

Cực cực khổ khổ nuôi dưỡng con trai nhiều năm như vậy, bất chợt một hôm lại thuộc về nữ nhân khác, cảm giác đó thực không dễ chịu.

Lúc này Long Hành Vân cũng kịp phản ứng lại, cả giận nói: "Cẩu Thám Hoa, ngươi đang đùa giỡn ta?"

Bốp! Dữu Khánh phất tay cho gã một cú tát dữ dội, ra tay khá nặng, đánh cho khóe miệng gã rỉ máu, "Đùa giỡn ngươi thì sao chứ? Chỉ

ngươi có thể tới giết ta, còn ta thì không thể đùa giỡn ngươi sao? Ta còn đánh ngươi ngay trước mặt mẹ ngươi đó, rời khỏi mẹ, ngươi còn có thể làm gì?"

Cuộc đời này, Long Hành Vân hận nhất bị tên chó này bạt tai mình, miệng ngậm máu rống lên giận dữ, "Cẩu tặc, ta…"

Nhưng tiếng nói bất chợt nghẹn lại.

Bởi vì, thanh kiếm Dữu Khánh cầm đung đưa đùa nghịch trên tay lại vươn ra, đâm tới trên chiếc cổ trắng nõn của Bặc Tang Tang, hắn cười lạnh nói: "Đùa giỡn ngươi sao? Ngươi cho rằng ta thật sự không dám giết cô ta sao? Ngươi mắng tiếp một câu thử xem, ta sẽ lập tức khiến hai người các ngươi vô duyên kiếp này, kiếp sau gặp lại."

Long Hành Vân dừng lời, cực kì phẫn nộ nhưng không dám hành động lỗ mãng, gã tức giận đến nỗi đôi môi dính máu đều phải run rẩy, nếu như ánh mắt có thể giết người, gã đã giết hắn rồi.

Nhìn bộ dạng không khuất phục của gã, Dữu Khánh làm sao thoải mái cho được, không quen nhìn bộ dạng đó, bốp bốp bốp, bàn tay lại vung ra, từng tiếng tát tai dữ dội vang lên trên mặt gã.

Ôi ui, mấy người bên cạnh cùng nhau sửng sốt nhìn cảnh này, khóe miệng Nam Trúc giật giật, gã nhận thấy lão Thập Ngũ này thật là xấu, cũng thật dám làm a.

Hướng Chân cảnh giác cao độ, đánh con trai người ta ngay mặt người ta như vậy, gã ta không thể không lo lắng, cũng may mà Xích Lan các chủ dường như không có phản ứng gì quá lớn.

Hai kỵ sĩ bộ tộc kia thì xoay chuyển tròng mắt tới lui không ngừng, khi thì nhìn xem bên này, khi thì quan sát bên kia, hôm nay bọn họ xem như đã nhớ kỹ Dữu Khánh.

Long Hành Vân chịu đựng bị tát, im lặng thở hổn hển, nhìn mũi kiếm đâm vào trên cổ Bặc Tang Tang, không dám tiếp tục hé răng, rất rõ ràng là đang nhẫn nhịn chịu nhục.

Một lúc sau, Xích Lan các chủ mới lên tiếng, "Thám Hoa lang, ngươi đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, đến lúc thả người rồi chứ?"

Cây kiếm trong tay Dữu Khánh lại di chuyển đến trên cổ Long Hành Vân, "Tâm ý của Các chủ, ta tâm lĩnh, chỉ là người này, không thể thả."

Dải lụa đỏ phất phơ trên người Xích Lan các chủ đột nhiên tung bay phần phật, giọng điệu cũng trở nên rét lạnh, "Thám Hoa lang, nể mặt mũi Ứng Tiểu Đường, ta không muốn tổn thương hòa khí, ngươi cũng nên biết tiến thối, xóa bỏ lúc này mới tốt, nếu không chính là đang làm khó chính mình. Ngươi thả hai đứa nó ra đi, lời nói của ta vẫn giữ như trước."

Mọi người đã nhận ra sự khác biệt giữa vị này và Dược Đồ, Dược Đồ không quan tâm tới tính mạng của Long Hành Vân, chỉ muốn cứu đồ đệ của mình, còn vị này thủy chung là muốn cứu cả hai người.

Dữu Khánh: "Vẫn là câu nói đó, hảo ý của Các chủ, ta tâm lĩnh, nhưng thứ cho ta khó tòng mệnh. Cũng không phải ta không cho Các chủ mặt mũi, mà là ta không dám thả người. Không dối gạt ngài, ngày hôm qua Dược Đồ từng tới rồi, nhưng ông ta cũng không thể mang đồ đệ của mình đi. Các chủ không nên làm khó ta nữa, cũng không nên rước phiền toái tới cho mình."

Nghe nói Dược Đồ cũng không thể cứu đệ tử của mình đưa đi, tiếp đó nghe được trong lời nói của hắn có ẩn ý, Xích Lan các chủ a một tiếng, "Chẳng lẽ trong việc này còn có chuyện gì khác ư?"

Dữu Khánh nhấc kiếm vỗ vỗ vào má Long Hành Vân, "Vậy ngài phải hỏi xem con trai của ngài đã làm ra chuyện tốt gì. Lần này, sợ rằng Xích Lan các của ngài không dễ dàng thoát thân. Ta không thả người

cũng là vì tốt cho Các chủ. Không thả người, Các chủ còn có cơ hội cứu vãn. Nếu như Các chủ mang người rời đi, vậy thì phiền phức sẽ trực tiếp dính đến Các chủ. Lúc đó, chỉ sợ mặt mũi của Đại thánh Thiên Lưu sơn cũng vô dụng."

Nghiêm trọng như thế sao? Xích Lan các chủ lúc đầu là có chút hoài nghi, bà ta rất tín nhiệm Ngân Sơn Hà, cảm thấy Ngân Sơn Hà không có khả năng giấu giếm mình điều gì, nhưng người ta có thể để cho mình đối chất ngay trước mặt con trai mình, vậy hiển nhiên sẽ không phải giả, chẳng lẽ con trai mình làm chuyện gì gạt Ngân Sơn Hà?

Bà ta lập tức nghĩ đến việc khi con trai mình bị đưa lên Thiên Tộc sơn chất vấn thì Ngân Sơn Hà không có đi theo.

Nghĩ đến đây, sắc mặt bà ta hơi lộ ra vẻ nghiêm trọng, nhìn chăm chằm vào nhi tử, trầm giọng hỏi: "Con còn làm ra chuyện gì hả?"

Long Hành Vân có phần sửng sốt, bị lời Dữu Khánh nói làm cho ngây người, cũng bị câu hỏi của mẫu thân làm cho sững sờ, gã suy nghĩ kỹ càng lại một hồi rồi mờ mịt nói: "Mẹ, con không có gây ra chuyện gì a." Sau đó, gã lập tức quay sang Dữu Khánh, gào lên, "Mẹ, tên này từ trước đến nay luôn gian trá, mẹ không nên nghe hắn ở đây cố lộng huyền hư, chuyện giữa con và hắn không dính gì đến mặt mũi của Đại thánh."

Dữu Khánh lại nhấc kiếm vỗ vỗ vào mặt gã, "Ngươi thực trâu a, ngươi có gan lắm nha, ngay cả người làm có treo danh U Nhai cũng dám bắt, ngươi không giao người phải không? Được, ngươi cứ tiếp tục mạnh miệng đi, Đại tộc trưởng tọa trấn Đại Hoang Nguyên đích thật là không chấp nhận quy củ của U Nhai, nhưng không có nghĩa là người bên ngoài Đại Hoang Nguyên bắt người của U Nhai liền có thể trốn tại Đại Hoang Nguyên để tránh họa.

Có lẽ Bặc Tang Tang có thể không để ý tới điều này, nhưng ngươi không được!

Gần nhất, dám bắt người của U Nhai chính là Già La Sơn, còn là thân thích của Địa Mẫu, U Nhai trực tiếp phái người đến địa bàn của Đại thánh bắt người, không ai dám ngăn cản, bắt người về sau đó giết chết, Già La Sơn cũng gần như phải sụp đổ.

Long thiếu Các chủ ngươi thật sự rất trâu bò nha, ngươi không chỉ nhắm mắt làm ngơ, không xem bài học Già La Sơn ra gì, lại còn dám bắt cóc người từng bị Già La Sơn bắt một lần, hơn nữa còn một lần bắt hai người. Ngươi thật đúng là đánh mặt U Nhai đánh ra thủ đoạn mới, đánh ra tầm cao mới, chính là muốn giẫm lên mặt U Nhai có phải không? Được, ta thực sự muốn nhìn xem sau khi U Nhai nhận được tấu trình, ngươi còn có thể cứng miệng được nữa hay không, Xích Lan các có thể bảo vệ ngươi hay không, mặt mũi của Đại thánh có hữu dụng hay không!"

Chương 1068: Cưỡng từ đoạt lý (1)

Nghe nói như thế, trên mặt Xích Lan các chủ dần dần hiện ra nét kinh ngạc, cuối cùng ngay cả con mắt cũng mở to mấy phần, nhìn chằm chằm con trai mình với vẻ khó thể tin nổi.

Nhìn chằm chằm Dữu Khánh nói một tràng, Long Hành Vân cũng dần dần mở to hai mắt nhìn, giống như đang hỏi, ngươi đang nói cái gì vậy?

Rồi quay sang nhìn phản ứng của mẫu thân, gã lập tức gào to lên với Dữu Khánh, "Chó điên, ngươi sủa bậy sủa bạ gì vậy chứ? Ta bắt người của U Nhai lúc nào hả?"

Tiếp đó gã quay đầu lớn tiếng giải thích với mẫu thân, "Mẹ, mẹ đừng có nghe đồ chó điên này nói xằng nói bậy, đừng nói là bắt trói người nào của U Nhai, từ khi con tới nơi này đến giờ, con chưa từng bắt giữ kẻ nào. Nếu như con có bất kỳ điều gì lừa dối, mẹ cứ tùy ý trừng phạt, con không một câu oán hận."

Xích Lan các chủ cau chặt mày, hơi suy nghĩ một chút rồi lựa chọn tin tưởng con trai mình. Điều này không chỉ vì đây là con trai mình, mà bà ta còn cảm thấy mình xem như hiểu rõ tính cách của con trai, gã không có nhiều khả năng làm ra loại chuyện này, nếu thật sự gặp phải chuyện lớn như vậy, gã cũng không có khả năng lừa gạt bà ta.

Vì vậy, bà ta trịnh trọng cảnh cáo Dữu Khánh, "Thám Hoa lang, nước bẩn, không thể giội lung tung, ngươi buộc tội như thế, có chứng cứ gì không?"

Dữu Khánh rất thẳng thắn, "Các chủ, nếu như ta có chứng cứ, sẽ không cần phải đưa hai người bọn họ đến Phượng tộc làm gì, trực tiếp tố cáo với U Nhai là được rồi, chưa có kinh động đến U Nhai, cũng là để kiểm chứng rõ ràng trước đã, tránh cho mọi người náo loạn gây ra hiểu lầm."

Xích Lan các chủ sắc mặt hiện lên sự lạnh lùng, "Không có chứng cứ, ngươi lại có thể chụp mũ lung tung sao? Thám Hoa lang, nói xằng nói bậy sẽ phải trả giá đó."

Bà ta thật sự đã bắt đầu nổi giận, bởi vì chiếc mũ này quá lớn, khiến bà ta giật nảy cả mình.

Lúc này, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ngược lại không hề có chút hoảng sợ nào, khống chế con tin, bình thản ung dung nhìn xem lão Thập Ngũ tiếp tục tán nhảm như thế nào.

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Các chủ, chẳng lẽ ngài cảm thấy Dược Đồ là kẻ ngốc sao? Ông ta vất vả chạy tới tìm ta, chỉ bởi vì ta nói lung tung mấy câu liền có thể ném lại đồ đệ của mình, bỏ đi?"

Vừa nghe nói như thế, trong mắt Xích Lan các chủ hiện ra vẻ kinh nghi bất định.

Mũi kiếm trong tay Dữu Khánh lại gạt gạt cằm Long Hành Vân, "Trong Đào Hoa cư của ta có một người làm tên là Lâm Long, còn có một tiểu hài tử gọi là Tiểu Hắc, đều có trong danh sách của U Nhai,

Long thiếu quan tâm ta nhiều như vậy, sẽ không thể không biết hai người đó nha?”

Long Hành Vân “Hừ” một tiếng, không nói lời nào.

Xích Lan các chủ nhìn chăm chú về phía con trai mình, biết rõ Thám Hoa lang hỏi như vậy nhất định là có nguyên nhân, đối phương nói sự việc nghe nghiêm trọng như thế, bà ta cũng muốn biết rõ đến cùng là chuyện gì xảy ra, tránh mình lọt vào trong sương mù, bước đi sai lầm.

Dữu Khánh: “Không phủ nhận, đó chính là biết rõ. Hai người đó ra khỏi U Giác Phụ, chỉ cần không trái với quy củ của U Nhai, chỉ cần không gây sự tại bên ngoài, theo quy củ của U Nhai, bất kỳ kẻ nào đều không được xâm hại bọn họ. Long thiếu, ta nói như vậy, ngươi không phủ nhận đi?”

Long Hành Vân vẫn giữ bộ dạng lạnh nhạt, chỉ có lỗ mũi xì ra một tiếng.

Dữu Khánh: “Hai người đó cũng đi theo ta tới Đại Hoang Nguyên, làm khách tại Phượng tộc, trên đường đi ra ngoài đột nhiên bị người bắt cóc. Lúc trước ta vẫn một mực không nghĩ ra, bọn họ không oán không cừu với kẻ nào, tại Đại Hoang Nguyên ta cũng không kết oán với người khác, Long thiếu, ngươi nói xem người nào sẽ ra tay với chúng ta?”

Long Hành Vân không thể tiếp tục lạnh nhạt nữa rồi, như thể con mèo bị giẫm phải đuôi, đột nhiên cả kinh hét lên: “Ngươi có ý gì? Cẩu Thám Hoa, ngươi gây thù hằn đông đảo, ai cũng có khả năng bắt cóc bọn họ, dựa vào đâu ngươi nói là ta làm?”

Dữu Khánh lớn tiếng nói: “Long thiếu, ngươi sai rồi, ta không giống với các ngươi, từ trong xương tủy ta vẫn là một thư sinh, từ trước đến nay luôn làm điều tốt giúp mọi người, thích làm vui lòng người khác, nhìn thấy phàm nhân thế tục bị khổ cũng phải rơi lệ, đừng nói gì tới việc cố ý gây thù chuốc oán.

Long thiếu, ta không có cừu nhân tại Tu Hành giới, nếu cứ muốn nói có cừu oán thì ngươi phải là kẻ duy nhất. Ngươi nhiều lần hạ sát thủ với ta, ta nhiều lần nhường nhịn, dù cho ngươi rơi vào trong tay ta, ta vẫn khoan hồng độ lượng tha cho ngươi. Long thiếu, ngươi xét lại lương tâm mình mà xem, ngươi đã gặp được địch nhân nào hiền lành như ta vậy không hả? Ta có nằm mơ cũng không ngờ được, loại con cháu danh môn như ngươi lại có thể nói chuyện không giữ lời. Đụng phải loại người khác thường như ngươi, xem như ta không may."

Nghe kiểu lý luận như vậy, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều cảm thấy hơi có phần xấu hổ, giống như ở đâu đều là sơ hở, không khỏi quá gượng ép đi.

Quả nhiên là sợ cái gì tới cái đó, Long Hành Vân lập tức hét to lên, "Ngươi đánh rắm, Trữ Bình Côn không phải là địch nhân của ngươi sao?"

Dữu Khánh không hề e sợ, lại lớn tiếng áp chế, "Long thiếu, ngươi sai rồi, ta phát sinh mâu thuẫn với Trữ Bình Côn là tại thời điểm Phượng tộc khởi hành đến Đại Hoang tự, trước đó, hai người kia đã bị bắt cóc tại trên đường ra ngoài. Hơn nữa, ngươi hãy nghe cho kỹ đây, không phải ta chủ động trêu chọc Trữ Bình Côn, trước lúc đến Phượng tộc, ta còn chưa biết Trữ Bình Côn là ai, không oán không cừu với lão, là Trữ Bình Côn làm hại ta trước."

Rõ ràng đã biết Trữ Bình Côn trước lúc tới Phượng tộc nha? Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết âm thầm nhìn nhau, xem như đã nhận ra được, lão Thập Ngũ là đang trợn tròn mắt nói dối, hoàn toàn nói xằng nói bậy.

Nhưng mà lời Dữu Khánh nói tiếp theo lập tức khiến cho hai bọn họ chấn động, "Lúc trước ta rất bối rối, ta và Trữ Bình Côn không oán không cừu với nhau, vì sao Trữ Bình Côn lại muốn hại ta, vì sao muốn gây khó khăn cho ta. Ta cũng luôn muốn biết rốt cuộc là ai đã bắt cóc hai người đó, tại Đại Hoang Nguyên này, là ai muốn gây khó

khăn cho ta, thẳng đến khi đi tới dưới chân Thiên Tộc sơn, phát hiện ngươi ở phía sau thông đồng với Trữ Bình Côn, ta mới bừng tỉnh đại ngộ, tất cả các sự kiện đều trùng khớp rồi."

"Mẹ!" Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết trong lòng đồng loạt hiện lên một chữ, thì ra những chuyện đó cũng có thể xâu chuỗi với nhau.

Không phải nói những người khác, cho dù là hai gã nài kỵ bộ tộc kia cũng đã nghe hiểu được, tên Trữ Bình Côn gì đó sở dĩ đối địch với Thám Hoa lang, cũng là bởi vì Long thiếu Các chủ đang đứng phía sau giở trò quỷ.

Long Hành Vân nhất thời không nói nên lời, có chút hoang mang mờ mịt, gã không nghĩ ra, rõ ràng là mình nhằm vào sơ hở trong lời nói của cẩu Thám Hoa, chỉ ra Trữ Bình Côn, tại sao vòng một vòng lại trở thành mình là độc thủ đứng phía sau chứ?

Gã đương nhiên không thể thừa nhận điều đó, sau khi hồi thần lại liền lập tức gào to, "Muốn định tội cũng không thể nói như vậy, ngươi cưỡng từ đoạt lý. Mẹ, đừng có tin chuyện ma quỷ của hắn."

Chương 1069: Cưỡng từ đoạt lý (2)

Dữu Khánh: "Ta cưỡng từ đoạt lý ư? Được, vậy ta hỏi ngươi, sau khi ta cùng với Phượng tộc đến hạ trại dưới chân Thiên Tộc sơn, ngươi và Bặc Tang Tang có lập tức chạy tới đe dọa ta hay không? Có nói rõ cho ta biết, muốn đối phó ta hay không? Hãy suy nghĩ cho kỹ trước khi trả lời, lúc đó người của Quy Kiếm sơn trang và Cẩm quốc tiền trang cũng có mặt tại đó, đều đã nghe được, không phải ngươi muốn nói sao thì nói."

"Ta…" Long Hành Vân thoáng nghẹn họng, nhưng vẫn không phục, nói: "Cảnh cáo ngươi thì như thế nào?"

Dữu Khánh tiếp tục ép hỏi: "Sau đó, ngươi có phải đã thông đồng với Trữ Bình Côn để hãm hại ta hay không? Một đám người chúng ta bị bắt lên Thiên Tộc sơn, có phải vì bị Trữ Bình Côn giở trò quỷ không? Có đúng là ngươi âm thầm đứng phía sau tham dự?"

Long Hành Vân lúc này có phần hết lời chống đỡ, việc này gã không thể phủ nhận, Ngân Sơn Hà cũng biết, gã tin rằng mẫu thân cũng đã biết, gã chỉ có thể hừ một tiếng, xem thường.

Dữu Khánh tiếp tục làm một loạt câu ép hỏi, "Toàn bộ sự kiện Đại Hoang tự, ta không thể xem được cái gì, ngược lại còn trở thành trò vui trong mắt người khác, đứng phơi nắng dãi gió dầm sương tại Thiên Tộc sơn đủ mười ngày, thật vất vả mới được thả ra, ngươi và Bặc Tang Tang có phải là đã triển khai hành động hãm hại chúng ta hay không?"

"Ta…" Long Hành Vân lại bị nghẹn lời, chuyện này gã càng không thể phản bác được, nếu không làm chuyện tốt đó làm sao có thể rơi vào tình cảnh này? Gã cũng muốn nói là do Bặc Tang Tang khư khư cố chấp, nhưng gã không thể làm được chuyện đẩy hết toàn bộ trách nhiệm cho Bặc Tang Tang, gã chỉ có thể im lặng cam chịu.

Thấy gã không lời chống đỡ, Dữu Khánh lập tức đổi phương hướng tấn công, hắn quay sang nói với Xích Lan các chủ đang lơ lửng trên không: "Long thiếu nói chuyện bắt cóc không có liên quan gì với hắn. Trước trước sau sau một đống sự kiện, mỗi chuyện đều có liên quan đến hắn, mỗi một chuyện đều là hắn mưu tính, duy chỉ có chuyện bắt cóc thì đẩy ra, nói không có liên quan gì với hắn, cho dù ta nể mặt Các chủ để tin tưởng lời hắn nói, Các chủ cảm thấy người khác có tin hay không? Các chủ cảm thấy U Nhai có tin không? Một khi U Nhai nhúng tay vào việc này, nghi phạm đầu tiên bị điều tra sẽ là ai?"

Nghe những lời này, khóe miệng Nam Trúc căng thẳng, gã tận lực giữ cho mình bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang không ngừng chậc chậc tán thưởng, phát hiện thấy khi lão Thập Ngũ không còn

cóng chân cóng tay, không đếm xỉa gì nữa, phát huy ra toàn bộ hỏa lực thì uy lực quả thực đầy đủ hung tàn.

Long Hành Vân nghe những lời này cũng có chút sững sờ, phát hiện thấy cẩu Thám Hoa nói rất có lý, bất kể mình có làm việc đó hay không, để điều tra, U Nhai nhất định sẽ bắt mình đem đi thẩm vấn trước tiên. Nghĩ đến U Nhai thần bí khó lường kia, trong lòng gã cảm thấy khẩn trương, lo lắng.

Thiên Lưu sơn, Đại Nghiệp ty, Ty Nam phủ, vân vân, U Sai của U Nhai đều từng xông vào nơi đó bắt người, nơi càng cao cấp số lần U Sai xuất hiện càng nhiều, bởi vì hầu hết những kẻ dám vi phạm quy tắc của U Nhai đều là kẻ có chút tự tin, có chút chỗ dựa, nhưng mà U Nhai không nể mặt ai cả, nghe đồn rằng những kẻ nhìn thấy lệnh bài "Gặp lệnh không tha", đều không tránh khỏi khiếp sợ.

Nghĩ đến việc mình có thê phải đối mặt với chiếc lệnh bài trong truyền thuyết đó, cổ họng gã có chút khô khốc.

Bất kể những gì Dữu Khánh nói có hợp lý hay không, đối với Xích Lan các chủ mà nói, bà ta khẳng định là phải bảo vệ con trai của mình, "Không có chứng cứ chính là không có chứng cứ, không có lý nào đi dùng suy luận để định tội."

Dữu Khánh đáp lại: "Lý lẽ đúng sai tại hạ đã nói cạn lời rồi, nếu Các chủ cứ muốn nói như vậy, ta cũng không còn cách nào. Nhưng người, ta sẽ không giao, trừ khi ngài giải quyết hết tất cả chúng ta. Tuy nhiên, ta phải hảo tâm nhắc nhở Các chủ một phen, hiện nay, ta vẫn chưa báo cáo chuyện này lên U Nhai, nhưng người của ta tại Đào Hoa cư đã biết rõ việc ta bắt người, nếu như ta mất tích, Đào Hoa cư chắc chắn sẽ báo cáo việc này lên cho U Nhai. Trước khi Các chủ động thủ, tốt nhất cần xác nhận xung quanh không còn có tai mắt nào khác. Nếu không, e rằng sẽ khéo qua hóa vụng."

Giọng nói của Xích Lan các trở nên lạnh lùng, "Ngươi đang uy hiếp ta?"

Cho dù là như thế, nhưng Dữu Khánh không thể thừa nhận, "Nhỏ không dám. Ta chỉ là muốn nhắc nhở Các chủ, Long thiếu ở trong tay ta, cho dù U Nhai có nhúng tay điều tra thì cũng chỉ đưa Long thiếu đi xét hỏi, đến lúc đó bên ngoài ít nhất còn có Các chủ hỗ trợ, bôn ba nghĩ biện pháp. Còn nếu như Các chủ như cưỡng ép dẫn Long thiếu đi, chỉ sợ U Sai sẽ quang lâm Xích Lan các để mời cả Các chủ cùng đi."

Xích Lan các: "Ngươi có phải quan tâm quá nhiều rồi hay không hả?"

Dữu Khánh: "Không phải ta quan tâm quá nhiều, mà ta không có tư cách thả người. Đồng thời bị bắt đi, không biết tung tích còn có tôn nữ của tộc trưởng Phượng tộc, và cả nhân viên Phượng tộc đi hộ tống, ngay cả đầu quan truyền thừa của tộc trưởng Phượng tộc cũng bị người thuận thế trộm đi. Bây giờ ta bắt được nghi phạm, tự nhiên là phải giao cho Phượng tộc tra xét, sao có thể dễ dàng thả đi? Ta cũng muốn mượn nhờ lực lượng của Phượng tộc để điều tra rõ ràng chân tướng tại Đại Hoang Nguyên này.

Dược Đồ đã đi đến Phượng tộc, Phượng tộc hiện tại tự nhiên đã biết ta bắt người đang áp giải đến đó, nếu như ta nể mặt Các chủ thả bọn họ ra, vậy ta vừa đắc tội Dược Đồ, đồng thời cũng không thể giải thích được với Phượng tộc. Nếu Các chủ dùng sức mạnh cướp đoạt nghi phạm của Phượng tộc, vậy thì cùng có hiềm nghi, chỉ sợ cũng không dễ giải thích với Phượng tộc.

Sự việc có lẽ còn có nội tình gì đó, Các chủ không ngại đến Phượng tộc hỏi thăm Dược Đồ một chút, thuận tiện hỏi tộc trưởng Phượng tộc xem, nếu như tộc trưởng đồng ý thả người, sự việc liền dễ giải quyết rồi. Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, việc này không phải tại hạ muốn bẻ cong như thế nào cũng được, còn thỉnh Các chủ giơ cao đánh khẽ, không nên làm khó tại hạ."

Dứt lời liền chắp tay, bộ dạng thành khẩn van cầu.

Xích Lan các chủ há miệng suy tư một lúc, sau đó như là đã bị cưỡng ép thuyết phục, nhàn nhạt hỏi: "Ngươi xác định ngươi phải

đến Phượng tộc?”

Dữu Khánh vội nói: “Nơi đây cách Phượng tộc đã không còn xa nữa.”

Xích Lan các chủ liếc nhìn nhi tử, rồi đột nhiên thân hình lướt đi như mây đỏ bồng bềnh, thoáng chốc đã đi xa.

“Mẹ!” Long Hành Vân hét lên thảm thiết, nhưng không nhận được bất kỳ đáp lại nào, gã bỗng thấy mất mát, không nghĩ tới mẫu thân ném mình lại, bỏ đi như vậy, làm sao có thể như vậy?

Dữu Khánh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cười hỏi: “Long thiếu, tiếp tục ngủ một chút, hay là nhìn xem phong cảnh?”

Long Hành Vân liếc mắt nhìn hắn, oán hận không đáp, nhưng rất nhanh sau đó, khuôn mặt lập tức lộ vẻ buồn phiền và sầu lo, U Nhai thật sự sẽ đến tìm mình sao?

Thấy cho gã mặt mũi mà không biết xấu hổ, Dữu Khánh lại trực tiếp đánh gã bất tỉnh, bớt việc.

Tọa kỵ khổng lồ tiếp tục rong ruổi, hai gã nài kỵ thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt với nhau, bọn họ vẫn còn sốc khi nghe được thông tin chấn động như vậy.

Nam Trúc bỗng nhiên nghẹn ra một tiếng cười, “Còn nói ta nói dóc nhiều lời, lão Thập Ngũ mới là thật sự lắm lời.”

Mục Ngạo Thiết tiếp một câu, “Ngươi là nói nhảm nhiều.”

Chương 1070: Nhớ lại chuyện hồi đó (1)

Phượng Kim Kỳ giấu mình dưới tấm da thú màu đỏ tươi, lẳng lặng nhìn Xích Lan các chủ đứng ở trước mắt mình.

Khách nhân tới, ông ta không đi ra ngoài nghênh tiếp, cũng không có đứng lên đón chào, cảnh tượng đích thân ra ngoài hoan nghênh Dược Đồ lúc trước không có xuất hiện với Xích Lan các chủ.

Tuy rằng tu vi cảnh giới của Xích Lan các chủ không khác biệt lắm với Dược Đồ, thậm chí thực lực càng sâu hơn Dược Đồ, và còn có Thiên Lưu sơn làm bối cảnh, nhưng trong mắt Phượng Kim Kỳ, bà ta thực sự không quan trọng, hai người không có qua lại gì, chỉ đơn giản là có tư cách đối thoại với ông ta mà thôi, mức độ trọng yếu thua xa Dược Đồ.

Đương nhiên, không đến mức ngay cả "Mời ngồi" cũng không có, chỉ là Xích Lan các chủ rất cưng chiều cái mông của mình, không muốn chạm tới cái ghế không được chú trọng tại trong bộ lạc, một bên ghế tựa hồ dính đầy bẩn, bà ta thực sự không ngồi xuống nổi.

Sau một phen giao lưu, hiện trường rơi vào trầm tĩnh.

Xích Lan các chủ vừa tới đây tự nhiên trước tiên liền xác định xem lời Dữu Khánh nói, kết quả phát hiện được lời Dữu Khánh nói không có sai, quả thực có hai người phía bên U Nhai đã bị bắt cóc, tôn nữ của tộc trưởng cùng với hộ vệ của Phượng tộc bị mất tích, đầu quan tộc trưởng truyền thừa của Phượng tộc đúng là cũng bị lấy cắp.

Tuy nhiên, bà ta tự nhiên vẫn là nói giúp cho con trai của mình, hi vọng Phượng Kim Kỳ trước tiên có thể thả tự do cho con trai mình rồi nói tiếp.

Phượng Kim Kỳ nhìn chằm chằm bà ta, trầm mặc một hồi rồi đưa ra câu trả lời giống như với Dược Đồ, "Xích Lan, bất kể có phải là con trai của ngươi làm hay không, về tình về lý phải chăng đều cần để cho Phượng tộc ta hỏi rõ một chút đã rồi nói tiếp? Bất chấp tất cả thả người ra trước, ta cũng không tiện giải thích cho mọi người trong tộc."

Xích Lan các chủ trầm mặc một hồi, không phải là không thể lý giải sự khó xử của đối phương, về việc này, đổi là Xích Lan các, nếu như

có người cực kỳ hiềm nghi thì cũng không khả năng không hề quan tâm mà trực tiếp thả người, suy nghĩ một chút, bà ta nói: "Ta muốn đi gặp Dược Đồ."

Phượng Kim Kỳ bình tĩnh đều đều nói: "A Lạc."

A Lạc Công lập tức đi tới đưa tay ra mời, "Mời Các chủ đi theo ta."

Xích Lan các chủ khẽ gật đầu chào Phượng Kim Kỳ, sau đó xoay người rời đi.

Nơi Dược Đồ dừng chân cách đây cũng không xa, Xích Lan các chủ rất nhanh liền gặp được người, vừa gặp mặt tự nhiên liền dò hỏi xem Dược Đồ ứng đối việc này như thế nào.

Kết quả, Dược Đồ cũng bình tĩnh toát ra một câu nói kia, "Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc."

Xích Lan các chủ hơi nhướng mày, "Theo lý thuyết, đừng nói là Phượng tộc có người mất tích, cho dù đồ đệ của ngươi thật sự giết chết người của Phượng tộc, với vai trò của ngươi tại Đại Hoang Nguyên, Phượng tộc có rất nhiều trường hợp cần cầu ngươi, cho dù là vì tương lai của tộc nhân, Phượng Kim Kỳ cũng không có khả năng không nể mặt ngươi, ngươi thành thật nói cho ta biết, việc này có phải là có dấu nội tình gì khác hay không?"

Bà ta nhớ kỹ lời nhắc nhở trước đây của Dữu Khánh.

Dược Đồ trong lòng căng thẳng, việc này quả thực có nội tình, Phượng Kim Kỳ nể mặt lão ta, ám chỉ cho lão biết, nhưng lão ta không thể nói với ngoại nhân, vì vậy lão chỉ có thể nói một cách mơ hồ: "Dù sao cũng phải để cho Phượng tộc hỏi đã chứ?"

Xích Lan các chủ nhíu mi, chậm rãi nói: "Nếu ngươi đã không nôn nóng, vậy được, ta chờ cùng ngươi."

Trong đại sảnh trên thân cây, A Lạc Công lóe lên tiến vào, bước nhanh đến trước mặt Phượng Kim Kỳ trông bộ dạng như đang ngủ gật, "Tộc trưởng, tên Trữ Bình Côn mất cánh tay kia lại tới rồi, lại đi đến chỗ Nhị lang."

Phượng Kim Kỳ: "Lí do."

A Lạc Công: "Nghe nói vẫn là vì chuyện kinh doanh đặc sản Phượng tộc, vẫn còn hi vọng có thể đạt thành giao dịch cùng Phượng tộc."

Phượng Kim Kỳ nhẹ giọng thở dài, "Chỉ mong vậy đi."

Đến nửa đêm, sau khi bước vào lãnh địa của Phượng tộc, cuối cùng nhóm người Dữu Khánh đã đến được Phượng Đầu lĩnh, trong đại sảnh trên thân cây đã có người chờ đợi bọn hắn từ trước, Dược Đồ và Xích Lan các chủ cũng có mặt tại đây.

Một nhóm người mới tiến vào phạm vi Phượng tộc không lâu, phía bên này đã nhận được tin tức, ước tính đại khái thời gian bọn hắn đến đây, không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, Phượng Kim Kỳ cũng gọi Dược Đồ và Xích Lan các chủ cùng tới đây.

Khiêng theo hai người không biết là "Con tin" hay là "Nghi phạm" đi vào, mấy người Dữu Khánh nhìn thấy nhóm người này nhưng đều không bị choáng ngợp trước đội ngũ mạnh mẽ đó, dõng dạc tiến lên bái kiến.

Sau khi hành lễ, Dữu Khánh nói người cứu tỉnh lại Bặc Tang Tang và Long Hành Vân.

Sau khi tỉnh lại, hai người nhìn nhìn cảnh tượng xung quanh, rồi nhìn những người có mặt nơi này, không dám to tiếng.

"Sư phụ." Bặc Tang Tang gọi một tiếng.

"Mẹ." Long Hành Vân cũng cất tiếng gọi.

Dữu Khánh chỉ vào hai người, vừa mở miệng liền cắn: "Tộc trưởng, ta đã bắt được nghi phạm bắt cóc Lâm Long, Tiểu Hắc, A Hoàn và các hộ vệ của Phượng tộc rồi. Chính là hai bọn họ."

Bặc Tang Tang và Long Hành Vân kinh hãi, nhưng bọn họ còn chưa kịp mở miệng biện giải thì Xích Lan các chủ đã lên tiếng khiển trách: "Nếu không có chứng cứ thì đừng có nói lung tung."

Bắt cóc người khác thì không sao, nhưng bất kể như thế nào bà ta đều phải phủ nhận việc bắt cóc người của U Nhai, cho dù thật sự có làm, bà ta cũng sẽ không thừa nhận, nhất là ngay tại trước mặt mọi người.

Phượng Kim Kỳ cũng lên tiếng, "Thám Hoa lang, ngươi có chứng cứ không?"

"Ít nhất, bọn họ không thể tránh khỏi bị hiềm nghi…" Dữu Khánh lại một lần nữa nói ra những suy luận logic mà lúc trước hắn đã nói với Xích Lan các chủ.

Lúc trước, Dược Đồ và Bặc Tang Tang chưa nghe được những phân tích này, và bây giờ, hai người đều kinh hãi khi nghe nói như vậy, bọn họ cảm thấy sự nghi ngờ này quá sâu, cũng may mà U Nhai không gây áp lực quá lớn cho bọn họ, đây cũng là lí do lúc trước Dữu Khánh không lấy ra hù dọa bọn họ.

Nghe xong, Phượng Kim Kỳ nhìn tới hai nghi phạm, "Hai ngươi thành thật nói rõ ra đi, có phải là các ngươi làm hay không? Nếu phải, hãy giao người và đồ vật ra đây, ta có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu không, chờ đến khi điều tra ra, lúc đó mới hối hận thì đã muộn."

"Không phải ta, ta không có làm…"

Bặc Tang Tang chỉ vừa mới nói được mấy tiếng liền bị tiếng hét của Long Hành Vân nhấn chìm.

"Ta không có, cẩu Thám Hoa đang nói lung tung, mọi người đừng có tin những lời nói nhảm của hắn…"

Ngoại trừ to tiếng hét lên, Long Hành Vân cũng không thể nói ra được lí do gì thích hợp để phản bác, không gặp chuyện không biết, khi gặp chuyện, nhìn lại, mới phát hiện thấy mình đã cuốn vào quá sâu.

Cuối cùng, là mẫu thân của gã cất tiếng ngăn chặn cơn hoảng loạn của gã, "Không có thì nói không có, nói chuyện bình tĩnh, la to làm gì?"

Hiện trường trở nên yên tĩnh, Phượng Kim Kỳ trầm mặc một lúc, sau đó quay nhìn Dữu Khánh chăm chú, hỏi: "Ngươi có chứng cứ không?"

Dữu Khánh: "Tạm thời không có, người đã bắt được rồi, có thể chậm rãi điều tra."

Phượng Kim Kỳ: "Nếu đã không có chứng cứ, trước hết thả người ra đi."

Chương 1071: Nhớ lại chuyện hồi đó (2)

Dữu Khánh kinh ngạc, "Còn chưa có tra hỏi đã thả người sao?"

Phượng Kim Kỳ bình tĩnh nói: "Nếu như điều tra ra là bọn họ làm, bọn họ sẽ chạy không thoát, và cũng không ai có thể bao che được cho bọn họ, các ngươi nghĩ sao?" Ông ta quay đầu sang Dược Đồ và Xích Lan các chủ, đặt câu hỏi.

Đây rõ ràng là đang giữ thể diện cho hai người bọn họ, Dược Đồ tâm lĩnh, không có phản đối gì.

Xích Lan các chủ cũng vui mừng nói: "Nếu thật sự là bọn nó làm, tất nhiên là không thể bao che."

Trước tiên thả người rồi mới điều tra? Dữu Khánh quả thực không nói nên lời, hắn không ngờ tới Phượng Kim Kỳ sẽ đưa ra quyết định như vậy, hắn thật vất vả mới đẩy được hai con tin vào trong sự hiềm nghi lớn như thế, vậy mà Phượng Kim Kỳ ngay cả kiểm tra cũng không làm đã lập tức muốn thả người ra, tình thế hoàn toàn vượt ra ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Hắn không đủ sức để đối kháng với độc thủ thực sự đứng phía sau, đang muốn tìm cách kéo Dược Đồ và Xích Lan các chủ vào cuộc nhằm giúp mình một tay, làm sao có thể để cho hai người dễ dàng thoát thân.

Hắn lập tức phản đối: "Tộc trưởng, còn chưa tra hỏi gì đã thả người ra, việc này không thể nào nói được a?"

Phượng Kim Kỳ: "Ngươi muốn điều tra, ta không ngăn cản ngươi. Ngươi muốn bắt giữ không thả, Phượng tộc ta cũng sẽ không ép buộc ngươi."

Thể hiện rất rõ ý muốn nói, hoàn toàn tùy thuộc vào ngươi, trên thực tế, ông ta chính là không muốn để cho Phượng tộc của mình rơi vào trong chuyện này quá sâu, các ngươi muốn chơi đùa gì thì các ngươi tự chơi đi, Phượng tộc tận lực không nhúng tay vào.

Ngay trước mắt bao người, Dữu Khánh mím chặt môi, trong đầu nhanh chóng chỉnh lý, sắp xếp lại tình huống, hít một hơi thật sâu rồi hạ quyết tâm, kiên quyết phản đối: "Chuyện này liên quan đến sự sống chết của nhân viên Đào Hoa cư ta, ta không thể hành động qua loa, người, ta không thể thả."

Phượng Kim Kỳ không có hé răng, khẽ gật đầu, tỏ ý mình đã hiểu.

Xích Lan các chủ trầm giọng nói: "A Sĩ Hành, ngươi đã nói rằng nếu tộc trưởng đồng ý thả người, ngươi sẽ thả, nếu như lật lọng, đó

chính là không biết điều."

Bà ta không cản trở Dữu Khánh đi điều tra, chuyện liên quan đến U Nhai, bà ta không thể ngăn được, chỉ là muốn lấy lại tự do cho con trai mình, nếu không, tính mạng của nhi tử cứ một mực nằm trong tay cừu nhân thì làm sao được chứ, ai có thể yên tâm? Hở một chút liền tát tai, là một người mẹ, bà ta không thể chịu được.

Dược Đồ cũng nói một câu, "Hãy thả người trước đi."

Lão ta cũng không biết được Đại tộc trưởng muốn làm gì, nhưng đồ đệ của mình dù sao cũng là nữ nhi, cứ một mực bị nam nhân ôm ôm ấp ấp ở trong người như vậy không phải chuyện gì hay.

Dữu Khánh trầm ổn đáp: "Tộc trưởng đã quyết định như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn. Vậy thì ta chỉ có thể tự mình điều tra. Dược Đồ tiền bối, Xích Lan các chủ, có thể đổi nơi khác để nói chuyện được không?"

Xích Lan các chủ: "Muốn điều tra thì ngươi đi điều tra đi, còn có gì phải trao đổi."

Dữu Khánh: "Nếu nhưng chúng ta có thể tự giải quyết với nhau, ta có thể không báo biết việc này cho U Nhai."

Xích Lan các chủ thoáng sửng sốt, bà ta đã không trông chờ có thể giấu giếm được U Nhai việc này, đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với hậu quả có thể xảy ra, ai bảo con trai mình không nên hồn, bây giờ vị này lại đột nhiên nói kiểu khác, lại đem tới hi vọng cho bà ta.

Nếu như có thể tránh khỏi phiền phức với U Nhai, bà ta tự nhiên là mong mỏi vô cùng, bà ta không khỏi cùng với Dược Đồ liếc nhau một cái, hai người hiểu ý trong ánh mắt nhau, trước tiên để xem tên gia hỏa này muốn nói cái gì.

Vì vậy, một nhóm người đi ra hang động thân cây, tìm đến một đỉnh núi không có người tại phụ cận, ánh trăng sáng ngời, núi non xung

quanh âm u âm tăm tối.

Xích Lan các chủ quan sát cẩn thận xung quanh một vòng, rồi nói: "Xung quanh không có ai, ngươi muốn nói gì thì nói đi."

Dữu Khánh quay nhìn chằm chằm vào Bặc Tang Tang, hỏi: "Ninh châu Cẩm quốc có một gia tộc tên là Văn thị gia tộc, mấy năm trước đã từng xảy ra một vụ thảm sát diệt môn, là do Tần Quyết - Đại ca kết bái của ngươi gây ra. Loại độc mà Tần Quyết sử dụng có phải là do ngươi đưa hay không?"

Tất cả mọi người đều không hiểu, không biết hắn đột nhiên hỏi tới chuyện này làm gì.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết bỗng nhiên hiểu ra, đúng vậy, thảm án tại Văn thị hồi đó, có lẽ là có liên quan với Tích Lư sơn.

Bặc Tang Tang cũng có phần nghi hoặc: "Mấy năm trước? Đại ca đúng là có mấy lần hỏi lấy dược vật, nhưng ta không nhớ rõ chính xác là khi nào."

Dữu Khánh trầm giọng nói: "Vậy để ta nhắc lại cho ngươi nhớ, chuyện xảy ra trước khi Tiểu Vân gian mở ra."

Nghe nhắc tới mấy chữ "Tiểu Vân gian", trái tim Dược Đồ và Xích Lan các chủ vô thức nhảy lên một cái, trong lòng hai người kinh nghi, tại sao lại kéo việc này đến Tiểu Vân gian rồi chứ.

Nhất là Dược Đồ, trong đầu lóe lên suy nghĩ về việc Đại tộc trưởng tham gia việc này.

Nhưng Bặc Tang Tang vẫn lắc đầu, "Ta không biết Văn thị gì đó, cũng không có nghe nói tới thảm án Văn thị đó, ta thật sự không nhớ được."

Cô ta không có nguồn thông tin, không biết tình hình ngoại giới, trong đầu không có ấn tượng gì về đại sự kiện này, quả thực không

nhớ rõ.

Nhưng, đối với Dữu Khánh mà nói, cô ta có nhớ hay không kỳ thực cũng không quan trọng, quan trọng là nhắc nhở cho những người tại đây có một sự kiện như thế.

Không nhớ được thì hắn không hỏi nữa, hắn lại chuyển đổi chủ đề, "Gia phụ A Tiết Chương từng bí mật giấu một phần 'Vân Đồ' trong tay, và chính là nhờ vào đó mà tìm được Tiểu Vân gian, việc này, chắc hẳn hai vị tiền bối đều có nghe nói đi?"

Xích Lan các chủ kinh nghi hỏi: "Ta có nghe nói qua, ngươi kéo xa như vậy làm gì?"

Dữu Khánh: "Người ngoài chỉ biết ta cầm Vân Đồ tìm được Tiểu Vân gian, nhưng không biết những gì trải qua trong đó. Hồi đó ta có thể tìm được Tiểu Vân gian, kỳ thực có liên quan rất nhiều đến Tần Quyết, bắt đầu từ khi tìm đến Quan Phong Dương cổ mộ tại Kiến Nguyên sơn, độc thủ của Tần Quyết luôn luôn quấy nhiễu ở sau lưng. Chuyện Tần Quyết bị bắt tại Kiến Nguyên sơn, dẫn đến bị U Nhai trục xuất, chắc hẳn các vị đều không xa lạ.

Về sau, ta ẩn cư tại Văn thị Ninh châu, lại là Tần Quyết dùng độc giết hại Văn thị, một lần nữa đẩy ta vào con đường tìm kiếm Tiểu Vân gian. Hồi đó ta không biết rằng Tích Lư sơn cũng âm thầm đứng phía sau tham dự vào việc này. Nghĩ lại cũng đúng, lúc đó Tích Lư sơn bị Đại tộc trưởng giới hạn phạm vi hoạt động, không ra ngoài được."

Dược Đồ lập tức nghiêm khắc cảnh cáo, "Ngươi nói xằng nói bậy gì đó?"

Dữu Khánh không để ý tới, tiếp tục nói chuyện của mình, "Cuối cùng, sau khi tìm được lối vào Tiểu Vân gian, kế hoạch trăm phương ngàn kế của các vị lại bị mấy thế lực lớn nhúng tay phá vỡ, Xích Lan các trốn ở phía sau bị ép ra, Long thiếu xuất hiện cùng với Tần

Quyết cùng nhau trà trộn vào Tiểu Vân gian, và không ai biết được bọn họ đã âm thầm làm ra chuyện gì tại Tiểu Vân gian."

Xích Lan các chủ sắc mặt đại biến, "A Sĩ Hành, ngươi bịa đặt gây chuyện, ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi sao?"

Dữu Khánh vẫn không hề để ý tới, tiếp tục nói:

"Hồi đó, ta thật sự không nghĩ ra được những chuyện này, nhưng lần này, bởi vì đệ tử của Dược Đồ xuất hiện mới để cho ta hoàn toàn bừng tỉnh, làm ta nhớ tới thảm án Văn gia bị dùng độc giết chết, lại nhìn thấy thế cục hỗn loạn mà các vị quấy ra trước mắt, không khỏi nhớ tới hồi đó. Rốt cuộc thì các vị đang mưu đồ chuyện gì vậy chứ?"

Chương 1072: Xảo ngộ (1)

Bặc Tang Tang nghe không hiểu đang nói về việc gì, Long Hành Vân thì quay đầu lại mở to hai mắt nhìn chằm chằm Dữu Khánh như nhìn một thứ gì đó quái dị.

Sắc mặt của Dược Đồ và Xích Lan các chủ trở nên cực kỳ khó coi, dưới ánh trăng bàng bạc vẫn thấy được rõ ràng.

Xích Lan các chủ hít một hơi thật sâu để ổn định tâm tình, "Thám Hoa lang thật không hổ là người học hành, thật biết cách nói xằng nói bậy."

Dữu Khánh: "Ta nói như thế nào không quan trọng, quan trọng là người khác sẽ nghĩ như thế nào về các vị. Sự xuất hiện của Bặc cô nương làm cho ta nhớ lại thảm án tại Văn thị Ninh châu hồi đó. Các vị thử đoán xem, một số người có nhớ tới hay không? Vốn là, có lẽ họ sẽ không nhớ tới, nhưng các vị cứ dây dưa với ta liên miên không dứt như vậy, thật đúng là một lời nhắc nhở rất tốt.

Cái cớ tạo ra ân oán giữa Tần Quyết và ta là một nữ nhân tên là Thiết Diệu Thanh, y quấy rối tại Kiến Nguyên sơn thì bị bắt, tại Văn thị bức ép ta xuất sơn, có chuyện nào giống là ân oán cá nhân không chứ? Cuối cùng Tiểu Vân gian được mở ra thành công, y cùng với Long thiếu thành công tiến vào, lén lút cấu kết cùng Vân Hề để làm bậy, không biết đã làm ra những chuyện gì.

Về sau, Long thiếu lại chạy đến U Giác Phụ, dùng đủ mọi thủ đoạn, liên tục bức ép ta phải xuất sơn, lấy cớ là để báo thù cho huynh trưởng kết bái. Ta chạy đến Ảo Vọng, hắn cũng chạy tới Ảo Vọng giày vò ta, ta đến Triêu Dương đại hội, hắn cũng chạy đến Triêu Dương đại hội, nói là báo thù, thực tế trông rất không giống như là muốn báo thù, hành vi trái lại không có gì khác với Tần Quyết lúc trước.

Lần này ta đến Đại Hoang Nguyên, Long thiếu cùng Bặc cô nương lại cùng nhau nhảy ra giày vò ta, một loạt chuyện kỳ kỳ quái quái lần lượt xảy ra như vậy, các vị còn nói không có liên quan gì với các vị, ta không biết người khác có tin hay không, nhưng ta chắc chắn sẽ không thể tin."

Xích Lan các chủ cứng miệng: "Một mớ tào lao, rối loạn cả lên, nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì."

Dữu Khánh: "Đúng là có chút rối loạn. Những gì ta nói kỳ thực đều đứng ở góc độ người cố ý quan tâm để chỉnh lý, sắp xếp lại việc này, đây đều là những tình huống người cố ý quan tâm có thể nắm giữ được, cũng là đang nhắc nhở các vị."

Nghe đến đây, Dược Đồ âm thầm thở dài trong lòng, hiện tại lão ta tự nhận mình cuối cùng đã hiểu được vì sao Đại tộc trưởng muốn nhúng tay vào việc này, theo lão ta thấy, những lời của Dữu Khánh đã ứng nghiệm rồi, lão ta nói: "Ngươi đừng có vòng vo nữa, nói đi, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Dữu Khánh cũng không biết Đại tộc trưởng âm thầm tham gia vào chuyện này, hắn nói theo ý mình: "Chuyện bắt cóc, và cả chuyện đầu quan tộc trưởng của Phượng tộc bị lấy trộm, rất có thể đều do cùng một nhóm người làm ra, nếu như không phải các vị làm, vậy thì hãy giúp ta điều tra hung phạm đến cùng là kẻ nào, cũng để xác định tình trạng sống chết của những người bị bắt cóc đồng thời cứu họ ra, và các vị cũng có thể rửa sạch hiềm nghi cho mình.

Nếu như các vị không đồng ý giúp việc này, chứng tỏ trong lòng các vị có quỷ. Năng lực của ta có hạn, đành phải xin sự giúp đỡ từ người có năng lực giải quyết việc này, phía bên U Giác Phụ sẽ có người báo chuyện này lên để U Nhai đi xử lý. Những lời ta nói vừa rồi cũng sẽ được lan truyền ra ngoài, tất sẽ có người điều tra các vị lật đáy lên trời, chỉ cần các vị chịu nổi."

Xích Lan các chủ giận tức giận hỏi: "Ngươi đang uy hiếp ta sao?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại:

"Là ta đang uy hiếp các vị sao? Là các vị muốn tính mạng của ta, là các vị một mực truy sát ta, là các vị một mực muốn đẩy ta vào chỗ chết. Ta chỉ muốn sống sót, đến cùng là ai đang uy hiếp ai chứ?" Hắn bỗng nhiên chỉ vào mũi của mình, đột nhiên bạo phát, cất cao giọng, "Tất cả đều không để cho ta sống, ta còn có gì phải sợ? Ai không để cho ta sống, ta liền không để cho kẻ đó được sống thoải mái. Đại thánh Thiên Lưu sơn tới đây cũng vô ích, cùng lắm thì liều mạng, dù sao đều không còn đường sống!"

Bặc Tang Tang và Long Hành Vân giương mắt nhìn hắn bạo phát.

Đột nhiên bị trực diện chống đối, trong lúc nhất thời Xích Lan các chủ dường như cũng khó thể chấp nhận, có vẻ đã nổi cơn thịnh nộ, tình trạng như sắp phát tác.

"Nhỏ giọng một chút, nhỏ giọng một chút, không ai làm ầm lên với ngươi a." Dược Đồ vừa phất tay ra hiệu cho Dữu Khánh nhỏ giọng, vừa phất tay ra hiệu cho Xích Lan các chủ không cần so đo, bộ dạng như muốn hòa giải, chờ đến khi bầu không khí đã trở nên yên tĩnh, lão ta lại nói với Dữu Khánh: "Được, ta sẽ giúp ngươi việc này. Ngươi hãy thả người ra trước đi."

Xích Lan các chủ lập tức quay đầu nhìn lão ta chăm chú, không thể tin nổi, dễ dàng đồng ý như thế sao?

Nhưng Dữu Khánh không đồng ý: "Tạm thời còn chưa thể thả người ra, xong việc rồi thả cũng không muộn."

Sắc mặt Dược Đồ cũng trầm xuống, "Thế nào, ngươi không tin lời ta nói sao? Tiểu tử, ngươi đừng nên không biết điều muốn. Ta nói cho ngươi biết, việc này dùng cách cưỡng ép là vô dụng, phải cần chúng ta tự nguyện, nếu thật sự ép buộc chúng ta động thủ, ngươi chưa chắc đã có thể kiểm soát được con tin."

Con tin, Dữu Khánh khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha, trên tay có con tin cùng với không có con tin là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, nhất là tại một số thời khắc đặc biệt, hắn làm sao có thể dễ dàng từ bỏ ưu thế duy nhất mà thật vất vả mới có được này.

Tuy nhiên, hắn sẽ không thừa nhận điều này, "Tiền bối hiểu lầm rồi. Không bàn tới việc có phải là con tin hay không, cứ coi như là con tin đi, như vậy đặt ở trong tay chúng ta mới tốt, nếu không, các vị đâu có lí do gì đi tra xét việc này? Vô duyên vô cớ tham gia vào việc này, e rằng càng khiến cho người ta nghi ngờ."

Đây cũng là sự thực, Dược Đồ và Xích Lan các chủ nhìn nhau.

Dữu Khánh tiếp tục trấn an: "Nhị vị tiền bối yên tâm, nếu như nhị vị đã đồng ý giúp chúng ta, chúng ta nhất định đối xử tử tế với hai bọn họ. Thực ra cũng chỉ là làm bộ làm dáng, hạn chế tu vi của bọn họ, không để cho họ chạy lung tung khắp nơi."

Cũng không quan tâm Xích Lan các chủ có đồng ý hay không, hắn liền trực tiếp quay đầu lại nói với Long Hành Vân: "Long thiếu, tiếp theo chỉ có thể khiến ngươi ủy khuất một chút, phải để ngươi và Bặc cô nương ở chung một chỗ trong một đoạn thời gian."

Dữu Khánh vừa mới nói xong, Long Hành Vân liền vô thức muốn mở miệng mắng hoặc phản bác, nhưng miệng vừa mới há ra, gã chợt ngẩn người, con mắt chớp chớp, rồi quay đầu nhìn mẫu thân của mình, "Mẹ, không cần lo lắng, có thách hắn cũng không dám nuốt lời. Mẹ cứ làm việc mẹ cần làm là được, không cần lo lắng cho con."

Long thiếu bất thình lình ngoan ngoãn nghe lời Dữu Khánh, quả thực hiếm thấy. Điều này khiến cho Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết có phần không thích ứng, nhưng rồi rất nhanh liền kịp phản ứng lại, bọn họ quay nhìn lão Thập Ngũ đang tỏ vẻ nghiêm trang, vẻ mặt hai người tương đối đặc sắc.

Chương 1073: Xảo ngộ (2)

Xích Lan Các chủ cũng bị lời nói của con trai mình làm cho nghẹn lời, bà ta làm sao có thể không biết con trai mình đang suy nghĩ cái gì, chỉ cần liếc mắt liền có thể nhìn thấu, cho nên trên mặt hiện lên nét tức giận, ánh mắt như muốn bốc lửa, nhìn chằm chằm vào con trai mình, tức giận con mình không nên thân.

Mình từ rất xa chạy đến đây cứu con, kết quả con trai mình lại hùa theo ngoại nhân, bắt tay với kẻ bắt cóc nó. Con trai, Dược Đồ, và bọn bắt cóc chung một ý kiến, bà ta ngược lại đã trở thành người không được lòng hai bên, đồ thứ không có tiền đồ, vậy mà lại mất hồn vì một nữ nhân.

Phụ nữ là như thế, hi vọng có được một nam nhân đối xử với mình như vậy, nhưng lại không muốn con trai mình trở thành nam nhân như vậy.

Trong một khoảnh khắc, bà ta thậm chí cảm thấy Tích Lư sơn được bỏ lệnh cấm quá sớm, giới hạn phạm vi hoạt động nhiều thêm chút năm nữa mới tốt.

Vốn là một nữ nhân có phong độ, vì điều này mà bị ép buộc bộc lộ ra chút dáng vẻ của một người đàn bà chanh chua.

Giận thì giận, cuối cùng bà ta vẫn không đưa ra ý kiến nào phản đối.

Thế là, sự việc được quyết định như vậy, đám người Dữu Khánh khống chế con tin đi xuống núi, trên đường đi bọn hắn tụ họp lại với Hướng Chân, cùng đến chỗ Phượng tộc kiếm một nơi đặt chân.

Dược Đồ đứng trên núi, khuôn mặt có chút phiền muộn, nỗi lòng có vẻ thật lâu khó thể yên bình.

Ở bên cạnh, Xích Lan các chủ liếc nhìn sang ngang, quan sát Dược Đồ rất lâu, cuối cùng nhịn không được cất lời nói, "Ngươi ngoan

ngoãn như thế, thật sự không giống với 'Dược Đồ' đại danh đỉnh đỉnh kia."

Dược Đồ khẽ thở dài, "Hắn nói không sai, hẳn là có người đang để mắt tới chúng ta."

Xích Lan các chủ lập tức hỏi: "Kẻ nào?"

Dược Đồ không nói, cũng sẽ không nói. Lão ta biết rõ, Phượng Kim Kỳ có thể đưa ra ám chỉ cho mình, thật sự là đã cho mình một ân tình rất lớn, về sau cần phải đền đáp lại, lão ta không thể nói với người ngoài, nếu không chính là đang hại Phượng Kim Kỳ.

Xích Lan các chủ nhíu mày, e rằng không có nhiều người có thể khiến cho vị Dược Đồ này khó xử, bà ta loáng thoáng cảm nhận được điều gì đó.

Phía bên Phượng Đầu lĩnh đối xử rất tốt với khách, làm theo yêu cầu của Dữu Khánh, họ tìm cho bọn hắn một sơn động để ở lại.

Không phải Dữu Khánh thích rắc rối, mà thực sự là những nơi ở kiểu như nhà sàn không ổn để canh giữ con tin.

Sơn động không lớn, là một cái hang đá có hai lối vào, Long Hành Vân và Bặc Tang Tang bị ném vào trong gian cuối cùng. Dữu Khánh cũng tuân thủ theo hứa hẹn, chỉ khống chế tu vi của bọn họ, và cho phép bọn họ tự do hoạt động tại gian phòng trong hang động.

Thừa dịp đám người Dữu Khánh ở bên ngoài thì thầm mưu tính chuyện gì đó, Long Hành Vân nhìn Bặc Tang Tang đang ngây ngẩn thất thần, bộ dáng đó, làn da đó, thực sự xinh đẹp dễ nhìn, rất phù hợp với gu thẩm mỹ của gã, theo bản năng, gã bước tới trước, định mở miệng gọi "Tang Tang", nhưng lời đã đến bên mép lại không dám nói ra, gã sửa lời, hỏi: "Nhị tỷ, tỷ đang nghĩ gì vậy?"

Bặc Tang Tang lẩm bẩm tự nói, "Đại ca chết ở Tiểu Vân gian, ngươi ở trong Tiểu Vân gian một năm, sau khi đi ra lại qua rất lâu mới nói

cho ta biết thông tin cái chết liên quan đến Đại ca."

Long Hành Vân vội nói: "Không phải ta cố ý giấu giếm tỷ. Ta đã đến U Giác Phụ tìm cẩu Thám Hoa để tính sổ, vốn định báo thù cho Đại ca xong, sau đó mới báo tin cho tỷ. Dù sao lúc đó tỷ vẫn còn đang bị cấm túc, sợ tỷ lo lắng."

Bặc Tang Tang: "Như vậy, Tiểu Vân gian mở ra lúc nào?"

Cô ta thật sự không nhớ rõ chuyện này, mặc dù đó là đại sự, nhưng không có liên quan gì với cô ta, nên cô ta không hề để ý.

Long Hành Vân ngạc nhiên, "Tỷ hỏi chuyện này làm gì?"

Bặc Tang Tang do dự nói: "Lần cuối cùng Đại ca liên hệ với ta, quả thực là tìm ta để hỏi một ít độc dược, còn đưa ra một số yêu cầu về đặc tính của thuốc. Không biết đó có phải là lần mà cẩu Thám Hoa nói hay không…"

"Xuỵt…" Long Hành Vân vội vàng dựng thẳng ngón tay ra hiệu cho cô ta im lặng, gã quay đầu lại quan sát cửa vào, đè thấp giọng nói: "Nhị tỷ, có phải lần đó hay không đã không quan trọng nữa, việc này phải để cho nó nát ở trong lòng, ai hỏi tới cũng đừng thừa nhận đã đưa độc dược cho Đại ca, hiểu không?"

Bặc Tang Tang không hiểu ra sao, "Vì sao? Không phải muốn điều tra rõ ràng ư?"

"Ta…" Long Hành Vân thoáng do dự một chút, giọng nói lại nhỏ hơn một chút, "Nhị tỷ, tỷ còn không có hiểu sao? Chuyện này liên quan đến tiên phủ, đây là điều đại cấm kỵ, nếu không, làm sao có thể khiến cho sư phụ tỷ và mẹ ta phải chấp nhận."

"Không phải Xích Lan các có Đại thánh chống lưng sao?" Bặc Tang Tang vẻ mặt không hiểu, ngụ ý là ngươi có gì phải sợ.

Long Hành Vân cười khổ, "Nhị tỷ, những điều này tỷ đều không hiểu. Nói chung, đừng đề cập đến việc đưa độc dược cho Đại ca với bất kỳ kẻ nào."

Trong hang động nơi thân cây cao vút trên Phượng Đầu lĩnh, sắp xếp ổn thỏa cho khách xong, A Lạc Công quay trở về, đứng trước mặt tộc trưởng, bẩm báo: "Đã sắp xếp xong chỗ ở cho các khách nhân rồi."

Với bộ dạng của người ngủ gật, Phượng Kim Kỳ lên tiếng: "Mọi việc ổn rồi chứ?"

A Lạc Công: "Con tin vẫn còn nằm trong tay Thám Hoa lang, Dược Đồ và Xích Lan các chủ cũng không gây náo loạn, hẳn là đã nhượng bộ rồi."

Phượng Kim Kỳ mở mắt ra, trong đôi mắt thâm trầm lấp lóe ánh lửa cháy trong chậu, "Tên Thám Hoa lang này, nếu không phải là thủ đoạn cao siêu thì chính là âm thầm giở trò gì đó."

Mặt trời mọc lên, thiên địa tràn ngập ánh nắng rực rỡ, dưới thác nước trắng xóa, Quỳ Quỳ khỏa thân tắm rửa dưới dòng nước đổ ầm ầm.

Trời còn chưa sáng gã đã đi ra ngoài rèn luyện thân thể, sau một trận đổ mồ hôi đầm đìa, gã cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái.

Cảm thấy tắm rửa đã đủ rồi, gã nhảy ra hồ nước, thi pháp rũ bỏ hơi nước trên người, mặc y phục vào, nghênh ngang trở về.

Mới vừa bước lên một cái sơn đạo, gã chợt thấy một bạch y nam tử đang trên đường đi xuống hướng ra phía bên ngoài, cách ăn mặc này không phải là người Quỳ tộc, Quỳ Quỳ tập trung nhìn kỹ, xảo rồi, thật trùng hợp, hắn nhận ra người này, đây chẳng phải là Bạch y thư sinh làm khách muộn trong khu trại của Quỳ tộc sao?

Gã lập tức dừng lại chờ đợi, còn vẫy tay ra hiệu với người kia.

Bạch y thư sinh đã nhìn thấy gã, y lắc mình nhẹ nhàng lướt tới đây, hạ xuống tại trước mặt gã, quan sát gã từ trên xuống dưới một lượt, tươi cười đùa nghịch chiết phiến trong tay, nói: "Ui, Quỳ Quỳ, Đệ nhị Triêu Dương đại hội, ta nhớ không sai chứ?"

"Không sai không sai." Quỳ Quỳ vui như hoa nở, cười hỏi: "Bạch Sơn tiên sinh tới đây tìm gia gia ta sao?"

"Thông minh." Bạch y thư sinh cầm chiết phiến gõ lên trán gã, tiếp đó thờ ơ đi lướt qua bên cạnh gã, "Phải bắt gia gia người đền cờ cho ta nha. Lần trước, sau khi ngươi đá bay bàn cờ, có một số quân cờ không tìm lại được. Những con cờ đó của ta đều làm bằng vật liệu cực kỳ quý giá, phải bắt gia gia ngươi nghĩ cách gom lại cho đủ mới được."

Quỳ Quỳ đi theo ở phía sau nghe vậy lập tức không cười nổi nữa, đứng tại chỗ trợn tròn mắt, ngây ra như phỗng, không ngờ tới ngay sáng sớm tốt lành như vậy đã gặp phải việc này.

Chương 1074: Ly biệt nhiều năm (1)

Một ngày mới, một khởi đầu với tâm trạng tốt đẹp không còn nữa, lấy lại tinh thần, Quỳ Quỳ nhanh chóng đuổi theo hỏi: "Không phải chỉ là mấy quân cờ thôi sao, có thể quý giá đến cỡ nào chứ?"

Bạch y thư sinh vẫy mở chiết phiến, phe phẩy, thong thả bước chậm trên sơn đạo, "Cũng phải xem đối với người nào, nếu quy đổi thành tiền, đủ để Quỳ tộc phải bán đặc sản mấy năm."

Cái gì? Quỳ Quỳ có phần sửng sốt, khựng lại, rồi lại bước nhanh đuổi theo, vẻ mặt cười gượng, "Tiên sinh nói giỡn phải không, làm gì có quân cờ đắt tiền như vậy?"

"Tài liệu không tầm thường. Chà! Nói ra ngươi cũng không hiểu. Gia gia ngươi vừa nghe liền hiểu." Bạch y thư sinh xếp quạt lại, rồi tựa hồ cũng lười tiếp tục nói nhảm, "Được rồi, ta là bằng hữu với gia gia ngươi, sẽ không thật sự bắt gia gia người đền. Ngươi yên tâm làm chuyện của ngươi đi. Ta chỉ tiện đường tới đây một chuyến, còn muốn đi dạo thăm các tộc khác."

Quỳ Quỳ không thể yên tâm, truy hỏi: "Không nhắc tới việc này với gia gia ta chứ?"

Bạch y thư sinh tươi cười vui vẻ, nói: "Đã cố ý rẽ sang đây, đương nhiên phải nhắc đến một chút, ngươi còn không biết tính tình của gia gia ngươi sao, bình thường là không coi ai ra gì, như thế nào cũng phải khiến cho gia gia ngươi thiếu ta một ân tình nha."

Vừa nghe những lời này, Quỳ Quỳ lại không thể bình tĩnh được nữa, nếu thật sự để cho gia gia gã biết được, không trừng trị gã một trận ra hồn mới là lạ. Gã vội vàng bám theo thuyết phục: "Tiên sinh, ngài nói không sai, ngài cũng đã biết rồi đó, tính tình gia gia ta xác thực rất thối, gia gia ta là người chỉ muốn chiếm lợi không chịu thiệt thòi. Ngài nói với ông ấy cũng vô dụng, ông ấy khẳng định sẽ nói, vì sao ông không nói ngay lúc đó? Sau đó, ông ấy nhất định sẽ không nhận nợ."

Bạch y thư sinh không quan trọng, "Nếu hắn cứ muốn chơi xấu, ta cũng không còn cách nào, ta nói là việc của ta, hắn có nhận nợ hay không, có chịu thiệt thòi hay không là chuyện của hắn."

Quỳ Quỳ: "Tiên sinh, vậy thì càng không nên nói cho ông ấy."

Bạch y thư sinh dừng bước lại, "Ngươi muốn nói cái gì?"

Quỳ Quỳ vỗ vỗ ngực, "Một người làm một người chịu, không có liên quan gì với gia gia ta, hơn nữa, gia gia ta sẽ không thừa nhận ân tình này, nhưng mà, ta thừa nhận nha."

"Ngươi thừa nhận?" Bạch y thư sinh quan sát gã từ trên xuống dưới một lượt, liếc mắt khinh bỉ rồi tiếp tục bước đi, thái độ bộc lộ quá rõ ràng, ân tình mà ngươi thừa nhận không đáng tiền, không thể so sánh với gia gia ngươi.

Quỳ Quỳ nôn nóng, đuổi theo không buông, "Tiên sinh, có còn hơn không, đúng không nào?"

Bạch y thư sinh vừa đi vừa cười: "Vậy ngươi nói thử xem, ngươi nợ ta ân tình thì có thể làm được gì."

Quỳ Quỳ: "Ta có thể làm được rất nhiều chuyện, tùy theo yêu cầu của tiên sinh."

Bạch y thư sinh đột nhiên lại dừng bước, xoay người lại quan sát gã từ trên xuống dưới một lần nữa, hỏi ngược lại: "Đây là lần đầu tiên ta thấy có người vội vàng muốn nợ người khác ân tình như vậy. Ngươi đang đùa giỡn ta phải không?"

Quỳ Quỳ lại vỗ ngực, "Tuyệt đối không nói đùa. Quỳ Quỳ ta từ trước đến nay nói là làm. Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ làm hết sức. Tiên sinh có thể yên tâm chờ xem."

Bạch y thư sinh chớp chớp mắt: "Ngươi ư, cần tiền không có tiền, làm tay chân thì lại đánh không giỏi bằng ta, đầu óc ngươi tựa hồ cũng không tốt lắm, ngươi có thể làm được sao?"

Con mắt của Quỳ Quỳ nhất thời trừng to, nói gã không có tiền, không đánh giỏi gã đành chấp nhận, nhưng còn mắng chửi người ta không có đầu óc, không cần trực tiếp sỉ nhục người khác như vậy nha, gã nắm chặt song quyền, rất muốn phát tác, còn theo bản năng nhìn nhìn xung quanh, gã có xung động giết người diệt khẩu.

Bạch y thư sinh nhàn nhã ung dung phe phẩy chiết phiến, bình thản nhìn gã, hoàn toàn không thèm để ý đến phản ứng của gã.

Quỳ Quỳ cuối cùng cũng buông lỏng cơ thể căng lên của mình, người có thể làm quý khách của gia gia, có thể mình thật sự đánh không lại. Thôi, quên đi, mắng một câu cũng chẳng hại gì, gã nén giận, nói: "Tiên sinh đừng nên khinh thường người khác, ta dù sao cũng xếp thứ hai Triêu Dương đại hội, rất nhiều người không giỏi bằng ta chứ."

"Ha ha ha ha…" Bạch y thư sinh đột nhiên cất tiếng cười lớn, xếp quạt lại, vừa cười vừa gõ gõ lên trán Quỳ Quỳ, "Đại trượng phu co được dãn được, có thể nhẫn nhịn gánh vác, đúng là một nam tử, trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy, giỏi hơn Quỳ Bảo nhiều, rất có tương lai. Được, ta để cho ngươi ai làm nấy chịu. Ta đang định du ngoạn Đại Hoang Nguyên, bên người đúng lúc thiếu một tùy tùng làm việc vặt, ngươi lại là người của Đại Hoang Nguyên, vậy chọn ngươi đi. Xong việc, xóa bỏ nợ nần giữa hai chúng ta. Ngươi thấy thế nào?"

Sự sỉ nhục vừa rồi hóa ra là một khảo nghiệm, Quỳ Quỳ cũng nở nụ cười, đặc biệt là với những lời khen ngợi, khiến mặt mày gã rạng rỡ sáng ngời, liên tục gật đầu, "Được. Vậy theo lời tiên sinh, ta sẵn sàng làm người dẫn đường cho tiên sinh."

Bạch y thư sinh chỉ cây quạt về phía Quỳ tộc xa xa, "Tới cũng đã tới rồi, đi, đi chào gia gia ngươi một tiếng."

Quỳ Quỳ vội vàng túm lấy tay áo kéo y lại, chớp chớp mắt nói: "Tiên sinh, gia gia ta có việc đi ra ngoài rồi, không có ở trong tộc."

Đây hoàn toàn là nói dối, gã sợ người ta đi gặp gia gia của mình.

Bạch y thư sinh có vẻ rất tùy ý, nói: "Ta cũng có quen biết một số lão nhân khác của Quỳ tộc, đã tới đây rồi, tiện đường ghé vào kiếm chút nước uống."

"Các tiền bối thế hệ trước trong tộc đều có việc, đều đi theo gia gia ra ngoài rồi, hơn nữa, hầu hết tộc nhân cũng đã lên núi làm việc, sợ rằng không có ai tiếp đãi. Ngài khát nước rồi sao?" Quỳ Quỳ vừa dứt lời liền chạy đi, lướt đến phụ cận bứt lấy một chiếc lá lớn, cuốn

thành cái phễu, đi múc về một phễu nước suối mát lạnh trong vắt, hai tay dâng lên, "Tiên sinh, ngài uống nước đi. Ừm, ngài cứ chậm rãi uống, ta về trong tộc tìm người dặn dò một chút, nếu không, tự nhiên mất tích sẽ không thích hợp. Sau đó chúng ta sẽ lập tức rời đi."

Dứt lời gã liền chạy đi, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn lại.

Bạch y thư sinh nhìn theo với vẻ ngao ngán, không uống nước trong phễu lá, thuận tay ném nó đi.

Đúng là không phải đợi bao lâu, Quỳ Quỳ đã quay trở lại với một túi đồ trên lưng. Sau đó, bọn họ cùng nhau lên đường.

Đi tới chưa được quá xa, khi hai người mới leo lên đỉnh một ngọn núi thì nhìn thấy có một nam nhân mặc tử y đang đứng trên đỉnh núi chờ bọn họ, hai người đều quen biết, chính là Tử y nam tử cùng đánh cờ tại khu trại của Quỳ tộc đêm đó.

Quỳ Quỳ sửng sốt, nhìn trái nhìn phải, rồi hỏi: "Hai vị tiên sinh kết bạn cùng tới sao?"

Tử y nam tử gật đầu, "Đúng vậy."

Bạch y thư sinh như cười như không, "Quỳ Quỳ, hắn cũng khát nước rồi, đi lấy ít nước tới đi."

Quỳ Quỳ thấy Tử y nam tử không từ chối, quả nhiên có ý thức của kẻ tùy tùng, lập tức quay đầu lại chạy xuống núi lấy nước.

Sau khi đã đuổi người đi rồi, Bạch y thư sinh mới cất lời châm chọc: "Ngươi thật sự thành thơi a, ta không phải là vị Hoàng hậu nương nương đó, ngươi nhìn chằm chằm vào mông ta làm gì?"

Tử y nam tử: "Ta không phải nông phu, tay cũng không có cầm roi, nhìn chằm chằm vào mông của ngươi làm gì? Ta tới sớm hơn ngươi,

khi có kẻ nào đó sẵn sàng nói nhảm với tên tiểu tử Quỳ tộc này, ta liền biết hắn vẫn còn năng lượng làm việc nhàm chán."

Chẳng mấy chốc, Quỳ Quỳ quay trở lại, dâng lên một phễu lá chứa nước khác, Tử y nam tử nhận lấy uống một hơi cạn sạch, rồi tiện tay ném chiếc lá bay đi phiêu diêu theo gió.

Sau đó, từ kế hoạch hai người lên đường biến thành ba người…

Chương 1075: Ly biệt nhiều năm (2)

Lưỡng Tiêm trại, trong một căn nhà gỗ kiên cố và rộng rãi, Phượng Tàng Vân và Trữ Bình Côn ngồi đối diện nhau ăn uống.

Sau khi trở về từ Đại Hoang tự, hai người dường như có xu hướng uống nhiều rượu, khi nào trên người cũng toát ra đầy mùi rượu, điều này có liên quan đến tâm trạng của bọn họ.

Một vị sơn chủ lớn tuổi nhất của Phượng tộc, thực sự là bởi vì đã quá lớn tuổi, cũng sắp đến ngày ra đi, thường xuyên phải nằm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không còn sức lực nào để quan tâm sự vụ, trước lúc tới Đại Hoang tự liền đưa ra quyết định, muốn rút khỏi để an dưỡng tuổi già, bây giờ có thể nói đã đến lúc thoái vị. Bởi vì Phượng Tàng Sơn khẳng định được thực lực và lập công lao tại Đại Hoang tự, về cơ bản việc gã kế vị là kết quả đã được xác định.

Bây giờ, toàn bộ Phượng tộc đều đang thảo luận về việc này, ngay cả Trữ Bình Côn cũng có nghe nói đến.

"Lão ngũ thực sự là luôn một mực âm hiểm, che giấu quá sâu. Trữ huynh, đối với việc buôn bán đặc sản Phượng tộc, e rằng ta không thể nói giúp được gì rồi. Ta bồi tội với ngươi trước." Phượng Tàng Vân giọng lè nhè có phần không rõ tiếng, nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Trữ Bình Côn cười khổ, việc này thành hay bại đã không phải lão ta có thể quyết định. Lão ta nhìn nhìn chỗ cụt tay, trong lòng đau buồn, cũng ngửa đầu cạn chén.

Tại Phượng Đầu lĩnh, A Lạc Công lắc mình tiến vào hang động trên cây, bước nhanh đến trước chậu lửa, bẩm báo, "Tộc trưởng, Tô Bán Hứa dẫn người đến rồi, phía bên Thiện Tri Nhất, Thời Giáp cũng dẫn theo người đến đây, hai bên gần như là theo gót nhau mà đến. Lí do là người của họ bị tra tấn tại Thiên Tộc sơn, trọng thương chưa lành, cho nên mượn lãnh thổ Phượng tộc chúng ta để nghỉ chân dưỡng thương."

Phượng Kim Kỳ bắt được trong điểm trong lời nói, hỏi: "Thiện Tri Nhất không tới sao?"

A Lạc Công: "Không tới, Thiện Tri Nhất và tên kiếm thị kia đều không tới, chỉ có Thời Giáp dẫn theo mấy nhân viên Quy Kiếm sơn trang bị thương đến đây."

Phượng Kim Kỳ cất tiếng cười nhạt, "Dưỡng thương sao? Thật đúng là một cái cớ tuyệt vời."

A Lạc Công hỏi: "Có cần từ chối không?"

Phượng Kim Kỳ trầm mặc một lúc, cuối cùng bất đắc dĩ nhắm mắt lại, "Cũng đã tới rồi, người tới là khách, cứ để tự nhiên đi."

A Lạc Công gật đầu lui xuống.

Ở trong sơn động, đến phiên mình trông coi con tin, Nam Trúc bị Bặc Tang Tang quấn lấy. Bặc Tang Tang liên tục hỏi gã về chuyện thuốc giải, điều này khiến cho Long Hành Vân ở bên cạnh thờ ơ theo dõi cảm thấy không vui.

Nam Trúc làm sao có thể nói cho người ngoài biết nguồn gốc của thuốc giải đó, lần này trả lời không biết, lần sau một câu không biết, hoặc là không thèm để ý tới.

Chính vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gọi, "Thám Hoa lang, bên ngoài có người tìm ngài."

Nam Trúc nghe vậy chạy ra ngoài nhìn xem, kết quả phát hiện thấy bên ngoài động có một người mình không quen biết đi tới, gã quay sang nhìn phản ứng của Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân, có vẻ hai người này cũng không nhận ra, chỉ có một mình lão Thập Ngũ là lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng có quen biết.

Gã không khỏi cảm thấy hiếu kỳ, không biết người tới là ai mà lão Thập Ngũ biết còn bọn họ lại không biết.

Nhưng lúc này đến lượt gã trông coi con tin, gã không dám rời khỏi quá lâu, chỉ nhìn mấy lần liền lùi lại vào trong trông chừng.

Khách đột nhiên đến thăm thân hình béo phệ, mặt mũi bóng loáng, vừa nhìn liền biết là người phú quý, gã vuốt râu nở nụ cười với Dữu Khánh, không có nói lời nào, tựa như muốn hỏi ngươi còn nhận ra ta không.

Dữu Khánh quả thực rất kinh ngạc trước sự xuất hiện của vị khách này, mặc dù hình dạng cơ thể của đối phương đã thay đổi rất lớn, trên đầu cũng đã lớm chớm tóc bạc, nhưng hắn thực sự rất quen thuộc đối phương, và còn từng làm việc cùng nhau, đây không phải ai khác, chính là Lâm Thành Đạo - người quản lý kho văn thư mà hắn quen biết lúc làm quan tại Ngự Sử đài Cẩm quốc - luận bối phận, gã là cháu trai của Diệp Điểm Điểm.

Nói về Lâm Thành Đạo, sự xuất hiện của gã tại đây coi như là hợp tình hợp lý.

Đương nhiên, Lâm Thành Đạo của ngày nay, từ lâu đã không còn là kẻ ăn không ngồi rồi giết thời gian trong kho văn thư nữa, từ khi tiếp quản Tiểu Tiên lâu của Diệp Điểm Điểm, gã không còn thiếu tiền, và bởi có mối quan hệ với Phượng tộc, gã cũng là người triều đình Cẩm quốc cần dùng, khi triều đình sử dụng tự nhiên sẽ thăng chức, gã đã xen vào trong hệ thống.

"Lâm huynh." Dữu Khánh chắp tay tiến lên đón chào, quả thực hắn cũng có phần nhận được niềm vui bất ngờ.

Lâm Thành Đạo cười ha hả, "A huynh, ly biệt nhiều năm, phong độ của ngươi vẫn như trước a, ngươi nhìn ta này." Gã ra dấu vào thân thể biến dạng của mình.

So với dáng người gầy gò hồi đó, điều này quả thực đáng giá vui mừng, Dữu Khánh đương nhiên cất lời khen ngợi, "Người phú quý tự nhiên có khác nha." Rồi xoay người lại mời, "Nào, vào trong nói chuyện."

Lâm Thành Đạo thoáng nhìn đám người Mục Ngạo Thiết ở bên trong sơn động, không khỏi lấy cớ, nói: "Ở kinh thành ồn ào ầm ĩ ớn quá rồi, thật hiếm khi tới được nơi xanh tươi xinh đẹp, non xanh nước biếc này, không bằng đi dạo một chút?"

Theo nguyện vọng của gã, hai người sóng vai bên nhau, gặp lại sau nhiều năm xa cách, cả hai đều tràn đầy cảm xúc.

Dữu Khánh không khỏi hỏi, "Sao ngươi lại tới đây?"

Lâm Thành Đạo giải thích:

"Trước lúc tiểu cô lâm bồn, tính toán thời gian, vốn tưởng rằng đã sinh từ lâu, xin nghỉ đến đây thăm, tiện thể mừng đầy tháng, nào ngờ vẫn còn chưa sinh. Nghe dượng nói là, huyết thống của Phượng tộc xác thực không giống người thường, xuất hiện tình huống này cũng là chuyện bình thường. Bất chợt nghe nói ngươi tới đây, ta liền tiện thể đến đây gặp mặt. Nháy mắt đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, ai!" Gã có vẻ vô cùng xúc động.

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, bỗng nhiên phát hiện thấy mình vậy mà không biết phải trò chuyện điều gì với đối phương, hắn chỉ có thể cảm khái phụ họa, "Đúng vậy, chúng ta mặc dù thường viết thư qua lại, nhưng thực sự thật lâu chưa gặp lại nhau."

Lâm Thành Đạo vừa cười vừa nói, "Nghĩ lại năm đó, vẫn là ân cừu hào hiệp như A huynh mới thoải mái."

"Người trong giang hồ, tạm bợ qua ngày mà thôi."

"Thân tại trong triều, chẳng phải không tạm bợ mà sống sao."

Hai người cứ như vậy sóng vai dạo bước, sau một hồi bùi ngùi cảm khái, khi đi tới một nơi vắng vẻ, Lâm Thành Đạo chợt cố ý nhìn nhìn xung quanh, sau đó nhẹ giọng nói: "A huynh, chuyện của Tu Hành giới, đến một tầng cấp nhất định, ta cũng không trèo cao lên được, nếu tiểu cô của ta trong tương lai có điều gì không thuận lợi, mong rằng niệm tại tình cũ chiếu cố nhiều hơn."

Dữu Khánh kinh ngạc, không biết vì sao gã lại đột nhiên nói ra lời có điềm xấu như thế, hắn vội xua tay nói: "Ngươi nói ngược rồi, ta vẫn luôn đang được tiểu cô của ngươi chiếu cố."

Lâm Thành Đạo không nói tiếp chuyện đó, "Nghe nói A huynh đang muốn lấy được việc buôn bán đặc sản của Phượng tộc, còn gặp phải chút khúc mắc?"

Dữu Khánh ừ, nói: "Đang trao đổi việc này."

Lâm Thành Đạo: "Nếu không thỏa thuận được, cũng không cần phải cưỡng ép." Gã hất hất cằm, ra hiệu với vẻ sâu xa, "Nơi non xanh nước biếc, tính cách người dân nhìn như thuần phác, nhưng cũng khó tránh khỏi có người này người kia, duy trì một khoảng cách thích hợp có lẽ không phải là chuyện xấu."

Dữu Khánh nghi hoặc, tại sao hắn có cảm giác lời nói của vị này có hàm ý khác?

Bỗng nhiên, có một tràng tiếng cười sang sảng truyền đến, "Thì ra các ngươi ở tại đây."

Hai người quay đầu nhìn tới, nhìn thấy Phượng Tàng Sơn sải bước đi đến, Dữu Khánh không biết có phải mình bị ảo giác hay không, khi hắn đang định cất lời trêu chọc Lâm Thành Đạo một câu thì chợt phát hiện trong mắt Lâm Thành Đạo như lóe lên nét sợ hãi.

Chương 1076: Không thể kìm lòng (1)

Đi đến trước mặt hai người, Phượng Tàng Sơn cười hỏi, "Hai người các ngươi đã nhiều năm không gặp lại nhau rồi đi?"

Dữu Khánh vuốt vuốt ria mép, cảm khái, "Đúng vậy, chỉ chớp mắt thôi, ta đã không còn trẻ nữa rồi."

Lúc này Lâm Thành Đạo chỉ mỉm cười, im lặng đứng ở một bên.

Phượng Tàng Sơn nói với gã: "Ta muốn nói chuyện với Thám Hoa lang mấy câu."

"Được." Lâm Thành Đạo lập tức chắp tay chào Dữu Khánh: "Hẹn gặp lại." Sau đó liền xoay người rời đi.

Dữu Khánh nhìn theo, trong ánh mắt hơi có vẻ suy tư, Phượng Tàng Sơn cười hỏi: "Hai người các ngươi đã lâu không gặp, nói chuyện gì vậy?"

Dữu Khánh: "Ha hả, đã nhiều năm không gặp, cũng chỉ có thể ôn chuyện hồi xưa. Tỷ phu có phân phó gì vậy?"

Phượng Tàng Sơn tức thì lộ vẻ do dự, ấp a ấp úng một lúc lâu, sau đó mới nói: "Phượng tộc, kể cả a cha ta ở trong đó, có tất cả sáu vị sơn chủ, phụ trách toàn bộ sự vụ lớn nhỏ trong Phượng tộc. Trong đó có một vị sơn chủ đã lớn tuổi, tự cảm thấy sức lực không còn tốt nữa, đã mấy lần từ chức, hi vọng để cho thế hệ trẻ tiếp nhận, nhưng cũng có không ít tộc nhân hi vọng lão sơn chủ có thể đảm nhiệm chức vụ đến cuối cùng. Sẽ để cho thế hệ trẻ tiếp nhận chức

vụ ngay lập tức hay chờ đến cuối cùng, là điều trong tộc đang tranh luận hiện nay. Lúc trước, trong tộc từng có nghị quyết, sau khi Đại Hoang tự kết thúc sẽ đưa ra quyết định."

Dữu Khánh cười nói: "Toàn bộ Phượng tộc đều đang bàn luận về việc này, ta cũng có nghe thấy. Với thực lực của tỷ phu và công lao thiết lập cho Phượng tộc tại Đại Hoang tự lần này, việc tiếp nhận chức vụ sơn chủ hẳn là chuyện ván đã đóng thuyền. Ta nên chúc mừng tỷ phu trước."

"Ừm, đều phải do các tộc lão trong tộc đồng ý, bọn ta không thể nói lung tung." Phượng Tàng Sơn vội vàng khiêm tốn xua tay, tiếp đó lại ngập ngừng nói: "Huynh đệ, điều ta muốn nói không phải việc này. Ý của ta là, nếu như, nếu các tộc lão thật sự quyết định chọn ta tiếp nhận vị trí của lão sơn chủ, ta hi vọng huynh đệ có thể từ bỏ việc kinh doanh đặc sản của Phượng tộc, cho dù Phượng tộc quyết định giao việc buôn bán đó cho ngươi, ta hi vọng ngươi có thể từ chối."

"…" Dữu Khánh kinh ngạc, không biết vị này có ý gì, gọi mình tới đây hợp tác với Phượng tộc để buôn bán đặc sản chính là gã, bây giờ lại nói mình từ bỏ hợp tác, hắn nhịn không được, hỏi: "Tỷ phu, đang rất tốt ngươi đề cập đến việc này làm gì, có vấn đề gì sao?"

Phượng Tàng Sơn: "Tên Trữ Bình Côn cụt tay kia đã quay trở lại rồi, đang ở phía bên Nhị ca. Nghe nói hắn vẫn còn trông chờ vào việc buôn bán đặc sản Phương tộc."

Dữu Khánh không hiểu, "Như vậy thì thế nào? Ta không sợ cạnh tranh với lão. Việc ta cạnh tranh với lão sẽ khiến tỷ phu khó xử sao?"

Phượng Tàng Sơn: "Cũng không phải là chuyện khó xử hay không, nhưng suy nghĩ vì đại cục, cá nhân ta hi vọng ngươi từ bỏ."

Dữu Khánh nghi hoặc, "Tỷ phu, thứ cho ta nói thẳng, nếu là như thế, lúc đầu cần gì phải gọi ta tới đây trao đổi việc buôn bán?"

Phượng Tàng Sơn nói với vẻ mặt xin lỗi: "Lúc trước quả thực không nghĩ tới Nhị ca ta lại làm ra chuyện dẫn Trữ Bình Côn tới cạnh tranh, hơn nữa, ngay từ đầu a Cha ta cơ bản đã có ý chọn ngươi, không ngờ lại náo loạn ra nhiều biến cố như vậy. Mọi việc có được tất có mất, ta và Nhị ca dù sao cũng là huynh đệ ruột, nếu như thật sự để cho ta kế thừa vị trí của lão sơn chủ, về tình, ta cũng nên nhường một bước, tránh để cho tình cảm huynh đệ chuyển biến xấu đi, khiến cho người trong người ngoài chê cười. Huynh đệ, phải suy nghĩ vì đại cục, phải nhìn xa trông rộng, còn nhiều thời gian, ta sẽ không để cho ngươi chịu thiệt. Ngươi hiểu ý của ta không?"

Hiểu không? Dữu Khánh đại khái đã hiểu rồi, nhưng hắn vẫn có phần rất miễn cưỡng, bởi vì đối phương không biết bây giờ hắn đang đối diện với tình huống như thế nào.

Hai năm nay hắn vốn đang sống yên bình và tự do tại U Giác Phụ, nếu không phải đối phương gọi hắn tới đây làm việc buôn bán đặc sản gì đó, hắn căn bản sẽ không rơi vào tình cảnh hiện nay, bây giờ sự việc đã biến thành như vậy, gã lại nói hắn từ bỏ, có chuyện gì vậy chứ?

Trầm mặc một hồi lâu, sau đó hắn mới thở ra một hơi, nói: "Được rồi, ta từ bỏ chuyện buôn bán đặc sản của Phượng tộc."

Phượng Tàng Sơn lập tức rất vui vẻ vỗ vỗ vai hắn, "Còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian."

Gã ta dường như tới đây là để thu xếp chuyện này, tiếp đó gã ta dặn dò tỉ mỉ một hồi, rồi rời đi.

Nhìn theo bóng lưng gã rời đi, Dữu Khánh có phần bị gã làm cho buồn bực, hắn thật sự không muốn cho gã ta mặt mũi trong chuyện này, nhưng Diệp Điểm Điểm thực sự đối xử rất tốt với hắn, hắn không thể lấy oán trả ơn.

May mắn là với tình hình hiện nay, việc buôn bán đặc sản Phượng tộc đã không còn là ưu tiên hàng đầu của hắn, tìm cách sống sót

trong vòng xoáy tử thần này mới là điều quan trọng nhất.

Trên đường trở về, nghĩ đến Lâm Thành Đạo, ngẫm nghĩ lại xem những lời nói hình như có điều ám chỉ đó của Lâm Thành Đạo là có ý gì.

Nào ngờ vừa mới trở lại trước cửa sơn động, chợt có giọng nói quen thuộc gọi hắn, "Lão đệ."

Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn tới, lại là hai người quen cũ, Tô Bán Hứa và Thời Giáp đang đứng chờ hắn tại cửa vào sơn động.

Hai người bước nhanh tới, không đợi cho Dữu Khánh khách sáo đã chủ động lôi kéo Dữu Khánh đi sang nơi vắng nói chuyện.

Sau khi tránh khỏi tai mắt người khác, Tô Bán Hứa bĩu bĩu môi về phía sơn động, "Ngươi bắt ép Long thiếu và đồ đệ của Dược Đồ làm con tin rồi sao?"

Dữu Khánh chớp chớp mắt, hỏi: "Không được sao?"

Hai người Tô, Thời quay mặt nhìn nhau, Tô Bán Hứa lập tức cất tiếng cười khổ, "Lão đệ, ngươi thật là có gan, nghe nói Dược Đồ và Xích Lan các chủ đều đã chạy tới nơi này, dựa vào thực lực của bọn họ, muốn cướp người đi, ngươi khống chế được sao?"

Dữu Khánh không cho là đúng, "Nếu ta đã dám bắt người, tự nhiên là có cách khiến cho bọn họ sợ ném chuột vỡ đồ. Đúng rồi, các ngươi quay lại đây làm gì? Không phải là bám theo ta chứ?"

Thời Giáp: "Những huynh đệ tập kích Trữ Bình Côn, bị cực hình tại Thiên Tộc sơn, phải tìm một chỗ dưỡng thương."

Dữu Khánh nhướng mày, vẻ mặt chậm chọc nói: "Vì vậy liền chạy đến Phượng tộc? Quãng đường rất xa nha, các ngươi thật đúng là không ngại phiền phức."

"Ôi." Tô Bán Hứa phất phất tay với Thời Giáp, "Đừng có nói nhảm những lời trống rỗng này ở trước mặt hắn nữa. Lão đệ, ta đã nói sẽ giúp ngươi giết chết tên Trữ Bình Côn kia, ngươi nghĩ rằng ta là hạng người nói không giữ lời sao? Ta là một mực theo dõi Trữ Bình Côn, muốn tìm cơ hội hạ thủ, không nghĩ tới hắn lại trở về Phượng tộc, càng không nghĩ tới ngươi vậy mà cũng ở tại Phượng tộc, thật đúng là trùng hợp."

Thời Giáp nói tiếp: "Ta cũng gần như vậy, không chỉ muốn giết chết Trữ Bình Côn giúp ngươi, tên đó tại Thiên Tộc sơn hãm hại Quy Kiếm sơn trang ta một vố, không chỉ khiến cho các huynh đệ thụ bị cực hình, ngay cả trang chủ cũng bị nhục nhã, ta không thể coi như không có chuyện gì xảy ra, khoản nợ này nhất định phải được giải quyết."

Dữu Khánh muốn nói, vậy vì sao ngươi không đến tìm vị Đại tộc trưởng kia để tính sổ đi? Nhưng khi lời nói ra khỏi miệng lại khác, "A, thì ra là thế, khó trách, thật đúng là trùng hợp."

Hắn làm như mình chẳng biết gì cả.

Trong lòng hắn thì đang bối rối, hắn còn có thể nói gì bây giờ, lẽ nào lại nói bọn họ đừng có đi giết Trữ Bình Côn nữa?

Vừa rồi, Phượng Tàng Sơn mới yêu cầu hắn đừng có cạnh tranh với Trữ Bình Côn nữa, hắn đã đồng ý rồi, bây giờ lại có hai người đến đây muốn giúp hắn giết Trữ Bình Côn, thực sự là đủ rối loạn.

Sau khi đuổi hai người này rời đi, bởi vì sự xuất hiện của hai người này, Dữu Khánh càng thêm cảm nhận được mình đã bị hãm sâu vào trong vòng xoáy đó, khó thể thoát thân, điều này rõ ràng cho thấy bọn họ lại quấn lấy mình.

Hắn có cảm giác cấp bách, không muốn tiếp tục kéo dài thêm nữa, thay vì bị động đối phó với tình huống nằm ngoài tầm kiểm soát của mình, còn không bằng nắm giữ một ít tiên cơ khiến người khác phải

bị động ứng đối. Vì vậy, hắn liền gọi Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân cùng đi đến chỗ Dược Đồ.

Trước lúc rời đi, hắn kiếm một khối đá lớn từ trên núi xuống ngăn chặn cửa vào sơn động, và như vậy, cho dù có người tu vi cao xâm nhập, cũng rất khó không gây ra động tĩnh gì.

Chương 1077: Không thể kìm lòng (2)

Khi nhóm người đi đến gần nơi ở của Dược Đồ, Dữu Khánh nhỏ giọng thì thầm với Mục Ngạo Thiết, "Đi mời Xích Lan các chủ tới đây một chuyến, đừng nói là ta mời, ta không đủ mặt mũi, cứ nói là Dược Đồ mời bà ta đến đây nói chuyện."

Mục Ngạo Thiết gật đầu rời đi.

Những vị khách tới đây lúc này tạm thời đều được bố trí ở tại khu vực Phượng Đầu lĩnh, cách nhau cũng không xa, không bao lâu sau liền thấy Xích Lan các chủ lướt mình bay tới.

Nhìn thấy Dữu Khánh, bà ta không cho hắn sắc mặt hòa nhã gì, trực tiếp đi thẳng lên lầu đẩy cửa phòng Dược Đồ ra, Dữu Khánh nhanh chóng đi theo, đồng thời phất tay ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân vừa mới theo tới ra ngoài trông chừng.

Dược Đồ ngồi xếp bằng đối diện với một hàng thảo dược tươi rói đặt trên bàn, không biết đang suy nghĩ điều gì, nhìn thấy có người trực tiếp xông vào, lão ta không khỏi cau mày hỏi: "Người ngoài các ngươi không phải thường nói Đại Hoang Nguyên chúng ta là dã nhân không hiểu cấp bậc lễ nghĩa ư? Đi vào phòng người khác không biết chào hỏi trước sao?"

Ngụ ý là còn không hiểu lễ nghĩa bằng những dã nhân bọn họ.

Xích Lan các chủ lập tức đáp lại, "Ngươi mời ta tới đây, không có chút lễ phép mời người nào, bây giờ lại chê ta thất lễ, là lý lẽ gì chứ?"

Dược Đồ cau mày, "Ta mời ngươi tới đây lúc nào?"

Xích Lan các chủ thoáng sửng sốt, ngay sau đó liền nhận ra được gì đó, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Dữu Khánh theo ở phía sau.

Dữu Khánh cũng không có chột dạ, trước tiên tự động đóng cửa lại, sau đó cười khan hành lễ nói: "Nhị vị tiền bối chớ trách, là tại hạ làm."

Sự bất mãn tích tụ trong lòng tức thì biến thành vẻ lạnh lùng trên mặt Xích Lan các chủ, "Ngươi có phải cảm thấy bây giờ ngươi có thể muốn làm gì thì làm rồi hay không hả?"

Dược Đồ cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh.

Dữu Khánh không có dây dưa gì với bọn họ về vấn đề cảm tình, trực tiếp hỏi: "Ta tới đây là muốn hỏi một câu, nhị vị đã có biện pháp nào để tìm ra hung phạm hay chưa? Nhị vị tiền bối đừng giận, ta không có ý bất kính với nhị vị, thực sự là bởi vì người của ta bị bắt đi, bây giờ không rõ sống chết, đêm dài lắm mộng, kéo lâu một ngày liều nhiều thêm một phần nguy hiểm. Nếu như nhị vị tiền bối vẫn còn đang suy nghĩ, ta có một cách có thể thử xem."

Nghe được lời này, Xích Lan các chủ không còn bốc lên lửa giận nữa, chuyện xảy ra trên địa bàn của Phượng tộc, ngay cả Phượng tộc còn không có cách nào, trong lúc nhất thời bà ta và Dược Đồ lại có thể làm được gì? Hai người cũng đang suy nghĩ.

Mà loại chuyện này cũng không phải do tu vi cao thấp có thể quyết định, bà ta đã gửi thư về Xích Lan các, muốn triệu tập nhân thủ tới đây tham gia.

Dược Đồ nói: "Nói thử xem."

Dữu Khánh chỉ nói ra bốn chữ, "Dẫn xà xuất động."

Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân ở bên ngoài trông chừng không biết được người ở trong phòng đã nói những gì, dù sao thì cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy Dữu Khánh, người đã lừa Xích Lan các chủ đến đây, bình an vô sự bước ra ngoài.

Sau khi đi ra, chuyện đầu tiên Dữu Khánh làm là tìm tới A Lạc Công đề nghị cấp phi kỵ, nói là muốn đến Thúy Vũ hồ thăm Diệp Điểm Điểm.

Sau khi cho mượn ba con phi kỵ, A Lạc Công rất nhanh liền nhận được thông tin báo rằng Dược Đồ và Xích Lan các chủ cũng cùng đi theo.

Hai người đó làm sao có thể đi thăm Diệp Điểm Điểm được chứ? Nhận thấy chuyện này không bình thường, A Lạc Công lập tức bẩm báo tình hình ho Phượng Kim Kỳ biết.

Sau khi đến Thúy Vũ hồ, Dữu Khánh quả thực trước tiên ghé thăm Diệp Điểm Điểm một chuyến, sau đó đi đến Thúy Vũ hồ chèo thuyền với hai vị tu sĩ Cao Huyền, thỉnh thoảng còn lặn xuống hồ đùa nghịch.

Bên trong sơn động được tảng đá lớn ngăn chặn cửa vào, bình thường bị cho là người lắm lời nói nhảm, lần này Nam Trúc cũng được cảm nhận sự đau khổ khi phải đối diện với một kẻ nhiều lời.

Sau khi một mực truy hỏi về thuốc giải độc nhưng không có kết quả gì, Bặc Tang Tang lại hỏi sang chuyện khác, "Tên Hướng Chân đó, ta tận mắt nhìn thấy hắn bị thương không nhẹ, nhưng khôi phục rất nhanh, ngươi cho hắn ăn thuốc gì vậy?"

Đang ra vẻ tựa ở trên ghế nhắm mắt ngủ gật, Nam Trúc đột nhiên vui vẻ, mở mắt ra, dở khóc dở cười nói: "Ta nói nha, ngươi cứ mở miệng ngậm miệng đều là thuốc thuốc thuốc, ta không biết mấy thứ đó nha, ngươi không thể nói chuyện thứ khác được sao?"

Long Hành Vân ngồi nghiêng chếch đối diện cất tiếng hừ lạnh, "Người khác có muốn tham thảo dược lý với đệ tử của Dược Đồ cũng không có cơ hội đó, cho mặt không biết xấu hổ."

Bặc Tang Tang nhấc tay ra hiệu cho gã không nên nói nhiều, rồi tiếp tục hỏi Nam Trúc, "Ngay cả tên thuốc là gì cũng không thể nói ra sao?"

Nam Trúc thả người ngồi xụi lơ trên ghế, giống như muốn nói ngươi có phiền phức quá không chứ, "Đã nói là xuân dược cực mạnh, cái trò này ngươi nói xem ta phải gọi tên gì?"

Câu nói này rõ ràng có hàm ý đùa bỡn xúc phạm, Long Hành Vân căm hận nói: "Đồ vô liêm sỉ!"

Bặc Tang Tang không để ý đến gã, chỉ để ý nói chuyện với Nam Trúc, "Ngươi nói giỡn đi, cho dù kiến thức của ta có hạn, ta cũng biết một chút, không có lý nào đi sử dụng xuân dược để chữa trị nội ngoại thương cho người."

Long Hành Vân: "Nhị tỷ, ngươi đừng có nghe con heo mập này đánh rắm, trong miệng hắn không có lời nào là thật."

Heo mập? Nam Trúc từ từ trợn trừng mắt, gã quay đầu lại lấy chiếc lọ nhỏ đó ra, mở nắp, trực tiếp đưa mật ong đến trước mắt gã ta, "Nào, Long thiếu, ngươi không tin ngươi nếm thử xem nào, làm đi, nếm một chút đầu ngón tay là được."

Thực ra, gã muốn đánh cho tên này một trận hơn, nhưng lão Thập Ngũ có dặn dò, đã hứa với Xích Lan các chủ sẽ đối xử tử tế với con trai người ta, trong lúc hợp tác gã không tiện làm ẩu, dù vậy, điều đó không ảnh hưởng đến việc gã để cho tên này nếm trải cảm giác tự làm tự chịu, khiến đối phương xấu hổ, nhằm trút giận.

Long Hành Vân không có ngốc, nào dám nếm thử thứ mà Nam Trúc bực tức đưa tới, gã ta ngửa ra sau tránh né, "Ta không ăn đồ của heo."

"Ngươi…" Nam Trúc bùng phát giận dữ, nhưng rồi sửng sốt, chợt nhìn thấy từ bên cạnh vươn tới một ngón tay thon dài, thò vào trong lọ nhỏ, móc lấy một chút mật ong, nhét vào trong miệng.

Gã và Long Hành Vân đồng loạt nhìn tới, nhìn thấy Bặc Tang Tang đang cẩn thận thưởng thức hương vị trên đầu ngón tay.

Long Hành Vân khẩn trương, "Nhị tỷ, con heo mập này nhất định không có ý tốt, mau nhổ ra đi."

Lại gọi mình là heo mập, Nam Trúc tức thì nổi trận lôi đình, giơ nắm đấm lên, nhưng cuối cùng không dám đánh xuống, gã vung quyền làm chỉ, điểm cho gã ta hôn mê, tai không nghe sẽ yên, gã sợ mình nhịn không được cơn giận đánh gã ta, sẽ không dễ giải thích.

Bặc Tang Tang tiến vào một loại trạng thái như "Si", không thèm để ý đến cảnh ngộ của Long Hành Vân, cô ta chậm rãi cất bước, miệng lẩm bẩm, "Ngọt ngào, có hương vị của mật ong…"

Nam Trúc nhìn cô ta, lại nhìn xem chiếc lọ nhỏ trong tay, không nói nên lời, nữ nhân này thật sự dám ăn thứ này sao?

Được rồi, đã nói rồi mà không tin, tự tìm, trách không được ta. Gã nhún nhún vai, cất lọ nhỏ đi, ngồi về chỗ cũ, sau đó nhìn chằm chằm Bặc Tang Tang, quan sát cô ta với vẻ mặt hứng thú xấu xa, muốn nhìn xem bộ dáng xấu hổ của cô ta.

Không bao lâu sau, gương mặt Bặc Tang Tang đỏ lên, rõ ràng là bồn chồn không yên, cô ta cũng đi tới một bên ngồi xuống, hai tay đặt ở trên đùi, tay nắm chặt, nhắm mắt chậm rãi hít thở sâu.

Chẳng bao lâu sau, ngay cả cổ cô ta cũng đỏ hết cả lên, thân hình ngồi đó thậm chí có chút run nhè nhẹ, cơ thể vặn vẹo có phần không yên ổn.

Chờ một lúc sau, Nam Trúc cũng có phần lo lắng, gã nắm giữ loại mật ong này lâu dài, đương nhiên biết rõ sự lợi hại của loại mật ong

này, nói là xuân dược cực mạnh cũng không ngoa chút nào, ngay cả tu sĩ dùng xong thi pháp kiềm chế đều cảm thấy khó chịu, huống hồ là người bị hạn chế tu vi.

Dù sao cô ta cũng là đệ tử của Dược Đồ, gã sợ xảy ra chuyện, lập tức nhắc nhở: "Ta đã nói là xuân dược cực mạnh, ngươi cứ không chịu tin. Vậy đi, nếu chịu không được nữa thì nói ra, ta tạm thời cởi bỏ cấm chế tu vi cho ngươi."

Không biết Bặc Tang Tang có nghe được hay không, hay là đang chịu đựng để thử nghiệm, Nam Trúc nói mấy lần lời tương tự nhưng không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Một lúc lâu sau, Bặc Tang Tang vốn vẫn đang run rẩy vặn vẹo cơ thể đột nhiên đứng lên, trực tiếp đi thẳng tới trước mặt Nam Trúc, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống Nam Trúc, làn da đỏ bừng, đôi mắt long lanh ngập nước, hơi thở gấp gáp, giống như nhìn thấy con mồi vậy.

Nam Trúc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, gã biết không ổn, nhanh chóng xuất thủ, cởi bỏ cấm chế tu vi cho cô ta, để cô ta có thể thi pháp kiềm chế.

Nhưng vào lúc này, Bặc Tang Tang tựa như không còn suy nghĩ được gì khác, vừa bị Nam Trúc đụng vào cơ thể, hai chân liền run lên, kìm lòng không đậu đưa môi tới, hôn lên môi Nam Trúc, đồng thời nhanh chóng ôm chặt lấy Nam Trúc, vặn vẹo cọ cọ thân thể, hô hấp nóng bỏng, rất quyến rũ.

Nam Trúc tức thì da đầu tê rần, ngây ra như khúc gỗ, mở to hai mắt nhìn, theo bản năng đưa tay đẩy ra hai lần, nhưng đối phương bám dai như đỉa, tựa hồ không ngừng đòi hỏi gì đó.

Trời đất chứng giám, lúc trước gã thật sự không có suy nghĩ lung tung, thật sự cũng không dám làm xằng làm bậy với đệ tử của Dược Đồ, nhưng rồi cuối cùng bàn tay đẩy Bặc Tang Tang ra không biết vì sao lại biến thành thuận nước đẩy thuyền, cởi bỏ y phục của người

ta, làn da trắng mịn nõn nà không tì vết lõa lồ dao động trước mắt khiến gã không ngừng nuốt nước bọt. Bàn tay Bặc Tang Tang cởi bỏ y phục của hắn càng gấp gáp, và những chuyện xảy ra tiếp theo là điều tất yếu…

Chương 1078: Duy trì khoảng cách (1)

Mặt nước gợn sóng mông lung, tất cả như ảo ảnh trong mơ.

Sau một khoảng thời gian yên lặng, hai người quay lưng lại với nhau, mỗi người mặc quần áo vào, bầu không khí dường như vẫn còn dư vị.

Trong lòng Nam Trúc không có bình tĩnh giống như biểu hiện bên ngoài, gã bắt đầu suy nghĩ và sợ hãi, gây ra chuyện như vậy với đệ tử của Dược Đồ, về sau Dược Đồ có thể buông tha cho mình mới là lạ, không làm thịt mình là không được, về phía lão Thập Ngũ, gã cũng không có cách nào giải thích, thực sự là đã không được lòng bên nào rồi.

Càng chết người chính là, việc hợp tác với Dược Đồ hiện nay có khả năng quan hệ đến tính mạng của mấy sư huynh đệ, chỉ vì mình không kiểm soát được bản thân mà có khả năng hại hết mọi người.

Chính gã cũng không nghĩ ra, tại thời khắc mấu chốt như thế này, vì sao mình lại có thể làm ra loại chuyện hồ đồ như vậy chứ, sau việc, suy nghĩ như thế nào gã đều cảm thấy không nên.

Trong lúc âm thầm hoảng sợ, gã nhịn không được lên tiếng tự biện hộ cho mình một câu, "Việc này, ta đã nhiều lần khuyên ngươi mà ngươi vẫn không chịu nghe, là do ngươi chủ động, về sau ngươi sẽ không nói này nói nọ trả đũa ta trước mặt sư phụ ngươi chứ?"

Biểu hiện của Bặc Tang Tang bình tĩnh hơn nhiều, bộ dạng hay hành vi cơ thể của con người trong mắt cô ta dường như không có gì đáng phải ngượng ngùng, cô ta rất bình thản đối với sự việc đã xảy ra, nghe nói vậy thì suy nghĩ một hồi rồi nghiêm túc trả lời: "Thí nghiệm thuốc có sai lầm là chuyện rất bình thường."

Cô ta dừng một chút rồi lại bổ sung thêm một câu, "Xin lỗi."

Trong giọng nói cô ta quả thực có ý xin lỗi.

Nam Trúc nghe vậy tức thì thở phào nhẹ nhõm, gã nhấn mạnh thêm một lần nữa: "Đây là chuyện ngoài ý muốn, việc này chúng ta đều để nát tại trong bụng đi, đừng ai nói cho người ngoài biết, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, được không?"

Bặc Tang Tang ừ một tiếng, sau đó giọng điệu nghiêm túc nói: "Thật không ngờ thực sự là xuân dược."

Cô ta dường như không thể tin nổi, thứ này vậy mà có thể chữa được chấn thương, và cũng càng cảm thấy nghi hoặc, dựa vào tri thức của cô ta về dược liệu, cô ta đã đích thân thử thuốc nhưng lại không thể phân tích ra được bất kỳ một vị thuốc nào trong thành phần của loại thuốc này. Vì sao lại như vậy?

Dường như thứ này đã vượt xa tri thức của cô ta, điều này càng khiến cho cô ta cảm thấy hứng thú.

Nam Trúc cười ha hả, "Ta là người rất thực tế, ta đã nói đó là một loại xuân dược cực mạnh, nhưng ngươi nhất quyết không chịu tin ta, ta còn có thể làm gì chứ."

Bặc Tang Tang im lặng gật đầu, không thể không thừa nhận gã đúng là một người rất thực tế, nhưng cô ta vẫn nhịn không được hỏi: "Thuốc này luyện chế từ thứ gì, có thể nói cho ta biết không?"

Nam Trúc kiên quyết từ chối, "Không được, ngươi cũng đừng có hỏi nữa, cho dù ta có nói cho ngươi thì đó cũng chỉ là nói dối."

Bên trong phòng còn có một người, cũng không thể để cho người ta một mực hôn mê. Sau khi tỉnh lại, điều đầu tiên Long Hành Vân làm chính là hỏi thăm Bặc Tang Tang xem có bị gì khi ăn thứ đó hay không. Bặc Tang Tang không có bất kỳ biểu hiện nào cho thấy không thoải mái, xác nhận với thái độ bình thường, mấy chữ "thực sự là một loại thuốc trị thương" làm cho Long Hành Vân cảm thấy nhẹ nhõm.

Sau đó, Long Hành Vân tránh không được thỉnh thoảng cất lời châm chọc khiêu khích Nam Trúc, và cụm từ "Heo mập" cũng được gã ta thường xuyên chêm vào.

Tại trong miệng gã ta, thực sự không có lời gì hữu ích đối với mấy sư huynh đệ Dữu Khánh, lời nói ra khỏi miệng đều không dễ nghe, không phải heo thì là chó, cho nên Dữu Khánh thường hay thưởng cho gã ta mấy cú tát vang dội, so với hắn, Nam Trúc trái lại trở thành rất dễ chịu, rất khoan dung, để mặc cho gã ta mắng chửi, không thực hiện bất kỳ hành động đáp trả nào.

Sau khi đám người Dữu Khánh khi trở về, Nam Trúc đổi ca với Mục Ngạo Thiết.

Ca trực của Mục Ngạo Thiết thực sự hơi bị nhiều, đối mặt với những lời khiêu khích của Long Hành Vân, y không muốn đáp lại, cũng không muốn nghe những lời vô nghĩa của Long Hành Vân, chỉ cần Long Hành Vân mở miệng bíp bíp, y liền biến gã ta thành kẻ câm điếc, khiến cho gã ta chỉ có thể khoa tay múa chân dùng ngôn ngữ của người câm điếc để giao lưu với Bặc Tang Tang.

Sau mấy lần lặp đi lặp lại, Long Hành Vân liền trở nên ngoan ngoãn, gã ta không dám khiêu khích Mục Ngạo Thiết nữa, thành thành thật thật tới nói chuyện phiếm với nhị tỷ của mình.

Sau khi mấy người Dữu Khánh trở về không bao lâu, bên trong hang động thân cây trên Phượng Đầu lĩnh, A Lạc Công cũng báo cáo những thông tin thu thập được về hành động du ngoạn Thúy Vũ hồ của các vị khách.

"Lặn xuống nước, trong hồ có cái gì hay sao?" Phượng Kim Kỳ nghe nói xong liền tỏ ra hoài nghi.

A Lạc Công cũng nghi hoặc đáp: "Non xanh nước biếc nơi này, không có người nào quen thuộc hơn Phượng tộc chúng ta. Mặc dù địa hình phía dưới Thúy Vũ hồ phức tạp, chỗ sâu nhất tuy rằng đến gần trăm trượng, nhưng hình như cũng không có trò trống gì a. Ít nhất thì Phượng tộc ta từ trước đến giờ vẫn không có bất kỳ phát hiện gì."

Phượng Kim Kỳ: "Chúng ta không phát hiện, không có nghĩa là sẽ không có, Dược Đồ và Xích Lan không phải là người nhàn rỗi. Bố trí người xuống nước, điều tra kỹ càng lại đi."

A Lạc Công: "Sau khi mấy người Dược Đồ trở về, theo báo cáo, phía bên Ngũ lang liền lập tức sắp xếp người xuống nước kiểm tra, Ngũ lang cũng đích thân xuống nước."

Phượng Kim Kỳ à một tiếng, nói: "Lão ngũ là người cảnh giác, xem ra cũng đã gây ra sự nghi ngờ. Lão ngũ là lão ngũ, ngươi hãy bố trí người bí mật lẻn xuống điều tra. Đừng để kinh động đến bất kỳ kẻ nào."

"Vâng." A Lạc Công nhận lệnh rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, đám người Dữu Khánh lại đến dạo chơi bên bờ Thúy Vũ hồ.

Làn sóng trong xanh từ hồ nước lăn tăn vỗ về, gột rửa những viên đá cuội màu sắc sặc sỡ như ngọc phỉ thúy trên bờ, cho dù từng tới đây một lần, Xích Lan các chủ thấy lại cũng không thể không cất lời tán thưởng, "Không nghĩ tới tại nơi hoang sơn dã lĩnh này lại ẩn giấu cảnh đẹp như thế, quả thực mỹ lệ, cảnh tượng này, e rằng dùng bút để tả không tả ra được khung cảnh xinh đẹp này."

Dữu Khánh ở bên cạnh cười ha hả, nói: "Phía bên Phượng tộc có lưu truyền một truyền thuyết, nói rằng Thúy Vũ hồ này vốn là nơi

phượng hoàng tắm rửa, hoàn cảnh không tốt tất nhiên sẽ không thể thu hút phượng hoàng tới."

Xích Lan các chủ xoay người nhìn sang hắn, hỏi ra nghi hoặc vương vấn trong lòng, "Ngươi cứ giày vò như vậy, không sợ ta và Dược Đồ thật sự là độc thủ đứng phía sau vụ bắt cóc, sẽ dẫn đến bao nhiêu công sức giày vò đều thành công dã tràng sao?"

Dữu Khánh vung tay lên rất dứt khoát, bộ dạng vô cùng tín nhiệm, nói: "Sau khi đã có tiếp xúc, ta tin tưởng hai vị tiền bối không phải là độc thủ đứng phía sau."

Nghe lời nói này, Dược Đồ nhịn không được hỏi: "Làm sao biết được?"

Dữu Khánh đương nhiên biết rõ không thể nào là hai người này, bởi vì đó là hành động hạ tử thủ a, sau lần hạ độc trước, khi Bặc Tang Tang tò mò về thuốc giải thì cũng có nhắc tới uy lực của chất độc đó, chất độc được sử dụng là thực sự muốn giết chết bọn hắn, và người ngoài không thể biết được trên người bọn hắn có giấu loại giải dược kia, hai người trước mặt cũng là về sau mới biết được trên người bọn hắn có thuốc giải, trước khi hạ độc thủ là tuyệt đối không biết.

Chương 1079: Duy trì khoảng cách (2)

Tuy nhiên những gì hắn nói ra khỏi miệng lại là ý khác, "Ta xuất thân là một thư sinh, những người đọc nhiều sách không phải đều là mọt sách, ta cũng học được một chút năng lực phân biệt. Dược Đồ tiền bối xem thường hồng trần vinh hoa, hoàn toàn không phải là tục nhân. Xích Lan các chủ thì khí độ ung dung nho nhã, có phong thái khuynh quốc khuynh thành. Nếu hai vị thật sự là hạng người xảo trá, chỉ sợ đã vang danh bên ngoài từ lâu rồi."

Dược Đồ hừ một tiếng, tỏ vẻ như là lời này chỉ để nghe mà thôi.

Xích Lan các chủ hơi nhướng mày, "Ta thấy ngươi đọc sách nhiều, đọc thành miệng lưỡi trơn tru rồi."

Mặc dù nói ra lời chê trách như vậy, nhưng tâm trạng bực tức khi đối diện với Dữu Khánh rõ ràng giảm đi không ít, nữ nhân mà, được khen xinh đẹp liền rất dễ cho là thật.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn nhân viên Phượng tộc bị kinh động bởi vì bọn hắn đi tới, nói: "Về tình về lý đều phải bắt chuyện báo cho chủ nhân nơi này một tiếng, để ta đi một chuyến trước đã. Lão Thất, Hướng Chân, các ngươi chuẩn bị thuyền trước đi."

Dứt lời liền xoay người lại lướt về phía ngọn núi cao nhất phía sau.

Hắn vốn không muốn dẫn theo Hướng Chân, nhưng Hướng Chân nhất quyết muốn đi theo, bày ra thái độ trừ khi ngươi giết ta.

Tên có khả năng là "Kẻ nằm vùng" này quá dõng dạc và khí phách, nhưng kết quả nhất quán từ hành vi của gã đã khiến cho Dữu Khánh không còn cách nào khác, làm công việc cơ mật như thế này mà phải mang theo một tên có khả năng là "Kẻ nằm vùng" hỗ trợ, điều này được gọi là gì chứ.

Dược Đồ và Xích Lan các chủ đứng ở bên hồ bờ không có phản ứng gì, nơi đây không phải do Phượng Kim Kỳ tọa trấn, bọn họ làm sao có khả năng chủ động đi bái kiến chủ nhân nơi này.

Phượng Tàng Sơn và Diệp Điểm Điểm cũng bị khách tới kinh động, bọn họ mới vừa đi đến rìa núi nhìn xem xa xa, liền thấy Dữu Khánh phi thân nhảy lên.

"Tỷ, tỷ phu, ta lại tới quấy rầy đây." Dữu Khánh chắp tay cười chào hỏi.

Diệp Điểm Điểm ưỡn bụng bự chỉ về phía hồ bờ, "Đây là, ngươi lại tới thăm hồ hả?"

Dữu Khánh gật đầu, "Thúy Vũ hồ thực sự quá đẹp, quá hấp dẫn."

Diệp Điểm Điểm không nói gì, nhìn sang trượng phu ở bên cạnh.

Phượng Tàng Sơn thì dõi đôi mắt mong chờ nhìn chằm chằm phía hồ, đôi mắt hơi sáng lên: "Có quý khách tới, ta nên đi bái kiến." Nói xong liền thả người nhảy xuống, vội vã chạy đi.

Dữu Khánh nhịn không được vuốt vuốt chút râu mép của mình, có phần không biết nên nói như thế nào với vị tỷ phu vô tình có được này, cảm thấy gã có phần mưu cầu danh lợi trong phương diện đối nhân xử thế, so với tính cách chung của người dân bộ tộc này, thật khó thể nói rõ là kiểu như thế nào.

Diệp Điểm Điểm nhấc tay đập đập lên cánh tay hắn, "Nghe nói ngươi bắt cóc đệ tử của Dược Đồ và con trai của Xích Lan các chủ? Ta càng ngày càng xem không hiểu, hoàn toàn không nghĩ ra, Dữu Khánh, hãy thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc thì ngươi đang làm gì vậy?"

Dữu Khánh quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt nghiêm trọng và chăm chú của nàng, tức thì trở nên trầm mặc, một lúc sau mới chậm rãi nói ra: "Tỷ, nhớ kỹ, không nên hỏi, cũng không nên nhúng tay vào, duy trì một khoảng cách sẽ không sai, không biết việc gì mới là đúng."

Hắn không thể nói gì nhiều thêm một câu, bây giờ cho dù gặp phải trắc trở lớn đến đâu hắn cũng sẽ không đề nghị đối phương giúp đỡ bất kỳ việc gì.

Như vậy là vì tốt cho nàng, cũng là vì tốt cho phu thê bọn họ, hiện tại hắn thân bất do kỷ, có thể làm được cũng chỉ là như vậy.

Tiếp tục nói thêm nữa sợ rằng sẽ kh1o xử cho cả hai bên, hắn chắp tay bày tỏ xin lỗi, rồi lập tức phi thân rời đi.

Dược Đồ và Xích Lan các chủ cũng không muốn trò chuyện gì với Phượng Tàng Sơn, khi Dữu Khánh vừa trở về, bọn họ liền gọi hắn lên thuyền dạo hồ.

Phượng Tàng Sơn cung kính đưa tiễn.

Trên mái hiên của Thúy Bích lâu, nơi dùng để tiếp đón khách, có một con côn trùng nằm úp sấp trên đó, không dễ để phát hiện ra nó. Nó thỉnh thoảng linh hoạt khẽ quay đầu, nhìn bầu trời, nhìn mặt đất, nhìn xung quanh. Đó chính là Đầu To.

Nó được lệnh ẩn nấp tại đây, nhiệm vụ duy nhất chính là chờ đợi con Tam Túc ô Tiểu Thanh đến, bởi vì nếu như có tin tức gì, Tiểu Thanh chỉ có thể tìm tới nơi đây, cô ta không biết bây giờ Dữu Khánh ở nơi nào, nhiệm vụ của Đầu To là phụ trách dẫn đường.

Lại bị không để ý tới, Phượng Tàng Sơn có phần thất vọng quay trở về trên đỉnh núi, nhìn thấy thê tử đang dõi nhìn chờ đợi, gã lập tức hỏi: "Vị huynh đệ đó của nàng có nói gì với nàng không?"

Diệp Điểm Điểm ngập ngừng nói: "Hắn nói chúng ta không nên hỏi, cũng không nên nhúng tay vào, hãy giữ một khoảng cách, không biết là có ý gì, chắc có lẽ vì muốn tốt cho chúng ta."

"Vì muốn tốt cho chúng ta?" Trong giọng nói của Phượng Tàng Sơn toát ra một chút châm chọc, nheo mắt nhìn thê tử mấy lần, "Nếu thật sự là vì muốn tốt cho chúng ta, hắn không nên giấu giếm chúng ta mọi chuyện, cũng sẽ không ngăn cản không cho chúng ta tiếp xúc đến việc gì. Cái gì mà Thúy Vũ hồ quá đẹp, đến đây du ngoạn, nàng cảm thấy chuyện này có thể xảy ra với Dược Đồ và Xích Lan các chủ không chứ? Ngay cả là kẻ ngốc cũng không lừa được nha, rõ ràng là có vấn đề. Đệ đệ này của ngươi nha, không có thân cận như ngươi tưởng, trong lòng rất ngăn cách với chúng ta."

Diệp Điểm Điểm cau mày, "Ngươi nói như vậy có phần quá đáng rồi, hắn là do chúng ta đưa tới đây, xảy ra chuyện cũng chưa từng oán trách chúng ta. Ngươi nói hắn từ bỏ cạnh tranh với Trữ Bình Côn, hắn không có nhiều lời, trực tiếp đồng ý. Ngươi biết việc này có ý nghĩa như thế nào với hắn không? Hắn không có thu nhập từ việc kinh doanh đặc sản Phượng tộc, dựa theo khế ước, hoặc là từ bỏ vườn tiên đào đó, hoặc là phải nghĩ biện pháp khác để hàng năm giao tiền cho ta. Ngươi chỉ nói một câu, hắn không suy nghĩ gì nhiều liền đồng ý."

"Phu nhân a, nàng cũng là người từng lo liệu công việc kinh doanh, sao lại ngây thơ như thế?"

Phượng Tàng Sơn lắc đầu cười khổ, nhấc tay chỉ về phía người bơi thuyền dạo chơi trong hồ, "Nàng nhìn hắn mà xem, nàng thấy những người hắn giao tiếp đều là nhân vật như thế nào, loại người này, nàng cảm thấy hắn sẽ thiếu tiền sao? Hắn cũng biết nàng không thể thật sự tịch thu đồ của hắn. Đương nhiên, cảm tình giữa các ngươi không tầm thường, có thể thân cận với nhau, sẵn sàng giúp đỡ lẫn nhau, chẳng phải ta không có nói gì sao? Tại sao lại thành quá đáng rồi."

Diệp Điểm Điểm mặt biến sắc, cắn răng hỏi: "Ngươi nói lời này có ý gì?"

Phượng Tàng Sơn hít sâu một hơi, "Nữ nhi của ta đến nay vẫn còn không biết sống chết thế nào, ta không thoải mái không được sao? Nàng nhất định vì huynh đệ đó của nàng mà cãi nhau với ta sao? Nàng không nên sai lầm, ta mới là nam nhân của nàng!"

Diệp Điểm Điểm như muốn nói gì đó rồi lại thôi, tâm tình kích động trong thoáng chốc, nhưng cuối cùng vẫn là cúi đầu im lặng, hai tay lẳng lặng vuốt ve bụng bự của mình, thần sắc có chút u ám.

Phượng Tàng Sơn liếc nhìn nàng mấy lần, dõi mắt về phía Thúy Vũ hồ xa xa, chậm rãi chắp tay sau lưng, cất giọng lẩm bẩm: "Đám này người đến cùng muốn làm gì chứ? Việc đáng lẽ phải được quyết

định sau Đại Hoang tự lại chậm chạp không được thương nghị, chỉ sợ cũng là bị những người này làm ảnh hưởng."

Đẳng cấp của gã không đủ, có một số nhân vật gã không thể chạm đến, cho dù có suy nghĩ đủ mọi cách, vẫn không thể nhìn rõ phía sau mà sương mù này là cái gì.

Chương 1080: Đêm khuya người không tĩnh (1)

Chẳng bao lâu sau lại có khách tới, Tô Bán Hứa và Thời Giáp cũng theo chân nhau chạy tới du ngoạn Thúy Vũ hồ.

Hai người trước tiên đi bái phỏng chủ nhân nơi đây, sau khi gặp Phượng Tàng Sơn và Diệp Điểm Điểm, bọn họ liền đi thẳng đến chỗ mấy người Dữu Khánh, điều này làm cho Phượng Tàng Sơn phải bồi hồi thật lâu trên khu đất trống ngoài nhà.

Trên hồ nước mênh mông, hai người Tô, Thời đạp sóng lướt nhanh, sau khi tìm được Dữu Khánh, hai người muốn kết bạn cùng du ngoạn, nhưng mà trên thuyền còn có người khác, và người khác này không có chào đón bọn họ.

Bọn họ muốn làm da mặt dày nhưng vô ích, Xích Lan các chủ quát một tiếng "Cút ra!", khiến hai người không dám đến gần, chỉ có thể quan sát từ xa.

Xem như đã tận mắt chứng kiến cảnh mấy người Xích Lan các chủ, Dược Đồ và Dữu Khánh thỉnh thoảng lặn xuống nước, sau đó cả hai cũng tự mình lặn xuống dưới kiểm tra đáy hồ. Nhưng trải qua một phen kiểm tra, bọn họ không phát hiện được cái gì đáng chú ý.

Đến khi trời gần tối, mấy người Dữu Khánh mới quay trở về.

Sau đó Phượng Tàng Sơn dẫn theo một nhóm đông người đến kiểm tra trong hồ. Bọn họ kiểm tra lại kỹ càng khu vực đáy hồ mà mấy người Dữu Khánh đã dạo qua, đích thân gã cũng lặn xuống dưới.

Đêm khuya, A Lạc Công bước nhanh tiến vào trong hang động thân cây, cúi người xuống bên cạnh Phượng Kim Kỳ, bẩm báo, "Đã cho tìm kiếm rồi, đến bây giờ vẫn không có bất kỳ phát hiện gì. Theo quan sát từ không trung, đến chiều trong Thúy Vũ hồ thỉnh thoảng có những hình bóng lướt qua. Tộc trưởng, có vẻ số lượng người âm thầm tham gia tìm kiếm không có ít."

Phượng Kim Kỳ hé mở nữa kẽ mắt, "Có lẽ không tránh khỏi có liên quan đến mấy tên Tô Bán Hứa, Thời Giáp đó?"

A Lạc Công: "Đêm nay, người của bọn họ đều ở tại Phượng Đầu lĩnh, không thiếu người nào, ít nhất biểu hiện mặt ngoài không phải là bọn họ, không biết là những kẻ nào tham dự vào, diện tích Thúy Vũ hồ quá lớn, không thể giám sát được hết toàn bộ."

"Còn có những kẻ khác ư?" Phượng Kim Kỳ cau mày thành những khe rãnh, "Đám người này rốt cuộc muốn làm gì tại Phượng tộc chứ? Lẽ nào thật sự tất cả đều xông tới đây vì lông vũ phượng hoàng, chẳng lẽ phượng vũ có tác dụng gì khác hay sao?"

Ánh trăng mờ nhạt, mây đen kéo đến, che lấp ánh sáng, côn trùng rầm rĩ nối đuôi nhau kêu vang không ngừng, bên trong căn nhà le lói ngọn đèn như hạt đậu, Xích Lan các chủ mặc một bộ váy đỏ ngồi khoanh chân đả tọa.

Cóc cóc! Bên ngoài đột nhiên vang lên âm thanh gõ đập, bà ta vụt mở mắt ra quát hỏi, "Người nào?"

Bên ngoài không có bất kỳ tiếng đáp lại nào, bà ta vung tay áo lên, cửa vừa mới mở ra, bà ta cũng đã xuất hiện trước lan can phía bên ngoài, ánh mắt lạnh lùng nhìn quanh một vòng, nhưng không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường. Khi trở vào nhà, bà ta đưa tay nhổ cây phi tiêu cắm ở trên tường gỗ xuống, đóng cửa lại, đi vào

trong, gỡ tờ giấy trên phi tiêu, mở ra đưa tới dưới ánh đèn nhìn xem. Sau khi xem qua nội dung trên tờ giấy, bà ta rõ ràng giật mình, xem lui xem tới mấy lần, rồi quay đầu thổi phù một cái, ngọn đèn vụt tắt.

Chỉ chốc lát sau cửa lại được mở ra, thân hình bà ta bay lên trời, nhanh chóng biến mất trên bầu trời đêm.

Có lẽ có người lưu ý đến, nhưng không ai có thể đuổi theo.

Cách đó hơn trăm dặm, tiếp giáp với Phượng tộc, Ô Lạc tộc chìm trong bóng tối dưới ánh trăng mờ nhạt, cho dù là nơi trung tâm tập trung quần cư của bộ tộc, cũng chỉ có lác đác ánh đèn rọi vào màn đêm để cho thấy sự tồn tại của bà ta.

Trong sơn dã, gió lùa qua hết đợt này đến đợt khác, chiếc chuông nhỏ treo dưới mái hiên một căn nhà sàn thỉnh thoảng đung đưa cất lên những tràng âm thanh lanh canh lanh canh dễ nghe, giống như thôi miên, bên trong sáng lên ánh đèn.

Xích Lan các chủ chậm rãi từ trên trời hạ xuống, dừng lại trước cửa vào dưới mái hiên, đang định đẩy cửa ra, nhưng chưa kịp đẩy cánh cửa đã cót két tự động mở ra, khiến bàn tay bà ta khựng lại giữa không trung.

Sau cánh cửa không có ai, bên trong nhà có một ngọn đèn đặt trên chiếc bàn vuông thấp đang chập chờn ánh lửa, một người nằm nghiêng trên tấm chăn nỉ cạnh bàn, một tay gối đầu, đưa lưng về phía cửa, tư thế nằm thoải mái, mặc y phục của bộ lạc.

Xích Lan các chủ nhíu mày, với ánh mắt của bà ta, kiểu y phục bộ lạc này khá quen thuộc, có cảm giác giống như là trang phục của Quỳ tộc, dù sao Quỳ tộc cũng là một đại tộc tại Đại Hoang Nguyên, bà ta có quen biết tộc trưởng của Quỳ tộc, trong khi đó, bà ta chưa từng nhìn thấy y phục của Ô Lạc tộc này, lẽ nào nó giống với y phục của Quỳ tộc hay sao?

Bà ta cất bước nhẹ nhàng bước vào, thái độ và động tác rõ ràng có chút thận trọng, không còn có khí chất của Các chủ Xích Lan các.

Sau khi đi vào nhà, bà ta quan sát xung quanh, nhận thấy trong phòng không còn có ai khác ngoài nam nhân mặc y phục bộ tộc đang nằm đó, rồi bất chợt bà ta quay lại, nhìn thấy cánh cửa tự động cọt kẹt đóng lại, lập tức quay đầu nhìn chằm chằm vào bóng lưng người đàn ông đang nằm kia.

Nam nhân nằm nghiêng kia chợt co chân, giống như chợt tỉnh dậy, giọng nói biếng nhác: "Tới rồi."

Nghe được giọng nói đó, Xích Lan các chủ rùng mình, vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt bộc lộ rõ sự tôn kính, tiến lên hai bước, chỉnh đốn váy đỏ, quỳ một gối xuống, cung kính nói: "Đại thánh."

Nam nhân nhấc một tay vỗ nhè nhẹ lên mặt bàn, "Không cần đa lễ, tới đây ngồi đi."

Lúc này, Xích Lan các chủ mới đứng dậy, cẩn thận đi tới bên cạnh bàn, ngồi quỳ xuống, hướng mặt về phía nam tử. Sau khi nhìn thấy khuôn mặt nam tử, trên mặt bà ta tràn đầy kinh ngạc, nếu không phải đã biết rõ mình tới đây để gặp người nào, suýt chút nữa bà ta đã nhận không ra, trang phục này rõ ràng là của một tộc nhân Quỳ tộc bình thường, bà ta không khỏi nghi hoặc, hỏi: "Đại thánh, ngài đây là?"

Đúng vậy, người trước mắt bà ta chính là một trong những vị chí tôn trong thiên hạ hiện nay, đế vương trong yêu, Đại thánh của Thiên Lưu sơn, cũng là chủ nhân mà bà ta đã từng ngày đêm hầu hạ nhiều năm, và hiện tại vẫn tính là chủ nhân của bà ta, chỉ là bây giờ bà ta không còn là thiếp thân thị nữ bên người Đại thánh nữa, mà đã là con gái được gả ra ngoài.

Nam nhân lười biếng nói: "Để thuận tiện ra ngoài chơi, bị nhận ra sẽ không còn thú vị nữa." Đôi mắt hơi hé mở, đánh giá nữ nhân ngồi quỳ trước mặt, "Nghe nói con trai ngươi bị bắt làm con tin?"

Xích Lan các chủ trong lòng căng thẳng, cẩn thận trả lời: "Xem như là vậy."

"Xem như?" Nam nhân nở nụ cười, cũng không biết có cảm thấy thỏa mãn đối với câu trả lời này hay không, hỏi tiếp: "Ngươi và Dược Đồ, còn có tên Thám Hoa lang đó, hàng ngày đều lượn lờ trên Thúy Vũ hồ đó là để làm gì?"

Đây cũng là nguyên nhân hôm nay gặp mặt bà ta, trong kế hoạch ban đầu vốn không có nghĩ tới chuyện gặp mặt bà ta, rất nhiều chuyện tại trước khi manh mối chưa được rõ ràng là không đến lượt y xuất hiện, chỉ là tình hình diễn ra tại Thúy Vũ hồ của Phượng tộc, người phía dưới nghĩ đủ mọi cách vẫn vô ích, thực sự không thể tìm hiểu rõ ràng, mà với vị Xích Lan các chủ này, không phải người nào của Thiên Lưu sơn đều có thể dễ dàng hỏi thăm, y đành phải đích thân gọi người đến đây để dò hỏi.

Chương 1081: Đêm khuya người không tĩnh (2)

Xích Lan không ngờ tới vị này lại có thể nắm rất rõ tình huống của mình tại Phượng tộc, nhưng nhớ lại chuyện cây phi tiêu có thể cắm lên cửa phòng mình tại Phượng tộc, hiển nhiên vị này có thể biết được những chuyện đó là vô cùng bình thường, tuy nhiên, câu hỏi này khiến bà ta ngập ngừng, không biết phải trả lời thế nào.

Nụ cười trên mặt nam nhân dần dần trở nên đầy hàm ý, "Thế nào, ta không nên biết sao?"

"Không phải." Xích Lan các chủ tức thì lộ vẻ kinh sợ, nhanh chóng cúi người như lễ bái, giải thích: "Đại thánh hiểu lầm rồi, tỳ nữ chỉ là đang suy nghĩ nên giải thích như thế nào mà thôi."

Nam nhân vươn tay, vuốt ve gương mặt Xích Lan, nâng cằm bà ta, nhấc mặt bà ta ngước lên, "Đứng lên nói chuyện đi, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi, ngươi muốn giải thích thế nào cũng được."

Xích Lan các chủ chậm rãi đứng dậy, ngồi quỳ ổn định, suy nghĩ một chút, rồi nói: "Không biết nên giải thích như thế nào là vì sợ Đại thánh hiểu lầm, sợ nói không rõ ràng sẽ càng nói càng rối."

Nam nhân bình thản cười khẽ, "Đêm dài mênh mông, có đủ thời gian, ngươi cứ chậm rãi nói rõ ràng là được, không gấp gáp."

Xích Lan các chủ cắn răng hạ quyết định, đáp: "Đại thánh, loanh quanh chui lên chui xuống Thúy Vũ hồ kỳ thực là cố ý làm cho người ngoài nhìn thấy, chúng ta đang thiết lập một cái bẫy, muốn dụ hung thủ bắt cóc ra ngoài."

Bắt cóc? Trong ánh mắt nam nhân lóe lên một tia ngạc nhiên, hỏi: "Bắt cóc cái gì?"

Xích Lan các chủ thoáng ngây người một chút, cảm thấy rất kinh ngạc, không nghĩ tới vị này không biết chuyện bắt cóc, lập tức giải thích: "Có hai nhân viên cửa hàng của Thám Hoa lang tại U Giác Phụ cùng đi theo tới Phượng tộc, cả hai hẳn là đã bị người bắt cóc…"

Bà ta kể ra việc Trùng Nhi và Tiểu Hắc bị bắt cóc, tiếp đó nói về việc bởi vì con trai mình không nên hồn, nên mình phải chạy tới đây cứu con, kết quả bị Dữu Khánh gây khó dễ.

Đại thánh hiển nhiên rất có hứng thú đối với việc vị Xích Lan các chủ này lại có thể bị Dữu Khánh bắt chẹt, thao túng, không khỏi hỏi kỹ càng tình huống.

Nếu là người khác hỏi thăm, Xích Lan chưa chắc sẽ nói cho biết, nhưng vị này đích thân hỏi, bà ta không có giấu giếm, cũng không dám giấu giếm, nếu không, một khi để lộ ra, bà ta chắc chắn không thể chịu nổi hậu quả, bà ta lập tức kể lại từng việc từng việc khiến người giật mình kinh hãi mà Dữu Khánh đã liệt kê ra.

Toàn bộ sự kiện, dường như đã bắt đầu nhúng tay vào từ trước Tiểu Vân gian, dây dưa mãi cho đến Đại Hoang Nguyên vẫn không dứt, cho dù những chuyện này là do Dữu Khánh sắp xếp ra, nhưng sau khi nghe hết, vị Đại thánh Thiên Lưu sơn này cũng híp mắt lại, trong ánh mắt nhìn Xích Lan giống như có vẻ khác lạ.

Nhìn ánh mắt đó, Xích Lan các chủ trong lòng sợ hãi, đây chính là điều mà bà ta lo lắng, bởi vì bà ta không thể không xem xét, cân nhắc về những chuyện mà cẩu Thám Hoa đã nói, và càng nghĩ kỹ bà ta càng thấy không thể giải thích được rõ ràng, ngay cả khi tìm được toàn bộ những người liên quan để trực tiếp xác minh thì vẫn không thể giải thích rõ được, từ những tình huống đã biết, cẩu Thám Hoa không có nói dối, chỉ liệt kê các sự kiện ra mà thôi.

Điều đáng sợ nhất là, những hành vi của tên Tần Quyết hồi đó quả thực rất đáng nghi ngờ y có âm thầm nhúng tay vào chuyện Tiểu Vân gian, dẫn đến những hành động tiếp theo về sau của Long Hành Vân và Bặc Tang Tang đều không thể làm sáng tỏ.

Sau khi nghe kể xong, nam nhân bình thản nói: "Đừng có lo lắng, ngươi có thể nói ra hết toàn bộ mọi chuyện, ta tin tưởng ngươi."

Là thật sự tin tưởng hay là giả tin tưởng, Xích Lan không thể xác định được, không nói chuyện khác, theo bà ta biết, vị Tam động chủ Thiên Lưu sơn kia, chỉ bởi vì hồi đó có một ít chuyện không rõ tại Tiểu Vân gian dẫn đến rất nhiều chuyện không thể giải thích rõ ràng, dù bà ta ở tại Xích Lan các vẫn cảm thấy được, hình như hồi đó Đại thánh cũng nói với vị Tam động chủ đó giống như vậy, nói là tin tưởng gã.

Mặc dù Xích Lan các của bà ta và Thiên Lưu sơn có mối quan hệ thân cận, nhưng chẳng lẽ lại thân cận hơn Thiên Vũ hay sao?

Nếu như bây giờ đã nói ra, bà ta cũng không cần tự mình làm chủ nữa, lúc này chỉ có thể cúi đầu nói: "Tiếp theo nên làm như thế nào, xin Đại thánh chỉ rõ."

Nam nhân như cười như không hỏi: "Thám Hoa lang làm sao biết được bọn bắt cóc nhằm vào tiên phủ?"

Xích Lan các chủ đáp: "Ta cũng có nghi vấn này, hắn nói rằng từ sau khi tiến vào Tiểu Vân gian, hắn có cảm giác xung quanh luôn có ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, hắn cảm thấy đám mây đen tiên phủ một mực bao phủ hắn không có tan đi, nói rằng thử một lần liền biết bọn bắt cóc có phải có ý đồ này hay không."

Nam nhân bình thản nói: "Lần này hắn tới đây không phải vì tiên phủ, mà là người khác đã hiểu lầm hắn, ý của hắn là vậy sao?"

Xích Lan các chủ cúi đầu không ngước mặt, "Hẳn phải là ý đó."

Nam nhân cười ha hả: "Ta cũng muốn nhìn xem bọn bắt cóc là kẻ nào, phương pháp của tên Thám Hoa lang đó cũng có thể xem là một biện pháp, tiếp tục phối hợp với hắn đi. Ngươi trở về đi. Về sau bên phía Phượng tộc sẽ có người liên hệ với ngươi." Nói xong chậm rãi nhắm mắt lại.

Biểu hiện này cho thấy đã trực tiếp tiếp quản chuyện của mẹ con Xích Lan rồi.

"Vâng." Xích Lan các chủ chỉ có thể nhận lệnh đáp ứng.

Sau khi ngẩng đầu lên, bà ta đứng dậy bước ngắn lùi lại mấy bước, sau đó nhẹ nhàng ngồi quỳ tại phía sau Đại thánh, vươn hai tay tới, định xoa bóp cho Đại thánh.

Nhưng khi đầu ngón tay sắp chạm đến thì người nam nhân lên tiếng, "Trở về đi."

Xích Lan các chủ âm thầm cắn cắn môi, có chút mất mát, chậm rãi đứng dậy xin cáo lui.

Khi mới đi tới cửa thì nam nhân lại lên tiếng, "Có người đến, đi cửa sổ bên trái đi."

Xích Lan các chủ tuân lệnh leo ra cửa sổ, rời đi, biến mất trong bóng đêm.

Không bao lâu sau, có tiếng bước chân mạnh mẽ trên sàn gỗ vang lên, cửa bị đập vang rầm rầm, nam nhân bất đắc dĩ nói: "Vào đi."

Cửa trực tiếp bị đập mở ra, Quỳ Quỳ tươi cười hớn hở bước vào, ngay sau đó gã chợt khịt khịt mũi, a một tiếng, "Sao lại có mùi thơm nữ nhân ở đây chứ?"

Nam nhân: "Mũi của ngươi ngốc như chính ngươi vậy, không có việc gì thì cút ra đi."

Quỳ Quỳ cười hắc hắc cấu xa, bước nhanh đến phía sau y, nghiêng người ngồi xuống sàn, thả người ra, trực tiếp nửa tựa vào người nam nhân, vỗ vai y, "Ô Lạc tộc có cô nương xinh đẹp, ta mới lén nhìn rồi, thực sự rất xinh đẹp, đứng dậy đi, ta dẫn ngươi đi xem, nếu ngươi thích, chắc chắn không thoát trở thành lão bà của ngươi, tại trong tiểu bộ tộc này, ta vẫn là có chút mặt mũi."

Nam nhân liên tục thúc thúc khuỷu tay ra sau, muốn tránh khỏi sự đè ép của gã, "Nếu cần lão bà, ta chỉ cần tùy tiện lên tiếng là được rồi. Tên Tử Xuyên đó thực sự không có ý tốt, ngươi đừng có rằng lời của hắn là thật. Không đi, không đi, tránh ra đi."

"Có gì phải xấu hổ chứ. Dậy đi, đi thôi, đi xem nào." Quỳ Quỳ rất nhiệt tình, đứng dậy túm lấy cánh tay y, lôi kéo y giống như kéo lợn, trực tiếp kéo y trượt ra bên ngoài.

Chương 1082: Khối cầu to màu đen (1)

Sáng sớm, mây mù nhè nhẹ lượn lờ bao phủ ngọn núi.

Phượng Tàng Sơn bước ra khỏi nhà, thả bộ đi đến bên mép núi dõi mắt nhìn ra Thúy Vũ hồ xa xa. Lúc này, Phượng A Đao đi tới, nắm

tay đặt lên tim hơi khom người chào thủ lĩnh buổi sáng.

Phượng Tàng Sơn hất hất cằm về phía Thúy Vũ hồ, "Đã hai ngày liên tục rồi, không biết hôm nay có tiếp tục đến hồ giày vò nữa hay không."

Phượng A Đao trả lời: "Ngày hôm qua chúng ta lại trắng đêm tìm kiếm mấy lần dưới đáy hồ, nhưng vẫn không phát hiện được bất kỳ thứ gì. Không chỉ có chúng ta lẻn xuống hồ tìm kiếm, không tra rõ được là những kẻ nào, không biết đang tìm cái gì."

Đối với Phượng Tàng Sơn mà nói, đây là chuyện nằm trong dự liệu, nếu thật sự đã phát hiện ra cái gì đó, cho dù đêm muộn tới đâu, Phượng A Đao cũng sẽ báo cáo kịp thời.

Bỗng nhiên, trên ngọn núi phụ cách đó không xa, mơ hồ truyền đến tiếng trách mắng nho nhỏ, hai người đồng thời nghiêng đầu nhìn đến, đó chính là nơi A Hoàn, con gái của Phượng Tàng Sơn sinh hoạt, bây giờ mặc dù A Hoàn bị mất tích nhưng tạm thời vẫn không có ai ở căn nhà đó.

Hai người nhìn nhau, Phượng A Đao khom người nói: "Để ta đi xem." Dứt lời liền cấp tốc lướt đi.

Người đi nhanh, trở về cũng nhanh, không bao lâu sau, liền chạy trở về báo cáo: "Có khả năng đã xảy ra một chút hiểu lầm, chăn ga, gối, mấy thứ A Hoàn dùng để ngủ đột nhiên biến mất, Lục thẩm cho là A Thu lấy trộm, đang ở đó mắng A Thu."

Phượng Tàng Sơn ngạc nhiên, "Đức tính A Thu không tệ, không đến mức trộm đồ mình trông coi, huống chi đó chỉ là một ít đồ dùng đi ngủ. Phát hiện bị mất đồ từ khi nào?"

Phượng A Đao: "Có hỏi, Lục thẩm và A Thu nói rằng hôm qua vẫn còn nhìn thấy, nhưng sáng sớm nay đến quét dọn mới phát hiện không thấy nữa, hẳn là bị mất vào tối hôm qua."

Phượng Tàng Sơn không hiểu, "Trộm cái gì không được lại đi trộm chăn gối làm gì. Thúy Vũ hồ chúng ta có người như vậy sao? Nói Lục thẩm đừng có tranh cãi ồn ào nữa, truyền ra ngoài, còn tưởng rằng ta làm thủ lĩnh không có làm gì, ngay cả điều kiện sinh cơ bản của tộc nhân cũng không lo nổi."

"Vâng." Phượng A Đao nhận lệnh rời đi.

Dưới mái hiên nhà sàn, Xích Lan các chủ với chiếc váy đỏ dựa vào lan can nhìn màn sương mỏng manh lượn lờ trên núi non xa xa, nỗi lòng vẫn còn vương vấn xoắn xuýt về buổi gặp gỡ tối hôm qua, trong lòng lo lắng thấp thỏm, không biết vị đó có tin lời mình nói hay không, trước giờ những người ở địa vị cao thường đa nghi.

Huống chi bà ta đã hầu hạ vị đó rất nhiều năm, biết rất rõ tính cách của người đó.

Còn có một chuyện khác đó là, nhẩm tính thời gian, người của Xích Lan các sau khi nhận được tin tức của mình hẳn là đang nhanh chóng chạy đến, khi đó mình nên sắp xếp như thế nào chứ?

Ý định ban đầu của bà ta là gọi tới đủ người để hỗ trợ mình tìm ra độc thủ thực sự đứng phía sau, bây giờ vị Thám Hoa lang đó lại đưa ra một biện pháp khác, người của mình đến đây ngược lại sẽ trở nên kỳ quặc, khó xử.

Lúc này, từ dưới sườn núi có một người phụ nữ Phượng tộc ước chừng bốn, năm mươi tuổi xách theo một hộp thức ăn và một thùng nước đi lên, đây là người được Phượng tộc phái tới phục vụ sinh hoạt thường ngày của các quý khách nơi này. Khi đi tới trước nhà sàn, người phụ nữ ngước đầu nở nụ cười chào Xích Lan các chủ, rồi lập tức cộp cộp bước lên, đi thẳng vào trong nhà làm việc.

Một lúc sau, bên trong nhà truyền ra giọng nói nhẹ nhàng và êm ái của người phụ nữ, "Các chủ, khách nhân phía bên Ô Lạc tộc gửi lời cho ngài, nói là người của ngài đã bị ông ấy chặn lại giữa đường,

ngài không cần chờ nữa, nói ngài cứ yên tâm tiếp tục công việc đang làm, ông ấy cũng sẽ tham gia theo một hướng khác."

Xích Lan các chủ kinh ngạc quay đầu lại.

Rất nhanh, phụ nhân ở trong nhà đi ra, hơi cúi đầu mỉm cười chào, xách theo đồ đạc đã thu dọn xong bước xuống cầu thang, rời đi.

Xích Lan các chủ dõi mắt nhìn theo thật sự không ngờ tới, người mà Phượng tộc lúc trước sắp xếp tới đây phục vụ mình lại chính là người mà tối hôm qua Đại thánh nói sẽ liên lạc với mình ở bên này, là đụng chuyện mới tạm thời bố trí sao? Khả năng nhất thời bố trí là không lớn, nếu không biết tình hình nhân sự nội bộ của Phượng tộc, vội vàng thực hiện khống chế người nào đó để sử dụng chưa chắc đã có thể thành công.

Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là hành tung của mình từ lâu đã nằm trong tầm kiểm soát của Đại thánh, có nghĩa là khi mình vừa đến Phượng tộc và quyết định ở lại thì Đại thánh cũng đã can thiệp vào tình hình xung quanh mình.

Ngay cả Phượng tộc tại Đại Hoang Nguyên này cũng có tai mắt của Thiên Lưu sơn, cho dù biết rõ thế lực trong tối ngoài sáng của Thiên Lưu sơn rất khổng lồ, nhưng khi nghĩ đến việc mình chỉ vừa mới đến nơi hoang sơn dã lĩnh này liền bị Thiên Lưu sơn giám thị, bà ta lập tức không rét mà run.

Bà ta không thể suy nghĩ được quá nhiều, khi mặt trời vừa ló dạng, Dược Đồ liền tới đây mời đi, tiếp tục bay đến Thúy Vũ hồ du ngoạn.

Tất nhiên, Dữu Khánh cũng phải đi cùng. Hắn vẫn là như cũ, khi đến nơi, trước tiên liền đi bái kiến chủ nhà, sau khi gặp mặt chào hỏi phu phụ Phượng Tàng Sơn xong thì đi thẳng đến hồ.

Phượng Tàng Sơn nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, cất tiếng hừ lạnh, trong lúc nói chuyện, gã vừa công khai vừa âm thầm dò hỏi, nhưng Dữu Khánh bày tỏ rõ ra rằng mình không thể nói thật cho gã biết,

điều này khiến cho gã rất bất mãn, vung tay bỏ đi. Lần này gã không có tiếp tục chạy đến hồ chào hỏi Dược Đồ và Xích Lan các chủ, hết lần này đến lần khác cứ dán mặt nóng vào cái mông lạnh cũng không có ý nghĩa gì.

Diệp Điểm Điểm quay đầu nhìn trượng phu rời đi, rồi lại quay đầu nhìn xem bóng người mơ hồ phía hồ nước, vẻ mặt lo lắng, nàng thật sự không hiểu Dữu Khánh rốt cuộc muốn làm gì ở đây.

Những chuyện khác có lẽ nàng không biết, nhưng có thể khẳng định được một điều, việc có thể lôi kéo nhân vật như Dược Đồ và Xích Lan cùng nhau giày vò như vậy e rằng không thể nhỏ được.

Trong sơn động được tảng đá lớn chặn kín cửa, một lần nữa đến ca trực của mình, Nam Trúc cảm thấy không được tự nhiên, gã liền đi ra khỏi phòng, ngồi tại cửa vào giữa phòng trong và không gian ngoài, giữ khoảng cách giám thị.

Nhưng khiến gã không nghĩ tới là, tựa như đã do dự một hồi lâu Bặc Tang Tang chủ động đi tới trước mặt gã, thử hỏi: "Có thể cho ta nếm thử lại một chút loại thuốc lần trước hay không?"

"A ha…" Nam Trúc không nói nên lời mở to mắt nhìn cô ta, ánh mắt đầy kinh ngạc, gã cho rằng mình đã nghe lầm, cất tiếng hỏi lại: "Ngươi còn muốn thử?"

Ngụ ý là, ngươi đã biết rõ dược hiệu của loại thuốc đó rồi đó.

Chính gã cũng thấy xấu hổ, nào ngờ Bặc Tang Tang nghiêm túc gật đầu, không xấu hổ chút nào, thành ra trông Nam Trúc gã có vẻ tính cách như nữ nhân.

Nam Trúc khuôn mặt ửng đỏ, xấu hổ hỏi: "Chuyện này không thích hợp nha?"

Có một người bước tới bên cạnh, là Long Hành Vân, gã ta trực tiếp cất lời châm chọc, "Heo mập, không phải chỉ là một chút thuốc thôi

sao, có cần phải keo kiệt như vậy không hả? Tâm trí nhỏ mọn như thế là vì để nuôi thân thể mập mạp này sao? Sau này người cần vật liệu luyện chế gì cứ việc nói ra, ta bồi thường gấp trăm lần cho ngươi. Ngươi sợ chúng ta không trả nổi hay sao hả?"

Nam Trúc nhìn gã ta với ánh mắt là lạ, sau đó đột nhiên xuất thủ, lại khiến cho Long Hành Vân hôn mê bất tỉnh.

Chương 1083: Khối cầu to màu đen (2)

Bên cạnh đã không còn tai mắt nào nữa, Nam Trúc mới lại lấy ra chiếc lọ nhỏ kia, nắp lọ vừa mở ra, lập tức một hương thơm sảng khoái thấm vào gan ruột tràn ra, trong mắt Bặc Tang Tang lóe lên nét hưng phấn, vươn ngón tay tới muốn móc ra, nhưng mà Nam Trúc lại nhanh chóng rút lại.

Bặc Tang Tang sờ hụt vào không trung, liền quay nhìn gã với ánh mắt không hiểu.

Nam Trúc nghiêm mặt nói: "Ta có thể cho ngươi nếm thử lần nữa, nhưng ta cảnh cáo trước, chuyện kia giữa chúng ta, ngươi không thể nói cho bất kỳ kẻ nào biết, nhất là sư phụ Dược Đồ của ngươi."

Bặc Tang Tang gật đầu, "Ta không nói."

Nghe được lời cam đoan đó, Nam Trúc mới giao chiếc lọ nhỏ ra, ánh mắt nhìn về phía Bặc Tang Tang có vẻ là lạ khác thường, mở to mắt nhìn Bặc Tang Tang lại móc một ngón tay vào lọ lấy mật ong. Lúc trước, để cứu mạng Hướng Chân, Dữu Khánh lấy nhiều một chút cho gã ta ăn, Nam Trúc cũng luyến tiếc không cho, nhưng lúc này gã lại phóng khoáng vô cùng.

Lần này, Bặc Tang Tang không vội vã ăn ngay, đầu tiên, cô ta nhìn chằm chằm chút mật ong trên đầu ngón tay, cẩn thận quan sát,

đánh giá rất lâu, nhiều lần đưa lên mũi ngửi ngửi kiểm tra, tiếp đó mới dùng đầu lưỡi liếm một chút ít, nếm nếm cảm nhận. Sau mấy lần lặp lại như vậy, cô ta dần dần cau mày, dường như không tìm được manh mối gì, cuối cùng nhét hết toàn vào trong miệng, cẩn thận cảm ngộ.

Sau khi đã nuốt hết xuống bụng rồi, cô ta mới đi vào bên trong ngồi xuống, nhắm mắt tập trung cảm nhận hiệu quả của thuốc…

Nhóm người Dữu Khánh lại bơi vòng vòng trên hồ hơn nửa ngày, đến giữa buổi chiều, tại vị trí sâu nhất của Thúy Vũ hồ đột nhiên biến đổi, cuồn cuộn bốc lên một vùng nước đục ngầu, bọt nước sủi lên, giống như có một nguồn nước lớn phun trào, tràn ra xung quanh, rất nhanh liền khiến hồ nước xanh biếc dơ bẩn. Khi khu vực nước đục mở rộng ra đến đường kính chừng hai dặm thì có hai bóng người đột nhiên lao vọt ra khỏi mặt nước.

Dược Đồ và Xích Lan các chủ dắt tay nhau bay ra từ trong nước, hai người hợp sức khiêng một vật thể hình cầu màu đen, không biết là sắt hay là đá.

Rất nhanh sau đó, Dữu Khánh cũng trồi lên khỏi mặt nước, sau khi ba người hơi chút trao đổi với nhau, Dược Đồ và Xích Lan các chủ khiêng thứ đó nhanh chóng vọt lên trời, bay về phương xa, nhìn phương hướng không phải là Phượng Đầu lĩnh, những người công khai hay âm thầm theo dõi đều không biết hai người định đi đâu.

Dưới nước đã ngừng phun trào, Dữu Khánh vừa leo lên thuyền, Hướng Chân trông chừng trên thuyền lập tức hỏi: “Bọn họ khiêng cái gì đi vậy?”

Dữu Khánh lườm mắt nhìn gã, “Ngươi cứ khăng khăng muốn đi theo, ta xem như đã nhịn lắm rồi, bây giờ còn dò xét chuyện riêng tư của ta thì thực quá đáng. Ngươi cảm thấy ta sẽ nói cho ngươi biết sao?”

Hướng Chân không nói nên lời.

Dữu Khánh gõ gõ lên boong thuyền, đợi khi Mục Ngạo Thiết bơi lên, cũng lên thuyền, bọn hắn lập tức lái thuyền vào bờ.

Ráng chiều ửng đỏ, rực rỡ vô cùng.

A Lạc Công vội vã tiến vào hang động trong thân cây, bước nhanh đến trước mặt tộc trưởng bẩm báo, "Tộc trưởng, Dược Đồ và Xích Lan các chủ khiêng từ trong hồ ra một khối cầu lớn màu đen, không biết là thứ gì."

Phượng Kim Kỳ đột nhiên mở mắt ra, xốc tấm da thú màu đỏ tươi lên, "Đi, đi xem."

A Lạc Công vội nói: "Bọn họ không đem về đây, cũng không đặt tại Thúy Vũ hồ, sau khi đưa ra khỏi hồ, bọn họ liền bay đi, không về bên này, nhưng mấy người Thám Hoa lang thì đã trở về."

"Quả cầu lớn màu đen…" Phượng Kim Kỳ tức thì dừng bước, cất tiếng lẩm bẩm, "Trong Thúy Vũ hồ làm gì có quả cầu lớn màu đen nào, chưa từng nghe thấy, còn có người nào quen thuộc núi non sông nước Phượng tộc hơn chúng ta sao?"

A Lạc Công: "Tộc trưởng, chẳng lẽ là bảo bối gì đó ư? Bất kể như thế nào, đồ vật trên địa bàn này đều là của Phượng tộc chúng ta. Chúng ta có nên truy đuổi lấy về lại hay không?"

Phượng Kim Kỳ chậm rãi đi xuống bậc thang, "Ngay cả là thứ gì chúng ta còn không biết, dù gặp được người ta, chúng ta cũng không thể nói được gì, người ta có rất nhiều lí do để ứng đối, làm sao truy được?" Ông ta lắc đầu đi qua đi lại cân nhắc, "Thám Hoa lang trở về, những người khác hẳn là sẽ không thể không động lòng, các phương có phản ứng gì?"

A Lạc Công: "Tạm thời không có phản ứng gì. À! Đúng rồi, có mấy nơi truyền về tin tức, nói là thỉnh thoảng phát hiện thấy bóng dáng 'Tẩu Địa thú' của Yêu giới luồn lách trong phạm vi rừng núi Phượng tộc ta."

"Tẩu Địa thú? Loại thú này là dùng để lục soát tìm kiếm…" Đang lẩm bẩm, Phượng Kim Kỳ chợt ngẩn ra, quay đầu lại hỏi: "Sáng sớm nay, không phải ngươi nói là không biết chăn mền của A Hoàn bị kẻ nào trộm đi sao?"

Toàn bộ các việc to to nhỏ nhỏ trong tộc, khi biết được thông tin, A Lạc Công đều sẽ lảm nhảm bên tai tộc trưởng một lần, căn bản không có giấu giếm bất kỳ điều gì. Lúc đó lão ta cũng chỉ thuận miệng nói tới, khi đó hai người đều không để ý gì lắm đến chuyện này, bây giờ khi nghe hỏi như vậy, lão ta cũng chỉ vô thức gật gật đầu, sau đó bỗng nhiên thần sắc chấn động, "Tộc trưởng, ý của ngài là…"

Phượng Kim Kỳ trầm giọng nói: "Lập tức chuyển người đi, phải thật nhanh!"

A Lạc Công không quan tâm nổi cả chuyện cúi chào, nhanh chóng lắc mình rời đi.

Ở chỗ sâu trong núi non bao la, ánh tà dương rọi khắp, bóng cổ thụ thấp thoáng giữa các thung lũng, một con quái thú có vảy hình dạng vừa giống chó vừa giống tê tê, tứ chi với móng vuốt sắc bén leo trèo trong vùng núi như đi trên đất bằng, chiếc mũi đỏ hồng mềm mại dài cỡ ngón tay thỉnh thoảng hít hít ngửi ngửi lớp lá khô dày dày đặc và không khí, không biết nó ngửi được cái gì, tốc độ bò càng lúc càng nhanh.

Bỗng nhiên một bóng đen lướt qua, cuốn lấy quái thú, đó là một con đại xà màu đen, nó nhanh chóng đưa quái thú đến ẩn nấp dưới gốc đại thụ, thè lưỡi rắn ra, ngẩng đầu nhìn không trung, nhìn thấy mấy con chim to hơi chút lượn quanh, rồi nối đuôi nhau lao xuống, chui vào trong rừng cây.

Giữa thung lũng có một cửa hang động, bên trong hang thỉnh thoảng có thủ vệ của Phượng tộc thò đầu ra dò xét.

Chim to đáp xuống, người cầm đầu nhảy xuống, chính là A Lạc Công, thủ vệ ở bên trong lập tức đi ra gặp mặt, sau khi đối đáp với nhau mấy câu, A Lạc Công cảnh giác quan sát xung quanh một vòng rồi nhanh chóng tiến vào trong hang, rất nhanh liền dẫn một nữ tử Phượng tộc đi ra, trùm khăn kín đầu, không nhìn rõ là ai.

Nhóm người không có dừng lại chút nào, nhanh chóng leo lên phi kỵ lao vút lên trời bay đi, những thủ vệ còn ở lại cũng nhanh chóng thu dọn sạch sẽ mọi thứ rồi rời khỏi không để lại ai.

Lặng im một hồi lâu, sau khi không thấy người nào nữa, con đại xà trốn trong chỗ kín mới thả con quái thú ra, nhìn thấy quái thú lao xuống sườn núi, chạy vào bên trong động, nó cũng nhanh chóng trườn xuống, trên người dâng lên yêu khí, nó trực tiếp biến thành nam nhân che mặt bước nhanh tới trước.

Sau khi xông vào trong sơn động, phát hiện thấy nơi đây rõ ràng có dấu vết sinh hoạt của con người, quái thú nhanh chóng đánh hơi xung quanh hiện trường, rồi ngồi chồm hổm tại chỗ.

Nam nhân che mặt nam kiểm tra qua một lần dấu vết sinh hoạt còn lưu lại, rồi đứng dậy kêu gọi quái thú nhanh chóng rời đi.

Chương 1084: Khoan dung và độ lượng

Hồ trong nước cạn, ếch nhái kêu vang lúc hoàng hôn, một người lẻ loi soi bóng.

Dưới gốc cây bên hồ, Bạch Sơn vẫn ăn mặc trang phục Quỳ tộc, sau một lúc đứng yên, một bóng người lướt tới, trốn sau một gốc cây ở bên, chính là Tam động chủ Thiên Vũ của Thiên Lưu sơn, gã mặc một bộ áo choàng đen, đúng theo bản sắc ăn mặc của gã.

Thiên Vũ vốn là cùng đi theo Đại thánh Yêu giới tới Đại Hoang Nguyên, đây cũng là lí do lúc trước gã xuất hiện tại Thiên Tộc sơn và bị giam giữ. Sau khi quan sát xung quanh một vòng, gã nhỏ giọng bẩm báo: "Đại thánh, hẳn là đã tìm được tôn nữ A Hoàn của Phượng Kim Kỳ, người bị bắt cóc kia. Nhưng tiếc là chúng ta đến chậm một bước, đã bị người mang đi rồi."

Đang đứng lẳng lặng đối diện với bóng cây hồ nước, Bạch Sơn hơi quay đầu, "Tìm được là tìm được, 'hẳn là tìm được' là thế nào?"

Thiên Vũ giải thích: "Khi người của chúng ta vừa mới tìm đến một chỗ sơn động kín đáo, thì lại bị đại quản gia A Lạc của Phượng tộc đoạt trước. Trong sơn động đó có người canh gác, còn có một nữ tử không rõ thân phận, mặc trang phục Phượng tộc, tiếc rằng khi rời đi thì trùm kín đầu, không thể tận mắt xác định thân phận cô ta.

Sau khi những người đó đưa nữ tử kia đi, người của chúng ta đã vào sơn động kiểm tra cẩn thận, có thể xác định bên trong có khí tức mới mẻ sinh động của tôn nữ Phượng Kim Kỳ, đủ để chứng tỏ rằng lúc trước cô gái A Hoàn kia đã cư ngụ tại đó. Hơn nữa, đích thân A Lạc chuyển người đi, cơ bản có thể khẳng định người được đưa đi chính là cháu gái đã bị bắt cóc của Phượng Kim Kỳ."

Bạch Sơn a một tiếng, "Nói cách khác, chính là A Lạc kia đã bắt cóc tôn nữ của Phượng Kim Kỳ?"

Thiên Vũ khẽ lắc đầu, "Chắc hẳn không phải. Người của chúng ta quan sát thấy, nữ nhân trùm khăn đội đầu khi di chuyển không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy bị ép buộc, cũng không có bất kỳ tranh cãi ồn ào gì, rõ ràng là phối hợp cùng nhau di chuyển."

Bạch Sơn đột nhiên híp mắt lại, "Là Phượng Kim Kỳ bắt cóc tôn nữ của mình?"

Thiên Vũ: "Hoặc nói cách khác, căn bản không có chuyện bắt cóc, Phượng Kim Kỳ chỉ là tạm thời giấu tôn nữ của mình đi."

Vì sao phải giấu tôn nữ của mình đi? Bạch Sơn suy nghĩ một lúc rồi cất lời khen ngợi, "Chỉ vừa mới triển khai hành động, chưa đến một ngày đã tìm được người, ngươi làm việc thực sự rất nhanh."

Thiên Vũ: "Không phải chúng ta làm việc quá nhanh, mà nhờ Đại thánh sáng suốt, bảo chúng ta cùng lúc tìm kiếm theo nhiều tuyến nhiều đường, không nghĩ tới tôn nữ của Phượng Kim Kỳ thật sự ẩn thân tại trong phạm vi Phượng tộc."

Bạch Sơn không có nhiều lời với gã về việc này, trực tiếp ra lệnh: "Nếu như đã nắm giữ được manh mối, vậy thì tiếp tục tìm đi! Rất có khả năng chúng ta sẽ tìm được đáp án mấu chốt mà chúng ta cần từ cô cháu gái của Phượng Kim Kỳ, cần phải tìm được, bí mật cướp đi."

Thiên Vũ do dự một chút rồi thử nhắc nhở: "Phượng Kim Kỳ đột nhiên chuyển người rời đi, chỉ sợ là đã nhận ra điều gì đó, nếu không sẽ không trùng hợp như vậy. Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Phượng Kim Kỳ, một số hoạt động của chúng ta e rằng không thể giấu giếm được hắn, Phượng Kim Kỳ có lẽ đã có chuẩn bị, sợ rằng sẽ khó khăn để một lần nữa tìm được tôn nữ của hắn. Đại thánh, đáp án mấu chốt nhất có lẽ không chỉ ở trên người tôn nữ của Phượng Kim Kỳ, còn có người đơn giản, dễ dàng để hạ thủ hơn, không bằng…"

Bạch Sơn liếc nhìn gã một cái, đạm mạc nói: "Đơn giản, dễ hạ thủ bày ra công khai, giống như một ngọn đèn sáng, người nào đi ngang qua trước mặt đều có thể nhìn thấy rõ ràng, mọi người đều nhìn chằm chằm vào đó, không dễ dàng độc chiếm như vậy. A Hoàn này vốn đã mất tích, không có bị ai theo dõi, là mục tiêu rất tốt để hạ thủ, nếu có thể tìm được đáp án từ trên người nàng ta, thổi tắt ngọn đèn sáng đó đi cũng rất tốt."

Đây không phải là lý lẽ gì khó hiểu, đơn giản chính là muốn độc chiếm, mình đã có đáp án rồi thì sẽ chặt đứt con đường không cho người khác tìm được đáp án.

"Đã rõ." Thiên Vũ gật đầu, rồi lại lập tức thử nhắc nhở: "Đại thánh, hình như Xích Lan và Dược Đồ tìm được bảo bối gì đó dưới Thúy Vũ hồ, có nên tìm Xích Lan hỏi thông tin hay không?"

Bạch Sơn cúi đầu nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong nước, chậm rãi nói: "Không cần lo phía bên Xích Lan, nàng chạy không thoát. Ngươi phải bám chặt lấy đầu mối tôn nữ của Phượng Kim Kỳ kia."

"Vâng, để ta đi sắp xếp." Thiên Vũ cung kính nhận lệnh, rồi thấy không còn dặn dò gì nữa liền nhanh chóng lẻn đi.

Hoàng hôn trên biển, sóng nước lấp lánh, biển rộng bao la, một chiếc thuyền lớn giương buồm rẽ sóng lướt đi trên biển cả mênh mông, trông có vẻ cực kỳ nhỏ bé, kì thực chỉ tính từ trên boong tàu đã có ba tầng lầu, cửa sổ các gian phòng có cái đóng có cái mở, có người tựa trước cửa sổ, có người dựa bên cửa sổ, có trai có gái, bọn họ chỉ có thể buồn chán nhìn biển.

Có người ở trong phòng khoanh chân đả tọa, cũng có người đi tới đi lui ở trên thuyền, Ung Trạch Tuyết đứng tại đầu thuyền đón gió, nắng vàng rực rỡ nhuộm đẫm.

Chiếc thuyền lớn này vốn là do Quy Kiếm sơn trang thuê, trên thuyền, ngoại trừ một số nhân viên làm việc lặt vặt ra, cơ bản đều là nhân sự trọng yếu của Quy Kiếm sơn trang. Sự kiện Đại Hoang tự lần thứ nhất, đối với tông môn hoặc gia tộc có điều kiện như vậy mà nói, chạy đi xem náo nhiệt là chuyện rất bình thường.

Chỉ là đi quá nhiều người, danh ngạch của một bộ tộc không thể đủ, cần phân chia tới một số bộ tộc, Quy Kiếm sơn trang đủ sức có được mối quan hệ giao tiếp để làm việc đó.

Trên đường về, mọi người lại tập trung cùng nhau, khiến mọi người không nghĩ tới chính là, trang chủ Thiện Tri Nhất đột nhiên nói đã thật lâu không đi thuyền, muốn trở về bằng đường biển.

Điều này không khỏi quá lãng phí thời gian, nhưng mọi người có thể làm được gì bây giờ? Chỉ có thể tuân theo quyết định của trang chủ, sau khi rời khỏi Đại Hoang Nguyên, toàn bộ thành viên bước lên con thuyền lớn này, đặc biệt là hầu hết con cái và gia quyến của Thiện Tri Nhất đều có mặt.

Giữa âm thanh sóng biển, Thiện Thiếu Vân bước ra ngoài nhìn quanh nhìn quất, nhìn thấy được mẫu thân ở đầu thuyền, cô ta bước đến, buồn chán ngồi nghiêng ở đầu thuyền.

Ung Trạch Tuyết, mẹ cô ta lập tức lôi kéo cô ta đứng lên, "Nha đầu chết tiệt, để người ta nhìn thấy lại bị nói này nói nọ bây giờ. Không có nghe thuyền trưởng nói sao, nữ nhân không thể ngồi tại đầu thuyền, nếu không sẽ gặp xui xẻo."

"Hoang đường." Thiện Thiếu Vân bĩu môi bất mãn, sau đó quay đầu nhìn căn phòng chính trên tầng cao nhất, cũng là căn phòng cao quý nhất, "Không phải gia gia nói đã rất lâu không đi đường biển sao, nói cái gì mà muốn được cảm nhận, tại sao lên thuyền lại đóng chặt cửa không ra ngoài chứ, leo lên chiếc thuyền lảo đảo lắc lư này để đả tọa tu luyện, thực sự là…"

"Ngươi ngậm miệng."

"Mẹ, đi chiếc thuyền này phải khi nào mới đến được a!"

Ung Trạch Tuyết cất tiếng thở dài, bà ta cũng không biết lão gia tử chơi trò gì, nhưng không thể nói được gì…

Chuyện trông chừng con tin là công việc thay phiên nhau, nhìn thấy đám người Dữu Khánh trở về, Nam Trúc lập tức cất tiếng gọi "Lão Cửu, đến ngươi trông", dứt lời liền bỏ chạy, chạy đến bên cạnh Dữu Khánh hỏi thăm tình hình. Mục Ngạo Thiết có vẻ cũng đã quá quen thuộc với điều này, tiến tới tiếp nhận ca trực thay Nam Trúc, phát hiện thấy Long Hành Vân đang nằm bất tỉnh trên đất, ít nhiều có bất ngờ, kiểm tra xong cứu gã tỉnh lại.

Long Hành Vân vừa tỉnh lại, đứng lên liền mở miệng mắng, Mục Ngạo Thiết không thích nghe gã mắng chửi, lập tức lại biến gã thành câm điếc.

Long Hành Vân vô cùng bi phẫn, gã chạy đi tìm Bặc Tang Tang khoa tay múa chân ra hiệu, nhưng Bặc Tang Tang không có tâm tư đáp lại gã, cô ta ngồi yên tại đó im lặng suy tư.

Trời bắt đầu tối, ngoài động nổi lên một đống lửa, đang chuẩn bị ăn uống thì Thời Giáp chạy tới, ngồi xuống bên cạnh Dữu Khánh dò hỏi, "Lão đệ, sao ta nghe người của Phượng tộc nói là Dược Đồ và Xích Lan các chủ tìm được bảo bối gì đó ở Thúy Vũ hồ. Là bảo bối gì vậy?"

Dữu Khánh thoáng nhìn Hướng Chân một cái, vỗ vỗ lưng Thời Giáp, ra hiệu đi ra nơi khác nói chuyện riêng.

Thời Giáp cam tâm tình nguyện phối hợp với hắn, đứng dậy cùng rời đi. Nam Trúc cũng đứng lên vẫy mông chạy theo hóng chuyện.

Hướng Chân ngồi bên đống lửa thêm củi cũng chỉ liếc nhìn mấy cái, gã rất tự giác, không có cùng đi theo, gã biết rõ rằng người ta đã xác định mình là gian tế, là đang đề phòng gã.

Khi đã đi tới một bên, Dữu Khánh đưa mắt ra hiệu, Nam Trúc lập tức nhanh chóng chạy đi kiểm tra những chỗ tối có khả năng có người trốn ở gần đây, sau khi gã quay lại xác nhận không có gì khác thường về, Thời Giáp mới hỏi Dữu Khánh: "Như thế nào?"

Dữu Khánh hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Tên Trữ Bình Côn kia, tại sao các ngươi còn chưa động thủ?"

Thời Giáp thoáng sửng sốt, rồi lập tức giang hai tay ra, "Ta rất muốn động thủ, thế nhưng người ta nằm dưỡng thương tại Phượng tộc không di động, ta không tìm được cơ hội hạ thủ a."

"Vậy cũng phải." Dữu Khánh gật gật đầu.

Thời Giáp hỏi lại: "Mấy người Dược Đồ tìm được thứ gì trong hồ vậy?"

Dữu Khánh có vẻ khó xử, "Thời tiên sinh, ngươi đừng hỏi nữa, có hỏi ta cũng sẽ không nói, dù sao bọn họ đã đi rồi, sẽ không quay lại nữa."

Thời Giáp kinh ngạc, "Dược Đồ và Xích Lan các chủ đã rời đi rồi ư? Đồ đệ và nhi tử của bọn họ vẫn còn tại trên tay ngươi, họ không quan tâm tới sao?"

Dữu Khánh: "Thời tiên sinh, ngươi hảo tâm giúp ta, ta cũng không muốn lừa gạt ngươi, thực không dám giấu giếm, tối nay ta sẽ lặng lẽ trở về U Giác Phụ. Ta cáo từ đi trước một bước. Sau này nếu có rảnh rỗi, không ngại tới Đào Hoa cư ta ở lại chơi một đoạn thời gian, ta nhất định hết lòng chiêu đãi. Về phần nợ nần với Trữ Bình Côn, ta không có dự định so đo nữa. Ta đề nghị ngươi cũng xem như đánh rắm, bỏ qua cho rồi. Mọi người đều nhìn thoáng một chút, lòng dạ khoan dung và độ lượng một chút, thôi hãy quên đi."

"…" Thời Giáp nghẹn lời một lúc, sau đó nôn nóng hỏi: "Vì sao lại vội vã rời đi như vậy?"

Dữu Khánh ghé sát vào lão ta, căn dặn, "Thời huynh, huynh cần phải giữ bí mật giúp ta, không nên để người khác biết được chuyện ta rời đi."

Thời Giáp có phần bảo sao nghe vậy: "Yên tâm đi! Nếu ngươi đã dặn dò như vậy, ta tất nhiên sẽ không nói lung tung."

Sau đó lão ta có phần lơ đãng không tập trung, nói thêm mấy lời kiểu như tha thứ không đưa tiễn này nọ, rồi rời đi.

Lão ta rời đi không bao lâu, đến lượt Tô Bán Hứa chạy tới, y không tới tay không, còn mang theo một chút rượu tới đây.

Uống rượu chỉ là thứ yếu, rất nhanh y lại giống như Thời Giáp vậy, quan tâm đến thứ mà Dược Đồ và Xích Lan các chủ lấy ra từ trong hồ.

Đối với việc này, Dữu Khánh dùng một câu nói cho qua, "Tô tiên sinh, mấy chuyện đó, ngươi đừng hỏi, có hỏi ta cũng sẽ không nói. Chúng ta uống rượu là được."

Được rồi, Tô Bán Hứa cười cười bỏ qua, quả thực không có hỏi tiếp mấy chuyện đó nữa.

Sau khi uống rượu xong, Tô Bán Hứa không có ở lại đây qua đêm, y mang theo mùi rượu cáo từ rời đi.

Thừa dịp Hướng Chân đi vào bên trong động đổi ca cho Mục Ngạo Thiết đi ra ngoài ăn, Nam Trúc nhịn không được ghé sát bên người Dữu Khánh, nhỏ giọng hỏi: "Tô Bán Hứa tới đây, sao không nói giống với Thời Giáp?"

Dữu Khánh liếc gã một cái, "Nói nhảm, dò xét đương nhiên phải làm từng cái từng cái, nói tin tức sắp đi cho tất cả bọn họ, nếu đêm nay trên đường đi thật sự gặp phải chuyện ngoài ý muốn, ngươi làm sao biết được là bên nào? Đêm nay trước tiên thử Thời Giáp, nếu như không có chuyện gì xảy ra thì quay trở về, ngày mai mới nói cho Tô Bán Hứa biết chúng ta sẽ rời đi."

"À." Nam Trúc bừng tỉnh hiểu ra, nhưng lại có lo lắng, "Không đúng nha, ngoài sáng trong tối có không biết bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, chỉ cần chúng ta vừa bỏ chạy, chỉ sợ tất cả đều biết được, nói hay không nói có khác gì sao?"

Dữu Khánh: "Yên tâm đi! Dược Đồ và Xích Lan các chủ cũng không phải để trưng bày, chút tiểu xảo này không làm khó được bọn họ. Bọn họ sẽ hỗ trợ sắp xếp tốt."

Hắn nhấc tay gọi Mục Ngạo Thiết ghé sát tới đây, rủ rỉ rù rì sắp xếp một số việc cho hai người.

Sau khi tản ra, Mục Ngạo Thiết lại đi thu gom một số củi đem tới, để duy trì đống lửa không tắt.

Đêm dần dần khuya, khi giờ Hợi tới gần, từ trên bầu trời đêm đột nhiên lao xuống mấy con phi kỵ Thiên Lý lang, Dữu Khánh và Nam Trúc lập tức đứng dậy đi vào động kêu gọi lão Cửu, mỗi người đều vác bao vác túi, lôi kéo cả Long Hành Vân và Bặc Tang Tang đang không hiểu ra sao cùng nhau ra ngoài, mấy người nhảy lên phi kỵ rồi trực tiếp lao vút lên không, bay đi, thoáng cái liền biến mất trong màn đêm.

Đột nhiên phi kỵ bay tới, đột nhiên chở bọn họ rời đi, bất ngờ và cấp tốc, khiến người khó lòng đề phòng.

Hướng Chân nhìn theo, sau đó cúi đầu, tiếp tục ngồi ở đống lửa trước thêm củi.

Không bao lâu sau, một bóng người lướt tới, chính là A Lạc Công. Lão ta trước tiên vọt vào trong động, nhìn xem, rồi lại lóe ra lướt đến trước mặt Hướng Chân, hỏi: "Thám Hoa lang đâu rồi?"

Hướng Chân bình tĩnh nói: "Đưa người đi rồi."

"Đưa người?" A Lạc Công không hiểu, "Đưa người nào đi?"

Hướng Chân: "Nói là đưa con trai của Các chủ Xích Lan các và đồ đệ của Dược Đồ đi trả lại cho bọn họ."

A Lạc Công nhăn mày, "Ngươi không đi?"

Hướng Chân: "Bọn họ nói đưa người xong sẽ trở về."

A Lạc Công như muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng không có dông dài với gã nữa, nhanh chóng lắc mình rời đi.

Hướng Chân ngồi im lặng thêm củi trước đống lửa, gã không nói dối, mấy người Dữu Khánh đã nói như thế, còn dặn gã ở lại "Giữ nhà",

nói trả người xong sẽ trở về tìm gã, nhưng khi nhìn thấy đám người Dữu Khánh rời đi còn vác theo túi hành lý, gã liền có hoài nghi, bởi vì gã cũng không phải lần đầu tiên bị mấy người này vứt bỏ, tại trong Bách Hoa tiên phủ từng đụng phải một lần, mấy tên gia hỏa này hoàn toàn làm được chuyện như vậy.

Chương 1085: Chẳng qua chỉ như thế

Rất nhanh, lần lượt trước sau lại có hai bóng người đi tới, Tô Bán Hứa tới trước một bước, y trực tiếp tới áp sát trước mặt Hướng Chân, gấp gáp hỏi, "Dữu Khánh đâu, ta có chút việc tìm hắn?"

Tên gọi này coi như là kết quả sau nhiều lần Dữu Khánh nhắc nhở bọn họ, nhưng không có ai thật sự coi tên gọi này là thật, đa số đều chỉ cho rằng Thám Hoa lang dùng để che đậy.

Hướng Chân liếc mắt nhìn y, bất kể y có mù mờ thông tin như thế nào đi nữa cũng có thể nhìn thấy được, làm gì có chuyện tìm Dữu Khánh, rõ ràng chính là kinh ngạc khi thấy Dữu Khánh rời đi nên đến đây để xác nhận, gã đều đều trả lời: "Đưa người đi rồi."

Tô Bán Hứa nghi hoặc, "Đưa người nào?"

Hướng Chân: "Long Hành Vân, Bặc Tang Tang."

Tô Bán Hứa: "Đưa đi đâu vậy?"

Hướng Chân duỗi tay cầm lấy một khúc củi ném vào trong đống lửa, một đống đốm lửa bắn tung lên, thuận miệng đáp, "Không biết."

Tô Bán Hứa lập tức lắc mình lướt vào trong sơn động để kiểm tra. Thời Giáp tới ngay sau đó thì không hé răng nói tiếng nào, đi theo phía sau Tô Bán Hứa, đứng nghe Tô Bán Hứa đặt câu hỏi, sau khi đảo mắt liếc nhìn Hướng Chân một cái, lão ta cũng tiến vào kiểm tra bên trong động.

Đúng vào lúc này, lại có một người khác đi tới, chính là Trữ Bình Côn cụt một cánh tay, kẻ tới đây quấn lấy Phượng tộc đề nghị buôn bán đặc sản vùng núi. Lão tới vừa lúc nhìn thấy Tô Bán Hứa và Thời Giáp từ trong động đi ra.

Hai bên nhìn thấy nhau, không tính là bối rối nhưng tuyệt đối không thể không tức giận.

Tô Bán Hứa không có hòa nhã gì với Trữ Bình Côn, ngay lập tức hỏi: "Ngươi tới đây làm gì?"

Trữ Bình Côn cất tiếng hừ lạnh, "Ta nghe nói tiểu tặc đã bỏ chạy, đặc biệt đến đây xem có phải thật hay không."

"Tật xấu." Tô Bán Hứa ném lại một tiếng mắng rồi nhanh chóng rời đi, hiển nhiên không còn lòng dạ quan tâm việc khác.

Trữ Bình Côn lập tức tiến tới phía cửa động định vào trong dò xét, nhưng Hướng Chân đang ngồi bên đống lửa đã nhàn nhạt lên tiếng, "Nếu dám tự ý xông vào, ta chém ngươi."

Thái độ đối xử với khách tới rõ ràng không giống nhau, gã cũng không ngốc, tên họ Trữ này đã tỏ rõ thái độ đối địch với nơi này, gã làm sao có thể để cho lão ta xâm nhập vào nhà.

Trữ Bình Côn tức thì lùi lại một bước, lớn tiếng hét lên: "Ngươi dám! Nơi này là Phượng tộc, không phải nhà của ngươi!"

Hướng Chân bình tĩnh đáp lại: "Là nơi ở của ta."

Trữ Bình Côn tức giận, nhưng bước chân cũng chỉ hơi di chuyển một chút, đồng tử hơi co lại, bởi vì lão ta phát hiện thấy ngọn lửa bập bùng trước mặt Hướng Chân có tình trạng hơi khựng lại, dừng lay động, vì vậy lão ta hừ lạnh phất tay áo, xoay người bỏ đi.

Thời Giáp giống như là chạy tới đây xem kịch, không chào hỏi Hướng Chân tiếng nào, và là người cuối cùng không nhanh không

chậm cất bước rời đi.

Về đến hang động thân cây, A Lạc Công trước tiên tìm đến Phượng Kim Kỳ bẩm báo, "Tộc trưởng, người bên dưới báo cáo, mấy người Thám Hoa lang đã đột ngột rời đi, nói rằng tình hình rất bất thường. Nhận được thông tin, ta đã tự đến đó xác minh, đúng là chỉ còn lại Hướng Chân. Hướng Chân nói là đi đưa Long Hành Vân và Bặc Tang Tang trở về, nhưng theo quan sát, mấy người Thám Hoa lang hẳn là đã bỏ chạy rồi."

Đang với dáng vẻ như ngủ gục, Phượng Kim Kỳ chợt mở mắt ra, chỉ thẳng vào mấu chốt của vấn đề, "Đã bỏ chạy làm sao còn lưu lại một người?"

A Lạc Công: "Bọn hắn đã thu dọn hành lý đem đi. Tên Hướng Chân đó dù sao cũng không phải là người của Đào Hoa cư."

Phượng Kim Kỳ: "Đã sắp xếp người đi theo kiểm tra chưa?"

A Lạc Công: "Không kịp, đột nhiên có mấy con phi kỵ từ trên bầu trời đêm lao xuống, chắc hẳn đều là Thiên Lý lang. Đột nhiên đáp xuống, đón người rồi lập tức rời đi, không có dừng lại lâu chút nào, ngay cả bọc hành lý cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng. Đây rõ ràng là đã có kế hoạch từ trước. Hơn nữa, có bóng đêm che giấu, căn bản không biết bọn hắn đã đi về phía nào. Trừ khi được biết trước và có sự chuẩn bị may ra. Khi phát hiện thấy tình hình không đúng, muốn phái người đuổi theo thì đã muộn."

Phượng Kim Kỳ: "Xem ra bọn hắn quả thực là đã lập kế hoạch thoát thân. Được rồi, đã đi thì để đi đi, thuận theo tự nhiên, chỉ mong là đã thật sự rời đi."

Ánh trăng sao bàng bạc như mộng ảo, nhóm người điều khiển phi kỵ bay ở trên cao, bên tai tiếng gió vù vù, năm người, năm con phi kỵ, còn có hai con trống không, một con bay trước dẫn đầu, một con bay ở sau cùng.

Mục Ngạo Thiết khống chế Bặc Tang Tang cùng cưỡi một con, Dữu Khánh khống chế Long Hành Vân cùng cưỡi một con, Nam Trúc quá mập, vì để giảm bớt gánh nặng cho phi kỵ, một mình gã cưỡi một con.

Trên bầu trời, mấy người không ngừng cảnh giác xung quanh, bọn hắn đã bay ra khỏi phạm vi Phượng tộc từ lâu nhưng mãi vẫn chưa thấy chuyện gì xảy ra, Dữu Khánh không thể không tự hỏi phải chăng mình đã lựa chọn đối tượng sai lầm khi dụ dỗ Thời Giáp, và ngày mai sẽ đổi sang thử Tô Bán Hứa?

Thiết kế bẫy rập này, bất kể là kẻ lấy trộm mũ phượng và kẻ bắt cóc Trùng Nhi có phải cùng một tốp hay không, mục đích và ý đồ đều chỉ về một điểm, lại có thêm đồ vật lấy ra từ Thúy Vũ hồ, hắn không tin rằng kẻ có lòng dạ gây rối có thể nhịn được không đi nắm bắt sơ hở này, có thể để mặc kệ cho hắn trốn về U Giác Phụ.

Làm như thế này cũng là vì bị bất đắc dĩ, hắn vốn một mực chờ đợi kẻ bắt cóc Trùng Nhi tới bắt chẹt mình, nhưng mãi vẫn không thấy tới, cho dù bọn hắn cố ý làm ra vẻ huyền bí tại Thúy Vũ hồ cũng không dụ được đối phương xuất hiện, phải nói rằng kẻ bắt cóc thật sự rất biết giữ bình tĩnh, vì vậy, hắn chỉ có thể từng bước một làm sâu sắc thêm sự dụ hoặc.

Tất nhiên, hắn không biết sẽ dụ ra được trò trống gì phía sau Thời Giáp, quỷ mới biết được phía sau Thiện Tri Nhất giấu giếm cái gì.

Trong khi hắn đang cao độ đề phòng nguy cơ có thể xảy ra thì phía trước bất chợt xuất hiện một đám mây đen lớn, phi kỵ dẫn đầu lập tức bay chếch lên, dẫn dắt đội ngũ bay xéo lên bên trên đám mây quy mô lớn, sau khi vượt qua nó, một nhóm mới khôi phục lại bay ngang, nhìn phía dưới như núi sương biển mây vậy.

Bọn hắn muốn tránh khỏi nguy cơ có khả năng xuất hiện từ trong đám mây, nhưng nguy hiểm cuối cùng vẫn chủ động tìm tới, muốn tránh cũng không thể tránh. Trong đám mây có một chỗ dập dờn

dao động, một bóng người lao vút lên, xông thẳng tới đội ngũ đang bay, nhanh như một bóng ma.

"Không tốt." Mấy người, kể cả mấy Thiên Lý lang đang bay dồn dập hét lên, đều nhận thấy có chuyện không ổn.

Người đến mặc hắc y che mặt, rõ ràng không có ý tốt.

Đám người Dữu Khánh nhìn xuống dưới, tức thì vô cùng lo sợ, người có thể bay lên trời cao, nếu không phải là cao thủ cảnh giới Cao Huyền mới là lạ.

Mấy con phi kỵ gấp gáp chuyển hướng tránh né, nhưng người che mặt không cho chúng nó thoát thân, một chưởng vang trời đánh ra, khí thế rung chuyển bầu trời, đòn tấn công bao trùm tất cả, không ai có thể tránh né.

Vào lúc này, phi kỵ dẫn đội đột nhiên quay ngược lại, lao xuống, đối diện với một chưởng vang trời kia.

Trong mắt người che mặt hiện lên nét kinh ngạc, trong số Yêu tu phi cầm khắp thiên hạ, chỉ có một số rất ít dám đón đỡ một chưởng này của y, ít nhất, trong hiểu biết của mình, tuyệt đối không có con súc sinh lông lá trước mắt này.

Về phương diện này, rất khó tồn tại cao thủ lánh đời gì đó, cần sử dụng tới tài nguyên tu luyện quá khổng lồ, không thể gạt được người có chú ý.

Sự thật cũng là như thế, nếu không phải trải qua quan sát, đã xác định nắm chắc thành công, y sẽ không liều lĩnh hiện thân xuất thủ.

Nhưng kết quả thường nằm ngoài dự liệu.

Oanh! Giống như tiếng sấm sét nổ vang trong bầu trời đêm, hai đòn đánh chạm vào nhau, sóng xung kích cường đại đẩy ra một khoảng trống lớn trong tầng mây trên cao, và khu vực xung quanh bắt đầu

bị vặn vẹo xé rách ra một phạm vi rộng lớn, dưới ánh trăng chiếu rọi trông rất ngoạn mục.

Người che mặt rất kinh ngạc, nhìn thấy con chim to kháng cự kia vỡ tung ra, giống như bị đánh cho nổ tung thành từng mảnh.

Trong đám da lông bay tung tóe đó, có một đám mây đỏ quay cuồng bay ra, giống như một tấm lưới lớn chụp xuống phía dưới, một người tay áo phất phới tung bay ở trong đó, nghênh chiến với người che mặt, không phải ai khác, chính là Xích Lan các chủ.

Sóng xung kích cường đại cũng ảnh hưởng đến đội ngũ bay phía trên, tại thời điểm đội ngũ sắp bị hất lật tung, con phi kỵ bay theo phía sau lao vọt đến phía dưới bọn hắn, cũng vỡ tung ra, một lão già mặc y phục vải thô, tóc nửa vàng nửa đỏ, chính là Dược Đồ. Lão ta phóng vút lên cao, vung tay đè xuống, toàn bộ dư âm chấn động đủ để hất tung mọi người lập tức bị triệt tiêu.

Ngồi trên phi kỵ, vẫn còn kinh hãi chưa bình tĩnh lại, Long Hành Vân liếc mắt nhìn tới, liền nhận ra bóng người màu đỏ là mẫu thân của mình, gã vừa mừng vừa sợ, há mồm gọi mấy lần, nhưng không cách nào phát ra tiếng. Điều này phải tự trách gã, miệng chỉ toàn nói lời không hay, Dữu Khánh không tiện vả vào miệng gã ngay trước mặt Xích Lan các chủ, chỉ có thể khiến gã im miệng.

Bặc Tang Tang thì mừng rỡ cất tiếng gọi, "Sư phụ."

Cả hai đều không ngờ được, hai người này lại ẩn giấu tại trong đội ngũ, đi theo hộ tống, lúc này mới biết trước đây đã hiểu lầm Dữu Khánh, tưởng rằng bọn hắn muốn đi gây sự, hành động này rõ ràng là có sư trưởng âm thầm tham gia vào kế hoạch.

Dược Đồ chỉ hơi ngước mắt nhìn rồi lao xuống xuống.

Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh, người che mặt ở phía dưới dù muốn tránh đi cũng đã tránh không kịp, bị đám mây đỏ bùng nổ ra

bao trùm. Đám mây đỏ quay cuồng xoắn lại như cơn lốc, như muốn cuốn chặt lấy người che mặt vào bên trong.

Cũng không biết lụa đỏ vô tận từ trong hai ống tay áo phấp phới của Xích Lan các chủ là từ đâu bay ra.

Rầm rầm rầm, những âm thanh như sấm rền nổ vang liên tục trong vòng vây lụa đỏ cuồn cuộn đang rất nhanh co lại, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bọc lụa đỏ phồng lên.

Đột nhiên, bọc lụa đỏ phồng lên trở nên yên tĩnh, âm thanh nổ vang cũng biến mất, thay vào đó chính là những âm thanh loạn xạ.

Phốc phốc phốc, rẹt rẹt rẹt, dưới ánh trăng xuất hiện dày đặc chi chít quang ảnh xuyên qua bọc lụa đỏ bay ra ngoài, thoáng cái đã khiến bọc lụa đỏ thủng lỗ chỗ như cái sàng, tiếp đó bị xé rách thành vô vàn mảnh nhỏ, vô số kiếm ảnh trong suốt kèm theo kiếm khí ngút trời bắn ra, rồi ngưng tụ lại quay cuồng như rồng, cuồn cuộn bay lượn về phía Xích Lan các chủ.

Nhìn thấy trận thế này, đã ép ra được thực lực của đối phương, Xích Lan các chủ gầm lên, "Thiện Tri Nhất, quả nhiên là ngươi!"

Thân thể bà ta vù vù xoay tròn, lụa đỏ cuốn theo tựa như một tấm lưới sắt hộ thể, lao tới phía trước, mạnh mẽ xông vào trong kiếm khí cuồn cuộn, tức thì vang lên hàng loạt tiếng nổ vang lộp bộp như mưa to xối xả giội vào tấm tôn, không khí trong thiên địa đều bị rung động.

Một đám người từ trên cao nhìn xuống không nhìn ra tình hình chỉ thấy đầy chấn động về mặt thị giác, trong khi đó, Dược Đồ đang lao xuống không biết nhìn ra được cái gì, gấp gáp dừng lại, không dám tiếp tục tiến tới.

Các chủ Xích Lan các cất tiếng quát to, "Dược Đồ, ngươi đi mau!"

Dược Đồ giật mình, không biết nhận ra được điều gì, cũng không quay đầu lại, lập tức nhanh chóng đi xa. Tình hình này khiến cho đám người ở trên cao đang xem trận chiến giật nảy mình, hiển nhiên ngay cả Bặc Tang Tang cũng không nghĩ đến sư phụ của mình khi lâm chiến thì bỏ lại cô ta, chạy mất.

Sau khi Dược Đồ vừa đi xa, những âm thanh đánh nhau kịch ở phía dưới cũng rất nhanh biến mất.

Kiếm quang bay đầy như mây, rồi sau đó hình thành những vòng xoáy ánh sáng, làm nổi bật vị vương giả ở trong đó, chiếc khăn che mặt của hắc y nhân đứng ở giữa đã rơi xuống, khuôn mặt thật lộ ra, chính là Thiện Tri Nhất, vẻ mặt đầy sát ý.

Xích Lan các chủ duỗi tay áo lơ lửng trong không trung, không chỉ hai dải lụa đỏ cuồn cuộn hai bên ngắn đi không ít, lại còn bị phá rách nát khắp nơi, tóc cũng bị xõa tung ra, tán loạn không đều, phía sau lưng rõ ràng còn có một vệt rạch dài chảy máu đỏ lòm, thở hổn hển nhìn chằm chằm đối thủ, có thể nói vô cùng chật vật.

Nhìn thấy mẫu thân như thế, Long Hành Vân sốt ruột vô cùng.

Dữu Khánh giữ chặt gã, tim đập thình thịch nhìn cảnh này, đường đường Xích Lan các chủ lại không đỡ được đòn tấn công của Thiện Tri Nhất trong chốc lát. Cả hai đều có cảnh giới Cao Huyền, không ngờ tới thực lực hai người lại chênh lệch lớn như vậy.

Thiện Tri Nhất ngạo nghễ lên tiếng, "Xích Lan các chủ chẳng qua chỉ như thế!"

Hiển nhiên, đây là lần đầu tiên hai người giao đấu với nhau, lần đầu tiên kiến thức được thực lực của đối phương.

Xích Lan các chủ lạnh lùng nói: "Thiện Tri Nhất, thành thành thật thật thúc thủ chịu trói, có lẽ còn có một con đường sống!"

Thiện Tri Nhất hừ lạnh, "Năm con phi kỵ, năm người khống chế hai con tin, chiếm ba con, vừa vặn dư hai con, hợp tình hợp lý, tính kế đúng là rất tốt. Ta quan sát thật lâu, vậy mà vẫn không nhận ra được. Đường đường Xích Lan các chủ và Dược Đồ đại danh đỉnh đỉnh lại hạ mình giấu đầu co đuôi ở trong túi da súc sinh, chỉ vì đối phó lão phu. Thật đúng là dụng tâm lương khổ a!"

Ông ta vung tay áo lên, vô số kiếm quang tiêu tán, biến thành cương khí cuồn cuộn tràn ra xung quanh, chính ông ta thì xoay người lại, bay vút đi, rất nhanh biến mất trong tầm mắt mọi người.

Cứ như vậy thôi sao? Nam Trúc không hiểu, vô cùng lo sợ hỏi một câu, "Như vậy có nghĩa là gì?"

Dữu Khánh nghiến nghiến răng, nói: "Hẳn là không có việc gì nữa."

"Không có việc gì nữa? Không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt." Nam Trúc vỗ vỗ ngực, nhìn tới Bặc Tang Tang, "Làm ta sợ muốn chết. Tang Tang, sư phụ ngươi quá tệ đi, nhìn thấy đánh không thắng lập tức bỏ chạy đầu tiên, ngay cả ngươi cũng không quan tâm tới. Sư phụ như vậy thực sự là… Chậc chậc."

Dữu Khánh lườm gã một cái, không vui nói: "Ngậm miệng đi, chúng ta phải cảm tạ Dược Đồ tiền bối, là ông ấy đã cứu mạng chúng ta."

Chương 1086: Bỏ chạy kỳ quặc (1)

Dược Đồ đã cứu chúng ta sao? Nam Trúc không hiểu được, đang định hỏi một chút, một bóng đỏ lướt tới, Xích Lan các chủ ở phía dưới đã bay lên đây, ánh mắt mọi người dừng lại trên hình dạng vô cùng chật vật của bà ta, giờ phút này bà ta đâu còn có chút phong thái, dáng vẻ tiên nữ trên trời nào nữa.

Long Hành Vân khẩn trương, miệng kêu ô ô, rõ ràng là đang quan tâm tình trạng bị thương của mẫu thân.

Dữu Khánh thì lại muốn chào hỏi nữ nhân này bằng những lời thô tục, hắn rất muốn hỏi xem chuyện xảy ra như vậy là như thế nào. Lúc đầu, khi lập kế hoạch và quyết định dụ dỗ Thời Giáp trước thì hắn đã có lo lắng về Thiện Tri Nhất đứng sau Thời Giáp, mặc dù nhìn mặt ngoài có vẻ như Thiện Tri Nhất không đến đây, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, hắn có hỏi nữ nhân này nếu như đụng phải Thiện Tri Nhất thì có nắm chặt hay không, vị Xích Lan các chủ này bảo hắn yên tâm, thậm chí còn có thái độ kiêu ngạo, tỏ ra không xem trọng trang chủ Quy Kiếm sơn trang, rõ ràng là rất có nắm chắc.

Vì vậy, lúc đó Dữu Khánh thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy yên tâm, dù sao đây cũng là Xích Lan các chủ đại danh đỉnh đỉnh, có thể tưởng tượng được thực lực như thế nào, hơn nữa còn có thêm Dược Đồ cũng cảnh giới Cao Huyền xuất thủ hỗ trợ, nào ngờ lại chơi đùa ra kết quả như thế, vừa mới giao đấu không bao lâu đã bị Thiện Tri Nhất đánh cho phải kêu la "Chạy mau", đối đầu với Thiện Tri Nhất gần như không có sức lực hoàn thủ, trò gì vậy.

Tính ngàn tính vạn không tính được sơ hở lại đến từ người phụ nữ này, hắn thật sự không biết vị Các chủ này lấy sức lực từ đâu ra để coi thường trang chủ Quy Kiếm sơn trang, tình hình đó suýt chút nữa khiến hắn sợ hãi đến chết.

Tuy nhiên, không thể không thừa nhận rằng chính là nữ nhân này đã hóa giải nguy cơ tại thời khắc mấu chốt, tiếng quát lớn nhắc nhở Dược Đồ đi mau đã cứu mạng mọi người.

Nhưng vào lúc này, Xích Lan các chủ không có lòng quan tâm việc khác, giống như chim sợ cành cong, cảnh giác nhìn xung quanh, nói: "May mắn thoát thân, nơi đây không thích hợp ở lâu, nhanh chóng trở về Phượng Đầu lĩnh đi."

Không ai có ý kiến phản đối, xem ra địa phương an toàn gần đây nhất cũng chỉ có Phượng tộc mà thôi, nhóm người nhanh chóng quay ngược trở lại.

Dược Đồ nhanh chóng bay lên, gia nhập vào đội ngũ bọn hắn, hóa ra Dược Đồ vẫn không có đi xa, sau khi nghe thấy âm thanh đánh nhau đã biến mất, liền lặng lẽ lẻn trở về, trốn ở nơi kín đáo âm thầm quan sát, khi đã đảm bảo Thiện Tri Nhất không còn xuất hiện nữa lão ta mới quay về tụ tập cùng mọi người.

Bên trong một căn nhà sàn cho khách tạm trú tại Phượng Đầu lĩnh, trong cảnh tối lửa tắt đèn, Thời Giáp vẫn chưa đi nghỉ mà một mực quanh quẩn đi tới đi lui trong bóng tối.

Đột nhiên, cửa sổ mở ra, lão ta giật mình vụt quay lại, đang định cất tiếng quát hỏi xem là ai thì một giọng nói quen thuộc vang lên trước, "Là ta."

Là giọng của Thiện Tri Nhất, ông ta nhẹ nhàng lướt vào cửa sổ như một bóng ma.

Thời Giáp kinh ngạc, thấp giọng hỏi: "Trang chủ, sao ngài lại tới đây, đã đắc thủ rồi sao?"

Ở trong bóng tối, Thiện Tri Nhất cũng hạ thấp giọng nói: "Không thể đắc thủ, đó là cạm bẫy, Xích Lan và Dược Đồ căn bản không có rời đi, trong lúc giao đấu ta đã bị bộc lộ, phải trốn đi. Bây giờ ta không thể nào quan tâm tới các ngươi được nữa, ngươi hãy tự nghĩ cách thoát thân đi."

Cạm bẫy? Thời Giáp đầu tiên là kinh hãi, ngay sau đó có phần kích động, nếu là cạm bẫy, còn có thể khiến cho trang chủ phải nói ra chữ "Trốn", có thể tưởng tượng được sự nguy hiểm tại nơi này, như vậy trang chủ càng không cần phải chạy tới đây, đây là sợ không có ai báo tin cho bọn họ, nói chính xác là cố ý tới thông báo cho lão ta thoát thân.

Lão ta kích động nói: "Trang chủ, hiện tại chúng ta có thể nghĩ biện pháp thoát thân, nhưng phía bên Quy Kiếm sơn trang thì phải làm sao bây giờ, nhiều người như vậy, trong lúc nhất thời làm sao có thể thoát thân? Sợ rằng không kịp a!"

Thiện Tri Nhất: "Sau khi Đại Hoang tự kết thúc, mọi người đều chưa trở về, ta đã bảo bọn họ đi đường biển. Ai! Dính vào loại chuyện này, tan cửa nát nhà là chuyện thường, ta không thể không chuẩn bị trước, trên biển rộng mênh mông, không khác gì trên trời, không có dễ dàng để tìm được một chiếc thuyền như vậy. Ta có đầy đủ thời gian chạy đến đưa bọn họ chuyển đi. Bản thân các ngươi phải cẩn thận."

Thời Giáp liên tục gật đầu, "Trang chủ cẩn thận."

Thiện Tri Nhất lại bước nhanh đến trước cửa sổ, nhanh chóng nhảy ra bên ngoài, rồi biến mất như một bóng ma.

Thời Giáp thì áp mình bên cửa sổ, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, một lúc lâu sau vẫn không thấy có tiếng động gì khác thường, cũng nghe không nghe thấy bất kỳ âm thanh giao đấu nào, lúc này lão ta mới thở phào nhẹ nhõm, đoán rằng trang chủ hẳn là đã chạy thoát.

Sau đó lão ta ra khỏi cửa, kêu gọi những nhân viên Quy Kiếm sơn trang cùng đến đây lần này tập trung lại, đây cũng là những thành viên trung thành đáng tin cậy từng bị cực hình tại Thiên Tộc sơn. Sau một hồi kín đáo dặn dò, cả nhóm lập tức bỏ chạy, bỏ lại tất cả hành lý, trực tiếp luồn lách trốn vào trong núi rừng bao la.

Trên khu đất bằng bên ngoài sơn động, Hướng Chân vẫn một mình thủ bên đống lửa, số củi lúc trước đã cháy hết, trong trời đêm tối gã lại chặt về một đống, một mực duy trì lửa cháy, chờ đợi, dường như muốn đốt lửa đến rạng sáng mới thôi.

Đột nhiên, gã ta ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy mấy con phi kỵ lướt qua bầu trời đêm, sau đó có mấy bóng người hạ xuống trước đống

lửa, chính là đám người Dữu Khánh đã rời đi lúc trước, không chỉ trở về không thiếu người nào mà còn có thêm một người, là Dược Đồ.

Hướng Chân đứng lên, sửng sốt nhìn đám người Dữu Khánh, trong ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, chợt nhận ra rằng lần này Dữu Khánh vậy mà không có lừa gạt mình.

Không người nào để ý đến gã ta, Mục Ngạo Thiết lại áp giải con tin vào bên trong sơn động, ở lại trông giữ, những người khác ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Xích Lan các chủ vẫn ở trên bầu trời, còn chưa có hạ xuống, bà ta cất lời cảnh cáo ba vị Thiên Lý lang, "Nếu như các ngươi để lộ chuyện đêm nay ra ngoài, cho dù chỉ nửa chữ, tự mình suy nghĩ hậu quả đi."

Ba phi kỵ bay xoay quanh bà ta đồng loạt nói ra tiếng người, "Không dám, không dám."

Lúc này Xích Lan các chủ mới phất tay áo tung người bay xuống mặt đất, ba phi kỵ ở trên không giống như đã được đại xá, nhanh chóng vẫy cánh đi xa.

"Ta đi một chuyến đến chỗ Phượng Kim Kỳ." Tại bên đống lửa, Dược Đồ với vẻ mặt nghiêm trọng ném lại một câu rồi cũng lắc mình rời đi.

Dữu Khánh phất phất tay với Hướng Chân, ra hiệu cho gã ta đi nghỉ ngơi đi. Hướng Chân hiểu ý, cũng đã quen rồi, tự giác đi vào trong sơn động lảng tránh.

Dữu Khánh đi tới bên cạnh Xích Lan các chủ đang nhíu mày, cất lời thử dò xét: "Nhờ có Các chủ phản ứng nhanh, nói Dược Đồ tiền bối chạy đi trước, bởi vậy mới dọa cho Thiện Tri Nhất bỏ chạy."

Nói đến việc này, Xích Lan các chủ nhịn không được than thở, "Thiện Tri Nhất che mặt hành động, chứng tỏ hắn không muốn bộc lộ thân

phận. Ta và Dược Đồ tham gia vào, khiến cho hắn bại lộ, hắn rõ ràng đã động sát cơ muốn giết chúng ta diệt khẩu, Dược Đồ đã chạy thoát, hắn tự nhiên không còn cần thiết phải diệt khẩu. Trong tình thế cấp bách ta chỉ làm thử, không ngờ đã thật sự thành công. May mắn mà thôi."

Nam Trúc ở bên cạnh nghe vậy thì bừng tỉnh hiểu ra, lúc này mới biết hóa ra là như thế.

Chương 1087: Bỏ chạy kỳ quặc (2)

Dữu Khánh cau mày, không khỏi đưa mắt quan sát phản ứng của Xích Lan các chủ, trông có vẻ không giống nói láo, điều này khiến cho hắn có phần nghi hoặc, không biết nữ nhân này đang giả bộ hồ đồ hay là thật sự hồ đồ.

Xích Lan các chủ quay người lại nhàn nhạt nói với hắn một câu, "Là ta đã xem thường Thiện Tri Nhất."

Một câu vô cùng đơn giản, xem như là lời xin lỗi đối với việc phán đoán sai lầm lúc trước, chỉ có như vậy mà thôi, đừng mong nghĩ đến những lời nói sâu sắc hơn nữa.

Dứt lời, bà ta lắc mình bay đi, nhanh chóng biến mất tại trong màn đêm, ngay cả con trai của mình cũng không quan tâm tới, không biết bà ta sẽ đi đâu.

Dữu Khánh không nói gì, cau mày trầm tư.

Nam Trúc nhìn xem phản ứng của hắn, một tay vỗ lên bờ vai hắn, "Thôi đi, ngươi còn trông chờ nữ nhân đó thật sự nói lời xin lỗi chúng ta hay sao? Lần này có thể giữ lại được tính mạng đã xem như là may mắn trong bất hạnh rồi. Bà ta cũng coi như đã tận lực."

Dữu Khánh quay đầu nhìn gã, hỏi ngược lại: "Vì sao Thiện Tri Nhất xuất thủ chặn chúng ta lại?"

Nam Trúc quan sát hắn từ trên xuống dưới, ý như là đang hỏi ngươi có ngốc hay không vậy, "Tự nhiên là muốn lấy được thông tin muốn biết từ trong miệng chúng ta."

Dữu Khánh: "Dược Đồ đã bỏ chạy, đúng là không cần thiết phải diệt khẩu nữa, nhưng nếu như đã bị lộ, và ông ta lại có thực lực để tiếp tục bắt chúng ta, nếu là ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?"

"Nếu như là ta, ta…" Nam Trúc suy bụng ta ra bụng người, ngay sau đó không khỏi a một tiếng, "Thiện Tri Nhất bỏ chạy có vẻ kỳ quặc."

Dữu Khánh: "Ngay cả Xích Lan các chủ cũng không phải là đối thủ của ông ta, Dược Đồ thì càng không được. Cho dù Dược Đồ có kéo Phượng Kim Kỳ tới, cũng chưa chắc Thiện Tri Nhất đã sợ, huống chi là hù dọa ông ta bỏ chạy. Chỉ có một lí do có thể khiến ông ta sợ hãi bỏ chạy, xung quanh đó có tồn tại mà ông ta tin chắc là mạnh hơn mình, nếu không chạy ngay ông ta sợ không kịp."

Nam Trúc sờ cằm nghi vấn, "Lấy Xích Lan các chủ ra để so sánh, thực lực Thiện Tri Nhất quả thực không phải chuyện đùa. Trong thiên hạ này không có nhiều người có thể khiến lão ta sợ hãi, người có thể dọa cho lão ta sợ hãi bỏ chạy thì càng…" Nói đến đây gã chợt sửng sốt, vụt quay đầu lại nhìn về phía Dữu Khánh.

Dữu Khánh đối diện với ánh mắt của gã, chậm rãi nhấn mạnh từng chữ: "Trong mấy vị chí tôn kia, hẳn là có người đích thân pháp giá tới vùng này, hơn nữa Thiện Tri Nhất đã biết điều đó."

Nam Trúc cảm giác rất sợ hãi, nghi hoặc hỏi: "Dược Đồ bị hù dọa phải bỏ chạy thoát thân, chẳng lẽ là vị Đại tộc trưởng đó đã tới?"

Trong đầu Dữu Khánh lại hiện lên cảnh tượng Trì Bích Dao nói cho hắn biết lí do cô ta bị giam cầm, mở miệng lẩm bẩm: "Thiện Tri Nhất có thể nắm giữ được hành tung của vị Đại tộc trưởng đó sao? Nếu

như ông ta biết được, tất nhiên là có người nói cho ông ta biết. Ai có thể nắm giữ được hướng đi của đại nhân vật như vậy chứ? Kẻ như vậy chưa chắc đã e ngại vị Đại tộc trưởng kia…”

Ô Lạc tộc, ánh đèn chập chờn trong căn nhà sàn treo chiếc chuông gió kia. Xích Lan các chủ đang nhẹ nhàng lướt tới bỗng nhiên cúi nhìn bộ dáng chật vật của mình, sau đó nhanh chóng quan sát xung quanh, chợt nhấc tay xé mở cổ áo của mình ra một chút, để lộ ra một nửa bộ ngực căng tròn trắng như tuyết, rồi lúc này mới đưa tay gõ cửa.

Tay còn chưa chạm vào cửa, bên trong đã vang lên giọng nói nam nhân quen thuộc, “Vào đi.”

Xích Lan các chủ hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi vào, nhìn thấy được Bạch Sơn ăn mặc trang phục Quỳ tộc ngồi xếp bằng tại trước bàn thấp, đang đan bện dây thừng.

Trong hai ngày qua, Ô Lạc tộc đang làm rất nhiều dây thừng.

Đi vào phòng, đóng cửa lại, Xích Lan các chủ bước nhanh đến trước mặt y, quỳ một gối xuống đất, “Đại thánh, quả nhiên là Thiện Tri Nhất, ta không phải là đối thủ của hắn…”

Bà ta kể lại chi tiết quá trình sự việc đã xảy ra.

Khi nghe kể đến đoạn Dược Đồ chạy trốn, khiến cho Thiện Tri Nhất sợ ném chuột vỡ đồ phải dừng tay lại, động tác đan bện dây thừng trên tay Bạch Sơn dần dần ngừng lại, y nhìn chăm chú vào ngọn đèn đang hơi lay động, ánh mắt sâu kín và biến đổi kỳ lạ. Chờ đến khi Xích Lan các chủ kể lại cặn kẽ xong, y mới quay đầu lại chú ý tới bộ dáng chật vật của bà ta, hỏi một câu, “Khi ngươi nói Dược Đồ đi trước, sau khi Dược Đồ bỏ chạy, Thiện Tri Nhất lập tức dừng tay bỏ đi?”

Xích Lan các chủ gật đầu, “Đúng vậy, đã không cần thiết phải diệt khẩu nữa.”

Bạch Sơn lại tiếp tục công việc đan bện dây thừng, ừ một tiếng, nói: "Tốt, ta đã biết rồi. Thiện Tri Nhất đánh ngươi bị thương thành như vậy, ta sẽ tìm hắn tính sổ. Hãy về sớm nghỉ ngơi đi."

Xích Lan các chủ đang định đứng dậy nhưng lại hơi chút do dự, dường như có lời gì khó nói, sau khi hít sâu thở mạnh mấy hơi, cuối cùng bà ta vẫn hỏi ra, "Đại thánh, có phải ngài đã biết ta không phải là đối thủ của Thiện Tri Nhất hay không?"

Bạch Sơn không chút dao động, bình tĩnh trả lời: "Trong cảnh giới Cao Huyền, Thiện Tri Nhất hiếm có địch thủ, ngươi không phải là đối thủ của hắn cũng là chuyện bình thường."

Xích Lan các chủ đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào y, trong lòng run lên, đã biết rõ phía sau Thời Giáp là Thiện Tri Nhất, biết rõ có khả năng sẽ dụ ra Thiện Tri Nhất, biết rõ mình không phải là đối thủ của Thiện Tri Nhất, nhưng y không có bất kỳ động tác ngăn cản nào, thậm chí nhắc nhở cũng không hề có, mình suýt chút nữa đã chết vì chuyện này a, vì sao chứ?

Cuối cùng bà ta không dám hỏi ra tâm sự trong lòng, cúi đầu đứng dậy xin cáo lui.

Bà ta vừa mới bay ra khỏi vùng trời Ô Lạc tộc, ở bên trong nhà, Bạch Sơn phất tay vung ra, một cơn gió nổi lên bên ngoài nhà, bay về phía núi rừng xa xa.

Không bao lâu sau, một thân ảnh nhanh chóng len lỏi tiến tới, đi đến trước cửa vào nhà sàn, chính là Thiên Vũ.

Bên trong truyền ra một tiếng "Vào", gọi gã đi vào.

Sau khi lễ bái gặp mặt, Thiên Vũ ngồi quỳ tại trước mặt Bạch Sơn.

Bạch Sơn đơn giản kể lại mấy câu về việc Thiện Tri Nhất tập kích, sau đó dặn dò: "Sau sự kiện Đại Hoang tự, Thiện Tri Nhất tập trung vợ con, người nhà chủ yếu lên một chiếc thuyền, chiếc thuyền này

đã đến phía tây Bác Lãng đảo, có Hải yêu một mực đi theo, Thiện Tri Nhất chắc hẳn sẽ chạy đi gặp mặt vợ con. Ngươi đích thân đi một chuyến đi.”

Thiên Vũ sửng sốt một hồi, sau đó trả lời: "Đại thánh, ta đang đôn đốc tra tìm tung tích tôn nữ của Phượng Kim Kỳ, không tiện rời đi, phải chăng đổi một người khác đi sẽ thích hợp hơn?"

Bạch Sơn không ngừng công việc trên tay, ánh mắt cũng đang nhìn chằm chằm vào đó, "Bàn giao lại chuyện tôn nữ của Phượng Kim Kỳ đi, hãy bắt lấy vợ con của Thiện Tri Nhất tại trước khi hắn chạy tới. Trong cảnh giới Cao Huyền, chỉ có tốc độ của ngươi là có thể xuất phát sau mà đến trước hắn. Ngươi đi đi."

Lí do này khiến cho Thiên Vũ không thể chối từ, chỉ có thể đứng dậy nhận lệnh, "Vâng."

Sau đó gã xoay người lại, sải bước rời đi, động tác gọn gàng dứt khoát.

Chương 1088: Kịch bản tương tự

Ô Lạc tộc, hai người đàn ông lần mò rời đi trong bóng tối, mặc dù động tác rất nhẹ nhàng, nhưng khi xuyên qua giữa hai ngọn núi ở khu vực ngoại vi thì vẫn bị Hướng Lan Huyên, đúng lúc đang ẩn nấp giữa vùng núi này chờ đợi nghe lệnh, nhạy cảm nhận ra.

Đêm hôm khuya khoắt lặng lẽ rời khỏi bộ lạc? Hơn nữa, dáng vẻ lén lút, Hướng Lan Huyên sinh lòng nghi ngờ, nhẹ nhàng như một bóng ma lướt đi giữa núi rừng, một mực đi theo.

Hai người đàn ông chạy đi một quãng đường dài, vượt qua mấy ngọn núi lớn, sau đó mới dừng lại trước một cái sơn động nằm trên sườn núi, hai người chui vào trong, đốt lên một đống lửa, sau đó mới tựa vào vách đá, thoải mái ngồi xuống.

Người đàn ông thấp chợt lên tiếng hỏi: "Ngươi cảm thấy lần này Tam động chủ có thể thuận lợi đến Bác Lãng đảo không? Thiện Tri

Nhất thực lực phi phàm a, Tam động chủ có thể bắt được hắn sao?”

Người đàn ông cao đối diện với ánh lửa, ngập ngừng nói: “Chắc là không có vấn đề. Hơn nữa, chỉ cần tới trước một bước, bắt giữ người nhà của Thiện Tri Nhất trốn ở đó, trong tay đã nắm được đống con tin, Thiện Tri Nhất làm sao có thể không e ngại? Nếu như không có lòng tin với Tam động chủ, Đại thánh làm sao sẽ để cho Tam động chủ đi tới đó.”

Người đàn ông thấp cười ha hả nói: “Lão già Thiện Tri Nhất này thực là ma mãnh, sau khi xem xong Đại Hoang tự, lại trực tiếp trốn vào trong biển cả bao la, không biết rằng cả nhà già trẻ đã bị Đại thánh theo dõi từ lâu. Tự cho là thông minh, thông minh bị thông minh làm hại.”

Người đàn ông cao: “Trách được ai bây giờ? Ai bảo hắn dám nhắm mắt nhắm mũi nhúng tay vào. Mục đích hắn đến Phượng tộc này nhất định không trong sạch, không phải sao, vị Thám Hoa lang kia làm trò giả thần giả quỷ tại Thúy Vũ hồ, rồi giả vờ bỏ chạy thoát thân, lập tức liền câu hắn ra. Nếu không phải thực lực Xích Lan các chủ và Dược Đồ không tốt, chỉ sợ hắn đã bị bắt giữ, làm gì đến lượt Tam động chủ phải chạy thật xa tới Bác Lãng đảo để bắt người.”

Người đàn ông thấp: “Đúng rồi, rốt cuộc thì trên người lão già Thiện Tri Nhất đó có bí mật gì, Đại thánh bắt lão ta làm gì?”

Người đàn ông cao: “Quỷ mới biết được, dù sao Đại thánh đích thân tới đây, nhất định không phải là việc nhỏ, chúng ta thành thành thật thật sai gì làm nấy là được rồi.”

Hai người bên trong nói chuyện liên miên, Hướng Lan Huyên dán sát người ngoài động nghe trộm, dần dần cau mày lại, hai tên nam tử mặc trang phục Ô Lạc tộc lại đi nói chuyện về đề tài này, không ngoài dự liệu, quả nhiên có vấn đề.

Đợi cho hai người bên trong tiến vào trạng thái nghỉ ngơi, không nói gì nữa, nàng ta lặng lẽ rời đi, bay xuống đỉnh một ngọn núi gần đó,

cất tiếng lẩm bẩm, "Bác Lãng đảo." Nàng ta ngẩng đầu, dõi mắt nhìn xa xăm về một cái phương hướng, trong lòng ngứa ngáy, rất muốn chạy đi nhìn xem tình hình.

Nhưng sau một hồi lâu suy nghĩ, nàng ta quay đầu lại nhìn về phía sơn động mà hai người kia ẩn thân, rồi lại cất tiếng lẩm bẩm, "Thực sự là người của lão yêu đó sao?"

Trong mắt tràn đầy nghi ngờ, nàng ta cũng không dám khẳng định đó có phải thật sự là người của Đại thánh hay không.

Mặc dù theo nội dung nói chuyện của những kẻ này, rõ ràng cho thấy bọn họ là người của Đại thánh, nhưng kiểu tình cờ biết được thông tin như thế này thực sự khiến cho nàng ta không dám dễ dàng tin tưởng. Nếu là trước đây có lẽ không có gì, nhưng từ sau khi nàng liên tiếp xuất thủ can thiệp tại Côn Linh sơn và Thiên Tích sơn, nàng ta đã hết sức tự suy ngẫm, nhắc nhở mình.

Hai sự kiện liên tiếp nàng đều xử lý rất sạch sẽ, không có lưu lại bất kỳ sơ hở gì để có thể bị nắm đuôi, chín lối đi phía dưới Vạn Hác trì cũng đã bị nàng phá hủy, tại Côn Linh sơn và Thiên Tích sơn chỉ xuất hiện một ít biến cố trọng đại khác thường mà thôi, không có khả năng mỗi khi có chuyện xảy ra liền nghĩ đến tiên phủ, làm gì có nhiều tiên phủ như vậy.

Nhưng vị Chưởng lệnh kia đích thân chạy đến đây, còn để mắt đến Thám Hoa lang, vì vậy nàng không thể không cao độ cảnh giác.

"Là cạm bẫy sao?" Hướng Lan Huyên tự đặt câu hỏi cho mình, nhưng cuối cùng không dám đánh cược, có một số điểm khả nghi nàng không thể đánh cược được, nàng hít sâu một hơi, xoay người bay trở lại về phía Ô Lạc tộc.

Chuyện tương tự cũng xảy tại trong lãnh địa của Phượng tộc, hai kẻ mặc trang phục Phượng tộc lén lén lút lút, bị Trì Bích Dao theo dõi, chỉ là lần này không có đốt lửa trong sơn động.

Sau khi ngồi xuống, người cao cũng cất lời cảm khái, "Thật sự không nghĩ tới a, Phượng Kim Kỳ vậy mà vừa ăn cướp vừa la làng, lại chính là lão ta đi bắt cóc tôn nữ của mình."

Người thấp than thở, "Thật đáng tiếc, thật vất vả mới tìm được người, chỉ chậm có một bước, lại bị A Lạc Công chuyển đi rồi."

Người cao: "Hẳn là do 'Tẩu Địa thú' chạy khắp nơi trong Phượng tộc, đánh rắn động cỏ nên bị phát hiện. Bây giờ Phượng Kim Kỳ đã nhận ra chúng ta đang tìm tôn nữ của lão, lão ta đã có đề phòng, rất khó khăn để tìm lại được, đã tìm khắp nơi rồi, nhưng không có dấu vết nào, thực sự không biết đã giấu người ở đâu."

Người thấp: "Cũng chưa phải là đã tìm khắp nơi, có nơi chúng ta vẫn chưa tìm, đó có khả năng rất lớn là nơi giấu người."

Người cao: "Ở đâu?"

Người thấp: "Trên thân cây cổ thụ tại Phượng Đầu lĩnh, trong sào huyệt mà Phượng Kim Kỳ chiếm giữ. Ngươi nghĩ mà xem, đầu tiên là nơi đó chúng ta không được đến tìm, thứ nhì là người ngoài không thể vào lục soát. Còn có nơi nào để giấu người tốt hơn ở đó sao? Trong toàn bộ Phượng tộc, đó là nơi an toàn nhất để giấu đồ vật."

Người cao kinh ngạc nói: "Dưới đèn thì tối… Ngươi nói đúng, thật sự rất có khả năng này."

Người thấp: "Khả năng thì thế nào, không có cách nào làm gì tại nơi đó. Ta chỉ cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc thì tôn nữ của lão ta nắm giữ bí mật gì, đáng giá để Phượng Kim Kỳ giày vò như vậy, ngay cả Đại thánh cũng theo đuổi không bỏ."

Nghe nội dung nói chuyện trong hang động, Trì Bích Dao càng nghe càng kinh hãi, sau khi bên trong đã trở nên yên tĩnh, cô ta mới lặng lẽ rời đi.

Cô ta không có trở về nơi mình ở mà nhanh chóng lao vút lên trời, bay đi xa.

Trên một chỗ sườn núi giáp ranh giữa Quỷ tộc và Phượng tộc, có một căn nhà gỗ thô sơ vừa mới được dựng lên. Trong bóng cây cách căn nhà không xa, một nam nhân gầy đét như một bộ xương thủ tại nơi đó, không phải ai khác, chính là Mông Phá, nắm giữ Tiền ty của Ty Nam phủ.

Khi một bóng người từ trên trời giáng xuống, Mông Phá cũng lóe lên lướt ra ngoài, ngăn cản đối phương, thấy người đến là Trì Bích Dao, lão ta gật gật đầu, xoay người đi đến bên ngoài nhà gỗ bẩm báo, "Chưởng lệnh, Trì bảo chủ tới."

Bên trong căn nhà gỗ không có cửa, một bóng người mặc y phục nam nhân đi ra, dưới ánh trăng chiếu nghiêng, trông có một sự cuốn hút khác lạ, đây chính là Chưởng lệnh của Ty Nam phủ, Địa Mẫu Lạc Vân Phinh. Bà ta vẫn giữ phong thái như trước, ta chính là ta, không giống hai người trốn ở Ô Lạc tộc kia, hóa trang thành bộ dạng người khác không nhận ra được.

Bà ta công khai ở lại nơi này, có người đến thì lảng tránh, người ngoài cũng rất khó phát hiện ra bà ta.

Cũng không tính là đích thân ra cửa nghênh đón, bà ta biết rõ bạn thâm giao tới đây trong đêm hôm như vậy, nhất định là có việc gì đó quan trọng, bà ta thong thả bước đến trước mặt bạn thân, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Ta tình cờ phát hiện được một ít chuyện, cũng không biết là thật hay giả…" Trì Bích Dao lập tức nói ra thông tin mà mình ngẫu nhiên nghe được, cô ta chạy tới đây chính là để thông báo tin này.

Lạc Vân Phinh và Mông Phá nghe xong vô thức quay nhìn nhau, Lạc Vân Phinh dần dần cau mày lại, quay hỏi bạn mình, "Trong lúc tình cờ lại có thể nghe được loại chuyện này sao?"

Trì Bích Dao cười khổ, "Cho nên, ta cũng không biết là thật hay giả, đúng là rất kỳ quái, Phượng Kim Kỳ cần gì phải bắt cóc tôn nữ của mình chứ."

Đôi mắt Mông Phá lấp lóe suy nghĩ gì đó, rồi đến gần một bước, nói khẽ với Địa Mẫu: "Chưởng lệnh, việc này nghe có vẻ kỳ quặc, nhưng dường như có thể là sự thực. Nếu như là thật, mà Thiên Lưu sơn lại truy tìm như thế, có lẽ tôn nữ của Phượng Kim Kỳ nắm giữ điều gì đó then chốt."

Lạc Vân Phinh trầm mặc suy tư, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Nếu đã có khả năng giấu người tại nơi đó, vậy thì vào tìm thử đi. Không phải chỉ là một thân cây thôi sao, tìm một lần cũng rất nhanh, không cần bao nhiêu thời gian."

Mông Phá chần chừ nói: "Chưởng lệnh, vấn đề nằm ở chỗ đó chỉ là một thân cây, không gian bên trong không lớn… Từ sau khi hứng chịu một chưởng của Phán quan, Phượng Kim Kỳ trường kỳ co mình tại trong sào huyệt, rất ít đi ra ngoài. Có hắn tọa trấn ở trong đó, ngoại nhân không thể lén lút vào bên trong tìm kiếm khắp nơi, không có khả năng giấu giếm được hắn. Nếu thật sự dẫn đến đánh nhau, dù sao nơi này cũng là địa bàn của vị Đại tộc trưởng kia, có quy tắc của người ta."

Ánh mắt Lạc Vân Phinh quay nhìn chăm chú vào Trì Bích Dao, "Tên thủ hạ Trữ gì gì đó của ngươi."

Trì Bích Dao: "Trữ Bình Côn."

Lạc Vân Phinh: "Đúng, là hắn. Không phải hắn đang tranh đoạt việc buôn bán đặc sản Phượng tộc với A Sĩ Hành sao? Nói hắn tìm lí do nào đó khiêu chiến với A Sĩ Hành đi, một lần quyết định việc buôn bán thuộc về người nào. Vì để cho công bằng, mời đích thân Phượng Kim Kỳ chứng kiến, do chính ông ta phân định thắng thua. Nhất định phải nghĩ biện pháp nắm chặt vào điểm này, về việc khác, bên này sẽ xử lý."

Trì Bích Dao khẽ gật đầu, đã hiểu được ý của bà ta, đây là muốn nhân cơ hội đó dẫn dụ Phượng Kim Kỳ rời khỏi sào huyệt, sáng tạo cơ hội cho bên này hành động.

Nhưng mà cô ta vẫn có chút do dự, "Chỉ là trận tỷ thí của hai tiểu nhân vật, có thể mời được đích thân Phượng Kim Kỳ đánh giá quyết định sao? Ta lại không tiện lộ diện, dễ khiến cho Phượng Kim Kỳ hoài nghi."

Lạc Vân Phinh hỏi ngược lại, "Ngươi cho rằng Phượng Kim Kỳ muốn nhìn xem các ngươi giày vò ở trong nhà hắn sao? Hắn ước gì tống các ngươi đi sớm một chút, nắm bắt được cơ hội này, hắn tất nhiên sẽ đồng ý."

Trì Bích Dao bừng tỉnh hiểu ra, thoáng cái liền cảm thấy sự việc trở nên đơn giản, lập tức đồng ý, vừa định xoay người rời đi bất chợt nghĩ đến điều gì đó, tức thì dừng bước hỏi Mông Phá, "Hình như hồi trước ngươi cũng bị Phán quan đánh cho một chưởng, Phượng Kim Kỳ cả ngày ôm tấm da thú, tại sao ngươi không bị gì vậy?"

Mông Phá cười khổ, hai tay chỉ chỉ vào bộ dạng của mình, "Ta đã biến thành gầy như vậy, ngươi nhìn như thế nào mà bảo ta không sao, hồi trước bộ dạng ta như thế này sao?"

Trì Bích Dao kinh ngạc, "Về sau ngươi gầy đi, là bởi vì một chưởng đó hả?"

Mông Phá: "Phán quan dường như có thể phá hủy sinh cơ thân thể con người. Nếu không phải công pháp của ta vừa đúng có thể ứng đối, chỉ sợ không thể chạy loạn khắp nơi như thế này."

Trì Bích Dao gật đầu, lời này có vẻ phù hợp với những gì Phượng Kim Kỳ đã nói, cô ta cũng chỉ thuận miệng hỏi, không có ý gì khác, hỏi xong liền xoay người rời đi.

Trời vừa rạng sáng, mấy người nhanh chóng luồn lách giữa rừng núi cuối cùng cũng dừng lại.

Thời Giáp dẫn đầu, thở hổn hển ngoắc tay ra hiệu cho mọi người, "Tới đây xem như đã rời xa Phượng tộc rồi, tạm thời chắc không sao, mọi người nắm chặt thời gian khôi phục chút đi."

Bốn người cùng theo vừa mới gật đầu ngồi xuống, gần đó liền truyền đến thanh âm: "Chỉ sợ chưa chắc nha."

Mấy người đồng loạt đứng lên, vội vàng nhìn về phía phát ra tiếng nói, bọn họ nhìn thấy một lão già đầu bạc cầm tẩu thuốc lá phì phèo phun khói từ trong rừng đi ra.

Thời Giáp kinh ngạc, trầm giọng hỏi: "Ngân Sơn Hà, ngươi muốn thế nào?"

Vừa dứt lời, lão ta bỗng vụt quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy xung quanh vang lên tiếng sột soạt và có bóng người lấp lóe, một đám người Xích Lan các mặc y phục màu đỏ sẫm, thừa dịp bọn họ dừng lại tại chỗ trống, đã ập đến bao vây bọn họ.

Ngân Sơn Hà nhả khói nói: "Các ngươi chạy không thoát, đừng có giày vò nữa. Đại thánh có chuyện muốn hỏi ngươi, đi theo ta một chuyến đi."

Lời này bộc lộ rất rõ ý cưỡng chế thúc thủ chịu trói, nhưng nói khá uyển chuyển, xem như đã cho chút thể diện.

Thường ngày, biểu hiện của Thời Giáp rất ôn hòa thân thiện, nhưng lúc này, trong mắt dần dần lộ ra vẻ hung dữ, xoay qua nói với bốn người đi theo: "Rơi vào trong tay bọn họ cũng không thể có được kết cục gì tốt đẹp, theo ta giết ra ngoài!"

Lão ta dẫn đầu lao về phía Ngân Sơn Hà, bốn người cùng đi lao theo không chút do dự, có thể thấy được sự trung thành của họ.

Ngân Sơn Hà lóe lên, lướt vào trong rừng, mái tóc bạc nổ tung ra, tung bay khắp bầu trời, tràn ngập không trung, bao phủ một vùng núi rừng rộng lớn.

Chương 1089: U mê bất ngộ

Thấy Ngân Sơn Hà tránh giao chiến, Thời Giáp rất mong được như vậy, lập tức quay đầu lại phất tay ra hiệu cho mọi người cùng theo lão ta đột phá vòng vây từ một phương hướng khác. Nhưng ngay sau đó, lão ta nhanh chóng nhận ra điều bất thường, lão ta phát hiện thấy đám người Xích Lan các đang vây quanh bọn họ chỉ bình tĩnh quan sát, điều này rất không bình thường.

Đột nhiên, vô số sợi tơ bạc luồn tới từ giữa những kẽ hở của đám cây cối to to nhỏ nhỏ trong rừng cây. Đám người Thời Giáp vừa mới xông tới liền rơi vào trong biển tơ bạc, bọn họ vội vàng phóng lên cao, nhưng cũng gặp gỡ vô số tơ bạc bao phủ trên không.

Bọn họ vung vũ khí lên chặt chém, ý định phá lưới lao ra, nhưng cuối cùng không còn đà lao lên nữa, bọn họ đành phải lần lượt rơi xuống biển tơ bạc.

Những sợi tơ bạc nhìn như mềm yếu nhưng đã khiến cho bọn họ càng chạy càng chậm, khó thể nhảy lên cao, cuối cùng giống như bị mắc kẹt trong bùn lầy, trên thân dính đầy tơ bạc, bọn họ liều mạng chặt chém, tuy nhiên động tác càng ngày càng chậm.

Có một bàn tay không bị tơ bạc gây ảnh hưởng, xuyên qua lớp tơ bạc trắng xóa, giống như xuyên qua màn sương mù, Thời Giáp cảnh giác muốn xoay người, nhưng bị tơ bạc làm vướng víu, động tác quá chậm nên bị bàn tay chụp vào gáy, lập tức mất sức phản kháng, lão ta vừa sợ vừa giận, thân thể bị bàn tay đó kéo đi.

Mỗi người đều giống như cá trong lưới, không ai lọt lưới.

Như thế nào là một người trung thành? Sau khi trải qua thử thách sẽ được phân biệt ra. Những người trung thành cũng là người luôn dễ gặp phải thử thách.

Nhóm người Thời Giáp này trung thành với Thiện Tri Nhất, sau khi bị đưa đến mục đích, lập tức gặp phải thử thách cực lớn, cực hình đã là nhẹ nhất rồi, đủ các loại tra tấn tàn khốc, có một số thậm chí còn khó thể kể ra.

Số người thực sự có thể sống sót qua cực hình luôn luôn là một con số rất ít, người có thể chịu đựng được cực hình là những anh hùng thực sự.

Những người đó chịu đựng được tra tấn ở Thiên Tộc sơn, vào lúc này tất cả đều đầu hàng, hầu hết bọn họ có thể chịu đựng bị tra tấn trong một khoảng thời gian, nhưng không thể chịu được bị tra tấn liên tục không ngừng, đó là lí do vì sao bọn họ có thể không đầu hàng trước sự tra tấn ở Thiên Tộc sơn, bởi vì Thiên Tộc sơn đã thu tay lại đúng lúc, không có tiếp tục tra tấn nữa.

Thế nhưng bọn họ khai ra cũng không có tác dụng gì, bọn họ không biết gì cả, hoặc nói cách khác, những thứ bọn họ biết không thể làm cho người thẩm vấn cảm thấy hứng thú.

Vì vậy, toàn bộ các màn tra tấn đều được tập trung lên người Thời Giáp, lão ta chịu đựng rất tốt, và khi lão ta rơi vào tình trạng muốn sống không được muốn chết không xong, người thẩm vấn hỏi một câu có phải gia quyến của lão cũng ở trên chiếc hải thuyền đó không, câu hỏi này lập tức khiến lão ta sụp đổ.

Cuối cùng, lão ta bị nhét vào trong một chiếc bao tải, đưa đến căn phòng của Bạch Sơn.

Khi chiếc bao tải được mở ra, người ở bên trong đã mất đi một mí mắt, nhãn cầu vỡ nát tại trong viền mắt, tình trạng máu me bầy nhầy cực kỳ bi thảm, không có cách nào để hình dung.

Một con mắt còn sót lại của lão ta không thể nhận ra được Bạch Sơn là ai, nhưng từ sự ung dung điềm tĩnh khác lạ của đối phương, lão ta có thể biết rằng đây là người có thể đưa ra quyết định.

Bạch Sơn thưởng thức bộ dạng thê thảm của lão như ngắm nhìn một bức họa, bình tĩnh hỏi: "Ngươi xác định phía sau Thiện Tri Nhất có người sai khiến?"

Thời Giáp thân thể run rẩy, giọng nói cũng run run, "Có, không biết là ai, ta chưa từng thấy. Ta đã có hỏi trang chủ, nhưng trang chủ không nói, ông ấy bảo ta không nên dò hỏi. Nghe trang chủ nói, hình như trang chủ có nhược điểm chí mạng nào đó bị người ta nắm được, trang chủ không thể không theo."

Bạch Sơn mỉm cười, "Không phải dựa vào thực lực để sai khiến, thật thú vị, với thực lực và địa vị của Thiện Tri Nhất, vậy mà vẫn có thể nắm được nhược điểm để kiềm chế hắn sao? Nếu đúng là như vậy, xem ra Thiện Tri Nhất hẳn đã âm thầm làm ra chuyện gì đó ghê gớm lắm đây."

Thời Giáp nói với giọng nức nở, "Trang chủ chưa từng nói tới, ta thật sự không biết."

Bạch Sơn nói với người khác: "Lời hứa càng không có giá trị gì thì càng phải tuân thủ, không đáng để hủy hoại uy tín chỉ vì một chút việc nhỏ. Nếu đã bắt được vợ con của hắn, hãy cho họ một con đường sống, thả ra đi."

"Vâng." Người khác đáp.

"Ô ô…" Trong cơn đau đớn vô cùng, âm thanh nức nở của Thời Giáp cuối cùng biến thành tiếng gào khóc.

Trên biển rộng dập dờn sóng biếc, Thiên Vũ một mình bay nhanh trên bầu trời, y không phải lẻ loi đơn độc, tại biển rộng phía dưới, một bóng đen to lớn ẩn trong sóng nước lướt đi rất nhanh, đang dẫn đường cho Thiên Vũ.

Không bao lâu sau, có bóng dáng cánh buồm xuất hiện tại phía chân trời xa, rồi dần dần hình dạng một con thuyền lớn càng ngày càng hiện ra rõ ràng phía trước.

Thiên Vũ từ trên trời lao xuống, trực tiếp dừng lại trên đỉnh thuyền, chiếc áo choàng đen lông chim tung bay phất phới trong gió nhìn như sóng nước dập dờn.

Một người đứng trên đỉnh thuyền, mặt không biểu cảm, giống như gương mặt người chết, đó chính là kiếm thị của Thiện Tri Nhất, sau khi lật kiếm cầm trong tay, nhìn thấy người tới là Thiên Vũ, gã chưa dám có bất kỳ động thái nào tiếp theo.

Ào ào, từng đám nước bắn tung tóe lên, xõa tung ra khắp chiếc thuyền lớn, sát ngay sau đó là yêu khí cuồn cuộn, một đám Yêu tu nhảy lên thuyền, lập tức kinh động đến người trên thuyền.

"Kẻ nào?" Có người quát lớn.

Người của Quy Kiếm sơn trang cũng không phải ăn không ngồi rồi, một nhóm người lập tức nhảy ra rút kiếm đối đầu, hai mẹ con Ung Trạch Tuyết và Thiện Thiếu Vân cũng ở trong đó, còn có cả Thiện Thiếu Đình với vẻ mặt u sầu.

Thiên Vũ không để ý đến kiếm thị, không nhanh không chậm đi đến mép đỉnh thuyền, nhìn xuống boong tàu, bao quát phía dưới một cách trịnh thượng, ánh mắt giống như coi thường một đám kiến, không nói lời nào nhưng lại khiến cho đám người của Quy Kiếm sơn trang phía dưới dồn dập bỏ vũ khí xuống.

Trong những người này có người đã gặp được y, vì vậy không dám lỗ mãng, nhanh chóng kêu gọi mọi người bỏ vũ khí xuống, sau đó chắp tay hướng lên phái trên hỏi: "Bái kiến Tam động chủ! Tam động chủ đại giá quang lâm có gì phân phó sao?"

Thiên Vũ hỏi ngược lại: "Căn phòng nào của Thiện Tri Nhất?"

Nói đến việc này, đám người của Quy Kiếm sơn trang cũng rất khó hiểu, động tĩnh lớn như vậy, đích thân pháp giá Tam động chủ Thiên Lưu sơn tới đây, vì sao trang chủ vẫn đóng cửa không ra?

Lão giả vừa lên tiếng vội nói: "Để ta đi thông báo cho trang chủ."

Thiên Vũ hờ hững lặp lại câu hỏi của mình: "Căn phòng nào của Thiện Tri Nhất?"

Lão giả lên tiếng trong lòng không hiểu sao run lên, nhanh chóng trả lời thành thật: "Là căn phòng ngay dưới chân ngài."

Thiên Vũ cất bước đạp vào không trung, nhẹ nhàng bước ra ngoài, chậm rãi hạ xuống trước cửa sổ, cửa sổ tự động mở ra. Y đạp bệ cửa sổ đi vào bên trong, cửa sổ đóng lại, đồng thời giọng nói của y truyền ra, "Giam hết cả lại, kẻ nào trái lệnh, giết!"

Vừa nghe được lời này, đám người Quy Kiếm sơn trang náo động cả lên, có người hét lớn, "Tam động chủ, đây là ý gì?"

Đáp lại bọn họ chính là cảnh bầy yêu chen chúc ùa lên.

Cho dù không cam lòng, đám người của Quy Kiếm sơn trang cũng không dám kháng cự, khoanh tay chịu trói trong sự miễn cưỡng.

Khi mấy tên Yêu tu nhảy lên đỉnh thuyền thì xảy ra chuyện, kiếm thị mặt không biểu cảm đột nhiên nhấc chân, dốc sức đạp mạnh xuống boong thuyền.

Rầm! Thân thuyền rung động, toàn bộ đường mớn nước của chiếc thuyền lớn bỗng nhiên chếch đi, suýt chút nữa đè chìm mép thuyền, có thể thấy sức mạnh của một cú đạp này mạnh đến cỡ nào, kiếm thị dường như muốn phá hủy cả chiếc thuyền.

Nhưng kết quả không như gã dự tính, chiếc thuyền này chắc chắn ngoài sức tưởng tượng của gã, nói chính xác là toàn bộ thân thuyền có được pháp lực cường đại tăng cường bảo vệ, trợ giúp chiếc thuyền lớn chống lại đòn tấn công cường đại của gã.

Rầm rầm rầm, kiếm thị điên cuồng đạp mạnh mấy cước, người trên boong tàu không nhìn thấy tình hình bên trên, kinh hãi nhìn xung

quanh, chỉ thấy xung quanh toàn là sóng biển dâng trào.

"Lớn mật!"

Đám Yêu tu đã nhảy lên boong tàu tự nhiên không thể nhẫn nhịn được, dồn dập lao đi, và những Yêu tu lên thuyền sau đó cũng kinh hãi ào ạt lao tới vây công.

Một vệt kiếm quang màu lam lạnh lẽo vụt lóe ra khỏi vỏ, đó là thanh kiếm của Thiện Tri Nhất, tên là "Bích sơn" .

"A…"

Một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên, trong chớp mắt đã có năm, sáu gã Yêu tu hoặc ngã lăn ra, hoặc thân thể chia lìa, đám Yêu tu còn lại hoảng sợ, vội vàng thối lui, dường như đều không nghĩ tới người rút kiếm lại có thực lực kinh khủng như thế.

Trong đám máu tươi bắn tung tóe, kiếm thị phá vỡ vòng vây lao vút lên, xông lên bầu trời, kéo theo một vệt sáng màu lam ngọc, giống như linh hồn của biển cả.

"Trên thuyền toàn kẻ ngu xuẩn, xem ra ngươi mới là người được Thiện Tri Nhất tin tưởng nhất, quả nhiên không phụ kỳ vọng của hắn, để ta thành toàn cho ngươi!"

Giọng nói của Thiên Vũ từ bên trong thuyền truyền ra.

Kiếm thị đã từ trên không trung hạ xuống, nơi mũi kiếm chỉ tới vẫn là chiếc thuyền lớn, hiển nhiên gã có quyết tâm phá hủy chiếc thuyền, nếu không sẽ không bỏ qua.

Cuối cùng, đám người Quy Kiếm sơn trang trên boong tàu cũng nhận ra được kiếm thị muốn làm gì, có người kinh hãi gầm lên, "Dừng tay, dừng tay, ngươi điên rồi sao?"

Vù vù, có âm thanh như cuồng phong vang lên, bốn cái xúc tu khổng lồ đột nhiên nhấc lên trên mặt biển trập trùng sóng biển, tựa như bốn cánh tay to lớn vung ra bốn cái trọng quyền, kéo theo bốn cột nước từ bốn phương hướng đánh vào một chỗ. Theo tiếng vang ầm ầm, chúng tụ vào với nhau, bên trong nổ tung ra một đám máu đỏ, thân thể kiếm thị vỡ tan thành nhiều mảnh ở trong đó.

Trong khoảnh khắc diệt vong, cơ thể và tinh thần đám người Quy Kiếm sơn trang trên boong tàu đều run lên, nhiều người trong số đó sắc mặt trở nên khó coi, đều biết được kiếm thị mới chính là tâm phúc thực sự của trang chủ.

Thiện Thiếu Đình sững sờ nhìn lên, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy một tinh thần quyết tâm bất khuất như vậy, một vệt sáng xanh lam cắt không trung vọt xuống như đâm thẳng vào nội tâm gã, trong lòng ầm ầm chấn động, hình như ngộ ra điều gì đó.

Một đống lớn nước rơi xuống, khiến cả chiếc thuyền lắc lư kịch liệt, cũng cuốn đi toàn bộ thi thể và vết máu.

Coong! Chỉ có một thanh kiếm rơi xuống cắm ngược ở trên đỉnh thuyền là không bị ngã.

Đám người Quy Kiếm sơn trang ướt như chuột lột, cuối cùng tất cả đều bị nhốt vào trong khoang thuyền như một đám gà bị nhốt vào lồng, kể cả những Yêu tu kia đều biến mất khỏi boong thuyền, nhìn từ bên ngoài, không thấy bất cứ một ai trên thuyền, chiếc thuyền cô độc lênh đênh trên biển rộng mênh mông.

Thân thuyền ướt đẫm dần dần khô đi dưới ánh mặt trời thiêu đốt.

Khi mặt trời treo cao trên bầu trời thì có một bóng người vùn vụt bay đến, chính là Thiện Tri Nhất.

Khi đang định hạ xuống boong tàu, ông ta bất chợt dừng lại, lơ lửng trong không trung, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thanh kiếm cắm

ngược kia, ông ta lướt ngang qua, hạ xuống tại trước kiếm, nắm lấy chuôi kiếm, rút kiếm ra, từ từ nâng lên ngang trước mắt, đây chính là bội kiếm của ông ta, làm sao có thể không nhận ra.

Nâng kiếm nhìn xung quanh, rồi lại nhìn xuống phía dưới, ông ta đã nhận ra điều gì đó.

"Thiền huynh, ta đợi đã lâu, yên tâm đi, vợ con của ngươi đều rất ổn." Giọng nói của Thiên Vũ từ trong thuyền truyền ra.

Vẻ mặt Thiện Tri Nhất rất khó coi, thân hình lóe lên, trượt đi như cày đất, khi người đã đến phía trước, đỉnh thuyền cũng theo đường cày mà sụp đổ xuống, bộc lộ không gian bên dưới. Đứng ở trên đỉnh, ông ta nhìn thấy được Thiên Vũ ngồi ở trong căn phòng của mình, đám mảnh vỡ rơi xuống không đến gần được Thiên Vũ.

Thiên Vũ ngước mắt nhìn ông ta, bốn mắt nhìn nhau.

Thân hình Thiện Tri Nhất vụt lóe lên, bay vọt đi.

"Luận kiếm, ta không bằng ngươi. Luận tốc độ, ngươi không bằng ta. Thiền huynh, nếu ta đã tới đây rồi, ngươi cảm thấy ngươi còn đi được sao? Không cân nhắc cho mình cũng phải suy nghĩ cho vợ con chứ." Tiếng cười điềm tĩnh của Thiên Vũ vang vọng, người lướt trong không trung như một bóng ma.

Không hổ là kẻ sở trường về tốc độ, không bao lâu sau, y đi sau mà đến trước, lướt ngang qua chặn ở trước mặt Thiện Tri Nhất.

Đang ở trên cao, cách xa chiếc thuyền, Thiện Tri Nhất không có chạy nữa, lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương, giơ giơ thanh kiếm trong tay lên, hỏi: "Kiếm thị của ta ở đâu?"

Ông ta biết rõ, kiếm thị của mình giữ kiếm như mạng, không có khả năng dễ dàng rời kiếm.

Thiên Vũ bình thản nói: "Ngươi không nên báo tin an bài cho hắn. Hắn nhất quyết muốn phá hủy thuyền, lại còn u mê bất ngộ, nếu như ta không giết hắn, chuyện này bình thường sao?"

Chương 1090: Đặt mình vào trong tử địa để tìm đường sống

Giết chết rồi? Lửa giận dần dần sôi trào trên gương mặt Thiện Tri Nhất, ông ta đột nhiên hét lớn, "Ngươi thật sự cho rằng ta không dám trở mặt sao? Nếu như động thủ, giữa ngươi và ta, ai thắng ai thua còn chưa biết!"

Trên thuyền có rất nhiều người, còn có nhiều người nhà của ông ta như vậy, nhưng ông ta quan tâm trước tiên lại là kiếm thị, có thể biết được ông ta coi trọng kiếm thị như thế nào, bây giờ được biết kiếm thị đã bị giết, ông ta có vẻ không nhịn được.

Thiên Vũ không có bận tâm đến cảm xúc của ông ta, hỏi ngược lại: "Vì sao sau khi thất thủ không liên hệ với ta trước, vì sao không thương lượng đối sách với ta, vì sao phải bỏ chạy?"

Trên khuôn mặt đầy lửa giận của Thiện Tri Nhất hiện lên nụ cười nhạt, "Nếu như ngươi biết được ta bị bộc lộ, có lẽ chuyện đầu tiên ngươi làm là nghĩ cách làm sao để giết ta bịt miệng a. Ngươi đã bắt người nhà của ta làm con tin, còn cần ta giải thích sao?"

Thiên Vũ: "Ngươi nghĩ rằng ta muốn làm như vậy sao? Hắn đưa ra một lí do mà ta không thể từ chối, khiến cho ta không thể không đi. Ta theo hắn đã nhiều năm, bất kể lời hắn nói có hợp lý như thế nào, ta đều có thể cảm nhận được, hắn đang thăm dò ta. Ta tới đây không bắt người nhà của ngươi cũng không ổn, mà bắt người nhà của ngươi cũng không được, cũng không thể giết ngươi bịt miệng. Chỉ cần ta có vấn đề, nan đề của hắn liền khiến ta khó giải."

Thiện Tri Nhất cũng không ngốc, hơi chút suy nghĩ liền hiểu rõ lý lẽ trong đó, người ta có thể chạy thẳng tới đây, chứng tỏ người trên chiếc thuyền này đã bị theo dõi từ lâu. Trước khi Thiên Vũ biết chuyện, mọi việc đang bình thường, khi Thiên Vũ biết được, gia quyến của ông ta lập tức bỏ chạy, chỉ cần suy nghĩ cũng có thể biết được là ai mật báo. Mà nếu như Thiên Vũ bắt người nhà của ông ta, chẳng khác nào đã trở mặt với ông ta, ông ta tất nhiên sẽ vạch trần nội tình của Thiên Vũ.

Không thể không thừa nhận, vị Đại thánh đó thật đúng là biết cách quản lý thuộc hạ.

Ông ta nhìn về phía chiếc thuyền trên biển, cắn răng hỏi: "Vì vậy ngươi lựa chọn hi sinh người nhà của ta để thành toàn cho ngươi?"

Thiên Vũ khẽ lắc đầu, "Ngươi hiểu lầm rồi, ta đang thương lượng đối sách với ngươi."

Thiện Tri Nhất: "Đối sách đương nhiên là có, ngươi giả bộ thua ở trên tay ta, ta cứu người đi là được."

Khóe miệng Thiên Vũ nhếch lên nét cười trào phúng, "Loại biện pháp này mà ngươi cũng nói ra miệng được, ngươi đang nói giỡn chơi sao? Không phải là ngươi thật sự cho rằng hắn có thể để sót một sơ hở lớn như vậy đi? Ngươi cho rằng Thiên Lưu sơn không có người sao?" Y giơ tay chỉ về phía chiếc thuyền kia, "Vì sao phải để cho ta tới khống chế gia đình ngươi? Nơi đó có đầy một thuyền con tin, nếu như ta bại, bọn họ tất nhiên sẽ giết họ. Ngươi không muốn cứu bọn họ sao?"

Thiện Tri Nhất cả giận nói:

"Còn không phải là chuyện tốt ngươi làm ra ư, không nên ép ta xuất sơn. Với vai vế của ta lại chủ động mon men tới gần tiểu tử đó, làm sao có thể không khiến người khác chú ý chứ. Chỉ sợ chính là bởi vì sự kiện Đại Hoang tự, hắn mới sẽ theo dõi người nhà của ta. Ngươi hãy suy nghĩ lại mà xem, có thể nói bọn họ căn bản không quá quan

tâm tới tên Thám Hoa lang đó, bằng không, tên tiểu tử đó sẽ không được thoải mái, tự do như vậy. Là do chính chúng ta dẫn bọn họ đến, là hành động của chúng ta đã làm cho bọn họ nhận ra khác thường, là chính ngươi đã làm ra chuyện ngu xuẩn."

Giọng nói của Thiên Vũ hơi có phần bất đắc dĩ, "Sau chuyện Tiểu Vân gian, bọn họ vừa công khai vừa âm thầm theo dõi ta, ta đã kín tiếng nhiều năm rồi."

Thiện Tri Nhất giận dữ, "Vậy thì càng nên tiếp tục kín tiếng, vì sao phải muốn nóng lòng cầu thành công?"

Thiên Vũ khẽ thở dài than thở: "Ta chờ không được nữa."

Thiện Tri Nhất cực giận mà cười, "Sự việc liên quan đến tính mạng, ngươi thông minh như thế, lại nói là không thể chờ đợi được?"

Thiên Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, nói theo cách khác, "Người khác không biết rõ lắm chiêu trò trong bụng tên tiểu tử đó, nhưng ta biết rõ hơn hẳn mọi người, ta làm như vậy tự nhiên có lí do của ta."

Thiện Tri Nhất nhấc tay ra hiệu dừng nói, "Hiện tại, bất kể như thế nào, ngươi nhất định phải để cho ta đưa người đi. Việc đã đến nước này, ngươi không còn dùng nhược điểm đó để uy hiếp ta được nữa, với thực lực của ngươi, chưa chắc đã ngăn cản được ta!"

Thiên Vũ bác bỏ: "Nếu như ta thật sự muốn bắt ngươi, với tốc độ của ta, ngươi có thể chạy thoát sao? Đủ để cuốn lấy ngươi, đủ để khiến ngươi không cách nào ẩn trốn được, đủ để chờ viện binh mạnh hơn tới."

Sắc mặt Thiện Tri Nhất tối sầm lại, ông ta biết nếu đối phương thực sự giở chiêu thức này ra, ông ta quả thực khó thể thoát thân, vì vậy lập tức đổi vẻ mặt, "Ta không ngại nói rõ ràng, ta đã đề phòng ngươi từ lâu, nếu lần này ta không thể thoát thân, sẽ có người vạch trần nội tình của ngươi ra."

Thiên Vũ: "Nói nặng lời không giải quyết được vấn đề, ta đã nói rồi, ta tới đây là để thương lượng đối sách với ngươi."

Thiện Tri Nhất chỉ về phía chiếc thuyền, "Thương lượng như vậy ư, lấy tính mạng già trẻ cả nhà ta ra để thương lượng ư? Ngươi thả người ra trước đã, rồi muốn thương lượng như thế nào cũng được."

Thiên Vũ lập tức từ chối, "Không thể thả được, ngươi cũng phải thua dưới tay ta, ta không chỉ cần bắt người nhà của ngươi, mà còn phải bắt giữ ngươi, như vậy mới có thể báo cáo kết quả với hắn."

Thiện Tri Nhất vốn còn có một chút mong chờ vào y, cho rằng thực sự có thể thương lượng, ai ngờ lại là kết quả như vậy, ông ta tức thì tức giận vô cùng, vung kiếm chỉ tới, "Vậy thì tử chiến đi!"

Thiên Vũ không có vẻ gì sợ hãi mũi kiếm của ông ta, bình tĩnh đối diện với mũi kiếm, nói: "Đúng vậy, phải làm ra bộ dạng liều mạng tử chiến như thế. Hắn đưa cho ta một nan đề thực sự khó giải, suy đi nghĩ lại, để thoát thân được, chỉ có thể đưa mình vào trong tử địa để tìm đường sống, đó mới là cách duy nhất để phá cục."

Thiện Tri Nhất thoáng sửng sốt, cơn giận biến mất ngay sau đó, nghi vấn: "Làm sao đặt mình vào trong tử địa để tìm đường sống?"

Thiên Vũ: "Giam giữ ngươi và người nhà của ngươi là đủ để báo cáo."

Thiện Tri Nhất sắc mặt lại tối sầm xuống, "Chuyện này không thể cho phép mập mờ, ngươi tốt nhất là nói rõ ràng ra đi."

Ông ta làm sao có thể mạo hiểm tính mạng của mình và gia đình một cách dễ dàng như vậy.

Trên chiếc thuyền lớn lênh đênh giữa biển rộng bao la, có rất nhiều ánh mắt đang âm thầm nhìn chằm chằm vào hai bóng người trên không trung xa xa.

Thiên Vũ hơi ngẩng đầu lên, ngước nhìn bầu trời trong xanh, chậm rãi nói: "Nếu như ta đoán không sai, trên đường bắt ngươi đưa trở về, chắc chắn sẽ có người cướp ngươi đi. Và như vậy, con tin trên thuyền vẫn là con tin, tạm thời sẽ không giết chết, như thế mới có cơ hội để nghĩ cách cứu viện. Thậm chí, ngươi còn có thể yêu cầu người bắt cóc ngươi đi cứu con tin giúp ngươi. Còn ta, chỉ có thực sự bắt lấy người nhà của ngươi, đắc tội ngươi đến cùng mới có thể để cho hắn tin tưởng ta."

"Ai sẽ cướp đi ta?"

"Có thể cướp người khỏi tay Thiên Lưu sơn, ngươi nói còn có thể có ai?"

Thấy y không chịu nói rõ đến cùng là ai, Thiện Tri Nhất nhận ra được y muốn giữ lại một chút bí mật, nhưng vẫn nghi ngờ hỏi: "Ta rơi vào trong tay người khác, tất nhiên người ta cũng sẽ ép ta mở miệng. Ta không mở miệng làm sao cầu người ta cứu người?"

Thiên Vũ giọng điệu nhẹ nhàng: "Ngươi cứ ăn ngay nói thật, nói ra mọi thứ về ta đi, như vậy mới lấy được lòng tin với người."

"…" Thiện Tri Nhất nghẹn lời, khó thể tin nổi, sau khi suy nghĩ một chút, ông ta trầm ngâm hỏi: "Ý của ngươi là, có thể bộc lộ với người khác, nhưng không thể bộc lộc với Đại thánh?"

Thiên Vũ: "Bộc lộ cho người khác, sẽ là người hữu dụng, còn có thể được sử dụng, vì để khai thác được giá trị lợi dụng tốt nhất, người ta còn sẽ che giấu giúp ta."

Thiện Tri Nhất dần dần hiểu ra, "Bộc lộ cho hắn biết, ngươi sẽ trở thành kẻ phản bội, ngay cả khi ngươi giải thích được hắn cũng sẽ giết ngươi."

Thiên Vũ: "Đã đến một bước này, hắn đã nghi ngờ ta, phản bội hắn hay không còn quan trọng nữa sao? Điều quan trọng là mọi việc vẫn có thể tiếp tục, có thể đạt được mục đích cuối cùng của chúng ta."

"Đặt mình vào trong tử địa để tìm đường sống…" Thiện Tri Nhất lẩm bẩm lời này mấy lần, rồi khẽ gật đầu, cuối cùng đã hiểu rõ diệu dụng của những lời này.

Vì vậy, giữa hai người nhanh chóng xuất hiện tình trạng tranh tranh chấp kịch liệt, cuối cùng triển khai đánh nhau dữ dội trong không trung.

Trên bầu trời xanh biếc, từng vệt kiếm ảnh nở rộ ra trong tay một người, tựa như từng đóa từng đóa hoa sen thật lớn lần lượt nở ra, kiếm khí sắc bén vô cùng, ầm ầm vang vọng, chém mở mặt biển thấy đáy, xé toạc những đám mây trắng to lớn bồng bềnh bay tới, có một người nhanh nhẹn như bóng ma luồn lách ở trong đó, giống như đùa giỡn trong sấm sét.

Mặt biển nổi sóng dữ dội, hai người ra sức tung hoành, khi thì khuấy động lên những màn sóng xanh khổng lồ, thỉnh thoảng lại lật tung tường sóng, có khi bay vút lên không trung, khi thì chui xuống mặt biển.

Trời biển bao la cho hai người có không gian mặc sức thi triển, trên chiếc thuyền nhỏ chao đảo lắc lư trong sóng to gió lớn, đối diện với sức mạnh chấn động thiên địa này, mọi người nhìn như ngây dại.

Đánh một hồi lâu, Thiện Tri Nhất dường như nhận ra rằng mình khó thể chiến thắng, còn tiếp tục dây dưa kéo dài nữa sẽ bất lợi cho mình, vì vậy ông ta lao vút ra, bỏ chạy, nhưng rất nhanh lại bị thân ảnh đuổi theo cuốn lấy, cuối cùng khiến cho Thiện Tri Nhất không thể không dốc sức đánh nhau một trận.

Hai người vùn vụt lao qua lao lại trên trời, trên biển, dưới đáy biển, hơi nước bị đánh tung lên tạo ra những chiếc cầu vồng trong không trung, một hồi lâu sau, trong bầu trời cùng lúc xuất hiện mấy chục chiếc cầu vồng, hai người giống như đang tung tăng giữa những cây cầu cầu vồng đó, bên dưới là mặt biển cuộn trào dữ dội, mọi người thi pháp khống chế thuyền chấn động trước cảnh tượng này.

“Hay! Tam động chủ thật uy vũ!”

Đột nhiên, trên thuyền bùng vang lên một tràng hoan hô.

Khi Thiên Vũ đồng thời biến hóa thành mấy bóng người cùng một lúc vây công, Thiện Tri Nhất dường như trở tay không kịp bị đánh trúng một đòn, từ trên trời rơi xuống, Thiên Vũ đuổi sát theo sau trong màn kiếm ảnh sắc bén chống trả lại, đánh mạnh ông ta chìm vào trong biển.

Sau vài đợt sóng hất tung lên trời, Thiên Vũ lao ra sóng lớn, trong tay xách theo một người, hạ xuống trên thuyền, ném Thiện Tri Nhất với bộ dạng vô cùng chật vật, ủ rũ giống như chó chết ra sàn tàu, kiếm tên “Bích sơn” đã táng thân trong biển rộng.

Bầy yêu khống chế con tin tràn ra, đối diện với Thiên Vũ đứng ngạo nghễ dù tóc tai cũng có chút rối loạn, cùng nhau cất tiếng hô to, “Tam động chủ oai vũ, Tam động chủ oai vũ…”

Đám người Quy Kiếm sơn trang nhìn thấy tình cảnh này, tất cả đều kinh sợ, mặt mày tái mét, lộ vẻ sầu thảm, không rõ chuyện gì đang xảy ra, không biết vì sao lại trở thành như vậy.

Thiên Vũ nhấc tay ngăn chặn lại tiếng reo hò, sau đó lớn tiếng nói: “Đưa về.”

“Vâng.” Bầy yêu nhận lệnh, có kẻ xông lên kéo Thiện Tri Nhất đi.

Chiếc thuyền lớn lập tức thay đổi phương hướng, rẽ sóng tiến tới với tốc độc cực nhanh, có Hải yêu to lớn ở trong nước kéo đi.

Trước khi trời tối, thuyền lớn trở về đến Bác Lãng đảo. Thiên Vũ cất tiếng ra lệnh, vô số Hải yêu liền triển khai giới nghiêm Bác Lãng đảo, nghiêm ngặt kiểm soát bất kỷ kẻ nào ra vào.

Tuy nhiên, sau khi con tin trên thuyền được áp giải lên đảo không bao lâu, mặt đất đột nhiên rung động dữ dội, ngay sau đó có rất

nhiều rất nhiều người tung người nhảy lên từ vô số vết nứt, rất nhiều công trình trên đảo sụp đổ rơi vào trong khe nứt, giống như trời rung đất lở.

Thiên Vũ tung người bay lên, ánh mắt lóe lên, gấp gáp hét to tức giận, "Đừng có rối loạn, Thiện Tri Nhất, nhìn kỹ Thiện Tri Nhất, Thiện Tri Nhất ở đâu?"

Trong tình cảnh đất đai rung chuyển dữ dội đó, hầu hết mọi người cuối cùng cũng phải rơi xuống, nhưng khi rơi xuống bọn họ không có hạ trên mặt đất, mà là rơi xuống trên mặt nước biển đục ngầu đang cuộn trào mãnh liệt. Đám người kinh hoảng sợ hãi nhìn xung quanh, nhìn thấy một hòn đảo Bác Lãng to như vậy lại đột nhiên sụp đổ, bất ngờ vỡ tan chìm vào biển rộng.

"Thiện Tri Nhất ở đâu? Thiện Tri Nhất, còn không mau đi tìm người cho ta." Thiên Vũ gấp gáp hét to, thậm chí còn trực tiếp cho mấy người ăn tát và nhấc chân đạp mấy người té lăn quay.

Bầy yêu vẫn còn hốt hoảng chưa định hồn, lập tức lúng túng rối loạn vội vàng chui vào trong nước biển đục ngầu để tìm kiếm.

Sau khi bầu trời tối đen, trên các tàu thuyền to to nhỏ nhỏ tập trung tới đây chật ních người, phía dưới, ánh sáng của Huỳnh thạch và đèn đuốc đan xen, hòa quyện vào nhau, phía trên, bầu trời đầy sao lấp lánh rực rỡ.

Cuối cùng, một Yêu tu nửa quỳ tại trên boong tàu, quỳ gối trước mặt Thiên Vũ, run giọng nói: "Tam động chủ, bọn thuộc hạ đã tận lực rồi, không… không tìm được. Sắc trời… sắc trời này, e rằng tạm thời không tìm được."

Rầm! Thiên Vũ tung một cước đá gã ngã lăn quay, "Ta không cần lí do, ta chỉ cần người. Hắn đã bị thương nặng, không thể chạy thoát, đừng có ngừng lại, tiếp tục tìm cho ta. Tất cả hãy nghe cho rõ, người nào tìm được Thiện Tri Nhất, có trọng thưởng! Ngoài ra, có

thể thoải mái lựa chọn bất kỳ địa điểm núi non sông nước nào trên địa bàn Yêu giới, ngoại trừ Thiên Lưu sơn ra."

Chương 1091: Có chuyện gì vậy (1)

Không biết có phải khi có trọng thưởng tất có dũng phu hay không, dù sao bầy yêu cũng không còn cách nào, không thể không hành động theo mệnh lệnh.

Kẻ bị đá lộn ngược lồm cồm bò đứng dậy, cất tiếng "Vâng" nhận lệnh, rồi quay đầu lại định đi tổ chức nhân thủ tiếp tục tìm kiếm.

"Chậm đã." Thiên Vũ bất chợt gọi gã lại, hỏi: "Đã tìm được toàn bộ con tin chưa?"

Kẻ bị đá lộn ngược cẩn thận trả lời: "Gần như đã tìm được hết rồi. Sau khi tra tấn thẩm vấn những con tin khác, phát hiện ra còn thiếu hai ba người, trong đó một con tin có thể khá quan trọng, đó là cháu ruột của Thiện Tri Nhất."

Thiên Vũ thoáng thở phào nhẹ nhõm, thiếu hai ba người thì không sao, chỉ cần hầu hết các thành viên chính trong gia đình Thiện Tri Nhất vẫn còn là được, nhưng vẻ mặt y vẫn không tốt chút nào, hừ một tiếng, "Còn không mau đi tìm?"

"Vâng." Kẻ bị đá vội vàng nhận lệnh rời đi.

Tại nơi đây bầu trời đã tối, nhưng trên bầu trời Phượng tộc Đại Hoang Nguyên, mặt trời vẫn còn treo xéo giữa không trung.

Bên ngoài hang động thân cây, Trữ Bình Côn cụt một tay vẫn đang chờ đợi, chờ đợi tộc trưởng Phượng tộc tiếp kiến mình.

Lão ta cũng không biết rốt cuộc thì bảo chủ muốn làm gì, chỉ biết là đã được bảo chủ dặn dò và luyện tập nhiều lần.

Trong lòng lão ta cũng hiểu, có một số việc bản thân không cần biết là để làm gì, nguyên nhân chỉ có thể là mình còn không có tư cách được biết, mình chỉ cần thành thật làm theo là được, và mục đích mà lão ta dốc sức lực làm việc cũng là để có một ngày được có tư cách biết rõ, lão ta cho rằng đó là một quá trình tất yếu, cho nên cho dù bị mất đi một cánh tay, lão ta cũng không oán giận.

Nhưng mà, cho dù lão ta và Trì Bích Dao luyện tập tốt đến đâu, chưa chắc người khác đã phối hợp. Phượng Kim Kỳ không chịu gặp lão ta. Người ta không giữ đạo đãi khách như vậy quả thực nằm ngoài dự đoán của bọn lão, trước đó bọn lão không có nghĩ đến vấn đề này.

Không còn cách nào khác, thân phận địa vị khác biệt quá xa, Phượng Kim Kỳ quả thực có tư cách từ chối không gặp.

Liên tục nhiều lần cầu xin gặp mặt mà không có kết quả, vì để đạt được mục đích, lão ta dứt khoát làm cứng, chai mặt đứng chờ tại đó, tuyên bố sẽ chờ tới khi Phượng Kim Kỳ chịu gặp mặt mới thôi.

Người của Phượng tộc thỉnh thoảng đi ngang qua bên cạnh đều nhìn lão ta với ánh mắt tò mò, nhưng cũng nằm trong dự đoán của bọn họ, hai ngày nay, những người làm nhiệm vụ bảo vệ như bọn họ đều đã được căn dặn, tăng cường bảo vệ cho hang động trên cây, không cho phép bất kỳ người ngoài nào tự tiện xông vào.

Một lúc lâu sau, A Lạc Công đi ra nhìn xem, thấy Trữ Bình Côn vẫn còn chờ ở đó, khẽ thở dài, chậm rãi đi đến trước mặt lão ta, nhìn vào bờ vai bị mất đi cánh tay của lão, ân cần khuyên nhủ: "Trữ tiên sinh, trở về đi, tinh thần tộc trưởng không tốt, không gặp khách. Nếu ngươi còn cứ ương ngạnh như vậy, thứ cho ta nói thẳng, vậy chẳng có gì tốt, sẽ khiến mọi người đều không vui."

Ông ta biết rõ, không phải tộc trưởng không có tình người, mà bởi vì gần đây xảy ra quá nhiều chuyện quái lạ, giờ vị này lại đột nhiên nhất quyết muốn bái kiến, khiến tộc trưởng cảm thấy không bình

thường, lo lắng chuyện này có giấu giếm chuyện gì khác, cho nên có thể nói là tộc trưởng cố tình tránh họa.

Trữ Bình Côn cất tiếng cười khổ, "Nói trắng ra là, thân phận của ta thấp kém, tộc trưởng Phượng tộc tôn quý không phải ai muốn gặp là có thể gặp được, ý của ngươi là vậy đúng không?"

Bất kể đó có phải là phép khích tướng hay không, A Lạc Công đều không nói lời nào, dứt khoát thừa nhận.

Không còn chắp tay để chào nữa, bây giờ Trữ Bình Côn đã học được nghi thức chào của những bộ lạc này, lão ta nắm một tay lại đặt lên vị trí trái tim, hơi khom người nói: "Thỉnh cầu A Lạc Công thay mặt bẩm báo với tộc trưởng, không phải là vãn bối không hiểu lý lẽ, mà ta gánh vác lời căn dặn của bảo chủ chúng ta, không gặp được tộc trưởng ta không thể trở về báo cáo. Nếu tộc trưởng không gặp ta, ta chỉ có thể đứng đây đến chết."

Việc đã đến nước này, lão ta không thể không dùng tới danh nghĩa của bảo chủ Vạn Hoa bảo để nói chuyện. Vốn dĩ chuyện này nên thực hiện với tư cách cá nhân, không thể kéo bảo chủ dính vào, nếu không, bảo chủ có thể tự mình tới đây xử lý, không cần phải quanh co lòng vòng như thế này.

A Lạc Công hơi cau mày, xoay người bước nhanh trở về trong hang động trong thân cây.

Không bao lâu sau, một nữ tử Phượng tộc mắt to, sáng ngời từ trong hang thân cây đi ra, đi đến trước mặt Trữ Bình Côn đưa tay ra mời: "Trữ tiên sinh, tộc trưởng cho mời."

Trữ Bình Côn phấn chấn tinh thần, nhận thấy danh nghĩa của bảo chủ thật sự rất hữu dụng, lão ta nắm tay đặt lên ngực cảm tạ, rồi bám theo sau đi vào.

Trong sảnh thân cây, Phượng Kim Kỳ ngồi trên bảo tọa tộc trưởng mở mắt ra, không chờ khách tới hành lễ, hỏi thẳng: "Trì Bích Dao

căn dặn cái gì?”

Ông ta có phần không hiểu, nếu Trì Bích Dao đã có lời dặn, vì sao tên này không có nói sớm?

Nắm tay đặt lên ngực khom người, Trữ Bình Côn đứng dậy nghiêm túc nói: “Lúc trước Bảo chủ từng căn dặn, bảo tại hạ không được thua tên Thám Hoa lang kia, cần phải giành được việc buôn bán đặc sản Phượng tộc, tại hạ không dám phụ lòng bảo chủ, khẩn cầu tộc trưởng thành toàn.”

Phượng Kim Kỳ còn tưởng rằng Trì Bích Dao dặn dò chuyện gì cần trực tiếp truyền đạt, hóa ra chỉ là chuyện này? Ông ta lập tức không còn hứng thú trao đổi, lạnh nhạt nói: “Lúc trước ta đã nói rồi, chuyện buôn bán đặc sản để thuận theo tự nhiên, ngươi và Thám Hoa lang cứ thương lượng với nhau là được.”

Ông ta đã sớm không còn mặn mà gì với việc buôn bán này nữa, đã cảm thấy hối hận từ lâu, người nào nắm mà chẳng được.

A Lạc Công cũng có phần hối hận mình chưa có hỏi rõ ràng đã đi truyền lời, lập tức đưa tay tiễn khách.

Nhưng Trữ Bình Côn lại không chịu đi, lớn tiếng nói: “Tộc trưởng, vì chuyện này ta đã mất đi một cánh tay, còn làm thế nào thương lượng được với hắn. Ý của bảo chủ chúng ta là muốn ta đường đường chính chính lấy lại thể diện cho Vạn Hoa bảo chúng ta. Mong tộc trưởng cho phép ta công bằng quyết đấu với hắn một trận, người chiến thắng sẽ giành được quyền buôn bán đặc sản Phượng tộc một cách danh chính ngôn thuận.”

Phượng Kim Kỳ chậm rãi nhắm mắt lại, “Các ngươi muốn quyết đấu cũng được, muốn thương lượng thỏa hiệp cũng tốt, tự các ngươi quyết định đi.”

Một lần nữa đối diện với động tác tiễn khách của A Lạc Công, Trữ Bình Côn kiên quyết nói: “Ta quyết đấu với tên đó, còn xin đích thân

tộc trưởng tọa trấn phán xét, quyết định thắng bại. Và như vậy, người thắng là chuyện đương nhiên, người thua cũng không còn gì để nói. Quấy rầy Phượng tộc đã lâu, chắc hẳn tên đó và ta đều không muốn tiếp tục ở lại nữa. Chỉ cần đã phân rõ được thắng thua, chúng ta sẽ lập tức rời đi, tránh để cứ dây dưa hoài không dứt."

Nghe được lời này, A Lạc Công đang chuẩn bị làm động tác tiễn khách lần nữa thoáng sửng sốt, quay đầu nhìn về phía tộc trưởng.

Quả nhiên, Phượng Kim Kỳ lại chậm rãi mở mắt ra lần nữa, chậm rãi nói: "Thám Hoa lang hình như vẫn là tu vi Sơ Huyền, ngươi đã là Thượng Huyền rồi, bảo hắn làm sao để quyết đấu công bằng với ngươi?"

Trữ Bình Côn nói năng hùng hồn có lý có lẽ: "Ta không thi đấu, ta có thể lựa chọn một thủ hạ tu vi Sơ Huyền đại diện ta quyết đấu với hắn. Thắng hay bại ta đều chấp nhận. Ngay trước mặt tộc trưởng, ta tuyệt đối sẽ không thất hứa."

Phượng Kim Kỳ trầm mặc một hồi, xuống nước, "A Lạc, ngươi đi hỏi xem ý của Thám Hoa lang thế nào. Nếu như hắn đồng ý, thì do ngươi tự cân nhắc quyết định trận quyết đấu này đi."

A Lạc Công còn chưa kịp đáp lời, Trữ Bình Côn đã kịch liệt phản đối: "Mong rằng đích thân tộc trưởng tọa trấn cân nhắc quyết định việc này. Nếu không, đám người đó rất nhiều thủ đoạn, còn không biết sẽ giở ra trò gì, có pháp nhãn của tộc trưởng tọa trấn, đám đạo tặc đó tất nhiên sẽ không dám làm bậy, nhưng vậy mới có thể đảm bảo công bằng.

Hơn nữa, A Sĩ Hành và Phượng Tàng Sơn có mối quan hệ chặt chẽ, bây giờ Phượng Tàng Sơn lại trở về với uy danh chiến thắng tại Đại Hoang tự, thật khó để biết liệu người khác có phán xét công bằng hay không, chỉ khi có uy tín và đức độ của tộc trưởng, Phượng tộc mới không thể đổi ý.

Tộc trưởng, Vạn Hoa bảo sẽ không cố tình gây sự, ta vừa muốn chiến đấu vì danh dự, vừa muốn giành được việc buôn bán đặc sản Phượng tộc để kinh doanh lâu dài. Chuyện này không chỉ vì lợi ích của Vạn Hoa bảo, cũng là vì lợi ích lâu dài cho Phượng tộc. Tộc trưởng, bất kể ở nơi nào đều không tránh được sự đáng sợ của dư luận, danh chính ngôn thuận luôn tốt hơn bất kỳ thứ gì khác. Mong tộc trưởng thành toàn."

A Lạc Công trầm mặc không nói, nhưng vẻ mặt có vẻ không phản cảm với cách nói này.

Phượng Kim Kỳ hơi chút trầm ngâm, rồi nói: "A Lạc, mời Thám Hoa lang tới đây một chuyến đi."

"Được." A Lạc Công đáp lời, bước nhanh đi đến cửa vào cửa hang động, gọi một người đến đây, dặn dò việc đi mời người.

Chương 1092: Có chuyện gì vậy (2)

Bên mép núi, Dữu Khánh, Nam Trúc, Hướng Chân ngồi thành một hàng, nhìn ra non xanh nước biếc, thuận miệng tán gẫu.

Gần đây thực sự khó có được thời gian nhàn nhã như thế này, tạm thời là thật sự nhàn rỗi, không cần phải giả vờ giả vịt tại Thúy Vũ hồ nữa, chuyện dụ dỗ từng người cũng chơi tan nát rồi, đã để cho người ta bỏ chạy, nếu còn tiếp tục giở trò cũ, sẽ không biết là dụ dỗ người khác hay là tự mình nhảy vào hố.

Dữu Khánh trầm mặc không nói, hắn đang suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì bây giờ.

Nam Trúc thì đang phát huy sở trường của mình, lải nhải không ngừng với Hướng Chân, gần như chỉ có một mình gã nói, Hướng Chân thỉnh thoảng đáp lại mấy câu.

Nói đi nói lại, vốn không có chuyện gì để nói, Nam Trúc vẫn có thể kiếm ra được chuyện, gã chợt nhớ tới một chuyện, liền nói: "Hướng Chân, mới không gặp chưa bao lâu, tu vi của ngươi đã đột phá đến Thượng Huyền, nếu như ta không có nhìn lầm, ngươi nhiều nhất vẫn chưa đến bốn mươi phải không? Chưa tới bốn mươi tuổi đã đột phá đến Thượng Huyền, ai da, thiên phú tu hành của ngươi rất trâu nha! Sau này trở thành đại nhân vật, nhớ đừng có quên chúng ta a, hãy cho chúng ta ôm bắp đùi với nhé, nếu thực sự không được thì giúp chúng ta phát tài một khoản cũng được."

Nói đến chuyện tu vi của Hướng Chân, Dữu Khánh đang trầm mặc suy tư cũng quay đầu lại nhìn Hướng Chân, đúng vậy, lúc trước bận rộn giày vò, hắn đã quên hỏi chuyện này.

Nghe đề cập đến việc này, Hướng Chân hiếm thấy mà quay đầu nhìn xung quanh một vòng, sau đó mới nhỏ giọng chậm rãi nói: "Ta có thể đột phá đến Thượng Huyền, đại khái không liên quan gì đến thiên phú tu hành của ta, chắc hẳn là nhờ vào Ong chúa."

Ong chúa? Ong chúa nào? Dữu Khánh và Nam Trúc thoáng sửng sốt rồi ngay sau đó đồng loạt quay nhìn Hướng Chân, thời điểm đôi mắt mở to dường như còn ma sát tạo ra âm thanh, Ong chúa mà bọn hắn đều biết còn có thể là ong chúa nào?

Nam Trúc không thể tin được, quan sát xung quanh rồi nhịn không được nhỏ giọng hỏi xác nhận: "Con Ong chúa trong Bách Hoa kia hả?"

Hướng Chân im lặng gật đầu thừa nhận.

Nam Trúc vẫn không thể tin nổi, "Hắn có thể cho ngươi lợi ích như vậy ư?"

Hướng Chân: "Hắn nói hắn cũng đã cho các ngươi, chỉ là chính các ngươi không muốn nhận."

Nam Trúc trợn tròn mắt, "Không thể như vậy, tuyệt đối không có khả năng này." Ánh mắt gã chuyển tới trên người Dữu Khánh, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người vậy, "Lão Thập Ngũ, không phải là ngươi làm bộ thanh cao từ chối cái gì chứ?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, mù mờ không hiểu, nói với vẻ không dám xác định: "Chắc là không có a, hắn dường như không nói cho ta cái gì cả nha?"

Quên đi, Nam Trúc không hỏi hắn nữa, trực tiếp quay sang hỏi Hướng Chân, "Ngươi nói xem rốt cuộc thì hắn cho ngươi thứ gì."

Hướng Chân: "Rượu. Hắn nói rượu đó được ủ từ trái của cây thần thụ, nói là uống nhiều chút sẽ có lợi cho việc đột phá cảnh giới tu vi nhất định. Lúc đầu, ta cũng không quá để ý, cho đến khi tu vi đột phá, ta mới ý thức được hắn không có lừa gạt ta. Hắn nói rằng hắn có mời các ngươi uống, nhưng không ai trong các ngươi dám uống."

Rượu? Nam Trúc và Dữu Khánh nghẹn họng, nhìn nhau không nói nên lời, cùng nhau sững sờ ngây người ra đó.

Một lúc lâu sau, Nam Trúc chợt 'A!', kêu lên một tiếng thảm thiết, một tay ôm lấy ngực mình, bộ dạng hết sức đau đớn, vẻ mặt đầy đau khổ, dường như trong lòng vô tận bi thương, miệng lẩm bẩm, "Rượu, bảo bối tốt nhất lại chính là rượu. Ta, ta, ta, ta,… lấy ra nhiều mật ong như vậy, tại sao lại không nghĩ đến rượu chứ, đó chính là tiên tửu a, trời ơi…" Gã lại ngẩng đầu nhìn sang Dữu Khánh, trong mắt ngùn ngụt ngọn lửa phục thù, "Lão Thập Ngũ, chúng ta phải nghĩ cách đi vào lại một chuyến mới được."

Dữu Khánh vốn định gật đầu, nhưng bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn gã, "Nếu như ngươi không có ăn trộm thứ gì của người ta thì có lẽ còn có thể đi vào lại thử xem. Bây giờ ngươi muốn đi vào chịu chết thì đừng có kéo người khác vào làm đệm lưng. Ngươi cứ đi đi, ta đảm bảo không ngăn cản ngươi. Mẹ nó!"

Hắn cũng hối hận đen cả ruột rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên có một nhân viên Phượng tộc phi thân đến. Người đến vốn đang mang theo nụ cười trên mặt, chợt nhìn thấy bộ dạng như mất tổ tông của hai sư huynh đệ, không khỏi sửng sốt, sau khi hành lễ chào xong, gã hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Nam Trúc hồn xiêu phách lạc, không thốt nên lời.

Dữu Khánh đứng dậy, chẳng buồn xua tay, "Không có gì. Có gì chuyện gì sao?"

Người tới nói: "Tộc trưởng mời Thám Hoa lang đến một chuyến."

"Ồ." Dữu Khánh miễn cưỡng nâng cao chút tinh thần, đây là một chuyện rất hiếm thấy, lập tức hỏi: "Tộc trưởng triệu kiến có chuyện gì?"

Người tới lắc đầu thể hiện không biết. Dữu Khánh cũng không thể từ chối, liền đi theo người ta.

"A!" Nam Trúc đột nhiên giơ hai tay lên trời, cất lên một tiếng thét cực kỳ thê thảm.

Hành động này khiến Mục Ngạo Thiết ở trong sơn động bị kinh động, chạy ra nhìn khắp nơi xung quanh, sau đó lắc mình đến trước mặt gã, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Nam Trúc đột nhiên ôm lấy cổ y, hai chân nhũn ra, rũ người treo trên thân y, vùi đầu vào ngực y, rồi cất tiếng nức nở, "Lão Cửu, ta thật đau khổ, ta thật đau lòng, ta không muốn sống nữa."

Mục Ngạo Thiết kinh ngạc, "Ngươi làm cái gì vậy, căn bệnh kia lại phát tác sao?"

Nam Trúc dụi đầu vào trong ngực y giống như bú mẹ, đau khổ lắc đầu, "Lão Cửu, hãy nghe ca ca nói, bệnh gì cũng không bằng mệnh

khổ a! Thực quá khổ! Sống không có ý nghĩa gì nữa."

Mục Ngạo Thiết quay sang nhìn Hướng Chân, với vẻ thỉnh giáo, rồi lại nhìn xung quanh, nhận thấy lão Thập Ngũ đã biến mất.

Lúc này, lão Thập Ngũ đã sải bước tiến vào hang động trong thân cây trên Phượng Đầu lĩnh. Khi vào đến nơi, hắn có phần sửng sốt, tự nhiên là bởi vì nhìn thấy Trữ Bình Côn cũng ở đây, trong lòng phân vân, không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Khi gặp mặt tộc trưởng Phượng tộc, không thể không hành lễ, không thể thiếu sự tôn trọng, chào xong hắn cũng chẳng thèm liếc nhìn Trữ Bình Côn, chắp tay thỉnh giáo, "Tộc trưởng gọi vãn bối tới đây, là có chuyện gì phân phó sao?"

Phượng Kim Kỳ hơi hất cằm ra hiệu, A Lạc Công lập tức tiếp lời: "Thám Hoa lang, là như vậy, Trữ tiên sinh muốn giải quyết triệt để vấn đề quyền buôn bán đặc sản Phượng tộc…"

Lão ta lặp lại một lần một cách logic và hoàn chỉnh những gì Trữ Bình Côn đã nói lúc trước, rồi hỏi xem ý Dữu Khánh như thế nào.

Vốn tưởng rằng là chuyện gì, hóa ra là chuyện này, Dữu Khánh tức thì mất đi hứng thú, hắn mới phát hiện ra bọn hắn đã bỏ lỡ bảo bối cực kỳ quý giá với người tu hành bọn hắn, quyền buôn bán đặc sản Phượng tộc so với điều đó chẳng đáng sợi lông gì, hắn thực sự là mặt không biểu cảm, bình tĩnh nói: "Việc này ư? Thôi quên đi, không cần tranh nữa, xét vào việc hắn đã mất đi cánh tay, để cho hắn đi. Tộc trưởng, ở tại đây, ta trịnh trọng thông báo, Đào Hoa cư ta chính thức rút khỏi việc cạnh tranh quyền buôn bán đặc sản Phượng tộc, nhường lại việc này cho hắn."

Hắn hất hất cằm về phía Trữ Bình Côn.

Hắn đã đồng ý với Phượng Tàng Sơn sẽ nhượng bộ, không tiện tiếp tục so đo nữa.

Cái gì? Trữ Bình Côn hai mắt lồi ra, trợn to đôi mắt nhìn hắn chằm chằm, trong nháy mắt liền bị làm cho sững sờ, trong lúc diễn tập không có tình huống này a, làm sao có thể như vậy, lúc trước không phải còn tuyên bố công khai không chết không thôi sao?

Phượng Kim Kỳ và A Lạc Công cũng sững sờ.

Một lúc lâu sau, vốn muốn dàn xếp ổn thỏa, Phượng Kim Kỳ mới lên tiếng tuyên bố: "Được rồi, nếu là như vậy, Trữ tiên sinh, việc buôn bán đặc sản Phượng tộc đã thuộc về ngươi."

"Không, không phải, việc này…" Trữ Bình Côn nhất thời không biết nên tiếp lời này như thế nào, mấu chốt là trở về không biết phải giải thích làm sao, làm hỏng chuyện này rồi, không có cách nào giải thích được.

"Cái gì mà không phải việc này?" Dữu Khánh thô lỗ nói, vẻ mặt khinh thường, sau đó chắp tay đề nghị, "Tộc trưởng, tên gia hỏa này rõ ràng có vấn đề, lưu lại nhất định gây tai họa, cần phải trực tiếp đánh chết hắn, để tránh khỏi hậu hoạn về sau."

Chương 1093: Mất tích (1)

Tất cả những người tại đây đồng loạt nhìn chằm chằm vào Thám Hoa lang, không phải hắn vừa mới nói không tranh nữa sao?

Mấy người tưởng rằng hắn thật sự không so đo nữa, trong lòng vừa mới tán thưởng sự rộng lượng của hắn, không nghĩ tới chỉ trong chớp mắt đã kêu gào muốn đánh người chết ta.

Phượng Kim Kỳ cũng âm thầm lắc đầu đối với tâm tính của chàng trai trẻ này, nếu đã nhượng bộ rồi cần gì phải nói lời không buông tha người ta, uổng phí làm người tốt rồi.

Vốn đang bối rối, Trữ Bình Côn trong chớp mắt liền bị câu mắng của hắn làm tỉnh lại, lão ta lập tức tìm được cái cớ, giống như uống thuốc kích kích, đột nhiên trở nên phấn khích, phẫn nộ nói: "Tộc trưởng, ta không muốn hắn nhường, ta muốn quyết đấu công bằng với hắn. Trữ mỗ không thèm của bố thí, không chịu được sự sỉ nhục này, ta nhất định phải thẳng đường đường chính chính."

Lại như vậy nữa rồi, lại bắt đầu ương ngạnh rồi, Phượng Kim Kỳ và A Lạc Công thực sự ngao ngán không nói nên lời.

Dữu Khánh có lẽ không tính là người thông minh nhất, nhưng xét về mặt tốc độ phản ứng vẫn là rất nhanh, hắn lập tức cười ha hả, nói: "Muốn quyết đấu công bằng ư? Được nha, ta đồng ý, nhưng nhất định phải 'Công bằng'. Trợn mắt nhìn ta làm gì? Đó là loại 'Công bằng' mà ngươi nói tới. Nếu đã muốn 'Công bằng' thì không thể để cho ngươi thỏa hiệp, ta phải suy nghĩ cho ngươi.

Ta thấy, khỏi tính tới ta đi, ngươi không cần phải chọn người so với ta, ta chọn người tới so với ngươi là được. Ngươi tu vi Thượng Huyền phải không? Được, bên ta cũng chọn tu vi Thượng Huyền ra so với ngươi, vừa đúng có một người. A Lạc Công, tên gia hỏa lưng đeo đại kiếm đi theo chúng ta đó, để hắn đánh với họ Trữ đi."

Trữ Bình Côn sửng sốt.

Thấy tộc trưởng nhìn đến, A Lạc Công lập tức giải thích với ông ta: "Chính là vị danh sĩ tên gọi Hướng Chân kia, trong Triêu Dương đại hội lần vừa rồi, thực lực cũng lọt vào top một trăm."

Phượng Kim Kỳ nhớ ra, lập tức nhìn sang phía Trữ Bình Côn, việc này đương nhiên cần phải được cả hai bên thống nhất, một bên tình nguyện là không có tác dụng.

Trữ Bình Côn có chút không nói nên lời, không biết có phải đám nhà quê Phượng tộc này tin tức bế tắc hay không, lão ta rất muốn chỉnh sửa lại lời nói của A Lạc Công, tên Hướng Chân đó đâu chỉ lọt vào tóp một trăm trong Triêu Dương đại hội, đó là kẻ đủ khả năng tranh

danh hiệu đệ nhất tại Triêu Dương đại hội, mặc dù bại nhưng vẫn vinh, cuối cùng gã không có được thứ tự tốt chỉ bởi vì sau đó người ta không đấu nữa, nghe nói thực lực của gã có thể xếp vào mấy người đứng đầu.

Những người có thể tranh hùng tại tóp đầu Triêu Dương đại hội chắc chắn đều là người nổi bật trong cảnh giới của họ.

Sự thật cũng đúng là như thế, lúc trước từ chỗ bảo chủ, lão ta đã biết được tin tức, trước đó không lâu tên Hướng Chân này mới giao thủ với vị Ngân vệ của Xích Lan các đại danh đỉnh đỉnh kia, một kiếm từ trên trời giáng xuống, thậm chí chém rụng mấy cái cánh tay của Ngân vệ, lão ta còn chưa khôi phục nguyên khí, còn mất một cánh tay làm sao có thể đánh được với người ta?

Suy nghĩ kỹ hơn, lão ta nhận ra được, tên cẩu Thám Hoa này chính là định nhân cơ hội này giết chết mình.

Lão ta tất nhiên sẽ không để cho hắn đạt được mục đích, lập tức từ chối, "Thám Hoa lang, ngươi tìm người quyết đấu với ta, một người tàn tật thân thể bị thương, hành vi này có khác gì tiểu nhân không chứ? Thiệt thòi ngươi còn là người có học vấn."

Dữu Khánh bình tĩnh nói: "Ngươi nói sai rồi. Tên Hướng Chân đó chỉ vừa mới tấn cấp Thượng Huyền cảnh giới không bao lâu, không thể so sánh với tu sĩ Thượng Huyền kỳ cựu như ngươi được. Ngươi bị thương và khuyết tật như vậy quyết đấu với hắn mới gọi là công bằng, rất thích hợp."

Trữ Bình Côn không tin vào lời ma quỷ của hắn, người ta càng khăng khăng như vậy, lão ta càng cảm thấy nguy hiểm, lập tức quay sang Phượng Kim Kỳ nói: "Tộc trưởng, ta trọng thương chưa lành, thứ cho ta khó thể ra sân thi đấu."

Không đợi cho Phượng Kim Kỳ đáp lại, Dữu Khánh đã cất tiếng mắng, "Biết rõ mình tàn phế thì bớt gây chuyện đi. Bản thân mình là phế vật còn đi an bài cho người khác. Dựa vào đâu ngươi chỉ người

đến quyết đấu với ta thì ta phải đồng ý, còn ta chỉ người quyết đấu với ngươi thì ngươi toàn là khuyết điểm. Đây là công bằng mà ngươi nói tới hả?"

Hắn cũng quay sang Phượng Kim Kỳ chắp tay nói: "Tộc trưởng, ta chủ động nhường quyền buôn bán đặc sản Phượng tộc cho hắn, đã là hết lòng quan tâm, tận tình tận nghĩa rồi. Ta đã nhượng bộ đến như vậy, hắn còn muốn ép ta đánh nhau, là lý lẽ gì? Chẳng lẽ đây là điều mà mọi người thường nói, người thiện sẽ bị ức hiếp sao?"

Trữ Bình Côn tranh cãi: "Ta chỉ muốn danh chính ngôn thuận phân ra thắng bại, không phải liều mạng đánh nhau, nếu ngươi lo lắng, có thể nói tộc trưởng làm người chứng kiến, chúng ta có thể thỏa thuận điểm đến thì dừng."

Dữu Khánh suýt chút nữa nhổ nước bọt vào mặt lão ta, "Thỏa thuận con mẹ ngươi, ngươi tại sao không đi chết đi?"

Đang lúc rất tức giận, tiên tửu a, nỗi lòng hắn thật khó yên ổn, rất khó chịu, vậy mà có người lại tìm đến gây sự, còn lôi ra đủ các loại tật xấu, hắn có thể nhẫn nhịn không chửi mắng mới là lạ.

Người thanh niên này nói chuyện thật khó nghe, Phượng Kim Kỳ và A Lạc Công quan sát hắn, cái gọi là tài tử đệ nhất thiên hạ ở bên ngoài Đại Hoang Nguyên là đức hạnh như vậy sao?

"Ngươi…" Trữ Bình Côn tức giận vừa định cất tiếng mắng, nhưng đã bị Dữu Khánh mở miệng cắt ngang, "Tộc trưởng, ta đã nhường chuyện buôn bán đặc sản Phượng tộc lại cho hắn, hắn muốn thì nhận, không muốn thì cút đi. Nói chung, đó là chuyện của chính hắn, không nên dính dáng gì đến ta nữa. Nếu như hắn cứ một mực quấy rầy không ngừng, cứ nhất quyết muốn đánh nhau tại Phượng tộc, đó chính là hắn bức ép, tộc trưởng đã tận mắt nhìn thấy, nếu xảy ra chuyện gì, chớ có trách ta."

Trữ Bình Côn chính là muốn bức ép hắn giao đấu, giả bộ nổi giận, "Ngươi cứ việc phóng ngựa tới đây thử xem!"

Dữu Khánh lập tức chỉ vào mũi lão ta, "Sau này ta sẽ nói Xích Lan các chủ và Dược Đồ đánh chết ngươi…"

"Thôi, được rồi." Phượng Kim Kỳ nhịn không được cất tiếng quát bảo ngừng lại, đã bao nhiêu năm rồi ông ta chưa từng chứng kiến cảnh tượng đánh rắm với nhau như vậy, đây đều là những thứ gì vậy chứ, vậy mà cứ tranh cãi ầm ĩ mãi trước mặt ông ta không chịu ngừng. Ông ta nhìn chằm chằm vào Trữ Bình Côn, "Về việc này, chính là ngươi lỗ mãng. Thám Hoa lang đã nhường việc buôn bán đặc sản Phượng tộc, ngươi nhận thì nhận, không nhận thì ở đâu về đó đi thôi. Thứ cho Phượng tộc chiêu đãi không chu đáo."

Lần này về tình về lý ông ta đều đứng về phía Dữu Khánh, ít nhất Dữu Khánh đang tỏ rõ là muốn dàn xếp ổn thỏa, đã nhượng bộ rồi, nhưng với tên Trữ Bình Côn này, ông ta đã nhìn ra được, tên tàn phế này mới giống là kẻ thực sự muốn làm cho chuyện to lên, đúng là kẻ xấu gây ra thật nhiều rắc rối.

Trữ Bình Côn vội nói: "Tộc trưởng…"

"Tiễn khách." Phượng Kim Kỳ không chút khách sáo cắt ngang lời lão ta.

"Nhị vị, mời đi." A Lạc Công lập tức cưỡng ép đuổi đi với bộ dạng khách khí.

Chương 1094: Mất tích (2)

Trữ Bình Côn còn muốn nói gì đó, nhưng đối diện với ánh mắt bất thiện của A Lạc Công, trong lòng lại có chút e sợ, lão ta thầm nghĩ nếu sự việc đã xảy ra chuyện ngoài mong muốn thì nên xin bảo chủ định đoạt, hơn nữa Dữu Khánh đã vâng lời rời đi rồi, lão ta không thể gượng ép lưu lại nữa, chỉ có thể nén giận cáo từ.

Hai kẻ đối đầu lần lượt ra khỏi nơi đây, mỗi người chạy về nơi của mình. Theo sự ra hiệu của tộc trưởng, A Lạc Công đích thân đi ra ngoài nhìn xem, rất sợ hai người ra khỏi cửa sẽ thật sự đánh nhau.

Về tới nơi, Dữu Khánh hùng hổ vừa mắng chửi vừa kể lại cho đám người Nam Trúc nghe chuyện đã xảy ra, tất nhiên là không có lời nào tốt.

Trữ Bình Côn thì khẩn cấp liên hệ với Trì Bích Dao, bẩm báo lại đại khái tình huống, Trì Bích Dao hơi kinh ngạc, làm sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy? Cô ta cũng vội vã chạy đi gặp mặt Địa Mẫu.

Bên trong căn nhà gỗ thô sơ, sau khi biết được tình huống, Lạc Vân Phinh bày tỏ sự nghi ngờ, nhưng bà ta vẫn tin tưởng vào phán đoán của mình, "A Sĩ Hành khẩu xuất cuồng ngôn ngay trước mặt mọi người, kêu gào đòi lấy tính mạng của Trữ Bình Côn, tại sao lại dễ dàng nhượng bộ Trữ Bình Côn như vậy chứ?"

Trì Bích Dao lắc đầu thể hiện không biết, "Loại chuyện này không khó để xác minh, Trữ Bình Côn không đến mức nói dối như vậy."

Lạc Vân Phinh suy nghĩ thấy cũng phải, sau một hồi đi qua đi lại, bà ta chợt dừng bước, chậm rãi nói: "Nếu đã như thế, vậy thì không quanh co lòng vòng nữa, bạo lực cũng là một biện pháp."

Ở bên cạnh, Mông Phá có phần lo lắng, cất tiếng nhắc nhở: "Chưởng lệnh, nơi đây dù sao cũng là địa bàn của Dã Tiên, bạo lực e rằng không thích hợp?"

Lạc Vân Phinh liếc lão ta, "Không biết là ai làm chuyện bạo lực, Dã Tiên không có bằng chứng sao biết là ai?"

Nếu bà ta đã khăng khăng nói như vậy, Mông Phá còn có thể nói gì nữa?

Đứng bên cạnh lắng nghe, trong mắt Trì Bích Dao tràn đầy kinh nghi bất định, cảm thấy sự việc càng ngày càng không giống với những gì đã nói lúc trước, rốt cuộc là muốn làm gì vậy chứ?

Trong đêm tối, một vụ nổ kinh thiên động địa chấn động núi non các Phượng Đầu lĩnh hàng chục dặm, ngay cả tại Phượng Đầu lĩnh cũng cảm nhận được rung động.

Trong sảnh hang động thân cây, Phượng Kim Kỳ đắp tấm da thú màu đỏ tươi đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt già nua lấp lóe sáng ngời thần thái, sắc bén và đáng sợ, vung tay hất tung tấm da thú, trong chớp mắt đã biến mất khỏi chỗ, lao vút ra khỏi hang động giống như mũi tên rời dây cung, biến mất trong bầu trời xa.

A Lạc Công vội vàng chạy tới, không nhìn thấy bóng dáng ông ta liền bay lên trên ngọn cây để quan sát, gió đêm phất nhẹ qua người.

Mọi người tại Phượng Đầu lĩnh lần lượt chạy ra ngoài xem xét xung quanh, ví dụ như một số người ngoài như Dược Đồ và Xích Lan các chủ cũng không ngoại lệ.

Đám người Dữu Khánh cũng chạy ra ngoài sơn động kiễng chân nhìn về phía xa, Nam Trúc liên tục hỏi lui hỏi tới mấy chữ, "Sao rồi, sao rồi, xảy ra chuyện gì vậy…"

Tại nơi phát ra tiếng nổ, một ngọn núi lớn nguy nga cao vút sụp đổ xuống, cắt đứt dòng sông cuồn cuộn lao nhanh, từ trên trời nhìn xuống dưới, Phượng Kim Kỳ có thể nhìn thấy rõ ràng mặt nước lấp lóe phản chiếu ánh trăng, núi sụp đổ ngăn chặn dòng nước, một hồ được hình thành và đang nhanh chóng mở rộng, một khi nước tích tụ đủ mạnh, nơi tắc nghẽn bị vỡ ra, các tộc nhân phía dưới hạ du chắc chắn gặp phải một trận đại thảm họa.

Trên mặt đất, thủ lĩnh địa phương cũng dẫn theo người chạy tới, Phượng Kim Kỳ hạ xuống tại trước mặt bọn họ, đầu tiên là dò hỏi xem có chuyện gì xảy ra, nhưng không ai biết đã xảy ra chuyện gì,

tạm thời trong số này không ai nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra vào lúc đó.

Bây giờ cũng không phải là thời điểm phù hợp để quan tâm đến điều đó, với tư cách là tộc trưởng, lúc này tính mạng của tộc nhân là quan trọng nhất, Phượng Kim Kỳ chỉ có thể thông báo tình hình hình thành hồ tích tụ cho mọi người biết, và yêu cầu vị thủ lĩnh nhanh chóng di chuyển các tộc nhân di chuyển bất tiện lên vùng đất cao, ông ta muốn phá hủy hồ này sớm, khơi thông dòng chảy, không để cho hồ tích tụ quá nhiều nước, tránh tình trạng vỡ đập.

Vị thủ lĩnh lập tức lớn tiếng kêu gọi người đi chấp hành.

Một trận giày vò này được xử lý xem như nhanh chóng, nhưng cũng mất gần một canh giờ, cuối cùng, khi Phượng Kim Kỳ tung một đòn ầm ầm từ trên trời giáng xuống, mặt đất núi non rung chuyển, hồ tích tụ bị mạnh mẽ phá mở ra một lỗ thủng, dòng nước lũ ào ào cuồn cuộn lao đi dưới ánh trăng.

Sau khi hoàn thành việc khơi thông dòng nước và xác nhận không còn tai họa nào nữa, Phượng Kim Kỳ dặn dò vị thủ lĩnh địa phương ngày mai cần phải điều tra kỹ càng việc này, sau đó mới bay lên trời rời đi. Khi trở về đến Phượng Đầu lĩnh, A Lạc Công đang chờ đợi tự nhiên liền lên tiếng hỏi thăm tình hình.

Khi được biết đã không còn vấn đề gì nghiêm trọng, mặc dù có chút yên tâm, nhưng bọn họ không tránh khỏi suy đoán xem là do người nào gây ra.

Bởi vì chỉ cần nhìn thoáng qua, Phượng Kim Kỳ liền nhận ra được chuyện này không phải thiên tai, mà là nhân họa, ngọn núi đó đã bị người đánh sập, không biết là bởi người nào làm ra chuyện gì ở đó, hay là có người đánh nhau tại đó. Nói chung, hiện tại trong pạm vi Phượng tộc xảy ra rất nhiều chuyện quái lạ, cho nên có xảy ra thêm chuyện gì cũng chẳng có gì lạ.

Trong lúc nhất thời, hai người chủ tớ cũng không có đầu mối gì, chỉ có thể bỏ qua, tạm thời đi an giấc.

Đến nửa đêm, A Lạc Công đang khoanh chân đả tọa tại căn phòng của mình trong hang động thân cây đột nhiên bị tiếng đập cửa làm giật mình tỉnh lại. Một nữ tộc nhân xông vào, cuống quýt bẩm báo: "A Lạc Công, không thấy A Hoàn đâu nữa."

A Lạc Công kinh ngạc đứng lên, không có lòng dạ hỏi gì thêm, gấp gáp chạy ra ngoài, bóng dáng liên tục lóe lên trên lối đi trong hang động thân cây, chạy tới trước cửa một căn phòng nơi góc khuất, xông vào nhìn quanh, bên trong quả nhiên trống rỗng, trong góc cũng không có người.

Nữ tộc nhân hàng ngày âm thầm phụ trách chăm sóc, đưa đồ ăn thức uống chạy tới sau đó. A Lạc Công xoay người lại, sắc mặt khó coi, đè thấp giọng nói giận dữ trách, "Tại sao lại biến mất?"

Nữ tộc nhân gần như sắp khóc rồi, "Ta, ta không biết. Lúc trước, khi bên ngoài xảy ra chấn động dữ dội, ta lo lắng A Hoàn bị kinh hãi, nên chạy tới thăm, lúc đó nàng vẫn còn ở đây, nàng còn nhờ ta hỏi thăm xem đã xảy ra chuyện gì. Cho đến vừa rồi, khi đã biết được có chuyện gì xảy ra, ta tới đây định nói cho nàng biết, nào ngờ không thấy nàng đâu nữa, ta lại không dám đi tìm lung tung."

A Lạc Công lập tức quay người rời đi, trước tiên thông báo tình hình cho Phượng Kim Kỳ biết. Sau khi được tộc trưởng đồng ý, lão ta lập tức triệu tập một nhóm tộc nhân tin cậy, bí mật thông báo tình hình, rồi tổ chức tìm kiếm khắp sào huyệt trong thân cây một lượt, sau đó mới công khai lục soát bên ngoài.

Các nhân viên canh gác trong ngoài cũng đều được A Lạc Công gọi đến dò hỏi, không ai nhìn thấy A Hoàn bí mật trốn ở nơi này rời đi. Tình huống rất quỷ dị, không biết nàng ta mất tích như thế nào.

Chương 1095: Cũng đơn giản

Làm sao có thể như vậy? Toàn bộ các nút giao trên lối đi dẫn tới căn mật thất mà A Hoàn ẩn thân đều đã bố trí người canh gác, không có khả năng không phát hiện được có người đi qua, cho dù có nội gian từ bên trong bắt người đưa ra cũng không thể làm được không bị bất kỳ người nào phát hiện, huống chi còn mang theo một người sống rời đi.

Lão ta không tin có thể có chuyện quái lạ như vậy, cảm thấy trong việc này nhất định có điều gì đó lạ thường, vì vậy lão ta bắt đầu truy hỏi cặn kẽ chi tiết, yêu cầu mọi người cần phải báo cáo tất cả những điều khả nghi, không được bỏ sót bất kỳ điểm nào.

Khi nghe được yêu cầu này, một gã thủ vệ thử hỏi: "Vách trong lối đi có hai lần bị tróc mảnh vụn ra, rơi lên mí mắt của ta, việc này có tính là khác thường hay không?"

Nào ngờ gã vừa kể ra việc này, tức thì tạo ra phản ứng dây chuyền, có người a một tiếng, thốt lên, "Ta cũng bị rơi trúng hai lần."

"A, ta cũng bị rơi trúng."

"Ta ở bên ngoài có bị lá cây rơi vào người."

Lúc đầu, A Lạc Công còn định nói, rớt miếng vụn gỗ có gì mà khả nghi, nhưng mà hết người này đến người khác đều gặp phải chuyện tương tự tức thì khiến lão ta cảnh giác, trong lòng xuất hiện suy đoán không ổn, lập tức hỏi kỹ càng hơn tình huống và vị trí bọn họ đang làm nhiệm vụ khi xảy ra sự việc.

Kết quả phù hợp với suy đoán của lão ta, kết nối vị trí của bảy người canh gác lại với nhau liền tạo thành một con đường từ bên ngoài nối thẳng đến căn phòng của A Hoàn. Sau khi xem két kỹ hơn lão ta còn phát hiện thấy, con đường từ lối vào đến địa điểm mục đích không

dư thừa một đoạn đường nào, có thể nói là đi thẳng một mạch tới đích.

Lão ta mang theo thu hoạch này vội vã lao tới sảnh trong thân cây.

Tâm trạng của Phượng Kim Kỳ rất không yên bình, ông ta hiếm thấy mà rời khỏi tấm da thú màu đỏ tươi kia, đứng ở cửa sảnh hang động, chắp tay sau lưng dõi mắt nhìn phương xa.

A Lạc Công đứng ở một bên phía sau, báo cáo tường tận tình huống, cuối cùng bày tỏ sự nửa tin nửa ngờ đối với kết quả này, "Điều này quả thực khả nghi, nhưng không gian bên trong thân cây nhỏ hẹp, không ít nơi ba người khó thể dàn hàng ngang đi qua, gần như là không thể vượt qua nhiều người như vậy mà không bị phát hiện, đặc biệt là còn mang theo một người khác rời đi.

Còn có một điểm khác khả nghi hơn, xét theo tuyến đường đi tới này, người hạ độc thủ tác có thể nói hành động rất lưu loát gọn gàng, tuyến đường này chắc chắn đã được tính toán từ trước, có thể nhanh chóng đến thẳng mật thất mà A Hoàn ẩn thân, điều này cho thấy bên trong chúng ta có nội gián."

Phượng Kim Kỳ hít một hơi thật sâu, nói: "Không tồn tại nội gián gì cả, thực lực của người tới không phải tầm thường, hắn chỉ cần chạm vào thân cây là có thể thi pháp thăm dò cấu trúc không gian bên trong đại thụ, và có thể căn cứ vào động tĩnh của người ở bên trong để dự đoán ra được vị trí có khả năng có A Hoàn, rồi tính toán ra tuyến đường dễ dàng thực hiện nhất.

Có vụn gỗ, lá cây rơi xuống là bởi vì người tới chỉ cần thủ vệ hơi chút hoa mắt là đủ. Khi hắn vượt qua trước mặt thủ vệ, sở dĩ thủ vệ không phát hiện được là bởi vì người tới có thực lực thao túng một khoảng không gian rộng lớn xung quanh thủ vệ từ khoảng cách xa. Giống như bao bọc thủ vệ vào trong một cái vỏ trứng, cho dù người tới lướt qua bên cạnh thủ vệ, thủ vệ cũng không phát hiện thấy bất kỳ động tĩnh và dòng khí dao động nào. Đến khi không gian được giải phóng, hắn đã đi qua rồi và thủ vệ sẽ không nhìn thấy được gì."

A Lạc Công ngạc nhiên, "Việc này… Tộc trưởng, ngài có thể làm được không?"

Phượng Kim Kỳ khẽ lắc đầu, "Phượng Đầu lĩnh là trung tâm của Phượng tộc ta, cả trong và ngoài tổ cây đều được canh giữ nghiêm ngặt, người tới ra vào dễ dàng như chỗ không người vậy, ta làm không được. A Lạc, thực lực của người tới rất kinh khủng, vượt ta quá xa."

A Lạc Công kinh hãi hỏi: "Nói cách khác, đó chính là một trong mấy vị kia?"

Phượng Kim Kỳ chậm rãi nói: "Ngươi lập tức đích thân dẫn người đi bắt Trữ Bình Côn và những kẻ liên quan với hắn đi!"

"…" A Lạc Công nghẹn lời, nhưng vẫn lắm miệng thêm một câu, "Việc này thích hợp không? Ngài hoài nghi có liên quan với hắn sao?"

Khuôn mặt già nua của Phượng Kim Kỳ trở nên thâm trầm, "Lúc trước hắn khăng khăng muốn quyết đấu với Thám Hoa lang, còn muốn đích thân ta đi tọa trấn để đưa ra quyết định, dụng ý của hắn như thế nào, bây giờ ngươi còn chưa rõ sao? Lúc đó suýt chút nữa chúng ta đã bị lừa. Nói đến việc này, còn bởi vì Thám Hoa lang hành động ngoài dự đoán mọi người, bất ngờ nhượng bộ, khiến kế hoạch của hắn bị đảo lộn.

Một kế không thành, lại sinh kế khác, đêm hôm khuya khoắt dùng sức mạnh gây ra chấn động kinh thiên động đại trên lãnh địa Phượng tộc ta, không hề ngần ngại tạo ra nguy cơ thảm họa thật lớn, đe dọa tới lượng lớn tính mạng của tộc nhân, nhằm thu hút ta đến đó, mục đích chính là để tạm thời giữ chân ta tại đó. Nếu không, chỉ cần ta ở tại đây, nếu bên trong thụ tổ xuất hiện dòng khí lưu dị thường sẽ không thể che giấu được tri giác từ tu vi của ta."

"Thì ra là thế." A Lạc Công kinh ngạc lẩm bẩm, sau khi đã hiểu được, lão ta không thể không tiếp tục nhắc nhở, "Ngài không phải nói vị

kia dặn ngài để thuận theo tự nhiên sao?”

Phượng Kim Kỳ chậm rãi quay đầu lại nhìn lão ta, nhấn mạnh từng chữ một: “A Hoàn bị bắt cóc là nhằm vào truyền thừa chi bảo của Phượng tộc ta, kẻ thực hiện âm mưu này có dã tâm ác độc, e rằng A Hoàn phải chịu đựng đau khổ rất lớn. Ta mặc kệ là một kẻ không thành kế này lại làm kế khác, hay là hai kẻ làm hai kế, mặc kệ là kẻ nào làm, lần này Trì Bích Dao nhất định phải cho ta một lời giải thích rõ ràng!”

Trong giọng nói ông ta đằng đằng sát khí.

Ông ta đã hạ quyết tâm, A Lạc Công không nhiều lời nữa, nắm tay đặt lên trái tim khom người chào, rồi phi thân nhảy xuống cây, dẫn người xông thẳng đến nơi đám người Trữ Bình Côn ở, trực tiếp bắt người, không quan tâm đến đạo đãi khách gì nữa, cũng chẳng quản đến lời la hét của đám người Trữ Bình Côn, đánh cho bọn họ ngậm miệng mới thôi.

Đêm nay là một đêm không ngủ của Phượng Đầu lĩnh, số lượng đèn đuốc và đống lửa đột nhiên lên rất nhiều.

Đám người Dữu Khánh không có mù, tự nhiên đã nhận thấy được sự bất thường, đi ra ngoài hỏi thăm tình hình nhưng không có ai nói cho bọn hắn biết, còn không hiểu ra sao bị hạn chế tự do, bị yêu cầu thành thật ở lại nơi ở, không cho đi lung tung.

Bên ngoài căn nhà gỗ thô sơ bên sườn núi, Mông Phá sải bước đi tới, báo cáo với Lạc Vân Phinh đang đứng chắp tay sau lưng ngắm trăng ngoài cửa: “Chưởng lệnh, nha đầu mà ngài đưa cho ta rất cứng miệng, không chịu nói gì cả. Có cần tra tấn không? Dù sao đó cũng là cháu gái ruột của tộc trưởng Phượng tộc.”

Câu nói cuối cùng thể hiện ra một số lo ngại, rất nhiều trường hợp, thân phận bối cảnh quả thực có thể quyết định cách đối đãi.

Lạc Vân Phinh không thay đổi tư thế ngắm trăng, không chút dao động, nói: "Nha đầu nhỏ này tính tình rất cương liệt, nhưng vẫn còn trẻ, mấy cô nương bộ tộc thực ra cũng đơn giản, dùng cực hình với nàng ta không bằng dùng cực hình với Phượng Kim Kỳ."

Mông Phá sửng sốt, tra tấn Phượng Kim Kỳ? Giải thích lời này như thế nào, y cho rằng mình đã nghe lầm.

Lạc Vân Phinh liếc mắt nhìn, nhận thấy được y đang bối rối, lại bổ sung thêm một câu, "Người đã biết Phượng Kim Kỳ, không cần ta nói cho ngươi biết hình dạng như thế nào chứ?"

"A…" Mông Phá chợt bừng tỉnh hiểu ra, vỗ trán, "Ta đã hiểu rồi." Nói xong chắp tay chào rồi rời đi.

Bên trong sơn động hẻo lánh, ánh sáng u ám, A Hoàn bị cố định ngồi ở trên một khối đá đơn giản, không thể nhúc nhích, nhưng ánh mắt như có thể giết người thỉnh thoảng lại đổ dồn về phía hai gã canh giữ che mặt ở hai bên. Nàng ta không biết kẻ bắt cóc mình là ai, người đó cũng che mặt.

Lúc này Mông Phá đã quay lại sau một thời gian rời đi, y cũng thay hình đổi dạng thành một người che mặt, nhấc tay cởi bỏ á huyệt cho A Hoàn.

A Hoàn lập tức mở miệng chửi bới, "Ác tặc, gia gia ta nhất định sẽ không tha cho các ngươi. Chờ gia gia ta tới đây, nhất định sẽ băm các ngươi ra cho đại ưng của Phượng tộc ta ăn…"

"Muốn gặp gia gia ngươi hả?" Tiếng nói khàn khàn của Mông Phá cắt đứt lời nói của cô ta, tiếp đó y cười ha hả phất tay nói: "Dẫn tới, đừng để cho cô ta cô đơn, đưa gia gia cô ta vào đây với cô ta đi."

Ánh mắt A Hoàn tràn đầy vẻ kinh nghi, chẳng mấy chốc, cô ta nhìn thấy một người che mặt từ bên ngoài kéo vào một người thân thể ướt đẫm máu với mái tóc hoa râm rối bù, rồi ném tới trước mặt cô ta như ném một con chó.

Mông Phá ngồi xổm xuống, nắm lấy tóc của người đó kéo lên, nhấc khuôn mặt người đó ngước lên cho A Hoàn nhìn thấy, tại trong không gian ánh sáng u ám, đó không phải là khuôn mặt già nua bị tra tấn tràn đầy vết máu của "Phượng Kim Kỳ" thì còn có thể là ai.

"Chúng ta có thể vào thụ tổ trên Phượng Đầu lĩnh dễ dàng bắt ngươi về đây, bắt gia gia ngươi thì có gì khó?"

A Hoàn tức thì hoảng sợ, cất lên tiếng gào thảm thiết đứt gan đứt ruột, "Gia gia."

"Phượng Kim Kỳ" khàn khàn cất tiếng dặn dò: "Đừng có nói, đừng có nói gì cả."

"Cứng miệng?" Mông Phá đứng dậy tung một cước, trực tiếp đá người bay ra ngoài, răng rắc, tiếng xương gãy vỡ vang lên rất rõ ràng, "Kéo hắn ra ngoài, chặt đứt ngón tay hắn, chặt từng ngón một. Chặt hết ngón tay thì chặt ngón chân, chặt xong ngón chân lại chặt hai bàn tay, sau đó chặt cánh tay, chặt chân, chặt từ từ, chặt cho đến khi một người trong bọn họ chịu nói mới thôi."

Phượng Kim Kỳ nằm sặc máu trên mặt đất lập tức bị người kéo đi, đã rơi vào tình cảnh này rồi nhưng miệng vẫn ôm ồm phát ra tiếng nói yếu ớt không rõ, "Đừng nói, đừng nói gì…"

A Hoàn kêu lên thảm thiết, "Gia gia, đừng, đừng a! Các ngươi thả gia gia ta ta đi, thả ông ấy ra đi…" Gào to liên tục mấy lần nhưng không thấy ai để ý tới. Nhìn thấy người che mặt thẩm vấn xoay người lại bước ra phía ngoài, cô ta lập tức lớn tiếng đổi lời nói: "Ta nói, ta nói, ta nói cho các ngươi, các ngươi thả gia gia ta đi."

Mông Phá xoay người lại, trong mắt hiện lên nét tươi cười, phất tay ra hiệu cho hai gã trông coi đi ra ngoài, "Nói người bên ngoài tạm dừng hành hình."

Hai người nhận lệnh rời đi, y cũng rời khỏi.

Chỉ chốc lát sau, Mông Phá quay lại, dẫn theo một người che mặt giấu thân hình ở trong áo choàng, A Hoàn có thể nhận ra được, đây chính là người xâm nhập vào thụ tổ bắt mình đi.

A Hoàn đầm đìa nước mắt, "Các ngươi thả gia gia ta ra đi."

Mông Phá nói: "Nói đi, chỉ cần ngươi thành thật nói ra, chúng ta sẽ thả gia gia ngươi ra và cả ngươi nữa."

A Hoàn: "Nếu ta nói ra rồi, các ngươi lại không thả, thì làm sao bây giờ?"

Còn không tính quá hồ đồ.

Mông Phá: "Nếu như ngươi cứ khăng khăng nói như vậy, ta chỉ có thể nói, ta thề với trời, còn lại, ngươi hoặc là tin tưởng ta, hoặc là không tin, ngươi có thể chậm rãi suy nghĩ." Y quay đầu lại nói với ra ngoài, "Trước tiên chém ngón tay, chém cho đến khi cô ta đồng ý nói mới thôi."

A Hoàn tâm hoảng ý loạn vội vàng hét lớn: "Ta nói, dừng tay, ta nói."

"Dừng tay." Mông Phá cũng dặn dò ra phía ngoài, sau đó quay đầu lại cười nói với A Hoàn: "Nói đi, đừng có lể mề nữa, ta không còn kiên trì nữa đâu."

A Hoàn khóc rống lên thảm thiết, nước mắt như mưa, nức nở nói: "Là bởi vì Lâm Long hỏi thăm về 'Bất tử truyền thuyết' của Phượng tộc, chúng ta nói chuyện tới phượng hoàng, rồi nói tới lông chim phượng hoàng, ta nói cho hắn biết bí mật trên đầu quan của Phượng tộc chúng ta…"

Sau một hồi lâu, Mông Phá cùng người dấu mình trong áo choàng kia đi ra khỏi sơn động, cùng nhau nghỉ chân bên ngoài hang động. Người khoác áo choàng xốc chiếc khăn trùm đầu lên, bộc lộ chân dung, chính là Lạc Vân Phinh.

Trong mắt bà ta tràn đầy nghi hoặc, giống như đang lẩm bẩm, "Đám người A Sĩ Hành làm sao biết được sự tồn tại của phượng vũ, lẽ nào thực sự tới đây vì tiên phủ? Không đúng a, nếu như phượng vũ thật sự có trò trống gì đó, nó sẽ không đến mức im lặng cho đến bây giờ."

Mông Phá: "Chưởng lệnh, "Bất tử truyền thuyết" đó chẳng lẽ là thật?"

Lạc Vân Phinh: "Không cần nghi vấn truyền thuyết đó là thật hay giả, có chiếc lông phượng vũ đó chứng minh là thật thì như thế nào? Cũng không thể chứng tỏ được điều gì, nhiều nhất chỉ chứng minh được rằng tổ tiên của Phượng tộc quả thực có liên quan đến thần điểu. Nếu như chỉ giữ bí mật về phượng vũ, ta sẽ tin tưởng, nhưng nếu như nói phượng vũ có liên quan đến tiên phủ, ta không thể tin tưởng Phượng tộc có thể giữ được bí mật này mấy nghìn năm mà không tiết lộ ra ngoài. Từng đời từng đời truyền thừa lại, trong số những người đó e rằng có không ít người muốn lục lọi bí mật, huống chi còn luân phiên truyền thừa từng thế hệ mới cũ thay nhau, như vậy chắc chắn sẽ kéo theo xung đột lợi ích, không có khả năng một mực giữ được bí mật không để lộ ra ngoài."

Chương 1096: Ngang ngược

Bà ta có cao độ và phương thức đánh giá vấn đề của bà ta, Mông Phá hơi suy tư thêm một chút rồi cũng khẽ gật đầu thể hiện tán đồng, nhưng y vẫn đưa ra nghi vấn: "Nếu như Phượng vũ không có tác dụng gì, nếu nó chỉ có ý nghĩa tượng trưng, không có ý nghĩa trọng đại gì khác, vậy vì sao Phượng Kim Kỳ phải 'Bắt cóc' tôn nữ của mình?"

Lạc Vân Phinh: "Theo lời nha đầu đó nói và kết hợp với một ít tình huống đến xem, khi Phượng Kim Kỳ mới từ chỗ tôn nữ biết được biết phía bên A Sĩ Hành đang hỏi thăm phượng vũ thì đầu quan

truyền thừa của Phượng tộc liền bị mất trộm, quá trùng hợp. Theo lý thuyết, nhóm người A Sĩ Hành dò hỏi thông tin là đối tượng hoài nghi lớn nhất, nhưng Phượng Kim Kỳ lại không chút để tâm tới bọn hắn. Theo ta thấy, ông ta đâu chỉ 'Bắt cóc' tôn nữ của mình, có lẽ việc đầu quan mất cắp cũng là ông ta vừa ăn cướp vừa la làng."

Mông Phá trầm ngâm suy nghĩ, không có phủ nhận phán đoán của Địa Mẫu, nhưng vẫn hỏi ra câu hỏi tương tự lúc trước, "Nếu Phượng vũ không có tác dụng gì, Phượng Kim Kỳ cần gì phải làm như vậy?"

Lạc Vân Phinh hỏi ngược lại: "Điều gì thu hút chúng ta chú ý đến Phượng tộc?"

Mông Phá nghiêm túc đáp: "Hai vị tiểu thư đi tới Quỷ tộc, rõ ràng là tới vì Thám Hoa lang, khiến cho chúng ta quan tâm đến Phượng tộc."

Lạc Vân Phinh liếc mắt nhìn y, không có mở miệng nữa.

Mông Phá lập tức ý thức được đáp án của mình chưa thể làm cho bà ta thỏa mãn, nên tiếp tục nói: "Về sau chúng ta phát hiện thấy đám người Cẩm quốc tiền trang Tô Bán Hứa tiếp cận tương đối gần với nhóm người A Sĩ Hành, lúc đó chúng ta vẫn chưa quá mức để ý đến, về sau còn phát hiện Thiện Tri Nhất cũng tiếp cận A Sĩ Hành, lúc này mới khiến chúng ta nhận ra không bình thường, những chuyện xảy ra trong quá trình Đại Hoang tự đã xác định sự nghi ngờ của chúng ta…"

Lạc Vân Phinh lên tiếng cắt ngang, "Nói tới Đại Hoang tự là đã kéo quá xa. Chúng ta có thể nhận thấy được sự khác thường từ Tô Bán Hứa và Thiện Tri Nhất, Phượng Kim Kỳ cũng không ngốc, hơn nữa lúc đó còn xảy ra quái sự, lại có người dò hỏi phượng vũ, nếu là ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?"

Mông Phá im lặng một hồi, sau đó trầm tư nói ra: "Ý của Chưởng lệnh là, Phượng Kim Kỳ không muốn rước tới phiền toái, và cũng không muốn tiếp tục ủ rắc rối tại Phượng tộc, vì vậy thấy tôn nữ của

mình bị người nhắm tới liền giấu tôn nữ đi, thấy người ngoài có thể đến đây vì mũ phượng, nên mũ phượng cũng bị lấy cắp một cách ly kỳ, mục đích chính là cắt đứt mong muốn của người ngoài, để ngoại nhân không tiếp tục giày vò tại Phượng tộc nữa."

Lạc Vân Phinh: "Suy bụng ta ra bụng người như vậy, có phải đơn giản hơn nhiều hay không?"

Mông Phá chậm rãi gật đầu, "Đây quả thực là trách nhiệm mà một tộc trưởng nên gánh, nhưng ta vẫn không hiểu được, nếu như ông ta đã không muốn để cho ngoại nhân tiếp tục giày vò tại Phượng tộc, vì sao sau khi Đại Hoang tự sau kết thúc ông ta còn ngồi xem một đám người quấy rầy tại Phượng tộc, ông ta hoàn toàn có thể từ chối tiếp khách, tại Đại Hoang Nguyên, ông ta cũng có sức lực này."

Lạc Vân Phinh nhấc tay chụp trên người mình một cái, kéo chiếc áo choàng xuống, thuận tay ném cho Mông Phá ở bên cạnh cầm lấy, thả bộ đi về phía căn nhà gỗ giữa sườn núi, nhẹ nhàng ném lại một câu nói, "Phía bên Thiên Tộc sơn đã tham gia rồi."

Mông Phá thoáng sửng sốt, rồi nhanh chóng đuổi theo, "Dã Tiên chỉ thị cho Phượng tộc ngồi xem ư?"

Lạc Vân Phinh chậm rãi bước đi, "Tiền trang, Quy Kiếm sơn trang, A Sĩ Hành, Phượng tộc, Tích Lư sơn, Xích Lan các, Thiên Vũ, vân vân, đặc biệt là Thiên Vũ, đã theo dõi hắn nhiều năm như vậy, nếu như hắn thật sự có hành động khác thường gì, chuyến này e rằng thực sự có khả năng liên quan đến tiên phủ.

Tại trong mắt người khác, còn có Vạn Hoa bảo tham gia vào. Trong số đó, ai là giả tượng, ai là chân tướng, rốt cuộc là ai đang tác quái, chúng ta đang theo dõi, những người khác cũng vậy, mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào mớ hỗn độn này, không tìm ra được một ít đầu mối là không tiện ra tay. Cũng may chúng ta đã đi trước một bước, tìm kiếm ra được chút đầu mối. Gã nhân viên gì đó của Đào Hoa cư tên là gì vậy nhỉ?"

Mông Phá đi theo sau vội đáp: "Tên là Lâm Long, người của Đào Hoa cư gọi hắn là Trùng Nhi."

Lạc Vân Phinh: "Vì sao hắn lại dò hỏi tôn nữ của Phượng Kim Kỳ về chuyện phượng vũ? Ngay cả chúng ta cũng không biết thông tin về phượng vũ, hắn làm thế nào biết được? Là bản thân hắn có con đường khác, hay là A Sĩ Hành bày mưu đặt kế? Trước tiên hãy tìm hắn, rồi lần theo manh mối đó, liên quan đến người nào thì bắt người đó, cạy miệng từng người ra. Ta muốn nhìn xem rốt cuộc thì phía sau con đường này ẩn giấu trò trống gì."

Mông Phá ngập ngừng hỏi: "Nếu như quả thật có liên quan đến Thám Hoa lang, hai vị tiểu thư thì sao?"

Lạc Vân Phinh thản nhiên nói: "A Sĩ Hành so với tôn nữ của Phượng Kim Kỳ thì như thế nào?"

Mông Phá đã hiểu rồi, ngay cả là tôn nữ của Phượng Kim Kỳ, người ta còn trực tiếp động thủ bắt về thẩm vấn, không thèm quan tâm đến bối cảnh vị Đại tộc trưởng kia, thì làm sao còn quan tâm đến chút tình huống của Thám Hoa lang, lập tức tuân lệnh, nói: "Ta lập tức nghĩ cách dụ Lâm Long ra khỏi Đào Hoa cư."

Lạc Vân Phinh nói tiếp một câu, "Nếu dẫn dụ ra không được, hãy trực tiếp tiến vào Đào Hoa cư bắt người. Đừng để U Nhai phát hiện ra, nếu không, các ngươi sẽ không thể đưa người đi."

"Vâng." Mông Phá tiếp nhận mệnh lệnh, hỏi tiếp một câu: "Phía bên Trì bảo chủ thì phải làm sao? Phía bên Phượng Đầu lĩnh gửi tin tới nói là Trữ Bình Côn đã bị bắt. Sau khi biết chuyện, e rằng Trì bảo chủ sẽ không ngồi yên, mà Phượng Tàng Sơn có lẽ cũng không dễ dàng thả người."

Lạc Vân Phinh hừ một tiếng, "Tên thủ hạ này của Trì Bích Dao quả thực là chẳng ra gì. Cầm bát của ai, ăn cơm của ai, mình là người của bên nào cũng không biết, chưa hỏi gì đã đã liên thủ với Xích Lan

các gây rắc rối tại Đại Hoang tự, hắn muốn làm gì chứ? Loại người này, không biết là như thế nào, phải bỏ thì bỏ đi."

Mông Phá âm thầm lắc đầu, loại nhân vật như Trữ Bình Côn, bình thường e rằng ngay cả Trì Bích Dao cũng không lấy lòng được, cân nhắc một số thứ quá cao siêu cho gã quả thực là có phần làm khó gã, nhưng Địa Mẫu đã nói như vậy rồi, vậy thì y không cần phải quan tâm nữa, Trì Bích Dao tự nhiên sẽ tìm Địa Mẫu.

Ô Lạc tộc, bên trong căn nhà sàn treo chuông gió, Bạch Sơn xếp bằng ngồi ở trước bàn thấp, một người đeo mặt nạ ngồi quỳ ở bên cạnh, báo cáo tình hình bất thường xảy ra trong bộ lạc Phượng tộc.

"Đột nhiên xảy ra chấn động trời long đất lở, sau đó cả trong và ngoài thụ tổ xuất hiện hành động lục soát công khai quy mô lớn…" Nghe xong báo cáo, Bạch Sơn cất tiếng lẩm bẩm một hồi, rồi bỗng nhiên ánh mắt trở nên lạnh lùng, liếc nhìn người che mặt quỳ chếch phía trước mặt, hỏi: "Về tôn nữ của Phượng Kim Kỳ, đã có tìm kiếm ở bên trong thụ tổ trên Phượng Đầu lĩnh chưa?"

"Thụ tổ?" Người đeo mặt nạ thoáng sửng sốt, rồi lập tức giải thích: "Đó là trung tâm của Phượng tộc, tới gần cũng khó, hơn nữa còn có Phượng Kim Kỳ tọa trấn, không có cách nào tìm kiếm."

Bạch Sơn hỏi ngược lại: "Vậy đó chẳng phải là nơi rất tốt để giấu người sao? Ngươi có nghĩ rằng chuyện núi lở có liên quan đến cuộc tìm kiếm quy mô lớn sau đó hay không?"

Người đeo mặt nạ cả kinh, "Điệu hổ ly sơn?"

Bạch Sơn: "Gây ra động tĩnh lớn như vậy, mạo hiểm xâm nhập vào thụ tổ, không phải vì thứ gì đó, mà chính là vì người. Và tuyệt đối không phải là để mua vui hay là tìm người để nói chuyện. Ngươi vừa mới nói Phượng tộc bắt tên Trữ gì đó hả?"

Người đeo mặt nạ: "Trữ Bình Côn."

Bạch Sơn: "Phượng Kim Kỳ sẽ không vô duyên vô cớ đối xử với khách như vậy, lẽ nào đã bị mụ đàn ông đó giành trước một bước rồi? Cần phải xác nhận tình hình, hãy bắt lấy tên Trữ Bình Côn đó xác nhận thử xem. Ít nhất cũng phải biết được Phượng tộc thẩm vấn gã về việc gì."

Người đeo mặt nạ dường như có phần không nói nên lời, làm sao để bắt bây giờ? Gã đã bị Phượng tộc bắt giữ. Y không thể không thử hỏi: "Trực tiếp đến Phượng tộc cướp người sao?"

Bạch Sơn: "Trộm cũng tốt, cướp cũng được, tóm lại, nhất định phải chộp được người vào trong tay. Đừng lo lắng quá nhiều, chỉ cần không để cho người ta nhận ra là có thể thoải mái mà làm. Trữ Bình Côn là người của Trì Bích Dao, nếu được người cứu đi, nhất định là do Trì Bích Dao làm. Bất kể là Phượng Kim Kỳ hay là Dã Tiên, muốn tính sổ cũng chỉ có thể đi tìm mụ đàn ông kia."

Người đeo mặt nạ cười to, "Đại thánh nói có lý, ta lập tức đi làm."

Bạch Sơn nhàn nhạt nhắc nhở một câu, "Lão tam chỉ mất thời gian nửa ngày đã tìm được tung tích của tôn nữ Phượng Kim Kỳ, ngươi đã giày vò đến bây giờ nhưng người giấu ở nơi nào cũng không thể xác định được. Chênh lệch này có phần lớn nha."

Người đeo mặt nạ hơi cúi đầu, y muốn nói rằng đã đánh rắn động cỏ rồi, nhưng mà không tiện biện hộ cho mình, nên chỉ có thể cam chịu nhận lấy lời trách móc.

Rầm rầm! Khi trời còn tờ mờ sáng thì phía dưới Phượng Đầu lĩnh vang lên một tràng tiếng nổ phá vỡ sự yên tĩnh. Ngay sau đó, âm thanh cảnh báo "Bíp bíp" chói tai cũng dồn dập vang lên, tham gia xé rách màn đêm.

Phượng Kim Kỳ lắc mình lướt ra ngoài hang động thân cây, nhìn về phía xảy ra vụ việc, nhận thấy phía bên đó ngoại trừ cảnh tượng rối loạn ra thì đã không còn động tĩnh gì lớn, muốn đến đó nhìn xem,

nhưng lại quay đầu nhìn trong phòng, có chút e ngại, lo lắng đây lại là kế điệu hổ ly sơn.

Bên ngoài sơn động, mấy người Dữu Khánh đang ngồi vây quanh đống lửa chỉ đứng lên mà thôi, dõi mắt nhìn về phía xảy ra sự việc.

"Vừa rồi hình như là âm thanh đánh nhau. Đêm nay, Phượng Đầu lĩnh xảy ra chuyện gì vậy chứ?" Nam Trúc nghi hoặc đặt câu hỏi.

Đương nhiên mấy người bọn hắn cũng không tìm được đáp án, gã muốn đến nơi xảy ra chuyện để nhìn xem tình hình, nhưng bị người được phái tới trông chừng bọn hắn ngăn lại, vẫn là câu nói kia, chưa được cho phép thì không được đi lung tung, toàn bộ khách của Phượng tộc đều như nhau, đều bị cấm túc.

A Lạc Công vội vàng quay trở về cửa hang động thân cây từ nơi xảy ra sự việc, khẩn trương báo cáo, "Tộc trưởng, Trữ Bình Côn đã xảy ra chuyện, đã bị người cướp đi rồi. Chỉ có một người đến, tu vi rõ ràng không thấp hơn cảnh giới Cao Huyền, lại còn rất quen thuộc tình huống nơi giam giữ Trữ Bình Côn. Người tới xông vào một mình, không ai có thể ngăn cản. Hắn bắt lấy Trữ Bình Côn rồi lập tức đưa đi, hoàn toàn không dừng lại chút nào, bay thẳng về phía đông nam. Hơn mười tộc nhân của chúng ta liều mạng ngăn cản đều bị giết chết."

Bộp! Phượng Kim Kỳ vỗ một chưởng lên vách tường cây, âm thanh không lớn nhưng lại tạo ra một dấu ấn bàn tay thật sâu, tức giận không thể kiềm chế, "Dám chạy đến Phượng tộc ta ngang nhiên cướp đoạt, thật là ngang ngược! Truyền tin cho Vạn Hoa bảo, nếu như Trì Bích Dao không cho ta một lời giải thích hợp lý, ta huyết tẩy Vạn Hoa bảo!"

"Vâng." A Lạc Công nhận lệnh.

Phượng Kim Kỳ có vẻ muốn rời đi, "Ngươi trông nhà cẩn thận."

A Lạc Công vội hỏi, "Tộc trưởng muốn đi đâu?"

"Đêm nay liên tiếp xảy ra chuyện ngang ngược như vậy, ngươi cũng đã thấy rồi, khiến Phượng tộc ta rối loạn gà chó không yên, xem tính mạng tộc nhân ta như rơm rác, Đại tộc trưởng cũng phải cho Phượng tộc ta một lẽ công bằng." Phượng Kim Kỳ để lại một lời nói rồi phóng vút lên không trung, biến mất trên bầu trời.

Ánh nắng ban mai ló dạng, tiếng chuông gió leng keng, trước cửa vào nhà sàn, Thiên Vũ hơi chút do dự rồi gõ cửa đi vào, trực tiếp ngồi quỳ tại trước mặt Bạch Sơn, kể lại chi tiết toàn bộ chuyến đi đến Bác Lãng đảo.

Bạch Sơn yên lặng lắng nghe, cho đến khi nghe nói Thiện Tri Nhất bị người cướp đi, đang cúi đầu rũ mắt, y mới lên tiếng, "Người nhà của Thiện Tri Nhất cũng được cứu đi rồi sao?"

Thiên Vũ vội đáp: "Không có, độc thủ dường như chỉ quan tâm đến Thiện Tri Nhất, không quan tâm tới người nhà của hắn. Ngoại trừ một vài kẻ riêng biệt chẳng biết đi đâu trong cơn hỗn loạn, các thành viên chính trong gia đình của Thiện Tri Nhất đều nằm trong vòng tay kiểm soát của chúng ta."

Nghe được lời này, Bạch Sơn nhướng mắt liếc nhìn gã một cái, hình như có chút kinh ngạc, sau đó bình tĩnh nói: "Ngươi chạy tới chạy lui không ngừng, đã vất vả rồi, trở về nghỉ ngơi trước đi."

Thiên Vũ hơi khom người cảm tạ, rồi đứng dậy rời đi.

Sau khi mặt trời hiện lên, Bạch Sơn khiêng một bó dây thừng mà mình đã bện xong đi ra khỏi nhà, đi báo cáo kết quả công việc việc mình đã làm giúp cho Ô Lạc tộc, có vẻ như mình tuy làm khách nhưng không có ăn uống miễn phí.

Chương 1097: Mồi nhử

Vì vậy vị khách "Quỳ tộc" này đã chiếm được hảo cảm của không ít tộc nhân Ô Lạc tộc, có người dùng nắm đấm đập đập vào người y, nhằm bày tỏ sự thân thiện, cũng có người kề vai sát cánh nhiệt tình trò chuyện với y, hỏi y bên Quỳ tộc có món gì ngon có trò gì vui, sau đó thể hiện muốn dẫn y đi trải nghiệm những món ngon trò vui tại Ô Lạc tộc.

Bạch Sơn từ chối khéo, y tránh khỏi sự quấn quít của những người này, rồi ngồi tại một góc nhìn xem những thành viên Ô Lạc tộc khác lần lượt đến đây nộp dây thừng. Nghe nói rằng, bộ tộc này đang định làm gì đó ở trên vách núi đá.

Y không quan tâm họ định làm gì, tận mắt nhìn thấy cảnh này, trong đầu y có chút nghi hoặc, không biết đến cùng thì Dã Tiên suy nghĩ như thế nào, rõ ràng có hình thức văn minh tiên tiến hơn, ngay cả là Yêu bọn họ cũng hướng theo xu thế, hình thái bộ lạc nguyên thủy tại Đại Hoang Nguyên này quả thực khiến người ta khó hiểu.

"Đó là ai vậy? Thật nhiều a."

Một tràng âm thanh xôn xao kinh ngạc khiến cho y chú ý. Y nhìn thấy có người khiêng một đống lớn dây thừng đã bện đi tới, nhìn như một ngọn núi nhỏ, khi người đó đến gần, nhìn kỹ hơn, đó chính là Quỳ Quỳ.

Bạch Sơn nở nụ cười, nhìn thấy tên này, thật sự dễ làm cho người ta vui vẻ.

Y có chuyện của mình, nhưng cứ luôn bị Quỳ Quỳ quấn lấy không thể làm được gì, cho nên mới lấy chuyện bện dây thừng làm phép khích tướng.

Nhìn con mắt Quỳ Quỳ đỏ lên, khuôn mặt bóng nhờn vì mệt mỏi, có lẽ tốc độ được đẩy nhanh lên một cách không tầm thường, ít nhất là đã thức trắng đêm.

Quỳ Quỳ vừa ném đống dây thừng xuống liền được đám người Ô Lạc tộc vây quanh, trước những lời khen ngợi xôn xao xung quanh, gã cười rất hài lòng. Gã không chú ý tới Bạch Sơn đang ngồi trong góc, rời đi với cảm giác thành tựu trong vòng vây xúm xít của đám người Ô Lạc tộc xung quanh.

Bạch Sơn tiếp tục chờ đợi, nửa giờ sau, Tử Xuyên cũng khiêng một bó dây thừng đem tới.

Nhìn thấy vị này từ trước đến nay cao cao tại thượng sống rất kỹ càng tinh tế, không bao giờ đụng đến việc nặng, bây giờ cũng giả vờ giả vịt đi làm công việc này, y nhịn không được nở nụ cười, sau đó đứng dậy rời đi, đi dạo đến một chỗ vắng vẻ hẻo lánh trong núi rừng, gặp mặt với người đeo mặt nạ đã chờ sẵn nơi đó.

Người đeo mặt nạ hành lễ rồi nói: "Đã cạy được miệng Trữ Bình Côn ra rồi." Tiếp đó gã lấy ra một tờ giấy, bên trên là chi tiết lời khẩu cung.

Bạch Sơn cầm lấy, mở ra nhìn xem, khẽ gật đầu khi nhìn xem, khá hài lòng với hiệu suất làm việc này, dù sao thì cũng chỉ mới bắt được Trữ Bình Côn chưa bao lâu, nhanh như vậy đã khiến cho lão ta mở miệng cũng không phải chuyện đơn giản. Trong bản khẩu cung cũng có ghi rõ, Phượng tộc hành hạ Trữ Bình Côn một trận, nhưng Trữ Bình Côn vẫn không mở miệng.

Sau khi xem xong, Bạch Sơn lạnh nhạt hừ một tiếng, "Phượng tộc đang hỏi hắn là ai bắt cóc người đem đi…"

Người đeo mặt nạ nói: "Không ngoài Đại thánh dự đoán, động tĩnh tối hôm qua quả nhiên là để dẫn người đi. Xem ra tôn nữ của Phượng Kim Kỳ đúng là được giấu tại trong thụ tổ."

Bạch Sơn: "Vốn là định lợi dụng chuyện buôn bán đặc sản Phượng tộc để dụ Phượng Kim Kỳ ra ngoài. Thảo nào sau khi vụ việc xảy ra, Phượng Kim Kỳ trực tiếp bắt giữ người của Trì Bích Dao. Xem ra, có

lẽ đúng là mụ đàn ông đó đã bắt tôn nữ của Phượng Kim Kỳ đem đi. Sợ là mụ đàn ông đó đã khiến cho cô ta mở miệng."

Người đeo mặt nạ hỏi: "Làm gì với tên Trữ Bình Côn này bây giờ?"

Bạch Sơn thờ ơ nói: "Người ăn vạn vật, sẽ có hồi báo."

Người đeo mặt nạ đã hiểu rồi, không cần thiết lưu lại người sống nữa, gã đang định đi chấp hành thì nghe Bạch Sơn hỏi, "Tối hôm qua họ Lý có từng đi ra ngoài không?"

Người đeo mặt nạ trả lời: "Hình như một mực không ra khỏi cửa."

Bạch Sơn cất tiếng hừ lạnh, "Nếu như kẻ động thủ tại Thụ tổ là mụ đàn ông đó, thời gian không đủ cho bà ta đi về Bác Lãng đảo."

Người đeo mặt nạ khẽ giật mình, không biết Bác Lãng đảo xảy ra chuyện gì.

Đến giờ trưa, một vị khách không mời mà đến giấu mình trong chiếc áo choàng công khai xuất hiện tại bên ngoài căn nhà sàn treo chuông gió, không chút nào lo ngại người của Ô Lạc tộc nhìn thấy, tự mình gõ cửa, sau khi nghe tiếng đáp lại ở bên trong, liền đẩy cửa đi vào.

Người đến đóng cửa lại, vén mở áo choàng ra, bộc lộ hình dáng, là một nam tử mắt to lông mày rậm, cao to cường tráng, toát ra khí tức hung hãn nồng đậm đến không thể che giấu, đi thẳng đến bên cạnh bàn thấp, khoanh chân ngồi xuống. Gã ta không có làm động tác chào hỏi gì đó với Bạch Sơn, mà chậm rãi lên tiếng: "Sau khi lão Tam đến Bác Lãng đảo, tìm được Hải yêu dẫn đường liền chạy thẳng đến chỗ người nhà của Thiện Tri Nhất…"

Kể lại toàn bộ chi tiết sự việc trước và sau Bác Lãng đảo.

Bạch Sơn không để bụng với sự vô lễ của gã, lẳng lặng lắng nghe, sau khi nghe xong toàn bộ sự việc thì ừ một tiếng, "Tình huống

không có gì sai lệch với những gì lão Tam đã nói."

Nam tử trầm ổn nói: "Có thể thấy rằng, lão Tam đã thật sự nỗ lực rồi. Nếu thực sự có sự thông đồng với Thiện Tri Nhất, thì không đến mức dẫn đến tình hình hiện nay, nếu như muốn để cho Thiện Tri Nhất chạy thoát thì càng không cần phải dốc sức bắt giữ người nhà của Thiện Tri Nhất."

Bạch Sơn: "Xem ra lần này quả thực đã hiểu lầm lão Tam rồi. Nhưng ta không tin bản thân Thiện Tri Nhất chính là chủ mưu. Độc thủ đứng phía sau đến cùng là ai chứ?"

Nam tử: "Có lẽ chính là người đã bắt Thiện Tri Nhất đi. Rất rõ ràng, Thiện Tri Nhất dùng cách như vậy để sắp xếp các thành viên trong gia đình chính là muốn che giấu độc thủ đứng phía sau, chuẩn bị sẵn sàng cho việc xử lý hậu quả. Sau khi thất bại trong việc bắt cóc Thám Hoa lang, hắn muốn chạy trốn, vì vậy mới dẫn đến kẻ chủ mưu đứng sau trừng phạt."

Bạch Sơn: "Kẻ đứng phía sau Thiện Tri Nhất không phải là người đã phá hủy Bác Lãng đảo, kẻ đứng sau hắn không có thực lực mạnh như thế. Động thủ tại Bác Lãng đảo chắc hẳn là Lý Đông Tân. Nếu Lý Đông Tân thực sự muốn cướp tên Thám Hoa lang đó, hắn không cần phải quanh co lòng vòng như vậy, lại còn để xảy ra chuyện thất thủ."

Nam tử: "Nếu kẻ chủ mưu phía sau đã nhằm vào Thám Hoa lang, vậy thì trực tiếp bắt Thám Hoa lang đi thẩm vấn chẳng phải sẽ bớt được rất nhiều việc sao?"

Bạch Sơn: "Nếu đơn giản như vậy còn cần ngươi nói ra ư? Ngươi cho rằng bắt Thám Hoa lang là có thể thẩm vấn ra kẻ đứng đằng sau sao? Tên đó tám chín phần mười cũng là kẻ mù, hắn hoàn toàn không biết kẻ chủ mưu phía sau là ai, nếu không, hắn sẽ không lôi kéo mấy người Xích Lan đi gài bẫy dụ bắt."

Nam tử: "Chuyện cho đến bây giờ, lẽ nào ngươi không có hoài nghi, sở dĩ kẻ chủ mưu phía sau nhằm vào hắn, có thể là vì có liên quan đến tiên phủ nào đó ư?"

Ngụ ý là, ngươi không muốn bắt ngươi để tìm hiểu rõ ràng sao?

Bạch Sơn nhúng ngón tay vào trong bát nước, chấm nước vẽ vẽ mấy vòng tròn trên bàn chơi đùa, có vẻ rất buồn chán, nói: "Tìm được tiên phủ thì thế nào? Khi tìm được Tiểu Vân gian thì ta đã vội vã tiến vào, hay là mấy người kia vội vã tiến vào chứ?"

Nam tử có hơi chút giật mình, tự nhiên nhớ tới tình huống khi Tiểu Vân gian mở ra, mấy vị chí tôn, không người nào vội vã tiến vào tiên phủ xem xét, ngược lại là để cho người phía dưới lui tới nhiều lần tiến vào tiên phủ nhìn cho no mắt trước. Đột nhiên nhắc tới chuyện này, khiến cho gã có phần nghi hoặc.

Bạch Sơn nhìn ra được gã đang nghi hoặc, cũng rất có kiên trì với gã, giọng điệu thoải mái nói: "Chỉ là tìm được một chỗ không gian, mà không thể thu được giá trị gì từ nó thì cũng không có ý nghĩa quá lớn. Chúng ta đương nhiên có hứng thú với Tiên phủ, nhưng chúng ta càng cảm thấy hứng thú hơn với việc có người có thể nắm giữ tình huống và manh mối về tiên phủ. Tại phương diện này vậy mà có người biết được nhiều hơn cả chúng ta. Ngươi cảm thấy trên đời này còn có cái gì có thể dễ dàng đối phó chúng ta?"

Nam tử đương nhiên biết rõ "Chúng ta" trong lời nói đó là ám chỉ những người nào, kết hợp với việc lúc trước đối phương hỏi vì sao không vội vàng tiến vào Tiểu Vân gian, gã đại khái đã hiểu được ý tứ của những lời này, những thân thể Bán Tiên này đã vô địch tại nhân gian, mối nguy hiểm họ e ngại nhất có lẽ đến từ bên ngoài nhân gian, gã liền chậm rãi hỏi: "Lo lắng bên trong tiên phủ có nguy hiểm sao?"

Bạch Sơn nhúng đầu ngón tay vào nước, chọc chọc mấy cái lên mặt bàn, "Đây chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Chỉ có kẻ ngốc mới cắm đầu cắm cổ xông vào khi chưa biết gì cả."

Nam tử trầm ngâm lẩm bẩm: "Đang lấy Thám Hoa lang làm mồi…"

Bạch Sơn: "Ngươi xác định là chúng ta lấy hắn làm mồi nhử ư? Người nào dụ người nào vẫn còn chưa biết. Có lẽ có người đang đào hố chờ chúng ta nhảy vào. Mọi chuyện giày vò cho đến bây giờ, nhìn như có ám chỉ, trông chúng ta giống như biết được chút gì đó, thực ra là hoàn toàn không biết gì về sự thật.

Lần này giống như có liên quan tới tiên phủ, độc thủ đứng phía sau bám chặt lấy Thám Hoa lang nhất định có nguyên nhân, bắt hắn đi, độc thủ đứng sau không tiếp tục hành động gì nữa, làm sao có thể khiến độc thủ phía sau phun ra sự thật? Nếu là không có liên quan đến tiên phủ, đã biết rõ còn cố làm, kẻ dám đùa giỡn giữa mấy người chúng ta, chỉ sợ giấu giếm nguy hiểm không kém gì tiên phủ, hắn đáng bị tru, há có thể để cho hắn toàn thân rút lui. Thám Hoa lang đặt tại đó, thịt nằm trên thớt, chạy không thoát. Tại trước khi chưa tìm ra được chút đầu mối, gãi lung tung là vô dụng. Tạm thời nhìn xem đã rồi tính tiếp."

Dưới vách núi trong rừng sâu núi thẳm, Trữ Bình Côn nằm thở hổn hển trên một đống đá vụn hỗn độn, như một kẻ tàn tật. Tại trong một cái hang dưới vách đá cách lão ta không xa, không ngừng có âm thanh kêu to "Nha nha nha" non nớt vang lên, lão ta có thể nhìn thấy, đó là một tổ sinh vật nhỏ mới sinh đầy lông nhung, không biết đó là động vật gì.

Sau đó, lão ta cảm thấy có vật gì đó phả hơi thở lên má mình. Lão ta khó khăn xoay đầu qua, hiện ra trong mắt chính là một khuôn mặt thú từ từ nhe răng nanh ra, đã cách rất gần, lão ta thậm chí còn không nhìn thấy rõ đây là loài dã thú gì. Mãnh thú gầm gừ nhè nhẹ rồi há miệng cắn chặt vào cổ lão ta.

Cơn đau đớn dữ dội truyền đến, có thứ gì đó tràn vào trong phổi, nghẹn lại, ngột ngạt không thở nổi, lão ta mở to mắt nhìn, đến chết vẫn không hiểu, vì sao mình lại đột nhiên rơi vào kết quả như thế này…

Bên ngoài sơn động, đám người Dữu Khánh nhàn rỗi đến mức chỉ biết ra ngoài phơi nắng, thực sự buồn chán vô cùng, muốn không nhàn rỗi cũng không được, đã bị Phượng tộc hạn chế tự do, không thể làm gì được, nhưng không thể không nghe lời, bọn hắn vẫn rất phối hợp với Phượng tộc.

A Lạc Công cũng đứng ở trên Phượng Đầu lĩnh tắm rửa ánh nắng, đến bây giờ tộc trưởng vẫn chưa trở về. Lão ta có thể cảm nhận được tộc trưởng, thậm chí là toàn bộ Phượng tộc, đều có cảm giác bất lực, có người tùy tiện làm càn tại Phượng tộc, nhưng toàn bộ Phượng tộc không biết phải làm sao, đường đường là tộc trưởng Phượng tộc nhưng cũng chỉ có thể chạy đi kiện cáo.

Ánh mặt trời soi chiếu khắp nơi, đứng dưới mái hiên nhà gỗ, Lạc Vân Phinh dõi mắt ngắm phong cảnh xa xa. Mông Phá vội vã đi tới quấy nhiễu nhã hứng của bà ta, y dâng lên một bản thông tin, "Trùng Nhi và đứa nhỏ kia từ sau khi rời khỏi Phượng tộc, vẫn chưa về đến Đào Hoa cư. Tên Ngô Hắc đó xuất hiện tại Đại Hoang tự rồi cũng chưa có trở về."

Các kênh thông tin của Ty Nam phủ không phải chỉ ăn không ngồi rồi, một số tình huống đã được tổng kết và lưu trữ sẵn để tra tìm khi cần. Sau khi được phát động, trước tiên nó liền được gửi đến nơi này, đồng thời việc này cũng sẽ kích hoạt những hành động giám sát tiếp theo của Ty Nam phủ.

Sau khi xem qua bản báo cáo, Lạc Vân Phinh cau mày hỏi: "Chưa trở về? Phía bên A Sĩ Hành thật sự không biết tự lượng sức mình đang làm chuyện gì hay sao?"

Mông Phá: "Manh mối bị đứt đoạn tại đây, không biết có phải trùng hợp hay không."

Lạc Vân Phinh: "Xem ra cần phải đảo một chút từ A Sĩ Hành."

Mông Phá hỏi thăm dò: "Có cần trực tiếp bắt hắn không?"

Lạc Vân Phinh lại xoay chuyển chủ đề, "Trữ Bình Côn bị cướp đi, hẳn là do Đinh Giáp Thanh làm. Phượng Kim Kỳ chắc hẳn đã đi tố cáo với Thiên Tộc sơn rồi. Gọi người đi bố trí mai phục trên đường về của hắn. Không nên cách quá xa, bố trí ngay tại bên ngoài lãnh địa Phượng tộc là được. Một khi phát hiện thấy hắn trở về, cầm chân hắn một chút, báo tin cho ta biết trước khi hắn chạy về đến Phượng Đầu lĩnh là được."

Mông Phá kinh hãi hỏi: "Chưởng lệnh, hắn đã đi tố cáo, vạn nhất hắn mời Dã Tiên đến thì làm sao bây giờ?"

Lạc Vân Phinh: "Nếu Dã Tiên đến, còn có thể chậm rãi bay cùng hắn hay sao? Bọn họ sẽ không đi cùng nhau. Cứ việc làm theo lời ta nói là được, chuyện còn lại không cần ngươi lo, tự ta sẽ xử lý."

"Vâng." Mông Phá nhận lệnh rời đi.

Giờ ngọ mới trôi qua, trên cây cổ thụ sừng sững vô số năm trên Phượng Đầu lĩnh đột nhiên xuất hiện khói đặc cuồn cuộn, toàn bộ ánh mắt Phượng tộc có thể nhìn thấy đều vô cùng kinh ngạc, toàn bộ Phượng Đầu lĩnh lập tức trở nên rối loạn, tiếng kêu gào "Nhanh đi cứu hỏa" không ngừng vang lên.

Chương 1098: Lật tổ

Phượng Đầu lĩnh sở dĩ được gọi là Phượng Đầu lĩnh, bởi vì cây cổ thụ xa xưa này chính là biểu tượng trong lòng người Phượng tộc, nó tựa như là chiếc mào trên đầu phượng hoàng, bây giờ đột nhiên bốc cháy, khiến các tộc nhân xung quanh kinh hãi ùn ùn chạy đi cứu hỏa, nhưng thế lửa lại có vẻ càng cứu càng lớn, thật sự quỷ dị.

Xích Lan các chủ bước ra ngoài nhà sàn nhìn về phía xa, Dược Đồ đi ra ngoài nhà sàn dõi mắt nhìn xa, đều là vẻ mặt nghiêm trọng.

Bên ngoài sơn động, đám người Dữu Khánh cũng là như thế, kiễng chân nhìn chằm chằm về phía khói đặc bốc lên cuồn cuộn, cực kỳ ngạc nhiên.

Nam Trúc há miệng cảm thán, "Ai dà, thụ tổ tại sao lại cháy chứ?"

Dữu Khánh cau mày nói: "Việc này rất bất thường, nhà người thế tục nếu như nói bị đốt cháy còn được, thụ tổ có nhiều tu sĩ trông coi như vậy, có lỡ bị cháy cũng sẽ được nhanh chóng dập tắt, lửa làm sao có thể càng cháy càng lớn?"

Nam Trúc thổn thức, "Tối hôm qua đã đủ náo nhiệt lắm rồi, bây giờ ngay cả chiêu bài của Phượng Đầu lĩnh cũng bốc cháy, hết chuyện này đến chuyện khác, quả thực không bình thường." Gã quay đầu nhìn sang Dữu Khánh, "Không phải là có liên quan với mấy chuyện mà ngươi đã làm chứ?"

Gã đang đề cập đến chuyện Dữu Khánh kéo hết người này đến người khác xuống nước lúc trước, đang có người ngoài tại đây, gã không tiện nói rõ ra.

Hướng Chân ở bên cạnh nghe hỏi như vậy thì nhìn đến, không biết ám chỉ chuyện gì.

Dữu Khánh đã ngầm hiểu, nhưng ở ngay trước mặt người ngoài hắn sẽ không thừa nhận, huống chi hắn cũng thật sự không biết có chuyện gì đang xảy ra, cho nên lập tức phủ nhận: "Chúng ta bị hạn chế tại nơi này, không thể rời đi, liên quan cái rắm gì tới ta."

Nam Trúc cười ha hả, lại quay nhìn về nơi bốc khói cuồn cuộn, tựa như đang tự nói với mình: "Lúc trước chúng ta thật nhiều việc a, làm sao đột nhiên lại giống như đã biến thành người xem rồi."

Dữu Khánh cũng nhìn chằm chằm phía đó, lẩm bẩm: "Vụ cháy này tuyệt đối không phải là tai nạn ngẫu nhiên, kẻ nào lại dám to gan lớn mật đốt cháy chốn hạch tâm của Phượng tộc như vậy."

Ngoại nhân có kinh hãi đến đâu cũng không có bàng hoàng như A Lạc Công đang nóng lòng cứu hỏa.

Tình hình rõ ràng có điều gì đó không thích hợp, những người chạy vào trong thụ tổ để cứu hỏa, không có một ai đi ra, thậm chí còn không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại, lão ta đã nhận ra được có người đang giở trò quỷ, vì vậy, lão ta không thể không ngăn cản tộc nhân tiếp tục mù quáng xông vào trong.

Nhưng mà, đám người chỉ ở bên ngoài cứu hỏa là không thể dập tắt được lửa, ngọn lửa dường như đang bùng lên bừng bừng ở bên trong đại thụ, lại còn có gió giúp sức thêm cho thề lửa.

A Lạc Công vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, tự hỏi những kẻ đó có phải đã điên rồi hay không, những chuyện bọn họ gây ra càng ngày càng điên cuồng, không chỉ liên tục chạy đến Phượng tộc cướp người đem đi, bây giờ lại còn trực tiếp phóng hỏa đốt cháy biểu tượng của Phượng tộc. Quả thực quá điên rồ.

May mắn là, ngọn lửa vừa mới bùng lên không bao lâu, trụ cột của Phượng tộc đã trở về đúng lúc, Phượng Kim Kỳ cắt ngang bầu trời bay đến, nhìn thấy cảnh tượng thụ tổ cuồn cuộn khói lửa, ông ta vừa sợ vừa giận, sát khí tràn ngập.

Lúc trước, khi ông ta sắp chạy về tới địa bàn của Phượng tộc thì bất ngờ bị một người che mặt tập kích, chặn lại, sau một hồi giao đấu, ông ta phát hiện thấy đối thủ tránh nhiều đánh ít, hoàn toàn không phải thật sự đánh nhau với mình, sau khi nhận ra rằng người che mặt dường như đang cố ý cầm chân mình, ông ta liền ý thức được có điều gì đó không ổn, lo lắng phía bên Phượng tộc có biến cố, ông ta lập tức bất chấp tất cả thoát khỏi dây dưa, bỏ chạy, khẩn cấp quay trở về, kết quả không ngoài dự liệu, quả nhiên đã xảy ra chuyện.

“Tộc trưởng.”

“Là tộc trưởng trở về.”

Không ít tộc nhân đang cứu hỏa nhìn thấy Phượng Kim Kỳ lơ lửng trên không trung, lập tức dồn dập hét lên, trong thời điểm kinh biến nhìn thấy được trụ cột, tinh thần đều có chỗ dựa.

A Lạc Công lập tức kêu to, "Tộc trưởng, có kẻ cố ý phóng hỏa."

Ở trong không trung, Phượng Kim Kỳ không có tâm trạng nghe lão ta giải thích tỉ mỉ, hai tay vung lên, vỗ tay, hai tay giang ra khép lại, trong thiên địa kích động lên dòng không khí, lập tức mạnh mẽ cưỡng ép dập tắt ánh lửa trong đại thụ, khói vẫn còn nhiều, hỗn độn điêu linh.

Thấy lửa lớn bị dập tắt trong nháy mắt, các tộc nhân tham gia cứu hỏa ở xung quanh tức thì thở phào nhẹ nhõm, trút được gánh nặng.

Phượng Kim Kỳ lóe lên xông vào đại sảnh thân cây, sải bước xâm nhập vào trong màn khói, đi thẳng một góc bên sảnh.

Tại hai góc hai bên bảo tọa của tộc trưởng, mỗi bên đặt một chậu hoa cao đến chân hình dạng như chiếc gùi, bên trong có cắm các loại hoa và các loại lông chim đẹp mắt, các vật trang trí tương tự gồm cả những bộ xương thú treo đầy trong phòng, đó là những vật trang trí trang trọng rất bình thường trong Phượng tộc.

Phượng Kim Kỳ đi thẳng đến chậu hoa lông chim bên trái, thò tay vào trong lấy ra một món hàng mây đan cắm hoa tươi và lông vũ, giống như một dải ruy băng xinh đẹp, ông ta nhanh chóng lật xem kiểm tra, vừa mới thở phào nhẹ nhõm, bất chợt vẻ mặt biến đổi, trên người đột nhiên bộc phát ra khí cơ hùng hồn, muốn quay nhanh người lại nhưng có hai ngón tay duỗi ra điểm trúng vào lưng ông ta, kiềm chế rồi rồi hóa giải cường đại khí cơ bùng phát ra từ trong cơ thể ông ta.

Sau lưng ông ta, một người giấu mình trong chiếc áo choàng đột ngột xuất hiện như một bóng ma, một tay đặt tại trên lưng, liên tục lật tay điểm mấy chỉ, khiến ông ta không thể nhúc nhích.

Trong mắt Phượng Kim Kỳ tràn đầy kinh hãi, có thể lặng yên xuất hiện bên cạnh ông ta không một tiếng động, còn có thể dễ dàng xuất thủ hóa giải, kiềm chế tu vi ông ta, có thể tưởng tượng được thực lực người này như thế nào.

Ông ta không thể nhúc nhích, chỉ thấy một góc áo choàng bay ra, bao trùm lấy món hàng mây đan hoa tươi và lông vũ trong tay ông ta rồi kéo trở về, biến mất khỏi tầm mắt ông ta, đồng thời mang theo cả món hàng mây đan trên tay đó.

Ông ta có thể cảm nhận được dưới lớp vải che phủ có một bàn tay cầm đi món hàng mây đan trên tay mình, hai bàn tay còn vô tình chạm vào nhau.

Khóe mắt ông ta run rẩy kịch liệt, cho đến lúc này ông ta mới nhận ra được cơn hỏa hoạn này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Ông ta cũng hiểu được vì sao trên đường về lại đột ngột bị tập kích, giữ chân lại, đó là để khiến cho ông ta có cảm giác đã gặp nguy cơ và phải vội vội vàng vàng quay trở về, cũng là để có thời gian báo tin cho người phóng hỏa, khi biết được ông ta sắp về đến nơi, kẻ chờ đợi mới bắt đầu phóng hỏa.

Mục đích của người ta không phải để đốt hủy hoàn toàn thụ tổ, phóng hỏa quá sớm sẽ vô dụng, sẽ khiến thứ người ta muốn lấy được cũng bị hủy đi.

Khi ông ta về đến nơi, thấy lửa lớn thì lập tức hiện lên hai ý nghĩ, đầu tiên là lo lắng đồ vật sẽ bị lửa đốt, thứ hai là lo lắng đồ vật bị mất đi, có người muốn phóng hỏa đốt hủy hiện trường để che giấu thứ bị lấy trộm.

Kết quả là, trong lúc vội vàng ông ta đã bị lừa gạt, chủ động lấy thứ người ta tìm không được ra cho người ta.

Tất cả đều được thiết kế vừa đúng lúc, hơn nữa còn thật sự dám làm, thật sự dám chơi đùa, nhìn qua liền biết là kẻ lão luyện đầy

kinh nghiệm trong trò này, nhẹ nhàng thoải mái đùa bỡn ông ta, sự hối hận và phẫn nộ trong lòng ông ta không lời nào có thể diễn tả được, ông ta rất muốn nhìn xem phía sau rốt cuộc là ai.

Người ngay tại sau lưng, nhưng ông ta không thể nhìn thấy, chỉ thấy một vài đốm lửa bay ra, thắp cháy lên lại một số điểm cháy lúc trước, tiếp đó thi pháp tạo gió, ánh lửa nhanh chóng hồi sinh, bùng cháy trở lại.

Những nơi lúc trước bị đốt cháy thành than vẫn còn rất nóng, nhiệt độ cao nên bắt lửa rất nhanh, trong khắp thụ tổ lại lần nữa dấy lên ngọn lửa. Ông ta chỉ có thể bất lực mở to mắt nhìn, nhìn thấy bóng người lắc lư trong khói mù và ánh lửa rồi biến mất ở sau lưng.

Nói thì chậm, nhưng thực tế khoảng thời gian từ khi lửa bị dập tắt cho đến khi lửa bùng cháy trở lại rất ngắn ngủi.

Bên ngoài lại vang lên tiếng hét lên kinh hãi.

A Lạc Công đang chỉ đạo tộc nhân xử lý hiện trường cũng kinh hãi với tình cảnh này, nhận thấy tình hình không ổn, lão ta không quan tâm tới nguy hiểm có thể xảy ra, khẩn trương lao vào cửa hang đã bị lửa ngăn chặn, xâm nhập vào trong sảnh cây tràn ngập khói mù, đồng thời liên tục gọi to, "Tộc trưởng, tộc trưởng…"

Rất nhanh, lão ta nhìn thấy được Phượng Kim Kỳ đứng thẳng bất động trong khói mù, lập tức tiến tới gọi, "Tộc trưởng, ngài…" Rồi chợt nhận ra khác thường, lão ta nhanh chóng xuất thủ kiểm tra, phát hiện tộc trưởng đã bị khống chế, lão ta rất kinh ngạc, không nghe thấy có động tĩnh giao đấu nào a, ai có thể yên lặng khống chế được tộc trưởng?

May mắn chính là, tộc trưởng không có bị thương nơi nào.

Không may chính là khi lão ta chuẩn bị ra tay cởi bỏ cấm chế cho Phượng Kim Kỳ thì vang lên tiếng chấn động ầm ầm, thân thể lắc lư

giống như đất rung núi chuyển, những thứ trong tầm mắt nghiêng đi, lão ta nhanh chóng thi pháp bảo vệ Phượng Kim Kỳ.

Những người từ xa nhìn thụ tổ giật nảy mình, đám người Dữu Khánh kinh ngạc há to miệng, sửng sốt nhìn, mặt đầy vẻ khó thể tin nổi.

Ánh lửa bắn tung tóe trên Phượng Đầu lĩnh, cây đại thụ xa xưa kia bị gãy ngang, mọi người mở to mắt nhìn nó đổ xuống.

Xích Lan các chủ và Dược Đồ thực sự chấn động, không quan tâm đến lệnh ước thúc của Phượng tộc nữa, lần lượt lóe lên, lướt đến phía đó nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Về phần những người đứng ở dưới cây, trong ánh lửa nổ tung ra, người thì ôm đầu, người thì che mặt, những người ở phía đại thụ đổ xuống thì dồn dập mau chóng tránh đi, Phượng Đầu lĩnh rối loạn trong khói mù cuồn cuộn.

Trong ánh lửa nổ tung ra, một bóng người rất nhanh lao ra, đứng lơ lửng trong không trung, chính là Phượng Kim Kỳ vừa được thoát thân, ánh mắt giận dữ nhìn bốn phía.

Nhìn thấy Dược Đồ và Xích Lan các chủ trong không trung, ông ta lập tức lóe lên vọt tới trước mặt hai người, tức giận hỏi: "Các ngươi có nhìn thấy kẻ nào chạy ra không?"

Kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được chuyện này là có kẻ đang phá rối, động tĩnh đánh gãy đại thụ vừa rồi rõ ràng là dùng vũ lực cưỡng ép đánh gãy, Phượng Kim Kỳ làm sao có thể tự mình làm chuyện như vậy. Dược Đồ vội vàng xua tay nói: "Không phải chúng ta làm, hai chúng ta cũng bị động tĩnh này gây kinh động mới đến đây."

Xích Lan các chủ cũng gật đầu nói: "Tại hiện trường chắc hẳn là có người nhìn thấy."

Đâu biết rằng, Phượng Kim Kỳ hoàn toàn không có nghi ngờ hai người bọn họ, chỉ là hai người tự cho rằng như vậy mà thôi. Phượng

Kim Kỳ biết rất rõ, hai người này chắc chắn không có thực lực như người lúc trước khống chế mình, ông ta cả giận nói lại lần nữa: "Ta đang hỏi các ngươi có nhìn thấy người nào chạy ra hay không, chạy đi hướng nào rồi."

Hai người nhìn nhau, Xích Lan các chủ cau mày nói: "Nơi này tràn ngập khói mù, lại còn có lửa bắn tung tóe khắp nơi, cảnh tượng hỗn loạn, trong lúc nhất thời không thể phân biệt được là người của Phượng tộc hay là ngoại nhân chạy ra ngoài."

Dược Đồ rất tán thành với lời đó, "Mặc dù là ban ngày, nhưng đám lửa nổ tung ra như vậy đã chứng tỏ nó được dùng để che đậy thoát thân. Đây là có người cố ý tạo ra hỗn loạn, có người chạy ra hay không, e rằng cho dù có người nhìn thấy cũng không biết."

Xích Lan các chủ thì truy hỏi, "Phượng Kim Kỳ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Hết chuyện này đến động tĩnh khác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Phượng Kim Kỳ sắc mặt tái mét, khi A Hoàn bị cướp đi thì ông ta trúng phải kế điệu hổ ly sơn, bây giờ vật bị cướp, ông ta lại trúng phải kế điều hổ về núi, một bên thừa dịp ông ta không có mặt để động thủ, một bên là chờ ông ta trở về mới dễ động thủ, đúng là muốn đùa giỡn ông ta như thế nào thì đùa giỡn như vậy, thủ đoạn tùy ý lộng hành như thế, thực sự khiến ông ta tức giận quá chừng.

Nếu sớm biết như vậy, lúc đầu mình cần gì phải giấu A Hoàn và đầu quan đi, ít nhất cây "Thần thụ" có tính biểu tượng đã sừng sững vô số năm tại Phượng tộc sẽ không bị phá hủy.

Càng nghĩ càng tức giận, suýt chút nữa giận dữ nôn ra máu, cả người đằng đằng sát khí, thật là muốn giết người.

Trong cơn tức giận, ông ta tự nhiên cũng không có lời gì hay ho để đáp lại hai người trước mặt, cho dù ông ta muốn nể mặt Dược Đồ, cười lạnh giận dữ trào phúng, "Các ngươi còn có mặt mũi hỏi xảy ra

chuyện gì ư? Chỉ cần các ngươi không sinh sự tại Phượng tộc ta, đó chính là chuyện tốt cực lớn!”

Dứt lời liền phất tay áo, hai tay vỗ xuống phía dưới, bụi mù trên Phượng Đầu lĩnh tản ra như sóng, ngọn lửa lập tức bị dập tắt.

Ông ta cũng nhẹ nhàng hạ xuống trên thân cây gãy đổ với đầy lá xanh, phóng mắt nhìn khói bụi và tro tàn, và những tộc nhân đang vẫn còn có phần kinh hoảng thất thố, trong mắt tràn bi thương, ông ta không khỏi nắm chặt tay lại đưa lên che miệng, sau một hồi kho khan “Khụ khụ”, một vết máu tươi ho ra dính trên tay.

Đây không phải là vừa bị thương, đó là bệnh cũ của ông ta.

Chương 1099: Chuyên gia ra tay

A Lạc Công lắc mình hạ xuống tại bên cạnh ông ta, trên tay còn có tấm da thú đỏ tươi vừa tranh thủ khẩn cấp lấy ra.

Tấm da thú bị lửa xông khói nhuộm, mặc dù trông vẫn còn nguyên vẹn, nhưng bề mặt quả thực đã bị những đốm lửa rơi xuống đốt cháy ra không ít vết rỗ lốm đốm, màu lông đã bị tổn hại.

A Lạc Công nhấc tay khoác tấm da thú màu đỏ tươi lên người Phượng Kim Kỳ, bi phẫn nói: “Tộc trưởng, chuyện này thực sự là không coi ai ra gì, hoàn toàn không để Phượng tộc chúng ta vào mắt, khinh người quá đáng, cần mời Đại tộc trưởng ra mặt.”

Những chuyện này là do kẻ nào làm ra, đã có khoanh vùng phạm vi, người bình thường không có khả năng lớn mật như vậy, cũng không có thực lực để lớn mật như thế.

Trên khuôn mặt già nua của Phượng Kim Kỳ lộ ra nét cười giễu cợt, hừ hừ cười nhạt, “Hắn vẫn nói như cũ, thuận theo tự nhiên.”

A Lạc Công khó thể tin nổi, "Vì sao? Đại tộc trưởng không đến mức sẽ sợ bọn họ a."

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn, Phượng Kim Kỳ nắm chặt hai tay: "Có trời mới biết hắn muốn làm gì."

Hiện trường tiếp tục hỗn loạn thêm một khoảng thời gian, đám người bận rộn khiêng một số thi thể ra khỏi thụ tổ đã bị lật úp, đây đều là những người lúc trước xông vào trong thụ tổ để chữa cháy. Cũng có không ít người sống sót, theo những lời bọn họ kể chung, khi bọn họ tiến vào thì không hiểu ra sao bị người làm ngất đi, nhưng không bị giết hại ngay tại chỗ.

Tổng kết lại, hầu hết những người chết là bởi vì không thể nhúc nhích dẫn đến bị lửa đốt chết hoặc bị khói làm chết ngạt, và đa số người sống sót đều bị thương do va chạm khi thụ tổ đổ xuống.

Phượng Kim Kỳ lắng nghe các tộc nhân kể lại, đối với hành vi không hạ sát thủ ngay tại chỗ của hung thủ, ông ta không chút nào cảm thấy bất kỳ có dấu hiệu hạ thủ lưu tình nào, trái lại còn cảm nhận sâu sắc được sự tàn nhẫn vô tình của hung thủ.

Rõ ràng có nhiều người sống sờ sờ như vậy nằm trong đó, nhưng vẫn phóng hỏa đốt cháy, hoàn toàn không quan tâm đến tính mạng của tộc nhân Phượng tộc.

Hung thủ rõ ràng đã lấy được thứ mình muốn, và cũng có thực lực để dễ dàng thoát thân, nhưng vẫn không lưu tình chút nào ra tay phá hủy thánh thụ, biểu tượng lâu đời của Phượng tộc, chỉ vì để có thể giúp mình thoát thân càng thêm hoàn mỹ mà thôi.

Tính mạng của người Phượng tộc, cây thánh thụ sừng sững vô số năm tượng trưng cho Phượng tộc này, tại trong mắt người ta chỉ giống như con kiến và gỗ mục, có thể dễ dàng xóa bỏ.

Khói đã tan đi, chỉ là trong không trung vẫn còn có chút mờ mờ xám, trên Phượng Đầu lĩnh đen thui bẩn thủi, Nam Trúc đứng trên

bãi đất bằng trước cửa sơn động nhìn ra xa, cất tiếng cảm khái, "Phượng Đầu lĩnh đã bị hói rồi, đã biến thành Ô kê lĩnh."

Dữu Khánh nghiêng đầu lườm gã một cái, "Miệng ngươi tiện như thế, cẩn thận người ta nghe được sẽ không vui. Hiện tại chúng ta vẫn còn tại trong tay bọn họ, đến cùng không biết đã xảy ra chuyện gì."

Nam Trúc có chút cẩn thận, vội vàng nhìn xung quanh, thấy không có người của Phượng tộc, tức thì lại không thèm bận tâm.

Người của Phượng Đầu lĩnh cũng không thảnh thơi để bận tâm tới bọn hắn, họ vẫn còn đang bận rộn dọn dẹp, giải quyết hậu quả…

Trong khung cảnh núi rừng hoang sơ và nguyên thủy, bên trong căn nhà gỗ thô sơ giữa sườn núi, Lạc Vân Phinh lật xem món hàng mây đan trang trí hoa tươi và lông vũ trên tay.

Đây chính là vật bị mất trong thụ tổ Phượng Đầu lĩnh, người cướp giật nó từ trong tay Phượng Kim Kỳ chính là bà ta.

Mộng Phá đứng bên cạnh có chút nghi hoặc, thứ này là thứ gì, Địa Mẫu đích thân xuất mã, gây ra náo động lớn như vậy tại Phượng Đầu lĩnh chỉ là vì để lấy được món đồ không chút thu hút này từ trong tay Phượng tộc sao?

Trước đó, y ẩn nấp tại trong khu vực Phượng Đầu lĩnh đó để phối hợp tác chiến, cũng có thể nói là quan sát, cho nên y biết rõ đã xảy ra chuyện gì tại Phượng Đầu lĩnh, y nhận thấy người nữ nhân này thực sự là dám hạ thủ a, may mà làm rất sạch sẽ, chắc hẳn Dã Tiên không thể xác định được là ai làm, nếu không, tám chín phần mười người ta cũng sẽ đến kinh thành Cẩm quốc thăm Ty Nam phủ một chuyến. Nghĩ đến điều đó, y cảm thấy nơm nớp lo sợ.

Lật qua lật lại nhìn một lúc, sau đó Lạc Vân Phinh thử rút từng bông hoa cắm trên món đồ mây đan ra, rất nhanh liền lấy ra sạch sẽ, chỉ còn lại những chiếc lông vũ cắm trên đó.

Bà ta lại lật qua lật lại nhìn xem một lúc, sau đó thuận theo độ đàn hồi và độ cong vốn có của món đồ mây đan, bà ta thử cuộn nó lại, quả nhiên biến thành hình dạng của một chiếc đầu quan.

Bà ta lập tức hỏi: "Thứ này có giống với chiếc đầu quan của Phượng Kim Kỳ không?"

Mông Phá ngập ngừng nói: "Ta đã nhiều lần nhìn thấy chiếc đầu quan Phượng Kim Kỳ đội trên đầu, nhưng ta không quá để ý đến mấy món trang sức cắm mấy chiếc lông chim này. Trông có phần giống, nhưng ta không dám khẳng định."

Ngay cả y cũng không để ý, Lạc Vân Phinh trước đây thì càng không đặt nặng, càng không có ấn tượng gì.

Tuy nhiên Mông Phá vẫn cất tiếng thử nhắc nhở, "Chưởng lệnh, không phải nói trên chiếc đầu quan truyền thừa của Phượng tộc mà Phượng Kim Kỳ đội có lông phượng vũ sao? Phượng vũ chắc hẳn bất phàm, có lông phượng vũ tự nhiên chính là đồ thật."

Điều này còn cần y phải nhắc nhở sao, sau khi lấy được thứ này vào tay, ai có thể nhịn được không cảm thấy hứng thú với lông phượng vũ trong truyền thuyết? Lạc Vân Phinh đã chú ý tới rồi.

Bà ta thuận tay đưa món đồ mây đan cắm các loại lông chim cho y, "Ta chưa từng thấy lông phượng hoàng bao giờ."

Bà ta nói rất thẳng thắn, không chút tự ti vì kiến thức không đủ.

Động tác này ngụ ý là, ta không nhận ra, ngươi nhìn thử xem.

Mông Phá nghẹn lời, không biết phải đáp làm sao, y rất muốn nói, ngươi chưa từng nhìn thấy thứ đó, ta cũng chưa từng thấy a, đoán chừng khắp thiên hạ này chỉ có một mình Phượng Kim Kỳ nhận ra được?

Tất nhiên, y vẫn thành thật cầm vào trong tay xem xét, nhìn qua nhìn lại rồi cũng cảm thấy đau đầu, thỉnh thoảng lẩm bẩm nghi ngờ.

"Lông vũ của Phượng hoàng hẳn phải là rất đẹp a, có phải là chiếc lông xinh đẹp nhất này không chứ?" Y vuốt vuốt chiếc lông vũ màu sắc tươi tắn xinh đẹp nhất, hỏi chủ tử.

Lạc Vân Phinh không thốt tiếng nào, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm y, giống như đang nói, ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?

Mông Phá rịn mồ hôi, y cũng không dám xác định, cầm lấy chiếc lông vũ tươi đẹp nhất đó trong tay, thi pháp dò xét, phát hiện thấy nó hẳn chỉ là một chiếc lông chim bình thường, không cảm nhận được có điều gì đặc biệt để có thể cho thấy nó là phượng vũ?

Nếu thật sự không thể làm rõ được thì chỉ có thể dùng cách đơn giản nhất, y thi pháp dò xét một vòng, không bỏ sót bất kỳ một chiếc lông vũ nào, cho dù là lông vũ nhìn đẹp hay lông vũ bình thường, nói chung đều dò xét cẩn thận một lần. Cuối cùng đành bó tay, phát hiện thấy ngoại trừ hình dạng bên ngoài không giống nhau ra, thực sự không nhận thấy có điểm nào khác biệt rõ ràng.

Y rất muốn hỏi vị chủ tử này của mình, ngươi xác định thứ ngươi lấy về chính là đầu quan truyền thừa của Phượng tộc chứ? Y nhìn những bông hoa bị rút ra thả trên mặt đất, không biết Địa Mẫu nghĩ như thế nào, thứ này vừa cắm hoa vừa cắm lông chim, nhìn như thế nào cũng rất không đáng tin cậy, có thể xem là thật sao? Nhưng y lại không thể nói Địa Mẫu cái gì.

Lạc Vân Phinh cũng nhận ra được sự ngập ngừng của y, giọng điệu hơi có vẻ tiếc nuối: "Nếu biết sớm như vậy thì ta nên bắt luôn cả Phượng Kim Kỳ về đây cho rồi."

Vậy chẳng phải sau đó cần phải giết chết tộc trưởng Phượng tộc để bịt miệng sao? Mông Phá lẩm bẩm trong lòng, trên miệng lại đưa ra một đề nghị khác, "Nha đầu kia, cô cháu gái của Phượng Kim Kỳ ở

trong tay chúng ta, chắc hẳn đã rất nhiều lần nhìn thấy đầu quan, có thể thử đưa cho cô ta xác nhận xem sao."

Đây quả thực là một biện pháp, Lạc Vân Phinh gật đầu đồng ý, rồi cũng đích thân đi theo.

Trước lúc đi, hai người còn làm che đậy một chút, một người khôi phục lại bộ dạng che mặt của người thẩm vấn, một người lại giấu kín người trong chiếc áo choàng có mũ trùm đầu.

Người vẫn còn đang nhốt tại trong sơn động.

Đi đến lối vào sơn động, Mông Phá cố ý bẻ vòng món đồ mây đan thành hình dạng đầu quan, chắp tay sau lưng rồi mới đi vào.

Nhìn thấy hai người này lại tới đây, A Hoàn với sắc mặt tiều tụy chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cô ta đã không trông chờ bọn họ dễ dàng buông tha cho mình.

Cô ta cũng không biết những người này có tuân thủ hứa hẹn thả gia gia mình ra hay không, nhưng bề ngoài họ quả thực đã làm điều đó cho mình thấy rồi, đã để cho cô ta tận mắt nhìn thấy "Phượng Kim Kỳ" được thả ra, đích thân cô ta nhìn thấy gia gia rời đi với chấn thương đầy người, chỉ là không biết sau đó có bị chặn lại giết chết hay không.

Mông Phá ra hiệu cho người trông coi đi ra ngoài tránh đi, sau đó mới đưa đầu quan giấu sau lưng ra trước mặt A Hoàn, cười nói: "A Hoàn, cho ngươi xem thứ này hay lắm, nhìn xem đây là cái gì."

A Hoàn nghe vậy ngẩng đầu lên, đôi mắt đờ đẫn vô thần vừa mới chạm đến đầu quan, lập tức trợn tròn hai mắt, cả kinh kêu lên: "Đầu quan của gia gia!"

Ngay lập tức, cô ta lại lộ vẻ buồn bã, cảm thấy tai họa này đều là do mình rước tới, nhất định là vì mình để lộ bí mật về phượng vũ, cho nên những người này mới lấy đầu quan vào tay.

Lạc Vân Phinh và Mông Phá nhìn nhau, đã yên tâm rồi, chỉ cần có những lời này của A Hoàn là đủ, nếu có thể để cho A Hoàn vừa nhìn qua liền nhận ra thì nhất định là không sai.

Đáng tiếc là, trong lần bị thẩm vấn trước đó, A Hoàn đã nói rằng, cô ta cũng không biết chiếc lông vũ nào trên đầu quan của gia gia là lông phượng vũ.

Hai người không có nói gì thêm, lập tức xoay người rời đi, khiến cho A Hoàn ở bên trong có chút sững sờ, hoàn toàn không hiểu đây là chuyện gì.

Đi ra khỏi sơn động, Lạc Vân Phinh lấy lại đầu quan cầm trong tay tiếp tục lật qua lật lại nhìn xem, tựa như cảm thấy nhẹ nhõm, "Thứ này được giấu quá sơ sài, chẳng khác gì không giấu, chỉ tùy tiện ném ở bên cạnh, suýt chút nữa đã bị ta đốt lửa đốt cháy, cũng may. Ta đã nói mà, lúc đó tình thế cấp bách, Phượng Kim Kỳ để ý đến thứ này nhất, hẳn là không sai."

Mông Phá lập tức thuận thế vỗ mông ngựa, "Chưởng lệnh đích thân xuất thủ, tự nhiên sẽ không có sai lầm."

Lạc Vân Phinh lại kéo áo choàng ra ném cho y, lóe lên lướt về căn nhà gỗ giữa sườn núi, lật nhìn, quan sát tỉ mỉ, phân biệt từng chiếc lông vũ, nếu như đã được xác nhận, đúng là Đầu quan truyền thừa của Phượng tộc, vậy thì giống như lời bà ta đã nói vừa rồi, trong tình thế cấp bách đó, Phượng Kim Kỳ lại quan tâm như vậy, ở trong này chắc hẳn phải có lông phượng vũ.

Sau khi thu dọn một chút, Mông Phá đi tới sau nhìn thấy vậy, liền hiến kế, "Chưởng lệnh, ngoại trừ tìm Phượng Kim Kỳ để xác nhận, ta còn có một cách có thể phân biệt đâu là lông phượng vũ."

"Nói đi."

"Tìm người am hiểu các loại lông chim đưa cho họ phân biệt xác định rõ từng chiếc lông vũ trên đầu quan, còn lại không nhận ra, rất

có khả năng là lông vũ phượng hoàng."

Lạc Vân Phinh hơi sửng sốt, trầm ngâm suy nghĩ rồi gật đầu nói: "Cách này khả thi. Việc chúng ta không nhận ra phượng vũ, có lẽ phía bên Phượng Kim Kỳ cũng đoán được, nếu còn đến tìm hắn rất dễ dàng rơi vào trong hố. Ngươi lập tức tìm người tới xác minh đi, phải nhanh."

"Vâng." Mông Phá nhận lệnh nhanh chóng đi chấp hành.

Không tốn quá nhiều thời gian liền có được kết quả, sau khi mặt trời xuống núi không bao lâu, đã tìm được những người hiểu biết rõ về sơn dã phi cầm ở trong bộ lạc gần đây, vì để cho ổn thỏa, Mông Phá tìm hai người từ hai bộ lạc khác nhau để thẩm tra đối chiếu kết quả, một lão già và một nam tử cường tráng tuổi không còn trẻ.

"Đây là linh vũ của Bích Vân trĩ, đây là lông vũ của Kim Hoàn thước, đây là của Hỏa Vân thước, đây là Tam Đoạn cẩm…"

Người đầu tiên phân biệt chính là nam tử cường tráng, gã vừa vuốt từng chiếc lông vũ vừa nói ra. Mông Phá ở bên cạnh ghi chép lại từng cái, Lạc Vân Phinh giấu mình trong áo choàng ở bên cạnh lắng nghe.

Không hổ là người quen thuộc các loại lông chim, gã làu làu nói ra lai lịch từng chiếc lông vũ trên đầu quan như lòng bàn tay, có thể nói cái gì cũng biết.

Nhưng vấn đề cũng xuất hiện tại đây, mấy chục chiếc lông vũ trên đầu quan vậy mà đều được nhận ra, không sót lại một chiếc lông nào. Mông phá ở bên cạnh ghi chép cẩn thận lại có phần trợn mắt há mồm, "Ngươi xác định ngươi không có nhận sai chứ?"

Nam tử cường tráng có chút tự phụ nói: "Có một số lông chim tuy rằng hiếm có, nhưng đều là sơn cầm chúng ta có thể nhìn thấy được tại vùng này. Ta từ nhỏ đã săn thú trong núi, rất quen thuộc đối với những thứ này, không có sai."

Được rồi, Mông Phá tạm thời mời gã đi nghỉ ngơi, tiếp đó đổi lão già của bộ tộc khác đến.

Vì để tránh nhầm lẫn, Mông Phá căn cứ vào ghi chép vừa rồi, yêu cầu lão đầu nhận dạng theo trình tự giống như lúc trước.

Lão đầu cũng nói ra làu làu, có một số thậm chí còn không cần nhìn kỹ, tay vừa sờ qua là có thể nói ra lai lịch, nhưng kết quả cuối cùng lại làm cho Lạc Vân Phinh và Mông Phá thật lâu không nói nên lời.

Sau khi xác minh xong, hai bản kết quả được đối chiếu nhiều lần, không hề sai lệch, kết quả hai người đưa ra hoàn toàn giống nhau, cũng có nghĩa là, hai người này quả thực là chuyên gia.

Chuyện này thực sự bối rối, phượng vũ đi đâu rồi?

Chương 1100: Khuất phục

Mông Phá cũng không biết là do mình đưa ra một ý tưởng tồi, hay là Địa Mẫu làm việc không tốt cầm về một món hàng giả khiến cho mọi người phải phí công một chuyến.

Căn cứ vào tình hình hiện tại, y cảm thấy tám chín phần mười là do Địa Mẫu sai lầm, không có khả năng cả hai người mình mời tới đều sai a? Hai người đều liệt kê rõ ràng lai lịch, xuất xứ của từng chiếc lông vũ, chắc hẳn không thể có sự nhầm lẫn.

Trước đó không có ai biết được y sẽ tìm tới hai người này, ngay cả hai người này cũng không biết chuyến này mình cần làm việc gì, cho dù có người muốn giở trò cũng không kịp. Nếu có người muốn giở trò với xuất xứ mấy chục cây lông vũ khác nhau, không đối chiếu đáp án với nhau trước đó là không thể trả lời giống nhau như đúc.

Y rất muốn nói Địa Mẫu giải thích lại cặn kẽ toàn bộ quá trình lấy được đầu quan, để cho mình có thể kiểm tra lại một lần xem phải

chăng có nơi nào đó đã xảy ra sai lầm, nhưng như vậy lại có vẻ mình đang nghi ngờ năng lực của Địa Mẫu, nên y ngại ngùng không dám hỏi.

Đương nhiên, y cũng không cho rằng Địa Mẫu là hạng người vô năng, không cho rằng trong quá trình đó có vấn đề gì rõ ràng mà có thể giấu giếm được con mắt của Địa Mẫu.

Y trước tiên nói lão đầu vừa tham gia nhận dạng lông vũ đang đứng một bên lui ra, sau đó lại hiến lên một kế sách cho Địa Mẫu, "Ta còn có một biện pháp khác để xác minh, có thể nói người bắt những loài chim mà hai người đó đã nói tới, chúng ta so sánh với từng con, tất nhiên sẽ không sai lầm."

"Không cần nữa." Lạc Vân Phinh dứt khoát từ chối.

Mông Phá sửng sốt, không hiểu, nói: "Nếu không thể xác nhận thật giả, chúng ta làm thế nào…"

Lạc Vân Phinh ngắt lời: "Không có nhiều khả năng thứ này là giả, cháu gái của Phượng Kim Kỳ đã xác nhận rồi, hẳn là không sai. Nếu nó thực sự chỉ là lông vũ bình thường, sẽ không đến mức khiến Phượng Kim Kỳ khẩn trương như vậy, trừ khi đã có một tấm lưới lớn tỉ mỉ giăng sẵn trước đó chờ ta."

Bà ta đưa tay cầm lấy chiếc đầu quan Phượng tộc trên bàn, nhìn kỹ, nói; "Trong Phượng tộc, không phải chỉ có một mình Phượng Kim Kỳ biết được bí mật về phượng vũ, cháu gái của hắn cũng là biết được từ người khác. Trong số những người biết chuyện của các đời sẽ không có người nào quan tâm tới lông vũ phượng hoàng trên chiếc đầu quan của tộc trưởng ư? Là vì những người săn bắn lâu dài trong núi rừng này đều không thể phân biệt được những loại lông chim đó, hay là bọn họ đều có thể giữ kín như bưng? Vẫn là câu nói trước, ta không tin Phượng Kim Kỳ lại có thể khẩn trương chỉ vì một chiếc đầu quan làm từ lông chim bình thường."

Mông Phá do dự nói: "Ý của Chưởng lệnh là, trong chiếc đầu quan này có khả năng ẩn giấu điều gì đó mà chúng ta không biết?"

Lạc Vân Phinh: "Cho dù là thật, cho dù tìm được chiếc phượng vũ kia, chúng ta cũng không biết cách dùng. Vẫn nên giao cho người có thể làm rõ manh mối về nó để giải thích nghi hoặc cho chúng ta. Nếu không đoạt lấy chiếc đầu quan này cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Tạm thời không biết tung tích tên Lâm Long kia, có phải là do A Sĩ Hành sai khiến hay không, thử một lần là biết."

Mông Phá bừng tỉnh hiểu ra, "Chưởng lệnh lấy chiếc đầu quan này về là chuẩn bị đưa cho Thám Hoa lang sao?"

Ở dưới ánh đèn, Lạc Vân Phinh trong chiếc áo choàng giống như được bao phủ một tầng quỷ bí, "Nếu là hắn sai khiến Lâm Long, vậy thì hắn tất nhiên biết rõ về chiếc đầu quan Phượng tộc này, mong ước mà không được. Vậy để ta thành toàn cho hắn."

Mông Phá đã hiểu rồi, nhưng vẫn có chút do dự, "Nếu như phía sau Lâm Long quả thực là hắn, đủ để chứng tỏ hắn đang che giấu. Vội vàng đưa đến trong tay hắn… Hơn nữa có không ít người đang theo dõi hắn, trực tiếp tiếp xúc e rằng sẽ phản tác dụng."

Lạc Vân Phinh: "Đứa con trai kia của Phượng Kim Kỳ, ngươi không phải nói hắn là sơ hở của Phượng tộc sao? Hắn và A Sĩ Hành thân cận với nhau, có thể nắm được hắn không?"

Ánh mắt Mông Phá sáng lên, nhưng vẫn nhịn không được nhẹ nhàng vỗ tay ca ngợi, "Làm sao lại quên hắn chứ? Chưởng lệnh cao kiến! Bẩm Chưởng lệnh, hắn là một kẻ không an phận, âm thầm mở rộng con đường tin tức tại ngoại giới, lại còn vươn bàn tay vào trong kinh thành, làm một số việc không nên làm.

Lần này đại diện cho Phượng tộc chinh chiến Đại Hoang tự, danh tiếng nổi bật, có thể nói là không lên tiếng thì thôi bỗng nhiên lên tiếng khiến người kinh ngạc, có thể thấy trước đó hắn vẫn một mực kín tiếng ẩn nhẫn. Không khó đoán được ý đồ của hắn, là nhằm vào vị trí tộc trưởng Phượng tộc đời tiếp theo, nhưng lại làm ra vẻ, tô son trát phấn cho mình.

Ty chúng ta đã theo dõi hắn từ lâu, mong hắn sớm ngày đăng lên vị trí tộc trưởng Phượng tộc, để cho chúng ta sử dụng. Thậm chí Ty chúng ta còn phóng túng cho hắn. Chưởng lệnh có xác định sử dụng tới hắn ngay bây giờ không? Một quân cờ tốt, nếu như sử dụng ngay từ bây giờ, rất dễ trở thành một quân cờ phế."

Lạc Vân Phinh xì một tiếng, "Nếu như hắn thật sự không an phận, cái đầu của hắn cũng chỉ tạm thời đặt tại trên cổ hắn mà thôi. Sớm muộn gì Dã Tiên sẽ lấy nó xuống, chưa chắc đã có thể chờ được đến ngày ngươi muốn."

Mông Phá đã hiểu rồi, cần quân cờ này cứ dùng trước đã rồi tính tiếp, hiện tại cần phải phát huy giá trị của gã.

Phượng Đầu lĩnh, cây thánh thụ trải qua vô số năm tháng đã ầm ầm đổ xuống, nện mạnh vào trong lòng toàn bộ mọi người Phượng tộc. Tộc nhân từ sáu ngọn núi lớn nghe tin lần lượt chạy đến, kéo cả gia đình tới tế bái, từ biệt, có một số trẻ nhỏ còn trong tã lót cũng được mang đến, một số người già tập tễnh bước đi không biết có phải vì tuổi tác của mình đã gì hay không mà xúc cảnh sinh tình, quỳ gối dưới Phượng Đầu lĩnh, khóc rống lên.

Một người khóc, dẫn đến phản ứng dây chuyền, kéo theo một đám đông cùng khóc.

Mặc dù Phượng Đầu lĩnh đang tổ chức tang lễ cho những người đã mất mạng vì điều này, nhưng mọi người đều biết, khóc không phải vì việc này, rất nhiều người buồn bã, tinh thần tổn thương.

Sau khi bí mật gặp gỡ với mấy vị sơn chủ, ổn định nhân tâm các nhân sự cấp cao, để cho mấy nhân sự trụ cột yên tâm lại phần nào, Phượng Kim Kỳ lại lên nằm chợp mắt tại nơi cao nhất Phượng Đầu lĩnh, nằm trong gió ngoài trời, một chiếc ghế nửa nằm đặt trên nửa đoạn cây đại thụ chưa đổ, vẫn đắp tấm da thú lốm đốm điểm nhỏ trông như phủ đầy những giọt nước mắt. Ông ta có thể nghe được những tiếng khóc bi thương từ dưới núi truyền đến, nhưng dường như không chút động lòng với những âm thanh ỉ ôi không dứt đó, chỉ là, hầu kết thỉnh thoảng hơi rung động đã bộc lộ ra nội tâm của ông ta không bình tĩnh.

Phượng tộc cũng đã từng xuất hiện tộc trưởng có cảnh giới Bán Tiên, cũng đã từng là thủ lĩnh uy chấn Đại Hoang Nguyên, nhưng bây giờ ông ta chỉ có thể thỏa hiệp.

Ông ta không còn mặt mũi nào đối mặt với các tộc nhân đang khóc dưới núi, chỉ có thể tự trách mình vô năng.

A Lạc Công phi thân hạ xuống tại bên cạnh ông ta, khi đang dịch chuyển tấm da thú che thân thể giúp ông ta thì ông ta dường như đã quyết tâm đưa ra quyết định gì đó, hít sâu một hơi nói: "Ra ngoài Đại Hoang Nguyên tìm tượng sư tốt nhất tới đây."

Cái gì? A Lạc Công nhất thời không hiểu ý ông ta, hỏi: "Làm gì?"

Phượng Kim Kỳ như đang lẩm bẩm một mình: "Phượng hoàng, nguồn gốc 'Bất tử truyền thuyết' của Phượng tộc ta, nghe đồn rằng phượng hoàng có thể dục hỏa trùng sinh, thánh thụ đã đổ xuống, vậy thì dùng gỗ của nó để xây dựng một căn nhà lớn trên Phượng Đầu lĩnh này, chết mà không buồn, dục hỏa trùng sinh."

A Lạc Công bừng tỉnh hiểu ra, mừng rỡ nói, "Ý nghĩa này rất tốt, thánh thụ vĩnh tồn, thánh uy bất hủ. Báo tin này cho tộc nhân, chắc hẳn có thể chấm dứt bi thương. Ta sẽ đi làm ngay."

Nói là làm, lão ta nhanh chóng xuống núi, đi sắp xếp và điều phối việc này.

Tuy nhiên, lão ta đi chưa bao lâu đã quay trở về, lại đến bên cạnh Phượng Kim Kỳ ghé tai bẩm báo: "Tộc trưởng, mới vừa gặp một số thủ lĩnh ở dưới núi, bọn họ hỏi ta phải làm gì phần thánh thụ bị đổ xuống, ta đã truyền đạt ý của tộc trưởng cho bọn họ, bọn họ cũng rất phấn khởi, Ngũ lang thậm chí còn chủ động bày tỏ muốn nhận làm việc này.

Ngũ lang nói rằng cháu trai của Diệp Điểm Điểm làm quan tại Cẩm quốc, hắn sẽ dễ dàng xử lý các phương diện liên quan, hắn nguyện dốc hết sức mình để xây dựng một tòa nhà to lớn kiên cố nhất, tốt nhất, bền bỉ nhất. Tộc trưởng, ngài thấy thế nào?"

Trong lúc tâm lực mệt mỏi, Phượng Kim Kỳ nghe vậy thì cảm thấy vui mừng, "Hắn đã có tấm lòng đó và có năng lực như vậy, đó cũng là chuyện tốt. Để cho hắn phụ trách xử lý việc này đi."

"Được, để ta đi nói cho hắn biết." A Lạc Công cười rời đi.

Xích Lan các chủ đang tản bộ bên ngoài nhà sàn thỉnh thoảng quay nhìn về phía Phượng Đầu lĩnh, bà ta không biết phải làm gì tiếp theo, vị Đại thánh đó vẫn không có gửi tin tức gì cho bà ta.

Ở khu vực bên ngoài trung tâm tụ cư của Ô Lạc tộc, Thiên Vũ dường như cũng không biết tiếp theo mình phải làm gì, lang thang hết nơi này đến nơi khác, cuối cùng y tiến vào trong một sơn động kín đáo.

Đang ngồi kiểm tra tin tức từ các nơi đưa đến trước một chiếc bàn đá được cắt phẳng đơn giản, người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn y. Người đàn ông này mày rậm mắt to, khí tức hung hãn bất biến.

Người này không phải ai khác, chính là Nhị Động chủ của Thiên Lưu sơn, Ô Ô.

Thiên Vũ ngồi ở bên cạnh bàn đá, nhìn thấy đối phương thuận tay gập tờ thông tin cầm trên tay lại, không khỏi cất lới mỉa mai: "Xem ra chuyện Tiểu Vân gian hồi đó vẫn chưa bỏ qua được, giải thích thế nào cũng vô dụng, Đại thánh không tin ta, Nhị ca cũng không tin ta."

Ô Ô nói: "Ngươi suy nghĩ nhiều, không làm gì ngươi đã là tín nhiệm ngươi rồi. Có trách thì trách chính ngươi, đang yên đang lành chạy đến Đại Hoang Nguyên làm gì."

Thiên Vũ: "Nhị ca, ta co mình nhàm chán tại Thiên Lưu sơn mấy năm rồi, Dã Tiên đột nhiên làm ra chuyện Đại Hoang tự, ta ra ngoài nhìn xem cũng không có gì, phải không nào?"

Ô Ô: "Ta tin tưởng ngươi, ngươi cũng phải tin tưởng ta. Nếu như ngươi còn tin ta thì hãy nghe lời ta, ở yên đó đi, đừng nên đụng đến chuyện gì cả, đó không phải chuyện xấu."

"Ai! Ngươi làm việc đi." Thiên Vũ ném lại một câu rồi đứng dậy, tiếp tục lắc lư rời đi.

Trong núi rừng đung đưa, đung đưa, đột nhiên có một cơn gió thoảng qua bên người, y giật mình xoay đầu nhìn lại, nhưng không nhìn thấy gì, khi quay đầu lại liền thấy một tờ giấy chao liệng rơi tại trước mặt. Khi tờ giấy này nhẹ nhàng rơi xuống thì ánh mắt sắc bén của y đã đảo nhìn qua nội dung viết bên trên, ánh mắt hơi lấp lóe, nhanh chóng quan sát xung quanh một vòng, một chân bước tới, tờ giấy đó lập tức biến thành bột mịn trộn trong bụi đất.

Y chắp tay sau lưng dạo bước đi đến trước một vách núi. Khi đang ngồi ở bên vách núi, trong lúc ánh mắt liếc nhìn sang bên, đồng tử đột nhiên co lại, y nhìn thấy một người ngồi trong bụi cỏ ở một bên, chính là Tử Xuyên đã dịch dung.

Người khác có lẽ không biết Tử Xuyên này là ai, nhưng y tại Ô Lạc tộc tận mắt nhìn thấy Tử Xuyên này thường đi chung một chỗ với Bạch Sơn, hơn nữa y từng gánh vác chức trách giám sát hoạt động của Tử Xuyên tại Ô Lạc tộc, làm sao có thể không biết thân phận chân thực của gã.

Tử Xuyên bình tĩnh nói: "Thiện Tri Nhất tạm thời có việc, ta thay hắn đến đây gặp ngươi, có ý gì, chắc hẳn không cần ta nhiều lời nữa đi?"

Thiên Vũ nhìn ra phía xa, như đang ngắm cảnh, "Người động thủ tại Bác Lãng đảo chính là ngươi ư?"

Tử Xuyên: "Không quá ngạc nhiên, đúng không? Chuyện về Thiện Tri Nhất, có nên để cho Đinh Giáp Thanh biết được hay không, chỉ tùy thuộc vào ý nghĩ của ngươi."

Ngụ ý là, Thiện Tri Nhất đã mở miệng rồi.

Hai ngày này, sở dĩ gã không có động tĩnh gì ở nơi đây, chính là để đột phá cửa khẩu Thiện Tri Nhất. Theo quan điểm phía bên gã, Thiện Tri Nhất mới là mấu chốt trọng đại, không ngờ thực sự đã moi ra được đại bí mật, không nghĩ tới đứng phía sau Thiện Tri Nhất lại là Thiên Vũ.

Thiên Vũ mím chặt môi một hồi, rồi nói: "Không cần phải quanh co lòng vòng, việc đã đến nước này, ta không có đường lui, cũng sẽ không có kết cục gì tốt, ta càng sẽ không tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi. Ta đi về tự thú với Đại thánh." Dứt lời liền muốn đứng dậy rời đi.

Tử Xuyên vội vàng lên tiếng khuyên can: "Ta có thể đích thân đến gặp ngươi, là không muốn hại ngươi. Ngươi không cảm thấy ngươi sống ở tại bên cạnh Đinh Giáp Thanh mới càng có giá trị với ta sao? Cho nên, ta sẽ không qua sông dỡ cầu."

Thiên Vũ dừng động tác lại, trầm ngâm một lúc, rồi hỏi: "Ngươi cần ta làm gì?"

Tử Xuyên muốn xác định trước một việc, muốn biết tên gia hỏa trước mặt này có ngoan ngoãn khuất phục hay không, liền hỏi ngược lại: "Ngươi tới đây lần này, có liên quan với tiên phủ?"

Thiên Vũ suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu.

Cho dù đã có nghi ngờ, trong mắt Tử Xuyên vẫn lóe lên nét kinh ngạc, hỏi tiếp: "Nói cách khác, hồi đó, ở trong Tiểu Vân gian, khi

ngươi và Vân Hề tách ra, ngươi thực sự biết được điều gì đó từ Vân Hề."

Thiên Vũ trầm mặc.

Tử Xuyên: "Thế nào, không dự định nói cho ta biết?"

Thiên Vũ: "Vân Hề quả thực nói cho ta một chút, nhưng ta không thể xác định được lời cô ta nói có phải là sự thật hay không. Ngươi có thể tưởng tượng được, chúng ta muốn giết chết cô ta, cô ta làm sao có thể nói ra lời nói thật trước khi chết được chứ."

Tử Xuyên: "Cô ta nói gì?"

"Cô ta nói…" Thiên Vũ như muốn nói rồi lại thôi, dẫn đến Tử Xuyên phải nín thở lắng nghe, ngừng một lúc lâu, mới nghe Thiên Vũ thốt ra câu nói tiếp theo, "Cô ta nói A Sĩ Hành tại trong Tiểu Vân gian đã tìm được manh mối của một tiên phủ khác, ngươi có tin không?"

Chương 1101: Người liên hệ

Có tin không? Tử Xuyên không trả lời vấn đề này, chỉ hỏi ra vấn đề của mình, "Manh mối về tiên phủ nào?"

Thiên Vũ: "Cô ta không nói. Hướng Lan Huyên và Mông Phá truy đuổi sát ở phía sau, lúc đó cũng không có nhiều thời gian nói thêm gì. Cô ta chỉ nói một câu A Sĩ Hành tìm được manh mối một tòa tiên phủ, còn đó là tiên phủ nào, manh mối gì, cô ta không nhắc tới một chữ nào. Đối với lời này, ta luôn hoài nghi, trước khi chết lại đột nhiên nói cho ta điều này, rõ ràng là đang hãm hại A Sĩ Hành. Suy nghĩ kỹ lại cũng không khó lý giải, việc cô ta bị chết có thể nói là do A Sĩ Hành ban tặng, nếu như không muốn báo thù mới là chuyện lạ, chẳng qua là mượn đao giết người."

Tử Xuyên suy nghĩ kỹ càng về từng lời y nói, "Theo ta được biết, sau việc đó, Đinh Giáp Thanh cũng không có theo dõi A Sĩ Hành, mặc dù ngươi nghi ngờ những lời này của Vân Hề, nhưng ngươi vẫn lựa chọn giấu giếm việc này, lựa chọn tự mình âm thầm theo dõi A Sĩ Hành."

Thiên Vũ không nói chuyện về quyết định ích kỷ của mình, y hỏi ngược lại: "Cho dù ta nói ra sự thật, hắn có thể tin tưởng ta đã nói ra toàn bộ sự thật không?"

Ngụ ý rất rõ ràng, nếu trước sau gì cũng không được tin tưởng, vậy thì ta chỉ có thể chọn một lựa chọn cho lợi ích cá nhân.

Tử Xuyên: "Mấy năm nay ngươi đã luôn theo dõi A Sĩ Hành, hay là đột nhiên chú ý tới hắn khi hắn đến Phượng tộc?"

Thiên Vũ: "Các ngươi một mực nhìn chằm chằm vào ta, nên lúc trước ta phải luôn kín tiếng ẩn nhẫn. Ngươi hẳn đã biết được, lần này mượn việc tới xem sự kiện Đại Hoang tự, ta mới bắt đầu có hành động."

Tử Xuyên mặt không biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng chuyển động, khẳng định chắc chắn, "Ngươi nói dối. Để nhằm vào A Sĩ Hành, không cần tới cao thủ như Thiện Tri Nhất, chỉ cần mấy kẻ tu vi Thượng Huyền là đủ, cũng không cần phải dùng đến người dễ gây chú ý như Thiện Tri Nhất vậy. Hơn nữa, đầu mối liên hệ trực tiếp bên trên của Thiện Tri Nhất chính là ngươi, không thông qua trung gian nào, chỉ cần hắn bị lộ là có thể tra đến ngươi. Lần đầu theo dõi A Sĩ Hành liền bắt đầu dùng đến Thiện Tri Nhất, ngươi cảm thấy nói được sao?"

Thiên Vũ: "Thứ nhất, phía bên Đại thánh theo dõi ta rất sát sao, trên tay ta không có bất kỳ nhân lực nào tin cậy để sử dụng, cho dù có cũng không dám manh động, sử dụng tới Thiện Tri Nhất cũng là vì không còn cách nào khác, bởi vì hắn có nhân lực riêng để sử dụng, không cần ta sắp xếp thêm nhân lực để điều khiển. Thứ hai, Thiện Tri Nhất và Phượng Kim Kỳ là người quen cũ, hắn tới quá giang

'Thuyền' của Phượng tộc đến Đại Hoang tự là danh chính ngôn thuận, làm sao có khả năng khiến người nghi ngờ? Trước lúc phái Thiện Tri Nhất tới, ta làm sao biết được sẽ kéo nhiều người tới nhảy vào như vậy, quấy rối tung lên khiến mọi người đều nhìn chăm chú vào đây. Tên A Sĩ Hành đó quả thực là loại cứt chó, cứ đi khiêu khích đám ruồi làm chúng vây quanh không chịu rời đi."

Không biết Tử Xuyên có tin những lời này hay không, gã lại hỏi sang chuyện khác, "Tại Thiên Tộc sơn, ngươi nhảy ra bênh vực Long Hành Vân là không sao, nhưng ngươi lại đánh nhau dữ dội với Trì Bích Dao, không khỏi quá nóng nảy. Việc này không giống với phong cách làm việc của ngươi."

Thiên Vũ: "Ân oán cá nhân giữa A Sĩ Hành và Trữ Bình Côn là chuyện cần giải quyết riêng tư, không biết mụ đàn bà Trì Bích Dao kia uống nhầm thuốc gì, muốn giúp người của mình chẳng phải là chuyện đơn giản sao? Vậy mà ả ta lại trực tiếp đi đâm chọc tới Dã Tiên. Người làm việc phía dưới bị bắt cũng không sao, nhưng khiến cho Thiện Tri Nhất cũng bị bắt đi. Ngươi cũng biết tuyến trên của Thiện Tri Nhất chính là ta, ta không ra tay vớt Thiện Tri Nhất ra thì làm sao được? Nếu như ta thấy chết mà không cứu, Thiện Tri Nhất tất nhiên sẽ khai ra ta."

Tử Xuyên: "Lần này, theo dõi A Sĩ Hành là vì cái gì?"

Thiên Vũ: " 'Bất tử truyền thuyết' của Phượng tộc có liên quan tới tiên nhân, ta cảm thấy A Sĩ Hành tới đây có thể có ý đồ, cho dù phán đoán sai lầm thì đây cũng là một cơ hội để cho hắn thành lập quan hệ với Thiện Tri Nhất, thuận lợi cho phía bên Thiện Tri Nhất tiếp tục theo dõi hắn trong tương lai. Với thân phận và bối cảnh của Thiện Tri Nhất, hầu hết mọi người đều mong muốn kết giao."

Tử Xuyên rõ ràng có nghi ngờ, "Khi xảy ra chuyện tại Thiên Tộc sơn, ngươi biết rõ mình có thể sẽ bị nghi ngờ, không để cho Thiện Tri Nhất thoát thân càng sớm càng tốt, trái lại còn để cho hắn tiếp tục mạo hiểm vì một suy đoán không thể xác định?"

Thiên Vũ: "Nếu như chỉ là suy đoán thì thôi đi. Vấn đề là trong thời điểm tại Thiên Lưu sơn lại tra xét được chút khác thường, mà Thiện Tri Nhất vốn cũng đã lảng tránh rồi, nào ngờ A Sĩ Hành, Xích Lan và Dược Đồ sau một phen giày vò tại Thúy Vũ hồ, dường như đã tìm được manh mối gì đó có liên quan đến tiên phủ. Vì vậy ta mới để cho Thiện Tri Nhất âm thầm xuất thủ. Không nghĩ tới đó lại là một cạm bẫy do Đại thánh ngầm đồng ý."

Về chuyện cạm bẫy, Tử Xuyên đã biết được toàn bộ quá trình từ Thiện Tri Nhất, điều mà gã quan tâm chính là những chuyện trước đó, "Tra xét được điều gì khác thường ở Thiên Lưu sơn?"

Thiên Vũ: "Cháu gái của Phượng Kim Kỳ là do chính hắn bắt đi. Nói cách khác, đầu quan truyền thừa của tộc trưởng Phượng tộc bị lấy trộm cũng rất có khả năng không phải bị trộm, mà là bị chính Phượng Kim Kỳ giấu đi."

Lời này của y có phần đánh tráo khái niệm, trước khi người của y lần ra được nơi ẩn náu bí mật của A Hoàn, y căn bản không biết những điều này.

Tử Xuyên lập tức truy hỏi: "Vì sao Phượng Kim Kỳ làm như vậy?"

Thiên Vũ: "Không biết, tại trước khi Thiện Tri Nhất bị lộ, ta đang phụ trách điều tra việc này, vừa mới tìm được địa điểm ẩn náu bí mật của cháu gái Phượng Kim Kỳ thì lại chậm một bước, đã bị Phượng Kim Kỳ nhận ra, khẩn cấp chuyển người đi nới khác. Sau đó Thiện Tri Nhất bại lộ, mặc dù ta bị gạt sang một bên nhưng căn cứ vào tình hình trước đó ta tra tìm khắp nơi không có kết quả, ta nghi rằng Phượng Kim Kỳ chơi trò bóng tối dưới đèn, rất có khả năng cô ta được giấu tại trong thụ tổ…"

"Thụ tổ?" Tử Xuyên động dung, trầm tư một chút rồi gật đầu nói: "Thì ra là thế, xem ra đã có người giành trước rồi."

Thiên Vũ hơi kinh ngạc, "Thụ tổ xảy ra chuyện gì?"

Tử Xuyên hỏi ngược lại: "Ngươi không biết thụ tổ xảy ra chuyện gì ư?"

"…" Thiên Vũ trầm mặc, vẻ mặt trầm trọng.

"Với những gì ngươi đã làm, Đinh Giáp Thanh không để cho ngươi tiếp xúc với điều gì là chuyện bình thường. Thụ tổ đã bị hủy rồi…" Tử Xuyên kể lại đại khái chuyện đã xảy ra tại thụ tổ.

Sau khi nghe được điều này, Thiên Vũ lẩm bẩm tự nói, "Ai làm chứ? Tôn nữ của Phượng Kim Kỳ và đầu quan rốt cuộc ẩn giấu điều gì đáng giá để phí nhiều tâm tư như thế…"

Tử Xuyên không có tiếp tục tra hỏi nữa, nếu người ta đã không muốn nói tiếp, với kiểu tra hỏi như thế này, mình có hỏi tiếp cũng không hỏi ra được điều gì.

Mà gã cũng không tin rằng người này có thể thành thực nói ra toàn bộ mọi chuyện, vì vậy gã căn dặn một câu, "Chú ý đến động thái của phía bên Đinh Giáp Thanh, nếu kết quả cuối cùng không khiến ta hài lòng, ngươi tự cân nhắc xem mình có còn cần thiết tồn tại nữa hay không."

Gã chẳng quan tâm đến việc bây giờ Đinh Giáp Thanh có cắt bỏ quyền lực của Thiên Vũ hay không, đó là điều mà Thiên Vũ phải tự nghĩ biện pháp, gã không muốn thứ rác rưỡi vô dụng.

Gã cũng không muốn dông dài thêm nữa, hiện tại gã cần trở về sắp xếp, tổ chức hành động cho phù hợp với những phát hiện mới.

Thiên Vũ đáp lại: "Nếu có việc gì, liên hệ với ai?"

"Ngươi chỉ cần xuất hiện tại đây, đi qua đi lại, sẽ có người liên hệ với ngươi." Tử Xuyên vừa nói xong câu này đúng lúc có một cơn gió tràn tới, thổi qua bụi cỏ, người ở trong đó thoáng cái liền biến mất theo những ngọn cỏ rung rinh.

Thiên Vũ liếc nhìn, sau khi cơn gió tan đi, y chậm rãi nhìn về phía trước, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu gần như không thể nghe tiếng, "Xem ra người nhà của Thiện Tri Nhất đã được cứu ra rồi…"

Ngay khi nhìn thấy Tử Xuyên xuất hiện ở trước mặt mình, y liền biết được rồi.

Đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu của y, Tử Xuyên có thể bắt được Thiện Tri Nhất, vốn là nhờ y tiết lộ bí mật.

Ngoài ra, địa điểm có khả năng là nơi ẩn nấp của cháu gái Phượng Kim Kỳ cũng là do y tiết lộ ra ngoài dựa vào những kết quả lục soát do y phụ trách mà suy đoán ra.

Có thể phái người tiết lộ bí mật, chứng tỏ y vẫn còn có một chút nhân sự để sử dụng, dù sao y cũng đã xây dựng thế lực tại Thiên Lưu sơn nhiều năm, cũng chứng tỏ y vẫn chưa hoàn toàn mù điếc, cho nên y cũng biết biến cố xảy ra tại thụ tổ, chỉ là y cố ý giả vờ hồ đồ mà thôi.

Y suy đoán không sai, Nhị Động chủ Ô Ô của Thiên Lưu sơn đã xuất hiện tại bên trong căn nhà sàn của Bạch Sơn, báo cáo tình hình khẩn cấp, người nhà của Thiện Tri Nhất đã bị người cướp đi.

Nghe được tình huống như vậy, trên mặt Bạch Sơn không biểu lộ chút dao động nào, giọng điệu cũng rất bình tĩnh, "Nhiều người như vậy mà lại đi tập trung cùng một chỗ, làm sao che giấu được hành tung? Đã biết rõ Thiện Tri Nhất bị cướp đi, đã biết Thiện Tri Nhất có thể sẽ cứu người nhà của mình, vì sao không phân tán người nhà của hắn ra? Loại chuyện này còn cần ta nhắc nhở sao? Ở trong mấy người các ngươi, thực lực của lão Tam mặc dù không phải mạnh nhất, nhưng không thể không nói, năng lực làm việc lại là tốt nhất."

Ý ở trong lời nói nghĩa là, nếu lão Tam làm việc này, sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Ô Ô ngồi quỳ tại trước mặt y chen vào một câu, "Cần cho lão Tam tham gia chia sẻ một ít việc không?"

Bạch Sơn không tiếp nối vấn đề này, đứng lên, đi tới trước cửa sổ đứng chắp tay sau lưng, "Xem ra Thiện Tri Nhất đã mở miệng rồi, đã khai ra độc thủ đứng phía sau là ai, sẽ là kẻ nào chứ?"

Y đứng trước cửa sổ lặng im một lúc, sau đó xoay người lại đi tới trước Ô Ô đang ngồi quỳ, từ trên cao nhìn xuống nói: "Thiện Tri Nhất đã bị người cướp đi, tôn nữ của Phượng Kim Kỳ cũng bị người cướp đi, thụ tổ của Phượng tộc cũng bị hủy hoại, đầu quan rất có đã rơi vào trên tay người khác. Toàn bộ manh mối chúng ta nắm giữ được đều bị cắt đứt, ngươi nói làm sao bây giờ? Ai có thể nói cho ta biết, vì sao Phượng Kim Kỳ muốn che giấu tôn nữ của mình và chiếc đầu quan kia, trong đó đến cùng ẩn chứa bí mật gì?"

Ô Ô nói: "Có nên trực tiếp bắt lấy Phượng Kim Kỳ hỏi cho rõ ràng hay không?"

Bạch Sơn phì cười nói: "Loại xương già này, loại thủ lĩnh bộ tộc này là có tín niệm để chịu trách nhiệm, không phải loại người đặt lợi ích là trên hết, cưỡng bức lợi dụ chưa chắc đã dùng được, vạn nhất hắn không mở miệng thì phải làm sao? Nào là bắt người, nào là cướp đoạt, ngay cả thụ tổ cũng bị người phá hủy, một loạt chuyện lớn như vậy xảy ra, ngươi cho rằng Dã Tiên là người điếc sao? Nói không chừng hắn đang chờ chúng ta, chúi đầu lao vào để nhận lãnh hết toàn bộ những chuyện kẻ khác làm ư?"

Ô Ô nói: "Còn có một đầu mối khác có thể lần theo, Tô Bán Hứa của Cẩm quốc tiền trang. Tình huống gã xuất hiện tại bên cạnh A Sĩ Hành có phần tương tự với Thiện Tri Nhất, có lẽ cũng biết chút gì đó, có thể bắt tới tra hỏi thử xem."

Bạch Sơn trầm tư một chút, sau đó chậm rãi nói: "Ngươi có thể chú ý tới hắn, những người khác cũng có thể để mắt tới, vẫn là câu nói kia, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Dã Tiên có khả năng đã mở to mắt nhìn chằm chằm vào đây, nói không chừng hắn đã đến Phượng

tộc, rất có thể sẽ giết người lập uy. Kẻ nào đụng vào hắn trong cơn tức giận kẻ đó không may. Nếu muốn bắt người không thể cứng rắn xông tới, phải làm lặng yên không một tiếng động."

"Ừ, sẽ tính toán kỹ càng trước."

Trên vách núi, Thiên Vũ khoác áo choàng đen đi qua đi lại, sau khi Tử Xuyên rời khỏi y vẫn không có rời đi, tựa hồ là để kiểm chứng lời Tử Xuyên nói, y đứng lẳng lặng một hồi lâu, sau đó y bắt đầu đi qua đi lại trên vách núi này.

Lúc dừng lúc đi, đi qua đi lại rất lâu, khi trên đỉnh núi xuất hiện một cơn gió vù vù thổi qua, trong bụi cỏ gần đó truyền đến âm thanh rất nhỏ, một thân ảnh lẻn tới, là một nữ nhân, nửa quỳ chồm hổm ở trong đó.

Thiên Vũ liếc mắt nhìn, khóe miệng hiện nét mỉm cười, người tới là người quen cũ của y, đại hành tẩu Hướng Lan Huyên của Đại Nghiệp ty.

Y tựa như đi qua đi lại đã mệt, dừng bước tại bên mép vách núi, ngồi xuống, "Hướng đại hành tẩu, ta đã có suy đoán người liên hệ với ta, có khả năng sẽ là ngươi."

Hướng Lan Huyên ít nhiều có chút không kiên nhẫn, "Chưởng lệnh của chúng ta hỏi, ngươi mới vừa gặp mặt hắn, vì sao còn muốn gặp mặt?"

Thiên Vũ như cười như không, "Ngươi xinh đẹp như thế, dáng người uyển chuyển, phong vận mê người như thế, ta nhớ ngươi, muốn gặp ngươi, không được sao?"

Hướng Lan Huyên mặt sa sầm xuống, "Đừng có ở đây đánh rắm, không có việc gì ta đi trước."

Thiên Vũ nói với vẻ trêu chọc: "Ta là sắp bận rộn làm việc giúp ngươi a, chỉ sợ nói ngươi lấy thân báo đáp cũng không quá đáng."

Hướng Lan Huyên xì một tiếng, "Giúp ta? Ngươi còn là bớt nghĩ nhiều đi, ta không biết đẻ trứng."

Cùng lúc quan sát xung quanh, không muốn tán gẫu với y, bày ra bộ dạng muốn rời đi cho đối phương nhìn thấy.

Uy hiếp hữu hiệu, Thiên Vũ lập tức chuyển đổi đề tà, nhàn nhạt nói một câu, "Tô Bán Hứa là người của ngươi, đúng không?"

Chương 1102: Bỏ lệnh cấm

Một câu nói liền khiến Hướng Lan Huyên không thể làm ra vẻ nữa, nàng ta quay đầu lại hỏi, "Ngươi đang nói chuyện với ta?"

Dõi mắt nhìn mây trôi bồng bềnh phương xa, Thiên Vũ bình thản nói: "Khi Tô Bán Hứa xuất hiện tại bên cạnh A Sĩ Hành, lại có hành vi tương tự với Thiện Tri Nhất thì ta đã biết hắn là người do ai phái đến. Người cũng bố trí tương tự bên cạnh A Sĩ Hành như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, ngoài ta ra, cũng chỉ có ngươi mà thôi."

Hướng Lan Huyên vẻ mặt chế giễu, "Ngươi là đang niệm sai kinh, hay là bái sai thần rồi, ta không hiểu ngươi đang nói gì."

Thiên Vũ: "Ngươi không hiểu? Vậy thì để ta nói một số thứ ngươi có thể nghe hiểu. Sau Triêu Dương đại hội, Côn Linh sơn xảy ra một chút nhiễu loạn, hai năm trước, Thiên Tích sơn cũng xảy ra một chút nhiễu loạn, người khác có lẽ không hiểu, nhưng ta hơi suy nghĩ liền biết là có chuyện gì xảy ra, bởi vì sau chuyện Tiểu Vân gian, ta đã biết A Sĩ Hành có thể sẽ làm gì."

Lần này, Hướng Lan Huyên thay đổi sắc mặt, mặt không biểu cảm, lạnh lùng nhìn chằm chằm y.

Một hồi lâu không thấy động tĩnh gì, Thiên Vũ nghiêng đầu liếc nhìn nàng ta, thấy được phản ứng của nàng ta thì biết rằng mình đã

đoán đúng, y nở nụ cười, "Nếu chỉ là Côn Linh sơn, ta thật sự sẽ không suy nghĩ nhiều, về sau xảy ra chuyện tại Thiên Tích sơn, ta mới nhìn ra được manh mối, ngươi đang xóa đi một số dấu vết tại hai nơi có liên quan tới A Sĩ Hành.

Lúc đầu ta luôn suy nghĩ, vì sao ngươi lại làm như vậy, là do Địa sư bày mưu đặt kế sao? Không giống. Cũng không thể là vì để giúp A Sĩ Hành a? Người như ngươi và ta làm sao có khả năng mạo hiểm lớn như vậy để giúp đỡ người khác. Có một số việc, cho dù ta đã có suy đoán nhưng cũng không thể chắc chắn, cho đến lần này, khi Tô Bán Hứa xuất hiện, ta mới thực sự xác định, mục tiêu của ngươi và ta là nhất trí, đều muốn đạt được thứ mình muốn thông qua vị Thám Hoa lang kia. Nếu đã là như vậy…"

Y xòe hai tay ra, nhìn tay phải rồi nhìn tay trái, "Một đôi tay không thể lấy được, sao không liên thủ, cùng chia lợi ích, thế nào?"

Hướng Lan Huyên ánh mắt lấp lóe, vẻ mặt tâm tình bất định, không có hé răng, không có trả lời.

Thiên Vũ lại nghiêng đầu liếc nhìn nàng ta, "Có phải ngươi cảm thấy Thiện Tri Nhất rơi vào trong tay Địa sư, ta đã là cá trong chậu, không còn bất kỳ giá trị gì nào để hợp tác nữa phải không? Thậm chí, ngươi đang cân nhắc xem nên làm thế nào để che giấu bí mật của mình, ví dụ như giết ta diệt khẩu?" Giọng điệu đang nhẹ nhàng bình thản đột nhiên thay đổi, mang theo chút chế nhạo, "Nếu không phải trước đó ta để cho ngươi tình cờ nghe được tung tích của Thiện Tri Nhất, ngươi cho rằng Địa sư có thể dễ dàng bắt được Thiện Tri Nhất sao?"

Nghe được lời này, sắc mặt Hướng Lan Huyên lại biến đổi, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, cuối cùng nhịn không được lên tiếng hỏi: "Là ngươi bố trí để lộ bí mật?"

Thiên Vũ: "Cừu Hạp cũng đã tới đây, vì sao ta không chọn hắn, mà chỉ để lộ bí mật cho ngươi?"

Hướng Lan Huyên: "Muốn thăm dò ta?"

Thiên Vũ: "Có lẽ vậy, và cũng là để rửa sạch cho ngươi, nếu không, Địa sư chưa chắc sẽ để cho ngươi tới liên hệ với ta."

Hướng Lan Huyên không có phản ứng gì nhiều, "Một đống rắm đầy vô nghĩa, ta nghe không hiểu ngươi đang nói gì."

Thiên Vũ: "Chuyện cho tới bây giờ, ngươi cảm thấy mấy người Tô Bán Hứa còn có thể thoát thân sao? Thiện Tri Nhất đã biến mất, hắn lại dễ thấy như vậy, e rằng những người để mắt đến hắn đều muốn tìm được manh mối từ chỗ hắn. Đã cuốn vào trong loại chuyện này, hắn không chết cũng phải bị lột một tầng da, mà ta thì có thể bảo đảm cho hắn tránh thoát được kiếp nạn trước mắt này."

Hướng Lan Huyên châm chọc, "Bản thân ngươi còn khó bảo toàn, lại nghĩ đến việc bảo vệ người khác, tấm lòng thật rộng lớn a."

Thiên Vũ: "Xảy ra chuyện thụ tổ, hiện tại Địa Mẫu không có tâm trạng làm gì với Tô Bán Hứa. Ánh mắt hai vị khác đang tìm kiếm khắp nơi có lẽ đã tập trung vào Tô Bán Hứa, chắc hẳn là sắp hạ thủ rồi. Nếu như bọn họ phát hiện ra Tô Bán Hứa là người của ta, vậy thì tình hình sẽ rất khác."

Ánh mắt Hướng Lan Huyên hơi dao động, dường như ý thức được điều gì đó, chần chừ hỏi: "Người của ngươi?"

Thiên Vũ: "Đúng, người của ta. Cả ngươi và ta đều biết rõ A Sĩ Hành đang tìm cái gì, ngươi và ta bố trí tai mắt tại bên cạnh hắn chính là để chú ý đến nhất cử nhất động của A Sĩ Hành, nhưng ta đã không còn người bên cạnh A Sĩ Hành, ngươi cũng không muốn Tô Bán Hứa rơi vào trong tay bọn họ, đúng không? Cả ngươi và ta đều không muốn thất bại nửa chừng, đều muốn tiếp tục nắm giữ nhất cử nhất động của A Sĩ Hành, giao Tô Bán Hứa để ta liên lạc là thích hợp nhất, vừa không chậm trễ liên lạc, vừa có thể tiếp tục chú ý đến động tác của A Sĩ Hành, còn có thể khiến bọn họ án binh bất động với Tô Bán Hứa, ngoài ra còn có thể làm cho Địa sư càng tín nhiệm

ngươi hơn. Ngươi và ta liên thủ với nhau, một công khai một bí mật, rất có triển vọng…”

Quá buồn chán, mấy người Dữu Khánh đang loay hoay phơi nắng ngoài sơn động bỗng nhiên lũ lượt đứng lên, A Lạc Công tới đây, còn có Phượng Tàng Sơn cùng đi theo.

Gặp mặt nhau, mấy người Dữu Khánh chắp tay chào lịch sự, A Lạc Công giống như không nhìn thấy, quay nhìn vào phía trong sơn động, hỏi: “Long Hành Vân và Bặc Tang Tang vẫn bị nhốt trong đó à?”

Lời này chẳng phải là đang nói nhảm sao, các ngươi vẫn luôn nhìn chằm chằm vào ta, có ở bên trong hay không, các ngươi còn không biết được sao? Từ trong lời nói của đối phương, Dữu Khánh nhận ra được sự không thiện cảm, cảm thấy tình hình dường như có vẻ không ổn, hắn ậm ừ cho qua.

A Lạc Công liền dứt khoát nói thẳng: “Các ngươi còn muốn kinh doanh đặc sản Phượng tộc nữa không? Nếu như muốn, các ngươi hãy nhận đi.”

Dữu Khánh ngẩn người, nhìn về phía Phượng Tàng Sơn cùng đi, không biết đây là có ý gì, hắn sợ Phượng Tàng Sơn hiểu lầm, lập tức nhấn mạnh lại lần nữa ngay trước mặt gã: “A Lạc Công, ta không phải đã từ bỏ rồi sao, đã nhường lại cho Trữ Bình Côn a?”

Phượng Tàng Sơn vội ho khan một tiếng, giải thích: “Tình hình đã có một chút thay đổi, Trữ Bình Côn bị người cướp đi, hiện nay không rõ chết sống.”

Dữu Khánh kinh ngạc, “Bị cướp đi? Ai cướp hắn, cướp làm gì?”

Một số ý nghĩ lướt qua trong đầu hắn, chẳng lẽ là phía bên Tô Bán Hứa thực hiện điều được gọi là hứa hẹn?

A Lạc Công: "Bất kể hắn sống hay chết, việc kinh doanh đặc sản Phượng tộc không có khả năng giao cho hắn nữa."

"Vậy ta…" Dữu Khánh chỉ vào mình, lại quay sang nhìn Phượng Tàng Sơn, ngụ ý là hỏi, ta đây nên nhận hay là không nhận?

Phượng Tàng Sơn gật đầu, "Nếu như lão đệ vẫn còn có ý muốn hợp tác với Phượng tộc, đây là một cơ hội."

Như vậy thì còn gì để nói, Dữu Khánh quay sang chắp tay với A Lạc Công, nói: "Cảm tạ Phượng tộc cho chúng ta cơ hội hợp tác này. Đào Hoa cư nguyện ý hợp tác toàn tâm toàn ý."

A Lạc Công: "Cứ quyết định như vậy đi. Về sau Phượng tộc sẽ phái người đến Đào Hoa cư để trao đổi chi tiết cụ thể. Hiện nay Phượng tộc xảy ra một số chuyện, không thể đãi khách được nữa, mời các ngươi lập tức rời đi." Tiếp đó lão ta lại hất hất cằm về phía bên trong sơn động, "Phượng tộc không phải là nơi để các ngươi giải quyết ân oán, giam con tin tại đây cũng không ổn, là thả hay là đưa đi, các ngươi muốn làm gì cũng được, nhưng cần phải có kết quả trước khi trời tối."

Từng câu từng từ đều bộc lộ rõ muốn giải quyết dứt khoát.

Đối mặt với lượng lớn tộc nhân bị thương vong, Phượng Kim Kỳ rút kinh nghiệm xương máu, không thể nhịn được nữa, vị Đại tộc trưởng đó không phải nói "Cứ thuận theo tự nhiên" sao? Được, vậy thì Phượng tộc của ông ta liền thuận theo tự nhiên đi, đây chẳng phải là việc Phượng tộc nên làm thuận theo tự nhiên ư?

Tình huống gì vậy chứ? Dữu Khánh lập tức quay nhìn Phượng Tàng Sơn, kết quả nhận thấy mặt gã cũng đầy kinh ngạc, hiển nhiên gã cũng không biết là mang theo "Lệnh đuổi khách" tới đây.

A Lạc Công không có nói thêm bất kỳ một câu nói khách sáo nào nữa, sau khi đã truyền đạt nội dung đến đúng chỗ, lão ta lập tức xoay người rời đi, thái độ thực sự không khách sáo.

Sau khi nhìn bóng lão ta rời khỏi, Phượng Tàng Sơn ho khan một tiếng, giải thích: "Ta chỉ biết rằng đã dỡ bỏ hạn chế đối với các ngươi, cho phép các ngươi tự do hoạt động."

Dữu Khánh và Nam Trúc quay mặt nhìn nhau, trong mắt đều có câu hỏi giống nhau, bây giờ phải làm gì chứ?

Không phải bọn hắn cứ muốn bám mãi vào Phượng tộc không rời đi, mà là không dám chạy loạn a! Thực tế, bọn hắn rất muốn trốn về U Giác Phụ, vấn đề là trở về được sao?

"Hai ngày này xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, đến cùng là xảy ra chuyện gì chứ?" Dữu Khánh hất hất cằm về phía Thánh thụ đổ xuống, hỏi thăm Phượng Tàng Sơn.

Phượng Tàng Sơn không có giấu giếm, gã kể lại những gì mình biết, mấu chốt là gã cũng không biết được nhiều, chỉ biết đã xảy ra những chuyện gì, chứ không biết tình hình cụ thể.

Tuy nhiên, những điều đó đã đủ khiến cho đám người Dữu Khánh cảm thấy kinh hãi, bọn hắn không biết rốt cuộc phía sau đó là trò gì, chỉ mơ hồ cảm thấy có liên quan đến điều bọn hắn lo lắng.

Ngay cả bọn hắn còn nhìn không hiểu, có thể hình dung được người ngoài cuộc cảm thấy như thế nào.

Bất kể có hiểu hay không, bọn hắn đều nhận thấy xu thế gió mây vần vũ.

Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn sắc trời, cất tiếng lẩm bẩm, "Trước khi trời tối…"

Phượng tộc đưa ra kỳ hạn rời đi, khiến hắn có phần không biết phải làm sao, trước đó hắn từng nói nếu tìm được độc thủ đứng sau là có thể tìm được A Hoàn, muốn lôi kéo Xích Lan các chủ liên thủ với Dược Đồ hỗ trợ, hiện tại Phượng Kim Kỳ dường như không quan tâm cả sự sống chết của A Hoàn.

Sau khi suy đi nghĩ lại, Dữu Khánh quyết định đi gặp Phượng Kim Kỳ một lần, quyết định nói chuyện với Phượng Kim Kỳ, nói cho ông ta biết, mình đã xác định được kẻ có hiềm nghi lớn nhất là độc thủ đứng sau.

Nào ngờ Phượng Tàng Sơn lại vỗ vỗ lên cánh tay hắn, nói một câu với đầy ẩn ý, "Trước hết đi thăm tỷ ngươi một lần đi. Nơi này xảy ra nhiều chuyện như vậy, ngươi lại bị cấm túc ở đây, tỷ của ngươi rất lo lắng cho ngươi. Dù sao bụng nàng cũng đã lớn, đi an ủi nàng đi."

Dữu Khánh đã đọc ra được thâm ý trong lời nói của gã, cũng tin rằng gã không cần thiết hại mình, cho rằng gã có biện pháp nào đó để giúp mình, lập tức gật đầu đồng ý. Hắn để mấy người Nam Trúc ở lại trông chừng, mình thì rời đi với Phượng Tàng Sơn.

Hai người vừa mới rời đi không bao lâu, một bóng người lướt tới, không phải ai khác, chính là Tô Bán Hứa, cũng mới có được tự do.

Nhìn thấy vị "Thần tài" mặt chuột này, Nam Trúc lập tức nhiệt tình chắp tay chào hỏi, "Tô tiên sinh, cũng được tự tại rồi sao?"

Tô Bán Hứa gật đầu, nhìn trái nhìn phải sau đó nhìn vào trong sơn động, hỏi: "Dữu Khánh lão đệ đâu rồi?"

Nam Trúc cười ha hả đáp: "Hắn mới vừa đi, đến Thúy Vũ hồ rồi."

Gã vừa mới nói xong, cảm thấy có người nhè nhẹ kéo tay áo của mình, quay đầu nhìn lại, thấy là Hướng Chân, gã chợt nhận ra mình đã có phần lắm miệng, Phượng Tàng Sơn tìm lão Thập Ngũ hình như có việc, dường như không nên bộc lộ hành tung của lão Thập Ngũ.

Ngay cả một tên đầu gỗ cũng có thể nhận thức được điều đó, Nam Trúc hơi cảm thấy xấu hổ.

Tô Bán Hứa không có dây dưa lâu với gã, nói một câu chiếu lệ rồi lập tức rời đi.

Người vừa mới rời khỏi không bao lâu, lại có một đám mây đỏ hạ xuống, chính là Xích Lan các chủ, ngay sau đó thân ảnh của Dược Đồ cũng lóe lên, xuất hiện tại đây.

Xích Lan các chủ vừa hạ xuống liền hỏi: "A Sĩ Hành đâu?"

Lần này, Nam Trúc thông minh hơn rồi, nhún vai đáp: "Vừa được tự do hắn liền chạy đi. Không biết đã đi đâu rồi."

Xích Lan các chủ vẫn xông vào bên trong sơn động, tự mình kiểm tra một lần, xác nhận Dữu Khánh quả thực không có mặt bà ta liền bay đi, cũng không quan tâm tới con trai của mình đang kêu gào.

Dược Đồ cũng đi vào trong động nhìn xem một vòng rồi yên lặng đi ra, đứng ở ngoài động tựa hồ không biết nên làm cái gì, lão ta liền đứng chờ ở bên ngoài…

Non sông gấm vóc, phong cảnh tươi đẹp, Phượng Tàng Sơn về tới nơi, dẫn Dữu Khánh đi gặp Diệp Điểm Điểm, chờ cho hai người hỏi thăm nhau một chút, sau đó Phượng Tàng Sơn liền kéo Dữu Khánh đi nơi khác nói chuyện.

Hai người đang định đến một chỗ mật thất để nói chuyện riêng, đột nhiên Phượng A Đao chạy tới bẩm báo: "Ngũ lang, Tô Bán Hứa Tô tiên sinh tới, nói là có việc tìm Thám Hoa lang."

Phượng Tàng Sơn và Dữu Khánh nhìn nhau, không nghĩ tới lại đuổi theo tới nơi đây, không biết là có chuyện gì.

Không tiện không gặp, hai người bèn đi đến phòng khách, gặp mặt chào hỏi Tô Bán Hứa.

Sau đó, Tô Bán Hứa lại chủ động mời Dữu Khánh rời một bước nói chuyện riêng, Dữu Khánh không tiện từ chối, đành đi theo y.

Chỉ là một bước này có phần quá xa, Tô Bán Hứa dẫn Dữu Khánh đến bên bờ Thúy Vũ hồ xì xào sóng vỗ, sau đó phong thái thay đổi,

không có nói nhảm, trực tiếp xòe bàn tay ra viết hai chữ cho hắn nhìn, "Ta là người của hắn, hắn nói ngươi nhìn thấy hai chữ này liền biết hắn là ai, nói ngươi tin tưởng ta."

Cái quỷ gì vậy? Ánh mắt Dữu Khánh dừng lại trên lòng bàn tay y, sau khi xác nhận một chút, hắn thấy đó là hai chữ "Thiên dực".

Chương 1103: Thuận thế mà làm

Những người khác có thể phải nghiền ngẫm một chút khi nhìn thấy hai chữ này, nhưng đối với mấy sư huynh đệ Dữu Khánh thì chỉ trong nháy mắt liền đã có liên tưởng, ngoại trừ Thiên Dực lệnh ra hắn không có nghĩ đến thứ gì khác.

Chính là vì như thế, hắn lập tức đoán được hai chữ này đại biểu cho người nào, trên thế gian này, ngoại trừ mấy sư huynh đệ bọn hắn ra, người biết rõ về Thiên Dực lệnh chỉ còn có một người, đó là vị Hướng đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty.

Vị Chưởng sự của Cẩm quốc tiền trang này là do Hướng Lan Huyên phái tới ư?

Nhưng vấn đề là, ngay cả với Hướng Lan Huyên, Dữu Khánh còn không tin, hắn làm sao có thể tin vào người này, cứ mở miệng ra là tin sao?

Ngẫm nghĩ đến tình cảnh hiện tại, nghĩ đến những đại nhân vật kinh khủng mà mình phải đối mặt, hắn chớp chớp mắt, giả bộ hồ đồ hỏi: "Có ý gì, "hắn" mà ngươi nói là ai vậy?"

Tô Bán Hứa xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau, chữ viết trong lòng bàn tay biến mất, "Cô ta đúng là đã đoán trước được, xem ra thực sự tương đối hiểu ngươi. Cô ta không nói sai chút nào về ngươi."

Dữu Khánh nghi hoặc, "Nói ta thế nào?"

Tô Bán Hứa: "Nói ngươi khi cần phải khôn khéo thì không khôn khéo, ngay cả chuyện bảo vệ mạng sống cũng có thể sơ sài qua quýt cho xong, mà khi không nên tinh ranh thì lại tinh ranh như quỷ. Chỉ là một tên nông dân có chút đầu óc."

Từ "Nông dân" trong câu cuối cùng khiến sắc mặt Dữu Khánh trầm xuống, có thể mở miệng nói ra lời này, gần như không cần phải xác minh nữa, nhất định đó là Hướng Lan Huyên rồi, nữ nhân đó một mực khinh thường hắn, trong lòng âm thầm mắng lại, miệng thì hỏi: "Có chuyện thì nói đi, đừng có dông dài nữa, Phượng Tàng Sơn đang còn chờ ta đó." Hắn lại ngước mặt nhìn sắc trời, bổ sung một câu: "Ta phải rời đi trước khi trời tối."

Tô Bán Hứa quay đầu ra hiệu về phía trong hồ, "Sau khi biết ngươi tới nơi này, cô ta cũng đã tới đây, đang ở trong hồ chờ gặp mặt ngươi."

Dữu Khánh kinh ngạc, đảo mắt nhìn mặt hồ xanh biếc bao la.

Sau đó, hai người cùng nhau đạp sóng lướt đi, chạy đến giữa hồ, may mà Tô Bán Hứa đã có được sự tin tưởng của Dữu Khánh, nếu không, Dữu Khánh chưa chắc đã chạy xa như vậy với y.

Phượng Tàng Sơn đứng ở trên núi nhìn theo, cau mày, "Không biết rời đi nói chuyện gì, thậm chí còn chạy vào cả trong hồ."

Còn chưa tới giữa hồ, Dữu Khánh liền cảm nhận được dưới nước có một luồng ám lực va đập vào lòng bàn chân mình để ra hiệu, hắn và Tô Bán Hứa nhìn nhau, hai người cùng chìm xuống hồ.

Chẳng mấy chốc, hai người nhìn thấy một người giấu mình dưới lớp áo choàng đen ở trong một bong bóng khí bao bọc dưới nước.

Người đó vung tay lên, Dữu Khánh liền cảm thấy có một lực kéo cường đại trực tiếp lôi kéo hắn trôi vào trong không gian của bong bóng khí.

Sau đó, bong bóng khí nhanh chóng chìm xuống dưới đáy hồ sâu tối tăm, Tô Bán Hứa thì dừng lại trên đỉnh một ngọn núi dưới đáy nước, đứng im đề phòng xung quanh.

Bị kéo vào trong nước sâu, Dữu Khánh cúi người xuống nhìn khuôn mặt của người khoác áo choàng bên dưới viền mũ trùm đầu, phát hiện thấy không sai, đây quả thực là nữ nhân Hướng Lan Huyên.

Hướng Lan Huyên chế nhạo, "Nhìn cái gì vậy, chưa từng nhìn thấy một mỹ nhân xinh đẹp như ta sao?"

Dữu Khánh không nói nên lời, ánh sáng thay đổi nhanh chóng khi bọn hắn chìm xuống sâu, hình dạng của đối phương cũng rất nhanh trở nên mơ hồ.

Cuối cùng, hai người hạ xuống trên một tảng đá dưới đáy nước, ngẩng đầu nhìn trời, phía trên là một màn sáng lấp loáng, Dữu Khánh hỏi: "Có chuyện gì?"

Hướng Lan Huyên: "Ngươi mắt mù, tới đây nói cho ngươi biết một chút tình huống."

Dữu Khánh sờ sờ chút ria mép của mình, rất muốn hỏi nữ nhân này xem tại sao cứ nói đến hắn thì không thể nói ra lời nào tốt?

Hắn rất muốn thể hiện sự cứng rắn, không cần ả đàn bà này nói cho biết cái gì, nhưng nghĩ lại, thấy hiện tại mình quả thực là mù mịt không biết gì, với thân phận và địa vị của nữ nhân này, tình hình nàng ta biết được nhất định không phải người bình thường có thể biết đến, vì vậy, hắn bày ra vẻ mặt rất cứng cỏi, hừ một tiếng, "Nói đi, tình huống gì."

Thời gian eo hẹp, Hướng Lan Huyên cũng không nói nhảm nữa, nói thẳng: "Người lần đầu bắt cóc A Hoàn và Tiểu Hắc không phải ai khác, mà chính là Phượng Tàng Sơn…"

Vừa nghe được những lời này, Dữu Khánh liền kinh ngạc hỏi: "Hắn bắt cóc nữ nhi của mình làm gì?"

Hướng Lan Huyên: "Không biết. Chỉ thấy hắn rất nhanh lại thả ra, ngươi cũng đã biết việc này rồi. Cháu gái của Phượng Kim Kỳ mất tích là do chính Phượng Kim Kỳ thực hiện. Tạm thời chưa biết được về sự mất tích của người làm và tiểu hài tử trong nhà ngươi. Đầu quan tộc trưởng của Phượng tộc bị lấy trộm chắc hẳn cũng là do chính Phượng Kim Kỳ giấu đi. Biến cố tại thụ tổ hẳn là có liên quan với việc này. Tôn nữ và đầu quan của Phượng Kim Kỳ rất có khả năng đã rơi vào trong tay Địa Mẫu. Thiện Tri Nhất là người của Thiên Vũ, là Thiên Vũ phái đến theo dõi ngươi…"

Rất nhanh nàng ta liền kể lại toàn bộ mọi việc về việc chuyện Vũ để lộ bí mật dẫn đến Thiện Tri Nhất bị bắt, sau đó Thiên Vũ lại mời Hướng Lan Huyên liên thủ cho hắn nghe.

Hầu hết thông tin trong đó, nàng ta biết được từ Thiên Vũ.

Sau khi kể xong những chuyện đó, nàng ta tổng kết lại bằng ý đồ đến đây lần này, "Việc đã đến nước này, ta không có cách nào từ chối lời đề nghị hợp tác của Thiên Vũ, nếu không, tất cả chúng ta đều phải tiêu đời, chỉ có thể là thuận thế mà làm. Ngươi không nên bài xích Tô Bán Hứa, cứ để gã bên cạnh ngươi, như vậy mới dễ dàng trao đổi thông tin nhằm ứng phó phía bên Thiên Vũ. Nếu bây giờ ngươi đá văng gã ra, gã sẽ rất nguy hiểm, e rằng có người sẽ trực tiếp ra tay với gã."

Dữu Khánh nghe vậy thì rất kinh ngạc, "Địa sư, Địa Mẫu và Đại thánh đều đã tới đây sao?"

Hướng Lan Huyên: "Chỉ sợ vị Đại tộc trưởng kia cũng đang ở bên cạnh lạnh lùng quan sát, có thể sẽ ra tay bất kỳ khi nào. Xảy ra Biến cố lớn như vậy tại Đại Hoang Nguyên, không có khả năng che giấu được ánh mắt của hắn."

Dữu Khánh hoảng sợ, "Vậy thì còn làm gì được nữa, bản thân ta cũng có thể bị bắt đi bất cứ lúc nào, làm sao quan tâm được tới Tô Bán Hứa."

Hướng Lan Huyên: "Nếu muốn động tới ngươi thì họ đã động tới từ lâu rồi. Bây giờ, một số dấu hiệu và manh mối đều xoay quanh ngươi, bọn họ đều đang nhìn chằm chằm vào ngươi, ngươi ở đây là an toàn nhất. Tại trước khi chưa nắm chắc giải mã được bí ẩn, mấy vị đó sẽ không dễ dàng động tới ngươi. Nếu ai động thủ trước sẽ trở thành mục tiêu cho mọi người nhằm vào, những người còn lại sẽ không ngồi yên xem người đó đạt được, chắc chắn sẽ liên thủ tấn công, thậm chí có khả năng sẽ nhân cơ hội này để lấy tính mạng kẻ đó. Đừng tưởng rằng cảnh giới Bán Tiên ghê gớm cỡ nào, bọn họ cũng tiếc mạng, cũng là kẻ chọn lợi tránh hại, không đến lúc không còn cách nào, bọn họ sẽ không muốn bị vây công."

Dữu Khánh cảnh giác hỏi: "Có đúng như vậy không, ngươi xác định chứ? Ta nói cho ngươi biết, nếu như ta rơi vào trong tay bọn họ, ta không phải là người chịu nổi đau đớn, ta nhất định sẽ không giữ kín được chuyện về ngươi, a…"

Hắn đột nhiên mở to hai mắt, cất lên một tiếng hét kinh hồn.

Không hề có chút dấu hiệu nào, Hướng Lan Huyên đột nhiên tung chiêu hầu tử trộm đào, bàn tay sẵn sàng khiến hắn vỡ trứng bất cứ khi nào, "Đe dọa ta hả? Làm đi, ngươi đe dọa lần nữa thử xem."

Lần đầu đụng phải loại nữ lưu manh này, Dữu Khánh cực kỳ kinh ngạc, rất muốn cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà nàng ta, nhưng lời nói ra miệng thì nhẹ nhàng lùi bước: "Buông tay, buông tay, buông tay đi! Đại hành tẩu, ta không phải có ý đó, ta chỉ đang nói ra một sự thực, nếu bị cực hình tra tấn, ta có thể làm gì?"

Hướng Lan Huyên bóp một cái khiến cho kẻ nào đó đau đớn run rẩy kêu thét lên rồi mới buông tay ra, "Đừng có tán gẫu nữa, ngươi hãy nghe cho kỹ đây, hiện tại, cả ngươi và ta đều không có đường lui, bất kể bọn họ có thể đạt được mục đích hay không, sau việc này cả

ngươi và ta đều không có khả năng có kết cục gì tốt. Cơ hội để tránh thoát kiếp nạn này rất xa vời, biện pháp tốt nhất hiện nay chính là thuận thế mà làm."

Hai tay ôm đũng quần, hai chân kẹp háng, Dữu Khánh vẫn còn chưa thoát khỏi cơn đau kinh hoàng.

"Ta đang nói chuyện, ngươi có nghe hay không?"

"Có nghe, có nghe. Thuận thế mà làm như thế nào?"

"Tác thành cho bọn họ, thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ."

Dữu Khánh cắn răng chậm rãi ngẩng đầu lên, "Có ý gì?"

Hướng Lan Huyên: "Ngươi không phải là tài tử đệ nhất thiên hạ sao? Sao lại ngốc như thế. Bọn họ không phải muốn tìm tiên phủ ư? Vậy thì để cho bọn hắn tìm ra đi. Sau khi tiên phủ mở ra, nếu như có thể đem tất cả bọn họ nhốt ở bên trong… Tiên phủ mới là cơ hội duy nhất giúp chúng ta vượt qua kiếp nạn này."

Dữu Khánh lập tức trầm ngâm suy tư, cảm thấy quả thực có thể làm như vậy, nếu không, lần này chắc chắn không có cách nào thoát thân, chuyện đã đến bước này, giống như Hướng Lan Huyên đã nói, trước sau gì cũng khó có kết cục gì tốt. Ài! Mình đã nói không đụng tới tiên phủ nữa…

Đột nhiên, một cơn đau nhói khiến hắn tỉnh lại, lần này là lỗ tai bị đau.

Hướng Lan Huyên lại đưa tay nhéo lỗ tai hắn, ra sức vặn mạnh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thì ra ngươi thực sự biết được manh mối của tiên phủ tiếp theo, hóa ra ngươi đúng là đến đây tìm tiên phủ. Kính Hoa uyển và Bồng Lai sơn còn chưa làm cho ngươi rút ra được bài học sao?"

Cho dù đã có nghi ngờ từ trước, nhưng sau khi xác nhận được nàng ta vẫn không thể nào không kinh ngạc, không thể tin nổi, những thế lực lớn đó suốt cả đời cũng khó thể tìm được một tiên phủ nào, tên này vậy mà có thể moi ra từng cái, quả thực là không thể tin nổi. Lẽ nào đây là tài hoa, lẽ nào đây là sự chênh lệch để cho tài tử đệ nhất thiên hạ có thể nghiền ép mọi người?

Dữu Khánh đau đến mức nhe răng nhếch miệng, nói: "Không phải. Ngươi buông tay trước đi. Ta oan nha, ta thật sự không phải tới đây tìm tiên phủ. Ta chỉ tới đây trao đổi chuyện buôn bán, chỉ là tới đây xem sự kiện Đại Hoang tự. Ta không muốn biến mình thành trò náo nhiệt."

Mặc kệ hắn nói có phải là thật hay không, Hướng Lan Huyên cuối cùng vẫn buông tay ra, "Thành thật nói cho ta biết, lần này có nắm chắc tìm ra được hay không."

Dữu Khánh ngẫm nghĩ, vì tính mạng của mọi người, hình như cũng không có lựa chọn nào khác nữa rồi, thở dài: "Đầu quan truyền thừa của Phượng tộc đã bị mất, muốn tìm được tiên phủ trước tiên phải tìm được đầu quan của Phượng Kim Kỳ, á…"

Hắn lại cất tiếng hét đau đớn.

Lần này lại đổi một nơi khác, Hướng Lan Huyên nhéo lồng ngực hắn vặn xoắn lại, "Ngươi còn nói ngươi không phải đến tìm tiên phủ, mở to mắt nói dối đi."

Đau đớn suýt chút bốc khói, Dữu Khánh nhịn không được mở miệng mắng, "Có chịu nói chuyện đàng hoàng không hả? Manh mối về Tiên phủ là do Cửu vĩ hồ Bồng Lai sơn nói ra. Nếu ta muốn tìm thì đã sớm đi tìm rồi, không cần phải chờ đến hai năm. Ta thật sự không muốn đi tìm tiên phủ gì nữa, ta cũng đã sớm chán ngấy mấy cái tiên phủ chó má đó rồi.

Tiên phủ nguy hiểm như thế nào, ta biết rõ hơn cả ngươi, ta không sợ ư? Ngươi cho rằng ta ngốc sao? Chỉ là rời nhà ra ngoài làm chút

việc bình thường, các ngươi liền từng người xông tới như có bệnh vậy, cưỡng ép bức ta vào tuyệt lộ, không tìm cũng không được, ta đi đâu tìm công bằng đây?”

Nghe có vẻ là nói thật, Hướng Lan Huyên lại buông hắn ra, “Đầu quan truyền thừa của Phượng tộc có liên quan gì với tiên phủ?”

Dữu Khánh không trả lời thật, “Bây giờ vẫn chưa biết rõ, phải tìm được đầu quan mới có khả năng tìm được manh mối.”

Hướng Lan Huyên trầm ngâm suy nghĩ rồi nói: “Tôn nữ của Phượng Kim Kỳ và cả chiếc đầu quan đó, đột nhiên lại bị lấy tới lấy lui, tại sao ta cảm thấy có điều gì đó không thích hợp. Ta nói nha, chuyện về chiếc mũ phượng đó, không phải là các ngươi đến đây rồi để lộ thông tin ra chứ? Nếu không, vì sao trước đó không có chuyện gì, nhưng khi các ngươi đến nơi liền xảy ra biến cố.”

Phán đoán của nàng ta đúng là không sai, đã đoán được nguyên nhân dựa trên những manh mối đã có.

Nhưng Dữu Khánh sẽ không thừa nhận đó là việc tốt do Nam Trúc làm ra, hắn cũng sẽ không nói ra việc Nam Trúc cũng biết manh mối từ Cửu vĩ hồ, hắn nói một cách hàm hồ: “Ta không biết chuyện gì xảy ra.”

Hướng Lan Huyên suy nghĩ một lúc, rồi hỏi tiếp: “Rốt cuộc thì Cửu vĩ hồ để lại cho ngươi manh mối gì?”

Dữu Khánh yếu ớt nói: “Đại hành tẩu thích phong cách diệt khẩu, tại hạ suốt đời khó quên.”

Ngụ ý là, đây là lá bài tẩy cuối cùng của ta, cái gì cũng để cho ngươi biết, ta còn có thể sống được sao?

“Hắc.” Hướng Lan Huyên đột nhiên bị hắn làm cho bật cười, cười xong lại thở dài, lắc đầu liên tục, không biết đang cảm khái với điều

gì, "Được rồi, cứ như vậy đi, ở đây lâu sẽ khiến người khác nghi ngờ, Tô Bán Hứa biết cách làm sao để liên lạc với ta."

Dữu Khánh: "Loại chuyện này mà cũng để cho gã tham gia vào, ngươi tín nhiệm gã như vậy sao?"

Hướng Lan Huyên: "Ban đầu ta không có dự định để cho gã tham gia vào chuyện như thế này. Ta phái gã đến bên cạnh ngươi là vì sự an toàn của ngươi, để ta có thể nhận được thông tin đúng lúc và can thiệp kịp thời nếu cần. Nào ngờ Thiên Vũ cũng nhúng tay vào, khiến cho bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào y. Hiện tại y cũng đã bị theo dõi, muốn tránh cũng tránh không được."

Vì sự an toàn của ta ư? Dữu Khánh khẽ nhếch miệng cười, hắn sẽ không tin chuyện ma quỷ đó, nhìn từ góc độ của hắn, đây là phái tới theo dõi hắn, nữ nhân này đã thèm muốn tiên phủ từ lâu rồi.

Thấy hắn không tin, Hướng Lan Huyên cũng chẳng buồn giải thích, bong bóng khí bao bọc hai người vỡ tung ra, nàng ta bất chợt biến mất trong vùng nước âm u.

Chương 1104: Mũ phượng tái hiện

Dữu Khánh nhanh chóng chui ra khỏi mặt nước, Tô Bán Hứa cũng thoát ra theo.

Dữu Khánh đứng ở trên mặt nước nhìn khắp nơi xung quanh, hắn tất nhiên không nhìn thấy được bóng dáng của Hướng Lan Huyên, trong lòng hoang mang mờ mịt, đây là loại mịt mờ hoang mang với con đường phía trước, trời đất bao la không biết đi phải phương nào, khi biết được tình cảnh hiện tại, ngoại trừ giãy giụa hấp hối ra, hắn cũng không biết phải làm gì bây giờ.

"Làm sao vậy?" Nhìn thấy tâm tình hắn tựa hồ có chút không ổn, Tô Bán Hứa cất tiếng hỏi.

"Không có gì." Dữu Khánh nói như vậy, nhưng trong vô thức hai chân lại khép khép kẹp kẹp lại với nhau, phía dưới đũng quần vẫn còn đang ngấm ngầm đau. Hắn nhìn nhìn sắc trời, nhanh chóng đạp sóng lướt trở về, không tiện để cho Phượng Tàng Sơn đợi lâu.

Tô Bán Hứa không có lựa chọn khác, trực tiếp đi theo.

Ở trên núi, chờ đợi đã lâu, vừa gặp mặt Phượng Tàng Sơn không có nhiều lời, nói Tô Bán Hứa chờ một chút rồi nói Dữu Khánh đi nơi khác nói chuyện. Gã trực tiếp đưa Dữu Khánh vào một căn mật thất trong lòng núi.

Không còn có người ngoài, Dữu Khánh dõi mắt nhìn Phượng Tàng Sơn chờ đợi, hắn đặt hi vọng vào Phượng Tàng Sơn. Trong tình huống không có lối ra nào, hắn hi vọng đối phương có thể cung cấp trợ giúp nào đó, còn về việc vì sao người ta lại bắt cóc nữ nhi của chính mình, chuyện của cha con nhà người ta, hắn không muốn hỏi nhiều.

Nhưng Phượng Tàng Sơn chỉ cúi đầu trầm mặc, một hồi lâu vẫn không nói gì.

Dữu Khánh chờ đợi thêm một lúc, sau đó thực sự là không chờ được nữa, hắn không thể không thúc giục: "Tỷ phu, A Lạc Công kỳ hạn cho chúng ta phải rời đi trước lúc trời tối, ta cần phải có chút thời gian quay trở về Phượng Đầu lĩnh. Ngươi có lời gì cần nói, không ngại nói thẳng ra đi."

Phượng Tàng Sơn từ từ ngước mắt lên, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế, nhưng trong mắt hắn đã phủ đầy tơ máu, đôi mắt đỏ ngầu, gương mặt bộ lộ ra nét hung dữ khó thể che giấu, điều này khiến cho Dữu Khánh vô cùng kinh nghi.

Phượng Tàng Sơn cũng chậm rãi mở miệng, "Huynh đệ, ngươi nói phu thê ta đối xử với ngươi như thế nào?"

Đột nhiên nói ra lời này, trong lòng Dữu Khánh cảm thấy nặng nề khó hiểu, hắn trả lời: "Tất nhiên là không có gì để phàn nàn."

Phượng Tàng Sơn: "Vậy ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, lần này các ngươi tới Phượng tộc, đến cùng có mục đích gì?"

Dữu Khánh dừng một chút, nghiêm túc đáp lại: "Tỷ phu, ta biết trước mắt rõ ràng đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng ta vẫn muốn nói rằng, khi chúng ta tới đây thực sự chỉ là vì chuyện buôn bán đặc sản Phượng tộc, ngươi tin ta không?"

Phượng Tàng Sơn hỏi ngược lại: "Ngươi nói thử xem, ta có nên tin không?"

Dữu Khánh bất đắc dĩ nói: "Tỷ phu, ngươi và tỷ ta đối xử với ta rất tốt, ta thật sự không cần phải lừa gạt các ngươi."

"Hay cho câu không cần phải lừa gạt chúng ta." Phượng Tàng Sơn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, cười đến nổi khiến cho Dữu Khánh cảm thấy không được tự nhiên, rồi bỗng nhiên gã tức giận trừng mắt nhìn chằm chằm vào hắn, "Vậy vì sao các ngươi lại nhằm vào A Hoàn để tìm hiểu đầu quan truyền thừa của Phượng tộc, vì sao phải tìm hiểu về phượng vũ trong đầu quan?"

"…" Dữu Khánh như bị sét đánh, ngây người ra đó, không nghĩ tới đối phương lại biết được cả chuyện này, nhưng sự việc căn bản không phải như đối phương tưởng tượng, hắn mấy lần muốn nói rồi lại thôi, không biết nên giải thích như thế nào, thực sự là có một số việc không tiện nói ra.

Và như vậy, thực sự trông hắn có vẻ vong ân phụ nghĩa, nói rằng không lừa gạt người ta thì càng giống như là nói dối quá mức.

Giờ phút này, hắn thật sự có nỗi khổ khó nói, hiện tại cũng không phải thời điểm để làm phức tạp thêm, mấu chốt là hắn không biết đối phương nhắc tới chuyện đó vào lúc này là có ý gì, hắn chỉ có thể giả ngây giả dại, ra vẻ ngơ ngác không hiểu hỏi: "Tỷ phu, tìm hiểu đầu quan, phượng vũ gì chứ?"

Phượng Tàng Sơn lưu ý đến phản ứng của hắn, tiếp tục nói: "Tên Lâm Long trong Đào Hoa cư của ngươi, lúc trước qua lại với A Hoàn thì từng dò hỏi A Hoàn để tìm hiểu về đầu quan. Ngươi dám nói ngươi không biết sao?"

Dữu Khánh không hiểu ra sao, "Hắn tìm hiểu về đầu quan làm gì? Tỷ phu, ngươi có lầm không vậy? Ngươi nghe được từ đâu?"

Phượng Tàng Sơn: "Còn có thể nghe được từ đâu, sau khi hắn hỏi thăm A Hoàn, A Hoàn liền nói với ta ngay ngày hôm đó."

Là như vậy ư? Dữu Khánh ít nhiều có chút hoài nghi, đã biết được ngay ngày hôm đó, nhưng chờ tới bây giờ mới hỏi là có ý gì? Hắn thử trả lời: "Không thể nào như vậy a. Tỷ phu, ngươi không phải là nghi ngờ Lâm Long lấy trộm đầu quan của tộc trưởng chứ? Ta biết rất rõ thực lực của hắn, hắn căn bản không có năng lực đó."

Phượng Tàng Sơn nheo mắt hỏi: "Không phải ngươi nói hắn tìm hiểu về mũ phượng sao?"

Việc này nếu có, hiện tại Dữu Khánh cũng không thể thừa nhận, huống chi căn bản không có việc này, hắn lập tức nhấc tay thề thốt, "Tuyệt đối không có. Ta tuyệt đối không để cho hắn làm ra việc này. Ta cũng không tin rằng Lâm Long sẽ làm chuyện như vậy. Chờ khi ta tìm được hắn, ta nhất định phải hỏi cho rõ ràng."

Phượng Tàng Sơn nhìn chằm chằm vào biến đổi vẻ mặt của hắn, "Huynh đệ, ta có thể tin tưởng ngươi không?"

Dữu Khánh cười khổ, "Ngươi không tin ta, ta cũng không còn cách nào. Nhưng ta có thể cam đoan, ta tuyệt đối không có ác ý với tỷ tỷ

và tỷ phu, Dữu Khánh tuyệt đối không phải kẻ bạc tình bạc nghĩa."

Phượng Tàng Sơn hỏi tiếp: "Nếu như cần ngươi phải lựa chọn giữa ta và Phượng tộc, ngươi sẽ đứng về phía bên nào?"

Dữu Khánh lại bị gã làm cho sửng sốt, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc và không rõ, không biết gã đột nhiên nói ra những chuyện này là có ý gì, gặp quỷ rồi, vị này gọi mình đến đây lén lút mật đàm đến cùng là muốn nói cái gì?

Hắn vốn đang mong đợi vị tỷ phu này sẽ giúp đỡ mình, nhưng bây giờ gã lại làm cho nỗi lòng hắn càng thêm thấp thỏm bất an.

Đối với những câu hỏi như vậy, cũng không khó để trả lời, thông thường đáp án sẽ ở ngay phía đối diện với mình, người nào đang đối diện với mình, tự nhiên mình sẽ đứng về phía người đó, hơn nữa, giao tình giữa hắn và đối phương rõ ràng ra đó. Hắn lập tức khẳng định: "Không có tỷ tỷ và tỷ phu, Phượng tộc không có chút quan hệ nào với ta, ta tự nhiên là về phía các ngươi."

Trong lời nói ít nhiều lưu lại chút đường lui, một khi chuyện không thể làm, mình còn có thể rút về phía bên Diệp Điểm Điểm.

"Tốt." Phượng Tàng Sơn có chút hài lòng vỗ vỗ vai hắn, "Ta đã biết, huynh đệ ngươi tất nhiên sẽ không phụ ta, vậy ta đây cũng không tiếp tục giấu giếm nữa."

Dứt lời, gã xoay người, đi tới trước một cái thạch đôn, đưa tay đẩy nó sang một bên, để lộ ra một cái hố ở phía dưới, trong hố có một cái hộp gỗ không lớn lắm. Gã cách không chụp lấy, cái hộp nhảy ra ngoài, rơi xuống trên thạch đôn.

Phượng Tàng Sơn đưa tay ra hiệu cho hắn mở ra nhìn xem.

Đụng phải chuyện không hiểu ra sao, lại thêm đang ở trong tình thế hiện tại, tính cảnh giác của Dữu Khánh khá cao, dù là đang đối diện với vị tỷ phu này, huống chi một số tình tiết về vị tỷ phu này thực sự

khiến cho hắn có chút không yên lòng, giống như việc vừa rồi hắn không thừa nhận mình biết chuyện Trùng Nhi từng tìm hiểu về đầu quan của tộc trưởng Phượng tộc.

Hắn không có vội vã mở hộp ra, không biết bên trong là thứ gì, có điều gì không tốt hay không, nói thẳng ra là, hắn lo lắng bên trong ẩn chứa nguy hiểm gì đó, cho nên hắn chậm rãi đi vòng quanh quan sát cái hộp.

Thấy hắn cứ lề mề mãi, Phượng Tàng Sơn không kiên nhẫn được nữa, dứt khoát tự mình ra tay, gã đưa tay nhấc nắp hộp lên, nhìn thấy bên trong có một chiếc đầu quan cắm đầy các loại lông vũ.

Đầu quan bình thường không đến mức bày vẽ như vậy nha? Trong đầu Dữu Khánh chợt lóe lên một ý nghĩ không tầm thường, mí mắt giật giật, thử hỏi: "Tỷ phu, đây là?"

Phượng Tàng Sơn dứt khoát trả lời thẳng thắn, "Đây là chiếc đầu quan mà Lâm Long đã hỏi thăm."

"Hả?" Cho dù đã có nghi ngờ, nhưng Dữu Khánh vẫn cảm thấy rất kinh ngạc. Mặc dù hắn đã nhìn thấy Phượng Kim Kỳ đội đầu quan tộc trưởng, nhưng nó không có lưu lại ấn tượng gì rõ ràng để có thể nhận ra, huống chi, trong Phượng tộc có không ít người đội mũ lông vũ, ngay cả vị thủ lĩnh Thúy Vũ hồ ở trước mắt này cũng có một chiếc mũ lông vũ mà gã đội trong những dịp trang trọng, nếu trước đây không có để ý tới thì thật sự không thể phân biệt được những chiếc đầu quan đó. Lúc này, hắn chỉ có thể làm vẻ mặt đầy kinh hãi, nói: "Cái này… Tỷ phu, thứ này làm sao lại ở trong tay ngươi, không phải nó đã bị lấy trộm rồi sao?"

Nửa câu đầu là hắn muốn hỏi, nửa câu sau là lâm thời bổ sung.

Phượng Tàng Sơn thuận miệng trả lời: "Ngươi đã biết rõ việc thụ tổ trên Phượng Đầu lĩnh bị hủy hoại rồi đó, mà ta là bởi vì kinh hãi khi nghe nói thụ tổ bị hủy, nên khẩn cấp chạy đến tiếp viện, sau đó, trong lúc lục soát xung quanh khu vực Phượng Đầu lĩnh thì tình cờ

phát hiện được dấu vết của bọn cướp, sau một phen đuổi đánh, ta để cho hắn trốn thoát, nhưng lại đánh rớt được vật tùy thân của hắn, mở ra nhìn xem, thấy là vật này."

"…" Dữu Khánh không nói nên lời, chỉ cảm thấy tóc gáy dựng thẳng lên, sống lưng ớn lạnh, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm đối phương, trong lòng thì như kinh đào hãi lãng.

Nếu không phải trước đó hắn vừa mới gặp mặt Hướng Lan Huyên, nếu không phải mới được nghe Hướng Lan Huyên nói rằng A Hoàn và chiếc đầu quan này hẳn là đã rơi vào trong tay Địa Mẫu, có lẽ hắn thật sự sẽ tin vào lời đối phương đã nói.

Vậy, có thể có khả năng là Hướng Lan Huyên nói dối hay không?

Xác thực có khả năng này, nhưng chuyện này có cơ sở để phân biệt đúng sai.

Dám chạy đến quấy rối tại Phượng Đầu lĩnh, trung tâm của Phượng tộc, không chỉ hủy hoại thụ tổ, còn có thể lấy đồ vật khỏi tay Phượng Kim Kỳ và đem đi, không nói đến việc có một yếu tố tính toán nào đó hay không, ít nhất thực lực của người động thủ tuyệt đối không khác biệt nhiều với Phượng Kim Kỳ, nếu không, sao dám làm như vậy, một người như vậy làm sao có thể bị Phượng Tàng Sơn đánh cho chạy trối chết?

Đương nhiên, cũng có khả năng là sau khi hung thủ cướp được đồ, bởi vì lí do nào đó nên giao lại cho người khác mang đi, đây không phải là lời nói đùa, hoàn toàn có khả năng xảy ra như vậy, cách nói của Phượng Tàng Sơn đại khái cũng là theo ý này, vốn là không có vấn đề gì để phải nghi vấn.

Tuy nhiên, khi đã có những thông tin của Hướng Lan Huyên để so sánh, lí do của Phượng Tàng Sơn rất khó bảo vệ được.

Trong lòng hắn kinh hãi khó thể nào diễn tả được, hắn không thể tránh khỏi trong đầu xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ, đầu quan bị Địa

Mẫu cướp đi vì sao lại ở trong tay Phượng Tàng Sơn, vị tỷ phu này rốt cuộc suy nghĩ như thế nào, đến cùng là mặt hàng gì?

Dữu Khánh trong lòng cũng không có khẳng định ngay, muốn xem thử rốt cuộc thì đối phương có ý gì, hắn nghi ngờ hỏi: "Phượng tộc có nhiều mũ mão như vậy, tỷ phu làm sao kết luận được đây là đầu quan truyền thừa của tộc trưởng?"

Biểu hiện của Phượng Tàng Sơn giống như muốn nói, ngươi đang nói nhảm sao, "A cha ta vẫn luôn đeo cái đầu quan này ở trên đầu, ta không quen thuộc nó được sao?"

Lời này không có vấn đề, Dữu Khánh thừa nhận, hỏi tiếp: "Nếu đã đoạt lại được đầu quan trong tay đạo tặc, vì sao không giao trả cho tộc trưởng? Việc này hẳn sẽ được tính là một đại công a?"

Phượng Tàng Sơn gõ nhè nhẹ ngón tay lóc cóc lên nắp hộp mở nghiêng, "Nghe đồn rằng, trong chiếc đầu quan tộc trưởng truyền thừa đời đời của Phượng tộc có giấu một chiếc lông vũ phượng hoàng thực sự, ta cũng rất tò mò về điều này."

Phượng vũ? Nói đến phượng vũ, Dữu Khánh tức thì cũng sinh lòng hiếu kì, lông vũ của thần điểu bất tử trong truyền thuyết đặt tại trước mặt, hắn tránh không được cũng muốn mở rộng tầm mắt. Hắn giả vờ vô cùng kinh ngạc kêu lên một tiếng "A!", sau đó cúi đầu ghé sát vào hộp để quan sát đầu quan. Nhìn tới nhìn lui mãi mà vẫn không nhìn ra được bất kỳ điều gì thần kỳ từ những chiếc lông vũ đó, hắn thử chỉ vào chiếc lông vũ nhìn đẹp nhất, hỏi: "Phải chăng đây là chiếc lông vũ phượng hoàng trong truyền thuyết?"

Phượng Tàng Sơn lắc đầu, "Đây là lông vũ của một loài chim tên là 'Tam Đoạn cẩm'."

Không phải sao? Nhìn lại những chiếc lông vũ khác, Dữu Khánh không khỏi nhấc tay sờ sờ chút ria mép của mình, chỉ còn thiếu cắn ngón tay nữa thôi, nếu không phải là chiếc vừa rồi, những chiếc

khác trông càng không giống. Cuối cùng, hắn nhịn không được duỗi hai tay tới, nâng chiếc đầu quan lên, cầm ở trong tay quan sát.

Mà Phượng Tàng Sơn thì vẫn đang cẩn thận quan sát biểu cảm và phản ứng của hắn, nhìn một hồi lâu, gã không khỏi âm thầm cau mày, cảm thấy không giống như đang diễn xuất, lẽ nào việc Lâm Long dò xét phượng vũ thật sự không liên quan đến tên này?

Một lúc lâu sau, khi đã lật qua lật lại xem kỹ hết toàn bộ những chiếc lông vũ, Dữu Khánh lắc đầu, "Tỷ phu, ngươi đừng có lấp lửng nữa, ta còn phải trở về Phượng Đầu lĩnh trước khi trời tối, ngươi hãy nói thẳng cho ta biết chiếc nào là phượng vũ đi, để cho ta được mở rộng kiến thức."

Phượng Tàng Sơn khịt mũi tự giễu, "Thực ra ta cũng không biết. Ta nghĩ rằng huynh đệ ngươi là tài tử đệ nhất thiên hạ, đã xem đủ các loại sách trong thiên hạ, có lẽ sẽ có phương pháp nhận ra, có thể giúp ta phân biệt."

Có ý gì chứ? Dữu Khánh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, "Ngươi cũng không nhận ra ư? Ngươi không phải rất quen thuộc với chiếc đầu quan tộc trưởng này sao?"

Phượng Tàng Sơn: "Đúng là quen thuộc, ta có thể phân biệt, nhận biết rõ mỗi một chiếc lông vũ trên này là của loài chim gì, không sai chiếc nào. Không thấy có phượng vũ, nhưng phượng vũ lại thực sự giấu ở trong đó, ngươi nói có kỳ lạ hay không?"

Chương 1105: Tình cờ phát hiện (1)

Lô-gic này nghe có phần vòng vo rối rắm, thậm chí còn không hợp lý, Dữu Khánh nhìn chăm chú gã ta một hồi, rồi hỏi: "Ngươi xác định ngươi không có nhận lầm những chiếc lông vũ này?"

Phượng Tàng Sơn: "Ta lớn lên trong vùng núi rừng này từ khi còn nhỏ, săn bắn phi cầm làm thức ăn là chuyện bình thường. Có một số lông vũ, ta thậm chí còn không cần dùng mắt nhìn, chỉ cần dùng tay chạm vào là có thể cảm nhận ra được. Ngươi nói xem, ta có nhận lầm được hay không?"

Còn có chuyện kỳ quái như vậy sao? Dữu Khánh có phần không tin, "Nếu trong đó đã không có phượng vũ, dựa vào đâu để xác định rằng phượng vũ giấu ở trong đó?"

Phượng Tàng Sơn: "Bởi vì đây là chiếc đầu quan của A cha ta. Có một số việc ta biết nhiều hơn ngươi." Dù sao, không nói rõ được.

Cách nói này không dễ lý luận, Dữu Khánh lại lật xem chiếc đầu quan trên tay, ngón tay búng nhẹ lên những sợi dây mây đan bện đầu quan, "Phải chăng những sợi dây mây này có liên quan đến phượng vũ?"

Phượng Tàng Sơn: "Dây mây chính là dây mây, mọi người đều dùng cùng một loại dây mây để đan bện mũ đội. Chiếc đầu quan này chắc chắn đã được nhiều lần thay đổi dây mây, ta đã từng thấy đổi cái mới."

Dữu Khánh lập tức hỏi: "Vậy lông vũ có từng đổi hay không?"

Phượng Tàng Sơn hiểu ý của hắn, phượng vũ thực sự khẳng định sẽ không bị thay thế, dùng phương pháp loại trừ, chiếc lông vũ không bị thay đổi rất có khả năng là phượng vũ, gã trả lời: "Cho dù từng có thay đổi thì thế nào, đặt ngay tại trước mặt ngươi, ngươi cũng không phân biệt ra được, thay lông vũ một lần, ngươi làm sao biết chiếc nào chưa bị đổi? Việc đó liên quan đến phượng vũ, ngươi cảm thấy A cha ta sẽ để cho người khác nhìn thấy quá trình thay đổi sao?"

Suy nghĩ thấy cũng đúng, Dữu Khánh thả lại chiếc mũ lông vũ vào trong hộp, thành thật thừa nhận: "Ta đọc sách có nhiều cũng chưa

từng thấy cuốn sách nào chuyên nói về lông vũ. Ta không nhận ra được."

Nhưng Phượng Tàng Sơn lại lấy chiếc mũ lông vũ ra khỏi hộp, sau đó tháo chiếc mũ ra ngay tại trước mặt Dữu Khánh, chiếc mũ tròn biến thành một dải dài, gã đưa cho Dữu Khánh, ra hiệu hắn cầm lấy, "Như vậy thuận tiện giấu ở trên người, không dễ bị phát hiện."

Dữu Khánh giật mình, "Cho ta?"

Phượng Tàng Sơn phì cười, nói: "Làm sao có thể cho ngươi được, là nhờ ngươi hỗ trợ tìm ra phượng vũ ở trong đó. Dù sao ta cũng là người của Phượng tộc, tại trong tộc, không thể tránh được tai mắt của nhà này nhà kia, ta giữ ở trong tay không tiện tìm hiểu, đành phải nhờ cậy huynh đệ ngươi hỗ trợ, ta tin tưởng vào ngươi, ta tin tưởng tỷ ngươi sẽ không nhìn lầm người."

Việc này có gì khác với việc cho mình sao? Dữu Khánh khó thể ổn định lại tâm tình, hỏi: "Không giao trả cho tộc trưởng sao?"

Phượng Tàng Sơn: "Đương nhiên phải trả. Trước lúc trả, ta phải xác nhận xem phượng vũ có ở trong đó hay không đã. Nếu như không có, ta sẽ không hé răng, nếu không, e rằng không thể giải thích được rõ ràng."

Dữu Khánh: "Chủ động giao nộp lên trên là chuyện tốt, để tự tộc trưởng phân biệt thật giả đi. Có gì mà giải thích rõ ràng hay không rõ ràng?"

Phượng Tàng Sơn: "Chuyện trong bộ tộc mặc dù không có phức tạp như ngoại giới các ngươi, nhưng cũng không phải đơn thuần như ngươi nghĩ. Ngươi cho rằng, không có ai muốn cắn ta sao?"

Lời đã nói đến nước này, Dữu Khánh không hé răng ra nữa. Hắn biết có nói tiếp cũng vô ích, người ta luôn có thể tìm được lí do cho chuyện họ muốn làm. Một số chuyện hắn muốn vãn hồi lại, nhưng rốt cuộc đó cũng chỉ là mong muốn của một mình hắn.

Nhìn thứ ở trong tay, hắn nhịn không được cất tiếng cười khổ, vừa mới cùng với Hướng Lan Huyên xác định tìm tiên phủ, quay đầu lại liền có người đưa "Chìa khóa" tới tay. Thật sự phải thuận thế mà làm giống như Hướng Lan Huyên đã nói sao?

Hắn cởi áo ra, quấn dải đầu quan lên trên người.

Sau đó hai người đi ra mật thất, Dữu Khánh cần phải đua với thời gian, không thích hợp ở lâu, đích thân Phượng Tàng Sơn đưa tiễn.

Nhưng vừa mới đi được mấy bước, Dữu Khánh chợt dừng bước, xoay người lại, nói với Phượng Tàng Sơn: "Quên chưa tạm biệt tỷ."

Phượng Tàng Sơn không đặt nặng, nói: "Nàng không có so đo điều đó, không cần rắc rối như vậy, ta sẽ nói lại với nàng ấy sau."

Dữu Khánh khá kiên trì, "A Lạc Công hạ lệnh trục khách, lần này đi chính là rời khỏi Phượng tộc, không biết khi nào mới có thể gặp lại, vẫn nên đi tạm biệt tỷ tỷ một chút đi."

Hắn đã nói như vậy rồi, Phượng Tàng Sơn không tiện cưỡng ép nữa, lập tức dẫn hắn quay trở lại.

Đi đến đại sảnh đường, chờ đợi một lúc, Diệp Điểm Điểm nghe tin đi ra, vừa gặp mặt liền hỏi, "Phải rời khỏi Phượng tộc rồi sao?"

Dữu Khánh gật đầu, bắt gặp ánh mắt của nàng, trong đầu hiện lên hình ảnh hai người từ biệt nhau lần đầu tiên tại U Giác Phụ.

Hiện tại hắn không biết lúc đó mình lựa chọn sai lầm, hay là lựa chọn của đối phương thời điểm đó đã sai, lúc này hắn có rất nhiều lời nhắc nhở muốn nói với đối phương, nhưng khi ánh mắt rơi tại trên cái bụng bự của nàng, một ít lời như mắc nghẹn trong cổ họng rốt cuộc không thể nói ra, cuối cùng, tất cả mọi ý nghĩ đều biến thành động tác chắp tay cúi người chào, "Tỷ, bảo trọng! Nếu ở trong núi lâu ngày cảm thấy buồn chán, Đào Hoa cư lúc nào cũng giang

tay chào đón tỷ. Cứ coi nơi đó là nhà của mình, tỷ đều có thể đến đó bất kể lúc nào."

Diệp Điểm Điểm vuốt ve bụng bầu, trên mặt mang theo nụ cười tươi tắn của người sắp làm mẹ, "Làm gì nghiêm túc như vậy chứ? Có chuyện gì sao? Đi rồi thì không thể đến nữa ư?"

Dữu Khánh cũng mỉm cười, "Tỷ, ta phải trở về Phượng Đầu lĩnh trước khi trời tối, nên không nói được nhiều nữa, mong tỷ sống tốt, quan trọng nhất là bảo vệ và chăm sóc bản thân." Dứt lời lại chắp tay, tiếp đó xoay người sải bước rời đi.

Thúy Vũ hồ có bố trí phi kỵ đưa tiễn người, Tô Bán Hứa nhận thấy biểu hiện của Dữu Khánh khác thường, sau khi bay lên trời liền thử hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

Dữu Khánh khẽ lắc đầu, "Không có gì."

Trên thực tế, trong lòng hắn ngổn ngang tâm sự, những lời nói không hiểu ra sao của Lâm Thành Đạo đột nhiên hiện ra trong đầu.

Phu phụ hai người nhìn theo bóng khách đi xa, sau đó Phượng Tàng Sơn quay đầu nhìn sang phu nhân ở bên cạnh, như cười như không nói: "Có thể nhận thấy được, vị đệ đệ này của ngươi rất có cảm tình với ngươi, tình thâm nghĩa trọng a!"

Lời nói đầy ẩn ý sâu xa.

Diệp Điểm Điểm khẽ cau mày, đây không phải là lần đầu tiên nàng nghe được những lời nói quái gở tương tự, nàng cũng không thể một mực lảng tránh mãi, chuyện này cần phải được giải quyết, nếu không, hai người làm sao có thể sống với nhau cả đời? Nàng lập tức nghiêm mặt nói: "Sự việc không có như ngươi tưởng tượng. Nếu ngươi như cảm thấy qua lại với hắn là không thích hợp, thì cứ nói rõ ràng ra, ta cũng có thể nói rõ ràng với hắn. Chỉ cần ngươi cảm thấy cần thiết, ta có thể cắt đứt quan hệ với hắn."

Phượng Tàng Sơn nhìn chăm chú thật sâu vào đôi mắt nàng, rồi bỗng nhiên cười ha hả, đưa tay ôm lấy vòng eo nàng, xoay người nàng lại, "Đừng có tức giận, chẳng phải là vì ta quan tâm đến nàng sao? Tài tử đệ nhất thiên hạ a, có một đệ đệ như vậy có gì không tốt chứ, ta rất thích, cắt đứt thật đáng tiếc."

Khi Dữu Khánh trở về tới Phượng Đầu lĩnh thì mặt trời chiều đã treo nghiêng sát trên đầu núi, Dược Đồ đang chờ hắn.

Xích Lan các chủ đã quay lại, cũng đang chờ hắn, vừa thấy hắn liền hỏi, "Phượng tộc đuổi khách, ngươi tính đi đâu?"

Dữu Khánh: "Nguyện ý nghe cao kiến của Các chủ?"

Xích Lan các chủ: "Vẫn còn chưa tìm được độc thủ đứng sau vụ bắt người, làm sao đi được? Ô Lạc tộc ngay sát bên Phượng tộc, ta có thể sắp xếp dừng chân ở đó."

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Được, vậy thì tuân theo ý Các chủ." Đồng thời hắn nhìn sang Dược Đồ, không biết thái độ của vị này như thế nào.

Dược Đồ nói: "Việc đã đến nước này, ngươi tiếp tục giữ đồ nhi của ta cũng không có ý nghĩa gì, thả nó ra đi."

Lão ta cũng ý thức được chuyện này có vẻ lớn, sợ nếu như xảy ra chuyện gì, mình không thể chiếu cố được cho đồ đệ.

Xích Lan các chủ cũng gật đầu nói: "Thả người đi, sẽ không ảnh hưởng đến việc chúng ta tiếp tục giúp ngươi tìm độc thủ phía sau."

Dữu Khánh không có nhiều lời, quay đầu về phía miệng sơn động, cất tiếng gọi, "Thả người."

Chương 1106: Tình cờ phát hiện (2)

Sau khi gặp mặt nói chuyện với Hướng Lan Huyên, hắn đã có hiểu biết nhất định về tình thế, biết rõ Xích Lan các chủ và Dược Đồ không dám làm bậy hay động tới hắn? Hai vị tu sĩ Cao Huyền này không thể tự làm chủ, không cần phải tiếp tục bắt giữ con tin.

Mục Ngạo Thiết cố ý chạy tới đây xác nhận lại, sau khi xác định đúng là vậy, lập tức thả Long Hành Vân và Bặc Tang Tang ra.

Hai con tin vừa được tự do ngay lập tức tìm tới trưởng bối của mình, Dược Đồ nói với đồ đệ, "Ngươi trở về Tích Lư sơn trước đi. Về ngay bây giờ."

Bặc Tang Tang quay sang nhìn Nam Trúc, Nam Trúc lập tức quay đầu đi nơi khác, làm như không biết gì cả, mặt ngoài gã làm như không có gì xảy ra, kỳ thực trong lòng rất hoảng sợ.

May mà Bặc Tang Tang không có nói lời gì gây bất lợi cho gã, chỉ là đang nhắc nhở sư phụ, "Sư phụ, giải dược đó…"

Dược Đồ ngắt lời nói: "Ta biết rồi, ngươi trở về đi."

Phía bên kia, Long Hành Vân cũng gặp cảnh tương tự, bị mẫu thân ra lệnh bắt buộc phải trở về ngay lập tức, không cho phép nhiều chuyện hỏi thêm bất cứ điều gì. May mà có Bặc Tang Tang cùng đi, nên Long Hành Vân cũng không quá xúc động, liền cùng với Bặc Tang Tang rời đi.

Nam Trúc thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Dữu Khánh nhân cơ hội này dẫn Tô Bán Hứa vào mang tiến sâu trong sơn động, nhỏ giọng thì thầm, "Gửi tin cho cô ấy, để cô ấy tra tìm xem có thứ gì gọi là 'Thiên đỉnh' hay không. Thiên trong thiên không, đỉnh trong đỉnh thịnh."

Bắt đầu ngay từ khi chia tay Phượng Tàng Sơn, hắn đã quyết tâm đưa ra quyết định cuối cùng, quyết định thực hiện theo như lời Hướng Lan Huyên nói, tìm tiên phủ và mở nó ra. Bây giờ, "Chìa

khóa" để mở ra có thể đã ở trong tay, trong khi xác nhận tính xác thực của chìa khóa thì hắn cũng cần phải tìm xem cánh cổng vào tiên phủ nằm ở đâu.

Bây giờ không giống như trước đây, bọn hắn không cần phải tốn thời gian đích thân làm mọi chuyện, đã có được đối tác đắc lực như vậy, hắn nhất định phải lợi dụng.

Tô Bán Hứa nghi hoặc, "Thiên đỉnh là thứ gì?"

Dữu Khánh: "Ta cũng không biết đó có phải là một đồ vật hay không, xét theo nghĩa đen của chữ, đó hẳn là một thứ dùng để đốt đồ thờ cúng, nhưng phán đoán từ một số tình huống tương ứng, nó có thể ám chỉ một nơi nào đó, có khả năng tại Phượng tộc, cũng có khả năng không tại Phượng tộc. Tóm lại, cứ hỗ trợ tra tìm xem có thứ gì hay một nơi nào đó gọi là 'Thiên đỉnh' hay không, hoặc là điều gì đó liên quan đến nó."

Tô Bán Hứa âm thầm ghi nhớ, sau đó gật đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Trước lệnh đuổi khách của Phượng tộc, một đám khách không có ai nán lại, đều lần lượt rời khỏi trước khi trời tối…

Mặt trời xuống núi ở phía tây, bầu trời tối xuống, Bạch Sơn đang bước chậm bên dòng suối chợt hơi quay đầu, nhìn thấy Nhị động chủ Ô Ô của Thiên Lưu sơn bộc lộ nửa thân thể sau một cây đại thụ ở phía đối diện bên kia dòng suối, y tức thì dừng bước.

Ô Ô hạ thấp giọng nói: "Phượng tộc đuổi khách, Tô Bán Hứa đã rời khỏi Phượng tộc, đã có cơ hội hạ thủ rồi."

Bạch Sơn có phần kinh ngạc, đã thống nhất chuyện này rồi, đối phương chấp hành là được, có rất nhiều chuyện đủ các phương diện, y làm sao có thể đích thân quyết định hết thảy mọi việc, y hỏi ngược lại: "Việc này còn cần tới ta xuất thủ hay sao?"

Ô Ô vội giải thích: "Không phải…"

Nói đến đây, gã tựa hồ có phần không biết nên nói như thế nào, nói chung vẻ mặt có chút nặng nề, bộ dạng ngập ngừng như có chuyện khó xử.

Bạch Sơn nhận ra không thích hợp, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Ai!" Ô Ô cất tiếng khẽ thở dài, giọng điệu buồn bã nói: "Bởi vì theo dõi Tô Bán Hứa, vô tình phát hiện thấy Tô Bán Hứa đang âm thầm liên lạc với lão Tam…"

Bạch Sơn thả hai tay đang chắp sau lưng xuống, chậm rãi xoay người, đối diện với bên kia bờ suối, hơi nheo mắt hỏi: "Ý của ngươi là, Tô Bán Hứa là người của lão Tam?"

Ô Ô khẽ gật đầu, "Tám chín phần mười là như vậy, nếu không, sẽ không giải thích được vì sao hai người phải âm thầm liên lạc."

Tâm trạng của gã rất nặng nề, là huynh đệ với nhau, gã vốn không thực sự tin rằng huynh đệ của mình sẽ phản bội mọi người, gã cũng luôn muốn bào chữa giúp Thiên Vũ, nhưng bây giờ, sự thực đã chứng minh, Thiên Vũ quả thực đang âm thầm động tay động chân sau lưng mọi người, mưu đồ làm chuyện sai trái.

Bạch Sơn khịt mũi, nói: "Xem ra ngươi nói không sai, về chuyện của Thiện Tri Nhất, ta thật sự đã nghi oan cho hắn. Ta tự hỏi vì sao trong chuyện truy bắt Thiện Tri Nhất và gia đình của lão ta, hắn không nương tay chút nào, hóa ra chúng ta đã nhận lầm đối tượng, nhưng điều này có gì khác biệt sao?"

Ô Ô không nói nên lời, phái Thiện Tri Nhất đến bên cạnh Thám Hoa lang hay phái Tô Bán Hứa đi, quả thực không có bất kỳ khác biệt nào, bản chất đều giống nhau, đều chứng tỏ cùng một vấn đề.

Gã hít một hơi thật sâu, hỏi: "Có cần tiếp tục ra tay với Tô Bán Hứa không?"

Giọng điệu của Bạch Sơn trở nên khá gay gắt, đó là sự tức giận bộc phát ra khi đã xác nhận được huynh đệ thủ hạ phản bội mình, "Ngươi còn có thể hỏi ta ư, trong lòng ngươi không biết được sao? Nếu phía sau Tô Bán Hứa đã là lão Tam, bắt lấy Tô Bán Hứa còn có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ lão Tam biết được ít hơn hắn?

Nếu như đường dây liên lạc này đã bị chúng ta nắm bắt được, vậy thì mở mắt chờ xem đi, chỉ cần không đánh rắn động cỏ, lão Tam sẽ không bỏ chạy. Người ở tại bên chúng ta, có gì phải sợ. Để đó nhìn xem đi, để xem đến cùng lão Tam có thể chơi đùa ra cái gì. Ngươi đi nói với hắn, lão tứ thất bại trong việc tìm kiếm tông nữ của Phượng Kim Kỳ, hắn tiếp nhận lại việc này."

Ô Ô tự nhiên hiểu được câu nói cuối cùng có ý nghĩa gì, giả vờ tín nhiệm lão Tam, để cho lão Tam dễ dàng bộc lộ ra càng nhiều động tác.

Thật sự sẽ tới một bước huynh đệ tương tàn đó sao? Gã rời đi với tâm trạng vô cùng nặng nề.

Đứng trên đỉnh núi ngắm mặt trời lặn, Tử Xuyên chắp tay sau lưng, một lão già hói đầu mặc đồ đen, sắc mặt lạnh nhạt ở bên cạnh nhỏ giọng lẩm bẩm. Đây là một vị Đại hành tẩu khác của Đại Nghiệp ty - Cừu Hạp.

Sau khi báo cáo xong một số thông tin, Cừu Hạp đang định rời đi thì chợt nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp phi thân lên đây, chính là Hướng Lan Huyên.

Hướng Lan Huyên chỉ khẽ gật đầu chào hỏi Cừu Hạp rồi bước nhanh đến trước mặt Tử Xuyên, nói: "Chưởng lệnh, phía bên Thiên Vũ xảy ra chút chuyện."

Đang định rời đi, Cừu Hạp nghe vậy thì dừng bước, quay đầu nhìn, lắng nghe.

Tử Xuyên: "Con súc sinh bằng mặt không bằng lòng đó chơi đùa chiêu trò gì hay sao?"

Hướng Lan Huyên đáp: "Chưởng lệnh, ta phát hiện hắn đang âm thầm liên lạc với tên Tô Bán Hứa kia của tiền trang."

Tử Xuyên quay đầu lại nhìn chằm chằm vào nàng, chỉ thẳng vào một vấn đề khác của sự việc, "Bọn họ âm thầm liên lạc, làm sao lại để cho ngươi phát hiện được?"

Hướng Lan Huyên: "Chưởng lệnh giao cho ta phụ trách liên lạc với hắn, ta không yên tâm về hắn, sợ lầm lỡ đại sự của Chưởng lệnh, nên chú ý tới hắn nhiều hơn, tổ chức âm thầm theo dõi hắn, trong lúc vô tình phát hiện thấy hắn đang bí mật liên lạc với tên Tô Bán Hứa kia."

Tử Xuyên lập tức ra hiệu về phía Cừu Hạp ở một bên, "Nói phương thức liên lạc bí mật của bọn họ cho lão Cừu biết, ngươi tập trung vào việc liên lạc với Thiên Vũ, không nên đánh rắn động cỏ."

Cừu Hạp hiểu được, đây là muốn mình đi xác minh thông tin này, lập tức hỏi kỹ Hướng Lan Huyên về quá trình sự việc.

Hướng Lan Huyên dặn dò hoàn tình huống tựu ly khai rồi.

Sau khi nhìn theo bóng dáng Hướng Lan Huyên biến mất, Cừu Hạp lập tức đến trước mặt Tử Xuyên, "Động tới tên Tô Bán Hứa đó nữa không?"

Tử Xuyên: "Tạm hoãn đi. Để xem có phải là thật hay không, để xem rốt cuộc thì Thiên Vũ đang làm trò quỷ gì. Một mặt sắp xếp Thiện Tri Nhất tiếp cận Thám Hoa lang, mặt khác bố trí Tô Bán Hứa cùng tiếp cận. Cả hai nhóm người cùng gom vào bên cạnh Thám Hoa lang không khỏi quá gây chú ý. Thiên Vũ có thể làm ra chuyện như vậy sao? Tại sao ta cảm thấy chuyện này có chút không thích hợp."

"Để ta đi điều tra." Cừu Hạp nói xong liền rời đi.

Chương 1107: Phượng đài

Đống lửa bập bùng rọi sáng trên Phượng Đầu lĩnh, trong khung cảnh yên tĩnh, Phượng Kim Kỳ đắp tấm da thú nửa nằm trong làn gió hiu hiu, nhìn ánh đèn lưa thưa trong tộc.

Từ dưới núi đi lên, A Lạc Công đến gần trước mặt ông ta, bẩm báo: "Tộc trưởng, toàn bộ các vị khách đều đã đi hết rồi."

Phượng Kim Kỳ lẩm bẩm, "Cuối cùng đã có thể yên tĩnh lại rồi sao? Có lẽ nên làm như vậy từ lâu rồi."

A Lạc Công không thể không nhắc nhở: "A Hoàn và đầu quan thì phải làm sao?"

Phượng Kim Kỳ: "An nguy của Phượng tộc là trên hết."

Khi nói ra những lời này ông ta cũng bộc lộ sự bất lực, ông ta biết rõ thực lực của kẻ bắt cóc A Hoàn và cướp đi đầu quan cường đại như thế nào, nếu Đại tộc trưởng nhất quyết bàng quan lạnh nhạt, ông ta cũng không biết phải làm sao, cho dù sự việc liên quan đến tính mạng cháu gái ruột của mình.

Trong bóng đêm mờ mịt, lại có một nhóm khách đến Ô Lạc tộc, bởi vì đích thân tộc trưởng hiện thân nghênh tiếp, nên đã khiến cho không ít tộc nhân xuất hiện nhìn xem.

Đang ngồi bên đống lửa cầm khúc sườn nướng trong tay gặm ăn, Quỳ Quỳ chú ý đến động tĩnh, gã đứng dậy rồi cũng đi đến phía đó tham gia góp vui, hỏi hai bên, "Trời đêm trời hôm như thế này, có chuyện gì vậy?"

Có người trả lời: "Đích thân tộc trưởng ra nghênh đón, hình như có quý khách tới."

"Quý khách?" Quỳ Quỳ ồm ồm hỏi lại một tiếng, nuốt hết thức ăn trong miệng xuống bụng, rồi chúi người tới trước để có thể nhìn thấy rõ hơn. Gã muốn nhìn xem, tại trên Đại Hoang Nguyên này có kẻ nào dám làm quý khách ở trước mặt Quỳ tộc gã. Gã chỉ nhìn thấy có một đám người đang đi tới trong bóng đêm, càng ngày càng gần, rồi sau khi mơ hồ thấy được khuôn mặt của đám người đó, con ngươi của gã đột nhiên trợn to lên mấy phần, ngay sau đó lại nhấc tay dui dụi mắt, gã cho rằng mình đã nhìn lầm rồi.

Dụi xong, gã mới nhận ra không ổn, trên tay dính đầy mỡ, mấu chốt là sườn nướng có tẩm rắc không ít gia vị, con mắt nóng rát, cay xè, gã vội vàng giơ cánh tay lên, dùng cánh tay lau mắt, khúc xương trên tay cũng bị ném đi, vừa lau mắt gã vừa đi về phía đám khách đó, rất nhanh gã đã tới trước mặt đám người.

Nhóm khách mới đến không phải ai khác, chính là mấy người Dữu Khánh.

"A?" Nhìn thấy Quỳ Quỳ xuất hiện tại nơi này, Dữu Khánh cũng rất kinh ngạc, "Quỳ huynh?"

Một nhóm người dừng bước lại theo, Quỳ Quỳ lau mắt lắc đầu nói: "Trương… Dữu huynh, sao ngươi lại tới nơi đây?"

Gã vẫn còn nhớ rõ lời dặn của Dữu Khánh, không thể tiếp tục gọi Trương Chi Thần nữa.

"À, ta theo người khác tới, ngươi tại sao… Ngươi tại sao lại khóc?" Dữu Khánh chỉ vào bộ dạng đang gạt lệ của gã, có chút ngạc nhiên, không đến mức gặp được mình mà vui vẻ đến như vậy a?

Những người khác nhìn thấy cảnh này cũng rất kinh ngạc, người biết Quỳ Quỳ hay không biết Quỳ Quỳ đều đang tự hỏi, cảm tình của người này với Thám Hoa lang đã sâu đậm đến mức này sao?

"Không phải khóc, chỉ lau thôi." Quỳ Quỳ đưa bàn tay bóng loáng vết mỡ đến mũi trước hắn, để cho hắn ngửi.

Ngửi được mùi vị cay nồng đó, Dữu Khánh đã hiểu được, tên này phải bất cẩn đến thế nào mới có thể xảy ra chuyện như vậy, hắn lại hỏi: "Sao ngươi lại ở nơi này?"

Theo bản năng hắn đã có hoài nghi Quỳ Quỳ. Lần trước, tại sự kiện Đại Hoang tự đụng phải gã ở trong khu trại của Phượng tộc thì hắn đã hoài nghi tên này không phải ngẫu nhiên xuất hiện tại trước mặt mình, bây giờ tái ngộ, hắn càng thêm nghi ngờ.

Quỳ Quỳ: "Ta đã đến đây ở lại một khoảng thời gian, đi cùng hai bằng hữu, về sau ta sẽ giới thiệu cho ngươi làm quen. Ai nha, không được rồi, con mắt ta cay quá, ta đi rửa sạch rồi quay lại tìm ngươi." Nói xong, gã vừa lau nước mắt vừa chạy đi, thậm chí còn chưa nhìn thấy rõ những người khác là ai.

"Đó là ai vậy?" Xích Lan các chủ cất lời hỏi.

Tộc trưởng Ô Lạc tộc cười đáp: "Cháu trai của Quỳ Bảo, Tộc trưởng Quỳ tộc. Xếp thứ hai trong Triêu Dương đại hội lần trước, cũng đang là khách ở đây."

Xích Lan các chủ à một tiếng, bà ta vẫn không biết mối quan hệ giữa Quỳ Bảo và Bạch Sơn.

Dược Đồ liếc nhìn bà ta, rõ ràng rất bất mãn với bà ta, chỉ vì sau khi đến nơi này lão ta mới phát hiện được rằng, Xích Lan các chủ nói có thể sắp xếp nơi dừng chân tại Ô Lạc tộc, thực ra chính là nhân danh Dược Đồ của lão ta, và vì vậy Ô Lạc tộc tự nhiên là rất nể mặt, nhiệt tình tiếp đãi.

Nhóm người tiếp tục tiến tới trước, đi đến nơi ở đã được bố trí…

Trong núi rừng âm u, hai bóng người chạm mặt nhau, một người trong số đó là Hướng Lan Huyên, nàng ta cảnh giác xung quanh.

Một người khác là Thiên Vũ, y thấy vậy thì khẽ cười, "Địa sư nói ngươi liên lạc với ta, ngươi sợ cái gì? Yên tâm đi, trước đó ta đã có

kiểm tra rồi. Có chuyện gì mà vội vàng gặp mặt vậy?”

Hướng Lan Huyên dò hỏi: “Xích Lan sắp xếp mấy người Thám Hoa lang đến ở lại Ô Lạc tộc là có ý gì?”

Từ chỗ Tô Bán Hứa, nàng ta đã biết được chuyện này là do Xích Lan các chủ sắp xếp.

Thiên Vũ: “Không biết, chắc là vì Phượng tộc ở gần đây, cho dù có nguyên nhân khác, ngươi cảm thấy bên này có thể dễ dàng nói cho ta biết sao?”

Hướng Lan Huyên: “Tô Bán Hứa nghe ngóng được ‘Thiên đỉnh’ gì đó, ngươi có manh mối gì không?”

Về thông tin này, nàng không yêu cầu Tô Bán Hứa giấu giếm Thiên Vũ, để Tô Bán Hứa thông báo cho Thiên Vũ, vừa là vì lí do hợp tác, cũng là vì nàng thực sự chưa từng nghe nói tới thiên đỉnh gì gì đó, nàng muốn có thêm một phần lực lượng đi điều tra.

Trong mắt Thiên Vũ lộ ra vẻ hưng phấn, hừ một tiếng, nói: “Ta đã nói tên tiểu tử đó có nắm giữ manh mối về tiên phủ, thứ gọi là ‘Thiên đỉnh’ này nhất định có liên quan với tiên phủ.”

Hướng Lan Huyên: “Ngươi có manh mối rồi à?”

Thiên Vũ: “Ta cũng chưa từng nghe nói tới trên đời này có thứ gì gọi là ‘Thiên đỉnh’. Loại dụng cụ nấu ăn gì hay là đồ cúng bái nào có thể xứng được với cách gọi ‘Thiên đỉnh’ chứ? Nếu tên tiểu tử đó đã nói rằng đó cũng có thể là một địa điểm, vậy thì chứng tỏ nơi hắn muốn tìm có thể là lối vào tiên phủ. Mặt khác, lối vào tự nhiên là tại một nơi nào đó. Ngươi cảm thấy địa điểm như thế nào sẽ được gọi bằng tên ‘Thiên đỉnh’ chứ?”

Hướng Lan Huyên: “Nếu ta biết, ta còn cần hỏi ngươi sao?”

Thiên Vũ: "Sau khi biết tên Thám Hoa lang đó tới Phượng tộc, lẽ nào ngươi có thể không tìm hiểu gì về tình hình của Phượng tộc ư? Có thể nhẫn nhịn không chú ý nhiều hơn đến những chi tiết về Phượng tộc sao? Ví dụ như địa hình."

Hướng Lan Huyên ánh mắt lấp lóe, đối phương nói không sai, khi biết được Dữu Khánh tới Phượng tộc, nàng cũng lập tức liên tưởng đến chuyện này có liên quan với tiên phủ, tự nhiên liền hiếu kỳ không biết nơi nào tại Phượng tộc có khả năng giấu tiên phủ, vì vậy nhịn không được đã xem kĩ thông tin về Phượng tộc.

Mà với một tổ chức như Đại Nghiệp ty, những thông tin như vậy vốn là có sẵn.

Thông tin của đa số các nơi trên thế gian đều có sẵn tại Đại Nghiệp ty, huống chi là Phượng tộc, vốn có liên quan đến truyền thuyết về tiên nhân. Thông tin địa hình trong lãnh thổ của Phượng tộc thậm chí còn được phân loại, sắp xếp rất kỹ càng, rõ ràng.

Nàng lẩm bẩm, "Địa hình? Trong lãnh thổ Phượng tộc chắc hẳn không có địa danh nào tên là 'Thiên đỉnh', ý của ngươi là hình dáng tương tự?"

Thiên Vũ: "Phượng tộc có một nơi địa mạo địa thế tương đối đặc biệt, một ngọn núi cao màu đỏ sẫm, bốn phía vuông vức, gần như không có một ngọn cỏ, trên núi còn có một cái hồ nước nhỏ, mọi việc tế tự thờ cúng của Phượng tộc đều thực hiện trên núi đó."

Hướng Lan Huyên buột miệng nói ra một địa danh, "Phượng đài?"

Thiên Vũ: "Phượng tộc gọi tế đàn đó là như vậy. Ngươi nhìn xem, hình dạng của cả ngọn núi đó, bên trên còn có một hồ nước nhỏ, trông nó có giống như một cái đỉnh nấu một nồi nước không?"

Hướng Lan Huyên: "Trên đó không phải là hồ nước nhỏ. Nó vốn là một ngọn núi đá, bị đào bới thành hình dạng đó, phía trên đào một cái hố, khi tế tự, Phượng tộc dùng cái hố đó để thiêu đốt vật dụng

tế tự. Gọi nó là hồ nước, thực ra là bởi vì nước mưa tích tụ lại sau khi trời mưa, nó chỉ sâu khoảng nửa người, nước trong thấy đáy, vào mùa khô nước sẽ cạn đến đáy. Khi tế tự, Phượng tộc cũng sẽ rút cạn nước ở bên trong. Cả ngọn núi đó là một ngọn núi đá cứng rắn, trong hố cũng rất cứng rắn, không tồn tại bất kỳ mánh khóe gì. Ngươi đừng có nói là Thiên Lưu sơn các ngươi chưa bao giờ điều tra nó nha?"

Thiên Vũ: "Những gì ngươi nói ta đều biết rõ, nhưng địa hình nơi đó quả thực rất phù hợp với cái gọi là 'Thiên đỉnh', hơn nữa nó còn nằm trong phạm vi của Phượng tộc. Phải nghĩ cách để Tô Bán Hứa âm thầm nhắc nhở cho tên Thám Hoa lang đó. Có phải là 'Thiên đỉnh' đó hay không, tên Thám Hoa lang kia có lẽ có biện pháp xác minh. Nếu như không phải, chúng ta tiếp tục chậm rãi tìm cách điều tra thêm."

Hướng Lan Huyên im lặng không nói, sau khi suy nghĩ một chút, nàng ta nhắc nhở một chuyện khác, "Đối với việc ngươi và Tô Bán Hứa âm thầm có liên lạc, Địa sư vẫn còn nghi ngờ, chắc hắn ông ta sẽ bố trí xác minh."

Thiên Vũ có vẻ không đặt nặng, bình thản nói: "Vốn là có liên lạc, không sợ xác minh, cũng không sợ hắn còn nghi ngờ. Mục đích của chúng ta là ổn định hắn trước khi tìm được tiên phủ, có thể khiến cho hắn không động tới Tô Bán Hứa là đủ rồi."

Vì để tạm thời bảo vệ Tô Bán Hứa mà ngay cả tính mạng của mình cũng không màng tới sao? Hướng Lan Huyên hơi cau mày, "Tất cả các hành vi của ngươi lần này đều có vẻ cực đoan, giống như hoàn toàn không chừa lại đường lui cho mình, cảm giác không giống với phong cách hành động trước đây của ngươi, sau khi ra khỏi Tiểu Vân gian, ngươi đã ẩn nhẫn lâu như vậy."

Thiên Vũ cười ha hả, "Trước đây có lẽ là bởi vì lo lắng quá nhiều, có lẽ phải quyết chí tiến lên mới có thể thành công. Ví dụ như lần này, không phải đã có hiệu quả rồi sao?"

Hướng Lan Huyên cũng chỉ thuận miệng nói như vậy mà thôi, không muốn dông dài với y, quan sát xung quanh rồi lặng lẽ biến mất trong bóng tối…

Bên trong nhà sàn, Quỳ Quỳ tìm tới nhà với đôi mắt đỏ hoe, gã bám lấy Dữu Khánh ồn ào ôn chuyện cũ, còn muốn kéo Dữu Khánh đi gặp bằng hữu của gã.

Dữu Khánh không biết vị này có phải đang diễn xuất hay không, cảm thấy diễn như thật, cho đến khi Tô Bán Hứa tiến vào nháy mắt ra hiệu, hắn mới lấy cớ quá mệt mỏi muốn nghỉ ngơi để đuổi Quỳ Quỳ đi. Sau đó hắn lại nói mấy người Hướng Chân ra ngoài canh gác, tránh để bị người khác nghe trộm cuộc nói chuyện.

Không còn những người khác, Tô Bán Hứa áp sát bên tai Dữu Khánh, nhỏ giọng nói cho hắn nghe những thông tin về "Thiên đỉnh" mà Hướng Lan Huyên đã truyền đạt.

"Phượng đài, màu đỏ sẫm, góc cạnh vuông vắn…" Dữu Khánh lẩm bẩm suy tư, hắn từng nhìn thấy ngọn núi này, có thể nhìn thấy nó phía xa xa từ Phượng Đầu lĩnh, hình dạng rất đặc biệt, muốn không có ấn tượng với nó cũng khó. Ngọn núi đó chính là thiên đỉnh sao?

Không nói tới thì thôi, kết hợp với những thông tin Hướng Lan Huyên gửi tới, quả thực rất phù hợp với từ khóa, nhất là kết hợp với câu nói manh mối của Cửu vĩ hồ, càng nghĩ càng có khả năng.

Tình huống này khiến cho hắn vô cùng ngạc nhiên, lúc này mới bao lâu, gửi thông tin đi cho Hướng Lan Huyên còn chưa đến nửa ngày, đối phương đã đưa ra đáp án có thể là mục tiêu, hiệu suất làm việc cao như vậy thực sự khiến hắn ước ao.

Hắn ước ao là bởi vì hắn vô tri, hắn không biết rằng thông tin địa hình địa mạo của Phượng tộc đã nằm sẵn trong tay những thế lực lớn đó.

Sau khi Tô Bán Hứa rời khỏi, hắn lập tức gọi Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vào trong, nói cho hai người biết nội dung đại khái về những thông tin mà hắn mới biết được.

"Nơi Phượng tộc tế tự chính là thiên đỉnh sao?" Nam Trúc cảm thấy rất bất ngờ, đồng thời cũng có chút hoài nghi, "Lão Thập Ngũ, vì sao ngươi vội vàng nói cho chúng ta biết thông tin này như thế?" Gã đưa tay chỉ trong nhà chỉ ngoài cửa, chuyện này Tô Bán Hứa chỉ vừa mới tiết lộ, lão Thập Ngũ liền vội vã nói cho bọn họ biết, rất hiếm có, gã có cảm giác không ổn.

Dữu Khánh hạ thấp giọng nói: "Đêm nay chúng ta sẽ lên trên 'Phượng đài' đó để tìm hiểu cho rõ ràng."

"Hả?" Nam Trúc rất giật mình, gã đưa tay đè vai hắn lại, hạ thấp giọng hỏi: "Hướng Lan Huyên chỉ nói là có dấu hiệu khả nghi, chưa thể xác định, ngươi cần phải gấp gáp như vậy sao?"

Dữu Khánh: "Có quá nhiều người nhìn chằm chằm vào chúng ta, rất khó thoát thân, hôm nay chúng ta mới từ Phượng tộc đến đây, người khác sẽ không ngờ tới chúng ta lại lập tức chạy về Phượng tộc, bọn họ đề phòng lơ là, đêm nay ngược lại là một cơ hội tốt."

Nam Trúc phân vân nói: "Không phải, chúng ta lấy cái gì để thử chứ, ngươi vẫn còn chưa thể phân biệt được trong số các lông vũ đó, chiếc nào là phượng vũ."

Dữu Khánh: "Phân biệt cái rắm, quan tâm chiếc lông nào là phượng vũ làm cái đếch gì. Đem theo đốt hết."

Chương 1108: Không say không về

Nghe lời nói này, Nam Trúc thoáng sửng sốt một chút rồi hiểu được ý của hắn, chỉ cần phượng vũ ở trong đó, đốt luôn một lần sẽ không

sai, nhất định phù hợp với câu "Đốt tại thiên đỉnh" đó.

Cách nghĩ này không sai, nhưng rõ ràng có vấn đề, gã tức giận hỏi: "Ngươi không phải đang tán nhảm sao? Lỡ như 'Phượng đài' đó không phải là 'Thiên đỉnh' thì làm sao bây giờ? Chẳng phải đã đốt phượng vũ một cách lãng nhách sao?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Vậy ngươi nói xem, làm sao để xác định có phải là 'Thiên đỉnh' hay không?"

"Cái này…" Nam Trúc nghẹn lời, lắc lắc đầu, nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra cách nào khác để xác định, gã chỉ có thể thở dài nói: "Nhưng ngươi mạo muội đi thử như vậy cũng không phải là biện pháp nha! Không ngại tiếp tục tìm xem đã, nếu thực sự tìm không ra nơi nào khác, lúc đó đi thử cũng không muộn. Thừa dịp này, xác minh lại xem trong số những chiếc lông vũ đó đến cùng có phượng vũ hay là không."

Mục Ngạo Thiết khẽ gật đầu, thể hiện đồng ý với ý kiến của Nam Trúc, "Có được phượng vũ thực sự mới có thể chân chính xác định 'Thiên đỉnh' có đúng là thật hay không, 'Thiên đỉnh' thật mà phượng vũ giả cũng vô dụng."

Tại tình huống thông thường, khi gặp phải tình cảnh nguy cấp thì y sẽ đứng về phía Dữu Khánh, y tin tưởng hơn vào lựa chọn của Dữu Khánh, nhưng lần này là một lần rất hiếm y lựa chọn đứng về phía Nam Trúc, bởi vì ý kiến của Nam Trúc quả thực có lý hơn.

Dữu Khánh: "Không có gì để xác nhận, nếu đúng là 'Thiên đỉnh' thì tốt nhất, nếu không phải 'Thiên đỉnh' cũng không sao. Nói chung, có một số lời, Hướng Lan Huyên nói không sai, với tình cảnh hiện tại của chúng ta, bất kể có thể thành công hay không, sau đó chúng ta đều không thể thoát thân. Cách duy nhất chính là dồn những đại nhân vật đó vào nấu trong một nồi."

Nam Trúc cười khổ, "Đúng là vậy, nhưng nếu là phượng vũ hoặc thiên đỉnh có sai lầm, không mở ra được tiên phủ, làm sao nấu

được? Lão Thập Ngũ, ngươi không đến mức mắc phải sai lầm hồ đồ như vậy chứ?”

Dữu Khánh: “Ai nói nhất định phải tìm được thiên đỉnh mới có thể mở ra? Nếu thực sự không được, đưa bọn họ vào trong Bách Hoa tiên phủ cũng giống như nhau.”

“Hả?” Nam Trúc thất thanh, trợn tròn mắt.

“…” Mục Ngạo Thiết có chút sững sờ.

Dữu Khánh nhỏ giọng chậm rãi nói: “Bọn họ có thể chậm rãi chơi đùa, nhưng chúng ta không kéo dài được nữa, nếu tiếp tục kéo dài, tấm lưới xung quanh sẽ quấn lấy chúng ta càng ngày càng chặt. Hiện tại đa số người còn không biết rốt cuộc trước mắt đang xảy ra chuyện gì, cứ chậm rãi giày vò như vậy, mọi người đều không ngốc, nếu để cho tất cả các thế lực to to nhỏ nhỏ đều biết được là đang tìm tiên phủ, đều biết rõ có liên quan với chúng ta, vậy thì, ngay cả khi chúng ta đẩy được mấy tên cầm đầu đó vào hết trong một nồi để hầm cũng vô dụng, đám binh tôm tướng cua còn lại sau này vẫn có thể giày vò chúng ta đến chết, cho dù Hướng Lan Huyên thật sự nguyện ý giúp đỡ chúng ta, nàng ta có thể một mình chống lại nhiều cao thủ như vậy hay sao?”

Lần này hai vị sư huynh đại khái đã hiểu được ý hắn, đã biết được lí do vì sao lão Thập Ngũ khẩn trương, lão Thập Ngũ chính là không muốn bị người ta đè chết ở nơi này, hắn muốn nghĩ hết mọi cách, dốc hết sức để giành lấy một đường sinh cơ.

Nam Trúc ngập ngừng hỏi: “Cho nên, ý của ngươi là phải nhanh một chút đưa bọn họ vào trong, Thiên Đỉnh tiên phủ không được thì dùng Bách Hoa tiên phủ?”

Dữu Khánh gật đầu: “Chuyện cho đến lúc này, chúng ta không thể cứ chằm chằm vào Thiên Đỉnh tiên phủ trước mắt, nhất định cần phải thay đổi, không thể tiếp tục để cho bọn họ mặc sức thao túng, không thể tiếp tục để cho bọn họ dắt mũi chúng ta đi, nếu không, đi

tới cuối cùng rất có thể là tử lộ của chúng ta. Nếu có thể thành công tại Phượng đài thì tốt, không thể thành thì thuận thế bố trí một chút manh mối ở đó, dẫn dụ bọn họ đến Bách Hoa tiên phủ."

Nam Trúc: "Vậy chẳng phải sẽ khó giữ được quả kim châu của ta?"

Dữu Khánh trừng mắt hỏi: "Quả kim châu đó quan trọng, hay là tính mạng mọi người quan trọng hả?"

Nam Trúc bĩu môi, không lời phản bác.

Mục Ngạo Thiết chen lời nhắc nhở, "Hướng Lan Huyên đã đi vào Bách Hoa tiên phủ, lừa gạt được người khác, sợ rằng không lừa được cô ta."

Dữu Khánh: "Ít nhất cô ta không có khả năng vạch trần âm mưu."

Nam Trúc nghi hoặc hỏi: "Hiện tại sợ là có không ít người nhìn chằm chằm vào chúng ta, chúng ta có thể lén lút ra ngoài sao?"

Dữu Khánh: "Nếu như không gặp được Quỳ Quỳ ở đây, ta cũng sẽ không có ý nghĩ này. Bây giờ, muốn thoát thân, chỉ có thể lợi dụng gã để hỗ trợ. Một lát nữa chúng ta đi uống rượu mời của gã, nói gã mời thêm nhiều người của Ô Lạc tộc tới cùng uống, đến lúc đó chúng ta thay đổi y phục của Ô Lạc tộc để chạy đi."

Nam Trúc: "Như vậy chẳng phải sẽ liên lụy đến gã?"

Dữu Khánh: "Liên lụy cái gì? Việc gã xuất hiện tại bên cạnh chúng ta còn chưa biết chắc có phải là trùng hợp hay không."

Mục Ngạo Thiết lại chen vào nói: "Thoát thân bằng cách đó chưa chắc đã ổn thỏa. Không phải Hướng Lan Huyên sẵn sàng hỗ trợ sao, nói cô ta suy nghĩ biện pháp yểm hộ chúng ta thoát thân có lẽ càng ổn thỏa hơn."

Dữu Khánh cau mày nói: "Ngươi tin cô ta ư? Ngươi dám dễ dàng giao tính mạng của chúng ta vào trong tay cô ta sao? Kẻ ngốc mới tin cô ta sẽ thực lòng giúp chúng ta."

Cho dù hắn đã hoài nghi nữ nhân trong mộng triền miên khoái hoạt với mình chính là Hướng Lan Huyên, nhưng hắn không tin nữ nhân như Hướng Lan Huyên có thể bởi vì loại chuyện đó mà giúp hắn, đây chính là chuyện mất đầu. Chỉ cần nhìn bờ môi đỏ mọng rực lửa khiêu gợi đó là biết nàng ta không phải kiểu người trinh tiết liệt phụ. Loại nữ nhân như thế làm sao có khả năng vì một nam nhân mà mạo hiểm lớn như vậy, cho dù nàng ta giúp hắn nhất định cũng là có mục đích.

Nam Trúc cũng gật đầu tán đồng, nói: "Việc nữ nhân đó hỗ trợ lúc trước quả thực không thể giải thích được. Loại người này làm việc đều có mục đích của mình. Lão Thập Ngũ nói không sai, tính mạng của chúng ta không thể gửi gắm vào trong tay cô ta. Hơn nữa, cô ta biết rõ sự lợi hại bên trong Bách Hoa tiên phủ, đó không hẳn là điều cô ta muốn, nếu như để cô ta biết được kế hoạch của chúng ta, chưa chắc cô ta đã để cho chúng ta tiếp tục thực hiện, thực sự có khả năng cô ta sẽ can thiệp vào."

Tiếp đó không có gì để nói, sau khi thảo luận với nhau một chút, mấy người cùng nhau ra khỏi nhà. Bọn hắn đi lang thang khắp nơi, nói dễ nghe là đi tìm Quỳ Quỳ, thực ra là muốn làm quen với đi xá ở nơi này trước.

Đương nhiên, tìm Quỳ Quỳ cũng là thật.

Khi Hướng Chân đang trông chừng ở bên ngoài đụng phải bọn hắn, gã liền được yêu cầu ở lại giữ nhà.

Hướng Chân quay đầu lại nhìn căn nhà sàn đơn sơ, đây là nhà gì chứ, nhà này cũng cần phải giữ sao? Gã hoàn toàn không thèm để ý đến lời mấy sư huynh đệ nói, cứ lẽo đẽo đi theo ở phía sau.

Mấy sư huynh đệ thỉnh thoảng quay đầu lại đều cảm thấy đau đầu, không biết gã là kẻ nằm vùng do nhà nào phái tới, có phần tùy tiện, phương thức nằm vùng ngang bướng như nước đổ đầu vịt này không khỏi quá không đáng tin cậy.

Nhưng điều này cũng nằm trong dự đoán của bọn hắn.

Vì vậy, Tô Bán Hứa, người cũng muốn chạy tới tham gia trò vui liền được sắp xếp làm thay, bị yêu cầu ở lại trông nhà.

Bọn hắn đi đến đâu hỏi đường đến đó, sau vài lần đi nhầm đường, cuối cùng cũng tìm được chỗ ở của Quỳ Quỳ. Bọn hắn không có khách sáo, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Quỳ Quỳ đang nằm bắt chéo chân trên sàn nhà, nhắm mắt lại và rên rỉ một làn điệu nào đó, đôi mắt tô vẽ thứ gì đó màu đen thui, vẽ đôi mắt nhìn như con gấu trúc. Gã bị động tĩnh mở cửa làm giật mình, khi nhìn thấy là mấy người bọn hắn thì thở phào yên lòng, tươi cười hớn hở đứng lên, "Ôi, Dữu huynh, không phải ngươi muốn nghỉ ngơi sao?"

Gã còn phất tay chào Hướng Chân, về phần Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì gã không quen.

Mấy người nối đuôi nhau tiến vào, một người tiến vào trong vừa nhìn thấy bộ dạng của Quỳ Quỳ thì sửng sốt, kết quả cả đám ngây người đứng bịt kín cửa vào.

Cả đám bọn hắn đều không hiểu nổi, cái trò quái gì thế này?

Dữu Khánh chỉ vào đôi mắt gã, hỏi: "Quỳ huynh, ngươi làm sao vậy? Tại sao mỗi một lần nhìn thấy ngươi đều có bộ dạng khác nhau? Đây là không chịu nổi con mắt của mình sao?"

"À, cái này a." Quỳ Quỳ dùng ngón tay vuốt nhè nhẹ lên mí mắt mình, "Lúc trước không phải con mắt bị cay sao? Ô Lạc tộc đúng lúc có một loại thuốc, nghe nói là rất tốt cho mắt. Đúng là không chỉ nói

mà thôi, nó rất hữu hiệu, thoa lên liền thấy mắt mát mẻ thoải mái. Các ngươi có muốn thử hay không?”

Gã cúi người cầm lấy chén thuốc trên bàn lên, khuấy khuấy hỗn hợp đen thui bên trong, muốn đưa cho mọi người cùng thử.

“Không cần, không cần.”

Đám người Dữu Khánh dồn dập xua tay cảm tạ ý tốt của gã.

Quỳ Quỳ đành phải tự mình hưởng thụ, ngón tay chấm vào đống hồ đen rồi bôi lên trên vành mắt, vừa bôi vừa hỏi, “Dữu huynh, có việc gì sao?”

Dữu Khánh đi tới, khoác lên vai gã, “Ta vốn định nghỉ ngơi, nhưng nghĩ đến lần trước ở Đại Hoang tự vội vã chia tay chưa hết hứng, làm sao có thể an tâm nghỉ ngơi. Đêm nay ta muốn cùng Quỳ huynh uống một trận không say không về, uống đến hừng đông. Chỉ là không biết Quỳ huynh có muốn như vậy không?”

Quỳ Quỳ hai mắt sáng lên, “Ta cầu còn không được chứ. Các ngươi chờ chút, để ta đi kiếm rượu.”

Gã bỏ chén thuốc xuống định chạy đi, nhưng bị Dữu Khánh đưa tay kéo lại, “Chỉ có mấy người chúng ta uống không thú vị. Ngươi quen biết người nào của Ô Lạc tộc, gọi tới nhiều nhiều một chút. Ta mới đến, thuận tiện ngươi giới thiệu cho chúng ta biết luôn.”

Nam Trúc gật đầu mỉm cười, tỏ ý phải nên như thế.

Mục Ngạo Thiết vẫn là mặt không biểu cảm.

Hướng Chân ánh mắt lấp lóe, Dữu Khánh mà gã nhận thức luôn luôn lén lén lút lút, phong cách hào sảng xưng bằng gọi hữu này tức thì khiến gã cảm thấy không thích hợp.

Quỳ Quỳ cười ha hả nói: "Dễ thôi, giao hết cho ta. Đúng lúc ta có dẫn hai bằng hữu tới đây, giới thiệu luôn cho ngươi làm quen."

Dứt lời lại định chạy đi, nhưng bị Dữu Khánh giữ lại lần nữa, Dữu Khánh chỉ chỉ không gian giới hạn bên trong nhà sàn, "Nơi này quá chật hẹp, không chứa được bao nhiêu người, trên đường đi tới đây, ta thấy bên trái một chỗ giao lộ có một căn nhà lớn, bên trong hình như để trống, không có người ở. Chúng ta tổ chức ở đó được chứ?"

"Được chứ. Đó vốn là nhà cộng đồng. Mọi người thường đến đó ngồi nói chuyện, bàn công việc cũng ở đó. Buổi tối không có ai dùng đến, phù hợp để chúng ta vui chơi tận hứng. Quyết định ở đó đi. Để ta đi nói người làm đồ ăn thức uống. Các ngươi đến đó chờ ta." Nói xong, Quỳ Quỳ cộp cộp rời đi.

Mấy người còn lại trong phòng quay mặt nhìn nhau. Nam Trúc nhịn không được lắc đầu cảm khái, "Ta còn định nhắc nhở hắn một tiếng chứ, đi ra ngoài với cặp mắt đen thui như vậy, trong trời đêm trời tối như thế này, thật ngại cho ai gặp phải a."

Cũng không sao, dù sao người bị dọa không phải là bọn hắn. Mấy người lục tục ra khỏi cửa, trong màn đêm đầy sao khắp trời, bọn hắn đi đến nơi mà Dữu Khánh đã nói. Màn đêm yên tĩnh, trên đường đi, bọn hắn còn có thể nghe được tiếng Quỳ Quỳ đập cửa gọi người rầm rầm.

Bạch Sơn thì thoát được động tĩnh này, bởi vì Quỳ Quỳ đã quen với việc tùy ý ra vào nơi này, gã hoàn toàn không thèm gõ cửa, lộp cộp chạy lên trên rồi trực tiếp đẩy cửa ra, xông vào.

Bạch Sơn đang khoanh chân đả tọa nghe thấy động tĩnh này liền biết người tới là ai. Y hơi hé mắt ra nhìn, chợt nhìn thấy một quái vật mắt to đen thui, tức thì giật mình, hơi nhấc cánh tay, theo bản năng bày ra tư thế đề phòng, phản ứng rất nhanh, nhưng trong nháy mắt liền kịp phản ứng lại, nhận ra đây là Quỳ Quỳ, dù sao bộ dạng của Quỳ Quỳ rất rõ ràng ở đó, lập tức cau mày hỏi: "mắt ngươi làm sao vậy?"

"Không có gì." Quỳ Quỳ không giải thích nhiều về điều này, vừa xông tới liền chụp lấy cánh tay y kéo đi, "Đi, đi uống rượu, ta giới thiệu mấy bằng hữu mới cho ngươi làm quen."

Bạch Sơn làm biếng chẳng muốn đi ứng phó đám người trong bộ lạc này, nhưng bị gã kéo lê cái mông trên mặt đất, y cũng có chút không vui, vẫy tay thoát khỏi bị gã lôi kéo, "Không đi không đi. Mấy thứ rượu đó chán phèo, có gì hay mà uống, không uống."

Y vừa hoàn thủ, Quỳ Quỳ không còn cách nào khác, đành phải bỏ qua, gã không vui vung tay rời đi, "Ra vẻ ta đây làm gì, đó là bằng hữu của ta, người khác muốn làm quen ta còn không có giới thiệu cho đó."

"Chờ chút." Bạch Sơn không biết nghĩ đến điều gì, bỗng nhiên gọi gã lại, hỏi: "Ở đây ngươi lấy đâu ra bằng hữu mới? Là mấy người vừa mới tới hôm nay hả?"

Quỳ Quỳ tức thì dừng bước quay đầu lại, "Đúng vậy, ngươi có đi hay không?"

Bạch Sơn một tay chống xuống đất, đứng lên, hai tay vuốt vuốt bộ râu quai nón giả đặc trưng di truyền của Quỳ tộc, ung dung bước đi "Được, đi. Cho ngươi thể diện, đến chơi một chút."

Cùng đi theo ra cửa, Quỳ Quỳ vỗ một tay lên vai y, cười ha hả nói: "Các ngươi ở bên ngoài là nói như thế sao? Ôi! Thật là đạo đức giả. Ở chỗ nhà cộng đồng, ngươi tới đó trước đi, để ta đi gọi thêm mấy người nữa."

Bạch Sơn nghiêng vai tránh khỏi bàn tay của gã, "Trời đêm trời tối chạy đập cửa rầm rầm khắp nơi, ngươi định gọi bao nhiêu người?"

Quỳ Quỳ sải bước rời đi, quay lưng về phía y đáp một câu, "Gọi hết những người thường qua lại, bỏ sót sẽ không vui."

"Tên cháu trai này, người không biết còn tưởng rằng nơi đây là Quỳ tộc của ngươi." Bạch Sơn lắc đầu lẩm bẩm, liếc nhìn theo bóng lưng của gã, rồi chậm rãi đi về phía nhà cộng đồng của bộ lạc.

Chương 1109: Uống rượu không say người tự say (1)

Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, Tử Xuyên đang ngồi xếp bằng phẩm trà tại trước bàn thấp quay đầu nhìn đến, rồi bởi vì nhìn thấy một đôi mắt to đen thui dường như đã được dịch dung mà lập tức làm ra động tác căng thẳng, sau khi nhận ra đó là Quỳ Quỳ, y cau mày lại định quở trách thì Quỳ Quỳ nhận ra được điều gì đó, gã lùi lại ra ngoài, đóng cửa lại.

Cái quái gì vậy? Tử Xuyên đang bực bội thì có tiếng gõ cửa cộp cộp vang lên, sắc mặt không khỏi trầm xuống, "Trời tối đen rồi, không có việc gì thì đừng tới quấy rầy ta."

Sau đó cửa mở ra, Quỳ Quỳ trực tiếp xông vào, đi tới trước bàn vung vẩy cánh tay kêu gọi, "Đi, đi uống rượu, ta giới thiệu bằng hữu mới cho ngươi làm quen."

Tử Xuyên bình tĩnh nói: "Không cần."

Quên đi, với tên gia hỏa tương đối khó tính này, nói một lần là được rồi, Quỳ Quỳ cười ha hả hai tiếng rồi xoay người bỏ đi, so với Bạch Sơn, gã cảm thấy người này thật nhàm chán, chơi không vui.

Tử Xuyên bỗng nhiên nhíu mày, chủ động hỏi: "Là mấy người mới đến hôm nay hả?"

Quỳ Quỳ tức thì dừng bước quay đầu lại, ừ một tiếng.

Tử Xuyên nghe vậy, đặt cốc trà xuống, đứng lên, "Đi, đi xem."

Hành động này trái lại làm cho Quỳ Quỳ có phần ngạc nhiên, gã ừ một tiếng đồng ý, rồi cùng nhau rời đi.

Bên trong nhà cộng đồng đã được chiếu sáng lên, lò sưởi trong nhà bập bùng ánh lửa, có người đang làm giá nướng thịt, có người đưa rượu đến, bày ra, đã có không ít người có mặt, mấy người Dữu Khánh cũng đã đến rồi.

Bạch Sơn rõ ràng không quá quen thuộc với người của Ô Lạc tộc, ít nhất là không quen như với Quỳ Quỳ, với những người qua lại bên cạnh, nhiều nhất cũng chỉ là gật đầu cười thể hiện chào hỏi, không ai nói chuyện với y. Y cũng không ảnh hưởng tới mọi người vui vẻ uống rượu, một mình di chuyển dựa theo cạnh tường, ánh mắt quan sát đám người Dữu Khánh có cách ăn mặc khác với người Ô Lạc tộc.

Trái lại, đám người Dữu Khánh thì trò chuyện nhiệt tình với người Ô Lạc tộc, bọn hắn cảm thấy mình cũng giống như những người khác, không có gánh nặng tâm lý ngăn cách gì với người khác, đặc biệt là Nam Trúc, dùng một cái miệng và hai cái tay, gã có thể cùng lúc trò chuyện với mấy người.

Ánh mắt Bạch Sơn dừng lại trên thanh đại kiếm sau lưng Hướng Chân, rồi bỏ qua.

Ánh mắt chỉ hơi đảo qua Nam béo, sau đó dừng lại một chút trên người Mục Ngạo Thiết, cuối cùng khóa chặt Dữu Khánh, người có hai nhúm ria mép trông hèn mọn, tập trung quan sát hắn.

Đối với Thám Hoa lang, y cũng đã ngưỡng mộ danh tiếng hắn từ lâu, hôm nay nhìn thấy bộ ria mép đó thực sự cũng là bắt mắt, ngoại trừ hai nhúm ria mép đó ra, không còn một sợi lông nào.

Không lâu sau, lại có mấy người ào ào đi tới, dung nhập vào trong khung cảnh náo nhiệt xôn xao, đi theo ở phía sau chính là Quỳ Quỳ và Tử Xuyên.

Tử Xuyên bước vào, ánh mắt đảo qua, trước tiên là bắt gặp ánh mắt của Bạch Sơn, sau đó tìm kiếm thân ảnh Dữu Khánh, nhìn chằm chằm Dữu Khánh, quan sát hắn.

Quỳ Quỳ dẫn theo Tử Xuyên và kêu gọi thêm Bạch Sơn, cùng nhau đưa đến trước mặt đám người Dữu Khánh, giới thiệu, "Dữu huynh, đây là…"

Mới nói đến đây, gã liền dừng lại, ngón tay chỉ về phía Tử Xuyên và Bạch Sơn, trong lúc nhất thời gã cũng không biết nên giới thiệu như thế nào, nếu giới thiệu tên thật, nhưng hai người lại đang ăn mặc và đeo râu quai nón như người Quỳ tộc, còn giới thiệu tên giả, vậy thì còn giới thiệu cái rắm gì nữa.

Khi chỉ tay vào Dữu Khánh, gã mới nhớ rằng "Tên thật" của Dữu Khánh là Trương Chi Thần, trong lúc nhất thời, da đầu gã tê dại.

Khi hứng khởi lên gã thực sự không suy nghĩ nhiều như vậy, đến lúc này mới nhận thấy rằng cả ba người mà gã muốn giới thiệu cho nhau vậy mà đều dùng tên giả.

Nếu như gã biết rõ tên gọi của ba người mà gã cho là tên thật đó thực ra đều là tên giả, không biết gã sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Cuối cùng, gã cảm thấy nếu nói tên giả là lừa gạt người, gã đẩy người của Ô Lạc tộc ở bên cạnh ra xa một chút, sau đó mới áp sát đến trước mặt đám người Dữu Khánh, nhỏ giọng giới thiệu hai người ăn mặc kiểu Quỳ tộc này, "Vị này tên thật là Bạch Sơn, tạm thời cải trang thành người của Quỳ tộc ta, dùng tên giả là Quỳ Sơn. Vị này tên thật là Tử Xuyên, dùng tên giả là Quỳ Xuyên. Thực ra, cả hai người đều là người nổi tiếng trong Tu hành giới."

Hai người Bạch, Tử chào hắn bằng một nụ cười, hoặc là gật đầu.

Trên thực tế, đây có thể coi là mục đích chủ yếu khi hai người kéo Quỳ Quỳ tới nơi đây, chính là để lợi dụng Quỳ Quỳ để tiếp cận mục

tiêu với một thân phận khác, nếu cần thiết, Quỳ Quỳ chính là một quân cờ dự phòng của bọn họ.

Bạch Sơn? Tử Xuyên? Người nổi tiếng trong Tu hành giới? Đám người Dữu Khánh chắp tay làm ra vẻ ngưỡng mộ đã lâu, nhưng thực ra trong đầu đều đang vắt óc suy nghĩ, hình như chưa từng nghe nói tới danh hiệu của hai người này.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, kỳ thực bọn hắn vẫn luôn chỉ lăn lộn tại một góc của Tu hành giới, hiếm khi xuất hiện trên sân khấu, tu sĩ trong thiên hạ nhiều như cá diếc sang sông, bọn hắn chưa từng nghe nói tới cũng là chuyện rất bình thường. Điều bọn hắn không hiểu là tại sao họ phải hóa trang thành người của Quỳ tộc? Bộ mặt đầy râu này thật là chướng mắt.

Quỳ Quỳ quay người lại, áp sát trước mặt hai người Bạch, Tử để giới thiệu, "Vị này dùng tên giả là Dữu Khánh, vốn tên thật là Trương Chi Thần. Hắn không phải là người bình thường, hắn đã đoạt danh hiệu đệ nhất trong Triêu Dương đại hội lần trước. Đây là Hướng Chân, cũng là danh sĩ trong Triêu Dương đại hội, thực lực bất phàm, nếu không phải tính cách vô cùng chất phác, nếu thực sự muốn thi đấu, hắn tất nhiên sẽ nằm trong top mười người đứng đầu Triêu Dương đại hội." Tiếp đó gã quay sang nhìn Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, gã không quen biết hai người này.

Nam Trúc chủ động chắp tay, cười cười tự giới thiệu, "Tại hạ là Nam Trúc, chỉ là tán tu."

Tiếp theo tự nhiên là Mục Ngạo Thiết, nhưng trước ánh mắt nhìn chăm chú của mấy người, Mục Ngạo Thiết chỉ chậm rãi quay đầu nhìn sang một bên, hơi có vẻ không coi ai ra gì, dù sao, y chính là không muốn xen lẫn vào mấy màn khách sáo này.

Y không biết rằng những người khác cũng không quan tâm đến y, nhìn thấy bộ dạng của y như vậy thì tự nhiên đều không hề để ý đến y nữa. Quỳ Quỳ trực tiếp kêu gọi mọi người cùng ngồi xuống uống rượu, khung cảnh vui vẻ hân hoan.

Không biết là cố tình hay vô ý, khi ngồi xuống thì Tử Xuyên bước tới một bước, chen vào giữa Bạch Sơn và Dữu Khánh.

Nói là ngồi vào chỗ, thực ra cũng chỉ là ngồi vây quanh lò lửa, thịt còn chưa nướng xong, mọi người ôm bình rượu lên rót rượu, trước tiên uống rượu đã rồi tính tiếp.

Sau khi rượu đã đầy ly, Quỳ Quỳ là người đầu tiên nâng chén lên và nói, "Mọi người uống cạn chén rượu này trước để nâng cao tinh thần nào."

"Được." Mọi người ồ lên hưởng ứng.

Bạch Sơn và Tử Xuyên vượt qua Dữu Khánh cùng nhìn thoáng qua rồi cũng chỉ có thể nhấc chén lên ứng phó. Tuy nhiên, rượu vừa vào miệng, hai người đều hơi nhíu mày, bình thường cả hai người đều đã quen uống hảo tửu, cho nên đối với bọn họ mà nói, nói đây là rượu dở cũng không quá đáng.

Chương 1110: Uống rượu không say người tự say (2)

Sau khi uống hết một chén xuống bụng, một nam tử Ô Lạc tộc lại rót đầy rượu, đứng lên, "Quỳ huynh, ta trước hết kính ngươi một chén! Ngươi rất có thể diện a, bình thường tộc trưởng sẽ không cho chúng ta uống nhiều, huống chi là một lần đưa đến mấy chục vò rượu."

Quỳ Quỳ cười ha hả, cũng không nhiều lời, chấp nhận, ngẩng đầu uống cạn, phong thái rất hào sảng.

"Tửu lượng tốt." Dữu Khánh đột nhiên cất lên một tràng vỗ tay tán thưởng, khiến cho tất cả mọi người dồn dập quay đầu nhìn hắn, kể

cả hai người Bạch, Tử, ngay cả mấy người Nam Trúc cũng không ngoại lệ.

Còn chưa hết, ngay sau đó Dữu Khánh lại đứng lên, đưa ra đề nghị, "Nếu đã là không say không về, vậy thì không thể thi pháp giải rượu, nếu không chẳng phải sẽ lãng phí rượu ngon của Ô Lạc tộc sao, sẽ làm hỏng ý tốt của Ô Lạc tộc?"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thoáng trao đổi ánh mắt với nhau, đều ngầm hiểu được, biết rằng lão Thập Ngũ bắt đầu gây rối.

Quỳ Quỳ tán đồng, vỗ vỗ ngực nói: "Có phải là tửu lượng tốt hay không phải nhìn xem bản lĩnh thật sự, nếu như thi pháp hóa giải chẳng phải mọi người đều là tửu lượng tốt hay sao? Tất cả đều không cho phép thi pháp, là nam nhân thì dùng cơ thể chịu đựng."

"Được." Mọi người lũ lượt hưởng ứng.

Bạch Sơn và Tử Xuyên vô thức cùng cúi mắt xuống, nhìn một đống rượu dở bày ở trước mặt.

Chẳng bao lâu, thịt đã nướng xong, và được cắt ra chia tới cho mọi người, có người chuyên lo việc này.

Bầu không khí càng ngày càng sôi động, nhóm người Dữu Khánh, trừ Hướng Chân ra, mỗi người đều rất nhiệt tình, liên tục nâng chén kính người này kính người kia, rất có khí thế muốn đại chiến ba trăm hiệp với người khác, kích thích nhóm người Ô Lạc tộc dâng trào chiến ý.

Hiện tại hai người Bạch, Tử mới phát hiện ra rằng thì ra mấy tên gia hỏa này còn có một mặt nhiệt tình yêu thích hoạt động ăn uống nhậu nhẹt này, trước đây chưa từng nghe nói tới điều này.

Nhìn thấy đám người trong căn phòng này thật sự ra sức ăn uống thả cửa, hai người bọn họ không kiên trì được bao lâu liền không ngồi yên được nữa, bất kể có thi pháp giải rượu hay không, cứu liên

tục uống hết chén này đến chén khác loại rượu dở như vậy, bọn họ thực sự khó thể giữ được cảm xúc của mình.

Đã quen tao nhã quen rồi, vốn cho rằng mình có thể thích nghi được nhưng thực tế lại rất khó để thích hợp, không bao lâu sau hai người liền nảy sinh ý nghĩ rời đi.

Sau đó, Bạch Sơn là người đầu tiên lấy cớ đứng dậy, giả vờ không uống nổi nữa, thừa nhận chịu thua, rước lấy một tràng cười phá lên trêu chọc.

Khi đi qua bên cạnh Dữu Khánh, y hơi cúi người xuống vỗ vai Dữu Khánh, nói hắn về sau có rảnh rỗi thì đến chỗ y chơi, nói là Quỳ Quỳ biết nơi y ở. Dữu Khánh vui vẻ đồng ý, còn lịch sự muốn đưa tiễn y đi, nhưng y xua tay từ chối.

Loạng choạng đi ra khỏi nhà cộng đồng, vừa bước vào trong bóng tối, bước chân của y lập tức khôi phục lại sự ổn định tự nhiên.

Cũng không biết có phải do tửu lượng ít ỏi của khiến cho Quỳ Quỳ xem thường, hay là vì Quỳ Quỳ đã uống nhiều, gã cầm chén rượu lên bắt đầu nói xấu Bạch Sơn, "Các ngươi đừng thấy bộ dạng hắn bình thường thoải mái tự tại, hồi trước, hắn từng bị nữ nhân đá. Hắn vốn có một tình nhân, vô cùng yêu thích, nào ngờ nữ nhân đó lại gặp được một nam nhân có thực lực cao hơn, không chỉ đá hắn, còn suýt chút nữa bị đôi nam nữ đó hại chết. Mạng của hắn là lết từ trong hố đi ra. Ôi! Thật thảm a! Đã một đống tuổi rồi, giờ rơi vào tình cảnh đến nay vẫn không tìm được một bà nương nào."

Dữu Khánh cúi đầu cụp mắt, rất muốn hỏi gã, bên trong Quỳ tộc cho phép xảy ra chuyện như vậy sao? Ngươi là đang định vạch trần thân phận người ta không phải là tộc nhân Quỳ tộc ngươi ư.

Nam Trúc chậc chậc than thở, "Không thể nào a, trông không giống a!"

Quỳ Quỳ ha hả cười to, nốc một ngụm rượu rồi đột nhiên chỉ vào Tử Xuyên, vỗ bắp đùi cười cạc cạc quái dị nói: "Không tin thì hỏi hắn đi, là hắn nói cho ta biết."

Mọi người đồng loạt quay nhìn Tử Xuyên, Tử Xuyên giật giật khóe mày, lườm gã một cái, bất động thanh sắc cầm chén rượu lên nhấp một miếng, không có đáp lại bất kỳ lời nào.

"Hắn còn nhờ ta tìm cho Quỳ Sơn một lão bà. Hương nhi cô nương của Ô Lạc tộc các ngươi thật xinh đẹp nha, Quỳ Sơn đã từng lén lút đi xem rồi. Hắc hắc, là ta dẫn hắn đi. Về sau, ta sẽ tìm tới tộc trưởng các ngươi nói chuyện hôn sự cho bọn họ…"

Cả đám người hứng thú lắng nghe, lúc này Tử Xuyên cũng có vẻ không uống nổi nữa, chỉ là y không muốn giả vờ làm bộ dạng say rượu, chỉ nói là mình không thể uống nổi nữa, nói xong liền đi.

Khi rời đi, y cũng vỗ vai Dữu Khánh, Dữu Khánh lại lịch sự nói muốn đưa tiễn y một đoạn.

Theo lẽ thường, với người đã uống nhiều rượu, nếu ngươi đề nghị đưa tiễn, cơ bản đều sẽ bị từ chối, nhưng lần này thì khác, Tử Xuyên thuận miệng đồng ý.

Dữu Khánh không nói nên lời, lời đã nói ra không thể nuốt vào lại, hắn đành miễn cưỡng tươi cười, đứng dậy đỡ lấy một cánh tay y.

Sau khi nâng đỡ y đưa đi đến một chỗ tối om bên ngoài, Tử Xuyên chợt đẩy tay hắn ra, dừng lại nói: "Đa tạ đưa tiễn, ta không say, tạm biệt ở đây đi."

Dữu Khánh cũng có cảm giác người này không giống say rượu, hắn ý thức được rằng y để cho mình đưa y đi ra ngoài có khả năng có ý khác.

Quả nhiên, ngay sau đó Tử Xuyên liền hỏi, "Nghe nói Chung Nhược Thần của Ty Nam phủ vốn là vị hôn thê của ngươi, nhưng bởi vì thế

sự biến đổi mà bỏ lỡ. Ta đã gặp cô nương đó ta, huệ chất lan tâm, còn tinh thông cầm kỳ thư họa, là một cô nương tốt để kết đôi, bỏ lỡ rất đáng tiếc. Kết hợp với nhau chắc chắn được lợi cả đời. Hôm nay, ngươi và ta có thể quen biết nhau, cũng là duyên phận, nếu như ngươi còn muốn gương vỡ lại lành, thì cứ nói một câu, có lẽ ta có thể giúp được."

Đối với thân phận Thám Hoa lang của mình, ở tại đây, Dữu Khánh cũng không mong chờ có thể giữ được bí mật, chỉ là hắn có phần ngạc nhiên, không biết tại sao vị này lại đột nhiên nhắc đến chuyện này, nhưng hắn không muốn nói về chuyện này, hắn nhạt nhẽo đáp lại một câu, "Chuyện quá khứ đều đã qua rồi."

Tử Xuyên nhàn nhạt hừ một tiếng, "Chỉ cần các ngươi nam chưa kết hôn, nữ chưa gả chồng, lời ta nói vĩnh viễn có hiệu lực, nghĩ thông suốt thì tới tìm ta, ngươi tự giải quyết cho tốt đi."

Bộ dạng như trách hắn không biết suy xét, phất tay áo bỏ đi.

Chuyện gì vậy chứ? Dữu Khánh có phần khó hiểu nhìn theo bóng lưng y biến mất, vuốt vuốt ria mép, xoay người quay lại.

Khi vừa mới quay trở lại trong nhà cộng đồng, hắn liền thấy Quỳ Quỳ chỉ vào hắn, vẻ mặt hưng phấn nói to, "Đang chờ ngươi về đề nói đó. Ngươi không biết đi, tên Quỳ Xuyên mà ngươi vừa mới đưa tiễn đó, đường tình của hắn cũng rất lận đận nha. Hắn cũng có yêu thích một cô nương, nhưng cô nương đó lại thích nam nhân khác, còn gả cho người ta. Kết quả, hắn không chỉ không oán hận, mà còn luôn ở bên cạnh cô nương đó, còn một mực giúp đỡ nam nhân của cô nương đó bảo vệ gia nghiệp…"

Hiện trường vang lên một tràng âm thanh xôn xao kinh ngạc, có người ngạc nhiên hỏi: "Người khác cướp nữ nhân của mình, hắn lại còn giúp người khác bảo vệ gia nghiệp, làm sao có thể có chuyện như thế?"

Quỳ Quỳ cười ha hả nói: "Các ngươi không tin thì đi hỏi Quỳ Sơn đi. Là hắn nói cho ta biết."

Chương 1111: Thoải mái tự nhiên (1)

Trong phòng vừa mới dứt lời, ngoài cửa vào liền vang lên một tràng tiếng ho khan có vẻ cố ý, làm cho mọi người đồng loạt quay nhìn ra phía ngoài cửa. Bọn hắn nhìn thấy một lão già tóc nửa vàng nửa đỏ xuất hiện nơi cửa vào, đó chính là Dược Đồ.

Bậc cấp bên ngoài không cao, chỉ có ba bậc cấp bằng đá, Dược Đồ bước ra khỏi bóng tối, đi lên bậc cấp nhưng không vào cửa, lão ta đứng ở bậc thềm trước cửa nhà, quét mắt nhìn mọi người một lượt, rồi chăm chú nhìn Quỳ Quỳ với ánh mắt phức tạp.

Tiếng cười nói xôn xao trong đại sảnh lập tức dừng lại, ngoại trừ đám người Dữu Khánh ra, những người khác đồng loạt đứng lên hành lễ, Quỳ Quỳ cũng vậy, địa vị của Dược Đồ tại Đại Hoang Nguyên không phải tầm thường, ngay cả với tính tình của gia gia gã mà cũng phải nhường nhịn ba phần, huống chi là gã.

Không có cảm xúc gì với việc mọi người hành lễ, lão ta nhìn thẳng vào Quỳ Quỳ, hỏi: "Ngươi là người Quỳ tộc?"

Quỳ Quỳ khúm núm gật đầu, "Vâng."

Dược Đồ hỏi tiếp: "Quỳ Bảo là gì của ngươi?"

Quỳ Quỳ đáp: "Là gia gia của ta."

Dược Đồ cười ha hả, nói: "Xem ra, Quỳ Bảo đúng là đã sinh được một đứa cháu tốt. Tiểu tử, giữ lại cho Quỳ tộc ngươi một chút khẩu đức đi." Rồi cũng không nói là có ý gì, nói xong lập tức quay người bỏ đi.

Lão ta vốn là đi tìm Dữu Khánh, muốn hỏi thăm về loại thuốc giải kia, nhưng phát hiện thấy mấy người Dữu Khánh không có ở trong nhà, sau khi hỏi thăm lão ta được biết bọn hắn đang ăn uống ở nơi này, liền đến đây tìm, khi vừa mới đi đến bên ngoài liền nhìn thấy Bạch Sơn nghênh ngang ra khỏi cửa.

Ban đầu, lão ta chỉ cảm thấy người này trông có vẻ quen mắt, nhưng chưa nhận ra đó là ai, trùng hợp là sau đó, Quỳ Quỳ ở bên trong lôi chuyện cũ năm xưa của Bạch Sơn ra trêu chọc, tức thì đã gợi ý cho lão ta. Trong lúc lão ta còn đang hoài nghi chưa thể xác định thì lại nhìn thấy Tử Xuyên và Dữu Khánh cùng đi ra.

Lão ta đứng trong bóng tối ở một bên nhìn thấy Tử Xuyên nói chuyện với Dữu Khánh, với tu vi của mình, lão ta thậm chí còn nghe được nội dung nói chuyện của hai người, bởi vì khi nói chuyện, hai người không có quá mức che giấu.

Và trong lúc nói chuyện, Tử Xuyên cũng nhàn nhạt liếc nhìn về phía bóng tối nơi lão ta đứng, tựa hồ đã phát hiện ra lão ta.

Nhìn thấy sự xuất hiện của Bạch Sơn và Tử Xuyên, trong lòng lão ta như kinh đào hãi lãng, không ngờ rằng một số người đã bắt đầu đích thân xuất hiện trên sân khấu, như vậy lão còn có thể làm gì? Lão ta lập tức ý thức được, mình đã không còn tư cách nhúng tay, hơn nữa, Đại tộc trưởng lại chậm chạp không có phản ứng, đối mặt với trung tâm cơn lốc đang dần hình thành, lão ta đã muốn tránh đi. Lão ta đã sợ rồi, không có ý định tìm Dữu Khánh nữa, dù sao đồ đệ của mình đã được thoát thân, mình trốn ở một bên đi.

Nhưng sau đó, Quỳ Quỳ lại bắt đầu đâm chọc sau lưng Tử Xuyên, lão ta nghe một hồi, thực sự là không nhịn được nữa, cho nên mới lộ diện nhắc nhở một chút.

Đáng tiếc, cả đám người đều không hiểu được ý của lão, sau khi lão ta đã rời khỏi, mọi người lại tiếp tục nâng chén cụng ly, hừng hực khí thế chiến đấu.

Từng vò rượu cạn đáy, đêm càng ngày càng sâu, vốn vẫn luôn âm thầm cân nhắc thời cơ, Dữu Khánh nhận thấy thời điểm này đã phù hợp, hắn đưa mắt ra hiệu cho Nam Trúc.

Nam Trúc hiểu ý, lập tức cụng chén với người cùng uống mặt mày đỏ bừng bên cạnh, "Cạn chén, không thể chỉ uống một nửa, uống hết nào."

"Cạn." Người đó mới ngửa đầu uống cạn, thân thể liền nghiêng sang một bên, ngã vào trong người Nam Trúc, chén rượu trong tay rơi xuống.

Trông có vẻ như là tửu lượng không tốt, đã say rồi, thực ra là bị Nam Trúc âm thầm điểm huyệt ngã xuống, Nam Trúc thuận thế đỡ lấy, rú lên quái dị: "Ai nha, tửu lượng chỉ như vậy mà dám ồn ào với ta sao?"

Gã trực tiếp giở trò động tay động chân ngay trước mặt nhiều người như vậy, mà không có chút nào e sợ, hơn nữa, ra tay rất thoải mái tự nhiên, đây là điều không thể tưởng tượng được trong những năm đầu rời núi.

Nhìn thấy một người đã say gục ngã, mọi người đều cười ha hả.

Dữu Khánh lập tức lên tiếng trách: "Không phải là nữ nhân, đỡ làm gì, kéo hắn vào trong phòng, để hắn ngủ ở đó đi."

Hắn chủ động lựa chọn tổ chức ăn nhậu trong nhà cộng đồng này, tự nhiên là bởi vì đã xem xét trước hoàn cảnh, địa thế và cấu trúc của căn nhà này.

Nam Trúc lập tức đứng dậy kéo nam tử say rượu đi.

Trong lúc mọi người còn đang sửng sốt thì Dữu Khánh lại nhấc tay quay một vòng chỉ tới mọi người, nói: "Gục người nào kéo đi người đó, cú lần lượt như thế, ai gục xuống thì kéo vào bên trong, Để xem ai có thể ở lại đến cuối cùng."

Quỳ Quỳ ha hả cười to, hai tay đấm bộp bộp lên ngực, "Được, cứ làm như vậy đi."

Một đám người lại bắt đầu dốc sức tố nhau, không lâu sau, đến lượt một người ở bên cạnh Mục Ngạo Thiết gục xuống.

Hướng Chân thờ ơ quan sát, gã đã nhận thấy tình hình không thích hợp, cũng thấy Dữu Khánh âm thầm nháy mắt với mình, gã không ngốc, có thể hiểu ý, đang nhắc mình đừng có vạch trần.

Trong mắt của những người ngoài, Hướng Chân một mực tách riêng mọi người, không hòa vào bầu không khí, lúc đầu người Ô Lạc tộc còn muốn ép gã tham gia, nhưng thấy gã thực sự không dung nhập, hơn nữa Quỳ Quỳ còn chêm một câu "Hắn chính là khúc gỗ, không cần quan tâm tới hắn", vì vậy những người khác liền xem gã như khúc gỗ, không để ý đến gã nữa.

Một lúc sau, Dữu Khánh cũng kéo một người say rượu khác vào căn phòng phía sau.

Người này đổ xuống, người kia gục xuống, cũng không thể chỉ có người ta say, thời cơ đến rồi, Dữu Khánh đưa mắt ra hiệu, Mục Ngạo Thiết cũng đổ nhào xuống. Tửu lượng của tên to con này gây nên một tràng cười nhạo. Người Ô Lạc tộc bên cạnh liền kéo y đi, ném lại trong căn phòng phía sau.

Sau một thời gian dốc sức cụng ly, lại lần lượt có người gục ngã, vẫn đang một mực suy nghĩ phải xử lý tên Hướng Chân theo đuôi này như thế nào, Dữu Khánh chợt nói với gã: "Hướng Chân, ngươi không thích khung cảnh này thì đừng có ở đây nữa, chúng ta đều uống rất cao hứng, ngươi đừng ở đây làm hỏng nhã hứng của chúng ta. Ngươi vào bên trong trông chừng mọi người đi, nếu có ai nôn mửa gì đó thì giúp đỡ một chút."

Hướng Chân lúc đầu không muốn để ý tới, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt ra hiệu của Dữu Khánh thì gã tự phán đoán rồi thực hiện theo lý trí, cho dù không biết mấy tên này rốt cuộc muốn làm gì, y

vẫn đứng dậy đi làm theo lời dặn. Một số thời điểm, y rất hợp tác với mấy sư huynh đệ bọn hắn.

Hiện trường ít người đi, vòng người vây quanh lò lửa lại thu hẹp đi một ít, mỗi người đều bày ra quyết tâm chiến đấu đến cùng.

Lại tiếp tục uống, Nam Trúc, người nói nhiều nhất tại đây cuối cùng cũng gục xuống, nhanh chóng bị kéo ra phía sau.

Khi bắt đầu buổi tiệc, tổng cộng có khoảng hai mươi người, lúc này đã có gần một nửa gục ngã xuống. Sau một lần mấy khúc gỗ được ném vào trong lò lửa, bắn tung lên một đống đốm lửa, đến phiên Dữu Khánh gục xuống, đổ vào trên người Quỳ Quỳ.

Đã khiến cho đệ nhất nhân Triêu Dương đại hội phải gục xuống, người đứng thứ hai là Quỳ Quỳ thực sự rất phấn khích, cảm thấy rất tự hào, gã ngửa mặt lên trời cười to, rồi đích thân kéo Dữu Khánh đi, ném ra phía sau. Sau đó quay lại kêu gọi những người còn lại tiếp tục chiến đấu, gã thề phải đoạt lấy danh hiệu đệ nhất đêm nay.

Chương 1112: Thoải mái tự nhiên (2)

Tại sảnh phía sau, Dữu Khánh từ từ xoay người ngồi dậy, đâu có nhìn thấy chút men say nào, thoáng nhìn ánh lửa lắc lư ở sảnh trước bên ngoài cửa, hắn đứng dậy men tới cửa lặng lẽ quan sát động tĩnh ăn uống ở sảnh trước.

Hướng Chân ngồi ở bên cạnh quay đầu nhìn hắn, yên tĩnh quan sát những gì diễn ra.

Quay đầu lại nhìn một đám người nằm trên mặt đất, Dữu Khánh quay trở lại nhỏ giọng khẽ gọi, “Dậy đi.”

Vì vậy, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đòng thời mở mắt ra, đứng lên, Dữu Khánh đưa tay ra hiệu, ba sư huynh đệ lập tức ngồi xổm trên

mặt đất, bắt đầu tìm kiếm xem "Người say" Ô Lạc tộc nào phù hợp với mình, sau đó cởi y phục của bọn họ ra, đồng thời cũng cởi y của mình, thay đổi y phục với nhau.

Hướng Chân không phải là người khôn khéo lõi đời gì, nhưng cũng không ngốc, thoáng chốc liền nhận ra được bọn hắn muốn làm gì, gã lập tức làm theo, cũng đi tìm kiếm "người say" có hình thể thích hợp với mình.

Trong lúc gã đang xõa tóc mình ra, Dữu Khánh nhìn thấy liền sửng sốt, bước tới hai bước, chụp lấy cổ tay gã, thấp giọng hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

Hướng Chân nhỏ giọng đáp, "Không phải đang cần thay đổi y phục để rời đi sao?"

Dữu Khánh: "Ngươi đổi cái rắm a! Ngươi đổi quần áo xong là có thể hóa trang đi ra ngoài được hả? Ngươi vác theo một thanh kiếm to như thế đi khắp nơi, muốn giấu trong người cũng giấu không được, có thể giống người Ô Lạc tộc sao? Chúng ta mang theo sơ hở như ngươi vậy, còn thế nào thoát thân được không?"

Hướng Chân thái độ kiên quyết, "Ta cũng muốn đi."

Dữu Khánh trấn an, "Ngươi hãy nghe ta nói, ngươi tạm thời ở lại nơi này phối hợp với chúng ta một chút, đừng để cho mấy người ăn ăn uống uống ở bên ngoài phát hiện ra chúng ta không còn ở đây. Nếu có người tới đây nhìn chúng ta, ngươi đối phó chiếu lệ một chút. Còn nếu như lại có người say được đưa tới đây, ngươi đến cửa vào nhận lấy đưa vào trong, đừng để người ta có thể dễ dàng phát hiện được chúng ta đã rời đi, kéo dài nhiều một chút thời gian cho chúng cho thoát thân."

Hướng Chân nói một cách đơn giản và trực tiếp: "Các ngươi định ném ta lại đây, chạy trốn."

Dữu Khánh ôi ôi nói: "Lần này sẽ không. Ngươi không nhìn xem tình huống bây giờ ư, chỉ với những bí mật mà ngươi đã biết, chúng ta cũng không dám để cho ngươi rơi vào trong tay những người đó. Lần này, chúng ta nhất định sẽ dẫn ngươi cùng nhau độ kiếp. Trước tiên ngươi cứ ở lại đây kéo dài thời gian đi. Ngươi cũng không cần phải dịch dung hay cải trang, khi ngươi muốn rời đi thì có thể thoải mái đi ra từ phía trước, mấy tên đang ăn uống nhậu nhẹt bên ngoài nhiều nhất cũng chỉ liếc mắt nhìn ngươi mà thôi, với đức hạnh không được lòng người của ngươi, đảm bảo bọn họ còn chẳng thèm mở miệng hỏi han ngươi câu nào.

Sau khi ra khỏi căn nhà này, ngươi có thể tìm một góc nào đó rồi trực tiếp rời đi là được. Chúng ta phải chạy trên mặt đất, nhưng ngươi có thể ngự kiếm phi hành, rất dễ dàng đuổi theo chúng ta. Khi ngươi đột nhiên bay đi, bên này sẽ không kịp phản ứng, cho dù có ánh mắt nhìn chằm chằm vào chúng ta, ta cũng không tin đích thân những cao thủ Cao Huyền biết bay sẽ đi làm công việc theo dõi, chờ đến khi bọn họ kịp phản ứng lại, làm sao có thể tìm được ngươi, lúc đó ngươi đã chạy vô tung vô ảnh rồi."

Trong lúc tận tình khuyên bảo như vậy, trong lòng hắn ít nhiều cũng có phần oán giận vị Ong chúa trong Bách Hoa tiên phủ kia, tại thời điểm rời đi tiên phủ, nếu không phải có vị Ong chúa đó giúp tên này thoát khốn, thì với tính cách của Hướng Lan Huyên, nàng ta nhất định đã giết tên này diệt khẩu rồi, như vậy chẳng phải đã bớt được khối rắc rối rồi ư.

Không phải hắn chưa từng nảy sinh ý nghĩ diệt khẩu, mà là đến bây giờ hắn đã không đành lòng hạ thủ nữa, lúc trước khi bọn hắn bị truy sát, người này đã liều mạng để cứu bọn hắn.

Nói cách khác, nếu không phải có vị này đi theo, lúc đó bọn hắn có khả năng đã ngã trong tay của Long Hành Vân và Bặc Tang Tang rồi.

"Đúng vậy, đúng vậy. Hướng Chân, ngươi cứ nghe lời lão Thập Ngũ đi, không sai đâu." Nam Trúc ở bên cạnh liên tục nhẹ giọng hùa

theo, bộ y phục Ô Lạc tộc trên tay có phần khó mặc, nguyên nhân đương nhiên là bởi vì gã quá béo.

Hướng Chân suy nghĩ một chút, hỏi: "Cần kéo dài bao lâu?"

Dữu Khánh lập tức nói: "Một canh giờ, tối đa là một canh giờ rưỡi ngươi phải rời đi, kéo dài quá lâu sẽ dễ gây ra nghi ngờ. Nếu như ngươi không thể kịp thời rời đi, đó cũng là một phiền phức."

Hướng Chân buông lỏng năm ngón, thả y phục của "Kẻ say" xuống, mặc dù không nói ra, nhưng gã đã dùng hành động để thể hiện sự đồng ý.

Dữu Khánh tức thì thở phào nhẹ nhõm, sau khi vội vàng thống nhất địa điểm gặp mặt xong, hắn nhanh chóng quay lại lột một bộ y phục, thay vào.

Là người thực hiện sau cùng, nhưng khi hắn đã thay đồ xong rồi, Nam Trúc vẫn còn đang loay hoay vật lộn với bộ y phục của mình, trông gã có vẻ sốt ruột, hình như trong đời này, đây là lần đầu gã thấy sốt ruột bởi vì hình thể của mình, trước đây gã không bao giờ ngờ tới hình thể của mình lại liên quan đến tính mạng của mọi người.

May mà Dữu Khánh lên tiếng hỗ trợ giải vây đúng lúc, "Ngươi còn muốn trang điểm cho xinh đẹp hay sao? Thi pháp co thịt lại đi, tạm thời ứng phó cho qua nơi đây đã."

Nam Trúc tức thì như được đại xá, hít một hơi thật sâu, thi pháp co người lại, thân thể tròn vo tức thì như một cục bột mì bị bàn tay bóp lại, cưỡng ép thu vào không ít, cuối cùng gã thuận lợi mặc vào bộ đồ của Ô Lạc tộc.

Thực ra, thứ này không tính là quần áo, trang phục nam nhân của Ô Lạc tộc ngay cả cái quần cũng không có, phần thân dưới rất mát mẻ, chỉ có đôi giày rơm và xà cạp, nửa người trên quấn một tấm da thú để lộ cánh tay.

Tóc dài buông rũ xuống vai, thêm một chiếc băng đô nữa là xong.

Sau khi tự kiểm tra lại một chút, Dữu Khánh cảm thấy mấy nơi lộ ra như cánh tay, bắp đùi quá trắng, vì vậy, bọn hắn lại phủ thêm một lớp bụi trên người.

Xem lại một lần nữa, nhận thấy đã khá ổn, Nam Trúc là người đầu tiên đi ra ngoài.

Đi ra khỏi cửa nhỏ ở phòng trong, gã không dám đi vào sảnh chính, mà đi đến cánh cửa sau của hậu đường, cọt kẹt, rất tự nhiên mở cửa ra.

Âm thanh mở cửa khiến cho những người đang nhậu nhẹt ở sảnh trước im bặt, Dữu Khánh lập tức ra hiệu cho Hướng Chân ở bên cạnh làm theo thống nhất trước đó, Hướng Chân lập tức hỏi với ra phía trước: "Có thể đi tiểu ở phía sau không?"

Nếu như có người tới đây nhìn, gã còn phải bước tới ngăn cản.

May mà mấy người ở phía trước còn đang hăng hái đấu nhau, không ai muốn đứng dậy, vừa nghe được giọng của gã, Quỳ Quỳ liền giành quyết luôn, "Nơi này không có chú ý quá nhiều như bên ngoài của các ngươi, tự tìm một góc tường để giải quyết đi."

Hoạt động ăn uống ở sảnh trước lại tiếp tục diễn ra.

Nam Trúc hùng dũng đi ra ngoài, rồi thực sự tìm một góc tường ở phía sau, xèo xèo xả nước tiểu, sau đó xoay người vén tóc dài, thoải mái tự nhiên rời đi, bước đi hùng dũng dưới ánh trăng sao.

Dựa theo lần thăm dò đường đi nước bước trong Ô Lạc tộc lúc trước, sau khi ra khỏi nhà cộng đồng một khoảng cách, gã lấy ra một cây đuốc từ dưới mái hiên, đốt cháy lên, giơ cao hơn đỉnh đầu một chút, nhờ bóng tối dưới đuốc khiến người khác khó nhìn rõ được khuôn mặt, gã thoải mái tự nhiên rời đi.

Chương 1113: Đã chạy rồi (1)

Đợi cho Nam Trúc đã đi được một khoảng thời gian, tiếp đó Mục Ngạo Thiết mới ra khỏi cửa, cũng làm như Nam Trúc, không có gì phải lén lút, không cần phải trốn trốn tránh tránh, cứ như vậy tự nhiên thoải mái rời đi.

Hoạt động ăn uống đấu tửu lượng ở sảnh trước vẫn đang tiếp tục, người ít đi, giọng nói lại càng lớn hơn.

Chờ đến khi Dữu Khánh chuẩn bị nghênh ngang rời đi thì Hướng Chân đột nhiên đưa tay ngăn hắn lại, chỉ vào môi hắn, ý nhắc nhở hắn cạo chút ria mép đó đi.

Dữu Khánh sờ sờ ria mép của mình, không đặt nặng, nói: "Trời đêm trời tối, nếu thật sự nhìn thấy rõ cả râu ria, vậy thì có cạo hay không cạo đều giống nhau, chẳng ai chạy thoát được."

Trên thực tế, khi dùng cách này để rời đi, hắn quả thực là không đặt nặng, cho dù có bị phát hiện thì thế nào chứ? Nếu những người đó muốn bắt hắn thì không cần phải chờ đến bây giờ, chờ tới bây giờ chẳng phải là để nhìn xem hành động của hắn ư.

Đương nhiên, lỡ bị phát hiện thì đó cũng là chuyện không còn cách nào, phí nhiều công sức như vậy tự nhiên không muốn bị phát hiện.

Hướng Chân hỏi tiếp, "Có cần thông báo cho Tô Bán Hứa không?"

Dữu Khánh lắc đầu không chút do dự "Không cần phải đề ý đến hắn, đến thời gian phù hợp, ngươi cứ rời đi là được."

Hắn biết rõ, nếu lần này bọn hắn chạy thoát mà không bị phát hiện, khả năng Tô Bán Hứa gặp chuyện không may là khá lớn, còn nếu các thế lực đó phát hiện ra bọn hắn khi đang thoát thân, bọn họ có thể sẽ tiếp tục án binh bất động, có khả năng sẽ không động đến Tô Bán Hứa.

Việc này đúng là có chút không để ý đến sự sống chết của Tô Bán Hứa, hiện tại hắn cũng chỉ có thể làm như thế mà thôi, bởi vì bọn hắn cũng không có đủ năng lực để kiểm soát tất cả các phương diện. Nếu hắn nói cho Tô Bán Hứa, gã sẽ lập tức nói cho Hướng Lan Huyên, hiện tại hắn vẫn không thể tin được Hướng Lan Huyên, không dám đem toàn bộ tính mạng của mấy sư huynh đệ bọn hắn đặt cược vào nàng ta.

Hướng Chân gật đầu, Dữu Khánh lập tức theo cửa sau lẻn đi ra ngoài, rồi cũng vung vẩy nước tiểu xong mới nghênh ngang rời đi.

Hắn làm như mình là người Ô Lạc tộc đang ở trong bộ tộc của mình, lấy cây đuốc đốt lên đi tuần tra ban đêm. Vòng vòng vo vo đi vào sâu trong núi, khi rẽ vào một chỗ hõm núi ẩn khuất, hắn đột nhiên dập tắt đuốc, sau đó nhanh chóng luồn lách giữa núi rừng.

Chạy một mạch đến trước một thác nước, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã chờ đợi sẵn từ lâu nhanh chóng chạy đến đón hắn. Ba người từ ba phương hướng khác nhau đi vòng đi vèo đến đây gặp mặt. Đây là địa điểm tụ tập mà bọn hắn đã thỏa thuận trước đó. Khi đến được Ô Lạc tộc thì trời đã tối, bọn hắn không nhìn thấy rõ được nhiều địa hình từ trên trời, thác nước này là một nơi bọn hắn nhìn thấy được, và có âm thanh để nhắc nhở.

Sau khi gặp mặt, bọn hắn không có gì để nói, xác định xong phương hướng liền lập tức lướt nhanh rời đi…

Trước lò lửa, đám nam nhân vẫn đang còn đang đấu rượu, mặt đỏ tới mang tai, gần mười người còn lại này có vẻ tửu lượng đều rất tốt, không còn ai dễ dàng ngã gục. Đều là tu sĩ, nếu không có ai âm thầm hạ gục bọn họ thì không có dễ dàng say gục như vậy, đó là chuyện bình thường.

Lúc trước Dữu Khánh lo lắng người ở sảnh trước sẽ chạy đến sảnh sau để xem xét tình hình những người say rượu, nhưng tình huống đó không có xảy ra, những người ở sảnh trước chỉ lo tập trung ăn uống, không ai quan tâm đến đám người đã say.

Lẳng lặng chờ đợi qua một canh giờ rưỡi, Hướng Chân đứng dậy rời đi. Gã trực tiếp rời đi qua sảnh trước, đi qua bên cạnh một đám người đang so rượu, căn phòng tràn ngập mùi rượu và thịt nướng.

Khi mọi người nhìn thấy gã, cũng chỉ có mình Quỳ Quỳ cất lời, "Gỗ, đi rồi sao? Đến đây uống mấy chén với chúng ta đi."

Hướng Chân chỉ liếc mắt nhìn gã, rồi chẳng thèm để ý đến gã ta, đi thẳng ra cửa.

"Hừm." Quỳ Quỳ cất tiếng khinh thường, cũng không thèm để ý đến gã nữa, rót đầy rượu cho mình rồi tìm người khác cụng chén.

Hướng Chân không có quay trở về căn nhà sàn mình ở, trực tiếp ra khỏi thôn trại, đi vào trong núi, tại một nơi ở sâu trong núi rừng, thanh đại kiếm sau lưng được rút ra khỏi vỏ, chở người luồn lách giữa rừng cây, rồi bay vút lên không tại nơi xa, nhanh chóng biến mất giữa trời sao lấp lánh.

"Đã đi rồi?"

Ô Ô đang tọa trấn trong sơn động ngước mắt nhìn người bẩm báo phía trước bàn đá.

Người báo cáo: "Chắc hẳn là đã đi rồi. Hắn có thể ngự kiếm phi hành, chúng ta muốn theo cũng theo không kịp. Đã tìm khắp vùng núi rừng đó nhưng vẫn không thấy bóng người đâu, tuy nhiên chúng ta gặp được người của Đại Nghiệp ty cũng đang tìm kiếm."

Ô Ô suy nghĩ một chút, hỏi: "Mấy người A Sĩ Hành vẫn còn đang uống rượu chứ?"

Người báo cáo: "Vẫn còn đang ở đó ầm ĩ so tửu lượng."

Ô Ô: "Đến đó xác nhận lại xem, cần phải xác nhận rõ ràng."

Ý của gã rất đơn giản, chỉ cần mấy người Dữu Khánh còn ở đó, những kẻ khác có đi hay không cũng không quá quan trọng.

Vì vậy rất nhanh liền có một gã tộc nhân Ô Lạc tộc xông vào trong nhà cộng đồng, tắc lưỡi hỏi: "Các ngươi vẫn còn đang uống ư?"

Quỳ Quỳ gọi mời, "Tới đây tới đây, ngồi xuống cùng uống nào."

Người tới xua tay, nhìn quanh một vòng, "Tại sao chỉ có các ngươi, những người khác đâu? Không phải mấy vị khách mới đến cũng đang uống rượu tại đây sao?"

Có người cười to nói: "Ha hả, đã bị chúng ta chuốc say, ném ra ngủ say ở phía sau rồi."

"Hơi ẩm từ mặt đất lên, trong nhà sàn cũng không ít, để ta đi xem." Người đến giống như là sợ thất lễ với quý khách, bước nhanh ra phía sau để kiểm tra, kết quả có thể biết được, gã rất nhanh quay trở lại, hỏi: "Người đâu, bọn hắn đi đâu rồi?"

Một người có vẻ đã ngà ngà say xua tay, cho rằng gã quá ồn ào, "Cái gì đi đâu chứ?"

"Không thấy người đâu nữa."

"Làm sao có thể không thấy." Có người đứng dậy đi xem.

Chỉ chốc lát sau, phát hiện thấy đúng là không thấy khách đâu nữa, có người chạy đến căn nhà sàn mà đám người Dữu Khánh ở lại nhìn xem, ở đó cũng không có. Vì vậy những khúc củi đang cháy trong lò lửa liền được rút ra làm đuốc, một đám người nồng nặc mùi rượu chia nhau tìm kiếm khắp trong ngoài nhà cộng đồng.

Động tác này tức thì kinh động đến không ít người, Bạch Sơn và Tử Xuyên lại lần nữa đích thân tới hiện trường, ánh mắt hai người đều lộ ra vẻ bất thiện.

Rất nhiều chuyện dựa vào hai người bọn họ là không thể bao quát hết, không liên quan gì đến tu vi, hai người cũng không có nhiều thuộc hạ tại Ô Lạc tộc, vì vậy lực lượng của hai người ở ngoại vi đã xuất hiện công khai, trực tiếp tiến vào hiện trường tra xét.

Toàn bộ Ô Lạc tộc trở nên xao động, ý định chống lại rất rõ ràng, nhờ có Dược Đồ ghé vào bên tai tộc trưởng Ô Lạc tộc thì thầm mấy câu mới khiến cho Ô Lạc tộc yên tĩnh lại, cũng có thể nói là đã giúp cho Ô Lạc tộc tránh thoát một trận kiếp nạn.

"Sao người của Thiên Lưu sơn và Đại Nghiệp ty lại tới đây? Nơi này là Đại Hoang Nguyên, không đến lượt các ngươi dương oai…"

Quỳ Quỳ không hổ là người của đại bộ tộc, xổ ra một tràng quở trách người của hai thế lực lớn ngay trước mặt mọi người, mà Tử Xuyên và Bạch Sơn thì đứng ở phía sau gã không xa, hai người bỏ mặc đó, lần lượt xoay người rời đi.

Chương 1114: Đã chạy rồi (2)

Sau đó Quỳ Quỳ hứng một quyền vào bụng, tròng mắt suýt chút nữa lồi cả ra ngoài, gã phun ra một đống chất nhầy mùi muốn ói, thân thể cong lại như con tôm, ngã xuống đất, rồi lập tức bị người kéo đi thẩm vấn.

Dược Đồ có mặt tại đây chứng kiến tất cả những điều này nhưng vẫn không nói gì, lão ta chỉ hỏi Xích Lan các chủ ở bên cạnh, "Rốt cuộc thì ngươi đang làm cái gì vậy?"

Xích Lan các chủ khẽ thở dài, "Ta cũng không biết tên Thám Hoa lang đó đã chạy đi đâu?"

Dược Đồ: "Ngươi có biết hay không cũng không còn quan trọng nữa. Ngươi nên suy nghĩ xem trong số những người tại đây, Đại tộc trưởng sẽ tìm ai để làm đối tượng đáp lễ. Giày vò Phượng tộc xong lại đi giày vò Ô Lạc tộc, cho rằng Đại Hoang Nguyên không có người sao? Chỉ mong vị Đại thánh đó có thể bảo vệ được Xích Lan các của ngươi."

Sắc mặt Xích Lan các chủ lập tức kịch biến, ở bên ngoài chạy đến gây rắc rối cho Đại Hoang Nguyên, vị Đại tộc trưởng đó có thể không ghi nợ tính sổ lại sao? Mà Xích Lan các chủ bà ta cũng có mặt trực tiếp nhúng tay vào, đúng là như vậy, lời nhắc nhở của Dược Đồ không sai chút nào, vị Đại tộc trưởng đó hạ thủ với Xích Lan các là khả năng rất lớn.

Sau một phen giày vò, Ô Ô lướt tới hạ xuống bên ngoài căn nhà sàn treo chuông gió, cửa mở ra, gã trước tiên đưa mắt nhìn vào bên trong, nhìn thấy Bạch Sơn đang ngồi xếp bằng tại trước bàn thấp nhắm mắt dưỡng thần, hóa trang đã bị bỏ đi, râu giả bị bóc ra, y khôi phục lại diện mạo vốn có.

Người của mình đều đã công khai tiến vào, y cũng không cần phải hóa trang nữa.

"Đã dò hỏi ra được tình huống cơ bản, ngay từ đầu, bữa rượu đó chính là một bố cục, mục đích là để che giấu tai mắt người khác…"

Ô Ô đều đều thuật lại quá trình đám người Dữu Khánh thoát thân, giống như là gã tận mắt nhìn thấy, những gì gã nói gần như không sai chút nào.

Chậm rãi mở mắt ra, Bạch Sơn hừ một tiếng, "Nghênh ngang rời đi, tài tử đệ nhất thiên hạ quả nhiên là danh bất hư truyền, đảm phách không giả."

Ô Ô: "Sự thật đã rất rõ ràng, tên Quỳ Quỳ đứng ra thực hiện bố cục đó lại chết sống không thừa nhận…"

Bạch Sơn ngắt lời, nói: "Hắn chỉ là một tên ngốc, không làm ra được chuyện thông minh như thế, cũng không biểu diễn chân thực được như vậy. Không liên quan gì với hắn, chắc hẳn hắn đã bị tên Thám Hoa lang đó lợi dụng. Vốn định lợi dụng hắn… Hừ hừ, không nghĩ tới lại bị tên Thám Hoa lang đó lợi dụng trước."

Mình từ Quỳ tộc rất xa kéo người đến đây, cuối cùng lại thành toàn cho người khác, trên mặt y có chút tự giễu.

Thấy y đã nói như vậy, Ô Ô đành phải đồng ý.

"Nhưng còn các ngươi, bọn hắn nghênh ngang chạy đi ngay dưới mí mắt mình, các người đều đã mù hết rồi sao?"

Ô Ô chỉ có thể biện giải: "Ở trong nhà người khác, chúng ta ngay từ đầu đã không tiện quá gây chú ý, không tiện phái quá nhiều nhân thủ đến Ô Lạc tộc, cũng không ngờ tới hắn vừa đến liền bỏ chạy. Tên đó cũng thật là gian xảo, cải trang vốn là để che giấu ánh mắt người khác, nhưng hắn vậy mà đi làm ngược lại, thậm chí còn ngang nhiên thắp đuốc soi sáng mình. Người của chúng ta không nhận ra được ai là người của Ô Lạc tộc, người ở bên ngoài nhìn thấy chỉ nghĩ rằng đó là người Ô Lạc tộc tuần sơn, không chỉ có bên chúng ta, phía bên Đại Nghiệp ty cũng bị lừa gạt. Không thể không thừa nhận, hắn quả thực là một kẻ can đảm và cẩn thận. Tên tài tử đệ nhất thiên hạ này đúng là có chút thủ đoạn."

Bạch Sơn gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, "Chúng ta ở đây loanh quanh bố cục, tiểu tử này lại trực tiếp lật bàn, xem ra hắn quả thực là có chút mánh khóe."

Đúng vào lúc này, từ bên ngoài có một người che mặt sải bước đi vào, khẩn cấp bẩm báo: "Hướng Chân không rõ đã đi đâu. Ba người kia đi từ ba hướng khác nhau, cuối cùng tụ tập lại một chỗ, đi cùng một đường. Thao hướng đi hiện nay, hẳn là quay trở lại Phượng tộc."

"Quay về Phượng tộc ư?" Bạch Sơn đứng lên, cất bước đi tới đi lui suy nghĩ, lẩm bẩm nói, "Lật bàn, đã có manh mối, trực tiếp hất bàn, đã có manh mối, Phượng tộc, quay lại Phượng tộc…" Y chợt dừng bước, quay đầu thoáng nhìn qua hai người bọn họ, sau đó chợt lóe lên, người đã biến mất.

Ô Ô và người che mặt lập tức lắc mình lướt ra ngoài nhà, chỉ nhìn thấy một bóng người lóe lên trong màn đêm rồi biến mất, sau đó lại nhìn thấy một bóng người khác vọt lên bầu trời đêm, đuổi theo.

Bạch Sơn đang bay nhanh trong không quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Tử Xuyên theo sát ở phía sau, lúc này Tử Xuyên cũng đã khôi phục lại diện mạo của mình, y liền quay đầu lại tiếp tục bay tới trước, không có gì để nói, mấu chốt là có nói nhiều cũng vô ích, không có cách nào để người ta không đi theo.

Người của Đại Nghiệp ty và Thiên Lưu sơn đã công khai tiến vào chiếm đóng Ô Lạc tộc, nên Hướng Lan Huyên và Thiên Vũ không cần phải tiếp tục che giấu, hai người cũng công khai hiện thân tại Ô Lạc tộc.

Thiên Vũ tìm một cơ hội tình cờ gặp được Hướng Lan Huyên trên đường đi, trong lúc tạm dừng, y có chút bực tức nhỏ giọng chất vấn, "Chúng ta đã chuẩn bị lâu như vậy, tên đó nói như thế nào mà bỏ chạy rồi, lại còn gây ra náo loạn ầm ĩ như thế. Hắn rốt cuộc muốn làm gì?"

Hướng Lan Huyên rất bất đắc dĩ, "Ta làm sao biết được, ta thật sự không biết, trước đó ta không nhận ra một chút dấu hiệu nào."

Sau khi đến đây tìm hiểu tình hình, trong lòng nàng ta cũng âm thầm nghiến răng 'ân cần thăm hỏi' Dữu Khánh, mọi người đã lập kế

hoạch rất tốt, kết quả tên chết tiệt này nói không chơi liền không chơi nữa, trước đó không báo tiếng nào đã trực tiếp lật bàn, bây giờ thì hay rồi, khiến cho cả nàng và Thiên Vũ đều rơi vào hiểm cảnh, các phương thế lực đã âm thầm chuẩn bị một đống thủ đoạn đoán chừng đều đang rất bối rối.

"Ngươi không biết?" Thiên Vũ kinh ngạc, nếu như chỉ nói là không biết, y còn có chút nghi ngờ, nhưng đối phương lại nói là trước đó không nhận ra được một chút dấu hiệu nào, tức thì làm cho y lâm vào trầm tư, y tự cất tiếng lẩm bẩm, "Đang yên lành, chạy làm gì? Trước đó không chạy, vì sao lại chạy vào lúc này…"

Chỉ vì lời nói này, hai người đột nhiên quay lại nhìn nhau, có thể nói là tâm ý tương thông, đều nghĩ đến cùng một chỗ, đó chính là "Phượng đài", lúc trước không chạy, giờ vừa biết đến "Phượng đài" liền bỏ chạy, làm cho bọn họ khó thể không có liên tưởng.

Thiên Vũ chợt lắc mình lóe lên, bay thẳng vào bầu trời đêm.

Hướng Lan Huyên muốn đi, nhưng khi quay đầu lại nhìn về phía một nơi nào đó trong Ô Lạc tộc, nàng ta nghiến răng mắng một tiếng, "Chết tiệt."

Thiên Vũ dù sao cũng đã bộc lộ, vò mẻ chẳng sợ sứt không cần lo lắng gì, nhưng nàng thì không được, cảm thấy lần này mình đã bị hại thê thảm.

Chương 1115: Tựa như mộng ảo (1)

Trước lò lửa nhà cộng đồng, một giá gỗ chữ thập rắn chắc vừa mới được tạm thời đựng lên, một người bị trói vào đó, khuôn mặt xấu xí như mặt chuột, chính là Tô Bán Hứa. Lò lửa đã được thêm củi, ánh lửa hừng hực rọi sáng nóc nhà, cũng đốt nóng người bị trói trên giá gỗ.

Ánh lửa bập bùng chiếu lên khuôn mặt có phần kinh ngạc của Tô Bán Hứa, cho đến bây giờ y vẫn còn không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì, y đang nghỉ trong nhà sàn, đột nhiên bị vây kín trong nhà, y mơ hồ cảm giác được có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhị Động chủ Ô Ô của Thiên Lưu sơn, Đại hành tẩu Cừu Hạp của Đại Nghiệp ty, hai người đứng hai bên lò lửa, sắc mặt đều nghiêm túc và lạnh lùng, đây rõ ràng là khung cảnh của một cuộc thẩm vấn.

Sở dĩ cả hai bên đều ở nơi đây là bởi vì Tô Bán Hứa cùng bị hai bên bắt giữ, khi một bên vừa bắt giữ Tô Bán Hứa thì một phương khác cũng đúng lúc chạy tới, một nơi chỉ có rộng chừng đó, muốn không đến kịp cũng khó. Hai bên rơi vào giằng co, không ai nhường ai, nhưng cũng không thích hợp để lỡ việc, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp với nhau, cùng thẩm vấn chung.

Ngọn lửa bập bùng lay động trong lò lửa giống như là muốn nuốt chửng người.

Cừu Hạp mở miệng trước, "Tô Bán Hứa, đã đến tình trạng này, ngươi chắc hẳn biết rõ sẽ có kết quả như thế nào nếu cứng miệng, chuyện đến bây giờ, chúng ta cũng không cần phải che che giấu giấu nữa, chỉ cần ngươi thành thật nói rõ, sẽ không phải gánh chịu nỗi khổ da thịt, hai chúng ta còn có thể cam đoan cho ngươi một con đường sống, thậm chí còn có thể giúp cho ngươi tiến xa hơn trong Cẩm quốc tiền trang, bảo đảm cuộc đời này của ngươi được vinh hoa phú quý tại Tu hành giới. Ngươi đã biết hai chúng ta đều có năng lực này. Nói đi, ai là chủ mưu đứng sau ngươi?"

Tô Bán Hứa cười khổ hỏi: "Đại hành tẩu, ngươi có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Ô Ô tiếp lời, "Điều đó không quan trọng. Ngươi nghìn vạn lần đừng có nói rằng ngươi xuất hiện bên cạnh Thám Hoa lang chỉ là sự trùng hợp. Ai bảo ngươi đến bên cạnh hắn, tiếp cận bên hắn để làm gì, hãy thành thật nói ra đi. Chúng ta không có kiên nhẫn ôn hòa với ngươi mãi."

Tô Bán Hứa thở vắn than dài nói: "Nhị Động chủ đã hiểu lầm rồi, không ai sai khiến ta cả. Ta và Thám Hoa lang mới quen đã thân là bởi vì ta thật sự rất ngưỡng mộ tài hoa của Thám Hoa lang, tuyệt đối không có ý khác."

"Không thấy quan tài không đổ lệ. Ta chưa từng gặp qua mấy kẻ thật sự có thể cứng miệng mãi. Hôm nay ta muốn nhìn xem ngươi có phải kẻ như vậy hay không." Ô Ô cất tiếng hừ lạnh, nghiêng đầu ra hiệu.

Tùy tùng đứng bên cạnh lập tức rút từ trong lò lửa ra một thanh sắt đang được nung cháy đỏ rực, kéo rê trên phiến đá gồ ghề phát ra âm thanh "Keng keng", bắn tung lên một dải đốm lửa, đi tới trước mặt Tô Bán Hứa, giơ lên.

Có người cạy mở một bàn tay Tô Bán Hứa ra, đè vào trên giá gỗ, lòng bàn tay xòe ra, thanh sắt đỏ rực nhắm ngay giữa lòng bàn y, chuẩn bị đâm vào.

Nếu thanh sắt này đâm vào lòng bàn tay, có thể tưởng tượng được sẽ đau đớn như thế nào, nhưng Tô Bán Hứa đã có chuẩn bị tâm lý, hầu kết y bởi vì khẩn trương mà liên tục chạy lên chạy xuống, y vội vàng giãi bày: "Nhị Động chủ, không có ai sai khiến, thật sự không có ai sai khiến, ngươi nghe ta giải thích trước đi…"

Đúng lúc này, những âm thanh bốp bốp bốp liên tiếp vang lên, vách tường gỗ ngăn cách sảnh trước và sau vỡ tung ra một cái lỗ.

Sắc mặt Cừu Hạp và Ô Ô lập tức đại biến, cùng lúc khẩn cấp vọt về phía Tô Bán Hứa.

Nhưng khi nghe được âm thanh thì đã muộn, giá gỗ chữ thập cắm trên sàn nhà chấn động, Tô Bán Hứa nhìn thấy một đám màu đỏ tươi bùng nổ ra trước mắt mình, y mơ hồ nhìn thấy một bóng đen lướt qua trước người mình, trực tiếp đánh gục một kẻ canh giữ tại cửa vào chính đường ngã xuống đất, đồng thời y cũng phát hiện

thấy mình không thể thở được nữa, cố gắng hít vào một hơi nhưng không hít được, có chất lỏng gì đó nghẹn trong khí quản.

Miệng phát ra tiếng ùng ục, y cúi đầu nhìn ngực mình, nhìn thấy vị trí trái tim xuất hiện một lỗ thủng lớn, máu tươi ồ ồ phun ra.

Đến chậm một bước, Cừu Hạp và Ô Ô cũng nhìn thấy được tình trạng này, gần như không có dừng lại chút nào, cả hai lại lần lao đi, làm gì còn quan tâm có đường hay không có đường, một người trực tiếp phá vỡ bức tường gỗ ngăn cách tiền sảnh và hậu sảnh, rồi tiếp tục phá vỡ bức tường sau nhà lao ra bên ngoài, một kẻ thì cấp tốc phóng lên cao phá tan mái nhà, mảnh vụn tung tóe rơi xuống khắp nơi.

Bên trong sảnh cũng trở nên hỗn loạn, người xông tới đây nhanh chóng cởi trói cho Tô Bán Hứa, đặt xuống cấp cứu, nhưng đã muộn rồi, hung thủ không chút nương tay, một kích lấy mạng.

Chỉ chốc lát sau, Cừu Hạp và Ô Ô lại cùng nhau quay trở về, đều lao vào từ lỗ thủng trên mái nhà, hạ xuống, quan sát Tô Bán Hứa, thấy y trợn trừng đôi mắt, các loại cảm xúc bi phẫn, tuyệt vọng và thê lương đan xen nhau đọng lại trên gương mặt, miệng đầy máu tươi, tình trạng thê thảm khiến vẻ mặt hai người đầy u ám.

Một bóng người từ ngoài cửa lớn lóe lên lướt vào trong nhà cộng đồng, Hướng Lan Huyên sải bước đi tới, lớn tiếng chất vấn: "Chuyện gì vậy?"

Người trong nhà đều quay đầu lại nhìn đến, Cừu Hạp giải thích một chút cho nàng ta, "Còn có thể là chuyện gì, trong lúc chúng ta thẩm vấn, có người tại đã giết chết Tô Bán Hứa để diệt khẩu rồi."

Hướng Lan Huyên nhìn vách tường bị phá vỡ, rồi quay nhìn mái nhà vỡ nát, hỏi: "Hung thủ là ai?"

Cừu Hạp: "Không thấy rõ, đã để cho hắn chạy thoát rồi."

Hướng Lan Huyên tức thì kinh ngạc, "Diệt khẩu Tô Bán Hứa ngay tại dưới mí mắt của các ngươi, lại còn chạy thoát khỏi tay các ngươi ư? Làm sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là Địa Mẫu chạy đến đây làm ư? Không đúng nha, nếu Địa Mẫu đích thân tới đây, trực tiếp cứu người là được, không cần phải diệt khẩu, cho dù Phán quan hay vị Đại tộc trưởng đó tới cũng là như vậy. Ngoại trừ bọn họ ra, còn có ai có thể dễ dàng chạy thoát trước sự liên thủ của các ngươi?"

Cừu Hạp chậm rãi quay đầu lại nhìn Ô Ô, tiếp lời nàng ta, cười lạnh nói: "Ngươi thấy sao, ngoại trừ bọn họ ra, trong thiên hạ này còn có ai có thể dùng tốc độ để dễ dàng thoát khỏi chúng ta?"

Gương mặt Ô Ô lập tức căng cứng, sắc mặt âm trầm khó coi.

"Hừ!" Cừu Hạp cất tiếng hừ lạnh, phất tay áo bỏ đi, Hướng Lan Huyên và các nhân viên khác của Đại Nghiệp ty cũng rời đi theo.

Nhìn thấy bọn họ đã đi rồi, Xích Lan các chủ đứng ngoài cửa mới đi vào, đám người Ngân Sơn Hà và người của Xích Lan các tụ tập ở bên ngoài thì không dám tùy tiện đi vào trong.

Đi tới bên cạnh Ô Ô, Xích Lan các chủ hỏi một câu, "Hắn ám chỉ là lão Tam ư?"

Khi ở bên ngoài, bà ta rõ ràng đã nghe được lời đối thoại ở bên trong.

Ô Ô quay đầu nhìn chăm chú vào bà ta, giọng có phần nghiêm khắc, "Đại tẩu, không có bằng chứng là có thể nói lung tung được sao? Nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ có phiền toái. Ngay cả Cừu Hạp cũng có thể nhận ra lý lẽ này, lão Tam có thể hành động mù quáng như vậy sao? Diệt khẩu như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Nơi đây không có chuyện của ngươi, ngươi quay về tránh trước đi."

Xích Lan các chủ hơi có chút bối rối, bà ta cũng không tiện quấy rầy Thiên Lưu sơn làm việc, khẽ gật đầu rồi rời đi.

Đã không còn người ngoài, Ô Ô quay đầu lại nói: "Đi, lập tức tìm lão tam cho ta."

"Vâng." Có người nhận lệnh rời đi.

Chương 1116: Tựa như mộng ảo (2)

Một số người có liên quan, kẻ đã chạy, người đã chết, đối với người của Đại Nghiệp ty, lúc này đã không cần thiết nán lại Ô Lạc tộc nữa, nhân viên nhanh chóng toàn diện rút lui.

Đứng ở trên nóc mái nhà cộng đồng vỡ nát, Ô Ô tận mắt chứng kiến tất cả những điều này, gã đang lẳng lặng chờ đợi.

Chờ đợi một thời gian, kẻ đi tìm Thiên Vũ cuối cùng cũng quay lại, gã phi thân lên trên nóc nhà, chắp tay bẩm báo: "Nhị Động chủ, không tìm thấy, không biết Tam động chủ đã đi đâu rồi."

Ô Ô không thốt tiếng nào, ánh lửa bập bùng xuyên qua lỗ thủng mái nhà chiếu vào một bên khuôn mặt càng ngày càng u ám của gã, gió đêm lạnh lẽo khiến ánh mắt gã càng ngày càng âm trầm…

"Đã chạy thoát rồi? Chạy thoát ngay phía dưới mí mắt của Đinh Giáp Thanh và Lý Đông Tân sao?"

Lạc Vân Phinh đang khoanh chân đả tọa trong căn nhà gỗ bên sườn núi nghe được báo cáo thì đột nhiên đứng lên.

"Đúng vậy, theo thám tử báo cáo, quả thực là đã chạy thoát ngay phía dưới ánh mắt của bọn họ, còn bày ra bố cục tiệc rượu gì đó, cả hai người bọn họ cũng bị lừa đến uống rượu." Mông Phá vừa nói vừa dâng tờ mật báo gửi tới lên.

Lạc Vân Phinh cầm lấy vào trong tay, đi tới cửa, nhờ vào ánh sáng của trăng sao bên ngoài nhìn xem nội dung trong tờ mật báo, sắc

mặt dần chuyển sang lạnh lùng, "Ta phí không ít trắc trở mới tìm được đầu quan truyền thừa của Phượng tộc, đưa cho hắn là để hắn tìm ra phượng vũ, hắn vậy mà lại cầm chạy đi!"

Mông Phá: "Hắn bỏ chạy như vậy, chứng tỏ hắn đã phát hiện được điều gì đó. Hắn bỏ chạy như vậy, chẳng khác gì đã lật đổ bàn, ai trốn ở dưới bàn sẽ không trốn được nữa. Phía bên Ô Lạc tộc đã xảy ra hỗn loạn, đám người đều đã nhảy ra. Tô Bán Hứa vừa mới bị bắt liền bị người giết chết diệt khẩu."

"Kế hoạch bây giờ là tìm được A Sĩ Hành. Hắn cầm chiếc đầu quan của ta, không thể để cho hắn rơi vào trong tay hai tên chó đó." Lạc Vân Phinh giọng điệu oán hận, có vẻ không cam lòng vì đã đi làm áo cưới cho người khác, có cảm giác đã bị đùa giỡn.

Mông Phá có chút khó xử nói: "Hiện tại có phần không biết làm thế nào, không biết hắn đã chạy đi đâu, không biết hắn có liên hệ lại với Phượng Tàng Sơn hay không, hoặc là có thể theo dõi động tĩnh phía bên Thiên Lưu sơn, xét về phương diện truy tung tìm kiếm, Thiên Lưu sơn là số một."

Lạc Vân Phinh lập tức cúi đầu, ánh mắt quay trở lại trên tờ mật báo, "Hai tên chó đó đã chạy về phía Phượng tộc…" Bà ta ngẩng đầu lên, "Ta đến Phượng tộc nhìn xem trước. Ngươi tiếp tục sắp xếp điều tra và truy đuổi."

"Vâng." Mông Phá chắp tay nhận lệnh.

Một tờ giấy chao liệng rơi xuống, đó là tờ mật báo kia, không còn thấy bóng dáng Lạc Vân Phinh đâu nữa…

Tại một thung lũng kín đáo trong phạm vi Phượng tộc, ba người Dữu Khánh, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết ẩn nấp tại đó không dám hành động hấp tấp, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn tới ngọn núi lớn cao vút với hình dạng bốn cạnh vuông vắn kỳ lạ kia, thỉnh thoảng lại cẩn thận cảnh giác đề phòng xung quanh.

Bỗng nhiên, một bóng người từ trên trời lao xuống, bay xuống từ trên ngọn núi lớn kỳ quái đó, trực tiếp rơi xuống tại trước mặt ba người, chính là Hướng Chân.

"Thế nào?" Nam Trúc lập tức hỏi thăm.

Hướng Chân: "Trên núi không có ai, cũng không có bất kỳ dấu vết nào cho thấy đã từng có người ở, chỉ là một vùng đất bằng, ở giữa có một hồ nước lớn mà thôi, ngoài ra không có gì khác."

Ngụ ý là, không cần phải có người trông coi.

Sau khi mấy người gặp mặt nhau, Dữu Khánh tận dụng khả năng ngự kiếm phi hành của gã ta, giao cho gã nhiệm vụ dò đường, ngọn núi kỳ quái tên gọi là "Phượng đài" này chính là nơi Phượng tộc dùng để tế tự, quỷ mới biết rõ tình huống trên đó như thế nào, trước đây chưa từng đến và cũng chưa từng tìm hiểu qua, bây giờ đã không còn kịp để tìm người hỏi thăm về nó, thời gian không đủ, hắn vốn là đang chạy đua với thời gian, vì vậy liền để cho Hướng Chân đi dò đường.

Đã xác nhận được đó là một nơi không người, tự nhiên không có gì để lo lắng nữa, Dữu Khánh vung tay ra hiệu, lên!

Ba người mặc da thú, để lộ cánh tay, lộ đùi lộ chân lập tức xông về phía ngọn núi lớn kỳ quái phía trước, tung người lên núi, nhón chân giẫm đạp, lướt lên như diều gặp gió, Hướng Chân đuổi theo phía sau, trong đêm tối như vậy bọn hắn không phải lo lắng bị người nhìn thấy.

Núi mặc dù cao, nhưng tốc độ mấy người phi thân lao lên không chậm, chỉ một hồi sau bọn hắn lần lượt nhảy lên trên đỉnh ngọn núi cao.

Trên đỉnh núi này gió thổi khá mạnh, ánh trăng chiếu vào cái bụng của Nam Trúc toát màu trắng bệch, gã đã khôi phục lại vóc người

vốn có, tấm da thú đó không có cách nào che phủ hết cái bụng bự của gã, bộc lộ một nửa cái bụng trắng toát.

Nhìn từ xa, ngọn núi này có vẻ không có một ngọn cỏ, trên thực tế vẫn có một số cỏ dại lác đác ngoan cường sinh tồn.

Trên đỉnh núi cũng không có gì để xem, mấy người nhảy đến bên cạnh nơi được gọi là hồ.

Hồ nước rất lớn, nằm tại vị trí chính giữa đỉnh núi, đây là một hình chữ nhật tiêu chuẩn, dài chừng hai mươi trượng, rộng chừng mười trượng, mặt nước thỉnh thoảng bị gió thổi lăn tăn phản chiếu ánh trăng sao lấp lánh đầy trời.

Nam Trúc: "Thiên đỉnh là chỉ nơi này sao? Lão Thập Ngũ, chúng ta xuống dưới thăm dò trước đi."

"Thăm dò cái rắm." Dữu Khánh trực tiếp phủ định, "Làm gì còn có thời gian cho chúng ta chậm rãi dò dò xét xét, có phải hay không cũng không quan trọng nữa, đốt đã rồi tính tiếp. Nếu không được thì làm theo kế hoạch, lưu lại manh mối Bách Hoa tiên phủ rồi bỏ chạy."

Làm sao có thể dễ dàng tìm được tiên phủ như vậy, hắn đã có kinh nghiệm, trước khi tới đây hắn hoàn toàn không có bất kỳ mong chờ gì.

Miệng nói, tay làm, hắn lôi dải mây đan được cho là đầu quan truyền thừa của tộc trưởng Phượng tộc đã bị tháo ra giấu ở bên trong da thú, móc bùi nhùi lấy lửa ra, nhổ nắp đồng đi, thổi bùng lên ngọn lửa, rồi ngay lập tức đưa vào đốt.

Gió nơi này khá lớn và hỗn loạn, ngọn lửa bị gió thổi chao đảo không yên, mấy người lập tức tụ tập lại, tiện thể thi pháp cản gió.

Manh mối về Bách Hoa tiên phủ? Hướng Chân vẻ mặt hoài nghi, gã xác định mình vừa mới nghe được mấy từ liên quan, rõ ràng đang

thắc mắc với hành vi hiện tại của mấy tên ngốc này, nhưng gã vẫn tiến tới hỗ trợ cản gió che ánh sáng.

Mấy chiếc lông vũ này làm sao chống được lửa đốt, và cả tấm mây đan đã khô khốc kia, chẳng mấy chốc liền xì xèo bốc cháy lên. Dữu Khánh xách ngược nó trong tay, giúp cho lửa bén nhanh hơn, đồng thời nhìn xung quanh nói: "Không có bị người nào nhìn thấy chứ?"

Nam Trúc: "Không đâu, đỉnh núi bằng phẳng như thế, núi còn cao như vậy, với góc độ ở dưới núi là không thể nhìn thấy được một chút lửa như thế này. Yên tâm đốt đi."

Vừa nói gã vừa phất tay xua xua làn khói bay tới, mùi khét của lông vũ bị cháy cũng không dễ ngửi, "Không biết chúng ta có ngốc hay không a, cứ như vậy đốt… đốt… đốt…"

Lời đang nói chợt nghẹn lại, giống như bị bóp chặt cổ, không nói tiếp được nữa, không chỉ có gã, mấy người khác đều trợn tròn con mắt, bọn hắn nhìn thấy trong làn khói đặc khét lẹt toát ra một làn khói màu vàng kim, khi bốc lên thì tản ra những điểm sáng với hào quang kim sắc rực rỡ, tựa như mộng ảo, nhìn rất đẹp.

Chương 1117: Chư yêu

Làn khói vàng óng ánh này có thể nhìn thấy rõ trong bóng đêm, Nam Trúc theo bản năng liền muốn đưa tay tới để cảm nhận.

May mà Dữu Khánh tinh mắt, bộp, nhanh chóng vỗ bay bàn tay thối của gã ra, hung dữ trừng gã một cái, "Ngươi thật là không biết sống chết gì cả, chưa biết tốt hay xấu, ngươi liền dám đưa tay đụng vào?"

Dường như nhận thức được sự sơ suất của mình, Nam Trúc cất tiếng cười khan ngượng ngùng, bỏ qua.

Quan sát kim vụ bốc lên, nó không có giống như những làn khói khét lẹt khác, những làn khói khác vừa bay lên liền bị gió thổi làm tán loạn, còn kim vụ giống như có thể ngự phong, không bị gió làm ảnh hưởng.

Tuy nhiên, sự chú ý của mấy người đều chỉ tập trung vào nơi phát ra kim vụ, đó chính là chiếc lông vũ nhìn xinh đẹp nhất kia, Dữu Khánh cất tiếng lẩm bẩm, "Tam Đoạn cẩm?"

Hắn có ấn tượng với chiếc lông vũ này, hắn nhớ rằng chính miệng Phượng Tàng Sơn đã nói rằng, nó là lông vũ của một loài chim tên là Tam Đoạn cẩm, Phượng Tàng Sơn khẳng định như đinh đóng cột, chắc hẳn không sai, nhưng sự thật trước mắt lại chứng minh rõ ràng rằng Phượng Tàng Sơn đã nhận định sai.

Có lẽ cũng không phải là nhận định sai, rất có thể giống như Phượng Tàng Sơn đã nói, trong số những chiếc lông vũ trên đầu quan không có phượng vũ, nhưng phượng vũ lại ở trong đó.

Nam Trúc cũng hỏi: "Đây là phượng vũ sao?"

Phượng vũ? Ánh mắt Hướng Chân lấp lóe, nghi hoặc, không biết bọn hắn đang nói gì.

Điều này còn cần hỏi sao? Rõ ràng đúng là như vậy, Dữu Khánh không giải thích gì, đưa tay lấy chiếc lông vũ "Tam Đoạn cẩm" đó ra, xoay xoay giữa ngón tay, quan sát, đồng thời tiện tay ném phần còn lại của đầu quan đang bốc cháy đi, tận mắt chứng kiến chiếc lông vũ rực rỡ bị đốt cháy từng chút một cho đến hết.

"Nhìn kìa." Hướng Chân bỗng nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Ba sư huynh đệ bọn hắn nhìn theo phương hướng ngón tay của gã, nhìn thấy kim vụ bốc lên giống như mây bay trôi về phía hồ nước ở bên cạnh, trôi về trung tâm hồ nước, rơi xuống rồi chìm xuống.

Mấy người lập tức đi đến đứng bên cạnh hồ, nhìn chằm chằm cảnh tượng này.

Kim vụ chìm xuống dưới nước cũng không bị dập tắt, vẫn lấp lóe ánh vàng chập chờn trôi nổi, rồi lan tỏa ra bốn hướng tám hướng trong nước, tình huống kỳ lạ như thế khiến cho ba sư huynh đệ bọn hắn ý thức được, có lẽ nơi này thật sự là Thiên đỉnh mà Cửu vĩ hồ đã nói tới.

Chẳng mấy chốc, chiếc lông vũ xinh đẹp trong tay Dữu Khánh đã cháy hết, khi một làn kim vụ cuối cùng chìm vào đáy nước và lan tỏa ra, vẫn không thấy xuất hiện bất kỳ điều gì khác thường, hoặc nói cách khác là không thấy xuất hiện cảnh tượng dị thường mà bọn hắn cho rằng tiên phủ mở ra, tuy nhiên hào quang trôi nổi của kim vụ vẫn chưa tắt, vẫn lung linh lập lòe ở trong nước, đọng lại tại xung quanh đáy hồ, tạo ra một đường thẳng tắp giữa hồ nước.

Sau đó bọn hắn đứng tại đó chờ đợi xuất hiện dị tượng tiên phủ mở ra, bọn hắn chờ đợi một hồi lâu vẫn không thấy dấu hiệu gì.

Mấy sư huynh đệ càng chờ càng nghi hoặc, theo manh mối mà Cửu vĩ hồ cung cấp nói rằng, bất tử chi vũ, đốt tại Thiên đỉnh, bây giờ bọn hắn đã làm theo, vì sao lại không có phản ứng tiếp theo?

Tiếp tục chờ đợi có thể sẽ gặp nguy hiểm, Dữu Khánh biết bọn hắn không thể ở lại đây lâu, sau khi đảo mắt nhìn quanh một vòng, hắn nói với Hướng Chân: "Hướng Chân, ngươi lên trên cao nhìn từ trên xuống dưới xem sao."

Keng! Phi kiếm bật ra khỏi vỏ, Hướng Chân nhảy lên đạp trên kiếm bay lên trời, rồi xoay quanh ở trên không.

Kết quả dường như đã xác nhận suy đoán của Dữu Khánh, Hướng Chân bay lên nhanh, hạ xuống cũng nhanh, phi kiếm quay vào vỏ, người lao thẳng xuống mặt đất, nhưng gã không rơi trở lại vị trí ban đầu, mà hạ xuống phía một đầu của hồ nước hình chữ nhật, rồi đưa tay ngoắc ngoắc, ra hiệu cho mọi người nhanh tới đây.

Ba người Dữu Khánh lập tức vù vù lướt về phía đó, từng người đáp xuống tại bên cạnh gã, Nam Trúc sốt sắng hỏi, "Thế nào?"

Hướng Chân chỉ vào mặt hồ ở trước mặt, "Các ngươi nhìn đi."

Ba người đồng loạt nhìn đến, lập tức phát hiện thấy kim tuyến chìm dưới đáy nước yên tĩnh tại phía đầu này cũng không có hoàn toàn áp sát, vẫn còn có một khoảng trống, trong khoảng trống có hai ký tự lớn do kim vụ ngưng tụ lại.

"Hình như có hai chữ." Nam Trúc mừng rỡ, xoay đầu qua xoay đầu lại nhìn một hồi, có chút sốt ruột, "Chữ gì vậy, thấy không rõ."

Nhìn từ vị trí bọn hắn đáng đứng, các chữ bị lật ngược, hơn nữa mắt nước còn có gợn sóng lăn tăn, quả thực không dễ đọc được.

Hướng Chân nhìn từ trên cao xuống, nói ra: "Nhìn từ trên cao, kim vụ chìm dưới đáy nước tạo thành hình dạng như một cánh cổng, hai chữ lớn trên cổng là 'Chư yêu'."

Cánh cổng? Ba sư huynh đệ sửng sốt, sau đó đưa mắt nhìn hình dạng kim vụ trong toàn bộ hồ nước, đường kẽ ở giữa hình chữ nhật không phải chính là hình dạng của một cánh cổng sao.

Dữu Khánh đột nhiên lắc mình lướt đi, nhanh chóng vòng sang phía đối diện, đứng ở ngay phía dưới "Cánh cổng", sau đó dồn sức nhảy lên cao nhìn xuống.

Những người khác hiểu được ý của hắn, lập tức chạy tới. Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng dốc sức nhảy lên cao, tận lực tạo cho mình một góc nhìn đủ bao quát toàn bộ.

Sau khi liên tục nhảy lên nhìn mấy lần, bọn hắn quả nhiên nhìn thấy được hình dạng đơn giản của một cánh cổng, lắc lư đung đưa dưới sóng nước, có cảm giác cực kỳ mộng ảo.

Sau khi mấy người lần lượt ngừng nhảy lên, Nam Trúc cất tiếng kinh ngạc, "Quả nhiên là một cánh cổng."

Hướng Chân ở bên cạnh lên tiếng hỏi: "Các ngươi lại tìm được một cái tiên phủ hả?"

Cả ba sư huynh đệ bọn hắn đều quay nhìn gã, không biết có phải vì xấu hổ hay không, đều đã bị người ta nhìn thấy như vậy rồi, có phủ nhận cũng không phủ nhận được.

Dữu Khánh thậm chí có chút dở khóc dở cười, khi chạy tới đây hắn thực sự không trông chờ có thể tìm được tiên phủ gì đó, lông vũ phượng hoàng, chiếc chìa khóa để vào cửa vẫn chưa tìm được, lối vào Thiên đỉnh cũng chưa được xác nhận, tùy tiện gom góp lại như vậy là có thể tìm được tiên phủ ư? Là một người từng trải nhiều lần tìm tới tiên phủ, bản thân hắn không tin điều đó.

Sở dĩ hắn nhất định phải chạy đến Phượng đài để thử, là bởi vì Thiên Vũ cho rằng Phượng đài có khả năng chính là Thiên đỉnh. Hắn dự đoán rằng, khi Thiên Vũ phát hiện ra bọn hắn mất tích, sớm muộn gì cũng sẽ chạy đến đây tìm kiếm, sau đó manh mối về Bách Hoa tiên phủ mà bọn hắn để lại đương nhiên sẽ bị Thiên Vũ lấy đi. Về phần chuyện còn lại, rất dễ dàng để cho những người khác biết được Thiên Vũ đã lấy được manh mối về Bách Hoa tiên phủ.

Ai ngờ, chỉ tùy tiện gom góp cho có mà thôi nhưng lại thật sự tìm được tiên phủ, thực sự là sống gặp quỷ rồi.

Hắn cười khổ nói: "Nếu như ta nói ban đầu chúng ta tới đây không phải để tìm Tiên phủ, ngươi có tin hay không?"

Sự thật rõ ràng ra đó, có cần thiết phải trợn mắt nói dối không? Hướng Chân lắc đầu, "Trông ta rất ngốc ư?"

Ngụ ý là, nhìn ta là người rất dễ lừa gạt sao?

Nam Trúc cũng cất tiếng cười khổ, "Lão Thập Ngũ, đừng có giải thích nữa, ngay cả ta là người trong cuộc còn không tin được, huống chi là hắn. Ai! Cái tiên phủ này, tìm thì tìm được rồi, chỉ là tìm được có phần hời hợt vội vàng a! Mà cũng đúng, chúng ta có lúc nào nghiêm túc tìm kiếm nó đâu? Hình dạng của Phượng vũ như thế nào còn chưa biết, muốn tìm nó liền có người đưa đến trên tay chúng ta, muốn biết Thiên đỉnh ở đâu liền có người chủ động nói cho biết, sau đó liền thành công. Dễ dàng như vậy liền tìm được tiên phủ sao?"

Mục Ngạo Thiết lên tiếng: "Không dễ dàng, chúng ta rất khó tìm được, là vì có người giúp chúng ta đơn giản hóa quá trình, là bọn họ tìm được rất dễ dàng. Nếu bọn họ không ra tay, chỉ với chiếc đầu quan của tộc trưởng Phượng tộc, chúng ta đã không có khả năng lấy được."

Nam Trúc gật đầu, "Lão Cửu nói có lý."

"Chư yêu…" Dữu Khánh sờ sờ ria mép, lẩm bẩm: "Tiên phủ này tên là 'Chư yêu' sao?"

Nam Trúc: "Tên là gì không quan trọng nữa rồi, vấn đề là bây giờ động phủ này đã được tính là mở ra rồi chưa? Nếu sau đó bọn họ vào không được, chẳng phải sẽ tiếp tục giày vò chúng ta sao?" Gã lấy mồi đánh lửa ra, ngồi xổm xuống bên bờ hồ, rọi vào trong nước nhìn xem, gã phát hiện thấy dưới đáy nước có một lớp bùn.

Đây quả thực là một vấn đề, Dữu Khánh quan sát trong hồ nhiều lần, sau đó trầm ngâm nói: "Đã có cửa, không ngại đẩy thử xem."

Tạm thời không có biện pháp nào khác, bọn hắn chỉ có thể thử cách ngốc nhất này xem sao, hắn lập tức nói với Hướng Chân: "Hướng huynh, ngươi tu vi cao, chúng ta trông chờ vào ngươi."

Đó hoàn toàn chỉ là lấy cớ, hắn lo lắng có nguy hiểm, nên không muốn để cho người của mình mạo hiểm trước.

Hướng Chân dường như không suy nghĩ quá nhiều, gã thực sự nhảy vào trong nước. Vừa vào trong hồ, gã liền "A" một tiếng, nhìn xuống dưới chân mình, phát hiện thấy mình lại có thể đứng ở trên lớp bùn trong nước, gã tự biết mình chưa có thi pháp.

Nước cũng không sâu, còn chưa có vượt qua bắp đùi, gã lập tức cúi người xuống nước, chân đạp vào thành bờ, hai tay chống lên trên lớp bùn, thi pháp dùng sức đẩy đi.

Người ở trên bờ nhìn thấy liền biết gã rất tốn công sức. Cánh cổng dài hơn hai mươi trượng, rộng hơn mười trượng, cho dù chỉ đẩy ra một nửa của cổng, phạm vi giảm đi một nửa nhưng vẫn còn không nhỏ. Tuy nhiên vẫn có cảm giác đã bị Hướng Chân đẩy mở, đường kim tuyến giữa cánh cổng sủi bọt lên, nước bắt đầu sôi ùng ục.

Thấy cánh cổng thật sự sắp bị đẩy ra, Dữu Khánh quan sát một hồi, thấy Hướng Chân không có bất kỳ dấu hiệu gì sẽ bị nguy hiểm, lập tức phất tay gọi: "Cùng tiến lên, giúp một chút sức."

Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc lập tức nhảy xuống hỗ trợ, còn Dữu Khánh thì ở lại trên bờ để đề phòng, dù sao cũng phải lưu lại một làm dự phòng, không thể dễ dàng gom hết trứng vào một rổ.

Bong bóng sủi lên cành lúc càng lớn, Dữu Khánh nhìn thấy có ánh sáng nhạt xuất hiện tại vị trí giữa cổng, mực nước trong hồ đang hạ thấp rất nhanh, chẳng mấy chốc liền rút hết sạch, một cánh cổng dường như nằm trong hư không được ba người bọn họ liên thủ từ từ đẩy ra.

"Mở ra, mở ra rồi, cánh cổng này thật là nặng, nếu tu vi thấp, cho dù tìm được e rằng cũng khó thể dễ dàng mở ra." Trong lúc vùi đầu ra sức đẩy cổng, Nam Trúc vẫn không quên nói nhiều.

Ánh sáng trước mắt càng ngày càng sáng, Dữu Khánh đứng ở trên bờ cũng dần dần mở to mắt ra nhìn. Xuyên qua cánh cổng chậm rãi mở rộng ra, hắn nhìn thấy được cảnh tượng của một thế giới khác,

bên trong đó là ban ngày, là một khung cảnh núi non ban ngày, hắn nhìn thấy núi rừng xanh um tươi tốt ở bên trong.

Lúc này, hắn đã chắc chắn khẳng định, một tiên phủ mới đã thật sự được bọn hắn mở ra.

Ba người Hướng Chân cũng đã ngừng tiếp tục đẩy cửa, khoảng cách mở ra của cánh cổng đã đủ để cho mọi người ra vào dễ dàng. Ba người đứng ở trên thành hồ ngây người quan sát khung cảnh bên trong tiên phủ, không chút nào để ý rằng hướng trọng lực dưới chân bọn họ đã bị thay đổi.

Mấy người cũng không có bao nhiêu hưng phấn, bởi vì đây không phải là lần đầu tiên, hơn nữa, bọn hắn biết rõ ở trong đó e rằng không đẹp như trong tưởng tượng, có thể sẽ có nguy hiểm rất lớn.

Nam Trúc nhìn trái nhìn phải, hỏi người ở hai bên, "Hoàn cảnh ở bên trong có vẻ tốt, đi vào thăm dò đi. Hướng huynh, tu vi ngươi cao nhất, ngươi dẫn đầu, thế nào?"

Dữu Khánh đứng trên bờ lập tức mắng, "Thăm dò cái rắm, tám chín phần mười là rất nguy hiểm. Lên đi, mau rời đi. Động phủ đã mở ra rồi thì nhanh đi đi. Còn kéo dài nữa, mấy người kia chạy đến thì chúng ta hết đường chạy trốn."

Nghe hắn nói như thế, mặc dù không cam lòng nhưng Nam Trúc cũng đành bỏ qua, lẩm bẩm mấy câu tiếc nuối. Gã vừa mới xoay người lại liền ngây người, sững sờ nhìn Dữu Khánh ở trên bờ.

Mục Ngạo Thiết biết nghe lời sớm xoay người cũng đã sững sờ trước đó một bước, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác.

Hướng Chân dường như đang có suy nghĩ gì đó đối với tình hình bên trong tiên phủ, đã nhận ra được hai người bên cạnh có gì đó không ổn, gã quay đầu nhìn, rồi từ từ quay đầu lại, ngay lập tức cũng ngây ngẩn cả người.

"Còn ngây ngốc ra đó làm gì, đi nhanh a!" Dữu Khánh đứng trên bờ phất tay kêu gọi, bởi vì ba người ở phía ngược sáng, trong lúc nhất thời hắn không nhận ra, nhưng rồi rất nhanh liền phát hiện thấy ba người phía dưới có phản ứng khác thường, hắn đột nhiên hiểu được gì đó.

Ba người tựa hồ đều nhìn chằm chằm vào bên cạnh hắn, dường như nhìn thấy thứ gì không nên nhìn thấy, hắn cảnh giác cao độ chậm rãi quay đầu qua, quả nhiên nhìn thấy được thứ không nên xuất hiện, đó là một người, một người sống sờ sờ, một người sống mà hắn chưa từng gặp trước đây.

Một nam tử vạm vỡ, mũi sư tử lông mày rậm, đôi mắt sáng to sáng ngời, vẻ mặt bình tĩnh, khuôn mặt uy nghiêm hùng hồn, y phục vài thô màu xám trắng, tóc rất dài, dài đến gót chân, tóc dài tung bay theo gió, không có gió, tóc cũng tự lay động, từng sợi từng sợi phất phơ nhè nhẹ.

Chỉ với việc đối phương có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện tại bên cạnh hắn gần trong gang tấc mà hắn không hề hay biết, hắn liền biết tu vi của đối phương rất không tầm thường, dựa vào khí thế của người này khiến người ta có cảm giác áp bách, hắn đã biết đây là loại người tu vi vượt xa mình, nhìn trang phục không giống người của Phượng tộc hay người nơi đây.

Chương 1118: Ném vào (1)

Khí tràng của người tới quả thực rất cường đại, khiến cho mấy người trên bờ dưới bờ không dám hành động lỗ mãng.

Nhưng cứ kéo dài như vậy cũng không phải là cách, mấy người không kéo dài nổi, Dữu Khánh không thể không nỗ lực mở miệng thăm dò: "Dám hỏi tôn giá cao tính đại danh?"

Người đến không có đáp lại, nhìn chằm chằm khung cảnh núi non trong khe cổng, hình như có vẻ thất thần.

Dữu Khánh cũng không dám tức giận, đưa tay ra hiệu về phía cánh cổng tiên phủ đã hé mở ra, chủ động mời, "Nếu như Tôn giá đi theo chúng ta đến đây, mục đích coi như đã đạt được rồi, chúng ta không oán không cừu, không quấy rầy lẫn nhau, tạm biệt tại đây."

Nam Trúc cảm thấy biện pháp này rất hay, lừa gạt người ta đi vào là ổn thỏa nhất, gã gật đầu liên tục, hưởng ứng: "Đúng đúng đúng, không oán không cừu, mời tôn giá vào."

Lúc này người đến mới quay đầu nhìn về phía Dữu Khánh, "Đi theo các ngươi? Các ngươi xứng ư? Ngươi suy nghĩ nhiều. Đống chuyện náo loạn của các ngươi, đơn giản chỉ là vì nhằm vào nơi này, ta chờ ở đây là được, không cần theo dõi các ngươi."

Mấy người đều sửng sốt, đối phương vẫn một mực chờ tại nơi này sao? Dữu Khánh kinh ngạc hỏi: "Ngài đã biết trước lối vào ở nơi đây sao?"

Người đến chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên phía trời cao, cất tiếng lẩm bẩm: "Phía bên Thiên Tích sơn, hẳn là lối vào Bồng Lai sơn." Ông ta quay đầu lại đảo mắt quét nhìn đám người Dữu Khánh một lượt, "Các ngươi biết được lối vào 'Chư yêu' từ chỗ Bồng Lai sơn phải không?"

Vừa nghe hỏi như vậy, ngoại trừ Hướng Chân cảm thấy nghi hoặc ra, ba sư huynh đệ thì khó thể che giấu được vẻ mặt đầy kinh ngạc, người này vậy mà còn biết được Bồng Lai sơn, hơn nữa còn biết được lối vào Bồng Lai sơn tại Thiên Tích sơn, người này rốt cuộc là ai?

Nam Trúc với cái bụng lộ ra một nửa, nỗ lực làm ra vẻ nho nhã lễ độ, chắp tay hỏi: "Tôn giá rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Người đến nhàn nhạt liếc mắt nhìn mà thôi, không có trả lời, ánh mắt quay lại nhìn chằm chằm vào phía bên trong cánh cổng tiên phủ đã mở ra, khẽ thở dài một tiếng, "Thì ra còn có thể mở ra bằng cách như vậy…"

Dứt lời, người liền biến mất, giống như một làn khói xanh, bay qua khe cửa mở rộng, biến mất tại trong khung cảnh núi non phía sau cổng.

Người đứng trên bờ, người đứng dưới hồ quay mặt nhìn nhau không nói nên lời, không biết chuyện gì đang xảy ra, điều làm bọn hắn kinh ngạc nhất chính là, người tới không có làm ra bất kỳ chuyện gì bất lợi đối với bọn hắn, cứ như vậy mà bỏ qua bọn hắn.

Đương nhiên, một ít ý tứ bộc lộ ra trong lời nói của đối phương vẫn khiến cho bọn hắn trong lòng chấn động khó tan.

Ba sư huynh đệ vốn tưởng rằng, trên đời này, bọn hắn là người biết được nhiều nhất về những bí mật của tiên phủ, nhưng lúc này, bọn hắn mới phát hiện ra rằng, thì ra là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, trên thế gian này quả nhiên là tàng long ngọa hổ, thực sự có loại người thâm tàng bất lộ.

Nam Trúc lấy hai tay đưa lên miệng tạo thành hình cái loa, nhỏ giọng nói với Dữu Khánh: "Có nên đóng cổng lại hay không?"

Hắn hiểu được ý gã, muốn hỏi xem có nên nhốt người thần bí khó lường này lại bên trong hay không?

Dữu Khánh lườm gã một cái, "Người ta không có làm gì chúng ta, rõ ràng không có ác ý với chúng ta, kẻ thực sự có ác ý còn ở phía sau. Nếu đóng cửa lại, kẻ phái sau làm sao đi vào? Ta nói nha, ngươi lề mề ở đó làm gì? Còn không mau lên đi, nhanh nhanh rời đi?"

Cũng đúng, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ở dưới hồ lập tức nhảy lên trên, hướng của trọng lực thay đổi khiến người hơi cảm thấy khó chịu.

Đang chuẩn bị rời đi, ba sư huynh đệ bỗng nhiên ngẩn ra, phát hiện thấy Hướng Chân không có chạy theo, nhìn thấy Hướng Chân đang quay đầu nhìn chằm chằm vào bên trong tiên phủ, dường như có chút do dự không nỡ.

Dữu Khánh lập tức gọi: "Hướng huynh, nếu ngươi muốn đi vào, chúng ta không ngăn cản ngươi. Làm bằng hữu một hồi, từ biệt tại đây, chúc ngươi sớm có được tiên duyên. Nếu có cơ hội tái kiến trong tương lai, hãy nhớ giúp các huynh đệ một chút." Dứt lời hắn cũng không quay đầu lại, kêu gọi hai vị sư huynh chạy đi.

Nam Trúc cười hắc hắc, trước khi chạy đi cũng vẫy vẫy tay với Hướng Chân, ra hiệu tạm biệt.

Tuy nhiên ba người chạy chưa được bao xa thì đã phải khẩn cấp dừng lại.

Do dự một hồi, Hướng Chân cuối cùng không có đi vào, mà quyết định quay lại đi chung với mấy người Dữu Khánh, cảm thấy như vậy ổn hơn. Gã lắc mình nhảy lên bờ, ánh mắt đảo qua, muốn tìm kiếm hướng đi của đám người Dữu Khánh, nhưng phát hiện thấy đám người Dữu Khánh vẫn chưa đi xa, đang đứng yên cách đây không xa, nói chính xác là đang bị một người chặn lại.

Người chặn đường mặc áo choàng đen, mặt ngọc đội tử kim quan, môi đỏ mũi ưng, mày kiếm mắt sao, tuấn dật trầm ổn, điềm tĩnh đứng chắn trước mặt đám người Dữu Khánh.

Người đến chính là Thiên Vũ, đám người Dữu Khánh đều nhận ra, đã là người quen cũ rồi. Còn Hướng Chân, khi bị vạch đất làm nhà giam trên Thiên Tộc sơn thì cũng đã có gặp, mọi người đều là bạn tù.

Ba sư huynh đệ thật sự bị làm cho phải khẩn trương, hận không thể tự tát miệng mình mấy cái, đã nói là thời gian eo hẹp, phải nhanh chóng chạy đi, cuối cùng vẫn cứ dây dưa lề mề, chỉ cần rời đi sớm hơn một chút, chắc hẳn đã có thể chạy thoát.

Nhưng bọn hắn rất nhanh đều trấn định trở lại, dù sao đều là người trải qua việc đời.

Thiên Vũ quan sát trang phục Ô Lạc tộc của ba người, cất lời nói trước, "Ngay phía dưới mí mắt của Đại thánh và Địa sư, vậy mà có thể ném bọn họ lại chạy đến nơi này, cũng chỉ có ngươi. Ta thực sự đã đánh giá thấp các ngươi. Hết trò này đến chiêu khác, vòng này nối với vòng kia, mềm mại ngang dọc đều có đủ, suýt chút nữa khiến ta mù mờ mê muội. Nếu để cho ngươi lăn lộn trong Tu hành giới thêm một số năm, e rằng thực sự là kẻ không vừa."

Dữu Khánh nuốt nuốt nước bọt, chắp tay cười gượng nói: "Tam động chủ quá khen, ngài làm sao lại tới đây?"

Thiên Vũ nở nụ cười, một nụ cười rất ấm áp, "Không không, không có quá khen, chậc chậc, chỉ vừa mới nói cho ngươi biết Phượng đài có thể là Thiên đỉnh, ngươi liền mở ra cổng vào tiên phủ, thần tốc không ai bằng. Mấy thế lực lớn xem như đã lăn lộn nhiều năm như vậy thật vô ích. Long Hành Vân gọi ngươi là cẩu Thám Hoa quả thực không sai chút nào, chỉ với chiếc mũi chó của ngươi, muốn tìm tiên phủ, quả nhiên cần phải dựa vào mấy con chó các ngươi."

Chó thì chó đi, bị mắng mấy câu cũng chẳng chết ai, Dữu Khánh nhanh chóng tránh sang một bên nhường đường, đưa tay mời đối phương đi tới, "Người thấy có phần, người thấy có phần. Nếu Tam động chủ đã phát hiện được rồi, chuyện vinh hưởng tiên phúc tự nhiên không thể thiếu ngài. Coi như là chúng ta bận rộn mở đường cho Tam động chủ, không có gì để nói. Tam động chủ, mời, mời ngài đi trước!"

Nam Trúc vội vàng theo sát hắn, sang bên nhường đường, đưa tay ra mời đi trước.

Sự thanh cao của Mục Ngạo Thiết đã biến mất, y cũng thể hiện sự thành khẩn, bày ra bộ dạng cung kính mời đi.

Hướng Chân ngây người nhìn cảnh này.

Thiên Vũ cất tiếng hừ lạnh, "Nếu như tiên phủ đã mở ra, các ngươi bỏ chạy làm gì?"

Dữu Khánh kinh ngạc, "Chạy? Vì sao Tam động chủ nói như vậy? Chúng ta thật vất vả mới mở ra được tiên phủ, vì sao phải chạy?"

Thiên Vũ lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Ngươi cho rằng ta mù sao? Các ngươi rõ ràng là muốn chạy xuống núi."

Chương 1119: Ném vào (2)

Dữu Khánh à một tiếng, không tán đồng nói: "Đúng là định xuống núi. Chúng ta không ngờ tới, tiên phủ này vừa được mở ra liền phát ra ánh sáng, chúng ta định xuống núi tản ra các nơi nhìn lên, xem từ các góc độ khác nhau ở dưới chân núi thì có thể nhìn thấy ánh sáng trên núi hay không, để tiện sắp xếp các hành động tiếp theo. Ngài không thấy chúng ta còn lưu lại một người sao? Nếu chúng ta muốn bỏ chạy thì tại sao còn lưu lại một người ở đây làm gì? Chúng ta phí hết tâm tư để mở ra tiên phủ, làm sao có thể bỏ chạy, như vậy chẳng khác gì đầu óc có bệnh."

Như vậy cũng có thể giải thích được sao? Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết âm thầm liếc mắt nhìn hắn, phát hiện thấy thấy đầu óc lão Thập Ngũ phản ứng thật sự quá nhanh.

Thiên Vũ thoáng nhìn về phía hồ tỏa ra ánh sáng, cũng không quan tâm lời bọn hắn nói là thật hay giả, hất hất cằm, thúc giục: "Trở lại, tất cả quay lại đó cho ta."

Dữu Khánh: "Vẫn nên để chúng ta xuống núi nhìn xem trước đi."

Thiên Vũ: "Xem cái gì mà xem, không cần xem nữa, người của Đại thánh và Địa sư đã đến Phượng tộc, đang truy tìm trong lãnh thổ Phượng tộc, nếu chậm trễ, các ngươi có muốn tiến vào cũng không

được. Lề mề làm gì, ta bảo các ngươi quay lại đó thì cứ quay lại đi, không nghe thấy sao, muốn ép ta dùng sức mạnh hả?”

Bị buộc không còn cách nào khác, ba người đành phải lui trở về bên cạnh hồ.

Thiên Vũ nhìn vào trong hồ, “Chư yêu… Đi xuống, đi xuống hết đi, bốn người các ngươi đều đi vào hết cho ta.”

Nam Trúc vẻ mặt bối rối nói: “Tam động chủ, mọi người đi riêng đường mình đi, ngài muốn vào thì tự vào là được rồi, cần gì phải lôi kéo mấy người chúng ta cùng theo làm gánh nặng cho ngài?”

Thiên Vũ liếc mắt nhìn gã, “Mập mạp, các ngươi chắc hẳn không ít lần tiến vào tiên phủ rồi, đúng không? Nhiều lần có thể ra vào bình an, điều này sợ rằng không phải trùng hợp, tất nhiên là có nguyên nhân gì đó, nếu như ta cũng muốn ra vào thuận lợi, đương nhiên nên lôi kéo các ngươi cùng theo hưởng phúc. Đừng có dông dài nữa, bớt giở trò với ta đi. Xuống hết đi.”

Ba sư huynh đệ quay nhìn nhau không nói nên lời, rất muốn hỏi xem, đã có lần nào chúng ta sắp xếp được đường ra trước khi tiến vào tiên phủ không, có lần nào là thuận lợi, lần nào mà chẳng phải cắm đầu xông vào, nhiều lần phải tìm đường sống trong chỗ chết, sau đó ngẫm nghĩ lại, chính mình cũng phục mình gan lớn, có thể nói là nỗi sợ hãi vẫn còn ám ảnh trong lòng, chính bọn hắn cũng sợ vào được ra không được, vậy mà còn có người mong chờ vào bọn hắn, thật sự không biết chữ “Chết” viết như thế nào nha.

Ngay vào lúc này, một bên đỉnh núi đột nhiên có mấy người nhảy lên, một người hét lớn: “Ai đó?”

Mấy người quay đầu nhìn đến, mơ hồ có thể nhận ra đó là trang phục của Phượng tộc, chắc hẳn đều là người của Phượng tộc, hiển nhiên đã bị ánh sáng trên Phượng đài thu hút tới.

Những người đó lướt thẳng về phía bên này, ánh mắt Thiên Vũ lạnh nhạt và miệt thị, vung tà áo choàng đen lên, mấy bóng đen bay vút ra, lập tức nhìn thấy trên trán của mấy người đang lướt đến bắn ra huyết hoa, còn không kịp cất tiếng kêu thảm thì đã dồn dập đổ gục xuống đất, không còn động tĩnh.

Cao thủ chính là cao thủ, đám người Dữu Khánh nhìn thấy cảnh này đều âm thầm kinh hãi.

Bọn hắn còn chưa kịp phản ứng lại, tà áo choàng đen trên người Thiên Vũ lại vung về phía bọn hắn, một lực lượng bài sơn đảo hải hất tung bốn người Dữu Khánh bay đi. Y chẳng muốn dông dài với mấy tên gia hỏa này nữa, trực tiếp ném hết mấy người vào trong cánh cổng tiên phủ, sau đó y cũng tung người bay đi vào.

Ở ngoài cổng có thể nhìn thấy được mấy người trong cổng đang hết nhìn đông tới nhìn tây, dù sao cũng là mới đến. Nhưng Thiên Vũ rõ ràng không muốn dừng lại nơi cổng vào này, y lại tiếp tục cưỡng ép đưa mấy người rời đi…

Trên Phượng Đầu lĩnh, một căn nhà gỗ nhỏ được tạm thời dựng lên, căn nhà này dành cho người sợ lạnh Phượng Kim Kỳ ở.

A Lạc Công vội vã đi vào nhà, bước tới cấp báo, "Tộc trưởng, trên Phượng đài xuất hiện dị tượng, hình như có bảo quang tỏa ra, giống như là ánh nến đốt sáng lên."

Đang nằm trên ghế trước chậu than, đắp tấm da thú màu đỏ tươi lim dim ngủ, Phượng Kim Kỳ chậm rãi mở mắt ra, có phần nghi hoặc, "Bảo quang?"

A Lạc Công: "Không giống ánh lửa, khẳng định không phải là ánh lửa."

Phượng Kim Kỳ: "Đã phái người đến đó xem xét chưa?"

A Lạc Công: "Đã phái người đi rồi, gần như toàn bộ nhân viên gác đêm lúc này đều đã bị kinh động, ta lo lắng lại là do những kẻ gây rối đó làm loạn."

Phượng Kim Kỳ xốc tấm da thú lên, đứng dậy, bước ra nhà gỗ, đi vòng sang hướng Phượng đài, quả nhiên nhìn thấy trên đỉnh núi Phượng đài phía xa có quầng sáng trắng mông lung ửng lên, mặc dù không phải quá sáng, nhưng ở trong trời đêm như thế này là rất dễ nhận ra, quả thực không giống ánh lửa.

Ông ta lắc mình bay lên, rồi đột nhiên dừng lại trong không trung, có chút do dự nhìn nhìn Phượng Đầu lĩnh phía dưới, lo lắng không biết có phải lại là kế điệu hổ ly sơn gì đó hay không, ông ta đã bị bộ chiêu trò đó làm cho e sợ, nhưng suy nghĩ một chút, cảm thấy Phượng tộc hiện tại hình như đã không còn cái gì đáng để ngoại nhân ham muốn, ông ta liền lắc mình lướt đi.

Phượng Tàng Sơn vừa chạy đến đây, tận mắt nhìn thấy phụ thân rời đi, bước nhanh đến bên cạnh A Lạc Công, hỏi: "A Lạc Công, trên Phượng đài xảy ra chuyện gì vậy?"

Vì để xây dựng lại Thánh địa cho Phượng tộc, hiện nay có thể nói là gã ăn ngủ lại nơi này dốc sức làm việc, ngày đêm cùng với tộc nhân và công tượng trao đổi công việc xây dựng đền đài, cha gã cũng đã khẳng định với gã, sau khi hoàn thành xây dựng đền đài từ Thánh thụ, sẽ lập tức để cho gã tiếp nhận chức vụ vị trí của vị sơn chủ kia.

Cho dù không có việc này, gã cũng biết rõ việc xây dựng lại Thánh địa cho Phượng tộc có ý nghĩa trọng đại, trong tương lai, đời đời con cháu Phượng tộc đều sẽ nhớ rõ Thánh địa Phượng tộc là do chính tay gã chủ trì xây dựng lên, hơn nữa còn có ảnh hưởng trọng đại tới một số phương diện khác, thử hỏi gã làm sao có thể không tận tâm tận lực.

A Lạc Công lắc đầu, "Không biết, tộc trưởng đã đích thân đi xem xét."

Đột nhiên, một con phi cầm bay đến, lượn vòng trên không, một gã tộc nhân từ trên trời hạ xuống, rơi xuống trước mặt A Lạc Công, bộ dạng rất kích động, bẩm báo: "Trên Phượng đài có cổng, trên Phượng đài xuất hiện một cánh cổng."

A Lạc Công cau mày, hỏi lại: "Cổng gì? Nói cho rõ ràng xem?"

Người đến sắp xếp lại thông tin, bẩm báo lại lần nữa: "Trong hồ nước trên Phượng đài xuất hiện một cánh cổng, cửa hé mở ra một chút, bên trong là ban ngày, đó là một tòa động phủ. Chúng ta nghi ngờ đây là một tòa tiên phủ vừa được mở ra, có thể là Bất tử chi địa trong truyền thuyết của Phượng tộc chúng ta đã được mở ra. Trên núi có tộc nhân của chúng ta bị giết. Xin nhanh chóng thông báo cho tộc trưởng."

Nghe nói như vậy, A Lạc Công và Phượng Tàng Sơn đều kinh hãi.

A Lạc Công đảo mắt nhìn những nhân viên canh gác các nơi trong núi đang nhìn về phía Phượng đài xa xa, ngay lập tức quyết đoán nói với người tới: "Tộc trưởng đã đến đó rồi, ngươi lập tức trở lại cảnh cáo những tộc nhân đi cùng khác, không cho phép bất kỳ người nào dễ dàng tiết lộ thông tin ra ngoài, những chuyện khác, tộc trưởng sẽ có quyết đoán tùy theo tình hình. Đi nhanh đi."

"Vâng." Người đến nhận lệnh rồi nhảy lên không trung, điều khiển phi cầm nhanh chóng quay trở lại.

Tiếp đó, A Lạc Công quay sang căn dặn Phượng Tàng Sơn: "Có người đã giết chết tộc nhân của chúng ta, e rằng trên Phượng đài sẽ có hung hiểm, ta cần tổ chức nhân thủ đến đó hỗ trợ tộc trưởng. Ngũ lang, ngươi tạm thời tọa trấn nơi này, phải giữ kín thông tin đừng để lan truyền ra, tránh để sinh loạn. Tất cả mọi việc chờ đợi tộc trưởng về định đoạt, hiểu chưa?"

Phượng Tàng Sơn quay đầu lại nhìn hào quang tỏa ra phía trên Phượng đài, hơi chút do dự, cuối cùng nắm tay lại đưa lên ngực

tuân lệnh, “Vâng, A Lạc Công cứ đi đi, nơi đây giao cho Ngũ lang là được.”

Chương 1120: Ai muốn đi vào (1)

Trên Phượng đài đã tập trung lượng lớn nhân viên Phượng tộc, đa số là các tộc nhân đang ở gần đây.

Những nhân viên trực đêm ở xa xa chỉ bị cảnh tượng trên Phượng đài gây chú ý, còn những tộc nhân ở gần thì hầu như đều bị động tĩnh di chuyển ầm ĩ làm giật mình tỉnh lại, rất nhiều rất nhiều người ngước lên nhìn Phượng đài.

Mấy con phi kỵ lượn quanh trên không trung bao quát phía dưới, đa số những người có thể leo lên Phượng đài cao chót vót đều tụ tập tại bên bờ hồ nước, ánh mắt đầy vẻ khó thể tin nổi nhìn chằm chằm khung cảnh bên trong cánh cổng kỳ huyễn nửa mở kia, xôn xao bàn tán, nhưng không có ai dám tùy tiện đi xuống.

Cũng có một số người vây xung quanh mấy thi thể để kiểm tra.

Phượng Kim Kỳ lơ lửng trên không trung, trong mắt đầy chấn động, sau khi dần dần bình tĩnh lại, ông ta suy nghĩ một lúc rồi lắc mình hạ xuống trước mấy thi thể, kiểm tra vết thương chí mạng của các thi thể, các tộc nhân cũng lục tục quay đầu lại nhìn ông ta.

Sau đó Phượng Kim Kỳ đứng dậy đi về phía hồ nước, các tộc nhân đang tụ tập xung quanh tách ra nhường đường.

Người lớn tuổi tương đối có tư cách cất lời dò hỏi, “Tộc trưởng, đây là bất tử Thánh địa trong truyền thuyết được mở ra sao?”

Phượng Kim Kỳ lắc đầu thể hiện không biết, đi xuyên qua đám người, đứng ở trên bờ nhìn xuống, sau lát sau ông ta đưa tay chỉ tới chiếc vòng cổ răng thú mà một người trong bộ lạc đang đeo, người

này nhanh chóng tháo ra dâng lên, Phượng Kim Kỳ cầm lấy nó ném vào trong hồ.

Một tình huống quỷ dị xuất hiện, chiếc vòng cổ còn chưa rơi xuống đáy hồ thì đột nhiên thay đổi phương hướng, rơi xuống tại thành hồ dưới đáy cổng, không thể lọt vào trong cánh cổng mở ra.

"Xuất hiện lúc nào?" Phượng Kim Kỳ hỏi tiếp một số thông tin liên quan.

Mấy người tại đây cũng không thể cung cấp được thông tin gì hữu dụng, ngoại trừ đột nhiên phát hiện thấy phía trên này có ánh sáng, sau đó nhìn thấy mọi thứ ở trước mắt, còn lại, mọi người hoàn toàn không biết gì, ngay cả hung thủ là ai cũng không biết.

Không lâu sau, A Lạc Công cũng dẫn theo một nhóm nhân viên tinh anh trong tộc chạy tới. Sau một hồi thảo luận, Phượng Kim Kỳ cử một vài chiến binh trong tộc đi vào trước điều tra. Sau khi mấy tên chiến binh đó quay trở lại báo cáo rằng trong đó thực sự là một thế giới khác, Phượng Kim Kỳ liền quyết định đích thân mình sẽ đi vào khám phá bên trong.

A Lạc Công phản đối, bởi vì chưa biết rõ tình hình bên trong như thế nào, nhưng Phượng Kim Kỳ nghi ngờ rằng điều này có liên quan đến một số chuyện kỳ quái đã xảy ra tại Phượng tộc lúc trước, người có tu vi thấp đi vào e rằng không có tác dụng gì, vì vậy ông ta phải đích thân xuất mã.

Cuối cùng, Phượng Kim Kỳ dẫn theo mười tên tộc nhân lanh lợi giỏi giang xông vào bên trong cánh cổng kia, rồi biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

A Lạc Công ở lại thì nhanh chóng xử lý hiện trường, đầu tiên là hạ lệnh nghiêm ngặt phong tỏa tin tức, thứ nhì là sơ tán đám người tụ tập tại trên Phượng đài, chỉ để lại một ít nhân viên lanh lợi giỏi giang canh gác.

Sau khi một đám đông người xuống núi không bao lâu, trong không trung có hai bóng người lần lượt lướt tới.

Người ở trên Phượng đài lần lượt ngẩng đầu nhìn đến, sau khi nhìn thấy rõ dung mạo của hai người này, sắc mặt A Lạc Công đại biến, người tới chính là Bạch Sơn và Tử Xuyên, lão ta đã từng gặp qua bon họ, biết rõ hai người này là ai.

Hai người trên không trung này trong lúc dò xét địa bàn của Phượng tộc thì ở phía xa phát hiện thấy nơi đây có ánh sáng khác thường, nên chạy đến đây xem có chuyện gì.

Hai người chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua những người ở trên Phượng đài, không có để vào mắt, toàn bộ sự chú ý của bọn họ đều bị cánh cổng kỳ huyễn hé mở ra một chút thu hút. Hai người này từ trước đến nay vốn không dao động trước biến cố, lúc này trên mặt có sự chấn động, có kinh ngạc, có hưng phấn.

"Chư Yêu…" Tử Xuyên nhìn chằm chằm hai chữ trên cổng, đọc ra, giống như đang suy nghĩ ý nghĩa của nó.

Bạch Sơn lóe lên, hạ xuống bên bờ hồ Phượng đài, bước chậm quan sát.

Tử Xuyên ngay lập tức hạ xuống đi theo, suốt đường đi này, y gần như là đi theo sát phía sau Bạch Sơn, Bạch Sơn bay đến đâu, y liền bay đến đó, có thể nói là bám chặt lấy Bạch Sơn, kết quả coi như không phụ kỳ vọng, đã tìm được đến nơi đây, tìm được cánh cổng kỳ huyễn đã mở ra này.

"Người nào tự tiện xông vào Phượng tộc?" Có tộc nhân Phượng tộc không biết trời cao đất rộng cất tiếng quở trách.

Cũng không phải là bởi vì không nhận ra được tu vi của hai người mới đến này rất cao, mà bởi vì từ cách ăn mặc có thể nhận ra được đây không phải là người của Đại Hoang Nguyên, người Đại Hoang

Nguyên bọn họ là có chỗ dựa cường đại, không cần phải nhìn nể mặt người bên ngoài.

A Lạc Công nhanh chóng nhấc tay ngăn cản tộc nhân lỗ mãng, lão ta biết hai người bên ngoài này không giống với những người bên ngoài khác.

"Phượng Kim Kỳ đâu?" Bạch Sơn đột nhiên quay đầu nhìn A Lạc Công cất lời hỏi. Thấy A Lạc Công do dự không nói, y lại đảo mắt nhìn xung quanh, không nhìn thấy bóng dáng của Phượng Kim Kỳ ở đâu, lập tức trầm tư rồi hỏi: "Hắn đã đi vào?"

A Lạc Công vẫn không có hé răng.

Tử Xuyên đã đến trước mặt mấy thi thi thể, sau khi kiểm tra thì ngẩng đầu hỏi A Lạc Công, "Xác định người chết là người của Phượng tộc các ngươi?"

A Lạc Công gật gật đầu.

Tử Xuyên lập tức đi về phía lão ta, vừa đi vừa hỏi: "Còn có người khác đã đi vào?"

A Lạc Công: "Không rõ ràng lắm, rất có thể."

Bạch Sơn chậm rãi đi tới, "Xem ra tên tiểu tử đó đã đi vào rồi."

Tử Xuyên nói tiếp: "Chắc hẳn không phải bọn hắn giết, tất cả đều bị một đòn giết chết, vết thương như vậy, tu vi của bọn họ làm không được."

Bạch Sơn hơi sửng sốt, đích thân đi đến kiểm tra vết thương của một thi thể, sau khi xem xong lại chậm rãi đi tới, "Theo lý thuyết, Phượng Kim Kỳ không đáng phải giết tộc nhân của mình, xem ra là có tu sĩ Cao Huyền tham gia vào."

Tử Xuyên đảo mắt nhìn đám nhân viên Phương tộc đang cảnh giác nhìn chằm chằm hai người bọn họ, hỏi A Lạc Công, "Ta muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nói đi, nếu không nói, toàn bộ người Phượng tộc trên Phượng đài này sẽ chết."

A Lạc Công biết rõ hai người này là loại nhân vật coi tất cả chúng sinh trong thiên hạ như con kiến, nếu bọn họ thực sự muốn động thủ, chuyện gì đều có thể làm ra, Phượng Đầu lĩnh bị hủy hoại chính là một bài học, cuối cùng trước áp lực đó lão ta đành phải kể lại đại khái tình hình xảy ra.

Đúng lúc này, mấy người chợt lục tục ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bọn họ nhìn thấy bóng người lơ lửng trên không, nhìn xuống.

Bạch Sơn vui vẻ, cất lời trêu chọc, "Tình nhân cũ của ngươi tới rồi."

Tử Xuyên lạnh lùng liếc y một cái, sau đó cau mày nhìn chằm chằm trên không trung.

Người tới chính là Lạc Vân Phinh. Bà ta lóe lên hạ xuống tại trước mặt mấy người, ánh mắt lạnh lùng đảo qua hiện trường.

Bạch Sơn nhấc tay vẫy vẫy ra hiệu chào hỏi, thu hút sự chú ý của Lạc Vân Phinh, sau đó chỉ về phía Tử Xuyên, như muốn nói ngươi hãy nhìn hắn ở đó kìa, và cũng nói lời trêu chọc: "Các ngươi quả nhiên là hữu duyên, tại nơi hoang sơn dã lĩnh này vẫn có thể gặp được nhau."

Tử Xuyên rốt cục nhịn không được cất tiếng trách móc, "Câm cái miệng rách của ngươi lại đi, trong núi rất nhiều cỏ, ngứa miệng thì tự gặm đi."

Bạch Sơn: "Được rồi, ta nói sai rồi, các ngươi vô duyên, cuộc đời này các ngươi đã định trước vô duyên với nhau, như vậy được rồi chứ?"

Tử Xuyên và Lạc Vân Phinh đều nhìn chằm chằm y, như muốn nhào tới xé xác y ra.

Tuy nhiên, trong trường hợp này, cổng vào tiên phủ ở ngay trước mắt, lợi ích vẫn nên đặt lên hàng đầu, Lạc Vân Phinh đột nhiên quay sang nhìn chăm chú A Lạc Công, "Nói đi, chuyện gì xảy ra, không nói…" Ánh mắt đảo qua đám người Phượng tộc tại đây, "Tất cả phải chết."

"Ai da!" Bạch Sơn nhịn không được lắc lắc đầu, đi tới bên cạnh A Lạc Công, nhấc tay vỗ vỗ vai lão ta, "Có nghe thấy không, một ông một bà, ngay cả lời đe dọa ngươi cũng nói giống nhau như đúc. Thật muốn nói bọn họ ý hợp tâm đầu nhưng không dám a. Bọn họ nhiều người, ta cũng không giúp được ngươi, ngươi bảo trọng đi."

Khóe miệng Tử Xuyên khẽ giật giật.

A Lạc Công còn có thể làm gì bây giờ, dưới sự đe dọa hung dữ của Lạc Vân Phinh, ông ta phải lặp lại một lần nữa những lời vừa mới nói, còn bị ép phải nói nhiều thêm một chút về những gì diễn ra sau khi Bạch Sơn và Tử Xuyên đi tới đây.

Người Phượng tộc trên Phượng đài có phần phẫn nộ, nhưng nhìn thấy A Lạc Công phải thành thật cúi đầu, bọn họ cũng ý thức được người đến không đơn giản.

Giữa mấy vị khách này với nhau, lời nói mặc dù không có gì hay ho, nhưng trong một số việc bọn họ dường như có phần ăn ý, lối vào tiên phủ ở ngay trước mắt, ba người chỉ tới tới lui lui xung quanh lối vào, mà không có ai đi vào, thậm chí còn thay phiên nhau nhảy xuống núi.

Xuống núi không phải việc gì khác, chính là để thông báo cho cơ sở ngầm của mình tại Phượng tộc, lệnh cho họ phải bằng tốc độ nhanh nhất gửi tin tức cho người của mình đến đây.

Ngoài ra, Lạc Vân Phinh còn làm nhiều hơn một chuyện, thần không biết quỷ không hay đột nhiên xuất hiện tại trước mặt Phượng Tàng Sơn, không có bất kỳ một câu hỏi han hay khách sáo gì, chỉ nói một câu lạnh lùng như băng, "Lối vào tiên phủ ở trên Phượng đài, ngươi

nghĩ cách dẫn theo một nhóm người đi vào dò đường, chuẩn bị sẵn sàng tiếp ứng."

Về phần tình cảnh của Phượng Tàng Sơn như thế nào, có khó khăn gì không, bà ta hoàn toàn không quan tâm, nói xong liền biến mất.

Trong số các thế lực, chạy tới Phượng đài trước tiên chính là Hướng Lan Huyên.

Sau khi thấy nàng ta từ trên trời hạ xuống, Tử Xuyên nghi vấn, "Sao ngươi lại tới đây?"

Y chỉ vừa mới liên hệ với cơ sở ngầm của mình trong Phượng tộc để đưa tin thì Hướng Lan Huyên đã đến rồi, y làm sao có thể không nghi ngờ.

Khi tại trên cao, Hướng Lan Huyên đương nhiên đã nhìn thấy cánh cổng tiên phủ đã được mở ra, trong lòng vừa chấn động, vừa nhịn không được âm thầm mắng Dữu Khánh làm ẩu làm càn, nếu như nói không phải mấy người Dữu Khánh mở cánh cổng tiên phủ này ra, nàng ta sẽ không tin.

Chương 1121: Ai muốn đi vào (2)

Lúc này, nàng ta cũng không thể quản nổi chuyện này, trước tiên phải giải thích cho lão đại của mình đã: "Chưởng lệnh, có cao thủ giết Tô Bán Hứa diệt khẩu rồi, ngay tại dưới mí mắt của chúng ta, Cừu Hạp liên thủ với Ô Ô cũng không thể đuổi kịp, đã để cho hung thủ trốn thoát. Cừu Hạp hạ lệnh rút khỏi Ô Lạc tộc, dẫn theo chúng ta đuổi theo phương hướng Chưởng lệnh rời đi. Chúng ta dự đoán Chưởng lệnh có thể đã đến Phượng tộc, mọi người đều đã đến đây và đang tản ra tìm kiếm. Ta tình cờ nhìn thấy nơi này có quầng sáng tỏa lên, nên tới đây."

Tô Bán Hứa đã bị diệt khẩu? Tử Xuyên và Bạch Sơn lần lượt quay đầu nhìn chằm chằm vào người tới sau, Lạc Vân Phinh.

Lạc Vân Phinh biết bọn họ đang hoài nghi cái gì, hừ một tiếng xem thường, không thèm giải thích.

Sau khi giải thích xong, Hướng Lan Huyên lại chủ động hỏi: "Chưởng lệnh, cổng vào tiên phủ này là do đám người Thám Hoa mở ra ư?"

Hiện tại nàng ta muốn biết tình cảnh của mấy người Dữu Khánh như thế nào.

Tử Xuyên thuận miệng giải thích, "Có lẽ là vậy, không ai nhìn thấy, không biết có phải đã tiến vào hay không."

Không ai nhìn thấy? Hướng Lan Huyên thoáng sửng sốt, đưa mắt nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh, rồi như hiểu ra điều gì đó.

Hiện tại Tử Xuyên không có tâm trạng nói chuyện khác, y đã biết được lí do thủ hạ của mình xuất hiện tại nơi này, biết được người của mình đã đến gần đây, tinh thần phấn chấn, lập tức hạ lệnh cho Hướng Lan Huyên: "Nhanh đi tập trung người đến đây."

"Vâng." Hướng Lan Huyên nhận lệnh, khi vọt đến không trung thì quay đầu lại thoáng nhìn cánh cổng mở ra kia, rồi lại nhìn một đám người thủ ở bên ngoài, trong mắt thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ.

Sau khi nàng ta rời đi được một lúc, lại có người đến, là Nhị Động chủ Ô Ô của Thiên Lưu sơn. Gã ta từ trên trời lao xuống, cũng hạ xuống trên Phượng đài, đối mặt với Bạch Sơn.

Bạch Sơn hỏi thăm một chút liền biết, tình huống không khác gì lắm với những gì Hướng Lan Huyên đã nói, cũng là phát hiện thấy ánh sáng nơi này nên chạy đến kiểm tra, tương tự, khi Bạch Sơn biết người của mình cũng đã đến bên này liền lập tức hạ lệnh cho gã triệu tập nhân thủ nhanh chóng đến đây.

Ô Ô rời đi không bao lâu, Hướng Lan Huyên và Cừu Hạp cùng nhau đi đến, hạ xuống tại trước mặt Tử Xuyên bẩm báo tình hình, người phía dưới đã tản ra rồi, cần có thời gian để triệu tập và tập trung lại, hơn nữa, người phía dưới không thể bay như bọn họ, tốc độ chạy đến đây chắc chắn sẽ chậm một chút.

Nhưng dù sao tất cả đều đã đến gần đây, đợi một khoảng thời gian sau, mấy chục người của Đại Nghiệp ty gấp rút chạy đến trước.

Nhìn động tĩnh dưới chân núi, A Lạc Công liền biết đám người này là dùng sức mạnh ngang ngược xông vào địa bàn của Phượng tộc chạy đến đây, may là ai cũng biết sự mạnh mẽ của Đại Nghiệp ty, tộc nhân chắc hẳn không có xảy ra xung đột quá lớn.

Người vừa đến, Tử Xuyên lập tức lệnh cho một nhóm nhỏ tiến vào tiên phủ điều tra trước, xem tình hình bên trong có ổn không.

Về sau, người của Đại Nghiệp ty và Thiên Lưu sơn lại tiếp tục có từng nhóm chạy tới. Cách bố trí của phía bên Thiên Lưu sơn không khác nhà kia lắm, đều là trước tiên phái người đi dò đường, làm việc rất cẩn thận.

Nhìn thấy từng màn này diễn ra, Lạc Vân Phinh âm thầm nôn nóng, người của hai nhà này hành động trước, hoạt động gần đây, còn người của bà ta thì phải nhận được tin tức rồi mới chạy đến, hành động rõ ràng sau người ta rất nhiều.

May mà vào lúc này, Phượng Tàng Sơn đột nhiên tung người nhảy lên trên đỉnh núi, nhìn thấy một đám người ở trên đỉnh núi, gã có phần kinh ngạc và nghi hoặc.

A Lạc Công bước nhanh đến trước mặt gã, trầm giọng hỏi: "Đã nói ngươi ở lại tọa trấn Phượng Đầu lĩnh, sao ngươi lại đến đây?"

Phượng Tàng Sơn đã tìm được một cái cớ, "Có rất nhiều người lạ xông tới, phía bên Phượng Đầu lĩnh có phần rối loạn. Có một số

người không nghe lời ta, làm không tốt có thể xảy ra xung đột, cần đích thân A Lạc Công ngài đi làm chủ."

A Lạc Công lập tức quay đầu lại đảo mắt nhìn qua người của các thế lực, hiển nhiên là đang trách những người này đã làm ra chuyện đó, lão ta không nói lời nào, phi thân nhảy xuống vách núi rời đi.

Còn Phượng Tàng Sơn nhìn xem tình huống hiện trường, có phần không biết nên làm gì bây giờ, sau khi bị Lạc Vân Phinh dùng ánh mắt thúc giục mấy lần, cuối cùng gã mới đi tới bên vách núi huýt lên một tràng huýt sáo rất to.

Chỉ chốc lát sau, từ dưới núi có gần hai mươi người lao nhanh lên, người dẫn đầu là Phượng A Đao. Bọn họ đi đến trước mặt gã chờ nghe lệnh. Đây đều là người mà gã mang đến.

Phượng Tàng Sơn kêu gọi đám người đi thẳng đến cổng vào tiên phủ, điều này khiến cho các phương thế lực chú ý.

Có nhân viên Phượng tộc được phân công canh gác ở đây thấy vậy thì lập tức tiến tới hỏi, "Ngũ lang, ngươi định làm gì vậy? Không được A Lạc Công cho phép, tộc nhân không được tự ý xông vào."

"Các ngươi sợ chết, ta không sợ. A cha của ta không thể xảy ra chuyện." Phượng Tàng Sơn phẫn nộ quát lớn, trực tiếp đưa tay đẩy những người cản đường ra.

Những lời này cũng khiến các nhân viên Phượng tộc khác không còn gì để nói, không biết có nên tiếp tục ngăn cản hay không.

Ngược lại, có người của Thiên Lưu sơn và Đại Nghiệp ty có ý định ngăn cản, không cho Phượng Tàng Sơn dẫn người đi vào tiên phủ, nhưng bị Lạc Vân Phinh mở miệng chặn lại, "Người ta đang ở trong nhà người ta, còn không cho người ta tiến vào sao? Người ngoài thì lại trực tiếp tùy ý xông loạn trong nhà người ta, đúng là ngang ngược vô cùng. Ta rất không quen nhìn kiểu ỷ thế hiếp người như

vậy. Phượng tộc, các ngươi cứ việc đi vào đi. Để ta xem ai dám ngăn cản các ngươi!”

Thái độ của bà ta như muốn nói, ta không được gì tốt thì cũng không muốn để người khác được chỗ tốt, muốn nhân cơ hội này để quấy rối.

Sợ bà ta làm xằng làm bậy, Tử Xuyên và Bạch Sơn không thể không ra hiệu cho thủ hạ để người đi qua.

Hướng Lan Huyên là người biết được chiếc lông phượng hoàng trong tay Dữu Khánh đến từ đâu, nhìn thấy cảnh này, khóe miệng hơi nhếch lên một nét cười mỉa mai, nhìn Lạc Vân Phinh ở đó diễn kịch, không có nói ra, cũng không có ý định báo cho Chưởng lệnh của mình biết.

Vì vậy, mọi người mở to mắt nhìn Phượng Tàng Sơn dẫn theo đồng tộc nhảy vào bên trong cánh cổng vào tiên phủ.

Chẳng bao lâu, nhóm người đầu tiên đi vào dò đường đã quay trở lại, báo cáo rằng trời đất bên trong rộng lớn bao la, linh khí dồi dào, con người có thể sống bình thường ở bên trong.

Tử Xuyên lập tức nhìn chăm chú vào Cừu Hạp và Hướng Lan Huyên, hỏi: “Hai người các ngươi, ai muốn dẫn đội đi vào thăm dò?”

Hướng Lan Huyên nói: “Chưởng lệnh, tiên phủ này xuất hiện, đủ để chứng minh bất tử truyền thuyết của Phượng tộc là có thật.”

Nàng ta đang nhắc nhở đối phương rằng, tại đây rất có khả năng lấy được tiên duyên trường sinh bất tử, định kích thích đám người Tử Xuyên đích thân đi vào.

Căn cứ vào tình trạng nhân viên Phượng tộc bị giết tại hiện trường, hiện tại nàng ta đại khái đã đoán được Thiên Vũ đã xông vào, cũng dần dần đoán được dụng ý của đám người Dữu Khánh khi mở ra tiên phủ này. Nàng đoán rằng bọn hắn là muốn dồn hết mấy vị Bán

Tiên đó vào trong một nồi. Trừ khi đám người Dữu Khánh nắm giữ bí mật nào đó không ai biết, có nắm chắc tìm được pháp môn gì đó để tự bảo vệ mình ở bên trong, nếu không, rất không bình thường khi xuất hiện tình huống này.

Cho nên nàng ta cho rằng, đây là cạm bẫy do đám người Dữu Khánh lập ra, cho rằng đám người Dữu Khánh đã chạy thoát.

Nào ngờ đúng vào lúc này, có người cất tiếng 'A' kinh ngạc, nói: "Mau nhìn kìa, ánh sáng của cánh cổng đó hình như đang yếu đi, khung cảnh trong cổng có vẻ cũng đang mờ dần."

Mọi người lập tức tới gần quan sát, phát hiện quả thực là như thế, Tử Xuyên bấm ngón tay tính toán, "Tính toán đại khái theo thời gian tử vong của mấy thi thể này, thời gian cánh cổng tiên phủ này mở ra có thể chỉ kéo dài trong vòng một canh giờ."

Tiếp đó y quay đầu lại nhìn Cừu Hạp và Hướng Lan Huyên, ý tứ rất rõ ràng, muốn hỏi xem ai tự nguyện đi?

Hướng Lan Huyên có chút kinh ngạc, tiên duyên có thể giúp trường sinh bất tử a, cám dỗ lớn như vậy mà vẫn không thể đả động đích thân ngươi đi vào sao?

Cừu Hạp vốn có chút động lòng, nhưng thấy cổng vào tiên phủ vậy mà sẽ biến mất, không biết sau khi đóng kín lại thì có thể quay ra hay không, lão ta lập tức quay sang nói với Hướng Lan Huyên: "Ngươi từng đi vào Tiểu Vân gian, đã có kinh nghiệm trong việc này, ngươi cũng đã tiếp xúc nhiều với A Sĩ Hành, hiểu rõ về hắn nhiều hơn ta, vì đại cục, muội tử, làm phiền ngươi rồi."

Đây là lí do kiểu gì? Hướng Lan Huyên muốn phản bác, nào ngờ sau khi liếc mắt nhìn cánh cổng vào tiên phủ đang nhạt dần đi, Tử Xuyên cũng tán đồng với đề nghị của Cừu Hạp, y nói với Hướng Lan Huyên: "Đúng là như thế, đành phải phiền ngươi khổ cực đi một chuyến."

Lời nói tuy rằng có khách khí, nhưng giọng điệu lại tràn đầy sát phạt quyết đoán không cho phép nghi ngờ, nói cách khác, y đã quyết định như vậy rồi.

"…" Hướng Lan Huyên không nói nên lời, cũng không thể công khai từ chối, chỉ có thể nỗ lực gượng cười đáp ứng.

Cừu Hạp lập tức chắp tay cúi đầu, khiến nàng vô cùng tức giận, trong lòng càng thêm ân cần thăm hỏi tổ tiên của Dữu Khánh, ngươi có muốn làm việc này thì nên báo trước một tiếng, nếu như lão nương biết trước thì sẽ không xông tới nơi này, đồ chết tiệt.

Đồng thời nàng cũng hối hận vì đã đưa ra ý tưởng tồi tệ này cho Dữu Khánh, bây giờ thì hay rồi, tự lấy đá ghè chân mình.

Cuối cùng không còn cách nào khác, nàng đành phải dẫn theo một nhóm người tiến vào bên trong cánh cổng tiên phủ.

Một thế lực khác, Nhị Động chủ Thiên Lưu sơn ngược lại là chủ động xung phong, dẫn người muốn lập tức xông vào trong.

"Lão Nhị." Bạch Sơn gọi gã ta lại, đi tới trước mặt gã, đích thân điều chỉnh y phục cho gã ta, và căn dặn: "Sau khi tiến vào cũng không cần quá lo lắng, nếu người mở ra đã dám đi vào, chứng tỏ người đó hẳn là có cách đi ra, nếu nắm chắc được điểm này, sẽ không có vấn đề gì lớn."

Ô Ô gật gật đầu, không nói thêm gì, trong các nhân viên Thiên Lưu sơn bất đắc dĩ khác, tránh không được có người thầm hỏi, nếu là không có vấn đề gì lớn, vì sao Đại thánh không đi vào đi?

Lại một nhóm người Thiên Lưu sơn rầm rầm đi vào, biến mất.

Đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, Lạc Vân Phinh suýt chút nữa cắn vỡ răng ngà, nhìn tốc độ ánh sáng cổng vào tiên phủ mờ đi, hẳn là không chờ được người của mình chạy đến.

Sau một hồi lâu do dự, bà ta bước chậm tới bên cạnh hồ, rõ ràng là định đích thân đi vào.

"Đinh Giáp Thanh." Tử Xuyên đột nhiên cất tiếng gọi lớn, "Nếu nàng ta không ra được, chúng ta có thể đến Ty Nam phủ đi dạo một vòng. Nghe nói công trình xây dựng, trang trí bên trong đó là do đích thân người nào đó phí tâm tư thiết kế, làm ra."

Lạc Vân Phinh tức thì dừng bước quay đầu, trừng mắt tức giận nhìn y, rồi quay đầu nhìn về phương xa, trong mắt lộ vẻ phức tạp.

Bạch Sơn nhìn trái nhìn phải một lúc, bật cười nói: "Họ Lý, ta nói nha, chuyện tình chàng ý thiếp của các ngươi, cần gì phải kéo ta vào làm tấm mộc?"

Chương 1122: Giận không thể át

Trêu chọc thì trêu chọc, nhưng thực tế Bạch Sơn cũng không muốn Địa Mẫu đi vào, một khi Địa Mẫu đã đi vào, y sẽ rất khó xử, nếu như y không đi vào theo, tất cả người của mình ở trong đó rất có thể sẽ gặp phải tai ương, không có ai là đối thủ của Địa Mẫu, tình huống ở bên trong rất có thể sẽ bị Địa Mẫu nắm giữ hết.

May mà vào lúc này, có một người xuất hiện trên không trung, những người ở trên Phượng đài lần lượt ngẩng đầu nhìn lên.

Lạc Vân Phinh ngước nhìn lên, trong mắt lộ vẻ vui mừng, người tới không phải ai khác, chính là bạn thân Trì Bích Dao của bà ta.

Trì Bích Dao nhìn thấy tình hình bên dưới, muốn không kinh ngạc cũng khó, cô ta ở trên không trung điều chỉnh phương hướng, nhìn thấy rõ chữ viết ở trên cánh cổng kỳ huyễn kia.

Lạc Vân Phinh thân hình lóe lên, xuất hiện trong không trung, nắm lấy tay cô ta, hỏi: "Bích Dao, sao ngươi lại tới đây?"

Trì Bích Dao: "Ta phát hiện thấy có không ít người của Thiên Lưu sơn và Đại Nghiệp ty ngang nhiên lao nhanh về phía bên này, cho nên đến đây nhìn xem." Cô ta nhìn chằm chằm vào cánh cổng kỳ huyễn phía dưới, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Thông tin mà cô ta biết được dừng lại ở việc Trữ Bình Côn bị Phượng tộc bắt giữ, biết rằng mình đã chọc giận Phượng Kim Kỳ, muốn cứu Trữ Bình Côn ra thì không thể không cho Phượng Kim Kỳ một lời giải thích công bằng, cho nên cô ta tự nhiên là đi hỏi ý kiến Địa Mẫu, nhưng Địa Mẫu dặn cô ta cứ bình tĩnh đừng vội vàng, thực tế là Địa Mẫu không muốn cô ta phá hỏng bố cục của mình chỉ vì một tên Trữ Bình Côn.

Nói cách khác, Địa Mẫu đã phong tỏa những tin tức sau đó về Trữ Bình Côn, không cho cô ta biết. Cô ta vốn là thông qua đường dây tin tức của Ty Nam phủ để liên lạc với Trữ Bình Côn ở Phượng tộc, nhưng đường dây đó đã Địa Mẫu cắt đứt.

Đối với Lạc Vân Phinh mà nói, những điều đó không còn trọng yếu nữa, bà ta giải thích tình huống trước mắt: "Hắn là Bất tử chi địa trong truyền thuyết bất tử của Phượng tộc đã mở ra."

"A?" Trì Bích Dao kinh ngạc, "Truyền thuyết có thật sao?" Ngay lập tức cô ta chợt hiểu ra, "Khó trách ngươi đích thân chạy đến nơi này. Các ngươi quấy rối lên như vậy chính là vì chuyện này ư?"

Lạc Vân Phinh nắm chặt cổ tay cô ta, nói: "Cổng vào chắc là sắp đóng lại rồi, không kịp nói nhiều được nữa, người của ta chưa đến kịp, người của Thiên Lưu sơn và Đại Nghiệp ty đã đi vào. Ta cần ngươi đi vào một chuyến. Phượng Tàng Sơn, con trai thứ năm của Phượng Kim Kỳ, ta đã tạm thời sai hắn đi vào. Hắn có nhược điểm ở trong tay ta. Sau khi vào trong đó, ngươi có thể sai khiến hắn.

Khi vào trong đó, thứ chúng ta muốn là cái gì, ngươi kết bạn với ta nhiều năm, trong lòng hắn đã biết được. Cái gì cần tranh thì phải tranh, cần đoạt thì phải đoạt, có thể không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Giữ an toàn cho bản thân để đưa tin tức ra ngoài là quan trọng

nhất. Nhớ kỹ, sau khi cổng đóng lại thì đừng hoảng sợ, tám chín phần mười chính là do A Sĩ Hành mở ra tiên phủ này. Nếu như hắn đã có thể mở ra, còn dám đi vào, chắc hẳn là có hiểu biết tình hình trong đó. Nắm giữ được điểm này, ngươi có thể bảo đảm đi ra ngoài thuận lợi. Phượng Tàng Sơn ở bên trong sẽ lưu lại dấu hiệu chỉ đường này, sau khi đi vào hãy tìm nó."

Nói xong, bà ta mở bàn tay Trì Bích Dao ra, vẽ ra kí hiệu liên lạc với Phượng Tàng Sơn lên trong lòng bàn tay cô ta.

Trì Bích Dao có chút sửng sốt, nuốt xuống một đống tin tức như nuốt nguyên quả táo, sau đó gật đầu xác nhận mình đã nhớ được kí hiệu trong lòng bàn tay. Tiếp đó, cô ta còn chưa kịp hỏi thêm điều gì thì đã bị Lạc Vân Phinh kéo xuống dưới. Rồi vừa sà xuống trên mặt hồ nước, cô ta lại bị Lạc Vân Phinh thúc đẩy ra pháp lực cường đại trực tiếp đưa vào trong cánh cổng kỳ huyễn kia.

Trì Bích Dao bị đưa vào trong tiên phủ, có thể nói là vội vàng không kịp trở tay. Lạc Vân Phinh hạ xuống bên cạnh hồ kì thực cũng là như vậy, không kịp chuẩn bị. Bà ta ung dung điềm tĩnh trốn ở phía sau để bố cục, nào ngờ Dữu Khánh đột nhiên hất tung bàn lên, khiến cho bà ta bất ngờ, vì vậy, ngay cả thủ hạ cũng không kịp điều động đến đây, đành phải tạm thời tập hợp một đội ngũ Phượng tộc dùng tạm, có còn hơn không.

Trên thực tế, ở một mức độ nào đó mà nói, sự quyết đoán của bà ta là đúng, sau khi Trì Bích Dao được đưa vào không bao lâu, những điểm sáng vàng kim lốm đốm phác họa ra hình dạng cánh cổng tiên phủ dần dần phai nhạt đi, rồi hoàn toàn biến mất, giống như chúng đã hao hết lực lượng vậy.

Ngay khi những điểm sáng đường viền của cánh cổng biến mất, toàn bộ cánh cổng cũng tan biến vào hư không, một đám người tụ tập quanh hồ mở to mắt kiểm tra tỉ mỉ, hoặc quay mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, Tử Xuyên và Bạch Sơn đều sai mấy thủ hạ nhảy vào trong hồ kiểm tra, sau khi thủ hạ báo cáo không phát hiện thấy bất

kỳ điều gì lạ thường, hai bọn họ mới nhảy xuống đích thân điều tra, và sau đó Lạc Vân Phinh cũng xuống kiểm tra.

Đáy ao vẫn ẩm ướt, còn có một lớp bùn đất, nhưng đá phía dưới rất cứng rắn, thi pháp tra xét cũng không phát hiện ra điều gì dị thường, đây chỉ là một hồ nước bình thường được đào ra trên đỉnh núi mà thôi, tất cả những gì trước đó giống như ở trong giấc mộng.

Trên đỉnh núi ồn ào xôn xao một hồi. A Lạc Công vội vã quay lại, không thấy Phượng Tàng Sơn, lập tức truy hỏi tộc nhân ở lại, "Ngũ lang đâu?"

Các tộc nhân tự nhiên sẽ không nói dối lão ta, báo cáo lại theo sự thật đã diễn ra, điều này khiến cho A Lạc Công vô cùng lo lắng.

Nhảy ra khỏi hồ, Bạch Sơn nhìn khắp nơi xung quanh, nhìn thấy Tử Xuyên đứng chắp tay sau lưng bên mép núi, thả bước đi đến bên cạnh y, cất lời cảm thán: "Tiên gia thuật này quả thực là thần kỳ, chỉ với cánh cổng huyền diệu như vậy, bọn ta đã không thể ngóng theo được bóng lưng của họ."

Tử Xuyên: "Ngươi không cảm thấy quái lạ sao?"

Bạch Sơn: "Chuyện gì?"

Tử Xuyên: "Nơi đây gây ra động tĩnh lớn như vậy, nhưng không thấy Dã Tiên có bất kỳ phản ứng gì."

Bạch Sơn: "Chuyện khác hắn có thể không quan tâm tới, nhưng cánh cổng thế giới Chư Yêu mở ra, ta không tin hắn còn có thể thờ ơ không chút động lòng. Với tình hình hiện tại, không biết đến khi nào cánh cổng đó mới mở ra lại, không biết khi nào người vào bên trong mới lại đi ra, có lẽ rất ít có khả năng sẽ đi ra trong khoảng thời gian ngắn. Dã Tiên tất nhiên sẽ đến đây. Một khi hắn chạy đến đây phát tác, nếu như chúng ta muốn ở lại nơi đây chờ đợi lâu dài, mọi người cần phải liên thủ để chống lại hắn mới được."

Tử Xuyên: "Đến lúc đó ngươi đừng có đùa giỡn chiêu trò gì là được."

Bạch Sơn: "Ngươi nha, đã đến tình trạng này rồi, ta còn có thể đùa giỡn chiêu trò gì? Nhưng còn ngươi, e rằng phải chịu hi sinh một chút mới được."

Tử Xuyên quay đầu nhìn gã, hiển nhiên là không hiểu, đang đợi gã nói tiếp câu sau.

Bạch Sơn nghiêm túc nói: "Ngươi phải ổn định được nam nhân bà kia. Đi đối đầu với cô ta vào thời điểm này, nếu cô ta tức giận đứng về phía Dã Tiên thì làm sao bây giờ? Đại cục làm trọng, ngươi hi sinh một chút sắc tướng đi."

Nghe đến câu nói cuối cùng, y mới biết được gã lại lấy mình ra để trêu đùa, khuôn mặt Tử Xuyên lập tức có chút vặn vẹo, chất vấn: "Ngươi muốn chết sao?"

Bạch Sơn tươi cười vui vẻ quay đầu bỏ đi…

Sau khi vượt qua cánh cổng kỳ huyễn đó, đám người Dữu Khánh đặt chân trên một thế giới khác, bọn hắn phát hiện thấy mình rơi xuống trong một lòng chảo, địa hình có phần giống như chỗ Trấn Linh chung trong Bồng Lai sơn. Bọn hắn đang ở trên đỉnh một ngọn núi cao vút lên giữa lòng chảo.

Ngọn núi này giống như là một ngọn kim tự tháp, được xây dựng từ những tảng đá lớn, chiếc cổng kỳ huyễn hé mở kia xuất hiện trong hư không phía sau lưng bọn hắn.

Cây cối bên trong và bên ngoài lòng chảo rậm rạp xanh tươi, dưới chân và xung quanh bọn hắn có vô số cây cối to lớn.

Thiên Vũ quan sát xung quanh một lúc rồi xoay người lại nhìn qua khoảng trống hé mở của cánh cổng phía sau, đứng tại một nơi ban ngày ban mặt, nhưng lại có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao ở phía bên kia, cảm giác có vẻ vô lý, nhưng chính là tình hình thực tế. Y

định đóng cánh cổng này lại, nhưng nhìn từ thế giới này, cánh cổng kỳ huyễn đó chỉ là một khe hở trong không trung mà thôi, không giống như bên ngoài còn có hình thái của một cánh cổng. Y thử mấy lần đều không thể đóng lại được, và cũng không dám ở lại lâu tại nơi cổng vào này, vì vậy y thi pháp cuốn lấy mấy người Dữu Khánh trực tiếp bay lên trời, rời đi.

Y cũng không có đi xa, bay vòng xung quanh lòng chảo một vòng, rồi lựa chọn một nơi kín đáo để ẩn nấp, bọn hắn trốn ở trong khe hở của một cây đại thụ cao vút rợp trời, rình xem những ai đi vào.

Trước lúc im lặng rình xem, Thiên Vũ ra tay hạ cấm chế trên thân mấy người, khiến cho bọn hắn không thể thi pháp hành động.

Đánh không thắng người ta, đám người Dữu Khánh không còn cách nào khác, chỉ có thể để mặc cho y xử lý.

Không cam lòng một mực bị người khác thao túng, Nam Trúc chủ động tiến tới phía trước, áp sát đến phía sau Thiên Vũ, rồi thừa dịp Thiên Vũ tập trung chú ý cổng vào, gã lấy cây ngọc trâm xanh lục mang theo trên người ra. Nhìn thấy động tác này, mí mắt Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết co giật.

Hai người biết rõ tác dụng của cây trâm này, vừa nhìn liền biết Nam Trúc muốn làm gì.

Tu vi bị khống chế, còn dám ra tay với một cao thủ Cao Huyền, loại dũng khí như vậy, nếu là tại thời điểm bọn hắn vừa mới xuất sơn, đây là chuyện không dám tưởng tượng.

Dữu Khánh liên tục nhẹ nhàng lắc đầu với gã, ra hiệu cho gã không nên khinh suất mạo hiểm, nhưng mà Nam Trúc rõ ràng đã là tức giận khó át, muốn nhân cơ hội này hạ gục Thiên Vũ.

Không cần phải nói bọn hắn, ngay cả Hướng Chân cũng nhận ra được Nam Trúc định đánh lén Thiên Vũ.

Từ trước đến nay luôn bình tĩnh, lúc này tròng mắt Hướng Chân suýt chút nữa lồi rớt ra ngoài, gã ta rất muốn hỏi xem tên mập mạp này có phải đã bị điên rồi hay không, cầm một cây trâm là có thể đánh lén được cao thủ Cao Huyền ư? Ngươi đã bị khống chế tu vi, cho dù người ta để cho ngươi dùng cây trâm đó đâm ở sau lưng mấy cái, thứ này cũng không thể dễ dàng đâm chết được người ta nha.

Nhất là sau khi Yêu tu hóa thành hình người, bộ phận chí mạng trên cơ thể không giống với con người, mà cho dù bị ngươi đâm trúng vào vị trí yếu hại, với tu vi của người ta, một đòn trong lúc hấp hối cũng đủ để khiến tất cả bọn họ mất mạng.

Gã mong rằng mình đã nhìn lầm, đã hiểu lầm, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, gã càng cảm thấy mình có thể không phải hiểu lầm.

Mà Thiên Vũ dường như cũng nhận ra được phía sau có chút động tĩnh rất nhỏ, y vụt quay đầu lại nhìn, đúng lúc nhìn thấy Nam Trúc vung cây trâm trên tay lên.

Cảnh tượng này khiến cho mấy người Dữu Khánh cảm thấy tim mình như ngừng đập, rợn cả tóc gáy, tay chân lạnh lẽo.

Tuy nhiên, Nam Trúc lại thuận thế thay đổi động tác, nhấc cả hai lên, vén lại mái tóc dài phủ vai của mình.

Thiên Vũ trầm giọng hỏi: “Ngươi định làm gì vậy?”

“Không có gì, loại người văn minh chúng ta không quen được với bộ dạng tóc tai bù xù của Ô Lạc tộc.” Nam Trúc miệng thì giải thích, động tác cũng không chậm, thành thạo cuốn mái tóc lên, dùng cây trâm cài tóc lại, thở ra một hơi, nói: “Thật là thoải mái hơn nhiều.”

Thiên Vũ không có nghi ngờ gì gã, then chốt là y không cho rằng một người bị khống chế tu vi có thể tập kích mình chỉ với một cây trâm cài tóc, có chơi đùa cũng không chơi đùa được như vậy. Y đảo

mắt nhìn mấy người một vòng, rồi lại quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm cổng vào.

Đám người Dữu Khánh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hung dữ trừng mắt lườm Nam Trúc, suýt chút nữa bị gã hù chết.

Chỉ chốc lát sau, Thiên Vũ ngước đầu lên, hình như phát hiện ra điều gì đó, mấy người Dữu Khánh cùng nhìn theo, nhìn thấy một đám người Phượng tộc tiến vào, sau đó lại nhìn thấy đích thân Phượng Kim Kỳ dẫn theo một đám tộc nhân đi vào, lên núi xuống núi để kiểm tra rồi đi xa, thậm chí còn có người dừng chân tại tán cây trên đỉnh đầu bọn hắn nghe ngóng một hồi.

May mà không có ai sẽ đi kiểm tra kỹ càng từng thân cây, nơi đây có quá nhiều cây đại thụ xa xưa như cây này.

Từ việc này, Dữu Khánh có thể nhận ra được Thiên Vũ là người can đảm và thận trọng.

Về sau, bọn hắn lại nhìn thấy người của Thiên Lưu sơn và Đại Nghiệp ty xông vào trong này, tiếp đó chính là Phượng Tàng Sơn dẫn theo một đám người.

Sau khi đợi cho những người này đi qua, Dữu Khánh nhịn không được nghi hoặc hỏi: "Tam động chủ, ngươi không phải muốn đến tiên phủ để tìm tiên duyên sao? Thật vất vả chiếm được tiên cơ, vì sao dừng lại nơi này, lại để cho bọn họ đi trước một bước?"

Thiên Vũ quay đầu nhìn lại, ra vẻ xem thường nói: "Để cho bọn họ đi trước một bước thì thế nào? Bọn họ hiểu rõ nơi này sao? Người hiểu biết nhiều nhất về nơi này đang ở trong tay ta, tiên cơ nằm trong tay ta, bọn họ chạy nhanh đến đâu cũng vô ích. Điều quan trọng nhất hiện tại là nắm giữ được tình hình thực lực của các phương thế lực, để dễ ứng đối về sau."

Hướng Chân thì không nói lời nào, ba sư huynh đệ quay mặt nhìn nhau một vòng, sau đó Nam Trúc yếu ớt hỏi một câu, "Tam động

chủ, người mà ngươi nói là hiểu rõ nhất nơi đây là chỉ mấy người chúng ta sao?”

Chương 1123: Đánh không thắng thì gia nhập vào (1)

Không phải chỉ có một mình gã muốn hỏi vấn đề này, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng muốn hỏi, cho dù bọn hắn đều ý thức được Thiên Vũ đang nói đến bọn hắn, nhưng bọn hắn vẫn nhịn không được muốn xác nhận lại.

Đáp án không nằm ngoài dự đoán của bọn hắn, Thiên Vũ hỏi ngược lại một câu, “Bên cạnh ta, trừ các ngươi ra còn có người khác sao?”

Ba sư huynh đệ sững sờ tại chỗ không nói nên lời, muốn giải thích, nhưng không biết nên giải thích như thế nào, cũng không thể nói là mình định dụ dỗ đối phương vào để giết chết a.

Thiên Vũ quay đầu lại tiếp tục quan sát cổng vào một hồi rồi chợt cất tiếng thì thầm, “Trì Bích Dao.”

Mấy người khác lập tức đưa mắt nhìn tới, nhìn thấy có một nữ nhân tiến vào, với thị lực của bọn hắn, nhìn ở khoảng xa như vậy là không thể phân biệt được ai với ai, không thể so được với thị lực thiên phú của bản thể Thiên Vũ, bọn hắn chỉ có thể căn cứ vào hình dáng đại khái để suy đoán đó là ai.

Trì Bích Dao đứng trong cổng vào hết nhìn đông tới nhìn tây, không biết đang tìm cái gì, sau đó chọn một phương hướng bay đi.

Lúc này, Dữu Khánh không thể không khuyên: “Tam động chủ, kỳ thực chúng ta cũng không biết gì về nơi này. Trong này tám chín phần mười có mối nguy hiểm mà chúng ta không đối phó được,

chúng ta nên nhanh chóng ra ngoài đi. Có lời gì chúng ta đi ra ngoài rồi từ từ nói."

Những gì hắn nói đều rất thật, căn cứ vào kinh nghiệm trước đây của bọn hắn, bên trong mỗi một tòa tiên phủ đều có tồn tại đáng sợ tọa trấn, có thể nói không có ngoại lệ. Trong Chư Yêu chi cảnh này chắc hẳn cũng không thể may mắn tránh khỏi. Không phải lần nào cũng có thể may mắn thoát được, bằng không, bọn hắn làm sao có thể kéo dài đến bây giờ rồi mới bị ép buộc đi tìm.

Đặc biệt nơi này là do Cửu vĩ hồ chỉ điểm, có thể tưởng tượng được, Cửu vĩ hồ làm sao sẽ có lòng tốt đối với bọn hắn.

Thiên Vũ: "Đi ra ngoài? Người của Thiên Lưu sơn, người của Đại Nghiệp ty, còn có Trì Bích Dao đều đã tiến vào. Ngươi có tin hay không, mấy người Địa sư, Địa Mẫu và Đại thánh đều đang chờ ở bên ngoài. Bây giờ chúng ta còn có thể đi ra được sao?"

Dữu Khánh nghẹn nghẹn, đúng là như thế, hắn lại chợt nghi hoặc hỏi: "Đây chính là nơi tồn tại truyền thuyết bất tử của Phượng tộc, ba vị chí tôn đó đã đến trước cổng, vì sao còn không vào?"

Thiên Vũ giải thích rất đơn giản: "Thiên kim chi tử rất cẩn thận, người ta đã là chí tôn, không giống với chúng ta."

"…" Ba sư huynh đệ ngỡ ngàng không nói nên lời, không biết mình dốc sức giày vò làm cái gì, đây là tự lấy đá ghè chân mình ư?

Trong lòng Dữu Khánh càng thêm ra sức ân cần 'thăm hỏi' Hướng Lan Huyên, hắn đoán rằng mình đã bị nữ nhân đó lừa gạt, phàn đoán của mình lúc trước đã đúng, nữ nhân đó chỉ muốn lợi dụng mình để tiến vào tiên phủ.

"Hả?" Thân hình hơi khom xuống của Thiên Vũ đột nhiên dựng thẳng lên, nhìn chằm chằm về phía cổng vào.

Đám người Dữu Khánh cùng nhìn theo, tất cả đều kinh ngạc, trên đỉnh ngọn núi giống hình kim tự tháp ở trong lòng chảo, lối vào tối như mực giữa hư không kia hình như đã biến mất.

Thiên Vũ lướt ra khỏi kẽ hở giữa thân cây, đáp xuống trên cành cây, quan sát bên ngoài một chút, rồi bay lên trên ngọn cây quan sát xung quanh, sau đó mới lắc mình bay đến trên đỉnh ngọn núi như kim tự tháp để điều tra.

Nam Trúc đột nhiên nói: "Nhanh lên, nhanh lên, cơ hội chạy trốn."

Những người hoặc hai chân đạp lên hai bên khe cây hoặc bám vào trên vách khe hở, đồng loạt quay đầu nhìn gã, Dữu Khánh nói: "Ngươi đi trước dò đường, chạy trước để chúng ta xem nào."

Nam Trúc lập tức sử dụng cả tay và chân leo ra ngoài, vươn đầu ra nhìn xuống dưới đất, ghê thật, vị trí này ít nhất phải cao đến hai mươi trượng, một khi sơ ý rơi xuống, trong tình cảnh không thể vận dụng tu vi và pháp lực để phòng ngự, bọn hắn chắc chắn sẽ bị ngã chết.

Khi bọn hắn từ từ leo xuống, e rằng còn chưa xuống được mặt đất là đã bị Thiên Vũ bắt lại.

Mục Ngạo Thiết bổ sung thêm một câu, "Không biết trong núi rừng này có dã thú hung dữ nào hay không, cho dù chạy thoát được, thì với việc tu vi chúng ta bị khống chế như vậy, chưa chắc đã là chuyện tốt."

Đúng vào lúc này, thân ảnh của Thiên Vũ lại lóe lên, quay về tới nơi, không làm gì khác, thi pháp cuốn lấy hết bọn hắn, cùng nhau đem đi, đem theo bọn hắn bay trở về trên đỉnh núi kim tự tháp.

Sau khi mấy người hạ xuống, phát hiện thấy đỉnh núi trống không, bọn hắn đi tới đi lui, đưa tay sờ soạng khắp nơi một vòng, nhưng không có sờ được cái gì, lối ra vào đã biến mất vô tung vô ảnh.

Thấy bọn hắn giày vò một hồi, Thiên Vũ hỏi: "Nếu muốn đi ra ngoài, làm sao để mở ra cánh cổng đó?"

"Ai!" Dữu Khánh cất tiếng thở dài, cúi đầu ủ rũ hỏi: "Tam động chủ, bây giờ ngươi mới hỏi điều này, không cảm thấy có phần quá muộn sao? Ngay cả việc làm sao để đi ra ngoài cũng không biết, ngươi lại dám mang theo chúng ta công vào trong này. Làm sao một người anh minh thần võ như ngươi lại có thể phạm phải sai lầm cấp thấp như thế chứ?"

Thiên Vũ thần sắc có chút căng thẳng, cười lạnh nói: "Đừng có làm bộ như vậy, bộ dạng này của các ngươi có thể lừa gạt được người khác nhưng không thể thực hiện được ở trước mặt ta. Các ngươi đã ra ra vào vào tiên phủ e rằng không ít lần nha. Ví dụ như Kim Khư. Bây giờ ngươi lại nói với ta, các ngươi không biết làm sao để đi ra ngoài, lừa gạt quỷ sao chứ?"

Kim Khư? Hướng Chân quay lại nhìn đám đồng bạn của mình.

Con ngươi của Dữu Khánh co rụt lại, trầm giọng nói: "Đám người ở Liệt Cốc sơn trang đó quả nhiên là do ngươi phái đến."

Thiên Vũ: "Không có hại gì cho ngươi, thậm chí còn đưa cho ngươi một đại mỹ nhân yểu điệu để ngươi khoái hoạt. Ngươi phải cảm tạ ta mới đúng."

Không đề cập tới chuyện này thì thôi, vừa nhắc tới chuyện này, hai tay mười ngón của Dữu Khánh nắm chặt lại, trong mắt lóe lên sát cơ, hắn biết mình đánh không thắng người ta, chậm rãi quay đầu lại nhìn Nam Trúc, nhìn chăm chú vào cây trâm cài tóc trên đỉnh đầu Nam Trúc.

Nam Trúc âm thầm giật mình, trong nháy mắt liền ý thức được gì đó, gã và Mục Ngạo Thiết biết quá rõ chuyện giữa lão Thập Ngũ và Kiều Thư Nhi, chuyện đó khiến hắn không để ý sống chết, sợ hắn làm bậy, vội ho một tiếng nói: "Lão ngũ, bình tĩnh một chút, bình

tĩnh một chút, đây không phải lần đầu tiên chúng ta bị người hãm hại."

Mục Ngạo Thiết hơi dịch bước, chắn trước mặt Nam Trúc, đề phòng Dữu Khánh làm bậy.

Dữu Khánh hít một hơi thật sâu, sau đó quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Thiên Vũ, "Ta vẫn luôn không rõ, chúng ta đi Kim Khư vì sao lại có người theo dõi sát sao, ngay cả mấy thế lực lớn đó đều chưa từng chú ý đến chúng ta, vì sao ngươi lại nhìn chằm chằm vào chúng ta chứ?"

Đã đến lúc này, Thiên Vũ cũng không dối gạt hắn, "Vân Hề cuối cùng rơi vào trong tay ta, trước lúc chết cô ta đã nói với ta một câu, nói là ngươi tìm được manh mối của một tòa tiên phủ khác."

Nam Trúc nghe nói vậy tức thì vô cùng phẫn nộ, "Cô ta biết cái rắm, tiện nhân đó thật là đủ độc, đến lúc chết cũng muốn hãm hại chúng ta."

Chương 1124: Đánh không thắng thì gia nhập vào (2)

Thiên Vũ: "Đúng vậy, ta vốn tưởng rằng cô ta chỉ muốn trả thù các ngươi mà thôi, nhưng cô ta đã nói như vậy rồi, ai có thể cưỡng lại được sự cám dỗ đó, ta chỉ có thể ở sau lưng đưa lên chút điểm tâm, không nghĩ tới, các ngươi đúng là tìm được Kim Khư. Còn có cả Côn Linh sơn, Thiên Tích sơn sau đó nữa. Các ngươi ra ra vào vào tiên phủ như vậy, bây giờ lại nói với ta rằng không biết cách rời đi ư?"

Dữu Khánh khó hiểu, hỏi: "Côn Linh sơn, ngươi cũng có phái người tham gia sao? Chúng ta hình như không có cảm giác gì."

Thiên Vũ: "Bởi vì chuyện Tiểu Vân gian, có quá nhiều người nhìn chằm chằm vào ta, người của ta lại bị bộc lộ ở Liệt Cốc sơn trang rồi. Lúc đó, điều ta lo lắng hơn chính là sợ mình bị bộc lộ, cho nên ta tiến vào giai đoạn kín tiếng. Không ngờ rằng, manh mối của tiên phủ còn có thể xuất hiện xâu chuỗi như vậy.

Côn Linh sơn tổ chức Triêu Dương đại hội, ai có thể nghĩ đến nó có liên quan với tiên phủ, ta chỉ cho rằng ngươi muốn đến tham gia trò vui, hơn nữa, ở đó còn có các thế lực tham dự, khắp nơi có người canh gác, không thích hợp để nhúng tay làm bừa. Cho đến sau Triêu Dương đại hội, khi Linh cốc của Côn Linh sơn xảy ra một số rắc rối, việc đó mới khiến cho ta sinh nghi.

Về sau, biến cố ở Thiên Tích sơn lại có liên quan với ngươi, ta liền ý thức được có chuyện, lập tức phái người đến đó dò xét. Sự biến mất kỳ lạ của các ngươi tại chín lối vào dưới Vạn Hác trì càng khiến ta tin hơn vào phán đoán của mình. Lần này, Bất tử chi địa của Phượng tộc mở ra, càng làm cho ta chắc chắn không còn gì nghi ngờ. Điều khiến ta kỳ quái, và cũng cảm thấy bối rối nhất về các ngươi chính là, các ngươi đã tiến vào tiên phủ nhiều lần như vậy, vì sao đến nay vẫn không có chút tiến bộ nào, từng chuyến tiến vào tiên phủ đều vô ích hết hay sao? Bắt đầu từ Kim Khư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở trong các tiên phủ?"

Dữu Khánh: "Đã xảy ra chuyện gì, sợ là kể ba ngày ba đêm cũng kể không xong."

Thiên Vũ: "Vậy thì hãy nói những điều quan trọng trước."

Dữu Khánh: "Quan trọng? Điều quan trọng là trong mỗi một tòa tiên phủ đều có Thủ sơn thú bảo vệ, thực lực tương đương với chân tiên. Kim Khư có một Hoàng kim cự nhân trấn thủ, có thể khai thiên tích địa. Trong Bách Hoa tiên phủ phía bên Côn Linh sơn có một con Ong chúa, cảnh giới Bán Tiên tại trong mắt người ta chỉ như rơm như rác. Phía bên Thiên Tích sơn là Bồng Lai sơn trong truyền thuyết, nơi này có một con Cửu vĩ hồ, hung ác vô cùng. Vân Hề tại Tiểu Vân

gian là bởi vì tham luyến thế tục hồng trần mà tự phế võ công, nếu không, ai đi vào đều phải chết. Mỗi lần, chúng ta đều là nhặt được mạng sống trong cửu tử nhất sinh.

Quan trọng là, lần này chúng ta thật sự đến đây đàm phán chuyện buôn bán, thật sự đến đây xem sự kiện Đại Hoang tự, nhưng cuối cùng lại bị các ngươi cưỡng ép đi tìm tiên phủ gì đó.

Quan trọng là, sau khi tiên phủ mở ra, chúng ta là định dụ các ngươi vào trong, để cho tiên phủ một lưới bắt hết các ngươi, bởi vì các ngươi đã bức ép chúng ta không còn đường quay đầu.

Lúc trước ở bên ngoài, thực ra ngươi không có nhìn sai, chúng ta đúng là định xuống núi bỏ chạy, từ đầu đã không muốn đi vào mạo hiểm, rốt cuộc lại bị ngươi không phân biệt tốt xấu gì kéo đi vào. Bây giờ thì hay rồi, đừng ai mong đi ra ngoài được nữa. Không phải ngươi muốn biết đã xảy ra chuyện gì sao? Đây là sự thật, đây là lí do vì sao sau khi đã tiến vào các tiên phủ đó, chúng ta vẫn không có tiến bộ. Tam động chủ, bây giờ ngươi đã hài lòng chưa?”

Một tràng lời nói ầm ầm phun ra rõ ràng đã khiến cho Thiên Vũ nghe sửng sốt ngây người.

Đừng nói là Thiên Vũ, ngay cả mấy người Nam Trúc cũng sững sờ nhìn hắn, tại sao nói ra hết cả vậy chứ? Bọn họ cảm thấy lão Thập Ngũ giống như đang phát tiết cảm xúc vậy.

Rất nhiều tin tức, hơn nữa còn là rất nhiều tin tức quan trọng, cái gì mà Kim Khư, cái gì mà Bách Hoa tiên phủ, cái gì mà Bồng Lai sơn, trong lúc nhất thời Thiên Vũ thực sự đã bị một đống thông tin lấp đầy, không kịp tiêu hóa, không biết nên hạ thủ từ đâu, trước tiên chỉ có thể đối diện với hiện thực, y trầm giọng nói: “Đừng có làm cái bộ này với ta, nếu như đó đều là nơi cửu tử nhất sinh, các ngươi chạy thoát được một lần có thể nói là may mắn, làm sao có thể lần nào cũng gặp may mắn?”

Dữu Khánh nói với giọng nghiêm chỉnh, có ý cảnh cáo, "Ta nói nha Tam động chủ, ta không có nói đùa với ngươi, làm gì có may mắn, ta nói cửu tử nhất sinh, ý là liều mạng, ngươi đừng có lái sang ý khác. Ta nói ra những điều này không phải để lấy lòng ngươi, không phải vì sợ ngươi uy hiếp, ta là muốn hợp tác với ngươi, ngươi có hiểu không?"

"Hợp tác?" Thiên Vũ hơi cau mày, như muốn nói, ngươi xứng sao.

Dữu Khánh lập tức chỉ vào mũi y, giáo huấn, "Ngươi đừng có trừng mắt nhướng mày với ta, ngươi cũng không có tư cách vênh váo tại trước mặt chúng ta, thực lực chân tiên, chúng ta cũng đã gặp được mấy cái, ngươi tính là cái rắm gì!"

Vừa nghe được những lời này, Thiên Vũ không phải là kẻ ăn chay, mặt nổi giận, vừa định phát tác, nhưng lời nói tiếp theo của đối phương đã làm cho y kiềm chế lại.

"Nếu không phải vì để sống sót đi ra ngoài, nếu không phải vì không còn lựa chọn nào khác, nếu không phải không có cách nào, ngươi cho rằng bọn ta nguyện ý hợp tác với ngươi sao?"

Thiên Vũ nghe vậy thì tạm thời bình tĩnh lại, a một tiếng, hỏi: "Vì sao ta lại trở thành đối tượng hợp tác tốt nhất của các ngươi chứ?"

Dữu Khánh: "Sau khi đi ra ngoài, bọn họ có thể buông tha cho chúng ta ư? Sau khi rời khỏi đây, bọn họ có thể tha cho ngươi ư?"

Thiên Vũ lập tức trầm mặc ngay tại chỗ.

Dữu Khánh nói tiếp: "Nếu là ngươi không tin vào thành ý hợp tác của chúng ta, chúng ta có thể đặt một con tin trong tay ngươi." Hắn nhấc tay chỉ tới Hướng Chân ở bên cạnh.

Hướng Chân bỗng nhiên trợn tròn mắt, trong khi Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thì im lặng cố giữ cho vẻ mặt không biểu cảm.

Đột nhiên, từ nơi xa mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau ầm ầm, không biết đang xảy ra chuyện gì, mấy người đồng loạt quay đầu nhìn đến. Thiên Vũ nhanh chóng lắc mình bay đi, rõ ràng đã đi xem tình huống.

Nam Trúc nhìn ngọn núi cao vút, không dễ dàng chạy trốn, vội hỏi: "Lão Thập Ngũ, hợp tác với hắn không phải là làm bạn với sói sao? Không thể tin tưởng loại người này."

Dữu Khánh: "Ai bảo chúng ta xui xẻo, đã rơi vào trong tay người ta, đánh không thắng thì làm sao đây? Vậy thì gia nhập vào đi."

Nam Trúc nghẹn lời, sau đó hỏi tiếp: "Hợp tác… Hắn có thể tin tưởng chúng ta sao?"

Dữu Khánh: "Chỉ cần có thể cho hắn một cái lí do là được, có tin hay không cũng không quan trọng, hắn chỉ có thể đồng ý, ít nhất là để lợi dụng chúng ta, hắn phải làm bộ tin tưởng chúng ta. Trước tiên nghĩ cách khôi phục pháp lực đã, rồi mới thuận lợi tính toán về sau, ít nhất chúng ta có thể ít bị đau khổ hơn, nếu không, ngươi cho rằng hắn có thể nhẫn nhịn không tra tấn ép hỏi sao?"

Nam Trúc lập tức vui vẻ liên tục gật đầu thể hiện tán thành.

Hướng Chân đột nhiên toát ra một câu, "Ta không làm con tin."

Chương 1125: Tìm Thiên tuyền trước tiên

Nghe nói vậy, cả ba sư huynh đệ đều cùng nhau ngậm miệng quay sáng nhìn gã ta.

Ngay sau đó, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quay đầu đi ngắm phong cảnh giống như chưa từng nghe thấy gì, đụng một cái liền lấy người

ta ra làm con tin, bọn họ cũng xấu hổ không nói nên lời.

Dữu Khánh thoáng ngớ người một chút, rồi lập tức cười hắc hắc nói: "Hướng huynh lo lắng nhiều rồi, ta chỉ nói như vậy mà thôi, cũng không nhất định người ta đã đồng ý chứ."

Hướng Chân không tin mấy lời ma quỷ của hắn, chờ đến khi người ta đồng ý thì đã muộn, gã nhấn mạnh lại một lần nữa, "Ta không làm con tin."

Dữu Khánh cười khan nói: "Được rồi, được rồi."

Không đồng ý thì quên đi, hắn cũng sẽ không ép buộc, mấu chốt là hắn có muốn ép cũng không ép được, chỉ là thử xem mà thôi, bởi vì vị Hướng huynh này có đôi khi rất phối hợp, lỡ như gã đồng ý thì sao?

"Đó là cái gì?" Mục Ngạo Thiết đột nhiên chỉ về phía không trung xa xa, nhìn thấy một thứ gì đó như một đám mây đen đang quay cuồng giữa thiên địa.

Mấy người tập trung nhìn kỹ, nhưng không nhận ra được đó là thứ gì, Dữu Khánh vận dụng Quan Tự quyết kiểm tra kỹ càng, sau đó do dự nói: "Hình như là một bầy chim số lượng lớn tạo thành."

Trong lúc bọn hắn đang xì xào bàn tán, chợt có một bóng dáng từ trong rừng cây phía trên lòng chảo nhảy ra, trong nháy mắt liền rơi xuống tại trước mặt mấy người. Thiên Vũ quay trở lại, trên tay y còn cầm một con quái điểu.

Thiên Vũ nhấc con quái điểu trong tay lên, "Là người của Thiên Lưu sơn, bọn họ đụng phải vô số loại quái điểu này, hai bên đang đánh nhau."

Mấy người lập tức dõi mắt chăm chú quan sát con quái điểu này. Con chim này không có miệng, khuôn mặt giống như mặt chuột trụi lông, không có tai, hàm răng sắc nhọn, con mắt màu xám trắng như

là mắt cá chết, trên đầu có ba sọc đỏ nhìn như vết nứt thấy máu, trông có vẻ đáng sợ, đôi cánh như cánh, bốn chân móng vuốt sắc bén, toàn thân gần như được bao phủ một lớp vảy nhỏ mịn màu u lam, không đuôi, và to như con chó.

Một con quái vật trông rất kinh tởm, nhưng trên người dường như lại có một mùi thơm rất dễ chịu.

Thiên Vũ thả cái cổ bị bóp chặt ra, con quái điểu lập tức phát ra âm thanh kỳ quái, "Cô… Cô… Cô cô cô cô."

Làn điệu kỳ quái lúc đầu ngắn gọn đứt quãng, về sau liên tục gấp gáp, khiến người nghe có cảm giác tâm hoảng ý loạn, da đầu tê dại, tựa như có thể câu hồn. Thiên Vũ hiển nhiên cũng không quen với loại âm thanh này, y nhanh chóng bóp cổ họng của con quái điểu này lại, khiến cho nó phải ngậm miệng.

"Khả năng chịu đựng công kích của con quái điểu này không kém, đặc biệt là lớp vảy nhỏ mịn này, quả thực là đao thương bất nhập, hơn nữa số lượng khổng lồ, lại còn hung hãn không sợ chết, khiến cho bên phía Thiên Lưu sơn gặp phải phiền toái không nhỏ. Nếu như chúng ta đã hợp tác với nhau, trước tiên hãy nói xem đây là thứ gì."

Ba sư huynh đệ làm sao biết được đây là thứ trò quỷ gì, đây cũng là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy, có người gãi đầu, có kẻ mặt không biểu cảm.

Cũng có người vuốt ria mép nói, "Tam động chủ, nếu như đã là hợp tác, phải chăng đã đến lúc ngươi nên cởi bỏ cấm chế trên người chúng ta?"

Ánh mắt Thiên Vũ âm trầm quan sát mấy người một lúc, sau đó cũng sảng khoái, đột nhiên cách không búng ngón tay, cởi bỏ cấm chế trên thân bốn người.

Sau khi được khôi phục tu vi, bốn người hoạt động thân thể cảm nhận một chút, sau khi phát hiện thấy cơ thể không có điểm gì khác

thường, Dữu Khánh cũng không lê mề, sảng khoái nói: "Tam động chủ, chúng ta không phải nói dối, chúng ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cái trò này. Chúng ta không biết được tình hình bên trong Chư Yêu chi cảnh này."

Sắc mặt Thiên Vũ hơi sa sầm xuống, "Ngươi cái gì cũng không biết, ta còn cần thiết hợp tác với các ngươi sao?"

"Đương nhiên là có." Dữu Khánh chỉ chỉ vào hai bên, nói: "Đã đến một bước này, cả ngươi và ta đều không muốn rơi vào trong tay những người đó. Tình hình nơi này không rõ, phía bên ta thiếu người có thực lực để hóa giải nguy hiểm, mà thực lực của Tam động chủ ngươi cho dù cao, cũng không cao đến mức có thể lực áp quần hùng. Một mình ngươi năng lực sẽ có hạn, nhiều thêm mấy người trợ giúp cũng không phải chuyện xấu."

Thiên Vũ cười lạnh châm biếm, "Thêm mấy cái gánh nặng sao?"

Dữu Khánh: "Gánh nặng hay không, nói vào lúc này vẫn còn quá sớm. Tiểu Vân gian như thế nào, Kim Khư lại như thế nào, bên trong Kính Hoa uyển thực sự hung hiểm, Nhiếp Nhật Phục của Thiên Tích sơn bỏ mạng lại trong Bồng Lai sơn, mà chúng ta vẫn còn sống sót đi ra ngoài. Ai dám nói chúng ta là gánh nặng? Còn chưa chắc ai là gánh nặng ấy chứ!"

Thiên Vũ ngẩn ra.

Nam Trúc nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, ánh mắt liên tục lấp lóe, hình như có cái chữ "Phục" thật to, phát hiện thấy hắn nói cũng khá dông dài, nhưng quả thực có một chút xíu khác biệt.

Mà Thiên Vũ thì lại quay sang quan sát Dữu Khánh, nhìn bộ dạng can đảm khí phách, ung dung bình tĩnh của hắn, trong lòng y âm thầm nghĩ, người có thể trở thành tài tử đệ nhất thiên hạ quả nhiên là có chút trò trống.

Lời châm biếm gánh nặng gì đó, y xem như mình chưa bao giờ nói ra, trực tiếp đổi sang giọng điệu trưng cầu ý kiến, "Nếu đã không biết rõ tình huống, ngươi dự định làm thế nào?"

Nói đến đây, Dữu Khánh nhịn không được nở nụ cười khổ, "Tự nhiên là phải nghĩ cách tìm được con đường đi ra ngoài."

Thiên Vũ: "Làm sao tìm được?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, "Trước hết chúng ta cần tìm được một người, có thể hắn biết rõ tình hình Chư Yêu chi cảnh này hơn ta."

Thiên Vũ ngạc nhiên, rõ ràng nảy sinh hứng thú, "Trong số những người tiến vào nơi này, còn có người biết rõ tình hình ở đây nhiều hơn ngươi sao?"

Dữu Khánh: "Sau khi cổng vào này mở ra, thực ra, chúng ta không phải là người đầu tiên tiến vào, người đầu tiên xông vào là một người khác, hắn đã chờ sẵn ở bên ngoài cổng vào. Theo như lời hắn nói, có lẽ hắn đã biết trước vị trí lối vào tiên phủ này từ lâu, chỉ là không biết làm sao để mở ra mà thôi."

Thiên Vũ hơi kinh: "Người nào?"

Dữu Khánh: "Không biết, chúng ta đều chưa từng gặp, là một nam nhân, tướng mạo rất uy nghiêm, mũi sư tử lông mày rậm, thân thể cường tráng, tóc đặc biệt dài, dài đến gót chân…"

Thiên Vũ gương mặt co giật, tiếp lời hắn, "Có phải người đó mặc một bộ y phục vải thô màu xám trắng hay không?"

Vừa nghe hỏi như vậy, bốn người Dữu Khánh đồng loạt quay sang nhìn y, Nam Trúc gật đầu lia lịa, "Đúng đúng đúng, chính là hắn. Xem ra Tam động chủ có quen biết, chúng ta đang muốn biết người đó là ai."

Sau khi đã được xác nhận, Thiên Vũ vô thức đảo mắt nhìn xung quanh, trong mắt có nét kinh sợ, giọng nói có vẻ khô khốc: "Là người uy hiếp khắp Đại Hoang Nguyên kia, tộc trưởng của Thiên tộc, được toàn bộ Đại Hoang Nguyên tôn làm Đại tộc trưởng, ngươi nói xem đó là ai?"

"Dã Tiên?" Dữu Khánh và Nam Trúc cùng buột miệng thốt lên, Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân rõ ràng cũng rất kinh ngạc.

Thiên Vũ khó khăn nói ra: "Nếu như các ngươi không nói dối, với tướng mạo và cách ăn mặc như vậy, ngoại trừ hắn ra, chắc không còn ai khác."

Nam Trúc hét toáng lên: "Tại sao hắn lại chạy vào chứ? Tam động chủ, không phải ngươi nói cái gì mà Thiên kim chi tử rất cẩn thận sao?"

Thiên Vũ không để ý tới câu chất vấn đó, y nỗ lực để cho bản thân mình bình tĩnh lại, sau khi bình tĩnh suy nghĩ một lúc, y dường như hiểu ra được điều gì đó, nhịn không được cất tiếng thở dài, "Đúng rồi, lúc trước ta cảm thấy quái lạ, mấy nhóm người này tại Đại Hoang Nguyên, tại Phượng tộc gây ra náo loạn lớn như vậy, vì sao hắn không có hiện thân, hoàn toàn không hợp lẽ thường.

Nếu như hắn đã sớm biết vị trí cửa vào, chỉ không biết cách đi vào, vậy thì sẽ giải thích được. Hắn là đang cố ý buông thả. Cuối cùng, bất kể người nào làm được, đều là đang giúp hắn mở động phủ ra. Ngay từ đầu hắn đã đứng ở thế bất bại, ngay từ đầu hắn đã không cần phải đi tranh với mấy vị chí tôn khác."

Hóa ra là như vậy, mấy người khác ngây người.

Nam Trúc sau đó hỏi tiếp: "Mấy vị chí tôn khác không dám vào, tại sao hắn lại dám chạy vào?"

Thiên Vũ ném ánh mắt về phía Dữu Khánh, "Không phải hắn đã nói rồi sao, nếu vị Đại tộc trưởng đó đã sớm biết về lối vào, chắc hẳn là

biết rõ về tòa tiên phủ này hơn chúng ta, và đương nhiên điều đó đã tạo ra niềm tin để hắn tiến vào. Thám Hoa lang, ngươi nói không sai, tìm được hắn, quả thực có thể biết được cách đi ra ngoài, nhưng vấn đề là, trong chúng ta, ai dám đi tìm hắn?"

Đây đúng là một vấn đề phải giải quyết, Dữu Khánh suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu nói: "Tìm đến hắn, không nhất thiết sẽ gặp nguy hiểm. Khi hắn đi vào đây, chúng ta đã đối mặt hắn, nhưng hắn không có ý làm khó chúng ta, hay nói cách khác, hắn hoàn toàn xem thường làm khó chúng ta."

Nghe được những lời này, Thiên Vũ cũng có điều suy nghĩ, y nói: "Dã Tiên quả thực có biểu hiện kiểu thanh cao như vậy. Hắn ở tại Đại Hoang Nguyên không muốn qua lại với thế tục bên ngoài, chỉ cần không chủ động trêu chọc hắn… Nhưng dù sao chúng ta cũng đã gây ra náo loạn khá lớn tại Phượng tộc, hắn không động đến các ngươi có phải là do hắn không nhận ra các ngươi hay không?"

Rõ ràng là đang lo lắng nếu mình gặp hắn thì phải nhận một kết quả khác.

Y cũng có một sự cảnh giác nhất quán đối với loại cao thủ này.

Dữu Khánh nói: "Hắn tận mắt nhìn thấy chúng ta mở ra cánh cổng này, nếu muốn tính sổ giùm cho Phượng tộc thì còn cần phải biết chúng ta là ai sao? Tam động chủ, gặp phải chuyện đánh đánh giết giết, ngươi lên, tận lực bảo vệ cho bọn ta bình an là được. Nếu tìm được Dã Tiên, chúng ta lên. Đã là hợp tác, không thể chỉ một mình ngươi xuất lực. Đến lúc đó Tam động chủ có thể tránh đi, ta sẽ hỏi hắn những gì cần hỏi, nếu có gì nguy hiểm ta chịu trách nhiệm."

Những lời nhận lãnh trách nhiệm đó khiến Thiên Vũ sửng sốt.

Y không biết rằng, vừa nghe nói đó là Dã Tiên, Dữu Khánh liền chướng mắt Thiên Vũ y, tại nơi nguy hiểm như thế này, có một phương thực lực mạnh hơn để hợp tác, tại sao lại từ chối chứ? Hơn

nữa, có khả năng Dã Tiên biết được nhiều thông tin về Chư Yêu chi cảnh.

Đối với Dữu Khánh mà nói, việc đã đến nước này, nếu như đã bị tên khốn Thiên Vũ này kéo vào đây, nhóm người mình rơi vào trong tay ai kỳ thực đều giống nhau.

Nói chuyện hợp tác với Thiên Vũ, nếu đã có thể nói cho Thiên Vũ bằng lòng tin tưởng, vậy thì nói chuyện hợp tác với Dã Tiên cũng tương tự, chỉ với việc bọn hắn từng tiến vào nhiều tiên phủ như vậy, rơi trong tay người nào đều có lời làm người thích nghe.

Về phần Dã Tiên có giết Thiên Vũ ngươi hay không, liên quan cái rắm gì với chúng ta?

Hắn hận không thể chính tay chặt con chim này ra mới cam lòng!

Hiện tại, Dữu Khánh chỉ muốn bảo vệ được mấy cái mạng chó của bọn hắn, bản thân là chưởng môn, hắn phải làm tròn trách nhiệm của mình, phải dẫn dắt mọi người cùng nhau vượt qua kiếp nạn này.

Nếu hắn đã nhận trách nhiệm như vậy, đã có người nguyện ý mạo hiểm làm việc, Thiên Vũ liền không để ý nữa, y không có phản đối, Y nhìn xung quanh một vòng, nói: "Một vùng thế giới, rộng lớn vô biên, muốn tìm Dã Tiên, cũng không biết bắt đầu từ đâu a!"

Dữu Khánh liếc y một cái, ném ra một cái chủ đề, "Nếu là đã chui vào nơi này, chắc có lẽ là tới vì 'Thiên tuyền', tìm được Thiên tuyền, hắn là có thể tìm được hắn."

Thiên Vũ kinh ngạc, "Thiên tuyền?"

Dữu Khánh: "Chính là Tiên tuyền trong truyền thuyết tại bên ngoài, thực tế được phân ra làm ba loại tuyền: Thiên, Địa, Nhân. Sau khi tắm rửa Nhân tuyền, có thể làm cho yêu ma tinh quái biến thành người. Sau khi tắm rửa Địa tuyền thì làm cho người biến thành yêu ma quỷ quái. Còn Thiên tuyền, sau khi tắm rửa, nó có thể giúp

người có được thân thể trường sinh. Thiên tuyền hẳn là ở trong Chư Yêu chi cảnh này. Đây có thể chính là nguồn gốc truyền thuyết bất tử của Phượng tộc."

Thiên Vũ kinh ngạc, thất thố lẩm bẩm, "Thiên tuyền…" Rồi đột nhiên tinh thần y trở nên phấn chấn, hai mắt sáng lên nói: "Được, cứ làm theo lời Thám Hoa lang nói, trước tiên đi tìm Thiên tuyền."

Nhưng Dữu Khánh lại sờ sờ ria mép, ngập ngừng nói: "Thiên tuyền có thật sự tồn tại hay không cũng không chắc chắn, trên đường đi còn có thể gặp phải hung hiểm. Kỳ thực, chúng ta cố thủ tại nơi này cũng có thể xem là một biện pháp tốt. Nơi này chắc hẳn cũng là lối ra? Chỉ cần Dã Tiên đi ra ngoài, tất nhiên phải đi qua nơi này, chúng ta có thể ở lại đây ôm cây đợi thỏ."

Mặc dù nói như vậy, kỳ thực hắn có phần lo lắng không biết Dã Tiên còn có thể sống sót rời đi hay không, tại một nơi như thế này, cảnh giới Bán Tiên chỉ sợ cũng không đủ nhìn. Và cũng không biết Dã Tiên có thực sự biết được biện pháp để đi ra ngoài hay không, lỡ như ông ta là người thứ hai không muốn rời khỏi giống như Nhiếp Nhật Phục thì phải làm sao bây giờ?

Thiên Vũ thái độ kiên quyết nói: "Nơi này đúng là lối vào, nhưng ngươi có thể xác định rằng nơi này nhất định là lối ra hay không? Hơn nữa, thủ lại nơi này quá gây chú ý, rất dễ dàng bị những người đó phát hiện ra, vẫn nên đi tìm tiên tuyền nhanh nhất có thể đi. Trên đường đi, nếu như gặp phải hung hiểm, ta nhất định sẽ đi đầu, nhất định tận lực ngăn cản nguy hiểm cho các ngươi. Thám Hoa lang cứ yên tâm đi tới đi."

Nói xong, y cầm cái cổ con quái điểu trong tay lên, vặn mạnh một cái, tiếp đó ném mạnh nó xuống đất chết ngắc.

Chương 1126: Gánh nặng làm mệt mỏi (1)

Nam Trúc cũng vỗ tay hoan nghênh sự quyết tâm của Thiên Vũ, mấy người khác, kể cả Dữu Khánh ở trong đó, chẳng phải đều muốn tìm được Thiên tuyền ư.

Cần tìm được Dã Tiên để xác nhận xem có thể rời khỏi được đây hay không là chuyện rất quan trọng, nhưng dù sao cũng đã tiến vào nơi quỷ quái này, sẽ là quá giả dối nếu như nói bọn hắn không có bất kỳ ý nghĩ nào về Thiên tuyền, rất khó có người nào có thể chống lại sự cám dỗ đối với việc đạt được trường sinh bất tử, Thiên Vũ không thể chống lại, bọn hắn không phải là thánh nhân nên cũng khó thể cưỡng lại được. Đương nhiên, chưa nói tới sự cám dỗ về việc trường sinh bất tử, ít nhất, bọn hắn cần phải dùng Thiên tuyền tẩy rửa thân thể để giải quyết mối tai họa rất lớn ẩn chứa trong cơ thể.

Mục Ngạo Thiết đột nhiên hỏi một câu, "Tìm ở đâu?"

Y vừa hỏi ra câu này, mọi người lập tức im lặng, đúng vậy, đi đâu để tìm Thiên tuyền đây, đi đâu để tìm Dã Tiên chứ?

Trời đất bao la, ở nơi lạ nước lạ cái, hoàn toàn không có manh mối.

Thiên Vũ dõi mắt mong đợi nhìn Dữu Khánh, rất mong chờ vào câu trả lời của Dữu Khánh.

Đúng vào lúc này, một loạt tiếng "ầm ầm" chấn động vang lên, ngay cả ngọn núi đá hình kim tự tháp dưới chân bọn hắn cũng có cảm giác chấn động, mấy người nhìn tới, bọn hắn đứng ở nơi đây vẫn có thể nhìn thấy được bụi mù bùng lên tại địa điểm đánh nhau phương xa.

Tình trạng này không giống như là cảnh đánh nhau của tu sĩ bình thường, sắc mặt Thiên Vũ hơi biến đổi, "Có cả quái vật có thể đấu cùng Ô Ô."

Lúc trước y đã chạy đi lén quan sát, nhìn thấy đánh nhau với đám quái vật chính là người của Thiên Lưu sơn, đương nhiên cũng xác nhận được ai là người dẫn đội, hơn nữa, y rất quen thuộc Ô Ô, thoáng nghe động tĩnh đánh nhau là có thể nhận ra được có phải Ô Ô đang xuất thủ hay không.

Nam Trúc hỏi, "Là Nhị Động chủ của Thiên Lưu sơn sao?"

Thiên Vũ khẽ gật đầu, rồi quay đầu nói với mấy người: "Đứng tại khu vực lối vào này quá dễ bị phát hiện, nếu diễn biến đánh nhau xảy ra chuyện ngoài dự liệu, rất có thể sẽ chạy đến nơi đây, Chúng ta hãy tìm một nơi để tránh trước đi."

Tự nhiên sẽ không có ai phản đối, mặc dù tu vi của mấy người đều đã được giải phóng, nhưng Thiên Vũ vẫn vung tay áo cuốn lấy bọn hắn cùng đem đi. Sau khi đưa bọn hắn bay qua vùng trũng của lòng chảo, y mới buông bọn hắn ra. Mọi người cùng nhau luồn lách xuyên qua giữa rừng cây.

Cây cối ở đây xa xưa và to lớn, kích thước cây nào cây nấy đều phải mấy chục người cầm tay nhau mới có thể ôm hết, và cũng ứng với câu châm ngôn kia, cây nhỏ khó sống dưới bóng cây đại thụ, trên mặt đất chồng chất một tầng lá khô rất dày, các loại xà trùng chuột kiến sinh sống ở trong đó diễn biến cuộc canh tranh sinh tồn, ngoài ra còn có những loại chim bướm, tiểu thú mà bọn hắn chưa bao giờ nhìn thấy ở thế giới bên ngoài.

Vẫn có thể mơ hồ nghe được tiếng đánh nhau từ phía xa truyền đến, nhưng trong vùng rừng này lại có một trạng thái yên tĩnh khác, đặc biệt là những cột nắng xuyên qua những tán cây rừng cao lớn từ trên cao chiếu xuống, tạo ra một khung cảnh huyền ảo kỳ dị, một vẻ đẹp khác lạ cùng với bầu không khí trong lành tươi mát thấm vào gan ruột, làm cho mọi người có cảm giác như đang đi trong một không gian hư ảo, không chân thực.

Nam Trúc đột nhiên lướt đi, hạ xuống dưới mấy gốc cây, nhổ lên mấy loại cỏ và cây nhỏ. Dữu Khánh nhìn mà đau răng, phát hiện

thấy thói quen hám lợi của tên mập chết tiệt này không thay đổi được, không cần biết mấy thứ đó có thể đụng vào được hay không, cứ như vậy trực tiếp ra tay, không sợ có độc ư?

Sau khi lướt về bên cạnh mọi người, Nam Trúc hét lên: "Các ngươi nhìn này, thực vật nơi này dường như không chứa tà khí."

Thiên Vũ đang ở phía trước mở đường, nghe vậy liền quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một đám người đều đã dừng lại, đang kiểm tra những thực vật kia, y quay trở lại, hỏi: "Không có tà khí là không bình thường sao?"

Vừa giựt đứt mấy đoạn thực vật và kiểm tra xong, Dữu Khánh lắc đầu, "Tam động chủ có điều không biết, mấy nơi động phủ chúng ta đã đi qua đều giống như Tiểu Vân gian vậy, tà khí xâm nhập vào hầu hết mỗi thân cây mỗi cọng cỏ ở trong đó. Nơi này không bị tà khí xâm nhập, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy."

Như là để xác định có phải đúng như thế hay không, hắn lướt đi bay lên trên đại thụ, bẻ gãy một ít cành cây để kiểm tra. Những người khác cũng làm theo, mỗi người đều đi kiểm tra các loại thực vật xung quanh, kết quả cuối cùng đã chứng minh rằng các loài thực vật ở đây quả thực không ẩn chứa bất kỳ chút tà khí nào.

Đối với kết quả này, Dữu Khánh không biết có phải mình nhìn lầm rồi hay không, hắn cảm thấy Thiên Vũ dường như có phần hưng phấn, không biết y có ý nghĩ gì.

Ném đoạn thực vật bị giựt đứt trong tay xuống, Thiên Vũ nhìn xung quanh một vòng rồi cất lời cảm khái, "Tiên phủ này đầy đủ linh khí, không phải giới của chúng ta có thể so. Đây là một nơi phúc địa để dựng dục thiên tài địa bảo. Hãy nhìn xem nơi này, khắp nơi đều là thực vật đã sinh trưởng nghìn vạn năm, lại có thêm linh khí dồi dào, e rằng cực kỳ dễ dàng thành tinh."

Nam Trúc nhìn nhìn xung quanh, thể hiện tán đồng, "Đúng là phải cẩn thận, ở bên ngoài khó gặp được Yêu tu mộc thuộc tính, ở tại nơi

này có lẽ rất dễ dàng nhìn thấy."

Mục Ngạo Thiết cũng chen vào một câu, "Linh khí dồi dào như thế này, cây cỏ tinh linh chỉ là thứ yếu, các loài động vật sẽ càng dễ dàng thành tinh hơn."

Bản thân là Yêu tu, Thiên Vũ gật đầu nói: "Tu luyện một năm ở nơi này, ít nhất có thể bằng với bên ngoài mười năm."

Trong khi mấy người vừa đi vừa nói chuyện, Thiên Vũ đột nhiên phất tay ra hiệu cho mọi người dừng lại. Mọi người đều sửng sốt, không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường, bọn hắn quay nhìn theo phương hướng y đang nhìn chằm chằm, lúc này mới nhìn thấy mấy con quái điểu từng gặp lúc trước đang nằm trên cành một cây đại thụ, chúng đã khép cánh lại, gần như không thể nhận ra. Vì bị cành cây chằng chịt che chắn, bọn hắn nhất thời không thể nhìn rõ cụ thể có bao nhiêu con, nhưng có thể xác định được rằng, bọn hắn đã bị đám quái vật này theo dõi.

Đột nhiên có ba con quái vật giang rộng đôi cánh, nhảy ra khỏi cành cây, vẫy cánh bay vọt đến, nối đuôi nhau đánh về phía Thiên Vũ.

Thiên Vũ không di chuyển, một luồng khí cơ hào hùng bùng phát ra từ trên người y, cưỡng ép cố định ba con quái điểu dừng lại trong không trung, sau đó y vung tay lên, ba con quái vật tức thì như bị đánh mạnh, miệng phun ra máu tươi, nện xuống mặt đất.

Thấy bên ngoài thân thể ba con quái vật này không có tổn thương gì, Nam Trúc tắc lưỡi cảm thán, "Xem ra lớp giáp vảy của con quái vật này có năng lực phòng ngự không phải tầm thường."

Trên cành cây đại thụ mà đám quái vật ẩn nấp lại có hơn mười bóng dáng nhảy ra, nhanh chóng lao lên không trung.

"Cục… Cục… cục cục cục cục…"

Mọi người vốn tưởng rằng chúng nó bị Thiên Vũ làm cho sợ hãi bỏ chạy, nào ngờ chúng lại dừng tại trong không trung đồng thời phát ra âm thanh gấp gáp, những âm thanh này vang lên, tức thì khiến cho lòng người tâm phiền ý loạn, lần này, tác động quấy nhiễu mạnh hơn hẳn so với một con đơn độc lần trước. Âm thanh của loài quái vật này tựa hồ có ma lực quấy nhiễu tâm thần.

Thiên Vũ là Yêu tu, dường như có thể đọc hiểu được điều gì đó từ trong loại âm thanh này, đột nhiên thay đổi sắc mặt, "Không tốt, chúng nó đang kêu gọi đồng bạn."

Chương 1127: Gánh nặng làm mệt mỏi (2)

Thân hình y nhoáng lên, cấp tốc lao vút lên không trung, thân ảnh lóe lên mấy lần trong không trung, hơn mười con quái điểu đang cất tiếng kêu to liền bị giết chết hết. Sau khi hạ xuống, y lại mang về một thông tin không tốt, "Đúng là bọn nó đang kêu gọi đồng bọn, có rất nhiều quái vật đang tiến về phía này. Đi mau."

Nếu chỉ có những quái vật này thì không đáng sợ, cũng không đủ để khiến bọn hắn chạy trốn, mấu chốt là còn có loại quái vật mà lúc trước Thiên Vũ đã nói, sức mạnh có thể đối kháng với Nhị Động chủ Ô Ô của Thiên Lưu sơn, nếu như có một đám chạy tới, vậy thì khỏi phải nói?

Đương nhiên, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhanh chóng chạy đi mới là thượng sách.

Mấy người lập tức đổi hướng lao theo Thiên Vũ để chạy trốn.

Tuy nhiên, cuối cùng cũng không thể chạy thoát, đám quái vật đó tản ra trong rừng và trên không trung rừng núi, triển khai một cuộc tìm kiếm kiểu vung lưới, chẳng bao lâu sau, trên đầu cả nhóm vang

lên tiếng kêu "Cục cục" cổ quái, Thiên Vũ lập tức tung người nhảy ra giết chết mấy con quái vật đã phát hiện và đang truy tung theo bọn hắn, sau đó lại dẫn mọi người thay đổi phương hướng chạy trốn.

Trước đây, chỉ có y, vị Tam động chủ Thiên Lưu sơn này đi truy đuổi người khác, khiến người khác phải chạy trốn khắp nơi, bây giờ, y đã được nếm mùi bị kẻ khác săn lùng.

Chỉ vừa mới tiến vào Chư Yêu chi cảnh liền bị truy đuổi chạy khắp nơi, nghĩ đến lời Dữu Khánh nói, có khả năng còn có tồn tại đáng sợ hơn, tâm tình của Thiên Vũ lập tức trầm xuống.

Nhưng mà cứ chạy như vậy cũng không phải là biện pháp, mang theo mấy cái gánh nặng mà y cho là bảo bối nên không chịu thả ra này, quả thực là một chuyện phiền phức, cùng mang theo bay lên trời thì bay không được nhanh, có thể thấy được đám quái vật đó bay cũng rất giỏi, huống hồ trong đám đồng loại của chúng còn có cao thủ, mà không mang bay theo thì càng không thể chạy thoát.

Dữu Khánh hiển nhiên cũng nhận ra được vấn đề này, hắn hét lớn: "Tam động chủ, chạy không phải là biện pháp, sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi kịp, không bằng tìm nơi ẩn nấp và quan sát."

Vừa nghe lời này liền biết là biện pháp bất đắc dĩ, nếu không được thì đành phải liều rồi.

Thiên Vũ lập tức phất tay hưởng ứng: "Trốn đi."

Đám người Dữu Khánh lập tức tìm kiếm một cái khe cây thích hợp, một người, hai người, ba, bốn người, cả đám người dồn đống vào trong khe trống giữa thân cây, chen chúc tại bên ngoài vị trí hẹp nhất.

Đã rất chật rồi, nhưng vẫn có người cố gắng chen vào, Dữu Khánh thể hiện sự bất mãn, "Hướng huynh, tại sao cứ phải dồn hết vào một chỗ làm gì?"

Hướng Chân không nói lời nào, dù sao cũng đã chen vào đây rồi.

Nam Trúc hướng ra bên ngoài, nhìn nhìn xung quanh, cười hắc hắc nói, "Phương pháp của Tam động chủ mới là tốt."

Mấy người lập tức ngoái nhìn ra ngoài khe hở, nhìn thấy Thiên Vũ trực tiếp chui vào dưới lớp lá khô dày đặc trên mặt đất, thi pháp tạo ra một trận gió quét qua, trong khoảnh khắc liền che phủ toàn bộ dấu vết ẩn nấp.

Cách này quả nhiên rất tốt, so sánh hai cách với nhau, bọn hắn trốn ở trong khe hở của thân cây thực sự rất dễ dàng bị phát hiện. Nam Trúc định chui ra để làm theo, nhưng bị Dữu Khánh khẩn cấp đè vai lại, gã quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Dữu Khánh đưa tay ra dấu im lặng.

Nam Trúc quay đầu lại nhìn, lập tức nhìn thấy mấy con quái vật đang tìm kiếm ở bên ngoài, hơn nữa, chúng còn nhanh chóng chuyển từ tình trạng bay loạn xạ thành có trật tự, rồi bay vòng quanh vùng đất trống ở bên ngoài.

Mấy người nhìn xuống phía dưới khu vực đám quái vật đang bay xoay quanh, không khỏi quay mặt nhìn nhau, cảm thấy hình như chúng nó đã phát hiện ra Thiên Vũ nấp ở phía dưới lá cây khô, có vẻ chúng đã khóa chặt mục tiêu. Bọn hắn không hiểu đám quái vật này làm thế nào phát hiện được, cảm thấy Thiên Vũ ẩn nấp rất tốt.

Rất nhanh, trong vùng rừng cây này liền tập trung một đám quái vật đông đúc, không chỉ bay quanh tại phía trên vị trí Thiên Vũ ẩn nấp, còn có không ít con đậu xuống trên cành cây, cũng có không ít con thò móng vuốt sắc bén bấu vào trên khe hở, còn có con hạ xuống trước mắt đám người Dữu Khánh.

Có mấy con thò đầu vào nhìn nhìn trong khe hở, thậm chí còn có con đung đưa đầu ở trước mặt đám người Dữu Khánh, đôi mắt xám trắng của nó đối diện với ánh mắt mấy người, có thể khẳng định được bọn nó đã phát hiện ra bọn hắn.

Mấy người đã cầm kiếm ở trong tay, sẵn sàng đâm rụng con quái vật ở trước mắt bất cứ khi nào, nhưng quái vật chỉ tùy tiện quan sát bọn hắn một chút rồi thôi, sau đó nó quay đầu đi không để ý đến nữa, điều này khiến mấy người Dữu Khánh rất ngạc nhiên.

Lúc này, trong đám quái vật bay lượn trong không trung, có một con dẫn đầu lao xuống, lao thẳng tới vị trí Thiên Vũ ẩn nấp.

Ngay khi nó sắp chạm vào lớp lá khô, bùm! Nó phun máu văng ngược ra ngoài. Thiên Vũ đã xuất thủ, cuối cùng y không tiếp tục ẩn nấp nữa, lao ra khỏi lớp lá khô, có thể nói là đại khai sát giới, mỗi lần phất tay liền đánh giết một đống lớn. Hành động này lập tức thu hút đám quái vật ùa tới quần công hung hãn không sợ chết.

Thiên Vũ vừa đánh giết vừa hô to, "Ta yểm hộ, các ngươi đi mau."

Hiển nhiên là đang nói với đám người Dữu Khánh, xem như nói lời giữ lời, đã hứa bảo vệ đám người Dữu Khánh, quả nhiên là nỗ lực để làm cho được.

Nhưng đám người Dữu Khánh cầm kiếm trốn ở trong hốc cây đều im ắng, đừng nói là chạy trốn, ngay cả một chút động tĩnh cũng không có.

Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi? Thiên Vũ cực kỳ hoảng sợ tranh thủ quay đầu nhìn lại, y còn muốn lợi dụng mấy tên này để đi tìm Thiên tuyền, y không cho rằng mấy gia hỏa này có thể tự giác nói ra hết tất cả tình huống. Với y mà nói, đám người Dữu Khánh còn có giá trị rất lớn để lợi dụng, không thể dễ dàng từ bỏ.

Y đánh giết lao vọt ra vòng vây đám quái vật chen chúc xông đến, vọt tới trước hốc cây đám người Dữu Khánh đang ẩn thân, nhìn thấy bọn hắn đang co mình như chim cút trốn trong một tổ, ngửa đầu mở to đôi mắt long lanh nhìn y, không giống có việc gì.

Thiên Vũ vừa phản sát đám quái vật vây công mình, vừa hét to với bọn hắn: "Các ngươi điếc hay là sợ chết khiếp rồi? Đi mau, ta yểm

hộ cho các ngươi.”

Hành động này của y tức thì khiến cho mấy người bọn hắn có chút khẩn trương, Dữu Khánh dựng thẳng ngón tay đặt lên môi, ra hiệu cho y nhỏ giọng lại một chút, đồng thời hạ thấp giọng nói: “Bọn ta là gánh nặng, Tam động chủ đi trước đi, dẫn đám quái vật này rời đi giúp chúng ta là được rồi. Ngươi đi một vòng rồi gặp lại.”

Đây cũng là một cách, Thiên Vũ lập tức xoay người đánh bay một đám lớn quái vật, đột phá vòng vây. Nhưng mới lao ra không xa, y vụt quay đầu nhìn lại, nhận ra có điểm không thích hợp, ngay lập tức giết ngược trở về, lại xông tới trước hốc cây đối diện với mấy người Dữu Khánh.

Y một vòng chạy tới chạy lui như vậy, thu hút theo một đám quái vật, làm cho mấy người ở trong hốc cây có chút hoảng loạn.

Nam Trúc im lặng hất hất tay, ra hiệu cho y đi mau.

Dữu Khánh vẫy tay với y, Mục Ngạo Thiết cũng phất phất tay với y, Hướng Chân cũng là như vậy, tất cả đều ra hiệu cho y đi trước.

Vẫn không ngừng vung tay tấn công ra sau, Thiên Vũ thỉnh thoảng ngẩng đầu lại cúi đầu nhìn, phát hiện thấy đám quái vật này rõ ràng đã phát hiện ra mấy gia hỏa này, nhưng lại không tấn công bọn hắn, chỉ tấn công một mình y, đây là có ý gì?

Y đột nhiên giương bàn tay như ưng trảo, xuất thủ, rẹt, hốc 1cây bị xé mở ra một khoảng hở thật lớn, trực tiếp bộc lộ cả bốn người trốn ở bên trong ra ngoài.

Chương 1128: Ma âm quán nhĩ (1)

Phản ứng của bốn người bên trong giống như là bị cởi hết quần áo, ở trần ở truồng trước mắt mọi người.

Tất cả bọn hắn đều không nghĩ tới Thiên Vũ lại làm ra loại chuyện hại người không lợi mình như vậy, Dữu Khánh trợn tròn mắt, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, tên yêu quái này quả nhiên không đáng tin.

Trong khi bốn người bọn hắn đang thầm than không tốt thì chợt phát hiện thấy nguy hiểm trong tưởng tượng không có xuất hiện, đám quái vật đang điên cuồng tấn công ở bên ngoài vẫn không hề để ý đến bọn hắn, chỉ liều mạng nhào đến tấn công Thiên Vũ.

Và đây chính là điều Thiên Vũ muốn xác minh, thấy vậy, y tức giận mắng mấy tên đồng bạn ở trong hốc cây, "Ta đã đoán được các ngươi có thủ đoạn đối phó, quả nhiên cố ý giấu giếm ta. Còn không mau mau nói cho ta biết?"

Ngụ ý là, thật sự cho rằng ta không dám giết các ngươi sao?

Hiển nhiên, y cho rằng mấy tên đồng bọn này cố ý lừa mình.

Mấy người Dữu Khánh há hốc mồm, thì ra là vì chuyện này, hiểu lầm này thực sự có phần lớn.

Nam Trúc vội vàng giải thích: "Tam động chủ hiểu lầm rồi. Chúng ta cũng không biết vì sao chúng nó không tấn công chúng ta. Có phải là chúng nó nhận ra được ngươi đã giết chết đồng tộc của chúng nó, cho nên mới tìm ngươi báo thù hay không a?"

Có thể a, rất có lý, mấy người Dữu Khánh vội vàng gật đầu tán đồng khả năng này, tạm thời không có ý định rời khỏi hốc cây.

Thiên Vũ không ngừng đánh giết quái vật, nghe vậy liền do dự.

Đúng vào lúc này, có một tràng âm thanh ầm ầm nhanh chóng tiếp cận nơi này, Thiên Vũ lập tức xông ra ngoài nhìn xem có chuyện gì.

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn thấy liền hơi kinh hãi, y nhìn thấy Nhị Động chủ Ô Ô của Thiên Lưu sơn đang lao về phía nơi này, còn có mấy con quái vật to như trâu vây công xung quanh, uy lực công kích thật đáng sợ, có thể cứng chọi cứng với Ô Ô, có thể tưởng tượng được thực lực chúng như thế nào.

Lao tới đây không chỉ có Ô Ô, còn có Xích Lan các chủ, phía sau còn có nhân viên của Thiên Lưu sơn và Xích Lan các, đều đang chạy về phía nơi này.

Lí do một đám người chạy đến nơi này cũng rất đơn giản, bọn họ bị vô số quái vật quấn lấy, thật sự không có cách nào thoát thân, nhìn thấy sắp rơi vào tuyệt cảnh, chợt nghe được phía này có tiếng đánh nhau, cho nên dốc sức vừa đánh giết vừa chạy đến đây, muốn cùng nhau liên thủ.

Địch nhân của địch nhân đương nhiên là có thể tạm thời liên thủ, bọn họ cũng không ngờ được ở nơi này chính là Tam động chủ Thiên Vũ của bọn họ. Ô Ô vừa đánh vừa xông đến cũng nhìn thấy được y, gã hét lên, "Lão tam."

Không biết là muốn hỏi tại sao ngươi ở nơi này hay là đang gọi hỗ trợ.

Thiên Vũ không biết nên mô tả tâm trạng của mình lúc này như thế nào, không vì điều gì khác, các ngươi tới thì tới đi, còn kéo theo một đám quái vật thực lực hung dữ như vậy đến đây làm gì.

Y liếc nhìn qua đám người Dữu Khánh vẫn đang bất động trốn ở trong hốc thân, không thể bỏ mặc lại không quản, nhưng nếu mang đi theo thì lại là gánh nặng, sẽ liên lụy khiến mình không thoát đi được, sẽ bị đám quái vật che phủ bầu trời cuốn lấy.

Chẳng mấy chốc, hai bên liền chạm mặt nhau, cũng không quản nổi nói chuyện khác, Thiên Vũ không thể không xuất thủ liên thủ với Ô Ô chống lại mấy con quái vật thực lực cường đại kia. Bọn họ liên thủ rất ăn ý, điều này giúp Ô Ô giảm được rất nhiều áp lực.

Tuy nhiên, mấy con quái vật thực lực cường đại đó giống như là đánh không chết vậy, lớp vảy giáp trên người thực sự là đao thương bất nhập, đánh rơi xuống đất lại có thể nhanh chóng vẫy cánh bay lên tái chiến, đám quái vật nhỏ là không thể cuốn vào trận đại chiến với thực lực như vậy, dồn dập tránh ra.

Những cây cổ thụ khổng lồ bị đánh gãy đổ văng tung tóe như cành khô gỗ mục, núi non cũng bị trận chiến làm cho sụp đổ, đám người Dữu Khánh trốn ở trong thân cây giống như đang ở trong vùng biển

động, kình khí tung hoành khiến bọn hắn không thể hít thở bình thường, cây đại thụ đã bị lột sạch vỏ, thủng lỗ chỗ, cũng may mà người xuất thủ đánh nhau cố ý tránh ra khỏi chỗ bọn hắn.

Ô Ô có thể xuất thủ tránh khỏi bọn hắn, tự nhiên là vì đã phát hiện được mấy người bọn hắn, gã nhịn không được lên tiếng trách cứ, "Lão tam, ngươi khiến ta quá thất vọng."

Thiên Vũ: "Nhị ca, ta làm chuyện gì có lỗi với ngươi sao? Ta chỉ là không muốn tiếp tục làm việc cho hắn nữa mà thôi. Ta không thể làm việc cho chính mình sao?"

Xích Lan các chủ cất tiếng quở trách, "Đại thánh đối xử với ngươi không tệ!"

Thiên Vũ tức giận quát lên, "Ngậm miệng! Ai cũng có tư cách trách ta, duy chỉ có tiện nhân nhà ngươi là không được. Ngươi cho rằng ngươi là thứ gì tốt hay sao?"

Thấy y bất kính với đại tẩu, Ô Ô quát lớn: "Làm càn!"

Sắc mặt Xích Lan các chủ không tốt, có lẽ cảm thấy mình quả thực có phần nhiều chuyện, cho nên bà ta không tiếp tục hé răng nữa.

Lúc này, các nhân viên của Thiên Lưu sơn và Xích Lan các cũng lũ lượt chạy đến đây. Nhóm người này thực ra đã bị tổn thất một bộ phận nhân thủ, đám quái vật vây công ở trước mắt quá kinh khủng, giống như giết không hết, số lượng gần như vô tận.

Rầm! Thân cây rung động dữ dội, đám người Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy cây đại thụ mà bọn hắn ẩn thân đã bị một con quái vật giao đấu với Xích Lan các chủ trực tiếp đụng gãy, may là rễ đại thụ đủ sâu, suýt chút nữa cả thân cây đã bị hất tung.

Hơi ổn định lại tinh thần sau cơn kinh hãi, mấy người nhìn thấy Ngân Sơn Hà lướt qua trước mắt bọn hắn khi đang chém giết kịch

liệt, cũng nhìn thấy một gã nhân viên Xích Lan các bị một đám quái vật đánh ngã ra đất, sau đó bị đám quái vật nhào tới cắn xé.

Mấy người lập tức chứng kiến được một cảnh kinh người, ba vệt màu đỏ như vết máu nứt ra trên trán đám quái vật thực sự nứt ra, bên trong hình như có điện quang lấp lóe, trong khi cắn xé, vết nứt màu máu hút ra ánh sáng màu xanh nhạt từ trên thân thể gã nhân viên Xích Lan các gục ngã, chỉ có mở pháp nhãn mới có thể thấy.

Khi ánh sáng xanh nhạt trong cơ thể nhân viên Xích Lan các bị hút ra hết, gã cũng hiện ra nguyên hình, đó là một con gấu xám thân thể khổng lồ, nó lăn lộn gào thét gầm gừ, nhưng chưa chết. Những con quái vật đó sau khi hút hết ánh sáng màu xanh nhạt xong thì không tấn công nó nữa, chỉ là trước lúc bay đi chúng vẫn dùng móng vuốt sắc bén của mình để giết chết nó.

Trò quỷ gì vậy? Đám người Dữu Khánh vừa được mở rộng tầm mắt, vừa âm thầm kinh hãi.

Ở trong không trung, Thiên Vũ cũng bị cảnh tượng đó làm cho kinh ngạc, về phần đám người Ô Ô, dường như đã nhìn thấy nhiều không còn kinh dị nữa, lúc trước, bọn họ hiển nhiên đã tận mắt nhìn thấy không ít cảnh tượng tương tự.

Thiên Vũ nhịn không được hỏi: “Nhị ca, đó là chuyện gì vậy?”

Ô Ô trầm giọng trả lời: “Không biết, lúc trước thấy chúng nó không để ý gì đến đám người Hướng Lan Huyên đứng xem náo nhiệt, giống như chỉ tấn công Yêu tu, sau khi bị bọn nó hấp thu cho dù không chết cũng không thể hóa hình trở lại.”

Thiên Vũ kinh ngạc, “Còn có chuyện quái lạ như vậy?”

Y theo bản năng liếc nhìn mấy người đang trốn ở trong hốc cây giương mắt nhìn ra, đã nhận ra rằng mình thực sự trách oan cho mấy tên này.

Mà đám người Dữu Khánh cũng nghe được lời bọn họ đối thoại, tiếng đánh nhau quá lớn, hai bên không thể không lớn tiếng để nói chuyện với nhau. Đám người Dữu Khánh cũng rất tò mò không biết đây là quái vật gì, không hại người mà chỉ giết yêu, thực sự quá quái lạ, nhưng bọn hắn thích điều này.

Trong lúc nói chuyện, lại có mấy người của Thiên Lưu sơn và Xích Lan các đổ xuống, rơi vào kết quả tương tự.

Chẳng bao lâu, tổng cộng cả Thiên Lưu sơn và Xích Lan các cũng chỉ còn lại khoảng mười kẻ tinh anh, đối diện với sự phối hợp hỗ trợ lẫn nhau của những tinh anh này, đám quái vật đó dường như không thể nhai nổi.

Vào lúc này, một con quái vật loại lớn đang triền đấu phóng lên cao, lượn vòng ở trên không phát ra một tràng âm thanh "Cục cục" gấp gáp.

Đám quái vật đang bay loạn xung quanh trước mắt mọi người đột nhiên ào ạt bay lên không, một đám hỗn độn trong tầm mắt trong nháy mắt liền trở nên ngăn nắp rõ ràng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy đám quái vật bắt đầu tụ tập thành bầy lượn vòng ở trong không trung, rồi dần dần hình thành một vòng xoáy, thanh thế kinh người.

Chương 1129: Ma âm quán nhĩ (2)

Xung quanh còn có người của các thế lực khác đang xem náo nhiệt.

Có người của Phượng tộc do Phượng Kim Kỳ cầm đầu, đội ngũ do Phượng Tàng Sơn suất lĩnh đã tập hợp vào đây, Trì Bích Dao cũng ở trong đó, nhờ có sự hỗ trợ thuyết phục của Phượng Tàng Sơn.

Nhóm khác là người của Đại Nghiệp ty do Hướng Lan Huyên cầm đầu. Bên cạnh nàng là một người thần bí khoác trên mình chiếc áo choàng đen.

Bởi vì góc độ nhìn, nhóm người Hướng Lan Huyên không có nhìn thấy đám người Dữu Khánh trốn ở trong hốc cây.

Tương tự như vậy, cũng bởi vì góc độ nhìn mà đám người Dữu Khánh không phát hiện thấy những người xem náo nhiệt.

Những người đứng xem kịch này đều là bị âm thanh đánh nhau thu hút tới.

Nhìn thấy vô số quái vật vây công đám người Thiên Lưu sơn và Xích Lan các, các khán giả chỉ tập trung đứng xem trò vui, không hề có bất kỳ ý định xuất thủ tương trợ nào.

Rồi đột nhiên, chợt có âm thanh "cục cục" từ trên không trung vọng xuống như tiếng núi sập biển gầm, trong nháy mắt liền giống như đập mạnh vào trán mọi người, đám người lập tức có cảm giác bị đập cho chóng mặt. Mọi người cảm thấy trong lỗ tai bùng lên một tiếng ong vang vọng rồi cả người không khỏe, đầu óc choáng váng ngất ngư, chỉ có vô số tiếng "cúc cúc" rầm rĩ bên tai và trong đầu, như đang khuyên bảo mọi người khổ hải vô biên quay đầu lại là bờ, nói là thần hồn điên đảo cũng không quá đáng.

Người lơ lửng trong không trung không thể đứng yên, người đứng ở trên cành cây cũng rung động, dồn dập rơi xuống, ôm đầu lắc lư, thi pháp cũng không thể ngăn cách âm thanh vang vọng trong đầu, giống như là ma âm rót vào tai, không thể tránh được, toàn bộ ý thức người nghe nhanh chóng rơi vào hỗn loạn.

Có người muốn lắc mình rời đi, nhưng bay không được bao xa thì lại rơi xuống, ôm đầu lảo đảo lung lay, đầu óc không tỉnh táo, không thể thi pháp kiểm soát bản thân.

Có quá nhiều quái vật bay lượn trong không trung, diện tích che phủ quá rộng.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, chen chúc trong hốc cây, ba người Dữu Khánh vẫn còn khá bình thường, tuy rằng cũng bị âm thanh cục cục ồn ào bao trùm làm cho có phần bực bội khó chịu, nhưng nhìn chung bọn hắn vẫn tương đối tỉnh táo, bọn hắn không bị ảnh hưởng quá lớn bởi âm thanh hỗn độn đó.

Trong khi đó, người chen chúc cùng một chỗ với bọn hắn là Hướng Chân rõ ràng cũng bị trúng tà, gã lắc lắc đầu như đã uống say, được Mục Ngạo Thiết đè lại.

Dữu Khánh và Nam Trúc vươn đầu nhìn ra bên ngoài, phát hiện thấy tình trạng bọn họ đều không khác với Hướng Chân, hai người quay mặt nhìn nhau.

Nam Trúc nhịn không được hỏi: "Vì sao chúng ta không bị gì?"

Nhìn ba sư huynh đệ mình, lại nhìn bộ dạng mơ mơ màng màng của Hướng Chân, Dữu Khánh nghi hoặc nói: "Nước do Đầu To nấu có thể trừ tà thì đã biết rồi, nhưng nó còn có thể ảnh hưởng tới âm thanh hay sao, không đến mức thần kỳ như vậy chứ?"

Nam Trúc lại nhìn ra bên ngoài, phát hiện thấy Thiên Vũ và Ô Ô đều không chịu được, gã nhất thời mừng rỡ, "Lão Thập Ngũ, chuyện tốt a, đám quái vật này đang dọn dẹp giúp chúng ta! Di…"

Ánh mắt Dữu Khánh lóe lên, hắn cũng đã chú ý thấy dị thường, chỉ thấy một bóng người từ một bên phóng xéo lên cao.

Tình trạng phía bên Phượng tộc tốt hơn một chút, bọn họ thi pháp chống đỡ dường như đã có chút hiệu quả, chỉ là người tu vi hơi yếu vẫn không thể đứng ổn định trên ngọn cây, rơi xuống mặt đất với vẻ mặt đau khổ. Đang đứng ngoài theo dõi, Phượng Kim Kỳ nhìn thấy các đồng tộc phía sau cũng không thể thoái khỏi ảnh hưởng, ông ta trừng mắt nhìn lên bầu trời, thân hình lóe lên lao về phía trung tâm

vòng xoáy quái vật trong không trung, nhắm tới mấy con lão quái mạnh nhất ở trung tâm.

Bùm! Trên không trung bùng lên một tiếng nổ chấn động, giống như một tảng đá nện vào mặt nước.

Sau một trận hỗn loạn, mấy con lão quái ổn định lại thân thể sau cơn chấn động, chúng nhìn về phía Phượng Kim Kỳ đang lơ lửng trong không trung sau khi đánh bay chúng nó. Con nào con nấy đều nhe nanh ra, thay đổi phương hướng, vốn không tấn công con người, lúc này chúng nó cũng bày ra tư thế tấn công.

Phượng Kim Kỳ với khuôn mặt già nua, mái tóc hoa râm tung bay phất phơ, hai tay chắp tay lại như một lão tăng đang lơ lửng trong không trung. Sau lưng ông ta, lấy ông ta làm trung tâm, đột nhiên tỏa ra từng vòng sóng vàng kim, vòng sau lớn hơn vòng trước, cho đến khi đạt ba mươi sáu vòng mới ngừng, sáng rực lóa mắt.

Với ba mươi sáu vòng hào quang sau lưng, lúc này trông Phượng Kim Kỳ giống như thiên thần, coi thường đám quái vật kia và đám người Dữu Khánh ở phía dưới đang ngước nhìn ngây người.

” ‘Liệt nhật kim hoàn’ của Phượng tộc, khi Phượng Tàng Sơn đánh bại huynh trưởng Phượng Tàng Vân của gã, hình như cũng chỉ có thể thi pháp ra bảy vòng a? Còn Phượng Kim Kỳ lại làm ra đến ba mươi sáu vòng, chênh lệch lớn không phải bình thường. A, ông ta cũng không bị ảnh hưởng bởi âm thanh của đám quái vật kia.”

Trong khi Nam Trúc đang mở miệng lẩm bẩm, mấy con lão quái đó đã phát động tấn công Phượng Kim Kỳ, chúng hung hãn đồng loạt tấn công ông ta từ nhiều hướng.

Phượng Kim Kỳ lơ lửng trên không cũng có phản ứng, không có làm ra động tác gì quá mạnh, vẫn lơ lửng tại chỗ, chỉ dùng hai tay thi pháp thúc đẩy mà thôi, những vòng sáng vàng kim phía sau nhanh chóng bật ra, biến hóa kích thước lớn nhỏ rất tự nhiên.

Một cảnh tượng thần kỳ trong nháy mắt liền xuất hiện, những chiếc vòng vàng kim đó giống như là dây thừng trói buộc quái vật, nhanh chóng thu nhỏ lại và buộc lấy từng con lão quái, mấy vòng vàng kim siết lấy từng con với các góc độ khác nhau.

Lão quái dường như cực kỳ sợ hãi những chiếc vòng vàng kim này, vừa bị vòng chạm vào thân thể lập tức cất tiếng kêu "Ngao ngao" thảm thiết, ra sức giãy giụa.

Lão quái bị trói trước tiên hít sâu một hơi, dựa vào sức mạnh vùng cánh làm nổ tung vòng vàng kim đang trói buộc mình, nhưng vòng vàng lại nổ tung thành liệt diễm, và có không ít bị lão quái hít vào trong cơ thể. Tức thì, lão quái đó bị liệt diễm bao trùm, giãy giụa kêu thảm thiết, lao lên trời cao bay loạn cũng vô dụng, không thể thoát khỏi bị liệt diễm đốt cháy.

Lúc này, Phượng Kim Kỳ thực sự giống như thần linh, ngón tay chỉ đến con lão quái nào, con quái đó liền rơi vào trong thảm họa lửa đốt. Mấy con lão quái này, đám cao thủ Thiên Vũ không làm sao giết được, tại trong tay ông ta thì chỉ cần búng ngón tay là có thể giải quyết.

Những quái vật khác xung quanh lập tức điên cuồng lao tới Phượng Kim Kỳ, nhưng không có lực xung kích cường đại như của mấy con lão quái đó, chúng khó thể đến gần ông ta. Từng vòng kim hoàn tan vỡ, lại có từng vòng khác bay ra theo động tác búng tay của Phượng Kim Kỳ. Quái vật bị vòng kim hoàn trói buộc lập tức cất tiếng kêu thảm thiết bay loạn cả lên, va chạm vào đồng bọn, liệt diễm thiêu đốt trên người nó cũng hại đến đồng bọn.

Không ngừng có quái vật bị thiêu đốt bộp bộp rơi xuống mặt đất.

Nam Trúc cảm thán, "Ai da, công pháp mà Phượng Kim Kỳ tu hành hình như có thể khắc chế loại quái vật này. Các ngươi nhìn kìa, sau khi xông tới, thủ pháp của ông ta rất lưu loát. Ông ta chắc chắn đã biết mình có thể khắc chế đám quái vật này, nói cách khác, ông ta

biết rõ quái vật này là thứ gì. Xem ra, Phượng tộc thủ tại lối vào Chư Yêu chi cảnh này không phải là không có lí do."

Không cần gã giới thiệu, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng đã nhận ra được.

Nhưng hiện tại, đó không phải là điều Dữu Khánh quan tâm, hắn nhìn về phía đám người Thiên Vũ như đang say rượu ở bên ngoài, đưa kiếm ra, vẻ mặt hung dữ nói: "Đây là thời điểm thích hợp để hạ thủ, tốc chiến tốc thắng, chém bọn họ trước đã rồi nói tiếp."

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết trong nháy mắt liền hiểu hắn có ý gì, cùng nhau vung kiếm lên.

Dữu Khánh là người đầu tiên nhảy ra ngoài.

"Không quyết đoán sẽ tiếp tục bị hắn quấy rầy, hôm nay chính tay chúng ta sẽ đâm mấy tên Cao Huyền, chém hắn." Nam Trúc phụ họa một câu rồi cùng nhảy ra theo.

Mục Ngạo Thiết cũng lập tức lao ra ngoài, không còn bị ai chen chúc và giữ lại, tạm thời không thể tự lo cho bản thân, Hướng Chân rơi vào chỗ khe hẹp phía dưới.

Dữu Khánh tràn đầy sát cơ là người đầu tiên lao đến Thiên Vũ, nhưng còn chưa kịp nhảy đến trước mặt Thiên Vũ, hắn bất ngờ đánh ra hai luồng kình khí vào hai vị sư huynh, sau đó thuận thế nhào xuống ngã trên mặt đất, ôm đầu lăn lộn, có vẻ rất khổ sở.

Phản ứng của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng không khác lắm, lần lượt ngã xuống.

Đám quái vật bay lượn trên không trung đã rối loạn, Phượng Kim Kỳ lấy sức một người phá đại trận ma âm đó, đám quái vật đụng phải khắc tinh, bị làm cho sợ hãi, kinh hãi phân tán bay đi.

Dần dần ổn định lại thân thể, đám người Thiên Vũ ra sức lắc đầu.

Chương 1130: Phệ Linh hào (1)

Đám quái vật bị đốt rơi xuống, đốt cháy lá khô phủ đầy trên mặt đất, ngọn lửa trong chốc lát là rất khó đốt cháy những thân cây đại thụ dựng thẳng cao vút kia, vì những cây đại thụ này quá lớn, nhưng những cây đại thụ bị giao tranh đánh đổ thì khó thể may mắn thoát khỏi, tạo nên cảnh tượng khói đặc cuồn cuộn.

Mặt đất còn lưu lại những dấu vết giao tranh, mặt đất bị cày nát, cây cối gãy đổ, bùn đất lẫn lộn với vô số thi thể quái vật.

Nhanh chóng khôi phục lại tỉnh táo, người của các thế lực không nhìn thấy diễn biến trận không chiến, nhưng nhìn thấy được cảnh tượng đám quái vật phân tán bỏ chạy trong không trung, cũng nhìn thấy Phượng Kim Kỳ lơ lửng trên không.

Dù không nhìn thấy vì sao đám quái vật lại rút đi, nhưng kết hợp với ánh lửa trên mặt đất, bọn họ đều đoán được tám chín phần mười là có liên quan với Phượng Kim Kỳ.

Ô Ô, Xích Lan, Hướng Lan Huyên và cả Trì Bích Dao đều bay về phía Phượng Kim Kỳ trong không trung, định hỏi thăm tình hình.

Hướng Chân ở trong hốc cây ra sức lắc đầu, nhìn xung quanh rồi lại ngẩng đầu nhìn, phát hiện thấy chỉ còn một mình mình ở tại trong hốc cây đại thụ. Gã giật mình, vội vàng trực tiếp phá vỡ hốc cây, xông ra ngoài, lúc này mới phát hiện đám người Dữu Khánh không phải bỏ mình lại để chạy trốn, bọn hắn hình như còn chưa tỉnh táo lại sau cơn đau đầu.

Thiên Vũ không có thuận theo xu thế tới "Ân cần thăm hỏi" Phượng Kim Kỳ, y nhìn nhìn xung quanh, nhìn thấy đám người Dữu Khánh

còn đang ở trên mặt đất ôm đầu khó chịu, không khỏi nhăn lại mày, phát hiện thấy mấy tên này quá kém, những người khác đều đã tỉnh táo, chỉ có bọn hắn vẫn còn chưa bình thường lại.

Y liền lướt đến, nhấc chân đá một cước vào mông Dữu Khánh, giúp hắn nâng cao tinh thần.

Bị đá đau, Dữu Khánh quả nhiên tỉnh táo lại, mở mắt ra nhìn xung quanh, phát hiện thấy những người sống sót gần như đều đã đứng dậy hết, hắn liền không tiếp tục giả vờ nữa, nhanh chóng đứng dậy, tra bảo kiếm vào vỏ, hai tay vỗ vỗ huyệt Thái Dương, trông như thể vẫn chưa tan hết dư âm, "Ai da, tiếng kêu của đám quái vật này thật sự quá khó chịu."

Còn cụ thể khó chịu như thế nào thì hắn không rõ, nói mơ hồ một chút vậy là được rồi.

Thiên Vũ liếc mắt nhìn mấy người tụ tập trên không trung, hạ thấp giọng nói: "Lúc này không đi, còn đợi khi nào."

Y nghiêng đầu ra hiệu về phía mấy người Nam Trúc. Y cũng không biết mấy đồng bạn này của Dữu Khánh đến cùng có tác dụng gì hay không, dù sao, trước khi chưa thể xác định được tác dụng như thế nào thì không thích hợp bỏ lại.

Sau khi thoáng nhìn qua trên không trung, Dữu Khánh cũng vô cùng lo sợ, hắn nhanh chóng lướt đến bên cạnh Nam Trúc, rồi cũng ra tung cước đá vào gã, "Tỉnh dậy đi, được rồi đó."

"Hả?" Nam Trúc ngóc đầu nhìn, rồi cũng đứng dậy.

Mục Ngạo Thiết tương đối nhạy bén hơn, sau khi lén nhìn thấy tình hình của hai người, y đã tự giác đứng lên.

Bọn hắn đều biết thực lực của mình yếu, không thể liều được về thực lực thì chỉ có thể dùng kỹ năng diễn xuất để bù đắp.

Không còn cách nào khác, sau khi mấy người chạm mặt, Thiên Vũ thi pháp cuốn mấy người lên, nhanh chóng luồn vào trong rừng, định nhân cơ hội này để trốn đi.

Tuy nhiên, không thể thành công thoát thân, bị Hướng Lan Huyên ở trong không trung liếc nhìn thấy.

Nếu như chỉ là một mình Thiên Vũ, Hướng Lan Huyên chưa chắc đã có hành động gì, mấu chốt là nàng nhìn thấy Dữu Khánh.

Lúc đầu, nàng không nhận ra Dữu Khánh, cho dù lúc đó Dữu Khánh đứng nói chuyện ở bên cạnh Thiên Vũ, nàng có liếc mắt nhìn qua nhưng không nhận ra, bởi vì Dữu Khánh vẫn đang mặc kiểu bộ lạc, nàng còn tưởng rằng Dữu Khánh là người của bộ lạc nào đó. Vấn đề xuất hiện từ hình dạng của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, mấy người vừa tụ tập lại, vóc dáng của hai người lập tức nhắc nhở Hướng Lan Huyên nhìn lại cách ăn mặc của Dữu Khánh, xem như đã nhận ra đây là trò gì.

Kết quả là nàng lập tức lướt xuống, chặn tại trước mặt Thiên Vũ, ngăn không cho y cuốn theo mấy người chạy đi, mỉm cười nói, "Thiên Vũ, không chào hỏi gì đã định bỏ đi sao?"

Lời thì nói với Thiên Vũ nhưng nhưng anh mắt tươi cười quan sát lại dừng tại trên người Dữu Khánh, có thể gặp nhau tại nơi này quả thực là niềm vui bất ngờ.

Lúc này, hình tượng của tài tử đệ nhất thiên hạ thực sự không có gì đặc biệt, mới lăn lộn trên mặt đất, không tránh được y phục da thú và mái tóc dài phủ vai bị dính chút thứ như bùn đất, lá khô, ngay cả trên ria mép cũng dính chút vụn cỏ, vẻ ngoài như tên ăn mày nhưng đôi mắt sáng ngời lấp lóe, nhìn có chút buồn cười.

Tình cảnh này khiến nàng vừa tức giận vừa buồn cười, đã nói là đồng khí liền chi, cuối cùng lại ném nàng lại đi làm một mình, nàng làm sao có thể không giận? Giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lúc trước nàng còn tưởng rằng vị Thám Hoa lang này mở tiên phủ ra là vì đào hố để người khác rơi vào, tưởng rằng sau khi mở ra tiên phủ, vị Thám Hoa lang này đã bỏ chạy, nghĩ rằng mình là bị lừa đi vào, nàng thật sự không nghĩ tới còn có thể gặp hắn ở trong này. Tên này chạy vào đây làm gì, không đến mức ngốc như vậy chứ?

Nàng đoán rằng có thể có lí do nào đó mà mình không biết, muốn tìm cơ hội hỏi thăm thử xem, nhưng lúc này đang ở ngay trước mặt Thiên Vũ, nàng không tiện hỏi.

Trong khi đó, Dữu Khánh nhìn thấy nàng ta mỉm cười, đôi môi đỏ mọng hé mở, cảm thấy có chút phản cảm, trong lòng hiện lên mấy cụm từ kiểu như "Cười nham hiểm" hay là "mỹ nhân rắn rết" gì đó. Lúc trước nữ nhân còn nói là cần phải đào hố đẩy mấy Bán Tiên đó vào một nồi, hầm lên. Rốt cuộc, tiên phủ vừa mở ra, bản thân nàng ta lại chạy đi vào.

Hắn đã sớm nghi ngờ nữ nhân này đang lợi dụng mình để tìm tiên phủ, bây giờ, thực tế đã chứng minh đúng là như thế, thiệt thòi cho mình lúc trước còn băn khoăn tự hỏi không biết có phải hai người bọn hắn đã có một chân với nhau rồi hay không, suýt chút nữa hắn đã tin vào chuyện ma quỷ của nàng ta.

Hiện tại xem ra, loại nữ nhân khiêu gợi quyến rũ như vậy, đâu phải là bộ dạng nên có của một nữ nhân đứng đắn, người ta có thể đi tới vị trí ngày hôm nay, có lẽ không biết đã cởi váy với bao nhiêu nam nhân rồi. Nghĩ đến việc lúc trước mình còn cảm thấy áy náy vì việc giữa hai người có thể đã xảy ra chuyện ấy ấy, trong lòng hắn liền tràn đầy phiền muộn và tức giận.

Có sự phẫn nộ vì bị người lợi dụng cảm tình để lừa dối, cũng có nguyên nhân vì sự thuần khiết của mình bị vấy bẩn mà phẫn nộ.

Thiên Vũ cũng không dành cho nàng vẻ mặt hòa nhã gì, "Muốn giữ ta lại chào hỏi những người khác, là muốn nói rõ ràng chuyện giữa chúng ta hay sao?"

Y đang nhắc nhở đối phương, nếu như ta không còn đường nào để đi nữa, chuyện ngươi hùa theo ta cũng sẽ bị vạch trần.

Kỳ thực chính là đe dọa.

Y cũng không còn cách nào khác, một mình y còn có thể cắt đuôi đối phương để thoát thân, nhưng nếu mang theo mấy gánh nặng này là không thể thoát thân được.

Hướng Lan Huyên cười ha hả nói: "Ngươi không thích hợp chạy trốn, có phcú cùng hưởng, có họa cùng chia mới tốt, vẫn nên ở lại đi, có người của Đại Nghiệp ty ta duy trì chính nghĩa, chắc hẳn người khác cũng không thể dễ dàng làm gì ngươi."

Nói đến cùng chính là không muốn để cho đối phương mang Dữu Khánh đi, về công về tư nàng đều không thể đồng ý.

Dữu Khánh có thể nghe hiểu được những ý tứ sắc bén trong những lời đối thoại của bọn họ, nghĩ đến việc nữ nhân này một bên thì vừa hợp tác với Thiên Vũ, vừa lừa gạt Thiên Vũ, một bên thì đem việc này nói cho hắn, giả bộ suy nghĩ vì hắn để lừa gạt mình, hắn càng thêm cảm thấy nữ nhân này chính là một kẻ âm hiểm tiếu lí tàng đao.

Chương 1131: Phệ Linh hào (2)

Kết quả cũng không cho Thiên Vũ cự tuyệt, hành động của Hướng Lan Huyên đã khiến cho những người khác chú ý tới, thần bí nhân giấu mình trong chiếc áo choàng kia đi theo tới, như muốn hỗ trợ chặn Thiên Vũ lại, Ô Ô, Xích Lan cũng chạy đến đây, hiển nhiên đều không muốn để cho Thiên Vũ bỏ chạy.

Thiên Vũ quay nhìn mọi người, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của các cường địch, vẻ mặt y u ám.

Ô Ô liếc mắt thoáng nhìn Phượng Kim Kỳ bay đi vào rừng, lập tức quay đầu lại nói với Xích Lan: "Đại tẩu, ngươi đi nói với Phượng Kim Kỳ, tình huống nơi này không rõ ràng, mọi người cùng đi với nhau thì tốt hơn, nếu không hành trình của hắn sẽ không dễ dàng."

Đây cũng là lời uy hiếp, gã đã lĩnh giáo được sức mạnh của những quái vật vừa rồi kia, chúng hình như chỉ thích nhằm vào Yêu tu, mà Phượng Kim Kỳ giống như có biện pháp đối phó, gã há có thể dễ dàng để cho Phượng Kim Kỳ rời đi.

Bên này có lẽ không làm gì được những quái vật đó, nhưng để đối phó Phượng tộc thì vẫn có chút tự tin.

Xích Lan hiểu ý, lập tức bay đi chặn nhóm người Phượng tộc lại.

Không thể diễn tả được bầu không khí giữa những người ở tại hiện trường là như thế nào, giữa Ô Ô, Xích Lan và Thiên Vũ xem như từng có sự giao hảo, mà Hướng Lan Huyên và Thiên Vũ lại âm thầm có quan hệ hợp tác, Dữu Khánh đứng ngoài quan sát đột nhiên nhận thấy, tình hình có vẻ không quá tệ như mình nghĩ.

Chỉ chốc lát sau, Xích Lan cùng với Phượng Kim Kỳ và Trì Bích Dao đều chạy đến.

Phượng Kim Kỳ vừa đến liền hỏi: "Chư Yêu chi cảnh là do ai mở ra?"

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về phía mấy người Dữu Khánh, ngay cả những người liên quan không biết tình hình cũng nghi hoặc không xác định quay nhìn về phía bọn hắn, rõ ràng đang bộc lộ sự nghi vấn, là do mấy tên này mở ra ư?

Dữu Khánh lập tức lên tiếng phủ nhận: "Các ngươi nhìn ta làm gì? Không phải ta mở ra."

Hướng Lan Huyên vô thức liếc mắt khinh bỉ, thấy đã đến tình trạng này rồi mà tên này vẫn còn mở to mắt nói dối.

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Hướng Chân cũng đều vô thức liếc mắt nhìn Dữu Khánh, chính bọn họ cũng không hiểu, nhưng không dám nhìn lâu, sợ nhìn lâu sẽ để lộ dấu vết, dù sao trong lòng mỗi người đều lẩm bẩm tự hỏi, không biết vị này mở to mắt nói dối như vậy là có ý gì.

Ô Ô cất tiếng cười nhạt, "Ngươi từ Ô Lạc tộc chạy trốn đến đây, không phải ngươi mở ra còn có thể là ai?"

Dữu Khánh ánh mắt lóe lên, trong lòng chợt nảy ra một ý, trực tiếp chỉ tới Thiên Vũ ở trước người, "Chúng ta thực sự không biết chuyện tiên phủ mở ra gì gì đó, mấy người chúng ta bị hắn bắt đưa vào đây, không hiểu ra sao lại bị đưa vào nơi này."

Thiên Vũ đang đứng ở một bên phía trước lập tức quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt chạm vào nhau, bắt gặp ánh mắt ra hiệu của Dữu Khánh, hiển nhiên là muốn y cõng cái nồi này.

Y có bệnh mới đi cõng cái nồi này, nếu còng cái nồi này, có nghĩa là y phải hừng chịu áp lực bị một đám người ép hỏi sự thật.

Nghĩ đến đây, y bỗng nhiên hiểu được lí do tên cẩu Thám Hoa này đẩy cho mình cõng nồi, thì ra là bởi vì không muốn bị ép hỏi ra sự thật.

Trong suy nghĩ của mấy tên này, y không phải là kẻ dễ dàng bị bức ép, y có được thực lực, có thể đứng vững trước sức ép để không nói ra, nếu thực sự không được, với tốc độ của mình, y cũng có thể dễ dàng thoát thân.

Cuối cùng y đã hiểu được, vì để tránh phải trực tiếp gánh chịu phiền phức, tên này dứt khoát ném rắc rối tới cho y, nhưng mà y lại không tiện từ chối.

Và rõ ràng đó cũng là lí do vì sao tên này vứt nồi tới cho y, vứt cho người khác thì không có kết quả gì, không thể chứng minh được thì

không thể rửa sạch hoài nghi cho mình, mà vứt cho y thì y khẳng định sẽ nhận lấy.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, y nhận ra rằng tên cẩu Thám Hoa này thật sự không phải bỉ ổi một cách bình thường, Thiên Vũ âm thầm ân cần thăm hỏi tổ tông nhà hắn.

Nhưng biểu hiện ra ngoài thì y nhịn không được nửa thật nửa giả cất tiếng trách mắng hắn một câu, "Ngậm miệng chó của ngươi lại đi, sẽ không có ai cho là ngươi câm điếc."

Ô Ô lập tức nhìn chăm chú vào y, "Lão tam, đúng như lời hắn nói như vậy sao?"

Thiên Vũ không muốn cõng cái nồi này, ai cõng người đó phiền phức, tất nhiên sẽ bị mọi người cùng nhằm vào, nhưng y không thể chối bỏ, chỉ có thể tiếp tục đẩy nồi đi nơi khác: "Các ngươi đừng có nhìn chằm chằm vào ta, Chư Yêu chi cảnh không phải do ta mở ra, là Dã Tiên mở ra."

"Dã Tiên?" Mấy người đồng thanh thốt lên.

Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn Dữu Khánh, cảm giác không đúng, lẽ nào mình thật sự đã oan uổng cho tên gia hỏa này rồi sao? Nàng nghi ngờ hỏi: "Dã Tiên vì sao lại đột nhiên mở ra tiên phủ?"

Thiên Vũ: "Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai chứ? Dù sao Dã Tiên là người đầu tiên tiến vào, muốn hỏi, các ngươi tìm hắn mà hỏi."

Nói lời này có phần chơi trò lưu manh.

Dù sao, chính y là không muốn bị xác định tiên phủ do mình mở ra, cho nên phải kiếm một cái cớ cho mình, đồng thời, cũng muốn lợi dụng đều này để xúi giục mọi người cùng đi tìm Dã Tiên.

Nhưng Dữu Khánh không vui, phát hiện thấy tên Thiên Vũ này không có ý tốt, vứt nồi cho Dã Tiên, sau này tìm được Dã Tiên, chỉ

cần đối chất, chẳng phải nồi sẽ rơi trở về trên người hắn sao?

Suy nghĩ lại một chút, tên Thiên Vũ đó đâu cần quan tâm điều này? Chỉ cần Dữu Khánh hắn không lừa gạt y, nếu thật sự tìm được Dã Tiên, có thể làm cho Dã Tiên mở miệng, y sẽ không cần phải quan tâm đế sự sống chết của hắn, còn nếu như Dã Tiên không chịu mở miệng, đương nhiên sẽ không có việc gì.

Bất kể như thế nào, ngoại trừ Hướng Lan Huyên vẫn còn có chút nghi ngờ ra, tại trong mắt những người liên quan khác, mấy người Dữu Khánh đã không còn bị nghi ngờ là người mở ra tiên phủ nữa.

Tuy nhiên vẫn còn có điểm đáng nghi ngờ, Trì Bích Dao thình lình hỏi một câu, "Thiên Vũ, ngươi tiến vào tiên phủ, bắt mấy người Thám Hoa lang cùng vào để làm gì?"

"Ngươi biết cái gì, vì sao ta phải nói cho ngươi?" Thiên Vũ không chút khách khí dùng lời nói đốp chát lại, y còn hất hất cằm ra hiệu về phía Đại Nghiệp ty và Thiên Lưu sơn, "Ngươi trước tiên hỏi bọn họ xem có phải là đang truy bắt mấy người này hay không."

Không đợi Trì Bích Dao nhiều lời, Hướng Lan Huyên tiếp lời: "Vừa rồi đi mời Phượng Kim Kỳ, Ô huynh nói câu đó rất đúng, tình huống nơi này không rõ như thế nào, mọi người tốt nhất là cùng đi với nhau, có ý kiến gì trước hết đặt sang một bên, hãy lo chuyện trước mắt đã, những chuyện khác về sau hãy nói. Mọi người thấy thế nào?"

Các phương thế lực tại đây đều trầm mặc, không lời nào để nói, không người nào hé răng.

Hướng Lan Huyên mỉm cười, xem như mọi người đều đã đồng ý, nàng ta nhìn Phượng Kim Kỳ chăm chú, hỏi: "Phượng Kim Kỳ, trông có vẻ như ngươi có thể đối phó loại quái vật đó, ngươi có biết loài quái vật đó là thế nào không?"

Nghe lời này, sự chú ý của mọi người nhanh chóng chuyển sang Phượng Kim Kỳ, ánh mắt chờ đợi nhìn ông ta.

Phượng Kim Kỳ hơi trầm mặc một chút rồi trả lời: "Trong truyền thuyết xa xưa của Phượng tộc, có một loài quái tên là 'Phệ Linh hào', vì để có thể đặt chân tại rừng sâu núi thẳm, tổ tiên Phượng tộc đặc biệt tổ chức nuôi dưỡng nhằm đối phó các loại tinh quái trong sơn dã, bảo vệ sự bình an cho tộc nhân.

Nói đơn giản một chút, trong tình huống bình thường loại quái này chỉ đối phó Yêu tu, bởi vì chúng thích hấp thu yêu linh trong cơ thể Yêu tu. Người không gây tổn thương cho bọn chúng, bọn chúng cũng không thèm để ý đến con người. Khi quá đói, bọn chúng sẽ tự giết lẫn nhau. Loại chúng ta nhìn thấy lúc nãy, chắc là loại quái này. Ta tưởng rằng thứ này đã bị diệt sạch từ lâu, không ngờ rằng ở đây vẫn còn tồn tại nhiều như vậy."

Chương 1132: Lão yêu bà Nhất Chi Hoa

Chỉ đối phó Yêu tu? Tất cả mọi người nhìn về phía đội ngũ thuộc về Thiên Lưu sơn, bọn họ bị tổn thất rất nặng nề. Khi hợp nhất người của Xích Lan các, bọn họ vốn là thế lực đông nhất, bây giờ tính lại, đã trở thành ít nhất, chỉ còn lại xấp xỉ mười người.

Thần sắc đám người Ô Ô trông không tốt, bao gồm cả Thiên Vũ ở trong đó, bọn họ không ngờ rằng còn có nơi bất lợi đối với Yêu tu như thế, bọn họ muốn biết vì sao lại như vậy?

Phượng Kim Kỳ nhìn xung quanh, rồi tiếp tục nói: "Quái vật này có thể xuất hiện với quy mô lớn như thế, xem ra trong Chư Yêu chi cảnh này có không ít yêu linh để bọn nó hấp thu."

Trì Bích Dao cũng quan sát xung quanh một vòng, nói: "Thế giới bên ngoài không thể sánh được với nơi này, ở đây linh khí dồi dào, cây cỏ xanh tươi, quả thực là một mảnh đất cực kỳ thích hợp để thành tinh."

Phượng Kim Kỳ quay đầu lại nói với tộc nhân vừa chạy đến: "Ngũ lang, dẫn người đi dập lửa đi."

Trong mắt người Phượng tộc, nơi này có khả năng chính là Thánh địa trong truyền thuyết của bọn họ, đi vào đây, bọn họ ít nhiều có tâm lý như đi "Hành hương", làm sao có thể dễ dàng để đốt hủy.

Mọi người nhìn thấy ánh lửa nổi lên bốn phía, khói đặc cuồn cuộn núi rừng, nếu không kịp thời dập tắt, một khi ngọn lửa lan rộng ra, thế lửa bùng lên, đó thực sự là một đại họa.

Ánh mắt Phượng Tàng Sơn hơi chạm ánh mắt Dữu Khánh rồi tách ra, nhận lệnh dẫn theo tộc nhân tản ra cứu hỏa.

Đối với vị tỷ phu này, tâm trạng của Dữu Khánh là càng ngày càng phức tạp, nhìn Trì Bích Dao ra vẻ đứng ở phía bên Phượng tộc, ai cũng biết rõ Trì Bích Dao là người của Địa Mẫu.

Không ngờ Trì Bích Dao cũng đang theo dõi hắn, thấy vậy liền trực tiếp hỏi: "Thám Hoa lang, ta vẫn giữ những lời đã nói tại khu trại Phượng tộc ở Đại Hoang tự, nếu như ngươi đồng ý, vậy tại trong Chư Yêu chi cảnh này, ngươi không phải là tứ cố vô thân."

Hầu hết mọi người giống như nghe câu đố, nhưng Dữu Khánh vừa nghe liền biết, người ta đang nói tới việc hôn sự giữa hắn và Chung Nhược Thần, hơn nữa đã ám chỉ rất rõ ràng, chỉ cần mình đồng ý nối lại tình xưa với Chung Nhược Thần, người ta sẽ sẵn sàng làm chỗ dựa cho hắn tại trong Chư Yêu chi cảnh này.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nghe hiểu, nhưng cảm thấy Trì Bích Dao là đang đàn gảy tai trâu, tại trong chuyện này, lão Thập Ngũ cực kỳ cố chấp, sẽ không đồng ý.

Nào ngờ Dữu Khánh chỉ hơi do dự một chút, liền gật đầu nói: "Được, nguyện ý tuân theo lời Trì bảo chủ phân phó, làm phiền Trì bảo chủ hao tâm tổn trí."

Đồng ý rồi? Tròng mắt của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết suýt chút nữa rớt ra ngoài, đều khó có thể tin nổi.

Thực ra hai người đoán cũng không sai, nếu như là mấy năm trước, trong chuyện này Dữu Khánh có khả năng sẽ cực kỳ cố chấp, nhưng hiện tại, hắn chỉ muốn nỗ lực hết sức để hai bọn họ có thể sống sót rời đi, đây là trách nhiệm và cái giá phải trả cho sự quyền uy độc đoán thường ngày với tư cách là chưởng môn.

Lúc này đối mặt với hiện thực, hắn biết mấy người bọn hắn không có thực lực để ngoan cường trước bất kỳ một phương thế lực nào, cần cúi đầu thì phải cúi đầu, chỉ cần có cơ hội, hắn nguyện ý kết giao cùng tất cả các bên, chỉ để đổi lấy một con đường sống.

Mình không có thực lực, có đôi khi chính là bi ai như thế.

Lăn lộn trên giang hồ cho đến bây giờ, hắn đã dần dần thấm mùi câu nói "Đại trượng phu co được dãn được" kia, mặc dù cảm thấy có chút cay đắng, nhưng vẫn phải cắn răng nuốt xuống.

Đối với hắn mà nói, trong tình cảnh này, lòng tự tôn của một thanh niên không còn quan trọng nữa, hắn phải dốc hết khả năng để sống sót giữa những "Cường địch" này, cho nên hắn cũng không dám vạch trần chuyện Hướng Lan Huyên lợi dụng hắn để tiến vào tiên phủ, hắn cần phải cẩn thận ứng phó với các phương thế lực, nỗ lực hết sức để gia tăng tỷ lệ sống sót.

Trì Bích Dao nghe vậy tinh thần phấn chấn, phát hiện thấy chiêu này quả nhiên hữu dụng, nếu không phải bị Thiên Vũ làm hỏng chuyện tốt, chắc hẳn cô ta đã đắc thủ khi tại Thiên Tộc sơn rồi, cô ta ngoắc tay với hắn, nói: "Đến đây, đến chỗ ta."

Thiên Vũ cau mày, "Ta đã đồng ý sao?"

Nhưng Dữu Khánh đi tới phía trước y, xoay người lại, đối diện với y, chắp tay nói: "Tam động chủ, ngươi giữ chúng ta lại cũng không có tác dụng gì, buông tha cho mấy gánh nặng chúng ta đi."

Nhân cơ hội quay lưng về phía mọi người, hắn liên tục nháy mắt với Thiên Vũ, ngoại trừ Thiên Vũ và đám người Nam Trúc phía sau Thiên Vũ thấy được, những người khác đều không nhìn thấy.

Một ánh mắt không cung cấp được quá nhiều thông tin, nhưng sau khi được nhắc nhở, Thiên Vũ cũng không khó lý giải thâm ý trong đó, ít nhất, y có thể cân nhắc lợi và hại.

Thứ nhất, y nắm trong tay việc vị Thám Hoa lang này mở ra tiên phủ, hắn chạy không thoát bàn tay y, quan hệ hợp tác giữa hai người không đứt được, chỉ là từ chỗ sáng chuyển sang chỗ tối mà thôi, âm thầm nháy mắt không phải là ý này sao?

Thứ nhì, với thế cục hiện nay, giữ hắn lại bên người quả thực là gánh nặng, một mình y mang theo không tiện, còn sẽ dễ khiến cho mọi người nghi ngờ, thật sự là tiện đường bắt mấy người này đưa vào đây sao? Nhân cơ hội này buông tay thả hắn ra thì càng có thể rửa sạch hiềm nghi, đều tốt cho cả hai bên bọn y.

Nói chung, giữ bọn hắn lại bên cạnh mình, quả thực không bằng giao cho Trì Bích Dao.

Vì vậy y "Hừ" một tiếng, không nói thêm gì nữa, xen như đã ngầm đồng ý.

Dữu Khánh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, liên tục chắp tay cảm tạ, sau đó vẫy tay ra hiệu cho mấy người Nam Trúc, mang bọn họ chạy sang bên phía Trì Bích Dao.

"Chậm đã." Vào lúc này Hướng Lan Huyên chợt lên tiếng, nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh vừa sửng sốt đứng khựng lại, không đau không ngứa nói một câu, "Ta đã đồng ý rồi sao?"

Ả đàn bà này làm gì vậy? Dữu Khánh không nói nên lời, ba đồng bạn khác theo sau hắn đồng thời đứng lại đó mặc người thưởng thức.

Trì Bích Dao lập tức cảnh cáo: "Hướng Lan Huyên, chuyện chung thân đại sự của lứa thanh niên không đến phiên ngươi nhúng tay, chẳng lẽ đến bây giờ ngươi còn không hiểu tâm ý của Chưởng lệnh các ngươi, phải chờ tới khi Yến Y dạy cho ngươi một bài học, ngươi mới có thể tỉnh táo lại hay sao?"

Cô ta là đang nhắc nhở đối phương, đây là lí do mình muốn bảo vệ Dữu Khánh.

Hướng Lan Huyên bị lời nói đó làm cho sửng sốt, lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là như vậy, khóe miệng giật giật, không nói gì nữa rồi.

Mà Trì Bích Dao coi như đã nói rõ ràng ra rồi, ngoại trừ nhóm người Phượng tộc ra, các phương thế lực khác dường như đều có suy nghĩ về lời đó, đại khái đều đã hiểu được là chuyện gì xảy ra.

"Đến đây." Trì Bích Dao lại vẫy tay gọi, ra hiệu cho Dữu Khánh cứ việc yên tâm đi đến.

Mấy người Dữu Khánh vừa mới di chuyển, Xích Lan các chủ lại đột nhiên lên tiếng chế nhạo, "A Sĩ Hành, xem ra ăn cơm mềm càng ngon nha!"

Bà ta là đang bất bình cho con trai của mình. Từ chỗ Ngân Sơn Hà, bà ta đã nghe nói việc khi ở Minh Hải, Dữu Khánh từng tát con trai của mình, trước đây bà ta có thể chấp nhận được điều đó, vẫn có thể xem như đó là cách để con trai của mình trải sự nghiệm thất bại, chẳng hạn như sau khi trở về từ Triêu Dương đại hội, con trai mình đã biết rằng cần phải chăm chỉ khổ tu.

Bây giờ nhìn thấy Dữu Khánh cũng đã bắt đầu ăn cơm mềm, bà ta liền khó thể nuốt trôi được chuyện hắn giáo huấn con trai mình trước đây, cái quái gì vậy chứ, chế nhạo đã là nhẹ lắm rồi.

Dữu Khánh đương nhiên có thể hiểu được, nhưng hắn lại ngoảnh mặt làm ngơ, làm như không nghe thấy.

Ánh mắt Hướng Lan Huyên nhìn theo tràn đầy vẻ châm chọc, nét mặt dường như có chút khó chịu.

Ô Ô lúc này cũng lên tiếng, "Lão tam, là quay đầu lại, hay là dự định một mình đi đến cuối đường?"

Thiên Vũ quay đầu đi không nhìn gã, nhìn về phía xa, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, chậm rãi nói: "Thứ gọi là Tiên tuyền, thực ra chia làm ba tuyền là Thiên, Địa, Nhân. Nhân tuyền, sau khi tắm rửa có thể biến không phải người thành người. Địa tuyền có thể biến người thành yêu ma quỷ quái. Còn Thiên tuyền thì có thể giúp cho người trở nên trường sinh bất tử. Và Thiên tuyền thì ở trong Chư Yêu chi cảnh này. Đây có lẽ chính là nguồn gốc truyền thuyết bất tử của Phượng tộc."

Khi nghe được những lời này của y, có thể nói rằng tất cả mọi người tại đây đều kinh ngạc chấn động.

Ánh mắt Thiên Vũ khinh thường đảo qua mọi người tại đây: "Người ở bên ngoài không dám tiến vào đây, đó là tổn thất của chính bọn họ. Nếu đã tới đây, không có gì để quay đầu hay không quay đầu. Trong các ngươi, ai bằng lòng từ bỏ cơ hội trường sinh bất tử? Chờ người ở bên ngoài cho phép rồi mới đi vào đây tắm rửa Thiên tuyền sao? Ai bằng lòng làm như vậy, thì cứ một mình đứng ra ngoài là được. Còn không thì trước tiên tìm được Thiên tuyền đã rồi nói tiếp đi."

Người của tất cả các phương thế lực tại đây đều rơi vào cảnh kinh nghi bất định, có người nào sẵn sàng đứng ra ngoài một mình sao? Mãi vẫn không có.

Khóe miệng Dữu Khánh giật giật, không chỉ có hắn, mọi người đều đã nhận ra được, Thiên Vũ là đang muốn chứng minh không phải y bất trung, mà tất cả mọi người đều bất trung. Y muốn kéo mọi người cùng xuống nước.

Ô Ô trầm giọng hỏi: "Lão Tam, ngươi biết được điều này từ đâu vậy?"

Thiên Vũ trả lời bằng một câu hỏi, "Không phải các ngươi vẫn luôn muốn biết Vân Hề đã nói điều gì với ta sao?"

Tiếp đó, y quay đầu nhìn Ô Ô, hỏi tiếp: "Nhị ca, ngươi có thể ngăn cản ta, nhưng ngươi có thể ngăn cản mấy người phía sau ngươi sao? Còn có những người này." Y nhấc tay chỉ về phía đám người ánh mắt lấp lóe của các thế lực khác.

Ô Ô bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía sau mình, chỉ thấy ánh mắt mọi người đều né tránh gã, ngay cả Xích Lan các chủ cũng không dám nhìn thẳng gã, vẻ mặt gã tức thì âm trầm.

Lúc này, người của Phượng tộc đi dập lửa đã bắt đầu quay lại.

Khói lửa mù mịt xung quanh đã nhạt đi, trên cơ bản ngọn lửa đã bị dập tắt, đối với Phượng tộc tu luyện công pháp hỏa thuộc tính mà nói, chuyện dập lửa chỉ là một chuyện dễ dàng.

Điều khiến mọi người chú ý chính là, Phượng Tàng Sơn tóm một lão thái bà trên tay mang về đây. Nhìn qua liền nhận ra được lão bà này là một Yêu tu, da mặt nhăn nheo, thân thể còng xuống, áo quần vải xám, mái tóc xanh lục nửa quấn nửa xõa, trên đầu còn cài một cành hoa tươi màu trắng hồng lớn cỡ nắm tay, rất nổi bật.

Lão thái bà vẻ mặt hoảng sợ bị đẩy đến trước mặt mọi người, vừa được thả ra, thân thể lập tức lay động tạo ra một loạt cái bóng, cắm rễ xuống đất tại chỗ, biến thành một bụi cây gai cao một trượng, lá cây xanh biếc, hoa tươi trắng hồng, nhìn rất đẹp.

Hành động này khiến mọi người không biết là có ý gì.

Phượng Kim Kỳ hỏi, "Chuyện gì xảy ra?"

Phượng Tàng Sơn: "Khi dập tắt lửa thì phát hiện thấy yêu bà này đang lén lút theo dõi ở gần đó, cho nên bắt bà ta lại."

Nghe nói là như vậy, hình như trong lòng đang có lửa giận, Ô Ô vung tay lên, một bóng roi đen láy, bộp một tiếng, đánh trúng bụi hoa kia, nhánh gãy, da tróc, xương nứt.

"A!" Một tiếng hét thảm vang lên, bụi hoa đó lại hóa thành hình người, hoảng sợ co rúm người tựa vào nửa đoạn thân cây đổ nghiên ở bên cạnh, nhấc tay áo che mặt, có vẻ cực kỷ sợ hãi.

Ô Ô lại vung roi ra, trực tiếp cuốn nó tới, đưa tay chụp lấy thi pháp điều tra, phát hiện tu vi chỉ có cảnh giới Cao võ, vì vậy bỏ qua lo lắng, thuận tay đẩy nó ngã xuống đất, lạnh lùng chất vấn: "Lén lút ở đây làm gì?"

Lão bà hơi nhấc tay áo che mặt, không biết là vì sợ hãi hay là ngượng ngùng, nơm nớp lo sợ trả lời: "Chỉ nhìn xem, không biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là đến xem, chỉ là nhìn xem."

Ô Ô dẫm một chân lên vai lão bà, quát hỏi: "Ta hỏi ngươi, trong giới này có phải có một cái tiên tuyền?"

Khi nói lời này thì còn liếc mắt nhìn Thiên Vũ, hiển nhiên là muốn kiểm chứng thật giả.

Lão bà trốn ở mặt sau tay áo, giọng nói run rẩy nói: "Nơi này có một tuyền, sau khi tắm rửa có thể được trường sinh. Không biết có thể được xem là tiên tuyền hay không?"

Ô Ô nghẹn lời, mày cau chặt, vậy mà lại là sự thật?

Giờ phút này, không biết có bao nhiêu người đã không thể hô hấp bình thường, ngay cả Phượng Kim Kỳ cũng bắt đầu hai mắt tỏa sáng.

Mấy sư huynh đệ Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, kinh ngạc khi phát hiện ra Cửu vĩ hồ không lừa gạt mình, tim bọn hắn cũng đập thình thịch.

Đám người Phượng Tàng Sơn vừa mới trở về có phần không hiểu ra sao, nhìn trái nhìn phải, bắt đầu hỏi những tộc nhân ở lại nơi này xem đã có chuyện gì xảy ra, sau khi biết được tình hình, thần sắc mỗi người đều bồn chồn không yên.

Chương 1133: Tri Linh đại thánh

Chỉ bởi vì một câu nói đó của lão yêu bà đầu đội một nhánh hoa, trong nháy mắt liền khiến tâm tình mọi người tại đây đều có biến đổi.

Thiên Vũ lên tiếng hỏi: "Lão thái bà, vậy ngươi đã có được trường sinh chưa?"

Lão bà lộ nửa con mắt ra khỏi tay áo che khuôn mặt, rụt rè khiếp sợ trả lời: "Tiểu yêu đâu có phúc khí như vậy."

Vừa nói chuyện, vừa quan sát mọi người tại đây, ánh mắt hơi dừng lại trên người Nam Trúc.

Thiên Vũ: "Vậy làm sao ngươi biết được nơi này có suối trường sinh?"

Mọi người tập trung lắng nghe, tất cả đều nghe rất cẩn thận, đều biết đây là đang xác nhận tình huống.

Một con mắt lộ ra của lão bà tỏ vẻ rất kinh ngạc, nói: "Tại trong Chư Yêu cảnh, tuyền này không phải là điều gì bí mật, tiểu yêu đương nhiên cũng biết được."

Thiên Vũ: "Nói cách khác, tất cả mọi người ở đây đều biết về tiên tuyền đó?"

Lão bà lại nhấc tay áo che chắn toàn bộ khuôn mặt, rụt rè trả lời, "Nơi đây không có người, tất cả bầy yêu đều biết."

Thiên Vũ hỏi tiếp: "Ngươi có biết tiên tuyền đó ở đâu không?"

Lão bà: "Tiểu yêu biết. Nhưng có tiên gia hộ pháp trấn thủ tiên tuyền, không thể đến gần."

Nói như vậy cũng là hợp tình hợp lý, mấy sư huynh đệ Dữu Khánh thoáng liếc nhìn nhau, âm thầm gật đầu.

Những người khác đương nhiên là muốn truy hỏi chi tiết cụ thể, lão yêu bà có vẻ rất nhát gan, có hỏi tất đáp.

Nó nói cho mọi người biết, theo truyền thuyết được lưu truyền ở đây, nơi này vốn là nơi ở của một chi phượng hoàng nào đó, về sau, không biết vì lí do gì, dẫn đến tà khí hoành hành, khiến cho lượng lớn phượng hoàng dồn dập chuyển đi. Khi Phượng hoàng đại thần quản lý nơi này rời đi thì từng lưu lại một tiểu tiên trông coi tiên tuyền. Về sau, khi tà khí nơi này được dọn sạch sẽ, tiểu tiên đó cũng phá toái hư không rời đi. Dần dần, Chư Yêu chi cảnh liền bị Phệ Linh hào chiếm giữ, mà đầu lĩnh của Phệ Linh hào chính là hộ pháp của tiểu tiên đã rời đi đó, cũng là tồn tại uy chấn Chư Yêu chi cảnh bây giờ. Bầy yêu sợ nó thấu xương, gọi nó là "Tri Linh đại thánh" .

Lại là một cái Đại thánh, mọi người theo bản năng quay nhìn về phía Thiên Lưu sơn và Xích Lan các, cảm thấy có phần buồn cười, Đại thánh ở bên ngoài là thủ lĩnh của bầy yêu, Đại thánh nơi đây lại là thủ lĩnh của quái vật phệ yêu.

Thấy lão bà giải thích rất thành thật, Ô Ô dời bàn chân đạp trên vai lão bà ra, bảo nó đứng lên trả lời, nhưng lão bà vẫn giữ nguyên bộ dạng che che giấu giấu không dám gặp người.

Mọi người không tránh được cất lời dò hỏi tu vi của "Tri Linh đại vương" kia. Lão yêu bà nói cho biết, tu vi là cảnh giới tiểu tiên.

Giữa hai bên đều không rõ lắm tu vi mỗi bên phân chia như thế nào, sau khi trao đổi một hồi mới biết được, tu vi của đại vương đó không chỉ cao hơn bọn họ, thậm chí còn cao hơn một bậc với mấy vị chí tôn ở bên ngoài, chính là chân tiên cao hơn Bán Tiên, cũng chính là điều mà bọn họ gọi là đã tu luyện thành tiên.

Nghe được kết quả này, da đầu mọi người đều có chút tê dại, ở đây có cao thủ thực lực tiên nhân chân chính, bọn họ còn chơi cái rắm a!

Nhất là một đám Yêu tu thuộc về Thiên Lưu sơn, càng là sợ hãi, chuyến đi này còn có thể có đường sống sao?

Cũng may mà trải qua dò hỏi mới biết được, đại vương vô địch đó từ lâu đã không muốn để ý đến chuyện gì ở trong giới này nữa rồi, không có thường xuyên thủ tại bên tiên tuyền mà là trường kỳ ngủ say tại trong các tiên phủ do thượng tiên lưu lại, sẽ không dễ dàng thức tỉnh, hơn nữa hai nơi cách nhau rất xa xôi, tiên tuyền được giao cho Phệ Linh hào phụ trách trông coi từ lâu.

Về thực lực của những Phệ Linh hào đó thì lúc trước mọi người đã được lĩnh giáo rồi. Theo lời lão yêu bà này nói, thì mọi người biết được như vậy.

Nghe đến đây, Dữu Khánh nhịn không được chen vào một câu, "Nếu tu vi của Phệ Linh hào đã không cao, và bầy yêu đều biết rõ vị trí của tiên tuyền, lẽ nào không có Yêu tu nào mơ ước tiên tuyền để cầu trường sinh sao?"

Lão yêu bà chậm rãi lộ ra nửa khuôn mặt nhìn hắn, có phần ngạc nhiên kêu lên; "Đối với chư vị cao nhân mà nói, tu vi như vậy là không cao, nhưng đối với các tiểu yêu, đó là rất cao. Những Phệ Linh hào đó vốn chính là do tiểu tiên nơi đây nuôi dưỡng để đối phó đám Yêu tu chúng ta, nói là sinh linh nơi này dễ dàng thành tinh, e rằng sẽ ham muốn tiên tuyền mà làm loạn, vì vậy mới dùng Phệ

Linh hào để áp chế. Yêu tu nơi đây luôn sống trong nơm nớp lo sợ, thỉnh thoảng xuất hiện một cường giả thì cũng khó qua được cửa ải 'Tri Linh đại thánh'. Tiểu yêu ta có thể sống đến bây giờ đã là không dễ. Chưa từng nghe nói có Yêu tu nào có được thực lực đi khiêu chiến Phệ Linh hào bảo vệ tiên tuyền."

Thiên Vũ lại chen vào một câu: "Nói cách khác là, chúng ta vẫn còn có cơ hội tắm rửa tiên tuyền tại trước khi bị 'Tri Linh đại thánh' đó phát hiện ra?"

Lão yêu bà rụt mặt về, cúi đầu, rụt rè nói: "Có rất nhiều Phệ Linh hào bảo vệ tiên tuyền, không biết chư vị cao nhân tiến vào bao nhiêu người, ta có thể tính toán tỉ mỉ giúp chư vị cao nhân." Lão bà lại lộ ra nửa khuôn mặt và một con mắt quan sát mọi người, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tất cả đều ở đây sao?"

Thiên Vũ: "Ngươi không cần phải quan tâm chúng ta tới đây bao nhiêu người, chúng ta tự sẽ có biện pháp ứng đối. Nói thẳng ra tiên tuyền ở đâu, dẫn chúng ta đi là được."

Nói xong, y còn liếc nhìn về phía Phượng tộc một cái, chỉ cần Phượng tộc có thể khắc chế những quái vật đó, bên này liền không có gì phải lo lắng.

Lão yêu bà chỉ tới một cái phương hướng, "Từ đây đi về phía đó ba trăm dặm, có một ngọn núi lớn, tiên tuyền chính là ở trong đó. Chư vị cao nhân tự đi là được, tiểu yêu nhát gan, không dám đến đó mạo phạm."

Mọi người làm sao có thể buông tha lão yêu bà này, quỷ mới biết rõ lời nó nói có thật hay không, nắm tính mạng lão yêu bà này trong tay mới là ổn thỏa nhất.

Thiên Vũ trực tiếp đạp cho nó một cước, "Nói ngươi dẫn đường thì ngươi hãy thành thật dẫn đường đi, nếu không ta lập tức xé xác ngươi."

Cũng chỉ có y dám trực tiếp thể hiện ham muốn với tiên tuyền rõ ràng như thế, sự việc chưa tới tình trạng nhất định nào đó, những người khác ít nhiều vẫn còn lưỡng lự, muốn chừa lại cho mình một chút đường lui, sợ gặp phải mấy vị chí tôn kia thì không giải thích được.

Lão yêu bà trông nhút nhát tội nghiệp đó đành phải đi trước dẫn đường, mọi người cùng đi theo.

Trong lúc nói chuyện trên đường đi, có thể là cảm thấy cứ xưng hô "Lão thái bà" gì đó không thích hợp cho lắm, Trì Bích Dao hỏi một câu, "Không biết nên xưng hô chính thức như thế nào?"

Lão yêu bà trả lời: "Không dám, ở nơi này, Yêu tu chúng ta không có tên chính thức, những Yêu tu quen thuộc gặp ta, bình thường đều gọi ta là 'Nhất Chi Hoa' ." Lão bà chỉ vào nhánh hoa ở trên đầu, thể hiện.

Trì Bích Dao nở nụ cười, "Mặc dù không phải tên chính thức, nhưng cũng là một cách xưng hô dễ nghe, Nhất Chi Hoa."

Nhất Chi Hoa lão yêu bà lập tức thẹn thùng cảm tạ.

Có khá đông người, tu vi lại chênh lệch không đều, tốc độ tiến tới không được nhanh.

Thực ra, đối với mấy vị cao thủ mà nói, hoàn toàn có thể mang theo lão yêu bà Nhất Chi Hoa đi trước đến nơi ngoài ba trăm dặm đó để xem, nhưng bởi vì Phượng Kim Kỳ có chức trách của mình, lo lắng cho sự an toàn của tộc nhân, nên không chịu dễ dàng rời đi.

Cần phải nhờ tới năng lực của Phượng Kim Kỳ để khắc chế Phệ Linh hào, những cao thủ khác đành phải thôi, chỉ có thể kiềm chế tốc độ chậm rãi tiến tới trên mặt đất.

Núi non nhấp nhô bất định, cây cối có thể nhìn thấy được hầu như đều rất khổng lồ, người đi giữa trong rừngcây chẳng khác gì con

kiến, với những người mới đến lần đầu, khung cảnh này có cảm giác kỳ lạ và huyền ảo.

Xen lẫn trong nhóm người Phượng tộc, Dữu Khánh tìm cơ hội tụ lại với Phượng Tàng Sơn, cũng là do gã ta cố ý sáng tạo cơ hội, gã ta cũng muốn nói chuyện với Dữu Khánh từ lâu rồi.

Cuối cùng đã tới gần nhau, gã hỏi: "Lão đệ, ngươi làm sao lại bị Thiên Vũ bắt được đưa vào đây vậy?"

Dữu Khánh biết mối quan hệ giữa gã ta và Địa Mẫu không minh bạch, làm sao có thể nói ra sự thật, "Sau khi rời khỏi Phượng tộc, chúng ta đến Ô Lạc tộc, trong lúc tình cờ phát hiện thấy bị các thế lực theo dõi, như vậy sẽ không dễ làm chuyện ngươi dặn làm, cho nên ta tìm cơ hội bỏ chạy, nhưng bị Thiên Vũ đuổi theo, không hiểu ra sao đã bị y đưa vào nơi này."

Điều Phượng Tàng Sơn thực sự quan tâm không phải là việc này, ánh mắt hắn theo bản năng quan sát trên người hắn rồi hỏi: "Thứ ta đưa cho ngươi đâu rồi?"

Dữu Khánh: "Thấy Thiên Vũ đem chúng ta đưa về Phượng tộc, sợ bị phát hiện, ta tìm cơ hội thuận tay ném rồi. Ta vẫn còn nhớ được vị trí đại khái."

Mấy người Nam Trúc đi theo ở phía sau nghe nói như vậy chỉ có thể âm thầm thổn thức, so mưu đấu kế giữa người với người đã đến tình trạng này, vốn tưởng rằng là người của mình nhưng rốt cuộc cũng không thể tin tưởng được, thực sự không biết nên nói cái gì bây giờ. Bọn họ không biết vị trượng phu này của Diệp Điểm Điểm đến cùng là như thế nào, vì sao phải cuốn vào trong dòng nước đục này làm gì.

Cứ vứt đi như vậy sao? Phượng Tàng Sơn không nói nên lời, nhưng người ta nói cũng không sai, nếu thật sự để cho Phượng tộc phát hiện thấy đầu quan của Phượng tộc ở trên người hắn, vị này phải giải thích như thế nào?

Gã ta tìm Dữu Khánh để dò hỏi, chính là lo lắng vấn đề này, sợ bị Phượng tộc phát hiện sẽ liên lụy đến gã, hiện tại xem như đã có thể thở phào nhẹ nhõm, gã mơ hồ đáp lại: "Không sao, có cơ hội ra ngoài sẽ giúp ngươi đi tìm."

Gã ta cũng chỉ có thể nói mơ hồ như vậy, bởi vì xung quanh đều là người Phượng tộc, đều đang lắng nghe, gã ta không dám nói thẳng ra.

Dữu Khánh liếc nhìn Thiên Vũ đang ở phía trước nhất với lão yêu bà Nhất Chi Hoa, cảm thấy có nguy hiểm, hắn không tránh những người Phượng tộc ở bên cạnh, cất lời nhắc nhở Phượng Tàng Sơn: "Nhất Chi Hoa nói Thiên tuyền ở nơi đây, mọi Yêu tu ở nơi này đều biết. Nếu như đó là sự thật, nói cách khác, Phượng tộc vẫn có thể tìm Yêu tu khác để dẫn đường. Kẻ khác không đối phó được với bầy đàn Phệ Linh hào, nhưng Phượng tộc lại có thể khắc chế."

Lời này vừa nói ra, những người ở xung quanh nghe được đều quay đầu lại nhìn hắn, Phượng Tàng Sơn khẽ nhíu mày, nhịn không được quay nhìn về phía đám người Đại Nghiệp ty và Thiên Lưu sơn, không thể không thừa nhận bên đó có nhiều cao thủ, không thể tùy ý Phượng tộc.

Phượng Tàng Sơn nói tránh đi: "Thiên Vũ nói Đại tộc trưởng đã tiến vào, có thật không?"

Về việc này, Dữu Khánh sẽ không nói là Thiên Vũ nói dối, nếu không hắn sẽ không rũ bỏ được sự liên quan với tiên phủ, hắn gật đầu nói: "Hắn là đã tiến vào rồ, nhưng mà ta không thể xác định được đó có phải là Đại tộc trưởng hay không. Người đó trông rất uy nghiêm, quần áo vải thô xám trắng, tóc rất dài, dài đến gót chân. Đó là người chúng ta nhìn thấy tiến vào đầu tiên. Thiên Vũ nói hắn là Đại tộc trưởng."

Phượng Tàng Sơn khẽ gật đầu, "Vậy thì không sai rồi, đúng là Đại tộc trưởng." Chỉ là gã ta không khỏi có nghi hoặc, không biết vì sao Đại tộc trưởng lại mở ra tiên phủ vào lúc này.

Sau một hồi im lặng, Nam Trúc ở phía sau đi đến gần Dữu Khánh, hạ thấp giọng nói: "Lão Thập Ngũ, ta cảm thấy lão yêu bà ở phía trước hình như quay đầu lại nhìn ta mấy lần. Lúc trước vừa mới bắt về thì đã có cảm giác lão bà đó ầm thầm chú ý đến ta, không biết có phải ta gặp ảo giác hay không? Dù sao ta chính là cảm thấy ánh mắt lão yêu bà này nhìn ta không bình thường. Ngươi có cảm giác này không?"

Dữu Khánh hoài nghi hỏi: "Nhìn ngươi làm gì?"

Phượng Tàng Sơn hơi bật cười vui vẻ, nói: "Nam huynh đệ a, ta không có ý khác, ta chỉ luận sự, dù sao, ai nhìn thấy ngươi mà có thể nhẫn nhịn không nhìn thêm mấy lần? Lần đầu tiên ta thấy ngươi, ta là có cảm giác ngươi rất gây chú ý, "

Kỳ thực là đang nói Nam Trúc quá mập, gã ta quay đầu lại nhìn cái bụng của Nam Trúc, da thú của Ô Lạc tộc cũng không thể hoàn toàn che đậy cái bụng của gã, vừa thấy liền có cảm giác buồn cười.

Nhưng Dữu Khánh lại rất hiểu Nam Trúc, tuy rằng Nam béo nói nhảm nhiều, nhưng lời này lại nói rất nghiêm túc, không giống như là nói nhảm, hắn theo bản năng nhìn kĩ Nam Trúc, ánh mắt chợt dừng lại trên chiếc Hắc hồ lô Nam Trúc treo tại trên eo.

Lúc trước, khi chạy trốn khỏi Ô Lạc tộc, không thích hợp vác theo bọc hành lý trên lưng, vì vậy Nam Trúc dứt khoát treo cái hắc hồ lô này tại trên eo.

Chương 1134: Sào huyệt

Thuận theo ánh mắt hắn, Nam Trúc nhìn trên người mình, khi nhìn thấy chiếc Hắc hồ lô bên hông, Nam Trúc cũng ngẩn người, sau đó gã ngẩng đầu nhìn Nhất Chi Hoa đang dẫn đường phía trước, rồi lại trao đổi ánh mắt với Dữu Khánh.

Dù không có giao tiếp bằng lời, bọn hắn đều có chung một nhận định, đó chính là vấn đề nằm tại chiếc Hắc hồ lô này, nghĩ lại lúc đó, vì để có được thứ này, Đằng yêu ngoài Bách Hoa tiên phủ có thể nói là không từ thủ đoạn.

Bọn hắn cũng từng nhìn thấy uy năng của Địa Nguyên Tiên Lộ kia, Nhiếp Nhật Phục uống xong một bình, liền trực tiếp một bước đăng tiên, có thể tưởng tượng được diệu dụng của thứ này.

Và Hắc hồ lô này kỳ thực cũng có ý nghĩa giống như Địa Nguyên Tiên Lộ, thực ra nó chính là lớp vỏ ngoài do Địa Nguyên Tiên Lộ bộc lộ ra trong không khí và khô đi mà tạo thành. Bọn hắn từng thử qua, rót một ít nước vào trong đó lắc lắc ra một chút quầng sáng màu xanh lục, đổ nó cho thực vật hấp thu thì có hiệu quả thần kỳ hiệu tương tự. Cho nên, khi đó Nhiếp Nhật Phục mới nói là cái Hắc hồ lô này cũng là một thứ tốt.

Chính vì biết nó là thứ tốt, cho nên mới sẽ không tùy ý vứt bỏ, khi cải trang cũng mang theo nó ở trên người.

Mà Nhất Chi Hoa cũng là cây cỏ tinh quái, có lẽ đã nhận ra được sự bất phàm của cái Hắc hồ lô này.

Kể cả Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh cũng đã biết điều đó, nhưng không có ai nói gì, đều giả vờ như không biết.

Phượng Tàng Sơn không hiểu phản ứng nhìn tới nhìn lui của bọn hắn, gã ta tăng nhanh tốc độ lướt tới trước, áp sát đến gần Phượng Kim Kỳ, ra hiệu cho Phượng Kim Kỳ tách ra để nói chuyện.

Không phải chuyện gì khác, chính là nói lại lời nhắc nhở của Dữu Khánh, bản thân chúng ta có thể đối phó đám Phệ Linh hào đó, nếu thực sự Yêu tu nào ở nơi này đều biết về tiên tuyền, vậy chúng ta cần gì phải khiêu vũ với bầy sói.

Phượng Kim Kỳ hỏi ngược lại: "Có phải bây giờ tùy thuộc hoàn toàn vào chúng ta không? Còn các tộc nhân thì phải làm sao?"

Phượng Tàng Sơn do dự muốn nói gì đó rồi lại thôi, có một số lời là không có thể nói ra miệng, mình chỉ có thể nhắc nhở đúng lúc, còn nên làm như thế nào hãy để phụ thân tính toán.

Mà hiện thực quả thực cũng giống như lời Phượng Kim Kỳ đã nói, hai phụ tử bọn họ chỉ dừng lại bên đường nói chuyện một chút, kết quả đội ngũ đi tới không bao xa liền dừng lại, đã bị mấy cao thủ kia ép ngừng, đều đang nhìn chằm chằm chờ đợi bọn họ.

Sau khi hai cha con quay trở lại, đội ngũ mới tiếp tục tiến tới.

Trên đường đi, Thiên Vũ nói tới chuyện lối vào đã bị đóng kín, một nhóm người không tránh khỏi quay sang dò hỏi Nhất Chi Hoa cách để đi ra ngoài. Kết quả giống như những gì mọi người đã nghĩ, nếu như người ta biết được cách rời đi thì đã chạy ra ngoài từ lâu rồi, đâu cần ở lại trong giới này để cả ngày lẫn đêm phải đề phòng bị Phệ Linh hào săn giết.

Băng đèo vượt núi, lội suối qua sông, quãng đường ba trăm dặm nói gần cũng không gần, đối với một đám tu sĩ lướt đi thì không xa, nhìn bầu trời, đến giữa buổi chiều sẽ đến nơi.

Cũng may trên đường đi tất cả đều thuận lợi, không biết là bị thủ đoạn khắc chế của Phượng tộc dọa cho sợ hãi, hay là đã xảy ra chuyện gì, nói chung, trên đường đi bọn họ không có gặp phải Phệ Linh hào.

Khi đi đến địa điểm, mọi người theo bản năng dừng lại trước nó. Phía trước là một vùng núi non hoàn toàn khác lúc đầu, không có màu xanh um tươi tốt của cỏ cây, chỉ có một chút cây xanh như là tô điểm, tổng thể trơ trụi, màu sắc chung thì mù mịt âm trầm, hình dạng núi non có chút lộn xộn, thậm chí còn có cảm giác vẹo bên này lệch bên kia, giống như răng nanh, từa tựa hàm răng đan xen cài vào nhau, dưới ánh nắng mặt trời nhưng vẫn có một loại cảm giác ngột ngạt đè ép, tử khí nặng nề, âm trầm vô cùng.

Nhất Chi Hoa lộ ra sự sợ hãi, không dám tiến về phía trước. Hướng Lan Huyên quay đầu nhìn chằm chằm lão yêu bà, "Là nơi này hả? Tiên tuyền tại sao lại ở một nơi âm trầm như vậy?"

"Không biết." Nhất Chi Hoa chỉ tới ngọn núi cao nhất trong dãy núi, "Nghe nói tiên tuyền ở chỗ sâu trong lòng đất phía dưới chủ phong. Lòng đất nơi đó cũng là sào huyệt của Phệ Linh hào. Tiểu yêu không dám đi tiếp nữa, xin hãy buông tha cho ta đi."

Tại trước khi chưa xác nhận được lời lão yêu bà nói là thật hay giả, làm sao có thể thả cho nó đi, nhất định phải tiếp tục nắm chặt nó trong lòng bàn tay.

Tuy nhiên, nhóm người cũng không có đặt hết trứng vào trong một giỏ, và cũng không có ý định tất cả mọi người đều đi mạo hiểm, đối với những cao thủ đó mà nói, nếu thật sự đụng phải nguy hiểm cần động thủ, người phía dưới không thể giúp được việc gì, trái lại còn là gánh nặng, mà những nhân thủ này phải tạm giữ lại làm công việc lặt vặt.

Thực ra, vì để đề phòng chuyện bất ngờ, trong tình huống bình thường bọn họ đều sẽ sai khiến người phía dưới đi dò đường trước, nhưng chuyện lần này liên quan đến tiên tuyền, những cao thủ này vậy mà đều xung phong dẫn đầu.

Phượng Kim Kỳ cũng làm như vậy, nhưng ông ta thực sự không muốn để cho tộc nhân của mình dễ dàng mạo hiểm, vì vậy ông ta quyết định đại diện cho Phượng tộc đi một mình, còn chỉ định Phượng Tàng Sơn ở lại tọa trấn.

Tuy nhiên, Phượng Tàng Sơn rõ ràng không muốn, "A cha, bên cạnh ngài không có một người nào giúp đỡ, như vậy không thích hợp, vẫn nên mang Ngũ lang cùng theo đi."

Phượng Kim Kỳ hoàn toàn không cho cơ hội để thương lượng, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn gã ta một cái.

Phượng Tàng Sơn đành phải thức thời ngậm miệng lại.

Về phía Thiên Lưu sơn, Ô Ô đưa ra quyết định một mình đi vào, đem cả hai đội ngũ giao lại hết cho Xích Lan các chủ tọa trấn chỉ huy, Xích Lan các chủ cũng muốn đi vào, nhưng không thể lay chuyển được quyết định của Ô Ô.

Hướng Lan Huyên cũng quyết định độc thân đi vào, nàng ta dặn dò người thần bí khoác áo choàng ở bên cạnh ở lại trông đội ngũ.

Nhưng vào lúc này, biến cố đột nhiên xảy ra, Ô Ô bất ngờ vung roi đánh úp về phía người thần bí khoác áo choàng, người thần bí vừa mới lắc mình né tránh, một bóng người khác đã lướt qua bên cạnh, một tay xé toạc chiếc áo choàng quấn kín trên người Thần bí nhân.

Kẻ giật chiếc áo choàng lướt đến một bên không phải ai khác, chính là Thiên Vũ, chỉ hơi chạm ánh mắt giao lưu với Ô Ô, trong nháy mắt đã hoàn thành một đò nliên thủ đẹp mắt.

Tuy rằng hiện tại hai bọn họ đạo bất đồng bất tương vi mưu, nhưng thói quen phối hợp vẫn rất ăn ý.

Trên mặt người thần bí giấu mình trong chiếc áo choàng vẫn còn có một chiếc khăn đen che nửa khuôn mặt, nhưng thân phận đã bị lộ ra, ngay cả Dữu Khánh cũng nhận ra được.

Ô Ô híp mắt nói: “Thiện Tri Nhất.”

Đúng là Thiện Tri Nhất, thấy không cần phải tiếp che giấu nữa, chính tay ông ta cởi bỏ chiếc khăn che mặt ra, bộc lộ khuôn mặt thật, khí định thần nhàn đứng ở đó, “Bích sơn” bảo kiếm lúc trước bị đánh rớt xuống biển đã quay trở lại bên hông ông ta.

Hướng Lan Huyên mỉm cười nói: “Có ý gì vậy, muốn đánh nhau một trận, định đánh xong rồi mới đi tìm tiên tuyền sao?”

Ô Ô nhướng nhướng mày, thu hồi cây roi trên tay lại, không có phản ứng gì.

Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng, ném chiếc áo choàng trên tay xuống, không để ý đến nữa, quay sang hất hất cằm với Dữu Khánh, hỏi: "Ngươi bắt cóc con trai của Xích Lan, lúc trước vị Thiện trang chủ này cũng từng chặn giết ngươi, chúng ta đều rời đi, một khi bọn họ muốn động đến ngươi, sẽ không còn ai có thể bảo vệ ngươi." Nói xong, y lại quay nhìn về phía Hướng Lan Huyên, "Theo ta thấy, vẫn nên cùng đi nhìn xem với chúng ta mới tương đối ổn."

Y vừa nói ra lời nói chỉ thuần túy lấy cớ đó, Dữu Khánh đang đứng ngoài nhìn liền muốn thăm hỏi tổ tông nhà y. Lúc trước hắn phí biết bao công sức để rửa sạch hiềm nghi cho mình, bây giờ lại bị tên gia hỏa này bôi lên rồi. Hắn đã đoán Nhất Chi Hoa vừa phát huy tác dụng, Thiên Vũ sẽ không quá quan tâm đến sự sống chết của hắn nữa, quả nhiên như thế.

Hắn không dễ cự tuyệt, cũng không dễ đồng ý.

Hướng Lan Huyên hiểu được lời của Thiên Vũ nói với mình ám chỉ cái gì, nàng cũng là người biết rõ nhóm người Dữu Khánh từng nhiều lần ra vào tiên phủ, đứng ở góc độ của Thiên Vũ để suy bụng ta ra bụng người, đương nhiên không thể để cho mấy tên này thoát khỏi tầm tay, nói không chừng lúc nào đó có thể dùng tới.

Sau khi cân nhắc một chút, nàng quay nhìn Thiện Tri Nhất, cười hỏi: "Thiện trang chủ không có thừa dịp chúng ta không có mặt để giết bọn hắn, đúng không?"

Thiện Tri Nhất không biết nàng ta hỏi câu này là có ý gì, cảm thấy lời này có ẩn ý, nhưng nhất thời không thể hiểu được ẩn ý trong đó.

Ông ta chỉ mới do dự một chút như thế, Hướng Lan Huyên liền thuận thế nói với Trì Bích Dao: "Vậy thì mang theo?"

Trải qua hành động đó của nàng ta, Trì Bích Dao cũng cảm thấy lưu Dữu Khánh lại nơi này không an toàn, vẫn nên mang theo bên cạnh mình mới ổn thỏa hơn chút, cô ta lập tức nói với Dữu Khánh: "Cùng đi mở mang kiến thức đi."

Dữu Khánh không nói nên lời, nhưng sự thật là hắn hoàn toàn không thể làm chủ, hắn chỉ có thể nghe lời làm theo.

"Đó là sào huyệt của Phệ Linh hào, càng nhiều người giúp đỡ càng an toàn. Mọi người nên cùng đi vào đi."

Nhất Chi Hoa đột ngột đưa ra đề nghị, khuôn mặt giấu sau tay áo, bộ dạng thấp thỏm lo lắng, giống như không biết đề nghị của mình là đúng hay sai.

Tuy nhiên, căn bản không có ai để ý tới ý kiến của lão yêu bà, Thiên Vũ đưa tay nhấc nó lên, loa vút lên không bay đi trước. Những người khác lần lượt lóe lên đuổi theo.

Trì Bích Dao hơi tốn chút sức lực, thi pháp cuốn lấy ba sư huynh đệ Dữu Khánh cùng đưa đi, nhưng không mang theo Hướng Chân.

Hướng Chân lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, chủ động ngự kiếm đuổi theo, khiến cho một đám nhân viên lưu thủ quay mặt nhìn nhau.

Một tốp người đi dò xét rất nhanh liền bay đến đỉnh ngọn núi nhấp nhô cài răng lược cao nhất kia, chỉ thấy trên ngọn núi xương xẩu này đầy những hang động to to nhỏ nhỏ, và rải đầy những vết cào, giống như bị ác quỷ Địa ngục cào cấu qua.

Bọn hắn vừa hạ xuống, lập tức có Phệ Linh hào kêu lên quái dị nhào tới tấn công, rất nhanh liền phát triển thành hàng loạt xông ra vây công, nhưng đối mặt với một đám cao thủ đánh giết như vậy, tất cả chúng đều giống như đi tìm cái chết.

Đối với những âm thanh kêu gào quái dị quấy nhiễu tâm thần đó, bọn hắn cũng thực hiện theo chỉ dẫn của Nhất Chi Hoa, với loại âm

thanh này, thi pháp phong kín thính giác và trực tiếp bịt kín lỗ tai đều vô ích, bởi vì quái âm do Phệ Linh hào phát ra có thể trực tiếp quấy rầy tâm trí, cần phải thủ chặt tâm thần, cần phải ổn định tâm thần linh trí của mình mới được.

Dưới sự quấy nhiễu của âm thanh quái dị đó, khi bọn hắn vừa làm theo chỉ dẫn, lập tức phát hiện quả nhiên hữu dụng, sau đó nghe thấy âm thanh quái khiếu đó chỉ như là tạp âm mà thôi.

Không thể không nói, con tiểu yêu này có thể tránh thoát sự săn lùng của Phệ Linh hào để sống sót đến nay quả thực là có chút năng lực.

Đối mặt với sự vây công, mấy người Dữu Khánh cũng vung kiếm chém loạn xạ, có thể nhận thấy bọn hắn chỉ tham gia cho có, hầu hết các đòn tấn công đều bị Trì Bích Dao ngăn cản, xem như là đang bảo vệ bọn hắn, Hướng Lan Huyên ở gần bên thỉnh thoảng cũng sẽ ra tay giúp một chút.

Mục tiêu của nhóm người là chỗ sâu dưới lòng đất, theo lời Nhất Chi Hoa nói, sào huyệt của Phệ Linh hào ở cuối cùng trong lòng đất. Sau khi xác định một cái hang động, Phượng Kim Kỳ khống chế từng vòng kim hoàn rực rỡ lóa mắt đi trước mở đường, đánh giết cho đám Phệ Linh hào chặn đường phải hoảng sợ bỏ chạy.

Sau khi cả nhóm xông vào bên trong hang động, áp lực tấn công trái lại yếu đi, công kích đều dồn tại phía đầu và phía cuối, mấy người Dữu Khánh đi giữa đội ngũ trở nên nhàn hạ, thỉnh thoảng mới bị luống cuống tay chân một chút.

Bên trong hang động rối rắm hỗn loạn, có quá nhiều lối rẽ, nếu không cẩn thận sẽ phải đối mặt với đòn tập kích cắt ngang.

Nơi này còn phải hỗn loạn hơn cả mê cung, căn bản không thể phân biệt rõ đường tiến lên, chỉ có thể nỗ lực một mực đi xuống.

Mang theo Nhất Chi Hoa cũng vô dụng, lão yêu bà này chưa từng tới nơi này, không chỉ không thể chỉ đường, trên đường một mực co rúm ở bên cạnh mọi người để được bảo vệ, trong khung cảnh tranh đấu kịch liệt, nó nhấc ống tay áo che trái che phải, bộ dạng bẩm sinh đã nhát gan sợ hãi, dễ bị kinh hãi khiếp vía.

Mọi người đều đang tận lực bảo vệ lão yêu bà, chỉ khi trong quá trình đánh nhau, nó tình cờ đến bên cạnh đám người Dữu Khánh thì mới xuất hiện tai nạn, Nam Trúc không hề có lòng thương hương tiếc ngọc với lão yêu bà, sẽ trực tiếp dùng chân chào hỏi nó, như thể nhìn thấy một con rệp vậy, gã không lưu tình chút nào tung cước đá văng nó ra, có khi còn dùng kiếm lúc đâm, lúc chém.

Quan trọng là cả Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng vậy, có đôi khi sẽ tham gia đá lão yêu bà một cước.

Cái mạng nhỏ của Nhất Chi Hoa thật sự là mấy lần suýt chút nữa đã bị bọn hắn tung cước đưa cho Phệ Linh hào.

Cũng may mà có những người khác bảo vệ Nhất Chi Hoa, trong khi cứu giúp nó bọn họ cũng tức giận chỉ trích hành vi tội ác của mấy người. Vì vậy, bọn họ không thể không tách Nhất Chi Hoa ra khỏi bọn hắn, sau nhiều lần sợ hãi, Nhất Chi Hoa không dám tới cạnh bọn hắn nữa, cho dù gặp phải tình huống nguy hiểm đến đâu.

Chương 1135: Đất rung núi chuyển (1)

Tách ra cũng không sao, chỉ cần không ham muốn hồ lô của mình là được.

Sự thù địch của Nam Trúc đối với Nhất Chi Hoa bắt nguồn từ việc muốn bảo vệ hồ lô của mình, gã cho rằng Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng là như thế.

Gã không biết rằng, Dữu Khánh mới là người thực sự muốn hạ độc thủ, hắn rất muốn tìm cơ hội giết chết Nhất Chi Hoa, nhưng mà xung quanh có quá nhiều người, hắn lại không dám ra tay quá mức trắng trợn, nhìn thấy Nhất Chi Hoa đã được tách ra, hắn âm thầm tiếc nuối.

Về phần Mục Ngạo Thiết, không phải là bởi vì muốn bảo vệ hồ lô, cũng không phải vì có ý muốn giết chết Nhất Chi Hoa, hoàn toàn là vì nhìn thấy hành động của Dữu Khánh, cảm thấy Dữu Khánh làm như vậy nhất định có nguyên nhân, cho nên mới làm theo.

Những con Phệ Linh hào nhảy ra từ các lối đi trong lòng đất đó căn bản không thể cản đường được những cao thủ này.

Nhóm cao thủ này tụ tập lại với nhau dũng khí quả thực là cứng cỏi, chỉ dùng một biện pháp, đánh giết đi tới!

Nếu đã không tìm được con đường chính xác đi đến địa điểm mục tiêu, vậy thì dùng sức mạnh xông vào, dùng vũ lực để cưỡng ép tới lui tìm đường.

Đá vụn bay tung tóe, đá tảng sụp rơi, ánh lửa rọi chiếu bốn phía, đao quang kiếm ảnh, cương khí lan tràn, tiếng nổ âm ầm đinh tai nhức óc, bụi mù tung bay, xen lẫn tiếng kêu quái dị của đám Phệ Linh hào.

Mấy người Dữu Khánh trốn ở giữa đội ngũ, được sự bảo vệ nên tương đối nhàn rỗi, tác dụng lớn nhất của bọn hắn không phải là đánh giết, mà là cầm Huỳnh thạch hỗ trợ rọi sáng.

Suốt đường đi, bọn hắn gần như là đạp trên thi thể của Phệ Linh hào để tiến lên, nhìn cảnh tượng đánh giết này, bọn hắn âm thầm líu lưỡi, phát hiện thấy những kẻ này có phần điên cuồng, đã biết thủ lĩnh của Phệ Linh hào có cảnh giới Chân tiên, là vương giả của Chư Yêu chi cảnh này, bọn họ còn dám đại khai sát giới với đồng tộc của nó, nếu không phải bị điên thì là gì?

Suy cho cùng, chính là vì nguồn tiên tuyền kia, vì mục đích cuối cùng của người tu hành là để được trường sinh.

Từ khi Thiên Vũ nói ra nơi này có tiên tuyền rồi sau đó Nhất Chi Hoa xác nhận sự tồn tại của tiên tuyền, tâm tính của đám người lập tức thay đổi, không còn bình tĩnh như trước, nhanh chóng mất đi lý trí, trực tiếp trượt về phía ranh giới điên cuồng.

Dữu Khánh nhận ra được, đám người này đã nảy sinh lòng tham, cũng giống như bọn hắn trước đây liều mạng nghĩ cách phát tài vậy.

Thờ ơ quan sát hành vi của người khác là một chuyện, trên thực tế, hành động và tâm lý của hắn thực ra cũng giống với những người đó, hắn không nỗ lực hết sức để nghĩ cách trốn thoát khỏi tay đám người này, và thậm chí hắn hoàn toàn không nghĩ đến việc thoát thân, trái lại còn nương theo sóng mà trôi, hi vọng có thể mượn nhờ lực lượng của những người này để tìm đến tiên tuyền.

Nhìn tình hình đám Phệ Linh hào trước mặt điên cuồng tấn công, cũng như sức mạnh tấn công của chúng, nếu như tiên tuyền thực sự ở dưới lòng đất này, hắn biết rõ, chỉ với thực lực của bọn hắn, gần như không có cách nào đến gần, bây giờ chẳng phải đúng lúc.

Ngay cả khi đường lui sụp xuống, đám người này cũng sẽ bất chấp tất cả một đường đánh giết xông xuống dưới lòng đất.

Càng ngày càng đi sâu vào trong lòng đất…

Trên mặt đất, ánh sáng ban ngày đã không còn quá mãnh liệt, nửa buổi chiều còn lại không còn bao lâu nữa, hoàng hôn sắp đến, đêm tối tới gần, nhưng phía chân trời vẫn sáng ngời chói mắt.

Nơi tiếp giáp giữa vùng đất xanh um tươi tốt và khu vực âm trầm ngột ngạt, hai ba trăm người đang âm thầm chờ đợi hơi ngước mắt lên nhìn ra phía xa, nhìn thấy phía chân trời sáng ngời có một đám mây đen trôi đến đây.

Có người cất tiếng lẩm bẩm, "Đêm nay trời sẽ mưa sao?"

Đang dõi mắt nhìn về phía xa, vẻ mặt Thiện Tri Nhất chợt căng thẳng, ông ta quay đầu lại trầm giọng nói với đám người Đại Nghiệp ty: "Có rất nhiều Phệ Linh hào đang tới, trước tiên tìm nơi né tránh đi."

Rất nhanh, Xích Lan các chủ cũng nhận ra được, bà ta khẩn trương thúc giục đám người hệ Thiên Lưu sơn còn may mắn sống sót: "Trốn mau!"

"Đám mây đen" ngăn cản ánh sáng phía chân trời đó là Phệ Linh hào ư? Quy mô như vậy, số lượng phải bao nhiêu?

Nhìn thấy "đám mây đen" tiến đến nơi này, ngay cả người của Phượng tộc cũng hoảng sợ, Phượng Tàng Sơn khẩn cấp kêu gọi các tộc nhân tránh đi.

Mấy thế lực chia nhau tìm kiếm những nơi kín đáo ở trong rừng núi để ẩn nấp. Cho dù là người của Phượng tộc hay là người của Đại Nghiệp ty, họ đều cố ý tránh xa nơi ẩn nấp của những Yêu tu thuộc hệ Thiên Lưu sơn.

Kết quả chứng minh sự lo lắng của bọn họ đã đúng. Trong lúc hoảng sợ, những Yêu tu đó có ẩn trốn kín đáo đến đâu, tại trong mắt đám Phệ Linh hào này, bọn họ giống như cũng không hề ẩn núp. Phệ Linh hào rợp trời trùng trùng điệp điệp ùa tới, rồi một nhóm đông lập tức chính xác lao về phía ẩn nấp của đội ngũ Thiên Lưu sơn, cuộc chiến ầm ầm nổ ra.

Nhìn thấy vô số Phệ Linh hào ở xung quanh nhào tới, nhìn thấy số lượng nhiều vô số kể và tốc độ khiến mình không thể thoát được, nhớ lại tình hình kinh khủng khi bị đám quái vật này săn giết, đám Yêu tu còn sót lại này sợ hãi đến nỗi tay chân như nhũn cả ra.

Trong nháy mắt liền rơi vào tuyệt cảnh, Xích Lan các chủ dẫn dắt bầy yêu điên cuồng liều mạng.

Từng dải lụa đỏ bung ra của bà ta quét qua bốn phương tám hướng, nhưng không lâu sau, liền bị vô số Phệ Linh hào xé rách thành mảnh nhỏ.

Đầu Ngân Sơn Hà bùng nổ ra đầy tơ bạc, tạo thành một tấm lưới bạc dày đặc như thiên la địa võng, thủ đoạn này đã làm trì trệ thế tấn công của rất nhiều Phệ Linh hào, khiến cho rất nhiều Phệ Linh hào bị lưới tơi trói buộc, không ít con rơi trên mặt đất lăn lộn không thể thoát khốn.

Nhưng mà quy mô của Phệ Linh hào thực sự quá khổng lồ, nhóm này rơi xuống, nhóm khác xông lên, sau mấy lần đi lặp lại, thiên la địa võng của ông ta liền bị phá hủy, mà Ngân Sơn Hà thì không thể thả ra tơ bạc một cách vô hạn, lúc này đã là dốc túi phun ra.

Trong hình thái ba đầu sáu tay, đang điên cuồng đối phó bốn phương tám hướng, ông ta hét to, "Các chủ, chỉ dựa vào chúng ta là không thể chống nổi, rút về phía Phượng tộc đi."

Lời này đã nhắc nhở Xích Lan các chủ, bà ta lập tức đi trước mở đường, dẫn dắt mọi người liều mạng chạy đi, không bao lâu sau đã thành công liên lụy đến đám người Phượng tộc đang ẩn nấp.

"Tiện nhân Xích Lan!" Phượng Tàng Sơn tức giận mắng chửi.

Mắng thì mắng, tay không thể dừng, toàn bộ thành viên Phượng tộc đều xuất thủ, từng vòng kim hoàn rực rỡ phóng ra, lực xung kích rất mạnh mẽ, tác dụng khắc chế Phệ Linh hào cũng rất rõ ràng, con Phệ Linh hào nào chạm phải vòng kim hoàn đều sẽ cất lên tiếng kêu thảm thiết, rất nhanh ánh lửa liền dấy lên ở khắp nơi.

Tiếng đánh nhau kịch liệt, Phệ Linh hào tử thương thảm liệt.

Nhưng những tộc nhân Phượng tộc này dù sao cũng không phải là Phượng Kim Kỳ, mấy con Phệ Linh hào kích thước cực lớn trong không trung đột nhiên lao vút xuống, không quan tâm tới đồng loại bị hất văng, nó vẫn không giảm tốc độ, cũng đánh nổ tung những

vòng kim hoàn bay tới biến thành liệt diễm, xuyên qua ngọn lửa, quét qua đám người Phượng tộc.

Những người bị đụng phải lập tức tứ phân ngũ liệt, thân thể bị va chạm bùng nổ tung tóe máu, không hề có sức kháng cự.

Chương 1136: Đất rung núi chuyển (2)

Tuy nhiên, trên người mấy con Phệ Linh hào đó cũng bị dính phải ngọn lửa, rất kỳ lạ, một khi "Liệt nhật kim hoàn" mà Phượng tộc tu luyện dính vào trên người những Phệ Linh hào này, liền bám lấy thiêu đốt giống như giòi bám vào xương, gió thổi không tắt, hoàn toàn khác hẳn với đốt những thứ khác, có lẽ đây là lí do có thể khắc chế chúng.

Bỗng nhiên có mấy tiếng nổ vang lên như đất rung núi chuyển, là mấy con đại quái lao vào trong lòng đất, rồi lại chui từ dưới đất lên, ngọn lửa thiêu đốt trên người chúng đã bị mặt đất ma sát dập tắt. Sau đó chúng lại lao vào tấn công thành viên Phượng tộc.

"Đi theo ta." Xích Lan các chủ gọi to.

Nhìn thấy Phượng tộc cũng không ngăn cản được, bà ta lại dẫn đám người chạy về nơi đội ngũ Đại Nghiệp ty ẩn nấp, kéo đám người Thiện Tri Nhất cùng xuống nước.

Trong thiên địa đột nhiên tung hoành kiếm khí, kiếm quang như mưa, với thực lực của mình, Thiện Tri Nhất vừa ra tay, cục diện chém giết đột nhiên có biến hóa mới.

Bóng người tung bay giữa vô số quái vật, Thiện Tri Nhất vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, râu tóc lay động, ở ngoài quan sát đã lâu, ông ta xem như đã nắm bắt được một số nhược điểm của Phệ Linh hào, chỉ cần tránh những vị trí lân giáp cứng rắn tự nhiên của chúng là có

thể phát huy được sức sát thương của đòn tấn công, cho dù không tránh được vảy cứng cũng không sao.

Hàng ngàn hàng vạn kiếm quang của ông ta cùng nhau di chuyển, cũng dùng số lượng đấu số lượng, tựa như một người ngăn cản thiên quân vạn mã, lập tức đánh giết đám Phệ Linh hào đầy trong không trung rơi xuống như mưa, có thể nói là có cách khắc chế.

Ngày vui ngắn chẳng tày gang, có hơn mười con đại quái bay lên cao rồi vùn vụt lao xuống, lấy nhục thân cường đại phá tan lưu quang kiếm ảnh, lao thẳng tới Thiện Tri Nhất. Vạn kiếm tề phát của Thiện Tri Nhất lập tức bị phá vỡ, ông ta không thể không quay sang tập trung bảo vệ mình trước sự vây công của đám đại quái.

Trên mặt đất đánh nhau ầm ầm dữ dội, nhưng người ở sâu trong lòng đất lại không biết gì, một là bọn họ ở cách mặt đất đã xa, hai là chính bọn họ cũng đang trên đường đánh giết ầm ĩ điếc tai.

Có hàng ngàn hàng vạn con đường, nhưng nói chung, bọn họ cứ một mực lựa chọn con đường hướng xuống phía dưới. Khi phía trước xuất hiện những không gian rộng lớn, và liên tục có lượng lớn Phệ Linh hào treo ngược như dơi lao xuống tấn công thì trong các thông đạo ở xung quanh đột nhiên truyền đến hàng loạt âm thanh "Cục cục" gấp gáp, với một tần suất có tiết tấu dị thường.

Đám Phệ Linh hào đang vây công mọi người đột nhiên tung bay chui vào trong các hang động lớn nhỏ ở xung quanh, rồi biến mất, hiện trường đột nhiên chuyển từ hỗn loạn ầm ĩ sang yên tĩnh trống vắng, trên mặt đất còn có một số Phệ Linh hào bị thương vừa kêu rên vừa vặn vẹo đứng lên, lập tức bị mấy vị cao thủ không lưu tình chút nào cách không xuất thủ bóp chết.

Nhất Chi Hoa sợ hãi nhấc tay áo che chắn khuôn mặt.

Dữu Khánh đang cảm thấy cách đám cao thủ này đuổi tận giết tuyệt thật đủ tàn nhẫn, nhưng đột nhiên phát hiện các cao thủ này

nghiêng tai như đang lắng nghe, hắn mới nhận ra rằng mấy kẻ này làm như vậy là để loại trừ tạp âm nhằm lắng nghe động tĩnh gì đó.

Sau đó, Ô Ô trầm giọng nói: "Trên mặt đất hình như đang có đánh nhau."

Sắc mặt của gã rất khó coi, đám Phệ Linh hào này chính là nhằm vào Yêu tu bọn họ, có thể tưởng tượng được tình cảnh những thủ hạ của gã như thế nào.

Mấy người Dữu Khánh nhìn nhau, bọn hắn không hề nghe được chút động tĩnh nào.

Sắc mặt Phượng Kim Kỳ biến đổi, quay người lại định đi về, ông ta là thật sự quan tâm đến tính mạng tộc nhân của mình, hơn nữa ở trong còn có con trai của ông ta, nhưng bị Thiên Vũ đưa tay ngăn cản, "Bây giờ ngươi quay lên đó cũng không kịp nữa rồi, chúng ta vừa đi vừa đánh, con đường phía sau gần như đều đã sụp đổ. Chờ khi ngươi đi ra đến nơi, có lẽ giao tranh đã kết thúc từ lâu."

Đây là sự thật, tròng mắt Phượng Kim Kỳ đầy vẻ lo lắng, nhưng chân lại khó di chuyển.

Trì Bích Dao cũng lên tiếng: "Hang động trong lòng đất này không có khả năng kéo dài vô tận, đã xông vào đến tận đây rồi, ngươi dù sao cũng phải cho tộc nhân và bản thân mình một lời giải thích chứ?"

Thiên Vũ nói: "Ngươi muốn đi, chúng ta cũng không ngăn cản."

Bây giờ đã xác nhận được biện pháp chống cự ma âm của Phệ Linh hào do Nhất Chi Hoa hướng dẫn có hiệu quả, bọn họ thực sự không còn quá quan tâm đến việc Phượng Kim Kỳ có muốn tiếp tục cùng đi hay không.

Không còn để ý đến phản ứng của Phượng Kim Kỳ nữa, Thiên Vũ đảo đôi mắt tinh tường của mình quan sát xung quanh một vòng, rồi

đột nhiên chỉ về phía mấy người Dữu Khánh, "Cất Huỳnh thạch trong tay các ngươi đi."

Đám người Dữu Khánh ngạc nhiên, tuy nhiên vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Vốn tưởng rằng sau khi cất Huỳnh thạch đi, không gian trong lòng đất này sẽ chìm trong bóng tối, nào ngờ sau khi tầm mắt tối đi, bọn hắn lại nhìn thấy được một ít đốm sáng nhỏ với ánh sáng xanh lam nhàn nhạt rải rác trên mặt đất.

Sau khi ánh mắt mọi người bắt đầu thích ứng, với thị lực của tu sĩ bọn họ, chỉ nhờ vào chút ánh sáng do những đốm sáng đó phát ra, bọn họ cũng có thể nhìn thấy được trong một số khu vực.

Mọi người dồn dập đi về phía những đốm sáng đó, mỗi người nhặt lên một đốm sáng để kiểm tra, sau khi dò xét một hồi, bọn hắn đều không biết đây là thứ gì, chỉ cần hơi bóp liền vỡ vụn, biến thành bột phấn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Nhất Chi Hoa lấp ló một con mắt lộ ra phía sau tay áo, quan sát hành động của mọi người.

"A, hình như nó có chứa đựng linh khí." Trì Bích Dao chợt kinh ngạc kêu lên.

Những người khác đều phát hiện ra điều này, Thiên Vũ cầm thứ phát sáng này hỏi Nhất Chi Hoa, "Đây là thứ gì?"

Nhất Chi Hoa che nửa khuôn mặt, lắc đầu, "Không biết, tiểu yêu lần đầu tiên xâm nhập vào nơi sâu trong lòng đất này, và cũng là lần đầu nhìn thấy nó."

Thiên Vũ cũng tin rằng nó không có thực lực đi sâu đến nơi đây, y quay đầu lại hỏi Phượng Kim Kỳ, "Phượng huynh có biết đây là thứ gì không?"

Phượng Kim Kỳ vừa bóp vỡ một đốm sáng ra ngửi ngửi, ngửi thấy có một mùi thơm nhàn nhạt và khác lạ, nghe hỏi vậy thì lắc đầu, "Đối với Phượng tộc, nơi này cũng chỉ là truyền thuyết, đã quá lâu rồi, ta không biết được nhiều hơn các ngươi bao nhiêu, càng không cần phải nói đến những chi tiết cụ thể như thế này."

Ô Ô trái lại có chút hưng phấn bóp nát vật phát sáng trong tay, "Đúng là có chứa đựng linh khí, bây giờ mới có phần giống như đã đi đến nơi bảo địa."

Mọi người đều hiểu ý gã, và cũng trở nên hưng phấn, đúng vậy, như vậy mới giống là nơi có tiên tuyền.

Bỗng nhiên, sắc mặt mọi người đại biến, tất cả quay nhìn xung quanh, phát hiện thấy xung quanh gần như cùng lúc vang lên tiếng va chạm ầm ầm, lực va đập rất dữ dội, khiến cho mọi người dồn dập biến sắc, ngay sau đó chính là đất rung núi chuyển, đá vỡ rơi xuống, phía trên và các vách tường xung quanh xuất hiện vết rạn.

Trong nháy mắt, xung quanh sụp đổ, toàn bộ phía trên sụp xuống, thanh thế này thực quá kinh khủng, có cảm giác như cả ngọn núi lớn sụp xuống, từng tấc từng tấc vách đá vỡ vụn ra.

Vẻ mặt mấy người Dữu Khánh trong nháy mắt trở nên tái nhợt vì sợ hãi.

Trong lúc nguy cấp, Thiên Vũ đảo mắt liếc nhìn bọn hắn, rồi cuối cùng lại lựa chọn Nhất Chi Hoa.

Trong tình thế cấp bách, y không thể có nhiều thời gian để lựa chọn, trong khoảnh khắc lóe lên lướt đi, y đồng thời duỗi tay chụp lấy Nhất Chi Hoa, rồi vọt về phía cửa hang đuổi theo đám người Phượng Kim Kỳ, ngay khi y vừa mới bước vào, cửa hang liền bị tảng đá rơi xuống, lấp kín.

Chương 1137: Lúc kinh hồn ngửi hương lan (1)

Mấy sư huynh đệ Dữu Khánh đều đã trải qua cảnh tượng tương tự, tại Quan Phong Dương cổ mộ ở Kiến Nguyên sơn, bọn hắn cũng gặp tình cảnh tương tự như thế này, chỉ là, cổ mộ trong lòng đất đó là chậm rãi đổ sụp xuống, bọn hắn vẫn có cơ hội để chạy thoát, còn hiện tại là trực tiếp đè ép xuống, trong lòng đất sâu như vậy, áp lực lớn như thế, chẳng phải là muốn mạng của bọn hắn sao?

Mấy người cảm thấy lần này khó thể tránh được tai kiếp, những đốm nhỏ phát ra điểm điểm ánh sáng lam nhạt kia cũng bị loạn thạch và bụi bặm cuồn cuộn xóa sạch, tầm mắt của bọn hắn đột nhiên chìm trong bóng tối.

Bọn hắn tất nhiên sẽ không ngồi chờ chết, người khác bỏ chạy, bọn hắn cũng chạy. Tại trước khi ánh sáng trước tầm nhìn hoàn toàn biến mất, bọn hắn thoáng nhận thấy một cái cửa hang động, lập tức chạy về phía đó.

Bất chợt có một luồng kình khí cường đại xuất hiện, cuốn tới, trực tiếp nâng bọn hắn lên cao, mang theo bọn hắn bay về phía cửa hang động mà đám người Thiên Vũ đã chạy vào, người xuất thủ chính là Trì Bích Dao.

Trước khi tầm nhìn biến mất, bọn hắn liếc nhìn thấy Trì Bích Dao khẩn cấp vọt đến cứu mình, ngay lập tức trong lòng Dữu Khánh dâng trào cảm kích, bất kể mục đích người khác cứu bọn họ là để làm gì, và hắn cũng không quan tâm mình rơi vào tình cảnh nguy hiểm này có phải vì người ta ép buộc kéo bọn hắn đến đây hay không, tại trong tình huống khẩn cấp này người ta vẫn muốn cứu bọn hắn, đủ để đáng giá bọn hắn biết ơn vô hạn.

Nếu có thể thoát khỏi kiếp nạn này, về sau hắn nhất định sẽ lập bài vị trường sinh cho người ta và thắp nhiều thêm mấy nén nhang.

Trì Bích Dao gấp gáp cứu bọn hắn tự nhiên là vì nghĩ đến việc giải quyết hôn sự cho Chung Nhược Thần, muốn cho thầy trò Địa Mẫu một lời giải thích, còn về việc cô ta mang theo bọn hắn đuổi theo hướng đám người Thiên Vũ bỏ chạy, mục đích đương nhiên là vì không muốn từ bỏ cơ hội đạt được tiên tuyền.

Nhưng mà chỉ một thoáng chốc lướt tới cuốn lấy bọn hắn rồi quay lại, trong tình thế cấp bách này, quả thực là đã muộn một bước.

Chỉ hơi chậm một chút xíu như vậy mà thôi, cửa động bị bịt kín lại được cô ta tung một chưởng mở ra, nào ngờ cửa động chỉ vừa mở ra lại ầm ầm bị đè sụp xuống.

Cô ta nhanh chóng thi pháp đánh vào trong khe hở của đống sụp đổ để điều tra, phát hiện thấy chỉ trong thoáng chốc như vậy, toàn bộ những nơi mà pháp lực có thể dẫn đến đều đã hoàn toàn sụp đổ.

Mà ngọn núi trên đỉnh đầu cũng đã đè ép xuống, Trì Bích Dao lại khẩn trương vung chưởng chống lên, cô ta dùng hết toàn bộ tu vi dùng động tác đẩy trời đạp đất để chống lại, khí cơ khổng lồ cuồn cuộn tràn ra xung quanh, khí cơ được phóng thích khắp trong bóng tối để tìm kiếm một lối có thể thoát ra.

Trước mắt cô ta bỗng nhiên sáng lên, đám người Dữu Khánh đã lần lượt lấy Huỳnh thạch ra rọi sáng giúp cô ta, và cũng đồng loạt nhấc tay hỗ trợ chống đỡ phía trên, còn dõi đôi mắt nhìn cô ta với vẻ mặt lấy lòng, như thể muốn nói chúng ta vẫn có chút tác dụng, hoàn toàn là sợ bị ruồng bỏ.

Lúc này, nếu Trì Bích Dao có yêu cầu mấy tên này gọi mình là “Mẹ”, có lẽ bọn hắn sẽ không chút do dự mở miệng gọi ngay, đại trượng phu co được dãn được không phải là lúc này sao.

Tuy nhiên, Trì Bích Dao không có tâm trạng nhìn xem bộ dáng lấy lòng của bọn hắn, cánh tay chống lên trên đã cong lại, vẻ mặt gắng gượng, phát hiện thấy nguyên cả ngọn núi lớn đè xuống tạo ra áp lực quá lớn, với tu vi của cô ta cũng không chống được.

Lúc này, khí cơ của cô ta đã tìm được một cửa động vừa sụp đổ một nửa và vẫn đang tiếp tục sụp đổ, cô ta lập tức không chút do dự lắc mình lao đến, bóng dáng lóe lên rồi biến mất ở trong đó. Ngay sau đó, cửa động liền sụp đổ hoàn toàn. Có thể nói, cô ta đã phải thực sự chạy đua với thời gian, đoạt lấy một đường sinh cơ.

Lần này, cô ta bỏ qua đám người Dữu Khánh, chạy đi một mình, thậm chí còn không hề quay đầu lại nhìn mấy người Dữu Khánh lần nào.

Không còn kịp nữa rồi, đã chịu thua thiệt một lần, cô ta đã rút ra bài học, lần trước, nếu không phải vì bận tâm tới mấy gánh nặng đó mà bị chậm trễ một chút xíu, với tu vi và tốc độ phản ứng của mình, cô ta đã có thể rời đi cùng với đám người Thiên Vũ.

Tại trong lòng đất này, nếu mấy cao thủ cùng nhau liên thủ thoát thân, năng lực đối kháng với nguy hiểm cũng sẽ mạnh hơn rất nhiều, đó cũng là lí do vì sao bọn họ dám cùng nhau mù quáng xông xuống lòng đất.

Bây giờ tình thế nguy cấp, sau khi xuất thủ chống áp lực bên trên, cô ta phát hiện tình hình nghiêm trọng hơn tưởng tượng, khiến cô ta bị hù dọa không ít, chỉ có thể tập trung quan tâm cho tính mạng của mình trước, không dám lôi kéo theo bất kỳ gánh nặng nào.

Cô ta quả thực là thành tâm muốn tác hợp cho Dữu Khánh và Chung Nhược Thần nối lại tình xưa, nhưng điều đó không có nghĩa là có thể góp tính mạng của mình vào chuyện đó.

Về tình về lý, đối với cô ta mà nói, ném lại mấy người để chạy đi vào lúc này, cô ta không có chút nào áy náy, tai họa ập đến nơi, có thể lo cho chính mình đã không tệ rồi, không có đạo đức gì ở đây.

Người đi rồi? Chỉ còn nhìn thấy đá vỡ rơi ầm ầm, chuyện gì vậy chứ? Bọn hắn có chút bối rối, Dữu Khánh lập tức búng ngón tay bắn viên Huỳnh thạch trong tay bay ra, nhìn theo luồng ánh sáng đó, hắn nhìn thấy được những hình ảnh sụp đổ cuối cùng của cửa hang mà

Trì Bích Dao vừa thoát thân kia, Huỳnh thạch nện vào trên tảng đá rồi bật rơi ra đất.

"Đi, đào ra!" Dữu Khánh chỉ tới nơi mà Trì Bích Dao vừa thoát thân, hét to. Trong tình thế cấp bách, năng lực phân biệt của hắn cũng không giúp tìm được cửa hang khác, hắn hi vọng có thể đào ra thoát thân, còn nước còn tát, bất kể như thế nào hắn đều phải thử một lần, cũng không thể ngồi yên chờ chết a.

Mấy người lập tức buông cánh tay chống lên trên xuống, lướt đến đó, thực ra, bọn hắn có chống hay không chống cũng không có gì khác nhau, ngay cả tu vi của Trì Bích Dao cũng không chống nổi, bọn hắn làm sao có thể chống lại được cả ngọn núi lớn đè xuống?

Đất rung núi chuyển, đá rơi ầm ầm liên tục không ngừng, ngọn núi sụp xuống rất nhanh liền đè ép cho bọn hắn không duỗi thẳng được eo, những tảng đá lớn một chút đều bị ép nổ tung, vỡ nát.

Mấy người chạy đến trước chỗ viên Huỳnh thạch rơi xuống, dốc sức đào bới cửa hang đã sụp đổ. Sau nhiều lần thi pháp điều tra, Dữu Khánh xác nhận phía trước đã bị chặn kín, hắn rất muốn đào ra, nhưng nhìn xung quanh thấy ngọn núi bên trên đang dần dần đè xuống với tốc độ như vậy, đã là không thể được.

Đã bị đè cho không đứng thẳng được, Dữu Khánh vẫn không cam lòng ngồi chờ chết, hắn quay đầu lại giận dữ hét to: "Không ra được lối này, tìm tiếp thử xem, tách ra tìm, nhanh tách ra tìm đi."

Trong cơn tuyệt vọng hắn gào lên không cam lòng, bụi mù dày đặc khó có thể nhìn rõ được người ở gần.

Mấy người lập tức khom người chạy tứ tán khắp nơi, nỗ lực tìm kiếm trong bụi mù cuồn cuộn, cố gắng sống sót trong tuyệt cảnh.

Chương 1138: Lúc kinh hồn ngửi hương lan (2)

Đang cầm Huỳnh thạch nhanh chóng thi pháp tìm kiếm dọc theo các ngóc ngách sụp đổ, Dữu Khánh bỗng nhiên cảm thấy không đúng, động tĩnh sụp xuống đất rung núi chuyển hình như đã biến thành một loại động tĩnh ầm ầm ù ù khác, tại tình thế nguy cấp này, điều thực sự khiến cho hắn cảm thấy không thích hợp chính là sự thay đổi độ cao của không gian.

Vừa rồi hắn vẫn còn phải vừa đi vừa gập eo, eo gần như đã gập lại thành góc vuông, thỉnh thoảng còn bị đụng đầu vào phía trên, bây giờ vô tình nhấc người lên, hắn chợt sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lên, độ cao này? Hắn chậm rãi đứng thẳng dậy, phát hiện mặt đáy ngọn núi ép xuống vẫn còn cách đỉnh đầu của mình một khoảng cách.

Hắn cầm viên Huỳnh thạch rọi sáng nhìn trái nhìn phải, thiếu chút nữa đã cho rằng mình bị ảo giác, ngừng hạ xuống thì còn nói được, bây giờ lại trồi lên là chuyện gì vậy chứ? Hắn không khỏi cúi đầu nhìn xuống chân, chẳng lẽ mình bước vào khu đất trũng?

Cảm thấy rất quái lạ, hắn nhịn không được hít vào một hơi, chợt thoáng ngửi được một mùi thơm cơ thể nữ nhân có phần quen thuộc, hắn lại nhìn trái nhìn phải, quay đầu nhìn lại.

Cuối cùng, quay đầu nhìn lại là không sai, hắn nhìn thấy được khuôn mặt mỉm cười quen thuộc với đôi môi đỏ mọng và dáng người quyến rũ khêu gợi, ngoại trừ Hướng Lan Huyên ra còn có thể là ai. Nàng ta đang duỗi một tay chống đỡ ngọn núi phía trên.

Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc há to miệng như có thể nuốt được cả cục đá của Dữu Khánh, Hướng Lan Huyên vẻ mặt chế giễu nói: "Không phải thích chạy loạn lung tung sao? Không nghĩ tới Thám Hoa lang được xưng là tài tử đệ nhất thiên hạ cũng sợ chết nha."

Hiển nhiên nàng vẫn còn tức giận chuyện hắn lén lút bỏ chạy khỏi Ô Lạc tộc, đã thương lượng với nhau rồi, vậy mà còn vứt bỏ lại nàng, tự tiện làm, lúc đó thật sự khiến nàng tức giận quá chừng.

Tìm được đường sống từ chỗ chết, niềm vui này thật sự khó thể diễn tả được, sau khi nhận rõ tình hình, Dữu Khánh mừng đến mức muốn ôm nàng thật chặt, hôn nàng thật sâu mấy cái. Nhìn bộ dạng nàng như vậy, đoán chừng mạng nhỏ của mình đã được cứu rồi, nhưng mà hắn lại không dám có hành động phi lễ đối với nàng, sợ bị người ta tát chết. Có một số việc dù sao cũng chỉ là suy đoán, chưa thể hoàn toàn xác nhận.

Đương nhiên, hắn cũng rất kinh ngạc, chỉ chỉ vào tư thế đạp đất nâng trời của nàng, kinh ngạc hỏi: "Ngươi, ngươi nhấc cả ngọn núi lên sao?"

Hướng Lan Huyên lườm hắn một cái, "Kiến thức nông cạn, ngươi cho rằng cảnh giới Cao Huyền cũng nhát gan, sợ hãi như ngươi sao?"

Dữu Khánh chỉ trái chỉ phải, hỏi: "Bọn họ, vậy bọn họ vì sao…" Hắn lại chỉ chỉ lên trên, ý hỏi vì sao không chống lên mà bỏ chạy.

Hướng Lan Huyên hừ một tiếng, "Ngươi có thể hiểu được bao nhiêu về cảnh giới Cao Huyền? Chuyện này rõ ràng là do Phệ Linh hào đang tác quái. Trong đám Phệ Linh hào cũng có con thực lực mạnh mẽ, nếu một khi có chúng nó cùng xông vào, không ai tại đây có thể chống được. Bọn họ chỉ không muốn mạo hiểm cứu ngươi mà thôi."

Dữu Khánh đột nhiên hiểu ra, hóa ra là như vậy, và cũng cùng lý do này, những người khác không cần phải mạo hiểm vì mấy người bọn hắn. Trong lòng hắn thầm mắng Trì Bích Dao, thiệt thòi hắn lúc trước còn suy nghĩa quá tốt cho tiện nhân này.

"Có tâm tư suy nghĩ lung tung như vậy, còn không bằng thành thật trốn ở nhà tu luyện, để sớm ngày đột phá cảnh giới, không phải tốt hơn sao? Suốt ngày chạy đi làm loạn, khiến lão nương cũng bị liên

lụy, nghĩ tới là giận." Hướng Lan Huyên nhịn không được lại hùng hùng hổ hổ mắng mấy câu.

Dữu Khánh xấu hổ nói: "Hướng đại hành tẩu, nếu muốn mắng, đợi chúng ta ra ngoài rồi mắng có được không? Nơi này thực sự quá nguy hiểm. Sau khi ra ngoài, ta để cho ngươi mắng thoải mái, ngươi mắng như thế nào, mắng bao nhiêu cũng được, ta nhất định sẽ không cãi lại."

Hướng Lan Huyên nhướng mày, "Ta đã nói bị ngươi làm liên lụy, nơi này đã bị lấp kín rồi, không ra được nữa."

Đây không phải là một lời giận dỗi chứ? Dữu Khánh lập tức dở khóc dở cười, bày ra bộ dạng cầu xin người khác tha thứ, thở dài nói: "Đừng nha, với tu vi cường đại cái thế của ngài, ngài đã có thể nhấc lên cả ngọn núi lớn như vậy, muốn đi ra ngoài không phải là chuyện trong lòng bàn tay ư? Với sắc đẹp rạng ngời thiên hạ vô song của ngài, nếu như thấy chết mà không cứu, chẳng phải sẽ làm hoen ố phong thái tao nhã tuyệt vời của ngài sao?"

Lời này thực sự là khoa trương quá mức, rõ ràng và trực tiếp khen ngợi lên trời, không mơ hồ chút nào, Hướng Lan Huyên nhịn cười nhướng mày nói: "Đọc sách nhiều có ích lợi gì, cũng chỉ đọc ra được miệng lưỡi trơn tru mà thôi. Cứu ngươi ư? Vì sao phải cứu ngươi? Cứu ngươi có ích lợi gì?"

Dữu Khánh thở vắn than dài: "Hướng đại hành tẩu, ngài muốn lợi ích gì cũng được, chỉ cần ta có thể làm được, chúng ta thoát thân trước đã có được không? Lợi ích gì cũng không quan trọng bằng tính mạng a!"

"Hừ!" Hướng Lan Huyên cất tiếng hừ lạnh, vén tay áo cách không chụp tới một chỗ, lập tức thấy gió cuồn cuộn nổi lên, tại một nơi sụp đổ, loạn thạch bị khuấy động quay cuồng lăn đi, cứ như vậy lăn lộn không ngừng, chẳng mấy chốc đã dọn ra được một con đường, khi nàng phất tay áo dừng lại, cũng có nghĩa là lối đi đã được mở ra.

Dữu Khánh âm thầm líu lưỡi nhìn xem cảnh này, phát hiện thấy cao thủ chân chính ra tay đúng là khác hẳn người thường, chuyện chết người như vậy ở trong tay người ta chỉ là thao tác bình thường, bọn hắn may mắn có được nữ nhân này xuất thủ cứu giúp.

Nàng ta chỉ dọn dẹp một chút đống sụp đổ là có thể tìm được lối ra thích hợp, điều này cho thấy Hướng Lan Huyên đã có dò xét sẵn trước đó.

Mà động tĩnh mở đường ầm ầm như vậy tự nhiên cũng thu hút người khác chạy đến nhìn xem, chẳng mấy chốc liền có tiếng gọi to của Nam Trúc từ xa xa truyền đến, "Lão Thập Ngũ, đến đây, nhanh đến đây, hình như có cao thủ hỗ trợ mở đường rồi."

Tiếp theo đó, tiếng gọi to của Mục Ngạo Thiết cũng vang lên, "Lão Thập Ngũ, bên này, mau đến đây."

Hướng Chân chạy vào trong hang động cũng nghe tiếng kêu gọi, dừng lại, quay người chờ đợi.

Hướng Lan Huyên đưa mắt nhìn, dùng pháp nhãn phân biệt rõ, nàng ít nhiều có phần kinh ngạc, gặp phải nguy cơ như thế này, trong tình huống bình thường, mọi người đều sẽ rất sợ hãi, không dễ có được một lối thoát, hầu hết người bình thường sẽ theo bản năng lo thoát thân cho mình trước rồi mới nghĩ tới chuyện khác, ít nhất cũng là vừa chạy vừa gọi, nếu có thể nhớ tới và cất tiếng gọi đã là không tệ. Còn giống như tình huống trước mắt, bọn họ không lo cho mình trước mà mạo hiểm ở lại chờ vị Thám Hoa lang này để cùng nhau đi ra ngoài như thế này quả là hiếm có, đã có vẻ cùng nhau nguyện đồng sinh cộng tử rồi.

Nàng lăn lộn trong Tu hành giới nhiều năm như vậy, đã quen nhìn rất nhiều sinh ly tử biệt, biết rõ khi đối mặt với sinh tử mới thấy rõ nhất lòng người.

Nàng liếc mắt nhìn Dữu Khánh ở bên cạnh, nói: "Khó trách ngươi một mực dẫn theo, bảo vệ bọn họ, cũng có thể coi là tâm phúc. Còn

lề mề ở đó làm gì, bọn họ đều đang chờ ngươi đó, còn không đi mau đi?”

Dữu Khánh cảm thấy đi cùng sẽ an toàn hơn, khách khí nói: “Tại hạ không phải loại người lòng lang dạ sói, Đại hành tẩu chưa thoát hiểm, tại hạ sao dám đào sinh một mình, cùng đi cùng đi.”

Hướng Lan Huyên bật cười, thực sự là không thể nhịn được, nhưng cũng bị hắn làm cho vui vẻ, lườm hắn cười mắng, “Thật đúng là một tên miệng lưỡi trơn tru.”

Dữu Khánh có phần mờ mịt, như vậy cũng tính là miệng lưỡi trơn tru sao?

Hắn còn chưa kịp hiểu đó là chuyện gì, thì đã không thể khống chế được thân thể, bị một lực lượng mạnh mẽ cuốn lấy, vù, trong nháy mắt rời xa khỏi vị trí ban đầu.

Đám người Nam Trúc đứng nơi cửa hang động chợt thấy hoa mắt, không hiểu sao bị một luồng khí cường đại cùng kéo vào bên trong hang động tối đen như mực.

Chương 1139: Sau vụ sụp đổ (1)

Ngay khi một đám người vừa lướt vào trong hang động, gần như đồng thời nghe được âm thanh ầm ầm sụp đổ vang lên phía sau, tất cả mọi thứ trước mắt tựa như đều đang rung động.

Mấy người Nam Trúc có lẽ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Dữu Khánh biết rất rõ, hẳn là kết quả sau khi ngọn núi lớn được nâng lên kia bị buông ra.

Bọn hắn chỉ nghe thấy một âm thanh chấn động rất lớn, nhưng không biết rằng lực xung kích của luồng không khí bị đè ép tràn ra mạnh như thế nào.

Bọn hắn cũng không thể cảm nhận được lục tác động cường đại đó, bởi vì bọn hắn đều được Hướng Lan Huyên thi pháp bảo vệ, lực xung kích cường đại đó không xông xuyên phá được tầng phòng ngự của Hướng Lan Huyên.

Sau khi hơi ổn định lại tinh thần, bọn họ mới biết được mình đã được Hướng Lan Huyên cứu, tất cả bọn họ đều được một lực lượng vô hình nâng đỡ trôi đi trong khoảng không. Nhờ ánh sáng Huỳnh thạch trong tay, có thể nhìn thấy Hướng Lan Huyên đang thi pháp mang theo bọn họ luồn lách xuyên qua các lối đi vẫn đang sụp đổ trong lòng đất, cảnh tượng nhìn thấy trong quá trình di chuyển khiến mấy người kinh tâm động phách.

Phía trước rõ ràng đã bị phong tỏa, nhưng Hướng Lan Huyên lại mang theo bọn họ đi tới thông suốt như không có gì trở ngại.

Những tảng đá ngăn chặn đường đi ào ào lật tung, dồn dập bay về phía Hướng Lan Huyên, khi tới gần thì giống như đụng phải một tầng che chắn vòm cung vô hình, chủ động tách ra thành hai dòng trên dưới và trượt qua, những khối đá lớn thì trực tiếp bị lực lượng vô hình nghiền ép nổ vỡ sau đó tách ra, tất cả đều trượt bay ra phía sau và rơi xuống chồng chất phía sau nhóm người.

Và không phải chỉ có giải tỏa thông đạo bị phong tỏa đơn giản như vậy, nương theo ánh sáng của Huỳnh thạch, bọn hắn còn có thể nhìn thấy phần lớn phía trên và hai bên thông đạo cũng đã sụp đổ. Hay nói cách khác, Hướng Lan Huyên không chỉ mở ra lại lối đi, mà trong quá trình rất nhanh đi tới này, kỳ thực nàng vẫn luôn một mực thi pháp chống đỡ xung quanh, tránh bị sụp đổ xuống.

Quay đầu nhìn lại là có thể nhìn thấy, những nơi bọn hắn vừa đi qua đang liên tục không ngừng sụp đổ xuống.

Mấy người cũng không biết đã đi được bao xa, dù sao, sau khi xông vào thông đạo chưa sụp đổ, bọn hắn lại tiếp tục bay nhanh một khoảng cách. Khi đi tới một không gian khá lớn, Hướng Lan Huyên mới vung tay áo lên, thả người xuống, dừng lại.

Xoay người nhìn lại hướng vừa đi tới, trong lòng mấy người Dữu Khánh vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Khi trong lòng đất sụp đổ, tốc độ ngọn núi trầm xuống, nói thì chậm, kỳ thực quá trình diễn ra rất nhanh, chỉ trong mấy cái nháy mắt, người của các thế lực đã thoát đi hết. Nói cách khác, tại trước khi Hướng Lan Huyên xuất thủ cứu giúp, bọn hắn phải trải qua nỗi kinh hồn sinh tử, nỗi sợ hãi và vùng vẫy trong tuyệt vọng dù chỉ chốc lát, nhưng sợ rằng cả đời này cũng không thể quên được.

Nguyên nhân chính là vì như thế, bọn hắn quay lại nhìn Hướng Lan Huyên, lòng biết ơn thực sự xuất phát từ tận đáy lòng.

Mấy sư huynh đệ thoáng chạm ánh mắt nhau, rồi ba người mặc y phục da thú đồng thời chắp tay khom người cảm tạ, "Cảm tạ Hướng Đại hành tẩu ra tay cứu giúp."

Hướng Chân thì đứng yên ở một bên, có vẻ không chút động lòng, dường như không có ý định cảm tạ Hướng Lan Huyên.

Mà Hướng Lan Huyên thì hồi lâu vẫn không có đáp lại. Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn, liền thấy đối phương đang như cười như không nhìn mình, không biết là có ý gì.

Hắn đang định cất lời, Hướng Lan Huyên đã nói, "Thực ra, nếu ta không cứu các ngươi, hẳn là sẽ có người khác cứu."

Mấy người quay mặt nhìn nhau, đều không hiểu được, Nam Trúc thử hỏi: "Không biết người Đại hành tẩu nói tới là ai?"

Hướng Lan Huyên hất hất cằm về phía Dữu Khánh, "Hắn biết rõ, ngươi hỏi hắn đi."

Mấy người cùng nhau đồng loạt nhìn về phía Dữu Khánh, còn Dữu Khánh thì vẻ mặt mờ mịt, Nam Trúc hỏi: "Lão Thập Ngũ, còn có người nào bọn ta không biết sao? Người nào vậy?"

"Không có a!" Dữu Khánh giang hai tay ra, rồi quay sang chắp tay thỉnh giáo Hướng Lan Huyên, "Không biết người Đại hành tẩu nói tới là ai, xin vui lòng nói rõ."

Hướng Lan Huyên vẻ mặt tiếu ý nồng đậm, "Bảo chủ Vạn Hoa bảo, Trì Bích Dao, không phải cô ta muốn dẫn ngươi đi nối lại tình xưa với đồ đệ của Lạc Vân Phinh sao? Tự nhiên là sẽ cứu ngươi."

"A! Người mà Đại hành tẩu nói tới chính là cô ta sao?" Nam Trúc cười ha hả, xua tay nói: "Đừng nói nữa, cô ta đã ném lại chúng ta, trực tiếp bỏ chạy rồi."

Hướng Lan Huyên có vẻ rất kinh ngạc, "Không thể nào, không phải cô ta luôn thể hiện sẽ bảo hộ các ngươi sao? Không phải cô ta đã nói sẽ bảo vệ các ngươi được an toàn sao?"

Nàng ta là đã biết rõ vẫn còn cố hỏi, thực ra, phía sau chuyện Trì Bích Dao lúc đó không thể mang theo mấy người thoát thân, tình thế nguy cấp tất nhiên là nguyên nhân trọng yếu, nhưng trên thực tế, còn có cả công lao âm thầm động tay động chân của nàng, là nàng nắm bắt thời cơ hành động, âm thầm tạo ra vụ sụp đổ đúng lúc để ngăn chặn Trì Bích Dao mang theo mấy người chạy trốn.

Nói chung, trong tình huống nguy cấp như vậy, Trì Bích Dao chỉ cần vẫn mang theo bọn hắn, nàng ta sẽ âm thầm cản tay.

Ai bảo Trì Bích Dao ở bên ngoài lớn tiếng trâng tráo, làm ra vẻ muốn giúp cho người khác hoàn thành chuyện tốt, lại còn lấy Địa sư ra để chèn ép nàng. Nàng biết rõ tâm ý của Địa sư và hoàng hậu Ân quốc thì thế nào chứ, không dám làm gì công khai, nhưng chẳng lẽ còn không dám âm thầm động tay động chân sao?

Nàng không quen nhìn kiểu thích xen vào việc người khác của Trì Bích Dao, nàng muốn nhìn xem Trì Bích Dao lấy bản lĩnh đâu ra để xen vào việc của người khác.

Nàng chính là muốn tạo ra tình thế nguy cấp, dùng hoàn cảnh hung hiểm để thử thách lòng người, để cho đám người Dữu Khánh thấy rõ bộ mặt thật của ả tiện nhân Trì Bích Dao thích xen vào việc của người khác kia, để cho đám người Dữu Khánh biết, nghe theo Trì Bích Dao thì có ích lợi gì hay không.

Nào ngờ Trì Bích Dao ngay lần đầu đã không chịu nổi thử thách, mới vừa gặp khó khăn liền lập tức bỏ mặc bọn hắn, bỏ chạy trước.

Nam Trúc nghe vậy thì than thở: "Đại hành tẩu, có lẽ ngài không nhìn thấy." Gã lắc đầu, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Dữu Khánh cũng khoát tay áo, hắn vốn nghĩ rằng đồng ý việc Chung Nhược Thần sẽ có thêm một phần bảo đảm an toàn, nhưng rốt cuộc phần bảo đảm an toàn này thực sự có chút mong manh, phần tôn nghiêm bị mất đi đó quả thực không có giá trị, hắn ít nhiều có phần bối rối nói: "Đại hành tẩu, không nói việc này nữa. Nói một cách công bằng, người ta cũng không có làm gì sai."

Quả thực cũng trách không được người ta cái gì, mọi người đều là người lăn lộn trên giang hồ, người ta chỉ là vì sự an toàn của chính mình, không phải là một lỗi gì lớn.

Hướng Lan Huyên ngoài cười nhưng trong không cười, cất tiếng cười khẽ, "Đúng vậy, dù sao người ta cũng là muốn tác hợp cho ngươi một xinh đẹp thiếu nữ, chết vì người đẹp thành quỷ cũng phong lưu, ngay cả sinh tử của mình còn không tính, người ta có làm gì sai đâu chứ. Thám Hoa lang học hành nhiều, đọc sách nhiều, quả nhiên là người biết thương hương tiếc ngọc."

Dữu Khánh có chút không nói nên lời, rốt cuộc là chuyện gì chứ, tại sao lại liên quan đến chuyện học hành sách vở nữa rồi, hắn vừa định hỏi vặn lại, nếu mình không cho qua, không xóa bỏ thì cũng có thể làm được gì Trì Bích Dao chứ?

Kết quả là Hướng Lan Huyên không tiếp tục tuy vấn chuyện này, ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hướng Chân đang đứng

yên bất động, không vui hỏi: "Thế nào? Ngươi không nên cảm tạ ân cứu mạng của ta sao?"

Hướng Chân bình tĩnh nói: "Sở dĩ chúng ta gặp nguy hiểm, là vì có sự thúc đẩy của ngươi."

Vừa nghe nói như vậy, Hướng Lan Huyên lập tức xù lông, nhướng mày cau mi, ánh mắt lạnh lùng, mắt lộ sát cơ.

Chương 1140: Sau vụ sụp đổ (2)

Vừa nhìn thấy bộ dạng đó của nàng ta, mấy người Dữu Khánh vô cùng lo sợ, bọn hắn đều biết rằng nữ nhân này là một kẻ tiếu lí tàng đao, có thể lăn lộn trong Tu hành giới đến nước này, không biết đã trải qua bao nhiêu lần trong tinh phong huyết vũ, đâu phải là loại lương thiện gì, bọn hắn từng tận mắt chứng kiến nàng động một chút là sát nhân diệt khẩu, chính là một kẻ giết người không chớp mắt.

"Làm càn! Nếu không có Đại hành tẩu cứu ngươi, bây giờ ngươi còn có tư cách đứng ở nơi này nói xằng nói bậy sao? Người ta có ân cứu mạng, ngươi không nghĩ đến chuyện báo đáp, còn đứng đó chỉ trích người ta. Ngươi còn là người sao?"

Nam Trúc là người đầu tiên giậm chân giận dữ, giọng điệu kịch liệt, biểu cảm méo mó, mặt mày đỏ bừng.

Gã vừa dứt lời, Dữu Khánh lập tức hùa theo. Hắn chỉ vào mũi Hướng Chân, chửi ầm lên, "Hướng Chân, không nghĩ tới ngươi lại là loại vong ân phụ nghĩa như thế, uổng cho ngươi cũng mang họ 'Hướng', sao có thể không có nhân tính như vậy? Người ta nói, ân một giọt nước báo đáp gấp bội, huống chi là ân cứu mạng. Đại hành tẩu thúc đẩy chúng ta xuống đây, không phải muốn hại chúng ta, mà là

muốn bảo hộ chúng ta. Sự thật rõ ra đó, mắt ngươi mù hay sao mà không nhìn thấy?”

Ngoài miệng mắng gã ta kiểu này, trong lòng cũng đang mắng gã ngốc này kiểu khác. Tên Hướng Chân này chỉ biết nói lời thật. Mấy sư huynh đệ bọn hắn làm sao không biết sở dĩ phải đi xuống dưới gặp nạn là có Hướng Lan Huyên thúc đẩy, nhưng điều đó có thể nói ra sao? Lúc này là thời điểm để đắc tội ngươi ta ư? Người đánh thắng được người ta hay là có năng lực tự bảo vệ mình trước mặt người ta chứ? Cho dù ngươi không mong chờ người ta mang chúng ta đi ra ngoài thì cũng không thể chọc người ta tức giận để tìm chết nha.

Mục Ngạo Thiết cũng nghiêm khắc khiển trách gã ta một tiếng, “Lòng lang dạ sói!”

Bởi vì biết rõ Hướng Lan Huyên tâm ngoan thủ lạt cỡ nào, đối mặt với nữ nhân không từ thủ đoạn này, phản ứng của ba sư huynh đệ đều tương tự nhau, vừa là giúp Hướng Lan Huyên trút giận, xoa dịu cơn giận của người ta nhằm bảo vệ Hướng Chân, cũng là đang phân rõ giới tuyến với Hướng Chân, nếu như người ta thực sự muốn hạ sát thủ, chỉ mong đừng có liên lụy đến bọn hắn.

“…” Hướng Chân bị mắng có chút sững sờ, gã không ngờ rằng một câu nói của mình lại khiến cho ba người phản ứng mạnh như vậy.

Dữu Khánh lại đưa tay kéo kéo gã ta, giận dữ: “Còn không mau xin lỗi Hướng Đại hành tẩu?”

Hướng Chân trầm mặc một hồi, rồi mới chắp tay khom người, sửa lại lời nói: “Đa tạ Đại hành tẩu ra tay cứu giúp.”

“Hừ!” Hướng Lan Huyên cười lạnh một tiếng, liếc nhìn ba sư huynh đệ một cái, “Theo ta được biết, các ngươi và hắn không tiếp xúc nhiều, các ngươi xác định người này thật sự đáng tin sao? Hắn biết được quá nhiều chuyện không nên biết, bây giờ trong lòng đất xảy ra biến cố như vậy, thiếu đi một người cũng là chuyện bình thường.

Ta không rõ ràng lắm chuyện giữa các ngươi, nhưng tóm lại, chính các ngươi tự suy nghĩ cho rõ ràng, nếu là quan hệ không quá quan trọng thì không nên có lòng dạ đàn bà, thành thật lui đi."

Ngụ ý là, nàng có thể lấy mạng Hướng Chân thay bọn hắn.

Hướng Chân nghe vậy rất bình tĩnh, giống như chuyện không liên quan đến mình.

Hướng Lan Huyên nhạy bén nắm bắt được cảnh này, biểu hiện đó cho thấy không phải chắc chắn rằng mấy người Thám Hoa lang sẽ không bán đứng hắn, thì chính là có nắm chắc ứng đối được.

Mấy sư huynh đệ rất do dự, có đôi khi bọn hắn muốn để cho Hướng Chân đi chịu chết, cũng cảm thấy Hướng Chân chết rồi sẽ bớt được chút phiền toái, nhưng khi thật sự đến thời điểm có thể một lời quyết định sinh tử của Hướng Chân, bọn hắn lại khó có thể đưa ra quyết định.

Dữu Khánh không biết Hướng Lan Huyên có phải thật sự giao quyền quyết định sinh tử của Hướng Chân cho bọn hắn hay không, sau một lúc do dự, hắn nói, "Hắn cũng từng cứu mạng chúng ta."

Hướng Lan Huyên nghe vậy chỉ hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi…

Bên trong một không gian ở sâu dưới lòng đất, Trì Bích Dao cầm Huỳnh thạch xoay người lại, nhìn nơi sụp đổ, "Ai!" Thở dài thườn thượt.

Theo cô ta thấy, trong tình huống như vậy, đám người Dữu Khánh chết chắc rồi.

Tài tử đệ nhất thiên hạ, thiên chi kiêu tử của một thế hệ, không ngờ tới lại bỏ mạng lại nơi này, cô ta cảm thấy tiếc nuối, sau khi rời khỏi đây cũng không biết nên giải thích như thế nào với Chung Nhược Thần.

Nhưng có một điểm cô ta có thể chắc chắn, Địa Mẫu sẽ không trách cô ta bởi vì một chuyện xảy ra đột ngột như vậy.

"Thường đi dọc bờ sông, khó tránh khỏi ướt giày, muốn trách thì trách ngươi không nên tham gia náo nhiệt lung tung, kiếp sau làm người cẩn thận chút đi."

Sau khi đối diện với hang động tối om lẩm bẩm một hồi, cô ta ổn định lại tâm trạng, xoay người đánh giá hoàn cảnh xung quanh rồi tiếp tục dò xét đi tới trước…

Trong một không gian rộng lớn dưới lòng đất, Phượng Kim Kỳ, Ô Ô cùng Thiên Vũ xách theo Nhất Chi Hoa mau chóng lao vọt vào, rồi lần lượt dừng lại.

Xung quanh Phượng Kim Kỳ có một vòng kim hoàn chậm rãi xoay quanh chiếu sáng, đó là nguồn sáng chói sáng nhất trong bóng tối này, trong tay Ô Ô và Thiên Vũ đều có cầm Huỳnh thạch để chiếu sáng, mấy người quan sát không gian xung quanh, tiếp đó nghiêng tai lắng nghe một hồi, xác định động tĩnh sụp đổ hẳn là đã hoàn toàn dừng lại.

"Những người khác không có thể kịp thời đuổi theo e rằng đã gặp nguy hiểm." Phượng Kim Kỳ buông tiếng thở dài.

Ô Ô: "Hướng Lan Huyên và Trì Bích Dao thì chưa chắc, còn mấy người Thám Hoa lang kia thì có lẽ quá sức."

Thiên Vũ không biểu hiện gì, xoay người, cưỡng ép Nhất Chi Hoa tiếp tục tiến tới trước.

Phượng Kim Kỳ và Ô Ô quay đầu lại nhìn một cái, sau đó cũng đuổi theo. Tài tử đệ nhất thiên hạ gì đó, ở trong mắt bọn họ chỉ là một vật trang trí, cùng lắm thì đó là một vật trang trí khá lớn, tương đối gây chú ý mà thôi, cái chết của hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể đổi lấy một tiếng cảm khái tiếc nuối của bọn họ, còn chưa đủ để khiến bọn họ phải canh cánh trong lòng, thương tiếc vô tận.

Sau một trận sụp đổ, ở chỗ sâu trong lòng đất dường như đã hoàn toàn thanh tĩnh, không còn thấy Phệ Linh hào quấy rầy.

Tiếp tục rẽ qua rẽ lại tiến sâu vào trong lòng đất một hồi lâu, khi rẽ qua một cái đường cong, bọn họ đột nhiên nhìn thấy phía trước có ánh sáng xanh nhạt xuất hiện.

Không phải chỉ là những đốm nhỏ điểm điểm rải rác, mà là một vùng sáng rực rỡ.

Mấy người nhanh chóng tiến tới phía trước, khi đi đến phần cuối vùng sáng, ngay lập tức vẻ mặt tất cả đều đầy kinh ngạc.

Hiện ra tại trước mắt bọn họ là một cái hẻm núi nho nhỏ trong lòng đất, trong đó tích tụ lượng lớn hạt gì đó màu lam nhạt có chứa linh khí, chồng chất như núi ở trong hẻm núi, tỏa ra hào quang rực rỡ khiến bọn họ có cảm giác như đang ở trong một hải dương màu lam nhạt.

Trong không khí tràn đầy một mùi thơm đặc biệt.

Ánh mắt mấy người nhanh chóng tập trung vào một cây cột đá ở bên trong hẻm núi, trên đó có khắc hai cái chữ hoa "Thiên tuyền", tại trong một cái rãnh phía dưới cột đá có tụ tập một vũng chất lỏng màu xanh ngọc bắt mắt, tỏa ra hào quang óng ánh.

Chương 1141: Tiên tuyền (1)

Không gian trong lòng đất tràn ngập ánh sáng lam nhạt xán lạn đẹp đến mức hư ảo, một vũng nước ánh sáng màu xanh ngọc giống như là một viên ngọc lục bảo điểm xuyết trong đó, cảnh tượng tựa như mộng ảo.

Mọi người đã không còn chú ý đến những thứ khác, trong mắt họ chỉ có một vũng nước xanh ngọc kia.

Bị xách tại trên tay Thiên Vũ, Nhất Chi Hoa lộ ra nửa khuôn mặt từ phía sau ống tay áo, lặng lẽ quan sát biểu cảm và phản ứng của mấy người, rồi đột nhiên nó bị kéo đi, bị Thiên Vũ xách theo bay đi. Ánh mắt của Ô Ô và Phượng Kim Kỳ cùng dõi theo, rồi bọn họ cũng nhanh chóng bay đi theo.

Mấy người không quan tâm gì nữa, bay thẳng vào trong hẻm núi, hạ xuống trước cây cột đá kia.

Sau khi hạ xuống, bọn họ nhìn nhìn đôi chân bị trũng xuống, phát hiện thấy giống như mình đang đạp trên một đống cát, không biết những hạt xanh lam nhạt chứa đựng linh khí này rốt cuộc là thứ gì, vì sao lại chồng chất như núi tại chỗ này.

Tại khoảng thời gian lúc trước, vấn đề này có thể là một vấn đề, nhưng vào lúc này, bọn họ không quan tâm tới nữa.

Bọn họ có thể bất chấp tất cả, thậm chí còn không thèm quan sát hoàn cảnh nơi đây xem có ẩn giấu nguy hiểm gì hay không, rất sợ mình bị chậm hơn người khác một bước, gấp gáp nhảy xuống, ngoại trừ vũng tiên tuyền kia ra, giờ phút này, ở trong mắt bọn họ không còn thứ gì khác nữa.

Điều duy nhất có thể khiến cho cả ba bọn họ lo ngại chính là sự lo ngại lẫn nhau.

Bởi vì vũng nước được gọi là tiên tuyền đó thực sự quá ít, chỉ có một chút ở trong một cái hõm tương tự cối đá tự nhiên phía dưới thạch trụ, lượng nước suối ước chừng chỉ nhiều hơn chậu rửa mặt một chút. Tắm rửa tiên tuyền ư? Một người tắm còn không đủ, nếu cả ba người đều tắm, làm sao tắm được chứ?

Ba người bọn họ cảm thấy may mắn vì hai nữa nhân Hướng Lan Huyên và Trì Bích Dao kia không cùng đi theo, nếu không, sẽ càng khó để phân chia.

Thiên Vũ thúc tay vào Nhất Chi Hoa, chất vấn: "Đây là vũng tiên tuyền đó sao?"

Hỏi xong liền cảm thấy mình đã hỏi thừa, cảm thấy câu hỏi này của mình quá vô ích.

Quả nhiên, Nhất Chi Hoa lắc đầu đáp: "Tiểu yêu cũng chưa từng nhìn thấy, không biết có phải hay không. Nhưng tiểu yêu nguyện giúp chư vị cao nhân do xét thật giả trước."

Lúc này, lão yêu bà đã buông ống tay áo luôn che che giấu giấu xuống, ánh mắt nhìn về phía tiên tuyền tràn đầy vẻ thèm muốn.

Thiên Vũ vừa nhìn thấy bộ dạng thèm thuồng của nó thì phát cáu, trực tiếp phất tay vứt lão yêu bà vào trong đống hạt màu lam nhạt ở phía sau, bùm, đống hạt bắn tung tóe.

Ý tứ rất đơn giản, không có chuyện của ngươi?

Một thứ quý giá như vậy, và chỉ có một chút như thế, lại đến lượt ngươi lãng phí hay sao?

Nếu như đã tìm được tiên tuyền, nghĩa là dùng xong rồi thì có thể vứt bỏ, bây giờ không có trực tiếp giết chết diệt khẩu đã là khai ân.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là tạm thời chưa giết mà thôi, còn về sau có giết hay không thì phải nhìn xem tình huống như thế nào.

Ô Ô hỏi Phượng Kim Kỳ, "Phượng huynh, nếu đây thực sự là tiên tuyền, vậy thứ này rốt cuộc là uống, hay là tắm?"

Phượng Kim Kỳ ngập ngừng, ông ta cũng không rõ ràng lắm. Lúc này, Nhất Chi Hoa ở phía sau mấy người lại chen vào nói: "Không thể uống, tiểu yêu đã sớm nghe nói, nó dùng để tắm rửa tẩy thân."

Một câu nói đó khiến cho bầu không khí giữa ba người trở nên trầm trọng, nếu như là dùng để uống, vậy thì số lượng như vậy cũng đủ

nhiều cho mọi người chia nhau, cũng đủ cho mọi người uống no một trận, nhưng nếu là để tắm rửa thì quá ít, nhiều nhất chỉ đủ để ba người thoa lên thân thể, mà bản thể của hai vị Yêu tu lại không nhỏ.

Gặp phải loại tình huống này, tự nhiên là người nào có thực lực cao nhất, người đó chiếm được.

Nhưng vấn đề lớn nhất hiện tại là, với thực lực của ba người bọn họ, một khi ra tay đánh nhau, đúng là có thể phân rõ biệt cao thấp, nhưng chênh lệch thực lực không tới mức độ đặc biệt quá xa. Đừng nói là người của Thiên Lưu sơn ghê gớm như thế nào, nếu thật sự luận về thực lực cá nhân, tộc trưởng Phượng tộc cũng không phải kẻ ăn chay, cũng là người có số má trong cảnh giới Cao Huyền.

Tranh đoạt đến khi đỏ mắt, ta không chiếm được, cũng đủ để làm cho mọi người đều đừng nghĩ lấy được gì tốt.

Ba người đắn đo e ngại lẫn nhau, mỗi người đều có ý nghĩ riêng, một lúc sau, Phượng Kim Kỳ lên tiếng, "Nơi này là Thánh địa của Phượng tộc ta."

Thiên Vũ lập tức tiếp lời: "Ngươi thử gọi nó một tiếng, xem nó có nghe lời hay không."

Phượng Kim Kỳ không có phản ứng gì nhiều, tiếp tục bình tĩnh nói: "Hồi đó ta không biết trời cao đất rộng, thách thức Phán quan, chịu đựng một kích của hắn, sinh cơ thân thể suy yếu. Các ngươi chắc hẳn cũng biết, ta thực sự rất cần dùng tiên tuyền để loại bỏ sự hành hạ về thể xác."

Rất rõ ràng, tộc trưởng Phượng tộc vốn bình thường phủ tấm da thú lim dim ngủ cả ngày, tựa như không quan tâm đến bất cứ điều gì, bây giờ đã không thể không quan tâm, dục vọng đã bị đốt cháy lên, không thể bình tĩnh được nữa.

Ô Ô: "Điều đó có liên quan gì với chúng ta?"

Phượng Kim Kỳ: "Lúc trước các ngươi bị Phệ Linh hào tấn công, ta đã cứu mạng các ngươi."

Thiên Vũ: "Phượng huynh, không ai cầu ngươi cứu, cũng không phải vì ngươi có lòng hảo tâm muốn cứu chúng ta, ngươi nói những lời này không có bất kỳ ý nghĩa gì." Hắn nhìn về phía Ô Ô, "Nhị ca, ta bảo vệ tiên tuyền, hắn không phải là đối thủ của ngươi."

Ý tứ rất đơn giản, nói Ô Ô giải quyết Phượng Kim Kỳ đi.

Phượng Kim Kỳ thần sắc căng thẳng, hừ lạnh nói: "Không có Đinh Giáp Thanh ở đây, ngươi cho rằng chúng ta sợ các ngươi hay sao?"

Ô Ô không có nghe theo đề nghị của lão Tam, mà đưa ra ý kiến riêng của mình, "Không cần phải ngọc thạch câu phần, mọi người đều có thể nhận được lợi ích mới là kết quả tốt nhất. Nếu đã là tuyền, vậy thì nó còn sẽ tuôn ra, chỉ cần có thể xác định kết quả này, đơn giản chỉ là vấn đề người nào dùng trước người nào sử dụng sau, hoặc là đợi cho nước suối đầy lại, rồi lần lượt chia đều cho đến khi mọi người đều có đủ số lượng, như vậy chẳng phải được rồi sao?"

Phượng Kim Kỳ trầm mặc một hồi, nhượng bộ nói: "Có thể."

Thiên Vũ suy nghĩ một chút, "Nên chia đều trước đi."

Không ai phản đối, vì vậy ba người đồng thời cách không xuất thủ chụp tới, phần chất lỏng màu xanh ngọc ở trong chiếc cối đá kia được bọn họ hữu hảo chia ra thành ba phần như nhau, biến thành ba khối cầu chất lỏng màu xanh ngọc bay đến trước mặt ba người.

Ô Ô bỗng giơ vuốt cách không chụp về phía cột đá, lấy ra một khối đá cùng chất liệu với cối đá, lăng không thi pháp cắt gọt, chẳng mấy chốc liền chế tạo ra bình bằng đá, gã thả khối chất lỏng xanh ngọc đó vào trong.

Thiên Vũ và Phượng Kim Kỳ thấy vậy thì học theo.

Bọn họ cầm bình đá vào trong tay, sau đó ba người tiến đến trước cối đá, quan sát, phát hiện thấy dưới đáy hình như lại có tích tụ một chút chất lỏng, cũng không biết là từ bên dưới tuôn lên, hay là phần còn sót lại trên vách đá chảy xuống.

Trong lúc ba người đang kiên nhẫn quan sát và chờ đợi, Thiên Vũ đột nhiên ý thức được cái gì đó, y bất chợt quay đầu lại nhìn, phát hiện thấy lão yêu bà Nhất Chi Hoa bị y ném ra nằm trên đống hạt màu lam nhạt lúc này đã không thấy đâu nữa.

Y lắc mình lướt đến trên đống hạt, thi pháp lật tung một vùng lớn đống hạt lên, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Nhất Chi Hoa ở đâu, hiển nhiên, nó đã nhân cơ hội bọn họ đang tập trung phân chia tiên tuyền để chạy thoát.

Ô Ô: "Nó vậy mà lại có thể im lặng không một tiếng động chạy thoát ngay phía dưới mí mắt chúng ta. Tên tiểu yêu này coi như có chút bản lĩnh."

Phượng Kim Kỳ trấn an một câu, "Quên đi, chạy cũng đã chạy rồi, còn có thể làm gì nữa."

Thiên Vũ: "Bản thân tên tiểu yêu đó thì không có gì đáng ngại, chỉ sợ nó đi ra ngoài nói lung tung. Quỷ mới biết rõ bên trong tiên phủ này còn tồn tại thứ gì, hơn nữa, vị Đại tộc trưởng của các ngươi cũng đã tiến vào. Nếu kinh động đến vị 'Tri Linh đại thánh' đó thì thật phiền phức. Nếu biết sớm, ta nên làm thịt nó trước cho rồi."

Cho dù bọn họ thu được tiên tuyền, sau đó có được trường sinh, nhưng không có nghĩa là bọn họ đạt được tăng trưởng về mặt tu vi và thực lực, ngoại lực cường đại vẫn có thể làm gián đoạn quá trình trường sinh của bọn họ.

Nghe y nói như thế, Phượng Kim Kỳ và Ô Ô cũng trở nên thận trọng, cả hai đều lướt đến, hỗ trợ y lục soát lại lần nữa. Kết quả vẫn không

tìm được, bọn họ đều cảm nhận sâu sắc vừa rồi quả thực đã quá bất cẩn.

Chương 1142: Tiên tuyền (2)

Bọn họ cũng không nghĩ tới, một lão yêu bà trông nhát gan như vậy, với một chút tu vi như vậy mà lại dám chạy trốn ngay dưới mí mắt bọn họ.

Ngay cả Phượng Kim Kỳ cũng không thể không cất lời cảm thán, "Bộ dạng rất nhát gan của lão yêu bà đó, thật là có tính lừa dối."

Như lời ông ta đã nói lúc trước, chuyện đã xảy ra rồi, không thể làm gì được nữa, mà bọn họ lại không nỡ rời khỏi nơi này, nên chỉ có thể tiếp tục chờ đợi…

Ở sâu trong lòng đất tối tăm, Trì Bích Dao lẻ loi một mình tay cầm một chút ánh sáng tiến về phía trước. Cô ta không chỉ không nghĩ cách đi ra ngoài, trái lại còn tiếp tục một mình tiến sâu hơn vào trong lòng đất để tìm kiếm.

Cô ta cho rằng, nếu như tiên tuyền ở tại phía dưới, tình trạng thông đạo trong lòng đất này rất phức tạp, bên kia nhiều hơn mấy người chưa chắc đã có thể tìm được trước, một mình cô ta cũng chưa hẳn sẽ tìm ra sau, dù sao mọi người đều không biết gì về tình hình trong lòng đất này, nhiều khả năng cần phải dựa vào vận may.

Cho nên, cô ta không có khả năng dễ dàng từ bỏ.

Bỗng nhiên, vành tai cô ta khẽ nhúc nhích, dường như nghe được một chút tiếng bước chân vụn vặt, cô ta lật tay che giấu ánh sáng Huỳnh thạch cầm trên tay, trong nháy mắt, tất cả ánh sáng trước mặt biến mất, cô ta thi pháp dò đường, lần mò tiến dần về phía phát ra tiếng bước chân.

Khi đi đến một chỗ ngã giao, cô ta áp sát người giấu mình tại bên vách đá, bởi vì tiếng bước chân đã đến rất gần.

Rất nhanh, có một chút ánh sáng nhàn nhạt xuất hiện, một bóng người nâng một ít hạt phát ra ánh sáng xanh lam nhạt trong lòng bàn tay để rọi sáng, nương theo ánh sáng nhạt đó, Trì Bích Dao nhìn thấy được khuôn mặt người đi đến và cũng rất dễ dàng nhận ra được, đó chính là lão yêu bà Nhất Chi Hoa.

Trì Bích Dao đang cảm thấy ngạc nhiên, lão yêu bà này không phải đã bị Thiên Vũ bắt theo ư, tại sao lại xuất hiện tại nơi này, chợt thấy lão yêu bà đứng tại ngã rẽ mấp máy mũi ngửi ngửi hai bên như tìm kiếm gì đó, cuối cùng lẩm bẩm một câu, "Phía bên này, tiên khí phía bên này."

Nói xong liền cất bước tiếp tục đi theo con đường bên phải.

Vốn định chờ cho lão yêu bà xông tới trước mặt, hoặc mình ra tay bắt lại thẩm vấn, hỏi xem tình hình, Trì Bích Dao nghe vậy thì dừng lại, không có đánh rắn động cỏ, mà lặng lẽ đi theo phía sau.

Sau khi đi được một lúc, cuối cùng phía trước xuất hiện một vùng ánh sáng màu lam nhạt xán lạn, tâm tình của lão yêu bà Nhất Chi Hoa trở nên kích động, nhanh chóng xông đến.

Chẳng mấy chốc, lão yêu bà đã xông tới một chỗ có khung cảnh tương tự như chỗ mấy người Thiên Vũ xông vào, trong khe rãnh chất đầy như núi những hạt cát màu lam nhạt chứa đựng linh khí, và cũng có hai chữ "Thiên tuyền", nhưng ở đây, hai chữ đó được khắc ở trên vách đá.

Trong lỗ lõm như cái cối ở dưới vách đá cũng có một vũng chất lỏng tỏa áng sáng xanh ngọc.

Nhất Chi Hoa lắc mình bay xuống, như điên cuồng mà vội vã lao đến trước cối đá, nhìn vũng chất lỏng xanh ngọc đó, kích động đến mức trực tiếp quỳ gối xuống trước mặt nó, giơ cao cánh tay, khóc rống

lên: "Tìm được rồi, tìm được rồi! Ta đã tìm được tiên tuyền! Lão thân thực sự có nằm mơ cũng nghĩ không ra a, đời này, ta lại có được cơ hội tiến vào sâu trong nơi được Phệ Linh hào thủ hộ. Trời ơi! Lão thân mới thực sự là người có được tiên duyên a."

Khóc một hồi xong, lão yêu bà lại kích động đứng lên, xắn hai tay áo, như thể sắp dùng hai tay bốc nước lên rửa mặt.

Đột nhiên, có tiếng cười nhạt truyền đến, "Ngươi suy nghĩ nhiều, đây không phải là tiên duyên của ngươi, bỏ đôi tay bẩn của ngươi ra đi."

Nhất Chi Hoa ngẩn người, quay nhìn lại, nhìn thấy Trì Bích Dao ở tại bên cạnh, đang tựa tiếu phi tiếu nhìn mình, tức thì giật mình, khẩn trương lui về phía sau mấy bước, lại nhấc tay áo lên che nửa khuôn mặt, "Ngươi ngươi ngươi, ngươi không phải đã bị sụp đổ chôn vùi rồi sao?"

Trì Bích Dao không để ý tới, ép hỏi: "Ngươi không phải đã bị tên gia hỏa mặc áo khoác đen bắt đi rồi sao? Tại sao lại xuất hiện một mình ở nơi này?"

Nhất Chi Hoa run giọng đáp: "Lòng đất sụp đổ quá dữ dội, bọn họ không quan tâm nổi ta, ném ta lại trong lúc hỗn loạn, chỉ lo bỏ chạy, tiểu yêu hơi tinh thông độn thuật, có thể luồn lách qua giữa các khe hở tảng đá chui qua."

Trì Bích Dao hỏi tiếp: "Người làm sao lại có biện pháp tìm được tới nơi này?"

Nhất Chi Hoa giấu mặt ở phía sau tay áo, lo lắng lắc đầu: "Tiểu yêu cũng không có biện pháp gì, chẳng qua là từng ngửi được tiên khí, có khắc sâu ấn tượng với tiên khí, trong lúc tình cờ lại ngửi được ở đây có tiên khí, cho nên lần theo mùi vị để tìm tới đây."

Trì Bích Dao nở nụ cười, hỏi: "Vậy thứ này rốt cuộc là uống, hay là tắm rửa?"

Nhất Chi Hoa; "Tiểu yêu nghe nói là dùng để tắm rửa."

Trì Bích Dao ngẩng đầu nhìn hai chữ "Thiên tuyền" khắc trên vách đá, lại quay nhìn vũng chất lỏng màu xanh ngọc trong cối đá, hai mắt lần nữa lấp lóe nét dị dạng, hỏi: "Đây là tiên tuyền sau khi tắm rửa có thể được trường sinh ư?"

Nhất Chi Hoa đột nhiên bỏ tay áo xuống, vội vàng áp sát vào cối đá và nói: "Không biết thật giả, e rằng tổn thương đến quý thể, cao nhân cứ để cho tiểu yêu tới thử trước một lần giúp ngài phân biệt thật giả."

"Cút ra!" Trì Bích Dao mắng một tiếng, trực tiếp vung tay áo quét nó bay ra ngoài mấy trượng, chỉ với số lượng cỡ chừng chậu rửa mặt ở trước mắt, làm sao có thể chia sẻ với người khác, đặc biệt còn là một con yêu quái như thế này.

Về phần thật giả, cô ta nhìn khung cảnh xán lạn, lung linh như mộng ảo nơi này, căn cứ vào tình huống sau khi bọn họ tiến vào tiên phủ này để phán đoán, chắc hẳn không có kẻ nào kịp tới lòng đất này để làm ra đồ giả như thế này.

Nhất Chi Hoa vừa lăn vừa bò đứng lên, có vẻ sợ đến quá sức, vâng vâng dạ dạ đáp lời mắng của đối phương, rồi định cút ra ngoài giữ mạng.

Nhưng Trì Bích Dao lạnh lùng quét mắt nhìn tới, làm sao có thể để cho nó bộc lộ tin tức, đột nhiên cách không đánh ra một chưởng.

Với tu vi của cô ta, Nhất Chi Hoa chỉ có cảnh giới Cao võ, làm sao có thể chống lại được, nó dùng hết toàn bộ tu vi cũng không thể ngăn cản được một kích.

Bụp! Nhất Chi Hoa không kịp phát ra bất kỳ một tiếng kêu thảm nào, tứ phân ngũ liệt ngay tại chỗ, rất nhanh liền hiện ra nguyên hình, biến thành một đám bụi gai tan nát thành mảnh nhỏ.

Nhất chiêu diệt sát xong, ánh mắt Trì Bích Dao quay trở lại chất lỏng tỏa sáng màu xanh ngọc trong cối đá, lúc này mới chân chính bộc lộ ra bộ dạng cực kỳ vui mừng, mừng đến run rẩy, không nghĩ tới mình lại có được cơ duyên lớn như vậy.

Tuy nhiên cô ta vẫn còn chưa đến mức hoàn toàn mất khống chế tâm tình, cô ta biết những người khác cũng đang tìm kiếm tiên tuyền, để lâu dài e rằng đêm dài lắm mộng.

Trước tiên, cô ta vươn ngón tay vào trong chất lỏng màu xanh ngọc, thử xem có điều gì khác thường hay không, khi cảm thấy không sao, cô ta lại rất nhanh quan sát xung quanh một vòng, sau đó nhanh chóng cởi bỏ quần áo, nhanh chóng cởi sạch không còn một mảnh, da trắng trẻo mịn màng như ngọc, cơ thể đầy đặn, với những đường cong nổi bật, vóc dáng thướt tha uyển chuyển, đáng tiếc không có ai thưởng thức cảnh xuân này, chỉ có tự cô ta tự khen chính mình.

Cô ta thi pháp khua tay vẫy một cái, chất lỏng xanh ngọc trong cối đá bay lên thành một dòng, giội xuống đỉnh đầu cô ta, rồi chảy xuôi xuống, rất nhanh liền hình thành một tầng mỏng manh, bao bọc cả người cô ta vào trong đó.

Thực sự là lượng tiên tuyền này có hạn, muốn tắm rửa thì đây là một biện pháp rất tốt.

Mà khi tiên tuyền đã bao phủ toàn thân cô ta, tại thời điểm cô ta hơi nhắm mắt cảm nhận, trong đống bụi gai cách ngoài mười trượng đột nhiên trồi lên một đám ánh sáng trắng, hiện ra lặng yên không một tiếng động, rồi lại lặng yên lóe lên biến mất tại trong đường đi tới.

Trì Bích Dao ở trong lớp chất lỏng bao phủ không hề phát hiện…

Một nơi khác ở sâu dưới lòng đất, đám người Dữu Khánh cũng đang tiếp tục tiến tới trước tìm kiếm, trên tay bọn hắn đều cầm Huỳnh thạch, chỉ có Hướng Lan Huyên khoanh tay đi tay không theo ở phía sau quan sát bọn họ.

Trong lúc đang đi tới, Hướng Lan Huyên đột nhiên vung tay áo tung ra một luồng kình phong phất tới mấy người phía trước.

Đám người Dữu Khánh lập tức quay đầu lại, nhìn nàng với vẻ mặt không hiểu.

Hướng Lan Huyên không nói gì, nhẹ nhàng đưa tay ra hiệu, biểu thị có người đang đến, ra dấu cho bọn hắn tắt ánh sáng trên tay.

Mấy người âm thầm rùng mình, nhanh chóng làm theo, rất nhanh, tất cả liền chìm vào trong bóng tối.

Hướng Lan Huyên thi pháp mang theo bọn họ nhẹ nhàng lướt đến kiểm tra.

Chương 1143: Đừng đụng vào (1)

Cả nhóm đi đến một không gian đột nhiên rộng rãi, Hướng Lan Huyên mang theo mấy người bay đến một chỗ lõm phía trên, ẩn nấp ở đó, âm thầm chờ đợi.

Dữu Khánh nhỏ giọng hỏi: "Là đám người Thiên Vũ sao?"

Hướng Lan Huyên: "Không giống tiếng bước chân của bọn họ. Đừng có ồn ào, đang đi về phía này."

Thể hiện cho hắn không nên hỏi nhiều, chỉ cần chờ đợi nhìn xem là được.

Không bao lâu sau, tiếng bước chân càng ngày càng rõ ràng, chủ yếu là bởi vì không gian dưới lòng đất này quá yên tĩnh, chỉ cần có một chút xíu âm thanh là rất dễ dàng để nghe được.

Theo sự xuất hiện của một đốm ánh sáng nhỏ màu lam nhạt, một bóng người từ cửa hàng đi ra, dựa vào chút ánh sáng đó, mấy người

không cần phải tập trung nhìn kỹ, liếc mắt liền nhận ra đó là lão yêu bà Nhất Chi Hoa bị Thiên Vũ bắt đi kia.

Mấy người theo dõi ở phía trên quay mặt nhìn nhau, Hướng Lan Huyên cũng chớp chớp mắt có phần kinh ngạc. Nhìn thấy lão yêu bà có vẻ đang tìm thứ gì đó, mọi người liền kiềm chế lại, không có hành động vội vàng.

Lão yêu bà hết nhìn đông tới nhìn tây, trên tay chỉ có một chút ánh sáng, không nhìn thấy được bao xa, chẳng mấy chốc lão yêu bà đã băng qua không gian rộng lớn này, đi vào trong lối đi phía đối diện.

Hướng Lan Huyên vốn định một mình đi theo nhìn xem, nhưng lo lắng đám gia hỏa bên cạnh xảy ra chuyện, nên quyết định thuận tay mang theo.

Một nhóm người chân không chạm đất, lơ lửng trôi đi giống như những bóng ma, lặng yên không một tiếng động bồng bềnh theo ở phía sau Nhất Chi Hoa, lại một lần nữa làm cho mấy người Dữu Khánh cảm nhận được cao thủ chân chính là như thế nào, đương nhiên, ngay cả là cao thủ cấp bậc tiên nhân chân chính bọn hắn cũng từng thấy qua.

Khi Nhất Chi Hoa đi tới một chỗ ngã rẽ thì nó lại dừng lại, ngửi ngửi và cất tiếng lẩm bẩm: "Tiên khí ở phía này, phía bên này."

Vừa nói vừa đi vào con đường bên trái, lẻ loi một mình, quần áo tả tơi, miệng lẩm bẩm.

Tiếp tục đi tới trước một hồi, cuối con đường phía trước xuất hiện vùng ánh sáng lam nhạt xán lạn, nó rõ ràng cực kỳ mong chờ, cất bước chạy về phía ánh sáng.

Sau khi xông vào khu vực ánh sáng, đây lại là một chỗ không gian trong lòng đất tràn ngập ánh sáng lam nhạt mộng ảo, tương tự như hai nơi xuất hiện lúc trước, trong hẻm núi cũng chồng chất như núi những đống cát màu lam nhạt tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trong đó cũng có hai chữ "Thiên tuyền", hai chữ này khắc trên một cái thạch đôn

thiên nhiên hình dạng bất quy tắc, và bên trong khe lõm trên đỉnh thạch đôn cũng có một vũng chất lỏng xanh ngọc rực rỡ.

Cảnh tượng diễn ra không có gì khác với lần trước nhìn thấy Thiên tuyền, Nhất Chi Hoa mừng như điên tung người nhảy vọt đến, chạy đến trước thạch đôn, đối diện với vũng chất lỏng xanh ngọc, kích động đến mức trực tiếp quỳ gối trước nó, giơ hai tay lên cao, khóc nói: "Đã tìm được rồi, ta đã tìm được rồi, ta đã tìm thấy tiên tuyền. Lão thân thực sự có nằm mơ cũng không ngờ được, ta vậy mà lại có cơ hội tiến vào sâu trong nơi Phệ Linh hào thủ hộ. Trời ơi! Lão thân mới thực sự là người có được tiên duyên a."

Khóc sướt mướt một hồi, nó lại bắt đầu kích động xắn hai tay áo, định nhúng tay vào trong chất lỏng màu xanh ngọc để sử dụng, nào ngờ bên tai lại truyền đến một tiếng "Bụp".

Lão yêu bà vừa quay đầu lại nhìn, còn chưa kịp thấy rõ là chuyện gì thì đã hét thảm lên một tiếng "A", rồi bay ra ngoài.

Nó đã bị đá bay.

Nam Trúc bay cước tung ra một cước, rơi xuống tại trước thạch đôn, nhìn chằm chằm Nhất Chi Hoa rơi xuống trên mặt đất, hung dữ nói: "Vật của Tiên gia, há là tiểu yêu như ngươi có thể mơ ước sao? Quả thực là không biết sống chết!"

Trừ Hướng Lan Huyên ra, mấy người còn lại đều phi thân rơi xuống tại trước thạch đôn, nhìn chất lỏng phát sáng trên đỉnh thạch đôn, hai mắt tỏa sáng.

Hướng Lan Huyên thì mặt đầy vẻ khó thể tin nổi, ngây người tại chỗ, có thể nói là kinh ngạc sửng sốt, chậm rãi quan sát không gian nơi đây, sau khi khôi phục lại tinh thần, nàng mới bay vọt đến bên cạnh mấy người, cùng nhau quan sát vũng tiên tuyền kia.

Nhất Chi Hoa ngã sõng soài trên mặt đất, run rẩy giơ tay áo che mặt lén nhìn mấy người, có vẻ rất sợ hãi.

Nam Trúc chất vấn, "Lão yêu bà, ngươi không phải đã bị Thiên Vũ bắt đi sao? Tại sao lại một mình chạy tới nơi này?"

Nhất Chi Hoa buồn bã nói: "Trong lòng đất bị sụp đổ rất dữ dội, bọn họ không quan tâm nổi đến ta, ném ta lại trong lúc hỗn loạn, chỉ lo tự mình chạy đi, tiểu yêu hơi tinh thông độn thuật, có thể luồn qua khe hở giữa những tảng đá để chui thoát ra ngoài."

Mấy người thoáng nhìn nhau, cảm thấy quả thực có khả năng này, mấy người bọn hắn cũng đã bị Trì Bích Dao vứt bỏ.

Dữu Khánh đưa ra nghi vấn tiếp theo, "Nhất Chi Hoa, ngươi lại biết được tiên tuyền ở nơi này sao?"

Nhất Chi Hoa vội vàng sợ hãi che mặt lại, "Không biết, không biết, tiểu yêu thật sự không biết. Chỉ là tiểu yêu từng có duyên ngửi được tiên khí, có ấn tượng khắc sâu đối với tiên khí. Vô tình lại ngửi thấy ở đây có tiên khí, lần theo mùi tìm kiếm thì đến đây."

"Tiên khí?" Dữu Khánh cau mày.

Nam Trúc cũng kỳ quái hỏi đồng bạn bên cạnh, "Tiên khí là thứ quỷ gì?"

Bọn hắn cũng là người từng gặp qua cấp bậc tiên nhân, cũng từng có dây dưa vớicấp bậc đó, nhưng thật sự không biết làm sao để ngửi được "Tiên khí".

Tuy nhiên, câu trả lời đó quả thực phù hợp với hành vi đánh hơi tìm đường của lão yêu bà, bọn hắn không biết, không có nghĩa là Yêu tu sinh sống tại nơi này cũng không biết.

Sau khi đại khái đã biết được là chuyện gì xảy ra, bọn hắn cũng không có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ nhiều về chuyện đó, đã dò hỏi được thông tin đại khái, sự chú ý của bọn hắn lại nhanh chóng quay trở lại vũng chất lỏng phát sáng xanh ngọc kia, một loại khát khao bức thiết khiến người ta khó thể bình tĩnh chậm rãi suy nghĩ

kỹ, bọn hắn thậm chí còn không rảnh quan tâm tới đống cát chứa đựng linh khí màu lam nhạt chất thành đống ở xung quanh.

Tiên tuyền ở trước mắt chính là hiện thực, đối mặt với hiện thực thì phải chấp nhận hiện thực. Nam Trúc ngửi ngửi chất lỏng màu xanh ngọc đó, gã ngửi thấy một mùi thơm, rồi bất chợt vung hai tay làm động tác ước lượng dung lượng bên trong chậu, lại quay nhìn mấy người tại đây, gãi gãi má nói: "Tắm rửa tiên tuyền, tắm rửa… Chỉ có ít như vậy, chúng ta nhiều người như vậy, chia như thế nào?"

Lời này đã nhắc nhở Dữu Khánh, hắn lặng lẽ quay đầu lại nhìn Hướng Lan Huyên đang lộ ra sự hưng phấn trong ánh mắt, thầm nghĩ, có vị này ở đây, còn chia cái rắm, người ta đồng ý chia sẻ với ngươi ư?

Chuyện này có liên quan đến ẩn tật trong cơ thể bọn hắn, hắn nhanh chóng nghĩ cách, để xem làm sao có thể thuyết phục được Hướng Lan Huyên.

Hướng Lan Huyên với ánh mắt lộ rõ sự hưng phấn, nhưng không đến mức không hề hỏi thật giả đã trực tiếp sử dụng, ít nhiều vẫn hỏi một câu nghi vấn, "Các ngươi xác định đây là tiên tuyền chứ?"

Xét về sự hiểu biết đối với tiên phủ, nàng tự nhận không thể so được với mấy người Dữu Khánh.

Nhất Chi Hoa ngã trên mặt đất lăn người đứng lên, vội vàng đi tới, "Tiểu yêu tình nguyện giúp chư vị cao nhân thử xem thật giả."

Đôi mắt toát ra vẻ cực kỳ khát vọng, nhưng trước mắt chợt hoa lên, Nam Trúc trực tiếp vung nắm đấm đánh ra, nện lên trên mặt lạo yêu bà.

Rầm! Nhất Chi Hoa bị một quyền hạ gục ngay tại chỗ.

Nam Trúc không có dễ dàng buông tha, đi tới lại nhấc chân tung mấy cú đá, vừa đá vừa mắng, "Nhát gan sợ chết, lại còn dám có

một bụng tâm tư. Ngươi cũng xứng khinh nhờn tiên tuyền ư? Ngươi xứng ư, xứng ư…”

Sở dĩ có một trận đánh dữ dội này là bởi vì có liên quan đến chiếc hắc hồ lô bên hông gã, đương nhiên cũng là đang bắt nạt kẻ yếu, gặp phải cường giả gã chỉ có thể nén giận. Bắt nạt kẻ yếu sợ hãi cường giả là bản tính của con người.

Nhìn thấy Nhất Chi Hoa bị đánh kêu gào thảm thiết, Dữu Khánh không có ý định ngăn cản, lúc trước hắn đã muốn giết chết Nhất Chi Hoa.

Hướng Lan Huyên chợt lên tiếng ngăn cản, nói: “Đủ rồi đó, giữ nó lại giúp chúng ta hiểu rõ tình hình nơi đây hữu dụng hơn.”

Lúc này Nam Trúc mới dừng tay lại, còn Nhất Chi Hoa miệng phun ra máu tươi xanh lục thì đã là hơi thở thoi thóp, trong ánh mắt vô lực của lão yêu bà nhìn về phía Nam Trúc rõ ràng có vẻ không hiểu, không biết vì sao người này lại không thân thiện với mình như thế.

Sự chú ý của mấy người lại rất nhanh tập trung vào vũng chất lỏng xanh ngọc kia.

Hướng Lan Huyên đảo mắt nhìn xung quanh rồi nói: “Theo lô gic, hoàn cảnh nơi này chắc hẳn không phải là tạm thời làm giả ra.”

Mục Ngạo Thiết đột nhiên tiến tới, “Để ta thử xem.”

Y duỗi một ngón tay tới, chậm rãi đưa vào trong chất lỏng màu xanh ngọc đó, không có ai phản đối hành động của y, ít nhất mấy người Dữu Khánh là sẽ không cho rằng y muốn chiếm lợi, hoặc ít nhất bọn hắn cảm thấy để cho y chiếm lấy chút lợi này cũng không phải là chuyện gì to tát, thái độ hoàn toàn khác hẳn đối với Nhất Chi Hoa.

Đương nhiên, cũng là vì bọn hắn không cho rằng sẽ có nguy hiểm gì, lý lẽ cũng giống như Hướng Lan Huyên đã nói, cảm thấy nơi này không thể là giả.

Đột nhiên, một tay từ phía sau vươn tới, có người tiến đến, một tay vỗ vỗ vào vai Mục Ngạo Thiết.

Chương 1144: Đừng đụng vào (2)

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn tới, phát hiện không phải là ai khác, chính là Hướng Chân, người vẫn luôn trầm mặc ở một bên, rõ ràng có thể thấy đó là động tác ngăn cản Mục Ngạo Thiết.

Mục Ngạo Thiết cũng quay đầu lại nhìn gã ta, đang dùng ánh mắt để dò hỏi gã có ý gì?

Tất cả mọi người đều muốn biết gã ta có ý gì, ngay cả Nhất Chi Hoa khóe miệng dính máu, nằm thoi thóp trên mặt đất cũng ngước đầu chờ đợi, nhìn chằm chằm phản ứng của Hướng Chân.

Hướng Chân khẽ lắc đầu với Mục Ngạo Thiết, giọng bình tĩnh và kiên định, "Đừng đụng vào, không nên đụng vào tiên tuyền này."

Vừa nghe lời nói này, Nhất Chi Hoa đột nhiên khẽ nhíu mắt, sau đó lại nhấc tay áo che mặt, chỉ để lộ ra một con mắt quan sát tình hình.

Mục Ngạo Thiết lập tức thu tay lại, xoay người nhìn gã ta, hỏi: "Vì sao?"

Hướng Chân nhìn quanh mọi người, biết rõ mọi người đều có nghi vấn như vậy, gã ta do dự một hồi, sau đó đưa tay đẩy Mục Ngạo Thiết ra, hất hất cằm ra hiệu về phía hai chữ "Thiên tuyền" trên thạch đôn, "Hai chữ này dường như vừa mới được khắc ra."

Hả? Mọi người đồng loạt chuyển dời ánh mắt nhìn tới, nhìn chằm chằm vào hai chữ đó, quan sát kĩ càng.

Không nhìn kĩ không biết, nhìn kĩ giật nảy mình, quả thực lộ ra khả nghi, vốn thích táy máy, Nam Trúc đưa tay sờ sờ vào trong vết lõm

của chữ viết, gã vậy mà còn sờ ra được bụi đá mới tạo ra, gã nhấc đầu ngón tay lên cho mọi người nhìn thấy, mọi người đều không nói nên lời.

Đừng nói là giả đã quá rõ ràng, ít nhất trong tình huống bình thường là khó có thể lừa gạt được bọn hắn, nhưng bọn hắn bị ma quỷ ám ảnh cho nên căn bản không có chú ý tới.

Hai chữ "Thiên tuyền" này là mới được khắc ra cho người ta nhìn, nói cách khác là cố ý làm ra cho bọn hắn thấy, vậy tiên tuyền này còn đáng tin được nữa sao? Còn có cả kẻ dẫn bọn hắn đến xem.

Một nhóm người trong nháy mắt liền tỉnh lại, dồn dập quay đầu nhìn chằm chằm vào Nhất Chi Hoa.

Nhất Chi Hoa cũng đang nhìn bọn hắn, trong ánh mắt có cảm giác như đang nhìn quái vật, cảm thấy mấy người này có chút không hợp với lẽ thường, đã đi đến nơi đây, không chỉ không tỏ ra muốn độc chiếm tiên tuyền thì thôi, vậy mà còn có thể bình tĩnh đi quan sát xem kiểu chữ thật hay giả.

Chợt nhận ra mọi người đều đang nhìn mình, nó mới ý thức được mình có chút thất thố, vội vàng rụt mặt lại giấu sau tay áo, thân thể run rẩy, run giọng nói: "Ta không biết, ta không biết gì cả."

"Không biết tổ tông nhà ngươi." Nam Trúc chửi ầm lên đồng thời đấm một quyền vào tay áo đang che mặt, sau đó túm tóc nó lên tung ra một trận tát tai dữ dội, "Đổ giả tạo mà ngươi còn ngửi ra được tiên khí. Để ta cho ngươi ngửi tiên khí, ta cho ngươi ngửi, ta cho ngươi ngửi…"

Trong tiếng gầm gừ, Nhất Chi Hoa tựa như chịu không nổi nữa, nó kêu gào thảm thiết: "Chư vị cao nhân, nếu như các ngươi cảm thấy là giả, cũng không mất mát gì, vậy thì nhường tiên tuyền giả này lại cho tiểu yêu đi."

Dữu Khánh nhấc tay ra hiệu cho Nam Trúc ngừng tay, sau đó nhìn chằm chằm bộ dạng vô cùng thê thảm của lão yêu bà, nói: "Nhất Chi Hoa, thành thật nói ra sự thật đi. Chúng ta có thể tha mạng cho ngươi. Nếu không chính là ngươi đang tìm cái chết."

Nhất Chi Hoa thảm thiết khóc rống lên, "Ta thật sự không biết gì cả a! Ta thực sự là ngửi mùi để tìm tới đây a! Chư vị cao nhân, thả tiểu yêu ra đi, tha cho tiểu yêu đi."

Dữu Khánh nhìn về phía Hướng Lan Huyên, nhìn thấy Hướng Lan Huyên đã thi pháp nâng khối chất lỏng màu xanh ngọc đó lên lơ lửng trong không trung, đến gần quan sát đáy cối đá, không nhìn thấy có nguồn suối, nhưng không dám xác định chất lỏng này có phải là theo năm tháng lâu dài từ trong đá thấm ra hay không, và cũng không dễ để xử lý chất lỏng màu xanh ngọc này, vì vậy nàng lại thi pháp trả về chỗ cũ.

Dữu Khánh quay đầu lại ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết.

Mục Ngạo Thiết lập tức nắm lấy cổ tay của Nhất Chi Hoa, tách một ngón tay của lão yêu bà ra, trực tiếp vặn gãy.

"A!" Nhất Chi Hoa cất lên tiếng hét thảm thiết thê lương.

Theo tiếng kêu gào thảm thiết của lão yêu bà, Mục Ngạo Thiết bẻ gãy từng ngón từng ngón tay của nó, thấy nó chết sống vẫn không chịu nhận, dưới sự ám chỉ của Dữu Khánh, y không chút do dự ra tay nặng hơn, vặn gãy từng cái tứ chi của nó, tiếng kêu cực kỳ thê thảm vang vọng trong không gian dưới lòng đất này.

Cách xử lý này chính là đang dần đẩy người đến cái chết, Dữu Khánh quả thực không định cho lão yêu bà này sống sót, nếu thú nhận thì thôi, không thú nhận thì nhân cơ hội này lấy mạng nó.

Trong tiếng gào thét, Nhất Chi Hoa lặp đi lặp lại rằng mình thực sự bị oan, thực sự không biết được gì, vân vân, nhưng nó không thể giành được bất kỳ sự thương xót nào.

Hướng Lan Huyên nhìn thấy, cau mày nhắc nhở một câu, "Giữ lão yêu bà này lại còn có tác dụng."

Dữu Khánh lập tức xoay người lại khuyên can nàng, "Đại hành tẩu, với bộ dạng nhát gan đó của nó, nếu bị tra tấn như vậy, cho dù là thật sự không biết, nó cũng sẽ vu oan giá họa, nhưng đến bây giờ nó vẫn chịu đựng thà chết không nhận, rất đáng khả nghi, giữ lại yêu này, ngài xác định còn có thể tin được lời của nó sao?"

Nghe nói như thế, nghĩ tới bộ dạng nhát gan sợ chết của Nhất Chi Hoa, so với cảnh trước mắt, quả thực rất đáng khả nghi.

"Nếu lời nó nói là thật, nơi đây không chỉ có một mình nó là Yêu tu, chúng ta có thể tìm kẻ khác để tìm hiểu tình huống, nếu như là nói dối, cứng đầu không nhận, cần gì phải khách khí." Dữu Khánh vừa thuyết phục, rồi lại nghiêng đầu ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết đừng có ngừng lại, tiếp tục đẩy tới chết.

Hướng Lan Huyên không khỏi trừng mắt liếc hắn, phát hiện thấy tên này thực sự tàn nhẫn vô tình, nhưng có khi lòng dạ cũng rất đàn bà.

Nhất Chi Hoa vẫn một mực thà chết không nhận, then chốt là trong lúc nhất thời nó không biên ra được lời nói dối hợp lý.

Bọn hắn cũng không cho nó có nhiều cơ hội để suy nghĩ, keng, kiếm quang ra khỏi vỏ, Nhất Chi Hoa theo tiếng ngã xuống đất.

Nhận thấy lão Thập Ngũ muốn đẩy lão yêu bà vào chỗ chết, Nam Trúc trực tiếp vung kiếm chém nó làm đôi.

Vừa chém ra hai nửa, tiếng kêu thảm thiết của Nhất Chi Hoa cuối cùng ngừng lại, thân thể tàn phế nằm trên mặt đất nhanh chóng hiện ra nguyên hình, biến thành một bụi gai cổ thụ tàn tạ sứt mẻ.

Nam Trúc phẫn nộ thu kiếm.

Hướng Lan Huyên nhướng mày hỏi, "Tại sao ta có cảm giác như các ngươi muốn nóng lòng diệt khẩu vậy chứ?"

Dữu Khánh cười khổ nói: "Đại hành tẩu nói lời này, chắc hẳn hắn hoàn toàn không biết gì về chúng ta, chúng ta có gì phải diệt khẩu? Nó thà chết không chịu nhận, lại không trông chờ nó giúp được gì, không cần lãng phí thời gian với nó, giữ lại cũng vô dụng."

Hướng Lan Huyên hừ một tiếng, không tiếp tục bám lấy việc đó, ánh mắt lại dán chặt vào hai chữ kia, đưa ra nghi vấn: "Nhất thời làm giả ra, ai làm? Trong số những người biết chuyện cùng đi với chúng ta, trong thời gian ngắn, không ai có năng lực làm ra khung cảnh huyền ảo quy mô như vậy ở trong lòng đất này. Nhất Chi Hoa biết chúng ta đi tìm tiên tuyền, nhưng phần lớn thời gian nó đều ở bên chúng ta, trong thời gian ngắn tách ra, nó có thể làm ra được cảnh tượng này ư?"

Nàng nhìn về phía Dữu Khánh, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm trọng, dựa vào kinh nghiệm của mình, nàng đưa ra phán đoán: "Kẻ có thể làm ra khung cảnh giả tạo này rất không đơn giản, có khả năng chúng ta đã bị đại phiền toái nào đó theo dõi rồi."

Dữu Khánh trầm mặc.

"Trước tiên thử xem thứ này đến cùng là cái gì."

Nam Trúc bỗng nhiên phá vỡ yên lặng, nhặt lên một phần thi thể của Nhất Chi Hoa trên mặt đất, trực tiếp chọc vào trong chất lỏng phát sáng màu xanh ngọc kia, khuấy khuấy, định khuấy lên nghiên cứu một chút.

Kết quả chưa khuấy được mấy cái, thì đã xảy ra chuyện, đoạn bụi gai mà gã đang cầm đó đột nhiên tỏa ra ánh sáng trắng, mọi người giật mình.

Ánh sáng trắng phóng ra nhanh chóng lơ lửng trên không, phát ra giọng nói ong ong tức giận của một người đàn ông, "Mập mạp chết

tiệt, sau này ta sẽ khiến ngươi uống cho đủ!”

Ngước đầu lên nhìn, Nam Trúc trợn mắt há mồm, nhìn bụi gai trong tay, đã ý thức được gì đó, đối phương có thể là định chờ cho bọn hắn rời đi rồi mới hiện thân, là không muốn để cho bọn hắn nhìn thấy, kết quả có thể là vì rất không thích chất lỏng màu xanh ngọc đó mà bị gã thuận tay ép nó xuất hiện, gã cất tiếng lẩm bẩm, “Cái quái gì thế này?”

Chương 1145: Ngứa (1)

Không ai có thể trả lời cho gã đó là thứ gì.

Bạch quang thấy đã bị bộc lộ, không có ý định ở lại nữa, cất một tiếng hừ lạnh rồi lóe lên.

Hướng Lan Huyên đang nhìn chằm chằm quan sát thấy vậy thì không chịu dễ dàng buông tha, nàng phất tay cách không chụp tới, một luồng pháp lực cường đại tràn ra, muốn khống chế nó lại.

Nhưng mà pháp lực bình thường hoàn toàn không thể hạn chế luồng bạch quang đó xuyên qua, chỉ thấy bạch quang lóe lên, không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy có thể ngăn cản được, nó rất dễ dàng lóe lên rồi biến mất, Hướng Lan Huyên cũng không cảm giác được có bất kỳ va chạm nào, nàng kinh ngạc nhìn theo.

Hiện trường yên tĩnh một lúc, sau đó nàng cũng nhịn không được quay đầu lại nhìn đám người Dữu Khánh dò hỏi, “Đó là thứ gì?”

Dù sao mấy người này thường có tiến vào tiên phủ.

Dữu Khánh nhún vai, giang ra hai tay, tỏ ý không biết.

Hướng Lan Huyên nghĩ lại thấy cũng đúng, nếu như bọn hắn biết được, thì đã không xảy ra tình huống như thế.

Nam Trúc nhìn "Thi thể" Nhất Chi Hoa trong tay mình, cất tiếng lẩm bẩm tự nói, "Vận may của ta tốt như vậy sao?"

Chính gã cũng không nghĩ tới, chỉ tùy tiện nhặt lên một cành bụi gai, lại trùng hợp là cành có ẩn giấu thứ khác, gã cảm thấy dường như mình đã đắc tội thứ gì đó kinh khủng.

Dữu Khánh nghe vậy thì khó chịu nói: "Ngươi gọi đó là vận may ư? Đó là bàn tay thối, thấy cái gì cũng muốn động vào, vận may của ngươi không tốt thì không người nào có vận may tốt?"

Nếu không có đụng đâu sờ đó, tự nhiên sẽ không sờ phải, cứ đụng chạm lung tung như vậy, rõ ràng dù tốt hay xấu, xác suất đụng phải đều sẽ rất cao, gã vậy mà còn không biết xấu hổ nói rằng vận may của mình tốt.

Hắn có phần tiếc rèn sắt không thành thép, nói hoài mà không được, lỡ như có nguy hiểm thì phải làm sao bây giờ?

Nam Trúc nghe nói vậy thì cũng có chút bối rối, nhanh chóng vung tay ném bụi cây đi, và không quên nhắc nhở: "Lúc trước không chỉ một mình ta đánh đập lão yêu bà này, nghe giọng điệu của nó, hình như là muốn trả thù chúng ta."

Gã có phần nghĩ tới mà sợ, không ngờ được lão yêu bà đó lại có thể là một tồn tại sâu không lường được, nghĩ đến việc lúc trước luôn luôn đánh đập người ta, gã cảm thấy lo sợ bất an.

Hướng Lan Huyên: "Nghe giọng nói chuyện vừa rồi, hình như là giọng nam nhân."

Đúng vậy, mọi người đều nghe được, nhưng suy nghĩ lại thì đều không thể lý giải đó là chuyện gì xảy ra.

Tỉnh táo lại, nhìn kĩ lại thạch đôn chứa tiên tuyền kia, Mục Ngạo Thiết đột nhiên nói: "Đúng là nguồn tiên tuyền này được chế tạo có phần cẩu thả. Lão Thập Ngũ, đáng lẽ chúng ta phải sớm nhận ra."

Dữu Khánh và Nam Trúc nghe ra được ẩn ý nhắc nhở trong lời y nói, nghe vậy thì cùng nhìn đến, bây giờ nhìn lại, ai nói không phải chứ, bọn hắn là người từng gặp Địa tuyền, so sánh với hình thức của Địa tuyền, tiên tuyền này quả thực quá sơ sài, Địa tuyền không có khắc chữ gì để chứng tỏ, mà ở nơi đây thì giống như rất sợ người khác nhìn không hiểu, còn cố ý khắc lên hai chữ "Thiên tuyền", không biết bị ma xui quỷ khiến thế nào mà lại tin vào nó.

"Ai! Lão Cửu, ném hết mấy thứ này vào trong đó thử xem." Dữu Khánh quay đầu lại nói với Mục Ngạo Thiết, đồng thời chỉ đến những phần "Thi thể" tơi tả khác của Nhất Chi Hoa, ý nói đem rất cả mấy thứ này ngâm vào trong chất lỏng màu xanh ngọc kia.

Nam Trúc xua tay thể hiện không cần thiết, "Thứ có thể ép cho bạch quang đó phải lộ ra, không cần thử cũng biết đó không phải là thứ gì tốt."

Dữu Khánh hỏi ngược lại một câu, "Lỡ như không chỉ có một bạch quang thì sao?"

Nghe được lời này, Hướng Lan Huyên dành cho hắn ánh mắt tán thưởng, phát hiện thấy chỉ cần tên này không chạm mạch, đầu óc kỳ thực cũng rất tốt, cẩn thận như cáo.

Nam Trúc vỗ trán, nhận thấy đúng là như vậy, lập tức cùng với Mục Ngạo Thiết đi vơ vét "Chân tay gãy" của Nhất Chi Hoa khuấy vào trong chất lỏng màu xanh ngọc kia.

Trong lúc mấy người đang bận rộn, ánh mắt Hướng Lan Huyên lại liếc nhìn Hướng Chân ở một bên, sau khi hơi chút quan sát, nàng ta làm như rảnh rỗi không có chuyện gì đi đến gần, rồi cất lời khen ngợi gã ta: "Ngươi rất tốt, trong lúc mọi người đều rối loạn tâm thần, chỉ có mình ngươi là không hề dao động, còn có thể bình tĩnh quan sát thấy chữ có vấn đề."

Nàng ta đang thăm dò, hay nói đúng hơn là đang hoài nghi, nàng lăn lộn tại trong giới Tu hành cho đến bây giờ, tự có sự nhạy cảm

của riêng mình, lúc trước nàng đã mơ hồ có cảm giác cách phản ứng của người này có gì đó không thích hợp, hiện tại thì khiến cho nàng càng thêm nghi ngờ.

Đối với lời nói không phải là câu hỏi này, Hướng Chân không có hé răng, và gã ta cũng không có vẻ gì là tiếp nhận lời khen ngợi cửa đối phương, trước sau vẫn giống như một khúc gỗ, khiến cho Hướng Lan Huyên thiếu chút nữa đã nổi cáu.

Mà ở tại trước thạch đôn, ba sư huynh đệ bận rộn một hồi, kết quả là đã uổng phí công sức, không có ép ra được bạch quang nào nữa.

Điều này làm cho vẻ mặt Nam Trúc có phần đắc ý, gã phát hiện thấy vận may của mình quả thực rất tốt.

Dữu Khánh quyết đoán tìm đến Hướng Lan Huyên, cất lời nhắc nhở: "Đại hành tẩu, Nhất Chi Hoa nói trong lòng đất này có tiên tuyền, điều này không thể tin được."

Đã chứng minh được Nhất Chi Hoa có vấn đề, lời nói của lão yêu bà đương nhiên không thể tin được, Hướng Lan Huyên gật đầu nói: "Nó đã bị bộc lộ, tiếp tục dừng lại trong lòng đất này e rằng sẽ có điều bất trắc, mau rời đi thôi."

Dữu Khánh giương mắt nhìn nàng, hỏi: "Chúng ta xâm nhập sâu vào trong lòng đất, phía trên đã sụp, làm sao ra ngoài?"

Hướng Lan Huyên liếc nhìn hắn, đùa cợt hỏi: "Ngươi đang cầu ta sao?"

Dữu Khánh chớp chớp mắt, rất muốn nhắc nhở đối phương, ngươi sở dĩ cứu chúng ta, chẳng phải là bởi vì cảm thấy chúng ta có thể vẫn còn hữu dụng sao?

Tuy nhiên, hắn chỉ có thể đè nén lời này ở trong lòng, không dám nói ra, bộ dạng rất thành khẩn, gật đầu nói: "Còn mong Đại hành tẩu rộng lòng giúp đỡ, đưa chúng ta cùng nhau thoát khốn."

Hướng Lan Huyên mỉm cười, đảo mắt nhìn khung cảnh đẹp như mộng ảo ở xung quanh, rồi quyết đoán nói: "Đi thôi."

Nàng vung tay lên, mấy người phân tán các nơi lập tức tựa như quân cờ di chuyển, không tự chủ được mà dời khỏi vị trí, tập trung lại một chỗ. Nàng phóng vút lên, ngửa mặt lên cao, tay áo cách không vung vẩy nhanh như khoái đao, phía trên đỉnh lập tức bị khoét ra một cái lỗ, đá vụn tung tóe rơi xuống.

Mấy người Dữu Khánh được cuốn lên bay theo ở phía sau, một đường xuyên phá phía trên, thẳng tắp bay lên giữa những âm thanh đá vỡ âm ầm tung tóe.

Cách thoát khốn này lại một lần nữa khiến cho mấy người âm thầm líu lưỡi, không nói nên lời…

"Chữ này hình như mới được khắc ra."

Được rảnh rỗi, Ô Ô dần dần bình tĩnh lại rất nhiều, cuối cùng đã có thời gian rảnh rỗi đi quan sát xung quanh. Khi bay đến cây thạch trụ, cuối cùng gã phát hiện ra sự khác thường của hai chữ "Thiên tuyền", gã quay đầu lại báo một câu.

Phượng Kim Kỳ ôm cái bình trong tay đi xem xét khắp nơi trong không gian này, nghe tiếng thì quay đầu lại nhìn đến.

Thiên Vũ đứng ở trên đống cát màu lam nhạt sắc, nhịn không được một tay đã nhúng vào nước trong bình đá thử nghiệm hiệu quả, nghe vậy cũng quay đầu lại nhìn tới.

"Hai chữ này hình như mới được khắc ra." Ô Ô lại lớn tiếng nhắc nhở lần nữa, rõ ràng là đang kêu gọi bọn họ đến đây xem.

Phượng Kim Kỳ lập tức bay tới, Thiên Vũ cũng nhanh chóng rút tay ra khỏi bình, rồi bay tới.

Chỉ cần chú ý quan sát, sẽ không khó để nhận ra hai chữ "Thiên tuyền" này là cũ hay mới, sắc mặt của mỗi người đều biến đổi trở nên âm trầm và kinh nghi bất định.

Bọn họ không có ngốc, chữ này là mới được khắc ra, vậy thì thứ được gọi là tiên tuyền đó, chỉ sợ cũng có vấn đề.

Ba người lần lượt bay xuống, lại lần nữa nhìn chằm chằm vào cối đá đã lâu không có dấu hiệu tuôn nước ra, kiểm tra kĩ hơn, sắc mặt càng ngày càng khó coi, lúc này, bọn họ lại lần lượt nghiêng tai lắng nghe, cả ba đều nghe được âm thanh ầm ầm truyền đến.

"Có người đang đánh nhau?" Thiên Vũ nghi hoặc.

Ô Ô lắc đầu, "Âm thanh đều đặn liên tục, rất có quy luật, không giống như là tiếng đánh nhau."

Tiếp tục lắng nghe một chút, bọn họ phát hiện thấy động tĩnh rõ ràng là càng ngày càng xa, Thiên Vũ khẽ nhếch mày, "Tại đào hướng lên trên, hẳn là có người đang rời đi."

Ba người lại quay nhìn cây cột đá kia, nhìn cối đá, rồi nhìn cái bình đá trong tay, mặc dù đã ý thức được tiên tuyền này rất có thể có vấn đề, nhưng trong lòng vẫn còn nghi hoặc, cho nên bọn họ không thể dễ dàng vứt bỏ thứ mình cầm trong tay.

Cuối cùng, ba người đều cầm theo bình đá, lóe lên, bay đi. Bọn họ lần theo phương hướng phát ra âm thanh để tìm kiếm…

Chương 1146: Ngứa (2)

Được bao bọc trong chất lỏng phát sáng màu xanh ngọc, Trì Bích Dao thỉnh thoảng lại vặn vẹo thân thể, rồi bỗng nhiên, cô ta trở nên yên tĩnh, chất lỏng bao bọc để lộ đầu cô ta ra, trên mặt xuất hiện không ít những chấm đỏ nhỏ hơn cả hạt vừng.

Sau một lúc lắng nghe, cô ta cũng nhận ra được là có người đang rời đi, sau một hồi suy nghĩ, cô ta thi pháp tạo ra một cái bình đá, chứa chất lỏng xanh lục bao bọc trên người vào trong đó.

Sau khi đặt bình đá xuống, cô ta nhấc hai tay gãi khắp trên người, lần lượt gãi ra những vết đỏ trên da, có vẻ như rất ngứa.

Cuối cùng, cô ta cố nén cảm giác khó chịu, mặc quần áo vào, quay lại nhìn chằm chằm quan sát cối đá một hồi, rồi mới ôm bình đá nhanh chóng rời đi. Trên đường đi, cô ta không ngừng gãi…

Ầm! Đất đá nứt vỡ, Hướng Lan Huyên mang theo mấy người lao vọt ra khỏi mặt đất, bay thẳng lên không trung. Lúc này đã là đêm tối đầy sao khắp trời. Chính bọn hắn cũng không biết rõ mình đã quanh quẩn ở dưới đó bao lâu. Không khí ngột ngạt khó chịu dưới lòng đất không thể so được với không khí trong lành bên ngoài.

Sau khi xác định phương hướng, Hướng Lan Huyên mang theo bọn hắn bay về phía đội ngũ Đại Nghiệp ty tập trung. Nhưng khi đi đến hiện trường, nương theo ánh sáng trời sao, thoáng quan sát qua, nỗi lòng mấy người lạnh giá đi hơn nửa, dấu vết sau cơn đại chiến bộc lộ quá rõ ràng.

Nhanh chóng hạ xuống kiểm tra, thi thể của Phệ Linh hào ở khắp mọi nơi, xen lẫn trong đó là không ít thi thể nhân viên Đại Nghiệp ty và người của Phượng tộc.

Hướng Lan Huyên lướt đi khắp nơi xem xét tình hình, tìm kiếm và kiểm kê số lượng di thể nhân sự của bên mình, nàng ta muốn biết tình hình thiệt hại nhân sự do mình mang đến.

Dữu Khánh cũng kêu gọi đồng bạn của mình cùng đi tìm kiếm thi thể của Phượng tộc. Hắn không quan tâm sự chết sống của những người khác, hắn chỉ muốn xác nhận xem Phượng Tàng Sơn có chuyện gì hay không. Nếu như Phượng Tàng Sơn gặp nạn, hắn thật sự không biết trong tương lai phải làm sao đối diện với Diệp Điểm Điểm.

Phía xa xa lại có âm thanh ầm ầm mơ hồ truyền đến, đám người Dữu Khánh không hiểu có chuyện gì, nhanh chóng tụ tập đến bên cạnh Hướng Lan Huyên để tìm kiếm sự an toàn.

"Phải chăng có người còn sống sót đang kháng cự lại?" Dữu Khánh hi vọng Hướng Lan Huyên dẫn bọn hắn đi xem.

Hướng Lan Huyên khẽ lắc đầu, "Là nơi chúng ta đi ra, lại có người đang đào bới, chắc hẳn là mấy tên cùng nhau xuống đó sắp thoát ra ngoài rồi."

Đợi không bao lâu, quả nhiên có mấy bóng người lần lượt bay tới, chính là ba người Ô Ô.

Ba người lơ lửng trên không trung đánh giá tình trạng thảm liệt trên mặt đất, Phượng Kim Kỳ giống như điên loạn rồi, hạ xuống mặt đất lùng sục tìm kiếm khắp nơi.

Ô Ô và Thiên Vũ thì nhanh chóng hạ xuống trước mặt Hướng Lan Huyên, nhìn thấy mấy người Dữu Khánh vẫn còn sống, Thiên Vũ hơi có chút ngạc nhiên.

Và khi mấy người Dữu Khánh nhìn thấy trên tay bọn họ ôm cái bình đá thì cũng nghi hoặc không biết đó là thứ gì, có thể khiến cho loại nhân vật cấp bậc này cầm chặt không rời tay, e rằng thứ đó không đơn giản.

Nhất là Hướng Lan Huyên, ánh mắt rõ ràng đang dán chặt vào thứ ở trong tay bọn họ, lộ rõ vẻ thèm muốn. Nàng ta nghi ngờ bọn họ đã tìm được bảo bối gì đó.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ô Ô dò hỏi.

Hướng Lan Huyên: "Các ngươi không phải đi ra theo con đường chúng ta đã đào sao? Chúng ta mới vừa ra tới, làm sao biết được đã xảy ra chuyện gì, ra tới nơi đã thấy như vậy rồi. Nhưng còn các ngươi, cái bình ôm trên tay là thứ gì vậy?"

Thiên Vũ: "Đựng một chút cát linh khí đó đem ra. Thế nào, các ngươi không lấy một chút đem ra ngoài sao?"

Hướng Lan Huyên à một tiếng, "Mở ra ta nhìn nào."

Thiên Vũ không có hé răng, chờ đợi, tự nhiên sẽ có người trả lời.

Quả nhiên, Ô Ô trầm giọng hỏi: "Ngươi nói mở ra thì mở ra sao? Đồ của chúng ta, tại sao phải mở ra cho ngươi xem?"

Hướng Lan Huyên: "Nhìn một chút cũng không mất mát gì, sao ngươi phải chột dạ?"

"Nói rất hay, nhìn một chút cũng không mất mát gì." Ánh mắt Ô Ô quan sát thân thể hấp dẫn đầy quyến rũ của nàng, "Nếu như ngươi chịu thoát y cho chúng ta nhìn xem, chúng ta cũng mở ra cho ngươi xem."

Hướng Lan Huyên không có tức giận, từng bước một đi tới hôm nay, nàng đã quá quen thuộc với những lời tương tự, nhưng nàng vẫn dành cho gã một lời mỉa mai, "Thích ăn nói ti tiện, về sau đừng khóc là được."

Ô Ô không muốn đấu võ mồm với nàng, quay đầu lại nói với Thiên Vũ: "Nhìn xem đại tẩu có còn ở đây không."

Thiên Vũ gật gật đầu, rồi cùng với gã ta đi tìm kiếm quanh hiện trường đánh nhau, và mỗi người cũng tự tìm tử thi lột y phục, quấn cái bình buộc ở trên người.

Cùng lúc đó, lại có một thân ảnh băng ngang bầu trời bay đến, chính là Trì Bích Dao, khi nhìn thấy tình trạng hiện trường cô ta cũng rất giật mình.

Dù vậy cô ta không có cảm xúc gì nhiều, cô ta không có người nào của mình tiến vào đây, chết đều là những người không liên quan gì đến mình, tuy nhiên, khi nhìn thấy mấy người Dữu Khánh còn sống,

cô ta cảm thấy đã nhận được niềm vui bất ngờ. Cô ta lướt tới hạ xuống trước mặt Dữu Khánh, thở phào nhẹ nhõm nói: "Không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt rồi. Khi ta tìm được lối ra, quay lại tìm các ngươi thì không thấy các ngươi đâu nữa, tại hiện trường cũng không tìm thấy thi thể, ta liền biết các ngươi hẳn là đã thoát hiểm rồi."

Nói xong, cô ta nhịn không được lại nhấc tay gãi mặt mình.

Hướng Lan Huyên tức thì phì cười, ở bên cạnh nói với giọng điệu quái dị: "Nếu biết vậy, ta không cần phải làm điều thừa a, chờ ngươi tới cứu bọn hắn là được. Thám Hoa lang, tìm nữ nhân cho mình, thật sự cần phải xem mấy người bên nhà gái là người như thế nào, có biết cái gì gọi là vật họp theo loài hay không?"

Trì Bích Dao chán ghét liếc nàng một cái, bộ dạng khinh thường không thèm để ý đến, nhìn chằm chằm Dữu Khánh nói: "Ngươi là tin lời ta nói, hay là muốn nghe người ta gây xích mích ly gián?"

Dữu Khánh vội vàng chắp tay trả lời: "Ta đương nhiên là cần tới sự hỗ trợ của tiền bối."

Lời này vừa là để cho Trì Bích Dao hài lòng, và cũng coi như là cho Hướng Lan Huyên một lời giải thích. Tình cảnh này, tại nơi đây, ta đều không thể đắc tội với người nào cả a!

Hắn thực sự không thể đắc tội được, đi đến một bước này, đương nhiên là càng ít địch nhân càng tốt, hơn nữa, đó còn là người sẵn lòng xuất lực bảo vệ mình, hắn tự nhiên càng không muốn đắc tội, có bệnh mới đi so đo chuyện bị người ta vứt bỏ lúc trước.

Hướng Lan Huyên liếc mắt khinh bỉ, không vui nói: "Đồ không có khí khái."

Cũng chỉ như thế, không có nói thêm gì nhiều, bọn hắn đều nhìn chăm chú vào cái bình đá trên tay Trì Bích Dao, không biết mấy

người đi ra sau làm trò gì, tại sao mỗi người đều ôm theo một cái bình đi ra ngoài.

Dữu Khánh cất lời hỏi, "Trì bảo chủ, cái bình đó của ngươi là cái gì vậy?"

Trì Bích Dao gãi gãi mặt, à một tiếng, không cho là chuyện gì quan trọng: "Cát phát sáng dưới lòng đất, có chứa đựng linh khí, không biết là thứ gì, gom góp một ít mang ra ngoài."

Cách giải thích gần như không có gì khác với đám người Thiên Vũ, mấy người tức thì quay mặt nhìn nhau, lẽ nào thực sự là mình đã suy nghĩ nhiều?

Hướng Lan Huyên lập tức bồi một câu, "Đựng thứ gì trong đó, ngươi nói cô ta mở ra nhìn xem chẳng phải sẽ biết ngay sao."

Dữu Khánh nào dám ép Trì Bích Dao mở ra, sau đó hắn chú ý đến động tác gãi mặt thường xuyên của Trì Bích Dao, lúc đầu ở trong cảnh đêm hắn còn tưởng rằng trên mặt cô ta dính vết bẩn gì đó, về sau lại mới phát hiện cô ta đã gãi ra vết máu, lập tức kinh ngạc hỏi: "Trì bảo chủ, mặt ngươi bị gì vậy?"

Trì Bích Dao lại à một tiếng, "Không có gì, trên mặt ta có chút ngứa mà thôi."

Đâu chỉ bị ngứa một chút ở trên mặt, toàn thân cô ta đều ngứa ngáy, hơn nữa là càng ngày càng ngứa, chỉ là dang ở trước mặt người ngoài, cô ta không tiện gãi, cố kìm nén lại mà thôi.

Nam Trúc nhịn không được chen vào một câu, "Trì bảo chủ, đã gãi chảy máu luôn rồi, còn gãi nữa sẽ hỏng dung mạo đó."

Trì Bích Dao nhanh chóng đưa tay sờ sờ mặt mình, nếu không ai nhắc nhở cô ta thật sự không biết mình đã gãi rách da, bởi vì cô ta không có cảm nhận được chút gì, chỉ cảm thấy ngứa mà thôi.

Sau khi chính tay sờ thấy vết thương, cô ta cũng không quan tâm lắm, bởi vì cô ta cho rằng, đây chắc hẳn là hiệu quả của tiên tuyền bắt đầu tác động lên cơ thể, cơn ngứa này hẳn phải là một phần của quá trình thay đổi cơ thể.

Cô ta không có khả năng nói cho bọn hắn biết sự thật, chỉ hời hợt nói: "Không sao, về sau bôi chút thuốc là được rồi."

Bản thân người ta còn không thèm để ý, đám người Dữu Khánh liền không tiện nói thêm gì nữa.

Nhưng Hướng Lan Huyên lại càng cảm thấy quái lạ hơn, cảm thấy tình trạng này không giống như chỉ hơi ngứa mà thôi, nữ nhân đều cực kỳ yêu quý dung mạo của mình, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp.

Chương 1147: Cống hiến sức lực

Bên trong một chỗ không gian ánh đèn rực rỡ trong lòng đất, một hàng người với những vết thương trên thân bị một đám Yêu tu Phệ Linh hào đã biến thành hình người đè quỳ gối trên mặt đất, trong đó có cả Phượng Tàng Sơn trong bộ dạng vô cùng chật vật, vẻ mặt gã đầy buồn bã và không cam lòng.

Tại đây, trên cơ bản đều là những người sống sót của Phượng tộc và Đại Nghiệp ty, những Yêu tu Thiên Lưu sơn bị bắt đều sẽ bị Phệ Linh hào hấp thu yêu linh rồi giết chết. Tổng cộng cũng chỉ còn lại mười mấy người, đây là bởi vì chúng muốn giữ lại chút người sống, nếu không, sẽ không có một ai may mắn còn sống.

Lão yêu bà Nhất Chi Hoa qua qua lại lại trước mặt mọi người, khác hẳn với dáng vẻ rụt rè nhát gan lúc trước, lúc này lão bà đã thả tay áo luôn che khuôn mặt sợ hãi xuống rồi, vẻ mặt âm u cười nhếch mép đi qua đi lại. Khi ánh mắt nhìn tới các thành viên Phượng tộc thì dường như có vẻ rất cảm thấy hứng thú.

Mà những Yêu tu Phệ Linh hào đó đều rất cung kính trước mặt lão bà, không một ai dám lỗ mãng.

Lão bà đưa tay chạm vào từng người một, hình như đang cảm ứng điều gì đó. Sau khi kiểm tra kĩ mấy lần tất cả những người đang bị bắt giữ, lão bà mới lên tiếng: "Đem đi tách ra thẩm vấn, ta muốn biết lai lịch của bọn họ, muốn biết bọn họ vào đây bằng cách nào, muốn biết bọn họ tiến vào đây bao nhiêu người, ngoại trừ những kẻ đánh nhau với chúng ta đây, còn có kẻ nào khác hay không, không thể để thiếu kẻ nào. Sau khi thẩm vấn xong, đối chiếu khẩu cung, kẻ nào nói dối thì giết, kẻ nào biểu hiện tốt, ban thưởng cho nó tắm rửa tiên tuyền được trường sinh."

Nghe được câu nói cuối cùng, Phượng Tàng Sơn đột nhiên ngẩng đầu nhìn lão bà, những người còn lại cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Bọn họ không có thời gian suy nghĩ gì nhiều, Nhất Chi Hoa đã vung tay áo lên, một đám người lập tức bị kéo đi.

Việc thẩm vấn một đám người thực ra sẽ càng dễ dàng tra xét được sự thật, phối hợp giữa cưỡng bức và dụ dỗ, không chờ quá lâu, từng bản khẩu cung lần lượt được đưa đến cho Nhất Chi Hoa trong quá trình thẩm vấn, những bản khẩu cung này được khắc lên trên ngọc thạch. Từ đây, lão bà biết được tình hình mình muốn biết, biết được hình thái xã hội đại khái của thế giới, nơi mà đám người này đến.

Sau khi xem hết toàn bộ khẩu cung, Nhất Chi Hoa nảy sinh hứng thú một người, đầu ngón tay gõ gõ lên một bản ngọc thạch, "Đem người tên là Phượng Tàng Sơn này đến đây."

Chỉ chốc lát sau, Phượng Tàng Sơn bị đẩy đến trước mặt lão bà.

Nhất Chi Hoa tiến tới, đưa tay móc cằm của gã nâng lên, tinh nghịch nhìn trái nhìn phải, rồi cười âm u hỏi: "Là Phượng tộc a, ngươi là con trai của đương kim tộc trưởng Phượng tộc hả?"

Phượng Tàng Sơn mím mím môi, cuối cùng vẫn là rất biết điều trả lời: "Phải."

Nhất Chi Hoa buông cằm gã ra, đi qua đi lại, lắc đầu nói với giọng vô hạn cảm khái: "Ta rất quen thuộc với đệ nhất tộc trưởng Phượng tộc các ngươi, chúng ta ở chung rất nhiều năm, cò lẽ là hơn nghìn năm a. Thật đáng tiếc, hắn lại bỏ ta mà đi rồi, đã rất lâu rất lâu chưa từng gặp lại. Ta thật sự rất nhớ hắn, nằm mơ cũng muốn tìm được hắn a."

Phượng Tàng Sơn ít nhiều có chút kinh ngạc, gã không nghĩ tới vị này lại có mối quan hệ sâu xa với Phượng tộc của mình như vậy, hẳn là đang nói tới vị tổ tiên đạt được trường sinh bất tử trong truyền thuyết của Phượng tộc a?

Lão bà dừng bước lại trước mặt gã, Nhất Chi Hoa nhìn chăm chú vào gã, hỏi: "Hồi đó hắn thuần dưỡng Phệ Linh tộc để thủ hộ Phượng tộc, bây giờ ta muốn thuần dưỡng một Phượng tộc để làm việc cho ta. Ngươi có bằng lòng hay không?"

Chẳng lẽ là bởi vì có giao tình với tổ tiên mình cho nên mới chọn mình? Phượng Tàng Sơn thử hỏi, "Làm việc như thế nào?"

Nhất Chi Hoa hất đầu ra hiệu cho thủ hạ, "Đem tất cả mọi người đến đây."

Yêu tu dưới trướng lão bà lập tức tuân lệnh rời đi, rất nhanh sau đó toàn bộ mười mấy người bị bắt đều được đưa đến, lại bị đè quỳ gối trên mặt đất.

Nhất Chi Hoa nhặt lấy một vũ khí từ một góc, không biết là của ai ở đây, đưa cho Phượng Tàng Sơn.

Phượng Tàng Sơn cầm vào trong tay, có chút không hiểu ra sao.

Nhất Chi Hoa hất cằm ra hiệu về phía những người đó, "Chỉ để lại một người sống sót, ngươi muốn giữ lại ai thì giữ lại người đó, còn

những kẻ khác, cần chính tay ngươi giết chết tất cả, kể cả đồng tộc của ngươi. Như vậy, ta liền tin ngươi là thật tâm làm việc cho ta."

Đám người đang quỳ dưới đất đều kinh hãi ngẩng đầu lên, đồng loạt quay nhìn về phía Phượng Tàng Sơn, không ít người hầu kết giật giật.

Gương mặt Phượng Tàng Sơn co giật, một khi gã làm như vậy, để lộ ra ngoài, đừng nói là Thiên Lưu sơn sẽ không bỏ qua cho gã, ngay cả là Phượng tộc, gã cũng sẽ không thể quay về, vô cùng tàn nhẫn chính là gã còn phải lưu lại một người sống.

Suy nghĩ tới hậu quả, gã không thể không do dự.

"Ở đây có hơn mười người, chắc hẳn sẽ có người nguyện ý làm việc cho ta. Nếu như ngươi không muốn, ta có thể đổi một người khác thay thế ngươi. Ta vẫn giữ câu nói kia, biểu hiện tốt, ban thưởng tắm rửa tiên tuyền để được trường sinh." Nhất Chi Hoa hời hợt nói ra.

Phượng Tàng Sơn cắn răng hỏi: "Làm sao ta có thể tin được lời ngươi nói?"

Nhất Chi Hoa không chút do dự xoay người, nói với đám người đang quỳ: "Nếu hắn đã không tin, vậy thì chính là vận may của các ngươi. Trong các ngươi, ai tin lời ta nói, hãy kêu một tiếng, lập tức có thể thay thế hắn."

Một đám người kinh hãi quan sát lẫn nhau, đột nhiên, một gã nhân viên Đại Nghiệp ty cao giọng nói: "Ta nguyện ý tin tiên trưởng!"

Phượng Tàng Sơn tức thì lộ ra vẻ mặt dữ tợn, sải bước đi nhanh đến, phốc, một kiếm trực tiếp đâm vào trái tim trái tim đối phương, sau khi rút kiếm ra, gã lại thuận thế vung kiếm chặt đứt cổ của người bên cạnh, sau đó lại vung kiếm lao tới người kế tiếp, đó là tộc nhân của gã, cũng bị gã đâm một kiếm cất tiếng hét thảm.

"Ngũ lang!" Phượng A Đao quỳ trên mặt đất khàn khàn gào lên, gã là thân tín của Phượng Tàng Sơn, mặc dù muốn trợ giúp Phượng Tàng Sơn thượng vị, nhưng không có nghĩa là gã có thể chấp nhận đại khai sát giới đối với đồng tộc của mình.

"Ngũ lang, ngươi làm gì vậy?"

"Ngũ lang, dừng tay!"

Người của Phượng tộc đồng loạt kêu lên sợ hãi, gào rống giận dữ, hỗn tạp vào nhau.

"Phượng Tàng Sơn, Đại Nghiệp ty ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!"

Khi một tiếng gào lên giận dữ kết thúc, hiện trường trở nên yên tĩnh, mùi máu tanh tràn ngập, máu tươi chảy đầy mặt đất, còn có người nằm co giật trên mặt đất, Phượng Tàng Sơn thở hổn hển, máu đang nhỏ giọt nơi mũi kiếm trong tay.

Phượng A Đao cũng thở hổn hển, hai mắt tràn đầy tơ máu, nhìn chằm chằm vào Phượng Tàng Sơn, gã là người duy nhất sống sót, Phượng Tàng Sơn giữ lại tính mạng của gã.

Đây cũng là chuyện trong tình trong lý, dù sao gã cũng là tâm phúc thân tín của Phượng Tàng Sơn.

Tuy nhiên, Phượng A Đao vẫn là bật khóc, không biết vì lí do gì, nước mắt lặng lẽ tràn ra.

Kiếm leng keng rơi xuống, Phượng Tàng Sơn cũng có phần không dám đối diện với thi thể của đồng tộc, xoay người lại đối mặt với Nhất Chi Hoa, như đang muốn hỏi, bây giờ ngươi đã hài lòng chưa?

Nhất Chi Hoa quả thực nở nụ cười hài lòng, đi đến trước mặt gã ta, "Giúp ta tìm một người ở trong số người tiến vào, tiên phủ hẳn là do hắn mở ra. Tìm được hắn, là có thể mở ra tiên phủ, trở về thế giới

bên ngoài. Ta không chỉ có thể giúp ngươi được trường sinh, còn sẽ giúp ngươi trở thành vị vua duy nhất ở thế giới bên ngoài."

Lão bà nhấc tay chỉ về phía một vũng máu tanh và thi thể, "Đây là ban thưởng cho ngươi vì sự tận hiến với ta."

Trường sinh? Vị vua duy nhất ở thế giới bên ngoài? Đang thở hổn hển gấp gáp, Phượng Tàng Sơn đột nhiên nín thở, hai mắt mở to, chủ động truy hỏi: "Tìm ai?"

Nhất Chi Hoa: "Ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Tìm ra người có thể mở ra lối ra vào tiên phủ."

Phượng Tàng Sơn suy nghĩ một lúc, rồi trả lời: "Người mở ra tiên phủ hẳn là Đại tộc trưởng Dã Tiên của Đại Hoang Nguyên. Hắn có ti vi Bán Tiên cảnh giới, e rằng ta bất lực."

Nhất Chi Hoa xem thường: "Nếu thật sự chỉ là cảnh giới Bán Tiên như các ngươi nói, chẳng là cái gì, ta muốn diệt hắn, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Vấn đề là, hắn rốt cuộc có phải là người đó hay không, có vì lí do gì đó mà ẩn giấu thực lực hay không? Tại trước khi chưa thể xác định đối tượng mục tiêu, ta không thể dễ dàng động thủ, nếu không hậu quả khó liệu. Ngươi không cần phải biết rõ vì sao, cũng không cần phải hỏi nhiều. Ta xem khẩu cung của các ngươi, tất cả các ngươi đều không nhìn thấy là ai mở ra tiên phủ, đều chỉ là nghe nói mà thôi, ngươi làm sao xác định được hắn chính là Dã Tiên đó?"

Phượng Tàng Sơn do dự nói: "Quả thực là chưa từng tận mắt nhìn thấy, chỉ là nghe tên Thám Hoa lang đó nói như vậy."

"Ta nghe người ta xưng hô 'Thám Hoa lang' với một tên để ria mép, là hắn sao?"

"Đúng, chính là hắn."

"Đám người xâm nhập trong lòng đất đó, ta đều đã thăm dò hết rồi, căn bản đều không phải là kẻ giấu mặt kia. Ngược lại, tên nam tử vác đại kiếm ở bên cạnh tên ria mép, còn có tên mập đeo hắc hồ lô bên hông, hai người này rất có khả năng."

"Hai người bọn họ? Không thể nào vậy nha, nhất là tên mập mạp đó, ta tương đối lý giải hắn, là một tên thô kệch vụng về, không có năng lực lớn như ngài nói vậy a?"

"Thô kệch vụng về? Ngươi xác định ngươi thật sự lý giải hắn sao? Ngươi có biết hắc hồ lô bên hông hắn là cái gì không?"

"Hắc hồ lô? Chiếc hồ lô đó có vấn đề gì sao?"

"Đó không phải là vật tầm thường, là thứ vượt quá sức tưởng tượng của ngươi, nhục thân này của ta có thể cảm ứng được nó không phải tầm thường, với Yêu tu thuộc loại thực vật mà nói, nó chính là chí bảo, căn bản không có khả năng là thứ có thể sinh ra tại ngoại giới trong miệng các ngươi. Người ta là chân nhân bất lộ tướng, ngươi lại dám vọng ngôn hắn là thô kệch vụng về. Ta thấy là do ngươi nông cạn nha?"

Phượng Tàng Sơn có chút sửng sốt, không khỏi nhớ lại mọi thứ về Nam Trúc, mình thật sự nhìn nhầm quá chệnh lệch như vậy sao? Tên mập mạp đó lại ẩn giấu sâu như vậy ư? Dường như ngay cả vị này cũng kiêng kỵ, chẳng lẽ mình đã bỏ sót cái gì hay sao?

Sau khi lấy lại tinh thần, gã hỏi: "Người mà ngài tìm, ngài không biết hình dạng của hắn như thế nào sao?"

Nhất Chi Hoa khẽ lắc đầu, "Ta biết dung mạo của hắn như thế nào, nhưng hắn có thể thiên biến vạn hóa, có thể trở thành bất kỳ kẻ nào trong số các ngươi."

Có thể thiên biến vạn hóa? Phượng Tàng Sơn kinh hãi, đó quả thực là thần thông rồi, trong số bọn họ còn có nhân vật như vậy ư? Gã thực sự khó thể tưởng tượng nổi.

Nghẹn nghẹn một hồi, gã lại hỏi tiếp: "Vậy ta phải làm thế nào để tìm ra hắn?"

Nhất Chi Hoa: "Không phải là chuyện gì phức tạp, nếu ta đã lựa chọn ngươi, tự nhiên có sắp xếp."

Lão bà liếc mắt nhìn Phượng A Đao vẫn quỳ trên mặt đất, "Trừ hai người bọn ngươi cùng tên Dã Tiên chưa từng lộ diện kia ra, Phệ Linh tộc đều đã có thống kê những kẻ khác, còn có mười hai con cá lọt lưới, ta muốn ngươi dụ dỗ tất cả mười hai người này đến 'Địa Diễm bảo'. Khi đến đó, đích thân ta sẽ xuất thủ thăm dò. Nếu như mười hai người này đều không phải, vậy thì chắc hẳn chính là 'Dã Tiên' mà ngươi nói tới kia. Đến lúc đó ta tự có tính toán."

Địa Diễm bảo? Phượng Tàng Sơn trong lòng lẩm bẩm, rồi ngập ngừng nói: "Những người tiến vào đây, thân phận đều không tầm thường, tại trước mặt bọn họ, thân phận lời nói của ta thấp kém, bọn họ chưa chắc đã nghe ta nói."

"A cha của ngươi tin tưởng lời ngươi nói là được rồi, còn có ta phối hợp với ngươi, hẳn là sẽ không có vấn đề gì. Cho dù người kia trốn ở trong đó, khi được biết đích đến là 'Địa Diễm bảo', hắn cũng sẽ cùng đi theo, bởi vì hắn phong ấn một thứ quan trọng ở trong Địa Diễm bảo."

Tại hiện trường đánh nhau, sau khi các bên lục soát, tìm kiếm qua, bọn họ đại khái đã nắm được thiệt hại quân số của phe mình, gần như là tổn thất không còn.

Phía bên Đại Nghiệp ty, Hướng Lan Huyên không tìm được Thiện Tri Nhất, phía bên Thiên Lưu sơn cũng không tìm được Xích Lan các chủ.

Phượng Kim Kỳ lục tung khắp các thi thể của tộc nhân mình, nhưng không tìm thấy con trai của mình, ông ta im lặng ngửa mặt lên trời.

Dữu Khánh đứng ở bên cạnh vị tộc trưởng này, cũng rất trầm mặc, không biết trở về sẽ phải làm sao đối mặt với Diệp Điểm Điểm.

Chương 1148: Bỏ chạy (1)

Mọi người không để cho những người này phơi thây nơi hoang dã, mỗi nhà thu thập thi thể của nhà mình, không nhà nào tiện bỏ mặc thi thể của người trong nhà.

Cũng không có một bia gì chính thức, chỉ là đánh ra một chưởng tạo ra cái hố, sau đó ném hết thi thể vào trong, san phẳng lại.

Khi mọi người bận rộn dọn dẹp sắp xong, Ô Ô bỗng nhiên quát lên một tiếng, "Ai?"

Mọi người nghe tiếng quay nhìn lại, sau đó nhìn thấy mấy bóng người lóe lên, lướt đến, không phải là những quái vật kia, mà là mấy người Thiện Tri Nhất, Xích Lan các chủ và Ngân Sơn Hà.

Nhìn thấy là bọn họ, mọi người dõi ánh mắt hi vọng nhìn ra phía sau bọn họ, nhưng không thấy còn có người nào đi ra.

Thiện Tri Nhất biết bọn họ đang nghĩ gì, lên tiếng trả lời: "Đừng có nhìn nữa, chỉ có mấy người chúng ta cùng nhau bỏ chạy, trong tình cảnh hỗn loạn đó, chúng ta cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra với những người khác, có lẽ lành ít dữ nhiều. Phệ Linh hào quá đông, và có rất nhiều con thực lực mạnh, tốc độ bay lại nhanh, chúng ta cũng suýt chút nữa không thể thoát được, may mà gặp được một cái hồ lớn, mượn nhờ hồ nước mới thoát khỏi chúng nó."

Xích Lan các chủ gật đầu với Ô Ô, tỏ ý đúng là như lời Thiện Tri Nhất đã nói. Sở dĩ bọn họ lẻn quay lại đây, là bởi vì lạ nước lạ cái, không biết nên đi đâu, đang muốn tìm hiểu xem mấy người trước

mắt này có còn sống hay không, để tụ tập lại tăng thêm can đảm, cùng nhau thảo luận về tương lai.

Về phần Ngân Sơn Hà, cũng không thẹn làm tâm phúc của Xích Lan các chủ, tại trong tình thế cực kỳ nguy hiểm, Xích Lan các chủ đã liều mình dốc sức bảo vệ, bà ta không có năng lực bảo vệ được nhiều hơn, chỉ có thể nỗ lực hết sức cứu đi một mình Ngân Sơn Hà, những thủ hạ còn lại, bà ta chỉ có thể nuốt hận phụ họ.

Cho dù là như thế, trên người Ngân Sơn Hà cũng chằng chịt những vết thương, nguyên khí tổn hại nghiêm trọng.

Nghe nói không có tộc nhân nào trốn thoát được cùng bọn họ, mất thêm một phần hi vọng, Phượng Kim Kỳ thần sắc buồn bã.

Nghe nói mấy người này chạy thoát nhờ xuống nước, ánh mắt Ô Ô lấp lóe, gã ta cho rằng đã tìm được biện pháp ứng phó, cất lời hỏi: "Đám quái vật đó sợ nước à?"

Thiện Tri Nhất khẽ lắc đầu: "Không sợ nước, là bởi vì tốc độ của chúng nó ở trong nước không nhanh bằng chúng ta thi pháp chạy đi, chúng không đuổi kịp chúng ta. Đám quái vật đó có thể bay lên trời, chui xuống đất, lặn xuống nước, hơn nữa số lượng đông đúc, dữ tợn hung tàn, thực sự là đáng sợ." Ông ta nhìn xung quanh một vòng, "Thật sự khó thể tưởng tượng nổi, Yêu tu trong giới này làm sao có thể thoát được đám quái vật này săn đuổi. Nhất Chi Hoa đó e rằng không đơn giản, có lẽ phải đề phòng một chút."

Mấy người Dữu Khánh nhìn nhau, phát hiện thấy đúng là gừng càng già càng cay, như vậy liền đoán được rồi.

Vẫn một mực ôm cái bình đá, liên tục đổi tay gãi ngứa, Trì Bích Dao thốt ra một câu, "Không cần lo lắng, Nhất Chi Hoa đó đã bị ta giết rồi."

"Đã bị ngươi giết sao?" Nam Trúc nhịn không được phản bác một câu, bĩu môi, gã rất muốn nói, ngươi không khoác lác sẽ chết ư?

Vẫn là Dữu Khánh hiểu rõ gã, sợ gã nói ra điều gì không nên nói, dù sao Trì Bích Dao cũng là một trợ lực, không tiện đắc tội, vì vậy hắn đúng lúc kéo tay áo gã một cái.

Dữu Khánh cũng nhận thấy lá gan của tên mập mạp này càng ngày càng lớn, khi đối mặt với loại nhân vật cao thủ này, gã cũng càng ngày càng dám tùy tiện chen lời.

Hướng Lan Huyên thường nắm giữ được khá nhiều thông tin, coi như tương đối hiểu biết về Trì Bích Dao, nàng biết Trì Bích Dao không phải là loại người khoác lác, hỏi một câu để xác nhận, "Ngươi xác định ngươi đã thật sự giết chết nó sao?"

Trì Bích Dao: "Chính tay ta giết, còn có thể có giả hay sao?"

Hướng Lan Huyên trầm giọng nói: "Chúng ta cũng đã giết chết một cái Nhất Chi Hoa."

"…" Trì Bích Dao sửng sốt, nhưng bàn tay gãi ngứa vẫn không dừng lại, cất một câu nghi vấn, "Không thể như vậy a, ta xác định ta đã giết chết nó."

Những người khác đã quen với hành động gãi ngứa của cô ta, mấy người Thiện Tri Nhất vừa trở về lúc này mới chú ý tới, nhìn thấy mà tê cả da đầu, phát hiện thấy vị này đã gãi trên mặt, trên cổ và da thịt lỏa lồ trên thân rịn ra đầy máu, nhưng vẫn tiếp tục gãi, khuôn mặt vốn xinh đẹp đã bê bết máu vì những vết xước, nhưng cô ta vẫn còn không dừng tay, nhìn thật rùng rợn.

Hướng Lan Huyên: "Phía bên ta thì ngược lại, ta không chắc chắn đã giết chết được nó chưa, thân thể của nó đã bị đánh tan thành nhiều mảnh, nhưng nó dường như biết một loại thuật pháp nguyên thần xuất khiếu, đã biến thành một vệt bạch quang bỏ chạy. Bên bọn ta giết có khả năng chỉ là thân thể của nó."

Ô Ô lập tức hỏi vào điểm đáng ngờ: "Vì sao phải giết nó?"

"Sau khi mọi người tách ra, trên đường đi, mấy người chúng ta chợt gặp lại nó, bị nó dẫn dụ đưa tới một chỗ gọi là tiên tuyền, suýt chút nữa đã trúng bẫy của nó…" Hướng Lan Huyên kể lại sơ lược sự việc phát hiện hai chữ 'Thiên tuyền' là giả, khiến cho bọn nàng hoài nghi, sau đó mới biết được Nhất Chi Hoa có gian dối.

Ô Ô gương mặt co giật, hỏi: "Thiên tuyền đó có phải phát ra ánh sáng xanh ngọc hay không?"

Hướng Lan Huyên ngẩn người, "Đúng vậy, làm sao ngươi biết?"

Ô Ô phất tay kéo chiếc túi vải đeo trên người ra, ầm, đập vỡ chiếc bình đá đó, để lộ ra chất lỏng phát ra ánh sáng xanh ngọc, nói: "Chúng ta cũng tìm được một chỗ tiên tuyền."

Mấy người Dữu Khánh nghẹn ngào, thì ra thứ mà bọn họ giữ khư khư như bảo vật đó lại là thứ gọi là "Tiên tuyền" kia a, cho rằng mình đã lấy được bảo vật trường sinh bất tử, khó trách lúc nào cũng đem theo sát bên người không buông tay.

Ầm! Đột nhiên lại có tiếng đập vỡ vang lên, mọi người nhìn tới, đó là Trì Bích Dao, cô ta cũng đập vỡ cái bình đá của mình, cũng bộc lộ ra chất lỏng phát sáng xanh ngọc kia.

"A…" Trì Bích Dao đang run rẩy cầm cập bỗng nhiên cất lên một tiếng gào thê lương, hai tay ôm kín lấy khuôn mặt bị mình gãi rách bê bết máu, ngồi xổm xuống đất, không để ý đến hình tượng của mình nữa.

Cô ta vốn tưởng rằng cơn ngứa này là kết quả sau khi tắm rửa tiên tuyền, cơ thể đang trong quá trình chuyển hướng trường sinh, không chỉ cắn răng chịu đựng mà còn âm thầm giễu cợt những kẻ xung quanh vô tri, cho rằng chỉ có mình giành được lợi ích, nhưng lúc này mới biết mình đã rơi vào tròng, mới biết mình đã bị ma quỷ ám ảnh mà tự hủy dung nhan của mình, có thể tưởng tượng được mức độ hối hận của cô ta như thế nào.

Đã phải rơi vào tình cảnh phiền muộn như vậy, cô ta còn bị cơn ngứa hành hạ, không thể kìm được đưa tay gãi không ngừng.

Nhìn thấy bộ dạng của cô ta như vậy, mọi người đều hiểu được, tám chín phần mười là đã ngâm vào trong cạm bẫy tiên tuyền kia.

Một đại mỹ nhân lại biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ như vậy, quả thảm rồi.

Phượng Kim Kỳ nhanh chóng ném bình đá xuống.

Thiên Vũ cũng không ngoại lệ.

Vì lo lắng cho mình, Ô Ô trước tiên nhìn chăm chú vào bàn tay từng ngâm vào trong thứ đó của mình, cẩn thận quan sát, phát hiện thấy không có gì không ổn, gã có phần kinh ngạc.

Sau khi nhìn thấy, Thiên Vũ có phần mất tự nhiên mà giấu bàn tay vào trong lớp áo choàng đen.

Hướng Lan Huyên âm thầm cảm thấy may mắn, nếu không phải được Hướng Chân nhắc nhở mọi người đúng lúc, lúc đó nàng cũng bị ma xui quỷ khiến, có lẽ sẽ không cưỡng lại được sự cám dỗ của truyền thuyết "Trường sinh bất lão", đặc biệt là hai chữ "Bất lão", đối với nữ nhân ở độ tuổi của nàng mà nói, hai chữ đó thật sự có sức hấp dẫn quá lớn, nếu không phải đúng lúc tỉnh táo lại, sợ rằng nàng cũng đã rơi vào kết quả tương tự.

Đều là nữ nhân, có lẽ là vì đồng cảm, nàng lấy thuốc giải độc tùy thân mang theo ra, cách không thi pháp đưa tới cho Trì Bích Dao, "Uống thử thuốc giải độc này xem sao, để xem có tác dụng hay không."

Nàng cũng chỉ dám cách không đưa tới, không dám tiếp xúc, sợ bị lây nhiễm, bị hủy dung là điều quá đáng sợ đối với nữ nhân.

Lúc này Trì Bích Dao mới sực tỉnh lại, cô ta biết thuốc mà Hướng Lan Huyên tùy thân mang theo tất nhiên đều là loại thuốc đỉnh cấp ở bên ngoài, vì vậy cô ta chụp lấy nuốt vào, đồng thời cũng nhanh chóng lấy thuốc tùy thân của mình ra bôi lên vết thương bị trầy xước, và nuốt thuốc giải độc riêng của mình.

Đúng vào lúc này, mọi người bất chợt cảnh giác quay nhìn về phía được cho rằng là sào huyệt của Phệ Linh hào, nhìn thấy một bóng người lướt đến. Mọi người đề phòng quan sát, sau khi nhìn thấy rõ người đến, Phượng Kim Kỳ có thể nói mừng rỡ vô cùng, người tới chính là con trai Phượng Tàng Sơn của ông ta. Gã ta mình đầy thương tích, quần áo tả tơi, hiển nhiên gã cũng đã trải qua không ít nguy hiểm.

Phụ tử tương phùng, tự nhiên là hỏi thăm lẫn nhau. Dữu Khánh thở phào nhẹ nhõm. Những người khác tránh không được cũng đến dò hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phượng Tàng Sơn giải thích: "Ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Thấy tình hình vây công quá mức khốc liệt, ta nghĩ rằng đến gần được mấy cao thủ các ngươi có thể sẽ an toàn hơn, vì vậy ta đã đi ngược lại, dứt khoát xông về phía sào huyệt của Phệ Linh hào, vừa đánh vừa chạy về phía lòng đất nơi các ngươi đã đi. Sau khi trốn vào trong lòng đất, ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra, đám Phệ Linh hào đó đột nhiên toàn bộ rút lui, đột nhiên không tiếp tục tấn công nữa, ta trốn đến bây giờ mới chạy ra."

Thì ra là vậy, nghe gã ta nói như thế, ngay cả Thiện Tri Nhất và Xích Lan các chủ cũng nhịn không được quay nhìn nhau, đúng rồi, tại sao chúng ta không nghĩ ra dùng chiêu này chứ?

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, trong tình thế nguy hiểm như vậy, xông ngược về phía sào huyệt của quái vật quả thực là chuyện chỉ có người phi thường mới có thể làm.

Nam Trúc cất lời khen, "Ngũ gia thật dũng cảm!"

Phượng Tàng Sơn lập tức nhìn về phía gã, hiếm thấy mà làm động tác ôm quyền cảm ơn khen ngợi, ánh mắt lại vô thức nhìn vào hắc hồ lô bên hông gã.

Phương pháp tìm được đường sống trong chỗ chết như vậy có thể coi là hữu dũng hữu mưu, trong ánh mắt Phượng Kim Kỳ nhìn về phía nhi tử hơi có ý tán thưởng, hỏi tiếp, "Các tộc nhân khác đâu?"

Phượng Tàng Sơn sắc mặt trầm trọng lắc đầu nói: "Khi đó chỉ thấy thương vong nặng nề, Ngũ lang vô năng, vô lực chiếu cố đồng tộc, chỉ lo tự mình thoát thân, không biết các tộc nhân khác bây giờ như thế nào."

"Ai!" Phượng Kim Kỳ buông tiếng thở dài, có thể trở về được một người đã là may mắn rồi, ông ta hối hận không nên dễ dàng mang theo một đám tộc nhân chạy vào, không nghĩ tới nơi gọi là Thánh địa này lại nguy hiểm như vậy.

Người còn sống, chính là sống ở trong hiện thực, sự thương tiếc dành cho người chết nhanh chóng bị lãng quên, mọi người cũng không để ý đến Trì Bích Dao tựa như đã nhập ma, mấy vị cao thủ tụ tập lại thảo luận xem nên làm gì tiếp theo.

Bàn tới bàn lui, tại nơi lạ nước lạ cái, trong lúc nhất thời bọn họ thực sự không nghĩ ra cách nào hay cả.

Hướng Lan Huyên có chút cảm khái nói: "Đáng tiếc không thể tin được lời nói của lão yêu bà kia, nếu như nơi này thật sự còn có Yêu tu khác, bọn ta có thể tìm một kẻ để tìm hiểu tình hình."

Bởi vì bộ dạng điên cuồng của Trì Bích Dao, Phượng Tàng Sơn đã tìm hiểu thông tin từ phụ thân, biết được sự thật, gã ta đột nhiên chen vào một câu, "Cũng không phải tất cả đều là nói dối, quả thực còn có Yêu tu khác. Lúc trước ta có nhìn thấy một vài Yêu tu chạy trốn."

Thiên Vũ lập tức hỏi, "Ngươi xác định?"

Phượng Tàng Sơn nhấc tay chỉ về hướng đi tới, "Khi ta quay trở lại đây thì nhìn thấy, ta một mình một người, không dám đụng chạm, cho nên tránh đi."

Thiên Vũ nhìn quanh mọi người, "Vậy chúng ta tản ra tìm thử xem?"

Tạm thời cũng không có biện pháp nào khác, bọn họ lập tức nhất trí đồng ý. Tu vi mấy người Dữu Khánh quá yếu, nên ở lại với Trì Bích Dao trong tình trạng ngứa ngáy như điên, những người khác cơ bản đều dùng phương thức lập tổ tản ra tìm kiếm.

Sau khi tránh khỏi đám người, rời xa đám đông, Phượng Tàng Sơn đột nhiên cất tiếng gọi cha mình, "A cha."

Thấy nhi tử cẩn thận quan sát xung quanh, ý thức được con trai mình có lời muốn nói riêng, Phượng Kim Kỳ mang theo nhi tử bay lên, dừng lại lơ lửng trên không chờ gã ta nói tiếp.

Phượng Tàng Sơn đang định mở miệng, đột nhiên nhận thấy pháp lực giữ người lơ lửng trên không dao động dữ dội, hai cha con cùng nhau lắc lư trong không trung.

Phượng Kim Kỳ mặt biến sắc, nhanh chóng mang theo nhi tử hạ xuống đất.

Chương 1149: Bỏ chạy (2)

Phượng Tàng Sơn đỡ lấy phụ thân lảo đảo muốn té sau khi tiếp đất, kinh nghi hỏi: "A cha, cha bị làm sao vậy?"

"Không sao, từ từ sẽ ổn." Phượng Kim Kỳ lắc đầu, nhưng tình huống rõ ràng không ổn, đặc biệt là với người có tu vi như ông ta, đột nhiên ngay cả đứng cũng không thể đứng vững, thực sự quá không bình thường. Nhìn thấy ánh mắt nhi tử của mình tràn đầy kinh nghi, ông ta không có tiếp tục giấu giếm gã, "Một chưởng hồi đó của Phán

quan quả thực lợi hại, lần này rời khỏi chậu than quá lâu, thời gian duy trì tiêu hao pháp lực cũng có chút dài, có phần chịu không nổi. Việc này nghìn vạn lần không thể để cho những người đó biết được. Bọn họ đều là loại người độc ác tàn nhẫn, không từ thủ đoạn, nếu như bọn họ không e ngại gì, hai cha con ta khó đoán được kết quả."

Phượng Tàng Sơn lo âu gật đầu.

Phượng Kim Kỳ: "Con có chuyện gì, nói đi."

Phượng Tàng Sơn lại quay nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: "A cha, con biết được tiên tuyền thực sự ở đâu."

Phượng Kim Kỳ sửng sốt, trên khuôn mặt già đầy vẻ khó hiểu.

Phượng Tàng Sơn nhỏ giọng giải thích: "A cha, vừa rồi con nói với bọn họ nhìn thấy có Yêu tu khác là sự thật, nhưng nói không dám đụng chạm thì là giả. Thực ra, con đã bắt lấy một Yêu tu và ép hỏi thông tin. Trong sào huyệt của Phệ Linh hào hoàn toàn không có Thiên tuyền nào cả, Thiên tuyền thực sự ở cách đây một nghìn ba trăm dặm, tại một nơi gọi là 'Địa Diễm bảo', Yêu tu trong Chư Yêu cảnh đều biết. Cho nên, trước khi trở về gặp mọi người, con đã biết tiên tuyền mà mọi người đi tìm là giả."

Tin tưởng con trai mình không cần phải dùng lời này để lừa gạt mình, Phượng Kim Kỳ tinh thần phấn chấn, đã hiểu được vì sao nhi tử tránh mặt những người khác, nhưng ông ta vẫn có nghi hoặc, hỏi: "Một chuyến vừa rồi, gần như tất cả đều bị hủy diệt, vị trí có tiên tuyền, e rằng càng thêm hung hiểm. Tách khỏi bọn họ, dựa vào chính chúng ta, được sao?"

Phượng Tàng Sơn: "Vị trí của Thiên tuyền thực sự quả thực cực kỳ hung hiểm, nhưng đó chỉ là bởi vì hoàn cảnh khu vực đó tạo ra. Tên gọi 'Địa Diễm bảo' đúng như nghĩa của nó, đó là địa điểm liệt diễm trong lòng đất, người bình thường khó thể xâm nhập. Ngài cũng đã biết rồi đó, đám Phệ Linh hào đó sợ lửa, cho nên bên đó thực ra cũng không có Phệ Linh hào đóng giữ."

Phượng Kim Kỳ ánh mắt lấp lóe, nghe đến đó, ông ta đại khái đã hiểu được ý của con trai mình.

"A cha, 'Địa Diễm bảo' được bảo vệ bởi sự nguy hiểm từ hoàn cảnh tự nhiên, người khác khó thể xâm nhập, nhưng đối với công pháp Phượng tộc chúng ta tu hành mà nói, vào nơi đó sẽ như cá gặp nước, đưa bọn họ cùng đi, bọn họ cũng không giúp được gì, còn có thể xuất hiện nguy hiểm vì lợi ích riêng mà tranh chấp. Chúng ta vì sao phải mạo hiểm giúp bọn họ mưu tìm lợi ích đó chứ? Không bằng tự chúng ta độc chiếm!"

Phượng Kim Kỳ khẽ gật đầu, "Con xác định ngươi có thể tìm đến nơi?"

Phượng Tàng Sơn: "Ngũ lang đã dò hỏi rõ ràng, chắc hẳn sẽ không sai. Tuy nhiên, Ngũ lang cảm thấy phải chăng chúng ta nên len lén cùng mang theo mấy người Dữu Khánh? Dù sao bọn hắn cũng có mối quan hệ tốt với Diệp Điểm Điểm, coi như là huynh đệ của ta, cứ bỏ lại bọn hắn như vậy, ta cảm thấy ái ngại. Hơn nữa, với thực lực của bọn hắn, cho dù có mang theo cũng không gây ra mối đe dọa cho chúng ta. Nhưng ta lại lo lắng cho thân thể của phụ thân, mang theo cả mấy người chúng ta bay đi, dù sao nhiều thêm một người tăng thêm một phần gánh nặng."

Nghe được lời này, vẻ mặt Phượng Kim Kỳ lộ rõ sự nhẹ nhõm và hài lòng với con cái, gật đầu cảm khái, "Xem ra, A cha đã xem thường con."

Phượng Tàng Sơn sửng sốt, không biết vì sao phụ thân nói lời này.

"Con cho rằng ta hoàn toàn không biết gì về một số chuyện con lén lút làm sau lưng hay sao? Con nghĩ rằng ta không biết vì để có thể danh chính ngôn thuận đích xuất thủ đánh bại Nhị ca, con đã bắt cóc nữ nhi của chính mình sao?"

Nghe nói như vậy, Phượng Tàng Sơn giật mình sợ hãi, mồ hôi lạnh suýt chút nữa tuôn ra, lời nói có phần ấp úng, không lưu loát, "Vậy,

vậy mà ngài vẫn để cho ta tiếp quản vị trí của lão sơn chủ?”

“Thứ nhất là bởi vì mối quan hệ phụ tử, thứ hai là người tại vị này quá cổ hủ cũng không được, là phải có chút thủ đoạn, quan trọng nhất là thiên phú tu hành của con cao nhất trong cùng thế hệ, tổng thể ưu điểm có phần lớn hơn khuyết điểm. Kỳ thực, đưa ra quyết định này, ta vẫn còn luôn rất lo lắng, luôn luôn đắn đo, bởi vì dã tâm của con quá lớn, ngay cả với người nhà của mình con cũng không từ bất cứ mánh khóe nào, nhìn như biết thuận thế mà làm, thực ra là đang nghịch thế mà đi.

Bây giờ thấy con vẫn còn trân trọng tình nghĩa bằng hữu huynh đệ, cuối cùng ta đã yên tâm rồi, coi như đã xác nhận được con chưa mất lương tri, một số hành động quả thực chỉ là thủ đoạn ở trong quá trình, trong lòng còn có đại nghĩa, tất nhiên sẽ không vứt bỏ tộc nhân không quan tâm tới. Ta đã có thể yên tâm giao Phượng tộc chúng ta lại cho con rồi. Tuy nhiên, có một số việc ta vẫn phải nhắc nhở con, bớt câu kết làm bậy với bên ngoài, sẽ rước lấy họa, bỏ qua lằn ranh đỏ của Đại Hoang Nguyên, Đại tộc trưởng sẽ không nương tay, con không nên thông minh quá lố.”

Phượng Tàng Sơn rơi vào trầm mặc sâu sắc.

“Được rồi, bây giờ có nói nhiều cũng vô ích, hai cha con ta còn chưa biết có thể sống sót đi ra ngoài hay không, tất cả chờ khi có thể trở về rồi chậm rãi nói tiếp. Ta ở lại đây chờ con, con đi đón bọn hắn đến đây đi.”

“Vâng.” Phượng Tàng Sơn đáp một tiếng, rồi quay lại với lòng đầy tâm sự.

Lúc này, mấy người Dữu Khánh cũng không biết chuyện gì sắp xảy ra, nhưng bọn hắn lại bị Trì Bích Dao ở trước mặt làm cho sởn tóc gáy.

Thuốc mới được đắp lên trên mặt và trên người cô ta đã bị cô ta gãi cho be bét, rõ ràng là càng ngày càng ngứa, không còn lại chút hình

tượng nào của một bảo chủ Vạn Hoa bảo hay là một đại mỹ nhân, gãi cho thân thể chảy máu đầm đìa, khắp người đều là vết máu, ngay cả lông mày cũng bị gãi mất luôn rồi, trông thật thê thảm và kinh khủng, giống như một nữ quỷ đi ra ngoài dọa người.

Rõ ràng là những thuốc giải độc uống vào trước đó không có tác dụng gì.

Thật sự rất đáng sợ khi ở bên cạnh một nữ nhân điên dại như vậy, rất sợ cô ta bất chợt nổi điên và tấn công bọn hắn.

Dữu Khánh có phần chịu không nổi nữa, hắn gọi Nam Trúc sang một bên, nhỏ giọng nói: "Lấy mật ong đó ra đi, đưa cho cô ta ăn một chút, để xem có hiệu quả hay không."

Nam Trúc chớp mắt nói: "Không còn rồi."

Dữu Khánh cau mày: "Ta không nói đùa với ngươi. Lão Thất, ngươi hãy nghe cho kỹ đây, bất kể như thế nào, trong hoàn cảnh hiện nay, cô ta vẫn là một người bằng lòng bảo vệ chúng ta, cô ta sống mới có lợi cho chúng ta. Lấy ra đi, cho cô ta ăn thử xem."

Nam Trúc lại chớp mắt nói: "Ta không đùa đâu, thật sự không còn."

Thấy gã thực sự không giống như đang nói đùa, Dữu Khánh trừng mắt hỏi: "Ngươi giữ kỹ ở trên người như bảo bối, làm sao lại không còn?"

"Cái này, ăn hết rồi."

"Đánh rắm, ngươi đang yên đang lành ăn nó làm gì? Tác dụng phụ như thế nào, ngươi còn không rõ sao? Hơn nữa, ngươi muốn ăn cũng không có khả năng ăn hết tất cả, lừa gạt quỷ sao, lấy ra đi."

Nam Trúc lúng túng nói: "Được rồi, ta thừa nhận, là ta không cẩn thận đã làm mất rồi. Ngươi trừng mắt với ta cũng vô ích, thật sự

không có, không tin, ngươi cứ lục soát đi." Gã giang hai tay ra, để mặc cho hắn tùy ý lục soát.

Dữu Khánh không bị gã lừa, đúng là bắt tay vào tay lục soát.

Cũng rất dễ tìm, chỉ ăn mặc da thú vô cùng đơn giản, trên người không có chỗ nào dư thừa để giấu đồ vật, cuối cùng đúng là không tìm thấy, ngay cả cái bình nhỏ chứa đựng cũng không còn.

Dữu Khánh sờ sờ ria mép, nhìn gã với vẻ mặt đầy nghi ngờ, dựa vào sự hiểu biết của hắn đối với Nam Trúc, cho dù có để mất thứ gì cũng không có khả năng để mất tiền và bảo bối trên người, việc này nhất định có vấn đề. Hắn đang định tiến hành thẩm vấn, chợt nghe giọng Phượng Tàng Sơn đột nhiên vang lên, "Huynh đệ."

Mấy người quay đầu nhìn lại, thấy Phượng Tàng Sơn lướt đến.

"Tỷ phu, sao ngươi lại trở về một mình?" Dữu Khánh nhìn ra phía sau gã ta, không nhìn thấy Phượng Kim Kỳ, trong lòng có bóng ma tâm lý, hắn theo bản năng trở nên cảnh giác.

Phượng Tàng Sơn xua tay áo, tạm thời không nói gì, gã ta nhìn nhìn Trì Bích Dao đang ngứa ngáy như điên, đi đến bắt chuyện, "Trì bảo chủ, chúng ta không đủ nhân sự tìm kiếm, ta kéo bọn hắn đi ứng phó một chút."

Trì Bích Dao chỉ liếc nhìn gã ta mấy lần, không nói lời nào, hai tay không ngừng gãi ngứa, trên đầu ngón tay toàn là máu, khắp người trầy xước, gãi nát cả da, da đầu và tóc cũng bị gãi bay không ít.

Không có tâm tình ứng đối là tốt nhất, Phượng Tàng Sơn lập tức quay đầu lại ra hiệu ánh mắt với Dữu Khánh, kêu gọi bọn hắn cùng nhau rời đi.

Dữu Khánh cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhưng mấy người vẫn nhanh chóng cùng nhau rời đi với gã ta.

Cho đến khi nhìn thấy Phượng Kim Kỳ, được Phượng Kim Kỳ mang lên không trung, nhanh chóng rời đi, bọn hắn hỏi Phượng Tàng Sơn rồi mới biết được chuyện gì đang xảy ra. Hóa ra là bọn họ biết được vị trí của Thiên tuyền thực sự, có lợi ích họ không quên dẫn bọn hắn theo cùng hưởng.

Hành động này khiến mấy người Nam Trúc vô cùng vui mừng, ầm ĩ khen Phượng Tàng Sơn là một hảo đại ca.

Dữu Khánh thì cười tương đối dè dặt, trong mắt lóe lên một nét lo lắng kín đáo khó thể phát hiện, hắn luôn cảm thấy có điểm nào đó không đúng, đầu quan của tộc trưởng Phượng tộc vốn nằm trong tay Địa Mẫu lại có thể xuất hiện trên tay Phượng Tàng Sơn, việc đó đã tạo ra một bóng ma thật lớn trong lòng hắn.

Việc đó chẳng khác gì đã phản bội lại Phương tộc sinh ra gã nuôi dưỡng gã, thời điểm này Phượng Tàng Sơn còn có thể nghĩ đến việc mang theo mấy cái gánh nặng bọn hắn, điều này khiến trong lòng hắn sinh nghi, hắn không khỏi ngẫm nghĩ lại một lần về những lời Phượng Tàng Sơn đã nói, tại sào huyệt của Phệ Linh hào sào mà còn có thể gặp được Yêu tu ư?

Càng nghĩ càng thấy khả nghi, nhưng hắn thực sự không nghĩ ra được Phượng Tàng Sơn có lí do gì để lừa gạt cha của gã, càng không cần phải lừa gạt mấy cái gánh nặng bọn hắn, hắn không nghĩ ra được bản thân Phượng Tàng Sơn có thể được lợi ích gì khi lừa gạt bọn hắn.

Có khả năng thật sự là bởi mình suy nghĩ nhiều, có thể chuyện bên ngoài là chuyện bên ngoài, tình cảnh hiện tại không giống trước.

Việc nhóm bọn hắn bỏ chạy làm một mình không giấu được những người khác quá lâu.

Những người khác thỉnh thoảng quay trở về nhìn xem, rất nhanh liền phát hiện ra đám người Dữu Khánh đã biến mất, nhất là Thiên Vũ và Hướng Lan Huyên vốn tương đối nhạy cảm với mấy người này, họ

dò hỏi Trì Bích Dao, biết rằng đã được Phượng Tàng Sơn đột nhiên quay lại dẫn đi, họ lập tức tìm kiếm về phương hướng mấy người Phượng Kim Kỳ phụ trách.

Kết quả không cách nào tìm được, theo lý thuyết, với tu vi của mấy người Dữu Khánh, cho dù hỗ trợ tìm kiếm thì cũng chỉ có thể chạy trên mặt đất.

Bọn họ thi pháp gọi to, nhưng không nhận được phản hồi từ đám người Dữu Khánh, thậm chí cũng không có dấu hiệu đáp lại nào của Phượng Kim Kỳ, trái lại gọi được đám người Ô Ô đến.

Mấy người vừa chạm trán, lập tức nhận ra rằng đám người Phượng Kim Kỳ và Dữu Khánh chắc hẳn đã vứt bọn họ lại chạy đi rồi.

Vì sao phải bỏ bọn họ lại? Tất nhiên phải có lí do, họ tự nhiên liền nghĩ rằng bọn hắn biết được điều gì đó mà bọn họ không biết.

Tất cả đều biết nơi này là Thánh địa của Phượng tộc, là người Phượng tộc mà thật sự không biết gì về nơi này sao?

Thiên Vũ và Hướng Lan Huyên cũng biết đám người Dữu Khánh có ẩn giấu bí mật.

Không thể suy nghĩ nhiều, mấy người lập tức mở rộng phạm vi, điên cuồng tìm kiếm, thậm chí còn gọi cả Trì Bích Dao hỗ trợ.

Trì Bích Dao vốn không quan tâm nổi nữa, nhưng bị kích thích bởi lời nói Thiên tuyền chắc hẳn có thể giải quyết được nỗi khổ hiện tại, cô ta lập tức như nổi điên, xông xáo hỗ trợ tìm kiếm.

Đây là một bố cục tinh diệu do người cố ý bày ra để chiếm lấy lòng tin của bọn họ, vì vậy, bọn họ rất tự nhiên liền phát hiện được Yêu tu từng bị Phượng Tàng Sơn bắt giữ, sau khi ép hỏi, họ biết được Phượng Tàng Sơn đã biết được thông tin gì từ miệng Yêu tu.

Vì vậy, bọn họ không chút do dự thẳng tiến về phía "Địa Diễm bảo".

Trên đường đi, bọn họ lại tình cờ phát hiện được Yêu tu khác, sau khi bắt lấy thẩm vấn, bọn họ xác định được sự tồn tại của "Địa Diễm bảo", xác định đó là nơi mà mọi Yêu tu ở đây đều biết, và khi đã xác định phương hướng và vị trí không có sai lầm, bọn họ đuổi theo với tốc độ nhanh nhất có thể.

Dọc đường đi, Hướng Lan Huyên lại không biết âm thầm nguyền rủa Dữu Khánh bao nhiêu lần, thực sự là đáng ghét, tên khốn đó lại len lén vứt bỏ mình lại, chạy đi rồi.

Chương 1150: Linh nhi (1)

Địa Diễm bảo, một gò đất bao phủ một diện tích rộng lớn, lớn như ngọn núi nhưng độ dốc rất thoải, kỳ thực nhìn tổng thể nó trông giống như ngực một nữ nhân hơn.

Còn nếu như không có bất kỳ mô tả nào, thì nó chính là một cái mụt nổi lên giữa mặt đất, bên trên có ba nghìn sáu trăm lỗ, thỉnh thoảng có ngọn lửa đỏ sáng ngời phun ra qua các lỗ đó. Trong đêm tối, ngọn lửa sáng phun ra nhìn rất bắt mắt, trông giống như một con sứa lang thang trong biển, bồng bềnh trôi nổi một hồi mới sẽ hao hết ánh sáng, tắt đi, rất là kỳ diệu.

Kết quả là, không có một ngọn cỏ nào bên trong phạm vi mấy chục dặm.

Giống như lời Phượng Tàng Sơn đã nói, trong đêm tối, quả thực rất dễ tìm thấy nơi đây, những ánh lửa phun ra chập chờn trông rất đẹp mắt đó thực sự quá rõ ràng.

Vừa tiến vào phạm vi nơi đây, liền có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ ở đây cao hơn ở nơi khác. Phượng Kim Kỳ mang theo bọn hắn bay về phía chỗ cao nhất của Địa Diễm bảo.

Đang chuẩn bị hạ xuống, bọn hắn bỗng nhiên khẩn cấp dừng lại trong không trung, bởi vì bọn họ nhìn thấy một bóng người chập chờn sáng tối đứng ở đó, thấy mái tóc dài phần phật tung bay thấp thoáng trong bóng đêm, nhìn vô cùng quen mắt.

Sở dĩ đó là một cái bóng người chập chờn, là bởi vì những ngọn lửa bập bùng phun ra kia khiến người nhìn bị ảo giác về thị giác.

Nếu chỉ có ánh trăng, bọn hắn đã sớm phát hiện ra rồi, nhưng bởi vì những con "Sứa" lập lòe sáng ngời kia khiến thị giác kém đi.

Trong lúc bọn hắn còn đang phân vân, không biết có nên hạ xuống hay không, phía sau đột nhiên vang lên tiếng cười tức giận của Ô Ô, "Phượng Kim Kỳ, ngươi chạy đúng là rất nhanh nha."

Mấy người quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy từng cái bóng người lóe lên lướt tới, lướt tới trước mặt bọn hắn trước tiên chính là Thiên Vũ, sau đó là từng người vọt đến bên cạnh bọn hắn, trong nháy mắt liền tạo thành một vòng vây.

Thiên Vũ cũng lạnh lùng nói: "Phượng Kim Kỳ, đã thống nhất liên thủ, ngươi lại vứt bỏ chúng ta chạy đi là có ý gì?"

Phượng Kim Kỳ cũng có phần ngạc nhiên, không nghĩ tới lại bị những kẻ này đuổi kịp nhanh như vậy.

Ông ta mang theo những người này bay theo, có gánh nặng làm chậm trễ, bị đám người này đuổi theo thực ra cũng không có gì lạ, trọng điểm là ông ta không biết những người này rất nhanh liền biết được hướng đi của nhóm ông ta, nhưng với Phượng Tàng Sơn thì gã ta đã biết rõ ràng.

"Thám Hoa lang, ngươi lại làm thêm một lần, khoản nợ này, ta nhớ kỹ."

Hướng Lan Huyên ngoài cười nhưng trong không cười, vừa mở miệng liền chỉ đích danh Dữu Khánh, bộc lộ rõ ràng vẻ khó chịu.

Dữu Khánh vừa nghe nói vậy liền biết nàng đã hiểu lầm, có vẻ muốn nói rồi lại thôi, hắn không thể đẩy cho cha con Phượng Kim Kỳ ngay trước mặt mọi người, phụ tử bọn họ không quên mang theo bọn hắn cùng đi hưởng lợi, hắn phải cảm tạ họ mới đúng, đối mặt với lời nói nghiến răng nghiến lợi của Hướng đại hành tẩu, hắn chỉ có thể đáp lại bằng nụ cười khổ bất đắc dĩ, hi vọng người ta có thể tuệ nhãn như đuốc nhìn hiểu được nỗi lòng mình, không biết về sau tìm cơ hội giải thích có tác dụng hay không.

Đương nhiên, hiện tại điều hắn cảm thấy kỳ quái hơn chính là, bọn hắn đi lặng lẽ, bay trên bầu trời không lưu lại dấu vết gì, những người này cũng không có tai mắt nào trong giới này, làm sao nhanh như vậy đã đuổi theo được? Có phần không hợp lý a.

Ánh mắt hắn nhịn không được lại liếc mắt nhìn Trì Bích Dao vẫn còn đang liên tục gãi ngứa, một lần nữa hãi hùng khiếp vía, phát hiện thấy nữ nhân này đã gãi bay hết tóc rồi, quần áo cũng bị cáo nát từ lâu, trên người chỉ còn lại một ít mảnh vải rách vụn, trường hợp bình thường là đã bộc lộ hết cảnh xuân ra ngoài, nhưng lúc này đâu có cảnh xuân nào, nhìn thấy liền ghê tởm, nhìn quá đáng sợ, thực sự là đã hoàn toàn thay đổi, không biết làm sao có thể kiên trì bay tới đây.

"Tại sao không nói lời nào, chẳng lẽ là có tật giật mình sao?" Ô Ô cất lời châm biếm.

Phượng Kim Kỳ không muốn nói gì, cũng không muốn giải thích cái gì, ánh mắt lại nhìn chăm chú về phía điểm cao nhất ở phía dưới.

Ánh mắt mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều thuận theo phương hướng ánh mắt ông ta nhìn tới, sau đó tất cả đều trợn tròn mắt, đều trở nên yên tĩnh, không ai hé răng ra nữa, có người hầu kết rung động, Xích Lan các chủ thậm chí còn rút lui sau mấy người khác.

Người đứng tại nơi cao nhất đó, mặc y phục vải thô màu xám trắng, mái tóc rất dài phần phật tung bay trong gió, khuôn mặt uy nghiêm, mũi sư tử lông mày rậm, không để ý đến mấy người lá đác trên

không trung, trong mắt dường như chỉ có đất trời phương xa, thỉnh thoảng có ánh lửa bập bùng hiện lên phía trước rọi sáng khuôn mặt người này.

Cho dù không có gió, mái tóc dài của người này cũng xõa tung ra, không gió vẫn tự lay động, tóc không rơi xuống dính bụi đất.

Đa số người tại đây đều là người có chút kiến thức, và đều từng gặp qua người này, đây chính là vị Đại tộc trưởng thống soái vạn tộc tại Đại Hoang Nguyên.

Lúc trước có phần quá tự do, lúc này mọi người mới nhớ tới Thiên Vũ đã từng nói vị Đại tộc trưởng này cũng tiến vào đây, hiện tại đã xác nhận được lời Thiên Vũ nói.

Một đám người vừa mới định tìm Phượng Kim Kỳ khởi binh vấn tội, bây giờ đều nhanh chóng chuyển sang hành quân lặng lẽ, núi dựa của Phượng Kim Kỳ ở ngay trước mắt, kẻ nào chán sống đến vấn tội ông ta thử xem.

Tuy nhiên, hoặc ít hoặc nhiều có chút ngạc nhiên, từ Yêu tu bị bắt, bọn họ mới biết được, Phượng Kim Kỳ là biết được thông tin Địa Diễm bảo từ miệng Yêu tu, rồi bọn họ mới đuổi theo đến nơi này, còn vị Đại tộc trưởng này, tại sao cũng ở nơi này?

Bọn họ không dám kết luận vị Đại tộc trưởng này có phải cũng nghe được tin tức hay không, hay vốn đã biết nơi này, bởi vì theo lời Thiên Vũ nói, cổng vào tiên phủ này chính là do vị Đại tộc trưởng này mở ra.

Trong lúc mọi người đang thấp thỏm bất an, Trì Bích Dao đột nhiên lắc mình bay đến, hạ xuống trước mặt Đại tộc trưởng Dã Tiên, rồi không hề giữ tôn nghiêm gì nữa mà trực tiếp quỳ xuống, cất lời cầu xin: “Xin Đại tộc trưởng cứu ta. Đại tộc trưởng, cầu ngài cứu ta.”

Cô ta thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể trông chờ vào tu vi cường đại của vị này, cũng là trông cậy vào năng lực có thể mở ra

tiên phủ như Thiên Vũ đã nói, nếu ông ta đã có thể mở ra tiên phủ, nói không chừng sẽ có biện pháp nào đó?

Cô ta đành phải thử xem, còn nước còn tát, cơn ngứa này quá mức khó chịu, cô ta thực sự không thể chịu đựng được nữa, dù có tu vi không thấp ở trên người, cô ta vẫn đã đến sát ranh giới sụp đổ.

Cô ta đã hạ xuống, những người khác cũng không tiện tiếp tục ở trên cao nhìn xuống, bọn họ cũng dồn dập đáp xuống, đi đến hành lễ bái kiến, nhiều người thất lễ không bị trách, mấu chốt là có muốn chạy cũng chưa chắc có thể chạy được.

Dã Tiên liếc mắt nhìn mọi người một lượt, ánh mắt dừng lại Phượng Kim Kỳ nhiều hơn một chút, sau đó mới quay trở lại trên người Trì Bích Dao, đạm mạc hỏi: "Ngươi là ai?"

Ông ta không nhận ra là ai, nói cô ta đã hoàn toàn thay đổi là còn nhẹ, phải nói là giống như quỷ, hơn nữa, bởi vì bị giày vò quá mức, giọng nói của cô ta cũng đã thay đổi.

Người chưa chịu đựng sự giày vò này là không có cách nào cảm nhận được sự đau khổ mà Trì Bích Dao phải gánh chịu.

Mặc dù không có gương soi để nhìn bộ dạng của mình lúc này, Trì Bích Dao cũng biết câu hỏi này có nghĩa như thế nào, cô ta khóc trả lời: "Vạn Hoa bảo Trì Bích Dao."

Dã Tiên thoáng ngẩn người, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn sang Phượng Kim Kỳ, sau khi được Phương Kim Kỳ khẽ gật đầu xác nhận, ông ta nhớ lại cách đây không lâu đã gặp qua Trì Bích Dao tại Thiên Tộc sơn, đại mỹ nữ xinh đẹp hấp dẫn có thói quen sạch sẽ đó bây giờ lại biến thành như vậy, hiển nhiên ông ta cũng có phần chưa thể thích ứng.

Nhìn thấy cô ta không ngừng gãi ngứa, ông ta hỏi: "Ngươi rơi vào trong hồ nước tiểu của Phệ Linh hào phải không?"

Hồ nước tiểu của Phệ Linh hào? Nước tiểu? Mọi người nhớ đến chất lỏng tỏa hào quang xanh ngọc đó, đều có phần sửng sốt, thứ mà bọn họ coi như bảo bối đó chính là nước tiểu của đám quái vật kia ư?

Trì Bích Dao lắc đầu, "Không phải, chỉ là dính phải một loại chất lỏng tỏa ra ánh sáng xanh ngọc."

Dã Tiên: "Đó chính là nước tiểu của Phệ Linh hào, chỉ bị dính một ít, làm sao sẽ ảnh hưởng đến toàn thân?"

Trì Bích Dao nức nở, thật sự là khóc không ra nước mắt, cô ta cũng không biết phải giải thích thế nào, đồng thời cũng nhìn thấy một ít hi vọng, nếu người ta đã có thể nhìn qua liền nhận ra được đó là cái gì, nói không chừng thật sự có biện pháp, cô ta thảm thiết cầu xin: "Cầu Đại tộc trưởng thương xót, cứu giúp ta. Trì Bích Dao nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp."

Dã Tiên: "Nước tiểu của Phệ Linh hào chứa đựng chất độc không giống nhau, sau khi nhiễm phải, không chỉ thân thể cảm thấy ngứa ngáy, mà ngay cả linh trí cũng sẽ có cảm giác ngứa ngáy khó nhịn, cả thân và tâm đều ngứa. Đó chính là điều người ta thường nói, nhục thân dễ khỏi, nội tâm khó lành. Thuốc chữa ngứa bình thường là vô dụng. Trong lúc nhất thời ta cũng không tìm được thuốc hay để giúp ngươi. Biện pháp tốt nhất bây giờ chính là cởi chuông cần tìm người buộc chuông. Hãy tìm con Phệ Linh hào đái ra nước tiểu kia, nước tiểu của con Phệ Linh hào nào thì tìm con đó, lấy máu của nó vẽ lên trên cơ thể là có thể hóa giải được."

Phải đi đâu để tìm nó bây giờ? Trì Bích Dao thốt lên một tiếng thê thảm, "Ta không biết là con Phệ Linh hào nào, không biết tìm nó ở đâu, xin Đại tộc trưởng hãy thương xót, ban cho ta một phương thuốc tốt để cứu ta."

Dã Tiên: "Đã không biết là con nào, vậy thì tìm con cao giai, chỉ cần con nào cao giai hơn con đái ra nước tiểu đó là được, càng cao giai, hiệu quả càng tốt."

Tất cả mọi người đang nghe đều âm thầm chấn động, chấn động không phải bởi vì Dã Tiên có thể đưa ra phương pháp giải cứu, mà bởi vì Dã Tiên lại biết được cả những điều này. Chuyện gì vậy chứ? Hiện tại, một đám người đã hoàn toàn tin rằng, tiên phủ này chính là do Dã Tiên mở ra.

Dữu Khánh và Nam Trúc quay nhìn nhau, đều hiểu được ẩn ý trong ánh mắt của nhau, đoán rằng vị Đại tộc trưởng này có khả năng thật sự có cách đi ra ngoài.

Nhất là Phượng Tàng Sơn, ánh mắt gã nhìn về phía Dã Tiên liên tục lấp lóe, trong lòng thầm hỏi, lẽ nào đây là người mà lão yêu kia kiêng kỵ?

Trì Bích Dao nhìn xung quanh, đi đâu tìm bây giờ? Suốt đường đi đến đây, cô ta không hề nhìn thấy một con Phệ Linh hào nào, nếu tiếp tục tìm kiếm một cách mù quáng, cô ta không chắc mình có thể kiên trì được đến lúc đó hay không. Không còn cách nào khác, cô ta lại xoay người, quỳ xuống, hướng về phía mọi người cất lời cầu xin, "Mọi người tìm giúp ta đi. Ta xin các ngươi, ta van xin các ngươi…"

Đâu còn chút bộ dạng cao cao tại thượng nào của một vị bảo chủ Vạn Hoa bảo, thực sự là hoàn toàn không có chút tôn nghiêm nào.

Nhưng mọi người không chút động lòng, trước tiên không nói có sẵn lòng hỗ trợ hay không, trong lúc nhất thời bọn họ cũng không biết nên đi tìm ở đâu, hơn nữa, tản ra chạy lung tung cũng không an toàn.

Trong tiếng cầu xin thê lương không ngừng, Dã Tiên đang dõi mắt nhìn phương xa chợt lên tiếng: "Không cần tìm, nó tới rồi."

Trì Bích Dao ngừng khóc, mọi người thuận thế nhìn đến, nhưng không nhìn thấy gì, chỉ nhìn thấy những "Con sứa" thỉnh thoảng nhô lên từ trong lòng đất và những vì sao lấp lánh trên bầu trời xa.

Chẳng mấy chốc sau đó, bọn họ mơ hồ nhìn thấy thứ gì đó, đó là một đám mây đen lớn, nhanh chóng từ bốn phương tám hướng tụ tập đến. Đã từng có kinh nghiệm, bọn họ lập tức nhận ra, đó là vô số Phệ Linh hào lại đang tới, bọn họ tức thì như lâm đại địch.

Tuy nhiên, nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh không dai động của Dã Tiên, bọn họ nhanh chóng ổn định lại tinh thần.

Người không ra người, quỷ không ra quỷ, Trì Bích Dao dường như trở nên hưng phấn, cô ta đứng lên, miệng không ngừng lặp đi lặp lại mấy chữ, giống như kẻ điên rồ, "Thuốc giải tới rồi, thuốc giải tới rồi, là thuốc dược tới rồi…"

Bởi vì quy mô quần thể Phệ Linh hào kéo tới quá mức khổng lồ, khiến cho khí tượng trong thiên địa biến đổi, đầu tiên là khí lưu cuồn cuộn tràn qua, làm cho những con "Sứa lửa" bập bùng thất thường, đến khi quần thể Phệ Linh hào dày đặc vây kín nơi này, chúng lại ngăn cản gió trong thiên địa, chỉ có những cơn gió cuốn theo chúng nó ùa tới từ bốn phương tám hướng, những con "Sứa lửa" nhô lên mặt đất giống như những ngọn đèn đung đưa, không ngừng lắc lư rủ xuống rồi lại bay lên, có phong cảnh dạng khác.

Một đám người vô thức tụ lại bên cạnh Dã Tiên, vô thức coi ông ta là trụ cột.

Trong bầy Phệ Linh hào vẫy cánh lơ lửng trên không trung, đột nhiên lấp lóe hiện lên một vệt sáng đỏ, một đàn Phệ Linh hào tách ra, một nam nhân được hào quang màu đỏ bao phủ lướt đến, khuôn mặt thâm trầm, mặc một bộ y phục màu đỏ sẫm hoa lệ và chất liệu bóng mượt, dáng vẻ cao cao tại thượng coi rẻ chúng sinh.

Chương 1151: Linh nhi (2)

Vừa nhìn thấy hào quang trên người y, mấy sư huynh đệ Dữu Khánh lập tức nhớ tới hào quang bao phủ trên người Đại thanh nữ và Nhiếp Nhật Phục, trong nháy mắt liền ý thức được đây lại là một cao thủ cảnh giới Chân tiên. Nói cách khác, kẻ tới là một tiên nhân chân chính. Có lẽ đây cũng là thủ sơn thú của tiên phủ này, y hẳn chính là Tri Linh đại thánh kia.

Mấy sư huynh đệ tức thì thầm cảm thấy không xong, có Bán Tiên Dã Tiên ở đây cũng không đủ nhìn a!

Nam Trúc nhỏ giọng thì thầm với Dữu Khánh ở bên cạnh: "Tại sao ta có cảm giác kẻ bên trên đó đang nhìn chằm chằm vào ta, ánh mắt nhìn ta dường như không có ý tốt a!"

Dữu Khánh thúc khuỷu tay cho gã một cái, ra hiệu cho gã đừng có nói nhảm, bây giờ là lúc nào rồi mà vẫn còn lải nhải dông dài.

"Một hai ba bốn năm… Mười ba." Tiên nhân trên không trung chợt duỗi ngón tay lần lượt đếm hết mọi người ở đây, sau đó cười nói: "Đều đã đến đông đủ rồi. Rất tốt! Đỡ cho ta khỏi phải đi tìm từng người một."

Ngay khi y vừa cất giọng nói ra, ba người Hướng Lan Huyên, Dữu Khánh và Hướng Chân đều chấn động, đều đã nhận ra được đây là giọng nói của vệt bạch quang bỏ chạy khi ở dưới lòng đất.

Sắc mặt Nam Trúc thoáng chốc liền trắng bệch, trên trán bắt đầu rịn mồ hôi lạnh, gã nhớ tới cảnh mình nhiều lần đánh đập lão yêu bà đó, lại nghĩ đến lời nói hung dữ của đối phương trước lúc rời đi, gã biết lần này e rằng mình khó tránh được tai kiếp, cũng không biết có thể được ra đi nhẹ nhàng hay không.

Dữu Khánh cũng nhận ra rằng lời Nam Trúc nói vừa rồi không phải là nói nhảm, mà là vị tiên nhân đó thật sự để mắt đếm Nam béo, xem ra tám chín phần mười là muốn thực hiện lời hung dữ lúc trước, lòng hắn cũng lạnh theo hơn nửa.

Đám người Ô Ô thì nhan chóng nhìn quanh hiện trường một lượt, phát hiện thấy tổng cộng có mười bốn người, không hiểu sao kẻ bên trên lại đếm thành mười ba?

"Thuốc giải đến rồi, thuốc giải đến, thuốc giải đến rồi…" Trì Bích Dao giống như bị điên, lẩm bẩm không ngừng, nhưng tựa như vẫn còn một chút lý trí, không dám xông tới một mình, thỉnh thoảng nhìn sang hai bên, dường như đang cầu xin mọi người cùng đỡ.

Tiên nhân ở trên không trung cũng nhìn thấy được bộ dạng đặc biệt của Trì Bích Dao, nhịn không được nỡ nụ cười chế giễu, "Vị Trì bảo chủ kia, tắm rửa nước tiểu của Phệ Linh tộc có thoải mái không?"

"Thuốc giải!" Trì Bích Dao gào lên.

Dường như bị hai chữ 'Nước tiểu' đó kích động, cô ta phản ứng lại giống như kẻ điên, không nhịn được nữa trực tiếp bay ra, xông thẳng tới Tri Linh đại thánh trên không trung.

"Đừng, quay lại đi!"

Dữu Khánh đột nhiên khàn khàn gọi to, hắn từng tận mắt chứng kiến thực lực tiên nhân, biết rõ kinh khủng cỡ nào, tại trong tay người ta, cảnh giới Cao Huyền chỉ giống như con kiến.

Bất kể lúc trước Trì Bích Dao nói muốn bảo vệ bọn hắn là xuất phát từ mục đích gì, dù sao cũng từng có thực hiện qua, cho nên hắn vẫn nhịn không được cất lên tiếng gọi lại này.

Có mấy người thoáng quay nhìn hắn, có cả Hướng Lan Huyên ở trong đó, có vẻ không biết vì sao hắn lại khẩn trương như thế.

Đương nhiên, trong mắt Hướng Lan Huyên còn lóe lên một nét nghi ngờ khác lạ, nàng hoài nghi không biết có phải Dữu Khánh đã sớm nhìn trúng sắc đẹp của Trì Bích Dao hay không.

Kết quả giống như Dữu Khánh suy nghĩ, hồng quang bao phủ quanh thân thể Tri Linh đại thánh đột nhiên vụt sáng lên, trực tiếp phóng vọt tới Trì Bích Dao trong bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ, ánh sáng không đều tựa lưỡi dao vô cùng sắc bén, trong nháy mắt liền cắt nát ra một đám huyết vụ trong không trung, chỉ có một vài mảnh vụn lẻ tẻ rơi xuống.

Bụp! Một âm thanh bùng nổ không lớn lắm vang lên, một cao thủ cảnh giới Cao Huyền cứ như vậy phân thân toái cốt biến mất.

Một đám người cơ hồ đều há hốc mồm kinh hãi, sắc mặt biến thành kinh khủng, như vậy làm sao còn có thể kháng cự? Xem ra khó tránh được tai kiếp rồi.

"Phù…" Dữu Khánh thở dài ra một hơi, bờ vai hơi rũ xuống.

Chỉ còn một mình duy nhất Dã Tiên là vẫn bình tĩnh như thường, nhìn thấy tận mắt cảnh tượng phân thân toái cốt đó, ông ta nhàn nhạt nói, "Cho dù cô ta sống sót được, cô ta cũng không thể bình thường như trước, có khả năng sẽ 'Tẩu hỏa nhập ma'. Chết đi chưa chắc đã là một chuyện xấu."

Tri Linh đại thánh khua tay áo quét tan huyết vụ trước mắt, nhìn chằm chằm phía dưới, giễu cợt nói: "Chư Yêu chi cảnh đã lâu không có khách nhân tới chơi, người tới là khách, ta cũng không thể làm quá cùng đường, ta sẽ cho các ngươi một con đường sống, chỉ cần ai có thể giết chết bất kỳ một người nào khác trong các ngươi là có thể giữ mạng sống, một mạng đổi một mạng!"

Rõ ràng là đang lấy mạng người ra làm trò đùa giỡn, nhưng điều đó cũng đủ để khiến cho mọi người trở nên cảnh giác với người bên cạnh, lo lắng sẽ có người sẵn sàng ra tay, một làn sóng ngờ vực lẫn nhau bắt đầu tràn ngập trong mọi người.

Vô số Phệ Linh hào lơ lửng vẫy cánh xung quanh cũng đang chờ đợi giữa trời, hiển nhiên là đang chờ đợi mệnh lệnh tấn công.

"Linh nhi."

Dã Tiên với mái tóc dài tung bay phất phới đột nhiên lên tiếng, tiếng gọi nhè nhẹ nhưng lại lan truyền rất rõ ràng tới tai tất cả mọi người tại hiện trường.

Tri Linh đại thánh trong không trung rõ ràng thân thể khẽ run lên, ánh mắt lập tức dán chặt vào Dã Tiên, môi mấp máy rất lâu, nhưng không phát ra được tiếng nào.

Chuyện gì vậy chứ? Vị Đại tộc trưởng này đang gọi Tri Linh đại thánh là "Linh nhi" sao? Mọi người lập tức phát hiện thấy dị thường này, bọn họ quan sát kỹ biến cố đột ngột xảy ra này.

Ánh mắt lóe lên nhanh chóng, Phượng Tàng Sơn đã nhận ra được điều gì đó.

Một lát sau, Tri Linh đại thánh mới bộc lộ ra vẻ mặt bạo ngược, hỏi: "Ngươi là ai?"

Dã Tiên hỏi ngược lại: "Nhục thân được phong ấn tại trong 'Địa Diễm bảo' mất đâu rồi? Ta đã tìm rất lâu, nhưng không tìm được."

"Nhục thân?" Tri Linh đại thánh chợt ngửa mặt lên trời cười to điên cuồng, cười xong thì chỉ vào ông ta, nói: "Sau khi cảm giác được cổng tiên phủ lại mở ra lần nữa, ta đã đoán được là ngươi trở về. Quả nhiên, quả nhiên là ngươi trở về rồi. Nhục thân ư? Ngươi cũng nhìn thấy rồi đó, ta đã đăng tiên, đã có thực lực phá vỡ phong ấn của ngươi, chân thân của ngươi đã bị ta phá vỡ phong ấn chôn vùi trong Địa Diễm hỏa, đã sớm tan thành tro bụi từ lâu rồi."

Cái quái gì vậy? Mọi người đều không biết mình đã nghe được điều gì, vừa nghe không hiểu, vừa có cảm giác đã hiểu được, trong ánh mắt nhìn về phía Dã Tiên tràn đầy kinh ngạc, không biết đó là chuyện gì.

Trên khuôn mặt Dã Tiên cuối cùng xuất hiện chút giận dữ, giọng điệu trở nên nghiêm túc hơn một chút, "Ngươi muốn làm gì?"

"Ta muốn làm gì?" Tri Linh đại thánh cười ha hả, lắc đầu cười, một lúc lâu sau, y mới vô hạn cảm khái nói: "Ngươi nên hỏi xem chính bản thân ngươi đang làm gì? Thượng tiên hạ lệnh cho ngươi trông coi nơi này, ngươi lại tự tiện đi ra ngoài, nói cái gì mà ra ngoài nhìn xem. Kết quả một lần đi mấy nghìn năm. Ngươi nhìn xem đi, nếu như không phải có ta trấn thủ, nơi này từ lâu đã bị chư yêu hoành hành, là ta đang tận trung làm tròn bổn phận thay ngươi. Đợi thượng tiên trở về, ngươi ắt bị trừng phạt nghiêm khắc, còn ta, có công không có lỗi!"

Những lời nói này rơi vào trong tai mọi người, giống như từng loạt sấm sét, khiến mọi người chấn động không nhẹ.

Dã Tiên đảo mắt nhìn vô số Phệ Linh hào ở xung quanh, hỏi y, "Đây chẳng lẽ không phải là chư yêu hoành hành sao?"

Tri Linh đại thánh ở trong không trung đột nhiên hung dữ chỉ vào ông ta, gầm lên: "Giao ra cách mở ra tiên môn, có lẽ ta sẽ tha cho ngươi không chết!"

"Ngươi muốn ra ngoài?" Dã Tiên hỏi xong, khẽ lắc đầu, "Ta trái lại muốn nhìn xem ngươi không buông tha cho ta như thế nào."

Tri Linh đại thánh cả giận nói: "Tu vi không có chân thân, chỉ với chút đạo hạnh lúc này của ngươi, cũng xứng rêu rao sao? Ta khuyên ngươi không nên rượu mời không uống lại uống rượu phạt!"

Dứt lời, một khí thế ngập trời cuồn cuộn tràn ra từ trên thân y, giống như thiên uy giáng xuống, những người phía dưới bị đè ép cho khó thể thở nổi, đều lộ ra vẻ kinh hãi, hầu hết đều là lần đầu tiên nhìn thấy khí tức kinh khủng như vậy.

Đa số Phệ Linh hào vẫy cánh ở xung quanh đều giống như bị định thân thuật làm cho cố định lại, toàn bộ "Con sứa lửa" đều lơ lửng

bất động giữa trời.

Những dị tượng này vừa mới xuất hiện rồi ngay sau đó lại đột nhiên giống như ảo giác bị đâm thủng, Phệ Linh hào ở xung quanh khôi phục lại tình trạng vẫy cánh, "Sứa lửa" lại bập bùng bốc cháy, đám người đang khó thở cũng trong nháy mắt như trút được gánh nặng, đã có thể hít thở bình thường.

Xuyên phá những ảo giác này những tia sáng kì dị lấp lóe trong không trung, theo sát sau đó là những âm thanh thầm thì vang vọng trong thiên địa, "Úm ma ni bá mễ hồng úm ma ni bá mễ hồng úm ma ni bá mễ hồng…"

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, đột nhiên phát hiện thấy Đại tộc trưởng Dã Tiên vốn ở bên cạnh đã không thấy đâu nữa rồi, ông ta đột nhiên giống như thuấn di xuất hiện tại không trung, mái tóc dài bay phần phật sau lưng ông ta, sau gáy thỉnh thoảng có tia sáng "Bạch lục hoàng lam hồng hắc" lấp lóe lên.

Mà tiếng thầm thì vang vọng trong thiên địa hiển nhiên phát ra từ bờ mối mấp máy của ông ta, mỗi khi có một chữ nhả ra liền có tia sáng tương ứng lóe lên sau đầu, sáu chữ không ngừng được lặp đi lặp lại, sáu màu ánh sáng cũng liên tục lấp lóe lên sau lưng ông ta.

Mọi người trên mặt đất giống như đang nhìn thấy một phép lạ, khó thể tin được Đại tộc trưởng Đại Hoang Nguyên còn có thần thông như vậy.

Phệ Linh hào vẫy cánh ở xung quanh đột nhiên đều tựa như diều đứt dây, không có một con nào may mắn tránh thoát, tất cả đều rơi xuống đất, thoáng chốc liền nện tung lên một đám bụi mù trên mặt đất. Đám Phệ Linh hào dường như rất đau đớn, dồn dập giãy giụa đứng lên, cố gắng vẫy cánh chạy trốn, bay loạn xạ.

Tri Linh đại thánh vừa mới còn rất kiêu ngạo hung hăng đột nhiên hai tay ôm đầu, rơi xuống quỳ trên mặt đất, bộ dạng vô cùng đau khổ.

"Các ngươi bị gì vậy?"

Hướng Chân đột nhiên phát hiện thấy phản ứng của Dữu Khánh, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết không ổn, bọn hắn đều lảo đảo như sắp ngã xuống, gã ta khẩn cấp xuất thủ đỡ lại.

Ba người Dữu Khánh cũng không biết mình bị gì, nói chung, khi âm thanh rầm rì đó vừa phát ra, bọn hắn liền giống như bị sét đánh, và tựa như bị một cây gậy nặng nề gõ lên đầu, trái tim đập thình thịch rất nhanh, hơi thở mong manh, trong đầu vang ong ong, gần như không nhìn thấy gì ở trước mắt, chỉ có những bóng sáng trắng đen đan xen, sắc mặt trắng bệch, đứng không vững, cũng không động đậy được, người giống như đang mê man bên bờ cái chết.

Hướng Lan Huyên nhận thấy được bất thường đó, tiến tới đánh thức ba người nhưng không được, nàng lập tức thi pháp điều tra, phát hiện thấy trong cơ thể ba sư huynh đệ quả thực có dị thường.

Mọi người không ai chú ý tới Thiên Vũ. Y lui về phía sau hai bước, sắc mặt cũng trắng bệch khó coi, một tay ôm lấy vị trí trái tim, đầu toát mồ hôi lạnh.

Toàn thân run rẩy, y bỗng nhiên xoay người quay đầu, thi pháp đuổi theo đám Phệ Linh hào chạy trốn kia, đồng thời ném lại một câu, "Đúng lúc giết chúng!"

Mấy người còn thanh tỉnh quay đầu nhìn tới, Ô Ô cất tiếng gọi, "Lão tam."

Gã muốn nói không cần thiết, có nhiều Phệ Linh hào như vậy, chỉ dựa vào mấy người bọn họ là không giết được bao nhiêu, nhưng Thiên Vũ đã bất chấp tất cả đuổi theo đánh giết.

Tri Linh đại thánh đang té ngã trên mặt đất đột nhiên thân thể lóe lên, hiện ra nguyên hình, đúng là một con Phệ Linh hào to lớn dài hơn một trượng, vảy giáp dày đặc trên thân thể có màu đỏ sậm, run rẩy cầm cập đẩy thân thể mình lên.

Phượng Tàng Sơn nhìn cảnh này mà thấy đau răng, không biết Tri Linh đại thánh này làm trò quỷ gì, rõ ràng đã có kiêng kỵ, hiển nhiên đã biết ở trong đám người có người có thể khắc chế mình, còn nói muốn làm thăm dò gì đó, thăm dò như vậy sao?

Trong không trung đột nhiên xuất hiện hào quang vàng chói rực rỡ, trong nháy mắt liền chiếu sáng toàn bộ thiên địa, chói mắt giống như mặt trời hiện lên.

Mọi người híp mắt lại nhìn đến, nhìn thấy vô số vòng sáng kim sắc bay lượn xung quanh Dã Tiên, chỉ hơi chút ước lượng, liền biết có không dưới mấy nghìn vòng cái kim hoàn.

"Liệt Nhật Kim Hoàn?" Có mấy người gần như đồng thanh kêu lên, đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía Phượng Tàng Sơn, tựa như muốn được xác nhận.

Phượng Kim Kỳ với khuôn mặt già nua bị ánh sáng vàng óng ánh rọi sáng, ông ta vừa nhìn liền biết đây đúng là tuyệt học "Liệt Nhật Kim Hoàn" của Phượng tộc, không có sai, hơn nữa cảnh giới và đẳng cấp thi triển ra rõ ràng cao hơn ông ta không biết bao nhiêu lần, tu vi của ông ta chỉ có thể cùng lúc thi triển ra ba mươi sáu vòng kim hoàn, mà trước mắt lại là mấy nghìn vòng.

Chương 1152: Hố phân (1)

Ngay sau đó, từng vòng kim hoàn ánh vàng rực rỡ đang bay lượn đột nhiên dừng lại trong không trung.

Bầu không khí rõ ràng rất yên tĩnh nhưng lại khiến mọi người không hiểu sao ngừng thở theo, đều cảm nhận được một khúc nhạc dạo trước khi mưa bão sắp đến.

Đột nhiên, trong hư không tựa như mở ra một cái miệng phễu, vòng kim hoàn tung bay trút xuống, khi trượt xuống đáy phễu, những vòng kim hoàn nhanh chóng ngưng tụ lại, cuối cùng thu nhỏ lại thành từng hạt kim châu, rồi giống như những ngôi sao băng lao xuống mặt đất, nhằm thẳng về phía Tri Linh đại thánh đang cố gắng đứng lên.

Cảnh tượng này khiến cho trái tim Phượng Kim Kỳ nhảy lên kịch liệt, năng lực kiểm soát "Liệt Nhật Kim Hoàn" này thực sự vượt quá xa cảnh giới của ông ta.

Oanh! Một vòng kim hoàn đánh cho Tri Linh đại thánh nằm sấp xuống ngay tại chỗ, ngọn lửa bùng nổ ra bám lên người y.

"Lui!" Ô Ô và Hướng Lan Huyên gần như đồng thời hô to.

Sóng xung kích mạnh mẽ cuốn theo ngọn lửa thoáng chốc ập tới, cũng không biết là bởi một đám người khẩn cấp thi pháp phòng ngự rút lui trước khi sóng xung kích ập đến, hay là bị sóng xung kích đẩy ra, dù sao thì Hướng Lan Huyên đều khẩn cấp thi pháp bảo vệ đám người Dữu Khánh, nếu không dựa vào tu vi của mấy người Dữu Khánh, bọn hắn sẽ không thể ngăn được dư âm đòn tấn công của cao thủ như Dã Tiên, cho dù là Hướng Chân cũng không được.

Sau loạt tiếng nổ vang là những làn sóng lửa và sóng xung kích bám sát theo nhau ùa tới.

Từng viên sao băng vàng kim dồn dập bắn phá, giống như bão táp dữ dội ầm ầm lao về cùng một mục tiêu, nhấn chìm Tri Linh đại thánh trong biển lửa, địa hình Địa Diễm bảo thực sự kiên cố.

Sóng xung kích không ngừng nở rộ ra từ trung tâm, giống như những gợn sóng, những làn sóng lửa cuồn cuộn tràn ra bốn phía, trông cũng giống như một đóa hoa sen khổng lồ và rực rỡ đang nở ra. Mặt đất chấn động, bị đè ép bởi áp suất cao, toàn bộ ba nghìn sáu trăm lỗ thủng của Địa Diễm bảo đều phun ra địa hỏa, xa gần khác nhau, những con rồng lửa vọt ra cũng không giống nhau.

Ngọn lửa phun ra từ trong lòng đất có đặc tính bốc cháy liên tục, chúng lơ lửng trong không trung, bên trong khuôn viên hơn mười dặm đều là như thế, lại thêm đóa hỏa liên nở rộ ở trung tâm, khung cảnh rất đồ sộ.

Ở trong không trung phía xa quay đầu nhìn lại, Thiên Vũ bị cảnh tượng đó làm cho chấn động.

"Úm ma ni bá mễ hồng úm ma ni bá mễ hồng úm ma ni bá mễ hồng…" Những âm thanh không ngừng lẩm bẩm đó của Dã Tiên lại có thể rõ ràng xuyên qua những tràng tiếng động nổ vang.

Trong trận mưa sao băng vàng kim như cuồng phong bão táp đó, yêu thể của Tri Linh đại thánh đột nhiên ngược dòng nhảy ra khỏi vòng xoáy nổ tung, bay lên trời, liệt diễm bao bọc thiêu đốt cả người. Dã Tiên lập tức lật tay đánh ra ấn quyết, liệt diễm trên mặt đất lập tức cuốn ngược lên, uốn lượn bay lên như một con hỏa long khổng lồ, quấn lấy yêu thể của Tri Linh đại thánh, đồng thời nhanh chóng ngưng tụ lại, biến thành một vòng kim hoàn to lớn chói lọi, khóa chặt Tri Linh đại thánh ở bên trong, vòng kim hoàn do liệt diễm ngưng tụ này rõ ràng có uy lực cường đại hơn.

"A…" Ở trong ngọn liệt diễm bao bọc, Tri Linh đại thánh lại rơi xuống, y đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét, chân rung lên, đùng, tựa như trời đất chấn động, kim hoàn trói buộc thân thể y nổ tung ra, hai cánh bị ép lại cũng bật ra, định thừa cơ phóng lên cao.

"Úm ma ni bá mễ hồng…" Âm thanh rì rầm vang vọng trong không trung đột nhiên trở nên nặng thêm mấy phần.

Tri Linh đại thánh tức thì lại ôm đầu run rẩy, có vẻ vô cùng đau đớn, y không dám tiếp tục ở lại, lóe lên chạy đi, tại thời điểm chạy ra khỏi biển lửa, ánh mắt y quét qua đám người trốn ở xa xa nhìn xem, cho dù ở trong âm thanh rầm rì khó chịu đến cực điểm, thực lực bị giảm sút nhiều, y vẫn chụp ra một trảo để trả đũa.

Ầm! Tầng phòng thủ do đám người Hướng Lan Huyên liên thủ tạo ra trong nháy mắt liền bị đánh tan, đám người hoặc lảo đảo hoặc bị hất bay, bị đánh cho rối loạn, chân tay luống cuống. Ngay sau đó bọn họ lại phải lập tức khẩn cấp thi pháp kháng cự, bởi vì họ cảm nhận được trong đòn tấn công có thế cuốn ngược lại.

Nhận thấy ở phụ cận có từng bóng người vù vù bay đi, Hướng Lan Huyên đang thi pháp cố định thân thể của mình trong luồng kính khí kéo đi đó ổn định lại tinh thần nhìn tới, nàng phát hiện thấy mấy người Dữu Khánh đang bị vù vù hút đi.

"Ngân Sơn Hà!" Xích Lan các chủ cũng đang thi pháp cố định mình lại nhìn theo lo lắng hét to, bà ta mở mắt trừng trừng nhìn Ngân Sơn Hà luống cuống chân tay bị hút đi.

Ngay cả với tu vi của Ngân Sơn Hà cũng không kháng cự được lực hút đó, Hướng Chân tự nhiên cũng không tốt hơn bao nhiêu, còn có cả Phượng Tàng Sơn, và ba sư huynh đệ Dữu Khánh, vù vù bay về phía Tri Linh đại thánh, mấy người giống như một cái đuôi, nối nhau bay theo ở phía sau ngọn lửa Tri Linh đại thánh đang bốc cháy hừng hừng, cùng nhau xuyên qua địa hỏa minh diễm nổi trên không, nhanh chóng biến mất tại trong bóng đêm mờ mịt.

Hướng Lan Huyên mặt đầy sốt ruột, có vẻ muốn đi cứu người, nhưng biết rõ mình xông tới cũng chỉ là đi tìm chết mà thôi, hơn nữa, với tốc độ của mình, nàng cũng không có khả năng đuổi theo tốc độ bay của Tri Linh đại thánh.

Ánh lửa vàng kim sáng chói đột nhiên biến mất toàn bộ, tắt hẳn chỉ trong nháy mắt, âm thanh rầm rì không trung cũng ngừng hẳn, Dã Tiên nổi trên không với mái tóc dài lay động nhìn xa xa theo phương hướng Tri Linh đại thánh chạy trốn.

Hướng Lan Huyên quay đầu lại nhìn đến, thân hình lóe lên xuất hiện tại trước mặt ông ta, "Người của chúng ta đã bị bắt đi rồi, xin Đại tộc trưởng giúp đỡ cứu người."

Những người khác cũng lóe lên, xuất hiện trên không trung, nhìn vị đệ nhất nhân Đại Hoang Nguyên này với vẻ mặt kính nể, sau khi nghe lời ông ta đối thoại với Tri Linh đại thánh, sự kính nể đó càng thêm khác trước.

Dã Tiên có phần kinh ngạc với sự nôn nóng của Hướng Lan Huyên, hỏi: "Mấy người đó hình như không phải là người của Đại Nghiệp ty ngươi, phải không?"

Ánh mắt Hướng Lan Huyên hơi đảo sang hai bên rồi chắp tay nói: "Về chuyện ân ân oán oán giữa Địa Mẫu và Chưởng lệnh cùng ta, ta không có quyền nói thêm gì nhiều. Nói chung, nếu là Thám Hoa lang xảy ra chuyện gì đó, khi trở về ta không biết phải giải thích làm sao với Chưởng lệnh của chúng ta. Mong Đại tộc trưởng rộng lòng giúp đỡ, ở nơi này, cũng chỉ có ngài có thể hàng phục được Tri Linh đại thánh kia."

Xích Lan các chủ cũng chắp tay nói: "Cầu xin Đại tộc trưởng hỗ trợ, ngày sau nếu như có điều gì sai khiến, việc nằm trong khả năng, ta tuyệt đối không trốn tránh."

Phượng Kim Kỳ nắm tay đặt lên trái tim nói: "Ngũ lang nhà ta cũng đã bị bắt đi, khẩn cầu Đại tộc trưởng xuất thủ cứu giúp."

Dã Tiên thoáng lắc đầu, "Không phải ta không muốn giúp các ngươi, mà tu vi của ta bây giờ cách nó rất xa, căn bản không thể khống chế được nó. Vừa rồi dùng tới 'Phục ma chân ngôn' cũng chỉ có thể miễn cưỡng khống chế nó, không có dư lực cứu người."

Ngay cả ông ta cũng không đủ năng lực, mọi người lộ vẻ chán nản. Lúc này, Thiên Vũ cũng đã bay trở lại bên cạnh mọi người.

Hướng Lan Huyên dường như không muốn dễ dàng từ bỏ, nàng có vẻ không cam lòng nói: "Đại tộc trưởng, lẽ nào không còn cách nào khác nữa sao? Cho dù có một chút khả năng, ta cũng không muốn từ bỏ."

Dã Tiên: "Nếu như các ngươi thật sự muốn cứu người, có một phương pháp có thể thử xem."

Hướng Lan Huyên lập tức chắp tay nói: "Mong Đại tộc trưởng chỉ giáo."

Dã Tiên nhìn quanh một vòng, "Ta sẽ truyền 'Phục ma chân ngôn' cho các ngươi. Với tu vi bây giờ của ta, một mình thi triển 'Phục ma chân ngôn' là không đủ uy lực để hoàn toàn khống chế nó. Nếu như các ngươi cùng thi triển 'Phục ma chân ngôn' với ta, uy lực liên thủ có lẽ một kích hàng phục được nó."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, có người vui mừng có kẻ âu lo, Phượng Kim Kỳ là người âu lo đó, "Đại tộc trưởng, thần thông như vậy, không biết tu luyện đến khi nào mới có thể thành công? Sợ rằng những người bị Tri Linh đại thánh bắt đi không kiên trì được đến lúc đó."

Hướng Lan Huyên gật đầu, bày tỏ tán đồng.

Dã Tiên: "Nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ, không nghe được chân ngôn, không biết được chân ý của nó, chỉ dựa vào tự các ngươi nghiền ngẫm tìm hiểu tự nhiên sẽ khó. Bây giờ các ngươi có cơ hội nghe được chân ngôn, ta sẽ niệm đi niệm lại nhiều lần để các ngươi thể hội được nhiều hơn chân ý trong đó, khi đọc ra miệng thì tụ thần thủ ý, thành tâm phát nguyện, tâm và khẩu như một, tâm pháp như một, ngon xuất pháp tùy, chính là chân ngôn."

Ô Ô mừng rỡ nói: "Được, Ô mỗ nguyện ý tu chân ngôn này, cùng theo Đại tộc trưởng hàng ma."

Gã chẳng quan tâm bao lâu mới có thể học được, chỉ cần có thể học là được, có thể cần dùng tới để cứu người hay không cũng không sao cả, dù sao cũng không có người nào gã quan tâm cần phải cứu, ít nhất gã học được cách có thể đối phó đám Phệ Linh hào đó, hơn nữa nó cũng có tác dụng khắc chế với Tri Linh đại thánh kia, hoặc có thể dùng để cứu mình tại thời khắc mấu chốt.

Huống chi, môn thuật pháp này cũng rất thần kỳ, có thể lĩnh ngộ thêm một môn thuật pháp cũng không phải chuyện xấu.

Những người khác cho dù có phải là nóng lòng cứu người hay không, tạm thời cũng không có cách nào khác, chỉ có thể dồn dập bày tỏ thái độ bằng lòng, duy chì có Thiên Vũ là giữ im lặng.

"Việc cứu người là quan trọng, trước tiên chúng ta hãy đến mấy chỗ nó có khả năng ẩn náu tìm thử xem. Chúng ta có thể vừa đi vừa học 'Phục ma chân ngôn'."

Dã Tiên cất tiếng kêu gọi, rồi dẫn mọi người cúng nhau bay một cái phương hướng.

Trong không trung, Phượng Kim Kỳ chủ động đến gần bên cạnh ông ta rồi đột nhiên hỏi: "Đại tộc trưởng, vì sao ngươi lại biết 'Liệt Nhật Kim Hoàn' của Phượng tộc ta? Tâm pháp tầng cấp cao nhất, ngay cả là người Phượng tộc ta, hầu hết cũng không biết."

Ngụ ý là, có rất ít khả năng người trong Phượng tộc ta để lộ bí mật.

Dã Tiên quay đầu, nhàn nhạt nhìn lão ta, "Trước tiên hãy tập trung tinh thần, đừng có phân tâm, tránh ảnh hưởng đến việc tu tập 'Phục ma chân ngôn'. Đợi đến khi xong việc rồi nói cũng không muộn."

Ông ta đã nói như vậy rồi, cho dù trong lòng tràn đầy nghi vấn, Phượng Kim Kỳ cũng chỉ có thể là tạm thời kìm nén trong lòng…

Thế núi hiểm trở, khắp nơi là vách núi dựng đứng, vực sâu khe suối, vực thẳm âm u, vắng vẻ, có một cái bóng lóe lên ẩn vào trong đó, chui vào trong một hang động trên vách đá.

Tri Linh đại thánh với bộ dạng cháy sém ngoài thân vẫy cánh hạ xuống, mấy người bị kéo tới ở phía sau thì loạng choạng rơi xuống đất, lăn lộn một hồi.

Sau khi đứng lên, ba sư huynh đệ Dữu Khánh vô cùng lo sợ, cẩn thận từng li từng tí mà quan sát xung quanh, khi bị bắt đi, bọn hắn vẫn còn choáng váng bởi vì những tiếng thầm thì đó, bọn hắn cũng không biết mình bị bắt vào lúc nào, đến lúc tỉnh lại trên đường đi, bọn hắn mới biết mình đã rơi vào trong tay Tri Linh đại thánh.

Lúc này, bọn hắn không chỉ nhìn thấy rất nhiều Yêu tu Phệ Linh hào, mà còn nhìn thấy được một người khiến bọn hắn rất bất ngờ, thấy thủ hạ tâm phúc Phượng A Đao của Phượng Tàng Sơn lại đang đứng chung một chỗ với những Yêu tu Phệ Linh hào đó.

Trong khi bọn hắn kinh ngạc thì Phượng A Đao cũng nhìn về phía bọn hắn với ánh mắt rất phức tạp.

Ngân Sơn Hà vừa đứng dậy, đột nhiên thân thể cứng đờ, một bộ móng vuốt lớn bắt giữ chặt lão ta, khiến cho lão ta khó thể nhúc nhích. Lão ta ngẩng đầu nhìn lên, chính là Tri Linh đại thánh, một tay y nhấc lão ta lên.

Ngay sau đó, Ngân Sơn Hà trợn to hai mắt, vẻ mặt đầy kinh sợ.

Ba vệt màu đỏ như máu trên trán Tri Linh đại thánh rung động rồi nứt ra, có ánh hồ quang lấp lóe. Ngân Sơn Hà mặt đầy đau đớn vung đạp hai chân liều mạng chống cự, nhưng chẳng ích gì, hào quang xanh lam nhạt toát ra trên người, rồi bị vết nứt đỏ như máu đó hút vào.

Đến khi hào quang xanh lam bị hút hết, thân thể Ngân Sơn Hà biến thành một con vật khổng lồ, đổ xuống, đó là một con nhện to lớn thân thể xấp xỉ cả trượng, bên ngoài thân có những đường nét hoa văn đen trắng đan xen, trông có vẻ khá đáng sợ, giống như là khuôn mặt quỷ mà các bộ lạc thường vẽ khi cúng tế.

Những vết thương sau đại chiến vẫn còn chưa khôi phục, chỉ còn có bốn chân, ngã xuống đất bò lung tung, va chạm xung quanh, bị một con Phệ Linh hào ở bên cạnh đè lại.

Cảnh tượng này khiến cho mấy người Dữu Khánh cảm thấy không rét mà run, theo như lời Nhất Chi Hoa nói lúc trước, Ngân Sơn Hà là đã bị hút cạn yêu linh trong cơ thể, trừ khi tu luyện lại thành yêu linh, bằng không sẽ không thể hóa thành hình người.

Mà Tri Linh đại thánh thì giống như uống vào món ngon nào đó, lắc lắc đầu sảng khoái, thân thể lắc lư dao động, hóa lại thành hình người, phất tay về phía con nhện trên mặt đất, nói: "Đang lo trong núi quá nhiều côn trùng, ném xuống vách núi đi, để cho nó kết lưới bắt trùng trong núi cho chúng ta."

Vì vậy con nhện to lớn Ngân Sơn Hà liền bị kéo đi ngay tại trước mặt mấy người.

Chương 1153: Hố phân (2)

Nam Trúc có phần không dám nhìn tới Tri Linh đại thánh, gã có tật giật mình.

Nhưng sợ cái gì tới cái đó, Tri Linh đại thánh cất bước đi đến, đưa tay bóp cằm gã, kéo đầu gã tới đối mặt với mình, cười hừ hừ âm hiểm, "Mập mạp, ta đã nói rồi, ta sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt, ngươi chắc hẳn vẫn còn nhớ rõ nha? Yên tâm, đảm bảo sẽ không khiến ngươi thất vọng."

Tay kia nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng trắng hếu y phục không che được của Nam Trúc.

Nam Trúc tâm can run rẩy, nhưng vẫn cố lấy dũng khí dõng dạc nói: "Bọn ta có mắt không tròng, không nhìn ra được chân thần, bây giờ chúng ta vui lòng phục tùng, nguyện dốc sức vì đại tiên!"

Dữu Khánh vội gật đầu nói theo: "Mong đại tiên cho chúng ta một cơ hội hối cải, dốc sức cống hiến."

Mục Ngạo Thiết cũng hùa theo, "Nguyện đi theo đại tiên."

Hướng Chân ở bên cạnh ngẩn người không nói nên lời nhìn ba người bọn hắn, có cảm giác vừa bất ngờ vừa không bất ngờ, nói chung là không nói rõ được đó là cảm giác gì.

Phượng Tàng Sơn ở một bên quan sát, trên khóe miệng hiện lên một nét giễu cợt.

Tri Linh đại thánh hiển nhiên không có ý định chấp nhận thỉnh cầu được cống hiến sức lực của bọn hắn, ít nhất thì hiện tại là không. Y đưa tay đẩy Nam Trúc té ngã nện mông xuống đất, "Lão già đó e rằng còn sẽ tìm ta, hiện tại ta phải nhanh chóng chữa thương, không rảnh chơi đùa với các ngươi."

Tiếp đó, y quay sang nói với thủ hạ ở hai bên: "Ném mấy tên này vào trong hồ nước tiểu lớn nhất. Nhớ kỹ, phải cho bọn hắn ngâm thật lâu. Và nhớ đừng giết chết, ta còn phải chiêu đãi bọn hắn thật tốt chứ, nhất là tên mập mạp này." Y đặc biệt chỉ vào Nam Trúc.

Sắc mặt Nam Trúc lập tức trở nên bi thảm, phát hiện quả nhiên đã bị chú ý đặc biệt rồi.

Cho dù không bị chú ý đặc biệt, cả đám đều sợ hãi vô cùng, là hồ nước tiểu khiến cho Trì Bích Dao người không ra người quỷ không ra quỷ đó sao? Vừa nghĩ đến bộ dạng của Trì Bích Dao, trong lòng bọn hắn run lẩy bẩy.

"Đại tiên, ta có bí mật trọng đại nói cho ngài…" Dữu Khánh khẩn cấp gọi với theo.

Thế nhưng, hiện tại người ta quan tâm nhiều hơn tới Dã Tiên, người có thể đến bất cứ khi nào, hoàn toàn không có tâm trạng tán gẫu với hắn, lúc này, chữa thương mới là chuyện quan trọng nhất, còn chưa nghe hết câu nói, thê thể y đã lóe lên biến mất, giống như thuấn di vậy.

Hắn chỉ có thể nói với Yêu tu khác: "Làm phiền thông báo với Đại thánh, nói là ta có bí mật trọng đại nói cho hắn."

Chẳng muốn quan tâm tới bí mật trọng đại gì đó của ngươi, bọn họ chỉ biết nghe lệnh Tri Linh đại thánh, thấy Tri Linh đại thánh không hề để ý tới, bọn họ làm sao có thể giúp đỡ đi thông báo cái gì, mấy tên Yêu tu đi đến, nhấc mấy người lên, lôi đi.

"Chờ một chút."

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc, mấy người Dữu Khánh quay nhìn lại, không khỏi sửng sốt, phát hiện đó là Phượng Tàng Sơn.

Mấy người vô thức nhìn nhìn lẫn nhau, tại sao chỉ xử lý mấy người bọn hắn? Vì sao không xử lý Phượng Tàng Sơn?

Yêu tu áp giải phạm nhân tạm dừng lại, Phượng Tàng Sơn đi đến trước mặt Nam Trúc, đưa tay tới cái Hắc hồ lô treo bên hông Nam Trúc, Tri Linh đại thánh nóng lòng chữa thương, ngay cả bí mật trọng đại cũng không để ý đến, gã ta vẫn còn nhớ rõ lời Tri Linh đại thánh đã từng nói, cái hắc hồ lô này không phải vật phàm trên thế gian, là một món đại bảo bối.

Nam Trúc vô thức che hắc hồ lô của mình lại, "Phượng Ngũ gia, ngài làm gì vậy?"

Bùm! Một quyền đánh ra tiếng vang như tiếng trống.

Phượng Tàng Sơn tung quyền đấm vào bụng bự của Nam Trúc.

"Phốc!" Nam Trúc phung ra một ngụm máu tươi, hai chân run rẩy, nếu không có người đỡ, gã đã ngã gục xuống rồi, miệng gã đỏ lòm máu, ngẩng đầu nhìn Phượng Tàng Sơn với vẻ khó thể tin nổi, do dự muốn nói rồi lại thôi, cảm xúc cuộn trào trong lòng, nói không ra lời.

Uy lực của một quyền này cũng khiến mấy người nhận ra được, mọi người đều đã bị khống chế tu vi, nhưng Phượng Tàng Sơn thì không.

Lúc này, Phượng Tàng Sơn mới ung dung tháo hắc hồ lô đó ra, cầm trong tay thưởng thức, trong lúc nhất thời gã cũng không nhìn ra được thứ này quý báu ở đâu, thực sự không có gì đẹp, hình dạng cũng không chỉn chu, còn không đẹp bằng hồ lô bình thường.

Gã ta đưa lên trước mũi, ngửi ngửi, quả thực có một mùi thơm thoang thoảng thấm vào gan ruột.

Bị một màn đó làm cho sửng sốt ngây người, một lúc lâu sau Dữu Khánh mới phản ứng lại, cả giận hỏi: "Tỷ phu, ngươi làm gì vậy?"

Bốp! Phượng Tàng Sơn trở tay chính là một cú tát, hung dữ tát mạnh vào mặt Dữu Khánh, đánh cho miệng Dữu Khánh tóe máu, đánh cho đầu óc Dữu Khánh vang ong ong.

"Phượng Tàng Sơn, ngươi điên rồi sao?"

"Phượng Tàng Sơn, ngươi rốt cuộc muốn làm gì vậy?"

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân đều vùng vẫy rống giận, nhưng bị người đè ép, đành bất lực.

Còn không đợi cho Dữu Khánh tỉnh táo lại, Phượng Tàng Sơn lại đưa tay nắm tóc hắn kéo lên, vẻ mặt dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói thẳng vào mặt hắn: "Một bên thì gọi ta là 'Tỷ phu', một bên thì thầm lén tán tình thông đồng với phu nhân của ta, thậm chí còn mày đi mắt lại ngay trước mặt mọi người. Ngươi có phải cảm thấy ta rất đáng cười hay không hả?"

Nửa khuôn mặt tê dại, khóe miệng chảy máu, Dữu Khánh mở to mắt nhìn gã ta, "Ngươi có biết ngươi đang nói gì hay không? Ngươi đang xúc phạm chính phu nhân của ngươi đó."

"Ta xúc phạm nàng? Ai xúc phạm ai chứ?" Phượng Tàng Sơn nắm chặt tóc hắn, ra sức lắc mạnh, "Đúng vậy, các ngươi đều là người tao nhã, ta là dã nhân man hoang. Thám Hoa lang ngươi được xưng là tài tử đệ nhất thiên hạ, ta làm sao so được với ngươi. Ở ta, nàng ấy không tìm được hương vị phong nhã mà nàng ta khát khao, chỗ ta, chỉ có thực lực mà nàng ta muốn dựa vào. Thứ nàng ta muốn gả vào không phải là con người của ta, mà là thực lực của Phượng tộc ta. Thân hướng tới lợi ích, tâm hướng tới phong nhã, bản thân lại không có năng lực, còn chú ý làm gì, cái quỷ gì vậy chứ? Một tờ giấy mấy chữ viết cũng giấu thật kỹ, cái gì mà tỷ tỷ, đệ đệ, buồn nôn ai vậy chứ?"

Nói xong gã ta lại điên cuồng tung ra mấy quyền liên tục vào bụng Dữu Khánh, khiến người ta có cảm giác gã ta muốn trút cơn điên loạn. Dữu Khánh bị đánh cho sặc ra từng ngụm máu, lỗ mũi cũng chảy máu.

Đám người Nam Trúc bất lực gào lên giận dữ, may mà những Yêu tu đó xuất thủ ngăn cản đúng lúc, dù sao, lúc trước Tri Linh đại thánh đã nói rồi, không thể giết chết, nếu không, Phượng Tàng Sơn đã trực tiếp trở mặt rồi, làm sao chỉ đơn giản đánh mấy quyền như vậy.

Khóe miệng nhỏ máu tí tách, sau khi lấy lại sức lực, Dữu Khánh không có so đo việc này, bởi vì hắn đã hiểu được sự oán hận của Phượng Tàng Sơn, bất kể đó có phải là hiểu lầm hay không, hắn đều chấp nhận trận đòn này, bởi vì hắn cảm thấy mình thực sự đáng bị như vậy.

Hắn theo dõi Phượng A Đao đi tới giữ Phượng Tàng Sơn lại, đột nhiên hiểu ra điều gì đó, ánh mắt lạnh lùng nói: "Lúc trước ngươi cũng đã rơi vào trong tay Phệ Linh hào. Khi ngươi dẫn chúng ta rời khỏi Trì Bích Dao thì người đã khuất phục Tri Linh đại thánh rồi, ngươi nói biết được 'Địa Diễm bảo' từ trong miệng Yêu tu, kỳ thực chính là để dẫn dụ chúng ta đến."

Cuối cùng hắn đã hiểu rõ vì sao lúc trước mình luôn cảm thấy hành vi của Phượng Tàng Sơn không thích hợp nhưng nghĩ mãi không ra, đó là bởi vì hắn không ngờ được vị này lại khuất phục Tri Linh đại thánh nhanh như vậy.

Phượng Tàng Sơn lộ vẻ châm chọc, "Có điều gì không đúng sao? Không phải vừa rồi ngươi yêu cầu được phục vụ Đại thánh sao? Ít nhất, ta là bị bức ép, còn các ngươi thì là chủ động xin gia nhập."

Chỉ còn kém hỏi ra miệng là ai trơ trẽn hơn.

Dữu Khánh không muốn giải thích lí do mình gia nhập vào, chỉ từng câu từng chữ lạnh lùng ép hỏi: "Ngươi bán đứng cả A cha mình sao?"

Lời này đâm thẳng vào trái tim và khuyết điểm trong nỗi lòng của gã, Phượng Tàng Sơn tức thì thẹn quá hóa giận, gã ta tung ra một quyền nặng nề hơn, may là bị Phượng A Đao khẩn cấp chặn lại, Yêu tu áp giải cũng sợ người trong tay mình bị đánh chết sẽ không thể báo cáo kết quả cho Đại thánh, nên khẩn cấp kéo người tách ra.

Sau đó bọn họ cũng không dám tiếp tục để cho hai người đối đáp gì nữa, đám Yêu tu nhanh chóng áp giải mấy người Dữu Khánh rời đi.

Phượng Tàng Sơn nhìn theo thở phù phù tức giận, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi quay nhìn hắc hồ lô trong tay, gã ta không biết đây là bảo vật gì, đồng thời còn không quên căn dặn Phượng A Đao một câu, "Hầu hết những Yêu tu này đầu óc đơn giản, không biết lòng người hiểm ác, ngươi phải thường xuyên đi trông chừng bọn hắn, đừng để bọn hắn lợi dụng sơ hở bỏ chạy. Chờ Đại thánh chơi đùa xong, ta sẽ tính toán khoản nợ này với hắn."

Đã trở mặt rồi, gã ta tuyệt đối sẽ không để cho Dữu Khánh sống sót rời đi, thù mới hận cũ phải thanh toán hết mới được, nếu không gã ta khó tiết được mối hận trong lòng.

Đám Yêu tu áp giải phạm nhân vào sâu trong lòng đất, nói là hồ nước tiểu lớn nhất đúng là không giả chút nào, một ao chất lỏng phát ra quần sáng xanh ngọc lớn như một ao cá, lớn hơn vô số lần so với cối đá chỉ như chậu rửa mặt mà mấy người Trì Bích Dao nhìn thấy, đủ cho cả đám người xuống bơi lội.

Và những ngọn núi cát phát ra ánh sáng màu xanh nhạt cũng lớn hơn vô số lần so với những gì bọn hắn đã thấy trước đây. Kỳ thực cũng không có ao hồ gì, thứ gọi là ao đó chỉ là chỗ trũng giữa những đống cát xanh lam nhạt kia. Nói trắng ra, nơi này chính là một chỗ tập trung cứt và nước tiểu của Phệ Linh hào, tương tự như hố phân của nhân loại.

Bên trong không gian dưới lòng đất tràn ngập ánh sáng rực rỡ và mùi thơm, đối với người từ bên ngoài đến, nếu như không biết những thứ phát sáng này là cái gì, đây quả thực là một nơi cảnh đẹp ý vui.

Một trụ đá lớn nối phần trên và phần dưới của không gian này. Trên trụ đá lớn có một tảng đá nhô ra cửa động. Đám người Dữu Khánh từ trong động đi ra, bị áp giải đến trên tảng đá nhô ra này.

Xem ra là muốn trực tiếp đẩy bọn hắn rơi xuống, bộ dạng mấy người hơi ngửa ra sau, rõ ràng là đang kháng cự lại.

Thấy thực sự không chống lại được, Nam Trúc vội vàng hỏi: "Chờ chút chờ chút, thỉnh giáo một chút, nhiều cứt đái như vậy, các ngươi phải xả bao lâu mới có thể chất đống thành như vậy?"

Một gã Yêu tu đáp lại một câu, "Mấy nghìn năm a."

"…" Nam Trúc nghẹn lời, nhìn sang mấy người bên cạnh, cười khổ nói: "Vật cũ xa xưa a, xem ra lần này chúng ta thật là có phúc."

Đám người Dữu Khánh nhịn không được trợn tròn mắt.

Phía sau có một Yêu tu không nhịn được cười nói: "Đúng vậy, các ngươi quả thực có phúc."

Cảm thấy được bàn tay phía sau lại muốn đẩy mình rơi xuống, Nam Trúc vội hỏi tiếp: "Cứ rơi xuống như thế này, e rằng ta không thể hưởng phúc được, có thể cởi bỏ cấm chế tu vi cho chúng ta trước được không, để cho chúng ta được rất tốt hấp thu phúc khí phía dưới này?"

Một Yêu tu hừ lạnh nói: "Ngươi suy nghĩ chuyện đẹp gì vậy chứ?"

Có Yêu tu khác không khách khí nói: "Tên mập này lải nhải suốt đường, nghe thật phiền, nói nhảm nhiều với hắn làm gì."

Nói xong, gã ta vung chân tung một cước vào mông Nam Trúc, trực tiếp đá gã bay ra ngoài, Nam Trúc mang theo một tiếng hét "A" kéo dài, tay chân vùng vẫy rơi xuống nước, ầm, bọt nước bắn tung tóe lên cao, thân thể cũng chìm vào trong mặt nước xanh ngọc.

Đã có kẻ đi đầu, kế tiếp chính là một cước một người, từ trên độ cao hơn mười trượng, đám người Dữu Khánh lần lượt rơi xuống ao nước, bọt nước văng tung tóe lên, nói đúng là, từng người rơi vào trong nước tiểu.

Đám Yêu tu đứng nơi ban công trên cột đá, từng kẻ vươn đầu ra nhìn, cất tiếng cười hì hì xem trò vui.

Từng người dưới nước ngoi lên khỏi mặt nước, khua tay chân bơi nổi lên, túm tụm lại với nhau như những con chuột chết đuối.

"Mùi vị không khó ngửi, chỉ là có phần khó chịu. Chúng ta sẽ không biến thành giống như Trì Bích Dao vậy chứ? Lão Thập Ngũ, ngươi nói nước Đầu To nấu có tác dụng hay không? Chúng ta đã thật lâu không uống nước trà do Đầu To nấu rồi. Ta nói nha, tại sao ngươi có thể không mang theo Đầu To vào đây chứ." Nam Trúc lẩm bẩm không dứt.

Mục Ngạo Thiết chợt hỏi gã, "Mật ong đâu?"

"Ách, rớt rồi." Nam Trúc chớp mắt.

Mục Ngạo Thiết không tin, "Đừng có lừa gạt quỷ, ngươi có thể để rớt chính mình cũng sẽ không để rớt bảo bối, nhanh lấy ra đi."

Nam Trúc: "Lão Thập Ngũ đã lục soát rồi, thật sự không còn."

Hiện tại gã cũng rất hối hận, hối hận không nên mưu cầu sung sướng nhất thời, nếu sớm biết như thế này, gã sẽ giữ lại một chút.

Dữu Khánh không có tâm tư nghe bọn họ dông dài, nổi trên mặt nước quan sát xung quanh nơi này, suy nghĩ làm sao để chạy trốn. Nhìn tới nhìn lui, hắn bỗng nhiên phát hiện thấy không đúng, thiếu một người, hắn lập tức hỏi: "Hướng Chân đâu?"

Nam Trúc: "Di, đúng a, tại sao không thấy Hướng Chân đâu chứ?"

"Ta ở đây." Giọng Hướng Chân bỗng nhiên vang lên.

Mấy sư huynh đệ quay đầu nhìn đến, phát hiện thấy Hướng Chân ngoi lên bên bờ đống cát tòa sáng xanh lam nhạt, gã ta bò lên khỏi mặt nước rồi ngồi ở trên đống cát.

Mấy người lập tức bơi đến đó, rồi cũng leo lên ngồi xuống đống cát. Nam Trúc thở phì ra một hơi, nói: "Ta nói nha Hướng huynh, ngươi còn có tâm tư lặn xuống a!"

Hướng Chân trừng mắt lườm gã, quay đầu lại ra hiệu về phía cây đại kiếm mình cõng trên lưng, "Kiếm quá nặng, nổi không được."

Chương 1154: May mắn không làm nhục mệnh (1)

Mấy sư huynh đệ lúc này mới chú ý tới bội kiếm của gã ta quả thực quá nặng, gã ta hẳn là từ dưới đáy nước bò lên bờ.

Không quan tâm nổi tới sự chật vật của Hướng Chân, chính bọn hắn cũng rất chật vật, thân thể ướt sũng, pháp lực bị khống chế, không làm được gì.

Nam Trúc vuốt mạnh tấm da thú trên thân, vuốt ra từng lớp nước, oán giận nói: "Ướt sũng, dính bê bết, tấm da thú này ngâm nước vào quá nặng đi, nếu biết sớm, lúc trước nhặt mấy bộ y phục người chết thay cho rồi."

Mục Ngạo Thiết bồi một câu, "Sợ nặng thì có thể cởi ra đừng mặc, dù sao nơi này cũng không có người nào nhìn ngươi."

Nam Trúc nhìn nhìn xung quanh, hình như có chút động tâm, "Cũng không phải không được…"

Hướng Chân lau nước dính trên mặt, quan sát bọn hắn, "Đã bị ngâm nước tiểu Phệ Linh hào rồi mà các ngươi còn có tâm tư nói giỡn?"

Gã ta đang nhắc nhở bọn hắn, Trì Bích Dao có kết quả như thế nào, ngay cả là cao thủ cảnh giới Cao Huyền cũng không chịu nổi, huống chi là bọn hắn.

Dữu Khánh đang quan sát hoàn cảnh xung quanh thuận miệng tiếp lời, "Bọn họ ngay cả nước tiểu người cũng từng ngâm qua, bị ngâm nước tiểu Phệ Linh hào chẳng là, ít nhất thứ này còn thơm."

Vừa nghe được lời này, khóe miệng Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết tức thì giật giật, hình như nhớ lại trải nghiệm gì đó không dễ chịu, ngay lập tức mặt không biểu cảm, có ý trách người nào đó bới lông tìm vết, vạch lá tìm sâu.

Hướng Chân có chút kinh ngạc nhìn tới hai người, như rất muốn hỏi xem hai người bọn họ ngâm nước tiểu người để làm gì, cũng may mà chỉ là ý nghĩ, gã ta không phải người nhiều chuyện.

Dữu Khánh theo dõi đám Yêu tu ở nơi ban công trên thạch trụ, gần như đều đã đi hết, chỉ còn lại một con ở đó, hơn nữa nó gã còn hiện ra nguyên hình Phệ Linh hào, ngồi xổm ở bên trên nhìn bọn hắn chằm chằm, rõ ràng là được bố trí lại trông coi.

Không biết là bởi vì nhiều người hay là bởi vì một đống phạm nhân dồn đống tại một chỗ, hoặc là đống cát quá mềm.

Nam Trúc bỗng nhiên thốt lên "Không". Khi mọi người kịp phản ứng, quơ chân quơ tay cũng không kịp giữ lại, tất cả cùng theo đống cát sụt xuống mà rầm rầm trượt vào trong nước. Bọn hắn phải vùng vẫy trong nước một trận rồi sau đó mới rất chật vật leo lại được lên bờ.

Lần này bọn hắn không dám ngồi bên cạnh bờ ao nữa, trực tiếp leo lên trên đống cát, sau đó tiếp tục đi xa một chút, rồi mới yên tâm ngồi xuống.

Vừa mới dừng lại không bao lâu, không ai muốn ngồi yên chờ chết, trong lúc đang suy nghĩ phải làm thế nào để sống sót, giọng nói lải nhải của Nam Trúc bỗng nhiên vang lên, "Nhìn này, nhìn ở đây xem này."

Dữu Khánh có chút không kiên nhẫn, quay đầu lại trách móc, "Lão Thất, ngươi có thể im lặng một chút hay không, ngươi cứ…"

Tiếng nói chợt dừng lại, hắn phát hiện thấy Nam béo dường như không phải đang nói nhảm, gã chồm hổm cách không xa, chỉ vào một đóa hoa nhỏ ở trước mặt, ra hiệu cho mọi người cùng đến đây nhìn xem.

Mấy người lập tức đứng dậy đi đến, ngồi xổm xuống hoặc cúi người quan sát, đó là một đóa hoa nhỏ tinh xảo nhị hoa màu đen và trắng như tuyết, hai chiếc lá cây nho nhỏ gần như trong suốt, cành lá đều có vẻ trong suốt như pha lê, tinh xảo mà quyến rũ, đẹp đẽ và đáng yêu.

"Nơi này còn có thể mọc hoa sao…" Dữu Khánh lẩm bẩm nhìn nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Mọi người lần lượt đưa tay tới sờ sờ nhìn nhìn, nhưng không phát hiện ra trò trống gì cho nên bỏ qua. Hiện tại bọn hắn cũng không có tâm tình thưởng thức hoa cỏ, lo lắng cho tính mạng ở ngay trước mắt.

Nhưng Nam Trúc thì không dễ dàng bỏ cuộc, gã bắt đầu đào móc nó lên. Khi bắt tay vào đào, gã mới phát hiện cành hoa nhỏ này ở dưới rất sâu, đào ba bốn xích vẫn không thấy gốc.

Đã đến thời điểm này rồi mà còn có tâm tình đi mày mò, ngay cả Hướng Chân đang ngồi bên cạnh Dữu Khánh cũng nhìn không được nữa, gã ta nhịn không được hỏi, "Hắn không sợ chết sao?"

Dữu Khánh liếc nhìn lại, không vui nói: "Hắn là bị bệnh ngứa tay, luôn cho rằng đi đâu cũng có thể nhặt được bảo bối. Mặc kệ hắn đi, cho dù có bảo hắn bận tâm lo lắng thì cũng phí công mà thôi, hắn cũng không giày vò ra được trò trống gì."

Ý hắn là, có Nam Trúc bận tâm lo lắng hay không đều giống nhau.

Bọn hắn không quan tâm đến Nam Trúc nhưng lại có người quan tâm đến bọn hắn, từ cửa hang trên thạch trụ có hai người đi ra, chính là Phượng Tàng Sơn và Phượng A Đao đến đây kiểm tra.

Phượng Tàng Sơn vốn là định đến đây xem bộ dạng đau khổ của Dữu Khánh, nào ngờ lại nhìn thấy mấy người thảnh thơi ngồi ở trên đống cát, tên mập chết tiệt đó lại còn đang nghịch cát.

Bộ dạng này giống như là trước đây đã bị gã ta đánh bị thương sao? Gã ta thực sự không thể nhẫn nhịn được, lập tức nổi trận lôi đình, mượn oai hùm cất tiếng giáo huấn tên Yêu tu Phệ Linh hào trông coi, "Đại thánh đã nói là ném bọn hắn vào ngâm trong ao nước tiểu, đây là ngâm sao? Có nên kiếm cho bọn hắn một chút đồ ăn thức uống, và tìm một chỗ cho bọn hắn phơi nắng nữa không?"

Phệ Linh hào trông coi trầm mặc một hồi, rồi đột nhiên vậy cánh bay ra, bay về phía đám người Dữu Khánh.

Rất nhanh, bọn hắn lại ầm ầm rơi xuống nước, từng người bị Phệ Linh hào xách lên ném bay vào ao, một lần nữa ngâm mình trong nước, sau khi lần lượt trồi lên mặt nước, bọn hắn đều nhìn chằm chằm vào Phượng Tàng Sơn đang đứng trên ban công thạch trụ, đều đã đoán được là gã ta giở trò.

"Mẹ nó…" Nam Trúc mở miệng định mắng, nhưng bị cánh tay Dữu Khánh ở trong nước lôi kéo ngăn lại.

Nguyên nhân rất đơn giản, người ta là dao thớt ta là cá thịt, hiện tại là thời điểm cầu sinh, tức giận cũng vô dụng, bây giờ chọc giận người ta cũng chỉ sẽ càng chịu thêm nhiều đau khổ, không lợi cho bọn hắn chạy trốn.

Lúc trước bị Phượng Tàng Sơn ra tay một trận tàn nhẫn, nếu không phải cơ thể bọn hắn có năng lực khôi phục mạnh mẽ, hiện tại bọn hắn đã phải nằm sấp trên mặt đất rồi, cho dù có cơ hội chạy trốn, thân thể cũng không thể chấp hành được. Lúc này cần phải giữ lại thân thể hữu dụng, chờ đợi thời cơ hành động.

Phượng Tàng Sơn đột nhiên hét lớn: "Đứng có cho bọn hắn lên bờ, để cho bọn hắn ngâm mình trong nước tiểu đi."

Lời này chính là cố ý nói cho đám người Dữu Khánh nghe.

Hướng Chân vừa mới bò được đến bên bờ, ngoi đầu lên mặt nước, Phệ Linh hào lại vẫy cánh bay đến, một lần nữa ném Hướng Chân trở lại trong nước.

Phượng Tàng Sơn liên tục cười lạnh, đợi khi Phệ Linh hào bay trở về, hạ xuống, gã ta nhìn nhìn xung quanh, hỏi: "Chỉ có một mình ngươi trông coi nơi này sao?"

Lão quái trông coi dùng tiếng người hỏi lại, "Chỉ bằng bọn họ, lẽ nào một mình ta trông coi còn chưa đủ sao?"

Nói xong liền giang rộng hai cánh, bộc lộ thân thể, rõ ràng là đang khoe khoang thực lực của mình.

Phượng Tàng Sơn cũng từng giao thủ với Phệ Linh hào, dựa vào hình thể và lớp vảy giáp đen sẫm trên cơ thể nó, đại khái có thể đoán được lão quái này có sức mạnh tương đương với Cao Huyền, bố trí một cao thủ như vậy tọa trấn trông coi, có thể thấy phía Phệ Linh hào cũng rất coi trọng lời Tri Linh đại thánh nói.

Theo lý thuyết, cho dù mấy tên đó không bị hạn chế tu vi, bọn hắn cũng không có khả năng là đối thủ của kẻ canh gác này, huống chi tu vi còn bị hạn chế, hẳn là tuyệt đối không có khả năng chạy thoát, nhưng gã ta vẫn không yên tâm, đảo mắt nhìn xung quanh rồi trước khi xoay người rời đi, gã căn dặn Phượng A Đao: "Ngươi cũng ở lại đây hỗ trợ canh chừng, đề phòng bọn hắn giở trò."

Không ai có thể lý giải được tâm tình cẩn thận đó của gã ta, nói là có tật giật mình cũng được, nói là ngoài mạnh trong yếu cũng ok, nói chung, gã ta tuyệt đối không mong muốn mấy người Dữu Khánh truyền ra việc gã phản bội tộc nhân, bán đứng A cha của mình, cho dù có khả năng sớm muộn gì cũng sẽ không giấu giếm được, nhưng gã vẫn theo bản năng tận lực tìm cách giấu giếm, rất sợ tin này sẽ truyền tới trong tai A cha mình vào lúc này.

Phượng A Đao im lặng gật gật đầu, ở lại, khi Phượng Tàng Sơn đi sát qua bên người gã thì gã cũng không có quay đầu lại nhìn theo, hầu hết thời gian gã đều cúi đầu trầm mặc.

Nam Trúc nhìn theo Phượng Tàng Sơn rời đi, gã nhìn thấy hồ lô bảo bối của mình treo bên eo Phượng Tàng Sơn, căm tức nghiến răng nghiến lợi, nhỏ giọng chửi bới, "Đồ chó, đừng để rơi vào trong tay lão tử, nếu không, ta không thể không lột da ngươi ra."

Hướng Chân ngoi đầu lên khỏi mặt nước, lần này gã ta không dám bò lên bờ nữa, nhưng cũng tìm ra cách để giữ mình ở trong nước, gã dừng lại trên đáy dốc hồ nước gần bờ là được, ngay cả vai cũng lộ ra khỏi mặt nước, miệng nhổ ra mấy ngụm nước bọt.

Nam Trúc nhìn thấy vậy, a một tiếng, hắc một tiếng, nói: "Cách của Hướng Chân rất hay, không lo tốn sức cũng không phải lo lắng bị ném lại xuống nước." Gã lập tức gọi hai vị sư đệ làm theo.

Chờ khi gã và Mục Ngạo Thiết đều bơi tới bên bờ, đứng tại nơi đáy ao đủ lộ vai, mới phát hiện thấy Dữu Khánh vẫn còn đang bồng bềnh tại chỗ, không biết đang nhìn chằm chằm ban công trên thạch trụ làm gì.

Nam Trúc lập tức gọi to, "Lão Thập Ngũ, tới đây, như thế này không mệt."

Dữu Khánh nghe tiếng gọi quay đầu lại nhìn bọn họ, rồi lại quay đầu nhìn nhìn trên ban công lần nữa, sau đó mới xoay người bơi tới đây. Sau khi dừng lại bên cạnh mấy người, hắn lại theo dõi phía trên cột đá, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nam Trúc gọi 'này' một tiếng, "Đầu óc để đâu vậy, đang nghĩ cái gì đó?"

Dữu Khánh: "Còn có thể suy nghĩ cái gì, tự nhiên là nghĩ cách thoát khốn."

Nam Trúc bĩu môi về phía trên ban công, "Với kích thước của con quái vật đó, lúc trước chúng ta đều đã chứng kiến rồi, sức mạnh sợ là tương đương với Cao Huyền, huống chi tu vi của chúng ta còn bị hạn chế, sợ là không có cách nào thoát được khỏi nó."

Dữu Khánh nhìn chằm chằm nơi đó, hơi híp mắt, lẩm bẩm: "Có lẽ trước kia không có cơ hội, nhưng hiện tại, Phượng Tàng Sơn đã lưu lại cho chúng ta một cơ hội sống sót."

Nghe được lời này, mấy người lập tức nhìn quanh nhìn quất, nhưng không nhìn thấy sinh cơ ở đâu, cuối cùng, ánh mắt lại lần lượt theo ánh mắt hắn quay nhìn trở về trên ban công, có liên quan với Phượng Tàng Sơn, hiện tại chỉ có Phượng A Đao kia mà thôi.

Nam Trúc nghi hoặc nói: "Ngươi không phải là ám chỉ Phượng A Đao chứ? Hắn chính là tâm phúc của Phượng Tàng Sơn, rõ ràng là đã cùng nhau phản bội Phượng tộc rồi, hắn làm sao có khả năng giúp chúng ta chạy trốn. Cho dù hắn nguyện giúp cũng là hữu tâm vô lực, chỉ sợ chính hắn cũng chưa chắc chạy thoát được ma trảo."

Dữu Khánh: "Chúng ta còn có cơ hội lựa chọn sao? Đừng nói tới tên yêu vương kia, ngay cả Phượng Tàng Sơn cũng sẽ không buông tha cho chúng ta. Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, tại trước khi

yêu vương kia bình thường trở lại, chỉ cần còn có một chút khả năng, chúng ta cũng phải thử một lần. Cho dù thất bại, kết quả cũng sẽ không tệ hơn là ngồi chờ chết."

Mấy người suy nghĩ thấy cũng đúng, dù sao cũng sẽ bị giày vò đến chết, không bằng liều mạng đánh nhau một trận.

Mục Ngạo Thiết bày tỏ ủng hộ, "Làm thế nào?"

Dữu Khánh không trả lời y, mà trực tiếp gọi to về phía ban công: "Phượng A Đao, có thể mượn một bước nói chuyện hay không?"

Ở trên ban công, Phệ Linh hào bảo vệ và Phượng A Đao đưa mắt nhìn nhau, sau đó không có ai đáp lại lời nào.

Dữu Khánh lại lớn tiếng nói: "Phượng Kim Kỳ có chuyện muốn ta chuyển cho ngươi."

Hắn không nói là tộc trưởng Phượng tộc, đoán rằng bảo vệ không nhất định biết rõ tên tộc trưởng Phượng tộc, nhưng Phượng A Đao khẳng định biết rõ Phượng Kim Kỳ là ai.

Quả nhiên, khi nghe nói như vậy, Phượng A Đao rõ ràng có xúc động, nhưng liếc mắt nhìn Phệ Linh hào bảo vệ ở bên cạnh, gã ta vẫn cố kìm nén không có bất kỳ phản ứng gì.

Phệ Linh hào bảo vệ cũng liếc mắt nhìn gã ta.

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, quay đầu nói với Nam Trúc: "Lão Thất, ngươi lên đi, dùng bản lĩnh miệng lưỡi của ngươi đi, hãy kích động gã Phệ Linh hào đó. Cứ thoải mái mà làm, yêu vương đã dặn dò, tên canh giữ này không dám giết chết chúng ta."

Nam Trúc e ngại nói: "Nhưng nó sẽ đánh ta."

Chịu đòn cũng là rất khó chịu, chuyện hứng chịu đau khổ này, ngươi cũng có miệng, cần gì phải nói ta làm?

Dữu Khánh: "Ngươi nhiều mỡ nhiều thịt." Ngay sau đó lại bổ sung một câu, "Ngươi miệng lưỡi cũng tốt."

Được rồi, Nam Trúc làm việc đáng phải làm, đã biết rõ mục đích của hắn, lập tức há mồm ồn ào, "Ôi, ngay cả tới đây nói chuyện với chúng ta cũng không dám sao? Con cháu Phượng tộc chưa bao giờ nhát gan như vậy, có phải là vì tên Phệ Linh hào bảo vệ kia nhát gan sợ rắc rối? Nhất định là nó sợ ngươi cởi bỏ cấm chế tu vi cho chúng ta, thả chúng ta chạy đi. Có cánh thì có tác dụng gì, bò sát chính là bò sát, không thể so với người. Phượng A Đao, ngươi không cần phải sợ nó, chúng ta biết rõ chúng ta không sống được lâu, chỉ là muốn hoàn thành lời dặn dò của Phượng Kim Kỳ, những lời dặn dò di ngôn, lẽ nào ngươi còn sợ chúng ta bỏ chạy hay sao? Không đúng, ngươi hỏi xem tên mọc cách đó xem, có phải là nó sợ chúng ta chạy thoát hay không?"

Phượng A Đao liếc nhìn quái vật bảo vệ ở bên cạnh, không có ngốc nghếch đi hỏi xem gã có sợ hay không, gã ta có thể nhận ra được con quái vật bảo vệ này đã có chút không vui, móng vuốt đã bấu vào người mấy lần, đoán chừng nếu không phải Tri Linh đại thánh đã có căn dặn, nó đã sớm nhào tới làm thịt bọn hắn rồi.

Chương 1155: May mắn không làm nhục mệnh (2)

Cuối cùng, quái vật bảo vệ tự mình mở miệng trước, "Ngươi muốn xuống đó không?"

Phượng A Đao suy nghĩ một chút, "Ta muốn nghe xem bọn hắn muốn nói cái gì."

Quái vật bảo vệ: "Nhiều nhất chỉ là nói ngươi giúp bọn hắn chạy trốn, bọn hắn không chạy thoát được. Ngươi đi đi."

Phượng A Đao rất ngạc nhiên quay nhìn nó.

Quái vật bảo vệ giải thích một câu, "Người là ta áp giải đến đây, tên mập mạp đó rất lắm lời, ồn ào muốn chết."

Phượng A Đao không nói nên lời, thì ra là vì để cho tên lắm lời kia yên tĩnh một chút, cho nên mới để mình xuống đó.

Được rồi, Phượng A Đao cũng không khách khí nữa, cất bước nhảy ra khỏi ban công, bay lên không vọt qua mặt nước, lướt tới hạ xuống trên sườn dốc đống cát trước mặt mấy người trong nước.

Nam Trúc sửng sốt và cũng rất kinh ngạc, gã đã chuẩn bị sẵn rất nhiều lời, chuẩn bị mắng tên yêu quái bảo vệ kia nửa canh giờ, không nghĩ tới còn chưa có chính thức bắt đầu, mục tiêu đã chủ động tới đây, gã có cảm giác không thỏa mãn, giống như dốc đánh đấm một quyền vào bông vải, bĩu môi, ngậm miệng lại.

Phượng A Đao từ trên cao nhìn xuống mấy người ngoi đầu trong nước, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Dữu Khánh, gã ta biết Dữu Khánh mới là đầu lĩnh của mấy người này, hỏi: "Tộc trưởng căn bản không có nói chuyện riêng với ta, không thể có khả năng nói ngươi truyền lời cho ta, ngươi muốn nói cái gì?"

Dữu Khánh: "Ngươi không phải là người Phượng tộc sao? Lần này Phượng tộc bị thương vong nặng nề, lão tộc trưởng vô cùng tự trách, nhờ bọn ta hỗ trợ kiểm kê di thể, phát hiện thấy vẫn còn có người chưa gặp nạn, liền dặn dò người của các thế lực tại đó, bất kể là ai, một khi phát hiện thấy nhân viên Phượng tộc rải rác ở đâu, khẩn cầu các bên hỗ trợ cứu giúp, nhờ các phương dùng tư cách tộc trưởng của ông ta để truyền lời cho mọi người biết địa điểm tập trung, ông ta muốn đưa các tộc nhân Phượng tộc còn may mắn sống sót về nhà an toàn."

Nam Trúc thở dài: "Đúng vậy, lão tộc trưởng nước mắt rơi như mưa, thương tâm gần chết, bày tỏ rằng có thể cứu được một tộc nhân

nào thì cứu người đó, chỉ còn thiếu quỳ xuống cúi đầu với chúng ta mà thôi."

Dữu Khánh chậm rãi quay đầu nhìn gã chằm chằm, hắn đang dùng ánh mắt nói với gã, ta cần ngươi nói nhảm sao?

Ngay cả Hướng Chân và Mục Ngạo Thiết cũng nhịn không được quay nhìn gã với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, đều rất muốn hỏi gã, đường đường là tộc trưởng Phượng tộc mà có thể tùy tiện dập đầu với người khác sao?

Còn may mà gã còn chưa nói ông ta đã quỳ xuống dập đầu rồi, nếu không mấy đồng bạn của gã rất có khả năng sẽ đánh gã, đang thời điểm liều mạng, nói tào lao cái gì chứ.

Nam Trúc rụt cổ lại, hai tay đan vào nhau ôm trước bụng bự, hai ngón tay cái xoay xoay quanh nhau, ngẩng đầu tìm sao.

Nhưng Phượng A Đao nghe vậy thì mím chặt môi, dường như bị xúc động mãnh liệt, ngực phập phồng khá mạnh, tâm tình rõ ràng biến đổi không ít, gã ta cắn răng trả lời: "Các ngươi muốn ta giúp các ngươi chạy thoát ư?"

Dữu Khánh: "Khi Phượng Tàng Sơn bán đứng tộc trưởng, ngươi không có đi theo, rõ ràng là bên này đang đề phòng ngươi. Khi Phượng Tàng Sơn ra tay tàn nhẫn với ta, cũng là ngươi xuất thủ kéo hắn lại. Ta nói tộc trưởng truyền lời, ngươi còn có thể tới đây lắng nghe. Theo ta thấy, tất cả những điểm đó đã chứng minh ngươi không giống với Phượng Tàng Sơn, ngươi không có phản bội Phượng tộc, cho nên ta mới tìm ngươi. Bằng không, ta chính là tự tìm chết, chính là đang tự cắt đường sống của mình.

Tộc trưởng và Đại tộc trưởng Dã Tiên của Đại Hoang Nguyên đã gặp mặt nhau, bọn họ đã có cách khắc chế yêu vương. Lúc trước, khi chúng ta tới đây, chắc hẳn ngươi đã nhìn thấy được, tên Tri Linh đại thánh đó bị trọng thương chạy trốn trở về, y không có cường đại như các ngươi tưởng.

Bây giờ, tộc trưởng và những người khác đang cùng với Đại tộc trưởng Dã Tiên truy sát tên yêu vương đó. Dã Tiên có mối liên quan sâu xa với tiên phủ này, ông ta hiểu biết rất rõ về nơi này, tên yêu vương đó bị thương trốn được nhất thời, nhưng sẽ không trốn được lâu dài, ta tin tưởng nhóm người tộc trưởng sẽ rất nhanh đánh tới đây. Phượng A Đao, tộc trưởng Phượng tộc đang triệu tập con cháu Phượng tộc trở về. Ta đã truyền lời rồi, ngươi định như thế nào?"

Một câu nói cuối cùng lại lần nữa khiến cho Phượng A Đao biến ảo sắc mặt, ngực phập phồng bất định.

Ánh mắt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vô thức chạm nhau, phát hiện ra rằng tại thời khắc nguy cấp mấu chốt, lão Thập Ngũ quả thực rất có thủ đoạn.

Ngay cả là Hướng Chân nghe cũng đã hiểu được rồi, những lời hắn nói vừa có lễ có tiết, hữu tình lại có ý, không trực tiếp cầu người ta hỗ trợ, mà đang nói cho đối phương biết đại thế đang ở phía bên nào, và đối phương cũng tận mắt chứng kiến bằng chứng yêu vương bị thương, ngay cả yêu vương cũng thất bại, bị thương bỏ chạy, ngươi vẫn cứ đâm đầu vào đường cụt hay sao?

Không khó hình dung cán cân sẽ nghiêng về phía bên nào.

Sau khi suy nghĩ một chút, Phượng A Đao mở miệng đề cập đến tình hình thực tế, "Thực lực của tên canh giữ này rất mạnh, mạnh đến mức có thể không cần quan tâm chúng ta trò chuyện với nhau điều gì. Ta không có năng lực giúp các ngươi trốn thoát."

Vậy thì đúng rồi, cường đại quá mức thông thường sẽ khinh địch, Dữu Khánh trong lòng thầm nghĩ, ngoài miệng nói: "Chúng ta sẽ giải quyết tên bảo vệ này. Ngươi chỉ cần sau đó cởi bỏ cấm chế pháp lực trên người chúng ta ra là được, nếu không, cho dù chúng ta ra được nơi này cũng khó thể thoát đi. Phượng Tàng Sơn đã điên rồi, không chỉ phản bội Phượng tộc, ngay cả A cha của mình cũng bị gã bán đứng. Với loại người như vậy, nghìn vạn lần đừng có ôm mong đợi gì, cùng theo chúng ta đi tìm tộc trưởng đi."

Nghe vậy, Phượng A Đao rất giật mình, "Các ngươi có thể giải quyết nó?"

Dữu Khánh: "Tự chúng ta sẽ xử lý, Phượng huynh đứng một nhìn xem là được, nếu không được, ngươi cũng không mất mát gì, có thể tiếp tục ẩn giấu trong bọn nó."

Hắn đưa tay làm động tác mời đi.

Phượng A Đao không có dông dài gì nhiều, gã ta mang theo nỗi nghi hoặc thật sâu lướt đi trở về.

Sau khi thấy gã ta quay trở lại ban công, yêu quái bảo vệ ra vẻ vô tình hỏi một câu, "Bọn hắn tìm ngươi nói gì vậy?"

Phượng A Đao bình tĩnh nói: "Đã bị ngươi đúng, bọn hắn cầu ta cứu bọn hắn. Bọn hắn suy nghĩ nhiều, ta không có năng lực đó."

Yêu quái bảo vệ nở nụ cười, biết rõ đối phương thực sự không có năng lực đó.

Mấy người ngâm mình tại trong nước cũng đang nhìn chằm chằm về phía ban công.

Hướng Chân khó thể nhịn được nghi hoặc trong lòng, gã ta quay sang hỏi Dữu Khánh: "Ngươi thật sự có cách giải quyết quái vật đó hả?"

Dữu Khánh quay đầu nhìn về phía cây trâm cài tóc trên đầu Nam Trúc. Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết thấy vậy liền biết hắn có ý gì.

Nam Trúc lẩm bẩm một câu, "Cũng không biết có tác dụng gì đối với quái vật này hay không."

Dữu Khánh: "Còn có lựa chọn nào khác sao?"

Nam Trúc thở vắn than dài: "Cho dù giải quyết được con quái này, liệu chúng ta có thể chạy thoát khỏi sào huyệt quái vật này không?

Tại trước mặt Phượng A Đao, ngươi biểu hiện ra như không có vấn đề gì, ta xem ngươi quay đầu lại thế nào dặn dò."

"Lẽ nào ta phải biểu hiện ra bộ dạng không nắm chặt cho hắn xem, để gia tăng sự lo lắng và do dự cho hắn ư?" Dữu Khánh ném ra một câu khinh thường, rồi cũng không muốn nhiều lời vô dụng, ánh mắt quan sát hai vị sư huynh, "Quái vật đó da dày giáp cứng, trực tiếp làm cứng chắc chắn không được, trong quá trình tìm kiếm nhược điểm, không chừng phải chịu chút đau khổ. Ai xung phong làm việc này?"

Lời này có cảm giác tự rút mình ra ngoài trước.

Nam Trúc cũng không muốn chịu đau khổ đó, lập tức nhìn sang Mục Ngạo Thiết, nghiêm trang nói: "Lão Cửu, ở đây, cơ thể ngươi chắc chắn nhất, ngươi có luyện thể, trong trường hợp pháp lực bị khống chế, sức lực ngươi lớn nhất. Việc này, ngoài ngươi ra không thể là ai khác nữa rồi."

Chuyện hứng chịu đau khổ, từ trước đến nay đều là do Mục Ngạo Thiết đứng ra gánh, y cũng đã quen rồi, ừ một tiếng, "Để ta đi."

Nam Trúc: "Vậy thì trượt chân đi?"

Trượt thì trượt, hai người làm bộ muốn leo lên bờ, kết quả đống cát lại sụp xuống một mảng, hai người bị trượt xuống chìm trong nước.

Hướng Chân hoàn toàn không hiểu có ý gì, cũng không hiểu đang chơi trò bí hiểm gì, đầu óc mờ mịt, chỉ thấy sau khi hai người nhô lên khỏi mặt nước, cây trâm cài tóc màu xanh lục trên đầu Nam Trúc đã chuyển đến trên đầu Mục Ngạo Thiết.

Sau đó Mục Ngạo Thiết tiếp tục leo lên trên đống cát, cuối cùng bò lên bờ, tùy tiện tìm một chỗ nằm xuống, tìm sự thoải mái.

Đúng như dự đoán, quái vật bảo vệ nơi ban công trên thạch trụ rất nhanh liền bay xuống đây, một tay chụp lấy Mục Ngạo Thiết ném

bay ra ngoài. Mục Ngạo Thiết ầm ầm rơi thẳng xuống nước.

Quái vật vừa bay trở về ban công, Mục Ngạo Thiết cũng đã bơi trở lại bên bờ, y lại ra sức leo lên bờ, rồi chạy đến vị trí gần chỗ lúc trước, nằm xuống.

Một cái bóng lóe lên trong không trung, con quái vật lơ lửng tại trước mặt y, cúi đầu nhìn xuống, rồi đột nhiên tung cước đá Mục Áo Thiết bay ra xa.

Một cước này rõ ràng đã nổi giận, phốc, Mục Ngạo Thiết phun ra một búng máu, một lần nữa rơi vào trong nước.

Nhìn thấy cảnh này, Dữu Khánh và Nam Trúc lo lắng nắm chặt tay.

Hướng Chân và Phượng A Đao đều im lặng theo dõi, hai người mơ hồ có thể đoán được, chắc hẳn việc này có liên quan đến chuyện động thủ giải quyết mà Dữu Khánh đã nói.

Khi Mục Ngạo Thiết một lần nữa ngoi lên khỏi mặt nước thì quái vật bảo vệ đã đến trên đỉnh đầu y, cất lời cảnh cáo: "Còn lên bờ lần nữa, ta giết chết ngươi."

Mục Ngạo Thiết liếc mắt nhìn Dữu Khánh, trong miệng đột nhiên sặc ra một luồng máu tươi, tròng mắt trắng dã, tứ chi vô lực lỏng ra, giống như đã chết, thân thể chậm rãi chìm vào trong nước.

Chuyện gì xảy ra? Nam Trúc cả kinh, định bơi đến đó, nhưng lại bị Dữu Khánh đưa tay ở trong nước ngăn cản lại, bởi vì hắn nhìn thấy được cái nháy mắt vừa rồi của Mục Ngạo Thiết.

Quái vật bảo vệ lơ lửng sửng sốt, nhìn thấy người chìm nghỉm biến mất rồi, nó vẫn còn không có đi vớt lên.

Nhưng mà đợi một hồi, vẫn không thấy Mục Ngạo Thiết hiện thân, quái vật bảo vệ mới lộ vẻ bất an, Tri Linh đại thánh đã căn dặn không thể giết chết, nó lập tức thi pháp hộ thể, như tạo ra một cái

lồng khí rồi nhảy vào trong nước tìm kiếm, muốn nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Người nằm tại đáy nước, rất dễ dàng tìm được.

Khi tìm thấy thì thân thể vẫn còn có hơi co giật, quái vật bảo vệ đưa tay tới dò xét, phát hiện quả nhiên còn chưa chết, chỉ là bị đuối nước, nó tức thì thở phào nhẹ nhõm, một tay nắm lấy người kéo lên, người đuối nước giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, trong miệng ùng ục sặc ra bọt khí, tay chân liều mạng quấn lên lấy nó.

Quái vật bảo vệ ào ào lao ra khỏi mặt nước, đang định đưa tay đẩy y ra, nhưng thân thể đột nhiên cứng đờ, rồi cùng với Mục Ngạo Thiết đồng thời ầm ầm rơi xuống lại trong nước.

Không sai, quái vật đó không phải lao mình vào trong nước, mà là rơi xuống.

Keng! Dữu Khánh hai mắt tỏa sáng rút kiếm gào to, "Lên!"

Hắn là người đầu tiên chui xuống dưới nước, dốc sức lặn xuống bên dưới.

Nam Trúc rút kiếm ra, theo sát phía sau, ùng ục lặn xuống nước.

Hướng Chân thoáng sửng sốt, rồi ngay sau đó cũng rút kiếm chui vào trong nước, gã ta không biết chuyện gì, cứ u u mê mê như vậy là xông xuống theo.

Rất nhanh, từ dưới mặt nước xanh ngọc tuôn lên những đám máu lớn đỏ sẫm. Phượng A Đao đứng trên ban công vô cùng kinh hãi khi nhìn thấy.

Một lúc lâu sau, trong nước bên bờ cát có thứ gì đó dao động, sau đó mấy bóng người lần lượt ngoi lên.

Mục Ngạo Thiết ngoi lên trước tiên, vẫn còn ngâm nửa người trong nước, cúi người bên bờ nôn mửa ra dung dịch xen lẫn máu tươi, vì diễn kịch, y đã uống không ít.

Dữu Khánh một tay siết cổ quái vật kéo đến bên bờ mới dừng tay, há mồm thở dốc.

Trong mắt quái vật bảo vệ còn cắm kiếm, mắt và miệng đều đã bị dao sắc đâm nát rồi.

Thật sự chết rồi? Phượng A Đao há miệng nghẹn họng nhìn trân trối, mặt đầy vẻ khó tin, mấy người bị hạn chế tu vi này đã giết chết con quái vật cao giai đó sao?

Há mồm thở dốc, Nam Trúc vỗ vỗ cánh tay Mục Ngạo Thiết, "Lão Cửu, vừa rồi người khiến ta sợ muốn chết."

Vẫn còn đang nôn khan, Mục Ngạo Thiết lắc đầu, "Không còn cách nào, nó không phải tiện tay đánh ta, chính là tung cước đá, ta không thể áp sát yếu điểm của nó, đành phải nghĩ cách khác thử xem, suýt chút nữa thất thủ, may mắn không làm nhục mệnh."

Chương 1156: Nơm nớp lo sợ (1)

"Không có nhục mệnh, không có nhục mệnh." Nam Trúc liên tục vỗ vỗ cánh tay y, bày tỏ sự khẳng định của mình.

Trong lòng biết rõ chuyện gì là nhục mệnh chuyện gì không nhục mệnh, tu vi bị khống chế, muốn cắm cây trâm vào "điểm yếu" của con quái vật cao giai này không khác gì người thường muốn nhổ răng cọp, đây chính là chuyện liều mạng, nếu không, gã sẽ không sợ hãi, may mà chuyện đã thành công.

Thấy Mục Ngạo Thiết thỉnh thoảng còn có thể nôn khan ra đồ vật, gương mặt gã co quắp, hỏi: "Ngươi uống mấy thứ ở trong ao này

hả?”

Mục Ngạo Thiết lần nữa lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Giả vờ chết đuối, không giả bộ giống một chút, không dễ hạ thủ.”

Dữu Khánh rút kiếm cho vào vỏ, quay về phía Phượng A Đao đang ngây người nơi ban công trên trụ đá, ra hiệu cho gã ta nhanh tới đây.

Nam Trúc thì đưa tay về phía Mục Ngạo Thiết, hỏi: “Trâm đâu?”

Mục Ngạo Thiết sửng sốt, nhìn về phía quái vật, “Không ở trên tay ta, lúc trước cắm ở trong miệng nó.”

Nam Trúc quay đầu nhìn sang con quái vật, nhìn thấy thân thể con quái vật gần như vẫn nguyên vẹn, bên trong chiếc miệng rộng đầy răng nanh cũng đã bị đâm nát, đâu còn có thể nhìn thấy cây trâm nào.

Điều này cũng là vì không còn cách nào khác, lớp vảy giáp của quái vật này có khả năng phòng ngự quá sức mạnh mẽ, trong tình huống bình thường cũng khó thể công phá, huống chi hiện tại tu vi của bọn hắn bị khống chế, chỉ có thể nhắm vào chỗ mềm để đâm.

Gã không nói hai lời, lập tức nhào tới bên cạnh quái vật, trực tiếp thò tay vào trong miệng quái vật, một cánh tay chậm rãi thò hết vào trong, quơ timg lung tung, nhìn thật ghê tởm, khiến cho Hướng Chân nhìn ngây người.

Phượng A Đao đang bay tới trên không trung cũng đúng lúc tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, gã ta không thể không trợn to mắt, không hiểu sao tên béo đó lại có hành vi kinh tởm như vậy.

Chẳng bao lâu sau liền nhìn thấy kết quả, chỉ thấy Nam Trúc rút cánh tay nhầy nhụa máu me ra, tươi cười cầm một cây trâm bê bết máu, nhúng vào trong nước rửa sạch, sau đó túm tóc cuốn lại, trực

tiếp cài vào, dù sao cây trâm và nước đều có màu xanh ngọc, không thể nhận ra được nó đã được rửa sạch sẽ hay chưa.

Đừng nói những người khác, ngay cả Dữu Khánh cũng ngẩn ra nhìn, sau đó, hắn lập tức nói với Phượng A Đao: "Ngươi còn lề mề ở đó làm gì, sao không mau cởi bỏ cấm chế cho chúng ta?"

Hắn đã dự tính sẵn rồi, nếu như Phượng A Đao không uống rượu mời, vậy thì hắn sẽ dùng tới rượu phạt, trực tiếp uy hiếp.

Bắt đầu từ khi hắn trực tiếp nói cho Phượng A Đao biết sẽ động thủ, hắn đã kéo Phượng A Đao lên cùng tặc thuyền rồi, trước khi con yêu quái này bị hại, Phượng A Đao không có nhắc nhở trước, điều đó cũng đủ để khiến gã ta không thể thoát thân, cho dù có giết bọn hắn để diệt khẩu khẩu thì cũng không thoát được.

May mà tình huống không thoải mái đó không có xảy ra, Phượng A Đao đưa tay sờ sờ kiểm tra trên người hắn, sau đó thi pháp phá vỡ cấm chế cho hắn.

Dữu Khánh vừa được tự do, lập tức giúp đỡ đồng bạn, hắn thi pháp cởi bỏ cấm chế trên người Nam Trúc trước, rồi mới đi giúp đỡ Mục Ngạo Thiết đứng lên, hỏi: "Ngươi bị thương thế nào?"

Rõ ràng bị thương không nhẹ, nhưng Mục Ngạo Thiết vẫn bướng bỉnh, chỉ cần không đến mức không đứng dậy nổi, y sẽ không tỏ vẻ yếu ớt, lắc đầu nói: "Không chết được."

Hiện tại cũng không có thời gian chậm rãi kiểm tra và điều trị cho y, Dữu Khánh không chần chừ gì nữa, trước tiên cởi bỏ cấm chế cho y, sau đó lại đi giúp Hướng Chân cởi bỏ cấm chế.

Sau khi mọi người đã khôi phục pháp lực, Dữu Khánh chỉ tới vết máu loang lổ trong ao nước xanh ngọc, "Không giấu giếm được nữa rồi, chỉ cần có người đến đây liền sẽ nhận ra, không thích hợp ở lại đây lâu nữa, nhanh rời đi thôi." Hắn quay đầu lại nói với Phượng A Đao: "Phượng huynh, tiếp theo trông chờ vào ngươi."

Phượng A Đao vốn đang có phần lo lắng bất an, nghe vậy suýt chút nữa bị sặc chết, chỉ vào mũi mình, "Ta?"

Dữu Khánh: "Đúng vậy, chúng ta không quen biết đường đi nước bước nơi đây, cần có ngươi dẫn chúng ta đi ra ngoài."

Phượng A Đao kinh nghi hỏi: "Chỉ dẫn đường thôi sao?"

Dữu Khánh: "Trên đường đi nếu như gặp phải tình huống gì, tự nhiên cần phải nhờ Phượng huynh hỗ trợ ứng đối."

Phượng A Đao tức thì mở to hai mắt nhìn hắn, suýt chút nữa đã bật gọi hắn là tổ tông, lúc ban đầu thấy hắn tràn trề tự tin, có vẻ như tất cả đều không thành vấn đề, tiếp đó thấy hắn thật sự có cách giết chết con quái vật này, gã ta còn tưởng rằng hắn thật sự có cách rời đi, náo loạn nửa ngày, thì ra chỉ như vậy?

Gã ta rất muốn hỏi, ngươi không biết làm sao để đi ra ngoài, tại sao phải giết con quái vật này làm gì? Như vậy chẳng phải là tự tìm kích thích sao? Chẳng phải sẽ làm cho cảnh ngộ của các ngươi càng thêm nghiêm trọng sao?

Gã ta không thể không nhắc nhở: "Thám Hoa lang, nơi này là một trong những sào huyệt của Phệ Linh hào, khắp nơi bên trong các thông đạo to to nhỏ nhỏ đều có Phệ Linh hào, không có cách nào tránh né. Hơn nữa ta cũng vừa mới đến đây không bao lâu, vẫn chưa quen thuộc địa hình nơi này, ta làm sao có bản lĩnh dẫn các ngươi đi ra ngoài. Ta muốn ứng đối cũng không có cách nào ứng đối."

Vừa nghe được những lời này, vẻ mặt Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân đều rất nghiêm trọng, biết rõ đó là sự thật.

Dữu Khánh trầm mặc một lúc, rồi quả quyết nói: "Tránh không được vậy thì không tránh, trực tiếp xông ra ngoài."

Phượng A Đao chỉ vào thi thể quái vật nửa ngâm ở trong nước, nhắc nhở lại lần nữa: "Nơi đây có không ít quái vật cao giai tương tự như vậy, ngươi xác định có thể trực tiếp xông ra ngoài không?"

"Ta không nói cứng rắn xông ra ngoài, trước tiên, ngươi đi tìm mấy kẻ giúp đỡ thử xem…" Dữu Khánh nhỏ giọng hướng dẫn cho gã ta đi làm.

Sau khi nghe xong, Phượng A Đao có chút há hốc mồm, trên mặt đầy vẻ nơm nớp lo sợ, nhưng hiện tại gã ta cũng không còn lựa chọn nào khác, đành phải cắn răng kiên trì lướt đi.

Sau khi nhìn theo bóng gã ta rời đi, Hướng Chân rất lo lắng hỏi: "Làm vậy có thật sự được không?"

Dữu Khánh: "Chúng ta không còn cách nào khác, không được cũng phải thử xem, còn hơn ngồi yên chờ chết, đúng không?"

Đúng là như thế, Hướng Chân lại quay nhìn thi thể Yêu tu nửa ngâm ở trong nước, hỏi: "Thứ này có tính là Phệ Linh hào cao giai mà Dã Tiên đã nói hay không?"

Vừa nghe được lời này, mấy người ở tại Địa Diễm bảo đều biết rõ là có ý gì, bây giờ bọn hắn đều đã ngâm trong nước tiểu của Phệ Linh hào, có lẽ đều đã bị trúng độc, nhất là Mục Ngạo Thiết, vì để biểu diễn giống thật nhằm dụ dỗ quái vật bị lừa, y còn uống vào khá nhiều thứ này.

Dữu Khánh trầm ngâm nói: "Ý của Dã Tiên là, trong tình huống không biết trúng phải chất độc từ nước tiểu của con Phệ Linh hào nào, thì có thể sử dụng máu tươi của Phệ Linh hào cao giai hơn để giải độc, nhưng trong hồ nước tiểu này sợ là lẫn lộn nước tiểu của không biết bao nhiêu Phệ Linh hào cao giai, nói không chừng còn có cả nước tiểu của Tri Linh đại thánh, dùng máu của nó chưa chắc đã có tác dụng."

Mục Ngạo Thiết: "Bất kể có tác dụng hay không, đều phải bôi máu của nó thử xem."

Hướng Chân gật đầu, thể hiện tán đồng.

Dữu Khánh: "Bôi máu của nó, trên người có mùi máu tươi của Phệ Linh hào quá rõ ràng, chắc chắn sẽ trốn không thoát, sẽ không thể lừa gạt được những quái vật kia. Ý của ta là, trước tiên chạy ra ngoài đã rồi hãy nghĩ cách."

Hiện trường rơi vào trầm mặc, đây thực sự là một tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Dữu Khánh hít một hơi thật sâu, làm ra quyết định cuối cùng: "Được rồi, mọi người trước tiên lên ban công thạch trụ chờ đợi đi…" Nói xong hắn ngẩn người, nhìn khắp nơi xung quanh, phát hiện thấy thiếu một người, hơn nữa còn là người có vóc dáng dễ nhận thấy nhất, hắn kinh ngạc hỏi: "Lão Thất đâu rồi?"

Vừa mới nói xong, hắn liền loáng thoáng cảm thấy có thứ gì đó vung vẩy rơi xuống, nhìn kỹ, hóa ra là cát.

Hướng Chân chỉ lên trên đống cát, thể hiện người đã đi lên trên.

Dữu Khánh cũng đã nghe được âm thanh đào móc sột soạt, hắn lắc mình lên trên đống cát, kết quả phát hiện thấy trên đống cát xuất hiện một đống cát mới, phía sau đống cát mới không ngừng có cát được ném ra, chồng chất lên.

Mấy người phi thân đến nhìn xem, nhìn thấy chỉ trong khoảng thời gian ngắn như thế, Nam Trúc đã đào ra được một cái hố sâu phải đến hai trượng, gã đang bận rộn hì hục làm việc ở trong đó, phối với bộ da thú đầy lông trên người, trông gã giống như một con chuột mập mạp, thứ gã đang đào chính là cây hoa trắng nhỏ phát hiện được lúc trước, không nghĩ tới gốc rễ chôn sâu như vậy.

Dữu Khánh phất tay hất cát văng lên đầu và mặt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: "Lão Thất, ngươi điên rồi sao? Bây giờ là lúc nào rồi mà còn đào gì nữa mà đào, ở đâu ra nhiều bảo bối như vậy cho ngươi nhặt. Không còn thời gian nữa, còn không mau đi?"

Hắn vừa nhìn thấy liền biết Nam Trúc đang làm gì, chẳng phải là đã nhặt được mấy món bảo bật tại các tiên phủ khác, nên khi lần nữa tiến vào tiên phủ liền nảy sinh ý nghĩ tương tự, luôn nghĩ rằng sẽ nhặt được vận may như trước đây, nhưng trên đời này làm gì có nhiều bảo bối cho ngươi tùy tiện nhặt như vậy, việc này chẳng phải là si tâm vọng tưởng sao?

Mục Ngạo Thiết nhìn thấy cũng sốt ruột, vội vàng thúc giục: "Lão Thất, đừng đào nữa, đi nhanh đi."

"Sắp rồi, sắp rồi, a, đào đến rồi, đào đến rồi." Ở bên dưới, Nam Trúc chợt cất lên tiếng reo mừng rỡ, đã ngừng đào móc.

Khiến cho mấy người bên trên nhịn không được vươn dài đầu tới nhìn xuống, nhìn thấy Nam Trúc từ phía dưới rút lên một khối cầu lớn như cái bàn, thực ra đó cũng là loại cát màu xanh lam nhạt, chỉ là nó dường như đã kết tinh, ánh sáng lam nhạt tỏa ra có vẻ cũng nổi bật hơn nhiều so với đống cát xung quanh, và linh khí tụ ở trong đó hình như cũng nhiều hơn hẳn những hạt cát xung quanh.

Phần dây leo thân cây trong suốt như thủy tinh lộ ra ở bên ngoài, gốc rễ thì ở trong khối cầu thủy tinh, Nam Trúc dùng nắm đấm gõ lên, a một tiếng, nói: "Rất cứng a!"

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn lên ban công trên thạch trụ, lại cất tiếng gọi: "Nam béo, ngươi nhanh lên đi, nhặt đồ quan trọng hay mạng sống quan trọng hả?"

Nghe nói như thế, Nam Trúc lập tức không lề mề nữa, gã vung quyền thi pháp, choang, trực tiếp đánh vỡ khối cầu đó, sau đó lôi cành dây leo ra khỏi khối thủy tinh vỡ nát, kéo ra một củ cải.

Không sai, nó trông giống như một củ cải trắng to bằng cỡ bàn tay, hơi cong queo, nhìn tổng thể giống như được chạm trổ thành hình từ một khối bạch ngọc, bên trong có một tầng sương mù màu tím nhàn nhạt hơi mông lung, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra được, quanh thân có nhiều rễ mảnh nhỏ, hình dáng toàn bộ củ cải mơ hồ giống như một lão già nằm nghiêng cuộn tròn thân thể.

Nam Trúc ngửi ngửi, đừng nói là mùi thơm, ngay cả một chút mùi cũng không có, gã dùng móng tay bấm bấm, vỏ ngoài tương đối cứng rắn. Trông không đẹp cho lắm, cũng không nhìn thấy có cảm giác gì là bảo vật, khiến cho gã ít nhiều có phần thất vọng.

Nhưng nghĩ đến thời điểm đó lấy được quả kim châu, với ý nghĩ lỡ như nó là bảo vật, gã vẫn cầm theo đồ vật nhảy ra khỏi hố.

Nhìn thấy gã xách theo một củ cải trắng như thế nhảy ra ngoài, mọi người không nói nên lời, nhưng cũng nhịn không được cầm lấy ngửi ngửi, dùng ngón tay chọc chọc, thử xem tay nghề nhận biết của mình, nhưng đều không nhận ra được điểm nào đặc biệt, cũng không biết đây là thứ gì.

Vốn không có quan tâm tới chuyện này, Dữu Khánh lập tức kêu gọi, "Đừng lề mề nữa, đi nhanh nào."

Nói xong, hắn lập tức đi đầu. Dưới sự dẫn dắt của hắn, nhóm người lần lượt bay vọt lên ban công trên thạch trụ.

Nam Trúc đi theo ở phía sau không nỡ lãng phí đồ vật thật vất vả mới kiếm được, gã nhanh chóng cuộn cành dây leo với củ cải trắng dài hai ba trượng như thủy tinh đó lại, cuối cùng, vì không tìm được thứ gì để bọc lại, gã đành phải dùng đai lưng treo quả hồ lô lúc trước buộc lại, tùy tiện treo bên eo trực tiếp mang đi…

Bên trong thông đạo, sau nhiều lần do dự và cân nhắc lựa chọn, cuối cùng Phượng A Đao cũng thu hết can đảm đi về phía hai tên Yêu tu Phệ Linh hào đã hóa thành hình người đang đứng ở giao lộ

nói chuyện phiếm. Hai tên Yêu tu quay nhìn gã ta, không biết gã đến đây làm gì.

Phượng A Đao ổn định lại tâm tình, tận lực làm cho mình trấn tĩnh, nói: "Đại thánh bảo ta dẫn mấy tên phạm nhân này ra hồ nước bên ngoài chờ xử lý, ta sợ một mình đưa đi không an toàn, cho nên muốn làm phiền nhị vị hỗ trợ cùng nhau áp giải, không biết nhị vị có rảnh hay không?"

Khi nói lời này, trông gã có vẻ bình tĩnh, thực ra nỗi lòng đã nghẹn tới cổ họng, nhịn không được âm thầm trách Dữu Khánh lừa người quá dữ, chuyện này quá nực cười, đây là đang liều mạng, còn chưa có bắt đầu cũng đã khiến cho gã cảm thấy quá mạo hiểm quá li kì.

Nghe nói chuyện này là do Tri Linh đại thánh sai bảo, hai tên Yêu tu nhìn nhau, không có bất kỳ do dự nào, dứt khoát gật đầu đồng ý, một kẻ nói: "Được."

Phượng A Đao lập tức nắm tay đặt trước trái tim cảm tạ, sau đó xoay người dẫn hai yêu cùng đi.

Chương 1157: Nơm nớp lo sợ (2)

Một đường vòng vòng vèo vèo đi tới, trên đường liên tục gặp phải những Phệ Linh hào khác, Phượng A Đao nhiều lần ép mình bình tĩnh, khi sắp đi đến đích, gã ta dừng lại, xoay người nói với hai tên Yêu tu: "Bên đó có trông coi, không cho phép tùy tiện đến gần, các ngươi tạm thời chờ ở đây, để ta đi dẫn phạm nhân ra ngoài."

Hai yêu không nghi ngờ có lừa dối, gật đầu, rất nghiêm chỉnh đứng chờ ở tại chỗ.

Phượng A Đao xoay người bước nhanh rời đi, thở phào nhẹ nhõm, gã tự hỏi không biết có phải mình đã điên rồi hay không, không biết

tình hình nơi này thế nào mà cũng dám bịa chuyện làm bậy.

Gã nhanh chóng chạy vào lòng đất, chạy đến ban công trên thạch trụ, phát hiện thấy đám người Dữu Khánh đã chờ sẵn, gã lập tức gật đầu nói với Dữu Khánh: "Theo lời ngươi nói, đã tìm đến hai tên Yêu tu Phệ Linh hào. Chúng đang chờ ở bên ngoài."

"Tốt." Dữu Khánh đang định nói xuất phát, ánh mắt chợt chạm đến cây đại kiếm phía sau Hướng Chân, hắn lập tức cởi bội kiếm của mình ra trước, "Lần đi này không giống như khi bị áp giải tới, cần phải tận lực giảm bớt gây ra hoài nghi, mọi người hãy tháo bội kiếm ra, giao cho Phượng huynh cầm đi."

Những người khác tự nhiên liền làm theo, bốn người đều tháo kiếm ra, gom lại thành bó đưa cho Phượng A Đao ôm ở trên tay, sau đó từng người đưa hay tay ra ôm ở sau đầu.

Trước khi đi, Phượng A Đao nghiêm túc nhìn kĩ mấy người một lượt, ánh mắt dừng lại tại "Củ cải" quấn lại treo ở bên hông Nam Trúc, hỏi: "Đây là cái gì?"

Khi mấy người bị áp giải tới đây, gã ta có nhìn thấy trên người Nam Trúc không có thứ này, bây giờ đi ra ngoài tại sao lại có thêm một củ cải chứ, bọn hắn lấy ở đâu ra, gã ta cảm thấy thật kỳ lạ.

Nam Trúc cười ha hả, "Không có gì, thuận tay đào được."

Thứ có thể khiến cho Phượng A Đao đặc biệt hỏi đến, có nghĩa là gì? Rõ ràng là nó quá gây chú ý, Dữu Khánh lập tức mắng mỏ: "Đào cái đầu ngươi, còn không nhanh tháo ra."

"Cái này…" Nam Trúc quay đầu lại nhìn hắn, mặt đầy vẻ không muốn, vạn nhất đây là bảo bối gì đó thì sao chứ?

Dữu Khánh trừng mắt lườm gã, thật sự muốn đá cho gã mấy cú, hắn dùng giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: "Tháo ra

đưa cho Phượng huynh cùng cầm luôn đi, ngươi treo trên eo như vậy quá gây chú ý, dễ khiến bị nghi vấn, muốn tìm chết sao?"

Vừa nghe nói là như vậy, Nam Trúc mới nhanh chóng nghe theo, tháo "củ cải" ra đưa cho Phượng A Đao bảo quản.

Cứ như vậy, một nhóm bày ra bộ dạng ngoan ngoãn bị Phượng A Đao dẫn đi.

Sau khi đi tới, gặp mặt lại hai Yêu tu kia thì tim Phượng A Đao đập thình thịch, không thể nói là không dữ dội.

Đâu chỉ gã ta, mấy người khác cũng không tốt hơn bao nhiêu, ngay cả là Dữu Khánh, hắn cũng rất khẩn trương, dù sao chỉ cần sai một nước cờ, lập tức chính là thua cả bàn, tất cả đều tận lực làm ra vẻ rất ngoan ngoãn bị áp giải đi.

Hai tên Yêu tu đó quan sát bọn hắn, Phượng A Đao nói: "Đã đưa người ra rồi, chỉ mấy người bọn hắn. Ta đi theo trông chừng ở phía sau, các ngươi đi trước mở đường đi."

Hai Yêu tu hoặc là gật đầu, hoặc ừ một tiếng, rồi đi ở phía trước dẫn đường.

Phượng A Đao thì cất tiếng quát bảo, "Không muốn bị phạt thì đi theo nhanh đi!"

Đám người Dữu Khánh hai tay ôm sau đầu lập tức ngoan ngoãn đi theo phía sau hai Yêu tu, bọn hắn thực sự không biết mình có thể đi được bao xa, không biết có thể thuận lợi đi ra khỏi sào huyệt này của Phệ Linh hào hay không, hoàn cảnh của thông đạo ngoằn ngoèo và u ám.

Mới đi tới không bao xa, liền có một kẻ chặn ở phía trước, hỏi: "Có chuyện gì đây?"

Tiêu rồi! Một nhóm người hai tay ôm sau đầu tức thì tim đập như nổi trống, trái tim như đập lên đến cổ họng, hầu kết Phượng A Đao rung động không ngừng, miệng khô khốc.

Một nhóm người có cảm giác không khí xung quanh dường như cũng trở nên căng thẳng đến mức muốn tránh khỏi bọn hắn, không muốn để cho bọn hắn hít thở, như không muốn bị bọn hắn làm cho liên lụy, khiến bọn hắn khó thể hít vào phế phủ.

Một Yêu tu mở đường phía trước nói: "Đại thánh nói áp giải đi xử lý."

Nghe nói đây là công việc do Tri Linh đại thánh giao, kẻ chặn đường không dám gây cản trở, nhanh chóng lùi lại nhường đường.

Nhóm người tiếp tục đi tới trước, cho đến khi quay đầu nhìn lại không còn nhìn thấy kẻ vặn hỏi kia, lúc này tâm tình căng thẳng của mọi người mới từ từ thả lỏng xuống.

Không ngờ còn chưa có hoàn toàn thả lỏng, phía trước lại xuất hiện một đám Phệ Linh hào tụ tập chặn kín cả đường đi. Nhìn thấy nhóm người bọn hắn, đám Phệ Linh hào đó dồn dập quay đầu nhìn tới, tức thì lại khiến cho đám người vô cùng lo sợ, cảm giác đó thực sự là khiến người khẩn trương đến mức muốn nôn mửa.

Ai ngờ hai gã Yêu tu dẫn đường lại trực tiếp cất tiếng trách mắng đám đông chặn đường, "Đang áp giả phạm nhân mà Đại thánh yêu cầu, còn không mau tránh ra!"

Vừa nghe nói như vậy, đám Phệ Linh hào tụ tập ồn ào lập tức tránh sang hai bên, có kẻ leo lên tường, có kẻ bay lên đỉnh chóp treo ngược thân thể, trong tình cảnh lộn xộn, chúng rất nhanh liền nhường ra một con đường để cho nhóm người thuận lợi đi qua.

Sau khi đi qua, Nam Trúc âm thầm thở ra một hơi dài.

Phượng A Đao thì quan sát kĩ Dữu Khánh mấy lần, nhờ vị này ban tặng, đời này gã ta chưa bao giờ trải qua tình cảnh kịch tính như thế.

Mà tình cảnh kịch tính như vậy cũng chỉ là mới bắt đầu, nơi đây dù sao cũng là sào huyệt của Phệ Linh hào, trên đường thỉnh thoảng gặp gỡ từng con Phệ Linh hào hoặc từng con hóa thành hình người, thực sự quá dễ dàng đụng phải và quá thông thường.

Vừa mới thở phào nhẹ nhõm, liền nhanh chóng trở nên căng thẳng tột độ, sự kích thích, căng thẳng đó có thể lên xuống rất nhanh và bất cứ lúc nào, mệt mỏi đến mức người ngoài không thể tưởng tượng nổi.

Về sau, không biết có phải bởi vì sự kích thích đó lặp đi lặp lại quá nhiều lần hay không bọn hắn dần dần trở nên thích ứng, còn phát hiện thấy sử dụng chiêu bài Tri Linh đại thánh quả thực rất hiệu quả, nhiều lần đều vượt qua trong tình cảnh hữu kinh vô hiểm, mọi người dần dần không còn khẩn trương giống như lúc ban đầu.

Nhưng không ai có thể hoàn toàn thả lỏng được, nhất là Dữu Khánh, hắn luôn lo lắng sẽ gặp phải kẻ nào đó trong đám Phệ Linh hào biết được tình hình, ví dụ như đột nhiên gặp phải Phượng Tàng Sơn, vậy thì xong đời. Nói cách khác, bọn hắn luôn ở bên bờ vực chết chìm.

Đang đi tới, Dữu Khánh mơ hồ nhận thấy Hướng Chân ở bên cạnh hình như có gì đó không ổn, gã ta thỉnh thoảng quay đầu nhìn hắn, hoặc quay đầu nhìn Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, không biết tên này muốn làm gì, nhưng hắn không dễ dò hỏi công khai, chỉ có thể tạm thời đè nén nghi hoặc trong lòng.

Hai tay Hướng Chân ôm ở sau đầu nhịn không được gãi lẫn nhau rồi gãi dần xuống lưng, mu bàn tay đã gãi ra vết xước đỏ, trên người gã ta đã bắt đầu nổi ngứa rồi, gã ta biết hậu quả khi ngâm nước tiểu của Phệ Linh hào đã bắt đầu phát tác.

Lúc ban đầu Hướng Chân còn có thể nhịn được, dần dần, cảm giác ngứa ngáy khó chịu từ từ ập đến, gã ta thực sự có phần không thể nhịn nổi nữa, nhịn không được gãi mấy cái, cảm thấy càng gãi càng ngứa, lúc này gã ta đã sơ bộ biết được lúc đó Trì Bích Dao bị hành hạ như thế nào, còn khó chịu hơn nhiều so với bị dao đâm.

Cùng lúc đó, gã ta lại thỉnh thoảng quan sát mấy người Dữu Khánh, thấy mấy tên này cũng bị ngâm nước tiểu của Phệ Linh hào, nhưng người ta đều có thể nhịn được, ngay cả tên mập Nam Trúc cũng có thể chịu đựng, mà mình thì…

Gã ta không thể không khắc sâu kiểm điểm ý chí của mình. Sau khi suy đi nghĩ lại nhiều lần, gã ta hít sâu một hơi, quyết tâm dùng ý chí cường đại của mình để kháng cự lại.

Đi tới trước, một chút ánh sáng xuất hiện tại phía trước.

Trên đường đi, bọn hắn ít nhất phải trải qua hơn hai mươi lần bị dò hỏi, cuối cùng bọn hắn đi tới cửa hang động trên vách đá, tránh không được lại bị bảo vệ cửa động vặn hỏi, khi được biết là công việc do Đại thánh dặn dò, tự nhiên là phải cho đi.

Một đường đi này thực sự là đầy khẩn trương, đầy lo lắng sợ hãi, cuối cùng cũng sắp thoát ra ngoài rồi, đám người Dữu Khánh đan âm thầm hưng phấn, nào ngờ có kẻ cảm thấy bảo vệ cửa vào chỉ cho đi là chưa đủ.

Một gã Yêu tu đi trước mở đường dường như rất hưởng thụ hào quang do chiêu bài Tri Linh đại thánh mang đến, gã trực tiếp chỉ tới mấy tên Phệ Linh hào trong đám đông tụ tập nơi cửa vào, "Ngươi ngươi ngươi, và ngươi nữa, đi theo giúp một chút. Bên ngoài khắp nơi là vách núi đá, bọn hắn đi lại không thuận tiện, giúp ta một tay, mang bọn hắn bay đi một chuyến."

Vừa nghe nói như vậy, Dữu Khánh lập tức há hốc mồm, âm thầm kêu khổ, vách núi đá thì vách núi đá a, cùng lắm thì chúng ta leo lâu

một chút, các ngươi đi nhiều người như vậy, về sau chúng ta rất khó chạy trốn mà không bị lộ a.

Hắn cố ý nói Phượng A Đao đi chọn hai tên Yêu tu thực lực không mạnh dẫn đường, mục đích là để thuận lợi giải quyết sau khi xong việc, nhằm dễ thoát thân.

Nhưng hiện tại hắn là phạm nhân, không thể lên tiếng từ chối, chỉ có thể nháy mắt ra hiệu cho Phượng A Đao.

Cũng may mà Phượng A Đao đã ý thức được hậu quả, gã ta vội từ chối: "Không cần làm phiền mọi người, để cho bọn hắn leo nhiều một chút không phải chuyện gì xấu, bọn hắn còn không xứng để cho chư vị hộ tống."

Yêu tu dẫn đường xua tay nói: "Bọn hắn quả thực không xứng, nhưng đây là công việc do Đại thánh dặn dò, không thể để lỡ, hai chúng ta cũng là đi hộ tống, thêm mấy người cũng không sao."

Phượng A Đao là người bộ lạc, ăn nói vụng về, bị chặn lời liền không biết nên nói gì bây giờ, nhìn Dữu Khánh lo lắng suông cũng vô dụng, chuyện được quyết định cứ như vậy.

Cũng may mà Yêu tu dẫn đường tuy rằng mượn danh hiệu của Tri Linh đại thánh để sai khiến đồng loại, nhưng nhìn từ hình thể và màu sắc vảy giáp của đối tượng được sai khiến, có vẻ cũng không dám sai khiến kẻ cao giai hơn mình.

Xem ra khó tránh khỏi một trận chém giết rồi, không động thủ thì thôi, một khi động thủ thì không thể để cho những quái vật này chạy thoát, Dữu Khánh suy nghĩ cần phải để Hướng Chân xuất lực nhiều hơn mới được, hắn đang định nháy mắt truyền đạt thông tin sẵn sàng chiến đấu cho đồng bạn thì phát hiện thấy sự khác thường của Hướng Chân, nhìn thấy Hướng Chân hình như đang kiềm chế gì đó, mặt đỏ bừng, hai mắt thỉnh thoảng nhắm chặt, thỉnh thoảng khép mở, trên làn da để trần nổi đầy những điểm đỏ như lỗ kim.

Triệu chứng bệnh này nhìn rất quen mắt a, đã nhìn thấy trên người Trì Bích Dao, Dữu Khánh thầm giật mình, và nhận ra rằng Hướng Chân đã bị phát độc, hắn nhìn kỹ mười ngón tay Hướng Chân ôm ở sau đầu, như thể sắp bấm sâu vào mu bàn tay, rõ ràng là đang cưỡng ép chịu đựng.

Dữu Khánh nhanh chóng quan sát Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, nhìn làn da lão Thất bình thường, vẫn trắng trẻo mập mạp, hai mắt đảo quanh, màu da và vẻ mặt lão Cửu cũng bình thường, vẫn giữ bộ dạng chó không chịu ăn cứt đó, bản thân hắn tự nhiên là biết rõ mình không có việc gì, sau khi ngâm mình trong đó, dường như chỉ có duy nhất Hướng Chân bị phát tác chất độc, hắn tạm thời không thể xác định vì sao lại như vậy.

Hắn cũng không kịp suy nghĩ gì nhiều, hai tên Yêu tu dẫn đường đã biến thành hình dạng Phệ Linh hào, móng vuốt chụp lấy hai vai Dữu Khánh và Hướng Chân, rồi trực tiếp vẫy cánh bay ra ngoài, những người khác ở phía sau cũng lần lượt bị xách lên bay ra ngoài.

Địa điểm hồ lớn mục tiêu gần đây cách nơi này chỉ có mười mấy dặm đường, đi bộ có lẽ hơi xa, nhưng bay thì chẳng bao lâu liền đến nơi, một hồ nước xanh lam xuất hiện tại trong mắt mọi người.

Khi đi đến không trung trên hồ, và chuẩn bị hạ xuống thì Dữu Khánh đột nhiên gọi to, "Hướng huynh!"

Chương 1158: Dực a (1)

Một tiếng gọi này tức thì khiến cho thân thể Hướng Chân run lên, giống như bị đánh thức tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng.

Gã ta đang dùng ý chí cường đại của mình để kháng cự cơn ngứa, bây giờ vừa phân tâm, cảm giác ngứa ngáy thực sự khiến gã ta như

muốn điên cuồng, ngứa đến mức thân thể đều phải muốn rách, linh hồn như bị nấu chín sắp bỏ nhục thân mà đi.

Gã ta trước tiên nhìn về phía mấy người Dữu Khánh, kết quả nhận thấy mấy người này có ý chí thực sự kiên cường.

Ngay cả mấy tên co được dãn được này cũng có thể chịu đựng, có lý nào mình lại không nhịn được, gã ta hít sâu một hơi, lần nữa cưỡng ép ngưng tụ lại ý chí gần như đã tán loạn của mình, đối mặt với cục diện lúc này.

Gã ta cũng là người ở một bên lắng nghe kế hoạch của Dữu Khánh, nhìn thấy đã đến địa điểm mục tiêu, tự nhiên liền hiểu lúc này cần làm việc gì.

Sư huynh đệ ba người đều nhận ra được Hướng Chân đang cố gắng chịu đựng, muốn không nhận ra được cũng khó, khuôn mặt đầy điểm đỏ đó, chỉ cần không mù đều có thể nhìn thấy, đều không ngờ được Hướng Chân lại có thể chịu đựng lâu như vậy, đem so sánh, gã ta chịu đựng tốt hơn nhiều so với Trì Bích Dao cảnh giới Cao Huyền kia.

Nhưng hiện tại không phải thời điểm để có thể quan tâm đến điều này, bọn hắn lần lượt bị ném xuống bên hồ.

Phượng A Đao một tay ôm một đống đồ vật, một tay nắm tay lại đặt lên ngực, thể hiện cảm tạ đối với mấy con Phệ Linh hào cùng hạ xuống, nói: "Cảm tạ các vị đã đưa đi, đến nơi này là được rồi, việc còn lại, đích thân Đại thánh sẽ xử lý, các vị về trước đi."

Khi Phượng A Đao nói ra những lời này ra, đám người Dữu Khánh lập tức căng thẳng, trong nháy mắt liền tiến vào trạng thái vận sức chờ hành động, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Một con Phệ Linh hào dẫn đường lập tức kêu gọi đồng bạn, "Được rồi, chúng ta trở về trước đi."

Nó làm ra vẻ mình là đại ca, vẫy cánh dẫn đầu bay lên không, lập tức mang theo một tốp Phệ Linh hào cùng theo bay đi, quay về phương hướng sào huyệt.

"Cái này…" Nam Trúc có phần không thể tin nổi, chỉ về phía những bóng dáng bay đi xa, rồi lại chỉ vào nhóm người mình, "Cứ như vậy liền bỏ đi?"

Phượng A Đao và Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, cũng khó có thể tin nổi, vốn tưởng rằng đến nơi này tránh không được sẽ có một trận chém giết, ai ngờ chỉ tùy tiện nói một câu đã thực sự đuổi đi được nhóm Phệ Linh hào đó. Đám Phệ Linh hào này quá dễ nói chuyện a, hay nói đúng hơn là quá dễ lừa gạt, làm cho mấy người bọn hắn đến từ Nhân gian có cảm giác không chân thực.

Mục Ngạo Thiết cũng hỏi, "Chúng ta xem như đã thoát khốn rồi sao?"

Mấy người quay qua quay lại, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả đều không ngờ có thể hoàn thành một cuộc đào tẩu thuận lợi như thế.

"Không biết có phải thật sự đã thoát nạn rồi hay không, ít nhất tạm thời đã trốn thoát được. Mọi người còn chần chừ gì nữa, chạy nhanh đi." Dữu Khánh nhắc nhở một câu, sau đó nhanh chóng lấy lại bội kiếm của mình ở trong tay Phượng A Đao, đeo lại bên eo.

Nghe lời nhắc nhở, mấy người chợt như ong vỡ tổ, dồn dập lấy lại bội kiếm của mình, Nam Trúc không quên "Củ cải trắng" cuộn thành một đống kia.

Hướng Chân đeo đại kiếm của mình lên lưng xong, xoay người lại nói một câu, "Ta lưu lại đoạn hậu cho các ngươi."

Cái quỷ gì vậy? Đang xoay tìm xem nên trốn theo hướng nào, Dữu Khánh quay đầu lại nói: "Nói nhảm gì vậy, không cần ngươi phải

đoạn hậu, thực lực của ngươi cũng không đoạn hậu được, ở lại chỉ chết vô ích."

Hướng Chân vẻ mặt khó khăn, lắc đầu nói: "Ý chí của ta không đủ kiên định, không bằng các ngươi. Ta không kiềm chế nổi cơn ngứa, đã sắp không nhịn được nữa. Ta biết mình trốn không thoát, đi theo các ngươi chỉ sẽ trở thành gánh nặng. Đừng lo lắng cho ta, các ngươi đi mau đi."

Những ai đã nhìn thấy kết quả của Trì Bích Dao đều biết rõ ý của gã ta là gì, đây là đã muốn chết rồi. Lúc trước Trì Bích Dao lao về phía đám quái vật đó, chẳng phải là chịu không nổi nên có ý muốn chết sao.

Dữu Khánh bước nhanh đến trước mặt gã ta, "Chỉ cần chúng ta có thể tin tưởng lẫn nhau, loại chuyện này không có gì ghê gớm, ta có cách giúp ngươi nhịn được."

Trong mắt Hướng Chân tức thì lộ ra vẻ mong đợi, lẽ nào mấy tên này có thể nhịn được là bởi vì có bí quyết gì hay sao?

Dữu Khánh nhấc tay vuốt mạnh chút ria mép của mình, nói: "Lúc trước đám người Bặc Tang Tang truy giết chúng ta, ngươi từng cứu mạng chúng ta, bây giờ hai bên không thiếu nợ nhau nữa rồi."

Dứt lời hắn đột nhiên xuất thủ, giống như đánh lén ra tay điểm huyệt Hướng Chân, liên tục mấy chỉ, trực tiếp khiến Hướng Chân hôn mê bất tỉnh, một tay ôm vào trong người, "Bây giờ không cần sợ ngứa nữa nha, ngứa bao nhiêu ngươi cũng có thể nhịn được."

Tiếp đó, hắn quay đầu lại nói với Phượng A Đao: "Phượng huynh, lúc trước mấy người chúng ta không phải bị Phượng Tàng Sơn đả thương, thì bị quái vật trông coi đả thương, cần có chút thời gian khôi phục, tạm thời làm phiền ngươi cõng hắn vậy."

"Được." Phượng A Đao lập tức đồng ý.

Với gã ta mà nói, chuyện này không đáng kể chút nào, dễ dàng hơn cả vạn lần so với hành trình suốt đường run sợ lúc trước, gã ta trực tiếp đưa tay nhận lấy người cõng lên lưng.

"Đi về phía bên kia đi, mọi người nỗ lực đừng để lưu lại dấu vết gì." Dữu Khánh chỉ về một phương hướng và dặn dò, rồi dẫn theo mọi người nhanh chóng nhảy lên xông vào trong rừng rậm, khẩn cấp chạy trốn.

Hiện tại, việc bọn hắn cần làm chính là chạy được càng xa càng tốt trước khi bị đám Phệ Linh hào phát hiện ra bọn hắn đã bỏ chạy, khi đó khả năng đuổi theo kịp bọn hắn sẽ càng ít…

Nơi ban công trên thạch trụ trong không gian dưới lòng đất, Phượng Tàng Sơn đi ra, đứng ở trên ban công quan sát khắp nơi, không thấy kẻ canh gác, không nhìn thấy Phượng A Đao cũng không nhìn thấy mấy tù nhân bị giam giữ, gã bỗng thấy quái lạ.

Không phải đã bỏ chạy rồi chứ? Trong đầu gã ta vô thức lóe lên ý nghĩ này, sau đó lại bị chính gã ta phủ quyết, không có khả năng đã chạy thoát.

Hắc hồ lô vẫn còn tại trên eo gã ta, cũng là bởi vì cái Hắc hồ lô này mà gã ta lại đến đây lần nữa. Lúc trước gã ta ôm hắc hồ lô nghiên cứu một hồi lâu, nhưng không biết được diệu dụng của bảo vật này nằm ở đâu, gã ta tới đây là định ép Nam Trúc phải bộc lộ, nào ngờ lúc này không thấy bóng người nào.

Giống như Dữu Khánh đã nói trước khi đào tẩu, chỉ cần có người đến đây, chuyện bọn hắn bỏ chạy sẽ lập tức bị bại lộ.

Quả nhiên, ánh mắt Phượng Tàng Sơn rất nhanh liền khóa chặt vết máu đỏ loang lổ trong ao nước màu xanh ngọc kia, gã ta hơi cảm thấy kinh hãi, lần nữa đảo mắt nhìn xung quanh, rất nhanh lại phát hiện thấy dưới mặt nước một nơi bên bờ ao có thứ gì đó, gã ta lập tức bay đến, hạ xuống bên bờ nhìn xem, đó chính là thi thể của con quái vật bảo vệ chìm trong mặt nước bên bờ.

Làm sao có thể như vậy? Phượng Tàng Sơn cực kỳ hoảng sợ. Gã ta không thể tưởng tượng nổi đám người Dữu Khánh làm thế nào có thể có giết chết được tên bảo vệ này, gã lập tức gọi to, "Người đâu!"

Tiếp đó gã ta lại nhảy lên bay trở về trên ban công thạch trụ, rồi chạy ra ngoài báo tin.

Không bao lâu sau, gã ta quay trở lại lần nữa, cùng đi theo là một đám Yêu tu, còn có cả Tri Linh đại thánh bị kinh động.

Thi thể của kẻ bảo vệ nhanh chóng được trục vớt lên, sau khi kiểm tra xong, một đám Yêu tu, kể cả Tri Linh đại thánh ở trong đó, đều không thể tin được mấy tên tù nhân bị khống chế tu vi đó lại có thể giết chết được con Phệ Linh hào cao giai này.

Tri Linh đại thánh lên tiếng ra lệnh, tình hình lập tức trở nên náo động, một cuộc lục soát toàn diện là điều không thể tránh được.

Phượng Tàng Sơn đảo mắt nhìn không gian rộng lớn này, rồi ở tại bên cạnh Tri Linh đại thánh hiến kế lên: "Đại thánh, bọn hắn cơ bản không có khả năng chạy thoát, không chừng bọn hắn vẫn còn trốn ở nơi này, chờ đợi thời cơ hành động, cảnh trước mắt có lẽ chỉ là cố ý bố nghi trận."

Đôi mắt Tri Linh đại thánh lóe lên, một làn khí cơ hùng vĩ tràn ra từ trong cơ thể, càn quét bốn phương tám hướng, theo hai tay y nhấc lên, những đống cát xanh lam chồng chất, những vũng chất lỏng xanh ngọc hội tụ đều dồn dập từ từ bay lên, và bắt đầu xoay chuyển theo động tác tay của y, vù vù, thanh thế quấy nhiễu tạo ta một vùng mông lung hỗn độn, gió mạnh khiến cho nhiều kẻ ở bên cạnh y gần như không thể đứng vững.

Một lúc lâu sau, tất cả ầm ầm rơi xuống, trong sóng khí kích động, Tri Linh đại thánh chậm rãi nói: "Bọn hắn không có ở đây."

Đúng vào lúc này, từ trong thông đạo phía sau có kẻ kéo tới một tên Yêu tu, chính là kẻ đã dẫn đường cho đám người Dữu Khánh lúc

trước. Người đến đẩy gã ta tới trước mặt Tri Linh đại thánh, bẩm báo: "Đại thánh, bọn hắn đã chạy thoát rồi, là chính hắn dẫn đi ra ngoài."

Việc này, chỉ cần hơi chút điều tra, căn bản không thể giấu giếm được, khi đám người Dữu Khánh đi ra ngoài có quá nhiều Yêu tu Phệ Linh hào nhìn thấy, vừa bắt tay điều tra liền phát hiện đồng mưu, đưa tới.

Tri Linh đại thánh không thể tin được y vừa mới đích thân bắt người về, vừa quay đầu đã để chạy thoát, y chất vấn: "Chuyện gì xảy ra?"

Tên Yêu tu bị chụp tới cực kỳ sợ hãi, vội vàng thuật lại chi tiết sự việc đã trải qua.

Còn chưa nghe hết một nửa, Phượng Tàng Sơn đã sợ hãi rợn tóc gáy, gã ta có nằm mơ cũng không ngờ tới Phượng A Đao lại phản bội mình, càng không ngờ được mấy người Dữu Khánh lại chạy trốn bằng cách thức như vậy, đó đâu phải là chạy trốn, rõ ràng là quang minh chính đại đi ra ngoài, thậm chí còn gọi cả Phệ Linh hào tới hộ tống, vậy mà cũng làm được, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Gã ta hối hận không nên lưu Phượng A Đao lại nơi này.

Được biết chính là người của mình hộ tống tù nhân đi ra ngoài, Tri Linh đại thánh cười hắc hắc ra tiếng, "Quả thực là chuyện lạ thiên cổ!"

Một chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng, y nổi giận như sấm sét, đánh ra một chưởng, con Phệ Linh hào dẫn đường cho đám người Dữu Khánh lập tức bị vỗ đập đầu chìm vào lồng ngực chết ngay tại chỗ, ngã xuống đất liền hiện ra nguyên hình.

Đồng thời y cũng quay đầu lại giận dữ nhìn Phượng Tàng Sơn, "Người của ngươi đã làm rất tốt. Ngươi không phải cố ý chứ?"

Phượng Tàng Sơn sợ hãi đến mức suýt chút nữa quỳ xuống, gã ta cuống quýt biện giải, "Đại thánh, chuyện này rất kỳ quặc, cho dù Phượng A Đao phản bội ta, cho dù có hắn hỗ trợ, cho dù áp sát đánh lén, với tu vi của Phượng A Đao và dù có thêm bọn hắn liên thủ, có thể đả thương thủ vệ này đã là rất giỏi rồi, càng không nói tới giết chết được hắn. Việc này khẳng định có vấn đề gì đó."

Tri Linh đại thánh liếc nhìn thi thể thủ vệ, y tự nhiên biết rõ thực lực của tên thủ vệ này, y cũng xem như biết được tu vi của đám người Dữu Khánh, đúng là lý lẽ như vậy, thực lực chênh lệch quá lớn, lại thêm khả năng phòng ngự bẩm sinh của lớp vảy giáp, thủ vệ này không có khả năng bị mấy tên đó giết chết, trừ khi không gã không có bất kỳ phản kháng nào, để mặc bọn hắn giết chết.

Nhưng điều này không phải là lí do để y bỏ qua cho Phượng Tàng Sơn, y chưa giết Phượng Tàng Sơn là bởi vì còn có tai họa ngầm chưa diệt trừ, giữ lại kẻ này nói không chừng về sau còn có chút tác dụng.

Có thể tưởng tượng được diễn biến tiếp theo, Tri Linh đại thánh không có khả năng để cho đám người Dữu Khánh dễ dàng chạy thoát, gần như toàn bộ Phệ Linh hào trong sào huyệt đều được điều động, dốc hết toàn lực tìm kiếm khắp nơi.

Bên hồ nơi đám người Dữu Khánh thoát thân đương nhiên cũng có một nhóm đông nhanh chóng chạy đến lục soát, Phượng Tàng Sơn cũng bị sai khiến tới đây làm việc…

Chương 1159: Dực a (2)

"Nhanh tới đây, phía dưới gốc cây này có hốc rỗng, bên trong rất trống trải, có thể trốn một chút."

Đang chạy trốn trong núi rừng, Nam Trúc bỗng nhiên đè ép giọng nói cất tiếng kêu gọi, vì vậy, mấy người vội vàng luồn lách qua khe hở gốc cây, chui vào trong hốc rỗng dưới gốc cây, nín thở ngưng thần, bộ dạng vẻ mặt rón rén như tặc.

Thực tế, bọn hắn chỉ chạy trốn được nửa canh giờ thì đã bị Phệ Linh hào tản ra khắp nơi tìm kiếm đuổi theo kịp, tốc độ chạy nhảy trên mặt đất quả thực không thể bằng được dùng đôi cánh bay tới bay lui.

Tạm thời bọn hắn còn chưa bị phát hiện, nhưng bọn hắn đã phát hiện thấy đầy Phệ Linh hào lui tới tìm kiếm khắp nơi trên bầu trời dưới mặt đất, vừa nhìn là có thể đoán được bọn chúng đang đuổi bắt mấy đào phạm bọn hắn.

Nhìn thấy số lượng Phệ Linh hào xuất hiện ở xung quanh càng ngày càng nhiều, đã không còn thích hợp thể thoải mái chạy trốn nữa, cuối cùng cho dù né tránh cũng gặp nguy hiểm, bọn hắn không còn cách nào đành phải chui vào trong hang hốc này, co mình chờ đợi, hi vọng có thể trốn tránh qua một kiếp này.

Nhưng bọn hắn không biết rằng, cách ẩn núp đơn giản này căn bản không thể giấu được sự truy lùng của đám Phệ Linh hào, phải trốn sâu hơn vào trong lòng núi hoặc trong lòng đất mới được.

Hai mắt của Phệ Linh hào có thiên phú thần thông vượt quá tầm nhìn trực tiếp, chúng có thể nhìn thấy linh thể trong cơ thể động vật, có thể phân biệt được chủng loại hình thái của linh thể, có thể dễ dàng nhận ra được trong cơ thể cây cỏ nào đó có dựng dục ra linh thể hay không, có thành tinh hay không, một khi phát hiện ra, chúng sẽ săn giết.

Bọn chúng không có hứng thú với linh thể của động vật phổ thông và linh thể của con người, chúng thích ăn linh thể có công hiệu chuyển hóa biến dị, chính là linh thể Yêu tu.

Đây cũng là lí do vì sao lúc đầu khi nhóm người vừa mới tiến vào Chư Yêu chi cảnh và gặp phải Phệ Linh hào thì cho dù Thiên Vũ trốn kỹ ở dưới một đống lá cây nhưng vẫn dễ dàng bị phát hiện.

Tình huống trước mắt giống y như vậy, một con Phệ Linh hào đã bay qua đột nhiên lượn vòng trong rừng cây, rồi quay lại và trực tiếp đáp xuống trên rễ gốc đại thụ, xuyên qua lớp ngăn cách, nó theo dõi linh thể của mấy người trốn ở trong hốc cây.

Mà từ động tĩnh bên ngoài, mấy người trốn trong hốc cây cũng đã biết được có một con Phệ Linh hào hạ xuống bên cạnh bọn hắn.

"Cô cô cô…" Con Phệ Linh hào đó ngửa mặt lên trời cất lên tiếng kêu to gấp gáp.

Đám người trốn bên trong hốc kinh nghi bất định, rồi rất nhanh sau đó liền phát giác được lại có âm thanh một con khác hạ xuống, tiếp sau đó là hai con, ba con, bốn con, sau khi liên tiếp mấy con đáp xuống, Dữu Khánh vươn đầu tới khe hở lén nhìn ra bên ngoài thì nhận ra mình đang đối mặt với một con Phệ Linh hào, đồng thời phát hiện thấy đã bị một đám Phệ Linh hào bao vây, hắn làm sao có thể không biết nhóm người bọn hắn đã bị lộ.

Đương nhiên không thể ngồi chờ chết, chờ khi Phệ Linh hào cao giai đến đây, chỉ sợ muốn chạy cũng chạy không được, Dữu Khánh cất tiếng gào lên, "Lộ rồi, chạy mau."

Hắn là người đầu tiên rút kiếm xông ra ngoài, mở đường cho những người khác trong hốc cây, đám Phệ Linh hào lập tức nhào tới, kiếm quang trong tay quấn quanh người hắn, đồng thời tấn công bốn phương tám hướng, phát ra một loạt tiếng leng keng.

Đám quái vật da cứng giáp cứng đao thương bất nhập, nhưng vẫn bị Dữu Khánh đánh gục một đám, chúng chưa chết, chỉ bị kiếm sắc trên tay Dữu Khánh đâm mù hai mắt, vỗ cánh bay tứ tung.

Ba sư huynh đệ liên thủ, hộ tống cho Phượng A Đao cõng Hướng Chân, ba người phối hợp che chở nhau một đường vừa đánh vừa chạy trong địa hình gồ ghề, vô cùng chật vật.

Nhưng số lượng Phệ Linh hào từ trong rừng và từ trên không bay tới càng ngày càng nhiều, rất nhanh liền biến thành vây công.

Mấy người chạy trốn biết rất rõ, đây mới chỉ là một ít trinh sát tiểu tốt tu vi không đủ, còn chưa thể hóa hình, chờ khi đám quái vật cao giai đến đây, bọn hắn tất nhiên sẽ khó tránh khỏi tai kiếp. Cũng không cần chờ quái vật cao giai tới, bọn hắn biết rất rõ hiện tại đã là khó tránh được tai kiếp rồi, đã bị bám lấy rồi.

Kinh khủng nhất chính là trên không trung có quái vật cất tiếng kêu gọi đồng loại "Cô cô" gấp gáp, sau đó những âm thanh "Cô cô" đó giống như là tiếng còi báo cháy vậy, từng con từng con Phệ Linh hào cấp tốc lan truyền đi tin tức đã phát hiện mục tiêu.

"Lão Thập Ngũ, chạy không được nữa rồi." Nam Trúc luống cuống chân tay hét to, bọn hắn đã bị lượng lớn Phệ Linh hào cản trở, không chạy được nữa rồi.

Dữu Khánh hô to, "Dùng lệnh bài."

Nam Trúc gào lên kỳ quái: "Cái trò đó vô dụng, gào sắp hai năm rồi vẫn không gào được lần nào."

Miệng nói như vậy nhưng tay vẫn với vào trong da thú lôi ra tấm Thiên Dực lệnh lồi lõm gồ ghề kia.

Dữu Khánh vọt đến trước mặt gã, ngăn chặn đòn tấn công giúp gã, "Ngươi cứ tập trung ý niệm, không cần để ý trước mắt."

Hắn thực sự giống như một con rồng đang bay lượn, một người một kiếm ngăn cản hầu hết các đòn tấn công giúp mấy người, phát huy toàn bộ uy lực của kiếm quyết mà hắn tu luyện, đánh giết cho đám

Phệ Linh hào phải sợ hãi, chỉ chốc lát sau đã có hơn trăm con Phệ Linh hào bị mù mắt bay lung tung khắp nơi.

Trong những loạt âm thanh chấn động lách cách kịch liệt, Nam Trúc biết lão Thập Ngũ thi triển chiêu thức kịch liệt như vậy là cực kỳ hao tổn tu vi, không thể duy trì liên tục quá lâu.

Gã không dám cô phụ Dữu Khánh, tại trong lúc nguy cấp này, gã tập trung ý niệm không ngừng hô, "Dực dực dực dực dực dực… Mẹ nó, tổ tông nhà ngươi, dực dực dực dực…"

Sau một lúc hô liên tục, gã dùng tới cả thanh kiếm trên tay, dùng thanh kiếm như cây búa ra sức gõ chém không ngừng lên trên Thiên Dực lệnh trong lòng bàn tay, phát ra tiếng kêu leng keng kịch liệt, thân thể thịt mỡ rung động như sóng, nhưng mà tấm Thiên Dực lệnh lồi lõm lỗ chỗ đó không có phản ứng gì.

Tạm thời một tay đỡ Hướng Chân, một tay vung đao hỗ trợ kháng cự, Phượng A Đao vừa khẩn trương vừa kinh ngạc, có cảm giác được mở rộng nhãn giới, không biết tên mập điên này đến cùng đang làm gì, đừng có để chặt đứt cả ngón tay của mình a.

"Cô cô cô…"

Ở bên hồ, nghe được âm thanh báo tin từ phía xa truyền đến, Tri Linh đại thánh chắp tay sau lưng đứng bên hồ vụt quay đầu nhìn tới, nở nụ cười gằn, "Chạy hả? Ta để cho các ngươi chạy!"

Vù, thân hình y lóe lên, rồi biến mất khỏi chỗ giống như thuấn di, lấp loáng trong không trung rồi biến mất.

Tốc độ bay của tiên nhân này thực sự khiến cho Phượng Tàng Sơn lần nữa giật mình kinh hãi, nhìn thấy những con Phệ Linh hào ở xung quanh cũng đang bay về phía đó, gã ta vội hỏi Yêu tu phụ trách đưa mình đi, "Chuyện gì vậy?"

Tên Yêu tu đó cười nói: "Đã tìm ra mấy tên gia hỏa chạy trốn rồi, ở phía đó."

Phượng Tàng Sơn lấy lại tinh thần, chỉ cần có thể ngăn chặn được tin tức mình phản bội thì tốt, lập tức cầu xin: "Đi, mang ta đi nhìn xem."

Gã ta muốn tận mắt xác nhận có phải tất cả đều đã sa lưới rồi hay không.

Yêu tu đó lập tức hiện ra nguyên hình bay lên, Phượng Tàng Sơn tung người nhảy lên, chụp lấy móng vuốt của nó, nhanh chóng được kéo bay đi.

Tốc độ bay của cao thủ Tiên cấp quả xác thực nhanh không thể tưởng tượng nổi, từng con Phệ Linh hào cao giai nghe tin khẩn cấp chạy đi tiếp viện dồn dập ngẩng đầu lên, chỉ nghe vù một tiếng, một bóng người đã vượt qua bọn chúng trong nháy mắt.

Tốc độ cực nhanh, đi sau mà đến trước, trên không trung địa điểm kịch chiến, thân ảnh Tri Linh đại thánh như thuấn di đột nhiên xuất hiện lơ lửng trong không trung, ở trên cao bao quát hiện trường vây công phía dưới.

Nhìn kỹ hơn, y phát hiện quả nhiên là mấy tên gia hỏa chạy trốn đó, y không khỏi cất tiếng cười lạnh, "Tất cả tránh ra cho ta."

Hơi có cảm giác ngôn xuất pháp tùy, hiệu lệnh vừa ra, đám Phệ Linh hào vây công nhanh chóng tản ra, ngay cả đám Phệ Linh hào mắt bị mù cũng bị đồng loại nhanh chóng lôi đi, có thể nói trong nháy mắt hiện trường liền được dọn sạch.

"Dực dực dực…"

Đột nhiên, giọng nói của Nam Trúc trở nên vô cùng rõ ràng, gã đứng ở đó vừa khẩn trương vừa kích động đến mức giậm chân gõ kiếm,

bộ dạng có vẻ điên cuồng, thịt mỡ run rẩy không ngừng, giống như đang thỉnh thần.

Đột nhiên được thoải mái, mấy người ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy Tri Linh đại thánh đang lơ lửng trên không trung, sắc mặt đồng loạt đại biến, trở nên thê thảm, đều thầm hô tiêu rồi, đoán chừng đã sắp chết rất thảm.

Đinh đinh đang đang, Nam Trúc vừa gõ lạch cạch vừa gào lên, càng lúc càng gấp gáp, tựa như đang làm với tất cả tính mạng.

Tri Linh đại thánh bị làm cho không nhịn được cười, y cất lời giễu cợt: "Mập mạp, đừng nói là có 'Đực' tới hay là 'Cái' tới, cho dù 'Mẹ' ngươi có tới đây cũng vô ích. Ngươi nói thử xem ngươi muốn chết như thế nào đi? Bây giờ ngươi hãy quỳ xuống cầu xin ta, nếu như đầy đủ thành ý, có lẽ ta sẽ có suy tính khác với ngươi."

Y có thể đích thân chạy tới đây xử lý mấy tên vụn vặt này, coi như là chuyện hiếm thấy, vừa mới bắt về liền chạy trốn ngay phía dưới mí mắt y, làm sao có thể nhịn được, nếu không bắt lại được, phải nói y để mặt đi nơi nào?

Nam Trúc biết là y đang đùa giỡn mình, lúc này nếu rơi vào trong tay đối phương, sợ rằng sống không bằng chết.

Trong lúc tuyệt vọng, gã ngừng gõ lạch cạch, đưa lệnh bài đến bên mép, cất lên một tiếng gào như bệnh tâm thần, "Dực nha!"

Tiếng gào tựa như khóc ra máu.

Cứ niệm mãi không quên, tất sẽ có tiếng vọng.

Ông, một làn sóng sâu xa kỳ quái đột nhiên quét qua bên tai tất cả mọi người và đám yêu tại hiện trường.

Đây không phải là lần đầu tiên Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết trải nghiệm loại sóng sâu xa này, trong nháy mắt liền ý thức được điều

gì đó, đồng loạt quay đầu lại, nhìn thấy một đôi cánh ánh sáng trắng hư ảo quen thuộc từ trong Thiên Dực lệnh bay ra, một lực lượng nâng đỡ bao bọc lấy bọn hắn.

Cái trò gì vậy? Tri Linh đại thánh ở trong không trung sững sờ tại chỗ, còn tưởng rằng mình bị hoa mắt.

Chương 1160: Chạy mất rồi (1)

Đám Phệ Linh hào ở trong không trung hay trên mặt đất cũng tròn mắt kinh ngạc, thậm chí còn có chút thấp thỏm, đôi cánh tựa như hư ảo này là thứ gì chứ?

Không biết đám nhân loại này tạo ra quái vật gì, hoặc là pháp bảo gì đó để đối phó chúng nó.

Cuối cùng chúng cũng biết được vừa rồi tên mập mạp đó sốt ruột kêu gào là để làm gì, háo ra là đang triệu hoán thứ này, lúc này, ngay cả Tri Linh đại thánh cũng trở nên căng thẳng.

Có một sự e ngại, sợ hãi với thứ gì đó không biết là chuyện bình thường, huống chi thứ không biết này thoạt nhìn không đơn giản.

Hiện trường trở nên yên tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe, ngay cả đám Phệ Linh hào mù mắt kia cũng cảm giác được không ổn, chúng làm ra bộ dạng nghiêng tai lắng nghe.

Lại lần nữa nhìn thấy được cặp cánh quen thuộc, Nam Trúc kích động vô cùng, trong tình cảnh này, suýt chút nữa gã đã cảm động rơi nước mắt.

Thật sự triệu hồi ra được rồi? Dữu Khánh cũng vui mừng quá đỗi, một tay đặt lên bờ vai Nam Trúc, một tay nắm lấy cánh tay Hướng Chân.

Bọn hắn đều không phải lần đầu tiên khống chế đôi cánh này, không cần phải dặn dò, Mục Ngạo Thiết liếc thấy động tác của Dữu Khánh, lập tức cũng làm theo, một tay đặt lên bờ vai Nam Trúc, một tay chụp lấy cánh tay Phượng A Đao.

Thấy đã chuẩn bị xong, Dữu Khánh cất tiếng hô to, "Lão Thất, đi!"

Vừa nghe được chữ "Đi", Tri Linh đại thánh bỗng cảm thấy không ổn, trong nháy mắt vỗ xuống một chưởng.

Ầm! Trời đất chấn động, bùn đất bùng nổ bay tung lên, cây cối khổng lồ đổ xuống bằng tung ra bốn phía như loạn tiễn, dưới một chưởng này, rất nhiều Phệ Linh hào bị mất mạng ngay tại chỗ, một vệt bạch quang xen lẫn trong đống hỗn loạn bắn vọt ra, ngay lập tức bộc lộ tài năng, đánh bay mấy thứ lộn xộn, phóng vút đi xa.

Một đòn không trúng, Tri Linh đại thánh hoàn toàn không quan tâm đến đám Phệ Linh hào kêu gào thảm thiết, thân hình cũng lóe lên trong đống hỗn loạn rồi biến mất, truy đuổi theo vệt sáng kia. Một trước một sau bám chặt nhau, thậm chí còn từ từ rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Cảm giác đã thoát khỏi vụ nổ tung, Dữu Khánh quay nhìn lại, nhìn thấy được bóng dáng đang đuổi theo, tốc độ bay của y cực nhanh, khiến hắn giật mình kinh hãi, như vậy mà vẫn có thể đuổi theo được, thảo nào gọi là tiên nhân, hắn kinh hãi nói: "Lão Thất, sắp đuổi kịp rồi, tăng tốc đi."

Nam Trúc quay đầu nhìn lại, thấy vậy cũng giật nảy mình, thay đổi ý niệm điều khiển, tốc độ vụt tăng, khoảng cách trước sau lại nhanh chóng giãn ra.

Tri Linh đại thánh nhìn thấy sắp bị mất dấu, thân hình rung lên trong không trung, thoáng cái liền hiện ra nguyên hình, sau đó, trong nháy mắt tốc độ tăng lên, lại bám theo sát phía sau.

Nam Trúc quay đầu lại nhìn, cất tiếng chửi bậy, "Mẹ nó, cái quỷ gì vậy?"

Bây giờ là lúc nào rồi, còn có tâm tư nói nhảm, Dữu Khánh mở miệng mắng, "Đừng đánh rắm nữa, tập trung ý niệm tăng tốc đi."

Nam Trúc: "Nơi này không giống như Khổ Hải, ta lo lắng bay quá nhanh sẽ đụng vào đâu đó."

Dữu Khánh mắng to: "Đụng chết hay là bị hắn giết chết, ngươi chọn một cái đi!"

Nam Trúc không còn lời nào để nói, lập tức tập trung ý niệm để điều khiển, tốc độ bay đột nhiên lại tiếp tục tăng nhanh, khung cảnh trên trời dưới đất và xung quanh gần như bắt đầu trở nên mơ hồ, bắt đầu hư hóa, chỉ có lão yêu quái cũng đang tăng tốc truy đuổi ở phía sau là còn có thể nhìn thấy mơ hồ.

Cùng ở trong quầng sáng, Phượng A Đao chấn động sửng sốt, thực sự là cực kỳ kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi những gì đang xảy ra trước mắt, không biết mình đang trải qua chuyện gì, gã ta cũng ý thức được rằng mấy tên gia hỏa bên cạnh này không phải đơn giản như mình tưởng tượng.

Khoảng cách nhanh chóng kéo giãn ra, khiến cho Tri Linh đại thánh truy đuổi theo ở phía sau cũng phải kinh ngạc, y cũng không quan tâm nổi đến việc tìm hiểu xem miếng đồng nát sắt vụn trên tay tên mập đó là chuyện gì xảy ra, nói chung không thể để cho mấy tên này trốn thoát, y cách không đánh ra một chưởng.

Ầm, rầm, rầm, một tràng âm thanh đì đùng giống như tiếng sấm kỳ dị rền vang, không gian tựa hồ thoáng vặn vẹo một cái, đám mây che phủ một phạm vi rộng lớn trong chớp mắt bị đánh tan thành mảnh vụn.

Tại khoảnh khắc đám mây bị xé nát, một vệt sáng lóe lên, lao vọt ra trước một bước.

Lực xung kích do Tri Linh đại thánh đánh ra cũng phá tan tầng mây tạo ra một cái thông đạo thẳng tắp, hướng thẳng về phía mục tiêu đang truy đuổi ở phía trước, nhưng đành phải mở to mắt nhìn mục tiêu dần dần đi xa, dần dần biến mất tại chân trời.

Thấy đã cắt bỏ được thân ảnh theo đuổi phía sau, Nam Trúc như trút được gánh nặng, vui vẻ vì đã vượt qua tai nạn, gã cất tiếng cười to điên cuồng, "Ha ha ha ha… Hả?"

Chấn động đột nhiên xuất hiện khiến gã cười không nổi nữa rồi, cảnh tượng xung quanh bắt đầu dần dần rõ ràng, đôi cánh ánh sáng dường như sắp biến mất, đã ngừng bay, bọn hắn chỉ đang bay dựa vào quán tính mà thôi, rõ ràng là đang lao xuống mặt đất.

"Ngươi cười cái rắm!" Dữu Khánh tức giận mắng.

Mục Ngạo Thiết cũng nhịn không được nữa, tức giận mắng: "Ngươi muốn chết thì đừng liên lụy đến chúng ta."

Nam Trúc rịn mồ hôi, nhận ra rằng trong lúc quá đắc ý mình đã để đứt ý niệm điều khiển quang dực, gã lần nữa tập trung lại ý niệm.

Cho rằng đã đuổi không kịp nữa, đang định từ bỏ, Tri Linh đại thánh bỗng nhiên mở to mắt, tưởng rằng mình đã nhìn lầm, y nhìn kỹ lại, không sai, quang ảnh hình con chim bao bọc mấy tên kia lại xuất hiện ở trong tầm mắt của y.

Khi nhanh chóng đến gần, y nhận thấy được mục tiêu đã ngừng bay, đang lao nghiêng xuống dưới mặt đất, bộ dạng ngừng bay của con quang điểu đó rõ ràng không bình thường, y cảm thấy đã xảy ra vấn đề gì đó.

Bất kể có phải là xảy ra vấn đề hay không, có thể đuổi kịp là được, y lập tức bay hết tốc lực.

Nhìn thấy khoảng cách đã được kéo gần lại, y bỗng nhiên lại thấy con quang điểu kia lại cất cánh bay xéo lên, rồi lại tăng tốc, giống

như đang trêu chọc y vậy.

Chuyện này là có thể chịu đựng được sao, vừa nghĩ đến sắc mặt của tên mập mạp đó, Tri Linh đại thánh liền nổi trận lôi đình, dùng hết sức mạnh của mình vung móng vuốt, đánh ra một đòn.

Ầm! Trời đất chấn động, một ngọn núi lớn ngay lập tức sụp đổ.

Quang điểu lóe lên phóng vọt ra khỏi vùng khí lưu hỗn loạn, đám người Dữu Khánh ở trong đó quay đầu nhìn lại, tim gan đều run rẩy, đã kiến thức được cái gì gọi là chân tiên chi uy, chân chính là thế bài sơn đảo hải, thực là đáng sợ.

Nam Trúc lam sao còn dám thả lỏng chút nào, gã tập trung ý niệm điều khiển, cảnh tượng xung quanh dần dần biến thành một luồng sáng lướt ngược.

Truy đuổi một hồi lâu, cuối cùng Tri Linh đại thánh dừng lại trong không trung, đuổi không kịp, cũng không cần đuổi nữa, đã không nhìn thấy gì, còn truy cái rắm a.

Y thực sự không thể chấp nhận được kết quả này, y tức giận đến mức móng vuốt run rẩy nắm chặt, lúc trước chạy thoát khỏi sào huyệt của y, nếu như nói là bị bọn hắn lợi dụng sơ hở, vậy lần này thì sao?

Hai lần bị trốn thoát, nhất là cách thức bọn hắn chạy trốn thực sự khiến y khó thể chấp nhận nổi, một lần quang minh chính đại rời đi, một lần chạy đi ngay tại trước mắt y, không những vậy, lần sau còn cố ý trêu chọc, y có cảm giác như đang cố ý nhục nhã mình.

Hơn nữa, mảnh đồng nát sắt vụn trên tay tên mập đó rõ ràng là một kiện pháp bảo, chính y cũng không nghĩ ra, vì sao khi bắt được bọn hắn lại không có lục soát tù nhân?

Nếu như nói là coi thường đám phàm phu tục tử Nhân gian này, vậy thì giải thích sao về tên mập đó? Mình rõ ràng đã nhận ra cái hồ lô

treo trên eo gã không đơn giản, vì sao không đối đãi với gã như một nhân vật quan trọng chứ?

Y đã cảm nhận được cái gì gọi là "Khinh địch", y hối hận vô cùng, nhất là nhớ tới vẻ mặt đáng ghét của Nam Trúc khi vung tay vung chân đấm đá mình, y không khỏi nghiến răng nghiến lợi, "Mập mạp chết tiệt, ngươi đừng để rơi lại vào trong tay ta!"

Một vùng rải đầy tử thương thảm liệt, nhờ vào khả năng bay của Phệ Linh hào, Phượng Tàng Sơn được đưa tới nơi, sau khi hạ xuống, nhìn thấy cảnh tượng hiện trường tan hoang tàn khốc như vậy, gã ta còn chưa kịp hỏi, Yêu tu Phệ Linh hào đưa gã ta tới đây đã mở miệng hỏi trước, "Xả ra chuyện gì vậy, tù nhân đâu?"

"Chạy mất rồi, tên mập đó gọi ra một cánh phát sáng, chạy đi rồi…" Mấy kẻ ở tại hiện trượng kể lại sự việc.

Sau khi nghe kể lại xong, kẻ hỏi thốt lên, "Con chim phát sáng, đó là bảo vật gì chứ?" Nó nhìn sang Phượng Tàng Sơn cầu giải thích.

Phượng Tàng Sơn cũng kinh ngạc chấn động, lắc đầu thể hiện không biết, gã ta khó thể tin nổi, không ngờ tới trên người Nam Trúc còn có thứ tốt như vậy.

Gã ta cũng thấy hối hận, hối hận vì sao không có lục soát mấy người bọn hắn.

Gã ta không biết rằng, cho dù có lục soát bọn hắn, gã ta cũng không chiếm được món bảo vật đó, kiến thức hữu hạn vốn là một hạn chế thật lớn, có cầm trong tay cũng không biết được giá trị của nó, vậy thì làm có thể tính là có được? Càng không nói tới là không biết cách khống chế, hối hận cũng chỉ là một loại ngu si.

Đúng vào lúc này, thân ảnh Tri Linh đại thánh lóe lên, quay trở về, hóa lại thành hình người, hạ xuống trước mặt Phượng Tàng Sơn, và cũng hỏi câu hỏi tương tự, hỏi xem quang điểu đó là bảo vật gì.

Phượng Tàng Sơn chỉ có thể một mực thề đi thề lại, thể hiện mình thật sự không biết.

Đối với điều này, Tri Linh đại thánh không có bất kỳ nghi ngờ nào, bởi vì khi bắt được đám người Phượng Tàng Sơn, y đã từng cho tách ra thẩm vấn, y đã có phần lý giải đối với hình thái xã hội bên ngoài, hẳn là không tồn tại loại vật này mới đúng.

Y đưa tay chỉ đến Hắc hồ lô treo bên hông Phượng Tàng Sơn.

Phượng Tàng Sơn nhanh chóng tháo ra, cầm hai tay dâng lên.

Chương 1161: Chạy mất rồi (2)

Sau khi cầm vào tay, Tri Linh đại thánh cũng chỉ lật xem một lần, rồi đưa lên mũi ngửi ngửi, ngay vào lúc này, phía xa xa có âm thanh "Cô cô" gấp gáp truyền đến, từ xa đến gần.

Không ít Phệ Linh hào khi nghe được những âm thanh đó thì có phản ứng khá mạnh, Tri Linh đại thánh lắng nghe một chút rồi cất tiếng hừ lạnh, nói với Phượng Tàng Sơn: "Đám người A cha ngươi quả nhiên đã tìm tới rồi, đang ở trước sào huyệt của chúng ta. Bây giờ ta muốn ngươi trở về bên cạnh bọn họ."

Phượng Tàng Sơn vô cùng lo sợ, "Về bên cạnh bọn họ ư?"

Cho đến tận bây giờ, chuyện nằm vùng không hề dễ dàng có được kết cục tốt.

Tri Linh đại thánh: "Ta đã dùng thân phận 'Nhất Chi Hoa' để lừa gạt bọn họ, những người khác nói gì đều khiến bọn họ hoài nghi, ngươi thì khác, A cha của ngươi ở trong đó."

Phượng Tàng Sơn lo lắng nói: "Đám người tên mập đó đã trốn thoát, lỡ như chạm mặt nhóm người A cha ta, ta sẽ lập tức bị bại lộ,

e rằng ngược lại sẽ làm lỡ chuyện của Đại thánh."

Kỳ thực chính là không muốn mạo hiểm quay lại đó.

Tri Linh đại thánh: "Cho nên phải dụ bọn họ rời đi, không để cho hai nhóm có cơ hội chạm trán. Sau khi quay lại đó, ngươi không cần phải làm gì cả, chỉ cần nói cho bọn họ một thông tin, nói là ta đã đi 'Sa hải' ."

Phượng Tàng Sơn không hiểu, "Biển cát ở nơi nào?"

Tri Linh đại thánh: "Ngươi chỉ cần nói như vậy, lão già gọi là 'Dã Tiên' kia tự nhiên sẽ biết." Y ném quả hắc hồ lô trong tay lại cho gã ta, "Thưởng cho ngươi món bảo vật này."

Sở dĩ ban thưởng vật này cho gã ta là bởi vì bảo vật này mặc dù tốt, nhưng đối với đặc tính tu hành của loại quái vật bọn y, nó không có tác dụng gì lớn.

Dã Tiên mà y nói tới lúc này đã quang lâm sào huyệt Phệ Linh hào giữa vách núi đá. Khi đi tới đây, nói đúng hơn là trước khi đến nơi đã phát hiện thấy không thích hợp.

Trên đường đi, đoàn người phát hiện thấy Phệ Linh hào chui luồn lung tung khắp nơi, không biết đang làm cái gì, nhưng vì đám quái vật đó rất cứng miệng, chỉ trung thành với "Vương" của mình, khi bị bắt, có chết cũng không chịu thổ lộ nguyên nhân.

Khi bọn họ giết đến sào huyệt này, mới phát hiện gần như đã là vườn không nhà trống.

Điều này làm cho bọn họ nhận rằng nơi đây nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, vì vậy bọn họ liền lục soát khắp vùng này.

Kết quả có thể tưởng tượng được, dưới sự cố ý sắp xếp của Tri Linh đại thánh, nhóm người thành công gặp được Phượng Tàng Sơn đang bị Phệ Linh hào bắt, Phượng Kim Kỳ tự nhiên liền xông ra

ngoài cứu con, Liệt Nhật Kim Hoàn tung hoành một trận, quái vật bị đánh giết phải gào thét hỗn loạn chạy trốn.

Khi nhóm người hạ xuống một chỗ vách núi, Phượng Kim Kỳ mới kiểm tra thân thể con trai mình, cởi bỏ cấm chế trên người nhi tử, Hướng Lan Huyên nhìn chằm chằm hắc hồ lô bên hông Phượng Tàng Sơn, dò hỏi: "Quả hồ lô của Nam Trúc tại sao lại ở trên người của ngươi, bọn hắn đâu rồi?"

Phượng Tàng Sơn than thở: "Bọn hắn đã chạy thoát rồi, ta không may, bất hạnh rơi vào trong tay bọn chúng."

"Đã chạy thoát rồi?" Có mấy người đồng thanh thốt lên, tựa hồ đều thể hiện sự nghi ngờ.

Không phải nói những người khác, ngay cả Phượng Kim Kỳ cũng nhịn không được hoài nghi, "Bọn hắn làm sao có thể thoát khỏi tay tên Yêu vương đó?"

Phượng Tàng Sơn giải thích: "A cha, khi đến nơi này, ta mới phát hiện ra A Đao còn sống. Hóa ra, ngay từ đầu A Đao đã rơi vào trong tay bọn chúng, vì để sống sót, A Đao đầu hàng đám quái vật đó. Sau khi bắt chúng ta về đây, tên Yêu vương đó ném chúng ta xuống giam giữ dưới lòng đất. Thám Hoa lang nói ta nghĩ cách thuyết phục A Đao, ám sát tên canh giữ…"

Sau những lời bịa chuyện giết bảo vệ, về cơ bản, gã kể lại đại khái những sự thực đã xảy ra, chỉ là gã ta đã thêm cả mình vào trong đội ngũ chạy trốn, mô tả mình thành một thành viên trong đó.

Gã ta không có cách nào không nói ra sự thật, nếu không sẽ khó có thể giải thích được với thực lực của mấy người Dữu Khánh thì làm thế nào có thể chạy thoát khỏi tay cao thủ chân tiên.

Nghe nói Dữu Khánh lại lừa gạt được hai tên Yêu tu Phệ Linh hào dẫn bọn hắn nghênh ngang vượt qua bầy yêu đi ra ngoài, là nghiêm chỉnh được Phệ Linh hào đưa tiễn đi ra, Hướng Lan Huyên nhịn

không được bật cười, đôi mắt sáng ngời lấp lóe vẻ phấn khích, mắng, "Đọc sách nhiều không tốt, thật xấu xa, chỉ học một bụng ý nghĩ xấu. Trốn đi kiểu như vậy, không phải sẽ khiến Tri Linh đại thánh kia tức chết sao."

Ô Ô khẽ gật đầu, tặc lưỡi chậc chậc cảm thán: "Coi như là có dũng có mưu, không phụ thanh danh tài tử đệ nhất thiên hạ."

Xích Lan các chủ hơi lộ vẻ trầm ngâm, bà ta vô thức lấy con trai mình ra so sánh, cảm thấy chênh lệch giữa hai người bọn hắn thật là lớn, không khỏi buông tiếng khẽ thở dài.

Ánh mắt Thiên Vũ lấp lóe, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiếp sau đó kể về việc Nam Trúc dường như có nắm một kiện bảo vật trong tay, nhưng có vẻ không quá hiệu nghiệm, nhìn thấy bầy yêu đã đuổi kịp, vì để yểm hộ mọi người thoát thân, Phượng Tàng Sơn đã chủ động làm người dụ địch, giúp những người khác có thời gian chạy đi, dẫn đến sau đó bị bắt. Về sau, khi Tri Linh đại thánh chạy tới hỏi quang điểu giúp bọn hắn chạy trốn là cái gì, gã ta mới biết được đám người Dữu Khánh đã chạy thoát nhờ vào một kiện pháp bảo thần kỳ.

Nghe kể xong, Thiện Tri Nhất không khỏi kinh hô, "Thi triển pháp bảo gì mà có thể thoát được tốc độ truy đuổi của chân tiên chứ?"

Bọn họ đã tận mắt chứng kiến tốc độ bỏ chạy của Tri Linh đại thánh trong tình thế cấp bách, đó còn là trong tình huống thực lực của Tri Linh đại thánh bị "Phục ma chân ngôn" áp chế.

Biết được mấy tên đó còn sống, thần sắc của Hướng Lan Huyên cuối cùng cũng được thả lỏng, nàng tin tưởng lời nói của Phượng Tàng Sơn, bởi vì nàng biết rõ quang điểu đó là thứ gì, căn cứ vào thông tin nàng biết được khi cạy miệng của đám người tại Thiên Tích sơn trước lúc diệt khẩu, kiện bảo vật hư hại đó quả thực không linh cho lắm, khi được khi không, nàng ra tay thử điều khiển nhưng không

được, cho rằng nó đã thực sự hỏng rồi, cho nên mới không cần, không ngờ nó vẫn còn sử dụng được.

Dã Tiên với mái tóc dài tung bay lất phất bỗng nhiên mở miệng, "Đó là pháp bảo ra vào Bồng Lai sơn, tên là 'Thiên Dực lệnh' . Khổ hải vô biên quay đầu là bờ, Bồng Lai sơn ở trong Khổ Hải, người không đủ tu vi, không dễ qua lại, 'Thiên Dực lệnh' này chính là pháp bảo của Bồng Lai sơn dùng để đưa tiễn khách."

Vừa nghe nói như vậy, đa số mọi người đều rơi vào trầm mặc, tự hỏi không biết vị Thám Hoa lang đó lấy được bảo vật này từ đâu?

Đều đang âm thầm suy nghĩ về việc có được bảo vật này ý nghĩa như thế nào, ngay cả cảnh giới Chân tiên cũng không đuổi theo kịp, vậy chẳng phải là đụng phải bất kỳ nguy hiểm nào đều có thể kịp lúc thoát đi sao?

Khi phát giác thấy vẻ mặt mọi người có biểu hiện dị thường, Hướng Lan Huyên tức thì cau mày, cảm thấy lo lắng cho đám người Dữu Khánh.

Dã Tiên không để ý bọn họ đang suy nghĩ cái gì, ông ta lên tiếng hỏi Phượng Tàng Sơn, "Tên yêu đó ở đâu?"

Phượng Tàng Sơn: "Không biết, khi mọi người vừa tới đây, lão yêu đó hình như đã nhận ra được, trước khi hắn rời đi, ta mơ hồ nghe thấy hắn dặn dò tiểu yêu cái gì đó, hình như đi đến một nơi tên là 'Sa hải' để chữa thương."

"Sa Hải?" Dã Tiên dường như có điều suy nghĩ, rồi chậm rãi nói: "Vậy thì đi Sa Hải đi."

Quang điểu biến mất trong không trung, đám người Dữu Khánh từ trên trời đáp xuống, hạ xuống trên đỉnh một ngọn núi cao.

Một tay ôm Hướng Chân đang hôn mê, sau khi không phát hiện thấy có gì bất thường ở xung quanh, Dữu Khánh thở phào một hơi, nói:

“Bây giờ hẳn là không có dễ dàng tìm được chúng ta nữa rồi?”

Nam Trúc cầm chiếc lệnh bài lồi lõm lỗ chỗ đặt lên miệng, “Chụt”, gã hôm nó một cái thật mạnh, lau lau xoa xoa lên lớp áo lông da thú, rồi mới nhét vào trong áo cất giữ kỹ. Sau đó gã ta giương mắt nhìn xung quanh hỏi thăm: “Đây là là đâu a?”

Quỷ mới biết rõ đây là nơi nào, không một ai ở đây có thể trả lời được, tốc độ của Thiên Dực lệnh thực sự quá nhanh, nhanh đến mức bọn hắn căn bản không thấy rõ được các dấu mốc chỉ đường trên mặt đất, bây giờ, đừng nói là hỏi bọn hắn đang ở đâu, ngay cả muốn trở về bọn hắn cũng không biết phải đi như thế nào.

Chẳng bao lâu, mấy người đều nhận thấy được tình cảnh bây giờ.

Phượng A Đao hỏi bọn hắn, “Còn có thể tìm được tộc trưởng không?”

Dữu Khánh cười khổ, “Sợ là khó như biển rộng tìm kim, cũng không biết thế giới này đến cùng rộng lớn đến đâu.”

Nam Trúc hỏi: “Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Cũng không thể ở lại mãi nơi này a, đi đâu đây?”

Dữu Khánh: “Tìm cách trở lại chỗ lối ra đi. Nếu bọn họ muốn rời đi, chắc hẳn cũng phải đi qua đó.”

Nam Trúc nghi ngờ hỏi: “Dù sao cũng đã vào đây rồi, cứ như vậy rời đi sao? Chúng ta không tìm Thiên tuyền nữa à?”

Vẫn còn mong nhớ Thiên tuyền ư? Dữu Khánh vừa định lên tiếng răn dạy gã, trước hết nên nghĩ cách làm sao để sống sót đi, ai ngờ Phượng A Đao lại đột nhiên nói ra, “Ta biết vị trí đại khái của ‘Thiên tuyền’ thực sự.”

“Cái gì?” Nam Trúc thất thanh quay nhìn gã ta.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng kinh ngạc nhìn gã ta chăm chú.

Phượng A Đao có thể hiểu được sự nghi hoặc của bọn hắn, gã ta giải thích:

"Sau khi rơi vào trong tay Phệ Linh hào, ta từng đề cập tới Thiên tuyền với chúng nó. Khi nghe ta nói xong, chúng nó cười nhạo chúng ta. Theo chúng nó nói, tiên tuyền thực sự ở tại một nơi tên là 'Sa hải', đó là một sa mạc lớn đường kính đến tám trăm dặm, tiên tuyền nằm yên ở phía dưới sa mạc đó.

Chúng nó nói ở trong truyền thuyết, nơi đó vốn cũng là một nơi cây cối xanh tươi, nhưng khi tiên tuyền xuất hiện, nó hút khô linh khí ở khu vực đó, dẫn đến nơi đó từ từ bị biến thành sa mạc, rồi đến bây giờ không có một ngọn cỏ nào. Hầu hết đám Phệ Linh hào chúng nó cũng chưa từng nhìn thấy tiên tuyền như thế nào, chúng nói nó bị phong ấn ở trong sa mạc, ngoại trừ Tri Linh đại thánh ra, người khác muốn tìm cũng tìm không được, chúng nói chúng ta đừng có si tâm vọng tưởng nữa."

Chương 1162: Vì để cứu Hướng Chân (1)

Không nói đến thứ này thì thôi, vừa nói tới quả thực liền khiến người ta thèm muốn, đặc biệt là với mấy sư huynh đệ bọn hắn.

Nam Trúc vội vàng truy hỏi, " 'Sa hải' ở đâu?"

Phượng A Đao: "Ta không biết, ta không hỏi, chúng nó cũng không nói, chỉ biết đó là một chỗ sa mạc rộng lớn tám trăm dặm, đó cũng là một cái sa mạc duy nhất ở nơi đây."

Hiện trường trở nên yên tĩnh, sau đó, Nam Trúc quay sang nói với Dữu Khánh: "Lão Thập Ngũ, đi tìm cửa ra cũng là tìm, tìm 'Sa hải'

cũng là đi tìm."

Dữu Khánh lườm gã một cái, "Đi đâu để tìm 'Sa hải'? Ngươi không có nghe nói sao? Tiên tuyền đã bị phong ấn tại phía dưới sa mạc, đám Phệ Linh hào đó cũng tìm không được, chúng ta dựa vào đâu để tìm được chứ? Hơn nữa, nếu như chúng ta không kịp quay lại lối ra, lỡ như nhóm người Dã Tiên ra ngoài trước một bước, chúng ta sẽ vĩnh viễn không ra được nữa, sau này phải ở lại đây bị Phệ Linh hào một mực truy sát. Tấm lệnh bài đó của ngươi có thể chống lại được không?"

Thôi được rồi, Nam Trúc thở dài, "Ai!"

Muốn đi ra ngoài, lại muốn loại trừ tai họa ngầm trên cơ thể, muốn được an toàn, lại muốn có trường sinh, chuyện vẹn cả đôi đường sác thực khó thể như nguyện.

Mục Ngạo Thiết chợt thốt ra một câu, "Làm sao tìm tới lối ra?"

Vấn đề là, hiện tại cho dù bọn hắn muốn quay đầu lại đi theo đường cũ, khẳng định cũng sẽ bị lệch phương hướng, thực sự là tốc độ bay của Thiên Dực lệnh quá nhanh, không ai biết đến cùng đã chạy đi bao xa, dù sao, chắc chắn là đã chạy đi rất xa.

Còn có một vấn đề lớn nhất, nếu như chạy lung tung, rất có khả năng sẽ bị Phệ Linh hào phát hiện, một khi bộc lộ, bọn hắn rất dễ bị Tri Linh đại thánh mai phục, lúc đó, tấm Thiên Dực lệnh lúc được lúc không này rất khó để bảo hộ bọn hắn an toàn, lúc trước có thể chạy thoát đã là rất may mắn.

Dữu Khánh suy nghĩ một chút rồi nói: "Hiện tại, cũng chỉ có thể tìm người hỏi đường mà thôi, để xem có thể tìm được Yêu tu nào hay không, hoặc là bắt lấy một con Phệ Linh hào tra tấn ép hỏi. Các ngươi có cách nào tốt hơn không? Có thể nói ra nghe thử."

Mấy người quay nhìn nhau, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, rồi lần lượt lắc đầu, trong lúc nhất thời thực sự không nghĩ ra cách gì tốt.

Nếu đã không có ý kiến khác, Dữu Khánh nhìn xung quanh một vòng, "Vệt sáng của chúng ta rơi xuống đây, có khả năng đã bị người nhìn thấy, nơi đây không thích hợp ở lâu, trước tiên rời khỏi đây rồi nói tiếp." Hắn tùy ý chỉ một cái phương hướng.

Đúng là như vậy, nhóm người lập tức dời tổ, Phượng A Đao thương xót mấy sư huynh đệ đều từng bị thương, gã ta chủ động nhận lấy Hướng Chân trong cơn hôn mê, còng trên lưng.

Trên thực tế, mấy sư huynh đệ đều cảm thấy thương thế của mình đã gần như khỏi hẳn, bọn hắn đều biết rõ sở dĩ vết thương khôi phục nhanh như vậy là có quan hệ với tai họa ngầm trên cơ thể mình, nhưng ba người đều không trung thực, để cho Phượng A Đao tiếp tục vất vả.

Nhóm người nhanh chóng xuống núi, sau đó một đường trèo đèo lội suối, dự định trước tiên rời xa khỏi khu vực này rồi nói tiếp.

Trên đường chạy tới, mấy người cảm thấy cảnh tượng xanh um tươi tốt phía trước dần dần chuyển thành hoang vắng, càng ngày càng thấy ít cây cối, cho đến khi vượt qua một ngọn núi lớn, mọi người dừng lại dưới gốc một cây đại thụ lẻ loi, đám người trợn tròn mắt nhìn phía trước.

Dưới gốc đại thụ, đám người đứng trên đỉnh núi, đối diện với bọn hắn là một sa mạc mênh mông vô ngần, một sa mạc vàng óng ả.

Trầm mặc một hồi lâu, sau đó Nam Trúc hỏi: "Phượng huynh, ngươi xác định ngươi nghe được, sa mạc tám trăm dặm đó là sa mạc duy nhất trong Chư Yêu chi cảnh sao?"

Phượng A Đao hầu kết giật giật, gật đầu nói: "Chúng nó nói như vậy."

Sau đó mấy người lần lượt quay đầu lại nhìn về phía Dữu Khánh đang im lặng, tên này tùy ý giơ ngón tay, tùy ý chọn một cái phương

hướng, sau đó đi không bao xa liền chạy đến sa mạc mà trước đó bọn hắn còn không biết phải tìm ở đâu, có tin nổi không?

Dữu Khánh trầm mặc một hồi lâu rồi mới thốt ra một câu, "Thật trùng hợp."

Nam Trúc: "Đúng là rất trùng hợp, nhưng tìm được sa mạc cũng vô dụng, chúng ta không biết tiên tuyền bị phong ấn tại nơi nào."

Nào ngờ Dữu Khánh lại ngập ngừng nói: "Nếu như thông tin Phượng huynh nghe được là sự thật, nếu thực sự là bởi vì tiên tuyền hút khô nơi này thành sa mạc, như vậy vị trí của tiên tuyền đại khái là nằm tại vị trí trung tâm của sa mạc này."

Nam Trúc chớp chớp mắt, thử hỏi: "Lẽ nào chúng ta phải đi vòng qua sa mạc này?"

Dữu Khánh hơi híp mắt khinh bỉ, "Ngươi bị bệnh sao?"

Mục Ngạo Thiết: "Chúng ta không bị bệnh, nhưng hắn bị bệnh." Y chỉ tới Hướng Chân với khuôn mặt nổi đầy điểm đỏ.

Dữu Khánh quan sát Hướng Chân, vội ho khan một tiếng, "Thứ nhất, chúng ta không cần phải mất công đi vòng, thứ nhì, để tìm cách chữa trị cho Hướng Chân, chúng ta tiện thể tìm thử."

Nam Trúc liên tục gật đầu, nói: "Đúng đúng đúng, nếu như thực sự trùng hợp tìm được tiên tuyền, vậy thì đúng lúc có thể giải độc Hướng Chân."

Mục Ngạo Thiết cũng gật đầu: "Đúng vậy, dù sao hắn từng cứu mạng chúng ta."

Đôi mắt Phượng A Đao cũng sáng ngời, gật đầu tán đồng, "Đúng, giải độc cho Hướng huynh."

Sau đó, một nhóm người liền lao xuống núi, vì việc nghĩa không chùn bước, xông vào trong sa mạc, gan dạ xâm nhập biển cát, dù không biết bên trong có nguy hiểm gì hay không.

Hành động của nhóm người này, từng người một, không có mưu lược hay tính toán lâu dài nào để nói.

Hoang vắng, không có một ngọn cỏ, gió và cát, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một con bọ cánh cứng gì đó không biết tên chui ra chui vào trong cát, mặt trời chiều lặn xuống dần sau những đồi cát cong cong xa xa, một vùng trời đỏ rực.

Sau khi lướt đi một đoạn rất dài, Mục Ngạo Thiết thấy Phượng A Đao thực đã rất mệt mỏi, nên chủ động nhận cõng Hướng Chân.

Quần áo Hướng Chân mặc trên người thiếu đi một chiếc áo khoác, Nam Trúc nói không khí trong sa mạc quá nóng, gã giúp Hướng Chân cởi bớt một chiếc áo, mục đích thực sự là sợ "Củ cải trắng" của mình bị phơi nắng biến thành của cải khô, gã lấy chiếc áo của Hướng Chân bọc bảo bối của mình lại, tay áo buộc thành dây treo, đeo ở trên lưng.

Thực tế, bọn hắn mặc áo da thú phải nóng hơn mới đúng, đương nhiên, bọn hắn có thể thi pháp để tản nhiệt.

"Ở giữa tám trăm dặm…" Trên đường đi, Nam Trúc thỉnh thoảng lẩm bẩm câu này, gã vẫn luôn đang âm thầm ước lượng quãng đường mà mọi người đã đi trong sa mạc.

Cả nhóm đều biết tên mập này tính toán quãng đường như vậy để làm gì, đơn giản là nhằm xác định vị trí đại khái của nơi phong ấn tiên tuyền, nhưng mọi người đều biết phương pháp tính toán này không đáng tin cậy chút nào, bởi vì không biết điểm xuất phát và lộ trình của mọi người có đúng là băng qua giữa sa mạc hay không, tính toán khoảng cách ở giữa không có tác dụng cái rắm gì, gần như chắc chắn sẽ phải bỏ qua.

"Bốn trăm dặm…" Khi Nam Trúc lẩm bẩm nói ra con số ở giữa này, trời vẫn còn chưa tối hẳn, nhìn xung quanh một vòng, Nam Trúc hô to: "Trời đã tối rồi, lăn lộn cả một ngày rồi, cũng đã mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi một chút đi."

Mọi người biết nghe lời phải, vì vậy cùng nhau dừng lại, người thì nằm, người thì ngồi, người đặt gánh nặng trên lưng xuống, trèo lên cồn cát dõi mắt nhìn ra phía xa.

Chương 1163: Vì để cứu Hướng Chân (2)

Kỳ thực trong lòng mọi người đều biết rõ mục đích dừng lại, mặc dù biết Nam Trúc tính toán kiểu như vậy không có tác dụng cái rắm gì, nhưng mọi người vẫn có mong đợi, chờ nghỉ quá đêm nay, đến ngày mai, ban ngày nhìn thấy rõ ràng hơn thì xem có thể phát hiện được gì hay không.

Dù sao, đêm nay nhất định là cần nghỉ ngơi một đêm, không đi.

Thậm chí chưa chắc chỉ có đêm nay, Mục Ngạo Thiết hoài nghi đám người bọn họ có rời đi trong ngày mai, ngày mốt hay là ngày kia hay không cũng còn chưa chắc được.

Gió đêm thổi qua, trong đầu Mục Ngạo Thiết đột nhiên lóe lên một câu, tặc tâm không chết!

Sau khi bầu trời đã hoàn toàn tối hẳn, sao mọc lên đầy trời, lấp lánh xoay dần trên bầu trời đêm, đẹp dễ dễ chịu. Dữu Khánh đi xuống cồn cát, khoanh chân đả tọa khôi phục.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, mới đả tọa không được bao lâu, hắn đột nhiên bị một tràng âm thanh sột soạt làm tỉnh lại, hắn mở mắt ra nhìn, phát hiện bên người ngoại trừ Hướng Chân nằm

yên không thể động đậy ra, ba tên gia hỏa khác đều đang hì hục đào một cái hố cát cách đây không xa, bọn họ thay phiên đào cát, hình như muốn đào xuống dưới đất để nhìn xem.

Dữu Khánh liếc mắt nhìn mấy lần, đã biết bọn họ muốn làm gì, hắn không có đến quấy rầy bọn họ, chỉ sâu sắc cảm thấy Phượng A Đao có phần học cái xấu, lúc này mới ở chung với nhau chưa bao lâu, một con người bộ lạc vốn đơn thuần, tại sao đức hạnh lại trở nên giống như mấy người Nam béo rồi chứ? Bị đồng hóa không khỏi quá nhanh a.

Hắn nhắm mắt lại, mơ hồ có thể nghe ra được, cái hố đó càng ngày càng được đào sâu.

Trong lúc mông lung, không biết đã trôi qua bao lâu, hắn bỗng nhiên có cảm giác không thích hợp, hình như không còn âm thanh vứt cát ra nữa.

Tại thời điểm hắn sắp mở mắt ra kiểm tra tình hình thì cảm nhận được có động tĩnh lén lút tới gần, rồi có tiếng Nam Trúc nho nhỏ truyền đến, "Lão Thập Ngũ, mau tỉnh lại, có chuyện."

Dữu Khánh nhanh chóng thu công, mở mắt ra, phát hiện thấy mấy người đều đã quay lại bên cạnh mình, mặt đầy kinh nghi nhìn chằm chằm bầu trời phía sau hắn, hắn còn chưa kịp quay đầu lại là có thể nhận thấy phía sau dường như có ánh sáng gì đó lấp lóe.

Hắn lập tức quay đầu lại nhìn, chỉ vừa liếc mắt liền kinh ngạc chấn động.

Một lồng ánh sáng khổng lồ đang thấp thoáng lập lòe chớp sáng, lồng ánh sáng do từng màn sóng ánh sáng hiện ra, và có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong lồng sáng thỉnh thoảng hiện lên này có một ngọn núi cao vút nguy nga, chiếm một phạm vi rất lớn, phải đến hơn mười dặm.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía phát ra ánh sáng, nhìn thấy phía dưới bầu trời đầy sao dường như có một cái bóng đứng giữa không trung, vốn là rất khó thấy rõ, nhưng cái bóng đó tựa hồ đang điều khiển một quả cầu ánh sáng, không ngừng đánh ra những luồng sáng từ trong quang cầu, đập vào lồng ánh sáng khổng lồ kia, luồng sáng này không ngừng lan ra toàn bộ lồng sáng khổng lồ.

Thông qua ánh sáng hiện ra từ quả cầu ánh sáng, có thể nhìn thấy cái bóng lơ lửng giữa không trung đó đang vẫy hai cái cánh lớn, hình dạng đó rõ ràng là một con Phệ Linh hào.

Mặc dù bởi vì khoảng cách quá xa, không thấy rõ được khuôn mặt của con Phệ Linh hào này, nhưng kết hợp với tình cảnh này, bọn hắn đã đoán được con Phệ Linh hào này là ai, ngoại trừ vị Tri Linh đại thánh đó ra hẳn là không còn ai khác.

Dữu Khánh thấp thỏm bất an, thấp giọng hỏi: "Tên Yêu vương này làm sao lại chạy đến nơi đây? Không phát hiện các ngươi chứ?"

Nam Trúc: "Trời đêm trời hôm lại xa như vậy, chắc hẳn không phát hiện ra đâu. Lão Thập Ngũ, ngọn núi trong lồng ánh sáng này, tám chín phần mười chính là địa điểm phong ấn mà chúng ta muốn tìm." Trong giọng nói có chút khẩn trương của gã rõ ràng có chứa sự hưng phấn.

Gặp lại lão yêu quái này, Dữu Khánh cũng có chút khẩn trương, "Như vậy cũng có thể đụng phải, thật đúng là oan gia ngõ hẹp a."

Đáng lẽ sẽ không đụng phải, lẽ ra hai bên đã lướt qua nhau, nhưng ham muốn đã khiến bọn họ trở thành oan gia ngõ hẹp.

Bọn hắn không có nhìn lầm, cái bóng đang thi pháp trong không trung chính là Tri Linh đại thánh. Y một mực chạy đến đây, trên đường không có dừng lại, nhưng tốc độ không nhanh bằng Thiên Dực lệnh, cho dù đám người Dữu Khánh chạy lung tung thì vẫn đến đây trước y.

Khi quang cầu do y thi pháp tạo ra phóng đi từng luồng sáng va chạm vào trên lồng ánh sáng hư vô, màn sáng của lồng ánh sáng gợn sóng lăn tăn đó cũng càng ngày càng trở nên rõ ràng, đến khi những gợn sáng lăn tăn không còn chập chờn nữa, cảnh tượng núi non hùng vĩ nguy nga bên trong cũng thực sự hiện ra trên sa mạc.

Lúc này Tri Linh đại thánh mới thi pháp thu lại quang cầu do thuật pháp tạo ra, quang cảnh trước người lập tức tối sầm lại, y lóe lên lướt vào trong màn sóng ánh sáng, rơi về phía đỉnh núi.

Mấy người nằm trên cồn cát quay mặt nhìn nhau, trong mắt lộ ra câu hỏi phải làm gì bây giờ?

Màn sóng ánh sáng chỉ cách bọn hắn khoảng một dặm đường, với tốc độ của mình, bọn hắn có thể nhanh chóng đến nơi.

Cuối cùng, vẫn là miệng của Nam Trúc không nhịn được trước tiên, gã hạ thấp giọng nói: "Lão Thập Ngũ, không cần nghi ngờ nữa, tiên tuyền tám chín phần mười ở trong ngọn núi này."

Giọng nói đã có phần kích động, thứ bọn hắn vẫn một mực muốn tìm kiếm, đã bao nhiêu lần vì đó mà suýt chết, phải tìm đường sống trong chỗ chết, bây giờ nó đang ở ngay trước mắt bọn hắn a.

Lời vô dụng, Dữu Khánh không cần gã phải nhắc nhở điều này, vấn đề là, lão yêu quái quá đáng sợ, hơn nữa y còn đang ở trong ngọn núi đó, một khi bị phát hiện, đó chính là tự chui đầu vào lưới tìm chết, hắn làm sao có thể không do dự.

Trong khi bọn hắn còn đang do dự, màn sáng lăn tăn kia bắt đầu trở nên không rõ ràng, dần dần trở nên mờ ảo.

Phong ấn được mở ra hiển nhiên sắp đóng lại rồi, Nam Trúc tức thì nôn nóng, "Lão Thập Ngũ, phải cứu Hướng Chân a!"

Mục Ngạo Thiết cũng nói: "Ừ! Ơn cứu mạng nên được báo đáp."

Phượng A Đao gật đầu lia lịa, "Đúng là như vậy."

Dữu Khánh nhìn qua mấy người, trong lòng âm thầm chửi cha chửi mẹ, một đám chết tiệt, đây là do các ngươi nói, về sau gặp phải nguy hiểm thì đừng có trách ta.

"Đi!" Hắn là người đầu tiên nhảy ra, xông về phía lồng ánh sáng đó.

Những người khác lập tức xông theo ra ngoài. Khi tất cả đã xông vào trong lồng ánh sáng, bọn hắn mới phát hiện ra bọn hắn đã tiến vào nhưng… 'nhân vật chính' Hướng Chân, người đang trong hôn mê, đã bị để quên, bị bỏ lại lẻ loi một mình bên ngoài.

"Khốn kiếp, các ngươi luôn mồm nói cứu hắn, cứu như vậy sao?"

Đè thấp giọng nói mắng mỏ xong, Dữu Khánh lóe lên, lướt ra ngoài, quay lại chụp lấy Hướng Chân đang hôn mê, dùng hết tốc lực xông trở vào bên trong lồng ánh sáng.

Chương 1164: Mồi nhử

Kết quả có chút mạo hiểm, ngay khi Dữu Khánh xông vào lại trong lồng ánh sáng, vừa mới giao Hướng Chân lại cho Mục Ngạo Thiết, liền thấy khung cảnh đột nhiên tối sầm, màn sáng lăn tăn mờ nhạt hoàn toàn biến mất.

Mấy người đồng loạt nhìn ra phía bên ngoài, phát hiện thấy sa mạc vẫn là sa mạc đó, bầu trời đầy sao lấp lánh vẫn như cũ, gió đêm thổi phất qua vẫn mát mẻ như trước, quay đầu nhìn lại chỉ có một điểm khác là có thêm một ngọn núi lớn mà thôi.

"Phong ấn đã hoàn toàn giải trừ rồi sao?" Nam Trúc nhẹ giọng hỏi.

Tuy rằng núi rất cao, lão yêu quái tựa hồ hạ xuống trên đỉnh núi, nhưng bọn hắn vẫn không dám nói lớn tiếng, dù sao y cũng là cao

thủ cấp bậc chân tiên.

Giải trừ phong ấn tiên tuyền là để làm cái quái gì vậy chứ? Dữu Khánh không hiểu, dù sao hắn cũng là người nhiều lần ra vào tiên phủ, sau đó trong lòng hiện lên ý nghĩ, hắn thử đưa tay tới phía trước, bước đến vị trí kết giới vừa rồi, đi được mấy bước bàn tay liền chạm đến lực cản trong hư không, hắn chậm rãi thử dùng sức đẩy, chỉ thấy tạo ra một số sóng hư không khẽ lăn tăn.

Mấy người khác thấy vậy cũng bước tới làm thử, mức độ làm thử cũng càng lúc càng mạnh, mặc cho bọn hắn dùng hết toàn bộ tu vi cũng không thể xuyên qua lớp hư không vô hình này.

Hiển nhiên, bọn hắn cũng đã bị phong ấn ở trong này.

"Ra không được nữa, làm sao bây giờ?" Nam Trúc có phần hoang mang lo lắng.

Đối với điều này, Dữu Khánh không quá lo lắng, hắn nhìn chằm chằm về phía đỉnh núi nơi lão yêu đáp xuống, "Lão Yêu vương này không có khả năng một mực ở lại nơi này không đi ra, căn cứ vào tình hình vừa rồi, chỉ cần hắn đi ra lại, chúng ta sẽ có thể ra ngoài." Hắn quét ánh mắt đảo qua mấy người, "Các ngươi vội vã chạy vào đây, là để vội vàng đi ra ngoài sao? Trước khi tiến vào, mỗi người đều thúc giục như đòi mạng, không thấy các ngươi lo lắng chuyện đi ra ngoài a?"

Quên đi, có tham gia thúc giục, Nam Trúc nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Yêu vương ở đây, nếu chúng ta đi loanh quanh khắp nơi tìm tiên tuyền sẽ quá nguy hiểm, với tu vi của hắn, chúng ta cứ chạy tới chạy lui rất khó tránh khỏi bị hắn phát hiện, làm sao để tìm là một vấn đề, gần ngay trước mắt không thể chạm đến a."

Dữu Khánh không đồng ý lời này: "Vẫn là câu nói kia, Yêu vương không có khả năng một mực ở lại nơi này không ra ngoài, chúng ta trước tiên cứ trốn ở nơi này, đừng gây ra động tĩnh, đợi khi nó rời đi, chúng ta mới chậm rãi đi tìm."

Nam Trúc hai mắt sáng ngời, liên tục gật đầu.

Phượng A Đao có chút lo lắng hỏi: "Vậy chúng ta chẳng phải sẽ không ra được nữa?"

Dữu Khánh: "Tên Yêu vương đó không có khả năng không đi ra, cũng không có khả năng một mực không trở lại, khi hắn quay lại chính là thời điểm chúng ta đi ra."

Phượng A Đao: "Lỡ như hắn một lần mấy năm không trở lại thì phải làm sao? Chúng ta chưa thành tiên, không thể nhịn ăn uống trong thời gian quá lâu."

Nam Trúc cười hắc hắc nói: "Chúng ta đúng là chưa thành tiên, nhưng có tiên tuyền a, chỉ cần tìm được tiên tuyền, tắm rửa một lần, chúng ta sẽ có được trường sinh, thời gian lâu một chút cũng không sao, coi như là bế quan tu luyện đi."

Phượng A Đao thở dài: "Cho dù tương lai có thể rời khỏi nơi này, nhưng làm sao để rời khỏi Chư Yêu chi cảnh chứ?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Bây giờ ngươi mới biết lo lắng về chuyện này sao? Phượng huynh, ngươi cũng góp một phần thúc giục tiến vào a?"

Phượng A Đao tức thì có chút bối rối, ai có thể cưỡng lại được sự cám dỗ của việc trường sinh chứ?

Đang nâng đỡ Hướng Chân, Mục Ngạo Thiết đáp lại: "Bất kể như thế nào, trước tiên hãy tìm tiên tuyền để cứu Hướng Chân cái đã."

Dữu Khánh: "Được rồi, vào cũng đã vào rồi, đều ngậm miệng lại và im lặng đi, nếu thật sự để bị phát hiện, suy nghĩ cái gì cũng dư thừa. Trước tiên tìm một nơi trốn đi đã, chờ đến khi Yêu vương ra ngoài rồi tính tiếp."

Vì vậy, nhóm người lại lén lút lẻn tới thêm khoảng chừng một dặm, chạy tới ẩn nấp dưới chân núi.

Vì để an toàn, bọn hắn đều thi pháp trốn ở trong khe hở dưới chân núi, nơi giáp ranh giữa nham thạch và đất cát, yên tĩnh chờ đợi.

Đêm dài mênh mông cuối cùng cũng trôi qua.

Khi trời vừa sáng, Mục Ngạo Thiết đang trong ca trực bỗng nhiên cất lên hai tiếng "Suỵt suỵt" nhè nhẹ.

Thân thể chôn ở trong cát, đầu nhô ra giữa khe hở giữa đất cát và đá núi, mấy người nhanh chóng mở mắt, lập tức nhìn thấy gợn sóng ánh sáng, lồng ánh sáng khổng lồ kia lại bắt đầu lấp lóe hiện ra, rất nhanh liền ổn định lại.

Nam Trúc có chút hưng phấn, nhẹ giọng nói: "Yêu vương sắp đi ra ngoài rồi."

Nói xong gã giãy giụa muốn bò ra ngoài.

Dữu Khánh vội vàng ngăn lại, "Hoảng làm gì, chờ cho lồng sáng biến mất đã, khi nào hắn không nhìn thấy tình huống bên trong phong ấn rồi đi ra cũng không muộn."

Suy nghĩ thấy cũng đúng, vì vậy Nam Trúc tạm dừng lại, mỗi người giấu mình trong cát đá, lộ đầu ra kích động chờ đợi, tiên tuyền a, trường sinh a, bọn hắn đã bắt đầu sinh ra ảo tưởng.

Điều mà bọn hắn không nhìn thấy được chính là, trên đỉnh núi có một cây "Thần thụ" cực lớn, đó vốn là một cây Ngô đồng thụ siêu lớn, nhưng giờ không còn một chiếc lá cây, đã rụng sạch rồi, nói cách khác, cây này đã chết từ lâu, chết mà không mục mát, cứng như kim thiết.

Một thân ảnh từ trong đại thụ bay ra, đáp xuống trên đỉnh ngọn cây, lạnh lùng quan sát xung quanh, chính là Tri Linh đại thánh, y đã hóa

thành hình người, y cũng là bị động tĩnh lồng ánh sáng xuất hiện thu hút đi ra.

Rất hiển nhiên, đã có người mở ra phong ấn nơi này, nhưng nhìn quanh núi cao hùng vĩ lại không nhìn thấy bóng người nào.

Y cũng có thể đoán được là ai mở ra phong ấn, ở đây, ngoại trừ y ra, chỉ có một người nữa biết cách làm sao để mở ra phong ấn, khóe miệng y hiện lên một nét cười nhạt.

Dưới một tảng đá lớn dưới chân núi, có mấy bóng người từ trong cát chui lên, cũng chỉ nhô đầu ra, chính là nhóm người do Dã Tiên cầm đầu, sở dĩ không dám xâm nhập một cách quang minh chính đại, tự nhiên là sợ bị phát hiện.

Người mở ra phong ấn chính là Dã Tiên, ông ta mở ra phong ấn ở một nơi dưới lòng đất ở bên ngoài, sau đó theo dưới lớp cát luồn vào bên trong, căn bản không dám đi mặt đất.

Bọn họ một đường đi tới đây, trên cơ bản cũng không dừng lại, nhưng tốc độ bay thực sự có chênh lệch khá lớn so với Tri Linh đại thánh.

Thấy mọi người đều đã chui lên rồi, Dã Tiên nhẹ giọng nói: "Nếu như nó quả thật đến nơi này, vậy hẳn là đã đến từ sớm, động tĩnh mở ra phong ấn không thể giấu được nó, chắc hẳn đã kinh động đến nó. Một khi nó xuất thủ trước, chúng ta sẽ không có cơ hội hoàn thủ, mà chúng ta lại không biết nó ở nơi nào, bên nào bị phát hiện trước, bên đó đó sẽ thua, cho nên cần phải có người dụ dỗ nó xuất hiện trước, khi đã xác định được vị trí của nó, chúng ta mới có thể đè ép nó, ai muốn xung phong?"

Nghe được những lời này, mọi người có thể nói đều vô cùng lo sợ, mồi nhử này không dễ làm chút nào, với thực lực của Yêu vương, chỉ cần tùy tiện cắn một cái, người làm mồi nhử lập tức phải tàn phế, làm chuyện này không khác gì đi tự sát.

Đương nhiên là không người nào hé răng trả lời.

Ánh mắt Dã Tiên lướt qua đám người, trực tiếp dừng lại trên mặt Thiên Vũ, không có nói bất kỳ lời gì vô dụng, "Ngươi không tu luyện 'Phục ma chân ngôn', ngươi đi đi."

Nói đến việc này, mọi người đều có chút quái lạ quay nhìn sang Thiên Vũ, trên đường đi, khi tu luyện "Phục ma chân ngôn" thì Thiên Vũ là kẻ không chịu học, y nói mình không học được, khi mọi người học tập thì y cũng tránh đi, nói là không muốn quấy rầy mọi người, y chỉ đi theo ở phía sau xa xa.

Thiên Vũ nói: "Chúng ta nên chọn một người thực lực mạnh hơn."

Ánh mắt y nhìn tới Ô Ô và Thiện Tri Nhất, xét về thực lực, hai người này đều mạnh hơn y một chút.

Thiện Tri Nhất không có hé răng, Ô Ô mặc dù trầm mặc, nhưng ít nhiều có chút do dự, dường như đang do dự có nên gánh giúp Thiên Vũ hay không.

Nhưng mà Dã Tiên lại nhìn chằm chằm vào Thiên Vũ, "Vì sao ngươi không tu luyện 'Phục ma chân ngôn', trong lòng ngươi rõ ràng, ta không nói ra không có nghĩa là ta không biết."

Thiên Vũ hầu kết rung động, những người khác đồng loạt quay đầu nhìn về phía y, không biết lời này có ý gì.

"Nơi đây có thêm một người biết 'Phục ma chân ngôn', liên thủ hàng ma thì sẽ có thể nhiều thêm một phần lực lượng. Ở trước mặt ta, ngươi cũng không được lựa chọn, đi còn có cơ hội giữ mạng sống, nếu không đi, ngươi phải chết ngay bây giờ. Đi thôi, xong việc ta có thể giúp ngươi giải trừ tai họa ngầm trong cơ thể, ta cũng biết 'Thiên tuyền' ở đâu."

Một câu nói cuối cùng làm cho mọi người có chút phấn chấn tinh thần, đây cũng là một trong những lí do quan trọng để Dã Tiên có

thể đoàn kết mọi người cùng nhau hàng ma.

Sắc mặt Thiên Vũ rất khó xem, nhưng giống như lời đối phương đã nói, tại trước mặt đối phương, y không được phép lựa chọn, thực lực chênh lệch quá lớn, cũng không cần phải hoài nghi đối phương chỉ nói lời hù dọa, đối phương thật sự sẽ giết y, lăn lộn trong Tu hành giới nhiều năm như vậy, y tự nhiên biết rõ phong cách làm việc của người này.

Cuối cùng, Thiên Vũ chậm rãi chui ra khỏi mặt cát, Ô Ô quan tâm dặn dò một câu, "Lão tam, cẩn thận một chút."

Lúc này, lồng sáng khổng lồ bao trùm nơi này đã biến mất, kết giới lại lần nữa chuyển thành trạng thái phong ấn.

"Yêu vương hẳn là đã đi ra ngoài rồi."

Nấp dưới vách đá, Dữu Khánh cất lời, rồi dẫn đầu bò ra khỏi cát, nhô đầu ra bên ngoài nhìn nhìn xung quanh, dưới ánh sáng ban ngày hắn mới phát hiện thấy ngọn núi này trụi lủi, thực sự là không có một ngọn cỏ nào.

Đương nhiên, hắn cũng không phải nhìn ngắm phong cảnh, sau khi xác nhận xung quanh không có ai, hắn mới phất phất tay, ra hiệu cho mọi người cùng ra theo.

Từng người lần lượt chui lên, Mục Ngạo Thiết cõng Hướng Chân đi tại sau cùng.

Dữu Khánh dẫn đầu đi ở phía trước vẫn giữ bộ dạng lén lút, khom người chuyên chọn những nơi có che chắn để di chuyển.

Nam Trúc đi theo ở phía sau, bụng quá nhiều thịt mỡ, cảm thấy khom lưng bước đi như vậy thật khó chịu, sau một đoạn đường lén lén lút lút, gã nhịn không được nữa, cất lời oán trách, "Ta nói nha lão Thập Ngũ, không phải Yêu vương đã đi rồi sao? Nơi này có

phong ấn, khả năng có kẻ khác rất thấp, cần gì phải như ăn trộm vậy chứ."

Dữu Khánh hỏi ngược lại, "Ngươi tận mắt nhìn thấy Yêu vương rời đi rồi hả? Lỡ như hắn không đi thì sao? Lỡ như vẫn còn có kẻ khác trông coi thì như thế nào? Cẩn thận mới chạy được lâu, chừa lại chút cơ hội hối hận."

"Được rồi, ngươi nói như thế nào đều có lý."

Nam Trúc mới oán trách xong, liền bị Dữu Khánh đi tại phía trước lật tay ra sau đè gã ngã xuống đất, đồng thời Dữu Khánh vội vàng nhắc nhở những người phía sau, "Nằm xuống."

Một đám người vội vã nằm xuống ẩn giấu thân hình trong khe đá, sau đó lại lần lượt tìm khe hở kín đáo giữa các tảng đá để lặng lẽ quan sát bên ngoài.

Bọn hắn nhìn thấy một người, một người đang bay nhanh trong không trung. Người này bay xoay quanh ngọn núi theo hình xoắn ốc, tiến dần lên đỉnh núi.

Bọn họ thi triển pháp nhãn nhìn kỹ, cũng không khó nhận ra kẻ này, thực sự là bởi vì chiếc áo choàng đen của kẻ đó quá rõ ràng, cho dù ở cách rất xa, bọn hắn đều có thể nhận ra.

"Tại sao Thiên Vũ lại tiến vào đây?" Nam Trúc tương đối kinh ngạc, gã quay đầu lại hỏi, và cũng rõ ràng nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt những người khác.

Những người bên cạnh đều mù tịt như gã, không ai có thể trả lời câu hỏi này.

Dù sao đều bị làm cho kinh sợ không dám hành động thiếu suy nghĩ, muốn lén nhìn xem đến cùng là chuyện gì đang xảy ra.

Mà Thiên Vũ vừa tới gần đỉnh núi cũng giật nảy mình, y nhìn thấy được một người, nhìn thấy người đang đứng trên ngọn cây, chính là Tri Linh đại thánh, phát hiện người ta đang lạnh lùng theo dõi y.

Y nào dám dừng lại, nhanh chóng lóe lên, chạy trốn về dưới núi.

Vù! Đột nhiên bên người có một cái bóng lóe lên, Thiên Vũ còn chưa kịp phản ứng lại, liền nhìn thấy Tri Linh đại thánh lơ lửng chặn đường ở phía trước.

Thiên Vũ hoảng sợ suýt chút nữa hồn phi phách tán, y khẩn cấp chuyển hướng tránh đi, nhưng kết quả vừa mới tránh đi, liền phát hiện thấy mình không thể nhúc nhích được nữa, trong cơ thể giống như có thêm thứ gì đó, sau khi biết được thì đã muộn, y cảm thấy cơn đau xuất hiện từ phía sau lưng mình.

Tri Linh đại thánh ở ngay sau lưng y, một tay cắm vào trong lưng y, thủ trảo chuẩn xác nắm lấy trái tim ẩn giấu trong người Thiên Vũ sau khi biến thân, tình trạng có thể bóp bùng mất cứ khi nào, máu tươi trừ vết thương chảy tràn ra.

Thiên Vũ kinh hãi, phát hiện thấy tại trước mặt người ta, tu vi của mình quả thực giống như con kiến, thực sự là ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có, mặt y lộ vẻ đau đớn, chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Và giọng nói của Tri Linh đại thánh cũng vang lên ở sau lưng y, "Sai ngươi đi ra làm mồi dụ sao? Bọn họ trốn ở nơi nào? Nói đi, có lẽ ta có thể tha mạng cho ngươi."

Chương 1165: Sống lại (1)

"Ta…" Thiên Vũ không biết nên nói cái gì, không phải y không muốn bán đứng đồng bạn, mà vì y biết, cho dù mình có nói ra, người ta

cũng chưa chắc sẽ buông tha cho mình.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời này, y bị người khác bóp lấy trái tim mình, loại cảm giác sợ hãi khi trái tim mình có thể cảm nhận được nhiệt độ đầu ngón tay của người khác là người ngoài không thể tưởng tượng được, y chưa bao giờ trải qua loại uy hiếp này, cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi như vậy.

Tại trước khi chưa thể xác nhận được sự an toàn của mình, y đang cân nhắc phải làm sao để ổn định đối phương.

Nhưng có người không cho y cơ hội đó.

Ở phía sau y, Tri Linh đại thánh bỗng nhiên không thèm để ý đến y, phất tay quét ngang về phía sau, bùng phát ra uy lực cường đại.

Rầm rầm rầm…

Một loạt tiếng nổ vang lên, Thiên Vũ quay đầu nhìn lại, tức thì âm thầm kêu khổ, thậm chí còn phẫn nộ, y phát hiện thấy Dã Tiên căn bản không quan tâm đến sự sống chết của mình.

Tri Linh đại thánh cũng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy mấy trăm vòng kim hoàn sáng chói như mặt trời mọc đang đua nhau nổ tung tạo thành một đám mây lửa, kết giới hư không phong ấn ngọn núi cũng bị uy lực của một chưởng đó chấn động lên những gợn sóng hư không nhộn nhạo không ngừng.

"Úm ma ni bá mễ hồng úm ma ni bá mễ hồng…"

Những âm thanh lẩm bẩm ngâm xướng đột nhiên vang lên, khi đám mây lửa bùng nổ ra tiêu tán, thân ảnh Dã Tiên lấp loáng xuất hiện tại phía sau, các màu "Bạch lục hoàng lam hồng hắc" rực rỡ thay nhau đổi màu nhấp nháy trên mái tóc dài bay phất phới.

Nương theo đám mây lửa che chắn, ông ta đã đến gần nơi đây.

Tri Linh đại thánh tức thì giống như bị Kim Cương Hàng Ma xử nện lên lên trán, toàn thân kịch liệt chấn động, nhấc tay vỗ vào trán, cảm giác đầu đau như muốn nứt.

Cho dù như thế, nó vẫn dùng tay kia đâm vào ngực Thiên Vũ.

Thiên Vũ kinh hãi cúi đầu, mở to mắt nhìn trừng trừng trái tim đang đập thình thịch của mình bị bóp phun ra những tia máu, sau đó tầm mắt loang loáng, cả người bị ném bay ra ngoài.

Không khác gì lắm, cho dù ở cách nơi ngâm xướng rất xa, ba sư huynh đệ Dữu Khánh đang ẩn nấp dưới chân núi cũng lập tức như bị sét đánh, đầu óc vang thình thịch, giống như bị hết gậy này đến gậy khác nện mạnh vào trán, nhịp tim điên cuồng tăng nhanh, tim đập dữ dội tựa như đã sắp nổ tung, thân thể khó thể động đậy.

Tri Linh đại thánh vô lực rơi xuống đất, đột nhiên hiện ra nguyên hình của Phệ Linh hào. Rầm! Nó dốc sức dùng móng vuốt vỗ lên mặt đất, tựa như muốn dùng hết sức lực đứng lên phản kích.

Bị nện mạnh, ngoài ngọn núi tức thì hiện lên ánh sáng, ánh sáng lưu chuyển hóa giải uy lực của một đòn này, ngọn núi không bị tổn hại gì.

Cùng lúc đó, Ô Ô, Hướng Lan Huyên, Thiện Tri Nhất, Xích Lan, Phượng Kim Kỳ dồn dập bay ra, bọn họ không dám dễ dàng nhảy ra ngoài, cho đến khi nhìn thấy Dã Tiên thành công đè ép Tri Linh đại thánh, bọn họ mới dám lao ra hỗ trợ.

Ô Ô trước tiên hạ xuống bên cạnh Thiên Vũ, nâng Thiên Vũ lên, lay động, gọi: “Lão Tam, lão Tam.”

Nhưng làm sao có thể đánh thức dậy được, vết thương trên người lộ rõ ra đó, đã tắt thở, đã chết ngắc rồi, điều kỳ lạ chính là, y vẫn chưa hiện ra nguyên hình.

Xích Lan các chủ bay theo tới, hạ xuống, cũng chỉ dừng bước lại thoáng nhìn một lượt rồi bay đi, cùng với đám người Hướng Lan Huyên phân bố ở trên không xung quanh Tri Linh đại thánh. Bọn họ tập trung ý niệm bắt đầu ngâm xướng, "Úm ma ni bá mễ hồng úm ma ni bá mễ hồng…"

"Cô cô cô…" Tri Linh đại thánh vừa mới đứng lên lại ngửa mặt lên trời gào thét, rồi quỳ xuống, đôi móng vuốt chống xuống đất, gượng éo giữ thân thể để không ngã xuống.

Thấy lão Tam đã chết không còn khả năng phục sinh, Ô Ô phẫn nộ cũng nhảy lên không trung, tham gia vào vòng vây, vứt bỏ những tạp niệm, khẽ nhắm mắt niệm ra chân ngôn, "Úm ma ni bá mễ hồng…"

Âm thanh niệm chú ngữ của Dã Tiên là rõ ràng nhất, lục sắc nhấp nháy liên tục đổi màu phía sau ông ta cũng là như thế.

Năm người khác cũng đều ngâm xướng, hào quang hiện lên phía sau bọn họ chỉ hơi nhàn nhạt.

Không có đồng thanh ngâm xướng, chỉ như vậy, mỗi người tự niệm, âm thanh thoạt nghe có vẻ hỗn loạn, nhưng lại phân tách rõ ràng, và đều hòa vào âm thanh ngâm xướng tạo nên khí thế càng hùng tráng.

Trong lúc nhất thời, bên trên toàn bộ ngọn núi ngân vang âm thanh chú ngữ vang dội kéo dài không dứt.

Tri Linh đại thánh bị lực lượng vô hình đè bẹp tại chỗ, không còn chút năng lực phản kháng nào, ngay cả động đậy cũng khó, rõ ràng là đang ở trong cơn giày vò vô tận.

Những vòng kim hoàn rực rỡ lại xuất hiện, bay lượn khắp bầu trời, sau đó ngưng tụ lại như cơn mưa sao sa, ầm ầm ầm nện lên trên thân thể Tri Linh đại thánh.

"Ô…" Tri Linh đại thánh đau đớn kêu gào ở trong liệt diễm bùng cháy, nhưng không có cách nào thoát khỏi sự trấn áp của Phục Ma chân ngôn.

Cho đến lúc này, Phượng Tàng Sơn ẩn nấp nơi kín đáo mới xuất hiện, phi thân bay lên, đi đến gần bên để quan sát, nhìn thấy Yêu vương này quả thực đã sắp bị diệt khẩu, gã ta coi như được thở phào nhẹ nhõm.

Ở dưới ngọn núi, mặc dù cách xa nơi ngâm xướng "Phục ma chân ngôn", nhưng ba sư huynh đệ vẫn một lần nữa cảm nhận được cảm giác kinh khủng chết đi sống lại đó.

Phượng A Đao không phát hiện ra sự khác thường của ba người bọn hắn, còn tưởng rằng cả ba người vẫn đang nằm yên bất động, hiện tại, toàn bộ sự chú ý của gã ta đều tập trung vào trên người Phượng Tàng Sơn.

Nhìn thấy Phượng Tàng Sơn xuất hiện, lại còn ở bên cạnh tộc trưởng, gã ta tức thì thất kinh, "Là Ngũ lang, không tốt, tộc trưởng có nguy hiểm."

Gã ta biết Phượng Tàng Sơn đã đầu hàng Tri Linh đại thánh, lập tức muốn đi ra ngoài ngăn cản Phượng Tàng Sơn, tránh để gã gây bất lợi cho tộc trưởng.

Dữu Khánh nửa chết nửa sống hé mở mí mắt, hắn cũng nhìn thấy Phượng Tàng Sơn xuất hiện, ý thức của hắn mặc dù gần như mơ hồ, nhưng phản ứng của Phượng A Đao lại khiến hắn trong tiềm thức nhận thấy nguy hiểm, hắn nỗ lực nhấc tay, nắm lấy y phục của Phượng A Đao, "Đừng đi…"

Nhưng mà giọng của hắn quá nhỏ, nhỏ đến mức ngay cả chính hắn cũng nghe không rõ.

Sức lực nắm lấy y phục của Phượng A Đao cũng yếu đến mức ngay cả một con kiến cũng không bóp chết được, thì làm sao có thể làm

cho Phượng A Đao cảm giác thấy.

Trong tầm mắt đan đen những hình ảnh đen trắng, hắn nhìn thấy thân ảnh Phượng A Đao lao ra ngoài, ý thức xen kẽ giữa mơ hồ và thanh tỉnh rất sốt ruột, nhưng chỉ có thể mở to mắt nhìn theo.

"Tộc trưởng!" Phượng A Đao lao lên núi gấp gáp gọi to.

Phượng Tàng Sơn vụt quay đầu lại nhìn thấy là gã, suýt chút nữa sợ hãi hồn phi phách tán, tức thì tung người nhảy lên, lao thẳng tới, người còn chưa đến gần, gã ta đã thi triển ra bảy vòng kim hoàn toàn lực đánh ra.

Tu vi của Phượng A Đao kém gã ta một đại cảnh giới, căn bản không phải là đối thủ cùng đẳng cấp, hơn nữa, gã ta là dốc hết toàn lực, vì vậy Phượng A Đao làm sao có thể ngăn cản, cho dù dốc hết toàn bộ tu vi để chống đỡ, gã cũng bị đánh bay ra ngoài trong vùng liệt diễm bùng nổ ra. Gã ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi.

Rơi xuống đất, còn chưa kịp đứng vững, gã lại bị Phượng Tàng Sơn xuyên qua liệt diễm tung một quyền nện trúng vào ngực, lại một lần nữa phun máu bay ngược ra ngoài, âm thanh xương ngực gãy vỡ vang lên rất rõ ràng. Thân thể gã nện mạnh lên trên tảng đá mới dừng lại được.

Phượng Tàng Sơn phi thân hạ xuống trước mặt gã, một tay túm lấy vạt áo trước ngực, quan sát xung quanh một vòng, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Tại sao ngươi lại ở nơi này, đám người Thám Hoa lang bọn hắn đâu?"

Giết một người là không đủ để diệt khẩu, mấy người kia cũng biết gã ta đã phản bội, tất cả đều không thể lưu lại.

Phượng A Đao không ngờ tới gã ta còn độc ác tàn nhẫn hơn cả mình tưởng, tại ngay trước mặt tộc trưởng mà mình còn chưa có cơ hội nói chuyện, gã ta đã dám hạ độc thủ rồi.

Lúc này, gã mới ý thức được mình đã phạm sai lầm lớn, cũng nhận thức được có khả năng mình đã khiến đám người Dữu Khánh đang ẩn nấp rơi vào tình huống nguy hiểm đến tính mạng, Hướng Chân, người có khả năng đánh với Phượng Tàng Sơn lại bị phế rồi.

Miệng gã đầy máu, cất tiếng lẩm bẩm: "Bọn họ, bọn họ rơi vào trong tay Yêu vương. Ngũ lang, cầu ngươi tha cho ta, cứu cứu ta."

Gã cố ý cầu xin, vốn là hận không thể giết chết đối phương, tuyệt đối sẽ không cầu xin, nhưng vì để hóa giải tình huống nguy hiểm mà mình gây ra cho mấy người Dữu Khánh, gã giả vờ như vậy để không bị đối phương lục soát gần đây, có bảo vệ được mấy người Dữu Khánh thì mới có người vạch trần sự thật về vị Ngũ lang này.

Rơi vào trong tay Yêu vương? Phượng Tàng Sơn ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, bên trong ngọn núi này hẳn là có không gian khác, không biết lối vào có phải ở trên đỉnh núi hay không.

Trong lúc trong đầu xoay chuyển đủ loại suy nghĩ, gã ta vốn còn muốn hỏi chi tiết kỹ càng hơn, đại loại như có biết vị trí giam giữ cụ thể hay không, nhưng nhìn thấy Phượng Kim Kỳ đã ngừng tay nhìn về phía bên này, gã ta lập tức buông lỏng vạt áo túm trong tay, rồi thuận tay rút cây đao trên eo của Phượng A Đao, vung tay vạch ra một vệt sáng lạnh kéo theo tia máu bắn tung tóe.

Phượng A Đao ngã xuống đất, trong vết cắt cổ họng phát ra âm thanh ùng ục, cổ gần như bị cắt đứt rời, thân thể co giật mấy cái rồi không còn có động tĩnh, một vũng máu tươi đỏ thẫm.

Dữu Khánh nằm trong khe đá, mơ mơ màng màng nhìn thấy cảnh tượng bóng người đổ nhào xuống, trong mắt ngấn lệ, cuối háo thành vệt nước mắt chảy trên gương mặt, hai tay mười ngón nắm chặt thành nắm đấm, nhưng bất lực.

Tuy hắn là một người nhà quê có chút hèn mọn tham tài, và cũng không phải là chính nhân quân tử gì đó, nhưng trong xương cốt hắn sống có tình có nghĩa, người từng cùng chung hoạn nạn, hoặc có ân

với hắn, hắn đều không đành lòng nhìn thấy kết quả như vậy, nếu không, hắn đã sớm giết chết Hướng Chân để tránh hậu hoạn rồi.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nằm yên ở đó dường như cũng nhìn thấy được cảnh tượng đó, ngón tay đều nắm chặt lại.

Chương 1166: Sống lại (2)

Phượng Kim Kỳ vọt đến trước mặt một vũng máu tươi, vừa hạ xuống đất, nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu này, cau mày hỏi con trai, "Chuyện gì vậy?"

Phía bên kia, Tri Linh đại thánh đã không còn động tĩnh, không cần nhiều người trấn áp nữa, vì vậy ông ta rảnh tay tới hỏi xem.

Leng keng, Phượng Tàng Sơn ném cây đao dính máu trong tay xuống đất, "Con đã giết hắn."

Lời vô dụng, Phượng Kim Kỳ không phải người mù, ông ta hỏi tiếp: "Vì sao con giết hắn?"

Phượng Tàng Sơn: "Vốn không muốn giết hắn, nhưng cảm thấy việc hắn xuất hiện tại nơi đây nhất định có vấn đề. Nơi này, ngay cả chúng ta cũng cần phải có Đại tộc trưởng mở ra phong ấn mới có thể tiến vào, hắn làm sao có thể tự do chạy nhảy ở đây?"

Nói đến đây, Phượng Kim Kỳ cũng cảm thấy có chút quái lạ, "Không phải hắn đã chạy trốn cùng với mấy người Thám Hoa lang sao?"

"A cha, sự việc đã rõ ràng, không phải chúng ta đưa vào, nơi này ngoại trừ tên Yêu vương đó ra còn có ai có thể dẫn hắn tiến vào chứ? Ta thấy hắn lao về phía Yêu vương, đúng vào thời điểm mấu chốt mà mọi người đang hợp lực trấn áp Yêu vương, ta lo lắng hắn có thể là muốn trợ giúp Yêu vương thoát khốn, sợ rằng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nên xuất thủ cản hắn lại.

Sau khi bắt hắn lại, ta cố ý lừa gạt hắn, hỏi hắn vì sao gia nhập vào Yêu vương? Kết quả tra ra tình hình thực tế, hắn nói hắn cũng là không còn cách nào, hắn nói mình lại bị Yêu vương bắt được, vì để cầu sinh đành phải làm như vậy. Hắn cũng cầu xin ta tha cho hắn. Ta thực sự tức giận khi nghe hắn nói, Phượng tộc ta làm sao lại xuất hiện loại cỏ đầu tường nghiêng qua ngã lại hoài như vậy, giữ hắn lại là sỉ nhục cho Phượng tộc ta, dù hắn là tâm phúc của ta, vì vậy ta đã giết hắn!"

"Thực là quá vội vàng, giữ hắn lại còn có thể hỏi được chút thông tin khác." Phượng Kim Kỳ khẽ thở dài, thân thể đột nhiên khẽ lắc lư, suýt chút nữa đứng không vững.

Phượng Tàng Sơn nhanh chóng xuất thủ đỡ ông ta lại, "A cha, chống không được thì đừng cố chống nữa."

Phượng Kim Kỳ hít một hơi thật sâu, thi pháp ổn định lại tình trạng thân thể, sau đó lập tức đẩy gã ta ra, nhỏ giọng cảnh cáo, "Đừng để bọn họ phát hiện, nếu không…" Tiếng nói chợt dừng lại, hai cha con đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía trên núi.

Nhìn thấy đám người sau khi hạ xuống vây quanh thi thể đang bị thiêu đốt của Tri Linh đại thánh tiếp tục ngâm xướng "Phục ma chân ngôn" xuất hiện rối loạn, tâm trí rối loạn, chân ngôn lập tức không đúng, âm thanh cũng rối loạn theo.

Một luồng bạch quang từ trong thi thể bị thiêu đốt bay vọt ra, lơ lửng trong không trung, ôm ồm "Hừ hừ" hai tiếng rồi biến thành vệt sáng bay vọt đi, một nhóm người luống cuống chân tay xuất thủ công kích nhưng không thể ngăn chặn.

Dã Tiên với mái tóc dài phất phơ không có ngăn cản, sắc mặt nghiêm trọng nhìn theo vệt sáng bay đi.

Hướng Lan Huyên lúc trước cùng với đám người Dữu Khánh ở dưới lòng đất từng thấy thi thể Nhất Chi Hoa xuất hiện tình trạng này, nàng hỏi: "Đại tộc trưởng, đó là chuyện gì xảy ra vậy?"

"Chân linh xuất khiếu!" Dã Tiên thuận miệng đáp một câu, nhìn thấy vệt bạch quang đó bay vào bên trong "Thần thụ" trên đỉnh núi, ông ta nhanh chóng bay lên đuổi theo.

Những người còn lại mặc dù không biết chuyện gì, nhưng trừ Hướng Lan Huyên ra, đều dồn dập lướt đuổi theo, Phượng Kim Kỳ ở phía dưới cũng phi thân lao lên.

Phượng Tàng Sơn đang vội vã lướt lên núi muốn đi theo xem tình hình nhưng lại bị Hướng Lan Huyên chặn lại.

Hướng Lan Huyên hất hất cằm về phía Phượng A Đao bị giết, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Phượng Tàng Sơn lập tức lặp lại một lần những lời lừa gạt phụ thân mình.

Hướng Lan Huyên không phải quan tâm đến điều này, truy hỏi: "Mấy người Thám Hoa lang đi cùng hắn đâu, cũng bị Yêu vương bắt sao?"

Phượng Tàng Sơn: "Ta không hỏi kỹ, nhưng theo như lời Phượng A Đao, chắc hẳn là đã bị Yêu vương giết chết rồi."

Gã ta không có nói thật, sợ những người khác biết được đám người Dữu Khánh rơi vào trong tay Yêu vương thì sẽ đi tìm, mà gã ta là cực kỳ không muốn mấy người Dữu Khánh được tìm thấy, như vậy, ít nhất gã ta còn có thể tranh thủ cơ hội cho mình tìm ra trước diệt khẩu.

"Giết chết rồi…" Hướng Lan Huyên sững sờ, có vẻ hồn xiêu phách lạc cất tiếng lẩm bẩm, "Hắn không phải rất thông minh sao? Tại sao lại không biết tự bảo vệ mình…"

Phượng Tàng Sơn không có tâm trạng nói chuyện lâu dài, sợ mấy người khác ở bên trong sẽ tìm thấy mấy người Dữu Khánh trước, thấy nàng không hỏi tiếp nữa, gã ta lập tức lướt lên núi.

Sau một hồi thất thần, khóe mắt không biết khi nào đã ngấn lệ, Hướng Lan Huyên hít sâu một hơi, đối mặt với hiện thực, nhấc tay áo lên lau nước mắt, bờ môi đỏ như liệt diễm ra sức bặm chặt, trong nháy mắt quay đầu đó nàng biểu hiện ra phong thái cầm lên được thì cũng buông xuống được, và cũng phi thân rời đi, bay về phía "Thần thụ" trên đỉnh núi.

Không còn bị "Phục ma chân ngôn" ảnh hưởng, ba sư huynh đệ nằm giữa khe đá cuối cùng lần lượt phục hồi lại.

Dữu Khánh lảo đảo bò đứng dậy, thi pháp khơi thông toàn thân, sau đó quan sát tình hình bên ngoài, lập tức phi thân bay ra, một đường lao nhanh lên trên sườn núi, cuối cùng dừng lại bên cạnh thi thể của Phượng A Đao, ngơ ngẩn nhìn.

Ngay sau đó, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cõng theo người cũng chạy tới.

"Ai!" Nam Trúc cất tiếng than nhẹ.

Mục Ngạo Thiết phồng mang trợn má nói: "Ta muốn làm thịt Phượng Tàng Sơn, đứng có ai cản ta."

"Ngươi đánh thắng được hắn sao?" Nam Trúc hỏi ngược lại một câu, rồi quay sang hỏi Dữu Khánh, "Lúc này không thích hợp dọn xác a?"

Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh, nhìn thấy được đống thi thể bị thiêu đốt, trầm giọng nói: "Trước tiên cứu Hướng Chân đã."

Nam Trúc đang định hỏi cứu bằng cách nào, thì thấy Dữu Khánh nhanh chóng lao đến thi thể bị thiêu đốt, thi pháp dập tắt lửa, sau đó rút kiếm cắt toạc thịt nướng nóng hổi.

Hai người Nam, Mục lập tức hiểu được hắn muốn làm gì, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi cũng nhanh chóng cõng Hướng Chân chạy đến.

Đến nơi, sau khi đặt Hướng chân xuống, Mục Ngạo Thiết lại chủ động gánh vác nhiệm vụ trông chừng.

Nhìn thấy thi thể cháy sém, Nam Trúc cười khổ, "Đã bị đốt cháy thành như vậy, bên trong hẳn là đã bị chín hết, còn có thể có máu hay sao?"

Cũng may kích thước thi thể đủ lớn, chỉ chốc lát sau Dữu Khánh đã từ chỗ sâu trong thi thể giơ mũi kiếm lên cho gã nhìn thấy, "Đừng nói nhảm nữa, nhanh cởi quần áo Hướng Chân ra."

Trên mũi kiếm có máu đỏ sẫm, dường như còn có mang theo chút hơi nóng, Nam Trúc chớp chớp mắt, đã hiểu rồi, gã nhanh chóng quay lại, vừa bối rối vừa nhanh chóng lột trần Hướng Chân ra như nhộng, Dữu Khánh vùi đầu vào trong thi thể thì đã cắt ra một miếng thịt đầm đìa máu ném cho gã.

Nam Trúc đưa tay chụp lấy, sau đó cầm miếng thịt nhầy nhụa máu me làm bàn chải, nhanh chóng bôi loạn khắp người Hướng Chân, không thể không nắm chặt thời gian, người trên núi có khả năng đi xuống bất cứ lúc nào. Cuối cùng, ngay cả da đầu của Hướng Chân cũng không được buông tha, gã thi pháp lấy máu gội đầu cho Hướng Chân, việc này cũng là vì để tốt cho gã ta, bọn hắn vẫn còn nhớ kỹ hình ảnh kinh khủng khi Trì Bích Dao gãi rách cả da đầu.

Một lát sau, mọi việc đã được làm xong, Dữu Khánh và Nam Trúc vừa định cất tiếng gọi Mục Ngạo Thiết đến làm cu-li khuân vác, nhưng lại phát hiện thấy Mục Ngạo Thiết đang lén lút phái sau một tảng đá lớn ở khá xa, không biết đang rình coi cái gì.

Rõ ràng là có chuyện gì đó, Dữu Khánh nhanh chóng lướt đến, đáp xuống bên cạnh Mục Ngạo Thiết, rồi cũng vươn đầu nhìn về phía sau tảng đá lớn.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền kinh sợ, chỉ thấy trên thi thể của Thiên Vũ rơi trong khe núi đang lượn lờ một tầng tà khí, rồi tà khí giống như sương mù bao phủ mặt đất xung quanh thi thể lại rất nhanh rút về trong cơ thể, nơi tà khí rút lui, vết máu rơi vải trên mặt đất cũng được cuốn đi theo.

Không chỉ có vết máu trên mặt đất, ngay cả vết máu trên y phục của Thiên Vũ cũng được gom đi sạch sẽ.

Tất cả tà khí nhanh chóng được rút về vị trí vết thương trên ngực Thiên Vũ.

Dữu Khánh chớp chớp mắt, việc này làm sao có thể được, hắn lập tức đưa tay sờ viên Tà Linh châu treo tại trước ngực, hắn mặc bộ y phục da thú cổ chữ V, hạt châu lủng lẳng trước ngực, đưa tay lên là đụng tới, hắn đang định sử dụng Tà Linh châu để triệt để giết chết Thiên Vũ, nhưng rốt cuộc đã chậm một bước.

Toàn bộ tà khí đột nhiên biến mất, lỗ thủng đầy máu trên ngực Thiên Vũ cũng không còn nữa, đã khôi phục lại như cũ, lồng ngực cũng bắt đầu phập phồng lên xuống.

Đây là đã sống lại rồi sao? Hai sư huynh đệ tức thì sợ hãi đến mức không dám thở mạnh, nhưng Nam Trúc cõng Hướng Chân trên lưng đã đi về phía bên này, gã cũng muốn xem náo nhiệt.

Nghe thấy tiếng bước chân, Dữu Khánh cấp tốc quay đầu lại nhấc tay làm dấu hiệu "Suỵt", ra hiệu im lặng, sau đó lôi kéo Mục Ngạo Thiết nhanh chóng rút lui, ra hiệu cho mọi người đi trốn.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng là sư huynh đệ nhiều năm, Nam Trúc biết hắn làm như vậy nhất định có lí do, đương

nhiên tin tưởng hắn, gã vội vàng khẩn trương đuổi theo, cuối cùng bọn hắn cùng nhau trốn vào trong một chỗ kín đáo.

Sau khi đặt Hướng Chân xuống, thấy hai vị sư đệ quay lại nằm trong khe đá lén lút nhìn qua khe hở, Nam Trúc nhịn không được thấp giọng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Mục Ngạo Thiết nhẹ giọng đáp, "Là Thiên Vũ."

"Thiên Vũ thế nào?"

"Hắn sống lại rồi."

"Không thể nào?" Nam Trúc khó thể tin nổi.

Dữu Khánh cất lời nhắc nhở, "Giống như mấy người Ngô lão thái gia ở Liệt Cốc sơn trang vậy."

Nghe nói như thế, Nam Trúc lập tức hiểu được, nhịn không được a một tiếng, "Thiên Vũ đã biến thành tà ma rồi?"

"Suỵt." Dữu Khánh lại ra hiệu cho gã ngậm miệng.

Nhóm nhỏ làm tổ trong này lập tức trở nên yên lặng.

Chờ lui chờ tới, chờ mãi vẫn không thấy Thiên Vũ đi ra, Dữu Khánh tức thì có chút hối hận, hắn cảm thấy mình quá nhát gan, lẽ ra vừa rồi hắn nên xông tới tặng thêm cho y một loạt kiếm, sau đó dùng Tà Linh châu hút chết y.

Bây giờ quay lên? Hắn không dám nữa.

Trong lúc hắn đang miên man suy nghĩ, một bóng người đột nhiên nhảy lên khỏi khe núi bên kia, đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn xung quanh, chính là Thiên Vũ.

Thiên Vũ vừa nhìn liền thấy được thi thể Phệ Linh hào cháy sém, y lóe lên lao xuống, tự mình kiểm tra, sau khi xác nhận đây là thi thể

của Tri Linh đại thánh, ánh mắt y nhìn về phía "Thần thụ" trên đỉnh núi, rồi lắc mình bay đi.

Sư huynh đệ ba người trốn phía sau tảng đá lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó cõng người trên lưng rồi cũng lén lút đi lên, sự cám dỗ của tiên tuyền thực sự quá lớn, bọn hắn nhịn không được mạo hiểm vì nó.

Chương 1167: Chân thân

Dưới "Thần thụ", tại một gian thạch thất đơn giản phủ bụi đã lâu ngày, bên trong có bàn đá có giường đá, có khảm bảo châu chiếu sáng, Dã Tiên quyến luyến nán lại trong đó, mái tóc dài tung bay động cuối cùng cũng buông thả xuống đất, tựa như đã bỏ đi phong thái cao cao tại thượng lúc trước. Ông ta đưa tay bước từng bước một vuốt ve những nơi có thể sờ đến, vách tường, bàn đá, giường đá, bàn thờ đá, dường như đang hồi ức lại chuyện cũ nào đó.

Đám người đi theo vào đây thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nhau, một đường đi theo vào đây, mọi người tận mắt nhìn thấy Dã Tiên rất quen thuộc với nơi bị phong ấn này, điều này chỉ càng thêm xác minh sự suy đoán của mọi người mà thôi, vị Đại tộc trưởng Đại Hoang Nguyên này quả nhiên là từ trong giới này đi ra ngoài.

Khi bàn tay sờ đến bàn thờ đá, hai tay ông ta giao nhau đặt tại trước ngực, khom người với một pho thần tượng Phượng hoàng được tôn thờ, cảnh tượng này khiến cho khóe miệng Phượng Kim Kỳ giật giật.

Sau khi hành lễ, Dã Tiên dùng hai tay dời thân tượng bên trong hõm thờ ra, xoay ngược lại, mở đế ra, kết quả phát hiện thấy bên trong trống rỗng, ông ta tức thì "A" một tiếng, rõ ràng có cảm giác nghi hoặc, nhưng có vẻ cũng không khó lý giải, ông ta lập tức lại cảm thấy thoải mái, lại đặt thần tượng trở lại như cũ.

Đến lúc này, Ô Ô cuối cùng nhịn không được hỏi: "Đại tộc trưởng, ngươi đang tìm cái gì vậy?"

Dã Tiên là người hình như xem thường nói dối, hoặc là không thèm để ý, một khi đã mở miệng thì không có gì hoa mỹ, "Thứ có thể giúp chúng ta đi ra ngoài."

Mọi người đều thấy được bên trong thần tượng trống không, Xích Lan các chủ liền hỏi, "Đã không còn rồi sao?"

Dã Tiên: "Không còn."

Mọi người hơi kinh hãi, vậy chẳng phải là không còn đường lui?

Thiện Tri Nhất hỏi: "Đã bị Tri Linh đại thánh lấy đi rồi sao?"

Dã Tiên: "Ngoại trừ nó ra, đại khái sẽ không có kẻ khác."

Hướng Lan Huyên: "Vậy chẳng phải là nếu không tìm được thứ đó, chúng ta sẽ không ra được nữa ư?"

Dã Tiên quét mắt liếc nhìn mọi người: "Các ngươi không phải luôn muốn tìm được tiên phủ sao? Nếu đã vào được rồi, vì sao lại nghĩ đến việc ra ngoài, nơi đây càng thích hợp để tu hành hơn ngoại giới."

Nếu là trước đây, ông ta đại khái sẽ không nhiều lời vô dụng như vậy với những người này, bây giờ, sau khi liên thủ chống địch, thái độ của ông ta đã trở nên thân cận hơn rất nhiều.

Hướng Lan Huyên: "Ra không được với việc có nghĩ đi ra ngoài hay không, là hai việc khác nhau."

Dã Tiên: "Lần này tiến vào đây, ta không có ý định lại đi ra ngoài."

Ông ta vừa nói ra những lời này, mọi người lập tức kinh nghi nhìn nhau, rất muốn hỏi xem, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Cũng may Dã Tiên lại bồi thêm một câu, "Nếu các ngươi cứ muốn đi ra ngoài, ta sẽ nghĩ cách đưa các ngươi đi ra ngoài." Ánh mắt ông ta quay trở lại thần tượng, "Nếu là trước đây, không có thứ trong thần tượng, đúng là không thể đi ra ngoài, nhưng lần này, nhìn thấy cách vị Thám Hoa lang kia mở ra phong ấn, ta nghĩ hẳn có thể dùng cách giống như vậy để đưa các ngươi ra ngoài."

Hiện trường đột nhiên yên tĩnh, Hướng Lan Huyên nghi hoặc, hỏi: "Ông nói phương pháp mở ra phong ấn của Thám Hoa lang, là chỉ mở ra cánh cổng của Chư Yêu chi cảnh này sao?"

Dã Tiên: "Nếu không thì sao?"

Đôi mắt mọi người trong nháy mắt liền mở to hơn mấy phần, Ô Ô hỏi tiếp: "Không phải là Đại tộc trưởng mở ra cánh cổng của Chư Yêu chi cảnh này sao?"

Dã Tiên: "Nếu như ta có cách tiến vào thì ta đã không cần phải chờ các ngươi tới Đại Hoang nguyên gây náo loạn. Các ngươi vừa chạy đến Phượng tộc làm loạn, ta liền biết các ngươi xông tới vì nơi này, sở dĩ ta không can thiệp, chính là muốn nhìn xem các ngươi có phương pháp nào có thể mở ra được lối vào, không nghĩ tới các ngươi thật sự có cách để tiến vào."

Bờ môi Phượng Kim Kỳ mấp máy nhưng không nói tiếng nào, đến lúc này, cuối cùng ông ta đã hiểu rõ vì sao lúc trước vị Đại tộc trưởng này muốn để cho mọi chuyện thuận theo tự nhiên, thì ra là thế.

Hướng Lan Huyên xác nhận lại một lần nữa, "Nói cách khác, cánh cổng Chư Yêu chi cảnh thực ra là do Thám Hoa lang mở ra, Đại tộc trưởng có thể khẳng định chắc chắn không?"

Dã Tiên: "Ta một mực chờ đợi ở bên ngoài lối vào, mắt ta không mù, là do bốn người, tên ria mép, tên béo ú, tên to con và tên cõng đại kiếm liên thủ mở ra."

Quả nhiên là đám gia hỏa đó, Hướng Lan Huyên tức thì hận nghiến răng nghiến lợi, ngay sau đó lại có phần buồn bã.

Ô Ô cau mày hỏi: "Nói cách khác, chúng ta đã bị mấy tên đó lừa gạt?"

"Và cả Thiên Vũ nữa." Xích Lan các chủ chen vào một câu, "Thiên Vũ và bọn hắn đi chung với nhau, còn che giấu giúp bọn hắn, khẳng định là biết rõ tình hình."

Nói đến Thiên Vũ, Ô Ô hơi trầm mặc, rồi lập tức cất tiếng than nhẹ, "Được rồi, nếu mấy người đó đều đã chết, vậy thì bỏ qua đi."

Một mực ở bên cạnh lắng nghe, điều Phượng Kim Kỳ quan tâm nhất không phải là thứ này, ông ta đột nhiên chuyển đổi đề tài, hỏi: "Đại tộc trưởng, ngươi là người của Chư Yêu chi cảnh này sao?"

Dã Tiên đảo mắt nhìn quanh khung cảnh trong căn phòng này, "Ta cũng giống như các ngươi mà thôi, đều là người nhân gian từ bên ngoài đến, chỉ là rất lâu trước đây, cơ duyên xảo hợp, tiến vào nơi đây, sau đó lại phụng lệnh lưu thủ giới này, nhưng bởi vì động phàm tâm, khó nhịn được tĩnh mịch, ta mới trở về Nhân gian, vì vậy mới ủ thành sai lầm này." Trong giọng nói tràn đầy cảm khái.

Phượng Kim Kỳ truy hỏi: "Vì sao ông biết đại pháp 'Liệt Nhật Kim Hoàn' của Phượng tộc ta?"

Dã Tiên bình thản nói: "Phượng tộc bắt đầu từ ta."

Hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ, tất cả đều giống như người trong mộng bị làm giật mình tỉnh lại, thì ra vị này chính là vị tổ tiên trong truyền thuyết bất tử của Phượng tộc!

Hai mắt vụt mở ra, Phượng Kim Kỳ mím mím môi, phát hiện quả nhiên đúng như mình hoài nghi, lập tức kêu gọi nhi tử Phượng Tàng Sơn, muốn cùng nhau hành đại lễ để lễ bái lão tổ.

Ai ngờ Dã Tiên lại nhấc tay ra hiệu dừng lại, "Không cần, chuyện cũ hàng nghìn năm, đối với người tu hành trải qua vô số năm tháng, mấy chuyện đời đời con cháu đó từ lâu đã không nằm trong suy nghĩ nữa, đã chặt đứt tục niệm từ lâu rồi."

Hai phụ tử cố ý hành lễ mãi không lay chuyển được pháp lực ngăn cản của Dã Tiên, đành phải thôi.

Được biết vị này chính là tổ tiên của Phượng tộc, Phượng Tàng Sơn trở nên dày dạn hơn, đã dám mở miệng hỏi, "Phượng tộc vẫn còn tồn tại như cũ, vì sao lão tổ phải sống nhờ tại Thiên tộc?"

Dã Tiên nhàn nhạt đáp một câu, "Cũng không khác gì nhau."

Câu trả lời này cũng bằng với việc đáp lại vấn đề lúc trước.

Phượng Tàng Sơn nghẹn họng không nói nên lời.

Vào lúc này, Thiện Tri Nhất lại chen vào hỏi, "Nói cách khác, Đại tộc trưởng ngài chính là nhờ tắm rửa tiên tuyền mà có được trường sinh sao?"

Dã Tiên: "Các ngươi rốt cuộc vẫn không quên được điều này."

Ánh mắt mọi người âm thầm chạm nhau, vẫn là Ô Ô mở miệng nói: "Lúc trước Đại tộc trưởng nói biết tiên tuyền ở đâu, nói rằng chỉ cần liên thủ tiêu diệt Tri Linh đại thánh, thì sẽ đưa chúng ta đến chỗ tiên tuyền. Không biết lời Đại tộc trưởng nói có còn tính hay không?"

Dã Tiên: "Tri Linh chưa có chết, các ngươi cũng đã nhìn thấy được, chân linh của nó đã xuất khiếu chạy trốn."

Mọi người quay nhìn nhau không nói lời nào, rất muốn hỏi xem, đây có tính là biến tướng nuốt lời không?

Hướng Lan Huyên hỏi: "Không có cách nào triệt để giết chết nó sao?"

Dã Tiên: "Nó đã có thể chân linh xuất khiếu, chỉ dựa vào chúng ta là không thể giết chết nó, trừ khi ở trong số chúng ta có ai đó tu tập pháp môn có thể công kích chân linh, hoặc là dùng những Phệ Linh hào đó, chúng có thể thôn phệ chân linh của nó, nhưng mà, nó vốn là vương của Phệ Linh hào, có khí tức của vương giả, những Phệ Linh hào khác không dám mạo phạm nó."

Ánh mắt ông ta nhìn quanh mọi người, giống như đang hỏi, trong các ngươi có người nào tu luyện pháp môn có thể công kích chân linh hay không?

Mọi người đều trầm mặc, xem như là câu trả lời.

Dã Tiên: "Bản thể cường đại của nó đã bị hủy diệt, chỉ dựa vào chân linh khó thể làm hại, bây giờ nó chỉ có thể ẩn nấp, để ta chậm rãi nghĩ cách giải quyết nó. Về phần các ngươi muốn tắm rửa tiên tuyền, ta không ngăn cản các ngươi, tuy nhiên hãy nghe ta khuyên một câu, trường sinh chưa chắc đã là chuyện tốt! Lời ta đến đây là hết, chính các ngươi suy nghĩ đi. Ai quyết ý muốn tắm rửa tiên tuyền, hãy đi theo ta." Dứt lời, ông ta xoay người bước đi.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, sau đó không một ai do dự, dồn dập đuổi theo.

Bất kể có muốn tắm rửa tiên tuyền hay không, cùng nhau đi xem cái đã, mở rộng tầm mắt cũng là chuyện tốt, huống chi, ai có thể từ chối được sự cám dỗ của việc trường sinh?

Một đoàn người được dẫn đi sâu xuống dưới lòng đất, khắp nơi trên các bậc cấp đều có khảm những viên bảo châu điểm điểm chiếu sáng.

Trên đường đi, Hướng Lan Huyên hỏi một câu, "Nơi này trước đây là nơi ở của phượng hoàng sao?"

Đối với vấn đề này, Dã Tiên không đáp, những vấn đề có liên quan đến phượng hoàng, ông ta một mực không nói.

Có Dã Tiên, người quen thuộc nơi này dẫn đường, trên đường đi cũng không có gì trắc trở, sau khi đi đến chỗ sâu trong lòng đất, một nhóm người xông vào một không gian rộng lớn và đều đặn với mái vòm nửa hình cầu, ngẩng đầu nhìn lên, những đốm sáng bảo châu điểm điểm trên cao giống như những vì sao lấp lánh.

Bởi vì không gian rộng lớn, nên cảm giác tổng thể có vẻ khá u ám.

Đưa mắt nhìn quanh, toàn bộ không gian bên trong trống không, dường như không có gì cả, bước đi ở trong này vừa có cảm giác mình nhỏ bé, vừa có thể cảm giác được một khí tức thần bí, có lẽ là bởi vì mới đến đây lần đầu.

Dã Tiên dẫn theo bọn họ một đường đi về phía trung tâm không gian rộng lớn này. Mọi người hết nhìn đông tới nhìn tây theo sát phía sau.

Đang đi tới, đôi con ngươi của Dã Tiên đột nhiên co lại, ông ta chợt dừng lại, nhìn chằm chằm phía trước, mái tóc dài bồng bềnh lay động cũng theo đó bất động.

Mọi người cùng dừng lại theo, đưa mắt nhìn tới, mơ hồ nhìn thấy ở trung tâm không gian có một cái đài, dường như có một bóng người đứng bên mép đài quay lưng về phía này.

Tại sao lại có người ở nơi này chứ? Tại thời điểm mọi người đang kinh ngạc và nghi hoặc, một giọng nói nam nhân trầm nặng cất lên vang vọng trong không gian này, "Phượng Hòa, cuối cùng ngươi đã tới rồi, ta biết ngươi sẽ đến đây, ta chờ ngươi đã lâu."

Giọng nói này rất xa lạ với mọi người.

Ô Ô hỏi Dã Tiên, "Đại tộc trưởng, đây là ai vậy?"

Dã Tiên chậm rãi nói: "Tên Yêu vương ngã gục ở bên ngoài."

"A!" Mọi người thất kinh, là tên Tri Linh đại thánh đó sao?

Vù! Giống như thuấn di, bóng người đứng bên mép đài đưa lưng về phía mọi người đột nhiên chuyển đến trước mặt mọi người, đứng đối diện với mọi người, chỉ với tốc độ như vậy đã đủ để khiến cho mọi người trong lòng run sợ, và cũng cảm nhận được khí thế áp bức đến mức khó thở toát ra từ trên người đối phương.

Tri Linh đại thánh để trần thân trên và hai chân, cơ thể cường tráng, màu da ngăm đen, đường nét cơ bắp rõ ràng, giống như tượng đá, tràn đầy sức mạnh bùng nổ, tóc dài đen tuyền phủ vai, hai mắt lấp lánh có thần, khí tức nam tính mạnh mẽ.

"Úm ma ni bá mễ hồng úm ma ni bá mễ hồng…" Ô Ô đột nhiên cất tiếng ngâm tụng Phục Ma chân ngôn.

Gã vừa mở đầu, những người khác lập tức đều làm theo, rất nhanh, âm thanh ngâm xướng vang lên lanh lảnh.

Lần này, Dã Tiên không có ngâm xướng chân ngôn, chỉ nhìn chằm chằm vào đối phương, liên tục đánh giá đối phương từ trên xuống dưới.

Trên mặt Tri Linh đại thánh dần dần hiện lên nét mỉm cười, hiển nhiên không hề quan tâm đến "Phục ma chân ngôn", "Phục ma chân ngôn" rõ ràng cũng không có gây ra bất kỳ ảnh hưởng gì đối với y, tình trạng này khiến cho tốp người đang ngâm xướng dần dần tâm hoảng ý loạn, tâm rối loạn, chân ngôn cũng không còn chân nữa.

Tri Linh đại thánh chợt giang hai tay ra như thể cho người đối diện được nhìn rõ, cười hỏi: "Nhìn đã đủ chưa? Ngươi cảm thấy thân thể này của ta như thế nào?"

Dã Tiên quay đầu sang hai bên, nói: "Đừng đọc nữa, thân thể này của hắn là thân thể con người, 'Phục ma chân ngôn' vô dụng đối với hắn."

Âm thanh ngâm xướng lập tức dừng lại, trái tim mọi người cũng nhảy lên tới cổ họng.

Dã Tiên lại nhìn người đi tới, "Ngươi không có phá hủy nhục thân mà ta phong ấn tại 'Địa Diễm bảo'."

Đúng vậy, thân thể đang đứng đối diện với ông ta lúc này, vốn chính là chân thân của ông ta.

Tri Linh đại thánh sờ sờ cơ bắp rắn chắc trên lồng ngực, "Một bộ thân thể thần tiên, ẩn chứa tu vi cường đại như thế này, hủy hoại đi thật sự rất đáng tiếc. Nếu như ngươi đã không cần, vậy ta đành vui lòng nhận lấy sử dụng a."

Dã Tiên tựa như có phần khó thể hiểu được, "Ngươi vậy mà lại để cho chúng ta phá hủy chân thân của ngươi?"

Chương 1168: Cẩn thận (1)

Không chỉ ông ta khó thể hiểu được, ngay cả là mấy người Hướng Lan Huyên nghe nói vậy cũng cảm thấy không thể tin nổi, đã có cách không sợ hãi "Phục ma chân ngôn", vì sao còn phải phá hủy chân thân của mình, rõ ràng đó chính là nhục thân của mình a, ngoại trừ linh trí bất diệt ra, có khác gì tự sát chứ, sao có thể cam tâm làm như vậy?

Thân xác của người khác cho dù tốt đến đâu cũng không bằng của chính mình a?

Tri Linh đại thánh thở vắn than dài nói: "Đại môn vừa mở ra, ta liền biết chủ nhân của ta đã trở về. Ta sợ a, ta không biết ai là ngươi, khi biết rõ kẻ nào là ngươi ta lại sợ ngươi ẩn giấu thực lực. Ta thật sự sợ hãi nha, ta do dự không biết có nên tiếp tục giả vờ làm nô tòng ngoan ngoãn của ngươi hay không, nhưng ta lại bị một tên béo chết tiệt làm cho phải lộ diện, hại ta không còn đường lui, không thể không đi tới cùng.

Trải qua nhiều lần thăm dò, giày vò đến cùng, cho tới bây giờ ta mới dám vững tin, ta thực sự đã sợ bóng sợ gió một hồi, thì ra ngươi ở bên ngoài tu luyện nhiều năm như vậy, cũng không thể tu luyện ra được một cái nhục thân có thực lực tiên gia, chỉ có thể liên thủ với một đám người hạ đẳng như thế, thật đúng là phí phạm ta lấy nhục thân ra để thăm dò. Nếu sớm biết như thế, ta nên sớm tế ra nhục thân của ngươi để giải quyết ngươi cho rồi."

Biểu hiện của Dã Tiên vẫn không có cảm xúc gì, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng mà mái tóc dài lay động kịch liệt đã thể hiện ra được sự phẫn nộ trong lòng ông ta, "Linh nhi, ngươi thật sự muốn giết chủ hay sao?"

Tri Linh đại thánh ngửa mặt lên trời cười ha hả một trận, rồi nhấc tay chỉ đến ông ta, lớn tiếng mắng: "Phượng Hòa, ngươi còn có tư cách gì tự xưng là chủ nhân của ta? Ngươi làm trái tiên dụ bảo vệ nơi này của thượng tiên, tự tiện hạ phàm, ngươi mới thực sự là kẻ phản chủ. Ta há có thể thông đồng làm bậy cùng ngươi?"

Nghe đến đây, một nhóm người mới hoàn toàn xác định, thì ra Đại tộc trưởng của Đại Hoang Nguyên chính là Thủ sơn thú của Chư Yêu chi cảnh này, không, phải nói là Thủ sơn nhân, và bây giờ, đám Phệ Linh hào do ông ta nuôi dưỡng đã soán quyền đoạt vị, ngay cả nhục thân cũng bị nó cướp đi.

Dã Tiên: "Cưỡng từ đoạt lý! Hồi đó thượng tiên nói ngươi sinh ra từ ma thai, bản chất là ma. Ta thương ngươi nhỏ bé đáng thương, không nỡ lòng vứt bỏ, bây giờ quả thực bất hạnh khi bị thượng tiên nói trúng."

Tri Linh đại thánh hừ hừ cười nhạt, "Ta là ma ư? Chư Yêu chi cảnh này có thể luôn đẹp như tranh vẽ như vậy, đều là nhờ ta tận tâm tận lực giữ gìn. Cũng được, nhục thân đó của ta không còn thì quên đi…" Nó vỗ vỗ ngực mình, "Người có năng lực làm nhiều việc, để cho ta tiếp tục gánh vác trách nhiệm của ngươi đi, chờ khi thượng tiên trở về, tất nhiên sẽ không trách ta."

Nỗi lo lắng nhiều năm như vậy cuối cùng đã được giải quyết, trong tiếng cười của nó bộc lộ ra rất rõ ràng sự đắc ý và ngông cuồng, thậm chí trong mắt dần dần lộ ra vẻ dữ tợn.

Dã Tiên không có tiếp tục nói lý với nó, cũng biết nói lý với nó không có ý nghĩa gì, nó đã hủy hoại nhục thân của chính nó, đã là bước vào đường cụt, không có khả năng trả lại nhục thân cho ông ta, nhưng ông ta vẫn có một điều nghi hoặc muốn hỏi: "Làm sao ngươi biết được phương pháp mở ra phong ấn nơi này?"

Tri Linh đại thánh lại trở nên đắc ý, "Tự nhiên là học được từ chỗ ngươi. Mỗi lần ngươi dẫn theo ta ra vào nơi này, ngươi đều thi pháp mở ra phong ấn ngay trước mặt ta, không hề lảng tránh. Ngươi đi rồi, ta liền có rất nhiều thời gian và cơ hội để chậm rãi nghiên cứu, làm thử. Thử mãi rồi cũng làm được thôi."

Dã Tiên đã hiểu rồi, "Hóa ra là học trộm từ chỗ ta. Ta vẫn luôn cho rằng ngươi đơn thuần, không hề đề phòng ngươi, không ngờ ngươi lại ẩn giấu tâm tư như vậy. Ta đã hiểu rồi, ngươi học trộm thuật pháp mở ra phong ấn, tắm rửa tiên tuyền, sợ ta trở về nghiêm phạt ngươi, ngươi biết ta có thể khắc chế ngươi, cho nên nảy sinh ý nghĩ chiếm hữu nhục thân của ta, quả thật là ma tính bẩm sinh."

Cứ mở miệng là ma, ma, ma, điều này khiến gương mặt Tri Linh đại thánh có chút vặn vẹo, nó tức giận hét lên: "Bây giờ ở trước mặt ta, ngươi chỉ bé nhỏ như một con kiến, còn có tư cách gì khẩu xuất cuồng ngôn trước ta chứ?" Nó giận dữ chỉ xuống dưới chân Dã Tiên, "Niệm tình cũ trước kia, ta cho ngươi một cơ hội được sống! Nếu như quỳ xuống gọi ta một tiếng 'Chủ nhân', ta có thể tha cho ngươi không chết!"

Dã Tiên căn bản không để ý tới vẻ tàn khốc của nó, tiếp tục bình tĩnh không dao động hỏi: "Hạt giống ở trong phòng của ta, là ngươi lấy đi sao?"

Đột nhiên chen ngang một vấn đề như thế, khiến cho Tri Linh đại thánh ngẩn ra, "Hạt giống, hạt giống gì?"

Dã Tiên: "Hạt châu màu tím đặt ở trong thần tượng."

Tri Linh đại thánh suy nghĩ một hồi rồi mới chợt như bừng tỉnh hiểu ra, "À, thứ đó sao? Trong lúc buồn chán, ta lục lọi ra được thứ đó ở trong phòng ngươi. Đập nó không vỡ, đè không nát, đánh không nứt, suy nghĩ thật lâu cũng không biết là thứ gì, thấy ngươi cất giấu kín đáo như vậy, hơn nữa nó dường như có chứa linh khí, ta còn tưởng rằng đó là tiên đan gì chứ, ta liền ăn nó. Kết quả, hại ta bị đau bụng kinh khủng, ngay cả linh thể của ta cũng có phần uể oải, khiến ta sợ hãi, ta cho rằng mình đã bị trúng độc, làm sao còn có thể giữ nó lại, đương nhiên là vứt đi rồi."

"Vứt rồi?" Dã Tiên hơi giật mình, truy hỏi: "Vứt đi đâu?"

Tri Linh đại thánh dường như chăm chú suy nghĩ một hồi, cuối cùng lắc đầu nói:

"Đã quá lâu rồi, chuyện này xảy ra cách đây ít nhất đã hai nghìn năm, ai có thể nhớ rõ được chi tiết cụ thể chứ. Hả?" Rồi đột nhiên nó ý thức được có điểm không đúng, thứ này đã bị bỏ qua lâu như vậy bây giờ lại được nhớ đến, hơn nữa còn được giấu kín đáo như vậy, nó lập tức hỏi: "Đó là hạt giống sao? Là hạt giống gì vậy?"

Sau khi xác định thứ đó đã bị vứt bỏ, đã không còn ở trong tay đối phương, Dã Tiên thở phào nhẹ nhõm, không có ý định nói cho đối phương biết sự thật, ông ta quay sang nói với những người khác: "Ta hôm nay đã xác định khó tránh khỏi tai kiếp, tất cả đều là do ta tự gây ra, đáng tiếc đã liên lụy tới chư vị."

Lời này là một lời xin lỗi đối với mọi người, ở trong đó lại bộc lộ ra hàm ý tự hứng chịu báo ứng rất rõ ràng, nhưng giọng điệu rất bình tĩnh, có cảm giác ông ta rất bình thản đối mặt với tử vong.

Ngay cả vị này cũng tự nhận đại thế đã mất, có thể tưởng tượng được sự khủng hoảng trong lòng những người khác.

Điều này cũng khiến cho Tri Linh đại thánh tức giận, nó nghiến răng nói:

"Phượng Hòa, ngươi đừng tưởng rằng ngươi xuất khiếu chân linh là có thể chạy thoát. Ta dụ các ngươi tới đây chính là để nhốt các ngươi ở trong phong ấn này. Ta đã triệu hoán Phệ Linh tộc của ta tới đây, chân linh của ngươi không thoát được đâu. Tất cả các ngươi đừng hòng chạy trốn! Ta đã nói rồi, nếu như bây giờ ngươi quỳ xuống nhận ta làm chủ, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết."

Nó cũng nhấc tay chỉ tới những người khác, "Kẻ nào quỳ xuống nhận ta làm chủ, ta có thể cho kẻ đó được trường sinh!"

"Ngươi xứng sao?" Dã Tiên khinh thường, thân thể lóe lên, lướt ra như bóng ma, ông ta phát động công kích Tri Linh đại thánh trước.

Nhưng có thể tưởng tượng được kết quả, bùm, một tiếng nổ vang chấn động, một chùm máu bắn tung tóe, thân hình Dã Tiên bay ngược ra sau, lướt qua trên đỉnh đầu mọi người, rơi xuống mặt đất, hộc máu co giật, nằm đó với bộ dạng nửa người nửa máu, tóc dài tán loạn trên mặt đất, không còn tung bay tiêu sái nữa.

Kình khí đè ép khiến người khó thở lan tràn ra, kẻ có tu vi kém, ví dụ như Phượng Tàng Sơn, đã không thể đứng vững, bộp bộp lùi ra sau.

Đứng đầu Đại Hoang Nguyên, cao thủ cảnh giới Bán Tiên không ai bì nổi, chỉ vừa đối mặt thì đã như vậy, mọi người đều kinh hãi, không khỏi câm như hến.

Chương 1169: Cẩn thận (2)

Ở trong cầu thang bên ngoài, đám người Dữu Khánh đang lang thang dạo bước tìm kiếm trong hành lang thông suốt khắp nơi, bởi

vì không biết đường đi nước bước nơi này, Dữu Khánh đang cân nhắc xem có nên nghĩ cách dùng tới chiêu "Thỉnh thần hỏi đường" đó hay không, thì bỗng nhiên dừng lại, bọn hắn nghe được một tiếng ầm ầm nổ vang, ngay sau đó liền cảm nhận được một luồng khí lưu cuồn cuộn tràn qua, thổi tung lông tóc bọn hắn.

"Đi!" Dữu Khánh lập tức chỉ về phía phát ra khí lưu, kêu gọi mọi người xông ngược tới.

Hai vị sư huynh nhanh chóng chạy theo hắn, trên đường đi, Nam Trúc không thể không nhắc nhở, "Lão Thập Ngũ, hình như là đang đánh nhau đó, chúng ta tìm đến có thích hợp hay không?"

Dữu Khánh: "Bản thể cường đại của Yêu vương đã bị tiêu diệt, có Dã Tiên tọa trấn ở đó, đánh nhau cái rắm, nhiều nhất là Dã Tiên bắt nạt người khác. Hơn nữa, có nhiều người như vậy, chỉ có một người đánh thôi sao? Có lẽ là đang phá vỡ thứ gì đó."

Nam Trúc suy nghĩ thấy cũng đúng, "Không biết Dã Tiên có thể dung nạp chúng ta hay không."

Dữu Khánh: "Loại tiểu nhân vật như chúng ta đây, người ta coi thường, không đáng làm khó dễ chúng ta, khi đi vào cổng, nhìn thái độ của ông ta là biết rồi, không đến mức làm khó chúng ta. Vấn đề hiện tại là, Yêu vương đã chết, nếu chúng ta không tìm tới nương tựa vào ông ta, đừng nói là không rời được Chư Yêu chi cảnh, có khả năng còn không ra được nơi phong ấn này, trừ khi là chúng ta không muốn tắm rửa tiên tuyền, một mực chờ đợi ở bên cạnh phong ấn. Hơn nữa, tên khốn Phượng Tàng Sơn kia đang xen lẫn trong đám bọn họ, chúng ta phải vạch trần gã, để báo thù cho Phượng A Đao."

Nói đến đây hắn liền thấy hận, lúc trước hắn vẫn luôn vì phần tình nghĩa "Tỷ phu" đó mà cảm thấy khó xử, không nghĩ tới Phượng Tàng Sơn lại tàn nhẫn như thế.

Hắn cũng không phải là chính nhân quân tử ăn chay, vì tình nghĩa với Diệp Điểm Điểm mà tha cho Phượng Tàng Sơn ư, chuyện đó hắn làm không được!

Bằng không, hắn không có cách nào giải thích với Phượng A Đao, người đã cứu mạng bọn hắn.

Mục Ngạo Thiết cõng người đi theo cũng ừ một tiếng, thể hiện đồng ý.

Nói đến Phượng Tàng Sơn, trong lòng Nam Trúc cũng bốc hỏa, tên tặc nhân đó không chỉ đánh gã, còn đoạt bảo bối của gã, gã gật đầu lia lịa, rất tán đồng, nói: "Đúng, báo thù cho Phượng A Đao!"

Dọc theo đường đi có dư âm của dòng khí lưu dẫn đường, bọn hắn không chút sai lầm tìm đến được không gian rộng lớn trong lòng đất kia.

Nhìn vào bên trong, quả nhiên mơ hồ nhìn thấy mấy bóng dáng quen thuộc ở trong đó, bọn hắn lập tức thoải mái chạy đến, chủ động tiến đến gần trước mặt mọi người.

Nhóm người Ô Ô trong lòng run sợ, đối diện với bạo uy của Tri Linh đại thánh, bọn họ đang cân nhắc có nên quỳ xuống nhận chủ hay không, nhưng tiếng bước chân vang lên từ phía sau khiến cho bọn họ dồn dập quay đầu lại nhìn, không biết đám người này từ đâu xuất hiện, còn tưởng rằng là binh sĩ của Yêu vương đến rồi.

Sau khi bọn hắn đến gần, nhìn thấy rõ được khuôn mặt của mấy người mới đến, mọi người tức thì vô cùng kinh ngạc, mấy tên này vẫn còn sống ư, không phải đã chết rồi sao?

Đôi môi đỏ tươi của Hướng Lan Huyên hơi há ra, nàng thoáng sững sờ, rồi lập tức suýt chút nữa bật cười ra tiếng, thực sự là nụ cười tươi như hoa phát ra từ nội tâm, nàng đã biết tên vô lại này không có dễ dàng chết như vậy, quả nhiên là vẫn vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng rồi, vẻ lo lắng lại rất nhanh hiện lên trên gương mặt xinh đẹp của nàng, mấy tên này đang yên đang lành, tụ tập tới đây làm gì, đến tìm chết sao? Chẳng lẽ, bọn hắn đã đầu hàng tên Yêu vương này?

Nàng không phải là người duy nhất có nghi vấn này, bởi vì nơi này có phong ấn, cảm thấy mấy người Dữu Khánh không thể tự mình đi được vào đây, mà bọn họ thì không có dẫn mấy người bọn hắn đi vào, vậy thì chỉ có thể là Yêu vương đưa vào mà thôi, bây giờ bọn hắn còn tiêu sái thoải mái tản bộ đến trước mặt Yêu vương, e rằng bọn hắn đã quy phục Yêu vương rồi.

Kỳ thực Tri Linh đại thánh là kẻ đầu tiên nhìn thấy rõ khuôn mặt mấy người Dữu Khánh, mặc dù nó ở cách xa nhất, nhưng tu vi rõ ràng ở đó, thị lực tự nhiên cũng là tốt nhất, khi nhìn thấy mấy người Dữu Khánh tiêu sái chạy tới, nó nhướng mày, vẻ mặt quái lạ xen lẫn sự bất ngờ và cũng rất chào đón.

Phượng Tàng Sơn thì mặt đầy vẻ lo sợ.

Khi chạy tới gần một chút, nhìn thấy được những khuôn mặt quen thuộc, Dữu Khánh tự nhiên liền thoải mái vuốt chút ria mép, tươi cười hớn hở nói: "Ui, mọi người đều ở đây, chư vị nhanh quá a."

Nhìn thấy hắn vẫn còn có thể tươi cười đầy niềm nở như thế, trong lòng mấy người đều đã xác định, quả nhiên, mấy tên này đã biến thành loại nhu nhược quy thuận Yêu vương.

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng của mấy tên này, hình như rất vui vẻ, có vẻ quy thuận Yêu vương cũng không phải là chuyện gì xấu.

Nhưng rồi Dữu Khánh rất nhanh liền cười không nổi nữa, ánh mắt của hắn đối diện với ánh mắt Phượng Tàng Sơn, cũng nhìn thấy Phượng Tàng Sơn đang cầm eo đao trên tay và dường như đang từ từ tới gần Phượng Kim Kỳ, trong đầu hắn bỗng nhiên lóe lên ý nghĩ gì đó, nhận thấy có nguy hiểm, hắn khẩn cấp hét to, "Tộc trưởng, cẩn thận!"

Phốc! Đang lúc nghi hoặc, Phượng Kim Kỳ bỗng nhiên trợn mắt, cảm thấy một cơn đau nhói xuất hiện từ nơi eo, ông ta cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy được một đoạn mũi nhọn nhô ra trước bụng, phản ứng đầu tiên của ông ta chính là nhấc tay đánh chết kẻ đánh lén ở phía sau, nhưng ông ta biết rõ, đứng phía sau là con trai của mình.

Ông ta sợ ngộ thương con trai, liền quay đầu nhìn lại.

Phượng Tàng Sơn đã rút đao ra và nhanh chóng tránh đi, đồng thời lớn tiếng nói: "A cha, thân thể của cha vốn là đang miễn cưỡng chống đỡ, tốt hơn là an giấc tại chỗ đi."

Phượng Kim Kỳ xoay người lại, mặt đầy kinh ngạc, tay che vết thương máu chảy đầm đìa nơi bụng, trong mắt hiện lên sự đau buồn và tức giận khó thể hình dung, môi run rẩy hỏi: "Vì sao?"

Đám người Ô Ô ở một bên cũng đầy kinh ngạc, khó có thể tin, không rõ vì sao Phượng Tàng Sơn lại đột nhiên hạ độc thủ với phụ thân của mình như thế.

Mọi người không biết rằng, bởi vì đám người Dữu Khánh tới đây, gã ta biết một khi chuyện mình phản bội bị vạch trần, người khác có lẽ sẽ không làm gì gã ta, nhưng phụ thân gã ta nhất định sẽ không khoan dung cho sự phản bội này, cho dù là trong hoàn cảnh trước mắt ông ta cũng sẽ nổi lửa giận mà giết chết gã ta, trong khi gã ta không có cách nào cùng lúc giết chết được mấy người Dữu Khánh trong thời gian ngắn, vì vậy, gã ta chỉ có thể giải quyết A cha mình, người sẽ gây ra nguy hiểm cho tính mạng của gã.

Và một lí do quan trọng khác mà gã ta làm như vậy vào lúc này, chính là để biểu thị sự trung thành của gã với Tri Linh đại thánh.

Lúc trước, khi nhục thân của Tri Linh đại thánh bị hủy diệt, bây giờ nghĩ lại, gã ta có phần chột dạ đối với việc lúc đó mình không ra mặt hỗ trợ.

Tình thế đang nghiêng về bên nào, đã rất rõ ràng, bây giờ chỉ cần được Tri Linh đại thánh che chở, gã ta chẳng sợ gì.

Gã ta thừa dịp mọi người còn chưa kịp phản ứng, rất nhanh trốn đến phía sau Tri Linh đại thánh.

Dữu Khánh trong lúc sửng sốt cũng đã dừng bước lại, bởi vì hắn phát hiện có một người nằm trước mặt, lúc trước hắn không có chú ý tới, đến gần quay đầu nhìn, mới phát hiện là Dã Tiên nằm trong vũng máu thở hổn hển, hắn tức thì giật nảy mình, làm sao có thể như thế? Hắn ngẩng đầu lên nhìn kỹ lại mọi người, lúc này mới phát hiện thấy phía sau nhóm người có một khuôn mặt xa lạ.

Chương 1170: Thoát hiểm trước miệng cọp (1)

Hắn không nhận ra người xa lạ này, nhưng nhìn thấy Dã Tiên nằm gục ở tại đây, việc này chắc chắn không phải đám người Ô Ô có thể làm được, hắn đại khái đã nhận thức được âm thanh chấn động lúc trước là chuyện gì xảy ra, hơn nữa, nhìn thấy Phượng Tàng Sơn trốn ra phía sau kẻ kia như thể tìm kiếm sự che chở, đoán rằng đó cũng là người của Tri Linh đại thánh, Dữu Khánh tức thì hối hận đen cả ruột, phát hiện thấy địa phương quỷ quái này thực sự là khó lòng đề phòng, tại sao đột nhiên lại xuất toát ra một người nữa chứ? Hắn hối hận không nên dễ dàng chạy đến đây.

Hắn định chạy đến đây ôm bắp đùi Dã Tiên, hiện tại có phần không biết có nên xuất thủ cứu chữa hoặc quan tâm Dã Tiên một chút hay không, hắn sợ chọc giận kẻ xa lạ kia.

Khi nhìn thấy Dã Tiên nằm trên mặt đất, Mục Ngạo Thiết đang cõng người và Nam Trúc cũng có phần mù mờ không hiểu.

"Súc sinh!" Phượng Kim Kỳ hét lên một tiếng bi thảm, rốt cục không kiên trì được nữa, ngã ngồi xuống đất, máu tươi không ngừng chảy ra, thân thể nhanh chóng rơi vào tình trạng suy yếu.

Rất đáng buồn chính là, không một người nào dám thể hiện ra sự đồng cảm với ông ta, hay là ra tay cứu chữa kịp thời, tất cả đều sợ bị Tri Linh đại thánh hiểu lầm là đứng ở phía đối địch.

Nhưng mọi người cũng rất kinh ngạc, dựa vào tu vi của Phượng Kim Kỳ, chỉ cần không bị một đòn chí mạng, lẽ ra sẽ không lập tức trở nên suy yếu như thế mới đúng.

Điều bọn họ không biết chính là, sinh cơ trong cơ thể Phượng Kim Kỳ đã suy yếu, đã là miệng cọp gan thỏ từ lâu, chỉ là cưỡng ép biểu hiện mạnh mẽ ở mặt ngoài mà thôi, lần này vừa bị phá vỡ, lập tức không gắng gượng được nữa.

Nhìn thấy bộ dạng Phượng Kim Kỳ như vậy, Dữu Khánh vẫn nhìn chằm chằm Phượng Tàng Sơn với ánh mắt khó thể tin nổi, hắn không ngờ được Phượng Tàng Sơn lại là người ngoan độc cực đoan như thế, không chỉ bán đứng phụ thân của mình, lại còn có thể chính tay đâm một đao, là thật sự tàn nhẫn hạ thủ được.

Nhưng hắn cũng không dám đến cứu chữa cho Phượng Kim Kỳ, tại phía dưới cường quyền, mỗi người đều bo bo giữ mình.

Tình huống không rõ ràng, hiện tại muốn chạy trốn hiển nhiên đã muộn rồi, Dữu Khánh đành phải tiến đến trước mặt nhóm người, thấp giọng hỏi, "Mấy vị tiền bối, có chuyện gì vậy?"

Không ai trả lời cho hắn, cũng không dám nói lung tung, dù sao tên này đang yên lành không muốn, đã chủ động đưa tới cửa rồi.

Dữu Khánh quan sát tất cả mọi người một vòng, sau đó phát hiện thấy thiếu một người, Thiên Vũ đâu? Thiên Vũ không có ở đây.

Hắn rõ ràng nhìn thấy Thiên Vũ đi vào trước một bước, theo lý mà nói, ngay cả hắn còn có thể nghe thấy động tĩnh tìm đến đây, Thiên Vũ không thể không tìm được nơi này, hắn theo bản năng quan sát xung quanh, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng người.

Hắn có điều không biết là, bởi vì Thiên Vũ đến trước bọn hắn, cho nên đã nghe được và nhìn thấy được nhiều hơn bọn hắn, y đã biết được tình hình, làm sao sẽ dễ dàng xuất hiện.

Tri Linh đại thánh nhìn cảnh tượng trước mắt, có vẻ rất hứng thú, hình như nó rất thích trường hợp như vậy, thấy đã kết thúc cảnh này, nó lại lên tiếng: "Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết! Ta nói lại một lần cuối cùng, kẻ quỳ xuống nhận ta làm chủ, có thể được trường sinh!"

Chuyện gì chứ? Mấy người Dữu Khánh có phần sửng sốt, tại sao vừa đến liền đụng phải chuyện xui xẻo "Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết" này chứ?

Bộp bộp, Phượng Tàng Sơn ở phía sau Tri Linh đại thánh là người đầu tiên quỳ xuống, dập đầu bái, "Chủ nhân."

Tri Linh đại thánh quay đầu lại liếc mắt nhìn, rồi "Ừ" một tiếng thể hiện chấp nhận, tiếp đó lại nhìn về phía mọi người tại đây, ánh mắt nó dần dần lạnh lùng.

Trong khung cảnh đột nhiên yên tĩnh, mọi người đều ngửi được mùi máu tươi, là máu của Dã Tiên và Phượng Kim Kỳ chảy ra.

Xích Lan các chủ với y phục đỏ cũng rất dễ nhận thấy, trong nháy mắt bị Tri Linh đại thánh nhìn chằm chằm, bà ta cúi đầu, chậm rãi hạ thấp người quỳ xuống, giọng nói hơi runrẩy, "Chủ nhân."

Ô Ô lập tức nghiêng đầu liếc nhìn, nhưng vừa chạm phải ánh mắt của Tri Linh đại thánh, gò má gã căng ra, rồi cũng chậm rãi cúi đầu quỳ xuống, miễn cưỡng nói: "Chủ nhân."

Hướng Lan Huyên thì tương đối thức thời, không đợi Tri Linh đại thánh nhìn chằm chằm tới, nàng ta đã lập tức khom người quỳ xuống, ngắn gọn nói: "Chủ nhân."

Ngay khi Tri Linh đại thánh nhìn chằm chằm vào mình, Thiện Tri Nhất lập tức quỳ xuống, "Chủ nhân."

Từng người đều rất thức thời, cũng đều biết rất rõ, kẻ trước mắt này e rằng đang muốn giết gà dọa khỉ, ai dám cứng đầu, nhất định phải chết, không ai muốn trở thành "con gà" đó.

Mấy người lúc trước hoài nghi nhóm người Dữu Khánh là loại nhu nhược, bây giờ đều từng người trở thành kẻ nhu nhược trước.

Ba sư huynh đệ Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, trong lòng hoặc thầm kêu xui xẻo hoặc than thở không may, không hiểu ra sao, vừa tới liền đụng phải chuyện quỳ xuống đất nhận chủ, chuyện gì vậy chứ?

Nhất là Nam Trúc, trong lòng oán trách Dữu Khánh, đã nói đừng hấp tấp chạy tới đây, như vậy không thích hợp, vậy mà lão Thập Ngũ cứ nhắm mắt lải nhải đưa ra quyết định, bây giờ thì hay rồi, đã kéo hết mọi người cùng xuống hố.

Nhưng bọn hắn còn có thể làm gì bây giờ? Ngay cả Dã Tiên cũng bị đánh gục ra đất, mấy cao thủ thành tinh đó cũng phải cúi đầu quỳ xuống đất, bọn hắn còn có thể bám vào đâu được nữa.

Đã có sẵn niềm an ủi, ngay cả những đại nhân vật đó cũng không sợ mất mặt, mấy con tép bọn hắn càng không có gánh nặng gì, ai mà chẳng biết qua loa giả ngu.

Quỳ thì quỳ, thoáng trao đổi ánh mắt với nhau xong, Dữu Khánh và Nam Trúc dồn ánh mắt vào Mục Ngạo Thiết, sợ tên này lại nảy sinh cố chấp.

Cũng may mà xét về sự ương bướng, Mục Ngạo Thiết cũng đã là trước khác nay khác, y đặt Hướng Chân bôi đầy máu trên thân xuống, sau đó, cả ba sư huynh đệ đều gập đầu gối, định đồng thời quỳ xuống đất đầu hàng địch.

"Chậm đã." Tri Linh đại thánh đột nhiên gọi dừng lại, nhấc tay chỉ tới mấy người bọn hắn, "Ai cũng có thể quỳ xuống nhận ta làm chủ, duy chỉ có các ngươi là không được, nhất là tên mập kia, ta tuyệt đối không chấp nhận!"

Giọng điệu này, nhất là một câu nói cuối cùng, rõ ràng lộ ra sự bất thiện.

Sư huynh đệ ba người lập tức há hốc mồm ngay tại chỗ, đầu gối hơi gập xuống, lúc này quỳ xuống không được, đứng dậy cũng không xong, nhất thời không biết phải làm gì cho ổn.

Một đám người đã quỳ xuống đồng loạt quay đầu nhìn sang, cũng vô cùng kinh ngạc, không biết có chuyện gì xảy ra, vì sao mấy tên này lại khác biệt như vậy?

Nam Trúc hét lên hỏi: "Vì sao?"

Tri Linh đại thánh đột nhiên đổi giọng nói chuyện, miệng không động đậy, nhưng trong thân thể lại phát ra âm thanh ồm ồm, "Mập mạp chết tiệt, về sau ta ta sẽ khiến ngươi uống cho đủ!"

Một đám người quỳ dưới đất nghe vậy đều không hiểu là có ý gì, duy chỉ có Hướng Lan Huyên thì khóe miệng vểnh vểnh lên, nàng biết rõ báo ứng của Nam béo cuối cùng đã đến, lão yêu này đúng là thù dai a!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, suy bụng ta ra bụng người, nếu như mình bị người khác đè vào trong nước tiểu của người khác, mình cũng khó thể chịu được, cũng sẽ coi đó là nỗi nhục nhã khắc cốt minh tâm, chưa kể Nam béo động một chút lại đánh người ta.

Ba người Dữu Khánh trợn mắt há mồm, câu nói đó, giọng nói đó để lại ấn tượng khắc sâu, vừa nghe, trong đầu hiện lên hình ảnh.

Lấy lại tinh thần, Nam Trúc sắc mặt đại biến, buột miệng thốt lên, "Ngươi là Tri Linh đại thánh?"

Tri Linh đại thánh mỉm cười, trên mặt đầy vẻ bỡn cợt, "Mập mạp, các ngươi chạy nhanh như vậy, ta còn đang nghĩ cách làm sao để tìm được các ngươi, không nghĩ tới các ngươi lại tự mình đưa tới cửa, hay là, các ngươi lại 'Bay' một lần ở nơi này đi, để ta xem các ngươi còn có thể thoát khỏi bàn tay của ta hay không."

Nam Trúc quả thực có ý nghĩ lấy Thiên Dực lệnh ra để chạy trốn, nhưng mà hoàn cảnh nơi này căn bản không thể sử dụng được loại bảo bối đó, những thông đạo bên ngoài quanh quanh co co như vậy cũng không thể triển khai được tốc độ, huống chi Thiên Dực lệnh còn rất không linh nghiệm, lúc được lúc không.

Dữu Khánh đột nhiên quở trách, "Nam béo, còn không hiến pháp bảo cho Đại thánh?"

"Ừ à." Nam Trúc lập tức đưa tay vào trong người, lấy Thiên Dực lệnh ra, phù phù quỳ xuống, hai tay dâng lên, nâng qua đỉnh đầu, có thể thấy rõ ràng vẻ hoảng sợ ở trên mặt.

Muốn không sợ hãi cũng không được, khi người ta hóa thành "Nhất Chi Hoa", đã bị gã đấm đấm đá đá không biết bao nhiêu lần, chính gã cũng nhớ không rõ, chỉ nghĩ tới liền thấy tim gan run lên, biết rằng lần này tám chín phần mười sẽ phải thê thảm, không biết sẽ hành hạ mình như thế nào, nếu như một kiện bảo vật có thể đổi được sự thoát thân, vậy thì quá đáng giá.

Sợ cái gì tới cái đó, Tri Linh đại thánh hừ hừ cười nhạt, "Ngươi thật đúng là biết ra vẻ thông minh, thứ ta lấy được dễ như trở bàn tay, còn cần ngươi hiến cho sao?"

Dữu Khánh cũng lôi kéo Mục Ngạo Thiết quỳ xuống, sau đó nghĩa chính ngôn từ nói: "Đại thánh thần thông cái thế, uy vũ thiên cổ, hùng bá thiên hạ, phong thái vô song, như nhật nguyệt treo cao, quang huy rực rỡ, chiếu rọi sáng ngời khiến bọn ta tâm phục khẩu phục, thành tâm ngưỡng vọng. Con người không phải thánh hiền, ai có thể không phạm sai lầm, mong rằng Đại thánh cho bọn ta một cơ hội cống hiến sức lực. Bọn ta ắt sẽ cúc cung tận tụy đến chết mới thôi!"

Một đám người đang quỳ ở phía trước, một lần nữa quay đầu nhìn lại, lúc này mới nhớ tới vị này chính là tài tử đệ nhất thiên hạ, cất lời tâng bốc nịnh bợ thật sự buồn nôn muốn chết.

Nam Trúc thì thành khẩn nói: "Cầu Đại thánh cho nhỏ một cơ hội hối cải để làm người mới."

Mục Ngạo Thiết trầm giọng nói: "Cúc cung tận tụy chết mới thôi!"

Y có thể quỳ xuống đã là không dễ, không nói ra được lời hoa hòe và buồn nôn như Dữu Khánh, chỉ có thể lặp lại lời người khác nói.

Tri Linh đại thánh giống như xem hí kịch, rồi không biết là bị vỗ mông ngựa đến cao hứng, hay là bị làm cho buồn cười, cười ra tiếng nói: "Không biết đã bao nhiêu năm chưa chơi đùa với ai rồi, thật là thú vị." Nó quay đầu nhìn Phượng Tàng Sơn quỳ ở phía, nói: "Ta vừa nhìn thấy mấy tên này liền tức thở không nổi, nhất là tên mập này. Ngươi nói thử xem, nên làm sao bây giờ?"

Phượng Tàng Sơn chống mũi đao xuống đất, đứng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mấy người Dữu Khánh, "Để ta giúp Đại thánh trút giận."

Trên mũi đao còn dính máu của phụ thân gã ta.

Tri Linh đại thánh: "Đừng để cho bọn hắn chết quá thoải mái."

Đã được cho phép, Phượng Tàng Sơn hơi khom người, "Mời Đại thánh chờ xem."

Như muốn nói, ngài hãy chờ xem ta hành hạ bọn hắn như thế nào.

Đối mặt với ánh mắt nhìn chằm chằm không có ý tốt của Phượng Tàng Sơn, tâm trạng mấy sư huynh đệ chìm xuống đáy cốc, đây là không muốn chừa đường sống cho bọn hắn a!

Chương 1171: Thoát hiểm trước miệng cọp (2)

Đúng vào lúc này, Hướng Lan Huyên đột nhiên cắn răng chen vào một câu, "Đại thánh, thực ra, Chư Yêu chi cảnh là do bọn hắn mở ra. Nếu không tin, ngài có thể hỏi Phượng Tàng Sơn mà xem. Không chỉ là Chư Yêu chi cảnh, bọn hắn chắc hẳn còn biết không ít manh mối về các tiên phủ khác, giữ bọn hắn lại sẽ rất có ích."

Tri Linh đại thánh lập tức nhìn về phía Phượng Tàng Sơn.

Phượng Tàng Sơn lập tức trả lời: "Lúc trước Dã Tiên quả thực có nói Chư Yêu chi cảnh là do mấy tên này mở ra. Còn những chuyện khác thì ta không biết."

Tri Linh đại thánh a một tiếng, ánh mắt quay trở lại trên người mấy sư huynh đệ, "Được rồi, nếu còn hữu dụng thì giữ lại đi…"

Nghe được lời này, ba sư huynh đệ thở phào nhẹ nhõm, đang định bày tỏ lòng cảm kích đến rơi nước mắt, nhưng không ngờ người ta lại bồi thêm một câu, "Nhưng lửa giận thì vẫn phải xả, chặt tay chặt chân bọn hắn trước đi, chặt thành cây gậy người rồi bắt bọn hắn ăn tay chân của bọn hắn đi."

Nó nhớ tới tình cảnh mình bị băm nát khi hóa thành "Nhất Chi Hoa" lúc trước.

Nghe nói như vậy, sắc mặt Hướng Lan Huyên biến đổi kịch liệt, ánh mắt lấp lóe nôn nóng, nhưng trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm gì mới được.

"Vâng." Phượng Tàng Sơn nhận lệnh, quay nhìn mấy người, mặt lộ nét cười gằn cất bước đi đến, nhất là ánh mắt nhìn về phía Dữu Khánh, bộc lộ rất rõ hàm ý sẽ cùng lúc tính sổ cả thù mới hận cũ.

Ba sư huynh đệ tức thì hoảng hồn, nếu thật sự rơi vào kết quả như vậy, đó chính là sống không bằng chết, có khác gì không cho bọn hắn đường sống nữa?

Vào lúc này, Dữu Khánh trong mắt lấp lóe vẻ khẩn trương đột nhiên thi pháp cao giọng hô to, "Thiên Vũ, ta biết ngươi còn sống, ta biết chỉ bằng lão yêu này là không thể giết được ngươi, ta biết ngươi đang ở nơi này, chuyện cho tới lúc này ngươi còn không lộ mặt ra sao? Chẳng lẽ ngươi còn muốn lão yêu này đích thân đi mời ngươi ư? Thiên Vũ, nhanh ra đây…"

Mọi người đều quay nhìn về phía hắn, không biết hắn đang la hét vớ vẩn gì đó.

Phượng Tàng Sơn hừ hừ cười gằn, "Lão đệ e rằng không biết, vị Tam động chủ đó đã bị chủ nhân của ta giết chết rồi. Các ngươi chó cùng rứt giậu cũng muốn…" Tiếng nói của gã ta đột nhiên ngừng bặt, bước chân đang đi xuyên qua giữa đám người quỳ dưới đất cũng dừng lại, ánh mắt nhìn lên, sững sờ nhìn chằm chằm về phía lối đi vào, gã ta mơ hồ nhìn thấy có một bóng người đi đến.

Tại sao vẫn còn có người? Lẽ nào thật sự là… Gã vô cùng sợ hãi.

Mọi người quay đầu lại cũng cùng nhau nhìn chằm chằm về phía bóng người đang không nhanh không chậm bước tới kia.

Tri Linh đại thánh cũng đang nhìn chằm chằm, con ngươi bỗng nhiên co lại.

Ba sư huynh đệ nhìn thấy phản ứng của mọi người, cũng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy quả nhiên đã có người xuất hiện.

Ánh mắt Dữu Khánh lại lấp lóe rất nhanh, nhanh chóng quan sát phản ứng và vẻ mặt của các phương, rõ ràng đang cân nhắc gì đó.

Nam Trúc thì thở dài tuyệt vọng, với thực lực của Thiên Vũ, có đến đây cũng vô ích, lão Thập Ngũ thật sự đã là chó cùng rứt giậu rồi, chết cũng muốn kéo nhiều thêm cái đệm lưng.

Khi bóng người đến gần, bộ dạng ngọc diện tử kim quan, khoác áo choàng đen dần dần trở nên rõ ràng, mọi người lần lượt nhìn thấy rõ khuôn mặt người đến, không phải ai khác, chính là Thiên Vũ vừa được Dữu Khánh nhắc đến.

"Lão Tam?" Ô Ô thốt lên thất thanh.

Mọi người tâm thần kinh ngạc chấn động, Thiên Vũ vậy mà thật sự còn sống, quả thực là không thể tin nổi!

Ánh mắt mọi người nhanh chóng tập trung vào lỗ thủng nơi ngực trên y phục của Thiên Vũ, bọn họ tận mắt nhìn thấy Yêu vương vung trảo móc trái tim người này ra bóp nổ, có thể nói là đã chết không thể chết lại lần nữa, bây giờ y vậy mà đã sống lại rồi, nhìn làn da lộ ra qua lỗ thủng trên áo, không nhận ra có bất kỳ dấu hiệu bị thương nào, rõ ràng đã khôi phục như ban đầu.

Đây không phải là kiểu phục sinh như vị Yêu vương kia. Yêu vương chỉ là chân linh xuất khiếu ký gửi vào nhục thân vật dẫn khác mà thôi, còn trước mắt là bản thể chân chính sống lại.

Giờ phút này, tất cả mọi người nhớ tới câu nói của Dữu Khánh lúc trước "chỉ bằng lão yêu này là không thể giết được ngươi", tức thì đôi mắt mọi người sáng lên.

Đâu chỉ có bọn họ, Tri Linh đại thánh cũng đang nhớ tới câu nói đó, ngón tay hơi nắm chặt lại bộc lộ sự bất an trong lòng nó lúc này. Nó không thốt tiếng nào, lẳng lặng đứng đó nhìn chằm chằm vào người tới, không dám hành động hấp tấp.

Ngay cả nó còn như thế, Phượng Tàng Sơn thì càng không cần phải nói tới rồi, nhìn thấy Dữu Khánh đột nhiên chuyển ra một chỗ dựa như thế, có khả năng là cao thủ mạnh nhất tại đây, hầu kết của gã ta rung động, không dám động đậy chút nào, tâm hoảng ý loạn, hối hận mình đã xem xét sai thời thế và đi sai hướng, nếu như chậm lại một chút mới đưa ra quyết định thì tốt rồi.

Thiên Vũ cuối cùng đi đến bên cạnh mấy người Dữu Khánh, quay đầu nhìn chằm chằm Dữu Khánh, trong mắt kín đáo lóe lên một nét tức giận, y nhận thấy mình đã bị tên khốn này hại thê thảm.

Ý định của y thực ra cũng giống như ý định mấy người Dữu Khánh lúc trước, lặng lẽ tìm đến tiên tuyền, tắm rửa xong, sau đó ẩn nấp, Yêu vương chắc chắn sẽ có thời điểm ra vào, đến lúc đó y sẽ lặng lẽ trốn đi.

Dự định rất hay, nhưng mà người định không bằng trời định, y có nằm mơ cũng không nghĩ tới đột nhiên lại xuất hiện một cái hố như thế, chính y cũng không biết rõ, làm sao tên cẩu Thám Hoa này lại biết được y còn sống, lại còn bán đứng y.

Thấy sự xuất hiện của vị này quả nhiên đã khiến hiện trường trở nên yên tĩnh, Dữu Khánh không có do dự, nhanh chóng đưa hai tay lôi kéo Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, ra hiệu cho mang theo Hướng Chân rời đi.

Ba sư huynh đệ ba nhanh chóng rời khỏi hiện trường, khi đi ngang qua bên cạnh Dã Tiên, Dữu Khánh lại ra hiệu cho Nam Trúc vác Dã Tiên lên cùng mang đi.

Mục đích rất đơn giản, chính là thừa dịp một đám người còn chưa làm rõ được sự sâu cạn của Thiên Vũ, còn chưa dám tùy tiện hành

động thì nhanh chóng bỏ chạy, mang Dã Tiên đi là để nhờ Dã Tiên hỗ trợ mở ra phong ấn, nếu không bọn hắn không chạy ra được không gian bị phong ấn này, sau đó, bọn hắn chỉ có thể trông chờ vào Thiên Dực lệnh.

Có trời mới biết Thiên Dực lệnh có thể phát huy tác dụng đúng lúc hay không, bất kể như thế nào, hắn đều phải liều mạng thử xem, cũng không thể ngồi yên chờ chết, mắt mở trừng trừng nhìn người khác chặt mình thành cây gậy người a?

Chỉ cần thoát ra khỏi nơi này, có Dã Tiên chỉ điểm, bọn hắn thậm chí còn có khả năng trực tiếp chạy ra khỏi Chư Yêu chi cảnh, tiên tuyền gì gì đó, sẽ không bao giờ mong nhớ tới nữa, chạy trốn giữa mạng sống mới là quan trọng. Về phần, sự sống chết của những người khác ở bên trong, bọn hắn không quản nổi.

Đến lúc này, ngay cả Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều đã hiểu ra, Dữu đại chưởng môn sở dĩ gọi Thiên Vũ xuất hiện, chính là để dẫn dắt các đồng môn sư huynh đệ chơi trò kinh điển, thoát khỏi miệng cọp.

Lúc này, ba sư huynh đệ chạy còn nhanh hơn cả thỏ, không dám dừng lại một chút nào, nhanh chóng lao đi, tới hùng hồn, đi dứt khoát, quả thực là đến đi tự nhiên, không ai tại hiện trường dám ngăn cản.

Mọi người mở to mắt nhìn bọn hắn chạy đi.

Nhìn thấy thân ảnh bọn hắn nhanh chóng biến mất tại cửa vào, Hướng Lan Huyên ngẩn người nhìn trân trối, không nói nên lời, như vậy cũng được sao? Như thế này cũng có thể để tên đó trốn thoát rồi sao?

Chương 1172: Kiếm tới (1)

Theo bản năng nàng cũng muốn đuổi theo, những người đang quỳ khác cũng có cùng ý nghĩ như nàng, nếu mấy tên đó đã có thể bỏ chạy, vì sao ta không thể chạy?

Nhưng dù sao bọn họ cũng không phải là đám người Dữu Khánh, không làm ra được chuyện lỗ mãng như vậy.

Đám người Dữu Khánh là bị ép vào tuyệt lộ, Yêu vương đã nói rõ không tiếp nhận quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cho nên không thể không chạy, còn bọn họ thì vẫn có lựa chọn, tại trước khi chưa thể xác định Tri Linh đại thánh và Thiên Vũ ai thắng ai thua, bọn họ không cần mạo hiểm.

Tuy nhiên, việc đám người Dữu Khánh dám ngang nhiên bỏ chạy ngay trước mặt Tri Linh đại thánh là một hành động có tính biểu tượng, sự việc rất rõ ràng, dũng khí của bọn họ cũng dần tăng lên.

Nhìn thấy Thiên Vũ không nhanh không chậm đi thẳng đến gần Tri Linh đại thánh, trên mặt không hề có vẻ khiếp sợ, bọn họ liền không muốn quỳ nữa, dù chưa được sự cho phép của Tri Linh đại thánh, bọn họ vẫn lần lượt đứng lên, chủ động nhường đường cho Thiên Vũ.

Tri Linh đại thánh lạnh lùng liếc nhìn những kẻ chủ động đứng lên đó, khóe miệng căng ra, nhưng lúc này nó không rảnh bận tâm đến những kẻ này, trọng tâm vẫn là theo dõi sát sao mỗi một động tác của Thiên Vũ, không dám có chút sơ suất, cao thủ tranh đấu, thắng bại hay sinh tử thường xuất hiện tại trong nháy mắt sơ sẩy.

Nhìn thấy Thiên Vũ không chút né tránh xông thẳng tới gần mình, hầu kết của nó lại co giật, mười ngón tay buông lỏng lại nắm chặt, trong lòng cũng trở nên căng thẳng và khẩn trương.

Nó có thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng mình thực sự đã giết chết đối phương, y phục của đối phương bị rách chính là bằng chứng, nhưng đối phương đã sống lại một cách nguyên vẹn như cũ,

đây là thần thông gì? Hơn nữa, còn có câu nói kia của Dữu Khánh, nỗi sợ hãi với điều không biết khiến lòng nó rất kìm nén.

Sự kìm nén càng ngàng càng trầm trọng hơn theo từng bước chân đến gần của Thiên Vũ, áp lực nặng nề trong lòng khiến nó quên cả hô hấp, nó căng thẳng chú ý đến mỗi một biến hóa rất nhỏ trong từng động tác của đối phương.

Phượng Tàng Sơn cũng rất căng thẳng, gã ta ủ rũ tránh sang một bên.

Nhìn thấy Thiên Vũ đi qua trước mặt, Ô Ô cất tiếng gọi to, "Lão Tam."

Gã vẫn cảm thấy khó thể tin nổi, lúc đó gã ôm thi thể trong người để kiểm tra, xác định chắc chắn rằng đối phương đã chết không thể chết lại nữa, bây giờ tại sao vẫn còn sống chứ? Lão Tam làm sao lại có được thần thông lợi hại như vậy?

Thiên Vũ không để ý đến gã, tiếp tục bước tới trước, cuối cùng y dừng lại trước mặt Tri Linh đại thánh, rồi đột nhiên thùm thụp quỳ xuống đất, dập đầu bái, "Chủ nhân."

Y quỳ xuống không chút do dự, cất tiếng gọi chủ nhân cũng không hề do dự, hơn nữa giọng nói thành khẩn, y đã chủ động nhận chủ.

Không còn cách nào khác, nơi này có kết giới phong ấn, chỉ cần bại lộ, y liền trốn không thoát, nhất là đối mặt với cao thủ tiên cấp.

Tự mình chủ động đi ra nhận chủ, cùng với việc để cho đối phương tốn công tốn sức lục soát tìm ra, kết quả tự nhiên là khác nhau.

Xem xét thời thế, y biết rõ phải lựa chọn như thế nào, chẳng phải mọi người ở đây đều đã nhận chủ sao, tính thêm y nữa là được rồi, mọi người cùng quỳ, y cũng không mất mặt.

Đương nhiên, trong lòng y vẫn đang âm thầm thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà cẩu Thám Hoa.

Và cũng chỉ có thể âm thầm ân cần hỏi thăm, quỳ cũng đã quỳ rồi, không dám biểu hiện ra mình bị ép buộc, không phải tình nguyện.

Chỉ là y đột nhiên quỳ xuống như vậy, suýt chút nữa khiến cho mấy người khác rớt tròng mắt.

Hiện trường đột nhiên trở nên yên tĩnh, kim rơi có thể nghe được, đừng nói là người khác, ngay cả Tri Linh đại thánh cũng kinh ngạc sửng sốt, quá đột ngột, không thể thích ứng nổi.

Mấy kẻ vừa mới đứng lên vẻ mặt ngây ra, có kẻ ở trong lòng còn trực tiếp ân cần hỏi thăm tổ tông của Thiên Vũ, ngươi hùng hồn tự tin đi tới như vậy làm gì, hại chúng ta đứng lên hết rồi, bây giờ ngươi lại quỳ xuống, ngươi bảo chúng ta làm sao chịu nổi?

Đối với tình huống bất ngờ này, bọn họ thật khó mà tiếp nhận nổi, Thiên Vũ ngươi không có bản lĩnh đó, mấy người Thám Hoa lang làm sao dám bỏ chạy?

Cho đến lúc này, mọi người mới ý thức được, Thám Hoa lang đã lợi dụng việc Thiên Vũ hồi sinh sau khi đã chết để tạo ra mối đe dọa với Tri Linh đại thánh, sử dụng Thiên Vũ để chế ngự hiện trường, đợi khi Thiên Vũ đi tới, đã có tấm mộc chắn ở phía trước, bọn hắn lập tức nhân cơ hội đó để bỏ chạy.

Sau khi đã hiểu rõ có chuyện gì xảy ra, đám người chợt có cảm giác cực kỳ kinh ngạc, phản ứng gần như giống nhau, làm như vậy cũng được sao?

Rồi đột nhiên cảm thấy kẻ được gọi là tài tử đệ nhất thiên hạ này đúng là có phần xứng với danh tiếng, thật là can đảm a.

Hướng Lan Huyên thì cảm thấy dở khóc dở cười, tên đó vậy mà lại giở trò đùa giỡn với tất cả mọi người tại đây.

"Không tốt, bọn hắn muốn bỏ chạy!" Phượng Tàng Sơn vừa kịp phản ứng lại liền hét lên kinh hãi, lướt đi gấp gáp đuổi theo.

Càng cảm thấy Dữu Khánh bộc lộ ra năng lực kinh người, gã càng không muốn buông tha cho Dữu Khánh, một khi trở thành hậu hạo, đối phương tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho gã, gã đương nhiên liền muốn diệt hắn khi còn nhỏ bé, nhằm tuyệt hậu họa.

Phượng Kim Kỳ nằm trên mặt đất nhìn thấy nhi tử rời đi, ánh mắt vô lực, ông ta đã là thở ra nhiều hít vào ít, đã trong tình trạng hấp hối, nhưng không ai quan tâm đến sự sống chết của ông ta, trên khuôn mặt già nua hiện lên nụ cười thảm, không biết là đang giễu cợt mọi người, hay là mỉa mai chính mình.

Tri Linh đại thánh chỉ thoáng nhìn Phượng Tàng Sơn lao đi truy đuổi kẻ chạy trốn, không cổ vũ cũng không ngăn cản, càng không có chút mảy may nào lo sợ đám người Dữu Khánh chạy mất, nó không vội vàng truy đuổi, thay vào đó, sự quan tâm của nó tập trung vào Thiên Vũ đang quỳ gối trước mặt mình.

Nó hỏi Thiên vũ, "Ta rõ ràng đã giết chết ngươi, vì sao ngươi có thể sống lại?"

Tình cảnh này tức thì khiến Hướng Lan Huyên cảm thấy không ổn, nhận thấy lão yêu không có gì lo lắng, nàng ý thức được đám người Dữu Khánh có khả năng không thể thoát khỏi nơi này.

Không chỉ có nàng, mấy kẻ khác tại đây cũng nhận ra điều đó, bọn họ không khỏi đều âm thầm cảm thấy may mắn, may mà lúc trước nhịn lại được, không có mù quáng chạy theo.

"Trước đây ta cũng không biết mình có được năng lực chết rồi sống lại, bởi vì trước đây ta chưa từng chết lần nào. Ta sở dĩ có thể chết rồi sống lại là bởi vì trong cơ thể ta có một luồng tà lực. Phần tà lực này bắt nguồn từ Vân Hề của 'Tiểu Vân gian'…"

Lúc này Thiên Vũ rất thành thật, không thành thật e rằng sẽ không giải thích rõ được chuyện này, vạn nhất người ta hiểu rõ về tà lực hơn y, sợ rằng y không chịu nổi hậu quả của sự không thành thật.

Chương 1173: Kiếm tới (2)

Sự việc bắt đầu từ trong Quan Phong Dương cổ mộ ở Kiến Nguyên sơn, dị biến trong cơ thể y đến từ việc đào ra thi thể trong cổ mộ, y cũng không biết Vân Hề đã thi triển thủ đoạn gì trên thi thể của Quan Phong Dương, chỉ biết rằng sau khi bị tà thi của Quan Phong Dương gây thương tích, y liền nhận thấy trong cơ thể tồn tại một luồng tà lực không xua đi được.

Phần tà lực này một mực được ủ dưỡng, sinh sôi và lan tràn ra trong cơ thể y, lúc ban đầu y còn có thể kiềm chế nó, nhưng về sau càng ngày càng khó áp chế nó, y có cảm giác mình sắp biến thành một kẻ khác, đôi khi y đau đớn đến mức tự hủy hoại thân thể mình, nhưng vết thương rất nhanh chóng tự lành lại, y nhận ra rằng cơ thể của mình có năng lực tự khôi phục rất mạnh mẽ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, cho tới bây giờ, y cảm thấy mình đã sắp không áp chế được nữa, cảm thấy mình đã ở sát giới hạn tà hóa rồi, cho nên y rất bức thiết muốn tiến vào tiên phủ để tìm kiếm phương pháp hóa giải của tiên gia. Nghe nói nơi đây có tiên tuyền, y hi vọng có thể tắm rửa tiên tuyền, tái tạo lại nhục thân, giải trừ nguy cơ cực lớn tiềm ẩn trong cơ thể.

Mọi người lắng nghe đều cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới trong cơ thể Thiên Vũ lại ẩn giấu nguy cơ dị biến như vậy.

Ô Ô trầm giọng hỏi: “Lão Tam, vì sao ngươi không nói ra sớm, vì sao không để mọi người cùng nhau hỗ trợ giải quyết vấn đề cho ngươi?”

Không nói tự nhiên có lí do để không nói, Thiên Vũ liếc mắt nhìn gã một cái, không có bất kỳ đáp lại nào.

"Tà khí, thì ra là thế." Tri Linh đại thánh gật đầu, ngũ trảo đột nhiên xòe ra, bao phủ trên thân thể Thiên Vũ, tự mình thi pháp điều tra xác thực.

"Dực dực dực dực…"

Nơi cửa hang dưới "Thần thụ" trên đỉnh núi, ba sư huynh đệ lóe lên lướt ra. Vừa ra tới nơi, Nam Trúc lập tức ném Dã Tiên bị trọng thương cho Dữu Khánh, gã thì nhanh chóng lấy Thiên Dực lệnh ra, một lần nữa nỗ lực hết sức gào lên khẩu lệnh.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bất kể có thể chạy thoát hay không, trước tiên khởi động nó đã rồi tính tiếp, vạn nhất bị đuổi theo, bọn họ có thể bay lượn vòng quanh bên trong không gian phong ấn này để tránh né cũng được, dù sao cứ tận lực tranh thủ thời gian cái đã.

Dữu Khánh cũng không nhàn rỗi, hắn lay động Dã Tiên ở trong vòng tay, "Đại tộc trưởng, Đại tộc trưởng, ngài tỉnh lại chút đi." Chờ Dã Tiên mở mắt ra, hắn lập tức nói: "Ngài nhìn xem, chúng ta đã chạy ra rồi. Ngài nhanh thi pháp mở phong ấn ra đi, nếu như chậm trễ sẽ không chạy thoát được. Phía trong đó, Thiên Vũ chỉ có thể mê hoặc nhất thời, không có khả năng kéo dài quá lâu."

Khóe miệng đầy máu, tóc dài buông thõng ra đất, Dã Tiên khẽ lắc đầu, suy yếu nói: "Kinh mạch của ta đã bị hắn phá hủy hoàn toàn, không có sức lực thi triển thuật pháp mở ra phong ấn nữa."

"Hả?" Dữu Khánh kinh hãi, nhanh chóng đổi lời: "Vậy để ta, ngài nhanh dạy cho ta biết làm thế nào thi triển thuật pháp, để ta mở ra, ta đảm bảo sẽ đưa ngài cùng chúng ta chạy thoát ma trảo."

Dã Tiên cất tiếng thở dài, "Phong ấn này không phải trò đùa, không phải ai cũng có thể mở ra được, tu vi của ngươi không đủ, những

người ở bên trong cũng không được, đã không đi ra được nữa rồi."

Vậy chẳng phải là đã uổng công một hồi ư? Dữu Khánh cực kỳ hoảng sợ nói: "Đại tộc trưởng, ngài đừng làm ta sợ, lẽ nào không còn cách nào khác sao? Bất kỳ biện pháp nào cũng được. Hễ là có cách gì, ngài cứ nói ra đi, để ta tận lực thử một lần."

Dã Tiên không còn sức lực mở ra hai mắt, "Nhanh đến hang động phía trên cùng của 'Thần thụ', bên trong hẳn là có một chiếc linh vũ phượng hoàng, Tri Linh chắc hẳn không dám tùy tiện khinh nhờn nó, hẳn là vẫn ở đó. Những người đó đều biết trước đây ngươi đã từng đi tìm phượng vũ, còn biết rõ ngươi là người mở ra tiên phủ, bây giờ bọn họ đã quy thuận Tri Linh, e rằng sẽ bộc lộ phương pháp dùng phượng vũ mở cổng ra. Nhanh đi tìm lông phượng vũ đó, phá hủy nó đi. Trên người Tri Linh không có cấm chế, một khi để cho nó mở ra cánh cổng đi đến Nhân gian, với ma tính khó thay đổi của nó, chắc chắn sẽ gây ra một trận đại họa cho Nhân gian. Nhanh đi phá hủy chiếc lông phượng vũ đó đi."

Còn có một chiếc lông phượng vũ? Dữu Khánh ngẩn người, nghĩ thầm, phá hủy phượng vũ ư, vậy chúng ta làm sao có thể ra ngoài? Lại nói chúng ta làm chuyện vĩ đại ư?

"Dực dực dực dực,… Á! Lão Thập Ngũ, chạy mau!"

Trong lúc hắn đang ngây người, Nam Trúc đột nhiên cất lên tiếng kêu to thảm thiết.

Dữu Khánh quay đầu nhìn tới, tức thì kinh hãi lông tơ toàn thân dựng thẳng, tay chân tê dại, nhìn thấy Nam Trúc vẻ mặt tuyệt vọng, một bàn tay đầm đìa máu tươi nắm chặt lấy lưỡi đao đâm xuyên qua bụng, tránh bị người chặt đứt ngang, cũng là muốn dùng hết sức lực còn lại của mình để ngăn chặn hung thủ.

Máu tươi theo tiếng gào to báo nguy mà tuôn trào ra từ trong cổ họng của gã.

Kẻ tấn công không biết đã xuất hiện tại phía sau Nam Trúc từ khi nào, một đao đâm xuyên Nam Trúc từ sau ra trước, nhìn đối diện lộ ra nụ cười gằn, không phải ai khác, chính là Phượng Tàng Sơn, kẻ đã giết cha mình bằng thủ pháp tương tự.

Dữu Khánh sửng sốt, không ngờ tới lại xảy ra chuyện thế này, cũng không nghĩ tới Phượng Tàng Sơn lại đuổi theo ra nhanh như vậy, lẽ nào Thiên Vũ không nói được câu nào kéo dài thời gian ư?

Theo sự suy tính của hắn, ít nhất cũng sẽ nói một vài câu vô nghĩa, nhưng hắn đâu biết rằng, Thiên Vũ chẳng hề nói bất kỳ một câu vô nghĩa nào, vừa đến trước Tri Linh đại thánh liền trực tiếp quỳ gối.

"Cẩu tặc!" Dữu Khánh cất lên một tiếng hét giận dữ phát ra từ trong linh hồn, hắn đâu còn quan tâm gì đến sự chết sống của Dã Tiên, trực tiếp ném Dã Tiên xuống, rút kiếm ra, lao đến.

Mục Ngạo Thiết đôi mắt thoáng cái đỏ lên, cũng ném Hướng Chân xuống, rút kiếm lao đi.

Hai người đều không có nghe theo lời nói chạy mau của Nam Trúc, đồng loạt không chút do dự rút kiếm xông tới liều mạng, mặc dù biết rõ mình đánh không thắng nhưng vào lúc này bọn hắn hoàn toàn không quan tâm tới tính mạng của mình nữa rồi.

Với tu vi Sơ Huyền của Nam Trúc, gã làm sao có thể kiềm chế được Phượng Tàng Sơn với cảnh giới Thượng Huyền, Phượng Tàng Sơn cầm chuôi đao không ngừng cười gằn, tung cước đá bay Nam Trúc ra khỏi lưỡi đao đâm xuyên người.

Một cước này không hề hạ cước lưu tình, uy lực không nhỏ, có thể nghe được tiếng xương cốt của Nam Trúc gãy răng rắc, gã phun mạnh ra một búng máu tươi, toàn bộ ngũ tạng lục phủ tựa như muốn trào cả ra ngoài, bay ra ngoài như đạn pháo, rơi xuống trên sườn núi, lăn vòng vòng xuống dưới.

"Chết đi!" Dữu Khánh gầm lên giận dữ, xông tới.

Phượng Tàng Sơn nhe răng cười, đang định vung đao chém tới, nhưng thấy thân ảnh Dữu Khánh đột nhiên lóe lên rồi biến mất.

Ngay sau đó, chợt có mấy cái bóng của Dữu Khánh đồng thời hiện ra, bay lượn như du long, kiếm vung lên như móng vuốt sắc nhọn xoay quanh tấn công.

Trong trạng thái phẫn nộ tới cực điểm, vào lúc này Dữu Khánh đã phát huy "Phong Trần kiếm quyết" mà mình tu luyện đến cực điểm.

Phượng Tàng Sơn vô cùng kinh ngạc với tình huống này, gã ta bị làm cho luống cuống tay chân. Đây là lần đầu tiên gã ta trải nghiệm cảm giác bị một người vây công, thân pháp của đối phương cực kỳ linh hoạt và mau lẹ, tốc độ xuất kiếm cực nhanh, thân và kiếm kết hợp rất huyền diệu, trong đời này gã ta chưa từng thấy ai vượt qua được hắn.

Gã ta xuất thủ mấy lần nhưng không thể chém trúng Dữu Khánh, mà Dữu Khánh lại ở ngay bên cạnh gã ta, điều này làm cho gã ta cảm thấy khó thể tin được.

Chính vì điều này, càng khiến cho gã ta không có khả năng buông tha Dữu Khánh, tu vi chỉ mới Sơ Huyền đã có thực lực như vậy, một khi cảnh giới đột phá, còn sẽ như thế nào?

Một loạt tiếng leng keng vang lên, Du Long thân pháp của Dữu Khánh trong chốc lát liền bị phá vỡ, hắn cũng bị đánh bay ra ngoài, sau khi tiếp đất, hai tay run rẩy mấy cái mới ổn định lại.

Dù sao, chênh lệch tu vi giữa hai bên rõ ràng ra đó, cho dù chỉ cứng chọi cứng một lần cũng đủ khiến cho Dữu Khánh khó thể chịu nổi.

Phượng Tàng Sơn thuận thế lật tay vung ra một đao. Rầm! Mục Ngạo Thiết giận dữ vừa chém tới một kiếm cũng bị đánh bay ra ngoài, sau khi rơi xuống đất, y thình thịch liên tục lùi về phía sau, hổ khẩu nứt vỡ, máu tươi đầm đìa, ngay cả kiếm cũng cầm không được, leng keng rơi xuống đất.

Gần như là chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc, hai sư huynh đệ thậm chí không chống nổi một hiệp trước Phượng Tàng Sơn.

Nhưng Dữu Khánh không cam lòng, ngay khi chạm đất hắn lại quay người xông đến, Du Long thân pháp lôi cuốn theo kiếm quang lấp loáng, một lần nữa quấn tới.

Rầm! Dữu Khánh lại bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống.

Phượng Tàng Sơn khẽ "A" một tiếng ngạc nhiên, một kích gã ta đánh ra lần này là dốc hết toàn lực, ý định khiến cho Dữu Khánh đẹp mặt, và muốn để cho Dữu Khánh biết rõ sự chênh lệch giữa bọn họ lớn như thế nào, kết quả nhìn thấy Dữu Khánh vẫn có thể cầm kiếm vững vàng ở trong tay, gã ta khá ngạc nhiên.

Gã ta không biết rằng, Dữu Khánh tu luyện "Cầm Long thủ" cũng không phải để bỏ không.

Nếu đã là như thế, Phượng Tàng Sơn cũng không khách khí nữa, quanh người đột nhiên bùng lên kim quang, bảy vòng kim hoàn rực rỡ phóng ra, bay lượn quanh thân, khí thế kinh người.

Nhìn thấy Dữu Khánh lại cầm kiếm liều mạng lao tới, Phượng Tàng Sơn cười nhạt, vận chuyển kim hoàn, đang định đánh chết Dữu Khánh, đột nhiên sắc mặt đại biến, bất chợt quay đầu nhìn lên bầu trời, nhìn thấy một kiếm ầm ầm chém tới, thanh thế đáng sợ, gã ta vội vàng vận chuyển bảy vòng kim hoàn bay ra chống lại.

Rầm rầm rầm, một loạt âm thanh chấn động vang lên, trong ánh lửa và tiếng nổ tung ầm ầm, một kiếm đó liên tiếp xuyên phá bảy vòng kim hoàn và vẫn tiếp tục nhằm đầu gã chém tới.

Phượng Tàng Sơn cực kỳ hoảng sợ, hai tay nhấc đao chắn ngang trước người. Rầm! Trong tiếng vang chấn động, đầu gối gã ta khụy xuống, hổ khẩu hai tay nứt toạc ra, lúc này mới ngăn chặn được cây đại kiếm từ trên cao chém xuống đó, đây là một cây đại kiếm lớn hơn xa so với thanh kiếm bình thường.

Phốc! Thân thể khựng lại, Phượng Tàng Sơn cúi đầu nhìn xuống ngực mình. Gã nhìn thấy một lưỡi kiếm nhuộm máu tươi nhô ra, tức thì mặt lộ ra vẻ kinh sợ và tuyệt vọng.

Tại trong ánh lửa bùng nổ ra, Dữu Khánh bất chấp tất cả vọt tới, vung kiếm đâm xuyên trái tim gã ta.

"A!" Phượng Tàng Sơn bi thiết gầm lên tức giận, hai tay vung thẳng lên, hất tung thanh đại kiếm bay ra ngoài.

Dữu Khánh trừng mắt giận dữ, đồng thời vung kiếm vạch ngang, lưỡi kiếm cắt ngang qua thân thể Phượng Tàng Sơn kéo ra một tia máu, cũng kéo thân thể Phượng Tàng Sơn xoay chuyển một vòng.

Phượng Tàng Sơn suýt chút đổ nhào xuống, gã quỳ một gối xuống đất, đồng thời nhanh chóng chống ngược đao xuống đất, để giúp cho thân thể đột nhiên mất hết sức lực không bị gục ngã, miệng trào máu ngẩng đầu lên, nhìn thấy được một người mặt đầu đầy máu đỏ đứng ở trong cơn gió bùng lên bởi uy lực của vụ nổ.

Hướng Chân chụp lấy thanh kiếm bay ngược về lại trong không trung, máu tóc dài đỏ như máu tung bay trong gió, quắc mắt lạnh lùng, kiếm cầm ngang trong tay, đứng sừng sững.

Không phải là gã tỉnh lại đúng lúc, mà là Mục Ngạo Thiết bị một đòn đánh bay, trùng hợp rơi tại bên cạnh gã, y chợt nhớ tới gã, liền nhanh chóng cởi bỏ cấm chế trên người gã, xin sự hỗ trợ.

Phượng Tàng Sơn đương nhiên biết được người mặt, đầu bôi đầy máu đỏ này là ai, gã ta chỉ không rõ, không phải thân thể người này có vấn đề sao? Nếu không thì vì sao vẫn luôn được khiêng đi như vậy? Nếu biết người đàn ông lưng đeo đại kiếm này vẫn có thể đánh nhau, gã ta sao có thể một mình đuổi theo ra chứ?

Gã ta khó thể tin nổi, mấy tên này lại một mực khiêng theo một tên hung dữ như vậy…

Phốc! Dữu Khánh lại tiếp tục xuất thủ, vung kiếm đâm vào trong người gã ta.

Phượng Tàng Sơn mặt đầy kinh hoảng và tuyệt vọng quay đầu nhìn lại, đôi môi đầy máu run rẩy, không biết muốn nói cái gì, nhưng không thể phát ra tiếng.

Phốc! Mục Ngạo Thiết nhặt kiếm lên, rồi cũng xông đến đâm cho gã ta một kiếm.

Hai sư huynh đệ đã hận đến tận xương tủy, tựa như đã nổi điên, liên tục rút kiếm đâm loạn xạ lên người Phượng Tàng Sơn, đâm chết rồi vẫn chưa chịu bỏ qua, còn chặt đầu gã xuống.

Chương 1174: Ẩn nấp (1)

Cảnh tượng chém người điên loạn này quả thực khiến cho Hướng Chân có phần há hốc mồm kinh ngạc, gã ta thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ rằng khi mình đang cảm thấy ngứa ngáy sống không bằng chết thì bị Dữu Khánh đánh ngất đi, không biết hai người trước mắt vì sao lại có hành động điên cuồng như vậy đối với Phượng Tàng Sơn.

Gã cũng chú ý tới những sợi tóc xõa trên mặt mình, mái tóc dài không biết đã bị xõa tung ra từ lúc nào, hơn nữa còn nhận thấy tóc không được bình thường, gã thuận tay nắm lấy nhìn xem, có cảm giác như bị bôi lên một lớp máu, đồng thời nhìn thấy tay mình cũng như vậy, màu máu đã khô vẫn còn đỏ tươi, một màu máu đỏ không bình thường.

Mấu chốt là cảm giác ngứa ngáy đến tiêu hồn đã biến mất, cho nên gã không khó đoán được vết máu bôi đầy trên người mình là chuyện gì xảy ra, hẳn phải là máu của Phệ Linh hào cao giai.

Trong lòng gã cảm thấy ấm áp, biết rằng nhất định là mấy tên này đã cứu mình.

Đinh đinh đang đang, cho đến khi đã chém người ra từng mảnh, hai sư huynh đệ trong cơn phẫn nộ công tâm mới dừng tay.

Sau khi dừng tay lại, hai người lập tức lướt xuống núi, tìm được Nam Trúc bị đánh lăn đến giữa sườn núi.

Lúc này, khắp người Nam Trúc cũng bê bết máu, cảm giác như chỉ còn thoi thóp. Hướng Chân cùng lướt theo xuống, tới nơi thấy vậy thì kinh hãi, lúc này mới ý thức được vì sao hai người này lại giết chết Phượng Tàng Sơn với bộ dạng điên cuồng như vậy.

"Lão Thất, lão Thất." Dữu Khánh nửa nâng Nam Trúc dậy, gọi to hai tiếng, thấy gã không có phản ứng gì, hắn lập tức thi pháp kiểm tra tình trạng chấn thương cho gã.

Bị tổn thương rất rất nặng, vết đao đâm xuyên qua người không phải là tổn thương nghiêm trọng nhất mà chính là một cước ngay sau đó, một cước đó của Phượng Tàng Sơn không chỉ đá gãy xương thân thể Nam Trúc mà còn khiến toàn bộ ngũ tạng lục phủ bị tổn thương nghiêm trọng.

Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân cũng đưa tay kiểm tra, đều phát hiện được mức độ nghiêm trọng của chấn thương trên người gã.

Nam Trúc hơi hé mở hai mắt rồi khép lại, nhìn thấy hai vị sư đệ còn sống, dường như rất vui mừng, mấy lần muốn mở miệng nói gì đó, nhưng đều bị máu tuôn ra làm nghẹn lại.

Không biết Nam Trúc muốn nói cái gì, Dữu Khánh lập tức thi pháp hỗ trợ, khơi thông khí quản cho gã.

Cuối cùng đã được thông khí, Nam Trúc lập tức thốt ra một câu, "Hồ lô, hồ lô của ta."

Cái quái gì vậy? Mấy người thoáng sửng sốt một chút, ngay sau đó lộ ra vẻ mặt không nói nên lời, đã sắp chết rồi, mẹ nó, vậy mà còn nhớ đến hồ hồ lô lô, cái quỷ gì vậy hả.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vừa rồi bọn hắn chỉ quan tâm đến tình hình của Nam Trúc, đúng là không có nghĩ đến hồ lô.

Nói chung, câu nói đó khiến cho Dữu Khánh rất bực bội, hắn quay đầu lại không vui nói: "Lão Cửu, tìm hồ lô đến chôn cùng với hắn đi."

Vừa nói hắn vừa liên tục xuất thủ, điểm lên người Nam Trúc, cầm máu trong ngoài cho gã đã rồi nói tiếp.

Sợ đây là "Nguyện vọng cuối cùng" của Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết lập tức phi thân lên núi đỉnh, chẳng mấy chốc liền tìm được chiếc Hắc hồ lô dính máu từ trên thi thể bị chặt nát của Phượng Tàng Sơn. Đem về tới, y còn cố ý đưa cho Nam Trúc nhìn thấy, rồi mới treo lại bên eo cho Nam Trúc.

Thấy mấy tên này cả nửa ngày còn không đi vào vấn đề trọng điểm, Hướng Chân vốn không muốn nhiều chuyện cũng nhịn không được mở miệng nói: "Hắn bị thương quá nặng, thuốc bình thường căn bản vô dụng, hiệu quả của 'Mật ong' không phải bình thường, nhanh lấy ra cho hắn sử dụng đi."

Hướng Chân là người từng sử dụng sau khi bị trọng thương, gã biết rõ dược hiệu thần kỳ của thứ đó.

Vừa nghe được lời này, Nam Trúc đau khổ nhắm hai mắt lại, hối hận không nên làm chuyện lúc trước, nếu như bị chết vì không có thuốc chữa, chính gã cũng cảm thấy mình đáng chết, nghĩ đến đây gã vô thức động đậy ngón tay, sờ sờ lên chiếc Hắc hồ lô đã được treo về lại bên hông, cảm thấy được an ủi phần nào.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng muốn biết rõ bình "Mật ong" đó đã đi đâu rồi, bởi vì bọn hắn cảm thấy Nam Trúc không có nói thật,

nhưng hiện tại nghĩ ngợi về điều này đã không có ý nghĩa.

" 'Mật ong' rớt mất rồi, thuốc bình thường vô dụng, trước mắt chỉ có thể để gã chịu đựng. Nơi này không thích hợp ở lại lâu, một khi Yêu vương tới đây, chúng ta đừng mong chạy thoát. Hướng huynh, ngươi tu vi cao nhất, đành giao phó hắn cho ngươi thi pháp bảo vệ vậy. Suốt đường đi này cũng là hắn khiêng ngươi đến đây."

Sau khi tỉnh táo lại từ trạng thái điên cuồng liều mạng trước đó, Dữu Khánh khẩn trương giao Nam Trúc cho Hướng Chân, hắn còn phải suy nghĩ cách thức cầu sinh cho thời gian tiếp theo.

Với tình trạng hiện tại của Nam Trúc, đúng là cần phải có người một mực thi pháp bảo vệ, nếu không, chỉ với việc sặc ra máu là đã có thể khiến gã chết vì sặc hết máu, càng không phải nói trong cơ thể còn có những tổn thương khác.

Mục Ngạo Thiết có phần nói không nên lời liếc nhìn Dữu Khánh, lão Thất đã từng có khiêng Hướng Chân chút nào sao? Đừng nói gì đến suốt đường khiêng đến đây.

May mà y không có tính toán việc này, y cũng biết lão Thập Ngũ có lẽ muốn để Hướng Chân báo ân, để có thể dốc lòng bảo vệ tốt lão Thất, cho nên mới cố ý nói như vậy.

Hướng Chân không có từ chối, lại còn rất lo lắng khi tiếp nhận Nam Trúc, "Thương thế của hắn như vậy, không có thuốc tốt chữa trị, có thể chịu được không?"

"Lúc trước hắn đã ăn không ít 'Mật ong' đó, hắn là có thể chống chịu được." Dữu Khánh thuận miệng lừa gạt một câu. Không có thuốc tốt thì hắn cũng không còn cách nào, bọn hắn cũng không có tiền trữ sẵn mấy loại thuốc tốt đắt tiền đáng sợ kia, bây giờ hắn chỉ có thể mong đợi vào thể chất khôi phục đặc biệt của ba sư huynh đệ bọn hắn mà thôi. Hắn quay sang nói với Mục Ngạo Thiết: "Lão Cửu, mang theo Dã Tiên, để đi ra ngoài phải dựa vào ông ta."

Mục Ngạo Thiết lập tức phi thân rời đi, tìm Dã Tiên ôm lên.

Nam Trúc quá mập, người bình thường có lẽ không ôm lên được, nhưng đối với tu sị như Hướng Chân mà nói, tự nhiên không có vấn đề, chỉ ôm một cục thịt lớn như vậy, trông có chút mất sức.

Dữu Khánh không dám dừng lại lâu thêm một khắc nào, hắn nhanh chóng phi thân bay lên.

Khi đi ngang qua thi thể của Phượng Tàng Sơn, hắn dừng bước lại trầm ngâm, bây giờ tỉnh táo lại, hắn không khỏi nghĩ đến Diệp Điểm Điểm, Diệp Điểm Điểm đối xử rất tốt với hắn, mà chính tay hắn lại giết chết trượng phu của nàng, trong lòng không khỏi có chút buồn phiền.

Mục Ngạo Thiết: "Có cần xử lý thi thể không?"

"Để lại đây đi, nhìn thấy hắn đã chết, có thể bọn họ sẽ nghĩ lầm là bị Đại tộc trưởng giết, sẽ lầm tưởng rằng Đại tộc trưởng đã bình phục lại, có lẽ sẽ cho rằng bọn ta đã chạy thoát rồi."

Dữu Khánh dứt lời liền trực tiếp đi lên đỉnh "Thần thụ". Tại trong một hang động trong thân cây, hắn tìm thấy một cái trang thờ chạm trổ tinh xảo trên bản thể "Thần thụ", bên trong thờ phụng một cây lông vũ sặc sỡ lóa mắt dài cỡ sải tay người bình thường, vừa nhìn liền biết không phải là lông vũ bình thường.

Nhưng chiếc lông phượng vũ này hoàn toàn khác với lông phượng vũ Dữu Khánh đã gặp lúc trước, bất kể là về mức độ mỹ lệ hay là kích thước, đều không thể so sánh được.

Đương nhiên, chiếc lông vũ trước mắt này trông có vẻ càng giống phượng vũ hơn, hắn đành phải quay sang xác nhận với Dã Tiên, "Là chiếc lông vũ này sao?"

Dã Tiên suy yếu khẽ gật đầu tán thành.

Hiện tại, hắn cũng không có tâm tình quan tâm dò hỏi vì sao hai chiếc lông phượng vũ lại khác nhau lớn như vậy, Dữu Khánh trực tiếp cầm lấy chiếc lông phượng vũ trong trang thờ cuốn lại, nhét vào trong quần áo da thú, rồi phất tay kêu gọi mọi người rời đi.

Hắn không có phá hủy phượng vũ như lời Dã Tiên nói, hắn còn cần dựa vào thứ này để đi ra ngoài, hắn không có ý nghĩ sống quãng đời còn lại ở nơi này như Dã Tiên.

Một nhóm người hoàn toàn chỉ đi theo Dữu Khánh, hắn đi hướng nào liền chạy theo hướng đó, không phàn nàn không hối hận.

Sau khi nhanh chóng xuống khỏi "Thần thụ", mấy người phát hiện thấy Dữu Khánh lại dẫn bọn họ chui vào trong lòng đất nơi đã ẩn nấp lúc trước, Mục Ngạo Thiết tức thì nhịn không được, vô cùng lo sợ hỏi: "Lão Thập Ngũ, chạy đi đâu đây? Đây là định đưa tới miệng người ta sao?"

Dữu Khánh nhanh chóng trả lời, "Chúng ta đã bị phong ấn vây khốn tại nơi này, trốn đi đâu cũng không an toàn, nơi nguy hiểm nhất ngược lại là nơi duy nhất chúng ta có thể ẩn nấp lâu hơn một chút. Trước tiên hãy đến gần chỗ không gian dưới lòng đất đó, đợi khi bọn họ ra ngoài tìm chúng ta thì chúng ta lại lập tức chạy vào trốn. Tìm không được chúng ta, bọn họ có thể lầm tưởng rằng chúng ta đã chạy thoát là tốt nhất. Nói chung, có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu. Tận lực kéo dài đến khi Đại tộc trưởng bình thường trở lại, có thể sử dụng tu vi để mở ra phong ấn."

Nghe nói như thế, mọi người đã hiểu, kỳ thực chính là làm theo câu châm ngôn kia, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Nhưng hành động như vậy quả thực quá nguy hiểm, lẻn đến gần ngay phía dưới mí mắt cọp, thật khó để không khẩn trương, sau đó bọn họ đều yên tĩnh lại, không dám phát ra bất kỳ động tĩnh gì, nhanh chóng tới gần địa điểm mục tiêu…

Chương 1175: Ẩn nấp (2)

Bên trong không gian lòng đất lốm đốm sáng như bầu trời đầy sao, sau khi xác nhận tu vi của Thiên Vũ quả thực không phải là mối đe dọa với mình, Tri Linh đại thánh lại quay sang dò hỏi mọi người về tình huống đám người cùng Dã Tiên tiến vào Chư Yêu chi cảnh, trọng điểm quan tâm là cách vào và ra như thế nào.

Những người này tuy rằng không tiết lộ tình huống gây bất lợi cho họ, nhưng thông tin mà bọn họ biết được cũng không phải loại tiểu lâu la như Phượng Tàng Sơn có thể so sánh.

Từ trong miệng Thiên Vũ, xác nhận được những lời Dã Tiên nói lúc trước là thật, cánh cổng tiên phủ thực sự do đám người Dữu Khánh mở ra, Tri Linh đại thánh không biết chợt nhớ tới điều gì, hỏi mọi người: "Trước khi mở ra cánh cổng vào giới này, các ngươi là đang giày vò chiếc đầu quan tộc trưởng truyền thừa của Phượng tộc hả?"

Mọi người vâng vâng dạ dạ đáp phải.

Hướng Lan Huyên và Thiên Vũ vô thức quay nhìn nhau, hai người đều có giấu giếm, không tiết lộ việc trong đầu quan của tộc trưởng Phượng tộc có giấu phượng vũ, không biết vị Yêu vương này truy hỏi điều này là có ý gì.

Tri Linh đại thánh hỏi tiếp: "Lúc trước Phượng Hòa nói hắn nhìn thấy nhóm người tên ria mép mở ra tiên phủ, cho nên nắm giữ được cách ra vào mới sao?"

"Đúng vậy." Mọi người dồn dập gật đầu.

Bọn họ đều biết tên ban đầu của Dã Tiên ở đây là Phượng Hòa.

Tri Linh đại thánh chuyển ánh mắt nhìn ra ngoài lối vào, "Bên ngoài đã lâu không có động tĩnh gì, Phượng Tàng Sơn làm sao còn chưa quay lại? Đi, đi ra xem."

Nó đã lên tiếng, một đám người tự nhiên phải nghe theo.

Mấy người ẩn nấp tại trong nhánh rẽ chờ bọn họ đi qua đi, ngay sau đó liền nhô ra, do dự không biết có nên thực hiện theo kế hoạch lúc trước hay không.

"Còn thiếu một người chưa đi ra, Phượng Kim Kỳ không đi ra." Dữu Khánh lẩm bẩm, do dự không quyết, rồi nghĩ đến việc Phượng Kim Kỳ trọng thương nằm trên đất, hắn quyết định phất tay ra hiệu cho mấy người lẻn vào trong không gian lòng đất đó.

Tuy nhiên, hắn lại rút kiếm ra cầm trong tay, lần mò đi về phía Phượng Kim Kỳ gục xuống, không có ý nào khác, vì mạng sống của nhóm người mình, hắn muốn hạ độc thủ với Phượng Kim Kỳ.

Nói ngắn gọn chính là không thể để Phượng Kim Kỳ có cơ hội nói cho mấy người khác biết bọn hắn trốn về lại đây.

Mỗi lần rơi vào trường hợp này, có thể coi hắn là kẻ tàn nhẫn.

Khi hắn tìm đến bên cạnh Phượng Kim Kỳ thì phát hiện thấy một đời tộc trưởng Phượng tộc đã không còn thở, hắn đưa tay tới kiểm tra, nhận thấy cơ thể đã lạnh đi, con mắt vẫn còn nửa mở, coi như chết không nhắm mắt.

"Ai!" Dữu Khánh khẽ cất tiếng thở dài, tra kiếm vào vỏ.

Rồi cũng không dám chần chừ lâu, hắn nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mái vòm, lập tức dặn dò Mục Ngạo Thiết mấy câu, sau đó lướt đến bên cạnh, đạp tường leo lên, sử dụng cả tay và chân, leo đến trên mái vòm treo ngược người một hồi, sau đó mới phi thân trở xuống bên cạnh mấy người, hỏi: "Có thể nhìn thấy ta không?"

Mục Ngạo Thiết: "Cao như vậy, nếu không che khuất hạt châu phát sáng thì không nhìn thấy được."

Dữu Khánh lại nhìn sang Hướng Chân, vị này tu vi cao hơn, pháp nhãn chắc hẳn cũng tốt hơn một chút.

Hướng Chân cũng lắc đầu, "Không nhìn thấy."

Dữu Khánh lập tức có lòng tin, cất tiếng kêu gọi, mọi người cùng nhau leo lên mái vòm, treo ngược người ẩn nấp ở bên trên.

Nơi lạ nước lạ cái, thực sự là không tìm được địa điểm thích hợp để ẩn nấp, vì mạng sống, chỉ có thể nỗ lực hết sức nghĩ cách mà làm.

Vừa đi ra khỏi lối ra phía dưới "Thần thụ", đám người Tri Linh đại thánh liền nhìn thấy được thi thể bị chặt thành nhiều mảnh trên mặt đất, từ một số điểm đặc thù, không khó để nhận ra được người bị chết là Phượng Tàng Sơn, hơn nữa còn có cái đầu của Phượng Tàng Sơn bị Tri Linh đại thánh cách không chụp tới.

Mấy tên gia hỏa đó lại có thể giết ngược lại Phượng Tàng Sơn sao? Nghĩ tới sự chênh lệch tu vi, mấy người chạm ánh mắt nhau.

Tri Linh đại thánh tiện tay ném cái đầu trên tay đi, rồi bay lên trời, bay thẳng vào trong một hang đông trên thân cây, chính là nơi mà mấy người Dữu Khánh từng tới lúc trước. Nó đi tới trước trang thờ trống không, nhìn chằm chằm.

Phía sau nó, mấy người khác cũng lần lượt phi thân tiến vào, trong lúc đang quan sát hoàn cảnh nơi đây, bọn họ chợt nghe Tri Linh đại thánh cất tiếng cười nhạt, "Bọn hắn vừa mới tới đây, xem ra phương pháp mở ra cánh cổng giữa hai giới có liên quan tới phượng vũ."

Nghe được lời này, Hướng Lan Huyên và Thiên Vũ lại vô thức chạm ánh mắt nhau, Hướng Lan Huyên nhịn không được hỏi: "Làm sao biết được điều đó?"

Tri Linh đại thánh chậm rãi xoay người lại nhìn nàng, "Chiếc lông phượng vũ được thờ phụng tại nơi này đã không còn, trong đầu

quan tộc trưởng Phượng tộc cũng có một cây phượng vũ, là do chính tay Phượng Hòa đặt vào, hồi đó tận mắt ta nhìn thấy."

Dứt lời nó lại lướt đi, bay xuống dưới.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, sau đó lại nhanh chóng đi theo xuống, trở lại bên cạnh thi thể của Phượng Tàng Sơn.

Tri Linh đại thánh lạnh lùng quan sát xung quanh một vòng, rồi tự tin nói: "Bọn hắn không ra được, chắc hẳn là ẩn nấp ở đâu đó."

Mấy người chạm ánh mắt nhau, Ô Ô cất lời nhắc nhở: "Dã Tiên có thể mở ra phong ấn, thời gian dài như vậy đủ để cho bọn hắn chạy trốn rất xa."

Tri Linh đại thánh: "Để mở ra phong ấn cần có tu vi nhất định, ta xuất thủ có chừng mực, hắn đã không thể nhúc nhích được nữa."

Ánh mắt Hướng Lan Huyên lấp lóe, chỉ vào thi thể trên mặt đất, chen vào nói: "Đại thánh, nếu Dã Tiên chưa bình thường trở lại, với tu vi của bọn hắn là không giết chết được Phượng Tàng Sơn."

Ngụ ý là, ta vẫn cho rằng bọn họ đã chạy thoát rồi.

Nghe nói như vậy, Tri Linh đại thánh cũng có phần do dự, nó chợt ngẩng đầu, thi pháp cất lên một tràng âm thanh "Cô cô" gấp gáp, âm thanh dập dờn lan truyền đi xa.

Không bao lâu sau, từ bốn phương tám hướng mơ hồ truyền đến âm thanh "Cô cô" đáp lại.

Tri Linh đại thánh nghiêng tai lắng nghe một lúc, rồi hừ một tiếng, "Không có kẻ nào đi ra ngoài, chưa có rời đi thì trốn ở nơi này."

Nó quay lại nhìn mọi người, hỏi: "Hiện tại bọn hắn có bao nhiêu người?"

Mấy người suy nghĩ một chút, sau đó Xích Lan các chủ trả lời: "Tính cả người không thể nhúc nhích, còn có năm người."

Tri Linh đại thánh đảo mắt kiểm kê số người tại đây, "Tính cả ta, chúng ta ở đây có sáu người, tìm năm người là rất đơn giản, một người ít nhất phải tìm được một tên. Bây giờ là lúc các ngươi chứng tỏ sự trung thành. Đi tìm đi! Tìm không được… Chết!"

Mấy người sững sờ, mọi người vốn nên giúp đỡ cho nhau, năm người chia ra năm người là vừa khít, nhưng tên Yêu vương này lại cứ tính thêm cả mình vào, đã nói rõ nó nhất định muốn giết chết một người, đây là muốn ép bọn họ không liều mạng tìm kiếm cũng không được a.

Mà trên mặt Tri Linh đại thánh thì lộ rõ hứng thù tệ hại không chút nào che giấu.

Chương 1176: Cần phải chết một người (1)

Kết quả không có bất kỳ một cơ hội thương lượng nào, một nhóm người lập tức phân tán ra tìm kiếm, thái độ rất tích cực, không tích cực cũng không được, không tìm được bọn hắn thì một người bọn họ phải chết, vậy thì chỉ có thể bắt đám người Dữu Khánh tới nhận lấy cái chết.

Một nhóm người đầu tiên là bay vòng quanh bên ngoài ngọn núi tìm kiếm một lần, sau đó là kiểm tra cẩn thận toàn bộ trong ngoài thần thụ, sau khi không có chút thu hoạch nào, bọn họ đều tập trung sự chú ý vào mặt cát dưới chân núi.

Nếu như nói có chỗ nào dễ giấu người, tại nơi này, e rằng cũng chỉ có lòng đất dưới lớp cát.

Một đám tu sĩ Cao Huyền tức thì tựa như gây ra sông cuộn biển gầm, thi pháp quấy nhiễu đất cát dưới chân núi, liên tục cày sâu mấy lần, nhưng cho dù đã là chạm đến kết giới trong lòng đất, bọn họ vẫn không thể phát hiện được bóng người nào, giày vò đến lúc bầu trời tối đen mà vẫn không hề có chút thu hoạch, chỉ vì phạm vi chân núi thực sự lớn.

Ngồi ở trên ngọn cây nơi đỉnh núi, bộ dạng xem náo nhiệt, Tri Linh đại thánh thấy đám người hình như vì tìm không được mà có dấu hiệu lười biếng, âm thanh của nó lanh lảnh vang lên, "Trước rạng sáng ngày mai, nếu như vẫn tìm không được, vậy thì các ngươi chết thay bọn hắn đi."

Lời này vừa được nói ra, tính mạng của tất cả mọi người liền tiến vào giai đoạn đếm ngược, cả đám tức thì trở nên gấp gáp, nhưng tên Yêu vương đó cũng không phải là kẻ có thể cò kè mặc cả, bọn họ chỉ có thể vực dậy tinh thần một lần nữa chuyên tâm tìm kiếm.

Không thể tìm được bóng người nào ở bên ngoài toàn bộ ngọn núi, vậy thì chỉ có thể đi vào tìm kiếm bên trong lòng núi.

Trong đám người đang tích cực tìm kiếm, thực ra Hướng Lan Huyên là người âm thầm không chú tâm nhất, khi đi đến các đường hang trong lòng núi và không ai nhìn thấy mình, nàng ta chỉ lòng vòng nhìn nhìn khắp nơi như cưỡi ngựa xem hoa, hoàn toàn chỉ là qua loa cho xong chuyện, điều nàng càng để tâm chú ý chính là động tĩnh của những người khác, tương đối chú ý xem người khác có tìm thấy hay không.

Với kiểu đi dạo như vậy của nàng, chẳng bao lâu liền vượt qua tiến độ tìm kiếm của những người khác, nàng tiến đến không gian dưới lòng đất trước tiên.

Khi đi đến lối vào không gian rộng lớn dưới nền đất đó, nàng cũng cảm thấy không cần phải đi vào tìm kiếm, bởi vì bọn hắn đi ra ngoài từ nơi này, cảm thấy đám người Dữu Khánh không có khả năng sẽ trốn ở nơi này, nàng quay đầu lại định rời đi.

Nhưng vừa mới quay người đi được hai bước, nàng liền dừng lại, nàng chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía lối vào đó, ánh mắt lấp lóe một hồi, nhớ tới biện pháp thoát thân không thể tưởng tượng nổi của Dữu Khánh ngay tại dưới mí mắt của mọi người lúc trước.

Trong tình huống bình thường, mọi người chắc hẳn sẽ không trốn ở nơi này, nhưng với hắn thì…

Nàng lập tức xoay người lại, lướt vào bên trong không gian, nhìn quanh nhìn quất một hồi, sau đó nhanh chóng phi thân bay lên, lượn quanh tìm kiếm theo kiểu xoắn ốc.

Đám người Dữu Khánh treo ngược người trên mái vòm nhìn thấy bóng người xuất hiện tại cửa vào thì đã âm thầm khẩn trương, đến khi phát hiện thấy bóng người nọ bắt đầu bay lượn tìm kiếm thì đều âm thầm kêu khổ.

Dữu Khánh phát hiện thấy góc độ suy nghĩ vấn đề của mình vẫn còn quá non nớt, hắn chỉ đứng ở góc độ của người tu vi thấp như bọn hắn để đánh giá vấn đề tìm kiếm, mà đã quên rằng nhóm người đó đều là tu sĩ Cao Huyền, đều là nhân vật có thể bay lượn trên không để lục soát, đối với người ta mà nói, treo người tại trên mái vòm như thế này có khác gì với đứng trên mặt đất sao?

Bọn hắn chỉ có thể ở trong lòng âm thầm cầu nguyện, cầu nguyện đối phương có sơ sót, từ đó lướt qua bọn hắn, cầu nguyện nàng không nhìn thấy, không nhìn thấy, không nhìn thấy.

Nhưng hiện thực lại rất tàn khốc, không bao lâu sau, Hướng Lan Huyên liền dừng lại, lơ lửng trên không trung, cùng với mấy người treo ngược trên mái vòm mở to mắt nhìn chằm chằm nhau.

Hướng Lan Huyên thực sự không nói nên lời, nàng chỉ là đột nhiên nảy sinh ý nghĩ, chỉ là định tìm thử xem mà thôi chứ không mong chờ gì, không nghĩ tới đám gia hỏa này thực sự trốn tại nơi không có khả năng này, từng người treo ngược ở đây giống như cái gì chứ? Người không giống người, dơi không giống dơi.

Cuối cùng, là Dữu Khánh cười gượng phá vỡ sự trầm mặc, "Hướng đại hành tẩu, cái này, ta nhớ khi chúng ta trúng nọc độc của ong thì ở chung trong một hang động qua một đêm, cái này, cái này…"

Hắn muốn trực tiếp hỏi xem giữa hai người có phải đã phát sinh quan hệ nam nữ hay không, nhưng chuyện đó thực sự không dễ nói thẳng ra, quả thực xấu hổ nói ra miệng, nhất là ngay tại trước mặt hai đồng môn, hơn nữa thực lực của đối phương rất mạnh, xúc phạm e rằng có bất trắc.

Đương nhiên, mấu chốt không phải là muốn hỏi có từng phát sinh quan hệ nam nữ hay không, mà để sau khi xác nhận có quan hệ thì dễ nhắc nhở đối phương niệm tình một ngày phu thê trăm ngày ân ái mà buông tha cho bọn hắn.

Hướng Lan Huyên đã đoán được hắn muốn thả cái rắm gì, một bên mày dần dần nhếch lên, nhận thấy tên Thám Hoa lang này thật sự không phải chẳng ra gì, khi cần thì cái này cái này gì gì đó, khi không cần tới thì nếu có thể lừa gạt liền lừa gạt, có thể vứt bỏ liền vứt bỏ, hãm hại không chút nương tay, cái quái gì vậy chứ.

Nàng lập tức vểnh khóe môi như cười như không đáp lại: "Cái này gì vậy? Nói đi, nếu nói lời khó nghe, ta đánh rụng răng ngươi."

Dữu Khánh tức thì không nói nên lời, vậy mình nên nói hay là không?

May mà tình thế hiện tại cấp bách, Hướng Lan Huyên không có thời gian tán gẫu với hắn, liền trực tiếp giải thích tình huống, "Lão yêu đó ở bên ngoài bố trí tai mắt, đã biết các ngươi còn chưa có chạy thoát, biết các ngươi còn trốn ở trong kết giới này, nó đang tại ép mấy người chúng ta phải tìm ra các ngươi, người nào tìm không được thì giết người đó, kỳ hạn tại trước rạng sáng ngày mai. Bây giờ ta chỉ hỏi các ngươi, đến cùng các ngươi có cách nào chạy thoát hay không, dẫn theo ta cùng nhau chạy trốn?"

Dữu Khánh cười gượng nói: "Đại hành tẩu, chúng ta đã là bằng hữu lâu rồi, cho dù không có cách nào chạy thoát, chắc hẳn ngươi cũng sẽ không bán đứng chúng ta chứ?"

Hướng Lan Huyên vươn tay tới, hai ngón tay trực tiếp nắm lấy chút ria mép của hắn, kéo mạnh, "Ai ui, bây giờ mới biết chúng ta là bằng hữu a, sao lúc đẩy ta vào trong chỗ chết lại không suy nghĩ cho ta a, khi có cách chạy trốn vì sao không muốn mang theo ta chứ? Nhổ lông cho ngươi a!"

Tay chân bám trên mái vòm treo ngược người, môi Dữu Khánh bị kéo đau đớn, nhưng vẫn phải cố gắn nặn ra vẻ mặt lấy lòng, "Làm sao có chuyện đó, Đại hành tẩu có năng lực phi phàm, chỉ có chúng ta đi nịnh bợ, đâu đến lượt ta đi giúp đỡ. Ngài khẳng định đã hiểu lầm rồi."

Hướng Lan Huyên liếc nhìn Nam Trúc suy yếu trong vòng tay Hướng Chân, lần nữa ngừng nói nhảm, quay trở lại chuyện chính: "Ta có thể giúp các ngươi, nhưng ta không thể góp tính mạng mình vào với các ngươi. Lão yêu đã đưa ra quy tắc trò chơi như vậy, nếu một người trong số các ngươi nguyện ý để ta giao ra báo cáo kết quả, ta sẽ không tiết lộ các ngươi ở tại nơi này, thậm chí còn có thể yểm trợ giúp các ngươi. Bây giờ, ta sẽ giao hết các ngươi ra hay là giao một người cho ta đi báo cáo kết quả, tự các ngươi quyết định đi."

Mấy người treo ngược quay nhìn nhau, xét về tình về lý, hi sinh một người để đổi lấy Hướng Lan Huyên được sống sót và trợ giúp bọn hắn tránh thoát một kiếp là lựa chọn tốt nhất, nhưng ai có thể hi sinh vì bọn hắn chứ? Chọn người nào hi sinh đây?

Ánh mắt Dữu Khánh vô thức liếc nhìn về phía Dã Tiên trong vòng tay Mục Ngạo Thiết, từ góc độ tình cảm, hắn đương nhiên sẽ chọn hi sinh Dã Tiên, nhưng Dã Tiên là mấu chốt để bọn hắn thoát thân khỏi phong ấn, không có Dã Tiên, tiếp tục trốn cũng vô nghĩa.

Nam Trúc đột nhiên lên tiếng: "Ta bị thương nặng không tiện trốn tránh, là một gánh nặng, giao ta ra đi."

Giọng nói vẫn còn rất suy yếu, nhưng nhìn chung gã đã có thể tự cất tiếng nói chuyện mà không cần có sự trợ giúp của người khác.

Hướng Chân là người một mực bảo vệ thương thế cho Nam Trúc, nên là người cảm nhận rõ ràng nhất sự chuyển biến của chấn thương trong cơ thể gã, trong thời gian ngắn ngủi chưa đến nửa ngày, không chỉ tất cả những điểm chảy máu trên cơ thể gã đã tự kết vảy, mà toàn bộ vết thương trong ngoài đều đang nhanh chóng tự lành, khả năng tự khôi phục thật kinh người.

Với gã ta mà nói, lời giải duy nhất cho điều này chính là lời nói dối của Dữu Khánh lúc trước, hắn nói trước đó Nam Trúc đã ăn thật nhiều mật ong.

"Không được." Mục Ngạo Thiết trực tiếp từ chối đề nghị của Nam Trúc, "Thân thể ta tốt, chống chịu được bị Yêu vương hành hạ, để ta đi."

Lửa thử vàng, gian nan thử sức, nguy nan mới thấy chân tình.

Đôi mắt Hướng Lan Huyên lấp lóe sáng, xem như đã một lần nữa xác nhận được, hai người chủ động hi sinh bản thân ở trước mắt mình này là những người có thể sẵn sàng chết vì Dữu Khánh. Chỉ là nàng có phần không hiểu, Dữu Khánh từ đâu mà có được những người trung thành và tận tâm như thế, có được một người đã là không dễ, hắn lại có được hai người.

Nàng quay nhìn sang Dữu Khánh, muốn xem Dữu Khánh lựa chọn thế nào.

Chương 1177: Cần phải chết một người (2)

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, rồi chợt hỏi Dã Tiên, "Đại tộc trưởng, tình thế như vậy, ngài thấy thế nào?"

Dã Tiên cũng đang quan sát phản ứng của bọn hắn, nghe hỏi vậy liền không hề do dự, "Được rồi, đem ta đi báo cáo kết quả đi."

Dữu Khánh: "Không có ngài, chúng ta sợ là vĩnh viễn không ra được."

Dã Tiên:

"Thực ra, chúng ta đã không còn có khả năng đi ra ngoài năng. Nó chỉ đang đùa giỡn chúng ta để tìm vui mà thôi. Một khi nó điều động Phệ Linh hào vào đây tìm kiếm, tại bên trong phong ấn này, ngọn núi được tiên pháp bảo vệ, với thực lực của chúng ta là không thể đào ra được, mà khi không thể trốn sâu dưới đất, chúng ta sẽ không thể trốn khỏi con mắt Phệ Linh hào con mắt. Nếu ta đi, có lợi thế là nó chỉ có thể giết chết nhục thân của ta. Trước khi Phệ Linh hào chưa vào đây, nó cũng không diệt được chân linh của ta."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Ngài cũng có thể chân linh xuất khiếu?"

Dã Tiên: "Trong mấy nghìn năm tháng này của Đại Hoang Nguyên, các tộc lần lượt xuất hiện cao thủ Bán Tiên, kỳ thực đều là một mình ta, khi đến hạn tuổi thọ ta đổi nhục thân khác để tu luyện lại mà thôi."

"…" Mọi người tại đây đều sửng sốt.

"Nó tuyệt đối sẽ không buông tha cho ta, nếu đã bắt được ta, có lẽ nó sẽ cho các ngươi một con đường sống, còn không…" Dã Tiên dừng lời tại đây.

Nghe vậy, Dữu Khánh không để ý đến đề nghị của Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết, hắn ngay tại chỗ đưa ra quyết định, "Vậy thì ta xin lỗi tiền bối. Chúng ta nhất định quý trọng cơ hội mà tiền bối trao cho, chúng ta sẽ nỗ lực tìm cách thoát thân."

Mọi người đều đã nghe được, Hướng Lan Huyên cũng không do dự và cũng không còn thời gian để do dự nữa, nếu không bất cứ khi nào đều có khả năng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau khi hành lễ với Dã Tiên, nàng chủ động nhận lấy Dã Tiên, liếc mắt nhìn mấy người treo ngược một lượt rồi phiêu nhiên bay về phía lối vào.

Nhưng vào lúc này lại chợt xảy ra biến cố, sợ cái gì tới cái đó, tại cửa vào đột nhiên xuất hiện một bóng người, Xích Lan các chủ với bộ váy đỏ đúng lúc đi tới nơi này.

Hai người, một vào một ra, vừa vặn đối diện nhau.

Xích Lan thoáng nhìn liền thấy được mục tiêu chủ yếu đã bị Hướng Lan Huyên bắt ở trong tay, ánh mắt tức thì lộ ra vẻ thèm muốn, nhưng bà ta lại kiêng kỵ với thực lực của Hướng Lan Huyên, chỉ có thể chuyển dời ánh mắt vào phía bên trong.

Hướng Lan Huyên lập tức nói: "Không cần nhìn nữa, ngoại trừ thi thể Phượng Kim Kỳ ra, bên trong chẳng có một bóng ma nào cả, đây là ta phát hiện được ở trong một thông đạo bên ngoài."

Nhưng nàng đã đánh giá thấp khát vọng cầu sinh của đối phương.

Xích Lan không hề nghi ngờ lời nói của nàng, nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản Xích Lan muốn tự mình đi xem xét một lần, bà ta không đáp lại lời nào, thân hình lóe lên, lướt qua bên cạnh bay vào trong.

Hướng Lan Huyên đột nhiên quay đầu nhìn lại, trong mắt lộ ra sát cơ, nàng cất bước đi tới trước, đứng chặn tại miệng lối vào, theo dõi kỹ hành động của Xích Lan.

Nếu như bà ta chỉ tùy tiện tìm kiếm, không tìm được thì thôi, nhưng nếu như tìm thấy, vậy thì nàng sẽ hạ sát thủ với Xích Lan.

Dã Tiên đã nhận ra ý đồ của nàng, không thể không nhỏ giọng nhắc nhở, "Nếu như ngươi giết cô ta, chỉ sẽ gây ra nghi ngờ."

Hướng Lan Huyên với đôi môi đỏ mọng vào lúc này trông lạnh lùng và nghiêm nghị, "Đã lo lắng nhiều, vì để cướp được ông, vì để cầu sinh, ta giết chết cô ta không phải là chuyện rất bình thường sao? Cô ta muốn cướp thu hoạch của ta, ta tự nhiên sẽ không khách khí."

Dã Tiên tiếp tục nhắc nhở, "Ô Ô và Thiên Vũ thân thiết với cô ta như người một nhà, ngươi giết chết cô ta chính là giết chết người nhà của họ."

Hướng Lan Huyên bình tĩnh ung dung nói: "Vậy thì thế nào?"

Ánh mắt nàng lóe lên, biểu hiện trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

Không biết có phải vì may mắn hay không, Xích Lan không tốn bao nhiêu công sức, chỉ mới tùy tiện bay lượn vòng hai vòng quanh không gian mái vòm rộng lớn này thì đã phát hiện thấy đám người Dữu khánh treo ngược trên mái vòm với vẻ mặt bối rối.

Lơ lửng ở trong không trung, Xích Lan cảm thấy rất bất ngờ và kinh ngạc, suýt chút nữa đã bay vượt qua, suýt chút nữa đã bỏ lỡ, bà ta đến gần, chớp chớp mắt nhìn kỹ, sau khi xác nhận không có nhìn lầm, bà ta cười vui vẻ, "Thám Hoa lang, các ngươi đúng là giúp ta dễ tìm a, một hai ba bốn…" Tiếp đó quay đầu lại nhìn về phía Hướng Lan Huyên ở miệng lối vào, "Năm, không thiếu tên nào, đều cùng nhau…"

Tiếng nói đột nhiên nghẹn lại, trong ánh mắt nhìn về phía lối vào xuất hiện vẻ kinh nghi, sự xuất hiện của mấy nhân vật mục tiêu này ở đây khiến bà ta ý thức được lời nói vừa rồi của Hướng Lan Huyên có gì đó không thích hợp, nhất là khi nhìn thấy Hướng Lan Huyên lại đang đến gần nơi này, bà ta đột nhiên cảm thấy nguy hiểm, lập tức chu môi phát ra một tiếng huýt dài lanh lảnh.

Sau đó khua tay áo quét qua, trực tiếp cuốn lấy mấy người Dữu Khánh cùng nhau đáp xuống, bản thân bà ta thì trốn ở phía sau mấy người, có ý lấy bọn hắn làm tấm mộc.

Trong không gian kín này, âm thanh lanh lảnh chói tai vang vọng như vậy tự nhiên sẽ lan truyền xa ra ngoài, Hướng Lan Huyên biến đổi sắc mặt, không ngờ được Xích Lan đột nhiên tung ra chiêu thức này.

Sau khi lướt đến trước mặt đám người, nàng giả vờ kinh ngạc a một tiếng, hỏi, "Ngươi làm sao tìm được bọn hắn? Tại sao vừa rồi ta không phát hiện ra?"

Dã Tiên chậm rãi nhắm mắt lại, biết rằng thời cơ tốt nhất để nàng động thủ đã trôi qua.

Xích Lan mỉm cười, chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau, hai bóng người lóe lên, Ô Ô và Thiên Vũ lần lượt trước sau chạy tới, nhìn thấy toàn bộ đám người Dữu Khánh đã sa lưới, hai người rất vui mừng.

Ngay sau đó, Thiện Tri Nhất cũng lướt đến nơi.

Lúc này, Xích Lan mới cười nói với Hướng Lan Huyên: "Ta không biết vì sao Hướng đại hành tẩu không phát hiện ra bọn hắn, tuy nhiên Hướng đại hành tẩu đã tìm được người nhưng vẫn không vội vàng đi báo cáo kết quả, trái lại còn mang theo người tiếp tục tìm kiếm khắp nơi, rõ ràng đã tìm đến nơi này mà vẫn có thể bỏ sót bọn hắn, thực sự rất quái lạ."

Nghe được trong lời nói của bà ta có hàm ý khác, Ô Ô lập tức hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì, vừa rồi ta gặp mặt Hướng đại hành tẩu tại miệng lối vào…" Xích Lan không chút khách khí kể lại chi tiết cụ thể tình huống vừa rồi, sau đó mới cười lạnh nói: "Cũng không biết nàng ta định làm trò gì, dù sao vừa rồi ta đã cảm nhận được nguy hiểm, may mà các ngươi tới kịp lúc. Chư vị, mặc dù chúng ta đã tìm được đủ năm người, nhưng Đại thánh đã nói rồi, không tồn tại chuyện chia đều, trong số chúng ta có một người phải chết!"

Ánh mắt bất thiện hướng về phía Hướng Lan Huyên, vừa rồi bà ta đã nhận ra được Hướng Lan Huyên muốn diệt khẩu, bây giờ thế đang ở bên phía mình, bà ta lập tức đáp trả lại.

Ô Ô đột nhiên nheo mắt lại, nhìn chằm chằm Hướng Lan Huyên, cười lạnh nói: "Hướng Lan Huyên, xem ra giữa ngươi và bọn hắn có giấu giếm chuyện gì đó, điều này gây bất lợi cho chúng ta nha."

Nếu như nhất định phải chết một người, gã tự nhiên sẽ giúp đỡ người của mình, sau đó chọn một kẻ yếu hơn trong số người ngoài để hạ thủ.

Lời này cũng đã bày ra thái độ của gã cho những người khác biết.

Hướng Lan Huyên không sợ hãi, bình tĩnh nói: "Một trong năm người phải chết, Thiên Vũ, ngươi cảm thấy người nào đáng chết?"

Lúc trước nàng và Thiên Vũ đã cùng che giấu chuyện phượng vũ với Tri Linh đại thánh.

Thiên Vũ trầm mặc một hồi, sau đó đột nhiên hỏi: "Nhị ca, ngươi cảm thấy cái chết của Đại ca như thế nào?"

Ô Ô ngẩn ra, không biết y đột nhiên hỏi về việc đó vào lúc này là có ý gì.

Mà Xích Lan các chủ thì đột nhiên ngước mắt nhìn chằm chằm vào Thiên Vũ.

Chương 1178: Tiên tuyền thực sự (1)

Với vẻ kinh nghi và cẩn thận, Ô Ô thử hỏi, "Không phải đắc tội quá nhiều người tại Thiên Lưu sơn, sau khi rời khỏi Thiên Lưu sơn thì bị cừu gia giết chết sao?"

Thiên Vũ đạm mạc nói: "Nhị ca, có lẽ ngươi nên hỏi nàng kỹ hơn xem sao." Y hất hất cằm về phía Xích Lan.

Xích Lan các chủ tức thì như con mèo bị đạp đuôi, hét to: "Thiên Vũ, mấy lời kỳ kỳ quái quái này của ngươi là có ý gì?"

Thiên Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm bà ta, "Có chuyện nói chuyện, có lý nói lý, ta còn chưa nói gì cả, ngươi cần gì phải gấp gáp như vậy? Đã làm chuyện gì hổ thẹn, thấy chột dạ hay sao?"

Xích Lan các chủ: "Ta không có làm chuyện gì phải hổ thẹn, là bởi lời ngươi nói rõ ràng đang nhằm vào ta."

Nhìn thấy hai người sắp bắt đầu tranh cãi, Ô Ô đột nhiên quở trách: "Được rồi, lão Tam, có chuyện nói chuyện, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?"

Thiên Vũ trầm mặc một chút rồi không vòng vo nữa, nói thẳng ra: "Đại ca không phải chết ở trong tay cừu gia nào đó, mà bởi vì trong lúc vô tình đã phá vỡ gian tình giữa tiện nhân này và Đinh Giáp Thanh, vì vậy mới dẫn đến họa sát thân."

Đôi mắt Ô Ô lập tức trừng to, hô hấp ngừng cả lại.

Chuyện gì vậy? Mấy sư huynh đệ Dữu Khánh đột nhiên không còn hoảng sợ nữa, toàn bộ sự chú ý bỗng chốc bị chuyển hướng đi, đột nhiên một quả dưa lớn như vậy từ trên trời rơi xuống, gây nên sự chấn động thực sự không nhỏ.

Thiện Tri Nhất và Hướng Lan Huyên cũng bị quả dưa rớt xuống này làm cho chấn động, rõ ràng đều có phản ứng kinh ngạc, giang hồ đồn đại Xích Lan các là hành cung của vị Đại thánh Thiên Lưu sơn đó, chẳng lẽ là thật sao?

Gương mặt Xích Lan trong nháy mắt liền đỏ lên, hét lên như bệnh tâm thần, "Nói xằng nói bậy! Thiên Vũ, vì để giúp tiện nhân này, ngươi cư nhiên…"

"Câm miệng!" Ô Ô đột nhiên gầm lên, phản ứng đó giống như một con mãnh hổ bị làm cho tức giận, gã nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Thiên Vũ, "Lão Tam, không thể nói lung tung. Năm đó, đích thân ngươi đi điều tra nguyên nhân Đại ca tử vong, ta nhớ rõ năm đó ngươi rõ ràng nói cho ta biết, Đại ca đã bị cừu gia sát hại. Bây giờ ngươi lại nói như vậy, nếu như ngươi không giải thích rõ ràng cho ta, đừng nói là đại tẩu không bỏ qua ngươi, ta là người đầu tiên không tha cho ngươi!"

Thiên Vũ khẽ gật đầu, nhìn chằm chằm vào Xích Lan hỏi: "Ngươi còn nhớ 'Hồng Diệp' không?"

Nghe nói tới cái tên này, gương mặt Xích Lan cứng lại, ngay sau đó rướn cổ nói: "Đương nhiên nhớ rõ, mặc dù nàng đã qua đời nhiều năm, nhưng nàng là thị nữ thiếp thân của ta, ta làm sao có thể không nhớ."

Thiên Vũ: "Nhớ rõ thì tốt. Hồi đó, khi ta điều tra hung thủ giết chết Đại ca thì phát hiện ra rằng chuyện đó thực sự do cừu gia mà Đại ca đã đắc tội làm ra, và hung thủ quả thực đã giết chết Đại ca để báo thù rửa hận. Tuy nhiên, điều ta rất ngạc nhiên là tại sao hắn lại dám ra tay với đại ca và thực hiện dễ dàng như vậy? Sau một phen tra hỏi, ta mới biết được, hắn sở dĩ có thể biết được hành tung của Đại ca, còn dám ra tay với Đại ca là bởi vì không biết nghe được thông tin đồn thổi từ đâu, nói rằng Đại ca đã bị trọng thương, vì vậy hắn mới có can đảm gây án.

Hắn cũng không biết ai là người thả ra tin tức này, nhưng người có thể biết được hành tung của Đại ca, sẽ không thể là người ngoài, vì vậy ta liền nhìn chăm chú vào Xích Lan các.

Thật trùng hợp, thị nữ 'Hồng Diệp' của ngươi lại đột nhiên mất tích, nói là cùng đi với Đại ca, có lẽ đã cùng bị hại rồi. Ngươi hẳn còn nhớ rõ, lúc đó ta ở tại Xích Lan các tra xét kỹ càng tất cả mọi thứ liên quan đến Đại ca và 'Hồng Diệp', tra tới tra lui, cuối cùng mới đưa ra kết án như vậy."

Xích Lan không nói lời nào, xem như thừa nhận những lời nói phía sau.

Thiên Vũ lại quay sang nhìn Ô Ô, "Thực ra, lúc đó tại trong nơi ở của 'Hồng Diệp', ta đã lục tìm được một bản ghi chép được giấu kín, trên đó ghi chép chuyện chủ nhân của nàng nhiều lần chủ động dụ dỗ Đinh Giáp Thanh đến 'Xích Lan các', có lần đang trần truồng quấn lấy Đinh Giáp Thanh thì tình cờ bị Đại ca bắt gặp. Đại ca cực kỳ đau buồn và giận dữ.

Đinh Giáp Thanh chỉ nói Đại ca đừng hiểu lầm, nói là chưa xảy ra chuyện gì, bảo Đại ca hãy xử lý cho tốt chuyện nhà mình, không có giải thích gì thêm, hình như cũng chẳng muốn giải thích gì cả, cứ như vậy rời đi. Đối mặt với lửa giận của Đại ca, tiện nhân này nói rằng Đinh Giáp Thanh từng là chủ nhân của mình, lại quyền cao chức trọng, muốn thân thể cô ta, cô ta không có cách nào khác.

Vì chuyện này, Đại ca giận mà không dám nói gì, suốt ngày uống rượu qua ngày, nào ngờ tại một lần trước khi Đại ca ra ngoài, nữ nhân này lại bảo 'Hồng Diệp' âm thầm bỏ thuốc vào trong đồ uống của tại Đại ca, khiến cho thực lực của Đại ca không ổn, rồi âm thầm để lộ tin tức cho cừu gia của Đại ca. Sau đó xảy ra chuyện Đại ca bị giết.

Sau khi làm chuyện này, 'Hồng Diệp' nhận thấy ánh mắt của tiện nhân nhìn nàng ta có điều gì đó không thích hợp, nàng ta đi theo tiện nhân này nhiều năm, quá hiểu rõ cô ta, lo lắng mình bị diệt khẩu, cho nên viết ra phần ghi chép mật này. Suy nghĩ của nàng ta rất đơn giản, nếu như nàng ta không chết, nàng ta sẽ giữ kín bí mật này mãi mãi, còn nếu như phải chết, nàng ta hi vọng nhân viên điều tra của Thiên Lưu sơn chú ý đến, từ đó có thể tìm thấy bản ghi chép mật mà nàng ta để lại. Kết quả như nàng ta mong muốn, bản ghi chép đó đã rơi vào trong tay ta."

Xích Lan run rẩy gào lên, "Ngươi nói bậy, các ngươi đừng có tin lời hắn, hắn đang cố ý vu oan hãm hại ta!"

Bộ dạng điên cuồng đó, có lẽ nếu như không phải vì đánh không thắng, e rằng bà ta đã nhào tới xé nát miệng Thiên Vũ.

Ô Ô tức giận nhìn Thiên Vũ: "Nếu là như vậy, tại sao ngươi không nói sớm, vì sao chờ đến bây giờ mới mở miệng?"

Thiên Vũ: "Nhị ca, điều này còn cần ta phải giải thích nữa sao? Cho dù không tính đến lí do tính cách của ngươi, ngươi cảm thấy ta dám để lộ tin tức việc này ra sao? Chỉ cần bầu trời Thiên Lưu sơn không đổi, ta phải để nát việc này trong bụng, sẽ không nói cho bất kỳ ai khác, nếu không, ngươi và ta có thể sống đến ngày hôm nay sao? Hiện tại ta dám nói ra, tự nhiên là bởi vì đã không quay đầu được nữa rồi, ta đã không cần để ý đến Đinh Giáp Thanh, cũng không cần phải tiếp tục nhìn bộ dạng giả vờ giả vịt buồn nôn của tiện nhân này nữa."

Xích Lan xấu hổ và giận dữ gào lên, "Hắn nói bậy, hắn và Hướng Lan Huyên nhất định đã mặc chung quần. Hắn đang cố ý hãm hại ta."

Ô Ô căm tức nhìn nàng, "Ngươi cần đưa cho ta một lời giải thích có căn có cứ, mà không phải cứ lặp đi lặp lại một câu 'Hắn nói bậy' đó!"

Xích Lan quay lại công kích gã, "Lão Nhị, lão Tam rõ ràng đã rời bỏ chúng ta, lời hắn nói rõ ràng là đang hại ta, hắn nói gì ngươi liền tin sao? Nếu đã như vậy, sao còn hỏi làm gì, ngươi cứ việc trực tiếp giết ta để cho hắn như nguyện là được rồi. Đến giết ta đi, ta không hoàn thủ, ta để cho ngươi giết!"

Bà ta dứt khoát dùng tới chiêu trò đùa giỡn mánh khóe bẩm sinh của phụ nữ, trực tiếp ưỡn ngực tới trước, hùng dũng tiến đến trước mặt Ô Ô, bức ép Ô Ô động thủ giết mình.

Cảnh tượng này khiến đám người Dữu Khánh nhìn có phần nóng mắt, đâu còn có phong thái tiên nữ lúc đầu mới gặp, thì ra khi "Tiên nữ" tức giận thì đức hạnh cũng chẳng khác gì người đàn bà chanh chua trên phố.

Ô Ô bị bà ta ép cho phải lùi một bước nhỏ, không có chứng cứ xác thực, gã cũng không tiện bừa bãi giết bà ta.

Nhìn thấy tận mắt cảnh này, ánh mắt Thiên Vũ lấp lóe, lại lên tiếng nói: "Nhị ca, về việc này, ta vốn là định gợi ý dẫn dắt để các ngươi tự chậm rãi phát hiện, nhưng về sau, không biết việc này là do Đinh Giáp Thanh bày mưu đặt kế để cô ta làm, hay Đinh Giáp Thanh ý thức được cái chết của Đại ca có liên quan đến cô ta, nói chung, sau khi Đại ca chết, Đinh Giáp Thanh không còn đến Xích Lan các nữa, vì vậy ta cũng không có cơ hội."

Miệng nói như vậy, bàn tay y luồn vào trong người, móc ra một tấm vải lụa được gấp kỹ, tiến tới đưa cho Ô Ô, "Nhưng ta vẫn luôn giữ chứng cứ ở trên người. Đây là những gì đã xảy ra được 'Hồng Diệp' ghi chép lại. Nhị ca, tự ngươi chậm rãi xem đi."

Xích Lan vừa vặn đứng ở trước người Ô Ô, nhìn thấy chứng cứ được đưa tới, ánh mắt có phần hoảng loạn, bởi vì rất đơn giản, chứng cứ nhất định đã có sẵn từ trước, không có khả năng lâm thời giả mạo ra tại thời điểm này, ai có thể dự đoán được tình huống này sẽ xảy ra để làm giả thứ đó chứ? Nói chung, ai xem người đó biết, đến lúc đó, bà ta có muốn giở trò xấu cũng không được.

Đột nhiên, lợi dụng ưu thế về vị trí, bà tay chợt duỗi tay chụp lấy tấm lụa đó vào trong tay.

Ô Ô tức giận, chụp lấy vai bà ta, "Buông ra!"

Xích Lan trực tiếp thi pháp chấn động, biến tấm lụa đó tan vỡ thành bột mịn tung bay, nhìn bàn tay nắm lấy bờ vai mình, cười nhạt nói: "Đã có ý định mưu hại ta, có chứng cứ gì mà không ngụy tạo ra được chứ?"

"Ngươi!" Ô Ô vẻ mặt phẫn nộ, đã bị bà ta làm cho tức giận đến mức run rẩy.

Chương 1179: Tiên tuyền thực sự (2)

Lúc này, Thiên Vũ mới chậm rãi nói ra, "Nhị ca chớ nôn nóng, lần này cùng đi ra ngoài với Đinh Giáp Thanh, loại chứng cứ bí mật này ta giấu đi còn không kịp, làm sao có thể tùy thời mang theo trên người, đó chỉ là một chiếc khăn lau mồ hôi mà thôi. Như vậy không biết đã đủ để Nhị ca thấy rõ chân diện mục có tật giật mình của tiện nhân này hay chưa?"

Xích Lan như bị sét đánh quay nhìn y, lần này là thật sự hoảng sợ, muốn bỏ chạy, lại phát hiện bờ vai mình đã bị năm ngón tay của Ô Ô khóa chặt, bà ta vội vàng giải thích: "Lão Nhị, lão Tam quá quỷ quyệt, hắn đã có ý định mưu hại, chuyện gì mà không làm được?"

"Thương cảm cho Đại ca ta vì ngươi mà từ bỏ tôn vinh, chịu đủ ủy khuất. A! Tiện nhân…"

Đôi mắt đỏ ngầu, phủ đầy tơ máu, Ô Ô đột nhiên há miệng phát ra một tiếng gầm lên như sét đánh, cũng như kêu rên thê lương, rồi phất tay đánh ra một chưởng.

Rầm, âm thanh chấn động như sấm sét rền vang.

Xích Lan liều mạng chống cự nhưng không thể chống lại được, đôi mắt trợn to dần dần trắng dã, trên mặt bê bết máu, bà ta đã bị Ô Ô cho một chưởng vỡ toang đầu, đến chết vẫn không thể tin được Ô Ô sẽ giết mình.

Ô Ô thở hổn hển buông tay ra, cơ thể Xích Lan chậm rãi sụp xuống đất, rồi nhanh chóng hiện ra nguyên hình, đó là một con huyết mãng to lớn, nhìn lân giáp có cảm giác sáng bóng trong suốt, là một con mãng xà rất đẹp đẽ.

Lại một mùi máu tươi nồng nặc bốc lên.

Hướng Lan Huyên ở một bên lạnh nhạt nhìn xem nhếch khóe môi khinh thường, Thiên Vũ cũng không chút động lòng đối với cái chết của Xích Lan, có đôi khi, giết người cũng không cần phải tự mình động thủ, chỉ cần động miệng là đủ rồi.

Sư huynh đệ Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, mẹ nó, bắt đầu từ giờ phút này trở đi, Long Hành Vân đã trở thành hài tử không cha không mẹ, nếu như gã ta biết rõ lão nương của mình giết chết lão cha của mình, gã ta làm sao chịu nổi a?

Bọn hắn cũng không ngờ tới, tại thời điểm sắp chết lại có thể đập được quả dưa nổ to như thế.

Vù! Một thân ảnh giống như thuấn di đột nhiên xuất hiện tại trước mặt mọi người, không phải ai khác, chính là Tri Linh đại thánh, nghe được động tĩnh của một chưởng giết chóc kia mà đến.

Nhìn thấy đám người Dữu Khánh đã bị sa lưới, đứng ở trước mắt không sót người nào, Tri Linh đại thánh nở nụ cười, "Rất tốt, đã bị các ngươi tìm đủ hết rồi."

Về phần Xích Lan bị mất mạng hiện nguyên hình nằm trên mặt đất, nó chỉ thoáng liếc mắt nhìn qua mà thôi, nhiều lắm cũng chỉ để cho nó cười càng thêm vui vẻ.

Sự chú ý của nó chủ yếu tập trung tại trên người Dã Tiên, năm móng vuốt xòe ra, Hướng Lan Huyên không tự chủ được buông tay ra, Dã Tiên bị thương nặng trên tay nàng trong nháy mắt liền bay đến trong tay nó.

Nó xòe năm ngón bóp cổ Dã Tiên, kéo đến trước mặt, cười hỏi: "Lưu giữ thân thể rách nát này lại làm gì, trốn trốn tránh tránh, không cam lòng chịu thua, muốn bình thường trở lại để mở ra phong ấn bỏ chạy sao?"

Những gì nó nói ra chính là ý đồ của đám người Dữu Khánh.

Miệng cất lời chất vấn, nhưng tay thì không cho Dã Tiên có cơ hội trả lời, năm ngón tay bóp cổ dần dần nắm chặt lại, khiến cho gương mặt Dã Tiên đỏ bừng.

Tri Linh đại thánh dường như rất thích nhìn thấy cảnh này, nó thưởng thức Dã Tiên bộc lộ sự đau đớn trong tay mình.

Năm móng vuốt của nó càng ngày càng bóp chặt lại, đôi mắt của Dã Tiên gần như đã lồi ra, xương cổ phát ra tiếng răng rắc.

"Để ta xem ngươi còn làm sao bỏ chạy, làm sao mở ra được phong ấn." Tri Linh đại thánh cười lạnh một tiếng rồi đột nhiên chụp tới, triệt để phá tan ảo tưởng của đám người Dữu Khánh.

Bùm! Một tiếng nổ vang lên, Dã Tiên ở trong tay nó đột nhiên vỡ tan thành nhiều mảnh, máu thịt bay tung tóe, đám người Dữu Khánh tu vi tương đối kém bị kình phong cuốn đi quay cuồng như chiếc lá.

Một luồng bạch quang từ trong đống huyết nhục nổ tung bay vọt ra, lóe lên rồi biến mất, bay ra khỏi miệng vào hang động.

Tri Linh đại thánh nhìn theo cười xem thường, không có đuổi theo, nó đưa tay về phía mấy người Dữu Khánh vừa mới đứng dậy, tư thế đòi hỏi: "Thứ làm ra quang điểu biết bay đó gọi là gì?"

Thiên Vũ ở bên cạnh như lấy lòng, bổ sung một câu, "Đại thánh, nó gọi là 'Thiên Dực lệnh' ."

Thái độ hiện tại khác hẳn khi đối mặt với Xích Lan, tựa như hai người, lúc trước là ngạo mạn, lúc sau là kính cẩn.

Lúc trước y nghe được tên gọi này từ Dã Tiên.

Dữu Khánh cũng rất biết điều, nhanh chóng đến bên cạnh Nam Trúc lục tìm một hồi, moi ra chiếc lệnh bài bề mặt lồi lõm kia, chạy lon ton đến bên cạnh Yêu vương, thành thành thật thật dâng lên bằng hai tay, "Đại thánh, thứ này mặc dù tốt, chỉ là đã bị chút hư hại, lúc

dùng được lúc không. Chúng ta nguyện dốc hết khả năng tìm cách sửa chữa cho Đại thánh."

Hắn làm sao biết được phương pháp sửa chữa quỷ quái nào, chỉ là muốn lấy điều này làm cái cớ để tranh thủ cơ hội sống sót, muốn kéo dài một ít thời gian rồi tính tiếp, để có cơ hội thì cần phải có thời gian.

Hướng Lan Huyên nhịn không được liếc mắt khinh bỉ, nàng không quen nhìn tài tử đệ nhất thiên hạ với bộ dạng xum xoe như vậy.

Tri Linh đại thánh đưa tay cầm lấy lệnh bài lật xem. Dáng vẻ lồi lõm gồ ghề bên ngoài của thứ này thực sự khiến người ta khó thể tin nổi đây là một kiện tiên bảo, còn về phần lúc được lúc không, nó cũng đã tận mắt nhìn thấy, bộ dạng cấp bách giậm chân thỉnh thần của Nam Trúc hiện rõ trong mắt nó.

Không biết có phải vì tin lời nói nhảm của Dữu Khánh hay không, nó mỉm cười, trước tiên cắm lệnh bài vào đai lưng, "Nhìn tại công lao hiến bảo lập công của các ngươi, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ cho các ngươi. Về sau hãy thành thật nghe lệnh làm việc đi."

Dữu Khánh có phần kinh ngạc, không ngờ lại dễ dàng buông tha cho bọn hắn như vậy, tuy rằng trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng hắn vẫn nhanh chóng chắp tay khom người nói: "Tạ Đại thánh, nhất định cúc cung tận tụy chết mới thôi."

Tri Linh đại thánh đảo mắt nhìn quanh mọi người, "Thấy chư vị tận tâm làm việc như vậy, ta sẽ thưởng cho tất cả."

Nó lóe lên, xuất hiện tại bên cạnh cái bục lớn hình tròn ở trung tâm, rồi thấy nó đưa tay đẩy phía dưới chuyển động, toàn bộ bục tròn cành cạch chuyển động như cối xay, phát ra âm thanh của khí cụ kim loại, thì ra cái bục này làm bằng kim loại. Theo sự chuyển động đó, cái bục bắt đầu xuất hiện vết hở.

Vết hở phân tách trung tâm cái bục ra, mở ra một cái lỗ đen, dần dần bộc lộ ra ao nước ở bên trong, trong ao là chất lỏng đỏ như máu, và những tấm vách ngăn cũng xòe ra xung quanh trông như cánh hoa.

Khi tất cả ngừng quay, toàn bộ ao nước giống như một đóa hoa sen chín cánh nở ra.

Tri Linh đại thánh dừng tay lại, quay nhìn mọi người cười nói: "Không phải các ngươi muốn tìm Tiên tuyền sao? Đây mới là Tiên tuyền thực sự mà các ngươi muốn tìm. Tới đi, bản Đại thánh thưởng cho các ngươi trường sinh!"

Tiên tuyền? Phía dưới cái bục này chính là Tiên tuyền sao?

Trong nháy mắt, đám người liền giống như bị ma xui quỷ khiến cảm xúc dâng trào, dồn dập lướt đến đó, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng không ngoại lệ, lướt tới đáp xuống bên cạnh bục hoa sen, vươn đầu tới nhìn.

Trong số đám người tại đây, chỉ có duy nhất Hướng Chân là hơi nhíu nhíu mày, gã ta ôm Nam Trúc không nhanh không chậm bước đến.

Chương 1180: Cố nhân cảnh báo (1)

Một đám người tiến đến bên cạnh đài sen đều lộ ra vẻ kinh nghi, Thiện Tri Nhất phát ra lời nghi vấn, "Nước Tiên tuyền tại sao lại có màu đỏ?"

Tri Linh đại thánh lắc đầu, "Chuyện này, ta cũng không biết. Ta cũng không biết nó được luyện chế như thế nào."

Ô Ô cũng nhìn chằm chằm mặt nước, thốt ra một câu, "Giống như một bãi nước đọng."

Nói xong còn ngẩng đầu lên nhìn mái vòm trông giống như bầu trời đầy sao phía trên, đối ứng với ao nước màu máu đỏ phía dưới, càng làm cho hoàn cảnh nơi này càng thêm thần bí.

Màu sắc này hoàn toàn khác hẳn với nước suối bình thường, giống như giội một chậu nước lạnh lên chiếc đầu nóng của mọi người, trong nháy mắt liền làm cho đám người đang như bị ma xui quỷ khiến bình tĩnh lại một chút. Bọn họ kinh nghi, thấp thỏm bất an, lúc này mới chợt thấy, lòng tốt của tên Yêu vương này tới một cách rất đột nhiên, có phần không bình thường.

Nhất là mấy người sư huynh đệ Dữu Khánh, lúc trước còn không cho phép bọn hắn nhận chủ, cứ muốn hành hạ bọn hắn một trận, bây giờ lại đột nhiên muốn thưởng cho bọn hắn tắm rửa Tiên tuyền để được trường sinh, càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, bọn hắn không khỏi hoài nghi Tiên tuyền này rốt cuộc có phải là thật hay không.

Sau khi đụng phải âm mưu của "Nhất Chi Hoa", bọn hắn không dám sơ ý, sau nhiều lần quan sát cấu trúc của đài sen này, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhận ra được sự nghi hoặc trong mắt của nhau, dường như rất tương xứng với cấu trúc của Địa tuyền trong Kim Khư.

Bọn hắn còn nhớ được Ngô Hắc từng nói tới chuyện Thiên đạo chín, Địa đạo tám, Nhân đạo sáu. Địa tuyền là cấu trúc đài sen tám cánh hoa, nơi đây là chín cánh, quả thực trùng khớp với cách nói Thiên đạo là chín.

Có lẽ là vì để đáp lại cách nói "Một bãi nước đọng", trong ao nước đỏ màu máu đột nhiên "Ùng ục" sủi lên một bong bóng khí lớn, cảnh tượng một cái bóng trắng ẩn ẩn hiện lên trong làn nước đỏ như máu, trông như là có quái vật gì đó sắp ngoi lên, đám người hoảng sợ nhanh chóng lùi về phía sau một bước đề phòng, cẩn thận vươn cổ tới quan sát.

Chỉ thấy trong ao càng ngày càng sục lên nhiều bọt khí, vô số bọt khí to to nhỏ nhỏ ùng ục bốc lên một hồi, sau đó nước trong ao bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

Không biết vì sao, Dữu Khánh đột nhiên cảm nhận được một sự khiếp sợ khó tả, một loại cảm giác sợ hãi không biết từ đâu sinh ra, dâng lên tràn ngập trong lòng hắn.

Chuyện gì xảy ra? Hắn rõ ràng biết mình không có nhát gan như vậy, nhiều nhất chỉ là khẩn trương và bất an mà thôi, Yêu vương mặc dù cường đại, nhưng hắn cũng là người từng trải một số việc đời, nhất là trong tình huống hiện tại hắn tạm thời chưa có gì lo lắng, vì sao hắn lại có cảm giác sợ hãi mãnh liệt như thế?

Sau một hồi cảm nhận cẩn thận, hắn đột nhiên cúi đầu xuống nhìn mặt dây chuyền mình đeo trước ngực, không sai, hắn phát hiện thấy nguồn gốc phát ra sự sợ hãi đó kỳ thực là từ Tà Linh châu.

Hắn biết trong hạt châu hình như có thứ gì đó tại trong sâu xa có thể kết nối với tâm trí mình, nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được rất rõ ràng tâm tình của thứ trong hạt châu, vì vậy, hắn thi pháp rót vào trong đó kết nối với nó, tức thì có thể cảm giác được trong mông lung hình như có vật sống đang biểu đạt tâm tình với hắn, đang bày tỏ nỗi sợ hãi, giống như một tiểu hài tử cầu cứu người lớn khi gặp phải điều khủng khiếp.

Cái quái gì vậy chứ? Lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác này, Dữu Khánh có phần sửng sốt, cuối cùng hắn chỉ có thể thử nỗ lực không ngừng trấn an nó.

Thông qua giao tiếp tâm tình, ánh mắt Dữu Khánh quay trở về ao nước đỏ giống như ao máu kia, hắn có thể cảm nhận được, sự sợ hãi bên trong Tà Linh châu chính là vì vũng nước được gọi là Tiên tuyền này, chính là khi vũng Tiên tuyền này trở nên sống động, sau khi nước ao bắt đầu xoay tròn.

“A…” Một tiếng hét đau đớn đột nhiên vang lên trong đám người.

Mọi người đang cảnh giác liền đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy Thiên Vũ sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy cầm cập, lung lay muốn ngã, một tay chống lên cánh hoa đài sen, sau đó đau đớn chậm rãi quỳ xuống.

"Lão Tam, ngươi làm sao vậy?" Ô Ô bước nhanh đến, đỡ lấy y, vội hỏi.

Không hề đề phòng, chuyện xảy ra vô cùng đột ngột.

Thiên Vũ đột nhiên trở nên cực kỳ suy yếu, đầu đầy mồ hôi lạnh, ngửa người, chụp lấy cánh tay gã ta cầu xin: "Nhị ca, đi, nhanh dẫn ta rời đi."

Ô Ô lập tức quay đầu quan sát những người khác, phát hiện thấy tất cả những người khác, bao gồm cả mình đều không sao, duy chỉ có Thiên Vũ là không bình thường, mặc dù không biết rõ tình huống, nhưng gã vẫn nhanh chóng đỡ Thiên Vũ đứng lên, chuẩn bị dẫn đi.

Lúc này, Tri Linh đại thánh đang thờ ơ quan sát lên tiếng nói, "Có thể đi đâu chứ? Thiên tuyền đã mở ra, bây giờ muốn chạy cũng đã chậm."

Có ý gì vậy? Lời này khiến cho mọi người có mặt nơi đây sinh ra sợ hãi.

Nước trong ao xoay tròn càng lúc càng nhanh, xoay chuyển ra một cái vòng xoáy thật sâu, gió vù vù nổi lên trong không gian rộng lớn này.

Dường như là để xác nhận lời nói của Tri Linh đại thánh, Thiên Vũ đang được Ô Ô mang theo bay lên không trung đột nhiên đưa tay đẩy Ô Ô ra, y rơi từ không trung xuống, nằm trên mặt đất cực kỳ đau đớn lăn lộn kêu rên, thoáng chốc liền biến thành một con hắc ưng thân thể to lớn vỗ cánh phành phạch.

"Lão Tam." Ô Ô thất kinh bay tới, muốn trợ giúp, nhưng phát hiện thấy trên thân hắc ưng tràn ngập một tầng tà khí đen đỏ lẫn lộn.

Những tà khí đó bị cuốn đi như mây trôi, giống bị thứ gì đó hút đi, hắc ưng vỗ cánh phành phạch trên mặt đất cũng bị kéo đi theo.

Một nhóm người nhìn sững sờ, không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy tà khí bị hút ra trôi đi như mây đó không ngừng bị vòng xoáy trong ao nước hút vào, con hắc ưng to lớn đang gào thét cũng bị kéo đập vào trên đài sen, rầm, vang lên một tiếng trầm đục.

May mà Ô Ô đã lấy lại tinh thần đúng lúc lướt tới, chụp lấy móng vuốt của hắc ưng, giữ lại, mới ngăn được hắc ưng không bị kéo vào trong ao nước.

Hắc ưng đập cánh "Nha nha" gầm gừ không ngừng, tà khí trên người không ngừng cuồn cuộn bị rút ra, giống như đám mây kéo dài không dứt liên tục trôi vào trong vòng xoáy màu máu đỏ.

Một lúc lâu sau mới nhìn thấy tà khí bị hút ra khỏi cơ thể hắc ưng dần dần phai nhạt, mà hắc ưng thì càng đập cánh dữ dội hơn, thậm chí nó còn kịch liệt run rẩy, dường như cơn đau đớn đã đạt đến mức không thể chịu đựng nổi nữa.

"A…" Theo một tiếng kêu thê lương thảm thiết, một bóng tà khí mơ hồ có hình dạng giống như một người đàn ông bị hút ra khỏi cơ thể hắc ưng, tứ chi dốc sức giãy giụa chụp loạn cào loạn, gắt gao bám lấy mép đài sen, hình như không muốn bị kéo đi.

Cái quỷ gì vậy? Mọi người trợn mắt há mồm nhìn.

Mà hắc ưng, cuối cùng cũng yên tĩnh lại, phình phịch rơi xuống đất, bộ dạng ủ rũ suy yếu giống như sắp chết.

Còn tà ảnh bám lấy mép đài sen, rốt cuộc cũng không thể chống lại được sức hút của vòng xoáy huyết sắc, cuối cùng buông tay ra, bị

hút vào trong vòng xoáy, thoáng qua liền biến mất vô tung vô ảnh, nước trong ao bắt đầu trở nên yên tĩnh, vòng xoáy dần dần biến mất, tiếng gió thổi vù vù cũng từ từ tan đi.

Nỗi sợ hãi trong Tà Linh châu cũng từ từ lắng xuống, chứng kiến tình cảnh bi thảm của Thiên Vũ vừa rồi, Dữu Khánh đã xác nhận được thứ ở trong hạt châu đang sợ cái gì, Tiên tuyền này lại có thể thôn phệ tà khí?

Thoáng chốc, hắn bất chợt hiểu, vì sao Chư Yêu chi cảnh này không giống với các tiên phủ khác, không có tà khí hoành hành.

Dưới sự thi pháp hỗ trợ của Ô Ô, Thiên Vũ biến thành hình người trở lại. Y đứng lên với sự trợ giúp của Ô Ô, sắc mặt tái nhợt, thần tình suy yếu.

Tri Linh đại thánh cất bước đi đến trước mặt y, cười nói: "Ngươi muốn hóa giải tà khí ẩn chứa nguy cơ trong cơ thể, ngươi đã đã tìm đúng chỗ rồi. Ngươi đã cảm nhận được uy lực của Tiên tuyền này rồi chứ? Như thế nào? Có phải tà khí trong cơ thể đã được loại trừ tận gốc rồi không?"

Thiên Vũ sửng sốt, nhắm mắt thi pháp cảm ứng một lúc, rồi đột nhiên mở mắt ra, lộ vẻ mừng rỡ, "Đây thật sự là Tiên tuyền sao?"

Tri Linh đại thánh hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy năng lực hút đi tà khí trong cơ thể ngươi như vậy, là ai cũng có thể dễ dàng giả tạo ra được hay sao?"

Đúng vậy, nói có lý.

Bởi vì như vậy, khi nghe được lời này, trong lòng mọi người lại lần nữa nóng lên, lại rơi vào trạng thái ma xui quỷ khiến, thực sự là trường sinh có sức cám dỗ quá lớn.

Chương 1181: Cố nhân cảnh báo (2)

Nó tiếp tục nói: "Mặc dù tà khí trong cơ thể ngươi đã được loại trừ, nhưng tà thể bất tử của ngươi cũng không còn, nếu như ngươi bị giết một lần nữa, ngươi sẽ không thể sống lại được. Ở phương diện nào đó mà nói, cho dù ngươi tắm rửa Tiên tuyền này, cũng không so được với tà thể của ngươi. Mặc dù tắm rửa Tiên tuyền có thể được trường sinh, nhưng vẫn có thể bị giết chết."

Thiên Vũ hỏi ngược lại: "Hiện tại ta đã được trường sinh rồi sao?"

Tri Linh đại thánh thoáng liếc mắt khinh bỉ, "Ngươi còn chưa đi xuống ngâm mình, làm sao có được trường sinh. Ngươi cảm thấy ngươi đã trường sinh rồi ư?"

Thiên Vũ lắc đầu, "Cứ trực tiếp đi xuống ngâm thôi sao?"

Tri Linh đại thánh: "Vậy ngươi còn muốn ngâm như thế nào?"

Được rồi, Thiên Vũ rất nóng lòng muốn thử, nhưng nhìn thấy một áo "Máu" đó, khi định cất bước đi xuống thì lại có phần do dự, vẫn là câu nói đó, dù sao đã có bài học từ "Nhất Chi Hoa" lúc trước, kết quả của Trì Bích Dao rất thê thảm.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Tri Linh đại thánh có chút vui vẻ, "Các ngươi chỉ là mớ đồ bỏ trong tay ta, ta muốn nhào nặn như thế nào cũng được, muốn các ngươi làm gì thì phải làm thế đó, ta đáng đi lừa các ngươi sao? Ta có lòng hảo tâm, muốn cho các ngươi có một cơ hội làm việc lâu dài cho ta, các ngươi vậy mà còn không cảm kích. Các ngươi còn mong chờ ta mở ra hoài cho các ngươi hay sao? Nếu chính các ngươi đã chủ động từ bỏ, vậy thì đừng có trách ta là được rồi."

Nói xong liền muốn nhấc tay thúc đẩy đài sen, muốn đóng kín Tiên tuyền lại.

"Đại thánh hiểu lầm rồi." Thiên Vũ nhanh chóng phủ nhận, cảm thấy người ta nói cũng có lý, đã rơi vào trong tay người ta, đó chính là cá thịt trên thớt gỗ, là phúc không phải họa, là họa tránh không được, y liền trực tiếp xoay người nhảy vào trong ao.

Mọi người lập tức mở to hai mắt nhìn chằm chằm tình hình của y ở trong ao, đang định đóng kín Tiên tuyền lại, Tri Linh đại thánh thấy vậy cũng ngừng tay lại.

Rơi vào trong ao "Máu", Thiên Vũ ngụp đầu xuống một cái rồi mới nhô cái đầu ướt sũng lên, lẳng lặng ngâm mình ở trong nước và cảm nhận cẩn thận, không bao lâu sau, y nhắm hai mắt lại.

Một lúc sau, trên mặt y xuất hiện một tầng quang huy sáng trắng óng ánh rõ ràng, thoạt nhìn có mấy phần thánh khiết.

Ô Ô lập tức cất tiếng gọi, "Lão Tam, cảm thấy thế nào?"

Thiên Vũ mở mắt ra, khẽ lắc đầu, "Ta không cảm thấy có gì khó chịu, thể xác và tinh thần thoải mái, tinh thần có loại cảm giác lâng lâng bay bổng."

Tri Linh đại thánh nhìn những người khác quanh đài ao, hỏi: "Các ngươi có ngâm hay không đây?"

Cảm thấy Thiên Vũ sẽ không lừa gạt mình, Ô Ô lập tức xoay người nhảy vào ngâm mình.

Ngay sau đó là Thiện Tri Nhất.

Dù cũng đang rất muốn di chuyển nhưng Hướng Lan Huyên vẫn còn có chút do dự, dù sao cũng là nam nữ tắm chung, hơn nữa còn chưa bao giờ ngâm chung một hồ nước với nhiều nam nhân như vậy, nàng vô thức nhìn sang phía Dữu Khánh, vừa nhìn liền khẽ hơi giật mình.

Mấy người Dữu Khánh cũng khó kiềm chế, rất muốn đi xuống ngâm mình, ba sư huynh đệ đã bị ẩn tật giày vò lâu như vậy, cuối cùng đã đến lúc có thể giải quyết, bọn hắn rất kích động.

Dữu Khánh còn chủ động ôm lấy Nam Trúc từ trên tay Hướng Chân, muốn ôm gã cùng nhau nhảy xuống, "Lão Thất, tổn thương trên người ngươi hẳn là sẽ nhanh chóng được khôi phục."

Nam Trúc tận lực lớn tiếng nói: "Phải cảm tạ đại ân đại đức của Đại thánh nha."

Dữu Khánh liên tục gật đầu, "Đúng đúng đúng, đại ân đại đức suốt đời khó quên."

Mục Ngạo Thiết vẫn có chút không yên tâm, "Để ta đi xuống trước thử xem."

Cũng được, Dữu Khánh suy nghĩ một chút, cẩn thận giữ được thuyền vạn năm, vạn nhất có chuyện gì bọn hắn không đến mức tất cả ngãxuống tại nơi này, mặc dù cảm thấy đến tình trạng này, lão yêu quái có thể tùy ý thao túng bọn hắn, không cần phải lừa gạt, nhưng hắn vẫn quyết định trước tiên ôm Nam Trúc chờ một chút.

Mục Ngạo Thiết đang định xoay người nhảy xuống, đột nhiên vị một bàn tay đè lên bờ vai, không để cho y nhảy lên. Y quay đầu nhìn lại, phát hiện thấy là Hướng Chân.

Dữu Khánh quay đầu nhìn đến, cũng có phần không hiểu lí do.

Hướng Chân vẻ mặt nghiêm trọng, nhưng mà có một lớp máu khô che phủ, khiến người ta không thấy rõ vẻ mặt của gã, chỉ thấy gã ta khẽ lắc đầu ra dấu với hai người, ra hiệu đừng nên đi xuống.

Mà Hướng Lan Huyên vừa đưa mắt nhìn tới liền đúng lúc nhìn thấy cảnh này. Nàng đã sớm cảm thấy Hướng Chân giấu giếm điều gì đó, lúc này càng thêm cảm thấy kinh nghi.

Lắc lắc đầu cái rắm a, Dữu Khánh không nói nên lời, đây chính là cơ hội để được trường sinh, nếu không cho chúng ta xuống thì ngươi cũng phải giải thích rõ ràng cho chúng ta biết chứ? Hắn lập tức hỏi: "Hướng huynh, làm sao vậy?"

Hướng Chân liếc mắt nhìn về phía Tri Linh đại thánh, kết quả phát hiện thấy tên Yêu vương đó đang nhìn về phía bên này, vì vậy gã ta dùng ngón tay thi pháp nhanh chóng cạo vết máu trên mu bàn tay tạo ra mấy chữ, đưa lên cho mấy người Dữu Khánh nhìn thấy.

Ba sư huynh đệ nhìn tới, thấy dòng chữ đó ghi: Cố nhân trên Minh Hải thuyền.

Có lẽ người khác xem sẽ không hiểu lời này có ý gì, nhưng ba sư huynh đệ đọc xong liền hiểu, khẳng định không phải ám chỉ Long Hành Vân và Ngân Sơn Hà, nếu không phải Thanh Nha thì chính là vị kia, mà vị kia vừa vặn chính là người đã từng tắm rửa Thiên tuyền.

Ba sư huynh đệ tức thì hiểu rõ, đây là lời cảnh báo của người đã từng trải qua gửi tới bọn hắn, Tiên tuyền này có vấn đề, không thể ngâm mình.

Thảo nào tên Hướng Chân này lại có thể nhịn được sự cám dỗ của trường sinh, không chút động lòng với Tiên tuyền này.

Điều khiến cho ba sư huynh đệ càng kinh ngạc hơn chính là, Hướng Chân quấn lấy bọn hắn lâu như vậy, bọn hắn vẫn không biết được lai lịch như thế nào, hóa ra lại là người của vị đó.

Dữu Khánh muốn nhổ vào mặt gã ta, ngươi nói sớm sẽ chết ư!

Hắn thực sự không hiểu tên đầu gỗ này đến cùng là suy nghĩ như thế nào, nếu sớm nói ra Tiên tuyền có vấn đề, bọn hắn làm sao lại rơi vào kết cục này?

Cho nên hắn có phần không nghĩ ra, đã biết rõ nó có vấn đề mà còn cùng theo vào đi tìm, cùng vào đây mạo hiểm làm gì?

Và cả Dã Tiên kia nữa, chắc hẳn ông ta cũng đã biết Tiên tuyền này có vấn đề, vì sao dẫn bọn hắn đến đây rồi mà vẫn còn giấu giếm, không có nói ra?

Trong lòng hắn có rất nhiều nghi vấn, nhưng vào lúc này đang ngay tại trước mặt Tri Linh đại thánh, hắn không thể hỏi ra.

Mà Hướng Chân, khi thấy mấy người đã hiểu được dòng chữ đó, gã ta liền xóa bỏ chữ viết trên mu bàn tay của mình.

Kết quả có thể tưởng tượng được, mấy người vừa rồi còn kêu gào cảm tạ đại ân đại đức của Đại thánh, bây giờ thái độ quay ngoắt lại, trở nên ngại ngùng không muốn xuống tắm tiên tuyền nữa.

Vừa rồi đã đến gần mép đài sen định nhảy vào trong, bây giờ giống như toàn thân ngứa ngáy, vặn vẹo cơ thể trái một cái, phải một cái rất không tự nhiên, rồi dần dần rời xa khỏi mép đài sen.

Hướng Lan Huyên nhìn thấy rõ phản ứng của mấy gia hỏa này ở trong mắt, tức thì trong mắt đầy vẻ kinh nghi bất định, nàng cũng ý thức được chút gì đó, thảo nào Yêu vương đột nhiên trở nên hảo tâm như vậy, vì vậy nàng cũng chậm rãi lùi xa đài sen một chút.

Với hành vi này, xét ở một mức độ nào đó, bằng với việc xác nhận năng lực sinh tồn của đám người Dữu Khánh tốt hơn nàng, có một số năng lực phòng tránh rủi ro không liên quan gì đến tu vi.

Trong mắt Tri Linh đại thánh dần dần hiện lên hàn quang, nó lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy người, hỏi: "Tại sao các ngươi còn chưa đi xuống?"

Chương 1182: Tà thể (2)

Đi xuống? Mấy người Dữu Khánh bối rối nhìn nhau, nếu không biết Tiên tuyền này có vấn đề, bọn hắn nhất định đã xuống rồi, bọn hắn cũng không kìm được sự cám dỗ của sự trường sinh. Nhưng bây giờ đã biết rõ, bọn hắn làm sao còn có thể đi xuống, xuống dưới tìm chết sao?

Nghĩ đến kết quả của Trì Bích Dao, bọn hắn liền không rét mà run, quỷ mới biết được ngâm Tiên tuyền này có phải hứng chịu kết quả đáng sợ hơn Trì Bích Dao hay không.

Mấy người run run rẩy rẩy co rụt lại, không biết nên trả lời như thế nào.

Cuối cùng, Dữu Khánh đành phải cố lấy dũng khí chắp tay trả lời: "Chúng ta đã suy nghĩ lại, chưa lập được chút công lao nào, làm sao có thể mặt dày cầu lấy trường sinh, chúng ta cũng không dám sánh vai với chư vị cao thủ tiền bối. Để sau này, khi đã lập được công lao cho Đại thánh, chúng ta mới quỳ xuống cầu xin Đại thánh ban thưởng trường sinh cũng không muộn."

Lúc trước rêu rao hét to cảm tạ đại ân đại đức của Đại thánh bao nhiêu, bây giờ lại có vẻ gượng ép bấy nhiêu.

Vừa nghe được lời từ chối đầy gượng ép như vậy, ánh mắt Hướng Lan Huyên lấp lóe, càng khẳng định suy đoán của mình, Tiên tuyền này quả thực có vấn đề, nàng lại vô thức lùi thêm một bước.

Ba người Ô Ô đang ngâm mình trong Tiên tuyền không phải là người điếc, cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên đã nhận ra được kỳ quặc. Bọn họ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, vẻ mặt đầy sự kinh nghi bất định, đều âm thầm cảm nhận xem trong cơ thể có bất kỳ sự khác thường nào không.

Khóe miệng mang theo nét cười lạnh, Tri Linh đại thánh hừ một tiếng, đột nhiên chuyển đổi chủ đề, "Chiếc lông 'Phượng vũ' ở phía trên đó đâu rồi?"

Mấy sư huynh đệ lại quay nhìn nhau một cái, sau đó Dữu Khánh lúng ta lúng túng thò tay vào trong người lôi chiếc lông phượng vũ cuộn tròn ra. Chiếc lông vũ này thực sự bền dai, khi không còn bị ràng buộc, nó lập tức bung ra thành chiếc lông vũ mỹ lệ kia. Hắn cầm hai tay dâng lên.

Tri Linh đại thánh nhấc tay cách không chụp tới, phượng vũ liền tự động bay tới trên tay nó. Cầm vào trong tay, lật xem, khi đã xác nhận không sai, nó mới hỏi: "Có phải phương pháp mở ra cánh cổng Chư Yêu chi cảnh có liên quan tới chiếc lông vũ này hay không?"

Vừa nghe hỏi như vậy, Dữu Khánh liền biết Dã Tiên đã đoán đúng, mấy người Thiên Vũ nhất định đã nói ra điều gì đó không nên nói.

Điều này làm cho hắn bị áp lực rất lớn, nếu không nói, hắn không chịu nổi lửa giận của trên Yêu vương này, còn nếu nói ra, một khi cánh cổng thông tới Nhân gian được mở ra, chỉ cần vô số Phệ Linh hào tràn ra, Nhân gian sẽ phải hứng chịu một trận đại thảm họa.

Hắn có phần hối hận vì không nghe lời Dã Tiên, không có hủy diệt chiếc lông phượng vũ này trước.

Rất nhiều ý nghĩ lướt nhanh qua đầu óc hắn, sau đó hắn đưa ra một quyết định khó khăn, phủ nhận: "Không liên quan với phượng vũ."

Lời này gần như khiến cho tất cả mọi người ở tại đây đều cảm thấy bất ngờ, mấy người Nam Trúc đương nhiên biết rõ hắn đang nói dối, đám người Thiên Vũ thì hoài nghi lúc trước Yêu vương đã phán đoán sai lầm.

Tri Linh đại thánh cũng kinh ngạc hỏi: "Vậy vì sao ngươi phải lấy đi chiếc lông phượng vũ này?"

Dữu Khánh: "Đại thánh, không phải ta muốn lấy, mà đó là ý của Dã Tiên. Hình như ông ta sợ ngài sẽ khinh nhờn phượng vũ, nên bảo chúng ta mang đi. Đại thánh, ngài không ngại suy nghĩ mà xem, nếu như chiếc lông phượng vũ này thực sự có thể mở ra cánh cổng giữa

hai giới, Dã Tiên đã biết rõ mình không thể chạy thoát, sợ là sẽ không để cho nó rơi vào trong tay của ngài, khẳng định sẽ hủy diệt nó trước."

Tri Linh đại thánh hơi cau mày, hơi chút suy nghĩ về tính cách của Dã Tiên, có lẽ đúng là như vậy, ông ta nhất định sẽ không để cho chiếc lông phượng vũ này rơi vào tay mình, xem ra mình đúng là đã suy nghĩ nhiều. Nó lập tức hỏi tiếp: "Ngươi sẽ không nói rằng cánh cổng 'Chư Yêu' không phải do ngươi mở ra chứ?"

Dữu Khánh: "Là do ta mở ra."

Tri Linh đại thánh: "Làm sao mở ra?"

Dữu Khánh lập tức xoay người đi đến trước mặt Nam Trúc, lôi ra từ trong người gã một chiếc túi nhỏ túm kín miệng, sau khi mở miệng túi, hắn đổ quả trứng vàng lấy được từ Kim khư ra ngoài, lần nữa cầm hai tay dâng lên, "Chính là dùng thứ này để mở ra."

Nam Trúc im lặng nhắm mắt lại, gã hối hận không nên đến đây, đã giao ra Thiên Dực lệnh, bây giờ trứng vàng cũng phải giao ra, gã không biết cuối cùng liệu mình có thể giữ được hồ lô hay không.

Tri Linh đại thánh lại cầm vào trong tay, không biết đây là thứ gì? Nó lật xem mấy lần, không nhìn ra trò trống gì, sau khi thi pháp dò xét nó âm thầm giật mình, nhận ra được thứ này quả thực không phải là hoàng kim bình thường, nó dựa vào tu vi của mình dò xét thấy bên trong quả thực có ẩn chứa lực lượng thần bí nào đó, quả nhiên không phải vật phàm. Nó lập tức trịnh trọng hỏi: "Đây là thứ gì?"

Dữu Khánh: "Bẩm Đại thánh, ta cũng không biết, là do Phán quan U Nhai đưa cho ta, nói đây là 'trứng Phượng hoàng' gì đó, nói rằng vật này có thể mở ra cánh cổng Chư Yêu chi cảnh. Lối vào Chư Yêu chi cảnh cũng là do Phán quan nói cho ta biết. Ta làm theo lời hắn nói, ném vào trong ao, sau đó cổng liền mở ra."

Hắn cũng không cần chờ người ta hỏi từng câu, chủ động nói ra làm sao có được vật này, làm sao biết được phương pháp mở ra cánh cổng, về sau nếu như không mở ra được, vậy nguyên nhân khẳng định là bởi vì ao nước bên ngoài.

Hắn muốn tận lực kéo dài cơ hội sống sót, chỉ khi trì hoãn được đủ nhiều thời gian, hắn mới có cơ hội nghĩ cách thoát thân.

Trứng Phượng hoàng? Còn là được Phán quan đưa cho? Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc thoáng liếc nhìn nhau một cái, phát hiện thấy lão Thập Ngũ thật đúng là biết cách bịa chuyện vớ vẩn.

Trứng Phượng hoàng? Được Phán quan đưa cho? Cho dù là Hướng Lan Huyên hay là đám người Thiên Vũ đang ngâm mình trong ao, đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ được trên người mấy tên gia hỏa này còn có thứ tốt như vậy, vì sao Phán quan lại đưa thứ này cho bọn hắn, vì sao Phán quan lại có thứ này?

Từ phản ứng và biểu hiện trịnh trọng của lão yêu sau khi dò xét quả trứng vàng, bọn họ nhận ra được, quả trứng vàng này có khả năng thực sự không phải tầm thường, nếu như chỉ là hoàng kim bình thường, lão yêu chắc hẳn sẽ không có phản ứng như vậy.

Ngoài ra, trên thân mấy tên gia hỏa này làm sao lại có thể xuất hiện bảo bối được chứ?

Trứng Phượng hoàng? Tri Linh đại thánh đầy kinh ngạc, sửng sốt một hồi lâu, cầm quả trứng vàng lật xem thật lâu, sau đó mới quay đầu hỏi người trong ao, "Thiên Vũ, đúng như lời hắn nói sao?"

Thiên Vũ thành thật thừa nhận: "Đại thánh, ta cũng không biết, ta không có tận mắt nhìn thấy quá trình bọn hắn mở cổng ra."

Trứng Phượng hoàng? Đây là trứng phượng hoàng sao? Tri Linh đại thánh cũng chưa từng nhìn thấy trứng Phượng hoàng, không biết đây là trứng Phượng hoàng thực sự, hay chỉ là một cách gọi tượng trưng. Nó lại lần nữa lật xem một lúc lâu, sau đó mang theo thần

sắc kính trọng cẩn thận cất đi, sau đó nghiêm mặt nói với đám người Dữu Khánh: "Vừa rồi các ngươi nói vô công bất thụ lộc, bây giờ niệm công mấy người các ngươi hiến bảo, ta thưởng cho các ngươi được tắm rửa Tiên tuyền để trường sinh. Đi đi."

Dữu Khánh há to miệng, sững sờ đứng ngây ra đó.

Cú tát thẳng vào mặt này khiến cho mấy sư huynh đệ có phần không biết phải làm sao, thật sự bị tát cho mặt mày nóng bừng bừng, nếu sớm biết kết quả là như vậy, còn hiến bảo cái rắm gì nữa, hiện tại hắn có cảm giác mất sạch, cả người và tiền tài đều không còn.

Sau khi định thần trở lại, Dữu Khánh lại chắp tay từ chối khéo: "Đây chỉ là hành động tận sức với Đại thánh nằm trong bổn phận, chưa tính là lập công, không dám được thưởng, còn thỉnh Đại thánh dõi mắt chờ xem, về sau chúng ta tất sẽ không để cho Đại thánh thất vọng."

Sắc mặt Tri Linh đại thánh dần dần trở nên âm trầm, "Lời ta nói là quyết định, ta nói thưởng là thưởng. Đi xuống đi!"

Đây là muốn dùng sức mạnh cưỡng ép rồi, mấy người thật sự rợn tóc gáy, càng bị bức ép, bọn hắn càng cảm thấy Tiên tuyền này có vấn đề càng lớn.

Đâu chỉ có bọn hắn có cảm giác như vậy, ba người trong ao cũng đã sợ hãi, lúc này không hiểu sao chợt cảm thấy thân thể không thích hợp, từng người tung mình nhảy lên.

Tri Linh đại thánh trợn mắt tức giận quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy người.

Thiên Vũ vội chỉ đến mấy Dữu Khánh, "Chúng ta đã ngâm xong rồi, dở đây chờ bọn hắn."

Tri Linh đại thánh lại chậm rãi quay đầu nhìn chằm chằm mấy người Dữu Khánh.

Chương 1183: Tà thể (2)

Nó đã cứng rắn bức ép, không còn đường để lui, Dữu Khánh chỉ có thể hít một hơi thật sâu, nói: "Đại thánh bức ép bọn ta nhận thưởng, thực sự đã khiến chúng ta sợ hãi. Ta xin hỏi một câu, phải chăng Tiên tuyền này có vấn đề gì đó hay không?"

Tri Linh đại thánh trừng mắt khiếp người nhìn hắn, ý tứ rất rõ ràng, ngươi dám hoài nghi ta sao?

Nó không có kiên nhẫn nhiều như vậy, tiện tay vung lên, một lực lượng vô hình bùng phát ra.

Bùm bùm bùm…

Dữu Khánh đang ôm Nam Trúc khẩn cấp xoay người lại bảo vệ Nam Trúc, nhưng vô ích, mấy người đồng thời bay vọt ra ngoài như đạn pháo.

Bộp bộp bộp, nện lên trên vách tường phía cuối không gian, từng người một rơi xuống đất, nôn ra máu, trong nháy mắt tất cả đều đã bị thương nặng, đối mặt với Yêu vương, bọn hắn không hề có sức phản kháng.

Cho dù có Dữu Khánh che chở, thương thế vừa mới có chút khởi sắc, Nam Trúc lại phải phun ra một ngụm máu tươi, rồi bất tỉnh ngay tại chỗ.

Đây còn là bởi Yêu vương hạ thủ lưu tình, không muốn giết bọn hắn, bằng không bọn hắn làm sao còn sống cho được.

Dữu Khánh sặc ra máu, khó khăn cúi thấp đầu, hắn lại cảm nhận được từ bên trong Tà Linh châu truyền đến cảm xúc bồn chồn khó giải thích, khi nhìn xuống, hắn nhìn thấy một lượng lớn máu huyết mình sặc ra đã ngấm vào trong Tà Linh châu.

Đám người Thiên Vũ thận trọng từng li từng tí.

Hướng Lan Huyên mím môi, nắm chặt song quyền, nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nàng cũng biết mình chỉ là Bồ Tát đất sang sông, bản thân còn khó bảo toàn, ra mặt cũng không có bất kỳ tác dụng nào, ánh mắt lấp lóe nhanh chóng nghĩ biện pháp.

Tri Linh đại thánh lại nhấc tay cách không chụp tới, mấy người Dữu Khánh ngắc ngoải phía xa lại giống như con diều bị sợi dây kéo trượt nhanh trên mặt đất, kể cả Nam Trúc đang bất tỉnh.

Mấy người đang khó khăn hít thở tức thì rơi vào nỗi sợ hãi vô cùng, bọn hắn đều nghĩ rằng lần này mình sẽ bị giết chết.

Máu tươi chảy ròng ròng cùng với tâm tình sợ hãi, Dữu Khánh đột nhiên có cảm giác Tà Linh châu xao động như sắp nổ tung.

Nhưng hắn còn chưa kịp cảm nhận loại cảm giác đó là như thế nào, thì đã bị Tri Linh đại thánh nắm lấy cổ, xách lên, trong nháy mắt cổ hắn như bị chặt đứt ra, vừa rồi sặc ra máu, khí tức vừa mới bình thường trở lại, lúc này lại bị bóp nghẹt.

Mấy người khác cũng từ dưới đất bay lên, đầu ngón chân rời khỏi mặt đất, cùng song song với Dữu Khánh ở giữa, đều có cảm giác cổ mình bị một lực lượng vô hình bóp lại, khó thể thở nổi, dốc hết toàn lực cũng không thể thoát ra.

Tri Linh đại thánh nhìn con kiến trên tay, lạnh lùng hỏi: "Có xuống hay không?"

Với thực lực của nó, thực ra có thể trực tiếp ném mấy người xuống "Huyết Trì", đó chỉ là chuyện búng ngón tay lên mà thôi, nhưng đó

không phải là điều nó muốn nhìn thấy, nó không thể chấp nhận mấy con kiến lại dám phản kháng nó, nhất định cần phải khiến cho những con kiến này thần phục.

Tựa như hồi đó nó phụng dưỡng Dã Tiên làm chủ vậy, thành thành thật thật làm nô làm tỳ, lấy lòng chủ nhân, để chủ nhân hài lòng.

Bây giờ đã lật mình làm chủ, nó cũng muốn làm cho mọi người phải khuất phục lấy lòng nó.

Lúc đầu nó định trực tiếp tra tấn chết mấy người này, là bởi vì nó không biết cánh cổng Chư Yêu chi cảnh do bọn hắn mở ra, bây giờ nó đã biết rồi, khẳng định là phải tạm gác lại đó, chờ xác nhận phương pháp mở cánh cổng ra rồi tính tiếp.

"Xuống… Xuống…"

Dữu Khánh không thể nhúc nhích, mặt đỏ lên, miệng đầy máu tươi, khó khăn lẩm bẩm ra mấy tiếng, hắn đã nhận thua rồi.

Không chịu thua cũng không được, là chết ngay bây giờ hay là sau này mới chết, không khó để lựa chọn, tự nhiên là trước tiên sống qua một cửa này rồi tính tiếp.

Tri Linh đại thánh tươi cười, nói: "Rất tốt, từ nay về sau ngươi nhất định phải nhớ kỹ, không được có bất kỳ ý nghĩ nào chống lại ta…"

Ngay khi năm ngón tay sắp buông ra, sắc mặt của nó đột nhiên đại biến, nó cảm thấy được một khí tức âm tà cực kỳ đáng sợ bất chợt bộc phát ra từ trên người Dữu Khánh, kích thích khiến nó rùng mình, một luồng tà khí nồng đậm bùng lên mãnh liệt tại vị trí giữa hai bên.

Khí tức âm tà cường đại đó khiến cho tất cả mọi người trong không gian này đều theo bản năng rùng mình một cái, cảm giác tà ác cường đại đó khiến linh hồn mọi người đều run lên.

Ý thức được có nguy cơ cực lớn, Tri Linh đại thánh cấp tốc lướt ra sau, mọi người nhìn thấy đám tà khí đó giống như một bóng ma bám sát theo nó, giống như bóng ma tà ác và kinh khủng, và một đầu khác của đám tà khí vẫn còn đang từ trên ngực Dữu Khánh cuồn cuộn tràn ra không dứt.

Mấy người Dữu Khánh thùm thụp rơi xuống nằm mềm nhũn trên mặt đất, kẻ hổn hển thở dốc, người hôn mê, kẻ tiếp tục sặc máu.

Dữu Khánh sờ sờ cổ mình, vừa thở hổn hển vừa ho khan, thỉnh thoảng lại ho ra máu, mà luồng ta khí cuồn cuộn tràn ra không dứt thì bắt nguồn từ viên Tà Linh châu nhuốm máu ở trước ngực hắn. Đám người Hướng Lan Huyên kinh ngạc nhìn rõ rõ ràng ràng.

Bọn họ khó có thể không kinh ngạc, đó là thứ gì mà lại có thể ép Tri Linh đại thánh phải rút lui?

Trong không trung, có một sóng pháp lực dao động cường đại khuếch tán ra, chấn động lòng người, đám người Hướng Lan Huyên chưa bao giờ cảm nhận qua sự cường đại như vậy.

Đến khi một tia tà khí cuối cùng bay ra khỏi Tà Linh châu, bay vào đám tà vân trên không trung, đám tà vân đó cũng dần dần ngưng tụ lại thành hình dạng thực sự, một nữ tử mặc đồ đen xuất hiện mờ nhạt như ẩn như hiện ở bên trong.

Vừa rồi Tri Linh đại thánh bóp cổ Dữu Khánh, vào lúc này tựa hồ bị rơi vào kết quả tương tự, nó bị một hắc y nữ tử nắm lấy cổ.

Nữ tử đó dung mạo xinh đẹp, khuôn mặt thanh thuần, màu da trắng nõn không tì vết, nhưng lại mặc một bộ váy đen lãnh khốc, vẻ mặt cũng rất lạnh lùng, mái tóc dài tung bay trong tà khí cuồn cuộn, nữ tử bóp chặt cổ Tri Linh đại thánh không nói lời nào.

Khi Hướng Lan Huyên và Thiên Vũ nhìn thấy rõ dung mạo của nữ tử này thì mặt đầy kinh ngạc, hai người vô thức quay nhìn nhau, Thiên Vũ nhỏ giọng cất tiếng thì thầm, "Vân Hề!"

Đúng vậy, khuôn mặt của Hắc y nữ tử trong không trung giống Vân Hề như đúc, chỉ là khí chất hoàn toàn bất đồng, nhìn rất thuần khiết, và tựa hồ trẻ tuổi hơn rất nhiều, giống như là Vân Hề lúc còn trẻ, nhưng hai người vẫn hoàn toàn khẳng định đây là Vân Hề.

Ngoại trừ hình dạng ra, một thân tà khí cuồn cuộn đó càng thêm không lẫn vào đâu được.

Đã định thần trở lại, khi Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn thấy hình dạng của Hắc y nữ tử trong không trung, bọn hắn cũng lập tức nhận ra đó là ai, đều giật nảy mình, nữ nhân tà khí Vân Hề này tại sao lại sống lại rồi?

Nghĩ đến chuyện Vân Hề một mực ký thân tại trong mặt dây chuyền trên vòng cổ luôn đeo trên người, da đầu Dữu Khánh tê rần, nữ nhân tà khí này rốt cuộc đã tu luyện tà thuật gì vậy chứ, đến cùng có bao nhiêu phân thân, làm sao giết hoài không hết?

Đáng tiếc Nam Trúc bị bất tỉnh, không nhìn thấy được cảnh này.

Ô Ô, Thiện Tri Nhất và Hướng Chân đều rất hoang mang, bọn họ đều không nhận ra Vân Hề.

Tri Linh đại thánh gượng ép thi pháp giãy giụa, nó tập trung định lực cao độ mới có thể chống lại được sự ăn mòn từ khí tức tà ác cường đại và băng giá, nó cũng nhận ra được nữ nhân trước mắt đúng là tà thể, quan trọng nhất là tu vi thực lực của nữ tử này mạnh hơn nó rất nhiều, nó dùng hết tu vi cũng không thể thoát ra được bàn tay nắm lấy cổ mình.

Làm sao có thể như vậy? Làm sao lại có tà khí cường đại đến mức đã ngưng tụ ra thực thể, lại còn có tu vi cường đại như thế, nó quả thực khó thể tưởng tượng nổi!

Cảm giác áp chế kinh khủng như bị nghiền nát này khiến cho nó rất kinh hoảng, nó lập tức vung vẩy quyền cước chống trả.

Trong đám tà khí phía sau Vân Hề nhô ra mấy cái đuôi to xù lông màu đen, quyền vừa tới liền bị quấn lấy cổ tay, cước vừa tới liền bị quấn lấy mắt cá chân, những chiếc đuôi xù lông tơ đung đưa ở phía sau, kéo Tri Linh đại thánh ra thành một cái chữ "Đại" rõ ràng trong không trung.

Xúc tu của Vân Hề tại sao lại biến thành đuôi rồi chứ? Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cảm thấy cảnh tượng này có phần quen thuộc, bọn hắn đếm số đuôi, phát hiện thấy vừa đúng chín cái, hai người đột nhiên vụt quay đầu lại nhìn nhau, trong lòng thầm hô lên cùng một cái tên: Cửu vĩ hồ!

Ngoại trừ màu đuôi không giống ra, Cửu vĩ hồ là màu trắng, Vân Hề là màu đen, hình thái thì giống nhau như đúc.

Bên trong không gian rộng lớn đột nhiên có gió từ từ nổi lên, trong lúc kinh sợ, Tri Linh đại thánh liếc mắt nhìn xéo sang, nhìn thấy "Huyết thủy" trong ao lại đang từ từ xoay tròn, tức thì trong mắt nó hiện lên vẻ cười gằn.

Chương 1184: Tự tạo nghiệt, không thể sống (1)

Dần dần gió nổi lên cũng tác động đến tà khí mờ mịt tỏa khắp quanh thân Vân Hề, thổi gom nó lại, kéo về phía ao nước.

Tóc dài tung bay, Vân Hề quay đầu nhìn tới, nhìn thấy dòng nước trong ao đang dần dần quay nhanh và mở rộng ra, dường như nhìn thấy được cái miệng lớn dẫm máu sắp há ra, trong đôi mắt thuần khiết hiện lên vẻ hoảng sợ, nỗi sợ hãi và kinh hoàng hiện rõ trên khuôn mặt.

Nhìn thấy cơn gió quen thuộc nổi lên, nghe được âm thanh dòng nước chuyển động ào ào quen thuộc, mọi người theo bản năng quay

nhìn về phía ao nước, từng chứng kiến tà khí bị hút ra khỏi cơ thể của Thiên Vũ, lại nhìn thấy tình trạng của Vân Hề, đám người đều hiểu được có chuyện gì đang xảy ra.

Trong lòng không ít người tim đập thình thịch, vừa lo lắng Vân Hề bị Tiên tuyền khắc chế sẽ khiến Yêu vương ngang ngược trở lại, vừa không biết lưu lại Vân Hề này là tốt hay xấu.

Dữu Khánh từ dưới đất đứng dậy, nhìn động tĩnh ở trong ao rồi quay nhìn cục diện giằng co trong không trung, không biết Vân Hề còn đang chờ cái gì, nếu đã có thể vững vàng áp chế được Yêu vương, tự nhiên là có thể giết nó, rõ ràng vẫn còn có dư lực, vì sao phải kiềm chế không hành động như vậy chứ?

Vân Hề với mái tóc dài bồng bềnh quay đầu lại nhìn về phía hắn, bốn mắt nhìn nhau, Dữu Khánh nhìn thấy được nỗi sợ hãi từ trong đôi mắt thuần khiết của nàng, và không chỉ nhìn thấy, trong lòng cũng cảm nhận được cảm xúc sợ hãi đó của Vân Hề, lúc này, trong lòng thật sự rất sợ hãi, tràn đầy cảm giác yếu đuối và bất lực.

Dữu Khánh có chút không hiểu được, đã có tu vi cường đại như thế, vì sao còn sợ hãi lực hút từ vòng xoáy của ao nước đó?

Cổ Tri Linh đại thánh bị bóp nghẹt, không thể cất lời, môi không động đậy, trong thân thể lại phát ra âm thanh ôm ồm, "Ngươi với cái tà thể này, có biết Tiên tuyền này do ai luyện chế ra hay không hả? Dám chạy đến đây dương oai, thực sự là không biết sống chết. Nếu còn không thả ta ra, ngươi chắc chắn sẽ bị thôn phệ luyện hóa sạch sẽ! Thả ta ra, chỉ có ta mới biết cách làm thế nào để Tiên tuyền dừng lại. Nếu không ngươi nhất định tan thành tro bụi."

Mái tóc dài bồng bềnh trong gió dần dần tung bay về phía lực hút, Vân Hề không có bất kỳ đáp lại nào, không nói một lời, bộ dạng cực kỳ sợ hãi, yếu đuối vô lực nhìn Dữu Khánh, cảm giác giống như là một đứa bé ngây thơ vô tri đụng phải một chuyện vô cùng đáng sợ, và đang quay sang cầu cứu cha mẹ.

Rõ ràng rất cường đại, nhưng bộ dạng lại yếu đuối sợ hãi, thực sự khiến cho Dữu Khánh không nói nên lời.

"Mau thả ta, nếu không ngươi sẽ chết, mau thả ta, mau thả ta…"

Giọng nói của Tri Linh đại thánh một mực lặp đi lặp lại thuyết phục, vang vọng giống như trong cơn ác mộng.

Tốc độ xoay chuyển của dòng nước trong ao nước đỏ càng lúc càng nhanh, một vòng xoáy dần dần xuất hiện, gió thổi trong không gian rộng lớn càng lúc càng mạnh, tà khí toát ra trên thân thể Vân Hề cũng càng ngày càng nhiều, không ngừng bị ao nước hút đi.

Cảnh tượng này khiến cho Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết rất lo lắng, hai người đều biết rằng, đối với tà thể mà nói, tà khí trong cơ thể chính là tà năng, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Vân Hề cũng sẽ chịu không nổi.

Đừng đề cập đến bọn hắn, ngay cả những người khác cũng đều nhận thấy được, cứ tiếp tục như vậy là không ổn.

Dữu Khánh không thể ngồi yên nhìn xem, ở trong cơn gió vù vù, hắn quay nhìn Nam Trúc nằm bất tỉnh trên mặt đất, giả vờ nhảy đến nâng gã dậy kiểm tra tình trạng, rồi nhân lúc mọi người không chú ý, hắn lặng lẽ rút cây trâm cài tóc xanh ngọc trên đầu Nam Trúc ra, cầm ngược ẩn giấu trong nắm tay.

Khi hắn đứng lên, mái tóc của Nam Trúc cũng xõa ra tung bay trong gió.

"Mau thả ta ra, nếu không ngươi sẽ chết…"

Tiếng gió thổi, âm thanh mê hoặc của Tri Linh đại thánh cùng với âm thanh ao nước xoay chuyển ào ào hòa lẫn vào nhau.

Dữu Khánh ngước nhìn lên không trung, chậm rãi di chuyển, hắn muốn chọn lựa vị trí tốt nhất để hạ thủ.

“Thiền huynh, mượn kiếm dùng một lát.”

Phía bên kia ao nước, Ô Ô đột nhiên lên tiếng, mọi người nghe tiếng nhìn tới, nhìn thấy Ô Ô duỗi tay ra rút kiếm của Thiện Tri Nhất ra khỏi vỏ, rồi thuận thế tung mình bay lên không, đồng thời tay vạch ra một vệt hàn quang, lóe lên như một tia sét chém tới Tri Linh đại thánh đang bị kiềm chế.

Kèm theo đó chính là một tiếng gầm lên: “Nghiệt súc, Nhân gian tuy rằng là nhà tranh, nhưng há có thể dung cho ngươi ngấp nghé, nhận lấy cái chết đi!”

Mọi người kinh ngạc.

Đang bị kiềm chế, Tri Linh đại thánh lạnh lùng liếc nhìn tới, ồm ồm đáp lại, “Đồ không biết sống chết!”

Ngay sau đó, một luồng kình khí cường đại phóng ra từ cơ thể nó. Rầm! Uy thế của một kiếm còn chưa chém tới, Ô Ô đã lập tức bị đánh oanh bay ra sau, phun máu lộn vòng trong không trung, nện mạnh vào mái vòm rồi rơi xuống. Thanh kiếm “Bích sơn” leng keng rơi xuống trước.

Chênh lệch giữa cảnh giới Cao Huyền và cảnh giới Chân tiên quá lớn, cho dù Yêu vương đã bị Vân Hề kiềm chế, cho dù không chính thức phát ra đòn tấn công, lực lượng phóng ra từ trong cơ thể nó cũng không phải Ô Ô có thể ngăn cản.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Vân Hề đó không biết yểm hộ cho Ô Ô sao, người ta là đang đến giúp ngươi a.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như Vân Hề biết cách ứng đối như thế nào thì nàng ta đã tự mình giải quyết, dường như cũng không cần Ô Ô phải làm điều thừa.

Thiên Vũ tung người ngược gió bay lên, đưa tay đỡ lấy Ô Ô đang rơi xuống, ôm gã hạ xuống mặt đất, vẻ mặt nghiêm trọng gọi to, “Nhị

ca.”

Ô Ô không ngừng sặc máu, mắt trợn trừng trắng dã, đã rơi vào tình cảnh nửa chết nửa sống.

Tấm áo choàng đen tung quanh lật chuyển trong gió, Thiên Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm Yêu vương ở trong không trung, tức giận mà không dám nói gì, đành phải cúi đầu thi pháp trợ giúp Ô Ô giảm bớt thương thế.

Thấy tình cảnh này, khí thế của Hướng Lan Huyên và Thiện Tri Nhất vừa được hành động hào hùng của Ô Ô khơi dậy, trong nháy mắt lại bị đè ép xuống, ngượng ngập co cổ lại.

Dữu Khánh vừa mới định xòe trâm cài tóc trong tay ra, thấy vậy cũng lập tức co trở lại.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, gió thổi càng lúc càng lớn, nước trong ao quay càng lúc càng nhanh, xoáy nước cũng càng ngày càng sâu, ao nước đã sắp bốc lên như lốc xoáy, mà Vân Hề với mái tóc dài phần phật tung bay vẫn thỉnh thoảng quay nhìn Dữu Khánh với bộ dáng vô lực, dường như không biết nên làm gì bây giờ.

“Mau thả ta ra, nếu không ngươi sẽ phải chết, có phải cảm thấy rất sợ hãi và khó chịu hay không? Khặc khặc, mau thả ta ra, tất nhiên ngươi sẽ chết, nhưng ta có thể cứu ngươi…”

Giọng nói dụ hoặc vẫn tiếp tục vang lên, giống như ác ma.

Nhìn thấy tà khí trong cơ thể Vân Hề đã bị hút đi một lượng lớn, môi đã sắp cắn chảy máu, Dữu Khánh cuối cùng đưa ra một quyết định khó khăn.

Hắn vốn không muốn công khai bày tỏ thái độ, biết rõ nếu như công khai mà không giết chết được tên Yêu vương này, bọn hắn sẽ không còn có bất kỳ đường lui nào nữa.

Nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy thì uổng phí một cơ hội cực kỳ khó có được này, rõ ràng đã không thể kéo dài được nữa, hắn đột nhiên cất lên tiếng gào to giận dữ trong cơn gió thổi vù vù, "Giết hắn đi! Vân Hề, ngươi còn ngây ra đó làm gì, nhanh giết hắn đi! Hắn đang lừa gạt ngươi, giết chết hắn, nhanh giết chết hắn…"

Hắn chỉ tới Tri Linh đại thánh, liên tục gào lên giận dữ, hắn hận không thể cạy mở đầu Vân Hề ra để nhắc nhở nàng.

Âm thanh dụ hoặc của Tri Linh đại thánh cuối cùng dừng lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía Dữu Khánh, cất lên tiếng cười cực kỳ giận dữ, ồm ồm quát lớn, "Muốn chết…"

Tiếng nói vừa mới phát ra, nó lập tức lộ rõ sự kinh ngạc, cơ thể cũng kịch liệt giãy giụa.

Lại một chiếc đuôi hồ ly màu đen đột nhiên duỗi về phía nó, trực tiếp quấn lấy eo nó.

Vừa nghe được hai từ "Muốn chết", Dữu Khánh lập tức khẩn cấp lướt đi, lao nhanh về phía góc xa, ý định tránh né bị đánh giết, nhưng một đòn sinh tử tồn vong trong tưởng tượng của hắn không có xuất hiện. Hắn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy trong làn gió thổi vù vù, mấy cái đuôi to tựa như đã rơi vào tình trạng bất động, còn Tri Linh đại thánh bị lôi kéo thành hình chữ "Đại" thì dường như đang run rẩy dữ dội.

Cùng lúc này, tại nơi miệng lối vào dần dần hiện ra một đoàn bạch quang, là chân linh của Dã Tiên lúc trước chạy ra ngoài, bây giờ bị động tĩnh và thanh thế ở nơi này thu hút trở lại. Hiển nhiên từ những động tĩnh lúc trước, ông ta cũng đã cảm nhận được nơi đây xảy ra chuyện không bình thường, ông ta muốn nhìn xem có chuyện gì xảy ra.

Không nhìn không biết, vừa nhìn thấy, ông ta lập tức cất lên tiếng kinh hô, "Vân Hề, Cửu vĩ!"

Có thể nhìn thoáng qua liền gọi ra hai cái tên này, hiển nhiên ông ta có quen biết Vân Hề và Cửu vĩ hồ.

"A…" Đột nhiên có một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên.

Mọi người đang nhìn chằm chằm đều chấn động, nhìn thấy máu tươi bắn tung tóe ra không trung, thân thể của Tri Linh đại thánh rõ ràng đã bị Vân Hề xé vỡ thành mấy khối.

Nàng đã trực tiếp xé xác một tồn tại tu vi cấp bậc chân tiên, cảnh tượng này thực sự khiến mọi người phải chấn động, cũng làm cho mọi người trở nên kích động.

Đặc biệt là phía bên Dữu Khánh, cực kỳ cao hứng, sự thực đã chứng minh, hắn có thể điều khiển Vân Hề. Nắm được nguồn vũ lực mạnh mẽ như thế trong tay, không khác gì ta đã có thiên hạ!

"A!" Dã Tiên cũng cất lên một tiếng hét kinh hãi, đó kỳ thực là nhục thân của ông ta, là nhục thân chân tiên của ông ta.

Ông ta rõ ràng cũng không ngờ tới, vừa trở về liền nhìn thấy được một cảnh này, xem như đã hoàn toàn cắt đứt mong đợi của ông ta.

Thân ảnh Hướng Lan Huyên lóe lên, chụp lấy phượng vũ tung bay trong gió vào trong tay.

Đột nhiên, lại có một luồng bạch quang từ trong thân thể bị xé toạc đầm đìa máu tươi đó bay vọt ra, bay thẳng lên trên mái vòm, từ trên cao nhìn xuống, lại cất lên giọng nói của Tri Linh đại thánh, âm thanh ong ong khó át cơn tức giận,

"Ngu xuẩn, rất tốt, hiện tại không còn ai có thực lực có thể mở ra được kết giới phong ấn, tất cả mọi người đều sẽ bị vây khốn chết tại nơi này. Nhưng ta thì không sao, ta có thể một mực chờ đợi. Không còn ta trấn áp, trong tộc ta sớm muộn gì sẽ xuất hiện kẻ có đủ tu vi, đến lúc đó ta sẽ truyền thụ cho nó phương pháp mở ra kết giới. Khi

phong ấn mở ra, ta liền có thể đổi một cái nhục thân khác để tái sinh, còn các ngươi, đều sẽ trở thành thức ăn của Phệ Linh tộc ta."

Không ít người vẻ mặt nghiêm trọng, im lặng thể hội thâm ý trong lời nó nói.

Dữu Khánh lại tháo Tà Linh châu xuống, cầm ở trong tay, chạy đến, hét to với Vân Hề, "Trở về, mau trở về."

Nhìn thấy sứt hút của Tiên tuyền càng ngày càng mạnh, tà khí trên thân Vân Hề cuồn cuộn bị hút đi, nếu không tránh né e rằng sẽ phải tan thành mây khói, nghĩ tới việc lúc trước ở trong Tà Linh châu có thể không bị gì, hắn tự nhiên là nóng lòng muốn triệu hồi Vân Hề về trong châu để tránh né.

Tri Linh đại thánh cười ha hả, "Nếu đã đi ra rồi, cô ta đừng hòng trốn được nữa, Tiên tuyền đã bắt được sự tồn tại của cô ta, không hút khô tà khí của cô ta là sẽ không dừng lại, ha ha ha ha… hả?"

Tiếng cười chợt ngừng bặt, chỉ thấy chín cái đuôi hồ ly màu đen thật to đột nhiên phóng vút lên, như tụ hợp thành một cái lồng chụp tới nó, rõ ràng là muốn chụp bắt nó.

Nó vẫn còn chưa chết, Vân Hề không biết là mình đã khai khiếu, hay bởi vì còn nhớ rõ lời căn dặn của Dữu Khánh, muốn giết chết nó mới được.

Bạch quang cất tiếng hừ lạnh, liên tục lóe lên mấy lần, giống như không thèm để cuộc vây bắt này vào mắt.

Nhưng mà tốc độ chớp lóe của những chiếc đuôi hồ ly màu đen này cực nhanh, nhiều lần chặn kín đường trốn của nó, hơn nữa còn có thể biến hóa lớn nhỏ tùy ý.

Đáng sợ nhất chính là, chân linh của Tri Linh đại thánh vốn tưởng rằng mình ở trạng thái quang thể thì có thể dễ dàng xuyên qua ngăn

chặn, ai ngờ khi đụng vào tà thể nó liền lập tức cảm nhận được chướng ngại cản trở rất chân thực.

"Ai!" Ở tại cửa vào, Dã Tiên trong hình thái bạch quang buông tiếng thở dài, tựa như than thở về sự vô tri của Tri Linh đại thánh, "Linh nhi, tà khí có thể ăn mòn tâm linh, loạn người linh trí, chính là một trong những thuật pháp có thể công kích nguyên thần a."

"A!"

Bạch quang hoảng loạn kêu lên sợ hãi, nó đã bị một cái đuôi quấn chặt lấy, tà khí đang xâm thực nó với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường, biến nó từ màu trắng thành màu đen.

"Đừng, ta sai rồi, đại tiên tha mạng, đại tiên tha mạng…"

Giọng nói vênh váo thoáng cái liền biến thành đau khổ cầu xin, lúc trước cao ngạo bao nhiêu, hiện tại hèn mọn bấy nhiêu, tựa như hai người khác nhau.

Dữu Khánh cũng đang không ngừng gọi to, "Trở về, Vân Hề, mau trở về…"

Vân Hề bắt giữ Tri Linh đại thánh, quay đầu lại bay về. Khi nàng bay về phía Tà Linh châu thì tà khí trên người vẫn cuồn cuộn không ngừng bay về phía vòng xoáy huyết sắc.

Chẳng mấy chốc, nàng đã mang theo chân linh của Tri Linh đại thánh cùng nhau trốn vào trong Tà Linh châu.

Chương 1185: Tự tạo nghiệt, không thể sống (2)

Nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc, không may là chuyện lại xảy ra giống như lời Tri Linh đại thánh đã nói, tà khí vẫn một mực từ trong Tà Linh châu cuồn cuộn bốc ra, ào ạt không ngừng tuôn về phía vòng xoáy huyết sắc.

Làm thế nào cũng không dừng lại được, Dữu Khánh tức thì có chút nôn nóng, hắn chạy đến bên cạnh ao nỗ lực xoay chuyển đài sen, hắn nhớ rõ phương hướng Tri Linh đại thánh mở ra, muốn đẩy ngược chiều để đóng nó lại, đáng tiếc hắn đẩy không được.

Sau đó, Mục Ngạo Thiết và Hướng Chân đều kéo thân thể bị thương của họ đến hỗ trợ, Hướng Lan Huyên cũng tiến đến ra tay, nhưng dưới sự liên thủ của bọn hắn, đài sen vẫn không động đậy chút nào.

Dữu Khánh lập tức hét lên với Thiên Vũ đang khoanh tay đứng nhìn: "Nếu như Vân Hề chết đi, nơi này không có ai đủ tu vi để mở ra phong ấn, vậy thì đừng ai nghĩ đến chuyện đi ra ngoài, còn không mau đến đây hỗ trợ?"

Nghe được lời này, vốn đang có chút do dự, lúc này Thiên Vũ và Thiện Tri Nhất mới nhanh chóng ra tay, dốc sức hỗ trợ.

Nhưng vẫn không thể đẩy được, gió vẫn thổi vù vù không ngừng, nước vẫn xoay tròn ào ào.

"Đại tộc trưởng." Dữu Khánh quay đầu lại xin sự giúp đỡ từ chân linh Dã Tiên, "Làm sao để đóng lại?"

Dã Tiên ong ong trả lời:

"Về điểm này, Linh nhi không có lừa các ngươi, một khi đã bắt được tà khí, Tiên tuyền này sẽ không bỏ qua nếu chưa hấp thu nó sạch sẽ, thức ăn đại bổ, hiệu quả kỳ diệu của một ao nước Tiên tuyền này cũng chính là do vô số tà khí chuyển hóa mà thành. Có thể thu nạp sạch sẽ toàn bộ tà khí trong Chư Yêu chi cảnh này, có thể tưởng tượng được năng lực hấp thu của tòa Tiên tuyền này lớn đến đâu.

Một khi đã khởi động, thì ngay cả thượng tiên bình thường cũng khó thể cưỡng ép chấm dứt nó, chứ đừng nói gì đến chúng ta."

"Không còn có biện pháp nào khác sao?" Dữu Khánh hỏi to.

Dã Tiên: "Nơi này chính là nơi nàng ta quy túc, tiên gia trường thọ, nhưng đều phải trả giá bằng kiếp số, điều này đã được chú định trong sâu xa. Lần này chỉ sợ nàng ta khó tránh khỏi tai kiếp!"

Làm sao bây giờ? Dữu Khánh cũng không biết phải làm sao bây giờ, hắn chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn tà khí từ bên trong Tà Linh châu không ngừng cuồn cuộn tuôn ra như nước lũ.

Với cục diện như vậy, tự nhiên là không kéo dài được quá lâu.

Chẳng mấy chốc, Dữu Khánh liền cảm nhận được Vân Hề đã dần suy yếu đến tình trạng khó thể chống đỡ.

Lưu lượng tà khí bên trong Tà Linh châu càng ngày càng yếu, cuối cùng, ngay cả Vân Hề cũng bay ra ngoài, tóc dài tung bay phất phới, vẻ mặt sợ hãi, vùng vẫy cơ thể, nhưng mà không thể kiểm soát được thân thể mình trôi về phía vòng xoáy huyết sắc.

Dữu Khánh vươn tay tới muốn giữ lấy nàng, bàn tay hai bên nắm lại, nhưng không nắm được cái gì, cả hai đều không nắm giữ được đối phương.

Hắn chỉ có thể tựa mình bên mép đài ao, mắt mở trừng trừng nhìn Vân Hề rơi vào trong vòng xoáy.

Tại thời điểm chìm vào trong nước đỏ như máu, Vân Hề khóc nhìn Dữu Khánh, Dữu Khánh cũng nhìn thấy nàng khóc, nhìn thấy những giọt nước mắt màu đen từ khóe mắt nàng chảy ra.

Giờ phút này trở nên hoàn toàn tĩnh mịch, lòng Dữu Khánh như bị đao cắt, bởi vì hắn có thể cảm nhận được rõ ràng sự thống khổ cùng sợ hãi, nhưng bất lực của Vân Hề.

Không biết có phải bởi vì Vân Hề cũng có thể cảm nhận được sự quyến luyến, đau lòng và lo lắng của hắn mà khóc hay không.

Dù sao từ sau khi nàng hiện thân ở bên ngoài Tà Linh châu, mãi cho đến khi chết, nàng chưa từng thốt ra tiếng nào, không có để lại bất kì một câu nói gì, cũng không biết nàng có biết nói hay không, sự xuất hiện của nàng giống như là một đoạn phim trầm mặc không lời, chỉ yên lặng làm việc mà thôi.

Thứ cuối cùng bay ra khỏi Tà Linh châu chính là chân linh của Tri Linh đại thánh, nó đã bị tà hóa thành một đoàn hắc quang, biến ảo thành hình dạng mơ hồ của một con Phệ Linh hào, tại khoảnh khắc bị thôn phệ, nó kinh hãi gọi to, "Chủ nhân, ta sai rồi, chủ nhân cứu ta, chủ nhân cứu ta…"

Sau đó nó bị nuốt chửng, không còn có âm thanh nào nữa.

Tri Linh đại thánh hung hăng cao ngạo đã bị giết chết như vậy ư? Mọi người kinh ngạc.

"Ai!" Dã Tiên lại cất tiếng thở dài, "Tự tạo nghiệt, không thể sống."

Tà Linh châu cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh, không còn có tà khí toát ra, cũng trở nên mờ nhạt ảm đạm.

Thiên Vũ nhìn chằm chằm ao nước dần dần yên tĩnh, ngây người một hồi lâu, tại khoảnh khắc nhìn thấy Vân Hề bị nuốt chửng, y nhớ tới cảnh tượng tà ảnh trong cơ thể mình bị nuốt chửng, và đột nhiên nhớ tới tình hình lúc mới gặp gỡ Vân Hề và Quan Phong Dương tại Kiến Nguyên sơn, nhớ tới hình ảnh cương thi thân khoác chiến giáp kia đột nhiên tập kích mình, nhớ tới khung cảnh mình ôm Vân Hề phóng lên trời cao hướng tới phía ánh nắng, y nhớ rõ làn điệu Vân Hề nhẹ nhàng ca xướng bên tai mình.

Tất cả ký ức đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng, y đột nhiên nở nụ cười, cất tiếng lẩm bẩm, "Làm người thật tốt, có lẽ như vậy, hai người các ngươi mới chân chính được đoàn tụ với nhau a. Ông trời

xem như đối xử không tệ với các ngươi, để cho ngươi được như mong muốn."

Hướng Lan Huyên quay đầu nhìn y, không biết tên gia hỏa này đột nhiên đa sầu đa cảm lẩm bẩm cái gì.

Vừa nhấc đầu lên, Thiên Vũ lại quay trở về với hiện thực, ánh mắt đột nhiên nhìn chằm chằm vào Tà Linh châu trong tay Dữu Khánh, trong mắt lóe lên một tia khó lường, sau đó nhanh chóng quan sát tình hình kẻ chết, người bị thương ở xung quanh.

Sau khi ánh mắt nắm bắt được cảnh này, thần sắc Hướng Lan Huyên khẽ động, ngón trỏ mảnh mai nhẹ nhàng quấn quanh đầu lông phượng vũ, đôi mắt sáng lấp lóe.

Mực nước trong ao bình thường trở lại, mọi người gần như đã ngừng đẩy đài sen, chỉ còn có Mục Ngạo Thiết là vẫn vùi đầu như trâu, nỗ lực hết sức chưa bỏ cuộc, đột nhiên, tiếng cơ quan lách cách vang lên.

Mọi người sửng sốt, phát hiện thấy đài sen lúc trước mọi người liên thủ đẩy không được, lúc này lại bị một mình Mục Ngạo Thiết đẩy đi, theo chiếc bục xoay chuyển, cánh sen dần cụp lại, ong ong co vào, khép kín.

Dữu Khánh chán nản lùi về phía sau một bước, cười khổ, bây giờ mới có thể đóng kín, đã không khỏi quá muộn. Nỗi đau buồn mà Vân Hề mang đến cho hắn thực sự quá mạnh mẽ, hắn cảm thấy rất đồng cảm.

Đúng vào lúc này, Hướng Lan Huyên đột nhiên lao ra, trong lúc mọi người còn chưa kịp suy nghĩ cái gì, nàng cách không chụp tới Tà Linh châu trong tay Dữu Khánh, lấy đi.

Không chỉ như vậy, khi lóe lên bỏ chạy, nàng còn thuận tay chụp lấy Thiên Dực lệnh và kim châu rơi xuống đất khi thi thể Tri Linh đại thánh bị xé toạc, trực tiếp lao vút ra khỏi cửa, thoát đi.

Đám người Dữu Khánh sửng sốt?

Thiên Vũ tức thì vẻ mặt lạnh lùng, không ngờ rằng mình lại bị người khác nhanh chân đoạt trước, y nhanh chóng quay đầu lại nói với Thiện Tri Nhất: "Nơi này quá nhiều Phệ Linh hào, sớm muộn gì cũng phải đi ra ngoài."

Thiện Tri Nhất vẻ mặt trở nên nghiêm túc, bàn tay xòe ra, kiếm bay tới, "Bích sơn" lóe lên quay về, ông ta nắm kiếm lướt đi, cùng đuổi theo.

Chương 1186: Chia của không đều (1)

Người khác không hiểu lời nói đó của Thiên Vũ có ý gì, nhưng Thiện Tri Nhất hiểu rõ, y đang ép ông ta chọn phe, nếu không hãy cân nhắc hậu quả sau khi rời khỏi nơi này.

Các tu sĩ Cao Huyền trước kia không dám hành động thiếu suy nghĩ, lúc này tất cả cường giả có thể trấn áp bọn họ đều đã suy tàn, bọn họ tức thì khôi phục lại sức sống, động tác trở nên cường thế.

Dữu Khánh nhìn lòng bàn tay rỗng tuếch, Tà Linh châu đã bị cướp đi, không khỏi âm thầm chửi bới Hướng Lan Huyên, đã biết lão nương đó không có lòng tốt gì.

Trong âm thanh lách cách, đài sen cuối cùng vang lên một tiếng cạch, rồi hoàn toàn khép kín lại, một mình hoàn thành công việc, Mục Ngạo Thiết nửa nằm trên đài sen, thở hổn hển, cho dù y cũng biết bây giờ mới đóng kín được thứ gọi là Tiên tuyền này thì đã muộn, nhưng y vẫn thực sự nỗ lực.

Nhìn đài sen đã khép kín lại, Dữu Khánh ngây người sững sờ, buồn bã mất mát, cảm xúc tiêu cực mà Vân Hề mang đến cho hắn thật lâu tiêu tan, nhưng hắn cần phải mang theo tâm tình này đối mặt

với hiện thực, đối mặt với người còn sống, cân nhắc xem mọi người phải làm sao để tiếp tục sống sót.

Thứ đã bị cướp đi, hắn không có năng lực cướp về lại, hắn bước nhanh đến bên cạnh Nam Trúc đang bất tỉnh, kiểm tra tình trạng chần thương cho gã…

Nơi cửa hang động phía dưới Thần thụ, Hướng Lan Huyên vừa mới lướt ra, còn chưa kịp đụng vào kết giới hư không thì đã bị một bòng người ra sau mà đến trước chặn lại, chính là Thiên Vũ với vẻ mặt cười nhạt.

Hướng Lan Huyên cầm phượng vũ trong tay phe phẩy lên chiếc cổ trắng ngần của mình, "Thế nào, cho dù ta xinh đẹp như hoa, ngươi cũng không cần phải theo đuổi không bỏ như vậy chứ?"

"Đàn bà lẳng lơ, đừng có khoe mình khoe mẩy ở trước mặt ta." Thiên Vũ vẻ mặt khinh thường, ta vươn ra, "Đưa đồ vật cho ta."

Hướng Lan Huyên giả vờ không biết, "Ta thì có thứ gì để đưa cho ngươi chứ?"

Thiên Vũ phất tay vung tà áo choàng đen ra, "Đừng có giả vờ hồ đồ với ta, phượng vũ, dây chuyền, kim châu, Thiên Dực lệnh, đưa tất cả cho ta."

Hướng Lan Huyên bật cười, cười run cả người, "Mấy thứ này không phải là đồ của ngươi, huống hồ nó ở trên tay ta thì đó chính là đồ của ta. Dựa vào đâu ta phải đưa cho ngươi? Ngươi muốn dùng sức mạnh cướp đoạt hay sao? Thiên Vũ, nếu động thủ, ngươi chưa chắc có thể làm khó được ta nha."

Thiên Vũ hừ hừ cười lạnh, "Vậy ngươi không ngại nhìn phía sau mà xem."

Hướng Lan Huyên mỉm cười quay đầu lại, nhìn thấy được Thiện Tri Nhất nhấc ngược bảo kiếm chắp tay sau lưng đứng ở cửa hang động

dưới thần thụ, cùng với Thiên Vũ một trước một sau hình thành thế giáp công, tức thì hơi có vẻ khinh miệt nói: "Thiện Tri Nhất, nếu như ta nhớ không lầm, ngươi đã quy thuận Chưởng lệnh nhà ta a. Cả nhà ngươi đều được Chưởng lệnh nhà ta cứu, đều ở tại trong tay Chưởng lệnh nhà ta."

Thiện Tri Nhất im lặng, bất động như núi, không có bất kỳ đáp lại.

Thiên Vũ giuêũ cợt nói: "Ai nói quy thuận Chưởng lệnh của ngươi thì chính là người của Chưởng lệnh nhà ngươi. Nếu như ta nói hắn vẫn là người của ta, có phải ngươi sẽ rất kinh ngạc không chứ?"

"Lão nương lăn lộn tại Tu hành giới nhiều năm như vậy cũng không phải ngồi không nha, từ khi ngươi nói rằng chính ngươi là kẻ tiết lộ hành tung của Thiện Tri Nhất tại Bác Lãng đảo, ta đã biết hắn là người của ngươi." Hướng Lan Huyên bình thản ung dung quay đầu lại, nhìn chằm chằm Thiên Vũ, gằn từng chữ: "Thì sao chứ?"

Ánh mắt Thiên Vũ toát ra vẻ lạnh lùng, "Thiền huynh, có kẻ rượu mời không uống cứ muốn uống rượu phạt, nhất định không nể mặt chúng ta, vậy thì cũng không còn cách nào nữa rồi."

Y vừa mới nói xong, Hướng Lan Huyên đột nhiên cảm ứng được phía sau bộc phát sự sắc bén, khí lưu dâng trào, nàng quay đầu lại liếc nhìn, thấy vạn kiếm như mây, vô số kiếm cương ùn ùn tung bay, có khí thế nuốt chững sơn hà, Thiện Tri Nhất đạp kiếm bay lên không có xu thế vạn kiếm quy tông, trông rất đồ sộ.

"Thiện Tri Nhất, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng!" Hướng Lan Huyên đưa ra lời cảnh cáo nhàn nhạt.

Thiên Vũ mỉm cười nói: "Hướng Lan Huyên, đã quên nói cho ngươi biết, Thiền huynh đã từng tại sau lưng làm ra chuyện cực kỳ cực kỳ có lỗi với Chưởng lệnh của ngươi, ta đã có bố trí ở bên ngoài, trừ khi ta ra không được, nếu không, hắn không có cách nào quay đầu."

Khi những lời này vừa được nói ra, Thiện Tri Nhất lập tức động sát cơ, đã không có khả năng để cho Hướng Lan Huyên còn sống rời khỏi, hai tay áo phất tới trước, tức thì giống như ra lệnh cho thiên quân vạn mã, vạn kiếm tuân lệnh, cuồn cuộn như rồng, gào thét nuốt không trung, lao vọt về phía Hướng Lan Huyên.

Thiên Vũ vẻ mặt cười gằn, hai tay biến thành móng vuốt sắc nhọn, chuẩn bị sẵn sàng tấn công bù đắp sơ hở.

Nhưng vừa mới bày ra tư thế, nét cười gằn trên mặt y liền cứng lại, sau đó biến thành vẻ kinh sợ.

Hướng Lan Huyên đang lạnh lùng nhìn đột nhiên tà váy tung bay, giống như nhảy múa trong gió, rung động phượng vũ trong tay xoay quanh một vòng, tựa như ra lệnh cho khí lưu, khuấy động hàng ngàn hàng vạn phi kiếm bay tới, khiêu vũ tại trung tâm vòng xoáy, cơ thể xoay vòng, vung phượng vũ chỉ tới Thiên Vũ phía xa, tựa như vung ra lệnh tiễn, yêu cầu lập tức nghe lệnh.

Vô số phi kiếm vừa vọt tới tức vòng tránh qua người nàng và lao vút đi với tốc độ nhanh hơn rất nhiều, không khí tựa như đã bị ma sát đốt cháy, toát ra mùi vị cháy sém, hàng ngàn hàng vạn vệt sáng bao phủ bầu trời, chụp tới Thiên Vũ.

"…" Thiên Vũ há to miệng, mặt đầy kinh hãi, nhìn thấy chớp mắt liền tới, không thể tránh kịp nữa, y vung chiếc áo choàng đen ra, dùng hết toàn bộ tu vi quay vòng chống đỡ.

Đùng đùng đùng đùng…

Giữa những loạt tiếng nổ đùng đùng dày đặc như đốt pháo, rất nhiều phi kiếm đã bị Thiên Vũ đánh tan, nhưng có càng nhiều phi kiếm xuyên thủng tấm áo choàng, cũng đục thủng thân thể y.

Chỉ trong thoáng chốc thân thể y đã bị đánh thủng lỗ chỗ như cái sàng với đầy những lỗ máu.

Không nhìn thấy nỗi hoảng sợ, cũng không nhìn thấy sự hối tiếc, khuôn mặt y đã bị đục thủng rồi, đã hoàn toàn thay đổi, trực tiếp rơi xuống, hiện ra nguyên hình giữa không trung, nện xuống đất.

Cái quái gì vậy? Thiện Tri Nhất ngự kiếm ở phía sau cũng kinh ngạc sửng sốt, râu tóc tung bay, trên mặt đầy vẻ khó thể tin nổi.

Xoay người trong không trung, tay áo váy của Hướng Lan Huyên tung bay, tay áo vung quanh một vòng, phi kiếm đầy trời tức thì rối loạn, nàng nhấc lông phượng vũ trong tay nhẹ nhàng ung dung đánh vào khoảng không.

Oanh!

Như tiếng sấm sét nổ vang, tựa như một tảng băng bị đập vỡ, răng rắc, trong chớp mắt vạn kiếm vỡ tan thành huyễn ảnh, cương khí hỗn loạn kịch liệt tràn ra bốn phía.

"Phốc!" Bị pháp lực phản phệ, thân hình Thiện Tri Nhất chao đảo, sặc ra một ngụm máu tươi, khi thân hình ổn định lại, Hướng Lan Huyên đã xuất hiện tại trước mặt ông ta như thuấn di, chiếc lông phượng vũ nhẹ nhàng điểm lên trán ông ta.

Chiếc lông phượng vũ có vẻ mềm mại nhẹ nhàng, ở trong mắt Thiện Tri Nhất lúc này, nó lại có khí thế dời sơn trấn hải, khiến ông ta bị chấn nhiếp không dám có bất kỳ một cử động nhỏ nào.

Miệng ông ta trào máu, đôi môi run rẩy, "Đại hành tẩu, ngươi, tu vi của ngươi…"

"Thực lực của ngươi có thể để cho ta sử dụng, cho nên ta cho ngươi một cơ hội, chỉ là chính ngươi không muốn, bây giờ đã thấy được điều không nên nhìn thấy, làm sao có thể lưu ngươi lại?"

Hướng Lan Huyên giọng nói nhẹ nhàng, thần sắc đạm mạc, nhưng chiếc lông phượng vũ mềm mại trên tay lại cắt xuống nhanh như tia chớp.

Một người đang sống sờ sờ trong nháy mắt liền bị tách thành hai nửa, tung tóe máu trong không trung, rơi xuống.

Chương 1187: Chia của không đều (2)

Cũng không thèm nhìn chút nào, Hướng Lan Huyên cười khẽ quyến rũ, ngón tay quấn lấy phượng vũ, rồi buông lỏng ngón tay búng ra, những giọt huyết châu trên phượng vũ bung hết ra ngoài.

Nhưng rồi nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn tới, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi, nhìn thấy trong thi thể của Thiên Vũ toát ra một đoàn bạch quang giống như Tri Linh đại thánh và Dã Tiên vậy. Bạch quang cất tiếng cười to trong không trung, nói: "Thì ra là thế, thì ra là thế! Tiện nhân, ngươi không giết được ta, ngươi chờ đó cho ta."

Dứt lời, bạch quang lóe lên, lao thẳng xuống đất cát dưới chân núi.

Ngay sau đó lại là một vệt bạch quang bắn ra, theo sát phía sau, chính là chân linh của Thiện Tri Nhất.

Hai vệt bạch quang một trước một sau trốn vào trong đất cát, đến khi lấy lại tinh thần, Hướng Lan Huyên lập tức lóe lên đuổi theo, tiếp đó thi pháp điều tra trong đất cát, nhưng không biết hai đoàn bạch quang đó đã chui luồn trong đất cát trốn đi đâu rồi.

Sau một hồi trầm ngâm, nàng cũng không còn cách nào khác, đành phải nhảy lên, quay về lại, vừa mới đến lối vào dưới thần thụ, nàng chợt nghiêng tai lắng nghe, ánh mắt lấp lóe, quay nhìn về phía sau, người cũng bay trở lại, đến bên cạnh thi thể của Thiên Vũ, lấy phượng vũ, kim đan, Tà Linh châu và Thiên Dực lệnh ra, ném hết xuống bên cạnh, sau đó nhanh chóng lướt lên trên, ẩn nấp ở trên thần thụ.

Chỉ chốc lát sau, đám người Dữu Khánh từ trong hang động chạy ra, Hướng Chân cõng Nam Trúc, vừa ra tới liền cảm nhận được dư uy cương khí do vạn kiếm tan vỡ, chúng vẫn còn đang vù vù quay cuồng.

"Bọn họ đâu rồi chứ?" Bước vào trong làn gió, Dữu Khánh lẩm bẩm nhìn xung quanh, rồi bỗng nhiên giật mình, hắn nhìn thấy thứ gì đó phía dưới sườn núi.

Hắn lướt đi, hạ xuống bên cạnh thi thể bị xét thành hai mảnh của Thiện Tri Nhất, nhìn xem bên này, lại nhìn xem bên kia, đã nhận ra được xác chết này là ai.

Mấy người đuổi tới sau, nhìn thấy vậy cũng đều ngậm ngùi. Nam Trúc mở mắt ra nhìn, dù còn rất suy yếu vẫn không quên chen miệng, "Bây giờ, Thiện Tri Nhất nên gọi là Thiện Tri Nhị rồi."

Dữu Khánh quay đầu lại lườm gã một cái, Mục Ngạo Thiết nghi hoặc cất tiếng, "Những người khác đâu chứ?"

"Phía dưới." Hướng Chân chợt hất hất cằm ra hiệu phía dưới.

Mọi người nhìn xuống, không thấy ai, nhưng nhìn thấy được một nơi có dấu hiệu đổ máu, bọn hắn liền thay nhau lao xuống.

Khi đi đến bên cạnh vết máu, bọn hắn mới phát hiện thấy có một con ưng to lớn nằm gục trong khe núi, trên người đầy lỗ thủng trào máu, đã chết ngắc rồi.

Dữu Khánh hít vào một hơi khí lạnh, "Là Thiên Vũ."

Mục Ngạo Thiết vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Đều bị Hướng Lan Huyên giết chết sao?"

Nam Trúc chợt khó khăn duỗi tay ra, chỉ về phía mấy thứ kim châu, Thiên Dực lệnh bên cạnh thi thể, yếu ớt nói: "Đồ của ta."

Lúc này mấy người mới chú ý đến xung quanh thi thể, Dữu Khánh nhanh chóng nhảy xuống, nhặt kim châu, Thiên Dực lệnh, Tà Linh châu cùng chiếc lông phượng vũ đó lên. Kiểm tra, xác nhận, không sai, không thể giả được, trong thời gian ngắn như thế, đại khái sẽ không có khả năng làm giả.

Hắn lập tức có chút nghi hoặc, "Nếu là Hướng Lan Huyên giết, mấy thứ này làm sao lại ở bên cạnh Thiên Vũ?"

Hắn vừa mới nói xong, giọng nói của Hướng Lan Huyên đột nhiên vang lên, "A, tại sao Thiên Vũ cũng đã chết rồi?"

Mấy người quay đầu lại, ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy Hướng Lan Huyên đã hạ xuống bên cạnh, nhìn chằm chằm phía dưới, cất tiếng kêu to kinh ngạc.

Dữu Khánh bỗng nhiên cảm thấy không ổn, không chỉ có hắn, Nam Trúc cũng chớp mắt liên tục, cảm thấy đồ của mình lại sắp không giữ được nữa.

Dữu Khánh hối hận vì không kịp thời cất giấu đồ vật, bây giờ thì đã quá muộn, hắn chỉ có thể cắn răng hỏi: "Đại hành tẩu, Thiện Tri Nhất và Thiên Vũ đều bị ngươi giết chết sao?"

Hướng Lan Huyên tức thì ngạc nhiên kêu lên với dáng vẻ rất quyến rũ: "Ngươi đùa cái gì vậy, tại trong cảnh giới Cao Huyền, tốc độ của Thiên Vũ là đệ nhất thiên hạ, ngự kiếm thuật của Thiện Tri Nhất cũng là số một trong cảnh giới Cao Huyền, hai người này liên thủ với nhau, trong thiên hạ này hẳn là không có tu sĩ Cao Huyền nào có thể chống lại. Ta trốn còn không kịp, làm sao có thể giết chết bọn họ."

Dữu Khánh suy nghĩ thấy cũng đúng, nếu không, mấy thứ này làm sao có thể rơi rớt ở đây, hắn có phần quái lạ, hỏi: "Vậy bọn họ làm sao lại chết chứ?"

Hướng Lan Huyên: "Không biết, bọn họ liên thủ bức ép ta giao đồ ra, ta thấy không thể chống lại được sự liên thủ của bọn họ, cho nên ném đồ xuống rồi bỏ chạy, để bọn họ tự chia nhau, sau đó liền nghe thấy động tĩnh đánh nhau, động tĩnh không còn ta mới quay lại đây, a…"

Nàng đột nhiên có vẻ rất kinh ngạc, nhảy xuống, đến bên cạnh thi thể Thiên Vũ quan sát một hồi, rồi cảm khái lắc đầu nói: "Đây là chết ở dưới 'Vạn kiếm quy tông' của Thiện Tri Nhất."

Dữu Khánh lại nhìn nhìn mấy thứ trên tay, tức thì hiểu rõ, cất lời lẩm bẩm, "Chia của không đều, tự giết lẫn nhau."

Hắn ngước mắt nhìn Hướng Lan Huyên với ánh mắt có chút cổ quái, nghi ngờ nữ nhân này cố ý ném mấy thứ này lại đây để dẫn dụ hai người tự giết lẫn nhau.

Hướng Lan Huyên đưa tay kéo chiếc lông phượng vũ vào trong tay, thấy đối phương co rụt lại, biết là phản ứng theo bản năng, sợ mình đoạt bảo bối của hắn, nàng không tiếp tục đòi hỏi thứ khác nữa, thay đổi đề tài, hỏi: "Trước khi lão yêu chết, từng nói chúng ta không ra được nữa, các ngươi có biết làm cách nào để mở ra kết giới phong ấn này không?"

"Sợ là thật sự không ra được nữa rồi…" Dữu Khánh cười khổ, kể lại đại khái thông tin mà Dã Tiên nói cho biết.

Ánh mắt Hướng Lan Huyên lấp lóe, chần chừ hỏi: "Nói cách khác, tu vi phải đến cảnh giới Bán Tiên như Dã Tiên mới có thể thi pháp mở ra phong ấn này sao?"

Dữu Khánh gật đầu, "Chính là ý đó."

Nói đến Dã Tiên, Dã Tiên liền đến, một vệt bạch quang bay tới, dừng tại trước mặt mọi người, nhìn thấy thi thể của Thiên Vũ, lập tức ông ông nói: "Đã bị 'Vạn kiếm quy tông' của Thiện Tri Nhất giết chết. Có chuyện gì vậy?"

Hướng Lan Huyên lại chủ động lặp lại lời nói lừa gạt đám người lúc nãy, sau đó mới nói: "Chết cũng đã chết rồi, không còn quan trọng nữa. Bây giờ, chúng ta hãy suy nghĩ về người sống trước đi. Đại tộc trưởng, nghe bọn hắn nói, với tu vi của chúng ta là không có cách nào mở ra lại phong ấn để đi ra ngoài?"

Dã Tiên ồm ồm thở dài: "Bọn họ nói không sai."

Ánh mắt Hướng Lan Huyên thoáng lấp lóe, "Nếu đã không thể ra ngoài, trước sau gì cũng bị vây khốn chết ở đây, Đại tộc trưởng, ngươi cũng không cần phải giấu giếm gì nữa, không ngại nói cho chúng ta biết Tiên tuyền này rốt cuộc là chuyện gì vậy? Để chúng ta được chết minh bạch."

Chương 1188: Sự nghi hoặc về Thiên tuyền (1)

Đúng vậy, lời nói của Hướng Lan Huyên đã nhắc nhở mấy người Dữu Khánh, bọn hắn cũng muốn biết rõ Tiên tuyền này rốt cuộc là như thế nào, vì sao Phệ Linh yêu vương kia muốn bức ép bọn hắn vào ngâm trong đó, trường sinh cũng cần phải bức ép sao? Hướng Chân cũng nhắc nhở bọn hắn không thể xuống ngâm mình.

Thấy Dã Tiên trầm mặc, nàng lại bồi thêm một câu, "Mọi người đều bị vây ở nơi này, nếu như Đại tộc trưởng không nói ra tình hình thực tế, mọi người không tin tưởng lẫn nhau, sau này đều bị giam cầm tại đây làm sao có thể ở chung được, e rằng sẽ rất dễ xảy ra hiểu lầm."

Nghe được lời này, Dã Tiên suy nghĩ một chút, sau đó cất tiếng than nhẹ, cuối cùng nhả ra, ồm ồm nói:

"Ở Tiên giới có Đại năng, muốn bố trí một cái hồ nước cho vườn cảnh trong Tiên đình của mình, liền triệu tập bách tiên tham gia chế tạo. Sau khi luyện thành đặt tên là 'Dao trì', nghe nói đẹp không sao

tả xiết, có bao la sinh cơ vạn tượng, lấy một hạt sen có thể làm người chết sống lại, có thể sinh huyết nhục cho xương cốt, lấy một giọt sương có thể điểm hóa muông thú, có thể dựng dục tiên thảo, có thể cho trường sinh, yêu ma quỷ quái nhân hay tiên đều có thể tìm được cơ duyên ở trong đó. Ba Tiên tuyền mà các ngươi gọi là Thiên, Địa, Nhân là cách gọi sau này, thực ra đó đều là một bộ phận trong quá trình thí nghiệm luyện chế 'Dao trì' lưu lại."

Mọi người đều chấn động khi nghe điều này.

Trong đầu Dữu Khánh lóe lên cái tên Bồng Lai sơn, hỏi: "Vị Đại năng Tiên giới đó là ai vậy?"

Dã Tiên không có hé răng, hiển nhiên là không muốn nói tới cái tên đó.

Hướng Lan Huyên thì truy hỏi vào trọng điểm, "Nói cách khác, thứ được gọi là 'Thiên tuyền' ở nơi này thực tế có vấn đề, sau khi tắm rửa cũng không thể có được trường sinh?"

Dã Tiên: "Có thể được trường sinh hay không là tùy theo cách ngươi nghĩ như thế nào. Đối với nhục thân quả thực sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, cái gọi là trường sinh, là bộ dáng hiện tại của ta, các ngươi cũng đã nhìn thấy được."

Hướng Lan Huyên thử hỏi: "Chân linh dùng cách sống nhờ các nhục thân khác để trường sinh ư?"

Dã Tiên: "Có thể lý giải như vậy."

"Không có vấn đề gì khác nữa sao?" Hướng Lan Huyên nghi hoặc, rồi lại quay nhìn chằm chằm mấy người Dữu Khánh, đặc biệt là nhìn chăm chú vào Hướng Chân, "Các ngươi không chịu ngâm mình vào Tiên tuyền này, là cớ gì?"

Ánh mắt của ba sư huynh đệ Dữu Khánh cũng chuyển sang nhìn Hướng Chân, trong bạch quang mông lung, bóng dáng Dã Tiên thấy

vậy cũng nhìn về phía gã ta.

Ngay trước ánh mắt của biết bao người, Hướng Chân trên đầu mặt đầy vết máu lắc đầu, "Ta không biết nó có vấn đề gì."

Dữu Khánh nghi hoặc, "Ngươi không biết? Vậy vì sao ngươi ngăn cản chúng ta ngâm mình?"

Hướng Chân: "Vị cố nhân đó của ngươi nói, nếu như ngươi thật sự tìm được Thiên tuyền, dặn ta ngăn cản ngươi ngâm mình, nói là Thiên tuyền có vấn đề. Cụ thể là vấn đề gì thì nàng không có nói cho ta biết."

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, chợt nhớ tới điều gì đó, hỏi: "Cho nên, ngươi có thể phát hiện ra được Tiên tuyền do 'Nhất Chi Hoa' dẫn tới có vấn đề, là bởi vì có tiền đề này?"

Hướng Chân gật gật đầu, đã thừa nhận.

Hướng Lan Huyên thì cảnh giác hỏi: "Cố nhân nào?"

Dữu Khánh cười khổ, "Không thể nói, thứ nhất là người ta không muốn tiết lộ thân phận, thứ hai là ta cũng chưa từng nhìn thấy chân diện mục của nàng." Hắn hỏi ngược lại Hướng Chân, "Ngươi biết nàng là ai không?"

Hướng Chân lắc đầu, "Ta cũng không biết nàng là ai, cũng chưa từng nhìn thấy chân diện mục của nàng."

Hướng Lan Huyên nhìn chằm chằm vào gã ta, "Ta tự cho rằng ta đã tra xét rất rõ ràng nền tảng của ngươi, không nghĩ phía sau ngươi vẫn còn có giấu người, xem ra người này quả thực không đơn giản."

Dữu Khánh hỏi tiếp: "Hướng huynh, ngươi xuất hiện tại bên cạnh ta là do nàng an bài sao?"

Hướng Chân gật đầu, "Đúng vậy."

Dữu Khánh sắc mặt sa sầm, "Bắt đầu từ Triêu Dương đại hội ư?"

"Phải."

"Nói cách khác, ngươi tiếp cận ta không phải bởi vì 'Kiếm ý' gì đó?"

"Là bởi vì 'Kiếm ý', cũng là làm theo lời phân phó của nàng."

Dữu Khánh nhấc tay vuốt vuốt ria mép, hắn nhớ tới một sự kiện, manh mối có liên quan đến Bách Hoa tiên phủ chính là do vị cố nhân trên thuyền đó cung cấp, bây giờ xem lại, người ta báo cho hắn biết manh mối này ngay trước Triêu Dương đại hội, rõ ràng là có chủ mưu.

Nhưng hành vi của Hướng Chân thực sự quá kỳ quái, hoàn toàn không giống như là người có mưu đồ gì đó, hắn không thể không hỏi: "Nàng nói ngươi tiếp cận tới bên cạnh chúng ta để làm gì?"

Hướng Chân lời ít mà ý nhiều, "Tìm Thiên tuyền."

Dữu Khánh ngẩn ra, "Không phải nàng đã từng tắm rửa Thiên tuyền rồi sao? Còn tìm Thiên tuyền làm gì nữa?"

Khi hắn vừa nói ra lời này, Hướng Lan Huyên và Dã Tiên đều có chút kinh ngạc, trong Nhân gian còn có người từng tắm rửa Thiên tuyền ư? Xem ra trong thiên hạ này đúng là tàng long ngọa hổ.

Hướng Chân lại quay nhìn về phía bóng người Dã Tiên trong bạch quang, nghiêm túc hỏi: "Lời nói đã nói đến nước này, Đại tộc trưởng, xin thỉnh giáo một chút, người từng tắm rửa Thiên tuyền, nhục thân sẽ tồn giữ ở đâu?"

Dã Tiên: "Nhục thân tồn giữ ở đâu? Ta không hiểu lời này của ngươi có ý gì, nhục thân của mình còn cần phải cất giữ ở đâu sao? Ý ngươi là đang chỉ tới việc ta phong ấn cất giữ nhục thân tại Địa Diễm bảo ư?"

Hướng Chân: "Không phải, nhục thân của những người khác đã từng đến tắm rửa Tiên tuyền, sẽ được cất giữ ở đâu?"

Dã Tiên: "Ngoại trừ chính ta, và mấy người hiện tại, ta cũng không biết còn có người nào từng tắm rửa Tiên tuyền, và cũng không biết nhục thân gì đó của người khác, dù sao thì, ta đóng giữ Chư Yêu chi cảnh nhiều năm, vẫn chưa bao giờ nghe nói, cũng chưa từng nhìn thấy nơi nào tồn giữ nhục thân của ai?"

Hướng Chân nhìn về phía ngọn núi và cây thần thụ trước mặt, "Nơi này cũng không có cất giữ sao?"

Dã Tiên: "Ta đã đạp khắp sơn sơn thủy thủy trong toàn bộ Chư Yêu chi cảnh, chưa nói tới nơi này, những nơi khác có điều kiện cất giữ nhục thân cũng không có. Người phía sau ngươi rốt cuộc có lai lịch gì, hắn đang tìm nhục thân của mình hay sao?"

Hướng Chân khẽ gật đầu.

Dữu Khánh nghe vậy cũng vô cùng kinh ngạc, "Thân thể đó của nàng không phải là nhục thân vốn có của nàng sao?"

Hướng Chân: "Nếu như đã tìm được Thiên tuyền và đã bộc lộ mục đích của ta, ta cũng không giấu giếm ngươi nữa, đối với tiên phủ, bảo bối hay trường sinh gì gì đó, nàng đều không có hứng thú. Mục đích sắp xếp ta tiếp cận các ngươi, chính là để tìm kiếm Thiên tuyền, tiếp đó tìm kiếm nhục thân của nàng. Nàng nói rằng, nàng chỉ biết, sau khi mình tỉnh lại thì nguyên thần đã xuất khiếu, mới biết được mình đã tắm rửa Tiên tuyền, nhục thân không tại bên cạnh. Nàng nghi ngờ nhục thân của mình ở quanh khu vực Thiên tuyền, vì vậy để cho ta tới tìm nó."

Hướng Lan Huyên nghi hoặc, "Chuyện quan trọng như vậy, vì sao chính nàng ta không đến tìm?"

Hướng Chân: "Ta cũng không biết rõ là chuyện gì xảy ra, chỉ nghe nàng nói rằng nàng không thể rời khỏi khu vực của mình."

Dã Tiên bất chợt giống như bừng tỉnh hiểu ra, "Ta nghĩ ta đã biết nàng ta là ai rồi."

Mọi người đồng loạt quay nhìn về phía ông ta, Dữu Khánh cất lời thăm dò: "Đại tộc trưởng biết sao?"

Dã Tiên: "Đã tắm rửa Thiên tuyền, lại không thể rời khỏi khu vực đó của mình, trên người hẳn là bị hạ cấm chế. Loại tình huống như vậy, nếu không phải là thủ sơn của tiên phủ thì chính là trông cửa cho tiên phủ nào đó. Trong Nhân gian chỉ có hai tiên phủ đã mở ra, Vân Hề của Tiểu Vân gian là một phương thức lưu thủ khác, nơi còn lại thì chỉ có Minh Hải mà thôi."

Những lời này vừa được nói ra, Dữu Khánh và Hướng Chân lập tức quay mặt nhìn nhau.

"Hồi đó, việc Minh Hải tiên phủ được mở ra đã khiến cho ta cảm thấy kỳ quái, lại còn cả việc Thủ sơn thú bị giết nữa, trước tiên không nói đến việc những kẻ được gọi là cao thủ Nhân gian đó dù có liên thủ với nhau cũng không phải là đối thủ của Thủ sơn thú Minh Hải, việc không có người dẫn đường, người ngoài là không thể dễ dàng vượt qua Minh Hải, hẳn phải là xuất hiện nội quỷ động tay động chân. Nếu như ta không đoán sai, người mà các ngươi nói tới đó hẳn là kẻ từng trông cửa cho Minh Hải. Không nghĩ tới nàng ta vẫn còn sống."

Dữu Khánh nghe nói mà âm thầm líu lưỡi, phát hiện thấy thực sự đã bị Dã Tiên đoán trúng.

Mà Hướng Chân nghe nói vậy thì có chút sửng sốt, đối với vị cố nhân trên thuyền đó, gã ta còn không biết được nhiều bằng Dữu Khánh, thậm chí quen biết cũng không sớm như Dữu Khánh.

Từ phản ứng của hai người, Hướng Lan Huyên cũng nhận ra được Dã Tiên đã đoán đúng, trông cửa cho Minh Hải sao? Nàng ghi nhớ kỹ việc này vào trong lòng.

Chương 1189: Sự nghi hoặc về Thiên tuyền (2)

Thấy thần sắc của Dữu Khánh và Hướng Chân có vẻ mất tự nhiên, Dã Tiên trấn an: "Yên tâm, ta cũng chỉ nói như vậy mà thôi, chuyện của Minh Hải không liên quan gì đến ta, cũng không tới phiên người của tiên phủ khác nhúng tay vào, trong tương lai tự sẽ có người của Minh Hải xử lý cô ta. Đáng tiếc ngươi không ra được, nếu không ngươi có thể nhắn tin cho cô ta biết, nói rằng nơi này không có khả năng bảo tồn nhục thân cho cô ta, thân phận và địa vị của cô ta còn chưa đủ."

Dữu Khánh chuyển hướng đề tài, "Hướng huynh, thứ cho ta nói thẳng, ngươi thật sự không thích hợp làm nằm vùng. Nàng ta không đến mức tìm không được người nào tốt hơn nha, vì sao lại tìm ngươi để sắp xếp vào bên cạnh chúng ta?"

Chưa nói những thứ khác, chỉ riêng thế lực của Thanh Nha đã không nhỏ, hẳn là không khó để tìm được một nhân thủ thích hợp hơn, chứ tìm một kẻ ngốc để gượng ép đến nằm vùng mà ai cũng có thể nhận ra được như vậy, thực sự quá khi dễ người khác, quả thực là sỉ nhục chỉ số thông minh của ba sư huynh đệ bọn hắn.

Hướng Chân: "Ta không tính là người của cô ấy. Cô ấy có thể giải quyết một số nhu cầu cho ta, đổi lại, ta đồng ý giúp cô ấy việc này. Khi cô ấy tìm đến ta, ta cũng cảm thấy mình không thích hợp làm việc này, nhưng cô ấy nói, sở dĩ cô ấy chọn ta là bởi vì cảm thấy ta là người thích hợp nhất.

Cô ấy nói người quá khôn khéo sẽ không theo được các ngươi, và cũng có rất nhiều người đang âm thầm để ý đến các ngươi, đó đều không phải là người bình thường, người càng quá khôn khéo chu toàn, tại trong mắt những người đó sẽ có càng nhiều kẽ hở, sẽ càng không chịu được sự giày vò của những người đó. Cô ấy nói ta cứ là chính mình, cũng không cần ta phải mưu đồ cái gì, chỉ cần cùng đi theo các ngươi để tìm Thiên tuyền là được.

Có thể tìm được thân thể của cô ấy để mang về là tốt nhất, nếu không thể mang về thì nhớ kỹ lối ra vào cũng được, cô ấy sẽ nghĩ cách xử lý. Đương nhiên, cô ấy cũng có nói, nếu như các ngươi thực sự không muốn để cho ta cùng đi theo, không còn cách nào khác nữa thì có thể nói ra cô ấy, nói ra mục đích của cô ấy, nói rằng các ngươi hẳn là sẽ đồng ý cho ta đồng hành."

Đây rõ ràng là biết rõ thực sự không ra được nữa, cho nên lời nói có phần không giấu giếm gì nữa.

"…" Ba sư huynh đệ Dữu Khánh, và cả Hướng Lan Huyên đều không nói nên lời, không biết gã ta tự khai báo làm gì.

Một lúc lâu sau, Hướng Lan Huyên lại tiếp tục hỏi đến vấn đề mình quan tâm, "Đại tộc trưởng, vì sao Tri Linh yêu vương ép buộc chúng ta tắm Tiên tuyền? Vấn đề của Tiên tuyền này chắc hẳn không chỉ là nhục thân không thể trường sinh, phải không?"

Bóng người bạch quang của Dã Tiên chỉ tới phượng vũ trong tay nàng, "Đó có lẽ là ý nghĩ sau khi biết được phương pháp ra ngoài, nó hẳn là muốn nô dịch các ngươi để nó sử dụng. Nhục thân của nó đã bị hủy, trên nhục thân của ta lại có cấm chế, nó không thể khống chế rời khỏi tiên phủ, cũng có nghĩa là nó không thể phát huy được thực lực chân tiên ở bên ngoài, không phải là đối thủ của mấy vị kia.

Sau khi các ngươi ngâm Thiên tuyền, nó có thể giữ lại nhục thân của các ngươi ở trong tay làm con tin, chân linh các ngươi đi ra ngoài tự nhiên phải tuân theo lệnh nó, mà nó cũng có thể mượn nhục thân của các ngươi để thuận lợi đi ra ngoài, dù sao thực lực Cao Huyền

của mấy người các ngươi ở bên ngoài cũng không thấp. Về phần vấn đề của Tiên tuyền…"

Ông ta quay sang nhìn Hướng Chân, "Lý do người phía sau ngươi đi tìm nhục thân, hẳn là vì đã cảm nhận được vấn đề, bất kể cô ta có đổi bao nhiêu nhục thân, tu vi cũng rất khó quay lại cảnh giới Chân tiên vốn có. Điều này là bởi vì một khi ngâm vào Thiên tuyền, mối liên hệ tiên thiên giữa linh hồn và thể xác sẽ bị phá vỡ, đã bị cắt đứt tiên thiên, việc tu hành sẽ không thể bước vào lại cảnh giới Chân tiên, tiên thiên vốn là gốc, không còn tiên thiên không còn gốc."

Ông ta lại chỉ vào Dữu Khánh, "Ví dụ như Thám Hoa lang, hiện tại là cảnh giới Sơ Huyền, một khi đứt đoạn tiên thiên, cho dù thay đổi bao nhiêu nhục thân, chân linh cũng không thể nào thành lập được liên hệ tiên thiên với nhục thân đó. Hơn nữa, hắn cũng chưa từng có cảm ngộ phá cảnh Thượng Huyền và Cao Huyền, không biết con đường như thế nào, vì vậy chỉ có thể vĩnh viễn dừng lại tại cảnh giới Sơ Huyền. Còn với Hướng Lan Huyên ngươi, đổi nhục thân tu hành lại thì cũng chỉ có thể dừng lại tại cảnh giới Cao Huyền."

Đối với điều này, Dữu Khánh không có cảm giác gì, hầu hết tu sĩ, cả một đời đều không đến gần được cánh cửa Thượng Huyền, hắn cũng không trông chờ mình có thể tốt hơn đa số người, hắn chỉ quan tâm hiện tại có thể có một cuộc sống tốt hay không, nên hỏi: "Đại tộc trưởng, Thiên tuyền có thể chữa lành các loại bệnh tật ở trên người hay không?"

Hắn không cho rằng mình có tiền đồ tu hành rộng lớn gì, cũng không có bất kỳ lý tưởng vĩ đại nào, có tiền, có mạng, có thân thể tốt để hưởng thụ cuộc đời này là đủ rồi. Nếu như có thể giải quyết được nguy cơ tiềm ẩn trong cơ thể, để tiếp tục sống không lo nghĩ, quan tâm con mẹ gì đến tiên thiên hay không tiên thiên, hắn sẽ lập tức quay lại nhảy vào ngâm mình trong Thiên tuyền rồi tính tiếp.

Dã Tiên: "Lúc trước ta đã nói rồi, Thiên tuyền này không có bất kỳ biến đổi gì đối với nhục thân, tự nhiên cũng sẽ không có bất kỳ hiệu

quả chữa trị gì."

Khóe miệng Dữu Khánh giật giật, cùng với hai vị sư huynh quay mặt thẫn thờ nhìn nhau, hóa ra kết quả lại là như thế, vậy bọn hắn trải qua trùng điệp nguy hiểm chạy vào đây, bây giờ rơi vào tình cảnh này là vì cái gì?

Nam Trúc chợt yếu ớt hỏi: "Nói cách khác, sau khi ngâm Thiên tuyền, có thể tùy ý lựa chọn nhục thân xấu đẹp, phải không?"

Khi nghe những lời này, mọi người lập tức nhìn chằm chằm vào cơ thể mập mạp của gã, đại khái đã đoán được gã muốn làm gì.

Dã Tiên: "Ngươi chọn cơ thể của nữ nhân cũng được, tiền đề là nguyên thần trong cơ thể người ta không phản kháng, tùy ý cho ngươi đoạt xá."

Hướng Lan Huyên lập tức nhấc tay ra hiệu ngừng, "Mập mạp chết tiệt, ngươi đừng có ở chỗ này khiến người khác buồn nôn. Một đại nam nhân, quan tâm vẻ bên ngoài làm gì, làm một tên tuấn tú mà cả đời dừng tại Sơ Huyền thì có tiền đồ gì chứ? Ánh mắt có thể nhìn xa một chút hay không hả?"

Nếu không phải cảm nhận về Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đã thay đổi, nàng mới lười nói ra lời này.

Nam Trúc lẩm bẩm, "Ánh mắt của ta luôn luôn nhìn rất xa, làm không được thì có tác dụng gì."

Gã cũng không cho rằng đời này mình có thể bước vào cánh cửa Thượng Huyền, có thể bước vào Sơ Huyền đã là một niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Không nói đến điều gì khác, sau này nhục thân chết đi, lại có thể mượn nhờ cơ thể một thanh niên khác để tiếp tục sống cũng rất tốt nha, Dã Tiên đây đã sống bao nhiêu cuộc đời, có phần ước ao a.

Hướng Lan Huyên lạnh lùng liếc qua, "Mập mạp chết tiệt, ngươi tiếp tục khiến ta buồn nôn nữa thử xem, nếu ngươi dám ngâm vào Thiên tuyền đó, ta đảm bảo cả đời này ngươi không ra được, cho ngươi đi tìm Phệ Linh hào nào tuấn tú mà đoạt xá đi."

Nàng cũng nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, nhìn thấy ánh mắt hắn lấp lánh, dường như rất muốn xông vào Thiên tuyền, cất lời cảnh cáo nghiêm khắc, "Nhà quê, đừng có thiển cận, ta không có đùa với ngươi, nếu ngươi dám đầu óc vào nước làm bừa, để xem ta xử lý ngươi như thế nào!"

Dữu Khánh vẻ mặt ngượng ngùng, trong lòng âm thầm thăm hỏi nàng, liên quan cái rắm gì với ngươi!

Chương 1190: Tuổi tác không hợp (1)

Mặc dù không dám dùng lời chống đối Hướng Lan Huyên, nhưng Dữu Khánh vẫn muốn giải quyết nguy cơ tiềm ẩn trên người mấy sư huynh đệ bọn hắn, thừa dịp Dã Tiên, vốn cao ngạo lạnh lùng giờ sẵn lòng mở miệng, hắn tự nhiên liền muốn thỉnh giáo, "Đại tộc trưởng, nghe nói Nhân tuyền có thể khiến các loại yêu ma trở thành người bình thường, có phải là thật hay không?"

Dã Tiên: "Không chỉ là các loại yêu ma, các loại muông thú bước vào Nhân tuyền cũng có thể biến thành người bình thường."

Dữu Khánh: "Vậy phải chăng là, người thân thể có bệnh tiến vào đó, liền có thể lập tức khôi phục lại bình thường sao?"

Dã Tiên: "Nếu như chỉ dùng để chữa bệnh thì có phần đại tài tiểu dụng. Nghe nói, Nhân tuyền có hiệu quả kỳ diệu như của 'Dao trì', người chết sống lại, xương cốt sinh huyết nhục. Người chết đi vào cũng có thể sống lại, chỉ là người sống lại đó có còn là người lúc đầu hay không thì không biết được, dù sao hồn phách đã tan biến."

Thấy Dữu Khánh dường như lại nảy sinh tâm tư gì đó, ông ta nhắc nhở một câu, "Đối với tu sĩ mà nói, đại khái không có ai muốn nhiễm phải Nhân tuyền."

Dữu Khánh ngẩn người, ngẩng đầu hỏi: "Vì sao?"

Dã Tiên: "Biến một người thành người bình thường, ngươi cảm thấy tu sĩ là người bình thường sao?"

Hướng Lan Huyên ở bên cạnh chen vào nói: "Hẳn là sẽ xóa bỏ toàn bộ tu vi?"

Dã Tiên: "Toàn bộ tu vi hóa thành hư ảo, muốn khôi phục tu vi thì phải tu luyện lại từ đầu, có mấy người tu hành sẵn lòng trả cái giá như thế?"

Nghe được những lời này, mấy sư huynh đệ đều có chút há hốc mồm, không biết mấy năm nay hì hục mạo hiểm truy cầu cái gì, Thiên tuyền nói là cho trường sinh thì có thiếu sót rất lớn, Địa tuyền giúp năng lực khôi phục cường đại thì không còn là người, Nhân tuyền bao chữa bách bệnh cũng phải trả cái giá khó thể chấp nhận được, thì ra ba cái tiên tuyền Thiên, Địa, Nhân này không có cái cho không lợi ích, như vậy thì còn giày vò làm gì chứ?

Nhìn lại quá khứ, ba sư huynh đệ đều có chút ủ rũ, trong lúc nhất thời đều không muốn nói lời nào nữa.

Ngay cả là Nam Trúc, dù những bảo vật đó đều đã trở về trong tay, gã cũng cảm thấy chúng không còn thơm nữa, đã không thể đi ra ngoài, giữ những bảo bối này còn có tác dụng cái rắm gì.

Đến lúc này, bọn hắn đại khái đã hiểu được vì sao Hướng Lan Huyên không còn quan tâm đến những bảo bối này, tất cả đã trở thành vô dụng.

Hướng Lan Huyên không hiểu rõ lắm mấy tên này vì sao đột nhiên mất hết hứng thú, nàng quan sát xung quanh một vòng, đột nhiên

hỏi: "Ô Ô đâu?"

Dữu Khánh không hiểu sao cất tiếng thở dài, "Lúc trước không phải đã bị tên Yêu vương đó đánh trọng thương rồi sao, khó thể động đậy, còn đang nằm bên trong."

Hướng Lan Huyên lập tức lóe lên rời đi.

Dã Tiên quan sát Tà Linh châu, "Ta biết các ngươi từng tiến vào Tiểu Vân gian và Bồng Lai, nhưng ta không hiểu vì sao bên trong này lại hình thành hợp thể giữa Vân Hề và Cửu vĩ hồ. Đây là thứ gì?"

"Sau khi tà thể Vân Hề bị chém giết, ta tình cờ phát hiện thấy trong cơ thể cô ta ngưng kết ra hạt châu này. Hạt châu này có thể hấp thu tà khí, Cửu vĩ hồ đã bị tà hóa rồi…" Dữu Khánh kể lại đại khái chuyện hấp thu tà khí từ Cửu vĩ hồ.

Vẻ mặt Hướng Chân quả thực không còn gì để nói, gã ta phát hiện thấy trải nghiệm của mấy tên gia hỏa này còn phải phong phú và kích thích hơn gã tưởng tượng rất nhiều.

Dã Tiên ngập ngừng, "Hấp thu tà khí mà hình thành, ngoại trừ tà lực ra, làm sao sẽ có tu vi cường đại như thế chứ?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, "Theo như ý của Đại thanh nữ, khi hấp thu tà khí thì cũng đã hấp thu luôn toàn bộ tu vi của Cửu Vĩ."

Dã Tiên bừng tỉnh hiểu ra, "Thì ra là tu vi của Cửu Vĩ, khó trách nhục thân của ta không chịu nổi một kích."

Sau khi đã được giải tỏa nghi hoặc, ông ta lại nhìn nhìn xung quanh, hỏi có nhìn thấy chân linh của Thiên Vũ và Thiện Tri Nhất trốn đi đâu hay không, bọn hắn biểu thị không biết, bạch quang Dã Tiên lóe lên, hiển nhiên là đã đi tìm.

Không còn người khác, Nam Trúc suy yếu nói: "Lão Thập Ngũ, ngâm hay không ngâm Thiên tuyền, nhục thân của chúng ta ở đây không

ăn không uống, sẽ không thể duy trì được quá lâu, làm thế nào cũng không thể chịu được quá một năm, nếu không ngâm, chết là hoàn toàn biến mất, mà nếu ngâm, ít nhất chân linh vẫn còn sống, vẫn còn có cơ hội tái sinh."

"Điều này không cần ngươi phải nói, ta không đến mức không phân rõ được lợi, hại trong chuyện này." Dữu Khánh đáp lại, đồng thời quan sát xung quanh, rất sợ bị Hướng Lan Huyên nghe được, "Đừng gấp gáp, nếu đã bị vây ở nơi này, chúng ta có thời gian và cơ hội."

Đúng vậy, Nam Trúc không có nói tiếp việc này nữa, không vội vàng được, chỉ có thể chậm rãi làm, tuy nhiên trước tiên gã vẫn muốn gom bảo bối của mình trở về, tuy rằng biết rõ không có nơi dùng võ, nhưng dù sao cũng là mình mạo hiểm mới có được, đặt ở trên thân mình mới càng an tâm, càng có cảm giác thành tựu.

Dữu Khánh cũng lau khô vết máu trên Tà Linh châu, nhìn nó buông tiếng thở dài, rồi từ từ đeo lại lên cổ.

Hướng Lan Huyên tìm thấy được Ô Ô tại trong không gian mái vòm ở chỗ sâu dưới lòng đất, phát hiện thấy Ô Ô quả nhiên vẫn còn nằm trên mặt đất khó thể hoạt động, khi nàng chậm rãi đến gần, trong ánh mắt hiện lên sát cơ.

Ô Ô quay đầu lại nhìn nàng chằm chằm, đối mặt với Hướng Lan Huyên từ trên cao nhìn xuống, bốn mắt nhìn nhau, dường như đã nhận thức được mình đã đến đường cùng, gã ta nhắm mắt lại hỏi: "Thiên Vũ đâu?"

Gần như đã sắp ra tay hạ đòn sát thủ, ánh mắt Hướng Lan Huyên chợt lấp lóe, rồi không biết nghĩ đến điều gì, khép năm ngón lại, dừng tay, thu liễm sát cơ, xoay người rời đi, khi đã bước xa nàng bỏ lại lời nói, "Tranh đoạt bảo vật với Thiện Tri Nhất, hai người đã đồng quy vu tận rồi."

Ô Ô lại mở mắt ra nhìn thấy bóng lưng nàng rời đi, tựa hồ có chút kinh ngạc với việc nàng buông tha cho mình, sau đó cất tiếng thở

dài, "Lão Tam a lão Tam…"

"Thám Hoa lang." Ra đến bên ngoài, Hướng Lan Huyên bỗng nhiên cất tiếng kêu gọi, sau đó phi thân lên trên đỉnh thần thụ, dõi mắt nhìn ra xa.

Dữu Khánh không hiểu có chuyện gì, nhưng vẫn nhanh chóng bay lên, cùng nàng đứng trên chỗ cao, không biết nàng ta đang nhìn cái gì, hắn cho rằng nàng phát hiện ra điều gì đó, nên mở to mắt nhìn theo, nhìn một hồi vẫn không phát hiện ra được cái gì.

Một lúc lâu sau, thấy nữ nhân này vẫn không có hé răng, hắn thử hỏi, "Đại hành tẩu có gì đặn dò sao?"

Hướng Lan Huyên hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Thực ra, khung cảnh nơi này cũng không tệ."

Dữu Khánh lập tức đảo mắt hết nhìn đông tới nhìn tây, bộ dạng như gặp quỷ vậy, khung cảnh ở đâu ra mà không tệ chứ? Hắn a một tiếng, nói: "Cát vàng mênh mông, đơn điệu vô vị, thứ cho ta mắt kém vụng về, không thưởng thức được. Đương nhiên, mỗi người có một sở thích, mỗi người một sở thích."

Hướng Lan Huyên: "Bên ngoài ngươi lừa ta gạt, sinh sinh tử tử đã nhiều năm như vậy, ta quả thực có phần mệt mỏi. Kỳ thực ngươi ngẫm lại mà xem, ở lại Chư Yêu chi cảnh cũng rất tốt, linh khí dồi dào, thích hợp để tu hành, ngươi có muốn ở lại hay không?"

Dữu Khánh cười khổ, "Điều này có thể tùy vào việc ta muốn hay không sao? Hiện tại dù không muốn ở lại cũng phải ở."

Hướng Lan Huyên: "Ý của ta là, nếu có cơ hội rời khỏi phong ấn của ngọn núi này, ngươi có sẵn sàng ở lại sinh sống trong Chư Yêu chi cảnh hay không."

Dữu Khánh than thở: "Làm sao sống được a, số lượng Phệ Linh hào khổng lồ như vậy, ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, số có thực lực cường

đại nhiều không đếm xuể, lẽ nào phải ngày ngày sống trong cảnh đánh nhau với Phệ Linh hào sao?"

Hướng Lan Huyên: "Dùng 'Phục ma chân ngôn' mà Dã Tiên truyền thụ là đủ để ứng phó rồi, ngươi cũng có thể học."

Ngàn vạn lần đừng có nhắc tới thứ này, vừa nhắc tới "Phục ma chân ngôn" Dữu Khánh liền đau đầu, hắn thực sự không muốn nếm lại cảm giác chết đi sống lại đó, có bị đánh chết, mấy người bọn hắn cũng không có khả năng học được, học được rồi đối mặt với đám Phệ Linh hào đó thì có khác gì tự sát chứ? E rằng sẽ làm cho đám Phệ Linh hào đó vui vẻ quá sức.

Nơi này xác thực không thích hợp cho mấy sư huynh đệ bọn hắn ở lại lâu, đối với bọn hắn mà nói, nơi này còn nguy hiểm hơn cả mấy tiên phủ có tà khí.

Chương 1191: Tuổi tác không hợp (2)

Nhưng hắn không thể giải thích rõ ràng, vì vậy chỉ có thể lý luận kiểu khác, "Kỳ thực, con người a, bất kể tĩnh tâm tu hành như thế nào, chung quy vẫn quen với cuộc sống quần cư hơn, nếu không ở trong chúng sinh, tu vi có cao đến mấy cũng không có ý nghĩa gì. Dã Tiên như thế nào, không phải cũng chịu không nổi tĩnh mịch lẻn vào thế gian sao? Còn có Vân Hề và cả Ong chúa ngày ngày sống trong say sưa mơ mơ màng màng đó nữa. Ta thấy họ đều đã buồn chán đến sắp điên rồi. Dã Tiên nói người bảo vệ Minh Hải đó cũng dẫn người bên ngoài vào, chúng ta ở lại đây sẽ không ở được bao lâu."

Hướng Lan Huyên: "Đại Nghiệp ty, Ty Nam phủ cùng Thiên Lưu sơn đều đang chờ ở bên ngoài lối ra, ngươi có từng nghĩ đến việc mình sẽ phải đối mặt với chuyện gì sau khi ra ngoài hay không?"

Dữu Khánh há miệng không nói nên lời, cái gì gọi là trong ngoài đều không được, cái gì gọi là cùng đường, lần này hắn xem như đã cảm nhận được rồi, cho dù phá vỡ được tầng phong ấn này, bên ngoài vẫn còn từng tầng từng tầng "Phong ấn" khác đang chờ hắn.

Sau một hồi liếc mắt quan sát phản ứng của hắn, Hướng Lan Huyên mới chợt nhẹ nhàng nồng ấm nói:

"Nếu không, trước tiên chúng ta cứ ở lại trong Chư Yêu chi cảnh này mấy năm rồi tính tiếp, hoặc là chờ khi chúng ta chán với cuộc sống trong này rồi hãy đi ra. Đám người Đinh Giáp Thanh cũng không có khả năng một mực canh chừng ở lối ra, chờ lâu ngày không thấy, bọn họ sẽ cho rằng chúng ta không ra được nữa, đến lúc đó chúng ta mới đột nhiên lao ra ngoài, bọn họ sẽ không kịp ngăn cản."

Dữu Khánh nhìn nàng, đột nhiên nhận thấy nữ nhân này thật sự phóng khoáng, cho dù bị rơi vào tình cảnh như vậy, nàng vẫn có thể yên tâm đón nhận, nếu đã có thể phá giải phong ấn, nàng ta vậy mà vẫn còn muốn ở lại nơi hoang dã này sống mấy năm, có bị bệnh không?

"Có nam có nữ, thực ra cũng không có nhàm chán như ngươi tưởng. Nghĩ theo hướng tích cực, tất sẽ là một thế giới tiêu dao."

Có nữ? Dữu Khánh thoáng sửng sốt một lúc, ánh mắt vô thức quan sát nàng ta từ trên xuống dưới một lần, nữ nhân này là đang nói về chính mình ư?

Ánh mắt của hắn khiến Hướng Lan Huyên không được tự nhiên, không vui xẵng giọng hỏi, "Thế nào? Chẳng lẽ cảm thấy ta không xứng với ngươi sao? Ta nói cho ngươi biết, số nam nhân muốn theo đuổi ta có thể xếp hàng dài từ Cẩm quốc đến Ân quốc."

Dữu Khánh vội xua tay biện giải, "Ta không phải có ý đó, hơn nữa tuổi của chúng ta cũng không thích hợp…"

Vừa nói lời này ra, hắn lập tức biết rõ, trong lúc vội vàng mình đã dùng sai từ rồi.

Quả nhiên, sắc mặt Hướng Lan Huyên trong nháy mắt liền trở nên băng sương, sát cơ tràn đầy trong ánh mắt, nàng không có ngốc, đối phương đã nói rõ chê nàng quá già.

Không thể nhịn được điều này, nàng không cần nghe bất kỳ lời giải thích nào, trực tiếp tung cước đạp hắn bay ra ngoài.

"A…" Dữu Khánh cất lên tiếng hét quái dị, tay chân vùng vẫy, bay ra khỏi ngọn thần thụ, rơi xuống phía dưới cây.

Mặc dù đang bị thương, nhưng may mà hắn dù sao cũng có tu vi Huyền cấp, giảm dần tốc độ trên đường rơi, từ từ hạ xuống đất.

Mục Ngạo Thiết lập tức chạy đến hỏi thăm xem có chuyện gì xảy ra, Dữu Khánh xua tay áo, không muốn đề cập đến, xoa xoa đũng quần, khập khiễng rời đi.

Dưới ánh nắng, Hướng Lan Huyên nhấc tay áo nhìn nhìn hình dáng của mình chiếu lên trên cành cây, cất tiếng thở dài, ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ với đôi môi đỏ mọng đối diện với ánh mặt trời, cuối cùng dường như đã đưa ra quyết định nào đó, nàng cũng phi thân xuống dưới, bay đi tìm kiếm, không bao lâu sau, nàng tìm được chân linh của Dã Tiên.

Nàng không có nhiều lời, nói thẳng: "Đại tộc trưởng, truyền cho ta thuật pháp mở ra phong ấn đi."

Dã Tiên: "Tu vi của ngươi không đủ, học được cũng vô ích."

Hướng Lan Huyên bình tĩnh nói: "Thử xem cũng không mất mát gì."

Những ngày sau đó, ba sư huynh đệ Dữu Khánh trước tiên thu dọn thi thể cho Phượng A Đao và Phượng Kim Kỳ, sau đó hàng ngày

chạy vào chỗ sâu dưới lòng đất, muốn tìm cơ hội ngâm mình vào Thiên tuyền.

Tuy nhiên, dường như có người đã đề phòng bọn hắn từ lâu, mời Ô Ô ngồi ở trên đài sen đả tọa chữa thương, hoàn toàn không để cho mấy người bọn hắn đến gần.

Mấy sư huynh đệ cũng không gấp gáp, cảm thấy dù sao ngày tháng vẫn còn dài.

Mấy ngày sau, vào một buổi sáng, khi trời còn tờ mờ sáng, trên đỉnh thần thụ chợt xuất hiện một tia sáng chói, tia sáng này nở rộ ra từ trên ngón tay bấm quyết của Hướng Lan Huyên.

Trong làn gió nhẹ, tà áo phất phơ, nàng nâng hào quang tỏa sáng trong tay ngước nhìn vòm trời ửng sáng, thân ảnh cô tịch lẻ loi.

Theo bàn tay nàng khua vẫy, những luồng sáng phóng ra, đập vào hư không, cuối cùng khiến cho tầng kết giới vô hình phải hiện ra.

Sau đó, nàng giậm chân đạp một cái, một tiếng nổ vang ầm ầm truyền xuống, chỉ chốc lát sau đã khiến cho một đám người bị kinh động xuất hiện ở bên ngoài.

Nhìn thấy màn sáng gợn sóng cực lớn dao động lắc lư, biết rõ kết giới phong tỏa đã được mở ra, trong khi tất cả mọi người đều đang kinh ngạc, Hướng Lan Huyên phiêu nhiên từ trên trời bay xuống, rồi hạ xuống bên cạnh bọn họ, bình thản nói: "Đã có thể đi ra rồi."

Nhưng mà, ngay vào lúc này lại xuất hiện biến cố, tiếng cười to ong ong của Thiên Vũ truyền đến, "Ha ha ha, ta đã biết các ngươi tất nhiên phải nghĩ cách mở ra phong ấn."

Hai luồng bạch quang từ trong mặt đất cát dưới chân núi chui ra, lơ lửng trên không. Nhìn thấy chân linh Thiên Vũ trong số đó, Ô Ô gọi to, "Lão Tam!"

Không có nhiều cơ hội phong ấn mở ra, Thiên Vũ nóng lòng thoát thân, không rảnh ôn chuyện với gã ta, y nhìn chằm chằm về phía Dữu Khánh, "Muốn biết hai người làm trong cửa hàng của ngươi bị nhốt ở đâu không? Hãy đến lối ra tìm ta!"

Dứt lời liền lóe lên lao qua màn sáng rung động, chân linh Thiện Tri Nhất cùng lóe lên theo ra.

"Mẹ nó, đã biết là tên gia hỏa này bắt mà." Dữu Khánh nghiến răng nghiến lợi cất tiếng mắng, nhưng hiện tại hắn càng hưng phấn với việc phong ấn đã được mở ra.

Hướng Lan Huyên: "Trước tiên ra ngoài đã rồi nói tiếp."

Một đám người vừa định rời đi thì đột nhiên dừng lại ngước nhìn lên, nhìn thấy từ trong đất cát lao ra vô số Phệ Linh hào, bay vút lên trời, truy đuổi theo hai luồng chân linh đó, chẳng mấy chốc đã bao vây hai đoàn bạch quang vào bên trong.

Trán Phệ Linh hào nứt ra, từ ba vết nứt đỏ lấp lóe ra những luồng hồ quang điện, rất rực rỡ trong màn trời sáng sớm mông lung.

Tình huống này khiến cho mọi người thất kinh, không ai ngờ rằng xung quanh sa mạc lại có nhiều Phệ Linh hào như vậy mai phục.

"A, Nhị ca cứu ta…" Tiếng kêu thảm thiết của Thiên Vũ mơ hồ truyền đến.

"Lão Tam!" Ô Ô cất tiếng thốt kinh hãi, cấp bách bay ra ngoài.

Có số lượng Phệ Linh hào nhiều hơn nhân cơ hội này lao về phía phong ấn đã mở ra.

Chương 1192: Giải quyết tốt hậu quả (1)

Ô Ô vừa lao ra cứu người lập tức trực diện đụng phải lượng lớn Phệ Linh hào kêu gào bay đến, gã ta cuống quýt niệm lên: "Úm ma ni bá mễ hồng úm ma ni bá mễ hồng…"

Nhưng trong lúc quá mức vội vàng và hoảng loạn, hơn nữa thời gian tu tập "Phục ma chân ngôn" còn ngắn, chưa đủ thành thạo, tâm gã không thành, dẫn đến pháp này không chân, cho nên không gây ra ảnh hưởng gì quá lớn cho Phệ Linh hào, gã ta lập tức rơi vào cảnh hỗn chiến ầm ầm với một bầy Phệ Linh hào dày đặc.

Gã ta vốn đã bị Tri Linh đại thánh đánh cho trọng thương, tạm thời còn chưa kịp khôi phục lại, chẳng mấy chốc đã phải mệt mỏi ứng phó, khổ không nói nổi.

Chân linh Thiện Tri Nhất lao ra trước cũng rơi vào tình cảnh tương tự, ông ta vội vàng thi triển "Phục ma chân ngôn", nhưng trong lúc tâm hoảng ý loạn không thể phát ra chân ngôn, ngược lại biến thành tiếng kinh hãi la hét liên tục.

Chân linh Thiên Vũ thì càng không cần phải nói, y hoàn toàn chưa khi nào tu tập "Phục ma chân ngôn" .

Tại dưới lực hút kỳ lạ do những tia hồ quang điện phóng ra từng vết nứt trên trán Phệ Linh hào tạo ra, hai đoàn chân linh gần như không có bất kỳ cơ hội né tránh nào, bị tách thành từng đám sương mù ánh sáng và bị hút đi, rất nhanh đã bị chúng phân chia ăn sạch, biến mất không để lại chút mãnh vụn nào.

Tiếng kêu gào thảm thiết thê lương cũng ngừng bặt.

Đang dốc sức kịch chiến, Ô Ô đã nhận ra được điều gì đó, gã ta đau buồn gào lên giận dữ, "Lão Tam!"

Việc đã đến nước này, gã ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tự bảo vệ mình, gã ta lại dốc sức đánh giết quay trở lại phía đám người Dữu Khánh.

"Úm ma ni bá mễ hồng…"

Hướng Lan Huyên và Dã Tiên không chút hoang mang niệm tụng chân ngôn, khiến cho đám Phệ Linh hào nhào tới kinh hoảng bỏ chạy tán loạn, Ô Ô mượn nhờ cơ hội đó mới có thể thoát thân quay trở về bên cạnh bọn họ.

Về đến nơi, Ô Ô nhìn thấy được một tình huống khác thường, gã ta nhìn thấy ba người Dữu Khánh rơi thẳng xuống và được Hướng Chân thi pháp đỡ lại từ từ đặt xuống.

Hướng Lan Huyên chỉ quay đầu lại thoáng nhìn rồi tạm thời không có phân tâm suy nghĩ nhiều, tiếp tục tập trung niệm tục chân ngôn.

Theo lý mà nói, ở tại đây, chỉ có Dã Tiên tu tập "Phục ma chân ngôn" phát huy uy lực lớn nhất, nhưng mà ông ta không có pháp lực từ nhục thân tăng cường, cho nên uy lực giảm đi rất nhiều, vì vậy không đủ để khiến đám Phệ Linh hào sợ hãi rút đi, chúng vẫn bao vây xung quanh bọn họ, bay lượn vòng vòng phía xa, chờ đợi cơ hội hành động.

Số lượng Phệ Linh hào cực kỳ nhiều, bọn họ thì không thể một mực toàn tâm toàn ý duy trì niệm tụng "Phục ma chân ngôn".

Càng đáng sợ hơn chính là, chúng nó bắt đầu cùng nhau phát ra âm thanh "Cô cô" gấp gáp, âm thanh từ xa truyền đến đã ảnh hưởng đến tâm thần của bọn họ.

Thấy tình trạng này, Dã Tiên tạm dừng niệm tụng chân ngôn, nói với Ô Ô: "Đi tìm thi thể của Linh nhi, đốt thi đe dọa, nhìn thấy Linh nhi bị chúng ta giết chết, nhất định có thể hù dọa chúng nó rút lui, ít nhất có thể khiến chúng nó không dám tới gây chuyện trong một khoảng thời gian."

Ô Ô lập tức bay xuống chân núi, đào bới đất cát phía dưới.

Lúc trước, thi thể ở trên núi, không thể cứ để phơi nắng như vậy, mùi quá khó ngửi, cho nên tốt xấu gì cũng cần được thu dọn, đồng thời đem xuống chôn ở dưới chân núi.

Một lúc sau, gã ta đào ra được thi thể của Tri Linh đại thánh, rồi làm theo lời Dã Tiên đã nói, đốt thi thể và phi thân đưa về phía đám Phệ Linh hào.

Giống như Dã Tiên đã nói, nhìn thấy thi thể của Tri Linh, Phệ Linh hào sợ hãi, nhìn thấy ngay cả Yêu vương cũng bị những người này giết chết, chúng hoảng loạn, sợ hãi chạy trốn, tan tác rút đi như sóng thủy triều.

Không bao lâu sau, ngoại trừ bóng dáng ở xa phía chân trời ra, tất cả Phệ Linh hào xung quanh đều đã chạy thoát.

Đồng thời, màn sáng gợn sóng trong không trung cũng mờ dần đi rồi biến mất, ngọn núi này một lần nữa được kết giới khóa lại.

Ô Ô mang thi thể đốt cháy đi xua đuổi Phệ Linh hào bị ngăn cách ở bên ngoài, khi gã ta quay đầu nhìn lại, thì đã không nhìn thấy ngọn núi đó đâu nữa, chỉ có sa mạc hoang vắng dưới ánh nắng mặt trời.

Mà người ở bên trong kết giới vẫn có thể nhìn thấy gã ta, bọn họ tạm thời cũng không thể quản được gã, Hướng Lan Huyên trước tiên vén váy lên ngồi xổm xuống trước mặt Dữu Khánh, thi pháp kiểm tra, kết quả không phát hiện thấy có vấn đề gì, khí tức hỗn loạn cũng đang khôi phục lại rất nhanh.

Tay nàng còn chưa kịp buông ra khỏi cổ tay Dữu Khánh, Dữu Khánh đã yếu ớt mở to mắt ra, tỉnh lại, thở dài ra một hơi như trút được gánh nặng, hai người khác cũng lần lượt tỉnh lại.

Hướng Lan Huyên đảo mắt nhìn qua ba người, nghi hoặc hỏi: “Ba người các ngươi bị gì vậy, tại sao lại đột nhiên cùng ngất đi?”

Dữu Khánh lúng túng, ấp a ấp úng, giả bộ hồ đồ, làm như vẫn chưa tỉnh táo lại, hai người khác lập tức học theo.

Nhưng cuối cùng ba người lại bị Dã Tiên vạch trần, "Ba người các ngươi có thân thể tà ma?"

Những lời này vừa nói ra, mọi người giật nảy mình, vẻ mặt Hướng Lan Huyên tràn đầy kinh nghi.

Ba sư huynh đệ bọn hắn không có thừa nhận, nói một cách chính xác là ba người hoàn toàn không biết.

Nam Trúc nhanh chóng phản bác, nói: "Đại tộc trưởng, ngài không thể nói lung tung như vậy, chúng ta đang là người sống sờ sờ, tại sao lại biến thành tà ma chứ, chỉ là thân thể bị bệnh chưa khỏi mà thôi."

Lời này chính là khi dễ người ta bây giờ đã bị hủy hoại nhục thân, nếu là trước đây gã chắc chắn không dám nói chuyện với đối phương như vậy.

Dã Tiên hỏi: "Cái gì gọi là 'Phục ma chân ngôn' ? Chẳng phải khi nghe thấy 'Phục ma chân ngôn', các ngươi liền gục xuống sao?"

Ba sư huynh đệ ba tức thì trầm mặc, trong mắt cũng lộ ra nét kinh nghi, đặt tay lên ngực tự hỏi, mình hẳn là không phải tà ma a?

Nhưng bọn hắn đều biết rõ thân thể mình có điểm không bình thường, ví dụ như sau khi bị thương thì hồi phục cực kỳ nhanh.

Hướng Lan Huyên trầm giọng hỏi: "Ta không tin trong lòng các ngươi không có biết gì, rốt cuộc thì các ngươi đã xảy chuyện gì?"

Cả ba sư huynh đệ đều không biết phải giải thích thế nào.

Đối mặt với việc Hướng Lan Huyên cứ một mực ép hỏi mãi, nghĩ đến việc mọi chuyện đã đến tình trạng này rồi, tại trước mặt mấy người

này, việc ba người mình từng ra vào các tiên phủ khác không phải là bí mật gì nữa, cuối cùng Dữu Khánh cũng nói ra chuyện bọn hắn vô tình dính phải nước Địa tuyền, nói rằng ba người bọn hắn đi khắp nơi tìm tiên phủ chính là vì để chữa bệnh.

Mục Ngạo Thiết lại trở thành mẫu vật để cắt ra biểu diễn, phần da sau gáy bị rạch ra, vạch mở cho mọi người nhìn xem khúc xương hóa thành kim sắc kia.

Sau khi biết được, mọi người vừa kinh ngạc vừa bùi ngùi.

Hướng Lan Huyên coi như đã hiểu được lí do vì sao Dữu Khánh không muốn lưu lại đây, ít nhất đó là một trong những lí do quan trọng, Chư Yêu chi cảnh này quả thực không thích hợp để ba người này sinh tồn, bọn hắn căn bản không thể chịu đựng được "Phục ma chân ngôn", trừ khi giết sạch Phệ Linh hào, nếu không bọn hắn gần như không có chút tự do nào, cũng không thể buộc bọn hắn tại thắt lưng để một mực mang theo bảo vệ.

Mà bệnh tình của ba người cũng đang dần trở nên tồi tệ hơn, đúng là cần phải tìm kiếm cách chữa trị, không thể ở lại đây lâu dài.

Nàng nhìn sang Dã Tiên, hỏi: "Đại tộc trưởng có cách nào giải quyết nguy cơ tiềm ẩn trên người bọn hắn hay không?"

Dã Tiên không vội trả lời nàng, quay sang hỏi Dữu Khánh, "Bối cảnh của Đại thanh nữ không phải tầm thường, kiến thức của nàng cũng hơn xa ta, nếu các ngươi đã gặp nàng, lẽ nào không có thỉnh giáo nàng phương pháp cứu chữa sao?"

Dữu Khánh cười khổ, chỉ vào vết cắt mở ra nơi gáy Mục Ngạo Thiết, "Đã từng cắt ra tại trước mặt nàng. Bồng Lai sơn tà khí hoành hành, điều kiện có hạn, nàng lại bị vây khốn tại đó, không có biện pháp nào khác, ngay cả việc ta muốn tìm Thiên tuyền để chữa trị, nàng cũng không chịu cung cấp manh mối, ngược lại còn khuyên ta không nên tự tiện xông vào những tiên phủ khác."

Dã Tiên: "Cho nên ngươi mới hỏi ta về Nhân tuyền?"

Dữu Khánh gật đầu thở dài, "Nhân tuyền có lẽ có thể chữa khỏi, nhưng lại phải dùng toàn bộ tu vi để đổi."

Hành vi tu hành trung nhân, mọi người đều biết rõ hắn đích bối rối điểm ở đâu, thật vất vả được tới đích một thân tu vi, kia thế nhưng là sống yên phận đích căn bản, cả đời vinh nhục đích then chốt, không cái nào đương sự có thể dễ dàng buông tha.

Đối sự tình đại khái có sở lý giải đích Hướng Lan Huyên nhìn một cái ngoại giới, nhìn thấy khắp nơi bay tới bay lui sốt ruột đích Ô Ô, lên tiếng đạo: "Hảo rồi, chờ đi ra ngoài liễu nói tiếp đi."

Nàng lại lần nữa thủ bấm chỉ quyết, yên lặng thi triển thuật pháp, chỉ chốc lát sau, trong tay liền ngưng tụ ra liễu một đoàn tia sáng, một tay kia cấp tốc từ trong đó vẫy ra từng đạo lưu quang đánh trúng liễu hư không kết giới, lệnh nó lần nữa bày biện ra tới.

Chân linh bạch quang trung đích Dã Tiên nhìn về phía thần sắc của nàng có chút phức tạp.

Dữu Khánh đám người thì âm thầm sách sách, phát hiện Dã Tiên tên gia hỏa này có điểm không trung thực.

Chương 1193: Giải quyết tốt hậu quả (2)

Màn sáng gợn sóng lại hiện lên, Ô Ô từ bên ngoài lập tức xông vào, trong tình hình hiện nay, gã vẫn có tâm lý theo số đông, đi lẻ loi một mình luôn cảm thấy bất an, gã cũng sợ những người này ném lại mình, một mình gã ta là không ra được.

Thu tay lại, Hướng Lan Huyên nói: "Đi thôi!"

Ba sư huynh đệ nhìn nhau, bây giờ liền rời đi ư? Bọn hắn vẫn còn chưa ngâm Thiên tuyền chứ, vẫn đang một mực tìm cơ hội hạ thủ.

Bọn hắn không ngờ tới Hướng Lan Huyên lại đột nhiên có thể mở ra kết giới, khiến cho bọn hắn lúc trước không có tích cực hành động, bây giờ để bọn hắn tiến vào núi bảo rồi quay về tay không, bọn hắn làm sao có thể cam tâm.

Lúc này, bọn hắn có muốn tích cực cũng không còn kịp nữa rồi, Hướng Lan Huyên hoàn toàn không quen với tật xấu của bọn hắn, trực tiếp thi pháp cuốn bọn hắn mang theo, đem theo cả thi thể của Tri Linh đại thánh, đề phòng trên đường gặp phải lượng lớn Phệ Linh hào.

Ô Ô cũng bay lên, nhưng Dã Tiên thì dừng lại tại chỗ, cất tiếng thở dài, "Các ngươi đi đi, ta vốn không nên rời khỏi nơi này."

Mọi người sửng sốt, Hướng Lan Huyên hơi híp mắt, từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Đại tộc trưởng là muốn tự trừng phạt mình sao?"

Dã Tiên không có hé răng, xem như thừa nhận lời này.

Hướng Lan Huyên: "Nếu là như thế, làm phiền Đại tộc trưởng đưa chúng ta một đoạn đường, dẫn đường cho chúng ta đến chỗ lối ra, thế nào?"

Dã Tiên coi như đã nhận ra được, mấy người này nhìn thấy ông ta đã mất nhục thân, không còn sức uy hiếp, cho nên nói chuyện với mình không còn khách khí nữa, có đủ thực tế.

Ông ta trả lời: "Ta đưa các ngươi đi xong, ta làm sao còn về lại được trong này? Để ta chỉ đường đi cho các ngươi là được."

Hướng Lan Huyên: "Vẫn xin làm phiền Đại tộc trưởng đưa đi một chuyến. Sau khi đã xác nhận lối ra, ta sẽ đích thân đưa Đại tộc trưởng quay trở về."

Mọi người đều đã nhận ra sự cẩn thận trong lời nàng nói, tại nơi lạ nước lạ cái, quỷ mới biết rõ trong Chư Yêu chi cảnh này còn có thứ gì, lo lắng Đại tộc trưởng chỉ đường cho bọn họ rơi vào hố.

Dã Tiên hiển nhiên không có lòng dạ đi so đo tranh luận gì đó, ông ta không nói thêm gì nữa, trực tiếp bay ra khỏi kết giới, một nhóm người cũng bay theo ra ngoài.

Ba sư huynh đệ được cùng mang đi dõi đôi mắt mong ước quay đầu nhìn lại, cho đến khi kết giới và ngọn tiên sơn đó đột ngột biến mất khỏi tầm mắt, bọn hắn mới không cam lòng thu hồi ánh mắt.

Trên đường đi, Nam Trúc hỏi Dã Tiên, trong Chư Yêu chi cảnh có tiên thảo gì đó hay không, Dã Tiên nói có, hẳn là có không ít.

Nam Trúc lập tức bày tỏ với Hướng Lan Huyên, trước sau gì đều phải đi ra ngoài, làm sao có thể trở về tay không, nếu không cuốn theo một đống tài phú ra ngoài, thực sự có lỗi với bản thân.

Hướng Lan Huyên hoàn toàn không thèm để ý tới gã, dẫn theo nhóm người một mực chạy đi.

Một nhóm người bay đi thật lâu, mãi đến tận đêm khuya mới lại nhìn thấy ngọn núi hình kim tự tháp nằm trong thung lũng.

Chân linh của Dã Tiên và Ô Ô phi thân hạ xuống trên đỉnh kim tự tháp, khi quay đầu lại, họ phát hiện thấy Hướng Lan Huyên không có trực tiếp đến đây, mà mang theo một nhóm người đáp xuống trên cây đại thụ ngoài rìa thung lũng.

Ánh mắt Hướng Lan Huyên chuyển tới trên người Dữu Khánh, vừa định nói gì đó thì chợt ngẩn ra, nàng phát hiện thấy ngoại trừ thanh bội kiếm đeo bên hôn Dữu Khánh, trên lưng hắn vậy mà còn có một thanh kiếm khác, sau khi quan sát một chút, nàng nhận ra đó là bảo kiếm "Bích sơn" của Thiện Tri Nhất.

Nàng cách không chụp tới, bảo kiếm thoát khỏi ràng buộc bay đến trong tay nàng, rồi bị nàng tiện tay vung lên, vù, kiếm bay đi xa.

"A…" Dữu Khánh có chút cấp bách, "Đó là bội kiếm của Thiện Tri Nhất, là bảo kiếm rất khó có được a."

Hướng Lan Huyên: "Quá nhiều người nhận biết thanh kiếm đó, Thiện Tri Nhất mang nó tiến vào Chư Yêu chi cảnh, bây giờ lại xuất hiện trên tay của ngươi, chẳng phải là không đánh đã khai sao? Như vậy làm sao có thể phủi sạch mối quan hệ giữa ngươi với tòa tiên phủ này?"

Dữu Khánh than thở: "Một đám người đang chờ ở bên ngoài, làm sao có thể phủi sạch."

Hướng Lan Huyên: "Tòa tiên phủ này có thể mở ra được, tất cả đều là do Thiên Vũ giở trò quỷ. Tô Bán Hứa là người của Thiên Vũ, sở dĩ gã tiếp xúc với các ngươi tại Phượng tộc là để đảm nhiệm vai trò người liên kết giữa ngươi và Thiên Vũ. Việc các ngươi trốn khỏi Ô Lạc tộc đêm đó thực ra là do Thiên Vũ bày mưu đặt kế cho các ngươi làm, mục đích là để lợi dụng các ngươi thu hút sự chú ý của các phương thế lực, nhằm giúp y dễ dàng đi mở ra tiên phủ. Tô Bán Hứa cũng là do y giết chết diệt khẩu.

Lí do các ngươi phải nghe lệnh của Thiên Vũ là bởi vì hai người trong cửa hàng của các ngươi bị rơi vào Trong tay Thiên Vũ, Thiên Vũ khống chế họ làm con tin để sai khiến các ngươi.

Lúc trước, ngươi nói ngươi đã biết hai con tin bị Thiên Vũ nhốt ở nơi nào, còn phái người theo dõi, sau khi rời khỏi đây, ngươi nhất định không thể tự mình đi cứu bọn họ, phải báo cho U Nhai, để người U Nhai đi cứu người. U Nhai tự nhiên sẽ điều tra nguồn gốc rõ ràng, khi tra được đến Thiên Vũ, lúc đó sẽ yêu cầu Đinh Giáp Thanh giải thích.

Sau khi ra ngoài, tận lực không nên bộc lộ hành tung, cần phải bí mật rời khỏi Đại Hoang Nguyên. Nếu như có thể dùng Thiên Dực

lệnh cấp tốc đến được Cẩm quốc hoặc một nơi nào đó thì càng tốt. Đến lúc đó các ngươi có thể lộ diện để người ta phát hiện. Sự chênh lệch thời gian chứng tỏ khi cổng tiên phủ mở ra lại thì các ngươi không có khả năng chạy đến đó trong khoảng thời gian ngắn như vậy, điều này chứng minh các ngươi chưa từng tiến vào tiên phủ.

Một khi người của các phương thế lực tìm đến các ngươi, các ngươi cứ một mực khăng khăng rằng đã rời khỏi Đại Hoang Nguyên từ lâu.

Nếu có thể sử dụng Thiên Dực lệnh, đó là phương án tốt nhất để tránh hoài nghi, nếu như không thể sử dụng Thiên Dực lệnh thì hãy bí mật rời khỏi, liên lạc U Nhai cứu người là được."

Mấy người nghe có phần sửng sốt.

Dữu Khánh: "Việc này… Đám người ở bên ngoài đó không phải người mù a."

Hướng Lan Huyên:

"Việc đó không cần ngươi quan tâm, ta sẽ nghĩ cách đưa các ngươi ra ngoài. Nói chung, các ngươi cần phải nhớ kỹ, bất luận người nào tìm đến các ngươi, các ngươi phải một mực khẳng định rằng mình chưa bao giờ tiến vào tiên phủ này. Về sau, bất kể là ai hỏi đến, các ngươi cứ nói như vậy, đừng cố gắng giải thích bất cứ điều gì. Với năng lực của các ngươi, đối mặt với những thế lực đó, có giải thích như thế nào cũng không được, các ngươi cũng không có năng lực giải quyết được hậu quả. Cứ làm theo lời ta nói, đẩy hết lên người Thiên Vũ, còn lại một mực nói là không biết. Nói chung, cứ khăng khăng rằng mình chưa từng vào tiên phủ, còn chuyện khác ta sẽ xử lý. Lời ta nói, các ngươi đã nhớ kỹ chưa?"

Mấy người như hiểu như không mù mờ gật đầu.

Sau đó, Dữu Khánh chỉ về phía đỉnh kim tự tháp, "Ô Ô biết hết mọi chuyện, giết hắn diệt khẩu chứ?"

"Thiên Vũ đã chết, chỉ có ta mở miệng là không thể giải thích rõ được, nhất định phải có nhân chứng. Chuyện này không cần ngươi quan tâm, ta sẽ tự xử lý." Hướng Lan Huyên nói xong liền bay đi.

Nàng bay đến đỉnh kim tự tháp, trực tiếp nói với Dã Tiên: "Đại tộc trưởng, ta đã suy nghĩ qua, ngài tốt nhất là cùng đi ra ngoài với chúng ta đi."

Dã Tiên ồm ồm hỏi: "Ngươi muốn nuốt lời ư?"

Hướng Lan Huyên cười quyến rũ, "đường sá quá xa, nếu như không có người hộ tống Đại tộc trưởng trở về trong kết giới, sợ rằng chân linh của Đại tộc trưởng khó thoát khỏi độc thủ của Phệ Linh hào. Hơn nữa, một khi Đại Hoang Nguyên mất đi sự che chở của Đại tộc trưởng, các phương thế lực tất nhiên sẽ tham gia tranh đoạt. Nếu như các đời cao thủ Bán tiên tại Đại Hoang Nguyên đều chính là ngài, có thể tưởng tượng được mối quan hệ giữa ngài và các tộc sâu xa như thế nào, lẽ nào ngài nguyện ý nhìn thấy bọn họ gặp cảnh sinh linh đồ thán, lẽ nào ngài nguyện ý nhìn thấy bọn họ phải gánh chịu một trận thảm họa hay sao?"

Dã Tiên trầm mặc một lúc rồi trả lời: "Ta mất đi nhục thân đủ để chống lại, đi ra ngoài cũng không làm được gì."

Hướng Lan Huyên lắc đầu, "Không phải, người bên ngoài không biết ngài đã tiến vào đây, ngài chưa từng tiến vào đây, tự nhiên vẫn còn ở bên ngoài. Tương lai có hai chúng ta yểm hộ, ví dụ như tình cờ bị ngài giáo huấn, chứng tỏ ngài vẫn còn tại Đại Hoang Nguyên, người ngoài sẽ không dám lỗ mãng. Hai chúng ta có thể tận lực kéo dài thời gian giúp ngài, chờ Đại tộc trưởng thay đổi nhục thân khác, tu vi trở lại cảnh giới Bán Tiên, đối với ngài mà nói, việc này tất nhiên là chuyện quen việc dễ làm."

Dã Tiên không hiểu được, "Vì sao phải giúp ta như vậy?"

Hướng Lan Huyên: "Giúp đỡ cho nhau. Sau khi rời khỏi đây, tranh thủ người bên ngoài không hiểu, làm phiền Đại tộc trưởng dùng

thân chân linh dẫn dụ mấy cao thủ Bán Tiên đó rời khỏi đỉnh núi, những chuyện khác không cần ngài quan tâm."

Dã Tiên trầm mặc.

Hướng Lan Huyên lại nói với Ô Ô đang kinh nghi bất định:

"Một khi để cho Đinh Giáp Thanh biết được ngươi đã ngâm mình trong Tiên tuyền có được trường sinh, ngươi đoán xem hắn sẽ làm gì ngươi, ngươi đoán xem mấy kẻ đứng đầu đó sẽ làm gì ngươi? Đinh Giáp Thanh và Xích Lan lén lút vụng trộm, hại chết Đại ca của ngươi, một khi biết rằng ngươi đã biết được, ngươi sẽ gặp kết quả gì? Loại người đó còn đáng giá để ngươi bán mạng sao? Người trong thiên hạ chuyện trong thiên hạ, ngươi ta ở trong mưa gió cũng không phải sống an nhàn, đều không dễ vượt qua, mong rằng Ô huynh cùng ta thống nhất lời giải thích…"

Chương 1194: Không ra được (1)

Có một số lời không nói ra không sao, một khi nói ra liền dồn ép Ô Ô vào chân tường, về tình về lý gã ta đều không có lựa chọn, chỉ có thể đồng ý.

Đợi cho hai người thống nhất xong các chi tiết về lời giải thích, Ô Ô có chút không hiểu rõ, hỏi: "Hướng Lan Huyên, ngươi không có ngâm Tiên tuyền, cũng không bị cuốn vào loại chuyện lộn xộn như Đại ca ta, có thể đường đường chính chính đi ra ngoài, tại sao còn phải bày mưu tính kế như vậy, khi không để rơi nhược điểm vào trong tay ta, vì sao chứ?"

Hướng Lan Huyên liếc nhìn về phía đám người Dữu Khánh, u phiền nói: "Dù sao cũng không có gì không tốt cho ngươi, phải không nào? Trong toàn bộ Thiên Lưu sơn, Đinh Giáp Thanh tin tưởng ngươi

nhất… Thi thể Yêu vương này không ổn, các ngươi chờ một chút, để ta đi bắt thêm mấy con Phệ Linh hào đem về."

Dứt lời liền phi thân bay đi, nàng bay về lại bên cạnh đám người Dữu Khánh.

Trong lúc đám người Dữu Khánh đang tự hỏi không biết nàng bỏ bọn hắn lại nơi này là có ý gì, Hướng Lan Huyên đã nói với mấy người khác: "Các ngươi đến đó trước đi. Ta nói với hắn mấy câu."

"Hắn" trong lời nàng nói tự nhiên là chỉ Dữu Khánh.

Mấy người Hướng Chân nhìn nhau, thấy Dữu Khánh không có ý kiến gì, bọn họ liền phi thân lướt về phía bên trong thung lũng.

Không còn người khác, Dữu Khánh nghi hoặc hỏi: "Đại hành tẩu còn có điều gì dặn dò sao?"

Hướng Lan Huyên đột nhiên rung tay áo, một mùi thơm sảng khoái thấm vào gan ruột trước tiên tỏa ra. Dữu Khánh cảm thấy mùi hương này có phần quen thuộc, giống như đã từng ngửi được ở đâu đó. Hắn nhìn thấy Hướng Lan Huyên búng hai ngón tay ra, giữa hai ngón tay kẹp một vật thể gì đó giống như rễ cây, trong cảnh đêm không nhìn thấy rõ lắm màu sắc của nó, nhưng kết hợp với hương thơm quen thuộc kia, Dữu Khánh vừa nhìn thấy liền nhận ra được đó là thứ gì, đây chẳng phải là rễ nhân sâm mà Nhiếp Nhật Phục tặng cho hắn lúc trước sao? Cũng chính là bị nữ nhân này cướp đoạt đi, bây giờ lôi ra là có ý gì?

Hắn còn chưa kịp hiểu được đây là chuyện gì, Hướng Lan Huyên đã đưa tay nhấc cằm hắn lên, thi pháp bóp một cái, miệng hắn liền thành thành thật thật há ra, thân thể cũng bị pháp lực của nàng trấn áp khó thể nhúc nhích.

Một luồng pháp lực mạnh mẽ tràn ra từ hai ngón tay kẹp rễ nhân sâm trong nháy mắt liền khiến rễ nhân sâm từng tấc nát thành bột mịn, bột rễ nhân sâm tựa như sương mù bay vào trong miệng Dữu

Khánh, đến khi tất cả bột rễ nhân sâm nát hết, toàn bộ đã trôi vào trong bụng Dữu Khánh, Hướng Lan Huyên mới buông hắn ra.

"Khụ khụ." Đã có thể hô hấp, Dữu Khánh ho khan một tràng, cảm giác có dị vật nghẹn trong cổ họng khiến hắn muốn ho khạc ra.

Hướng Lan Huyên lập tức cất tiếng quát bảo hắn dừng lại, "Nuốt vào, ngươi hẳn đã biết rõ đây là thứ tốt, lãng phí thật đáng tiếc."

Nghĩ lại đó là thứ gì, hơn nữa trong hơi thở còn có một mùi thơm kỳ lạ giúp cho thần thanh khí sảng, Dữu Khánh suy nghĩ một chút, đành phải ngậm miệng nuốt vào trong bụng, nhưng hắn vẫn ngước mắt hỏi: "Là rễ nhân sâm của Nhiếp Nhật Phục đưa cho ư?"

Hướng Lan Huyên lườm hắn một cái, "Biết rồi còn hỏi. Thứ này cực kỳ hữu ích cho tu hành, hi vọng tư chất của ngươi không phụ nó."

Dữu Khánh: "Sâm Kỳ Lân có tác dụng chữa thương kỳ diệu, ta nhớ là có mấy sợi nhân sâm nha?" Ngụ ý là, tại sao ngươi chỉ cho ta một sợi.

Hướng Lan Huyên xì một tiếng, "Còn có thể giữ lại cho ngươi đã là rất tốt rồi. Đúng rồi, có còn nhớ Tần Phó Quân ở Côn Linh sơn không?"

Một trong những người ở trong sơn động đêm đó, Dữu Khánh đương nhiên nhớ kỹ, nháy nháy mắt, không hiểu, hỏi: "Nhớ, thế nào?"

Hướng Lan Huyên: "Nghe nói nàng ta thu nhận một tiểu đồ đệ, còn rất thú vị. Ngươi rảnh rỗi thì đến thăm đi."

Dữu Khánh nghi hoặc không hiểu, "Có ý gì?"

Hướng Lan Huyên lười nói nhảm, xoay người phiêu nhiên rời đi.

Phát hiện thấy hướng nàng rời đi không phải ngọn núi kim tự tháp, mà là hướng ngược lại, Dữu Khánh ngẩn người, hỏi: "Ngươi đi đâu vậy?"

Giọng nói của Hướng Lan Huyên từ xa xa đáp lại: "Ai cần ngươi lo."

"…" Dữu Khánh không nói nên lời, nhận thấy thực sự khó thể nói lý lẽ với nữ nhân, hắn lại nhấc bàn tay che ở trước miệng hít hà hai hơi, ngửi ngửi mùi hương thần thanh khí sảng tỏa ra, hắn cũng nhớ rõ thời điểm Nhiếp Nhật Phục tặng rễ nhân sâm cũng đã từng nói, thứ này hữu ích đối với tu vi.

Hắn chợt nhìn trước nhìn sau, sau đó lựa chọn bay về phía trong thung lũng, đi tụ họp với những người trên đỉnh kim tự tháp.

Đám người Nam Trúc đến trước đang ngồi ở trên bậc cấp đá phía dưới đỉnh tháp, không có ngồi chung một chỗ với Ô Ô ở bên trên, dù sao bọn họ vẫn có chênh lệch về thân phận và địa vị.

Nam Trúc đang lẩm bẩm nói về tiên thảo trong Chư Yêu chi cảnh này, than thở vào bảo sơn mà phải về tay không, còn phải trả một cái giá không nhỏ, làm sao có thể cam tâm. Khi Dữu Khánh vừa đến, gã nhịn không được lải nhải với Dữu Khánh về việc này, hi vọng lát nữa Dữu Khánh có thể khuyên nhủ Hướng Lan Huyên.

Dữu Khánh cũng rất không cam lòng, bọn họ người nghèo có nhu cầu của người nghèo, bọn hắn không hiểu được cách suy nghĩ của loại người có tiền như Hướng Lan Huyên, nhưng kiểu bỏ qua nhu cầu thực tế như vậy có tác dụng cái rắm gì chứ, đều chỉ là đứng nói chuyện không đau eo.

Chiếc lông phượng vũ để ra vào tiên phủ tại trên người Hướng Lan Huyên, một nhóm người chỉ có thể tạm thời chờ đợi.

Sau một hồi chờ đợi, Hướng Lan Huyên băng ngang bầu trời bay tới, nàng mang theo về một đám thi thể Phệ Linh hào, nhìn liền biết vừa mới bị giết.

Dưới sự xúi giục của Nam Trúc, Dữu Khánh lấy can đảm tìm đến Hướng Lan Huyên, mở miệng nói: "Đại hành tẩu, vào cũng đã vào rồi, đi ra ngoài sớm hay muộn thực ra không có gì khác nhau."

Ném xuống một đống thi thể, Hướng Lan Huyên hỏi: "Ngươi muốn nói cái gì?"

Dữu Khánh: "Ở đây có tiên thảo, đã tới đây mà không lấy về, quả thực là phung phí của trời. Ngươi đừng vội, ta biết rõ ý của ngươi, lấy ra ngoài rất dễ dàng bị bại lộ. Ý của ta là, sau khi đem ra ngoài, chúng ta không trực tiếp bán ra, chúng ta có thể luyện chế thành đan dược rồi mới bán, như vậy sẽ không dễ bị phát hiện."

Hướng Lan Huyên hỏi ngược lại: "Ngươi có biết vấn đề lớn nhất của các ngươi là cái gì hay không?"

Dữu Khánh ngẩn người, hỏi: "Cái gì?"

Hướng Lan Huyên: "Cứ một mực suy nghĩ kiếm khoản lớn, cứ mong muốn ăn một lần thật béo, không biết rằng thực lực của các ngươi căn bản không tương ứng với thứ các ngươi lấy được. Thành thành thật thật làm điều gì đó kiếm khoản tiền nhỏ đi, làm những việc không khiến người ta chú ý, bên ngoài cũng có, kiếm nhiều một chút cũng không có vấn đề gì, đừng có mỗi một lần tiến vào tiên phủ đều nghĩ cách lấy được thứ đáng giá nhất. Cứ muốn lấy vật hiếm đắt tiền để phát tài, các ngươi là thứ gì chứ? Nếu chuyện phát đại tài có thể đến lượt các ngươi, tại sao còn có những thế lực lớn đó chứ?"

Bộp! Nam Trúc đột nhiên vỗ đùi, thân thể vẫn còn chưa khôi phục lại, gã ngồi ở trên bậc đá, hô lên: "Cao kiến, cao kiến a, thực sự là một lời nói đánh thức kẻ mơ mộng, lão Thập Ngũ, rẻ nha, kiếm tiền theo lượng cũng được a."

Dữu Khánh liên tục gật đầu thể hiện tán đồng, "Đại hành tẩu nói có lý, vậy thì ở lâu thêm mấy ngày, để cho chúng ta vơ vét những thứ rẻ tiền mang ra ngoài cũng được, thế nào?"

Nhưng trong lòng hắn không phải nghĩ như vậy, chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định sẽ lén giấu một số vật có giá trị mang ra ngoài.

Hướng Lan Huyên a một tiếng, nói: "Được, vậy thì ở lại thêm mấy ngày đi. Các ngươi đi đi, chúng ta ở lại đây chờ các ngươi. Tuy nhiên, ta cảnh cáo trước, xung quanh đây có rất nhiều Phệ Linh hào, nếu đụng phải thì không có liên quan gì với chúng ta nha."

"…" Mấy người Dữu Khánh lập tức nghẹn lời, nghe nói đến Phệ Linh hào, bọn hắn đều theo bản năng quay nhìn xung quanh, nhớ tới tình cảnh bị vây công lúc trước, nghĩ đến việc nếu như đụng phải, thật đáng sợ, mấu chốt là khả năng đụng phải quá lớn, bọn hắn đều có phần không dời được chân.

Hướng Lan Huyên kỳ quái hỏi: "Di, đi đi chứ! Tại sao còn chưa đi? Ta nói nha, các ngươi không phải là muốn để cho chúng ta đích thân xuất mã bảo vệ các ngươi đi kiếm chút tiền chứ?"

Thật đúng là không phải nói, mấy sư huynh đệ quả thực có ý nghĩ nhờ những cao thủ này hỗ trợ bảo vệ một hồi, nhưng lời này không thể nói ra lời.

"Không có bản lĩnh tương ứng còn muốn kiếm khoản tiền đó. Các ngươi suy nghĩ gì vậy? Đang mơ mộng hão huyền gì vậy chứ? Ta nói nha A Sĩ Hành, nếu như ngươi thật sự muốn kiếm tiền, vậy thì đừng có làm ra vẻ đáng ghét kia, viết nhiều chút chữ, viết nhiều mấy thủ thơ từ, cái gì mà chẳng phải là phải tiền, cứ muốn làm cái trò bỏ văn theo võ gì đó, tật xấu."

Một tràng lời nói mỉa mai này khiến Dữu Khánh lộ ra vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Hướng Lan Huyên quay đầu lại nói với Ô Ô và Dã Tiên: "Tính toán theo thời gian lần trước tiến vào, bên ngoài chắc hẳn cũng để tối đen rồi. Nếu không có vấn đề gì nữa, chúng ta bắt đầu thôi."

Ô Ô gật gật đầu, Dã Tiên cũng không có ý kiến gì khác.

Chương 1195: Không ra được (2)

Lúc này, Hướng Lan Huyên mới lấy ra chiếc lông phượng vũ cuốn lại, bật thẳng ra trên tay, quay đầu lại hỏi Dữu Khánh: "Dùng như thế nào?"

Dã Tiên chen vào một câu, "Nếu như ta không nhìn lầm, hẳn phải là đốt cháy."

Hướng Lan Huyên: "Trực tiếp đốt cháy là được sao?"

Dữu Khánh gật gật đầu.

Hướng Lan Huyên lập tức cách không hút tới một cái cành khô, vung vẩy vù vù trong không khí mấy lần, liền ngửi được một mùi khét ma sát, khi nàng dừng lại, cành khô bỗng nhiên bốc cháy lên, nàng cẩn thận đưa phượng vũ vào lửa đốt cháy.

Cũng không khó đốt, lửa vừa bén vào, lông vũ lập tức cháy co rút lại, tro bụi bay ra tựa như kim vụ, lốm đốm lấp lánh, lập lòe chiếu sáng, bồng bềnh bay đi theo gió.

Cảnh tượng này nhìn rất đẹp mắt, rất lung linh, nhưng mấy người Dữu Khánh lại ngây người sửng sốt, cảnh tượng này khác hẳn với cảnh bọn hắn đốt cháy ở bên ngoài lúc trước.

Kim vụ toát ra ở bên ngoài, gió thổi không tan, tụ tập vào trong ao, tạo nên hình dáng của một cánh cổng, mà kim vụ trước mắt toát ra bao nhiêu lại theo gió bay đi xa, không có chút dấu hiệu nào sẽ tụ tập hình thành cái gì tại đỉnh kim tự tháp. Chuyện gì vậy chứ?

Không bao lâu sau, chiếc lông phượng vũ lớn hơn chiếc lông vũ bên ngoài rất nhiều đã bị đốt cháy hết, Hướng Lan Huyên và Ô Ô vẫn

còn trông chờ xuất hiện kỳ tích gì đó, Dữu Khánh và Dã Tiên thì đã là quay nhìn lẫn nhau.

Lúc ở bên ngoài, Dã Tiên trốn ở trong bầu trời đen kịt đã nhìn thấy tận mắt toàn bộ quá trình mở ra, cho nên tự nhiên cũng biết quá trình này xảy ra như thế nào, cảnh tượng trước mắt rõ ràng không thích hợp.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy có dấu hiệu gì, ngay cả Ô Ô cũng nhịn không được nữa, gã ta hỏi: "Tình hình như thế nào? Phải đợi bao lâu mới có thể mở ra."

"Hình như có chút không đúng, ở bên ngoài, kim vụ toát ra không phải như thế này…" Dữu Khánh lẩm bẩm kể lại tình hình kim vụ ngưng tụ thành hình dáng cánh cổng ở bên ngoài.

Hướng Lan Huyên lập tức hỏi Dã Tiên, "Đại tộc trưởng, đây là có chuyện gì?"

Dã Tiên hóa ra bóng dáng hình người ở trong bạch quang lắc đầu, "Ta cũng không rõ ràng, nếu như ta biết rõ thì đã không bị giữ lại bên ngoài nhiều năm như vậy mà không vào được."

Dữu Khánh hỏi: "Có phải bởi vì hai chiếc lông phượng vũ này không giống nhau hay không a? Lông phượng vũ trên chiếc đầu quan tộc trưởng Phượng tộc không so sánh được với chiếc lông vừa rồi. Đúng rồi, nhân tiện ta cũng muốn hỏi một chút về việc này, chiếc lông phượng vũ trên đầu quan tại sao lại giống như một chiếc lông chim bình thường vậy chứ? Nó không có một chút khí thế nào của một chiếc lông phượng. Khiến cho ta có được chiếc đầu quan, cũng không biết lông nào là lông phượng hoàng. Người có kinh nghiệm khẳng định chiếc lông đó là lông vũ của một loài chim tên là 'Tam đoạn cẩm'. Đó là chuyện gì vậy?"

Dã Tiên: "Theo truyền thuyết, sau khi phượng hoàng tắm lửa xong, từng có hơn trăm con chim rút lông vũ của mình ra tặng, cho nên trên người phượng hoàng có hơn trăm loại lông vũ giống y hệt trăm loài chim đó, người không biết không nhận ra cũng là chuyện bình thường. Việc này hẳn là không có liên quan đến hình dạng của lông vũ, có thể là vì phong ấn bên trong bên ngoài cánh cổng khác nhau."

Dữu Khánh hỏi: "Đại tộc trưởng, còn có phượng vũ nào khác để thử lại không?"

Dã Tiên: "Ngươi cho rằng phượng hoàng cũng như đám gà rất dễ dàng rụng lông sao?"

Ô Ô: "Vậy phải làm sao bây giờ, chẳng phải là không ra được nữa sao?"

Nghe nói có khả năng thật sự không ra được nữa, ba sư huynh đệ Dữu Khánh tức thì có chút nôn nóng, bên ngoài vẫn còn có người bọn hắn quan tâm, một khi mấy người tiểu sư thúc phát hiện thấy bọn hắn mất tích, tất nhiên sẽ nghĩ hết mọi cách để tìm kiếm bọn

hắn, một khi họ tìm đến bên ngoài cổng vào, chọc đến người của mấy thế lực lớn, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hướng Lan Huyên cũng cau mày, liếc nhìn vẻ sốt ruột của Dữu Khánh, rồi hỏi Dã Tiên, "Hồi đó, Đại tộc trưởng làm sao để đi ra ngoài?"

"Chỉ có thể nói là không chịu nổi cám dỗ a." Dã Tiên buông tiếng thở dài, nhìn về phía Dữu Khánh, "Ta biết Cửu vĩ hồ ở Bồng Lai sơn. Tại trước khi các tiên phủ phong ấn, nó còn cố ý đến tìm ta, bối cảnh của nó bất phàm, biết trước một ít tin tức từ tầng cấp trên của Tiên giới, nó nói rằng việc luyện chế 'Dao trì' khiến cho tà khí hoành hành, bị người tại Tiên đình vạch tội, dẫn đến các tiên phủ tham gia luyện chế đều phải phong ấn tự kiểm điểm.

Tại trước lúc phong ấn tiên phủ, Cửu vĩ hồ đến tìm ta, đưa cho ta ba hạt giống Linh căn nó trộm lấy từ 'Dao trì'. Nó nói với ta rằng, một khi tiên phủ bị phong ấn, thì cẩn thận gieo trồng ba hạt giống này. Nó nói, một khi hạt giống Linh căn này mọc lên, có thể rút ra phong ấn tại cửa ra vào, có thể hấp thu linh lực của căn nguyên trận pháp, nói ngắn gọn chính là bởi vì bị Linh căn hấp thu, dẫn đến lực lượng của phong ấn bị thay đổi phương hướng vận chuyển, có thể phá hư cấu trúc lực lượng phong ấn, ai!"

Mọi người nghe có phần mù mờ, Hướng Lan Huyên: "Đại tộc trưởng, có thể nói cách nào chúng ta có thể nghe hiểu hay không."

Dã Tiên: "Chính là Linh căn này có thể mở ra phong ấn cổng vào tiên phủ, chỉ cần phong ấn đó không phải quá đặc biệt, Linh căn này đều có thể mở ra. Cửu vĩ đưa cho ta ba hạt giống Linh căn, ý là, để Linh căn phát triển lên cần rất nhiều linh khí hỗ trợ, sau khi Chư Yêu chi cảnh dọn sạch tà khí, linh khí dồi dào, thích hợp gieo trồng, cho nên nó mới đến tìm ta. Nó nói ta gieo trồng ba hạt giống này, nói rằng đến một ngày nào đó ta chán ở lại trong Chư Yêu chi cảnh, thì có thể dựa vào Linh căn để mở ra phong ấn, ra ngoài dạo chơi, giải sầu."

Nghe nói đến lòng tốt của Cửu vĩ hồ, Dữu Khánh cảm thấy có chút đau răng, căn cứ vào hiểu biết của hắn đối với tính cách Cửu Vĩ, e rằng lòng hảo tâm đó rất có vấn đề.

"Cũng không phải cho không, nó nhờ ta làm giúp nó một chuyện, đem hai gốc Linh căn khác đã gieo trồng lên giao cho Côn nô ở 'Cự Linh phủ', nói là dặn Côn nô tìm đến Ong chúa ở Kính Hoa uyển lấy lệnh bài gì đó đưa cho nó, nói là Côn nô tự sẽ biết phải làm thế nào."

Lệnh bài? Ba sư huynh đệ Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, trong tiềm thức liền nghĩ đến Thiên Dực lệnh, thậm chí đều có chung suy đoán, Thiên Dực lệnh để chạy đi, Linh căn để mở cửa, con Cửu vĩ hồ xảo quyệt đó đã sớm bố trí phương pháp thoát khỏi Bồng Lai sơn cho mình.

"Lúc ban đầu ta vốn không muốn đi ra ngoài, chỉ muốn yên tâm canh giữ tiên phủ. Ta cũng từng nghe nói Cửu vĩ hồ rất gian xảo, hoài nghi nó có ý đồ gì đó, cho nên ta không có gieo trồng ba hạt giống Linh căn như lời nó nói. Nhưng năm tháng dài lâu, rốt cuộc ta cũng động phàm tâm, nhịn không được thử gieo rồng xuống một hạt giống Linh căn. Sau một thời gian dài, cuối cùng hạt giống đó cũng bén rễ nảy mầm chui từ dưới đất lên. Nó còn chưa có trưởng thành, ta đã thử rút ra làm thử, quả nhiên hữu hiệu, cánh cổng bị phong ấn thật sự đã được ta mở ra.

Khi ta rời đi, vì để đề phòng vạn nhất, ta còn mang theo một hạt giống ra ngoài, nhưng linh khí bên ngoài thực sự quá mỏng manh, ta lại quá nôn nóng muốn hoàn thành, nên cây Linh căn nhổ lên sớm trước đó bị thiếu chất dinh dưỡng và héo rũ, không thể trưởng mà chết đi. Về sau ta lại gieo xuống một hạt giống khác, hi vọng có thể thích ứng với phương thủy thổ này mà nảy mầm, nhưng vừa mới nảy mầm liền gặp phải thiên kiếp, bị sấm sét đánh chết. Từ đó ta mới bị khốn tại ngoại giới nhiều năm như vậy."

Hướng Lan Huyên bừng tỉnh hiểu ra, hỏi: "Hạt giống mà ngài tìm trong thần tượng phượng hoàng, chính là một hạt giống Linh căn cuối cùng?"

Dã Tiên thở dài: "Đáng tiếc, không biết nó đã bị tên súc sinh Tri Linh đó ném đi đâu rồi, chỉ có thể nói, đây cũng là kiếp số của các ngươi."

Chương 1196: Củ cải trắng buộc chặt (1)

Khi nghe nói chuyện là như vậy, tất cả mọi người đều có cùng một ý nghĩ, thảm rồi, thật sự phải cả đời bị vây ở trong Chư Yêu chi cảnh này rồi!

Hướng Lan Huyên nhìn một đống thi thể Phệ Linh hào vừa mới đánh giết ở dưới chân, nghĩ thầm mình đã phí công bận rộn một trận, rồi lại quay nhìn Dữu Khánh đang tròn mắt chết lặng, lần này không phải là nàng muốn bức ép hắn ở lại.

Tuy nhiên, nàng không muốn ở lại theo cách này. Chính mình chủ động ở lại là một chuyện, bởi vì như vậy thì có thể đi ra bất cứ lúc nào mình muốn, còn không có cách nào ra ngoài lại là chuyện khác, ai mà chẳng có một số điều mình quan tâm ở bên ngoài.

Đang ở dưới bậc cấp, Dữu Khánh đột nhiên nhảy lên đỉnh tháp, hắn giống như nổi điên hất tung đống thi thể Phệ Linh hào ra ngoài, sau đó ngồi xổm trên mặt đất kiểm tra cẩn thận từng tấc đất, "Không thể nào nha, nếu phương pháp mở ra đã chính xác, không có lý nào ở bên ngoài đốt cháy phượng vũ có thể mở ra, mà ở bên trong lại không được. Nhất định phải có nguyên nhân gì đó."

Hắn lầu bầu lầm bầm trong miệng, dường như muốn tìm ra nguyên nhân đó.

Cùng đứng ở trên đỉnh tháp, Hướng Lan Huyên và Ô Ô không có cản trở hắn, để mặc cho hắn giày vò, đều biết rằng hắn không chấp nhận hiện thực này.

Mục Ngạo Thiết cũng nhảy lên đỉnh tháp, đưa tay lôi kéo Dữu Khánh, ra hiệu cho hắn đừng nên làm như vậy.

Nhưng Dữu Khánh không nghe lời khuyên, không chỉ hất tay y ra, mà còn kêu gọi: "Lão Cửu, mau giúp tìm nguyên nhân đi."

Đang ngồi trên bậc cấp phía dưới, vẫn còn bị thương nặng chưa lành, Nam Trúc nghe gọi thì đứng lên, ôm vết thương bị xuyên thủng nơi bụng bự, đưa tay ra hiệu cho Hướng Chân ở bên cạnh giúp đỡ.

Vì vậy, Hướng Chân liền đỡ gã đưa lên trên.

Nhìn thấy bộ dạng Dữu Khánh có chút điên cuồng, Nam Trúc cũng rất không đành lòng, gã biết rõ so với bọn họ, Dữu Khánh còn gánh chức tránh Chưởng môn Linh Lung quan ở trên người, nhưng gã vẫn nói ra thực tế để khuyên hắn, "Lão Thập Ngũ, đã không còn phượng vũ nữa, cho dù tìm được nguyên nhân cũng đâu có ích lợi gì?"

Đang cúi người kiểm tra cẩn thận mặt đất, Dữu Khánh bất chợt ngây người, hắn ngẩn người không phải vì lời nói của Nam Trúc, mà tựa hồ đã thực sự phát hiện ra điều gì đó. Ánh mắt hắn từ trên mặt đất chuyển dần lên trên, ngẩng đầu nhìn, mặt đầy kinh ngạc.

Những người khác cũng phát hiện thấy trong không trung có một ít dao động dị thường. Bọn họ nhìn thấy một cấu trúc xuất hiện trong hư không, bởi vì cấu trúc vừa xuất hiện quá lớn, người đứng ở ngay dưới chân nó trái lại không thể nhìn thấy, không thấy được hình dạng tổng thể của nó.

Bạch quang chân linh của Dã Tiên lóe lên, bay vọt lên không trung, Hướng Lan Huyên vọt lên trên cao, Ô Ô cũng vọt lên không trung,

đều bay ra xa một chút để quan sát. Sau khi thấy rõ đó là cái gì, mỗi người đều trở nên kích động.

Cổng, cánh cổng hư không mà mọi người từng tiến vào đã xuất hiện, nó đã xuất hiện lại rồi.

Dữu Khánh cũng nhảy khỏi đỉnh tháp, đi xuống dưới bậc cấp, đứng ra xa một chút ngẩng đầu nhìn lên, ngay lập tức thấy được hình dáng tổng thể của cánh cổng, hắn há mồm gào to, "Ra được rồi, cổng hiện ra rồi, đã có thể đi ra ngoài rồi. Đốt cháy lông vũ phượng hoàng vẫn có tác dụng a."

Mục Ngạo Thiết cũng nhảy xuống dưới, ngước nhìn lên. Hướng Chân nắm chặt nắm tay, tiện thể đưa Nam Trúc cùng đi xuống dưới quan sát.

"Đại hành tẩu, đã có thể chuẩn bị đi ra ngoài rồi." Dữu Khánh quay đầu lại hét to lên với đám người Hướng Lan Huyên trong không trung.

Nhưng hắn chợt nhận thấy có điều gì đó không thích hợp, biểu hiện của mấy người Hướng Lan Huyên nhìn về phía cánh cổng hư không có chút nghiêm trọng, hắn theo bản năng quay đầu nhìn lại, lập tức nhận ra điều không thích hợp ở đâu, cánh cổng đó đã trở nên mơ hồ, chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi nó liền biến mất vô tung vô ảnh, đỉnh tháp lại biến thành trống không.

Cái quỷ quái gì vậy? Dữu Khánh lập tức chạy lên lại đỉnh tháp, lần mò tìm kiếm khắp nơi, cảm thấy mình đã mừng hụt một hồi, nó thực sự đã biến mất.

Mấy người trên không trung cũng bay trở về lại đỉnh tháp. Sau khi tìm kiếm khắp nơi không có kết quả gì, Hướng Lan Huyên hỏi Dã Tiên, "Đại tộc trưởng, chuyện gì xảy ra vậy?"

Bóng người ở trong bạch quang lắc đầu, "Không biết, ta cũng không rõ ràng lắm, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy cánh cổng xuất hiện

tình trạng thoáng ẩn thoáng hiện này."

Dữu Khánh nhìn sang đám người Hướng Chân vừa leo lên tới, rồi lớn tiếng hỏi: "Đại tộc trưởng, sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện tình trạng này, nó có thể có liên quan với việc đốt cháy phượng vũ. Đại tộc trưởng, làm ơn suy nghĩ kỹ càng lại một chút, toàn bộ Chư Yêu chi cảnh này thực sự không tìm được một chiếc lông phượng vũ nào nữa sao?"

Dã Tiên: "Đối với Chư Yêu chi cảnh mà nói, Phượng vũ là tồn tại cao quý, nếu như có, không cần phải tìm, ta nhất định biết rõ ở đâu, không có chính là không có…" Đang nói, tiếng ông ta đột nhiên dừng lại, bóng người ở trong bạch quang tựa hồ lại đang ngước nhìn cái gì đó.

Những người khác cũng cảm giác được trong sâu xa có sóng hư không dao động, có thứ gì đó đang chậm rãi hiện ra. Mọi người lập tức lần lượt lướt ra xa quan sát, quả nhiên, cánh cổng hư không đó đã xuất hiện lại rồi.

Nhưng mọi người còn chưa kịp vui mừng, thì cánh cổng đó lại lắc lư dao động, dần dần mơ hồ rồi biến mất.

Chuyện gì vậy chứ? Mọi người ngẩn ra một lúc, rồi lại lục tục quay trở lại đỉnh tháp để kiểm tra.

Không kiểm tra thì không sao, vừa tới kiểm tra, sóng hư không lại xuất hiện, sau đó cánh cổng kia cũng theo hư không dao động mà hiện ra.

Lần này, mọi người đều ở tại chỗ ngửa đầu ngây ra nhìn, cho rằng nó chẳng mấy chốc sẽ biến mất.

Nam Trúc nhếch miệng cười buồn bực, "Đột nhiên hiện ra rồi lại đột nhiên biến mất, cánh cổng như vậy, chúng ta còn dám xông vào trong sao? Đừng để bị đưa vào trong hư không à nha."

Cánh cổng hư không tựa hồ rất có cốt khí, dường như đang dùng sự thực để phản bác lời nói của Nam Trúc, lần này nó rất kiên định, cứ sừng sững như vậy đứng tại trước mắt mọi người. mọi người đợi một hồi lâu vẫn không thấy có dấu hiệu nó sẽ biến mất.

"Hả?" Nam Trúc cất lên một tiếng ngạc nhiên, quay sang hỏi hai bên: "Như vậy là có thể đi ra ngoài rồi ư?"

Đi ra ngoài như vậy sao? Cánh cổng chợt ẩn chợt hiện này thực sự không khiến người ta yên tâm, chuyện này có khả năng liên quan đến vấn đề sinh tử, ai dám tùy tiện sử dụng? Không thể không quan sát kỹ càng hơn nữa.

Mấy người biết bay lại bay lên không trung xem xét xung quanh, những người khác cũng phân tán ra để kiểm tra từ các góc độ khác nhau.

Sau khi nhóm người rời khỏi đỉnh tháp không bao lâu, cánh cổng đó lại nhanh chóng mờ nhạt đi rồi biến mất.

Người ở trên bậc thang, người ở trong không trung, mỗi người đều bất động tại chỗ, đều ngẩn ngơ không nói nên lời, tựa như đã mơ hồ nhận ra điều gì đó.

Hướng Lan Huyên đột nhiên lóe lên đáp xuống đỉnh tháp, hô to kêu gọi mọi người: "Mọi người đến hết đây."

Mọi người nghe theo lời, dồn dập tụ tập trở lại đỉnh tháp.

Kết quả phù hợp với suy đoán mơ hồ trong đầu mọi người, sóng hư không lại xuất hiện từ trong sâu xa, mọi người dõi mắt chờ đợi cánh cổng hư không kia xuất hiện trở lại.

Sự thật đã chứng minh, khi tất cả bọn họ đều đứng trên đỉnh tháp, cánh cổng hư không này mới sẽ xuất hiện.

Chương 1197: Củ cải trắng buộc chặt (2)

Ô Ô nghi hoặc hỏi: "Cánh cổng này lại có thể hiểu lòng người như thế hay sao, nó muốn tất cả chúng ta tụ tập lại với nhau, rồi mới để cho chúng ta đi ra ngoài ư?"

Dã Tiên: "Không thể nào như vậy, phong ấn của cổng mà có linh tính như thế, vậy thì không còn gì để nói."

Hiện tại, ông ta muốn tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra hơn bất kỳ ai khác, bởi vì, xét cho cùng ông ta chính là người thủ hộ nơi này, nếu như sau này ai cũng có thể tùy tiện vào ra, vậy thì ông ta đúng là không biết phải làm sao, ông ta lập tức kêu gọi: "Mọi người thử lại mấy lần nữa xem."

Vì vậy một nhóm người lại tản ra, kết quả đúng như bọn họ phán đoán, cánh cổng hư không lại biến mất.

Sau đó lại chuyển sang kiểm tra xem có đúng là cánh cổng chỉ xuất hiện khi tất cả mọi người cùng đứng trên đỉnh tháp hay không, Dã Tiên cực kỳ muốn làm cho rõ ràng, mọi người cũng rất muốn biết rõ, cho nên đều phối hợp làm theo yêu cầu của ông ta.

Không thử không biết, vừa thử liền phát hiện thấy tình huống dường như không giống như bọn họ tưởng tượng, hầu hết mọi người dù có mặt tại đỉnh tháp hay là rời khỏi đỉnh tháp thì đều không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với sự xuất hiện hay biến mất của cánh cổng hư không đó, hai người không thể thiếu là hai người đi chung với nhau, Hướng Chân và Nam Trúc.

Vì vậy, đương nhiên là phải kiểm tra hai người, toàn bộ những người khác đều đã rời đi, trên đỉnh tháp chỉ còn lại hai người bọn họ, kết quả chứng minh quả thực như thế.

Bởi vì mỗi bậc cấp đều rất cao, Dữu Khánh đứng ở phía dưới bậc cấp chỉ nhô lên được cái đầu, hắn hướng về phía Hướng Chân, hỏi to: "Hướng huynh, có phải người phía sau ngươi truyền cho ngươi mánh khóe gì hay không?"

Hắn biết rõ sư huynh đồng môn Nam Trúc của mình là như thế nào, biết rõ Nam Trúc không có khả năng đó, vậy thì chỉ có thể là Hướng Chân.

Hướng Chân không thốt tiếng nào, gã ta không giỏi ăn nói cho nên trực tiếp dùng hành động để xác minh xem mình có phải là vấn đề hay không, gã ta không tiếp tục nâng đỡ Nam Trúc nữa, thả Nam Trúc ra rồi tung mình lướt xuống bậc thang.

Sau đó, tất cả ánh mắt đều tập trung vào trên người Nam Trúc, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết dần dần há to miệng kinh ngạc, bởi vì cánh cổng hư không đó vẫn ổn định ở sau lưng Nam Trúc, không có dấu hiệu gì sẽ biến mất.

Vấn đề vậy mà lại đến từ lão Thất? Hai vị sư đệ rất kinh ngạc.

Nam Trúc với bộ y phục da thú, cài cây trâm cài tóc xanh ngọc, ưỡn cái cái bụng phệ ra trước trông như vị thần giữ cửa, rất có khí thế bụng ta bự có thể chứa đựng thiên hạ. Nhưng khi gã xoay người để lộ ra cái túi ở phía sau thì lại giống như là một tên trộm vừa mới đánh cắp thứ gì đó và đang lén lút chuồn ra khỏi cửa quay người lại dò xét xem có người nào đuổi theo mình hay không.

Khi quay đầu lại nhìn về phía sau, gã nhìn thấy được cánh cổng rất ổn định ở phía sau mình, gã cũng có chút sửng sốt, sau đó gã chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía mọi người đang kinh ngạc nhìn mình chằm chằm, mặt đầy hoang mang không hiểu ra sao. Gã buông hai cánh tay mập mạp xuống, xòe bàn tay ra, "Chuyện gì xảy ra vậy chứ? Ta thật oan uổng, không liên quan cái rắm gì với lão tử a!"

Rồi bỗng nhiên gã lại nhấc tay vỗ trán, "Hiểu rồi, hiểu rồi. Tại sao lại quên nó cơ chứ."

Gã đưa tay vào trong da thú lục lọi một hồi, rồi móc ra một cái túi nhỏ, mở miệng túi, đổ viên kim châu ra, đặt xuống mặt đất, sau đó nhanh chóng ôm bụng nhảy xuống bậc thang.

Nhìn thấy viên kim châu, Dữu Khánh cũng bừng tỉnh hiểu ra, đúng a, tại sao lại quên thứ này chứ, không phải cổng vào Kính Hoa uyển là do hạt châu này mở ra sao? Thì ra nó còn có thể mở ra cánh cổng Chư Yêu chi cảnh, quả nhiên là một bảo bối.

Những người không hiểu rõ ra sao đều hiếu kỳ nhìn chằm chằm viên kim châu đó, đều đang suy đoán, chẳng lẽ thứ này còn có tác dụng thần kỳ như vậy hay sao?

Mục Ngạo Thiết nhảy lên bậc thang, giúp đỡ Nam Trúc đang còn bị thương nặng nhảy xuống dưới.

Dữu Khánh đột nhiên cau mày lại, lẩm bẩm nói: "Lão Thất, hình như có phần không đúng nha, nếu như kim châu có thể mở cổng ra, khi chúng ta đến đây thì ngươi cũng ở tại đỉnh tháp, tại sao nó không có phản ứng gì?"

Nam Trúc thử giải thích: "Phải chăng vì lúc đó không có đốt cháy phượng vũ?"

"Thật sự là như vậy ư?" Dữu Khánh vừa mới lộ vẻ hoài nghi, ánh mắt đã ngưng lại rồi.

Đang ngẩng đầu nhìn đỉnh tháp, Nam Trúc cũng trợn tròn mắt, cánh cổng đó lại nhạt dần rồi biến mất, nói cách khác, cánh cổng đó mở ra không có liên quan gì đến kim châu, vấn đề vẫn ở trên người gã.

Một đám người đồng loạt xoay chuyển ánh mắt nhìn chằm chằm vào Nam Trúc.

Dữu Khánh nghiêng đầu ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết.

Không cần chờ Nam Trúc đồng ý, Mục Ngạo Thiết trực tiếp nhấc gã lên, đưa gã lên đỉnh tháp, đặt gã lại đó một mình rồi nhảy xuống dưới.

Nam Trúc cúi người nhặt kim châu lên, lẩm bẩm với mọi người, "Thật vô lý a!"

Khi nhận thấy mọi người lại đang nhìn chăm chú phía sau mình, gã quay đầu lại nhìn, mẹ nó, hay thật, cánh cổng đó lại xuất hiện rồi.

Đầu lưỡi của gã đung đưa trong miệng, ngắc ngứ không phát thành tiếng, hiện tại gã có muốn nói không có liên quan gì với mình thì đã không thể nói nên lời.

Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào Nam Trúc đang chết lặng, vuốt vuốt ria mép ngẫm nghĩ, hắn cũng không cho rằng bản thân Nam Trúc có thể cái gì đặc biệt, lý lẽ tương tự như kim châu, lúc trước Nam Trúc cùng đồ vật đều loanh quanh trên đỉnh tháp nhưng lúc đó không có hiện tượng này, tại sao bây giờ lại như gặp quỷ vậy?

Trên người lão Thất có thứ gì khác mà lúc trước khi tiến vào thì không có chứ? Nghĩ đến đây, ánh mắt Dữu Khánh bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào bọc quần áo mà Nam Trúc nhất quyết đeo ở trên người cho dù bị trọng thương, hắn hét lên: "Nam béo, trong túi đồ trên lưng có thứ gì vậy?"

"Không có gì cả, chỉ là 'Củ cải trắng' , ta…" Đang nói, Nam Trúc đột nhiên ngừng bặt, chớp chớp mắt, tựa hồ nghĩ đến cái gì đó.

Người không biết đều nghi hoặc, củ cải trắng? Củ cải trắng nào chứ? Trong Chư Yêu chi cảnh này có cả cây củ cải trắng ư?

Nam Trúc cũng chợt có ý nghĩ như Dữu Khánh, gã nhanh chóng cởi bọc quần áo ra, ném xuống mặt đất, sau đó lại ôm vết thương nơi bụng rất nhanh rời đi, bước mấy bước lại quay đầu nhìn.

Mục Ngạo Thiết lại tiến lên giúp đỡ gã nhảy xuống, sau đó đồng thời xoay người lại nhìn chằm chằm cánh cổng hư không kia.

Thời gian trôi qua từng chút một, một lúc lâu sau, cánh cổng vẫn không có bất kỳ dấu hiệu nào sẽ biến mất.

Mọi người dần dần kinh ngạc, mấu chốt để mở ra cánh cổng tiên phủ này vậy mà lại là gói đồ của Nam béo?

Tất cả đều cảm thấy kỳ diệu.

Hướng Lan Huyên đột nhiên lóe lên, bay lên đỉnh tháp, cúi người cầm bọc quần áo đó lên. Một đám người cũng lần lượt nhảy lên, vây xung quanh.

Sau khi nhanh chóng mở túi đồ làm từ chiếc áo khoác của Hướng Chân, mọi người phát hiện thấy bên trong quả thực có một thứ giống như củ cải trắng, một củ cải trắng bị trói chặt.

Thực ra cũng không phải là trói, mà bởi vì phần tua của củ cải quá dài, cho nên được quấn quanh trên thân củ cải mà thôi.

Thứ quái gì đây? Mọi người trợn tròn mắt, mặt đầy ngạc nhiên nhìn nó, lại thật sự có một củ cải trắng!

Chương 1198: Tân sinh (1)

Vấn đề là củ cải này có thể mở ra cánh cổng tiên phủ, vì vậy Hướng Lan Huyên không nhịn được bóc dây quấn quanh ra nhìn cho rõ ràng, kết quả phát hiện thấy dây tua của cây cải củ này không chỉ rất dài, còn rất bền dai, nhìn có vẻ non mềm, nhưng khi thử kéo thì không thể dễ kéo đứt, cuối cùng nàng bóc ra đến một đoạn rễ trắng như tuyết, bên trong ẩn chứa sương mù màu tím mơ hồ, trông giống như một củ cải, thực tế có thể khẳng định đây không phải củ

cải, nó giống như một củ cải tạo thành từ bạch ngọc, xung quanh có rất nhiều rễ nhỏ.

"Đây là cái gì?" Hướng Lan Huyên tự nhiên là muốn thỉnh giáo Dã Tiên.

Dã Tiên cũng không nhận ra, hỏi Nam Trúc, "Đây là thứ ở trong Chư Yêu chi cảnh này sao?"

Nam Trúc thành thật gật đầu, "Đúng vậy, đào ở trong này."

Dã Tiên: "Quái lạ, ta ở trong Chư Yêu chi cảnh này nhiều năm như vậy, rất quen thuộc với từng ngọn cây cọng cỏ nơi này, vậy mà chưa bao giờ nhìn thấy thứ này."

Nói xong, bạch quang đưa tay ra, chạm vào cánh hoa trắng như tuyết trên nhụy hoa màu đen, đụng phải hai chiếc lá cây nho nhỏ gần như trong suốt ở dưới đóa hoa, ông ta đột nhiên vô cùng chấn động, thất thanh nói: "Lá cây trong suốt, đây là Linh căn, đây là Linh căn. Các ngươi đào được thứ này ở đâu?"

Nghe được những lời này, mọi người đều kinh ngạc, thứ này chẳng lẽ là do hạt giống Linh căn thứ ba bị mất kia mọc lên sao?

"Lần đầu tiên khi các ngươi thi triển 'Phục ma chân ngôn', chúng ta bị Yêu vương bắt về giam trong địa lao thì đào được nó…" Nam Trúc vẫn còn có phần sững sờ, kể lại đại khái tình hình đào được.

"Nó được đào ra từ trong đống phân và nước tiểu ư…" Dã Tiên có vẻ khó thể tin nổi, "Làm sao nó lại có thể ở trong đống phân và nước tiểu của Phệ Linh hào chứ?"

Không nói đến việc vì sao nó lại xuất hiện tại một nơi như vậy, Hướng Lan Huyên có chút khó hiểu, "Đại tộc trưởng, không phải ngài từng nhìn thấy Linh căn sao? Vừa rồi vì sao ngài không thể nhận ra nó?"

Dã Tiên thẳng thắn, "Không giống nhau, cây Linh căn ta nhìn thấy là một cây non vừa mới nhú lên khỏi mặt đất không bao lâu, hình thai1 hoàn toàn không giống với cây Linh căn này. Cây này… Cây Linh căn này e rằng đã sinh trưởng ít nhất hơn nghìn năm. Nếu không phải nhìn thấy chiếc lá cây trong suốt này, ta thật sự không nghĩ được tới nó."

Thì ra là thế, Hướng Lan Huyên lại quay sang hỏi Nam Trúc với vẻ mặt khó hiểu, "Thứ ở trong đống phân và nước đái như vậy, ngươi thậm chí còn không biết nó là thứ gì, mà vẫn có thể đào ra một mực đem theo trên người sao?"

Nam Trúc chớp chớp mắt, "Chỉ là một gốc cây, vật hiếm mới quý, lỡ như nó là bảo bối thì sao chứ? Bây giờ đã chứng tỏ phán đoán của ta là chính xác!"

Nói xong gã còn liếc nhìn hai vị sư đệ lúc trước ngăn cản mình đào bới.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau không nói nên lời, như vậy cũng được sao? Vậy phải chăng về sau có cơ hội, chúng ta cũng nên làm như vậy?

Chỉ là một "Củ cải" như thế, lại có thể mở ra cổng vào tiên phủ, Ô Ô cũng nhịn không được đưa tay muốn cầm lấy nhìn xem.

Nam Trúc có chút lo lắng thứ này rơi vào trong tay những người này sẽ không đòi về được, kỳ thực gã có phần lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, sự quan tâm trọng điểm của mấy người Ô Ô căn bản không tại trên loại vật này, bọn họ cũng sẽ không đem theo thứ này ở trên người mang ra ngoài, cho nên cuối cùng nó đã quay trở lại trên tay Nam Trúc.

Sau khi đã làm rõ mọi chuyện, cái gì có cái gì không cũng không quan trọng nữa, hiện tại quan trọng nhất chính là việc đi ra ngoài.

Sau khi xác nhận lại lần cuối cùng, Hướng Lan Huyên nói với mấy người Dữu Khánh: "Các ngươi xuống dưới bậc thang và trốn ở đó đi, đừng có lộ mặt, tránh bị người bên ngoài nhìn thấy." Nàng chỉ ngón tay vào Nam Trúc, ra hiệu đặt củ cải mở cổng kia xuống đất.

Ném củ cải xuống xong, mấy người nhanh chóng chạy đi núp theo lời dặn.

Hướng Lan Huyên và Ô Ô cũng núp đi, âm thầm thi pháp đẩy cánh cổng hư không mở ra.

Theo khe cửa mở ra từng chút một, trong màn đêm, ao nước trên Phượng đài dần dần xuất hiện một ít dao động dị thường, lần này, bên trong lựa chọn thời gian mở cửa rất tốt, có bóng tối giao nhau, không giống lần đầu tiên mở ra có ánh sáng toát ra.

Nhưng vẫn kinh động đến đám người Lý Đông Tân, Đinh Giáp Thanh và Lạc Vân Phinh đang canh giữ trên Phượng đài.

Mỗi người bọn họ đã sai thủ hạ dựng lên một túp lều tại trên Phượng đài, gần như rất ít rời đi, có thể nói là đích thân cố thủ, đây cũng là chuyện mà đám người Hướng Lan Huyên ở bên trong lo lắng nhất.

Dao động dị thường trong ao lập tức làm bọn họ nhoáng lên, vọt ra ngoài, dồn dập hạ xuống bên cạnh ao, tập trung nhìn chằm chằm, người của ba thế lực cũng đều nhanh chóng chạy tới vây quanh, nhìn chằm chằm khe hở chậm rãi mở ra, lần này không có hình dáng cánh cổng kim sắc như trước để xác định, chỉ có thể dựa vào thị lực để nhận biết.

Khi khe hở càng lúc càng lớn, một đám người cũng tiến vào trạng thái đề phòng cao độ, không biết sẽ có thứ gì từ bên trong chạy ra, nhất là mơ hồ nhìn thấy có bóng trắng mông lung dao động.

Bỗng nhiên, ánh sáng mạnh lên, một vệt bạch quang lóe lên vọt ra ngoài, ánh mắt mọi người dõi theo nó bay vòng quanh Phượng đài.

“Đinh Giáp Thanh, Lý Đông Tân, Lạc Vân Phinh, ha ha ha ha…”

Tiếng cười to và giọng nói ong ong gọi thẳng họ tên từ trong bạch quang truyền ra, sau lượn vòng hai vòng, bạch quang lóe lên bay vọt về phương xa.

Ba người bị gọi đích danh hơi kinh ngạc, đây là thứ gì, tại sao lại biết rõ tên của bọn họ? Ba người nhìn nhau, lập tức bị thu hút đuổi theo, muốn tìm hiểu đến cùng là như thế nào.

Trước lúc rời đi, bọn họ tự nhiên không quên căn dặn người phía dưới chú ý nơi này.

Đám người cứ như vậy ở bên cạnh ao trông chừng, một lúc sau chợt thấy một bóng người từ trong khe cửa nhoáng lên, lướt ra, đám người giật mình chuẩn bị xuất thủ.

Chợt có kẻ tinh mắt nhận ra là ai, vui mừng gọi to: “Nhị Động chủ!”

Người vừa ra chính là Ô Ô, sau khi hạ xuống, người của Thiên Lưu sơn nhanh chóng tiến tới gần bái kiến, nhìn thấy trên người gã có vết máu, rõ ràng đã từng bị thương, có người lập tức quan tâm hỏi: “Nhị Động chủ, ngươi không sao chứ?”

Ô Ô quan sát xung quanh, rồi trầm giọng hỏi: “Mấy người Đại thánh đâu?”

Một người trả lời: “Vừa rồi có một đoàn bạch quang bay ra, gọi to tên mấy người Đại thánh, vì vậy bọn họ đã đi truy đuổi rồi.”

Ô Ô lập tức nói: “Mau tránh đi, nơi này nguy hiểm, sắp có quái vật đi ra rồi, đi mau!” Hai chữ cuối cùng đặc biệt nói rất to.

Kết quả xác nhận lời gã nói, có một con Phệ Linh hào đột nhiên lao vọt ra qua khe cửa, gặp người liền giết.

Ô Ô đã phi thân bỏ chạy trước một bước, những người khác chưa bao giờ gặp qua loại quái vật Phệ Linh hào này, lực tấn công kinh người, tốc độ cũng đáng sợ, những kẻ tại đây không có một ai chống lại được một đòn, vừa đụng phải liền bị mất mạng, không phải bị một trảo xé rách thì chính là bị một trảo cắt đứt, cực kỳ hung tàn.

Ngay cả Ô Ô cũng phải chạy trốn, một số kẻ thực lực mạnh đều không dám dừng lại, nhanh chóng bỏ chạy, rất sợ bị đuổi kịp.

Những người sống sót đều chạy trốn, trong nháy mắt, trên Phượng đài chỉ còn lại một đống thi thể.

Mà con Phệ Linh hào đó lại nhanh chóng trốn vào cánh cổng trong ao, khi trở ra thì giống như xe kéo vậy, kéo ra một đống thi thể Phệ Linh hào, ném đầy ra đất, rồi nhanh chóng lướt sâu vào trong màn đêm, mấy người Dữu Khánh đều nằm giấu mình phía sau cánh con Phệ Linh hào này, để tránh bị người phát hiện.

Nhanh chóng bay vút đi trong bầu trời đêm, cũng không bay quá lâu, nhưng cũng đã bay được một đoạn đường dài.

Nhoáng lên, đáp xuống trên một ngọn núi, hất mấy người Dữu Khánh xuống, bụng con Phệ Linh hào này nứt ra một lỗ hổng, Hướng Lan Huyên ẩn thân trong đó lộ mặt ra, "Đã đến nơi này chắc hẳn không còn tai mắt nào nữa, ta không thể đưa đi xa, cần phải quay trở lại đó, phần đường còn lại, các ngươi hãy cẩn thận. Nhớ kỹ, nghìn vạn lần không thể để người khác phát hiện ra các ngươi, nếu như bộc lộ, cần phải giết nó diệt khẩu!"

Mấy người ậm ừ gật đầu.

Hướng Lan Huyên không có thời gian nói nhiều với bọn hắn, phía bên Dã Tiên rất có khả năng không giữ chân được mấy người kia quá lâu, vừa dứt lời xong nàng lại cấp tốc bay lên không rời đi.

Dữu Khánh tại trong bóng đêm ngơ ngẩn nhìn theo, thần sắc có vẻ phức tạp.

Không lâu sau, Hướng Lan Huyên quay trở lại trên Phượng đài, khi còn tại trên bầu trời cao nàng đã chui ra khỏi bụng của con Phệ Linh hào, sau đó triển khai một trận chiến đấu kịch liệt với thi thể con Phệ Linh hào này trên không trung, cuối cùng cả hai rơi xuống trên Phượng đài.

Ô Ô đang ẩn nấp nghe thấy âm thanh đánh nhau liền nhanh chóng lóe lên lao ra, bay trở về trên Phượng đài, liên thủ với Hướng Lan Huyên cùng nhau chém giết đám Phệ Linh hào đã chết kia.

Chờ đến khi có người quay trở lại trên Phượng đài, bọn họ chỉ nhìn thấy rất nhiều thi thể của người và quái vật, những chiếc lều tạm thời dựng lên đều đã bị hủy hoại, tại hiện trường chỉ còn lại có Ô Ô và Hướng Lan Huyên còn đứng, cả hai đều tóc tai bù xù, quần áo tả tơi, bộ dạng vô cùng chật vật.

Chờ đến khi ba người Đinh Giáp Thanh vội vã quay trở lại, hạ xuống bên cạnh ao thì phát hiện thấy cánh cổng mở ra kết nối hai giới đã khép kín lại rồi…

Dưới màn đêm, Thúy Vũ hồ tối như mực, chỉ có một số đốm lửa phát sáng trên ngọn núi cao nhất gần đây.

Ánh lửa đến từ mấy cây đuốc.

Mấy cây đuốc bảo vệ xung quanh một thanh niên Phượng tộc có thân hình to lớn vạm vỡ và khuôn mặt rắn rỏi, mấy người đứng ở phía trước một quần thể công trình lớn nhất khu vực Thúy Vũ hồ, đây cũng là chỗ ở hàng ngày của phu phụ Phượng Tàng Sơn, Thúy Vũ đường.

Thanh niên này không phải là ai khác mà chính là người con trai trong hai người con một trai một gái của Phượng Tàng Sơn, tên là Phượng Viễn Lâm.

Bắt đầu từ khi Phượng Tàng Sơn quyết định lấy Diệp Điểm Điểm, Phượng Viễn Lâm đã tức giận mà rời khỏi Thúy Vũ hồ, đi đến ngọn núi khác để ở lại. Lần này Phượng tộc xảy ra biến cố, Phượng Tàng Sơn đi vào tiên phủ, không biết đến khi nào mới có thể quay về, nơi này không thể không có thủ lĩnh, rất nhiều người trong tộc đề cử Phượng Viễn Lâm, dù sao gã cũng là con trai của thủ lĩnh, thân thể Diệp Điểm Điểm không thuận lợi, vì vậy nói người mời Phượng Viễn Lâm trở về thay mặt chủ trì cục diện.

Cửa mở ra, một phụ nhân lớn tuổi từ trong đi ra, hạ thấp giọng nói với Phượng Viễn Lâm: "Thuốc trợ sản đã phát huy tác dụng, đã đau bụng khó nhịn được rồi."

Phượng Viễn Lâm: "Sẽ không chạy trốn chứ?"

Phụ nhân nói: "Ta đã khống chế tu vi nàng."

Phượng Viễn Lâm ừ một tiếng, gật đầu, vì vậy phụ nhân bước nhanh rời đi.

Khi Phượng Viễn Lâm đưa tay cầm lấy cây đuốc ở bên cạnh thì chủ nhân cây đuốc nắm chặt cây đuốc lại, không chịu dễ dàng buông tay, căng thẳng hỏi: "A Lâm, thật sự phải làm vậy sao?"

Phượng Viễn Lâm cười nhạt, "Việc A Hoàn mất tích thật sự đơn giản như vậy sao? Bằng hữu của tiện nhân đó vừa tới, muội muội ta liền mất tích, không khỏi quá trùng hợp đi! Ngay cả muội muội ta mà cũng không dung được, một khi con trai của cô ta sinh ra, ta còn không biết kết quả sẽ như thế nào chứ."

"A Ngọc tẩu, a Ngọc tẩu…" Trong phòng mơ hồ truyền ra tiếng gọi đau đớn của Diệp Điểm Điểm.

Phượng Viễn Lâm dứt khoát giựt lấy cây đuốc, ném thẳng lên mái nhà, sau đó lại phất tay ra hiệu, những người khác cầm đuốc trong tay lập tức lao ra xung quanh Thúy Vũ đường, bắt đầu châm lửa khắp nơi, chỉ chốc lát sau liền thấy ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Nơi đây bị bốc cháy nhưng trong thôn trại vẫn không có động tĩnh gì, mọi người đều đã bị Phượng Viễn Lâm mượn cớ chi viện cho bên Phượng Đầu lĩnh để điều đi hết rồi, để tìm kiếm bà đỡ, ngay cả thị nữ bên người Diệp Điểm Điểm cũng phải chạy xa đến thôn trại lân cận để tìm.

Cho dù đã biết rõ trong thôn trại không còn ai, Phượng Viễn Lâm vẫn không dám bộc lộ mình trước ánh lửa rực sáng quá lâu, chờ đến khi ngọn lửa bùng mạnh lên, gã phất tay kêu gọi mọi người trốn vào trong khu rừng dưới núi.

Gã vẫn rất sợ bị người khác nhìn thấy, gã không dám để người khác biết rõ chính mình đã giết chết Diệp Điểm Điểm, nếu không, gã có thể đã vung một đao cho xong việc, không cần phải tạo ra một trận hỏa hoạn trong cảnh khó sinh.

Có thể rất nhiều người sẽ đoán được là do gã làm, nhưng chỉ cần không để lại chứng cứ rõ ràng, sẽ không ai làm gì được gã.

Đến một chỗ tối tăm dưới chân núi, nhóm người vẫn không có rời đi, nói chung, muốn sau việc chết phải thấy xác.

Chương 1199: Tân sinh (2)

Diệp Điểm Điểm nằm trên giường đau đớn vô cùng, nàng đã lăn lộn xoay người rơi xuống giường. Tại thời điểm cởi quần chuẩn bị sinh, đột nhiên lại bị a Ngọc tẩu khống chế tu vi, nàng liền cảm thấy có điều gì đó không ổn, sau đó nhìn thấy ánh lửa nổi lên bốn phía, nàng làm sao có thể không biết đã xảy ra chuyện chẳng lành, nhưng mà bụng đau đớn khó thể chịu nổi, khiến nàng căn bản không thể đứng dậy rời đi.

Nàng nỗ lực bò ra khỏi phòng, liều mạng tìm đường sống, nhưng lửa bùng lên ở khắp nơi, không còn đường nào để thoát, nàng chỉ có

thể cất tiếng kêu gào thê lương và tuyệt vọng, "Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng…"

Trong lúc vừa bò vừa kêu gọi, phần thân dưới nàng đã ướt sũng nước và máu, để lại dấu vết bò đi trên mặt đất.

Cũng may mà dòng không khí không có tạo ra khói đặc đọng lại trong phòng.

Cạch! Một cánh cửa sổ mở ra, một bóng người lướt vào, lao thẳng về phía vang lên tiếng gọi cứu mạng.

Người đến vọt tới cúi xuống, một tay đỡ lấy Diệp Điểm Điểm, kinh hô, "Tỷ, tỷ, là ta."

Diệp Điểm Điểm hai mắt đẫm lệ ngước mắt nhìn lên, nàng tưởng rằng mình đã nhìn lầm, người tới không phải ai khác, chính là Dữu Khánh. Nàng không thể tin nổi, đối phương làm sao có thể xuất hiện tại đây vào lúc này?

Thực ra Dữu Khánh cũng không muốn đến đây gặp nàng, sở dĩ đột nhiên chạy đến Thúy Vũ hồ, là bởi vì "Đầu To" vẫn còn ẩn nấp tại nơi đây, hắn tới đây là muốn âm thầm đưa Đầu To cùng đi.

Hắn đã đón được Đầu To tại Thúy Vũ lâu, nào ngờ đột nhiên nhìn thấy Thúy Vũ đường ở trên đỉnh núi bốc cháy.

Đó chính là trung tâm của vùng Thúy Vũ hồ này, nó đang bốc cháy, vì sao không thấy người trong thôn trại có phản ứng gì?

Bởi vì đó là nơi ở của Diệp Điểm Điểm, quả thực cũng là bởi vì lo lắng cho sự an toàn của Diệp Điểm Điểm, hắn lập tức lẻn lên núi xem xét tình hình, kết quả nhìn thấy được đám người phóng hỏa kia, sau đó nghe được tiếng kêu cứu của Diệp Điểm Điểm. Sau khi đám người đó xuống núi, hắn lập tức xông vào.

Sau khi xác nhận chính là Dữu Khánh tới, Diệp Điểm Điểm tức thì cảm thấy nhẹ nhõm và yên tâm. Lúc này nàng không quan tâm nổi tới điều gì khác, càng không có thời gian khách sáo, run giọng nói: "Ta sắp sinh rồi, mau giúp ta, mau cởi bỏ cấm chế cho ta đi."

Dữu Khánh lập tức nghe theo, cởi bỏ cấm chế cho nàng, tiếp đó định đưa nàng xuống núi, muốn tìm giúp nàng một nơi an toàn có thể yên tâm đợi sinh.

Nhưng Diệp Điểm Điểm đã bị giày vò quá lâu, pháp lực vừa khôi phục lại liền chụp lấy cánh tay của hắn, năm ngón bấm sâu vào trong da thịt Dữu Khánh, cất lên tiếng hét to, "Mau giúp ta!"

Hiện tại đâu còn quan tâm gì đến sự khác biệt nam nữ nữa, điều nàng lo lắng lúc này chính là hài tử gặp nguy hiểm nếu trì hoãn quá lâu, nàng muốn sinh ra nhanh hết sức có thể.

Dữu Khánh nhanh chóng thi pháp dọn sạch một chỗ nóc nhà sụp xuống, đưa Diệp Điểm Điểm đến đó chờ sinh.

Không lâu sau, tiếng trẻ khóc oa oa rõ to chợt vang lên.

Trong ánh lửa hừng hực rọi sáng, Dữu Khánh ôm một đứa trẻ sơ sinh bê bết máu, sau khi trải qua toàn bộ quá trình sinh nở, trong mắt hắn cũng đã rươm rướm nước mắt.

Bị mất máu quá nhiều, Diệp Điểm Điểm có phần suy yếu. Bởi bào thai vượt qua thời kỳ sinh nở quá lâu, đứa bé quá lớn, nàng phải chịu nỗi đau sinh nở rất lớn, nhưng có lẽ vì đã đạt được tâm nguyện, nhìn thấy Dữu Khánh cẩn thận từng li từng tí ôm con của mình, nàng nở nụ cười hạnh phúc, mồ hôi ướt đẫm tóc tai và khuôn mặt.

Dữu Khánh quay nhìn xung quanh, nhất thời không tìm được thứ gì thích hợp để bao bọc, hắn liền cởi tấm da thú khoác trên người ra, mình thì ở trần, còn tấm da thú được dùng để quấn đứa bé mới sinh đang khóc vào trong, tiếp theo, hắn giúp Diệp Điểm Điểm nhanh

chóng xử lý qua thân thể sau sinh, lúc này hai người thực sự không quan tâm nổi tới sự khác biệt nam nữ nữa rồi.

Sau đó hắn mới nửa quỳ tại bên cạnh Diệp Điểm Điểm, trầm giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Tại so lại có mấy kẻ ở bên ngoài phóng hỏa muốn hại tỷ? Tên cầm đầu là một thanh niên cường tráng vạm vỡ, trên cổ đeo ba chiếc răng thú."

"Là con trai của tỷ phu ngươi. Hắn một mực hiểu lầm ta, ta không ngờ rằng hắn sẽ giết ta, là ta gọi hắn về đây…" Diệp Điểm Điểm cười khổ kể lại đại khái tình hình diễn ra.

Dữu Khánh đặt đứa bé vào trong lòng nàng, hạ thấp giọng nói: "Để ta ra ngoài nhìn xem."

Tóc tai ướt đẫm mồ hôi, Diệp Điểm Điểm dường như đoán được hắn định làm gì, đưa tay kéo cánh tay hắn lại, lắc đầu yếu ớt nói: "Đừng. Hắn dù sao cũng là trưởng tử của tỷ phu ngươi. Nếu như bởi vì ta mà hắn xảy ra chuyện, ta làm sao đối mặt được với tỷ phu ngươi?"

Dữu Khánh rất muốn nói cho nàng biết, Phượng Tàng Sơn đã không về được nữa rồi, ta cũng không thể một mực ở bên cạnh trông chừng cho ngươi. Bởi vì trong tộc còn rất nhiều ngươi hi vọng tên hung ác này quay lại, và cũng không có Phượng Tàng Sơn trấn áp, nếu không trừ diệt gã, mẫu tử ngươi về sau làm sao còn chỗ đứng, làm sao có thể sinh tồn tại Phượng tộc?

Hắn sẽ phải lập tức rời đi, trước lúc đi hắn muốn giúp Diệp Điểm Điểm san phẳng con đường về sau.

Nhưng tất nhiên hắn sẽ không thừa nhận, "Tỷ, ngươi hiểu lầm rồi, bọn họ vẫn còn canh giữ ở dưới núi, ta đi xem phải thoát theo hướng nào."

Xung quanh thỉnh thoảng lại có gỗ lửa đổ ập xuống, lửa văng tung tóe, Diệp Điểm Điểm ôm hài tử ở trong lòng chợt nghiêng tai lắng nghe, nàng mơ hồ nghe được có tiếng đánh nhau, đã đoán được gì

đó, khóe mắt ươn ướt, khẽ lắc đầu, biết rõ tên đệ đệ ngốc rốt cuộc vẫn không nghe lời nàng, đã giải quyết hậu họa giúp nàng rồi.

Trong rừng cây, Phượng Viễn Lâm bị chính tay Dữu Khánh một kiếm cắt đứt cổ, đổ nhào xuống.

Có mấy người Hướng Chân hỗ trợ, mấy kẻ khác đều chịu chung số phận, không kẻ nào chạy thoát, tất cả đều bị giải quyết sạch sẽ.

Chỉ cần không đụng phải mấy thế lực hàng đầu kia, ở trong mắt bọn hắn, loại chuyện này thực sự chỉ là chuyện nhỏ, dễ dàng giải quyết, thực lực của bọn hắn hoàn toàn có thể làm được.

A Ngọc tẩu kia nghe thấy tiếng đánh nhau, chạy đến xem tình hình, Dữu Khánh căm hận hành vi của bà ta, một kiếm chặt sống bà ta ra, tất cả những kẻ tham gia mưu hại Diệp Điểm Điểm, hắn không để lại một kẻ nào còn sống.

"Lão Thất, lão Cửu, phải hủy thi diệt tích, đừng để lưu lại dấu vết đánh nhau, phóng hỏa đốt núi đi!"

Trước khi đi, Dữu Khánh bỏ lại một lời dặn dò rồi quay trở về trong phòng, đưa mẫu tử Diệp Điểm Điểm ra ngoài, đưa thẳng đến Thúy Bích lâu bên cạnh Thúy Vũ hồ, bố trí ở lại nơi đó.

Thay đổi xong hoàn cảnh, Diệp Điểm Điểm không hỏi về chuyện đánh nhau vừa rồi, chỉ hỏi chuyện trước mắt, "A đệ, sao ngươi lại tới đây? Không phải ngươi đã vào tiên phủ sao? Ta nghe nói như vậy."

Dữu Khánh: "Tỷ, ta không còn thời gian, không thể nán lại nơi này nữa, chỉ có thể nói cho tỷ biết, tỷ phu đã đi rồi, tộc trưởng cũng không về được nữa. Về việc này, khi có cơ hội ta sẽ nói rõ hơn cho tỷ biết. Hiện tại, điều quan trọng nhất tỷ phải ghi nhớ, là ta chưa bao giờ xuất hiện ở đây, nhất quyết không thể đề cập tới ta trước bất kỳ ai, nếu không hậu quả sẽ rất phiền phức, cả tỷ và ta đều không thể gánh chịu nổi."

Diệp Điểm Điểm sững sờ, Phượng Tàng Sơn đã chết rồi?

Chuyện thị thị phi phi này, Dữu Khánh cũng không biết nên nói như thế nào, chính tay mình giết chết Phượng Tàng Sơn, rồi lại giết chết con trai cả của Phượng Tàng Sơn, bây giờ lại cứu tiểu nhi tử của gã ta, hắn cất tiếng thở dài, nói lời cáo từ, "Tỷ, ta đi đây."

Nói xong, hắn không quay đầu lại nữa, lập tức khẩn cấp rời đi.

Hướng Lan Huyên nói hắn diệt khẩu tất cả những người gặp hắn, hắn rốt cuộc không có làm như vậy.

Ngọn lửa trên núi dần dần bốc lên ngút trời, mặt hồ phản chiếu.

Chương 1200: Bế quan (1)

Đán châu Cẩm quốc, bên ngoài một tòa đình viện trong châu thành, một nhóm người áo xám men theo cảnh đêm nhanh chóng vây kín, sau đó, có kẻ leo tường, có người trực tiếp phá cửa, bọn họ trực tiếp xông vào không chút kiêng nể gì.

Nghe tiếng động, ba sư huynh đệ Dữu Khánh rút kiếm chạy ra khỏi phòng.

Bách Lý Tâm cũng bay lên nóc nhà, giương cung súc thế sẵn sàng bắn tên, nhưng trên dây cung chỉ có ba mũi tên, mà số người áo xám bao vây nơi này ít nhất phải có hơn trăm.

Sau khi nhìn thấy rõ ai là kẻ tới, nàng cũng không dám bắn tên ra, tất cả đều là người của Ty Nam phủ, nàng làm sao dám hành động lỗ mãng.

Trên trời trăng sáng trong veo, dưới đất giương cung bạt kiếm.

Sư huynh đệ ba người liếc mắt nhìn nhau, phát hiện thấy chuyện gì phải đến cuối cùng đã đến, hiện tại bọn hắn chỉ có thể đặt hi vọng vào sự sắp xếp của Hướng Lan Huyên thật sự có ích.

Nơi này là nhà riêng của Bách Lý Tâm, hiện tại nàng đang làm hộ vệ giữ nhà cho một nhà giàu có trong thành Đán châu này. Hầu hết thời gian nàng đều ở lại trong nhà của gia đình hào phú đó, chỉ những ngày nghỉ ngơi nàng mới trở về không gian riêng tư của mình. Dù sao, nhà ở thế tục có đắt đỏ đến đâu cũng không đắt đối với tu sĩ cấp bậc như nàng.

Lúc trốn khỏi Đại Hoang Nguyên, ba sư huynh đệ bọn hắn thực sự không biết nên chạy đi đâu, nói ra thì bọn hắn tựa hồ quen biết không ít nhân vật cao cấp, nhưng khi thực sự cần tìm sự giúp đỡ thì hầu như không có ai, nhất là trong loại chuyện này.

Nghĩ tới nghĩ lui, bọn hắn chỉ có thể tìm đến Bách Lý Tâm để hoàn thành lời dặn dò của Hướng Lan Huyên, không còn nơi nào thích hợp hơn.

Bọn hắn sử dụng Thiên Dực lệnh dùng tốc độ nhanh nhất bay tới đây, mặc dù quá trình kích hoạt rất mệt mỏi, bọn hắn hì hục kêu gào "Dực" ít nhất hàng ngàn lần, nhưng tốc độ quả thực rất nhanh.

Sau khi bí mật đến được chỗ ở của Bách Lý Tâm, bọn hắn cố ý một lần thoáng bộc lộ hành tung, kết quả chỉ ngay ngày hôm sau liền bị người của Ty Nam phủ tìm tới cửa.

Dữu Khánh có phần nghi ngờ nơi này của Bách Lý Tâm đã bị người theo dõi từ trước.

Đám người đứng chắn ở phía trước tách ra, một người đàn ông gầy đét như bộ xương khô bước tới, ánh đèn lồng rọi sáng khuôn mặt, mấy sư huynh đệ bọn hắn không xa lạ với người này, đó chính là Mông Phá, người chấp chưởng Tiền ty của Ty Nam phủ.

Nhận được thông tin, Mông Phá lập tức từ Đại Hoang Nguyên khẩn cấp chạy tới, muốn tận mắt xác nhận, phát hiện thấy đúng là mấy người Dữu Khánh, mặt lão ta không biểu cảm nói: "Thám Hoa lang, chúng ta lại gặp mặt."

Dữu Khánh nhanh chóng ra hiệu cho mấy người bên hắn bỏ vũ khí xuống, tra kiếm vào vỏ, sau đó chắp tay nói: "Mông tiên sinh, vì sao lại hưng sư động chúng như thế, đám tiểu nhân vật chúng ta rất sợ hãi a."

Mông Phá: "Đi theo chúng ta một chuyến đi."

Lão ta nhấc tay ra hiệu, lập tức có người cầm mấy cái túi đen tới, muốn nhốt bọn họ hắn vào trong bao đem đi.

Mấy sư huynh đệ nhanh chóng tựa lưng vào nhau, Bách Lý Tâm cũng nhảy xuống từ mái nhà, cùng đề phòng với bọn hắn.

Dữu Khánh trầm giọng hỏi: "Đây là ý gì?"

Đúng vào lúc này, bên ngoài có một người áo xám vội vã đi tới, thì thầm bên tai Mông Phá: "Người của Đại Nghiệp ty và Thiên Lưu sơn đã đến, đều đã vào thành rồi."

"Xem ra bên trong chúng ta có không ít kẻ miệng lưỡi không sạch sẽ a…" Vẻ mặt Mông Phá đầy âm trầm lẩm bẩm một câu, ngay sau đó nhìn chằm chằm vào mấy người Dữu Khánh, nói: "Không đi cũng được, xử lý công việc ở đây luôn đi."

Lão ta vung tay lên, một đám người xông lên, trực tiếp bắt giữ mấy người Dữu Khánh lại.

Không lâu sau, người của Đại Nghiệp ty và Thiên Lưu sơn cũng lần lượt không mời tự đến, trước sau cứng rắn xông vào, cưỡng ép tham gia thẩm vấn đám người Dữu Khánh. Người của Ty Nam phủ không đồng ý cũng không được, Hướng Lan Huyên và Ô Ô không phải là người của Ty Nam phủ, sau khi hai người ra khỏi tiên phủ, Ty

Nam phủ cũng cưỡng ép tham gia thẩm vấn, loại chuyện chết cũng phải chen tay vào này, không thể từ chối.

Cuộc thẩm vấn này mất hết cả đêm, kéo dài cho đến hừng đông.

Đối với chuyện về tiên phủ, ba người một mực nói không biết, tất cả đều đẩy cho Thiên Vũ.

Nhất là Bách Lý Tâm, nàng càng khẳng định mình không biết gì cả, nói rằng ba người Dữu Khánh không nói cho mình biết bất kỳ điều gì, bọn hắn chỉ bí mật đến chỗ nàng ở tạm.

Bất kể là từ lời khai của Bách Lý Tâm, hay là những lời thổ lộ của ba sư huynh đệ, bọn hắn đều đã tới đây trước ngày Chư Yêu chi cảnh mở ra một ngày.

Chuyện bọn hắn chạy trốn khỏi Ô Lạc tộc tự nhiên cũng là do Thiên Vũ sai khiến, bởi vì Thiên Vũ bắt người của hắn để uy hiếp. Còn về phần vì sao Thiên Vũ lại làm như vậy, bọn hắn không biết, Thiên Vũ không nói cho bọn hắn biết.

Ba phương thế lực còn truy hỏi tung tích của Hướng Chân, ba sư huynh đệ bọn hắn nói cho họ biết, Hướng Chân được bọn hắn ủy thác đi đến U Nhai, bởi vì Thiên Vũ nuốt lời, đã quá thời hạn nhưng vẫn không thả người của hắn, không tuân hứa hẹn như thế, cho dù đắc tội với Thiên Lưu sơn bọn hắn cũng đành để Đào Hoa cư tuân theo quy củ của U Giác phụ, cầu xin U Nhai hỗ trợ.

Sau khi bị thẩm vấn cả một đêm, bọn hắn còn bị giam lỏng ở trong tòa đình viện này ba ngày.

Đến sáng ngày thứ tư, khi bọn hắn đẩy mở cửa phòng ra thì phát hiện thấy bên ngoài đã không còn một bóng người, tìm khắp trong ngoài khu nhà, nhận ra người của ba thế lực đã lặng lẽ rút hết đi.

Nói cách khác, bọn hắn đã được trả tự do.

"Việc này cứ trôi qua như vậy sao?" Nam Trúc có phần không thể tin nổi, chuyện lớn như vậy mà có thể bỏ qua dễ dàng như thế sao.

Mấu chốt là, bọn hắn cũng không bị ủy khuất gì.

"Chắc hẳn là vậy?" Dữu Khánh cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới sự sắp xếp của Hướng Lan Huyên lại hiệu quả như thế.

Bọn hắn không hiểu là bởi vì có rất nhiều chuyện bọn hắn không thể biết được, mà ở tầng cấp của Hướng Lan Huyên lại biết rõ ràng, Hướng Lan Huyên biết rõ thái độ của Lạc Vân Phinh và Lý Đông Tân đối với chuyện hôn nhân của Dữu Khánh, chỉ cần không có gì vấn đề lớn, bọn họ sẽ không làm ra chuyện thà sai lầm còn hơn bỏ sót như với những kẻ khác.

Và Thiên Vũ là người của Thiên Lưu sơn, chỉ cần U Nhai xuất thủ, Thiên Lưu sơn không thể không đưa ra lời giải thích rõ ràng, nên nếu không có vấn đề gì lớn, Thiên Lưu sơn cũng sẽ không làm ra hành động kiểu dằn mặt U Nhai vào lúc này.

Nam Trúc xoa xoa ngực, thở phào nhẹ nhõm, "Vậy chúng ta đã có thể yên tâm trở về rồi phải không?"

Đêm tối ngày hôm kia, bọn hắn đã nhận được thông tin do Tiểu Thanh truyền tới, thông tin được Đầu To đưa từ ngoài thành truyền về đây, U Nhai đã cứu Trùng Nhi và Tiểu Hắc ra rồi, Đại Hắc cũng đã âm thầm quay trở về U Giác phụ.

Dữu Khánh nhìn chằm chằm Nam Trúc, sắc mặt gã đang rất không bình thường, hỏi: "Thân thể của ngươi sao rồi?"

Lần này, sau khi ra hỏi Chư Yêu chi cảnh liền phát hiện thấy tình trạng vết thương của Nam Trúc có phần không như trước, mãi vẫn chưa thể khỏi hẳn, điều này rất không bình thường, theo lý thuyết, sau khi bị thương bọn hắn hẳn là có thể khôi phục lại rất nhanh mới đúng.

Bọn hắn vốn tưởng rằng mình có thể tiếp tục bị thương, tiếp tục nhanh chóng khỏi hẳn, cho rằng thân thể bọn hắn mãi mãi có năng lực khôi phục lại rất nhanh, nhưng hiện tại, mơ hồ cảm thấy dường như mình đã mơ tưởng nhiều.

Nam Trúc: "Vẫn như cũ."

Dữu Khánh: "Vậy dưỡng khỏi thương thế rồi hãy đi."

Nam Trúc vỗ ngực, "Không sao, di chuyển sẽ không có vấn đề gì."

Dữu Khánh hơi trầm mặc, "Gần đây, trạng thái của ta có chút không thích hợp."

Mấy người ngẩn ra, đều nhìn chằm chằm vào hắn, Bách Lý Tâm hỏi: "Thân thể của ngươi cũng có vấn đề à?"

Dữu Khánh lắc đầu, "Là trạng thái tinh thần, gần đây ta luôn có một loại cảm giác minh ngộ mông lung, dường như nắm bắt được điều gì đó, ta tự hỏi không biết có phải sắp đột phá rồi hay không."

"A?" Nam Trúc thất thanh, Bách Lý Tâm và Mục Ngạo Thiết cũng rất chấn động.

Nam Trúc truy hỏi: "Thật hay giả, ngươi đừng làm bọn ta sợ?"

Đây là một chuyện rất ghê gớm, đại đa số người cả đời đều bị vây khốn tại cảnh giới Sơ Huyền, khó thể bước vào cánh cửa huyền diệu khó giải thích gọi là "Thượng Huyền" kia, nếu như trong đám người bọn hắn xuất hiện một tu sĩ Thượng Huyền, điều này không chỉ có ý nghĩa phi phàm, thực lực tổng thể cũng sẽ lập tức tăng lên một tầng thứ khác.

Đối với bọn hắn, đây thực sự là một tin tức khiến người kích động, là điều mà biết bao nhiêu người cả đời chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Chương 1201: Bế quan (2)

Dữu Khánh: "Đó chỉ là cảm giác, ta cũng không dám xác định. Vốn định tập trung bế quan một lần, nhưng bị mấy đám người này thẩm vấn làm chậm trễ. Không biết có phải bởi vì gần đây liên tục trải qua những chuyện kích thích làm cho ta có cảm ngộ, hay là vì có liên quan đến phong thủy địa lý nơi đây, nếu bây giờ bôn ba, ta sợ sẽ bỏ lỡ cảm giác đó. Tạm thời ta không muốn di chuyển, ta muốn bế quan ngay tại chỗ."

Nam Trúc liên tục gật đầu, "Vừa vặn ta cũng cần dưỡng thương, không thích hợp bôn ba, vậy thì tạm thời ở lại đây đi."

Mục Ngạo Thiết: "Cứ giao chuyện hộ pháp lại cho chúng ta."

Bách Lý Tâm cũng gật đầu ừ một tiếng.

Dữu Khánh không có nói mấy lời khách sáo gì đó, sau khi dặn dò một số chuyện, hắn một mình trở về phòng, đóng cửa lại, chính thức bế quan!

"Các ngươi không đủ nhân thủ, để ta đến chỗ ông chủ xin nghỉ phép, tiện ở nhà góp tay hộ pháp."

Bách Lý Tâm biết rõ chuyện này trọng đại, nàng giải thích một câu rồi rời đi, khi đi tới trước nguyệt môn, nàng quay đầu lại thoáng nhìn Nam Trúc, không biết có phải mình bị ảo giác hay không, nàng có cảm giác sau chuyến hành trình này, sự ân cần của Nam Trúc đối với mình có vẻ phai nhạt đi rất nhiều, có thể là vì gã bị thương a.

Không phải là nàng cảm thấy bị mất mát gì đó, thiên phú và hình dáng của Nam Trúc thực sự rất khó khiến nàng động tâm, nàng chỉ là cảm thấy có điểm gì đó khác thường mà thôi.

Đã không còn người khác, Nam Trúc cảm thán: "Nếu như cảm giác của lão Thập Ngũ là thật, vậy thì trong chúng ta cũng sắp xuất hiện một Thượng Huyền rồi, thật không thể tin nổi a!"

Quả thực là chuyện vô cùng phi thường, trong thiên hạ có được mấy kẻ Cao Huyền chứ? Nói cách khác, sau này phía dưới Cao Huyền, bọn hắn đã có tư cách nói chuyện ngang hàng.

Mục Ngạo Thiết cúi đầu trầm mặc một hồi, rồi lẩm bẩm nói: "Ta nghĩ bây giờ ta đã hiểu vì sao sư phụ cứ muốn truyền ngôi cho lão Thập Ngũ rồi. Sư phụ hiểu rõ hơn chúng ta, tầm nhìn xa hơn so với chúng ta."

Nam Trúc hơi chút sửng sốt, ngay sau đó cũng yên lặng gật đầu…

Kinh thành, tại đỉnh núi cao nhất trong thành, nơi trung tâm Ty Nam phủ, cây cối xanh tươi, đình đài lầu các, mái đao cột trụ, yên tĩnh và tao nhã.

Dáng vẻ xinh đẹp, đứng tựa mình bên lan can tầng lầu, Chung Nhược Thần nhìn xuống sự phồn hoa nhộn nhịp của kinh thành, vẻ mặt buồn man mác, gần đây nàng thường thất thần như vậy.

Đầu tiên là biết được đám người Dữu Khánh bị quấn vào việc tiên phủ, việc này quá lớn, ngay cả nàng cũng phải tránh sang một bên, Địa Mẫu lập tức đuổi nàng từ Đại Hoang Nguyên trở về kinh thành Cẩm quốc, bà ta sợ hai tỷ muội các nàng lợi dụng thân phận địa vị để nhúng tay vào chuyện Dữu Khánh, nhất là không yên tâm với vị muội muội kia, vì vậy đích thân bà ta hạ lệnh phong tỏa tất cả tin tức đối với các nàng.

Không biết được bất kỳ điều gì đang xảy ra, vì vậy mà nàng không thể tập trung tinh thần vào việc tu luyện.

"Tỷ." Văn Nhược Vị một đường lướt đến, vọt tới chỗ lan can, dáng vẻ rất kích động, không đợi tỷ tỷ quay đầu lại liền lớn tiếng hưng phấn kêu lên: "Tỷ phu, không, Thám Hoa lang không có tiến vào tiên phủ, huynh ấy không tiến vào, huynh ấy không sao cả."

Vẻ mặt cô đơn của Chung Nhược Thần đột nhiên sáng ngời, tinh thần xán lạn, ngay lập tức xoay đầu, quay người lại, sau đó lại nỗ lực giữ cho mình bình tĩnh, hỏi: "Không phải sư phụ đã phong tỏa tin tức với chúng ta sao? Muội lấy được thông tin từ đâu vậy?"

Văn Nhược Vị xoay người xách váy lên, điểm đầu ngón chân xuống, mông nhấc cao lên, trực tiếp ngồi lên lan can, chẳng khác gì một con khỉ, không hề có chút phong thái nào của một tiểu thư khuê các, phủi phủi tay bồm bộp, sau đó giang hai tay ra, "Đã nói là huynh ấy không sao, nếu đã là không sao, vậy thì đương nhiên sẽ dỡ bỏ lệnh cấm phong tỏa tin tức liên quan đối với chúng ta."

Chung Nhược Thần không biết nha đầu này nghĩ như thế nào, bên cạnh rõ ràng có ghế để ngồi, vì sao cứ phải leo lên cao ngồi ở trên lan can không thoải mái như vậy.

Cũng may mà hiện tại nàng không có tâm tư quan tâm tính toán việc này, nàng hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Đều là quỷ kế do Thiên Vũ bày ra, người sống sót thoát khỏi tiên phủ nói là, Thám Hoa lang không hề tiến vào tiên phủ, mà chính Thiên Vũ là người tiến vào. Sau khi suy luận ngược lại toàn bộ quá trình, mới biết được là Thiên Vũ bắt người của Thám Hoa lang, vừa cưỡng bức vừa dùng lợi dụ dỗ Thám Hoa lang, muốn lợi dụng Thám Hoa lang để thu hút sự chú ý của các phương, tạo điều kiện cho y dễ dàng tiến vào tiên phủ.

Nghe nói Thiên Vũ đã ngâm mình trong Tiên tuyền trường sinh bất tử, nhục thân bị hủy, y hóa thành chân linh độn ra tiên phủ, bất cứ lúc nào tại Nhân gian cũng có thể đoạt xá phục sinh lại. Họ nói rằng y có thể sử dụng phương thức này để mãi mãi sống sót. Hiện tại trong các thế lực đều có mấy người hoảng sợ, bọn họ đều muốn tìm

được Thiên Vũ, nhưng không có cách nào tốt để giết chết. Thiên Vũ đại khái là thật sự có thể vĩnh sinh rồi.

Ta cũng không biết rõ chi tiết cụ thể như thế nào, có một số việc người phía dưới cũng không rõ ràng lắm, muốn biết được cụ thể hơn, sợ rằng phải chờ sư phụ và Mông Phá trở về mới biết được."

Chung Nhược Thần không có hứng thú gì với chi tiết cụ thể, nàng bình tĩnh hỏi: "Hắn không vào tiên phủ thì có thể đi đâu chứ?"

Văn Nhược Vị đương nhiên biết rõ "Hắn" là chỉ người nào, lập tức nhấc tay, cười hắc hắc nói: "Ta biết."

Chung Nhược Thần xoay người đi hướng khác, nhìn khung cảnh kinh thành phía xa, không có nhắc lại.

Cuối cùng, chính Văn Nhược Vị không kìm được, nhảy xuống lan can, tiến đến trước mặt tỷ tỷ, nói: "Đã bị Mông Phá tìm được rồi, giam cầm thẩm vấn mấy ngày. Hiện tại đang ở Đán châu."

Chung Nhược Thần khẽ nhúc nhích chân mày, ra vẻ không quan tâm nói lảng sang chuyện khác: "Hoa tỷ đâu, nàng ổn chứ?"

Nói đến Trì Bích Dao, thần sắc Văn Nhược Vị ảm đạm, "Nghe nói bên trong tiên phủ đó rất nguy hiểm, có rất nhiều quái vật lợi hại, chỉ có Ô Ô và Hướng Lan Huyên may mắn trốn thoát, Hoa tỷ chết ở trong tiên phủ, nghe nói chết rất thê thảm, hình như là trúng độc mà chết."

Chung Nhược Thần sửng sốt quay lại, Trì Bích Dao luôn luôn rất tốt đối với tỷ muội các nàng, tin tức này quả thực khiến nàng cảm thấy thương tâm, cuối cùng chỉ có thể cất tiếng thở dài, "Từ trước đến nay, Hoa tỷ không can dự vào những chuyện phân tranh này, chuyện nguy hiểm như vậy, sư phụ không nên…"

Một số lời không nên nói, rốt cuộc không thể nói ra miệng, nàng cũng biết rõ, gặp phải những chuyện có thể làm lung lay địa vị của

sư phụ, sư phụ rất có khả năng lục thân không nhận.

Tỷ muội hai người im lặng trong bầu không khí tang tóc một lúc lâu, sau đó Chung Nhược Thần mới phá vỡ trầm mặc nói ra một câu, "Đi Đán châu, hắn đã đồng ý rồi, sau chuyện sẽ đánh với ta một trận!"

Văn Nhược Vị lập tức "Ừ" gật đầu, bày tỏ sự ủng hộ, ủng hộ tỷ tỷ xả cơn tức kia.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1202: Thiên chi kiêu tử (1)

Trong lãnh thổ Cẩm quốc, hai tỷ muội muốn đi đến đâu, đó chỉ là chuyện một câu nói.

Rất nhanh, ngay trong ngày hôm đó các nàng đã đến được thành Đán châu bằng đường không. Thấy trời đã tối, họ liền ở lại qua đêm, sáng sớm hôm sau mới đi gõ cửa khu nhà kia.

Người mở cửa là Bách Lý Tâm. Trong lúc nhất thời Bách Lý Tâm không nhận ra các nàng, "Các ngươi tìm ai?"

"Này, chúng ta đã gặp nhau tại Triêu Dương đại hội, thôi được, nhờ ngươi nói với Thám Hoa lang, nói là người thực hiện ước hẹn Thiên Tộc sơn đã tới, hắn tự nhiên sẽ biết được chúng ta là ai."

Văn Nhược Vị phất tay, để cho nàng nhanh chóng đi vào thông báo.

Bách Lý Tâm nói các nàng chờ một chút, đóng cửa lại đi vào thông báo tình hình.

Chỉ chốc lát sau, cổng lại mở ra, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cùng xuất hiện, hai người từng gặp hai tỷ muội các nàng tại Thiên Tộc sơn, biết rõ hai nàng là người có chút bối cảnh.

"Thì ra là nhị vị Thượng cô nương, thất kính thất kính." Nam Trúc gật đầu khom người, cười ôn hòa nói, "Rất không khéo, từ ngày hôm qua đã bắt đầu bế quan, hơn nữa là đại bế quan. Chúng ta còn sợ không hộ pháp được tốt, làm sao dễ dàng quấy rầy chứ."

Đều là người trong giới tu hành, biết rõ sự quan trọng của việc đại bế quan, Văn Nhược Vị hoài nghi, "Trùng hợp như thế ư? Không phải là muốn lừa gạt chúng ta, mượn cớ này lảng tránh chứ?"

Nam Trúc cười khổ, "Ta biết rõ các ngươi có quan hệ rất tốt với Vạn Hoa bảo bảo chủ, các ngươi có thể tìm tới nơi này, chắc hẳn có liên quan với Ty Nam phủ nha, chúng ta chạy cũng chạy không được, lừa các ngươi thì được cái gì sao?"

Hai nữ suy nghĩ thấy cũng đúng, Chung Nhược Thần hỏi: "Lúc nào hắn xuất quan?"

Nam Trúc lắc đầu, "Trước lúc nhập quan không có dặn dò gì, chắc hẳn là không xác định được thời gian."

Chung Nhược Thần quay đầu nhìn chằm chằm vào căn phòng lân cận, "Chúng ta chờ ở ngay bên cạnh."

Nói xong liền xoay người đi đến, cũng không quan tâm căn phòng đó là của ai, có đồng ý hay không, hai nàng ở tại Ty Nam phủ đã lâu, đối với nàng mà nói, loại vấn đề này đã không còn là vấn đề nữa, chỉ cần nàng muốn, tự nhiên có người sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Những ngày sau, mỗi buổi sáng Văn Nhược Vị đều đến cửa hỏi thăm.

Đến sáng ngày thứ bảy, khi mặt trời vừa mới mọc lên, ánh nắng vàng tỏa sáng khắp bầu trời Đán châu thành, Dữu Khánh cuối cùng

cũng mở cửa bước ra, sắc mặt rạng ngời, tinh thần sung mãn. Hắn cất bước đi xuống bậc cấp, khoan khoái nghênh đón những giọt sương sớm long lanh, giang rộng hai tay tận hưởng bầu không khí trong lành.

Lúc này, tinh khí thần của hắn xán lạn đầy năng lượng và sức sống, râu ria xồm xoàm mấy ngày không cạo cùng chút ria mép hèn mọn trên mặt cũng bị nhấn chìm.

Đang ở trong đình viện làm hộ pháp, Mục Ngạo Thiết vừa nhìn thấy trạng thái của hắn, lập tức nhận ra được gì đó.

Nam Trúc nghe thấy tiếng động đi ra ngoài, vươn đầu nhìn tới, lập tức chạy đến hỏi: "Đã đột phá rồi à?"

Dữu Khánh mỉm cười gật đầu.

"Hắc!" Nam Trúc dùng sức dùng quyền thay chưởng đấm bốp một cái, vô cùng kích động, đi vòng xung quanh quan sát hắn, "Nói đi, nhanh nói xem, cảm ngộ Thượng Huyền như thế nào?"

Dữu Khánh cười ha hả, "Ta không nói ra được rõ ràng, tuy nhiên…" Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, tràn đầy ý chí chiến đấu, "Không biết trong Đán châu thành này có Thượng Huyền nào hay không? Hôm nào phải tìm cơ hội lãnh giáo một chút."

Bộ mặt tiểu nhân đắc chí lại bộc lộ ra rồi, vừa đắc chí liền hung hăng, cảm thấy mình đã có thực lực, muốn tìm người khiêu khích một phen.

Đúng vào lúc này, Bách Lý Tâm từ nguyệt môn đi đến.

Nam Trúc vừa nhìn thấy nàng tới, liền đoán được là có chuyện gì, cười hắc một tiếng, "Đã có sẵn người cho ngươi thử tay nghề, nhưng với tu vi của ngươi hiện nay, e là chướng mắt."

Có ý gì? Dữu Khánh nghi hoặc không hiểu.

Bách Lý Tâm thấy hắn đã xuất quan, cũng nóng lòng muốn biết rõ tình hình bế quan, "Đột phá rồi ư?"

Dữu Khánh lại vui vẻ gật đầu, thực tế hắn cũng cực kỳ mừng rỡ, không nghĩ tới mộng tưởng đã thành sự thật, muốn dè dặt một chút cũng khó.

"Chúc mừng." Bách Lý Tâm vừa ước ao vừa chân thành chúc mừng, đây có thể là mục tiêu tu hành cả đời này của mình, tiếp đó nàng nói tới việc chính, "Bên ngoài có hai cô nương xinh đẹp tới đây, nói là tới thực hiện lời ước ở Thiên Tộc sơn. Hai nàng tới đây ngay sau ngày ngươi bế quan. Hàng ngày đều tới đây tìm ngươi."

Dữu Khánh hơi chút sửng sốt rồi mới kịp hiểu ra, quay đầu hỏi hai vị sư huynh, "Tỷ muội Thượng thị tới à?"

Mục Ngạo Thiết gật đầu, Nam Trúc không để trong lòng, nhún vai nói: "Cứ muốn tìm kích thích, mỗi ngày đều tới, chúng ta cũng không còn cách nào, gặp hay không tùy ngươi."

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, nói: "Có thể xuất hiện tại Thiên Tộc sơn, còn có thể tìm tới nơi này, hiển nhiên là có bối cảnh, gặp đi, cùng lắm thì để các nàng triệt để hết hi vọng, cho mời vào đi."

Bây giờ tu vi đã đột phá đến Thượng Huyền, hắn không ngại vùng vẫy chấn động, tránh để bị dây dưa hoài.

Bách Lý Tâm ừ một tiếng, bước nhanh rời đi.

Nam Trúc cũng cười hắc hắc vui vẻ, "Ta phát hiện thấy tỷ muội Thượng thị thực sự không may, tại Triêu Dương đại hội đã thua dưới kiếm của lão Thập Ngũ, bây giờ lại cắm đầu đụng vào lúc tu vi của lão Thập Ngũ đã đột phá đến cảnh giới Thượng Huyền. Chậc chậc, thật vội vàng tìm kích thích."

Người tới có thân phận và địa vị, mấy người cùng nhau đến phòng khách chính sảnh để tiếp khách, nhằm tỏ lòng kính trọng.

Sau một hồi chờ đợi, đôi tỷ muội đó mới khoan thai đi tới, không phải họ đến chậm, mà là được biết Dữu Khánh đã xuất quan, Văn Nhược Vị đi gõ cửa tìm liền nhanh chóng trở về gọi tỷ tỷ cùng đi.

Khách và chủ gặp gỡ nhau tại trong phòng khách, Văn Nhược Vị vừa nhìn thấy Dữu Khánh, liền cười đến nỗi hai mắt thành hình trăng khuyết, trên mặt hiện ra má lúm đồng tiền, để lộ hàm răng trắng tinh, còn vẫy vẫy chào hỏi.

Chung Nhược Thần là lần đầu nhìn thấy bộ dạng râu ria xồm xàm của Dữu Khánh, vô thức nhìn kỹ một hồi.

"Thượng cô nương."

"Trương huynh."

Dữu Khánh và Chung Nhược Thần chắp tay khách khí chào nhau. Văn Nhược Vị nhìn cảnh nảy trong mắt lộ vẻ quái lạ, lập tức trong đầu tưởng tượng ra cảnh hai người bái thiên địa.

Dữu Khánh muốn đãi khách chu đáo, mời ngồi đãi trà hay gì gì đó, nhưng Chung Nhược Thần không có ý định trò chuyện với hắn, nàng thực sự cũng không biết phải nói chuyện gì, liền trực tiếp từ chối những chuyện khách sáo đó, nói thẳng: "Trương huynh, có thể thực hiện lời hứa hẹn tại Thiên Tộc sơn được chưa?"

Nữ nhân này đúng là chạy tới tìm kích thích… Dữu Khánh trong lòng thầm nói, tu vi của hắn vừa mới đột phá đến Thượng Huyền, đang định ra ngoài gây chuyện, không nghĩ tới lại có người chủ động tới cửa khiêu khích, không phải đến tìm kích thích thì là gì?

Lần trước ở tại Triêu Dương đại hội, hắn coi như là thắng hiểm, cho nên hắn cũng công nhận thực lực của nữ nhân này, nếu động thủ lại lần nữa, hắn cũng sợ xảy ra chuyện không mong muốn, ít nhất là sẽ không dễ dàng chiến thắng. Nhưng bây giờ hắn đã có tâm tính của kẻ hoàn toàn trên cơ.

Hắn đã hạ quyết tâm sẽ dùng sức mạnh ức hiếp kẻ yếu, muốn cho đối phương một bài học, để đối phương biết rõ cái gì gọi là thiên phú tu hành.

Trong lòng hắn có sự đắc ý của người nắm chắc thắng lợi, nhưng mặt ngoài thì hắn lại càng làm ra vẻ rất khiêm tốn, "Tại Triêu Dương đại hội hoàn toàn là may mắn. Tại Thiên Tộc sơn, ta đã nhận thua Thượng cô nương. Lần này, một lần nữa ta cầu Thượng cô nương bỏ qua cho, tại trước mặt Thượng cô nương, Trương mỗ cam bái hạ phong!"

Hắn chắp tay khom người, như thể chân thành nhận thua.

Đương nhiên, hành động này cũng là bởi vì hắn đoán được đối phương có bối cảnh bất phàm, nếu không thì đã trực tiếp ra tay giáo huấn, bây giờ hắn làm như vậy, sau đó cho dù có dạy cho đối phương một bài học, hắn cũng là người chiếm lý.

Ôi chao! Nam Trúc ở bên cạnh nhịn không được cảm thấy buồn cười, nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc nề nếp của Dữu Khánh, gã liền biết là hắn cố ý bày trò, biết hắn đang cố nhịn.

Chung Nhược Thần răng ngà cắn môi, khuôn mặt có chút ửng đỏ, biết rằng nếu như mình tiếp tục hùng hổ ép người ta, thì mình sẽ thuộc về loại vô lý không buông tha người, nhưng nàng thật sự không thể nuốt trôi được nỗi ấm ức đó.

Nàng cũng biết sau Triêu Dương đại hội, có rất nhiều người nói rằng vị Thám Hoa lang trước mắt này là thiên chi kiêu tử văn võ đều đệ nhất.

Và điều nàng muốn làm chính là khiến vị Thám Hoa lang này biết được, tại trong chuyện tu hành, ai mới là thiên chi kiêu tử chân chính, Thám Hoa lang nhà ngươi cũng có điểm không bằng ta!

Với khoảng thời gian nàng dành cho tu hành, tuổi còn trẻ như vậy liền có thể đột phá đến cảnh giới Thượng Huyền, nàng biết là điều

hiếm có, nàng biết điều này đủ để mình kiêu ngạo về bản thân, nàng càng muốn để cho vị Thám Hoa lang trước mắt này biết rõ!

Vì vậy, nàng cắn răng làm ra chuyện hùng hổ ép người, "Trương huynh, ngươi định nói chuyện không giữ lời, muốn thất hứa sao?"

Dữu Khánh làm bộ làm tịch than thở: "Thượng cô nương, ta đã chịu thua, ngươi lại cứ ép ta như thế, tội gì chứ?"

Chung Nhược Thần nỗ lực hết sức để cho mình bình tĩnh, nói: "Ta chỉ hỏi ngươi, có phải là muốn thất hứa hay không?"

Nếu là cao thủ nào khác nói lời như vậy, Dữu Khánh có lẽ thật sự có thể co được dãn được, nhưng với người trước mắt, hắn tự nhiên lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Đầu ta có thể đứt, máu có thể chảy, nhưng tuyệt đối không thể nói không giữ lời. Nếu như Thượng cô nương đã kiên trì như thế, ta phụng bồi là được!"

Đôi mắt to của Văn Nhược Vị vụt sáng, nhìn Dữu Khánh với ánh mắt đồng cảm, như thể muốn nói ngươi sắp thê thảm rồi.

Cuối cùng đã chờ được đến thời khắc này, ngực Chung Nhược Thần phập phồng kịch liệt một cái, cố kìm nén sự kích động trước khi rửa sạch được sỉ nhục, nỗ lực hết sức để cho mình giữ bình tĩnh, nói: "Nơi này ở trong thành, không tiện giao đấu, có dám ra ngọn núi phía đông thành đánh với ta một trận hay không?"

Dữu Khánh nhìn chằm chằm khuôn mặt ôn nhu của nàng, bình tĩnh thản nhiên nói: "Ta cũng muốn vậy, nhưng không dám yêu cầu."

Chung Nhược Thần lập tức xoay người rời đi, Văn Nhược Vị cười hì hì bước nhanh đuổi theo, sắp có trò vui để xem rồi.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1203: Thiên chi kiêu tử (2)

"Ha hả." Nam Trúc nhìn theo nhịn không được bật cười, "Lão Thập Ngũ ngươi thật là, đã đánh nàng còn cần phải ra khỏi thành sao? Thuận tay giải quyết ngay trong sân cho rồi."

Dữu Khánh: "Nơi này không thích hợp ở lâu, cũng cần phải trở về, thu dọn đi, xong việc lập tức rời đi."

Thì ra là thế, mấy người lập tức thu dọn hành lý…

Bên ngoài phía đông Đán Châu thành, ở sâu trong khu rừng xanh um tươi tốt, tại một nơi cây lớn tương đối thưa thớt, đám người Nam Trúc cùng Văn Nhược Vị đứng ở dưới một cây đại thụ.

Trong khu rừng thưa thớt, đông là Chung Nhược Thần, tây là Dữu Khánh, hai người cách xa nhau khoảng chừng mười trượng, đối mặt nhau trên không trung, những người khác đứng xem đều có cảm giác đầy mong đợi.

Chung Nhược Thần nhìn chằm chằm đối phương, trận chiến này nàng cũng đợi đã lâu.

Dữu Khánh bình tĩnh ung dung, hoàn toàn không để đối phương vào mắt, trong lòng thầm nghĩ nên giáo huấn đối phương đến mức độ nào mới thích hợp, nữ nhân này trông rất xinh đẹp, có thể bị khuất phục bởi sự oai hùng nam tính của mình hay không chứ?

Cảm giác làm người bắt nạt người khác thật sướng, tuy rằng hắn chưa chắc đã không biết xấu hổ đi làm loại chuyện đó, nhưng không ảnh hưởng đến việc hắn mơ mộng một chút.

"Lão Thập Ngũ của các ngươi sắp thảm rồi." Văn Nhược Vị tự tin liếc nhìn đám người mập mạp ở bên cạnh, nàng ta cũng nghe được mấy

người này mở miệng ngậm miệng đều gọi Dữu Khánh là "Lão Thập Ngũ" .

"Phì." Nam Trúc bật cười, miệng của gã cũng không phải chỉ để trưng bày, lập tức đáp lễ: "Có lòng tin là chuyện tốt, nhưng cũng phải nhìn xem đối diện là người nào, chúng ta chỉ là khiêm tốn mà thôi, không có nghĩa là chúng ta kém cỏi."

Không có ai đứng ra hô to bắt đầu, Dữu Khánh mặt mày râu ria, chắp tay sau lưng đứng ngạo nghễ, không quan tâm nữ nhân đối diện mình là ai, đây gọi là sự tự tin.

Chung Nhược Thần đợi một hồi, thấy hắn tự phụ như vậy, hơi hiện ra nét cười nhạt, nàng không đợi nữa, hai tay áo lay động, hai tay giống như đang múa trong làn sóng trong vắt.

Một khí thế khác lạ trong nháy mắt tràn ra, không thấy gió nổi lên, lại thấy lá cây trên mặt đất tung bay lên từng đám, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thịnh, cuối cùng toàn bộ lá cây trong núi rừng này tựa như đều tung bay khiêu vũ.

Khi những chiếc lá cắt ngang qua mặt đất, cây cỏ đồng loạt đổ xuống, bị cắt làm đôi hoặc đứt từng khúc, xẹt qua cây cối cũng để lại những vết cắt sâu, vô số lá rụng trong thoáng chốc liền hội tụ ra một loại thanh thế đáng sợ, bóng dáng của Chung Nhược Thần cũng được những chiếc lá tung bay nhấn chìm, khi thoáng có khe hở lộ ra, liền có thể phát hiện thấy nàng đã biến mất khỏi chỗ, không biết đã đến nơi nào.

"Hít!" Nam Trúc hít vào một hơi khí lạnh, "Cảnh giới Thượng Huyền!"

Mấy người đứng ngoài xem đều chấn động, cho dù bọn họ chưa đạt đến Thượng Huyền nhưng không có nghĩa là không cảm giác được, Chung Nhược Thần vừa ra tay, bọn họ liền biết tu vi của nàng đã đột phá đến Thượng Huyền.

Vẻ mặt Văn Nhược Vị đắc ý dào dạt, giống như đang nói, hiện tại đã biết rõ lợi hại rồi đi?

Đám người Nam Trúc dồn dập nhìn về phía thân ảnh Dữu Khánh thấp thoáng ẩn hiện trong đám lá cây bay lượn, mặt hiện lên nét lo lắng, đều không ngờ được đã đá phải thiết bản, không biết hắn chỉ là tay mới, vừa mới đột phá đến Thượng Huyền thì có thể chống lại được hay không.

Lúc này bọn họ mới nhận ra phía bên mình vui mừng quá sớm.

Gương mặt sáng ngời, tinh khí thần vừa mới đạt đến một cảnh giới mới, Dữu Khánh nhìn xung quanh.

Vù! Một chiếc lá cây cắt ngang qua cương khí hộ thể của hắn, vạch ra một vết cắt trên tay áo của hắn.

Vẻ mặt hắn nghiêm trọng, trong lòng cũng có chút chấn động, hắn vốn tưởng rằng mình có thể đột phá đến Thượng Huyền cảnh giới khi còn trẻ như vậy đã là rất rất giỏi rồi, không nghĩ tới nữ tử trẻ tuổi kia… Nhớ lại tình hình tại Thiên Tộc sơn, hắn đoán rằng đối phương đột phá còn sớm hơn cả mình.

Thiên phú như vậy quả thực khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Hắn cũng nhận ra rằng mình đã quá tự đại, không ngờ lại đâm đầu vào cọng rơm cứng.

Lúc trước hắn định chủ động ra ngoài gây sự, nhưng trước đó ít nhất cũng phải có luyện tập một chút, phải đợi cho kỹ năng và tu vi có phần tương thích với nhau, còn hiện tại thuần túy là chuyện không ngờ, hắn lầm tưởng rằng tu vi của mình có thể đè bẹp đối thủ, nào ngờ lại đá vào tảng đá, lại còn chưa kịp đeo giày.

Hắn đảo ánh mắt nhìn xung quanh, phát hiện thấy nhãn lực của "Quan Tự quyết" tựa hồ cũng có chút tiến bộ theo tu vi, người khác nhìn không thấy Chung Nhược Thần ở đâu, nhưng hắn đảo mắt qua

liền phán đoán ra được vị trí ẩn thân đại khái của Chung Nhược Thần, điều này giúp cho hắn an tâm hơn một chút.

Việc đã đến nước này, nữ nhân đó cứ quấn lấy hắn như vậy, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, biện pháp duy nhất chính là đánh một trận để loại trừ quấy nhiễu!

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, chiêu thứ hai của "Phong Trần kiếm quyết" mà hắn đã rất quen thuộc ở trong lòng từ lâu hiện ra trong đầu.

Chiêu thứ nhất, ba mươi sáu kiếm hợp nhất, hắn đã luyện thành.

Chiêu thứ hai biến phức tạp thành đơn giản, mười tám kiếm hợp nhất, hắn đã âm thầm diễn luyện vô số lần ở trong lòng, nhưng thực lực không đủ, không thể dùng động tác thi triển ra.

Nói cách khác, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ thi triển ra một chiêu này, bây giờ đối mặt với cường địch, cùng với tu vi bây giờ, khi trong đầu vừa hiện lên ý niệm này, trạng thái liền chìm đắm vào trong chiêu thức "Mười tám kiếm hợp nhất".

Hắn vừa mới rời khỏi trạng thái minh ngộ đột phá cảnh giới, tinh khí thần cả người vẫn còn bồi hồi trước cánh cửa của trạng thái đó, hiện tại hắn chỉ thuận thế lui một bước, liền mang theo kiếm chiêu quay lại trong trạng thái minh ngọ quen thuộc lúc trước.

Khi hắn nhắm mắt lại, cảm thấy mình giống như đang ở trong một cái kén, có thể cảm nhận được cuồng phong bão táp bên ngoài, nhưng nội tâm vô cùng yên bình và kiên định.

Lại một chiếc lá cây tăng tốc cắt qua, xoẹt, lại rạch ra một vết cắt trên y phục hắn, lại là một lần thăm dò, nhưng hắn vẫn nhắm mắt đứng đó không hề cử động.

Làm người đứng xem, mấy người Nam Trúc có thể nhìn thấy tình hình xuyên qua khe hở giữa đám lá cây tung bay, họ có chút lo lắng,

nhất là Nam Trúc, "Lão Thập Ngũ đứng bất động ở đó làm gì vậy chứ? Đây đâu phải là thời gian để nhắm mắt dưỡng thần."

Xoẹt, lại một chiếc lá cắt ngang qua cương khí, cắt rách y phục, thậm chí còn vạch ra một vết máu trên khuôn mặt Dữu Khánh, mức độ thăm dò đã tăng mạnh hơn.

Thấy hắn vẫn thờ ơ không dao động, Chung Nhược Thần không khách khí nữa, vô số lá cây tung bay bất ngờ ập đến như cuồng phong bão táp, tựa như muốn một lần cắt Dữu Khánh ra thành vạn mảnh.

Đang ở trong "phòng Kén", Dữu Khánh đột nhiên mở mắt ra, giống như chợt bị sét đánh làm cho tỉnh lại, vào lúc này hai mắt hắn sáng ngời đến đáng sợ.

Lúc này, ở trong mắt hắn nhìn thấy không phải là những chiếc lá cây tung bay, mà là hình cảnh mười tám thức kiếm chiêu lóe lên một cách liền mạch lưu loát.

Keng! Kiếm đã ra khỏi vỏ.

Người cũng như thanh kiếm ra khỏi vỏ, vù, lao vọt ra ngoài.

Những người đứng xem phát hiện thấy Dữu Khánh đột nhiên biến mất khỏi chỗ.

Ầm ầm, chỉ cảm thấy tựa như có một mũi tên bén nhọn thật lớn bắn vào trong đám lá cây đang quay cuồng, trực tiếp phá mở ra một cái thông đạo thẳng tắp, thị lực nhận biết muộn màng nhìn thấy khi "Tên bén nhọn" vọt qua, những lá cây tới gần đều tan thành bụi.

Mũi "Tên bén nhọn" đó chuẩn xác bắn thẳng về phía vị trí của Chung Nhược Thần.

Toàn thân Dữu Khánh giống như là một thanh kiếm, chém thẳng đến Chung Nhược Thần.

Trông có vẻ như chỉ có chém ra một kiếm.

Thực tế là từng vệt kiếm ảnh lóe lên ở trong tay, một kiếm, hai kiếm, ba kiếm…

Kiếm từ tay trái, kiếm từ tay phải, kiếm từ cả hai tay, không ngừng luân phiên thay đổi…

Một kiếm nối tiếp một kiếm, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, kiếm ý dâng trào, khí thế hủy diệt tất cả, quyết chí tiến lên, mười tám kiếm lại giống như một kiếm chém ra, chém ra tất cả quấy nhiễu, kiếm thế quấy nhiễu đánh tan đám lá cây vọt tới ngăn cản thành bụi bặm, lao thẳng đến mục tiêu.

Vù, một tiếng vang lên, một kiếm lướt đến, kì thực là mười tám kiếm hợp công!

Chung Nhược Thần cực kỳ hoảng sợ vung hai tay áo lên, không dám tiếp tục khinh thường, hai tay lập tức đeo lên găng tay xích kim loại, lá cây trước mắt biến thành bụi, bóng dáng của Dữu Khánh đã xuất hiện tại trước mặt nàng, nhanh đến mức khiến cho nàng gần như trở tay không kịp.

May mắn thay, "Thiên Thủ Phiên Vân quyết" mà nàng tu luyện cũng là loại nhanh tay.

Rầm rầm rầm…

Một mạch bị đánh rút lui, trong nháy mắt nàng đã chặn bốn năm kiếm liên tiếp.

Nhìn tổng thể, nàng dường như đã bị một kiếm đẩy lui.

Ầm! Một lực oanh tạc cường đại đánh bay đám lá cây bay loạn.

Một lực hút cường đại nhanh chóng hút Chung Nhược Thần đi, rất nhanh đem kéo nàng ra khỏi tình huống nguy hiểm.

Một người che mặt mặc hắc y khẩn cấp xuất hiện, cứu Chung Nhược Thần đi.

Trong lòng và trong mắt Dữu Khánh lúc này không có ta không có địch, một khi xuất kiếm, sẽ không dễ dàng dừng lại, trong mười tám kiếm, ba kiếm còn lại lần lượt chém ra, hơn nữa đây là ba kiếm nhanh nhất.

Roẹt! Một kiếm cắt ra một lỗ thủng trên chiếc khăn che mặt của Hắc y nhân.

Một kiếm bị hắc y nhân nghiêng người né tránh.

Một kiếm cuối cùng thì bị hai ngón tay gầy guộc của Hắc y nhân mạnh mẽ kẹp cứng lấy mũi khiếm.

Hai tay đánh ra một kiếm cuối cùng xong, Dữu Khánh ngước mắt nhìn, "Tu sĩ Cao Huyền!"

"Kiếm pháp thật bá đạo!" Hắc y nhân thốt lên cảm thán, ngón tay chuyển thành chưởng, một chưởng đánh bật Dữu Khánh ra.

Dữu Khánh bộp bộp rơi xuống nhìn lão ta, ánh mắt lợi hại, kiếm ý trong một kiếm đó vẫn còn trong mắt hắn chưa tiêu tan.

Hai tay Chung Nhược Thần đang run rẩy, máu chảy ra từ trong khe hở trên thiết liên thủ sáo, từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Cho dù một đôi thiết liên thủ sáo đã ngăn cản được đòn tấn công cuồng bạo, nhưng kiếm ý cường đại như có thể hủy diệt tất cả kia vẫn thấm vào qua khe hở của xích sắt.

Càng khó nhìn hơn chính là vẻ mặt của nàng, ánh mắt nhìn Dữu Khánh không có cách nào hình dung, như có một loại tuyệt vọng.

Mấy người Nam Trúc, và cả Văn Nhược Vị, tất cả đều kinh ngạc sửng sốt.

Nhất là Văn Nhược Vị, mặt đầy vẻ khó thể tin nổi, tỷ tỷ không thể tiếp được dù chỉ một chiêu của hắn sao?

Rất rõ ràng, nếu không phải được người âm thầm bảo vệ xuất thủ, suýt chút nữa tỷ tỷ đã xảy ra chuyện rồi, suýt chút nữa đã bị "Tỷ phu" một kiếm chém rồi.

Keng! Kiếm quay vào vỏ, Dữu Khánh ánh mắt lẫm liệt hỏi: "Ta đã có thể đi được chưa?"

Thấy đối phương không có phản ứng, Dữu Khánh cất tiếng kêu gọi mấy người Nam Trúc: "Đi!"

Hắn xoay người rời đi, đám người Nam Trúc vội vàng đuổi theo.

Một nhóm người dần dần đi xa, sau khi xác nhận không còn ai có thể nhìn thấy, hai tay Dữu Khánh mới không tự chủ được run lên, hắn chưa từng thi triển chiêu này, vẫn chưa quen được, phát lực quá mạnh, cánh tay chịu không nổi áp lực…

Hắc y nhân tháo khăn che mặt ra, để lộ khuôn mặt gầy gò, chính là Mông Phá.

Được biết đồ đệ đến khiêu chiến, Địa Mẫu dặn dò Mông Phá chú ý, xem như là để đề phòng vạn nhất, không ngờ tới chuyện đề phòng vạn nhất thật sự xuất hiện.

Văn Nhược Vị cởi ra găng tay cho tỷ tỷ, nhìn thấy máu chảy đầm đìa, nhìn dáng vẻ hồn xiêu phách lạc của tỷ tỷ, nàng ta cất tiếng lẩm bẩm, "Thật sự không nghĩ tới, hắn cũng đã đột phá đến Thượng Huyền."

"Người này văn võ song toàn, đều là nhất lưu, thiên phú của hắn thật cao…" Mông Phá nhìn về phía nhóm người rời đi, cảm khái lắc đầu, "Thật đúng là thiên chi kiêu tử!"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1204: Cuốn sách xưa cũ (1)

Dưới cây đào tiên nở rộ hoa đào.

Với mái tóc bù xù, một bộ trường sam trắng giản dị, Dữu Khánh đi chân trần bước vòng quanh tiên đào xanh um tươi tốt, tay thưởng thức viên Tà Linh châu kia, thỉnh thoảng quan sát cây đào từ trên xuống dưới.

Bởi vì hình ảnh Vân Hề bị Thiên tuyền nuốt chửng thường xuyên xuất hiện tại trong giấc mơ của hắn, cho nên về sau hắn lại thử nhỏ máu vào Tà Linh châu, sau vài lần, kết quả trong hạt châu dường như thực sự có thứ gì đó bị hắn thức tỉnh, loại cảm giác kết nối mơ hồ đó lại xuất hiện trong hắn.

Hắn biết Vân Hề đó là được sinh ra sau khi hấp thu lượng lớn tà khí, mà hiện tại, trong cây tiên đào trước mặt này có chứa tà khí.

Nhưng hắn lại có điều e ngại, có điều do dự.

Cây tiên đào này là nguồn thu nhập chính còn lại của Đào Hoa cư hiện nay, hành trình đến Phượng tộc của hắn không được thuận lợi, không thể thương lượng thành công chuyện buôn bán thổ sản Phượng tộc.

Nhưng mà tâm tính của hắn đã có biến hóa rất lớn, hắn đã không còn để ý đến việc mình có phải đang ở tại Đào Hoa cư ăn cơm nhuyễn hay không nữa, bởi vì hắn đã có tu vi Thượng Huyền làm niềm tin, hắn cảm thấy nếu như mình thực sự cần tiền, nếu thực sự không kiếm được, vậy thì cũng có thể đoạt được a?

Chỉ là tạm thời hắn còn chưa lựa chọn được đối tượng để cướp đoạt mà thôi.

Tu vi cao đến đâu cũng không có thể thường xuyên làm loại chuyện cướp đoạt này, hoặc là không làm, nếu làm thì phải làm một vụ ăn ba năm.

Đúng vào lúc này, Trùng Nhi từ trong cửa hàng ở tiền thính chạy vội ra sau, không giấu được vẻ vui mừng, đến báo cho hắn biết: "Công tử, có khách quý đến."

"Khách quý?" Dữu Khánh nghi hoặc, "Ai vậy?"

Trùng Nhi hạ thấp giọng nói: "Sư phụ ta tới."

Tiểu sư thúc tới ư? Dữu Khánh lập tức nở nụ cười, nghĩ lại thấy cũng nên tới rồi, bởi vì bên này đã thông báo cho tiểu sư thúc biết một số việc, nhất là việc mình đột phá tu vi.

Bây giờ việc liên lạc truyền tin giữa bên này và Linh Lung quan đã thuận lợi hơn, có Tiểu Thanh bay tới bay lui dùng lời nói truyền đạt, bọn hắn không cần phải lo lắng nội dung tin tức bị người khác xem trộm nữa.

Đang lúc nói chuyện, một người đàn ông bước ra qua cửa sau của tiền thính, một chiếc áo choàng đen bao phủ toàn thân.

Sau khi đi vào, người đến ngẩng khuôn mặt dưới mũ trùm của áo choàng lên, để lộ ra một khuôn mặt môi hồng răng trắng.

Dữu Khánh mỉm cười, cũng không lộ vẻ gì, trực tiếp đi ở phía trước dẫn đường, dẫn khách quý đi về phía tiểu viện riêng của mình. Sau khi đã bước vào trong phòng, không còn lo lắng bị người ngoài nhìn thấy nữa, hắn mới xoay người chắp tay hành lễ, "Tiểu sư thúc."

Một bàn tay khéo léo chơi đùa chiết phiến thò ra khỏi khe hở áo choàng, chiết phiến gõ gõ lên bàn tay chắp tay của hắn, xem như miễn lễ.

Chiết phiến nhấc lên cao, vạch mở chiếc mũ trùm đầu ra, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú phi phàm, chính là vị tiểu sư thúc có bối phận cao nhất trong Linh Lung quan hiện nay.

Dây buộc áo choàng được kéo mở ra, vai rung lên, áo choàng tuột xuống, Trùng Nhi đứng phía sau lập tức lưu loát tiếp lấy, treo lên trên tường.

Tiểu sư thúc không quan tâm Dữu Khánh có phải là chưởng môn hay không, đi thẳng đến ghế chủ vị, ngồi xuống.

Trên một tảng đá đặt trong góc phòng, Đầu To chổng người ở đó, trên thân có hàng hàng vạn tia hồng quang lập lóe, rõ ràng là đang tu luyện. Cảnh này đã thu hút hầu hết sự chú ý của tiểu sư thúc.

Sau khi quan sát một chút, tiểu sư thúc tặc lưỡi, nói: "Tiểu gia hỏa này cũng đã thành yêu tinh rồi, ta…"

Chỉ vừa mới nói đến đó, tiểu sư thúc nhìn thấy Trùng Nhi cầm bình nước tới, nhanh nhẹn rút ra một cây sắt nhỏ, trực tiếp nhúng Đầu To vào trong bình nước, sau đó đậy nắp bình lại.

Chẳng mấy chốc trong bình nước liền toát ra hơi nước, rồi bắt đầu sôi lên ùng ục.

Nắp bình lại được mở ra, Đầu To nhảy ra khỏi bình nước, bay trở về trên tảng đá, lắc lắc rũ bỏ nước còn dính trên thân, sau đó giang cánh ra, chống người lên tiếp tục tu luyện.

Đổ nước nóng ra, đưa một chén trà đã ngâm xong đến trước mặt tiểu sư thúc, Trùng Nhi cung kính mời: "Sư phụ, mời dùng trà."

Tiểu sư thúc ngây người nhìn đồ đệ của mình thực hiện một loạt động tác pha trà lưu loát như mây bay nước chảy, sau đó lại cúi đầu nhìn chén trà, khóe miệng giật giật, cảm giác có chút đau răng.

Y là người rất chú ý, nếu là trước đây, y nhất định sẽ không uống nước tắm của con côn trùng này, nhưng bây giờ đã biết được, nước trà do con côn trùng này nấu có tác dụng đặc thù, uống hay là không uống chứ? Mẹ nó, thật khó xử!

Nhìn chằm chằm tách nước trà một lúc, sau đó y mới miễn cưỡng "Ừm" một tiếng lấp lửng, thể hiện đã chấp nhận.

Rồi quay đầu lại hỏi Trùng Nhi, "Nghe nói lúc trước ngươi bị người ta bắt đi, không sao chứ?"

Trùng Nhi: "Không sao cả. Sau khi bị bắt, lập tức bị làm mê man, khi tỉnh lại thì chỉ nhìn thấy người của U Nhai đến giải cứu. Như vậy cũng tốt, đỡ phải trải qua khoảng thời gian sợ hãi."

Thầy trò hai người nói chuyện phiếm với nhau mấy câu, sau đó Trùng Nhi đi ra ngoài trước, một lát sau lại thông báo cho hai người khác tới đây.

Lão Nhị Cao Vân Tiết và lão Cửu Mục Ngạo Thiết nghe tin liền vội vã chạy đến, nhanh chóng bước vào hành lễ bái kiến.

Sau đó, ngoại trừ Trùng Nhi ở bên ngoài trông coi cửa hàng ra, bốn người còn lại của Linh Lung quan tụ tập uống trà với nhau.

Uống trà tự nhiên không phải là mục đích, tiểu sư thúc cẩn thận từng li từng tí nhấp mấy ngụm nước trà, sau khi xác nhận không có mùi vị gì khác lạ hay khác thường, y mới yên tâm uống thêm vài ngụm, đặt cốc trà xuống bàn xong, y hỏi Dữu Khánh, "Tu vi đã đột phá đến Thượng Huyền rồi hả?"

Dữu Khánh tức thì ngẩng đầu ưỡn ngực có chút vênh váo nói: "Linh Lung quan ta nhân tài điêu linh, ta làm chưởng môn nếu không nỗ lực một chút, sợ là thẹn với các đời tiên sư."

Hắn là đang chính thức tuyên bố, bây giờ mình là tu sĩ Thượng Huyền cảnh giới duy nhất của Linh Lung quan, tự hào và đắc ý.

Cũng là đang nhắc nhở tiểu sư thúc, bây giờ tu vi của ta cao nhất, còn cao hơn cả ngươi, không phải mặc ngươi muốn đánh là đánh, muốn mắng là mắng.

Đối với điều này, Mục Ngạo Thiết không sao cả, vẻ mặt như thường.

Nhưng Cao lão Nhị thì vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng thầm than thở, không còn địch thủ trong Linh Lung quan, tên này càng thêm kiêu ngạo và càng hung hăng hơn!

Tiểu sư thúc hơi cau mày, y biết quá rõ tính cách nước tiểu của mấy người Linh Lung quan này, tự nhiên đã nhận ra được ẩn ý trong lời nói của vị tiểu chưởng môn này, y nhấc chiết phiến gõ gõ bàn, ra hiệu cho Dữu Khánh châm trà.

Dữu Khánh muốn bày ra vẻ tự cao tự đại, nhưng cuối cùng không làm ra được, hắn duỗi tay tới nhấc bình trà lên, nhưng không thể nhấc bình trà lên được.

Bởi vì chiếc chiết phiến đang tung hứng kia đột nhiên đặt ở trên cổ tay hắn, đè xuống khiến hắn không thể nhấc tay lên.

Song phương hơi giằng co với nhau một chút, sau đó Dữu Khánh vụt ngẩng đầu liền nhìn đối phương, kinh ngạc hỏi: "Tiểu sư thúc, ngươi cũng đã đột phá đến Thượng Huyền rồi sao?"

Có thể đè cho mình không thể nhấc tay lên, hắn có thể cảm nhận được, tu vi của đối phương còn cao hơn hắn, nói cách khác, đối phương đã đột phá Thượng Huyền sớm hơn hắn không ít.

Vừa nghe những lời đó của hắn, Cao lão Nhị và Mục Ngạo Thiết đều đồng loạt quay sang nhìn tiểu sư thúc, vẻ mặt kinh ngạc.

Lúc này Tiểu sư thúc mới buông chiết phiến ra, xòe mặt quạt, chậm rãi phe phẩy, "Lăn lộn hồng trần, quả nhiên không thích hợp tu hành bằng ở trong núi, sau khi trở về núi tĩnh tâm, không cẩn thận đã đột phá rồi."

Dữu Khánh rót nước trà cho y xong, nghi hoặc hỏi: "Vì sao lúc trước không có nghe ngươi nói tới?"

Tiểu sư thúc: "Có gì mà nói. Ta không giống một số người, ngoài miệng cắm mấy sợi lông liền làm ra vẻ trưởng thành, trong mũi cắm hai cọng hành liền cho rằng mình là con voi."

Những lời này khiến cho Dữu đại chưởng môn lúng túng, trên khuôn mặt ra vẻ đạo mạo của Cao lão Nhị cũng lộ ra chút hả hê, Mục Ngạo Thiết giả vờ như không có hiểu, thực ra mọi người đều biết là đang nói đến ai.

Tiểu sư thúc lại nhìn sang những người khác, "Cao lão Nhị, đại khối Cửu, nghe nói các ngươi cũng đang tu luyện 'Phong Trần kiếm quyết' hả?"

Hai người nghe hỏi vậy đều gật đầu, sau khi chứng kiến kiếm quyết đó đánh bại Chung Nhược Thần, mấy người khác đều không nhịn được, bất kể kiếm quyết đó có vấn đề hay không, bọn họ đều không đếm xỉa gì đến nữa, trước tiên tu luyện để nâng cao bản lĩnh đã rồi tính tiếp.

Hơn nữa, không phải lão Thập Ngũ đã tu luyện lâu như vậy nhưng vẫn không có vấn đề gì sao?

Sau khi đằng hắng một tiếng, cao lão Nhị do dự nói: "Chỉ là tiến độ tu luyện khá chậm, không được nhanh như lão Thập Ngũ. Có cơ hội còn phải thỉnh tiểu sư thúc chỉ điểm cho chỗ sai."

Ông ta nói lời này là vì muốn nhìn xem bản gốc kiếm quyết trong tay tiểu sư thúc. Ông ta có chút lo lắng không biết có phải Dữu Khánh giở trò xấu gì hay không, phải chăng hắn cố ý không truyền thụ bản lĩnh thật sự.

Đối với vị sư điệt thường xuyên nói xấu Dữu Khánh ở sau lưng hắn, tiểu sư thúc biết ông ta lo lắng cái gì, cảm thấy sự lo lắng này có phần dư thừa, y biết rõ Dữu Khánh chẳng phải là thứ gì tốt, nhưng

hắn không đến mức làm ra chuyện lừa gạt đồng môn trong chuyện công pháp tu hành.

Y liền nhàn nhạt nhắc nhở: "Ta chưa từng tu luyện qua, cũng không thể chỉ điểm được gì cho ngươi. Về sau ngươi có thể tự mình tham khảo bản gốc kiếm quyết đi. Tuy nhiên, việc tu hành này, vốn là không ai giống ai, thiên phú tu hành cũng giống như hầu hết những việc khác, có người học được nhanh, có người học rất chậm, có người thậm chí là dạy như thế nào cũng không học được, rất nhiều điều không thể cưỡng cầu, cứ bình tâm thực hiện theo từng bước một đi."

"Vâng." Cao lão Nhị ngồi đó hơi cúi đầu, có vẻ đã tiếp nhận lời giáo huấn.

Dữu Khánh bất mãn hừ một tiếng, sau đó nói với tiểu sư thúc: "Tiểu sư thúc, lúc trước Cao lão Nhị nói phía bên chúng ta có chút túng thiếu, ý của hắn là, khoản tiền ngài lấy từ chỗ chúng ta lúc trước đó, có thể để chúng ta lấy lại một ít tạm thời chi tiếu trước mắt hay không?"

Cao lão Nhị lập tức lườm hắn một cái, nhưng không tiện phủ nhận, nếu không, số tiền lấy về tới nhất định sẽ không có phần của ông ta.

Tiểu sư thúc nhìn trái, nhìn phải, rồi bình tĩnh nói: "Ta làm gì có tiền, cảnh giới Thượng Huyền cần lượng tài nguyên tu luyện quá khổng lồ, ta đã tiêu hết khoản tiền đó từ lâu rồi."

Dữu Khánh kinh ngạc trợn mắt, "Một trăm triệu, như vậy liền không còn nữa?"

Những người khác cũng khá sốc.

Tiểu sư thúc: "Ta hiện tại thủ trong núi, cũng không có cách nào kiếm tiền, không ăn vào vốn thì phải làm sao bây giờ? Nếu không phải trong tay ta eo hẹp, ta cũng không cần phải đi ra ngoài bán

chữ kiếm tiền. Miệng ăn núi lở, các ngươi lại không kiếm được tiền để cung cấp nuôi dưỡng tông môn a."

Bán chữ kiếm tiền là cái trò quỷ gì chứ? Mấy người nghi hoặc, còn cho rằng mình nghe lầm.

Dữu Khánh nghi hoặc hỏi: "Bán chữ?"

"Vừa nhắc đến tiền, tất cả các ngươi lập tức tỉnh táo tinh thần. Nhìn lại xem đức hạnh của các ngươi đi, có mất mặt hay không chứ? Tiền có quan trọng hơn người không hả?" Tiểu sư thúc mặt không biểu cảm mà chuyển hướng đề tài, "Nam béo đâu? Tình hình hiện nay như thế nào?"

"Vẫn còn đang dưỡng thương tại Tích Lư sơn Đại Hoang Nguyên…" Dù còn nghi hoặc vì chưa nhận được câu trả lời, nhưng lúc này Dữu Khánh vẫn kể lại đại khái tình hình của Nam Trúc.

Từ sau khi trở về từ Đại Hoang Nguyên, thương thế của Nam Trúc liền trở thành tâm bệnh của mọi người, không chỉ thời gian khôi phục chậm chạp, vết thương còn bắt đầu mưng mủ, số mật ong lấy ra từ Bách Hoa tiên phủ vẫn còn một ít, nhưng ăn vào cũng vô ích.

Vết thương này thực sự có điểm kỳ quái, trước đây cho dù mỗi người có bị thương nặng đến đâu cũng không khó khôi phục như vậy, tìm khắp danh y tại U Giác phụ nhưng ngay cả vết thương ngoài da cũng không thể chữa khỏi, điều ngày khiến mọi người rất khó hiểu.

Mấu chốt là Nam Trúc luôn luôn than thở mình cảm thấy rất khó chịu, khiến cho mọi người tâm hoảng ý loạn, không biết phải làm thế nào mới tốt.

Về sau, cũng chính là Nam Trúc tự đưa ra đề nghị, nói muốn đến Tích Lư sơn Đại Hoang Nguyên để thử xem, bởi vì y thuật của Dược Đồ được coi là đứng đầu tại toàn bộ Tu hành giới.

Đến đó thì dễ dàng, chỉ sợ Dược Đồ không chịu nhận, nhưng mọi người không thể để mặc cho Nam Trúc chịu đau khổ mà không quản tới, bất kể có được hay không đều phải thử xem, cuối cùng đích thân Dữu Khánh đưa Nam Trúc đi một chuyến Tích Lư sơn.

Lúc đầu, Dược Đồ quả thực không tiếp nhận, thậm chí còn có cảm giác muốn tránh xa bọn hắn một chút, dường như có chút kiêng kị, không muốn đụng tới mấy người bọn hắn. Về sau, không biết Nam Trúc dùng biện pháp gì, đồ đệ Bặc Tang Tang của Dược Đồ lại ra mặt thuyết phục được sư phụ, giữ Nam Trúc lại chữa trị.

Vì để Nam Trúc có thể yên tâm chữa trị, theo yêu cầu của Nam Trúc, phía bên Đào Hoa cư đã nỗ lực hết sức gom lấy một khoản tiền lớn đưa cho Nam Trúc dự phòng. Đào Hoa cư vốn đã không dư dả tiền tài, vì chuyền này mà càng trở nên tệ hơn, thoáng cái đã bị căn bệnh của Nam Trúc đào rỗng.

Điều đáng giá vui mừng là sự thật đã chứng minh y thuật của Dược Đồ quả thực cao siêu hơn danh y bình thường rất nhiều, bọn hắn ở nơi này thỉnh thoảng lại nhận được thừ từ Nam Trúc, nói rằng thương thế đang dần có xu thế khôi phục, cơ thể cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa, nói bọn hắn ở nhà yên tâm, cứ sống tốt cuộc sống của mình là được, không cần lo lắng cho gã, gã sống ở nơi đó rất tốt.

Từ các dòng chữ đó, có thể nhận ra được sự thoải mái hài lòng của gã, điều này thực sự đã giúp cho mọi người yên tâm rất nhiều, khoản tiền đó coi như là khoản chi tiêu hợp lý.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1205: Cuốn sách xưa cũ (2)

Nhưng tâm tình của mọi người vẫn không hề được thư thái, cả Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều từng ngâm qua Địa tuyền, đều lo lắng tình trạng thương thế của Nam Trúc không phải là ngoại lệ, lo lắng tình hình tương tự sớm muộn gì sẽ xảy ra với bọn hắn.

Vì thế, Dữu Khánh rất hối hận lúc đó không có hỏi Dã Tiên xem Nhân tuyền ở nơi nào.

Lúc đó hắn không muốn hỏi, thứ nhất là vì không muốn tiếp tục mạo hiểm nữa, thứ hai là Nhân tuyền sẽ biến người ta thành người thường, toàn bộ tu vi mất hết, chưa nói không biết phải cần bao lâu mới có thể khôi phục lại, chỉ riêng khoản tài chính chi tiêu đã đủ để khiến người ta chịu không nổi, bây giờ bọn hắn đã không còn nhiều tiên đào để ăn như lúc trước.

Chỉ đến khi thân thể thật sự xuất hiện vấn đề, bọn hắn mới nhận ra rằng điều mà bọn hắn thực sự mong muốn thực ra là một cơ thể khỏe mạnh, vì vậy bọn hắn lại bắt đầu nghĩ đến Nhân tuyền.

Vì thế, Dữu Khánh cố ý bí mật liên hệ với Hướng Lan Huyên, cảm thấy Hướng Lan Huyên có khả năng có liên hệ với Dã Tiên.

Kết quả là Hướng Lan Huyên cũng không biết được, Hướng Lan Huyên nói rằng, Dã Tiên đang ở trong trạng thái bí mật tu luyện, làm sao có thể để cho người khác biết được mình núp ở đâu.

Vì để chữa khỏi hoàn toàn vết thương cho Nam Trúc, và cũng là vì nguy cơ tiềm ẩn trên thân thể của chính bọn hắn, Dữu Khánh lại cố ý đi Ảo Vọng một chuyến, bức bách Thanh Nha làm cầu nối, tìm đến Lệ Nương, hi vọng Lệ Nương có thể suy nghĩ kỹ lại, xem có thể nhớ được bất kỳ manh mối gì có liên quan với Nhân tuyền hay không.

Nhưng mà Lệ Nương bày tỏ rằng cô ta thực sự không biết, đừng nói là Nhân tuyền, ngay cả Thiên tuyền cô ta cũng không biết ở đâu, nếu không cô ta đã không sắp xếp Hướng Chân cùng đi theo hắn xông xáo lung tung rồi…

"La la la, là lá la…"

Đôi giày buộc tại thắt lưng, Tiểu Hắc đi chân trần nhảy tung tăng, miệng xướng ca, khiêng đại bổng quay trở về, mái tóc dài đen mượt phủ vai, bộ dạng rất vui vẻ và khoan khoái. Khi tuổi càng ngày càng lớn, nó càng ngày càng thể hiện ra phong thái và tinh thần của một thiếu niên.

Vị thiếu niên được xưng là "U Giác phụ nhất phách" này lại đến dạo chơi U Nhai một chuyến, chơi đùa đã đời rồi mới vô cùng vui vẻ quay về.

Đối với việc này, mấy người trong Đào Hoa cư đã dần quen thuộc, trước đây bọn họ còn có chút sợ hãi, lo lắng tên nhóc này sẽ gây ra chuyện.

Hiện tại, nhóm người Đào Hoa cư dần dần chuyển sang xu hướng ngồi xem, đây cũng là đề nghị của Cao lão Nhị, nếu U Nhai đã khoan dung cho Tiểu Hắc, lâu ngày lớn lên, nói không chừng Tiểu Hắc có thể thiết lập nên mối quan hệ tương đối đặc biệt với U Nhai, bối cảnh này có lợi cho rất cả mọi người, và đây là một cơ hội mà người khác có muốn cũng không được.

Trở về tới nơi, Tiểu Hắc không có vội vàng đi gặp phụ thân, gặp phụ thân quá nhàm chán, chỉ biết quản lý và dạy dỗ nó, Mục Ngạo Thiết thì không thích nói chuyện, người mà nó thích nhất là Mập mạp thúc lại không có ở đây, còn Trùng Nhi phải trông cửa hàng, nên nó đành chọn lựa thứ hai, vì vậy nó tung tăng nhảy thẳng đến nơi ở của Dữu Khánh.

Ngô Hắc vừa nghe âm thanh con trai trở về, lập tức bước ra, nhìn thấy nhi tử đi vào trong khu viện của Dữu Khánh, lập tức chạy đến ngăn cản, y cũng biết phía bên Dữu Khánh có khách, sợ nhi tử của mình không hiểu chuyện sẽ làm phiền.

Tiểu Hắc chạy đến bậc cấp dưới mái hiên và vừa mới cất tiếng gọi "Thập Ngũ thúc", cổ áo phía sau đã bị cha của nó túm lại.

Ngô Hắc túm lấy nó lôi đi, lạch cạch, động tác lôi kéo này khiến cho một quyển sách từ trên người Tiểu Hắc rơi xuống bậc thềm.

Ngô Hắc thoáng nhìn, phát hiện đó là một quyển sách trông rất cũ rất cổ, sắc mặt lập tức sa sầm xuống, cách không chụp xuống, nhiếp cuốn sách cổ vào trong, trầm giọng chất vấn nhi tử, "Con lại ăn trộm đồ từ U Nhai hả?"

Nói như vậy là bởi vì đã có vết xe đổ, con trai y bị bắt vì tội chạy đến U Nhai ăn vụng uống trộm không chỉ hai lần, ba lần, vì thế mà bị đánh không ít.

Bên này để mặc Tiểu Hắc tiếp xúc với U Nhai, nhưng không có nghĩa là mặc kệ cho nó đi gây rắc rối, vạn nhất xảy ra chuyện gì đó thì sao? Cho nên có một số chuyện làm sai thì nhất định phải quản giáo.

Người ở trong phòng nghe hỏi như vậy đều đồng loạt nhìn ra ngoài cửa, trộm đồ của U Nhai không phải là việc nhỏ, trừ tiểu sư thúc ra, mấy người khác lần lượt đứng lên, rời khỏi chỗ đi ra xem.

Tiểu Hắc mở to đôi mắt đen láy liên tục lắc đầu, "A cha, con không có ăn trộm, là Đại miêu nghe nói con biết chữ, nên lấy ngẫu nhiên một quyển sách để kiểm tra, về sau con thấy trong cuốn sách này có rất nhiều chuyện xưa rất hay, vì vậy con đã hỏi Đại miêu để mượn về xem. Con thực sự không có ăn trộm, là Đại miêu cho con mượn. Sau này con sẽ trả lại cho hắn. Con không ăn trộm!"

Nó gân cổ lên, bộ dạng dõng dạc, biện giải rõ ràng, rất giống thật.

Sau mấy năm học tập, nó đã có khả năng đọc và viết cơ bản.

Tên nhóc này vậy mà sẽ chủ động đọc sách ư? Mấy người Dữu Khánh đi ra ngoài xem liền quay mặt nhìn nhau, tại sao lại có cảm giác không thể tin được chứ?

Sắc mặt Ngô Hắc âm trầm bất định, y cũng có phần không tin chuyện nhảm nhí của đứa con trai không thích học tập này của mình, vì để xác nhận thật giả, y buông nhi tử ra, chính tay lật sách đọc xem, muốn xem thử đây rốt cuộc là loại sách gì, vậy mà có thể khiến nhi tử cảm thấy hấp dẫn và chủ động mượn đọc.

Không xem không biết, khi lật xem mới phát hiện đây là một cuốn sách cổ xưa chuyên viết về các loại kỳ văn quái sự, các kỳ văn dị sự trong này quả thực rất kỳ lạ, thảo nào nó lại hấp dẫn được đứa con trai rất cứng đầu, nghịch ngợm của mình, xét đến cùng vẫn là thông tin thú vị, dễ đùa vui.

Sắc mặt y dần dần dịu lại, đại khái đã tin tưởng lời nhi tử nói, trầm giọng dạy bảo: "Đã là đồ mượn thì phải có mượn có trả, không được làm hỏng."

Tiểu Hắc gật đầu trông rất ngoan ngoãn, đáp: "A cha, con biết rồi, xem xong con sẽ trả lại cho Đại miêu."

Lợi hại như vậy ư? Còn có thể mượn đồ của U Nhai? Tiểu sư thúc ngồi ở trong phòng thoáng sửng sốt, rồi cũng đứng dậy đi ra ngoài nhìn xem.

Khi Ngô Hắc định trả cuốn sách cổ lại cho nhi tử thì phát hiện thấy trong cuốn sách có một tờ bị nhăn nheo rất dữ, đến mức không thể khép kín lại được, lo lắng tờ sách này là bị con trai mình tay chân lóng ngóng vò nát, y mở sách ra, đưa tay vuốt phẳng lại, tránh để người U Nhai không vui khi nhận lại sách.

Làm phụ thân, dù sao đi nữa vẫn sẽ bộc lộ ra những hành động quan tâm đến nhi tử ở một số chi tiết không dễ nhận ra.

Trong khi liên tục vuốt phẳng tờ giấy, ánh mắt của y đột nhiên dừng lại trên trang sách, không chỉ tay dừng lại động tác, ánh mắt rõ ràng cũng đang chăm chú đọc nội dung trên giấy, càng xem sắc mặt càng nghiêm túc.

Điều khiến cho y chú ý chính là một câu chuyện về thần tiên ma quái, đoạn này mô tả về một nơi kỳ diệu không tên.

Nói rằng có một nơi, nơi đó có rất nhiều thứ vô cùng khổng lồ, có rất nhiều cự nhân làm nô làm tỳ, còn có một loài cá siêu khổng lồ tên là "Côn", có thể coi bầu trời là đại dương, có người khống chế nó bay lượn tự do trên bầu trời. Nghe nói trên người "Côn" có một hồ nước khiến cự nhân phải ngước nhìn và khát vọng. Nói rằng cự nhân có thể biến thành người bình thường sau khi ngâm mình trong hồ nước đó.

Nhìn thấy biểu hiện của y không thích hợp, Cao lão Nhị đứng trên bậc cấp cuối cùng nhịn không được hỏi: "Đại Hắc, làm sao vậy?"

Tiểu Hắc trả lời thay cho cha mình, "A cha ta cũng cảm thấy sách này hay."

Ngô Hắc ở bên cạnh đưa tay đẩy nó ra, trừng nó khiển trách, "Còn không nhanh về luyện chữ đi?"

Tiểu Hắc gục đầu xuống, trong nháy mắt liền như cành cây héo rũ, ôi một tiếng, rồi bĩu bĩu môi, mặt mày ủ rũ rời đi.

Sau khi đuổi nhi tử đi, Ngô Hắc bước lên bậc cấp, khẽ gật đầu chào hỏi tiểu sư thúc rồi cũng không khách khí, trực tiếp tiến vào bên trong phòng, đợi khi nhóm người đã cùng theo vào hết, y mới đưa quyển sách trong tay lên giải thích: "Đây là một quyển sách cổ kể về các chuyện thần tiên quái dị, vừa rồi, ta tình cờ phát hiện thấy trong phần quái đàm nói đến một chỗ, nghe qua có chút quen thuộc, ngẫm nghĩ lại, hình như ta cũng từng nghe cha ta nói tới."

Mấy người đương nhiên biết rõ phụ thân của y là ai, đó đã từng là người bảo vệ cổng tiên phủ, nơi mà cha y nhắc đến có lẽ không đơn giản.

Dữu Khánh lập tức cầm lấy cuốn sách cổ, vừa xem vừa hỏi, "Đoạn nào?"

Ngô Hắc nhấc ngón tay chỉ vào trang lúc nãy, ba sư huynh đệ lập tức chúi đầu vào sát nhau cùng xem, tiểu sư thúc ở một bên không nôn nóng, phe phẩy cây quạt thảnh thơi chờ đợi.

Nội dung đoạn văn đó thực tế cũng không nhiều, chỉ ngắn gọn đơn sơ mấy trăm chữ mà thôi.

Sau khi ba người xem xong nội dung trong đó, Mục Ngạo Thiết quay đầu nhìn chằm chằm Dữu Khánh, kinh nghi bất định hỏi: "Hồ nước có thể làm cho cự nhân biến thành người bình thường, lẽ nào, lẽ nào đó chính là Nhân tuyền?"

Ánh mắt liên tục lấp lóe, Dữu Khánh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Ngô Hắc, hỏi: "Đại Hắc, đây là nơi nào?"

Ngô Hắc vốn đang nỗ lực hồi ức lại, một tay vịn trán một tay xua tay, ra hiệu cho mọi người chờ một chút, để cho y từ từ nhớ lại.

Lúc này, tiểu sư thúc mới chậm rãi đưa tay cầm lấy bản sách cổ đó nhìn xem.

"Hình như gọi là cái gì mà cự… cự đại, không, cự gì a, à…" Ngô Hắc đột nhiên nhớ tới điều gì đó, ngẩng đầu nói: "Hình như gọi là 'Cự Linh phủ' ."

"Cự Linh phủ?" Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đồng thanh thốt lên, có vẻ đều vô cùng kinh ngạc.

Mấy người đồng loạt quay nhìn bọn hắn, tiểu sư thúc cất lời hỏi, "Có vấn đề gì ư?"

Hai sư huynh đệ tạm thời không để ý đến câu hỏi, Dữu Khánh lấy lại quyển sách cổ từ trên tay tiểu sư thúc, chỉ vào một đoạn trong đó cho Ngô Hắc xem, "Người khống chế 'Côn' bay lượn trên bầu trời có phải gọi là 'Côn nô' hay không?"

Ngô Hắc suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Ta không biết. Không biết là bởi vì ta đã quên, hay cha ta chỉ thuận miệng nhắc tới mà thôi, ta không nhớ được rõ lắm. Nhưng ta có thể khẳng định, địa vị của cha ta ở nơi đó cũng không cao, chỉ là người trông cửa, rất nhiều chuyện ông ấy cũng không biết được quá rõ ràng. Ngươi hỏi điều này là có ý gì?"

Lúc này Dữu Khánh mới quay sang giải thích với tiểu sư thúc: "Khi rời khỏi Chư Yêu chi cảnh thì Dã Tiên đã từng nhắc tới nơi này…"

Dù sao mọi người tại đây đều là người mình, đều biết rõ những bí mật mấu chốt, cũng không có gì phải che giấu, nếu đã nhắc tới, hắn liền thuật lại đại khái những gì Dã Tiên đã nói.

Cuối cùng Mục Ngạo Thiết còn bổ sung thêm một câu, "Xem ra Nhân tuyền ở trong 'Cự Linh phủ' mà Dã Tiên đã nói."

Sau một hồi trầm tư, đã biết được tâm tư của bọn hắn, tiểu sư thúc chậm rãi nói: "Xem ra con Cửu vĩ hồ đó bố cục khá xa a, trước tiên tìm đến một nơi không có tà khí để gieo trồng Linh căn… Nhưng các ngươi có bao giờ nghĩ tới chưa, người dám trợ giúp Cửu vĩ hồ thoát khốn, 'Côn nô' đó sợ rằng cũng không phải là loại người lương thiện, chỉ sợ không đụng được hắn!"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1206: Sắp xếp

Tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng y cũng biết rõ ràng, phải làm gì với vết thương của Nam Trúc bây giờ? Bên này cũng không thể nào ở đây nhìn Nam Trúc cứ như vậy dần dần chết đi.

Ở đây, trong cơ thể lão Cửu và lão Thập Ngũ cũng ẩn chứa nguy cơ tương tự, thân là tiểu sư thúc y cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn.

Y cũng bực mấy tên này lúc đầu không chịu nghe lời mình, lúc đó, sau khi ra khỏi Tiểu Vân gian, y đã cảnh cáo mấy tên này, đừng có đụng vào mấy chuyện đó nữa, đó không phải là chuyện mà thực lực bọn hắn có thể đối mặt, kết quả không một tên nào chịu nghe lời, vì vậy mà đạp một chân đạp vào trong hố, dẫn đến sau đó không thể thoát ra được.

Việc đã đến nước này, mọi chuyện đã xảy ra rồi, có tiếp tục mắng mỏ cũng chẳng được ích lợi gì, chỉ có thể suy nghĩ tìm cách giải quyết vấn đề.

Cho nên không có ai nói tiếp lời này của y.

Cầm cuốn sách cổ đọc kỹ lại đoạn nội dung đó một lần nữa xong, Dữu Khánh lại vuốt vuốt ria mép và cất tiếng lẩm bẩm, "Người địa phương dùng Thất thải trân châu để tạo ra những chiếc ghế khổng lồ dành cho các cự nhân ra vào nghỉ chân, Thất thải trân châu…"

Cao lão Nhị ngập ngừng một hồi rồi nói, "Hổ Phách hải tại Ân quốc, theo truyền thuyết, trước đây có rất nhiều trai biển có thể sinh ra Thất sắc châu, về sau không biết vì nguyên nhân gì, loại trai biển đó gần như biến mất, bây giờ rất khó tập hợp đủ được Thất sắc trân châu."

Dữu Khánh khẽ gật đầu, trước đây hắn cũng từng nghe nói qua một chút truyền thuyết về Hổ Phách hải, hắn lại cúi đầu chăm chú xem nội dung trên sách cổ, nghi hoặc hỏi: "Lẽ nào "nơi kỳ diệu" nêu trong sách chính là chỉ Hổ Phách hải?"

Cao lão Nhị cũng nắm chòm râu của mình thì thầm nói: "Lối vào Cự Linh phủ ở tại Hổ Phách hải hay sao?"

Tiểu sư thúc liếc mắt nhìn mấy người này, y coi như đã nhận ra được, không một ai ở đây để lời nói của mình vào trong lòng.

Nhưng y có thể làm gì bây giờ, thuyết phục những người này không cứu Nam Trúc hay là không tìm cách tự cứu mình hay sao?

Sau một thời gian im lặng không nói gì, cuối cùng y vẫn phải lên tiếng nhắc nhở: "Hổ Phách hải thuộc hải vực phía nam Ân quốc, cảnh biển rất đẹp, vốn là nước phụ thuộc Ân quốc, và là một cái Nữ nhi quốc. Có lẽ là thủy thổ nơi nào dưỡng ra người phương đó, dù sao cũng không biết vì nguyên nhân gì, nữ nhân tại Hổ Phách hải không thể sinh ra con trai, chỉ sinh ra con gái. Vì vậy, gia đình bình thường với quan niệm nối dõi tông đường sẽ không lấy nữ nhân Hổ Phách hải làm vợ. Dần dần, nữ nhân Hổ Phách hải hình thành truyền thống Tẩu hôn."

Mấy sư huynh đệ đều rất chăm chú lắng nghe, cảnh tượng này tựa như quay trở lại Linh Lung quan trước đây. Lúc đó, sau khi đi ra ngoài trở về, các sư trưởng trong môn phái đều sẽ truyền bá lại những kiến thức mới cho các đệ tử đồng môn nghe, để gia tăng lịch duyệt cho các đệ tử trong môn phái.

"Hơn nữa, hầu hết nữ tử Hổ Phách hải đều có nhan sắc xinh đẹp, cho nên, có rất nhiều nam nhân bên ngoài chạy đến Hổ Phách hải tìm hoa tìm liễu. Nhưng thực tế không có đẹp giống như những nam nhân bên ngoài tưởng tượng. Mặc dù nữ nhân Hổ Phách hải tẩu hôn, không cần nam nhân bên ngoài chịu trách nhiệm gì, nhưng không phải nam nhân nào cũng được nữ nhân Hổ Phách hải chấp nhận.

Điều mà người ngoài không biết là, trong tầng lớp trên tại Hổ Phách hải, bọn họ am hiểu một môn thuật pháp, có thể thay đổi hình dạng của mình, cải trang thành nam nhân, sau đó trà trộn vào những nam nhân từ bên ngoài đến, dùng tư cách nam nhân đi kiểm tra xem phẩm tính bọn họ thế nào, các nàng cũng không muốn dây dưa

với những người bát nháo, vì vậy, có một nhóm người trong số họ chuyên phụ trách tổ chức các công việc phân biệt liên quan."

Nghe đến đây, khóe miệng Cao lão Nhị giật giật, véo chòm râu thử hỏi: "Tiểu sư thúc, đã là thuật pháp mà người ngoài không biết, là tuyệt kỹ của Nữ nhi quốc đó, vì sao ngài lại biết được?"

Nghe hỏi vậy, khóe miệng Dữu Khánh nhếch lên, trong ánh mắt liếc nhìn tới tiểu sư thúc tràn đầy nét hài hước, chỉ cần đoán cũng có thể đoán được, có thể giải thích tình huống rõ ràng như vậy, tám chín phần mười là vị tiểu sư thúc này đã du lịch qua Hổ Phách hải. Với phong thái nam nhi của vị này, dụ dỗ một nữ nhân ở đó chẳng phải là chuyện rất dễ dàng sao, dựa vào "Âm Tự quyết" mà vị tiểu sư thúc này tu luyện, tại trước mặt y, thủ đoạn phân biệt của Nữ nhi quốc sợ là có cũng như không, chỉ cần y muốn, không có lời bàn tán phía sau nào giấu được y.

Chỉ cần vị tiểu sư thúc này đã đi qua, sẽ không còn bí mật gì đáng nói nữa.

Đương nhiên, đây là bí mật của đệ tử nội môn Linh Lung quan, hắn sẽ không nói ra.

Tiểu sư thúc tự có cách giải thích, "Có người tình cờ biết được, và ta ngẫu nhiên nghe được mà thôi."

Về phần ngẫu nhiên như thế nào thì y không có nói rõ ra, y tiếp tục lời nói lúc trước, "Nghề mưu sinh mà nữ nhân tại Hổ Phách hải am hiểu nhất chính là lặn xuống biển lấy ngọc trai. Nơi đó vốn dĩ là một nơi đẹp đẽ và vui vẻ, nhưng một biến cố đã xảy ra tại mười mấy năm trước, vị Đoan thân vương Lý Trừng Hổ kia của Ân quốc đột nhiên phát binh huyết tẩy Hổ Phách hải."

Khi nói lời này thì y liếc mắt nhìn xem phản ứng của Dữu Khánh.

Lý Trừng Hổ? Mọi người ở đây lập tức nhớ tới Thiết Diệu Thanh.

Dữu Khánh cau mày hỏi: "Lý Trừng Hổ huyết tẩy nước phụ thuộc của mình làm gì chứ?"

Tiểu sư thúc lắc đầu, "Ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra, nghe nói mối quan hệ giữa Lý Trừng Hổ và Hổ Phách hải vốn rất tốt, hàng năm Hổ Phách hải đều sẽ dâng lên cho hắn một lô trân châu thượng đẳng, và hắn cũng thường ở tại Ân quốc nói tốt cho Hổ Phách hải. Ở một mức độ nào đó, từ khi lên nắm quyền hắn vẫn luôn luôn che chở cho Hổ Phách hải.

Nghe nói sau khi sự việc xảy ra, ngay cả những người tầng cấp cao trong Ân quốc cũng truy hỏi Lý Trừng Hổ xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe nói Lý Trừng Hổ không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào, chỉ nói một câu 'Giết gà dọa khỉ mà thôi'. Tuy nhiên người ngoài đều suy đoán rằng, trong chuyện này nhất định có ẩn giấu nguyên nhân gì đó."

Nghe nói như vậy, mọi người đều thở dài cảm khái, chân chính là nắm chắc quyền hành, sát phạt quyết đoán chỉ trong ý niệm, không ngờ nữ nhân đi ra từ Đào Hoa cư lại gả cho một nam nhân như vậy.

Cao lão Nhị dường như cũng đã nghe nói qua chuyện này, "Trận huyết tẩy đó hình như không có giết sạch người Hổ Phách hải."

Tiểu sư thúc: "Điều đó chỉ có thể nói là vận may tốt. Nghe nói tại thời điểm tàn sát thì đúng lúc gặp gỡ tộc trưởng của Hải tộc Minh Hải đến đây làm khách, vị tộc trưởng Hải tộc đó có mối giao tình rất tốt với Nữ vương Hổ Phách hải, đụng phải việc này tự nhiên sẽ không thể không quan tâm tới. Nghe nói khi vị tộc trưởng đó tức giận, Lý Trừng Hổ cũng không dám không nể mặt, nên đành phải dừng tay, dù sao, vị đó nắm giữ đường thủy Minh Hải, hơn nữa, phía sau có Minh tăng chống lưng."

Nói đến đây, y lại liếc mắt nhìn Dữu Khánh, phát hiện thấy tên này lăn lộn tại Tu hành giới mấy năm nay cũng không lăn lộn ra được trò trống gì, nhưng nếu xét kỹ, dường như ở nơi nào cũng có chút quan hệ.

Tộc trưởng Hải tộc Minh Hải? Dữu Khánh quả thực lộ ra vẻ trầm ngâm, hắn nhớ tới người phụ nữ có làn da trắng nõn nà, thân thể duyên dáng thướt tha, với nụ cười quyến rũ tên là "Ngọc Kiều Kiều" kia, hắn có chút nghi hoặc, Giao nhân của Minh Hải có thể rời khỏi Minh Hải ư?

"Dù sao cũng là trời nam đất bắc, vị tộc trưởng Giao nhân đó có thể quản được nhất thời, nhưng không quản được một đời, làm sao có thể là đối thủ của Lý Trừng Hổ phía bên Ân quốc, Hổ Phách hải bây giờ càng thêm phồn hoa, nó đã thuộc phạm vi thế lực của Bích Hải Thuyền Hành Ân quốc, mà Hổ Phách nữ may mắn còn sống sót thì trở thành nô thành tỳ.

Đương nhiên, tuy nói là do Bích Hải Thuyền Hành quản lý, nhưng trên thực tế Lý Trừng Hổ vẫn một mực nắm chặt Hổ Phách hải ở trong tay, tu vi bản thân Lý Trừng Hổ không kém, còn phái thân tín tu vi Cao Huyền đến tọa trấn Hổ Phách hải, cũng không biết hắn nắm giữ Hổ Phách hải không buông là để làm gì. Ta nói những điều này, các ngươi có hiểu được ý ta không?"

Cái gì? Mấy người ngây ra nhìn y, vẻ mặt rõ ràng không hiểu gì cả, chẳng lẽ không phải là để chúng ta nắm rõ tình hình hơn sao?

Tiểu sư thúc liếc mắt khinh bỉ, không biết nên nói cái gì với mấy tên ngu ngốc này, cuối cùng chỉ có thể phe phẩy chiết phiến nói thẳng ra, "Thiết nương tử kia không phải gả cho Lý Trừng Hổ sao, không phải làm Vương phi của Lý Trừng Hổ sao? Nghe nói Lý Trừng Hổ rất sủng ái nàng. Nếu như các ngươi thật sự muốn đến Hổ Phách hải, không ngại đến tìm vị Thiết nương tử đó thử xem. Nếu như có nàng hỗ trợ, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn, có phiền toái gì cũng có thể giải quyết ổn thỏa."

Nghe được lời này, Mục Ngạo Thiết quay nhìn Dữu Khánh, có một số việc người khác không biết, y và Nam Trúc lại biết được rõ hơn một chút.

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, sau đó quyết định thổ lộ câu chuyện mà người khác không biết kia, "Lúc trước, khi gặp được Thiết Diệu Thanh, nàng từng âm thầm đến gặp ta, nàng nói bên ngoài có những lời đồn về nàng và ta, nàng không hi vọng Lý Trừng Hổ hiểu lầm, nàng đưa cho ta một nghìn vạn, nói là về sau không qua lại nữa, số tiền đó… Ta đã nhận rồi."

"…" Một đám người đều sửng sốt nhìn hắn, đã hiểu được.

Bầu không khí trong phòng trầm lặng một hồi, sau đó lại là tiểu sư thúc phá vỡ sự yên tĩnh, "Nếu đã là như vậy, thôi quên đi, dù sao chúng ta cũng không hiểu được tính cách của Lý Trừng Hổ, nếu thật sự đụng phải bình dấm chua, cái trò ghen tuông đó là không có lý trí gì, nguy hiểm hơn tất cả mọi thứ, nếu hắn muốn bóp chết ngươi, sợ rằng chỉ cần một câu nói."

Cây quạt vung lên, vấn đề Lý Trừng Hổ và Thiết Diệu Thanh lập tức được bỏ qua, y chỉ ra bên ngoài, "Nếu các ngươi thật sự muốn đi Hổ Phách hải, dẫn Trùng Nhi theo đi."

Dữu Khánh nghi hoặc hỏi: "Dẫn hắn theo làm gì? Bên ngoài nguy hiểm như vậy, hắn lại không có kinh nghiệm tranh đấu gì."

Tiểu sư thúc lườm hắn, "Hắn đối xử tốt với ngươi như vậy, ngày ngày hầu hạ ngươi như là chủ nhân, ngươi không biết bảo vệ hắn sao?"

Dữu Khánh thở dài nói: "Ngươi đây là không muốn nói lý lẽ sao? Ta đâu phải là không bảo vệ hắn, là không cần thiết mang theo một gánh nặng đi ra ngoài, tình huống đến cùng như thế nào, sẽ gặp phải điều gì, hoàn toàn không biết gì cả, ngay cả bản thân ta cũng chưa chắc có thể ứng phó được, còn mang theo một cái tổ tông, gặp chuyện phải làm sao bây giờ?"

"Tật xấu!" Tiểu sư thúc xếp chiết phiến lại, trực tiếp gõ cộp cộp lên trán hắn, "Ngươi còn chưa thử qua, làm sao biết hắn là gánh nặng, lỡ như hắn có thể giúp đỡ ngươi thì sao?"

Dữu Khánh xoa xoa cái trán bị gõ đau, dở khóc dở cười, "Giúp cái gì a, hắn không đi theo chính là trợ giúp lớn nhất. Ngài nhìn làn da trắng thịt non của hắn mà xem, ta là không đành lòng nhìn hắn bị đau khổ nha. Hơn nữa, hắn có thân phận U Giác phụ, không thuận lợi cùng chung lăn lộn."

Tiểu sư thúc hỏi ngược lại: "Tại sao không thể trợ giúp, phượng vũ ở chỗ Phượng tộc, không phải ta nghe nói là nhờ hắn tìm hiểu được sao?"

Dữu Khánh nhìn y từ trên xuống dưới, "Tiểu sư thúc, tại sao ta cảm thấy phản ứng của ngài không thích hợp, ngài thành thật nói cho ta biết đi, ngài cứ muốn cho hắn đi theo, phải chăng là có mục đích gì?"

Tiểu sư thúc nhấc chiết phiến vỗ vào lồng ngực hắn, "Mục đích đương nhiên là có một chút, dù sao ta cũng là sư phụ của hắn, cũng muốn hắn có thể mở mang chút kiến thức, cứ một mực chết dí ở trong lòng đất như vậy là chuyện gì chứ? Quan trọng nhất là ta từng đi qua Hổ Phách hải, mấy Hổ Phách nữ đó đều thích nam nhân tuấn tú như Trùng Nhi, nếu có hắn hỗ trợ dò hỏi tin tức, sẽ có thể làm ít được nhiều."

Là như vậy ư? Dữu Khánh trầm ngâm, đã hơi dao động.

Cao lão Nhị thì ngẩng đầu nhìn nóc nhà, trong lòng thầm nghĩ, sợ là không chỉ có nữ nhân Hổ Phách hải nha, nữ nhân ở đâu mà chẳng thích nam nhân tuấn tú? Lí do này không thích hợp!

Đương nhiên, ông ta sẽ không phản bác lời này, quan hệ giữa ông ta và Dữu Khánh vốn luôn không hòa thuận, tiểu sư thúc là chỗ dựa duy nhất hiện nay của ông ta, cho nên ông ta đương nhiên sẽ đứng về phía đối phương.

"Nếu nói về sự tuấn tú…" Dữu Khánh bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, hai tay vuốt vuốt chỉnh đốn phong thái, quan sát mình từ trên

xuống dưới, rồi ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt tràn đầy tự tin, dường như muốn nói ra rằng có một số việc ta đáng phải làm.

Tiểu sư thúc phản ứng cũng rất nhanh, lập tức trực tiếp nhấc tay, nhéo nhéo chút ria mép của hắn khiến hắn phải ngậm miệng, "Chỉ với đức hạnh này của ngươi, với khả năng thẩm mỹ mà chỉ một mình ngươi mới cảm thấy bộ ria mép của mình coi được như vậy, ngươi tốt nhất nên nuốt lại những lời đắc chí tự mãn định nói ra đi, đừng để người khác buồn nôn. Ta đã nói hắn đi sẽ có ích tự nhiên là có ích. Ta còn có thể hại ngươi hay sao?"

Nói nhiều vô dụng, ngược lại, mấy câu cuối cùng này mới thực sự thuyết phục được Dữu Khánh.

Dữu Khánh đang đau đớn nhe răng nhếch miệng, nghe vậy thì hơi chút sửng sốt, nghĩ lại thấy cũng đúng, không đến mức hại mình, tiểu sư thúc khăng khăng với việc này, nhất định có nguyên do.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1207: Trộm cướp cũng phải có đường lối

Sau một phen bàn bạc, mọi việc liền được xác định như thế, lần này, ngoại trừ nhắc nhở mọi người chú ý một số nguy hiểm ra, tiểu sư thúc không có ngăn cản bọn hắn lên đường nữa, bệnh tình của Nam Trúc khiến trong lòng đều bị kiềm chế.

Là ngồi chờ đợi hay liều một trận? Đây không còn là điều khó khăn để lựa chọn.

Khi xác định những người sẽ lên đường, Cao lão Nhị nóng lòng muốn tham gia, từng chuyện từng chuyện đại sự trôi qua, ông ta không được tham gia vào sự kiện nào, điều này khiến ông ta có cảm giác mình kém người khác một bậc, vì vậy, ông ta nóng lòng bù đắp thiếu hụt này.

Nhưng lại bị Dữu Khánh thẳng thừng từ chối, mấy nguyên nhân như thân phận Chưởng quỹ Đào Hoa cư tại U Giác phụ khiến ông ta không thích hợp tham gia chỉ là thứ yếu, quan trọng là Cao lão Nhị cứ một mực khiêu chiến quyền uy của hắn, Dữu Khánh muốn mang theo một đội ngũ đoàn kết, mà không phải lên đường với một kẻ cản trở.

Tiểu sư thúc có thể hiểu được ý của hắn, đơn giản là ngại Cao lão Nhị còn chưa thực sự cúi đầu đối với người làm chưởng môn là hắn.

Tiểu sư thúc biết rõ chuyện mấy người này làm trò chó cắn chó, tuy nhiên y vẫn ủng hộ quyết định của Dữu Khánh, để cho Cao lão Nhị ở lại giữ nhà, nói rằng lỡ như mọi người đều không về được thì còn có việc giao cho Cao lão Nhị.

Lấy chiếc áo choàng treo ở trên tường xuống, khoác lên người, buộc xong, tiểu sư thúc nhìn nhóm người đưa tiễn mình một lượt, rồi khoát tay áo, chỉ ra không trung bên ngoài, ra hiệu có thể có tai mắt đang theo dõi, ý bảo mọi người dừng lại ở đây.

Cao lão Nhị thể hiện một mình ông ta đưa tiễn là được rồi.

Khi những người còn lại chắp tay đưa tiễn, tiểu sư thúc lại cầm lấy cuốn sách cổ trên tay Dữu Khánh, tùy ý lật lật mấy trang, rồi ra vẻ rất tùy ý hỏi một câu, “Chuyện này thật sự là trùng hợp sao?”

Bên trong phòng hơi yên tĩnh, đều biết rõ sự nghiêm trọng phía sau vấn đề này.

Chỉ có tiếng quyển sách cổ lật trang sột soạt.

Một lúc lâu sau, giọng điệu Dữu Khánh trầm trọng hỏi "Chúng ta ký thân tại U Giác phụ, nếu như không phải là trùng hợp, nếu thực sự chính là U Nhai xuất thủ, chúng ta còn có đường lựa chọn sao?"

Tiểu sư thúc khép quyển sách cổ lại, vỗ trả vào trong ngực hắn, nhấc tay lật mũ chiếc áo choàng lên trùm kín đầu, sau đó xoay người sải bước rời đi, Cao lão Nhị bước nhanh đuổi theo.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đứng ở bên trong khung cửa lại chắp tay lần nữa, cúi đầu đưa tiễn từ xa.

Khi đi đến cửa hàng ở tiền thính, thừa dịp không có khách, tiểu sư thúc gọi Trùng Nhi đang trông điếm tới đây, nói Dữu Khánh lại sắp lên đường, cũng muốn để cho hắn ra ngoài trải nghiệm việc đời nhiều một chút, nên đã giúp hắn tranh thủ cơ hội cùng nhau lên đường, hỏi hắn có muốn đi hay không.

Cứ một mực ở dưới lòng đất này thật sự rất buồn chán, Trùng Nhi tự nhiên là muốn ra xem sự phồn hoa ở bên ngoài, hắn vui mừng gật đầu lia lịa, liên tục bày tỏ đồng ý.

Tiểu sư thúc căn dặn: "Ta đã căn dặn lão Thập Ngũ, để hắn chú ý bảo vệ con. Ta nhìn hắn từ nhỏ lớn lên, ta rất hiểu tính cách của hắn, nếu như con gặp nạn, ta tin tưởng hắn sẽ liều mạng bảo vệ con. Cho nên, Trùng Nhi, nếu như gặp nạn, ta hi vọng con cũng có thể liều mạng bảo vệ hắn, dốc hết mọi năng lực để giúp hắn. Trùng Nhi, ta hi vọng con có thể coi lão Thập Ngũ là người quan trọng nhất của con trong cuộc đời này. Con có làm được không?"

"Ừ ừ." Trùng Nhi gật đầu đồng ý không chút do dự, ngay sau đó lại lập tức lắc đầu phản đối, "Sư phụ cũng là người quan trọng nhất."

Tiểu sư thúc cười duỗi chiết phiến tới, vỗ lên trán hắn, cú vỗ này bộc lộ sự thương yêu.

Đứng ở bên cạnh, trong lòng Cao lão Nhị cảm thấy có phần chua chát, nói Trùng Nhi coi lão Thập Ngũ là người quan trọng nhất trong

cuộc đời mình, vậy mấy người bọn họ thì sao? Ông ta nhận thấy tiểu sư thúc thực là bất công, cũng giống như sư phụ vậy.

Ai ngờ ngay sau đó tiểu sư thúc quay đầu lại nhìn ông ta, "Cao lão Nhị, gánh nặng nghìn cân cuối cùng đành đặt hết lên người ngươi. Ngươi phải nhớ kỹ, một tháng sau, nếu như bọn hắn còn chưa có trở về, ngươi hãy lập tức giả vờ đi ra ngoài, giao Đào Hoa cư cho đôi phụ tử kia, đừng nói cho bọn họ sự thật. Nói chung, hãy bỏ đi tất cả mọi thứ nơi này, bí mật lẻn về quan, từ đây mai danh ẩn tích. Nơi chỗ cũ cất đồ ở trong nhà có lưu lại lời dặn dò cho ngươi, tương lai của Linh Lung quan giao cả cho ngươi. Ta tin tưởng sư phụ ngươi sẽ không nhìn sai."

Lời nói này không khác gì di ngôn, Cao lão Nhị rịn mồ hôi, nói: "Sư thúc nói quá lời, Linh Lung quan còn có trụ cột là ngài đây, không tới phiên giao phó cho ta."

Tiểu sư thúc mỉm cười, chiết phiến chậm rãi vỗ vỗ vào vị trí trái tim ông ta với ẩn ý sâu xa, thể hiện nhắc ông ta phải dụng tâm nhớ kỹ, sau đó vung áo choàng lên, xoay người lại, tiêu sái đi ra cửa.

Y không thể ở lại đây lâu, chỉ có thể giống như một vị khách hàng bình thường, thời gian ở trong này chỉ có thể tương đương với người đi dạo một vòng nơi đây, nán lại lâu nhất định sẽ khiến người ra nghi ngờ.

Khi Cao lão Nhị và Trùng Nhi một lần nữa bước ra ngoài cửa quan sát xung quanh thì chỉ còn nhìn thấy bóng dáng đó biến mất ở cuối đường phố…

"Chúng ta thật sự không còn tiền nữa, đều đã bị Nam béo đào hết rồi, Dược Đồ cũng không có khả năng chữa trị miễn phí, Nam béo cần phải chuẩn bị một chút tiền thuốc men, chúng ta không thể không cung cấp, gần đây lại không buôn bán được gì, thực sự là chỉ còn lại chừng này."

Trước khi rời nhà, Cao Vân Tiết lấy sổ sách của Đào Hoa cư ra cho Dữu Khánh xem, tất cả số tiền moi ra được chưa đến mười vạn lượng.

Ngô Hắc ở bên cạnh nghe vậy cũng gật đầu, thể hiện thực sự không còn tiền gì nữa.

Tiếp theo, Cao lão Nhị lại buông tiếng thở dài, "Phía bên Diệp Điểm Điểm, năm sau phải giao một nghìn vạn, ta còn chưa biết phải lấy tiền ở đâu ra đây."

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, rồi đẩy xấp ngân phiếu trên bàn trở lại, "Chuyện tiền nong, để ta tự nghĩ cách. Các ngươi giữ lại khoản tiền này để sử dụng đi."

Toàn bộ số ngân phiếu đều được hắn đẩy về lại, không lấy một xu.

Mọi người ngẩn gơ nhìn hắn, khó có được, thật hiếm thấy.

Dữu Khánh xoay người rời đi, đi xem Trùng Nhi đã chuẩn bị xong hành lý hay chưa. Khi về tới tiểu viện, vừa nhìn thấy tình hình hắn lập tức đau đầu, chỉ thấy Trùng Nhi lại quấn một đống hành lý như một hòn núi nhỏ.

Hắn nhịn không được nữa, ré lên: "Sao ngươi lại bày ra một đống như vậy nữa rồi, đống bao lớn bao nhỏ này chứa cái gì vậy?"

Trùng Nhi cúi đầu trả lời yếu ớt: "Tất cả đều có thể sử dụng được trên đường đi, ta vác được."

"Ngươi…" Dữu Khánh chỉ chỉ vào hắn ta, cuối cùng không muốn nói gì nữa, biết giá trị quan khác nhau, có nói ra người ta cũng chưa chắc đã có thể nghe vào tai, đây đã là lần thứ mấy rồi? Hắn liền trực tiếp động thủ, tháo hành lý trên người hắn ta xuống, mở ra kiểm tra, thứ nào không vừa ý liền ném ra bên ngoài, mấy thứ nồi niêu xong chảo gì đó đều trực tiếp bị loảng xoảng ném đi.

Hắn ở đó không ngừng ném ra, Trùng Nhi thì ở dưới bậc cấp lần lượt nhặt về, nhanh chóng sắp xếp lại gọn gàng ở dưới mái hiên.

Nhìn thấy Dữu Khánh đã ném đi gần hết mọi thứ, Trùng Nhi vô cùng đau lòng, điều này có nghĩa là trên đường đi nếu thiếu những thứ đó thì phải dùng tiền để giải quyết, hắn nhịn không được cất lời khuyên nhủ: "Công tử, trong tay chúng ta đã không còn tiền, mang theo một chút đồ, nếu có thể tự làm thì tự làm, tiết kiệm được đồng nào hay đồng nấy."

Đang lật tung mọi thứ lên, Dữu Khánh khinh thường xùy một tiếng, "Công tử của ngươi là người nào? Đó là tu sĩ cảnh giới Thượng Huyền nha, giậm chân một cái, con kiến cũng phải sợ hãi bò ra ngoài giao nộp chút thuế, có thể thiếu một chút tiền đó sao? Thời kỳ túng thiếu đó đã qua rồi!"

"…" Trùng Nhi không nói nên lời, không biết nói gì với sự ngông cuồng trong lời nói của vị chưởng môn sư huynh này, thực sự quá phô trương đi.

Cuối cùng, một đống lớn hành lý chỉ còn lại ba cái bọc nhỏ, Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi, ba người rời nhà mỗi người xách một cái, thoạt nhìn trông rất thoải mái tự tại.

Lần này, cách thức ba người rời khỏi U Giác phụ đơn giản chỉ là trùm một chiếc áo choàng, không có che giấu gì quá nhiều, bởi vì bọn hắn biết rõ chuyến đi đến Hổ Phách hải này rất khó che giấu tung tích, điều này có liên quan đến hoàn cảnh của nơi đó.

Ra khỏi U Giác phụ, sau khi nhìn thấy lại ánh nắng mặt trời, ba người đứng ở trên đỉnh một ngọn núi, nhìn về phía trường ngựa và nơi Thiên Lý lang tụ tập ở xa xa.

Mục Ngạo Thiết thở dài, "Túi đã bị lão Thất moi rỗng rồi, với số tiền chúng ta có trên người, sợ là không đủ để di chuyển bằng Thiên Lý lang, thời gian cưỡi ngựa lại quá dài. Hơn nữa, nghe nói đó là một

chốn vô cùng phồn hoa, là một cái hố chôn tiền, thứ gì cũng đắt đỏ, nếu trong túi eo hẹp, e rằng khó thể dừng chân ở đó."

Dữu Khánh bình tĩnh nói: "Gặp vấn đề thì giải quyết vấn đề, thiếu tiền thì kiếm tiền, chuyện chẳng có gì lớn."

Giọng điệu này khiến cho Mục Ngạo Thiết liếc mắt, y hỏi: "Làm thế nào?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Ở gần đây, nơi nào nhiều tiền nhất?"

Mục Ngạo Thiết: "Đương nhiên là U Nhai và những cửa hàng trong U Giác phụ."

"…" Dữu Khánh nghẹn lời, rất muốn hỏi xem đầu óc y có phải bị bệnh hay không, bọn hắn có năng lực lấy được tiền ở nơi đó sao? Hắn không thể không diễn giải lại câu hỏi, "Ta là đang nói tới những nơi gần đây ngoài khu vực U Giác phụ."

Mục Ngạo Thiết: "Tiền trang."

Dữu Khánh một lần nữa nghẹn lời, đó cũng không phải là nơi hắn có thể trêu chọc, hắn trầm mặt hỏi: "Trộm cướp cũng phải có đường có lối, ngươi có thể nói ra một nơi nền tảng không sâu, chúng ta có thể hạ thủ hay không hả?"

Mục Ngạo Thiết cau mày hỏi: "Ngươi muốn trực tiếp cướp tiền ư?"

Dữu Khánh: "Bằng không thì sao? Còn có cách nào nhanh hơn cướp tiền sao?"

Mục Ngạo Thiết suy nghĩ một chút, cuối cùng lắc đầu, "Nếu như trộm cướp cũng phải có đường có lối… Ta cũng không biết nên hạ thủ từ đâu mới thích hợp."

Dữu Khánh liếc mắt khinh bỉ, nhận thấy tên này thật sự không thú vị bằng lão Thất, báo hại hắn mất công bày dáng làm vẻ cả nửa ngày,

cuối cùng không thể không từ bỏ, hắn đành phải tự mình giơ tay chỉ về một phương hướng, "Vượt qua dãy núi đó, cách chín trăm dặm, nghe nói có một cái 'Tam Tiên bảo' chiếm giữ một phương, thường xuyên thu tiền mãi lộ, cũng làm không ít chuyện hắc ăn hắc. Cái trò ngồi một chỗ kiếm tiền kiểu này khiến người người oán trách, dù sao cũng phải có ai đó hành hiệp trượng nghĩa a. Ta nghe nói lão đại của bọn họ gần đây đang tổ chức mừng thọ, chúng ta không ngại tiện đường bái phỏng một lần."

Tam Tiên bảo? Mục Ngạo Thiết sửng sốt, đó không phải là nơi mà mấy ngày trước Cao lão Nhị tình cờ nhắc tới sau khi ra ngoài đi dạo trở về sao? Đã bị tên này ghi nhớ rồi ư?

Y xem như đã hiểu được, lão Thập Ngũ tên này có lẽ đã sớm có ý định nhắm vào Tam Tiên bảo rồi, nhưng y không thể không nhắc nhở: "Ba kẻ được gọi là 'Tam tiên' đó có thể chiếm giữ một phương, thực lực đều không phải tầm thường, nghe nói đều là cao thủ Thượng Huyền. Nơi đó đã thuộc về lãnh thổ Ân quốc, bọn họ có thể làm trò hắc ăn hắc tại trong lãnh thổ Ân quốc nhiều năm mà không ngã, phía sau e rằng không nhiều thì ít cũng phải có chút quan hệ, không phải chúng ta có thể dễ dàng trêu chọc."

Dữu Khánh khịt mũi cười lạnh, trong mắt có vẻ phấn khích, "Cao thủ Thượng Huyền thì thế nào, ở trong mắt ta đều là gà đất chó sành. Có quan hệ tại Ân quốc thì thế nào, còn có thể lớn hơn mối quan hệ của chúng ta ư? Chúng ta có Hướng Lan Huyên chống lưng nha!"

Mục Ngạo Thiết không nói nên lời, y đã nhận ra được, sau khi đột phá đến Thượng Huyền, lòng tự tin của tên này đã tràn đầy đến mức tràn cả ra ngoài, hắn có vẻ luôn muốn tìm người để gây sự, không nhịn muốn ra ngoài kiếm chuyện, chỉ còn thiếu một cớ hợp tình hợp lý nữa mà thôi, chẳng trách ngay cả lộ phí Cao lão Nhị đưa cho cũng không cần.

Bây giờ, vì để có lí do động thủ, hắn thậm chí còn lấy cả mối quan hệ với Hướng Lan Huyên ra để làm cái cớ, điều này thực sự đã là có

phần không biết xấu hổ.

Nhưng có một điều y không thể không thừa nhận, lão Thập Ngũ hiện tại quả thực rất cường đại, cảnh tượng suýt chút nữa chém Chung Nhược Thần chỉ bằng một kiếm đó quả thực ấn tượng tuyệt vời, một kiếm đó còn có thể cắt ngang khăn che mặt của cao thủ Cao Huyền.

Trùng Nhi ở bên cạnh nhịn không được yếu ớt hỏi, "Công tử, chúng ta rốt cuộc định đi đâu vậy?"

Hắn ta vẻ mặt đầy kinh nghi, là một chốn vô cùng phồn hoa, là cái hố chôn tiền? Vì để đến nơi đó thậm chí còn phải đi đánh cướp, đó là nơi như thế nào a?

Dữu Khánh liếc nhìn hắn ta, "Khi đến nơi, ngươi tự nhiên sẽ biết."

Mục Ngạo Thiết cũng không nói ra nơi đến, bởi vì lúc trước tiểu sư thúc đã có dặn dò, chưa tới nơi đó thì đừng nói cho Trùng Nhi biết, trong lòng ít nhiều cảm thấy có chút quái lạ, không biết tiểu sư thúc sắp xếp vậy là có ý gì.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1208: Tới đòi nợ

Lộ phí di chuyển bằng Thiên Lý lang, bọn hắn không trả nổi tiền đi quá xa, nhưng tiền đi chín trăm dặm thì vẫn có thể trả được.

Bay vượt qua dãy núi cao vút, một đường bay nhanh, không mất quá nhiều thời gian, ba người đã đến được ngoài Tam Tiên bảo.

Tam Tiên bảo nằm ở khu vực biên giới giữa hai nước Ân quốc và Cẩm quốc, tọa lạc tại phía bên Ân quốc, coi như là chiếm giữ một lối đi qua lại giữa hai nước, nhưng đó không phải là con đường chính, con đường chính qua lại giữa hai nước không tới phiên bọn họ tới thu tiền mãi lộ, bọn họ cũng không có lá gan lớn như vậy.

Có kẻ không dám đi đường chính, có kẻ vượt biên buôn lậu, thậm chí còn có kẻ muốn tránh đi loại tai mắt như Thiên Lý lang, nếu muốn được tự tại thì phải giao tiền mãi lộ cho Tam Tiên bảo. Cũng có thể không giao, tiền đề là ngươi đừng để cho địa chủ phát hiện, hoặc là ngươi có thực lực để từ chối.

Đương nhiên, Tam Tiên bảo cũng làm không ít chuyện hắc ăn hắc.

Thiên Lý lang bỏ ba người Dữu Khánh lại bên ngoài tường một khu trại, rồi lập tức bay đi.

Bên trong tường trại, ngoại trừ không ít ngựa còn có nuôi dưỡng không ít gia súc, một không khí hương quê rất mộc mạc từ bên trong truyền ra, nơi khu vực hoang vắng, có rất nhiều sự vật đều tương đối giản dị.

Trên ngọn núi phía sau tường trại bảo vệ xung quanh, rõ ràng có rất nhiều không gian được mở ra ở bên trong, nhìn thấy không ít cửa hang và các loại cửa sổ, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy bóng người qua lại. Hôm nay, Tam Tiên bảo có phần náo nhiệt, cũng bộc lộ ra không khí lễ hội, giăng đèn kết hoa khắp nơi, đám người Dữu Khánh ở bên ngoài tường trại cũng có thể nhìn thấy.

Trời xanh mây trắng, trong vùng núi non bao la thoang thoảng hương rượu thơm nồng, thỉnh thoảng còn có tiếng trâu dê cất tiếng kêu to.

Sau khi hạ xuống, Dữu Khánh chỉ hơi quan sát một chút hoàn cảnh hiện trường, rồi dẫn Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi đi thẳng đến cánh cổng đang mở rộng.

Mấy người bị chặn lại tại cổng vào. Ở nơi này ngoại trừ bảo vệ cổng, còn có nhân viên chuyên trách đón khách. Nhân viên đón khách quan sát mấy người Dữu Khánh từ trên xuống dưới một lượt, rồi chắp tay hỏi: "Nhìn mấy vị rất lạ mặt, không biết là tới bái sơn, hay là tới mừng thọ?"

Dữu Khánh lạnh nhạt nói: "Tới đòi nợ."

"Ha ha ha ha…"

Sau một chút yên tĩnh, hiện trường bộc phát lên một tràng cười lớn ồn ào, như thể nghe được một câu chuyện rất buồn cười.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết im lặng giữa tràng cười to chế nhạo, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, đối với "địa phương thôn quê" hoang vắng trước mặt này, bọn hắn được tính là đã gặp qua thế giới rộng lớn, thực sự không để đám thổ phỉ Tu hành giới trước mặt này vào mắt.

Tại nơi Thiên Tích sơn hỗn loạn kia, bọn hắn cũng từng thống lĩnh một cái bang phái.

Ngược lại, Trùng Nhi thấy trong lòng ít nhiều có chút lo lắng bất an, chưởng môn sư huynh nói là muốn trừ bạo an dân, nhưng thực ra lại giống như là muốn đánh cướp đám thổ phỉ này.

Lí do khiến gã ta bất an là vì Tam Tiên bảo ở trước mắt dường như có rất nhiều người.

Nam tử có thể được cử ra đây đón khách là người có chút ánh mắt, từ phản ứng tự cao tự đại không tầm thường của Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, gã nhận ra được sự không thích hợp, lập tức nhấc tay cắt đứt tràng cười nhạo, rồi khách khí hỏi Dữu Khánh, "Tam Tiên bảo chúng ta từ trước đến nay không có nợ nần gì, không biết bằng hữu là tới đây đòi nợ gì?"

Dữu Khánh quay đầu nhìn qua Trùng Nhi, "Ngày hôm qua, toàn bộ số tiền trên người bằng hữu của ta đã bị các ngươi cướp đi. Ngươi nói xem ta tới đây đòi món nợ gì?"

Nam tử đón khách hơi cau mày, hỏi tiếp: "Bao nhiêu tiền, bị cướp ở nơi nào, các ngươi là người nào?"

Dữu Khánh: "Ba nghìn vạn lượng, những chuyện khác không cần nhiều lời. Hãy nói với gia chủ các ngươi, hoặc là giao tiền, hoặc là giao người, bằng không…" Hắn hướng về phía một số người vừa mới đi vào hất hất cằm, "Đừng có tổ chức mừng thọ nữa, bảo bọn họ trực tiếp đưa tang đi."

Người, khẳng định là không giao ra được, chính hắn còn không biết ở đây có những ai, đối phương làm sao có thể giao ra? Hắn chỉ cần tiền.

Khi không đòi lấy ba nghìn vạn lượng? Trùng Nhi quay đầu lại nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt giống như bị nghẹn, như thể đến bây giờ mới biết được chưởng môn sư huynh nhà mình là người như thế nào.

Mục Ngạo Thiết mặt không có biểu cảm gì nhưng thực sự cảm thấy đau răng, phát hiện thấy lão Thập Ngũ quả thực là định đến kiếm chuyện, ngay cả thân phận U Giác phụ của Trùng Nhi cũng không chịu nói ra, thân phận U Giác phụ ít nhiều có thể khiến người ta e ngại, đây đã không còn là tìm đến kiếm chuyện nữa rồi, mà chính là tay ngứa tới gây sự đánh nhau.

Đúng vậy, Dữu Khánh chính là muốn thuận tiện tới đây luyện tập, sau khi tu vi đột phá đến Thượng Huyền, tu vi của mấy người Mục Ngạo Thiết đã không còn cách nào tiếp tục bồi luyện với hắn nữa, hơn nữa, hắn cũng chỉ vừa mới nhập môn mười tám kiếm hợp nhất, chưa thể kiểm soát được, rất dễ dàng khiến người khác ngộ thương, tức là hắn chưa thể khống chế được thuận lợi, không thể làm được đến mức độ điểm đến thì dừng.

Đám gia hỏa hắc ăn hắc ở trước mặt này rất thích hợp cho hắn luyện tay, chết đi là trừ bạo an dân, sẽ không bị gánh nặng tâm lý.

Về phần Trùng Nhi có bị nguy hiểm hay không, nếu thật sự đánh nhau, sẽ công khai thân phận U Giác phụ của Trùng Nhi, ai dám ngang nhiên động thủ thử xem.

Nhưng những lời này thực sự là ngông cuồng, trong ngày mừng thọ của người ta lại nói tới chuyện đưa tang, ai có thể nhịn được?

"Lớn mật!"

"Láo xược!"

"Làm thịt hắn!"

Một đám lâu la trước cổng trại bị chọc giận, phẫn nộ hét lên, ùa tới vây kín bọn hắn, ngay cả bảo vệ trên tường trại cũng nhảy xuống.

Nhìn thấy sắp xuất hiện cảnh vây công, nam tử đón khách lại khua chỉ tới đám người đang giận dữ, "Dừng tay! Ngày vui trọng đại mà ầm ĩ gì vậy?"

Sau khi ngăn cản đám người đang nóng lòng muốn hành động, gã ta lạnh mặt lại nói với Dữu Khánh: "Bằng hữu, tuy rằng người tới là khách, nhưng đây là ngày vui, ngươi lại nói ra lời đưa tang, không khỏi có chút khinh người quá đáng nha?"

Dữu Khánh: "Các ngươi cướp đoạt tiền của ta, còn nói ta khinh người quá đáng ư? Được rồi, dù sao ta cũng không có gì đáng nói với đám loạn phỉ các ngươi, cho nên, ta khi dễ các ngươi đó, các ngươi có thể làm gì chứ?"

"Oa, tên ria mép này thực quá láo xược."

"Phụng ca, không cần khách khí với hắn."

"Đánh chết hắn!"

"Cắt lưỡi hắn!"

Lại một tràng kêu gào đầy căm phẫn vang lên, nhưng số người hưởng ứng lại không nhiều, mọi người đều không phải kẻ ngốc, người có thể hung hăng như vậy giữa vòng vây, không có chút bản lĩnh mới là lạ, có kiểu người chạy đến chịu chết như thế này sao?

Nam tử đón khách lại nhấc tay ngăn chặn tiếng la hét, tiếp tục trao đổi với Dữu Khánh: "Bằng hữu, ngươi nói chúng ta cướp tiền của ngươi, nhưng lại không chịu nói cho chúng ta biết lai lịch, ngay cả các ngươi là ai ta cũng không biết, làm thế nào ta có thể thông báo lên trên?"

Dữu Khánh lười tranh cãi với gã ta, cường thế nói: "Ta cho các ngươi thời gian nửa nén hương, không giao ra ba nghìn vạn, ta sẽ đích thân tiến vào Tam Tiên bảo để lấy. Đến lúc đó thì không còn là chuyện ba nghìn vạn nữa rồi." Hắn phất tay chỉ hướng về phía cây hương còn lại một nửa cắm đốt trên tường trại để cúng trời đất trong ngày vui trọng đại.

Hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh, với bộ dạng này, đám người đều đã nhận ra được, người tới là một kẻ cường đại.

Trong ánh mắt nhìn Dữu Khánh, có rất nhiều người lộ ra vẻ kinh nghi, bởi vì nhìn hắn có chút trẻ tuổi, ở phương diện nào đó hắn không giống như là vẻ trẻ tuổi của một cao thủ, nếu như hắn là có thực lực tới khiêu khích ba vị bảo chủ, vậy thì hắn phải có thiên phú tu luyện đến mức nào chứ?

Cao thủ càng trẻ tuổi, thông thường điều đó càng có nghĩa là người đó có xuất thân bất phàm.

Trùng Nhi lại nhìn Dữu Khánh bằng một ánh mắt khác, hóa ra chưởng môn sư huynh ở bên ngoài lại khí phách như thế, nhìn từ điểm này, bình thường hắn đối xử với mình quả thực là rất tốt.

Lời đã nói đến nước này, tiếp tục nói thêm nữa sẽ trở thành nhiều lời, nam tử đón khách khẽ gật đầu, nhưng sợ đồng bạn ở tại đây sẽ hành động theo cảm tính nên cất tiếng quở trách, "Người tới là khách, có thể là có hiểu lầm gì đó, nếu chưa có mệnh lệnh, không cho phép bất kỳ người nào hành động hấp tấp, nếu không sẽ trừng phạt nghiêm khắc không tha!"

Tiếp đó, gã chắp tay nói với mấy người Dữu Khánh: "Chờ chút."

Dứt lời liền xoay người, nhanh chóng rời đi báo tin.

Đại đường bên trong lòng núi được giăng đèn kết hoa, món ngon mỹ vị xếp đầy, từng vò từng vò rượu ngon tỏa hương chất thành đống, khách theo chủ người đến người đi, tụm năm tụm ba nói chuyện với nhau.

Trên vị trí chủ vị có chiếc ghế cao, nhưng không có ai ngồi, người ngồi trên đó đã xuống dưới hòa mình trong đám đông từ lâu, người bên ngoài không biết tình hình thật sự sẽ không phân biệt được ai là khách, ai là chủ, bầu không khí ồn ào sôi động.

Có tiếng xì xào bàn tán khe khẽ lan truyền ra giữa đám khách khứa, có người đến sau nhìn thấy được cảnh đám người Dữu Khánh gây rối ở tại cổng vào trại.

Nam tử đón khách tiến vào đại đường, bước nhanh đến bên cạnh một người đàn ông râu quai nón với đôi mắt hổ mày hùm bên trong sảnh, mời y đi ra nơi khác nói chuyện, sau đó thì thầm nói nhỏ bên tai y một hồi.

Nam tử râu quai nón cau mày, dặn dò mấy câu, sau đó quay người đi ra sau hậu đường.

Người này không phải ai khác, chính là long đầu lão đại Ngô Uyên Bản của Tam Tiên bảo, mọi người xưng y là "Thiết Giáp tiên".

Nam tử đón khách lại quay vào trong đám đông, tìm tới một người phụ nữ thân thể đẫy đà, bất kể tư thái hay là hình dáng nhìn qua đều thượng giai, đáng tiếc không được hoàn mỹ, lại chỉ còn một con mắt, trên mặt đeo một miếng che mắt màu đen, đây chính là An Di, lão Nhị của Tam Tiên bảo, mọi người xưng là "Diệu Mục tiên tử". Một con mắt còn lại long lanh ngập nước, quả thực khiến người ta rất động lòng.

Sau khi nghe được mấy câu thì thầm, cô ta cũng chào khách đi ra hậu đường.

Nam tử đón khách tìm đến bên người thứ ba, đây là một người đàn ông trung niên ăn mặc kiểu nhà nho, mi thanh mục tú, ăn nói văn nhã, nhìn không giống là người xấu, người không biết sẽ rất khó tưởng tượng được gã ta chính là lão Tam trong Tam Tiên bảo, Tô Thu Tử, người ta xưng gã là "Bất Đệ tiên".

Nghe được mấy câu thì thầm, gã ta cũng chào khách rồi rời đi, nam tử đón khách cùng đi theo.

Bên trong đại đường, có người kề tai nói nhỏ với người khác: "Lần này e rằng Tam Tiên bảo rơi vào đại sự rồi, trong nhóm người đến kiếm chuyện ở bên ngoài, ta nhận ra một người, là người làm trông cửa hàng của Đào Hoa cư."

"Đúng vậy, ta cũng từng gặp qua, chính là hắn."

"Mẹ, cướp của Đào Hoa cư ư? Ngay cả quy củ của U Giác phụ mà cũng dám vi phạm, Tam Tiên bảo muốn chết sao?"

Đi đến hậu đường, nhìn thấy lão Đại và lão Nhị đã chờ sẵn ở đó, Tô Thu Tử lập tức hỏi: "Đại ca, có việc gấp gì vậy?"

Ngô Uyên Bản hất hất cằm với nam tử đón khách, "Ngươi nói lại tình hình ngoài đó đi."

"Vâng. Nhị đương gia, Tam đương gia, bên ngoài có ba người tới đây, tuyên bố rằng ngày hôm qua chúng ta cướp đoạt của bọn hắn ba nghìn vạn lượng…" Nam tử đón khách kể lại đại khái tình huống xảy ra, tập trung vào việc mô tả sự kiêu ngạo và không tầm thường của người tới, dường như hoàn toàn không để Tam Tiên bảo vào mắt.

Ba tiên nghe xong thì đều cau mày, An Di nghi hoặc hỏi: "Ai cướp? Nhân dịp đại thọ bảy mươi của đại ca, không phải đã truyền lời xuống dưới rồi sao, trong khu vực Tam Tiên bảo được đại xá ba ngày, chỉ giơ cao đánh khẽ, cùng vui với người qua lại, là ai to gan lớn mật kháng lệnh hả?"

Tô Thu Tử vuốt râu trầm ngâm, "Người tới dám ngông cuồng như thế, chỗ chúng ta lại ở gần U Giác phụ, sẽ không phải là có kẻ nào đó không có mắt đi cướp bóc người của U Giác phụ chứ?"

Ngô Uyên Bản: "Không thể nào! Nếu thật sự là người của U Giác phụ, gặp phải nguy hiểm khẳng định sẽ báo ra thân phận, người phía dưới to gan cỡ nào cũng không dám làm bậy như vậy. Mà cho dù thật sự có hạ thủ cướp đoạt, cũng không có khả năng lưu lại người sống để người ta tìm tới cửa. Hơn nữa, nếu là tới cửa bắt đền, đã có thân phận U Giác phụ, vì sao không báo? Báo ra thân phận, bọn ta tự nhiên sẽ chủ động hóa giải hiểu lầm, phải đền bù nhận lỗi cũng không phải ít. Mẹ nó, việc này thực sự kỳ quặc, sẽ không phải là cố ý tìm đến gây rối đi?"

Người của Tam Tiên bảo không ngốc, người nào không thể trêu vào, bọn họ sẽ không chọc tới, đây mới là nguyên nhân căn bản bọn họ có thể đứng vững đến nay.

An Di: "Đại ca, lai giả bất thiện, nếu như đã tìm tới cửa rồi, chúng ta ở đây ngẫm nghĩ như vậy cũng vô ích, nên đối mặt dò xét hư thực rồi hãy quyết định."

"Ừ." Ngô Uyên Bản gật đầu, ngay sau đó xoay người cùng mấy người rời đi.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1209: Thật khó xử

Sợ gây ra sự náo động không cần thiết, ba vị bảo chủ không có rời đi qua đại sảnh mà đi vòng qua cửa hông.

Nhưng bọn họ vừa mới bước ra cửa không bao lâu thì một tên thủ hạ đuổi kịp, "Ba vị gia chủ dừng bước, có việc muốn bẩm báo."

Mấy người dừng bước quay đầu lại, Ngô Uyên Bản hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Người tới nhỏ giọng bẩm báo, "Vừa rồi, tình cờ nghe được khách nhân trong đại sảnh bàn tán, nói rằng trong nhóm người tới gây sự ở bên ngoài, có người nhận ra được một người trong đó là vị thanh niên người làm của Đào Hoa cư tại U Giác phụ."

Ba vị bảo chủ quay mặt nhìn nhau, tuy rằng cách U Giác phụ chín trăm dặm, nhưng xét theo tình hình địa phương, bọn họ coi như là hàng xóm thân cận của U Giác phụ, cho nên bọn họ đương nhiên cũng biết rõ Đào Hoa cư.

Không cần nhiều lời nữa, ba vị bảo chủ đột nhiên nhanh chóng rời đi, đi thẳng đến cổng vào sơn trại.

Mặc dù vội vàng đi đến cổng vào, nhưng bọn họ vẫn chưa trực tiếp lộ mặt, mà lặng lẽ đi lên tường trại, phất tay ra hiệu cho chúng thủ hạ không nên để lộ ra sự khác thường, lẳng lặng nấp ở sau tường, len lén lộ mắt quan sát bên ngoài.

Đám bảo vệ ở trên tường tự nhiên đều âm thầm kinh ngạc, không biết có chuyện gì lại có thể khiến cho ba vị gia chủ ở ngay nhà mình

mà phải lén lút giống như ăn trộm.

Sau khi đã xác nhận được tướng mạo và khuôn mặt của ba người Dữu Khánh, ba vị bảo chủ lần lượt rụt đầu lại, ngồi xổm ở phía sau bức tường, Ngô Uyên Bản đưa ánh mắt dò hỏi, An Di và Tô Thu Tử đều khẽ gật đầu, vẻ mặt Ngô Uyên Bản tức thì trở nên nghiêm túc.

Nhìn thấy đám thủ hạ trên đầu tường đang nhìn bọn họ với ánh mắt quái lạ, Ngô Uyên Bản lại phất phất tay ra hiệu rồi mang theo hai người lặng lẽ rời đi, không còn cách nào khác, đây không phải chỗ nói chuyện.

Đi vòng nửa vòng trên đầu tường, sau khi đã rời khá xa, ba người nói bảo vệ ở gần đây tránh đi, tiếp đó Ngô Uyên Bản mới trầm giọng hỏi: "Các ngươi xác nhận đó là người của Đào Hoa cư?"

An Di gật đầu, "Ta đã từng đến Đào Hoa cư, không sai, tên người làm da trắng thịt non trông còn xinh đẹp hơn nữ nhân đó quá đặc thù, quá dễ nhận ra, sẽ không nhìn sai."

Với ánh mắt khác lạ, Tô Thu Tử vuốt chòm râu cất tiếng lẩm bẩm: "Đích thân Thám Hoa lang tới đây, không nghĩ tới Thám Hoa lang sẽ đích thân tới Tam Tiên bảo chúng ta."

"Người nào?" Ngô Uyên Bản và An Di đồng thanh hỏi.

Vẻ mặt Tô Thu Tử phức tạp, nói: "Tên dẫn đầu để ria mép đó chính là tài tử đệ nhất thiên hạ A Sĩ Hành đại danh đỉnh đỉnh, mà người ta gọi là Thám Hoa lang."

An Di rất kinh ngạc, thốt lên: "Tên để ria mép nhìn hèn mọn đó làm sao có thể là Thám Hoa lang, không phải nói là Thám Hoa lang ngọc thụ lâm phong sao? Lão Tam, ngươi xác định ngươi không nhìn lầm chứ? Thám Hoa lang làm sao có khả năng đích thân đến chỗ tàn tạ chúng ta chỉ vì một chút chuyện nhỏ chứ?"

Khi cô ta đến Đào Hoa cư, cũng rất muốn nhìn xem vị Thám Hoa lang danh dương thiên hạ đó trông như thế nào.

Tài tử đệ nhất thiên hạ a, nữ nhân nào mà chẳng muốn làm quen chứ?

Vứt quan bỏ đi ngay dưới mí mắt của Hoàng đế lão nhi, từ chối hôn nhân với đệ tử của Địa Mẫu, còn mở ra tiên phủ, đủ các loại trải nghiệm tụ tập lên một thân, hoàn toàn là một nhân vật truyền kỳ, có ai mà không muốn làm quen chứ? Huống chi còn ở gần như vậy, nhưng mà tại Đào Hoa cư, Dữu Khánh lại rất ít khi lộ mặt với người ngoài, cô ta đến đó mấy lần đều không thể gặp được.

Cô ta cũng không thể cứ một mực canh chừng tại U Giác phụ.

Ngô Uyên Bản cũng có nghi ngờ tương tự, người đó sẽ đến đây ư?

Tô Thu Tử thở dài nói: "Ta nhiều lần đi tới Đào Hoa cư, mặc dù chưa từng gặp hắn, nhưng khi hắn đề danh Bảng Vàng thì ta ở tại kinh thành Cẩm quốc nhìn xem náo nhiệt, thời điểm hắn cưỡi ngựa dạo phố thì ta nhìn thấy rất rõ ràng, còn từng đứng tại bên đường vẫy tay với hắn, hắn cũng từng gật đầu chào hỏi ta, ta làm sao có thể nhận lầm. Bây giờ tuy rằng hắn có để hai chùm ria mép, trông cũng trưởng thành hơn một ít, nhưng đó chính là hắn không còn nghi ngờ gì nữa, huống hồ còn có người làm của Đào Hoa cư cùng đi theo, vậy thì càng không sai."

Nghe gã nói như thế, Ngô Uyên Bản và An Di đều cảm thấy chắc hẳn đúng rồi, hai người đương nhiên cũng biết rõ nguồn gốc danh hiệu "Bất Đệ tiên" của lão Tam, ngậm hờn với nhiều lần thi rớt, thực sự là không cam lòng, mặc dù đã lên một con đường khác, nhưng thứ không chiếm được vẫn luôn canh cánh trong lòng, mỗi khi đến thời điểm Ân quốc hay Cẩm quốc đề danh Bảng Vàng, gã đều sẽ không ngại cách xa ngàn chạy đến nhìn xem náo nhiệt.

Mà sau mỗi lần trở về, gã đều sẽ thở dài thườn thượt một khoảng thời gian.

Đặc biệt là sau khi trở về từ kỳ đại khảo mà Thám Hoa lang dương danh, gã càng đau xót mắng hoàng đế Cẩm quốc là "Cẩu hoàng đế" .

Chính là sau lần đại khảo đó, mỗi lần đến Ân quốc và Cẩm quốc nhìn xem náo nhiệt thi cử xong, khi trở về gã đều sẽ treo câu "Thời lai tử khí sơn hà động, cùng kinh hạo thủ mãn giang hồng" ở trên miệng, nói rằng những câu thơ mô tả khung cảnh sôi nổi và hoành tráng của kỳ đại khảo động lòng người như vậy về sau không ai vượt qua được, tài tử đệ nhất thiên hạ quả nhiên là tài tử đệ nhất thiên hạ.

Gã cũng thường thương cảm cho bản thân mình, nói rằng đời này mình không có khả năng viết ra được câu thơ hay như thế.

Chênh lệch quá lớn khiến gã thỉnh thoảng lại thấy buồn.

Cho nên, khi gã xác nhận đó chính là Thám Hoa lang, tự nhiên sẽ không sai.

An Di không thể không khuyên Ngô Uyên Bản suy nghĩ lại, "Đại ca, Thám Hoa lang là nhân vật như thế nào? Vứt quan bỏ đi ngay trước mặt Hoàng đế lão nhi, không cúi đầu trước quyền quý, nếu hắn muốn kiếm tiền, hắn chỉ cần động bút là được, không cần vì một chút tiền nhỏ mà cố ý chạy đến dương oai ở chỗ chúng ta. Xem ra, phía bên Tam Tiên bảo chúng ta quả thực có kẻ có mắt không tròng đi chọc giận hắn, nếu không, loại người muốn gặp mặt một lần cũng khó như hắn làm sao có khả năng đến chỗ chúng ta đòi nợ."

Tô Thu Tử gật đầu, "Đúng vậy, chỉ vì chút tiền ít ỏi đó, người ta không đáng làm như vậy, danh tiếng của người ta đáng giá hơn chút tiền đó biết bao nhiêu lần."

Sắc mặt Ngô Uyên Bản cũng sa sầm xuống, "Là ai làm? Cướp ba nghìn vạn lượng mà không báo cáo!"

Đã không nhận được lợi ích, gây ra phiền phức lại còn bắt bọn họ phải gánh chịu trách nhiệm, chỉ nghĩ đến liền thấy bực mình.

An Di: "Mừng sinh nhật Đại ca, đại xá ba ngày, rõ ràng đã ra lệnh trong lúc đại xá không được động thủ, dám động thủ chính là trái lệnh, kẻ nào đã làm trái tự nhiên sẽ không báo cáo."

Ngô Uyên Bản nghiến răng nói: "Điều tra cho ta, điều tra cho rõ ràng, để ta xem là kẻ nào to gan làm chuyện đó."

Tô Thu Tử: "Điều tra tự nhiên là phải điều tra, nhưng hiện tại người ta chỉ cho chúng ta thời gian nửa nén hương, với chừng đó thời gian chúng ta không có khả năng điều tra ra chân tướng. Người ta đang chờ chúng ta giải thích, chúng ta nên ứng phó xong việc trước mắt đã, về sau lại nói đến chuyện điều tra."

Ngô Uyên Bản: "Các ngươi cảm thấy phải giải thích việc này như thế nào?"

Tô Thu Tử: "Chẳng phải chỉ là ba nghìn vạn sao? Cũng không tính nhiều, chúng ta ứng ra trước đi, về sau bắt được là kẻ nào làm, tự nhiên sẽ bắt hắn bù đắp lại."

An Di cau mày, hình như muốn phản đối gì đó, nhưng cuối cùng không có hé răng.

Ngô Uyên Bản ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Tô Thu Tử, "Lão Tam, ngươi đừng có nghe nói đến Thám Hoa lang đầu óc liền nóng lên được không hả? Nếu chỉ là cướp tiền của Thám Hoa lang thì rất dễ xử lý, đừng nói là ba nghìn vạn, cho dù có đưa gấp đôi cũng không sao cả, nhưng chuyện chúng ta đang nói lúc này là cướp tiền của Đào Hoa cư, nếu chúng ta trả khoản tiền đó, chính là xác nhận Tam Tiên bảo chúng ta đã đạp qua giới hạn của U Giác phụ, đó không phải là trò đùa, toàn bộ Tam Tiên bảo sẽ bị xóa sổ thành tro bụi, ngươi cũng không chạy thoát được!"

"Việc này…" Trên mặt Tô Thu Tử hiện ra vẻ bối rối, gã ý thức được ý kiến của mình quả thực là vội vàng.

An Di lẩm bẩm, "Việc này đúng là phiền phức."

Ngô Uyên Bản lắc đầu, "Theo ta thấy, vấn đề vẫn ở phía bên U Giác phụ, về chuyện cướp cửa hàng của U Giác phụ, chỉ cần không có bằng chứng, chỉ cần U Giác phụ không thể điều tra đến trên đầu chúng ta, danh tiếng Thám Hoa lang hắn mặc dù lớn, cũng không thể làm gì được chúng ta."

Tô Thu Tử kinh nghi hỏi: "Vậy bây giờ phải làm sao?"

Ngô Uyên Bản: "Không thể tùy thuộc bọn hắn làm gì, trọng điểm ở chỗ chúng ta, phải nhanh chóng tìm được kẻ ra tay cướp đoạt, nhanh chóng hết sức loại bỏ tất cả các manh mối liên quan. Lão Tam, đây cũng không phải lần đầu tiên chúng ta làm loại chuyện này, ngươi không cần ta dạy cho ngươi phải làm thế nào chứ?"

Tô Thu Tử cau mày không nói, rõ ràng có chút do dự.

An Di đột nhiên nói ra: "Đại ca, việc này chỉ sợ ngươi đã nghĩ quá đơn giản, e rằng không thể nào làm giống như trước được. Đại ca, chắc hẳn ngươi cũng đã có nghe nói hắn bình thường giao du với ai, không nói tới những gì lưu truyền trước đây, gần nhất, hắn dường như lại có dính líu với mấy người như Xích Lan các chủ, Dược Đồ, trang chủ Quy Kiếm sơn trang, tộc trưởng Phượng tộc. Nghe nói đã chết rất nhiều Cao Huyền nhưng hắn vẫn không có việc gì. Ngươi cảm thấy đây có phải là loại người chúng ta có thể dễ dàng trêu chọc không?

Không nói đâu xa, chỉ nói ở trong lãnh thổ Ân quốc này, vị Thiết nương tử đi ra từ Đào Hoa cư của hắn, hiện tại chính là Đoan vương phi của Ân quốc. Đoan vương là người như thế nào, ngươi chắc hẳn rất rõ ràng. Ứng Tiểu Đường của Cẩm quốc, Lý Trừng Hổ của Ân quốc, đó đều là nhân vật quyền thế ngập trời. Hoàn toàn không cần phải Đoan vương đứng ra đối phó chúng ta, chỉ cần vị Vương phi đó lên tiếng, đừng nói là Tam Tiên bảo, chỉ sợ chúng ta…"

Nghe được những lời nói này, sắc mặt Ngô Uyên Bản cực kỳ khó coi, lúc này mới nhận ra rằng mình đã đụng phải một người mà mình không thể đắc tội, y nghiến răng nói: "Đã lệnh đại xá ba ngày, vậy

mà còn có kẻ dám làm loạn sau lưng. Đồ chó! Đừng để ta điều tra ra là ai làm, bằng không ta sẽ khiến hắn muốn sống không được muốn chết không xong."

An Di: "Đại ca, chờ đến khi điều tra ra được là ai làm, cơm canh đều nguội lạnh cả rồi, hiện tại thời gian nửa nén hương đã sắp đến, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Ngô Uyên Bản đưa hai tay lên mặt chà xát lung tung một trận, khuôn mặt đầy râu bị chà xát rụng ra mấy sợi, nếu như y có thể biết được phải làm gì thì quá tốt rồi, hiện tại làm như thế nào cũng khó cả, sau khi suy đi nghĩ lại nhiều lần, y trầm giọng nói: "Hiện tại, chỉ có thể nghĩ cách cầu hắn giải quyết riêng."

"Giải quyết riêng…" Tô Thu Tử gật đầu rất tán thành, gã có vẻ rất sốt sắng ra mặt, nói: "Nếu không, để ta ra ngoài nói chuyện với hắn trước, thử xem nền tảng của hắn như thế nào?"

Gã có vẻ rất hứng thú với việc tiếp xúc cùng vị Thám Hoa lang đó.

Ngô Uyên Bản lập tức vỗ tay cổ vũ, "Được, Tam đệ, ngươi cũng là người học hành, chắc hẳn các ngươi sẽ có tiếng nói chung, vậy do ngươi đi nói chuyện với hắn trước đi."

Tô Thu Tử như muốn bày tỏ mọi việc cứ giao cho ta, "Đại ca, thảo luận dù sao cũng phải có cái giá, ngươi cho ta một giới hạn trước đi, điều kiện gì, mức độ nào thì ta có thể chấp nhận?"

Ngô Uyên Bản thở vắn than dài, "Gặp phải việc này, còn có thể giới hạn gì nữa, chỉ cần có thể bảo đảm bình an cho chúng ta là được rồi, mọi thứ khác chúng ta đều có thể bắt đầu lại từ đầu, núi xanh còn đó không lo không có củi đốt."

Ngụ ý là, chỉ cần có thể tránh thoát một kiếp này, những thứ ngoài thân khác đều không quan trọng.

"Được." Tô Thu Tử lập tức có lòng tin, "Vậy ta đi ngay bây giờ."

Ai ngờ An Di lại đột nhiên lên tiếng: "Đại ca, các ngươi cảm thấy người như Thám Hoa lang có thể là người quan tâm tới tiền bạc ư? Quyền lực, hắn từng vứt quan bỏ đi. Mỹ sắc, vị Thiết nương tử đó có đủ xinh đẹp không? Danh tiếng, hắn lại càng không thiếu. Loại người này sẽ không quan tâm đến tiền, quyền, mỹ sắc hay danh lợi. Lão Tam, ngươi chạy đi ra giá như thế, ngược lại trở thành nhục nhã người ta, có khả năng sẽ khiến Thám Hoa lang thẹn quá hóa giận. Ta rất không tán thành cách nói chuyện này."

Hai người khác đều sửng sốt, Tô Thu Tử cũng vỗ vỗ trán mình, tán thành, "Hồ đồ, ta thực hồ đồ, Thám Hoa lang há là tục nhân."

Ngô Uyên Bản có chút sững sờ, giang tay hỏi: "Cái này không được, cái kia cũng không xong, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Đại ca chớ nôn nóng." An Di đưa hai tay ra hiệu trấn an, "Thực ra ta cảm thấy, đây có lẽ không phải là chuyện xấu, không chừng lại là một chuyện tốt. Bình thường chúng ta đều muốn kết giao với hắn, nhưng ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có, bây giờ đúng lúc chủ động đưa tới cửa, làm sao biết không phải là phúc?"

Hai người Ngô, Tô có chút bối rối, không biết cô ta đang nói gì, đều chờ đợi cô ta nói tiếp.

Khóe miệng An Di toát ra nét tươi cười quỷ dị, nói tiếp với ý vị sâu xa: "Thám Hoa lang không thiếu những tục vật đó, nhưng lại thiếu một thứ."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1210: Xin vui lòng nhận cho

Ngô, Tô đều lộ vẻ khó hiểu, Tô Thu Tử hỏi, "Còn thiếu cái gì?"

An Di: "Ngươi nói xem, nếu là có thêm ba tu sĩ cảnh giới Thượng Huyền làm việc chạy chân cho hắn, hắn có từ chối hay không?"

"Ách, ngươi…" Tô Thu Tử nghẹn lời, ngơ ngẩn nhìn cô ta.

Chưa biết Thám Hoa lang có từ chối hay không, nhưng phản ứng của Ngô Uyên Bản lại đột nhiên trở nên kịch liệt, "Ngươi muốn làm gì, ngươi muốn để cho Tam Tiên bảo chúng ta nương tựa vào hắn hay sao?"

An Di hỏi ngược lại: "Đại ca, nếu như hắn đồng ý tiếp nhận chúng ta, nương tựa vào hắn thì có gì mà không được?"

Ngô Uyên Bản từ chối không chút do dự, "Đùa giỡn sao? Ngươi đang nói gì vậy? Cái gì mà Thám Hoa lang, cái gì mà đại tài tử, thì như thế nào? Chỉ là một tu sĩ Sơ Huyền lại để cho ba người Thượng Huyền chúng ta làm việc cho hắn, hắn xứng sao? Vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được!"

An Di:

"Đại ca, việc chúng ta đang làm hiện nay là cái gì? Căn bản không phải là phương pháp đứng đắn, căn bản không phải là kế lâu dài, chỉ là cố gắng sinh tồn giữa trong kẽ hở mà thôi. Hôm nay chỉ là vô ý đụng chạm đến U Giác phụ, về sau thì sao, có hay không lại ngoài ý muốn trêu chọc đến người khác mà chúng ta không thể đụng vào? Trong nghề này, rất nhiều khi khó lòng đề phòng, lần nào đều có thể thuận lợi tránh thoát được sao? Rồi sẽ có một ngày bị sẩy chân."

Ngô Uyên Bản phản bác lại:

"Lăn lộn trong Tu hành giới, có ai mà không vậy, có ai không thể đụng phải nguy hiểm một lúc nào đó?"

An Di: "Đại ca, chuyện này căn bản không giống nhau. Những ai là người mà vị Thám Hoa lang đó thường tiếp xúc? Đi theo hắn, khi chúng ta ra ngoài làm việc sẽ tiếp xúc với những ai? Điều đó có ý

nghĩa như thế nào với cục diện và tương lai mà chúng ta sẽ đối mặt? Tiền đồ sẽ ngoài sức tưởng tượng của chúng ta hiện tại, và cũng là điều mà hiện tại và tương lai chúng ta khó thể đạt đến. Đi theo hắn, tu vi và thực lực của chúng ta mới có thể phát huy ra giá trị lớn nhất, há là co mình nơi này làm thổ phỉ có thể so sánh?"

Ánh mắt Tô Thu Tử lấp lóe, rõ ràng đã có dao động.

Ngô Uyên Bản vừa nhìn thấy phản ứng của gã, trong lòng run lên, lập tức trầm giọng nói: "Chạy đến trước mặt người khác nghe lệnh, làm sao tốt bằng tự mình tiêu dao tự tại. Ngươi có biết cái gì gọi là thà làm đầu gà, không làm đuôi phượng hay không?"

An Di phản bác, "Đại ca, chúng ta thật sự được tiêu dao tự tại sao? Vị Châu mục trước đây còn có chút giao tình với chúng ta, hàng năm đưa đến một phần lễ là sẽ nhắm mắt làm ngơ cho chúng ta, nhưng bây giờ, người mới đến ăn quá dữ, trực tiếp yêu cầu gấp đôi, mà có vẻ còn không hài lòng, hình như cảm thấy như vậy vẫn còn ít, khiến cho chúng ta không thể không làm việc nhiều hơn, điều này đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ chịu rủi ro nhiều hơn, hắn lại còn muốn chúng ta làm giúp hắn một số việc lén lút không thể công khai, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì chúng ta sẽ xảy ra chuyện.

Đại ca, bây giờ có cơ hội thay đổi con đường, vì sao không thử xem chứ? Lời nói không dễ nghe, muốn tìm nơi nương tựa người ta cũng chỉ là ý muốn đơn phương của chúng ta, hắn có đồng ý thu nhận chúng ta hay không lại là chuyện khác. Người ta xem thường chút tiền tài đó của chúng ta, hiện tại thứ duy nhất có thể trông cậy vào là tu vi của chúng ta, chúng ta không cần phải chặn kín con đường phía trước."

Ngô Uyên Bản sắc mặt âm trầm, "Ta không đồng ý!"

Giống như vừa rồi y đã nói, thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi phượng, y khác với lão Nhị và lão Tam, ở tại đây, y chính là lão đại thực sự, không giống như lão Nhị và lão Tam, họ chỉ là thay đổi đi theo một lão đại khác mà thôi.

Đôi mắt lấp lóe, An Di nhìn Tô Thu Tử, hỏi: "Lão Tam, ngươi cảm thấy thế nào?"

Câu hỏi này khiến cho trong mắt Ngô Uyên Bản hiện lên một chút tức giận đối với cô ta, với đức hạnh sùng bái Thám Hoa lang của lão Tam, không khó để tưởng tượng ra được kết quả, câu hỏi này chẳng khác nào đã biết rồi còn cố hỏi.

"Việc này…" Tô Thu Tử rõ ràng trở nên do dự, một lúc lâu sau mới chần chừ nói: "Đại ca, việc này, ta cảm thấy nhị tỷ nói cũng không phải không có lý. Chúng ta không có bối cảnh hay chỗ dựa lớn, tại Tu hành giới, làm thổ phỉ kiểu này thật sự không phải kế lâu dài. Nếu như Thám Hoa lang có thể thu nhận chúng ta, quả thực có thể đem lại cho chúng ta một thế cục tươi sáng hơn."

Quả nhiên là như thế, trong lòng Ngô Uyên Bản càng thêm tức giận An Di, không ngờ tới sự việc đột nhiên lại bị nữ nhân này gây chia rẽ đến tình trạng này.

An Di lại tiếp tục khuyên nhủ: "Đại ca, nếu ngươi cứ khăng khăng như vậy thì phải làm sao với tình cảnh trước mắt bây giờ? Bất kể là tiền tài, sắc đẹp hay danh vọng, loại người như người ta đều sẽ xem thường, trực tiếp đưa tiền lại không xử lý được việc U Giác phụ, nếu có thể thành công quy thuận vào hắn, chúng ta sẽ không cần phải lo lắng những vấn đề này nữa."

Ngô Uyên Bản cũng biết cô ta nói có lý, nhưng vẫn kiên quyết nói: "Dù sao ta đã quen với việc được tự do rồi, tuyệt đối sẽ không chịu bị ràng buộc hay gò bó. Nếu các ngươi muốn quy thuận hắn, mỗi người đều có chí riêng, ta cũng không ngăn cản các ngươi."

"Đại ca…" Tô Thu Tử có vẻ không đành lòng, giống như không nỡ chia tay huynh đệ mỗi người đi một ngả.

An Di khuyên gã, "Lão Tam, ngươi nói xem làm như thế nào bây giờ, nói một lời chính xác đi."

Tô Thu Tử không biết nói cái gì cho phải, ướm hỏi một câu, "Thám Hoa lang có thể thu nhận chúng ta sao?"

An Di: "Thử xem đi. Nếu như hắn thực sự chướng mắt chúng ta, chúng ta chỉ có thể nghĩ biện pháp khác giải quyết chuyện trước mắt. Nếu như hắn chịu thu nhận, ít nhất chúng ta còn có thể giúp Tam Tiên bảo, giúp Đại ca tránh thoát kiếp nạn này."

Nghe những lời này, không chỉ Tô Thu Tử gật đầu tán thành, ngay cả Ngô Uyên Bản cũng im lặng mong đợi, nếu hai người đã muốn chia tay rời đi, mà có thể thuận tiện giúp y giải quyết rắc rối này, đó coi như là kết quả tốt nhất.

Thấy đã không còn ý kiến phản đối, An Di nói với Ngô Uyên Bản: "Đại ca, cũng đã sắp hết thời gian nửa nén hương rồi, hai chúng ta đi nói chuyện chứ?"

Ngô Uyên Bản buông tiếng thở dài, "Trời sắp đổ mưa, mẹ phải lập gia đình. Ta đã nói rồi, mỗi người đều có chí riêng, các ngươi muốn đi, ta không ngăn cản các ngươi."

An Di chắp tay, xem như nhận lệnh rời đi.

Tô Thu Tử cũng chắp tay, sau đó bước nhanh đuổi theo.

An Di vừa đi vừa móc ngân phiếu ra, đếm ra ba nghìn vạn lượng nhằm chuẩn bị sẵn.

Về phần Tô Thu Tử, nghĩ đến việc sắp được gặp mặt nói chuyện trực tiếp với Thám Hoa lang, gã có chút kích động, vừa quay đầu liền quên mất người Đại ca đang buồn bã ủ rũ phía sau, sau khi nhìn thấy người bên cạnh đã đếm xong ngân phiếu, gã có chút lo lắng nói: "Người ta tổn thất ba nghìn vạn lượng, còn hại người ta chạy tới chạy lui, chỉ đưa đúng ba nghìn vạn lượng liệu có thích hợp không? Nhị tỷ, có nên đưa nhiều thêm một chút để thể hiện tâm ý không chứ? Hãy đưa gấp đôi đi, ta bỏ ra thêm."

Nói xong liền đưa tay lên người định lấy ngân phiếu.

Nhưng An Di đưa tay cản gã lại, "Người ta tới đây là để đòi công bằng, không phải tới vì tiền, rêu rao về chuyện tiền bạc ngược lại sẽ xem nhẹ người ta, cũng sẽ khiến người ta coi thường chúng ta, trọng điểm không ở trên tiền bạc mà ở tại tu vi của chúng ta, đây mới là thành ý lớn nhất của chúng ta, nếu hắn có thể nhìn trúng hai chúng ta, tiền nhiều hay ít căn bản không phải là vấn đề."

"Cực đúng, cực đúng." Tô Thu Tử liên tục gật đầu.

Khi nửa nén hương tới lúc sắp tàn, hai người vội vàng xuống tường thành, xua đuổi đám thủ hạ đang vây quanh, bảo bọn họ kiếm chỗ nào mát mẻ núp ở đó đi.

Nam tử đón khách nhanh chóng giới thiệu hai người bọn họ cho Dữu Khánh, "Đây là Nhị bảo chủ của chúng ta, còn đây là Tam bảo chủ."

An Di chắp tay cười nói: "An Di xin chào Thám Hoa lang."

Tô Thu Tử có chút kích động nói theo: "Hồi đó từ biệt tại kinh thành Cẩm quốc, không ngờ còn có thể tái ngộ Thám Hoa lang ở đây, Tô Thu Tử xin chào."

Người này vậy mà lại biết mình? Dữu Khánh hơi cau mày, có phần nghi hoặc, "Chúng ta đã gặp nhau tại kinh thành Cẩm quốc?"

Tô Thu Tử hưng phấn nói: "Khi Thám Hoa lang cưỡi ngựa dạo phố thì chúng ta đã từng chào hỏi nhau."

Thật vậy sao? Dữu Khánh lầm bẩm trong lòng, nhìn chằm chằm đối phương quan sát một lúc, thực sự không nhớ ra được chút gì, bởi vì hồi đó khi hắn cưỡi ngựa dạo phố thì hai bên đường có quá nhiều người.

Nếu đã không nhớ ra thì không nghĩ nữa.

Hắn vốn định dùng cờ hiệu "Dữu Khánh" để động thủ, nhưng bây giờ đã bị người ta trực tiếp nhận ra, nghĩ đến việc mình sắp làm chuyện bắt chẹt tống tiền, hắn bỗng thấy cả người rất không thoải má, danh tiếng Thám Hoa lang ở bên ngoài là rất tốt, nếu như nói hắn không trân trọng chút nào là không đúng.

Nhưng nghĩ đến việc về sau vẫn có khả năng sẽ bị người ta nhận ra là Thám Hoa lang, lại nghĩ tới "Ba nghìn vạn lượng" nặng trích kia, vẻ mặt của hắn lập tức trở nên lạnh lùng, ép hỏi: "Giao tiền hay là giao người?"

Cho dù đối phương giao người, hắn cũng sẽ mượn cớ để nói ra chuyện của mình, tiền chưa đến tay là sẽ không bỏ qua.

An Di đưa tay mời: "Thám Hoa lang, nơi này không phải chỗ nói chuyện, mời vào bên trong."

Dữu Khánh không chiều theo bộ dạng này, hắn lại càng không muốn đi lòng vòng, quỷ mới biết rõ bên trong có cạm bẫy nào đó chờ đợi mình hay không, "Ta không phải tới uống rượu mừng, ta nói lại một lần cuối cùng, là giao tiền hay là giao người?"

Hai người An, Tô hai nhìn nhau, sau đó Tô Thu Tử phất tay đuổi thủ hạ ở cổng vào đi.

Sau khi tất cả những người khác đều đã tránh đi, An Di mới đáp lại: "Đích thân Thám Hoa lang tới đây, chút mặt mũi này chúng ta đương nhiên là phải cho, chúng ta không chỉ giao tiền mà còn muốn giao người. Không biết Thám Hoa lang có vui lòng nhận lấy không?"

Đối phương ra bài không theo lẽ thường khiến Dữu Khánh trong lúc nhất thời không biết nói gì, không hiểu lời này có ý gì, đã tìm được kẻ cướp đoạt rồi ư? Không thể như vậy a!

Hắn rất muốn nói, lão tử chỉ cần tiền, không cần người, bậy giờ phải trả lời thế nào chứ?

Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi cũng nhìn nhau không nói nên lời.

Dữu Khánh âm thầm bối rối một hồi, sau đó mặt không biểu cảm nói: "Cần phải phiền phức như thế sao?"

An Di chắp tay nói: "Hai chúng ta ngưỡng mộ Thám Hoa lang đã lâu, nguyện giao nộp bản thân và cả nhóm huynh đệ dưới trướng của mình cho Thám Hoa lang để chuộc tội, còn xin Thám Hoa lang thu nhận chúng ta, cho chúng ta một cơ hội được cống hiến."

Dữu Khánh sửng sốt một lúc, trong vô thức liền nghĩ đến đám thủ hạ ở Thiên Tích sơn kia, hầu hết đều là gian tế, bây giờ lại là một nhóm người không rõ nền tảng, hắn nghĩ cũng không muốn nghĩ nhiều, chẳng muốn phiền phức, trực tiếp từ chối: "Cống hiến thì miễn đi, đoạt tiền của ta thì trả cho ta, như vậy liền bình an vô sự."

Hai người An, Tô quay nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy chua xót, phát hiện thấy quả nhiên là đã quen qua lại với đại nhân vật, hoàn toàn chướng mắt bọn họ, ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ nhiều lập tức trực tiếp từ chối bọn họ.

Theo cách nhìn của bọn họ, nếu như việc này diễn ra với một tu sĩ Sơ Huyền khác, có thể được tu sĩ Thượng Huyền chủ động đầu phục cống hiến, đó là chuyện tốt cầu cũng cầu không được, nằm mộng cũng sẽ cười đến tỉnh dậy, nhưng kết quả là người ta chẳng thèm quan tâm.

Vốn tưởng rằng đây là chuyện tương đối nắm chặt, ai ngờ lại bị bỏ qua nhẹ nhàng như thế.

An Di miễn cưỡng cười nói: "Ba nghìn vạn làm sao có thể biểu đạt được sự hổ thẹn của bọn ta với việc mạo phạm Thám Hoa lang ?"

Dữu Khánh cho rằng cô ta đang nói vớ vẩn, thuận miệng đạm mạc nói: "Nếu các ngươi muốn đưa nhiều hơn một chút, ta cũng không ngại."

An Di cười khổ: "Nếu như Thám Hoa lang có thể cho phép bọn ta đi theo dốc sức, đừng nói là ba nghìn vạn, cho dù là ba trăm triệu, bọn ta cũng nguyện ý dâng lên."

Bao nhiêu? Con mắt Dữu Khánh mở to lên mấy phần, tận lực giữ cho mình bình tĩnh, "Ngươi đang đùa giỡn với ta sao?"

Đừng nói là hắn, ngay cả Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi cũng cảm thấy không thể có chuyện tốt như vậy.

Tô Thu Tử chắp tay nói: "Lời nói từ đáy lòng, không dám khoe khoang đùa bỡn trước mặt Thám Hoa lang."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1211: Quy thuận

Trên đời còn có thể có chuyện tốt như vậy sao? Dữu Khánh hừ một tiếng, "Vậy các ngươi trước tiên bỏ ra ba trăm triệu cho ta xem, nếu thật sự là có thành ý đó, cũng không phải không thể cân nhắc."

Lời nói tuy rằng nghe có vẻ bao dung nhưng thực ra là không tin.

Hai người An, Tô quay nhìn nhau, họ cũng nhận ra được sự không thành thật trong lời nói của đối phương.

Nhưng bọn họ tuyệt đối không muốn bỏ qua cơ hội này, bất kể Thám Hoa lang nói giỡn chơi, hay là có ý khác, bọn họ quyết định trước tiên cứ làm theo lời đối phương nói đã rồi tính tiếp.

An Di lập tức móc ngân phiếu ở trên người ra, đếm xong, thấy không đủ liền hỏi Tô Thu Tử, "Trên người ngươi có bao nhiêu?"

Tô Thu Tử cũng lập tức lục tìm trên người, lấy hết toàn bộ ngân phiếu ra đếm.

Nhìn thấy xấp ngân phiếu dày cộm vung vẩy trên tay hai người, Dữu Khánh trợn tròn mắt nhìn, lòng tràn đầy kinh nghi lẩm bẩm, hai người này làm thật hay giả vậy chứ?

Thật nhiều tiền, Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi cũng rơi vào cảnh kinh nghi bất định.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ số tiền có sẵn của hai người đã được đếm rõ, đừng nói là ba trăm triệu, tổng cộng cả hai người cũng chỉ xấp xỉ một trăm triệu mà thôi, tiền mặt trên người bọn họ không đủ.

"Thám Hoa lang chờ một chút, để ta về trong bảo gom góp." Tô Thu Tử bỏ lại một câu rồi lập tức chạy đi.

Dữu Khánh có thể nói cái gì bây giờ? Chính hắn cũng không biết phải nên nói như thế nào mới tốt, trong lòng quả thực có chút bối rối, chỉ có thể ậm ậm ừ ừ "Ừm" một tiếng.

An Di cười bồi đứng tại một bên.

Tô Thu Tử cũng không để cho bên này chờ quá lâu, không bao lâu sau gã ta nhanh chóng quay trở lại, trên tay cầm theo một xấp ngân phiếu mệnh giá lớn, gặp lại An Di, hai người tụm lại tra đổi, cuối cùng đã gom góp đủ ba trăm triệu tiền mặt.

Cảnh tượng này khiến mí mắt Dữu Khánh giật giật, nhiều tiền như vậy thực sự là đưa cho lão tử sao?

Kết quả không làm hắn thất vọng, An Di cầm xấp ngân phiếu hai tay dâng lên, "Đã đủ ba trăm triệu, mời Thám Hoa lang kiểm tra."

Dữu Khánh ngơ ngác nhìn chằm chằm sấp tiền đó, một hồi lâu vẫn không đưa tay ra.

Không phải là hắn không muốn đưa tay ra lấy, cũng không phải hắn là không muốn, mà bởi vì hắn cảm thấy việc này không khỏi quá vớ vẩn, có vấn đề, trong chuyện này nhất định có vấn đề gì đó.

Hai người An, Tô thì dõi đôi mắt mong đợi nhìn phản ứng của hắn, thấy người ta không có ý nhận lấy, hai người không khỏi liếc nhìn nhau, đều âm thầm cười khổ, đã biết vị này không có hứng thú với tiền bạc, quả nhiên là như thế.

Có cạm bẫy gì đang chờ đợi mình chứ? Trong lòng nghĩ như vậy, Dữu Khánh đưa mắt quét nhìn xung quanh một vòng, nhất thời cũng không nhận ra được manh mối gì, hắn đành phải hỏi: "Vì sao các ngươi lại muốn quy phục vào ta, không có lời giải thích hợp lý, các ngươi cảm thấy ta sẽ chấp nhận sao?"

Quả thực như thế.

An Di hít sâu một hơi, hỏi ngược lại: "Thám Hoa lang cảm thấy dung mạo ta như thế nào?"

Dữu Khánh quan sát cô ta một chút, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên miếng che mắt cô ta, "Đáng lẽ là một giai nhân, nhưng bây giờ có phần không được hoàn mỹ."

An Di nhấc tay tháo miếng bịt mắt ra, lập tức bộc lộ một hốc sâu da thịt nhăn nheo dữ tợn, nhãn cầu trong hốc mắt đã biến mất, nhìn rất đáng sợ, cô ta cười tự giễu: "Trong lúc đi cướp, gặp phải một cọng rơm cứng, nói rằng ta có mắt không tròng, vì vậy đã móc đi con mắt của ta, may mắn là ta vẫn còn giữ được mạng sống. Từ đó về sau ta liền có phỉ danh là 'Diệu Mục tiên tử'.

Thực ra, bắt đầu từ ngày xảy ra việc đó, ta đã không muốn làm cái nghề này nữa, nhưng mà dù thiên hạ rộng lớn, dừng lại ở đâu đều phải có nhân quả, nhất là với người đã từng làm nghề này như ta, không phải là ta muốn đến nơi nào đó bắt đầu lại từ đầu là có thể làm lại được. Ta vẫn luôn tìm kiếm cơ hội để rời khỏi nơi này, nếu đã

có lối ra, ai lại muốn đi đường ngang ngõ tắt? Trong Tam Tiên bảo có không ít người đều là như thế.

Bây giờ, Thám Hoa lang danh dương thiên hạ bởi vì một chuyện hiểu lầm mà tới nơi đây, đó chính là cơ duyên ông trời ban tặng cho chúng ta, chúng ta làm sao có thể dễ dàng bỏ qua?"

Tô Thu Tử liên tục gật đầu.

Đối với lời giải thích này, Dữu Khánh hoàn toàn không có xúc động, "Ta không có quyền không có thế, ngươi nương tựa vào ta làm sao có thể làm lại từ đầu?"

Nghe lời nói này, Tô Thu Tử lập tức không đồng ý, "Lời này sai rồi! Với danh tiếng của Thám Hoa lang, không nói đủ để đổi trắng thay đen, nhưng đủ để trợ giúp chúng ta thoát thai hoán cốt. Người khác thu dung chúng ta, có lẽ là che giấu nhơ nhuốc, chứa chấp bao che. Tại Thám Hoa lang thì là dẫn người hướng thiện, trong mắt những người khác, chúng ta là hối cải để làm người mới."

An Di cũng gật đầu tán thành.

Dữu Khánh có chút ngỡ ngàng, danh tiếng Thám Hoa lang của mình còn có tác dụng này nữa sao?

Vấn đề là, hai tên thổ phỉ này nói rằng quan tâm đến danh tiếng của mình, điều đó chẳng phải là nhảm nhí sao?

Hắn hoàn toàn không tin, muốn vạch trần điều này, nhưng khi ánh mắt chạm vào sấp ngân phiếu kia, hắn không khỏi cân nhắc đến hậu quả nếu như xé rách mặt mũi.

Nếu là trước đây, với loại người có vấn đề này, hơn nữa còn là cao thủ cảnh giới Thượng Huyền, hắn nhất định sẽ không dám tùy tiện giữ ở bên người, nhưng hiện tại ư, tu vi của hắn cũng đã đạt đến cảnh giới Thượng Huyền, hắn rất có tự tin đối với thực lực của mình, nếu không hắn cũng sẽ không đến đây gây sự.

Hơn nữa, hắn vừa mới đột phá đến cảnh giới Thượng Huyền, cần phải có lượng lớn tài nguyên tu luyện để tăng cường cảnh giới này, ba trăm triệu này vẫn còn xa mới đủ.

Ánh mắt dừng lại trên xấp ngân phiếu dày cộm, trầm mặc một hồi lâu, sau đó hắn quyết định trước tiên lấy tiền đã rồi tính tiếp, về phần những người này có vấn đề gì hay không, đã cầm tiền vào tay rồi muốn xử lý những người này như thế nào cũng được.

Nếu như người khác không biết hắn là Thám Hoa lang, hắn sẽ lập tức đưa tay cầm lấy khoản tiền này, nhưng hiện tại, hắn chỉ có thể giả vờ nghiêm túc, nói: "Tiền tài là vật ngoài thân, các ngươi cho rằng ta quan tâm đến chút tiền này sao?"

Nghe được lời này, Mục Ngạo Thiết lập tức cúi đầu rũ mắt, mặt không biểu cảm, làm như không có nghe thấy gì.

An Di và Tô Thu Tử thì một người lúng túng, một người xấu hổ, cảm thấy hành đọng này của mình quả thực không ổn thỏa.

"Tuy nhiên, làm sao các ngươi có được khoản tiền này, chỉ cần nghĩ cũng có thể biết được, nếu để cho các ngươi tiếp tục giữ lại khoản tiền này hưởng thụ, về tình về lý đều không thể nào nói nổi. Nếu đã muốn thay đổi để làm người mới thì phải có bộ dạng của sự thay đổi, khoản tiền này, ta tạm thời nhận lấy, có cơ hội ta sẽ hành thiện thay các ngươi."

Đang cảm thấy xấu hổ, nghe lời này hai người đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt cùng nhau tỏa sáng, nói như vậy là có ý gì?

Tô Thu Tử kích động hỏi: "Thám Hoa lang có phải đã chấp nhận thu dung chúng ta?"

Dữu Khánh: "Hi vọng các ngươi nói chuyện giữ lời, thật sự sửa đổi bản thân để làm người mới, nếu không ắt gặp báo ứng!" Vừa nói hắn vừa đưa tay về phía An Di, động tác yêu cầu ngân phiếu.

"Tất nhiên không nuốt lời."

"Nguyện đi theo làm tùy tùng cho Thám Hoa lang."

Hai người mừng rỡ cất lời cảm kích, An Di nhanh chóng đặt sấp ngân phiếu dày cộm vào trong tay Dữu Khánh.

Dữu Khánh không có đếm, trực tiếp nhét vào trong người.

Cũng không cần phải đếm lại, lúc trước hắn tận mắt nhìn thấy quá trình kiểm đếm.

Sau đó, hai vị sẵn sàng đi theo góp sức lại xin hắn chờ cho một chút, bọn họ chạy đi triệu tập những người muốn đi cùng bọn họ.

Nói xong liền vội vàng chạy đi, cũng không sợ Dữu Khánh cầm tiền chạy mất, ở trong mắt bọn họ, Thám Hoa lang sẽ không làm chuyện như vậy.

Không còn người khác, Mục Ngạo Thiết nhỏ giọng nhắc nhở: "Chuyện này rất kỳ quặc, e rằng có gian trá."

Dữu Khánh nhỏ giọng trả lời: "Chỉ cần ngân phiếu thật là được."

Mục Ngạo Thiết: "Muốn tiền không muốn sống sao?"

Dữu Khánh: "Nếu thực sự phí tâm tư lớn như vậy để nhằm vào chúng ta, vậy thì sẽ không phải vì tính mạng chúng ta, đơn giản lại là vì chuyện đó. Lần nào mà chẳng lấp một đống mạng người đi vào, người ta không cần tiền, chúng ta tại sao không lấy?"

Mục Ngạo Thiết nghĩ lại thấy cũng đúng, nhỏ giọng nhắc nhở việc chia tiền: "Vừa đúng mỗi người một trăm triệu."

Dữu Khánh thực sự rất muốn hỏi y, số tiền này kiếm được từ danh tiếng Thám Hoa lang của hắn, dựa vào đâu phải chia đều? Xét về tu vi và thực lực, hắn cũng phải được đặt lên đầu, cho nên, đừng nói đến việc chia đều, ngay cả chia hắn cũng không muốn chia, hắn

hàm hồ nói: "Chi tiếu nơi đó rất tốn kém, xong việc, để xem còn lại bao nhiêu rồi mới bàn xem có phân chia hay không."

Mục Ngạo Thiết bất mãn, "Trên người chúng ta không có đồng nào, ngay cả tiền chi tiêu cơ bản cũng không có, không thể mỗi lần cần tiền tiêu đều phải đến xin ngươi a, dù sao chúng ta cũng phải có một chút tiền trên người chứ…"

Bình thường không thích nói chuyện, lúc này y cũng bắt đầu xổ ra một tràng, trước đây có Nam Trúc thay y tranh thủ, hiện tại y chỉ có thể dựa vào chính mình.

Dữu Khánh chậm rãi lấy ngân phiếu ra, hai tay trái phải mỗi tay mười vạn lượng đưa ra sau qua hai đầu vai, bịt kín miệng bọn họ.

Trùng Nhi cầm tiền vào tay, vô cùng vui mừng, "Tạ công tử."

Mục Ngạo Thiết cầm vào tay nhìn xem, sắc mặt trầm xuống, "Chỉ mười vạn lượng? Ngươi cầm ba trăm triệu, chỉ đưa cho chúng ta mười vạn lượng?"

Dữu Khánh cau mày nói: "Nhiều lời làm gì, vạn nhất có gian trá, đặt một đống tiền ở trên người các ngươi, các ngươi có thể giữ được sao? Quãng đường phía sau không biết còn phải tiêu bao nhiêu tiền, các ngươi chi tiêu tiết kiệm một chút."

Mục Ngạo Thiết rất không cam lòng, nhưng biết mình ăn nói vụng về, dựa vào miệng lưỡi là không có cách nào lấy được tiền, động thủ cướp đoạt thì càng không được, y chỉ có thể sa sầm mặt, quay đầu nhìn Trùng Nhi không chút do dự đứng về phía Dữu Khánh, cảm thấy đi cùng với lão Thất tốt hơn nhiều.

Hai người gia nhập đóng góp sức lực kia cũng không dám để cho bọn hắn đợi lâu, chẳng bao lâu liền dẫn một nhóm người tới.

Dẫn đến không chỉ có những người muốn đi cùng bọn họ, mà còn có các đồng bạn Tam Tiên bảo đến đưa tiễn, một số khác chính là các

vị khách đến chúc mừng nghe tin đi ra xem náo nhiệt.

Gần trăm người vác bao hành lý cùng đi theo hai người An, Tô đứng ở phía sau đám người Dữu Khánh, mặt nhìn vào cổng trại, bầu không khí từ biệt rất nồng đậm.

Bên trong cổng trại, đám người đông đúc tách ra, Thiết Giáp tiên Ngô Uyên Bản cuối cùng cũng đi ra, chắp tay với đám đồng bọn cũ đã rửa tay chậu vàng, nói: "Mỗi người đều có chí riêng, thứ cho ta không tiễn xa được. Trong tương lai nếu như có gì không thuận lợi, nơi này coi như là một con đường lui. Núi cao sông dài, chư vị bảo trọng."

Một đám người vác bọc hành lý dồn dập chắp tay đáp lễ.

"Đại ca…" Hai người An, Tô đồng thanh gọi to, ngập ngừng như muốn nói gì đó, thực ra bọn họ còn muốn thuyết phục lần nữa, nhưng lại biết rõ nhiều lời cũng vô dụng.

Quay đầu nhìn xung quanh một vòng xong, Dữu Khánh chợt hờ hững nói: "Nếu như có gì không thuận lợi, Tam Tiên bảo này cũng là một con đường lui, thay đổi làm người mới mà chư vị suy nghĩ là như vậy sao?"

Lời này từ trong miệng hắn nói ra, lập tức liền có ý nghĩa khác, cũng trực tiếp khiến một đám người vác bọc hành lý bối rối không biết phải làm gì cho đúng, Đại bảo chủ hảo tâm đi ra đưa tiễn, bọn họ phải công khai phân rõ ranh giới hay sao?

Hai người An, Tô cũng rơi vào tình thế khó xử.

Khóe miệng Mục Ngạo Thiết khẽ giật, phát hiện thấy lão Thập Ngũ đã cầm được tiền, vậy mà vẫn muốn gây sự.

Ngô Uyên Bản chủ động chắp tay với Dữu Khánh nói: "Các hạ chắc hẳn chính là Thám Hoa lang danh khắp thiên hạ đi?"

Dữu Khánh: "Bọn họ nói muốn thay đổi để làm người mới, bây giờ ngươi cho bọn họ một con đường lui, ta đang suy nghĩ, có nên giúp bọn họ hoàn toàn cắt đứt con đường lui này hay không."

Vừa nghe được lời này, An Di vội vàng nói: "Thám Hoa lang hiểu lầm rồi, Đại ca chẳng qua chỉ có lòng hảo tâm mà thôi, chúng ta tuyệt đối không phải cỏ đầu tường. Mong Thám Hoa lang nể tình chúng ta thành tâm dốc sức mà giơ cao đánh khẽ."

Cô ta nghĩ lầm rằng Dữu Khánh sẽ lấy U Giác phụ tới làm ầm lên.

Tô Thu Tử phụ họa, "Mong Thám Hoa lang giơ cao đánh khẽ."

"Mong Thám Hoa lang giơ cao đánh khẽ."

Một đám người vác bọc hành lý dồn dập phụ họa cầu xin.

Ngô Uyên Bản sắc mặt âm trầm, khách khứa chúc thọ ở một bên quan sát có cảm giác như nhìn xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện, có người đang khe khẽ bàn tán.

Dữu Khánh đột nhiên cao giọng nói: "Được, ta cho các ngươi mặt mũi, cũng cho hắn một cơ hội, nếu như hắn có thể đỡ được một chiêu của ta, ta liền bỏ qua chuyện cũ, nếu như đỡ không được, vậy thì đường lui này của chư vị mất đi cũng được, thế nào?"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1212: Trừ bạo an dân

Đỡ một chiêu?

Mọi người trong đám người đều sửng sốt nhìn nhau, kể cả đám người An Di, đều hoài nghi có phải mình đã nghe lầm hay không.

Đây có phải là một hình thức làm cho có để giữ thể diện cho cả hai bên hay không chứ? Nếu chỉ là làm cho có, cảm thấy cũng không cần phải làm điều thừa.

Trong lúc mọi người còn đang ngẫm nghĩ xem điều này là có ý gì thì Ngô Uyên Bản đã lên tiếng, "Nếu Thám Hoa lang đã muốn chỉ giáo, vậy ta liền dính chút vinh quang, tiếp một chiêu đi."

Không còn cách nào, người khác có thể không hé răng nhưng y là người bị chỉ thẳng vào mũi, y không thể nào im lặng, một chiêu cũng không dám đỡ, một tiếng cũng không dám thốt, một đám tiểu đệ đang vây xem, y làm lão đại có xấu hổ hay không?

Hơn nữa, mặc dù tài năng văn chương của vị Thám Hoa lang này cao siêu, nhưng về võ công thì chưa từng nghe nói gì nhiều, chỉ nghe nói tu vi của hắn hình như đã đột phá đến Sơ Huyền, điều này đại khái cũng là chất đống không ít tiền mà ra.

Cũng chỉ là tiếp một chiêu mà thôi, chênh lệch tu vi giữa hai bên rõ ràng ra đó.

Cho dù xảy ra ngoài dự liệu, tu vi của đối phương cũng đột phá đến Thượng Huyền, với tuổi của hắn cũng sẽ không tinh thông được cái gì, huống chi, cảnh giới Thượng Huyền không phải dùng tiền là có thể chất đống ra được, với tuổi của đối phương, không có bao nhiêu khả năng đột phá đến Thượng Huyền.

Mà dù đối phương có đột phá đến Thượng Huyền, cũng không có khả năng ngay cả một chiêu của đối phương mình cũng không đỡ được.

Trừ khi tu vi của đối phương đã đạt đến cảnh giới Cao Huyền, nhưng đó là chuyện không thể nào.

Về tình về lý, y đều không có gì phải e sợ, tự nhiên là bình thản đối mặt.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, hai người An, Tô cũng nhìn nhau không nói nên lời, nếu chỉ là tiếp một chiêu, hẳn là không có vấn đề gì, hai người không lên tiếng ngăn cản nữa.

Tuy nhiên An Di lại nháy mắt lắc đầu với Ngô Uyên Bản, xin Đại ca hạ thủ lưu tình, đừng làm ra chuyện gì phức tạp.

Ngô Uyên Bản hiểu ý gật đầu, thực ra không cần phải dặn dò, y cũng không thể để cho vị Thám Hoa lang này xảy ra chuyện gì, nếu không, chuyện cướp đoạt mà Nhị muội cùng Tam đệ thật khó khăn mới dàn xếp ổn thỏa sẽ phải tiếp tục liên lụy tới U Giác phụ.

Y còn chưa kịp ổn định tâm thần, trong lòng bỗng nhiên giống như bị thứ gì đó đâm vào, ánh mắt nhanh chóng khóa chặt nguồn gốc khiến mình cảm thấy khó chịu, đó là vị Thám Hoa lang kia.

Đối phương rõ ràng đứng đó không chút động đậy.

Bản năng khiến y mơ hồ nhận thấy được, đây là một loại cảm giác nguy hiểm, trong lòng âm thầm nghi hoặc không biết đây là chuyện gì xảy ra, mặt ngoài thì bình tĩnh hỏi: "Thám Hoa lang muốn so chiêu ở đâu?"

Y còn đang băn khoăn không biết có nên tìm một nơi ít người, để cho vị Thám Hoa lang này bị thua không phải xấu hổ khiến mọi người khó xử hay không.

Lúc này, Dữu Khánh đã vận sức sẵn sàng, chuẩn bị đầy đủ tinh khí thần chờ hành động, rất bình tĩnh đáp: "Chỉ là một chiêu, không cần phải phiền phức."

Dứt lời, tay vung vung lên, kiếm quang ra khỏi vỏ như thác nước, người cũng bắn ra như thanh kiếm ra khỏi vỏ, người cùng kiếm hợp

thành một vệt quang ảnh bắn về phía Ngô Uyên Bản, như thanh kiếm vung lên, lại như con rồng bay lượn ra khỏi núi.

Không khí đột nhiên chấn động, tâm tình của mọi người cũng trong nháy mắt đó cùng chấn động theo.

Có người trong lòng kinh ngạc, kiếm pháp thật nhanh.

Có người trong lòng ngạc nhiên, thân pháp thật nhanh.

Ban đầu chỉ là có chút đề phòng bị, con ngươi Ngô Uyên Bản đột nhiên co rút lại, đột nhiên như lâm đại địch.

Ngay lập tức, y liền từ bỏ trạng thái bình thản ung dung ứng phó, vũ khí vốn không dự định vận dụng đến, trong nháy mắt này cũng phá áo mà ra, y phục nổ tung, sáu tấm thuẫn bài kim loại màu đen xếp chồng lên nhau bắn ra từ trước ngực và phía sau lưng, nhanh chóng bay lượn xoay quanh người y, người ngoài nhìn thấy chúng bao bọc quanh y tạo thành một quả cầu.

Kiếm quang ngay chớp mắt liền chém tới.

Trong trạng thái tự vệ, Ngô Uyên Bản vẫy tay đẩy thuẫn bài ra ngăn cản, xuất thủ có vẻ chừa chút tình cảm nhưng lực tấn công thì không lưu lại chút tình cảm nào.

Quanh mép thuẫn bài kỳ thực rất sắc bén, y không có sử dụng sự sắc bén của cạnh thuẫn bài để tấn công Dữu Khánh, nhưng lực lượng ẩn chứa trong thuẫn bài vung ra là có thật. Y dự định dùng một đòn đánh bay kiếm trong tay Dữu Khánh, dự định lấy ưu thế sức mạnh vượt trội về tu vi để khuất phục Dữu Khánh!

Ầm!

Một tiếng nổ vang thật lớn, Ngô Uyên Bản mặt đầy kinh hãi, suýt chút nữa bật lên tiếng kinh hô, Thượng Huyền cảnh giới!

Y thực sự không thể tin nổi, một người tuổi trẻ như thế, đại khái còn chưa đến ba mươi tuổi a, vậy mà đã đột phá đến Thượng Huyền cảnh giới, thiên phú tu hành như vậy thực sự kinh người.

Cho dù là ở trong cảnh giới Thượng Huyền cũng có chênh lệch cao thấp, y cho rằng dựa vào tích lũy tu vi thực lực của mình, tại trong tình huống cứng chọi cứng, không nói có thể đánh bay kiếm trong tay đối phương, ít nhất cũng có thể chặn lại đòn tấn công của đối phương.

Nhưng y đã đánh giá thấp sức mạnh nắm giữ kiếm và khả năng thừa nhận đòn tấn công của "Cầm Long thủ" mà Dữu Khánh tu luyện, cho nên lực lượng phát ra từ đòn đánh không chỉ không chặn lại được thế tiến công của Dữu Khánh, mà kiếm thứ hai của hắn còn tận dụng sơ hở, giống như ánh nắng chiếu qua khe hở, ánh sáng ập vào mặt.

Cũng may mà những tấm thiết giáp bay lượn quanh người y đã gạt ra một kiếm đâm tới.

Cho dù là như vậy, trong lòng y vẫn tràn đầy kinh hãi, đầy sự khó tin, làm sao có thể, tuổi còn trẻ như thế, tu vi và lực lượng đã ngang bằng với mình hay sao?

Hiện tại y cũng không thể suy nghĩ quá nhiều, y chỉ có hai cái tay, trong sáu tấm thuẫn bài, có bốn tấm là y thi pháp khống chế, đem ra so sánh, là dùng hư lực khống chế, mà mỗi bước chân của Dữu Khánh thì đều là thân thể và kiếm pháp phối hợp hoàn mỹ, giống như du long, mỗi một kiếm đều là một đòn tấn công thực sự.

Thế trận thiết giáp hộ thân nhanh chóng bị thế tiến công của mười tám kiếm hợp nhất phá hủy.

Kiếm quang cắt vào như lấy mạng.

Trong sự kinh hãi, Ngô Uyên Bản cấp tốc lui về phía sau, không còn tâm tư thi pháp điều khiển những thuẫn bài khác, hai tay dùng sức

nắm chặt hai tấm thuẫn bài, toàn lực vung lên ngăn chặn.

Ầm ầm ầm, từng tấm thuẫn bài bị đánh bay ra ngoài.

Trong làn quang ảnh kiếm thế tấn công tới đó giống như có những ánh sáng lấp lóe như sấm chớp, trong tiếng nổ vang, ánh mắt nhìn thấy từng tia sét đánh trúng vào những tấm thuẫn bay lượn.

Ầm! Một tấm thuẫn bị đánh bay đập lên trên tường trại, đoạn tường trại đó lập tức sụp đổ.

Vù! Một đám người rụt đầu lại, một tấm thuẫn bị đánh bay lướt ngang qua trên đỉnh đầu bọn họ, vù vù bay đi, theo đường vòng cung bay đi xa.

Ầm! Một tấm thuẫn bị đánh bay găm vào trong lòng đất, nổ tung lên bụi bặm, những người ở gần dồn dập thi pháp chống đỡ.

Vù vù, một tấm thuẫn khác bị đánh bay lên trời.

Những người đứng xem không ngờ rằng chỉ trong nháy mắt trận chiến đã lan đến gần bọn họ, không ít người lập tức tản ra.

An Di và Tô Thu Tử cực kỳ hoảng sợ, tuy rằng thắng bại chưa phân nhưng bọn họ đã nhận thấy không ổn, thiết giáp thuẫn bài của Đại ca sẽ không dễ dàng thất thủ, nhìn tình cảnh này, rõ ràng là không nắm giữ được đã bị đánh bay rồi, sao có thể như vậy?

Lúc này, bọn họ mới ý thức được, Đại ca có thể gặp nguy hiểm!

Lúc này, An Di mới hiểu được vì sao Thám Hoa lang nói rằng nếu có thể tiếp được một chiêu của hắn thì sẽ bỏ qua.

Đến bây giờ cô ta mới nhận ra rằng, lời nói đó của Thám Hoa lang căn bản không phải là làm điều thừa nào đó, mà người ta thực sự có thực lực hoài nghi lão đại của bọn họ có bản lĩnh tiếp được một chiêu của hay không?

Chưa hết một chiêu, lão đại đã bị đánh tơi tả!

Lúc này bọn họ mới phát hiện ra, vị tài tử đệ nhất thiên hạ này vượt quá xa sự tưởng tượng của bọn họ, tư duy của bọn họ quá hạn hẹp.

Nếu như tiếp không được một chiêu, đường lui này của chư vị đứt cũng được!

Trong đầu An Di bỗng nhiên lóe lên một câu nói này, trong nháy mắt cô ta liền ý thức được Thám Hoa lang định làm gì, vì vậy cô ta đột nhiên hét lớn lên, "Thám Hoa lang, xin hạ thủ lưu tình!"

Tiếng hét to của cô ta vừa ra, tiếng nổ vang ầm ầm cũng ngừng lại.

Dữu Khánh dường như thật sự đã lưu tình theo lời nói, thân hình mơ hồ đột nhiên khựng lại, hiện thân ra, xoay người vung kiếm, nhìn cũng không nhìn, keng, lưỡi kiếm lưu loát trở vào vỏ.

Hắn chậm rãi đi trong màn bụi bặm tràn ngập quay trở về, bước chân trầm ổn, mặt không biểu cảm, bộ ria mép lúc trước khiến người ta cảm thấy hèn mọn, giờ phút này ở trong mắt mọi người lại trở nên thâm trầm và uy nghiêm.

Bàn tay thu kiếm đã chắp ở sau lưng, nắm chặt quyền đặt sát ở sau người, cố gắng che giấu tình trạng bàn tay hơi run rẩy.

Hắn trong lòng than thở, trải qua những ngày này tu luyện, mười tám kiếm hợp nhất vẫn chưa thể làm được thu phóng tự nhiên.

Mười tám kiếm, hắn chém ra mười ba kiếm, năm kiếm còn lại hắn kìm nén không phát ra, cưỡng ép dừng lại, kết quả chính là tình trạng quỷ quái hiện tại, tay cầm kiếm chậm chạp không thể bình thường trở lại. Tại thời điểm này, nếu như có người ra tay với hắn, trong khoảng thời gian ngắn hắn e là kiếm cũng không rút ra được.

Suy cho cùng vẫn là tu vi của hắn còn khá nông cạn, với tu vi hiện tại còn quá miễn cưỡng để khống chế được một chiêu này.

Kỳ thực, hắn có thể luyện thành một chiêu này đã là chuyện may mắn, nếu không phải có Thượng cô nương kia chạy tới khiêu chiến ngay khi hắn vừa mới đột phá tu vi, làm cho hắn mượn nhờ trạng thái minh ngộ khi tu vi đột phá để thông hiểu một chiêu này, với trạng thái sau đó chỉ sợ không biết đến khi nào mới có thể luyện ra được một chiêu uy lực như thế này.

Dưa hái xanh không ngọt, bàn tay run rẩy chính là hậu quả.

Hắn hạ quyết tâm, đã có ba trăm triệu vào tay, quay về sẽ mua nhiều chút Nghiễm Linh đan để tằng cường tu vi.

Đang cấp tốc lui về phía sau, Ngô Uyên Bản đột nhiên giống như bị tiết pháp lực, nửa thân dưới trở nên loạng choạng liên tục lùi về sau, sau khi chân đứng lại được, ổn định thân hình xong, y sắc mặt rất khó coi, môi run rẩy, hướng về phái bóng lưng Dữu Khánh rời đi phát ra giọng âm thanh khàn khàn cổ quái, "Vì sao?"

Chậm rãi bước đi, Dữu Khánh quay lưng về phía y bình tĩnh đáp lại, "Chỉ là một ổ trộm cướp, lá gan lại không nhỏ, dám động đến Đào Hoa cư, dù sao cũng phải có người trả giá đắt, trừ ngươi ra còn ai nữa chứ!"

Hắn đã rất muốn nói ra điều tương tự từ lâu, mơ mộng rất nhiều lần, hôm nay cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói ra ngay trước mặt rất nhiều người.

Đây cũng là lí do hắn một mực muốn làm thịt vị Đại bảo chủ này, hắn muốn dương danh thiên hạ, hắn muốn vỗ ngực rầm tầm với toàn bộ Tu hành giới!

Ầm!

Tấm thuẫn bay lên trời kia rơi xuống trên mặt đất.

Máu tươi chảy ra khóe miệng Ngô Uyên Bản, sau đó thân thể y đột nhiên lệch đi, hai tấm thuẫn che tại trước người cũng tách ra.

"A…" Rất nhiều người thốt lên tiếng kinh hô, hoặc là hít vào một hơi khí lạnh.

Máu tươi nhuộm đỏ lồng ngực Ngô Uyên Bản, nửa người trên từ vai trái kéo đến bên kia sườn phải của y đột nhiên trượt ra khỏi nửa thân dưới, rơi xuống đất.

Lúc này, mọi người mới hiểu được, Ngô đại bảo chủ đã bị Thám Hoa lang một kiếm chém thành hai nửa!

Đường đường đại bảo chủ của Tam Tiên bảo, vậy mà không tiếp nổi một chiêu của Thám Hoa lang sao?

Mọi người kinh ngạc!

Một đống nội tạng rải rác rơi xuống đất, sau đó nửa đoạn thân dưới run rẩy cũng ầm đổ xuống đất, máu tươi chảy tràn một vùng.

"Đại ca!"

"Đại ca!"

Không thể tin nổi, An Di và Tô Thu Tử lóe lên, lướt đến, ôm lấy thi thể tách đôi của Ngô Uyên Bản, cất tiếng kinh hô.

Mí mắt Ngô Uyên Bản giật giật mấy cái, khóe miệng run rẩy, sau đó liền hoàn toàn không còn động đậy, dường như y không ngờ rằng mình sẽ có kết cục như vậy, dường như không nghĩ tới mình lại quy thiên đúng vào ngày mừng thọ, có cảm giác chết không nhắm mắt.

"Vì sao? Chúng ta đã quy thuận vào ngươi, vì sao ngươi còn phải giết hắn?" An Di khàn khàn hét lên về phía bóng lưng Dữu Khánh.

Dữu Khánh bước chân trầm ổn, bình tĩnh đáp lại, "Thiên hạ đã rất loạn rồi, một ổ tặc tai họa một phương, chẳng lẽ thật sự cho rằng những người trừ bạo an dân trên đời này đều đã chết hết rồi sao? Đụng phải tay ta, thủ lĩnh đạo tặc vậy mà chết vẫn không hối cải,

như thế nào có thể khoan dung, nhất định chém không tha! Nếu như các ngươi cảm thấy không nên cắt đứt đường lui này, làm sao có thể nói hối cải để làm người mới được, không phải người cùng một đường thì đừng nên miễn cưỡng."

Hắn chẳng thèm quan tâm đến đám người có khả năng quy thuận vào để gây rối này, tiền đã tới tay liền nói lời chia tay, chẳng phải đúng lúc ư.

Nhìn Chưởng môn sư huynh trầm ổn đi tới, đôi mắt Trùng Nhi bùng lên vẻ sáng ngời khác thường, giống như có thể thắp sáng cả bầu trời.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1213: Hổ Phách hải (1)

Trong đám thành viên Tam Tiên bảo ở trong, ngoài trại, có không ít người cũng phóng đến bên cạnh thi thể kêu gào khóc lóc, nhưng không ai dám đi tìm Dữu Khánh báo thù, thậm chí không có một người nào ném cho Dữu Khánh một ánh mắt căm thù.

Thực lực Dữu Khánh vừa mới bộc lộ tạo ra uy hiếp là một chuyện, trên thực tế cũng không có ai có cừu hận gì với Dữu Khánh, trong một ổ thổ phỉ làm không ít chuyện thiếu đạo đức, nếu có người cầm cờ thì thuận gió đi theo, không ai cầm cờ kỳ thì cây đổ bầy khỉ tan, không có bao nhiêu sự trung thành và tận tâm cảm động lòng người hay là huynh đệ tình thâm gì đó, có thể có nhiều người như vậy chạy đến gào than mấy câu thương tiếc đã là không tệ.

Mà đám thổ phỉ vác bọc hành lý trên lưng đã quy thuận Dữu Khánh thì có chút sững sờ, nhìn Dữu Khánh trầm ổn bước trở về, bọn họ

nhất thời không biết nên làm gì mới tốt, nếu chạy đến bên cạnh Ngô Uyên Bản để khóc tang, tân lão đại sẽ nhìn bọn họ như thế nào? Nhưng An Di và Tô Thu Tử đã đi khóc tang, bọn họ rơi vào thế khó xử.

Đám khách đến chúc mừng đứng ngoài xem náo nhiệt, ánh mắt gần như một mực bám theo Dữu Khánh, một chiêu chém giết Ngô Uyên Bản đã khiến bọn họ cực kỳ chấn động, cảm xúc đó vẫn còn đọng lại trong mắt họ.

Vô hạn cảm khái không ngừng dâng trào trong lòng bọn họ, người ta nói tài tử đệ nhất thiên hạ bỏ văn theo võ, không nghĩ tới ngay cả thiên phú tu hành cũng phi phàm như thế.

Lúc này, trong mắt bọn họ nhìn thấy chính là một thiên chi kiêu tử hoàn hảo!

Mặc dù Dữu Khánh không có đưa mắt nhìn bọn họ, nhưng khóe mắt vẫn có thể nhận thấy được phản ứng của mọi người, hắn có phần hưởng thụ sự ngưỡng mộ đó đối với thực lực của mình, cái trò tài tử Thám Hoa lang chó má gì đó trước đó thực sự quá giả dối, hắn không dám thừa nhận, nhưng hiện tại hắn đã có cảm giác sống lưng của mình ưỡn thẳng được rồi, đây mới là chân chính hưởng thụ.

Khi đến trước mặt Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi, hắn không có nói nhiều, chỉ nói một chữ, "Đi!"

Rồi trực tiếp dẫn hai người rời đi, về phần những người nói là quy thuận bọn hắn, thích theo thì theo, dù sao hắn đã cầm tiền vào tay.

Hắn cũng không khách khí, có mấy thớt ngựa không biết của ai buộc bên đường, bọn hắn cởi dây lấy ba con, cưỡi ngựa chạy đi, tiếng vó ngựa nhanh chóng đi xa.

Ra khỏi sơn đạo, bước lên đường cái, nơi này cách U Giác phụ không gần cũng không xa, lại rất hoang vắng, làm cho bọn hắn đi thật lâu vẫn không thể tìm được Thiên Lý lang.

Đến đêm, khi dừng chân tại một trạm dịch ven đường, sau khi hỏi thăm mới biết được cách đây hai trăm dặm có một thành trì khá lớn, nơi đó chắc hẳn sẽ có Thiên Lý lang, vì vậy bọn hắn ngủ lại nơi này, dự định ngày mai chạy tới tòa thành đó.

Tuy nhiên, ngay khi nhân viên trạm dịch mới bưng món súp nóng hầm hập lên, phía bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, có hai người từ ngoài cửa xông vào.

Mấy người Dữu Khánh quay đầu nhìn tới, thoáng sửng sốt, nhìn thấy An Di và Tô Thu Tử bước nhanh tới, sau đó thúc thủ đứng ở một bên, im hơi lặng tiếng, ngoài cửa đứng một đám thành viên Tam Tiên bảo vác bọc hành lý.

Đây là? Hơi chút ngẫm lại, Dữu Khánh liền hiểu ra, đây là đã quyết định đi theo mình.

Tiền đã tới tay rồi, hắn thật sự không muốn thu nhận những người này, nếu không phải vì nể mặt mũi của ba trăm triệu, hắn căn bản không có khả năng đồng ý cho những người này quy thuận mình.

Lúc này hắn nhịn không được hỏi: "Ta giết chết Đại ca của các ngươi, các ngươi còn nguyện ý đi theo ta sao?"

Tô Thu Tử biểu lộ có chút phức tạp, An Di khó khăn trả lời: "Ta nguyện ý nhận thua cược."

Trả lời rất đúng mức, một câu nói liền giải quyết được sự bối rối trong việc này, cũng khiến cho Dữu Khánh đã cầm tiền trong tay không còn lời nào để nói.

Tuy nhiên, Dữu Khánh vẫn còn quan tâm đến Tam Tiên bảo, "Tam Tiên bảo coi như là có chút tài sản, bây giờ rắn đã mất đầu, tài sản đó xử lý như thế nào?"

Tô Thu Tử: "Đã không còn mấy người chúng ta chèo chống, đoán chừng là sẽ tan rã, Tam Tiên bảo có lẽ sắp biến mất. Số tài sản đó

tất nhiên sẽ trở thành chi phí cho việc giải tán. Về phần phân chia như thế nào, liệu có thể hòa thuận phân chia hay không, đó không còn là chuyện chúng ta phải quan tâm nữa. Trước khi Đại ca xảy ra chuyện, chúng ta cũng đã bày tỏ thái độ từ bỏ những thứ đó."

Từ bỏ? Dữu Khánh rất muốn hỏi bọn họ, tại sao các ngươi lại chủ động từ bỏ những thứ mà các ngươi có phần chứ?

Nhưng nhìn xem sắc trời bên ngoài, tính toán thời gian, đoán chừng tài sản của Tam Tiên bảo đã được phân chia gần như xong hết rồi, chờ khi hắn quay lại đó có lẽ canh cũng không còn mà uống, vì vậy hắn dừng lại ở đây, không nói thêm gì nữa.

Thấy Thám Hoa lang không có đuổi bọn họ đi, hai người An, Tô cảm thấy nhẹ nhõm, lập tức ra ngoài thu xếp cho người bên ngoài, làm cho nhân viên trạm dịch phải bận rộn một hồi, nhưng họ rất vui vẻ bận rộn, những tu sĩ này cầm tiền đập bọn họ, tiện tay cho chính là hơn trăm lượng, bọn họ làm quanh năm suốt tháng cũng chưa chắc có thể kiếm được chừng đó tiền, không vui vẻ mới là lạ.

Ngày hôm sau khi bọn hắn lại bắt đầu lên đường thì bên ngoài đã có gần trăm Thiên Lý lang chạy đến đón, là do An Di bố trí người đi mời tới.

Dưới ánh mặt trời, một đám người nối đuôi nhau bay lên không. Ở trong không trung, Dữu Khánh quay đầu nhìn lại, hơi chút nhẩm tính, một người mấy vạn lượng, chỉ riêng tiền lộ phí một lần đi đã phải mất mấy trăm vạn, may mà không phải do hắn bỏ tiền ra…

Gió biển rít gào vù vù trong không trung, mặt biển xanh phía dưới lấp loáng như ngọc bích, những hòn đảo hình dáng khác nhau tựa như châu ngọc tô điểm, tàu thuyền to to nhỏ nhỏ như con kiến, có hải điểu tung bay chao lượn từ trên xuống dưới, xa xa là màu xanh mênh mông vô bờ.

Khung cảnh trên biển đẹp đẽ sảng khoái.

Thiên Lý lang xếp thành hàng chở khách lao xéo xuống, hướng về phía hòn đảo phụ bên cạnh hòn đảo lớn nhất phía dưới.

Đang đảo mắt nhìn xung quanh, ánh mắt Dữu Khánh bỗng nhiên ngẩn ra, nhìn Trùng Nhi chăm chú, hắn phát hiện thấy phản ứng của Trùng Nhi có vẻ không được bình thường, sắc mặt có chút tái nhợt, hô hấp có phần gấp gáp, ánh mắt nhìn chằm chằm phía dưới, song quyền nắm chặt, thân thể cứng ngắc.

Trong một vùng đá ngầm hỗn loạn, có dựng rất nhiều cây cột cao, bên trên treo những dải băng như tơ lụa, khi gió thổi qua thì tung bay theo gió, nhẹ nhàng phất phơ, gió ngừng thì rũ xuống, sóng biển vỗ lên đá ngầm, bọt nước bắn tung lên thấm ướt những dải băng gần dưới.

Những dải băng phất phơ vỗ vào mặt, những con chim to hạ xuống nơi đó, hóa thành hình người, các hành khách cũng nhảy xuống.

Hàng ngàn hàng vạn dải băng làm mê mắt, ai đến nơi này, ai từ đây rời đi, nếu không đặc biệt chú ý, thật đúng là không dễ phân biệt, trên thực tế, khung cảnh nơi đây được dựng lên chính là vì mục đích như vậy, hòn đảo phụ thuộc này chính là một nơi chính để cho khách cất cánh và hạ cánh.

Dữu Khánh lập tức tìm đến Trùng Nhi, hỏi: “Trùng Nhi, ngươi không sao chứ?”

Trùng Nhi ấp a ấp úng lắc đầu, “Ta không… Không sao.”

Dữu Khánh hơi có phần hoài nghi, sau đó nghĩ đến việc tiểu sư thúc giấu giếm thông tin đến Hổ Phách hải với Trùng Nhi, hắn ý thức được trong chuyện này có lẽ có điều gì đó.

Không chỉ là hắn, ngay cả Mục Ngạo Thiết cũng đã nhận ra được, hai người nhìn nhau một cái thật sâu.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1214: Hổ Phách hải (2)

Mặc dù miệng nói không sao, nhưng khi rời khỏi nơi này thì rõ ràng bộ dạng Trùng Nhi có vẻ hồn xiêu phách lạc, khi đụng phải cây dừa gã ta mới phục hồi lại tinh thần, tuy nhiên bước không được mấy bước gã ta lại đạp vào trong hố cát.

Dữu Khánh đưa tay nắm lấy gáy gã ta để kiểm soát hướng đi của gã, đồng thời cất tiếng nhắc nhở: "Trùng Nhi, có chuyện gì thì nói cho ta biết, hiểu không?"

Trùng Nhi ngoan ngoãn "Ừm" một tiếng, cảm giác phấn khích khi được đi du lịch trước đó đã biến mất hoàn toàn.

Sau khi xuyên qua đảo phụ, gần trăm người lại băng qua những chiếc cầu gỗ vượt biển dẫn tới đảo chính.

Cho dù là trong ánh sáng ban ngày, hòn đảo đối diện cũng mang đến cho mọi người một cảm giác ngũ sắc rực rỡ bắt mắt, nhà cao nhà thấp đan xen, cây cao bóng mát xen kẽ những khóm hoa tươi, rất nhiều người qua lại ở trong đó, các thương hộ cắm đủ loại cờ xí, nhà cửa được trang trí, tô điểm bằng nhiều loại vỏ ốc, vỏ sò, bờ biển neo đậu rất nhiều tàu thuyền, có dỡ hàng xuống, có xếp hàng lên, thậm chí còn có cả những nam nhân và nữ nhân để trần cánh tay đang chơi đùa trong nước, thỉnh thoảng có những con cá lớn lao lên khỏi mặt nước rồi ầm ầm rợi vào trong nước.

Trên con đường đi vào quần thể công trình bên trong đảo, ấn tượng đầu tiên chính là sự phồn hoa.

Những người bán hàng rong rộn rã rao hàng, những người Một Mắt cao ngất đeo đồ ăn vặt trên cổ đi dọc đường mời chào, các cô

nương tựa lan can cầm túi hạt dưa, đứng ở trên lầu tươi cười cắn ăn, tiện tay ném loạn vỏ hạt dưa xuống dưới, Trừ thử linh hoạt lao nhanh bận rộn trên đường, không ngừng dọn dẹp rác thả trên mặt đất, có con mệt mỏi đứng thở hổn hển.

Trên đảo không có các loại thú kéo xe như ngựa, xe cộ đều do nhân lực kéo, đủ loại người qua lại, hầu hết đều lộ ra vẻ thoải mái nhàn nhã, nơi này vốn là nơi nổi tiếng về giải trí.

Có thể nhìn thấy hầu hết các món ngon mỹ thực trong thiên hạ ở nơi đây, nơi này có thể được xưng là động tiêu tiền, có thể tưởng tượng được giá cả như thế nào, sau khi hơi tìm hiểu một chút, đám Dữu Khánh phát hiện thấy so với Thiên Tích sơn, giá cả tại đây chỉ có hơn chứ không kém.

"Tam Tiên bảo ở đâu?"

Khi đi ngang qua một tửu quán náo nhiệt, bọn hắn bỗng nhiên nghe được lời này, đám người Dữu Khánh dồn dập quay đầu nhìn đến, trong vô thức thả chậm bước chân.

"Nơi đó cách U Giác phụ chừng chín trăm dặm, gọi là 'Tam tiên' là vì có ba người làm đương gia, đều có tu vi Thượng Huyền."

"Ba cao thủ Thượng Huyền bị Thám Hoa lang một kiếm giết chết?"

"Đúng vậy, dưới một kiếm của Thám Hoa lang, đâu chỉ là ba cao thủ Thượng Huyền, toàn bộ Tam Tiên bảo trong khoảnh khắc bị quét thành tro bụi

"Ta nói nha, ngươi đang nói sợ không phải là Thượng Huyền, ngươi đang nói cảnh giới Cao Huyền ra tay phải không?"

"Đừng nghe hắn nói dóc, ta nghe nói là một nữ đương gia trong Tam Tiên bảo, gọi là Diệu Mục tiên tử gì đó, phải lòng một nhân viên tuấn tú của Đào Hoa cư, sau đó bắt cóc hắn đem đi cưỡng dâm, ai

ngờ người đó là dành riêng cho Thám Hoa lang, sau đó trong cơn tức giận, Thám Hoa lang liền huyết tẩy Tam Tiên bảo."

"Thám Hoa lang lại là người thích nam nhân ư?"

"Chứ ngươi nghĩ sao? Nếu không phải như vậy, hắn đã không ruồng bỏ đệ tử của Địa mẫu rồi."

Dữu Khánh cảm thấy đau răng vì nghe những lời bàn tán ồn ào ở bên trong, không biết những tin vịt đó từ đâu tới, vậy mà lại biến thành dạng này.

Hắn cũng có phần bất ngờ, không nghĩ tới, mình chẳng qua chỉ nghỉ lại một đêm trên đường, chuyện Tam Tiên bảo đã truyền tới nơi đây rồi, có thể thấy chuyện này lan truyền không hề nhỏ.

Bất kể lời đồn đại sai lệch như thế nào, khóe miệng hắn đều vểnh lên một nét cười mỉm không dễ nhận ra, mặc dù lời đồn có sai lầm, nhưng đều có một điểm chung, đó chính là tu vi của Thám Hoa lang hắn đã đột phá đến Thượng Huyền, điều này đem tới sự chấn động đủ lớn cho mọi người.

Về phần những lời đồn sai lầm kia, hắn không cần phải để bụng, theo thời gian trôi qua, sự thật tự nhiên sẽ lộ ra ngoài.

Một đám thành viên Tam Tiên bảo đi theo nghe được những tin vịt này thì cũng không nói nên lời.

Trong những ngày tiếp theo, nhóm người bắt đầu hành động theo lời phân phó của Dữu Khánh, bọn họ lang thang khắp các đảo to to nhỏ nhỏ tại Hổ Phách hải để tìm hiểu tình hình địa phương, không bỏ qua chuyện gì, hàng ngày tổng kết lại đưa đến cho Dữu Khánh.

Sự việc quả thực giống như Dữu Khánh dự liệu, qua mấy ngày sau, tình hình thực sự về việc Tam Tiên bảo bị hủy diệt đã lan truyền đến nơi này. Sự việc này dường như đã trở thành đề tài được bàn tán

nhiều nhất tại Hổ Phách hải. Người nơi này dường như không biết rằng Thám Hoa lang trong truyền thuyết đã tới rồi.

Đến một ngày, vào lúc hoàng hôn, ở bên cạnh một bãi triều, đội ngũ của Thám Hoa lang tụ tập lại ngồi trên đất, ăn uống thả cửa.

Dữu Khánh coi như có chút lương tâm, sau khi sai khiến mọi người vất vả mấy ngày, cuối cùng hắn đã tự bỏ tiền túi mua không ít đồ ăn thức uống để khao thưởng cho mọi người.

Sở dĩ bọn hắn nghỉ chân ở bên cạnh bãi triều là bởi vì chi phí ăn ở trên đảo này quá cao, hơn nữa bọn hắn có quá nhiều người, và cũng không biết sẽ phải ở lại Hổ Phách hải bao lâu, cho nên đành nghỉ ở đây cho tiết kiệm. Ngay cả bãi triều này cũng phải bỏ tiền ra thuê, trên hòn đảo tấc đất tấc vàng này gần như không có thứ gì miễn phí.

Xách bình rượu gác chân nhìn mặt trời lặn, Mục Ngạo Thiết thỉnh thoảng hít một hơi khó chịu, thỉnh thoảng y lại bị tiếng cười nhỏ khúc khích của Dữu Khánh làm phiền, y quay đầu lườm Dữu Khánh đang lật xem bản tổng hợp tin tức hàng ngày, y biết tên này lại nhìn thấy tin tức tán dương hắn oai phong thần võ, bộ dạng đó của hắn thực sự khiến người ta không chịu nổi.

Khi y quay đầu lại tiếp tục nhìn mặt trời lặn thì bỗng nhiên có chút hoài nghi ánh mắt của mình, tự hỏi không biết có phải mình đã uống quá nhiều rượu rồi hay không, y cảm thấy đám người phe mình tựa hồ đang lảo đảo lung lay, chăm chú nhìn kỹ, y phát hiện thấy có điều gì đó không ổn, những người đang ăn uống bắt đầu lần lượt ngã gục xuống.

Y từ từ đứng lên, quay đầu lại gọi, "Lão Thập Ngũ, đừng có ở đó cười thầm nữa, đã xảy ra chuyện rồi."

Dữu Khánh và Trùng Nhi đang hầu hạ ở bên cạnh lập tức sắc mặt nghiêm trọng đứng lên. An Di và Tô Thu Tử đã vụt lướt tới. Tô Thu Tử vừa định mở miệng nói thì đau đớn ngã gục xuống.

Trước lúc ngã xuống, An Di nghẹn ngào kêu một tiếng, "Có độc."

Ngay cả hai người tu vi Thượng Huyền đều đã ngã gục rồi, có thể tưởng tượng được những người khác là như thế nào.

Dữu Khánh nhìn xung quanh một vòng, thấy gần như tất cả đều đã ngã gục, lập tức thân thể nhoáng lên, cũng xiêu xiêu vẹo vẹo đau đớn gục ngã xuống đất.

Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi kinh hãi, nhanh chóng lao đến đỡ lấy hắn, ai ngờ nhìn thấy Dữu Khánh hé mở một con mắt nhỏ giọng dặn dò một câu, "Tất cả trúng độc ngã xuống hết đi."

Hai người đầu tiên là thoáng sửng sốt, sau đó thân thể cũng nghiêng ngã, lần lượt nhăn nhó đau đớn ngã xuống đất.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1215: Cân bằng rất quan trọng (1)

Chỉ trong thoáng chốc, khắp khu vực bãi triều này đã không còn một người nào có thể đứng được, đều đang đau đớn kêu rên.

Sau khi ngã xuống đất, trông Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng đau đớn như những người khác, mà Trùng Nhi thì rõ ràng có vẻ giả tạo, ít nhất là bắt chước rất không giống, gã chỉ có thể nỗ lực bắt chước được chừng nào hay chừng nấy, không còn cách nào, bởi vì gã không cảm thấy mình có dấu hiệu trúng độc.

Ba người bọn hắn không có ai cảm thấy bị trúng độc, và cũng không biết mọi người bị trúng độc bằng cách nào.

Một lúc sau, rất nhiều người đều đã bất động, gần như người nào cũng có máu chảy ra từ miệng mũi.

Khi sắc trời sắp tối, trong đám người nằm gục trên mặt đất đột nhiên có một người đàn ông từ từ đứng lên, đứng lên rất chậm rãi, thận trọng quan sát xung quanh một lúc, sau đó nhanh chóng lần mò về phía đám người Dữu Khánh.

Khi đi đến trước mặt mấy người Dữu Khánh, nhìn thấy mấy người Dữu Khánh cũng nhắm chặt mắt, miệng mũi chảy máu, người đàn ông thở phào nhẹ nhõm, rồi dần dần trong mắt lộ ra vẻ hung ác, keng, bội kiếm rút ra khỏi vỏ, chuẩn bị giải quyết dứt điểm để tránh khỏi có sơ suất.

Gần như là cùng lúc, keng, có một tiếng kiếm ra khỏi vỏ khác.

Nam tử nọ kinh hãi, đột nhiên vung kiếm, chợt phát hiện cánh tay nhẹ bẫng, ánh mắt thoáng nhìn qua, phát hiện thấy chỉ có nửa cánh tay vung ra, nửa đoạn cánh tay còn lại cùng với kiếm trong tay rơi xuống mặt đất, máu tươi phun ra.

Mà vị Thám Hoa lang miệng mũi chảy máu kia đã đứng ở trước mặt gã, thanh kiếm vung lên cắt đứt cánh tay đã thuận thế gác ở trên cổ gã, mũi kiếm đâm vào làn da gã.

Khi hầu kết gian nan lên xuống, cơn đau đớn do lưỡi kiếm gây ra càng thêm dữ dội, sau đó gã nhìn thấy Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi bò đứng dậy như người không có việc gì.

Mục Ngạo Thiết vẻ mặt lạnh lùng, Trùng Nhi mắt lộ sự ngạc nhiên.

Nam tử khó thể tin nổi thốt lên: “Các ngươi không bị trúng độc? Không thể nào như vậy. Ta thấy rõ ràng các ngươi đã ăn không ít.”

Mũi kiếm của Dữu Khánh có thể cảm nhận được yết hầu của gã run rẩy, “Nói đi, ai sai ngươi tới hạ độc hại ta?”

Vụ hạ độc hôm nay, hắn cảm thấy có chút khó thể giải thích được, chưa nói tới việc kẻ động thủ là người của Tam Tiên bảo, hạ độc hại chết hắn thì có thể lý giải, nhưng ngay cả đồng bạn của mình cũng cúng nhau hạ độc, chuyện gì vậy chứ?

Nam tử đã cảm nhận được cơn đau đớn dữ dội nơi cánh tay, gã đã không quan tâm nổi với việc máu tươi chảy ra từ vết thương, hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Các ngươi giả vờ, vì để dụ ta xuất hiện, các ngươi vậy mà không quan tâm tới sự sống chết của họ?" Gã đưa tay kia chỉ tới những người khác nằm gục trên mặt đất.

Đối với vấn đề này, Dữu Khánh không muốn trả lời, kỳ thực đối phương nói cũng không sai, đúng là vì để dụ hung thủ đi ra hắn không quan tâm tới tính mạng của những người khác, lựa chọn này không thể không nói là khá tàn nhẫn.

Với hắn mà nói, biết rõ hung thủ là ai còn quan trọng hơn tính mạng của gần trăm người này.

Về phần thái độ đối với những người kia, cũng như kẻ trước mắt này, hắn không có chút nào kinh ngạc khi xuất hiện loại chuyện phản bội như vậy.

Mục Ngạo Thiết vòng ra phía sau người đàn ông, xuất thủ điểm huyệt khống chế gã.

Dữu Khánh tiếp tục ép hỏi: "Ta hỏi lại lần nữa, kẻ nào sai ngươi tới hạ độc hại ta?"

Vừa mới nói xong, ở phía xa xa đột nhiên vang lên một tiếng nổ vang như sét đánh.

Hiện tại bầu trời đương nhiên không có sấm sét, bọn hắn cũng quen thuộc với tiếng nổ vang này, đó là tiếng dây cung mạnh mẽ bật ra.

Mục tiêu xạ kích ở trong bãi đá ngầm cách đây không xa, những tiếng bùm bùm nổ vang thu hút ánh mắt bọn hắn nhìn tới. Bọn hắn

phát hiện thấy có bóng người mơ hồ lấp loáng phía sau những tảng đá.

Dữu Khánh đưa tay đẩy nam tử kia té ngã ra đất, nói: "Đừng để bị người ta diệt khẩu."

Dặn dò Mục Ngạo Thiết xong, hắn lập tức vọt lên không phi thân bay đi, cầm kiếm lao ra phía sau đám đá ngầm kia, đồng thời cao độ đề phòng bóng tối xung quanh, đề phòng bị cường cung bắn lén.

Còn chưa đến nơi, trong lúc tung người trong không trung hắn nhìn thấy hai bóng người đang nhảy nhót né tránh và lẩn trốn giữa đám đá ngầm, đó là hai người che mặt. Bọn họ hành động không được lưu loát, đều ôm giữ eo, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Vừa phi thân hạ xuống, Dữu Khánh lập tức tung liên hoàn cước đá vỡ đá ngầm, rồi vung chân đá hai tảng đá bay ra, cách không đánh hai người đổ gục xuống, sau đó phi thân lướt tới, nhanh chóng xuất thủ khống chế hai người, tiếp đó cấp tốc xoay người lại đề phòng phía sau.

Một bóng người lướt đi trên bãi cỏ trong ánh sáng lờ mờ, người tới giương cung cài tên, bật đứng dậy, từ mặt cỏ lao vút lên trời, lật người rơi xuống tại trước mặt hắn.

Người tới không phải ai khác, chính là Bách Lý Tâm.

Thấy là nàng ta, Dữu Khánh sửng sốt, "Sao ngươi lại tới đây?"

Bách Lý Tâm nhìn về phía bãi triều, hỏi ngược lại: "Các ngươi không sao chứ?"

Dữu Khánh lắc đầu, hỏi lại: "Ngươi làm sao biết được bọn ta ở nơi này? Ngươi biết có kẻ muốn tập kích ta?"

Bách Lý Tâm cảnh giác quan sát xung quanh một vòng, "Chuyện này để nói sau."

Đầu tiên, nàng ta đưa tay kéo khăn che mặt của hai người kia xuống, quan sát khuôn mặt của hai người.

Sau đó hai người bọn hắn đưa hai kẻ che mặt về chỗ bãi triều.

Lúc này, Dữu Khánh mới chuyển sự chú ý đến đám người An Di. Hắn ngồi xổm xuống kiểm tra tình huống của mấy người, phát hiện bọn họ vẫn chưa chết, nhưng đã cách cái chết không xa. Hắn nhanh chóng lấy ra một bình mật ong nhỏ, trước tiên moi ra hai ngón tay đút cho An Di và Tô Thu Tử ăn, sau đó giao mật ong lại cho Mục Ngạo Thiết, "Không có nhiều thuốc để cho bọn họ, hòa nó vào trong thùng nước cho bọn họ uống đi."

Mục Ngạo Thiết đẩy trở lại, không lấy của hắn, trên người y cũng có mang theo, kể cả Trùng Nhi cũng vậy, đều mang theo mật ong.

Đây là bài học rút ra từ chuyến đi Đại Hoang Nguyên lần trước, hóa ra trên đời này cũng có độc dược mà thân thể đã ngâm qua Địa tuyền của bọn hắn cũng không chống lại được, vì vậy, tất cả bọn hắn đều mang theo chút mật ong phòng thân, đề phòng vạn nhất.

Thân thể của bọn hắn sau khi ngâm nước Địa tuyền liền có thể bách độc bất xâm, vì sao Trùng Nhi cũng không có phản ứng gì, bọn họ có phần không hiểu, đoán rằng có lẽ là có liên quan với nước do Đầu To nấu.

Nhưng điều này không quan trọng, không sao cả là tốt rồi.

Dữu Khánh quay đầu lại thẩm vấn hung thủ.

Nhìn thấy hai người che mặt cũng đã bị sa lưới, nam tử Tam Tiên bảo đầu độc cũng thành thật khai báo, nói rằng chính là hai người che mặt này tìm đến, đưa thuốc độc cho gã, yêu cầu gã động tay động chân.

Về phần nguyên nhân, đơn giản là vừa cưỡng bức vừa dùng lợi dụ dỗ mà thôi.

Gã cũng không biết hai người che mặt này làm sao lại biết được người nhà của gã che giấu thân phận ẩn nấp trong thế tục, dùng họ để uy hiếp và cũng hứa hẹn cho khoản lợi lớn, cuối cùng gã không còn lựa chọn nào khác.

Về phần lai lịch của hai người che mặt, nam tử nói rằng gã không biết, càng không biết vì sao muốn dùng độc giết bọn hắn.

Còn hai tên che mặt thì cho dù Dữu Khánh hành hạ, tra tấn như thế nào, bọn họ đều ngậm miệng không nói, ngay cả mấy lời ứng phó cũng không thốt, thậm chí tìm được cơ hội liền muốn tự sát, may mà hắn phát hiện đúng lúc và ngăn chặn kịp thời.

Tử sĩ? Đây là hai tên tử sĩ ư? Điều này làm cho Dữu Khánh cảm thấy có phần không ổn, hắn cảm thấy phong cách của hai tên này không giống như là người tu hành bình thường, có một loại cảm giác mãnh liệt khó hiểu nào đó.

Trong lúc hắn đang nghi hoặc không hiểu, Bách Lý Tâm chợt giương cung cài tên, bắn một tên ra ngoài mặt biển âm u.

Không bao lâu sau, một chiếc thuyền nhỏ cắm mũi tên nhanh chóng tiến đến. Khi thuyền cập bãi, bên trên có bốn người che mặt nhảy xuống, trực tiếp khiêng thuyền nhỏ chạy lên bờ, chạy tới bên cạnh Bách Lý Tâm mới tả thuyền xuống. Một người trong số đó nhổ mũi tên ra, cầm hai tay trả lại cho Bách Lý Tâm.

Mũi tên quay về lại ống tên, Bách Lý Tâm quay đầu lại nói với Dữu Khánh: "Về phương diện thẩm vấn, chúng ta không chuyên nghiệp bằng bọn họ, và cũng không có năng lực truy tìm manh mối như bọn họ, chúng ta giao người lại cho bọn họ đi. Khi có kết quả, họ sẽ thông báo cho chúng ta."

Trên mặt Dữu Khánh lộ vẻ hoài nghi, nếu là người khác có lẽ hắn không nhất định sẽ làm theo, hắn quay đầu lại quan sát ba kẻ bị bắt, sau một chút chần chừ, hắn chỉ vào tên phản bội Tam Tiên bảo,

"Để kẻ này lại cho ta, ta có chỗ dùng tới. Hai người khác có thể mang đi."

Bách Lý Tâm lập tức quay sang nói với mấy người che mặt khiêng thuyền đến: "Tên này lâm thời bị xúi giục, không biết được gì nhiều, nếu nơi đây này cần tới, vậy thì để lại đi."

Một người che mặt đằng hắng gật đầu, rồi phất tay ra hiệu, hai kẻ bị tên bắn bị thương lập tức bị ném lên trên thuyền, bốn người che mặt xoay người lại khiêng thuyền nhỏ chạy nhanh về phía biển, sau đó nhanh chóng chèo thuyền đi xa, chẳng mấy chốc liền biến mất vô tung vô ảnh.

Diễn biến này có vẻ quỷ dị, đừng nói đến Dữu Khánh, ngay cả Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi đang cho người trúng độc uống thuốc cũng cảm nhận được.

Dữu Khánh khiến kẻ phản bội kia hôn mê, rồi tiếp tục truy hỏi Bách Lý Tâm ở bên cạnh, "Đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Bách Lý Tâm: "Ta vốn đang yên ổn làm hộ vệ giữa nhà tại Đán châu thành, đột nhiên có người đến gặp ta, nói rằng ngươi đã gây ra động tĩnh không nhỏ, nói là lần này ngươi có khả năng gặp nguy hiểm, bảo ta hãy lập tức chạy đến bảo vệ ngươi."

Dữu Khánh hỏi: "Lại là người phía sau ngươi sao?"

Bách Lý Tâm gật đầu, "Hắn nhờ ta chuyển cho ngươi một câu nói: Trời cuồng có mưa, người cuồng có họa."

Dữu Khánh không hiểu, hỏi: "Có ý gì?"

Bách Lý Tâm không nhanh không chậm giải thích: "Hắn nói rằng lần này ngươi gây ra động tĩnh quá lớn, quá phô trương. Chuyện một kiếm diệt Tam Tiên bảo đã lan truyền ồn ào khắp Tu hành giới, mọi người đều biết. Ngươi nhanh như vậy liền đột phá đến Thượng Huyền, khiến rất nhiều người bị chấn động không nhỏ. Hắn đoán

chừng người hồi trước có ý đồ diệt cả nhà A thị người cũng sẽ ngồi không yên.

Mọi người đều biết rõ Tu hành giới bao trùm tại trên thế tục, dựa theo tiến bộ hiện tại của ngươi, một khi để cho ngươi phát triển lớn mạnh, một khi ngươi đạt đến mức độ hung thủ đứng sau màn không thể lay động được nữa, đến lúc đó, nếu ngươi muốn truy tra sự thật năm đó, hung thủ phía sau màn chưa chắc đã che giấu được nữa. Trước đây người ta còn dám để cho ngươi lêu lổng, nhưng bây giờ sợ là cần phải kịp thời bóp chết ngươi.

Kết quả đúng như hắn dự liệu, ta vừa đến nơi liền nghe tai mắt đến đây trước nói rằng, phát hiện thấy trong nhóm người của ngươi có người đang âm thầm cấu kết không rõ ràng với kẻ lai lịch bất minh bên ngoài." Nàng quay đầu lại nhìn về phía đám người ngã gục trên đất, đây là kết quả.

Dữu Khánh cau mày, chuyện A Tiết Chương đã trôi qua lâu như vậy, mình cũng đã rời xa triều đường Cẩm quốc, không nghĩ tới vẫn còn nổi lên sóng ngầm, nghĩ đến việc thái sư thúc và sư phụ phải mất sớm, trong lòng hắn có chút nổi giận, cũng có phần muốn biết đến cùng là kẻ nào đứng sau lưng gây rối.

Bách Lý Tâm: "Hắn nói rằng, ngươi chắc hẳn cũng muốn biết hung phạm phía sau màn là ai, nhưng mà hung phạm đứng sau một mực ẩn nhẫn không hành động. Một khi đối phương thực sự quyết định xuất thủ, chính là cơ hội truy bắt hung phạm đã tới. Hắn nhờ ta chuyển lời cho ngươi, nói ngươi đứng ở chỗ sáng phải chú ý cẩn thận nhiều hơn, hắn sẽ ở trong tối âm thầm phối hợp, cần phải liên thủ bắt lấy hung phạm phía sau màn."

Dữu Khánh chợt híp mắt hỏi: "Có phải người phía sau ngươi vẫn luôn dùng ta làm mồi nhử hay không? Có phải hắn luôn hi vọng ta ở ngoài chỗ sáng dẫn dụ hung phạm phía sau xuất thủ hay không?"

Bách Lý Tâm thoáng sửng sốt, rồi khẽ lắc đầu, "Ta không biết, ta không có lừa ngươi, ta thật sự không biết việc này, ta quả thực

không biết hắn có đang âm thầm làm cái gì hay không. Mục đích hắn phái ta tới chỉ là để bảo vệ ngươi.”

Dữu Khánh sắc mặt sa sầm, trầm giọng không nói.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1216: Cân bằng rất quan trọng (2)

Một lúc lâu sau, An Di nằm trên mặt đất “Ư” một tiếng, yếu ớt tỉnh lại.

Không bao lâu sau, Tô Thu Tử cũng loạng choạng bò đứng lên, không thể tránh được bị tổn hại nguyên khí sau khi trúng độc.

Hai người trước tiên đi dò xét tình trạng trúng độc của các huynh đệ thủ hạ, phát hiện thấy bọn họ đều đang chậm rãi hồi phục, biết rõ thuốc giải độc rất có hiệu quả, lúc này mới yên tâm.

Cũng có thể suy đoán được, khẳng định là đám người Dữu Khánh đứng ở đó đã cứu bọn họ.

Hai người tự nhiên liền đến hỏi Dữu Khánh xem đã xảy ra chuyện gì.

Tâm trạng vốn đang không tốt, ánh mắt Dữu Khánh có chút thâm trầm quay nhìn kẻ phản bội đứt tay kia, “Ta vẫn luôn hoài nghi đám ô hợp các ngươi có phải chân tâm thực lòng quy phục hay không. Các ngươi cũng đừng trách ta keo kiệt, đừng trách ta không muốn tốn tiền vì các ngươi. Người đầu độc là hắn, tự các ngươi tìm hiểu đi.”

Hai người An, Tô kinh hãi, lập tức đưa kẻ phản bội cụt tay đi nơi khác thẩm vấn, sau khi biết được chân tướng, bọn họ rất tức giận.

Cuối cùng, kẻ phản bội bị những người khác tỉnh lại cùng đẩy ra bờ biển, chém giết rồi vùi vào trong biển cho hải sản ăn…

Trong đám dải băng bay lượn, ánh đèn mù mờ, có bòng đen từ trên trời đáp xuống. Một tên béo thanh toán lộ phí cho Thiên Lý lang xong, sải bước rời khỏi hòn đảo phụ.

Bước lên cầu tàu, nhìn thấy khung cảnh phồn hoa muôn màu muôn vẻ trước mặt, gã cất tiếng lẩm bẩm, "Một đám đê tiện, phát đại tài mà không gọi ta, thật là đáng ghét!"

Tên mập mạp này không phải là ai khác, chính là Nam Trúc, dáng vẻ hiên ngang, tinh khí thần đầy đủ, trông không giống bệnh nhân.

Gã vốn đang có cuộc sống rất tốt tại Tích Lư sơn Đại Hoang Nguyên, đột nhiên nghe nói về biến cố tại Tam Tiên bảo, thực sự là sự kiện đó của Dữu Khánh gây ra ồn ào quá lớn, ngay cả tại Đại Hoang Nguyên cũng đang lan truyền, gã muốn không biết cũng khó. Dựa vào sự hiểu biết của mình về Dữu Khánh, gã lập tức nhận thức được Dữu Khánh nhất định đang chạy đi phát tài, nếu hắn đã san bằng Tam Tiên bảo, tất nhiên là đã phát đại tài.

Nói giỡn chơi, đó chính là sào huyệt của ba tu sĩ cảnh giới Thượng Huyền, chắc chắn sẽ không phải chỉ làm mấy chuyện vớ vẩn như đoạt mấy lượng bạc vụn, ăn không béo sẽ không ăn, tuyệt đối đã vơ vét được không ít tài phú. Vụ này, lão Thập Ngũ khẳng định kiếm được một khoản béo bở.

Vừa nghĩ đến điều này, gã lập tức không kìm được, dưỡng bệnh cái quỷ gì nữa, lập tức quay trở về Đào Hoa cư U Giác phụ. Về nhà hỏi thăm, mới biết được bọn hắn đã đến Hổ Phách hải, gã lập tức chạy đến đây, sợ tới chậm ngay cả cháo cũng không còn.

Bước lên đường phố phồn hoa muôn màu muôn vẻ, lang thang vòng vèo khắp nơi một hồi lâu, gã nhận ra rằng sau khi đến nơi này đám người Dữu Khánh vẫn không có bộc lộ thân phận, nói cách khác, người nơi này có thể vẫn chưa biết Dữu Khánh tới đây.

Vì vậy, gã chỉ có thể lang hỏi thăm khắp nơi, thỉnh thoảng tìm người khoa tay mô tả hình dạng Dữu Khánh với bộ ria mép, vóc dáng to con của Mục Ngạo Thiết và hình dạng của Trùng Nhi, nhưng mãi vẫn không tìm được thông tin gì.

Hổ Phách hải rất rộng lớn, rất nhiều hòn đảo, quỷ mới biết được bọn hắn ở nơi nào. trong lúc nhất thời gã có chút hoang mang.

Trong lúc lang thang trên đường phố, gã tình cờ gặp được một chiếc xe kéo đi ngang qua cửa, khi rèm khoang xe lay động hé ra, ánh mắt gã bỗng nhiên ngẩn ra, mơ hồ nhìn thấy mặt bên một khuôn mặt nam tử tuấn tú, đang ôm một nữ nhân dung mạo bình thường nói to nói nhỏ gì đó khiến nữ nhân đó cười khanh khách.

"Tiểu sư thúc?" Nam Trúc nhất thời ngây người lẩm bẩm, còn chưa nhìn thấy rõ, tấm rèm đã rơi về che lại, gã chỉ cảm thấy nhìn mặt bên, nam tử đó rất giống tiểu sư thúc.

Nghĩ lại một chút, gã lắc đầu tự giễu mình, cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều, cho tới nay Linh Lung quan luôn luôn đều phải có người tọa trấn, tiểu sư thúc có thể tạm thời rời đi, nhưng rất không có khả năng chạy đến đây du ngoạn, hơn nữa, với ngoại hình của tiểu sư thúc cũng không có khả năng cặp kè với nữ nhân sắc đẹp bình thường như thế, mình hẳn là đã bị sự phồn hoa muôn màu muôn vẻ nơi này làm hoa cả mắt.

Sau khi đã suy nghĩ rõ ràng, gã lại tiếp tục dạo phố hỏi thăm, trong quá trình này gã phát hiện thấy giá cả nơi này thực sự đắt quá đáng…

Kinh thành Ân quốc, bên trong Đoan vương phủ khí thế khoáng đạt huy hoàng.

Trước chiếc kính trang điểm sáng rực ánh đèn, Thiết Diệu Thanh ngồi ngay ngắn, mặt mỉm cười.

Đoan vương Lý Trừng Hổ trong ngày thường khí thế uy nghiêm dọa người, lúc này vẻ mặt đầy nhu hòa, chính tay tháo trâm cài tóc xuống cho Vương phi, cũng đích thân chải tóc cho nàng.

Đột nhiên, có tiếng gọi từ bên ngoài truyền vào, "Vương gia."

Lý Trừng Hổ hơi nghiêng đầu, trên mặt lộ vẻ không vui, nhưng ông ta cũng biết nếu không phải là chuyện mình quan tâm, hạ nhân sẽ không dám quấy rầy vào lúc này.

Thiết Diệu Thanh cười hiền lành nói: "Vương gia, ngài đi làm việc trước đi."

Lý Trừng Hổ đưa lược chải đầu cho Tôn Bình ở bên cạnh, cúi người hôn lên má Thiết Diệu Thanh, rồi thì thầm đầy ẩn ý bên tai nàng: "Chờ ta trở lại."

Trong ánh mắt Thiết Diệu Thanh lộ ra vẻ xuân sắc, ừ một tiếng khe khẽ, hàm ý trong đó không phải dành cho ngoại nhân.

Khi Lý Trừng Hổ xoay người rời đi thì Thiết Diệu Thanh nói với Tôn Bình: "Tiễn Vương gia giúp ta."

"Vâng." Tôn Bình đầy tươi cười đáp lời, bước nhanh rời đi.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài lại có một nha hoàn tiến vào trang điểm giúp Thiết Diệu Thanh, đồng thời nhỏ giọng kể một số điều của giới Tu hành bên ngoài, đề cập đến việc Dữu Khánh một kiếm hủy diệt Tam Tiên bảo.

Thiết Diệu Thanh soi mình trong gương thoáng thất thần, lẩm bẩm nói, "Hắn đã đột phá đến Thượng Huyền…" Ngay sau đó cười bình thản, "Cũng đúng thôi, tài tử đệ nhất thiên hạ tự nhiên không phải chỉ có hư danh, thiên phú tất nhiên là bất phàm."

Trong nét tươi cười có một chút buồn man mác.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân đến gần, nàng lập tức ngậm miệng, nha hoàn cũng vội vàng im tiếng, Tôn Bình đã quay lại.

Đề phòng Tôn Bình như thế cũng là có nguyên nhân, bởi vì Thiết Diệu Thanh dần dần phát hiện thấy Tôn Bình không giống như là người của mình, mà càng giống như là người của Lý Trừng Hổ, đã giấu giếm nàng rất nhiều tin tức bên ngoài, nhất là có liên quan đến Dữu Khánh.

Nàng có thể hiểu được vì sao như vậy, là muốn để cho mình an ổn tuân thủ chuẩn mực nữ nhân, nhưng bản thân nàng cũng đâu có muốn làm những chuyện lộn xộn đó, cho nên hành vi của Tôn Bình đã có hàm ý biến nàng thành con chim hoàng yến trong lồng, điều này khiến nàng thầm sinh bất mãn, vì vậy nàng âm thầm phát triển tai mắt khác cho mình.

Bên trong phòng làm việc, Lý Trừng Hổ vừa mới ngồi xuống, một quản sự lập tức tiến đến báo cáo: "Phía bên Thám Hoa lang đã xảy ra chuyện, hình như có người muốn ám sát hắn, hắn giả vờ trúng độc, hung thủ hành động thất bại bị bắt lại, sau đó Bách Lý Tâm lại xông ra, một phát bắn đã chế trụ hai kẻ giật dây ẩn nấp gần đó…"

Sau khi nghe kể lại đại khái tình huống, Lý Trừng Hổ hỏi thêm một chút chi tiết, sau đó ừm một tiếng, "Giống như là tử sĩ?"

"Đúng vậy, có dấu hiệu của tử sĩ, bị phát hiện kịp thời nên không thể tự sát thành công. Thoạt nhìn không giống như là phong cách giải quyết ân oán trong Tu hành giới bình thường. Trong việc này hẳn là còn chủ mưu đứng sau."

"Sẽ là ai chứ? Thật là có chút thú vị."

Đúng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng cấp báo, "Vương gia, bệ hạ phái người mang thức ăn khuya tới."

Lý Trừng Hổ hơi giật mình, ngay lập tức nói: “Mang vào.”

Đồng thời phất tay ra hiệu.

Quản sự bẩm báo lập tức lui ra.

Phía bên ngoài, quản gia cung cung kính kính mời một thái giám xách theo hộp thức ăn tiến vào.

Lý Trừng Hổ định nói vị quan viên này bỏ hộp thức ăn xuống là được rồi, nào ngờ viên thái giám này lại muốn tự tay mở hộp thức ăn, tầng thứ nhất là một chén canh thơm phức còn bốc hơi nóng nghi ngút, tầng thứ hai lại đặt một con quay bạch ngọc.

Lý Trừng Hổ trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, biết trong này nhất định có thâm ý, nhưng không biết là có ý gì, ông ta ngước mắt nhìn viên thái giám, chờ y giải thích.

Thái giám cảnh giác cẩn thận quan sát xung quanh, tựa hồ lo lắng có tai vách mạch rừng, sau đó đẩy con quay đến trước mặt Lý Trừng Hổ, “Đây là một trò chơi của Triêu Dương công chúa. Bệ hạ đã nói rồi, tuổi của công chúa không còn nhỏ nữa, nhưng cứ thích tìm chơi mấy loại trò chơi kỳ cục như vậy. Bệ hạ nói Vương gia là hoàng thúc ruột của công chúa, ngài phải để tâm nhiều hơn tới việc hôn sự của công chúa mới được, không thể trì hoãn nữa.”

Nói xong liền hơi khom người, nói một câu lão nô xin cáo lui, rồi rời đi.

Quản gia thoáng nhìn dáng vẻ thất thần của Lý Trừng Hổ, rồi xoay người đi tiễn khách.

Sau đó, Lý Trừng Hổ duỗi tay cầm lấy con quay bạch ngọc kia, đặt ở trên bàn, dùng sức vặn tay, con quay lập tức xoay tít, một lát sau liền chao đảo, nghiêng qua nghiêng lại rồi ngã xuống.

Liên tục mấy lần như vậy, cho đến khi quản gia quay trở lại đứng ở trước bàn, ông ta hắn mới dừng tay, nhìn chằm chằm con quay lẩm bẩm: "Muốn thứ này đứng vững, 'Cân bằng' là rất trọng yếu."

Quản gia như có điều suy nghĩ, nhẹ giọng nói: "Xem ra, bệ hạ cũng nắm giữ rõ ràng động tĩnh phía bên Hổ Phách hải."

"Triều Dương cứ ở mãi trong cung cũng buồn chán, thỉnh thoảng có thể ra ngoài chơi đùa a. Việc này ngươi đi thu xếp đi. Càng nhanh càng tốt." Lý Trừng Hổ nói xong liền đưa tay ra cầm chén canh lên, yên lặng thưởng thức, tâm tư dường như trôi đi xa.

"Vâng." Quản gia đáp lời rồi rời đi.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1217: Tri Hải các

"Nghe nói đêm nay còn có đấu giá thư pháp của Thám Hoa lang, giá cả hẳn là không thấp…"

Đang đi dạo sáng sớm trên đường phố phồn hoa, đám người Dữu Khánh đột nhiên dừng lại, bởi vì nghe được thực khách nơi quán ăn ven đường đang bàn tán về mình, Dữu Khánh đã dừng chân lại.

Gần đây tại Hổ Phách hải có rất nhiều người bàn luận về hắn, mỗi lần đi trên đường phố đều có thể nghe thấy, nhưng khi nghe về việc bán đấu giá gì đó, mấy chữ "Giá cả không thấp" lập tức liền khiến cho Dữu Khánh có một mối quan tâm khác.

Hắn lập tức đi tới hỏi thăm những thực khách đang ăn uống kia, "Ta rất có hứng thú với thư pháp của Thám Hoa lang, không biết tối nay sẽ bán đấu giá ở đâu?"

Khi hắn dừng lại, đám người An Di đi theo, tổng cộng hơn mười người lập tức cảnh giác đề phòng xung quanh.

Được biết có người muốn ám sát Thám Hoa lang, đám người quy phục cống hiến sức lực bọn họ đương nhiên là phải tập trung toàn bộ tinh thần để đề phòng.

Những người có thể được An Di và Tô Thu Tử lựa chọn cùng đồng hành tự nhiên chính là người bọn họ tương đối tin tưởng khi còn tại Tam Tiên bảo.

Khi hai vị bảo chủ này cổ động bọn họ rời khỏi Tam Tiên bảo thì cũng đã mở ra cho bọn họ một cái lớn bánh vẽ lớn, vẽ ra một viễn cảnh huy hoàng.

Một vị nam thực khách da ngăm đen có vẻ lui tới đây đã lâu cười ha hả nói: "Tại 'Tri Hải các' nha, nghe nói là bởi vì vị Thám Hoa lang đó gần đây danh tiếng vọt tăng, vì để trợ hứng cho mọi người, lão bản nương 'Tri Hải các' sẽ lấy bản thư pháp của Thám Hoa lang từ bộ sưu tập của mình ra để bán đấu giá, ngay tại tối nay. Có lẽ sẽ thu hút không ít người trong đạo này tới tham gia."

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết quay nhìn nhau, đó chẳng phải là nơi bọn họ định đi vào ở sao?

Một nhóm người đã tới đây được mấy ngày, coi như đã có hiểu biết nhất định về nơi đó, khi quyết định vào ở "Tri Hải các" bọn họ đương nhiên biết đó là nơi như thế nào, các này chính là đệ nhất cao lầu tại Hổ Phách hải, và cũng là một trong những động tiêu tiền lớn nhất Hổ Phách hải, đặc biệt là bản thân Các chủ, chính là nữ nhi của Tương La Sách.

Tương La Sách là người như thế nào? Hiện tại, toàn bộ Hổ Phách hải do y quản lý, là một trong những Cao Huyền trong thiên hạ.

Đương nhiên, đó không phải là điều Dữu Khánh quan tâm, hắn hỏi: "Ngươi nói thư pháp của Thám Hoa lang có giá trị không thấp,

không thấp như thế nào lại đáng đem ra bán đấu giá?”

Nghe được lời này, ánh mắt An Di và Tô Thu Tử nhìn hắn có chút quái lạ, không biết vị này hỏi như vậy là có ý gì, chữ của mình mà còn có thể không biết giá trị như thế nào ư?

Một thực khách khác nói: “Có lẽ phải mấy chục vạn một bức?”

Thực khách da ngăm đen xua tay nói: “Chỉ sợ bây giờ đã tăng lên rồi, nhưng mà trước đây càng đắt hơn.”

“Cái trò này, gặp phải người thích thì đáng giá khá tiền, không thích thì đó cũng chỉ là mấy chữ viết mà thôi. Nếu là ta, đừng nói là mấy chục vạn, mấy nghìn lượng ta cũng không thèm.”

Mấy thực khách ở xung quanh cũng tham gia bàn luận rôm rả, thậm chí còn xảy ra tranh cãi về giá cả.

Bất kể tranh luận như thế nào, nói về giá trị thư pháp vẫn rất cao.

Đã biết được thông tin đại khái từ nhiều người, khi rời khỏi tiếng bàn tán ồn ào thì Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều có chút ngây dại, nhưng biểu hiện của Trùng Nhi thì không có gì khác thường.

Không biết trầm muộn như vậy đi được bao lâu, Dữu Khánh chợt hỏi Tô Thu Tử, “Ngươi cảm thấy thư pháp của ta giá trị bao nhiêu tiền?”

Sở dĩ hỏi gã vấn đề này là bởi vì vị Tam bảo chủ này cứ muốn thảo luận với hắn mấy chuyện liên quan tới văn nhân, có thể thấy gã cũng hiểu biết về phương diện này.

Đương nhiên, cũng là bởi vì hắn vẫn có cảm giác khó thể tin nổi, muốn xác nhận lại một lần nữa.

Tô Thu Tử nịnh bợ: “Với ta mà nói, tự nhiên là vật báu vô giá.”

Dữu Khánh: “Ta là muốn hỏi giá thị trường.”

Tô Thu Tử: "Việc này không xác định, phải xem chữ ít hay nhiều, và nội dung như thế nào. Nói chung, rẻ thì mấy chục vạn."

"…" Dữu Khánh lần nữa không nói nên lời.

Mục Ngạo Thiết thỉnh thoảng quan sát hắn từ trên xuống dưới, tựa như phát hiện ra thứ gì đó quái dị.

Tri Hải các nằm trên một hòn đảo phụ ở gần đảo chính, ở giữa có một hòn đảo ngăn cách, có một cây cầu dài kết nối với nhau.

Ở tại trên đảo chính cũng có thể nhìn thấy sự xa hoa của Tri Hải các, một tòa cao lầu to lớn, nhiều mảng ốp vỏ sò phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ, trên mái nhà còn có một chiếc quạt gió đang quay.

Mọi người qua cầu vượt biển, càng đến gần càng có thể cảm nhận được sự to lớn của Tri Hải các, giống như một tòa ma bảo to lớn trên mặt biển.

Sau khi lên đảo, đứng ở dưới tòa nhà khổng lồ này ngước nhìn lên, người chỉ như con kiến, thật sự không biết tòa nhà rường cột chạm trổ khắp nơi này được xây dựng như thế nào.

Nhóm người Dữu Khánh đi đến đây không có mục đích nào khác, vào ở.

Vốn đã muốn tìm một chỗ ở, sau khi biết được có người muốn ám sát, đối mặt với chuyện khó lòng đề phòng, ở tại bãi triều bên bờ biển thực sự không an toàn, mà nhìn khắp Hổ Phách hải, việc bảo đảm an toàn của Tri Hải các cũng là đứng đầu.

Quan trọng nhất là, Tri Hải các là một trong số ít mấy nơi tại Hổ Phách hải có thể dựa vào hạn mức chi tiêu để đến "Hải đô" tìm vui.

"Hải đô" là đô thành trước đây của Hổ Phách hải, bây giờ nó trở thành khu vực cư ngụ của Tương La Sách, những Hổ phách nữ còn

may mắn sống sót sau cuộc huyết tẩy đều bị giam lỏng ở một góc trong đó.

Trước đây, khi Nữ nhi quốc kia còn tồn tại, nam nhân ngoại giới giao hoan với nữ tử bản địa là tuân theo phong tục "Tẩu hôn", nhưng bây giờ phong tục "Tẩu hôn" đó đã bị biến vị rồi, chỉ có những người tiêu tiền đến một hạn mức nhất định mới có thể có cơ hội đi trải nghiệm sự phong tình của những Hổ phách nữ đó.

Nghe nói, những Hổ phách nữ đó xác thực có một loại phong tình khác biệt không tiện nói với người ngoài.

Để nhận được nhu yếu phẩm hàng ngày, những Hổ phách nữ còn may mắn sống sót đó ngoại trừ được người nắm quyền ban tặng từ việc này, trong ngày thường chấp nhận để cho ngoại nhân ngắm nhìn cũng là một cách để nhận được. Người đến ngắm nhìn phải trả phí.

Theo lý thuyết, có hứng thú đối với Hổ phách nữ đều là nam nhân, chủ yếu đến ngắm nhìn phải là nam nhân mới đúng, nhưng Hải đô phủ lại đặt ra một quy tắc kỳ quặc, chỉ cho phép nữ nhân trả tiền để đi ngắm nhìn những Hổ phách nữ đó.

Mấy ngày nay, đám người Dữu Khánh thu thập được rất nhiều thông tin về Hổ Phách hải, nhưng không tìm được bất kỳ thông tin nào có liên quan đến lối vào "Cự Linh phủ", cứ mù quáng tìm hiểu như vậy không phải là biện pháp, nhất định cần phải tìm được người quen thuộc tình huống liên quan để hỏi thăm mới được, nhất là người hiểu rõ các truyền thuyết từ cổ chí kim về Hổ Phách hải.

Rất hiển nhiên, không có ai biết được nhiều hơn các Hổ phách nữ.

Trong các quy tắc để tiếp xúc với Hổ phách nữ, ngoại trừ dùng tiền đúng chỗ ra, nhờ người nắm giữ quy tắc giúp đỡ tự nhiên cũng là một cách, Các chủ Tri Hải các đương nhiên cũng là một trong những người có thể giúp việc này.

Đây chính là mục đích chủ yếu bọn hắn vào ở tại Tri Hải các, bây giờ lại có thêm lí do vì sự an toàn.

Nói chung, cảnh tượng này có vẻ quen thuộc, dường như đã từng trải qua tại Thiên Tích sơn.

Đứng ở ngoài cổng, Dữu Khánh nghiêng đầu nhìn Mục Ngạo Thiết, quả nhiên, thấy Mục Ngạo Thiết đang ngước nhìn Tri Hải các với vẻ thất thần.

Dữu Khánh nhấc cánh tay huých y một cái, "Còn đang nghĩ đến nữ nhân kia sao? Không phải của ngươi thì không giữ được, đã là quá khứ rồi. Nghe nói lão bản nương nơi này cũng không tệ."

Mục Ngạo Thiết cúi đầu trầm mặc.

Người khác không biết bọn hắn chơi trò bí hiểm gì trong những lời đó.

Sau đó, nhóm người trực tiếp đi vào thực hiện thủ tục nhận phòng.

Trong một chiếc xe cách cổng vào không xa, phía sau tấm màn che hé mở, một nam một nữ nhìn theo bóng đám người Dữu Khánh tiến vào Tri Hải các.

Nam tử tóc dài phủ vai, khoác một chiếc áo lụa rộng thùng thình màu xanh lam, khuôn mặt đoan chính, miệng đầy râu ria, tay đang tùy ý đùa nghịch một cây chiết phiến, thoạt nhìn bộ dạng có vẻ lười nhác và tùy ý.

Nữ nhân nửa nép vào trong lòng gã, mặc một chiếc áo lụa mỏng màu đỏ nhạt, bộ ngực trắng như tuyết lộ ra một nửa, dáng vẻ mê người, là một mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ. Sau khi buông thả ngón tay tô son đỏ ra khỏi màn che, cô ta thở nhẹ bên tai nam nhân, nói: "Ai vậy nha? Một cái mạng trị giá năm trăm triệu."

Nam nhân mỉm cười nói: "Người được bàn tán sôi nổi nhất trong Tu hành giới gần đây."

"Người được bán tán sôi nổi nhất?" Nữ nhân quyến rũ cất tiếng lẩm bẩm, rồi ánh mắt chợt sáng lên, bỗng nhiên ngồi dậy, "Hắn chính là tên Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh kia ư?"

Cùng lúc đó, bên ngoài xe có người bước nhanh từ trong Tri Hải các đi ra, đi đến bên cạnh khoang xe nhỏ giọng bẩm báo, "Đang làm thủ tục vào ở."

Nam nhân thuận tay vỗ vỗ sau eo nữ nhân, nói: "Đi thôi, đi làm quen một chút."

Bên trong đại đường Tri Hải các, trước quầy tiếp tân, đám người An Di không nói nên lời, bởi vì Dữu Khánh chỉ trả tiền phòng cho hắn, Mục Ngạo Thiết, Trùng Nhi và Bách Lý Tâm, còn những người khác hắn làm như không tồn tại.

Cũng có thể lý giải, sau khi xảy ra chuyện có kẻ phản bội, hắn vẫn luôn đề phòng bọn họ.

May mà bản thân bọn họ cũng có chút vốn liếng, vì để có thể dễ dàng tùy thời nghe lệnh Thám Hoa lang, gần mười người đi theo đều sắp xếp vào ở nơi này.

Về phần hầu hết những người khác, không có khả năng tất cả đều vào ở nơi này, chi phí cho gần trăm người vào ở đây vượt quá khả năng của bọn họ, những người giàu có bình thường cũng chịu không nổi.

Khi vào ở, nhân viên Tri Hải các cố ý nói cho bọn hắn biết, nói tối nay có một buổi bán đấu giá, bọn hắn có thể dùng số phòng để trực tiếp tiến vào tham gia.

Sau khi dùng thang dây đi đến một căn phòng lớn có bốn phòng ngủ, Dữu Khánh bỏ đồ xuống rồi đi đến trước cửa sổ, đứng ở trên

cao dõi mắt nhìn xa ra biển rộng sóng biếc, phong cảnh bao la hùng vĩ.

Sau một lúc thất thần, hắn bỗng nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm Trùng Nhi đang thu dọn đồ đạc, hỏi: “Trùng Nhi, có phải ngươi đã sớm biết thư pháp của ta viết rất có giá trị hay không?”

Lúc trước hắn phát hiện thấy Trùng Nhi không có phản ứng gì quá nhiều với đối vấn đề này.

Trùng Nhi dừng tay lại, gật đầu nói: "Ừ, lúc nói chuyện với những người làm của cửa hàng khác thì có nghe bọn họ nói tới."

Dữu Khánh lập tức bước nhanh đến bên cạnh gã ta, giọng nói có phần đau lòng: "Vậy vì sao ngươi không sớm nói cho ta biết?"

Trùng Nhi kinh ngạc nói: "Ta đã có nói rồi a, ta nói là thư pháp của công tử rất có giá trị, công tử nói rằng quân tử chỉ cần tiền tài bằng con đường đúng đắn, nói rằng mình đã bỏ văn theo võ rồi."

Ta có nói như vậy sao? Dữu Khánh mờ mịt suy tư một hồi, nhớ mang máng hình như mình thực sự có nói lời như vậy, nhưng có phải nói với Trùng Nhi hay không thì không nhớ rõ lắm, dù sao, dường như mình từng nói lời như vậy không chỉ với một người.

Trong lúc nhất thời hắn có phần không nói nên lời, chỉ có thể khó chịu trách móc Trùng Nhi một câu, "Trùng Nhi, sau khi đến Hổ Phách hải, toàn bộ tinh thần của ngươi tựa hồ rất không ổn, thường xuyên thất thần. Không quen thì trở về đi. Thật sự không biết sư phụ ngươi kêu ngươi đi theo đến đây làm gì."

Vốn ít khi biểu lộ cảm xúc, Mục Ngạo Thiết khinh thường "xì" một tiếng, nói với Trùng Nhi: "Ngươi đừng để ý đến hắn."

Trùng Nhi tiếp tục vùi đầu sắp xếp bọc hành lý, Bách Lý Tâm bỏ cung tên xuống, thực hiện kiểm tra toàn bộ phòng ốc, không bỏ qua bất kỳ một ngóc ngách nào.

Trong khi Dữu Khánh đang ngồi xiêu vẹo ở trên ghế và bộc lộ sự khó chịu thì bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa. Trùng Nhi đi ra mở cửa, nhìn thấy là Tô Thu Tử, gã ta quay trở vào thông báo một tiếng, sau khi được cho phép, gã ta mới cho Tô Thu Tử đi vào.

Bước vào trong phòng, Tô Thu Tử lần lượt cất tiếng chào hết mọi người, sau đó đi đến bên cạnh Dữu Khánh, bộ dạng có vẻ do dự.

Trong lòng đang cảm thấy không thoải mái, Dữu Khánh thấy vậy liền mở miệng vô tình, "Có chuyện nói mau, có rắm nhanh thả."

Tô Thu Tử vội vàng lôi từ trong tay áo ra một sấp giấy, cúi đầu khom lưng đưa lên, "Đây là thơ từ ta tích trữ mấy năm nay, mong Thám Hoa lang bỏ công xem xét chỉ bảo uốn nắn giùm cho."

Lại đến rồi sao? Dữu Khánh đau đầu, nhận thấy tên này thực sự có bệnh, đang yên lành làm tu sĩ thì làm tu sĩ đi, còn cố theo mấy trò đường ngang ngõ tắt này làm gì? Đây không phải là lần đầu tiên lấy ra đưa cho hắn rồi, cứ luôn muốn thảo luận với hắn về mấy thứ văn vẻ này, khiến cho hắn rất bối rối, hắn đành phải luôn mồm nói không rảnh, nói là để về sau rồi nói.

Mặc dù tâm trạng không tốt, nhưng lần này hắn không có từ chối, ừm một tiếng nói: "Để ở đó đi, ta sẽ xem dần."

"Được được được." Tô Thu Tử vô cùng hưng phấn mà cung cung kính kính đặt sấp giấy ở một bên trên bàn, sau khi xác nhận không có dặn dò gì khác, gã mới lại cúi đầu khom lưng rời đi.

Gã vừa rời đi, Dữu Khánh lập tức cầm sấp bản thảo đó lên, tùy ý lật xem một chút rồi đưa ra đánh giá, "Diễn đạt không lưu loát!"

Hắn cầm sấp giấy đi đến trước cửa sổ, vỗ tay vào nhau, bụp, sấp bản thảo lập tức bị hắn vỗ nát thành bột mịn tung bay theo gió.

Mấy người bên trong phòng đều không nói nên lời, đó chính là tâm huyết nhiều năm của người ta a.

Dữu Khánh quay đầu lại hô to: "Trùng Nhi, chuẩn bị giấy và bút mực, ngượng tay rồi, đã đến lúc luyện tập một chút rồi."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1218: Tương Hải Hoa (1)

Vừa nghe nói người được gọi là tài tử đệ nhất thiên hạ đại danh đỉnh đỉnh này muốn cầm bút múa văn chơi chữ, bất kể là Trùng Nhi hay là Mục Ngạo Thiết đều lập tức tỉnh táo tinh thần.

Tuy rằng đã ở chung nhiều năm với Dữu Khánh, nhưng mọi người thực sự rất khó nhìn thấy được cảnh vị Thám Hoa lang này thể hiện tài hoa, chỉ biết rằng vị này là người được mọi người khen ngợi có siêu tài hoa.

Ngay cả là Mục Ngạo Thiết, trước đây khi còn ở trong núi, y cũng chỉ biết sư phụ có bức ép lão Thập Ngũ luyện chữ, còn rốt cuộc có tài hoa đến đâu thì bọn y đúng là không quá chú ý, cho đến khi tài hoa của lão Thập Ngũ dương danh khắp thiên hạ, bọn họ biết được thì đã muộn.

Lần trước ở trong khách sạn tại Thiên Tích sơn nhìn thấy Dữu Khánh viết chữ, chợt bộc lộ ra sự sắc sảo, trông có vẻ rất ghê gớm, dù sao chính tai y nghe được Liên Ngư khen lấy khen để, có cảm giác cực kỳ giỏi giang, lần này để nhìn xem hắn sẽ bộc lộ tài năng văn chương nhu thế nào.

Bách Lý Tâm đang cẩn thận kiểm tra an toàn trong phòng, nghe nói vậy thì cũng bước nhanh ra ngoài, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, mở to mắt chờ đợi được mở rộng tầm mắt.

Trùng Nhi ở trong phòng lật đật lục tìm giấy và bút mực, bày ra ngay ngắn trên bàn, sau đó đứng ở bên cạnh nghiêm chỉnh mài mực, gã ta rất biết phục vụ việc này, hồi đó khi làm thư đồng cho Hứa Phí gã ta đã được rèn luyện, nhìn Dữu Khánh đi tới xắn tay áo lên, gã ta ngước nhìn vẻ mặt đầy mong đợi.

Kéo tay áo lên cao ngất, Dữu Khánh đi tới bên cạnh bàn, ánh mắt đảo qua trang giấy trắng tinh, dáng vẻ tràn đầy khí thế hăng hái, thần thái và khí độ này tựa như vị Thám Hoa lang viết xuống "Thời lai tử khí sơn hà động" đã quay trở lại.

Mực đã mài xong, hắn nhấc bút chấm mực, khi muốn nhấc lên thì một hồi lâu vẫn không nhấc lên được, hình như nặng cả nghìn cân, ngòi bút xoay tới xoay lui trong nghiên mực, khó thể rời ra.

Viết cái gì bây giờ? Lại viết ba chữ "Nhân gian hảo" ư?

Trước đây viết lại một lần cũng không cảm thấy có gì không ổn, bây giờ lại viết ba chữ "Nhân gian hảo", cảm thấy viết tới viết lui mấy chữ này có vẻ mất đẳng cấp, sẽ có ảnh hưởng đến giá cả bán ra sau này không? Có ảnh hưởng đến việc kiếm tiền không?

Ừm, trong mấy bài thơ văn của Tô Thu Tử vừa rồi đúng là có một số câu có vẻ được, không biết tiêu chuẩn thế nào.

Xét theo logic, vị Minh tiên sinh kia nhiều lần thi rớt, Tô Thu Tử cũng là nhiều lần thi rớt, những gì Minh tiên sinh viết ra có thể được mọi người coi là tài tử đệ nhất thiên hạ, thứ Tô Thu Tử viết ra chắc cũng không đến nỗi a?

Hắn lập tức nhấc bút lên, đang định chép lại mấy câu của Tô Thu Tử, nhưng phát hiện thấy bởi mình căn bản không có coi trọng thơ văn của người ta, nên không thể nhớ được một câu nào hoàn chỉnh, muốn lật xem lại những bản thảo đó để chép ra thì chợt nhớ lại hành động lỗ mãng của mình, hắn đã một chưởng vỗ nát những bản thảo đó thành bụi rồi, bây giờ muốn nhìn chép cũng không có.

Ánh mắt ba người Mục Ngạo Thiết, Trùng Nhi, Bách Lý Tâm dõi theo đầu bút lông của hắn, thấy hắn một hồi lâu vẫn không hạ bút thì chuyển sang quan sát biểu cảm của hắn, không hiểu hắn đang suy nghĩ gì, chỉ thấy thay đổi liên tục, hắn là đang tìm ý?

Bọn họ không hiểu, cũng không dám hỏi, nín thở ngưng thần cờ đợi, rất sợ quấy nhiễu hắn.

Bóc, bút giơ quá lâu, một giọt mực nhỏ giọt lên tờ giấy trắng, có dấu hiệu loang ra.

Dữu Khánh cảm thấy mình đã suy nghĩ một số chuyện quá đơn giản, Minh tiên sinh là Minh tiên sinh, Tô Thu Tử là Tô Thu Tử, hẳn là không thể đánh đồng với nhau, khả năng tài hoa của Tô Thu Tử có thể sánh được với Minh tiên sinh là cực kỳ nhỏ. Nếu mình làm ra một số thơ từ không đạt đẳng cấp để cho mọi người đều biết, điều đó thực sự sẽ cắt đứt con đường kiếm tiền của mình. Con đường tài lộ này nhất định cần phải được giữ gìn cho tốt, đó không phải là một món tiền nhỏ, ánh mắt không thể thiển cận.

Nghĩ tới nghĩ lui, việc này cần tìm tới hợp tác với Minh tiên sinh mới tốt, trải qua mấy năm như vậy, Minh tiên sinh không đến mức đã qua đời nha? Ừm, sau này phải nghĩ cách tìm ra ông ta.

Về phần bây giờ nên viết cái gì, hắn chưa nghĩ ra, hắn quyết định trước tiên để xem tối nay bán đấu giá cái gì, nhìn xem giá trị thứ đó như thế nào rồi mới quyết định sẽ viết chữ gì.

Sau khi đã có quyết định, cuối cùng đầu bút lông của hắn đã hạ xuống, chấm vào giọt mực rơi trên tờ giấy, nhấc bút lên vẽ một vòng "Lỗ tai" xung quanh điểm đen, tô điểm nó thành một đóa hoa nhỏ, sau đó đặt bút xuống.

Làm trò gì vậy? Mục Ngạo Thiết, Trùng Nhi, Bách Lý Tâm nhất tề nhìn chằm chằm vào đó hoa xiêu xiêu vẹo vẹo khó coi kia, sau đó đồng loạt ngước mắt nhìn chăm chú vào Dữu Khánh, trong mắt toát ra sự kinh ngạc khó tả, không phải nói là muốn luyện bút sao? Loay hoay một hồi lâu rồi luyện ra cái này?

Tựa hồ đọc hiểu được ánh mắt của mọi người, Dữu Khánh chắp tay sau lưng buông tiếng thở dài, "Đã nói bỏ văn theo võ, không thể nói không giữ lời, không thể nói không giữ lời, ai!"

Nghe lời nói này, Trùng Nhi và Bách Lý Tâm cảm giác thổn thức, cảm thấy vô cùng tiếc nuối, một tài hoa tốt như vậy, lẽ nào thật sự phải chôn vùi lúc này sao?

Nhưng Mục Ngạo Thiết thì có chút không tin, y quá hiểu Dữu Khánh, thứ có giá trị như thế, ngươi bỏ văn theo võ cái quỷ, có bị đánh chết y cũng không tin.

Y không biết rốt cuộc là Dữu Khánh lo lắng điều gì, nhưng y biết Dữu Khánh thà từ bỏ kiếm tiền cũng không viết, nhất định là có nguyên nhân trọng yếu nào đó.

Biển trời bao la, mặt trời lặn dần, ánh tà dương từ từ biến mất, bóng tối phủ xuống, chẳng mấy chốc sao sáng lấp lánh hiện lên.

Sóng biển ì ầm, ánh đèn rực rỡ sáng lên, đám người Dữu Khánh tìm nhân viên khách sạn nhờ dẫn đường, dây thừng lắc lư, thang dây đưa bọn hắn đến tầng giữa trong các.

Trong một chỗ đại sảnh rộng rãi cao ba tầng, chính sảnh đèn đuốc sáng trưng. Các phòng riêng trên các tầng lầu vây xung quanh khuất một nửa trong bóng tối, và có rèm che chắn khiến người ta không thấy rõ được tình hình người bên trong.

Đám người Dữu Khánh không phải là người xa xỉ, thuê phòng khách sạn cũng chỉ là phòng bình thường, không được coi khách quý, không có tư cách có phòng riêng, chỉ có thể theo thứ tự đến trước sau lựa chọn vị trí trong số những chiếc bàn lớn bày đầy trong đại sảnh. Bọn hắn chọn một vị trí ngồi xuống, trên bàn có trà thượng đẳng và bánh ngọt cao cấp phục vụ miễn phí.

Khi bọn hắn bước vào trong đại sảnh, bên trong một phòng riêng ở vị trí tốt nhất trên cao nhất, có một nam nhân tuấn tú đứng sau bức rèm che dõi ánh mắt quan sát bọn hắn, nếu bọn hắn nhìn thấy đương nhiên sẽ nhận ra, đó không phải ai khác, chính là tiểu sư thúc Chu Tân Nguyên của bọn hắn.

Tiểu sư thúc cầm chiết phiến đùa nghịch trong tay tận mắt nhìn thấy bọn hắn ngồi xuống, nhưng tựa hồ cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào sẽ đi gặp mặt bọn hắn.

"Này, vị Thám Hoa lang kia đã đến rồi…"

Một giọng nói khe khẽ của nữ nhân vang lên giữa trong hoàn cảnh khá ồn ào. Mấy chữ "Thám Hoa lang" khiến cho vành tai tiểu sư thúc hơi động đậy, y xoay chuyển ánh mắt, nhanh chóng khóa chặt một nữ nhân quyến rũ trong chiếc váy lụa đỏ tại cửa vào.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1219: Tương Hải Hoa (2)

Nữ nhân này đang tựa nửa người vào một nam nhân râu ria lồm xồm, dáng vẻ tùy tiện tự do, trong tay nam nhân đó cũng đang đùa nghịch một cây chiết phiến.

Hổ Phách hải bốn mùa như hạ, cho nên có khá nhiều người cầm chiết phiến trong tay.

Nam nhân râu ria thoáng quan sát chỗ ngồi của đám người Dữu Khánh, sau đó nhỏ giọng hỏi, "Đã tìm hiểu rõ ràng chi tiết các vật phẩm bán đấu giá tối nay chưa?"

Nữ tử váy đỏ nhỏ giọng trả lời, "Tạm thời đã xoay sở được mười vật phẩm đấu giá, theo người trong các nói, nếu có vị khách nào trong sòng bạc dưới lầu muốn bán ngay ra thứ gì đó, thì họ sẽ đấu giá thêm. Chi tiết hiện nay cơ bản đều đã thăm dò được rồi."

Hai người đứng chặn tại cửa vào, nhân viên Tri Hải các cung kính ra hiệu, mời hai người dịch bước đi về phía khu vực chỗ ngồi.

Không có bất ngờ nào, cả hai ngồi xuống bên cạnh Dữu Khánh, khi ngồi xuống, nam nhân râu ria còn gật đầu thể hiện chào hỏi Dữu Khánh, sau đó bày ra vẻ không quen không nói chuyện.

Theo đủ các loại khách liên tục đi vào, các chỗ trống trong phòng đấu giá lần lượt được lấp đầy, nhưng tình hình trong các phòng riêng ở xung quanh như thế nào thì ngoại nhân vẫn không thấy rõ.

Khi bảy mươi phần trăm số ghế đã có người ngồi, bên trong phòng riêng tốt nhất trên cùng có một nữ nhân ăn mặc lộng lẫy tiến vào, đi vượt qua chỗ ngồi, đến bên cạnh lan can, quan sát tình hình bên dưới phòng đấu giá, ánh mắt có sự kiêu ngạo và xa cách.

Nữ nhân này tên là Tương Hải Hoa, chính là nữ nhi của Tương La Sách, cũng là chủ nhân của Tri Hải các này.

Có thể tưởng tượng được thân phận và địa vị của cô ta tại Hổ Phách hải này, chỉ là không dám khen tặng dung mạo của cô ta, dung mạo thực sự rất bình thường, còn không bằng hai vị thiếp thân thị nữ cùng đi theo vào, dung mạo vốn có cũng như các thiên phú khác, đều không phải thân phận và địa vị có thể quyết định.

Mặc dù trên thế gian có nhiều mỹ nữ nhưng không phải nơi nào cũng có.

Có lẽ là bị cô ta đứng ở trước mặt che khuất tầm nhìn, tiểu sư thúc xếp chiết phiến trên tay lại trực tiếp chọc vào mông Tương Hải Hoa, có thể nói là suồng sã đến cực điểm.

Hành động này khiến cho Tương Hải Hoa giật nảy mình, cô ta xoay tay lại gạt chiết phiến dạt ra, nhìn về phía hai gã thiếp thân thị nữ, bộ dạng rõ ràng có chút bối rối, hiển nhiên không ngờ tới nam nhân này lại làm ra chuyện như vậy ngay trước mắt người khác. Cô ta cố gắng hết sức bày ra vẻ mặt lạnh lùng, hung dữ lườm y một cái, tỏ ý nghiêm khắc cảnh cáo.

Tiểu sư thúc ngồi ở đó không thèm quan tâm, thậm chí còn giơ tay lên làm động tác hôn môi xa với cô ta.

Tương Hải Hoa lập tức không tránh khỏi cười khổ, liếc mắt lườm y, sau đó nói với hai gã thị nữ: "Các ngươi ra ngoài trước đi."

"Vâng." Hai gã thị nữ nhận lệnh lui ra ngoài, giống như không nhìn thấy gì.

Sau khi không còn người khác, Tương Hải Hoa cắn môi ngồi xuống bên cạnh tiểu sư thúc, đưa tay hung dữ nhéo thật mạnh vào bên hông tiểu sư thúc, "Ngươi muốn chết sao, lại dám sàm sỡ ta ngay trước mặt người khác? Ngươi nói xem có phải ngươi không muốn sống nữa không?"

Tiểu sư thúc nhe răng kêu lên: "Ôi, đau đau đau quá."

Tương Hải Hoa không vui buông tay ra.

Chiết phiến ngay sau đó vươn tới nhấc cằm cô ta lên, "Ui, đây là muốn làm cọp cái, hay là muốn làm bà quản gia mà ra tay nặng như thế, muốn mưu sát chồng sao?"

"Thôi đi." Tương Hải Hoa đưa tay gạt ra, "Quỷ mới biết được ngươi là chồng của ai, quỷ mới biết ngươi tới đây lừa gạt ta để làm gì."

Chiết phiến lại được vươn tới vỗ lên cổ, lên thân thể và lên ngực cô ta, "Ta lừa gạt ngươi cái gì chứ?"

Cô ta lại định đưa tay gạt ra, nhưng bị tiểu sư thúc nắm lấy tay kéo vào ôm ở trong lòng, nhẹ giọng ấm áp hỏi: "Đang rất tốt, tại sao lại nói ra những lời kỳ quái vậy chứ?"

Được y vuốt ve an ủi, biểu hiện của Tương Hải Hoa cũng trở nên ôn nhu, ôm lấy y và dựa sát vào người y, khe khẽ thở dài: "Nhìn ngươi liền biết chính là một người đã quen xen lẫn giữa ngàn hoa mỹ nữ,

ta không phải là mỹ nữ gì đó, tính tình cũng không tốt, ngươi có thể thích ta điểm nào chứ? Có một số việc, trong lòng ta biết rõ ràng."

Tiểu sư thúc nâng cằm cô ta lên, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt bộc lộ ra sự thâm tình, "Điều ta thích, nàng không có hiểu được. Nữ nhân nha, rất nhiều người đều là bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa, chỉ có một khuôn mặt thực ra không có ý nghĩa gì. Có một số thứ không bộc lộ ra ngoài mới là thực sự tốt, làn da mịn màng và mềm mại, sờ vào rất thích, tươi mềm và mọng nước, khiến người ta lưu luyến không thể quên. Những kẻ chỉ nhìn khuôn mặt mới gọi là nông cạn."

Nói xong, bàn tay đã lặng lẽ luồn vào trong cổ áo người ta, như muốn tìm kiếm thứ gì đó, "Nàng là một nữ nhân nội tâm, trí tuệ cảm xúc ở trong lòng, căn bản không phải như người ta nhìn thấy bên ngoài như vậy. Nàng hiểu biết mọi thứ, chỉ là không giỏi biểu đạt mà thôi, hoặc nói cách khác là khinh thường thể hiện ra ngoài. Ta rất thích nữ nhân có bản tính như nàng.

Nữ nhân như nàng chính là bảo bối a, sẽ không gây rắc rối cho ta, cũng không cần ta nuôi dưỡng, thậm chí còn không cần ta phải chịu trách nhiệm gì, ta quả thực đã chiếm hết lợi ích. Nàng và ta ở bên nhau không có vướng bận lợi ích nào, mỗi ngày có thể ở bên nhau đều là bản thân mình cảm thấy tình đầu ý hợp. Hải Hoa, ở bên nàng, ta rất thoải mái, rất thư thái. Ta rất thích nàng.

Hơn nữa, tính tình của nàng có gì không tốt chứ? Nàng đối xử tệ với ta sao? Ở trước mặt ta, nàng luôn rất tốt, khi ta nói nàng quỳ, nàng không phải thành thành thật thật quỳ xuống sao?"

Nghe được những câu nói chan chứa tình cảm đó, Tương Hải Hoa lập xì một tiếng, mặt ửng hồng, vội vàng đứng dậy kéo tay y ra, ngồi thẳng thớm, vừa điều chỉnh lại cổ áo vừa cất lời trách móc, "Động tay động chân lung tung, như vậy ta làm sao ra ngoài gặp người, nếu như cho cha ta biết được, để xem ngươi có sợ không."

Tiểu sư thúc ngửi ngửi bàn tay vừa sờ lên thân thể cô ta, có vẻ rất mê luyến, rất ưa thích mùi vị đó, "Ta có gì phải sợ? Ta không muốn công khai lộ diện với nàng chỉ là vì không muốn phô trương, chỉ là không muốn để cho người ta hiểu lầm ta là người ăn cơm nhuyễn mà thôi. Địa vị của chúng ta không tương xứng, dễ dàng khiến người ta hiểu lầm ta có ý đồ với ngươi. Ta không muốn nghe mấy lời đồn đại đó."

Y đưa tay vuốt ve vành tai cô ta, "Ta không mưu cầu gì từ nàng, nàng cũng không nên bày ra thân phận địa vị của mình với ta. Nàng hãy thành thật làm tiểu nữ nhân ở trước mặt ta. Vui vẻ thì chúng ta cùng ở bên nhau, không vui thì vỗ tay tạm biệt, không ai yêu cầu ai cái gì. Ở bên nhau chỉ hỏi xem mình có muốn vậy hay không, chỉ cần không hối hận. Được chứ?"

Vừa mới chỉnh đốn xong y phục, vẻ mặt Tương Hải Hoa tức thì lộ vẻ ôn nhu, lại chậm rãi tựa sát vào trong lòng y, chan chứa tình cảm hưởng thụ khí tức thân thể y, nỉ non lẩm bẩm, "Bán đấu giá có gì thú vị chứ."

"Nàng đã nhìn quen rồi nên mới nói như thế, ta chẳng phải là chưa từng tới đây xem ư? Thế nào, ở đây với ta không được sao?"

"Được rồi, ta làm tiểu nữ nhân ở đây cùng ngươi, được chưa nào?"

"Thật ngoan, trước tiên gọi một tiếng 'Phu quân' nghe nào."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1220: Đấu giá (1)

Một người không biết xấu hổ, một người ngượng ngùng nhút nhát, cuối cùng người sau không lay chuyển được người trước, đành phải

ghé vào bên tai y nhỏ giọng gọi, "Phu quân."

Danh không chính ngôn không thuận, cô ta cất tiếng gọi mà trong lòng xấu hổ, sự vô liêm sỉ của người này làm cho cô ta cảm thấy kích thích.

Tiểu sư thúc cười ha hả lại kéo cô ta vào trong lòng, tùy ý đùa nghịch như cơm trong đĩa.

Khi chỗ ngồi trong phòng đấu giá được lấp đầy gần chín mươi phần trăm thì cuộc đấu giá chính thức bắt đầu, đến lúc đó đôi nam nữ anh anh em em trong phòng riêng trên lầu mới ngừng rối loạn.

Tương Hải Hoa đè tay y lại, "Đấu giá đầu tiên chính là bức chữ Thám Hoa lang của ngươi, để xem có thể bán được với giá bao nhiêu."

Tiểu sư thúc vỗ vào eo cô ta, "Cái gì mà của ta, đã nói cho ngươi, đương nhiên chính là của ngươi."

Hai người quen biết nhau cũng chính từ bức thư pháp mà bọn họ đang nói tới.

Gần đây, tiếng tăm của vị Thám Hoa lang đó vọt tăng tại Tu hành giới, ngay cả là Tương Hải Hoa, vốn bình thường không có cảm giác gì đối với thư pháp hay hội cũng trở nên có hứng thú, vì vậy cô ta đã cho thủ hạ đi tìm kiếm, muốn nhìn xem văn võ song toàn đến cùng là như thế nào, nhưng trong thời gian ngắn quả thực là khó thể tìm được.

Đúng vào lúc đó, thủ hạ của Tương Hải Hoa tình cờ lại biết được trong tay tiểu sư thúc có một bức, bọn họ liền tìm đến hỏi mua.

Nhưng trả bao nhiêu tiền tiểu sư thúc đều không chịu bán, y hoài nghi bọn họ giả mạo thủ hạ của Tương Hải Hoa, y nói rằng nếu thực sự là Tương Hải Hoa muốn, y có thể tặng, không cần tiền.

Vì vậy, Tương Hải Hoa đã xuất hiện để gặp y, chỉ vừa gặp mặt, Tương Hải Hoa rõ ràng rất kinh ngạc, với sự tuấn tú và hào hoa của tiểu sư thúc, chỉ cần là nữ nhân không mù đều sẽ có cảm xúc, cho dù mặt ngoài biểu hiện bình tĩnh nhưng trong lòng là muốn gặp lại, nhiều lần qua lại liền biến thành tình cảnh trước mắt này.

Cái gì mà của ngươi của ta, Tương Hải Hoa không có tranh luận với y về việc này, cô ta hỏi y: "Có biết lúc nãy ta tới phía trước đứng cúi đầu nhìn xuống dưới là đang cái gì hay không?"

Tiểu sư thúc: "Dù sao không phải đang nhìn ta, nàng lại nhìn trúng nam nhân khác hay sao? Ta khuyên nàng không nên quá đa tình."

"Đi chết đi." Tương Hải Hoa mắng một tiếng, sau đó cười nhẹ nói: "Nói cho ngươi biết một bí mật, hiện tại, vị Thám Hoa lang một kiếm bình Tam Tiên bảo kia đang ở trong phòng đấu giá này."

"Hả?" Tiểu sư thúc lộ ra vẻ rất kinh ngạc, ngẩng đầu lên xuống nhìn khắp nơi xung quanh, "Đâu? Ở đâu? Hắn là người nào?"

Tương Hải Hoa chỉ về phía Dữu Khánh đang ngồi xa xa phía dưới, "Hắn kìa! Có nhìn thấy không, người có chút ria mép trên miệng."

Tiểu sư thúc thuận theo hướng tay chỉ, sau khi khóa chặt mục tiêu thì nghi hoặc hỏi: "Nhìn không giống là người văn võ song toàn. Nàng làm sao có thể khẳng định là hắn?"

Tương Hải Hoa: "Không thể đánh giá người ta qua tướng mạo. Đó chính là hắn không có gì phải nghi ngờ. Lúc đầu ta cũng không biết hắn, sau khi hắn vào ở trong này, cha ta ở bên kia mới nói người gửi tin tới đây, nói ta hãy theo dõi nhất cử nhất động của hắn. Ta hỏi thăm tình huống, lúc đó mới biết vị Thám Hoa lang này đã tới Hổ Phách hải, hơn nữa còn vào ở tại Tri Hải các của ta."

"Thì ra là thế." Tiểu sư thúc như chợt bừng tỉnh hiểu ra, rồi bỗng nhiên có vẻ khó hiểu, hỏi: "Cha nàng và hắn có thù oán gì hay sao? Nếu không, theo dõi hắn mà làm gì?"

Tương Hải Hoa: "Cha ta không có hứng thú với hắn, là bên trên…" Nói đến đây, cô ta dường như ý thức được không thích hợp, lập tức chuyển hướng câu chuyện, "Dù sao cũng không có liên quan gì với chúng ta. Không biết khi nhìn thấy chữ của mình được đem ra đấu giá, vị Thám Hoa lang này sẽ có phản ứng như thế nào."

Tiểu sư thúc cũng thức thời không có tiếp tục truy hỏi cho ra ngọn nguồn, chuyển sang nói chuyện trên trời dưới đất với cô ta.

Xung quanh đã không còn có người khác, Tương Hải Hoa cũng không còn vẻ kiêu ngạo cao cao tại thượng kia, chỉ giống như một tiểu nữ nhân bình thường nép sát vào người tiểu sư thúc, có vẻ rất hưởng thụ cảm giác này.

Trên bục đấu giá, sau một hồi giới thiệu mở đầu, người chủ trì chính thức tuyên bố vật phẩm đấu giá đầu tiên, "Gần đây giới Tu hành bàn tán nhiều nhất là điều gì, chắc hẳn không cần tại hạ nhắc nhở, vị Thám Hoa lang đó thực sự là không lên tiếng thì thôi, vừa cất tiếng mọi người đều kinh ngạc, văn võ song tuyệt, khiến bao nhiêu người chỉ có thể hướng tới mà không thể đạt được."

Nghe được lời này, Dữu Khánh đang ngồi ở đây hơi nhếch khóe miệng, lộ ra nét mỉm cười, có phần khó thể giấu được một chút đắc ý ở trong lòng.

"Nói đến đây, chắc hẳn mọi người đều biết được vật phẩm đấu giá đầu tiên là cái gì. Đúng vậy, đó là một bức mặc bảo của Thám Hoa lang, nằm trong bộ sưu tập tư nhân của Các chủ chúng ta. Các chủ chúng ta thấy gần đây mọi người bàn luận rất nhiều, vì vậy tối nay lấy ra mở màn đấu giá để trợ hứng cho mọi người tối nay."

Người chủ trì giơ tay ra hiệu, các trợ thủ lập tức mở ra một cuộn tranh treo, để lộ ra một bức thư pháp được đóng khung, chỉ có một ít chữ, hơn mười chữ mà thôi.

"Một thước vuông, bên trên viết: Một con kiến, một con sâu, một con chim sẻ, một thân cây, một ngọn núi, một khung cửa sổ. Tổng

cộng hai mươi chữ. Vốn chỉ là một sự liệt kê từ nhỏ đến lớn vô cùng đơn giản, nhưng cuối cùng dùng 'Một khung cửa sổ' để kết thúc, những từ này đã biến mục nát thành thần kỳ, đột nhiên khiến những chữ khô khan vô vị trở nên giống một bức họa sống động, tươi mát và dễ nhìn, thậm chí còn khiến cho người ta như thấy được người và vật ở bên ngoài khung cảnh. Có thể tưởng tượng được, lúc đó Thám Hoa lang đang đang ở trước khung cửa sổ đó, trước cửa sổ còn có một cái bàn, nhìn ra phía ngoài cửa sổ là núi non xanh tươi, thậm chí còn có thể ngửi được hương hoa, nghe được chim hót. Chỉ với hai mươi chữ vô cùng đơn giản, tài hoa của Thám Hoa lang đã bộc lộ ra rất rõ ràng."

Nghe được những lời giải thích mở đầu đặc biệt của người chủ trì, Dữu Khánh có phần sững sờ, lập tức xác định những chữ này đích thực là chính tay mình viết ra, thậm chí hắn còn nhớ tới tình hình khi mình viết ra mấy chữ này, chỉ là ngồi tại trước bàn tùy ý viết mấy chữ mô tả những gì mình nhìn thấy qua khung cửa sổ mà thôi, hoàn toàn không có nghĩ nhiều như vậy.

Điều này cũng không quan trọng, quan trọng là chính hắn cũng không biết sau khi viết ra mấy thứ này, mình đã ném đi đâu, tại sao lại xuất hiện tại trong buổi đấu giá này?

Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi, còn có đám người An Di ở phía sau thỉnh thoảng quan sát hắn, Tô Thu Tử dường như đặc biệt đồng ý với lời người chủ trì nói, thỉnh thoảng khẽ gật đầu bày tỏ sự tán đồng của mình.

Ngồi trong phòng riêng trên lầu, tiểu sư thúc đã chú ý thấy biểu hiện sững sờ của Dữu Khánh, y nhắm mắt lại, dùng một ngón tay vuốt vuốt Ấn đường của mình.

Tương Hải Hoa cười khẽ hỏi: "Ngươi nhìn kìa, vị Thám Hoa lang đó có vẻ rất kinh ngạc, ngươi lấy bức thư pháp này từ đâu ra vậy?"

Tiểu sư thúc: "Ta mua được trước đây, tốn của ta mấy trăm vạn, hiện tại không đáng bao nhiêu tiền nữa rồi."

Người chủ trì đang tiếp tục giới thiệu, "So với những bản thư pháp luyện chữ, viết văn khó hiểu, không có nội dung mấy năm nay lưu truyền ra ngoài, bức thư pháp có tình có ý này tuyệt đối là tinh phẩm. Giá khởi điểm một trăm vạn lượng, một lần tăng thêm năm vạn lượng. Nếu ai quan tâm, xin mời ra giá!"

Y mới phất tay ra hiệu, lập tức có người giơ thẻ bài.

"Được, có người ra giá một trăm vạn."

"Được, một trăm linh năm vạn."

"Một trăm mười vạn, có ai tăng giá nữa hay không? Tốt, một trăm mười lăm vạn…"

Liên tục có người giơ thẻ bài, có rất nhiều người tham gia đấu giá. Dữu Khánh không ngừng quay đầu nhìn xung quanh, trái tim cũng thình thịch thình thịch nhảy lên theo mỗi lần tăng giá. Sau khi nghe người chủ trì giới thiệu, cho dù tìm không được Minh tiên sinh, hắn cũng đã có đại khái một phương hướng sáng tác.

Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi, cùng với những người Tam Tiên bảo ở phía sau cũng đều cực kỳ hâm mộ với tình hình rượt đuổi giá cả này, xem như được mở rộng tầm mắt. Ánh mắt Trùng Nhi nhìn về phía Dữu Khánh lại bắt đầu tỏa sáng.

"Tốt, ba trăm sáu mươi vạn."

Khi người chủ trì một lần nữa chỉ về phía âm thanh báo giá bên này thì Dữu Khánh cũng thuận thế nhìn về phía nam tử râu ria với vẻ lười biếng ở bên cạnh.

Trước đó, hắn đã chú ý tới nữ tử váy lụa đỏ quyến rũ ở bên cạnh không ngừng giơ thẻ bài ra giá, nữ tử váy lụa đỏ rõ ràng chỉ là trợ thủ, chính thức là nam tử râu ria kia. Khi nam tử râu ria nhấc chiết phiến vỗ nhẹ lên đùi một cái, nữ tử váy lụa đỏ sẽ lập tức ra giá.

Nhìn thấy giá cả càng ngày càng cao, quả thực có tác dụng làm nóng hiện trường, Tương Hải Hoa ở trong phòng riêng nở nụ cười, tựa đầu vào vai tiểu sư thúc, nói: "Xem ra vật phẩm sưu tập này của ngươi quả thực rất tốt, giữ được giá trị, hiện tại vẫn rất có giá."

Những người ngồi tại phía trước Dữu Khánh cũng bắt đầu bàn tán.

"Hiện tại, chữ của Thám Hoa lang không phải đã giảm giá xuống mấy chục vạn rồi sao? Không phải đã không còn người nào muốn mua nữa rồi sao?"

"Ngươi không có nghe chủ trì nói sao? Đây là tinh phẩm, bất kể là thứ gì, chỉ cần là đồ tốt thực sự, đều có giá trị."

"Hiện nay, thực sự có rất ít bản tinh phẩm lưu truyền thị trường. Có người ước tính qua, bảy bảy tám tám phải đến mấy trăm tấm, không chỉ số lượng nhiều, hầu hết nội dung còn không được tính là lan man tán gẫu, chỉ thuần túy là tùy tiện luyện chữ, có lẽ ngay cả bản thân Thám Hoa lang cũng không biết mình viết cái gì, cho nên liên tục giảm giá, mua về chính là lỗ. Về sau còn không biết sẽ xuất hiện thêm bao nhiêu bản, giá trị tự nhiên sẽ không cao. Cũng không biết ai lấy đâu ra nhiều thứ vớ vẩn như vậy. Người nào vẫn còn cố gắng tìm mua, đó là thật sự ưa thích. Nói đi cũng phải nói lại, có mấy người thật sự xuất phát từ sự ưa thích thật lòng chứ, đa số đều chỉ học đòi văn vẻ."

"Bức thư pháp này, một mặt là tinh phẩm, một mặt là nhờ sự kiện một kiếm bình Tam Tiên bảo làm tăng lên giá trị, dù sao đề tài đó đang nóng."

Nghe nói trên thị trường đã xuất hiện mấy trăm bản luyện chữ của mình, hơn nữa đã xác nhận được tấm thư pháp trước mắt này đúng là do mình viết, sắc mặt Dữu Khánh dần dần trở nên âm trầm, hắn đã đoán được được gốc gác của những bức chữ này, tám chín phần mười là tiểu sư thúc moi chúng ra từ trong thư phòng của Linh Lung quan.

Hắn chợt nhớ tới, lúc trước hình như tiểu sư thúc có lỡ lời, nói tới việc bán chữ gì đó.

Trong lòng hắn lập tức ân cần thăm hỏi tổ tông nhà tiểu sư thúc, với việc này, tiểu sư thúc đã âm thầm ở sau lưng mình kiếm được biết bao nhiêu là tiền, mấu chốt là còn khiến cho giá trị thị trường giảm xuống nhiều, làm hại chữ của hắn bị mất giá trị.

Đừng nói là hắn, ngay cả Mục Ngạo Thiết cũng đoán được là ai đã bán ra ngoài mấy trăm bức.

Cho dù là Trùng Nhi cũng đoán được chuyện này là do sư phụ của mình làm ra, gã ta cảm thấy thật hổ thẹn!

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1221: Đấu giá (2)

"Sáu trăm năm mươi vạn, sáu trăm năm mươi vạn, còn có ai tăng giá nữa hay không?"

Người chủ trì liên tục hỏi lui hỏi tới mấy lần, sau khi xác nhận không còn ai tăng giá nữa, cuối cùng đưa ra quyết định, chỉ về phía nữ nhân quyến rũ ngồi bên cạnh nam tử râu ria quyết định là người cuối cùng mua được, mọi người đều quay đầu nhìn cô ta.

Ở trong phòng riêng, tiểu sư thúc bình tĩnh quan sát, lạnh nhạt nhìn chằm chằm nam tử râu ria ngồi bên cạnh Dữu Khánh. Nhìn thấy Dữu Khánh cuối cùng nhịn không được đã chủ động bắt chuyện, y lại nhấc quạt chọc chọc vào Ấn đường của mình, hơi nghiêng đầu, vành tai khẽ động, như là nghiêng tai lắng nghe.

“Huynh đài, bỏ ra mấy trăm vạn mua một bức chữ, có đáng giá không?” Dữu Khánh chủ động hỏi thăm nam tử râu ria.

Nam tử râu ria mỉm cười, không có phủ nhận mình là người làm chủ để nữ nhân quyến rũ kia ra giá, xòe chiết phiến ra, chỉ vào mấy chữ “Thanh phong dần tới” trên mặt quạt, giải thích đơn giản: “Mỗi người một sở thích mà thôi.”

Dữu Khánh à một tiếng, gật đầu thể hiện đã hiểu.

Rất nhanh, bức thư pháp đó được gỡ xuống, vật phẩm đấu giá thứ hai được đưa lên.

Một cái hộp đặt trong một cái khay, khi nắp hộp vừa mở ra, lập tức có ánh sáng đỏ mờ mờ tỏa ra, toàn bộ đài đấu giá tựa như được bao phủ trong một màn sương mù màu đỏ, trên miếng vải đệm là một viên bảo châu đỏ bóng.

“Một viên Hồng vân châu, giá khởi điểm một trăm triệu, một lần nâng giá năm trăm vạn.”

Lần này người chủ trì không có giới thiệu làm nóng bầu không khí như lúc bắt đầu, mà trực tiếp phất tay ra hiệu cho mọi người đang ngồi đây, biểu thị đã có thể bắt đầu đấu giá.

Nhưng hiện trường tương đối yên tĩnh, một hồi lâu vẫn không có ai hưởng ứng.

Mà Dữu Khánh thì dựng thẳng lỗ tai lên, bởi vì nữ nhân váy lụa đỏ quyến rũ đang giới thiệu cho nam tử râu ria, “Thực ra đó chính là yêu đan của một con Hải yêu, có tác dụng như thuốc, nhưng giá trị không cao như thế, điểm đặc thù chính là có thể tỏa ra hồng quang. Trước đây, trên ngọn hải đăng ở khu vực đảo đá ngầm cách đây nghìn dặm về phía tây có một viên tương tự, dùng để dẫn hướng cho tàu thuyền, nhưng sau đó đã bị đánh cắp, không biết có phải là viên trước mắt này hay không. Đến nay, tạm thời vẫn chưa phát hiện ra được tác dụng nào khác của Hồng vân châu.”

"Tốt, có người ra giá một trăm triệu, một trăm triệu, có ai tăng giá nữa hay không?"

Người chủ trì hỏi liên tục mấy lần, nhưng không còn ai tham gia đấu giá, vì vậy gõ búa quyết định, vật phẩm đấu giá thứ hai đã có chủ.

Tiếp theo sau đó, vật đấu giá thứ ba được đưa lên. Đó là một thanh bảo kiếm tên là "Diệu Tuyết", giá khởi điểm cũng là một trăm triệu. Lần này đấu giá diễn ra kịch liệt, liên tục có người giơ cao thẻ bài ra giá, giá cả một mực tăng cao.

Mấy người Dữu Khánh chỉ ngồi xem náo nhiệt, bảo kiếm mặc dù tốt, nhưng bỏ ra hàng trăm triệu để đấu giá nó, rất không phù hợp với quan điểm chi tiêu của bọn hắn, bọn hắn cũng không quan tâm cuối cùng hoa rơi vào nhà ai. Dù sao, chuyến này đến đây bọn hắn cũng không có dự định đấu giá thứ gì, chỉ đến mở rộng tầm mắt.

Những vật phẩm đấu giá sau đó, món nào cũng đấu giá từ mấy nghìn vạn hoặc hơn trăm triệu trở lên.

Sau khi nhìn xem mấy cuộc đấu giá, Dữu Khánh phát hiện ra rằng bức thư pháp của mình có giá khởi điểm thấp nhất ở đây, so với những món khác, thậm chí giá còn thấp đến mức đáng thương. Hắn có phần bất mãn quay sang than thở với Mục Ngạo Thiết ở một bên, "Bách tính thế tục, có nhà, một lượng bạc là có thể sống được một năm."

Ngụ ý rất rõ ràng, so với nơi đây, hở một chút là hơn trăm triệu.

Nam tử râu ria hơi quay đầu liếc hắn một cái, nhưng không có nói lời nào.

Ngược lại, có một nam nhân ngồi phía trước quay đầu lại nhìn một cái, đưa lưng về phía hắn cười ha hả nói: "Dù sao phải có người trồng trọt để cung cấp lương thực, dù sao cũng phải có người dệt vải may áo ta, dù sao cũng phải có người pha trà chế trà cho chúng ta, chẳng lẽ chúng ta phải làm những công việc vụn vặt đó sao?

Những người trong thế tục đó chỉ là lao công sản xuất một số vật tư cơ bản mà thôi, không khác gì trâu bò, có thể tiếp tục sinh tồn đã là rất tốt, nếu ai cũng có tiền, vậy ai sẽ làm những việc vặt đó?"

Dữu Khánh hơi cau mày, nhưng vẫn không có tranh luận gì với đối phương, hơn nữa, tại trường hợp này cũng không thích hợp.

Khi cuộc đấu giá đến vòng thứ bảy, một chiếc bình bạc nhỏ được đưa lên đài đấu giá, người chủ trì nói: "Năm viên Nghiễm Linh đan, giá khởi điểm một trăm triệu bốn ngàn chín trăm chín mươi lăm vạn, mỗi lần tăng năm vạn." Nói xong, gã phất tay ra hiệu mọi người đã có thể bắt đầu đấu giá.

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, một thứ được niêm yết giá công khai trên thị trường, vậy mà lại được cầm đến đây bán đấu giá ư?

Hắn hơi nhẩm tính một chút, giá thị trường một viên Nghiễm Linh đan là ba nghìn vạn, tính ra, giá đấu giá khởi điểm của năm viên này rẻ hơn một vạn mỗi viên.

Nam tử râu ria ở bên cạnh cũng có chút hiếu kỳ, "Tại sao Nghiễm Linh đan cũng được lấy ra bán đấu giá vậy chứ?"

Nữ nhân váy lụa đỏ quyến rũ hạ thấp giọng nói: "Sòng bạc dưới lầu, vị Chu thiếu kia của 'Ngũ Đỉnh sơn' bị thua quá nhiều, đã không còn tiền, bên này cũng không cho mượn, thua đỏ mắt, mọi thứ trên người có thể bán được đều đã bắt đầu được lấy ra bán."

Nam tử râu ria à một tiếng.

Ngũ Đỉnh sơn? Dữu Khánh ngưỡng mộ nó đã lâu, đây chính là môn phái luyện đan đại danh đỉnh đỉnh đứng đầu Tu hành giới, trong môn phái tụ tập không ít Đại dược sư tiếng tăm lừng lẫy.

"Giá khởi điểm một trăm triệu bốn ngàn chín trăm chín mươi vạn, mỗi lần tăng năm vạn."

"Giá khởi điểm một trăm triệu bốn ngàn chín trăm tám mươi lăm vạn, mỗi lần tăng năm vạn."

Thấy mãi vẫn không có người nào giơ thẻ bài đấu giá, người chủ trì không ngừng hạ thấp giá khởi điểm. Đây là một loại tình huống tương đối đặc thù, là bởi vì kèm theo kinh doanh sòng bạc.

Tuy nhiên, những người có thể tới đây tham gia đấu giá, hoặc nói cách khác là người có thể sử dụng được Nghiễm Linh đan, căn bản không có ai quan tâm đến một chút giảm giá ít như vậy.

Thế nhưng luôn luôn đánh xuống đi còn là ưỡn khả quan.

Khi giá khởi điểm hạ đến một trăm triệu bốn ngàn chín trăm năm mươi vạn thì có người giơ thẻ bài.

Giọng nói của người chủ trì không biết là trút được gánh nặng hay là hưng phấn, "Một trăm triệu bốn ngàn chín trăm năm mươi vạn, có ai tăng giá hay không?"

Dữu Khánh nhìn về phía người giơ thẻ bài, âm thầm rủa mấy câu, hắn vậy mà cũng cầm lấy thẻ bài trên bàn trà giơ lên.

Không còn cách nào, hắn mới đột phá đến Thượng Huyền, tu vi cảnh giới này vẫn còn rất trống rỗng, lại không có tiên đào để tăng lên, hắn đã dự định mua một chút Nghiễm Linh đan trợ giúp cho tu vi của mình, bây giờ có giá rẻ đương nhiên là muốn mua, có thể tiết kiệm tiền tại sao lại từ chối?

Thấy giá một mực liên tục giảm xuống, hắn đang rất vui mừng, dự định ngồi chờ giá cả xuống thấp nhất có thể, ai ngờ một con rệp bất chợt chạy ra làm hỏng việc, ép hắn không thể không tăng giá lên lại.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1222: Chỉ có thể có một kết quả (1)

Hắn vừa giơ thẻ bài, cả đám người lập tức đều nhìn hắn chằm chằm, hiển nhiên đều rất kinh ngạc, không phải chỉ đến xem thôi sao? Tại sao lại nhảy ra đấu giá rồi chứ.

Mục Ngạo Thiết cau mày, đại khái đã đoán được hắn muốn mua một chút tài nguyên tu luyện, nhưng khoản tiền này tính cho người nào? Y vươn tay tới nắm lấy tay áo của Dữu Khánh, vừa là nhắc nhở, vừa là yêu cầu giải thích.

Dữu Khánh nghiêng về phía y, thì thầm một câu, "Giấy và bút mực đều không tốn bao nhiêu tiền."

Mục Ngạo Thiết nghe vậy liền hiểu rồi, chữ của ta đáng giá như thế, ngươi còn sợ thiếu tiền của ngươi hay sao? Vì vậy y buông lỏng tay áo hắn ra.

Nam tử râu ria và nữ tử váy lụa đỏ ở bên cạnh cũng đầy ngạc nhiên nhìn hắn.

Tiểu sư thúc ở trong sương phòng nở nụ cười.

Tương Hải Hoa thì có vẻ không hiểu lắm.

"Một trăm triệu bốn ngàn chín trăm năm mươi lăm vạn, còn có ai tăng giá hay không?"

Trong lúc Dữu Khánh chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ phải tăng giá thêm mấy lượt thì lại không có bất kỳ ai tại hiện trường có phản ứng gì, người giơ thẻ bài đầu tiên nhìn thấy có người ra giá, hiển nhiên trực tiếp từ bỏ, người chủ trì cuối cùng chỉ có thể tuyên bố món hàng thuộc về Dữu Khánh.

Dữu Khánh vẫn có một chút cao hứng, một lần tiết kiệm được mấy chục vạn.

Nam tử râu ria ở bên cạnh nghiêng về phía hắn, cười nói: "Chúc mừng."

"Chỉ là hàng hóa trên thị trường, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới, chỉ là chiếm một chút lợi nhỏ mà thôi." Dữu Khánh trông rất khiêm tốn và lễ độ, hắn đã sớm muốn bắt chuyện với đối phương, lúc này thấy đối phương chủ động nói chuyện, hắn liền nhân cơ hội này hỏi: "Nghe nhị vị nói chuyện liền biết nhị vị rất không tầm thường, cũng biết rõ ràng nguồn gốc vật phẩm đấu giá nơi đây, không biết nhị vị là thần thánh phương nào?"

Nam tử râu ria cười ha hả nói: "Tại hạ là Hoắc Lãng, 'Tĩnh Viễn thuyền hành' tại Hổ Phách hải này là do tại hạ quản lý." Gã lại chỉ vào nữ tử váy lụa đỏ ở bên cạnh, "Đây là tùy tùng của ta, Hồng Cơ."

Nữ tử váy lụa đỏ hơi khom người thể hiện chào hỏi.

Dữu Khánh hoàn toàn chưa bao giờ nghe nói tới nhưng vẫn thể hiện ra vẻ mặt ngưỡng mộ đã lâu, "Thì ra là chưởng sự của 'Tĩnh Viễn thuyền hành', thật là kinh doanh lớn, thất kính thất kính."

Nam tử râu ria tự xưng Hoắc Lãng xua tay nói: "Đâu có kinh doanh gì lớn đâu, chẳng qua là nhặt nhạnh một chút mối hàng nhỏ mà 'Bích Hải Thuyền Hành' chướng mắt để kiếm cơm ăn mà thôi. Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của huynh đài."

Dữu Khánh nói: "Tại hạ Dữu Khánh."

"Dữu Khánh?" Hoắc Lãng ngạc nhiên hơi khựng lại một chút, rồi cười ha hả nói: "Nghe nói vị Thám Hoa lang gần đây tiếng tăm nổi như cồn kia, bây giờ đối ngoại hình như cũng tự xưng mình là 'Dữu Khánh' gì đó, sẽ không phải chính là huynh đài chứ?"

Dữu Khánh mặc dù trong lòng có đắc ý, nhưng bởi vẫn chưa biết rõ về đối phương, nên chỉ khiêm tốn đáp lại: "Trùng hợp cùng tên mà thôi."

Hoắc Lãng phe phẩy chiết phiến gật đầu, đúng vào lúc này vật phẩm đấu giá tiếp theo đã được đưa lên, bắt đầu được đấu giá, tiếng nói ồn ào của người chủ trì cất lên, hai người liền ngừng mấy lời khách khí tại đây, không nói tiếp nữa, chuyên tâm xem diễn biến đấu giá.

Toàn bộ buổi đấu giá kéo dài không đến một canh giờ thì kết thúc. Khi tan cuộc, Dữu Khánh được người của phòng đấu giá mời đi tính tiền, hơn một trăm triệu cứ như vậy ra đi không trở lại.

Trong Tri Hải các có rất nhiều trò giải trí, không chỉ có bán đấu giá và sòng bạc, chay mặn gì đều rất đầy đủ, chỉ cần có tiền.

Dữu Khánh vốn cũng muốn đi mở mang kiến thức, nhưng bởi vì có người muốn ám sát hắn, trời đêm trời tối không tiện chui rúc vào mấy nơi hỗn loạn như vậy, hơn nữa hắn nóng lòng thể nghiệm hiệu quả của Nghiễm Linh đan, nên quyết định về phòng.

Trở về phòng, sau khi khoanh chân ngồi xuống trên giường, hắn lấy chiếc bình bạc đấu giá kia ra, đổ ra một viên thuốc sáp, bóp vỡ ra, bên trong là một viên thuốc bóng loáng màu trắng bạc, tựa như được một lớp thủy ngân bao bọc, mặt ngoài thậm chí có đan khí lờ mờ quấn quanh, nhìn qua chính là loại cấp bậc tiên đan.

Hắn nghe tiểu sư thúc từng sử dụng cả Nghiễm Linh đan và tiên đào nói rằng, linh khí ẩn chứa trong một viên Nghiễm Linh đan có thể tương đương với khoảng một trăm quả tiên đào.

Cũng không biết phải sử dụng bao nhiêu viên Nghiễm Linh đan mới có thể đẩy tu vi của mình lên tới Thượng Huyền đỉnh phong, mới có thể giúp mình có cơ hội chạm đến ngưỡng cửa Cao Huyền, một viên Nghiễm Linh đan mất ba nghìn vạn lượng, để chạm được đến ngưỡng cửa Cao Huyền, đó sẽ là một con số kinh khủng, một tông

môn bình thường cho dù cố gắng hết sức cũng chưa chắc có thể đáp ứng được, từ đó có thể thấy, để xuất hiện được một cảnh giới Cao Huyền là chuyện khó như thế nào.

Cho dù đắt đến đâu, hắn vẫn là thả viên Nghiễm Linh đan trong tay vào miệng, nuốt xuống.

Đến hiện tại hắn vẫn còn chưa thể kiểm soát được chiêu mười tám kiếm hợp nhất, cần phải nhanh chóng gia tăng tu vi mới có thể khống chế, đó chính là bản lĩnh giữ mạng, tốn một khoảng tiền lớn nhưng đáng giá.

Linh đan nuốt xuống bụng, sau một chút vận công luyện hóa, linh khí nồng đậm tỏa ra bao phủ toàn thân làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái, hắn lập tức tĩnh tâm ngưng thần luyện hóa hấp thu…

Sau khi trở về phòng, Hoắc Lãng chắp tay sau lưng đi qua đi lại.

Không biết gã đang suy nghĩ cái gì, Hồng Cơ đi tới trước bàn trang điểm, vừa tháo trang sức vừa nói ra: "Ta đi tắm trước đây."

Hoắc Lãng chợt quay đầu gọi lại, "Không cần tắm vội, ngươi đi sắp xếp người tìm tên Chu thiếu của 'Ngũ Đỉnh sơn' kia trước đi."

Vừa mới tháo ra một chiếc bông tai, Hồng Cơ sửng sốt, xoay người đi tới, ngạc nhiên hỏi: "Tìm hắn làm gì?"

Hoắc Lãng nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy hôm nay vị Thám Hoa lang đó đến phòng đấu giá để làm gì?"

Hồng Cơ suy nghĩ một chút, rồi trả lời: "Nhìn chung, có lẽ hắn là đến xem náo nhiệt, tình cờ nhìn thấy thứ mình muốn, liền thuận tiện đấu giá mua lấy."

Hoắc Lãng: "Không sai, hắn vốn là đi xem náo nhiệt, vì sao đột nhiên tham gia đấu giá? Chính là bởi vì đó là thứ hắn cần, cái gì là thứ hắn cần?"

Hồng Cơ khó hiểu, "Không phải hắn đã đấu giá Nghiễm Linh đan sao?"

Hoắc Lãng: "Trên thị trường có thiếu Nghiễm Linh đan không?"

Hồng Cơ: "Thứ này không thiếu, được niêm yết giá rõ ràng, chỉ cần có tiền là có thể mua được. Lần này chẳng phải vì giá đấu giá rẻ hơn một ít sao?"

Hoắc Lãng quay người lại đối mặt với cô ta, "Chi tiết ở tại điểm này, hắn không có hứng thú gì với những thứ khác, chỉ có hứng thứ với Nghiễm Linh đan giá rẻ. Nếu như vị Chu thiếu đó có thể cung cấp lượng lớn Nghiễm Linh đan giá rẻ hơn cho hắn, ngươi nói xem, hắn có động tâm hay không?"

Hồng Cơ ngập ngừng nói: "Nhìn như là một lỗ hổng, nhưng chỉ sợ chưa chắc là vậy."

Hoắc Lãng: "Nếu có khả năng là một lỗ hổng, vậy thì không ngại thử chút xem sao, dù sao cũng không mất gì cả. Xác định tên Chu thiếu đó thua rất đậm trong sòng bạc chứ?"

"Nghe nói hắn đúng là thua đỏ cả mắt, với thân phận thiếu chưởng môn Ngũ Đỉnh sơn của hắn, nếu không đến mức độ nhất định là không mất mặt mũi đi bán đan dược giảm giá."

"Đây là cơ hội cho chúng ta lợi dụng. Chúng ta không tiện động thủ với Thám Hoa lang ở trên đảo, Tương La Sách có quá nhiều tai mắt, rất dễ bị phát hiện. Nếu để bị phát hiện, chúng ta sẽ chết rất thảm. Hãy để tên Chu thiếu đó làm thử xem đi. Chỉ cần Thám Hoa lang mắc câu, hãy nói tên Chu thiếu đó dụ hắn ra biển."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1223: Chỉ có thể có một kết quả (2)

"Việc này, một khi sự việc phát sinh, Chu thiếu nhất định sẽ nhận ra được mình đang bị lợi dụng."

"Hắn đánh bạc ra nông nỗi như vậy, còn có mặt mũi sống trở về ư? Theo ta thấy, hắn không bằng lấy cái chết tạ tội cho rồi."

"Ra tay với hắn có thích hợp không? Thực lực của Ngũ Đỉnh sơn không phải chuyện đùa."

"Có thể là hắn đánh bạc thua quá mức, không còn mặt mũi nào để trở về, đã tự sát trong lúc nghĩ quẩn, cũng có thể là xảy ra xung đột với Thám Hoa lang rồi chết. Nói chung, có rất nhiều cách chết. Chỉ cần Thám Hoa lang chết đi, một khi Ngũ Đỉnh sơn điều tra ra cái chết của Thám Hoa lang có liên quan với thiếu chưởng môn của bọn họ, ngươi cảm thấy Ngũ Đỉnh sơn còn dám tiếp tục điều tra sao? Bối cảnh của vị Thám Hoa lang đó thậm chí còn ghê gớm hơn, chỉ sợ Ngũ Đỉnh sơn muốn rũ sạch liên quan cũng không được. Hơn nữa, bên trên đã nhận đơn hàng, cho nên chúng ta không thể né tránh, không làm cũng phải làm, ngươi hẳn phải biết rõ, nhóm người chúng ta đã bước lên con đường này rồi, là không có đường rút lui."

"Ai!" Hồng Cơ cất tiếng thở dài, "Ta chỉ là không hiểu, tại sao bên trên phải nhận một đơn hàng không dễ đụng như vậy."

"Đó không phải là điều chúng ta quan tâm, chúng ta chỉ cần lặng lẽ hoàn thành tốt công việc, phải làm một cách lặng lẽ không gây tiếng động, không để lại dấu vết."

Hồng Cơ đeo chiếc khuyên tai vừa mới tháo ra vào lại…

Bước ra khỏi phòng, Trùng Nhi nhẹ nhàng đóng cửa lại, tận lực rời đi mà không quấy rầy người trong phòng, Dữu Khánh đang tĩnh tâm tu luyện, không cần gã ta phải hầu hạ.

Gã ta không phải lặng lẽ rời đi, mà có báo với Mục Ngạo Thiết một tiếng, gã nói rằng nếu như đã tới đây, lại còn mất một khoản tiền lớn như thế, vậy thì không thể đến vô ích, phải đi dạo một vòng quanh Tri Hải các này.

Xét thấy gã chỉ ở bên trong Tri Hải các, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì, Mục Ngạo Thiết chỉ căn dặn mấy câu, bảo gã ta cẩn thận, không nên đi xa, đừng có rời khỏi Tri Hải các.

Gã ta cũng không có ý định rời khỏi Tri Hải các, một mình đi dạo loanh quanh bên trong các, khi đi tới một nơi hẻo lánh, gã ta lựa chọn một cái cửa sổ, nhìn về nơi ánh đèn lờ mờ xa xa trên đảo chính, yên lặng ngóng nhìn thật lâu, không biết nghĩ tới cái gì, viền mắt gã đỏ lên, trong mắt lấp loáng ngấn lệ.

Đột nhiên, có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên ở phía sau, gã ta bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một người không nhanh không chậm bước xuống cầu thang hành lang.

Lúc đầu, khi nhìn thấy người đến, gã ta còn tưởng rằng mình nhìn lầm, nhấc tay lau nước mắt, mở to hai mắt nhìn kỹ nam tử tuấn tú đi tới, khuôn mặt rất quen thuộc, rồi gã nhịn không được thất thanh thốt lên: “Sư phụ?”

Người tới không phải ai khác, chính là tiểu sư thúc Chu Tân Nguyên.

Tiểu sư thúc dựng thẳng ngón tay lên môi, ra hiệu đừng có lớn tiếng như vậy, y đi tới bên cạnh gã ta, quan sát ngoài cửa sổ, hỏi: “Nhìn cái gì vậy?”

Trùng Nhi liên tục lắc đầu, “Không nhìn gì cả, chỉ là nhìn loanh quanh mà thôi. Sư phụ, sao người lại tới đây?”

Điều khiến gã ta cảm thấy càng nghi hoặc chính là, tới cũng không sao, nhưng làm sao lại biết được mình ở nơi này?

Tiểu sư thúc không trả lời gã, mà quay đầu vào mắt gã, hỏi: "Ngươi khóc ư?"

Trùng Nhi cuống quýt lắc đầu, "Không phải, gió biển thổi bụi vào trong mắt con."

Sau đó, gã chớp chớp đôi mắt sáng ngời, và nở nụ cười má lúm đồng nhè nhẹ, như muốn nói ta không sao.

Tiểu sư thúc khẽ gật đầu, lại quay nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, buông tiếng thở dài nói: "Trùng Nhi, nếu như có chuyện gì, nhất định phải nói cho sư phụ biết, bất kể vấn đề lớn đến đâu, sư phụ đều sẽ nghĩ cách giúp ngươi giải quyết. Ngươi không phải chỉ lẻ loi một mình, chúng ta đều là người nhà của ngươi, đều sẽ giúp ngươi, hiểu chưa?"

Trong ánh mắt Trùng Nhi hơi có chút bối rối, nhưng vẫn lắc đầu nói: "Sư phụ, con không sao, con thật sự không có chuyện gì."

"Được rồi, không có chuyện gì thì tốt, ta trái lại có chút việc muốn dặn dò ngươi đi làm…"

Cùng lúc đó, bên trong đại sảnh tầng một Tri Hải các, Nam Trúc đang giao tiếp với nhân viên đại sảnh, gã khoa tay múa chân mô tả hình dạng đám người Dữu Khánh, hỏi thăm xem bọn hắn có tới đây hay không.

Đừng nói là nhân viên đại sảnh chưa từng nhìn thấy, cho dù có biết cũng sẽ không tiết lộ chuyện riêng tư của khách.

Cuối cùng, sau khi dạo qua một vòng quanh tầng một, Nam Trúc thấy chi phí nơi này quá cao, gã chỉ có thể phất tay áo rời đi mà không có chút thu hoạch nào.

Bước ra bên ngoài, đối diện với biển rộng, gã cất tiếng thở dài bất đắc dĩ, với cách tìm kiếm như thế này, chính gã cũng không biết phải tìm đến khi nào mới có thể tìm được, mấu chốt là gã không thể công

khai lộ liễu người mình muốn tìm chính là Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh.

Nếu đã không có ai tại nơi này biết được đám người Dữu Khánh đã tới, gã tự nhiên sẽ không thể công khai.

Không nỡ bỏ tiền vào ở trong Tri Hải các, gã đảo mắt nhìn xung quanh, trong lúc đang suy nghĩ xem đêm nay nên nghỉ chân ở đâu, ánh mắt gã chợt dừng lại tại một hàng hải thuyền neo đậu nơi bến tàu, những lá cờ thêu hoa văn vàng kim cắm trên thuyền chính là cờ của Bích Hải Thuyền Hành, gã nghĩ đến người quen cũ Hữu Lăng La, cũng nghĩ đến nơi này chính là địa bàn của Bích Hải Thuyền Hành.

Gã lập tức bước nhanh về phía đó, định nhờ Bích Hải Thuyền Hành hỗ trợ tìm xem, nhưng đi không được mấy bước gã chợt dừng lại lắc đầu, cuối cùng vẫn là thay đổi phương hướng rời đi.

Không phải chưa từng bị tác hại vì việc bộc lộ thân phận, bất kể như thế nào, ít nhiều gã cũng đã học được một chút bài học, để cho Bích Hải Thuyền Hành biết lão Thập Ngũ đã tới đây, chẳng khác nào công khai bộc lộ tung tích của đám người lão Thập Ngũ.

Quay đầu lại nhìn Tri Hải các cao chót vót, gã xoay người thay đổi phương hướng lang thang…

Trung tâm của hòn đảo chính lớn nhất Hổ Phách hải, một nơi nằm trên sườn núi cao nhất, được bao quanh bởi rừng cây và bức tường cung điện, ánh đèn nơi này không có sáng ngời rực rỡ như phố xá bên ngoài, cũng không có sự ồn ào náo nhiệt như phố xá, ở đây rất yên tĩnh.

Nơi này chính là cung thành của Nữ Nhi quốc trước đây, Hải đô.

Tương Hải Hoa cưỡi phi kỵ từ trên trời lao xuống, trực tiếp đáp xuống bên trong cung thành, thị vệ nhìn thấy là cô ta, nhanh chóng lại biến mất.

Tại nơi này, cô ta không có kiêng kỵ gì, trực tiếp xông vào trong một căn nhà ánh đèn sáng trưng.

Một lão già gầy gò với khuôn mặt có phần tương tự cô ta đang vuốt chòm râu tản bộ xung quanh một khối san hô màu đỏ như máu, cao hơn người, thỉnh thoảng lại khoa tay làm động tác, hình như tính toán thực hiện cải tạo gì đó.

Người này không phải ai khác, chính là phụ thân của cô ta, Tương La Sách.

"Cha, đêm hôm khuya khoắt như vậy còn gọi con tới đây làm gì?" Trong giọng nói của Tương Hải Hoa có chút không vui, đang quấn quít bên nam nhân, đột nhiên bị quấy rầy, tâm tình có thể tốt mới là lạ.

Tương La Sách nhìn chằm chằm khối san hô hừ một tiếng, "Xem ra tên tiểu bạch kiểm đó rất hợp ý con."

Ánh mắt Tương Hải Hoa lấp lóe, cô ta đã biết việc này không thể giấu giếm được phụ thân của mình, lập tức cất lời cảnh cáo: "Chuyện riêng của con, con tự có cách làm của mình, cha đừng có ca thiệp."

Tương La Sách véo chòm râu, ngước đầu nhìn khối san hô, lẩm bẩm như tự nói với mình: "Con không phải là con nít, cũng không phải hoàng hoa khuê nữ, ta chẳng muốn quan tâm tới mấy chuyện nam nữ hoan ái của con, miễn con cam tâm tình nguyện là được. Nhưng, có một số việc ta vẫn phải nhắc nhở con, nam nhân tuấn tú đều không đáng tin cậy. Con có biết gì về hắn không?"

Tương Hải Hoa: "Đại hôm khuya khoắt gọi con tới đây là để nói việc này sao?"

Tương La Sách hất hất cằm về phía chiếc bàn trong phòng, "Con tự xem đi."

Tương Hải Hoa không hiểu có chuyện gì, nhưng vẫn đi về phía bàn, sau khi đến gần, cô ta nhìn thấy trên bàn đặt hai tờ giấy, cô ta cầm lên xem, dần dần vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nội dung trên giấy chính là chi tiết về nam nhân mà cô ta đang hoan hảo hiện tại.

Tương La Sách cất lên giọng nói quái dị, "Bạch Thương Thủy, hãy xem đi, những nữ nhân hắn tìm tới đều là người có tiền, có chứng cứ rõ ràng có thể tra được thì đã có mấy người. Một kẻ dựa vào ngoại hình khắp nơi ăn cơm nhuyễn, lá gan trái lại không nhỏ, vậy mà dám có ý đồ với nữ nhi của ta."

Tương Hải Hoa hít một hơi thật sâu, cất giọng khó chịu nói: "Hắn không có mưu cầu con cái gì, thậm chí còn chủ động chi tiêu vì con."

Tương La Sách lập tức quay đầu lại nhìn cô ta, "Muốn lấy cái gì thì phải cho trước đã. Lý lẽ này còn cần ta dạy cho con sao? Con mê muội đầu óc rồi à?"

Tương Hải Hoa ném tờ giấy xuống, xoay người cất bước rời đi, "Con đã nói rồi, con có cách làm của con. Nếu không có chuyện gì khác, con về trước đây."

"Đứng lại!" Tương La Sách quát nhẹ một tiếng. Cô ta dừng lại, nhưng đưa lưng về phía lão ta.

Tương La Sách chắp tay sau lưng đi tới bên cạnh cô ta, nhẹ giọng nói: "Triêu Dương công chúa đã cải trang vào ở trong Tri Hải các. Có một số việc cần con phối hợp làm việc."

Tương Hải Hoa sửng sốt, sau đó xoay người nhìn lão ta, "Triêu Dương công chúa? Phối hợp làm việc? Chuyện gì chứ?"

Tương La Sách mặt không biểu cảm nói: "Tới vì Thám Hoa lang. Cô ta có ý với Thám Hoa lang, nhưng Thám Hoa lang chưa chắc đã có hứng thú, cho nên cần phải có người phối hợp, bất kể có thể tình đầu ý hợp hay không, tại Hổ Phách hải này, hai người bọn họ chỉ có thể có một kết quả, gạo nấu thành cơm!"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1224: Lại cái trò đó (1)

Làm việc này với công chúa Ân quốc ư? Hơn nữa còn là công chúa con ruột của hoàng hậu!

Tương Hải Hoa có phần chấn động, hỏi: "Là gợi ý của Hoàng hậu nương nương sao?"

Tương La Sách: "Vì để cho dễ dàng tác hợp, một số người bên cạnh Triêu Dương công chúa đã được âm thầm thay đổi rồi."

Câu trả lời hỏi một đằng, trả lời một nẻo này khiến Tương Hải Hoa nghi hoặc, "Có ý gì?"

Tương La Sách: "Những người bên cạnh nàng từng có gặp Thám Hoa lang đúng lúc có chuyện khác phải làm không thể cùng đi theo. Nói cách khác, lần này những người cùng đi theo nàng tới đây đều là ngươi chưa từng gặp qua Thám Hoa lang."

Nghe được lời này, Tương Hải Hoa ngạc nhiên hơi há miệng, cô ta đã hiểu được rồi, đây không phải là ý của Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương căn bản không biết việc này. Đây là đang làm chuyện rắc rối sau lưng Hoàng hậu nương nương, hơn nữa còn chính là con gái ruột của Hoàng hậu nương nương.

Vừa nghĩ đến thực lực và bối cảnh của Hoàng hậu nương nương, cô ta không rét mà run, "Cha, cha có biết mình đang làm chuyện gì hay không vậy? Nương nương nổi giận, ngay cả Địa sư cũng phải nhượng bộ tránh lui, huống chi việc này hoàn toàn không có cách nào giấu giếm được nương nương, ai có tiếp xúc với công chúa,

người bên cạnh công chúa nhất định phải bẩm báo cho phía nương nương, chỉ cần xác minh lại nương nương tự nhiên sẽ biết rõ…”

Tương La Sách xua tay cắt đứt lời cô ta, “Cho dù người bên cạnh công chúa có bẩm báo lại theo thực tế, phía bên nương nương cũng sẽ không thể nhận được thông tin chân thực.”

Tương Hải Hoa kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

Tương La Sách: “Còn có thể vì sao? Cho dù tin tức có thể đến được kinh thành, cũng sẽ có người chặn lại động tay động chân, bà ta sẽ không thể biết được tình hình thực tế.”

“Ở kinh thành, động tay chân với phía Hoàng hậu nương nương…” Tương Hải Hoa hít vào một hơi khí lạnh, đã ý thức được phía bên kinh thành cũng có người không bình thường đang tác động, nếu không sẽ rất khó có thể can thiệp được đến bên cạnh hoàng hậu Yến Y. Cô ta nghĩ đến người phía sau phụ thân là ai, không khỏi hỏi: “Là thụ ý của Đoan thân vương bày sao?”

Tương La Sách nghiêm túc dạy bảo: “Con cho rằng việc này chỉ dựa vào chỉ thị của Đoan thân vương là có thể làm được sao? Con cho rằng có hoàng hậu tọa trấn Hoàng cung đại nội thì Đoan thân vương có thể nhúng tay can thiệp vào được sao? Con cho rằng Ân quốc và Cẩm quốc sẵn lòng nhìn thấy Địa sư và Địa Mẫu hòa thuận với nhau? Con cho rằng mấy người Thiên Lưu sơn muốn nhìn thấy bọn họ quay lại liên thủ với nhau đối ngoại sao?

Triêu Dương công chúa đã sắp trở thành gái lỡ thì, đến nay vẫn chưa lấy chồng, con cho rằng với nền tảng của nàng mà không ai lấy hay là không tìm được như ý lang quân ư?

Yến Y chỉ có một cô con gái chưa lấy chồng như thế, có người không muốn gả nàng cho người khác, mà muốn nàng đoạt lấy trượng phu của đồ đệ Địa Mẫu. Cần biết rằng, bản thân Địa Mẫu đã từng có nỗi hận tương tự, bây giờ, nếu chuyện đó lại xảy ra với đồ đệ của bà ta.

Sau việc này, bà ta tất nhiên sẽ coi đó là nỗi nhục nhã cực kỳ lớn. Mối hận này sợ là trọn đời không thể hóa giải.

Ân oán giữa sư huynh muội bọn họ đến bây giờ vẫn khó thể hóa giải không phải là không có nguyên nhân, có rất nhiều người ở sau lưng châm ngòi thổi lửa, điều này không phải tu vi bọn họ cao liền có thể phòng ngừa được. Cũng chính là bởi vì tu vi bọn họ cao, cho nên mới có người muốn chia rẽ bọn họ. Chỉ cần có cơ hội liền sẽ đào sâu mâu thuẫn giữa bọn họ, vĩnh viễn sẽ không để cho bọn họ hòa hợp.

Ta tại dưới trướng Đoan thân vương, không phải lần đầu tiên tham gia chuyện tương tự."

Lần chỉ điểm này coi như đã nói ra những lời gan ruột, lời này chỉ có thể nói ra với nữ nhi của mình, cũng là để cho nữ nhi nắm rõ tình hình, biết rõ mức độ sự việc, khi hạ thủ mới có đúng mức.

Tương Hải Hoa lại kinh ngạc sửng sốt, không ngờ tới những người bên trên đó lại âm thầm làm ra mấy chuyện như vậy, sau cơn kinh ngạc cô ta lại bắt đầu thấp thỏm bất an, "Cha, việc này cuối cùng vẫn sẽ bị hoàng hậu biết được, sau việc tất nhiên sẽ biết cha tham gia vào chuyện này, đến lúc đó làm sao có thể buông tha cho cha? Chọc giận Địa sư, hậu quả khó thể tưởng tượng nổi, ông ấy sẽ không hạ thủ lưu tình với cha."

Tương La Sách có vẻ đã quen với sóng gió, bình tĩnh nói: "Nếu chuyện thành công sẽ không có việc gì. Chỉ cần Triêu Dương công chúa và Thám Hoa lang xảy ra chuyện gạo nấu thành cơm, khi thông tin hai người ngủ với nhau lan truyền ra ngoài, đến lúc đó không phải tùy thuộc Thám Hoa lang có muốn cưới hay không, cũng không phải hoàng hậu muốn hay không muốn gả con gái. Khi sự việc thành công, tự nhiên sẽ có người bảo vệ ta, sẽ để cho ta thuận thế chuyển thành bà mối cho hai người, đó là chuyện đại hỉ, dù có bực tức đến đâu cũng không có lý lẽ gì đi giết bà mối."

Tương Hải Hoa vẫn còn lo lắng, "Nếu việc này thất bại thì sao?"

Tương La Sách vuốt râu đi trở về trước khối san hô to lớn, "Không có nhiều chữ nếu như vậy. Hải Hoa, cha có thể đi đến ngày hôm nay, đó là kết quả từ sự hỗ trợ của Đoan thân vương đứng sau. Và cũng vì đó, ta đã làm ra rất nhiều chuyện mờ ám không thể công khai. Có một số việc, chỉ cần tùy tiện chọn ra một việc, đã đủ để khiến ta chết không có chỗ chôn. Ta có rất nhiều nhược điểm tại trên tay hắn. Hắn có thể đặt ta tại đây, dám dùng ta, ta liền không còn lựa chọn nào khác. Hiểu không?"

Tương Hải Hoa đi tới phía sau phụ thân, im lặng cúi đầu, đã biết rõ lí do thực sự phụ thân gọi mình tới đây trong đêm tối, so với chuyện này, việc quấn quýt với một nam nhân nào đó hoàn toàn chẳng là gì.

"Hiện tại, vấn đề lớn nhất là phía bên Đại Nghiệp ty. Chỗ ta và kinh thành có thể ngăn chặn, kiểm soát thông tin tới hoàng hậu, nhưng không thể động tay động chân vào thông tin qua lại giữa Đại Nghiệp ty. Một khi Địa sư phát hiện được, tất nhiên sẽ nhúng tay can thiệp. Cho nên chuyện này cần phải được nhanh chóng xúc tiến hoàn thành trước khi Đại Nghiệp ty kịp phản ứng, vì thế, phải làm bằng bất cứ giá nào, khi cần thiết có thể liên hệ với phía bên Cẩm quốc và Thiên Lưu sơn, bọn họ hẳn sẽ toàn lực phối hợp…"

Bình minh lên, mặt trời mọc trên mặt biển, rực rỡ huy hoàng.

Đang ngồi khoanh chân đả tọa, Dữu Khánh chậm rãi thu công tỉnh lại, sắc mặt hồng hào, thần thanh khí sảng, một viên Nghiễm Linh đan đem đến sự bồi bổ cho tinh khí thần rất tốt, và cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sự tăng tiến tu vi.

Hắn bước chân trần xuống giường, mở cửa sổ ra, ánh nắng mặt trời mới mọc rọi vào mặt, chim biển bay lượn, những cánh buồm lướt đi trên mặt biển lấp lánh, đem tới cho người ta cảm giác được làm người trên cõi đời này cũng là một vui vẻ sảng khoái.

Động tĩnh đẩy mở cửa sổ cũng đánh động người đang lặng lẽ chờ đợi ngoài phòng, tiếng Trùng Nhi gõ cửa vang lên, "Công tử."

"Vào đi." Dữu Khánh đáp lại một tiếng.

Cửa mở ra, tiến vào trong không chỉ có Trùng Nhi, Mục Ngạo Thiết cũng đi theo vào.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1225: Lại cái trò đó (2)

Trùng Nhi trước tiên thu dọn tấm ga trải giường, sửa sang cho trật tự, vuốt lại cho phẳng phiu, khi đêm Dữu Khánh cũng chỉ ngồi đả tọa, không có giày vò gì, hai ba động tác gã ta đã làm xong, sau đó tiến đến bên cạnh Dữu Khánh, không hề có ý định đề cập đến việc tiểu sư thúc tới đây.

Nhìn thấy Dữu Khánh đối diện với ánh nắng đang suy tư điều gì đó, Mục Ngạo Thiết khoanh tay đứng tựa vào tường đợi một hồi, cuối cùng nhịn không được nói: "Phía bên An Di đã đến đây gõ cửa, hỏi xem hôm nay ngươi có phân phó chuyện gì không."

Thực ra, y cũng muốn hỏi xem hôm nay sẽ làm gì.

Mà Dữu Khánh thì đang suy nghĩ về điều này, hắn xoay người lại, nhìn chằm chằm Mục Ngạo Thiết nói: "Muốn tiếp xúc với nữ nhi của Tương La Sách, cách tốt nhất… Lão Cửu, còn nhớ mỹ nam kế thực hiện với Liên Ngư không? Ta cảm thấy đó vẫn là kế sách tốt nhất, có thể thử với Tương Hải Hoa. Chỉ cần giải quyết được nữ nhân này, muốn làm gì tại Hổ Phách hải này đều thuận lợi."

Lại cái trò đó? Mục Ngạo Thiết vừa nghe nói tới việc này, sắc mặt lập tức tối sầm lại, "Muốn thử thì ngươi đi thử đi, ta không thử. Hơn nữa, ta cũng không phải là mỹ nam gì đó."

"Đây, ở đây có một cái." Dữu Khánh bĩu môi về phía Trùng Nhi.

Mục Ngạo Thiết sửng sốt, quay đầu nhìn Trùng Nhi chăm chú, hơi chút quan sát, mắt y cũng sáng lên, nghĩ lại lúc đó không phải Trùng Nhi cũng dễ dàng giải quyết nữ nhi A Hoàn của Phượng Tàng Sơn sao.

Cũng nghĩ tới lúc đó lão Thập Ngũ phản đối làm như vậy.

Từ đó có thể nhận ra được, lằn ranh đỏ của môn phái trong mắt người chưởng môn lão Thập Ngũ này là có thể thay đổi lên xuống bất cứ lúc nào. Cái gọi là mỹ nam kế đó, tùy thuộc vào việc hắn có cần tới hay không.

Nhưng nghĩ đến việc cần phải cứu tính mạng lão Thất, và cả tính mạng của chính bọn họ, y cũng gật đầu, "Đúng là có thể thử xem."

Trùng Nhi há to miệng im lặng, đại khái đã nhận ra được điều gì đó, gã ta đứng đó liên tục lắc đầu, thể hiện sự phản đối.

Dữu Khánh lập tức ân cần khuyên nhủ: "Trùng Nhi, ngươi đừng có ngại, người ta còn chưa chắc đã nhìn trúng ngươi chứ. Cho nên, vì để ổn thỏa, ba người chúng ta cùng nhau tiến lên, nhìn xem cô ta thích người nào. Cô ta thích người nào, người đó liền chịu trách nhiệm giải quyết cô ta." Nói đến đây, hắn quay sang hỏi Mục Ngạo Thiết, "Lão Cửu, ngươi thấy thế nào?"

Cảm nhận đầu tiên của Mục Ngạo Thiết đó là những lời này của lão Thập Ngũ chỉ là lời hùng biện để thuyết phục Trùng Nhi mà thôi, thứ hai là, y cũng cảm thấy có tiểu bạch kiểm tuấn tú Trùng Nhi ở đây, sẽ chẳng đến phiên mình dính tới nữ nhân đó, vì vậy y lập tức gật đầu đồng ý, "Ta cảm thấy có thể."

Dù nói ra như vậy, trong lòng y ít nhiều có chút cảm giác cổ quái, vì một nữ nhân, ba người trong một môn phái cùng lên, việc này quả thực hoang đường.

Dữu Khánh lập tức vui vẻ nói với Trùng Nhi: "Trùng Nhi, hai chúng ta đều tán thành, ngươi sẽ không phản đối chứ?"

Ánh mắt hắn đảo qua hai người bọn họ, một người thân thể cường tráng, cao to uy vũ, một người tuấn tú thu hút, nữ nhân đó có chọn cũng sẽ chọn một trong hai người bọn họ, kẻ nửa vời như hắn chắc chắn sẽ không đến lượt.

Theo suy nghĩ của hắn, với tính cách yếu đuối của Trùng Nhi, dưới sự bức ép như vậy gã ta nhất định sẽ đồng ý.

Nào ngờ, Trùng Nhi không có vội vàng đồng ý, gã ta hỏi ngược lại một câu, "Công tử, mục đích tiếp cận Tương Hải Hoa có phải muốn thông qua cô ấy nhằm tiếp xúc với những Hổ phách nữ may mắn còn sống sót kia để tìm hiểu tin tức phải không?"

Dữu Khánh nhún vai buông tay, "Nếu không thì sao nữa?"

Trùng Nhi yếu ớt nói: "Ban ngày, không phải có thể trả tiền để ghé thăm khu vực cấm của Hổ phách nữ sao?"

Dữu Khánh trợn mắt nói: "Có một quy định, không phải ngươi không biết, chỉ có nữ nhân mới có thể đi vào." Hắn quay đầu lại nhìn về phía dựa tại cửa vào đích Bách Lý Tâm, "Tùy tiện một ai đó đi vào tham quan, làm sao có thể tùy ý tìm hiểu được những chuyện đó, việc này còn cần phải bắt đầu từ Tương Hải Hoa."

Trùng Nhi bỗng nhiên lấy hết can đảm nói: "Công tử, ta có thể nghĩ cách trà trộn vào."

"Ngươi trà trộn vào đó?" Dữu Khánh kinh ngạc, hỏi ngược lại: "Ngươi là một nam nhân làm sao trà trộn vào được?"

Trùng Nhi: "Ta có thể cải trang nữ nhân trà trộn đi vào."

Hai vị sư huynh đồng thời há hốc mồm, Bách Lý Tâm ở tại cửa vào cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Trước tiên, chưa nói tới việc Trùng Nhi có dũng khí thực hiện hay không, cảm giác đầu tiên của Dữu Khánh đó là không thích hợp, hắn rất nghi hoặc, nhận thấy tên Trùng Nhi này hôm nay dường như có chút bất bình thường, hắn hoài nghi nói: "Ngươi giả nữ nhân đi vào đó tác dụng gì, xét về năng lực làm việc, ngươi còn không bằng Bách Lý, nếu để cho ngươi giả nữ nhân, còn không bằng để cho Bách Lý, nữ nhân thật sự đi vào."

Trùng Nhi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Nhưng nữ nhân thích nam nhân a, ta cảm thấy dùng mỹ nam kế với Tương Hải Hoa, còn không bằng dùng với những Hổ phách nữ đó. Ta chưa chắc đã hợp với sở thích của Tương Hải Hoa, nhưng Hổ phách nữ may mắn còn sống sót thì không chỉ có một người, hẳn là sẽ có người nhìn ta hợp mắt. Cơ hội nhiều hơn hẳn, phải không?

Huống chi, huống chi, nếu sử dụng mỹ nam kế với Tương Hải Hoa, việc thoát thân sau này sẽ là một vấn đề lớn, còn đối với những Hổ phách nữ đó thì không cần lo lắng về phương diện này, các nàng cũng không dám bộc lộ việc này. Công tử, ngươi thấy ta nói có đúng không?"

Sau khi nói xong, ánh mắt gã ta có chút yếu ớt né tránh.

Cái gì? Cái gì? Cái gì vậy chứ?

Vẻ mặt Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm đều rất đặc sắc, cực kỳ kinh ngạc, hôm nay những lời mạch lạc rõ ràng này, quả thực so với Trùng Nhi trước đây giống như hai người.

Ba người bọn hắn liên lục quan sát gã ta từ trên xuống dưới, suýt chút nữa hoài nghi phải chăng có người giả mạo gã ta.

Trước tiên, bất kể những gì Trùng Nhi nói có hợp lý hay không, thật sự không thể tin nổi Trùng Nhi lại chủ động đề nghị để một mình gã xử lý một quá trình phức tạp như thế, bắt đầu từ việc chủ động xin xung phong cải trang làm nữ nhân, sau đó lẻn vào Hải đô tiếp xúc

Hổ phách nữ, cuối cùng là thi triển mỹ nam kế, tìm hiểu thông tin. Quả thực quá sức tưởng tượng.

Dữu Khánh lại nhấc tay vuốt vuốt chút ria mép bên khóe miệng, nhìn kĩ Trùng Nhi từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ ra sự hoài nghi cực độ, "Trùng Nhi, sau khi ngươi tới Hổ Phách hải, xác thực rất không thích hợp. Ngươi thành thật nói cho ta biết, có phải có chuyện gì giấu ta hay không?"

Trùng Nhi lắc đầu như trống bỏi, và đưa ra giải thích, "Trước khi ra ngoài, sư phụ đã có dặn dò, nói ta cần phải suy nghĩ nhiều hơn về mọi việc, phải trải nghiệm nhiều hơn, và phải chia sẻ trách nhiệm nhiều hơn với các ngươi. Công tử, có phải ta đã suy nghĩ quá nhiều hay không?"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1226: Duyên phận (1)

Đâu chỉ là suy nghĩ quá nhiều, đối với đám người Dữu Khánh mà nói, tên này thay đổi quả thực là kinh người quá mức, đây đâu chỉ là suy nghĩ quá nhiều, mà là đã bắt đầu đưa ra chính kiến rồi.

Cũng không phải cảm thấy biện pháp này của Trùng Nhi có vấn đề gì quá lớn, vấn đề ở chỗ bản thân Trùng Nhi, vẫn là câu nói kia, sau khi đến Hổ Phách hải, Trùng Nhi có chút không bình thường.

Hơn nữa, Dữu Khánh cảm thấy có chút mạo phạm đến quyền uy của người chưởng môn hắn đây, từ lúc nào đến phiên tên gia hỏa chưa đủ lông đủ cánh này dạy mình làm việc rồi chứ?

Trước đây hắn ngại người khác nhìn mình quá trẻ tuổi ngoài miệng không lông, bây giờ đến phiên hắn ngại người khác.

Vì vậy hắn từ chối khéo: "Trùng Nhi, ngươi không thích hợp đi Hải đô, lỡ như bị phát hiện thì phải làm sao? Chúng ta đều không có cách nào đi vào đó giúp một tay, còn ở trong Tri Hải các này thì khác, có chuyện gì chúng ta có thể thương lượng bất cứ lúc nào."

Nào ngờ Trùng Nhi kiên quyết phản đối, "Trêu chọc đến Tương Hải Hoa rất khó thoát thân, vì sự an toàn của mọi người, ta không thể đồng ý."

Dữu Khánh lập tức trừng mắt lườm hắn, xắn hai tay áo lên, "Ngươi lại dám trái lời ta, ngươi đàn ông con trai lại đi giả nữ lẻn vào đó là làm hỏng quy tắc của người ta, đó là đang mạo hiểm, có hiểu không hả?"

Trùng Nhi giống như uống nhầm thuốc, vẻ mặt rõ ràng rất chột dạ, nhưng vẫn khăng khăng nói: "Làm sai quy tắc đó thì chỉ có một mình ta xảy ra chuyện, còn nếu chọc giận Tương Hải Hoa, tất cả chúng ta đều chạy không được. Ta không đi."

Dữu Khánh trực tiếp động thủ nhéo tai gã ta, "Ngươi làm phản hả? Ngươi có đi hay không?"

Trùng Nhi đau đớn nhe răng nhếch miệng, giọng điệu trở nên rụt rè, "Ta không thể đi… Nếu như có thể tiếp xúc trực tiếp với Hổ phách nữ, cần gì phải đi trêu chọc Tương Hải Hoa. Công tử, ngươi cứ để ta thử xem có được hay không trước đã. Nếu như không được, lúc đó sẽ đổi sang cách của ngươi, được không?" Nói xong gã quay sang nhìn Mục Ngạo Thiết với dáng vẻ thương cảm, rõ ràng đang đang cầu cứu Cửu sư huynh giúp đỡ.

Mục Ngạo Thiết coi như thông cảm với người tiểu sư đệ chịu khó chăm chỉ này, và cũng không thích nhìn bộ dạng độc đoán không nói lý lẽ của Dữu Khánh, nên lập tức xen vào nói: "Lão Thập Ngũ, hắn rất hiếm khi tích cực như vậy, để cho hắn thử xem đi. Cứ coi như để có chút trải nghiệm, không được thì tính tiếp."

Dữu Khánh lườm y một cái, "Nam giả nữ, đùa giỡn gì vậy, ngươi cảm thấy con đường này có thể đi thông được sao? Ngươi cho rằng đây là trò chơi trẻ con sao chứ?"

Mục Ngạo Thiết hơi cau mày, nghĩ lại thấy cũng đúng, nam giả nữ làm sao có thể trà trộn vào đó được, cho rằng người ta là kẻ ngốc sao?

Nào ngờ Trùng Nhi lập tức nói: "Để ta cải trang thử cho các ngươi xem trước, nếu như các ngươi cảm thấy có thể trà trộn vào được, ta mới đi làm thử, được không?"

Bên trong phòng trong nháy mắt liền trở nên yên tĩnh, Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và cả Bách Lý Tâm đứng tựa bên cửa đều sững sờ nhìn chằm chằm gã ta, ánh mắt lấp lóe khác lạ, đều nhận ra khía cạnh "Xinh đẹp" của Trùng Nhi.

Tay Dữu Khánh cũng buông lỗ tai gã ta ra, quan sát gã ta từ trên xuống dưới, rồi chợt rất dễ nói chuyện 'ừm' một tiếng, "Được, vậy ngươi đi hóa trang thử xem trước đi."

Thực ra hắn đồng ý không phải vì đã bị thuyết phục, mà vì sinh lòng tò mò với sự mới lạ, hoàn toàn là muốn nhìn xem bộ dạng giả nữ nhân của Trùng Nhi như thế nào, trò vui thế này rất hiếm có, bình thường có ép cũng không ép được Trùng Nhi làm như vậy.

Bách Lý Tâm: "Quần áo của ta có thể không phù hợp với vóc dáng của hắn, sử dụng tạm thì được."

Trùng Nhi xoa xoa lỗ tai, thấp giọng nói: "Ta có tiền."

Lần trước gã ta được chia mười vạn lượng, ngụ ý là tự ta sẽ mua.

Dữu Khánh nhạc thở liễu đứng lên, chỉ cần không hoa hắn đích tiền tựu đi, lúc này đáp hạ, "Đi, kia tựu thuận tiện đi đường thượng đi dạo đi, cần phải cái gì chính ngươi mua."

Hắn vừa mới ra khỏi cửa phòng, Trùng Nhi lại đuổi theo, "Công tử, còn có một chuyện, tối hôm qua ta ra ngoài đi dạo thì tình cờ phát hiện được một việc, không biết có vấn đề gì hay không."

Dữu Khánh ngẩn người, quay đầu lại nhìn về phía Mục Ngạo Thiết, mắt lộ vẻ dò hỏi.

Mục Ngạo Thiết khẽ gật đầu, tỏ ý xác nhận tối hôm qua Trùng Nhi có ra ngoài đi dạo, đã được y đồng ý.

Lúc này Dữu Khánh mới hỏi: "Ngươi tình cờ phát hiện điều gì?"

Trùng Nhi: "Tối hôm qua, trong lúc lang thang đi dạo trong Tri Hải các, khi đi đến một góc vắng lặng đứng nhìn cảnh đêm bên ngoài thì ta tình cờ nhìn thấy Hoắc Lãng và Hồng Cơ, hai người ngồi chung bàn với chúng ta trong phòng đấu giá kia. Bọn họ nấp trong một góc khuất trao đổi chuyện gì đó. Hoắc Lãng nói cái gì mà hắn thích Nghiễm Linh đan giá rẻ, nói tại trên đảo không tiện động thủ, muốn dụ người ra biển, nói vị Chu thiếu gì đó của Ngũ Đỉnh sơn đã thua bạc đỏ mắt, phải lợi dụng cho tốt, nói Hồng Cơ sắp xếp người đi liên hệ với vị Chu thiếu đó. Bọn họ trao đổi xong mấy chuyện này liền rời đi. Ta nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không thích hợp, ngày hôm qua công tử cũng đã đấu giá Nghiễm Linh đan, không biết người mà y nói thích Nghiễm Linh đan đó có phải là để chỉ công tử ngài hay không."

Dữu Khánh nghe xong trầm giọng hỏi: "Ngươi xác định ngươi không có nghe nhầm?"

Trùng Nhi ngập ngừng nói: "Ý tứ đại khái là như vậy, không thể xác định đang nói tới người nào. Chỉ là nhớ tới việc công tử ngài cũng mua Nghiễm Linh đan, cho nên nhắc nhở một chút."

Bên trong phòng rơi vào yên tĩnh, thần sắc Dữu Khánh biến đổi khó dò một hồi, sau đó quay đầu lại nhìn Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm, thấy vẻ mặt hai người cũng rất nghiêm trọng, hắn không khỏi

chậm rãi nói: "Chẳng lẽ tên Hoắc Lãng đó tối hôm qua không phải ngẫu nhiên xuất hiện bên cạnh ta?"

Lúc rời khỏi U Giác phụ, trước khi đến nơi này, hắn đã biết mình khó thể giữ kín được thân phận, gặp phải kẻ nào đó có ý đồ riêng, hắn cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Bách Lý Tâm gật đầu nói: "Hoắc Lãng và Hồng Cơ của Tĩnh Viễn thuyền hành, được, để ta nói bên kia điều tra một chút."

Dữu Khánh biết bên kia mà nàng nói chính là thế lực phía sau nàng, hắn cũng không biết hiện nay nên đối xử với thế lực phía sau nàng như thế nào, đối phương biết được quá nhiều, một chút lo lắng ẩn giấu trong lòng, hắn tạm thời không nói thêm gì nhiều, "Đi thôi, trước tiên đưa Trùng Nhi mua quần áo rồi tính tiếp."

Một nhóm người vừa mới ra cửa liền gặp được An Di và Tô Thu Tử thủ tại bên ngoài, rất hiển nhiên, hai người này vẫn luôn chờ ở bên ngoài.

Sau khi xác định sẽ đi ra ngoài, Tô Thu Tử nhanh chóng đi gọi đồng bạn cùng đi theo, gần mười người lại bảo hộ ở xung quanh.

Căn phòng bọn hắn thuê không phải loại cao cấp, đường đi tới thang dây tương đối quanh co, khi bọn hắn sắp đến thang dây, cửa một căn phòng phía trước chợt mở ra, tại cửa vào có sẵn mấy người trông chừng như là hộ vệ. Nhìn thấy cửa mở ra, mấy người đó lập tức ngăn chặn lối đi, ngăn đám người Dữu Khánh lại, yêu cầu bọn hắn tạm thời ngừng đi qua.

Đám người Dữu Khánh tuy rằng không hài lòng, nhưng nhìn thấy thế trận bảo vệ có sáng có tối của đối phương, biết rõ có khả năng không phải là người bình thường, không cần thiết vì chút việc nhỏ mà náo loạn ồn ào lên, vì vậy kiên nhẫn chờ một chút.

Đầu tiên đi ra hỏi phòng là một phụ nhân quần áo hoa lệ, dung mạo bình thường, không phải ai khác, chính là Tương Hải Hoa, tuy nhiên

đám người Dữu Khánh không có nhận ra, cũng chưa từng nhìn gặp được.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1227: Duyên phận (2)

Tương Hải Hoa đứng chờ ở cửa, theo sau đó, từ trong phòng đi ra một nam tử thon gầy, khuôn mặt thanh lệ, mặc một bộ bạch y, tay cầm chiết phiến, cố ý làm ra bộ dạng tiêu sái.

Vấn đề là, chỉ cần là một nam nhân không mù đều sẽ theo bản năng nhìn vào bộ ngực to tròn nhô cao của người này, ai không ngốc đều có thể nhận ra được đây là một nữ tử giả nam nhân, nhưng bản thân lại bộc lộ ra vẻ kiêu ngạo mà không tự biết, ngẩng đầu ưỡn ngực, có vẻ không thèm để ý đến ý kiến của người khác.

Đây đâu phải là giả vờ cho phù hợp với hóa trang, rõ ràng là để cho mình thu hút sự chú ý của người khác nhiều hơn.

Điều này cũng không có gì, mấu chốt là Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đều lộ ra vẻ nghi hoặc, cả hai người đều cảm thấy nữ nhân này nhìn có phần quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời không nhớ ra đã gặp được ở đâu.

Không chỉ có một nữ nhân giả nam nhân, phía sau còn có hai người khác đi theo, rõ ràng là thị nữ.

Ngụy nam tử mặc bạch y cầm chiết phiến chỉ lạnh nhạt liếc mắt thoáng đảo qua khuôn mặt đám người Dữu Khánh, rồi tại trong vòng vây của đám người đi về phía thang dây.

Nhưng mà, đi chưa được mấy bước, ngụy nam tử đột nhiên dừng lại, vụt quay đầu, và kiễng đầu ngón chân nhìn phía sau, sau đó nhanh chóng gạt đám tùy tùng che khuất tầm nhìn, cuối cùng một lần nữa đối diện với ánh mắt đám người Dữu Khánh.

Sau mấy lần tựa như để xác nhận dung mạo Dữu Khánh, ngụy nam tử vỗ chiết phiến vào lòng bàn tay kêu cái bốp, a một tiếng, bộ dạng có phần hớn hở tung tăng đi đến trước mặt Dữu Khánh, mặt đầy vui mừng hỏi: "Trương Chi Thần, sao ngươi lại ở đây?"

"Ách…" Dữu Khánh nghẹn lời, có thể vừa mở miệng liền gọi ra tên giả mình từng dùng, xem ra thực sự là người quen, hắn nhìn đám hộ vệ của đối phương nhanh chóng tới đây cảnh giác, thử hỏi: "Thứ cho tại hạ mắt kém, tôn giá là?"

Ngụy nam tử lập tức chỉnh đốn quần áo, ưỡn bộ ngực đầy đặn của mình lên, nỗ lực bày ra đặc điểm nữ tính rõ ràng của mình, "Giả nam nhân, nữ, ta là nữ, tại Triêu Dương đại hội, chúng ta từng gặp nhau. Ta còn cố ý đến khu nhà ngươi ở để thăm ngươi."

Tương Hải Hoa ở bên cạnh nhìn bộ dạng cô nàng ưỡn ngực lên như vậy, nhịn không được rịn mồ hôi, phát hiện thấy vị này, nói dễ nghe một chút là không để ý quy củ của thế tục, không bị lễ giáo trói buộc, nói khó nghe một chút chính là như cọp cái.

Trùng Nhi hơi cau mày với động tác trực tiếp khoe ngực trước công tử nhà mình của nữ nhân này, ánh mắt nghi ngờ đảo qua đảo lại trên mặt hai người, có phần hoài nghi quan hệ giữa hai người.

Dữu Khánh hơi sửng sốt, trong đầu bỗng nhiên lóe lên cái gì đó, cuối cùng đã nhớ ra đối phương là ai, hắn chỉ vào cô nàng, "Ngươi, ngươi, ngươi là Triêu Dương…"

Mục Ngạo Thiết cũng lập tức nhớ tới nữ nhân này là ai, Triêu Dương công chúa của Ân quốc!

Không sai, y cũng biết, lúc đó, trong thời gian diễn ra Triêu Dương đại hội, khi y và Nam Trúc đi thăm Dữu Khánh thì đúng lúc gặp được vị công chúa này đi tìm Dữu Khánh.

"Hư…" Triêu Dương công chúa lấy cây quạt mân mê bờ môi đỏ mọng của mình, sau đó đôi mắt cười thành hình trăng khuyết, khoe ra hàm răng trắng, cười hắc hắc nói: "Cải trang vi hành, cải trang vi hành. Trương huynh, cứ gọi ta là Lý huynh đi."

Đang nhắc nhở đối phương mình không muốn bộc lộ thân phận, nhưng giọng nói rõ ràng là giọng nữ.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, sau đó ấp a ấp úng gật gật đầu, "Lý huynh."

Triêu Dương công chúa sang sảng nói: "Cảnh tượng Trương huynh quán tuyệt quần hùng đến nay vẫn hiện rõ trong mắt ta. Ta vẫn luôn nhờ người hỏi thăm tung tích của ngươi, nhưng sau đại hội ngươi lại mai danh ẩn tích, không nghĩ tới lần này lại được gặp ngươi tại nơi này. Thực sự là duyên phận a."

Mai danh ẩn tích? Làm gì có chứ? Dữu Khánh có phần sửng sốt, với thân phận của đối phương, rất khó tìm được tung tích của mình ư? Hắn chợt nhận ra đối phương còn chưa biết được thân phận thực của mình.

Tương Hải Hoa cũng ý thức được vấn đề này, có người đã phong tỏa những thông tin liên quan không cho vị công chúa này biết, cô ta liền ở bên cạnh lên tiếng nói: "Lý công tử, đây là người quen cũ sao? Sao không giới thiệu cho ta nhận thức với."

Triêu Dương công chúa cười nói: "Hắn rất kín tiếng, chỉ sợ hắn không muốn để cho người ta biết được mình là ai. Phải xem hắn có muốn nói cho ngươi biết hay không nha." Nàng ta lại quay sang giới thiệu nữ nhân này cho Dữu Khánh biết, "Tương Hải Hoa, lão bản nương của Tri Hải các, có thể nói nàng giảm giá thuê phòng."

Đám người Dữu Khánh đều sửng sốt, không nghĩ tới nữ nhân dung mạo bình thường trước mặt này chính là nữ nhi của Tương La Sách, là chủ nhân nơi đây, càng không ngờ tới lại quen biết nhau trong trường hợp này.

Nhưng khi nghĩ lại, hắn cảm thấy đây là lẽ đương nhiên, Triêu Dương công chúa tới nơi này, Tương Hải Hoa bồi ở bên cạnh là điều rất bình thường.

Rất nhiều ý nghĩ hiện lên trong lòng Dữu Khánh, hắn biết cơ hội thích hợp mà mình chưa tìm được được đã tới rồi, lập tức chắp tay cười nói: "Thất kính thất kính, thì a là lão bản nương, may mắn tương phùng, tại hạ Dữu Khánh."

Đi không thay tên ngồi không đổi họ, hắn đăng kí vào ở nơi đây với tên Dữu Khánh, không có gì cần phải giấu giếm.

"Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu." Tương Hải Hoa ra vẻ khách sáo ứng đối một câu, sau đó kéo tay Triêu Dương công chúa, ra hiệu mượn một bước nói chuyện riêng. Triêu Dương công chúa mặc dù có chút không muốn, nhưng vẫn đi theo cô ta.

Không có đi nơi nào khác, cả hai quay trở vào trong căn phòng vừa mới đi ra.

"Lão bản nương, có chuyện gì vậy?" Triêu Dương công chúa có chút bất mãn, nàng ta vẫn còn muốn ôn chuyện với Dữu Khánh.

Tương Hải Hoa kéo nàng ta đến bên cửa sổ, trịnh trọng hỏi: "Công chúa, ta xem bộ dạng của ngươi, hình như vẫn chưa biết được thân phận chân thực của người vừa rồi a?"

Lý Triêu Dương tự tin nói: "Ta biết nha, hắn không phải là Dữu Khánh gì đó, thực ra hắn chính là Trương Chi Thần, người giành được danh hiệu đệ nhất Triêu Dương đại hội lần rồi."

Tương Hải Hoa thở dài: "Ta biết hắn là Trương Chi Thần, nhưng đó chỉ là một thân phận khác của hắn mà thôi."

Lý Triêu Dương kinh ngạc, "Hắn còn có thân phận gì khác nữa hay sao?"

Tương Hải Hoa vung tay chỉ xuống xung quanh, "Đây là nơi nào, Hổ Phách hải này là địa bàn của Tương thị ta. Ta làm sao có thể không có chút chú ý tới những người vào ở nơi đây. Công chúa, người này không đơn giản, thân phận thực sự của hắn nổi tiếng hơn cái tên Trương Chi Thần đó rất nhiều, hắn không phải ai khác, chính là vị Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh kia."

Lý Triêu Dương đầu tiên là sửng sốt, sau đó dần dần mở to hai mắt, thất thanh kinh hô: "Cái gì, Thám Hoa lang, là Thám Hoa lang, tài tử đệ nhất thiên hạ kia sao?"

Tương Hải Hoa nắm lấy tay nàng ta, vỗ nhè nhẹ, "Công chúa thông minh, không sai chút nào, chính là vị Thám Hoa lang gần đây danh chấn Tu hành giới, chỉ một kiếm liền san bằng Tam Tiên bảo kia. Người này thật sự là quá kinh tài tuyệt diễm, văn võ song tuyệt, thế gian hiếm thấy, chân chính là long phượng trong loài người, chân chính là thiên chi kiêu tử a!"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1228: Lai giả bất thiện (1)

Lý Triêu Dương khó thể tin nổi, lẩm bẩm như tự nói, "Thám Hoa lang chính là Trương Chi Thần, đệ nhất Triêu Dương đại hội…"

Người ngoài khó thể cảm nhận được sự chấn động mà thông tin này mang đến cho nàng ta.

Năm đó, khi danh tiếng Thám Hoa lang vụt lên, vứt mũ quan bỏ đi, những lời mô tả về Thám Hoa lang của người trong hoàng cung Ân quốc khiến nàng ta dâng trào cảm xúc, nàng ta lập chí phải gả cho Thám Hoa lang, chỉ là sau đó Thám Hoa lang thần long thấy đầu không thấy đuôi, nàng ta vô duyên gặp mặt, trong lòng vẫn luôn tiếc nuối.

Hơn nữa, cùng với sự thuyết phục của mẫu thân, nàng ta suy nghĩ thấy cũng đúng, xét đến cùng, đây là thiên hạ của người tu hành, có tài hoa đến đâu cũng thấp hơn một bậc, ngay cả bản thân Thám Hoa lang cũng phải bỏ văn theo võ. Đúng lúc diễn ra Triêu Dương đại hội, mẫu thân nói sự kiện này trùng hợp với tên nàng ta, nói rằng cô ta đến đó có khả năng sẽ tìm được nhân duyên cho mình. Quả nhiên, Trương Chi Thần đó đã lọt vào mắt xanh của nàng ta.

Thế nhưng là, sau đó Trương Chi Thần kia cũng biến mất, hoàn toàn không có tin tức, nàng ta có ý cũng không làm gì được.

Đến lúc này, nàng ta mới phát hiện ra, Thám Hoa lang mà nàng ta lập chí phải gả lại chính là đệ nhất Triêu Dương đại hội mà nàng xác nhận nhân duyên. Cảm xúc trào dâng quả thực khó thể hình dung được, hóa ra duyên số của nàng từ đầu đến cuối đều là cùng một người, thật sự quá trùng hợp. Đây chẳng phải là duyên số trời định thì là gì nữa?

Trong số nữ nhân chờ lập gia đình, tuổi của nàng thật sự rất lớn.

Tương Hải Hoa: "Đúng vậy, chính là hắn, ta làm sao dám lừa dối công chúa. Lẽ nào công chúa không có nghe nói bây giờ Thám Hoa lang đã dùng tên giả là Dữu Khánh sao?"

Lý Triêu Dương ngẩn người, nàng ta thật sự không biết điều này, hỏi tiếp: "Ngươi vừa mới nói một kiếm bình Tam Tiên bảo gì đó là chuyện gì vậy?"

"Ngay cả chuyện này ngươi cũng không biết ư?" Tương Hải Hoa sửng sốt, thật sự không nghĩ tới ngay cả chuyện này đối phương

cũng chưa từng nghe nói tới, cô ta cảm thấy điều này rất khó tin, ngay lập tức, cô ta nhận ra rằng, đã có người phong tỏa thông tin có liên quan về Dữu Khánh đối với nữ nhân này. Cô ta liền kể lại đại khái chuyện Thám Hoa lang một kiếm bình Tam Tiên bảo.

"Đã đột phá đến cảnh giới Thượng Huyền…" Đôi mắt Lý Triêu Dương dần dần tỏa sáng, rồi đột nhiên quay đầu rời đi, hiển nhiên là muốn nhanh chóng đi giao lưu với vị Thám Hoa lang đó.

Tương Hải Hoa chợt lướt đi, ngăn cản nàng ta lại, hỏi: "Công chúa định làm gì?"

Lý Triêu Dương không chút nào giấu giếm mong ước của mình, "Thám Hoa lang này cũng nên đến lúc thành danh hoa có chủ, để ta làm cho hắn tắm rửa sạch sẽ chờ làm Phò mã của bản cung."

"A!…" Tương Hải Hoa suýt chút nữa bị lời nói này của nàng ta làm nghẹn chết, vốn là định nhắc nhở nàng ta không nên tiết lộ thân phận Thám Hoa lang với người bên cạnh, ai biết vị này lại trực tiếp như thế. Cô ta phát hiện thấy một loạt trò quanh quanh co co mà mình chuẩn bị có vẻ dư thừa, không thể tin được lại dễ dàng như vậy, thậm chí còn cảm thấy có chút buồn cười, "Để Thám Hoa lang làm Phò mã của ngươi ư?"

Thấy cô ta kinh ngạc như thế, Lý Triêu Dương cười hiểu ý, "Ta không quan tâm mấy chuyện môn đăng hộ đối gì đó, chỉ cần ta cam tâm tình nguyện là được, có thể để hắn yên tâm."

Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ? Trong lúc nhất thời đầu óc Tương Hải Hoa có phần theo không kịp mạch suy nghĩ của nàng ta, sau khi sững sờ một lúc mới hiểu ra, thì ra vị này cảm thấy đường đường Thám Hoa lang làm phò mã là đã trèo cao rồi.

Suy đi nghĩ lại thấy cũng đúng, Thám Hoa lang gì đó, tài tử đệ nhất thiên hạ gì gì đó, cái gì mà văn võ song tuyệt, tại trước mặt bối cảnh gia thế của vị này đều phải kém hơn ba phần.

Cha của người ta là hoàng đế Ân quốc, Địa sư, một trong mấy người đứng đầu thế gian này là sư huynh của mẹ nàng ta, tại trước mặt nàng ta, Thám Hoa lang quả thực không có tư cách môn đăng hộ đối, quả thực là đã trèo cao.

Sự thực đúng là như thế, không có gì sai, nhưng vấn đề là, có rất nhiều chuyện không thể giải quyết được bằng thứ gọi là sự thực. Nếu thật sự là như vậy, cô ta đã không dám ở đây giở trò quỷ.

Cho nên cô ta vẫn cất lời nhắc nhở: "Công chúa, mấy thứ nhà cao cửa rộng, giàu có quyền quý gì đó, sợ rằng Thám Hoa lang sẽ không có hứng thú. Ngay dưới mí mắt hoàng đế Cẩm quốc, hắn còn có thể vứt mũ quan bỏ đi, đồ đệ của Địa Mẫu thì như thế nào? Công chúa, vạn nhất Thám Hoa lang không muốn làm Phò mã của người thì làm sao bây giờ?"

"Cái này…" Lý Triêu Dương trầm ngâm một hồi, so sánh với đồ đệ của Địa Mẫu, nàng ta lập tức đánh giá được sức nặng của mình, khẽ gật đầu, "Đây quả thực là vấn đề. Ai nha! Vậy phải làm sao bây giờ, cũng không thể cưỡng ép a? Ta cũng không giỏi lấy lòng người a." Nàng ta có chút lo lắng mà nghĩ ngợi loanh quanh, thực sự không có nghĩ đến vấn đề người ta sẽ từ chối mình.

Tương Hải Hoa lại thử hỏi: "Dám hỏi công chúa, ngươi thích Thám Hoa lang ư?"

Lý Triêu Dương liếc mắt khinh bỉ, "Không thích mà có thể để cho hắn làm phò mã ư?"

Tương Hải Hoa lại hỏi: "Hoàng hậu nương nương có biết ngươi thích Thám Hoa lang không?"

Lý Triêu Dương gật đầu, "Biết, chỉ là từ trước đến nay vị Thám Hoa lang này luôn làm thần long thấy đầu không thấy đuôi, cho nên mãi không tìm được mà thôi."

"Không tìm được? Không thể nào, hắn vẫn luôn ở trong Đào Hoa cư tại U Giác phụ, mọi người Tu hành giới đều biết, ngay cả ta cũng biết, với tai mắt nhạy bén của Hoàng hậu nương nương làm sao có thể không biết. Công chúa, không phải là nương nương không đồng ý gả ngươi cho Thám Hoa lang chứ?"

Lý Triêu Dương cũng không phải là kẻ ngốc, rơi vào trầm mặc.

Tương Hải Hoa tiếp tục dẫn dắt: "Nếu như nương nương không đồng ý, và Thám Hoa lang cũng không muốn, chỉ sợ nguyện vọng của công chúa sẽ không thành, trừ khi…"

Lý Triêu Dương nhướng mắt, truy hỏi: "Trừ khi thế nào?"

Tương Hải Hoa lập tức tiến đến nàng bên tai, nhỏ giọng thì thầm mấy câu.

Gương mặt Lý Triêu Dương hơi ửng đỏ lên, có chút thấp thỏm hỏi: "Làm vậy có thể được sao?"

"Là có phần hơi quá. Nếu như để cho Hoàng hậu nương nương biết đây là gợi ý của ta, há có thể tha cho ta. Thôi quên đi, theo ta thấy, chúng ta bỏ qua chuyện này đi." Tương Hải Hoa xua xua tay, như thể cho qua việc này, xoay người rời đi.

"Đừng đi." Lý Triêu Dương vội vàng kéo cô ta lại, "Cứ quyết định như vậy đi. Yên tâm, trong việc này ta sẽ không giũ ngươi ra. Nam nhân khác căn bản không xứng với ta. Ngoài ta ra, Thám Hoa lang không thể thuộc về ai. Nam nhân này, ta nhất định phải lấy, để cho toàn bộ nữ nhân trong thiên hạ này phải ghen tỵ với ta. Tương Hải Hoa, ngươi phải giúp ta việc này."

Tương Hải Hoa ra vẻ khó xử, nhưng trong lòng thì đang nói thầm, hao hết tâm tư chuẩn bị, không ngờ lại đơn giản như vậy, đơn giản đến mức cô ta cảm thấy có chút qua loa.

Trước sự năn nỉ liên tục của đối phương, cuối cùng cô ta đành phải đồng ý với bộ dạng rất bất đắc dĩ, "Được rồi, được rồi. Nhưng có một số việc ngươi phải chú ý, đừng để cho người bên cạnh ngươi biết được hắn chính là Thám Hoa lang, nếu không, chắc chắn sẽ báo cho mẫu thân ngươi biết. Còn có, việc này e rằng phải nhanh chóng hết sức làm cho xong, nếu không, chỉ sợ không thể giấu được bên phía Đại Nghiệp ty. Một khi Đại Nghiệp ty nhận ra, chúng ta cũng sẽ không giấu giếm được Hoàng hậu nương nương."

"Tất cả đều là cao kiến, toàn bộ dựa vào ngươi…"

Hai người thì thầm bàn mưu tính kế với nhau một lúc, rồi mới cùng nhau đi ra khỏi phòng.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1229: Lai giả bất thiện (2)

Đám người Dữu Khánh vẫn chưa rời đi, Dữu Khánh nhìn thấy cơ hội để giải quyết nhu cầu của mình cho nên không muốn đi, ở lại chờ đợi các nàng đi ra.

Chỉ là, hắn cảm giác có gì đó không thích hợp, cảm thấy ánh mắt vị Triêu Dương công chúa này nhìn mình dường như có vẻ là lạ.

Nhưng cũng không quan trọng, lúc này hắn đang vội vàng muốn nịnh bợ đối phương, mặt tươi cười niềm nở chờ đợi.

Tương Hải Hoa ở một bên mỉm cười quan sát.

Lý Triêu Dương vừa đến gần liền hỏi: "Dữu huynh, các ngươi định đi đâu vậy?"

Một câu nói đã hỏi trúng vào điểm mấu chốt, Dữu Khánh đang suy nghĩ phải làm sao để thế nào thiết nhập, không nghĩ tới đối phương chủ động cấp liễu thiết nhập điểm, lúc này cười nói: "Không xác định, nơi muốn đến, nơi này cũng không cho đi, chỉ có thể là tùy tiện đi dạo."

Vừa nghe lời này, đám người Mục Ngạo Thiết lập tức biết rõ lão Thập Ngũ đang có ý định gì.

Quả nhiên, Lý Triêu Dương vẻ mặt hiếu kỳ mà tiếp lời, "Nơi này có nơi nào là muốn đến mà không cho đến chứ?"

Đồng thời nàng ta còn nhìn sang Tương Hải Hoa, rõ ràng nàng ta cũng là người có lòng hiếu kỳ rất nặng, thích điều mới mẻ.

Tương Hải Hoa có phần không hiểu, không biết Dữu Khánh muốn đến nơi nào.

Dữu Khánh mở miệng giải thích: "Nghe nói ở Hải đô có một nhóm Hổ phách nữ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, muốn đến mở mang kiến thức, nhưng đã có quy định, chỉ có nữ nhân mới có thể đến, nam nhân không thể đến."

"Hổ phách nữ, đã nghe nói qua, chẳng phải là một đám dư nghiệt còn sót lại sau khi Hoàng thúc thanh trừ sao? Có gì để coi chứ?" Lý Triêu Dương nói xong lại nhìn sang Tương Hải Hoa, hỏi: "Nam nhân không thể đến đó sao?"

Nàng ta cũng không có nói bất cứ lời nào kiểu như ta muốn đi, nàng ta vẫn duy trì được một chút quy củ về phương diện giáo dục, biết rõ cho dù mình là công chúa cũng phải tuân thủ.

Nghe đến mấy chữ "Thanh trừ dư nghiệt", Trùng Nhi cúi thấp đầu xuống.

Bách Lý Tâm thì có chút nhạy cảm đối với chữ "Hoàng thúc".

Tương Hải Hoa không ngờ tới nơi Dữu Khánh muốn đến chính là chỗ đó, lập tức trả lời: "Đúng là có quy định như vậy, tuy nhiên quy định là để ước thúc người ngoài, Lý huynh đương nhiên không phải là người ngoài, Lý huynh…" Cô ta liếc nhìn sang Dữu Khánh, "Và Dữu huynh nếu như muốn đến đó xem, ta có thể dặn dò người qua bên đó sắp xếp trước."

Lý Triêu Dương không có gì bất ngờ đối với việc này, lập tức hỏi Dữu Khánh, "Dữu huynh có muốn đi xem không?"

Dữu Khánh trong lòng vui vẻ, lập tức gật đầu, "Vậy thì dính chút vinh quang của Lý huynh, đi mở rộng ánh mắt đi."

Hai mắt Lý Triêu Dương lại cười thành hình trăng khuyết, rất tự nhiên nói với Tương Hải Hoa: "Sắp xếp đi."

Tương Hải Hoa gật đầu đồng ý, đưa bọn hắn cùng đi xuống lầu, có quá nhiều người đi theo, phải chia thành mấy nhóm đi thang dây.

Trên đường đi, Dữu Khánh dùng ánh mắt ra hiệu cho Trùng Nhi, rõ ràng đang muốn nói, đây mới gọi là bớt việc, không cần ngươi phải mạo hiểm hóa trang thành nữ nhân nha.

Một nhóm người đi xuống lầu, vừa mới ra khỏi thang dây liền nhìn thấy một nam tử gầy gò, mặc y sam mỏng manh, khí sắc không tốt, con mắt to tròn tiến về phái bọn hắn. Còn chưa tới gần đã bị hộ vệ của Lý Triêu Dương cản lại, quát mắng và đuổi đi.

Người đàn ông đó hướng về phía Dữu Khánh hỏi to, "Có phải là Dữu Khánh Dữu huynh không?"

Mọi người quay sang nhìn Dữu Khánh. Dữu Khánh thoáng sửng sốt, quan sát đối phương nhiều lần, nhìn từ khí chất và cách ăn mặc, có vẻ quý phái, không giống như là người bình thường, tuy nhiên, hắn không có chút cảm giác nào nhìn quen mắt, hắn là không quen biết. Vì vậy, hắn tiến lên đáp lời, "Chính phải, tại hạ mắt vụng về, các hạ là?"

Người đàn ông đó chắp tay nói: "Tại hạ là Chu Xá Linh Ngũ Đỉnh sơn. Chưởng môn Ngũ Đỉnh sơn chính là gia phụ."

Vừa nghe được lời này, trái tim Dữu Khánh nhảy lên một cái, lập tức nhìn về phía Trùng Nhi rồi lại chạm ánh mắt với Mục Ngạo Thiết.

"Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, không biết có gì chỉ giáo?" Dữu Khánh khách sáo đáp lại một câu.

Chu Xá Linh nhìn một đám người trước mặt, tựa hồ có chút khó xử, "Dữu huynh, có thể mượn một bước nói chuyện hay không?"

Dữu Khánh hơi cau mày, đã hoài nghi đối phương đến đây không có hảo ý, nhưng ở tại trong Tri Hải các này, hắn không lo lắng đối phương sẽ làm xằng bậy, huống chi, hiện tại hắn có đầy đủ lòng tin vào thực lực của mình, hắn cũng muốn nhìn xem đối phương muốn chơi đùa thủ đoạn gì, lập tức gật đầu nói lời xin lỗi đám người Tương Hải Hoa và Lý Triêu Dương, rồi tách ra, đi theo Chu Xá Linh.

Mục Ngạo Thiết, Trùng Nhi và Bách Lý Tâm thì đi theo ở cách không xa không gần.

Trong một góc xa xa, Hoắc Lãng đứng phía sau một tấm bình phong ô lưới nhìn trộm, nhỏ giọng thì thầm, "Tên đó làm sao lại đi chung một chỗ với Tương Hải Hoa rồi chứ?"

Hồng Cơ ở bên cạnh cũng nghi hoặc nói: "Tương Hải Hoa có vẻ rất cung kính với nữ nhân giả dạng nam nhân kia, không biết đó là ai."

Đi đến một chỗ vắng lặng, Dữu Khánh thấy Chu Xá Linh vẫn còn muốn tiếp tục đi tới nơi hẻo lánh hơn, ý thức cảnh giác với nguy hiểm khiến hắn dừng bước lại, "Chu huynh, đến đây là đủ rồi, có lời nói gì nói ở đây đi."

Chu Xá Linh nhìn nhìn xung quanh, đành phải quay đầu lại, đến gần thấp giọng hỏi: "Tối hôm qua, phòng đấu giá có bán ra năm viên Nghiễm Linh đan, là Dữu huynh đấu giá được phải không?"

Dữu Khánh rất nhanh suy nghĩ phương pháp ứng đối, hắn gật đầu nói: "Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

"Năm viên Nghiễm Linh đan đó là do ta bán ra."

"À, vậy thì thế nào?"

"Dữu huynh còn cần nữa không? Ta vẫn còn có."

"Thứ này, tự nhiên là càng nhiều càng tốt, chỉ là bán ở đâu chẳng phải là bán, không biết Chu huynh tìm ta có ý gì?"

"Giá cả linh đan này niêm yết rõ ràng ra đó, cũng không phải ai muốn dùng là có thể dùng được. Nếu tiếp tục lấy ra bán đấu giá, số lượng lớn sẽ gây ra chú ý nhiều, ta cũng sẽ gặp khó khăn. Là như vậy, nếu như Dữu huynh vẫn còn muốn mua, với số lượng lớn, ta có thể bán cho ngươi với giá rẻ hơn một ít, khẳng định sẽ rẻ hơn giá cả thị trường rất nhiều."

Ánh mắt Dữu Khánh lấp lóe một hồi, đột nhiên nói: "Ngươi nói ngươi là thiếu chưởng môn của Ngũ Đỉnh sơn, ta liền có thể lập tức tin ngươi liền sao?"

Chu Xá Linh nói: "Việc này đơn giản, Ngũ Đỉnh sơn có cửa hàng kinh doanh tại nơi đây, ngươi có thể đến đó kiểm tra."

Dữu Khánh: "Ai biết có phải trước đó đã an bài với nhau rồi hay không, chúng ta đều thực tế chút, không cần ảo tưởng, ngươi trước lấy ra một trăm viên Nghiễm Linh đan cho ta xem rồi nói tiếp."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1230: Không giết cũng không được

"Một trăm viên Nghiễm Linh đan?" Chu Xá Linh giật mình kinh ngạc.

Dữu Khánh gật đầu, biểu thị đối phương không có nghe sai.

Chu Xá Linh rất muốn hỏi xem, có phải hắn điên rồi hay không, nhưng cuối cùng gã ta kìm nén lại, hỏi: "Dữu huynh, ngươi có biết một trăm viên Nghiễm Linh đan là bao nhiêu tiền hay không?"

Dữu Khánh tính cũng không thèm tính, thuận miệng nói: "Giá thị trường là ba tỷ, đúng không?"

Chu Xá Linh: "Đó chính là ba tỷ a. Ta làm sao có thể một lần lấy ra nhiều Nghiễm Linh đan như vậy."

Dữu Khánh: "Tại Tu hành giới, Hổ Phách hải cũng được coi là một trung tâm mậu dịch, với thực lực của Ngũ Đỉnh sơn, ngươi nghìn vạn lần đừng có nói với ta cửa hàng nơi này không lấy ra được một trăm viên Nghiễm Linh đan nhé!"

Chu Xá Linh kiên trì giải thích: "Linh đan trong cửa hàng là linh đan của cửa hàng, của ta chính là của ta. Tu vi của ta đã đạt Sơ Huyền đỉnh phong, cho dù có ăn Nghiễm Linh đan nhiều bao nhiêu đi nữa cũng không có tác dụng, thông thường chỉ sử dụng một chút linh đan để bù đắp hao tổn, và bình thường tông môn cũng không có khả năng tiếp tục phân chia Nghiễm Linh đan cho ta. Ta có thể giữ một ít trong tay, đã là được lợi nhờ thân phận."

Dữu Khánh có vẻ không quan tâm, nói: "Đều giống nhau, dù sao ngươi là thiếu chưởng môn của Ngũ Đỉnh sơn, trong tay không có thì có thể đến cửa hàng lấy nha."

Chu Xá Linh suýt chút nữa bị lời nói này làm nghẹn chết, nỗ lực giải thích:

"Dữu huynh, không phải giống như người nghĩ đâu. Đồ trong cửa hàng đều là của công được liệt kê trong sổ sách môn phái, thiếu một viên cũng sẽ bị truy trách nhiệm. Ví dụ như Nghiễm Linh đan, môn phái cũng phải bỏ ra rất nhiều chi phí mới có thể luyện chế ra một viên như vậy, phải thu thập các loại dược liệu, có không ít dược liệu cần môn phái khác hao phí thời gian rất dài, đầu tư vào rất nhiều nhân lực và tinh lực mới bồi dưỡng ra được, Ngũ Đỉnh sơn cũng phải bỏ ra khoản tiền lớn để thu mua. Môn phái ta luyện chế ra, sử dụng nội bộ thì không nói, có đôi khi còn luyện chế thất bại nữa. Cho nên, Nghiễm Linh đan này nhìn như đắt đỏ, nhưng thực ra bản thân chúng ta cũng không kiếm lời được bao nhiêu. Ngài ngẫm lại mà xem, một thứ đầu tư chi phí lớn như vậy, làm sao có khả năng để cho ta tùy ý chi phối."

Dữu Khánh rõ ràng không có nghe vào tai một đống lời vô dụng đó, hắn hỏi thẳng: "Vậy số lượng lớn mà ngươi nói là bao nhiêu?"

Chu Xá Linh duỗi bàn tay ra, biểu thị một cái, "Mười viên."

"Mười viên? Vậy thì không cần làm phiền mặt mũi của thiếu Các chủ a." Dứt lời, Dữu Khánh lập tức xoay người cất bước rời đi.

Chu Xá Linh tức thì có chút nôn nóng, vội vàng đuổi theo nói: "Ta giảm năm phần trăm cho Dữu huynh."

Ba nghìn vạn một viên, giảm năm phần trăm thì một viên tiết kiệm được một trăm năm mươi vạn.

Dữu Khánh không để ý tới, tiếp tục bước đi.

Chu Xá Linh hạ giá lần nữa, "Giảm mười phần trăm!"

Điều này có nghĩa là bán ra mười viên Nghiễm Linh đan, trong đó một viên miễn phí.

Dữu Khánh vẫn không hề dao động, Chu Xá Linh cũng dứt khoát rồi, trực tiếp ngăn ở phía trước, hỏi: "Dữu huynh rốt cuộc muốn bao

nhiêu viên?”

Dữu Khánh không thể không dừng bước, nói: “Ta đã nói càng nhiều càng tốt, trước tiên cần một trăm viên.”

Nếu không phải đoán chừng đối phương không lấy ra được quá nhiều, hắn đâu chỉ mở miệng nói ra một trăm viên, chạm đến ngưỡng cửa Cao Huyền, một trăm viên vẫn còn xa mới đủ.

Chu Xá Linh cười khổ, “Dữu huynh, ngươi thật là, một trăm viên ta xác thực không lấy ra được.”

Dữu Khánh thuận miệng nói: “Không lấy ra được thì trộm ra.”

Chu Xá Linh vẻ mặt sửng sốt, rõ ràng là đang hỏi, ngươi nói cái gì vậy?

Mục Ngạo Thiết, Trùng Nhi và Bách Lý Tâm đều trố mắt nhìn, đây là đang xúi giục người ta về nhà trộm đồ sao?

Rất nhanh, Mục Ngạo Thiết lại nhấc tay ôm trán, đại khái đã đoán được lão Thập Ngũ định làm gì.

Dữu Khánh cũng ý thức được mình nói lỡ lời, vội vàng sửa lại: “Ý của ta là, ngươi có thể về cửa hàng ‘Mượn’ nha.”

Chu Xá Linh than thở: “Mượn sao được mà mượn chứ? Sau khi cho ta mượn, ta lại bán chúng đi, về sau phải giải thích với tông môn thế nào chứ? Dữu huynh, không cần phải phiền phức như vậy đi, ta bán cho ngươi mười viên, giảm giá mười phần trăm, ngươi đã kiếm được không ít lợi rồi.”

Dữu Khánh: “Ngươi xác định ta có thể yên tâm kiếm lợi đó sao? Không bằng như vậy đi, bây giờ chúng ta đến cửa hàng của Ngũ Đỉnh sơn, xác nhận xem Ngũ Đỉnh sơn có đồng ý để cho ngươi giảm giá bán cho ta hay không. Nếu như không có vấn đề, ta sẽ mua ngay.” Hắn đưa tay ra mời, thể hiện cùng đi ngay bây giờ.

"Cái này…" Chu Xá Linh nghẹn lời, nhanh chóng đè cánh tay hắn xuống, "Dữu huynh, đây là ta lén lút buôn bán, nếu không, ta làm sao sẽ giảm giá chứ, nếu không phải đấu giá năm viên kia đã gây ra sự chú ý, ta sao có thể tìm tới bán riêng cho ngươi."

Dữu Khánh đoán chắc gã ta không dám đến cửa hàng để đối chất, một thứ Ngũ Đỉnh sơn niêm yết giá bán công khai, lại có người trong môn phái lén lút giảm giá bán ra, đó là chuyện gì chứ? Vì vậy hắn cất tiếng cười nhạt, "Mười viên đó là Chu huynh lấy trộm đem ra bán đúng không? Đồ vật không rõ nguồn gốc như vậy, nếu là của trộm cướp, ngươi bảo ta làm sao dám mua chứ?"

Chu Xá Linh trịnh trọng cam đoan, "Dữu huynh, ngài cứ hoàn toàn an tâm, tuyệt đối không phải là đồ trộm cướp, ta đảm bảo không có vấn đề gì."

Dữu Khánh nói:

"Ngươi không dám đến cửa hàng của Ngũ Đỉnh sơn để đối chất, ở đây thề thốt cam đoan thì có tác dụng gì? Chu huynh, ta nói rõ ra đi, ta cũng không cần chút tiền cho một hai viên Nghiễm Linh đan đó, không đáng mạo hiểm thu mua hàng trộm cắp chỉ vì một viên Nghiễm Linh đan giảm giá. Nếu như có hàng trăm viên, dù sao giá trị rõ ràng ra đó, gánh chút nguy hiểm cũng là đáng giá. Chu huynh, ta không thiếu tiền, với ta mà nói, hai ba tỷ thực ra không tính là gì, chỉ xem ta có muốn hay không mà thôi. Ngươi cứ chậm rãi cân nhắc, nếu lấy ra được thì chúng ta nói chuyện, không lấy ra được coi như quen biết bằng hữu. Ta còn có việc, không thể tiếp tục phụng bồi."

Nói xong chắp tay, trực tiếp đi vòng qua, rời đi.

Đám người Trùng Nhi ở gần bên lập tức cùng rời đi theo.

Chu Xá Linh ngơ ngẩn nhìn theo, trong mắt đầy vẻ bối rối.

Sau khi đi xa một chút, Mục Ngạo Thiết mới đến gần Dữu Khánh thấp giọng hỏi, "Ngươi có phải hơi quá tham lam hay không?"

Dữu Khánh nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: "Đúng là có hơi quá, muốn lấp đầy Thượng Huyền cảnh giới, một trăm viên Nghiễm Linh đan vẫn còn kém xa."

Mục Ngạo Thiết không nói nên lời, những gì hai người nói căn bản không cùng ý tứ, y phát hiện thấy tên này sau khi tu vi đạt đến Thượng Huyền, có cảm giác có chút hung ác, lần trước vì ba trăm triệu mà đi vu hãm Tam Tiên bảo, lần này lại muốn hung hăng kiếm một khoản.

Y quá biết rõ tài sản của Dữu Khánh, không thể nào có hai ba tỷ để mua số Nghiễm Linh đan đó.

Dữu Khánh vẫn còn đang lẩm bẩm, "Một trăm viên có quá đáng hay không a? Có khiến người ta hoảng sợ chạy mất dép không chứ? Đã chủ động đưa tới cửa thì không thể dễ dàng buông tha, nếu thực sự không được, mười viên thì mười viên vậy. Trước tiên mở ra một lỗ hổng tại Ngũ Đỉnh sơn đã rồi nói tiếp. Đã muốn giết ta, Ngũ Đỉnh sơn làm sao có thể không bỏ ra chút máu? Không muốn giết ngươi cũng không được! Lão Cửu, nói An Di sắp xếp người đến canh chừng cửa hàng Ngũ Đỉnh sơn trước đi. Đầu tiên hãy bí mật xác nhận thân phận của vị Chu thiếu này. Phía Tĩnh Viễn thuyền hành, cũng bố trí chút người đến đó."

Một đống lời lộn xộn như vô nghĩa đó khiến cho Mục Ngạo Thiết phải cau mày lại, nhưng y vẫn ừ một tiếng.

Không giết ngươi cũng không được? Bách Lý Tâm và Trùng Nhi có vẻ không nói nên lời, những lời này có nghĩa là muốn đuổi theo giết người hay sao?

Rất nhanh, bọn hắn lại tụ tập với đám người Lý Triêu Dương đang chờ đợi. Thừa dịp khoảng thời gian trống vừa rồi, Tương Hải Hoa đã

sắp xếp xong chuyện đi Hải đô thăm Hổ phách nữ. Các quy tắc liên quan của Hổ Phách hải thực sự không phải là vấn đề đối với cô ta.

Để tránh cho nhóm người thu hút sự chú ý của người khác, Tương Hải Hoa dẫn bọn hắn rời đi bằng cửa sau dùng riêng cho mình.

Cô ta cũng không muốn có quá nhiều người nhìn thấy Triêu Dương công chúa và Thám Hoa lang ở bên nhau, Hổ Phách hải ngư long hỗn tạp, có rất nhiều tai mắt của các phương, không thể không đề phòng.

Lối ra cửa sau này nằm trong một hang động dưới vách đá, sau khi lên thuyền, có cá lớn kéo dây cương, con thuyền lao ra khỏi hang, đạp gió rẽ sóng lướt đi trên biển rộng sóng biếc…

Bên trong Tri Hải các, Chu Xá Linh vẫn chưa đi xa, gã ta đi tới một góc hẻo lánh gần đó và chờ đợi.

Không bao lâu sao, Hoắc Lãng và Hồng Cơ chậm rãi đi tới, sau khi quan sát xung quanh, thừa dịp lúc này không có ai, bọn họ cũng rẽ vào trong góc đó, chạm mặt với Chu Xá Linh.

"Chu thiếu, cuộc nói chuyện như thế nào?" Hồng Cơ hỏi.

Chu Xá Linh lắc đầu, "Tên đó là ai vậy? Quá tham lam, tặng không một viên Nghiễm Linh đan cũng không thể khiến hắn động lòng, lại đòi mua đến một trăm viên."

"Một trăm viên?" Hồng Cơ thất thanh, "Chuyện gì xảy ra?"

Trên mặt Hoắc Lãng cũng tràn đầy nét kinh ngạc.

Chu Xá Linh kể lại tình huống trao đổi cho hai người nghe, cuối cùng cảm thán lắc đầu nói: "Xem ra các ngươi nói không sai, người này đúng là có tiền, một lần ra tay thì phải mua hàng trăm viên, quả thực là giàu có."

Hai người Hoắc, Hồng quay nhìn nhau không nói nên lời, tình huống này thực sự nằm ngoài dự đoán của bọn họ, bọn họ đoán rằng vị Thám Hoa lang đó quan tâm đến Nghiễm Linh đan giá rẻ, nhưng không nghĩ tới lại mở rộng thành như vậy, cần nhiều như vậy cùng một lúc để làm gì? Nếu cần, lần sau mua tiếp không được sao? Mang theo trên người nhiều như vậy rất không tiện.

Nhưng cũng có thể hiểu được, đụng phải cơ hội mua giá rẻ mà.

Việc này phải làm thế nào chứ? Rất hiển nhiên, vị Chu thiếu này không có khả năng lấy ra hơn trăm viên Nghiễm Linh đan.

Xem ra phải tìm cách khác. Hoắc Lãng tức thì mất hứng thú với vị Chu thiếu này, mỉm cười nói: "Nếu đã như vậy, theo ta thấy, quên việc này đi. Chu thiếu, hãy coi như việc này chưa từng xảy ra." Nói xong, gã ra hiệu ánh mắt cho Hồng Cơ.

Hồng Cơ hiểu ý, trăm viên Nghiễm Linh đan không phải là số lượng nhỏ, phía bên Ngũ Đỉnh sơn không có khả năng để mặc vị Chu thiếu này tùy ý động tới, làm rối lên, rất dễ khiến chuyện vượt quá tầm kiểm soát của bọn họ, vì bên phía Thám Hoa lang cứ khăng khăng con số đó, bọn họ chỉ có thể từ bỏ vị Chu thiếu này để tránh gây phức tạp, cô ta lập tức theo Hoắc Lãng rời đi.

Lấy lại tinh thần, Chu Xá Linh gọi lại: "Nhị vị, chúng ta suy nghĩ cách khác đi."

Hoắc Lãng lộ vẻ khinh thường, nếu dùng cách khác, chúng ta cần gì phải tìm ngươi? Thêm một người không liên quan gì là nhiều thêm một phần nguy cơ gây phức tạp.

Vì để cắt đứt ý nghĩ của đối phương và cũng là sợ đối phương nghĩ luẩn quẩn, y đưa lưng về phía gã ta cất lời cảnh cáo, "Ngươi không thấy hắn đi chung với Tương Hải Hoa sao? Xem ra là chúng ta đã đánh giá thấp hắn, hãy dừng ở đây đi."

Đây cũng là nguyên nhân khiến y quyết định nghĩ biện pháp khác, dựa vào thế lực của Tương Hải Hoa tại Hổ Phách hải, nếu mọi việc không thuận lợi, y cũng không dám hành động hấp tấp, nhất định cần phải hành động cẩn thận, kín đáo.

Chu Xá Linh không biết nhờ vậy mà mình tạm thời thoát được một kiếp nạn, chỉ vì phía bên Hoắc Lãng sẽ không để cho người khác biết được giữa bọn họ có qua lại, sau việc tất nhiên sẽ giết gã diệt khẩu.

Nếu không phải vì để có đủ tư cách có thể có thuyết phục được Chu Xá Linh, y và Hồng Cơ thậm chí sẽ không bộc lộ thân phận của mình trước mặt Chu Xá Linh.

Vì không nhận được phản hồi, Chu Xá Linh mặt đầy vẻ không vui, gã ta đường đường là thiếu chưởng môn Ngũ Đỉnh sơn, cũng là người có tính cách, không phải bất cứ người nào cũng dám không để ý đến mặt mũi của gã. Nhìn hai người đã đi xa, gã cất tiếng cười nhạt, "Không có đồ tể thì ta phải ăn lợn đầy lông sao chứ? Thật sự cho rằng không có người của Tĩnh Viễn thuyền hành ngươi, ta liền không tìm được nhân thủ sao?"

Trong đôi mắt to và tròn của gã ta toát ra sự quyết liệt và hung hăng kiểu được ăn cả ngã về không của dân cờ bạc.

Đã bỏ đi, Hoắc Lãng quay đầu lại thoáng nhìn rồi nhỏ giọng dặn dò người bên cạnh, "Không thể lưu lại kẻ này, để qua một đoạn thời gian, sau khi không còn có liên tưởng gì với chúng ta, xử đi."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1231: Đều khóc

Trên biển ngồi thuyền, lên bờ có xe, rèm xe kéo kín, che giấu thân phận của nhóm người, dọc theo đường đi, tiếng ồn ào náo nhiệt của sự phồn hoa dần dần biến mất, cuối cùng chỉ còn lại có tiếng gió thổi và tiếng chim hót.

Sau khi xuống xe, trước mắt là một khu rừng đan xen giữa dừa và các loại cây cối khác, ánh nắng mạnh mẽ chiếu xuyên vào, hoàn cảnh rất thanh tịnh, một sự yên tĩnh đem tới cho người ta một loại cảm giác đột nhiên thoát khỏi chốn phồn hoa, dường như ngay cả nhiệt độ cũng hạ thấp xuống không ít.

Sau khi trao đổi với Tương Hải Hoa mấy câu, bảo vệ nơi này đã khiến cho Tương Hải Hoa phải cau mày, bởi vì họ có thể để cho bọn họ đi vào, nhưng chỉ cho phép một ít người vào mà thôi, những hộ vệ lộn xộn kia đều phải dừng lại ở đây, vì nơi đây tạm thời không thể tra rõ được nền tảng của những hộ vệ đó.

Tương Hải Hoa cố ý nhấn mạnh thân phận của Triêu Dương công chúa, nhưng thậm chí ngay cả công chúa cũng không thể khiến cho bảo vệ nể mặt, chỉ cho mang theo hai gã thị nữ giả nam đi vào, nói rằng họ cũng là phụng lệnh làm việc, trừ khi Tương La Sách lên tiếng, nói cách khác, đây cũng là ý của Tương La Sách.

Tương Hải Hoa ít nhiều có chút ngạc nhiên, phụ thân tại sao lại không nể mặt công chúa chứ, nơi này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cô ta lờ mờ nhận ra được, nơi này hẳn là có bí mật gì đó mà mình không biết.

Cũng may mà Lý Triêu Dương không quan tâm đến điều này, kết quả có thể đoán được, đám tùy tùng Tam Tiên bảo cũng trở thành người lai lịch bất minh, tất cả đều phải dừng lại nơi này.

Khi tiếp tục đi tới trước, Dữu Khánh vô thức nhìn sang Trùng Nhi, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm ở bên cạnh, đối chiếu với việc đám hộ vệ bị chặn lại, nói cách khác, lai lịch của mấy người bên mình đã

bị bên này nắm giữ rõ, thân phận Thám Hoa lang của mình đã bị bại lộ rồi.

Điều này khiến hắn bất ngờ, nhưng trong lòng cũng có thể chấp nhận được, đây là chuyện nằm trong tình trong lý, hắn đã dự tính tới điều này khi rời khỏi U Giác phụ.

Đi xuyên qua một con đường rợp bóng cây, một số căn nhà rải rác tô điểm giữa rừng hiện ra trong tầm mắt, những tòa nhà đơn giản và sạch sẽ, một khu nhà ở tương tự như thôn làng.

Bên rìa thôn là một góc cung thành bằng đá đen, có thể nhìn thấy bảo vệ đứng thẳng trên tường thành.

Đây chính là nơi giam lỏng các Hổ phách nữ may mắn còn sống sót.

Có bảo vệ rung vang "Keng keng" một cái chuông nặng nề.

Chẳng bao lâu sau, từ trong các căn nhà to to nhỏ nhỏ khác nhau, bất kể đang làm gì, mọi người đều giống như những bóng ma màu trắng, động tác chậm chạp xuất hiện tại cửa vào nhà. Toàn bộ đều mặc đồ trắng, tóc dài phủ vai, trên đầu còn phủ một chiếc khăn voan màu trắng, tất cả đều là nữ nhân.

Có lão ma ma đã già, cũng có thiếu nữ tuổi thanh xuân, cúi đầu đứng đó với thần sắc ngây dại, bất kể là ai tới, bọn họ dường như không hề muốn nhìn xem một chút nào, cảm giác giống như là đang chịu tang.

Nữ Nhi quốc trước đây dân số hàng vạn, bây giờ chỉ còn lại những người trước mắt này, không đến ba trăm người, có thể tưởng tượng được trận tàn sát hồi đó đẫm máu như thế nào.

"Tất cả ngẩng đầu lên!" Người phụ trách dẫn khách đến đây đột nhiên cất tiếng hét lên.

Các Hổ phách nữ đứng tại cửa vào lập tức ngẩng đầu lên, khuôn mặt mỗi người đều xinh đẹp, cho dù có người trên mặt phủ đầy nếp nhăn tuổi tác, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng dung nhan xinh đẹp trước đây, vẻ mặt có sự sợ hãi cũng có sự chết lặng.

Hổ phách nữ sở dĩ nổi danh là có liên quan đến vẻ đẹp bẩm sinh của họ, các nàng tự xưng mình là con gái của biển cả.

Khi Nữ Nhi quốc còn tồn tại, những nam nhân đi đến nơi đây đều lấy việc có thể trở thành khách giường chiếu của nữ nhân nơi này mà tự hào, bây giờ vẫn như thế, nhưng bản chất đã thay đổi, Hổ phách nữ ngày nay càng giống như đang bán mình, tiếp khách vì sinh tồn.

Thỉnh thoảng lại có khách có mức chi tiêu cao được chấp thuận đến nơi này tùy ý chọn lựa một người để hoan hảo.

Là một nữ nhân, Tương Hải Hoa kỳ thực không hề đồng ý với cách làm này của phụ thân, cô ta cảm thấy hoàn toàn không cần thiết, cô ta không biết vì sao phụ thân mình nhất quyết phải làm như vậy, nhưng trong chuyện này, thái độ của phụ thân cực kỳ kiên quyết, không chấp nhận bất kỳ đề nghị nào của cô ta, cũng không đưa ra bất cứ lời giải thích nào, chỉ bảo cô ta đừng quan tâm đến.

Sau khi nhìn lướt qua tất cả những nữ nhân này mấy lần, Lý Triêu Dương có phần không thể hiểu được, "Bọn họ chẳng phải là người bình thường sao? Cũng không có gì đặc biệt, có gì thú vị chứ?"

Tương Hải Hoa cùng đi ở bên cạnh liếc nhìn mấy người Dữu Khánh mấy lần, khẽ khịt mũi nói: "Nghe nói những nam nhân đó rất ưa thích, nói rằng những Hổ phách nữ này có cái gì đó tốt đẹp nội uẩn ở bên trong."

Lý Triêu Dương không hiểu, hỏi: "Có ý gì?"

Tương Hải Hoa cũng không biết phải giải thích với nàng ta như thế nào, hơi giang hai tay, biểu thị mình cũng không biết, sau đó chuyển

đổi đề tài, hỏi bảo vệ đi cùng, "Tất cả đều đã ra hết chưa?"

Gã bảo vệ đã quan sát những Hổ phách nữ này nhiều lần, trả lời: "Đã ra hết rồi, cũng không dám không ra, chỉ cần có một người không tuân, tất cả những người khác sẽ bị phạt đánh roi."

Lý Triêu Dương tặc lưỡi nói: "Nghiêm khắc như thế ư? Bọn họ không chạy trốn sao?"

Bảo vệ đáp: "Có một người dám chạy, giết chết ba người, sau mấy lần như vậy, tất cả liền trở nên ngoan ngoãn, mấy năm nay không còn ai dám chạy trốn nữa."

Nghe được lời này, Trùng Nhi nắm chặt nắm tay ở trong tay áo, hai tay run nhè nhẹ, ngay cả ống tay áo cũng không che giấu được, vẻ mặt rất khó coi.

Sau khi cùng nhau đi dạo quanh một vòng, mọi người quay về lại chỗ cũ, Tương Hải Hoa hỏi: "Đám nam nhân các ngươi đã tìm được người mình ưa thích chưa, muốn tìm người nào hoan hảo thì nhanh đi, chúng ta không có thời gian đợi lâu."

Sau khi nói xong, chính bản thân cô ta đều cảm thấy thật xui xẻo, mình là nữ nhân, vậy mà lại dẫn nam nhân đến đây làm việc này, quả thực hoang đường.

Nhưng mà, trên đường đến đây, với sự mớm lời gợi ý của Dữu Khánh, Tô Thu Tử đã thay mặt một đám nam nhân bày tỏ nguyện vọng liên quan chuyện này, lúc đó cô ta biểu thị sẽ có sắp xếp, nên lúc này chỉ có thể nói là cô ta đang tận tình làm chủ nhà.

Nghe vậy, Dữu Khánh lập tức xoa xoa tay như ruồi nhặng, vẻ mặt hưng phấn nói: "Ta từ lâu đã nghe nói tốt về Hổ phách nữ, và hôm nay, ta cuối cùng đã có cơ hội được mở rộng tầm mắt rồi. Chư vị, ta đây sẽ không khách sáo." Nói xong còn nháy mắt với Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi, ám chỉ hai người tận dụng cơ hội này để hoàn thành nhiệm vụ của chuyến đi này.

Nào ngờ, thấy bộ dạng hắn như vậy, Tương Hải Hoa nhìn hắn như nhìn quái vật, phát hiện tên Thám Hoa lang này quá không biết xấu hổ, thực sự là không cần chút thể diện nào, đã nôn nóng mê sắc mà còn biểu hiện ra rõ ràng như thế, cô ta lập tức không khách khí nói: "Những người khác muốn ở đây vui vẻ, ta không có gì để nói, nhưng ngươi, không được."

"…" Vẻ hưng phấn cứng lại trên khuôn mặt Dữu Khánh, hắn có chút mờ mịt, vô thức hỏi lại một câu, "Vì sao?"

Khóe mắt Tương Hải Hoa nhếch lên liếc nhìn một cái, nghĩ thầm, còn có thể vì sao, lão nương muốn tác hợp cho ngươi và công chúa, nếu bây giờ lại để cho ngươi làm chuyện này, ta phải giải thích như thế nào với công chúa chứ? Cô ta liền dùng lời nói nhắc nhở hắn, "Ngươi không cảm thấy mất thể diện sao?"

Lý Triêu Dương vẻ mặt trầm trọng, nín lặng không nói, nàng ta không phải là một tiểu cô nương cái gì cũng không hiểu, đương nhiên đã biết rõ ý của Tương Hải Hoa, hành vi của Thám Hoa lang khiến nàng ta không thể không suy nghĩ về cuộc sống tương lai, xem ra sau này khi hai người đã ở chung, mình không thể không nghiêm khắc một chút trong phương diện này.

Tâm tình của nàng ta có điểm trầm trọng.

Dữu Khánh nào biết được hai nữ nhân này lại tính toán mình trong loại chuyện như vậy, hắn không hiểu hỏi: "Đây chẳng phải là phong tục nơi này sao?"

Tương Hải Hoa không có dông dài với hắn, trực tiếp nói rõ: "Thám Hoa lang, thân phận của ngươi như thế nào, còn cần ta giải thích rõ ràng nữa sao? Ta cũng không muốn bởi vì ta mà hủy hoại sự thuần khiết của ngươi."

Thấy người ta không còn giả bộ nữa, Dữu Khánh cũng không thèm để ý gì, hắn tới đây chủ yếu là để đạt được mục đích của mình, làm sao sẽ so đo mấy chuyện đó, "Lão bản nương nói quá lời, văn nhân

phong lưu chính là nhã sự, văn chương trong thiên hạ có rất nhiều nói về thanh lâu, không có xấu xa như ngươi nghĩ. Huống chi, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, sau khi đích thân trải nghiệm, hạ bút mới có chân văn chương. Nói những điều này có lẽ ngươi không hiểu, nhưng ta biết rất rõ ràng."

Chuyện này mà cũng có thể lôi đạo lý ra nói được, Tương Hải Hoa bật cười, là kiểu cực giận mà cười, cô ta không khách khí nói thẳng: "Ở đây ta nói mới tính, ngươi không được phép!"

Đối phương chơi trò làm cứng, Dữu Khánh chỉ có thể câm họng ra đó, không nói nên lời.

Thấy Lý Triêu Dương cũng đằng hắng gật đầu biểu thị tán đồng, hắn chỉ có thể bỏ qua, ho khan một tiếng, nháy mắt với Trùng Nhi và Mục Ngạo Thiết, nói: "Khách tùy theo chủ, ta không thể nào làm khác được, nếu các ngươi đã đến đây, vậy thì đừng có bỏ lỡ cơ hội tốt khó có được này. Đi thôi, đi thôi."

Mục Ngạo Thiết rất phản cảm làm loại chuyện này, nhất là ngay trước ánh mắt nhìn kỹ của mọi người, nhưng y cũng biết mục đích là gì, nên chỉ có thể cắn răng đi thực hiện.

Rất nhanh, y và Trùng Nhi đều lựa chọn được mục tiêu cho mình, và cất bước đi đến.

Mọi người nhìn tới, nhất là các cô nương, cảm thấy rất bất ngờ, phát hiện thấy tuổi của Hổ phách nữ mà hai người lựa chọn tựa hồ đều rất lớn, không thích trẻ tuổi, ngược lại thích lớn tuổi.

Mọi người không biết rằng, Mục Ngạo Thiết vốn là định đi về phía lão ma ma thoạt nhìn lớn tuổi nhất nơi đây, tuổi lớn kinh nghiệm nhiều a, sẽ hiểu biết nhiều hơn về Hổ Phách hải, nhưng mà ngay trước mắt bao người, y thực sự không cách nào làm được, như vậy quá kỳ dị, nên y không thể không thay đổi lựa chọn.

Bởi vì điều này, sắc mặt Dữu Khánh hơi trầm xuống, hắn phát hiện lão Cửu thực sự là quá trọng mặt mũi, ngay cả hắn còn có thể không cần thể diện Thám Hoa lang quý giá của mình, mặt mũi không đáng tiền của ngươi tính là cái rắm a!

Hai Hổ phách nữ được lựa chọn dẫn khách của mình vào cửa, sau đó đóng cửa lại.

Tương Hải Hoa và những người khác sẽ không lại chờ ở đây, mọi người tiếp tục cất bước đi dạo.

Dữu Khánh mỗi bước ba lần quay đầu lại, hắn vẫn có chút lo lắng, hai sư huynh đệ đó, một người ăn nói vụng về, một người không rành thế sự, nói chung là năng lực ứng biến đều có vẻ không đủ, có thể tận dụng cơ hội này để dò xét tình huống hay không?

Hắn là muốn đích thân xuất mã, nhưng mà ả đàn bà Tương Hải Hoa không đồng ý, không phải là ả đàn bà này đã ngưỡng mộ lão tử rồi đi?

Hắn có phần hoài nghi, có phải Tương Hải Hoa đã ưa thích mình rồi hay không?

Thấy hắn thỉnh thoảng quay đầu lại, có vẻ rất lưu luyến đối với những Hổ phách nữ đó, Lý Triêu Dương rất tức giận, mím môi méo cả miệng, ra sức vung chân đá vào cát dưới chân.

Đi vào trong phòng, người phụ nữ Hổ phách nữ đưa Mục Ngạo Thiết đến bên cạnh giường, lấy chiếc khăn lụa trắng đội trên đầu xuống, quay đầu lại nhìn thấy Mục Ngạo Thiết vẫn đứng đó không chút động đậy, liền chủ động tới cạnh, đưa tay định giúp y cởi quần áo.

Nào ngờ Mục Ngạo Thiết lại đột nhiên cau mày, đưa tay ôm bụng, vẻ mặt có vẻ vô cùng đau đớn.

Phụ nhân sửng sốt, hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Mục Ngạo Thiết lắc đầu.

Phụ nhân nói: "Để ta gọi người giúp ngươi."

Nói xong xoay người định đi, bà ta cũng có chút sợ hãi, nếu như khách nhân xảy ra chuyện gì, không chỉ bản thân bà ta bị liên lụy, có khả năng những tộc nhân khác cũng bị liên lụy.

Mục Ngạo Thiết duỗi tay giữ bà tay lại, sau đó lại buông ra, xua tay nói: "Không có gì, vết thương cũ tái phát, có chút khó chịu, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi."

Nói xong liền ngồi xuống, phụ nhân do dự một lúc, sau đó cũng chậm rãi ngồi xuống bên cạnh y.

"Khung cảnh Hổ Phách hải trước đây có lẽ là rất khác a…"

Mục Ngạo Thiết bắt đầu thử thăm dò về Hổ Phách hải trước đây.

Nhưng vừa đề cập đến Hổ Phách hải trước đây, phụ nhân này đột nhiên im lặng rơi lệ, ngoại trừ khóc vẫn là khóc, không nói ra một chữ nào có liên quan đến Hổ Phách hải, cũng không đưa ra bất kỳ phản hồi nào. Điều này khiến cho Mục Ngạo Thiết không biết phải làm sao, y chỉ có thể nghĩ hết mọi cách nói lời an ủi, tuy nhiên, khuyết điểm ăn nói vụng về quả thực rất khó thay đổi.

Bên trong một căn nhà khác, phụ nhân đưa Trùng Nhi đến bên cạnh giường, rồi cũng không chút rườm rà do dự, quay lưng về phía Trùng Nhi, tự động cởi bỏ quần áo.

Sau khi cởi hết quần áo ra, bà ta xoay người lại ngồi lên cạnh giường, đang định nằm xuống thì chợt nhìn thấy một màn khiến bà ta vô cùng kinh ngạc.

Trùng Nhi đã khóc.

Ngay khi nhìn thấy bà ta bắt đầu cởi quần áo, đôi mắt Trùng Nhi liền đỏ lên, nhìn thấy bà ta lần lượt cởi ra từng món, nhìn thấy bà ta im lặng chịu đựng sự nhục nhã đó, Trùng Nhi không kiềm chế được nữa, cuối cùng tâm tình hoàn toàn mất kiểm soát.

Gã ta rơi lệ đầy mặt, thậm chí còn quỳ xuống, không ngừng lắc đầu, nước mắt chảy dài, cuối cùng dập đầu xuống đất, khóc không thành tiếng.

Trông gã ta rất thương tâm rất đau khổ, nhưng lại không dám khóc thành tiếng, trán đặt trên mặt đất, thân thể cong lại như con tôm, hai tay bịt chặt miệng mình.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1232: Con gái của biển cả (1)

Phụ nhân trần truồng ngồi ở trên giường, không biết có chuyện gì xảy ra với Trùng Nhi, nhìn cảnh vừa quỳ vừa khóc, có cảm giác tràn đầy khuất nhục này thì bà ta có phần không biết phải làm sao.

Đồng thời, bà ta cũng có chút hoảng hốt, đắc tội khách nhân tại đây sẽ phải gánh chịu hậu quả rất nghiêm trọng, bản thân bị trừng phạt chỉ là thứ yếu, chỉ sợ khiến cho tộc nhân cùng chịu phạt.

Cũng chính bởi vì hơi động liên lụy, dẫn đến các nàng mỗi người đều phải sống chịu tội, mà không dám dễ dàng đi tìm chết.

Ngốc rồi một trận cứ thế mà không tưởng minh bạch là có ý tứ gì đích nàng, sau khi lấy lại tinh thần, nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt Trùng Nhi, cũng quỳ gối bên cạnh Trùng Nhi, thử hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Trùng Nhi vẫn ở đó lặng lẽ khóc, không có đáp lại, không biết có phải là vì không nghe hỏi hay không.

Phụ nhân đành phải thử đưa tay đẩy đẩy gã ta.

Sau khi bị phụ nhân đẩy mấy lần, Trùng Nhi mới ngước đầu lên, lập tức nhìn thấy thân thể trần truồng trắng trẻo của đối phương, gã ta nhấc tay áo ra sức lau nước mắt, và rất nhanh đứng dậy, đi đến nhặt quần áo mà phụ nhân đã cởi ra kia lên.

Phụ nhân đang xoắn xuýt không hiểu khách nhân này còn có sở thích gì thì nhìn thấy Trùng Nhi ôm quần áo đi đến đây, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Trùng Nhi đã cầm quần áo phủ lên người bà ta.

Bà ta cũng không quan tâm nữa, để mặc cho vị khách muốn làm gì thì làm.

Sau đó, bà ta phát hiện ra rằng chuyện diễn ra không như mình nghĩ, khách nhân thực sự là đang giúp mình mặc quần áo.

Trùng Nhi vừa khóc vừa giúp bà ta mặc quần áo, khóc rất thương tâm, giúp bà ta mặc vào lại từng kiện từng kiện y phục đã cởi ra.

Thấy khách nhân cứ nằng nặc muốn làm như vậy, động tác còn rất lúng túng, phụ nhân đành phải cảm tạ, và nói: "Để ta tự mặc đi."

"Híc híc…" Trùng Nhi khóc lóc lắc đầu, rất cố chấp, nhất quyết muốn đích thân thực hiện, muốn giúp bà ta mặc quần áo đã cởi ra.

Gã hành động rất nhẹ nhàng, dùng phương thức đó để biểu đạt sự kiên quyết của mình, chỉ là trong quá trình đó đã có mấy lần gã khóc đến mất kiểm soát tâm tình, nhưng không dám khóc to ra tiếng, mấy lần ngồi xổm xuống lấy tay ôm mặt, khi đứng lên thì lại lau nước mắt tiếp tục phụ nhân mặc lại quần áo.

Nhận ra được vị khách này cũng không phải là có ham mê gì đó đặc biệt mà thực sự chỉ là muốn mặc quần áo lại cho mình, người phụ nữ ngược lại có chút không biết phải làm sao. Mấy lần biểu đạt

không cần phiền phức, mình có thể tự làm được, nhưng Trùng Nhi vẫn im lặng không chịu, khăng khăng muốn chính tay mình mặc quần áo lại cho bà ta.

Sau khi giúp bà ta mặc lại xong quần áo, Trùng Nhi cũng ngồi ở trên giường, vẫn im lặng rơi lệ, đã khóc thành một người không người được nước mắt, không biết đã chạm phải chuyện thương tâm gì, khóc liên miên không dứt.

Phụ nhân lẳng lặng nhìn gã ta, hiếm có mà tỉ mỉ quan sát khuôn mặt của vị khách này, phát hiện thấy đây đúng là một mỹ nam hiếm có, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy có chút quen mặt, chẳng lẽ vị khách này đã từng đến đây rồi sao? Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, bà ta lại cảm thấy không có khả năng đó, nếu như trước đây đã từng tiếp vị khách dễ nhìn như vậy, bà ta không thể không có ấn tượng mới đúng, huống chi vị khách này trông còn rất trẻ.

Một lúc lâu sau, bà ta cũng đi tới bên cạnh giường, đã không còn cảm giác xa cách, bà ta thử hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Trùng Nhi vẫn rơi lệ, im lặng lắc đầu.

Thấy gã ta đã khóc đến ướt vạt áo, phụ nhân đứng dậy tìm một chiếc khăn tay đưa cho gã, "Là ta khiến cho ngươi không vui ư?"

Trùng Nhi lại lắc đầu.

Dù sao bất kể người phụ nữ hỏi cái gì, gã ta hoặc là im lặng, hoặc chỉ lắc đầu, không thể nói ra một câu lời nào cho phù hợp.

Từ khi rời vào hoàn cảnh hiện tại, đây là lần đầu tiên phụ nhân chủ động nói chuyện với vị khách nam nhiều như vậy, nhưng mà nói cũng giống như không nói, không hỏi được nửa câu nguyên nhân.

Sau đó, cả hai người đều rơi vào trầm mặc, cứ như vậy lẳng lặng vai sóng vai ngồi bên nhau…

Sau một lúc ở trong nhà, Mục Ngạo Thiết đi ra ngoài, nhìn khắp xung quanh, nhìn thấy đám người Dữu Khánh đang tụ tập tại một lều tranh trong rừng, không biết đang uống trà hay làm gì đó. Y lập tức đi đến.

Dữu Khánh đang trò chuyện trong căn lều tranh cũng nhìn thấy Mục Ngạo Thiết, lập tức vui cười hớn hở đứng dậy đi nghênh đón.

Đi đón không phải là mục đích, múc đích là để tránh xa mấy người Tương Hải Hoa cho dễ nói chuyện.

Hai sư huynh đệ gặp nhau trên đường, Dữu Khánh nháy nháy mắt hỏi: "Thường nghe nói Hổ phách nữ thế này thế kia, có phải nói quá lên không hả?"

Cảm giác này, có phần giống như thời các sư huynh đệ ở trong núi xúi giục đồng môn đi nhìn trộm các cô gái trong thôn tắm rửa.

Mục Ngạo Thiết lạnh như băng đáp lại: "Ngươi cảm thấy ta là loại người như vậy sao?"

Dữu Khánh muốn nhổ nước bọt vào mặt y, không nói đâu xa, chỉ cần nói tới Liên Ngư, cái gì cũng đã làm qua rồi, vậy mà còn cứ làm ra vẻ chó không muốn ăn cứt, thật phiền với đức tính này.

Tuy nhiên, hiện tại không phải là thời điểm để nói chuyện này, hắn cũng chỉ là thuận miệng hỏi tới mà thôi, hắn lập tức thay đổi đề tài, tập trung vào vấn đề trọng điểm, "Có hỏi được điều gì không?"

Nói đến việc này, Mục Ngạo Thiết có chút nản lòng, "Vừa mới hỏi về Hổ Phách hải trước đây, cô ta liền khóc, căn bản không thể nói chuyện, không hỏi ra được bất kỳ một câu nào hữu dụng."

Dữu Khánh vẻ mặt hoài nghi, hỏi: "Đi vào dây dưa nửa ngày, chỉ có như vậy thôi sao?"

Không sai, chỉ có như vậy, Mục Ngạo Thiết gật gật đầu, y biết người ta hoài nghi điều gì, nếu như không tin lời y nói, y cũng không còn cách nào, mặc cho lão Thập Ngũ nghĩ sao thì nghĩ đi.

Dữu Khánh thực sự không tin y đi vào đó mà không làm gì cả, nhưng có một điều có thể chắc chắn, lão Cửu sẽ không đến mức vì vui vẻ nhất thời mà bỏ lỡ chính sự.

Không hỏi được gì, vậy thì không hỏi nhiều nữa, hai người cùng nhau trở về trong lều tranh ngồi uống trà.

Tương Hải Hoa và mấy nữ nhân khác có mặt ở đây đều không nhìn thẳng vào Mục Ngạo Thiết, dù sao, trong đáy mắt liếc nhìn về phía y, rõ ràng có chứa một chút khinh thường, ngay cả Bách Lý Tâm, ánh mắt cũng có vẻ là lạ.

Lý Triêu Dương đột nhiên nói ra: "Hắn đã đi ra rồi, tên tiểu bạch kiểm đó tại sao còn chưa có ra chứ?"

Đối với vấn đề này, Tương Hải Hoa không biết phải dùng từ ngữ nào chính xác để trả lời cho vị công chúa không rành thế sự này, bản thân cô ta cũng không muốn ngồi không chờ đợi chuyện như vậy, nên nói ra: "Thám Hoa lang, hay là chúng ta trở về trước đi, sau khi hắn ra ngoài, sẽ có người đưa hắn trở về."

Dữu Khánh sợ có chuyện sơ suất, có mình ở đây, nếu như xảy ra chuyện gì đó mình còn có thể can thiệp được, hắn liền chắp tay nói: "Hắn không hiểu chuyện, ta sợ hắn gây ra chuyện gì đó, chúng ta chờ thêm một chút đi."

Tương Hải Hoa nhìn sang xem ý của Lý Triêu Dương, thấy nàng ta không có phản ứng gì, nên không nhắc lại chuyện này nữa, cô ta đổi đề tài nói: "Tối nay ta làm chủ, làm tiệc đón gió tẩy trần cho công chúa, nếu không Thám Hoa lang cũng cùng tới luôn, đỡ cho ta phải chuẩn bị hai lần."

Trong lúc nói chuyện cô ta nhìn sang Lý Triêu Dương với ánh mắt đầy ẩn ý, người sau ý thức được cô ta muốn làm theo kế hoạch, trong mắt lập tức thoáng qua vẻ bối rối.

Dữu Khánh không biết có bẫy, vui vẻ đồng ý: "Có thể được lão bản nương cho mời đã là rất vinh vạnh, sao dám làm phiền lần nữa, cùng một lần là được rồi."

Hắn đang muốn nhân cơ hội này nhằm xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với đối phương, để tạo điều kiện thuận lợi cho các hành động của mình sau này tại Hổ Phách hải.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1233: Con gái của biển cả (2)

Sau khi đã quyết định tổ chức bữa tiệc tối theo cách như thế, Dữu Khánh chợt quay sang nói với Mục Ngạo Thiết:

"Trở về khách sạn, ngươi nói với mấy người An Di, nhiều người như vậy cùng ở Tri Hải các sẽ tốn rất nhiều chi phí. Ở tại Tri Hải các, ta có lão bản nương quan tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì. Trong túi bọn họ cũng không dư dả, hãy nói bọn họ chuyển sang nơi khác ở đi."

Sư huynh đệ với nhau, mọi người đều đã hiểu nhau, cái mông vừa vểnh lên liền biết sẽ thả ra cục phân gì, trong lòng Mục Ngạo Thiết biết tỏng tên này đâu phải là muốn tiết kiệm tiền giúp đám người An Di, rõ ràng là muốn tiết kiệm tiền cho chính mình, y lập tức phối hợp ừ một tiếng.

Quả nhiên, Tương Hải Hoa lập tức tiếp lời, "Không cần chuyển tới chuyển lui chi cho phiền phức, muốn ở chơi bao lâu thì cứ ở bấy lâu,

các ngươi cứ yên tâm ở lại đi, ta mời."

Cô ta cũng rất sợ bọn hắn đột nhiên bỏ chạy, khiến cho kế hoạch của cô ta không thể tiếp tục tiến hành chứ.

Dữu Khánh lập tức thuận thế xông lên, ngay cả một câu khách sáo cũng không có, "Nếu lão bản nương đã lên tiếng, ta còn nói này nói nọ nữa đó chính là đạo đức giả." Hắn quay đầu lại nói với Mục Ngạo Thiết: "Khách theo chủ đi, chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của lão bản nương là được."

Mục Ngạo Thiết lại đằng hắng gật đầu, y tính toán điều này sẽ tiết kiệm được không ít tiền…

Ở trong nhà, tâm tình dần dần ổn định lại, Trùng Nhi cũng nhớ tới mục đích mình đến đây, gã nhận ra mình sút chút nữa đã bỏ lỡ đại sự, sau mấy lần ngập ngừng do dự, cuối cùng gã mới mở miệng nói chuyện được bình thường: "Có thể thỉnh giáo một vấn đề không?"

Trong tình huống khách nhân bình thường, có lẽ phụ nhân sẽ không nói đến những gì ngoài chủ đề, nhưng khi gặp phải người như Trùng Nhi, bà ta cũng không hiểu sao trở nên khác thường, bà ta ngạc nhiên hỏi: "Cái gì?"

Trùng Nhi: "Ta nghe đồn rằng, Hổ Phách hải này trước đây từng có rất nhiều cự nhân khổng lồ, có thật là vậy không?"

Phụ nhân nghi hoặc nói: "Hình như là vậy, nhưng cũng không chỉ có ở Hổ Phách hải, tại thời cổ chắc hẳn có không ít cự nhân đi lại khắp nơi, tại trong 'Cổ Trủng Hoang Địa' đến nay vẫn còn lưu lại rất nhiều hài cốt cự nhân đứng không?"

Nói đến "Cổ Trủng Hoang Địa", Trùng Nhi nhớ lại chuyện cũ, nhớ tới chuyện mình và Dữu Khánh lưu lạc ở trong đó, sau đó hỏi tiếp: "Trong lời đồn ta nghe được, bộ tộc của các ngươi đã từng phục vụ cự nhân, còn dùng Thất thải trân châu để chế tạo những chiếc ghế

khổng lồ, dành cho những cự nhân ra vào nghỉ chân, không biết nơi dành cho cự nhân nghỉ chân trong truyền thuyết đó nằm ở đâu?"

"Nơi dành cho cự nhân ra vào nghỉ chân" đó chính là manh mối than chốt trong cuốn sách cổ mà Tiểu Hắc mượn về kia, địa điểm được gọi là nơi "Ra vào", rất có khả năng chính là lối ra vào "Cự Linh phủ". Bây giờ bọn họ muốn xác nhận địa điểm này, đối tượng đầu tiên được lựa chọn đề tìm hiểu đương nhiên là bộ tộc Hổ phách nữ đã sinh sống ở đây theo truyền thừa từ xa xưa.

Phụ nhân suy nghĩ một chút, lắc đầu trả lời: "Ta chưa từng nghe nói tới có nơi nào dành cho cự nhân nghỉ ngơi. Theo truyền thuyết, trong tộc đúng là có ghế ngồi bằng Thất thải trân châu. Do dù truyền thuyết là thật, chiếc ghế đó cũng không có khả năng bảo tồn được đến bây giờ."

Nếu như là tới đây tầm bảo, bà ta khuyên đối phương nên bỏ đi ý nghĩ này.

Không biết được manh mối then chốt nhất? Trùng Nhi có chút lo lắng, gã cũng muốn cứu Nam Trúc, liền truy hỏi: "Ta còn nghe được truyền thuyết về cự nhân tại Hổ Phách hải, tại sao cô lại chưa từng nghe nói tới chứ? Cô suy nghĩ kỹ lại xem."

Phụ nhân quả thực nghiêm túc suy nghĩ lại một hồi, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: "Có lẽ là có truyền thuyết như vậy, chỉ là một câu chuyện xưa được truyền miệng, không phải là bài học bắt buộc, chắc là chỉ nhắc tới khi tàn gẫu với nhau, ai nghe được thì nghe, ai không nghe được tự nhiên sẽ không biết. Ít nhất, ta thực sự chưa từng nghe nói tới."

Trùng Nhi: "Có biết trong tộc ai sẽ biết được tương đối nhiều những chuyện như vậy hay không?"

Phụ nhân: "Tộc nhân chúng ta không còn bao nhiêu người sống sót, những người còn lại, tự nhiên càng lớn tuổi càng có khả năng biết được nhiều hơn về những truyền thuyết năm xưa."

Trùng Nhi nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, gã cũng không tiện đi khắp nơi ở đây để tìm hỏi Hổ phách nữ, vì vậy gã hạ thấp giọng nói: "Về sau có thể hỏi giúp ta được không?"

Phụ nhân thấy gã tỏ ra cẩn thận đề phòng, không khỏi thầm sinh cảnh giác, "Ngươi hỏi thăm việc này làm gì?"

Trùng Nhi suy nghĩ một chút đáp: "Công tử nhà ta là một đại tài tử. Hắn đang viết một quyển du ký, muốn ghi chép lại rộng rãi các loại truyền thuyết trên thế gian. Xin hãy giúp ta việc này."

Gã ta cũng chơi trò mưu mô, nếu bên này đã biết rõ công tử nhà mình là Thám Hoa lang, một khi cuộc nói chuyện nơi này bị tiết lộ, thì lấy cớ viết sách cũng có thể giải thích được.

Phụ nhân mặc dù không tiện trực tiếp từ chối khách, nhưng cũng không muốn mạo muội cuốn vào chuyện gì đó, liền từ chối khéo: "Trong lúc nhất thời ta cũng không biết phải tìm ai để hỏi thăm."

Trùng Nhi lại có vẻ rất tin tưởng bà ta, "Cô cứ hỏi thăm trước giúp ta, sau này ta sẽ lại đến đây tìm cô."

Phụ nhân kinh ngạc, "Ngươi còn có thể quay trở lại đây?"

Trùng Nhi rất có lòng tin gật gật đầu, sau đó đứng dậy, gã cũng biết mình đã ở lại đây quá lâu, đã đến lúc phải rời đi.

Phụ nhân vội đứng dậy khẩn trương nói: "Ngươi cứ đi ra ngoài như vậy, ta sẽ có chút rắc rối, ngươi có thể…" Bà ta chỉ vào đôi mắt khóc sưng đỏ của Trùng Nhi, và vạt áo ướt đẫm nước mắt.

Trùng Nhi không ngốc, sau khi hiểu ý thì lập tức thi pháp xoa dịu đôi mắt, làm khô y phục, vừa ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của phụ nhân, bốn mắt nhìn nhau, gã dùng ánh mắt và giọng điệu cực kỳ kiên định nói: "Hãy tin tưởng ta, các ngươi nhất định sẽ được tự do!"

Người phụ nữ không biết vì sao gã ta nói như vậy, nhưng từ trong đôi mắt trong veo của gã ta, bà ta nhìn thấy được sự thân thiện và chân thành, bà ta nở nụ cười, dường như đang cũng cố lại niềm tin của mình, lẩm bẩm nói:

"Chúng ta là con gái của biển cả, biển rộng sẽ không bỏ rơi chúng ta, nàng chỉ là đang ngủ say, chờ đến ngày nàng thức dậy, nhất định không ai có thể ngăn cản nàng. Nàng nhất định sẽ dùng sóng lớn kinh thiên quét sạch tất cả tà ác, nhất định sẽ phá tan tất cả gông xiềng cho chúng ta. Nàng nhất định sẽ đến giải cứu chúng ta."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1234: Cả gan làm loạn (1)

Trùng Nhi đi ra ngoài, tìm đến chỗ đám người Dữu Khánh. Lúc này, một nhóm người lên đường rời khỏi nơi giam lỏng này.

Sau đó, Tương Hải Hoa sai người đưa đám người Dữu Khánh trở về, còn cô ta thì dẫn Lý Triêu Dương vào trong cung thành Hải đô. Tương La Sách muốn thiết yến khoản đãi vị công chúa này tại trong cung vào trưa nay, không dẫn theo đám người Dữu Khánh cũng là vì muốn tận lực tránh để người khác nhìn thấy Dữu Khánh và Lý Triêu Dương ở chung một chỗ.

Sau khi trở về trong phòng nghỉ tại Tri Hải các, xung quanh không còn người ngoài, Dữu Khánh lập tức lôi kéo Trùng Nhi dò hỏi, "Thế nào?"

Trùng Nhi gật đầu nói: "Trong bộ tộc Hổ phách nữ quả thực có truyền thuyết về chiếc ghế ngồi Thất thải trân châu, nhưng cô ấy

chưa từng nghe nói tới bất kỳ truyền thuyết nào về cự nhân. Phải đợi cô ấy thỏi thăm tộc nhân của cô ấy đã."

Nghe được lời này, Dữu Khánh và Bách Lý Tâm lập tức nhìn về phía tên to con Mục Ngạo Thiết.

Mục Ngạo Thiết biết là mình vô năng, cũng chấp nhận, không giải thích gì thêm.

Dữu Khánh hiếu kỳ hỏi Trùng Nhi, "Phía bên Lão Cửu hỏi thế nào, người ta đều không mở miệng, còn ra sức khóc lóc. Ngươi làm thế nào để người ta mở miệng vậy?"

Trùng Nhi mù mờ không hiểu, chẳng phải là hỏi thẳng sao, gã không có vòng vo cái gì, gã có phần không biết có chuyện gì xảy ra với bên Mục Ngạo Thiết.

Thấy gã ta không nói lời nào, Dữu Khánh kinh nghi hỏi: "Ngươi không phải là thật sự dùng tới mỹ nam kế gì đó chứ?"

Hai người khác đồng loạt nhìn thẳng vào Trùng Nhi.

Trùng Nhi không biết phải thế nào giải thích, đành phải cắn răng nói: "Ta không biết có tính là mỹ nam kế hay không."

"Ôi, tên tiểu bạch kiểm này quả nhiên là không uổng công sinh ra trắng trẻo." Dữu Khánh cười ha hả móc cằm gã lên, khiến Trùng Nhi bối rối, nhưng rồi hắn lại rất nhanh nghiêm túc nói: "Nói cách khác, chúng ta phải nghĩ cách để ngươi đi vào lại lần nữa, không biết nhờ Tương Hải Hoa hỗ trợ lần nữa có được hay không."

Trùng Nhi vội nói: "Không cần phiền phức, ta cải trang làm nữ nhân đi vào lại là được."

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, rồi gật đầu nói: "Ừm, đây cũng không phải là đại sự gì, đã có mối quan hệ với Tương Hải Hoa, cho dù việc ngươi giả nữ nhân có bị phát hiện, hẳn là không có gì khó để

giải quyết ổn thỏa. Nếu thật sự bị nhìn thấu, ngươi cứ nói ngươi ăn một lần vị ngon của Hổ phách nữ, muốn ăn lần nữa. Ừm, có thể đi thử xem. À, đúng rồi…”

Hắn đưa tay móc cổ Trùng Nhi, kề vai sát cánh với gã ta, nói: “Có phải ngươi đã làm trò đó với Hổ phách nữ không hả?”

Trùng Nhi ở chung với bọn hắn đã lâu, biết rõ mặt xấu của mấy sư huynh này, vừa nghe liền hiểu, vội vàng lắc đầu tỏ ý không có.

Mục Ngạo Thiết chen vào một câu công bằng, “Lão Thập Lục, đừng để ý đến loại người lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử này.”

Trong lúc bọn hắn đang nói chuyện tào lao, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, sau khi đi ra mở cửa mới biết là đích thân chưởng quỹ của Tri Hải các đến đây, còn mang theo ngân phiếu đến, đó là chi phí thuê phòng mà nhóm người Dữu Khánh đã ứng trước, chưởng quỹ phụng lệnh hoàn trả lại tất cả, cũng cho biết từ bây giờ sẽ miễn phí toàn bộ chi phí ở tại Tri Hải các và ăn uống bình thường.

Tương Hải Hoa nói chuyện giữ lời, quả nhiên thực sự miễn phí.

Dữu Khánh không có khách sáo, vui vẻ nhận lại hết số ngân phiếu trả lại, ngay cả số tiền đám người An Di tự bỏ ra cũng được hắn giữ lại ‘bảo quản’ thay. Và khoản tiền này lại bị Mục Ngạo Thiết nhìn chằm chằm, y lôi kéo Dữu Khánh yêu cầu chia sẻ.

Bách Lý Tâm nhìn thấy lắc đầu, sau khi tiếp xúc thời gian lâu dài, nàng quả thực không biết phải nói như thế nào đối với một số tật xấu của mấy người Đào Hoa cư này, phát hiện ra rằng người được gọi là tài tử đệ nhất thiên hạ này chẳng qua cũng chỉ như thế. Càng khiến cho nàng không nói nên lời chính là Trùng Nhi, nàng nhận thấy Trùng Nhi vẫn một mực tin tưởng vững chắc rằng Dữu Khánh kiếm tiền không phải vì bản thân mình, thật sự không biết sự ngây thơ đó đến từ đâu…

Tại khu vực phồn hoa nhất Hổ Phách hải, đủ loại cửa hàng san sát nhau, trên cửa vào một cửa hàng ở một giao lộ lớn treo một tấm bảng hiệu lới với ba chữ "Ngũ Đỉnh sơn". Các nhân viên tại cửa vào rất bận rộn đưa đón người ra người vào. Hôm nay, Chu thiếu chưởng môn cũng để tâm ở lại hỗ trợ công việc trong cửa hàng. Nhìn thấy cảnh này, Đào Danh Thành, chưởng quỹ phụ trách nơi đây cảm thấy khá hài lòng.

Chưởng môn bào nhi tử tới nơi đây cũng là có ý nhờ cậy Đào chưởng quỹ hỗ trợ trông nom.

Sau khi bận rộn đến nửa buổi chiều, đột nhiên có một gã dùng thân phận Thiên Lý lang tiến vào cửa hàng, tìm Đào chưởng quỹ để trao một bức mật tín.

Sau khi xác nhận mật tín vẫn còn nguyên vẹn, Đào chưởng quỹ mở thư ra xem, phát hiện là từ tông môn Ngũ Đỉnh sơn gửi đến. Sau khi xem hết nội dung của bức thư, ông ta cất kêu gọi Chu Xá Linh, dẫn gã ta cùng đi lên lầu.

Trong căn phòng trên lầu, Đào chưởng quỹ lấy con dấu liên quan ra nhiều lần đối chiếu so sánh với trên thư, sau khi đã xác nhận chính xác, ông ta mới giao bức thư cho Chu Xá Linh xem, "Tông môn gởi thư, muốn điều chuyển một trăm viên Nghiễm Linh đan từ nơi này đi Ảo Vọng, bảo ngươi tham gia hộ tống, yêu cầu sau khi nhận được tin cần lên đường càng sớm càng tốt."

Ngũ Đỉnh sơn không chỉ có cửa hàng ở nơi đây, tại một số địa điểm quan trọng tập trung nhiều tu sĩ lui tới đều có mở cửa hàng.

Chu Xá Linh xem thư xong, ngạc nhiên hỏi: "Vì sao phải chuyển Nghiễm Linh đan thừ nơi này đến Ảo Vọng?"

Đào chưởng quỹ: "Ta cũng rất ngạc nhiên, trong cửa hàng của chúng ta bình thường cũng chỉ tồn trữ khoảng một trăm viên Nghiễm Linh đan, chuyển hết của chúng ta đi, sau đó chúng ta phải hướng tông môn xin phân phối lại. Tuy nhiên, nếu tông môn đã

quyết định như vậy, nhất định có lí do của tông môn. Khi ngươi đưa hàng đến nơi, tự nhiên sẽ hiểu được tình huống."

Chu Xá Linh có phần không tình nguyện nói: "Đào sư huynh, từ đây đến Ảo Vọng quá xa xôi, cưỡi Thiên Lý lang cũng phải bay rất lâu, ta không muốn đi, ngươi nên đổi người khác đi. Tại sao ta cảm thấy bức thư này có chút quái lạ, vì sao phải chỉ đích danh ta đi hộ tống chứ? Ta chưa bao giờ gặp qua chuyện như vậy."

Đào chưởng quỹ sắc mặt trầm xuống, "Đây là quyết định của tông môn, ngươi có thể tùy ý mặc cả sao? Nếu đã chỉ đích danh để cho ngươi đi Ảo Vọng, thì nhất định là có lí do để làm như vậy, cũng không phải chỉ có một mình ngươi đi hộ tống, cũng không nói ngươi phải làm gì, ngươi cứ đi theo đội hộ tống là được. Đừng nên bực tức, chọc giận chưởng môn ngươi không có kết quả tốt."

Chu Xá Linh cầm lá thư vỗ trả trở lại, "Được rồi được rồi, đừng có lấy cha ta ra dọa ta nữa. Ta đi là được chứ gì?"

Vì vậy, bọn họ liền dựa theo yêu cầu trong thư, nhanh chóng đi chấp hành, Đào chưởng quỹ lập tức chuẩn bị một trăm viên Nghiễm Linh đan.

Mặc dù dùng Thiên Lý lang để vận chuyển hàng hóa không có nguy cơ gì lớn, nhưng ông ta vẫn dùng hộp niêm phong linh đan vào trong sau đó giao cho hai nhân viên có năng lực thường đi hộ tống hàng hóa, đây có thể coi là hai cao thủ trong tông môn.

Về phần Chu Xá Linh, ông ta để cho gã đi theo tay không, nói đến cùng, Đào chưởng quỹ cũng không mấy xem trọng với năng lực của vị thiếu chưởng môn này.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, mọi người lập tức xuất phát.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1235: Cả gan làm loạn (2)

Khi đi ngang qua một cửa hàng thì Chu Xá Linh dặn hai gã nhân viên hộ tống chờ đợi một chút, gã nói rằng đã đặt một bình rượu ngon ở đây, không ngờ nhất thời lại bị gọi đi, bây giờ thuận tiện lấy mang đi luôn.

Nhanh chóng đi vào, rất nhanh đi ra. Sau khi đi ra, Chu Xá Linh cũng không có cô phụ rượu ngon, vừa đi vừa ngửa đầu rót hai ngụm, khen ngợi rượu ngon, sau đó đưa cho hai gã nhân viên hộ tống, nói bọn họ cũng nếm thử.

Hai người lập tức từ chối, một người nói: "Chu sư đệ, trên đường hộ tống hàng hóa không thể ăn uống, đây là quy định."

Chu Xá Linh không cho là đúng, nói: "Ta biết đây là quy định, chẳng phải là sợ trúng phải bẫy rập gì đó sẽ xảy ra chuyện sao? Các ngươi yên tâm, ta còn có thể hạ độc hại các ngươi hay sao?"

Hai người vẫn lắc đầu từ chối khéo, điều này khiến cho Chu Xá Linh không hài lòng, gã liên tục ép hỏi, "Các ngươi không tin ta phải không?"

Hai người bị gã ta dồn ép khiến cho không còn cách nào khác, cứ tiếp tục giằng co thì sẽ đắc tội vị này, dù sao gã ta cũng là con trai của chưởng môn, hơn nữa Chu Xá Linh nói cũng không sai, rượu này đã đặt sẵn trước đó, làm sao biết được sẽ điều động gã đi, khả năng có kẻ nào đó động tay động chân là không lớn.

Cuối cùng, cả hai không còn cách nào khác là nhấp mấy ngụm để bày tỏ sự tin tưởng gã, thậm chí còn khen ngợi rượu ngon để lấy lòng.

Một nhóm người đi đến đảo phụ, khi đi vào khu vực có vô số dải băng bay lượn thì dưới sự thao túng có chủ ý của Chu Xá Linh, điều gì phải đến cuối cùng cũng đến, hai gã nhân viên hộ tống lần lượt đổ gục xuống.

Chu Xá Linh lập tức cởi chiếc hộp hộ tống ra, khoác trên lưng mình, sau đó cất hai tiếng huýt sáo, lập tức có hai người ở gần đây lướt đến, dưới sự ra hiệu của gã ta, hai người đưa hai nhân viên hộ tống đi bố trí.

Gã ta chỉ dùng thuốc khiến hai người hôn mê, giết là không dám giết, nếu thật sự giết người, sau này sẽ không thể giải thích được.

Sở dĩ gã ta dám làm như vậy là bởi vì gã biết hàng hóa sẽ không bị mất, gã chỉ muốn lợi dụng mấy thứ này để lấy được số tiền khổng lồ kia mà thôi.

Sau việc, gã ta sẽ giải thích rằng mình phát hiện thấy tình huống không thích hợp, vì vậy đã nỗ lực hết sức để bảo vệ Nghiễm Linh đan, rồi nhờ Đào chưởng quỹ liên hệ với tông môn để xác nhận xem có thật sự phát thư yêu cầu điều chuyển linh đan hay không, cuối cùng, đương nhiên sẽ phát hiện là thư giả, vì vậy không cần phải chuyển linh đan đi nữa. Như vậy, gã thì lấy được một khoản tiền lớn, còn Nghiễm Linh đan lại được trả về cho cửa hàng.

Cho dù có người hoài nghi gã có vấn đề, nhưng gã đã trả lại nguyên vẹn Nghiễm Linh đan cho cửa hàng, không mất viên nào, thì còn có chuyện gì để nói nữa chứ? Phải là có công mới đúng. Chẳng lẽ cho rằng thân phận con trai của chưởng môn là giả ư? Chỉ cần không có sai lầm gì xảy ra, còn có ai trong Ngũ Đỉnh sơn có thể đẩy gã vào chỗ chết hay sao?

Cuối cùng, mình phát được đại tài còn Ngũ Đỉnh sơn thì không bị bất kỳ tổn thất nào, cớ sao mà không làm?

Hoắc Lãng đã nghiêm trọng đánh giá thấp sự táo bạo, cả gan làm loạn này của loại dân cờ bạc như Chu Xá Linh, y sao có thể ngờ

được vì để lấy được Nghiễm Linh đan, Chu Xá Linh dám trực tiếp dùng cách này để hạ dược với đồng môn, hoàn toàn không nghĩ tới Chu Xá Linh lại dùng cách này để lấy ra lượng lớn Nghiễm Linh đan như vậy, nếu không y sẽ không từ bỏ sự hợp tác với gã ta.

Lúc này, Chu Xá Linh cũng không có ngừng lại, đầu tiên, gã đi đến địa điểm đã chuẩn bị trước đó, cải trang thay đổi đại khái dung mạo của mình, sau đó đi thẳng đến Tri Hải các, trực tiếp đặt phòng vào ở, để có quyền được đi lên lầu.

Bên trong phòng, trước khung cửa sổ sáng sử hướng ra biển rộng, An Di và Tô Thu Tử đứng ở trước mặt Dữu Khánh, đang báo cáo tình hình của Chu Xá Linh.

Nếu thật sự muốn gây rắc rối với một đại môn phái, đó là chuyện liếm máu trên lưỡi đao, lúc này Dữu Khánh cần phải rất cẩn thận, hắn xác nhận lại lần nữa, "Là trực tiếp nhìn thấy gã ra vào cửa hàng của Ngũ Đỉnh sơn, hay là hỏi thăm người khác?"

An Di đáp: "Cả hai đều có. Người của chúng ta còn cố ý vào trong cửa hàng để xem hàng hóa, đã có nhân viên cửa hàng xác nhận, người đó đúng là thiếu chưởng môn Chu Xá Linh của Ngũ Đỉnh sơn, không có gì phải nghi ngờ, trừ khi toàn bộ người trong cửa hàng và người trong các cửa hàng khác ở xung quanh đều đã thông đồng làm giả thông tin trước đó."

Đến lượt Tô Thu Tử báo cáo: "Đúng là có Tĩnh Viễn thuyền hành, và cũng có Hoắc Lãng cùng Hồng Cơ. Chi nhánh tại đây của Tĩnh Viễn thuyền hành là do Hoắc Lãng quản lý điều hành, Hồng Cơ là tùy tùng tâm phúc của y."

Dữu Khánh khẽ gật đầu, nếu là như vậy, hắn càng có lòng tin để hạ thủ, hắn cũng phát hiện ra rằng dưới trướng có một nhóm người hỗ trợ, quả thực làm việc thuận lợi hơn rất nhiều, muốn làm gì thì cứ trực tiếp dặn dò xuống dưới là được.

Sau khi suy nghĩ một phen, hắn quyết định chờ ba ngày, nếu như trong vòng ba ngày Chu Xá Linh vẫn không tới tìm mình, vậy thì hắn sẽ chủ động mắc câu, mười viên Nghiễm Linh đan thì mười viên đi, trước cho đối phương có cơ hội ám sát mình rồi nói tiếp.

"Được rồi, trước tiên cứ tiếp tục theo dõi, nếu như phát hiện Chu Xá Linh muốn rời khỏi Hổ Phách hải, hãy lập tức cho người ngăn hắn lại, nói với hắn là ta muốn tìm hắn."

An Di và Tô Thu Tử gật đầu nhận lệnh.

Trước lúc rời đi, Tô Thu Tử lại có chút do do dự dự, ngượng ngùng và cẩn thận hỏi, "Tiên sinh, những bản thảo đó của ta, không biết, không biết có thể nhập pháp nhãn của ngài không?"

Dữu Khánh vốn định nói gã hãy tập trung lăn lộn Tu hành giới đi, đừng có chơi đùa cái trò học đòi văn vẻ đó nữa, định trực tiếp nói với gã rằng những bản thảo đó viết không được tốt, đã hủy hết rồi, nhưng sau đó nghĩ đến việc mình đang nhờ người ta làm việc, hắn liền tạm thời nhịn lại, "Có việc nên trì hoãn, ta chưa xem xong, đang xem từ từ, ta chậm rãi thưởng thức không được ư? Sao phải thúc giục gấp gáp như thế?"

"Không có thúc giục, không có thúc giục, ngài cứ từ từ xem đi, không gấp gáp, không gấp gáp." Tô Thu Tử lia lịa xua hai tay, hai mắt sáng ngời, vô cùng kích động, kích động đến nỗi mặt đỏ bừng lên, thơ từ văn chương có thể để cho tài tử đệ nhất thiên hạ tinh tế thưởng thức, điều đó có nghĩa là gì? Gã rất kích động, gã đã coi vị Thám Hoa lang này là tri kỷ tâm giao.

Đó thực sự là cảm giác trên đời này có thể có được một tri kỷ tâm giao như vậy, không còn cầu gì hơn nữa.

Trong biển người mênh mông, tìm được người hiểu mình, toàn thân tràn ngập cảm giác vô cùng thỏa mãn, da đầu đều tê dại.

Đúng vào lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên, Bách Lý Tâm nhanh chóng đi đến, nhỏ giọng báo, "Tên Chu Xá Linh kia đã tới."

"Hả?" Đôi mắt Dữu Khánh tỏa sáng, việc này có nghĩa là gì? Có nghĩa là một trăm viên Nghiễm Linh đan kia đã có hi vọng. Hắn lập tức phất tay nói: "Cho mời vào!"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1236: Thành tiên

Cùng lúc mời khách vào trong, An Di và Tô Thu Tử ở trong phòng cũng được mời, là được mời đi ra ngoài.

Nhìn cửa phòng đóng kín lại, hai người nhìn nhau tán thán, An Di cúi đầu lẩm bẩm: "So với mấy người bên cạnh hắn, chúng ta vẫn không được tín nhiệm."

Tô Thu Tử: "Cứ từ từ, cứ từ từ."

Gã không nôn nóng, hơn nữa vẫn còn có chút kích động, tri kỷ khó cầu a.

Bên trong phòng, nhìn thấy bộ dạng cải trang của Chu Xá Linh, Dữu Khánh thoáng chút sửng sốt, suýt chút nữa đã không nhận ra gã ta, hắn không khỏi hỏi: "Chu huynh làm sao phải ăn mặc trang điểm như vậy?"

Chu Xá Linh: "Những thứ ngươi muốn đó, há là người bình thường có thể có được?"

Ngụ ý là, ta làm như vậy cũng vì bất đắc dĩ.

Đồng thời gã nhìn nhìn những người khác ở trong phòng, có vẻ rất lo lắng.

Dữu Khánh trấn an: "Không cần lo lắng, đây đều là tâm phúc của ta, cuộc nói chuyện của chúng ta sẽ không tiết lộ ra ngoài." Hắn đưa tay mời đối phương ngồi xuống, sau đó hỏi: "Đồ đâu?"

Chu Xá Linh: "Ngay cả đi gặp ngươi ta cũng phải dùng bộ dáng như vậy, ta làm sao dám dễ dàng mang đồ theo ở trên người, nhưng ngươi cứ yên tâm, đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi."

Dữu Khánh xác nhận: "Một trăm viên?"

Chu Xá Linh gật đầu, "Không nhiều hơn cũng không ít hơn viên nào. Ngươi đã chuẩn bị tiền xong chưa?"

Dữu Khánh: "Tiền không thành vấn đề, ngươi để cho ta xem hàng, ta liền cho ngươi thấy tiền. Khi nào giao dịch?"

Chu Xá Linh: "Đương nhiên là càng sớm càng tốt. Phía tây Tri Hải các, trên biển có một đảo san hô vòng cách đây ước chừng tám mươi dặm, ngươi hỏi thăm bất kỳ ai đều biết. Sẩm tối hôm nay, chúng ta giao dịch tại trên đảo san hô vòng đó, thế nào?"

Dữu Khánh liếc nhìn sang Trùng Nhi một cái, phát hiện thấy quả nhiên giống như Trùng Nhi tình cờ nghe được, muốn dụ hắn ra ngoài biển, hắn liền giả vờ không hiểu, "Sao phải chạy xa tám mươi dặm ngoài biển để giao dịch làm gì? Trực tiếp giao dịch tại đây luôn không tốt hơn sao? Một tay giao tiền, một tay giao hàng, thoải mái hơn nhiều."

Chu Xá Linh: "Số lượng ngươi cần quá lớn, không phải ta có thể lấy được, thực ra người có hàng là người khác, hắn không muốn công khai, chưa đến lúc giao dịch, hắn sẽ không giao hàng cho ta. Giao dịch cách xa nơi này cũng là để cho ổn thỏa."

Dữu Khánh: "Các ngươi không phải là muốn hắc ăn hắc chứ?"

Chu Xá Linh: "Ngân phiếu tại trên tay ngươi, tình huống không đúng, ngươi có thể thi pháp hủy hoại ngân phiếu bất cứ lúc nào, có gì phải sợ?"

Dữu Khánh trong lòng mắng thầm, các ngươi đâu phải nhằm vào ngân phiếu gì đó, rõ ràng là nằm vào mạng của ta nha.

Nhưng sau khi nghĩ lại, đó dù sao cũng là hai ba tỷ, hắn lập tức đưa ra lời cảnh cáo: "Được, có thể giao dịch theo như lời ngươi nói, nhưng ta cảnh cáo trước, nếu như ta không nhìn thấy số linh đan đó, ngươi cũng đừng hòng nhìn thấy ngân phiếu."

"Ta cũng vậy." Chu Xá Linh đứng lên, "Vậy thì cứ quyết định như thế đi?"

Mục Ngạo Thiết đột nhiên lên tiếng nhắc nhở, "Tối nay người còn có tiệc chiêu đãi."

Dữu Khánh chợt nhớ tới lời mời của Tương Hải Hoa, lập tức nói với Chu Xá Linh: "Tối nay ta còn có chút việc, thời gian có thể muộn hơn một chút, dời đến nửa đêm đi, thế nào?"

Chu Xá Linh suy nghĩ một chút, "Được, vậy thì nửa đêm."

Dứt lời xoay người rời đi. Sau khi ra khỏi cửa, trên mặt gã ta lộ ra vẻ nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, đồng thời có chút hưng phấn.

Lúc trước, khi Hoắc Lãng tìm đến gã ta, y nói rằng đã điều tra gốc gác của những người này, bọn hắn thuộc loại nhà giàu địa phương, người ngốc tiền nhiều, mấu chốt là thực lực không được tốt lắm, chính là một con dê béo, muốn kiếm lấy mấy trăm triệu cùng nhau chia đều. Lúc đó, thông tin này đã khiến cho gã động tâm vô cùng vì nợ nần chồng chất, kết quả đâu chỉ là mấy trăm triệu, người ta có thể một lần bỏ ra đến hai ba tỷ a!

Nếu thực lực đã không được tốt lắm, tại sao lại không ăn miếng thịt mỡ này chứ? Hoắc Lãng rút lui cũng phù hợp ý gã, không cần phải

chia đôi, tất cả đều là của mình, chỉ cần lấy được khoản tiền đó, gã không chỉ có thể trả hết tất cả các khoản nợ bên ngoài, mà khoản tiền dư còn lại có thể cho gã tiêu xài thoải mái.

Gã không có về phòng của mình, mà trực tiếp rời khỏi Tri Hải các.

Ở trong phòng, Dữu Khánh cũng rất hưng phấn, hắn là người tài cao gan lớn, bây giờ đã có thực lực, hoàn toàn không sợ mấy trò hắc ăn hắc gì đó, ngược lại còn muốn chủ động đi gây chuyện.

Sau một lúc đi qua đi lại trước cửa sổ, hắn dần dần bình tĩnh lại, miệng lẩm bẩm nói: "Nếu là muốn tới ám sát ta, đối phương hẳn phải biết rõ ta là ai, nhưng vẫn dám làm trò này, sức nặng của hậu thủ e rằng có thể đè người."

Mục Ngạo Thiết biết rõ hắn mới là người muốn hắc ăn hắc nhất, cất lời khuyên nhủ: "Làm sao có thể dễ dàng lấy ra một trăm viên Nghiễm Linh đan như thế, hay là quên việc này đi, không cần phải mạo hiểm như vậy, hiện tại chúng ta đã có đủ nhiều việc rồi."

Một bên là tìm kiếm Cự Linh phủ, một bên lại có người tìm cách ám sát, bây giờ còn muốn nhân cơ hội kiếm lấy Nghiễm Linh đan, chỉ nghĩ tới thôi y đã thấy phiền phức.

Dữu Khánh lắc đầu, "Không chỉ là chuyện Nghiễm Linh đan, người ta muốn giết ngươi, một mực trốn không phải là biện pháp."

Bách Lý Tâm cũng nhắc nhở: "Người ta đến có chuẩn bị, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, ta có thể thông báo tình hình cho người phía sau ta, nhưng ta đoán chừng ở bên này hắn cũng không có bao nhiêu lực lượng cường đại để điều động."

Dữu Khánh: "Ngoại trừ một vài thế lực lớn kia, ta không tin còn có kẻ nào tại Hổ Phách hải có thể đấu lại cha con Tương thị, nếu thật sự là những thế lực lớn đó muốn giết ta, cần gì phải phiền toái như thế."

Mấy người nhìn nhau, đã hiểu rồi, vị này hẳn phải là muốn lôi kéo Tương Hải Hoa tham gia hỗ trợ.

Màn đêm buông xuống, khắp bầu trời đầy sao lấp lánh, trên hải đảo phồn hoa rực rỡ ánh đèn.

Nơi Tương Hải Hoa mở tiệc chiêu đãi ở rất cao, tại trên sân thượng tầng cao nhất Tri Hải các, ánh đèn sáng rực, gió đêm như mơ, từ trên cao nhìn ra xa, ánh đèn trên các đảo đều dưới ánh sao của dải ngân hà.

Quy cách của buổi tiệc rất cao, nhưng lại có rất ít người dự tiệc, chỉ có hai người Lý Triêu Dương và Dữu Khánh được mời, còn những người khác bên cạnh hai người, không nói có tư cách tham dự hay không, dù sao không nằm trong danh sách được Tương Hải Hoa mời.

Không nói đến khung cảnh xa hoa tao nhã, trên sân thượng rộng lớn lại chỉ có ba người dùng bữa. Ba người ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn nhỏ, trên bàn bày đầy rượu và thức ăn, rượu ngon và món ngon chỉ là gia vị để mấy người nói cười mà thôi.

Tối nay, Lý Triêu Dương đổi sang trang phục nữ nhân, không biết có phải nhờ có hoàn cảnh phụ trợ hay không, trông nàng ta có vẻ ưu nhã và mỹ lệ, đôi mắt cười lên như hình trăng khuyết.

Tiệc chiêu đãi lần này cũng khiến Dữu Khánh có cảm giác thụ sủng nhược kinh, chỉ vì Tương Hải Hoa và Lý Triêu Dương hạ phong thái xuống rất thấp, liên tiếp chủ động mời rượu, mà hắn cũng có ý kết giao với hai người, cho nên quả thực uống không ít.

Sau một hồi ăn uống, nhìn thấy Dữu Khánh vẫn đàm tiếu tự nhiên, ánh mắt Tương Hải Hoa có chút quái lạ, trên mặt Lý Triêu Dương cũng dần dần lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trong bữa ăn, hai nữ nhân kiếm cớ đi ra ngoài, vừa quẹo vào trong lầu các, Lý Triêu Dương lập tức lôi kéo Tương Hải Hoa, hỏi: "Ngươi

xác định đã bỏ thuốc vào trong rượu của hắn chứ?”

Tương Hải Hoa cười khổ, “Chắc hẳn không có vấn đề gì.”

Lý Triêu Dương: “Hắn đã uống lâu như vậy, uống nhiều như vậy, mà không có một chút phản ứng nào, như vậy còn có thể nói là không có vấn đề sao?”

Tương Hải Hoa: “Ta cũng rất ngạc nhiên, còn ám chỉ cho người đi thử thuốc, người phía dưới đã ám chỉ báo cáo kết quả cho ta, dược hiệu khẳng định rất mãnh liệt, không có vấn đề gì.”

“Vậy thì quái lạ.” Lý Triêu Dương suy nghĩ một chút, tay áo vung lên, “Đi thôi, tăng thêm liều lượng. Đưa ta đến đó, ta muốn đích thân nhìn quá trình bỏ thuốc.”

“Ách…” Tương Hải Hoa nghẹn ngào không nói nên lời, rất muốn nói, ngươi đường đường là công chúa, làm việc này đã không thích hợp rồi? Còn chưa kịp phản ứng lại, cô ta đã bị Lý Triêu Dương túm lấy cánh tay kéo đi, lảo đảo một cái.

Cô ta cũng không còn cách nào khác, đành phải đưa nàng ta đến chỗ chuẩn bị rượu và thức ăn, sai người bỏ thuốc vào trong rượu ngay trước mặt nàng ta.

“Bỏ vào nhiều một chút, nhiều thêm chút nữa đi…” Lý Triêu Dương không ngừng thúc giục người bỏ thuốc vào.

Nhưng sau khi đã đổ vào kha khá, người kia dừng tay lại và nói với Tương Hải Hoa: “Lão bản nương, đây chính là xuân dược mãnh liệt nhất, như vậy là đủ rồi, cũng đã quá nhiều rồi.”

“Tránh sang một bên đi.” Lý Triêu Dương bực mình trước sự không nghe lời của người này, nàng ta trực tiếp giật lấy lọ thuốc, tự mình ra tay, cứ thế mà dốc hết cả lọ thuốc bột vào trong bình rượu.

Hạ nhân đang ở bên làm việc nhìn sững sờ, "Cái này, cái này, cái này, cái này còn có thể uống được sao?"

Tương Hải Hoa cũng nhìn sửng sốt, phát hiện vị công chúa này thật là dữ dội.

Cô ta vốn định âm thầm hạ dược, không muốn để cho vị công chúa này biết, là định để cho cả hai bên nam nữ đều uống thuốc vào, sau đó phát hiện thấy vị công chúa này "Sảng khoái" không phải bình thường, là cô ta suy nghĩ quá nhiều, vì vậy để bớt việc, cô ta liền dứt khoát cùng bàn mưu tính kế với vị công chúa này.

Bây giờ nhìn lại, một số lo lắng lúc trước là hoàn toàn không cần thiết, đụng tới một đối tác đám làm dám chịu như thế, hôm nay vị Thám Hoa lang kia sợ rằng khó tránh khỏi tai kiếp rồi!

Hiện tại cô ta thực sự vô cùng lo lắng, không biết thân thể vị Thám Hoa lang đó có thể chịu nổi lượng thuốc này hay không.

Vấn đề là, hạ dược điên cuồng như thế, rượu này còn có thể uống được sao? Sẽ không khiến người uống vào chết ngay tại chỗ đi?

Cô ta coi như đã được lĩnh giáo sự điêu ngoa của vị công chúa này.

Lấy một chiếc đũa nhúng vào trong bình rượu, khuấy thật nhanh một hồi, sau đó Lý Triêu Dương thuận tay ném chiếc đũa đi, cảnh cáo hạ nhân: "Lát nữa nhớ đưa bình rượu này cho hắn, nghe rõ không?"

Hạ nhân nhìn về phía Tương Hải Hoa, thấy cô ta bất đắc dĩ gật gật đầu, vì vậy cũng gật đầu đáp, "Vâng."

"Đi, quay lại đi." Lý Triêu Dương lại kéo Tương Hải Hoa trở về bàn tiệc sân thượng, ngồi xuống, người trước yên tâm cười hì hì vui vẻ, đôi mắt vẫn như trước hơi chút là lại cười thành hình trăng khuyết, người sau thì lòng tràn đầy lo sợ bất an, thật sự lo lắng bình rượu đó sẽ khiến người uống xảy ra chuyện.

Lại một hồi mời rượu, bình rượu đã cạn, Lý Triêu Dương chủ động gọi to, "Lên rượu."

Rượu rất nhanh được mang đến, những bình rượu cạn trước mặt mọi người được lấy đi, thay vào bình mới.

Rót xong một chén rượu mới, Dữu Khánh bỗng nhiên a một tiếng, "Rượu này hình như có vẻ hơi sền sệt."

Tương Hải Hoa nghe vậy rịn mồ hôi, có thể không sền sệt được sao, thêm một chút nữa thì đã thành hồ rồi.

Lý Triêu Dương mặt không đổi sắc tim không nhảy, cười ha hả nói: "Không hổ là Thám Hoa lang, có ánh mắt. Đây chính là hảo tửu ngon nhất Tri Hải các, vừa rối ra phải phí một phen miệng lưỡi mới khiến lão bản nương lấy ra."

"Đúng vậy, đúng vậy." Tương Hải Hoa chột dạ ứng đối.

Dữu Khánh không hề nghi ngờ có cạm bẫy, nếu bên này muốn làm thịt hắn cũng không cần phải bày trò trong món ăn đồ uống, cho nên hắn cũng nảy sinh ít nhiều lòng hiếu kỳ, muốn tìm kiếm cái lạ, "Vậy ta phải nếm thử mới được."

Hắn lập tức nâng chén ngửi ngửi, trong mùi rượu sảng khoái rõ ràng xen lẫn một mùi khác khó tả, hắn liền nhấp một ngụm.

Còn chưa kịp tinh tế thưởng thức, gương mặt hắn đã nhăn cả lại, suýt chút nữa thì trực tiếp nhổ ra, nhưng nhìn thấy hai nữ nhân đang nhìn mình chằm chằm, hắn không tiện nhổ ra, nếu thật sự nhổ ra, chẳng phải là nói rõ rượu của người ta không ngon, cho nên hắn cố gắng nuốt xuống, sau đáo nhanh chóng nhấc đũa gắp mấy miếng thức ăn cho vào trong miệng để khử vị.

Thấy hắn đã uống cạn, Lý Triêu Dương nở nụ cười, rất hài lòng.

Sau khi trong miệng bình thường trở lại, Dữu Khánh cười khan nói: "Loại rượu này có điểm quái lạ, vị vừa chua vừa chát, lần đầu tiên ta uống loại rượu có vị như vậy."

Lý Triêu Dương lập tức nhấc chén rượu lên nói: "Đó là điểm kỳ lạ của loại rượu này, lúc đầu vừa mới uống thì cay đắng, tiếp tục uống thì ngọt miệng dễ chịu, cuối cùng thì dư vị kéo dài vô tận, có thể khiến người uống lâng lâng ngây ngất. Loại rượu này tên là 'Thành tiên', uống loại rượu này giống như quá trình tu hành của một người. Mặt khác, uống nhiều rượu này rất có ích lợi cho tu hành. Đa số người muốn uống cũng không được uống."

Tương Hải Hoa là thật sự phục vị công chúa đại nhân này, cô ta vội vàng nhấc đũa lên gắp đồ ăn thưởng thức, để phân tán sự chú ý của mình, cô ta sợ mình nghe lời nàng ta nói, lỡ không nhịn được vô tình lộ ra kẽ hở.

"Thành tiên?" Dữu Khánh ngẩn người, nhấc chén rượu lên nhìn rồi lại ngửi, hắn đúng là lần đầu tiên nghe thấy tên loại rượu này, cũng là lần đầu tiên nghe nói tới loại rượu này. Xem ra những thứ mà đám người thân phận địa vị cao cao tại thượng này hưởng thụ thật sự không phải người bình thường có thể tưởng tượng ra.

"Nào, chúng ta cảm tạ hảo tửu của lão bản nương, cạn nào!" Lý Triêu Dương lại nâng chén mời rượu.

Tự nhiên là phải cảm tạ, Dữu Khánh cũng nâng chén lên, hắn quả thực muốn thử xem quá trình thay đổi khẩu vị của loại rượu thần kỳ này, vì vậy ngửa cao đầu uống một hơi cạn sạch.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1237: Một đống ngân phiếu

Cái mùi vị kỳ lạ đó một lần nữa khiến cho gương mặt Dữu Khánh nhăn cả lại.

Tuy rằng vẫn có vị rượu, nhưng hương vị đó thực sự không dám khen ngợi, hắn muốn nói mấy câu tâng bốc mà nói không nên lời.

Lý Triêu Dương và Tương Hải Hoa nhìn nhau rồi cũng giả bộ cau mày ra vẻ khó uống, nói chung hai người lại bắt đầu liên tục mời rượu, Dữu Khánh cố tình kết giao nên không dám từ chối, hơn nữa, hắn quả thực cũng muốn trải nghiệm một lần hiệu quả thần kỳ của loại rượu này.

Tuy nhiên, bầu rượu đã bị hắn uống gần như cạn, nhưng hương vị vẫn chưa hề chuyển sang cái gọi là ngọt miệng sảng khoái.

Cùng lúc đó, nhìn thấy hắn vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, hai cô gái càng thêm kinh ngạc và hoài nghi, cái quái gì vậy chứ? Gần như đã ăn xuân dược như ăn cơm, vì sao không có một chút phản ứng gì hết vậy?

Mặc dù là tu sĩ, nhưng cứ một mực nhét đồ ăn thức uống vào trong bụng cũng khiến người không chịu nổi, lại thấy Dữu Khánh ăn bao nhiêu cũng không có phản ứng, hai nữ nhân đã cảm thấy bụng khó chịu đành phải tuyên bố kết thúc tiệc tối.

Về việc vì sao không cảm nhận được hương vị kỳ diệu kia, Lý Triêu Dương giải thích là bởi uống còn chưa đủ nhiều.

Khi tan tiệc, Dữu Khánh dường như vẫn còn hứng thú, hắn chủ động đưa ra lời mời Lý Triêu Dương, "Lý huynh, lão bản nương, đêm dài mênh mông, cảnh đêm trên biển có một vẻ đẹp khác, có hứng thú cùng nhau dạo đêm trên biển một hồi hay không?"

Cách xưng hô này tại trước đây coi như bình thường, tuy nhiên, lúc này Triêu Dương công chúa đã thay trang phục nữ nhân, nhưng hắn vẫn gọi là Lý huynh liền nghe có vẻ cổ quái, nhưng Triêu Dương công chúa không hề cảm thấy khó chịu chút nào. Hai người này thật sự làm cho người ta có cảm giác bọn hắn là một đôi trời sinh, nói tóm lại, bọn hắn không giống người bình thường.

Ngay khi hắn đưa ra lời mời này, Tương Hải Hoa và Lý Triêu Dương trong nháy mắt liền có sự ăn ý, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, có cảm giác như đều hiểu được ánh mắt nhau.

"Được, chúng ta ra biển ngắm sao đi." Lý Triêu Dương sảng khoái đồng ý, đôi mắt lại cười ra hình trăng khuyết.

Tương Hải Hoa gật đầu cười nói: "Tri Hải các còn có không ít việc phải làm, ta không đi được, hai người các ngươi đi đi. Để ta nói người chuẩn bị thuyền cho các ngươi."

"Làm phiền." Dữu Khánh miệng cất lời khách khí, trong lòng kinh ngạc, lại dễ dàng đồng ý như thế ư?

Vì để lôi kéo vị công chúa này cùng đi giao dịch, hắn đã chuẩn bị sẵn một đống lời lẽ thuyết phục, kết quả hoàn toàn không cần dùng tới, chỉ vừa mở miệng là được rồi, điều này làm cho hắn có cảm giác không thỏa mãn vì chưa thể phát huy miệng lưỡi.

Hắn cũng có phần khó hiểu, đường đường là công chúa lại dễ dàng đồng ý lang thang trên biển trong đêm hôm khuya khoắt với một nam nhân như thế ư? Không sợ xảy ra chuyện sao?

Nhưng suy nghĩ lại một chút hắn cũng có thể hiểu được, dù sao danh dự của "Thám Hoa lang" vẫn phải có, với thế lực của người ta cũng không có gì phải lo lắng.

Bất kể như thế nào, người ta đã đồng ý đó là chuyện tốt, hắn cũng không tin người như Triêu Dương công chúa đi ra ngoài sẽ không có người bảo vệ.

Hai bên ước định thời gian gặp nhau dưới lầu, rồi từng người đi chuẩn bị.

Sau khi Dữu Khánh rời đi, Tương Hải Hoa và Lý Triêu Dương lập tức chụm lại trong góc thì thầm to nhỏ với nhau.

Tương Hải Hoa che miệng cười trộm, "Đêm hôm khuya khoắt lại đi ngắm biển, xem ra vị Thám Hoa lang này có ý đồ với công chúa rồi."

Trên mặt Lý Triêu Dương lộ ra một nét ngượng ngùng, "Có lẽ thuốc đã phát huy tác dụng rồi, chỉ là hắn vẫn một mực kìm nén."

Tương Hải Hoa gật đầu: "Thám Hoa lang muốn giữ thể diện, hắn sợ ở đây sẽ bị người khác nhìn thấy."

"Ta có chút khẩn trương."

"Đừng có sợ, ta sẽ sắp xếp người âm thầm bảo vệ, ngươi chỉ cần chú ý bắt lấy hắn là được. Ta chờ uống rượu mừng của ngươi."

Nhìn thấy Dữu Khánh trở về phòng, tất cả những người đang đang ngồi trong phòng đều đứng lên. Không chỉ có đám người Mục Ngạo Thiết, mấy người An Di và Tô Thu Tử cũng có mặt.

Dữu Khánh không nói lời vô dụng, trực tiếp hỏi Tô Thu Tử, "Kết quả kiểm tra hàng như thế nào?"

Sự kinh nghi vẫn còn chưa tan trong mắt Tô Thu Tử, "Đã kiểm tra xong, là một trăm viên Nghiễm Linh đan!"

Gã ta được phái đi kiểm tra hàng hóa trước, lúc đầu gã không biết cần phải kiểm tra cái gì, bên Dữu Khánh không nói cho gã biết, sau khi xem hàng và xác nhận gã mới biết là sẽ mua bán hàng gì.

Dữu Khánh: "Quá trình như thế nào?"

Tô Thu Tử trả lời:

"Ta làm theo chỉ thị của tiên sinh, đi thẳng đến đảo san hô vòng rồi phát ra tín hiệu. Quả nhiên có người ẩn nấp theo dõi ở gần đó xuất hiện gặp ta. Khi biết ta muốn đến kiểm tra hàng hóa trước, hắn dặn ta chờ một hồi. Sau đó, khi đi xin chỉ thị trở lại thì xuất hiện thêm mấy người nữa. Bọn họ đồng ý để cho ta đi kiểm tra hàng hóa, nhưng lại khống chế tu vi và bịt mắt ta. Ta không biết mình được mang đến đâu, chỉ biết rằng đi một hồi trên biển, sau đó được đưa đến một hòn đảo san hô nhỏ, gặp được Chu Xá Linh, hắn cho ta kiểm tra hàng hóa, là một trăm viên Nghiễm Linh đan. Tiếp đó ta lại bị bịt mắt tống đi. Khi mở mắt ra lại thì đã được đưa đến bờ biển gần đây. Chu Xá Linh nói ta chuyển lời cho ngài, sau này nếu như hắn không nhìn thấy tiền, ngài cũng không thấy được Nghiễm Linh đan."

Dữu Khánh trầm tư hỏi: "Nói cách khác, ngươi cũng không biết mình nhìn thấy Nghiễm Linh đan ở trên hòn đảo san hô nào?"

Tô Thu Tử gật đầu, "Xung quanh đó không có cái gì để tham chiếu, không thể phân biệt được phương hướng hay vị trí. Hơn nữa, đảo san hô đó quá nhỏ, ta cảm thấy đó chỉ là một điểm dừng chân tạm thời để kiểm tra hàng hóa. Cho dù có thể tìm được hòn đảo san hô đó, đoán chừng hắn cũng đã rời đi."

Không hổ là đã từng làm cướp, nhận thức về phương diện này rất cao, Dữu Khánh nở nụ cười, "Cảm ơn đã vất vả. Bố trí nhân thủ như thế nào rồi?"

An Di: "Hầu hết đều đã bí mật đi đến khu vực đó để chuẩn bị trước, những người còn lại sẽ xuất phát cùng chúng ta."

Dữu Khánh: "Các ngươi đi chuẩn bị trước đi. Chúng ta gặp nhau ở phía dưới sau hai nén hương nữa."

"Được." An Di đáp lời, sau đó một con mắt còn lại kia long lanh lấp lóe, thử hỏi: "Chúng ta sẽ cướp lô Nghiễm Linh đan đó sao?"

Dữu Khánh: "Các ngươi quả nhiên khó thay đổi bản tính kẻ cướp, đây là mua bán, không phải cướp."

An Di và Tô Thu Tử nhìn nhau, không tin, bọn họ xuất thân từ nơi nào ra? Nhìn qua manh mối liền biết là đang xảy ra chuyện gì, chỉ cần có tiền, trên thị trường hoàn toàn không thiếu Nghiễm Linh đan, lại còn là hàng chính phẩm có đảm bảo, cần gì phải dùng cách thức kỳ hoặc như thế này để đi mua sao?

Nhưng bọn họ cũng không nói thêm gì nhiều, trong lòng biết là được rồi.

Sau khi bọn họ rời khỏi đây, Dữu Khánh mới hỏi: "Đã nắm chắc được vị trí cụ thể của Nghiễm Linh đan chưa?"

Mục Ngạo Thiết: "Tiểu Thanh đã trở về một lần. Còn Đầu To đã bí mật đi theo Tô Thu Tử theo dõi, bất kể đồ vật được giấu ở đâu, Đầu To sẽ bám sát theo."

Nói xong, y rút lấy một tấm hải đồ gần đó, chỉ vào một hòn đảo san hô, nói: "Tiểu Thanh đã quay trở lại phối hợp với Đầu To rồi. Cách nửa giờ nàng sẽ bay đến đảo san hô này một lần. Khi nào cần tìm hàng, chúng ta đến nơi này gặp nàng là được."

"Cứ theo dõi sát sao là được rồi. Muốn giết ta ư? Hừ hừ!" Dữu Khánh cất tiếng cười nhạt, rồi quay đầu lại, "Ngũ Đỉnh sơn cũng không phải dễ chọc, muốn im ắng nuốt trôi mà không gây ra động tĩnh gì và cũng không có nỗi lo về sau, mặt ngoài chúng ta vẫn phải làm cho tốt, đồ vật đã chuẩn bị như thế nào?"

"Đã chuẩn bị sẵn sàng." Bách Lý Tâm trả lời rồi đi đến một bên bàn, đưa tay xốc tấm vải bố phủ ở trên bàn lên, để lộ ra một đống ngân phiếu xếp chồng lên nhau một cách ngay ngắn chỉnh tề.

Dữu Khánh đi đến, cầm lấy một xấp lật xem, chỉ có hai tờ trên dưới là ngân phiếu thật, toàn bộ bên trong đều là giấy cắt ra.

Đương nhiên, cũng có một xấp toàn là ngân phiếu thực sự.

Làm ra những thứ này chính là để có thể sử dụng đến trong thời điểm quan trọng cần phải đối phó.

Đặt xấp ngân phiếu trở lại trên bàn, Dữu Khánh nói: "Đến lúc lên đường rồi, cất vào đi."

Trùng Nhi lập tức cầm tới một cái rương nhỏ đã chuẩn bị sẵn trước đó, sắp xếp từng xấp ngân phiếu ngay ngắn vào bên trong.

Sau khi đống ngân phiếu đã được xếp vào xong, Dữu Khánh nói: "Trùng Nhi, ngươi ở lại giữ nhà, đưa ngân phiếu cho lão Cửu đi."

"Hả?" Đã chuẩn bị sẵn sàng đi làm một việc lớn, Trùng Nhi nghe vậy thì sửng sốt, sau khi phản ứng lại, gã ta bất mãn lẩm bẩm: "Đây là khách sạn, không cần phải giữ nhà."

Dữu Khánh: "Nghe lời đi."

Hắn làm vậy cũng là vì muốn tốt cho gã, hắn biết rõ Trùng Nhi hoàn toàn không có kinh nghiệm tranh đấu gì, dẫn theo ra ngoài dễ dàng gặp phải nguy hiểm. Hắn cũng không biết tiểu sư thúc nghĩ như thế nào, ông ấy vẫn chưa tiến hành huấn luyện cho vị đệ tử này để có kinh nghiệm trong phương diện giao đấu đẫm máu, điều mà mỗi đệ tử Linh Lung quan nên có. Tựa như hắn, trên đường rời núi vào kinh thành đi thi, hắn đã dám giết người không chớp mắt, đó không phải trời sinh, sư môn đã sớm để cho tay hắn nhuốm máu rồi.

Trùng Nhi hai tay ôm chặt chiếc rương, không nghe lời, dùng sự im lặng để bày tỏ sự phản kháng.

Im lặng cũng vô ích, Mục Ngạo Thiết quyết đoán xuất thủ, trực tiếp giật lấy chiếc rương vào trong tay, cũng dùng tư cách sư huynh cất lời cảnh cáo: "Ngươi ở lại giữ nhà."

Y làm vậy không phải hoàn toàn vì nghe lời Dữu Khánh, mà còn vì lo lắng cho sự an toàn của Trùng Nhi. Đương nhiên, lợi ích của trăm viên Nghiễm Linh đan đó quá lớn, lão Thập Ngũ muốn hạ độc thủ như vậy, mình sao có thể không phối hợp cho tốt, nếu không, về sau làm sao có thể nói chuyện phân chia?

Sắp phát đại tài rồi, chỉ nghĩ đến thôi y cũng đã thấy kích động.

Đợi một lúc như vậy rồi cũng đến thời gian ước hẹn, cả nhóm rời phòng, chỉ để lại Trùng Nhi ở lại trong phòng giậm chân hờn dỗi.

Ra ngoài phòng, gặp mặt An Di và Tô Thu Tử, hắn liền sắp xếp việc khác cho hai người, nói bọn họ dẫn theo người của Tam Tiên bảo tự đi đến mục tiêu, bí mật bố trí xung quanh.

Đám người Dữu Khánh thì đi xuống lầu gặp mặt Lý Triêu Dương, rồi cùng nhau lên một chiếc thuyền đã được Tri Hải các chuẩn bị sẵn sàng ở phía cửa sau. Đây là một chiếc lâu thuyền xinh đẹp, cũng có thể nói là một chiếc thuyền hoa, trang trí rất xinh đẹp.

Dữu Khánh không ngờ tới bọn họ lại có thể sắp xếp một chiếc thuyền xa hoa như thế để đi dạo biển đêm, nhưng nghĩ đến việc người ta có tiền có thế, có lẽ việc này không phải là vấn đề gì lớn.

Điều duy nhất khiến hắn lo lắng chính là tốc độ di chuyển, may mà hải quái kéo thuyền không phải để trưng bày, chỉ cần ngươi muốn nhanh, thuyền lớn cũng có thể giúp ngươi tạo ra tốc độ di chuyển vù vù.

Hải đảo đủ hình đủ dạng, sao sáng lấp lánh đầy trời, hoa thuyền cưỡi sóng vượt gió đi theo phương hướng được chỉ dẫn.

Đứng ở bên bờ nhìn theo, Tương Hải Hoa cau mày lại, một lúc lâu sau mới cất tiếng lẩm bẩm, "Tại sao còn dẫn người theo cùng du ngoạn cảnh đêm?"

Suy nghĩ một lúc, cô ta cảm thấy không giống như là muốn lén lút làm chuyện gì đó với Triêu Dương công chúa, vì vậy mà cảm thấy có chút không thích hợp, cô ta lập tức quay đầu lại hỏi người bên cạnh, "Không có vấn đề gì cho sự an toàn của công chúa chứ?"

Người phụ nữ trông khá tròn trịa với làn da trắng trẻo nõn nà điềm đạm nói: "Người lái thuyền và nhân viên trên thuyền đều là cao thủ cải trang, trong biển và trên trời đều có nhân thủ bí mật đi theo. Một khi xảy ra biến cố, trừ khi có lực lượng tấn công khổng lồ, hoặc là có cao thủ Cao Huyền xuất thủ, bằng không sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn. Hơn nữa, ở tại xung quanh vùng biển này, chúng ta có thể cấp tốc tiếp viện bất cứ khi nào."

Tĩnh Viễn thuyền hành, bên trong tầng lầu của Lâm Hải tiểu các, Hoắc Lãng đứng tựa lan can đón gió biển, mái tóc dài tung bay theo gió, những tàu thuyền cắm cờ neo đậu bên bờ đang dập dềnh theo sóng. Trên mặt y có vẻ sầu lo.

Một bóng dáng xinh đẹp đi qua dưới lầu có phần thất lễ, không có đi lên theo cầu thang, mà trực tiếp phi thân bay lên trên.

Người tới không phải ai khác, chính là Hồng Cơ. Cô ta nói khá nhanh: "Tình hình có phần không thích hợp, tất cả đám người ở tại bãi triều và những kẻ còn lại đều đã ra khơi cách đây không lâu, không biết đã đi đâu. Nhóm người Thám Hoa lang cũng ra khơi bằng cửa sau của Tri Hải các. Ta đã phái người bí mật theo dõi."

Hoắc Lãng trầm giọng hỏi: "Chu Xá Linh đâu, đã tìm được gã chưa?"

Hồng Cơ lắc đầu, "Đã điều tra rồi, Chu Xá Linh căn bản không tại Hổ Phách hải. Hôm nay, phía bên Ngũ Đỉnh sơn truyền tin tới, điều gã đi rồi, bị điều đi cùng với đồng môn. Ta nghi ngờ chuyện gã đánh bạc đã bị cha gã biết được."

Nghe được lời này, Hoắc Lãng thở phào nhẹ nhõm, "Đi là tốt rồi, khiến ta hoảng sợ, suýt chút nữa đã cho rằng là gã ra tay. Đã có Tri Hải các tham gia trong này, làm sao có thể dễ dàng động thủ được.

Nếu như gã ta rơi vào trong tay Tri Hải các, chúng ta sẽ rất thảm. Lòng ta vẫn còn sợ hãi a!”

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1238: Làm lại lần nữa (1)

Thuyền hoa lướt đi rất nhanh trên sóng biển, bởi vì tốc độ quá nhanh khiến cho thuyền lắc lư, chao đảo rất mạnh, tròng trành đến “Run cả người”, những ngọn hoa đăng rực rỡ nhiều màu trên thuyền đung đưa như muốn bay cả lên, Lý Triêu Dương đứng vịn lan can trên lầu bị tình trạng chao đảo này làm cho cảm thấy không thích hợp, đây đâu phải là ngắm cảnh biển trong đêm, đây rõ ràng là đi chịu khổ.

Biển rộng đen kịt, ý nghĩ chiếm hữu Thám Hoa lang của nàng ta cũng dần phai nhạt, nàng ta vươn đầu nhìn lại phía sau, ánh đèn rực rỡ của Tri Hải các đã biến mất từ lâu, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy lác đác ánh đèn của những chiếc thuyền phiêu bạt xung quanh, vì vậy, nàng ta không khỏi hỏi Dữu Khánh ở bên cạnh, “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Dữu Khánh quay đầu lại vẫy tay gọi Mục Ngạo Thiết, “Cái rương, lấy đến đây mở ra cho Lý huynh xem.”

Lý huynh cái quỷ gì chứ, Mục Ngạo Thiết nhìn nhìn trang phục nữ nhi của Triêu Dương công chúa, y phục hắn rồi, nhưng y vẫn xách rương đến đây, mở nó ra, một rương ngân phiếu lộ ra dưới ánh trăng.

“Oa, thật nhiều tiền, ta chưa từng thấy nhiều tiền như vậy nha. Ngươi có thật nhiều tiền a.” Lý Triêu Dương hai mắt sáng ngời.

Đây không phải là một lời khen ngợi khách sáo, nàng ta có thể đã nhìn thấy những tài nguyên có giá trị cao hơn, nhưng quả thực chưa từng nhìn thấy nhiều ngân phiếu như vậy.

Một gã thuyền viên đứng ở trên đài cao của thuyền hoa cảnh giác với hoàn cảnh biển xung quanh, ánh mắt tình cờ nhìn xuống, sau khi nhìn thấy một rương ngân phiếu ở phía dưới, gã cũng thoáng sửng sốt, với số lượng như vậy, chỉ hơi ước tính một chút, có lẽ phải đến hai ba tỷ. Mang theo một khoản tiền khổng lồ như thế ra ngoài đi dạo là để làm gì?

Đồng thời, gã cũng kinh ngạc với nguồn tài chính khổng lồ của vị Thám Hoa lang này, đây không phải chỉ là tài sản gì đó, mà chính tiền mặt thực sự.

Dữu Khánh đưa tay tới, ngẫu nhiên lấy một xấp ngân phiếu ra khỏi rương, ngay tại trước mặt Lý Triêu Dương lật phành phạch một lượt, đây là ngân phiếu mệnh giá lớn, mười vạn lượng một tờ, thoáng nhìn qua đây chính là ngân phiếu thực sự, một xấp này là một trăm tờ, cũng tức là một xấp là mười triệu.

Sau khi tùy tiện khoe khoang một chút, hắn liền đặt xấp tiền vào lại trong rương, rồi phất tay ra hiệu, Mục Ngạo Thiết liền đóng rương lại, xách lui ra.

Lúc này, hắn mới đáp: "Du ngoạn cảnh đêm trên biển là một chuyện, tiếp đó chính là mượn nhờ thuyền của Lý huynh, tiện thể đi làm một vụ giao dịch."

Lý Triêu Dương vẫn còn chấn động với lượng lớn ngân phiếu kia, nàng ta hỏi: "Chừng đó phải đến hai, ba tỷ a! Mua thứ gì mà phải cần nhiều tiền như vậy?"

Không chỉ có nàng ta, gã thuyền viên ở trên cao đang quan tâm phía dưới cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Dữu Khánh không tiết lộ giao dịch thứ gì, "Chỉ là tùy tiện mua một chút thứ. Lát nữa đến gần đó, cứ thả chúng ta xuống là được. Chúng ta sẽ dùng thuyền nhỏ đi đến nơi. Mua bán xong chúng ta sẽ quay lại gặp mặt Lý huynh. Sẽ rất nhanh, không cần bao lâu."

Lý Triêu Dương vốn có lòng hiếu kỳ rất mạnh, huống chi còn là giao dịch giá trị cao như thế, nàng ta lập tức đề nghị: "Dữu huynh, có gì thú vị thì dẫn ta cùng đi xem đi."

"Việc này…" Dữu Khánh làm ra vẻ khó xử, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, không cần phải lãng phí miệng lưỡi nói nhiều rồi, hắn nhìn ra biển rộng mịt mờ, "Không phải là ta không muốn dẫn ngươi đi, chỉ là ta sợ xảy ra chuyện gì không mong muốn. Ta cảm thấy ngươi nên ở lại trên thuyền sẽ an toàn hơn."

Lý Triêu Dương: "Không sao đâu, ngươi còn không sợ, ta có gì phải sợ chứ? Được rồi, cứ quyết định như thế đi."

"Việc này…" Dữu Khánh làm như nể mặt nàng ta là công chúa, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Thôi được."

Gã thuyền viên trên đỉnh thuyền lặng lẽ rời đi không một tiếng động, đi đến boong tàu phía sau thì thầm mấy câu với người ở đó, sau đó, người sau thuyền nhanh chóng tiến vào trong khoang, chẳng mấy chốc, một con chim bay ra khỏi thuyền, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Nơi này đã cách Tri Hải các rất xa, nhưng đối với chim bay thì không có xa như vậy, không mất bao lâu thời gian nó liền chui vào trong Tri Hải các.

Tương Hải Hoa bồi hồi tại bên trong lầu các xinh đẹp trên tầng cao nhất, đêm nay cô ta không có tâm tình đi tìm mối tình mới của mình, yên lặng chờ đợi tin tức từ phía Lý Triêu Dương.

Phụ nhân trắng trẻo mập mạp điềm đạm cầm tin tức đưa đến, dâng lên cho cô ta, "Trên thuyền đưa tin tới rồi."

"A." Tương Hải Hoa lập tức nhận lấy tin tức, sau khi xem xong thì nghi hoặc, "Đem theo hai, ba tỷ ngân phiếu, tên Thám Hoa lang này rất có tiền a! Hắn muốn giao dịch cái gì chứ?"

Phụ nhân trắng trẻo nói: "Không rõ cho lắm, nhưng hiển nhiên không phải là giao dịch gì chính đáng, nếu không, trên những hòn đảo này có cái gì mà không mua được chứ, đâu cần phải chạy ra biển xa giao dịch trong đêm hôm khuya khoắt như thế này."

Tương Hải Hoa: "Nói cách khác, gần trăm tên thủ hạ đó của hắn chạy ra biển không phải để bảo vệ hắn du ngoạn mà cũng là vì vụ giao dịch này."

Phụ nhân trắng trẻo: "Có thể là vậy. Nhìn thế trận này, e là sẽ có nguy hiểm gì đó. Bây giờ công chúa cũng muốn cùng đi theo xem náo nhiệt, có nên truyền tin ngăn lại hay không?"

Tương Hải Hoa xoay người thả bước đi lui đi tới mấy vòng, sau đó hỏi ra sự nghi hoặc trong lòng, "Buôn bán cái gì mà một lần phải dùng đến hai, ba tỷ tiền mặt chứ?"

Phụ nhân trắng trẻo nghe vậy liền hiểu ý của cô ta, vừa vặn nhân cơ hội công chúa đi theo xem náo nhiệt để hiểu rõ tình hình.

Nhưng khi quay người lại, Tương Hải Hoa lại trở nên lo lắng, "Có thể đảm bảo an toàn cho công chúa không?"

Phụ nhân trắng trẻo ngập ngừng nói: "Hẳn là không có vấn đề gì?"

"Nhân thủ chắc hẳn đã đủ rồi, phía bên hắn còn có gần trăm người, tăng thêm chút nữa cũng không có ý nghĩa gì." Tương Hải Hoa tự lẩm bẩm một hồi, sau đó vì để đảm bảo an toàn, cô ta vẫn đưa ra quyết định: "Ngươi lập tức đi một chuyến đến Hải đô, nói cho cha ta biết việc này, khẩn trương điều động hai cao thủ hàng đầu bên đó đi theo."

"Được." Phụ nhân trắng trẻo đáp lời, sau đó nhanh chóng rời đi.

Còn Tương Hải Hoa thì vẫn bồi hồi tại đó, lẳng lặng chờ đợi.

Đợi khoảng chừng hai nén hương, phụ nhân trắng trẻo vội vã trở về, lúng túng nói: "Tiểu thư, đảo chủ tức giận, nói ngươi hồ đồ, không phân biệt được chuyện nào chính chuyện nào phụ, không biết phân biệt nặng nhẹ, nhưng đảo chủ vẫn khẩn cấp phái ngươi đi theo đề nghị của ngươi."

Tương Hải Hoa cũng chỉ có thể cất tiếng cười khổ, phát hiện chuyện đêm nay quả thực có phần làm lệch hướng rồi.

Tĩnh Viễn thuyền hành, đang chậm rãi thả bước trên đê biển trong gió đêm, Hoắc Lãng quay đầu lại, Hồng cơ với tà váy tung bay bước nhanh đến trước mặt y, bẩm báo, "Chiếc thuyền hoa đó một mạch đi xa ra biển, nhìn cách di chuyển có vẻ không bình thường, cũng không biết đi làm gì. Đó là thuyền của Tri Hải các, bọn họ không dám đến gần, nên truyền tin tức về hỏi, có muốn tiếp tục đi theo không?"

Hoắc Lãng suy nghĩ một chút, "Thực ra, đáng lẽ đây là một cơ hội để ra tay, chỉ là có Tri Hải các tham gia trong đó, chúng ta không biết sâu cạn, không tiện liều lĩnh động thủ. Thôi được rồi, nếu đã không có quan hệ gì với Chu Xá Linh, nói bọn họ rút đi. Nếu để cho Tri Hải các phát hiện ra chúng ta đang theo dõi bọn họ sẽ không tốt. Vạn nhất bọn họ đang làm chuyện gì đó không thể công khai, chúng ta ngược lại sẽ rước họa vào thân."

Hồng Cơ gật đầu, lập tức xoay người đi truyền tin…

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1239: Làm lại lần nữa (2)

Nghe tiếng Mục Ngạo Thiết nhắc nhở, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ đến nơi, Dữu Khánh dặn dò: "Tắt hết đèn đi."

Những chiếc đèn màu sắc rực rỡ đó thực sự quá gây chú ý trên vùng biển rộng mịt mờ này, sau khi hắn lên tiếng, chúng lần lượt tắt đi, lúc này thuyền hoa coi như mới hòa hợp vào cảnh đêm.

Chẳng mấy chốc, thuyền đã đến bên ngoài đảo san hô vòng kia.

Trên đảo có hai người đang chờ đợi bọn hắn, nhìn thấy một chiếc thuyền hoa đi đến đây, hai người đó đều rất kinh ngạc, đi xa sao lại dùng đến chiếc thuyền này?

Khi đám người Dữu Khánh xuống thuyền, thấy tương đối nhiều người, hai người đó cũng không có gì hoảng hốt, người thấp hơn hỏi to: "Có mang theo tiền đến không?"

Dữu Khánh đảo mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Chu Xá Linh đâu, hắn đưa tay vỗ vỗ lên chiếc rương Mục Ngạo Thiết cầm trên tay, "Ở đây, hàng đâu?"

Người thấp nói: "Chúng ta muốn nhìn thấy tiền trước."

Dữu Khánh nghiêng đầu ra hiệu một cái, Mục Ngạo Thiết mở rương ra, nghiêng cho bọn họ nhìn thấy ngân phiếu ở bên trong, thấy có nhiều tiền như vậy, hai người đối diện đôi mắt sáng lên.

Một người khác cao hơn vừa định bước tới kiểm tra, nhưng Mục Ngạo Thiết đã nhanh chóng đậy rương lại, lùi ra sau.

Người cao trầm giọng hỏi: "Có ý gì vậy? Chúng ta đã cho các ngươi kiểm tra hàng rồi, các ngươi lại không cho chúng ta kiểm tra ngân phiếu là sao?"

Dữu Khánh đưa tay ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết mở rương ra, đưa tay vào lấy ra một xấp ngân phiếu, xòe ra ngay trước mặt đối phương, cảm giác chất liệu ngân phiếu rõ ràng, "Đúng là đã kiểm tra

hàng của các ngươi, nhưng các ngươi có mang tới đây hay không lại là chuyện khác. Yên tâm đi, chỉ cần hàng vẫn ổn, tiền sẽ không có vấn đề gì. Nếu như không nhìn thấy hàng, tiền không thể giao vào tay các ngươi. Tiền hàng cùng đem tới, mỗi bên cử một người sang bên kia kiểm tra, như vậy mới là cách thích hợp nhất."

Hai người đó nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, sau đó người thấp lấy ra một ống kim loại, ngay tại chỗ giựt một cái, một vệt sáng màu cam "Vù" phóng vút lên trời, bùng ra một đám sáng chói mắt trên không đảo san hô vòng rồi từ từ tan biến.

Người đó ném ống kim loại trên tay đi, "Chờ chút, tín hiệu đã được phát ra, hàng sẽ nhanh chóng đưa đến."

Vì vậy, bọn hắn đành phải chậm rãi ở lại đây chờ đợi, nhìn qua nhìn lại, đúng là không phải nói, khung cảnh của đảo san hô vòng này trong đêm thực sự rất đẹp, dưới ánh trăng, mặt nước giữa đảo san hô như một tấm gương phản chiếu trăng sao, bên ngoài thì sóng biển rì rào cuồn cuộn không ngừng, rất có nét đặc sắc riêng.

Cứ chờ đợi như thế một hồi lâu, mãi vẫn không thấy ai đến, điều này khiến cho mọi người cảm thấy có chút khác thường, mấy nhân viên trên thuyền cảnh giác đề phòng xung quanh.

Dữu Khánh cất tiếng quát lớn: "Chuyện gì vậy, rốt cuộc thì có giao dịch hay không đây?"

Hai người bên phía đối phương cũng có vẻ không hiểu, nhưng vẫn trấn an bọn hắn: "Ông chủ của chúng ta tương đối cẩn thận, có thể là vì khoảng cách khá xa. Các ngươi yên tâm đi, nếu như hủy bỏ giao dịch, sẽ có tín hiệu phát ra, nếu không có tín hiệu hủy bỏ, nghĩa là giao dịch vẫn diễn ra bình thường."

Dữu Khánh cau mày, không biết Chu Xá Linh đang giở trò quỷ gì.

Ai bảo hắn có lòng tham, đành phải tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Chờ lui chờ tới, mãi vẫn không có người đến, người bên này dừng như lần lượt mất đi kiên nhẫn, đứng lắc lư không yên, Dữu Khánh vụt quay đầu lại, phát hiện thấy Lý Triêu Dương lảo đảo muốn ngã, hắn lập tức ý thức được có chuyện không ổn, nhìn về phía đối diện, phát hiện thấy hai người bên kia cũng đang loạng choạng.

Hắn đột nhiên nhận ra được là vấn đề gì, trong mùi tanh của gió biển dường như còn có xen lẫn một mùi khác.

"Có độc! Bế khí! Nhanh phát tín hiệu cầu viện!" Trên thuyền đột nhiên có một gã nhân viên hét to.

Trong nháy mắt liền có người vọt đến đỡ Lý Triêu Dương, nhưng Lý Triêu Dương đã sùi bọt mép ngã nhào xuống trước, chân người vừa đến cũng mềm nhũn, ngồi quỳ xuống, hai kẻ đối diện kia cũng gục ngã xuống theo.

Bách Lý Tâm cũng vậy, ngã ra đất.

Thấy Mục Ngạo Thiết và mình đều không có việc gì, Dữu Khánh khẩn trương hét to với người trên thuyền, "Đừng phát tín hiệu cầu cứu, ta có thể giải độc, đừng đánh rắn động cỏ!"

Đã lấy tên lệnh ra chuẩn bị bắn tín hiệu, gã nhân viên trên thuyền quay đầu lại nhìn hắn, gã cũng đã lảo đảo sắp ngã, nếu như không phải nhìn thấy Dữu Khánh vẫn hành động bình thường, có lẽ gã đã phóng thứ trên tay ra.

Dữu Khánh lập tức phi thân lướt đến, lấy lọ mật ong ra, moi một chút cho vào trong miệng đối phương, sau đó nhỏ giọng nói với gã, "Nằm tại chỗ giả chết, dẫn xà xuất động."

Sau đó hắn nhanh chóng đi cho những nhân viên khác trên thuyền ăn một chút mật ong, cũng không có bao nhiêu người, dặn dò từng người bọn họ phải giả chết.

Mục Ngạo Thiết cũng lấy lọ mật ong dự bị mình tùy thân mang theo ra, cho Lý Triêu Dương và Bách Lý Tâm ăn một chút, lọ trước đây của y đã dùng hết trong lần trước rồi, lọ này là được Dữu Khánh chia lại nửa lọ cho y dự phòng.

Sau khi lướt quay trở lại, Dữu Khánh nhịn không được mắng to trước mặt Mục Ngạo Thiết, "Lần trước dùng độc không làm gì được chúng ta, vậy mà bây giờ còn làm lại lần nữa. Đầu óc tên Chu Xá Linh này có vấn đề hay là người sai hắn tới ám sát chúng ta có bệnh chứ?"

Mục Ngạo Thiết cũng rất khó hiểu, "Bọn họ tiếp tục dùng độc, chúng ta lại tiếp tục giả chết hả?"

Phải nha, Dữu Khánh phát hiện thấy việc mình giả chết lần nữa thực sự rất ngốc, nhưng hiện tại cũng không có cách nào khác, hắn chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

"Cho dù không phải vì tiền, hắn cũng cần xác nhận xem chúng ta đã chết thực hay chưa, đúng không?"

Vì vậy hai người cũng nằm xuống trên mặt đất âm thầm chờ đợi.

Không bao lâu sau, ngoại trừ hai kẻ tới giao dịch kia thất khiếu có chảy máu, những người trúng độc khác đều lần lượt phục hồi lại, nhưng tất cả vẫn tiếp tục nằm yên tại chỗ giả chết. Tuy nhiên, bọn họ đều cảm thấy thân thể có phần nóng lên do cơ thể sinh ra ham muốn tình dục, vì vậy bọn họ ầm thầm thi pháp kiềm chế.

Đây cũng là điều khiến hai sư huynh đệ cảm thấy khó hiểu, sao kẻ dùng độc lại hại chết ngay cả người của mình?

Hai mắt ngập nước, Lý Triêu Dương nhịn không được nhỏ giọng hỏi, "Còn phải chờ tới khi nào nha?"

Dữu Khánh nhỏ giọng trấn an, "Lý huynh, trò hay còn ở phía sau, hiện tại chính là so đấu sự kiên trì."

Cảm thấy so cái này rất thú vị, Lý Triêu Dương liền im lặng giả chết.

Người âm thầm bảo vệ cảm thấy không thích hợp, phái người lẻn lên thuyền kiểm tra, sau khi biết được tình huống thì cũng chỉ có cách phối hợp.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1240: Lấy tới tay (1)

Phiền phức chính là, mật ong mà đám người Dữu Khánh mang theo lại bị tổn thất đi một ít, bởi vì trong số những người của Tri Hải các đi theo phụ trách bí mật bảo vệ có một số người cũng xuất hiện dấu hiệu trúng độc, bản thân bọn họ cũng có thuốc giải độc không tầm thường, nhưng thấy thuốc giải độc phía bên Dữu Khánh cực kỳ hiệu quả, bọn họ tự nhiên liền xin lấy một ít.

Dữu Khánh không tiện từ chối, nhưng cũng nhờ vậy hắn thăm dò được đại khái số lượng nhân viên bảo vệ bí mật, xác định được đúng là có người đang âm thầm bảo vệ, vì vậy hắn yên tâm hơn nhiều.

Điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ chính là, phía bên đám người Tam Tiên bảo không có ai đến đây xin thuốc giải, chẳng lẽ khí độc chưa lan đến bên đó? Không đúng, như vậy thì giải thích như thế nào về tình trạng của các nhân viên Tri Hải các âm thầm bảo vệ? Chẳng lẽ bọn họ không đến đây đúng hẹn để sẵn sàng chi viện ư? Hay là đám người Tam Tiên bảo không biết mình có thể giải độc? Điều này không hợp lý, bởi vì lần trước bọn hắn đã giải độc cho họ.

Chờ hoài chờ mãi, không chờ được người nào đến, lại nhìn thấy một chùm pháo hoa rực rỡ nở tung ra trên bầu trời đêm phía xa.

Những người nằm chờ đồ dập quay đầu nhìn đến, không biết có chuyện gì?

Dữu Khánh dò hỏi đám người Tri Hải các, bọn họ cũng nói không có liên quan gì với họ, và họ cũng không biết nó có nghĩa gì.

Tình hình diễn ra có phần không hợp với lẽ thường, nhưng mọi việc đã đến nước này, bọn hắn không thể bỏ dở nửa chừng, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

May mà công sức không phụ lòng người, khoảng chừng nửa canh giờ sau, một cái đầu lén lút nhô lên khỏi sóng biển bên cạnh đảo san hô.

Dựa vào ánh trăng, sau khi xác nhận toàn bộ người trên đảo đều trong tình trạng ngã gục ra đất, người đó mới xông ra khỏi mặt nước, kiếm đã rút ra cầm sẵn trong tay, lặng lẽ đến gần nơi này.

Người đến che mặt, không dám trực tiếp đến gần đám người Dữu Khánh, có vẻ lo lắng có cạm bẫy, đi vòng ở bên ngoài để quan sát, cho đến khi phát hiện thấy hai nhân viên phụ trách chắp nối trên đảo san hô cũng ngã gục tại đây, gã mới đánh bạo đến gần.

Gã dùng đầu ngón chân chọc chọc vào thân thể hai người đó, thấy cả hai đều thất khiếu chảy máu hai mắt trợn trừng, gã vẫn chưa yên tâm, lại còn dùng kiếm lần lượt đâm vào cơ thể hai người, nhận thấy không có phản ứng gì, lúc này gã mới ngồi xổm xuống đưa tay tới kiểm tra.

Sau khi xác nhận hai người này đã chết ngắc rồi, gã cất lên một tiếng cười ha hả, rồi thở phào đứng lên như đã trút được gánh nặng, gã kéo chiếc khăn che mặt ướt sũng khó chịu xuống, để lộ ra khuôn mặt, không phải ai khác, chính là Chu Xá Linh.

Không biết đang bực bội với điều gì, gã ta còn nhấc chân đá mấy đá vào thi thể người chết, "Còn muốn được chia một chén canh ư? Dễ dàng lấy đi lợi ích của ta như vậy sao? Cũng không chịu suy nghĩ

Ngũ Đỉnh sơn ta làm nghề gì, sở trường nhất chính là luyện chế dược vật, để giết chết mấy tên rác rưởi các ngươi chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay ư."

Tiếp đó, gã ta lại đâm thêm mấy kiếm vào hai thi thể, rồi mới xách kiếm đi về phía đám người Dữu Khánh. Gã nhìn qua mấy người nằm sõng xoài trên đất, ánh mắt trực tiếp lướt qua, sau một lúc tìm kiếm, gã ngừng lại trên chiếc rương bên cạnh Mục Ngạo Thiết, đôi mắt sáng lên, lập tức đi nhặt.

Nhưng khi vừa định cúi người duỗi tay ra, thân thể gã đột nhiên cứng lại, ánh mắt lấp lóe, tựa hồ đã nhận ra điểm không thích hợp.

Gã quả thực đã cảm thấy được sự khác thường, gã ta quay đầu lại nhìn khuôn mặt của Mục Ngạo Thiết, nhận thấy khuôn mặt của y vẫn sạch sẽ, trong khi hai người do gã phái tới đều là thất khiếu chảy máu.

Gã ta lại quay đầu nhìn về phía Dữu Khánh, Bách Lý Tâm và Lý Triêu Dương, phát hiện thấy gượng mặt họ đều rất sạch sẽ.

Cảm thấy không thích hợp, kiếm trong tay gã di chuyển, chuẩn bị đâm hai kiếm vào người Mục Ngạo Thiết.

Vẫn đang một mực âm thầm chú ý đến hành động của gã, Dữu Khánh làm sao có thể để cho Mục Ngạo Thiết xảy ra chuyện, hắn trực tiếp hành động, vung kiếm vỗ qua, thậm chí còn không rút kiếm ra khỏi vỏ.

Nghe tiếng xé gió ập đến, Chu Xá Linh kinh hãi, khẩn cấp xoay người vung kiếm chống lại, tốc độ phản ứng coi như có mấy phần năng lực.

Keng, hai kiếm chạm vào nhau, kiếm của Dữu Khánh thuận thế ra khỏi vỏ, mấy vệt kiếm quang lóe lên cực nhanh, trong nháy mắt đã vạch ra mấy vết máu trên người Chu Xá Linh.

Vệt sáng dừng lại, lưỡi kiếm cuối cùng đặt ở trên vai đè vào cổ Chu Xá Linh, tựa như có thể cắt đứt cổ của gã ta bất cứ lúc nào.

Chu Xá Linh cực kỳ hoảng sợ, mặc dù trong tay có kiếm nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ thoáng giao đấu, gã ta đã biết chênh lệch thực lực quá lớn, chết tiệt, đối phương lại là cao thủ Thượng Huyền, gã ta tức thì kinh sợ hét to: "Tha mạng."

Cùng lúc đó, đám người Mục Ngạo Thiết đang nằm trên mặt đất, và những người ở trên thuyền đều dồn dập đứng lên.

Bách Lý Tâm đánh rớt thanh kiếm trên tay Chu Xá Linh, đồng thời ra tay khống chế gã.

Dữu Khánh đảo mắt nhìn xung quanh, hừ lạnh hỏi: "Chỉ bằng mấy người các ngươi mà cũng muốn giết ta ư? Những kẻ khác đâu? Ngươi đừng có nói với ta chỉ có ba người các ngươi, hãy thành thật khai ra đi, những kẻ khác ở đâu?"

Hắn có phần không thể hiểu được tên này đang chơi trò gì, không chỉ đầu độc chết người của mình mà còn một mình chạy đến kiểm tra, mấu chốt là chỉ vừa giao đấu, hắn liền biết thực lực của gã chẳng đáng gì, chút thực lực như vậy mà cũng dám một mình tới đây mạo hiểm ư?

Chu Xá Linh liếc mắt nhìn sang hai bên, thấy một đám người đang áp tới gần, gã biết rõ đã không có cơ hội chạy thoát, lập tức hoảng sợ, nơm nớp lo sợ nói: "Chỉ có bảy người, đều đã chết hết."

"Chết rồi?" Dữu Khánh nghe nói vậy liền không vui, lưỡi kiếm dùng sức cứa ra một đường trên cổ gã, "Ngươi tiếp tục nói bậy nói bạ nữa thử xem?"

Chu Xá Linh lập tức kinh hãi hét lớn: "Chết thật rồi, giống như bọn họ vậy, đều đã bị ta dùng khí độc vừa rồi hạ độc chết rồi."

Dữu Khánh không hiểu, hỏi: "Tại sao ngươi lại giết đồng bọn của mình?"

Chu Xá Linh: "Sau khi xong việc, bọn họ muốn chia một nửa với ta, hơn nữa bọn họ nhiều người, ta không chắc xong việc bọn họ có nảy sinh lòng xấu hay không. Hơn nữa, cũng không thể để việc này tiết lộ ra ngoài, cho nên ta đã nhân cơ hội này giết họ diệt khẩu…"

Gã ta kể lại đại khái tình hình dùng độc giết người, vì để bố trí việc này, gã ta thực sự đã phí một phen công sức.

Đầu tiên là để cho hai người đến xác nhận xem có mang theo tiền tới hay không, khi đã nhìn thấy tiền thì bên này sẽ phát ra tín hiệu giao dịch, mà thực tế thì đó là tín hiệu để Chu Xá Linh phóng độc, khiến cho tất cả đồng bọn và người phía bên Dữu Khánh trúng độc, trước đó khi đi kiểm tra, gã kỳ thực đã sớm phát hiện thấy người của Dữu Khánh đang quanh quẩn gần đây.

Chùm pháo hoa phía xa lúc trước là do gã phóng ra, đó là tín hiệu gửi cho hai người chết, mục đích để dò hỏi xem có điều gì khác thường hay không. Nếu như hai người chết đó phản hồi lại đúng theo ước định, vậy thì khẳng định là có vấn đề, gã ta sẽ không mạo hiểm đến đây. Còn không có phản hồi gì thì đó mới thực sự là mọi việc diễn ra thuận lợi và bình thường như kế hoạch.

Ý tưởng của gã cũng đơn giản, chỉ một mình cuỗm lấy tiền bỏ chạy, thần sẽ không biết quỷ sẽ không hay.

Sau khi kể lại đại khái sự việc, gã ta khẩn cầu: "Đừng có giết ta, cha ta là chưởng môn Ngũ Đỉnh sơn, có mối quan hệ với cấp cao của tất cả các phương. Thực ra ta đã bị Hoắc Lãng của Tĩnh Viễn thuyền hành lừa gạt, hắn nói thực lực của ngươi không tốt, vì vậy ta mới ra tay. Không nghĩ tới thực lực của ngươi lại cường đại như thế. Ta là bị hắn lừa gạt."

Dữu Khánh nghi hoặc hỏi: "Ngươi không biết ta là ai?"

Chu Xá Linh gật đầu nói: "Biết, ngươi là công tử Dữu Khánh của phú thương Dữu thị tại Cẩm quốc. Ta thực sự không nghĩ tới công tử của một nhà phú thương lại có thực lực và tu vi như vậy. Với tuổi của ngươi, thiên phú tu hành thực sự là kinh người."

Đám người Mục Ngạo Thiết quay mặt nhìn nhau.

Dữu Khánh vừa kinh ngạc vừa buồn cười, nói: "Mẹ nó, ngay cả ta là ai ngươi cũng không biết rõ, lại dám ra tay với ta ư?"

Đương nhiên, hắn cũng biết, tên cháu trái này là loại to gan lớn mật, đã dùng đến loại độc dược này, cho dù biết rõ hắn là vị Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh kia, chỉ cần có cơ hội, chỉ sợ gã ta cũng sẽ hạ thủ không chút lưu tình.

"…" Chu Xá Linh ngay lập tức liền nhận ra được, mình có thể đã nhầm đối tượng, hoặc nói cách khác là Hoắc Lãng đang lừa gạt gã, mà gã lại dễ dàng đi tin tưởng chuyện ma quỷ của Hoắc Lãng.

Dữu Khánh hỏi tiếp: "Hoắc Lãng đâu, Hoắc Lãng cũng đã bị ngươi giết rồi hả?"

Chu Xá Linh khẽ lắc đầu, "Hắn không có tới, hắn nhìn thấy ngươi đi chung với lão bản nương của Tri Hải các, nên không dám động đến ngươi nữa, và cũng nói ta dừng tay. Là ta bị ma xui quỷ khiến. Nhưng ta quả thực là bị hắn lừa dối."

Gã ta vốn muốn đẩy hết trách nhiệm cho Hoắc Lãng, nhưng nhìn thấy trước mặt có người của Tri Hải các, gã biết một khi Tri Hải các ra tay, Hoắc Lãng cũng chạy không thoát, đến lúc đó đối chất với nhau, biết được gã nói dối, kết quả của gã sợ là sẽ thảm hại hơn rất nhiều.

Thì ra sự việc là như vậy, cuối cùng Dữu Khánh cũng hiểu được vì sao việc này có vẻ cổ quái kỳ lạ, thì ra hắn đã đụng phải một tên cái nói như rồng leo, làm như mèo mửa lại còn to gan lớn mật. Nếu biết trước là như vậy, hắn đã không cần phải kiếm nhiều người như vậy

đến đây trợ trận, đã phí công làm ra thế trận lớn như thế, nhiều thêm không ít chuyện quanh co vòng vèo.

Hắn thu kiếm lại, giơ ngón tay cái lên với đối phương, "Bất kể ngươi có bị lừa dối hay không, ngươi đều là một kẻ gan lớn."

Hắn xoay người lại trao đổi với người của Tri Hải các một chút, chủ động bày tỏ giao người lại cho bọn họ trông giữ. Bên phía Tri Hải các cũng không khách khí, trực tiếp đánh Chu Xá Linh bất tỉnh rồi đưa đi, chuẩn bị mang về để thẩm vấn kỹ càng.

Dữu Khánh quay đầu lại, dặn dò Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm ngay tại trước mặt đám người Tri Hải các: "Đụng phải một tên dùng độc, nhóm người An Di bố trí ở xung quanh có khả năng gặp tổn thất không nhỏ. Ta hộ tống Lý huynh trở về trước, các ngươi đi triệu tập nhóm người An Di lại rồi đưa về đi."

Mục Ngạo Thiết biết rõ hắn từ đầu tới cuối đều không hỏi Chu Xá Linh về chuyện Nghiễm Linh đan là có ý gì, lập tức gật đầu nói: "Được."

Những người khác lập tức lên thuyền rời đi, thuyền hoa lại lần nữa cưỡi sóng vượt gió lướt nhanh.

Một gã thuyền viên tìm đến Dữu Khánh, dò hỏi: "Thuốc giải độc của ngươi hình như có tác dụng kích thích ham muốn tình dục cực kỳ mạnh, nếu không thi pháp áp chế, có cảm giác như không ai có thể kiềm chế được."

Dữu Khánh gật đầu, "Đó chính là khuyết điểm của thuốc giải độc này, nhưng trừ điều đó ra, nó không có tác hại gì lớn, vượt qua được thì sẽ xong thôi. Đương nhiên, với tu sĩ mà nói, người có tu vi thấp quả thực rất khổ cực để kiềm chế."

Sau khi đã xác nhận được tình huống, người của Tri Hải các liền biết giải quyết vấn đề này như thế nào.

Lý Triêu Dương sắc mặt ửng đỏ, hai mắt long lanh ngập nước, nhìn ai cũng có cảm giác chan chứa tình cảm. Người của Tri Hải các đưa nàng ta vào một căn phòng trong khoang thuyền, có cao thủ lấy ngân châm sử dụng "Thứ huyết đại pháp" cắm vào một số huyệt vị trên người nàng ta, để cho thoát ra một ít máu, rồi bổ sung thêm thuốc khác, để cho nàng ta nhanh chóng hôn mê đi.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1241: Lấy tới tay (2)

Tại trên một hòn đảo san hô, Mục Ngạo Thiết chạm mặt với An Di và Tô Thu Tử, vốn tưởng rằng bên này cũng bị trọng thương, bởi vì tên khốn khiếp Chu Xá Linh kia đã dùng phương pháp rải độc quy mô lớn để đầu độc giết người, nhưng kết quả nhận được từ bên này là không có tổn thất gì đáng kể.

Bên phía bọn họ đúng là có xuất hiện dấu hiệu trúng độc, nhưng chỉ là một ít cảm giác buồn nôn và khó thở lúc đầu, sau một lúc thì bình thường trở lại.

Tại sao có thể như vậy? Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm kinh ngạc nhìn nhau, chất độc lợi hại như vậy lại không có tác dụng gì nhiều với những người này ư?

Cuối cùng chỉ có thể tìm được hai cách để giải thích, hoặc là vì mật độ khí độc loãng đi do khoảng cách khuếch tán gây ra, hoặc vì hiệu quả kháng độc còn lưu lại sau khi mọi người sử dụng mật ong trong lần trúng độc lúc trước.

Bất kể vì lí do gì, nhân viên không tổn thương gì đều là chuyện tốt, Mục Ngạo Thiết truyền đạt ý của Dữu Khánh, nói rằng sự việc đã

được giải quyết, bảo bọn họ lập tức triệu tập nhân thủ rút về.

Sau đó, hai người lập tức đi trước một bước, trực tiếp đạp sóng lướt đi như bay, tốc độ nhanh hơn đi thuyền nhiều.

Kỳ thực, bọn họ chỉ loanh quanh trong một phạm vi nhất định, hai người không mất quá nhiều thời gian đã chạy đến một hòn đảo san hô nho nhỏ, đúng lúc gặp được Tam Túc ô Tiểu Thanh đang chờ đợi một mình.

"Đồ ở đâu vậy?" Mục Ngạo Thiết hỏi.

Tiểu Thanh lập tức cất cánh, dẫn bọn họ đi.

Sau một hồi bôn ba, bọn họ chạy đến một bãi đá ngầm cạn chỉ có mấy tảng đá nhô lên khỏi mặt nước. Bọn họ vừa đến nơi, Đầu To lập tức từ một tảng đá bay lên, hạ xuống trên vai Mục Ngạo Thiết.

Tiểu Thanh xoay quanh trong không trung tìm vị trí phía dưới, sau đó lơ lửng trên một chỗ mặt nước, nói ra tiếng người: "Tại nơi này. Tên Chu Xá Linh đó chôn đồ ở dưới nước."

Đầu To lại bay lên, hạ xuống trên lưng Tiểu Thanh, bởi vì Mục Ngạo Thiết đã nhảy lên lặn xuống nước.

Khu vực này nước không sâu, nơi Mục Ngạo Thiết lặn xuống coi như đã tương đối sâu ở nơi này, nhưng cũng chỉ không đến hai trượng. Xuống đến đáy nước, y lấy Huỳnh thạch ra rọi sáng tìm kiếm một hồi vẫn không tìm được gì, may mà đã cố định được vị trí, sau một hồi lục tìm cẩn thận, cuối cùng y moi ra được một chiếc hòm nhỏ gói kín chìm dưới lớp cát.

Sau khi lên khỏi mặt nước, Mục Ngạo Thiết bóc những lớp giấy dầu bao kín hòm nhỏ ra. Vừa mở nắp hòm ra liền nhìn thấy một đống viên sáp tròn.

Y ngẫu nhiên lấy ra một viên, bóp vỡ lớp sáp bọc ngoài, lập tức có đan khí mịt mờ toát ra, hương thơm ngào ngạt, chỉ riêng dấu hiệu này là đã không thể làm giả, y cũng từng nhìn thấy Nghiễm Linh đan, vừa nhìn liền biết không sai.

Y lại thi pháp dùng nhiệt lượng làm mềm lớp vỏ sáp, bọc viên linh đan lại vào bên trong.

Dùng cùng một cách, liên tục kiểm tra ngẫu nhiên bảy tám viên, tất cả đều không có bất kỳ vấn đề gì. Khi đã xác nhận xong số lượng, bọn họ không có tiếp tục lãng phí thời gian, đậy nắp hòm lại, bọc kín giấy dầu, sau đó lấy hải đồ vùng này ra, chỉ cho Tiểu Thanh và Đầu To biết vị trí hiện tại của bọn họ, rồi lại chỉ vị trí đảo san hô vòng, nơi Dữu Khánh rời đi, tiếp đó chỉ ra vị trí của Tri Hải các, vạch ra tuyến đường trở về đại khái của Dữu Khánh, nói hai chúng nó đi thông báo cho Dữu Khánh biết, đã lấy đồ tới tay.

Trùng và điểu nhanh chóng bay đi. Mục Ngạo Thiết đeo cái hòm lên lưng, nói: "Nơi này không thích hợp ở lại lâu, đi mau."

Bách Lý Tâm gật đầu, nhanh chóng cùng y lướt sóng rời đi.

Đứng ở trên boong đuôi thuyền, Dữu Khánh đang một mình ngắm nhìn sóng biển cuộn trào, sóng mặc dù dữ dội, trời trăng treo lơ lửng, nhưng hắn thì như một cây đinh đóng trên boong tàu, đứng yên không chút động đậy.

Không bao lâu sau, có một con côn trùng bay ra từ trong hoa sóng tung tóe, chính là Đầu To. Nó trực tiếp hạ xuống trên vai Dữu Khánh.

Dữu Khánh đảo mắt qua bờ vai, rồi quay nhìn bóng dáng con chim bay lượn dưới ánh trăng sáng trên bầu trời, khóe miệng hơi toát ra nét tươi cười, hắn biết chuyện đã thành công. Hắn hơi nghiêng đầu hạ thấp giọng nói: "Đầu To, hộ tống đồ trở về thành công mới là quan trọng nhất. Đoạn đường trên biển này là nguy hiểm nhất. Đi

nói cho Tiểu Thanh, các ngươi nhanh chóng hết sức đuổi theo mấy người lão Cửu. Nếu như có biến cố, hãy lập tức đến cho ta biết."

Xảy ra chuyện như vậy, lực lượng phía bên Mục Ngạo Thiết có chút yếu ớt, hắn cũng có phần lo lắng, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng không còn cách nào khác, không thể gióng trống khua chiêng đi lấy mán hàng này, cần phải giữ bí mật.

Thế là Đầu To lại giang cánh vù một tiếng bay đi, không biết nó ở trên không trung giao tiếp với Tiểu Thanh bằng cách nào, dù sao, cả hai rất nhanh liền cùng nhau rời đi.

Nghĩ đến một trăm viên Nghiễm Linh đan đã rơi vào trong tay mình, Dữu Khánh vui mừng khôn xiết, nhưng sợ biểu hiện của mình quá rõ ràng, hắn dùng hai tay xoa mặt mấy cái, sau khi điều chỉnh lại vẻ mặt, hắn đột nhiên quay người lại với vẻ mặt nghiêm trọng, vụt lướt đi vào bên trong khoang thuyền.

Hắn tìm đến người phụ trách của Tri Hải các tại đây, trầm giọng nói: "Ta quên mất một đại sự quan trọng, mau đưa Chu Xá Linh đến đây hỏi một chút."

Đại sự ư? Chu Xá Linh tự nhiên liền rất nhanh được đưa đến đây.

Sau khi gã tỉnh lại, Dữu Khánh trầm giọng ép hỏi: "Thứ ngươi chuẩn bị giao dịch với ta đâu rồi, một trăm viên Nghiễm Linh đan kia ở đâu?"

Cái gì? Một trăm viên Nghiễm Linh đan? Những người tại đây đều kinh ngạc khi nghe nói vậy, đó không phải là một khoản tiền nhỏ. Cuối cùng bọn họ đã hiểu một rương tiền đó của Dữu Khánh là để làm gì.

Chu Xá Linh có chút do dự.

Dữu Khánh còn chưa kịp mở miệng, liền nghe một tiếng "Bốp", có người đã tung ra một cú tát vang dội, "Mẹ nó, nói đi!"

Kẻ xuất thủ chính là người phụ trách kia, y cơ bản đã đoán được, lai lịch của lô Nghiễm Linh đan này không chính đáng, nếu không thì hai bên đã không cần phải lén lút giao dịch, loại hàng nay có nuốt cũng không sao, bọn họ làm sao có thể bỏ qua.

Khóe miệng Chu Xá Linh chảy ra vết máu, bị đánh cho choáng váng mơ hồ, gã lắc lắc đầu một hồi, rồi mới ré lên: "Ta không mang theo trên người."

Dữu Khánh: "Nói nhảm, ta đương nhiên biết ngươi không mang theo trên người. Người của ta đã kiểm tra hàng, xác nhận ngươi quả thực đã đem tới một trăm viên Nghiễm Linh đan. Ngươi giấu chúng ở đâu?"

Người phụ trách trầm giọng nói: "Nếu không nói, ta trước hết chặt tay chân của ngươi. Nếu như ta không tìm được, ta đảm bảo ngươi sẽ chết rất thảm, đảm bảo cho dù cha ngươi có tới cũng không thể nào cứu được ngươi!"

Sau một hồi đe dọa, Chu Xá Linh mới tiết lộ địa điểm với vẻ mặt đau khổ, "Được chôn tại 'Đa Tử tiều', cách đảo san hô vòng đó hai mươi dặm về phái tây."

Sau khi nói ra lời này, gã ta cũng nhũn ra, khóc và hối hận không nên làm.

Dữu Khánh lập tức nói với người phụ trách: "Ngươi lập tức cử mấy người chạy đến kiểm soát khu vực đó trước đi. Khi lấy được đồ, chúng ta chia đôi."

Người phụ trách nói: "Chia như thế nào, do Các chủ chúng ta quyết định."

Dữu Khánh bất đắc dĩ nói: "Được rồi, được rồi, trước tiên lấy đồ vào tay đã. Đừng lề mề kẻo bị kẻ khác lấy đi bây giờ."

Người phụ trách khẩn cấp sắp xếp nhân thủ chạy đi, sau đó thuyền hoa quay đầu lại, mang theo Chu Xá Linh cũng đi về phía đó. Cho dù diện tích Đa Tử tiều không lớn, nhưng cũng cần phải có đích thân Chu Xá Linh đến chỉ ra vị trí cụ thể mới được.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1242: Mượn gió bẻ măng (1)

Trên mặt biển trong màn đêm, thuyền hoa được kéo lướt nhanh như bay, khẩn cấp lao thẳng đến Đa Tử tiều mới dừng lại.

Đến đây, Chu Xá Linh cũng bị kéo ra khỏi khoang thuyền, bức ép gã phải chỉ ra vị trí cụ thể.

Chu Xá Linh không dám không tuân theo, nhưng ở trong cảnh đêm mịt mờ, và không biết hướng mình tới, trong lúc nhất thời gã cũng khó thể xác định được vị trí chính xác, cho đến khi gã xác định được vị trí của mình và căn cứ vào một số dấu mốc đặc biệt của rạn san hô, cuối cùng gã mới tìm được nơi giấu bảo địa.

Ngay sau khi xác định được vị trí, lập tức có ba gã thuyền viên cầm Huỳnh thạch nhảy xuống biển tìm kiếm, người trên thuyền đứng tựa bên mạn thuyền nhìn bóng người mông lung trong ánh sáng mờ ảo dưới nước.

Loay hoay một hồi lâu vẫn không thấy ba người nổi lên mặt nước, người trên thuyền đã mơ hồ cảm giác được có chuyện gì đó không ổn, vị trí rõ ràng như thế và cũng chỉ chôn cạn ở dưới cát mà thôi, vì sao phải tìm lâu như vậy. Người phụ trách lại cử một người khác lặn xuống xem có chuyện gì xảy ra.

Lại đợi thêm một hồi, bốn người mới ngoi lên khỏi mặt nước, bay lên thuyền. Một người lắc đầu nói: "Không có, đã lật khắp bãi cát giữa đống đá ngầm hỗn độn này rồi mà vẫn không tìm thấy."

Đối với Dữu Khánh mà nói, đây là chuyện nằm trong dự tính, có thể tìm được mới là lạ, tuy nhiên hắn vẫn theo ánh mắt của mọi người cùng nhìn chằm chằm vào Chu Xá Linh đang kinh ngạc.

Nhìn thấy một đống ánh mắt bất thiện đổ dồn tới, Chu Xá Linh kinh hãi vội vàng kêu lên: "Không thể nào a, tuyệt đối không sai, ngay ở phía dưới nơi này, các ngươi xác định đã tìm kỹ chưa?"

Bốp! Lại là một cú tát giáng vào mặt gã ta, trực tiếp đánh gã ngã ra sàn.

Một gã nhân viên vừa mới xuống nước ngâm một hồi lâu, thân thể ướt đẫm, lúc này nhấc chân dẫm lên đầu gã, "Đồ chó, chúng ta đã cày sâu dưới đó hết một lần, không để sót một tấc nào, làm gì thấy cái hòm nào như ngươi nói?"

Người phụ trách đẩy gã ra, ngồi xổm xuống trước mặt Chu Xá Linh, trầm giọng nói: "Ngươi có biết trong số những người ngươi hạ độc muốn giết chết lần này có ai hay không? Cô gái đó chính là Triêu Dương công chúa hiện nay của Ân quốc, chính là hòn ngọc quý của hoàng hậu Ân quốc. Nếu như ngươi không có lời giải thích phù hợp, ngươi tự nghĩ đến hậu quả đi."

Nghe được lời này, Chu Xá Linh chấn động, gã đương nhiên biết rõ thân phận, địa vị hoàng hậu Ân quốc là như thế nào, toàn bộ mọi người trong Tu hành giới đều biết, đó chính là sư muội của Địa sư, mưu sát nữ nhi của Yến Y, đừng nói là phụ thân của gã, cho dù là toàn bộ Ngũ Đỉnh sơn gom lại với nhau cũng không gánh nổi trách nhiệm này.

Vốn tưởng rằng Ngũ Đỉnh sơn có quan hệ tốt với cấp cao của các phương, với bối cảnh của Ngũ Đỉnh sơn có thể tranh thủ cho mình một con đường sống, ai ngờ mình đã chọc thủng trời rồi.

Gã ta theo bản năng quay nhìn về phía Dữu Khánh, rất muốn hỏi xem, ngươi đến cùng là ai, vì sao lại ở chung một chỗ với công chúa Ân quốc?

Lúc này gã ta thực sự đã rất hoảng, lắp bắp nói: "Chắc hẳn không thể sai được, nếu như ta nhớ không lầm, ta chôn nó ở ngay phía dưới này. Hay là các ngươi để cho ta tự xuống tìm xem?"

Người phụ trách đứng dậy, rất thoải mái, nghiêng đầu ra hiệu nói: "Cởi cấm chế trên người cho hắn, để hắn xuống tìm đi."

Lập tức có người bắt tay vào làm, bọn họ cũng không sợ Chu Xá Linh bỏ chạy.

Đương nhiên sẽ không để cho gã ta xuống dưới một mình, bốn năm người cùng xuống với gã.

Thấy tình cảnh này, Dữu Khánh cảm khái lắc đầu, "Ngay cả mục tiêu là ai cũng không biết rõ, lại dám động thủ. Tên cháu trai này thật sự là gan lớn bằng trời a."

Người phụ trách liếc mắt nhìn hắn, "Ngươi vì sao lại đi móc nối với hắn chứ, số lượng Nghiễm Linh đan giá trị ba tỷ, đi đâu mà chẳng mua được, cần gì phải chạy đến đây mạo hiểm giao dịch?"

Dữu Khánh than thở: "Ta không có móc nối với hắn, trước đó ta hoàn toàn không quen biết hắn, là hắn tới móc nối với ta, hơn nữa còn là tìm tới ta ngay trước mặt Các chủ các ngươi. Hắn nói là biết ta đấu giá được mấy viên Nghiễm Linh đan, nói hàng đấu giá là của hắn, và trên tay hắn vẫn còn một lô Nghiễm Linh đan, hỏi ta có muốn mua hay không. Còn cần phải suy nghĩ ư, không biết hắn làm sao có được lô Nghiễm Linh đan này, dù sao cũng không thể công khai. Hắn muốn giảm giá cho ta mười phần trăm, tiết kiệm được mấy trăm triệu nha, nếu là ngươi, ngươi có muốn không?"

Người phụ trách: "Bất kể ngươi đang làm chuyện gì, không nên liên lụy đến công chúa. Ngươi cổ vũ công chúa tới đây, nếu như công

chúa xảy ra chuyện gì, ngươi cũng không thoát được."

Vừa nghe được lời này, Dữu Khánh lập tức không hài lòng, "Ngươi phải biết cho rõ ràng, ta muốn trên đường rời thuyền đi xử lý việc riêng, chính công chúa đã dùng địa vị của mình gây áp lực cho ta, khăng khăng muốn đi theo tham gia vụ này."

Người phụ trách: "Ngươi nói như thế nào cũng được, đừng tưởng rằng bởi vì danh tiếng ngươi lớn thì có thể làm xằng làm bậy, chỉ sợ đảo chủ của chúng ta không thèm để ý danh tiếng của ngươi."

Dữu Khánh lập tức trừng mắt nhướng mày nói: "Ngươi đang lấy Tương La Sách ra uy hiếp ta sao? Ta đã gặp rất nhiều Cao Huyền. Địa sư nói chuyện với ta cũng không có thái độ như ngươi vậy. Hổ Phách hải là địa bàn của Lý Trừng Hổ phải không? Khi Lý Trừng Hổ nói chuyện phiếm với ta cũng là khách khí. Ngươi nói Tương La Sách chơi trò ngang ngược với ta thử xem!"

Người phụ trách lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm, nhưng cũng bị lời hắn nói làm cho không biết phải nói gì, hắn đã trực tiếp lôi Địa sư và Lý Trừng Hổ ra, vô nghĩa như thế, y còn có thể nói cái gì?

Đối diện với ánh mắt của y, Dữu Khánh không có nhượng bộ, bàn tay trực tiếp đặt lên chuôi kiếm, "Ngươi muốn thử xem kiếm của ta có sắc không, hay là cố ý muốn gây chuyện để độc chiếm một trăm viên Nghiễm Linh đan đó?"

Nếu là trước đây, hắn khẳng định sẽ không nói những lời như vậy với đám hộ vệ của Triêu Dương công chúa, bây giờ tu vi của hắn đã đột phá đến Thượng Huyền, nếu thật sự quang minh chính đại giương cung bạt kiếm, tại Hổ Phách hải này, ngoại trừ Tương La Sách ra, hắn đúng là không sợ những người này. Bọn họ không hù dọa được hắn. Hắn không chủ động gây sự đã là đủ trầm ổn rồi.

Thực lực một kiếm bình Tam Tiên bảo rõ ràng ra đó, người phụ trách hít sâu một hơi, cho dù trong lòng có chút bực tức nhưng trong tình huống không nắm chặt, y đành nuốt cục tức này xuống, y

hừ một tiếng, sau đó im lặng không nói gì nữa, coi như mình chưa từng nói gì, về sau sẽ báo cáo lại để Các chủ quyết định.

Dữu Khánh cũng hừ một tiếng, bàn tay rời khỏi chuôi kiếm.

Thêm một lúc lâu sau, một đám người lại ào ào lao ra khỏi mặt nước, tất cả đều tay không, có người đi bẩm báo, vẫn không tìm thấy.

Chu Xá Linh ướt như chuột lột, đứng yên sững sờ lẩm bẩm, "Không thể như vậy a! Ta chắc chắn giấu ở dưới này, tại sao lại không thấy chứ?"

Dữu Khánh đột nhiên hỏi: "Có người nào khác biết ngươi giấu đồ ở dưới này hay không?"

Chu Xá Linh lắc đầu, "Chắc là không có. Ta đi một mình đến đây lén giấu ở dưới này, không để cho bất kỳ ai biết được."

"Vậy thì quái lạ." Dữu Khánh nhìn về phía người phụ trách, giọng điệu: "Không phải là có ai đó muốn độc chiếm, thực ra đã tìm được, nhưng không chỉ không đem ra mà còn cố ý giấu đi nha?"

Chu Xá Linh tức thì như từ trong mộng tỉnh lại, gã cũng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía những người đã xuống nước trước đó.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1243: Mượn gió bẻ măng (2)

Người phụ trách biết những người lúc đầu xuống nước tìm kiếm không có gan lớn làm ra chuyện như vậy, sở dĩ y để cho mấy người cùng nhau xuống dưới tìm chính là để họ giám sát lẫn nhau, lập tức

ra tay giáng cho gã một cú tát dữ dội, lại đánh cho Chu Xá Linh lảo đảo, lần này là nén giận xuất thủ, khiến cho gã ta bị đánh rụng mấy chiếc răng.

Còn có thể giải thích thế nào bây giờ? Chu Xá Linh thực sự không còn cách nào nữa, chỉ có thể nói rằng có thể mình nhớ nhầm vị trí. Tiếp sau đó rắc rối liền trở nên nghiêm trọng, gã ta chỉ tới một vị trí ở phía đông rạn san hô, bởi không tìm được nên lại ăn đòn, vì vậy gã ta lại chỉ một nơi ở phía tây. Đường đường là thiếu chưởng môn của Ngũ Đỉnh sơn, nhưng tôn nghiêm và sự kiêu ngạo đã bị đánh cho hoàn toàn biến mất.

Về sau, sau khi nhận được báo cáo, phía bên Tri Hải các thậm chí còn điều động không ít thủy thú thành tinh đến khu vực này để hỗ trợ tìm kiếm.

Một thứ giá trị ba tỷ không phải là con số nhỏ, một khi tìm được đó chính là của mình, hợp tình hợp lý, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ.

Cho nên, có thể tưởng tượng được kết quả, khi thuyền hoa trở lại Tri Hải các, mặt trời rực rỡ chói mắt đã hiện lên, Chu Xá Linh khốn khổ thì vẫn còn ở tại nơi đó cùng người tìm kiếm.

Người phụ trách báo cáo toàn bộ những gì đã xảy ra cho Tương Hải Hoa ngay trước mặt Dữu Khánh, y không có bẻ cong hay xuyên tạc bất cứ điều gì, rất nhiều người nhìn thấy, không phải y muốn bẻ cong là có thể bẻ cong.

Điều khiến y ngạc nhiên chính là, Tương Hải Hoa không có bởi vì chuyện công chúa gặp nạn mà trút giận lên vị Thám Hoa lang này, ngược lại còn ân cần hỏi thăm Thám Hoa lang xem hắn có bị thương gì đó hay không.

Thám Hoa lang không quan tâm tới việc bị thương mà chỉ nghĩ đến lô Nghiễm Linh đan kia, hắn nói lại câu nói kia, tìm được thì mỗi người chia một nửa, Tương Hải Hoa vui vẻ đồng ý.

Nhìn thấy cảnh này, người phụ trách không thể không đánh giá lại lần nữa bối cảnh của vị Thám Hoa lang này, y cũng hoàn toàn tắt tiếng.

Sau khi đã xác nhận được phương án phân chia Nghiễm Linh đan, Dữu Khánh chuyển đổi chủ đề, "Lão bản nương định xử lý tên Hoắc Lãng đó thế nào?"

Tương Hải Hoa suy nghĩ một chút nói: "Hoắc Lãng không tính là cái gì, nhưng Tĩnh Viễn thuyền hành cũng có chút quan hệ, nếu vô duyên vô cớ động tới hắn mà không giải thích rõ được về tình về lý, không chừng sẽ gây ra chút phiền phức. Trừ khi thật sự có người có thể đủ cường thế để gánh vác chuyện này, nếu không, cũng cần phải tuân thủ một số quy tắc."

Nơi này đúng là địa bàn của Tướng thị, nhưng cũng là nơi mà lợi ích của nhiều bên đan xen, Tướng thị cũng không thể không kiêng nể gì, muốn làm gì thì làm, ít nhiều phải có chút cân đối.

Dữu Khánh kinh ngạc, "Hắn muốn mưu sát ta tại Hổ Phách hải, việc này sao có thể coi là vô duyên vô cớ động tới hắn?"

Tương Hải Hoa trầm tư nói: "Hiện tại, chỉ có thể nói rằng hắn có ý nghĩ đó, ngay cả Chu Xá Linh cũng đã nói, sau khi nhìn thấy ngươi đi cùng với ta, Hoắc Lãng đã nói gã dừng lại, đây chỉ là hành vi của chính Chu Xá Linh. Thám Hoa lang, đó đều không phải là người bình thường, nếu đã làm là có làm, đều là người có bối cảnh, xảy ra chuyện sẽ có người đến can thiệp, không thích hợp cưỡng ép vu oan."

Nói đến đây, cô ta xem như hài lòng với thái độ của Hoắc Lãng, thấy cô ta đứng ra, chí ít cũng biết sợ, lập tức lùi bước, điều này cũng là một loại kính sợ.

Dữu Khánh nhíu mày, hắn làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Hoắc Lãng, hắn không có khả năng để lại cái đinh tùy thời có thể uy hiếp đến tính mạng mình, huống chi mình và Hoắc Lãng không oán

không cừu, vì sao phải giết mình? Hẳn là có liên quan đến độc thủ đứng sau muốn giết "A Sĩ Hành", vấn đề là độc thủ đứng sau đó không phải đang giết A Sĩ Hành, mà là nhằm vào hắn.

Cái đinh như vậy, cho dù không thể nhổ tận gốc, hắn cũng sẽ không để cho đối phương được sống yên thân.

Trong đầu nhanh chóng xoay chuyển mấy vòng, sau đó hắn chậm rãi nói: "Ta nghĩ như thế này, một trăm viên Nghiễm Linh đan đó đã không thấy, phải chăng là bị Hoắc Lãng mượn gió bẻ măng lấy đi rồi?"

Tương Hải Hoa thoáng sửng sốt, quay nhìn về phía người phụ trách kia.

Sau khi nhận được ánh mắt của cô ta, người phụ trách suy tư một chút, rồi do dự nói: "Cũng không thể hoàn toàn loại trừ khả năng này. Không có nhiều người biết được việc này, xác thực có khả năng Hoắc Lãng đã âm thầm mượn gió bẻ măng."

Tương Hải Hoa lại quay hỏi Dữu Khánh, "Ngươi có ý gì?"

Dữu Khánh: "Lão bản nương, ta cảm thấy tạm thời có thể giữ kín chuyện Chu Xá Linh bị bắt, không ngại trao đổi với Chu Xá Linh và bên Ngũ Đỉnh sơn một chút, có thể để cho Chu Xá Linh đi tống tiền Hoắc Lãng. Đã đến tình trạng này, bọn họ hẳn là không có lựa chọn nào khác."

Tiếp đó hắn lại nhấc tay vỗ vỗ lên cái rương chứa hai, ba tỷ của mình, "Nếu trong lòng Hoắc Lãng không có quỷ thì thôi, còn nếu trong lòng có quỷ, y nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết việc này. Hoặc là y giết người diệt khẩu, hoặc là phải lấy thứ khác ra để hóa giải tai họa, bất kể là bỏ tiền hay là lấy lô Nghiễm Linh đan đó ra, chúng ta đều chia đều. Thế nào?"

Tương Hải Hoa suy nghĩ một chút, sau đó nhìn rương tiền của hắn, cười nói: "Thám Hoa lang có vẻ khá hứng thú với tiền a."

Dữu Khánh xua tay nói: "Ta thật sự không phải vì hứng thú với tiền, chỉ là trong đời luôn có những lúc không thể tránh khỏi, chuyện thuận tay mà thôi. Ta chỉ muốn biết vì sao Hoắc Lãng muốn giết ta, muốn tra ra người đứng phía sau y, bằng không, cứ luôn bị người tìm cách ám sát là chuyện gì chứ?"

Nghĩ đến vấn đề tính mạng của hắn sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch bên mình, vẻ mặt Tương Hải Hoa hơi lộ ra vẻ nghiêm trọng, khẽ gật đầu, "Việc này ta sẽ xử lý."

"Vậy ta không quấy rầy nữa, ta chờ tin tức của lão bản nương." Dữu Khánh chắp tay cáo từ, sau đó xách rương tiền quay trở về phòng của mình.

Trùng Nhi đang chờ hắn ở bên trong phòng, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm vẫn chưa trở về.

Tiểu Thanh cũng từ phòng trong xông ra, cất lên tiếng người: "Lão Cửu và Bách Lý tối hôm qua không về đây, đã dịch dung đi đảo phụ, cưỡi Thiên Lý lang đưa đồ về U Giác phụ, trên đường đi tất cả đều thuận lợi, không có xuất hiện bất kỳ chuyện gì khác thường."

"Đồ" chính là lô Nghiễm Linh đan kia.

Đưa đồ trở về là kế hoạch mà Dữu Khánh đã định sẵn từ trước.

Không còn cách nào khác, với tu vi hiện tại của bọn hắn, một ngày đều không thể luyện hóa hết một viên. Hiện tại, trừ hắn ra, những người khác đều không thể sử dụng, hơn nữa thứ này giá trị quá cao, không thích hợp giữ bên người, nhất là sau khi đã làm ra việc như vậy tại Hổ Phách hải, một khi bị phát hiện sẽ không thể giải thích được.

Nếu lần này có thể thuận lợi trở về, thứ đó đại khái sẽ dành cho hắn dùng để gia tăng tu vi.

Còn nếu bọn hắn thật sự có thể tìm được Nhân tuyền, nếu như thật sự biến thành người thường, vậy thì lô Nghiễm Linh đan đó cũng có thể giúp bọn hắn khôi phục lại tu vi.

Cho nên hắn mới để cho bọn họ trực tiếp đưa đồ trở về. Lần này, làm thế nào hắn cũng sẽ âm thầm nuốt xuống khoản tài nguyên tu luyện khổng lồ đó, còn chưa đủ, hắn còn muốn kiếm thêm nữa.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1244: Con bạc (1)

Không bao lâu sau, An Di và Tô Thu Tử cũng tới gõ cửa, báo cho Dữu Khánh biết, tất cả nhân mã đã rút về, hỏi hắn xem bây giờ có bố trí việc gì không.

Dữu Khánh nói rằng tối hôm qua mọi người đã khổ cực cả một đêm, hôm nay không phải làm gì, để cho mọi người nghỉ ngơi.

Sở dĩ để cho mọi người nghỉ ngơi là vì muốn cho người ngoài nhìn thấy bọn hắn cũng đang nghỉ ngơi, tránh việc Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm không có mặt quá mức dễ nhận ra, cần đợi cho hai bọn họ trở lại. Chỉ cần không xảy ra chuyện gì bất ngờ, đoán chừng ngày mai bọn họ có thể quay trở lại.

Đầu To cùng đi theo hai người Mục Ngạo Thiết, vì để phòng ngừa trên đường có chuyện gì ngoài ý muốn, ngay cả một người biết tình hình cũng không có.

Đến giữa giờ trưa, toàn bộ nhân viên Tri Hải các tìm kiếm trên biển được rút về. Bọn họ lục tìm khắp toàn bộ Đa Tử tiều cũng không thể tìm được thứ muốn tìm.

Vì vậy vừa cập bờ, Chu Xá Linh liền bị đưa đến một phòng giam bí mật, đích thân Tương Hải Hoa thẩm vấn, chưa nói tới giá trị của lô Nghiễm Linh đan đó, vấn đề liên quan đến việc ám sát Triêu Dương công chúa không phải là chuyện nhỏ, phải có lời giải thích với bên trên.

Quá trình thẩm vấn cũng không có gì phiền phức, hỏi gì Chu Xá Linh đáp nấy, chẳng mấy chốc tất cả chi tiết đều được lôi ra.

Khi biết được tên này vì kiếm tiền, lại dám lợi dụng quyền lợi từ địa vị của mình để làm giả lệnh truyền của tông môn lừa gạt lấy trăm viên Nghiễm Linh đan, lại còn hạ dược đồng môn, mọi người thực sự kinh ngạc, nhận thấy tên này quả thực to gan lớn mật.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Tương Hải Hoa đứng dậy dặn dò người bên cạnh, "Nói chưởng quỹ của cửa hàng Ngũ Đỉnh sơn bí mật đến đây một chuyến."

Thủ hạ lập tức đi thi hành, không bao lâu sau liền dẫn Đào chưởng quỹ không hiểu ra sao tới.

Bên này cũng không có dông dài, trước tiên để cho Đào chưởng quỹ gặp mặt Chu Xá Linh, để cho chính Chu Xá Linh kể lại mọi chuyện với lão ta, sau đó bên này mới nói cho Đào chưởng quỹ biết, vị thiếu chưởng môn này thiết lập mưu kế mưu sát người, trong số đó có Triêu Dương công chúa hiện nay.

Đào chưởng quỹ cực kỳ kinh ngạc, lão ta suýt chút nữa sợ hãi chết khiếp, tự tay giáng cho Chu Xá Linh mấy cái bạt tai, sau đó khẩn cầu Tương Hải Hoa, hi vọng có thể giải quyết riêng việc này.

Mặt trời lên cao, đã lang thang khắp Hổ Phách hải rồi, lúc này Nam Trúc lại xuất hiện tại bến tàu, gã cắm cọc tại lối vào bến tàu của Bích Hải Thuyền Hành.

Lần trước đến đây, gã nhớ mang máng nơi này đang tuyển nhân công, bây giờ trong túi eo hẹp nên gã quay lại đây, gã muốn đến nơi

này tìm công việc làm, ít nhất có thể giảm bớt tình cảnh khốn quẫn hiện nay.

Sở dĩ trong túi eo hẹp, một phần là vì chi tiêu tại Hổ Phách hải quá cao, quan trọng hơn là trong túi gã vốn không có bao nhiêu tiền, sau khi vơ vét gần như hết sạch số tiền ít ỏi của Đào Hoa cư, trong thời gian chữa bệnh tại Tích Lư sơn, phần lớn số tiền đó đã được gã chi cho Bặc Tang Tang, nhằm lấy lòng người ta.

Bây giờ đã đến lúc một đồng tiền làm khó anh hùng.

May mà nơi đây tuyển nhân công không có yêu cầu gì quá cao, trả công theo từng kiện hàng, trên đảo không cho phép tồn tại trâu ngựa gì đó, hàng hóa đều dựa vào nhân lực, bốc dỡ hàng hóa trên thuyền hay vận chuyển thứ gì trên đảo đều phải dựa vào nhân lực. Với thực lực Huyền cấp của Nam Trúc, gã đã xin việc thành công. Sau đó gã liền làm cu-li trên đảo, ít nhất không cần phải ngủ ngoài đường phố, cũng có một nhà kho để làm nơi nghỉ ngơi.

Đêm đó, sau khi làm tan máu ứ và thúc đẩy tuần hoàn máu, Chu Xá Linh lại xuất hiện vui chơi trong sòng bạc của Tri Hải các.

Dưới sự thao tác của người cố ý, Hoắc Lãng dù đang ở tại Tĩnh Viễn thuyền hành vẫn nhanh chóng biết được tình hình, sau đó y cũng đến sòng bạc, và tận mắt nhìn thấy Chu Xá Linh, gã quả nhiên ở tại nơi này, không phải đã về tông môn, Hoắc Lãng với gương mặt có chút méo mó lập tức ra hiệu cho Hồng Cơ đi bắt chuyện.

Không bao lâu sau, Hồng Cơ đã dẫn Chu Xá Linh ra khỏi sòng bạc, đưa gã đến một nơi hẻo lánh để gặp mặt Hoắc Lãng.

Để tìm hiểu tình hình, Hoắc Lãng vui vẻ hỏi: "Chu huynh, hôm nay vận may của ngươi thế nào?"

Chu Xá Linh vừa nhìn thấy tên này liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, hừ hừ nói: "Cho dù vận may tốt đến đâu cũng chịu không nổi bị ngươi giày vò. Họ Hoắc, lão tử đã bị ngươi hại cho thê thảm, ta

đang muốn tìm ngươi tính sổ đây, không nghĩ tới ngươi lại tìm tới ta trước."

Hoắc Lãng kinh ngạc hỏi: "Không oán không cừu, làm sao Chu huynh lại nói như vậy?"

Chu Xá Linh là thật sự nổi giận, thiếu chút nữa đã chọc ngón tay vào trong lỗ mũi của y, "Ngươi còn dám giả vờ với ta ư? Công tử nhà phú thương Dữu thị ở Cẩm quốc đó là ai hả?"

Hoắc Lãng chớp chớp mắt, "Công tử nhà phú thương đó không phải công tử nhà phú thương thì còn có thể là ai nữa chứ?"

"Được rồi. Lão tử đã bị ngươi hại khiến cho tổn thất nặng nề, giờ ngươi muốn làm ra vẻ không có liên quan gì với ngươi ư? Cũng được, ngươi cứ tiếp tục chậm rãi giả vờ đi, để ta đi nhận tội với vị Thám Hoa lang đó, ta sẽ nói cho hắn biết, là ngươi muốn dụ hắn ra ngoài để giết, còn ta là bị ngươi lừa gạt." Dứt lời, Chu Xá Linh phất tay áo quay đầu bỏ đi.

Vừa nghe được lời này, sắc mặt Hoắc Lãng trong nháy mắt liền trở nên âm trầm. Hồng Cơ phản ứng rất nhanh, vội vàng bước tới ngăn Chu Xá Linh lại, dán sát vào người gã tựa như làm nũng, "Chu thiếu, không oán không cừu, đừng có làm như có thâm cừu đại hận gì đó chứ, nếu có chuyện gì thì chậm rãi nói cho rõ ràng nha. Việc này nhất định là có hiểu lầm gì đó."

Hoắc Lãng nỗ lực điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, than thở: "Chu huynh, chuyện này không phải đã kết thúc rồi sao? Ta đã nói bỏ qua chuyện đó rồi, vì sao ngươi còn tức giận vì nó. Đến cùng là có chuyện gì?"

"Ngươi nói bỏ qua là bỏ qua sao? Ngươi mô tả người ta như là một miếng thịt mỡ có thể dễ dàng ăn vào miệng như thế, lão tử làm sao có thể bỏ qua…" Chu Xá Linh nói ra việc mình lấy một trăm viên Nghiễm Linh đan ra khỏi cửa hàng.

Nghe tên này nói không có rời khỏi Hổ Phách hải mà có liên quan đến động tĩnh tối hôm qua, lại còn thật sự lấy ra được lượng lớn Nghiễm Linh đan cầm đi giao dịch, sắc mặt y đại biến.

Đêm hôm qua phát hiện thấy phía bên Thám Hoa lang có động tĩnh khác thường, vậy mà lại ra khơi trong đêm tối, y đã mơ hồ có chút hoài nghi và lo lắng, không nghĩ tới đúng là sự thật.

"Thật may nha, may mà trong nhóm huynh đệ ta tìm tới, có người từng gặp vị Thám Hoa lang kia, vừa nhìn thấy liền nhận ra được, nếu như chỉ có Thám Hoa lang cũng thôi đi, nhưng trong đó có một nữ nhân lại chính là Triêu Dương công chúa, con ruột của hoàng hậu Ân quốc, suýt chút nữa khiến lão tử sợ đến chết, lão tử sợ quá không thể không dừng tay."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1245: Con bạc (2)

Nghe nói có liên quan đến Triêu Dương công chúa, Hoắc Lãng cũng vô cùng kinh hãi, ngay sau đó biết được cuối cùng gã ta đã từ bỏ không động thủ, y thở phào một hơi thật nhẹ nhõm, vỗ vai đối phương nói: "Không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt."

Trong lòng thầm nghĩ, thật sự không thể lưu lại tên này nữa rồi, cần phải loại bỏ càng sớm càng tốt.

"Không có việc gì cái rắm." Chu Xá Linh vung tay hất cánh tay y ra, "Ta là muốn thu tay lại, nhưng một trăm viên Nghiễm Linh đan ta chôn ở khu vực giao dịch đã biến mất tăm mất tích, là ai lấy đi? Họ Hoắc, ngươi dám nói không có liên quan gì với ngươi sao?"

Hoắc Lãng ngẩn người sửng sốt, "Nghiễm Linh đan không còn nữa? Không đúng, Nghiễm Linh đan của ngươi bị mất có liên quan gì đến ta?"

Chu Xá Linh: "Không phải ngươi thì còn có thể là ai? Nếu không phải ngươi, ngươi cần gì chơi trò vòng vòng vo vo để lừa gạt ta như vậy chứ? Những huynh đệ đó của ta nói không sai, đây là một cái bẫy mà ngươi đã giăng ra từ sớm, chính là vì nhằm vào số Nghiễm Linh đan đó của lão tử."

Một bụng uất nghẹn kìm nén trong lòng cuối cùng cũng tìm được nơi để phát tiết, trong lòng gã dâng lên sự hung dữ, dám lừa gạt lão tử ư, để xem ta có khiến ngươi ức đến chết không nhé!

Hoắc Lãng: "Ngươi điên rồi sao? Nếu thật sự là ta làm, bây giờ ta còn có thể tới đây gặp ngươi ư?"

"Đừng có làm bộ như vậy. Mọi chuyện bắt đầu từ việc ngươi lừa ta mà ra. Nếu như không tìm lại được một trăm viên Nghiễm Linh đan đó, ta sẽ không thể giải thích được với tông môn. Nếu ta không yên ổn, ngươi cũng đừng mong được sống thoải mái. Họ Hoắc, ta nói cho ngươi biết, ta cho ngươi thời gian một ngày, hoặc là ngươi trả lại một trăm viên Nghiễm Linh đan cho ta, hoặc là đền cho ta ba tỷ, nếu không ta sẽ nói cho vị Thám Hoa lang đó biết nguồn cơn mọi việc. Dù sao, hắn có mối quan hệ tốt với Tương Hải Hoa, việc này lại có liên lụy đến Triêu Dương công chúa, nếu chết mọi người cùng chết!"

Một đống lời nói không căn không cứ này đã hoàn toàn chọc giận Hoắc Lãng, y phát hiện thấy đầu óc tên cháu trai này có vấn đề.

Trong tình huống bình thường, ta đã sớm từ bỏ, đã rút lui từ trước đó, ta không có tham gia vào bất cứ chuyện gì, chính gã tự đi thực hiện vụ giao dịch đó, bất mãn gì chứ, liên quan gì đến ta, ngươi đi tố cáo cũng có tác dụng cái rắm gì.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, Tĩnh Viễn thuyền hành của y kiêm cả hai nghề, một nghề trong bóng tối chính là một tổ chức sát thủ, y căn bản không dám để cho âm mưu giết người của mình bị công khai ra khiến người ta chú ý.

Trong phút chốc đó, trong mắt y hiện lên nét hung lệ, sát cơ sinh sôi, y bắt đầu lặng lẽ quan sát xung quanh.

Đã được người bày vẽ cách ứng phó trước đó, Chu Xá Linh hừ hừ nói: "Muốn giết người diệt khẩu hay sao? Ta nói cho ngươi biết, đã muộn rồi, mấy huynh đệ kia của ta đều đã biết chuyện, trừ khi ngươi giết sạch được chúng ta để diệt khẩu. Hừ! Ngươi có biết nhóm người của ta có mấy người không?"

Gã lại đi đến gần Hoắc Lãng đang vẻ mặt âm u, cầm thẻ đánh bạc chọc chọc vào ngực Hoắc Lãng, "Ta lặp lại lần nữa, ngươi nghe kỹ cho ta, ta cho ngươi thời gian một ngày, đến giờ này ngày mai, nếu như ta còn không nhìn thấy một trăm viên Nghiễm Linh đan hoặc là ngân phiếu ba tỷ lượng, ta nói chuyện giữ lời!"

Dứt lời gã liền quay đầu bỏ đi, bộ dạng cực kỳ kiêu ngạo.

"Chu thiếu, Chu thiếu, đừng đi vội, có chuyện gì cứ từ từ nói a." Hồng Cơ lại tiến tới ngăn cản hắn, thân thể lại áp sát vào gã.

Bốp! Một tiếng tát tai thật to.

Chu Xá Linh tung một cú tát hất cô ta ra, "Cút đi!"

Hồng Cơ lảo đảo lùi lại, ôm mặt sững sờ, không nghĩ tới tên này chẳng những không thương hương tiếc ngọc, mà còn dám động thủ với mình.

Một cái tát này khá nặng, khiến cho cô ta trong lúc không đề phòng bị đánh cho máu tràn ra khóe miệng.

Như vậy vẫn chưa thể giúp Chu Xá Linh giải tỏa được cơn hận, bởi vì việc này, gã ta đã phải chịu đựng còn nhiều cú tát hơn, ngay cả răng cũng bị rụng mấy cái.

Cái tát này cũng khiến sắc mặt Hoắc Lãng càng trở nên hung ác hơn, y không còn bộ dạng lười biếng và tiêu sái lúc trước nữa.

Chu Xá Linh quay đầu lại nhìn bọn họ, tung tung thẻ đánh bạc có thể đổi mấy chục vạn lượng ở trong tay, "Các ngươi tốt nhất nên thắp hương cầu khấn trời đất, giúp ta đêm nay may mắn có thể đại sát tứ phương. Nếu ta có thể thắng lợi, lấy lại được tổn thất một trăm viên Nghiễm Linh đan, có lẽ ta có thể tha cho các ngươi."

Nói xong, gã hừ lạnh một tiếng, sải bước rời đi.

Hoắc Lãng lạnh lùng nhìn theo, lúc này mới ý thức được cái gì gọi là dân cờ bạc, phải ngu ngốc đến mức độ nào mới có thể tưởng tượng ra dùng phỉnh mấy chục vạn là có thể thắng lại được vài tỷ?

Y thật sự hối hận vì đã chọc tới loại cờ bạc này. Khi Hồng Cơ ôm mặt đi đến bên cạnh, y hít một hơi thật sâu nói: "Đã quá muộn để hạ thủ rồi. Lúc đó, khi quyết định buông tay, đáng lẽ nên trực tiếp giết gã ta diệt khẩu, như vậy thì đâu có phiền toái bây giờ."

Hồng Cơ than thở: "Ai có thể ngờ được, loại mặt hàng như gã lại có thể lấy ra được một trăm viên Nghiễm Linh đan của Ngũ Đỉnh sơn có quy tắc rõ ràng. Gã ta cứ khăng khăng không nói lý lẽ đẩy trách nhiệm cho chúng ta, chúng ta phải làm sao bây giờ? Thật sự đưa tiền cho gã ta hay sao?

Vấn đề là một khi tin tức về chuyện này bị lọt ra ngoài, ngươi đã biết rõ quy tắc của tổ chức rồi đó, không cần phải Thám Hoa lang hay Tương Hải Hoa tìm tới chúng ta, bên trên sẽ khiến chúng ta phải biến mất. Hiện nay chỉ có hai cách, hoặc là bắt gã ta lại, moi ra đồng bọn của gã rồi diệt khẩu tất cả, hoặc là thật sự đưa cho gã ta ba tỷ."

Hoắc Lãng: "Ta lấy đâu ra ba tỷ chứ? Ngươi có bán ta, cũng không đổi được ba tỷ."

Hồng Cơ: "Cầm cố hết tất cả tài sản nơi này, có lẽ có thể gom góp được không sai biệt lắm."

"Ngươi còn chưa hiểu loại dân cờ bạc này sao? Tống tiền chúng ta được một lần, nếm thử một lần ngon ngọt, sẽ dám tống tiền lần thứ hai, lần thứ ba, mãi mãi không dứt."

"Đây là hạ sách. Nếu không thể moi ra được đám đồng bọn của gã ta để cùng lúc diệt khẩu, thì phải dùng tiền để ổn định. Phía bên gã ta chắc chắn sẽ có kẻ theo dõi chúng ta, chúng ta phô trương xoay sở tiền bạc, đồng bọn của loại người như gã nếu biết được trong tay gã có một khoản lớn tiền như thế, há có thể ngồi yên nhìn gã thoải mái lấy tiền đi trả nợ sao? Có thể nhẫn nhịn không đòi chia một khoản sao?"

Hai mắt Hoắc Lãng sáng lên, đã hiểu được ý của cô ta, là đang câu đồng bọn của gã ta ra, sau đó hốt gọn một mẻ, tiền cũng có thể lấy về lại.

Sau khi khẽ gật đầu, y lại căn dặn: "Bên sòng bạc đã phái người theo dõi gã, vạn nhất tên này đụng vận may cứt, thật sự số đỏ…"

Lời còn chưa dứt, ý tứ trong lời của y đã khiến Hồng Cơ không nói nên lời, vị này vậy mà cũng mong đợi tên cờ bạc đó có thể gặp hên thắng được mấy tỷ trên chiếu bạc.

Đương nhiên, bất kể nói như thế nào, chuyện cho tới bây giờ, nhất định là phải theo dõi gã ta sát sao.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1246: Nam giả nữ

Dải ngân hà rực rỡ, bên trong bức tường Hải đô ánh đèn lờ mờ.

Một con cá to dữ tợn kinh khủng dài đến cả trượng, hình dạng vô cùng kì lạ, cơ bản đã trở thành một mẫu vật. Tương La Sách một tay cầm khay, một tay cầm bàn chải, đang chải lên thân con cá lớn một lớp gì đó bóng loáng.

Làm những thứ lặt vặt giống như thế này là một trong những sở thích của ông ta.

Tương Hải Hoa trực tiếp xông vào, đi tới bên cạnh phụ thân, đứng xem một hồi rồi sau đó mới báo cáo vụ giao dịch giữa Chu Xá Linh và Dữu Khánh, thứ nhất là để báo cáo, thứ hai là muốn nghe ý kiến của phụ thân.

Tương La Sách vẫn tiếp tục công việc trên tay, bình thản nói: "Nếu để cho Phò mã gia chết, coi như đã làm hỏng chuyện của bên trên, chúng ta sẽ không thể báo cáo được kết quả làm việc. Nếu có thể bắt được hung thủ thực sự, chưa chắc đã có thể chặt đứt tai họa về sau, nhưng ít nhất cũng có thể ngăn ngừa được rủi ro, đó tự nhiên là chuyện tốt. Việc này có thể làm từ từ, nỗ lực đừng đánh rắn động cỏ, tuy nhiên chuyện gạo nấu thành cơm kia là không thể kéo dài. Đại Nghiệp ty tai thính mắt tinh, chúng ta không giấu giếm được quá lâu. Chuyện đến đâu rồi, đã làm xong chưa?"

Tương Hải Hoa cười khổ, "Tạm thời còn chưa thành công, còn đang nghĩ cách."

Tương La Sách ngừng tay lại, quay đầu nhìn cô ta, "Con còn định kéo dài đến khi nào? Người ta ở trong tay con, có thể làm gì thì làm, một chút việc nhỏ này cũng làm không xong, không phải là ôm được một nam nhân liền mê muội đầu óc chứ?"

"Cha nói gì vậy? Con cũng không muốn kéo dài a, suýt chút nữa thành công rồi, nhưng tên Thám Hoa lang đó quả thực là một quái thai…" Tương Hải Hoa vẻ mặt bất đắc dĩ kể lại chuyện cho Dữu Khánh nuốt một lượng lớn xuân dược nhưng không có phản ứng gì, chông chỉ chạy đi giao dịch, còn có thể tỉnh táo tính kế Chu Xá Linh.

Tương La Sách ánh mắt lấp lóe, "Ý của con là, công chúa đang tích cực phối hợp làm việc này?"

Tương Hải Hoa: "Rất tích cực, còn tích cực hơn cả chúng ta nữa. Nàng ta dường như ước gì có thể ngủ với Thám Hoa lang ngay tại chỗ. Nàng ta đổ thuốc ầm ầm, nhìn nàng ta đổ thuốc vào thật đáng sợ. Nếu như ta là nam nhân, ta sẽ không dám lấy nàng. Thực sự quá tùy hứng."

Tương La Sách đặt dụng cụ trong tay xuống, xoay người lại nói: "Chỉ cần có một bên chủ động nguyện ý, việc này sẽ không có gì phiền phức nữa. Âm thầm hạ dược không được, vậy thì trực tiếp đánh hôn mê khiêng lên giường đi. Thuốc gì hữu ích thì dùng thuốc đó. Chuyện còn lại cứ để công chúa tự giải quyết là được. Sau đó con dẫn người lỡ xông vào, bắt quả tang ngay tại trận."

Còn có thể làm như vậy sao? Tương Hải Hoa rịn mồ hôi, cô ta nhắc nhở: "Thực lực của Thám Hoa lang một kiếm bình Tam Tiên bảo là rõ ràng ra đó, cùng với danh tiếng của hắn, muốn dễ dàng khống chế hắn mà không gây ra động tĩnh, e rằng không dễ dàng."

"Xem ra ta phải đích thân xuất thủ mới được." Tương La Sách buông ống tay áo xuống, dáng vẻ muốn lập tức đi làm, "Đi thôi."

"Cha, không gấp, lúc trước công chúa trúng độc, cũng không biết đã uống thuốc giải gì, thân thể bị tổn hại chút nguyên khí. Nhóm người Thám Hoa lang cũng đang đóng cửa nghỉ ngơi, để ngày mai đi."

"Vậy thì đêm mai, không thể kéo dài hơn nữa. Con phải biết rằng, mấy thế lực lớn tại Hổ Phách hải đều có tai mắt, ta đã nỗ lực hết sức rồi, không thể che giấu được quá lâu."

"Được, đêm mai con sẽ nghĩ cách hẹn hắn đi ra ngoài."

Tương Hải Hoa cười khổ, cảm thấy việc này có phần quá hoang đường.

Tại một góc Tri Hải các, Trùng Nhi lặng lẽ di dạo một mình, thỉnh thoảng cẩn thận nhìn xung quanh.

Một giọng nói quen thuộc đột nhiên từ trong góc truyền đến, "Không sao đâu, xung quanh đây không có ai."

Nghe được lời này, Trùng Nhi mới yên tâm đi vào trong góc hành lang, bước xuống cầu thang, đi đến bên cửa sổ nơi chỗ ngoặt, nhìn thấy một người chắp tay sau lưng đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, gã nhanh chóng tiến tới hành lễ, "Sư phụ."

Tiểu sư thúc quay đầu lại nhìn gã ta, ánh sao ngoài cửa sổ có thể rọi sáng nụ cười ôn nhu của y, thật sự không còn cách nào, một người nam nhân anh tuấn thì ngay cả nụ cười cũng đẹp.

Trùng Nhi không thể không thừa nhận, người sư phụ này của mình thực sự rất anh tuấn, trông rất thu hút.

Giữa hai người có phương thức để hẹn thời điểm gặp mặt, gã ta nhìn thấy dấu hiệu hẹn gặp của sư phụ nên đến đây phó ước, gã không biết sư phụ triệu kiến mình đến đây có chuyện gì, im lặng chờ đợi phân phó.

Tiểu sư thúc hiển nhiên cũng không có ý định vòng vo với người đồ đệ này của mình, "Ngày mai con nên đến thôn trại Hổ phách nữ đó."

Trùng Nhi ngẩn người, thử hỏi: "Sư phụ, có nên đợi thêm chút nữa hay không? Lần trước đến Hổ Phách thôn, con gặp được một nữ nhân ở đó và đã nhờ cô ấy hỗ trợ hỏi thăm địa điểm cự nhân nghỉ chân khi ra vào. Ngày mai đến đó có phải quá gấp hay không? Nên chăng để cho cô ấy có thêm một chút thời gian để tìm hiểu?"

Tiểu sư thúc nhìn ra ngoài cửa sổ, bình thản nói: "Có một số việc không thể kéo dài, nếu không sẽ xảy ra chuyện. Đi đi, cô ấy hẳn là đã tìm được đáp án mà con muốn."

Trùng Nhi nghiêng đầu nhìn y, vẻ mặt nghi hoặc, rất muốn hỏi sư phụ, ngài làm sao biết được cô ấy đã có đáp án?

Dường như cảm nhận được sự nghi hoặc của gã, tiểu sư thúc quay đầu lại nhìn gã, mỉm cười giải thích: "Một thôn làng chỉ lớn chừng đó, chỉ là tìm mấy người lớn tuổi có kinh nghiệm để hỏi thăm mà thôi, cần bao lâu thời gian chứ? Không cần phải hỏi tất cả mọi người. Hãy tin tưởng phán đoán của vi sư đi. Con yên tâm đi đi."

"À." Nếu sư phụ đã nói như vậy, Trùng Nhi cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Tiểu sư thúc chợt đưa tay vào trong tay áo, lấy ra một cái chuông nhỏ cỡ ngón tay cái, rút bông gòn nhét bên trong ra, khẽ lay động rồi nói: "Lần này con đi một mình, nếu như gặp phải chuyện gì bất trắc hay nguy hiểm, hoặc là gặp phải việc gì gấp cần tìm vi sư thì lập tức lay động cái chuông nhỏ này, vi sư sẽ tự nghĩ cách giải quyết cho con."

Sau khi cầm chuông nhỏ vào tay, Trùng Nhi có chút nghi hoặc, gã cũng rút bông vải ra thử lắc lắc, chỉ nghe có tiếng chuông leng keng nho nhỏ. Chỉ như vậy là có thể liên hệ với sư phụ sao?

Tuy trong lòng có hoài nghi nhưng gã đã quen với việc tuân lệnh, dù sao gã biết sư phụ rất tốt với mình, khẳng định sẽ không hại mình, cũng sẽ không hại các sư huynh, dặn dò như vậy tất nhiên là có lí do, gã gật đầu vâng một tiếng, nhét bông gòn vào lại trong chuông rồi cất kỹ trong người.

"Nghỉ ngơi sớm một chút đi." Tiểu sư thúc cười cười bỏ lại một câu rồi xoay người rời đi. Y bước lên cầu thang đi lên lầu, dáng vẻ thoải mái ung dung.

Trùng Nhi chắp tay cung tiễn, sau khi không còn nghe được tiếng bước chân gã mới buông tay, rồi lại lấy chuông nhỏ ra nhìn xem, gãi gãi đầu, không hiểu ra sao, rồi rời đi trong nghi hoặc.

Ngày mới chỉ vừa mới hơi sáng lên, trong sóng biển chợt nhô lên hai cái đầu, là Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm. Sau khi quan sát xung quanh một hồi, hai người lặng lẽ lên bờ.

Các thành viên của Tam Tiên bảo đang làm nhiệm vụ canh gác gần bãi triều đầu tiên là giật mình kinh ngạc, sau khi nhận ra là hai người bọn họ thì đều bỏ qua.

Hai người xen lẫn vào trong đám thành viên Tam Tiên bảo, nghỉ ngơi ngay tại đó, tạm thời không có ý định rời đi.

Cạch cạch cạch, tiếng động ngoài cửa sổ làm cho Dữu Khánh đang khoanh chân đả tọa giật mình tỉnh lại. Hắn đứng dậy đi đến mở cửa sổ ra, chỉ thấy một bóng đen vụt lóe bay vào, đáp xuống trên một hòn đá trên bàn, chính là Đầu To.

Nhìn thấy Đầu To đi theo hai người Mục Ngạo Thiết trở về U Giác phụ đã quay lại và không có biểu hiện gì dị thường, Dữu Khánh mỉm cười, biết mấy người Mục Ngạo Thiết đã trở về an toàn.

Mãi cho đến giờ phút này, hắn mới thực sự yên tâm về một trăm viên Nghiễm Linh đan kia, mới chắc chắn xác định mình đã nuốt được, kinh nghiệm kiếm tiền trước đây quá đau đớn.

Bởi vì điều này mà hắn có chút đắc ý, toàn bộ Đào Hoa cư làm chuyện này chuyện kia nhiều năm như vậy còn không bằng người chưởng môn là hắn đây tùy tiện làm một lần.

Mở toang toàn bộ cửa sổ ra, gió biển thổi lồng lộng, bình minh đến sớm hơn trên những tầng cao.

Nhìn thấy vẫn còn sớm, hắn quay lại giường tiếp tục khoanh chân đả tọa, tiếp tục luyện hóa Nghiễm Linh đan ở trong bụng.

Hồi đó, khi còn ở Linh Lung quan, đây là chuyện có nằm mơ hắn cũng không dám tưởng tượng, không thể ngờ được có một ngày mình lại có thể sử dụng Nghiễm Linh đan, loại đang dược có giá mấy nghìn vạn một viên.

Chờ đến khi nhắm mắt lại vẫn có thể cảm giác được bên trong phòng sáng rực, hắn mới lại đứng dậy đi ra cửa.

Trùng Nhi đã chờ sẵn bên ngoài, nhìn thấy hắn đi ra, gã trước tiên hành lễ, sau đó thông báo, "Công tử, lát nữa ta sẽ cải trang đi một chuyến đến Hổ Phách thôn ở Hải đô."

Thấy gã ta tích cực chủ động như vậy, Dữu Khánh có chút kinh ngạc, "Mới đi không bao lâu, hôm nay liền quay lại sao?"

Trùng Nhi gật mạnh đầu, và trợn tròn mắt nói dối: "Đã có hẹn với người phụ nữ đó."

Dữu Khánh cũng không quan trọng, đã có quan hệ tốt với Tương Hải Hoa và Lý Triêu Dương, hắn không còn lo lắng về việc bị phát hiện là nam cải trang thành nữ, đã có nắm chắc có thể cứu được người ra được, hắn liền ừ một tiếng, nói: "Được, lát nữa ngươi đi chuẩn bị đi, xong thì đi."

Hai người vệ sinh thân thể xong rồi đi ra ngoài, trước tiên đi tìm Tương Hải Hoa, tìm hiểu xem tình hình nhằm vào Hoắc Lãng tiến

triển như thế nào rồi.

Tương Hải Hoa nói sự việc đang được tiến hành, bảo hắn đừng có lo lắng, còn mời hắn đêm nay lại đi dự tiệc, nói rằng tối nay có một món ngon đặc biệt.

Người ta đã nhiệt tình như thế, lại lo lắng nhỡ khi Trùng Nhi xảy ra chuyện sẽ cần đến người ta giúp đỡ, Dữu Khánh không tiện từ chối, ngoài ra, hắn cũng muốn nhìn xem là món ngon đặc biệt gì, dù sao loại rượu lần trước thật sự rất khó uống, hình như cũng không có hiệu quả thần kỳ như người ta nói. Nói chung, bất kể trong lòng suy nghĩ cái gì, ngoài mặt hắn vẫn là vui vẻ đồng ý.

Sau khi cáo từ, hắn dẫn Trùng Nhi và nhóm người An Di rời khỏi Tri Hải các, giống như là đi dạo, một đường đi đến chỗ bãi triều, rồi gặp mặt Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm ở đó.

An Di và Tô Thu Tử vẫn đang thắc mắc vì sao lần này không thấy hai người đó đi cùng, không ngờ rằng bọn họ lại trốn ở nơi này mà không có lí do gì, cảm thấy trong chuyện này nhất định có trò gì đó, nhưng họ lại không tiện hỏi thêm.

Sau khi gặp được hai đồng bạn, Dữu Khánh lại tiếp tục dẫn mọi người đi dạo phố.

Hắn có thể cảm giác được nhóm người ở tại bãi triều ít nhiều có chút oán giận, ngay cả một nơi che mưa ngăn gió cũng không tìm cho bọn họ.

Tuy nhiên, Dữu Khánh từ lâu đã bị một số người khó lòng đề phòng gây nên bệnh đa nghi, ngay cả người cùng chăn gối với mình đều có thể là gian điệp của người khác, hắn làm sao có thể tin tưởng những người đột nhiên quy thuận vào mình này, hơn nữa còn là một lần gần trăm người. Hắn không có sức lực để xác định xem người nào có vấn đề.

Muốn hắn bỏ tiền để lo cho cuộc sống của bọn họ, nhất là tại một nơi mà chi tiêu đắt đỏ như thế này thì càng không cần phải nghĩ.

Đồng môn sư huynh đệ còn rất khó chiếm được lợi về vấn đề tiền bạc, huống chi là những người này.

Có thích đi theo hay không, hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ ép buộc, còn về chuyện tình cảm, cứ để mấy người An Di tự đi xử lý, hắn không quan tâm, một đám thổ phỉ, đi theo mình liền có thể có tương lai sao?

Trong khi lang thang đi dạo trên đảo, Bách Lý Tâm nhận được chỉ dẫn, bắt đầu ghé thăm một số cửa hàng quần áo và các cửa hàng bán đồ phụ nữ khác, nhìn như là đang đưa Bách Lý Tâm đi mua sắm, thực ra là đang mua giúp cho Trùng Nhi.

Sau khi đi dạo một vòng, đã mua được những thứ cần thiết, Dữu Khánh hiếm hoi mà thể hiện sự giàu có phóng khoáng một lần, hắn chủ động thể hiện đãi khách, lựa chọn một nhà hàng xa hoa nhìn ra biển.

Hắn quả thực cũng muốn ăn mừng một chút, một trăm viên Nghiễm Linh đan nha, rất đáng giá ăn mừng, hơn nữa một lần đặt hai phòng riêng.

Thực ra còn cách giờ ăn trưa khá lâu, nhưng chỉ cần chịu chi tiền thì điều này không phải vấn đề gì to tát, nhà hàng nhiệt tình chào đón.

Dữu Khánh trước tiên dẫn Mục Ngạo Thiết và nhóm người An Di dồn vào một phòng riêng cùng nhau chuyện trò sôi nổi. Trùng Nhi thì cầm túi đồ tiến vào một phòng khác, Bách Lý Tâm canh chừng ngoài cửa vào phòng này, dù sao cũng là nam cải trang làm nữ, khi có gì không hiểu, là nữ nhân, nàng ta có thể chỉ dẫn một chút.

Sau khi tán gẫu sôi sổi với mọi người một lúc, Bách Lý Tâm chợt gõ cửa đi vào, khẽ gật đầu với Dữu Khánh với vẻ mặt cổ quái.

Dữu Khánh hiểu ý, biết rằng Trùng Nhi là đã cải trang xong, hắn lập tức đứng dậy, nói mọi người cứ ngồi chơi, hắn muốn tận mắt đi nhìn xem Trùng Nhi cải trang thành nữ nhân có giống hay không, nếu như cải trang chẳng ra gì, đám thủ vệ tại Hổ Phách thôn cũng không phải người mù.

Mục Ngạo Thiết cũng muốn nhìn xem, nên nhanh chóng đứng dậy đi theo.

Hai người An, Thu nhìn nhau, đã nhận ra có chuyện gì đó, nhưng bên phía Dữu Khánh rõ ràng cố ý đề cho họ tránh đi, và bọn họ cũng không thể ép buộc, nên chỉ có thể làm như không biết gì.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1247: Nữ du khách

Dữu Khánh cũng nhận thấy được thần sắc khác thường của Bách Lý Tâm, ngay tại trước mặt nhóm người Tam Tiên bảo hắn không tiện hỏi, lúc này đã ra khỏi phòng, hắn không nhịn được, hỏi: "Sao rồi, giả có ổn hay không?"

Bách Lý Tâm dường như có ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng biến thành một câu trả lời với giọng điệu dở khóc dở cười, "Tự ngươi đi xem đi."

Trong lúc nói chuyện bọn hắn đã đến trước cửa vào căn phòng riêng kia. Dữu Khánh không biết lời này của Bách Lý Tâm là có ý gì, hắn mang theo hoài nghi thuận tay đẩy cửa ra, đảo mắt nhìn qua bên trong phòng, chỉ thấy trên bàn còn đặt mấy thứ dùng để hóa trang như gương, lược, nơi cửa sở nhìn ra biển rộng có một nữ nhân đứng đưa lưng về phía hắn.

Cho dù chỉ nhìn thấy bóng lưng, hắn cũng có thể cảm giác được sự câu nệ và thấp thỏm của nữ nhân này, mặc dù không nhìn thấy được từ phía trước, vẫn có thể cảm giác được hai tay của nữ nhân này đang loay hoay bối rối tại trước người.

Mấu chốt là nhìn bóng lưng ăn mặc nữ nhân này rất có sự hấp dẫn của một mỹ nhân, đây thứ được gọi là mỹ nhân từ trong xương mà ra, có một phong thái duyên dáng và yêu kiều.

Mục Ngạo Thiết vừa theo vào cũng sửng sốt ngây người.

Dáng vẻ này, tư thái này, cho dù chỉ nhìn bóng lưng cũng khiến Dữu Khánh có chút không dám xác định, hắn quay đầu hỏi Bách Lý Tâm, "Là hắn sao?"

Thực sự là nhìn bóng lưng quá giống nữ nhân, hắn sợ mình nhầm lẫn, vạn nhất mạo phạm nữ nhân khác, sẽ rất khó xử.

Bách Lý Tâm có vẻ buồn cười, "Còn có thể là ai?"

Dữu Khánh lúc này mới yên tâm thoải mái đi tới, tiện tay kéo chiếc ghế ngồi xuống, bắt chéo chân, quát lên: "Nàng dâu xấu xí rốt cuộc cũng phải gặp cha mẹ chồng, sợ cái gì, xoay người lại đi, để chúng ta nhìn xem hóa trang như thế nào, để xem có thể qua ải hay không. Nếu như quá tệ thì thôi đi, đừng có đi tìm rắc rối nữa."

Hắn ngồi đó với bộ dạng chờ đợi được ngắm nhìn thưởng thức.

Trong hình dạng cải trang làm nữ, Trùng Nhi nhất thời khó thể xoay người lại, gã ta cảm thấy căng thẳng, có cảm giác run rẩy nhưng không biết ở đâu.

Bộ dạng cả nửa ngày không chịu nghe lời này tức thì khiến Dữu Khánh không vui, hắn bực bội nói: "Trùng Nhi, ngươi làm gì vậy, nếu cứ lề mề như vậy, nhà hàng đưa đồ ăn lên bây giờ."

Trùng Nhi cúi đầu thấp xuống, có lẽ là cảm thấy xấu hổ.

Để cho nhanh chóng, Bách Lý Tâm bước nhanh đến, nắm lấy bờ vai Trùng Nhi, trực tiếp xoay người gã ta lại, mặt trước của Trùng Nhi lập tức xuất hiện trong mắt.

Đang không còn kiên nhẫn, ánh mắt Dữu Khánh vừa nhìn thấy, lập tức trợn tròn mắt nhìn sững sờ.

Mục Ngạo Thiết khoanh tay đứng một bên, vẻ mặt lạnh lùng vốn có trong nháy mắt liền biến mất, tay khoanh trước người vô thức buông lỏng ra, hai tay không biết nên làm gì, một tay chậm rãi cống lên tường, sững sờ, vẻ mặt có chút ngây dại.

Phản ứng của hai người nam nhân đó là quá bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Nữ nhân xoay người lại ở trước mắt bọn hắn, giống như là minh châu đột nhiên được bóc đi lớp bụi bặm bên ngoài, những sóng mây trên trời bên ngoài cửa sổ dường như cũng vì vậy mà phập phồng, vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn khiến người ta kinh ngạc, dung nhan thanh tú tinh xảo như một đóa hoa sen e ấp hé nở đung đưa trong hồng trần, trong trẻo mà không yêu dị, dáng vẻ thẹn thùng với má lúm đồng tiền tựa như sự phản chiếu của ngọc bích và ráng mây đỏ, một vẻ đẹp quyến rũ khó thể miêu tả được.

Có lẽ là bởi vì đã quá quen thuộc với Trùng Nhi, hai nam nhân không biết phải diễn tả vẻ đẹp của nữ tử này như thế nào, cho đến hiện tại bọn hắn mới biết được rằng thì ra sắc đẹp cũng có thể đem tới cho người ta cảm giác chấn động lòng người, cuối cùng cũng hiểu được vì sao lại có câu nói khuynh quốc khuynh thành để đánh giá sắc đẹp mỹ nhân.

Nếu không phải có đường nét khuôn mặt quen thuộc của đối phương rõ ràng ra đó, hai người thực sự khó thể tin được đây là một nam nhân cải trang làm nữ nhân. Hai người cảm thấy chuyện này đã thành một trò đùa lớn rồi.

Trước đây chỉ biết Trùng Nhi trông đẹp, nhưng thật sự chưa bao giờ nghĩ tới một nam nhân giả làm nữ lại còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân.

Nhìn bộ dạng sững sờ của hai người, Bách Lý Tâm ở bên cạnh cười khổ nói: "Không ngờ được phải không? Còn xinh đẹp hơn cả đa số mỹ nữ. Lúc đầu khi vừa nhìn thấy, ta cũng nhìn ngây người. Đây là còn chưa có hóa trang gì nhiều, chỉ mới thay đổi trang phục nữ nhi, và hơi trang điểm một chút mà thôi. Quả nhiên như người ta nói vẻ đẹp quốc sắc thiên hương, vẻ đẹp chân chính là bẩm sinh, không phải do trang điểm tạo ra. Các ngươi nhìn xem, thực sự là dáng dấp, phong thái gì đều có."

Trùng Nhi vốn đang cực kỳ ngượng ngùng, đã vậy ánh mắt của Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết còn đồng thời dán chặt vào bộ ngực nhô lên của gã.

"Hắc hắc." Dữu Khánh bỗng nhiên cười vui vẻ, không ngồi yên nữa, đứng dậy, đi đến bên cạnh, trực tiếp duỗi tay móc qua cổ Trùng Nhi, kề vai sát cánh ôm lấy gã đồng thời tay kia cũng không yên phận, trực tiếp nhấc chiếc cằm trắng mịn của Trùng Nhi lên nhìn kỹ, "Trùng Nhi, không ngờ được nha, ngươi quả thực là yêu nghiệt a, sau này nếu có cơ hội để ngươi thi hành mỹ nhân kế nhất định là hiệu quả cực kỳ. Không đúng, ngươi là yêu nghiệt đa năng, mỹ nam kế hay mỹ nhân kế gì đều tuyệt."

Nghe được lời này, Trùng Nhi ngẩn ngơ, vẻ mặt dở khóc dở cười.

Ánh mắt Dữu Khánh hạ xuống, nhìn chằm chằm vào ngực gã ta, buông cằm gã ra, trực tiếp nhấc tay chụp vào một bên ngực bóp bóp mấy cái.

Trùng Nhi ngay lập tức như bị sét đánh, hai mắt mở to ngây dại, gương mặt cũng thoáng cái đỏ bừng lên như mông khỉ.

Vẫn chưa hết, Dữu Khánh lại nhấc tay khác, tiếp tục bóp mấy cái trên ngọn núi còn lại, hắc hắc cười nói, "A! Cảm giác này giả rất giống nha. Độn cái gì ở trong đó vậy?"

Hắn nhấc tay, kéo cổ áo Trùng Nhi, vươn đầu tới, ước gì con mắt mình có thể rẽ ngoặt, muốn xé mở cổ áo của Trùng Nhi ra để nhìn xem bên trong đệm cái gì.

Mục Ngạo Thiết bị lời hắn nói khơi dậy lòng hiếu kỳ, y cũng tiến đến bên cạnh, nhấc tay, cũng muốn bóp xem chỗ ngực lồi lên của Trùng Nhi có cảm giác như thế nào.

Bách Lý Tâm ngây người tại chỗ, mắt trợn tròn, thực sự chịu không nổi với đức hạnh của hai người này, khiến cho nàng cũng có cảm giác không an toàn.

Hành động của hai tên đực rựa này khiến cho Trùng Nhi hoảng hốt, cuống quýt hất cánh tay Dữu Khánh ra, hai tay ôm chặt ngực mình lùi vội ra sau, một mực lùi lại đến khi đụng vào cửa sổ, thực sự không thể lui được nữa, nếu còn lùi nữa gã sẽ phải nhảy xuống biển, gã đứng đó cuống quýt lắc đầu, "Không đệm gì cả, chỉ đệm hai cái bánh bao."

Thấy gã không cho nhìn, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết cũng không tiện ép buộc gã ngay trước mặt nữ nhân Bách Lý Tâm này.

Nhưng vẫn chưa xong, Dữu Khánh lại nhấc tay sờ lên ngực mình, tự bóp bóp nhéo nhéo mình hai cái, sau đó lại vươn tay tới nhéo vào ngực Mục Ngạo Thiết hai cái, bị Mục Ngạo Thiết vung tay hất ra, hắn liền quay đầu lại nhìn bộ ngực nhô lên của Bách Lý Tâm, tựa như cũng muốn so sánh thử xem.

Bách Lý Tâm cả kinh, vô thức lùi về phía sau một bước, đồng thời cất tiếng quát, "Cút!"

"Đừng nghĩ méo mó, ta không có ý gì khác." Dữu Khánh cất tiếng cười khan, sau đó lại quay nhìn Trùng Nhi, tặc lưỡi nói: "Với hình dạng này, chắc hẳn không có vấn đề, không biết có thể vượt qua kiểm tra hay không. Được rồi, ngươi đã từng đến đó, nhớ rõ đúng không? Đi nhanh về nhanh. Ta ở đây tận lực kéo dài thời gian."

Trùng Nhi đằng hắng gật đầu, ổn định lại tâm tình. Khi gã vừa định nhảy qua cửa sổ độn vào trong biển rời đi.

Dữu Khánh chợt khẩn cấp nhắc nhở, "Nếu không thể trà trộn vào được, hoặc là bị phát hiện, một khi không thoát thân được, ngươi cũng không cần phải che giấu, cứ nói thẳng ngươi là người của ta, nói là làm theo lệnh của ta, bọn họ sẽ liên lạc với ta, trong nhất thời chắc hẳn sẽ không gây khó dễ cho ngươi. Hiểu chưa?"

"Đã hiểu." Trùng Nhi lại gật đầu đáp lời.

"Đi đi." Dữu Khánh phất phất tay.

Trùng Nhi xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ, thi pháp hộ thể, giống như được bao bọc bởi một bong bóng khí trốn vào trong nước, nhanh chóng rời đi.

Khi Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đi tới bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đã không thấy bóng dáng của Trùng Nhi đâu nữa.

Bách Lý Tâm nhanh chóng thu dọn đồ hóa trang và quần áo mà Trùng Nhi để lại.

Khi bàn tiệc được dọn lên, bọn hắn gọi An Di và Tô Thu Tử đến đây góp chung một bàn. Khi không thấy Trùng Nhi, hai người không khỏi hỏi thăm một câu, hắn trả lời thẳng là đã ra ngoài làm việc, vì vậy, hai người không có hỏi thêm gì nữa, bắt đầu tập trung vào ăn uống và nói chuyện phiếm…

Khi đã lên bờ, Trùng Nhi đưa hai tay day day dáy tai của mình, sau khi thả tay ra, một chuyện thần kỳ xuất hiện, trên hai dáy tai đột nhiên xuất hiện hai lỗ đeo khuyên, gã lấy hoa tai ra đeo vào.

Đây là lần đầu tiên ăn mặc trang phục nữ nhân như vậy, chính gã cũng không biết mình xinh đẹp đến mức nào, thực ra gã cũng chỉ trang điểm rất đơn sơ, mộc mạc, gần như không có trang điểm gì. Trên đường đi tới, gã phát hiện thấy hễ là nam nhân thì đều sẽ chú

ý đến mình, điều này khiến gã cảm thấy thấp thỏm không yên, gã nhanh chóng chọn con đường hẻo lánh để đi.

May mà Hổ Phách thôn cũng ở vị trí hẻo lánh, rất nhanh gã liền thoát khỏi nơi đông đúc ồn ào, trốn vào trong khu rừng yên tĩnh.

Từng đã tới một lần, gã vẫn còn nhớ kỹ đường đi, chẳng bao lâu liền đi đến cổng thôn, rồi bị bảo vệ xuất hiện ngăn lại.

Nhìn thấy một nữ nhân dung mạo xinh đẹp như thế, bảo vệ rõ ràng cũng bị vẻ đẹp làm cho kinh ngạc.

Được biết gã muốn vào thăm Hổ Phách thôn, bảo vệ đầu tiên là yêu cầu Trùng Nhi nộp phí tham quan năm vạn lượng, sau đó gọi hai nữ bảo vệ tới, không để làm gì khác, chính là để trực tiếp kiểm tra du khách, mục đích cũng đơn giản, là để đề phòng tình huống nam cải trang thành nữ.

Theo quan điểm của gã bảo vệ, việc kiểm tra du khách trước mắt này hoàn toàn là chuyện dư thừa, đây rõ ràng là một nữ nhân, nam giả nữ làm sao có thể xinh đẹp như vậy.

Sự thật đã chứng minh suy đoán của gã, sau khi nữ thủ vệ kiểm tra xong liền cho đi, đã xác định người tới là nữ nhân.

Sau khi nhìn theo Trùng Nhi đi về phía thôn trại, gã đội trưởng bảo vệ đang ngồi uống trà dưới một gốc cây gần đó đứng dậy, nhanh chóng phi thân rời đi, xuyên qua rừng cây xâm nhập vào trong cung thành, rồi đi thẳng đến hậu cung tìm Tương La Sách đang loay hoay với tiêu bản con cá lớn.

Sau khi hành lễ xong, đội trưởng bảo vệ báo cáo: "Đảo chủ, có một nữ du khách đến thăm Hổ Phách thôn, hơn nữa, đó còn là một nữ du khách rất xinh đẹp."

"Ồ!" Tương La Sách thoáng kinh ngạc, tất cả những người bị quản thúc trong Hổ Phách thôn đều là nữ nhân, và cũng chỉ cho phép

khách nữ được vào tham quan, nữ nhân xem nữ nhân, thoạt nhìn cũng không có gì hay ho, đã vậy còn phải tốn không ít tiền, sau một thời gian lâu dài, đến nay đã có rất ít khách đến thăm, thỉnh thoảng mới xuất hiện một người đến tìm kiếm sự mới lạ.

Cho dù là như thế, thái độ của Tương La Sách vẫn nhanh chóng trở nên nghiêm túc, hiển nhiên lão ta rất coi trọng việc này, lão ta đặt đồ vật trong tay xuống, trực tiếp rời đi.

Lão ta không phải đi nơi nào khác, chính là đi đến bên ngoài Hổ Phách thôn.

Lão ta không có trực tiếp đi vào trong thôn, hiển nhiên là chỉ âm thầm quan sát. Sau một hồi đi trong rừng cây ngoài rìa thôn, lão ta hỏi gã đội trưởng bảo vệ, "Khách đâu?"

Gã đội trưởng bảo vệ lập tức đi tìm bảo vệ ở gần đây hỏi thăm tình hình, sau khi biết được hướng đi của Trùng Nhi, gã nhanh chóng quay lại đây báo cáo, rồi dẫn Tương La Sách đang âm thầm tìm kiếm rời đi.

Khi bọn họ phát hiện ra Trùng Nhi thì chỉ nhìn thấy được bóng lưng, nhìn thấy một bóng lưng đúng lúc đi vào trong một căn nhà.

Không thể nhìn thấy phía trước mặt, Tương La Sách hơi cau mày, nhưng cũng không sốt ruột, lão ta vẫn không lộ diện, tin tưởng khách thăm sẽ lại đi ra, lão ta liền nghiêng người đứng sau một thân cây âm thầm quan sát, kiên trì chờ đợi.

Gã đội trưởng bảo vệ đi cùng thực ra cũng có chút khó hiểu về việc này, gã phát hiện thấy chỉ cần có khách nữ đến thăm Hổ Phách thôn, bất kể là nhiều người hay ít người, đảo chủ tất nhiên sẽ đích thân đến đây quan sát, cảm giác có vẻ chuyện bé xé ra to.

Nhưng gã cũng biết, Hổ Phách thôn này thực ra mới là địa điểm được canh phòng nghiêm ngặt nhất trong cả vùng Hải đô này, đảo chủ chú ý quan tâm nơi này hơn cả nơi ở của mình, gã tin tưởng

trong chuyện này nhất định có điều gì đó mà mình không biết, nếu không đảo chủ sẽ không để cho tâm phúc là gã đích thân theo dõi.

Đây không phải là gã tự cảm thấy mình là tâm phúc, mà sự thật là như thế, từ việc gã có thể đi thẳng vào nội cung của Tương La Sách mà không cần thông báo là có thể biết được.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1248: Công chúa (1)

Không giống như lần trước Tương Hải Hoa dẫn người tới du ngoạn Hổ Phách thôn, cũng không giống như khi người chi tiền đến đây chọn người đẹp, khi Trùng Nhi đến đây tham quan, nơi đây không có gõ chuông gọi toàn bộ Hổ phách nữ ra ngoài.

Tuy nhiên, Trùng Nhi đã từng đến đây một lần, và lần trước cũng có cố ý nhớ kỹ căn nhà mình đã vào thăm.

Cho nên, sau một hồi vòng vòng vèo vèo, ra ra vào vào một số căn nhà, gã mới rẽ vào căn nhà mục tiêu.

Chủ nhân căn nhà vẫn chủ nhân vốn có, vẫn là phụ nhân gặp được lần trước. Bà ta đang ngồi ở bên bàn thêu cái gì đó, nghe thấy tiếng động có người vào cửa, bà ta ngẩng đầu nhìn ra, nhìn thấy đó một là một nữ tử dung nhan xinh đẹp, phát hiện thấy nữ nhân này không mặc y phục của tộc nhân, bà ta thoáng sửng sốt.

Rồi nhận ra đây là khách ghé thăm, bà ta nhanh chóng bỏ thứ trên tay xuống, đứng lên, rồi ngoan ngoãn khoanh tay chờ đợi nghe lời.

Chỉ là khi hai người đối diện nhau, nhìn rõ ràng khuôn mặt khách tới, bà ta ngây ngẩn cả người, tinh thần dường như có chút hoảng

hốt, rõ ràng đã bị thất thần, không biết suy nghĩ cái gì.

Trùng Nhi phát hiện thấy sự khác thường của bà ta, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng bà ta đã nhận ra mình. Trùng Nhi liên tục quay đầu lại nhìn quanh ngoài cửa, và còn đi đến bên cửa sổ âm thầm quan sát cẩn thận bên ngoài mấy lần, sau đó mới bước nhanh đến bên cạnh phụ nhân, một tay lôi kéo tay bà ta, kéo bà ta vào trong phòng ngủ, chính là phòng phủ lần trước bọn họ đã vào.

Sau khi đóng cửa phòng ngủ lại, Trùng Nhi còn tựa bên cửa nhìn qua khe cửa quan sát bên ngoài, khi quay đầu lại, phát hiện thấy phụ nhân vẫn còn đang ngơ ngẩn nhìn mình, gã ta không khỏi có chút bối rối, đột ngột lật ngược kiểu ăn mặc từ nam sang nữ này, chính gã cũng cảm thấy kỳ quặc huống chi là ngoại nhân, gã lập tức cất lời giải thích, "Tình hình bất đắc dĩ."

Đang ngây người ra nhìn, phụ nhân cũng tỉnh táo lại, bà ta cất lời cảm khái, "Thật giống, dung mạo quả thực có chút tương tự."

Trùng Nhi có phần bất ngờ, chẳng lẽ còn chưa nhận ra mình? Gã vô thức hỏi lại, "Giống ai?"

Phụ nhân thở dài: "Giống một vị cố nhân của ta. Cô nương, ngươi thật là xinh đẹp, đẹp như vị cố nhân đó của ta vậy."

Cố nhân? Trùng Nhi xác nhận được mình đã hiểu lầm, lập tức chỉ vào mặt mình giải thích: "Là ta, chúng ta đã gặp nhau rồi, gặp mặt lần trước, là ta a."

Nghe đối phương nói như vậy, bà ta càng cảm thấy nhìn quen mắt, sau đó phụ nhân nhớ tới vị khách lần trước đến đây một mực khóc ở trước mặt mình, nhưng khi nhìn vành tai và cổ họng của đối phương, bà ta không khỏi nghi ngờ hỏi: "Cô nương, ngươi là?"

Trùng Nhi thoáng sửng sốt rồi lập tức xoay người lại, nhấc tay véo véo cổ họng mình, sau đó có thể thấy trái táo cổ nổi lên, giống như nam nhân, lúc này gã mới xoay người lại, giọng nói đã không còn

âm điệu của phụ nữ, âm điệu trở nên lanh lảnh của một nam tử trẻ tuổi, đã trở lại giọng nói bình thường, cũng là giọng nói của lần trước tới đây, "Lúc trước ta nhờ ngươi hỏi thăm giúp ta nơi cự nhân nghỉ chân, là ta, nhớ được chưa? Ta đã nói ta sẽ trở lại."

Phụ nhân sửng sốt, bởi vì những lời của đối phương, bởi vì giọng nói của đối phương, bà ta vội vàng dõi mắt nhìn chăm chú vào cổ họng của gã, phát hiện thấy lúc này trên cổ đối phương đã xuất hiện trái táo cổ mà vừa rồi không thấy. Bà ta đột nhiên bước tới giữ lấy hai vai Trùng Nhi, rồi nhấc tay sờ vào cổ họng của Trùng Nhi, khi đã xác nhận được trái táo cổ đó không phải đồ giả, bà ta ngay tại chỗ cất giọng thất thanh, "Tẫn mẫu công!"

Bà ta kinh ngạc, liên tục lùi lại phía sau, hai tay bịt kín miệng mình, đôi mắt tràn đầy khó tin nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Trùng Nhi.

Bởi vì đối phương thốt ra ba chữ "Tẫn mẫu công", Trùng Nhi cũng sững sờ tại chỗ, nhìn chằm chằm đối phương với vẻ mặt phức tạp, dường như không ngờ tới đối phương có thể nhận ra được.

Sau khi quan sát nhiều lần, phụ nhân chậm rãi bỏ bàn tay bịt miệng xuống, dường như đã hiểu rõ tất cả, giọng nói có vẻ run rẩy: "Giống, quả thực giống, cũng xinh đẹp như nữ vương vậy, ngươi… Ngươi… Ngươi là công chúa…" Bà ta đột nhiên lại bước nhanh tới, hai tay lần nữa vịn lấy vai Trùng Nhi, "Công chúa, ngươi đã trở về rồi sao?"

Hai mắt lúc này đã đẫm lệ.

Trùng Nhi đứng sững tại đó, dường như không biết nên trả lời như thế nào, đôi mắt cũng ửng đỏ lên, nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Ngươi nhận sai người rồi."

Phụ nhân đau khổ lắc đầu, "Không thể nào, 'Tẫn mẫu công' chính là bí thuật độc hữu của Hổ Phách tộc chúng ta, có thể coi là một môn đồng tử công, yêu cầu đồng nữ luyện tập ngay từ khi còn nhỏ với sự hỗ trợ của người lớn, ngay cả ta cũng không biết, chỉ có một số ít

nhân vật cấp cao trong tộc ta mới thông hiểu. Tuổi của ngươi xấp xỉ với công chúa. Hồi đó, trong đại kiếp nạn, khi bị đội quân Hổ Lang vây quét, cơ bản không có ai ở độ tuổi như ngươi có thể chạy thoát. Chỉ có công chúa là được người liều mạng hộ tống, bằng mọi giá đánh giết xông ra ngoài. Hơn nữa, dung mạo của ngươi có bóng dáng của nữ vương. Ta sẽ không sai."

Nghe được những lời này, đôi môi Trùng Nhi run lên, nỗ lực khống chế bản thân mình, nhưng vẫn không thể tránh được nước mắt trào ra trong im lặng.

Xem như đã thừa nhận mình là nữ nhi.

Thấy tình trạng này, cuối cùng phụ nhân đã hiểu được vì sao lần trước tới đây đối phương lại khóc lóc thương tâm như vậy, thân thể run rẩy, hai chân bà ta mềm nhũn, chậm rãi quỳ gối xuống đất lễ bái, "Công chúa…"

Trong nháy mắt đã khóc không thành tiếng, khóc đến tê tâm liệt phế, rồi lại không dám khóc ra tiếng, cho nên hai tay lại nhấc lên bịt kín miệng mình, rất sợ bị người bên ngoài nghe được. Bà ta quỳ rạp dưới chân Trùng Nhi, dáng vẻ giống như Trùng Nhi lần trước khóc đến chết đi sống lại trong căn phòng này.

Trùng Nhi đứng ở nơi đó cũng lặng lẽ rơi lệ, nàng đã mất kiểm soát tâm tình, nhưng sợi dây căng thẳng trong lòng vẫn nhắc nhở nàng, biết rằng lần này không giống lần trước, lần trước là lấy tư cách đàn ông đến đây tìm hoan, nàn lại lâu một chút cũng không sao, còn lần này là tới tham quan, không thích hợp ở lại lâu trong căn nhà này.

Nàng lau nước mắt, quỳ xuống nâng người phụ nữ dậy, nói với giọng điệu nức nở: "Kỳ cô cô, người hãy nghe đây, ta vào đây với thân phận này, không thể ở lại lâu trong phòng ngươi, chúng ta nói ngắn gọn đi."

Nghe được cách xưng hô này, đôi mắt phụ nhân đẫm lệ nhìn nàng, biết được nàng đã sớm nhận ra mình và vẫn còn nhớ mình, nghe

nhắc nhở như vậy, bà ta ý thức được nguy hiểm, lập tức nhấc tay áo lau nước mắt, chụp lấy hai tay nàng, hỏi: "Công chúa, A Lang đại cô đâu, là nàng nói ngươi tới đây sao? Nàng đã tới đây rồi phải? Thực lực của nàng cao cường, chỉ cần có nàng ở đây, chúng ta còn có hi vọng. Hồi đó, sau khi mang ngươi xông ra vòng vây rời khỏi đây, vì sao nàng vẫn luôn không liên lạc với chúng ta?"

Cảm giác này của bà ta giống như là đã chụp được một cọng rơm cứu mạng vậy.

Trùng Nhi thần sắc buồn bã, "Truy binh quá cường đại, một mực truy đuổi chúng ta, bằng mọi cách để đẩy chúng ta vào chỗ chết. A Lang đại cô cũng bị đánh trọng thương, nhưng vẫn liều mạng mang theo ta chạy đi rất xa. Sau đó, khi thật sự không chạy nổi nữa, cô ấy liền chỉ một phương hướng để cho ta tự chạy. Để giúp ta, cô ấy dẫn dắt truy binh rời đi hướng khác. Về sau, ta không còn gặp lại cô ấy nữa. Với tình trạng bị thương như vậy, có lẽ cô ấy không thể thoát khỏi kiếp nạn." Nói đến đây, nhớ tới chuyện thương tâm, nàng lại cúi đầu cất tiếng nức nở.

Phụ nhân nghe xong thì ngây người sửng sốt, sau đó nỉ non, "Lẽ nào ông trời thật sự muốn Hổ Phách tộc ta trọn đời trầm luân sao?"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1249: Công chúa (2)

Trùng Nhi chợt ngẩng đầu hỏi: "Có một chuyện ta nghĩ mãi không rõ, vì sao hồi đó Lý Trừng Hổ lại muốn phái binh huyết tẩy Hổ Phách hải chứ? Mấy năm nay ta đã cố gắng tìm hiểu, nhưng vẫn không thể tìm hiểu được nguồn gốc của ân oán này."

Phụ nhân lắc đầu: "Ta cũng không rõ ràng. Những tộc nhân còn may mắn sống sót ở nơi này cũng rất khó hiểu về việc đó. Trước khi sự việc xảy ra, mối quan hệ giữa Lý Trừng Hổ và Hổ Phách hải vẫn luôn rất tốt. Tổ tiên của Lý thị quật khởi từ thân thể Bán Tiên. Từ sau khi thành lập Ân quốc, Hổ Phách hải vẫn luôn ra sức ủng hộ đối với hoàng quyền Ân quốc của Lý thị. Về việc vì sao lại đột nhiên phái đội quân Hổ Lang bao vây huyết tẩy, ngoại trừ Nữ vương ra, có lẽ chỉ có A Lang đại cô biết được nội tình. Nàng không nói cho ngươi biết ư?"

Trùng Nhi lắc đầu, "A Lang đại cô quả thực có khả năng biết được. Trên đường chạy trốn, ta đã khóc hỏi cô ấy, nhưng cô ấy không có nói cho ta biết. Lúc chia tay, cô ấy còn cố ý dặn dò ta, nói rằng có một số ân oán không nên do ta phân định đúng sai, dặn ta hãy mai danh ẩn tích để sống sót, nếu có cơ hội thì khôi phục Hổ Phách tộc, nhưng đừng nên nghĩ đến việc báo thù. Cho đến nay ta vẫn không thể hiểu được, Lý Trừng Hổ giết chết nhiều tộc nhân của chúng ta như vậy, vì sao A Lang đại cô phải liên tục căn dặn ta không nên báo thù chứ?"

"Không nên báo thù…" Phụ nhân ngẩn ngơ, tựa hồ cũng không hiểu được vì sao, "Máu chảy thành sông, lửa cháy tận trời, ngay cả nước biển đều nhuộm đỏ, xác chết trôi khắp nơi, đâu đâu cũng thấy cá mập lượn lờ ăn thịt. Ta vĩnh viễn không thể quên được cảnh tượng đó. Vì sao không báo thù? Vì sao? Công chúa, có phải ngươi đã nghe lầm, hay nhớ lầm rồi hay không?"

Bà ta có vẻ nghi ngờ lí do thoái thác này, bà ta cho rằng A Lang đại cô đó không có khả năng nói ra lời như vậy.

Trùng Nhi buồn bã đáp: "Ta không có nhớ lầm. Ta cũng không hiểu được." Rồi nàng chợt ngẩng đầu lên, "Đúng rồi, Kỳ cô cô, mẹ ta đâu, bà ấy chết như thế nào, cũng là bị Lý Trừng Hổ giết ư?"

Nói đến việc này, phụ nhân được xưng là Kỳ cô cô lại rơi lệ, "Nữ vương vốn không cần phải chết, nàng dẫn dắt chúng ta tử chiến đến cùng. Chúng ta bị đại quân bao vây vào một góc, mấy trăm Đại tiễn

sư chĩa mũi tên vào chúng ta, chúng ta đã khó thể tránh tai kiếp. Khi đó, Nữ vương hét to với Lý Trừng Hổ, nói Lý Trừng Hổ có điều gì bất mãn thì có thể trách tội một mình nàng, nói Lý Trừng Hổ hãy nể tình giao hảo trước kia mà buông tha cho tộc nhân của nàng. Nàng lại nói với chúng ta, để sự việc xảy ra như thế này, nàng không còn mặt mũi nào đối mặt với tộc nhân. Sau đó… Sau đó nàng vung kiếm tự sát, muốn dùng tính mạng của mình để cứu chúng ta."

Nói đến đây, bà ta lại bắt đầu nức nở khóc, nghẹn ngào nói tiếp, "Sau đó Lý Trừng Hổ quả thực không tiếp tục giết chúng ta, nhưng ngươi cũng đã nhìn thấy kết quả rồi đó, hắn giam cầm chúng ta ở chỗ này, còn tàn nhẫn hơn cả giết chết chúng ta, hành hạ, nhục nhã chúng ta hết ngày này đến ngày khác. Thật sự không rõ vì sao hắn lại oán hận Hổ Phách tộc chúng ta như thế, lại đối xử với chúng ta như vậy."

Có lẽ là nhớ tới mẫu thân, Trùng Nhi lại cất tiếng khóc, nhưng nàng cũng biết không thể để lỡ công việc, nàng vừa khóc vừa lau nước mắt, "Kỳ cô cô, ta không thể ở lại lâu, chúng ta nói chuyện quan trọng trước đi, chuyện ta nhờ, cô cô đã hỏi thăm được chưa?"

Kỳ cô cô cũng lau nước mắt, không hiểu, hỏi: "Công chúa, ngươi hỏi thăm việc đó làm gì?"

Trùng Nhi đáp: "Ta muốn giải cứu tộc nhân nhưng ta thực sự quá yếu ớt, tuy nhiên ta gặp được một tốt nhất và thông minh nhất, hắn rất lợi hại, chỉ cần hắn đồng ý giúp ta, nhất định sẽ được. Nhưng hiện tại bọn hắn gặp phải một chút phiền phức, ta muốn giúp bọn hắn giải quyết. Chỉ có giúp bọn hắn, ta mới tiện mở miệng cầu bọn hắn hỗ trợ, nếu không, bọn hắn cũng không có lòng giải quyết chuyện của Hổ Phách tộc chúng ta."

Hóa ra là vì giải cứu tộc nhân, Kỳ cô cô tức thì vô cùng cảm động, ôm lấy Trùng Nhi nghẹn ngào không thôi, trong lòng vô cùng vui mừng, nức nở nói, "Ta biết công chúa sẽ bỏ rơi chúng ta…"

Trùng Nhi đẩy bà ta ra, nhắc nhở: "Ta lấy thân phận nữ nhân đề tới đây, ở lại trong phòng cô cô đã quá lâu rồi."

Kỳ cô cô nhanh chóng gạt lệ nói: "Mặc dù không biết vì sao con muốn nghe ngóng về chuyện này, nhưng ta cũng đã hỏi qua một số tộc nhân, mọi người đều không biết nhiều lắm về những truyền thuyết xa xưa kia, tuy nhiên, Hoa ma ma lại biết được một ít manh mối. Bà ấy nói rằng, dưới cung thành Hải đô có mật thất và mật đạo, nói rằng trên vách tường ở đó hình như có khắc một số thần thoại truyền thuyết của Hổ Phách tộc chúng ta, trong đó giống như có truyền thuyết về cự nhân và ghế ngồi Thất thải trân châu. Cụ thể là điêu khắc nội dung gì thì bà ấy cũng không biết rõ."

"Mật đạo và mật thất trong cung thành ư…" Trùng Nhi cúi đầu trầm ngâm, rồi tựa hồ nhớ tới cái gì đó, nàng lại nhanh chóng ngẩng đầu lên nói: "Được, ta biết rồi. Ta không thể tiếp tục ở lại đây. Ta đi trước đây."

Kỳ cô cô gật đầu ừ một tiếng, "Công chúa vạn lần cẩn thận, chúng ta đã đợi nhiều năm như vậy, chờ thêm một đoạn thời gian cũng không sao. Ngài bảo trọng tốt bản thân mới là quan trọng nhất."

Trùng Nhi lau đi vết nước mắt của mình, vuốt cổ họng làm phẳng yết hầu, rồi thi pháp khôi phục lại đôi mắt đẫm lệ, sau đó mới làm bộ như không có gì rời khỏi nơi đây.

Nàng cũng không ngốc, vẫn là có chút đề phòng, sau khi ra ngoài, nàng không có vội vã rời đi, giả vờ tiếp tục đi dạo, đảo qua một số căn nhà khác trong thôn.

Nhưng mà, ngay khi nàng đi ra khỏi cửa nhà, Tương La Sách nấp nơi kín đáo đã nhìn thấy rõ dung mạo của nàng, sau khi nhìn kỹ hơn một chút, lão ta hít vào một hơi, tiếp tục quan sát thêm một lúc rồi xoay người tựa ở sau thân cây, cất tiếng lẩm bẩm: "Đúng là khá giống. Chờ đợi nhiều năm như vậy, lẽ nào nàng ta thật sự đã trở về rồi sao?"

Sau đó lão ta lại tiếp tục ẩn nấp rình coi, đường đường là tu sĩ Cao huyền nhưng vẫn không dám tới gần.

Trùng Nhi cũng không có tâm tình tiếp tục đi dạo, nàng giả vờ tham quan thêm một lúc rồi rời đi.

Khi Tương La Sách đi theo đến ngoài thôn thì có thêm mấy người đến bên cạnh lão. Nhìn theo thân ảnh đó rời đi, lão ta chậm rãi nói: "Các ngươi hãy nghe kỹ đây, bất kể là dùng cách nào, bay trên bầu trời, chạy trên mặt đất hay là bơi lặn trong nước, nhất định phải theo sát nàng ta, đừng để cho nàng ta phát hiện, có thể điều động tất cả lực lượng có thể sử dụng, bằng bất cứ giá nào phải điều tra ra chi tiết về nàng ta. Nếu như để mất dấu nàng, các ngươi cũng không cần sống nữa!"

"Vâng." Mấy người nhanh chóng nhận lệnh rời đi.

Còn Tương La Sách thì xoay người đi trở về thôn, cũng bắt đầu đi dạo, sau đó thuận tiện đi vào trong căn nhà của Kỳ cô cô.

Đang ở trong phòng với đầy cảm xúc, đột nhiên nhìn thấy lão ta xuất hiện, Kỳ cô cô giật nảy mình, vội vàng bái kiến.

Tương La Sách quan sát bà ta, có thể nhận ra bà ta vừa mới khóc xong, trong lòng càng thêm khó thể bình tĩnh, nhưng mặt ngoài cũng không có biểu hiện ra bất kỳ phản ứng gì. Lão ta dạo qua một vòng rồi đi ra ngoài.

Kỳ cô cô lặng lẽ tới cửa nhìn trộm, thấy lão ta tựa như chỉ đi kiểm tra theo lệ thường, nỗi lòng căng thẳng mới thả lỏng xuống.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1250: Không có cách nào

Chờ cho Tương La Sách và các nhân viên tuần tra khác rời khỏi thôn, trong thôn khôi phục lại yên tĩnh, Kỳ cô cô mới đi ra cửa, trực tiếp đi đến nhà của một lão ma ma.

Đóng cửa lại, trốn ở trong phòng, sau khi kể lại chuyện công chúa lặng lẽ đến đây, hai người ôm đầu cùng khóc nức nở, cuối cùng thậm chí còn cùng nhau quỳ xuống cầu nguyện với ông trời…

Sau khi theo một con đường hẻo lánh đi đến bờ biển, Trùng Nhi quan sát xung quanh một vòng rồi mới trốn vào trong biển nhanh chóng rời đi.

Khi đang ở trong nước, nàng tháo đôi bông tai ra, cầm lấy dáy tai vân vê một chút, khi nàng buông tay ra, lỗ đeo khuyên ta đã biến mất một cách thần kỳ, nàng lại ôm cổ họng nhào nặn một hồi, trái táo cổ lại thần kỳ xuất hiện, sau đó nàng mới nhanh chóng rời đi.

Sau một thời gian lao nhanh trong nước, nàng trở về lại tửu lầu bên cạnh bờ biển, nhô đầu ra khỏi mặt nước thoáng nhìn qua, nhìn thấy trên cửa sổ mở rộng có đặt một cái bát, biết đó là tín hiệu có thể tiến vào, nàng lập tức phi thân ra khỏi nước, xoay người bay vào căn phòng kia.

Ở trong phòng, Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm đang ngồi bên bàn chậm rãi ăn những thức ăn còn lại, nhóm người An Di đã ăn uống no đủ bị mời ra ngoài, ba người ở trong phòng cũng đã ăn no uống đủ, nhưng vẫn chậm chạp không rời đi chính là để chờ Trùng Nhi.

Lúc này, ba người đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía cửa sổ, nhìn thấy Trùng Nhi thuận lợi trở về, bọn hắn lập tức đứng lên.

“Thế nào rồi?” Dữu Khánh nhịn không được cất tiếng hỏi.

Trùng Nhi khẽ gật đầu, thể hiện có thu hoạch.

Dữu Khánh khá hưng phấn dùng quyền đấm một cái thay vỗ tay, hắn cũng biết nơi đây không phải chỗ nói chuyện, liền phất tay ra hiệu, nói: "Ngươi nhanh chóng thay quần áo đi."

Bách Lý Tâm lấy túi đựng đồ lúc trước thay ra cất trong ngăn tủ bên cạnh, sau đó thức thời mà đi ra ngoài trước, nàng không có hứng thú nhìn nam nhân thay quần áo.

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết thì lại rất có hứng thú nhìn xem Trùng Nhi thay quần áo, bọn hắn muốn xem cái gì trên ngực nàng.

Như vậy sao được, Trùng Nhi nhất quyết không chịu, một mực thể hiện sự xấu hổ, lúc đó mới đuổi được hai người ra ngoài.

Khi nàng đã khôi phục lại hình dạng nam nhân và bước ra cửa, Dữu Khánh lại chủ động vơ lấy nàng, kề vai sát cánh cùng đi, trong miệng không nói lời có đạo đức, cười hắc hắc nói với Mục Ngạo Thiết: "Lão Cửu, ngươi thấy sao, nếu như trên lầu thật sự có một đại mỹ nhân như vậy thì tốt biết bao."

Nói xong lại đưa tay nhéo một cái lên ngực Trùng Nhi, không còn bầu ngực căng tròn, nam và nữ hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, hắn cảm khái lắc đầu tiếc nuối.

Mục Ngạo Thiết dùng khóe mắt khinh bỉ liếc hắn, phát hiện thấy hắn không có chút phong thái nào của một người chưởng môn Linh Lung quan.

Trùng Nhi mặt lại đỏ bừng lên, bước chân lảo đảo một cái, nhưng rất nhanh lại làm như không có gì xảy ra.

Trên thực tế, nàng từ lâu đã quá quen thuộc với hành động ôm ôm ấp ấp tương tự của Dữu Khánh, khi hoàn cảnh không thuận tiện, hai người cũng đã ngủ chung giường với nhau không biết bao nhiêu lần,

nàng nhiều lần nhân cơ hội ôm Dữu Khánh mà ngủ, Dữu Khánh cũng không biết đã đá mông nàng mấy lần rồi.

Chỉ cần không vạch trần ra, đó chỉ là một thói quen.

Tuy nhiên, sau khi đi ra khỏi tửu lâu, trên đường đi dạo, Trùng Nhi vẫn hạ thấp giọng hỏi thử, "Công tử, hóa trang thật sự trông đẹp lắm sao?"

"Xinh đẹp như tiên nữ." Bàn tay Dữu Khánh khoác trên vai nàng thuận thế nhấc lên vỗ vỗ má bên kia của nàng, cảm khái nói: "Đẹp thì có ích lợi gì, thấy được ăn không được."

Trùng Nhi nhếch nhếch khóe miệng, thử hỏi thêm một câu, "So với Thiết nương tử, ai đẹp hơn?"

Người khác có lẽ không biết "Thiết nương tử" là nói về ai, Dữu Khánh lại rất rõ ràng. Hắn phát hiện thấy chỉ cần nói tới sắc đẹp, tên này liền thích lấy Thiết Diệu Thanh ra làm tiêu chuẩn, bàn tay vỗ vỗ má nàng liền biến thành véo vào má, "Đã qua bao nhiêu năm, tuổi còn chưa lớn mà cứ mơ tưởng sắc đẹp, đã là vợ của người ta rồi, ngươi đừng có mơ tưởng đến nữa. Tu luyện cho tốt đi, có thực lực, muốn kiểu gì cũng có."

Không nhận được câu trả lời mình muốn, Trùng Nhi hơi bĩu bĩu môi thể hiện sự bất mãn, thuận thế nhấc cánh tay sát bên cạnh lên ôm lấy eo Dữu Khánh, tay của nàng cũng không thành thật, hai người lại giống như huynh đệ tốt như mọi khi.

Một người toàn thân đầy mùi rượu, một người trông có vẻ nhỏ gầy, tựa vào nhau bước đi trong biển người đông đúc.

Uống rượu hơi say, Dữu Khánh dùng Trùng Nhi như một cây gậy chống quay trở về Tri Hải các. Sau khi vào trong phòng, đã có thể nói chuyện riêng, Dữu Khánh lập tức nàng ra, hỏi chuyện chính sự, "Nói nhanh đi, tình hình thế nào?"

Trùng Nhi đặt túi đồ xuống trước, "Đã quá lâu rồi, cho dù là người lớn tuổi nhất trong tộc cũng không biết rõ."

Dữu Khánh phun ra một hơi rượu, trừng mắt hỏi: "Không biết rõ? Không biết rõ thì ngươi gật đầu làm gì?"

Trùng Nhi xua tay, ra hiệu cho hắn đừng có gấp gáp, cất lời giải thích: "Bọn họ không biết rõ, nhưng bọn họ có manh mối. Theo lời các thế hệ trước trong tộc nói lại, phía dưới cung thành Hải đô có các dạng như mật thất, trên tường của mật thất có điêu khắc các loại thần thoại và truyền thuyết xa xưa của Hổ Phách tộc. Hắn là có thể tìm được manh mối từ trong đó."

Mấy người ở trong phòng quay nhìn nhau, sau đó Mục Ngạo Thiết trầm giọng nói: "Đó là sào huyệt của Tương La Sách, hơn nữa còn được canh phòng nghiêm ngặt, đột nhập vào đã khó, càng không cần phải nói đi vào tìm kiếm mật thất."

Dữu Khánh chắp tay sau lưng đi tới đi lui gật đầu đồng ý, "Xem ra chỉ có thể suy nghĩ biện pháp từ Tương Hải Hoa. Cô ta chắc hẳn có thể dẫn chúng ta đi vào dạo một vòng. Nếu như có thể nghĩ cách ngủ lại trong đó một đêm thì càng tốt. Có lẽ phải liên hệ với vị công chúa kia, để nàng cùng phối hợp một chút."

Nhìn kiểu ánh mắt lấp lóe của hắn, dường như đã có ý nghĩ gì đó.

Trong mắt Trùng Nhi cũng lấp lóe sáng, nói ra: "Chắc không cần phải phiền phức như vậy, bên phía Hổ Phách tộc nói rằng, phía dưới cung thành thực ra có một cái mật đạo thông ra biển, chỉ cần có thể tìm được mật đạo đó, có thể lặng lẽ đi vào xem điêu khắc trên tường, hoàn toàn không cần kinh động người bên trên."

"…" Mấy người đồng loạt nhìn về phía nàng, hiển nhiên không ngờ được chuyến đi vội vã của nàng lại có hiệu quả tốt như thế, ngay cả bí mật như vậy mà cũng có thể tìm hiểu ra được.

Dữu Khánh ít nhiều có chút nghi ngờ, hỏi: "Trùng Nhi, ngươi nói ngươi tìm hiểu một số truyền thuyết cổ đại thì không có gì, nhưng các Hổ phách nữ đó làm sao có thể nói cho ngươi biết cả bí mật trong tộc bọn họ chứ? Lần trước chỉ tiếp xúc một lần trong thời gian ngắn ngủi, mỹ nam kế của ngươi liền thành công như vậy ư?"

Nếu không phải đây là đệ tử được tiểu sư thúc tán thành, hắn thật sự sẽ nghi ngờ Trùng Nhi có vấn đề, bởi vì kể từ khi đi tới Hổ Phách hải, hắn luôn cảm thấy Trùng Nhi không được bình thường.

Người của Linh Lung quan tu luyện Âm Tự quyết mạnh mẽ thế nào, người khác không biết, nhưng hắn thì rõ ràng, có thể nói là kinh khủng.

Mọi người đều nói con người, tri nhân tri diện bất tri tâm, nhưng nếu bị người tu luyện Âm Tự quyết theo dõi, căn bản không tồn tại chuyện đó, không trốn qua được kiểm tra.

Chính là bởi vì tu luyện Âm Tự quyết mạnh mẽ, cho nên từ trước đến nay Linh Lung quan đều để cho đệ tử tu luyện Âm Tự quyết chủ trì tất cả sự vụ bên ngoài, coi như là phụ trách phần việc nguy hiểm nhất, bởi vì họ có khả năng tự bảo vệ mình và năng lực ứng đối rất tốt.

Và hắn cũng có thể nhận thấy được, sự không bình thường của Trùng Nhi rõ ràng có liên quan liên với tiểu sư thúc, chính là tiểu sư thúc ra sức đề nghị để cho Trùng Nhi cùng đi theo, thậm chí còn nói rằng có thể giúp đỡ hắn, nếu không phải như thế, với những sự bất thường đó của Trùng Nhi, hắn đã sớm hạ thủ rồi.

Lúc này, Trùng Nhi có chút chột dạ rướn cổ lên nói: "Bởi vì ta đã đồng ý bọn họ một chuyện."

"Cái gì?"

"Ta đồng ý với bọn họ rằng, chỉ cần chuyện của chúng ta được xử lý ổn thỏa, chúng ta sẽ cứu giúp bọn họ, sẽ nghĩ biện pháp giúp bọn

họ thoát khỏi khốn cảnh hiện nay."

"…" Mấy người đều nghẹn lời không nói gì nhìn chằm chằm nàng, dường như đều đang hỏi, đây là chuyện mà ngươi có thể đồng ý khi chưa bàn bạc với chúng ta ư?

Dữu Khánh gãi gãi đầu, có phần muốn nổi điên, hắn nỗ lực ổn định tâm tình nói: "Ta biết rồi, ngươi chỉ là hứa hẹn cho có mà thôi, trước tiên lấy được thông tin đã rồi tính tiếp."

Mục Ngạo Thiết trầm giọng nói: "Hắn đã hứa hẹn với người ta từ lần trước rồi, đây là lần thứ hai đến đó. Nói cách khác, lần trước chúng ta đi cùng với nhau, nếu như nuốt lời, tất cả chúng ta đều sẽ bại lộ."

Trùng Nhi không để ý tới những lập luận này, nàng nói thẳng: "Bọn họ thật sự quá đáng thương, ta là thật sự muốn giúp đỡ bọn họ." Nàng đi tới kéo cánh tay Dữu Khánh, nói với dáng vẻ cầu xin: "Công tử, chúng ta giúp đỡ bọn họ đi."

"Chúng ta cũng rất đáng thương nha, vậy ai sẽ giúp chúng ta?" Dữu Khánh không vui mà hất tay nàng ra.

Trùng Nhi lại làm mặt dày mà đưa tay ra, giật giật ống tay áo của hắn, tiếp tục khẩn cầu, "Công tử, ngươi nhất định có cách, giúp đỡ bọn họ đi."

Dữu Khánh lại vung tay, hất tay nàng ra, lần này dứt khoát tránh xa nàng một chút, đi qua phía bên kia bàn, dùng cái bàn để ngăn nàng lại, vì vậy, hai người bắt đầu vòng vòng quanh cái bàn, "Ta có biện pháp cái rắm nào chứ, việc này có nhờ Tương Hải Hoa hỗ trợ có lẽ cũng không được ích lợi gì, chỉ sợ ngay cả Tương La Sách cũng không làm chủ được. Những Hổ phách nữ đó là bị Lý Trừng Hổ giam cầm, việc này mọi người đều biết.

Chúng ta đã hỏi thăm tình huống, ngươi cũng đã nghe nói rồi, hồi đó chính là thù hận diệt tộc, ngay cả nước biển cũng bị nhuộm đỏ máu. Lý Trừng Hổ không trảm thảo trừ căn nhằm tuyệt hậu hoạn đã

là hạ thủ lưu tình, thâm cừu đại hận như thế, ông ta làm sao có thể thả tự do cho những Hổ phách nữ này?

Nếu là trước đây, dựa vào sự sủng ái của Lý Trừng Hổ với Thiết Diệu Thanh, có lẽ chúng ta có thể tìm Thiết Diệu Thanh nhờ hỗ trợ dàn xếp. Nhưng chính ngươi cũng biết rõ chuyện sau đó, Thiết Diệu Thanh không còn muốn qua lại với chúng ta nữa, rõ ràng đã phân rõ ranh giới. Ta cũng đã nhận tiền của người ta, không thể lại đến tìm người ta nữa. Cho nên, về việc này ta thật sự không có cách nào. Tự ngươi đồng ý việc này, chính ngươi nghĩ cách đi."

"Công tử, ta không có cách nào." Trùng Nhi trực tiếp thừa nhận mình bất lực, một bộ ta không quan tâm, ta cứ muốn dựa vào ngươi, rồi tiếp tục vòng quanh bàn đuổi theo hắn.

Vòng vòng hoài có phần chóng mặt, Dữu Khánh trực tiếp nhảy lên bàn.

Trùng Nhi cũng nhào lên trên bàn, hai tay ôm lấy chân hắn không chịu buông ra.

Dữu Khánh có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nhìn thấy tên này giở trò lưu manh với mình, hắn kinh nghi hỏi: "Ta nói nha, không phải là ngươi làm bụng người ta to lên rồi chứ?" Vừa nói ra lời này, chính hắn đều cảm thấy vô lý, vì vậy nhấc tay vỗ vỗ miệng mình.

Đám người Bách Lý Tâm cũng dở khóc dở cười, bụng đâu có nhanh to như vậy.

Chúi người ôm lấy chân hắn, Trùng Nhi ngước đầu lên cao, nói: "Công tử, ta chưa từng cầu xin ngươi cái gì, ngươi coi như là đang giúp ta có được hay không? Chỉ cần giúp ta lần này, về sau ta sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cho ngươi, được không?"

"…" Dữu Khánh sửng sốt, không nghĩ tới tên gia hỏa này lại vì người ngoài mà nói ra những lời như vậy, suy nghĩ lại, cho tới nay tên này đều không ngại gian khổ, trên cơ bản chưa từng yêu cầu mình điều

gì, ăn ít tiêu ít, làm lại là nhiều nhất, thậm chí còn mặc cho hắn đánh mắng.

Suy nghĩ như thế, hắn cũng cảm thấy không đành lòng, chậm rãi ngồi xổm xuống, cuối cùng dứt khoát ngồi ở trên bàn, nghiêm túc nói: "Lão Thập Lục, không phải là ta không giúp ngươi, mà ta thấy trong việc này ngươi có chút không thích hợp. Có muốn giúp, ta cũng không thể giúp trong mơ hồ như vậy, thật sự không biết rõ thì làm sao hạ thủ được chứ?

Hơn nữa, nơi này là nơi nào, ngươi cũng biết rõ vì sao mọi người đến đây, chỉ cần có chút bất trắc sẽ liên quan đến tính mạng của mọi người. Lí do của ngươi cảm giác chỉ là mượn cớ. Ngươi nói xem làm sao ta có thể giúp? Lão Thập Lục, nói thật, ta cảm thấy ngươi có chuyện gì đó giấu giếm chúng ta, nếu như ngươi có thể nói ra một lí do thuyết phục được ta, hoặc là nói rõ ràng nguyên nhân thực sự, ta không còn gì để nói, có thể dốc toàn lực giúp ngươi một lần."

Nửa nằm úp sấp trên bàn, Trùng Nhi trở nên trầm mặc, cuối cùng chậm rãi buông hai chân hắn ra, không biết nên giải thích như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể đi cầu sư phụ. Nói chung, nàng nhất định phải cứu những người Hổ Phách tộc đó.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1251: Muốn giúp thì giúp đi (1)

Cung thành Hải đô, tại một vị trí góc tường đối diện với Hổ Phách thôn, Tương La Sách đứng chắp tay sau lưng, lẳng lặng nhìn Hổ Phách thôn, nhìn qua có vẻ bình tĩnh, thực ra trong lòng không bình tĩnh chút nào, lão ta không còn tâm tình chơi đùa với sở thích của mình, mà chỉ đứng ngây người tại trong một góc này.

Thông tin lão ta chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng tới, đầu lĩnh phụ trách truy tung lướt đến, hạ xuống bên cạnh lão ta, chắp tay hành lễ, "Đảo chủ."

Tương La Sách đơn giản, rõ ràng nói: "Báo cáo đi."

Đầu lĩnh truy tung đáp:

"Sau khi rời khỏi nơi này, mục tiêu hành động kín đáo, đi theo con đường hẻo lánh nhằm che giấu hành tung, sau đó trốn vào trong biển rời đi. Theo đường thủy đi đến 'Vọng hải lâu' nơi bờ biển phía Tây. Sau khi trồi lên mặt nước, mục tiêu nhảy vào một phòng ăn riêng hướng ra biển. Khi chúng ta xác định được tình hình trong nhà hàng thì phát hiện mục tiêu đã biến mất."

"Đã biến mất?" Đang chăm chú lắng nghe, Tương La Sách nghi hoặc, chậm rãi quay đầu lại, trong mắt lộ ra vẻ hung dữ, "Ta đã nói rồi, để mất dấu mục tiêu thì phải thế nào?"

Đầu lĩnh truy tung sợ hãi đáp: "Đảo chủ bớt giận, chuyện này có nguyên nhân, chúng ta hoài nghi mục tiêu vẫn chưa biến mất, chỉ là đã dịch dung thành người khác, chúng ta cũng đã khóa chặt mục tiêu, nhưng tình huống có chút quỷ dị, thực sự rất khó hiểu, cho nên đặc biệt tới đây thỉnh sự sáng suốt của đảo chủ."

"Quỷ dị?" Tương La Sách nghi hoặc, "Quỷ dị như thế nào?"

Đầu lĩnh truy tung nói: "Sau khi phát hiện mục tiêu tiến vào phòng ăn riêng đó, chúng ta trước tiên can thiệp vào 'Vọng hải lâu'. Lúc đó, mục tiêu vẫn chưa ra khỏi phòng ăn riêng, nhân viên phục vụ phòng ăn đó cũng có thể chứng minh điều này. Sau đó chúng ta đã xác nhận được lai lịch của thực khách trong căn phòng đó, không phải ai khác, chính là nhóm người vị Thám Hoa lang nổi danh khắp thiên hạ kia."

"Thám Hoa lang?" Tương La Sách sửng sốt, hiển nhiên rất bất ngờ, tại sao lại liên lụy tới người này.

“Vâng, chính là người được xưng là tài tử đệ nhất thiên hạ đó.”

“Nói tiếp đi.”

“Vâng. Chúng ta đã nhiều lần xác nhận với nhà hàng, nhóm người Thám Hoa lang gồm hơn mười người đặt hai phòng riêng liền nhau. Khi bọn hắn ra vào đều không có nữ tử xinh đẹp đó, điều này giải thích cho lí do vì sao không thấy mục tiêu ra khỏi phòng ăn riêng. Ngoài ra, căn cứ vào thời gian nhóm người Thám Hoa lang vào nhà hàng rồi rời đi, trùng hợp với thời gian mục tiêu tới Hổ Phách thôn hành động.”

“Ý của ngươi là nói, nhóm người Thám Hoa lang cố ý yểm trợ cho mục tiêu?”

“Đúng vậy, đây là phán đoán của chúng ta. Mục tiêu không thể đột nhiên biến mất. Sau khi chúng ta kiểm tra và loại trừ tất cả các loại khả năng trong toàn bộ ‘Vọng hải lâu’, cuối cùng hoài nghi mục tiêu là do một người nào đó trong nhóm người Thám Hoa cải trang. Trên đường bọn hắn trở về Tri Hải các, người của chúng ta đã nhiều lần đi ngược lại đối mặt với bọn hắn, khi quan sát ở gần, chúng ta thực sự phát hiện thấy một người trông tương tự như mục tiêu, nhưng rất quái lạ, đó lại là một nam nhân.”

“Nam nhân?”

“Đúng vậy, hơn nữa đó còn là một nam nhân có dung mạo rất dễ nhìn, chính là vị người làm tuấn tú của Đào Hoa cư. Vì thế, vừa rồi ta đã cố ý đến Hổ Phách thôn một chuyến, tìm hai người lúc trước kiểm tra giới tính của mục tiêu. Cả hai đều khẳng định rằng mục tiêu được kiểm tra lúc trước chắc chắn là nữ nhân, cả hai đều có thi pháp kiểm tra thân thể, đều cam đoan tuyệt đối không sai.

Dựa theo đặc điểm hình dạng nữ tính của mục tiêu mà họ cung cấp, đem so sánh với đối tượng bị tình nghi, một tình huống kỳ lạ xảy ra, rõ ràng đã khóa chặt được mục tiêu, nhưng hình như lại xuất hiện sai lầm, đối tượng tình nghi không có lỗ đeo khuyên tai, và lại có trái

táo cổ. Tại trên đường đi, thừa dịp qua chỗ đông người, chúng ta còn cố ý dàn cảnh va chạm với đối tượng, lợi dụng cơ hội đó để kiểm tra đặc thù giới tính của đối tượng. Tóm lại, mục tiêu đến Hổ Phách thôn khẳng định là nữ nhân, còn đối tượng tình nghi khẳng định là nam nhân. Trong lúc nhất thời, chúng ta cũng không biết vấn đề nằm ở đâu."

Tương La Sách vẻ mặt thất thần, lẩm bẩm nói: "Tẫn mẫu công, nàng ta thật sự đã trở về…"

"Cái gì?" Đầu lĩnh truy tung nghe không rõ, hỏi ngược lại.

Tương La Sách xua tay, "Không có việc gì, ngươi tiếp tục nói những gì phát hiện được đi."

"Vâng. Còn có một điểm, chúng ta phát hiện thấy mục tiêu có mối quan hệ cực kỳ thân thiết với vị Thám Hoa lang kia, đều là nam nhân mà trên đường đi, hai người cứ ôm ôm kéo kéo…"

"Cái gì?" Tương La Sách thất thanh cắt đứt, "Ngươi nói bọn hắn ôm nhau?"

Đầu lĩnh truy tung không biết vì sao lão ta thốt lên ngạc nhiên như vậy, thoáng sửng sốt rồi đáp: "Đúng vậy, ôm ôm kéo kéo ngay trước mắt mọi người, có thể nhận ra được, quan hệ rất thân mật. Hai bọn hắn kề vai sát cánh suốt đường đi, bên cười bên nói trở về Tri Hải các. Tình hình đại khái là như vậy. Để ta triệu tập các nhân viên theo dõi khác tìm hiểu quá trình chi tiết."

Khóe miệng Tương La Sách kịch liệt co giật một cái, phất tay nói: "Đi gọi Đại Siêu tới đây."

"Vâng." Đầu lĩnh truy tung nhận lệnh rời đi, trực tiếp từ trên đầu tường nhảy xuống.

Tương La Sách thì chắp tay sau lưng đi tới đi lui trên tường thành, bước chân rất nhanh, có vẻ nỗi lòng cực kỳ không bình tĩnh.

Người được gọi là "Đại Siêu" chính là gã đầu lĩnh bảo vệ Hổ Phách thôn, gã ở cách đây không xa, chẳng mấy chốc đã cùng người đi báo tin song song bay lên tường thành.

"Đảo chủ." Đầu lĩnh bảo vệ hành lễ.

Tương La Sách: "Ta hỏi ngươi, lần trước Hải Hoa mang mấy người đến Hổ Phách thôn du ngoạn, trong đó có một tiểu tử rất tuấn tú, ngươi có ấn tượng hay không?"

Đầu lĩnh bảo vệ mặc dù có chút không rõ vì sao lão ta lại hỏi vấn đề này, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều gật đầu đáp: "Nhớ rõ, tiểu tử tuấn tú như vậy quả thực hiếm thấy, ta có ấn tượng."

Tương La Sách: "Lần trước hắn đến đây du ngoạn có điều gì đặc biệt hay không?"

Đầu lĩnh bảo vệ: "Điểm đặc biệt? Nếu nói có điều gì đặc biệt, đó chính là hắn tuổi còn trẻ nhưng lại thích nữ nhân lớn tuổi. À đúng rồi, nữ nhân hắn đến thăm chính là căn nhà mà nữ khách hôm nay có tới." Thấy bộ dạng quả nhiên là thế của Tương La Sách, gã không khỏi ngẩn ra hỏi: "Đảo chủ, có vấn đề gì hay sao?"

"Không có việc gì, ngươi về trước đi." Tương La Sách phất tay.

Thủ lĩnh hộ vệ lộ vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn nhận lệnh lui ra ngoài.

Tiếp theo, Tương La Sách lại hạ lệnh với một người khác: "Ngươi đến Tri Hải các một chuyến, gọi Hải Hoa đến đây, ngay lập tức!"

"Vâng." Đầu lĩnh truy tung cũng nhận lệnh rời đi.

Về phần Tương La Sách thì phi thân bay lên, trực tiếp bay thẳng về chỗ sâu trong hậu cung, bước nhanh vào thư phòng, nhấc bút suy nghĩ một lúc, sau đó viết xuống một phong mật tín, niêm phong lại, giao cho người hỏa tốc chuyển đến kinh thành Ân quốc.

Làm xong việc này, lão ta mới đi đến khu đình viện chế tạo đồ chơi kia, sắc mặt nghiêm trọng mà đi vào trong căn phòng đang đặt mẫu vật con cá lớn, chậm rãi đi lui đi tới ở trong đó.

Không biết loanh quanh trầm tư bao lâu, chợt có tiếng bước chân làm xáo trộn suy nghĩ của lão ta, lão ta ngước mắt nhìn lên, không phải ai khác, chính là nữ nhi Tương Hải Hoa đã tới.

Tương Hải Hoa có chút quái lạ, vừa đến nơi liền hỏi: "Cha, cha không phải không biết con đang có việc, có chuyện gì mà gọi con đến đây gấp như vậy?"

Tương La Sách đè đè tay xuống, "Con tạm dừng chuyện bên đó lại đi."

Tương Hải Hoa kinh ngạc, "Không theo dõi tên Hoắc Lãng của Tĩnh Viễn thuyền hành nữa sao?"

Tương La Sách: "Ta đang nói về chuyện Thám Hoa lang và Triêu Dương công chúa. Việc này tạm dừng lại đã, có tiếp tục hay không hãy chờ ta thông báo. Nói chung, trước tiên tạm gác lại đã."

Tương Hải Hoa trợn tròn mắt, "Cha, Triêu Dương công chúa đang rất sốt ruột muốn động phòng a, còn gấp gáp thúc giục con. Con đã có hẹn với Thám Hoa lang đêm nay. Ngài cũng giục con xúc tiến nhanh chóng hết sức có thể, bây giờ đột nhiên dừng lại là sao? Con phải giải thích với Triêu Dương công chúa thế nào bây giờ?"

"Có gì mà không giải thích được, chút chuyện vặt vãnh như vậy còn cần hỏi ta sao? Con tự nghĩ biện pháp đi."

"Không phải, vì sao a? Dù sao cũng phải có lí do gì chứ? Vội vội vàng vàng giục đi sớm làm gì, chân bước đến cửa đột nhiên gọi dừng lại, chuyện gì vậy chứ?"

"Khi cần con biết tự nhiên sẽ nói cho con biết, chuyện con không nên biết thì không nên hỏi nhiều. Đúng rồi, tên nhân viên tuấn tú

bên cạnh Thám Hoa lang kia, chính là tên nhân viên Đào Hoa cư đó, con biết hắn chứ?"

"Biết, tên là Lâm Long gì đó, ngoại hình quả thực rất dễ nhìn, nếu là nữ nhân, có lẽ đều không nhịn được nhìn hắn mấy lần."

"Đúng rồi, chính là tên Lâm Long đó. Con hãy nhớ kỹ, quan tâm tới hắn một chút, đặc biệt là sự an toàn của hắn. Hắn ở chỗ của con, con cần phải chú ý nhiều hơn, tuyệt đối đừng để cho hắn xảy ra chuyện gì, đây là mục đích ta gọi con tới căn dặn trực tiếp."

Tương Hải Hoa thoáng sửng sốt, ánh mắt lại lấp lóe một hồi, rồi nghi hoặc hỏi: "Cha, con đã bị cha làm cho bối rối rồi, chỉ là một tên nhân viên mà thôi, có cần như vậy không? Con thừa nhận tướng mạo của hắn rất khiến nữ nhân động tâm, nhưng thân phận và địa vị của hắn rõ ràng ra đó, nếu cần bảo vệ cũng phải là bảo vệ Thám Hoa lang a. Chẳng lẽ hắn được nữ nhân quyền thế nào đó nhìn trúng rồi ư?"

Tương La Sách có phần không vui nhấc tay chọc chọc vào trán cô ta, răn dạy: "Nói lung tung gì vậy. Ta nói con nha, trong đầu ngoại trừ chuyện trai gái ra còn có thể suy nghĩ chuyện khác hay không hả? Hải Hoa, con hãy nghe cho kỹ đây, hoặc là ta nói thẳng với con như vậy đi, nếu như Triêu Dương công chúa và hắn cùng lúc gặp phải nguy hiểm gì đó, nếu như chỉ có thể cứu được một người, vậy thì nhất định phải là hắn, con có hiểu được ý của ta không?"

Những lời này vừa được nói ra, thực sự đã khiến cho Tương Hải Hoa phải há hốc mồm, có chuyện gì vậy chứ, Triêu Dương công chúa không chỉ là nữ nhi của hoàng đế Ân quốc, mà còn là nữ nhi của sư muội Địa sư, có thể tưởng tượng được thân phận và địa vị của nàng ta tôn quý như thế nào, lập tức nghi hoặc hỏi: "Cha, tên Lâm Long này đến cùng là ai vậy? Lẽ nào còn cao quý hơn cả Triêu Dương công chúa hay sao? Nếu có người như vậy, con làm sao có khả năng chưa từng nghe nói tới."

Tương La Sách nghiêm túc nói: "Hải Hoa, có một số việc được quyết định không phải dựa trên thân phận và địa vị cao thấp, mà là lập trường, đứng ở lập trường nào sẽ suy nghĩ vì lập trường đó. Thay đổi lập trường tới lui là điều tối kỵ, cuối cùng sẽ khiến người ta không còn chỗ đứng, thậm chí là chết không có chỗ chôn."

Lập trường? Tương Hải Hoa chỉ biết phụ thân là người của Lý Trừng Hổ, vì vậy thử hỏi: "Chuyện này có liên quan với Đoan thân vương phải không?"

Tương La Sách phất tay đuổi khách, "Được rồi, đến lúc con nên biết tự nhiên sẽ cho con biết. Nhớ kỹ lời ta dặn. Về đi."

Tương Hải Hoa chỉ có thể rời đi với một bụng nghi vấn…

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1252: Muốn giúp thì giúp đi (2)

"Lên lầu, rẽ phải, đi nhanh tới cuối rẽ phải xuống lầu, cầm theo tờ giấy mang đi, sư phụ."

Ở trong Tri Hải các, Trùng Nhi đi tới địa điểm gặp mặt nhưng không thấy sư phụ đâu, ngược lại nhìn thấy một tờ giấy, bên trên là chữ viết màu đỏ, không biết viết bằng cái gì, nàng nhìn quanh một vòng rồi làm theo.

Một mạch chạy đến địa điểm chỉ định viết trên giấy, vẫn không thấy sư phụ đâu, lại nhìn thấy một tờ giấy khác, trên tờ giấy này viết: "Đi thẳng lên hai tầng, rẽ phải đi đến cuối, rồi xuống ba tầng, đi nhanh lên một chút."

Nàng không biết sư phụ đang làm trò quỷ gì, tiếp tục chấp hành theo.

Cứ như vậy, sau khi thu thập năm tờ giấy trên đường đi, nàng mới nhìn thấy sư phụ đang đứng bên cửa sổ ở một góc hành lang.

Trên đường đi nàng còn hoài nghi không biết có phải mình lầm hay không, đến khi nhìn thấy đích thân sư phụ, nàng mới hoàn toàn yên tâm, lễ là phải làm, trước tiên hành lễ bái kiến, sau đó mở mấy tờ giấy ra, nghi hoặc hỏi: "Sư phụ, mấy thứ này là thế nào?"

Tiểu sư thúc cười bình thản, mỉm cười nói: "Con bị người theo dõi, không cắt đuôi được người ta, chúng ta làm sao gặp mặt được? Hủy mấy thứ này đi."

"A!" Trùng Nhi thất kinh, vội vàng nhìn xung quanh.

"Yên tâm, đã cắt đuôi được rồi. Còn con, ban ngày ban mặt lại hẹn gặp ta, có chuyện gì sao?"

Trùng Nhi kinh nghi bất định, không biết sư phụ làm sao biết được có người đang theo dõi, đứng ở đây làm thế nào xác định được đã cắt đuôi người ta, dù vậy, nàng vẫn tuân lệnh thi pháp chà xát mấy tờ giấy thành bột mịn rồi thổi bay ra ngoài cửa sổ, sau đó mới chột dạ trả lời: "Đến đây báo cáo với sư phụ, hôm nay con đã đến Hổ Phách thôn rồi, đã tuân theo ý sư phụ, cải trang làm nữ nhân."

Tiểu sư thúc à một tiếng, "Có tìm được tin tức hữu dụng không?"

Trùng Nhi gật đầu, "Đã tìm được rồi, đặc biệt tới báo cho sư phụ biết."

Tiểu sư thúc xòe chiết phiến ra nhẹ nhàng lay động, cười mỉm nói: "Ta đã nói không cần báo cho ta, nói cho lão Thập Ngũ là được rồi. Người làm việc là hắn, hắn sẽ xem xét tình hình để làm việc."

"A, vâng." Trùng Nhi lại gật đầu, sau đó có vẻ do dự muốn nói gì đó.

Tiểu sư thúc liếc nhìn nàng một cái, bình tĩnh xoay người nói: "Nếu không còn chuyện gì khác, ta đi đây."

"Sư phụ…" Trùng Nhi bỗng nhiên gọi lại.

Đang chuẩn bị bước lên lầu, tiểu sư thúc dừng bước lại quay lưng về phía nàng, chậm rãi phe phẩy cây quạt, "Có việc gì?"

Trùng Nhi mặt đầy do dự và bối rối, nhưng mà vì tộc nhân, nàng vẫn cố gắng lấy can đảm nói ra, "Sư phụ, ta cảm thấy những Hổ phách nữ tại Hổ Phách thôn thật đáng thương."

Tiểu sư thúc vẫn không quay đầu lại, "Vậy thì thế nào?"

"Người ta đã giúp chúng ta, ta cũng muốn giúp bọn họ thoát khốn." Trùng Nhi yếu ớt cúi đầu.

Tiểu sư thúc tùy ý nói: "Muốn giúp thì giúp đi."

"Hả…" Trùng Nhi đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt không thể tin nổi, không ngờ sư phụ lại dễ nói chuyện như vậy, do dự nói: "Con không biết phải giúp thế nào, nên đến đây xin sư phụ chỉ giáo."

Nàng thực sự không có bao nhiêu kinh nghiệm giang hồ, đặc biệt là chuyện lớn như vậy, liên quan tới những nhân vật không tầm thường, hoàn toàn không biết phải bắt đầu từ đâu.

"Thỉnh giáo ta làm gì? Mấy vị sư huynh đó của con cũng không phải chỉ để trưng bày, nhất là lão Thập Ngũ. Bọn hắn đã trải qua nhiều chuyện lớn, cũng không chỉ một hai lần làm ra chuyện động trời, đối với loại chuyện này bọn hắn đều rất có kinh nghiệm. Chỉ là một việc nhỏ như vậy còn không cần ta phải ra tay. Bên cạnh con đã có sẵn nhân thủ, con cũng không thể hầu hạ không công cho bọn hắn, có việc gì cứ việc yêu cầu bọn hắn làm là được."

Y nói rất nhẹ nhàng thoải mái, nhưng Trùng Nhi lại rịn mồ hôi, hơi chu miệng lẩm bẩm: "Lúc trước mới nói với Thập Ngũ sư huynh rồi,

hắn không chịu giúp…”

Rồi sau đó lầm bầm kể lại đại khái câu chuyện.

Nhưng mà sư phụ của nàng trả lời vẫn rất ung dung, “Việc này đơn giản, con cứ nói là ý của ta, là ta đã dặn dò con trước lúc rời U Giác phụ, chuyện con cải trang làm nữ đi tìm hiểu tin tức cũng có thể đẩy cho ta, cứ nói rằng đều là ta dặn dò con trước khi rời U Giác phụ. Nhân tiện cũng cảnh cáo bọn hắn, cứ nói như ta nói, thưởng cho bọn hắn một cơ hội cứu người tích đức, nếu dám từ chối, hoặc là bị đánh gãy chân, hoặc là bọn hắn khỏa thân bơi trong sông U Giác phụ. Bọn hắn được quyền lựa chọn.”

Nghe vậy, hai mắt Trùng Nhi sáng lên, vâng vâng dạ dạ gật đầu lia lịa, nàng biết, không rõ sư phụ mình có tà môn gì, chỉ biết mấy sư huynh đều rất sợ sư phụ của nàng, chỉ cần lấy sư phụ ra, ngay cả Thập Ngũ sư huynh cứng đầu cũng không dám không theo.

Trong đầu nàng còn hiện lên một ý nghĩ mơ hồ, có vẻ để cho Thập Ngũ sư huynh khỏa thân bơi sông cũng rất thú vị.

Nhưng rất nhanh nàng lại dẹp mớ ý nghĩ rối loạn đó ra ngoài, đương nhiên cứu người vẫn là quan trọng nhất.

Nàng vẫn còn rất khó hiểu, cuối cùng hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Sư phụ, nếu ngài đã tới đây, vì sao không gặp mặt các sư huynh, có chuyện gì dặn dò trực tiếp không phải càng tiện hơn sao?”

Tiểu sư thúc xì một tiếng, “Ngươi cho rằng lão Thập Ngũ là thứ gì tốt hay sao? Ta nhìn hắn lớn lên từ khi còn mặc tã, với đức tính của hắn, nếu ta dám lộ mặt, hắn liền dám giày vò ta. Trùng Nhi, vị sư huynh đó của con trêu chọc tới người quá lợi hại, chỉ cần ta lộ diện, ta sẽ rất khó chạy thoát khỏi tầm mắt bọn họ. Hắn da dày thịt béo, chịu đựng được giày vò. Ta thì chịu không nổi. Nói chung, không thể gom hết trứng gà vào trong một rổ, vẫn nên ngoài sáng trong tối phối hợp với nhau mới thích hợp.”

Trùng Nhi nghe vậy liền hiểu, lần nữa vâng dạ gật đầu.

"Về đi." Tiểu sư thúc quay đầu lại nhìn nàng một cái, cười cười phe phẩy quạt bước chân đi lên lầu.

Trùng Nhi chắp tay cung kính đưa tiễn. Nhìn theo bóng lưng tiêu sái của sư phụ rời đi, nghĩ đến việc sư phụ luôn luôn đối xử với mình rất tốt, trong lòng nàng cảm thấy ấm áp. Đó là một loại cảm giác hạnh phúc, giúp nàng tràn đầy lực lượng và có cảm giác an toàn. Nàng vốn cảm thấy mình không có kinh nghiệm và cũng không biết gì, rất thấp thỏm khi làm việc, nhưng bây giờ nàng đột nhiên cảm thấy mình không sợ bất cứ điều gì nữa.

Sau đó nàng cũng vui vẻ mà rời đi…

"Cái gì? Đã bị mất dấu? Mấy người các ngươi làm ăn kiểu gì vậy? Có nhiều người như vậy cho các ngươi điều động, vậy mà có thể để mất dấu một thanh niên không đầu óc như vậy sao?"

Tại một góc hẻo lánh bên trong Tri Hải các, gã thủ lĩnh truy tung đối diện với mấy tên thủ hạ làm nhiệm vụ theo dõi Trùng Nhi, không thể kìm được cơn giận.

May mà đã xác nhận được lai lịch của đối tượng cần theo dõi, nếu không, theo như lời Tương La Sách nói lúc trước, nếu để mất dấu mục tiêu, bọn họ sẽ phải gánh chịu hậu quả thế nào?

Đó không phải là lời nói đùa, đảo chủ sẽ không nói đùa kiểu như vậy, chỉ nghĩ thôi gã đã thấy rợn cả người.

Mấy người đứng thành một hàng cũng rất xấu hổ, có một người trong đó cất lời giải thích: "Không biết chuyện gì xảy ra, hắn cứ đi lang thang chỗ này chỗ kia, dường như chỉ là đi dạo loanh quanh không có mục, nhưng mà rất trùng hợp, những điểm theo dõi chúng ta bố trí trước dựa theo hướng đi của hắn luôn luôn bị sai lầm, hắn luôn có thể đúng lúc tránh khỏi điểm bố trí của chúng ta, luôn luồn qua được chỗ trống giữa chúng ta, chúng ta khẩn cấp điều động

nhân thủ lấp chỗ trống nhưng không kịp, bị hắn làm cho luống cuống chân tay, chúng ta rối loạn, nên để mất dấu hắn."

Thủ lĩnh truy tung cả giận nói: "Các ngươi đừng có tìm cớ biện hộ cho sự kém cỏi của mình. Hắn không thể một mực đoán trước được tất cả các dự tính của các ngươi? Tất cả các bố trí đều được đưa ra ngay lúc đó, cho dù trong chúng ta có nội gián mật báo cũng không kịp. Một đám ngu xuẩn!"

Vào lúc này, lại có người chạy tới, khẩn cấp báo cáo: "Mục tiêu đã xuất hiện lại rồi."

Truy tung đầu lĩnh lập tức nghiến răng mắng: "Còn ngây ra đó làm gì, không nhanh đi bố trí nhân thủ theo dõi đi!"

"Vâng." Một đám người lập tức giải tán.

Trùng Nhi khoan khoái thoải mái dạo bước trong vui vẻ, thỉnh thoảng còn tung tăng nhảy những bước nhỏ, đôi khi lại ngâm nga một vài làn điệu cùng tiếng cười hừ hừ nho nhỏ, khi gặp các cửa hàng bên trong hấp dẫn thì còn vào dạo xem một chút, trong túi không có tiền, hôm nay cơ bản đã tiêu hết, chỉ nhìn xem không mua cũng không gây trở ngại tâm trạng vui vẻ của nàng.

Sau một hồi loanh quanh đi dạo, nàng cũng không dám rời khỏi mấy người Dữu Khánh quá lâu, lo lắng bên bọn hắn xảy ra chuyện, cho nên quay trở về.

Trở lại trong phòng, mấy người Dữu Khánh đang chụm lại một chỗ nhìn xem bản đồ Hổ Phách hải, đồng thời xem các thông tin do nhóm người Tam tiên bảo tìm hiểu được.

Nghe tiếng mở cửa đóng cửa, Dữu Khánh quay đầu lại nhìn, thấy là nàng, thuận miệng hỏi, "Bị thế giới phồn hoa làm lóa mắt rồi phải không, đi lang thang ở đâu vậy?"

Trùng Nhi chắp tay sau lưng bước đến, vẻ mặt đắc ý nói: "Không lang thang đâu cả, chỉ là tùy tiện đi một vòng, để xem có thể nghĩ ra biện pháp nào cứu người hay không."

Mấy người lập tức đồng loạt quay đầu lại nhìn nàng chằm chằm, phát hiện thấy tên này điên rồi, vậy mà lại định một mình đi cứu người, đây không phải là đi tìm chết sao?

Dữu Khánh không vui hừ một tiếng, "Rồi ngươi có nghĩ ra biện pháp nào hay chưa?"

Trùng Nhi lắc đầu dứt khoát, "Chưa."

Dữu Khánh khịt mũi một tiếng mỉa mai, vừa mới quay đầu lại tiếp tục xem thông tin thu thập trên tay, chợt nghe tiếng Trùng Nhi cất lên: "Cho nên ta quyết định nghe lời công tử, nói cho công tử biết sự thật."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1253: Đuổi việc (1)

Mỗi người lại lần nữa quay đầu nhìn nàng chằm chằm.

Cái kiểu lúc thế này lúc thế kia này có phần không giống phong cách của Trùng Nhi, điều này đã lần nữa thu hút sự chú ý của mọi người, đặc biệt là Dữu Khánh, hắn đã sớm phát hiện thấy nàng có chút khác thường kể từ khi đến nơi đây, hiện tại rốt cuộc đã chịu đưa ra đáp án rồi sao?

Mọi người đều lẳng lặng nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp, nhưng một hồi lâu vẫn không thấy nàng mở miệng.

Đã bị kích thích sự tò mò, Dữu Khánh không chờ được nữa, thúc giục: "Ngươi nói đi."

Trùng Nhi nhìn chăm chú về phía Bách Lý Tâm, hơi lộ vẻ do dự.

Bách Lý Tâm lập tức hiểu được, thì ra là đáp án này không thể để cho người ngoài như mình được nghe.

Nàng lập tức đứng dậy tránh đi, ra ngoài đóng cửa lại dựa vào tường chờ đợi, trong lòng ít nhiều có chút nghi hoặc, mình đã biết quá nhiều bí mật về những chuyện mấy người này đang làm, còn có điều gì là mình không thể nghe sao?

Ở trong phòng, Dữu Khánh lại thúc giục lần nữa, "Bây giờ đã có thể nói được chưa?"

Trùng Nhi cố lấy can đảm nói: "Việc giúp đỡ những Hổ phách nữ đó thoát khốn kỳ thực là ý của sư phụ ta. Khi rời khỏi U Giác phụ, ông ấy đã cố ý dặn dò ta."

"Tiểu sư thúc?" Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đồng thanh thốt lên, bọn hắn đều rất kinh ngạc.

Trùng Nhi gật đầu lia lịa, biểu thị đúng là như vậy.

Dữu Khánh nghi ngờ hỏi: "Tiểu sư thúc cứu những Hổ phách nữ đó làm gì?"

Trùng Nhi lắc đầu: "Không biết."

Mục Ngạo Thiết: "Sư thúc dặn ngươi đi cứu những Hổ phách nữ đó một mình ư?"

Trùng Nhi lại lắc đầu, "Thực ra là nói các huynh đi cứu, bảo ta chuyển lời cho các huynh, tìm cơ hội giúp đỡ những Hổ phách nữ đó thoát khỏi khốn cảnh."

Dữu Khánh lập tức mở miệng mắng, "Đánh rắm, bảo chúng ta cứu vì sao không nói cho chúng ta, còn cần nhờ ngươi chuyển lời ư?"

Đã có những lời của sư phụ chống lưng, Trùng Nhi không sợ chút nào, "Ta cũng không biết vì sao sư phụ phải làm như vậy, lúc đó ông ấy nói với ta, đây là thưởng cho các ngươi một cơ hội cứu người tích đức, dặn ta nói với các huynh, nếu dám từ chối, hoặc là đánh gãy chân các huynh, hoặc là để các huynh khỏa thân bơi trong sông tại U Giác phụ, các huynh được quyền lựa chọn."

Hai người Dữu, Mục đều nghẹn lời. Đúng là không phải nói, giọng điệu này quả thực là của tiểu sư thúc, khiến bọn hắn im miệng.

Nhưng Dữu Khánh vẫn còn hoài nghi, "Nếu đã là ông ấy dặn ngươi nói cho chúng ta biết, vậy vì sao ngươi không nói sớm, mà phải chờ tới khi chúng ta từ chối mới nói ra?"

Vấn đề này không làm khó được Trùng Nhi, nàng lắc đầu đáp: "Không biết, dù sao sư phụ ta dặn dò như thế. Các huynh không từ chối thì không nhắc tới ông ấy, và cả chuyện cải trang làm nữ đi Hổ Phách thôn cũng là sư phụ dặn dò ta làm."

Một câu hỏi, ba không biết, có vấn đề gì cứ đẩy hết cho sư phụ, chỉ cần có sư phụ gánh, việc này liền rất dễ ứng phó.

Hai người Dữu, Mục quay mặt nhìn nhau, lúc trước luôn cảm thấy việc Trùng Nhi tích cực muốn giả nữ đến Hổ Phách thôn rất khả nghi, loay hoay nửa ngày thì ra là tiểu sư thúc ở sau lưng giở trò quỷ.

Hai người đều có cảm giác bất chợt hiểu ra, không chút nào nghi ngờ Trùng Nhi đang nói dối, thứ nhất là trong ấn tượng của bọn hắn, Trùng Nhi không phải là loại người bịa đặt nói dối, huống chi còn là nói dối về một chuyện lớn như vậy, thứ hai là kiểu nói dối này không thể nào qua mặt được, về sau chỉ cần gặp mặt tiểu sư thúc là lộ tẩy ngay.

Mục Ngạo Thiết đầu óc mờ mịt, không hiểu ra sao, "Lão Thập Ngũ, ngươi nói thử xem, tiểu sư thúc đang làm trò gì vậy?"

Dữu Khánh vuốt vuốt chút ria mép của mình, "Quỷ mới biết rõ ông ấy đang chơi trò gì, nhưng lần này trước khi xuất phát, ta đã cảm thấy ông ấy không thích hợp. Ông ấy vậy mà lại biết được một số bí mật trong của những người cấp cao trong Hổ Phách tộc, hơn nữa còn muốn chúng ta mang Trùng Nhi cùng đi theo."

Nói đến đây, hắn càng thêm cảm thấy nghi hoặc, theo bản năng quay đầu lại nhìn Trùng Nhi, hắn nhớ tiểu sư thúc từng dặn bọn hắn giấu giếm Trùng Nhi chuyện sẽ đến Hổ Phách hải, dặn đừng cho Trùng Nhi biết trước khi đến Hổ Phách hải, tại sao còn âm thầm dặn dò Trùng Nhi phải làm gì tại Hổ Phách hải, sự sắp xếp này tại sao lại mâu thuẫn như vậy?

Nghĩ đến đây, hắn hỏi lại Trùng Nhi, "Sư phụ ngươi còn dặn dò ngươi điều gì?"

Trùng Nhi lắc đầu, định nói không còn gì nữa, nhưng khi lời đã đến trên môi thì chuyển thành, "Khi chưa gặp chuyện, sư phụ không cho nói."

Nàng lưu lại cho mình một chút chỗ trống để quay đầu, lỡ như lại xảy ra chuyện thì phải làm sao, lỡ như về sau lại cần lấy sư phụ ra chống lưng thì sao bây giờ, không thể tự cắt đường lui.

"Hừ!" Dữu Khánh vừa nghe nói vậy liền nổi cáu, hai tay áo xắn lên, bộ dáng giống như chuẩn bị đánh nàng một trận.

"Thôi được rồi, có thách hắn cũng không dám lợi dụng danh nghĩa sư phụ hắn để lừa gạt." Mục Ngạo Thiết đưa tay kéo một cái, ra hiệu cho Dữu Khánh bỏ qua.

Thực sự là không dễ dàng trêu chọc tới tiểu sư thúc, khi muốn trừng trị bọn hắn, muốn phân rõ lí lẽ thì phân rõ lí lẽ, không muốn nói lý thì không nói lý, không thể đánh được người ta, bối phận của người

ta đặt tại đó, khi giở trò vô sỉ thì chỉ có hơn chứ không kém bọn hắn.

Khoản tiền kiếm được sau khi ra khỏi Tiểu Vân gian bị tiểu sư thúc lấy đi một khoản lớn, y còn có thể lén lấy bản nháp luyện thư pháp của Dữu Khánh ở Linh Lung quan ra bán kiếm tiền, người như vậy, giới hạn đạo đức thực sự thấp, trưởng bối như vậy không đánh giá cũng được.

Dữu Khánh hừ hừ hai tiếng, rồi cũng đành phải bỏ qua, nhưng vẫn nhấc chân cho Trùng Nhi một cước vào mông, để nhấn mạnh rằng mình mới là chưởng môn Linh Lung quan, sẽ không e sợ uy nghiêm của bất kỳ ai.

Trùng Nhi xoa mông đứng sang một bên, còn len lén bĩu môi như muốn nói ngươi có thể làm khó được ta ư.

Đã có dặn dò, Mục Ngạo Thiết không thể không đối mặt với hiện thực, đoán rằng tiểu sư thúc làm như vậy nhất định phải có lí do, y liền hỏi Dữu Khánh, "Làm sao cứu được những Hổ phách nữ đó?"

Dữu Khánh: "Còn cảm thấy chưa đủ nhiều chuyện sao? Dù sao cũng phải biết phân biệt chuyện nặng chuyện nhẹ. Nếu tiểu sư thúc đã không đưa ra yêu cầu gì, đó có nghĩa là để cho chúng ta nhìn tình mà làm. Trước tiên, hãy giải quyết vấn đề trong tay đã. Chuyện Hổ phách nữ thì khi có cơ hội rồi tính tiếp."

Mục Ngạo Thiết khẽ gật đầu, rồi quay sang nhìn Trùng Nhi. Với việc này, Trùng Nhi cũng không có ý kiến gì cưỡng ép, nàng cũng sẽ không vì tộc nhân của mình mà bất chấp tính mạng mọi người nơi đây.

Trùng Nhi ngược lại thể hiện sự tích cực, nói: "Vậy thì trước tiên để ta đi tìm mật đạo dưới biển thông tới cung thành đi."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1254: Đuổi việc (2)

Dữu Khánh: "Ngày khác đi, hôm nay có không ít chuyện, cần phải xử lý chuyện tên Hoắc Lãng kia, và tối nay còn có hẹn với Tương Hải Hoa."

Trùng Nhi lộ vẻ nghi ngờ, thử hỏi: "Công tử, Tương Hải Hoa đó tại sao cứ muốn hẹn hò với ngươi vậy? Không phải đã nhìn trúng ngươi rồi chứ?"

"Liên quan cái rắm gì đến ngươi. Tuổi còn trẻ mà cứ luôn nghĩ đến chuyện nam nữ vớ vẩn, tương lai của ngươi chỉ vậy thôi hả?" Dữu Khánh cất lời răn dạy, sau đó đi tới trước bản đồ, quay lại vấn đề chính, "Ngươi có thể xác định vị trí lối vào mật đạo không?"

"Đây là bí mật mà chỉ có những người cấp cao của Hổ Phách tộc mới biết được, các Hổ phách nữ đó cũng không biết rõ lắm vị trí chính xác, bọn họ cũng chỉ nghe được từ những người già nói lại trước lúc lâm chung." Trùng Nhi tìm cớ bù đắp thiếu sót, sau đó cũng chúi người vào bản đồ chỉ tay nói: "Theo bọn họ nói, đại khái nằm ở giữa ba hòn đảo san hô ở phía nam này, cần phải đích thân tới hiện trường chậm rãi tìm kiếm mới được."

Dữu Khánh do dự nói: "Vậy thì ngày mai đi. Ngày mai tìm một chiếc thuyền, lấy cớ gì đó ra khơi chơi."

Trên một con thuyền lớn neo đậu trên bến tàu bên bờ biển, chấp sự Hữu Lăng La của Bích Hải Thuyền Hành vừa mới ra khỏi khoang thuyền, lại nhanh chóng lùi trở lại, nấp bên cạnh một khung cửa sổ lén nhìn ra bên ngoài.

Một đám người đi theo quay đầu nhìn lại, phát hiện thấy vị chấp sự này lén lén lút lút giống như ăn trộm, không biết đang làm gì.

Có người quay lại, nhỏ giọng hỏi thăm, "Tiên sinh, ngài đây là?"

Hữu Lăng La bĩu môi hướng ra phía ngoài, "Trên bến tàu, tên mập mạp đang khuân vác đồ đó, là chuyện gì vậy?"

Mập mạp? Người hỏi lập tức quay nhìn ra phía ngoài, vừa nhìn liền thấy được Nam Trúc đang bận rộn lui tới khuân vác, thực sự là vóc người của gã quá dễ nhận ra, gã quay đầu lại hỏi: "Tiên sinh, có vấn đề gì sao?"

Hữu Lăng La: "Đi tìm hiểu xem, hỏi xem tên mập mạp đó tại sao lại đến đây làm việc."

"Được." Người này lập tức nhận lệnh rời đi.

Hữu Lăng La lại phất tay với đám người đang ở bên ngoài nhìn mình, ra hiệu cho bọn họ có việc gì thì đi làm việc của mình đi.

Lúc này mọi người mới giải tán.

Sự việc cũng đơn giản, chẳng bao lâu sau người đi tìm hiểu thông tin kia đã trở về, "Tiên sinh, tên mập mạp đó tự xưng là 'Cao Sĩ Nghi', tu sĩ cảnh giới Sơ Huyền, hiện tại trong túi eo hẹp, nên mới nhận làm khuân vác cho Thuyền hành, không phát hiện thấy có điều gì lạ thường."

Hữu Lăng La cau mày, suy nghĩ một chút rồi dứt khoát nói: "Ta mặc kệ hắn có biểu hiện lạ thường gì hay không, không thể dùng người này, lập tức tìm lí do đuổi việc đi, sau này đừng có thuê hắn nữa."

Lão ta chẳng quan tâm nhiều như vậy, trước đây không biết sâu cạn đi dính dáng với mấy người tên mập mạp này, cho nên đã tự làm hại mình, về sau mới biết được là chọc giận hoàng hậu Yến Y, nếu không phải Thuyền hành nể tình mình làm việc vất vả, có công lao

lại không biết tình hình, lão ta còn không biết mình sẽ phải gánh kết cục gì.

Đã có bài học lần trước, lão ta sao còn dám dính dáng đến mấy sư huynh đệ Nam Trúc, trốn còn trốn không kịp chứ.

Vì vậy, Nam Trúc vừa mới bốc xếp xong một thuyền hàng liền bị người phụ trách bến tàu gọi tới một bên, trực tiếp sa thải, trả ngay tại chỗ cho gã gấp rưỡi tiền công.

Cầm lấy ngân phiếu, Nam Trúc nhìn những người khác vẫn làm việc bình thường, không hiểu được, hỏi: "Vì sao đuổi việc ta? Ta có tu vi Huyền cấp, làm việc tốt hơn hẳn mấy tên Võ cấp đó a."

Người phụ trách: "Ngươi nhìn lại chính mình đi, rồi nhìn xem tư thái của những người khác, ngươi cảm thấy ngươi giống với những người làm việc khuân vác tại bến tàu sao? Nhìn bản mặt của ngươi đảo qua đảo lại trên bến tàu thực sự là chướng mắt, ta nhịn cho tới hôm nay thực sự là nhịn không được nữa rồi. Tôn giá còn là đi tìm công việc khác tốt hơn đi."

Cái gì? Nam Trúc kinh ngạc sửng sốt, thực sự là bởi vì nguyên nhân này ư? Đó chẳng phải là nhục nhã người ta sao? Gã tức giận không thể kìm được, ngay tại chỗ tranh cãi với người ta, nhưng cũng chỉ có thể làm ầm ĩ mấy câu, gã vẫn biết một chút về thế lực của Bích Hải Thuyền Hành, gã cũng không thể đắc tội, làm quá mức chính là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, cuối cùng gã chỉ có thể phất tay áo bỏ đi trong sự tức giận và xấu hổ.

Nhìn thấy bóng dáng gã biến mất, Hữu Lăng La thở phào nhẹ nhõm bước ra khoang thuyền, nhưng sau khi suy nghĩ một lúc lão ta lại quay vào bên trong, ngồi vào bàn, nhấc bút viết mật tín, lựa chọn tình huống phát hiện Nam Trúc để báo cáo.

Bên trong Hổ Phách hải tiền trang, Hoắc Lãng vừa đi ra khỏi phòng vừa trò chuyện vui vẻ với chưởng quỹ tiền trang ở đây, trên tay mang theo một cái hộp.

Chưởng quỹ tiền tranh đích thân đưa tiễn y đến cửa vào, tận mắt nhìn thấy Hoắc Lãng lên xe rời đi mới quay đầu đi vào, rõ ràng là tiếp đãi khách hàng lớn rất trọng hậu.

Bên trong xe, Hồng Cơ hỏi: "Bao nhiêu?"

Hoắc Lãng ném hộp tiền cho cô ta, "Thế chấp nhiều thứ như vậy, gom góp ba chục cũng không thành vấn đề. Tình hình bên ngoài thế nào?"

Hồng Cơ đáp: "Quả thực là có người đang theo dõi chúng ta, hẳn là đồng bọn của Chu Xá Linh."

Hoắc Lãng bĩu bĩu môi về chiếc hộp chứa ngân phiếu, "Ổn thỏa một chút, thả tin tức thế chấp vay tiền ra đi."

"Vâng." Hồng Cơ đáp lời, sau đó mở hộp ra, bộc lộ một đống ngân phiếu, cô ta đích thân kiểm kê lại một lần.

Bên trong Tri Hải các, Tương Hải Hoa ngồi ở trong phòng của Lý Triêu Dương, mặt mỉm cười, cũng có thể nói là miễn cưỡng vui cười, nhìn Lý Triêu Dương thay hết bộ quần áo này đến bộ y phục khác.

Ở trong phòng, thay xong một bộ quần áo hoa lệ, Lý Triêu Dương lại mở cửa nhảy ra, xoay vòng vòng dò hỏi, "Bộ này thế nào?"

Nàng ta đang chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay với Thám Hoa lang, rõ ràng là rất chú ý cẩn thận trang điểm.

Tương Hải Hoa gật đầu, "Rất đẹp, rất đẹp! Công chúa có sẵn nền tảng, mặc cái gì cũng đẹp."

Miệng nói vậy nhưng trong lòng đang âm thầm cười khổ, không thể thay đổi quyết định của phụ thân, nên cô ta có phần không biết phải ăn nói với Lý Triêu Dương như thế nào.

"Thám Hoa lang có thể thích kiểu hoa lệ như thế này không?" Lý Triêu Dương xoay chuyển mấy vòng trước gương, sau đó lại xách váy chạy vào trong phòng, thay đổi một bộ khác.

Chợt có tiếng gõ cửa vang lên, một lát sau, hộ vệ tùy tùng của công chúa đi vào thông báo, có người tìm Tương Hải Hoa.

Tương Hải Hoa đứng dậy đi ra ngoài, bên ngoài là vị phụ nhân mập mạp trắng trẻo kia.

Hai người đi đến một bên, phụ nhân mập mạp nhỏ giọng thông báo, "Hoắc Lãng dùng bến tàu và một số sản nghiệp của Tĩnh Viễn thuyền hành ở đây làm thế chấp để vay tiền trang ba tỷ, kỳ hạn trả nợ là ba tháng."

Tương Hải Hoa hừ một tiếng, "Xem ra trong lòng y thực sự có quỷ."

Phụ nhân mập mạp nói: "Chính y cũng đang rải ra tin tức mình thế chấp vay tiền, không biết đang làm trò quỷ gì."

Tương Hải Hoa: "Bất kể y làm trò gì, tiền vừa vào tay, lập tức nói phái bên Ngũ Đỉnh sơn tống Chu Xá Linh về tông môn đi. Ta trái lại muốn nhìn xem phía sau Hoắc Lãng đến cùng là trò trống gì."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1255: Mật báo (1)

Đã cầm tiền mặt vào trong tay, Hoắc Lãng không có lề mề, trước tiên cho người đến sòng bạc của Tri Hải các gọi Chu Xá Linh đến Tĩnh Viễn thuyền hành.

Cũng để cho Chu Xá Linh trực tiếp kiểm tra đếm kỹ số tiền.

Sau khi kiểm tra xong, Chu Xá Linh cầm lấy tiền định lập tức rời đi, nhưng bị Hoắc Lãng gọi lại, "Chậm đã."

Chu Xá Linh xách theo hộp tiền xoay người lại hỏi: "Thế nào? Muốn đổi ý hay sao?"

Hoắc Lãng: "Một khoản tiền lớn như vậy mà ngươi chỉ nói khơi khơi mấy lời rồi lấy đi sao? Ngươi cảm thấy thích hợp không?"

Chu Xá Linh: "Vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa?"

Hoắc Lãng: "Viết tờ giấy nợ đi. Nếu như ngươi không giữ kín được mồm miệng, để cho thông tin tiết lộ ra ngoài, tờ giấy nợ này sẽ đến tìm ngươi, tìm đến Ngũ Đỉnh sơn các ngươi để đòi khoản nợ này. Chu huynh đệ, nếu không viết giấy nợ, ngươi không thể cầm khoản tiền này đi." Y hất đầu ra hiệu.

Hồng Cơ ở bên cạnh mỉm cười lấy giấy và bút, mực ra, đưa tay mời gã sử dụng.

Đôi mắt to của Chu Xá Linh xoay chuyển mấy vòng, cuối cùng sau một hồi suy nghĩ gã nhấc bút viết ra một tờ giấy nợ, sau đó mới xách theo hộp ngân phiếu đi ra cửa.

Hoắc Lãng cầm tờ giấy nợ thổi thổi cho khô nét mực, "Cử người theo sát gã, đừng để gã mang tiền vào sòng bạc, một khi gã vào sòng bạc, lập tức chặn lại. Nếu như để cho gã thua sạch khoản tiền này, chúng ta sẽ không tìm được nơi nào để khóc đâu."

Hồng Cơ sửng sốt hỏi: "Một khoản tiền lớn như thế, không đến mức điên như thế đi?"

Hoắc Lãng: "Ngươi còn không nhìn ra được sao? Ngay cả là một trăm viên Nghiễm Linh đan của tông môn, gã còn dám lừa gạt thì còn chuyện gì mà một con ma bài bạc không làm được chứ? Nhớ kỹ, về sau tuyệt đối không thể tìm mấy con ma bài bạc cùng làm những chuyện tương tự."

Suy nghĩ thấy cũng đúng, Hồng Cơ lập tức bước nhanh rời đi, truyền đạt mệnh lệnh xuống dưới.

Ra khỏi cửa Tĩnh Viễn thuyền hành, Chu Xá Linh trực tiếp lên một chiếc xe. Một người đàn ông vẻ mặt không biểu cảm đang đợi sẵn bên trong khoang xe được che chắn kín mít.

Khi xe bắt đầu lăn bánh, Chu Xá Linh giao hộp tiền lại cho đối phương, đồng thời cũng thông báo cho đối phương biết có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, mình đã để lại một giấy ghi nợ.

Không biết người đàn ông này có nghe nói hay không, chỉ thấy y mở hộp ra im lặng kiểm kê ngân phiếu.

Thấy vậy, Chu Xá Linh trong lòng thở dài không nói gì, cũng không dám có ý kiến gì, đối phương là người của Tri Hải các, trước lúc người của Tĩnh Viễn thuyền hành tới sòng bạc tìm gã, người của Tri Hải các đã tới cạnh sòng bạc âm thầm nhắc nhở gã, nói Hoắc Lãng đã chuẩn bị sẵn tiền, lập tức sẽ đến tìm gã, đã dặn dò gã nên làm như thế nào.

Gã đã không còn bất kỳ cơ hội lựa chọn nào, chỉ có thể nghe theo, chuyện mưu sát Triêu Dương công chúa vừa lộ ra, ngay cả phía tông môn cũng không có lựa chọn nào khác.

Sau khi xác nhận khoản tiền này không có sai lầm, nam tử đó cúi người lôi từ dưới bàn ra một cái hộp đựng tiền khác cùng mẫu mã, giao cho gã.

Chu Xá Linh nghi hoặc, không biết là có ý gì. Gã mở hộp ra nhìn, tức thì không nói nên lời, trong này chỉ có một đống giấy trắng. Gã đại khái đã hiểu là có ý gì. Gã lặng lẽ khép đậy hộp lại, thành thành thật thật đặt trên đùi mình, ôm lấy.

Xe chạy đến cầu tàu nối với đảo phụ liền dừng lại. Chu Xá Linh xuống xe ngựa, bước nhanh qua cầu tàu, đi đến khu vực cắm đầy

cây cột dài với vô số ruy băng phất phới trên đảo phụ. Gã chui vào trong đó rồi không còn thấy tung tích.

Hai người bí mật theo dõi tới nơi liền nhảy vào trong đó tìm kiếm, sau đó ngẩng đầu nhìn động tĩnh trên không trung, nhìn thấy Chu Xá Linh xách theo hộp tiền cưỡi con chim lớn bay lên trời, còn có mấy tên nhân viên của Ngũ Đỉnh sơn cùng đi theo.

Hai gã nhân viên theo dõi tức thì không biết phải làm sao cho phải, bọn họ chỉ đề phòng mục tiêu vào sòng bạc, không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Xách theo một hộp tiền giả, Chu Xá Linh quay đầu lại nhìn về phía đảo phụ, tâm tình vừa sầu muộn vừa sợ hãi, gã biết rõ mình rời đi lần này chỉ là Tri Hải các tuân thủ hứa hẹn tha cho mình, tha cho Ngũ Đỉnh sơn mà thôi, còn ba tỷ đó chính là tiền mà bản nhân gã cùng tông môn phải giao cho Tri Hải các để mua mạng, không có nghĩa là tông môn sẽ tha cho hắn.

Một trăm viên Nghiễm Linh đan không phải là tổn thất nhỏ, cho dù đối với Ngũ Đỉnh sơn mà nói, đó cũng là tổn thất nặng nề, tuy rằng phụ thân gã là chưởng môn cũng không thể không cho tông môn một lời giải thích thỏa đáng, lần này bất kể như thế nào cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho gã.

Những người đi cùng ở bên cạnh đều là nhân viên chấp pháp do tông môn cử đến, kỳ thực chính áp giải gã bằng vũ lực.

Khi hai kẻ theo dõi quay về lại cầu tàu thì không còn thấy chiếc xe chở Chu Xá Linh đâu nữa, bọn họ cũng không có suy nghĩ gì nhiều về chiếc xe đó, hai người nhanh chóng chạy về Tĩnh Viễn thuyền hành, khẩn cấp báo cáo tình huống.

"Cái gì? Chạy rồi? Có biết đã chạy đi đâu rồi hay không?" Hoắc Lãng có chút khẩn trương.

Một nhân viên theo dõi nói: "Những người đi cùng đều mặc đồng phục của Ngũ Đỉnh sơn, xem ra là trở về Ngũ Đỉnh sơn rồi."

Hoắc Lãng khó thể tin nổi, "Các ngươi nhìn thấy gã xách theo hộp tiền rời đi sao?"

"Đúng vậy, sau khi ra khỏi nơi này, gã không đi đến bất kỳ đâu, mà trực tiếp xách theo hộp tiền đi thẳng đến đảo phụ, rời đi."

Hoắc Lãng há hốc mồm đứng sững tại chỗ, không biết Chu Xá Linh đang chơi trò gì.

Hồng Cơ phất tay ra hiệu cho nhân viên theo dõi lui ra, sau đó mới nói với Hoắc Lãng: "Người của Ngũ Đỉnh sơn rõ ràng là đang chờ Chu Xá Linh đi lấy tiền, tiền vừa vào tay bọn họ lập tức rời đi. Đây giống như là cái bẫy Ngũ Đỉnh sơn nhằm vào chúng ta a!"

Hoắc Lãng cắn răng nói: "Xem ra Ngũ Đỉnh sơn đã biết việc này, họ không chịu được tổn thất đó nên bày mưu tính kế lấy lại từ chúng ta."

Hồng Cơ: "Cũng may mà ngươi có dự kiến trước, dự phòng lại một chiêu, bắt gã phải viết giấy nợ."

Hoắc Lãng vẻ mặt đầy lo lắng, trong tình huống sự việc chưa lộ ra ngoài, giấy nợ mới có sức uy hiếp lớn nhất đối với Chu Xá Linh, bây giờ Ngũ Đỉnh sơn đã biết tình hình, còn lấy tiền đem đi, nếu không lấy tiền về được, đến thời hạn trả nợ, Thuyền hành đem đi thế chấp phải làm sao bây giờ? Hiện tại y thật sự không biết nên làm gì mới được.

Lúc này y cũng ý thức được mình đã làm ra một chuyện ngu xuẩn.

Thực ra, bắt đầu kể từ khi Chu Xá Linh tìm tới cửa đe dọa, y đã không còn lựa chọn nào khác, ngoại trừ xoay sở cho đủ tiền ra, y không có cách nào nữa.

Bên trong Tri Hải các, người đàn ông xách hộp đựng ngân phiếu đến đặt ở trước mặt Tương Hải Hoa, "Các chủ, vừa đúng ba tỷ. Nhưng có chút chuyện xảy ra ngoài ý muốn, Chu Xá Linh nói là Hoắc Lãng ép gã viết giấy nợ để kiềm chế gã, đề phòng gã thất hứa để lộ thông tin."

Phụ nhân mập mạp trắng trẻo ở bên cạnh chần chừ nói: "Nếu như vậy, e rằng Ngũ Đỉnh sơn sẽ có chút phiền phức."

Tương Hải Hoa không chút dao động nói: "Ngũ Đỉnh sơn bị phiền phức là chuyện của Ngũ Đỉnh sơn, có liên quan đến chúng ta sao?"

Ngụ ý là, tiền là của cô ta, phiền phức là của Ngũ Đỉnh sơn.

Phụ nhân mập mạp và trắng trẻo bật cười, "Cũng đúng, chuyện đó không liên quan đến chúng ta, là bởi vì Ngũ Đỉnh sơn quản giáo môn đồ của mình không nghiêm mà tự rước lấy. Chúng ta bỏ qua như vậy coi như là đã giơ cao đánh khẽ, đã cho Ngũ Đỉnh sơn một lối thoát rồi. Hơn nữa, Hoắc Lãng chưa chắc đã dám không nể mặt dùng đến tờ giấy nợ kia."

Vừa nói chuyện vừa mở hộp tiền ra kiểm tra ngay tại chỗ, đây không phải là vấn đề tin hay không tin, mà là quy trình làm việc phải như vậy, có thể giảm rắc rối xảy ra cho cả hai bên về sau.

Sau khi xác nhận số tiền không sai, bà ta cho nam tử đó lui ra.

Không còn ngoại nhân ở đây, sau khi cất một nửa số ngân phiếu vào lại trong hộp, bà ta hỏi: "Có đưa một nửa cho Thám Hoa lang không?"

Tương Hải Hoa hỏi ngược lại: "Ta có đồng ý đưa cho hắn một nửa sao?"

Phụ nhân mập mạp suy nghĩ một chút, "Đúng là không đồng ý, nhưng phương pháp này là do hắn đưa ra, khi hắn đề nghị chia đôi lợi ích, lúc đó ngài cũng không có phản đối."

Tương Hải Hoa nói:

"Cho dù Thám Hoa lang không đưa ra biện pháp này, Ngũ Đỉnh sơn làm ra chuyện như thế, ngươi cho rằng Ngũ Đỉnh sơn không hao tài thì bên trên có thể tha cho gã sao? Một khi bên trên mở miệng, chỉ sợ ba tỷ chưa chắc đã đủ. Thám Hoa lang đúng là có nói như vậy, nhưng ta chưa đồng ý, đương nhiên, ta cũng không nói là không đồng ý, tuy nhiên đó là một tỷ rưỡi, không phải con số nhỏ, nếu như hắn có bản lĩnh, tự nhiên sẽ có cách lấy đi, còn không có bản lĩnh, làm sao có thể đưa không cho hắn như thế? Loại tiền này, lại là số tiền mặt lớn như thế, ta cũng không thể tùy tiện làm chủ."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1256: Mật báo (2)

Cô ta rất rõ ràng, bên trên duy trì thế lực lớn như vậy, cần phải tốn rất nhiều tiền, ở mức độ nào đó mà nói cũng là đếm ngón tay sống qua ngày, số vật tư cần thiết cho đại quân tu sĩ, thủ hạ của Lý Trừng Hổ, không phải chút tiền thuế triều đình thu từ đám người phàm nghèo khổ đó có thể nuôi dưỡng được, nếu không rộng rãi thu nạp tài nguyên của Tu hành giới là không thể duy trì.

Cha con Tương thị bọn họ có thể được giao quản lý nơi này là đã cho họ một lợi ích thật lớn, cùng với đó là phải gánh đường kiếm tiền cho bên trên, bọn họ có thể phát tài, nhưng không thể độc chiếm, cũng không dám độc chiếm, nếu không chính là tìm chết.

"Chuyện tiền bạc dễ thương lượng, chuyện người mới khó làm. Không được, ta phải tạm trốn một thời gian. Ngươi đi nói với công chúa và Thám Hoa lang, nói là cha ta có việc gấp bảo ta đi làm, bữa tiệc tối nay sẽ bị hủy bỏ."

Tương Hải Hoa thở vắn than dài, phía bên Thám Hoa lang thì dễ đuổi, mấu chốt là chỗ công chúa, nàng ta có chút tùy hứng, và cũng không thể đắc tội nàng, không dám đổi ý, chỉ có thể là trốn.

Phụ nhân mập mạp gật đầu, nhắc nhở thêm: "Các chủ, vấn đề là chỉ sợ công chúa chủ động đi tìm Thám Hoa lang."

"Đành phải lừa gạt được bao lâu thì kéo dài bấy lâu, ngươi thông báo cho hộ vệ bên cạnh công chúa, nói là khả năng có người sẽ gây bất lợi cho công chúa, dặn bọn họ trông chừng công chúa, tạm thời đừng để công chúa đi lung tung."

"Được rồi, cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi."

Nhận được tin hủy bỏ buổi tiệc tối nay, mặc dù có chút bất ngờ nhưng Dữu Khánh không quá đặt nặng, tuy vậy, hắn vẫn hỏi một chút về khoản tiền của Hoắc Lãng, dưới hắn có một đống người, và cũng có người theo dõi sát sao hộp tiền của Hoắc Lãng, đó là đề nghị do hắn đưa ra, hắn tự nhiên biết rõ bên này đã lấy được tiền.

Phụ nhân mập mạp chỉ nói một câu, chờ Các chủ trở về rồi nói tiếp.

Nếu là người ta có việc phải làm, Dữu Khánh cũng không có tư cách cưỡng ép, hắn chỉ có thể kiên trì chờ đợi.

Ánh đèn rực rỡ dần tắt, sự ồn ào và náo nhiệt của toàn bộ kinh thành Ân quốc cũng dần dần kết thúc.

Khi lão Trầm, tổng quản Vương phủ, vội vã đi tới cửa thư phòng thì đúng lúc gặp Tôn Bình bưng canh nóng đến, lão ta liền thả chậm bước chân, kiềm chế tâm tình cùng đi vào trong.

Bên trong phòng, Lý Trừng Hổ đang ngồi sau bàn xử lý một đống công vụ.

Tôn Bình đi tới trước bàn, cung kính nói: "Vương gia, chén canh này là do đích thân Vương phi nấu cho ngài, mời ngài tranh thủ uống khi

còn nóng."

Lão Trầm cùng đi vào nghe vậy mỉm cười, lão ta biết rõ tất cả sự việc lớn nhỏ trong Vương phủ, biết rằng người phụ nữ bên cạnh Vương phi này hầu hạ Vương gia còn chú tâm hơn cả Vương phi, chỉ cần Vương gia ở tại vương phủ, mỗi đêm đều sẽ có canh nóng dâng lên với danh nghĩa của Vương phi, coi như đã rất tận lực giữ gìn tình cảm giữa Vương gia và Vương phi.

Lý Trừng Hổ ngước mắt nhìn chén canh trong khay, ông ta cũng biết rõ ràng, nhưng vẫn mỉm cười nói: "Đặt ở đó đi."

Sau khi bỏ xuống khay xuống, Tôn Bình lại cung kính nói: "Vương gia, ngài đừng có làm việc quá muộn, Vương phi nhắn ngài nghỉ ngơi sớm một chút."

"Được, bản vương biết rồi." Lý Trừng Hổ cười gật đầu.

Đợi cho Tôn Bình lui ra, ông ta quay nhìn tổng quản của nhà mình, người đã ở chung nhiều năm, có khi chỉ cần nhìn vẻ mặt hay là một ánh mắt là có thể nhận ra được có chuyện hay không.

Lão Trầm lấy ra một tài liệu mật đã được kiểm tra, dâng lên, "Vương gia, phía bên Tương La Sách gởi thư tới, ở chỗ Hổ Phách thôn, tâm huyết của ngài không có uổng phí, người mà ngài chờ đợi nhiều năm cuối cùng đã xuất hiện. Đã tìm được rồi."

Vốn trời long đất lở cũng có thể không đổi sắc mặt, lúc này Đoan thân vương lại giống như tâm tình rối loạn, ông ta nhấc tay chụp lấy tài liệu kia, rất nhanh mở ra xem nội dung trong đó.

Nội dung trong thư khiến cho thần sắc ông ta thay đổi liên tục, hô hấp dồn dập, càng xem càng không giữ được bình tĩnh, ngực phập phồng gấp gáp, cuối cùng cau mày, hỏi: "Lâm Long, nhân viên của Đào Hoa cư, tại sao lại là hắn? Vương phi chắc hẳn cũng biết hắn. Có chắc chắn hay không?"

Lão Trầm: "Chỗ chúng ta đều có thông tin đại khái tương ứng với các thành viên của Đào Hoa cư. Sau khi nhận được bức mật tín này, ta lập tức lật xem hồ sơ về Lâm Long này. Hắn vốn không có tên, chỉ có một cái tên gọi tương tự 'Cẩu tử'. Gọi là 'Trùng Nhi' khi làm thư đồng cho một người tên là Hứa Phí. Quen biết và gắn bó với A Sĩ Hành trên đường đi thi.

Theo ghi chép trong hồ sơ lưu trữ, khi Trùng Nhi vào Hứa gia làm thư đồng thì độ tuổi khớp với tuổi của công chúa Hổ Phách tộc lúc thất lạc, hơn nữa ngoài hình dạng tướng mạo, còn biết 'Tẫn mẫu công'. Vương gia, những người Hổ Phách tộc sống sót bị giam giữ mà biết 'Tẫn mẫu công', lúc đó ngài đã hạ lệnh chém giết hết rồi.

Xem xét hết thảy các manh mối đó, chắc hẳn là nàng đã trở về. Bố cục của Vương gia đã có hiệu quả, chắc hẳn không có sai.

Nàng lưu lạc bên ngoài nhiều năm, cũng đã phải chịu nhiều khổ cực, theo những gì Hứa gia nói, khi nàng gia nhập vào Hứa gia thì gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, không thành hình người."

Trong đôi mắt hổ của Lý Trừng Hổ đã ngập nước mắt, "Ta nhớ được trên đường A Sĩ Hành vào kinh đi thi còn xảy ra một chuyện lớn, phải không?"

Sở dĩ ông ta nhớ rõ việc này là bởi vì nghe Thiết Diệu Thanh kể, hồi đó Thiết Diệu Thanh sở dĩ quen biết Thám Hoa lang cũng là vì tình cờ gặp gỡ khi bọn hắn lâm nạn.

Lão Trầm suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: "Đúng vậy, suýt chút nữa đã mất mạng. Quả thực có thể nói là phúc lớn mạng lớn, tìm được đường sống trong chỗ chết. Nói đến việc này, nàng còn là được Thám Hoa lang cứu."

Ngửa mặt lên trời chậm rãi nhắm mắt lại, Lý Trừng Hổ cất tiếng lẩm bẩm, "Làm thư đồng hầu hạ người ta… Vốn luôn luôn là người khác hầu hạ nàng, nàng làm sao lại có thể hầu hạ người khác chứ. Điều này là phải chịu đau khổ đến cỡ nào a…"

Hai dòng nước mắt chợt lăn dài trên khuôn mặt, ông ta hít sâu một hơi, gằn từng chữ một: "Điều tra kỹ càng xem có bị ngược đãi hay không. Nếu như có, diệt tam tộc Hứa gia!"

Trong lời nói lộ ra sự sát phạt quyết đoán đầy khí thế máu tanh.

"Vâng." Lão Trầm khom người nhận lệnh.

Lý Trừng Hổ lại mở mắt ra, "Chuẩn bị đi, lập tức lên đường đến Hổ Phách hải!"

Lão Trầm ngẩng đầu, không có đồng ý, trái lại khuyên can:

"Vương gia, ngài suy nghĩ kỹ lại đi, đêm hôm khuya khoắt không thuận tiện là một chuyện, ngài đột nhiên rời kinh sẽ gây ra động tĩnh không nhỏ, e rằng sẽ khiến mọi người kinh nghi, một khi bị người cố ý quan tâm phát hiện, điều này chưa hẳn là chuyện tốt cho nàng. Nếu muốn đi, nên thu xếp tốt mọi chuyện trong tay trước đã rồi hãy đi. Đã chờ đợi nhiều năm như vậy rồi, không nên vội vàng nhất thời. Ngoài ra, hiện nay điều quan trọng nhất chỉ sợ là cái này, Tương La Sách khó thể quyết đoán, đang đợi Vương gia hồi đáp."

Lão ta chỉ vào đoạn nội dung cuối cùng trên bản mật tín trong tay Lý Trừng Hổ, đoạn này nói về việc Dữu Khánh và Trùng Nhi quàng quàng ôm ôm quan hệ thân mật, sau đó Tương La Sách tạm dừng lại chuyện Triêu Dương công chúa, hỏi thời điểm này có nên tiếp tục chuyện đó hay không.

Lý Trừng Hổ cúi đầu xem lại, lúc này mới ý thức được mình quá quan tâm nên rối loạn, thực ra ẩn ý của Tương La Sách trong đoạn này đã được thể hiện rất rõ ràng.

Nguyên nhân chính là vì đã hiểu được, nhìn chằm chằm vào đoạn nội dung Dữu Khánh và Trùng Nhi quàng quàng ôm ôm nhau, tròng mắt của ông ta như muốn rớt cả ra, gân xanh nhảy nhảy nổi rõ trên trán, quai hàm vặn vẹo, sắp nhe hết cả răng ra, bộ dạng như muốn

cắn người, thần sắc nổi giận không thể kiềm chế, lửa giận như sắp nổ tung.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1257: Trốn

Nam nữ thụ thụ bất thân, một nam cùng một nữ thân mật ôm ôm quàng quàng nhau, là quan hệ gì còn cần phải nói ra sao? Tương La Sách tạm dừng chuyện của Triêu Dương công chúa, tự nhiên là bởi vì đã nhận thấy vấn đề trong đó.

Việc này không biết thì không sao, khi đã ý thức được, Lý Trừng Hổ chỉ cảm thấy đầu óc ong ong như nổ tung, cái tên Thám Hoa lang này thực sự đã là "Thám Hoa lang" tên đúng với thực rồi, trong khi có tiếng xấu với Vương phi của mình, hắn cũng đang chế tạo ra nhân duyên với cháu gái của mình, bây giờ lại còn…

Ông ta không dám suy nghĩ tiếp nữa, nếu còn suy nghĩ nhiều hơn, ông ta sợ mình sẽ xuất huyết não.

Thực ra chuyện của Vương phi hay của cháu gái gì đó đều có thể bỏ qua một bên, điều thực sự không thể chấp nhận được chính là vừa mới biết được Trùng Nhi là ai, lại phát hiện đang bị một con heo rúc vào, ông ta không thể chấp nhận được, tuyệt đối không thể chấp nhận.

Bây giờ, bất kể một nam nhân nào có quan hệ thân mật với Trùng Nhi, chỉ cần chưa kết hôn thì tại trong mắt ông ta đó đều là một con heo không thể chấp nhận được!

Vừa mới đứng lên, ông ta lại thả người ngồi rũ xuống ghế, ngực phập phồng gấp gáp, sắc mặt khó coi.

Thấy ông ta như sắp chết vì tức giận, lão Trầm vội ho một tiếng, nhắc nhở: "Vương gia, điều Tương La Sách nghi ngờ chỉ là thứ yếu, việc thực sự phiền phức chính là hậu quả khi Lâm Long bộc lộ thân phận và giới tính nữ. Một khi chuyện Thám Hoa lang và một nữ nhân ở chung với nhau được xác định, thể diện của Địa Mẫu chưa chắc đã giữ được.

Chuyện Thám Hoa lang xuất hiện tại Hổ Phách hải, bệ hạ, phía Cẩm quốc, và cả Thiên Lưu sơn chắc hẳn đều đang theo dõi, hẳn đều đang ngồi xem Thám Hoa lang và Triêu Dương công chúa gặp nhau. Ty Nam phủ chậm chạp không có phản ứng, nhất định phải có người đứng sau nhúng tay vào, nhất định là có người đang quấy nhiễu tai mắt của Ty Nam phủ.

Trong thời điểm này, có một nữ nhân xuất hiện một chỗ với Thám Hoa lang, đừng nói là Địa Mẫu không đồng ý, bệ hạ là người đầu tiên không thể khoan dung, phía bên Cẩm quốc và Thiên Lưu sơn cũng sẽ không đồng ý. Một khi bọn họ xuất thủ, Lâm Long sẽ rơi vào hoàn cảnh rất nguy hiểm."

Nghe được lời này, Lý Trừng Hổ nhanh chóng bình tĩnh lại từ trong cơn tức giận mất kiểm soát, rồi rơi vào trạng thái thâm trầm đáng sợ nào đó, mắt nheo nheo, ánh mắt lấp lóe, như một con mãnh hổ nửa ẩn giấu tại trong bóng tối, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói ra một câu, "Tên Thám Hoa lang đó có gì hay chứ? Không biết rằng đi theo hắn sẽ có nguy hiểm sao?"

Lão Trầm suy nghĩ một chút, đáp: "Đúng là có nguy hiểm. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu xem xét trong số nam nhân, tên Thám Hoa lang đó coi như là sạch sẽ. Hắn không có những mối quan hệ nam nữ lộn xộn, xét về tài hoa cũng không thể chê, luận về võ công, hắn mới bao nhiêu tuổi chứ, vậy mà đã bước vào cảnh giới Thượng Huyền rồi. Nếu là bất kỳ nam nhân nào khác có thành tựu như vậy, không nói là tung hoành trong vạn hoa, nhưng có lẽ khó tránh khỏi một người phong lưu, xung quanh mỹ nữ như mây.

Nếu thật sự muốn xét về độ xứng đôi vừa lứa, lựa chọn nam nhân đồng lứa trên khắp thiên hạ này, Thám Hoa lang e rằng đúng là lựa chọn số một. Không nói việc Lâm Long có ánh mắt, bọn họ quả thực là bởi vì nhân duyên mà gặp gỡ, khi duyên phận đến là không thể ngăn cản, chỉ là, xác thực không dễ giải thích với bệ hạ."

Dứt lời, trong lòng lão ta cũng thầm cười khổ, giữa nam và nữ đã phát triển quan hệ đến mức ôm nhau rồi, còn có thể hối hận được sao? Lão ta còn có thể nói gì nữa chứ, nói thêm cái gì có, cái gì không có cũng chỉ khiến Vương gia thêm chán ghét.

Nghe nói như vậy, Lý Trừng Hổ suy nghĩ kỹ lại thấy rằng đúng là như vậy, tên cẩu Thám Hoa đó đúng là một người văn võ toàn tài, hơn nữa còn là loại cả văn lẫn võ đều đứng đầu, so sánh với thanh niên đồng lứa trong thiên hạ, dường như không ai có thể sánh bằng hắn a, hơn nữa hắn còn vượt trội hơn rất nhiều.

Nếu như mình thật sự muốn giúp nàng lựa chọn lại, cho dù mình quyền thế ngập trời, dường như tìm khắp thiên hạ này cũng không tìm được ai tốt hơn này, chân chính là đệ nhất thiên hạ a!

Nghĩ đến đây, ông ta có phần bối rối, sau một hồi trầm mặc, ông ta trầm giọng nói: "Giải thích? Cần cái thích cái gì? Trai khôn dựng vợ gái lớn gả chồng, tài tử đệ nhất thiên hạ thì như thế nào, chẳng lẽ bệ hạ cảm thấy nữ nhi của bản vương không xứng với tên Thám Hoa lang đó?"

Lão Trầm âm thầm cười khổ, nghĩ thầm, ngài thích nói thế nào mà chẳng được, nhưng vẫn nhắc nhở: "Việc này có liên quan đến sự ổn định căn cơ của hoàng quyền Lý thị, Vương gia là một thành viên của Lý thị, lại rất được bệ hạ tin cậy, có một số việc nghĩa bất dung từ a."

Lý Trừng Hổ lại rơi vào trầm mặc.

Đợi một lúc, thấy ông ta vẫn chưa thể đưa ra quyết định, lão Trầm lại nói tiếp: "Nương nương mặc dù không đồng ý với rất nhiều hành

động của bệ hạ, nhưng dù sao giữa hai người vẫn có con cái chung. Nương nương tuy rằng cũng không tán thành với nhiều hành động của Vương gia, nhưng vẫn có thể chịu đựng được một số thủ đoạn mà Vương gia làm sau lưng, lại còn có thể dành cho Vương gia một sự tôn trọng và kính nể thích hợp, là bởi vì nương nương sợ ngài sao?

Không phải, là bởi vì nương nương biết rõ thiên hạ Ân quốc này sớm muộn gì cũng thuộc về con trai mình, biết rõ vị trí đó sớm muộn gì cũng là để cho con trai mình ngồi. Nương nương biết rất rõ, điều mà Vương gia dốc hết tâm huyết bảo vệ chính là tương lai của con trai mình, bà ấy làm sao có thể bất kình với Vương gia? Nhưng nếu như hành vi của Vương gia đi lệch hướng, không nói đến việc bệ hạ có thể bỏ qua cho Vương gia hay không, nương nương là nhất định không cho phép có cát trong mắt."

Nghe nói như vậy, gương mặt Lý Trừng Hổ căng cứng hỏi: "Ý của ngươi là, điều mà nữ nhi của bản vương muốn, bản vương không thể cho được?"

Lão Trầm: "Trong ngoài gì đều không ổn, Vương gia muốn đối địch với người trong thiên hạ sao? Có thể thắng được sao? Với Lâm Long, Vương gia là thương nàng, hay là muốn hại nàng?"

Lý Trừng Hổ lại trở nên trầm mặc.

Lão Trầm lại nhẹ giọng nói: "Vì để duy trì quyền lực thế tập, Bệ hạ còn muốn ủy khuất mình, hi sinh công chúa."

Lý Trừng Hổ liếc nhìn lão ta, "Triều Dương vội vội vàng vàng đoạt nam nhân, ủy khuất cái rắm!"

Lão Trầm tức thì vẻ mặt bối rối, biết rằng vị này đang cảm thấy ấm ức cho nữ nhi của mình, có cảm giác tự lấy đá ghè chân mình.

Nhưng Lý Trừng Hổ rất nhanh lại cất một tiếng thở dài, "Tương La Sách quản lý Hổ Phách hải xem như xứng chức, chuyện của Triêu

Dương, bảo hắn tiếp tục chấp hành đi."

"Vâng." Lão Trầm hơi khom người, hỏi thăm dò: "Còn Lâm Long thì sao?"

Lý Trừng Hổ hít sâu một hơi, nghẹn một hồi rồi mới chậm rãi thở ra, "Có lẽ không bộc lộ thân phận của nó mới là cách bảo hộ nó lớn nhất. Còn việc tên kia của Tĩnh Viễn thuyền hành ám sát Thám Hoa lang, kết quả điều tra thế nào rồi?"

Lão Trầm: "Đang muốn báo cáo với Vương gia việc này. Tĩnh Viễn thuyền hành cùng tổ chức sát thủ thần bí 'Yên' kia hẳn là có quan hệ phối hợp."

Lý Trừng Hổ: "Không thể để Thám Hoa lang xảy ra chuyện, hãy xóa việc này đi."

Lão Trầm: "Việc này đúng là không dễ làm. Qua điều tra, Tĩnh Viễn thuyền hành do rất nhiều người hợp tác với nhau làm chủ, mà phía sau lại có rất nhiều liên quan với Lương gia của Thiên Lưu sơn."

"Lấy danh nghĩa của ta bắt chuyện với Thiên Lưu sơn, bên đó chắc hẳn sẽ tham gia giải quyết."

"Vâng."

Đúng vào lúc này, một chiếc chuông nhỏ trong phòng đinh đương vang lên, lão Trầm lập tức bước nhanh ra ngoài.

Một lúc sau, lão ta bước nhanh trở lại, thần sắc khác thường, cấp báo: "Vương gia, trong cung đã xảy ra chuyện, nương nương đang đại khai sát giới!"

Lý Trừng Hổ từ từ đứng lên, "Xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt đại biến, lão Trầm bô bô nói: "Bệ hạ sai người khẩn cấp báo tin, nói rằng nương nương đã biết chuyện Thám Hoa lang đang ở Hổ

Phách hải, đã nhận thức được chuyến đi của Triêu Dương công chúa đến Hổ Phách hải có vấn đề, liền thiết kế ra một tin tức từ Hổ Phách hải truyền đến, kết quả bị người chặn lại thay đổi nội dung. Nương nương biết được tai mắt của mình bị người che mắt, nổ trận lôi đình, sau khi tra rõ, đầu người lăn cuồn cuộn."

Lý Trừng Hổ kinh ngạc, "Hoàng huynh đang nắm giữ rất tốt, tại sao lại đột nhiên bị lộ chứ?"

"Là tin tức kèm trong báo cáo kinh doanh do Bích Hải Thuyền Hành truyền đến. Ngài biết đó, Bích Hải Thuyền Hành là hoạt động kinh doanh trong tay nương nương, thông tin kinh doanh qua lại quá thường xuyên, người khác cũng không chú ý đến mấy thứ này, kết quả để lọt thông tin."

"Tương La Sách làm ăn cái gì vậy chứ? Đã quản lý, tổ chức địa bàn lâu như vậy, che mắt Bích Hải Thuyền Hành một đoạn thời gian cũng không che nổi sao?"

"Vương gia, việc này thực sự không trách được Tương La Sách, căn cứ vào bản báo cáo kinh doanh đó, chuyện xảy ra ngoài ý muốn, một gã chấp sự của Thuyền hành tình cờ phát hiện ra Nam béo của Đào Hoa cư đang làm bốc vác trên bến tàu, liền tiện thể báo cáo việc này lên trên. Mấy người Đào Hoa cư thường lang thang chung với nhau, nương nương vừa thấy tên Nam Trúc này ở tại Hổ Phách hải, lập tức nghi ngờ Thám Hoa lang có thể cũng ở đó, rồi cũng liên tưởng đến chuyện Triêu Dương công chúa đi Hổ Phách hải là có người cố ý thiết kế. Vì vậy, nàng liền thiết kế một tin tức có liên quan tới Thám Hoa lang từ Hổ Phách hải truyền về trong cung, sự thật lập tức bộc lộ, đã xác minh được suy đoán của nương nương. Bệ hạ đã trốn tới Đại Nghiệp ty chơi cờ với Địa sư rồi, dặn Vương gia cũng cần cẩn thận một chút."

"Vậy còn không phải là vấn đề của Tương La Sách ư? Trong nhóm người Thám Hoa lang, tên Nam béo đó dễ nhận biết như vậy, làm sao có thể không nhìn thấy?"

"Vương gia, chuyện này có gì đó kỳ lạ, tai mắt của Tương La Sách không phát hiện ra, tai mắt của bệ hạ cũng không phát hiện, nếu như tai mắt của Cẩm quốc và Thiên Lưu sơn phát hiện được, nhất định sẽ thông báo cho chúng ta biết. Theo lý thuyết, nhiều người như vậy nhìn chằm chằm, chỉ cần Thám Hoa lang có một chút xíu qua lại với gã, Bích Hải Thuyền Hành không có khả năng kèm tin tức này vào trong báo cáo kinh doanh để đưa vào cung. Có thể giấu giếm được tai mắt của các bên, quả thực không đơn giản.

Đúng rồi, Vương gia, bởi nương nương lên tiếng, Đại Nghiệp ty đã nhanh chóng phái người cùng đi tới can thiệp. Sợ rằng chuyện giữa Triêu Dương công chúa và Thám Hoa lang phải thất bại."

Lý Trừng Hổ sững sờ, cất tiếng lẩm bẩm, "Nếu thực sự là thiên ý, lão Trầm, ngươi nói xem nếu như Chung Nhược Thần kia xảy ra tai nạn gì đó chết đi, thì mọi việc có phải sẽ…"

Lão Trầm thở dài ngắt lời, nói: "Vương gia, thủ đoạn nhằm vào nương nương lần này là đã có phần khinh người quá đáng, nương nương cực kỳ giận dữ, đã đại khai sát giới, cha con Tương La Sách sẽ có nguy hiểm, rất có thể sẽ bị giết gà dọa khỉ. Chúng ta phải thừa dịp người được nương nương phái đi còn chưa kịp nắm rõ tình huống, bảo vệ bọn họ."

Lý Trừng Hổ: "Không có gì ghê gớm, truyền tin cho cha con bọn họ, bảo bọn họ trước tiên trốn đi. Ta sẽ nhanh chóng hết sức xử lý hậu quả."

"Được." Lão Trầm lập tức xách lên trường sam chạy ra ngoài.

Cất bước ra khỏi bàn, Lý Trừng Hổ quay đầu lại, nhìn chén canh đặt trên bàn, đến gần đưa tay chạm vào, phát hiện canh đã nguội, ông ta nhẹ nhàng thở dài, không còn lòng dạ xử lý công việc.

Không lâu sau, lão Trầm lại vội vã chạy đến, khẩn cấp báo nguy, "Vương gia, không tốt rồi, nương nương phái thiếp thân nữ quan tới,

tuyên triệu ngài vào cung, nói là nương nương muốn gặp ngài. Người của chúng ta không ngăn được, đang đi thẳng đến đây."

"Nói là vào hậu cung trong đêm tối không hợp lễ nghi, bản vương cũng đang có việc với Vương phi, người nào dám quấy nhiễu giết không tha. Có chuyện gì để ngày mai nói." Lý Trừng Hổ nói xong lời này liền bỏ chạy, không phải đi ra cửa chính, mà là nhảy qua cửa sổ phía sau rời đi.

Ông ta vừa mới đi không bao lâu liền nhìn thấy mấy người mặc trang phục nữ quan trong cung cường thế xông vào. Lão Trầm bất lực buông tay trước mặt bọn họ.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1258: Đã tới rồi (1)

Mặt trời vừa mới mọc, biển rộng lấp loáng ánh nắng, Tri Hải các dưới bầu trời mây trắng bồng bềnh.

Rầm! Cửa một căn phòng bị người tung cước đá bật mở ra, phá vỡ bầu không khí im ắng của tầng này, mấy người xông vào trong phòng, lục soát khắp nơi.

Hướng Lan Huyên trang điểm xinh đẹp chầm chậm bước vào, vòng eo uốn éo theo bước chân của nàng, phía sau có mấy người cùng đi theo, áp giải một nhân viên chủ chốt của Tri Hải các.

Giống như Hướng Lan Huyên, nhóm người đột nhiên phá cửa xông vào này đều là nhân viên của Đại Nghiệp ty khẩn cấp chạy đến đây trong đêm.

Chuyện lần này, bên phía Hổ Phách hải chơi đùa có phần lớn chuyện, có ý đồ với Triêu Dương công chúa chỉ là thứ yếu, Đại Nghiệp ty phát hiện thấy cha con Tương thị quả thực là đã ăn tim gan mật gấu, dám dựa vào thế lực và ảnh hưởng tại Hổ Phách hải để ngăn chặn tin tức qua lại của Đại Nghiệp ty, dám che đậy tai mắt của Đại Nghiệp ty, khi biết chuyện, Địa sư rất tức giận, liền cử một vị đại hành tẩu đích thân đến tọa trấn xử lý.

Tương La Sách với tu vi Cao Huyền đặt tại đó, nếu không phái một cao thủ thực lực tương ứng có thể trấn áp được lão ta, một khi để cho Tương La Sách chó cùng rứt giậu, có khả năng sẽ đánh mặt Đại Nghiệp ty.

Không gian trong phòng này rõ ràng tốt hơn nhiều so với các phòng khách sạn khác, bài trí và hoàn cảnh đều lịch sự tao nhã hơn rất nhiều, còn có hai tấm màn lụa trắng ở hai phía đông, tây.

Trên một cái bàn dài có đặt một cây hương đã cháy quá nửa, khói nhẹ lượn lờ, mùi đàn hương dễ chịu, Hướng Lan Huyên đưa tay đến gần, ngón tay xinh đẹp nhàn nhã xoay tròn đùa giỡn với làn khói hương dâng lên. Bóng người qua lại tìm kiếm cẩn thận khắp nơi, âm thanh lục lọi, tiếng các hộc đựng va chạm lốp cốp xung quanh giống như không liên quan gì đến nàng.

Một lúc lâu sau, một gã thủ hạ đi đến trước mặt nàng báo cáo: "Đại hành tẩu, đã lục soát, không có ai, không người nào ở đây."

Hướng Lan Huyên giơ ngón trỏ lên quấn quấn làn khói xanh rồi đưa lên mũi hít nhẹ thưởng thức, sau khó cười khẽ, nói: "Hương tốt thượng thượng đẳng. Tên tiểu bạch kiểm kia đâu? Không phải nói hắn đang ở trong phòng sao?"

"Tiểu bạch kiểm" trong miệng nàng không phải ai khác, chính là tiểu sư thúc gần đây thân thiết với Tương Hải Hoa.

Một số tình huống không thể trực tiếp tìm hiểu chi tiết từ đương sự, thì nhất định phải tìm hiểu từ những người xung quanh mục tiêu,

tiểu sư thúc có quan hệ thân mật ới Tương Hải Hoa ngay lập tức lọt vào tầm ngắm của nhân viên Đại Nghiệp ty.

Hướng Lan Huyên cũng muốn gặp trực tiếp tiểu sư thúc, để xem tên tiểu bạch kiểm ăn cơm nhuyễn đó đến cùng có sức thu hút như thế nào mà có thể giải quyết loại nữ nhân như Tương Hải Hoa. Nàng tương đối hiểu rõ về tính tình của Tương Hải Hoa, không biết là có thích nam nhân nào khác hay không, ít nhất bề ngoài Tương Hải Hoa luôn biểu hiện ra vẻ thanh cao xa cách, cho dù có tình ý cũng sẽ giữ vẻ dè dặt, tốc độ thân thiết như thế khiến cho nàng có phần kinh ngạc, tự nhiên cũng sinh lòng hiếu kỳ.

Khi nghe nàng hỏi câu này, tên nhân viên chủ chốt của Tri Hải các lập tức bị người đẩy đến trước mặt nàng.

Trông nàng có vẻ yêu kiều quyến rũ, nhưng tại trong mắt rất nhiều người, nhất cử nhất động của nàng đều toát ra vẻ không giận tự uy.

Tên nhân viên nòng cốt đó không dám đưa mắt nhìn nàng, có một số việc danh tiếng rõ ràng bên ngoài, mọi người thường nói sự độc ác tàn nhẫn của Hướng đại hành tẩu có thể khiến trẻ nhỏ nín khóc, nổi tiếng là mỹ nhân rắn rết, huống chi còn có thân phận và địa vị ở đó.

Tương La Sách và người ta tuy rằng đều có cảnh giới Cao Huyền, nhưng trong cảnh giới này cũng không phải bằng phẳng như mặt nước, là có phân chia cao thấp, Tương La Sách là người của Lý Trừng Hổ, trong khi Hướng đại hành tẩu lại là người của Địa sư, hai người hoàn toàn không ở trên cùng một cấp độ.

Gã nhân viên nòng cốt này biết rất rõ, tại trong mắt người khác, Tương La Sách có lẽ rất ghê gớm, nhưng tại trong mắt người như Hướng Lan Huyên, nếu không phải có Lý Trừng Hổ chống lưng, lão ta hoàn toàn không là gì cả.

Gã đầy thận trọng mở miệng nói, "Vừa rồi vẫn còn ở đây, hắn chỉ vừa mới về phòng một khắc trước, khẳng định còn chưa có đi ra. Ta

cũng không biết vì sao lại không thấy nữa

Đúng lúc này, một cơn gió thổi tới, cuốn những tấm màn che trong phòng tung bay lên.

Hướng Lan Huyên xoay người đi đến bên khung cửa sổ mở rộng, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt thanh tú của nàng, tấm lụa trắng bay lên theo gió thỉnh thoảng phất qua trước mặt nàng, ánh nắng và bóng râm từ tấm lụa trắng luân phiên lấp loáng trên khuôn mặt với bờ môi đỏ mọng rực lửa của nàng, tay áo phất phơ theo gió, dõi mắt nhìn biển xanh sóng biếc bao la bên ngoài, đôi mắt sáng ngời trở nên có phần sâu xa…

Bên trong, bên ngoài Tri Hải các thoạt nhìn vẫn như thường lệ, ít nhất tại trong mắt những người không biết tình hình thì không có bất kỳ điều gì khác thường, bất kể như thế nào, nơi này coi như là địa bàn của người khác, người từ kinh thành tới đây xác thực không cần phải đập sân bãi người ta.

Vì vậy mà Dữu Khánh hoàn toàn không biết gì cả, hắn đi lên lầu như bình thường.

Hôm nay cần ra biển tìm kiếm mật đạo kia, hắn muốn tìm Tương Hải Hoa mượn một chiếc thuyền, đương nhiên, mượn thuyền chỉ là thứ yếu, tại Hổ Phách hải, thứ không thiếu nhất chính là thuyền, quan trọng là hắn muốn hỏi thăm về chuyện chia tiền, trong ba tỷ đó có một nửa của hắn.

Một nhóm người đi đến tầng cao nhất, nơi không dành cho người ngoài vào ở, lập tức phát hiện thấy tình hình có vẻ không thích hợp, phát hiện thấy có một số thủ vệ lạ mặt phân tán ở xung quanh, ngay cả cách ăn mặc cũng không giống người Tri Hải các, những người lạ mặt cũng đang quan sát bọn hắn.

Đúng lúc này, cửa phòng Lý Triêu Dương đột nhiên mở ra, Lý Triêu Dương đi ra ngoài, theo sau là một đám người, ngoại trừ tùy tùng của nàng ta còn có những người lạ mặt khác.

Bộ dạng của Lý Triêu Dương có vẻ chán nản, rõ ràng là không vui, Dữu Khánh đang định chào hỏi, Lý Triêu Dương cũng đã nhìn thấy hắn, lập tức phất tay gọi: "Dữu huynh cứu ta."

Cái quái gì vậy? Dữu Khánh vô thức đưa tay sờ lên vỏ kiếm, có cơ hội để bợ đỡ vị công chúa Ân quốc này, hắn tự nhiên sẽ nghĩa bất dung từ.

Nào ngờ người ở phía sau Triêu Dương trực tiếp xuất thủ, trực tiếp điểm cho Lý Triêu Dương hôn mê bất tỉnh, sau đó khiên nàng ta lên rời đi.

Dữu Khánh kinh hãi, dám tập kích Ân quốc công chúa ngay trước mặt mọi người, quả thực là cả gan làm loạn, kiếm trong tay hắn đã rút ra một nửa, nhưng lại tinh ý nhận thấy không đúng, hắn phát hiện thấy những hộ vệ và thiếp thân thị nữ đi theo Lý Triêu Dương vậy mà không có bất kỳ phản ứng gì, ngoan ngoãn để mặc cho người khác bất kính với công chúa.

Nhìn thấy đám người này đi tới, kiếm trong tay hắn lại chậm rãi đè về trong vỏ, mấy người Mục Ngạo Thiết đi theo cũng là như thế.

Khi một đoàn người đi qua bên cạnh, Dữu Khánh nhịn không được hỏi, "Chuyện này là thế nào? Đi đâu vậy?"

Một gã thị nữ của Triêu Dương đáp: "Về kinh." Sau khi đi thêm hai bước, cô ta dừng lại quay đầu nhìn hắn chăm chú, hỏi: "Ngươi chính là vị Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh kia ư?"

Dữu Khánh có chút nghi hoặc, "Thế nhân khen nhầm, không đáng nhắc, không đáng nhắc. Ách…" Mới nói được phân nửa hắn liền cảm thấy không đúng, Lý Triêu Dương biết rõ hắn là ai nha, làm sao còn phải hỏi điều này, lẽ nào Lý Triêu Dương không nói cho những người bên cạnh mình biết sao?

Sắc mặt thị nữ đó không quá dễ coi, nhưng vẫn lễ phép hơi khom người chào, dường như muốn nhớ thật kỹ bộ dáng của hắn, sau đó

mới xoay người sải bước đuổi theo đội ngũ rời đi.

"Chuyện gì vậy chứ?" Mục Ngạo Thiết vừa hỏi vừa quan sát xung quanh, cảm thấy bầu không khí không thích hợp.

Dữu Khánh nhún vai, "Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?"

Trước tiên không quản những chuyện này, hắn cũng không quan tâm Lý Triêu Dương có trở về kinh thành hay không, hắn chỉ quan tâm đến chuyện chia tiền của hắn, nếu đã không có ai ngăn cản, bọn hắn liền tiếp tục lên đường.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1259: Đã tới rồi (2)

Khi đi tới cửa vào căn phòng Tương Hải Hoa, có thủ vệ lạ mặt chặn lại, sau đó có người đi vào thông báo.

Khi quay ra, gã không cho những người khác vào, chỉ cho một mình Dữu Khánh đi vào mà thôi.

Điều này cũng không sao, Dữu Khánh bảo mấy người của mình chờ một chút, hắn một mình đi vào trước.

Vừa mới vào trong phòng, cánh cửa phía sau bỗng nhiên đóng lại, hắn quay đầu lại nhìn một cái, không hiểu sao cảm thấy có gì đó không đúng, ánh mắt nhanh chóng quan sát trong phòng phía trước, tay cũng theo bản năng đặt lên chuôi kiếm, dàng vẻ đề phòng rất rõ ràng.

Bên trong phòng yên tĩnh và sáng sủa, bài trí lịch sự và tao nhã, cửa sổ mở rộng, thỉnh thoảng có gió biển ùa vào.

Hắn không phải lần đầu tiên vào trong phòng này, coi như không còn xa lạ, từng bước một đi vào đại sảnh trong nhà, nhưng vẫn không nhìn thấy ai.

Tiếp tục đi tới mấy bước, chợt nghe thấy tiếng đóng cửa tủ và sắp đặt đồ vật ở nơi góc khuất một bên căn phòng phía trước, sau đó chính là tiếng bước chân đi ra.

Ngay sau đó, một nữ nhân thân thể yểu điệu nhàn nhã đi ra, một tay xách bình rượu, tay cầm chén rượu, chỉ hơi quay đầu nhìn hắn một cái, rất tùy ý nói một câu, "Tới rồi à."

Đây rõ ràng không phải là Tương Hải Hoa, ít nhất dung nhan xinh đẹp hơn Tương Hải Hoa rất nhiều, và cả dáng người nữa.

Mấu chốt là, mặc dù đây không phải là Tương Hải Hoa, nhưng hắn cũng rất quen thuộc người này, không phải ai khác, chính là Hướng Lan Huyên.

Hướng Lan Huyên trực tiếp ngồi ở một bên bàn, mở bình rót rượu.

Dữu Khánh hết sức kinh ngạc, mặt đầy vẻ bất ngờ, tay buông chuôi kiếm ra, nhưng vẫn thận trọng đi tới trước, vươn đầu nhìn quanh căn phòng kia.

Sau khi rót xong hai ly rượu, Hướng Lan Huyên ngẩng đầu nhìn hành động của hắn, "Làm gì giống như ăn trộm vậy hả? Trên đời này còn có chuyện gì khiến cho Thám Hoa lang nhà ngươi sợ hay sao? Ở đây không có người ngoài, Tương Hải Hoa cũng không có ở đây, nhưng ở đây trái lại có chút đồ tốt, rượu này không tệ, tới đây nếm thử đi."

"Không có ở đây?" Dữu Khánh làm như muốn xác minh thật hay giả, nhanh chóng chạy đi, vội vàng nhìn khắp các gian phòng trong ngoài một lần, phát hiện quả thực không có mặt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vã đi đến trước mặt Hướng Lan Huyên, hỏi: "Tại sao ngươi lại ở trong phòng cô ta? Cô ta đi đâu rồi chứ?"

Hắn vẫn đang nghĩ về việc chia tiền.

Hướng Lan Huyên ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn hắn, "Đứng cao như vậy làm gì? Ngươi có tư cách từ trên nhìn xuống chất vấn ta sao?"

Nghe nàng nói như vậy, Dữu Khánh có chút bối rối, nhưng ở đây không có người ngoài, và dù sao đều là người quen đã lâu, hơn nữa còn từng cùng nhau làm rất nhiều chuyện không thể công khai, hắn liền kéo ghế ngồi ở bên cạnh bàn, hỏi: "Tương Hải Hoa đi đâu rồi?"

Cầm ly rượu lên vừa định nhấp một ngụm, Hướng Lan Huyên nghe vậy dừng lại, dường như có chút không vui, "Chúng ta coi như đã lâu không gặp, bỗng nhiên gau nhau ở đây, ngươi chỉ đến thăm Tương Hải Hoa, không có chút hứng thú nào hỏi xem vì sao ta đến đây ư?"

Thôi được, Dữu Khánh cũng là người co được dãn được, rất thức thời, lập tức thay đổi lời nói, hơn nữa còn thay đổi rất tự nhiên, "Ngươi thế nào lại tới đây?"

Hướng Lan Huyên liếc mắt lườm hắn, rượu ngon trong tay dường như không còn ngon nữa rồi, trầm muộn nhấp một ngụm rồi mới trả lời: "Tương Hải Hoa bỏ chạy rồi, ta đến đây để bắt cô ta."

"Bỏ chạy?" Dữu Khánh cả kinh, nghĩ đến khoản tiền của mình cũng chạy mất, có chút nôn nóng đứng lên, "Lẽ nào ôm tiền bỏ chạy hay sao…" Lời này vừa nói ra khỏi miệng, hắn lại cảm thấy không đúng, Tương thị ở đây nhà lớn nghiệp lớn, tài sản trong tay đâu chỉ có ba tỷ, không đáng bỏ chạy chỉ vì chút tiền đó, vì vậy hắn sửa lại lời nói: "Bắt cô ta? Cô ta làm gì vậy?"

Hướng Lan Huyên giơ chân hất váy lên, nhấc chân ngồi bắt chéo, nghiêng người ngồi lên tay vịn của ghế, lắc lư ly rượu ngào ngạt hương rượu trong tay, vẻ mặt giễu cợt hỏi: "Nghe nói ngươi rất biết cách kiếm tiền nha, liên thủ với cô ta lừa gạt Tĩnh Viễn thuyền hành ba tỷ?"

Khi đến đây, nàng cố tình chú ý đến tình hình của Dữu Khánh, sau khi thẩm vấn nhân viên nòng cốt của Tương thị mới biết được việc này.

"Ôi!" Dữu Khánh xem như đã phục nữ nhân này, nói chuyện thường xuyên đông một câu, tây một câu, lúc nào cũng hỏi một đằng, trả lời một nẻo, cái kiểu này thật sự khó thể nói chuyện nổi, suýt chút nữa đã bật thốt ra 'tôi lạy bà', hắn đang rất nóng lòng muốn biết có thể lấy lại được tiền của mình hay không, nên thở vắn than dài nói: "Ta nói nha Hướng đại hành tẩu, nếu cô cứ muốn nói rằng ta lừa gạt, vậy ta cũng không thể nói được gì, nhưng ta đã thỏa thuận rồi, khoản tiền đó có một nửa là của ta. Cô ta đã bỏ chạy, còn tiền của ta thì phải làm sao bây giờ?"

"Một nửa? Một tỷ rưỡi?" Hướng Lan Huyên hỏi, thấy hắn gật đầu, hơi nhíu mày nói: "Một tỷ rưỡi không phải là số tiền nhỏ, nói Lý Trừng Hổ có tiền đúng là có tiền, nói nghèo quả thực cũng nghèo. Hắn cần phải chi tiền cho quá nhiều thứ, Hổ Phách hải chính là một túi tiền mà hắn tạo ra. Một số tiền lớn như vậy, Tương Hải Hoa sao dám dễ dàng đồng ý cho ngươi? Không thể nào như vậy?"

Nói đến đây, nàng dừng lại một chút, khẽ gật đầu, "Nếu chuyện của Triêu Dương công chúa thành công, quả thực có khả năng sẽ cho ngươi, nhưng bây giờ Lý Triêu Dương đã về kinh, việc đó không thể hoàn thành. Cho nên, đại khái là không thể cho ngươi một khoản tiền lớn như vậy, bởi vì ngươi không có thực lực để đòi."

Cái gì khác, Dữu Khánh tạm thời không quan tâm, hắn vội la lên: "Có một nửa của ta, vì sao không đưa cho ta?"

Hướng Lan Huyên ấn ly rượu trên tay xuống, ra hiệu cho hắn ngồi xuống, sau đó mới dùng vẻ mặt trào phúng nói: "Dựa vào đâu nói là của ngươi, và dựa vào đâu để đưa cho ngươi. Không đưa cho ngươi, thì ngươi có thể làm gì chứ?"

Dữu Khánh tức thì nghẹn họng không nói nên lời, đúng là không phải nói, nếu người ta không đưa, hắn quả thực không thể làm được

gì.

Nhấp xong một ngụm rượu, Hướng Lan Huyên lại đùa cợt nói: "Nếu như ta mở miệng, việc này sẽ khác. Vừa vặn chuyện này được giao cho ta, quyền xử lý cũng vừa vặn nằm trong tay ta. Muốn qua một cửa này, cha con Tương thị phải nhìn sắc mặt của ta. Cho dù là Lý Trừng Hổ, lúc này cũng không dám khiến ta không thoải mái. Nếu như ta nói chuyện giúp ngươi, người ta không đáng vì nhỏ mất lớn, đại khái là sẽ đưa cho ngươi."

Ánh mắt Dữu Khánh lấp lóe, vẻ nôn nóng không còn nữa, trong ánh mắt nhìn đối phương đột nhiên lộ ra vẻ lấy lòng, nhưng hắn cũng biết nữ nhân này rất độc, cho nên cũng không vội vã cầu người ta. Lần này hắn là thực sự tò mò, "Ý của ngươi là cha con Tương thị đều đã xảy ra chuyện, cho nên ngay cả ngươi cũng được điều động xử lý. Bọn họ làm sao vậy?"

Hướng Lan Huyên lắc lư chân ly rượu, giọng chế nhạo: "Ngươi đang ở đây chơi đùa vui vẻ, hỏi ta làm gì?"

Dữu Khánh không nói nên lời, cuối cùng chỉ vào mũi mình, "Cô đừng có nói là việc này có liên quan tới ta nha? Trời đất chứng giám, ta không có làm gì cả, ngay cả mặt mũi Tương La Sách như thế nào, ta còn chưa thấy qua."

Hướng Lan Huyên lăn lăn vành ly rượu trên bờ môi đỏ mọng của mình, khinh thường nói:

"Thật là ngốc, vậy mà còn không có tự hiểu lấy mình, so chiêu chơi đùa với hạng Tam Tiên bảo còn được, ngươi cho rằng mình là cái gì nha, cứ thích thò chân tới trước, đó là chuyện ngươi có thể xen vào sao? Ngươi còn không ôm chân mình lại được, sớm muộn gì sẽ có một ngày bị đạp chết cũng không biết mình chết như thế nào. Nếu không phải vì vị hôn thê trước đây của ngươi có mặt mũi lớn, nếu không phải ngươi được hưởng lợi từ bối cảnh của nàng, các phương thế lực đều có ý dung túng cho ngươi, mầm tai họa như ngươi đã phải chết không biết bao nhiêu lần rồi."

Dữu Khánh hoài nghi, "Có ý gì?"

Hướng Lan Huyên cười ha hả một tiếng, "Lần này tới đây, ta giả vờ muốn giải quyết ngươi cho rồi, kết quả Địa sư cố ý dặn dò, nói lưu mạng lại cho ngươi, còn nói cái gì mà chuyện của tiểu bối người lớn không nên can thiệp quá nhiều, nhiều lời khiến răng ta cũng muốn rớt cả ra. Ai! Ta phát hiện ra trước đây ta thật ngốc, vậy mà cố nghĩ cách bảo vệ tính mạng cho ngươi, kết quả trái lại có thể khiến cho người khác nghi ngờ. Bây giờ ta xem như đã hiểu rồi, luôn muốn chơi đùa chết ngươi mới là thượng sách."

Nói xong lại nhấp một ngụm rượu, nhìn thấy vẻ mặt đối phương hiểu như không, thôi quên đi, nàng cũng lười nhiều lời nữa, nói nhiều mình cũng thấy khó chịu, nàng hỏi ngược lại: "Nói đi, lần này Nam béo làm cách nào tránh thoát được sự chú ý của các bên?"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1260: Nỗi nhục trong đáy quần (1)

"Nam béo?" Dữu Khánh có phần không hiểu rõ ý của nàng, "Hắn trốn làm gì? Hắn vẫn một mực chữ bệnh tại Tích Lư sơn Đại Hoang Nguyên. Có vấn đề gì sao?"

Vừa chậm rãi thưởng thức rượu, Hướng Lan Huyên nhìn chằm chằm vào hắn, trong ánh mắt chậm rãi hiện lên nét không vui, "Thế nào, ngươi thật sự cho rằng mắt ta mù sao?"

Dữu Khánh dở khóc dở cười, "Chuyện như vậy, ta có thể lừa được ngươi sao? Với năng lực của ngươi, chỉ cần điều tra một chút là biết được hắn thật sự đang dưỡng bệnh tại Tích Lư sơn."

Hướng Lan Huyên cau mày, "Theo như lời ngươi nói, vậy tên Nam béo đang lang thang khắp Hổ Phách hải mà chúng ta nhìn thấy đó là ma quỷ hay sao?"

Dữu Khánh nghẹn họng, hai mắt dần dần mở to nhìn nàng, kinh nghi hỏi: "Nam béo đang ở Hổ Phách hải? Làm sao có thể?"

Vẫn đang một mực quan sát sắc mặt và lời nói của hắn, Hướng Lan Huyên xem như đã nhìn ra được một chút manh mối, nghi hoặc nói: "Ngươi nghìn vạn lần đừng có nói với ta là ngươi không biết nhé!"

"Không phải…" Dữu Khánh lại đứng lên, hỏi: "Hiện tại hắn ở đâu?"

Hướng Lan Huyên: "Hiện tại hắn đang ở trên đảo chính, ngay bên cạnh. Lúc trước, khi chúng ta phát hiện hắn, hắn đang làm bốc vác trên bến tàu của Bích Hải Thuyền Hành. Sau đó bị sa thải, từ đó hắn một mực lang thang khắp nơi trên đường phố… Bến tàu của Bích Hải Thuyền Hành ngay ở gần đây, hắn cũng đã nhiều lần lang thang đến Tri Hải các này. Ngươi nghìn vạn lần đừng có nói, đó chỉ là hiểu lầm, thực tế các ngươi chưa từng tiếp xúc với nhau."

Dữu Khánh ngạc nhiên, "Ta không biết hắn ở đây. Hắn đến đây lúc nào?"

Hướng Lan Huyên: "Nếu như ta biết rõ ràng như vậy, ta có cần phải hỏi ngươi nữa ư?"

Bộp! Đang nghĩ ngợi, Dữu Khánh đột nhiên nhấc tay vỗ trán, hắn nhớ tới một chuyện, trong lần Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm trở về Đào Hoa cư lúc trước, bên đó nói rằng Nam Trúc từng trở về một lần, còn hỏi xem bọn hắn đi đâu. Thì ra Nam béo không trở lại Tích Lư sơn để dưỡng bệnh, mà trực tiếp chạy đến nơi này.

Hướng Lan Huyên nheo mắt lạnh nhạt liếc hắn, hiện tại nàng đã nhìn ra được, thì ra từ khi tới đây, mấy người này hoàn toàn không có liên hệ gì với nhau. Nháo ra việc này, chẳng phải Nam béo đã phá hỏng cơ hội làm phò mã gia của huynh đệ nhà mình sao?

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi nở nụ cười, xem như cho qua việc này không đề cập tới nữa, tiếp đó nàng hất hất cằm, ra hiệu về phía ly rượu đã rót sẵn, "Rượu này không tệ."

Dữu Khánh đưa mắt nhìn ly rượu, trong lòng có phần quái lạ, không hiểu tại sao nữ nhân này đột nhiên có lòng tốt như vậy, lại chủ động rót rượu cho mình, chẳng lẽ trong rượu này có vấn đề gì sao? Hắn lập tức làm ra vẻ không quan tâm, lắc đầu nói: "Mới sáng sớm đã uống rượu, đây không phải là thói quen tốt."

Hướng Lan Huyên hừ một tiếng, "Rượu của ta không dễ uống, còn rượu cho thêm gia vị của Triêu Dương công chúa thì dễ uống phải không?"

"Rượu thêm gia vị, cái gì vậy chứ?" Dữu Khánh đầu óc mờ mịt, phát hiện thấy cách thức nói chuyện phiếm của người này thật sự rất mệt, đông một câu, tây một câu, nghe không hiểu gì cả, nói cũng không chịu nói rõ ràng ra, cần phải suy đoán.

Ánh mắt của Hướng Lan Huyên giống như đang nhìn một tên ngốc, xì một tiếng khinh thường, nói đến đó lại thôi, không nói rõ ra, "Không uống thì thôi. Nói đi, lần này chạy tới đây định làm gì? Không phải là đã phát hiện manh mối gì khác về tiên phủ chứ?"

Dữu Khánh thở vắn than dài nói: "Ta nói nha Đại hành tẩu, ngươi không khỏi đánh giá chúng ta quá cao rồi đi. Làm gì có nhiều manh mối tiên phủ như vậy để chúng ta phát hiện chứ? Chúng ta chỉ là ra ngoài chơi đùa, đi dạo một vòng mà thôi."

Hướng Lan Huyên nhíu mi, "Đánh rắm, mấy năm nay, ngoại trừ ra ngoài moi móc tiên phủ ra, ngươi chỉ trốn ở U Giác phụ làm rùa đen rút đầu mà thôi. Ra ngoài dạo chơi ư? Lừa gạt quỷ sao?"

Dữu Khánh vỗ tay kêu oan, "Ta đây chẳng phải vì đã đột phá tu vi đến Thượng Huyền sao? Ta đã Thượng Huyền rồi, với thực lực của ta, đường đã rộng mở, không cần phải sợ đám tôm tép, cá nhỏ kia nữa, còn cần phải làm rùa đen rút đầu gì đó sao?"

Nghe hắn giải thích như thế, mày của Hướng Lan Huyên mới từ từ giãn ra, nghĩ lại thấy cũng đúng, lúc trước luôn cảm thấy quái lạ, nếu bọn hắn thật sự muốn ra ngoài tìm tiên phủ, sẽ không đến mức chạy đến Tam Tiên bảo làm ra chuyện phô trương như vậy a.

"Đại hành tẩu, chẳng lẽ các thế lực lại cho rằng ta đang tìm tiên phủ sao? Lại đề mắt đến ta rồi?" Dữu Khánh hỏi một câu thăm dò.

Hướng Lan Huyên bỏ ly rượu xuống, ngón tay chỉ chỉ, ra hiệu cho hắn rót rượu cho mình.

Thám Hoa lang lập tức cúi đầu khom lưng tuân theo, rót xong dùng hai tay dâng lên.

Cầm ly rượu vào tay xong, Hướng Lan Huyên hài lòng nói ra: "Tiện thể để mắt đến ngươi là chuyện rất bình thường, nhưng lần này thật sự không có trực tiếp liên tưởng ngươi với tiên phủ, đều nghĩ rằng ngươi bị Lý Trừng Hổ kéo đến đây, chủ yếu là đến xem trò vui mà thôi."

Dữu Khánh đang suy nghĩ việc mình đến đây thì có liên quan gì với Lý Trừng Hổ, nói như vậy là có ý gì, chợt nghe Hướng Lan Huyên thay đổi chủ đề câu chuyện, "Đối với ba nhà từng thủ tại lối ra trên Phượng đài, Thiên Vũ trường sinh bất tử kia mới là điều bọn họ e ngại nhất, phần lớn tinh lực đều đổ dồn vào việc tìm kiếm Thiên Vũ, tiên phủ ngược lại trở thành thứ yếu."

Dữu Khánh đương nhiên biết rõ cái gọi là "Thiên Vũ" kia là chuyện gì xảy ra, Thiên Vũ thực sự đã chết không thể chết lại lần nữa, hắn không khỏi bùi ngùi, "Đại tộc trưởng hiện nay thế nào?"

Nhấp một ngụm rượu, Hướng Lan Huyên liếc hắn nói: "Có một số việc không nên biết sẽ tốt hơn, biết quá nhiều sẽ có nghĩ tới, đối với ngươi không phải là chuyện gì tốt."

Đang nói, bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Hướng Lan Huyên cách không búng tay, kình khí đập vào trên cửa.

Cửa mở ra, bên ngoài có mấy người đi vào, xách theo mấy bọc hành lý, Dữu Khánh nhìn có chút quen mắt, muốn thấy không quen cũng khó, trong đó có cả chiếc hộp dài chứa cung tên của Bách Lý Tâm,

hắn tức thì ý thức được mấy bọc hành lý này là chuyện gì xảy ra, cả kinh hòi: "Các ngươi đã vào phòng ta?"

Hắn vụt quay đầu lại nhìn Hướng Lan Huyên, trầm giọng hỏi: "Đại hành tẩu, đây là có ý gì?"

Hướng Lan Huyên không để ý tới hắn, ngoài việc tức giận và không vui ra, Dữu Khánh còn có thể làm gì được chứ? Không thể làm gì được người ta.

Người cầm đầu nhóm người đi vào bẩm báo: "Đã lục soát kỹ càng rồi, tất cả mọi thứ đều ở đây."

Hướng Lan Huyên phất phất tay, mấy người đặt đồ xuống rồi lập tức xoay người rời đi, còn không quên đóng cửa lại sau khi ra ngoài.

Hướng Lan Huyên đứng dậy, đi về phía đống đồ được xếp thành một hàng, Dữu Khánh lập tức tiến tới ngăn nàng lại, "Đại hành tẩu, ngươi làm vậy là có ý gì? Xé rách mặt mũi không tốt cho tất cả. Những chuyện ngươi đã làm cũng không thể công khai."

Hướng Lan Huyên phất tay áo, một luồng pháp lực cường đại lập tức cuốn lấy Dữu Khánh nhấc lên, dời hắn đi như dời một bức tượng, không thèm để ý đến lời hăm dọa đó của hắn.

Nàng đi tới trước chiếc hộp dài của Bách Lý Tâm, nhìn thấy chiếc hộp không có gió vẫn tự động mở ra, mấy thứ cung tên bên trong bộc lộ ra rõ ràng.

Nàng dịch bước đến trước bọc đồ, tình hình cũng như trước, tự động mở ra, để lộ một đống đồ tắm rửa và thay đổi ra ngoài.

Từng bọc từng bọc được mở ra, có cái bên trong chứa hắc hồ lô, có bọc bên trong cất viên kim châu, như vậy cũng không có gì, khi bó "Củ cải trắng" lấy được từ Chư Yêu chi cảnh cũng bộc lộ ra, lông mày Hướng Lan Huyên kịch liệt co giật mấy cái, lông mày hai bên nhướng lên, không ngừng hừ hừ cười nhạt.

Dữu Khánh ở bên cạnh thực sự rất bối rối, người ta biết rõ tác dụng của cây cải củ này, lời lừa dối có hay đến đâu cũng không che giấu được một vật chứng này, không xong rồi.

Nam Trúc đến Tích Lư sơn dưỡng bệnh, không tiện một mình mang theo nhiều bảo bối đến địa bàn của người khác, ngoại trừ cây Định Hồn trâm cài trên mái tóc ra, những thứ khác đều để lại Đào Hoa cư, cây Linh căn này được trồng tại Đào Hoa cư, lần này lại bị đào lên mang đi.

"Nghe nói ngươi có rất nhiều tiền, không có nhiều người có thể một lần lấy ra ba tỷ tiền mặt nha. Ba tỷ ngân phiếu đó đâu rồi?" Hướng Lan Huyên quay đầu sang hỏi.

Nàng sai người đi lục soát đồ đạc của mấy người Dữu Khánh, một là làm cho người ngoài xem, một mặt khác chính là nhắm vào số tiền lớn mà hắn đem đi giao dịch với Chu Xá Linh, nhưng mà sau khi đã mở hết những bọc đồ này ra, nàng vẫn không nhìn thấy đống ngân phiếu đó, thậm chí cũng không thấy hóa đơn gửi tiền vào tiền trang.

Dữu Khánh cười khán nói: "Đại hành tẩu hiểu lầm rồi, làm gì có ba tỷ."

Hướng Lan Huyên trừng mắt lạnh lùng, tay áo vung lên, năm ngón cách không chụp một cái, Dữu Khánh trong nháy mắt bị kéo lướt ngang đến trước mặt nàng.

Nàng không chút khách khí đưa tay chụp vào đũng quần một cái.

Dữu Khánh "Oa" một tiếng, hai tròng mắt thiếu một chút lồi cả ra ngoài, cả người trong nháy mắt cũng vươn cao lên không ít, kiễng mũi chân đứng thẳng, căn bản không dám hạ gót chân xuống.

Trong lòng hắn đang ân cần thăm hỏi tổ tông của nữ nhân này, động một chút là chụp vào chỗ đó, đồ không biết xấu hổ, còn có phẩm hạnh gì của một nữ nhân hay không hả?

Ngoài mặt hắn vẫn phải cố gắng nặn ra nét mặt tươi cười, nói: "Đại hành tẩu, chỉ đùa một chút mà thôi, chúng ta là bằng hữu lâu rồi, có việc gì cũng dễ thương lượng."

Hướng Lan Huyên lười nói lời vô dụng với hắn, một tay kia trực tiếp lục soát khắp người hắn, rất nhanh liền lôi ra được tấm Thiên Dực lệnh kia, thuận tay ném nó đi như đồ bỏ, một số vật linh tinh hành tẩu giang hồ cũng bị ném đi, lật nhìn hơn hai trăm triệu ngân phiếu xong cũng ném xuống sàn nhà.

Sau khi lục soát khắp toàn thân hắn vẫn không tìm được biên nhận gửi tiền trang, nàng ép hỏi: "Ba tỷ kia đâu rồi?"

Bàn tay nắm chặt dưới đũng quần khẽ tăng lực, Dữu Khánh nỗ lực rướn hai chân lên thật cao, đồng thời vội vàng nói: "Hoàn toàn không có ba tỷ nào cả, thực ra đó chỉ là một rương giấy trắng, kẹp một số ngân phiếu ở ngoài để lừa gạt Chu Xá Linh mà thôi. Ý định của ta là muốn hắc ăn hắc, ai ngờ tên khốn khiếp Chu Xá Linh đó không có đem Nghiễm Linh đan đến, phí công giày vò một trận."

Giải thích rất rõ ràng lưu loát, nhưng lời vẫn không thành thật.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1261: Nỗi nhục trong đáy quần (2)

Hướng Lan Huyên: "Một trăm viên Nghiễm Linh đan đó của Chu Xá Linh không phải đã bị ngươi lấy rồi chứ?"

Gót chân gần như lơ lửng trên không, Dữu Khánh cất tiếng kêu oan, "Ta cũng rất muốn được vậy nha, nhưng phải có cơ hội a. Theo ta

thấy, việc này ngươi phải đi điều tra cha con Tương thị. Ta cảm thấy lô Nghiễm Linh đan đó có khả năng lớn nhất là nằm trong tay cha con bọn họ. Giày vò thật lâu, cuối cùng bị người chiếm lấy lợi ích, ta cũng không cam lòng nha. Ba tỷ của Tĩnh Viễn thuyền hành cũng rơi vào trong tay bọn họ."

Hướng Lan Huyên liếc nhìn những thứ nằm trên sàn, bàn tay chóp ở dưới lại tiếp tục tăng thêm chút sức, "Ngươi nghìn vạn lần đừng có nói với ta, ngươi mang theo Linh căn này bên người chỉ là để đề phòng vạn nhất đụng phải tiên phủ."

"Quan hệ giữa chúng ta như thế nào chứ? Đó chỉ là đùa vui mà thôi. Kỳ thật chính là 'Cự Linh phủ', là 'Cự Linh phủ' mà Dã Tiên đã nói tới. Ta tình cờ tìm được manh mối có liên quan đến 'Cự Linh phủ'. Lối vào rất có thể ở tại khu vực Hổ Phách hải này."

Dữu Khánh vội vàng giải thích mấy câu, thực sự là bởi vì hai bên nắm giữ quá nhiều nhược điểm của nhau, một số chuyện không cần lo lắng sẽ bị bán đứng sau khi tiết lộ, nếu không hắn cũng không có khả năng dễ dàng nói ra.

Đương nhiên, chuyện nào có thể giấu được thì hắn vẫn sẽ giấu, chỉ là vì đến lúc này đã không thể giấu giếm được việc này, hắn đành phải thành thật nói ra.

Hướng Lan Huyên nhìn hắn với vẻ mặt khó thể tin nổi, quả thực không thể tin được, tên Thám Hoa lang này là loài chó hay sao, mũi quá thính a, vậy mà lại để cho hắn lần nữa tìm được manh mối về tiên phủ. Hết lần này đến lần khác, lần này đã là lần thứ mấy rồi, có hết hay không chứ, so với tên này, mấy thế lực lớn thật đúng là đã trở thành đồ trưng bày, chỉ biết ăn không biết làm.

Vô số người vậy mà không so được với mấy tên nghiệp dư này, lẽ nào đầu óc của mọi người so với tên chết tiệt được gọi là tài tử đệ nhất thiên hạ này thực sự có chênh lệch lớn như vậy sao?

Quan trọng là, tên cẩu Thám Hoa này vừa rồi còn lừa gạt mình, giải thích đầy lý lẽ, rất thuyết phục, diễn quá sức chân thật, mình vậy mà đi tin vào chuyện ma quỷ của hắn.

Bàn tay của nàng đột nhiên tăng sức bóp mạnh một cái, sau đó mới buông ra.

"Á…" Dữu Khánh trợn to hai mắt, co người lại, hai tay ôm lấy đũng quần, hai chân khép chặt, cúi đầu khom lưng, có vẻ đứng thẳng không nổi.

Mọi chuyện vẫn còn chưa xong, Hướng Lan Huyên hận đến nghiến răng nghiến lợi không có dễ dàng buông tha cho hắn, nhìn thấy cái cổ lắc lư tại trước mặt mình, nàng liền há miệng cắn vào giữa vai và cổ hắn, cắn chặt không thả.

Há to mồm không thốt ra tiếng, Dữu Khánh mặt mày đầy đau đớn, muốn đẩy nàng ta ra nhưng không thể đẩy ra được, tu vi không cao bằng người ta, cũng không dám động thủ với nàng.

Một lúc lâu sau, trong miệng đã nếm thấy vị mặn, Hướng Lan Huyên mới thả ra, đã cắn vai Dữu Khánh đến chảy máu, môi nàng cũng dính máu, nàng thè đầu lưỡi liếm liếm rồi nhổ ra một ngụm nước bọt, "Thật thối."

Dữu Khánh không so đo tính toán với nàng, ôm đũng quần kẹo chân hơi khom mình tập tễnh đi đến góc tường, chúi đầu vào vách tường đứng đó rên hừ hừ lại hừ hừ.

Một lúc lâu sau, hắn rốt cục bình thường trở lại, nhìn vết máu trên vai, lại quay nhìn Hướng Lan Huyên đang ngồi trên ghế, lúc này nàng ta đang yêu kiều ngồi bắt chéo chân, nhàn nhã nhấp rượu.

Được rồi, đánh không thắng người ta, chỉ có thể âm thầm chửi rủa ở trong lòng.

Hắn đi tới trước một hàng bọc đồ, sắp xếp lại đồ đạc, nhặt những thứ bị ném xuống nhét vào lại trong người.

Nhìn bộ dạng ấm ức như một nàng dâu mới về nhà chồng của vị tài tử đệ nhất thiên hạ này, Hướng Lan Huyên đột nhiên bật cười khúc khích, phần bất mãn và bực tức còn lại trong lòng cũng tan thành mây khói, nàng phá vỡ sự im lặng, hỏi: "Vì sao ngươi luôn có thể tìm được manh mối mà chúng ta mãi không tìm được chứ? Manh mối lần này từ đâu có được?"

"Cũng không có gì, là Tiểu Hắc đến U Nhai chơi đùa rồi tiện tay cầm về một cuốn sách…" Dữu Khánh kể lại đại khái sự việc, dáng vẻ như muốn nói nếu như ngươi không tin, ta cũng đành chịu.

Hướng Lan Huyên nghe xong, cau mày, "Trùng hợp như thế ư?"

Dữu Khánh: "Nói thật, ta cũng cảm thấy quá trùng hợp, thậm chí còn hoài nghi có phải đã bị người ta cố ý sắp xếp hay không, chính là vì như vậy, ta mới nghênh ngang đến Tam Tiên bảo gây sự."

Hóa ra là có chuyện như vậy, Hướng Lan Huyên trầm ngâm suy nghĩ rồi nói: "Ngươi công khai gây rối tại Tam Tiên bảo là bởi vì trong lòng không chắc chắn, muốn kéo mấy nhà khác tới kiềm chế nhau, đề phòng có chuyện sao?"

Dữu Khánh không có phủ nhận, đó quả thực là một chút tiểu xảo của hắn, thực sự là việc bọn hắn có được manh mối này quá trùng hợp, trùng hợp đến mức hắn không thể tin được.

Hướng Lan Huyên cầm chén rượu đứng dậy, sau một hồi đi qua đi lại, nàng bỗng nhiên lắc đầu, nói: "Không đúng, ta cảm thấy U Nhai sẽ không cố ý sắp xếp chuyện như vậy, thái độ của U Nhai luôn rất rõ ràng, hoàn toàn không có hứng thú với loại chuyện này, từ trước tới nay đều không tham gia, huống chi đến hiện tại đã có mấy tòa tiên phủ xuất hiện, nếu thật sự muốn nhúng tay, bọn họ không cần phải chờ đến bây giờ."

Ngồi xổm trên mặt đất thu nhặt đồ đạc, Dữu Khánh nói: "Quỷ mới biết rõ là chuyện gì xảy ra, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó."

Hướng Lan Huyên quay đầu lại nhìn hắn, "Đã đi qua mấy tòa tiên phủ, ngươi hẳn phải biết rõ sự nguy hiểm ở trong đó, ngươi vẫn còn không chịu dừng tay sao? Ngươi nhìn xem ba vị kia thông minh cỡ nào, cho dù tiên phủ đã mở ra, cho dù dụ hoặc trong đó lớn cỡ nào, bọn họ cũng không dễ dàng bước vào."

"Ngươi đã biết nguy cơ tiềm ẩn trên người chúng ta rồi đó. Nam béo sở dĩ phải đến Tích Lư sơn để dưỡng thương là bởi vì sau lần bị thương lúc trước, hắn mãi không thể khỏi hẳn, vết thương luôn luôn lở loét không thể khép lại. Nguy cơ ẩn trong cơ thể chúng ta đã bắt đầu lộ ra, thời gian không đợi người a. Dã Tiên đã nói rồi, Nhân tuyền tại Cự Linh phủ."

Nghe được lời này, Hướng Lan Huyên trầm mặc.

Thu nhặt xong mọi thứ, Dữu Khánh đứng lên, hỏi: "Cha con Tương thị có thể tránh thoát tai kiếp lần này không?"

Hướng Lan Huyên suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nói:

"Cũng chỉ là làm cho có mà thôi, sẽ không có chuyện gì. Dù sao bọn họ cũng có Lý Trừng Hổ chống lưng. Đừng thấy lửa giận của Yến Y rất lớn, Lý thị huynh đệ cũng phải cúi đầu trước mặt cô ta, kì thật hai huynh đệ bọn họ rất lợi hại, kiềm chế cô ta rất gắt gao, là phu thê còn có con cái. Ai! Yến Y đi gây khó dễ Chưởng lệnh chúng ta, người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê, nhưng chúng ta lại không thể nói gì, bằng không Chưởng lệnh của chúng ta còn sẽ nổi giận. Có khả năng đây là điều mà người ta thường nói, không có người hoàn hảo. Nói chung chút chuyện này, Lý Trừng Hổ vẫn có thể xử lý ổn thỏa."

Dữu Khánh mặc dù vẫn còn sợ hãi không dám đến gần đối phương, nhưng vẫn đổi sang khuôn mặt tươi cười, nói: "Vậy làm phiền Đại

hành tẩu, Tương Hải Hoa đã đồng ý chia cho ta một nửa trong ba tỷ đó, ngươi nói giúp ta một câu, được chứ?"

Hướng Lan Huyên đi trở về bên ghế, ngồi xuống, bình tĩnh nói: "Được, dựa vào quan hệ giữa chúng ta, ta không thể để cho Lý Trừng Hổ nuốt số tiền đó, ta nhất định sẽ đòi tiền giúp ngươi…"

Nghe nàng nói như vậy, mặt mày Dữu Khánh tươi roi rói, không so đo tính toán nỗi nhục dưới đáy quần vừa rồi nữa, hắn vừa mới định nói lời cảm tạ lại bởi vì lời nói sau đó của nàng mà thay đổi sắc mặt, "Nhưng giao số tiền này cho ngươi sẽ dễ dàng khiến người ta nghi ngờ. Ngươi nghĩ mà xem, ta giúp ngươi lấy số tiền này, mọi người sẽ nghi ngờ mối quan hệ giữa ta và ngươi, cùng với những chuyện trước đây, nói không chừng sẽ bị lật ra lại làm gia tăng nghi ngờ. Cho nên, số tiền đó đặt ở trong tay ta đi. Nhân cơ hội này, ta kiếm lấy khoản tiền đó, không ai nói được lời nào."

Dữu Khánh hóa đá tại chỗ.

Hướng Lan Huyên quay đầu nhìn hắn, "Ngươi có ý kiến gì sao?"

Dữu Khánh cúi đầu một hồi, không tiếp lời này, nói sang chuyện khác: "Ta muốn ra biển dò xét manh mối về Cự Linh phủ, sắp xếp giùm một chiếc thuyền đi."

Hướng Lan Huyên lắc đầu, "Quan hệ giữa chúng ta có vẻ thân cận quá sẽ không tốt. Hổ Phách hải có rất nhiều thuyền, số ngân phiếu trên người ngươi cũng đủ dùng rồi."

Dữu Khánh dùng ánh mắt ân cần hỏi thăm tổ tông nhà nàng.

Đúng vào lúc này, lại có người gõ cửa, sau khi cho phép đi vào, khi đi ngang qua bên cạnh Dữu Khánh, người này còn đưa mắt nhìn hắn một chút, sau đó mới bẩm báo với Hướng Lan Huyên: "Đại hành tẩu, Thanh Nha đã tới. Tên địa đầu xà Ảo Vọng đó đang gõ cửa phòng hắn, hắn là đến tìm hắn." Gã chỉ vào Dữu Khánh.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1262: Độc thủ đứng sau màn (1)

Thanh Nha? Dữu Khánh rất kinh ngạc, hắn cảm thấy tên này rất không muốn thân cận với mình, tại sao lần này lại chủ động tìm tới mình?

Ý nghĩ xoay chuyển, hắn cảm thấy trong đầu đã có đáp án, có lẽ là Lệ Nương phái y tới, trong lòng hắn lập tức cảm thấy tò mò, y tới đây tìm mình làm gì?

Hướng Lan Huyên cũng rất ngạc nhiên, hỏi: "Tên địa đầu xà đó tìm ngươi làm gì?"

Dữu Khánh giang tay, "Ta làm sao biết được, một người hoàn toàn không có qua lại gì với nhau, ngươi xác định là tới tìm ta sao?" Hắn quay đầu hỏi người tới.

Người tới nói: "Dù sao là đang gõ cửa phòng ngươi, không biết là cố ý hay là tiện đường."

Dữu Khánh lập tức làm bộ làm tịch chắp tay nói với Hướng Lan Huyên: "Đại hành tẩu, nếu không có gì dặn dò, tại hạ cáo lui trước."

"Thế nào, rượu nơi này không ngon hay là người nơi này không đẹp?" Hướng Lan Huyên thản nhiên đi về phía hắn, trong lời nói bộc lộ rõ sự khiêu khích, cũng không quan tâm bên cạnh có người khác.

Tiện thể, tay nàng đưa ra đung đưa ở phía trước, Dữu Khánh lập tức cảm thấy đũng quần nhột nhạt, hắn theo bản năng lùi lại về sau một

bước.

Người tới đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, âm thầm cảm thấy buồn cười, không nghĩ tới vị Thám Hoa lang này lại sợ Đại hành tẩu đến như vậy, đã sinh ra phản ứng trong tiềm thức.

Gã ta hoàn toàn là chưa trải qua nỗi khổ của người khác.

Hướng Lan Huyên cũng mỉm cười, bàn tay đung đưa thuận thế giơ lên, phất phất tay, "Cút đi."

Dữu Khánh rất bất đắc dĩ nói lời cáo từ, quay đầu lại nhặt lên một đống đồ, rồi xách theo bao lớn bao nhỏ mà rời đi.

Vừa mới ra khỏi cửa, đồng bạn chờ ở bên ngoài lập tức tới đón, từng người lấy lại của mình vật, Trùng Nhi tiện tay xách đồ cho Dữu Khánh.

"Bọn họ lục soát phòng của chúng ta ư?" Mục Ngạo Thiết hỏi một câu, ngụ ý là muốn hỏi, có phải ngươi đồng ý hay không?

Dữu Khánh lắc đầu, ngay tại trước mặt đám người Đại Nghiệp ty, hắn không muốn nhiều lời, "Trở về đi, có khách tới."

"Có khách?" Mục Ngạo Thiết không hiểu, "Ai vậy?"

Dữu Khánh không có trả lời. Một đám người đi xuống lầu liền nhìn thấy mấy người đứng tại trước cửa phòng mình, có nhân viên chủ chốt của Tri Hải các đứng một bên nói chuyện bồi tiếp người cầm đầu, lịch sự và thận trọng, như đang tiếp đãi khách quý.

Răng rắc răng rắc, âm thanh bóp vỡ vỏ thỉnh thoảng vang lên trong tay người cầm đầu. Người đó bóc vỏ đậu phộng ném hạt vào trong miệng mình, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt với vẻ lưu manh, mặc chiếc áo khoác ngắn cộc tay, cõng một thanh đao trên lưng, chân trần đi đôi guốc gỗ, túi căng phồng, dạng vẻ phóng túng không ràng buộc.

Thoạt nhìn chính là một người có thói quen sinh hoạt rất không tốt, tùy tiện ném vỏ đậu phộng lung tung khắp nơi.

Người này, không phải là ai khác, chính là vị địa đầu xà tại Ảo Vọng kia.

Nghe thấy tiếng bước chân, y quay đầu nhìn tới, nhìn thấy đám người Dữu Khánh đang đi tới, y liền nở nụ cười.

Dữu Khánh chắp tay chào hỏi từ xa, "Thanh gia, ngọn gió nào đưa ngài tới đây vậy?"

Thanh Nha cười ha hả nói: "Tiện đường, có việc tới đây, nghe nói ngươi ở đây nện tiện đường ghé thăm. Các ngươi đây là?" Y chỉ chỉ vào mấy chiếc túi lớn túi nhỏ của bọn hắn.

"Không có gì." Dữu Khánh một câu nói lướt qua, nhanh chóng mở cửa, mời khách vào bên trong ngồi chơi.

Gã nhân viên trụ cột của Tri Hải các cũng đi theo vào. Dữu Khánh cười nói dẫn Thanh Nha đi vào trong, nhìn thấy căn phòng bị lục soát bừa bộn, lập tức không vui, đứng lại quay đầu khiển trách, "Ta nói nha, Tri Hải các các ngươi đãi khách như vậy sao, vậy mà lại để cho người ngoài xông vào phòng, tùy ý lục lọi đồ đạc của chúng ta. Có khách sạn nào làm kinh doanh như vậy chứ?"

Gã nhân viên đó nở nụ cười khổ, thở dài xin bỏ qua, "Việc này là chúng ta không đúng, nhưng đây là Đại Nghiệp ty nhúng tay, chúng ta thực sự không thể làm gì khác. Để ta gọi người tới đây dọn dẹp giúp các vị."

Thanh Nha: "Đại Nghiệp ty có chuyện gì sao?"

Dữu Khánh thấy y có vẻ thân quen với gã nhân viên chủ chốt này của Tri Hải các, hỏi ngược lại: "Các ngươi quen biết nhau à?"

Gã nhân viên Tri Hải các lập tức cười nói: "Thông thường, khi Tri Hải các có chuyện gì cần đến Ảo Vọng, ta thường được phái đi, đều là được Thanh gia chiếu cố."

Hóa ra là có chuyện như vậy, nhưng cũng không có gì đáng ngạc nhiên, đến Ảo Vọng nhờ vả Thanh Nha là chuyện rất bình thường, sau khi đã có hiểu rõ, Dữu Khánh hừ một tiếng, thuận thế hạ nhiệt, "Hôm nay nể mặt Thanh gia, ta không tính toán với các ngươi."

Dù sao hắn cũng không làm gì được người ta, dứt khoát trước tiên cho Thanh Nha thể diện.

Thanh Nha nghe vậy nở nụ cười, ai cũng thích nghe lời nói êm tai, sau khi đảo mắt nhìn qua mọi người một lượt, y cười nói: "Ta và Thám Hoa lang xa cách đã lâu mới gặp lại, muốn trò chuyện riêng mấy câu, chư vị tránh đi một chút, được chứ?"

Có thể không được ư, mọi người tự nhiên đều thức thời mà rời đi.

Không còn người khác, Thanh Nha đi tới bên bàn và ngồi xuống.

Dữu Khánh thì trước tiên kiểm tra toàn bộ gian phòng một lần, đề phòng có tai mắt, nhân tiện đi vào căn phòng của mình, nhìn thấy Tam Túc ô Tiểu Thanh đứng nơi cửa sổ sẵn sàng trốn đi bất cứ lúc nào, hắn thuận tay đóng cửa lại đi đến bên cạnh, thấp giọng hỏi, "Ngươi không sao chứ?"

Tiểu Thanh mở miệng nói tiếng người, nhỏ giọng trả lời: "Không có gì, bọn họ đột nhiên xông vào, ta chỉ có thể tạm tránh ra ngoài."

Cô ta không tiện bay lung tung khắp nơi, ở lại trong phòng trông đồ cũng tốt, vạn nhất đồ vật bị trộm hay sao đó, ít nhất còn biết được là ai làm.

"Không sao thì tốt." Dữu Khánh trấn an một câu rồi đi ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, hắn chỉ chỉ hiện trường bị lục soát bừa bộn, cũng đến ngồi một bên, "Bị làm thành như vậy, chỉ có thể chiêu đãi không chu đáo, Thanh gia thứ lỗi."

Thanh Nha xua tay áo, biểu thị không sao cả, dựa vào lưng ghế, đặt đại đao lên bàn, hỏi: "Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?"

Dữu Khánh cười ha hả, "Còn có thể là chuyện gì, bị người của Đại Nghiệp ty lục soát."

Thanh Nha: "Đang yên đang lành đi lục đồ của ngươi làm gì, không có việc gì làm sao?"

Dữu Khánh: "Quỷ mới biết rõ bọn họ muốn làm gì, nếu có chuyện gì, ngươi ta còn có thể ngồi ở đây nói chuyện phiếm sao? Đúng rồi, sao ngươi lại tới đây, Can nương phái ngươi tới ư?"

Thanh Nha suy nghĩ một chút, "Phải mà cũng không phải. Lần này ta đến đây không phải vì ngươi, nhưng cũng có chút liên quan đến ngươi."

Dữu Khánh không biết hôm nay không phải ngày tốt, hay là đầu óc mình có vấn đề, tại sao mọi người nói chuyện đều khó hiểu như thế, hắn không cần gì khách khí với Thanh Nha, hỏi thẳng: "Cái gì mà có liên quan lại không liên quan. Rốt cuộc đó là chuyện gì?"

Thanh Nha nhàn nhạt trả lời, "Ở một mức độ nào đó mà nói, phía sau Tĩnh Viễn thuyền hành là ta." Nói xong lại bóc một củ đậu phộng lấy hạt ném vào trong miệng nhai.

Bị chấn động với thông tin này, Dữu Khánh sửng sốt, "Ngươi là ông chủ lớn đứng đằng sau Tĩnh Viễn thuyền hành ư?"

"Không được sao? Ngươi sẽ không cho rằng ta chỉ là một tên thủ lĩnh bang phái tại Ảo Vọng, ngoại trừ cậy mạnh ra không còn làm gì khác chứ?"

"Không đến mức như vậy, ta nghĩ ngươi nhất định còn có một số con đường kiếm tiền hoặc công khai hoặc bí mật."

"Kiếm tiền là một chuyện, trong tay ít nhiều cũng cần phải có một chút lực lượng. Nếu không, chạy ra khỏi Ảo Vọng sẽ dễ dàng bị người không đếm xỉa tới, sẽ không ai sợ ngươi?"

"Có ý gì chứ, ghi hận ta sao? Tên Hoắc Lãng đó ám sát ta, không phải là do ngươi sai khiến chứ?"

Lần này đến lượt Thanh Nha ngạc nhiên, y quan sát Dữu Khánh từ trên xuống dưới với ánh mắt cổ quái, y cho rằng lời mình nói đã rất rõ ràng, bây giờ xem ra, con đường tin tức của tên cẩu Thám Hoa này cũng không nhanh nhạy, dường như cũng không biết điều gì phía sau Tĩnh Viễn thuyền hành.

Nếu đã như vậy, y cũng lười nói rõ hơn nữa, có thể hiểu thì hiểu, không thể hiểu thì thôi, y trả lời: "Thám Hoa lang nói đùa, ta làm sao có thể sai người giết ngươi, việc này hoàn toàn là do hiểu lầm, mà cũng không thể nói là hiểu lầm, mỗi nhà đều có quy tắc riêng của mình, mặc dù ta đứng sau Tĩnh Viễn thuyền hành này, nhưng mọi chuyện phía dưới đều do người phía dưới tự xử lý, mọi người cứ làm việc theo quy tắc là được, không phải chuyện gì cũng cần ta phải nhúng tay vào.

Về chuyện ám sát ngươi, là có người bỏ ra năm trăm triệu mua tính mạng của ngươi, người phía dưới không nhịn được lòng tham, sau này ta mới biết được lũ lụt xông vào miếu Long vương, người của mình lại động đến người của mình, vì vậy ta đặc biệt đến đây nhận lỗi. Chắc hẳn Thám Hoa lang sẽ không để ở trong lòng chứ?"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1263: Độc thủ đứng sau màn (2)

Nhận lỗi? Dữu Khánh tức thì tinh thần tỉnh táo, ưỡn thẳng sống lưng, trừng mắt nói:

"Có người muốn ám sát ta, ta suýt chút nữa đã mất mạng, ngươi lại nói với ta đừng để ở trong lòng sao? Ngươi tự xét lương tâm mình mà xem, nếu là ngươi, ngươi có thể không để ở trong lòng không? Nếu không thể cho ta một lời giải thích thỏa đáng, chuyện này sẽ không xong đâu!"

Hai tay áo cũng được hắn xắn lên, mặt lộ vẻ đầy phẫn nộ.

Thanh Nha cũng là một kẻ lão làng đã lăn lộn lâu trên giang hồ, vừa nhìn bộ dạng của hắn liền nhận ra được kỹ năng diễn xuất ở bên trong, y cười nhạt nói: "Ta đã tra ra được độc thủ phía sau muốn giết ngươi là ai. Can nương nhờ ta chuyển lời cho ngươi biết, người mà độc thủ phía sau màn muốn giết là 'A Sĩ Hành' chân chính." Khi nói ra lời này thì y cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn.

Bởi vì y cũng rất khó hiểu, cái gì gọi là A Sĩ Hành chân chính, tên cẩu Thám Hoa này không phải là A Sĩ Hành sao? Chẳng lẽ là giả mạo ư? Nhưng y đã điều tra lai lịch của tên cẩu Thám Hoa này, không thể giả được, tuyệt đối là Thám Hoa lang thực sự, trong lúc đại khảo đã có nhiều người gặp hắn, chữ viết tay tên này lưu tại Kinh Hồng điện cũng là bút tích thực, không thể nghi ngờ.

Trong lòng Dữu Khánh chấn động, xem ra người đứng sau Bách Lý Tâm đã nhắc nhở đúng, khí thế quật khởi của hắn đã khiến cho kẻ hồi đó diệt môn A gia cảm thấy bất an, quả nhiên đã ra tay lần nữa, hắn lập tức truy hỏi: "Độc thủ phía sau màn là ai?"

Thanh Nha: "Nếu như ngươi cảm thấy việc ta nói ra độc thủ đứng sau màn là một lời giải thích thỏa đáng, ta sẽ lập tức nói ra, còn nếu như không tính, vậy thì ta không nói nữa.

Tuy nhiên, ta muốn nhắc nhở ngươi rằng, độc thủ sau màn hành sự cực kỳ cẩn thận, lần này ta không phải dễ dàng điều tra ra được. Bọn họ sau khi liên hệ xong với Thuyền hành liền trực tiếp cắt đứt đầu mối, trực tiếp diệt khẩu người trung gian. Chỗ ta căn cứ vào một chút manh mối, vận dụng không ít lực lượng, thậm chí còn nhờ sự hỗ trợ của cao thủ truy tung bên phía Yêu tu Thiên Lưu sơn, lúc đó mới lần ra được mục tiêu, nếu không, căn bản tra không ra.

Ý của ta là, nếu không có bên ta, không có một số manh mối bên ta nắm giữ, chỉ dựa vào các ngươi là không tra ra được độc thủ phía sau màn.

Mặt khác, nói tới quy tắc, quy ước trong nghề này là không thể bán đứng cố chủ, nếu như ta để lộ tin tức về cố chủ cho ngươi, đó chính là vi phạm vào điều tối kỵ, là hành vi đập phá chiêu bài nhà mình, nếu không phải Can nương lên tiếng, ta sẽ không đi điều tra cố chủ là ai."

Dữu Khánh xem như đã hiểu rồi, nhướng mày, đây là bắt chẹt hắn, đang suy nghĩ có nên từ bỏ cơ hội gây khó dễ kiếm một khoản này hay không, chợt thần sắc chấn động, trong nháy mắt liền hiểu ra điều gì đó, trực tiếp bật ra một câu mắng, "Mẹ nó, Tĩnh Viễn thuyền hành là một tổ chức sát thủ, ngươi vậy mà lại nắm một tổ chức sát thủ ở trong tay?"

Đến bây giờ hắn mới kịp hiểu ra, nước của vị địa đầu xà Ảo Vọng này quả thực có phần sâu, thảo nào có thể hoành lâu như vậy.

Thanh Nha cầm hạt đậu phộng đảo qua đảo lại trước miệng, ra hiệu cho hắn nhỏ giọng, xem như thừa nhận.

Dữu Khánh lập tức gãi gãi đầu, có một đống sát thủ nha, hắn cảm thấy người bằng hữu này là có thể kết giao được, trong đầu xoay chuyển mấy vòng, sau đó quyết đoán nói: "Thôi được, chắc chắn là phải cho Thanh gia ngươi mặt mũi rồi. Nói đi, độc thủ phía sau màn là ai?"

Răng rắc bóp vỡ đậu phộng, nhét hạt vào trong miệng nhai nuốt, sau đó Thanh Nha không nhanh không chậm nói: "Bên ta đã phải vận dụng đến lực lượng của kỳ năng dị sĩ từ Yêu giới, cuối cùng tra được đến trên người quản gia Khổng Thận của phủ Hữu Thừa tướng ở kinh thành Cẩm quốc. Sau khi tra đến đây thì không tiện tiếp tục tra sâu hơn nữa, và cũng không cần phải tiếp tục tra nữa."

"Hữu Thừa tướng…" Dữu Khánh nghi hoặc lẩm bẩm, hắn cố gắng hồi ức lại chuyện cũ ở kinh thành, nhưng không có ấn tượng gì.

Vẫn đang nhai đậu phộng, Thanh Nha ồm ồm nhắc nhở: "Mai Tang Hải, khi ngươi ở kinh thành Cẩm quốc thì lão ta vẫn đang là thượng thư Công bộ. Lão ta vốn là thuộc hạ cũ của cha ngươi."

"Mai Tang Hải…" Dữu Khánh lẩm bẩm, trong đầu có một chút ấn tượng về nhân vật này, hắn nhớ mang máng mình có nói chuyện với lão ta lúc ở trong hoàng cung, nghe lão ta nói là bạn cũ của A Tiết Chương, sẽ chiếu cố tới mình. Lão ta chính là độc thủ phía sau màn ư?

"Can nương dặn ta chuyển lời cho ngươi, nói rằng có khả năng ngươi không rõ ràng lắm sự việc trong đó, ngươi chỉ cần nói lại tình huống cho Bách Lý Tâm bên cạnh ngươi biết, người phía sau nàng tự nhiên sẽ biết là chuyện gì xảy ra. Hơn nữa, ngươi cũng không tiện đến Cẩm quốc kinh thành làm gì, thực lực của ngươi ở tại Cẩm quốc kinh thành vẫn là non một chút. Đó cũng không phải là nơi mặc cho ngươi dương oai. Ngươi đến đó, nhiều khi còn có khả năng khiến sự việc sinh biến, mà người phía sau Bách Lý Tâm là có thực lực giải quyết chuyện này."

Trong lòng Dữu Khánh vừa kinh ngạc vừa nghi vấn, nhận ra rằng Lệ Nương dù bị vây khốn tại Minh Hải nhưng hiển nhiên lại biết rõ người phía sau Bách Lý Tâm là ai.

"Can nương nói rằng, hồi đó khi A Tiết Chương gặp phải kiếp nạn diệt môn thì từng có người nhờ nàng hỗ trợ tra tìm độc thủ đứng sau, nhưng mà độc thủ đó ẩn giấu quá sâu, nếu người ta một mực

ẩn mà không phát, thật đúng là rất khó lôi ra được. Có lẽ sự thật của đoạn chuyện cũ đó sẽ bị chôn vùi. Nói đến việc này, còn là bởi vì lần này ngươi làm ra động tĩnh tại Tam Tiên bảo, khiến độc thủ phía sau ngồi không yên, ra tay lần nữa, chúng ta mới có cơ hội lần ra hắn."

Dữu Khánh đầy nghi vấn, hỏi: "Ai là người phía sau Bách Lý Tâm?"

Thanh Nha ngạc nhiên, "Ngươi cũng không biết ư? Ta làm sao biết được, Can nương không nói."

Dữu Khánh hỏi tiếp: "Ngươi nói ngươi đi chuyến này không phải vì ta?"

Ngụ ý là, không phải người đến đây để nói với ta những việc này?

Thanh Nha nhướng mày, "Tên Hoắc Lãng ngu ngốc đó đem Tĩnh Viễn thuyền hành đi thế chấp để vay ba tỷ, đó không phải là tiền của hắn, sản nghiệp Tĩnh Viễn thuyền hành này, ba tỷ đó sao có thể nói bỏ là bỏ. Những ông chủ công khai bên ngoài của Thuyền hành không thể phát huy được tác dụng gì tại trước mặt cha con Tương thị, họ liền 'Nhờ cậy' ta đến đây xử lý. Tại Ảo Vọng, cha con Tương thị có không ít chuyện đều cần nhờ ta hỗ trợ, ta đứng ra, bọn họ ít nhiều sẽ cho chút thể diện."

Dữu Khánh đã hiểu rồi, việc các ông chủ Thuyền hành "Nhờ cậy" là để che giấu, thực tế chính là đại lão bản thực sự của Thuyền hành ra mặt giải quyết vấn đề. Nói trắng ra chính là đến đây để đòi lại ba tỷ đó.

Khoản tiền này có một nửa là của hắn, Tĩnh Viễn thuyền hành muốn lấy lại, hắn lập tức có chút không vui, liền lấy lời của Hướng Lan Huyên ra nói: "Khoản tiền đó, không được Lý Trừng Hổ gật đầu, Tương thị phụ nữ sợ là không làm chủ được."

"Phía sau bọn họ có Lý Trừng Hổ, phía sau ta có Lương gia, luận bối cảnh không kém hơn bọn họ, vấn đề hiện tại là phía bên Thuyền

hành thua lí, bị người ta nắm được nhược điểm, nhưng nếu như đương sự có thể không truy cứu, người khác cũng không tiện giữ mà không trả." Thanh Nha ý vị sâu xa nhìn chằm chằm Dữu Khánh.

Dữu Khánh trong lòng thầm cười ha hả, cuối cùng đã biết tên này vì sao đột nhiên tới bái phỏng hắn, hắn tạm thời không tiếp tục vấn đề này, bày ra bộ dạng hứng thú với việc khác, nói: "Thanh gia, đúng lúc ta muốn ra biển, có hứng thú dạo biển với ta hay không?"

Lúc trước hắn ít nhiều có chút lo lắng khi ra biển sẽ bị ám sát, bây giờ thì hay rồi, có lão đại của tổ chức sát thủ theo bên người, ổn thỏa rồi.

Đương nhiên, hắn càng muốn kéo Thanh Nha cùng nhau đi tìm tiên phủ, người ta vừa có Lương gia lại còn là tổ chức sát thủ, thế lực không nhỏ, ngu sao mà không cần. Mấu chốt là có Lệ Nương ở sau, hắn không sợ Thanh Nha để lộ tin tức, coi như thay Hướng Chân thành Thanh Nha.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1264: Đồng bạn

Đi dạo biển? Thanh Nha lập tức có phản ứng với hắn. Phản ứng đầu tiên chính là phải giữ khoảng cách khi tên này đưa ra yêu cầu. Hồi đó nhiều lần chịu khổ, vẫn còn khắc cốt ghi tâm, cho nên y gần như không cần nghĩ ngợi thẳng thừng từ chối, "Ta ở tại Ảo Vọng đã nhiều năm như vậy, không có hứng thú gì với biển nữa."

Dữu Khánh đương nhiên không khách khí, tiếp tục thuyết phục: "Nơi Minh Hải âm u đó làm sao có thể so sánh được với cảnh đẹp tại Hổ Phách hải này chứ?"

Thanh Nha lắc đầu: "Ta không đi. Ta còn phải xử lý chuyện khoản tiền kia. Ngươi đi đi."

Dữu Khánh nói:

"Thanh gia, chúng ta nên cùng đi dạo biển đi. Ngươi ở lại Tri Hải các cũng chưa thể xử lý được khoản tiền đó. Có khả năng ngươi còn không biết, cha con Tương thị đã chạy trốn rồi, nơi đây tạm thời do Đại Nghiệp ty tiếp quản."

Thanh Nha: "Ta cũng không phải người mù người điếc, khi vừa đến đây ta đã biết việc này. Điều này không quan trọng, cha con Tương thị chỉ tạm tránh mũi dùi Đại Nghiệp ty mà thôi. Chỉ cần không gây ra sai lầm gì lớn, Lý Trừng Hổ không đến mức không bảo vệ bọn họ. Nếu như ngay cả chút năng lực đó cũng không có, còn ai sẽ bán mạng cho hắn."

Dữu Khánh: "Lẽ nào ngươi muốn nhảy qua cha con Tương thị, thương lượng trực tiếp với Đại Nghiệp ty hay sao? Ít nhất ngươi cũng phải chờ cha con bọn họ trở về đã chứ. Nhân thời gian rảnh rỗi này, đi, cùng ra biển chơi đi."

Trong nháy mắt, vẻ cảnh giác liền lộ rõ trên khuôn mặt Thanh Nha, y nhìn chằm chằm hắn, "Tại sao cứ muốn kéo ta cùng nhau ra biển vậy hả? Ngươi rốt cuộc muốn ra biển để làm gì?"

Y cảm thấy đối phương không có ý tốt, nghi ngờ không có chuyện gì tốt.

Dữu Khánh khẽ hừ một tiếng, "Nếu ngươi cứ khăng khăng muốn nói như vậy, ta cũng không giấu giếm nữa, còn không phải là vì chuyện tốt mà Tĩnh Viễn thuyền hành của ngươi đang làm hay sao, ngươi cho rằng ta không biết ư, Hoắc Lãng đang nghĩ hết mọi cách dụ ta ra biển để dễ dàng hạ độc thủ với ta, khiến cho ta có việc cũng không dám ra biển. Bây giờ, thủ lĩnh sát thủ là ngươi tới đây, không phải rất đúng lúc sao? Ta đương nhiên muốn kéo ngươi theo làm tấm mộc, có ngươi, ta có thể yên tâm ra biển rồi."

Nghe vậy, Thanh Nha lập tức cau mày, "Tên ngu ngốc Hoắc Lãng này, ta đã hoài nghi kế hoạch của hắn đã bị bại lộ từ sớm, quả nhiên là như thế, không biết mình đã bị nhắm tới, vậy mà còn lôi cả sản nghiệp Thuyền hành vào. Đồ chết tiệt."

Mắng xong, y quay đầu lại nhìn chằm chằm Dữu Khánh, "Làm nghề này có quy tắc của nghề này, đã nhận tiền đặt cọc thì phải nghĩ cách làm cho xong việc, trừ khi cố chủ hủy bỏ việc ám sát ngươi, nếu không bên ta không thể tùy tiện hủy bỏ. Hoắc Lãng không biết sự tồn tại của ta, ta sẽ không trực tiếp can thiệp vào, nhưng nếu như ta đã đến đây, hơn nữa còn tập trung xử lý việc này, ngươi có thể yên tâm, hắn muốn làm chuyện gì, ta đều sẽ biết được, sẽ giúp ngươi tránh khỏi nguy hiểm."

Dữu Khánh lộ vẻ kỳ quái, "Cần gì phiền phức như vậy? Loại người như vậy mà ngươi còn lưu lại sao? Trực tiếp xử lý cho rồi."

"Muốn xử lý cũng không phải bây giờ, sản nghiệp Thuyền hành bị hắn thế chấp ra ngoài, chờ lấy về lại rồi tính tiếp."

"Chỉ sợ khó lòng đề phòng a. Lần này ta muốn đi ra ngoài làm chuyện quan trọng, ngươi phải nghĩ biện pháp giúp ta trông chừng Hoắc Lãng, nghìn vạn lần không thể để xảy ra bất kỳ sơ suất nào, cũng không thể để lộ bất kỳ thông tin nào. Sau khi hoàn thành, ta sẽ phối hợp với ngươi lấy lại ba tỷ nhỏ nhoi đó."

Từ lúc nào ba tỷ đã trở thành con số nhỏ nhoi chứ? Thanh Nha bị hắn làm cho trong lòng có chút ngứa ngáy, thử hỏi: "Ngươi ra biển đến cùng muốn làm gì?"

Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh với bộ dạng lén lút, rồi vẫy vẫy tay với y.

Thanh Nha hơi sửng sốt, nhưng vẫn nghiêng người về phía hắn, đưa lỗ tai áp sát vào.

Dữu Khánh nhỏ giọng thì thầm: "Ta cũng không dối gạt ngươi, ta tới đây để tầm bảo."

"Tầm bảo?" Thanh Nha lập tức cảnh giác, một lần nữa quan sát hắn từ trên xuống dưới, kinh nghi bất định hỏi: "Ta nói nha, ngươi đừng làm ta sợ, không phải là ngươi lại tìm được tiên phủ chứ?"

"Thanh gia, ngươi suy nghĩ gì vậy chứ, ngươi cho rằng tiên phủ là rau cải ven đường, muốn tìm là có thể tìm được ư? Bảo tàng, đây là bảo tàng được cất giấu trong Hổ Phách hải."

"Bảo tàng?" Thanh Nha nghi hoặc, "Hổ Phách hải này thì có thể có bảo tàng gì chứ? Vì sao ta chưa bao giờ nghe nói tới?"

"Mọi người đều nghe nói, còn có thể đến lượt ta sao?" Dữu Khánh phì một tiếng, đứng dậy đi tới một bên lấy một tấm hải đồ quay lại đưa cho đối phương xem, hắn chỉ vào một nơi có dấu vết mòng tay khoanh tròn, "Cũng không xa lắm, có khả năng nó nằm tại vị trí này."

Thanh Nha cẩn thận nhìn xem, nhận thấy vị trí này quả thực không xa, ở giữa ba hòn đảo san hô cách đây không xa về phía nam, nhưng vấn đề là hành vi của đối phương rất đáng nghi ngờ, y trở nên cảnh giác hơn, hỏi: "Bảo tàng, loại chuyện tốt như vậy, chỉ lo không giữ được bí mật, ngươi làm sao lại dễ dàng nói cho ta biết?"

Dữu Khánh: "Nếu không phải có mối quan hệ với Can nương, ta tự nhiên sẽ không nói cho ngươi biết. Mặt khác, thực không dám giấu giếm, để lấy được bảo tàng này cũng cần phải trả giá. Người giao ra bảo tàng này bây giờ đang bị Lý Trừng Hổ giam cầm tại Hải đô, người ta nói cho ta biết vị trí giấu kho báu, ta phải nghĩ cách cứu các nàng ra ngoài. Việc này, sẽ quá sức khi chỉ dựa vào chúng ta, nếu Thanh gia có thể giúp một tay, vậy thì ổn thỏa."

"Các nàng? Lý Trừng Hổ…" Thanh Nha khẽ lẩm bẩm, rồi bỗng nhiên kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ là những Hổ phách nữ kia?"

"Suỵt." Dữu Khánh dựng thẳng ngón tay trước môi, ra hiệu cho y nhỏ giọng một chút, "Thanh gia minh giám, chính là các nàng. Hổ Phách hải này vốn là nơi các nàng sinh sống đời đời kiếp kiếp. Bộ tộc các nàng có một nơi bí mật cất giấu kho báu, tích lũy tài sản mấy ngàn năm của Hổ Phách tộc từ trước đến nay. Không nhân cơ hội này lấy đi, chẳng phải đã phung phí của trời."

"…" Thanh Nha sửng sốt ngẩn người, ánh mắt lấp lóe liên tục, trên mặt dần dần toát ra vẻ suy tư, bóc đậu phộng ném vào trong miệng nhai, cất tiếng lẩm bẩm, "Thảo nào hồi đó Lý Trừng Hổ đột nhiên huyết tẩy Hổ Phách tộc, người ngoài vẫn luôn không rõ vì lí do gì, thảo nào những người sống sót một mực bị quản thúc và bị làm nhục mà không bị giết. Lý Trừng Hổ chắc hẳn vẫn đang âm mưu chiếm đoạt bảo tàng của Hổ Phách tộc?"

Không ngờ đối phương lại tự tìm ra lời giải thích, Dữu Khánh thoáng sửng sốt một chút, mẹ nó, sao mình không nghĩ ra chứ? Ngay sau đó hắn lắc đầu nói: "Ta không biết việc này. Dù sao, lấy tiền của người, giúp người tiêu tai, nếu như ta không nghĩ biện pháp cứu họ, bọn họ nhất định sẽ tiết lộ ra việc ta biết bí mật này."

Trùng Nhi đã nói rồi, tiểu sư thúc có ý muốn cứu những Hổ Phách nữ sống sót đó, nhưng cứu bằng cách nào là cả một vấn đề, đúng lúc có vị hắc lão đại rất có thế lực này tới đây, nếu như có thể lôi kéo y tham gia hỗ trợ, hắn tự nhiên sẽ không thể bỏ qua.

Thanh Nha vẻ mặt trịnh trọng nhắc nhở hắn, "Ta nói nha Thám Hoa lang, việc này không dễ tham dự a. Theo như lời ngươi nói, lí do lúc đó Lý Trừng Hổ ra tay với Hổ Phách tộc, tám chín phần mười là vì kho báu này. Ở tại đây, Lý Trừng Hổ quyền thế ngập trời, dưới trướng cao thủ nhiều như mây, không phải bình thường có thể đối kháng. Hồi đó, vì bảo tàng này mà hắn đã huyết tẩy Hổ Phách tộc, ngươi cướp miếng thịt trong chén của hắn, hắn há có thể bỏ qua cho ngươi?"

Dữu Khánh tự nhiên sẽ không bị y thuyết phục, thuyết phục ngược lại: "Trước đây, Hổ Phách tộc luôn luôn ủng hộ hoàng quyền Lý thị, có thể khiến cho Lý Trừng Hổ trở mặt, không tiếc huyết tẩy toàn bộ Hổ Phách tộc, có thể tưởng tượng được quy mô của kho báu đó như thế nào. Bây giờ nó nằm trong tầm tay chúng ta, bỏ qua chẳng phải đáng tiếc?"

"Bỏ qua đương nhiên đáng tiếc, nhưng cũng phải có mạng để lấy a, muốn không bại lộ, muốn cứu được nhiều người như vậy ra khỏi Hải đô mà không bị phát hiện, nói dễ vậy sao?"

"Ta nói nha Thanh gia, đầu óc ngươi thiếu linh hoạt như thế chứ?"

Thanh Nha ngẩn người nhìn hắn, bộ dạng như muốn hỏi tại sao nói ra lời này.

"Nếu đã đồng ý với Hổ Phách tộc, chúng ta cứ làm hết sức là được, tiền đề là phải đảm bảo an toàn cho chính chúng ta. Nếu như thật sự không cứu ra được, vậy thì không cứu nữa. Làm được bao nhiêu lấy bấy nhiêu tiền nha." Dữu Khánh nói xong còn nháy nháy mắt với y, bộ dạng ám muội như muốn nói, ngươi hiểu ý ta chứ.

Nhưng mà Thanh Nha là thật sự nghe không hiểu, sau một lúc ngẩn người, y kiên trì hỏi: "Ý của ngươi là gì, nói cho rõ ràng đi."

Dữu Khánh liếc mắt khinh bỉ, sau đó giải thích tỉ mỉ:

"Thanh gia, làm người có đôi khi không thể quá tham lam. Chúng ta có thể đi tìm kho báu, khi tìm được thì có thể lật xem trước, có thứ gì quý giá có thể lấy đi trước một ít a. Nói chung, chính là cân nhắc sức ăn của mình, có thể ăn được thì ăn hết, nếu có thể cứu được những Hổ phách nữ đó ra thì chuyển hết đi, nếu như không cứu được, chúng ta cũng không thể làm việc không công, lấy đi một phần làm chi phí vất vả cũng phải được chứ? Về sau, cho dù những Hổ phách nữ đó có tiết lộ ra, chỉ cần vẫn còn đồ trong bảo khố, muốn tìm cớ gì mà chẳng được. Ví dụ như, ta hoàn toàn không tin những lời nói đó của bọn họ, không hề đi tìm. Ví dụ như, Thanh gia

lấy ra đồ vật trị giá ba tỷ, trước tiên trả nợ lấy sản nghiệp Tĩnh Viễn thuyền hành về, vạn nhất Lý Trừng Hổ muốn nuốt số tiền đó của Hoắc Lãng, cũng chính là muốn nuốt sống số tiền đó của Tĩnh Viễn thuyền hành ngươi, hắn đã bất nghĩa trước, ngươi moi móc sau lưng hắn bù đắp lại cũng không lỗ nha."

Nghe được những lời này, hai mắt Thanh Nha bắt đầu sáng lên, đưa tay kéo tấm hải đồ tới gần, vừa xem vừa suy nghĩ, đúng vậy, khoảng cách quả thực không xa lắm, đi một chuyến hẳn là không phí công bao nhiêu. Mấu chốt là dường như không có gì nguy hiểm. Kho báu tích lũy mấy nghìn năm của Hổ Phách tộc sẽ có những gì trong đó chứ?

Sau một hồi suy nghĩ, y có vẻ cảm khái: "Ta nói nha, trên đời này, đầu óc xấu nhất chính đám người có học các ngươi, trong đầu thật là nhiều thủ đoạn. Thôi được, Hoắc Lãng không biết tình hình quả thực có khả năng sẽ làm bậy, để ta đi theo ngươi một chuyến, giúp ngươi trông chừng một chút."

Đã lôi kéo được đồng bạn, Dữu Khánh lập tức mặt mày rạng rỡ, bổ sung thêm: "Vẫn là câu nói kia, nếu như có thể nuốt trọn toàn bộ kho báu đó là tốt nhất. Thanh gia quen nhiều biết rộng, có nhiều đường, cho nên, chuyện cứu những Hổ phách nữ đó, làm phiền Thanh gia bỏ công hỗ trợ suy nghĩ biện pháp."

Chuyện cứu người của Tiểu sư thúc vốn là phiền phức, nếu có thể để cho Thanh Nha xuất lực làm việc này là tốt nhất.

Thanh Nha khẽ gật đầu, "Việc này không dễ làm. Để ta tìm hiểu rõ tình hình, suy nghĩ kỹ rồi nói tiếp. Tuy nhiên, ta khuyên ngươi không nên có bất kỳ hy vọng nào."

Dữu Khánh: "Tận lực là được. Đúng rồi, Thanh gia, nói người của ngươi chuẩn bị một chiếc thuyền thích hợp để ra khơi đi."

Mọi thứ ở nơi này đều vô cùng đắt đỏ, kiếm riêng một chiếc thuyền ra biển nhất định cũng không rẻ, lúc trước vì để không tốn tiền, hắn

còn định kiếm một chiếc thuyền từ chỗ Hướng Lan Huyên, nhưng người ta không chịu, bây giờ có người đưa tới cửa, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội có thể tiết kiệm tiền.

Đây chỉ là việc nhỏ, Thanh Nha ừ một tiếng, sau đó đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài, dặn dò phía người đi làm.

Đám người Mục Ngạo Thiết ở bên ngoài cũng đi vào, Dữu Khánh đưa ra một thông báo đơn giản, dặn chuẩn bị sẵn sàng ra khơi.

Sau đó hắn nói với Bách Lý Tâm: "Lần này, ngươi không nên đi, ở lại giữ nhà đi."

Bách Lý Tâm ngẩn ra, vừa mới lộ ra vẻ nghi hoặc, liền nghe Dữu Khánh nói: "Đã điều tra ra được độc thủ đứng sau muốn ám sát ta, toàn bộ manh mối hiện nay đều dẫn đến quản gia Khổng Thận của Hữu Thừa tướng Mai Tang Hải tại Cẩm quốc. Ngươi chuyển thông tin này cho người phía sau ngươi biết đi. Ta tin rằng hắn sẽ biết rõ phải xử lý như thế nào. Sau khi có kết quả, làm phiền báo cho ta biết một tiếng."

Sở dĩ hắn muốn biết kết quả là bởi vì chuyện của A thị khiến cho hai vị sư trưởng của hắn chết sớm, về việc này, Linh Lung quan của hắn cũng muốn có một kết quả. Nếu như người phía sau Bách Lý Tâm không xử lý được, không loại trừ khả năng Linh Lung quan của hắn sẽ đích thân xuất thủ.

Bách Lý Tâm lập tức hiểu được lí do dặn mình ở lại giữ nhà, gật đầu ừ một tiếng, rồi bước nhanh rời đi, nàng ta đi liên hệ với mạng lưới liên lạc của mình.

Dữu Khánh quay đầu lại mắng vốn với Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi: "Mẹ nó, Nam béo đã rời khỏi Tích Lư sơn, đang ở tại Hổ Phách hải, đã đến đây một khoảng thời gian rồi, chắc chắn là đến tìm chúng ta."

"Hả?" Hai người kinh ngạc.

Trùng Nhi: "Ở đâu, để ta đi tìm hắn."

Dữu Khánh nghĩ đến những nguy hiểm có thể xảy ra trong tình hình hiện tại, và nghi ngờ Nam Trúc đến đây là muốn được chia tiền, lập tức từ từ chối, "Tìm cái rắm, mặc kệ hắn, để cho hắn chơi đùa một mình đi."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1265: Từ chối khéo (1)

Biển rộng sóng biếc, một bờ đê dài kéo xa ra ngoài, như rời xa tiếng động ồn ào phồn hoa trên đảo.

Một chiếc thuyền hoa đang dần dần cập bờ, trên thuyền có một đám cô nương trang điểm xinh đẹp ăn mặc tương đối mát mẻ. Dữu Khánh nhìn xem, rồi lại quay đầu nhìn Thanh Nha ở bên cạnh, "Thanh gia, chiếc thuyền này là của chúng ta sao?"

Thanh Nha khẽ gật đầu, thực ra không cần y trả lời, một gã tùy tùng bên cạnh y đã xuất hiện tại trên thuyền.

Dữu Khánh có phần không biết nói gì, "Với việc chúng ta chuẩn bị đi làm, trên thuyền có nhiều con mắt như vậy nhìn chằm chằm, có thích hợp không?"

Thanh Nha: "Không phải là ta chỉ tùy tiện ra biển dạo chơi với ngươi thôi sao? Người biết rõ ta đều sẽ nghi ngờ. Dù sao đi chơi cũng phải có trò trống gì đó. Ngươi đã quên tại Ảo Vọng ta thường xuyên ra vào 'Kinh Hồng điện' ư? Đúng là nhiều người nhiều mắt, vậy thì đừng để những con mắt đó nhìn thấy là được rồi."

Thôi được, Dữu Khánh lại quay nhìn mấy tên tùy tùng của y, thấp giọng hỏi: "Mang bọn họ đi theo có thể tin được không?"

Thanh Nha thuận thế nhìn trái nhìn phải, "Ta không dám khẳng định có tuyệt đối tin tưởng hay không, ta chỉ biết rằng, cho đến bây giờ, những kẻ phản bội ta đều không còn ai sống sót, bất bể chạy bao xa, trốn bao sâu, ta đều sẽ giết sạch cả nhà hắn."

Nói xong, y lại tiếp tục cúi đầu bóc đậu phộng, ném hạt vào trong miệng, vỏ đậu phộng rơi trên bờ đê, bay vào trong sóng, nhấp nhô bồng bềnh trên ngọn sóng.

"Dữu huynh, ngươi muốn ra biển dạo chơi sao?" Bất chợt có một âm thanh quen thuộc truyền đến.

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn, thấy Hoắc Lãng và Hồng Cơ từ phía đầu kia bờ đê đi tới, từ nơi xa cất tiếng hỏi to về phía bên này.

Hắn quay nhìn phản ứng của Thanh Nha, rõ ràng là biết rõ nhưng vẫn làm như không biết nhau.

Mà xét theo phản ứng của Hoắc Lãng, hiển nhiên gã ta cũng không biết Thanh Nha là đại đầu mục của Tĩnh Viễn thuyền hành.

Thấy vậy, Dữu Khánh vui vẻ nói khẽ với Thanh Nha: "Hắn chính là Hoắc Lãng. Thật đúng là trùng hợp, lại có thể gặp nhau tại nơi này, xem ra là vẫn chưa dứt ý đồ, vẫn dán mắt chặt vào ta. May mà có Thanh gia đi theo bên cạnh."

Thanh Nha chỉ liếc mắt nhìn vài lần mà thôi, mặt không biểu cảm, tiếp tục nhai đậu phộng của mình.

Hoắc Lãng không biết nặng nhẹ mà đi đến trước mặt mấy người, Dữu Khánh khách sáo chắp tay nói: "Hóa ra là Hoắc huynh, thật là trùng hợp, lại được gặp nhau."

"Quả thực là hữu duyên, vị này…" Hoắc Lãng phe phẩy chiết phiến, đánh giá Thanh Nha, "Khí độ bất phàm, vừa gặp liền biết không phải người thường. Dám hỏi là thần thánh phương nào?"

Kỳ thực là biết rõ còn cố hỏi, gã ta vẫn một mực âm thầm theo dõi Dữu Khánh, phát hiện thấy bên cạnh mục tiêu xuất hiện nhân vật mới, lập tức thăm dò lai lịch người tới, đây không phải là người bình thường, không biết tình huống như thế nào, sợ ảnh hưởng đến kế hoạch ám sát của mình, có một số việc chỉ dựa vào theo dõi là không làm rõ được, vì vậy gã đích thân tới tiếp xúc.

Dữu Khánh đang định giới thiệu thì Thanh Nha liếc mắt lạnh lùng lại trực tiếp ném ra một câu không khách khí, "Cút đi!"

Y vừa nhìn thấy Hoắc Lãng liền nổi giận, đã sớm bị lộ gốc gác, còn bị người ta thiết kế cạm bẫy xẻo thịt, đến bây giờ vẫn còn không biết, còn ngu ngốc dí mặt tới trước người ta, y không có ngay tại chỗ chém cho gã ta một đao đã là chịu đựng lắm rồi.

Bầu không khí hiện trường nhất thời bối rối, Hoắc Lãng còn định nói gì đó, nhưng Thanh Nha đã quay đầu sang trừng mắt nhìn gã, "Nói ngươi cút đi, ngươi không nghe thấy sao?"

Người ở bên cạnh y lập tức tiến tới bày ra bộ dạng uy hiếp, đừng có không muốn rượu mời lại thích uống rượu phạt.

Dữu Khánh cũng bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, ám chỉ mình cũng không thể trêu vào vị địa đầu xà Ảo Vọng này.

Hoắc Lãng cũng không dám biểu hiện vẻ bực bội gì, đành phải gượng gạo gật đầu cáo từ Dữu Khánh, mặt mày xám xịt rời đi.

Lúc này thuyền cũng đã cập bờ, một nhóm người trên đê lần lượt lên thuyền, tiến vào khoang thuyền giữa những lời chào đón nồng nhiệt của các cô gái, thuyền quay đầu lại tiến ra biển.

Trên sân thượng tầng cao nhất của Tri Hải các, Hướng Lan Huyên đứng hóng gió, tay áo phất phới tung bay, nhìn chằm chằm con thuyền đang rời bờ phía xa xa, nàng biết rõ Dữu Khánh đã lên chiếc thuyền đó.

Thanh Nha đến, và hàng loạt cuộc chạm mặt với Dữu Khánh, nàng đều có quan tâm.

Lúc này, có người bước nhanh tới, đưa lên một bản tin tức, "Đại hành tẩu, trong Tu hành giới đột nhiên xuất hiện một tin đồn, nói rằng hồi đó A Tiết Chương không chỉ nắm giữ manh mối về Tiểu Vân gian, mà còn có manh mối về tiên phủ khác, nói là Thám Hoa lang tới Hổ Phách hải chính là để tìm một tòa tiên phủ khác. Việc này đã gây ra chấn động không nhỏ tại Tu hành giới, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người không biết sâu cạn chạy đến đây tìm kiếm cơ hội. Nói không chừng Hổ Phách hải này sẽ xảy ra hỗn loạn."

Hướng Lan Huyên đột nhiên quay đầu lại, trong mắt hiện lên nét kinh ngạc, trong lòng càng là âm thầm kinh hãi, ý nghĩ đầu tiên chính là có người đan gây rối.

Nói vị Thám Hoa lang đó tìm được manh mối tiên phủ là không sai, nhưng nàng biết rất rõ manh mối về tiên phủ này là từ đâu mà có, và nó không có liên quan gì đến A Tiết Chương, trừ khi vị Thám Hoa lang đó lừa nàng.

Nàng đưa tay cầm lấy bản tin tức đó nhìn xem, sau khi xem kỹ, nàng nhíu mày nói: "Làm cho cái gọi là manh mối tiên phủ này ầm ĩ lên như vậy, rất không giống phong cách hành sự của người Tu hành giới, ít nhất, mấy thế lực lớn nhất sẽ không làm ra chuyện như thế này. Tin này giấu còn không được, làm sao có khả năng như sợ người khác không biết. Việc này tại sao lại kéo A Tiết Chương ra vậy chứ?"

Người đến đáp: "Ý đồ gây rối rất rõ ràng. Tác dụng của việc kéo A Tiết Chương vào chuyện này hiển nhiên là để gia tăng mức độ tin cậy của tin đồn. Bất kể như thế nào, hiện tại sự việc sẽ dần dần ôn

ào khiến tất cả mọi người đều biết. Chẳng mấy chốc Thám Hoa lang sẽ phải trở thành mục tiêu cho mọi người nhằm vào. Loại tin đồn này rất ác độc, chỉ cần Thám Hoa lang không chết, e rằng có giải thích như thế nào cũng vô dụng. Đám a miêu a cẩu liều mạng tìm cơ hội kia, sợ rằng sẽ nhìn chằm chằm vào hắn không buông."

"Loại người thà rằng tin là có, không thể tin không có đó, đâu chỉ là đám a miêu a cẩu kia…" Hướng Lan Huyên không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên cất tiếng than nhẹ, rồi lại quay đầu nhìn chăm chú vào chiếc thuyền đã biến thành một điểm đen phía xa trên mặt biển, "Xem ra tin đồn lần này chính là nhằm vào vị Thám Hoa lang kia. Đầu tiên là hạ độc ám sát, sau đó thuê mướn tổ chức sát thủ. Bây giờ, có vẻ như đã biết được không thể trông chờ vào chỗ Hoắc Lãng, nên lại tung ra một chiêu càng ác độc hơn, nhất quyết phải dồn ép tên đó vào tử lộ. Hết chiêu này đến chiêu khác, tên đó rốt cuộc đã đắc tội người nào chứ?"

Người tới kinh ngạc hỏi: "Ý của Đại hành tẩu là, một loạt đòn liên tiếp đó là của cùng một người ư?"

Hướng Lan Huyên hỏi ngược lại: "Không lẽ đột nhiên lại toát ra ba nhóm người, sau đó thống nhất với nhau thay phiên ra tay, tách ra đối phó hắn sao?"

Đôi mắt người tới lấp lóe suy nghĩ một hồi rồi nói: "Nếu như theo những lời Đại hành tẩu đã nói, người có thể nắm giữ hành tung của Thám Hoa lang, có thể nhiều lần tổ chức thực hiện ám sát tại Hổ Phách hải, còn có thể thấy rõ 'Yên' đã thất thủ không trông chờ được nữa, thì cho dù người này không thuộc Tu hành giới, ở trong thế tục cũng nhất định là nhân vật không thể coi thường, không có thế lực tương đương là không có năng lực như vậy."

Hướng Lan Huyên khẽ gật đầu, "Truyền tin trở về, để lực lượng trong nhà truy tra độc thủ đứng phía sau là ai!"

"Vâng."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1266: Từ chối khéo (2)

Người tới vừa mới nhận lệnh rời đi, lại có một người đến ngay sau đó, cũng giao lên một phần tin tức, "Đại hành tẩu, Chưởng lệnh truyền tin, cha con Tương thị đã nhận sai, Đoan thân vương cũng đã bày tỏ thái độ, sẽ đích thân tới đây trừng phạt cha con bọn họ. Chưởng lệnh dặn ngài dàn xếp ổn thỏa, chuyện của Triêu Dương công chúa xem như bỏ qua."

Hướng Lan Huyên cười khịt mũi, đây là chuyện nằm trong dự tính, nàng đã biết Lý Trừng Hổ sẽ ra tay bảo vệ người của mình, chỉ là không nghĩ tới kết quả lại có nhanh như vậy, Triêu Dương công chúa vẫn còn đang trên đường trở về, mọi việc đã được giải quyết xong xuôi.

Nàng chỉ có thể cảm thán vị Đoan thân vương đó thật đúng là có tài năng, không biết dùng đến biện pháp gì, nhanh như vậy đã thương lượng xong hoàng hậu và Chưởng lệnh.

Đương nhiên, nàng cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới lần này Lý Trừng Hổ lại hạ thấp phong thái đến như thế, vậy mà lại muốn đích thân đến Hổ Phách hải xử lý việc này.

Trong lúc nàng đưa tay cầm lấy tin tức nhìn xem, người tới lại tiếp tục nói: "Tạm thời chưa cần rút người về. Chưởng lệnh dặn ngài tạm thời lưu lại Hổ Phách hải, theo dõi nhất cử nhất động của Thám Hoa lang, tùy thời báo cáo."

Sau khi xem hết tin tức, Hướng Lan Huyên biết rõ điều mình lo lắng cuối cùng cũng tới, quả nhiên là thà rằng tin có còn hơn không tin.

Sức mạnh của tin đồn đã phát huy ra ra rồi.

Vấn đề là Dữu Khánh quả thực có manh mối về tiên phủ, hơn nữa còn là đang thật sự tìm kiếm. Nếu như tin đồn lần này được xác nhận, chuyện lúc trước nàng tẩy sạch cho Dữu Khánh sẽ phản phệ lại nàng. Dặn nàng theo dõi sát sao việc này, đây là tin tưởng nàng hay là không tin tưởng nàng?

Đúng vào lúc này, trên sân thượng lại xuất hiện một bóng dáng với tay tà váy tung bay, dung mạo không thể nói là xinh đẹp, chỉ bình thường mà thôi, không phải ai khác, chính là Tương Hải Hoa.

Hướng Lan Huyên đột nhiên quay đầu lại, thấy người tới, đầu tiên là hơi híp mắt, sau đó mỉm cười xinh đẹp, "Tương các chủ cuối cùng đã chịu hiện thân rồi, ngươi thật đúng là khó tìm a."

Tương Hải Hoa tiến lên hành lễ, cất lời kêu oan: "Ta thật sự không biết Đại hành tẩu đột nhiên giá lâm, cha ta có việc gấp gọi ta đi xử lý, không nghĩ tới lại bỏ lỡ nghênh đón Đại hành tẩu. Sau khi nhận được tin tức, ta liền vội vã trở về. Mong Đại hành tẩu thứ tội."

Hướng Lan Huyên như cười như không nhìn cô ta, nói ra: "Đây chỉ là mượn cớ. Ngươi cảm thấy ta là người dễ bị lừa gạt sao?"

Tương Hải Hoa vội vàng hoảng sợ nói: "Tại sao Đại hành tẩu lại nói như vậy? Nếu như Đại hành tẩu cảm thấy ta có điều gì không đúng, còn xin khoan dung cho ta hai ngày, ngày mai Đoan thân vương sẽ giá lâm, đợi ta sắp xếp xong công việc đón tiếp rồi sẽ để tùy ý Đại hành tẩu xử lý."

Hướng Lan Huyên khịt mũi cười nhạt một tiếng, quả nhiên, cô ta sở dĩ dám công khai thò đầu ra, là vì biết được Lý Trừng Hổ đã xử lý xong xuôi mọi chuyện, đấy là đang lấy Lý Trừng Hổ ra làm lá chắn.

Nhưng lá chắn này thực sự rất cứng, nàng cũng không thể làm gì Tương Hải Hoa, vì vậy nàng đột nhiên thay đổi khuôn mặt tươi cười, chủ động kéo cánh tay Tương Hải Hoa, ra vẻ như một đôi tỷ muội

thân thiết, "Hải Hoa, ngươi nói gì vậy chứ, chúng ta quen biết đã lâu, đã là lão bằng hữu rồi, làm sao có chuyện xử lý hay không xử lý gì đó chứ? Đó chỉ là làm lấy lệ theo công việc mà thôi, bây giờ đã qua rồi, chúng ta nói chuyện đi."

"Vừa rồi Đại hành tẩu thực sự khiến ta sợ hãi." Tương Hải Hoa vỗ ngực, tựa như đã trút được gánh nặng, thuận thế tâng bốc, "Đại hành tẩu thực sự là càng ngày càng đẹp, làn da này, khí chất này, vẻ phong tình này thực sự khiến ta ghen tị muốn chết."

Hướng Lan Huyên cất lời bông đùa: "Nói lời êm tai không có tác dụng gì. Nghe nói ngươi tìm được một nam nhân rất dễ nhìn, tìm cơ hội đưa đến để ta gặp một lần đi. Đừng nhìn ta như vậy, yên tâm đi, ta không đoạt của ngươi đâu."

Tương Hải Hoa quả thực bị nàng làm cho vô cùng lo sợ, bản thân cô ta có chỗ dựa lớn, không sợ Hướng Lan Huyên làm gì, nhưng lại sợ Hướng Lan Huyên động thủ với tình nhân không có danh phận kia của mình. Cô ta biết rõ nữ nhân này là kẻ độc ác tàn nhẫn, giết người không chớp mắt, uy danh hiển hách, có rất nhiều thủ đoạn trừng trị người khác, hơn nữa tu vi thực lực và quyền thế địa vị đều có.

Nhất thời trong lòng có chút bối rối, không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể qua loa chiếu lệ: "Được."

Hướng Lan Huyên nói tiếp: "Trước đây không lâu, có một bằng hữu đến tìm ta, muốn nhờ ta tìm muội tử ngươi giúp một việc, lúc đó ta liền đồng ý mà không suy nghĩ nhiều, về sau khi nghĩ lại cảm thấy không thích hợp thì đã muộn rồi. Tỷ tỷ ta cũng là người sĩ diện, hiện tại ta đành phải cầu muội tử ngươi rộng lòng giúp đỡ."

Tương Hải Hoa kinh ngạc, "Có liên quan đến ta ư?"

Hướng Lan Huyên: "Ngươi biết người đó, chính là vị Thám Hoa lang kia. Hắn nói là hợp tác với ngươi kiếm một khoản tiền, nói rằng sau khi lấy được mỗi người một nửa. Bây giờ tiền đang ở trong tay

ngươi, lúc trước hắn tới tìm ngươi mà không gặp nên nhờ ta giúp. Muội tử, ngươi xem có thể nể mặt ta, chia tiền nhanh chóng hết sức có được không hả?”

Tương Hải Hoa thoáng sửng sốt một chút, rồi vội nói: “Đại hành tẩu đã mở miệng, về phía ta đương nhiên không có vấn đề, chỉ là phía bên Đoan thân vương thiếu quân tư, khi hỏi tiền phía bên này thì ta đã báo cáo khoản tiền này lên rồi. Bây giờ ta không thể quyết định được nữa. Đáng lẽ khoản tiền này cần phải lập tức nộp lên trên, nhưng nếu như Đại hành tẩu đã lên tiếng, ta sẽ tự ý làm chủ tạm thời giữ lại. Chờ ngày mai Đoan thân vương đến đây, Đại hành tẩu nói chuyện với Đoan thân vương một tiếng, được chứ?”

Hướng Lan Huyên lập tức ngưng tụ ánh mắt, nhìn chằm chằm Tương Hải Hoa khiến cô ta có chút bối rối, nhưng nàng cũng không thể làm ra chuyện cưỡng ép cướp đoạt quân tư, vì vậy lại cười nói: “Được, ngày mai lại nói chuyện với Đoan thân vương.”

Giọng điệu ôn hòa, nhưng thái độ không có vẻ gì nhượng bộ.

Nàng khẳng định phải lấy được khoản tiền này vào trong tay. Với tư cách Đại hành tẩu Đại Nghiệp ty, nàng cũng không phải chỉ để bày biện, nếu như Lý Trừng Hổ thật sự không chút nào nể mặt, ngay cả thịt trong chén của nàng cũng muốn ăn, vậy thì chuyện hôm nay sẽ không thể dễ dàng kết thúc. Hôm nay nàng có thể xưng hô tỷ muội với Tương Hải Hoa, ngày mai nàng liền có thể trở mặt bắt người gây sự. Cho dù là Chưởng lệnh cũng sẽ phải mở một con mắt nhắm một con mắt.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1267: Mật đạo dưới đáy biển (1)

Sau khi hai nữ nhân chia tay nhau trong tình trạng không bằng mặt cũng không bằng lòng, Tương Hải Hoa vừa mới từ sân thượng đi xuống, phụ nhân mập mạp trắng trẻo lại xuất hiện, tới đây hỏi: "Các chủ, Hướng Đại hành tẩu vẫn còn chiếm lấy căn phòng của ngài, có nêm sắp xếp cho nàng ta một căn phòng khác tốt hơn hay không?"

Bên trong Tri Hải các này làm gì còn phòng nào tốt hơn, phòng của Tương Hải Hoa là căn phòng tốt nhất rồi, đây là muốn nhắc nhở Hướng Lan Huyên dời tổ, không nên chiếm tổ người khác.

Tương Hải Hoa ngoài cười nhưng trong không cười nói: " 'Tương' và 'Hướng' nghe đều tương tự, ai ở cũng như nhau, người tới là khách, ta đổi một căn phòng khác ở tạm cũng không sao."

Phụ nhân mập mạp gật đầu thể hiện đã hiểu, tiếp đó báo cáo chuyện khác: "Những người được phái đi theo chiếc thuyền của Thám Hoa lang đã trở về, nói rằng không có cách nào đi theo phía dưới biển, nói rằng phía dưới chiếc thuyền hoa đó có mấy Hải yêu thực lực bất phàm đi theo canh phòng, người ta tuyệt đối không cho bọn họ tới gần, không có cách nào tiếp tục đi theo, nếu không sẽ xảy ra xung đột."

Tương Hải Hoa cau mày, "Hải yêu?"

Phụ nhân mập mạp nói: "Hẳn là người của Thanh Nha, về phương diện Yêu tu, phía bên Ảo Vọng mạnh hơn chúng ta."

Về điểm này, Tương Hải Hoa cũng có thể lý giải, lập trường của đa số Yêu tu đều hướng về phía Thiên Lưu sơn.

Không thể theo được nữa thì khỏi theo, cô ta xoay sang hỏi chuyện khác: "Đã tìm được người chưa?"

Phụ nhân mập mạp biết rõ người cô ta muốn hỏi chính là vị tình nhân mới kết bạn kia, "Có thể khẳng định, lúc trước không bị Hướng Lan Huyên bắt đi, khi người của Đại Nghiệp ty động thủ bắt người thì đã chụp hụt, không nhìn thấy hắn. Cũng đã có hỏi thăm bên trong các, hỏi người này nói có nhìn thấy, hỏi người kia cũng nói có gặp hắn, hắn không có trốn tránh, dường như chỉ đi lang thang khắp nơi, tạm thời không biết đã đi dạo đến đâu. Các chủ yên tâm, ở bên ngoài rất dễ nhận ra hắn, chỉ cần nhìn thấy hắn, người của chúng ta sẽ nhận ra ngay."

Tương Hải Hoa khẽ ậm ừ, cô ta không sợ gì khác, chỉ sợ Hướng Lan Huyên ngầm giở trò ra tay với nam nhân của mình…

Biển xanh nắng đẹp, những cô nương xinh đẹp mang tới rất nhiều niềm vui trên thuyền hoa, nhưng mấy người Dữu Khánh không có hưởng thụ.

Thanh Nha cũng không hưởng thụ, đều giao cho thủ hạ của y chơi đùa, nhưng y đưa ra yêu cầu đối với đám thủ hạ, đó là không thể để cho ai được quấy rầy bọn họ ở khu vực cuối đuôi thuyền.

Nhìn đảo san hô xuất hiện trên mặt nước biển ngoài khung cửa sổ, sau nhiều lần so sánh với hải đồ, Thanh Nha nói với Dữu Khánh: "Chắc hẳn là vùng này rồi."

Dữu Khánh cũng nhìn hải đồ so sánh rồi khẽ gật đầu xác nhận, tiếp đó hắn quay lại nói với Mục Ngạo Thiết: "Ngươi ở lại đây trông chừng cẩn thận, nếu có người đến thì ứng đối một chút."

Mục Ngạo Thiết có chút do dự, thực ra y rất muốn đi theo nhìn xem, nhưng không thể thay đổi công việc với Trùng Nhi, việc tìm kiếm lối vào mật đạo dưới đáy biển lần này cần phải có đích thân Trùng Nhi tham gia, chi tiết cụ thể tìm hiểu được từ Hổ phách nữ chỉ có một mình Trùng Nhi biết rõ, cuối cùng y chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Không có làm trò gì màu mè, trực tiếp mở cửa sổ phòng ra, rơi xuống boong tàu không người ở phía sau, Dữu Khánh và Trùng Nhi

lần lượt từ đuôi thuyền chui vào trong biển.

Phía bên Thanh Nha chỉ có một mình y đi theo xuống biển.

Sau khi xuống biển, ba người đều thi pháp tạo ra một bong bóng khí bao bọc quanh mình để tránh nước, cảnh tượng rực rỡ trên cạn dưới sâu trong vùng biển này hiện ra trong tầm mắt bọn hắn.

Trong nước có một cái bóng to lớn mông lung rất nhanh thu nhỏ lại thành một hình người, bơi nhanh đến trước mặt Thanh Nha.

Thanh Nha làm một động tác ra hiệu, người đó lại rất nhanh rời đi.

Dữu Khánh đưa mắt quan sát, nếu Thanh Nha đã dám yên tâm, vậy thì hắn cũng không có gì phải sợ, hắn phất tay ra hiệu cho Trùng Nhi đừng để ý tới, chỉ cẩn chú ý đi tìm kiếm lối vào.

Trùng Nhi gật đầu, lập tức bơi về phía chỗ sâu, thực ra khu vực này cũng không sâu, thế giới dưới biển hiện ra rực rỡ muôn màu, hơn nữa sinh cơ bừng bừng, đủ loại cá nhiều mùa sắc bơi lội tự do, Trùng Nhi không hề có dấu hiệu tìm kiếm từng tấc một, rõ ràng là đang quan sát địa thế dưới đáy biển.

Thanh Nha đi theo phía sau hai người, lúc đầu y còn cảm thấy quái lạ vì sao không dẫn Mục Ngạo Thiết cùng đi xuống, theo y biết, tên to con đó mới là tâm phúc cùng theo Thám Hoa lang thang khắp nơi, bây giờ nhìn thấy Trùng Nhi là chủ lực tìm kiếm, y mới có điều ngộ ra.

Y và Dữu Khánh dành phần lớn thời gian chỉ để quan sát xung quanh, cẩn thận đề phòng xảy ra biến cố.

Đang bơi ở dưới nước, Dữu Khánh bỗng nhiên phát hiện một chuyện rất kỳ lạ, hắn phát hiện thấy tên Thanh Nha này đang ở dưới nước nhưng vẫn bóc đậu phộng ra ăn, thực sự là phục với sở thích của người này, cũng may mà y không ném vỏ đậu phộng lung tung.

Sau khi bơi vòng vòng một hồi lâu sau, Thanh Nha có phần không kiên nhẫn được nữa, y đột nhiên bơi tới bên cạnh Dữu Khánh, bong bóng hai bên kết nối với nhau, y cất tiếng hỏi: "Ta nói nha, các ngươi không có manh mối cụ thể sao? Cứ bơi vòng vòng tìm kiếm khắp nơi như vậy ư? Đây chính là đáy biển, một nơi rộng như vậy, phải tìm tới khi nào mới thấy nó? Nếu không, ngươi nói cho ta biết những đặc điểm của manh mối, ta triệu tập một chút Hải tộc tới hỗ trợ tìm kiếm thử xem?"

Vừa mới nói xong lời này, hai người đồng loạt quay đầu nhìn chăm chú về phía Trùng Nhi ở phía trước, phát hiện thấy Trùng Nhi đột nhiên tăng nhanh tốc độ, hai người quay nhìn nhau, rồi bong bóng khí lập tức tách ra, nhanh chóng đuổi theo xem có chuyện gì.

Sau khi đuổi theo tới nơi, bọn hắn mới biết được là Trùng Nhi đã phát hiện ra một cái rãnh biển, nàng có vẻ hưng phấn lao thẳng đến rãnh biển sâu kia.

Ba người lần lượt chui vào trong rãnh biển đầy những con cá màu sắc sặc sỡ và những Hải tộc với hình dạng kỳ quái ẩn náu, ánh sáng càng ngày càng mờ nhạt, đến khi chạm đáy tầm nhìn nhìn đã trở nên mơ hồ.

Trùng Nhi đặt chân đến đáy biển, đảo mắt quan sát xung quanh, có vẻ do dự.

Dữu Khánh tới gần, kết nối bong bóng khí hộ thể với nhau, sau đó hỏi: "Thế nào? Mấy Hổ phách nữ đó đến cùng nói như thế nào?"

Trùng Nhi hiếm thấy mà không để ý đến hắn, chợt nhắm hai mắt lai, cau mày, rõ ràng đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Ngay cả Thanh Nha cũng nhận ra được, y phất phất tay với Dữu Khánh, ra hiệu cho hắn đừng quấy rầy Trùng Nhi, sau đó lại bóp vỡ vỏ đậu phộng, nhét hạt vào trong miệng nhai, ánh mắt hết nhìn đông tới nhìn tây.

Sau một lúc chờ đợi như vậy, Trùng Nhi bỗng nhiên mở mắt ra, bong bóng hộ thể tách ra khỏi Dữu Khánh, nhanh chóng nổi lên phía trên rãnh biển.

Hai người Thanh, Dữu nhìn nhau rồi cũng nhanh chóng đi lên theo.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1268: Mật đạo dưới đáy biển (2)

Sau khi trồi lên trên rãnh biển, Trùng Nhi dừng lại, vừa trôi nổi trên rãnh biển vừa xoay chuyển quan sát xung quanh, chẳng bao lâu nàng liền nhìn chăm chú về phía một cái bóng mông lung trong nước, rồi nhanh bóng bơi đến.

Hai người Thanh, Dữu cùng theo đến gần, phát hiện ra cái bóng mông lung đó là một chỗ địa hình lồi lên dưới đáy biển, bên trên bám đầy san hô và các loại sinh vật biển, nhìn hình dạng tổng thể có độ cong tương đối tròn.

Trùng Nhi bơi đến gần quan sát một lúc, sau đó xoay người lao thẳng tới rãnh biển gần đó, bóng người lại chìm vào dưới đáy biển.

Hai người Thanh, Dữu lại chạm ánh mắt với nhau, không nói lời nào, lại nhanh chóng đi theo.

Khi xuống đến dưới rãnh biển ánh sáng u ám, bọn hắn nhìn thấy Trùng Nhi đang dán sát đáy rãnh vừa đi vừa tìm kiếm khắp nơi, lúc này không thấy có vẻ do dự nào.

Một mực đi tới trước khoảng chừng trăm trượng, Trùng Nhi đột nhiên dừng lại, nổi trên một khối đá ngầm nhô cao dưới đáy biển. Sau khi quan sát một vòng, nàng lại áp sát tới đưa tay chạm vào kiểm tra.

Hai người Thanh, Dữu cũng đến gần quan sát. Nếu như nói khối đá ngầm dưới đáy biển này có điểm gì đặc biệt, đó chính là hình dáng của nó giống hình tam giác.

Lúc này Trùng Nhi đã hạ xuống đáy biển, hai tay chống vào một góc tam giác, bắt đầu đẩy theo hướng từ trái sang phải.

"Rầm rầm… Rầm rầm… Rầm rầm…"

Phía dưới đáy rãnh đột nhiên phát ra những âm thanh trầm đục dị thường, Trùng Nhi đã đẩy khối đá ngầm tam giác kia di chuyển. Hai người đang nhìn chằm chằm lại nhanh chóng quay đầu nhìn phía dưới một bên vách đá. Bọn hắn nhìn thấy một khối đá mảnh dài dán sát trên vách khối đá ngầm đang chậm rãi xoay tròn.

Sau khi khối đá dài xoay nghiêng lật ra một nửa, cho dù nước biển bị khuấy lên đục ngầu ngăn cách, hai người vẫn có thể nhìn ra được trên vách đá đó lộ ra một cái lỗ.

Trùng Nhi đã ngừng đẩy, bơi lên, bơi tới trước cửa lỗ, nhìn xung quanh rồi rất nhanh lấy một viên Huỳnh thạch ra rọi sáng chui vào.

Hai người Thanh, Dữu nhìn nhau, đều khó nén được hưng phấn.

Đặc biệt là Thanh Nha, trong lòng thầm hét lên một tiếng, nhìn tình hình có động thiên khác huyền diệu kiểu này, khẳng định không phải là hành động làm để bịt mắt, từ tình trạng trai sò và san hô mọc ra trên cơ quan là có thể nhận ra được bốt trí này tuyệt đối đã trải qua năm tháng lâu dài, xem ra đến Hổ Phách tộc này quả nhiên là vì kho báu a.

Kho báu luôn là một cái gì đó gây ra sự kích thích cho tất cả mọi người.

Hai người cùng chui vào miệng lỗ trên vách đá. Sau đó Thanh Nha lấy Huỳnh thạch ra kiểm tra dấu vết trên vách hang. Y đưa tay chạm vào kiểm tra, xác nhận dấu vết này là đã được đào bới từ rất lâu rất lâu trước đây, không có gì phải nghi ngờ, lúc này y mới xem như hoàn toàn yên tâm, phát hiện thấy lúc trước mình thật sự đã có phần lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử đối với vị cẩu Thám Hoa này.

Trước đây khi tại Ảo Vọng, mỗi lần dính líu với Dữu Khánh, y đều gặp chuyện không may, thậm chí suýt chút nữa đã mất mạng, cho nên y không thể không rút ra bài học.

Vì vậy, trước đó cho dù đã nhảy ra khỏi thuyền xuống dưới nước rồi, y vẫn luôn luôn âm thầm đề phòng cẩn thận.

Một mực theo đường hang tối tăm như mực tiến tới trước, y càng thêm cảm thấy yên tâm, bởi vì đường hầm dưới đáy biển này quá dài, tuyệt đối không phải tạm thời đi ra được.

Tuy nhiên, vẫn cần phải du trì cảnh giác, ai dám cam đoan phía trước không có bẫy?

Du tới bơi tới, y phát hiện thấy không chỉ khoảng cách dài mà thậm chí có cả đường vòng và có nơi còn có lối rẽ. Sau một hồi vòng vèo, y đã không còn phân biệt được phương hướng nữa, y lại bắt đầu sinh ra nghi ngờ, nhịn không được thi pháp dẫn âm nói: “Thám Hoa lang, kho báu gì mà phải làm đường đi dài như thế?”

Dữu Khánh quay đầu lại đáp một câu, “Ta làm sao biết được. Chúng ta cũng là lần đầu tiên tới đây.”

Tới cũng đã tới rồi, đã chui luồn xa như vậy dưới đất, Thanh Nha chỉ có thể tiếp tục kiên trì đi tới.

Ba quầng sáng một mực di chuyển tiến tới trong thông đạo, cho đến khi phía trước xuất hiện bậc thang, bọn hắn mới chậm lại.

Bậc thang? Hai mắt Thanh Nha sáng lên, đã đến kho giấu bảo rồi sao?

Theo bậc thang cẩn thận đi lên, chỉ chốc lát sau, ba người lần lượt ngoi lên khỏi mặt nước. Sau khi cầm Huỳnh thạch đi lên bờ, trên người bọn hắn vẫn khô ráo.

Trên mặt đất và xung quanh đều tràn ngập những dấu vết xưa cũ. Thanh Nha quan sát một vòng xung quanh rồi cười hắc hắc vui vẻ nói: "Lối vào làm dài như thế, muốn tiến vào cũng khó khăn, để ta xem ở đây cất giấu những bảo bối gì."

Y không hề che giấu giọng điệu của mình, rất tùy tiện lớn lối, âm thanh mơ hồ vang vọng bên trong thông đạo phía trước.

Dữu Khánh vội vàng xoay người lại dựng thẳng ngón tay lên trước môi, "Suỵt, nhỏ giọng một chút."

Thanh Nha thờ ơ nói: "Tùy tiện nói mấy câu thì có chuyện gì chứ? Bên trong bảo khố sâu như vậy cũng không thể còn có người a?"

Nói xong còn răng rắc bóp vỡ một củ đậu phộng ném hạt vào miệng nhai nhóp nhép, biểu diễn tay nghề bóc đậu phộng điêu luyện, thuận tay ném vỏ đậu phộng xuống đất.

Dữu Khánh muốn thăm hỏi tổ tông nhà y, nhưng mà không thể nói thật cho y biết, không thể nói ra bên trên này chính là cung thành Hải đô, không thể nói rằng bên trên có không ít bảo vệ, không thể nói rằng lo lắng bị người bên trên nghe được, nếu không người ta sẽ phát hiện ra mình bị lừa.

Vì vậy, hắn chỉ có thể tiếp tục lừa gạt: "Thanh gia, nhỏ giọng một, bên trong tàng bảo khố này có quái vật trông coi bảo vật."

"Hả?" Thanh Nha thoáng sửng sốt, rồi lập tức nhỏ giọng hỏi: "Quái vật gì vậy? Chúng ta có thể đối phó không?"

Dữu Khánh: "Quái vật trông giữ tàng bảo khố cho Hổ Phách tộc mấy nghìn năm tàng. Ngươi nghĩ sao?"

Quái vật mấy nghìn năm? Thanh Nha trợn to hai mắt, lập tức kinh sợ, đưa tay kéo vạt áo của Dữu Khánh, đè thấp giọng mắng, "Cẩu Thám Hoa, ta đã biết ngươi không có lòng hảo tâm mà. Ta vẫn luôn tự hỏi tại sao ngươi lại sẵn lòng chia sẻ tàng bảo khố với ta, hóa ra là kéo ta tới để san sẻ nguy hiểm."

Dữu Khánh vội xua tay nói: "Thanh gia chớ hoảng sợ, yêu quái này thèm ngủ, chỉ cần không kinh động đến nó sẽ không có việc gì. Nếu không ta làm sao dám tới đây mạo hiểm."

Là như vậy sao? Thanh Nha vô thức nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng đưa tay đẩy đối phương ra, chỉ vào mũi hắn hạ thấp giọng cảnh cáo: "Nếu xảy ra chuyện ngươi cũng đừng mong chạy thoát."

Nói xong còn thi pháp cách không nhặt vỏ đậu phộng trên mặt đất lên cất vào túi, rất sợ dẫm phải sẽ gây ra âm thanh, y cũng không dám bóc đậu phộng ăn nữa, đôi guốc gỗ dưới chân cũng được gỡ ra treo bên eo, âm thanh đi chân trần giảm nhỏ hơn rất nhiều, "Trảm thảo đao" trên lưng được rút ra cầm trong tay đề phòng.

Trùng Nhi ở một bên nhìn thấy cảnh đó, đôi mắt to lóe lên, mím môi không có hé răng, trước lúc đến đây Dữu Khánh đã dặn dò nàng, nói nơi đến là tàng bảo khố của Hổ Phách tộc, dặn nàng không được để lỡ miệng.

Nàng thực sự có phần không hiểu, vì sao công tử lại nói bí mật này cho người khác biết, nhưng nàng tin tưởng rằng, với tài hoa của công tử, làm như vậy nhất định là có lí do chính đáng.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1269: Một chuyến tay không (1)

Đoạn đường tiếp theo có vẻ tương đối đơn giản, cứ một đường đi tới trước.

Thanh Nha không biết Dữu Khánh và Trùng Nhi đang nhìn cái gì, trên đường đi hai người đều cầm Huỳnh thạch đi rọi dáng hai bên bức tường để kiểm tra, tốc độ đi tới so ra chậm hơn nhiều lúc ở trong nước, khiến cho y nghi ngờ có trò trống gì đó, vì vậy y cũng học theo, vừa đi vừa kiểm tra cẩn thận.

Cũng may, sau khi ra khỏi nước, quãng đường không còn dài, không bao lâu sau, ba người đã đi tới cuối cùng, bị một cánh cửa đá nguyên khối chặn lại, thử đẩy nhưng không đẩy ra được.

Sau khi thi pháp điều tra, Dữu Khánh quay đầu lại nói: "Sau cửa trống không, cửa bị thứ gì đó chặn lại, thi pháp cưỡng ép phá vỡ hẳn là không có vấn đề."

"Chậm đã." Thanh Nha sợ hắn, vì vậy vội vàng giữ hắn lại, kéo hắn rời xa khỏi cửa một ít, sợ hắn làm xằng làm bậy. Sau khi đứng chắn ở trước cửa, y sau mới khiển trách: "Cưỡng ép phá vỡ thì dễ, muốn không gây ra âm thanh lại khó, lỡ như kinh động đến lão quái vật ở bên trong thì sao chứ?"

Dữu Khánh không hề sợ thứ được gọi là lão quái vật đó, hắn sợ chính là kinh động đến người trong cung thành ở bên trên, bởi vì bên trong hoàn toàn không có quái vật nào cả.

Hắn quay đầu lại nhìn Trùng Nhi, thấy Trùng Nhi cúi đầu như đang suy nghĩ, lập tức nhỏ giọng hỏi: "Mấy Hổ phách nữ đó có nói về tình

hình nơi này không?”

Trùng Nhi: “Hẳn là có cơ quan, các nàng có nói nhưng ta quên mất. Để ta nhớ lại xem.” Nàng mím môi, nhắm mắt hồi ức lại.

Dữu Khánh có phần khó thể hiểu nổi, không nhớ được lối vào, phải tìm kiếm rất lâu, đường đi lòng vòng quanh co thì nhớ được, đi đến nơi đây lại nhớ không rõ, luôn không nhớ được những điểm quan trọng, trí nhớ này thực kinh khủng, không biết làm sao để nhớ được, toàn bộ trí nhớ đều dồn hết vào dung mạo rồi hay sao?

Thanh Nha cuối cùng không kìm được sự kỳ quái trong lòng, kéo tay áo Dữu Khánh, thấp giọng hỏi: “Chuyện gì vậy? Tại sao hắn biết rõ nơi đây hơn ngươi chứ?”

Dữu Khánh giải thích: “Mấy ngày trước đó chúng ta lấy danh nghĩa của Tương Hải Hoa để lẻn vào Hổ Phách thôn tham quan. Ta phụ trách yểm trợ, thu hút sự chú ý của mấy người Tương Hải Hoa, hắn phụ trách đi tiếp xúc các Hổ phách nữ đó để tìm hiểu thông tin. Nữ nhân mà, ai cũng thích tiểu bạch kiểm.”

Hóa ra là như vậy, Thanh Nha đã hiểu rồi, chẳng trách có thể cùng đi thay thế cho vị trí của tên to con.

Nhưng trong lòng thầm có kế hoạch khác, dự định sau khi trở về sẽ nghĩ cách xác minh tình huống, để xem có chuyện xảy ra như cẩu Thám Hoa đã nói hay không.

Về phương diện khác, y còn tương đối quan tâm, sợ Trùng Nhi khẩn trương sẽ dễ rối loạn, con người thường thường là như vậy, càng loạn càng không dễ nghĩ ra, y còn cất lời trấn an một câu, “Thanh niên, suy nghĩ từ từ, không cần nôn nóng.”

Dữu Khánh liếc mắt nhìn y.

Một lúc lâu sau, Trùng Nhi mới mở mắt ra, trong mắt vẫn có vẻ không chắc chắn lắm, nàng đặt tay lên trên tường tìm kiếm một hồi,

cho đến khi sờ đến chỗ góc tường dưới cửa, mới có một khối tường bị đè vào, trong tường có âm thanh ma sát và tiếng "lách cách" khe khẽ khi cơ quan vào đúng chỗ.

Trùng Nhi lập tức đứng dậy, đưa tay đẩy cửa lần nữa, một bên cửa hé ra một khe hở, đây là một cánh cửa xoay tròn.

Khe hở vừa xuất hiện, Thanh Nha lập tức trở nên khẩn trương, nhấc đao trong tay, vận sức sẵn sàng, cảnh giác cao độ.

Cửa mở ra, bên trong tối đen như mực, Trùng Nhi hạ thấp thân thể, nhảy xuống một đoạn, hai người Thanh, Dữu đều nhìn thấy trên cánh cửa đá dày nặng vừa mở ra có chặm khắc hoa văn.

Bên trong sáng lên ánh lửa, Trùng Nhi thổi cháy lên mồi lửa, thắp cháy một ngọn đèn tường treo bên vách tường bên trong.

Trong đó không chỉ có một ngọn đèn, trên đường đi tới, cứ cách một hai trượng, nàng lại thắp sáng lên một ngọn đèn tường.

Không bao lâu sau, hình dáng không gian trong lòng đất dần dần hiện ra trong tầm mắt hai người Thanh, Dữu đang đứng tại cửa thò đầu vào nhìn. Đây là một tòa địa cung không lớn cũng không nhỏ, các bệ đá cột đá rải rác đan xen, còn có một số pho tượng, giống như là một nơi để tổ chức các nghi thức hoặc là nghị sự trong lòng đất. Không gian tổng thể là trống không.

Dưới chân hai người không có bậc cấp, sau khi nhảy vào bên trong mới biết được, nhìn từ bên trong sẽ không thấy lối ra vào đó, chỉ thấy được nơi đó là một mặt tường. Đây là một mật đạo điển hình.

Sau khi đi một vòng, thắp sáng lên toàn bộ các ngọn đèn tường, Trùng Nhi quay lại trong điện đốt cháy lên cái máng lửa. Khi mấy máng lửa này hừng hực cháy sáng lên, toàn bộ khung cảnh bên trong địa cung này cũng hiện ra rõ ràng tại trước mắt mọi người.

Trên các tường đá bên trong này gần như tràn đầy các bức điêu khắc, ngay cả trên mái vòm cũng khắc đầy hình ảnh, chạm khắc tinh xảo, phong cách cũng tương cổ xưa, nhìn có loại cảm giác như du hành về thời gian khác. Dữu Khánh và Thanh Nha đều đang đi vòng vòng quan sát. Lưỡi đao trên tay Thanh Nha thỉnh thoảng lấp lóe phản chiếu ánh lửa.

Trùng Nhi thừa dịp Thanh Nha không chú ý, ra hiệu ánh mắt với Dữu Khánh và khẽ gật đầu, thể hiện đây là địa điểm mục tiêu.

Sau khi hiểu được, Dữu Khánh gật đầu để đáp lại, sau đó cố ý lên tiếng hỏi Trùng Nhi: "Đây là tàng bảo khố sao?"

Trùng Nhi gật đầu nói: "Theo lời những Hổ phách nữ đó nói, thì hẳn là nơi đây."

Thanh Nha lập tức quay người nhìn đến, y còn chưa kịp mở miệng, Dữu Khánh đã giành trước một bước hỏi ra điều y muốn hỏi, "Nơi này trống không, làm gì có kho tàng?"

Trùng Nhi lắc đầu, "Ta cũng không biết, những Hổ phách nữ đó nói địa cung này là nơi cất giấu bảo vật."

Thanh Nha lập tức quay đầu lại nhìn chăm chú về phía hai bên vị trí chính của địa cung, nơi đó mỗi bên có một cánh cửa, dường như phía sau mỗi bên là một thông đạo. Y xách đao, cẩn thận đi chân trần bước tới dò xét, lòng bàn chân đã dính bẩn đen thui, hai chiếc guốc gỗ treo lủng lẳng đung đưa bên eo.

Thấy vậy, Trùng Nhi có chút lo lắng, nhưng Dữu Khánh cũng tò mò muốn biết hai cánh cửa đó dẫn đến đâu, vì vậy hắn muốn đi theo đến xem, Trùng Nhi vội vàng ra hiệu, ngón tay chỉ chỉ lên phía trên, xua xua tay áo, ra hiệu không thể đi được.

Dữu Khánh lập tức liền hiểu ý, hai cái thông đạo đó là mật đạo nối với cung thành trên mặt đất, nếu như để cho Thanh Nha đi vào,

nhất định sẽ bị lộ, con ngươi hơi động một cái, hắn lập tức lên tiếng hỏi: "Cái gì? Quái vật trông coi kho tàng ở phía sau đó?"

Thanh Nha nghe nói vậy liền quay đầu lại nhìn đến, Trùng Nhi thoáng sửng sốt, ngay sau đó gật đầu lia lịa, ừ một tiếng, "Mấy Hổ phách nữ đó nói như thế."

Dữu Khánh lập tức quay sang nhìn Thanh Nha chăm chú, hắn không gọi Thanh Nha quay lại, mắt mở trừng trừng nhìn y, hai người mở to mắt nhìn nhau chằm chằm.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1270: Một chuyến tay không (2)

Thanh Nha rất tự giác, lưỡi đao trong tay sáng loáng, xoay người lại, đi chân trần trở về, đến trước mặt Trùng Nhi, mũi đao chỉ về phía hai cánh cửa kia, thấp giọng hỏi: "Tiểu tử, quái vật trốn ở trong đó hả?"

Trùng Nhi liếc nhìn Dữu Khánh, dưới ánh mắt cổ vũ của hắn, nàng chỉ có thể bám theo lới nói dối của hắn, "Hổ phách nữ nói rằng quái vật trốn trong thông đạo phía sau bảo khố địa cung."

Thanh Nha nhìn nhìn xung quanh, lại nhìn về phía hai cái thông đạo kia, "Kho tàng ở đâu?"

Dữu Khánh chớp chớp mắt, lên tiếng: "Thanh gia, các Hổ phách nữ đó bị giam cầm nhiều năm, nhất định cũng không rõ ràng lắm tình huống dưới này bây giờ. Bọn họ nói bảo tàng ở trong địa cung, kết quả không thấy thứ gì, chỉ sợ nói quái vật trốn ở thông đạo phía

sau, chưa chắc đã là như thế. Dựa vào bản lĩnh của Thanh gia, sao không thử tiến vào tìm hiểu xem đến cùng như thế nào?”

Thanh Nha hơi cau mày, suýt chút nữa bật cười ra tiếng, “Thám Hoa lang, ngươi một kiếm bình Tam Tiên bảo, thực lực cũng rất bất phàm, vì sao ngươi không đi dò xét đi?”

Ẩn ý và vẻ mặt trào phúng đó như muốn nói, ta có ngốc như ngươi tưởng tượng sao?

Y phát hiện thấy tên này thật sự chẳng tốt lành gì, gặp chuyện nguy hiểm liền nói y lên, đây rõ ràng là nhằm mưu đồ một khi có biến cố, có y làm đệm lưng, bọn hắn sẽ dễ dàng chạy trốn.

“Thanh gia khen nhầm, lời đồn không thể tin. Ta làm sao có thể so được với Thanh gia.” Dữu Khánh tùy tiện khen tặng y một câu, có chút cảm giác bối rối vì bị người khác nhìn thấu, xoay người đi như là ngượng ngùng không dám đối mặt, quản cái quỷ gì, trước tiên nghiên cứu các bức điêu khắc nơi này đã, hoàn thành mục đích của chuyến đi này trước rồi tính tiếp.

Tận mắt nhìn thấy cảnh đó, Trùng Nhi trong lòng thầm than, công tử không hổ là đại tài tử, không chỉ ứng đối kịp thời, ngay cả diễn xuất cũng y như thật a.

Nàng cũng xoay người bắt đầu quan sát những bức điêu khắc kia.

Chỉ cần đảo nhìn qua là biết được nội dung đại khái của các hình ảnh điêu khắc, hoặc là kể lại một số chuyện đã xảy ra với Hổ Phách tộc, hoặc chính là một số truyền thuyết của Hổ Phách tộc, nếu không rõ đầu đuôi sẽ không dễ dàng xem hiểu được nội dung của các bức điêu khắc trên tường, bởi vì khả năng tường thuật bằng hình ảnh của các bức điêu khắc này không được tốt.

Nội dung của các bức điêu khắc rải đầy trên tường cũng khiến người ta có phần bối rối, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Dữu Khánh không có dự định chậm rãi nghiên cứu từng bức điêu khắc một, hắn có phương hướng tìm kiếm trọng tâm của mình, kết hợp với nội dung ghi chép trong bản sách cổ kia, cự nhân và chiếc ghế trân châu là tiêu điểm tìm kiếm của hắn.

Rất nhanh, hắn liền phát hiện thấy hình ảnh cự nhân khắc trên mái vòm, sở dĩ hắn cho rằng đó là cự nhân, không phải vì kích thước hình người được điêu khắc to lớn, mà bởi vì dưới chân cự nhân có rất nhiều hình người nhỏ làm nền, hắn cũng tìm thấy Trân châu tọa ỷ, hình ảnh này ở trung tâm của mái vòm.

Sở dĩ có thể xác định đây là Trân châu tọa ỷ, là bởi vì chiếc ghế đó do rất nhiều cục u hợp thành, một cự nhân đang ngồi ngay ngắn trên ghế, cũng là vị trí chính giữa hình ảnh trên đỉnh mái vòm.

Thấy được những hình ảnh này, Dữu Khánh cơ bản đã có thể xác định được nội dung trong bản sách cổ đó cũng không phải là không có căn cứ.

Hắn lập tức lấy hình ảnh này làm đầu mối, nhanh chóng kết nối với các hình ảnh xung quanh. Điều làm cho tinh thần hắn phấn chấn chính là, hắn nhìn thấy được hình ảnh cự nhân bước ra từ trong một vòng tròn lớn. Vòng tròn này rất lớn, cự nhân có vẻ rất nhỏ bé ở trong đó. Sau khi đi ra vòng tròn, cự nhân bước vào trong biển, đạp tầng tầng bậc cấp đi đến giữa mái vòm rồi ngồi xuống.

Người không biết, có khả năng sẽ xem không hiểu vòng tròn lớn đó có ý nghĩa gì, nhưng đối với người đã có kinh nghiệm như Dữu Khánh, vừa nhìn thoáng qua liền hiểu, và cũng đủ để cho hắn cảm thấy hưng phấn, đó hắn là cánh cổng ra vào tiên phủ.

Hắn lập tức quan sát kỹ càng hình ảnh chạm khắc liên quan, hi vọng từ trong những hình ảnh đó có thể tìm được manh mối về vị trí của cánh cổng vào tiên phủ, chỉ cần tìm được hòn đảo mà cự nhân đặt chân lên đất liền là được rồi.

Hắn hoài nghi vị trí đặt chiếc ghế trân châu trong hình ảnh có thể là hòn đảo chính tại Hổ Phách hải này, nhưng những hình ảnh liên quan ở bên cạnh lại thể hiện ra một cảnh tượng khiến người chấn động, từ các hình ảnh cũng không thể giải đọc ra nguyên nhân cụ thể, chỉ thấy rằng, không biết từ lúc nào, trong vòng tròn lớn đó đột nhiên xuất hiện một cái đuôi cá rất lớn, hẳn phải là rất khổng lồ, đuôi đó vẫy một cái đập nát chiếc ghế trân châu, ngay cả hòn đảo đó cũng bị vẫy biến mất.

Những người sống sót lênh đênh trên sóng biển tựa hồ rất giật mình và sợ hãi, quỳ gối trên những mảnh vỡ trôi nổi quỳ bái, không biết là cầu nguyện hay là đang cầu xin khoan dung.

Tìm được đoạn đầu đuôi này, không dễ dàng để xem hiểu hết nội dung câu chuyện đó, Dữu Khánh có phần trợn tròn mắt, không còn nữa? Cái quái gì vậy? Hòn đảo có thể dùng làm mốc đã bị một cái đuôi cá vỗ cho biến mất rồi ư?

Giày vò một hồi lâu, thật khó khăn tìm được đến nơi này, cuối cùng chỉ tìm được một kết quả như thế sao?

Hắn tiếp tục nghiên cứu một loạt hình ảnh kia, hi vọng có thể từ trong đó tìm ra được một ít manh mối có thể định vị được cánh cổng vào tiên phủ, kết quả không tìm được manh mối gì.

Trùng Nhi nhìn thấy hắn quan sát các bức điêu khắc, nàng đi theo quan sát một hồi, cũng nhìn hiểu ra một chút, sau đó quan sát Dữu Khánh.

Có phần bất đắc dĩ, Dữu Khánh tiếp tục đi xem những hình ảnh khác, hắn hi vọng có thể tìm được một chút manh mối, sau đó phát hiện thấy có rất nhiều bức điêu khắc lại đi mô tả chuyện phòng the nam nữ, không biết là muốn kể về chuyện gì, loại chuyện đó cũng đáng để điêu khắc lên vách tường ư? Nói chung, trong các hình ảnh khác hắn không tìm thấy bất kỳ điều gì có liên quan đến tiên phủ, không biết có phải là vì mình xem không hiểu hay không.

Kết hợp hình ảnh ở giữa mái vòm với các bức điêu khắc liên quan ở xung quanh, Dữu Khánh có cảm giác, sự khởi đầu thực sự của Hổ Phách tộc theo kiểu sau này dường như là bắt đầu từ sau cú vẫy đuôi của con cá khổng lồ kia, từ đó về sau mới tiếp diễn ra đủ chuyện của Hổ Phách tộc.

Thanh Nha cũng không nhàn rỗi, y cũng đi quan sát khắp nơi, trong tàng bảo khố tại sao lại không có bảo vật? Y thi pháp tìm kiếm khắp nơi, mỗi một chỗ vách tường, từng viên gạch lát, ngay cả mái vòm cũng không tha, bò lên kiểm tra, hiển nhiên là không cam lòng quay về tay không.

Mấu chốt là càng xem càng biết rõ, nơi đây quả thực là đã tồn tại từ xa xưa, khẳng định không phải do cẩu Thám Hoa làm bừa ra để lừa gạt, cẩu Thám Hoa chắc hẳn cũng sẽ không ăn no rửng mỡ đến đây bận rộn một trận.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1271: Vương giám (1)

Sau khi tìm tới tìm lui, ngoại trừ mật đạo tiến vào đây và hai cái thông đạo sau hai cánh cửa hai bên ra, Thanh Nha không tìm được không gian ẩn giấu nào khác, con đường đi vào đã đi qua một lần, bây giờ khả năng lớn nhất là nơi chứa bảo có liên quan đến một trong hai thông đạo đó, nhưng y không dám dễ dàng đi mạo hiểm.

Quay đầu lại, thấy Dữu Khánh vẫn còn đang nhìn chằm chằm những bức điêu khắc trên vách, như đang thưởng thức, y thực sự không nói nên lời. Y đến gần vỗ vào cánh tay hắn, gọi 'này' một tiếng, và nói:

"Chúng ta tới đây tầm bảo, không phải đến xem 'Xuân cung đồ', nếu như ngươi thích thứ này, trên hoa thuyền có sẵn, hơn nữa còn là hàng sống sờ sờ, lát nữa để ngươi xem cho đã, bây giờ chúng ta tìm hiểu cho rõ chuyện bảo tàng trước đã."

Những lời này khiến Trùng Nhi mặt đỏ tới mang tai, rất ngượng ngùng, nàng thấy xấu hổ khi nhìn những hình ảnh đó, nàng cũng không nghĩ tới trên vách tường trong địa cung của Hổ Phách tộc lại khắc đầy những hình ảnh như vậy.

Đối với sự hiểu lầm đó, Dữu Khánh không hề để ý tới, sau một lúc trầm tư, hắn chậm rãi nói ra: "Thanh gia nói có lý, quả thực chúng ta cần phải biết rõ đã rồi tính tiếp. Trước tiên trở về đi." Dứt lời liền xoay người muốn rời đi.

Về Trùng Nhi thì không cần nói nhiều, tự nhiên là cùng đuổi theo.

Có ý gì vậy chứ? Thanh Nha thoáng sửng sốt, rồi vội vàng vung tay chụp lấy cánh tay hắn, "Về? Cứ trở về như vậy sao?"

Dữu Khánh quay đầu lại hỏi: "Nếu không thì làm gì bây giờ?"

Đao trong tay Thanh Nha chỉ về phía hai cánh cửa đóng chặt không dám đặt chân vào kia, "Không tìm cách dò xét bên trong, cứ rời đi như vậy sao?"

Dữu Khánh quay người lại hỏi y: "Lão quái mấy nghìn năm ở bên trong, không gần người lạ. Ngươi đi thăm dò, hay ta đi thăm dò?"

Thanh Nha hoàn toàn không hiểu cách làm của vị này, "Ngươi thậm chí còn chưa suy nghĩ cách gì, lại phí công đi vào một chuyến như vậy ư?"

Hai người đều đè thấp giọng nói, không ai dám lớn tiếng.

Dữu Khánh: "Thanh gia, tiền tài là vật ngoài thân, sống không mang đến, chết không mang đi, vì nó mà góp mạng nhỏ vào rất không

đáng. Có thể tìm được bảo tàng đương nhiên là rất tốt, nhưng thật sự không cần dễ dàng mạo hiểm."

Thanh Nha suýt chút nữa bật cười vì tức giận, "Người là người muốn tới tìm bảo tàng, bây giờ ngươi lại nói với ta như vậy. Ngươi đùa giỡn ta sao?"

Dữu Khánh: "Ta sao dám chứ. Ta là nghĩ như thế này, hiện tại thay vì mù quáng mạo hiểm, không bằng về nghĩ biện pháp đi tìm người của Hổ Phách tộc, nói cho bọn họ biết tình huống nơi đây, sau đó hỏi thăm xem có chuyện gì xảy ra. Nếu như bọn họ thực sự không biết rõ, khi đó chúng ta mới cân nhắc xem có nên tiếp tục mạo hiểm hay không cũng không trễ. Ngươi thấy sao?"

"…" Thanh Nha nghẹn lời, mơ hồ cảm thấy suy nghĩ của mình có chút ngu ngốc, quả thực không ổn thỏa bằng người ta, vì vậy y chậm rãi giơ tay lên, cắm đao về lại sau lưng, sau đó là người đầu tiên rời đi, nhảy lên mật đạo ra ngoài, đi chân trần bước đi.

Dữu Khánh nhìn quanh bốn phía, hai tay vung lên, thi pháp đè tắt toàn bộ lửa cháy trong địa cung, rồi lại lấy Huỳnh thạch ra, cùng Trùng Nhi song song đi ra ngoài. Sau khi nhảy lên mật đạo, hắn khép cửa đá lại, đuổi theo đốm sáng đung đưa phía trước.

Vào lại trong thủy đạo, bọn hắn đã đi qua một lần nên lần này không có gì phải e ngại, thi pháp nhanh chóng xuyên qua, một đoạn đường thật dài nhưng cũng không mất quá nhiều thời gian, bọ hắn lại chui ra đáy rãnh dưới biển.

Trùng Nhi đẩy ngược khối đá ngầm hình tam giác kia, cơ quan đóng kín lại lối vào.

Thuyền hoa không có dừng lại một chỗ, ba người phải phí một chút thời gian tìm kiếm rồi mới leo lên lại thuyền hoa, sau đó chiếc thuyền quay đầu lại trở về.

Qua một chuyến đi về, khi bọn hắn về đến Tri Hải các, sắc trời cũng đã sắp tối, hai bên mỗi bên về nơi ở của mình.

Cửa mở ra, nhìn thấy đám người Dữu Khánh đi vào, Bách Lý Tâm đang chờ đợi trong phòng lập tức quan tâm hỏi thăm mấy câu, khi đã xác nhận không có chuyện gì, nàng mới yên tâm.

Lúc này đã không có người ngoài, Mục Ngạo Thiết cuối cùng cũng có thể yên tâm hỏi thăm.

Dữu Khánh không có giấu giếm y, kể lại đại khái quá trình tìm kiếm địa cung.

"Không có manh mối…" Mục Ngạo Thiết lẩm bẩm suy tư, "Xem ra, chỉ có thể tiếp tục tìm Hổ Phách tộc để tìm hiểu tình hình."

Trùng Nhi hắng giọng gật đầu, "Để ta đi tìm các nàng lần nữa, nhờ họ suy nghĩ lại cẩn thận xem còn có manh mối gì khác hay không."

Nghe vậy, Dữu Khánh lập tức răn dạy, "Còn tìm nữa à? Một lần giả nữ đến đó là đủ rồi, nơi có cái gì hay mà tham quan, cứ chạy lui chạy tới như vậy, ngươi cho rằng đám thủ vệ đó là kẻ ngốc hay sao? Đừng nói là ngươi, ngay cả chúng ta đến đó lần thứ cũng sẽ dễ dàng gây ra hoài nghi. Những kẻ thích nhìn chằm chằm vào chúng ta đều là loại ma quỷ."

Trùng Nhi kinh ngạc, "Công tử, không phải ngươi nói rằng muốn đi tìm người của Hổ Phách tộc để hỏi thăm lại sao?"

Dữu Khánh: "Tìm hiểu cái rắm, đó là ta lừa gạt Thanh Nha, dù sao về sau cũng phải có lí do để giải thích vì sao có được manh mối."

Mục Ngạo Thiết tương đối hiểu rõ hắn, lập tức hiểu được một chút, "Thực ra manh mối cũng không bị cắt đứt, người đã tìm ra được manh mối từ các hình chạm khắc trên tường?"

Dữu Khánh lắc đầu, "Đứt đúng là đã đứt rồi, quả thực không còn manh mối nữa, nhưng vẫn có khả năng kết nối tiếp, chỉ dựa vào chúng ta là rất khó làm được, đám nhân thủ Tam Tiên bảo cũng không đáng tin cậy để giao làm loại chuyện này, huống hồ bởi vì liên quan đến chúng ta, không biết có bao nhiêu người đang để mắt đến bọn họ. Có một số việc phải làm phiền Thanh Nha hỗ trợ. Trong tay hắn có không ít nhân thủ hoặc công khai hoặc bí mật, làm sao để giữ bí mật, chúng ta không cần phải quan tâm cho y."

Lúc ở trong địa cung, hắn không trực tiếp nói manh mối cho Thanh Nha biết, là bởi vì sợ Thanh Nha đối chiếu với những hình ảnh điêu khắc mà nhìn ra mánh khóe gì đó, hắn sợ Thanh Nha nhận ra bọn hắn đang tìm kiếm tiên phủ. Hiện nay hắn vẫn cần phải giấu Thanh Nha về chuyện tiên phủ. Đột nhiên lôi kéo người ta vào làm loại chuyện kinh thiện động địa này, hắn sợ người ta không quen sẽ sợ hãi, cũng sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không thể kiểm soát, sợ bị người ghì cổ lại làm trâu làm ngựa.

Về phần tiếp tục manh mối như thế nào, ở ngay trước mặt Bách Lý Tâm, hắn không muốn nói cái gì nữa.

Không phải vì hắn không tin Bách Lý Tâm, Bách Lý Tâm biết rõ rất nhiều bí mật của bọn hắn, Bách Lý Tâm cũng đã từng tham dự chuyện tiên phủ, nhưng ở tại một số vấn đề mấu chốt, hắn cảm thấy tạm thời vẫn nên che đậy mới tốt.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1272: Vương giá (2)

Ở bên kia, con đường tin tức của Thanh Nha nhanh nhạy hơn bên Dữu Khánh nhiều, y vừa trở lại Tri Hải các liền biết cha con Tương

thị đã trở về. Y lập tức đi tìm Tương Hải Hoa.

Khách và chủ gặp nhau, thái độ của Tương Hải Hoa vô cùng niềm nở, vừa vặn đã đến giờ cơm, cô ta trực tiếp thiết yến chiêu đãi.

Trên bàn đầy những món ngon mỹ vị, Thanh Nha lọc cọc đến đây với đôi guốc gỗ, hầu hết thời gian y chỉ bóc đậu phộng ăn, Tương Hải Hoa biết rõ thói quen của vị này, nên cũng không ngạc nhiên.

Sau một phen khách sáo, Thanh Nha cũng không muốn tiếp tục dông dài với nữ nhân này nữa, sau khi nốc cạn một ngụm rượu xuống bụng, y trực tiếp nói rõ ý đồ đến đây, "Các chủ, có một số việc trong lòng chúng ta biết rõ, cũng không nên tiếp tục vòng vo, ta nghe nói Tĩnh Viễn thuyền hành đắc tội Các chủ, bị Các chủ thiết lập cạm bẫy cắt đi ba tỷ. Đó không phải là một khoản tiền nhỏ. Những ông chủ của Tĩnh Viễn thuyền hành đến tìm ta, nhờ ta tới xin Tương các chủ giơ cao đánh khẽ. Ngươi nhìn xem, có thể nể mặt ta, buông tha cho bọn họ lần này hay không?"

Tương Hải Hoa nhìn nhìn phụ nhân mập mạp đứng bồi ở bên cạnh, nở một nụ cười dè dặt, "Mặt mũi Tĩnh Viễn thuyền hành không nhỏ a, có thể làm phiền Thanh gia từ rất xa chạy tới đây."

Thanh Nha: "Không còn cách nào khác, lúc trước từng nợ ân tình ông chủ của bọn họ, thiếu nợ thì phải trả tiền, thiếu ân tình của người ta cũng vậy. Nếu hôm nay Tương các chủ cho ta thể diện, về sau có việc cứ việc mở miệng, có thể làm được ta tuyệt đối sẽ không từ chối."

Tương Hải Hoa gật đầu nâng chén, "Dễ nói, Thanh gia từ rất xa đích thân tới đây, ta không thể không cho thể diện. Nào, uống cạn chén này, chuyện này coi như xong. Ta đảm bảo sẽ không tiếp tục truy cứu trách nhiệm bọn họ."

Không nghĩ tới đối phương lại hào sảng như thế, Thanh Nha cũng phóng khoáng, trực tiếp nhấc bầu rượu lên với ý định uống cạn, "Không biết lúc nào có thể trả lại ba tỷ đó cho ta?"

Tương Hải Hoa lập tức do dự, "Ta có thể không truy cứu chuyện đã xảy ra, nhưng khoản tiền đó, ta không thể làm chủ được."

Bộp! Bầu rượu nện xuống lại trên bàn, sắc mặt Thanh Nha sầm xuống, "Tương Hải Hoa, ngươi đang đùa giỡn với ta sao?"

Tương Hải Hoa vội vàng đặt chén rượu xuống, xua tay nói: "Thanh gia hiểu lầm rồi, chuyện mà Tĩnh Viễn thuyền hành đã làm không phải là việc nhỏ, liên quan đến việc mưu sát Triêu Dương công chúa, đó chính là nữ nhi của hoàng hậu Yến Y a. Ta cam đoan không tiếp tục truy cứu đã là rất nể mặt Thanh gia, ta phải gánh chịu áp lực không nhỏ. Thanh gia, việc này đã kinh động đến Đoan thân vương, ngày mai Đoan thân vương sẽ đích thân tới Hổ Phách hải. Dù sao cũng phải có lời giải thích thỏa đáng cho chuyện này, ta có một trăm lá gan cũng không dám trả lại tiền trước khi ông ấy tới đây."

Thanh Nha có chút ngạc nhiên, "Mọi chuyện đã kết thúc rồi, Lý Trừng Hổ bận rộn như vậy còn phải đích thân đến đây một chuyến chỉ vì việc này sao?"

Tương Hải Hoa thở vắn than dài nói: "Về việc này ta còn có thể lừa ngươi hay sao, đến hay không đến, ngày mai tự nhiên có thể biết rõ. Thanh gia hẳn là rõ ràng, một khi Đoan thân vương nhúng tay vào, đừng có nói là ta, ngay cả cha ta cũng không thể quyết định được. Thanh gia, ngài có làm khó ta cũng vô dụng a! Nếu không ngày mai đích thân ngài đến nói với Vương gia một tiếng?"

Thanh Nha cau mày, y không ngờ rằng Lý Trừng Hổ sẽ đích thân tới đây vì việc này, nếu là như vậy, cơ hội thương lượng e rằng hẹp đi khá nhiều, mấu chốt là so với Lý Trừng Hổ, thân phận và địa vị của y thấp hơn đối phương một chút, địa vị tương ứng để có thể nói chuyện chính là như Lương gia Ảo Vọng.

Một bữa tiệc chiêu đãi cuối cùng kết thúc có phần không vui.

Người không vui chính là Thanh Nha, tâm trạng Tương Hải Hoa thì không có gì ảnh hưởng, cô ta trở về căn phòng của mình.

Tiểu sư thúc đang nằm nghiêng trên phản thấp, gối đầu đọc sách, ngoảnh mặt nhìn Tương Hải Hoa trở về, mỉm cười.

Không bao lâu sau khi Tương Hải Hoa trở về Tri Hải các sau một thời gian chạy trốn, tiểu sư thúc cũng trở về. Theo như lời chính y nói, y cũng không có đến nơi nào cố định, chỉ nói là không thấy Tương Hải Hoa đâu nữa, một mình buồn chán nên đi lang thang dạo khắp nơi mà thôi. Sau một chuyến đi dạo thì quay trở về. Có vẻ như không biết có chuyện gì xảy ra.

Không biết là hay nhất, Tương Hải Hoa còn sợ y bị làm sợ hãi, liền nhào tới ôm lấy y, toàn thân nồng nặc mùi rượu. Hai người anh anh em em, quấn lấy nhau nói chuyện ngọt ngào như keo sơn.

Sáng ngày hôm sau, Hải đô cung thành, Lý Trừng Hổ đến theo kế hoạch, cho dù đã có nhân viên đi tiền trạm nhưng vẫn có mấy trăm phi kỵ vù vù đi theo hộ tống. Cảnh tượng có phần dọa người, thoáng nhìn liền biết có đại nhân vật tới.

Toàn bộ cung thành Hải đô đều trong tình trạng cảnh giác cao độ, bóng dáng lính canh ở khắp mọi nơi, cha con Tương thị và cả Hướng Lan Huyên đều có mặt để đón tiếp.

Nhưng Lý Trừng Hổ không có trực tiếp hạ xuống bên trong cung thành, mà đáp xuống trên tường thành. Ông ta phất tay ra hiệu cho tùy tùng rút lui, một mình thả bộ đi đến một góc trên đầu tường, chắp hai tay sau lưng dõi mắt nhìn những mái nhà lờ mờ phía Hổ Phách thôn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mấy người Tương La Sách vội vã chạy đến nghênh giá, mọi người tránh không được một phen hành lễ và khách sáo với nhau.

Không có hoàng hậu Yến Y ở đây áp chế, Hướng Lan Huyên không đến mức quá khiêm tốn, nàng chỉ gật đầu lịch sự đáp lại mà thôi.

Lý Trừng Hổ nhấc nhấc tay ra hiệu miễn lễ rồi quay đầu lại nhìn nàng, "Địa sư nói ngươi lưu lại sao?"

Hướng Lan Huyên mỉm cười, "Không thể gạt được Vương gia. Có người cố ý tại Tu hành giới tung ra tin đồn, nói rằng vị Thám Hoa lang kia đã tới Hổ Phách hải để tìm kiếm tiên phủ, e rằng đám yêu ma quỷ quái các nơi đều sẽ xông đến nơi này. Chưởng lệnh dặn ta ở lại đây làm việc."

"Yêu ma quỷ quái các nơi…" Lý Trừng Hổ nhìn về phía xa, lẩm bẩm. Sau một lúc im lặng, ông ta chợt lên tiếng: "Tương đảo chủ, có khách từ phương xa tới, phải chiêu đãi cho tốt. Truyền lệnh tới toàn bộ Hổ Phách hải, các thương gia, các nơi kinh doanh ăn ở, tất cả nâng giá lên gấp mười. Ai trái lệnh sẽ bị tịch thu hết tài sản, xóa bỏ quyền kinh doanh tại Hổ Phách hải và trục xuất!" Dừng một chút, ông ta bổ sung một câu, "Không cho phép nghỉ trên đường!"

Cha con Tương thị liếc nhìn nhau một cái, giá cả tại Hổ Phách hải vốn đã quá đắt đỏ, bây giờ tăng gấp mười, thực sự là không dễ nói.

Tuy nhiên, Tương La Sách vẫn mỉm cười gật đầu, "Vâng."

Lý Trừng Hổ lại xoay người, cười nói: "Để cho nam nhân chúng ta nói chuyện với nhau đi."

Vì vậy Hướng Lan Huyên và Tương Hải Hoa lập tức lui ra.

Không còn người khác, Tương La Sách hạ thấp giọng nói: "Cũng giống như ở Hổ Phách thôn, trong địa cung cũng có động tĩnh, ngày hôm qua ba người Lâm Long, Thám Hoa lang, Thanh Nha đã tiến vào đó một chuyến. Đã được xác nhận thêm lần nữa, thân phận chắc hẳn không thể nghi ngờ nữa rồi."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1273: Cổ Thai khư (1)

Sau khi bên này chiếm lĩnh Hổ Phách hải, trải qua lục soát, Địa cung bí mật dưới cung thành này đã bị phát hiện từ lâu rồi, sở dĩ vẫn một mực để đó không đụng tới, làm như chưa bị phát hiện ra, mục đích cũng giống như Hổ Phách thôn vậy, đều là vì chờ đợi người nào đó đến.

Lý lẽ rất đơn giản, chỉ có người biết rõ phương pháp ra vào địa cung mới có khả năng đi vào trong đó.

Nói cách khác, bên này đã sớm âm thầm bố trí, chỉ cần có người xâm nhập địa cung, bọn họ sẽ lập tức có thể phát hiện được.

Lý Trừng Hổ trầm tư hỏi, "Tại sao Thanh Nha lại xen lẫn chung một tốp với bọn hắn vậy?"

Nếu như nói Dữu Khánh và Lâm Long cùng đi với nhau thì còn có thể giải thích được, dù sao bọn hắn đã là một tốp từ trước đó, việc Thanh Nha cùng tham gia vào khiến ông ta rất khó hiểu, dù sao bối cảnh của Thanh Nha rõ ra đó. Đây là ý nghĩ cá nhân của Thanh Nha hay là đại biểu cho thế lực phía sau y chứ?

Lẽ nào lí do Lâm Long dám đến đây là bởi vì đã lôi kéo được thế lực đủ cường đại để giải quyết vấn đề?

Tương La Sách nói: "Tiểu nữ nói rằng, Thanh Nha đang yêu cầu lấy lại ba tỷ kia của Tĩnh Viễn thuyền hành." Vừa nói lão ta vừa quan sát phản ứng.

Lý Trừng Hổ lặng im một hồi, rồi nói: "Người tới là khách, đêm nay thiết yến, bản vương mở tiệc chiêu đãi hắn."

Tương La Sách bỗng thấy ngạc nhiên, "Vương gia, việc này có phải là đã đề cao hắn quá cao rồi hay không, tuy rằng hắn có chút bối cảnh, nhưng dù sao cũng là người phía dưới, làm sao đáng để đích thân Vương gia thiết yến khoản đãi."

Lý Trừng Hổ: "Nói Hướng Lan Huyên, Lâm Long cùng tham gia. Và cả Thám Hoa lang cùng mấy người của hắn cũng mời luôn. Về lí do mở tiệc chiêu đãi, cứ nói rằng chủ yếu là chiêu đãi Thám Hoa lang, nói là Vương phi nhớ đến bằng hữu cũ, nghe nói bằng hữu cũ ở đây, nên nhờ bản vương thay mặt khoản đãi."

Tương La Sách có phần rịn mồ hôi, phát hiện vị vương gia này thật là đủ rộng lượng, ngay cả lão ta cũng từng nghe tin đồn về chuyện xấu giữa Vương phi và vị Thám Hoa lang kia, nhưng nhìn biểu hiện của vị vương gia này, dường như hoàn toàn không có đặt nặng trong lòng, lại còn chủ động lấy Vương phi ra làm mượn cớ.

Từ chuyện này, lão ta cũng đã xác nhận được, cái gọi là mở tiệc chiêu đãi Thám Hoa lang thực ra chỉ là cái cớ, mục đích thực sự e rằng chính là muốn gặp mặt Lâm Long, nhưng không tiện gặp mặt trực tiếp, phải tìm cái cớ, đích thân chạy từ rất xa tới đây cũng chính là vì việc này, cái gì mà Thám Hoa lang và Vương phi đều chỉ là thủ thuật che giấu tai mắt mọi người, và những người khác đều chỉ để làm nền.

Biết mình phải xử lý tốt chuyện này, lão ta lập tức gật đầu nói: "Được, để ta sắp xếp chuyện này. Đúng rồi, Vương gia, tổ chức tiệc chiêu đãi ở đâu? Là ở đây, hay là Tri Hải các?"

Lý Trừng Hổ khẽ thở dài, "Đã rời khỏi nơi đây rất nhiều năm rồi, chắc hẳn nàng cũng rất muốn trở về nhìn xem?"

Tương La Sách nghe vậy liền hiểu, "Được, vậy thì tổ chức tiệc ở đây."

Vì vậy quyết định của hai người rất nhanh liền truyền đến chỗ Hướng Lan Huyên, nàng ở trong danh sách người dự tiệc, và cũng đúng lúc ở gần đây.

"Vương phi nhờ Vương gia khoản đãi Thám Hoa lang?" Hướng Lan Huyên vẻ mặt nghi hoặc.

Tương Hải Hoa, đi thay mặt gửi lời mời, cười nói: "Vương phi và Thám Hoa lang là bằng hữu cũ, ngươi không phải là không biết chứ? Vương gia sủng ái Vương phi, Vương phi đã lên tiếng, vậy thì còn có gì để nói nữa. Ai! Ta ngay cả tư cách tiếp khách cũng không có. Được rồi, ta đi trước đây, còn phải đi mời những vị khách khác nữa." Cô ta khẽ gật đầu chào rồi xoay người rời đi.

Hướng Lan Huyên đứng tại chỗ bối rối một hồi, cuối cùng cất tiếng hừ hừ, "Là quang minh lỗi lạc hay là tình cũ khó quên…"

Nàng quay người, đi thẳng đến một gian đại sảnh bên trong nội cung, tìm đến lại Lý Trừng Hổ, cũng không phải chuyện gì khác, nàng cũng không có vòng vòng vo vo, chính là đi đòi thay cho Dữu Khánh một tỷ rưỡi kia.

Bên cạnh không có người ngoài, lần này thái độ của nàng hơi có vẻ cường thế, có phần như muốn nhắc nhở mọi người đều phải có chừng có mực, đừng có cho thể diện mà không biết xấu hổ.

Thấy vậy, Tương La Sách đi theo ở bên cạnh nhanh chóng lên tiếng giải thích, "Vương gia, đúng là Thám Hoa lang đưa ra kế hoạch lấy ba tỷ đó, cũng có nói sau khi thành công sẽ chia đôi, nhưng lúc đó Tương Hải Hoa vẫn chưa đồng ý, cũng không đưa ra bất kỳ hứa hẹn nào."

Đưa hay không đưa là một chuyện, lão ta trước tiên phải phủi sạch trách nhiệm cho nữ nhi của mình.

Hướng Lan Huyên lập tức lạnh lùng liếc tới, "Vậy vì sao không từ chối ngay tại chỗ? Không từ chối không phải là đồng ý sao?"

Tương La Sách: "Đại hành tẩu, lập trường của ngươi như vậy, ta có phần nhìn không hiểu."

Hướng Lan Huyên mặt không đổi sắc nói: "Ta đã nói rồi, ta và Thám Hoa lang là bằng hữu, quan hệ giữa chúng ta rất tốt, nếu như ta đã

hứa với bằng hữu, ta đương nhiên sẽ thực hiện. Hơn nữa, của người ta chính là của người ta, ỷ thế hiếp người không có gì hay cả."

Có quan hệ rất tốt với Thám Hoa lang? Tương La Sách muốn nhổ vào mặt nàng, ngang nhiên cho rằng quan hệ tốt trong loại chuyện này ư, ngươi cho rằng mọi người đều là kẻ ngốc hay sao? Khi Thám Hoa lang nảy sinh xung đột với Long Hành Vân, và khi hắn gặp phải các loại rắc rối khác nhau, ta chưa khi nào thấy ngươi có quan hệ thân thiết như vậy, bây giờ đụng tới một khoản tiền lớn, ngươi liền bày ra bộ dạng này? Rõ ràng là chính ngươi muốn nuốt khoản tiền này!

Vốn vẫn luôn một mực dùng ngón tay gõ nhè nhẹ lên tay vịn ghế, lúc này Lý Trừng Hổ nhấc tay, ra hiệu cho hai người ngừng tranh cãi, quay sang hỏi Tương La Sách, "Chuyện mở tiệc chiêu đãi đêm nay, Hướng Đại hành tẩu đã biết chưa?"

Không đợi Tương La Sách mở miệng, Hướng Lan Huyên đã tự nói ra: "Vừa rồi, Tương Hải Hoa đã nói với ta."

Nghe vậy, Lý Trừng Hổ đứng lên, đi tới hai bước, đứng ở trước mặt nàng, mỉm cười nói: "Xét về phương diện giao tình với Thám Hoa lang, Vương phi của bản vương có lẽ càng tốt hơn ngươi, cho nên Đại hành tẩu cứ yên tâm, có Vương phi trông nom, bản vương không dám, và cũng sẽ không chiếm lợi của Thám Hoa lang. Loại chuyện này, Đại hành tẩu không nên tham gia vào. Nếu như Thám Hoa lang thật sự muốn lấy khoản tiền này, không cần phải nhờ người mở lời, cứ để chính hắn nói với bản vương là được."

Những lời nói này đã chặn cứng họng Hướng Lan Huyên, nàng không còn lời nào để nói, vốn đã chuẩn bị phát tác nhưng lúc này cũng không còn lí do để phát tác, bị kiềm chế có chút khó chịu, cuối cùng nàng chỉ có thể cười gượng gạo nói: "Ta có thể bớt đi được chút chuyện đương nhiên là rất tốt."

Tuy nhiên ngay sau đó nàng để lại một câu nói, "Tính cách của ta là như vậy, không muốn thấy bằng hữu chịu thiệt, Vương gia đừng nên

để ở trong lòng.”

Ý tứ rất đơn giản, nếu như Thám Hoa lang không lấy được khoản tiền đó, nàng vẫn sẽ mở miệng.

Đương nhiên, nếu như Dữu Khánh lấy được, khoản tiền đó vẫn sẽ là khoản tiền của nàng, nàng sẽ khiến Dữu Khánh nhổ ra.

Lý Trừng Hổ ánh mắt lấp lóe, cười mà không nói lời nào…

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1274: Cổ Thai khư (2)

Tri Hải các, Thanh Nha gõ cửa phòng Dữu Khánh, cửa mở ra, guốc gỗ lẹp xẹp đi vào, tay không ngừng bóc đậu phộng.

Dữu Khánh đứng dậy chào hỏi, và rất muốn hỏi y, ngươi lấy đâu ra nhiều đậu phộng như vậy, bóc hoài không hết, đến cùng một năm ngươi ăn hết bao nhiêu?

Thanh Nha đặt mông ngồi xuống đồng thời nói một câu: “Mới nhận được tin tức, Lý Trừng Hổ đã tới đây, đang ở trong cung thanh Hải đô.”

Dữu Khánh hơi sửng sốt, trong đầu vô thức lóe lên một bóng hình xinh đẹp, nào ngờ Thanh Nha câu tiếp theo liền hỏi tới việc này, “Ta hỏi a, rốt cuộc ngươi đã từng ngủ với lão bà của người ta chưa vậy?”

Vừa nghe câu hỏi này, Mục Ngạo Thiết, Bách Lý Tâm và cả Trùng Nhi đều đồng loạt nhìn chăm chú về phía Dữu Khánh, ngay cả con Tam Túc ô ở trong phòng cũng lộ vẻ nghiêng tai lắng nghe.

Sắc mặt Dữu Khánh trong nháy mắt liền sa sầm xuống, nhìn chằm chằm Thanh Nha nghiến răng nói: "Thanh gia, cơm có thể ăn bừa bãi, nhưng lời không thể nói lung tung, mấy chuyện bên ngoài đoán bậy đoán bạ, không nên chụp lên đầu ta. Giữa ta và người ta không có nảy sinh bất kỳ quan hệ nam nữ gì."

Thấy hắn thực sự tức giận, Thanh Nha vội vàng xua tay, vui vẻ nói: "Đùa thôi, đùa thôi. Chỉ là vì nghĩ đến chuyện ngươi thích xem 'Xuân cung đồ' nên thuận miệng hỏi đùa chút thôi. Đúng rồi, nói chính sự đi, ngươi định khi nào liên hệ lại với mấy Hổ phách nữ đó?"

Nói đến việc này, Dữu Khánh cũng ngồi xuống, bình tĩnh trả lời: "Đã liên hệ rồi."

"Hả?" Đôi mắt Thanh Nha lập tức mở to hơn mấy phần, mỗi người nơi đây đều có người của y theo dõi sát sao, một mực chưa từng rời khỏi Tri Hải các, giải quyết chuyện này từ khi nào chứ?

Y vô thức nghĩ đến đám người Tam Tiên bảo.

Ba người Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh quay nhìn nhau một cái, Dữu Khánh mở miệng liền nói như vậy, lời này có chút nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Nếu như đã liên hệ, Thanh Nha tự nhiên muốn hỏi xem tình hình, "Bên đó nói như thế nào?"

Dữu Khánh thu lại vẻ mặt bất mãn trước đó, nghiêm túc nói: "Nghe nói trong địa cung không có kho báu, bọn họ nghi ngờ rằng trước khi xảy ra hỗn loạn ở Hổ Phách hải, cấp cao của Hổ Phách tộc đã chuyển dời toàn bộ kho báu đến 'Cổ Thai khư' để đảm bảo an toàn. Bọn họ cảm thấy đó là khả năng lớn nhất, nói chúng ta đến 'Cổ Thai khư' tìm thử xem."

"Cổ Thai khư?" Thanh Nha lẩm bẩm, suy tư, mờ mịt, y tự cho rằng mình tương đối biết õ Hổ Phách hải, ít nhất là biết rõ một số địa danh, nhưng bây giờ mới phát hiện rằng mình có phần nông cạn.

Chẳng lẽ đó là địa danh ở nơi khác? Vấn đề là y lăn lộn tại Tu hành giới đã nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ nghe nói tới địa danh này, ngay cả một chút ấn tượng cũng không có.

Không hiểu thì hỏi, không phải chuyện gì mất mặt, y nghi hoặc hỏi: "Đó là nơi nào, tại sao ta chưa từng nghe nói tới?"

Dữu Khánh:

"Người ngoài đại khái sẽ không biết, đừng có nói là ngươi, ngay cả những Hổ phách nữ bị quản thúc đó cũng không biết ở đâu. Bọn họ chỉ biết rằng đó là một nơi đã bị hoang phế của Hổ Phách tộc, nó đã từng là một hòn đảo, trước đây rất lâu từng xảy ra một biến cố gì đó có tính hủy diệt, toàn bộ hòn đảo đã bị phá hủy. Nói cách khác, hòn đảo đó đã chìm vào trong biển, cũng có thể nói là phần lộ ra khỏi mặt biển của hòn đảo đó đã bị phá hủy, nhưng phần im lặng chìm trong biển có thể vẫn được bảo tồn ở một mức độ nhất định, và trở thành nơi bí mật của Hổ Phách tộc. Đó cũng là nơi Hổ Phách tộc chôn giấu bí bảo, cũng chính là nơi được gọi là 'Cổ Thai khư'. Ngoại trừ một số thành viên cấp cao của Hổ Phách tộc biết nó ở đâu ra, những người khác đều không biết."

Ánh mắt của Trùng Nhi lấp lóe.

Lại xuất hiện một nơi chôn giấu bí bảo khác sao? Thanh Nha cũng lắng nghe chăm chú, đậu phộng cầm trên tay đã rất lâu chưa bị bóp vỡ, y sửng sốt hỏi: "Hổ Phách tộc còn có một nơi như thế ư?"

Dữu Khánh: "Một bộ tộc kéo dài mấy nghìn năm, có một chút nền tảng là chuyện rất bình thường. Nếu không phải Lý Trừng Hổ nổi điên, bọn họ sẽ còn tiếp tục tồn dài kéo dài. Có một điểm ta cảm thấy Thanh gia nói đúng, chỉ sợ Lý Trừng Hổ cũng là biết được bí mật này từ một nơi nào đó cho nên mới hạ độc thủ. Kho báu này có thể khiến ông ta huyết tẩy Hổ Phách tộc, xem ra thật sự không thể coi thường nó a."

Thanh Nha buông tiếng thở dài, răng rắc bóp vỡ vỏ đậu phộng, ném hạt vào trong miệng nhai, "Kho báu không thể coi thường thì như thế nào, ngay cả những Hổ phách nữ đó cũng không biết nó ở đâu, tìm không được quan tâm chỉ phí công."

Dữu Khánh lập tức bổ sung, "Tuy nhiên, bọn họ có cung cấp một số manh mối liên quan tới 'Cổ Thai khư'."

Hai mắt Thanh Nha trong nháy liền sáng lên, "Manh mối gì?"

Dữu Khánh tựa vào lưng ghế, hai tay ôm sau đầu, bộ dạng lười biếng và thờ ơ nói: "Manh mối có tác dụng cái rắm gì chứ, nếu dễ tìm như vậy, cũng không đến lượt chúng ta. Ngay cả những Hổ phách nữ sinh sống tại Hổ Phách hải này vẫn luôn không biết được nơi đó, người ngoài bận rộn cũng không có ý nghĩa gì."

Thanh Nha vung tay lên, một nắm vỏ đậu phộng rơi vãi trước mặt hắn, "Tìm còn chưa tìm, không thử xem làm sao biết được?"

Dữu Khánh có vẻ chăm chú, như thể đang suy nghĩ, sau đó ngồi đàng hoàng lại, vuốt vuốt chút ria mép, nói ra: "Theo mấy Hổ phách nữ đó nói, sở dĩ 'Cổ Thai khư' có tên 'Cổ Thai', là bởi vì trên hòn đảo đó được đào ra rất nhiều bậc cấp khổng lồ, một mạch kéo dài ra biển. Mặc dù hòn đảo đã bị phá hủy, nhưng những bậc thang khổng lồ đó ít nhiều sẽ để lại manh mối hình dáng liên quan. Theo ý của mấy Hổ phách nữ đó, chỉ cần tìm được dấu tích của các bậc cấp cổ trong biển, là có thể tìm được vị trí của 'Cổ Thai khư'."

Nghe đến đó, Mục Ngạo Thiết đã hiểu rồi, trong vùng biển bao la như vậy, lão Thập Ngũ chính là muốn để cho Thanh Nha bận rộn làm việc, muốn mượn lực lượng của Thanh Nha để đi tìm giúp nơi này, y quan sát phản ứng của Thanh Nha.

Động tác nhai nhai của Thanh Nha chậm lại, suy tư, ánh mắt lấp lóe, rồi đột nhiên chậm rãi đứng dậy, thở dài: "Mò kim đáy bể, quả thực không dễ tìm. Thôi, quên đi, ta đi lo việc của mình trước đã."

Nói đi là đi, ném lại lời nói liền lộp cộp cất bước rời đi.

Khách nhân đã rời đi, sau khi đóng cửa lại, Mục Ngạo Thiết lập tức nhắc nhở Dữu Khánh, "Lão Thập Ngũ, nói không chừng tên này sẽ lén lút đi tìm sau lưng chúng ta. Có tìm được chưa chắc hắn sẽ nói cho chúng ta biết. Phải có người của chúng ta tham gia vào mới được."

Dữu Khánh thịt mũi xem thường, nói:

"Tham gia làm gì, có gì hay mà tham gia? Không chịu hưởng thụ thanh nhàn, cứ muốn tìm khổ cho mình hay sao? Từ đầu đã không tồn tại kho báu, hắn tìm được chỗ đó thì làm được cái gì chứ? Tìm được nơi đó, không thấy kho báu đâu, hắn vẫn phải ngoan ngoãn đến tìm chúng ta. Ngồi mát ăn bát vàng không tốt hơn sao? Không sợ hắn lén lút tìm sau lưng chúng ta, chỉ sợ hắn không chịu đi tìm. Chúng ta không có nói hắn đi tìm nha, không tìm được kho báu hắn cũng không trách được chúng ta."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1275: Ức hiếp khách (1)

Khi nghe được những lời này, mấy người Mục Ngạo Thiết liền hiểu, đây là vừa muốn để cho Thanh Nha làm việc thay, vừa không muốn sau việc bị Thanh Nha oán trách.

Trùng Nhi trong nháy mắt liền nhớ tới trước đây, khi lần đầu gặp gỡ Dữu Khánh và cùng nhau lưu lạc trong Cổ Trủng Hoang Địa, lúc đó bọn nàng nhiều lần gặp nguy hiểm, nếu không phải có công tử nhiều lần biến nguy thành an, chỉ sợ mình không thể sống đến bây giờ.

Sau lần đó, bọn nàng căn bản không có cùng nhau ra ngoài lần nữa, lần đi Phượng tộc có thể không tính, đã cách nhiều năm như vậy bây giờ lại ra ngoài làm việc cùng nhau, nàng phát hiện thấy công tử vẫn là công tử lúc đó, vẫn rất biết cách xử lý vấn đề.

Bọn hắn đang ở đây nói chuyện, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Bách Lý Tâm đi ra mở cửa, phát hiện ra là Tương Hải Hoa đích thân đến đây, bên cạnh còn có Thanh Nha đã đi bây giờ cùng quay lại, người trong nhà tự nhiên là mở cửa đón khách.

Đi vào bên trong, Tương Hải Hoa thoáng nhìn quanh trong phòng, cười hỏi mọi người, "Chư vị ở đây có quen không? Nếu có điểm nào không chu đáo, mọi người cứ việc nói ra."

"Rất tốt, không có gì phải chê." Dữu Khánh trả lời thay mọi người, ở nơi đắt đỏ như thế này, người ta đã cho ăn ở miễn phí, bọn hắn sao có tư cách chê bai cái gì, chỉ có thể nói tốt. Sau mấy câu khách sáo, hắn thử hỏi: "Các chủ có gì phân phó sao?"

Hắn cảm thấy không có khả năng cô ta vô duyên vô cớ đến đây thăm hỏi.

Tương Hải Hoa cười nói: "Không dám phân phó, ta tới đây mời Thám Hoa lang dự tiệc. Đoan thân vương tới đây, ngươi hẳn là biết ông ấy. Đêm nay Vương gia thiết yến tại cung thành Hải đô, nói ta thay mặt ông ấy đến đây mời Thám Hoa lang dự tiệc."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Đoan thân vương thiết yến, mời ta?"

Nhìn thấy hắn kinh ngạc, Tương Hải Hoa giải thích: "Nghe nói là ý của Vương phi, Vương phi nghe nói ngươi đang ở Hổ Phách hải, liền nhờ Vương gia khoản đãi ngươi cho tốt."

Hóa ra là như vậy, Thanh Nha cùng theo tới đây nghe vậy thì bừng tỉnh hiểu ra. Vừa rồi y gặp được Tương Hải Hoa trên đường đi, sau khi nhận được lời mời dự tiệc, y có phần khó thể tin được, mặc dù

mình có chút danh tiếng, nhưng dường như vẫn còn không đủ tư cách để Lý Trừng Hổ đích thân thiết yến khoản đãi.

Y liền hỏi thăm Tương Hải Hoa vì sao mở tiệc chiêu đãi, Tương Hải Hoa tiết lộ một chút, chủ yếu là mở tiệc chiêu đãi Thám Hoa lang, nhân tiện mời luôn những người khác.

Vì vậy Thanh Nha đi theo đến đây, kỳ thực là muốn tìm hiểu xem thực sự là có chuyện gì, nếu không y sẽ lo lắng tiệc này không phải tiệc gì tốt, hiện tại mới hiểu được, hóa ra lí do là từ vị Vương phi có tai tiếng tình cảm với Thám Hoa lang kia.

Dữu Khánh thì ngược lại, hắn càng thêm mù mờ, không phải Thiết Diệu Thanh đã đưa cho hắn một khoản tiền để phân rõ giới hạn, không muốn tiếp tục có liên quan gì với hắn nữa sao? Bây giờ đột nhiên lại nhờ Lý Trừng Hổ khoản đãi hắn, là có ý gì chứ?

Thấy hắn mãi vẫn không có phản ứng, Tương Hải Hoa cười hỏi: "Thám Hoa lang, ngươi sẽ không phải là định từ chối tiệc mời của Vương gia chứ? Ngươi cũng không thể để cho ta không có cách nào báo cáo kết quả nha."

Dữu Khánh vội vàng ấp a ấp úng nói: "Không có, không có."

Tương Hải Hoa thuận thế tiếp lời, "Vậy thì tốt. Cứ quyết định như vậy đi." Cô ta quay sang nhìn những người khác, "Cả các ngươi nữa, Mục Ngạo Thiết, Bách Lý Tâm, Lâm Long, Vương gia đã nói rồi, các ngươi ở cùng nhau, cơ bản đều là bằng hữu cũ của Vương phi, Vương gia muốn khoản đãi tất cả. Chư vị nhất định đều phải tới nha. Trước bữa tiệc sẽ có xa giá tới đón chư vị."

Khi nói lời này thì ánh mắt cô ta tập trung chú ý Trùng Nhi, đối với người được gọi là "Lâm Long" này, cô ta ngày càng tò mò, bởi vì khi phụ thân cô ta dặn dò thì cố ý nhấn mạnh vào mục tiêu, nói rằng trong số người mời dự tiệc, nhất định phải có "Lâm Long".

Cụ thể là vì sao, cha cô ta giữ kín như bưng, không chịu nói cho cô ta biết.

Cô ta vẫn còn nhớ rõ lần trước phụ thân từng đưa ra ví von, nếu Triêu Dương công chúa và Lâm Long cùng gặp nạn, thà rằng bỏ qua Triêu Dương công chúa chứ nhất định phải bảo vệ Lâm Long.

Cô ta càng ngày càng tò mò về thân phận của Lâm Long, nhưng phụ thân không cho phép cô ta hỏi nhiều.

Thấy Dữu Khánh không có phản đối, mọi người cũng đều bảo sao nghe vậy, lên tiếng đồng ý.

Sau khi đã gửi lời mời đến đủ đối tượng, Tương Hải Hoa liền cáo từ. Mọi người vẫn còn có phần sửng sốt, mấy người Mục Ngạo Thiết cũng biết, Thiết Diệu Thanh đã phân rõ quan hệ với bọn hắn.

"Buổi tiệc chiêu đãi này sẽ không có vấn đề gì chứ?" Thanh Nha nhịn không được hỏi một câu.

Dữu Khánh: "Ngươi có thể không đi."

Thanh Nha suy nghĩ một chút, cảm thấy Lý Trừng Hổ đại khái sẽ không dễ dàng làm bậy với mình, dù sao mình cũng là người có bối cảnh, vì vậy y nhún vai nói: "Được rồi, vừa đúng lúc muốn tìm hắn." Nói xong câu này y quay nhìn mọi người, "Chư vị, tối nay gặp lại." Sau đó liền hờ hửng rời đi.

Mấy người trong phòng không hiểu ra sao, đường phố bên ngoài chợt xuất hiện tình trạng rối loạn.

Nam Trúc phải lang thang trên đường phố bởi vì không có nơi nào để nương tựa, thời gian lâu dài khiến gã có chút chết lặng. Trong lúc đang mờ mịt, đột nhiên phát hiện thấy những người qua lại bên cạnh chợt tăng nhanh bước chân, điều này làm cho gã tỉnh táo lại, lúc này mới nhận thấy bầu không khí trên đường phố không bình

thường, còn có vẻ hùng hùng hổ hổ, trong lời nói đề cập đến chuyện Hổ Phách hải tạm thực thi theo thông báo nào đó.

Thông báo? Gã lập tức đưa tay kéo một người đi đường lại, "Xin cho hỏi một chút, ta có thể xem thông báo đó ở đâu?"

Người này không kiên nhẫn hất tay gã ra, "Ở đâu cũng có, tự đi tìm đi."

Nhìn theo bóng dáng y rời đi, Nam Trúc nhịn không được xắn xắn tay áo, nhưng rốt cuộc không dám làm gì, chỉ cất lời mắng mấy câu, "Thứ quái quỷ gì vậy, có nhân vật nào mà Thất gia ta chưa từng gặp chứ, dám lên mặt với ta, may mà Thất gia ta ít tiếng."

Mắng thì mắng, mắng xong cũng xoay người tăng tốc đi tìm. Quả nhiên giống như người đó đã nói, thông báo dán khắp mọi nơi, chẳng bao lâu gã đã tìm thấy. Lợi dụng ưu thế sức nặng cơ thể, gã chen vào trong đám người vây xem lũ lượt ra ra vào vào.

Thông báo cũng đơn giản, chỉ nói một chuyện, bắt đầu từ hôm nay, nơi này không chào đón người từ bên ngoài đến mà không có địa chỉ cố định tại Hổ Phách hải, những người đi dạo chơi trên đường phố Hổ Phách hải khi gặp kiểm tra nhất định phải xuất trình được giấy tờ chứng minh mình có nơi ở cố định, ví dụ như thẻ phòng khách sạn, ai không chứng minh được sẽ bị trục xuất khỏi Hổ Phách hải, Hổ Phách hải không chịu trách nhiệm với bất kỳ chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn.

Dù sao, đến sáng ngày mai, các nhân viên thi hành pháp luật sẽ bắt đầu thực thi theo thông báo.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1276: Ức hiếp khách (2)

Nam Trúc vừa định chửi bậy mấy tiếng để phát tiết, bởi vì trên người gã đã không còn bao nhiêu tiền, ai ngờ bên cạnh đã có người mắng trước, "Hoang đường, đây là ức hiếp khách a!"

Thôi quên đi, Nam Trúc cũng không quan tâm đến việc phát tiết cơn giận nữa, vẫn là câu nói kia, trên người gã đã không còn bao nhiêu tiền, phải nhanh chóng tìm một khách sạn giá rẻ để ở lại, lúc trước dù có rẻ gã vẫn không nỡ bỏ tiền ra ở, bây giờ có tiếc cũng phải chi tiền.

Vấn đề là dù khách sạn rẻ đến đâu, số tiền trên người hiện tại cũng không đủ cho gã ở lại được mấy ngày, hơn phân nửa số tiền ít ỏi này là tiền công gã kiếm được khi làm bốc vác trên bến tàu.

Hiện tại gã có phần hối hận vì để lấy lòng Bặc Tang Tang mà gã đã xài hết mấy trăm vạn đó tại Tích Lư sơn rồi, nếu như giữ lại nhiều một chút ở trong tay có phải tốt biết bao, Đào Hoa cư cũng bị bệnh tình của gã ép khô rồi, thực sự không lấy ra được chút tiền dư thừa nào nữa để đưa cho gã.

Lúc ban đầu gã cũng không đặt nặng cho lắm, cho rằng chỉ cần có đủ lộ phí đến Hổ Phách hải là được rồi, tìm thấy mấy người lão Thập Ngũ, tự nhiên là ăn của bọn hắn ngủ của bọn hắn, lúc đó gã thật sự không ngờ được lại khó tìm như vậy.

Nghĩ đến việc trong túi eo hẹp, gã lập tức tăng tốc đi tìm khách sạn, đến lúc này gã rốt cuộc đã hiểu được tại sao đám người trên đường lại vội vàng như vậy.

Trước đây, bởi vì tiền bạc eo hẹp gã đã đi tìm khách sạn rẻ tiền, nào ngờ loại khách sạn rẻ tiền nhất ở đây cũng không có rẻ, gã liền không ở khách sạn, dứt khoát làm kẻ lang thang, bây giờ xem như đã quen việc dễ làm, gã đi thẳng đến địa điểm mục tiêu.

Khi gã chạy đến trước khách sạn rẻ nhất đó, lập tức nhìn thấy một đám đông chen chúc, ồn ào trước cửa vào khách sạn, và một hàng nhân viên chặn tại cửa vào giằng co với đám đông, không dễ dàng cho mọi người đi vào.

"Cái khách sạn tồi tàn này của các ngươi, một vạn lượng một ngày đã là quá đáng, bây giờ lại dám nâng giá lên đến mười vạn lượng một ngày, ta nói nha, các ngươi đã thèm tiền đến điên rồi đi?"

"Nếu như chúng ta nguyện ý bỏ ra mười vạn lượng một ngày, chúng ta đã có thể đến ở Tri Hải các, còn cần đến ở nơi lụp xụp này của các ngươi sao?"

Trong hàng nhân viên có một người phì cười nói: "Ngài nói có lý, trước đây mười vạn lượng là có thể vào ở Tri Hải các, nhưng hiện tại ư, không có một trăm vạn là không ở được phòng rẻ nhất của Tri Hải các."

"Một trăm vạn? Nói hươu nói vượn."

"Không phải nói hươu nói vượn thì chính là người của Hổ Phách hải này thèm tiền đến điên rồi."

Chưởng quỹ đứng phía sau một hàng nhân viên lớn tiếng nói: "Chư vị quý khách, không nên tiếp tục đứng chặn kín trước cửa vào tiểu điếm nữa. Chọn chỗ tự do, mua bán tự nguyện, không ai miễn cưỡng. Nếu các vị cứ đứng chặn như vậy, tiểu điếm không thể làm ăn gì được nữa. Chư vị, tiểu điếm cũng không muốn như vậy, nhưng đảo chủ đã chính thức hạ lệnh, toàn bộ buôn bán kinh doanh trong hải vực đều phải tăng giá gấp mười, nếu như tiểu điếm không chấp hành thì sẽ bị tịch thu tài sản. Mong chư vị thông cảm cho, đến nhà khác thử xem sao."

"Đảo chủ hạ lệnh? Tương La Sách tại sao lại làm ra loại chuyện này, không thể nào như vậy a?"

Một người vừa mới tìm tới đây cười khổ nói: "Có lẽ đúng như hắn nói vậy, ở góc phố phía trước không xa, một chiếc bánh bao chẳng ra gì trong một quầy bánh bình thường vậy mà bán với giá một nghìn lượng một cái, suýt chút nữa bị người ta mắng chết."

"Một nghìn lượng một cái bánh bao bình thường, không ăn cũng không chết, để cho người bán giữ lại tự ăn cho rồi."

"Thực sự là cũng không thể nói như vậy, dù sao tu vi của đại đa số người tu hành còn chưa đạt đến trình độ có thể không ăn không uống, nếu như toàn bộ giá cả trên hòn đảo này thật sự đều nâng lên như vậy, chỉ sợ sẽ có không ít người lựa chọn mua loại bánh bao có vẻ tương đối rẻ tiền đó."

"Hổ Phách hải là đang muốn làm trò gì a? Vừa dán thông báo ép mọi người phải chi tiền ăn ở, vừa nâng giá hàng lên gấp mười, đây chẳng phải là muốn ép người ta chi tiền sao?"

"Ép? Ép cái rắm, cho rằng người trong thiên hạ đều là kẻ ngốc hay sao? Ta thấy, với kiểu này, đại đa số mọi người trên đường đều sẽ bị bọn họ bức ép rời khỏi nơi đây."

Nghe đến đây, Nam Trúc cũng không nhịn được nữa, gã hét lớn: "Hổ Phách hải làm như vậy là tự tách mình ra khỏi thế giới. Không có đám khách phổ thông chúng ta, nơi này sẽ không còn sầm uất phồn hoa, và nếu không còn sầm uất phồn hoa, nơi đây sẽ không có kết quả gì, sau này chắc chắn suy thoái tiêu điều."

Gã cũng có phần tức giận, gã đã từng đi khắp Hổ Phách hải, biết rõ khách sạn này giá rẻ nhất, vốn cảm thấy chừng năm vạn lượng trong túi ít nhất cũng có thể ở lại đây thêm năm ngày nữa, như vậy sẽ còn có năm ngày cơ hội, ai ngờ ngay cả một ngày cũng không thể ở nổi, gã thực sự quá sốt ruột.

"Đúng, chắc chắn sẽ tự tách mình ra khỏi thế giới."

Một đám người cùng hò hét theo.

Thực tế thì có hét to đến đâu cũng vô dụng, hiện thực rõ ràng ra đó, mọi người nhất định phải đối mặt.

Sau một hồi ồn ào phát tiết, cũng không thể một mực đứng ở nơi này, Nam Trúc lại tiếp tục lang thang trên đường phố, giống như hầu hết mọi người, đều phải đối mặt với vấn đề rời đi hay ở lại.

Trong túi kẹt tiền, không đi không được, nhưng không tìm thấy mấy người lão Thập Ngũ, cứ rời đi như vậy, gã lại không cam lòng.

Trong lúc gã đang do dự khó quyết, bất chợt bên cạnh vang lên câu hỏi, "Đây có phải là Nam Trúc tiên sinh không?"

Hả? Nam Trúc vụt quay đầu lại nhìn tới, phát hiện thấy đó là hai nam nhân mặc đồng phục nhân viên Tri Hải các, gã tức thì có chút kinh nghi bất định, không biết đối phương làm sao biết được thân phận của mình, ý thức được mình đã bị bộc lộ, gã cảnh giác hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Người cất lời hỏi nói: "Tối nay Đoan thân vương thiết yết tại cung thành Hải đô, mời Nam Trúc tiên sinh dự tiệc."

Nam Trúc kinh ngạc, buột miệng nói ra: "Lý Trừng Hổ?"

Người đó gật đầu đáp: "Đúng vậy, đến lúc đó sẽ có xa giá tới đón ngài."

Nói xong, thấy Nam Trúc không từ chối, hai người đồng thời chắp tay chào, cáo từ rời đi.

Thực ra Nam Trúc cũng không đồng ý, sở dĩ không từ chối là bởi vì bị bất ngờ còn chưa kịp phản ứng lại, Lý Trừng Hổ làm sao có khả năng mời mình dự tiệc?

Chờ đến khi gã phản ứng lại muốn hỏi rõ tình huống thì phát hiện đã không thấy người ta đâu nữa.

Lúc này, có mấy vấn đề khiến gã phân vân, việc này có thật hay không, vì sao lại mở tiệc đãi mình, có nên dự tiệc hay không, hơn nữa, mình không có nơi dừng chân, đến lúc đó người ta đến đâu đón mình?

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1277: Dự tiệc

Đứng ở góc độ cá nhân mà nói, gã không muốn đi dự tiệc của Lý Trừng Hổ, không phải vì sợ Lý Trừng Hổ, gã dù sao cũng là người từng giày vò giả chết trước mặt Cửu vĩ hồ, chỉ là vì gã cảm thấy đi không có ý nghĩa gì, cũng sợ buổi yến tiệc này không có gì tốt sẽ gây ra rắc rối không đáng có.

Nhưng nghĩ lại, cảm thấy nếu như mình đã bộc lộ, việc tìm kiếm mấy người lão Thập Ngũ trái lại sẽ trở nên thuận lợi hơn, không cần phải che che giấu giấu nữa, dựa vào thế lực của Lý Trừng Hổ ở tại nơi này, nói không chừng đã biết được mấy người lão Thập Ngũ đang ở đâu, nếu không biết, mình cũng có thể nhờ Lý Trừng Hổ thu xếp, cho phép mình ở lại đây một đoạn thời gian, để mình có thời gian tiếp tục tìm kiếm.

Sau khi có ý nghĩ như vậy, gã liền tìm một chỗ bậc thang dưới mái hiên ở gần đây, ngồi tại chỗ nhìn dòng người qua lại trên đường giết thời gian, gã sợ mình đi loanh quanh đến lúc đó người đi đón không tìm được mình.

Khi trời sắp tối, có người gõ vang cửa phòng đám người Dữu Khánh, tới đây chính là phụ nhân mập mạp bên cạnh Tương Hải Hoa. Bà ta đến mời bọn hắn đi dự tiệc.

Một nhóm người theo bà ta đi xuống lầu. Đám người An Di và Tô Thu Tử chỉ có thể dõi đôi mắt trông mong nhìn theo, bọn họ không có tên trong danh sách được Lý Trừng Hổ mời.

Tương Hải Hoa đang chờ bọn hắn ở tại bến thuyền phía dưới Tri Hải các. Thanh Nha đã đến trước một bước, đang nói chuyện phiếm với Tương Hải Hoa.

Phía bên Thanh Nha chỉ có một mình y dự tiệc, những người khác đều không được mời.

Một nhóm người lên thuyền, đạp sóng rẽ gió chạy thẳng đến chủ đảo, sau khi cập bờ thì đã có xa giá chờ sẵn bọn hắn, một đường đưa bọn hắn đến trong cung thành Hải đô.

Trên đường đi, Tương Hải Hoa cùng đi theo đều một mực lặng lẽ quan sát Trùng Nhi, phát hiện thấy người này có cảm giác trốn ở sau lưng Dữu Khánh, lúc thì có vẻ khẩn trương, khi thì tinh thần tựa như hoảng hốt, trạng thái có chút không bình thường, khiến cô ta càng thêm cảm thấy hiếu kỳ.

Vào cung thành, vừa mới xuống xe, Dữu Khánh đột nhiên cảm nhận có tiếng xé gió kéo tới, hắn cấp tốc nghiêng đầu tránh đi, khi quay đầu lại nhìn tới, thấy được một khuôn mặt quen thuộc đang đứng ở phía sau bức tường trên cổng thành, không phải ai khác, chính là Hướng Lan Huyên, vừa rồi rõ ràng là cách nàng chào hỏi.

Xa giá rời đi, khi Tương Hải Hoa mời mọi người cùng đi theo cô ta, Hướng Lan Huyên từ trên đầu tường bay xuống, nói với cô ta: "Ngươi dẫn bọn họ đi trước đi, ta nói chuyện với Thám Hoa lang một lúc, chút nữa ta sẽ dẫn hắn đến đó."

Dữu Khánh không biết nàng muốn nói chuyện gì, nhưng hắn có việc đang muốn thỉnh giáo, cho nên khẽ gật đầu với mấy người Mục Ngạo Thiết.

Trong số mấy người rời đi trước, tiếng guốc gỗ đạp lóc cóc của Thanh Nha có vẻ đặc biệt rõ ràng và gây chú ý trong cung thành yên tĩnh này.

Đứng sau khung cửa sổ của một toà nhà, Lý Trừng Hổ lén nhìn nhóm người đang đi tới phía ngoài cửa sổ.

Tương La Sách đứng bên cạnh chỉ vào Trùng Nhi ở trong mấy người, "Người có vóc người nhỏ gầy nhất chính là nàng."

Lồng ngực Lý Trừng Hổ phập phồng khá rõ ràng, tâm tình tựa hồ có chút không ổn định, vẻ mặt khó khăn nói ra: "Có thể nhìn ra được, nó có chút khẩn trương và sợ hãi, là sợ ta sao? Nó sẽ oán trách ta sao?"

Tương La Sách trầm ngâm đáp: "Không biết A Lang đại cô nói như thế nào với nàng về chuyện hồi đó, chỉ sợ nàng hiểu lầm a."

Lý Trừng Hổ có phần không tự chủ được biểu hiện sắc mặt, ông ta nói: "Bất kể nó nghĩ như thế nào, nữ nhi của bản vương chính là nữ nhi của bản vương, không ai có thể đoạt được, nếu không Hổ Phách tộc chính là kết quả! Bản vương đã đợi nhiều năm như vậy, ta không muốn đợi tiếp nữa rồi. Bây giờ ta chỉ muốn nghe nó gọi ta một tiếng 'Phụ vương'. Những gì nó bị mất mát nhiều năm qua, bản vương sẽ đền bù gấp đôi cho nó."

Tương La Sách rất hiếm khi nhìn thấy vị này thất thố như vậy, lập tức cất lời khuyên giải: "Xin Vương gia hãy nghĩ kỹ, chưa chắc nàng sẽ tin lời nói của một bên. Hiện tại nàng đang dùng thân phận U Giác phụ, chúng ta không thể tùy tiện. Huống chi tình thế hiện nay khó lường, có quá nhiều yêu ma quỷ quái tới đây vì Thám Hoa lang, nàng lại là người của Thám Hoa lang, sớm không nhận, muộn không nhận, lại nhận cha con vào lúc này, chỉ sợ người khác sẽ hiểu lầm Vương gia có ý đồ khác, sẽ khiến sự việc phức tạp lên. Vương gia, việc này cần phải thực hiện từ từ."

Lý Trừng Hổ trầm mặc, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói ra: "Yêu ma quỷ quai? Để ta xem kẻ nào dám động đến nữ nhi của bản vương!"

Khi nói lời này, trong mắt ông ta lộ ra sự hung dữ.

Tương La Sách trong lòng thở dài, biết rõ vị này lại không kiềm chế được đồ đao rồi, lão ta không khỏi lại nhớ tới cảnh tượng máu nhuộm thi thể trôi nổi tại Hổ Phách hải năm đó.

Trên sân thượng tại tầng cao nhất của Tri Hải các, tiểu sư thúc đang đứng tựa lan can im lặng nhắm mắt, thảnh thơi đón gió, đột nhiên mặt hiện lên mỉm cười.

Bên trong cung thành, sau khi người cùng nhóm đã đi xa, Hướng Lan Huyên và Dữu Khánh cũng cất bước tùy ý tản bộ.

Nhìn nhìn xung quanh, Dữu Khánh thấp giọng hỏi: "Đại hành tẩu, Lý Trừng Hổ đột nhiên mở tiệc chiêu đãi chúng ta là có ý gì?"

Nét mặt Hướng Lan Huyên tức thì lộ ra vẻ châm chọc, nói: "Không phải là vị Vương phi kia niệm tình cũ sao? Phụ xướng phu tùy, rất tốt."

Dữu Khánh không thể giải thích chuyện Thiết Diệu Thanh lén đưa tiền phân rõ giới hạn cho nàng biết, nên chỉ có thể mịt mờ ám chỉ: "Quan hệ giữa ta và Thiết Diệu Thanh không có tốt như người ngoài các ngươi tưởng tượng."

Hướng Lan Huyên nói lấp lửng, "Vậy không phải rất tốt sao? Trong lòng không có quỷ, có gì phải sợ."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Điều này có liên quan gì đến việc sợ hay không sợ chứ? Đại hành tẩu, ngươi không cảm thấy tiệc chiêu đãi này có chút kỳ quái sao?"

Hướng Lan Huyên suy nghĩ một chút, "Nếu là không có liên quan gì với vị Vương phi kia, vậy thì yến tiệc này quả thực có chút kỳ quặc, nếu đã không đoán ra được thì không đoán nữa, dù sao đến thời điểm yến tiệc nhất định sẽ lộ ra mục đích, để xem tình hình rồi định. Đúng rồi, ta giữ ngươi lại là muốn báo trước cho ngươi một tiếng, một lát nữa trong bữa tiệc, ngươi hãy tự mở miệng đòi Lý Trừng Hổ lấy một tỷ rưỡi đó đi."

Dữu Khánh trợn mắt hỏi: "Đòi ông ta? Ông ta có thể đưa cho ta mới là lạ. Lúc trước tại Triêu Dương đại hội, chỉ có năm trăm triệu mà ông ta còn chặn lấy của ta, huống chi hiện tại là một tỷ rưỡi? Đại hành tẩu, không phải nói rằng ngươi mở miệng là có thể lấy được sao?"

Hướng Lan Huyên: "Ta đã mở lời giúp ngươi rồi, nhưng hắn nói rằng chuyện này không cần ta làm thay, nói là cứ để cho ngươi mở miệng là được. Ý của ta là, ngươi không nên nói riêng với hắn, đối mặt riêng, ngươi không thắng được hắn. Một lát nữa thừa dịp ta có mặt ở đó, ngươi hãy đề cập đến chuyện này ngay trước mặt mọi người, nếu như hắn không chịu đưa, ta sẽ dễ can thiệp."

"Cái này…" Dữu Khánh có phần do dự, không phải vì đề nghị và biện pháp của người ta không tốt, mà là hắn biết rõ, với tính cách của Hướng Lan Huyên, chỉ sợ khoản tiền này không rơi được vào trong tay mình, chuyện đoạt tiền của hắn không phải chỉ xảy ra một lần, vì sao người ta tích cực như thế, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được.

Hướng Lan Huyên lập tức trừng mắt lạnh lùng, "Thế nào?"

Dữu Khánh cũng không mập mờ, dứt khoát nói rõ, "Đại hành tẩu, sau khi lấy được khoản tiền đó về, ta không phản đối ngươi lấy một khoản tiền vất vả, nhưng ta muốn biết ngươi có thể để lại cho ta bao nhiêu?"

Nếu chỉ còn một nửa, không cần phải nói ra. Nếu không, ta không cần thiết phải cướp lại thức ăn trước miệng hổ khi đã biết rõ Lý Trừng Hổ muốn nuốt khoản tiền này.

Nói ngắn gọn chính là, vì sao phải đi làm một chuyện không có lợi ích gì? Hơn nữa, chuyện đó còn có thể dẫn đến bất trắc.

Hướng Lan Huyên cũng không ậm ờ, "Ta đã nói rồi, khoản tiền này nằm trong tay ta mới giải thích được việc ta thanh thủ giúp ngươi đòi tiền, ngươi không cần giữ lại cho phiền phức, tiền tạm thời đặt hết ở chỗ ta đi."

Dữu Khánh lập tức không hé răng nữa, dùng sự im lặng để bày tỏ sự phản đối, ai bảo tu vi người ta cao thâm mà chi.

Hướng Lan Huyên đương nhiên nhìn ra được sự phản đối của hắn, nhướng mày hỏi: "Làm cái kiểu gì vậy? Ngươi thà rằng để khoản tiền đó lại cho Lý Trừng Hổ còn hơn là rơi vào trong tay ta sao?"

Dữu Khánh chậm rãi nói: "Không có gì là thà rằng hay không thà rằng, ta không muốn rước lấy phiền phức mà thôi."

Hắn biết rõ, giữa hai người bọn hắn nắm quá nhiều nhược điểm của nhau, mềm không được, cứng không xong, cũng không uy hiếp được, một khi tiền đã rơi vào trong tay nữ nhân này sẽ không thể lấy lại được, tiền ở trên tay Lý Trừng Hổ thì vẫn còn có cơ hội, cho dù không phải bây giờ, tương lai cũng không thể biết, nhưng ít nhất vẫn còn có khả năng.

Hướng Lan Huyên chợt hỏi một câu đầy ẩn ý: "Nói cách khác, ngươi cũng không cần số ngân phiếu ở trên người nữa phải không?"

Ánh mắt Dữu Khánh ngưng lại, hiển nhiên có chút sững sờ, rồi đột nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Đại hành tẩu nghĩ nhiều, ta chỉ đang suy nghĩ, nên mở lời như thế nào với Lý Trừng Hổ mới thích hợp, mới không rước lấy phiền toái."

Hướng Lan Huyên tức thì cười tươi như hoa, nhấc tay vỗ vỗ vai hắn, "Đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ nói thẳng ra là được, chuyện còn lại cứ giao cho ta."

Dữu Khánh vạn phần cảm khái, nói: "Để cho Đại hành tẩu phải lo lắng vất vả cho ta như vậy, lòng Khánh cảm thấy bất an sâu sắc."

"Không sao, hai chúng ta còn phân biệt gì nữa chứ." Hướng Lan Huyên cười khanh khách, vươn ngón trỏ búng vào má hắn.

Bị đau, Dữu Khánh nhanh chóng dịch bước rời xa nàng một chút, đồng thời chột dạ nhìn xung quanh, phát hiện thấy nữ nhân này có chút điên rồ, cư nhiên dám công khai làm ra động tác ve vãn tán tỉnh ngay trước ánh mắt nhìn chằm chằm của nhiều thủ vệ như vậy, có còn muốn giữ danh tiếng hay không?

Đúng vào lúc này, từ phía cửa thành lại có tiếng bánh xe chuyển động truyền đến, hai người quay đầu nhìn tới, thấy một chiếc xe chạy vào, người đón khách tiến tới vén màn xe ra cho khách, một tên béo từ trong xe chui ra, nhảy xuống xe, nhìn xung quanh.

Người tới chính là Nam Trúc.

Dữu Khánh mở to mắt nhìn đăm đăm, tên này làm sao lại tới đây?

Nam Trúc cũng nhìn thấy hắn, tức thì hai mắt sáng lên, không ngờ lại gặp được hắn ở nơi này, thực sự là đi mòn giày sắt tìm không thấy, được đến lại chẳng phí công phu, gã lập tức lon ton chạy đến.

Đang lon ton chạy tới, tròng mắt gã chợt đảo một vòng, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt, khí sắc có mấy phần bệnh trạng.

Đi đến trước mặt Dữu Khánh, gã hưng phấn nói: "Lão Thập Ngũ, cuối cùng đã tìm được ngươi rồi." Ngay sau đó lại quay sang Hướng Lan Huyên chắp tay chào: "Đại hành tẩu, xin chào."

Hướng Lan Huyên gật đầu mỉm cười.

Dữu Khánh thì nghiêm mặt hỏi: "Ngươi không phải đang chữa bệnh tại Tích Lư sơn sao? Chạy tới đây làm gì vậy?"

Bọn hắn đã quá quen thuộc nhau, vừa vểnh mông liền biết sắp ị ra cứt gì, hắn đã nhận ra được Nam Trúc là tới đây muốn chia tiền.

"Ta…" Nam Trúc không biết nên giải thích thế nào, lập tức cau mày, tay ôm lấy vị trí vết thương nơi bụng, vẻ mặt không khỏe.

Dữu Khánh theo bản năng đưa tay đỡ lấy gã, cau mày hỏi, "Ở tại Tích Lư sơn lâu như vậy mà vẫn không tốt hơn sao?"

Nam Trúc ra vẻ trả lời cho qua: "Có tốt hơn, đã có chút khí sắc, không cần lo lắng."

Thôi quên đi, thấy bộ dạng yếu ớt của gã, một đống lời định phun vào gã lại được Dữu Khánh nuốt trở vào, dù sao cũng là do hắn tại Kim Khư khiến người ta liên lụy mà biến thành như vậy.

Thấy vậy, Hướng Lan Huyên cũng cau mày, xem như đã cảm nhận được vì sao vị Thám Hoa lang này lại cấp bách muốn tìm được Nhân tuyền như thế.

Có thêm một người ở bên cạnh, nàng cũng không muốn nói gì nữa, nhìn nhìn sắc trời, cất tiếng giục: "Đi thôi, đã đến lúc rồi."

Nói xong nàng liền đi trước dẫn đường.

Hai sư huynh đệ đi theo ở phía sau, Nam Trúc kéo kéo cánh tay Dữu Khánh mấy cái, sau khi hai người tạo ra một đoạn khoảng cách, gã mới thấp giọng hỏi: "Lão Thập Ngũ, nghe nói ngươi kiếm được ba trăm triệu ở Tam Tiên bảo?"

Dữu Khánh trong lòng tức giận, đã biết tên này tới đây vì tiền, mặt không biểu cảm hất cánh tay gã ra, "Làm gì có chuyện đó."

Nam Trúc đi theo bên cạnh cúi đầu buồn bã: "Theo như lời Dược Đồ nói, nếu như có thể thử nghiệm nhiều hơn một chút, cũng không hẳn là không thể trị dứt bệnh này. Chỉ là chi phí dùng cho thử nghiệm quá lớn. Tiếc rằng chúng ta không có tiền."

Gò má Dữu Khánh co quắp, khóe môi giật giật không có hé răng, lông mày cũng cau lại dính vào nhau.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1278: Người một nhà (1)

Trong hành lang Nội cung, mấy người đến trước đang phẩm trà, có các loại trái cây và điểm tâm, Thanh Nha ngồi đó hầu hết thời gian vẫn chỉ là bóc ăn đậu phộng trong túi của mình, Tương Hải Hoa phụ trách tiếp khách.

Nhìn thấy Nam Trúc cùng theo Dữu Khánh đi đến đây, Mục Ngạo Thiết và Trùng Nhi đứng bật dậy, đều vô cùng kinh ngạc, cùng đi đến đón và dò hỏi nguyên nhân, Nam Trúc vẫn ứng phó bọn họ với bộ dạng yếu ớt.

Nữ nhân tỉ mỉ, Trùng Nhi nhìn thấy biểu hiện bệnh tật của gã, không tránh khỏi cất lời quan tâm về tình trạng cơ thể gã, "Thất ca, vết thương thế nào rồi?"

Nghe hỏi về điều này, Nam Trúc liếc nhìn Dữu Khánh rồi dùng lại lí lẽ cũ, "Đã có một chút khởi sắc rồi, nhưng để chữa trị tận gốc sẽ còn có phần phiền phức. Dược Đồ nói rằng, làm nhiều thêm một số thử nghiệm, không hẳn là không thể khỏi hẳn, nhưng các loại dược liệu của người ta cũng không phải từ trên trời rơi xuống, phải tiêu tốn không ít sức lực và rất nhiều tiền để thu thập các loại dược liệu từ khắp nơi, người ta nguyện ý chữa trị đã là rộng lòng giúp đỡ rồi, không có khả năng còn để cho người ta cho ngược lại mình a. Ai! Thôi mặc kệ đi, có thể sống ngày nào tính ngày đó."

Nghe được những lời này, Trùng Nhi ngây người nhìn gã, trên mặt mang theo nét đau buồn đồng cảm.

Mục Ngạo Thiết nghe nói vậy vẻ mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Sau đó, Trùng Nhi quay sang nhìn Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết, nàng biết trong cơ thể hai người này cũng có nguy cơ tiềm ẩn tương tự, trong tương lai rất có thể cũng sẽ bị như vậy, tâm tình nàng trở nên nặng trĩu.

Khi ngồi xuống, Nam Trúc nhìn thấy Bách Lý Tâm, gã cũng chỉ bắt chuyện chào hỏi mấy câu bình thường, không có sự thân mật khác thường như lúc trước.

Đối với điều này, Dữu Khánh nhịn không được chú ý nhiều hơn một chút, hắn khẳng định sau khi từ "Chư Yêu chi cảnh" trở về, lão Thất dường như đã đổi tính, trước đây cứ một mực quấn quít lấy Bách Lý Tâm, bây giờ là nghiêm chỉnh đối xử một cách bình thường, không còn có loại cảm xúc phượng cầu hoàng ở trong đó.

Bách Lý Tâm làm sao có thể không nhận ra được điều đó, nàng không có tình cảm gì với Nam Trúc, ngoại hình Nam Trúc như vậy, nữ nhân có điều kiện như nàng thực sự không dễ dàng tiếp nhận, tuy nhiên, vốn luôn được theo đuổi suốt thời gian qua, bây giờ đột nhiên từ bỏ, trong lòng nàng ít nhiều có chút mất mát.

Nhưng nàng cũng không bận tâm quá nhiều.

Một đám người nói chuyện phiếm một hồi, chợt thấy mấy người đi tới, người cầm đầu chính là Lý Trừng Hổ và Tương La Sách, một đám người đang ngồi dồn dập đứng lên nghênh đón.

Trùng Nhi không biết Lý Trừng Hổ, ánh mắt đảo qua đảo lại trên khuôn mặt hai người, xem xét từ mức độ hoa lệ của trang phục, nàng suy đoán cũng không sai, chỉ là không dám xác định.

Trong vô tức, nàng dịch bước trốn ra phía sau Dữu Khánh.

Với địa vị của mình, khí thế của Lý Trừng Hổ tự có một sự uy nghi, khí thế này còn có nét hơn cả những cao thủ Cao Huyền khác, ánh mắt ông ta dán chặt vào Dữu Khánh, nở nụ cười đi đến.

Dưới sự ra hiệu của Tương Hải Hoa, một đám người dồn dập hành lễ, "Vương gia."

Lý Trừng Hổ vung tay áo lên, ra hiệu cho mọi người không cần đa lễ, cũng không bày vẻ lịch sự gì với những người khác, ông ta đi thẳng đến trước mặt Dữu Khánh, cười nói: "Thám Hoa lang, chúng ta lại gặp mặt."

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt ông ta hơi di chuyển liếc nhìn người đang thu mình phía sau lưng hắn.

Tương La Sách cùng đi theo ở bên cạnh cũng rất kín đáo đưa mắt liếc nhìn Trùng Nhi mấy lần.

Vốn vẫn luôn để tâm quan sát Trùng Nhi, Tương Hải Hoa cũng đã nhận ra được phản ứng của Trùng Nhi không bình thường, dường như có vẻ co đầu rút cổ.

Dữu Khánh chắp tay khách khí: "Có thể được Vương gia khoản đãi, Dữu Khánh thật là vinh vạnh."

Ánh mắt Lý Trừng Hổ hơi ngưng lại, không biết vì sao vị này còn phải tự xưng tên giả tại trước mặt mình, mọi người vẫn nói trước mặt người quanh minh không nói vòng vo, làm như vậy không có ý nghĩa, hoặc là nói có phần không biết đúng mực, tuy nhiên khóe miệng ông ta vẫn lộ ra nét tươi cười, "Ngươi là hảo hữu của Vương phi, cũng chính là hảo hữu của bản vương, nói 'Vinh hạnh' là đã quá lời. Trước lúc đến đây, Vương phi nhiều lần dặn dò, nói bản vương nhất định phải khoản đãi tốt ngươi…" Ánh mắt ông ta đảo qua mọi người rồi bổ sung "và mọi người", "Nếu chiêu đãi không chu đáo, sợ là Vương phi sẽ oán giận bản vương."

Dữu Khánh tương đối nghi hoặc, không biết Thiết Diệu Thanh suy nghĩ thế nào, khi đưa tiền phân rõ giới hạn đã nói rất rõ ràng, bây giờ lại làm ra việc này, hắn không cho rằng Lý Trừng Hổ sẽ nói dối, với thân phận địa vị cùng thực lực hoặc thế lực của Lý Trừng Hổ, hoàn toàn không cần phải làm như vậy với hắn.

Hắn chỉ có thể cất lời hỏi thăm thuận theo chủ đề, "Vương phi vẫn khỏe chứ?"

Lý Trừng Hổ cười ha hả: "Cũng được, chỉ là tính tình thích yên tĩnh, không muốn mấy chuyện xã giao qua lại." Ánh mắt ông ta đảo qua mấy người Đào Hoa cư, "Các ngươi là bằng hữu của nàng, lúc rảnh rỗi có thể đến kinh thành Ân quốc làm khách, bằng hữu lâu ngày gặp nhau có thể ôn chuyện cũ nha."

Trùng Nhi trốn ở sau lưng Dữu Khánh mím chặt môi, hai bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt, hô hấp kéo dài và nặng nề.

Đối với nàng mà nói, nơi đây vốn chính là nhà của nàng, khi đến đây nàng đã xem qua rồi, về cơ bản, các quần thể công trình vẫn duy trì tình trạng vốn có, nhưng hôm nay vật còn người mất, mà hung thủ giết tộc nhân của nàng, hại chết mẫu thân của nàng thì đang đứng ở trước mắt nàng.

Cho dù A Lang đại cô đã nhiều lần dặn dò nàng không được báo thù, nhưng vào lúc này, nàng phát hiện thấy trong lòng mình ngập tràn thù hận, nàng chỉ có thể nỗ lực kìm nén tâm tình mình.

Sau khi lướt nhìn qua mấy người Đào Hoa cư một lượt, Lý Trừng Hổ hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại trên người nàng, cười cười chỉ vào những người khác, "Thám Hoa lang, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Bách Lý Tâm, ta không nhận sai chứ?" Sau đó nhìn chăm chú vào Trùng Nhi, "Vị tiểu ca này là? Mắt bản vương thực sự có chút vụng về?"

Dữu Khánh vội nghiêng người để lộ Trùng Nhi ra trước mặt ông ta, "Lâm Long, nhân viên của Đào Hoa cư."

Đột nhiên bộc lộ ra trước mắt ông ta, Trùng Nhi đầu tiên là trợn mắt há mồm, ngay sau đó lộ vẻ hoảng loạn.

Oán niệm và thù hận vừa rồi dâng lên trong lòng trong nháy mắt liền biến mất không còn, tính tình của nàng dù sao cũng không phải là một người có thể duy trì thù hận, đủ các loại cảm xúc phức tạp đan xen khiến nàng không biết làm sao.

Ngay cả ở trong trường hợp này, tay Thanh Nha vẫn không ngừng chơi đùa với những củ đậu phộng, y có thể kìm nén không bóp vỡ đã coi như lịch sự, dưới chân còn đạp đạp guốc gỗ.

Lý Trừng Hổ nhấc tay vỗ vỗ trán, "Xin lỗi, ta nhớ ra rồi, đã có nghe Vương phi nhắc tới ngươi, ngươi rất ít khi ra ngoài, là bản vương sơ suất, chút nữa nhất định phải tự phạt mấy chén bồi tội."

Trùng Nhi cuống quýt lắc đầu, ấp a ấp úng từ chối, "Không… Không cần."

Lý Trừng Hổ lại không nói tiếp việc này, ông ta quay đầu nhìn về phía Tương La Sách, "Yến tiệc đã chuẩn bị xong hết chưa?"

Tương La Sách gật đầu, "Đã xong rồi." Nói xong, lão ta đưa tay ra hiệu mời đi theo.

Lý Trừng Hổ lập tức nhiệt tình kêu gọi mọi người, "Chư vị, mời."

Rồi ngay lập tức cất bước theo Tương La Sách, long hành hổ bộ đi trước dẫn đường.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1279: Người một nhà (2)

Tất cả đèn lồng dưới mái hiên đều đã được thắp sáng, con đường phía trước sáng sủa, đem ánh sáng và bóng tối hòa quyện vào nhau một cách ưu nhã, chỉ có điều tiếng guốc gỗ lộp cộp dưới chân Thanh Nha đã phá hư bầu không khí này, ngay cả Lý Trừng Hổ cũng nhịn không được quay đầu lại liếc nhìn đôi chân y.

Động tác liếc mắt này khiến cho ngón chân Thanh Nha phải đè đè guốc gỗ lại, sau đó làm ra vẻ thản nhiên, không sao cả.

Trong một gian phòng đãi khách, sau khi đi vào, mọi người đề có phần bất ngờ.

Thông thường, khi những vương hầu như Lý Trừng Hổ mở tiệc chiêu đãi, hầu hết đều sẽ sắp xếp chỗ ngồi theo hàng, phân biệt rõ ràng vai vế và địa vị trên dưới, nhưng hiện tại, trước mắt bọn hắn lại là một chiếc bàn tròn lớn bày đầy món ngon mỹ vị.

Tương La Sách đi trước dẫn đường đưa tay ra hiệu mời Lý Trừng Hổ ngồi vào vị trí chủ vị.

Lý Trừng Hổ lại đè tay lão ta xuống, cười nói với mọi người: "Ở đây đều là bằng hữu của Vương phi, cũng là bằng hữu của bản vương, hôm nay chỉ là một buổi các bằng hữu ngồi ôn chuyện với nhau, không nói tới thân phận hay địa vị, cũng không phân biệt cao thấp sang hèn." Tiếp đó ông ta nhấc tay chỉ vào đôi chân trần đi guốc gỗ của Thanh Nha, "Tựa như sự tùy ý của Thanh Nha vậy, hôm nay mọi người cứ ngồi thoải mái đi."

Mọi người đồng loạt quay lại nhìn chằm chằm vào đôi chân của Thanh Nha, khiến cho Thanh Nha cảm thấy không được tự nhiên, ngón chân lại lần nữa đè đè đôi guốc.

"Ngồi đi ngồi đi, các ngươi ngồi xuống trước đi." Trong lúc gọi mời, Lý Trừng Hổ nhìn thấy Trùng Nhi kè kè đi theo bên cạnh Dữu Khánh, ông ta lập tức đi đến vỗ vỗ vai Dữu Khánh, "Thám Hoa lang, ngươi xem, mọi người đều rất khách sáo, ngươi dẫn đầu ngồi xuống trước đi."

Hướng Lan Huyên vẫn luôn lạnh nhạt quan sát, phát hiện thấy hôm nay vị vương gia này hạ phong thái xuống thật thấp, có thể nói là cực kỳ hiếm thấy, đặc biệt là đối với những người có thân phận và địa vị như ông ta, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Đoan thân vương hạ phong thái thấp như thế.

Cho dù có ý đồ gì, ông ta cũng hoàn toàn không cần phải làm như vậy, điều này sẽ chỉ khiến cho người ta càng thêm sinh nghi.

Nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng chỉ có được một đáp án, xem ra sự sủng ái của vị vương gia này dành cho vị Vương phi đó không phải tầm thường, chỉ vì một lời dặn dò của Vương phi mà hạ thân phận xuống như vậy, thực sự là khiến người cảm khái.

Ngay cả nàng cũng có chút ghen tị với Thiết Diệu Thanh.

Bị chỉ đích danh, Dữu Khánh cảm thấy người trong giới tu hành cũng không cần phải có nhiều lễ nghi phiền phức như vậy, hắn lập tức dẫn đầu ngồi xuống, cũng chỉ là ngẫu nhiên ngồi vào một chỗ, tất nhiên hắn là không ngồi vào vị trí chủ vị kia.

Thấy hắn ngồi xuống, Trùng Nhi lập tức ngồi xuống ở bên cạnh.

Bắt đầu kể từ hồi đó, khi ở trên đường vào kinh đi thi, Dữu Khánh cho nàng đồ ăn ngon, ân cần hỏi thăm, chăm sóc người thân phận thấp kém như nàng, còn dẫn nàng thoát hiểm khỏi Cổ Trủng Hoang Địa, nàng liền cảm thấy chỉ cần có thể ở bên cạnh Dữu Khánh, nàng sẽ cảm thấy an toàn, cảm thấy an tâm, gặp phải chuyện gì cũng sẽ không sợ hãi.

Trong lòng nàng, Dữu Khánh là người có tài hoa, có bản lĩnh nhất trên đời này, mặc dù hắn không có nhiều tiền, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến suy nghĩ của nàng.

Nàng cho rằng Dữu Khánh chỉ là một quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo, hắn coi trọng tiền bạc nhưng lấy có lý có lẽ, muốn có tiền, viết chút thơ từ là có thể kiếm thật nhiều, đức hạnh này rất cao quý.

Nhìn thấy Trùng Nhi ngồi xuống, Lý Trừng Hổ lập tức đi tới bên cạnh Trùng Nhi, cười ha hả nói với mọi người: "Nếu chư vị đã câu nệ như thế, vậy được rồi, bản vương ngồi trước đây." Nói xong liền trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Trùng Nhi, gật đầu mỉm cười với Trùng Nhi.

Cừu nhân huyết hải thâm cừu đang an vị ngay tại bên cạnh mình, Trùng Nhi tức thì lại bị làm cho luống cuống chân tay.

Nhìn thấy cảnh này, Tương La Sách chợt hiểu ra, cuối cùng đã biết được vì sao vị vương gia này không ngồi trên chủ vị, mà lại hạ thân phận ngồi chung, thì ra là như thế.

Lão ta cũng không nói gì. Lý Trừng Hổ đã ngồi xuống, lão ta cũng ngồi xuống, tự nhiên là ngồi ở bên cạnh Lý Trừng Hổ.

Thế là mọi người lần lượt ngồi vào chỗ, Nam Trúc cũng không khách khí, định đến ngồi xuống bên cạnh Dữu Khánh, ai ngờ chân còn chưa bước vào vị trí thì đã bị người đưa tay gạt ra, rất đột ngột nhưng không ai chú ý tới.

Người xuất thủ chính là Hướng Lan Huyên, nàng bước vào vị trí đó, ung dung ngồi xuống bên cạnh Dữu Khánh.

Nam Trúc bị đẩy loạng choạng bước đi mấy bước, đưa mắt nhìn, thấy là nàng, gã đã được lĩnh giáo sự độc ác, tàn nhẫn của nữ nhân này, hở một chút là giết người diệt khẩu, về tình về lý đều không thể trêu vào. Thôi quên đi, đổi vị trí cũng được.

Nhưng sau một chút thời gian bị giày vò như thế, mọi người cơ bản đều đã yên vị rồi, khi gã đi đến chỗ ngồi cuối cùng, vừa định ngồi xuống thì chợt sững sờ đứng lại đó.

Không có lý do nào khác, Lý Trừng Hổ không ngồi vào chủ vị, những người khác đều không dám ngồi, khi chọn chỗ ngồi thì đều chủ động tránh khỏi vị trí đó.

Bây giờ chỉ còn lại vị trí chủ vị dành cho gã, bảo gã phải làm sao bây giờ?

Nơi này có Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty, cao thủ cảnh giới Cao Huyền Hướng Lan Huyên.

Có vị kiêu hùng là thống lĩnh Hổ Phách hải, cao thủ cảnh giới Cao Huyền Tương La Sách.

Có Đoan thân vương Lý Trừng Hổ của Ân quốc, quyền thế ngập trời.

Địa đầu xà Thanh Nha của Ảo Vọng, xét về thân phận, địa vị hay thực lực, thế lực, tất cả bọn họ đều hơn xa gã.

Các chủ Tương Hải Hoa của Tri Hải các còn không có cả chỗ ngồi ở nơi đây, cô ta chỉ có thể thúc thủ đứng một bên nghe lệnh.

Chính gã cũng đang tự hỏi mình, trong trường hợp này, mình thích hợp ngồi vị trí chủ vị sao?

Nhìn lướt qua tất cả những người có mặt, thôi, bỏ qua lão Thập Ngũ đi, hắn chắc chắn không nghe lời mình, ánh mắt gã chuyển sang nhìn chằm chằm Mục Ngạo Thiết, "Lão Cửu, nào, chúng ta đổi vị trí đi."

Lời nói này của gã thu hút sự chú ý của mọi người.

Mục Ngạo Thiết vừa nghe liền tình huống của gã, khẽ lắc đầu, sau đó làm như không nhìn thấy, không có hé răng.

Thôi quên đi, Nam Trúc đành phải nhìn về phía Trùng Nhi, người vẫn luôn nghe lời nhất. Nhưng gã còn chưa kịp mở miệng, Lý Trừng Hổ đã tiên phát chế nhân, nói: "Nam Trúc, đã nói hôm nay tất cả đều là bằng hữu, không có phân chia chính phụ. Ngồi xuống đi, ngồi đi!"

Hai chữ cuối cùng trong vô thức mà bật ra giọng điệu gần như ra lệnh.

Được rồi, Nam Trúc liền thuận sườn núi xuống lừa, thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống, nhưng sau khi đảo mắt nhìn quanh một lượt, gã vẫn cảm thấy kỳ quặc, không được tự nhiên.

"Nào, mọi người hãy rót đầy ly trước đi." Lý Trừng Hổ vừa mới nói xong, liền thấy Trùng Nhi chủ động cầm bầu rượu lên rót rượu giúp cho Dữu Khánh. Một màn này khiến cho ông ta có chút im lặng, ông ta hít sâu một hơi, rồi cười nói với Dữu Khánh: "Thám Hoa lang, có thể thấy, quan hệ giữa ngươi với Lâm huynh đệ rất tốt a."

Dữu Khánh thoáng nhìn sang Trùng Nhi, cười trả lời: "Người một nhà mà."

Nghe được lời này, trên mặt Trùng Nhi hiện lên nét tươi cười vui vẻ phát ra từ đáy lòng.

Người một nhà? Lý Trừng Hổ đưa tay cầm lấy ly rượu đã được Tương La Sách rót đầy, nhìn chằm chằm ly rượu, ánh mắt có chút nặng nề, thật lâu không nói lời nào.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1280: Nhận giặc làm cha (1)

Thấy ông ta thất thố, Tương La Sách cất tiếng nhắc nhở, "Vương gia."

Lý Trừng Hổ lập tức tỉnh táo lại, thuận tay nhấc ly rượu lên, "Có thể gặp mặt chư vị ở đây, bản vương rất vui mừng. Nào, chúng ta cùng cạn một ly trước."

Một đám người lập tức cùng nhau nâng ly chúc mừng, trước tiên nâng ly cạn một chén, sau đó Tương La Sách mời mọi người thường

thức món ăn.

Tiếng vỏ đậu phộng vỡ răng rắc trong tay Thanh Nha lại thu hút sự chú ý của mọi người, y lại bắt đầu bóc đậu phộng, ngay trước mắt bao người chậm rãi nhét hạt đậu vào trong miệng, chính y cũng nhận thấy hành động của mình lạc điệu với mọi người.

Thấy vậy, Tương La Sách phất tay ra hiệu, rất nhanh liền có người đi vào, bưng theo một đĩa đậu phộng đã bóc vỏ, đặt riêng ở trước mặt Thanh Nha, điều này hiển nhiên là đã có tìm hiểu và chuẩn bị sẵn sàng cho khách nhân ở đây.

Sau khi tùy tiện hàn huyên với mọi người mấy câu, Lý Trừng Hổ lại bâng ly ra hiệu với Trùng Nhi ở bên cạnh, "Lúc trước ta đã có điều mạo phạm tiểu ca, đã nói sẽ tự phạt mấy chén, mong rằng tiểu ca không có để trong lòng."

Trùng Nhi ấp a ấp úng lắc đầu, "Không… Không sao."

Lý Trừng Hổ đã ngẩng đầu uống cạn, hơn nữa còn là liên tiếp uống cạn ba ly, lại khiến cho Trùng Nhi luống cuống chân tay.

Tiếp đó Lý Trừng Hổ lại hỏi thăm về quãng thời gian Thiết Diệu Thanh ở tại Đào Hoa cư, Trùng Nhi ấp a ấp úng trả lời, thỉnh thoảng còn phải quay sang nhìn sắc mặt Dữu Khánh, bởi vì nàng không biết điều gì có thể nói, điều gì không thể nói.

Ở tại đây, đâu chỉ có một mình Trùng Nhi không được tự nhiên, mọi người và Lý Trừng Hổ căn bản vốn không phải người cùng đường, cùng loại, không thích hợp ngồi ngang vai ngang vế ở đây, cho nên đều không được tự nhiên, ăn uống không được tự nhiên, nói chuyện cũng không thoải mái.

Nhìn thấy Lý Trừng Hổ chủ động bắt chuyện với Trùng Nhi, Hướng Lan Huyên càng cảm thấy kỳ lạ, dựa trên sự hiểu biết của nàng về Lý Trừng Hổ, điều này thực sự là chưa từng có, nàng mơ hồ cảm thấy trong chuyện này có mánh khóe gì đó.

Tuy nhiên, khi trong đầu suy nghĩ lại một lượt về xuất thân của Trùng Nhi, nàng cũng không nghĩ ra được Trùng Nhi có bất kỳ điều gì đáng giá để Lý Trừng Hổ làm như vậy, bởi vì ngoại hình nhìn được hay sao?

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện, chính nàng cũng cảm thấy buồn cười.

Thấy Lý Trừng Hổ chỉ quan tâm nói chuyện với Trùng Nhi, nàng không còn kiên nhẫn nữa, bàn tay bí mật ở dưới bàn thúc thúc chân Dữu Khánh.

Dữu Khánh quay đầu nhìn sang nàng, nàng nháy nháy mắt ta hiệu về phía Lý Trừng Hổ, Dữu Khánh thấy vậy liền hiểu ý của nàng, đây là nhắc nhở mình mở miệng nói đến chuyện tiền bạc.

Chỉ mới nhập tiệc chưa bao lâu, lúc này liền mở miệng đòi tiền Lý Trừng Hổ, thích hợp không? Dữu Khánh có chút do dự.

Do dự cái rắm, Hướng Lan Huyên trực tiếp vung chân đá một cú, âm thầm phát lực, Dữu Khánh suýt chút nữa phải nhảy dựng lên vì đau, đau đến nhe răng nhếch miệng. Hắn đành phải quay sang nhìn Lý Trừng Hổ, chuẩn bị tìm khoảng trống để mở miệng.

Không còn cách nào khác, hắn biết quá rõ tính tình của Hướng Lan Huyên, nếu không nghe theo, người ta xác thực có thể tung cước đá cho hắn phải nhảy dựng lên.

Hắn còn chưa kịp mở miệng, Thanh Nha ngồi bên kia đã trực tiếp bỏ đũa xuống, không ăn nữa, y không quen dùng đũa gắp đậu phộng ăn, quá khó chịu, y quen dùng tay bóc ăn hơn.

Chủ yếu vẫn là cảm giác khó chịu, không được tự nhiên, y vẫn luôn một mực chịu đựng, y dùng đũa gắp đậu phộng là vì tôn trọng chủ nhân, dù sao người ta cũng có hảo tâm mở tiệc chiêu đãi mình.

Cho đến khi phát hiện thấy Lý Trừng Hổ thực ra cũng không để ý đến đa số người ở đây, sau mấy lần gắp trượt mấy hạt đậu phộng,

cuối cùng y không muốn tiếp tục cưỡng ép mình nữa.

Kỳ thực y cũng không cần phải ép buộc mình, y và Lý Trừng Hổ không ở trong cùng một trận doanh thế lực, không cần phải quá quan tâm đến mặt mũi của Lý Trừng Hổ.

Vừa đặt đũa xuống, y liền mở miệng, "Vương gia, nhân cơ hội này, có chút việc muốn mời Vương gia làm chủ."

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía y, sự chú ý của Lý Trừng Hổ cuối cùng cũng chuyển đến y, ông ta hả một tiếng rồi nói: "Cứ nói đừng ngại."

Thanh Nha nói: "Tri Hải các lừa lấy của Tĩnh Viễn thuyền hành ba tỷ, ta tới đây mong Tri Hải các giơ cao đánh khẽ trả lại, nhưng Tương Hải Hoa nói rằng cô ta không có quyền quyết định về số tiền đó, cần phải do Vương gia tới quyết định. Còn mong Vương gia đại nhân không chấp lầm lỗi của tiểu nhân, rủ lòng thương hại trả về."

Lý Trừng Hổ gật đầu, "Chuyện tiền bạc rất dễ nói, nhưng chuyện này vẫn cần Tĩnh Viễn thuyền hành đưa ra được lời giải thích."

Thanh Nha: "Vương gia muốn giải thích như thế nào?"

Lý Trừng Hổ: "Mưu sát Triêu Dương công chúa không phải là chuyện nhỏ, Tĩnh Viễn thuyền hành cuốn vào trong đó, làm sao có thể xem như không có chuyện gì xảy ra chứ? Ngươi chuyển lời cho những ông chủ kia của Tĩnh Viễn thuyền hành, nói bọn họ thành thật đến kinh thành Ân quốc nhận lỗi, sau khi điều tra được việc này không có liên quan gì với bọn họ, số tiền đó tự nhiên sẽ được trả lại."

Thanh Nha: "Nếu là như vậy, đâu cần ta phải tới đây làm gì?"

Lý Trừng Hổ nâng ly nhấp một hớp, sau đó thờ ơ nói: "Tại trước mặt Bản vương, thật sự có trọng lượng để nói chuyện tình cảm, ngươi tốt nhất nên mời đích thân gia chủ Lương gia đến tìm ta."

Tất cả mọi người đều đã nghe hiểu hàm ý trong đó, ngươi còn chưa đủ tư cách!

Sắc mặt Thanh Nha hơi trầm xuống, chậm rãi đứng lên, "Ý của Vương gia là, về sau vô số việc và người phía dưới của ngươi không cần phải tiếp tục qua lại Ảo Vọng nữa sao?"

Trong lời này đã lộ rõ sự đe dọa.

Tương La Sách cau mày, Tương Hải Hoa hơi ngạc nhiên.

Lý Trừng Hổ vẫn rất bình tĩnh, "Ảo Vọng cũng không có khả năng mãi mãi không qua lại với Ân quốc, bên đó có vấn đề gì, ta tự sẽ liên hệ với Lương gia, hoặc là trực tiếp nói chuyện với Thiên Lưu sơn. Nếu như ngươi cảm thấy hôm nay bản vương chiêu đãi ngươi không chu đáo, ngươi có thể cứ tự nhiên."

Đây là không nói chuyện được nữa rồi! Thanh Nha cũng không làm ra vẻ mặt gì nữa, hơi gật đầu, "Tạ Vương gia thịnh tình khoản đãi, tại hạ còn có chút chuyện, ta đi trước một bước." Y lại quay sang chắp tay chào những người khác, "Chư vị cứ thư thả."

Nói xong xoay người rời bàn, tiếng guốc gỗ lóc cóc vang lên, y sải bước rời đi.

Tương La Sách nghiêng đầu ra hiệu, Tương Hải Hoa lập tức đích thân đi tiễn khách, không dám quá sơ suất.

Có một số việc Lý Trừng Hổ có thể không để ở trong mắt, nhưng bọn họ là người trực tiếp thực hiện công việc cụ thể, sau ngày tránh không được vẫn phải thường xuyên qua lại với Thanh Nha, không thể chuyện gì cũng phải đưa đến chỗ Lý Trừng Hổ để vị vương gia này đứng ra giải quyết.

Đã có thể tưởng tượng được, lần này Thanh Nha tới đây không đạt được mục đích của mình, sau khi trở về nhất định sẽ triển khai trả thù, nếu không có trả thù thì đó không phải là Thanh Nha nữa.

Những người khác đang ngồi đây đều quay mặt nhìn nhau.

Lý Trừng Hổ thì làm như không có chuyện gì xảy ra, lại nâng ly nói với mọi người: "Chiêu đãi không chu đáo, nào, mọi người cùng cạn ly nào."

Mọi người cùng nâng ly phụ họa, sau khi uống cạn, phía dưới bàn, Hướng Lan Huyên lại đá Dữu Khánh một cái.

Dữu Khánh âm thầm kêu khổ, vừa rồi ngươi đã thấy tình cảnh đòi tiền rồi đó, còn nói ta đổ thêm dầu vào lửa, chẳng phải là khiến ta đi tìm trò kích thích sao?

Nhưng hắn biết rõ, đối với tiện nhân Hướng Lan Huyên không kiêng nể gì cả này, hắn chỉ là trứng chọi đá, không tuân theo cũng không được, nếu không chỉ sẽ càng khó chịu nổi, vì vậy liền cắn răng nói ra: "Vương gia, ba tỷ đó của Tĩnh Viễn thuyền hành, kỳ thực là do ta và Tương Hải Hoa liên thủ lừa lấy. Đã nói trước rồi, trong đó có một nửa của ta."

Lý Trừng Hổ nhìn hắn với ánh mắt vô cùng hứng thú, đây cũng là lí do Thanh Nha được mời tham gia bữa tiệc này, vừa nghe được lời này, ông ta liền thử ra được ra đáp án mình muốn biết, Thanh Nha xen lẫn cùng đám gia hỏa này chắc chắn không có liên quan gì đến thế lực phía sau Thanh Nha, vậy thì ông ta liền yên tâm.

Hướng Lan Huyên thấy vậy, lập tức tiếp lời phụ họa, "Thám Hoa lang, nói đến việc này, lúc trước ta đã mở miệng hỏi giúp ngươi, nhưng Vương gia đã nói rồi, việc này không liên quan với ta, nói là chỉ cần ngươi mở miệng sẽ đưa cho ngươi." Tiếp đó, nàng quay sang hỏi Lý Trừng Hổ: "Vương gia, ta nói đúng chứ?"

Ý là đang nhắc nhở ông ta thực hiện lời hứa, hoặc có thể nói là đang tạo áp lực.

Những ngày qua chưa ăn được thứ gì ngon, Nam Trúc tương đối tập trung vào vào việc ăn uống, gần như cắm đầu cắm cổ mà ăn, khi

nghe lời này liền phản ứng lại, vụt ngẩng đầu lên, hai mắt lấp lóe, trong lòng thầm tính xem một nửa của ba tỷ là bao nhiêu.

Một tỷ rưỡi? Gã không thể tin nổi mà nhìn chằm chằm Dữu Khánh, rất muốn hỏi thăm Mục Ngạo Thiết xem đến cùng là chuyện gì, lòng nóng như lửa đốt, đôi mắt sáng rực lên.

Lý Trừng Hổ thoáng liếc nhìn Hướng Lan Huyên, vẫn là câu nói kia, ngay cả kẻ ngốc cũng biết rõ nữ nhân này đang để mắt đến khoản tiền đó, nhưng ông ta cũng không có cách nào với nữ nhân này, người này không phải Thanh Nha có thể so, nếu như ông ta không nể mặt trước, nữ nhân này rất có thể đâm ông ta một cú, báo cáo với Địa sư, trong loại chuyện này, Địa sư có thể sẽ không thiên vị người nào, dù sao ông ta không phải là hoàng hậu.

Nhưng điều này cũng không cản trở ông ta tận dụng cơ hội, thậm chí ông ta mời Hướng Lan Huyên tham gia bữa tiệc cũng là có ý đồ của mình.

"Nếu Thám Hoa lang đã mở miệng, còn có tình cảm của Vương phi ở đó, ta đương nhiên sẽ đưa khoản tiền này, chỉ là ta rất lo lắng, số tiền lớn như vậy, ngươi thật sự giữ được sao?"

Nói xong, ánh mắt ông ta lại liếc nhìn Hướng Lan Huyên, ý tứ đã rất rõ ràng, chỉ còn thiếu trực tiếp chỉ ra nữa mà thôi.

Hướng Lan Huyên ngoài cười nhưng trong không cười, lại ở dưới gầm bàn vung chân đá cho Dữu Khánh một cước.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1281: Nhận giặc làm cha (2)

Động tĩnh không lớn nhưng lại đau đến tận xương tủy, Dữu Khánh căng cứng gò má, nỗ lực kìm nén không để cho biểu tình của mình vặn vẹo, nhịn đau nặn ra nét tươi cười, khẩu thị tâm phi nói: "Vương gia lo lắng nhiều, còn có ai dám đoạt hay sao."

Giống như kẻ ngốc, vốn chẳng biết gì, Nam Trúc cũng đột nhiên vỗ ngực chen vào nói: "Ai dám đoạt, trước tiên phải qua ta cái đã!"

Mọi người quanh bàn, ngoại trừ Hướng Lan Huyên nhìn gã với vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu ra, hầu hết những người khác đều ném ánh mắt khinh bỉ cho gã, Dữu Khánh trong lòng thầm mắng, một cửa của ngươi không đủ cho người ta nhét kẽ răng.

Lý Trừng Hổ đột nhiên quay sang nhìn Trùng Nhi, hỏi: "Lâm Long, ta giao khoản tiền này cho ngươi, thế nào?"

"Hả?" Trùng Nhi rất bất ngờ, ngay lập tức cuống quýt xua tay, "Ta, ta không được."

Lý Trừng Hổ kỳ quái hỏi: "Không phải vừa rồi Thám Hoa lang nói rằng với ngươi là người một nhà sao? Vì sao đưa tiền cho bọn hắn thì được, đưa cho ngươi lại không được? Cái này là người một nhà kiểu gì?"

Trong mắt Hướng Lan Huyên lộ ra vẻ nghi hoặc, hôm nay hoàn toàn xem không hiểu vị Đoan thân vương này đến cùng đang làm trò quỷ gì, nhưng vẫn lén lút tặng cho Dữu Khánh một cước nữa.

Dữu Khánh đương nhiên biết rõ ý của nàng, chỉ cần tiền được đưa cho một trong mấy người bọn hắn là được, hắn liền nhanh chóng ra tay, đè bàn tay đang xua xua của Trùng Nhi xuống, "Vương gia, đều giống nhau, đều là người một nhà, đưa cho hắn cũng được."

Vậy ư, Trùng Nhi nghe lời này đành phải im lặng.

Lý Trừng Hổ khẽ gật đầu, nói tiếp: "Lúc trước nghe Vương phi nhắc tới ngươi, nói ngươi khuôn mặt tuấn tú, là một mỹ nam tử hiếm có,

tâm địa lại thiện lương, thậm chí còn nói đùa với bản vương là muốn thu ngươi làm nghĩa tử, hôm nay mới biết Vương phi nói không giả, quả thực có dáng dấp nhân trung long phượng. Bản vương cảm thấy mới quen đã thân, muốn hoàn thành nguyện vọng của Vương phi, để đem về cho nàng một điều bất ngờ. Bản vương muốn thu ngươi làm nghĩa tử, ý của ngươi thế nào?"

Chuyện quái quỷ gì vậy? Ba sư huynh đệ đều ngây người, đều đang nhớ lại chuyện xưa, lúc đó Thiết Diệu Thanh có ý định như vậy với Trùng Nhi ư? Sao không ai nhận thấy có dấu hiệu đó chứ?

Trùng Nhi sửng sốt, biến cố này một lần nữa khiến nàng trở tay không kịp.

Tương Hải Hoa vừa mới quay trở lại đứng thủ ở cửa vào, có thể nói mặt đầy kinh ngạc, khó thể tin nổi, không khỏi quay nhìn phụ thân mình, phát hiện thấy phụ thân vẫn ung dung điềm tĩnh dường như không có hề cảm thấy ngạc nhiên.

Hướng Lan Huyên hơi nhướng mày, cuối cùng đã hiểu được vì sao tên cẩu Vương gia này lại đưa tiền cho Trùng Nhi, còn đột nhiên nhảy ra chuyện thu nghĩa tử, vòng một vòng lớn như vậy, nói trắng ra chính là không muốn tiền rơi vào trong tay nàng, sau này nếu nàng đoạt tiền của con trai người ta, người ta nhất định có lí do để phát tác.

Cuối cùng nàng cũng hiểu được vì sao lúc trước vị vương gia này thể hiện sự thâm cận với Trùng Nhi, thì ra đã sớm có ý định này, nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi cười nhạt, mấy tên kia của Đào Hoa cư, tất cả đều là đồ ăn trên bàn của nàng, nàng tùy ý thao túng, tự nhiên sẽ có biện pháp khiến Trùng Nhi chủ động giao khoản tiền này ra.

Lần này, Trùng Nhi không có nhìn xem sắc mặt Dữu Khánh, mà trực tiếp lắc đầu, từ chối dứt khoát rõ ràng, "Tạ ý tốt của Vương gia, ta không muốn nhận người thân."

Nam Trúc vừa nghe nói vậy, lập tức trở nên nôn nóng, gã ước gì mình có thể đồng ý thay nàng.

Tương La Sách do dự muốn nói, muốn thuyết phục nàng đây là chuyện tốt mà biết bao người có muốn nghĩ cũng không dám nghĩ đến, nhưng sau khi suy nghĩ lại, lão ta thấy mình không nên nhúng tay vào việc này, còn cứ để hai bên đương sự tự đi đối mặt.

Lý Trừng Hổ liếc mắt nhìn qua đám người Hướng Lan Huyên một lượt, chậm rãi nói: "Bản vương đã nói rất rõ ràng, nếu như ngươi nguyện ý nhận ta làm nghĩa phụ, ta liền đưa cho ngươi khoản tiền này, còn nếu không… Các ngươi cũng đã thấy được thái độ của Thanh Nha, nếu là kéo dài, khi Lương gia Ảo Vọng lên tiếng, khoản tiền này rất có thể sẽ phải trả lại tất cả cho bọn họ."

Hướng Lan Huyên lập tức lại cho Dữu Khánh một cước.

Trong lòng Dữu Khánh đang thầm mắng cha mắng mẹ, quỷ thật, vì sao mình lại hiểu rõ tâm tư của Hướng Lan Huyên như vậy chứ, người ta đá mình một cước, mình liền biết người ta có ý gì.

Trong lòng thầm mắng người bên phải, ngoài miệng lại thuyết phục người bên trái, "Trùng Nhi, Vương gia có ý tốt, làm sao có thể phụ lòng vương gia chứ!"

Trùng Nhi lập tức ra sức lắc đầu lia lịa, lần này nàng không muốn nể mặt ai, trong lòng nàng rất rõ ràng tính chất của việc này, nếu như mình đồng ý, đó chính là nhận giặc làm cha, huyết hải thâm cừu a!

Đã đi theo bên cạnh mình nhiều năm, Dữu Khánh quá rõ ràng tính cách của nàng, rất dễ dàng để đối phó với nàng, hắn lập tức nói với Nam Trúc: "Lão Thất, yên tâm, có lão Thập Lục ở đây, ở Tích Lư sơn không cần phải hạn chế dùng thuốc."

Hắn chơi trò đố chữ khiến đám người Lý Trừng Hổ nghe không hiểu nhiều lắm.

Nam Trúc thì lập tức hiểu được, ngay sau đó mặt lộ vẻ đáng thương quay nhìn Trùng Nhi, run giọng nói: "Lão Thập Lục…"

Sắc mặt gã tựa như tắc kè hoa, chỉ thoáng cái liền có vẻ càng thêm tái nhợt.

Mục Ngạo Thiết thì cúi đầu nhìn dưới chân, giống như đang tìm chiếc đũa rơi xuống đất.

Trùng Nhi nhìn Nam Trúc, cũng nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt, đau ốm của Nam Trúc, trong lòng run lên, phải làm sao bây giờ? Sắc mặt nàng thoáng cái cũng trở nên tái nhợt.

Bọn hắn chỉ muốn ép nàng, nhưng lại không biết rằng vào lúc này trong lòng nàng đau khổ như thế nào, một bên là cừu nhân huyết hải thâm cừu, một bên là sư huynh đang chờ tiền cứu mạng, bảo nàng phải làm sao bây giờ?

Cuối cùng, nàng im lặng gật đầu, đầu cúi gằm, thần sắc buồn bã.

"Tốt!" Tương La Sách lập tức vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh, và cất lời khuyên Lý Trừng Hổ: "Vương gia, ta thấy nên bỏ lễ nghi rườm rà đi, nghi thức 'Nhận cha' này tạm thời làm đơn giản thôi, được không?" Thấy ông ta gật đầu đồng ý, lão ta mới nói với Trùng Nhi: "Lâm Long, còn không nâng cốc kính rượu phụ thân ngươi?"

"Đúng đúng đúng, kính rượu." Dữu Khánh lập tức đích thân rót rượu giúp Trùng Nhi, "Mau, mau nâng ly kính nghĩa phụ ngươi."

Bị người liên tục thúc giục, Trùng Nhi cầm ly rượu đứng lên, đi ra ngoài xoay người lại quỳ bái, hai tay nâng ly rượu qua đỉnh đầu, run giọng gọi một tiếng, "Nghĩa phụ."

Tương La Sách lại chen vào nói: "Gọi nghĩa phụ quá xa lạ, ta thấy nên trực tiếp gọi 'Phụ thân' đi cho có vẻ thân cận một chút."

Đối với đám người Dữu Khánh mà nói, gọi là "Nghĩa phụ" hay gọi là "Phụ thân" đều không khác biệt bao nhiêu, nghĩa phụ vốn cũng có thể nói là phụ thân, hơn nữa vốn không có quan hệ huyết thống gì cả, đơn giản chỉ là danh phận mà thôi, cái trò này nếu như không để ý, đó chỉ là một cách xưng hô mà thôi.

Trước sự giục dã và thúc ép của Dữu Khánh và Nam Trúc, Trùng Nhi cảm thấy bất lực, vô cùng bất đắc dĩ mà thay đổi cách gọi, nhưng nói ra cực kỳ khó khăn, "Phụ… Thân."

Lý Trừng Hổ trong lòng kích động vô cùng, nhưng không dám bộc lộ cảm xúc quá mức, trong lúc nhất thời không nói ra lời, chỉ có thể "Ừm" một tiếng, viền mắt mơ hồ có chút đỏ lên, là người trong cuộc, ông ta có sự bất đắc dĩ của mình, người ở trước mắt là thân thích cốt nhục duy nhất của ông ta.

Ông ta nhận lấy ly rượu ngửa cao đầu một hơi uống cạn, sau khi đưa ly rượu cho Tương La Sách ở bên cạnh, ông ta lập tức đưa hai tay đỡ Trùng Nhi đứng lên, mừng rỡ nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Tiếp sau đó tất nhiên là cả khách và chủ đều vui vẻ…

Không có bữa tiệc nào không tàn, cuối cùng là Tương Hải Hoa đích thân đưa tiễn khách đi, Lý Trừng Hổ đứng ở trước đại sảnh ngóng nhìn theo thật lâu, sau đó mới thở dài nói: "Trong lòng nó có hận, đang nỗ lực hết sức để che giấu. Xem ra A Lang đại cô chưa nói cho nó biết thân thế của mình."

Đối với điều này, Tương La Sách không tiện nói cái gì, lão ta chần chừ nói: "Vương gia, nếu như đưa khoản tiền đó cho bọn hắn, sợ là bọn hắn không chịu được thủ đoạn của Hướng Lan Huyên."

Lý Trừng Hổ: "Loại của trời cho được phân chia rõ từ trước như vậy, đã bị Hướng Lan Huyên lấy cớ nhằm vào, ngươi nghĩ rằng ta còn có thể giữ lại không đưa cho cô ta được sao?"

Tương La Sách chợt hiểu ra, "Vương gia anh minh, vừa có thể lợi dụng cơ hội này để cha con nhận lại nhau, vừa có thể không khiến người nghi ngờ."

Lý Trừng Hổ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao bên ngoài mái hiên, "Không chỉ vì cha con nhận nhau, lúc này yêu ma quỷ quái gì đó đều xông tới đây vì bọn hắn, mặc dù nó có danh phận của U Giác phụ, nhưng minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, ở bên cạnh Thám Hoa lang, nó sẽ rất nguy hiểm, bản vương lại không thể công khai nhận cha con với nó. Ngươi nhanh chóng hết sức lan truyền thông tin nó nhận thức bản vương làm 'Nghĩa phụ' ra ngoài đi. Chỉ có tin đồn thôi là không đủ, chú tâm theo dõi một chút, phải tìm ra mấy tên, bản vương muốn giết gà dọa khỉ!

Mặt khác, lấy đám yêu ma quỷ quái đó làm mượn cớ, nói với bọn hắn rằng, thời điểm này tiền nằm trong tay bọn hắn không an toàn, chờ khi bọn hắn rời Hổ Phách hải ta sẽ đưa. Nói cho bọn hắn biết, bản vương một lời hứa đáng giá ngàn vàng, tuyệt đối sẽ không thất hứa. Dù sao Bản vương cũng không thể ở bên cạnh nó, tại nạn gần bên khó lòng đề phòng, trong khoảng thời gian này, vì tiền bọn hắn sẽ phải để tâm bảo hộ nó, đúng không?

Để lấy được tiền, lực lượng Đại Nghiệp ty trong tay Hướng Lan Huyên cũng không thể dễ dàng ngồi xem nữ nhi của bản vương gặp nạn, phải không?

Bọn họ cần dựa vào nữ nhi của bản vương để lấy được tiền, không cầu đối xử quá tốt với nữ nhi của bản vương, ít nhất cũng phải tìm cách làm cho nữ nhi của bản vương được hài lòng một đoạn thời gian!"

Tương La Sách quả thực không nói nên lời, lúc này mới thực sự hiểu được vì sao vị vương gia này phải tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi như thế, không ngờ rằng phía sau bữa tiệc, vị vương gia này lại âm thầm vì nữ nhi của mình mà mưu tính nhiều điều như vậy, lão ta xem như đã phục với phần tâm tư này.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1282: Sóng gió nơi đây lớn (1)

Một gã nhân viên phụ trách điều tra đi tới dưới bậc cấp, dường như muốn báo cáo điều gì đó cho Tương La Sách, nhưng sự có mặt của Lý Trừng Hổ khiến cho gã do dự không nói nên lời.

Tương La Sách lúc này quở trách: "Ở trước mặt Vương gia, không có gì là bí mật."

Người đó lập tức bẩm báo: "Đảo chủ, đám người Thanh Nha không có rời đi, mà phân tán ra trên biển, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó trong biển."

Nói không đầu không đuôi, Lý Trừng Hổ có phần nghe không hiểu lời này có ý gì, ông ta quay đầu nhìn sang Tương La Sách.

Tương La Sách lập tức giải thích: "Thanh Nha không phải không phải đến đây một mình, còn kéo theo một cố nhân thủ vừa công khai vừa âm thầm. Hôm nay, chúng ta đột nhiên phát hiện thấy hầu hết người của Thanh Nha đều ra biển, giống như là muốn rời đi, nhưng bản thân hắn thì vẫn ở lại, điều này thật kỳ quái, vì vậy ta liền phái người để mắt nhìn chăm chú."

Tình huống tiếp theo tự nhiên là điều mà thủ hạ của lão ta vừa mới bẩm báo.

Hóa ra là như vậy, Lý Trừng Hổ trầm tư nghĩ ngợi.

Tương La Sách lại hỏi thủ hạ, "Chỉ có như vậy thôi sao?"

Người đó đáp: "Tình hình hiện nay chỉ có như vậy. Phía bên hắn có Hải yêu, người của chúng ta không thể đến gần theo dõi, tạm thời còn chưa rõ tình hình cụ thể."

"Tiếp tục theo sát đi." Tương La Sách dặn dò rồi phất phất tay.

"Vâng." Người đó chắp tay nhận lệnh rời đi.

Không còn người khác ở đây, Lý Trừng Hổ trầm tư kỳ quái hỏi: "Hắn không phải đã tìm được lối vào mật đạo trong biển rồi sao? Còn có cái gì để tìm nữa chứ, đến cùng thì hắn muốn tìm cái gì?"

Tương La Sách ngập ngừng nói: "Bên ngoài lan truyền tin đồn, nói rằng Thám Hoa lang đang tìm lối vào tiên phủ, mà theo truyền thuyết từ xa xưa, vùng Hổ Phách hải này hình như có một số thần tích, hắn lại trộn lẫn với Thám Hoa lang một chỗ. Bọn hắn không phải thật sự là đang đi tìm tiên phủ đó chứ?"

Lý Trừng Hổ: "Trong thiên hạ có rất nhiều nơi có truyền thuyết thần tích, có nơi nào mà chưa bị mấy nhà kia lật đáy lên trời? Cho dù thật sự có tiên phủ gì đó, ta khuyên ngươi không nên suy nghĩ quá nhiều. Đừng nói là động phủ thần tiên, tại nhà của ngươi có thể không bố trí canh gác bảo vệ, để mặc cho người ngoài tự tiện ra ra vào vào sao? Nơi được gọi là tiên phủ đó, ngay cả mấy nhân vật đứng đầu thiên hạ kia cũng không dám tự tiện xông vào, những kẻ có tâm tư lệch lạc đều là đi tìm chết. Lời này là Hoàng hậu nương nương nói với ta, bây giờ ta chuyển lại cho ngươi."

Sau khi rời bữa tiệc, một nhóm người ngồi bên trong khoang xe thực ra cũng không có quá nhiều cảm xúc với việc Trùng Nhi trở thành nghĩa tử của Lý Trừng Hổ, bọn hắn cơ bản đều biết rằng, Lý Trừng Hổ chỉ là vì không muốn đưa tiền cho Hướng Lan Huyên, nên cố ý ngay từ đầu đã vòng vòng vèo vèo, đừng hi vọng người như Lý Trừng Hổ thật sự sẽ niệm tình phụ tử gì đó mà dành cho chỗ dựa vững chắc.

Đến lúc này, Dữu Khánh đã hiểu được, Thiết Diệu Thanh nói gì gì đó chỉ là cái cớ Lý Trừng Hổ bày ra mà thôi.

Thực ra Dữu Khánh cũng không muốn thúc đẩy loại chuyện nhàm chán này, nhưng mà Hướng Lan Huyên cứ luôn ở dưới gầm bàn vung chân đá hắn, vì vậy hắn không còn cách nào khác.

Nam Trúc không biết gì về nguồn gốc số tiền đó, nên trong lòng rất háo hức, thái độ đối với Trùng Nhi tốt hơn rất nhiều.

Xe dừng lại bên cạnh bến tàu, đám người Dữu Khánh xuống xe chuyển sang đi thuyền, cưỡi sóng vượt gió lao về Tri Hải các.

Nam Trúc ở trên thuyền một mực lải nhải, than phiền về việc Hổ Phách hải cưỡng ép nâng giá, nói rằng điều đó gây ra tiếng tiếng oán than dậy trời, ép biết bao nhiêu người phải rời đi. Kỳ thực nói lui nói tới chính là muốn biểu đạt một ý, hiện tại gã không có nơi nào để đi, chỉ có thể ở chung với mọi người.

Dữu Khánh không có đuổi Nam Trúc đi, cũng không có ý định thu lưu gã, nói gã tự mà đi thảo luận với Tương Hải Hoa, lí do rất đơn giản, bọn hắn ăn ở miễn phí tại Tri Hải các, tại thời kỳ chi phí đắt đỏ như thế này, hắn chắc chắn sẽ không bỏ tiền ra cho Nam Trúc, hắn cũng không đủ chai mặt mở miệng xin người ta cho Nam Trúc ăn ở miễn phí.

Nam Trúc không cảm thấy xấu hổ, gã lập tức đi tìm Tương Hải Hoa để phản đối việc Hổ Phách hải tăng giá, nói điều đó khiến gã không thể ở lại được Hổ Phách hải, Tương Hải Hoa còn có thể nói thế nào bây giờ? Chỉ cần nghĩ cũng có thể biết được, tự nhiên là cho miễn phí cho gã, nói gã cứ việc yên tâm ăn ở.

Không ai quan tâm tới tâm trạng của Trùng Nhi có tốt hay không, nàng một mực cúi đầu im lặng…

Thanh Nha đã trở về Tri Hải các trước một bước, y rất tức giận, về đến phòng liền viết một bức mật tín giao cho thủ hạ, và dặn dò:

"Lập tức gửi thư về nhà."

"Vâng." Thủ hạ của y nhận bức thư, rời đi.

Người nọ đi tới cửa, đang định mở cửa ra, Thanh Nha vừa mới răng rắc bóp vỡ một củ đậu phộng đột nhiên gọi lại: "Chờ chút."

Gã thủ hạ quay đầu lại nhìn y. Y trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới ngoắc tay, gọi tên thủ hạ quay lại, rồi lấy lại bức thư, tại trước ánh mắt kinh ngạc không hiểu của tên thủ hạ, y chà nát bức thư thành bột mịn.

Nội dung bức thư là triển khai trả thù, bởi vì bị Lý Trừng Hổ miệt thị, y muốn trả đũa, muốn truyền lệnh về Ảo Vọng, gây rắc rối cho một số vấn đề liên quan đến Lý Trừng Hổ, khiến cho Lý Trừng Hổ phải trả giá cho sự ngạo mạn của mình, với y mà nói, không khó làm được điều đó, nhưng với hành động vừa rồi, rõ ràng y đã hối hận.

Không phải y sợ Lý Trừng Hổ, mà nghĩ đến việc mình còn phải ở lại Hổ Phách hải một khoảng thời gian, tại trước khi chưa tìm được kho tàng mà Hổ Phách tộc chôn giấu, y còn chưa có ý định rời đi. Một khi phía bên Ảo Vọng triển khai trả thù, nếu như y vẫn còn tiếp tục ở lại trên địa bàn của Lý Trừng Hổ, đó chính là dê nằm trước miệng cọp, Lý Trừng Hổ rất dễ dàng để xử lý y, cho nên y không thể suy nghĩ lại.

Y không có giải thích lí do hủy bỏ bức thư với thủ hạ, chỉ hỏi: "Đã có manh mối gì về nơi được yêu cầu bí mật tìm kiếm chưa?"

Gã thủ hạ lắc đầu, "Thanh gia, ngay cả một phương vị đại khái cũng không có, muốn tìm được một nơi như vậy trong biển rộng mênh mông thế này, chỉ sợ trong thời gian ngắn là không thể có được manh mối, hơn nữa chúng ta chỉ có chừng đó nhân thủ, nếu không, chúng ta điều thêm một chút nhân thủ tin cậy tới đây tham gia tìm kiếm?"

Nhét hạt đậu vào trong miệng, Thanh Nha xua tay áo, "Vì đây là bí mật tìm kiếm nên không thể nhiều người. Cho dù là tìm kiếm ở trong biển, nơi này là địa bàn của Lý Trừng Hổ, nhiều người sẽ không thể giấu giếm được bọn họ, thà rằng biết kết quả chậm một chút cũng được."

Gã thủ hạ vừa mới gật đầu đồng ý, y lại bóp vỡ một củ đậu phộng, nói: "Đã làm sai là phải trả giá, tên Hoắc Lãng đó có thể biến mất được rồi."

"Vâng." Gả thủ hạ lại gật đầu lần nữa, rồi nhanh chóng rời đi.

Thanh Nha nhai nhai, lẩm bẩm, "Không trả cho ta, thì ta tự lấy!"

Y rất muốn biết Lý Trừng Hổ sẽ có phản ứng như thế nào khi biết kho tàng của Hổ Phách tộc mà hắn tìm kiếm nhiều năm bị người dọn sạch, nghĩ đến đó, y không nhịn được nở nụ cười.

Y nghênh ngang đi về phía cửa, trong miệng vẫn đang lẩm bẩm, "Thám Hoa lang, thật xin lỗi, tự ngươi nghĩ biện pháp cho những người đó đi."

"Những người đó" trong miệng y là để chỉ những Hổ phách nữ mà Dữu Khánh nói y hỗ trợ cứu, chuyện đó quá phiền phức, sau khi bị phát hiện cho dù có chạy về đến Ảo Vọng cũng không dễ giải thích, y không muốn rước lấy rắc rối đó.

Bây giờ y lặng lẽ làm một mình, tự nhiên sẽ không cần phải đi cứu ai cả.

Nghĩ đến điều đó, tâm trạng y rất tốt, bước chân thoải mái, đạp vang lóc cóc rời khỏi căn phòng, một mình đi ra Tri Hải các.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1283: Sóng gió nơi đây lớn (2)

Kể từ khi có thông báo, sự phồn hoa náo nhiệt của Hổ Phách hải quả thực có dấu hiệu hạ nhiệt, dòng người trên phố ít đi thấy rõ.

Thanh Nha không có cảm nhận gì với điều đó, y một đường vừa đi vừa bóc đậu phộng ăn, lắc lư đi đến bến tàu thưa thớt ánh đèn, tung người nhảy lên một chiếc thuyền neo đậu trong bến tàu, gió biển thổi quần áo bay phần phật, y lên tiếng hỏi, "Đã tìm kiếm khu vực nào?"

Kết quả trong khoang thuyền không có bất kỳ phản ứng nào, y sửng sốt, nơi này rõ ràng có nhân viên của y ở đây.

Y ẩn ẩn cảm thấy không đúng, y vội khom người nhìn vào trong, nhìn thấy được một bóng người đen thui ngồi ở bên trong, y lật tay búng ra một viên Huỳnh thạch, đốm sáng cực nhanh bay đến trước người kia rồi dừng lại. Viên Huỳnh thạch lơ lửng bên trong khoang thuyền, bất động.

Đó là một người giấu mình trong chiếc áo choàng đen, mơ hồ có thể nhận thấy vóc dáng người này không lớn, thậm chí còn có vẻ gầy gò, ngồi ổn định trên xà ngang ngăn cách khoang thuyền, mang đến cảm giác trầm lắng và tĩnh lặng, đồng thời giọng nói cũng lành lạnh không có cảm xúc gì, "Thanh Nha, ta chờ ngươi đã lâu rồi."

Sau đó viên Huỳnh thạch lơ lửng trong không trung bắn ngược trở về như lưu tinh.

Thanh Nha vung tay chụp lấy, thân thể khẽ rung động, bàn tay nắm Huỳnh thạch tê dại và ngấm ngầm đau đớn, trên mặt đầy nét kinh hãi, y khá quen thuộc với giọng nói của người này, hơn nữa uy lực bắn ngược lại này đã thể hiện ra được nền tảng tu vi, khiến y tương đối kinh ngạc: "Tứ động chủ, sao ngài lại tới đây?"

Không sai, người tới chính là Tứ động chủ Sô Vũ của Thiên Lưu sơn.

Theo sự hiểu biết của Thanh Nha về người này, vị này che mặt quanh năm, ngay cả ở tại Thiên Lưu sơn, gã cũng rất ít khi để lộ mặt thật gặp người khác, bây giờ đột nhiên xuất hiện tại nơi này gặp y, thử hỏi y làm sao có thể không kinh ngạc.

Dù sao, Thanh Nha chưa bao giờ nhìn thấy chân diện mục của đối phương.

Sô Vũ lạnh lùng hỏi: "Ngươi đang tìm cái gì trong biển vậy?"

Thanh Nha trong lòng kinh nghi, nhìn nhìn gã thủ hạ co người nằm gục trong khoang thuyền, đại khái có thể đoán được bị đánh gục như thế nào, y tạm thời chưa quan tâm tới sự sống chết của thủ hạ, cất Huỳnh thạch đi, khom người thò đầu vào trong khoang trả lời: "Đang tìm một cái mật đạo dưới đáy biển."

Sô Vũ: "Mật đạo dưới đáy biển? Mật đạo gì?"

Thanh Nha: "Một cái mật đạo dưới đáy biển thông vào trong cung thành Hải đô."

Y trực tiếp lấy chuyện mật đạo mà Dữu Khánh đã nói kể ra, nhưng về tình hình thực sự thì trước khi được người đứng sau mình cho phép, y cũng không dám nói lung tung.

Đương nhiên, y cũng không muốn để lộ bí mật liên quan tới kho báu.

Sô Vũ: "Tìm mật đạo làm gì?"

Thanh Nha: "Cha con Tương La Sách lừa gạt lấy đi ba tỷ của Tĩnh Viễn thuyền hành, mà không chịu trả lại. Ta muốn tìm mật đạo lmà ầm lên."

Sô Vũ: "Phế tích những bậc thang khổng lồ trong biển? Lối vào mật đạo ở đó?"

Thanh Nha liếc nhìn gã thủ hạ nằm chết ngất trên sàn, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là thủ hạ của mình không giữ kín được miệng, nhưng cũng có thể hiểu được khi phải đối mặt với Tứ động chủ Thiên Lưu sơn, may mà những người bên dưới không biết y muốn tìm di tích trong biển đó để làm gì, y lập tức gật đầu nói: "Nghe nói là vậy, ta cũng không thể xác định, trước tiên tìm thử xem đã rồi tính tiếp."

"Làm sao ngươi biết được về mật đạo của Hải đô?"

"Thám Hoa lang nói cho ta biết."

"Ngươi xác định ngươi quấn chung một chỗ với hắn là để tìm mật đạo, mà không phải tìm lối vào tiên phủ?"

Nghe câu hỏi này, Thanh Nha rịn mồ hôi lạnh, vội xua tay nói: "Tứ động chủ nói quá lời, ta nào dám đụng tới cái trò đó."

Sô Vũ: "Tốt nhất ngươi đừng có gạt ta, nếu không, ngươi sẽ biết hậu quả, Lương gia đứng ra cũng vô ích!"

Thanh Nha đứng khom lưng ở đó lập tức vỗ ngực, "Tứ động chủ, Thanh Nha ta thề, đảm bảo không đi tìm tiên phủ gì đó. Nếu không, ta sẽ mặc cho Tứ động chủ thiên đao vạn quả, khiến Thanh Nha ta chết không yên lành, ta cũng không một câu oán hận!"

Có một chút mánh lới trong lời này của y, y chừa lại một khoảng trống cho mình, chỉ thề là mình không có lừa dối trong việc tìm tiên phủ, mà không nói rằng mình có giấu giếm trong chuyện mật đạo hay không.

Nhìn bộ dạng của y như vậy, thực sự không giống giả tạo, Sô Vũ nhắc nhở một câu xem như có lòng hảo tâm, "Ở đây sóng to gió lớn,

không có việc gì thì trở về sớm một chút đi, đừng ở lại đây gậy chuyện lộn xộn."

Thanh Nha gật đầu, "Xong việc ta sẽ lập tức trở về."

"Đã gặp Lý Trừng Hổ rồi?"

"Đã gặp rồi, mới gặp cách đây không lâu. Hắn không chịu trả lại ba tỷ cho Tĩnh Viễn thuyền hành. Tứ động chủ, hay là ngài hỗ trợ nói một tiếng? Có ngài mở miệng, hắn nhất định phải nể tình."

"Không được nói cho bất kỳ kẻ nào biết chuyện ta đã tới đây." Sô Vũ giống như quỷ mị, nói xong lời đó liền biến mất tại trên mặt biển ngoài khoang thuyền.

Thanh Nha nhanh chóng ngước lên nhìn, trên mặt biển không có chút gợn sóng hay động tĩnh nào, người đã biến mất không một tiếng động, ý tứ trong lời nói của đối phương cũng đã rất rõ ràng, sẽ không mở miệng nói giúp cho y. Y bóc một củ đậu phộng, lẩm bẩm không hiểu, "Vị này đích thân tới đây làm gì, là bởi vì những tin đồn đó sao?"

Nghĩ đến đây, y nhíu mày, cảm thấy không thể tiếp tục xen lẫn với Dữu Khánh được nữa, phải duy trì một khoảng cách mới được…

Trong lầu các nơi bến tàu của Tĩnh Viễn thuyền hành, Hoắc Lãng đứng lặng im trước cửa sổ, nhìn chằm chằm bầu trời đêm đầy sao, lắng nghe tiếng sóng rì rào.

Hồng Cơ bưng một đĩa trái cây lên đây, y cũng chỉ quay đầu lại thoáng nhìn mà thôi.

Ở phía sau lưng y, Hồng Cơ đặt đĩa trái cây xuống rồi thuận tay rút ra một con dao sáng loáng, dứt khoát lưu loát đâm về phía vị trí trái tim sau lưng Hoắc Lãng, toàn bộ động tác như mây bay nước chảy, không hề dao động.

Thành công đâm trúng, trên mặt cô ta mới vừa lộ ra nét lạnh lùng dữ tợn, liền đột nhiên chuyển thành vẻ kinh ngạc.

Con dao trên tay cất lên một tiếng "Keng" ngân vang, mũi dao hơi lõm vào rồi không thể xuyên vào thêm chút nào nữa.

Cô ta lập tức ý thức được không ổn, liền thuận thế vung dao cắt ngang về phía cổ Hoắc Lãng, mà Hoắc Lãng thì chỉ lạnh lùng quay đầu lại nhìn cô ta.

Tuy nhiên, lưỡi dao còn chưa kịp chạm đến cổ Hoắc Lãng, từ bên cạnh đã có một luồng pháp lực cường đại tập kích tới, cánh tay khua dao của Hồng Cơ đột nhiên tung tóe máu tươi, tách rời ra. Hoắc Lãng vừa quay lại cũng bình thản bóp cổ cô ta, tay kia thì nhanh chóng điểm mấy chỉ lên người cô ta, nhân cơ hội này lập tức khống chế cô ta.

Trong mắt tràn đầy kinh nghi, Hồng Cơ nỗ lực xoay cổ, không để ý đến Hoắc Lãng ở trước mắt, cố gắng nhìn về phía cửa sổ ở bên, muốn nhìn xem cao thủ ra tay tập kích mình là ai.

Hoắc Lãng, người đang nắm giữ tính mạng cô ta, nói với giọng tiếc nuối, "Với sự nhanh nhạy của tổ chức, ta gây ra chuyện như vậy nhưng lại chậm chạp không có phản ứng, kỳ quái là ngay cả một lời khiển trách cũng không có, ta liền biết tổ chức không cho ta cơ hội nữa rồi. Ta vẫn luôn một mực suy nghĩ, không biết tổ chức sẽ xử lý ta thế nào, ta cảm thấy không có khả năng công khai trắng trợn hành hung ta ngay tại trên đảo. Ta thật sự không muốn nhìn thấy người động thủ đó là ngươi…" Y đưa tay đẩy đối phương ra, nhấc tay xé mở vạt áo của mình, để lộ ra chiếc áo lót bằng dây xích kim loại ở bên trong.

Hồng Cơ ngã xuống đất, ôm lấy vết thương cụt tay, cắn răng nói: "Nếu như ngươi bỏ chạy, cả nhà già trẻ của ngươi đều không thể sống được."

Hoắc Lãng ngồi xổm xuống trước mặt cô ta, cười nhạt liên tục, "Vậy thì chưa chắc."

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, một bóng người mặc hắc bào chậm rãi đi đến, đồng thời có một mùi vị quái lạ cùng theo tới.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1284: Lão ma đầu (1)

Hồng Cơ cảm thấy khá quen thuộc với mùi kỳ quái này, sau khi khẽ giật mình, mặc dù còn chưa thấy rõ khuôn mặt đối phương, một cái tên đã bật ra khỏi miệng cô ta, "Lão Khâu?"

Nghe tiếng thốt, bóng người hắc bào thân hình cao lớn nhấc tay lật chiếc mũ trùm đầu ra, dưới ánh sáng trăng sao chiếu nghiêng vào từ ngoài cửa sổ, bộc lộ ra một cái đầu hói, tóc tai râu ria hoa râm cầu cuốn, dáng vẻ bẩn thỉu, màu da cổ đồng, nhếch miệng cười hắc hắc với Hồng Cơ, hàm răng xỉn vàng.

Đây là một lão già bẩn thỉu, cũng chính là "Lão Khâu" mà Hồng Cơ vừa gọi tên. Lão già này phụ trách trông coi kho hàng trên một hòn đảo trung chuyển nào đó của Tĩnh Viễn thuyền hành.

Hồng Cơ không quen thuộc lão ta, sở dĩ có ấn tượng khắc sâu là bởi vì mùi hơi kỳ quái trên người đối phương.

Lúc này, điều khiến cô ta cảm thấy kinh ngạc chính là, lão Khâu này làm sao có được thực lực cách không đánh gãy cánh tay mình, cô ta nhịn không được hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Hắc hắc." Lão Khâu nở nụ cười tà mị bẩn thỉu, chiếc áo choàng trên người khẽ rung lên, lập tức có một đám động vật như là ruồi hay côn trùng gì đó vo ve bay ra, cảnh tượng càng ngày càng khiến người kinh khủng, trong chiếc áo choàng của lão ta tựa như có chứa vô số phi trùng, cuồn cuộn bay ra không ngừng, nhiều đến mức quá đáng, rất nhanh liền tràn ngập toàn bộ lầu các.

Hoắc Lãng đứng dậy, bình tĩnh đứng giữa đám phi trùng dày đặc, có vẻ không hề cảm thấy kinh ngạc.

Hồng Cơ mặt đầy kinh ngạc, không biết nhớ tới điều gì, thất thanh thốt lên: "Ngươi là 'Cổ ma' Kha Mật, người đã lấy trộm lấy 'Huyết thiềm' của Thiên Lưu sơn ba mươi năm trước?"

Đám phi trùng đó xuất hiện rất đột nhiên rồi cũng biến mất một cách đột ngột, thoáng qua liền như đám mây trôi nhanh chui vào trong chiếc áo choàng của lão Khâu. Thật khó tưởng tượng nổi làm thế nào một chiếc áo choàng lại có thể dung nạp được một số lượng phi trùng khổng lồ như thế.

Âm thanh vo ve đột nhiên biến mất hoàn toàn, lão Khâu nhe hàm răng vàng ố cười khặc khặc, "Thời gian trôi qua thật là nhanh a, chỉ chớp mắt đã hơn ba mươi năm rồi, không ngờ còn có người vẫn nhớ được Kha mỗ, lại còn có thể thoáng nhìn liền nhận ra. Xem ra ta phải cẩn thận nhiều hơn mới được." Một câu cuối cùng, lão ta vừa nói vừa nhìn Hoắc Lãng.

Hoắc Lãng gật đầu phụ họa: "Những năm qua, ngài cẩn thận là đúng."

Nghe lão Khâu thừa nhận mình chính là "Cổ ma" trong truyền thuyết, Hồng Cơ đang ôm lấy vết thương cụt tay vô cùng kinh ngạc, nói: "Không phải ngươi đã chết rồi sao? Không phải ngươi đã bị chính tay Đại thánh Thiên Lưu sơn giết chết rồi sao?"

Nói đến việc này, lão Khâu lộ ra vẻ mất mát, "Hồi đó, mặc dù ta đã chuẩn bị mọi thứ, cũng dự phòng sẵn một loạt thủ đoạn, nhưng dù

sao cũng là đến Thiên Lưu sơn để trộm bảo vật. Sự thật đã chứng minh ta cẩn thận là đúng. Đám quái vật trong tổ yêu đó thực sự là ai cũng có sở trường riêng. Ta đã chuẩn bị kỹ càng như vậy, nhưng vẫn bị bọn chúng phát hiện. Ta sợ hãi phải vội vàng bỏ chạy. Đích thân Đinh Giáp Thanh đi truy sát, phạm phải điểm mấu chốt của người ta, không giết được ta là không bỏ cuộc. Ta có thể làm gì bây giờ, chỉ có thể phải chết một lần, thế thân chuẩn bị trước đó liền phát huy tác dụng."

Phải là kẻ rất trâu mới dám đến Thiên Lưu sơn để ăn trộm đồ, lại còn có thể giữ được mạng sống trước sự truy sát của Đại thánh Thiên Lưu sơn, có thể trực tiếp nhìn thấy lão già trâu bò trong truyền thuyết này, Hồng Cơ vừa chấn động vừa có chút hoảng sợ.

Lão già này có thể được người ta xưng là "Ma", bởi vì lão ta là người không từ thủ đoạn, hành động như ma quỷ, bất chấp tất cả để đạt được mục đích của mình, đã làm ra rất nhiều chuyện khiến người người tức giận căm ghét, cũng đã hại vô số người, trong mắt lão ta không có đúng sai, không bị ràng buộc bởi bất kỳ giá trị đạo đức nào, thực lực lão ta đã bước vào cảnh giới Cao Huyền từ lâu, hơn nữa còn là kẻ xuất sắc nằm trong tóp đầu Cao Huyền, nếu như không có sức lực đó, lão ta sao dám đi trộm đồ ngay dưới mí mắt của Đại thánh Yêu tộc.

Thử hỏi, rơi vào trong tay một kẻ như thế, Hồng Cơ làm sao có thể không sợ hãi, cô ta cố gắng trấn định hỏi: "Qua nhiều năm như vậy, ngươi vẫn một mực trốn ở trên đảo trung chuyển của Thuyền hành sao?"

Thực ra không chỉ có cô ta, ngay cả là Hoắc Lãng cũng chưa từng nghĩ tới, trên hòn đảo trung chuyển đó của Thuyền hành lại có một lão ma kinh khủng như vậy ẩn nấp, nếu không phải người ta chủ động tìm tới cửa, y có nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến.

Thực ra y cũng biết rõ, người ta dám lộ diện đến hợp tác với y, hiển nhiên trước đó đã quan sát y, biết rõ tình cảnh hiện nay của y.

Lão Khâu cười hắc hắc nói: "Như vậy có gì không ổn sao? Thuyền đi thông bốn phương tám hướng, muốn cái gì đều có thể dễ dàng đưa đến, sẽ không khiến cho bất kỳ ai nghi ngờ. Ai! Không cẩn thận cũng không được a, ta cũng không dám đảm bảo hồi đó giả chết có thực sự giấu giếm được Đinh Giáp Thanh hay không, đám người đó tâm trí quá sâu, hơn nữa thế lực khổng lồ, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, nói không chừng tất cả những nỗ lực trước đó đều sẽ uổng phí. Ta thực sự không dám có bất kỳ một hành động nào thiếu suy nghĩ. Một lần lẩn trốn chính là hơn ba mươi năm a. Bây giờ ta coi như đã có thể ra ngoài giãn gân giãn cốt rồi."

Hồng Cơ cắn răng hỏi: "Lẽ nào bây giờ ngươi không sợ bị Đại thánh Thiên Lưu sơn phát hiện sao?"

Trong mắt lão Khâu toát ra vẻ kích động, "Trong cuộc đời có thể có mấy lần đọ sức chứ? Không phải nói là lại có một tiên phủ khác sắp xuất hiện sao? Ta đã một trăm ba mươi tuổi, nếu như không đột phá cảnh giới, tuổi thọ của ta đại khái sẽ không quá hai mươi năm nữa, đã có cơ hội như vậy, nếu như không thử sức một lần, lẽ nào cả phần đời còn lại đều phải lẩn trốn trong cống rãnh hay sao? Nếu có thể tìm được con đường đăng tiên, trường sinh bất tử, thì tuyệt vời biết bao nhiêu a!" Trên khuôn mặt bẩn thỉu bộc lộ cảm giác trong đầu lão đang đầy những mơ mộng tuyệt vời.

Hóa ra là nhằm vào tiên phủ, Hồng Cơ nghe xong liền hiểu được, lão ta là bị những tin đồn không biết thật giả kia thu hút tới.

Cô ta ở trên hòn đảo này đã nhiều năm, tự nhiên có thể nhận ra được gần đây có không ít yêu ma quỷ quái tới nơi này, nhưng cô ta không nghĩ tới ngay cả lão quái vật loại này cũng bị thu hút tới.

Hoắc Lãng đứng ở bên cạnh, thấy hai người nói chuyện dông dài mãi không dứt, y hiển nhiên có chút lo lắng, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh bên ngoài, có vẻ sợ có người đến, y không thể không nhắc nhở: "Tiền bối, đêm dài lắm mộng."

"Yên tâm, xung quanh đây đều có tai mắt của ta, cho dù chỉ là một con ruồi tới gần cũng đừng hòng giấu giếm được ta." Mặc dù nói như vậy, sau khi dứt lời, lão Khâu vẫn quay đầu ra hiệu, "Trước tiên xử lý chuyện của ngươi đi."

Hoắc Lãng chắp tay cảm tạ, sau đó lại ngồi xổm xuống trước mặt Hồng Cơ, bóp cằm cô ta, ép hỏi: "Ở đây, các con đường liên lạc với bên trên đều nằm trong sự kiểm soát của ta, ta cũng không phát hiện thấy có con đường nào liên lạc với ngươi, nói cách khác, bên trên dùng một cách khác để tiếp cận với ngươi. Hồng Cơ, chúng ta đã ở bên nhau nhiều năm, không nói đến chuyện khác, ít nhất chúng ta cũng có tình cảm ngủ chung nhiều năm như vậy, ngươi hãy nói cho ta biết cách thức liên lạc, chúng ta dễ tụ dễ tán."

Hồng Cơ nở nụ cười thảm, hất cằm về phía lão Khâu, "Ngươi cho rằng ta là kẻ ngốc sao? Hắn đã nói bí mật của hắn cho ta biết, ngươi cảm thấy hắn còn có thể để cho ta sống sót rời đi ư?"

Hoắc Lãng: "Ít nhất ta có thể để cho ngươi được ra đi dễ chịu."

Hồng Cơ cười có vẻ ngây dại: "Đừng phí tâm tư nữa. Bắt đầu từ khi bước lên con đường này, ngươi và ta đều rất rõ ràng, đây là một con đường không thể quay đầu. Ngươi không quan tâm đến tính mạng của người nhà ngươi, nhưng ta quan tâm. Nếu trước sau gì cũng phải chết, ngươi nói xem ta nên lựa chọn như thế nào? Hoắc Lãng, hãy nghe ta, dứt khoát giải thoát cho mình đi, ít nhất người nhà của ngươi còn có con đường sống. Chính bản thân lão ma đầu này còn không thể công khai lộ mặt, lão không thể cho ngươi tương lai."

Thấy cô ta nói ra rõ ràng như thế, hai mắt Hoắc Lãng đỏ lên, một tay túm lấy cổ cô ta, vừa định bóp gãy thì lại chợt thả lỏng ra.

Hồng Cơ ho khan dữ dội.

Hoắc Lãng quay đầu lại, nhìn lão Khâu vẻ mặt hung ác ở một bên, "Tiền bối, ngươi đã đồng ý, có thể bảo đảm người nhà của ta không có việc gì."

Hàm ý cầu xin giúp đỡ bộc lộ rất rõ ràng, bản thân y không có cách nào, y hi vọng đối phương thực hiện lời hứa.

Lão Khâu cười khặc khặc quái dị, bước tới, ngay tại trước mặt Hoắc Lãng, một tay nhấc Hồng Cơ lên, đẩy cô ta ngã trên mặt bàn bên cạnh, sau đó đưa tay sờ mó người Hồng Cơ, hành động này khiến Hồng Cơ sợ hãi giật nảy mình, cuống quýt giãy giụa, nhưng bất lực.

Không nói lúc này tu vi bị cô ta bị hạn chế, cho dù không bị khống chế, tại trước mặt cao thủ cảnh giới Cao Huyền, cô ta cũng chỉ có thể để mặc cho người ta thao túng.

Hoắc Lãng cũng trợn mắt há mồm, lúc đầu còn tưởng rằng lão Khâu chỉ hù dọa Hồng Cơ, nào ngờ…

"Đã rất nhiều năm không đụng tới nữ nhân rồi, đây cũng là một mỹ nhân a."

Sau một hồi vuốt ve, lão Khâu cười quái dị, lật ngửa người Hồng Cơ, kéo xuống bàn, ép tới đè vào cạnh bàn, xốc váy cô ta lên, lột quần cô ta xuống.

"Thả ta ra…" Hồng Cơ nằm ngửa ra bàn hoảng sợ rống lên, nhưng không thể nào thoát khỏi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoắc Lãng vẻ mặt đầy kinh ngạc, khó thể tin nổi, không nghĩ tới đối phương lại làm chuyện đó ngay trước mặt mình. Nhìn thấy chiếc tay cụt của Hồng Cơ vẫn còn đang chảy máu, y nhanh chóng quay người đi. Đứng nghe âm thanh khó tả đó, lòng y ngổn ngang trăm mối, dù sao Hồng Cơ cũng xem như là bạn đời nhiều năm của y, không nghĩ tới bây giờ lại bị người khác làm như vậy ngay tại trước mặt.

Huống chi, bên trên phái Hồng Cơ tới ám sát y, rất có khả năng sẽ phái người âm thầm theo dõi, tại thời điểm như vậy, lão già này lại còn có hứng thú làm chuyện đó, phong cách làm việc như vậy mà

dám nói là cẩn thận nhiều năm sao? Hiện tại, y coi như đã lĩnh giáo được vì sao mọi người lại gọi lão là ma.

Trong lúc bị giày vò đau khổ, Hồng Cơ đột nhiên kêu lên ô ô gấp gáp và kịch liệt giãy giụa. Lão Khâu đang ghì đầu cô ta để hôn môi, đột nhiên thè lưỡi ra, đầu lưỡi đẩy một con nhuyễn trùng màu đỏ sẫm vào trong lỗ mũi cô ta. Con nhuyễn trùng màu đỏ đó vừa chui vào lỗ mũi, lập tức nhanh chóng luồn sâu vào trong. Hồng Cơ cực kỳ kinh sợ.

Một lúc sau, không còn nghe thấy âm thanh phát tiết ở phía sau nữa, Hoắc Lãng quay đầu lại nhìn, phát hiện thấy lão Khâu vậy mà đã mặc lại quần cho Hồng Cơ, hành động này thực sự làm cho người ta không nói nên lời.

Lão Khâu nắm tóc kéo cô ta lên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt vô hồn của cô ta, rồi lẩm bẩm giống như đọc kinh, "Hoắc Lãng chết rồi, ta đã giết hắn. Hoắc Lãng chết rồi, ta đã giết hắn…"

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, sau đó Hồng Cơ ngừng co giật run rẩy, hai mắt trắng dã, ngây dại lặp lui lặp tới một câu, "Hoắc Lãng chết rồi, ta đã giết hắn."

Lúc này lão Khâu mới buông cô ta ra, và đột nhiên vỗ một chưởng vào lưng cô ta.

Bùm, chiếc bàn vỡ vụn, Hồng Cơ phun máu, gục ra sàn nhà, nằm yên bất động.

Hoắc Lãng rất kinh ngạc, không hiểu lão ta làm vậy để làm gì.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1285: Lão ma đầu (2)

Phía sau tai lão Khâu lại có một con bọ cánh cứng màu vàng kim bò ra, con côn trùng đó lớn cỡ con bọ rùa, tuy nhỏ nhưng trông rất hung dữ, dưới tiếng rít chỉ dẫn của lão Khâu, nó bay đến trên mái tóc rối bời của Hồng Cơ, chui vào và biến mất trong đó.

Lúc này, Hoắc Lãng chú ý thấy sau tai lão Khâu còn có hai con bọ cánh cứng kim sắc khác, tại vị trí con bọ cánh cứng đã rời đi có lỗ máu nho nhỏ, y mơ hồ nhận ra rằng lão Khâu dùng bản mạng tinh huyết của mình để nuôi dưỡng mấy con bọ cánh cứng này.

Sau khi thả côn trùng ra, lão Khâu quay đầu lại nhìn chằm chằm Hoắc Lãng, cười khặc khặc quái dị, nói: "Ta quên đây là nữ nhân của ngươi, đã nhiều năm không đụng tới nữ nhân, không kìm được, mượn dùng một chút, ngươi không có ý kiến gì chứ?"

Nghe lời nói đó, Hoắc Lãng cảm thấy ớn lạnh và chán ghét, nhưng cũng vội xua tay nói: "Không phải là nữ nhân của ta, tiền bối đừng để trong lòng, huống chi cô ta còn hạ đòn sát thủ với ta."

"Trẻ nhỏ dễ dạy." Lão Khâu gật đầu hài lòng, lại hỏi: "Thi thể ta nói ngươi chuẩn bị trước đâu rồi?"

Hoắc Lãng chỉ lên bên trên, "Trên lầu."

"Lấy đến đây."

Hoắc Lãng lập tức đi lên lầu, chẳng mấy chốc liền đem xuống một thi thể nam nhân, theo như yêu cầu, vóc dáng tương tự y.

"Ngươi hiểu rõ nữ nhân này, chắc hẳn phải biết rõ nếu như cô ta giết ngươi thì sẽ gây ra vết thương như thế nào, làm đi, làm cho thật giống, nếu không ngươi sẽ hại chính mình." Lão Khâu chỉ vào thi thể, ra hiệu cho Hoắc Lãng làm giả những vết thương trên thân thi thể như là bị Hồng Cơ sát hại.

Hoắc Lãng cân nhắc cẩn thận một hồi, sau đó ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể, bắt tay vào làm, đây không phải là chuyện gì khó khăn, rất nhanh liền đứng lên báo, "Tạm ổn rồi."

Lão Khâu ừ một tiếng, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh thi thể, một tay bóp miệng mũi thi thể, sau đó thấy từ trong tay áo lão ta có những con nhuyễn trùng màu trắng bò ra, chui vào trong miệng mũi của thi thể. Nhìn thấy cảnh này, Hoắc Lãng dợn dợn muốn ói.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy dưới làn da thi thể có thứ gì đó nhúc nhích chuyển động, không ngừng đẩy lồi bề mặt da ra.

Nói một cách chính xác là đang điều chỉnh lại hình dạng khuôn mặt của thi thể, sau một hồi điều chỉnh, Hoắc Lãng trợn mắt há mồm, nhìn thấy khuôn mặt của thi thể đã biến thành khuôn mặt của mình như mình thấy qua gương.

Sau khi so sánh với nhau, xác nhận đã không khác lắm, lão Khâu mới dừng tay lại, đứng lên, "Ngươi xử lý vụ ăn mặc cho hắn đi."

Hoắc Lãng có phần bị làm cho kinh ngạc, vâng vâng dạ dạ làm theo, dứt khoát lấy quần áo mình đang mặc đổi cho thi thể. Lúc này y đại khái đã biết được lão ma đầu này muốn chơi trò gì, thì ra điều mà lão ta nói cứu người nhà của y chính là để cho y giả chết, để tổ chức cho rằng y đã chết rồi, từ đó không truy giết trả thù.

Nghĩ về trò này, y cảm thấy có vẻ không đáng tin cậy, sau khi xử lý xong vụ ăn mặc cho thi thể, y đứng dậy nói với sự lo lắng: "Tiền bối, giả mạo như vậy e là không qua mặt được điều tra kỹ."

"Yên tâm, sẽ không điều tra kỹ càng, ta tự có biện pháp che giấu giúp ngươi." Lão Khâu ừm ừm hai tiếng rồi đột nhiên phất tay chụp tới, đầu ngón tay cắt rách da cổ y, rồi thuận thế bóp lấy cổ y.

Biến cố đột ngột xảy ra khiến Hoắc Lãng sợ hãi giãy giụa, nhưng khó thể nhúc nhích, mắt mở trừng trừng nhìn một đống nhuyễn trùng trắng bệch vừa rồi bò ra khỏi tay áo đối phương, leo lên cổ

mình, rất nhanh, từ chỗ vết thương lan truyền cơn đau đớn vì bị xé rách, y đau đến mức cả người run rẩy, run giọng nói: "Tiền bối tha mạng…"

"Đừng lo, nó có tác dụng gây tê, rất nhanh sẽ hết đau."

Đúng như lão Khâu nói, chẳng mấy chốc, Hoắc Lãng liền không thấy cơn đau nữa, y chỉ cảm thấy có thứ gì đó không ngừng nhúc nhích chui luồn trong làn da của mình, khiến cho y sợ hãi rờn rợn, lông tơ dựng đứng cả lên, người ngoài khó thể tưởng tượng được cảm giác đó.

Y đã ý thức được lão Khâu đang làm gì. Y không có đoán sai, rất nhanh, gương mặt y đã hoàn toàn thay đổi, biến thành gương mặt của một người xa lạ khác.

Lão Khâu dừng tay lại, nhìn vào mặt y, nói: "Từ giờ trở đi, Hoắc Lãng đã chết. Được rồi, nơi đây không thích hợp ở lâu, đi thôi."

Sờ sờ gương mặt mới của mình, trong lòng Hoắc Lãng vẫn còn tràn đầy sợ hãi, y mở ra một chỗ sàn nhà, dẫn theo lão Khâu lặn xuống nước dưới lầu các, rời đi.

Khi hai người ngoi lên khỏi mặt biển thì đã xuất hiện tại một chỗ đê biển. Lão Khâu nhìn chăm chú Tri Hải các ánh đèn rực rỡ, chậc lưỡi nói, "Nói là phồn hoa như mộng cũng không quá đáng."

Hoắc Lãng lại có sự lo lắng khác, "Chính sách mới của Tương La Sách rõ ràng là muốn bức ép những người không rõ lai lịch. Cho dù chúng ta đã thay hình đổi dạng, chúng ta cũng phải tìm một chỗ đặt chân, một khi đã đăng kí ở lại, chúng ta chưa chuẩn bị đầy đủ chi tiết lai lịch, lai lịch giả mạo sẽ rất dễ bị phát hiện không đúng, e rằng dễ dàng bị theo dõi, đến lúc đó sẽ không tiện hành động."

Lão Khâu cười ha hả: "Ta là người của Thuyền hành, Thuyền hành điều ta đến đây trông coi thương khố, ta đương nhiên là tiếp tục ở trong thương khố."

Nói đến đây, Hoắc Lãng cảm thấy có chút kỳ quái, "Tại sao đúng vào lúc này lại điều ông đến trông coi thương khố nơi này?"

"Ta tự có biện pháp của ta."

"Vậy còn ta thì sao?"

"Ta trông coi thương khố còn không chứa được ngươi sao?"

"Đi ra ngoài đụng phải kiểm tra thì phải làm thế nào?"

"Vậy thì đi đường vòng. Ngươi ở tại Hổ Phách hải này nhiều năm như vậy, đã quá quen thuộc nơi này, không phải là một chuyện nhỏ như vậy cũng không ứng phó được chứ?"

Hoắc Lãng hết lời chống đỡ, xem ra không thể tránh khỏi phải mạo hiểm.

Lão Khâu không muốn tiếp tục dông dài về mấy chuyện đó nữa, nhấc tay gạt qua lỗ tai mình một cái.

Một con bọ cánh cứng kim sắc đang bám sau tai lão ta liền bay ra, dưới sự chỉ dẫn của lão ta, nó hạ xuống bờ vai Hoắc Lãng. "Ngươi biết tên Thám Hoa lang kia ở đâu, đưa nó đến đó, chỉ cho nó biết căn phòng của Thám Hoa lang, và mô tả cho nó biết hình dạng tướng mạo của hắn luôn. Nó sẽ theo dõi tên Thám Hoa lang đó thay chúng ta."

Nhìn con bọ cánh cứng trên bờ vai, Hoắc Lãng kinh ngạc không hiểu, "Nó là côn trùng, ta làm sao nói cho nó biết được?"

"Ngươi cứ nói bình thường là được."

"A? Nó có thể nghe hiểu tiếng người à?"

"Ngươi nghĩ rằng hồi đó ta đến Thiên Lưu sơn lấy trộm Huyết thiềm là để làm gì? Chính là để luyện chế vật này, đáng tiếc thất bại. May mà ẩn cư trên đảo mấy năm nay, cũng không tính uổng phí quãng

thời gian ba mươi năm rất tốt đó, mặc dù không có Huyết thiềm, nhưng dù sao ta cũng luyện chế ra được ba con 'Kim Giáp linh'. Bây giờ xuất sơn, chính là thời điểm kiểm tra tài năng và tác dụng to lớn của chúng."

Hoắc Lãng nghe vậy liền khen ngợi, "Có được thần vật này, thật sự là quá tốt, sẽ không có ai đi đề phòng một con bọ cánh cứng nhỏ bé như thế, nhất định có thể dò xét được hết bí mật của tên Thám Hoa lang đó."

Nhìn kỹ hơn, y càng cảm thấy hình dạng của con côn trùng này dữ tợn và đáng sợ, khi nhìn gần mới có thể cảm giác được nó có một sự tà tính.

Đã có được sức lực như vậy, còn có gì để nói, y lập tức đi thực hiện theo lời lão Khâu nói…

Tại Tri Hải các, trong căn phòng ngủ của Dữu Khánh, trên một tảng đá ở trên bàn, Đầu To vẫn như trước giang cánh nằm đờ ra như cương thi, những tia sáng đỏ nhè nhẹ lượn lờ quanh thân nó.

Những lúc như thế này, sẽ không ai quan tâm đến Đầu To, mọi người đã quen thuộc với hành động quái dị đó của nó.

Dữu Khánh không ra ngoài, hắn đang ở trong sảnh ngoài nói chuyện phiếm, An Di và Tô Thu Tử tìm đến hắn, cần phải giải quyết vấn đề chỗ ở cho gần một trăm thủ hạ, đến ngày mai Hổ Phách hải sẽ bắt đầu thực hiện quy định mới.

Không ai chú ý tới ánh sáng đỏ trong phòng ngủ của Dữu Khánh đột nhiên biến mất, Đầu To đang giang cánh nằm đờ trên tảng đá chợt thu cánh lại, hơi nghiêng đầu, dường như nhận ra điều gì đó.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1286: Linh trùng (1)

Ngồi nghe vấn đề thu xếp chỗ ở cho đám người Tam Tiên bảo, Nam Trúc hiếm thấy mà không có chen mồm, vẫn một mực trầm mặc, gã vẫn còn đang tiêu hóa những thông tin mà Mục Ngạo Thiết đã nói cho biết.

Nhưng luôn luôn im lặng cũng không phải là phong cách của gã, gã biết rõ lão Thập Ngũ không có khả năng bỏ tiền ra cho gần trăm người này, không chỉ lão Thập Ngũ, chính gã cũng không muốn, đó không phải là khoản tiền nhỏ, cho nên cuối cùng gã vẫn chen miệng vào, "Không phải Lý Trừng Hổ mới nhận Trùng Nhi làm nghĩa tử sao? Để hắn tìm Tương Hải Hoa nói thử xem."

Vừa nói gã vừa hất hất cằm về phía Trùng Nhi.

Trùng Nhi nghẹn ngào không nói nên lời, mọi người đồng loạt quay sang nhìn nàng.

Thực ra, không phải Dữu Khánh chưa từng nghĩ tới biện pháp này, chỉ là hắn cảm thấy hành động nhận nghĩa tử của Lý Trừng Hổ chẳng qua là để qua mặt Hướng Lan Huyên, trong chuyện này chắc hẳn không hề có gì thực tế.

Một điều khác chính là, đối với nhóm người Tam Tiên bảo này, hắn cũng chỉ mang tâm lý lừa gạt cho qua, căn bản không dám dễ dàng tin tưởng đám người này, những chuyện bình thường khác còn có thể nhờ bọn họ chạy đi làm, nhưng với những chuyện có liên quan đến tiên phủ, hắn hoàn toàn không dám để cho những người này dính vào. Lúc đầu, vì nể mặt của ba trăm triệu đó mà hắn cho phép những người này cùng đi theo, dù sao chỉ là lừa một đám gân gà ở tại bên người, trong lòng chưa hề có ý nghĩ để cho đám người này thấy khó khăn mà rút lui.

Tuy nhiên, Nam Trúc không biết ý nghĩ đó của hắn, lại chỉ ra biện pháp này ngay trước mặt mọi người, hắn cũng không thể tỏ ra mình không tận lực, đành phải nói với Trùng Nhi: "Nếu không, ngươi đi thử trước xem sao?"

Trùng Nhi có chút do do dự dự.

Nam Trúc vừa mới trở về với đồng bọn, đang muốn biểu hiện một chút, nên rất tích cực, vỗ ngực nói: "Không sao, ta đi cùng ngươi."

Dữu Khánh ở bên cạnh khẽ cau mày, thầm trách tên mập này nhiều chuyện, thật muốn tung một cước đá gã bay xuống lầu.

Đúng vào lúc này, bên trong phòng ngủ đột nhiên vang lên một tràng âm thanh "Tích tích" rõ to.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía âm thanh phát ra, mấy người An Di vừa mới gia nhập không hiểu là thứ gì phát ra âm thanh đó, nhưng mấy người Dữu Khánh vừa nghe liền biết là Đầu To đang cảnh báo.

Đầu To bây giờ không còn tùy tiện cất tiếng cảnh báo, nó đã mở linh trí, có thể phân biệt được trường hợp nào cần phát ra âm thanh, thời điểm này nó đột nhiên cất tiếng báo động, chuyện gì chứ?

Mấy người Dữu Khánh trong nháy mắt liền trở nên nghiêm túc.

Mục Ngạo Thiết lập tức chụp lấy thanh kiếm chạy đến mở cửa nhìn xung quanh bên ngoài.

Nam Trúc thì chạy đến cửa sổ quan sát bên ngoài.

Bách Lý Tâm và Trùng Nhi nhanh chóng kiểm tra từng ngóc ngách trong phòng.

Nhìn thấy phản ứng của bọn hắn như vậy, hai người An Di và Tô Thu Tử quay mặt nhìn nhau, không hiểu ra sao, nhưng từ tình

huống hiện trường, họ ý thức được có khả năng đã xảy ra chuyện.

Cò Dữu Khánh, hắn lập tức lóe lên, lướt vào trong căn phòng phát ra âm thanh để kiểm tra, đó là căn phòng ngủ của hắn.

Hắn nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh, nhưng không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường, liền quỳ một gối xuống khom người nhìn dưới gầm giường, cũng không phát hiện thấy có gì trốn dưới này, Tam Túc ô Tiểu Thanh đứng nơi bệ cửa sổ cũng không phát hiện ra điều gì.

Hắn nhanh chóng đứng dậy quay lại, đóng kín cửa phòng, sau đó mới bước nhanh đến trước mặt Tiểu Thanh, thấp giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Thanh phát ra tiếng người, nhỏ giọng đáp lại: "Không biết, ta cũng không biết vì sao Đầu To cảnh báo." Biểu hiện của Tiểu Thanh rõ ràng cũng đang cảm thấy quái lạ.

Ngay cả việc canh chừng cửa sổ cũng không phát hiện được gì, Dữu Khánh lập tức quay lại đi đến trước mặt Đầu To, nhỏ giọng khiển trách, "Đầu To, ngươi kêu lên ôn ào làm gì vậy?"

Vù! Đầu To đột nhiên bay lên, lướt sát qua bên cạnh Tiểu Thanh, phóng vút ra ngoài cửa sổ như một mũi tên rời dây cung.

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, rồi lóe lên lướt đến bên cửa sổ, khi vươn đầu nhìn ra phía ngoài thì đã không thấy bóng dáng Đầu To ở đâu.

May mà Tiểu Thanh đã nhìn thấy, Tiểu Thanh nhắc nhở, "Đã vào phòng khách qua cửa sổ bên cạnh."

Đến phòng khách ư? Dữu Khánh ngạc nhiên, và mơ hồ ý thức được điều gì đó, hắn cũng nhanh chóng làm theo nó, lướt tới mở cửa lao ra ngoài, cầm kiếm vọt vào phòng khách, trước tiên hắn nhìn chằm

chằm vào An Di và Tô Thu Tử, ý nghĩ đầu tiên của hắn chính là hai người này có vấn đề, quả nhiên không đáng tin cậy!

Tuy nhiên, tình hình hiện trường tựa hồ không như hắn tưởng tượng, An Di và Tô Thu Tử không có biểu hiện gì khác thường, họ đang ngẩn người nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó, và không chỉ có hai người bọn họ, mấy người Nam Trúc cũng đang ngẩng đầu nhìn chăm chú trên chiếc tủ trưng bày đồ cổ trong phòng.

Hắn nhìn theo hướng mọi người đang nhìn, thấy Đầu To đang vẫy cánh lơ lửng bên trên đỉnh tủ trưng bày, không biết nó đã phát hiện được cái gì, tầm mắt hiện tại của bọn hắn không nhìn thấy gì.

Dữu Khánh lập tức nhảy lên, vung tay thi pháp hút chặt vào trần phòng, treo mình ở trên đó. Lúc này hắn mới nhìn rõ tình hình phía trên đỉnh tủ trưng bày. Trên tủ có một con côn trùng nhỏ màu vàng kim, chỉ lớn cỡ nửa móng tay. Đối mặt với Đầu To lơ lửng trên không, nó không hề sợ hãi, ngược lại còn bộc lộ rõ hàm ý đối đầu, khá là kiệt ngạo.

Thấy vậy, những người khác cũng học theo Dữu Khánh, đều nhảy lên treo mình trên trần nhà để nhìn xem, và đều cảm thấy rất quái lạ với những gì nhìn thấy.

Nhất là mấy người Dữu Khánh, càng thấy ngạc nhiên hơn, không biết vì sao Đầu To lại có địch ý với một con côn trùng như thế.

Bọn hắn hiểu được Đầu To ở một mức độ nào đó, có thể nhận ra được Đầu To đã có ý đồ tấn công.

Đây chính là điều kỳ quái, giữa trong thiên địa này có vô số côn trùng tương tự, nếu như gặp con nào cũng nghiêm túc như vậy, thì trên đường đi không biết Đầu To phải ra tay bao nhiêu lần cho đủ.

Cũng chính bởi vì lí do này, bọn hắn cảm thấy Đầu To sẽ không vô duyên vô cớ có hành động này, lẽ nào con côn trùng nhỏ như vậy lại thật sự có vấn đề gì hay sao?

Thấy ánh mắt mọi người treo trên trần đều nhìn chăm chú về phía mình, con bọ cánh cứng nhỏ kim sắc dường như biết rõ mình không thể ẩn giấu được nữa, nó đột nhiên lóe lên, bay vù đi. Tốc độ bay đó khiến cho đám người Dữu Khánh kinh ngạc, thật nhanh!

Tốc độ có thể khiến cho một đám tu sĩ cảm thấy nhanh, chỉ nghĩ thôi cũng có thể tưởng tượng được.

Vào lúc này, mọi người đều ý thức được con bọ cánh cứng này không đơn giản.

Ngay khoảnh khắc con bọ cánh cứng nhỏ kim sắc lướt vòng qua bên cạnh Đầu To, Đầu To cũng lóe lên, vọt xéo qua, hai con côn trùng một lớn một nhỏ trong nháy mắt liền đụng vào nhau.

Keng! Hai con côn trùng đụng vào nhau, nhưng lại vang lên âm thanh kim loại va chạm.

Chỉ từ một màn này, mấy người càng nhận rõ con bọ cánh cứng kim sắc này không tầm thường.

So về lực xung kích, con bọ cánh cứng kim sắc rõ ràng không bằng Đầu To, đầu tiên là khổ người không bằng, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đập vào trên tường, nhưng nó lại nhân cơ hội này tá lực đả lực, bật ra khỏi mặt tường với một góc xéo, bắn nhanh về phía cửa sổ, vọt ra ngoài chạy trốn.

Nam Trúc hạ xuống, vung kiếm chém ra, nhưng bị nó lóe lên tránh thoát.

May mà Đầu To không phải ngồi không, nó gần như ngay lập tức bám sát theo sau, cả hai cùng biến mất trong màn đêm.

Một đám người vọt tới bên cửa sổ, dồn dập thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn khắp xung quanh, nhưng thân hình của hai con côn trùng quá nhỏ, sau khi chìm vào trong màn đêm, gần như không thể nhận rõ được hướng đi, chỉ còn lại tiếng “Keng keng” liên tục giúp bọn hắn

xác định phương hướng. Bọn hắn mơ hồ nhìn thấy tia lửa bùng lên do hai con côn trùng liên tiếp đụng mạnh vào nhau, một đường không ngừng va chạm lao xuống dưới lầu.

Bọ cánh cứng kim sắc tựa hồ biết rõ mình không thể trốn thoát được, nó không chạy trốn nữa, rõ ràng đang liều mạng với Đầu To, vô cùng quyết liệt, có vẻ cực kỳ hung bạo.

Nam Trúc đang nhìn xuống dưới chợt tặc lưỡi, nói: "Cái gì vậy a? Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một con côn trùng có thể đối đầu với Đầu To, có nên xuống dưới nhìn một chút hay không?"

Không ai đáp lại gã.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1287: Linh trùng (2)

Trận giao chiến giữa hai con côn trùng kéo dài không lâu, thực lực hầu như nghiêng hẳn về một phía, chẳng mấy chốc liền thấy Đầu To bay trở về, lóe lên, vọt qua cửa sổ bay vào phòng. Dựa vào theo ánh đèn mọi người có thể nhìn thấy nó đã bắt con bọ cánh cứng kim sắc kia trở về.

Đầu To hạ xuống ấm trà trên bàn, đè con bọ cánh cứng kim sắc vẫn còn đang giãy giụa đó xuống. Nhóm người ở bên cửa sổ nhanh chóng chạy tới, vây quanh nhìn xem, pháp nhãn mở to nhìn kỹ, sợ mình không nhìn được rõ ràng, nhìn thấy Đầu To đang cắn chặt cổ đối phương.

Khi ở gần nhìn kỹ, mọi người mới phát hiện ra con bọ cánh cứng nhỏ kim sắc này có hình dạng cực kỳ hung dữ và kinh khủng, không phải hình dạng của một con bọ cánh cứng bình thường.

"Đây là loài côn trùng gì chứ?" Nam Trúc hiếu kỳ lẩm bẩm.

Mọi người còn chưa kịp hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì có tiếng răng rắc trầm đục vang lên, mọi người tưởng rằng đó là tiếng ấm trà bị vỡ, nhưng khi nhìn lại, phát hiện thấy ấm trà vẫn bình thường nhưng trái lại đầu của con bọ cánh cứng kim sắc lại đột nhiên từ trên ấm trà lăn xuống. Lúc này mọi người mới nhận ra rằng Đầu To thật là mạnh mẽ, nó đã cắn đứt cổ con bọ cánh cứng kim sắc đang kháng cự kia.

Điều khiến mọi người bất ngờ hơn là, dưới ánh mắt pháp nhãn nhìn kỹ, bọn hắn thấy từ chỗ cổ đứt của con bọ cánh cứng kim sắc toát ra một lũ tà khí nhàn nhạt, nếu không phải đúng lúc bọn hắn đang thi triển pháp nhãn, có lẽ sẽ không phát hiện ra.

Lúc này mọi người mới xác nhận rằng con bọ cánh cứng kim sắc này đúng là có trò trống.

Trên đê biển, lão Khâu giấu mình trong chiếc áo choàng đột nhiên giơ tay ôm ngực và bật lên một tiếng, "Không tốt!"

Trong đôi mắt nhìn về phía Tri Hải các rõ ràng bộc lộ sự lo lắng.

Hoắc Lãng ở bên cạnh rất ngạc nhiên, lão già này là kẻ dám đến Thiên Lưu sơn trộm đồ, chuyện gì lại có thể khiến cho lão ma đầu này thất thố như vậy? Y lập tức hỏi: "Tiền bối, sao vậy?"

Lão Khâu nghiến răng nghiến lợi, "Không hiểu sao tâm trạng rối loạn, có lẽ 'Kim Giáp linh' được phái đi theo dõi Thám Hoa lang đang gặp phải nguy hiểm, chắc hẳn đã bị phát hiện. Làm sao sẽ bị phát hiện chứ? Không thể nào như vậy a."

Lão ta có phần không hiểu, trên đảo có rất nhiều côn trùng, ai lại đi chú ý tới một con bọ cánh cứng nhỏ bé như vậy, hơn nữa, linh trùng do chính tay lão ta huấn luyện vô cùng nhạy bén, đủ để ứng phó với những tình huống phức tạp, không dễ bị bộc lộ.

Hoắc Lãng vẫn rất nghi hoặc, hỏi: "Chẳng lẽ tiền bối có thiên lý nhãn ư? Nếu không, làm sao biết được 'Kim Giáp linh' gặp nạn?"

Lão Khâu quay đầu lại, hung dữ trừng mắt nhìn y, "Nó là do ta dùng bí pháp dưỡng cổ để luyện chế ra, ngày đêm ở cùng khí huyết của ta, được ta dùng tinh huyết để nuôi dưỡng hai ba mươi năm, đã tâm ý tương thông với ta từ lâu, cho dù cách xa bao nhiêu, ta cũng có thể cảm nhận được tâm tình của nó hiện tại. Lúc này nó đang rất sợ hãi."

Trốn tránh ba mươi năm mới luyện chế ra được ba con, Hoắc Lãng biết rõ mấy con côn trùng này rất quý báu đối với lão ma đầu. Y lập tức nói với ý tốt: "Nếu nó đã gặp nạn, đương nhiên phải nghĩ biện pháp cứu nó."

Lão Khâu hỏi ngược lại: "Cứu như thế nào? Ngươi đi cứu hay là ta hiện thân đi cứu? Vấn đề là, một con côn trùng không có gì thu hút như vậy, làm sao đối phương phát hiện ra được? Lẽ nào, lúc trước khi hành động của chúng ta ở chỗ Thuyền hành đã bị người khác theo dõi hay sao?" Lão ta đưa mắt quan sát xung quanh.

Vừa nghe được lời này, Hoắc Lãng giật mình hoảng sợ, y cũng vội đảo mắt nhìn quanh, cảm thấy xung quanh tràn ngập nguy hiểm.

"Ọc… Phụt…" Lão Khâu bỗng giơ tay ôm ngực, ngay tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, thân thể khẽ lay động.

Hoắc Lãng cả kinh, duỗi tay muốn đỡ lão ta nhưng lại không dám, trên người lão ma đầu này ẩn giấu một đống côn trùng đủ loại, khiến cho y không dám đụng vào, chỉ có thể thất kinh hỏi: "Tiền bối, ngài không sao chứ?"

Khóe miệng nhỏ giọt máu tươi, vẻ mặt lão Khâu đầy đau lòng, thậm chí còn có chút bi thương, lão ta khoát tay áo, buồn rầu nói: "Chết rồi, kẻ nào giết chết linh trùng của ta, đừng có để rơi vào trong tay lão phu, nếu không ta tất nhiên sẽ khiến hắn sống không bằng chết!"

"…" Hoắc Lãng có chút không nói nên lời, nhìn từ cảnh tượng này, tâm ý tương thông mà lão ma đầu đã nói e rằng là thật.

Y cũng có thể hiểu được vì sao đối phương lại vô cùng đau lòng như vậy, tâm huyết mấy chục năm, vừa mới xuất sơn, vừa mới nói muốn thử xem khả năng của nó. Kết quả vừa xuất sơn liền bị giết chết. E rằng bất kể là ai đều sẽ khó chịu nổi.

Y cũng cảm thấy rất đáng tiếc, một con côn trùng nhỏ bé như thế, không chỉ có thể không khiến người khác chú ý, lại còn có thể tìm hiểu tin tức, quả thực là thần khí dùng để theo dõi, có thể phát huy ra tác dụng vô cùng to lớn, hơn nữa nó còn thuộc về phía bên y, bị mất đi như vậy quả thực quá đáng tiếc.

Một lúc lâu sau, lão Khâu mới ổn định lại tâm tình, lão ta lau vết máu nơi khóe miệng, "Cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu, nếu đối phương đã giết chết linh trùng, chứng tỏ hắn không biết, có nghĩa là còn chưa nhận ra lai lịch của ta, điều này cho thấy đối phương chỉ tình cờ phát hiện ra nó."

Nghe vậy, Hoắc Lãng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi y lại ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, muốn lấy Thám Hoa lang làm điểm đột phá để tìm kiếm tiên phủ, nhưng không dám trắng trợn công khai, chỉ có thể làm lén lút, bây giờ con linh trùng này vừa mới đến gần liền bị phát hiện, còn có thể tiếp tục phái một con khác đi theo dõi sao?

Thứ được trông cậy lớn nhất đó, liệu còn có thể sử dụng được hay không.

Y thử nói: "Nếu chỉ là tình cờ bị phát hiện thì dễ xử lý, phái một con linh trùng khác đi, dặn dò linh trùng cẩn thận nhiều hơn một chút là được."

Khóe miệng Lão Khâu giật một cái, lão ta cũng ý thức được sự rắc rối trong vấn đề này, lão còn dám phái linh trùng đi theo dõi tên Thám Hoa lang đó sao? Lão ta từ chối không chút do dự, "Trước khi

chưa biết rõ vì sao linh trùng bị phát hiện, không thể tiếp tục mạo hiểm."

Trong căn phòng, trên ấm trà trên bàn, Đầu To ôm lấy thi thể con bọ cánh cứng kim sắc kia, bắt đầu gặm ăn. Dữu Khánh thấy vậy thì vội vàng chụp lấy Đầu To dời ra. Hắn muốn cất giữ lại xác con côn trùng này, để đi tìm hỏi Tương Hải Hoa xem đây là thứ gì.

Nếu Đầu To đã có thể nhận ra được sự tồn tại của con côn trùng này, lúc trước bọn hắn từng lang thang khắp nơi trên đảo, và cũng đã ở lại đây mấy ngày, vì sao trước đây chưa bao giờ phát hiện ra?

Hắn muốn xác nhận xem, loài côn trùng này có phổ biến tại vùng này hay không.

Nếu như không phổ biến, vậy thì vấn đề là, tại sao con côn trùng cổ quái có tà khí này lại trùng hợp ở trong phòng hắn?

Bởi vì với những gì đã trải qua, bọn hắn có sự nhạy cảm một cách tự nhiên đối với những sự vật liên quan đến tà khí.

Cho nên tạm thời hắn không thể để cho Đầu To ăn con côn trùng này, hắn nói Trùng Nhi cất giữ luôn cả cái đầu bị cắn đứt của con côn trùng, thả Đầu To lại trong phòng mình, ném cho nó một viên linh đan xem như khen thưởng.

Đầu To ôm lấy viên linh đan, bắt đầu răng rắc răng rắc gặm ăn.

Sở dĩ bây giờ cho Đầu To ăn linh đan là bởi vì nhu cầu linh khí của nó đã tăng lên rất rõ ràng, nó căn bản không còn ăn xương nữa, mà mỗi lần ăn Linh mễ đều có thể ăn rất nhiều, bọn hắn không thể cứ cõng theo một túi Linh mễ lớn đi khắp nơi, về sau phát hiện thấy linh đan thích hợp hơn, chỉ cần có tiền mua là được.

Sẵn sàng chi khoản tiền này là bởi vì đám người Đào Hoa cư đã nhận ra được, sau khi được Minh tăng điểm hóa, Đầu To có vẻ đã

bước vào con đường tu hành, mọi người cũng rất tò mò không biết nó cứ tiếp tục tu luyện như vậy sẽ có kết quả như thế nào.

Đương nhiên, cũng là bởi vì loại linh đan khá phổ thông này tương đối rẻ, giá cả như Nghiễm Linh đan là không nuôi nổi.

Đúng lúc cần để cho Trùng Nhi đi tìm Tương Hải Hoa hỏi về việc sắp xếp cho đám người Tam Tiên bảo, Dữu Khánh dứt khoát cầm thi thể con côn trùng này cùng đi theo, Nam Trúc chủ động đi theo.

Khi bọn hắn đi lên lầu gặp Tương Hải Hoa thì tiểu sư thúc tránh ở sau cửa phòng ngủ của Tương Hải Hoa, nghiêng tai lắng nghe.

Khi Trùng Nhi ngập ngập ngừng ngừng mở miệng nói tới việc sắp xếp cho nhân viên của Tam Tiên bảo, Tương Hải Hoa lập tức sảng khoái đồng ý hỗ trợ, tuy nhiên, bởi vì có khá nhiều người, không tiện sắp xếp để cho tất cả đều ở phòng khách sạn, cô ta sẽ cung cấp một chỗ có không gian lớn để dừng chân.

Như vậy là đủ rồi, Dữu Khánh không quan tâm chỗ ở của những người đó như thế nào, trực tiếp đồng ý, ít nhất sẽ tốt hơn nhiều so với ở tại bãi triều lộ thiên kia.

Sau đó chính là chuyện xác của con côn trùng, Dữu Khánh che giấu công lao của Đầu To, chỉ nói là bọn hắn vô tình phát hiện ra. Sau nhiều lần kiểm tra, Tương Hải Hoa xác định chưa bao giờ nhìn thấy loài côn trùng này tại Hổ Phách hải, thậm chí còn chưa từng nhìn thấy ở đâu, cô ta cũng không biết nó là loài côn trùng gì.

Một thứ hiếm hoi có chứa tà khí như vậy bất chợt xuất hiện tại trong phòng mình, Dữu Khánh thần tình nghiêm trọng, trong lòng trở nên cảnh giác.

Tiểu sư thúc đứng sau cửa nghe được chuyện này, sắc mặt cũng lộ vẻ suy tư…

Tại Tĩnh Viễn thuyền hành, dưới lầu các bên cạnh bến tàu, từ trong nước có người ngoi lên, chui vào bên trong lầu các, ngửi thấy mùi máu tươi, rồi phát hiện thấy hai người nằm trên sàn nhà.

Người tới phát hiện thấy Hồng Cơ vẫn còn hơi thở, lập tức đỡ cô ta dậy, cứu tỉnh lại liền truy hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Gã ta tới đây chính là vì Hồng Cơ, biết rõ Hồng Cơ sẽ ra tay với Hoắc Lãng ở nơi này, nhưng mãi vẫn không thấy Hồng Cơ phản hồi kết quả, không thể không lặn đến đây kiểm tra.

Khi nghe câu hỏi, Hồng Cơ với ánh mắt vô hồn nói như nói mớ: "Hoắc Lãng chết rồi, ta đã giết hắn. Hoắc Lãng chết rồi, ta đã giết hắn…"

Sau khi thì thào mấy lần, thân thể cô ta đột nhiên run rẩy kịch liệt, trong miệng sặc ra rất nhiều máu tươi, sau đó đầu lệch sang một bên, hoàn hoàn không còn động tĩnh.

Người tới cau mày, sau khi xác nhận cô ta đã tử vong, gã ta lại đến trước thi thể Hoắc Lãng, dùng Huỳnh thạch rọi sáng khuôn mặt để xác nhận dung mạo, và xác nhận được y đã chết. Gã ta không ở lại lâu, tới bằng đường thủy, lại lặn vào trong nước rời đi. Gã ta không chú ý đến một con bọ cánh cứng kim sắc bò ra khỏi mái tóc của Hồng Cơ tóc bám lên người gã ta.

Sau khi ngoi lên khỏi mặt nước, gã ta leo lên một chiếc thuyền bỏ neo nơi bờ biển, chui vào trong khoang thuyền để gặp mặt một người đàn ông chờ đợi sẵn ở đó. Gã ta báo cáo lại tình hình kiểm tra cho nam nhân biết, kết luận là Hồng Cơ tập kích Hoắc Lãng, tung ra một đòn chí mạng cho Hoắc Lãng, nhưng đồng thời cũng bị Hoắc Lãng phản kích trước lúc chết gây ra vết thương chí mạng, cả hai lần lượt bị chết vì tổn thương.

Sau khi bẩm báo xong, người đi điều tra lên bờ rời đi.

Người trên thuyền viết một bức mật tín, chèo thuyền chìm vào trong bóng đêm mịt mờ, sau đó từ trên biển bay lên một con phi cầm truyền tin thân thể nhỏ bé.

Con bọ cánh cứng kim sắc ẩn nấp kia cực kỳ có linh tính, nó cũng bay đi theo, bay một mạch đến Tri Hải các, nhìn thấy người nhận thư là thủ hạ của Thanh Nha, cũng nhìn thấy người nhận thư kiểm tra mật tín xong thì đem đi trình lên cho Thanh Nha.

Sau khi nghe lén cuộc nói chuyện, bọ cánh cứng kim sắc lặng lẽ bay ra khỏi cửa sổ, bay nhanh đến nhà kho của Tĩnh Viễn thuyền hành, đáp xuống trên người của lão Khâu, ngươi đang trông coi thương khố, rồi phát ra những tiếng xầm xì yếu ớt bên tai lão ta.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1288: Dùng cách của người ta (1)

Đêm tối, bên trong thương khố rất yên tĩnh, Hoắc Lãng với khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi, ngồi ở một bên cũng nghe được một chút âm thanh của côn trùng, vì vậy y liền biết con bọ cánh cứng kim sắc được bố trí chỗ Hồng Cơ đã trở về.

Y lập tức nhìn chăm chú phản ứng của đối phương, y cũng biết mục đích lưu con bọ kim sắc này lại trên người Hồng Cơ để làm gì, lão ma đầu đã đồng ý giúp y tìm kiếm người nhà cho mình, y đương nhiên rất trông chờ vào điều đó.

Mặc dù biết rằng mình đã thành công giả chết, tổ chức sẽ không làm hại người nhà của mình nữa, nhưng y vẫn cảm thấy khi tìm được người nhà nên bố trí định cư ở nơi khác sẽ càng yên tâm hơn.

Lão Khâu trông có vẻ ủ rũ nằm trên một đống bao bố. Hoắc Lãng cũng lưu ý tới, y có thể hiểu được phần nào tâm trạng của đối phương.

Bị vị Đại thánh Yêu tộc kia truy sát, nhất định rất sợ hãi, phải trốn tránh mấy chục năm, lão ta có phần bị tách rời với thế giới bên ngoài, đã có chút lạc hậu với thời đại, không biết rõ lắm về rất nhiều nhân vật trong thiên hạ hiện nay. Ví dụ như tên Thám Hoa lang đó, trước khi lão ma đầu này ẩn cư, có lẽ tên thanh niên đó còn chưa ra đời.

Còn có mấy người như Lý Trừng Hổ, Tương La Sách chẳng hạn, thời điểm khi lão ma đầu này còn tung hoành thiên hạ, những người đó chưa là gì cả, ít nhất Lý Trừng Hổ còn chưa trở thành Đoan thân vương như bây giờ, Tương La Sách cũng không có thực lực quật khởi đến tình trạng hiện tại.

Có rất nhiều đại nhân vật trong thiên hạ hiện nay, vào hồi đó đều phải ngước cao nhìn lão ta.

Thời không có anh hùng, để kẻ may mắn thành danh. Lão ma đầu đem theo linh trùng đã luyện chế thành công một lần nữa xuất sơn, tràn đầy khí thế, nào ngờ vừa mới xuất mã liền đạp vào hố, nhìn không rõ tình cảnh, ngay cả linh trùng bị tổn thất như thế nào cũng không biết, còn không dám gióng trống khua chiêng đi trả thù, chỉ có thể ủ rũ trốn ở trong xó xỉnh âm u, có vẻ đã bị đả kích.

Trong khi Hoắc Lãng đang âm thầm cảm khái, lão Khâu nằm trên đống bao bố chợt lên tiếng: "Có phải phía bên Tri Hải các có người nào đó gọi là 'Thanh gia' hay không?"

"Thanh gia?" Hoắc Lãng hơi ngẩn người, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Là tên địa đầu xà Thanh Nha tại Ảo Vọng sao? Gần đây hắn quả thực đang ở Hổ Phách hải, dừng chân tại Tri Hải các."

Lão Khâu: "Nếu như ta biết, ta còn cần phải hỏi ngươi sao? Có kẻ đi dò xét Hồng Cơ và cái chết của ngươi, linh trùng bám theo, phát

hiện kẻ đứng phía sau là một người được gọi là 'Thanh gia'."

"Là hắn sao?" Hoắc Lãng kinh ngạc, ngay sau đó liền bừng tỉnh hiểu ra, "Thảo nào những ông chủ phía sau Thuyền hành thuyết phục hắn tới Hổ Phách hải để giải quyết chuyện này. Thì ra đứng phía sau Thuyền hành chính là hắn. Một tên địa đầu xà Ảo Vọng cư nhiên lại kiểm soát tổ chức sát thủ này… Cũng phải, phía sau hắn là Lương gia Ảo Vọng."

"Lương gia Ảo Vọng?" Lão Khâu từ từ ngồi dậy, "Là Lương gia Ảo Vọng làm việc cho Đinh Giáp Thanh sao?"

Hiển nhiên ngay cả lão ta cũng cảm thấy kiêng kỵ với gia tộc có tiếng tăm lâu đời đó, huống chi nó còn có thể dính dáng tới vị Đại thánh kia.

Hoắc Lãng đương nhiên cảm nhận được sự nhạy cảm của lão ta đối với Lương gia, sợ lão không dám tiếp tục bám chặt Thanh Nha để tìm hiểu nguồn gốc giải cứu người nhà của mình, y lập tức nhắc nhở: "Chính là Lương gia đó. Tiền bối, tên Thanh Nha này có giao tình với gã Thám Hoa lang kia, gần đây bọn hắn dường như tụ lại với nhau, không biết đang mưu đồ chuyện bí mật gì, có liên quan gì với tiên phủ hay không?"

Vẻ mặt vừa mới đột nhiên trở nên cảnh giác, lão Khâu nghe vậy lại trầm mặc, sau một hồi im lặng lão ta mới nói: "Ngày mai mới bắt đầu kiểm tra, thừa dịp vẫn còn có thể đi lại khắp nơi, ngươi hãy đưa linh trùng của ta đến Tri Hải, xác nhận lại xem tên 'Thanh gia' đó có phải là Thanh Nha mà ngươi nói hay không."

Hoắc Lãng cảm thấy chắc hẳn không sai, tuy nhiên cẩn thận một chút quả thực càng ổn thỏa, y lập tức đứng dậy đáp, "Được."

Theo tín hiệu của lão Khâu, con bọ kim sắc bám lên trên người Hoắc Lãng.

Đối với trò này, Hoắc Lãng không thể không phục, phát hiện thấy lão ma đầu này quả thực có thủ đoạn, không hổ là kẻ chuyên chơi đùa với côn trùng, lão lại có thể nghe hiểu ngôn ngữ của chúng, và mấy con côn trùng này cũng không phải tầm thường, đây là lần đầu tiên trong đời, y chứng kiến côn trùng có thể nghe hiểu tiếng người, đó là đã mở linh trí.

Đối với y mà nói, các loại có thể mở linh trí như côn trùng, là điều chỉ có trong truyền thuyết, ít nhất là cực kỳ hiếm thấy.

Từ nơi này đến Tri Hải các không xa, cho nên chuyến đi này không tốn quá nhiều thời gian, không đến nửa canh giờ liền trở về, y đã xác nhận được "Thanh gia" mà bọ kim sắc đưa tin về đúng là Thanh Nha đó.

Nghe báo như vậy, lão Khâu rõ ràng có chút lo lắng, đi qua đi lại bên cạnh đống bao bố một hồi lâu, rồi mới nói ra sự lo lắng của mình, "Tên Thanh Nha này tụ tập một chỗ với Thám Hoa lang, phía bên tên Thám Hoa lang kia phát hiện ra linh trùng, tên Thanh Nha này sẽ không cũng phát hiện ra chứ?"

Hóa ra là lo lắng điều này, Hoắc Lãng không biết phải nói về lão ta như thế nào, một đại ma đầu như thế mà cũng lo được lo mất, nếu cái này cũng sợ, cái kia cũng sợ, vậy thì ngươi dứt khoát đừng cần tới mấy con linh trùng làm chỗ dựa này nữa là được, để xem trong trường hợp không có quyền không có thế cũng không có nguồn thông tin, không dám công khai lộ mặt thì ngươi có thể làm được chuyện gì.

Đối mặt với hiện thực, cuối cùng lão Khâu không thể không vượt qua sự lo lắng của mình, nâng con bọ cánh cứng trên đầu ngón tay, dặn dò nó: "Hãy đi theo dõi tên Thanh Nha đó, cứ ở trong ổ của hắn nhìn chằm chằm là được, trốn cho kỹ, chỉ cần nghe trộm nội dung nói chuyện của hắn, không được ta cho phép, đừng có theo dõi hắn, nếu không sẽ rất dễ dàng bộc lộ. Nghe được bất kỳ mưu đồ gì thì lập tức về báo cáo."

Con bọ kim sắc xì xèo hai tiếng, thân thể không lớn, âm thanh cũng không lớn được, dường như đang đáp lại.

"Đi đi." Lão Khâu búng nhẹ đầu ngón tay, con bọ kim sắc lập tức vẫy cánh bay đi.

Một màn này lại lần nữa khiến cho Hoắc Lãng trong lòng chậc chậc cảm khái, tán thưởng nó thực sự là thần khí dùng cho gián điệp, nhưng rõ ràng vẫn có vấn đề, sau khi nghe lén được nội dung hữu ích, còn phải có người đi kiểm chứng, lão ma đầu này không dám xuất đầu lộ diện, chỉ sợ tất cả mọi việc đều sẽ đổ dồn cho y.

Lão ta làm việc trông coi thương khố, quả thực cũng không tiện bỏ mặc thương khố để chạy khắp nơi, sẽ gây ra nghi ngờ.

Vì sự an toàn của mình, y không thể không nhắc nhở: "Tiền bối, ngày mai, khi trên đảo bắt đầu thực hiện theo thông báo, nếu chỉ một mình ta chạy khắp nơi, sẽ rất dễ bị chú ý, chúng ta không có nhân thủ khác sao?"

"Đúng vậy, đúng là phải chuẩn bị thêm mấy người nữa." Lão Khâu gật đầu tán thành, rồi khịt mũi nói tiếp: "Sẽ có người chuẩn bị giúp chúng ta."

Hoắc Lãng khó hiểu, "Có người chuẩn bị giúp chúng ta? Ai vậy?"

Lão Khâu: "Lần này, người đồng đạo đến đây chắc không ít, rắn không thể không đầu, binh vô chủ sẽ loạn, lão phu không cần độc chiếm lợi ích, nguyện dẫn dắt mọi người cùng nhau tìm tiên đồ."

Lời này là nhắc lại lần nữa cho Hoắc Lãng nghe, lão ta đã hứa với Hoắc Lãng, sẽ dẫn theo y vào tiên phủ cùng nhau tìm lợi ích.

Hoắc Lãng chần chừ nói: "Ý của tiền bối là chỉ những kẻ nghe tin đến đây tìm kiếm tiên phủ ư?"

"Những kẻ dám đến đây quấy rối, đều không phải là loại người nhát gan, bọn họ đều là minh hữu tự nhiên cùng chí hướng."

"Tiền bối nói không sai, chỉ là, có quá nhiều người lui tới Hổ Phách hải, chúng ta thật sự không có tinh thần và sức lực làm điều đó, huống chi chúng ta hành động bất tiện, dựa vào hai chúng ta thực sự là…"

Lão Khâu cười khặc khặc, "Ta đã nói là sẽ có người chuẩn bị giúp chúng ta. Tên Tương La Sách đó đưa ra thông báo như vậy, chẳng phải là để thuận lợi sàng lọc sao? Đã có người làm thay, chúng ta lấy thứ có sẵn, không tốt sao?"

Ánh mắt Hoắc Lãng sáng lên, theo bản năng quay nhìn về phía tai lão ta, "Ý của tiền bối là…"

Quả nhiên, lão Khâu nhấc tay gạt qua lỗ tai của mình, con bọ kim sắc cuối cùng bay ra, rồi theo tín hiệu của lão ta mà hạ xuống trên bờ vai Hoắc Lãng, "Nó nghe hết những gì ngươi nói, ngươi đưa nó đi tìm Tương La Sách, chỉ cho nó biết người và vị trí. Chỉ cần theo dõi Tương La Sách, ta tin tưởng chúng ta sẽ nhận được tin vui. Đi thôi."

"Vâng." Hoắc Lãng lập tức nhận lệnh rời đi.

Tin vui đến nhanh hơn cả mong đợi của bọn họ, không lâu sau bình minh, khi Thanh Nha mật đàm với thủ hạ, y liền hỏi về tình hình tìm kiếm trong biển, thông tin này bị con bọ kim sắc nghe được, mang về.

Nội dung nói chuyện mặc dù không có hoàn chỉnh, nhưng đã chứng minh được rằng, Thanh Nha quả thực đang tìm kiếm cái gì đó ở trong biển, điều này làm cho hai người rất phấn khích.

Hơn nữa, lần này bọ kim sắc không bị bộc lộ, điều này đã giúp lão Khâu tăng cường lòng tin, tự nhiên liền lệnh cho con bọ kim sắc tiếp tục theo dõi sát sao.

Khi mặt trời lên cao, trong lầu các của Tĩnh Viễn thuyền hành đã tan mùi máu tươi, thi thể cũng đã có người kín đáo xử lý sạch sẽ.

Thanh Nha ra khỏi Tri Hải các, ngước mắt nhìn mặt trời, sau đó dẫn người trực tiếp đi đến tiền trang địa phương, cùng đi còn có một ông chủ của Thuyền hành vừa mới vội vã chạy tới, muốn cùng đi giải quyết khoản nợ trời ơi mà Hoắc Lãng để lại, đương nhiên cũng mang đến chưởng sự mới.

Giá trị sản nghiệp của Tĩnh Viễn thuyền hành tại nơi này không chỉ đáng giá ba tỷ, nhưng đây là tài sản thế chấp, tiền trang đương nhiên không có khả năng cho vay đủ giá, vì để giảm thiểu tổn thất, Thanh Nha vẫn quyết định bỏ tiền ra để chuộc lại phần sản nghiệp này, coi như là muốn kết thúc chuyện Hoắc Lãng.

Xử lý xong xuôi mọi chuyện, trên đường trở về, thủ hạ của y nhảy lên xe, bẩm báo với Thanh Nha ở bên trong: "Đã điều tra được kẻ theo dõi chúng ta, là người của Thám Hoa lang, một trong số nhân viên Tam Tiên bảo trước đây, thủ pháp theo dõi không tốt lắm."

Vừa nghe nói là người của Dữu Khánh, Thanh Nha không để ý cho lắm, y bóp vỡ đậu phộng, cất tiếng cười nhạo, "Không làm chuyện đuối lý, không sợ quỷ gõ cửa. Hắn muốn theo dõi thì cứ để cho hắn theo dõi. Cũng không biết tên đó có bệnh hay không, công khai dẫn theo cả trăm người chạy đến nơi này, giống như rất sợ người khác không biết hắn có nhiều người vậy. Chia tách ra, có công khai có bí mật, dùng nhân thủ như vậy không phải sẽ tốt hơn rất nhiều sao? Hắn cũng không phải là kẻ ngu ngốc a! Thật sự không biết hắn là nghĩ như thế nào."

Y cười nhạo Dữu Khánh, Dữu Khánh cũng đang chu ý tới y, đúng như y đã phát hiện, Dữu Khánh trực tiếp phái người theo dõi y.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1289: Dùng cách của người ta (2)

Sau hai, ba ngày liên tiếp, vào một buổi sáng, nghe báo cáo tình hình xong, Dữu Khánh cho Tô Thu Tử lui ra, rồi chắp tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng. Một lúc sau, Dữu Khánh chợt hừ hừ cười nhạt, "Còn tiếp tục ở lại nữa, e rằng địa đầu xà Ảo Vọng sẽ biến thành địa đầu xà Hổ Phách hải. Tên đó suốt ngày không làm gì, mấy ngày liên tiếp chỉ ở đó bóc đậu phộng ăn, nếu như nói hắn không có đi tìm bảo tàng kia, có đánh chết ta cũng không tin. Thanh gia của ta ơi, ngươi từ từ tìm đi nhé, có bản lĩnh khi tìm được đừng có tới tìm ta."

Đang uống rượu ngon miễn phí, Nam Trúc thuận miệng chen vào một câu, "Đã tìm kiếm mấy ngày nay, với thế lực của hắn mà vẫn không phát hiện được một chút manh mối nào sao?"

Nghe được lời này, Dữu Khánh vuốt vuốt ria mép, hơi chút do dự, "Đúng là có vẻ không bình thường, đã mấy ngày rồi, tên đó vậy mà không đến tìm ta lần nào."

Đi qua đi lại suy nghĩ một hồi, Dữu Khánh chợt dừng lại, hừ một tiếng, nói: "Hắn không đến thì chúng ta đến. Đi, đi dò xét ý hắn đi."

Hắn vào nhà lấy bội kiếm của mình rồi mới rời đi, khi ra ngoài vẫn cần phải có chút đề phòng. Nam Trúc đặt chén rượu xuống, tiếp đó là Mục Ngạo Thiết, bọn họ cũng cùng đi theo. Những người khác ở lại, không có đi theo tham gia náo nhiệt.

Mọi người đều ở trong Tri Hải các, rất gần, lên mấy tầng lầu là đến nơi.

Vừa gõ cửa, Thanh Nha ở trong phòng nhận được thông báo liền không khỏi nhíu mày, "Tên này chạy đến đây làm gì?"

Thủ hạ của y nói: "Gặp mặt tự nhiên sẽ lộ ra mánh khóe."

Thanh Nha hừ nói: "Ngươi biết cái rắm gì, tên đó mang theo sóng to gió lớn, nhìn xem hắn quậy Hổ Phách hải này thế nào? Ta ước gì có thể tránh xa hắn một chút, bởi vì tới gần rất dễ bị cuốn theo."

Đây là lí do mấy ngày nay y một mực tránh chạm mặt Dữu Khánh, cũng là bởi lời nhắc nhở của Tứ động chủ Thiên Lưu sơn.

Kỳ thực y vốn cũng không muốn đi quá gần với Dữu Khánh, tại Ảo Vọng y đã chịu đủ rồi, tên đó cuốn theo quá nhiều thị phi, địa đầu xà cũng chịu không nổi, quả thực là khó lòng đề phòng, y đã là nhớ mãi không quên. Lần này đến Hổ Phách hải, nếu không phải có chuyện, y căn bản sẽ không gặp mặt Dữu Khánh.

Có chút cảm giác như là đã dùng xong liền vứt bỏ.

Thủ hạ nói: "Vậy để ta ra nói với hắn, ngài không có ở đây."

"Hắn ngang nhiên phái người nhìn chằm chằm vào ta, ta có ở đây hay không hắn còn không biết sao? Ngươi cho rằng tài tử đệ nhất thiên hạ là kẻ ngốc ư?" Thanh Nha không vui, cuối cùng phất phất tay nói: "Gặp mặt một lần cũng không chết ai, chỉ cần duy trì khoảng cách sẽ không có chuyện gì. Đi đi, cứ để cho hắn vào đi."

Thủ hạ tuân lệnh quay ra, y thì tìm một cái ghế sắp đặt rồi tiêu sái ngồi xuống, rất ra dáng Đại ca.

Rất nhanh, ba sư huynh đệ đi vào phòng, tỉ lệ cao thấp, mập ốm không thay đổi chút nào, Thanh Nha nhìn thấy vẫn là bộ dạng cũ, không biết nghĩ tới điều gì đó, có phần nhịn không được muốn bật cười, y vội nhét đậu phộng vào trong miệng để ngăn lại.

Nhiều người không trách lễ nghi, huống chi còn là tới thăm dò, Dữu Khánh còn ở xa đã chắp tay vừa đi vừa cười nói: "Thanh gia, đã mấy ngày rồi không gặp, thật nhớ ngài, ta đặc biệt tới thăm."

Thanh Nha không có biểu hiện muốn đón khách, vắt chéo chân ngồi yên ở đó, cười nhạt, "Đừng có làm bộ, tự tìm chỗ ngồi đi."

"Thanh gia tính cách thật là sảng khoái." Dữu Khánh khen tặng một câu, rồi thực sự chọn đại một chỗ ngồi xuống.

Nhưng khi hắn vừa ngồi xuống, bên trong chùm tóc đuôi ngựa của hắn đột nhiên vang lên tiếng kêu to "Tích tích" lanh lảnh.

Là tiếng của Đầu To. Mỗi lần ra ngoài, mang theo Đầu To là thói quen cơ bản của hắn, về phòng lại bắt nó ra, giống như là bội kiếm tùy thân vậy.

Cái quái gì vậy? Thanh Nha cũng như thủ hạ của y đồng loạt quay nhìn chăm chú.

Ba sư huynh đệ thì mặt biến sắc, bọn hắn tự nhiên biết rõ đây là Đầu To đang cảnh báo.

Với Dữu Khánh, hắn còn nhận ra được Đầu To đang kích động, cảm giác được Đầu To muốn lao ra khỏi búi tóc mình, có lẽ đầu óc hắn không phải tài hoa, nhưng tốc độ phản ứng tuyệt đối là rất nhanh, trong đầu chợt lóe lên một ý, lập tức giơ tay chụp vào búi tóc phía sau, nắm nắm, một lời hai ý nghĩa: "Không có gì, không có gì."

Lời này giống như là đang nói cho mấy người Thanh Nha nghe, kì thực là đang ổn định Đầu To.

Không để cho Đầu To phản ứng? Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết vô thức liếc mắt nhìn nhau, đã nhận ra được lão Thập Ngũ có tính toán gì đó.

Thanh Nha không muốn dây dưa dông dài với một kẻ đi đâu cũng cuốn theo một đống thị phi, nên không hỏi sâu hơn, chỉ hỏi thẳng: "Việc gì?"

Vốn đang định thăm dò ý nghĩ, Dữu Khánh cũng thay đổi chủ ý, hắn cười ha hả lấy lệ, nói: "Đã mấy ngày không gặp, muốn gặp Thanh gia ấy mà. Chúng ta tìm một chỗ uống mấy chén đi?"

Thanh Nha muốn giữ khoảng cách với hắn cho nên tự nhiên sẽ không đồng ý, y nói thẳng bận việc để từ chối.

Dữu Khánh cũng có ý định khác, vì vậy cuộc hẹn không thành công, hắn nhún nhún vai nói lời cáo từ, chỉ nói chờ lần sau Thanh gia rảnh rỗi thì hẹn gặp mặt, hắn mời khách.

Nam Trúc cho rằng hắn không có khả năng đãi khách tại Hổ Phách hải, quá đắt đỏ.

Cuối cùng, ba sư huynh đệ tới nhanh, đi cũng nhanh, vừa ra khỏi cửa liền nhanh chóng quay trở về phòng.

Mở cửa, đi vào phòng, đóng cửa lại, Dữu Khánh có phần gấp rút, nhanh chóng bắt Đầu To ở trong tóc ra, đặt trong lòng bàn tay, hỏi nó: "Vì sao cảnh báo, cảm ứng được loại côn trùng lần trước hả?"

Đầu To lập tức nhập nhô lên xuống trong lòng bàn tay hắn mấy cái, tựa như động tác gật đầu đồng ý.

Quả là như thế, mấy người quay mặt nhìn nhau.

Nam Trúc kinh ngạc hỏi: "Ý ngươi là, con côn trùng do thám chúng ta lúc trước là do Thanh Nha phái tới hay sao?"

Ở chỗ Thanh Nha lại có loài côn trùng hiếm thấy như vậy, bọn hắn muốn không hoài nghi cũng khó, không thể nào là trùng hợp nha?

Mục Ngạo Thiết do dự hỏi: "Y phái con côn trùng đó tới đây làm gì? Con côn trùng đó không đến mức có thể theo dõi chúng ta a?"

Cho dù Đầu To trong tay bọn hắn có khả năng như vậy, nhưng bọn hắn vẫn không tin lắm, thực sự là trong loài côn trùng, tình huống

như Đầu To là cực kỳ hiếm thấy, không thể xem đó là phương hướng hợp lý để lý giải, chính bọn hắn cũng không rõ vì sao Đầu To lại trở thành như vậy, mơ mơ hồ hồ.

Nam Trúc sờ cằm lẩm bẩm, "Tới hạ độc sao?"

Điều khiển côn trùng một cách đơn giản là điều có thể, vì vậy gã có nghi ngờ này, nếu không, thực sự không nghĩ ra được ý định của Thanh Nha.

Bách Lý Tâm và Trùng Nhi ở một bên vừa lắng nghe vừa cố gắng hiểu những gì bọn hắn nói.

Sau một lúc lẩm bẩm, Nam Trúc hỏi Dữu Khánh đang trong tình trạng trầm tư, "Lão Thập Ngũ, lúc đó ngươi chặn Đầu To lại là có ý nghĩ gì?"

Dữu Khánh lắc đầu, "Không nghĩ gì cả, cũng không biết Thanh Nha rốt cuộc muốn làm gì? Cảm thấy có chút không thích hợp, tình huống chưa rõ ràng, chưa biết được ý định của Thanh Nha, không muốn để cho y phát hiện chúng ta đã nhận ra được y có liên quan đến chuyện đó."

Đã hiểu rồi, muốn thừa dịp người ta không đề phòng để chiếm trước tiên cơ, Nam Trúc gật đầu rồi lại ngập ngừng hỏi: "Làm sao để biết được, cũng không thể trực tiếp đến hỏi y nha. Y có thể thành thật nói cho chúng ta biết sao?"

Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào Đầu To trong lòng bàn tay, "Lấy đạo của người trả lại cho người. Y có thể phái côn trùng tới theo dõi chúng ta, chúng ta cũng có thể làm như vậy. Đầu To thông nhân tính, có thể nghe hiểu tiếng người, tốt hơn hẳn con côn trùng đó. Không bằng để cho Đầu To đi thám thính xem tên Thanh Nha đó rốt cuộc muốn làm gì."

Nghe vậy, hai người Nam, Mục có chút lo lắng quay nhìn nhau. Thực ra Dữu Khánh cũng có lo lắng như bọn họ, kể từ lần trước, sau khi

nhờ Đầu To đi dò thám tình huống rồi suýt chút nữa bị Cửu vĩ hồ đánh chết, bọn hắn không dám để cho Đầu To làm chuyện mạo hiểm như vậy nữa.

Đầu To đúng là có một chút năng lực, nhưng nếu thật sự đối mặt với tu sĩ có thực lực nhất định, vạn nhất bị đánh trúng sẽ rất nguy hiểm.

Bây giờ bọn hắn đã có phần quan tâm đến tính mạng của Đầu To.

Trong lúc bọn hắn còn đang do dự, Đầu To lại ở trong lòng bàn tay Dữu Khánh làm mấy lần động tác chống đẩy, sau đó vù một cái bay đi, trực tiếp vọt ra ngoài cửa sổ.

Mấy người chạy đến cửa sổ nhìn theo, đã không thấy bóng dáng Đầu To đâu nữa, nhưng đều có thể đoán được Đầu To đi làm gì.

Quả thực đúng như bọn hắn đoán, Đầu To bay thẳng đến căn phòng của Thanh Nha, tìm cơ hội lẻn vào trong, trốn ở trên đỉnh kệ cao trong góc phòng, lẳng lẽ quan sát toàn bộ những động tĩnh xuất hiện trong phòng.

Hầu hết thời gian, Thanh Nha chỉ ở lại trong phòng tu luyện, đến tối mới thu công đi ra ngoài một lần.

Nhân dịp khoảng trống này, con bọ cánh cứng kim sắc trốn trong góc phòng liền bay lên, nhanh chóng lướt qua cửa sổ rời đi.

Đầu To nấp ở trên kệ cao hơi xoay quay đầu nhìn quanh, rồi cũng vẫy cánh bay ra, ra khỏi cửa sổ, Đầu to quan sát khóa chặt mục tiêu, tiếp đó nhanh chóng truy tung.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1290: Đầu To biết viết chữ (1)

Phương hướng di chuyển của mục tiêu cơ bản không có gì thay đổi, bay ra khỏi đảo, vượt qua rãnh biển, sà xuống một bến tàu ven biển chủ đảo, nơi hạ xuống chính là nhà kho của Tĩnh Viễn thuyền hành.

Nhìn thấy con côn trùng kim sắc đã bay vào cửa nhà kho, Đầu To bay theo tới đổi hướng bay vòng bên ngoài thương khố, không có mạo muội theo vào, cũng không có đáp xuống.

Không phải vì nó thận trọng, mà bởi vì nó có thể cảm nhận được một ít vật hoặc khí tức không bình thường, khi đến gần liền có thể cảm ứng được, nói đúng ra là, với thị giác của mình, những gì nó nhìn thấy không giống như người bình thường, nó có thể nhìn thấy một ít khí tức tỏa ra từ nhà kho.

Nguồn gốc phát ra những khí tức đó chính là lão Khâu, có lẽ chính lão Khâu cũng không nhận ra được.

Người ta gọi lão là "Ma" không phải không có nguyên nhân, việc tu hành của lão ta đã đi lên con đường tà đạo, tu luyện cũng là tà thuật, khí chất của lão ta tự nhiên cũng không bình thường.

Từ những khí tức tản ra đó, Đầu To có thể cảm ứng được, tồn tại trong nhà kho này lợi hai hơn con côn trùng kim sắc đó rất nhiều.

Nói chung, loại khí tức đó khiến cho nó cảm thấy nguy hiểm, thậm chí còn có cảm giác nguy hiểm hơn cả khi đối mặt với Cửu vĩ hồ, theo lý thuyết, trong vùng thế giới này không ai có thực lực mạnh hơn Cửu vĩ hồ, nhưng nó vẫn cảm giác thấy có thứ gì đó ở bên trong nguy hiểm hơn cả Cửu vĩ hồ.

Nếu như đang ở bên cạnh đám người Dữu Khánh, có khả năng nó sẽ cất âm thanh cảnh báo, nhưng lúc này không có đồng bạn, nó tự nhiên không cần cất tiếng cảnh báo, làm như vậy sẽ khiến mình bộc lộ, nó cũng biết mình đang âm thầm theo dõi, không thể để lộ.

Thỉnh thoảng có các loại ruồi nhặng bay lượn xung quanh nhà kho, chúng tỏa ra khí tức tương tự với con côn trùng kim sắc kia, số lượng rất nhiều, giống như chúng đang tuần tra xung quanh nhà kho vậy, khiến cho Đầu To không dám dễ dàng tới gần.

Đúng vào lúc này có một đám chim biển bay tới, Đầu To lập tức chuyển hướng nhìn về phía chúng nó.

Nào ngờ, bầy chim biển này nhìn thấy Đầu To đang ở trên không, con chim cầm đầu lập tức chủ động vọt tới tấn công Đầu To, nhấc đầu mổ về phía nó.

Đầu To lướt nhẹ, linh hoạt tránh thoát một đòn đó, rồi thuận thế rơi trên mặt con chim biển này, giang chân ôm lấy nó, tiếp đó phát lực kéo đầu con chim, thân thể nhỏ bé như vậy nhưng lại mạnh mẽ cưỡng ép con chim biển đầu đàn nhào về phía nhà kho kia.

Con chim biển vỗ cánh phành phạch trong không trung, những con chim biển khác hoặc là kinh hãi bay tán loạn, hoặc là lượn vòng trong không trung.

Phành phạch! Con chim biển bị kéo rơi xuống, nện lên trên nhà kho, sau đó nhanh chóng vỗ cánh bay lên, kêu oa oa rời đi.

Gần như cùng lúc, lão Khâu và Hoắc Lãng trước sau lần lượt lướt ra khỏi nhà kho, đảo mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy con chim biển đó vỗ cánh bay đi, cũng nhìn thấy một đám chim bay đầy trên bầu trời.

Lão Khâu lại đưa mắt quan sát đám phi trùng mình bố trí ở xung quanh, không phát hiện ra bất cứ điều gì khác thường, lúc này lão mới xoay người quay trở vào.

Sau khi trở vào trong nhà kho, ngồi xuống đống bao bố, lão ta lại lấy con côn trùng kim sắc kia ra, đặt nó giữa các ngón tay, rồi tiếp tục nghe nó phát ra âm thanh xì xì.

Đến khi nó im lặng, lão Khâu có chút kinh ngạc 'a' một tiếng, "Chẳng lẽ chúng ta đã hiểu lầm rồi sao?"

Hoắc Lãng nghi hoặc, hỏi: "Ý của tiền bối là?"

Lão Khâu: "Theo những gì Linh trùng dò thám được, trước đó Thám Hoa lang đến tìm Thanh Nha, mối quan hệ giữa hai người cũng không thân cận, hình như không có trò gì."

Hoắc Lãng: "Lẽ nào Thanh Nha không phải đang tìm tiên phủ, mà là tìm thứ khác?"

Lão Khâu trầm tư lắc đầu, "Không dễ nói. Trước tiên cứ nhìn chằm chằm đã đi, rồi tính tiếp sau." Nói xong lão ta hất nhẹ đầu ngón tay, "Đi, tiếp tục theo dõi tên Thanh Nha đó."

Con côn trùng kim sắc lập tức vỗ cánh bay đi.

Bên trong nhà kho yên tĩnh được chừng nửa canh giờ, đột nhiên bên ngoài có tiếng động ầm ĩ vang lên, lão Khâu bước ra cửa nhìn xung quanh, nhìn thấy có một chiếc tàu treo cờ hiệu của Tĩnh Viễn thuyền hành đang cập bến. Lão ta ngước đầu quan sát một hồi, dựa vào kinh nghiệm để phán đoán xem tàu đang chở loại hàng hóa gì. Sau đó, lão ta quay vào bên trong, nói với Hoắc Lãng: "Sắp dỡ hàng rồi, ngươi đi vào cuối cùng, nấp sau đống hàng hóa bên trái đi. Hàng sắp dỡ xuống chắc hẳn sẽ không xếp vào nơi đó."

Hoắc Lãng đáp lời, "Được."

Khi gã ta vừa định xoay người thì lão Khâu chợt cất tiếng gọi lại, "Chờ chút, ngươi phải lấy một cái tên mới, lỡ như bị phát hiện ra, khi bọn họ dò hỏi, ngươi, ta phải có thể nói trùng khớp tên, và khi ngươi đi ra ngoài thì cũng phải có cái tên mà xưng hô."

Hoắc Lãng thở dài: "Gọi đại tên gì đó cũng được. Dù sao cái tên 'Hoắc Lãng' này vốn cũng không phải là tên thật của ta."

Bên ngoài đã có tiếng bước chân loáng thoáng truyền đến, lão Khâu nhìn quanh một vòng, không thể chần chừ nữa, trực tiếp đặt cho gã

một cái tên: "Vậy thì lấy tên 'Trần Hải' đi."

Hoắc Lãng không khỏi cười khổ, là để chỉ hàng hóa được sắp đặt trong kho hàng bên bờ biển ư? Gã ta cũng không có gì để lựa chọn, ừ một tiếng, "Được, vậy thì Trần Hải."

Dứt lời liền cấp tốc lướt vào sâu trong nhà kho, ẩn nấp.

"Lão Phương, lão Phương, chuẩn bị kiểm hàng. A! Ngươi… là lão Khâu trên đảo trạm Tây? Tại sao ngươi lại ở nơi này, lão Phương đâu?" Một gã nam tử đi vào nhà kho rất kinh ngạc, cất lời hỏi.

Lão Khâu nhe hàm răng vàng ố to tướng cười hắc hắc nói: "Ta và lão Phương đổi chỗ cho nhau. Dựa vào đâu hắn cứ được ở mãi nơi phồn hoa này chứ."

Nam tử cũng bật cười vui vẻ, "Được rồi, trước tiên nhập hàng vào kho rồi nói tiếp." Nói xong, gã quay đầu lại vẫy tay với phía bờ biển, "Nhanh lên đi, lang thang trên biển cả tháng trời còn chưa chán sao? Bốc dỡ xong sớm một chút còn đi uống rượu."

Chẳng mấy chốc, từng đống hàng hóa được chuyển đến, lão Khâu cũng trở nên bận rộn, giao hàng không thể không có kiểm kê.

Trong lúc các nhân viên khuân vác hàng hóa ra ra vào vào, khi một người xách ra ngoài một bó dây thừng để buộc hàng, Đầu To không biết đã lẫn vào trong đó từ lúc nào, không biết có phải vì nó đã quen trốn ở trong tóc hay không.

Dù sao, nó cảm thấy lão Khâu rất nguy hiểm, khiến cho nó có một loại cảm giác áp bách chưa bao giờ từng có, từ khi lẻn vào đây, nó vẫn một mực không dám hành động lỗ mãng, chờ đến cơ hội ồn ào lộn xộn này nó mới dám thừa cơ lẻn trốn ra ngoài.

Theo lý thuyết, đáng lẽ nó đã rút lui ngay từ khi cảm giác thấy có mối nguy hiểm không bình thường, nhưng dù sao nó cũng đã đi theo bên cạnh Dữu Khánh lâu năm, rất nhiều hành vi như mưa dầm

thấm đất, một phương diện nào đó nó có bản tính gần như con người, cho nên nó ít nhiều đã bị ảnh hưởng trong vô thức, có can đảm mạo hiểm để nắm bắt cơ hội.

Sau khi bám theo đống dây thừng lắc lư ra bờ biển rồi lên tàu, nó mới không còn e ngại gì nữa, vù, bay vọt lên, trực tiếp rời đi, nam tử đang vung sợi dây thừng để buộc đồ cũng chỉ thoáng chút sửng sốt, rồi lại tiếp tục công việc của mình.

Sau khi rời khỏi nơi đó, con đường trở về không phải là quá xa đối với Đầu To, chẳng mấy chốc, nó đã về đến Tri Hải các, tìm đúng cửa sổ bay vọt vào.

Ở trong phòng, mấy người Dữu Khánh cũng không có tâm trạng tu luyện, ít nhiều có phần lo lắng Đầu To sẽ xảy ra chuyện, bọn hắn còn trao đổi với nhau xem có nên lại đến chỗ Thanh Nha một chuyến để xác định có xảy ra chuyện gì hay không.

Đương nhiên, bọn hắn cũng không nghĩ tới Đầu To lại quay trở về nhanh như vậy, vốn nghĩ rằng sau khi lẻn đến đó, Đầu To sẽ ẩn nấp thật lâu.

Bay về đến nơi, Đầu To trực tiếp đáp xuống nghiên mực trên bàn, ánh mắt mấy người nhìn tới, Dữu Khánh lập tức kêu lên: "Nhanh, lấy giấy, mực."

Mấy sư huynh đệ thoáng nhìn qua liền biết Đầu To muốn làm gì, ở bên nhau đã quá lâu rồi, cũng đã quen thuộc, biết Đầu To nhất định đã phát hiện ra điều gì đó, nên muốn viết ra.

Về phương diện này, Bách Lý Tâm không rõ ràng lắm, mặc dù nàng sống ở Đào Hoa cư đã lâu, nhưng chưa từng thấy Đầu To viết chữ, cho nên có phần quái lạ.

Cho đến khi mấy người đã bày xong giấy, mài xong mực, dùng thìa nhỏ múc mực lỏng đặt tại bên cạnh tờ giấy trắng để Đầu To nhúng

chân vào trám mực, tận mắt nhìn thấy Đầu To bắt đầu soàn soạt viết chữ, nàng mới rất ngạc nhiên, nhóc con này biết viết chữ?

Nàng theo bản năng quay sang nhìn Dữu Khánh, nàng biết chữ viết của Dữu Khánh rất đẹp, không nghĩ tới ngay cả con côn trùng do Dữu Khánh nuôi cũng có thể viết chữ, điều này phải đến đâu nói lý chứ?

Lẽ nào đây chính là điều người ta thường nói, gần son thì đỏ gần mực thì đen sao? Côn trùng do tài tử đệ nhất thiên hạ nuôi dưỡng cũng sẽ không phải bình thường sao?

Cảnh tượng này thực sự khiến nhận thức của nàng bị chấn động.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1291: Đầu To biết viết chữ (2)

Đương nhiên, nàng vẫn có thể phân biệt được chữ đẹp hay xấu, nàng phát hiện ra rằng Đầu To chỉ có thể vẽ ra chữ, có thể đọc được đã là rất tốt, đẹp xấu thì khỏi phải bàn.

Nàng không biết rằng đối với mấy sư huynh đệ, nếu như không đề cập đến chuyện chữ xấu đẹp, cộng hết cả mấy người bọn hắn lại với nhau cũng không biết được nhiều chữ hơn Đầu To.

Bọn hắn từng thử kiểm tra, chỉ cần là những chữ bình thường, Đầu To gần như có thể nhận ra toàn bộ, còn với mấy người bọn hắn, có rất nhiều chữ ít dùng, bọn hắn không nhận ra.

Nói cách khác, khả năng đọc viết của bọn hắn còn không bằng một con côn trùng.

Trùng Nhi cầm chiếc thìa nhỏ chứa mực cẩn thận di chuyển theo bước chân viết chữ của Đầu To, giữ cho Đầu To có thể dễ dàng nhấc chân trám mực bất cứ lúc nào, chữ viết nhỏ, nét chữ mảnh, còn có chỗ bị gián đoạn, không rõ ràng.

Những người khác thì cúi đầu đọc nội dung Đầu To viết ra, không đọc không sao, đọc qua mới biết Đầu To vừa mới bám theo con côn trùng kim sắc kia đi ra ngoài, theo đến nhà kho bên bờ biển?

Mấy người càng đọc càng kinh hãi, mới phát hiện ra rằng con côn trùng kim sắc đó hoàn toàn không phải của Thanh Nha, mà là do người khác phái đến theo dõi Thanh Nha.

Một lão già nguy hiểm? Nuôi dưỡng rất nhiều phi trùng? Còn nhắc tới việc tìm tiên phủ?

Đầu To nhanh chóng viết xong những nội dung có liên quan đã điều tra được, sau đó lại bay lên, trực tiếp bay vào trong ấm và nấu nước, thực ra cũng không phải để nấu nước, mà là ngâm mình ở trong nước như vậy có thể loại bỏ mực dính trên người, nó đã có kinh nghiệm về chuyện này.

Dữu Khánh cầm tờ giấy đó lên, mọi người thực ra đều đã đọc qua nội dung trên đó, nhưng vẫn đổ dồn vào một chỗ đọc lại mấy lần, vừa đọc vừa suy nghĩ.

Một lúc sau, Nam Trúc mới ngạc nhiên nói: "Nói cách khác, chúng ta đã hiểu lầm Thanh Nha, con côn trùng kim sắc đó không phải do Thanh Nha nuôi dưỡng, mà là do lão già nguy hiểm kia phái đi theo dõi Thanh Nha."

Mục Ngạo Thiết tiếp lời, "Con bọ bị Đầu To cắn chết kia chắc hẳn là được phái tới theo dõi chúng ta."

Bách Lý Tâm nói với Dữu Khánh đang trầm ngâm: "Chủ yếu là tới theo dõi ngươi. Hẳn là bị những tin đồn gần đây thu hút đến. Thanh Nha có thể là bị ngươi liên lụy."

Dữu Khánh liếc mắt nhìn nàng nói: "Lời này của ngươi, sao ta có cảm giác như đang hướng khuỷu tay ra bên ngoài, ta có thể làm liên lụy Thanh gia sao? Rõ ràng là chính hắn lén lút tạo ra rắc rối sau lưng chúng ta, là hắn tự tìm."

Hắn cần phải nhấn mạnh một điểm này.

Nam Trúc: "Đúng vậy, hiện tại chuyện này còn quan trọng nữa không? Vấn đề là lão già nguy hiểm đó là ai? Đây là lần đầu tiên ta thấy có người có thể khiến Đầu To nói nguy hiểm, còn có thể điều khiển côn trùng, lại là côn trùng có thể giám thị và nghe trộm người khác. Côn trùng như vậy là có thể so sánh với Đầu To rồi a? Ai dà, hơn nữa còn không chỉ có một con. Xung quanh lão ta còn có một đàn lớn phi trùng làm tai mắt, rất khó đến gần. Đó là ai chứ? Các ngươi có từng nghe nói tới nhân vật như vậy chưa?"

Mấy người ngẫm nghĩ một hồi nhưng đều không biết. Bách Lý Tâm nghĩ ngợi nói: "Có thể điều khiển những tiểu côn trùng đó, lão ta hẳn phải biết cổ thuật, trong Tu hành giới ít nhiều cũng có một số người như vậy. Tuy nhiên, thần kỳ như con côn trùng kim sắc đó thì đây là lần đầu tiên ta thấy. Có được thủ đoạn đặc biệt như vậy, thực sự rất khó đề phòng, rất đáng sợ, không thể là hạng người vô danh. Không biết là thần thánh phương nào?"

Dữu Khánh lại cúi đầu nhìn chằm chằm nội dung trên giấy, trầm ngâm một hồi rồi nghi hoặc nói: "Cùng tên với Hoắc Lãng, nhưng không phải là Hoắc Lãng, còn từng dùng qua tên giả 'Hoắc Lãng', trên người còn có tà khí, đó là ai chứ?"

Nam Trúc: "Gã chưởng sự của Tĩnh Viễn thuyền hành không phải tên là Hoắc Lãng sao?" Gã đã nghe Mục Ngạo Thiết nói tới.

Dữu Khánh lắc đầu, "Ta đã gặp Hoắc Lãng mấy lần, lúc đó Đầu To đều ở trên người ta, nó nhận biết Hoắc Lãng. Nó nói đó không phải là Hoắc Lãng, vậy thì khẳng định là không phải."

Nam Trúc: "Việc này đơn giản, Hổ Phách hải chỉ lớn chừng đó, chỉ là một cái bến tàu, hơn nữa chúng ta còn biết được bến tàu đó ở đâu, chỉ cần trực tiếp hỏi Tương Hải Hoa, để cô ta hỗ trợ kiểm tra một chút, không phải sẽ lập tức rõ ràng sao? Nếu thực sự không được, nhờ cô ta trực tiếp bắt người, vừa vặn giải quyết luôn lão già nguy hiểm kia."

"Không được." Dữu Khánh trực tiếp bác bỏ, "Đã là nhằm vào tiên phủ, bọn họ còn nhìn chằm chằm vào Thanh Nha như vậy, chắc hẳn phải biết rõ Thanh Nha đang tìm cái gì đó. Một khi cha con Tương thị nhúng tay vào, thật sự ra tay bắt người, ngươi đoán xem bọn họ có khai ra Thanh Nha hay không? Một khi Thanh Nha bại lộ… Chuyện Thanh Nha đang tìm kho báu càng ít người biết càng tốt. Kho báu đó là do chúng ta bịa ra, đừng có tự lấy đá ghè chân mình."

Mục Ngạo Thiết: "Không biết đối phương đã theo dõi Thanh Nha bao lâu rồi, liệu có biết được điều gì đó không nên biết từ Thanh Nha hay không. Chẳng hạn như chuyện bên Áo Vọng."

Dữu Khánh biết y đang nhắc nhở điều gì, chẳng qua là về vị Can nương thần bí phía sau Thanh Nha, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Hẳn là không đến mức, Thanh Nha là người kín miệng, chưa kể y đã phải chịu thiệt thòi một lần, một số chuyện kiêng kị sẽ không dễ dàng nói ra miệng."

Nam Trúc: "Bất kể có hay không, việc này cần được thông báo cho Thanh Nha càng sớm sàng tốt."

Dữu Khánh bĩu môi, "Tội gì phải làm vậy, bọn họ cũng không phải theo dõi chúng ta, chúng ta tự biết để đề phòng là được. Thanh Nha muốn ăn một mình, vậy thì để cho y ăn đi."

Mấy người xung quanh đều trố mắt sửng sốt.

Nam Trúc mở to mắt nhìn hắn, nói: "Sao được? Thanh Nha bị theo dõi, nếu như Thanh Nha tìm được địa điểm, vậy chúng ta có nhúng

tay vào hay không? Chỉ cần chúng ta tham gia vào, chẳng phải cũng sẽ bị bại lộ."

Dữu Khánh thở dài: "Ai, bại lộ thì để cho bại lộ đi. Ngươi còn chưa quen với việc bị lộ sao?"

"Ách…" Nam Trúc nghẹn họng không nói nên lời.

Dữu Khánh tiếp tục thở vắn than dài, "Nếu không phải mông dính đầy phân không thể rửa sạch, những chuyện tương tự như Chư Yêu chi cảnh liên lụy quá lớn, không có cách nào giải thích, thì ta đã chủ động để lộ luôn cho rồi. Tốt nhất là kéo mấy thế lực lớn kia cùng tham gia chơi đùa. Người càng nhiều càng tốt, chúng ta cũng không phải muốn tranh đoạt gì với người ta.

Lão già nguy hiểm gì đó, ta không sợ lão nguy hiểm, cũng không sợ lão lợi hại, chỉ sợ lão ta không đủ lợi hại mà thôi. Chúng ta đã mấy lần ra vào tiên phủ rồi, các ngươi cũng biết rõ tình hình trong đó như thế nào. Nói thật, nếu chỉ dựa vào mấy người chúng ta, trong lòng ta thật sự không tự tin. Trời có sập xuống thì dù sao cũng phải có kẻ to cao một chút đẩy lên nha.

Ta cảm thấy, tốt nhất là không nên kinh động tới người ta, cứ để Thanh Nha tiếp tục tìm kho báu của y, lão già nguy hiểm thích nhìn chằm chằm Thanh Nha thì cứ để cho lão nhìn. Nếu thật sự tìm được lối vào, lão muốn đi vào với chúng ta, chúng ta cứ làm như không biết. Muốn giả bộ hồ đồ thì chúng ta sẽ giả bộ hồ đồ.

Theo ta, nếu lão ta thật sự biết được điều không nên biết thì không thể không đi vào, lão ta không muốn đi vào chúng ta cũng phải nghĩ cách bắt lão ta phải vào."

"…" Mấy người đều nghẹn lời im lặng nhìn hắn, cảm thấy khác hẳn với những gì mọi người đang nghĩ.

"Đương nhiên, không thể không biết người mình đang phải giao đấu là ai, vạn nhất có biến cố sẽ khó thể ứng đối, vẫn cần phải nỗ lực

nghĩ biện pháp biết rõ lai lịch bọn họ. Đầu To, tới đây." Dữu Khánh đi tới bên cạnh kéo tấm bản đồ Hổ Phách hải ra, "Chỉ trên bản đồ xem là nhà kho của bến tàu nào, chúng ta trước tiên phải xác định người ở đó."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1292: Điều tra kỹ càng (1)

Bay đến trước bản đồ, Đầu To lơ lửng trên không từ trên cao nhìn bao quát một hồi, rồi chợt bay vù ra ngoài cửa sổ.

Ngoại trừ Bách Lý Tâm ra, mấy sư huynh đệ đều không có phản ứng gì với việc Đầu To "Bỏ của chạy lấy người", bởi vì bọn hắn biết rõ, mới xem bản đồ, Đầu To còn chưa thể nhận ra, đại khái là muốn đi xác nhận lại địa hình.

Sự thật đúng là như thế, không để cho bọn hắn chờ quá lâu, Đầu To ra ngoài lượn một vòng và rất nhanh quay trở về, lần này nó chỉ hơi chút quan sát, tìm kiếm trên bản đồ rồi trực tiếp rơi xuống vị trí một bến tàu bên bờ biển trên bản đồ.

Mấy người lập tức đổ dồn tới để nhìn xem ghi chú tên bến tàu trên bản đồ, rõ ràng là bốn chữ "Tĩnh Viễn thuyền hành".

"Tĩnh Viễn thuyền hành?" Nam Trúc chỉ vào đó, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: "Hổ Phách hải chắc là không có Tĩnh Viễn thuyền hành thứ hai nào nha?"

Dữu Khánh cau mày, vuốt vuốt ria mép, "Chắc chắn không có Tĩnh Viễn thuyền hành thứ hai, và một cái Tĩnh Viễn thuyền hành cũng không nên có hai 'Hoắc Lãng' mới đúng…"

Nghe hắn nói như thế, mọi người đều cảm thấy việc này có điểm kỳ quái.

Tình huống không rõ ràng, vấn đề chưa thể nghĩ ra được chỉ có thể tạm thời gác sang một bên, Dữu Khánh nói Mục Ngạo Thiết chạy đi một chuyến, gọi An Di và Tô Thu Tử tới.

Mục Ngạo Thiết nhanh chóng rời đi, chỉ chốc lát sau liền dẫn hai người đến.

Tới thì không sao, mấu chốt là ánh mắt của Tô Thu Tử rất không ổn, Dữu Khánh vừa nhìn thấy ánh mắt trông mong của gã liền cảm thấy cả người không được tự nhiên. Người này đang là một đầu mục thổ phỉ tình trạng rất tốt, nhưng lại không lo làm, hễ rảnh rỗi liền muốn thảo luận văn thơ, điều này khiến cho hắn không biết phải làm sao, thứ đó biết hắn, chứ hắn không biết thứ đó!

Thôi kệ gã đi, tạm thời đừng để ý đến mấy chuyện trời ơi đất hỡi đó, Dữu Khánh trực tiếp hỏi hai người, "Ta có thể tin tưởng các ngươi không?"

Thực ra, câu hỏi này có cũng như không, cho dù hai người khẳng định có thể, thì hắn cũng chưa chắc sẽ tin tưởng.

Tô Thu Tử có chút kích động hỏi: "Sao Thám Hoa lang lại nói như vậy? Chúng ta đã làm chuyện gì để không thể tin được sao?"

An Di với một con mắt cũng nói: "Phải làm thế nào Thám Hoa lang mới có thể tin tưởng chúng ta?"

Về vấn đề này, hai người bọn họ đã sớm cảm giác được, bọn hắn giữ một khoảng cách với họ, ít nhất, họ không thể trở thành tâm phúc trong căn phòng này.

Dữu Khánh không có nhiều lời về vấn đề đó, chuyển đổi chủ đề: "Có một chuyện, ta muốn nhờ hai vị cho ta ý kiến."

Tô Thu Tử lập tức đáp ứng, "Thám Hoa lang cứ việc phân phó."

Dữu Khánh: "Gần đây ở bên ngoài có một số tin đồn liên quan đến ta, chắc hẳn các ngươi cũng đã nghe được, nói là ta đang tìm tiên phủ gì đó, khiến cho một đống người nhìn chằm chằm vào ta, ta làm gì cũng không tiện, hại ta ngay cả cửa cũng không dám ra."

An Di vội nói: "Đó rõ ràng là có người cố ý tung ra lời đồn, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, Thám Hoa lang không cần để ở trong lòng."

Dữu Khánh: "Trên bến tàu của Tĩnh Viễn thuyền hành có một cái nhà kho, bên trong có hai người, ta muốn phái người đi dò xét gốc gác của bọn họ, nhưng không muốn bị đám người đang nhìn chằm chằm xung quanh phát hiện, các ngươi có biện pháp nào không?"

Hai người An, Tô quay nhìn nhau.

Tô Thu Tử nói: "Việc này đơn giản, mặc dù chúng ta có khả năng bị rất nhiều người theo dõi, nhưng bên chúng ta cũng có không ít người, gần trăm người, cứ kết hai kết ba lần lượt ra ngoài đi dạo, với mấy chục nhóm người như vậy, bất kể một phương nào muốn để mắt tới chúng ta, trong lúc nhất thời số lượng nhân thủ đã bố trí đều sẽ bị rối loạn không kịp trở tay, lực lượng theo dõi tất nhiên sẽ thiếu trước hụt sau, người tiếp nhận nhiệm vụ có thể nhân cơ hội đó để thoát thân."

Dữu Khánh nở nụ cười, "Nhị vị không hổ là xuất thân kiếp phỉ, quả nhiên là chuyên gia trong phương diện này, nhưng có một điểm cần lưu ý, không thể sử dụng mười mấy người tâm phúc của các ngươi, bọn họ nhất định đều đã bị theo dõi, phải tìm hai người vừa đáng tin cậy vừa không dễ dàng khiến người khác chú ý, hơn nữa còn phải đề phòng khả năng là gian tế. Xong việc lập tức để cho bọn họ rời khỏi Hổ Phách hải, đến Đào Hoa cư U Giác phụ tránh né sóng gió trước đi."

Hai người lại lần nữa quay nhìn nhau, rồi cùng gật đầu, và có chút phấn chấn, An Di nói: "Yên tâm, nhất định sẽ thu xếp tốt."

Chuyện này đại khái liền được quyết định như thế.

Đợi hai người rời đi, Mục Ngạo Thiết lập tức hỏi Dữu Khánh: "Chẳng phải ngươi không tin tưởng bọn họ sao?"

Ngụ ý là, ngươi không sợ gây ra hậu quả mà ngươi lo lắng sao?

Dữu Khánh trầm mặc một hồi, rất hiếm có mà không đưa ra bất kỳ phản hồi nào, ngược lại quay sang dặn dò Đầu To, nói Đầu To quay lại bến tàu tiếp tục giám thị nhà kho.

Sau khi nhìn Đầu To bay đi, Dữu Khánh quay sang dặn dò nhóm người bên cạnh, mọi người đã không có Đầu To ở bên cạnh để cảnh báo nữa, từ bây giờ trở đi, khi ra ngoài cần phải cẩn thận khi trò chuyện với bất kỳ kẻ nào, các cửa đi, cửa sổ kết nối với bên ngoài cần phải có người luân phiên canh gác, các nơi trong phòng phải được kiểm tra theo giờ giấc, không thể để cho bất kỳ con côn trùng nào lẻn vào ẩn nấp trong phòng.

Một nơi khác, An Di và Tô Thu Tử cũng làm theo lời mình nói, nhanh chóng thực hiện theo kế hoạch đã định, gần trăm người của Tam Tiên bảo bắt đầu ra ngoài lang thang hóng gió khắp nơi, toàn bộ khách dừng chân trong Tri Hải các dường như cũng trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Trên tầng cao nhất của một tửu lâu, một người đàn ông gầy như bộ xương đứng ở trước cửa sổ nhìn ra xa trên biển rộng, không phải ai khác, chính là Tiền ty tiên sinh Mông Phá của Ty Nam phủ.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa gấp gáp vang lên, khiến lão ta cảm thấy có chuyện không ổn, liền lên tiếng: "Vào đi."

Chưởng quỹ tửu lâu nhanh chóng mở cửa bước vào, sau khi đóng cửa lại, liền vội vàng đến bên cạnh lão ta, cấp báo: "Tiên sinh, phía

bên Tri Hải các có chuyện xảy ra, đám người Tam Tiên bảo giết thời gian qua ngày kia đột nhiên tất cả đều có hành động, từng tốp hai người, ba người lần lượt ra ngoài, chia thành mấy chục nhóm lang thang khắp nơi, chúng ta không kịp trở tay, không đủ nhân thủ để kịp thời đuổi theo, đã mất tung tích rất nhiều người."

Mông Phá xoay người lại, "Đột nhiên tất cả đều hành động?"

Chưởng quỹ tửu lâu: "Vâng, không biết muốn làm gì."

Mông Phá nhướng mi, "Thủ thuật che mắt! Trong đó nhất định phải có người muốn làm gì đó. Ta không quan tâm ngươi dùng phương pháp gì, nhất định phải nhanh chóng hết sức nắm giữ được vị trí của mọi người, và phải nhanh chóng hết sức biết được những người đó đi đâu, đang làm cái gì."

Chưởng quỹ tửu lâu: "Tiên sinh yên tâm, từ lâu đã bỏ thuốc vào trong đồ ăn của bọn họ, mùi vị trên người bọn họ sẽ không biến mất trong một khoảng thời gian, ta đã khẩn cấp gia tăng nhân thủ đi truy tung, chỉ cần bọn họ còn tại Hổ Phách hải, trong vòng nửa canh giờ, sẽ nắm giữ được vị trí của tất cả bọn họ."

Mông Phá nhìn chăm chú vào gã thật sâu, "Nói không có ích gì, cần phải làm được. Ta chỉ quan tâm đến kết quả."

"Vâng." Chưởng quỹ tửu lâu chắp tay nhận lệnh, sau đó xoay người nhanh chóng rời đi.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1293: Điều tra kỹ càng (2)

Tại Tĩnh Viễn thuyền hành, trong nhà kho bến tàu, lão Khâu ngồi ở sau bàn, nhấc bút viết tên và địa chỉ liên quan.

Lão ta ừ một tiếng, con côn trùng kim sắc ở trên tai lão ta liền xì xèo một hồi, sau đó lão ta lại viết ra một cái tên.

Những cái tên trong danh sách này đều là những kẻ khả nghi xuất hiện tại Hổ Phách hải gần đây, bị người của Tương La Sách giám sát và lần lượt được tập hợp lại trình cho Tương La Sách, rồi bị bên lão ta liên tục nhìn trộm, gom lại.

Nói chung, sau khi con côn trùng kim sắc này tìm được nơi đặt danh sách, nó liền một mực ở trong thư phòng của Tương La Sách và chờ đợi, khi có danh sách mới, con côn trùng kim sắc sẽ chờ lúc không có người để lật xem, thuận lợi giống như ở nhà mình.

Hoắc Lãng ở bên cạnh quan sát, nhìn thấy cảnh này, y lại một lần nữa tặc lưỡi ngạc nhiên về con linh trùng này, thực sự là bảo bối tốt, khó trách một con bị chết lại khiến cho lão ma đầu này vô cùng đau lòng.

Đột nhiên, bên ngoài loáng thoáng có âm thanh nói cười truyền đến, Hoắc Lãng không chút do dự lóe lên biến mất vào chỗ sâu trong nhà kho.

Lão Khâu cũng nhanh chóng đặt bút xuống và cất tờ giấy đã viết đi.

Không bao lâu sau, quản sự bến tàu dẫn theo một vị khách đi đến, giới thiệu về sức chứa và khả năng bốc xếp của nhà kho, cùng với năng lực vận tải của Tĩnh Viễn thuyền hành, đồng thời nỗ lực thuyết phục vị khách yên tâm giao phó những vấn đề liên quan cho Thuyền hành của bọn họ.

Sau khi tham quan một vòng nhà kho, vị khách nhìn thấy lão Khâu, cau mày hỏi, “Lão già lôi thôi nhếch nhác như vậy, nếu đưa hàng hóa quan trọng đến, lão có trông chừng được không?”

Vị quản sự đương nhiên là một mực cam đoan không sao cả, vừa giải thích tình huống của lão Khâu, hai người vừa dần dần đi xa.

Lão Khâu nhìn theo bóng dáng hai người bọn họ biến mất, rồi lại lấy tờ giấy ra tiếp tục liệt kê danh sách.

Viết xong, lão ta nói Hoắc Lãng sao chép lại một bản, đưa một bình nước thuốc cho gã, dặn gã dựa theo địa chỉ trong danh sách tìm cách tiếp xúc với từng người, và tìm cơ hội cho nước thuốc lên người mục tiêu…

Trên một con tàu lớn trên biển, một người giấu mình trong chiếc áo choàng đứng ở mũi thuyền, cô độc giữa thiên địa.

Đột nhiên, một đám nước tung lên, một người đàn ông lao vọt ra khỏi mặt nước, hạ xuống bên cạnh người kia, hành lễ bái kiến, "Tứ động chủ."

Sô Vũ trong bộ dạng che giấu dung mạo liếc mắt nhìn gã một cái, "Người ta cần đâu?"

Nam tử vội đáp: "Đã tìm được hai nhân viên Tam Tiên bảo mất dấu trước đó, bọn họ cải trang thành thương nhân để tiếp xúc với Tĩnh Viễn thuyền hành."

"Tĩnh Viễn thuyền hành?" Sô Vũ hơi ngạc nhiên, y tự nhiên biết rõ Thuyền hành đó là sản nghiệp của bên nào.

Nam tử: "Vâng. Chính xác là tiếp xúc với phía bến tàu của Thuyền hành. Quản sự bến tàu nói rằng, đối phương có ba trăm tàu hàng đang tìm nơi để xử lý. Đó là một vụ làm ăn lớn, hắn đương nhiên phải nỗ lực lấy lòng khách hàng, đưa người đi xem khắp nơi."

Sô Vũ: "Làm ăn lớn mà không đi tìm quản sự Thuyền hành, lại tìm tới quản sự bến tàu? Xem ra bến tàu mới là trọng điểm. Ở bến tàu, bọn họ chủ động biểu hiện ra ý đồ gì?"

Nam tử: "Nếu như không biết lai lịch của bọn họ, quả thực suýt chút nữa đã bị lừa gạt, đối phương chủ động yêu cầu đi đánh giá nhà kho, sau khi quan sát, đối phương hỏi thăm khá nhiều về lão Khâu, người trông coi nhà kho. Lí do là vì nhìn thấy lão Khâu là một lão già lôi thôi lếch thếch, lo lắng lão ta không làm tròn trách nhiệm. Cuối cùng, quản sự bày tỏ muốn mở tiệc chiêu đãi nhưng bị từ chối, chỉ nói để bọn họ trở về suy nghĩ cân nhắc. Xét lại toàn bộ quá trình, cùng với thân phận của bọn họ, điểm tình nghi chủ yếu có lẽ là hỏi thăm lai lịch của lão Khâu."

"Lão Khâu?" Dưới tấm khăn che mặt Sô Vũ hiển nhiên có biểu hiện ngẫm nghĩ về cái tên này, nhưng phát hiện thấy mình không có ấn tượng gì, liền hỏi: "Tình huống lão Khâu đó thế nào?"

Nam tử: "Mới được điều tới từ hải đảo trung chuyển phía tây Thuyền hành, tới chưa được mấy ngày, ở tại trạm tây cũng trông coi nhà kho. Nghe nói lão ta làm việc cho Thuyền hành đã được ba mươi năm, trông coi nhà kho chừng đó năm, không có xảy ra sai sót nào, là một lão nhân tương đối tin cậy của Thuyền hành."

"Vừa mới tới? Tới đây trong thời điểm này… Có chút thú vị." Sô Vũ hừ hừ cười nhạt hai tiếng, quay đầu căn dặn: "Đừng có đánh rắn động cỏ, bí mật coi chừng là được. Kiểm tra kỹ càng tình huống của hắn, phải điều tra thật kỹ!"

"Vâng." Nam tử nhận lệnh, lại hỏi: "Tĩnh Viễn thuyền hành là địa bàn của Thanh Nha, có nên nói hắn phối hợp hay không?"

"Nếu như lão Khâu đó thật sự có vấn đề, lại trốn trong Tĩnh Viễn thuyền hành nhiều năm như vậy, chưa nói Thanh Nha có biết hay không, Lương gia có khả năng cũng không thể tin được."

Nghe đến đó, nam tử đã hiểu rồi, gã xin cáo lui, độn thủy rời đi.

Sô Vũ cất tiếng lẩm bẩm, "Một lão già chỉ ở trên đảo trông coi nhà kho ba mươi năm, lại có thể khiến vị Thám Hoa lang đó quan tâm, thực sự là càng ngày càng thú vị…"

"Lão Khâu? Ở tại Tĩnh Viễn thuyền hành trông coi nhà kho ba mươi năm, chỉ có như vậy?"

Ở trong Tri Hải các, khi nhận được thông tin, Dữu Khánh khá kinh ngạc, cảm thấy mục tiêu có phần quá đơn giản.

An Di gật đầu, "Không phải hai người, chỉ có một người, chính là lão Khâu đó, nghe nói hầu hết thời gian đều chỉ ở trên đảo trông coi kho hàng, mới đến đây được mấy ngày."

"Vừa mới tới?" Dữu Khánh vừa sờ sờ chút ria mép của mình vừa lẩm bẩm.

Đột nhiên, cửa phòng rầm một tiếng, mở ra, nhìn thấy một người xông vào như vào chỗ không người, là một nữ nhân. Vừa nhìn thấy nữ nhân này, mấy người trong nhà đều giống như chuột thấy mèo, Đại hành tẩu Hướng Lan Huyên của Đại Nghiệp ty đã tới.

Không đợi mọi người hành lễ chào, Hướng Lan Huyên lạnh lùng hất đầu ra hiệu, "Những người khác ra ngoài hết đi."

Mọi người đều rất tự giác, lần lượt rời đi, Dữu Khánh cũng rất tự giác, lại có thể nhận ra rằng mình không nằm trong số được gọi là "Những người khác" đó, nên ở lại.

Không còn có người khác, cửa đóng lại, Hướng Lan Huyên lập tức trừng mắt lạnh nhạt chất vấn: "Nói thật ra đi, ngươi điều tra lão già trông coi nhà kho đó làm gì?"

"…" Dữu Khánh nghẹn họng, hắn chỉ vừa mới nhận được báo cáo, đối phương liền đến đây chất vấn chuyện này, chuyện gì vậy chứ? Hắn không dễ dàng lộ ra, "Không làm gì cả."

Hướng Lan Huyên cười ha hả, "Không làm gì sao phải vội vàng dùng Thiên Lý lang tống hai kẻ tìm hiểu tin tức đó rời đi?"

Nàng vốn muốn tĩnh quan kỳ biến, nhìn sau khi nhìn thấy người tìm hiểu thông tin rời đi mới không nhịn được, dứt khoát không theo dõi nữa, đích thân đến đây nắm giữ tình hình rồi nói tiếp.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1294: Mật báo (1)

Vừa nghe lời này, Dữu Khánh liền trừng mắt có vẻ tức giận, "Ngươi đang theo dõi ta?"

Nhìn bề ngoài có vẻ cường thế, nhưng thân thể lại điều chỉnh nghiêng sang một bên, hai tay cũng được đặt tại trước bụng, bộ dạng đề phòng.

Nhìn cái kiểu này của hắn, Hướng Lan Huyên vừa bực mình vừa buồn cười, "Ngươi cho rằng ta muốn theo dõi ngươi ư? Chuyện ngươi muốn tìm tiên phủ đã đồn thổi khắp nơi, ta có thể quyết định theo dõi hay không theo dõi ngươi sao? Đại Nghiệp ty lưu ta lại Hổ Phách hải, ngươi cho rằng là để làm gì? Ngươi đột nhiên chia gần trăm người làm mấy chục nhóm tách ra hành động, động tĩnh lớn như vậy, ta không muốn chú ý đến cũng không được. Ngươi làm ra động tĩnh lớn như vậy để yểm hộ cho hai người đi điều tra lão già trông coi nhà kho đó, đến cùng là có ý gì?"

Dữu Khánh: "Chẳng phải đã rất rõ ràng rồi sao? Để tìm hiểu tình huống của lão Khâu đó."

Hướng Lan Huyên cười ha hả, "Ngươi muốn cứng đầu với ta phải không? Để ta nói cho ngươi biết, bây giờ ta còn có thể đến đây gặp ngươi là một chuyện tốt, để cho ta kịp thời nắm giữ tình hình, ta mới có thể khống chế hành động có chừng có mực. Còn nếu ta đã báo

cáo lên trên, vậy thì chỉ có thể làm việc theo quy củ bình thường của Đại Nghiệp ty. Đến lúc đó, cho dù ta có muốn che đậy cũng không được. Nói đi, lão Khâu đó rốt cuộc là thế nào?"

Nói xong, nàng giơ hai bàn tay lên nhìn nhìn mười ngón của mình, như muốn nói nếu không trung thực nói ra thì sẽ động thủ.

Dữu Khánh rất khó chịu với trò dùng vũ lực đe dọa của nữ nhân này, trong lòng âm thầm thăm hỏi tổ tông nhà nàng, miệng thì nghiêm túc nói: "Ngươi thực sự đã suy nghĩ nhiều rồi, ta chỉ là muốn tìm hiểu thông tin về lão Khâu đó."

Hướng Lan Huyên cau mày, động tác này đã bộc lộ rõ ý tứ, ngươi thực sự không uống rượu mời, chỉ muốn uống rượu phạt sao?

Đối mặt với mối họa sắp bộc phát này, Dữu Khánh lập tức bổ sung: "Ta nói thật, lão Khâu đó âm thầm điều tra ta, bị ta phát hiện ra. Ta không biết lai lịch của lão như thế nào, đương nhiên là phải bí mật điều tra về lão."

Nghe được lời này, Hướng Lan Huyên cũng rất bất ngờ, sửng sốt hỏi, "Hắn đang điều tra ngươi? Điều tra thế nào? Làm sao ngươi biết được?"

Nhóm bọn hắn luôn nằm trong tầm giám sát của nàng, không có ai trong số những kẻ khả nghi mà nàng đang nắm giữ có bất kỳ mối liên hệ nào với lão Khâu trong nhà kho đó.

Dữu Khánh hỏi: "Lúc trước ta cầm một con côn trùng kim sắc đến chỗ Tương Hải Hoa, để hỏi thăm cô ta xem có từng nhìn thấy loài côn trùng đó hay không, ngươi biết việc đó chứ?"

Hướng Lan Huyên hơi cụp mắt xuống, thần tình lạnh nhạt hỏi ngược lại: "Biết thì thế nào?"

Dữu Khánh trong lòng thầm mắng, đã biết việc này không thể giấu được nàng, lập tức giải thích: "Tương Hải Hoa nói không biết con

côn trùng đó, nhưng có người lại biết được. Không bao lâu sau khi ta trở về từ chỗ Tương Hải Hoa, đã xảy ra một chuyện thần kỳ, không hiểu sao trong căn phòng của ta xuất hiện một tờ giấy.

Tờ giấy đó nói rằng, con bọ cánh cứng kim sắc đó là linh trùng được người thuần dưỡng, có thể nghe hiểu tiếng người, đọc biết chữ viết, là lợi khí dùng để giám sát. Và chủ nhân của con linh trùng đó đang ẩn thân tại kho hàng của Tĩnh Viễn thuyền hành. Trong tờ giấy còn dặn ta phải cẩn thận, nói là người đó đã bố trí rất nhiều phi trùng như ruồi nhặng ở xung quanh nhà kho, nếu cố lại gần tất nhiên sẽ bị phát hiện, cho nên ta mới sắp xếp hai người đến đó kiểm tra."

"Một con côn trùng nhỏ như thế lại có thể nghe hiểu tiếng người, biết được chữ viết sao?" Hướng Lan Huyên có chút hoài nghi, nàng đã nhìn thấy thi thể của con bọ cánh cứng kim sắc đó ở chỗ Tương Hải Hoa, cảm thấy nó không có thần kỳ như thế, "Tờ giấy mà ngươi nói có còn không?"

Dữu Khánh không nói hai lời, đi thẳng vào trong phòng của mình, vào nhanh, ra cũng nhanh, cầm trên tay một tờ giấy đưa cho nàng.

Hướng Lan Huyên lập tức cầm lấy nhìn xem, phát hiện thấy nội dung bên trên đúng như lời Dữu Khánh đã nói, sau khi đọc xong lại lật nhìn mặt sau tờ giấy, "Sao ta có cảm giác giống như là giấy viết đặt sẵn trong các phòng Tri Hải các để cho khách sử dụng. Thứ này không phải là do chính ngươi viết ra chứ?"

Dữu Khánh lập tức chỉ vào chữ viết trên đó, "Chữ viết của ta có thể xấu như vậy ư? Người ta đã có thể đặt tờ giấy trong phòng ta, dùng giấy của Tri Hải các không phải là chuyện bình thường sao?"

Hướng Lan Huyên xem lại nội dung trên giấy, vẻ mặt có chút nghiêm trọng, thậm chí còn thầm cảm thấy rợn tóc gáy, nếu mọi chuyện đúng như tên cẩu Thám Hoa này đã nói, vậy thì việc có con bọ nhỏ có thể nghe hiểu tiếng người, biết đọc chữ viết như thế không khỏi quá đáng sợ, đến lúc đó trên đời này làm gì còn có bí mật nữa chứ?

Việc này khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi, không biết mình có bị bí mật giám thị hay không, không biết những bí mật trong các cuộc trò chuyện giữa mình và tên cẩu Thám Hoa này có bị người biết được hay chưa, nàng vô thức nhìn nhìn xung quanh.

Dữu Khánh vội nói: "Yên tâm, ngã một lần khôn hơn một chút, ta một ngày lục soát phòng mình mấy lần, một nửa con côn trùng cũng không thể lọt vào được."

"Nếu đúng như những gì ngươi đã nói, người này hẳn là tinh thông cổ thuật, sở trường điều khiển trùng, cổ, trong giới Tu hành, ta cũng biết được đại khái những người tinh thông cổ thuật, Dược Đồ coi như là một trong số đó. Nhưng ta chưa từng nghe nói có người nào có thể thuần dưỡng ra cổ trùng có thể nghe hiểu tiếng người và đọc được chữ viết." Sắc mặt trầm trọng, Hướng Lan Huyên quay đầu nhìn hắn, "Ta nói nha, ngươi không có lừa gạt ta chứ?"

Dữu Khánh không ngờ tới, với kiến thức của vị này cũng không đoán ra được lai lịch của lão Khâu kia, lập tức cười khổ nói: "Ta thực ra rất muốn gạt ngươi, nhưng vấn đề là ta dám sao?"

Hướng Lan Huyên hơi nhướng mày, như muốn nói ngươi coi như thức thời, tiếp đó hỏi tiếp: "Vậy vì sao ngươi phải đưa hai người tìm hiểu thông tin đó rời đi?"

Dữu Khánh: "Tin đồn lan truyền khắp nơi, người của ta đều đã bị theo dõi, tiếp tục để hai bọn họ ở lại nơi này để cho lão già trông coi nhà kho đó phát hiện ra là người của ta giả làm thương nhân, để cho lão biết được ta đã phát hiện ra lão ta hay sao? Hơn nữa, người của ta đã xác nhận rằng, xung quanh nhà kho quả thực có rất nhiều phi trùng, điều đó thực sự không bình thường."

Thì ra là như vậy, Hướng Lan Huyên trầm mặc một hồi, sau đó lại nhìn tờ giấy trong tay, "Loại chuyện này, vậy mà lại có người biết trước được, còn mật báo cho ngươi, có thể đưa thư vào trong phòng ngươi dưới sự giám thị của ta, xem ra chuyện trong này thật sự không nhỏ."

Dữu Khánh gật đầu, "Đúng vậy, việc này ngươi phải báo cáo kịp thời cho Đại Nghiệp ty biết mới được."

Hướng Lan Huyên lộ ra vẻ kinh ngạc, "Ngươi không sợ bị Đại Nghiệp ty theo dõi sẽ cản trở việc tìm kiếm Cự Linh phủ của ngươi sao?"

Dữu Khánh thở dài nói: "Không báo thì như thế nào, Đại Nghiệp ty có thể không để mắt đến ta ư?"

Hướng Lan Huyên không đưa ra ý kiến gì, giơ tờ giấy lên, "Chuyện này phải có người đi kiểm tra, để ta mang đi."

Dữu Khánh lập tức gật đầu nói phải, ân cần đưa tiễn.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1295: Mật báo (2)

Mới đi đến cửa, Hướng Lan Huyên chợt dừng bước hỏi: "Xảy ra chuyện như vậy, vì sao trước đó không nói cho ta biết?"

Dữu Khánh liên tục kêu khổ, "Ta làm vậy chẳng phải là để tránh bị hoài nghi ư!"

Trong lòng thì đang thầm mắng, nói cho ngươi biết có tác dụng cái rắm gì chứ, nói ngươi thu xếp một chiếc thuyền cũng không cho, chỉ khi kiếm lợi ích từ chỗ ta mới hăng hái.

Bốp! Hướng Lan Huyên tung một cước đá vào cẳng chân của hắn, sau đó mở cửa rời đi.

Một cước đó rất khéo léo, khiến Dữu Khánh đau đớn không nói nên lời, ôm chân nghiêng vẹo tựa vào tường, miệng há hốc, thở ra

không được, hít vào cũng không xong, đau đớn vô thanh.

Đám người Nam Trúc mở cửa đi vào, vừa nhìn thấy tình trạng của hắn liền biết hắn bị Hướng Lan Huyên xử lý, bọn họ cũng bất lực đối với sự độc ác tàn nhẫn của nữ nhân đó.

Trừ khi không nể mặt đồng quy vu tận, dùng mấy bí mật kia để đẩy Hướng Lan Huyên vào chỗ chết, bằng không, bọn họ không thể làm gì Hướng Lan Huyên…

Tại cung thành Hải đô, trên một góc thành tường đối diện với Hổ Phách thôn, Lý Trừng Hổ đứng chắp tay sau lưng im lặng nhìn thôn nhỏ thấp thoáng dưới bóng cây xanh.

Tương La Sách không nhanh không chậm đi tới phía sau ông ta, hơi khom người chào: "Vương gia."

Lý Trừng Hổ: "Việc điều tra đám người khả nghi có ý đồ gây rối với Lâm Long như thế nào rồi?"

Tương La Sách: "Đã điều tra ra một bộ phận, muốn điều tra ra hầu hết, cần phải có thêm chút thời gian. Dù sao thành phần đám người quá mức phức tạp."

Lý Trừng Hổ: "Bản vương đã ở đây được một quãng thời gian, phía bên kinh thành còn có không ít chuyện cần phải xử lý, bản vương không có khả năng ở lại mãi nơi này."

Tương La Sách do dự nói: "Ý của Vương gia là?"

Lý Trừng Hổ đạm mạc nói: "Giết sạch bọn chúng là không thực tế, trước khi bản vương rời đi, hãy giết một nhóm đi."

Tương La Sách gật đầu, đồng ý rất tùy ý, "Được."

Hai người lại trò chuyện thêm một lúc, sau đó Tương La Sách trở về chỗ sâu trong cung thành, đi vào thư phòng của mình, mở một ngăn

kéo trên giá sách, lấy ra một xấp giấy, ngồi ở sau bàn lật xem, sau đó nhấc bút khoanh tròn một số cái tên trong danh sách.

Sau khi lão ta đặt bút xuống không bao lâu, một gã nam tử sải bước đi tới hành lễ, lão ta đưa xấp danh sách đó cho gã, "Ngươi đi chuẩn bị đi, bắt hết mấy cái tên có khoanh tròn cho ta. Kẻ nào chống lại lệnh bắt, cứ giết!"

Nam tử lật xem một chút, phát hiện đó đều là những kẻ tương đối có danh tiếng trong danh sách, hỏi lại một câu, "Đảo chủ, bắt những người này làm gì?"

Tương La Sách: "Đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết."

Nam tử có không hiểu rõ lắm, nhưng vận nhận lệnh rời đi.

Tương La Sách không có ở lại lâu trong thư phòng, ngồi lặng im một lúc rồi cũng đứng dậy rời đi.

Lão ta vừa mới rời đi không bao lâu, con côn trùng kim sắc trốn ở trên trần nhà liền chui ra, nhanh chóng bay đi.

Bay ra khỏi cung thành, bay qua núi rừng, bay qua phố xá sầm uất, trực tiếp trốn vào trong nhà kho bến tàu của Tĩnh Viễn thuyền hành, hạ xuống trên vành tai của lão Khâu đang khuấy một chậu cháo, phát ra âm thanh xì xèo yếu ớt.

Lắng nghe tiếng côn trùng xì xèo một hồi, lão Khâu chợt giật mình sửng sốt, sau đó chậm rãi dừng công việc trong tay, quay đầu lại gọi một tiếng, "Ra đi."

Hoắc Lãng hiện ra tại nơi u ám của nhà kho, nhấc tay sờ sờ gương mặt mình, đến nay gã vẫn còn chưa hoàn toàn thích ứng. Đi đến trước mặt lão Khâu, gã hỏi: "Tiền bối có chuyện gì phân phó?"

Lão Khâu: "Sự việc có chút ngoài dự tính, Tương La Sách sẽ ra tay với một số người trong danh sách, linh trùng cũng biết không đến

cùng sẽ động thủ với người nào. Ra tay với nhiều người như vậy, tất nhiên sẽ không hành động hấp tấp, chắc chắn phải có chuẩn bị, chúng ta còn có một chút thời gian. Gửi tin cho bọn họ đi, có thể giữ được bao nhiêu tính bấy nhiêu."

Hoắc Lãng suy nghĩ một chút, khó xử nói: "Có nhiều người như vậy, nếu thông báo cho từng người, ta căn bản không chạy hết được, chạy nhiều nơi như vậy, ta nhất định sẽ bị phát hiện."

"Chính là bởi vì không đủ nhân lực nên chúng ta mới cần bảo vệ bọn họ." Lão Khâu buông tiếng thở dài.

Với lão ta mà nói, chuyện này dường nhưng cũng không khó. Lão ta cách không chụp lấy một tấm gỗ, trực tiếp khắc ra một số chữ, sau đó đổ mực ra in ấn ngay tại chỗ.

Nội dung đều giống nhau, rõ ràng và trực tiếp, Tương La Sách sắp bắt ngươi, nhanh chóng đi chuyển ẩn nấp.

Sau đó lại rất nhanh làm ra một mớ phong bì, đồng thời yêu cầu Hoắc Lãng nhanh chóng viết tên và địa chỉ của đám người trong danh sách lên phòng bì.

Sau khi làm xong mấy thứ này, dưới sự yểm hộ của lão Khâu, Hoắc Lãng xách theo một bao đồ lẻn vào trong biển rời đi.

Nói chung, Hoắc Lãng vẫn rất quen thuộc Hổ Phách hải này, đây cũng là một trong những lí do lão Khâu dùng gã.

Sau khi chui ra khỏi biển, leo lên bờ, Hoắc Lãng trực tiếp đi tìm một số người đang tìm kiếm việc làm ở Hổ Phách hải và thích hợp làm việc vặt, đưa phong bì cho bọn họ, nói bọn họ giao tới các địa chỉ ghi trên phong bì.

Đương nhiên, gã không có giao hết phong bì cho một người, mà chia ra đưa cho nhiều người, đương nhiên tiền cũng không thể thiếu, một phong bì là một phần tiền.

Về phần có giữ kín được nội dung trong thư hay không đã không nằm trong phạm vi quan tâm nữa, nhắc những người này trốn đi tránh khỏi bị bắt vốn đã là một kẽ hở. Về phần người nhận thư có tin tưởng hay không, có bao nhiêu người sẽ trốn đi, bọn gã cũng không thể biết được.

Sau khi hoàn thành công việc, lẻn về đến nhà kho, Hoắc Lãng nghĩ đến một vấn đề, lập tức đến nhắc nhở lão Khâu, "Lỡ như bọn họ nhận được tin, sợ hãi bỏ đi thì làm sao bây giờ? Đã rời xa khỏi Hổ Phách hải, làm sao còn có thể tìm được bọn họ?"

Lão Khâu không quan tâm, thoải mái nói ra, "Ai chạy thì chạy đi, sợ hãi không chịu nổi sóng gió, lưu lại cũng chỉ là gánh nặng. Chúng ta cần là những kẻ gan lớn, dám mạo hiểm, dám liều mạng. loại người như vậy mới sẽ một lòng mạo hiểm cùng chúng ta."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1296: Một trăm tám mươi ba (1)

Bên trong cung thành Hải đô, Lý Trừng Hổ và Tương La Sách bước chậm đi dạo dưới ánh hoàng hôn, chợt một bóng người lướt ngang bầu trời vọt tới, khiến đám thủ vệ ở xung bị kinh động.

Lý Trừng Hổ phất tay ra hiệu, các thủ vệ ở xung quanh lập tức lui ra, bởi vì người tới chính là Hướng Lan Huyên.

Hướng Lan Huyên không thèm để ý đến xung quanh, hạ xuống trước mặt hai người, hỏi: "Vương gia cho gọi, có gì chỉ giáo?"

Lý Trừng Hổ cũng không vòng vo, "Có một số kẻ cứng đầu đến Hổ Phách hải với ý đồ gây rối, lẽ ra không nên quấy rầy tới Hướng đại hành tẩu, nhưng có một tên cứng đầu cá biệt có phần vướng tay, một mình Tương La Sách e rằng không ứng phó được, nếu như Hướng đại hành tẩu có thể giúp một tay, vậy thì không có vấn đề nữa, ngăn chặn uy lực chiến đấu cũng có thể giảm bớt thiệt hại cho hòn đảo."

Phải cần hai tu sĩ Cao Huyền liên thủ đối phó một người? Hướng Lan Huyên quan sát phản ứng của hai người, hỏi: "Có Tương đảo chủ tại đây, loại cứng đầu nào cần tới Vương gia phải đứng ra?"

Tương La Sách cười khẽ nói: " 'Lê Hoa nương nương' của 'Huyền Phỉ cốc'."

Hướng Lan Huyên cau mày, đối với người này, nàng cũng nhận được tin tức, biết rằng người này đã đến Hổ Phách hải tuy nhiên vẫn chưa có hành động gì, nàng không khỏi hỏi: "Lê Hoa lão yêu? Cô ta đã làm ra chuyện gì khiến Vương gia phải xuất thủ xử lý?"

Lý Trừng Hổ bình tĩnh nói: "Bản vương nhận được tin tức, cô ta có ý đồ gây hại đối với nghĩa tử của bản vương."

Nghĩa tử? Là tên tiểu tử tuấn tú của Đào Hoa cư đó ư? Hướng Lan Huyên ngạc nhiên, "Lê Hoa lão yêu là kẻ tương đối thức thời, các phương có việc gì vui, cho dù không đến được, cô ta cũng đều gửi lễ đến mừng, các phương đi ngang qua, cô ta đều khách khí tận tình tiếp đãi, nếu không có bị chủ động trêu chọc đến, cô ta cơ bản sẽ không đắc tội với người. Mặc dù 'Huyền Phỉ cốc' cách U Giác phụ không xa, nhưng bình thường chắc hẳn cũng không có ân oán gì với Đào Hoa cư nha, huống chi còn là nghĩa tử của Vương gia, cô ta không đến mức không thức thời như thế chứ?"

Sở dĩ nàng lên tiếng nói giúp cho Lê Hoa nương nương đó, là vì nàng là một trong số những người thỉnh thoảng sẽ nhận được lễ vật từ đối phương.

Huyền Phỉ cốc có một cái linh hồ, trong hồ có một loại trai tên là "Băng thận", loài trai này sinh ra bảo châu tên là "Định nhan châu", đó là một sản phẩm trú nhan tuyệt vời dành cho các nữ nhân để duy trì vẻ thanh xuân. Hướng Lan Huyên cũng không còn trẻ tuổi, đương nhiên rất thích thứ đó, Lê Hoa nương nương thỉnh thoảng tặng nàng lễ vật như vậy, thử hỏi nàng làm sao có thể không cảm kích.

Tương La Sách liếc mắt nhìn phản ứng của Lý Trừng Hổ, Lý Trừng Hổ là người bảo lão ta giết gà dọa khỉ, nhưng lão ta lại là người định ra danh sách những "Con gà" đó, quyết định động thủ với Lê Hoa nương nương chính là lão ta, chỉ là thực lực không bằng, vì vậy mới nhờ Lý Trừng Hổ giúp đỡ.

Dù sao đó cũng là tu sĩ Cao huyền, hơn nữa còn là lão yêu nổi danh đã lâu, không dễ động đến như vậy, cho nên lúc ban đầu Lý Trừng Hổ có chút do dự, nhưng lời đề nghị của Tương La Sách đã thuyết phục ông ta, nếu như chỉ chọn một số để giết gà dọa khỉ, thì nên chọn con "Gà" có sức nặng, kết quả mới có tác dụng lớn.

Hơn nữa, thực lực của Lê Hoa lão yêu này rất cao, không thể kiểm soát, nếu như về sau thật sự làm ra chuyện gì có liên quan đến Lâm Long, Tương La Sách sẽ không thể ứng phó được. Dù sao, kẻ nào đến đây vào thời điểm này, quả thực đều có khả năng nhằm vào mấy người Thám Hoa lang, tốt nhất là ngăn chặn ngay từ trong trứng nước những nguy cơ tiềm ẩn không thể kiểm soát được.

Vì vậy Lý Trừng Hổ đã bị thuyết phục, và mới có tình huống trước mắt này.

Ngoài ra, sở dĩ nhằm vào Lê Hoa nương nương còn bởi vì Tương La Sách có chen ý định riêng ở trong đó, bởi vì trước đây lão ta từng chịu thiệt thòi dưới tay Lê Hoa nương nương, lão ta đoán chừng chính Lê Hoa nương nương có lẽ cũng không nhớ đến, lúc đó lão ta còn chưa nổi danh.

Lão ta cảm thấy có lẽ Lê Hoa nương nương cũng không ngờ rằng một tiểu nhân vật từng giữ được tính mạng dưới tay mình bây giờ cũng đã trở thành cao thủ Cao Huyền.

Chuyện hồi đó đã trôi qua từ lâu, lão ta cũng không phải vì trong lòng chứa thù hận gì đó, chỉ là thấy đối phương đã đi tới địa bàn của mình, lại đúng lúc đụng tới chuyện của Lý Trừng Hổ, lão ta liền không ngại thuận tiện làm một lần ăn miếng trả miếng, ai mà chẳng có chút lòng nhỏ nhen riêng.

Lý Trừng Hổ: "Có thức thời hay không, bắt về thẩm vấn chẳng phải sẽ biết liền."

Khóe miệng Tương La Sách hơi mỉm cười, trong lòng biết rõ, chỉ cần sa lưới, Lê Hoa lão yêu đó sẽ không còn đường sống.

Hướng Lan Huyên nét mặt lạnh lùng, bình thản nói: "Nếu thật sự để rơi vào trong tay Vương gia, cô ta còn có đường sống được sao? Theo ta được biết, Vương gia sắp tổ chức một trận giết gà dọa khỉ phải không? Lê Hoa lão yêu chỉ là không may, giống như Hổ Phách tộc bị huyết tẩy lúc trước, chẳng qua đã bị Vương gia để ý đến."

Con đường tin tức của nàng cũng không phải ngồi không.

Hai người Lý, Tương thoáng chạm ánh mắt nhau, lập tức nhận ra được việc này đã bị lộ rồi, hoặc nói cách khác là trong số người bên này có tai mắt của Đại Nghiệp ty ở trong đó.

Nhưng điều này cũng không khó hiểu, để động thủ với không ít người, bọn họ cần phải huy động không ít nhân mã, bị Đại Nghiệp ty phát hiện là chuyện rất bình thường.

Lý Trừng Hổ: "Không phải bản vương để mắt tới cô ta, là chính cô ta không nên tới đây có lòng dạ gây rối. Ân quốc và Đại Nghiệp ty là vinh nhục nhất thể, lần này cần dựa vào Hướng đại hành tẩu."

Hướng Lan Huyên không hề dao động, "Vương gia, ta không thể giúp gì trong việc này. Dù sao, chuyện này cũng liên quan đến một tu sĩ Cao huyền. Chưởng lệnh có việc vui lớn nhỏ gì, Lê Hoa lão yêu đều không thiếu lễ mừng. Không có Chưởng lệnh lên tiếng, ta không thể làm bừa. Nếu không, ngươi xin chỉ thị Chưởng lệnh trước đi?"

Lý Trừng Hổ khí thế ngưng tụ, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt khiếp người.

Hướng Lan Huyên không hề dao động, rất bình tĩnh. Nàng không phải là thủ hạ của đối phương, với thân phận và địa vị của mình, nàng cũng không cần phải nghe theo mệnh lệnh đối phương, "Nếu như Vương gia không còn chuyện gì khác, ta liền không quấy rầy nữa."

Ngay khi nàng định xoay người rời đi, Lý Trừng Hổ lấy ra một vật vàng óng ánh từ trong tay áo, ném về phía nàng, nhàn nhạt nói: "Làm phiền."

Hướng Lan Huyên chụp lấy, phát hiện đây là một tấm kim bài đầy hình chạm khắc, là lệnh bài của hoàng hậu Yến Y, thấy lệnh bài này, tựa như đích thân hoàng hậu Yến Y tới.

Sắc mặt của nàng lúc này nhìn có chút không tốt, nhưng cũng không thể làm gì, mối quan hệ giữa Yến Y và Địa sư rõ ràng ở đó, hơn nữa về chuyện của Hoàng hậu nương nương, Địa sư cũng đã có lời nói trước.

Vị Đoan thân vương này ném ra tấm lệnh bài này, đó có nghĩa là lên tiếng thay cho Hoàng hậu nương nương.

Nàng không ngờ tới trên người đối phương lại có cất thứ này, sau khi hít một hơi thật sâu, nàng cất lệnh bài đi, chắc chắn sẽ không trả lại cho Lý Trừng Hổ, đây là chứng cứ, về sau nếu mặt trên có truy cứu vì sao lại tự ý động thủ với Lê Hoa lão yêu, nàng phải có thứ này để giải thích.

Sau đó nàng cũng không có ý định rời đi, chờ nhìn xem bên này muốn nàng phối hợp như thế nào.

Lý Trừng Hổ cũng không nói gì nữa, gật đầu với Tương La Sách rồi chắp tay sau lưng rời đi. Hướng Lan Huyên nhìn theo với vẻ mặt không biểu cảm…

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1297: Một trăm tám mươi ba (2)

Tại Bích Du khách sạn, một cô gái tươi tắn trong bộ đồ trắng như tuyết, duyên dáng thướt tha bước chậm vào khách sạn, ngoại hình xinh đẹp nhưng thiếu đi sự hoạt bát mà một thiếu nữ nên có, thần thái cũng có vẻ tương đối lạnh lùng.

"Tuyết cô nương." Chưởng quỹ đứng phía sau quầy cất tiếng gọi, rồi đi ra khỏi quầy, hai tay cầm một phong thư giao ra, "Tuyết cô nương, có người đưa tới một phong thư, cô nương đi vắng nên người ta đặt lại quầy nhờ khách sạn chuyển giao cho cô nương."

Tuyết cô nương có phần kinh ngạc, cô ta cầm lấy bì thư, nhìn thấy trên phong bì có ghi tên và và địa chỉ của mình. Cô ta nhàn nhạt nói lời cảm ơn chưởng quỹ rồi mở thư ra xem ngay tại chỗ. Sau khi xem xong, sắc mặt cô ta hơi thay đổi, ánh mắt thoáng quan sát hai bên trái phải rồi không nhanh không chậm đi lên lầu.

Sau khi về đến phòng, cô ta mở thư ra xem lại lần nữa. Đây là bức thư được gửi từ lão Khâu trông kho của Tĩnh Viễn thuyền hành, còn cô ta chính là Lê Hoa nương nương mà Lý Trừng Hổ muốn xử lý.

Suy nghĩ một lúc, bức thư trên tay cô ta biến thành bột mịn, tiếp đó cô ta đến bên khe hở cửa sổ quan sát bên ngoài một hồi, tiếp đó đi đến trước một vách tường, giơ tay lên áp lòng bàn tay vào tường, bức tường gỗ đột nhiên biến thành một đống vụn gỗ sụp đổ xuống sàn phòng.

Cô ta trực tiếp bước sang căn phòng bên cạnh. Đôi nam nữ đang nói cười trong phòng nhìn tới, đều giật mình kinh hãi, vừa định cất tiếng mắng to, chợt một luồng sức mạnh vô hình ập tới, hai người lập tức đồng loạt ngã gục xuống sàn nhà, bất tỉnh nằm im.

Với cách thức tương tự như vậy, cô ta lại nhẹ nhàng phá hủy một bức tường thành gỗ vụn, tạo ra một khung cửa cho cô ta thoải mái đi qua, cô ta còn thuận tay cách không chụp lấy một chiếc áo choàng khoác lên che phủ thân thể mình.

Đến khi trời gần tối, sau một tiếng "Động thủ" đột nhiên vang lên, những nhân viên đã âm thầm chờ đợi từ lâu trong, ngoài khách sạn lập tức hành động, ùn ùn kéo vào, phá cửa xông vào phòng. Chưa nhìn thấy người, nhưng nhìn thấy vách tường biến thành gỗ vụn, bọn họ liền biết đã tới chậm một bước.

Tương La Sách đích thân tới đây giám sát hiện trường, vì để bớt gây sự chú ý, lão ta cũng khoác một bộ áo choàng nhằm che giấu thân hình, đứng giữa một đống gỗ vụn, lão ta hừ lạnh một tiếng, "Sớm không đi, muộn không đi, lại dùng cách này để rời đi vào thời điểm này, cảnh giác thực sự quá đúng lúc."

Cũng giấu mình trong chiếc áo choàng, Hướng Lan Huyên đứng bên cạnh im lặng không nói lời nào, nàng biết đối phương đang ám chỉ có người để lộ tin tức, có lẽ chính là nói cho nàng nghe, bởi vì lúc trước nàng luôn mở miệng nói giúp cho Lê Hoa nương nương, lại còn không muốn động thủ với Lê Hoa nương nương.

Nhưng mà nàng không quan tâm điều đó, nếu thật sự muốn tranh luận, nàng cũng có lí do để nói, sau khi Lý Trừng Hổ mở miệng, nàng vẫn luôn ở tại bên cạnh Tương La Sách, không có rời đi.

Đương nhiên, với năng lực của nàng, và thế lực của Đại Nghiệp ty, nàng hoàn toàn có cách lợi dụng sơ hở để truyền tin tức đi.

Trong một con hẻm cách khách sạn không xa, ở phía sau bức tường sân, đôi mắt trong veo ẩn giấu dưới vành mũ của Lê Hoa nương nương dõi nhìn những bóng người thỉnh thoảng thoáng qua trong cửa sổ căn phòng mình ở lúc trước, đã xác nhận được tin tức mình nhận được là chính xác, cô ta lập tức xoay người biến mất.

Vì để tránh đánh rắn động cỏ, hành động bắt giữ ở các nơi gần như được diễn ra cùng một lúc.

Khi thông tin từ các nơi truyền đến thì Tương La Sách đã trở về trong đô thành. Lão ta đứng ở trước mặt Lý Trừng Hổ, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Ánh đèn rực rỡ, Lý Trừng Hổ ngồi ở sau bàn mở xem một bức thư trong tay, vẻ mặt đầy ý vị sâu xa, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Hướng Lan Huyên ở một bên.

Và ở trong tay của Hướng Lan Huyên cũng có một phong thư tương tự, điểm khác biệt duy nhất là người nhận ghi trên phong bì không giống nhau.

Căn cứ vào thông tin các nơi truyền về, hầu hết các nhóm hành động đều bắt hụt, các mục tiêu bắt giữ gần như đều đã chuồn mất trước khi bọn họ động thủ.

Cũng có những kẻ không may, ví dụ như không thể kịp thời trở về khách sạn để nhận được tin tức, ví dụ như khi chạy trốn không đủ cẩn thận, bị nhân viên theo dõi phát hiện, vì vậy bị bắt giữ, nhưng dù sao đó cũng chỉ là một số rất ít, và những lá thư này cũng là lấy được từ những người không kịp thời nhận thư đọc và tiêu hủy.

Lúc này, ngoài cửa chợt có người vội vã đi tới, gọi, “Đảo chủ.”

Tương La Sách mặt mày buồn bực nói một tiếng, “Vào đi.”

Nam tử ngoài cửa bước nhanh vào, trước tiên hành lễ với mấy người, sau đó mới nói với Tương La Sách: "Đảo chủ, căn cứ vào thông tin các khách sạn cung cấp, chúng ta đã tìm được người đi đưa thư. Tổng cộng chín người, tất cả đều là người ở lâu dài trên đảo tìm kiếm việc làm, ít nhất đã ở tại Hổ Phách hải một năm.

Có người bỏ tiền thuê bọn họ làm người đưa thư. Người thuê che giấu hình dáng, không thể nhận ra là ai, tuy nhiên căn cứ vào tình hình cố chủ đi tìm người làm thuê, có thể phán đoán được, người này hiểu biết rất rõ tình hình Hổ Phách hải, nếu không sẽ không thể tìm được những người này trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Căn cứ vào số lượng thư do những người này cung cấp, thống kê được tổng cộng có một trăm tám mươi ba phong thư."

Tương La Sách nghe vậy, kinh ngạc thốt lên, "Một trăm tám mươi ba?"

Lý Trừng Hổ hỏi: "Có chuyện gì không đúng sao?"

Tương La Sách lập tức thông báo, "Cho đến hiện tại, số lượng người khả nghi mà chúng ta tra tìm được, danh sách tạm thời tập trung ở chỗ ta, vừa vặn là một trăm tám mươi ba người, và lần này chúng ta dự định chỉ bắt giữ ba mươi bảy người."

Lý Trừng Hổ hờ hững nói: "Nói cách khác, thông tin không chỉ để lộ cho ba mươi bảy người dự định bị bắt giữ, mà còn để lộ cho tất cả những kẻ tình nghi. Có người đã nắm giữ được danh sách trong tay của ngươi hay sao?"

Tương La Sách lập tức quay đầu lại quát lớn với thủ hạ: "Lập tức đi xác minh!"

"Vâng." Nam tử kia nhanh chóng nhận lệnh rời đi.

Loại chuyện này rất dễ dàng để xác minh kết quả, chỉ cần kiểm tra những kẻ tình nghi chưa thực hiện bắt giữ là được.

Cuối cùng, thông tin rất nhanh được truyền về, một hai trăm kẻ khả nghi kia cơ bản đều đã biến mất. Cũng có một số người nghi ngờ tin tức trong thư, không mấy cảnh giác nên vẫn ở lại. Điểm chung là khách sạn nơi bọn họ ở đều có thể chứng minh những người đó từng nhận được một phong thư.

Tiếp tục có những bức thư tương tự được gửi về đến trong tay mấy người Lý Trừng Hổ.

Và như vậy, sự nghi ngờ đối với Hướng Lan Huyên đã được giảm bớt.

Nhưng Hướng Lan Huyên có lòng tin của mình, nàng hoàn toàn không quan tâm đến sự hoài nghi của bọn họ, sau khi đã xác nhận được tình hình, nàng đưa ra yêu cầu với Tương La Sách, "Ngươi cất giữ danh sách ở đâu, dẫn ta đi xem."

Tương La Sách có chút do dự, "Nơi ta đặt danh sách chắc hẳn không có vấn đề gì, có người canh gác cửa cả ngày lẫn đêm. Vấn đề có lẽ từ một nhân viên nào đó có thể nhìn thấy danh sách."

Hướng Lan Huyên đạm mạc nói: "Ta nói ngươi dẫn ta đi xem!"

Trong giọng nói có sự ra lệnh dứt khoát không cho phản đối.

Lý Trừng Hổ không biết vì sao nàng lại như thế, nhưng cảm thấy nàng sẽ không làm việc không có mục đích, ông ta cũng muốn biết rốt cuộc là có chuyện gì, liền nói với Tương La Sách: "Đi xem đi."

Nói xong, ông ta cũng đứng dậy, muốn đi xem có chuyện gì.

Vì vậy, một nhóm rất nhanh rời khỏi nơi đây, đi thẳng đến thư phòng của Tương La Sách.

Hướng Lan Huyên quan sát hoàn cảnh thư phòng một lượt, rồi hỏi ngăn kéo lúc trước cất giữ danh sách, sau đó lập tức đến gần quan sát ngăn kéo đó.

Ngăn kéo có thiết kế ẩn giấu trên kệ, không có tay cầm, Hướng Lan Huyên quan sát cẩn thận từng chi tiết nhỏ bên trong, bên ngoài ngăn kéo.

Vừa xem liền hiểu ngay, người khác không biết rốt cuộc thì nàng đang nhìn cái gì.

Duy chỉ có bản thân Hướng Lan Huyên biết rõ mình đang xác nhận điều gì, nàng phát hiện thấy bên ngoài ngăn kéo có một ít vết xước rất mảnh, trong lòng nàng đã xác định được rồi, nhận ra rằng thực sự có tồn tại loại côn trùng mà Dữu Khánh đã nói.

Bởi vậy, nàng lại hỏi một câu: "Căn phòng này là nơi ngươi đưa ra nhiệm vụ bắt giữ sao?"

Tương La Sách suy nghĩ một chút, gật đầu đáp: "Phải."

Hướng Lan Huyên lập tức thi pháp đẩy ra sóng pháp lực lan tràn toàn bộ thư phòng, khiến cho trong phòng nổi gió một lúc, pháp lực quét qua mọi ngóc ngách bên trong phòng, sau khi xác nhận trong phòng tạm thời không có loại côn trùng đó, nàng mới thu công lại, nói: "Là nơi này của ngươi để lộ bí mật."

Tương La Sách kinh ngạc thốt lên: "Không thể như vậy."

Lý Trừng Hổ thì hỏi: "Làm sao biết được?"

"Ta sẽ báo cáo tình hình cụ thể cho Chưởng lệnh." Hướng Lan Huyên ném lại một câu rồi lập tức rời đi, ý tứ rất rõ ràng, muốn biết thì tự đi mà hỏi Chưởng lệnh.

Nàng đã báo cáo lên trên những gì Dữu Khánh đã nói lúc trước, trước khi chưa nhận được phản hồi, sự việc liên quan trọng đại, nàng không tiện công khai với bên ngoài, bây giờ đã được xác nhận, nàng muốn báo cáo lại tình hình, thông báo cho bên trên biết chính xác có loại côn trùng như vậy.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1298: Lại thêm một con sa lưới (1)

Tin tức về các hành động bắt giữ công khai trên đường phố cũng truyền tới tai Dữu Khánh và những người khác.

Lúc đầu, bọn hắn không biết có chuyện gì đang xảy ra, cho đến khi Đầu To tìm được cơ hội lẻn về, báo cho bọn hắn biết tình hình liên quan, bọn hắn mới biết phía sau hành động bắt giữ còn có chuyện khác, lão Khâu không chỉ đánh cắp thông tin mật của Tương La Sách để tìm kiếm người cùng chung chí hướng giúp đỡ cho lão, mà còn mật báo cho họ biết kế hoạch bắt bớ của Tương La Sách.

Về phần tiếp theo sau lão Khâu sẽ làm ra chuyện gì, Dữu Khánh cũng không dám sơ ý, hắn nói Đầu To tiếp tục tìm cơ hội thám thính tình hình.

Sau khi kết thúc chiến dịch bắt giữ, bất kể có bao nhiêu kẻ tình nghi đã chạy thoát, cuối cùng vẫn bắt được một ít kẻ không may. Đối mặt với thẩm vấn, về cơ bản bọn họ đều thành thật khai nhận họ đến đây là bởi vì lời đồn về tiên phủ, hiển nhiên đều cho rằng điều này không phải là tội lỗi gì.

Phía bên Hải đô cũng không có tiến hành bất kỳ một cuộc thẩm vấn hay điều tra kỹ càng nào, kỳ thực cũng không quá quan tâm tới lai lịch của những người đó, chỉ cần xác nhận đúng thân phận, xác nhận sẽ không gây ra hiểu lầm gì khó thể giải quyết là được.

Trưa ngày hôm sau, mười mấy người bị bắt giữ đó bị kéo thẳng đến nơi tương đối náo nhiệt trên đường phố, kế hoạch giết gà dọa khỉ

không bắt được con "Gà" muốn bắt, đành phải lấy bọn họ ra để bù cho đủ số. Bọn họ bị chém đầu ngay trước mặt mọi người, tội danh là có ý đồ mưu hại nghĩa tử của Đoan thân vương.

Hơn mười cái đầu đầm đìa máu tươi rơi xuống đất quả thực cũng đã chấn nhiếp không ít người, nghĩa tử kia của Đoan thân vương vốn đã có thân phận U Giác phụ, bây giờ lại trải qua việc này, không ít người xác thực đã phải cân nhắc lại.

Nghe được tin tức này, Thanh Nha liền khịt mũi cười giễu, chợt bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, thủ hạ mở cửa ra nhìn, phát hiện đó là một vị Thiên Lý lang truyền tin. Gã thủ hạ định nhận lấy thư tín, nhưng gã Thiên Lý lang này không chịu đưa, cần phải đích thân Thanh Nha nhận lấy, nói rằng đó là yêu cầu của người gửi.

Không còn cách nào khác, Thanh Nha đành phải đích thân ra nhận. Khi nhìn thấy dấu hiệu bông hoa ẩn trên bì thư, y âm thầm sửng sốt, nhận ra đây là thư của Can nương gửi, lập tức kiểm tra thư và nhận lấy. Sau đó y cầm thư quay về phòng của mình, đóng kín cửa phòng rồi mới mở thư ra xem.

Đây là một bức mật thư và chỉ có một ít người mới có thể xem hiểu, y đương nhiên là một trong số ít người có thể xem hiểu đó.

Sau khi xem xong, y cau mày, lúc đầu tưởng rằng Can nương có hồi âm gì đó về việc mình tìm kiếm kho báu, nào ngờ trong thư Can nương không hề nhắc đến việc này một chữ nào, ngược lại, lại hỏi về một việc khác.

Sau khi suy nghĩ một lúc, y lập tức ra khỏi phòng riêng, và cũng không để cho thủ hạ đi theo, một mình đi ra ngoài, trực tiếp đi xuống mấy tầng phía dưới, gõ vang cửa phòng Dữu Khánh.

Mở cửa chính là Mục Ngạo Thiết, nhìn thấy là y, Mục Ngạo Thiết rất khách khí, gật đầu chào, "Thanh gia."

Cũng không cần Mục Ngạo Thiết thông báo, Thanh Nha cưỡng ép đẩy cửa ra, bước vào gọi to một tiếng, "Thám Hoa lang."

Mấy người đang nhàn rỗi trong phòng vội đứng hết lên, Dữu Khánh không có mặt, hắn đang tu luyện ở phòng trong, nhưng chỉ với một tiếng gọi to đó của y, Dữu Khánh cũng bị kinh động.

Dữu Khánh vừa mới mở cửa ra, ôi a một tiếng, còn chưa kịp cất lời chào hỏi Thanh Nha đã lại cưỡng ép xông vào, còn thuận tay đóng cửa lại.

Làm gì vậy chứ? Dữu Khánh không hiểu, "Thanh gia, ngươi đây là?"

Thanh Nha hạ thấp giọng hỏi, "Ngươi vì sao lại đi điều tra lão Khâu trông coi kho hàng của Tĩnh Viễn thuyền hành chứ?"

Nếu không phải Can nương của y gởi thư tới, y còn không biết việc này.

Can nương của y thực sự là thần thông quảng đại, một số thông tin trao đổi giữa Tứ động chủ Thiên Lưu sơn với trụ sở Thiên Lưu sơn cũng bị Can nương biết được, nên truyền tin đến hỏi.

Chính vì vậy mà Thanh Nha mới biết được Dữu Khánh đang lén lút sau lưng bí mật điều tra người trong Tĩnh Viễn thuyền hành của y, không chỉ Can nương muốn biết vì sao, y cũng muốn biết, cho nên trực tiếp đến đây hỏi hắn, đây cũng là điều mà Can nương bảo y đến tìm hiểu.

Dữu Khánh nghe y hỏi thẳng như thế thì giật nảy mình, "Ngươi nhanh chóng thi pháp dò xét trên người mình xem."

Thanh Nha không hiểu, hỏi: "Dò xét cái gì?"

Dữu Khánh mặc dù cảm thấy con côn trùng kim sắc đó rất không có khả năng trực tiếp bám theo Thanh Nha chạy tới chạy lui, nhưng

hắn vẫn phải cẩn thận, "Dò xét xem trên người ngươi có con côn trùng gì đó hay không."

"Côn trùng? Côn trùng gì chứ?"

"Một loại côn trùng có thể nghe lén và theo dõi. Ngươi nhanh nhanh tìm kiếm trên người mình đi."

Thấy đối phương vẫn còn bối rối và hoài nghi, Dữu Khánh dứt khoát tự mình ra tay, thi pháp kiểm tra một lần bên ngoài thân Thanh Nha, sau khi xác định không có, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, "Thì ra trong mấy cái túi căng phồng của ngươi đều chứa đầy đậu phộng a."

Thanh Nha vẫn còn không hiểu ra sao, "Ngươi có ý gì chứ?"

"Đây là lí do vì sao ta điều tra lão Khâu đó. Lúc trước, chỗ ta tình tờ phát hiện ra một con bọ cánh cứng nhỏ kim sắc, nó chỉ nhỏ như vậy. Mặc dù chúng ta chưa từng nhìn thấy con nào như vậy, cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không đặt nặng. Nào ngờ sau đó có người nhét một tờ giấy vào phòng ta, nói là do lão Khâu nuôi dưỡng…" Dữu Khánh lặp lại một lần những gì đã nói để lừa gạt Hướng Lan Huyên.

Tương tự như phản ứng của Hướng Lan Huyên, sau khi nghe xong, Thanh Nha cảm thấy ớn lạnh từ đáy lòng, nếu thật sự tồn tại loại côn trùng như thế, vậy thì không còn gì để nói, có trời mới biết mình đã bị nghe trộm bao nhiêu bí mật, cầm đậu phộng trong tay cũng không còn tâm tình bóp vỡ, mở to mắt nhìn hắn, hỏi: "Chuyện lớn như vậy, vì sao ngươi không nói sớm cho ta biết?"

Dữu Khánh vẻ mặt như đang nhìn thứ gì quái lạ, "Thanh gia, ngươi trách ta ư? Ta còn muốn biết gần đây ngươi uống nhầm thuốc gì, lại bày ra bộ dạng muốn giữ khoảng cách với ta, ta muốn nói với ngươi mấy câu cũng không thèm gặp. Thanh gia, ngươi có ý gì vậy? Ta không đắc tội với ngươi chứ?"

"…" Thanh Nha nghĩ lại một lúc, gần đây hình như mình đúng là có phần không muốn gặp đối phương.

Dữu Khánh: "Hơn nữa, đó là kho hàng trong Thuyền hành của ngươi, nếu như hôm nay ngươi không đến hỏi, ta còn nghi ngờ là ngươi chỉ đạo lão Khâu cử nó tới giám thị ta nha. Ta nào dám kinh động đến ngươi, ta đương nhiên là phải bí mật điều tra."

Dù sao đều là hắn có lý, lại còn rất hợp tình hợp lý, Thanh Nha nhất thời không lời chống đỡ, chỉ có thể lắc lắc đầu, xua tay nói: "Không có liên quan gì với ta, ta không giám thị ngươi. Ta cũng không biết rõ tình hình của lão Khâu đó. Toàn bộ Tĩnh Viễn thuyền hành từ trên xuống dưới có rất nhiều người, tất cả đều có người quản lý, ta làm sao biết được một lão gài trông coi nhà kho. Ngươi nói cho ta biết, ngươi đã phát hiện được cái gì?"

Dữu Khánh: "Lão Khâu đó có phần tà môn, người bên ta căn bản không dám tiếp xúc quá gần, nên cũng không biết được nhiều."

Thanh Nha đan mười ngón vào nhau xoa xoa vuốt vuốt một hồi, nói: "Theo lời ngươi nói, giống như là một kẻ chuyên chơi cổ."

Dữu Khánh chợt nghĩ tới điều gì đó, "Đúng rồi, tên quản sự Hoắc Lãng của Tĩnh Viễn thuyền hành đi đâu rồi?"

Thanh Nha hơi cau mày, nhưng vẫn nói cho hắn biết sự thật, "Bởi vì hắn mà Thuyền hành bị thiệt hại rất lớn, hắn nhất định phải trả giá. Hắn đã biến mất khỏi cõi đời này rồi."

Dữu Khánh đương nhiên hiểu được lời của y có ý gì, "Ngươi đã giết hắn?"

"Hình như các ngươi không có giao tình gì nha?"

Ánh mắt Dữu Khánh lấp lóe, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định, "Ta muốn biết, Tĩnh Viễn thuyền hành ở nơi này có phải còn có một người khác tên là 'Hoắc Lãng' hay không?"

"Ngươi có ý gì?"

"Người của ta tình cờ phát hiện ra, kỳ thực còn có một kẻ khác đang lẩn trốn trong kho hàng bến tàu, hình như trước đây hắn cũng được gọi là Hoắc Lãng, bây giờ đổi tên thành 'Trần Hải', nhưng mà diện mạo người này không giống tên Hoắc Lãng lúc trước quản lý Thuyền hành nơi đây."

"Có hai người cùng tên trong Thuyền này ư? Khó có khả năng như vậy? Cái tên 'Hoắc Lãng' này cũng không phải dễ dàng có thể trùng tên."

Dữu Khánh nói với ẩn ý sâu xa: "Ngươi chưa hiểu ý của ta, vừa rồi ta đã nói, tên 'Hoắc Lãng' đó không phải là người trong kho hàng, mà là kẻ trốn ở trong đó. Ý ta muốn hỏi là, ngươi xác định tên Hoắc Lãng đó đã thực sự chết rồi chưa?"

Thanh Nha lộ ra vẻ kinh nghi, "Loại chuyện này, người bên dưới chắc chắn không dám gạt ta. Theo báo cáo, chính tay Hồng Cơ đã giết chết Hoắc Lãng, người bên dưới đã xác nhận thi thể."

Dữu Khánh: "Hồng Cơ đâu rồi? Tìm cô ta xác nhận lại tình hình."

Thanh Nha khẽ lắc đầu, "Hồng Cơ chết rồi, đã bị Hoắc Lãng giết chết. Theo báo cáo, hẳn là khi cô ta nhận lệnh xử lý Hoắc Lãng thì bị Hoắc Lãng phát hiện, liều mạng phản kích, gây ra vết thương chí mạng cho Hồng Cơ."

Dữu Khánh: "Thi thể của hai người đâu rồi?"

Thanh Nha đã hiểu ý của hắn, muốn khám nghiệm lại tử thi, y có chút bối rối nói: "Với quy định tại nơi đây, công khai việc đánh đánh giết giết chẳng phải sẽ rước tới phiền toái cho chính mình ư? Ở đâu cũng giống như nhau, sẽ không để cho người ta phát hiện được thi thể, đương nhiên là đã hủy đi rồi."

Dữu Khánh: "Nói cách khác, đã hoàn toàn chết không có đối chứng?"

Thanh Nha ngẩn người, ánh mắt hai người đối nhau, một lúc lâu sau, y mới chậm rãi hỏi: "Ngươi nghi ngờ Hoắc Lãng chưa chết?"

Dữu Khánh: "Bên cạnh lão Khâu thực sự có một người trước đây từng dùng tên 'Hoắc Lãng', ngươi không muốn xác nhận lại sao?"

Thanh Nha cau mày, "Đã không còn thi thể, làm sao xác nhận bây giờ, trực tiếp đến kho hàng bắt người hay sao?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Một tổ chức sát thủ, dám đặt Hoắc Lãng ở nơi đây, sẽ không thể không có thủ đoạn gì để khống chế hắn, phải không?"

"Trong hoàn cảnh bình thường, tổ chức sẽ 'Chăm sóc tốt' cho người mà hắn quan tâm, ví dụ như người nhà của hắn…" Nói đến đây, Thanh Nha ngừng nói, hai tay chống nạnh đi tới đi lui, đôi guốc gỗ dưới chân vang lọc cọc, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó.

Đôi mắt Dữu Khánh cũng sáng lên, hai người dường như cùng có chung suy nghĩ, "Nếu là như vậy, nếu như Hoắc Lãng bên cạnh lão Khâu chính là tên Hoắc Lãng lúc trước, vậy thì thật sự thú vị."

Thanh Nha hừ hừ cười lạnh, trong nụ cười mang theo mấy phần hung dữ, "Được rồi, ta sẽ đích thân xử lý việc này."

Dứt lời y liền xoay người rời đi.

Nhưng Dữu Khánh lại vội vàng bước tới ngăn y lại, "Thanh gia dừng chân, ta hỏi một chút, làm sao ngươi biết ta đang điều tra lão Khâu vậy?"

Thanh Nha vung tay đẩy hắn ra, "Ta tự có cách của ta."

"Thanh gia, nếu như ngươi cứ qua loa với ta như vậy, về sau có chuyện gì thì đừng có trách ta không nói cho ngươi nhé! Lần sau lại có chuyện như lần này, cũng đừng tới tìm ta nữa."

Thanh Nha tức thì dừng bước, lấy đậu phộng ra bóp vỡ, lấy hạt thả vào trong miệng nhai, tiện thể đáp lại, "Như vậy cũng nổi cáu nữa sao? Người của Thiên Lưu sơn phát hiện ngươi đang điều tra lão Khâu, vừa lúc ta quen người của Thiên Lưu sơn."

Lúc chuyện xảy ra y không đến tìm, kéo dài đến bây giờ mới đến đây, Dữu Khánh liền đoán được không phải chính y phát hiện ra, thông tin hẳn là được truyền qua tay, hắn đoán rằng có thể y biết được tin này từ phía Thiên Lưu sơn, lập tức khuyên nhủ: "Vậy ngươi nên giải thích với Thiên Lưu sơn về việc này đi, tránh để gây ra chuyện gì hiểu lầm."

Thanh Nha quay đầu lại nhìn hắn, "Giải thích với Thiên Lưu sơn ư? Có cần vậy không? Nói ra chuyện này chỉ là tự tìm rắc rối mà thôi."

Dữu Khánh: "Mấy lời đồn bên ngoài gây bất lợi cho ta, ngươi đã biết rõ lí do ta ở lại nơi này, là để tìm kho báu của Hổ Phách tộc. Hiện tại mọi người đều cho rằng ta đang tìm tiên phủ gì đó, bọn họ đều đang nhìn chằm chằm vào ta. Cứ bị nhìn chằm chằm như vậy, ta làm sao còn có thể đi tìm kho báu? Bây giờ lại xảy ra chuyện ta điều tra lão Khâu, càng dễ dàng khiến người ta hiểu lầm. Ta nói nha Thanh gia, ngươi ở đây qua lại với ta, không muốn khiến người ta hiểu lầm thành ngươi đang cùng ta đi tìm kho báu chứ?"

"…" Thanh Nha không nói nên lời, y mới chính là kẻ bí mật đi tìm kho báu. Nghe hắn nói như vậy, y nhận ra rằng mình quả thực cần phải giải thích một chút cho vị Tứ động chủ kia về chuyện bên hắn điều tra lão Khâu. Nếu không, sợ rằng y cũng sẽ bị nhìn chăm chú.

Dữu Khánh sợ y không thực hiện theo ý định của mình, tiếp tục thúc giục, "Còn nữa, ngươi đã tới chậm, chuyện điều tra lão Khâu vừa xảy ra, ta đã bị Hướng Lan Huyên của Đại Nghiệp ty tìm tới cửa, dưới sự bức ép của cô ta, ta đã giải thích việc này. Mấy nhà đó trước

giờ luôn có gián điệp dò xét lẫn nhau, quỷ mới biết rõ việc này có thể giấu giếm Thiên Lưu sơn được bao lâu. Ngươi giấu không báo thì có ý nghĩa gì sao? Hơn nữa, nếu Thiên Lưu sơn tìm đến ta, ta cũng không cần phải giấu giếm việc này. Vạn nhất để cho Thiên Lưu sơn biết được ngươi giấu họ không báo lên cũng không tốt. Việc ngươi chạy đến chỗ ta, nhất định cũng phải có lí do gì để giải thích với Thiên Lưu sơn chứ, đúng không?"

Thanh Nha suy nghĩ một chút, hỏi: "Ngươi không nói cho Hướng Lan Huyên biết chuyện về Hoắc Lãng chứ?"

Dữu Khánh: "Việc này không phải vừa rồi nhớ tới ta mới hỏi ngươi sao? Bây giờ chúng ta nói với nhau cho rõ ràng, để thống nhất lời nói với người ngoài, tránh để một bên xảy ra sơ sót."

"Chuyện của Hoắc Lãng, chúng ta hãy giữ cho riêng mình, đừng để người khác biết."

"Dễ thôi, được, ta đã biết rồi. Vậy, Thanh gia, ta không tiễn nữa."

"Không có lòng tốt đó thì đừng có giả vờ khách khí." Thanh Nha xì mũi, đi đến mở cửa, guốc gỗ đạp vang bước đi ra ngoài.

Y đi thẳng lên lầu, trước khi trở về phòng mình, y kêu gọi mấy người tin cậy cùng nhau đi vào.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1299: Lại thêm một con sa lưới (2)

Sau khi vào phòng, y đóng cửa lại, rồi nói mấy người đóng hết tất cả các cửa đi, cửa sổ lại, sau đó ra lệnh, "Lục soát thật kỹ cho ta, không được bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào, ngay cả trong các chỗ trống của vật dụng hay lỗ sâu đục trên đồ gỗ cũng vậy."

"Thanh gia, tìm cái gì vậy?" Có người cất tiếng hỏi.

Thanh Nha: "Côn trùng, tìm hết trong phòng xem có con côn trùng nào trốn trong này hay không. Bất kể là loại côn trùng gì, chỉ cần là côn trùng đều bắt hết cho ta."

Từ chỗ Dữu Khánh, y đã nghe nói rồi, lão Khâu đó không chỉ có con bọ cánh cứng kim sắc, phía bên kho hàng còn có các loại côn trùng khác, vì vậy y không thể không đề phòng.

Hiện tại, nếu không có kiểm tra kỹ lưỡng trong phòng một lần, y sẽ không dám nói tiếp lời nào nữa, thực sự là quá đáng sợ.

"Tìm kiếm côn trùng?"

"Nhiều lời làm gì, bảo các ngươi tìm thì tìm đi. Cứ để chạy thoát một con, ta sẽ chặt một ngón tay thay thế!"

Vừa nghe được lời này, mọi người lập tức triển khai tìm kiếm, Thanh Nha thì đi đến bên bàn, rót một chén rượu chậm rãi thưởng thức, ánh mắt lạnh lùng cảnh giác với bất kỳ động tĩnh nhỏ bé nào, ngay cả bóng bụi bặm dao động dưới ánh sáng cũng không bỏ qua.

Khi thế trận lục soát vừa được mọi người triển khai, đột nhiên bọn họ nhìn thấy phía trên đỉnh một chiếc kệ cao bên cạnh lóe ra một vệt sáng kim sắc, lao nhanh về phía cửa sổ, đó là một con côn trùng màu vàng kim.

Nó đã nghe được lời nói vừa rồi của chủ nhân nơi đây, đã xác nhận được là nhằm vào mình, nó không thể ngồi yên chờ chết, đành phải chạy trốn.

Trong tay Thanh Nha lập tức có đồ vật lóe lên, bay ra, chén rượu trong tay bay ra ngoài, với tốc độ nhanh hơn đánh trúng nó, nói chính xác là khống chế nó.

Một tiếng bộp vang lên, chén rượu úp ngược cắm lên trên tường.

Tách, ngay sau đó chén rượu vỡ tan, rượu văng ra ngoài, con côn trùng kim sắc đó đã hung dữ phá vỡ chén sứ, lần nữa đột phá vòng vây.

Nhưng đã muộn, Thanh Nha đã đến trước mặt nó, năm ngón cách không chụp tới, một luồng pháp lực cường đại trực tiếp cưỡng ép giữ nó dừng lại phía trước cửa sổ, con côn trùng kim sắc ở trong không trung kêu xì xèo liều mạng giãy giụa, nhưng vô ích, nó chậm rãi trôi về phía bàn tay xòe ra năm ngón kia.

Tiếng chén rượu vỡ tan cũng thu hút sự chú ý của những người khác. Nhìn thấy một con côn trùng nhỏ như thế lại có được sức phá hoại như vậy, bọn họ mới nhận ra rằng Thanh gia có lí do để bảo bọn họ làm việc này.

Quan sát con côn trùng ở trong tay, Thanh Nha nhận ra điều Thám Hoa lang nói không phải giả, không ngờ rằng ngay cả mình cũng bị theo dõi, y càng nghĩ càng cảm thấy kinh sợ. Y suy nghĩ kỹ lại, gần đây mình và Thám Hoa lang không qua lại nhiều, ngoại trừ vừa rồi, từ khi lão Khâu đi tới Hổ Phách hải này, mình hình như không có nói điều gì bí mật với Thám Hoa lang, và mình chắc chắn cũng không nói những gì không nên nói với thủ hạ, cùng lắm chỉ là chuyện mình phái người đi tìm kiếm dưới biển, nhưng không có tiết lộ đó là đi tìm kho báu.

Sau nhiều lần xác nhận hẳn là không có vấn đề gì lớn, y cách không chụp lấy một tách trà, trực tiếp đặt con côn trùng kim sắc vào trong đó, đậy nắp lại, rồi nắm chặt tách trà và nắp đậy ở trong tay, lần này y thi pháp bảo vệ tách trà, con côn trùng kim sắc không còn có thể phá vỡ món đồ sứ này, ngay cả âm thanh va chạm cũng rất nhỏ.

Quay đầu lại, thấy đám người đang nhìn mình chằm chằm, y quát lớn: "Nhìn cái gì, tiếp tục tìm kiếm, một con kiến cũng không tha."

Đã chứng kiến sự khác thường, biết rõ có chuyện không ổn, nhóm người gấp rút hành động, lần này bọn họ rất chú tâm tìm kiếm.

Kết quả cho thấy tình trạng vệ sinh của Tri Hải các rất tốt, tiêu tiền ở nơi này không tính uổng phí, lần này ngay cả một con kiến cũng không tìm thấy.

Thanh Nha bảo bọn họ kiểm tra lui tới mấy lần mới yên lòng, y phất tay cho những người khác rút lui, chỉ để lại một người ở bên cạnh, hỏi: "Người nhà của Hoắc Lãng đâu rồi?"

Thủ hạ trả lời: "Đương nhiên là đã được sắp xếp ổn thỏa."

Đây không phải lời nói dối, quả thực là đã được sắp xếp thích đáng, vì để cho người phía dưới yên tâm cống hiến, chỉ cần các nhân viên liên quan không phải chết vì phản bội tổ chức, gia đình họ sẽ được tổ chức sát thủ sắp xếp thích đáng, sẽ bảo đảm cho cuộc sống của gia đình họ.

Thanh Nha: "Đem người nhà của hắn khống chế và bí mật dời đi, không được để lộ bất kỳ thông tin gì."

Gã thủ hạ thoáng sửng sốt, rồi gật đầu đáp: "Vâng."

Thanh Nha: "Đi đi. Trước tiên đến cứ điểm của Thiên Lưu sơn, nhanh đến bắt chuyện, nói là ta muốn gặp Tứ động chủ."

"Vâng." Thủ hạ nhận lệnh nhanh chóng rời đi.

Ở trong kho hàng bến tàu của Tĩnh Viễn thuyền hành, lão Khâu đang khuấy một thùng bột nhão, đột nhiên ôm ngực, sau đó ném đồ vật trong tay xuống, bước nhanh đến cửa vào, nhìn về phía khu nhà Tri Hải các cao chót vót phía xa, vẻ mặt đầy lo lắng.

Phát hiện thấy có sự khác thường, Hoắc Lãng bước ra khỏi chỗ tối, núp phía sau cánh cửa, hỏi: "Tiền bối, có chuyện gì vậy?"

Lão Khâu lẩm bẩm: "Lại bị phát hiện rồi, linh trùng của lão phu lại bị phát hiện rồi. Tại sao có thể như vậy? Không thể như vậy a, chúng đã được ta huấn luyện rất tốt, chúng rất cơ trí a…"

Hoắc Lãng vừa nghe nói như vậy liền biết là đang nói tới con linh trùng theo dõi Thanh Nha, vì chuyện gửi thư mật báo chiến dịch bắt giữ, con linh trùng giám thị Tương La Sách đã được rút về trước đó, sợ nó sẽ bị phát hiện vì để lộ thông tin mật, lão ma đầu không dám để cho côn trùng bảo bối của mình dễ dàng mạo hiểm.

Bị phát hiện thì bị phát hiện đi, còn có thể làm được gì? Hoắc Lãng ngoại trừ cất tiếng thở dài để thể hiện sự đồng cảm ra, trong lòng gã kỳ thực cũng không có cảm xúc gì, dù sao đó không phải là đồ vật của gã, gã cũng không thể có cảm giác đồng cảm hay đau lòng gì đó.

Im lặng lo lắng một hồi lâu, ngay cả mặt trời trên không trung cũng đã di chuyển được một khoảng cách, lão Khâu bỗng nhiên a một tiếng, "Linh trùng chưa chết, đối phương không có giết chết linh trùng, đã bị bắt rồi…" Ánh mắt lão ta dõi về phương xa, nghi hoặc, "Đây là định đem đi đâu hay sao?"

Lão ta chợt quay đầu lại nói: "Để ta ra ngoài nhìn xem thế nào."

Hoắc Lãng lo lắng lão ta mạo hiểm đi cứu côn trùng, lập tức nhắc nhở: "Tiền bối cẩn thận có cạm bẫy."

Lão Khâu đã sải bước đi ra ngoài, trên đường đi lão ta dặn dò một nhân viên bến tàu, nói rằng mình có việc cần đi ra ngoài, nhờ gã hỗ trợ trông coi nhà kho, sau đó liền gấp rút rời khỏi bến tàu.

Hoắc Lãng trốn vào chỗ sâu trong nhà kho.

Trước cửa sổ tầng cao nhất của tửu lâu, Mông Phá đang nhìn ra biển rộng chợt nghe tiếng gõ cửa, lão ta nói: "Vào đi."

Chưởng quỹ tửu lâu bước vào, đi nhanh đến trước mặt lão ta, bẩm báo: "Lão Khâu kia đã có động tĩnh rồi, sau khi ra khỏi nhà kho thì rời khỏi bến tàu."

"A, bắt đầu có hành động rồi sao?" Ánh mắt Mông Phá lóe lên, tựa như muốn nhìn xem đến cùng là có chuyện gì, lão ta đi đến bên tường, lấy bộ áo choàng treo tại trên tường khoác lên người, kéo mũ trùm đầu che mặt lại, rời đi.

Tri Hải các, Hướng Lan Huyên làm cưu chiếm thước tổ, đang ngồi ở trước bàn trang điểm, soi gương tô son, nàng thích trang điểm, cũng thích nhìn mình trong gương sau khi đã trang điểm xong.

Một gã thủ hạ đột nhiên đi vào bẩm báo, "Đại hành tẩu, bên dưới báo, lão Khâu đó đã ra nhà kho, rời khỏi bến tàu, không biết muốn làm gì."

"Hả?" Hướng Lan Huyên nhìn chăm chú gương mặt mình ở trong gương, lẩm bẩm như đang nói với chính mình, "Sợ là có không ít người đang nhìn chằm chằm lão ta, đừng so ai hăng hái."

Nàng dùng một ngón tay chấm chấm xoa xoa lớp son trên môi, liên tục mím mím môi một hồi, sau khi xác nhận lớp trang điểm đã hoàn hảo, nàng mới đặt thỏi son xuống, rồi cũng lấy một chiếc áo choàng che giấu thân thể mình, rời đi.

Trên con tàu lớn đang trôi trên biển, trong căn phòng sáng sủa, Sô Vũ chỉ để lộ đôi mắt đang lật xem tình hình có liên quan đến Thanh Nha, mới cách đây không lâu, y nhận được truyền tin, nói là Thanh Nha muốn bái kiến mình, y đang thắc mắc không biết vì sao gã muốn gặp mình, mấy thứ y cầm xem trong tay có thể coi là một chút bài tập trước lúc gặp mặt.

Chợt có tiếng gõ cửa vang lên, một người đi vào, dâng lên một tờ thư tín, nói: "Lão Khâu kia đang đi theo Thanh Nha."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1300: Hủy diệt (1)

"Đi theo Thanh Nha?" Sô Vũ rất ngạc nhiên, cầm lấy thư tín nhìn xem, nhưng có phần xem không hiểu, hỏi: "Là có ý gì?"

Thủ hạ đáp: "Chắc là theo nghĩa đen, người bên dưới chắc cũng không rõ có chuyện gì xảy ra, đành phải báo cáo theo thực tế."

Sô Vũ suy nghĩ một hồi, lẩm bẩm: "Thanh Nha đột nhiên chủ động muốn tới gặp ta, lão Khâu kia lập tức cũng có hành động, chẳng lẽ là có liên quan với việc Thanh Nha tới gặp ta?"

Gã thủ hạ suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Quả thực có khả năng đó."

Người kéo xe trên đường phố cũng giống như trâu cày vậy, vắt sợi dây kéo xe trên bờ vai, họ không hổ là tu sĩ, điều khiển xe rất dễ dàng.

Bên trong xe, Thanh Nha nhìn tách trà trong tay, y vốn tưởng rằng con côn trùng ở bên trong giày vò lâu như vậy đã rất mệt mỏi, nhưng không biết lí do vì sao, nó đột nhiên lại làm ầm ĩ lên, hơn nữa phản ứng có vẻ rất kịch liệt.

Tuy nhiên, sự nỗ lực đó hoàn toàn vô ích, rơi vào trong tay tu sĩ Thượng Huyền, bị pháp lực trấn áp, một con côn trùng như thế căn bản không thể thoát được.

Xe đi thẳng đến bờ biển, sau khi tránh khỏi khu vực đông người, xe dừng lại, Thanh Nha và một nam tử lần lượt xuống xe. Dưới sự dẫn dắt của nam tử đó, hai người cùng nhau phi thân hạ xuống mặt biển, đạp sóng lướt đi.

Lão Khâu giấu mình trong chiếc áo choàng không có đến gần khu vực xe đỗ, mà thuận theo dòng xe cộ, lão ta dừng lại bên con đường ven biển đông người qua lại, nhìn theo Thanh Nha rời đi.

Khi theo đuôi phía sau chiếc xe, lão ta có thể cảm ứng được linh trùng đang ở trong xe, lúc đó lão ta đã có ý muốn ra tay, nhưng khi nhìn xem xung quanh, lo lắng có cạm bẫy, cuối cùng lão ta lại không dám.

Lúc này, lão ta lại muốn đi theo nhìn xem tình hình, động thủ ở trên biển sẽ dễ dàng thoát thân, nhưng rồi lão ta vẫn không dám.

Tuy nhiên, lão ta vẫn nhấc đầu ngón tay lên, nhỏ giọng thì thầm với một con bọ nhỏ kim sắc bám trên đó, "Đi theo nhìn xem tình hình như thế nào. Nhớ kỹ, nhất định không thể đến gần, đi đi."

Đầu ngón tay nhẹ nhàng hất ra, con côn trùng kim sắc bay vọt ra ngoài, dưới sự cố ý che giấu của lão ta, không có bất kỳ kẻ nào phát hiện được, kể cả người bí mật theo dõi lão.

Trong một chiếc xe đang dừng lại, xuyên qua khe hở rèm che, Mông Phá nhìn chằm chằm lão Khâu trên con đường bên bờ biển.

Chưởng quỹ tửu lâu ở bên cạnh nói: "Cùng đi với Thanh Nha là mật thám của Thiên Lưu sơn, không biết họ muốn đi đâu, làm gì."

Mông Phá nhàn nhạt nói, "Chắc hẳn là đi gặp Sô Vũ. Thuyền của Sô Vũ đang dừng ở hướng đó."

Chưởng quỹ tửu lâu kinh ngạc hỏi: "Vị Tứ động chủ đó cũng tới đây?"

Mông Phá không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm từng động tác của lão Khâu bên bờ biển.

Tại Hổ Phách hải này, Hướng Lan Huyên muốn làm gì rõ ràng cũng thoải mái hơn bọn họ rất nhiều, với sự hợp tác của cha con Tương thị, nàng gần như có thể trưng dụng bất kỳ cửa hàng nào trên đảo vào mọi lúc, chẳng hạn như lúc này, nàng xuất hiện phía sau cửa sổ trên lầu của một cửa hàng ngay bên bờ biển, nhìn chằm chằm vào lão Khâu.

Bất kể là nàng hay là Mông Phá, đều chỉ nhìn chằm chằm vào lão Khâu, đều muốn biết lão ta muốn làm gì, nhưng mà lão Khâu chỉ đứng ở đó, không biết đang suy nghĩ điều gì, không có hành động nào, thỉnh thoảng đảo mắt nhìn xung quanh, thỉnh thoảng lại đi tới đi lui mấy bước, tựa như đang ngắm phong cảnh.

Trên biển, Thanh Nha đi theo người dẫn đường phi thân lên tàu.

Người dẫn đường bị giữ lại tại đầu thuyền, người tiếp đón ra hiệu cho Thanh Nha đi cùng gã, dẫn thẳng lên tầng trên con thuyền, đưa vào trong phòng của Sô Vũ.

"Tứ động chủ." Thanh Nha gặp được chủ nhân liền cung cung kính kính hành lễ, tách trà trong tay rất dễ thấy.

Sô Vũ ngồi ở sau bàn tự nhiên chú ý tới tách trà gã mang theo, y không có mời Thanh Nha ngồi, hỏi thẳng: "Gặp ta làm gì?"

Thanh Nha đáp: "Bẩm Tứ động chủ, cách đây không lâu, ta mới đến chỗ Thám Hoa lang một chuyến, chất vấn hắn vì sao bí mật điều tra lão Khâu trông coi kho hàng bến tàu của Tĩnh Viễn thuyền hành. Kết quả là ta biết được một tin tức đáng sợ, ta không dám chậm trễ, nhanh chóng đến đây báo cho Tứ động chủ biết."

"Tin tức đáng sợ? Đáng sợ như thế nào?" Sô Vũ giọng điệu nhàn nhạt, có chút không đặt nặng, y đã quá nhiều lần nghe báo cáo mạnh miệng, nhưng thực tế lại không chấn động bao nhiêu.

"Dưới sự ép hỏi của ta, Thám Hoa lang nói cho ta biết rằng, hắn sở dĩ điều tra lão Khâu là bởi vì tình cờ phát hiện thấy một con côn trùng kim sắc quái lạ ở trong phòng mình. Mặc dù lúc đó hắn cảm thấy con côn trùng đó có vẻ quái lạ không bình thường, nhưng cũng không đặt nặng, suy cho cùng, trên thế giới này có rất nhiều loại côn trùng kỳ lạ. Nào ngờ sau đó có người nhét một tờ giấy vào trong phòng hắn, nói cho hắn biết con bọ đó là do lão Khâu nuôi dưỡng, nói rằng con côn trùng đó có thể nghe hiểu tiếng người, có thể đọc được chữ viết, xem trộm tin tức…" Thanh Nha kể lại đại khái một lần những gì Dữu Khánh đã cho biết.

Mặc dù không nhìn thấy rõ sắc mặt của Sô Vũ, nhưng đã có thể thấy được ánh mắt của Sô Vũ trở nên nghiêm túc.

Sau khi nói xong tình huống của lão Khâu, Thanh Nha lại dùng lực lắc lư tách trà trong tay, theo đó, trong tách trà vang lên tiếng va chạm lách cách, "Năng lực của loại côn trùng đó khiến ta rợn cả tóc gáy, khi trở về phòng mình, ta lập tức tổ chức tìm kiếm kỹ lưỡng. Kết quả sợ cái gì tới cái đó, đúng là có một con côn trùng kim sắc ẩn nấp trong căn phòng của ta, bị ta bắt ngay tại chỗ, giam nó ở trong tách trà này."

Sô Vũ lập tức nói: "Mở ra nhìn xem."

Thanh Nha lập tức ổn định tách trà, một tay nhấc nắp lên, chậm rãi mở ra.

Khi khe hở vừa lớn cỡ đầu ngón tay, liền nhìn thấy kim quang lóe lên, con côn trùng kim sắc nhân cơ hội này phóng vọt ra, lao về phía cửa sổ, ý đồ chạy trốn.

Ai ngờ nó còn chưa có bay đến cửa sổ thì đã phải bay ngược trở về. Nó đã bị một luồng sức lực vô hình mạnh mẽ kéo trở lại, kéo đến trước bàn, trôi đến trước mắt Sô Vũ.

Con bọ kim sắc liều mạng giãy giụa trên không, Sô Vũ nhìn chằm chằm quan sát tỉ mỉ, một lúc lâu sau, hình như y có chút hoài nghi,

“Một con côn trùng nhỏ như thế, lại có thể dò xét bí mật ư?”

Thanh Nha đáp: “Ta dẫn nhân thủ vào trong phòng, khi vừa phát ra mệnh lệnh lục soát, con côn trùng này lập tức bay ra khỏi chỗ ẩn nấp tìm cách chạy trốn. Rõ ràng là nó có thể nghe hiểu được tiếng người. Nếu như là một con côn trùng làm việc vô ích, vậy thì ẩn nấp bên cạnh người khác có tác dụng gì?”

Sô Vũ: “Nếu đúng như những gì ngươi nói, vậy con côn trùng này đã mở linh trí, côn trùng mở linh trí gần như chỉ có trong truyền thuyết, lại còn có thể một lúc xuất hiện hai con hay sao?”

Thanh Nha: “Chưa chắc chỉ có hai con.”

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1301: Hủy diệt (2)

Vừa nghe lời này, con ngươi của Sô Vũ đột nhiên co lại, một lúc lâu sau y mới bình tĩnh lại như thường, chậm rãi hỏi: “Gần đây ngươi và Thám Hoa lang qua lại cũng không nhiều, sau khi nhận được một bức thư, ngươi mới đến truy hỏi Thám Hoa lang về chuyện của lão Khâu, phải không?”

Bên trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh đến mức tựa như không khí cũng đã ngưng đọng. Trái táo cổ của Thanh Nha giật giật, gã nhận ra rằng mọi hành động của mình nằm trong vòng giám thị, cuối cùng gã cười trả lời: “Tứ động chủ minh giám, quả nhiên không thể giấu được ngài điều gì, quả thực như thế.”

Sô Vũ: “Sớm không đi, muộn không đi, vừa nhận được thư liền đi. Hai chuyện này có liên quan gì với nhau không?”

Thanh Nha không thể thừa nhận, "Hai việc này không có liên quan gì với nhau, thư là từ Kinh Hồng điện tại Ảo Vọng gửi đến, hỏi xem khi nào ta trở về, không có liên quan gì với Thám Hoa lang, chỉ là trùng hợp mà thôi."

Sô Vũ à một tiếng với ẩn ý sâu xa, cũng không biết có tin lời đó hay không, y duỗi ngón tay chạm vào đùa nghịch con côn trùng lơ lửng trước mắt, bộ dạng như muốn nói, chỉ cần ta muốn, ta có thể bóp chết ngươi bất cứ khi nào.

Đúng vào lúc này, lại có người gõ cửa đi vào, sau khi đến trước mặt Sô Vũ, người tới thoáng nhìn qua Thanh Nha, hiển nhiên là chuyện muốn nói có liên quan với Thanh Nha, gã ta không biết có nên nói hay không.

Sô Vũ: "Nếu là về lão Khâu, cứ việc nói thẳng ra đi."

Lúc này người đến mới nói: "Lão Khâu theo dõi hắn đến bờ biển thì dừng lại, không có tiếp tục đi theo đến đây, cũng không có ý định đến đây, có vẻ như chỉ đứng chờ ở bên bờ biển, chắc hẳn sẽ không tới đây nữa, dù sao cũng không còn biết hắn đã đi đến đâu."

Nghe được hai chữ "Theo dõi" và "Bờ biển", lại còn nói ra ngay trước mặt mình, Thanh Nha lập tức nhận ra được từ "Hắn" để chỉ người nào, lập tức kinh nghi hỏi: "Lão Khâu đang theo dõi ta?"

Sô Vũ bình tĩnh nói: "Khi ngươi rời khỏi Tri Hải các không bao lâu thì lão ta liền rời khỏi nhà kho và đi theo ngươi, một mực theo ngươi cho đến…"

Nói đến đây, y đột nhiên dừng lại, ánh mắt lấp lóe.

Trong khi Thanh Nha đang ngạc nhiên không rõ lão Khâu theo dõi mình để làm gì thì chợt phát hiện một sóng dao động pháp lực khổng lồ và hùng hồn từ trên người Sô Vũ ngồi sau bàn mãnh liệt tràn ra, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ con tàu rồi lan rộng ra mọi hướng.

Những người ở trên tàu đột nhiên cảm thấy mình bị cưỡng ép khống chế, Thanh Nha đứng ngay trước mặt Sô Vũ càng cảm thấy không thể nhúc nhích, thậm chí còn khó thể hít thở được, trừ khi phải cưỡng ép thi pháp chống lại, nhưng mà gã lại không dám làm như vậy, gã chỉ có thể thành thành thật thật chịu đựng.

Sô Vũ nhắm mắt ngưng thần, lấy y làm trung tâm và lấy con tàu này làm trung tâm, trong vòng bán kính một trăm trượng, gió ngừng thổi, nước biển ngừng nhấp nhô bồng bềnh, tĩnh lặng giống như tấm gương, những con chim ở trong đó bất động lơ lửng trong không trung, cá bơi trong nước giống như cũng bị đóng băng.

Trong phạm vi pháp lực bao phủ, mọi sự kháng cự lại của cơ thể con người, của nỗ lực hô hấp, của nước biển dồn ép muốn dao động, hay nỗ lực muốn vùng vẫy bay đi của chim chóc, tất cả các lực phản kháng dù to hay nhỏ nhằm thoát khỏi trạng thái cưỡng ép bất động đều bộc lộ ra các loại phản ứng khác nhau.

Đang nhắm mắt ngưng thần, Sô Vũ bỗng nhiên mở mắt ra, lực lượng kiềm chế trong phạm vi pháp lực bao phủ đột nhiên được giải phóng, những người trên tàu thở phào nhẹ nhõm, mặt biển tĩnh lặng lại nhấp nhô nổi sóng.

Sô Vũ đưa mắt nhìn tới một chiếc bình bạc trên chiếc bàn gần đây, sau đó chiếc bình bạc bay tới, hạ xuống trên chiếc bàn trước mặt y.

Trên biển, một nơi cách con tàu khá xa, một con côn trùng kim sắc đang lượn quanh con tàu để quan sát ở khoảng cách khá xa, khi nó vừa chuẩn bị rời đi thì đột nhiên bị cưỡng ép bất động giữa không trung, sau khi sóng biển đã được khôi phục tự do, nó lại không thể bay đi mà nhanh chóng bay về phía con tàu, bay thẳng vào trong khoang trên cùng của con tàu, cuối cùng bay đến trước mặt Sô Vũ, lơ lửng bên cạnh một con côn trùng kim sắc khác, cùng nhau giãy giụa kêu xì xì.

Thanh Nha và người bên cạnh quay mặt nhìn nhau, lại bắt được một con sao?

Bên bờ biển, lão Khâu giấu mình trong chiếc áo choàng đang đứng đợi đột nhiên sắc mặt kịch biến, cất tiếng lẩm bẩm, "Làm sao có thể như vậy?"

Sau đó lão ta nhanh chóng đảo mắt quan sát xung quanh, rồi không tiếp tục dừng lại, lập tức xoay người vội vã rời đi.

Trên tàu, Sô Vũ tỉ mỉ quan sát hai con côn trùng một hồi, rồi hừ lạnh một tiếng, nói: "Đúng là giống nhau như đúc, quả nhiên không phải chỉ có một con. Thanh Nha, xem ra đúng như ngươi đã nói, con côn trùng này có năng lực quan sát, người có thể điều khiển nó quả thực không phải tầm thường. Ta có hiểu biết một số về các đại năng tu hành cổ thuật trong thiên hạ, nhưng không biết người nào có được năng lực như thế?"

Y nhấc tay mở nắm bình ra, hai con côn trùng kim sắc đang lơ lửng tự động trôi vào trong. Sô Vũ đưa tay bóp dẹp miệng bình và cổ bình, lúc này mới thu pháp lực lại, lập tức liền nghe thấy trong bình bạc phát ra tiếng va chạm đinh đinh đang đang.

Sô Vũ quay đầu nói với thủ hạ ở một bên: "Thông báo cho các bộ ở Hổ Phách hải, phải cẩn thận khi nói chuyện về các thông tin bí mật, kiểm tra nghiêm ngặt xung quanh chỗ ở, đề phòng loại gián điệp này."

"Vâng." Người đó nhận lệnh rời đi.

Sô Vũ lại quay sang hỏi Thanh Nha, "Ngươi vẫn còn đang tìm mật đạo đáy biển gì đó hả?"

Thanh Nha lúng túng đáp: "Đúng vậy."

Sô Vũ: "Với năng lực của ngươi, tìm đến bây giờ vẫn không có tìm được, ngươi xác định thật sự có mật đạo đó không? Tên Thám Hoa lang đó không có lừa ngươi chứ?"

Thanh Nha đã tận mắt chứng kiến sự tồn tại của mật đạo dưới đáy biển, tin chắc rằng tên cẩu Thám Hoa đó đang tìm kho báu, gã càng biết rõ là mình đang có ý nghĩ độc chiếm, cho nên giả vờ bình tĩnh đáp: "Dù sao hắn cũng là đệ nhất tài tử danh dương thiên hạ, hẳn là không đến mức nói dối lừa gạt người khác như vậy."

Chính bản thân gã cũng không tin với những lời này của mình, gã luôn luôn mắng tên Thám Hoa lang đó là cẩu Thám Hoa, nhưng bây giờ lại cứ muốn người khác phải tin.

Sô Vũ bình thản nói: "Nể công ngươi chủ động báo tin… Có cần ta phái người hỗ trợ tìm kiếm giúp ngươi không?"

Thanh Nha sao dám để cho y tham gia vào, đây là kho báu mà Hổ Phách tộc đã tích lũy mấy ngàn năm, gã thậm chí còn không muốn chia sẻ với cẩu Thám Hoa, để cho một đại nhân vật như vậy tham gia vào, nói không chừng ngay cả canh cũng không được uống. Đến lúc đó mình còn không dám nổi nóng, tội gì cho y nhúng tay chứ. Gã đương nhiên là nhanh chóng cảm tạ ý tốt của y, "Không cần không cần, Thuyền hành bị thiệt hại, tự chúng ta đòi lại là được. Tứ động chủ là người làm đại sự, chúng ta sao dám làm phiền ngài vì chuyện nhỏ nhặt như vậy. Đến lúc chúng ta thực sự không làm được, nói không chừng sẽ tới cầu Tứ động chủ giúp đỡ chúng ta một tay."

Sô Vũ ừm một tiếng, nói: "Được rồi, không có việc gì thì trở về đi. Đúng rồi, khi nào tìm được mật đạo nhớ báo cho ta một tiếng, ta cũng muốn đến nhìn xem."

"Hả…" Thanh Nha hơi giật mình, rồi nghĩ tới việc mình đúng lúc có biết một cái mật đạo, đến lúc đó có thể báo cáo kết quả, gã lập tức gật đầu đáp: "Tứ động chủ đã lên tiếng, ta nào dám không nghe, khi tìm được nhất định sẽ lập tức báo cáo."

Sô Vũ lại nhìn chằm chằm gã một hồi, rồi nói: "Được rồi, ngươi trở về đi."

Vừa mới dứt lời, gã thủ hạ lúc trước lại gõ cửa đi vào, bẩm báo: "Lão Khâu đã quay ngược trở về, đi về phía bến tàu của Tĩnh Viễn thuyền hành."

Thanh Nha không nhúc nhích đôi chân, ánh mắt lấp lóe, bàn tay nắm lấy đậu phộng trong túi dừng lại không lôi ra, ở tại đây, gã không dám bày ra bộ dạng phóng đãng không ràng buộc của mình.

"Quay ngược trở về?" Sô Vũ nhìn về phía chiếc bình bạc vẫn còn đang phát ra âm thanh đinh đinh đang đang, hơi chút tính toán rồi hừ một tiếng, "Thanh Nha, xem ra người ta đột nhiên đuổi theo ngươi không phải là không có nguyên nhân."

Thanh Nha cũng đã nhận ra điều gì đó, "Giữa lão ta và con côn trùng này có mối cảm ứng nào đó hay sao?"

"Có lẽ là dùng tinh huyết bản thân nuôi dưỡng thời gian lâu dài, cho nên huyết khí tương thông. Nếu là như thế, theo lý thuyết, loài côn trùng này khó có thể xuất hiện với số lượng lớn… Ngươi không nên can thiệp vào chuyện của lão Khâu đó, để tránh đánh rắn động cỏ."

"Không bắt lão ta sao? Pháp môn dưỡng cổ trùng này thật sự rất thần kỳ, nếu như có thể nắm giữ…"

"Ta tự có dự định của ta, ngươi đi tìm mật đạo của ngươi đi, đừng có quan tâm lung tung."

"Ha hả, Tứ động chủ, vậy ta cáo lui trước."

Đợi người đưa Thanh Nha rời khỏi, thủ hạ ở một bên lại từ chỗ cửa sổ quay về đến bên cạnh Sô Vũ, nói: "Tứ động chủ, Thanh Nha nói kỳ thực cũng có lý, nếu có thể nắm giữ được thuật cổ trùng này, chẳng khác gì Thiên Lưu sơn ta nắm giữ được một kiện thần binh lợi khí, chúng ta không lấy, chỉ sợ người khác sẽ không khách khí."

Sô Vũ giọng điệu lạnh lùng nói: "Ai là người nhét tờ giấy báo cho tên Thám Hoa lang đó biết? Kẻ đứng sau biết rõ tất cả này mới là vấn

đề lớn nhất. Chúng ta sao có thể dễ dàng trở thành cây thương cho người ta sử dụng, ngươi không sợ chết không có chỗ chôn ư?”

Trở về đến nhà kho, lão Khâu hồn xiêu phách lạc thả mình ngã ngồi tại trên chiếc ghế sau bàn, thân thể rũ rượi.

Hoắc Lãng nhanh chóng từ trong bóng tối đi ra, đến gần thấp giọng hỏi: “Tiền bối, tình huống thế nào?”

“Không còn, không còn nữa, ta lại mất một con nữa rồi…” Lão Khâu nói đại khái tình hình bị mất linh trùng cho gã nghe.

Loại bảo bối như vậy mà lại tiếp tục bị bắt, ngay cả là Hoắc Lãng cũng cực kỳ hoảng sợ, “Tiền bối, việc này, với linh trí của linh trùng, làm sao có thể sơ suất như thế. Liên tiếp bị tổn thất như vậy, không phải là ngài đã bị bọn họ phát hiện chứ?”

Về vấn đề này, lão Khâu đã có cân nhắc qua, lão ta mặt mày ủ rũ nói: “Nếu như thật sự đã bị phát hiện, ngươi cho rằng bọn ta còn có thể yên ổn ở tại nơi này ư? Bất kể chúng ta là ai, chỉ với thuật pháp luyện chế linh trùng này, lão phu dám cam đoan, bọn họ đã động thủ với chúng ta từ lâu rồi.

Nếu như đã biết rõ ta là ai, bọn họ sẽ không đánh rắn động cỏ đi bắt linh trùng của ta. Ngay cả Đinh Giáp Thanh cũng không thể giết chết ta, chưa bố trí thỏa đáng, không ai dám mạo muội động thủ với lão phu, nhất là khi bọn họ liên tiếp xuất thủ như vậy nhưng lại không động đến ta. Nếu thật sự như lời ngươi nói, ngươi cho rằng bây giờ bọn ta còn có thể dễ dàng thoát thân sao? Chạy hay không chạy đều như nhau.”

Hoắc Lãng nghĩ lại thấy cũng đúng, tay cầm thuật pháp này thực quá ghê gớm, nếu không, lão ma đầu này làm sao dám dễ dàng xuất sơn, vì vậy gã do dự hỏi: “Vậy đó là chuyện gì, tại sao có thể liên tiếp xảy ra chuyện như vậy?”

"Thế giới này… Ta có phần không hiểu được đám người trẻ tuổi này." Lão Khâu cất lời thở dài, sau đó trầm giọng nói: "Không còn linh trùng hỗ trợ, không có giúp đỡ là không được. Xem ra đã đến lúc đi tìm những người đó rồi. Đã lâu không gặp Lê Hoa lão yêu, cũng nên gặp lại vị bằng hữu cũ này."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1302: Lão Khâu đang ở đây (1)

Chờ đến khi bầu trời tối đen, lão Khâu trước tiên yểm hộ cho Hoắc Lãng trốn vào trong biển rời đi, sau đó về bên cạnh bếp than trong kho hàng, giang hai tay ra, chiếc áo choàng khoác trên người mở rộng ra như con dơi giang hai cánh, rất nhanh, bên trong, bên ngoài kho hàng vang lên một tràng âm thanh vo vo.

Dưới ánh lửa, đám phi trùng có to có nhỏ từ bốn phương tám hướng tụ đến, lũ lượt chui vào trong chiếc áo choàng của lão ta, cũng không biết làm sao có thể chứa đựng được nhiều như vậy.

Sau đó lão ta khép áo choàng lại, đi ra cửa nhà kho, rồi từ chỗ đám người trông coi bến tàu tìm một người quen biết nhờ trông coi nhà kho, khi đã tìm được người hỗ trợ, lão ta mới rời khỏi bến tàu.

Đến lúc này, Đầu To mới lại tìm được cơ hội rời khỏi nhà kho, bay vọt lên không rồi lao thẳng về phía Tri Hải các ánh đèn rực rỡ.

Nó vừa trở về, mấy người Dữu Khánh lập tức chuẩn bị giấy mực cho nó. Sau khi xem hết tin tức nó mang về, mới biết lão Khâu lại tổn thất hai con côn trùng kim sắc, mà tổng cộng cũng chỉ có ba con, lần này xem như tất cả đều mất hết, hơn nữa hai con mới tổn thất này đều có liên quan đến Thanh Nha, về phần bị tổn thất như thế

nào thì ngay cả lão Khâu còn không biết, cho nên Đầu To đương nhiên cũng không rõ ràng.

Bất kể như thế nào, được biết lão Khâu chỉ có ba con côn trùng kim sắc có thể theo dõi lấy thông tin và đều đã tổn thất, bên hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi tin tức được Đầu To viết xong, Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào nội dung bên trên, cất tiếng lẩm bẩm, "Lê Hoa nương nương, chẳng lẽ là vị ở 'Huyền Phỉ cốc' gần bên U Nhai ư?"

Bách Lý Tâm: "Chắc hẳn là bà ta, đó là một cao thủ Cao Huyền rất có lai lịch, là Yêu tu kỳ cựu rất có tiếng trong yêu tộc, thực lực bất phàm."

"Lê Hoa nương nương là bằng hữu cũ xa cách nhiều năm ư, lão Khâu này rốt cuộc là ai mà có tư cách xưng là bằng hữu cũ của Lê Hoa lão yêu." Dữu Khánh lẩm bẩm với vẻ mặt khó hiểu.

Một nhóm người đều chìm vào trầm tư, trong đầu đều đang nghĩ ngợi lại xem có nhận ra người nào biết cổ thuật, còn có tư cách xưng là bằng hữu cũ với Lê Hoa nương nương.

Theo lý thuyết, sẽ không có nhiều người phù hợp với những điều kiện này, nhưng với kiến thức của mình, bọn hắn lại không tìm được manh mối gì.

Lão Khâu bước chậm trên đường phố tựa như đang đi dạo, lang thang nhìn ngắm cảnh đêm rực rỡ, sau một thời gian tản bộ, lão ta đi đến bên ngoài Tri Hải các.

Tri Hải các chiếm một diện tích rất lớn, lão Khâu có vẻ rất nhàn rỗi, đi dạo quanh Tri Hải các một vòng, rồi sau đó mới tiến vào Tri Hải các, tiếp đó, lão ta lại đi dạo loanh quanh trong Tri Hải các, nhìn ngắm khắp nơi như thể lần đầu tiên ra ngoài xem thế giới.

Khi đi đến một cái cầu thang nằm trong góc, lão ta đột nhiên tung mình nhảy vào, nhanh chóng phi thân bay lên theo cầu thang, sau khi vượt lên nhiều tầng, lão ta lại vọt qua một cái cửa sổ bay ra ngoài, ẩn giấu thân hình trong bóng tối của các bức tường ngoài Tri Hải các và phi thân lao nhanh lên trên, rất nhanh liền đến bên ngoài một ô cửa sổ.

Lão ta không cần vươn tay tới, chốt cửa đã được rút ra, cánh cửa sổ tự động mở ra ngoài, lão ta cũng nhanh chóng lướt đi vào.

Lão ta xâm nhập vào trong một căn phòng ngủ tối lửa tắt đèn, cửa sổ ở phía sau tự động đóng lại, phía bên phòng khách vang lên một tiếng quát khẽ, "Ai?"

Cửa phòng đột nhiên mở ra, ánh sáng từ phía phòng khách rọi vào, một gã nam tử cầm kiếm xông vào đối mặt với lão Khâu.

Thân thể lão Khâu lóe lên, lướt sát qua bên người gã, loáng cái đã xuất hiện trong phòng khách sáng sủa ánh đèn, cùng lúc đó nam tử cầm kiếm lại khụy chân quỳ xuống, nghiêng người đổ ra sàn.

Một gã nam tử khác đứng ở cửa luống cuống chân tay, còn chưa kịp nhìn thấy rõ dung mạo lão Khâu thì đã bị lão ta cách không điểm một cái, lập tức cũng khụy người ngã xuống.

Lão ta đảo mắt nhìn xung quanh, rất im ắng, không thấy có bóng người nào khác, lão Khâu khẽ rung động áo choàng, một con ruồi bay ra, vo ve bay một vòng trong phòng này rồi bay sang một căn phòng khác, đáp xuống trên một cánh cửa tủ, tiếp đó bò qua bò lại nhiều lần dọc theo khe hở cửa tủ.

Trong căn phòng đó cũng tối lửa tắt đèn, lão Khâu đi tới trước cửa, lẩm bẩm như đang tự nói với chính mình: "Lúc trước trên đảo tổ chức vây bắt, trong nhóm người chạy trốn có một số người gan lớn, không chỉ không bỏ chạy, lại còn dám tiến vào ở trong Tri Hải các, tổng cộng có mười lăm người như vậy. Lão phu rất bội phục những

người như thế, trước tiên chưa nói tới gan dạ, ít nhất cũng là người đến đây có chuẩn bị, đúng lúc lão phu thiếu nhân thủ."

Dứt lời, con ruồi đó vẫn tiếp tục bò lên bò xuống trên khe hở cánh cửa, trong tủ cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Lão Khâu đành phải tiếp tục lên tiếng: "Đường đường là Lê Hoa nương nương, bây giờ lại co rúm lại như một con chuột trong cống sao, thực sự là đáng buồn, đáng tiếc."

Sau kho lão ta nói ra lời này, con ruồi đang bò lên bò xuống trên khe cửa tủ đột nhiên phát ra một tiếp "Bụp", không hiểu sao bị nổ tung thành mẩu vụn.

Sau đó cửa tủ mở ra, lộ ra một thiếu nữ mặc đồ trắng co mình ở bên trong. Ngay khi lão Khâu vừa mới ngưng thần để nhìn kỹ, bóng trắng của cô gái đã lóe lên, trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt lão ta, một trảo chụp tới trán lão.

Lão Khâu phản ứng cũng không chậm, chụp lấy cổ tay bà ta, hai người đứng tại chỗ giằng co nhau, không ai dám gây ra tiếng động đánh nhau.

Qua một đòn giao đấu này, Lê Hoa nương nương trong dung mạo thiếu nữ có thể nói là khá kinh ngạc, bởi vì bà ta nhận ra được tu vi của đối phương không kém gì mình, cũng là một cao thủ Cao Huyền.

Bà ta không dám nói mình quen thuộc tất cả các cao thủ Cao Huyền trên thế giới này, nhưng cơ bản đều nhận ra, tuy nhiên, bà ta lại không có bất kỳ ấn tượng gì với khuôn mặt vị vành mũ che khuất một nửa ở trước mặt này.

Kình khí bùng ra từ trên người bà ta, thổi thẳng về phía chiếc mũ trùm đầu của đối phương.

Lão Khâu không có kháng cự, để mặc cho đối phương xốc chiếc mũ trùm đầu của mình lên, để lộ ra cái đầu trọc lóc một nửa, râu tóc bạc phơ, và khuôn mặt lấm lem.

Lê Hoa chăm chú nhìn kỹ, phát hiện mình thực sự không nhận ra người này, bà ta ngạc nhiên, một người có tu vi đến mức độ như vậy, mà mình lại chưa từng gặp qua, bà ta lập tức trầm giọng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Lão Khâu nở nụ cười, "Lê Hoa, ngươi thật đúng là quý nhân nhanh quên."

Ý muốn nói là hai người quen biết nhau, Lê Hoa không cho rằng trí nhớ của mình kém đến vậy, cho nên bà ta càng cảm thấy nghi hoặc, "Đừng có giả thần giả quỷ nữa, ngươi rốt cuộc là ai?"

Vù vù vù, một đám bóng đen từ trong tay áo lão Khâu lao ra, đủ các loại côn trùng, thậm chí còn có cả rết đồng thời bò về phía cánh tay đang giằng co với bên này.

Lê Hoa hơi giật mình, trong đầu lóe lên một hình ảnh đã từng quen biết trước đây, hơn nữa, kết hợp với cảm nhận về kình khí so đấu của đối phương cũng cảm thấy quen thuộc, bà ta lập tức hất tay của đối phương ra, cương khí trên người ngăn chặn vô số côn trùng nhào tới, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng của bà ta lộ ra nét kinh ngạc khó thể tin được, "Kha Mật?"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1303: Lão Khâu đang ở đây (2)

Lão Khâu cười ha hả, vung áo choàng lên, xoay người đi về phía phòng khách, đám côn trùng dày đặc như mây cũng bay ngược trở

về, rất nhanh liền biến mất bên trong áo choàng của lão ta.

Lê Hoa cũng bước nhanh đến phòng khách, bộ quần áo trắng như tuyết dưới ánh đèn, âm thanh thiếu nữ trong trẻo động lòng người, truy hỏi: "Ngươi thực sự là Kha Mật?"

Lão Khâu dừng lại đưa lưng về phía bà ta, thân hình dần dần thấp xuống một đoạn, khi xoay người lại, khuôn mặt đã thay đổi dáng vẻ khác, biến thành một lão già da dẻ nhăn nheo.

Cho dù đã có suy đoán, khi tận mắt nhìn thấy cảnh này, Lê Hoa vẫn trợn tròn hai mắt, thốt lên: "Ngươi chưa chết? Ngươi không phải đã bị Đinh Giáp Thanh giết chết rồi sao?"

Trước ánh mắt nhìn kỹ của bà ta, đối phương lại dần dần cao lên, khuôn mặt cũng vặn vẹo thay đổi, rất nhanh liền khôi phục lại hình dạng của lão Khâu.

"Ta dễ bị giết chết như vậy sao?" Lão Khâu cười khặc khặc quái dị.

Lê Hoa khó thể tin nổi, "Làm sao có thể như vậy? Đinh Giáp Thanh ra tay với ngươi, làm sao có thể thất thủ."

Lão Khâu: "Gặp ta, thất thủ là chuyện rất bình thường, nếu không, ngươi làm sao có thể tránh thoát được cuộc vây bắt lúc trước."

Lê Hoa ngẩn người, "Là ngươi đưa tin ư?"

Lão Khâu: "Còn có thể là ai? Vì sao ta xuất hiện ở đây, vì sao ngươi lại đến đây, cả ngươi và ta đều biết rõ ràng. Nếu như ta nhớ không lầm, ngươi hẳn là lớn hơn ta mấy tuổi, phải không?"

Ánh mắt lấp lóe, Lê Hoa chìm vào trầm mặc…

Sau khi ở trong phòng thảo luận với nhau, Dữu Khánh dặn dò Đầu To quay trở lại kho hàng để tiếp tục giám thị lão Khâu.

Ai ngờ Đầu To vừa mới bay ra ngoài không bao lâu, thì đã nhanh chóng bay trở về, còn cất tiếng kêu to "Tích tích" hai tiếng.

Đám người Dữu Khánh giật nảy mình, khẩn cấp kiểm tra xung quanh, bọn hắn tưởng rằng lại có côn trùng có năng lực nghe trộm lẻn vào đây, tất cả đều trở nên cao độ khẩn trương.

Nam Trúc nhịn không được cất lời oán hận, "Còn nữa sao? Không phải nói chỉ có ba con thôi sao?"

Đầu To không có hùa theo hành động của bọn hắn, nó bay đến bên cửa, đụng mấy cái vào cánh cửa, mấy người nhìn nó, không biết nó có ý gì.

Đầu To đành phải bay ngược trở vào, hạ xuống nghiên mực trên bàn.

Trùng Nhi hiểu ý, lập tức đi đến chuẩn bị mực viết cho nó, mọi người lần nữa tụ tập lại vây xem Đầu To viết chữ.

Lần này viết rất ngắn gọn, chỉ có năm chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: Lão Khâu đang ở đây.

Mọi người đều kinh ngạc, cuối cùng cũng hiểu được Đầu To đụng vào cửa là có ý gì, một nhóm người nhanh chóng chụp lấy vũ khí, lục tục vọt tới bên cửa, áp tai vào cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Bên ngoài không có động tĩnh gì, Dữu Khánh lấy can đảm mở cửa ra, cẩn thận dò xét bên ngoài, nhưng không phát hiện điều gì khác thường, hắn tra kiếm vào vỏ, chậm rãi đi ra hành lang bên ngoài, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy được bóng người nào.

Bị dính mực, Đầu To lại vào trong nước tắm rửa một chút rồi cũng bay ra ngoài, bắt đầu bay sát mặt đất, lần lượt hạ xuống từng khe hở dưới đáy cánh cửa để dò xét. Lúc này đám người Dữu Khánh mới

nhận ra Đầu To là đang tìm kiếm cái gì đó. Chẳng lẽ lão Khâu ở trong một căn phòng nào đó trên tầng này hay sao?

Vấn đề là lão Khâu đến gần bọn hắn như thế để làm gì? Điều này khiến bọn hắn có chút sợ hãi.

Sau khi để cho những người khác quay về phòng, Dữu Khánh chỉ dẫn theo Nam Trúc cùng nhau đi dạo trong hành lang, không còn cách nào, tất cả đều ra ngoài tản bộ sẽ quá bất thường, hai người cùng nhau đi dạo là để yểm hộ cho Đầu To…

Tại tầng cao nhất trong tửu lâu, Mông Phá đang ngồi khoanh chân thiền định đột nhiên mở mắt ra, "Không thấy nữa là sao hả?"

Chưởng quỹ tửu lâu lúng túng đáp: "Đột nhiên biến mất ở trong Tri Hải các, quy mô công trình bên trong đó khổng lồ, bố cục rắc rối phức tạp, người của chúng ta lại không thể công khai tìm kiếm, tạm thời đã bị mất dấu."

Mông Phá thình lình đứng lên, giận dữ: "Thật là một đám phế vật, chẳng lẽ lần nào cũng cần đích thân ta ở đó giám thị loại chuyện này hay sao?"

Mắng thì mắng, bị mất dấu đối tượng, lão ta không thể ngồi yên, vội vàng đi đến bên cạnh cầm lấy áo choàng khoác lên người, lại phải đích thân xuất mã.

Bên trong Tri Hải các, làm cưu chiếm thước tổ, Hướng Lan Huyên cũng bởi vì thủ hạ để mất dấu mục tiêu mà nổi cơn giận dữ. Trong lúc đang quở mắng, nàng đột nhiên dừng lại, lẩm bẩm, "Lão ta biến mất tại bên trong Tri Hải các ư?"

Thủ hạ đến báo cáo đứng ở đối diện có phần không hiểu ra sao, chỉ có thể vâng vâng dạ dạ, gật đầu đáp: "Đúng vậy."

Hướng Lan Huyên lập tức lóe lên, lướt ra cửa, bỏ lại gã thủ hạ sửng sốt đầu đầy dấu hỏi, nàng không phải đi nơi nào khác, chính là đi

tìm Dữu Khánh.

Chỉ vì nàng bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, lão Khâu đến Hổ Phách hải này đại khái là bời những lời đồn về tiên phủ, tức là đến đây vì vị Thám Hoa lang kia, mà vị Thám Hoa lang kia lại đang ở tại Tri Hải các, lão Khâu đột nhiên tới Tri Hải các, còn đột nhiên biến mất, đi đâu chứ?

Nghĩ tới điều này, Hướng Lan Huyên tức thì trở nên khẩn trương, bởi vì nàng không biết được khả năng của lão Khâu đó.

May mà chuyện nàng lo lắng không có xảy ra, vừa xuống đến tầng lầu nơi Dữu Khánh ở, nàng liền nhìn thấy Dữu Khánh và tên mập đang đi dạo trong hành lang.

Nàng định đi đến hỏi bọn hắn lang thang ở đây làm gì, bỗng nhiên cảm thấy hành vi của hai tên này không thích hợp, nàng khẩn cấp quay người ẩn nấp tại góc tường chỗ rẽ, âm thầm quan sát.

Nghe thấy có tiếng bước chân ngoài cửa, Lê Hoa nương nương với dung mạo thiếu nữ cũng lướt đến cửa vào, nhìn ra ngoài qua lỗ mở được thiết kế đặc biệt.

Căn phòng này vốn nằm ở đối diện với căn phòng của Dữu Khánh, mục đích là để giám thị tình hình ra vào của Dữu Khánh, lúc trước có thủ hạ của bà ta thay phiên giám sát, nhưng hiện tại thủ hạ đều đã bị lão Khâu đánh gục, một người trong số đó đang nằm dưới chân bà ta, bây giờ nghe thấy có động tĩnh, bà ta chỉ có thể đích thân ra trận đối phó.

Không nhìn không sao, vừa nhìn liền thấy được Dữu Khánh và Nam Trúc đi ngang qua cửa phòng mình, sau đó không nhìn thấy gì nữa, bà ta lập tức quay đầu áp tai lên cửa, thi pháp lặng lẽ lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Thấy bộ dạng của bà ta khác thường, lão Khâu lập tức cũng nhẹ nhàng đi đến, nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lê Hoa dựng thẳng ngón tay trên môi, ra hiệu không nên lên tiếng.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1304: Lại có tờ giấy (1)

Trên hành lang, đang cất bước như là đi dạo, Nam Trúc nhận ra sự khác thường của Đầu To, phát hiện thấy khi kiểm tra đến trước cửa một căn phòng, Đầu To chợt nằm úp sấp trên sàn hành lang, im lìm bất động, chờ đến khi Dữu Khánh đi ngang qua, nó mới thuận thế nhảy lên trên ống quần của Dữu Khánh.

Khi đi ngang qua trước cửa căn phòng đó, hai sư huynh đệ bọn hắn đầu tiên là thờ ơ như không có gì, tiếp tục bước tới trước như bình thường, sau khi đã đi qua, không phát hiện thấy có điều gì khác thường, hai người mới dừng lại quay nhìn về phía vị trí căn phòng mình. Bọn hắn phát hiện thấy căn phòng mục tiêu nằm ở ngay đối diện căn phòng của bọn hắn. Đầu tiên là con côn trùng kim sắc đến theo dõi bọn hắn, sau đó lão Khâu lại xuất hiện tại căn phòng đối diện. Điều này là trùng hợp sao?

Hai người quay nhìn nhau một cái, trong ánh mắt của nhau đều có ẩn ý sâu xa, đều nhận ra được điều gì đó từ phản ứng của Đầu To.

Sau đó, hai người vẫn tiếp tục rảo bước đi tới trước như đi dạo.

Từ tiếng động bên ngoài, đoán được người đã đi xa, Lê Hoa mới quay đầu lại nhỏ giọng nói với lão Khâu: "Vị Thám Hoa lang đó vừa mới đi qua ngoài cửa."

Dứt lời liền xoay người rời khỏi cửa vào.

Thám Hoa lang mới đi qua trước mí mắt mình? Lão Khâu lập tức bước tới thay vị trí bà ta, lão ta cũng tựa tại cửa vào lén nhìn ra phía ngoài, nhưng không thấy được gì, đành phải bỏ qua quay đầu đi vào. Khi đi tới trước mặt Lê Hoa, lão ta nhịn không được cất tiếng lẩm bẩm, "Thật sự ước gì có thể trực tiếp bắt người ép hỏi."

Lê Hoa liếc mắt lườm lão ta một cái, nhưng cũng biết đó chỉ là lời nói trút sự bực tức mà thôi, nếu thật sự dám cứng rắn làm như vậy thì cũng không cần phải chờ tới bây giờ mới động thủ.

Vấn đề là quỷ mới biết rõ có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào vị Thám Hoa lang này, ngay cả bọn họ còn có thể theo dõi sát sao, mấy thế lực lớn đó chỉ trợn to con mắt mù lên để nhìn thôi hay sao chứ? Đừng nói là trực tiếp cứng rắn với vị Thám Hoa lang đó, chỉ là đụng vào bọn họ còn không dám, bọn họ chỉ có thể trốn trong bóng tối để theo dõi.

Chí ít có một điều chắc chắn phải đối mặt, nếu như tin đồn là giả thì sao bây giờ, cho dù thật hay giả cũng bất chấp tất cả tham gia vào hay sao?

Không để ý tới lời lẩm bẩm của lão ta, Lê Hoa hỏi: "Bước tiếp theo, ngươi dự định làm thế nào?"

Đặt câu hỏi này, có nghĩa là bà ta đã đồng ý hợp tác.

Thực ra thì lão ta cũng không cần phải nói gì thêm, đơn giản chỉ là "Cùng chung chí hướng", thực lực của hai người rõ ràng ra đó, hợp tác chắc chắn là hỗ trợ rất lớn cho nhau, hơn nữa, trong việc tiến vào tiên phủ này không tồn tại vấn đề cạnh tranh gì đó, hai người quả thực chính là minh hữu trời sinh.

Lão Khâu: "Trong số người chạy thoát khỏi cuộc vây bắt lần trước, trừ ngươi ra, còn có mười bốn người đang trốn ở bên trong Tri Hải các này. Năng lực theo dõi của chúng ta có hạn, cần phải khai thác tất cả những tai mắt hữu ích. Gặp ngươi xong, ta sẽ đi chỉnh hợp

bọn họ lại, sau đó tiếp tục gom những người vẫn còn ẩn nấp trên đảo nhét vào trong này."

Trong mắt Lê Hoa lộ ra vẻ lo lắng, "Chùng ta không biết rõ lai lịch, nền tảng của những kẻ đó, ngươi cũng dám dễ dàng liên hợp sao? Ngư long hỗn tạp, nguy hiểm quá lớn. Ngươi biết rõ ràng hậu quả nếu như để lộ thông tin mà."

Lão Khâu: "Nói một cách tương đối, cuộc vây bắt đó đã giúp chúng ta sàng lọc những người đó một lần. Đã biết rõ Tương La Sách muốn vây bắt, nhưng bọn họ vẫn dám tiếp tục chờ đợi cơ hội ngay trên địa bàn của Tương La Sách, lại còn có năng lực để không bị bộc lộ. Ngươi nói xem, còn có đối tượng nào thích hợp để hợp tác hơn những người này hay sao?"

Lê Hoa tức thì rơi vào trầm mặc, mình là một ví dụ, lấy chính mình để suy ra người khác, quả thực là như thế.

Ở hành lang ngoài phòng, khi rẽ qua một chỗ ngoặt, hai sư huynh đệ nhân cơ hội đó quay nhìn lại căn phòng mục tiêu. Sau đó, khi hai người vừa định đi về lại căn phòng của mình thì chợt phát hiện thấy nơi chỗ ngoặt có một nữ nhân quyến rũ khoanh tay đứng tựa vào tường, ánh mắt có phần dán chặt vào bọn hắn, hai người nhận ra đó là người quen cũ, Hướng Lan Huyên.

Trong lúc bọn hắn còn đang tự hỏi bây giờ nên làm như không có gì, tiếp tục tản bộ hay làm thế nào?

Hướng Lan Huyên đã đưa ra câu trả lời thay bọn hắn, nàng đưa tay về phía hai người, ngoắc một cái, vì vậy hai người chỉ có thể thành thành thật thật đi đến, có tâm lý lo lắng bị người phát hiện.

"Đại hành tẩu." Hai sư huynh đệ gần như đồng thanh cất lời chào.

Hướng Lan Huyên hỏi thẳng: "Hai các ngươi đang làm gì vậy?"

Là một người nói nhiều, nhưng vào lúc này Nam Trúc chỉ xoay chuyển tròng mắt, im lặng không nói lời nào.

Dữu Khánh nhìn xung quanh, phát hiện từ bên ngoài không nhìn thấy được vị trí này, hắn mới yên tâm nói: "Ở trong phòng hoài quá chán, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút."

Hướng Lan Huyên xì một tiếng, gãi gãi móng tay, "Lúc bình thường, có lẽ ta sẽ tin lời này, nhưng trong thời điểm tin đồn đang căng thẳng như thế này, các ngươi cảm thấy mình là loại người tùy tiện ra ngoài đi dạo như vậy sao? Các ngươi cảm thấy ta không biết các ngươi tới đây làm gì, hay là cảm thấy ta dễ bị lừa gạt?"

Vừa rồi nàng đã trốn ở đây âm thầm quan sát hành vi của hai người bọn hắn một hồi, dựa trên sự hiểu biết của nàng đối với bọn hắn, nàng đã nhận thấy có điều bất thường.

Dữu Khánh có vẻ dở khóc dở cười, nói: "Chỉ là tùy tiện ra ngoài đi dạo một chút, ngươi cũng cảm thấy có vấn đề, vậy ta thực sự không còn lời nào để nói nữa. Ta, oái…"

Hắn đột nhiên trợn tròn hai mắt, răng nhe ra, đôi môi run rẩy.

Nam Trúc nhìn chằm chằm về phía dưới chân hai người.

Hướng Lan Huyên chỉ cất bước đạp một cái mà thôi, một chân dẫm lên bàn chân Dữu Khánh, gót chân đè lên, day qua dí lại, khóe miệng Nam Trúc giật giật, mặc dù gã trao ánh mắt đồng cảm với lão Thập Ngũ nhà mình, nhưng lại không nói lời nào.

"Đại hành tẩu, lão Khâu đã tới đây." Dữu Khánh nghiêng đầu hít vào một hơi khí lạnh, đáp một câu.

Hướng Lan Huyên trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn, không cần nhiều lời, ý tứ đã rất rõ ràng, tiếp tục nói đi!

"Nếu như không sai, lão ta đang ở trong căn phòng đối diện với phòng ta." Dữu Khánh thành thật giải thích, đồng thời thử rút chân ra, tuy nhiên, pháp lực của hắn quả thực không cao thâm bằng người ta, không thể rút ra được, tự nhiên cũng không thể tránh khỏi cơn đau đớn vì những ngón chân bị nghiền đè.

May mà Hướng Lan Huyên đã thả lỏng chân, buông hắn ra, nhưng ánh mắt nhìn hắn vẫn rất không hữu hảo, đối với tên gia hỏa cứ phải để bị trừng trị rồi mới chịu thành thật thú nhận này, nàng quả thực có chút phát cáu, phát cáu với việc tên chết tiệt này không chịu tin tưởng nàng!

Đương nhiên, lúc này vấn đề tâm tình chỉ là thứ yếu, điều nàng tò mò chính là, với thế lực phía bên nàng như vậy cũng không nắm được hướng đi của lão Khâu, vì sao tên này có thể biết được, năng lực dò xét của hắn làm sao còn mạnh hơn cả phía nàng. Nàng lập tức hỏi: "Làm sao ngươi biết được lão ta đang ở căn phòng đối diện ngươi?"

Dữu Khánh đứng bằng một chân, một chân hơi nhấc lên, vùi đầu vào tường, rõ ràng vẫn còn chưa hết đau, hắn không biết cái gọi là "Tay đứt ruột xót" có đề cập đến các ngón chân hay không.

Nam Trúc vẻ mặt đồng cảm đứng ở bên chớp chớp mắt, không có dấu hiệu muốn chen vào.

Bốp! Váy hất lên, Hướng Lan Huyên lại tung một cước vào mông người nào đó.

Dữu Khánh rên lên một tiếng, lập tức ngẩng đầu, vực dậy tinh thần nói: "Có người nhét tờ giấy vào phòng ta, nói rằng lão Khâu đã tới đây, đang ở trong căn phòng đối diện."

Lại là lí do này? Nam Trúc hơi cúi đầu.

Lại có tờ giấy? Hướng Lan Huyên đầy kinh ngạc, hỏi: "Tờ giấy đâu?"

Dữu Khánh lập tức quay về phía Nam Trúc nói: "Ở trong tay hắn."

Hả? Nam Trúc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, có chút không hiểu ra sao.

Dữu Khánh không cho gã bất kỳ gợi ý gì, hắn cũng không còn cách nào khác, lần trước nói có tờ giấy, là bởi vì trước đó hắn đã có dự đoán, nên có chuẩn bị sẵn, hắn đã viết trước một tờ, vì vậy có thể lấy ra để giao, còn hiện tại, chuyện xảy ra quá đột ngột, trong lúc nhất thời hắn làm sao có thể lấy ra được tờ giấy nào.

Hắn rất muốn nói tờ giấy đó đã bị mình tiêu hủy, nhưng lại sợ mụ đàn bà này cho rằng mình đang lừa gạt, sẽ khiến hắn phải chịu đựng nỗi đau thể xác nên đành phải đẩy nó sang cho Nam Trúc.

Hướng Lan Huyên lập tức đưa tay về phía Nam Trúc, "Tờ giấy đâu?"

Nam Trúc có chút sửng sốt, nhưng rồi nhanh chóng phản ứng lại, gã coi như là người nhìn Dữu Khánh lớn lên từ trong tả lót, biết rõ đức hạnh của lão Thập Ngũ nhà mình, tức thì vô cùng lo sợ, gã sợ mình cũng sẽ phải hứng chịu trừng phạt, nhưng không thể không phối hợp, vì vậy gã cắn răng giải thích cho Dữu Khánh, "Ta cho rằng tờ giấy là cơ mật, không có giữ lại, đã tiêu hủy rồi."

Sắc mặt Hướng Lan Huyên lập tức trầm xuống, ánh mắt hoài nghi đảo qua đảo lại trên mặt hai người, đột nhiên nàng hạ thấp giọng nói: "Có người đến."

Dứt lời, nàng rời đi trước, lướt lên hành lang.

Sau khi nàng biến mất, hai sư huynh đệ mới nghe được tiếng bước chân, hai người quay nhìn nhau, xem như đã ứng phó được với nữ nhân điên đó, cả hai thở phào nhẹ nhõm, giả vờ như không có gì cất bước đi ra ngoài. Vừa mới bước ra chỗ ngoặt, bọn hắn nhìn thấy một người không nhanh không chậm đi tới, cũng không biết là khách trọ ở phòng nào.

Sau khi hai bên đi lướt qua nhau, người đó quay đầu lại liếc nhìn hai người một cái.

Trên đường đi, Nam Trúc nhỏ giọng hỏi, "Chân không bị gì chứ?"

Dữu Khánh hừ một tiếng, không biết muốn biểu đạt điều gì.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1305: Lại có tờ giấy (2)

Khi đi tới trước cửa phòng mình, Nam Trúc tưởng rằng sẽ trở về phòng, ai ngờ Dữu Khánh lại trực tiếp đi vượt qua, Nam Trúc vừa mới hơi khựng lại một chút, thấy vậy đành phải tiếp tục đi theo.

Gã không biết Dữu Khánh muốn làm gì, tưởng rằng sẽ tiếp tục tản bộ, nhưng khi đi đến cuối hành lang, Dữu Khánh lại đi thẳng xuống cầu thang, gã đành phải tiếp tục cùng đi theo.

Trở lại căn phòng mình chiếm ở, Hướng Lan Huyên lập tức gọi thủ hạ tới dặn dò, "Lão Khâu có khả năng đang ở trong căn phòng đối diện với Thám Hoa lang."

"Hả?" Thủ hạ của nàng rất kinh ngạc, hỏi: "Làm sao Đại hành tẩu biết được việc đó?"

Chuyện tờ giấy là chuyện cơ mật, khi chưa được Chưởng lệnh Đại Nghiệp ty cho phép, Hướng Lan Huyên sẽ không dễ dàng tiết lộ cho người khác, "Đây không phải là điều ngươi nên quan tâm. Hiện tại vẫn chỉ là dự đoán. Nếu như lão ta thật sự đang ở trong căn phòng đó, lão ta sẽ không đi bằng cửa chính, lập tức bố trí nhân thủ ở bên ngoài nhìn chăm chú, đặc biệt là phía bên cửa sổ và dưới lầu, cần phải luôn luôn có người nhìn chằm chằm, nhanh đi!"

"Vâng." Thủ hạ của nàng nhanh chóng nhận lệnh rời đi.

Cân nhắc đến việc lúc trước lão Khâu đột ngột biến mất, lần này Hướng Lan Huyên không thể bất cẩn, thân hình lóe lên bay ra cửa sổ, đích thân tham gia canh chừng.

Về phần hai sư huynh đệ Dữu Khánh, bọn hắn cũng không đi nơi nào khác, hai người lại đến gõ cửa phòng Thanh Nha.

Nam Trúc thấp giọng hỏi, "Làm gì vậy?"

Dữu Khánh không trả lời gã, khi cửa mở ra, hắn lập tức cười hỏi người bên trong: "Thanh gia có ở đây không?"

Người phía sau cửa dặn chờ một chút, cửa được đóng lại, sau đó cửa lại mở ra, "Thanh gia mời vào."

Khi hai người đi vào thì Thanh Nha cũng từ phòng trong đi ra, y đặt mông ngồi ở chủ vị, hỏi: "Lại chạy tới đây làm gì?"

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn nhìn thủ hạ tâm phúc của Thanh Nha, không nói lời nào.

Thanh Nha hiểu ý, nghiêng đầu ra hiệu một cái, thủ hạ của y lập tức khom người cáo lui, đi ra khỏi cửa, rời đi.

Không còn có người ngoài, lúc này Dữu Khánh mới nhanh chóng bước đến bên cạnh Thanh Nha, ngồi xuống, thấp giọng hỏi: "Lão Khâu bị mất hai con côn trùng kim sắc ở trong tay ngươi sao?"

Đang bình tĩnh bóc đậu phộng ăn, Thanh Nha giật mình sợ hãi, ngẩng đầu, vắt cổ nhìn chằm chằm hắn, "Làm sao ngươi biết?"

Về việc này, mặc dù y tận mắt chứng kiến, nhưng sau khi trở về y cũng không có nói cho bất kỳ người nào biết, kể cả thủ hạ tâm phúc của mình, người phía bên y nhiều nhất chỉ biết về việc một con côn trùng kim sắc, còn biết chuyện hai con, vậy chắc chắn không phải phía bên mình để lộ bí mật.

Đừng nói là y, Nam Trúc ở một bên cũng âm thầm giật mình, không biết vì sao Dữu Khánh lại trực tiếp chạy tới chỗ Thanh Nha để giũ ra việc này.

Dữu Khánh: "Nói cách khác, việc này có thật?"

Thanh Nha: "Ngươi đến cùng làm sao biết được?"

Dữu Khánh: "Thanh gia, với quan hệ của chúng ta, tại đây cũng không có người ngoài, không thể chỉ có ta nhắc nhở ngươi, ngươi cũng phải nói cho ta biết một chút tình huống để ta có thể kịp thời ứng đối. Lỡ như ta xảy ra chuyện gì, nếu ta không chịu nổi thẩm vấn rồi nói ra những điều không nên nói, như vậy cũng không phải là điều gì đốt cho ngươi. Ngươi nghĩ có đúng không?"

Lời này có hàm ý là muốn trao đổi thông tin, trên thực tế Dữu Khánh quả thực rất muốn biết vì sao đám côn trùng kim sắc của lão Khâu lại toàn quân bị diệt.

Thanh Nha suy nghĩ một chút, sau đó cũng không giấu hắn, "Sau khi ngươi nói với ta về con côn trùng đó, ta trở về phòng liền tìm thấy một con. Chẳng phải ngươi nói ta nên báo chuyện đó cho Thiên Lưu sơn biết sao? Đúng lúc Sô Vũ đang ở nơi này, ta liền đến tìm hắn. Lão Khâu chắc hẳn là có thể cảm ứng được côn trùng của mình

xảy ra chuyện, nên bám theo ta. Sau đó ta đi đường biển, chắc hẳn lão ta sợ bộc lộ, không dám đi theo mà phái một con côn trùng khác theo ta. Kết quả là, sau khi nghe được tình hình, Sô Vũ lập tức thi pháp tự mình kiểm tra, và lội ra được một con côn trùng khác. Hai con côn trùng đều đang ở trong tay Sô Vũ, hiện tại không biết chết sống. Nói đi, làm sao ngươi biết lão Khâu lại bị mất hai con côn trùng?"

Tam động chủ đã chết, lại toát ra Tứ động chủ, Dữu Khánh và Nam Trúc thoáng chạm ánh mắt nhau, sau đó lại dùng phương pháp đã từng dùng ứng phó với Hướng Lan Huyên, "Ta làm sao biết được. Không biết ai lại nhét tờ giấy vào trong phòng ta, trên đó nói hai con côn trùng của lão Khâu rơi vào tay ngươi, không còn lợi khí theo dõi nữa, lão ta đã đích thân đến Tri Hải các, đang trốn trong căn phòng đối diện với ta. Điều này khiến ta hoảng sợ, đành phải tới đây xác minh một chút."

Nam Trúc nghe hắn nói, chớp chớp mắt.

Thanh Nha nghe vậy thì rất lo sợ, nhịn không được đứng lên, guốc gỗ dưới chân đạp lóc cóc qua qua lại lại trong phòng, y rất muốn biết rốt cuộc là ai thần thông quảng đại như vậy, trước tiên không nói chuyện, chỉ nói đến chuyện con côn trùng thứ hai, trên thuyền hẳn là cũng không có mấy người tận mắt chứng kiến, ai để lộ bí mật chứ? Phía bên Sô Vũ có gian tế!

Có thể bố trí gián điệp bên cạnh Sô Vũ, chỉ nghĩ đến điều đó đã thấy vô cùng lo sợ.

Lúc trước, y ít nhiều còn có phần hoài nghi về việc người thần bí nhét tờ giấy mà Dữu Khánh nói tới, bởi vì tại trong cảm nhận của y, tên cẩu Thám Hoa này quá cẩu, không phải thứ gì tốt, hiện tại y đã thật sự tin, thật sự tin rằng có người thần bí nhét tờ giấy.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu như không ai để lộ, cẩu Thám Hoa không có khả năng biết được chuyện hai con côn trùng.

Sau khi quan sát phản ứng của y, Dữu Khánh cũng đứng lên, than thở: "Thanh gia, làm phiền ngài nói với Tứ động chủ một tiếng đi, lão Khâu đó quá khả nghi, có thể nói người bắt lão ta thẩm vấn trước hay không? Việc này quá đáng sợ."

Thanh Nha không đồng ý cũng không từ chối, dừng lại suy nghĩ.

Dữu Khánh không có quấy rầy y, lúc này liền cáo từ rời đi, để cho y chậm rãi suy nghĩ.

Sau khi rời khỏi nơi này, hai sư huynh đệ lúc này mới quay trở về phòng mình, cửa vừa đóng lại, Nam Trúc lập tức lôi kéo Dữu Khánh dò hỏi, "Lão Thập Ngũ, ngươi nói thật đi, rốt cuộc ngươi đang chơi trò quỷ gì vậy?"

Nghe vậy, đám người Mục Ngạo Thiết đều tụ tập tới đây, muốn biết chuyện gì xảy ra.

Dữu Khánh lắc đầu, không có nói gì với bọn họ.

Chuyện này rất hiếm gặp, mấy người chỉ có thể quay sang hỏi Nam Trúc xem đã xảy ra chuyện gì, Nam Trúc liền kể cho bọn họ nghe những gì đã xảy ra, Dữu Khánh không có ngăn cản việc này.

Sóng biển vỗ nhẹ nhàng nơi bến cảng, bóng dáng Thanh Nha xuất hiện trên bờ đê, gã đi đến bên cạnh một chiếc thuyền đang neo đậu, trực tiếp nhảy lên thuyền, chui vào trong khoang.

Bên trong có một người giấu mình trong chiếc áo choàng đen đang chờ gã, Thanh Nha nhìn thấy liền hành lễ, "Tứ động chủ."

Sô Vũ: "Lại có chuyện gì?"

Giọng điệu lạnh lùng, tâm tình y quả thực đang rất không tốt, không phải vì lúc trước ngồi thuyền lắc lư trên biển, mà bởi vì người phía dưới để mất dấu lão Khâu khiến y phải đích thân đến đây, ai ngờ lại nhận được người phía dưới bẩm báo nói Thanh Nha cầu kiến.

Lần này Thanh Nha tới đây cũng không vì chuyện gì khác, gã lập tức truyền đạt lại những gì Dữu Khánh đã cho biết.

Không nghe không sao, khi nghe được tình hình chi tiết, Sô Vũ kinh hãi thiếu một chút không kiềm chế được, giống như phản ứng của Thanh Nha, trước tiên liền nghĩ đến việc người bên mình để lộ bí mật, chỉ nghĩ tới thôi y đã có phần rợn tóc gáy, trừ khi là Thanh Nha đang làm trò quỷ, nếu không, điều này chứng tỏ người thần bí đó thực sự tồn tại, thậm chí còn nhúng tay đến bên cạnh y. Thật đáng sợ khi nghĩ đến điều này.

Sau một hồi cân nhắc, y chậm rãi nói: "Ngươi nói với Thám Hoa lang, tạm thời còn chưa thể động đến lão Khâu đó, nói hắn muốn làm gì thì cứ làm đi. Coi như không biết gì cả."

"Vâng." Thanh Nha ngoan ngoãn đồng ý, gã không làm chủ chuyện này, nên sao cũng được.

Sau khi gã rời đi, Sô Vũ nhớ lại những người tại hiện trường chứng kiến việc bắt con côn trùng kim sắc đó, hít một hơi thật sâu rồi cũng rời khỏi nơi này. Lần này, y tránh mặt gã thủ hạ tâm phúc thường ở bên cạnh nghe lệnh kia, bắt đầu dùng một người khác trực tiếp nghe lệnh mình.

Sau khi xác định vị trí căn phòng đối diện với phòng Thám Hoa lang, y cũng đi ra ngoài Tri Hải các, trốn vào một góc kín đáo và đích thân quan sát cửa sổ của căn phòng mục tiêu.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1306: Đã tìm được (1)

Ánh đèn trên biển, gió đêm thật dễ chịu.

Dữu Khánh đứng trước cửa sổ ngóng nhìn quang cảnh bên ngoài, Tam Túc ô Tiểu Thanh đứng ở trên bệ cửa sổ ngay tại trước mặt hắn, một người một chim cứ như vậy ngắm nhìn đêm tối trên biển.

Cánh cửa mở hé ra, Tiểu Thanh quay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy Dữu Khánh không có tu luyện, Nam Trúc lách vào, thuận tay đóng cửa lại, đi đến trước mặt Dữu Khánh, thuận tay liền vuốt ve bộ lông Tiểu Thanh, Tiểu Thanh không muốn đụng chạm với tên gia hỏa táy máy này, nên nhảy sang một bên khác.

Sờ hụt vào khoảng không, Nam Trúc ngượng ngùng rút tay về, khi quay nhìn Dữu Khánh, phát hiện thấy khí chất của hắn có chút thâm trầm, không nhịn được hỏi: "Lão Thập Ngũ, rốt cuộc là có chuyện gì mà ngươi phải giấu giếm chúng ta? Lẽ nào ngay cả ta và lão Cửu cũng không thể tin tưởng được sao?"

Dữu Khánh biết bọn họ đang suy nghĩ cái gì, thở dài: "Nếu không tin được các ngươi, ta còn có thể tin tưởng được ai? Lão Thất, đây không phải là chuyện tin hay không tin các ngươi, đây chỉ là một quá trình, về sau ta sẽ giải thích cho các ngươi."

Nam Trúc cũng thở dài, "Được rồi, ngươi bên này để lộ bí mật cho Đại Nghiệp ty, bên kia lại để lộ bí mật với Thiên Lưu sơn, ta thật sự không hiểu ngươi đang làm gì."

Dữu Khánh dõi mắt nhìn xa xăm, thần sắc có phần ngẩn ngơ, lẩm bẩm như đang nói mớ, "Không biết khả năng dò xét của Ty Nam phủ thế nào, không biết có thể dò xét được tin tức từ hai nhà đó hay không. Nếu không thể, chắc hẳn cũng sắp tìm tới cửa rồi."

Nam Trúc chớp mắt nhìn hắn, không biết hắn nói vậy là có ý gì…

Tiền ty tiên sinh Mông Phá của Ty Nam phủ lúc này cũng đang đứng bên chiếc bàn cạnh cửa sổ nhìn cảnh đêm mờ mịt, một ngọn đèn đơn độc rọi sáng những tờ thông tin được gửi đến cho lão ta.

"Thám Hoa lang rời phòng di dạo ngoài hành lang, trong khoảng thời gian đó chắc hẳn có bí mật gặp mặt Hướng Lan Huyên."

"Người của Hướng Lan Huyên tại Tri Hải các có hành động khác thường, bản thân Hướng Lan Huyên cũng rời khỏi chỗ ở."

"Thám Hoa lang đi xuống lầu đến phòng Thanh Nha, sau đó quay trở về phòng."

"Thanh Nha đi ra ngoài, đến trụ sở bí mật của Thiên Lưu sơn, sau đó lên một chiếc thuyền bên bờ biển, xác nhận đã bí mật gặp mặt Sô Vũ."

"Người của Thiên Lưu sơn tại Tri Hải các có hành động khác thường, không rõ Sô Vũ đi đâu, không phát hiện thấy tung tích tại các điểm tập trung của họ."

Lần lượt đọc xem từng bản tin tình báo, rồi đặt các bản tin lên trên bàn, sắp xếp, chỉnh lý lại, rất dễ dàng liền có thể sắp xếp theo logic.

Thám Hoa lang đầu tiên là chạm mặt Hướng Lan Huyên, sau đó Hướng Lan Huyên và các nhân viên lập tức có hành động.

Thám Hoa lang gặp mặt Thanh Nha, Thanh Nha lập tức đi gặp Sô Vũ, vì vậy Sô Vũ và nhân viên cũng có hành động.

Chỉ cần hơi xem xét liền có thể thấy được rõ ràng sự liên quan trong đó, sau khi bỗng nhiên phát hiện ra điều này, Mông Phá vỗ bàn đứng lên, thực sự không thể ngồi yên được nữa.

"Tiên sinh…" Thủ vệ ở ngoài cửa nghe thấy tiếng vỗ bàn liền cấp tốc mở cửa, thò đầu vào nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện thấy bất kỳ điều gì bất thường.

Mông Phá ra hiệu không có việc gì, phất tay cho gã lui ra, sau đó cất bước đi qua đi lại trong phòng.

Không bao lâu sau, có tiếng gõ cửa cóc cóc vang lên.

"Vào đi." Mông Phá thuận miệng nói một câu.

Người mở cửa chính là chưởng quỹ tửu lâu. Gã bước nhanh đến dâng lên thông tin tình báo mới, "Lão Khâu đã xuất hiện trở lại bên ngoài Tri Hải các, gặp mặt với người trốn ở trong nhà kho, đang đi về phía chủ đảo."

Sau khi xem qua bản tin báo, Mông Phá nhìn vị trí lão Khâu xuất hiện lại, rồi liên tưởng đến hành động khác thường của Đại Nghiệp ty và Thiên Lưu sơn ở Tri Hải các, không khỏi trầm giọng nói: "Xem ra đã đến lúc đi gặp mặt vị Thám Hoa lang đó rồi."

"Hả?" Chưởng quỹ tửu lâu vẻ mặt không hiểu ra sao, vào thời điểm mấu chốt đi theo dõi lão Khâu, đột nhiên nói tới Thám Hoa lang là có ý gì.

"Để ta xem lão Khâu đó đang làm trò quỷ gì, đi!"

Ném bản tin báo xuống, Mông Phá bước tới lấy chiếc áo choàng treo trên tường khoác lên người, lại đích thân xuất mã. Hành động của Sô Vũ và Hướng Lan Huyên quả thực khiến cho lão ta không thể ngồi yên.

Đi qua con đường ván gỗ nối hai đảo, lão Khâu và Hoắc Lãng không có đi cùng nhau, một trước một sau nối đuôi nhau tiến vào hòn đảo chính sôi động không kể ngày đêm, rồi xuyên qua các đường phố ngõ hẻm.

Xét về mức độ thông thạo địa hình nơi đây thì khẳng định phải là Hoắc Lãng .

Trong một con hẻm nhỏ tụ tập các cửa hàng nhỏ, tửu quán san sát, người qua người lại trên con đường lát đá với rất nhiều đèn lồng treo hai bên, Hoắc Lãng dừng chân trước cửa vào một hiệu thuốc,

quay đầu lại nhìn lão Khâu cùng đi theo sau, khẽ gật đầu ra hiệu rồi bước đi vào.

Sau đó, lão Khâu đi tới dừng bước tại cửa vào, quan sát xung quanh một vòng rồi cũng đi vào trong. Lão ta không để ý đến Hoắc lãng đang hỏi thăm giá thuốc trước quầy hàng, và cũng thờ ơ với gã nhân viên bán hàng ân cần chào đón hỏi thăm, ánh mắt lão ta dõi theo một con côn trùng nhỏ bay ra khỏi tay áo lão.

Thấy tiểu trùng bay lên cầu thang áp sát một bên tường, lão ta lập tức đi theo.

Người làm việc đuổi theo đưa tay ngăn cản, "Lão tiên sinh, trên lầu là chỗ ở riêng, không tiếp khách, xin dừng bước."

Cho dù nụ cười có tươi tắn đến đâu, giọng điệu có lịch sự đến đâu cũng vô dụng, căn bản không ngăn lại được, thậm chí còn chưa có đụng vào đối phương, gã đã bị một luồng kình khí mạnh mẽ đẩy bay ra.

Chưởng quỹ ở phía sau quầy hàng thấy vậy thì kinh hãi, vội vàng lướt đến lối lên cầu thang ngăn cản lại, "Tiên sinh, tìm y hỏi dược chỉ ở dưới lầu, bên trên thứ cho không tiếp đón khách lạ."

Gã còn nhấc tay vỗ vỗ tay vịn cầu thang, phát ra âm thanh nhịp nhàng rất có tiết tấu.

Kết quả đột nhiên thấy hoa mắt, lão già đã biến mất vô tung vô ảnh, gã vụt quay đầu nhìn tới, chỉ nhìn thấy được dường như có bóng người lướt qua, gã ta tức thì cực kỳ hoảng sợ, cùng với gã nhân viên vội vàng lao lên lầu.

Cửa sổ trên lầu đã được mở ra, nghe thấy âm thanh báo nguy vang lên ở bên dưới, một người đàn ông đã nhảy vượt trên ngõ hẻm, sắp rơi xuống mép mái nhà đối diện, bỗng nhiên cảm thấy thân hình cứng đờ, sau đó là một lực hút cường đại trực tiếp kéo gã về lại bên này.

Còn chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra, gã đã quay trở lại với khung cảnh quen thuộc trong phòng, mắt mở trừng trừng nhìn thấy cánh cửa sổ mà mình mở ra tự động cót két đón kín lại.

Lúc này, cơ thể gã cũng khôi phục lại bình thường, gã vụt quay đầu nhìn tới, nhìn thấy lão Khâu đang đứng lặng im, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và nghi hoặc, chỉ với việc đối phương dùng pháp lực cách không nhiếp vật liền có thể khống chế khiến mình không hề có sức thoát ra đã đủ để chứng tỏ tu vi của đối phương đáng sợ cỡ nào.

Chưởng quỹ và gã nhân viên vừa lên lầu còn chưa biết rõ tình hình, lập tức bày ra thế trận, bao vây lão Khâu vào giữa, sẵn sàng xuất thủ bất cứ khi nào.

Lão Khâu không thèm để ý đến hai người vừa mới đuổi theo lên đây, chỉ nhìn chằm chằm vào người đàn ông mặt đầy vẻ kinh nghi, cười khặc khặc nói: "Diệp Khuynh Sơn, nghe nói ngươi cũng là hào kiệt một phương, sẽ không phải là người không thức thời chứ? Ngươi xác định ngươi không muốn nói chuyện với lão phu sao?"

Bị gọi thẳng tên, nam nhân tức thì kinh ngạc, nhìn thấy chưởng quỹ và gã nhân viên dường như đã động sát cơ, gã nhanh chóng nhấc tay ra hiệu dừng lại, gã biết rõ tu vi của đối phương rất đáng sợ, cho dù cả ba người liên thủ cũng chỉ là tìm chết, huống chi ở phái cầu thang còn có một người không biết sâu cạn.

Nam nhân được gọi là Diệp Khuynh Sơn trầm giọng hỏi: "Ngươi là ai? Muốn nói chuyện gì?"

Lão Khâu quay đầu lại thoáng nhìn chưởng quỹ và gã nhân viên đang cao độ đề phòng.

Diệp Khuynh Sơn hiểu ý, cũng biết tại trước mặt người này bọn họ không có cơ hội lựa chọn, tu vi của đối phương quá đáng sợ, mà gã thì không thể liên tưởng được lão ta với cao nhân nào hiện nay, chỉ có thể nói với hai người: "Các ngươi đi xuống trước đi."

Chưởng quỹ và gã nhân viên do dự một chút nhưng rồi vẫn tuân lệnh lui xuống. Khi đi ngang qua bên cạnh Hoắc Lãng, bọn họ đưa mắt nhìn mấy lần.

Sau khi cung quanh không còn người khác, lão Khâu không nói nhiều lời, thò tay ra khỏi chiếc áo choàng, giơ ra một cây ngân châm cỡ lớn, đợi đến khi từ mũi châm chui ra một con nhuyễn trùng dài lục sắc gã ta mới biết cây ngân châm này rỗng ruột.

Ngân châm lắc một cái, con nhuyễn thể tuyến trùng lục sắc bị hất ra mặt sàn, nó còn đang quằn quại thì đột nhiên bùng nổ ra chất lỏng lục sắc, nơi chất lỏng bắn trúng, khói lập tức bốc lên, đốt đốt cháy ra những cái lỗ, sàn nhà bị chất lỏng đốt cháy ra rất nhiều lỗ to to nhỏ nhỏ.

Diệp Khuynh Sơn và Hoắc Lãng đều giật nảy mình, không biết đây là cái trò gì, và cũng không biết lão Khâu bày ra chiêu này là có ý gì.

Hai người còn chưa kịp phản ứng, lão Khâu đột nhiên cách không chụp một tới, Diệp Khuynh Sơn lập tức bị kéo trượt tới trước lão ta, bị lão tao bóp lấy cổ, thân thể khẽ run rẩy, không hề có sức hoàn thủ. Lão Khâu nhấc tay, một cây ngân châm sắc nhọn đâm vào trái tim của Diệp Khuynh Sơn.

Diệp Khuynh Sơn trợn trừng hai mắt, có thể cảm giác được có thứ gì đó rót vào trong tâm mạch mình.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1307: Đã tìm được (2)

Lão Khâu lại rất nhanh rút ngân châm ra, đưa tay đẩy gã ta ra, cất ngân châm đi rồi cười nham hiểm cảnh cáo, "Không muốn chết bất

đắc kỳ tử thì không nên thử loại bỏ nó, nghìn vạn lần đừng có cưỡng ép, nếu không, những lỗ thủng trên sàn nhà này là bài học cho ngươi. Ngươi không cần phải lo lắng, ta không có ý gì khác, ta thực hiện hạ sách này chỉ là để ngươi có sự ràng buộc mà thôi.

Mục đích của ngươi và ta giống nhau, đều tới đây vì tiên phủ. Ngươi chắc hẳn có thể hiểu được, liên thủ với ta, khả năng tiến vào tiên phủ sẽ tăng lên rất nhiều, tốt hơn nhiều so với ngươi một mình nỗ lực. Chỉ cần tiến vào được tiên phủ, ta sẽ giải trừ trùng cổ trên người ngươi. Hoặc ngươi có thể tìm thuật pháp tiên gia để loại trừ nguy cơ này cũng được."

Diệp Khuynh Sơn nhấc tay vạch mở vạt áo của mình ra, nhìn dấu máu trên ngực, ngẩng đầu lên, mặt đầy phẫn nộ, "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Lão Khâu xoay người bỏ đi, quay lưng về phía gã ta bỏ lại một câu nói, "Có ta thống lĩnh toàn cục, ngươi có thể yên tâm. Ngươi cứ ở đây âm thầm chờ đợi là được, cần phải làm gì, sẽ có người liên hệ với ngươi."

Hoắc Lãng nhìn Diệp Khuynh Sơn với ánh mắt đồng cảm, sau đó cùng rời đi theo, trong lòng cũng có cảm giác rợn tóc gáy, lo lắng lão ma đầu này cũng sẽ làm trò này với mình.

Sau khi rời khỏi tiệm thuốc, hai người tiếp tục đi tới một nhà khác.

Dùng thủ pháp tương tự đi qua từng nhà từng nhà, cho đến khi hừng đông, hai người mới tách ra, mỗi người theo đường riêng trở về bến tàu của Tĩnh Viễn thuyền hành.

Khi gặp lại nhau bên trong kho hàng bến tàu, đã tận mắt chứng kiến quá trình lão ma đầu khống chế đám người, Hoắc Lãng nhịn không được hỏi: "Tiền bối đã có thủ đoạn như vậy, vì sao không trực tiếp thi triển thuật này với Thanh Nha?"

Sau khi đi ra ngoài một chuyến, lão Khâu đang thực hiện theo chức trách của mình, kiểm tra, kiểm kê lại tình trạng hàng hóa trong nhà kho xem có mất mát gì hay không, nghe hỏi liền hừ một tiếng, "Nếu vậy không bằng ta dứt khoát bắt lấy Thanh Nha cạy miệng của hắn cho rồi."

Hoắc Lãng cười khổ nói: "Phía sau Thanh Nha là Lương gia Ảo Vọng, cũng chính là Thiên Lưu sơn. Hành động cấu kết tìm kiếm của hắn và Thám Hoa lang, nếu như nói đó là hành vi của cá nhân hắn, có lẽ khả năng này không lớn. Thiên Lưu sơn tám chín phần mười là đang âm thầm nhìn chằm chằm, trực tiếp bắt Thanh Nha e rằng sẽ xôi hỏng bỏng không."

Nói đến đây, chính y dường như cũng hiểu được điều gì đó.

Trong lúc kiểm kê hàng hóa, lão Khâu quay đầu lại nhìn y, "Nếu Cổ thuật có thể khống chế được thiên hạ, ta còn cần phải trốn trốn tránh tránh ư? Không khó để hóa giải được phương pháp này, cần phải xem là sử dụng đối với người nào. Thiên Lưu sơn người đông thế mạnh, tụ tập nhiều người có sở trường riêng từ các nơi, trong đó không thiếu người biết cổ thuật, người trong nghề này chỉ cần nhìn thủ pháp là có thể đoán được do nhà ai làm ra. Chiêu này dùng trên người Thanh Nha sẽ vô dụng, hắn khẳng định sẽ cầu cứu Thiên Lưu sơn."

Hoắc Lãng liên tục gật đầu, "Là do tại hạ suy nghĩ đơn giản, vẫn là tiền bối mưu tính sâu xa."

Dưới ánh bình minh, biển rộng bao la lấp loáng ánh vàng rực rỡ, một tòa đình viện sừng sững trên một hòn đảo biệt lập cùng chia sẻ sự lãng mạn đó.

Đình viện tên là: Tê Lan tiểu trúc.

Chủ nhân đình viện tên là Bàng Vô Tranh, là một người đại danh đỉnh đỉnh tại Hổ Phách hải này, thương hội lớn nhất ở Hổ Phách hải chính là của ông ta, đồng thời cũng có mối quan hệ cá nhân với

Tương La Sách. Có lẽ là người cũng như tên, khi tuổi đã lớn, ông ta liền giao thương hội lại cho các hậu bối kinh doanh, bản thân thì rời xa sự phồn hoa của Hổ Phách hải, đến tĩnh cư tại hòn cô đảo này để an dưỡng tuổi già.

Lúc này, Bàng Vô Tranh đang ngồi yên thả câu bên bờ biển, đầu đội nón, râu tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền lành, khí độ ôn hòa, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía mấy chiếc thuyền đang gặp nhau trên mặt biển xa xa.

Dưới sóng biển vỗ rìa rào đột nhiên toát ra một bóng người, là một người phụ nữ mặc y phục màu xanh với khuôn mặt không biểu cảm. Phụ nhân hạ xuống bên cạnh ông ta, trên người không có chút dấu vết nào của nước, cất giọng khàn khàn nói: "Quả nhiên là nhằm vào di tích đang ngủ say dưới đáy biển đó. Có thể thấy, người trên những chiếc thuyền đến sau là tới để xác nhận."

Bàng Vô Tranh bình tĩnh ôn hòa nói: "Lúc trước ta còn tưởng rằng đó chỉ là tin đồn, xem ra tên Thám Hoa lang đó nổi danh không giả, ta vốn cho rằng trên đời này chỉ có chúng ta biết rõ, không nghĩ tới a!"

Thanh y phụ nhân nói: "Ta đã ở trong biển quan sát, thấy những người này cũng không có đầu mối gì về việc này, có lẽ tên Thám Hoa lang đó biết được nhiều hơn. Để ta đi bắt hắn."

Bàng Vô Tranh khẽ lắc đầu, "Vạn nhất hắn cũng chỉ biết như vậy thì sao? Hổ Phách hải chưa từng có nhiều dòng chảy ngầm cuộn trào mãnh liệt như vậy, không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn, không động đến thì thôi, một động đến thì cần phải thích hợp, nếu không sẽ uổng phí ẩn nhẫn bấy nhiêu năm. Chúng ta hãy tiếp tục quan sát đã."

Thanh y phụ nhân có vẻ khá sốt ruột, dường như không muốn đợi thêm nữa, khi Bàng Vô Tranh nắm giữ tay bà ta, bà ta mới dần dần bình tĩnh lại.

Trên một trong mấy chiếc thuyền gặp nhau trên biển, có một con chim phóng lên.

Con chim bay nhanh xuyên qua biển rộng mênh mông, bay thẳng đến Tri Hải các, cuối cùng chuyển một bức mật tín đến căn phòng của Thanh Nha.

Nội dung trong mật tín được phiên dịch ra chỉ có ba chữ: Tìm được rồi.

Thông tin rất nhanh được thủ hạ của Thanh Nha chuyển tới trong tay Thanh Nha, sau khi xem xong, Thanh Nha đập mạnh tay reo lên, "Tốt!"

Có thể nói mặt y đầy phấn khích, guốc gỗ vang lên những âm thanh lóc cóc đi qua đi lại gấp gáp.

Thủ hạ của y không nhịn được hỏi, "Thanh gia, chúng ta rốt cuộc là đang tìm cái gì vậy?"

"Khi tìm được ngươi tự nhiên sẽ rõ. Đi, ta phải tự mình đi nhìn xem."

Thanh Nha hưng phấn vung tay lên, ánh mắt toát ra sự cuồng nhiệt, trong lòng cuồng nhiệt hô: Cẩu Thám Hoa, thật xin lỗi, ta đi lấy kho báu mà Hổ Phách tộc tích lũy mấy nghìn năm trước đây. Ngươi cứ thong thả tìm kiếm đi.

Càng nghĩ y càng hưng phấn, hoa tay múa chân đi ra ra khỏi cửa, lộ rõ sự ngông nghênh.

Thủ hạ của y mặc dù cũng hưng phấn theo, nhưng vẫn không rõ ràng cao hứng vì việc gì, bởi vì Thanh Nha không có để lộ chi tiết về chuyện này cho thủ hạ của mình biết.

Đến giữa buổi sáng, một người khoác á choàng đen không nhanh không chậm đi tới trước cửa phòng của Dữu Khánh, nhấc tay gõ vang cửa.

Nghe tiếng gõ cửa, Mục Ngạo Thiết đi ra mở, thấy người đứng bên ngoài ăn mặc thần bí, liền cảnh giác hỏi: "Ngươi là ai, tìm ai?"

Người đến không có lên tiếng trả lời, chỉ vén vành mũ trùm đầu lên, chiếc khăn che mặt tự động trượt xuống, để lộ ra một khuôn mặt gầy guộc như đầu lâu.

Đối với khuôn mặt này, Mục Ngạo Thiết cũng không xa lạ, đây chính là Tiền ty tiên sinh Mông Phá của Ty Nam phủ.

Điều này quả thực khiến cho Mục Ngạo Thiết kinh hãi, không nghĩ tới người này lại chủ động đến tìm, y cũng không cần phải hỏi tìm ai nữa, và càng không dám để cho đối phương chờ đợi thông báo, nhìn thân thể được Mông Phá ngụy trang cường tráng, y nhanh chóng mở rộng cửa, nhường đường.

Chậm rãi bước vào trong phòng, Mông Phá nhìn quanh, những người đang ngồi nhìn thấy lão ta, từng người sửng sốt đứng lên.

Tại đây không có Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết đi ra mở cửa đóng cửa chạy như bay vào phòng trong thông báo cho Dữu Khánh.

Đang ngồi khoanh chân đả tọa trên giường, Dữu Khánh bỗng nhiên mở mắt, nói ra một câu như nói mớ, "Cuối cùng đã tới rồi."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1308: Tìm tiên phủ (1)

Mục Ngạo Thiết đứng ngay bên cạnh, đại khái đã nghe rõ hắn đang nói cái gì, hơi cảm thấy kinh ngạc, thì ra lão Thập Ngũ đã dự đoán được Mông Phá sẽ đến.

Kỳ thực y đã suy nghĩ nhiều, Dữu Khánh chỉ đoán được có khả năng người của Ty Nam phủ sẽ đến, trước đó thực sự không có cách nào phán đoán được người đến lại là Mông Phá, hắn còn chưa thể biết được tình hình của Ty Nam phủ nhiều như vậy, còn chưa đủ thông tin để phán đoán.

Mông Phá từ bên ngoài thả bộ bước tới cửa nhìn một vòng, sau đó không mời tự vào, trực tiếp xông vào trong phòng ngủ.

Dữu Khánh vội vàng đứng dậy bái kiến, "Không biết Mông tiên sinh đích thân đến đây, không có tiếp đón từ xa, còn xin thứ lỗi."

Mông Phá đột nhiên chuyển hướng ánh mắt về phía cửa sổ, nhìn chăm chú vào Tam Túc ô đứng ở trên bệ cửa sổ.

Không ngờ tới lão ta lại đột nhiên xông vào, Tam Túc ô Tiểu Thanh không kịp tránh né, đành phải đứng đó nhắm mắt dưỡng thần, coi như mình chỉ là một con chim thông thường.

May mà Mông Phá là người có kiến thức, mặc dù biết rõ truyền thuyết liên quan đến Tam Túc ô, nhưng lão ta từng gặp được Tam Túc ô không chỉ một con hai con, không có mấy hứng thú đối với thứ này, cũng chướng mắt với giá trị của nó trên thị trường, ánh mắt nhanh chóng quay trở lại trên người Dữu Khánh, hỏi: "Khi Hướng Lan Huyên tới thì ngươi cũng khách khí như vậy sao?"

Dữu Khánh hơi giật mình, ngay lập tức cúi đầu khom người đáp: "Đều như nhau, đều như nhau, ai ta cũng không dám thất lễ."

Mông Phá chính là đang chờ cái từ này, "Thật sự là như vậy chứ?"

Dữu Khánh cười khổ: "Ta có muốn thất lễ cũng không dám a."

Đã có lời nói trước đó làm đệm, Mông Phá không có vòng vo với hắn nữa mà hỏi thẳng: "Tối hôm qua ngươi đã gặp mặt Hướng Lan Huyên trong hành làng phải không?"

Nghe câu hỏi này, Dữu Khánh rất muốn biết rốt cuộc có bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm vào hành lang trống không bên ngoài, cơ bản không hề nhìn thấy một ai, nhưng hễ làm ra chuyện gì thì đều không thể giấu được con mắt người khác, quả thực không thể hiểu nổi.

Về vấn đề này, liên quan đến một cự đầu khác, Dữu Khánh phải trả lời thế nào chứ? Trả lời quá sảng khoái cũng không thích hợp.

Hắn chỉ có thể chớp chớp mắt, ngập ngập ngừng ngừng nói: "Tình cờ gặp gỡ."

Mông Phá: "Đã nói những gì?"

Dữu Khánh ấp a ấp úng, do do dự dự, "Thực ra cũng không có gì, thật sự chỉ là tình cờ gặp gỡ mà thôi."

Giọng điệu của Mông Phá lập tức trở nên ầm trầm, "A Sĩ Hành, ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất không nên giấu giếm lừa gạt ta, nếu không, ngươi không gánh nổi hậu quả, nếu như Ty Nam phủ muốn động tới ngươi, không ai bảo vệ được ngươi, nói thật ra sẽ không có gì hại cho ngươi, ta tự nhận đối xử với ngươi không tệ nha?"

"Ài!" Dữu Khánh do dự thở dài, "Quả thực là chúng ta chỉ tình cờ gặp nhau, việc khác chính là có khả năng có một người ẩn náu trong căn phòng đối diện phòng ta, ta nói với nàng, muốn nhờ nàng sử dụng lực lượng của Đại Nghiệp ty để bắt người."

Có người ẩn náu? Ánh mắt Mông Phá lóe lên, đã nhạy cảm nhận ra được điều gì đó, "Người nào nấp trong đó?"

Dữu Khánh: "Ta cũng không rõ lắm là người nào, hình như là một người trông coi kho hàng bến tàu của Tĩnh Viễn thuyền hành, tên là lão Khâu gì đó."

Quả nhiên là như thế, Mông Phá trong lòng dâng trào cảm xúc, nhưng lão ta cũng không phải người dễ bị lừa gạt, lập tức truy hỏi

điểm đáng ngờ trong đó: "Làm sao ngươi biết có người trốn trong phòng đối diện, và làm sao biết được đó là người trong coi kho hàng bến tàu của Tĩnh Viễn thuyền hành?"

Dữu Khánh làm bộ dở khóc dở cười, giang hai tay ra, "Ta không muốn biết nha, ta cũng không biết làm sao ta lại biết, con mẹ nó, có người cứ nhét tờ giấy vào phòng ta, quỷ quái chính là, chúng ta không làm sao phát hiện được tờ giấy đó nhét vào bằng cách nào, đầu tiên là nói cho chúng ta biết trong phòng có nấp một con côn trùng có khả năng nghe trộm…"

Hắn bắt đầu lải nhải một đống, nói chung chính là thuật lại một lần chuyện có liên quan đến con côn trùng kim sắc, cùng những gì đã nói để lừa gạt Hướng Lan Huyên và Thanh Nha.

Trên khuôn mặt gầy như xương sọ của Mông Phá, đôi mắt mở to đặc biệt rõ ràng, năng lực theo dõi thần kỳ của con côn trùng kim sắc khiến lão ta kinh hãi, không biết phía bên mình có sạch sẽ hay không, không biết có tồn tại con côn trùng kim sắc nghe trộm nào hay không, nếu như có, không biết nó đã nghe trộm được bao nhiêu bí mật, không biết không sao, sau khi biết rõ, lão ta cảm thấy cả người khó chịu, sống lưng lạnh lẽo, tựa như có một đôi mắt âm trầm nào đó đang nhìn chằm chằm vào mình ở phía sau.

Lão ta không kìm được tức giận trách một câu, "Chuyện quan trọng như thế, vì sao không báo sớm cho ta biết?"

Dữu Khánh có vẻ sửng sốt, "Ta không biết tiên sinh đã tới Hổ Phách hải nha."

Một câu nói liền chặn kín họng Mông Phá, lão ta không nói nên lời, nghĩ lại cũng đúng, hơn nữa người ta cũng không có nghĩa vụ phải báo cáo cho mình, đành phải bỏ qua không đề cập tới, chuyển sang hỏi việc khác: "Thanh Nha cũng biết việc này?"

"Biết." Dữu Khánh gật đầu, rồi làm như là dù sao cũng đã mở miệng, hắn dứt khoát thành thật thừa nhận, "Ta không biết lão Khâu đó vì

sao muốn nhằm vào ta, người âm thầm nhét tờ giấy kia cũng khiến ta có cảm giác không ổn, ta sợ mình ứng phó không được, muốn nhờ Hướng Lan Huyên hỗ trợ, nhưng cô ta thật chẳng sảng khoái chút nào.

Ta nghĩ đến Thanh Nha có bối cảnh Thiên Lưu sơn, nhờ hắn giúp đỡ tìm Thiên Lưu sơn thử xem, ai ngờ phía bên Thiên Lưu sơn cũng không hơn gì. Tuy nhiên, từ đó Thanh Nha đã giải quyết được nguy hiểm tiềm ẩn bên người, hắn cũng bắt được một con côn trùng kim sắc. Theo hắn nói, từ báo cáo của hắn, Sô Vũ cũng bắt được một con côn trùng kim sắc."

Nghe nói như thế, Mông Phá càng thêm cảm thấy không ổn, phía bên Sô Vũ cũng phát hiện thấy côn trùng đó, phía bên mình chỉ sợ cũng không tốt hơn, may mà cuối cùng đã biết rõ hành động động khác thường phía bên Hướng Lan Huyên và cùng Sô Vũ là chuyện gì xảy ra, đây là điều giúp lão ta vui mừng, tên gia hỏa trước mặt này coi như có hợp tác.

Về phần những gì hắn nói là thật hay giả tạm thời không quan trọng, tạm gác lại về sau sẽ từ từ xác định, điều quan trọng nhất hiện nay là xử lý nguy cơ có khả năng tồn tại, vì vậy lão ta không còn lòng dạ nào để nán lại, vội vã trở về kiểm tra chỗ ở của mình xem có bị con côn trùng kim sắc nào ẩn nấp nghe trộm hay không, và cả về người thần bí thần thông quảng đại nhét tờ giấy đó nữa, cũng cần phải khẩn cấp báo cáo lên trên.

Đương nhiên, nếu như đã tới đây rồi, thái độ của đối phương rất hợp tác, điều nên hỏi vẫn phải hỏi một câu, "Ngươi đến Hổ Phách hải làm gì?"

Chỉ với việc người thần bí nhét tờ giấy can thiệp vào, lão ta cảm thấy có người phí tâm tư giúp đỡ như vậy, chuyến đi của vị Thám Hoa lang này chắc hẳn không đơn giản.

Dữu Khánh trả lời gần như không cần suy nghĩ: "Tìm tiên phủ."

Mông Phá lập tức nghẹn họng không nói nên lời, mở to mắt nhìn hắn.

Đừng có nói là lão ta, ngay cả những người khác cũng không nghĩ tới Dữu Khánh lại thoải mái nói ra bí mật mà trước đó bọn họ đã từng nghĩ hết mọi cách để giữ kín như vậy.

Quả táo cổ giật giật, Mông Phá chất vấn: "Vì sao chạy đến đây tìm tiên phủ?"

Dữu Khánh thành thật trả lời: "Tất nhiên là tìm được manh mối liên quan đến tiên phủ."

Mông Phá lại một lần nữa nghẹn lời, một lúc lâu sau mới hỏi tiếp: "Manh mối gì?"

Dữu Khánh giải thích:

"Chắc hẳn Mông tiên sinh cũng biết Đào Hoa cư chúng ta có một tiểu tử tên là 'Tiểu Hắc', nó thường chạy đến U Nhai chơi, một lần tình cờ nó mang về một quyển sách của U Nhai, là một quyển sách nói về chuyện thần tiên ma quái, ở trong đó chúng ta tìm thấy ghi chép về một nơi kỳ diệu…"

Người nói nghiêm trang, Mông Phá cũng nghe rất nghiêm túc.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1309: Tìm tiên phủ (2)

Về tổng thể, Dữu Khánh hoàn toàn không nói dối, hắn chỉ nói ra tình hình thực tế, kể lại nội dung trong cuốn sách viết về các nơi kỳ lạ, sở dĩ bọn hắn tìm đến Hổ Phách hải là bởi vì trong cuốn sách nói đến

một chiếc ghế khổng lồ làm bằng các loại ngọc trai đủ màu sắc, mà theo truyền thuyết, Hổ Phách hải từng sản xuất ra ngọc trai nhiều màu, bọn hắn mơ hồ có cảm giác Hổ Phách hải có thể có liên quan với tiên phủ, vì vậy chạy đến đây dò xét.

Mục Ngạo Thiết ở bên cạnh, và cả đám người Nam Trúc ở bên ngoài cửa nhìn vào lắng tai nghe, đều kinh ngạc sửng sốt, điều này cũng có thể nói ra sao? Bọn họ đều không biết Dữu Khánh đang định làm trò náo loạn gì, hắn điên rồi sao?

Nghe kể xong, ánh mắt Mông Phá lấp lóe bất định, suy nghĩ một hồi, sau đó lão ta hít vào một hơi thật sâu, trịnh trọng hỏi: "Quyển sách đó là do tiểu hài tử ở chỗ các ngươi vô tình mang từ U Nhai về Đào Hoa cư, sau đó các ngươi vô tình phát hiện được manh mối có khả năng liên quan đến tiên phủ?"

Hai chữ "vô tình" được nhất mạnh rất rõ ràng.

Dữu Khánh: "Ta hiểu ý của Mông tiên sinh, đó thực ra cũng là lo lắng ban đầu của chúng ta. Làm sao lại có thể trùng hợp như thế, lại là chúng ta phát hiện ra manh mối về tiên phủ, cho nên chúng ta đã hỏi Tiểu Hắc kỹ hơn, sau nhiều lần xác nhận, Tiểu Hắc quả thực là bởi vì bị nội dung trong cuốn mạn đàm thu hút nên mới cầm sách về Đào Hoa cư để xem. Về phần chúng ta, quả thực là tình cờ cầm xem sách của nó, rồi vô tình phát hiện ra manh mối này."

Mông Phá: "Quyển sách đó còn nằm trong tay các ngươi không?"

Dữu Khánh: "Còn, chỉ là một quyển sách mà thôi, U Nhai cũng không có thúc giục trả lại, nếu như Ty Nam phủ muốn xem, tùy thời có thể đến đó kiểm chứng, còn nếu như muốn lấy đi thì chúng ta không thể quyết định được, dù sao, đó không phải là sách của chúng ta, cần phải được U Nhai đồng ý."

Mông Phá cảm thấy hắn cũng không dám làm bừa kéo U Nhai vào vấn đề này, nên trầm ngâm một lúc rồi hỏi tiếp: "Vậy từ khi đến đây các ngươi đã tìm được manh mối gì về tiên phủ chưa?"

Dữu Khánh giang hai tay ra, "Ta rất muốn đi tìm, nhưng còn chưa kịp triển khai tìm kiếm, không biết từ nơi nào lại truyền ra tin đồn, trực tiếp vạch trần chuyện ta đi tìm tiên phủ, ngoài ra còn bị ám sát, rồi ngay cả Lý Trừng Hổ cũng chạy tới đây nhận nghĩa tử, địa đầu xà Thanh Nha của Ảo Vọng cũng tới đây, còn có cả việc lão Khâu gì đó thả côn trùng ra theo dõi, hay có quỷ sống nhét tờ giấy vào phòng ta. Tình hình bây giờ quá loạn, ta thực sự rất đau đầu. Mông tiên sinh, mọi chuyện đều vây quanh chúng ta, chúng ta đã bị vây khốn, ngài nói ta còn làm sao đi tìm được bây giờ?"

Mông Phá nghĩ lại thấy cũng đúng, đủ các loại chuyện dị thường đều xuất hiện cùng với tên này.

Đương nhiên, bất kể đối phương nói như thế nào, lão ta cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng, nếu như có thể kiểm chứng thì lão ta vẫn phải nghĩ cách xác minh.

Đột nhiên có quá nhiều tin tức quan trọng ập tới một lúc, trong lúc nhất thời lão ta không kịp tiêu hóa, cho nên cũng chưa nghĩ ra điều gì để hỏi tiếp, lão ta chuẩn bị trở về sắp xếp lại thông tin, tiếp đó xử lý các chuyện quan trọng liên quan đến những gì vừa mới biết được, liền căn dặn: "Về sau có chuyện gì thì nhớ báo cho ta."

Thấy lão ta xoay người muốn rời đi, Dữu Khánh vội vàng hỏi: "Mông tiên sinh, Mông tiền bối, ta làm cách nào để báo tin được cho ngài chứ? Ta giống như người mù, cũng không dám phái người theo dõi ngài, đi đâu tìm ngài bây giờ?"

Mông Phá nhìn hắn một cái, kéo khăn che mặt, "Sẽ có người liên lạc với ngươi."

Dữu Khánh lại nói: "Kiểm tra gian phòng đối diện giúp ta đi, lão Khâu đó quá đáng sợ, ngài giúp ta bắt lão và xử lý lão ta đi."

Mông Phá xem như đã hiểu được vì sao Hướng Lan Huyên và Sô Vũ không làm giúp hắn việc này, đổi là lão ta thì cũng phải quan sát

trước đã rồi tính tiếp, vì thế lão ta liền trả lời mơ hồ: "Sẽ nhìn chằm chằm lão ta giúp ngươi."

Dứt lời liền trực tiếp rời đi.

Dữu Khánh bước nhanh đuổi theo, "Mông tiền bối, về việc này ta không yên tâm lắm, ngài có thể điều một nhóm người Ty Nam phủ đến đây giúp ta thêm can đảm hay không?"

Mông Phá tựa như không có nghe thấy, sờ sờ khuôn mặt vừa mới được che lại, xác nhận không có vấn đề gì liền mở cửa đi ra ngoài.

Dữu Khánh đi đầu, mấy người cố ý đứng ở cửa vào nhìn theo, khi bóng người đã biến mất, hắn mới gật đầu với đám người An Di đang đứng trong cửa một căn phòng khác thò đầu ra ngoài nhìn xem, biểu thị không có việc gì, sau đó mọi người lại rút vào trong.

Khách nhân vừa rời đi, cửa đóng lại, mấy người Nam Trúc, ngoại trừ Trùng Nhi rất có lòng tin đối với công tử nhà mình ra, những người khác đều không kiềm chế được nữa.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp nói gì, Dữu Khánh đã mở miệng trước, hắn hỏi Bách Lý Tâm: "Phía bên kinh thành Cẩm quốc có động tĩnh gì không?"

Cái gọi là động tĩnh, là chỉ việc lúc trước từ chỗ Thanh Nha hắn biết được kẻ chủ mưu đằng sau vụ ám sát mình, nên đã nói Bách Lý Tâm báo tin tức cho người đứng sau nàng, lúc đó hắn đã có dặn, bên hắn muốn nhận được phản hồi sau khi có kết quả xử lý.

Vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần sau chuyện vừa rồi, Bách Lý Tâm không biết vì sao hắn lại nhắc đến việc này, nàng trả lời: "Còn chưa có phản hồi kết quả cho ta. Mai Tang Hải dù sao cũng là thừa tướng một quốc gia, quyền cao chức trọng, ngay cả hoàng đế cũng không có khả năng tùy tiện động vào hắn, muốn lật đổ hắn tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, không có khả năng có kết quả nhanh như vậy."

Dữu Khánh gật đầu, "Ta cũng nghĩ như vậy. Lúc trước ở chỗ Hướng Lan Huyên, ta nghe nàng nói rằng, thủ pháp tung tin đồn tìm tiên phủ này không giống thủ pháp của giới Tu hành, việc này không phải nhằm vào tiên phủ, trái lại giống như là cố ý gây phiền toái cho ta, rất có thể cũng chính là kẻ chủ mưu vụ ám sát ta. Ta rất đồng ý với cách lý giải này. Ta cảm thấy ngươi nên báo việc này cho người đứng sau ngươi biết, để hắn nghĩ cách tiết lộ cho Ty Nam phủ."

Việc này không thành vấn đề, Bách Lý Tâm gật đầu biểu thị sẽ thực hiện, nhưng nàng vẫn cất lời nhắc nhở: "Trên con đường làm quan luôn sẽ bị rất nhiều người giội nước bẩn, vẫn là câu nói kia, Mai Tang Hải dù sao cũng là thừa tướng một quốc gia, không có bằng chứng liền nói hắn là người tung tin đồn, chỉ sợ không động đến được hắn."

Nhận ra nàng vẫn chưa lĩnh hội được ý của mình, Dữu Khánh khẽ lắc đầu nói:

"Vậy thì phải xem là ai muốn động đến hắn. Có một số người đôi khi không cần phải hành động theo quy tắc của triều đình Cẩm quốc, họ không cần chứng cứ. Giống như ta đã nói với Mông Phá, Tiểu Hắc 'Vô tình' lấy được manh mối về tiên phủ, Lý Trừng Hổ đột nhiên chạy tới Hổ Phách hải nhận thức nghĩa tử, địa đầu xà Thanh Nha của Ảo Vọng cũng loay hoay nơi này, còn có cả con côn trùng kim sắc mà ngay cả mấy người Hướng Lan Huyên cũng không biết rõ lai lịch, rồi cả người thần bí nhét tờ giấy không bị ai phát hiện, quá hỗn loạn, trong các chuyện đó, có chuyện nào là Ty Nam phủ có thể dễ dàng điều tra rõ? Trong khoảng thời gian này, người tung tin đồn làm sao biết được ta đến đây thực sự để tìm tiên phủ? Một khi Ty Nam phủ biết được Mai Tang Hải có liên quan với việc này, Mai Tang Hải có thể giải thích rõ được sao? Hắn không dám nói ra chuyện hồi đó diệt cả nhà A gia, chỉ cần Ty Nam phủ cường thế nhúng tay, hắn có nói hay không đều sẽ rơi vào tử lộ."

Mọi người nghe vậy đều sửng sốt, ngẩn người nhìn hắn, cuối cùng đã biết được tại sao vừa rồi hắn lại tiết lộ nhiều chuyện như vậy cho

Mông Phá, thậm chí còn chờ người của Ty Nam phủ tìm tới, bởi vì tại Cẩm quốc, người có thể dễ dàng lật đổ Mai Tang Hải, sợ rằng chỉ có Ty Nam phủ.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nhìn hắn với ánh mắt phức tạp, và có chút hãi hùng khiếp vía.

Dữu Khánh hiểu được ánh mắt của bọn họ, thở dài: "Ban đầu ta cũng không nghĩ tới những điều này, lúc đầu chúng ta cũng chưa có rơi vào khốn cảnh hiện nay, sau khi tin đồn lan ra, ta mới nhận ra được, kẻ chủ mưu đứng sau đã quyết tâm đẩy ta vào chỗ chết. Thù mới hận cũ, ta không có khả năng buông tha cho hắn! Lão Thất, lão Cửu, không biết lần này có thể sống sót trở về hay không, cho dù có chết, chúng ta cũng không thể để cho kẻ chủ mưu cười đến cuối cùng, chúng ta nhất định phải cho những người đã khuất một lẽ công bằng!"

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều khẽ gật đầu, bọn họ đều biết hắn đang nói đến việc sư phụ và thái sư thúc bị kẻ chủ mưu đứng sau gián tiếp liên lụy dẫn đến cái chết.

Bách Lý Tâm cũng gật đầu, nàng cho rằng Dữu Khánh muốn báo thù cho phụ thân A Tiết Chương.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1310: Di tích dưới đáy biển (1)

Tiếng gõ cửa vang lên, An Di và Tô Thu Tử đi đến, sau khi chào hỏi ngắn gọn, An Di liền báo cáo: "Thanh Nha đã rời khỏi Tri Hải các, dẫn theo người ra biển, sau đó không tiện đi theo, nên không biết bọn họ đi đâu."

Đám người bọn họ hiện tại cũng không có chuyện gì để làm, Dữu Khánh đành cử bọn họ đi làm một số nhiệm vụ đơn giản, ví dụ như theo dõi Thanh Nha, cũng không cần phải lén lút theo dõi, là công khai thay phiên nhau trông chừng.

Dữu Khánh hỏi: "Có trả phòng hay không?"

An Di: "Còn chưa trả phòng, theo tình hình hiện nay thì chỉ là ra khơi."

Dữu Khánh sờ sờ chút ria mép, trong lòng lẩm bẩm, chẳng lẽ đã tìm được "Cổ Thai khư" mà mình bịa ra đó rồi sao?

"Biết rồi." Hắn vừa suy nghĩ vừa khoát tay áo, để cho bọn họ rời đi trước.

Bọn họ rời đi, cửa mới đóng lại được một lúc, đột nhiên lại có tiếng gõ cửa cóc cóc vang lên, Mục Ngạo Thiết đi ra mở cửa, ngoài cửa truyền vào một giọng nói khiêm tốn, "Mục huynh, đã lâu không gặp. Thám Hoa lang có ở đây không?"

Mấy người Dữu Khánh ở trong phòng đồng loạt quay đầu nhìn ra cửa, cảm thấy giọng nói này có phần quen thuộc?

"Chờ một chút." Mục Ngạo Thiết khách khí một câu, đóng cửa lại, nhanh chóng quay vào, trước ánh mắt nghi hoặc của mấy người, y thông báo: "Là Long Hành Vân, còn dẫn theo một nhóm người."

"Long Hành Vân?" Dữu Khánh rất kinh ngạc và khó hiểu, "Hắn tại sao lại tới đây?"

Mục Ngạo Thiết lắc đầu, y không trả lời được vấn đề này.

Dù không hiểu ra sao, Dữu Khánh cũng không thể làm được gì? Hắn đã được lĩnh giáo khả năng dây dưa của vị thiếu Các chủ đó, nhưng hắn cũng muốn biết ý đồ đối phương đến đây, ám tiễn không dễ đề phòng bằng minh thương, hắn liền gật đầu.

Mục Ngạo Thiết đi nhanh ra cửa, mở cửa đón khách.

Ngoài cửa phòng quả thực đứng một đống người, có cả trai lẫn gái, không thích hợp để tất cả mọi người cùng đi vào, Long Hành Vân rất tự giác, chỉ dẫn theo một nam một nữ đi vào.

Long thiếu Các chủ vẫn mặc một bộ bạch y, làm nổi bật lên dáng vẻ công tử môi hồng răng trắng, nói thật lòng, gã quả thực rất tuấn tú, so với trước đây, phong thái của gã đã tạo ra một ấn tượng khác, không còn thấy vẻ kiêu ngạo bởi xuất thân danh môn lúc trước, cây chiết phiến bộc lộ rõ ràng phong cách luôn mang theo bên người cũng không thấy nữa.

Cũng không nên tiếp tục xưng hô Long thiếu Các chủ, hiện tại, Long Hành Vân đã tiếp quản Xích Lan các, thực sự đã là đương đại Các chủ của Xích Lan các.

Không thể không nói giang sơn thay đổi có người mới xuất hiện, nhìn thấy tên gia hỏa này, mấy người bên này rất cảm khái, nhất là Dữu Khánh, Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc, ba người vô thức liếc nhìn nhau, ánh mắt nhìn về phía Long Hành Vân có chút phức tạp.

Ba người tận mắt chứng kiến quá trình Xích Lan các chủ tiền nhiệm bỏ mình, thực sự là một lời khó nói hết, một nữ nhân nhìn như tiên nữ, lúc trước chết lại bộ lộ ra tai tiếng khó thể chịu nổi.

Ba người không khỏi thầm nghĩ, nếu như Long Hành Vân biết được phụ thân của mình bị chính mẫu thân của mình giết chết, hơn nữa còn là vì phát hiện ra mẹ của gã ngoại tình, gã làm sao chịu nổi.

Nếu như biết được mẫu thân của mình bị Nhị Động chủ Ô Ô của Thiên Lưu sơn giết chết, hơn nữa là để báo thù cho phụ thân của gã, thì gã nên đối mặt như thế nào?

Tất nhiên, sự chú ý của mọi người tập trung nhiều hơn vào hai người đứng phía sau Long Hành Vân.

Người đàn ông thân hình cao to, hơi trông hơi già, khuôn mặt uy nghiêm đầy nam tính, mặc một chiếc áo sam màu vàng, khí chất khiến người ta có cảm giác bị áp bách.

Người phụ nữ cũng là một phụ nhân tuổi không nhỏ, ánh mắt sắc bén, dung mạo bình thường, mặc một chiếc váy hoa, có khí chất thanh cao rõ ràng.

"Dữu huynh."

"Long huynh."

Khách và chủ song khách sáo chào nhau, Long Hành Vân coi như nhớ kỹ sở thích của Dữu Khánh, xưng hô Dữu Khánh theo lời hắn đã dặn dò trước đây. Chính vì điều này, Dữu Khánh cảm thấy vị này có vẻ đã từ bỏ sự tùy hứng của gã, lời nói và cử chỉ thể hiện sự khiêm tốn thực sự.

Thấy Dữu Khánh thỉnh thoảng liếc nhìn người phía sau mình, Long Hành Vân nhanh chóng bước sang một bên và giới thiệu: "Đây đều là lão nhân của Xích Lan các, là trưởng bối của ta. Vị này là Hoàng thúc Hoàng Tu Hùng, vị này là Phượng di Phượng Quan Vân."

Cây có bóng, người có tên, gã ta vừa mới báo tên ra, những người tại đây liền biết, bốn đại hộ pháp của Xích Lan các được gọi là Kim, Ngân, Thiên, Địa tứ vệ, Ngân vệ Ngân Sơn Hà đã nằm lại Chư Yêu chi cảnh, hai người trước mắt, Hoàng Tu Hùng chính là Kim vệ, Phượng Quan Vân chính là Thiên vệ, còn Địa vệ nghe nói tên là An Sơn, là một thụ yêu gì gì đó.

An Sơn không tới đây, ở lại Xích Lan các giữ nhà.

"Thì ra là hai vị tiền bối, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu." Dữu Khánh chắp tay chào, đám người Nam Trúc cũng cất lời chào theo.

Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân khẽ gật đầu đáp lại.

Quan hệ giữa Dữu Khánh và Long Hành Vân không khá hơn bao nhiêu, hắn không biết đối phương đến đây có phải để gây rối hay không, dù sao cái chết của nữ nhân Xích Lan kia ít nhiều cũng có liên quan đến hắn, nếu không phải hắn bắt Long Hành Vân làm con tin, Xích Lan sẽ không xuất hiện tại Đại Hoang Nguyên, tự nhiên cũng sẽ không có kết quả sau đó.

Kim vệ và Thiên vệ của Xích Lan các đều đã được điều động, bên ngoài còn có một đám nhân thủ, Dữu Khánh lo lắng Long Hành Vân tới đây báo thù, vì vậy cũng không mời gã ta ngồi xuống nói chuyện, không tiếp đãi với gã ta như một vị khách.

Hắn không có gì phải sợ, hắn không tin Long Hành Vân dám công khai làm loạn tại Tri Hải các này.

Hơn nữa, tuy rằng Xích Lan các tứ vệ là người nổi danh tất nhiên không phải hư sĩ, nhưng cũng chỉ là tu sĩ Thượng Huyền, bây giờ hắn cũng là Thượng Huyền, cho nên đúng là không có gì phải sợ, huống chi Long Hành Vân đã mất cha mất mẹ, chỗ dựa mạnh mẽ nhất không còn nữa, hắn liền càng không sợ.

Về phần bối cảnh Thiên Lưu sơn, hắn chỉ có thể cười ha hả, Ô Ô đại khái sẽ hỗ trợ kiềm chế Long Hành Vân giúp hắn.

Vì vậy, hắn thẳng thắn nói: "Nghe nói Long huynh bây giờ đã là Các chủ Xích Lan các, trước tiên ta xin chúc mừng. Đúng rồi, không biết Long các chủ lần này đến đây có gì chỉ giáo?"

Long Hành Vân vẻ mặt xấu hổ, nói, "Thật xấu hổ, chỉ là nhờ ân huệ tổ tiên mà thôi, bản thân ta không có bản lĩnh gì. Không như Dữu huynh, thiên phú kỳ tài, nghe nói đã đột phá đến Thượng Huyền, một kiếm bình Tam Tiên bảo uy chấn thiên hạ, đó mới thực sự là điều đáng mừng, tại hạ chỉ có thể kính ngưỡng mà thôi."

Nghe những lời nói này, Dữu Khánh ngây người sửng sốt, thái độ khiêm tốn đến như vậy, hoàn toàn không giống phong cách của vị Long đại thiếu kia, chẳng lẽ là muốn khiến lão tử mất cảnh giác ư?

Thực ra hắn đã suy nghĩ quá nhiều, hắn không biết rằng Long Hành Vân là thật sự hối hận, sau khi biết tin mẫu thân qua đời, gã không có oán trời trách đất hận người khác, gã chỉ oán trách chính mình, gã cảm thấy chính gã đã hại chết mẫu thân, hối hận đen cả ruột gan, thực sự đã trải qua một khoảng thời gian rơi đầy nước mắt rồi mới bước ra ngoài.

Chỉ khi đã bị mất đi, rồi phải đối mặt với một loạt chuyện sau đó, gã mới thực sự nhận rõ được trọng lượng của mình, nếu không phải còn có bối cảnh Thiên Lưu sơn, e rằng gã rất khó chỉ huy được những người bên dưới của Xích Lan các, có một số việc chỉ có đương sự mới có thể cảm nhận được những thay đổi nhỏ bé kia.

Tiếp đó gã lại nghe nói vị Thám Hoa lang kia đã đột phá đến cảnh giới Thượng Huyền, so với bản thân mình, gã càng cảm xấu hổ. Gã thật sự không biết mình dựa vào đâu để cho rằng mình giỏi hơn người ta, gã nhận ra rằng những lời người ta nói trước đây không sai, không có gia thế làm bối cảnh chống lưng, tại trong mắt người ta, gã không là cái gì.

Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân đều tận mắt nhìn thấy gã hạ thấp phong thái, trong lòng âm thầm thở dài, tỉnh ngộ có chút muộn.

Nhưng đây là một điều vui mừng, con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng.

Người ta đã hạ thấp phong thái, với bối cảnh của gã, Dữu Khánh cũng không thể vô cớ hung hăng, vì vậy hắn dịu giọng lại, nói: "Long huynh, chúng ta giày vò qua lại đã lâu như vậy rồi, tiếp tục vòng vo cũng không có ý nghĩa, có chuyện gì nói thẳng ra đi, ngươi tìm ta làm gì?"

Long Hành Vân đột nhiên nhìn chằm chằm vào mắt hắn, hỏi: "Ngươi có đi vào Chư Yêu chi cảnh hay không?"

"…" Dữu Khánh sửng sốt, một nhóm mấy người cũng thót tim một cái, "Ta đúng là muốn đi vào, đáng tiếc không có cơ hội. Ngươi hỏi

điều này làm gì?”

“Mẫu thân của ta chết ở trong đó.”

“À, ta có nghe nói về việc này. Người quá cố đã ra đi rồi, Long huynh nén bi thương.”

Long Hành Vân xua tay nói: “Ta chỉ muốn biết mẫu thân ta chết như thế nào.”

Dữu Khánh kinh ngạc hỏi: “Ngươi không biết lệnh đường chết như thế nào sao?”

Long Hành Vân thở dài: “Ô nhị thúc Thiên Lưu sơn có nói qua, nói là mẹ của ta bị Thủ sơn thú trong đó giết chết, nghe nói Hướng Lan Huyên của Đại Nghiệp ty cũng nói như vậy, nhưng ta luôn cảm thấy có chút kỳ lạ, ta cũng không nói rõ được có vấn đề ở điểm nào. Ta muốn biết toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra.”

Thì ra là như vậy, Dữu Khánh không biết phía bên Thiên Lưu sơn đến cùng đã giải thích như thế nào lại khiến cho tên này cảm thấy không thích hợp, cũng không biết phải nói với gã thế nào, hắn thực sự muốn khuyên đối phương, có một số việc không nên làm rõ thì tốt hơn, nếu không sẽ càng khó chịu nổi.“Vậy thì ngươi đã tìm sai người rồi, ta cũng muốn biết trong Chư Yêu chi cảnh của Phượng tộc như thế nào, nhưng mà ta thấp cổ bé họng, muốn nghe cũng không nghe được. Long huynh, ngươi đến tìm ta chỉ vì việc này?”

Long Hành Vân hỏi: “Nghe nói Dữu huynh đang tìm tiên phủ?”

Dữu Khánh gãi gãi ria mép, có chút bối rối, cười ha hả nói: “Hiện tại e rằng ngay cả người điếc cũng có nghe nói về việc này.”

Long Hành Vân: “Ta muốn biết có phải là thật hay không.”

“…” Dữu Khánh lại sửng sốt, muốn hỏi gã một chút, có thể hỏi về loại chuyện này kiểu như vậy sao? Giao tình giữa chúng ta đến mức

vậy sao? Hắn liền nghi hoặc hỏi: "Nếu thật thì thế nào, giả thì làm sao?"

"Nếu như thật, ngươi hãy mang ta cùng đi, Xích Lan các ta nguyện trợ giúp Dữu huynh một tay."

"Ách, Long huynh không nói đùa chứ?"

"Ta muốn trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng thiên phú lại kém cỏi, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thể theo kịp Dữu huynh, tiên phủ chính là cơ hội của ta."

"Ngươi muốn vào tiên phủ để mạnh mẽ lên rồi đối phó ta sao?"

"Dữu huynh, ân oán giữa chúng ta đã trôi qua rồi, mong rằng Dữu huynh không chấp nhặt với ta về những chuyện hoang đường lúc trước. Ta muốn mạnh mẽ lên để gánh vác Xích Lan các, cũng là muốn tìm được phương pháp tiến vào Chư Yêu chi cảnh, để biết rõ chi tiết những gì mẫu thân ta đã gặp phải."

Dữu Khánh cũng không biết cách nghĩ của tên này là đúng hay sai, hắn nhìn hai người Hoàng, Phượng phía sau gã, hỏi: "Các ngươi cũng tán thành điều này ư? Thiên Lưu sơn đồng ý không?"

Nói đến việc đó, hai người này rõ ràng có vẻ bất đắc dĩ.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1311: Phế tích dưới đáy biển (2)

Long Hành Vân: "Đây là chuyện của Xích Lan các, không cần Thiên Lưu sơn đồng ý."

Dữu Khánh muốn dựng thẳng ngón tay cái chế nhạo gã, và tặng cho gã thêm ba chữ: Ngươi có gan!

Hoàng Tu Hùng cất tiếng thở dài, "Hắn là Các chủ Xích Lan các."

Dữu Khánh lập tức nghiêm trang nói: "Đều là đồn đại, ta không phải đến đây tìm tiên phủ."

Long Hành Vân nghi ngờ hỏi: "Vậy ngươi ở lại Hổ Phách hải làm gì?"

"Ta nói nha Long Hành Vân, ngươi có bệnh sao? Ta đến Hổ Phách hải làm gì, có cần phải giải thích với ngươi không? Ngươi suy nghĩ gì vậy chứ, cũng không thể ta ở lại nơi nào, nơi đó liền có tiên phủ, đúng không?"

"Rất có thể. Ngươi rất ít khi rời khỏi U Giác phụ, ngươi xuất hiện nơi nào, xác suất có tiên phủ xuất hiện quả thực rất cao."

Dữu Khánh bị lời nói của vị Long thiếu này làm cho nghẹn họng, không nói nên lời. Hắn không ngờ được quan điểm của tên ngốc này lại là như vậy, gã ta hoàn toàn không quan tâm trước đây hắn lau mông sạch sẽ như thế nào, gã ta không quan tâm lý lẽ.

Vấn đề là sau khi nghe gã ta nói như thế, lại nhìn thấy thần sắc của Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân chợt có dao động, hình như bọn họ cũng cảm thấy có chút đạo lý.

Dữu Khánh muốn chào hỏi tổ tông nhà gã, nhưng cuối cùng lại nghẹn ra một câu, "Ta nói không phải, ngươi không tin, vậy ngươi còn hỏi ta làm gì?"

Hắn vung tay lên, "Tiễn khách!"

Mục Ngạo Thiết lập tức bước tới ra hiệu mời về.

Nơi này dù sao cũng là Tri Hải các, nhóm người Long Hành Vân không thể cố chấp, giải thích nói lý lẽ cũng vô dụng, cứ như vậy bị đuổi ra ngoài.

Người được cử đi theo dõi sát rất nhanh truyền về kết quả, nhóm người Xích Lan các cũng ở lại trong Tri Hải các, hơn nữa còn ở cùng một tầng gần bên bọn hắn. Người ta dùng thân phận bối cảnh để gây áp lực cho những khách trọ khác, hơn nữa còn không quan tâm đến tiền bạc, đền bù gấp đôi, vì vậy liền dễ dàng có được vị trí như ý, có thể nói là không chút nào che giấu tung tích, rõ ràng là làm hàng xóm với bên này.

Sóng trước chưa yên sóng sau đã tới, không bao lâu sau, Tương Hải Hoa lại tới đây, đích thân đưa ra lời mời Trùng Nhi, nói là Lý Trừng Hổ sắp phải về kinh, trưa nay tổ chức yến tiệc, phụ tử hai người gặp mặt một lần trước lúc chia tay, nói Trùng Nhi chuẩn bị, lát nữa sẽ đích thân đưa nàng đến đó.

Lần này không có mời bất kỳ người nào khác, như thể đó chính là chuyện người trong nhà.

Trùng Nhi là phản cảm không muốn đi, nhưng lí do mà người ta đưa ra khiến nàng khó thể từ chối, vấn đề là đám người Dữu Khánh cũng cảm thấy không thích hợp từ chối, vì vậy Trùng Nhi chỉ có thể cắn răng đồng ý.

Sau đó nàng tranh thủ rời phòng một chuyến, xuất hiện tại một góc trong Tri Hải các, gần như xuất hiện cùng lúc chính là vị sư phụ phong lưu phóng khoáng của nàng.

Đối mặt với đồ đệ làm lễ bái kiến, tiểu sư thúc nhấc tay ra hiệu miễn lễ, nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ cười nói: "Hiện tại có quá nhiều người nhìn chằm chằm và các ngươi, càng ngày càng không dễ thoát khỏi ánh mắt của đám người theo dõi, sau này nếu không cần thiết thì tận lực không nên gặp mặt, có việc gì hãy rung chiếc chuông nhỏ ta đưa cho con, ta sẽ liên hệ với con."

Trùng Nhi lấy chiếc chuông nhỏ ra nhìn, thấy nó nhỏ xiu, âm thanh phát ra cũng không lớn, nàng rất khó hiểu, rung vang chiếc chuông nhỏ như vậy làm sao có thể liên lạc được?

Bởi vì nàng vẫn là đệ tử ngoại môn, nên có một số chuyện về nội môn của Linh Lung quan chưa thể nói cho nàng biết.

"Nói đi, tìm vi sư có chuyện gì?"

Còn có thể có chuyện gì, Trùng Nhi kể ra việc Lý Trừng Hổ hẹn gặp mặt, thực ra nàng rất không muốn đi gặp Lý Trừng Hổ, nàng thực sự quá khó chấp nhận ngồi ăn chung với kẻ thù giết mẹ.

Nàng muốn than thở với sư phụ, sau đó dùng cờ hiệu của sư phụ để ứng phó với mấy người Dữu Khánh.

Tiểu sư thúc nghe xong thì mỉm cười, tựa như đã biết trước chuyện này, "Không phải con cảm thấy những Hổ phách nữ đó đáng thương sao, không phải muốn cứu bọn họ sao? Muốn cứu thì đi đi, đến đó thỉnh cầu Lý Trừng Hổ đi."

Trùng Nhi không hiểu, hỏi: "Lý Trừng Hổ giam cầm ngược đãi các nàng nhiều năm, sao có thể tha cho bọn họ chỉ vì một lời nói của đồ nhi?"

Khóe miệng Tiểu sư thúc hiện lên một nụ cười dễ nhìn thần bí và khiêm tốn, "Không thử thì làm sao biết được? Cứ đi thử xem."

Dứt lời y chỉ về một hướng, như muốn nói có người đang đến, sau đó liền xoay người rời đi.

Trùng Nhi nhìn theo, bình thường cảm thấy sư phụ rất dễ nói chuyện, lần này lại hiếm có mà không thuyết phục được, khiến nàng có chút nản lòng…

Mặt trời lên cao, biển rộng sóng biếc, mấy chiếc thuyền ở sát bên nhau, có vài bóng người đạp sóng lướt đến, đáp xuống trên thuyền,

chính là nhòm người Thanh Nha.

Sau một lúc gặp gỡ người của mình để xác nhận lại, Thanh Nha cùng một số người khác nhảy vào trong biển, nhanh chóng lặn xuống đáy biển.

Khi hoàn cảnh dưới nước chỉ còn mông lung và mờ tối, Thanh Nha đã đứng trên một ngọn núi dưới đáy biển, có người ném mạnh ra mấy viên Huỳnh thạch chìm xuống đáy, chiếu rọi ra ra mấy tầng bậc khổng lồ đã bị hư hại.

"Tên đó quả nhiên nói thật, dưới đáy biển thực sự có bậc cấp khổng lồ."

Trong bọt khí, Thanh Nha tận mắt nhìn thấy cảnh này liền hưng phấn vỗ tay, lúc này y vẫn không quên bóp vỡ một củ đậu phộng lấy hạt ăn.

Thủ hạ ở bên cạnh chỉ tay tới nói:

"Lúc trước đã mấy lần tìm kiếm qua nơi đây nhưng không phát hiện ra được những bậc cấp cổ xưa này, quả thực rất khó phát hiện, chúng bị lượng lớn đá vụn chôn vùi rất dày, hơn nữa còn bị bùn đất, những thứ trong biển phủ đầy, sau đó, có người cảm thấy đống đá chồng chất này có điểm không bình thường, không giống như những vùng tích tụ thông thường khác dưới đáy biển, nên đã dọn dẹp để kiểm tra, và phát hiện ra rằng đó đều là những tảng đá vụn đủ kiểu dáng với kích cỡ to nhỏ khác nhau, tựa như là bị sức mạnh phá hủy. Từ phát hiện này, mọi người lập tức dọn dẹp phạm vi lớn để kiểm tra thêm, sau đó mới xuất hiện cảnh tượng trước mắt này. Bọn ta coi như may mắn không làm nhục mệnh."

Thanh Nha khen: "Tốt, làm rất tốt, các huynh đệ làm việc vất vả đều sẽ có trọng thưởng. Ngoài ra, nói mọi người tiếp tục chịu khó chút nữa." Y chỉ vào ngọn núi dưới chân, "Hãy dò xét vào bên trong, nếu như ta không có đoán sai, bên trong ngọn núi này hẳn là có một

hang động bí mật. Ta nói thật cho ngươi biết, đó là một kho báu, chúng ta sắp phát đại tài rồi. Nếu tìm được, ngươi có một phần!”

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1312: Quà tặng (1)

Tê Lan tiểu trúc, Bàng Vô Tranh đội nón che nắng vẫn ngồi bên bờ biển thả câu, thanh y phụ nhân lại lần nữa nhô lên khỏi những con sóng bên bờ biển.

Trên người không có vết nước, bà ta nhìn bóng dáng mấy chiếc thuyền trên mặt biển xa xa, “Tên Thanh Nha gì đó đã đến rồi, người của bọn họ đang khoan vào thăm dò trong lòng ngọn núi phế tích dưới biển, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.”

Bàng Vô Tranh đang nhìn sợi dây câu trôi nổi cũng ngẩng đầu nhìn về phía bóng những chiếc thuyền xa xa, trên khuôn mặt hiền lành lộ ra vẻ kinh ngạc, “Khoan vào trong lòng núi làm gì? Lẽ nào trong lòng núi đó có cái gì hay sao? Chẳng lẽ bọn họ đến đây không phải vì tiên phủ ư?”

Thanh y phụ nhân: “Thám Hoa lang đến đây tìm tiên phủ, bên ngoài lan truyền ầm ầm, Thanh Nha và hắn tụ tập với nhau, lại còn tìm được nơi này, chắc hẳn không phải trùng hợp, hẳn là đến vì tiên phủ. Mặc dù chúng ta đã tìm kiếm nhiều năm như vậy, nhưng không biết làm sao để mở ra tiên phủ, vị Thám Hoa lang đó không chỉ một lần mở ra, bọn họ khẳng định không phải vì ăn no rửng mỡ mới làm như vậy, tất nhiên là có nguyên nhân, hành vi khoan thăm dò này tám chín phần mười có liên quan với phương pháp mở ra tiên phủ, chỉ là chúng ta không hiểu mà thôi.”

Bàng Vô Tranh khẽ gật đầu, "Nói có lý… Không biết trong lòng núi phế tích đó đến cùng ẩn giấu điều gì liên quan."

Thanh y phụ nhân: "Ta sẽ theo dõi chặt chẽ, trước tiên để xem làm trò gì rồi tính tiếp. Nếu như không được, vậy thì cũng chỉ có thể cướp người về cạy miệng rồi."

Bàng Vô Tranh thở dài: "Nói dễ hơn làm! Cướp người thì đơn giản, nhưng để không bị lộ lại rất khó. Hiện tại không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào tên đó. Lão phu thực sự không hiểu, không phải hắn là tài tử đệ nhất thiên hạ sao? Sao lại ngu ngốc đến vậy. Loại chuyện tìm kiếm tiên phủ này, tại sao lại không biết giữ bí mật, sao lại để lan truyền khắp nơi, người người đều biết, như vậy chẳng phải là tự rước lấy phiền toái cho mình ư? Bây giờ thì hay rồi, chính hắn cũng phải co mình trong Tri Hải các không dám tùy ý ra ngoài."

Thanh y phụ nhân khẽ gật đầu, nếu không phải lo lắng về điều này, bọn họ đã sớm đi bắt vị Thám Hoa lang đó về rồi, nhưng mà e ngại những thế lực kinh khủng kia, trong trường hợp chưa thể nắm chắc, bọn họ thực sự không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trên thực tế, những kẻ yêu ma quỷ quái muốn bắt cóc, muốn cạy miệng Khánh miệng đâu chỉ có bọn họ, nhưng tất cả đều phải kiềm chế bản thân vì e sợ những thế lực kinh khủng đang bí mật nhìn chằm chằm vào hắn.

Bữa tiệc trưa bên trong cung thành Hải đô, một bàn tiệc vừa đắt tiền vừa cầu kỳ với đầy rượu ngon và mĩ vị, đáng tiếc chỉ có ba người vây quanh thưởng thức một bàn tiệc hoàng tráng như thế.

Gồm có hai người được gọi là phụ tử, Lý Trừng Hổ và Trùng Nhi, được người làn chủ nơi đây, Tương La Sách bồi tiếp.

Sự quan tâm của Lý Trừng Hổ và Tương La Sách đều không đặt vào những món ngon đầy bàn, Tương La Sách không nhấc chiếc đũa, chỉ cầm ly rượu chậm rãi thưởng thức từng ngụm nhỏ, và gần như

không hé răng, lão ta tựa như một người ngoài cuộc, nhìn xem hành động của hai người còn lại.

Trong ba người, chỉ có một mình Trùng Nhi là chăm chăm ăn uống, nhưng không phải kiểu mải mê ăn uống để thỏa mãn cơn thèm mà là cúi đầu chậm rãi nhai từng miếng nhỏ, chiếc đũa hầu như chưa từng đặt xuống. Nàng dùng việc ăn để bịt miệng mình lại, nàng thực sự không muốn nói chuyện với Lý Trừng Hổ và cũng không biết nên nói gì với đối phương.

Lúc ban đầu Lý Trừng Hổ nói rất nhiều, có thể nói đã hạ thấp phong thái bản thân để trò chuyện với Trùng Nhi về những chuyện gia đình, tuy nhiên Trùng Nhi không có tiếp lời, chỉ ấp a ấp úng ừm ừm hai tiếng, hoặc là lắc đầu hoặc là gật đầu để đáp lại, vì vậy, hai "Phụ tử" tự nhiên không thể nói chuyện gì với nhau được nữa.

May mà hiện tại Lý Trừng Hổ không có lên mặt, ông ta rất kiên nhẫn, nụ cười trên mặt không có mất đi vì tình trạng bối rối này, nếu "Nhi tử" này đã thích ăn, ông ta liền đích thân cầm đũa gắp đồ ăn cho nàng, thỉnh thoảng còn hỏi xem mùi vị như thế nào? Tương La Sách khóe mắt giật giật khi nhìn cảnh này.

Đối với Trùng Nhi mà nói, với việc nhận nghĩa phụ này, nàng luôn cho rằng chỉ là cái cớ để ông ta giữ lại ba tỷ kia, và trong suy nghĩ của nàng, Lý Trừng Hổ cũng là một ác nhân tội ác tày trời, nàng thực sự không ngờ Lý Trừng Hổ lại đối xử tốt với mình như vậy.

Nàng mơ hồ cảm thấy, tình cảm tốt đẹp mà ông ta dành cho mình không phải là giả vờ.

Sau khi rời khỏi Hổ Phách hải lưu lạc khắp nơi, chỉ có duy nhất công tử mới đối xử với nàng tốt như vậy, chỉ có hắn mới quan tâm tới chuyện ăn uống của nàng, không ngờ Lý Trừng Hổ trước mặt cũng như vậy.

Nàng âm thầm tự nhắc nhở mình, ông ta là một người xấu, ông ta không có lí do gì để đối xử tốt với mình, nhất định phải cảnh giác,

không nên bị mặt ngoài của người ta lừa gạt.

Vì vậy nàng nghĩ nên có chừng mực, thế là nàng đặt đũa xuống, đứng lên, "Nghĩa… Nghĩa phụ, ta ăn đủ rồi, ta về đây."

Lý Trừng Hổ tươi cười đứng lên, "Về liền bây giờ sao? Chiều nay ta sẽ khởi hành về kinh, không tiễn ta sao?"

Trùng Nhi ấp a ấp úng, "Ta còn có việc phải làm."

Lý Trừng Hổ cười nói: "Có muốn tranh thủ thời gian đi với ta về kinh thăm Vương phi hay không? Nàng vẫn luôn nhớ đến con, luôn muốn gặp con đó."

Tương La Sách cùng đứng lên theo, nói: "Đi về cũng thuận tiện, ta có thể sắp xếp phi kỵ đưa đón."

Trùng Nhi lắc đầu, "Không cần phiền phức như vậy, khi nào rảnh ta sẽ đến bái kiến Vương phi."

Lý Trừng Hổ giơ tay ngăn cản Tương La Sách đang định tiếp tục khuyên nhủ, ra hiệu cho lão ta không nên ép buộc, "Lần này ta đến đây vội vàng, nghĩa phụ không kịp chuẩn bị quà tặng gì cho con, con nghĩ xem mình muốn cái gì, cứ việc nói ra, mọi thứ nằm trong khả năng, bản vương tuyệt đối không tiếc."

Những lời này đã khiến Trùng Nhi động tâm, mặc dù lúc trước sư phụ từng nhắc nhở tới chuyện các Hổ phách nữ, nhưng nàng vẫn một mực không dám nói ra vì cảm thấy đó là điều không thể, thái độ của Lý Trừng Hổ lúc này đã cho nàng dũng khí, nàng hơi chút do dự rồi cuối cùng cố gắng nói một cách mơ hồ: "Nghĩa phụ, có thể buông tha cho những Hổ phách nữ đó không?"

Khi nói lời này, tim nàng đập rất dữ dội, nàng có cảm giác như chính mình cũng không nghe được mình nói gì, tâm hoảng ý loạn, không dám nhìn vào mắt Lý Trừng Hổ.

Lý Trừng Hổ dường như không chút nào kinh ngạc đối với điều này, ông ta a một tiếng đầy thâm ý, "Là những Hổ phách nữ ngoài cung đó ư?"

Trùng Nhi gật đầu, vẫn không dám nhìn ông ta.

Lý Trừng Hổ nói:

"Nghe nói con từng đến tìm những nữ nhân đó để vui vẻ, lúc này còn có thể hỏi đến bọn họ, xem ra con thật dự yêu thích việc này. Bọn họ đã bị giam cầm nhiều năm như vậy, cơn giận của bản vương cũng đã tiêu tan rồi. Nếu như con thực sự thích bọn họ, bản vương cũng không có gì cho con, vậy thì xem như bọn họ là món quà ghi nhận việc chúng ta nhận nhau, ta ban thưởng cho con tất cả bọn họ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là con thực sự thích, là con thực sự muốn có bọn họ."

Khóe miệng Tương La Sách hiện lên một nét tươi cười không dễ nhận ra.

Trùng Nhi vụt ngẩng đầu lên, nàng thực sự không ngờ được sư phụ đã nói đúng, phát hiện thấy sư phụ quả thực là sư phụ, lại lợi hại như vậy, mình vậy mà không sớm tin tưởng lời sư phụ nói, suýt chút nữa đã bỏ lỡ vì sự do dự của mình.

Mấu chốt là chính nàng còn không biết nên mở miệng như thế nào, nàng chỉ vừa nói ra, Lý Trừng Hổ liền chủ động biểu thị muốn lấy tất cả những nữ nhân Hổ phách nữ đó làm lễ vật tặng cho nàng, quả là một niềm vui bất ngờ, nàng vui vẻ gật đầu lia lịa, "Ta thích, ta thích, tạ nghĩa… Nghĩa phụ ban cho." Nàng chắp tay khom người cúi đầu cảm tạ.

Lần này thực sự là lời cảm tạ phát ra từ tận đáy lòng.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1313: Quà tặng (2)

Nào ngờ, Lý Trừng Hổ lại nói với Tương La Sách:

"Quyết định như thế đi. Tuy nhiên, phía bên Thám Hoa lang đang vướng vào tin đồn, hiện tại Lâm Long không tiện mang bọn họ đi cùng, tạm thời cứ tiếp tục quản thúc tại Hổ Phách thôn đã, khi nào Lâm Long rời Hổ Phách hải thì giao cho nó mang đi."

Ban thưởng cho nàng nhưng tạm thời chưa thả? Trùng Nhi sững sờ tại chỗ, không nghĩ tới còn có động tác như vậy.

Lý Trừng Hổ lại quay sang nhìn nàng, nói: "Nói đi cũng phải nói lại, Thám Hoa lang cũng không phải kẻ ngốc, hẳn là đã nhận ra một số nguy hiểm, con ở bên cạnh hắn chắc cũng đã cảm nhận được. Tới đây, e rằng Hổ Phách hải sẽ xuất hiện gió to sóng lớn. Con không phải là tiểu hài tử, hẳn phải hiểu ý của nghĩa phụ. Ta không muốn con bị cuốn vào những chuyện thị phi đó để gặp phải nguy hiểm. Nếu không, con hãy về kinh với ta, thuận tiện đưa những Hổ phách nữ này của con cùng đi luôn."

Vừa nghe nói vậy, Tương La Sách mỉm cười hiểu ra, Vương gia là đang dùng những Hổ phách nữ đó để bắt chẹt người "Nghĩa tử" này, muốn nhân cơ hội dẫn nàng đi, kéo nàng ra khỏi vòng xoáy trước mặt, để thoát khỏi nguy hiểm có khả năng gặp phải.

Trùng Nhi lại trở nên do dự, có thể nói đã rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, một mặt, nàng rất muốn cứu ngay những Hổ phách nữ đó ra ngoài, sợ trì hoãn sẽ sinh biến, sợ bên này nuốt lời, mặt khác, nàng cảm thấy vào thời điểm này, mình nên ở bên cạnh công tử, nguyên nhân chính là vì gió to sóng lớn, nàng mới cần phải đồng tâm hiệp lực cùng các sư huynh.

Điều này thật sự khiến nàng khó xử muốn chết.

Lý Trừng Hổ cũng không vội vàng, chuyện này đã giao cho nàng làm chủ, ông ta không có thúc giục.

Tương La Sách cũng âm thầm chờ đợi quyết định của nàng.

Một lúc lâu sau, Trùng Nhi mới ấp a ấp úng nói: "Đưa bọn họ đi muộn một chút cũng không sao. Nếu như nghĩa phụ đã ban bọn họ cho ta, bọn họ có thể ngừng tiếp khách được chứ?"

Biết rõ đây là quyết định của nàng, Lý Trừng Hổ cảm thấy trong lòng chua chát khó hiểu, ánh mắt nhìn sang Tương La Sách.

Tương La Sách hiểu ý: "Vương gia miệng vàng lời ngọc, chuyện đã đồng ý sẽ không nuốt lời, ta sẽ lập tức tuyên bố với mọi người, rằng Vương gia đã ban thưởng các Hổ phách nữ cho nghĩa tử, bắt đầu từ hôm nay, các Hổ phách nữ đó sẽ không tiếp khách nữa. Người, ta tạm thời trông giữ giúp ngươi, ngươi muốn đến Hổ Phách thôn tìm vui, có thể đi vào bất cứ lúc nào."

Lý Trừng Hổ khẽ gật đầu, rất hài lòng đối với sắp xếp như vậy, khi tin tức này truyền ra, càng có thể cho thấy ông ta coi trọng người nghĩa tử này của mình, có thể khiến cho những kẻ có lòng dạ gây rối phải cân nhắc hậu quả.

Trùng Nhi liên tục cảm tạ vì điều này.

Cuối cùng nàng cũng không có ở lại lâu, đích thân Tương Hải Hoa đưa nàng nàng trở về.

Sau khi bóng người đã biến mất, Lý Trừng Hổ chậm rãi nói: "Ta thực sự không thể rời khỏi kinh thành trong thời gian dài, bản vương đã bí mật điều một nghìn tinh nhuệ tới đây, có một trăm Đại tiễn sư, giao cho ngươi tùy theo tình hình mà quyết định. Ngươi hẳn phải biết rõ bản vương nghĩ muốn gì."

Tương La Sách hơi khom người đáp: "Vương gia yên tâm, cho dù tiểu nữ có xảy ra chuyện, ắt cũng không để quận chúa có việc gì."

Lý Trừng Hổ chợt thay đổi đề tài, "Nam nhân kia của nữ nhi ngươi e rằng không đơn giản a."

Tương La Sách thoáng ngẩn người rồi nhanh chóng ý thức được, nói ra lời này vào lúc này, có lẽ liên quan đến việc lúc trước bị mất dấu tên tiểu bạch kiểm đó của nữ nhi khi y ra ngoài, nói cách khác, vị vương gia này đã theo dõi tình nhân của nữ nhi.

"Cùng lúc đó, Lâm Long ra khỏi cửa, người của bản vương cũng không thể theo dấu, đây là trùng hợp sao? Chỉ mong là trùng hợp."

"Vương gia yên tâm, nhất định sẽ chú ý cẩn thận."

"Khu vực mà Thanh Nha đang giày vò là ở chỗ người bạn cũ của ngươi phải không?"

"Vâng, Bàng Vô Tranh xây một căn nhà ở trên đảo đó, câu cá, dưỡng lão, tu thân dưỡng tính, có thể nói người cũng như tên, không tranh với thế gian."

"Ta nghe nói điều kiện trên hòn đảo đó không được tốt lắm, ngay cả một con suối cũng không có, muốn trồng một chút hoa cỏ cũng phải vận chuyển bùn đất từ nơi khác đến, vì sao hắn không chọn một hòn đảo có điều kiện tốt một chút, mà lại đi chọn nơi đó chứ?"

"Vương gia, hẳn là không có liên quan gì với chuyện trước mắt, Bàng Vô Tranh đã mua hòn đảo đó hơn mười năm trước rồi."

"Nghe nói hắn đã mua hòn đảo đó không lâu sau khi bản vương huyết tẩy Hổ Phách hải?"

"Nói trùng hợp cũng không tính được trùng hợp, hắn đã kinh doanh tại Hổ Phách hải mấy chục năm, lần huyết tẩy đó quả thực khiến hắn có phần sợ hãi, cũng từ lần đó mới khiến hắn sinh ra ý định tìm một chỗ ẩn cư, rời xa thị phi, vì vậy hắn mới giao lại việc kinh doanh cho vãn bối."

"Người tại giang hồ, không có mai danh ẩn tích, tìm một hòn đảo là có thể rời xa được thị phi ư? Bản vương không có ý gì khác, chỉ muốn nhắc nhở ngươi, địch nhân cường đại cũng đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn chính là không biết địch nhân tại bên cạnh mình."

"Vương gia yên tâm, trong Bàng Thị thương hội, và cả 'Tê Lan tiểu trúc' ở trên đảo đều có người của ta xếp vào."

Thấy lão ta rất tự tin, Lý Trừng Hổ khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đưa người về đến Tri Hải các, Tương Hải Hoa lập tức gọi thủ hạ tâm phúc của mình đến, là phụ nhân mập mạp trắng trẻo kia, dò hỏi: "Hắn không có đi ra ngoài chứ?"

"Hắn" chính là để ám chỉ tình yêu mới của cô ta.

Thành thật mà nói, có một người ăn cơm mềm như thế xuất hiện bên người vào thời điểm này, chính cô ta cũng cảm thấy có phần không xác định, đối với tài sản của cô ta, nuôi một kẻ muốn ăn cơm mềm chỉ là việc nhỏ, thậm chí cô ta còn muốn giữ lại nuôi, cô ta thực sự thích nam nhân này, nhưng chỉ sợ có mục đích khác.

Ban đầu cô ta không suy nghĩ nhiều, cô ta và phụ thân mình đều cho rằng đó là một kẻ ăn cơm nhuyễn, đơn giản chỉ là muốn kiếm chút tiền, nhưng sau đó, khi tình hình trở nên phức tạp, những ai có thể nghi ngờ đều bắt đầu bị nghi ngờ. Khiến cô ta càng thấy bất an chính là, có mấy lần người đó ra khỏi phòng, chỉ ở trong Tri Hải các, ngay tại trên địa bàn của cô ta, người của cô ta lại bị mất dấu.

Bị mất dấu chỉ một lần thì không sao, xảy ra mấy lần liền khiến người bất an.

"Hắn rất ít khi ra khỏi phòng, qua những lần vào phòng hắn dò xét, vẫn giống như lúc trước, hầu hết thời gian đều ở trong phòng nhập định tu luyện. Các chủ, phòng của hắn bị theo dõi rất gắt gao. Sau khi đảo chủ nhắc nhở về việc kim giáp trùng, ngay cả một con ruồi

chúng ta cũng không để tiếp xúc đến hắn. Có thể khẳng định, khi ở trong phòng hắn không có khả năng liên lạc với bất kỳ kẻ nào. Ta đoán rằng, đảo chủ khẳng định cũng bí mật phái người theo dõi hắn. Nếu thật sự có vấn đề gì, đảo chủ không có khả năng không nói."

Tương Hải Hoa than thở: "Chỉ mong là chúng ta quá đa tâm. Nếu như hắn thật sự có vấn đề, đặt người ta ở ngay dưới mí mắt mình nhìn chằm chằm mà vẫn không thể phát hiện được, vậy thì không khỏi quá đáng sợ."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1314: Chú ý (1)

Sau khi Trùng Nhi trở về, nàng còn chưa kịp mở miệng nói gì, Nam Trúc đã vội vàng hỏi thăm xem tình hình thế nào, trong ánh mắt mọi người đều lộ ra sự quan tâm cho nàng, đều lo lắng không biết bữa tiệc đó tốt hay xấu, điều này cũng là vì nàng có nhân duyên tốt, nàng đối xử với mọi người trong Đào Hoa cư đều rất tốt, tất cả đều thích nàng.

Xét đến cùng, nàng là người chịu thiệt thòi nhất trong nhóm, không chiếm lợi ích của mọi người, bình thường cũng không ngại gian khổ, hầu như nói cái gì làm cái đó, là một người làm việc vặt mà ai cũng có thể sai khiến. Hơn nữa bản thân nàng là một người siêng năng, không nổi giận với bất kỳ người nào, mọi người đều có cảm giác rất tốt về nàng.

Cho dù bọn hắn không hỏi, Trùng Nhi cũng sẽ nói ra, diễn biến bữa tiệc không có gì để nói, trừ việc cắm cúi ăn uống ra, nàng không nói lời nào với Lý Trừng Hổ, cho nên chủ yếu chỉ nói về việc Lý Trừng Hổ

đồng ý với yêu cầu của nàng, ban thưởng Hổ phách nữ cho nàng làm lễ vật.

Khi nghe được những lời này, mọi người tại đây đều sửng sốt, không ai ngờ được.

"Hắc hắc, trượng phu Vương gia này của Thiết Diệu Thanh thật là thú vị nha, hứa hẹn không ít chỗ tốt cho người ngoài, hứa xong rồi lại chậm chạp không đưa cho người ta, tật xấu gì vậy chứ?" Nam Trúc tươi cười có phần mỉa mai.

Mọi người cũng biết gã có ý gì, lúc trước đã đồng ý đưa một tỷ rưỡi trong ba tỷ vẫn chưa có đưa, bây giờ lại lấy Hổ phách nữ làm quà tặng, nhưng trước mắt vẫn chưa đưa cho, quỷ mới biết được sau này ông ta có thay đổi hay không.

Nói đến điều này, Dữu Khánh lại nhớ tới việc mình bị ăn chặn mất năm trăm triệu tại Côn Linh sơn, hắn cũng cảm thấy lão già Lý Trừng Hổ đó không đáng tin.

Nhưng bọn hắn không làm gì được Lý Trừng Hổ, càng không hiểu được Lý Trừng Hổ có ý gì, vì vậy bọn hắn chỉ có thể bỏ qua.

Sau khi mỗi người trở về phòng của mình giết thời gian một lúc thì có người gõ cửa, An Di và Tô Thu Tử đến. Bọn họ mang đến một tin tức không nhỏ tại Hổ Phách hải, Tương La Sách công khai đưa ra thông báo, nói rằng Đoan thân vương Lý Trừng Hổ đã ban những Hổ phách nữ đó cho nghĩa tử mình mới nhận, từ hôm nay trở đi, những Hổ phách nữ đó sẽ không tiếp khách nữa.

Nghe được thông tin này, mọi người lại đồng loạt quay nhìn Trùng Nhi, mặc dù trước đó bọn hắn đã biết được thông tin này từ Trùng Nhi, nhưng vẫn không ngờ tới Lý Trừng Hổ như đùa mà làm thật.

Dữu Khánh nhịn không được vuốt vuốt ria mép cất tiếng lẩm bẩm, "Loại người như Lý Trừng Hổ rất xem trọng thể diện, đã công khai thông báo rồi, chắc chắn sẽ không nuốt lời. Đã giam cầm nhiều năm

như thế, vậy mà…” Hắn nhìn Trùng Nhi, rất muốn nói, lại bởi vì một câu nói của ngươi mà thực sự thả ra ư?

Bách Lý Tâm cũng cau mày, “Vị Đoan thân vương này đang làm trò quỷ gì vậy chứ?”

Những người ở đây đều không tin Lý Trừng Hổ làm vậy vì tình nghĩa giữa nghĩa tử và nghĩa phụ, thậm chí còn không tin loại vương hầu như vậy lại có thể có tình nghĩa gì đó với ngoại nhân.

Nhưng Trùng Nhi là thật sự vui mừng.

“Về sau, nếu có thêm nhiều nữ nhân như vậy, sắp xếp ăn ở như thế nào thực sự là vấn đề a.” Nam Trúc bất chợt chắp tay sau lưng, cảm khái lắc đầu, hai mắt sáng rực đảo quanh, thậm chí có chút hưng phấn, không biết trong đầu đang nghĩ tới chuyện đẹp gì đó.

Vấn đề chưa nghĩ ra, Dữu Khánh tạm thời không nghĩ tới, lại hỏi hai người tới báo tin, “Thanh Nha đã trở lại chưa?”

An Di nói: “Vẫn chưa, nhưng có thể khẳng định, chắc chắn chưa có rời đi, một số nhân viên đi theo hắn vẫn còn ở đây, chưa rời khỏi căn phòng của hắn.”

Vào lúc này, mọi người trong ngoài Tri Hải các cũng đang bàn tán xôn xao về việc Lý Trừng Hổ thông báo ban thưởng Hổ phách nữ cho nghĩa tử của mình. Mọi người phát hiện thấy vị vương gia đó thực sự rất tốt đối với người nghĩa tử mới nhận này.

Trên đường phố cũng có rất nhiều bình luận tương tự. Một người giấu mình trong chiếc áo choàng đen không hề để tâm đến những lời bàn tán đó, một mực xuyên qua đám người.

Những người ăn mặc tương tự như vậy có rất nhiều trên đường phố Hổ Phách hải.

Nhìn thấy phía trước có một đội tuần tra của Hổ Phách hải đang vừa đi vừa tra hỏi về phía này, người khoác áo choàng nhìn trái nhìn phải rồi vội tiến tới mấy bước rẽ vào một con hẻm nhỏ, nhanh chóng băng qua con hẻm.

Thật không may, chỉ vừa mới bước ra ngõ hẻm, người này lại gặp phải một đội tuần tra khác phía bên này, người khoác áo choàng theo bản năng muốn lùi lại vào trong hẻm để tìm lối đi khác.

Nào ngờ có một gã nam tử trong đội tuần tra chú ý đến, lập tức nhấc tay chỉ tới, quát lớn: "Ngươi, đến đây!"

Người khoác áo choàng hơi dừng lại một chút, cuối cùng vẫn phải chậm rãi đi đến, lấy ra một tấm thẻ chứng minh của khách sạn, đây là kết quả từ quy định mới của Hổ Phách hải.

Nam tử tuần tra cầm lấy thẻ chứng minh kiểm tra, sau đó nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ẩn dưới chiếc mũ trùm đầu của chiếc áo choàng, lắc lư tấm thẻ để ra hiệu và nói: "Bỏ mũ ra, lộ mặt."

Người khoác áo choàng không hề phản kháng, nhấc tay vén chiếc mũ trùm lên, kéo khăn che mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt lạnh lùng của một thiếu nữ, rõ ràng là một nữ nhân, không phải ai khác, chính là Lê Hoa nương nương.

Vẻ mặt Lê Hoa rất bình tĩnh, để mặt cho nam tử kiểm tra tùy ý thưởng thức khuôn mặt mình, bình tĩnh và ung dung đối mặt.

Đầu tiên, bà ta quả thực có sức lực để không e ngại, cho dù bị nhận ra, dựa vào thực lực của những nhân viên tuần tra trước mắt này, bọn họ cũng không thể giữ được bà ta.

Thứ hai là, bà ta không tin tình cờ đụng một nhân viên tuần tra là có thể nhận ra được mình.

Đương nhiên, ít nhiều trong lòng cũng có chút buồn bực, bà ta đã ẩn nấp trong Tri Hải các được một khoảng thời gian, chỉ vừa mới ra

ngoài một lần liền bị chặn lại, may mà trước đó đã có một số chuẩn bị, làm giả một tấm thẻ chứng minh nơi ở tại Hổ Phách hải, nếu không, gặp phải việc này khẳng định sẽ gây ra động tĩnh.

Với tu vi của bà ta, bị vây kín như vậy cũng không còn cách nào, đi ra ngoài vào ban ngày ban mặt, bà ta cũng không thể cho rằng mọi người đều là người mù, không thể trực tiếp bay ra khỏi tầng lầu của Tri Hải các, làm như vậy không nói bản thân có bị phát hiện hay không, ít nhất rất có thể sẽ bộc lộ gian phòng mà bà ta ẩn náu, sẽ ảnh hưởng đến công việc làm tai mắt của mình.

Kết quả đúng như bà ta dự liệu, sau khi nhìn mặt kiểm tra, nhân viên tuần tra trả tấm thẻ lại cho bà ta, vung tay lên cho đi.

Lê Hoa kéo khăn che mặt lên, chụp mũ trùm đầu lại che giấu khuôn mặt, rồi không nhanh không chậm rời đi.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1315: Chú ý (2)

Sau khi nhìn theo bóng bà ta đi xa, nam tử vừa mới chặn người quay đầu lại nhìn về phía một chiếc xe đang đậu bên đường.

Ngồi bên trong xe là một nam tử, gã ta vén một góc rèm xe mở ra một khe hở, lắc lắc đầu với người đã chặn bà ta lạ để kiểm tra.

Lê Hoa bước đi chậm rãi, mặt ngoài nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng đã bị kinh động.

Bất kể chuyện vừa rồi có phải là tình cờ hay không, nhưng đột nhiên gặp phải chuyện như vậy, bà ta liền trở nên cảnh giác. Bà ta tập trung tinh thần âm thầm quan sát xung quanh, thậm chí còn cố ý đi

vòng vòng mấy lượt trên đường, thực hiện các kiểu thăm dò. Sau khi đã xác nhận được không có ai theo dõi, bà ta mới thở phào nhẹ nhõm, mới xác nhận là mình đã lo lắng quá nhiều, vừa rồi đúng là chỉ tình cờ bị kiểm tra.

Sau đó, bà ta trực tiếp đi đến bờ biển, tìm một nơi vắng vẻ, quan sát xung quanh một vòng rồi nhanh chóng chui xuống biển.

Nơi bà ta muốn đến thực ra cũng không xa, không cần phải đi đường thủy, nhưng để cẩn thận, bà ta vẫn lợi dụng nước biển để che giấu.

Cho dù đã lặn vào trong biển, bà ta vẫn không có đi thẳng đến đích mà lợi dụng địa hình dưới đáy biển để đi vòng một đường khá xa, hơn nữa bà ta còn di chuyển với tốc độ rất nhanh trong nước, rất khó có cách nào theo kịp bà ta.

Khi đã xác nhận không còn có vấn đề gì nữa, bà ta mới lẻn đến mục đích của mình, bến tàu của Tĩnh Viễn thuyền hành.

Trên bến tàu đã có người chuẩn bị sẵn để hỗ trợ, cố ý chồng chất một số hàng hóa nhằm che chắn hành tung, bà ta vừa nhảy lên lên bờ liền lập tức biến mất trong đống hàng hóa đó, đi thẳng đến bên cạnh nhà kho, lật người nhảy lên, luồn vào trong khe hở cửa sổ đã mở sẵn chờ bà ta.

Trong lúc bà ta còn đang trốn trốn tránh tránh giữa đống hàng hóa trong nhà kho, giông nói của lão Khâu đột nhiên vang lên, "Đừng lo lắng, mọi người đã đi cả rồi, ta cũng đã bố trí cổ trùng ở xung quanh, không ai có thể đến gần mà không kinh động đến ta."

Nghe được lời này, bà ta mới lộ diện bước ra ngoài, nhưng vẫn không cởi khăn che mặt và mũ trùm đầu ra, đi về phía lão Khâu đang ngồi sau bàn hí hoáy ghi chép.

Khi đi đến trước mặt bàn, bà ta có chút không hài lòng, nói: "Kha Mật, có chuyện gì mà phải gọi ta đến đây giữa ban ngày ban mặt

như vậy?”

Đang nhấc bút hí hoáy viết, lão Khâu không có ngẩng đầu lên, “Trước tiên, ta cần nhắc nhở ngươi một lần, sau này, dù ở bất cứ đâu, cũng đừng nhắc đến tên của ta.” Lão ta là người dùng côn trùng để theo dõi người khác, cho nên tương đối cẩn thận trong phương diện này, “Có một lô hàng hóa vừa về đến, cần phải ghi vào sổ đăng ký, chờ ta chút, xong nhanh thôi.”

Đúng như lão ta nói, quả thực viết thêm mấy dòng nữa liền đặt bút xuống, ngẩng đầu hỏi: “Trên đường đến đây không có chuyện gì bất thường chứ?”

Lê Hoa: “Yên tâm, ta theo đường thủy đi đến đây, vòng rất xa. Ngươi cảm thấy có khả năng im lặng theo dõi ta ở trong nước không? Đừng nhiều lời nữa, nói chuyện chính đi.”

Lão Khâu suy nghĩ thấy cũng đúng, liền nói cho bà ta biết: “Tai mắt của ta truyền về tin tức, Thanh Nha phát hiện một ngọn núi dưới đáy biển, đang huy động người khoan thăm dò, không biết hắn đang làm trò quỷ gì? Hắn và Thám Hoa lang quấn vào một chỗ, chuyện này rất có khả năng có liên quan đến tiên phủ.

Vấn đề là Thanh Nha bố trí Hải yêu tuần tra ở xung quanh, không dễ tới gần. Dựa vào những tai mắt phía dưới là rất khó đến gần quan sát, nếu lỡ như bị phát hiện và xảy ra xung đột cũng sẽ rất phiền phức. Cần phải có người tọa trấn canh chừng nơi đó, để ứng đối với những bất trắc có thể xảy ra.

Ta vốn định tự mình đến đó nhưng lại bị thân phận quản lý kho của ta cản trở, không thể rời đi lâu, nghĩ đi nghĩ lại, đành phải để ngươi đích thân xuất mã. Với thực lực của ngươi, đương nhiên ổn thỏa. Thanh Nha có thể phát hiện ra gì đó bất cứ lúc nào, thời gian không đợi ai, cần phải có người chạy đến đó nhanh hết sức có thể, vì vậy ta mới gọi ngươi đến đây ngay ngay ban ngày ban mặt.”

Lê Hoa cũng trở nên phấn chấn, “Vị trí mục tiêu ở đâu?”

Lão Khâu chỉ tới một phương hướng, "Phía bên kia, cách đây khoảng chừng bảy, tám dặm, trên một chiếc thuyền có treo một tấm vải vàng, là người phối hợp với ngươi. Bọn họ sẽ đưa ngươi đến địa điểm mục tiêu."

Lê Hoa phân biệt phương hướng, sau đó không hề có ý định dừng lại, ngay cả một câu nói nhiều hơn cũng không có, trực tiếp xoay người rời đi.

Lão Khâu vội vàng nhắc nhở: "Ngươi không nên bộc lộ lai lịch với bọn họ, ngươi dặn dò bọn họ, một khi bị Thanh Nha phát hiện, thấy tình hình không ổn thì cứ nói mình là người của Đại Nghiệp ty hoặc Ty Nam phủ. Thanh Nha sẽ không dám mạo muội bắt giữ người của hai nhà này."

Lê Hoa không có đáp lại, đột nhiên lướt đi biến mất tại sau một đống hàng hóa…

Bên trong Tri Hải các, trong căn phòng chiếm của Tương Hải Hoa, Hướng Lan Huyên với đôi chân trần trắng nõn đi qua đi lại trước giường, trầm ngâm lẩm lẩm, "Lê Hoa lão yêu, kẻ đang trốn trong căn phòng đối diện tên kia lại là Lê Hoa lão yêu. Lão Khâu vậy mà tụ một chỗ cùng với bà ta. Lão Khâu đó rốt cuộc là ai chứ?"

Gã thủ hạ đến báo cáo chính là người lúc trước đã trốn ở trong chiếc xe bên đường để quan sát Lê Hoa nương nương, gã nói ra: "Lê Hoa lão yêu chắc chắn biết rõ thân phận người này. Chỉ cần chúng ta động thủ bắt bà ta, không sợ bà ta không khai."

Hướng Lan Huyên khẽ lắc đầu, "Vạn nhất bà ta cũng không biết thì sao? Chẳng phải sẽ đánh rắn động cỏ? Không gấp gáp, đã biết rõ là ai thì chạy không thoát. Chỉ là, bà ta lộ diện ban ngày ban mặt như vậy là muốn đi đâu chứ?"

Thủ hạ đáp: "Khi phát hiện ra đó là Lê Hoa lão yêu, ta cũng không dám cho người tiếp tục theo dõi bà ta nữa, lập tức ra lệnh ngừng

theo dõi, hiện tại không rõ tung tích của bà ta, cũng không biết bà ta có còn quay trở lại Tri Hải các hay không."

Hướng Lan Huyên xua tay với gã hạ thủ, "Đây không phải là lỗi của ngươi, ngươi làm rất đúng. Trực tiếp kiểm tra bà ta, rất dễ khiến cho bà ta cảnh giác. Với tu vi của bà ta, một khi bắt đầu cố ý điều tra, các ngươi mà còn theo dõi sẽ rất dễ dàng bị bộc lộ."

Đúng vào lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên, nàng cất lên một tiếng cho vào, lập tức có một nam tử đẩy cửa đi vào, bước nhanh đến trước mặt bẩm báo: "Chỗ kho hàng bến tàu của Tĩnh Viễn thuyền hành có một người khoác áo choàng đen trùm đầu, thân thể tương đối nhỏ gầy, đi lên từ trong biển, lẻn vào trong kho, ở lại đó không lâu, lại trốn vào trong biển rời đi, hiện nay chưa biết tung tích."

Hướng Lan Huyên và người đến trước quay nhìn nhau, rồi nàng hừ một tiếng, "Thì ra là đi gặp mặt lão Khâu. Có thể khiến bà ta lộ diện giữa ban ngày ban mặt rồi chỉ vội vã gặp mặt trong chốc lát, xem ra là có việc gấp gì đó. Hiện nay đang có chuyện gì xảy ra ư?" Nàng suy nghĩ mộc lúc, rồi sau đó quay đầu hỏi, "Tình hình phía bên Thanh Nha hiện tại như thế nào?"

Một người luôn khoanh tay đứng ở trong góc nói: "Hiện tại tạm thời không có tình huống gì mới, có lẽ vẫn còn đang khoan thăm dò."

Hướng Lan Huyên có phần không hiểu, "Tên đó rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy? Chẳng lẽ hắn giấu giếm Thiên Lưu sơn để tìm tiên phủ hay sao? Không có khả năng đó a. Còn nếu hắn không lừa gạt, không lẽ Thiên Lưu sơn không có người sao? Đáng để cho một tên địa đầu xà như hắn ra ngoài tìm tiên phủ giùm sao?"

Người mới đến lại nói: "Phía bên bến tàu truyền đến một thông tin, phát hiện thấy người của Thiên Lưu sơn và Ty Nam phủ cũng đang giám sát nơi đó."

Hướng Lan Huyên hừ một tiếng, đây là chuyện nằm trong dự liệu, một cái bến tàu chỉ lớn chừng đó, mọi nhà đều chạy đến theo dõi,

không phát hiện nhau mới là lạ…

Tri Hải các quy mô to lớn, có thể coi là một kỳ tích kiến trúc trong lịch sử, cũng là một điểm bán hàng thu hút các phương đến đây.

Trên một tòa lầu các, Sô Vũ, vốn luôn luôn không lộ khuôn mặt, đứng chắp tay sau lưng dựa vào lan can, nhìn Tri Hải các phía xa xa, miệng lẩm bẩm, "Lê Hoa và lão Khâu tụ lại với nhau, lão Khâu sẽ là ai chứ?"

Phía bên Đại Nghiệp ty ép Lê Hoa nương nương phải lộ ra dung mạo, người của phía bên này cũng đã quan sát thấy, và đã báo cáo cho y biết.

Một gã nam tử đi lên lầu các, đến gần hành lễ chào, rồi báo cáo: "Có một người khoác áo choàng đen đi đến kho hàng bến tàu, căn cứ vào hình dáng cơ thể và tốc độ phản ứng, rồi kết hợp với thời gian cùng các khía cạnh khác, có thể suy đoán được đó hẳn là Lê Hoa. Thời gian gặp mặt lão Khâu cũng không dài, chỉ trong chốc lát liền rời đi, biến mất ở trong biển, hiện tại chưa rõ tung tích."

Sô Vũ: "Ban ngày ban mặt, mạo hiểm lộ diện, chỉ gặp mặt trong chốc lát, xem ra là có chuyện gì đó."

Nam tử nói: "Đã nói phía bên Thuyền hành phối hợp, đưa mấy lô hàng vào kho. Chúng ta đã khẩn trương điều động mấy Yêu tu đặc thù nấp trong hàng hóa, nếu không mở ra kiểm tra, sẽ không dễ phát hiện, âm thanh nói chuyện bình thường đảm bảo sẽ không thể giấu được chúng ta, dù chỉ một chữ."

Sô Vũ gật đầu hài lòng, "Khi nào thì có thể chuyển thông tin giám sát trong nhà kho đến đây?"

Nam tử do dự đáp: "Việc này có khả năng sẽ không nhanh được. Người của chúng ta nấp ở trong hàng hóa, không thể chủ động chạy ra ngoài đưa tin tức, với sự cảnh giác và khả năng của lão Khâu, nhất định sẽ phát hiện, cho nên chúng ta sắp xếp người kiểm tra

kho hàng của bến tàu phối hợp. Về cơ bản, mỗi ngày hắn sẽ vào kho hàng kiểm tra định kỳ một lần, người của chúng ta có thể nhân cơ hội đó để nhờ hắn đưa tin tức ra ngoài."

Sô Vũ: "Nói cách khác, thông tin giám thị trong kho hàng chỉ có thể truyền ra một lần mỗi ngày."

Nam tử đáp: "Lão Khâu quá cảnh giác và khả năng canh phòng quá mạnh, có rất nhiều phi trùng làm tai mắt, nếu không muốn đánh rắn động cỏ, hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể làm như vậy."

Sô Vũ khẽ gật đầu, thể hiện đã biết rồi.

Nam tử trầm mặc một lúc, rồi chợt cất lời nhắc nhở: "Đúng vào lúc Thanh Nha có hành động khác thường, chẳng lẽ nhằm vào Thanh Nha hay sao? Tên Thanh Nha đó rốt cuộc là đang làm trò quái quỷ gì chứ? Không phải là thật sự đi tìm tiên phủ a?"

Sô Vũ bình tĩnh nói: "Không đâu, chính miệng hắn đã cam đoan không phải ngay trước mặt ta. Nếu hắn dám gạt ta, ta sẽ đánh gãy hết răng hắn. Thách hắn cũng không dám. Hơn nữa, hắn không có khả năng gióng trống khua chiêng đi tìm tiên phủ như thế, hắn không có ngốc. Nhưng, chỉ sợ người khác không nghĩ như vậy."

Nam tử ở bên cạnh suy nghĩ thấy cũng đúng, gật đầu.

Trên biển xanh sóng biếc, gió mạnh lên, sóng cũng cao hơn, tàu thuyền lắc lư dữ dội, Thanh Nha đi guốc gỗ lạch cạch vừa bóc đậu phộng ăn vừa bước ra khỏi khoang thuyền, hét lên hỏi, "Sao rồi?"

Người ở mũi thuyền quay lại nhìn đến, đáp: "Thanh gia, đến nay vẫn chưa có bất kỳ phát hiện nào."

Thanh Nha đi tới bên cạnh gã, nói: "Không vội, với diện tích lớn như vậy, trong khoảng thời gian ngắn rất khó có kết quả, đủ cho chúng ta khoan thăm dò một thời gian. Về sau động viên các huynh đệ nhiều hơn chút."

Người đàn ông: "Các huynh đệ thì dễ nói, chỉ là tình hình dưới đó rất không yên tĩnh, xung quanh tối tăm, dường như có không ít kẻ đang rình mò. Thanh gia, sau khi tìm được bảo tàng, chúng ta có thể mang đi suôn sẻ không?"

Thanh Nha nhai đậu phộng, cười ha hả, nét cười thật quái dị, "Yên tâm, nếu ta đã dám làm, tất nhiên sẽ có cách lấy đi."

Thấy y đã có tính kỹ trước, gã nam tử trở nên yên tâm.

Phía bên kia khoang thuyền chợt có người kêu gọi: "Thanh gia."

Thanh Nha quay đầu lại nhìn, rồi đạp guốc gỗ lạch cạch bước vào trong khoang thuyền.

Người gọi y đợi cho y đến gần mới nhỏ giọng báo cáo: "Đã đưa người nhà của Hoắc Lãng đến đây rồi, một nhà sáu người, không thiếu người nào."

Thanh Nha cười lạnh hừ hừ, vỗ vỗ vai gã, thể hiện đã biết rồi.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1316: Ăn chay (1)

Hoàng hôn đẹp vô cùng, ráng chiều ửng đỏ phủ biển xanh.

Đang thả câu bên bờ biển, lúc này Bàng Vô Tranh thu cần câu, đứng dậy, chậm rãi quay vào trong trang viên, thằng nhóc đứng chờ ở cổng nhanh chóng chạy đến xách giùm đồ vật.

Bàng Vô Tranh cởi nón xuống đưa cho nó rồi đi thẳng tới hậu viện, đến trước một căn phòng đóng cửa, trực tiếp đẩy cửa ra đi vào, nhìn

thấy Thanh y phụ nhân đang đi qua đi lại trong phòng, tâm thần có vẻ hoang mang lo sợ đích cái kia thanh y phụ nhân.

"Ngươi không ở lại trong biển theo dõi tình hình, chạy về làm gì?" Bàng Vô Tranh hỏi với vẻ bất mãn.

Thanh y phụ nhân nhìn chằm chằm lão ta, "Nếu không phải ta trở về một chuyến mới nghe được tin tức, Lý Trừng Hổ ban Hổ phách nữ cho nghĩa tử, có phải ngươi sẽ một mực giấu giếm ta không?"

Bàng Vô Tranh phất tay vẫy qua, cánh cửa phòng tự động đóng lại dù không có gió. Sau đó lão ta mới đến bên cạnh phụ nhân, cầm lấy tay bà ta, nói: "Một chuyện công khai và gây ra chấn động lớn như vậy tại Hổ Phách hải làm sao có thể một mực giấu giếm được ngươi, và ta cũng chưa từng nghĩ đến chuyện giấu giếm ngươi, chỉ vì tính cách của ngươi từ trước đến nay luôn có chút nóng nảy, hấp tấp. Mọi việc đều phải có phân biệt nặng nhẹ. Hiện tại, việc tìm được tiên phủ mới là quan trọng nhất, có lẽ đã đến thời khắc mấu chốt nhất, không thể bỏ lỡ vì chuyện gì khác."

Thanh y phụ nhân hất tay lão ta ra, cả giận nói: "Tiên phủ cũng không quan trọng bằng tộc nhân của ta. Tộc nhân của ta mới là quan trọng nhất."

Bàng Vô Tranh vội vàng dựng thẳng ngón tay lên trước miệng, ra hiệu im lặng, "Nhỏ giọng một chút, ngươi sợ Tương La Sách không nghe được sao?"

Sau đó, lão lại nắm lấy tay bà ta, thở dài: "Tộc nhân của ngươi là quan trọng, nhưng đối với ta, ngươi mới là quan trọng nhất. Nếu không phải vì ngươi, ta làm sao có thể ẩn cư trên hòn đảo trống không chẳng có gì này nhiều năm như vậy. Nếu không phải vì ngươi quan tâm đến tộc nhân của ngươi, ta làm sao có thể nghĩ đủ mọi cách để tìm tiên phủ đó. Vấn đề là, hiện tại ngươi lo lắng cũng đâu có tác dụng gì?"

Thanh y phụ nhân nôn nóng nói: "Chỉ cần tộc nhân của ta thoát khỏi sự khống chế của Tương La Sách, ta sẽ lập tức cứu tộc nhân của ta đi."

Bàng Vô Tranh đặt tay lên hai vai bà ta, lắc lắc nói: "Ngươi đừng có xung động như vậy được không? Người nằm trong tay nghĩa tử của Lý Trừng Hổ có gì khác với việc bị Tương La Sách khống chế sao? Nhiều nhất là cứu đi dễ dàng hơn một chút. Vấn đề là ngươi cướp được người từ trong tay nghĩa tử của Lý Trừng Hổ đưa đi thì sau đó phải làm thế nào? Lý Trừng Hổ có thể thờ ơ không quan tâm sao? Với thân thủ của ngươi còn không thể thoát khỏi sự truy sát của Lý Trừng Hổ, ngươi dẫn theo một đám tộc nhân già trẻ lớn bé thì có thể trốn đi đâu? Ngươi là muốn cứu bọn họ, hay là muốn hại bọn họ?

Nếu không phải lo lắng những điều đó, chúng ta cần gì phải mệt mỏi tìm kiếm lối vào tiên phủ chứ? Chỉ có tìm được tiên phủ để tăng cường thực lực của chúng ta, chúng ta mới có thể không sợ hãi thế lực của Lý Trừng Hổ, mới có thể rửa sạch sỉ nhục trước đây cho Hổ Phách tộc, mới có thể để cho tộc nhân của ngươi không sợ bất kỳ thế lực nào, từ đó mới yên tâm sinh sôi và phát triển. Việc chúng ta đang làm là kế hoạch lâu dài chứ không phải sính niềm vui nhất thời. Chúng ta đã ẩn nhẫn rất nhiều năm như vậy rồi, há có thể bởi vì sự kích động nhất thời mà hủy hoại kế hoạch trong chốc lát, há có thể để cho truyền thừa mấy nghìn năm của Hổ Phách tộc bị hủy trong tay ngươi?"

Thanh y phụ nhân bật khóc, nước mắt chảy dài, tựa vào ngực lão ta, "Nghĩ đến việc các tộc nhân hàng ngày hàng đêm bị giày vò, nghĩ đến nỗi tủi nhục mà các nàng phải chịu đựng mỗi ngày, ta cũng rất đau khổ, ngươi hiểu không?"

Bàng Vô Tranh ôm bà ta, vuốt ve lưng bà ta, "Bọn họ còn nằm trong tay Tương La Sách, hơn nữa Tương La Sách đã đưa ra thông báo, tộc nhân của ngươi đã không cần phải tiếp khách nữa rồi."

Thanh y phụ nhân khóc nấc lên, nói: "Ngươi không hiểu, Lý Trừng Hổ muốn toàn bộ tộc nhân của ta chỉ đi hầu hạ một nam nhân. Vì sao hắn độc ác như vậy chứ? Đã qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn muốn thay đổi phương pháp giày vò Hổ Phách tộc ta."

Bàng Vô Tranh nhẹ nhàng an ủi: "Ta biết, ta hiểu hết, nhưng cả ngươi và ta đều không chịu đựng nổi hậu quả nếu hành động kích động. Ngươi cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ với truyền thừa mấy nghìn năm của Hổ Phách tộc. Việc đã đến nước này, chúng ta cần phải bình tĩnh, cần phải có kế hoạch làm từng bước. Chính là vì Lý Trừng Hổ hung ác, nên chúng ta càng phải nỗ lực tìm được tiên phủ mới có thể giải quyết triệt để được vấn đề này từ gốc rễ. Hiện tại không phải lúc làm theo cảm tính. Chờ đợi nhiều năm như vậy, giờ đã đến thời điểm mấu chốt, cần phải kiềm chế tâm tình mình. Nơi đó cần phải đích thân ngươi đến trông chừng mới không xảy ra sự cố…"

Bầu trời dần dần tối, một chiếc khoái thuyền vượt sóng vượt gió lướt đi rất nhanh trên mặt biển.

Thanh Nha mở cửa sổ ra quan sát bên ngoài một lượt rồi đột nhiên xoay người lướt ra, nương theo con sóng cuốn cao lên che chắn, y chui vào trong biển, đồng thời biến mất theo y còn có hai gã thủ hạ tùy tùng…

Trên đường phố sáng rực ánh đèn, không tránh khỏi có những ngóc ngách lờ mờ tối tăm, Hoắc Lãng từ trong một cửa hàng nơi hẻm nhỏ bước ra ngoài, nhìn trái nhìn phải, không phát hiện thấy có điều gì bất thường liền nhanh chóng rời đi.

Vai trò hiện tại của gã là phụ trách kết nối các bên, thay lão Khâu truyền đạt các chỉ lệnh đến các nhân thủ mới khống chế được.

Bước ra khỏi hẻm nhỏ, đối diện chính là biển rộng, trong đêm tối, sóng biển ào ào vỗ vào bờ, ngọn sóng vỗ lên mặt đường, có người đi đường giơ chân tránh né.

Hoắc Lãng đã quá quen với điều này nên không quan tâm, gã theo thói quen đảo mắt quan sát xung quanh, vẫn duy trì cảnh giác.

Chợt có một vị thiếu niên giơ chân tránh nước biển cười ha hả nói: "A nương, sóng tới rồi, sóng tới rồi, tránh nhanh."

Hoắc Lãng đảo mắt nhìn tới người thiếu niên kia, tức thì ngẩn người, tiếp đó nhìn chăm chú về phía người thiếu niên nói chuyện, đó là một chỗ dưới mái hiên, có một phụ nhân xinh đẹp xách váy nhảy sang một bên để tránh. Trong mắt Hoắc Lãng toát ra nét khó thể tin nổi, vẻ mặt kinh ngạc.

Sau đó chính là một chiếc xe chạy đến, một nam tử mời phụ nhân và thiếu niên lên xe.

Chiếc xe chở hai người rời đi.

Hoắc Lãng ngẩn người một lúc rồi thay đổi lộ tuyến dự kiến, bám theo phía sau chiếc xe đó ở khoảng cách không xa không gần.

Sau khi dần dần ổn định lại tâm thần, gã mơ hồ nhận ra được điều gì đó, nhưng khi gã quan sát xung quanh thì không phát hiện thấy điều gì, gã lo lắng tình hình trước mắt là cạm bẫy, có phần không dám tiếp tục bám theo. Nhưng hiện thực là, nếu như đây thật sự là một cạm bẫy, gã còn có lựa chọn nào khác sao?

Gã không thể không tiếp tục bám theo sau, trong lòng chỉ có thể âm thầm cầu khẩn, hi vọng chỉ là trùng hợp.

Xe dừng lại đầu một ngõ hẻm, khoang xe quá to vào không được, phụ nhân và thiếu niên bước xuống xe, theo nam tử dẫn đường đi đến trước cửa một cửa tiệm ở giữa ngõ hẻm, bên cười bên nói cùng tiến vào.

Hoắc Lãng đến sau, do dự một lúc lâu rồi nhấc tay gõ vang cánh cửa đã đóng lại.

Cửa mở ra ngay khi vừa gõ, không có cài then, bên trong không có ánh đèn, hoàn toàn tăm tối, phía hậu đường thì có ánh đèn mơ hồ.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến gã nhận ra được điều gì đó, trong lòng cảm thấy thê lương, nhanh chóng bước vào, cất tiếng gọi, "Phân nương."

Bên trong không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại, gã cất bước chạy về phía hậu đường, cánh cửa tự đóng lại dù không có ai. Gã quay đầu lại nhìn một cái, không có lòng quan tâm đến nữa.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1317: Ăn chay (2)

Trong hậu đường cũng không thấy bóng dáng phụ nhân và thiếu niên vừa mới đi vào, nơi này chỉ có một ngọn đèn, một cái bàn và một người đàn ông đeo guốc gỗ như kẻ lang thang ngồi ở sau bàn bóp đậu phộng răng rắc, nhàn nhã nhét hạt vào trong miệng nhai, rất thích thú nhìn Hoắc Lãng đang sững người như bị sét đánh.

Dựa vào cách ăn mặc và hành vi cử chỉ của người này, Hoắc Lãng thật khó để không nhận ra được đây là ai.

Kỳ thực, trong lòng Thanh Nha cũng không bình tĩnh, y đang âm thầm mắng cha mắng mẹ, chỉ thử một lần liền biết, kẻ này thực sự là tên chết tiệt Hoắc Lãng đó. Người âm thầm nhét tờ giấy nhắc nhở cẩu Thám Hoa không khỏi quá đáng sợ đi, ngay cả điều này cũng biết.

Sau một lúc lâu yên tĩnh, Thanh Nha lên tiếng trước, "Mẹ con bọn họ không biết gì cả, chỉ cho là trượng phu hoặc phụ thân phái người đón bọn họ đến đây chơi. Phụ mẫu của ngươi xem như sống thọ.

Trưởng tử và nàng dâu mới vào nhà của ngươi đi đường xa mệt mỏi, đã đi nghỉ ngơi trước rồi. À! Hình như là đã…" Y quay đầu nhìn sang một bên, hỏi: "Có thai rồi?"

Thủ hạ ở một bên cười gật đầu đáp: "Đúng vậy, đã có thai, có người dường như sắp làm gia gia rồi."

Hoắc Lãng không kìm nén được nữa, chuyện diễn ra đến giờ gã làm sao còn có thể không biết một thân phận khác của Thanh Nha, gã cũng không ngờ tới tổ chức lại đáng sợ như vậy, dù gã đã được thực hiện nhiều thao tác đánh lạc hướng như thế nhưng vẫn bị lôi ra. Gã ôm lấy vạt áo ngực, run giọng nói: "Thanh gia, ta đã sai rồi. Có chuyện gì hãy đổ lên ta, không liên quan gì với bọn họ."

Thanh Nha bóc đậu phộng, thờ ơ nói: "Thế nhân hiểu lầm ta thật sâu, thực ra ta không thích máu tanh, ngươi cũng đã nhìn thấy đó, lão tử thích ăn chay.

Bọn họ không biết gì cả, chỉ đến đây vui chơi mà thôi. Ta hi vọng bọn họ có thể đi chơi vui vẻ, sau đó có thể bình an trở về, từ đầu đến cuối không gặp phải bất kỳ chuyện gì sợ hãi, như không có chuyện gì xảy ra. Sau khi trở về còn có thể nhớ đến người nhà, tiếp tục an ổn sống hết đời này.

Về phần ngươi có muốn nhìn thấy bọn họ bình an trở về hay không thì chúng ta không thể ép buộc được. Nhân sinh vô thường a! Ta là người ăn chay, ngươi xem đó mà làm."

Giọng điệu bình tĩnh ôn hòa, nhưng trong mắt Hoắc Lãng, khuôn mặt dưới ánh đèn mờ ảo đó lại giống như một ác ma, khiến gã không rét mà run, bình bịch quỳ xuống…

Khi Hoắc Lãng ra khỏi căn nhà đó, quay trở lại trên đường phố rực rỡ ánh đèn thì gã dường như đã bình thường trở lại…

Thanh Nha ngồi sau bàn bóc xong một củ đậu phộng cuối cùng trên tay, rồi cũng đứng dậy, đi thẳng đến một ngóc ngách, nơi đó có một

cái đường hầm, y trực tiếp nhảy xuống.

Có người thu dọn vỏ đậu phộng trên bàn, xử lý ổn thỏa hiện trường, y chỉ việc bước đi trong địa đạo.

Địa đạo rõ ràng mới được đào ra, rất nhỏ hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua.

Thanh Nha vừa đi vừa hỏi: "Khi đào hầm, không có kinh động đến người ở bên trên chứ?"

Người đi theo phía sau đáp: "Thanh gia yên tâm, những người ở bên trên đi hết rồi chúng ta mới bắt đầu đào. Bọn họ sẽ không quay về trước khi chúng ta xong việc, sẽ có người giữ bọn họ lại."

Không bao lâu sau, Thanh Nha bước ra từ một căn nhà khác, nơi này đất đá chồng chất khắp nơi.

Y leo lên khoang xe ở trong sân, vén màn che lên dặn dò, "Lấp lại cho sạch sẽ, cần phải nhanh, để tránh đêm dài lắm mộng."

"Vâng." Người đứng dưới mái hiên chắp tay nhận lệnh.

Cổng mở ra, xe chạy ra ngoài, nhanh chóng hòa vào khung cảnh ban đêm trên đường phố, nhưng xe không có chạy về Tri Hải các mà đi đến một nơi bờ biển hẻo lánh.

Sau khi xuống xe, Thanh Nha lại trốn vào trong biển, lặn đến một nơi nào đó trên biển rồi nhô đầu lên chờ đợi. Khi một chiếc thuyền lướt nhanh qua, y thuận tay nhảy lên thuyền, đây chính là chiếc thuyền mà y đã đi.

Chiếc thuyền này đi dạo quanh một vòng Hổ Phách hải, thưởng thức cảnh đêm rồi sau đó mới thay đổi đường đi và cập bờ. Lúc này Thanh Nha mới xuống thuyền trở về Tri Hải các nghỉ ngơi…

"Khả Mễ…"

Nhìn nội dung theo dõi được từ kho hàng bến tàu mà Đầu To viết ra giấy, đám người Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào một cái tên trên giấy và cất tiếng lẩm bẩm.

Dữu Khánh sờ trán thì thầm, "Tên của lão Khâu là 'Khả Mễ' sao? Trong giới tu hành có cao thủ chơi cổ trùng tên là 'Khả Mễ' ư?"

Mọi người đều rất nghi hoặc, đều đang nghi ngờ.

Bách Lý Tâm đột nhiên hỏi: "Chẳng lẽ là 'Kha Mật' ? Trước đây, trong giới cao thủ chơi đùa cổ trùng có người tên như vậy."

Đối với cái tên này, mọi người đều không xa lạ, thực sự là danh tiếng quá lớn, kẻ dám chạy đến Thiên Lưu sơn ăn trộm đồ, sao có thể không được mọi người nhắc lui nhắc tới, hành động của lão hồi đó đã gây chấn động toàn bộ Tu hành giới, đến bây giờ lão vẫn là nhân vật thường được mọi người lấy ra làm đề tài nói chuyện.

Nam Trúc: "Không thể có điều đó. Không phải lão ta đã bị Đại thánh giết chết rồi sao? Lão ta không thể sống lại từ cõi chết, đúng không?"

Mọi người nghĩ lại thấy cũng đúng.

Dữu Khánh ngẫm nghĩ, "Sẽ là ai chứ… Xem ra phải tìm cơ hội hỏi thăm một chút."

Bên trong một chỗ lầu các với chiếc đèn lồng, Sô Vũ im lặng đứng tựa lan can, nghe thủ hạ báo cáo.

"Đó là một nơi đến mới, trước đây hắn chưa từng đến. Có thể cảm nhận được rõ ràng, hắn có phản ứng không bình thường đối với tiểu hài tử và phụ nhân đó. Không biết vào trong nói chuyện gì. Chúng ta đã đặt nơi đó vào tầm ngắm, tạm thời không có đánh rắn động cỏ, đang kiểm tra xem tình hình nhân sự trong căn nhà…"

"Tứ động chủ." Có người đi lên lầu, không chút do dự cất lời cắt đứt báo cáo, giao tin tức lên, giọng điệu nghiêm trọng: "Có thông tin quan trọng, tin tức trong kho hàng bến tàu đã được đưa tới."

Thông tin quan trọng gì có thể khiến người của mình thất thố? Sô Vũ cầm lấy tờ tin tức, hơi nghiêng người soi ánh đèn nhìn xem.

Không nhìn không sao, khi thấy rõ nội dung, ánh mắt y chấn động, thất thanh thốt lên: "Kha Mật? Làm sao có thể như vậy?"

Ngay cả người báo cáo tình hình trước đó cũng giật nảy mình, hỏi: "Kha Mật nào?"

Không ai để ý đến gã, người đến sau giải thích với Sô Vũ: "Từ việc lão Khâu không để cho Lê Hoa nói ra tên của mình, tình hình quả thực không đơn giản."

Sô Vũ nhìn chằm chằm tờ giấy, lắc đầu nói: "Điều này không có khả năng, Đại thánh làm sao có thể thất thủ?" Sau khi trầm mặc một lúc, y lại cất tiếng lẩm bẩm, "Cao thủ chơi đùa cổ trùng…" Dường như đã rơi vào trạng thái bối rối nào đó. Y đi qua đi lại, đi tới đi lui một hồi, rồi chợt xoay người lại nói: "Trước tiên gửi tin tức đến cho Đại thánh, ghi chú rõ tạm thời chưa biết thật hay giả."

"Vâng." Người đến sau nhận lệnh rời đi.

Người này vừa mới xuống lầu, lại có một người đi lên bẩm báo: "Thanh Nha đến."

Sô Vũ gấp tờ tình báo trong tay lại, nói: "Để hắn lên."

Thanh Nha vừa mới trở về Tri Hải các, còn chưa ngồi nóng mông đã bị triệu tập tới đây, gã rất nhanh liền lên tới, dừng lại cúi đầu khom lưng bái kiến, "Tứ động chủ."

Sô Vũ lạnh lùng nhìn gã, "Thuyền của ngươi đột nhiên thay đổi tuyến đường, đi vòng vòng Hổ Phách hải là có ý gì?"

Người giám thị của bên này xem không hiểu tình hình nên dứt khoát gọi gã đến đây để dò hỏi.

Thanh Nha thoáng ngớ người một cái, rồi lập tức cười khổ đáp: "Tứ động chủ, ta chỉ là muốn đi vòng vòng ngắm cảnh đêm của Hổ Phách hải a."

Giọng điệu của Sô Vũ lạnh lùng, "Ngươi chắc chắn?"

Thanh Nha rụt cổ, vội sửa lời: "Đương nhiên còn có nguyên nhân khác, ta phát hiện dường như có không ít người theo dõi ta, ta nhất thời bất mãn, muốn chơi bọn họ một vố, hoàn toàn chỉ là muốn giày vò những kẻ đó một hồi, tuyệt đối không có ý khác."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1318: Bại lộ (1)

Về việc mình bí mật đi gặp Hoắc Lãng, chỉ cần không bị vạch trần, Thanh Nha là sẽ không dễ dàng nói cho Sô Vũ biết tình huống có liên quan đến tổ chức sát thủ kia.

Bao gồm cả việc tìm kiếm kho báu của Hổ Phách tộc, trước khi chưa được sự cho phép của người đứng sau, y cũng sẽ không tiết lộ cho Sô Vũ.

Không phải Sô Vũ có quyền cao chức trọng tại Thiên Lưu sơn là có thể đại biểu tất cả, trước mặt Đại thánh, không phải lời nói của Sô Vũ có tính quyết định cuối cùng.

Huống chi, khi Can nương của y biết được y đang tìm kiếm kho báu tích lũy mấy nghìn năm của Hổ Phách tộc thì cũng cảm thấy rất hứng thú. Y biết rõ Can nương không phải là người có hứng thú đối

với tiền tài, điều khiến bà ta cảm thấy hứng thú có thể là dấu vết thời gian trong kho báu đó.

Can nương đã lên tiếng, đó chính là điều giúp y có niềm tin để mở mắt nói nói dối ngay trước mặt Sô Vũ.

Những ngày sau đó, hầu như ngày nào Thanh Nha cũng đi một chuyến ra biển rộng sóng biếc để xem quá trình khoan thăm dò tiến triển như thế nào.

Về phần tình cảnh hiện nay của mình, y cũng dần dần ý thức được, y nhận ra rằng bởi vì mình qua lại với cẩu Thám Hoa, mọi người đều cho rằng y đang tìm tiên phủ, nên có vô số yêu ma quỷ quái nhìn chằm chằm vào mình.

Y vốn rất muốn che giấu, lặng lẽ làm, nhưng mà tên khốn tung tin đồn kia lại nói cẩu Thám Hoa đang tìm kiếm tiên phủ, khiến cho ánh mắt mọi người trong thiên hạ đều bị thu hút đến đây, hành động khoan thăm dò tìm kiếm của bên y lại rõ ràng ra đó, không thể tránh được bị mọi người phát hiện.

Y cũng không ngờ tới có một ngày mình lại được muôn người giới Tu hành chú ý như vậy.

Cho dù bị ánh mắt của biết bao người trong thiên hạ nhìn chằm chằm như vậy, y vẫn rất bình thản, bởi vì y biết rõ kẻ đứng sau muốn làm thịt cẩu Thám Hoa là ai, y biết rõ hoàn toàn không tồn tại chuyện tìm kiếm tiên phủ gì đó, và biết là kẻ nào đang cố ý tung tin đồn để hãm hại cẩu Thám Hoa, trong lòng y không có gì mờ ám, y biết rằng mình không đạp lên lằn ranh đỏ đó, tự nhiên sẽ không có việc gì, kẻ nào thích theo dõi thì cứ theo dõi đi.

Lại trôi qua mấy ngày, trong con thuyền lớn nhất trên vùng biển rộng xanh lam này, gã thủ hạ không nhịn được cất lời lải nhải, "Thanh gia, ngài xác định thật sự có kho báu sao? Cả ngọn núi phía dưới đã bị chúng ta đục xuyên qua mấy chục đường rồi, không hề có dấu hiệu nào cho thấy có kho báu giấu ở đó, thậm chí hiện tại

ngay cả trong các lỗ thủng khắp nơi dưới nền đất cũng đã được chúng ta khoan thăm dò ra xung quanh, phạm vi khoan thăm dò càng ngày càng rộng, nếu như không có xác định được phạm vi của mục tiêu, chúng ta phải khoan thăm dò tới khi nào chứ?"

Sắc mặt Thanh Nha có chút âm trầm, trên thực tế, mấy ngày nay sắc mặt của y càng ngày càng không tốt, ngay cả đậu phộng nhai trong miệng cũng không còn thấy ngon nữa.

Hàng ngày y đều đến đây lặn xuống xem, vì vậy không phải y không biết tình hình diễn ra dưới đó.

Lúc này nghe thủ hạ nói ra một đống lời, kỳ thực là để phàn nàn, cùng với việc hàng ngày đều tới đây ngồi thuyền lắc lư mà không được gì, cuối cùng y cũng không nhịn được nữa, đột nhiên quát lớn: "Thông báo cho các huynh đệ dừng lại đi!"

Gã thủ hạ ở bên cạnh kinh ngạc hỏi: "Dừng lại? Dừng ngay lập tức ư?"

"Ừ, dừng ngay lập tức."

"Không tìm kiếm nữa sao?"

"Nói các huynh đệ tạm thời chờ đã." Nói vừa dứt lời, Thanh Nha lập tức phi thân bay lên, hạ xuống một chiếc thuyền khác nhỏ hơn, hét to: "Trở về."

Hải yêu tuân lệnh, ở trong nước kéo sợi dây thay đổi phương hướng, lôi thuyền nhỏ cưỡi sóng vượt gió lướt nhanh đi.

Lắc lư ở tại mũi thuyền, Thanh Nha vẻ mặt u ám, y vốn định tự mình tìm tới kho báu và lấy đi, là muốn giấu Dữu Khánh để độc chiếm cho mình, đến bây giờ kết quả thực sự vô nghĩa, nghĩ tới nghĩ lui, gã thấy vẫn phải đi tìm Dữu Khánh hỏi xem đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Y có phần nghi ngờ không biết mình có phải đã bị Dữu Khánh lừa gạt rồi hay không.

Hiện tại y ở trên thuyền ngẫm nghĩ lại về mình, đã biết rõ cẩu Thám Hoa không phải là thứ gì tốt, đã không chỉ một lần bị thiệt thòi vì hắn, tại sao còn phải tin vào chuyện ma quỷ của hắn chứ?

Y mang theo lửa giận đầy bụng trở về Tri Hải các, hỏi thăm gã thủ hạ canh chừng, xác định Dữu Khánh vẫn còn ở trong phòng.

Hừ, tên này trái lại tự tại, ăn uống miễn phí, ngày nào cũng trốn ở trong phòng tu luyện, không tìm kho báu nữa sao?

Bộ dạng này hoàn toàn không giống như là đang muốn tìm kho báu, Thanh Nha càng nghĩ càng thấy không thích hợp, càng cảm thấy mình đã bị lừa, lửa giận trong lòng càng lớn thêm. Y đi thẳng đến căn phòng của Dữu Khánh, đến trước cửa vào, giơ nắm đấm lên định đập cửa.

Tuy nhiên, nắm đấm vừa vung lên đã khựng lại, có một số việc cần phải đối diện với hiện thực, sau khi cửa mở ra, đối diện với cẩu Thám Hoa, mình nên nói như thế nào?

Nói là sau khi có được thông tin mình liền bỏ rơi cẩu Thám Hoa lại tự làm một mình, muốn độc chiếm, nên giấu người ta lén lút đi tìm kho báu?

Kết quả không tìm được, bây giờ đến oán trách người ta ư?

Nghĩ đến đây, y chợt nhận ra rằng mình dường như không có tư cách tới đây khởi binh vấn tội.

Sau một lúc do dự, y bỏ nắm đấm xuống, quay lại phất phất tay với mấy người đi theo, ra hiệu cho bọn họ lùi ra một chút, tránh để người ta thấy mình như đến đây khởi binh vấn tội, sẽ không hay.

Sau đó y mới giơ tay gõ vang cửa phòng theo cách bình thường.

Người ra mở cửa chính là Mục Ngạo Thiết, Thanh Nha không quan tâm đến y, giống như vào nhà của chính mình, trực tiếp đẩy cả cửa và người ra, vừa vào liền gọi to: "Thám Hoa lang, ra đi."

Mục Ngạo Thiết thoáng nhìn những người khác ở bên ngoài, thấy không có ai có ý định theo vào, liền đóng cửa lại.

Vừa mới lấy được một đống Nghiễm Linh đan, Dữu Khánh đang tranh thủ thời gian rảnh rỗi để tu luyện, tự nhiên là bị tiếng gọi to làm tỉnh lại, vừa nghe tiếng liền biết là Thanh Nha đến, không biết người này tới đây tìm mình có chuyện gì, nhất định phải đi ra ngoài gặp mặt, vì vậy hắn đứng dậy ra khỏi phòng.

Vừa nhìn thấy nụ cười chủ động tỏ vẻ thân thiện của Thanh Nha, trong lòng Dữu Khánh chợt động, mơ hồ nhận ra điều gì đó, lập tức khách khí chắp tay chào: "Thanh gia."

Khi hắn đưa tay ra hiệu mời ngồi, Thanh Nha đè tay hắn xuống, không nói chuyện tào lao với hắn mà đi thẳng vào chủ đề, "Thám Hoa lang, ta đặc biệt đến đây để báo cho ngươi một tin vui, trong lúc tình cờ người của ta đã phát hiện được nơi ngươi muốn tìm."

Dữu Khánh chớp chớp mắt, giả vờ mờ mịt hỏi: "Nơi nào?"

Thanh Nha quay đầu nhìn nhìn những người trong phòng, giơ ngón tay cái lên chỉ tới, ám chỉ trong im lặng, để những người này nghe được không sao chứ?

Dữu Khánh: "Đều là người của mình, cứ nói đi, không sao cả. Thanh gia, chuyện gì vậy? Làm gì mà thần thần bí bí thế?"

Thanh Nha tắc lưỡi, ghét bỏ trí nhớ của hắn, nhắc nhở: "Cổ Thai khư, di tích cổ mà ngươi đã nói tới."

Dữu Khánh giật mình kinh ngạc, "Hả? Ngươi đã tìm được Cổ Thai khư sao? Thật không? Ở đâu?" Ngay sau đó hắn ra vẻ hoài nghi, "Thanh gia, ngươi chắc chắn là đang đùa ta đúng không? Nếu ngươi

thật sự tự tìm được, ngươi có thể tới nói cho ta biết sao? Ta không tin!”

Thanh Nha trợn mắt lườm hắn, “Thanh gia ta ra ngoài lăn lộn, dựa vào chính là nghĩa khí, ta là người ăn mảnh sao? Chúng ta có phúc cùng hưởng. Đi, đi xác nhận xem đó có phải là Cổ Thai khư hay không.” Y cũng không chờ Dữu Khánh đồng ý, trực tiếp chụp tay hắn, lôi đi.

“Thanh gia, Thanh gia…” Dữu Khánh giả vờ phản kháng một chút, nhưng cuối cùng cũng không từ chối quá mức, bởi vì không thể nào giải thích được nếu không hăng hái với kho báu nha.

Hai nữ nhân ở lại, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết hăng hái cầm vũ khí đuổi theo…

“Đưa Thám Hoa lang đi, tất cả cùng nhau ra biển?”

Hướng Lan Huyên làm cưu chiếm tổ thước đang tự rót trà tự uống, nghe báo cáo vậy thì vụt ngẩng đầu lên xác nhận lại.

Thủ hạ của nàng gật đầu, “Đúng vậy, đã cùng nhau lên thuyền rời bến.”

Hướng Lan Huyên lập tức đứng lên, truy hỏi: “Mấy người Thám Hoa lang có mang theo bao bọc, hành lý gì đó hay không?”

Thủ hạ suy nghĩ một chút, lắc đầu đáp: “Không có, thực sự không có, mỗi người chỉ mang theo bội kiếm mà thôi.”

“Ngươi chắc chắn?”

“Chắc chắn, chắc chắn.”

Nghe được lời này, Hướng Lan Huyên đột nhiên căng thẳng lại thả lỏng người, chậm rãi ngồi xuống, tiếp tục nhâm nhi trà của mình, “Ừ, đã biết rồi, tiếp tục the dõi đi.”

Nàng biết rất rõ, nếu thật sự tìm được tiên phủ, để mở ra được, nhóm người Dữu Khánh tất nhiên phải đem theo "Củ cải trắng" kia, bọn hắn không đem Linh căn theo vậy thì không cần sốt ruột.

Nàng không sốt ruột nhưng lại có người sốt ruột, việc đoàn người Dữu Khánh và Thanh Nha rời bến đã nhanh chóng gây ra một phản ứng dây chuyền khá lớn, trong lúc nhất thời một lượng lớn người vừa công khai vừa bí mật cùng nhau lũ lượt ra biển…

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1319: Bại lộ (2)

Tại kinh thành Cẩm quốc, cuộc sống kinh doanh của người dân vẫn như cũ với các quầy hàng buôn bán nhỏ, các tửu quán cửa tiệm, người qua người lại nhộn nhịp, nhưng người dân bình thường không biết rằng, đằng sau sự bình tĩnh đó đã nổi lên sóng to gió lớn, toàn độ triều đình, các phủ nha đều hoang mang lo sợ.

Mai phủ, cũng là phủ Hữu Thừa tướng phủ hiện nay, người gác cổng bình thường đã được thay thế bằng mấy người áo xám trông coi, toàn bộ trong ngoài Mai phủ đều bị rất nhiều người áo xám canh giữ.

Người của Ty Nam phủ đã bỏ qua triều đình, trực tiếp bao vây Mai phủ. Sáng sớm, Hữu Thừa tướng Mai Tang Hải chuẩn bị thượng triều nhưng lại bị chặn lại ở trong phủ. Bất kỳ người nào trong Mai phủ đều không được ra ngoài, vua và dân chấn động.

Rất nhiều người đều muốn biết đã xảy ra chuyện gì, rất nhiều người đang quan sát tình hình diễn ra.

Hầu hết người trong Mai phủ đều bị quản thúc tại trong căn phòng của mình, bọn họ cũng không hiểu ra sao, nhưng nhìn chung, toàn bộ Mai phủ vẫn tương đối yên tĩnh.

Trong đại sảnh, Mai Tang Hải với khuôn mặt đầy dấu vết của thời gian đã thay triều phục ra, mặc một thân thường phục nhưng vẫn bộc lộ rõ sự cao quý, phong thái thoải mái tự nhiên, đang ngồi trước bàn đánh cờ với người khác, khí độ trầm ổn như có núi lở tại trước mặt cũng không biến sắc.

Một người khác có mái tóc dài buông xõa ra sau, vầng trán sáng ngời, mép tóc tụt ra phía sau rất dữ, khuôn mặt sạch sẽ không râu, tướng mạo hiền lành, đây là Hậu Ty tiên sinh Sở Thiên Giám của Ty Nam phủ.

Cờ qua cờ lại một hồi, nhìn thấy Mai Tang Hải do do dự dự, Sở Thiên Giám nở nụ cười, một lời nói hai ý nghĩa: "Mai tướng, còn chưa nghĩ ra hạ cờ như thế nào sao?"

Mai Tang Hải tiện tay hạ xuống một con cờ, "Ngươi là đang khi dễ lòng ta rối loạn nha. Trong Ty Nam phủ, hình như ngươi không có trách nhiệm bắt người thẩm vấn đúng không?"

Sở Thiên Giám đáp trả một con, "Ta chủ động xung phong. Ngươi và ta kết giao nhiều năm, ta cũng nhận được không ít chỗ tốt từ ngươi. Nhìn tại phần tình cảm trước kia, ta muốn dành cho ngươi chút thể diện. Ta biết ngươi đang chờ đợi cái gì, vô ích thôi. Ta khuyên ngươi nên khai ra đi, nếu còn tiếp tục lề mề nữa sẽ phải tổn thương hòa khí. Nếu như kéo dài đến khi trời tối, vậy thì thực sự sẽ rất đen tối."

"Khai cái gì? Ta cũng không biết Ty Nam phủ vì sao vây khốn ta, ngươi không có hỏi ta cái gì, chỉ nói ta khai, ta phải khai thế nào?"

"Mai tướng là cột trụ của quốc gia, cũng là bộ mặt của triều đình, nếu không xác nhận được tình huống nhất định thì sẽ không có khả năng đụng đến ngươi. Điều gì lại khiến Ty Nam phủ trực tiếp đụng đến ngươi chứ? Cho nên, cần khai điều gì, trong lòng Mai tướng biết

rất rõ, không cần ta phải nói lời vô dụng. Không có trực tiếp ném ngươi vào nhà tù mà chỉ đóng cửa phủ giữ ngươi là đã cho ngươi thể diện, và cũng là để cho ngươi có đường lui. Chỉ cần ngươi chủ động nói rõ ra mọi việc, có thể sự việc cũng sẽ dễ dàng trôi qua."

"Ta thực sự nghĩ không ra ta phải khai điều gì. Hậu Ty tiên sinh có lòng tốt như thế, có lẽ cũng đang chờ điều gì đó a?"

"Mai tướng, cùng tới đây canh chừng còn có hai con hổ báo đã đói khát mấy ngày. Ngươi con đàn cháu đống, có nhiều con cái nối dõi tông đường, nhưng mấy con súc sinh đó không biết cái gì gọi là tình cảm và cũng không biết nể nang thân phận địa vị, nếu thật sự trở mặt, quá trình sẽ vượt quá sức tưởng tượng của ngươi, ngươi không chịu nổi."

Mai Tang Hải buông tiếng thở dài, "Thực sự không hiểu ra sao."

Rồi tiếp tục ung dung hạ cờ.

Đúng vào lúc này, quản gia Khổng Thận từ bên ngoài nhanh chóng bước vào, đi đến bên cạnh lão ta, nhìn thấy Sở Thiên Giám đang ở đây đánh cờ, y do dự muốn nói gì đó rồi lại thôi, không có hé răng.

Sở Thiên Giám liếc nhìn thủ hạ dừng lại ngoài cửa, thấy gã khẽ gật đầu ra hiệu, liền thản nhiên nói: "Tin tức đã tới rồi sao? Không hổ là Mai tướng quyền cao chức trọng nhiều năm xây dựng thế lực tại kinh thành, Mai phủ đã bị Ty Nam phủ bao vây đến như vậy rồi mà vẫn có cách lấy được tin tức từ bên ngoài. Xem ra, bình thường Mai tướng bỏ ra không ít công sức với Ty Nam phủ a."

Vẫn nhìn chằm chằm bàn cờ, Mai Tang Hải nhíu mày, "Ta tự hỏi vì sao không thẩm vấn ta mà chỉ vây giữ ta ở nơi này, thì ra là muốn tạo ra cục diện chó cùng rứt giậu, quan sát xem có người nào, động tĩnh gì xuất hiện. Xem ra lần này Ty Nam phủ là thật sự muốn đem ta nhổ tận gốc. Khổng Thận, việc đã đến nước này, không cần cấm kỵ, nói đi, tình hình phía bên Huyền Quốc công như thế nào?"

Khổng Thận vẻ mặt cay đắng đáp: "Khi biết được tình hình của đại nhân, đích thân Bệ hạ đến Ty Nam phủ, nhưng lại bị Địa Mẫu từ chối gặp gỡ. Sau khi về cung, bệ hạ lại truyền triệu Huyền Quốc công, tuy nhiên, Huyền Quốc công cáo ốm, án binh bất động!"

Lạch cạch, tay Mai Tang Hải run lên, quân cờ rơi xuống trên bàn cờ, cũng thu tay lại tựa vào lưng ghế, không còn vẻ bình thản chơi cờ nữa, đã có phần thất thố rồi.

Trong tình huống bình thường, nếu như Ty Nam phủ bỏ qua triều đình làm ra chuyện vi phạm kỷ cương triều đình như vậy, Huyền Quốc công Ứng Tiểu Đường tất nhiên sẽ nhảy ra đối nghịch.

Tuy rằng lão ta không phải đứng cùng phía với Ứng Tiểu Đường, nhưng hiện nay, Ứng Tiểu Đường quả thực là chỗ dựa cuối cùng để lão ta có thể vững vàng đối diện Ty Nam phủ.

Sau một lúc trầm mặc, lão ta thở dài yếu ớt, "Ta đã hiểu rồi, chuyện ám sát A Sĩ Hành đã bại lộ."

Khổng Thận trợn tròn mắt kinh ngạc.

Sở Thiên Giám đùa nghịch quân cờ trên tay, "Nói cách khác, Mai tướng đã thừa nhận rồi. Xem ra, tiếp theo không cần phải vòng vo nữa, chúng ta đã có thể thẳng thắn nói chuyện với nhau."

Mai Tang Hải nhìn chằm chằm vào ông ta, "Chỉ là một tên A Sĩ Hành, cho dù có yếu tố đệ tử của Địa Mẫu ở trong đó, nhưng dù sao A Sĩ Hành vẫn chưa chết, lẽ ra, nhiều nhất chỉ cần cảnh cáo ta không được tiếp tục động đến hắn, Ty Nam phủ không đáng phải hưng sư động chúng như thế."

Sở Thiên Giám: "Ngươi nói không sai, với thân phận và địa vị của ngươi, xác thực nên là như thế. Tất cả đều nằm trong tính toán của ngươi, thảo nào ngươi không có sợ hãi. Chỉ là, ngươi ngàn vạn lần không nên cuốn vào chuyện của Tu hành giới."

"Tu hành giới cùng thế tục gắn bó cùng tồn tại. Người đã đến cấp độ như ta, làm sao có thể không bị cuốn vào trong đó, nếu không, ngươi và ta làm sao có khả năng cùng ngồi ở đây chơi cờ…" Đang trút ra những lời oán hận, Mai Tang Hải đột nhiên ngẩn người, tựa hồ chợt hiểu ra chuyện gì đó, kinh ngạc hỏi: "A Sĩ Hành thật sự đang tìm tiên phủ?"

Sở Thiên Giám sắc mặt hơi trầm xuống, "Xem ra Mai tướng đã thừa nhận tin đồn đó là do ngươi lan truyền ra."

Sau một lúc sửng sốt, Mai Tang Hải bỗng nhiên cười ha hả, ngửa mặt lên trời cười to, cuồng tiếu không ngừng, tay vỗ lên bàn cờ khiến quân cờ nhảy lên lách cách, còn có một số quân cờ đồm độp rơi xuống, "Hắn thật sự đang tìm kiếm tiên phủ, ta vậy mà lại bị thua vì điều này, ta vậy mà lại bị thua như vậy…"

Sở Thiên Giám cắt đứt tiếng cười của lão ta, "Nếu đã nhận tội, vậy thì nói đi, ngươi làm sao biết được hắn đang tìm kiếm tiên phủ?"

Mai Tang Hải cười đến chảy nước mắt, lắc đầu, giơ tay áo lau nước mắt, rồi thở vắn than dài đồng thời liên tục xua tay, tựa như muốn nói rằng ngươi không nên hỏi nữa, ta không muốn nói gì cả.

Sở Thiên Giám vẻ mặt không vui đứng lên, cất bước đi tới cửa, ra hiệu bằng ánh mắt với người bên ngoài.

Chẳng bao lâu, một con báo ánh mắt hung dữ và một con mãnh hổ màu sắc sặc sỡ bị buộc xích sắt lôi kéo đến bên ngoài, theo sát phía sau là hai tiểu hài tử được người ôm đi.

Đồ buộc miệng của hai con thú được tháo ra, trong khu nhà tức thì vang lên tiếng thú dữ gào rống, khiến cho hai tiểu hài tử sợ hãi khóc thét lên.

Ngồi ở trong phòng, sắc mặt Mai Tang Hải tái nhợt, hô hấp gấp gáp…

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1320: Thăm dò trong biển (1)

Thuyền dừng lại trên biển, tụ tập cùng với mấy chiếc thuyền đang neo đậu ở đó.

Dữu Khánh nhìn những người trên con thuyền đi theo ở phía sau, đó là nhóm người Long Hành Vân, bọn họ không chút nào che giấu, công khai bám theo không buông.

Trên đường đi, Thanh Nha cũng có hỏi Dữu Khánh đã xảy ra chuyện gì, được biết bọn họ đến đây vì tiên phủ, ngoại trừ lắc đầu cảm thán ra, y cũng không thể nói thêm được gì. Đối với người được Đại

thánh Thiên Lưu sơn xem là vãn bối như Long Hành Vân, y cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể mặc kệ.

Đối với việc này, Dữu Khánh không có phản ứng gì, biển không phải là hồ nước của nhà hắn, hắn không có quyền can thiệp vào chuyện đi đứng của người ta.

Hắn nhìn những khuôn mặt trên các con thuyền khác ở gần đây, chắc hẳn đều là thủ hạ của Thanh Nha. Sau đó hắn nhìn ra biển rộng bao la xung quanh, ánh mắt tập trung vào một hòn đảo ở khá xa. Sau một lúc quan sát hiện trường, hắn mới quay đầu lại hỏi Thanh Nha, "Bậc cấp lớn ở đâu, đưa ta đi xem đi."

Hắn cũng rất mong đợi và nóng lòng muốn nhìn thấy nó.

Đối với Thanh Nha mà nói, hắn nóng lòng là được rồi, như vậy mới không có vấn đề, y vẫy tay, "Ở dưới này, đi theo ta."

Hai người lần lượt ào ào nhảy xuống nước, phàn lớn người trên thuyền cũng nhảy xuống theo, tạo ra những bong bóng khí và nhanh chóng lặn xuống đáy biển.

Đám người Long Hành Vân nhìn nhau, sau đó cũng nhanh chóng nhảy xuống biển đi theo, thể hiện rõ sẽ bám chặt lấy Dữu Khánh không buông, đây cũng là mục đích đến Hổ Phách Hải.

Ánh sáng loang loáng dần dần mờ đi, một nhóm bóng người lần lượt đáp xuống trên bậc cấp của ngọn núi phế tích.

Xác thực đây là một cầu thang rất lớn, mỗi một bậc đều cao hơn thân người.

Mặt nước phía trên loang loáng ánh sáng, ánh sáng dao động, xung quanh u tối mờ ảo, kết hợp với phế tích cổ xưa tĩnh mịch nơi đây khiến người ta có cảm giác hoang vắng quỷ dị, xung quanh có nhiều loài cá to to nhỏ nhỏ linh hoạt sống động, và còn có những Hải yêu kích thước to lớn đi theo Thanh Nha bơi lượn vây quanh.

Dữu Khánh ngồi xổm xuống sờ sờ lên bậc cấp cổ xưa, sau khi tự tay mình kiểm tra, xác nhận đây không phải giả tạo, hắn thầm thấy vui mừng, hắn chỉ định thử xem mà thôi, không ngờ tới thực sự đã bị tên địa đầu xà này tìm được.

Căn cứ vào những dấu vết còn sót lại tại hiện trường, có thể thấy được, những bậc cấp cổ xưa này lúc trước đã bị vùi lấp, nhưng không biết bằng cách nào đó đã được bọn họ moi ra.

Với tình trạng như vậy, nếu là hắn đi tìm, sợ rằng không biết phải tìm đến ngày tháng năm nào.

Quan sát xung quanh một lúc, hắn nhẹ nhàng bơi lên trên, bơi đến một bậc cấp vẫn còn được cố định tại trên thân chính của ngọn núi, hắn đứng trên bậc cấp và xoay người nhìn thẳng ra phía trước cầu thang, căn cứ vào những hình ảnh được khắc trên tường của cung điện dưới lòng đất, cầu thang to lớn này được làm ra để tiếp đón cự nhân, đối diện với lối ra vào tiên phủ.

Nói cách khác, hướng hắn đang nhìn lúc này chính là nhìn tới vị trí cổng vào tiên phủ, trừ khi hình ảnh trên tường được sáng tạo ra chỉ vì để có nội dung, nếu không, đại khái sẽ không khác biệt lắm, nhiều nhất là vị trí lối vào có sai lệch một chút về hai bên, và như vậy, chỉ cần phương hướng đại khái không sai, đi qua đi lại thử mấy lần là có thể giải quyết được vấn đề sai lệch vị trí.

Sau khi đã xác định được phương vị, hắn nhìn khung cảnh xung quanh dưới nước, ghi nhớ đặc điểm địa hình và hoàn cảnh đáy biển để làm mốc, tăng thêm một tầng bảo đảm.

Thanh Nha đến gần hắn, hỏi: “Ngươi đang nhìn cái gì vậy?”

Dữu Khánh lấy cớ hỏi: “Nơi đó tại sao lại có lỗ thủng vậy?” Hắn cố ý tùy tiện chỉ tối một lỗ thủng xuyên qua bậc cấp.

Thanh Nha nhìn tới, sửng sốt, đó hẳn là lỗ thủng bên bọn họ đào ra để thăm dò.

Y còn đang suy nghĩ nên giải thích như thế nào thì Dữu Khánh Thanh đã tò mò đi đến đó. Hắn vừa mới đến cửa hang, còn chưa kịp xem xét gì thì đã phải khẩn cấp quay người tránh né, bởi vì đột nhiên có một người từ bên trong chui ra. Người đó quan sát đám người bọn hắn một cái, rồi cắm đầu cắm cổ bỏ đi.

Lúc đầu, Dữu Khánh còn tưởng rằng đó là người của Thanh Nha, nhưng sau khi đi kiểm tra mấy vòng, phát hiện thấy trên núi có không ít hang động tương tự, còn có không ít người ra ra vào vào những hang động đó, rõ ràng là đang tìm kiếm cái gì đó. Hắn nghi ngờ có thể có liên quan tới tiên phủ, nên cũng chui vào xem thử.

Không xem không biết, xem rồi mới biết có thật nhiều đường hầm đào xuyên qua thân núi, còn có một điều có thể khẳng định, những đường hầm này rõ ràng đều mới được đào ra. Sau khi nhận ra điều này, hắn lập tức hiểu được có chuyện gì xảy ra, phát hiện thấy tên địa đầu xà này da mặt thực sự dày, đã như vậy còn không biết xấu hổ gọi hắn đến xem.

Nhưng điều này cũng không nằm ngoài dự đoán, nếu không phải vì tìm kiếm khắp nơi vẫn không tìm được gì, y làm sao có thể đến tìm hắn.

Thanh Nha vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, cũng luôn tập trung quan sát phản ứng của, để xem hắn có thể phát hiện manh mối gì về kho báu hay không. Khi nhìn thấy hắn rõ ràng có biểu hiện nghi ngờ về những đường hầm này, chính y cũng có chút xấu hổ.

Sau khi lại chui ra khỏi một con đường hầm, Dữu Khánh đã biết rõ còn cố ý hỏi, "Thanh gia, vì sao nơi này có nhiều đường hầm xuyên qua thân núi như vậy?"

Trải qua một hồi suy nghĩ, Thanh Nha đã tìm được lí do để giải thích, y hất hất cằm ra phía ngoài, "Ừm, chắc hẳn là do đám người lang thang khắp nơi đó đào ra."

Dữu Khánh hơi giật mình, "Những người đó không phải người của ngươi ư?"

Thanh Nha: "Ta làm gì có nhiều người như vậy. Quỷ mới biết đám người đó là ai. Lúc đầu ta còn có thể không cho họ đến gần, về sau càng ngày càng nhiều, ta thế đơn lực bạc, chỉ có thể để mặc bọn họ."

Dữu Khánh không nói nên lời, chắc hẳn đó là đám yêu ma quỷ quái bị thu hút tới đây và người của các thế lực lớn kia, còn phía bên hắn, thực sự không phái bất kỳ ai đến nơi này, lí do rất đơn giản, hắn không muốn để cho Thanh Nha biết được hắn đã biết đối phương đang lén lút tìm kho báu. Hắn không nghĩ tới các bên khác lại không kiêng nể gì cả như thế.

Càng là như vậy, hắn càng cảm thấy lúc trước mình thay đổi quyết định là đúng đắn.

"Ai! Được rồi, đi thôi." Dữu Khánh buông tiếng thở dài, phất tay ra hiệu cho mọi người rời đi.

Hắn vừa định bơi lên trên thì lập tức bị Thanh Nha kéo lại, Thanh Nha kinh nghi hỏi: "Ngươi đi đâu vậy? Đã tìm được Cổ thai khư rồi, ngươi không tìm kho báu nữa sao?"

Tìm cái rắm, Dữu Khánh đã tìm được thứ mình muốn tìm, hắn chỉ chỉ xung quanh, "Còn cần tìm nữa sao? Nơi này đã bị đám khốn khiếp đó đào thành cái sàng rồi, nếu thật sự có kho báu, còn có thể giấu được ư?"

Nói xong lời này, hắn hất tay Thanh Nha ra, tung người nhảy lên, nhanh chóng ngoi lên trên, rất nhanh liền chui ra khỏi mặt biển, phi thân trở về trên thuyền.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1321 Thăm dò trong biển (2)

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết ngoi lên mặt biển theo sát phía sau, Thanh Nha phá nước lao lên lại chưa vừa lòng, y đưa tay đẩy hai người ra, áp sát đến bên cạnh Dữu Khánh, nhìn chằm chằm vào mặt Dữu Khánh, sắc mặt âm trầm hỏi: "Thám Hoa lang, chuyện kho báu đó, ngươi không phải đùa giỡn ta chứ?"

Dữu Khánh kỳ quái hỏi: "Ngươi cảm thấy có cần phải lấy việc này ra đùa giỡn sao?"

Thanh Nha nói:

"Nhưng vì sao ta càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp? Ngươi rời đi vội vàng như thế, ta thấy ngươi dường như không có hứng thú gì với kho báu đó. Hơn nữa, vừa rồi, theo ta quan sát, ngươi hình như hoàn toàn không có biểu hiện nào muốn tìm kho báu."

Dữu Khánh cười hắc hắc vui vẻ, bộ dạng có vẻ kỳ quái với nghi vấn của Thanh Nha, "Thanh gia, ngươi làm sao biết được ta không bỏ công sức vì chuyện kho báu chứ? Ta vì sao phải để cho ngươi biết được những gì ta đã âm thầm làm ra? Ngươi cho rằng Lý Trừng Hổ có thể vô duyên vô cớ ban thưởng những Hổ phách nữ đó cho nghĩa tử của ông ta sao? Phía sau tất cả những điều này đều phải bỏ công bỏ sức, ngươi có hiểu hay không?"

Thanh Nha thoáng sửng sốt một chút rồi ngay lập tức như bừng tỉnh hiểu ra, chuyện kho báu chính là do Hổ phách nữ tiết lộ, nói cách khác, những Hổ phách nữ đó biết rõ nhất về kho báu. Lúc trước y vẫn luôn thắc mắc vì sao Lý Trừng Hổ lại đột nhiên ban Hổ phách nữ cho nghĩa tử, thì ra là vì cẩu Thám Hoa giở trò quỷ ở sau lưng.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, nghi hoặc vương vấn trong lòng tức thì tiêu tan, y chậc chậc ra tiếng nói: "Ta tự hỏi lúc trước vì sao ngươi

không có động tác gì với việc tìm kho báu, thì ra là đang thầm lén dùng biện pháp này. Ý của ngươi là, trở về tìm những Hổ phách nữ đó để tìm hiểu tình hình?”

Hay a! Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết quay nhìn nhau, nhận ra rằng cuối cùng cũng phải cần đến bộ não đưa hấu của lão Thập Ngũ, ngay cả việc này cũng có thể vo nó vào đây, hợp tình hợp lý như thật vậy, nếu là bọn họ khẳng định không nghĩ ra được.

Dữu Khánh vẻ mặt khinh thường nói: “Thanh gia, ta không giống các ngươi, ta là người đi học, ta sẽ không làm việc ngu ngốc kiểu mò kim đáy biển, ta tự có cách của ta. Biện pháp của ta đã được nói rõ ràng với ngươi ngay từ đầu. Lúc đầu ta đã nói ngươi hỗ trợ ta cứu những Hổ phách nữ đó ra, chỉ là ngươi hàm hàm hồ hồ không muốn làm như vậy.”

Đối với điều này, Thanh Nha cũng chỉ có thể tiếp tục hàm hàm hồ hồ, y lấy một củ đậu phộng ra bóc ăn, nghĩ thầm, quỷ mới biết rõ có tìm được Cổ Thai khư cũng chỉ phí công.

Trải qua một lần này, y phát hiện thấy những Hổ phách nữ đó cũng không có ngốc, chắc hẳn đã chừa lại một tay.

Nghĩ lại thấy cũng đúng, người ta bị vây khốn trong nhà tù, ngươi chưa giúp người ta thoát thân, vì sao người ta phải giũ ra gốc gác nhà mình cho ngươi biết?

Quả thực là mình đã suy nghĩ quá đẹp, quá háo hức đoạt được, ngẫm lại, cẩu Thám Hoa trầm ổn hơn mình nhiều, mưu người trước khi mưu sự, trước tiên ổn định đường lui cho mình, cũng không biết hắn dùng biện pháp gì, vậy mà có thể để cho Lý Trừng Hổ nhả những Hổ phách nữ đó ra, ban cho tên người làm kia.

Bây giờ thông tin ban thưởng đã đưa ra, họ cũng không cần tái tiếp khách nữa, có thể tưởng tượng ra được thái độ của những Hổ phách nữ đó đối với cẩu Thám Hoa và cũng có thể tưởng tượng được sẽ giao tiếp với nhau như thế nào.

Thanh Nha đã tìm ra lí do mình không tìm được kho báu, y lại tiếp tục lấy cớ nói: "Không phải là ta không muốn cứu, bọn họ nằm trong sự khống chế của Lý Trừng Hổ, đâu có dễ cứu như vậy. Vẫn là tài tử đệ nhất thiên hạ nhà ngươi có biện pháp. Ta tâm phục khẩu phục."

Dữu Khánh không có ý định để cho y dễ dàng lừa gạt, hắn nhìn chằm chằm động tác nhét hạt đậu phộng vào trong miệng của y, nhíu mày nói: "Ta nói nha Thanh gia, nhìn tình trạng hiện trường như vậy, thật sự là mới tìm được sao? Không phải là ngươi muốn ăn một mình, len lén tìm kho báu sau lưng chúng ta đó chứ?"

Thanh Nha lập tức trừng mắt phủ nhận, "Ta đi ra lăn lộn giang hồ, chú ý chính là nghĩa khí. Ngươi đừng có lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Tình huống hiện trường như vậy, trước ánh mắt nhiều người nhìn chằm chằm như thế, ngươi cảm thấy ta có thể ăn mảnh được sao? Được rồi, ngươi không nên suy nghĩ nhiều, gây ra hiểu lầm thì không hay ho gì cả. Trước tiên trở về tìm những Hổ phách nữ đó hỏi xem rồi nói tiếp. Bên ta sẽ xuất lực khiểm chứng thông tin giúp ngươi."

Tiếp đó y quay đầu lại phất tay với phía sau, hét lên: "Quay thuyền lại, trở về. Mọi người rút hết đi."

Nếu Hổ phách nữ đã có giữ lại, y cảm thấy phía bên mình cũng không cần phải ở lại nơi đây.

Vì vậy, những con thuyền phía bên này lần lượt xuất phát, lũ lượt cưỡi sóng vượt gió theo cùng một hướng rời đi.

Đám người Long Hành Vân ngoi lên mặt biển, thấy vậy lại đuổi theo.

Không bao lâu sau, đột nhiên có rất nhiều người từ dưới mặt biển lũ lượt ngoi lên, tất cả đều có vẻ há hốc mồm, không biết người của Thanh Nha giày vò thật nhiều ngày như vậy lại đột nhiên rút hết đi là có ý gì.

Bây giờ tình thế bọn họ phải đối mặt là có nên ở lại hay không…

Sau khi trở về phòng của mình trong Tri Hải các, Trùng Nhi nhìn thấy bọn hắn an toàn trở về thì thở phào nhẹ nhõm.

Nam Trúc lôi kéo Dữu Khánh nhỏ giọng hỏi thầm, "Lão Thập Ngũ, có phải là chúng ta đã tìm được lối vào hay không?"

Đối với bọn hắn, những người biết rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ cần nhìn thấy hành động quan sát của Dữu Khánh dưới đáy biển là có thể hiểu được.

Trùng Nhi và Bách Lý Tâm kinh ngạc, chỉ đơn giản như vậy liền tìm được lối vào tiên phủ sao?

Dữu Khánh khẽ lắc đầu, "Nếu như hình ảnh điêu khắc trên tường không có vấn đề gì, hẳn là đã tìm được rồi. Hiện tại, chỉ sợ những hình ảnh đó chỉ là hình thức được tạo ra để lắp ráp lại cho có nội dung. Là cái trước hay là cái sau, còn cần chúng ta mang đồ tới hiện trường đích thân xác minh."

Hai người Nam, Mục đương nhiên biết rõ cần mang đồ gì đến đó để xác minh.

Nam Trúc hỏi: "Lúc nào đi, hôm nay sao?"

Dữu Khánh: "Quá nhanh sẽ không lừa gạt được phía bên Thanh Nha, ít nhất phải để cho Trùng Nhi đi Hổ Phách thôn hai chuyến. Dù sao, bây giờ Trùng Nhi đã có thể đến đó bất cứ lúc nào. Việc còn lại chính là thuận tiện quan sát thái độ của các bên. Nếu như vấn đề không lớn, vậy thì trực tiếp ẫn theo người của Tam Tiên bảo cùng đi…"

Nói đến đây, hắn hơi lộ vẻ trầm ngâm, chính hắn cũng không biết đến lúc đó sẽ có bao nhiêu người đi theo.

Lí do hắn chưa vội đến đó cũng là muốn để cho các thế lực có nhiều chút thời gian phản ứng. Ý nghĩ của hắn là, căn cứ vào kinh nghiệm dĩ vãng, số người đi vào càng nhiều càng tốt, lực lượng càng lớn

càng an toàn. Cho dù tiến vào đó chỉ là một đám heo, khi gặp phải nguy hiểm thì cũng có thể phân tán một phần nguy cơ bị truy sát.

Ý nghĩ này có phần ích kỷ, nhưng hắn không có chút nào không nỡ, hắn cho rằng đó đều là bọn họ tự tìm, bao gồm cả chính bọn hắn, nếu bị chết cũng đáng đời.

Hắn quay lại nói với Trùng Nhi: "Trùng Nhi, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày ngươi đến Hổ Phách thôn thăm những Hổ phách nữ đó một lần."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1322: Quyết đoán (1)

Bọn hắn trở về còn chưa ngồi nóng mông, Hướng Lan Huyên đã phái người đến, nói dễ nghe là mời Dữu Khánh đi uống trà.

Nghe có vẻ không giống là việc mà nữ nhân đó có thể làm, Dữu Khánh không muốn đi, nhưng hắn có thể từ chối được sao? Hiển nhiên là không thể, vì vậy hắn đành phải cắn răng đi gặp.

Khi đi đến căn phòng vốn thuộc về Các chủ của Tri Hải các, Dữu Khánh không chú ý rằng hôm nay Hướng Lan Huyên đã cẩn thận trang điểm qua. Trên thực tế, các nam nhân thông thường cũng không quá chú ý đến chuyện này, hắn chỉ phát hiện thấy hôm nay Hướng Lan Huyên không có bá đạo như bình thường, đúng là mời hắn uống trà, còn đích thân châm trà rót nước, khiến cho Dữu Khánh có phần thụ sủng nhược kinh.

Sau nhiều lần liên tục cảm tạ, hắn cảm thấy có chút lúng túng, nhịn không được chủ động mở miệng nói: "Có việc gì phân phó, Đại hành tẩu cứ việc nói ra là được."

Ngụ ý là không cần phải khách khí như vậy.

Hướng Lan Huyên nâng cốc lên môi, chậm chạp không uống, híp mắt, hít nhẹ một hơi ngửi một hồi rồi mới nói: "Phế tích mà Thanh Nha tìm được dưới đáy biển đó hẳn là rất cổ xưa. Ta đã đến hỏi thăm người của Hổ Phách tộc, bọn họ tựa hồ cũng không biết nó có từ lúc nào, hoặc nói cách khác là bọn họ căn bản không biết có phế tích như vậy, có thể tưởng tượng nó cổ xưa như thế nào."

Nàng có vẻ như chỉ đơn giản đang nói ra một chuyện vô cùng bình thường. Vì sao lại nói ra chuyện đó vào lúc này? Trong lòng Dữu Khánh biết rõ ràng, đối phương biết quá nhiều, có một số việc có thể suy đoán ra được, hắn hơi chút cân nhắc, sau đó trả lời: "Lối vào Cự Linh phủ có khả năng ở khu vực đó."

Trong số những thế lực lớn, nàng là người đầu tiên biết được Dữu Khánh đến đây để tìm tiên phủ, cho dù đã có suy đoán từ trước nhưng nàng vẫn bộc lộ rõ sự kinh ngạc, hỏi: "Có chắc chắn không?"

Dữu Khánh nói: "Ngươi đã biết phương pháp mà Cửu vĩ hồ chuẩn bị để mở ra Cự Linh phủ, vẫn cần phải dùng đến biện pháp đó thử một lần mới biết được kết quả cuối cùng. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc hẳn là ở nơi đó."

Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý nhưng Hướng Lan Huyên vẫn hít một hơi thật sâu, sau đó chậc chậc mấy tiếng, nhấp một ngụm nước trà rồi khẽ lắc đầu nói: "Ở một nơi phức tạp như thế, trước ánh mắt nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, cũng không thấy ngươi có hành động gì, hầu hết thời gian chỉ ở lì trong phòng, nhưng chỉ với một chút manh mối như vậy, ngươi lại có thể tìm ra vị trí đại khái nhanh như thế. Ngươi thật sự rất có năng lực a."

Nhìn biểu cảm trên khuôn mặt đối phương, có vẻ đây là một lời tán thưởng xuất phát từ đáy lòng.

Dữu Khánh cười khổ, "Bất đắc dĩ mà thôi."

Hướng Lan Huyên: "Nếu nói như thế, Thanh Nha quả thực là đang tìm kiếm tiên phủ giúp ngươi?"

Dữu Khánh nâng cốc trà nhấp một ngụm, "Coi như vậy đi."

Hướng Lan Huyên hiếu kỳ nói: "Vậy thì thật kỳ quái! Thanh Nha lấy dũng khí từ đâu mà dám giúp ngươi làm việc này, chán sống rồi sao? Một khi tiên phủ mở ra, người của Thiên Lưu sơn nhất định cũng sẽ xông vào theo, cho dù hắn có tiến vào tiên phủ hay không, Thiên Lưu sơn có thể buông tha cho hắn mới là lạ. Lẽ nào hắn không nghĩ đến số phận của mình? Trừ khi trước đó hắn đã thông báo cho Thiên Lưu sơn biết mình đang tìm kiếm tiên phủ.

Nhưng theo sự quan sát của ta, Thiên Lưu sơn không giống như đã biết được tình hình. Nếu thật sự biết được, lực lượng mò kim đáy bể của Thanh Nha lúc trước sẽ không mỏng manh như vậy. Sô Vũ hoặc cấp cao của Thiên Lưu sơn đích thân tiếp xúc với ngươi cũng là điều khó tránh khỏi, nhất định cần phải gặp trực tiếp ngươi để xác nhận tình hình. Chẳng lẽ ngươi đã bí mật tiếp xúc với Sô Vũ ở ngoài tầm mắt của chúng ta?"

Nàng đưa ra một mớ nghi vấn, nhưng câu trả lời của Dữu Khánh lại rất đơn giản, "Thanh Nha không biết mình đang tìm tiên phủ."

Chậm rãi nâng chén lên trước môi, Hướng Lan Huyên khựng lại, ngước mắt nhìn chằm chằm vào hắn, "Không biết? Vậy tại sao hắn lại chịu khó như thế?"

Câu trả lời của Dữu Khánh vẫn rất đơn giản, "Ta nói ta đang tìm kho báu của Hổ Phách tộc, muốn hợp tác với hắn, nhưng hắn lại muốn ăn một mình, bỏ ta ra, lén lút tìm một mình."

Hướng Lan Huyên lại lần nữa không nói nên lời, rất nhanh liền hiểu rõ nguyên nhân đại khái trong chuyện đó. Sau đó nàng không cầm yên được cốc trà trong tay, cười run cả người, nước bắn tung tóe, "Ha ha ha ha, ngươi tên này, thực sự quá cay độc. Ta luôn tự hỏi vì

sao ngươi có thể yên ổn đóng cửa ở trong phòng, thì ra đã có người làm thay. Sau này, Sô Vũ nhất định lột da hắn."

Về vấn đề này, Dữu Khánh không muốn giải thích cái gì, chỉ im lặng uống trà.

Sau một lúc cười đã đời, Hướng Lan Huyên bình tĩnh lại, chợt hỏi: "Nếu thật sự tìm được, ngươi xác định phải đi vào sao?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, hỏi: "Ngươi có đi vào không?"

Hướng Lan Huyên hỏi ngược lại: "Ngươi hi vọng ta đi vào sao?"

Cả hai người đều rơi vào trầm mặc, một lúc lâu sau, Hướng Lan Huyên phá vỡ sự yên lặng, nói: "Địa sư đã đến Hổ Phách hải, hắn càng cảm thấy hứng thú đối với người thần bí nhét tờ giấy kia. Vị kia của Thiên Lưu sơn hẳn là đã đến trước một bước."

Dữu Khánh hơi kinh ngạc, "Tại trong Tri Hải các?"

Hướng Lan Huyên lắc đầu, "Không biết ở đâu, từ tốc độ liên lạc và phản hồi, chứng tỏ người đang ở vùng này. Ta cũng không tiện vận dụng nhân thủ đi thăm dò vị trí của hắn. Năng lực phát hiện của bọn họ không phải bình thường. Phía bên ngươi cần phải hành động cẩn thận hơn. Phía bên Địa Mẫu thì có chút quái lạ, đến nay vẫn ở tại kinh thành Cẩm quốc, còn chưa có dấu hiệu rời đi, cảm giác có chút không bình thường."

Dữu Khánh như có điều suy nghĩ, đoán rằng bên đó hẳn là sẽ động thủ với Mai Tang Hải.

Một bên khác, Thanh Nha cũng phái người để mắt tới nhất cử nhất động của đám người bên Dữu Khánh…

Hổ Phách hải đổ mưa, thiên địa sắc biến, cuồng phong bão táp.

Biển động gió lớn khiến việc gửi nhận tin tức không thuận tiện, nhưng những thông tin liên quan vẫn được chuyển đến Tê Lan tiểu trúc trên đảo kịp thời.

Tiếng gió thổi vù vù tựa như muốn thổi tung nóc nhà, ở trong phòng, Bàng Vô Tranh đưa thông tin mình đã xem qua cho Thanh y phụ nhân, sau đó nhắm mắt lẩm bẩm, "Trên biển sóng lớn, sẽ không có người nhân cơ hội này đề hành động chứ?"

Đang xem thông tin trong tay, Thanh y phụ nhân thuận miệng trả lời: "Dưới đáy biển vẫn luôn có người trông chừng, nếu có tình huống gì sẽ kịp thời báo cáo."

Sau khi xem hết nội dung trên tay, bà ta quay đầu nhìn sang Bàng Vô Tranh, "Thanh Nha và vị Thám Hoa lang đó đến cùng đang làm trò gì? Tại sao lại hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa?"

Bàng Vô Tranh lẩm bẩm nói: "Bọn hắn vẫn không có dấu hiệu rời đi. Nếu không phải là sự yên tĩnh trước cơn dông bão thì là vì có quá nhiều ánh mắt đang nhìn chằm chằm nên chuyển sang hành động bí mật, mà chúng ta lại hoàn toàn không biết gì cả, điều này thật không tốt. Sau nhiều năm trông chừng như vậy, chúng ta thật sự phải thất bại trong gang tấc sao?"

Thanh y phụ nhân bĩu môi nói: "Theo ta thấy, trực tiếp bắt người về, cạy miệng hắn ra, mọi việc lập tức sẽ rõ ràng."

Bàng Vô Tranh khẽ gật đầu, "Sau khi vị Thám Hoa lang đó tới một lần, nhóm người Thanh Nha liền lập tức rút khỏi. Xem ra, vị Thám Hoa lang đó mới thực sự là mấu chốt. Bộp!" Hai tay lão ta bất chợt vỗ lên tay vịn ghế, đột nhiên đứng lên.

Thanh y phụ nhân bị phản ứng của lão ta làm giật nảy mình.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1323: Quyết đoán (2)

Đang đi qua đi lại, Bàng Vô Tranh bất chợt dừng bước, nhìn chằm chằm bà ta, dứt khoát nói: "Theo ý của ngươi, bắt người!"

Thanh y phụ nhân: "Đáng lẽ phải như thế từ lâu rồi. Ngươi cứ hết lo lắng cái này lại lo lắng cái kia, quá mức thận trọng. Ngươi chờ đi, ta sẽ đích thân đi một chuyến."

Bà ta đúng là có vẻ nói đi là đi.

"A Ngọc, việc này sao có thể tùy tiện hạ thủ cho được." Bàng Vô Tranh vội vàng giữ bà ta lại.

Thanh y phụ nhân đầy tự tin nói: "Ngươi yên tâm đi, ta không có ngốc như ngươi nghĩ đâu. Với tu vi của ta, bắt tên Thám Hoa lang đó chỉ là việc dễ như trở bàn tay. Sau khi bắt được, ta sẽ nhanh chóng trốn xuống biển rời đi. Chỉ cần có chuẩn bị sẵn sàng, cho dù đám người Hướng Lan Huyên cũng ở Tri Hải các, đến khi bọn họ kịp phản ứng cũng đã muộn rồi."

Bàng Vô Tranh cau mày nói: "Nếu như một trong số mấy vị Bán Tiên đó đã đến đây thì sao? Một khi gây ra động tĩnh, ngươi có chắc ngươi có thể chạy thoát được không?"

Thanh y phụ nhân lập tức sửng sốt, đúng vậy, với chuyện trước mắt này, quả thực có khả năng mấy vị Bán Tiên đó sẽ đích thân tới đây. Bà ta tức thì không còn tự tin nữa, "Vậy ngươi nói xem chúng ta nên làm thế nào bây giờ?"

Thấy bà ta vì lo lắng mà đã bình tĩnh lại, Bàng Vô Tranh buông bà ta ra, chắp tay sau lưng cất bước đi qua đi lại trong phòng, chăm chú suy nghĩ.

Cho đến khi cơn bão bên ngoài yếu đi một chút, lão ta mới dừng bước, xoay người lại, chậm rãi nói: "Tên nghĩa tử kia của Lý Trừng Hổ, hai ngày nay ngày nào cũng đến Hổ Phách thôn ngoài thành."

Nói đến Hổ Phách thôn, nghĩ đến chuyện mà tên nghĩa tử đó của Lý Trừng Hổ có thể đã làm với tộc nhân của mình, Thanh y phụ nhân tức thì nghiến răng nghiến lợi nói: "Đúng vậy, sớm muộn gì ta cũng sẽ làm thịt hắn!"

Bàng Vô Tranh hừ một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Xem ra ta cần phải đi bái phỏng Tương La Sách một lần."

Thanh y phụ nhân kinh ngạc, hỏi: "Hắn làm sao có thể giúp ngươi làm việc này? Dùng tiên phủ để dụ dỗ thuyết phục hắn hay sao?"

Bàng Vô Tranh: "Thuyết phục hắn sẽ quá mạo hiểm, lỡ như không thuyết phục được thì sao? Với loại chuyện này, ngoại trừ chính bản thân mình ra, chúng ta không thể tin người nào. Ý của ta là, Lý Trừng Hổ đã thu nghĩa tử, và nghĩa tử của hắn lại đang ở Hổ Phách hải, ta phải đi vỗ vỗ mông ngựa, điều này phù hợp với nhận biết của Tương La Sách về ta."

"Làm sao?"

"Trước tiên truyền tin cho Tương La Sách, nói là ta sưu tầm được một món bảo vật, muốn hiến cho nghĩa tử của Lý Trừng Hổ. Hỏi xem Tương La Sách thấy thế nào. Tương La Sách chắc chắn sẽ không từ chối. Tên Lâm Long đó ngày nào cũng đến Hổ Phách thôn. Mặc dù nó là nghĩa tử của Lý Trừng Hổ nhưng những cao thủ hàng đầu sẽ không quá đặt nặng, gần như không có nhiều khả năng sẽ luôn theo sát nhìn chăm chú. Cho nên ngươi có thể mai phục trong rừng cây gần cung thành để bắt nó đi."

Thanh y phụ nhân không hiểu, hỏi "Bắt cóc hắn làm gì? Không phải bắt tên Thám Hoa lang kia sao? Hơn nữa, lỡ như ngày đó tên Lâm Long kia không đến Hổ Phách thôn thì sao?"

"Cho nên ta muốn hiến bảo cho nó, nhân tiện gặp gỡ Tương La Sách một lần. Dựa vào giao tình giữa ta với Tương La Sách, cũng như sự hiểu biết của ta về hắn, hắn chắc chắn sẽ không để cho ta phải chạy lui chạy tới, sẽ sắp xếp để Lâm Long tới cung thành cùng gặp mặt ta. Thậm chí ta còn có thể đoán được, hắn đại khái sẽ lấy lí do thiết yến khoản đãi Lâm Long để mời Lâm Long đến cung thành dự tiệc, sau đó gọi ta xuất hiện, rồi giới thiệu ta với Lâm Long, để cho ta có cơ hội hiến bảo.

Rừng núi bao quanh ngoài cung đã là khu vực bên ngoài cấm địa, có thể ngăn cản rất nhiều tai mắt, hơn nữa ở tại nơi đó không có bao nhiêu người chú ý tới Lâm Long, động thủ sẽ dễ dàng hơn nhiều. Tại Tri Hải các, có quá nhiều con mắt luôn luôn nhìn chằm chằm vào bọn hắn. Dựa vào tu vi của ngươi, hắn là đủ để bắt người đem đi trước khi các bên kịp phản ứng."

Thanh y phụ nhân vẫn còn bối rối với nghi vấn lúc trước, "Tại sao lại bắt hắn? Để cho ta giải hận hay là dùng để áp chế Thám Hoa lang?"

"A Ngọc, trong khi còn chưa rõ ràng tình huống, muốn bắt Thám Hoa lang từ Tri Hải các đem đi sẽ rất nguy hiểm. Chỉ có dẫn dụ hắn tới trong cung thành, chúng ta mới có thể tránh được hầu hết rủi ro. Lâm Long bị bắt cóc, Thám Hoa lang chắc chắn sẽ không ngồi yên, ít nhất hắn sẽ đi tới cung thành để xem xét tình hình. Nếu như có biến cố ta sẽ nghĩ cách xử lý.

Sau khi bắt được Lâm Long, ngươi lập tức theo mật đạo lẻn vào trong cung thành rồi âm thầm chờ đợi, một khi Thám Hoa lang xuất hiện, ta sẽ có cách sáng tạo cơ hội cho ngươi động thủ. Với tu vi của ngươi, dư sức để nghiền ép hắn, và có thể lặng yên không một tiếng động đưa Thám Hoa lang rời đi theo mật đạo. Chờ đến khi các bên kịp phản ứng lại thì đã muộn. Cho dù chí tôn Bán Tiên tới cũng vô ích, ngươi đã đi xa từ lâu."

Nghe đến đây, Thanh y phụ nhân mới bừng tỉnh hiểu ra, vỗ tay tán thưởng: "Phương pháp này rất tuyệt diệu, vừa có thể bắt người, còn

có thể…" Đột nhiên bà ta có phần ngập ngừng, "Ngươi có thể rũ sạch hiềm nghi không? Có khiến ngươi bị nghi ngờ chút nào hay không."

"Cho dù lúc đó không bị nghi ngờ, về sau cũng không thể thoát được, ai bảo lúc đó ta có mặt tại hiện trường. Điều này không có liên quan gì đến việc ta có khả năng gây án hoặc là có chứng cứ gì hay không. Mấy thế lực lớn đó, vì để duy trì trật tự, bình thường sẽ thực hiện theo các quy tắc, nhưng một khi thật sự chạm đến lợi ích của bọn họ, với loại người như chúng ta, bọn họ chỉ làm điệu bộ, còn khi hành động sẽ không có chút đắn đo nào. Bất kể ngươi có tuân theo quy củ hay không, bọn họ thà rằng bắt sai cũng sẽ không bỏ sót. Ngươi cho rằng chúng ta còn có thể tiếp tục ẩn cư tại trong thôn trang này hay sao?

Cho nên, không ra tay thì thôi, chỉ cần vừa động thủ thì đừng nên suy nghĩ đến việc sau đó mình có bị nghi ngờ hay không. Ta đại khái cũng sẽ bỏ chạy bằng địa đạo. Nói thật, nếu không phải biết rõ nơi bọn họ giày vò quả thực có liên quan đến lối vào tiên phủ, nếu không phải đã xác định được vị Thám Hoa lang đó không phải ngẫu nhiên đến đây, ta cũng không dám mạo hiểm được ăn cả ngã về không làm ra chuyện này."

Dứt lời, lão ta đi tới một bên, ngồi xổm xuống mở một ngăn tủ ra, lấy ra một chiếc hộp đặt lên trên bàn. Khi chiếc hộp được mở ra, bên trong lấp loáng tỏa ra kim quang nhàn nhạt, có một viên trân châu màu vàng kim to như nắm tay đặt trên lớp đệm lót, quầng sáng chói lọi lóa mắt.

Thứ này trước đây bọn họ vô tình phát hiện ra tại trong vùng biển này. Chính bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy viên châu thứ hai nào có màu sắc rực rỡ và kích cỡ to như vậy, quả nhiên là trân bảo.

Thanh y phụ nhân đã hiểu rồi, đây là bảo vật chuẩn bị tặng cho nghĩa tử của Lý Trừng Hổ.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1324: Phục kích (1)

Sau khi gió dừng mưa nghỉ, Tương Hải Hoa hỏi thăm thủ hạ về tình hình sau khi đối mặt với thiên tai, rồi chạy đến cung thành Hải đô, vừa để báo cáo tình hình phía bên mình cũng là muốn tìm hiểu tình hình trên đảo từ chỗ phụ thân.

Khi cô ta đến, Tương La Sách lại đang xử lý tiêu bản một con Hải ngư, Cô ta đã quen thuộc với điều này từ lâu, đứng ở bên cạnh nói ra tình hình của Tri Hải các, không có vấn đề gì, chỉ có một số nơi cần phải tiến hành tu sửa.

Cô ta vừa mới nói xong, Tương La Sách còn chưa nói một câu nào, liền có người đưa tới một bức thư.

Nghe nói là thư của Bàng Vô Tranh, Tương La Sách có phần ngạc nhiên, nhìn ra ngoài, thấy bầu trời vẫn còn chưa hoàn toàn trong xanh, cất tiếng lẩm bẩm, "Lão già đó không phải đang nghỉ ngơi trên đảo sao? Gió bão chỉ vừa mới qua, tại sao lại đưa thư tới rồi? Đã xảy ra chuyện gì hay sao?"

Ông ta dừng lại công việc đang làm, cầm lấy bức thư mở ra xem, vừa xem khóe miệng vừa nhếch lên một nét tươi cười, rồi phất tay ra hiệu cho thủ hạ đến đưa thư lui ra.

Cảm thấy trong nét tươi cười của phụ thân có ẩn ý sâu xa, cô ta thử hỏi: "Bàng tiên sinh có chuyện gì sao?"

Vừa đúng lúc xem xong, Tương La Sách thuận tay đưa bức thư cho cô ta, để nữ nhi của mình tự xem, còn ông ta thì tiếp tục xử lý tiêu bản con hải ngư kia.

Sau khi biết rõ nội dung bức thư, Tương Hải Hoa à một tiếng, "Bàng tiên sinh vẫn là 'Khách sáo' như thế, đây là muốn nịnh nọt Lâm Long a."

Tương La Sách sửa lại, "Là Vương gia."

Tương Hải Hoa gật đầu đồng ý, nhưng lại khinh thường nói: "Vương gia không cần loại người lấy lòng này, Vương gia cần là người gắn bó làm chỗ dựa, cứ luôn làm chuyện hư tình giả ý như vậy, thảo nào Vương gia một mực không muốn để ý tới lão ta. Cũng chỉ có cha thu chút lễ của người ta mới làm bằng hữu với loại người này. Cha còn thiếu chút lễ vật đó sao?"

Cô ta rất không thích loại người nịnh nọt như vậy.

Tương La Sách không ngừng động tác trên tay, không có phản ứng gì, chỉ nhàn nhạt nói: "Hổ Phách hải trong mắt chúng ta không giống với Hổ Phách hải trong mắt người khác, nghe nhiều bên mới rõ. Về phương diện này, cần phải học hỏi thêm từ Vương gia."

Người nào đều biết nói đạo lý, và cũng có thể hiểu, nhưng Tương Hải Hoa vẫn bĩu môi, không đồng tình, cô ta thuận tay ném bức thư lên cái bàn ở bên cạnh, rồi xoay người rời đi.

Giọng nói của Tương La Sách vang lên ở sau lưng cô ta, "Ngày mai Lâm Long có đi Hổ Phách thôn không?"

Tương Hải Hoa dừng bước quay đầu lại đáp: "Con làm sao biết được. Khi nào hắn đi, con sẽ sắp xếp người hộ tống."

Tương La Sách: "Vậy con trở về báo cho hắn, nói là trưa mai ta thiết yến khoản đãi hắn ở đây."

"Con biết rồi."

"Ngoài ra…"

Thấy phụ thân đột nhiên có vẻ do dự, Tương Hải Hoa hỏi: "Gì cơ?"

Tương La Sách cầm tiêu bản trong tay, buông tiếng thở dài, "Ngày nào con cũng quấn lấy tên tiểu bạch kiểm đó, sẽ không có thai chứ?"

"Cha, cha đang nói bậy bạ gì vậy chứ?" Tương Hải Hoa rất hiếm có mà mặt đỏ lên, vung tay áo bất mãn nói.

"Giữa nam nữ chỉ có chuyện đó, con cũng không phải là trẻ con, và ta cũng không muốn can thiệp vào sở thích cá nhân của con, ta chỉ muốn nhắc nhở con một câu, đối với tên tiểu bạch kiểm đó, con là muốn vui chơi hay thật sự muốn ở chung với nhau, tự con phải cân nhắc cho rõ ràng, đừng có làm ra chuyện hồ đồ."

Tương La Sách dường như đã nói hết lời, có thể nói ra những lời như vậy là bởi vì ông ta cảm thấy có lẽ lần này nữ nhi của mình đã thật sự động tâm.

Đối với việc này, ông ta cũng rất bất đắc dĩ, với người đã có thân phận và địa vị như ông ta, rất nhiều chuyện khó thể nhìn bằng ánh mắt bình thường…

Khi Tương Hải Hoa đến tìm Trùng Nhi truyền lời mời tham dự tiệc trưa thì Thanh Nha đang ở trong phòng Dữu Khánh.

Đối với việc có nên nhận lời mời ăn trưa hay không, Trùng Nhi là không muốn đi, nàng không giỏi giao tiếp xã giao qua lại như vậy, huống chi bữa tiệc chỉ mời một mình nàng, với tính cách của mình, nàng cũng không giỏi đưa ra quyết định, nên nàng chỉ có thể dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến của Dữu Khánh.

Tương La Sách là chủ nhà, mình đang ăn ở trên địa bàn của người ta, không cho người ta thể diện thì không thích hợp, hơn nữa, hiện tại tạm thời bọn hắn cũng không có chuyện gì, đồng thời rất khó tìm được cớ từ chối ở ngay dưới mí mắt phía của người ta, ngoài ra, Dữu Khánh cũng muốn biết Tương La Sách mời tiệc là có ý gì.

Hiện tại hắn án binh bất động là vì muốn trước tiên nhìn xem phản ứng của các bên, vì vậy hắn đã đồng ý thay cho Trùng Nhi.

Tương Hải Hoa vừa rời đi, Thanh Nha lập tức kéo Dữu Khánh vào trong phòng ngủ của hắn, đóng cửa lại, và cũng không quan tâm tới Tam Túc ô Tiểu Thanh, lôi kéo Dữu Khánh đến bên cạnh Tiểu Thanh, khe khẽ hỏi nhỏ, "Chuyện như thế nào rồi? Đã qua mấy ngày rồi, tại sao còn chưa có phản hồi gì? Ngươi không phải là muốn ăn một mình chứ?"

Câu này có phần lấy lòng mình đo lòng ngời ta, suy bụng ta ra bụng người.

Dữu Khánh: "Ngươi suy nghĩ nhiều. Không nói chuyện khác, chỉ với mặt mũi của Can nương, nếu tìm được bảo tàng, nàng cũng sẽ có một phần. Không phải là ta không muốn phản hồi, mà vì phía bên Hổ phách nữ còn chưa chịu để lộ hoàn toàn sự thật. Vì để ổn thỏa, bọn họ muốn chờ đến khi thực sự thoát thân rồi mới nói cho chúng ta biết. Cho dù Lâm Long gần như ngày nào cũng chạy đến đó cũng vô ích."

Thanh Nha nửa tin nửa ngờ, "Đã công khai thông báo, ban thưởng bọn họ cho tên người làm đó, mà bọn họ còn dám không nể mặt như thế sao? Ta nói nha, không phải ngươi đang lừa gạt ta chứ?"

Dữu Khánh giang hai tay ra, "Lừa gạt ngươi có ích lợi gì sao? Ngươi còn nhớ mật đạo mà chúng ta tìm kiếm lúc trước không? Ban đầu cũng nói là nơi giấu kho báu, nhưng cuối cùng chẳng có gì cả, cũng giống như bây giờ. Ngươi còn không nhận ra ý đồ của bọn họ sao? Trước tiên ứng phó chúng ta, không thấy thỏ không thả ưng. Đương nhiên, trước khi chưa thể thoát thân, bọn họ có điều lo lắng cũng là chuyện bình thường."

Nghe nói như thế, Thanh Nha thấy cũng đúng, nếu là y đứng ở góc độ của những Hổ phách nữ đó, có lẽ cũng sẽ làm như vậy. Y không khỏi chần chừ nói: "Lý Trừng Hổ đến cùng là có ý gì? Nói ban

thưởng những Hổ phách nữ đó cho các ngươi, tại sao còn chậm chạp không thả? Người ở trên tay ngươi thì dễ làm rồi."

Dữu Khánh: "Quỷ mới biết rõ là có ý gì. Một tỷ rưỡi kia cũng không thấy có dấu hiệu gì muốn đưa cho ta. Hiện tại ta cũng làm biếng đi đoán tâm tư của lão, ai biết lão có nuốt lời hay không? Ai cho rằng là thật người đó là kẻ ngốc. Dựa vào chính mình mới ổn thỏa nhất. Dù sao, ta vẫn sẽ nói Lâm Long đi nhiều thêm mấy chuyến, suy nghĩ thêm chút biện pháp."

Thanh Nha có phần lo lắng, "Tên người làm đó của ngươi trông có vẻ quá an phận, sợ là không đủ cơ trí để cạy miệng những Hổ phách nữ kia." Y sờ cằm lầm bẩm, "Nếu như có thể nghĩ cách đưa người ra trước được thì hay. Đưa nhiều người như vậy ra ngoài ngay dưới mí mắt của Tương La Sách, quả thực rất không dễ…"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1325: Phục kích (2)

Sáng ngày hôm sau, sau cơn bão, bầu trời trong xanh như giặt, Bàng Vô Tranh nghe theo kêu gọi, vượt biển từ Tê Lan tiểu trúc đi tới cung thành, có người dẫn lão ta vào hậu cung.

Tương La Sách trông vẫn rất rảnh rỗi, chỉ lo xử lý tiêu bản.

Ôm một cái tráp, Bàng Vô Tranh cười ha hả lên tiếng chào hỏi, "Tương huynh."

Tương La Sách quay đầu nhìn lại, ánh mắt dừng lại trên cái tráp, cũng không khách khí, hỏi: "Mang bảo vật gì tới vậy?"

Từ biểu cảm và cử chỉ, có thể thấy rằng, mối quan hệ của hai người quả thực tương đối thân thiết.

Bàng Vô Tranh không có giấu giếm, đến trước mặt đối phương mở tráp ra cho ông ta chiêm ngưỡng.

Vừa nhìn thấy bảo quang, ánh mắt Tương La Sách hơi ngưng tụ, đưa tay lấy viên bảo châu lấp loáng ánh vàng rực rỡ ở trong tráp ra, sau khi xem xét, ông ta kinh ngạc nói: "Ngọc trai? Lớn như vậy? Đây là bảo châu đã thành khí tượng trong truyền thuyết rồi."

Bàng Vô Tranh cười ha hả nói: "Bảo vật để hiến cho nghĩa tử của Đoan thân vương, làm sao có thể sơ sài, tự nhiên là phải đáng để cầm ra, nếu không, Tương huynh làm người giới thiệu cũng sẽ không nở mày nở mặt đúng không?"

Tương La Sách thả hạt châu lại, nói đùa: "Tại sao không thấy ngươi tặng cho ta đồ tốt như thế?"

Bàng Vô Tranh không nói gì, trong lòng nghĩ thầm mấy năm nay ta đưa cho ngươi còn ít đồ tốt hay sao? Đương nhiên ngoài miệng vẫn hùng hồn đầy lý lẽ: "Vừa mới tìm được không bao lâu, hôm nay hiến cho nghĩa tử của Đoan thân vương, hiện tại trong tay ta cũng chỉ có thứ này là có thể lấy làm lễ vật, lần sau nếu ta lại tìm được thứ gì tốt, tất nhiên sẽ không thiếu ngươi."

Trong khi hai người đang ở đây tán gẫu, Trùng Nhi cũng bước ra khỏi Tri Hải các, lại là đích thân Tương Hải Hoa đưa đi.

Đầu tiên là đi thuyền vượt sóng, sau khi cập bờ thì đổi sang xe.

Trong núi rừng bên ngoài cung thành, giữa khe hở cây cỏ trên một ngọn đồi, có một đôi mắt dõi nhìn ra xa, nhìn chằm chằm vào một tòa lầu các cao vút trong thành.

Đột nhiên, trên lầu các rủ xuống một tấm màn đỏ.

Đối với người trong thành mà nói, bọn họ không biết điều này có ý nghĩa gì, nhưng đôi mắt đám cỏ lại lập tức chuyển hướng, nhìn chăm chú về phía sơn đạo yên tĩnh.

Chẳng mấy chốc, một tràng âm thanh bánh xe phá vỡ sự yên tĩnh nơi này, một chiếc xe với bảy tám người hộ tống xuất hiện trên sơn đạo.

Khe hở đám cỏ chậm rãi mở rộng ra một ít, âm thầm chờ đợi.

Khi chiếc xe đến gần, ở gần chân ngọn đồi nhất thì thảm cỏ đột nhiên bị hất tung ra, một thân ảnh bay vọt ra như một bóng ma.

Hai gã hộ vệ cảnh giới phương hướng đó lập tức phát hiện thấy dị thường, khẩn cấp rút vũ khí ra, đồng thời lớn tiếng cảnh báo, "Địch…"

Hai chữ "Địch tập" còn chưa nói ra hết, những người tại hiện trường đã khựng lại giống như hóa đá, ngay cả âm thanh cũng không thể phát ra, chiếc xe cũng bất động tại chỗ.

Người nhìn thấy địch nhân tập kích, và những người vừa mới quay đầu nhìn tới đều không thể nhúc nhích được nữa, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nhận ra được người tập kích có tu vi đáng sợ.

Ở trong khoang xe, mặc dù không nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng Tương Hải Hoa cũng nhận ra có điều gì đó không ổn. Cô ta vừa mới quay đầu lại liền bị một áp lực cường đại siết chặt. Trùng Nhi còn chưa kịp ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì cũng đã không thể nhúc nhích, nàng có cảm giác hít thở không nổi.

Trong nháy mắt, người che mặt đã vọt tới, một chân dẫm lên vai một gã hộ vệ, tay vung lên, khoang xe tức thì sụp đổ vỡ tan, gần như không có âm thanh vỡ vụn nào vang lên, hai người ngồi bên trong bộc lộ ra ngoài.

Mái tóc của Tương Hải Hoa và Trùng Nhi bay lên, xõa tung ra phất phới theo mảnh vỡ khoang xe bùng nổ.

Người che mặt đánh lén dường như nhận biết Tương Hải Hoa, ánh mắt trực tiếp bỏ qua cô ta, nhanh chóng khóa chặt Trùng Nhi với mái tóc dài lay động.

Trùng Nhi vốn có ngoại hình nữ tính, hơn nữa lúc này tóc dài tung bay, trông càng giống nữ nhân.

Ngay vào lúc này, đôi mắt nhìn chằm chằm Trùng Nhi của người che mặt đột nhiên mở to, nghĩ đến việc Lý Trừng Hổ thu nhận người này làm nghĩa tử, bất chợt nghĩ tới điều gì đó, trong mắt toát ra nét khó tin, nhất thời ngây dại tại chỗ, sững sờ ngơ ngẩn, tựa như đã quên mình đến đây làm gì.

Đột nhiên, hàng loạt tiếng sấm sét không ngừng nổ vang.

Tiếng gió rít vù vù kéo tới, gần như là đồng loạt từ xung quanh vọt tới, gần một trăm mũi tên sắc nhọn rít gào bắn tới cùng một chỗ, mục tiêu chính là người che mặt đánh lén kia.

Người che mặt ánh mắt lấp lóe, hai tay vung lên, pháp lực cường đại cách không cố định gần trăm mũi tên nhọn phóng tới, hầu hết đều không thể đến gần một trượng quanh người đối phương.

Tuy vậy, vẫn có sáu mũi tên nhọn giống như tia sét lóe lên lao tới, mạnh mẽ xuyên thủng tầng pháp lực phòng ngự, muốn đoạt mệnh truy hồn đối phương.

Người che mặt hơi kinh, lại là Đại tiễn sư cảnh giới Thượng Huyền, ít nhất phải có hai người.

Đại tiễn sư cảnh giới Thượng Huyền toàn lực bắn ra là có thể gây ra mối đe dọa nhất định cho tu sĩ Cao huyền.

Thân thể người che mặt xoay tròn rất nhanh lên không trung giống như con quay, sáu mũi tên mới vọt tới lập tức bị quét bay, lại có những âm thanh sét đánh liên tiếp kéo tới.

Người che mặt ở trên không trung một lần nữa quay đầu lại nhìn Trùng Nhi trên xe, không làm gì nữa nhằm vào mục tiêu, mà lóe lên lướt nhanh rời đi như một bóng ma.

Hơn một trăm mũi tân vây công người che mặt cũng bị quét bay ngược ra ngoài, mạnh mẽ bắn nổ không ít cây cối ở xung quanh, khiến một vùng cây cối rộng lớn sụp đổ tan tác.

Bóng dáng người che mặt tập kích vừa mới biến mất, trong không trung lập tức có một bóng người lướt tới, không phải ai khác, chính là Tương La Sách. Ông ta mở to mắt lạnh lùng quét nhìn xung quanh, các hộ vệ đổ nhào nằm tan tác dưới đất.

Phía xa xa vẫn còn âm thanh mũi tên truy bắn, đó hẳn là phương hướng hung thủ chạy trốn, Đại tiễn sư vừa là đang truy sát, cũng là đang chỉ rõ phương hướng truy đuổi. Tương La Sách muốn đuổi theo nhưng không dám hành động hấp tấp, sợ trúng phải kế điệu hổ ly sơn, dù sao sự an toàn của nữ nhi mình và Lâm Long mới là ưu tiên hàng đầu.

Ông ta chính là nghe được tiếng dây cung nổ vang như sét đánh, mới nhận ra có chuyện đã xảy ra, nên khẩn cấp đuổi tới.

Chỉ chốc lát sau, từ phía cung thành lao tới một đám người đằng đằng sát khí, trong số người đuổi tới đây có cả Bàng Vô Tranh.

Nhìn thấy Trùng Nhi vẫn còn ở trên xe, Bàng Vô Tranh rõ ràng có chút sửng sốt, sau đó nhanh chóng quan sát xung quanh, chỉ nhìn thấy những bóng người phân tán ra cảnh giới.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1326: Người ở sát bên (1)

Trong không trung, sau khi xác định động tĩnh truy sát không còn nữa, Tương La Sách mới phiêu nhiên hạ xuống, đứng ở bên cạnh Tương Hải Hoa và Trùng Nhi quần áo ngổn ngang, đầu tóc rối bù, ánh mắt quan sát hai người, hỏi: "Các ngươi không có sao chứ?"

Tương Hải Hoa lắc đầu, "Không sao."

Trùng Nhi cũng lắc đầu, lòng vẫn còn sợ hãi.

Xác nhận hai người này không có việc gì, Tương La Sách mới chân chính thở phào nhẹ nhõm, một người là nữ nhi của mình, một người là nữ nhi của Lý Trừng Hổ, bất kể là ai xảy ra chuyện, ông ta cũng không thể đối mặt.

Trong mắt ông ta toát ra sát cơ lẫm liệt, rất muốn biết kẻ nào to gan lớn mật như vậy, dám làm loạn ngay dưới mí mắt của mình.

Đám hộ vệ ở xung quanh đứng lên sau một hồi sợ bóng sợ gió, cũng có kẻ bị mũi tên bắn ngược ra gây thương tích.

Một đám Đại tiễn sư xách theo cung tên từ trong rừng bay ra, tất cả đều mặc y phục đen, toát ra khí tức lạnh lẽo nghiêm nghị, lần lượt tụ tập lại bên cạnh Tương La Sách, có một số người được khiêng tới, bị người che mặt dùng đòn gậy ông đập lưng ông bắn ngược mũi tên về phản kích.

Người cuối cùng bay tới là một Đại tiễn sư mái tóc hoa râm, đưa tay kiểm tra một người được khiêng tới, phát hiện người này đã chết, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Nhìn thấy đột nhiên xuất hiện một lượng lớn Đại tiễn sư như vậy, Bàng Vô Tranh đứng trong đám người ánh mắt lấp lóe bất định.

Tương La Sách hỏi: "Hung thủ đâu?"

Đại tiễn sư mái tóc hoa râm quay đầu lại đáp: "Chỉ dựa vào chúng ta là không bắt được hắn, đã chạy thoát rồi."

Tương La Sách trầm giọng hỏi: "Nhiều Đại tiễn sư như vậy đồng loạt ra tay, vậy mà cũng không bắt được?"

Tương Hải Hoa lên tiếng: "A cha, không thể trách họ, cảnh giới của hung thủ ít nhất là Cao Huyền, đối phương vừa ra tay, chúng ta căn bản không thể nhúc nhích. Nếu không có uy lực từ mũi tên của Ngao Định tiên sinh hỗ trợ, e rằng chúng ta đã gặp bất trắc."

Cô ta là cảnh giới Thượng Huyền, vừa giao đấu liền biết sâu cạn của đối phương.

Lời của nữ nhi tự nhiên sẽ không có sai, Tương La Sách nhìn những người khác xung quanh, thấy những người có mặt tại hiện trường đều dồn dập gật đầu tán đồng.

Đại tiễn sư mái tóc hoa râm được gọi là Ngao Định nói: "Nhìn thân thể, hắn là cái nữ nhân."

"Nữ nhân? Nữ nhân cảnh giới Cao Huyền…" Tương La Sách cau mày, trong đầu lóe lên một bóng người, lập tức quay đầu ra hiệu ánh mắt cho một thủ hạ ở bên cạnh. Gã thủ hạ nhanh chóng rời đi.

Lão cung thủ Ngao Định tiên sinh chuyển dời ánh mắt tới Tương Hải Hoa và Trùng Nhi, "Mục tiêu của đối phương hình như không phải là bọn họ, nếu không, với tu vi của người tập kích, hơn nữa còn là tập kích có chủ mưu trước, dựa vào thực lực của chúng ta, rong lúc vội vàng hoàn toàn không có khả năng ngăn cản."

Nghe nói như thế, Tương Hải Hoa dường như cũng nghĩ tới điều gì đó, "Quả thực như thế, sau khi hất tung thùng xe, kẻ tập kích phát hiện thấy là hai chúng ta, rõ ràng sửng sốt ngẩn người, có vẻ nằm

ngoài dự đoán của hắn, sau đó giống như không còn hứng thú động thủ, nếu không…” Cô ta nhìn tới đám người Ngao Định.

Ngụ ý là, nếu không, với những Đại tiễn sư tại đây chỉ sợ chưa chắc đã có thể cứu được bọn họ.

Đứng trong đám người, Bàng Vô Tranh mặt không biểu cảm, cúi đầu rũ mắt, giống như một pho tượng.

Tương La Sách a một tiếng, “Nếu như không nhằm vào các ngươi, vậy thì bố trí mai phục ở đây để nhằm vào ai chứ?”

Mọi người nghe vậy cũng cảm thấy quái lạ, mạo hiểm lẻn vào trong rừng núi ở ngoại vi cung thành, nơi có bố trí nhiều trạm gác ngầm, nếu không phải nhằm vào chuyến này, vậy thì định hạ thủ với ai chứ?

Ít nhất có thể khẳng định một điều, đó là đối tượng muốn nhằm vào sẽ đi qua con đường này.

Bất kể như thế nào, hung thủ đã chạy thoát, sau khi lưu lại một số người ở lại điều tra, những người còn lại quay về cung thành.

Dù xảy ra chuyện như vậy nhưng vẫn không làm lỡ bữa tiệc chiêu đãi của Tương La Sách. Trong bữa tiệc, Tương La Sách cũng giới thiệu Bàng Vô Tranh cho Trùng Nhi quen biết, đồng thời còn giới thiệu phu phụ Ngao Định cho Trùng Nhi cùng làm quen. Ông ta đặc biệt giới thiệu phu phụ hai người đều là Đại tiễn sư cảnh giới Thượng Huyền, vốn là hộ vệ bên cạnh Đoan thân vương, cho nên sau này nếu chợt nhìn thấy, Trùng Nhi cũng không cần cả kinh thốt lên, hoàn toàn có thể tín nhiệm phu phụ hai người.

Trùng Nhi không biết tầm quan trọng trong chuyện này, nhưng khi nghe thấy, Bàng Vô Tranh âm thầm kinh hãi, không nhịn được nhìn kỹ Trùng Nhi mấy lần.

Và lẽ đương nhiên, Bàng Vô Tranh cũng lấy viên bảo châu kia ra tặng cho Trùng Nhi, coi như là lễ gặp mặt.

Sau khi yến tiệc kết thúc, phu phụ Ngao Định đích thân quay về Tri Hải các cùng với Tương Hải Hoa và Trùng Nhi. Bàng Vô Tranh cũng cáo từ rời đi.

Tương La Sách đang đứng nhìn theo, một gã thủ hạ xuất hiện bên cạnh, nhỏ giọng bẩm báo: "Phía bên chúng ta đã tự xác nhận, và cũng đã xác minh với bên Đại Nghiệp ty, Lê Hoa lão yêu vẫn một mực ở tại địa điểm ẩn nấp, không chỉ không rời đi khi sự việc xảy ra, mà vẫn luôn ở đó trước và sau khi xảy ra chuyện. Có thể khẳng định, người che mặt động thủ tuyệt đối không phải bà ta."

Tương La Sách chắp tay sau lưng lầm bẩm, "Không phải bà ta, vậy là ai chứ? Trong Tu hành giới, nữ nhân cảnh giới Cao Huyền cũng chỉ có mấy người đó mà thôi. Xem ra Hổ Phách hải này đúng là đã trở thành nơi phong vân tế hội. Những kẻ có năng lực đã bắt đầu từng người ngoi lên. Đúng là yêu mà quỷ quái gì đều tới rồi…"

Trở về phòng trong Tri Hải các, Tương Hải Hoa còn chưa kịp ngồi xuống đã có người gõ cửa đi vào. Vị Tình nhân tuấn tú tiêu sái kia đã tới.

Chỉ với việc có thể trực tiếp gõ cửa đi vào mà không ai ngăn cản liền biết mối quan hệ giữa tiểu sư thúc và Tương Hải Hoa như thế nào.

Vừa nhìn thấy là y tới, trên mặt Tương Hải Hoa liền nở một nụ cười ngầm hiểu.

Không còn cách nào, ngôn ngữ cử chỉ của nam nhân này toát ra vẻ phóng khoáng hào hiệp, hơn nữa ngoại hình coi được, chỉ riêng khuôn mặt đã có thể làm cho người ta cảm thấy vui mắt, khiến cô ta nhịn không được lộ tình cảm ngọt ngào.

Hai người nhìn nhau đi đến, rất tự nhiên ôm lấy nhau, trông thật tình đầu ý hợp, bộ dáng vui vẻ và hạnh phúc.

Phụ nhân mập mạp trắng trẻo ở bên cạnh mỉm cười, nhanh chóng ra ngoài lảng tránh.

Không còn người khác, tiểu sư thúc hơi chút quan sát bộ dạng của Tương Hải Hoa, rồi hỏi: "Thấy thần sắc của nàng không ổn, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Y có thể ngay tại lúc đối phương vừa mới trở về liền đi tới đây, nhìn như trùng hợp, nhưng thực tế không phải như vậy, Tương La Sách đột nhiên mở tiệc chiêu đãi Trùng Nhi đã khiến cho y chú ý.

"Không có gì, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn…" Tương Hải Hoa thuận miệng kể lại đại khái mấy câu, tình hình cụ thể vẫn để trong lòng, không có tiết lộ quá nhiều.

Nói trắng ra là, vẫn lưu lại một chút điểm mấu chốt để đề phòng.

May mà tiểu sư thúc vẫn rất phóng khoáng, không có ép buộc, thấy cô ta không muốn nói nhiều thì không hỏi thêm nữa, nói thêm mấy lời nồng ấm rồi để cho cô ta đi làm việc của mình, dù sao cũng mới xảy ra chuyện, hẹn sẽ gặp lại khi cô ta rảnh rỗi.

Tương Hải Hoa thích thái độ hiểu biết tình hình và ung dung của y, trong ngôn ngữ và cử chỉ luôn có thể mang lại cho người ta cảm giác thư thái, vui vẻ, cô ta tự mình đưa tiễn y ra cửa phòng, hẹn sẽ gặp lại sau khi xử lý xong hết mọi việc.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1327: Người ở sát bên (2)

Tiểu sư thúc trở về tới phòng mình, vừa đùa nghịch cây quạt xếp trên tay vừa cất bước đi giữa những tấm màn lụa trắng như tuyết

buông thõng xuống sàn, rồi đột nhiên nhắm mắt lại tập trung tinh thần, trước tiên thi triển Thính Tự quyết im lặng lắng nghe khắp trong phòng mình một lần.

Đây là điều y luôn làm mỗi lần trở về sau khi rời khỏi phòng.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, y lập tức thi pháp giải phóng thính thức, tức thì có vô số tạp âm vọt tới.

Tại trước khi chưa thể nhanh chóng nắm bắt được thanh âm có đặc điểm nhất định, bình thường y sẽ không sẽ không lắng nghe và phân tích tất cả những âm thanh có thể nghe được, với tu vi hiện nay của y, làm như vậy sẽ không thể kéo dài, phương thức phân tích và sàng lọc toàn bộ âm thanh như vậy khiến trí não phải làm việc với cường độ rất kinh khủng, đầu tiên là trí não không chịu nổi, thứ hai là thời gian kéo dài, cho dù đầu óc không nổ tung thì cũng có khả năng sẽ khiến bản thân bị điên.

Tuy nhiên, sau khi đột phá đến cảnh giới Thượng Huyền, năng lực kiểm soát Thính Tự quyết quả thực đã tốt hơn rất nhiều, trước tiên là phạm vi kiểm soát được mở rộng không ít.

Y không gặp khó khăn gì trong việc xác định vị trí gian phòng của Trùng Nhi, việc này đã rất quen thuộc. Thính giác và ý thức của y bỏ qua những âm thanh hỗn loạn, trực tiếp khóa chặt căn phòng của đám người Dữu Khánh, những giọng nói chuyện quen thuộc của bọn hắn lập tức xuất hiện trong thính giác của y.

Trùng Nhi vừa mới trở về đang kể lại cho mấy người Dữu Khánh nghe về chuyện bị tập kích, trước hết, việc này đương nhiên phải báo cho đám người Dữu Khánh biết, thứ hai là đám người Dữu Khánh tất nhiên cũng sẽ hỏi thăm quá trình đi dự tiệc.

Sau khi nghe kể lại, đám người Dữu Khánh cũng khá ngạc nhiên, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện nguy hiểm như vậy, cho nên không tránh khỏi hỏi kỹ hơn một số tình huống lúc đó.

Thừa dịp đang thi triển Thính Tự quyết, tiểu sư thúc cũng tập trung lắng nghe cẩn thận, bởi vì y cũng không biết chi tiết về sự việc đã xảy ra.

Lúc trước, sở dĩ y biết được có chuyện đã xảy ra là bởi vì nghe trộm nội dung nói chuyện trong bữa tiệc tại cung thành, biết rằng trên đường đi đã xảy ra biến cố.

Ban đầu, y thật sự không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, cho nên không có dùng Thính Tự quyết để theo dõi Trùng Nhi ngay từ khi nàng ra khỏi cửa.

Sau khi nghe xong sự việc đã xảy ra, đám người Dữu Khánh đều cảm thấy quái lạ, đều tán đồng với nhận định của mấy người Tương La Sách, mục tiêu của kẻ tập kích hẳn không phải là Tương Hải Hoa và Trùng Nhi, nếu không sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế.

Nhưng tiểu sư thúc lại không nghĩ như vậy, cũng có thể nói là đã nảy sinh lòng nghi ngờ đối với việc này.

Có đôi khi, không biết một số điều mà người khác cố ý để cho ngươi biết, loại bỏ đi một số thủ thuật che mắt, có lẽ sẽ càng dễ dàng nhận ra sự thật.

Bởi vì Tương La Sách biết rõ những chuyện xảy ra trước và sau yến tiệc, cho rằng mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát, cho rằng mình là người quyết định thời gian, địa điểm và đối tượng tham gia bữa tiệc này, cho nên ông ta không nghi ngờ bữa tiệc có vấn đề gì.

Nhưng trong mắt tiểu sư thúc thì chuyện này có điểm khả nghi, Trùng Nhi đột nhiên nhận được lời mời dự tiệc không rõ lí do, sau đó tình cờ bị tập kích trên đường đi dự tiệc, lẽ nào cần phải dùng kết quả để phán đoán đây là một sự trùng hợp ư?

Y đa nghi như vậy là bởi vì mục đích đến đây là để âm thầm bảo vệ cho những tiểu bối trong môn phái được an toàn. Y sẽ không dễ dàng bỏ qua bất kỳ một điểm khả nghi nào.

Rất nhiều khi, mọi người đều biết một việc nào đó có thể có vấn đề, nhưng không có ai nghi ngờ kết quả của nó, cơ bản là do không thể đối mặt khi tìm hiểu sâu hơn, bởi vì không có năng lực để làm rõ cho nên chỉ có thể chấp nhận hiện thực như vậy.

Nhưng tiểu sư thúc thì khác, y có năng lực đó, cho nên y không ngần ngại để nghi ngờ bất kỳ điều gì khả nghi.

Đây chính là lí do y dám đơn thương độc mã, một mình đứng bên bờ vực nguy hiểm.

Cho nên y muốn tìm hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu cứ mơ mơ hồ hồ, y không có cách nào bảo đảm an toàn cho những tiểu bối của mình.

Tuy nhiên, sự chú ý của đám người Dữu Khánh nhanh chóng chuyển dời đến việc Bàng Vô Tranh tặng bảo vật.

Còn có thể là gì, bọn hắn nói Trùng Nhi nhanh mở hộp ra nhìn xem là bảo bối gì.

Khi bảo vật vừa lộ ra, một đám người lập tức kinh ngạc xôn xao, người này cầm xem, người kia muốn lấy xem, sau một hồi trầm trồ hâm mộ lại biến thành tranh luận xem thứ này có thể đáng giá bao nhiêu, lúc này Trùng Nhi dường như không còn liên quan gì nữa.

Thấy đám người này chỉ còn suy nghĩ đến chuyện bán được bao nhiêu tiền, tiểu sư thúc thầm mắng một đám chết tiệt không biết tương lai, làm như chưa từng thấy tiền vậy.

Trùng Nhi không quan tâm đến chuyện này, nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc độc chiếm bảo vật cho riêng mình, nàng cũng cảm thấy có được đồ tốt giao cho Dữu Khánh xử lý là lẽ đương nhiên, đây là chưởng môn sư huynh của mình, không giao cho công tử thì giao cho người nào?

Nàng không có hào hứng tham gia vào cuộc thảo luận giá cả nên đi vào phòng của Dữu Khánh, dọn dẹp phòng giúp hắn. Đây là thói quen của nàng từ khi ra ngoài trở về.

Tiếp đó, nàng lại về dọn dẹp phòng của mình, đây cũng là thói quen hình thành khi ở bên cạnh Hứa Phí, nàng không muốn để người khác cảm thấy nàng quá mức luộm thuộm.

Vào lúc này, sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng tiểu sư thúc cách không nói với nàng: Trùng Nhi.

"Vâng…" Trong lúc dọn dẹp, Trùng Nhi vô thức đáp lại một tiếng rồi nhấc đầu lên nói: "Sư phụ…" Nhưng lời vừa mới nói ra miệng, nàng chợt nhận ra điều gì đó, trong căn phòng đóng chặt này không còn ai khác ngoại trừ nàng ra. Nàng vội vàng nhìn xung quanh, còn nằm úp xuống nhìn dưới giường.

Tiểu sư thúc nói tiếp: Trùng Nhi, không cần ngạc nhiên, đây là công pháp truyền âm của vi sư. Con còn nhớ chiếc chuông nhỏ đó không?

Trùng Nhi lập tức nhớ đến lời nói kỳ quái của sư phụ khi đưa cho mình chiếc chuông nhỏ đó, nói là có thể dùng chuông nhỏ để liên hệ, nàng lập tức hiểu ra một chút, nhưng vẫn vô cùng kinh ngạc, đây là thuật pháp gì? Nàng không khỏi nhẹ nhàng hỏi một câu, "Sư phụ, có thể… Có thể nghe được không?"

Nếu không phải trước đó từng có dặn dò, nàng thật sự không thể tin được, dù vậy, nàng vẫn cực kỳ kinh ngạc.

Tiểu sư thúc: Ta có thể liên hệ với con là có thể nghe được. Tạm thời đừng cho người khác biết được ta nói chuyện với con, kể cả lão Thập Ngũ. Ta đã biết chuyện con bị tập kích trên đường đi dự tiệc. Con hãy kể lại chi tiết cụ thể những gì đã xảy ra, đừng có bỏ sót bất kỳ chi tiết nào mà con nhìn thấy và có thể nhớ được.

Vừa rồi khi nghe bọn hắn nói chuyện thì y chỉ nghe từ giữa chừng.

Trùng Nhi lập tức nhớ lại sự việc, nhỏ giọng kể lại những gì đã xảy ra, nàng rất nghe lời, lần này thật sự kể lại đầy đủ chi tiết.

Kỳ thực toàn bộ sự việc xảy ra rất ngắn ngủi, khi đang kể lại được một nửa, tiểu sư thúc đột nhiên xen vào, hỏi: Chờ chút, con nói là ánh mắt người che mặt nhìn con có phần kỳ lạ sao?

Trùng Nhi: "Sư phụ, đó là cảm giác của con. Con thấy hắn nhìn con chằm chằm một lúc."

Tiểu sư thúc: Con xác định là nhìn chằm chằm vào con, mà không phải là nhìn chằm chằm vào con và Tương Hải Hoa?

Trùng Nhi: "Sư phụ, con đối mặt với hắn."

Tiểu sư thúc: Sau đó hắn không tiếp tục động thủ với các con nữa, mà bỏ chạy ư?

Trùng Nhi: "Bị một đám Đại tiễn sư xuất thủ, khiến hắn kinh sợ bỏ chạy…"

Lần này nàng kể lại một mạch toàn bộ những gì đã xảy ra mà không bị gián đoạn, sau một lúc kể xong nàng mới nhận ra rằng cuộc nói chuyện đã dừng lại, rơi vào yên tĩnh.

Một lúc sau, Trùng Nhi mới quan sát xung quanh, dò hỏi: "Sư phụ, ngài còn ở đây không?"

Tiểu sư thúc đáp lại: Trùng Nhi, có ba chuyện ta cần con đi làm. Một, nói lão Thập Ngũ đến chỗ Hướng Lan Huyên hỏi thăm thông tin chi tiết về Bàng Vô Tranh, kẻ tặng lễ vật cho con. Hai, con không nên cứ ru rú ở trong phòng, cũng nên ra ngoài đi dạo đi.

Trùng Nhi: "Không sao đâu sư phụ, con không cần ra ngoài, ở trong phòng cũng rất tốt, con không cảm thấy khó chịu."

Tiểu sư thúc: Cứ làm theo lời ta nói đi, ra ngoài đi dạo đi. Đừng đi xa, chỉ cần loanh quanh tại những nơi sôi động bên trong Tri Hải các là được. Đã hiểu chưa?

Trùng Nhi: Vâng, sư phụ. Còn chuyện thứ ba thì sao?

Tiểu sư thúc: Nói với mấy người lão Thập Ngũ, nói là trước khi đến đây, ta đã dặn dò con, khi đến Hổ Phách hải này, bất kể có được thứ gì, khi trở về đều phải đưa cho ta. Ai dám táy máy giữ lại, ta đánh gãy chân kẻ đó!

Được rồi, khi nghe lời này, một chút nghi ngờ cuối cùng còn lại trong lòng Trùng Nhi liền biến mất, nàng xác định người cách không nói chuyện này chắc chắn là sư phụ của mình, không còn gì phải nghi ngờ nữa.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1328: Tiểu cầu nhi (1)

Tạm thời chỉ có những dặn dò này, Trùng Nhi nhận lệnh, dọn dẹp phòng mình thêm một chút nữa rồi ra khỏi phòng. Nàng phát hiện ba vị sư huynh của mình vẫn còn đang vây quanh bảo châu thưởng thức và định giá. Nàng thoáng nhìn qua Bách Lý Tâm ở bên cạnh, đi đến cất lời xin lỗi, mời nàng ta tránh đi một chút.

Nghe nói vậy, ba người Dữu Khánh đều quay đầu nhìn Trùng Nhi.

Bách Lý Tâm đã quen thuộc với điều này, nàng cũng không cảm thấy có vấn đề gì, nàng biết chính mình mới là người có vấn đề, bởi vì nàng không chịu nói ra người phía sau mình là ai, mọi người có thể để cho nàng ở bên cạnh là rất bao dung rồi.

"Đúng lúc định đi hỏi xem tình hình phía bên kinh thành." Bách Lý Tâm nói xong liền tự giác rời đi.

Người rời đi, cửa đóng lại, ánh mắt của ba sư huynh đệ đồng loạt đổ dồn vào Trùng Nhi.

Trùng Nhi cũng không dông dài, đi tới trước mặt ba người, yếu ớt nói: "Viên bảo châu này cần phải đưa cho sư phụ."

Nghe được lời này, ba người nhìn nhau, Dữu Khánh vội ho một tiếng, bày ra mặt mũi của chưởng môn, nói: "Trùng Nhi, ta có thể hiểu được hiếu tâm của ngươi đối với sư phụ ngươi, nhưng ta có phương án riêng để xử lý viên bảo châu này. Ngươi không nên quan tâm tới nữa."

Nam Trúc cũng hùa vào: "Ừ, Trùng Nhi, cứ giao bảo châu lại cho chưởng môn xử lý đi."

Mục Ngạo Thiết cũng gật đầu hùa theo.

Về điểm này, bọn họ đều biết rõ lợi và hại trong đó, nếu đồ vật rơi vào trong tay tiểu sư thúc, bọn họ sẽ rất khó có phần, ở trên tay lão Thập Ngũ, hắn không thể độc chiếm đồ vật có nguồn gốc như vậy.

Trùng Nhi khó xử nói: "Trước lúc đến đây sư phụ đã nói rồi, khi tới Hổ Phách hải này, bất kể ta có được thứ gì, sau khi trở về đều phải giao cho ông ấy. Sư phụ còn bảo ta nói với các huynh, ai dám chen tay vào, ông ấy sẽ đánh gãy chân người đó."

Bầu không khí trong phòng tức thì có thể nghe được tiếng kim rơi, mấy sư huynh đệ bọn hắn quá quen thuộc với phong cách nói chuyện này.

Bọn hắn cũng không cho rằng là Trùng Nhi nói dối, bởi vì bọn hắn biết rõ tính cách của Trùng Nhi, chắc chắn không dám bịa đặt lời tiểu sư thúc nói.

"Hừ hừ." Dữu Khánh chợt phát ra hai tiếng hừ hừ giọng mũi, thả bảo châu lại vào trong tráp, không vui nói: "Ta nói nha Trùng Nhi, ngươi lúc này một câu sư phụ lúc trước nói, lúc kia một câu sư phụ nói lúc trước, đến cùng thì trước đây sư phụ ngươi đã dặn dò ngươi những gì, có thể nói ra hết một lần hay không hả?"

Trùng Nhi nói tiếp đề tài, "Sư phụ nói là, khi tới đây nếu gặp một người tên là Bàng Vô Tranh thì nói công tử nhanh chóng tìm Hướng Lan Huyên hỏi thăm thông tin chi tiết về người đó."

"Hỏi thăm thông tin về Bàng Vô Tranh?" Dữu Khánh sửng sốt.

Nam Trúc cũng ngạc nhiên hỏi: "Tiểu sư thúc tìm hiểu thông tin về Bàng Vô Tranh để làm gì?"

Trùng Nhi đáp một câu cho qua, "Ta không biết."

Bộ dạng cho thấy, các ngươi có hỏi ta cũng vô ích và nàng thực sự cũng không biết.

Ba người đàn ông đều cau mày, một lúc lâu sau, Nam Trúc chỉ có thể tự tìm lí do nói: "Tiểu sư thúc làm như vậy chắc hẳn phải có lí do của mình?"

Dữu Khánh vuốt vuốt chút ria mép bên khóe miệng, lẩm bẩm: "Trước lúc đến đây, từ trong lời ông ấy nói, ta đã có cảm giác ông ấy có mối liên quan không rõ ràng nào đó với Hổ Phách hải này. Quỷ mới biết được ông ta đang làm trò trống gì, còn nhất định phải muốn dẫn theo lão Thập Lục tới."

Ánh mắt hắn quay lại trên mặt Trùng Nhi, "Sau khi tìm hiểu được thông tin về Bàng Vô Tranh, tiếp đó phải làm thế nào?"

Trùng Nhi lắc đầu, nàng chỉ có thể lắc đầu mà thôi, quả thực không biết làm thế nào.

Dữu Khánh thực sự không nói nên lời, đông dặn một câu, tây dặn một lời, khiến người ta không hiểu ra sao, chuyện gì vậy chứ?

Ánh mắt hắn dừng lại trên bảo châu, Bàng Vô Tranh xuất hiện đưa tặng thứ này, tiểu sư thúc lại dặn dò gặp Bàng Vô Tranh thì tìm hiểu thông tin về người đó, trong chuyền này đến cùng là như thế nào chứ? Hắn nghĩ không ra rốt cuộc là có chuyện gì. Tuy nhiên, có một điều hắn có thể khẳng định, tiểu sư thúc sẽ không hại bọn họ.

Hỏi thăm thông tin cũng không phải là chuyện khó khăn.

Sau khi có suy luận này, hắn không có lề mề, trực tiếp nói với mấy người: "Được rồi, ta muốn biết tiểu vì sao sư thúc lại muốn tìm hiểu thông tin về Bàng Vô Tranh này. Để ta đến chỗ Hướng Lan Huyên tìm hiểu thông tin đã rồi nói tiếp."

Dứt lời, hắn liền xoay người rời đi.

Tại phía bên Hướng Lan Huyên, hắn dường như đã nhận được sự cho phép đặc biệt nào đó, bởi vì khi thấy hắn tới, không người nào của Đại Nghiệp ty ngăn cản hắn, hoặc có thể nói là nhìn như không thấy, để mặc cho hắn đến gõ cửa phòng Hướng Lan Huyên.

Nhìn thấy hắn chủ động tìm tới cửa, Hướng Lan Huyên khá ngạc nhiên, nghiêng người tựa ở trên ghế dài, ngồi đó lẳng lặng nhìn Dữu Khánh đi tới hành lễ chào.

Khách đến đột ngột, nàng còn chưa kịp trang điểm, trạng thái có vẻ khá lười biếng, thậm chí còn không đeo giày, chân trần quỳ gối.

Cũng không mời khách ngồi, nhìn chằm chằm một lúc khiến cho Dữu Khánh cảm thấy không được tự nhiên, rồi nàng mới lên tiếng hỏi: "Mấy ngày nay giống như tiểu thư khuê các, một mực đóng cửa không ra ngoài, sao bây giờ lại có nhàn rỗi tới chỗ ta vậy hả?"

Dữu Khánh ha hả cười khan hai tiếng, rồi cũng không quanh co lòng vòng, chắp tay nói: "Muốn nhờ Đại hành tẩu giúp một việc."

Không quen nhìn bộ dạng lịch sự giả tạo đó, Hướng Lan Huyên nói: "Có chuyện nhanh nói, có rắm mau thả."

Dữu Khánh: "Bàng Vô Tranh, không biết Đại hành tẩu có biết người này hay không, ta muốn nhờ Đại hành tẩu hỗ trợ tìm kiếm thông tin về người này."

Hướng Lan Huyên nghi hoặc, "Ngươi điều tra hắn làm gì?"

Để ứng phó những vấn đề như thế này, đầu óc Dữu Khánh rất nhanh nhạy, "Xảy ra chút chuyện, sáng nay, Tương La Sách thiết yến tại cung thành, trên đường đi dự tiệc, Lâm Long của chúng ta bị tập kích trong rừng cây. Ngươi tai thính mắt tinh, sẽ không phải là không biết việc này chứ?"

Hướng Lan Huyên: "Ngươi nghi ngờ có liên quan với Bàng Vô Tranh?"

Dữu Khánh mượn cớ nói: "Cũng không thể nói là nghi ngờ, chỉ là đột nhiên xuất hiện một người như vậy, lại đúng lúc xảy ra chuyện. Ta muốn biết nhiều hơn về người này."

Hướng Lan Huyên duỗi một chân ra, ở cuối ghế có một tờ giấy, nàng dùng ngón chân kẹp tờ giấy lên, khua chân trong không trung đưa ra, còn hất hất cằm, ra hiệu hắn cầm lấy.

Có ý gì chứ? Dữu Khánh có chút không nói nên lời, hắn đã phục nữ nhân này, dùng chân đưa đồ, chưa nói tới chuyện không tôn trọng người khác, cô ta không sợ khung cảnh dưới váy lộ ra ngoài sao? Hắn thuận tiện nhìn thoáng qua, bên trong có mặc quần dài. Hắn nỗ lực giữ vẻ đứng đắn, đi đến cầm lấy tờ giấy kia. Vừa nhìn xem, hắn liền phát hiện nội dung bên trên rõ ràng là thông tin về Bàng Vô Tranh.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1329: Tiểu cầu nhi (2)

Bàng Vô Tranh, tu vi Thượng Huyền cảnh giới, ở tại Hổ Phách hải đã năm mươi năm, Bàng Thị thương hội tại Hổ Phách hải chính là do một tay lão ta gầy dựng và phát triển, có mối quan hệ cá nhân rất tốt với Tương La Sách, trong đó liệt kê ra một loạt thông tin có liên quan đến Bàng Vô Tranh.

Dữu Khánh tạm thời cũng không biết trong những thông tin này có giấu giếm điều gì hay không, ngược lại hắn cảm thấy quái lạ vì tựa như Hướng Lan Huyên đã dự đoán hắn sẽ đến tìm, chắc hẳn không phải là biết mình cần thông tin về việc này nên nơi đây đã chuẩn bị sẵn a, hắn chợt ngẩng đầu hỏi: "Ngươi cũng hoài nghi vụ tập kích đó có liên quan với Bàng Vô Tranh sao?"

Hướng Lan Huyên: "Không phải như vậy, chỉ là có chú ý tới hắn, đúng lúc phái người thu thập thông tin về hắn xem sao. Theo lời phía bên Tương La Sách nói, không có nhiều khả năng nghi ngờ Bàng Vô Tranh. Vấn đề lớn nhất hiện nay là, tạm thời không rõ hung thủ là ai, và mục tiêu mà hung thủ nhằm vào là ai."

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, hỏi: "Có khả năng là nhằm vào Bàng Vô Tranh không?"

Hướng Lan Huyên khẽ lắc đầu, "Sẽ không, hung thủ là tu sĩ cảnh giới Cao Huyền, Bàng Vô Tranh chỉ có cảnh giới Thượng Huyền, lại trường kỳ ẩn cư trên một hòn cô đảo, nếu hung thủ muốn ra tay với Bàng Vô Tranh, đó là chuyện rất dễ dàng, không cần phải mạo hiểm chạy đến động thủ ngay phía dưới mí mắt của Tương La Sách, không có lí do gì để tự tìm rắc rối như vậy. Các chuyên viên của Đại Nghiệp ty đã đến điều tra hiện trường, cảm thấy hung thủ không giống như muốn giết người, mà là muốn bắt người."

"Bắt người?"

"Ừ. Nhưng trong việc này có rất nhiều điểm kỳ lạ. Một tu sĩ cảnh giới Cao Huyền không ngần ngại mai phục sẵn, chắc hẳn phải nắm được thông tin chính xác của mục tiêu từ trước, đặc biệt là động thủ ngay tại dưới mí mắt của Tương La Sách, nếu như thất thủ sẽ không có khả năng có cơ hội lần thứ hai. Cho nên, nếu không ra tay thì thôi, một khi ra tay, cơ bản không có khả năng sai lầm mục tiêu, nhưng kết quả cuối cùng lại tựa như đã sai lầm. Chuyện gì đã xảy ra? Thực sự quá mức kỳ lạ."

Nói đến đây, Hướng Lan Huyên xoay người, hai chân thả xuống sàn, đứng lên, cất bước đi chân trần, hừ lạnh một tiếng, "Vào thời điểm này, bất kỳ điều gì kỳ quặc hay che giấu, bất kể là làm trò quỷ gì, chỉ cần đã nhảy ra, tám chín phần mười đều là cùng phương hướng." Nói đến đây, nàng quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh.

Dữu Khánh trầm tư suy nghĩ, đúng vậy, rất có thể cũng là nhằm vào tiên phủ…

Cánh cổng sân sau của Bàng Thị thương hội mở rộng ra, một chiếc xe tiến vào, mấy chưởng sự của thương hội dồn dập có mặt chào đón.

Bàng Vô Tranh xuống xe, khoát tay áo ra hiệu miễn lễ cho những người đối diện, ánh mắt đảo qua hiện trường, có vẻ thuận miệng hỏi một câu, "A Ngọc đã về đây chưa?"

Mấy người nhìn nhìn nhau, rồi đều lắc đầu thể hiện không thấy.

"A Ngọc trở về thì nói cô ta đến gặp ta." Bàng Vô Tranh dặn dò một câu rồi đi về nơi ở của mình.

Mặc dù bây giờ lão ta rất ít khi đến đây ở lại, nhưng nơi này luôn có một căn tiểu viện dành riêng cho lão ta .

Sau khi vào đình viện u tĩnh của mình, lão ta từ chối bị quấy rầy bởi bất kỳ ai, nói rằng muốn được yên tĩnh một mình.

Ngồi một mình bên trong căn nhà, sắc mặt lão ta trở nên âm trầm, người che mặt động thủ tập kích bên ngoài cung thành là người của lão ta, chính là Thanh y phụ nhân A Ngọc kia.

Đó là một kế hoạch rất tốt, cũng không có biến cố nào có thể khiến cho phải trực tiếp thay đổi kế hoạch, vậy mà lại thất bại rồi.

Hiện tại, điều lão ta lo lắng nhất là đến bây giờ A Ngọc vẫn chưa có trở về, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?

Lão ta biết rất rõ, nếu như A Ngọc thực sự rơi vào trong tay người khác, lão ta cũng không thể chạy thoát được.

Nhưng lão ta không hề nghe thấy có xuất hiện động tĩnh đánh nhau nào cả, với tu vi của A Ngọc, muốn khống chế được cô ta, đoán chừng động tĩnh không thể nhỏ.

Mà không có động tĩnh mới là điều đáng sợ nhất, thực lực có thể khiến cho A Ngọc không gây ra được động tĩnh nào, chỉ nghĩ đến hậu quả cũng khiến lão ta trong lòng run sợ.

Nếu không có chuyện gì xảy ra, vì sao đến bây giờ vẫn chưa trở về, cô ta đã đi đâu?

Vào lúc này, đối với lão ta mà nói, không có tin tức gì mới là sự giày vò lớn nhất, giống như đang chờ đợi phán xét cuối cùng…

Bên trong Tri Hải các, trên tầng lầu tập trung các cửa hàng, đây cũng là tầng náo nhiệt nhất, Trùng Nhi một mình đi lang thang ở đây, lần lượt ra ra vào vào các cửa hàng đủ mọi quy mô.

Nhìn cảnh phồn hoa trước mắt, đôi mắt nàng cũng sáng lên, chỉ là, mặc dù nàng đang ở nơi đây nhưng nàng rất ít đến nơi này, bởi vì nàng luyến tiếc tiêu tiền, hơn nữa nàng cảm thấy giá cả nơi này quá đắt. Đương nhiên, nàng cũng không có bao nhiêu tiền, các sư huynh chỉ bảo nàng đi làm việc, mà không cho nàng bao nhiêu tiền, và nàng cũng không biết đấu tranh để có được.

Ngoài ra, nàng cũng biết hiện tại là thời kỳ khác thường, không muốn gây rắc rối.

Vả lại, tộc nhân vẫn còn đang chịu đau khổ, nếu như nàng ở đây hưởng thụ, nàng sẽ cảm thấy mình có lỗi.

Ở một mức độ nào đó, nàng là một người rất hiểu chuyện.

Nếu không phải sư phụ của nàng muốn nàng ra ngoài đi dạo thì nàng thực sự sẽ không ra ngoài lang thang một mình.

Cho nên nàng cũng chỉ ngắm nghía, chỉ nhìn mà không mua, mặc dù nhìn thấy được không ít thứ mình thích.

Trong lúc đang đi dạo, phía trước đột nhiên xuất hiện một người che mặt giấu mình trong chiếc áo choàng đi về phía nàng. Trùng Nhi không có để ý đến, kiểu ăn mặc che giấu thân phận này rất phổ biến tại Tu hành giới, thường xuyên nhìn thấy trên đường đi.

Khi hai người lướt ngang qua bên nhau, người che mặt chợt ngẩng đầu, ánh mắt dưới vành mũ nhìn tới Trùng Nhi, cất lên một tiếng gọi khàn khàn, "Tiểu cầu nhi."

Lời này vừa được nói ra, Trùng Nhi như bị sét đánh, ánh mắt chạm đến ánh nhìn trong mắt đối phương, khi nàng muốn nhìn cho rõ ràng thì người ta đã lướt qua rồi. Nàng đột nhiên dừng bước, vụt quay người lại nhìn theo bóng lưng người đó.

Người che mặt cảm nhận được phản ứng khác thường của Trùng Nhi, ánh mắt đầy kích động và phức tạp, đảo mắt nhìn hai bên, nhận ra có điều bất thường, bước chân đột nhiên nhanh hơn.

Trùng Nhi hơi thở dồn dập, nàng rất muốn đuổi theo hỏi xem đối phương là ai, "Tiểu cầu nhi" là nhũ danh của nàng khi còn nhỏ, bởi vì khi còn nhỏ nàng rất tròn, trắng trẻo và mủm mỉm.

Nhưng nàng lại không dám, nàng lo lắng đó là động tác thăm dò, lo lắng mình sẽ bộc lộ ra điều gì đó.

Nàng không để ý rằng diễn biến vừa rồi đã tác động tới rất nhiều bóng người thấp thoáng xung quanh, không biết có bao nhiêu người vừa công khai vừa bí mật đang truy đuổi theo hướng đi của người che mặt kia, bởi vì bọn họ đều phát hiện thấy sự khác thường khi Trùng Nhi và người che mặt đó đi lướt qua cạnh nhau.

Cửa sổ mở rộng ra, trong căn phòng buông rũ những tấm lụa lơ lửng, tiểu sư thúc đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa đột nhiên mở mắt ra, lần này y một mực dùng Thính Tự quyết theo sát hành tung của Trùng Nhi. Tiếng bước chân của Trùng Nhi, tiếng gọi "Tiểu cầu nhi" khiến cho Trùng Nhi có phản ứng khác thường, hít thở dồn dập, tim đập nhanh hơn, đều khiến đôi mắt sáng của y lấp lóe.

Đôi mắt chỉ mở ra một cái rồi nhanh chóng nhắm lại, Thính Tự quyết đã ngừng định vị Trùng Nhi và chuyển sang tập trung theo dõi động tĩnh của người cất lên tiếng gọi "Tiểu cầu nhi" kia, bất kể người đó di chuyển, tránh né như thế nào, trong tư thế ngồi khoanh chân đả tọa giống như bức tượng, dưới những tấm lụa mỏng buông rũ làm nền, khí độ và hình dáng của y đều tuấn tú như tiên.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1330: Hải thần phù hộ (1)

Đối với người che mặt khoác áo choàng đi lướt qua bên cạnh Trùng Nhi mà nói, diễn biến sự việc vừa nằm trong dự liệu, và cũng có bất ngờ.

Đã biết rõ sẽ có người nhìn chằm chằm Trùng Nhi, nhưng không nghĩ tới lại có nhiều người theo dõi như vậy.

May mà người che mặt đã chuẩn bị đầy đủ cho lần gặp gỡ thoáng qua bên người này.

Khi lóe ra từ một ô cửa sổ bên đường thì vừa vặn chui vào trong cửa sổ một chiếc xe dừng lại bên đường, nhỏ giọng nói, "Đi."

Lúc này mới hoàn toàn bộc lộ ra giọng nói là một nữ nhân, khi bà ta gọi Trùng Nhi một tiếng "Tiểu cầu nhi" thì đã tận lực làm mơ hồ giới tính của giọng nói.

Xa phu đã có chuẩn bị từ trước, gần như theo sát động tác của bà ta, người vừa lên xe, chiếc xe liền lăn bánh như chưa bao giờ dừng lại bên đường.

Xe vừa mới rời khỏi nơi đây được mấy bước, phía trên tòa nhà đã xuất hiện mấy bóng người từ trên cao nhìn xuống, từ trong một số ngôi nhà cũng có những cái đầu nhô ra dò xét, liên tục có người lướt vào nhìn quanh đường phố này.

Chiếc xe mà người che mặt khoác áo choàng ẩn thân cũng không thoát khỏi một ít nhân viên truy tung hoài nghi, nói chính xác thì toàn bộ xe cộ xuất hiện trong tầm mắt bọn họ trên con đường này đều khả nghi, có người lật bàn tay đẩy ra ám kình, rèm xe bị gió thổi tung lên.

Thanh y phụ nhân ngồi ở bên trong xe lạnh lùng liếc mắt nhìn người bên ngoài một cái.

Người bên ngoài cũng nhìn thấy bà ta, cũng nhanh chóng đảo mắt nhìn qua tình hình bên trong khoang xe, không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường, nên cũng không có gì xảy ra.

Hành động kiểm tra kỹ càng của nhân viên các phương trên đường phố được diễn ra một cách lặng lẽ không gây ra náo động nào,

người không biết tình hình không cảm nhận được sự khẩn trương và kinh tâm động phách đó, hầu hết người đi đường đều không biết trên đường phố náo nhiệt lúc này đang cuồn cuộn mạch nước ngầm, sự phồn hoa của Hổ Phách hải không hề biến động.

Sau khi chiếc xe thuận lợi rời khỏi con đường cuồn cuộn dòng nước ngầm, Thanh y phụ nhân ngồi bên trong xe mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, thực ra, dùng biện pháp này để rời đi rất nguy hiểm, đây chỉ là phương án dự phòng thứ hai trong trường hợp bất đắc dĩ.

Kế hoạch tốt nhất đề ra ban đầu chính là tại trước khi gây ra động tĩnh, bà ta nhanh chóng bay đến bờ biển trốn xuống nước rời đi.

Nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, bà ta quyết định thực hiện biện pháp mạo hiểm hơn, quyết định này được đưa ra sau khi đã xác nhận lai lịch của Trùng Nhi, bởi vì bà ta không muốn khiến Trùng Nhi khó xử.

Lý lẽ rất đơn giản, nếu như bà ta bộc lộ ra tu vi cảnh giới Cao Huyền để thoát thân, như vậy sẽ khiến người ta liên tưởng vụ tập kích lúc trước tại bên ngoài cung thành Hải đô có liên quan đến Trùng Nhi.

Trong căn phòng, Bách Lý Tâm đã trở về, nàng mang theo về tin tức từ kinh thành Cẩm quốc.

Sau khi nghe được tin tức, đám người Dữu Khánh đều im lặng không nói gì, cho dù thần sắc Trùng Nhi có khác thường sau khi ra ngoài trở về, bọn hắn cũng không để ý tới.

Ty Nam phủ vừa ra tay, vị Hữu tướng đương triều của Cẩm quốc lập tức ầm ầm sụp đổ. Lão ta đã thừa nhận phái người ám sát Thám Hoa lang, cũng thừa nhận là mình sai người tung ra tin đồn Thám Hoa lang đang tìm kiếm tiên phủ, nhưng phủ nhận rằng mình biết việc Thám Hoa lang thực sự đang tìm kiếm tiên phủ, nói là mục đích bịa đặt chỉ vì muốn hại chết Thám Hoa lang mà thôi.

Vì sao phải làm như vậy? Ty Nam phủ khẳng định phải điều tra rõ ràng, không phải là lão ta muốn nói cái gì cũng được.

Việc này rõ ràng vẫn còn điểm đáng ngờ, vì sao không muốn hại chết Thám Hoa lang từ trước đó, mà phải làm vào lúc này, chưa làm rõ được vấn đề này, Ty Nam phủ sẽ không tin tưởng.

Lúc đầu Mai Tang Hải không muốn nói gì cả, nhưng chuyện xảy ra sau đó quá kinh khủng, lão ta không chịu đựng nổi thủ đoạn của Ty Nam phủ, vì để bảo hộ con cháu của mình, lão ta khai ra chuyện năm đó bán đứng cấp trên A Tiết Chương của mình, rồi phái người chặn đường giết chết cả nhà trên đường bị biếm.

Sở dĩ bây giờ muốn giết chết Thám Hoa lang là bởi vì tu vi của Thám Hoa lang đã đột phá đến Thượng Huyền, thiên phú tu hành mà hắn biểu hiện ra khiến cho lão ta rất sợ hãi, tựa như Ty Nam phủ một khi hạ mình chú ý triều cương là có thể cưỡng ép nhúng tay xử lý lão ta vậy, thực lực là sức mạnh!

Một khi để cho Thám Hoa lang phát triển mạnh lên tại Tu hành giới, có được thực lực cường đại làm nền tảng, có được năng lực điều tra thuận lợi, liệu hắn có thể điều tra ra được thảm án diệt môn A gia hồi đó hay không? Liệu hắn có trả thù Mai gia hay không? Lão ta không dám đánh cược, vì vậy lão ta đã xuất thủ!

Mai Tang Hải ôm hết toàn bộ ân oán trong chuyện này vào cho mình, khăng khăng chuyện này không có liên quan gì đến người khác, tất cả đều chỉ do một mình lão ta làm ra.

Ngay khi sự thật về thảm án diệt môn A gia vừa tiết lộ ra, toàn bộ triều đình và dân chúng Cẩm quốc đều chấn động, bàn tán xôn xao.

Sau đó, Ty Nam phủ tựa hồ rất tuân thủ quy củ, giao Mai Tang Hải lại cho triều đình Cẩm quốc tự xử lý.

Căn cứ vào lời khai của Mai Tang Hải, triều đình có thể nói đã đưa ra phán quyết rất nhanh chóng, lấy cớ là Ty Nam phủ đã có kết quả

thẩm vấn, chỉ chém đầu hai người Mai Tang Hải và quản gia Khổng Thận, tịch thu tài sản Mai gia, toàn bộ người Mai gia bị tước chức sung quân.

Không biết có phải là quả báo hay không, Mai Tang Hải không có dùng cái chết của mình đổi lấy được sự an toàn cho người nhà, toàn bộ Mai gia bị tập kích trên đường sung quân, hơn trăm người cả nam lẫn nữ, cả già lẫn trẻ bị tàn sát tất cả, không một ai may mắn sống sót, đã bị diệt môn!

Triều đình Cẩm quốc tức giận, hạ lệnh nghiêm khắc điều tra hung thủ.

Hung thủ là ai, rất nhiều người của triều đình Cẩm quốc hoài nghi là con trai của A Tiết Chương A Sĩ Hành làm, cũng chính là Thám Hoa lang hiện nay.

Tất nhiên mấy người tại đây đều biết chắc chắn rằng không phải Dữu Khánh diệt cả nhà Mai gia, và Dữu Khánh đương nhiên cũng biết không phải mình làm ra chuyện đó.

Sau một lúc lâu yên lặng, Nam Trúc nhịn không được lầm bẩm: "Lão Thập Ngũ, triều đình Cẩm quốc sẽ không phái người đến đây gây phiền toái cho ngươi chứ?"

Bách Lý Tâm nói: "Không đến mức như vậy, không có bằng chứng. Hơn nữa, Mai Tang Hải nhúng tay vào chuyện nơi này, đã nhận lấy kết cục như thế, vào lúc này Cẩm quốc sẽ không dám chen tay vào nơi đây, Ty Nam phủ cũng sẽ không cho phép."

Sau một hồi lâu im lặng, Dữu Khánh cất tiếng thở dài, "Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, Mai Tang Hải cậy vào quyền thế xây dựng thế lực nhiều năm, cây to rễ sâu, người có thể tiêu diệt cả nhà Mai gia trên đường sung quân, thực lực cũng không đơn giản a. Đổi thành chúng ta đi chặn giết nhà lão ta, nếu như không có sự trợ giúp đáng kể, e rằng sẽ rất khó làm được chuyện diệt hết cả nhà."

Rồi hắn bỗng nhiên cụt hứng lẩm bẩm, "Mai Tang Hải sợ bị điều tra ra, chứng tỏ thảm án diệt môn hồi đó vẫn có dấu vết để điều tra, nếu dấu vết thật sự đã bị xóa bỏ hoàn toàn thì lão ta không cần sợ hãi. Xem ra hồi đó, bất kể là triều đình Cẩm quốc hay là Ty Nam phủ đều không có ý định tiềm ra sự thật, có lẽ những người có năng lực điều tra sự thật hoàn toàn không muốn điều tra."

Ngồi bên cạnh lắng nghe một chủ đề nặng nề như vậy, nhưng Trùng Nhi lại bị thất thần.

Suy nghĩ của nàng vẫn chưa thể rời khỏi cuộc gặp gỡ với người che mặt khoác áo choàng lúc trước.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1331: Hải thần phù hộ (2)

Lúc này Tương Hải Hoa cũng đang nghe thủ hạ báo cáo tình hình đó.

"Chạy mất rồi? Chạy thoát ngay phía dưới mí mắt của chúng ta sao? Không biết biến mất như thế nào? Các ngươi ăn kiểu gì vậy?"

Nghe xong báo cáo, Tương Hải Hoa rõ ràng rất bất mãn.

Thủ hạ của cô ta vẻ mặt bối rối nói: "Các chủ, chúng ta thực sự đã cố gắng hết sức, nhưng người đó quả thực không đơn giản, hơn nữa kẻ đó cũng biết rất rõ hoàn cảnh trên đảo, người không quen thuộc sẽ không thể cắt đuôi chúng ta một cách bài bản như vậy."

Phụ nhân mập mạp trắng trẻo ở một bên hỏi: "Ý của ngươi là, người khoác áo choàng đó không phải từ nơi khác mới tới, mà là người trên đảo?"

Gã thủ hạ đáp: "Ít nhất cũng là hiểu biết đầy đủ về hoàn cảnh địa hình khu vực này. Sau khi phát hiện ra có điều khác thường, rõ ràng không chỉ có nhóm người của chúng ta truy đuổi theo, rất nhiều người cũng đã hành động. Không biết các phương khác có bám theo được hay không."

Phụ nhân mập mạp trắng trẻo nói với Tương Hải Hoa: "Đại Nghiệp ty tai thính mắt tinh, Các chủ không ngại đến hỏi thăm Hướng đại hành tẩu thử xem."

Tương Hải Hoa vừa mới gật đầu, chợt có tiếng gõ cửa vang lên, có người tiến vào cấp báo: "Các chủ, Bạch tiên sinh rời phòng rồi."

Tương Hải Hoa ngẩn ra, vội hỏi: "Lại để mất dấu sao?"

Người này vội xua tay giải thích: "Không phải, không phải. Lần này Bạch tiên sinh cần một chiếc xe để đi, nói là ra ngoài hít thở không khí, muốn đi dạo quanh đảo một chút."

Tương Hải Hoa và phụ nhân ở bên cạnh nhìn nhau không nói gì…

"Quẹo trái."

Tiểu sư thúc ngồi trong xe nhắm mắt tập trung tinh thần, rõ ràng không nhìn thấy gì nhưng vẫn có thể chỉ đường chính xác mỗi khi gặp giao lộ.

Trên đường đi, xa phu vẫn luôn tuân theo chỉ dẫn của tiểu sư thúc, lúc thì rẽ trái, lúc thì rẽ phải, chỉ là cách lựa chọn đường đi này có đôi khi khiến gã xa phu không hiểu ra sao, thỉnh thoảng có đại lộ lại không đi, cứ muốn chui vào trong đường nhỏ.

Khi chiếc xe chở Thanh y phụ nhân tiến vào cổng tường viện Bàng Thị thương hội không bao lâu, chiếc xe của tiểu sư thúc đi tắt chặn đường cũng đi ngang qua trước cổng. Tiểu sư thúc mở mắt ra, biết rằng mình đã bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy khuôn mặt của mục tiêu. Y nhấc tay vạch mở rèm che đảo mắt nhìn qua bên ngoài, nhìn thấy tên

bảng hiệu Bàng Thị thương hội, ngay lập tức bảo xa phu đánh xe đến đường phố gần đó.

Vì để thuận tiện cho việc vận chuyển, Bàng Thị thương hội tọa lạc tại ven biển.

Chiếc xe chở tiểu sư thúc vòng ra phía sau Bàng Thị thương hội, rồi dừng lại tại một nơi cách một cái quảng trường. Y xuống xe, tìm một tửu lâu có khung cảnh đẹp, lên lầu ngồi bên cạnh cửa sổ. Ngồi một mình nhìn hoa tươi nhiệt đới đặt bên ngoài cửa sổ. Người và hoa tôn nhau lên, nửa nheo nửa tỉnh nhâm nhi rượu.

Sở dĩ y phải đích thân chạy đến nơi này, là bởi vì Thính Tự quyết ít nhiều có bị ảnh hưởng bởi khoảng cách, sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả nghe lén, để có thể nắm giữ rõ ràng tình thế, y cố ý chạy đền đây để điều tra.

Trở về đến thương hội, Thanh y phụ nhân đương nhiên liền trước tiên cho biết Bàng Vô Tranh đang đợi bà ta.

Bà ta cũng biết sự việc phát triển thành như vậy, Bàng Vô Tranh nhất định đang rất sốt ruột, sở dĩ bà ta không có lập tức trở về nói chuyện trước là bởi vì chính bà ta càng nóng lòng hơn, bà ta rất nôn nóng làm rõ thân phận của Trùng Nhi. Sau khi thất thủ tại bên ngoài cung thành Hải đô, vừa chuẩn bị sẵn sàng xong bà ta liền đến Tri Hải các, nơi Trùng Nhi ở để chờ sẵn.

Tại tiểu đình viện bên trong thương hội, Bàng Vô Tranh đang sốt ruột đi qua đi lại trong sảnh vừa nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, liền lập tức chạy đến cửa vào nhìn xung quanh, nhìn thấy Thanh y phụ nhân vội vã trở về, nhìn thấy bà ta vẫn còn có thể trở về, liền biết không có vấn đề gì lớn, thở phào nhẹ nhõm, đã có thể yên tâm rồi.

Gặp mặt dưới mái hiên, lão ta hỏi ngắn gọn, “Không sao chứ?”

Thanh y phụ nhân lắc đầu, trên mặt không biểu lộ điều gì, đi thẳng vào trong phòng.

Bàng Vô Tranh nhìn quanh bên ngoài, rồi nhanh chóng đi vào trong, đóng cửa lại, sau đó rất nhanh đến bên cạnh Thanh y phụ nhân đang đứng đó trầm mặc, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao không thực hiện theo kế hoạch, bắt tên Lâm Long đó đi. Ngươi nghìn vạn lần đừng nói với ta là thực lực ngươi không đủ, không thể bắt người đem đi. Ta đã đến hiện trường, kế hoạch của chúng ta không có vấn đề gì, trong tình huống lúc đó, ngươi hoàn toàn có cơ hội đưa người đi, vì sao lại không làm theo kế hoạch?"

Thanh y phụ nhân đột nhiên bật khóc ra, đột nhiên giang tay ôm lấy lão ta, tựa vào người lão ta mà khóc: "Là Tiểu cầu nhi, nó chưa chết. Tiểu cầu nhi chưa chết, nó còn sống. Nữ vương linh thiêng trên trời che chở, nó vẫn sống rất tốt, ô ô…"

Bàng Vô Tranh sửng sốt một lúc, sau đó dùng sức đẩy bà ta ra, giữ hai vai bà ta, hỏi: "Ngươi nói là nữ nhi của Diệp Khuynh Lam vẫn còn sống ư?"

Hổ Phách tộc lênh đênh trên biển không có họ khác, tất cả đều có họ chung là họ "Diệp". Diệp Khuynh Lam chính là nữ vương cuối cùng của Hổ Phách tộc trước khi sụp đổ, thực sự là một nữ nhân quốc sắc thiên hương, tuyệt sắc một đời, được mọi người khen ngợi là người con gái của biển cả.

Thanh y phụ nhân nghẹn ngào gật đầu.

Thần sắc Bàng Vô Tranh có chút ngỡ ngàng, trong vô thức nhớ lại tình cảnh gặp được Trùng Nhi tại trong cung thành, lúc đó lão ta cảm thấy tiểu tử này quá dễ nhìn, cảm thấy có chút quen mặt, lúc này mơ hồ nhận ra điều gì đó, hỏi dò: "Ngươi sẽ không nói rằng Lâm Long đó chính là nữ nhi của Diệp Khuynh Lam chứ?"

Thanh y phụ nhân gật đầu trong nước mắt, "Lúc đó đưa nó chạy trốn, ta thực sự không muốn bỏ nó lại, nhưng thực sự không còn cách nào khác, Tương La Sách và Ngụy Hoàn, hai cao thủ Cao Huyền liên thủ truy sát không buông, một mực đuổi theo không bỏ. Ta tưởng rằng mình đã chết, ta thực sự không ngờ ngươi lại đuổi theo cứu ta. Lúc đó, vì để đánh lạc hướng bọn họ, ta mới để cho Tiểu cầu nhi tự mình chạy trốn, nó vẫn còn nhỏ như vậy… Sau này không tìm thấy nó, ta thật sự rất hối hận. Cha của nó huyết tẩy Hổ Phách hải chỉ vì muốn giành lại nó chứ không phải muốn giết nó. Nhưng ta làm như vậy lại có khả năng hại tính mạng của nó. Hải thần phù hộ, nó vẫn còn sống, thật quá tốt, ta rất vui mừng."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1332: Bánh xe gãy vỡ (1)

Bà ta là cực vui mà khóc.

Bàng Vô Tranh lại bị kinh ngạc, lúc trước lão ta thắc mắc không biết vì sao không làm theo kế hoạch, hóa ra là như vậy. lão ta lập tức nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, vội hỏi: "Trông hắn là một nam nhân, ngươi làm sao xác định hắn là nữ nhi của Diệp Khuynh Lam, chỉ bởi vì trông hai người giống nhau sao?"

Thanh y phụ nhân nức nở nói: "Ta mới đi xác nhận rồi."

Bàng Vô Tranh kinh hãi rợn tóc gáy, "Ngươi vừa mới đi nói chuyện với hắn?"

Lão ta không thể tưởng tượng nổi hậu quả khủng khiếp đó, bên đó có biết bao ánh mắt đang nhìn chằm chằm a.

Thanh y phụ nhân vẫn khóc lắc đầu.

Bàng Vô Tranh lại mở to mắt, nói: "Ngươi không phải chạy đến Hổ Phách thôn tìm tộc nhân của ngươi để xác nhận chứ? Ta không phải đã nói cho ngươi biết, ta từng thăm dò Tương La Sách, nới đó rất có thể là một cái bẫy mà Lý Trừng Hổ cố ý bày ra, một cái cạm bẫy chờ đợi những người sống sót của Hổ Phách tộc tự chui đầu vào lưới. Đó là nơi ngươi không thể đụng vào. Ngươi đã quên lời ta luôn mãi dặn dò rồi sao?"

"Không có, ta đến Tri Hải các…" Thanh y phụ nhân vừa khóc vừa kể lại đại khái những gì đã diễn ra.

Cho dù chỉ là đi sát bên người, cho dù nghe kể có hồi hộp nhưng không nguy hiểm, Bàng Vô Tranh vẫn kinh hãi toát đầy mồ hôi lạnh. Hai tay mười ngón nắm hai vai đối phương như cắm cả vào trong thịt bà ta, có phần xung động muốn bóp chết bà ta.

Tuy nhiên, sau khi hít một hơi thật sâu, lão ta vẫn nỗ lực ổn định lại cảm xúc của mình, kìm nén lửa giận, mười ngón bấm chặt cũng buông lỏng ra, "Thảo nào Lý Trừng Hổ lại đột nhiên nhận nàng ta làm nghĩa tử, và đối xử rộng lượng đến mức khiến người ta cảm thấy có chút bất thường, thậm chí còn ban những Hổ phách nữ đó cho nàng. Nếu nói như thế, Lý Trừng Hổ đã biết được nàng là nữ nhi của mình."

Thanh y phụ nhân: "Khi nhìn thấy nó, liên tưởng đến việc Lý Trừng Hổ nhận nó làm nghĩa tử, còn đối xử tốt với nó như vậy, cho nên mới nghĩ đến khả năng đó."

Nghe được lời này, Bàng Vô Tranh lại không nhịn được nổi cơn giận dữ, "Vậy đáng lẽ lúc đó ngươi càng phải bắt nàng ta về theo kế hoạch ban đầu. Sau khi bắt về muốn xác nhận thế nào cũng được. Có đáng để đi mạo hiểm lần thứ hai sao?"

Thanh y phụ nhân nhấc tay áo lau nước mắt, giải thích: "Nếu như Lý Trừng Hổ có thể vì nó mà bỏ qua cho Hổ Phách tộc, nếu như Lý Trừng Hổ có thể giao trả Hổ Phách hải lại cho nó, chúng ta vì sao còn phải bắt cóc nó chứ? Hổ Phách hải quy về Hổ Phách tộc, Thám

Hoa lang và Tiểu cầu nhi lại là cùng một nhóm, đến lúc đó chúng ta có thể chậm rãi nghĩ biện pháp mở ra tiên phủ. Không cần phải tham gia vào bất kỳ chuyện nguy hiểm nào."

"…" Bàng Vô Tranh không nói nên lời trước sự tự cho là đúng của bà ta, sau một lúc nghẹn lời, lão ta có vẻ như bị làm cho quá tức mà cười, "Ngươi cảm thấy sau chừng đó chuyện xảy ra, bây giờ còn có thể chờ đến tương lai chậm rãi mở ra sao? Yêu ma quỷ quái gì đó đều đã tới rồi, bất kể kết quả cuối cùng như thế nào thì mũi tên đã lên dây không thể không bắn ra. Tại trước khi sự việc trước mắt chưa được giải quyết, ngươi cho rằng Lý Trừng Hổ có tư cách làm chủ để thực hiện thay đổi chủ nhân của Hổ Phách hải sao? Ngươi đã suy nghĩ quá đơn giản!"

Nghe lão ta nói như thế, Thanh y phụ nhân tức thì không khóc được nữa, bà ta bừng tỉnh hiểu ra và nhận ra rằng mình quả thực đã đánh giá cao Lý Trừng Hổ, khi có sự tham gia của một số thế lực, sự việc trước mắt đúng là đã nằm ngoài sự khống chế của Lý Trừng Hổ.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Bà ta hỏi.

Hai người bốn mắt nhìn nhau một lúc, sau đó Bàng Vô Tranh xoay người lại, chắp tay sau lưng đi qua đi lại một hồi, rồi ánh mắt chợt lấp lóe nói: "Ngươi đã xác định được thân phận của Lâm Long, ngươi cảm thấy Lâm Long có biết ngươi là ai không?"

Thanh y phụ nhân suy nghĩ một chút, nói: "Trong tình cảnh hiện tại, ta có thể gọi ra nhũ danh của nó, nếu như nó không ngốc, nó hẳn là có thể đoán ra được ta là ai, và cũng không khó để đoán ra được tu sĩ Cao huyền xuất thủ bắt cóc trong rừng cây là ta. Đối với nó, rất dễ dàng để liên tưởng hai chuyện xảy ra ngày hôm nay."

Bàng Vô Tranh thở dài nói: "Nếu đã là người của mình, quả thực không cần phải bắt cóc nàng ta nữa. Điều quan trọng nhất hiện tại là tìm nàng ta để tìm hiểu xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì."

Đối với điều này, Thanh y phụ nhân gật đầu biểu thị tán thành.

Bàng Vô Tranh lại hỏi: "Với thân phận của ngươi, chắc hẳn có thể hẹn nàng ra ngoài gặp mặt chứ?"

Thanh y phụ nhân: "Có thể thử xem, chỉ sợ là không dễ hẹn được. Ta chỉ đi ngang qua nó, phản ứng của nó chỉ có hơi chút khác thường liền khiến một đám người truy đuổi ta."

Nếu như không phải e ngại điều gì, bà ta rất muốn gặp mặt nói chuyện với Tiểu cầu nhi ngay bây giờ, kỳ thực bà ta là người nóng lòng nhất.

Bàng Vô Tranh khẽ lắc đầu, "Đâu chỉ là vấn đề có một đám người nhìn chằm chằm vào nàng ta, ngươi cũng biết rõ, nàng đã là tâm phúc của vị Thám Hoa lang đó, không biết nàng ta có quan hệ nam nữ với vị Thám Hoa lang đó không? Nàng ta xinh đẹp như vậy, Thám Hoa lang có thể kiềm chế không nảy sinh tình yêu nam nữ với nàng ta ư? Mặt khác, tài tử đệ nhất thiên hạ, thiên phú tu luyện lại cao, Tiểu cầu nhi của ngươi có thể không nảy sinh tình cảm sao? Trong trường hợp đó, ngươi cảm thấy nàng ta sẽ đứng ở phía Thám Hoa lang, hay là sẽ đứng ở phía vị đại cô là ngươi đây?"

"Vì sao phải yêu cầu Tiểu cầu nhi chọn bên chứ? Nhiều người lực lớn, sáng tối phối hợp, mạnh yếu bổ sung cho nhau, chúng ta hoàn toàn có thể liên thủ với nhau mà?"

"Ngươi nói không sai, ta chính là nghĩ như vậy. Nếu như vị Thám Hoa lang đó thật sự nắm giữ pháp môn mở ra tiên phủ, và có thể tin tưởng chúng ta, hắn có thể ở ngoài sáng thu hút sự chú ý của các phương, còn chúng ta âm thầm đi mở ra tiên phủ.

Chỉ là như vậy sẽ liên quan đến một loạt vấn đề, vị Thám Hoa lang đó có biết thân phận của Tiểu cầu nhi hay không? Tiểu cầu nhi có nói chuyện ngươi còn sống cho vị Thám Hoa lang đó biết hay không? Đối mặt với tiên phủ, vị Thám Hoa lang đó sẽ có suy nghĩ gì với chúng ta? A Ngọc, trước tiên chúng ta phải từ chỗ Tiểu cầu nhi làm rõ được mấy vấn đề này cái đã."

"Xem ra, chúng ta thực sự cần phải hẹn gặp mặt Tiểu cầu nhi nhanh chóng hết sức mới được. Nhưng làm sao để gặp mặt? Có quá nhiều người đang nhìn chằm chằm vào nó."

"Chỉ cần nàng bằng lòng gặp ngươi, nguyện ý phối hợp với ngươi, khi hai bên có thể phối hợp với nhau, vấn đề này trái lại không lớn. Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ nghĩ cách xử lý việc này."

Trên tửu lâu, tiểu sư thúc tao nhã như ngọc tại trước cửa sổ quả thực rất dễ khiến người khác chú ý, khi khách lên lầu nhìn thấy đều sẽ không nhịn được nhìn lâu một chút.

Nhất là khách nữa, sau khi ngồi xuống, họ đều giả vờ không để ý, nhưng thực tế có không ít người luôn lén nhìn, cho dù bên cạnh có bạn nam, thực tế nữ nhân còn háo sắc hơn nam nhân.

Tất nhiên, cũng có khá nhiều người đến đây với mục đích âm thầm giám thị tiểu sư thúc, bởi vậy khiến cho chưởng quỹ tửu lâu cảm thấy quái lạ, nhận thấy lượng khách dường như đột nhiên tăng lên, không phù hợp với tình hình bình thường sai khi Hổ Phách hải gia tắng giá cả, cái gọi là phồn hoa cũng là có mức độ.

Đối với việc có bị người giám thị hay không, tiểu sư thúc hoàn toàn không quan tâm, cũng không sợ, y không đến đây để liên hệ với người nào, trong lòng không có quỷ, tự nhiên không sợ.

Tiểu sư thúc khép hờ mắt trong bộ dáng ngà ngà say chợt như tỉnh lại, uống cạn ly rượu, lại tự rót đầy một ly, nhấc lên ngửi hương rượu, một động tác rơi vào trong mắt những nữ tử kia đều khiến họ có cảm giác cảnh đẹp ý vui, chỉ là y không có để tâm tới những nữ sắc đó, sắc mặt lại chìm vào trầm tư.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1333: Bánh xe gãy vỡ (2)

Trải qua một thời gian nghe trộm, y đã biết rõ vụ tập kích trong khu rừng ngoài cung thành là chuyện gì xảy ra, cũng biết được mục tiêu mình cần theo dõi là ai, và thậm chí y còn đoán được thân phận và tên thật của Thanh y phụ nhân, cho dù trong quá trình mật đàm hai người từ đầu tới cuối đều không nói ra tên thật của Thanh y phụ nhân.

Đây cũng là điều khiến y nghi hoặc.

Căn cứ vào những thông tin cơ bản về Bàng Vô Tranh mà Dữu Khánh lấy được từ Hướng Lan Huyên, trong đó bao gồm cả thông tin về Thanh y phụ nhân gọi là A Ngọc này, đây là tùy tùng tâm phúc của Bàng Vô Tranh, trong thông tin mà Đại Nghiệp ty thu thập khẳng định phải có ghi chép, không có khả năng để sót.

Nhưng vấn đề chính là ở đây, y biết rõ thân phận của Thanh y phụ nhân, biết rõ bà ta là tu sĩ có cảnh giới Cao Huyền, vụ tập kích trong núi rừng ngoài cung thành cũng đã chứng minh điều đó, nhưng trong thông tin do Đại Nghiệp ty cung cấp lại nói rằng Thanh y phụ nhân có tu vi Thượng Huyền cảnh giới, chuyện gì vậy chứ?

Còn về Bàng Vô Tranh, trong thông tin tình báo cũng nói tu vi của lão ta là Thượng Huyền cảnh giới.

Nếu tu vi chỉ là Thượng Huyền, hồi đó làm thế nào có thể cứu người từ trong tay hai vị tu sĩ Cao Huyền là Tương La Sách và Ngụy Hoàn được chứ?

Một nữ nhân dung mạo xinh đẹp ngồi tại một bàn khác, khi chú ý đến tiểu sư thúc thì lập tức bị thu hút. Cô ta bắt đầu chỉnh đốn tóc tai và chờ đợi tiểu sư thúc nhìn đến mình. Tuy nhiên, cô ta đợi mãi vẫn không thấy người ta nhìn ngoảnh mình. Cô ta nhìn kĩ lại, mới nhận ra rằng người ta dường như đang thất thần.

Sau một lúc suy nghĩ, cô ta quyết đoán đứng dậy, đi thẳng đến trước bàn của tiểu sư thúc, dùng móng tay gõ nhẹ lên mặt bàn, đánh thức tiểu sư thúc đang thất thần.

Tiểu sư thúc ngước mắt lên nhìn, hơi giật mình và có vẻ không hiểu, trong mắt lộ ra nét nghi hoặc.

Nữ nhân đó hỏi: "Xin hỏi tiên sinh, chỗ đối diện này đã có ai ngồi chưa?"

Tiểu sư thúc khẽ lắc đầu, rũ mắt xuống nhấp một ngụm rượu.

Nữ nhân này tựa hồ rất tự tin với sắc đẹp của mình, hỏi: "Chúng ta có thể ngồi chung bàn không?"

Tiểu sư thúc lập tức nảy sinh hứng thú nhìn cô ta, "Vì sao phải ngồi chung bàn?"

Y đã từng gặp quá nhiều loại nữ nhân tìm cách bắt chuyện với mình, nên vừa nghe liền biết là có ý gì, câu hỏi này chỉ là muốn nghe xem nữ nhân này có thể nghĩ ra cái cớ gì.

Tất nhiên, với tình hình hiện tại, y cũng có hoài nghi không biết nữ nhân này có ý đồ khác hay không.

Nữ nhân đó chỉ ra ngoài cửa sổ, "Ta thích hoa, vị trí này rất tốt, có thể tựa cửa sổ ngắm hoa, còn có thể ngắm cảnh đường phố."

Tiểu sư thúc cười đạm mạc nói: "Chỉ cần ngươi không ngại, ta cũng không ngại ngồi chung bàn."

Nụ cười thật là đẹp mắt, nữ nhân đó bị nụ cười của tiểu sư thúc làm cho tim đập thình thịch, cô ta nhanh chóng quay đầu lại gọi người phục vụ chuyển đồ ăn và thức uống từ bàn cũ đến đây.

Chẳng mấy chốc, hai bàn đã dồn thành một bàn, nữ nhân đó cũng ngồi xuống đối diện với tiểu sư thúc. Hai người không tránh khỏi bắt

đầu cười cười nói nói.

Ở bàn gần bên, có một nữ nhân không chịu được nữa, khinh thường nói nhỏ với bạn cùng bàn: "Thiên hạ bây giờ có thật nhiều tiện nhân. Có một số nam nhân nha, chỉ có vỏ không có não, nói như vậy mà cũng tin được."

Nữ đồng bạn ngồi đối diện cũng cất lời khinh thường: "Tin gì mà tin, trên đời này quạ đen là bình thường, nam nhân đều như nhau."

Trong một chiếc xe dừng tại một góc đường vắng lặng bên ngoài tửu lâu, Tương Hải Hoa tĩnh tọa dưỡng thần, sau khi nghe nói tình nhân của mình đi ra ngoài, nàng ta vốn muốn đích thân đi theo, để xem rốt cuộc có vấn đề gì hay không, ai ngờ vị tình nhân này của mình lại chạy vào tửu lâu uống rượu, ngắm hoa và nhìn cảnh đường phố.

Theo bản năng, nàng ta cảm thấy không đơn giản như vậy, nên không đến quấy rầy mà sai người theo dõi tùy thời báo cáo.

Theo dõi một hồi lâu cũng không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường, bởi vì không thấy có tiếp xúc với ai, nếu như nói là đang trao đổi hoặc truyền tin tức ở khoảng cách xa với người nào đó ở trên đường phố cũng không phù hợp, bởi vì vị tình nhân này của nàng ta hầu hết thời gian đều cầm chén rượu ngây người.

Vì vậy, bản thân tửu lâu liền trở thành địa điểm khả nghi, được đưa vào phạm vi giám sát sau này, nhất là người phục vụ có tiếp xúc với tiểu sư thúc.

Và nữ nhân xuất hiện ngồi cùng bàn sau đó lại càng khả nghi hơn.

Theo tin tức liên tiếp truyền đến, Tương Hải Hoa ở trong xe dần dần không thể ngồi yên, mọi người đều là nữ nhân, bày ra vẻ hồ ly tinh gì đó, cái mông vừa vểnh lên liền biết nữ nhân đó muốn làm gì, bất kể ngươi có khả nghi hay không, nàng ta đều xuống xe trực tiếp xuất hiện tại hiện trường.

Tiểu sư thúc đang trò chuyện vui vẻ với người cùng bàn, đưa mắt nhìn sang nơi khác, nhìn thấy Tương Hải Hoa chầm chậm đi tới, mỉm cười đứng lên hỏi: "Sao nàng lại đến đây?"

Tương Hải Hoa: "Nghe nói ngươi cần xe ra ngoài, sợ ngươi đi một mình buồn chán nên đến đây với ngươi. Vị này là?" Ánh mắt nàng ta dừng lại trên thân nữ nhân đang ngồi cùng bàn.

Tiểu sư thúc: "Một bằng hữu mới quen biết."

Nữ nhân đó lập tức đứng lên, vẫn rất tự tin vào vẻ ngoài của mình, quả thực dung mạo đẹp hơn nhiều so với Tương Hải Hoa.

Cô ta đang định giới thiệu bản thân, nào ngờ Tương Hải Hoa hoàn toàn không thèm để ý đến, nheo mắt khẽ gật đầu một cái, nói: "Ừm, bàn này ta mời. Chúng ta đi thôi."

Tiểu sư thúc rất chiều theo ý nàng ta, lịch sự chào một câu với nữ nhân đó, "Có cơ hội, tái kiến."

Dứt lời liền nắm tay Tương Hải Hoa cùng nhau rời đi.

Tùy tùng của Tương Hải Hoa gọi người phục vụ đến tính tiền, nữ nhân đó kinh thường, thể hiện không cần.

Tùy tùng của Tương Hải Hoa lập tức không vui, nói: "Các chủ nói mời chính là mời."

Người phục vụ vội khuyên nữ nhân đó tự trọng, đồng thời cũng nhắc nhở cho biết thân phận của Tương Hải Hoa.

Khi được biết người vừa rồi chính là Các chủ của Tri Hải các, thiên kim của tu sĩ Cao huyền Tương La Sách, thần sắc cô ta tức thì lộ vẻ bối rối, không dám nói gì nữa.

Khi cô ta cắn môi rời đi thì nghe được nữ nhân ở bàn gần bên cố ý cất tiếng cười nhạo, nói rằng cô ta chán sống rồi.

Đây không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng là cô ta bị không ít người theo dõi, chỉ vì có người cảm thấy tiểu sư thúc có thể có vấn đề.

Vốn không có chuyện gì, cô ta không nên cảm thấy mình đắc tội Tương Hải Hoa, không nên sợ bị trả thù, không nên rời đi vội vã.

Nhưng cô ta lại muốn bỏ chạy, vì vậy, người theo dõi cô ta không thể bỏ qua, trực tiếp ra tay. Cô ta vừa mới chạy đến tiểu đảo thì lập tức bị tập kích, đánh cho bất tỉnh, nhét vào trong bao tải to, khiêng về một chiếc xe ở gần đó, ném vào trong, đưa đi.

Khi tỉnh lại, cô ta thấy mình bị trói vào trên giá hành hình, sau đó phải đối mặt với một cuộc tra tấn thẩm vấn.

Tất cả đều là những chuyện xảy ra về sau, còn lúc này, tiểu sư thúc và Tương Hải Hoa đi xuống lầu, lên một chiếc xe cùng nhau du lãm.

Hai người vừa ngắm quang cảnh đường phố vừa nói chuyện phiếm, khi gặp giao lộ tiểu sư thúc thỉnh thoảng sẽ chen vào một câu, "Rẽ phải nhìn xem."

Dù sao chỉ là tùy tiện du ngoạn, cũng không ai để ý rẽ đường nào, Tương Hải Hoa càng không quan trọng đi dạo ở đâu, bởi vì cô ta đã nhìn chán từ lâu rồi, nhưng khi đi dạo với người mình thích, cô ta cảm thấy khung cảnh bên ngoài vẫn khá thú vị dễ nhìn.

Khi xe đến trước cổng tường viện Bàng Thị thương hội thì xảy ra sự cố, một bánh xe đột nhiên 'răng rắc' vỡ ra, xe bất ngờ nghiêng sang một bên, suýt chút nữa lật đổ.

Chiếc xe này đương nhiên không đi tiếp được nữa, mọi người xuống xe, xa phu ngồi xổm trước bánh xe gãi đầu, có vẻ khó hiểu.

Nhân viên gác cổng của Bàng Thị thương hội cũng không phải ngồi không, được bố trí ở đây đón khách vẫn phải có ánh mắt, vừa thấy

là Tương Hải Hoa, lập tức đến đây bái kiến, hỏi xem có thể giúp gì hay không.

Tương Hải Hoa xua tay áo tỏ ý không sao, rồi nói với tiểu sư thúc: "Chúng ta tùy ý đi bộ đi."

Tiểu sư thúc cười ha hả, "Ngay cả một người canh cổng cũng có thể nhận ra nàng, với khí độ và sự lịch thiệp của nàng, chúng ta có thể tùy ý đi dạo mới là lạ, tốt nhất vẫn nên ngồi trong xe tránh chút tai mắt thì hơn, như vậy cũng có thể thoải mái một chút. Trong đại viện này hẳn là có xe, dựa vào thể diện của nàng mượn một chiếc xe chắc hẳn không khó chứ?"

Tương Hải Hoa nhìn về phía cổng đại viện, nhìn thấy tên bảng hiệu là Bàng Thị thương hội, liền biết không thành vấn đề.

Nhân viên gác cổng cũng lanh trí, vội nói: "Có có, Các chủ chờ chút, để ta đi chuẩn bị xe cho ngài."

Tương Hải Hoa đành phải khách sáo một câu, "Làm phiền."

"Không phiền, không phiền, là vinh hạnh." Nhân viên gác ổng cúi đầu chào rồi nhanh chóng chạy đi.

Tự nhiên sẽ không để cho người nơi đây đợi lâu, không bao lâu sau, một chiếc xe tốt chạy ra, cùng theo ra ngoài còn có mấy người Bàng Vô Tranh và Thanh y phụ nhân, họ nghe tin liền đến.

Nữ nhi của Tương La Sách đến đây, lão ta là chủ nhân tự nhiên cần xuất hiện, không nói chiêu đãi, ít nhất phải chào hỏi một tiếng.

Tiểu sư thúc phe phẩy chiết phiến trong tay, dù cố ý hay vô ý, ánh mắt đều đã nhìn chăm chú vào người mới đến.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1334: Lí do không thay đổi (1)

Bàng Vô Tranh và Thanh y phụ nhân tuy là vội vã ra đây vì Tương Hải Hoa, nhưng ánh mắt cũng dừng trên người tiểu sư thúc quan sát một lúc, không thể tránh được, ngoại hình của tiểu sư thúc quả thực quá dễ nhìn, hơn nữa khoảng cách với Tương Hải Hoa không có vẻ gì đề phòng, tỏ rõ quan hệ thân cận.

Đi đến trước mặt Tương Hải Hoa, hai bên khó tránh khỏi khách sáo với nhau một phen.

Và sự tiếp xúc gần như vậy cũng chính là điều tiểu sư thúc muốn.

Khi thi triển Thính Tự quyết ở khoảng cách gần như thế, những chi tiết nhỏ nhất trên thân mỗi người bên cạnh, như động tĩnh thổ nạp từ mỗi một lỗ chân lông, chuyển động tuần hoàn trong từng mạch máu, động tĩnh lưu chuyển của từng dòng kình khí, dù là dòng rất nhỏ hay là hùng vĩ như biển rộng đều không thể gạt được y, tất cả đều bày ra rõ ràng ở trước mặt y.

Với cảnh giới Âm Tự quyết hiện tại của tiểu sư thúc, khi đến gần mới có thể cảm nhận được rõ ràng những chi tiết ẩn ở bên trong.

Pháp lực hùng hậu thâm trầm trong cơ thể hai người hoàn toàn không phải tu vi của Tương Hải Hoa và y có thể so sánh được, chênh lệch giống như là dòng suối và sông lớn. Sau khi dò xét qua, y liền biết tu vi của hai người trước mắt chính xác là cảnh giới Cao Huyền.

Rõ ràng là cảnh giới Cao Huyền bình thường, nhưng bất luận là Tương La Sách hay là Đại Nghiệp ty đều không thể xác định chính xác tu vi của hai người, đây là có chuyện gì chứ?

Trong lúc tiểu sư thúc đang im lặng đứng bên cạnh mỉm cười suy nghĩ thì sau mấy lời khách sáo, ánh mắt Bàng Vô Tranh chuyển sang trên người y, chắp tay hỏi: "Vị lang quân ngọc thụ lâm phong này rất lạ mặt, không biết là con cháu danh môn nào?"

Lão ta chỉ là cố ý giả bộ hồ đồ, với hệ thống tai mắt tinh tường của lão ta tại Hổ Phách hải, làm sao có thể không biết Tương Hải Hoa có tình nhân, một chuyện lớn như vậy.

Mà Tương Hải Hoa và tiểu sư thúc cũng biết người ta đang cố ý giả bộ hồ đồ.

Nhưng có một số việc chính là như vậy, mọi người đều phải giả vờ hồ đồ, Bàng Vô Tranh không thể nói là mình đang bí mật "Quan sát" Tương Hải Hoa, Tương Hải Hoa cũng không thể lột trần người ta.

Tiểu sư thúc xếp quạt lại, cầm ngược trong tay, chắp tay chào: "Bẩm Bàng tiền bối, không đảm đương nổi con cháu danh môn, tiểu họ Bạch, chỉ là tán nhân giang hồ, không đáng nhắc tới."

Y không muốn tỏ vẻ mình cố ý tiếp cận người ta, để tránh hiềm nghi.

Thấy y không muốn nói thêm gì nhiều, Bàng Vô Tranh cười ha hả, nói mấy câu kiểu như thanh niên thật khiêm tốn, rồi chuyển sang thỉnh giáo Tương Hải Hoa, "Dám hỏi Các chủ, nghĩa tử Lâm Long của Vương gia, sáng nay bị kinh sợ, bây giờ không sao chứ?"

Cho mượn chiếc xe lại nói nhảm nhiều như vậy, Tương Hải Hoa đã có phần không kiên nhẫn, "Không rõ lắm, hẳn là không sao."

Bàng Vô Tranh: "Thực sự vinh hạnh được quen biết với Lâm công tử. Các chủ, ngài cảm thấy nếu ngày mai ta làm chủ thiết yến mời Lâm công tử, Lâm công tử có vui lòng đến dự không?"

Đứng ở bên cạnh, ánh mắt Thanh y phụ nhân lấp lóe, nhận ra được lão ta đang tìm cơ hội tiếp xúc với Tiểu cầu nhi.

Lại bày ra bộ dạng nịnh bợ đó, Tương Hải Hoa rất phản cảm, lạnh nhạt nói: "Ta làm sao biết được việc đó, ngươi tự đi hỏi hắn xem."

Bàng Vô Tranh: "Được, nếu như Lâm công tử đồng ý, liệu ta có thể vinh dự mời Các chủ và Bạch tiên sinh dự tiệc cùng hay không?"

Tương Hải Hoa trong vô thức muốn từ chối, nhưng nghĩ đến việc đây là cùng theo Lâm Long, cô ta lại có phần do dự, dù sao đã được phụ thân nhắc nhở qua, đồng thời cô ta cũng nhận ra được thân phận của Lâm Long có thể còn có ẩn giấu điều gì đó, cô ta có nghĩa vụ đi theo quan tâm chiếu cố.

Suy nghĩ một chút, cô ta nói: "Chờ Lâm công tử đồng ý dự tiệc rồi nói tiếp đi."

"Được được được." Bàng Vô Tranh liên tục đồng ý, sau đó lại lần nữa mời Tương Hải Hoa vào trong ngồi chơi.

Đã có như ngọc lang quân ở bên làm bạn, Tương Hải Hoa không muốn dông dài với một ông già như vậy, lão ta quan hệ, giao tiếp với thế hệ cha chú của cô ta, thấp hơn một thế hệ thì không thể chơi cùng với nhau nha, hơn nữa, cô ta vốn là không thích nhìn bộ dạng nịnh bợ của lão, nên lại dứt khoát từ chối.

Nhìn theo khách lên xe đi xa, hạ nhân ở xung quanh cũng đã đi làm việc của mình, bên cạnh đã không còn người khác, Thanh y phụ nhân chợt cất tiếng lẩm bẩm, "Trước đây ta đã từng gặp qua tên tiểu bạch kiểm này."

"Hả?" Bàng Vô Tranh ngạc nhiên, "Trước đây? Ngươi gặp hắn lúc nào?"

Thanh y phụ nhân: "Ngay tại Hổ Phách hải này. Trước khi Lý Trừng Hổ còn chưa huyết tẩy, hắn hẳn là từng tới nơi đây."

Bàng Vô Tranh thần sắc lộ vẻ coi trọng, "Có thể khiến ngươi nhớ kỹ, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Thanh y phụ nhân: "Không có chuyện gì, chỉ là trong lúc tình cờ gặp một lần mà thôi."

Trong mắt Bàng Vô Tranh có sự hoài nghi, "Với thân phận và địa vị của ngươi lúc đó, một người gặp trong lúc tình cờ, sau khi xa cách nhiều năm như vậy mà vẫn còn có thể nhớ kỹ ư?"

Thanh y phụ nhân trả lời đơn giản, "Ngoại hình quả thực rất dễ nhìn, ấn tượng khắc sâu."

Bàng Vô Tranh trợn mắt há mồm, cảm giác như mình bị đánh gục ngay tại chỗ.

Nghĩ đông nghĩ tây, không ngờ tới lại là một lí do đơn giản và cực kỳ thực tế như vậy, lão ta nhận ra mình đúng là đã suy nghĩ quá nhiều, lí do này khiến cho lão ta không còn lời nào để nói.

Thanh y phụ nhân nhận thấy thần sắc lão ta khác thường, nghĩ tới việc giá trị quan của những nam nhân này có sự khác biệt với Hổ Phách tộc của mình, vì vậy bà ta bổ sung thêm một câu, "Suy nghĩ gì vậy chứ? Ta và hắn không hề đối mặt nhau, cũng không hề nói với nhau lời nào, chỉ là tình cờ nhìn thấy một lần mà thôi. Lúc đó, ngươi và ta đã ở chung rất hợp rồi."

Không muốn tiếp tục nói về chuyện này, Bàng Vô Tranh thay đổi chủ đề, "Hắn xuất hiện tại bên cạnh Tương Hải Hoa vào thời điểm này, ta khó thể không nghĩ nhiều. Nhưng cũng phải, ngay cả ta cũng nghĩ đến, chỉ sợ Tương La Sách và các bên liên quan đã tra xét kỹ lưỡng chi tiết nền tảng về tên tiểu bạch kiểm này, chắc hẳn không có vấn đề gì."

Thanh y phụ nhân: "Vậy thì chưa hẳn, những gì có thể tra xét được chưa chắc đã có thể chứng minh điều gì. Bọn họ chẳng lẽ chưa tra xét hết chi tiết ngọn nguồn của ta và ngươi ư?"

"Ha hả, ngươi trái lại đã có một bài học rõ ràng." Bàng Vô Tranh lắc đầu cười, nhìn xung quanh, thấy nơi này không phải là nơi nói

những chuyện như vậy, lão ta phất tay ra hiệu đi vào trong viện…

"Tại một nơi tấc đất tấc vàng như Hổ Phách hải này, lại có thể chiếm được một địa bàn lớn như vậy, thực lực Bàng Thị thương hội này không kém a."

Bên trong khoang xe, tiểu sư thúc thuận miệng nhắc tới Bàng Vô Tranh.

Tương Hải Hoa ngồi song song ở bên cạnh cũng thuận miệng trả lời: "Dù sao cũng đã kinh doanh tại Hổ Phách hải được gần năm mươi năm. Nghe nói bắt đầu từ một cửa hàng nhỏ. Trước khi Hổ Phách hải hỗn loạn dữ dội, quy mô của Bàng Thị thương hội đã không nhỏ, sau khi chúng ta tiếp quản Hổ Phách hải, lão ta trái lại từ bỏ việc quản lý thương hội, dành hầu hết thời gian sống ẩn dật trên một hòn đảo."

Hai người cứ như vậy vừa đi vừa trò chuyện, ngọt ngào tình tứ, sau đó đi dạo qua đường phố rực rỡ ánh đèn rồi trở về Tri Hải các.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1335: Lí do không thay đổi (2)

Đợi cho Tương Hải Hoa rời đi, bên trong căn phòng buông rũ những dải lụa trắng, tiểu sư thúc im lặng quanh quẩn một hồi rồi dừng bước lại, nhắm mắt.

Chẳng mấy chốc, Trùng Nhi đang trốn ở trong phòng xoắn xuýt với chuyện sáng nay bỗng nhiên ngẩng đầu lên, bởi vì bên tai lại nghe được giọng nói quen thuộc: Trùng Nhi.

Trùng Nhi nhìn nhìn xung quanh, nhỏ giọng đáp lời, "Sư phụ?"

Tiểu sư thúc: Tìm lão Thập Ngũ, nói hắn tìm cho ta danh sách toàn bộ tu sĩ Cao huyền đã chết hoặc mất tích trong vòng một trăm năm nay và các thông tin có liên quan

Y muốn tìm kiếm lai lịch Bàng Vô Tranh, nguyên nhân rất đơn giản, cảnh giới Cao Huyền không thể dễ dàng đột phá như vậy, trong thiên hạ chỉ có một số người như vậy mà thôi, vấn đề là trên đời này từ trước đến nay không hề có một cao thủ Cao Huyền tên là Bàng Vô Tranh.

Đương nhiên, hoàn toàn có thể nói là sau khi đột phá mới đến Hổ Phách hải, nhưng nếu là vậy thì vì sao phải che giấu tu vi?

Lại còn che giấu được không ít thế lực lớn.

Đương nhiên, đối với tiểu sư thúc hoặc nói cách khác là đối với phía bên y mà nói, khi sự việc không liên quan đến mình, những điều đó cũng không quan trọng.

Nhưng vấn đề là, căn cứ vào nội dung nghe trộm được, phía bên Bàng Vô Tranh có ý đồ với tiên phủ, nếu không phải A Ngọc nhận ra Trùng Nhi, thì đã bắt Trùng Nhi đưa đi rồi, bây giờ vẫn còn muốn tiếp xúc lại với Trùng Nhi.

Hiện tại, có vẻ A Ngọc không có ác ý gì sau khi nhận ra Trùng Nhi, Bàng Vô Tranh cũng vậy, khi đã biết được thân phận của Trùng Nhi, lão ta tựa hồ cũng không có ý định làm điều gì bất lợi cho Trùng Nhi.

Nhưng y không thể không đề phòng, đặc biệt là trong tình huống không rõ ràng lắm về lai lịch của Bàng Vô Tranh.

Hiện tại y muốn biết rõ, Bàng Vô Tranh sau khi tới Hổ Phách hải mới đột phá đến cảnh giới Cao Huyền, hay là đã có cảnh giới Cao Huyền trước lúc tới đây. Nếu như là trước khi tới thì có lẽ lão ta cũng không phải là hạng người vô danh, như vậy, đó sẽ là ai chứ?

Nếu như Bàng Vô Tranh thật sự mai danh ẩn tích, tiểu sư thúc biết dù mình có nghe trộm như thế nào cũng vô ích, Bàng Vô Tranh khẳng định sẽ không tùy tiện nói tới chuyện của mình trước đây, tiểu sư thúc chỉ có thể tự chọn lọc thông tin để loại trừ dần.

Mấu chốt là tiểu sư thúc hoài nghi có khả năng rất lớn là Bàng Vô Tranh đã đạt đến cảnh giới Cao Huyền trước khi tới Hổ Phách hải. Lí do là, lão ta có thể xây dựng và phát triển Bàng Thị thương hội lên quy mô lớn như vậy tại địa phương nơi như thế này, chỉ dựa vào vận khí là có thể làm được sao? Dồn lượng lớn tinh thần và sức lực vào việc phát triển thương hội không giống như là chuyện của một người muốn đột phá Cao Huyền sẽ làm.

Trùng Nhi nghe xong thì kinh ngạc, "Một trăm năm? Sư phụ, chưởng môn sư huynh làm sao có thể tìm kiếm được những thông tin như vậy trong thời gian ngắn?"

Tiểu sư thúc: Con đừng có lo lắng lung tung thay hắn, ta còn không lo lắng, con có gì phải lo. Con cho rằng có rất nhiều người cảnh giới Cao Huyền sao? Một trăm năm nhìn như lâu dài, thực tế không có bao nhiêu người chết. Vấn đề này khó khăn đối với chúng ta nhưng đối với một số người khác, thông tin của mỗi một tu sĩ Cao huyền đều nằm trong lòng bàn tay người ta, bất kể khi nào muốn biết đều có thể lấy ra. Đừng nói là một trăm năm, hai trăm năm cũng có thể lấy ra dễ dàng. Phải tìm kiếm như thế nào, cứ để lão Thập Ngũ nghĩ cách. Quen biết nhiều đại nhân vật như vậy mà ngay cả việc này cũng không làm được, vậy thì không cần lựa chọn hắn làm chưởng môn nữa rồi. Con không cần lo lắng.

Trùng Nhi: Sư phụ, ta nên dùng lí do gì để nói với sư huynh chứ?

Tiểu sư thúc: Đương nhiên là ta dặn dò con trước khi đến đây.

Trùng Nhi tức thì nghẹn họng không nói nên lời, "Sư phụ, ta đã dùng lí do này rất nhiều lần. Lần trước sư huynh còn hỏi ta vì sao không nói luôn một lần cho xong, huynh ấy đã nghi ngờ ta rồi."

Chính bản thân nàng cũng có phần không chịu nổi với lí do này, sao có thể cứ dùng mãi một lí do như vậy được chứ, làm như vậy chẳng phải là coi chưởng môn sư huynh như kẻ ngốc hay sao?

Tiểu sư thúc: Nghi ngờ cái rắm. Ta đã đánh mông hắn từ khi hắn còn mặc tả, hắn có tư cách nghi ngờ ta sao? Con cứ nói là ta nói, sau này ta thừa nhận là ta nói, hai bên nói khớp với nhau, con có gì phải sợ? Đừng lo lắng lung tung.

Trùng Nhi: "Vâng, ta biết rồi."

Tiểu sư thúc sợ tính cách do dự của nàng, nên thúc giục một câu: Nhanh chóng hết sức.

"Biết rồi, sư phụ."

Trùng Nhi đáp lời xong, đợi một lúc lâu sau, không thấy có âm thanh nào nữa, tức thì rũ vai xuống, thở dài có vẻ chán nản.

Tuy nhiên sau khi trải qua chuyện này, nàng đã thoát ra khỏi tâm trạng xoắn xuýt từ tiếng gọi "Tiểu cầu nhi" kia, bước ra ngoài với tâm lý bất an.

Nam Trúc và Bách Lý Tâm đang nói chuyện phiếm ở phòng ngoài đồng thời quay nhìn nàng, trong mắt lộ ra chút hiếu kỳ, nhận ra Trùng Nhi có gì đó khác thường, bởi vì Trùng Nhi rất ít khi nhốt mình ở trong phòng như vậy, hầu hết thời gian đều chủ động chờ tại phòng ngoài.

Trùng Nhi gật đầu ra hiệu chào hai người, sau đó gõ vang cửa phòng Dữu Khánh.

Dữu Khánh đang khoanh chân đả tọa tu luyện, nghe tiếng gõ cửa liền thu công, gọi to cho vào, khi nhìn thấy người mở cửa đi vào là Trùng Nhi, ít nhiều có chút bất ngờ, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Trùng Nhi đi vào, đóng cửa lại. Nhưng ngay sau đó cửa lại mở ra, Nam Trúc tò mò đi vào. Trùng Nhi lại quay ra đóng cửa lại.

Đây là đang cố ý tránh Bách Lý Tâm, Dữu Khánh và Nam Trúc quay mặt nhìn nhau, không biết tên này lại có chuyện gì, chuyện như vậy rất hiếm khi diễn ra với Trùng Nhi.

Chầm chậm đi đến trước mặt Dữu Khánh, Trùng Nhi ấp a ấp úng nói: "Công tử, ta lại nhớ ra một lời dặn dò của sư phụ."

Giọng nói yếu ớt, đầu cúi thấp, chính nàng tự thấy xấu hổ.

Hai chân đang khoanh lại của Dữu Khánh bất chợt bật mở ra như lò xo, trừng mắt mắng: "Ta nói nha, ngươi có hết hay không chứ? Cho dù đi ị cũng không thể ị kiểu như ngươi."

Nam Trúc quan sát Trùng Nhi từ trên xuống dưới, như nhìn người từ trên trời rơi xuống, quả thực kỳ quái quá đáng.

Trùng Nhi cúi đầu đùa nghịch góc áo, lẩm bẩm: "Sư phụ dặn dò quá nhiều chuyện, trí nhớ của ta không tốt."

Ngoại trừ gượng ép nói dối ra, nàng thực sự không còn cách nào khác.

Dữu Khánh thả chân xuống giường, đứng dậy, vung tay lên, muốn bảo nàng cút, nhưng lời nói đã đến bên mép lại được kìm lại, hắn không khỏi cảm thấy tò mò, muốn biết tiểu sư thúc lại dặn dò chuyện gì, làm như là bị bất đắc dĩ không còn cách nào khác, không vui nói: "Trước tiên nói xem chuyện gì."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1336: Thuận tay giải quyết (1)

Nói đến cùng, vẫn là tín nhiệm Trùng Nhi, nếu là người khác làm như vậy thì hắn đã nghi ngờ hàng trăm lần rồi. Hơn nữa, ngay từ đầu hành vi của tiểu sư thúc khi cứ muốn để cho Trùng Nhi cùng đi tới đây quả thực rất quái lạ, hắn biết, việc để cho Trùng Nhi đến đây rõ ràng không bình thường, không biết lần này tiểu sư thúc đang làm trò quỷ gì.

Trùng Nhi còn có thể nói ra được chuyện gì khác, đơn giản chỉ là truyền đạt lại lời sư phụ dặn dò, "Sư phụ nói công tử nhanh chóng hết sức tìm kiếm danh sách toàn bộ tu sĩ Cao huyền đã chết hoặc mất tích trong vòng một trăm năm này và các thông tin liên quan."

Lão Thất và lão Thập Ngũ quay mặt nhìn nhau, nhưng có một điều coi như đã được xác nhận, hẳn là không phải Trùng Nhi đang nói dối, Trùng Nhi không cần phải bịa chuyện về việc này.

Nam Trúc hiếu kỳ hỏi: "Tiểu sư thúc tìm mấy thứ đó làm gì?"

Trùng Nhi lắc đầu, "Ta không biết."

Đã biết nàng sẽ trả lời như vậy, Dữu Khánh trợn tròn mắt, "Ngươi xác định đây là điều sư phụ ngươi dặn dò trước khi rời Đào Hoa cư?"

Trùng Nhi không lên tiếng, chỉ gật đầu lia lịa.

Dữu Khánh xùy một tiếng, cất lời chế nhạo: "Tự ngươi xòe ngón chân ra mà đếm, từ khi rời Đào Hoa cư đến bây giờ đã qua bao lâu rồi, sau một thời gian dài như vậy, ngươi còn không biết xấu hổ nói là sư phụ ngươi dặn làm nhanh chóng hết sức? Nói ra không sợ rụng lưỡi ư?"

Trùng Nhi ấp a ấp úng nói: "Quên mất, bây giờ nghe nói kẻ tập kích là tu sĩ Cao huyền, mới đột nhiên nhớ tới."

Sau nhiều lần nói dối, nàng đã dần dần được sư phụ của mình huấn luyện cho dần dần thích nghi với việc nói dối.

Dữu Khánh lại xùy một tiếng, từng bước từng bước một dồn ép về phía nàng, Trùng Nhi chột dạ từng bước từng bước lùi lại phía sau, cho đến khi bị ép vào chân tường không còn chỗ thối lui phải dựa vào tường.

"Thôi được rồi." Nam Trúc đứng ra hòa giải, đẩy Dữu Khánh ra, túm lấy cánh tay Trùng Nhi kéo đi.

Gã đã sớm nhận ra, lão Thập Ngũ vốn là bối phận nhỏ nhất, không quản được ai, sau khi có được người đứng cuối, hắn rất thích quản giáo.

Tại trong mắt mọi người, Trùng Nhi rất thành thật, người như vậy mà ngươi cũng bắt nạt sao?

Tuy nhiên, Dữu Khánh không chịu dễ dàng buông tha, hắn nhấc chân tung một cước vào mông Trùng Nhi, "Lần sau, trước tiên hãy

chạy về ôn bài với sư phụ ngươi, nhớ cho kỹ rồi lại đến."

Trùng Nhi ở một bên ôm lấy mông, đã quen bị đánh theo kiểu này, nàng trốn sau lưng Nam Trúc yếu ớt nhắc: "Sư phụ nói nhanh chóng hết sức."

Đến lúc này, nàng vẫn không quên lời dặn của sư phụ mình.

Còn dám mạnh miệng? Dữu Khánh trừng mắt xắn tay áo muốn dạy dỗ nàng một trận, nhưng Nam Trúc đã che chắn ở phía trước ngăn cản hắn, "Được rồi được rồi, như vậy là đủ rồi. Lão Thập Lục rất ngoan, rất tốt."

Đúng lúc này, bên ngoài mơ hồ vang lên tiếng gõ cửa, ba người cùng nghiêng tai lắng nghe.

Rất nhanh sau đó, Bách Lý Tâm gõ mở cửa phòng này, thò mặt vào nói: "Ông chủ Bàng Vô Tranh của Bàng Thị thương hội phái người đến đưa thiệp mời."

"Bàng Vô Tranh đưa thiệp mời?" Dữu Khánh lẩm bẩm, vẫn không quên quay đầu lại lườm Trùng Nhi, ánh mắt cảnh cáo rất rõ ràng.

Nếu không phải môn quy đã đặt ra hạn chế, hắn và tiểu sư thúc không thể cùng lúc ra ngoài mạo hiểm làm việc, thì hắn sẽ nghi ngờ tiểu sư thúc của mình cũng đã tới Hổ Phách hải.

Hỏi Trùng Nhi, nàng cái gì cũng không biết, hỏi gì cũng không ra, Dữu Khánh chỉ có thể tạm thời bỏ qua việc này. Hắn ra khỏi phòng mình đi lấy tấm thiệp mời kia xem sao.

Nam Trúc cũng đi theo ra ngoài. Trùng Nhi xoa xoa mông đảo mắt nhìn xung quanh, rồi nhanh nhẹn dọn dẹp phòng giúp Dữu Khánh.

Đang nghỉ ngơi tại một căn phòng khác, Mục Ngạo Thiết nghe thấy động tĩnh cũng mở cửa đi ra ngoài.

Tổng cộng có năm tấm thiệp mời, rất lịch sự, đều mời đủ tất cả những người ở trong căn phòng này, thiếu thiếu một ai, địa điểm mở tiệc ở ngay trong Tri Hải các này.

"Không có chuyện gì, sao lại mời chúng ta?" Dữu Khánh lẩm bẩm nghĩ ngợi, trong đầu nhớ tới chuyện Trùng Nhi truyền đạt lời của tiểu sư thúc yêu cầu hắn tìm kiếm thông tin về Bàng Vô Tranh.

Hắn không thể không hoài nghi lão già Bàng Vô Tranh này có phải có vấn đề gì đó hay không, đặc biệt là lão ta lại tìm cách tiếp xúc với bọn hắn vào thời điểm này.

Bách Lý Tâm nói: "Người đưa thiệp mời vẫn còn ở bên ngoài chờ phản hồi. Gã nói rằng cũng có mời Tương Hải Hoa, và có sự đồng ý của Tương Hải Hoa nên bữa tiệc chiêu này sẽ được tổ chức bên trong Tri Hải các, do đó sẽ không có vấn đề về an toàn."

"Hả?" Dữu Khánh ngẩng đầu, vừa kinh ngạc vừa thấy kỳ quái, theo lý thuyết, thiệp mời đã đưa đến nơi, khách có đi hay không là do khách quyết định, còn chờ phản hồi cái gì?

Nghĩ đến việc Tương Hải Hoa cũng sẽ dự tiệc, và Tương Hải Hoa còn đồng ý sắp xếp gì đó, hắn cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì, dù sao cũng không xa, thứ hai là hắn cũng muốn nhìn xem người mà tiểu sư thúc muốn điều tra là loại mặt hàng thế nào.

Sau khi tìm được vị trí đại khái của lối vào tiên phủ, mấy ngày nay hắn không vội đi xác minh Thứ nhất là để lừa gạt Thanh Nha, thứ hai cũng là muốn quan sát xem tình huống của các bên. Đương nhiên, cũng có liên quan bởi ảnh hưởng của cơn bão hai ngày trước, không thuận lợi ra khơi.

Sau một hồi cân nhắc, hắn nói với mọi người: "Vốn định ngày mai ra biển, nhưng nếu người ta đã có thịnh tình khoản đãi thì chúng ta không nên chối từ, thôi thì chậm lại một ngày đi." Hắn đung đưa thiệp mời trong tay, "Thôi được, đồng ý đi."

Bách Lý Tâm lập tức đi ra cửa, trả lời cho người đến đưa thiệp đang chờ ngoài cửa, nói cảm ơn lời mời và thông báo sẽ đến hẹn đúng giờ.

Ở trong phòng, Dữu Khánh ngồi xuống, cầm mấy tấm thiệp mời xem đi xem lại một hồi lâu, nhưng không thể phân tích ra được chi tiết nào khác.

Về việc tiểu sư thúc bảo hắn nhanh chóng hết sức tìm kiếm thông tin tu sĩ Cao Huyền trong vòng trăm năm, hắn tạm thời không có gấp gáp, giống như hắn đã nói, gấp gáp cũng chẳng có tác dụng cái rắm gì, nói nhanh chóng hết sức trước khi rời khỏi Đào Hoa cư, nhưng đã kéo dài đến hiện tại, còn nhanh chóng hết sức cái gì.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện linh tinh về những gì liên quan đến Bàng Vô Tranh thì tiếng gõ cửa cóc cóc lại vang lên.

Bách Lý Tâm đi ra mở cửa, vừa nhìn thấy liền lập tức cho người khoác áo choàng đen này đi vào, nói chính xác là không dám ngăn cản người đến đi vào.

Người tới ngẩng khuôn mặt dưới chiếc mũ trùm đầu lên, hất hất cằm, khuôn mặt gầy gò như đầu lâu đó lập tức khiến người đang ngồi ở đây phải thành thật đứng lên.

Không còn cách nào khác, người tới chính là Tiền ty tiên sinh Mông Phá của Ty Nam phủ, người ở đây ai dám tự đại?

Mông Phá lạnh lùng đảo mắt nhìn qua mọi người, còn chưa đợi cho mọi người hành lễ chào, ông ta đã trực tiếp xoay người tiến vào căn phòng của Dữu Khánh, thật sự có phần quen việc dễ làm.

Mấy người ở trong phòng khách nhìn nhau một vòng, sau đó Dữu Khánh nhanh chóng đi theo vào. Dưới sự ra hiệu của Mông Phá, Dữu Khánh nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Dữu Khánh quay người lại, vừa định chào hỏi, Mông Phá đã mở miệng hỏi: "Lời ta nói, có phải ngươi coi như gió thoảng bên tai hay không hả?"

"A?" Dữu Khánh có chút há hốc mồm ngơ ngác, rồi ra vẻ sợ hãi hỏi: "Tại hạ sao dám, sao tiền bối lại nói như vậy?"

Mặc dù bề ngoài có vẻ sợ hãi, kỳ thực trong lòng hắn biết rõ, tại thời điểm này, chỉ cần mình không cố ý tìm kiếm kích thích, đối phương sẽ không thể làm gì hắn.

Mông Phá: "Ta đã cảnh cáo ngươi, có chuyện gì phải kịp thời báo cho ta biết. Ta nhớ là ta đã nói ngay trong căn phòng này nha. Chẳng lẽ ta nhớ lầm rồi sao?"

Dữu Khánh làm bộ thở phào nhẹ nhõm, "Tiền bối, tạm thời không có việc gì nha."

"Không có việc gì?" Đôi mắt trên khuôn mặt gầy trơ xương của Mông Phá trừng to trông có phần ghê sợ, "Vừa rồi, người của Bàng Vô Tranh đến tìm ngươi, còn không có việc gì ư?"

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1337: Thuận tay giải quyết (2)

Trong lời nói mơ hồ bộc lộ sự tức giận, quả thực là không thể vui nổi, từ khi lần trước dặn dò tên này về sau phải làm thế nào, một loạt chuyện đã xảy ra, tên này lại không thông báo cho ông ta một chuyện nào, nhân viên liên lạc sắp xếp cho bên này cũng không phát huy ra được tác dụng một lần nào, cho đến khi vừa rồi phát hiện ra người của Bàng Vô Tranh móc nối với bên này. Không biết

được tình hình, ông ta quả thực là không nhịn được nữa, vì vậy lại lần nữa hạ thấp thân phận, đích thân chạy đến đây một chuyến.

"A?" Dữu Khánh nhanh chóng dùng hai tay dâng thiệp mời lên, "Thật sự không có chuyện gì, chỉ là phái người đến đây đưa thiệp mời. Mấy chuyện nhỏ nhặt này làm sao dám phiền đến tiền bối."

Mông Phá nhận lấy thiệp mời, lần lượt mở ra xem từng tấm một, sau đó suy nghĩ một lúc rồi hỏi: "Vì sao lại mở tiệc chiêu đãi các ngươi?"

Dữu Khánh giang hai tay ra, "Ta cũng không biết a! Ta còn muốn tận mắt gặp người ta để xem là có chuyện gì."

Mông Phá: "Tên nghĩa tử của Lý Trừng Hổ bị tập kích trên đường đến chỗ Tương La Sách dự tiệc, đó là chuyện gì vậy?"

Dữu Khánh lại lần nữa giang hai tay, "Chuyện đó thì ta lại càng không biết, hoàn toàn không hiểu ra sao cả. Thậm chí ta còn đi tìm Hướng Lan Huyên để hỏi thăm, nàng ta cũng không rõ vụ tập kích đó rốt cuộc là chuyện gì."

Mông Phá hừ lạnh một tiếng, "Ngươi và Hướng Lan Huyên kia qua lại với nhau thực là thân thiết nha."

Dữu Khánh thở vắn than dài nói: "Lời này a, đại nhân vật các ngài thế nào lại nói chuyện đều cùng một kiểu chứ. Hướng Lan Huyên cũng nói như vậy, nàng nói ta qua lại rất gần với ngươi."

Khóe miệng Mông Phá giật giật, nhận ra được việc mình chạy đến đây nói chuyện riêng đã bị Hướng Lan Huyên phát hiện, ông ta lại thay đổi chủ đề câu chuyện, "Sau khi ngươi và Thanh Nha đi một chuyến đến kiểm tra chỗ khoan thăm dò đáy biển đó, Thanh Nha liền ngừng công việc khoan thăm dò lại, xảy ra chuyện gì vậy?"

Nếu bên này đã không chủ động báo tin, nếu ông ta đã đích thân đến đây, đương nhiên phải thuận tiện hỏi thăm một số nghi vấn.

Dữu Khánh thành thật giải thích, "Nơi đó có một di tích viễn cổ bị chìm, ta nghi ngờ ở đó có manh mối về lối vào tiên phủ. Nếu ngày mai thời tiết trên biển không có vấn đề, ta dự định đi điều tra kỹ càng một chuyến. Hai ngày nay đang lên kế hoạch cho việc này."

Mông Phá đột nhiên híp mắt, chỉ thẳng vào điểm mấu chốt, "Nơi Thanh Nha khoan thăm dò có liên quan đến tiên phủ? Hắn cũng đang tìm kiếm tiên phủ?"

Dữu Khánh: "Ừ, nhưng hắn không biết mình đang tìm tiên phủ, hắn cho rằng mình đang tìm kho báu của Hổ Phách tộc."

Lời này có lý, Mông Phá suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: "Có ý gì?"

"Cũng không có gì, khi đến Hổ Phách thôn dạo chơi một vòng, từ chỗ Hổ phách nữ ta nghe được một câu chuyện về di tích dưới đáy biển. Ta nghi ngờ nơi đó có liên quan đến tiên phủ, nhưng mà không biết vị trí cụ thể. Ta muốn đi tìm xem sao, nhưng mấy người chúng ta bị người theo dõi sát sao, không tiện đi tìm. Ta muốn tìm người hỗ trợ, đúng lúc Thanh Nha tiếp cận ta tự tìm phiền phức, ta liền không khách khí, dựng ra một câu chuyện về kho báu của Hổ Phách tộc…" Dữu Khánh kể lại đại khái có biên có chỉnh về việc lừa bịp Thanh Nha.

Nói chung chính là nói ra những gì có thể nói, lược bỏ những gì không thể nói.

Chỉ chuyện này thôi đã đủ khiến cho Mông Phá sửng sốt, đầu tiên là cảm thấy quá trình tìm kiếm tiên phủ của hắn có vẻ quá nhẹ nhàng, không giống bọn họ phải hưng sư động chúng nhưng vẫn luôn không có kết quả gì, ngoài ra chính là số phận của Thanh Nha, thực sự thú vị đáng giá để cho ông ta đi tưởng tượng.

Tuy nhiên, ông ta cũng không để ý đến số phận của Thanh Nha, ngược lại, ông ta rất tán đồng với hiệu suất làm việc như vậy, ông ta gật đầu tán thưởng, "Không hổ là Thám Hoa lang, quả nhiên là hữu

dũng hữu mưu. Ngày mai đi thăm dò, có nắm chặt tìm được không?"

Dữu Khánh lại giang hai tay, "Tiền bối, chuyện này làm sao có thể nắm chắc được, chỉ có thể nói là đi thử vận may mà thôi."

Đối với điều này, Mông Phá cũng có thể hiểu được, ông ta ừ một tiếng, "Cứ thoải mái làm đi, nếu như gặp phải phiền toái gì đó, Ty Nam phủ sẽ không ngồi xem."

Sự không vui lúc đầu tới đây đã bay lên chín tầng trời.

Nói xong, ông ta định rời đi, về chuẩn bị một số bố trí trước cho chuyện ngày mai, đến lúc đó khi tên này vừa có hành động, có thể tưởng tượng được động tác của các phương sẽ như thế nào.

Nhưng Dữu Khánh đã gọi ông ta lại, "Tiền bối, có một chuyện cần ngài hỗ trợ."

Vừa mới xoay người, Mông Phá quay đầu lại hỏi: "Có chuyện gì?"

Dữu Khánh: "Ta muốn có thông tin về tất cả các cao thủ cảnh giới Cao Huyền đã biến mất trong vòng một trăm năm nay, kể cả tử vong." Tiếp theo hắn nhấn mạnh lại một lần nữa, "Trong vòng một trăm năm, cần nhanh một chút."

Hiện tại đã có người đưa tới cửa, hắn cũng lười làm phiền người khác, việc nhanh chóng hết sức đã không quan trọng nữa, nhưng hắn không thể để cho người khác cũng thấy không quan trọng.

Mông Phá tò mò hỏi: "Ngươi muốn mấy thứ đó làm gì?"

Dữu Khánh: "Nghe nói kẻ tập kích Lâm Long trên đường dự tiệc là cao thủ Cao Huyền, Hướng Lan Huyên cũng không biết được là ai, ta muốn lọc lại thông tin xem sao."

Mông Phá tức thì nảy sinh hứng thú, "Tìm kiếm chọn lọc thông tin từ những Cao Huyền đã mất tích sao? Có phải ngươi đã có ý nghĩ gì hay không? Không ngại nói ra nghe một chút."

Dữu Khánh: "Quả thực là có một chút ý nghĩ mông lung, nhưng lúc này vẫn chưa rõ ràng, cần phải nhìn xem thông tin liên quan rồi mới có thể xác định. Làm phiền tiền bối giúp ta có được thông tin liên quan trước, có phát hiện gì ta sẽ lập tức báo cho tiền bối."

Trong lòng hắn thì đang âm thầm mắng vốn Trùng Nhi và tiểu sư thúc, đưa ra yêu cầu đương nhiên đơn giản, hắn là người chấp hành thì cần phải nghĩ cách giải quyết.

"Trong vòng một canh giờ sẽ gửi cho ngươi thông tin liên quan."

Mông Phá nói xong liền xoay người rời đi, dứt khoát và quyết đoán, đối với đầu óc của vị tài tử đệ nhất thiên hạ này, ông ta có cực lớn mong đợi, một số sự thật đã chứng minh vị đại tài tử này thực sự rất có năng lực.

Mà Mông Phá quả nhiên cũng rất giữ lời, nói trong vòng một canh giờ chính là trong vòng một canh giờ, đối với đại đa số người, việc này cần tốn rất nhiều công sức, với ông ta quả nhiên đã cho người đưa tới trong vòng một canh giờ.

Sau khi cầm lấy thông tin liên quan ở trong tay, Dữu Khánh tặc lưỡi cảm thán, "Có thế lực lớn thật là tốt a! Thông tin như vậy nói lấy ra là lập tức có thể lấy ra, thật đơn giản và nhanh chóng."

Sau khi lật xem qua, hắn phát hiện thấy trong vòng một trăm năm này chỉ có mười bốn vị cao thủ Cao Huyền bị biến mất, ở trong này bao gồm cả Xích Lan các chủ và Trì Bích Dao đã chết.

Những người khác cũng chuyền tay nhau nhìn xem. Mục Ngạo Thiết không khỏi hỏi, "Thứ này dùng để làm gì?"

Nam Trúc vỗ lên cánh tay y, rút tập thông tin ra khỏi tay y, đưa cho Trùng Nhi, "Sao chép lại một bản gửi về nhà đi."

Mục Ngạo Thiết cũng không tiếp tục hỏi nhiều.

Trùng Nhi ừm một tiếng, nhận lấy, chạy đến một bên sao chép lại một bản, sau khi xong việc thì trở về phòng mình, lấy chiếc chuông nhỏ kia ra, len lén rung vang.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1338: Thì thầm (1)

Nhận được tin tức từ Trùng Nhi truyền tới, tiểu sư thúc lập tức lấy giấy bút ra, cũng sao chép lại một bản về thông tin của các tu sĩ Cao huyền đó.

Viết xong, khi đặt bút xuống y không nhịn được cười như vẻ đã biết, "Tốc độ làm việc của tiểu tử này đúng là rất nhanh, nhanh như vậy đã lấy được thông tin rồi, không hổ là ta đánh lớn lên."

Dứt lời lại xòe giấy ra bắt đầu phân tích kỹ lưỡng. Lần này nhìn xem mới phát hiện thấy bản danh sách này có thiếu sót, Thiên Vũ đã chết không có ở trong này, nhưng cũng không khó hiểu về điều này, mấy thế lực lớn đó chắc hẳn không biết Thiên Vũ đã chết, hiện tại giống như vẫn còn đang truy tìm tung tích nhục thân bị Thiên Vũ đoạt xá.

Trưởng lão Hoàn Ngọc Sơn của Côn Linh sơn cũng không ở trong này, cũng có thể hiểu được, Y đã biết được những thông tin liên quan từ chỗ mấy người Dữu Khánh.

Nhiếp Nhật Phục tại Thiên Tích sơn cũng không có trong danh sách, nguyên nhân cũng có thể hiểu được, mấy thế lực lớn không biết hắn đã đi đâu. Đối với tu sĩ mà nói, thời gian biến mất ngắn ngủi, còn chưa thể kết luận là mất tích.

Mấy người Phượng Kim Kỳ, Trì Bích Dao, Xích Lan, Thiện Tri Nhất cũng không có mô tả về nguyên nhân cái chết, nói trắng ra chính là không đề cập đến Chư Yêu chi cảnh, tất cả đều chỉ được mô tả bằng từ "Tử vong".

Không xem không biết, khi xem xong lại khiến y nhất thời sửng sốt một lúc, nhận ra rằng gần một nửa số tu sĩ Cao huyền ngã xuống trong vòng một trăm năm nay có liên quan với lão Thập Ngũ. Hắn đã rời núi được bao nhiêu năm chứ?

Khẽ lắc đầu cảm thán, ánh mắt y dừng lại tại một cái tên gọi là "Diệp A Lang", hồi đó là đệ nhất cao thủ của Hổ Phách hải, cũng là tu sĩ Cao huyền duy nhất của Hổ Phách tộc, kết quả cuối cùng trong ghi chép chính là mất mạng.

Y biết rõ, Diệp A Lang này vẫn chưa chết, lúc này đang ở tại Hổ Phách hải, chính là Thanh y phụ nhân bên cạnh Bàng Vô Tranh.

Sau đó ánh mắt y dừng lại trên cái tên Cổ ma Kha Mật, người này cũng vẫn còn sống, lúc trước y không biết, từ khi phát hiện ra lão Khâu trông coi kho hàng có ý đồ gây rối đối với đám người Dữu Khánh, lão Khâu liền trở thành đối tượng trọng điểm bị y giám thị, nên thân phận thực sự của lão cũng không thể giấu giếm được y.

Suy nghĩ của y không dừng lại nhiều về thông tin của hai người này, dựa theo thứ tự thời gian, y trực tiếp bỏ qua những cái tên mất tích gần năm mươi năm trong danh sách.

Thực ra, ngay từ đầu y căn bản không muốn xem thông tin năm mươi năm gần đây, y muốn xem chính là thông tin năm mươi năm trước đó, nhưng nếu chỉ giới hạn thời gian năm mươi năm trước sẽ

dễ dàng khiến người sinh nghi, vì vậy không làm thì thôi, đã làm thì không bằng làm luôn, kiếm hết một lần cho bớt việc.

Danh sách bỏ đi năm mươi năm gần đây, thoáng cái liền giảm đi được chín người, chỉ còn lại năm người. Nói cách khác, năm mươi năm trước, về cơ bản trung bình cứ mười năm lại có một Cao Huyền bị chết.

Không sai, chính là tử vong, bất kể là năm mươi năm trước, hay là năm mươi năm gần đây, ngoại trừ tu sĩ Cao huyền mất tích ra, tất cả những người khác đều là tử vong.

Cũng là sau khi đọc được thông tin trong danh sách này, tiểu sư thúc mới phát hiện ra một hiện tượng thú vị, những tu sĩ Cao huyền này, hầu như không có ai có thể sống được hết cuộc đời.

Người duy nhất mất tích tên là Văn Khúc, ông ta đã từng vô cùng chói sáng tại Tu hành giới, cho dù đã biến mất gần bảy mươi năm, nhưng hiện tại tiểu sư thúc vẫn còn ngưỡng mộ những sự tích huy hoàng của ông ta.

Lời đồn nói rằng, bất kể là Địa sư hay Địa Mẫu, hoặc là Đại thánh, tại trước lúc chưa bước vào cảnh giới Bán Tiên, Văn Khúc đều đã từng đối đầu với bọn họ, đồng thời khi giao thủ với ba vị đó ông ta vẫn có thể an toàn rút lui, Văn Khúc này là kẻ duy nhất trong Tu hành giới làm được như vậy.

Về sau, không biết vì nguyên nhân gì mà Văn Khúc đột nhiên biến mất, trong nội dung ghi chép về người này cũng nói rằng không biết tung tích của ông ta.

Ước tính theo trong hồ sơ, tại thời điểm mất tích, ông ta khoảng năm mươi tuổi, bây giờ đại khái đã hơn một trăm hai mươi tuổi rồi, qua nhiều năm như vậy không có tin tức gì, nếu quả thật đã qua đời, hiển nhiên ông ta cũng chưa chắc đã được sống hết đời.

Mặc dù chỉ có duy nhất Văn Khúc là người mất tích, nhưng tiểu sư thúc lại cảm thấy ông ta khó có thể là Bàng Vô Tranh đang ẩn cư tại Hổ Phách hải.

Đầu tiên là về thời gian, Bàng Vô Tranh xuất hiện tại Hổ Phách hải năm mươi năm trước, Văn Khúc thì đã biến mất cách đây bảy mươi năm, ông ta ẩn cư hai mươi năm rồi chạy tới Hổ Phách hải để nịnh nọt và phát triển thương hội sao? Nghe nói Văn Khúc là người rất khí khái, là nhân vật nghĩa khí vân thiên, vào lúc đó ông ta được coi là thiên kiêu của thế hệ, là nhân vật mà ngay cả Địa sư, Đại thánh cùng Địa Mẫu đều phải khen ngợi. Loại người này sẽ chạy tới Hổ Phách hải a dua nịnh nọt sao? Y không tin như vậy.

Theo dòng thời gian, ba người chết sớm hơn Văn Khúc cũng bị tiểu sư thúc loại trừ. Ánh mắt y nhìn chăm chú vào tên một tu sĩ Cao Huyền biến mất năm mươi năm trước, cái chết của người này tương đối đặc biệt, ông ta chết vì trầm cảm.

Tên của người này là Đông Liên Ngọc, là Bảo chủ của Liên Sơn bảo hồi đó. Tình huống cái chết của người này trong ghi chép vô cùng đơn giản, từng ái mộ Địa Mẫu, tỏ tình nhưng bị từ chối, vì vậy mà chết vì trầm cảm.

Nhìn thấy cái tên này, tiểu sư thúc cũng nhớ tới người này, tuy rằng thời gian người ta biến mất còn lâu hơn cả tuổi của y, nhưng y vẫn từng nghe nói tới, kỳ thực, y đều đã từng nghe nhắc đến đại danh của mỗi một vị tu sĩ Cao huyền trong danh sách, và ít nhiều cũng có nghe được một số lời đồn liên quan.

Một chuyện cũ truyền kỳ như Đông Liên Ngọc tự nhiên càng dễ dàng được mọi người lan truyền, tin đồn mà tiểu sư thúc nghe được còn chi tiết hơn nhiều so với ghi chép, dù sao cũng chính là da mặt dày theo đuổi Địa Mẫu, không chỉ bị Địa Mẫu đánh bị thương, về sau còn nghe nói bởi vì một chuyện nam nữ gì đó mà khiến cho Địa Mẫu tức giận, bị Địa Mẫu nhục nhã nặng nề một phen, sau đó trốn về

Liên Sơn bảo, xấu hổ không dám người, nghe nói bởi vì vậy mà cuối cùng chết trong trầm cảm.

Có một số lời đồn đại, tiểu sư thúc cũng không biết là thật hay giả, nghe nói lúc đó Đông Liên Ngọc đã bị người xử lý, dù sao với quan hệ giữa Địa sư và Địa Mẫu có người không thấy không vui.

"Đông Liên Ngọc… Đông Liên Ngọc… Đông Liên Ngọc…" Ánh mắt rời khỏi bản ghi chép, tiểu sư thúc ngẩng đầu lên lẩm bẩm một lúc lâu, rồi mới tự hỏi một câu, "Chẳng lẽ là hắn sao?"

Xét theo dòng thời gian để suy đoán, người này là phù hợp nhất.

Tại căn tiểu viện riêng biệt trong Bàng Thị thương hội, Thanh y phụ nhân ra biển trở về, đi thẳng đến thư phòng sáng rực ánh đèn.

Bàng Vô Tranh nhắm mắt ngồi trầm tư sau bàn mở mắt ra, nhìn thấy bà ta đẩy cửa đi vào, lập tức hỏi: "Tình hình bên đó thế nào?"

Thanh y phụ nhân đóng cửa lại, đi tới trước bàn nói: "Không có gì, tình hình vẫn như cũ, dưới đáy biển không có điều gì khác thường, đã gia tăng nhân thủ theo dõi, có biến sẽ lập tức báo cáo."

Bàng Vô Tranh vừa mới gật đầu, bà ta đã truy hỏi: "Nghe nói ngươi đã gửi thiệp mời đến Thám Hoa lang và Tiểu cầu nhi, ngày mai sẽ mở tiệc chiêu đãi bọn hắn tại Tri Hải các?"

Bàng Vô Tranh ừ một tiếng, "Đang định nói cho ngươi biết về việc này. Bọn hắn đã đồng ý dự tiệc. Ngươi cần chuẩn bị sẵn sàng ngày mai gặp mặt Lâm Long."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1339: Thì thầm (2)

Thanh y phụ nhân có vẻ hơi lo lắng, nói: "Vì sao ngươi lại tổ chức tại Tri Hải các? Bên đó có quá nhiều người theo dõi, hơn nữa bọn họ cũng không phải là người bình thường. Gặp mặt Tiểu cầu nhi ngay phía dưới mí mắt của bọn họ, ta làm sao có thể không để bị bọn họ phát hiện. Mà ta có bị phát hiện cũng không sao, không thể bởi vì sự cầu thả của chúng ta mà liên lụy đến Tiểu cầu nhi."

Bàng Vô Tranh đưa tay đẩy một đống bản vẽ đặt trên bàn về phía bà ta, Thanh y phụ nhân nhìn thoáng qua một chút, liền nhận ra được đây là bản vẽ bố cục bên trong Tri Hải các. Bà ta không khỏi hỏi: "Ngươi có ý gì?"

"Ta muốn nói cho ngươi biết, việc lựa chọn đãi tiệc tại Tri Hải các là quyết định của ta sau khi đã cân nhắc kỹ lưỡng. Nhưng ta không đưa ra quyết định tổ chức tiệc ở đâu trong Tri Hải các. Ta lấy cớ không biết khẩu vị và sở thích hoàn cảnh của Lâm Long để nhờ Tương Hải Hoa chuẩn bị. Ta nói Lâm Long đã đồng ý dự tiệc, Tương Hải Hoa cũng vui vẻ đồng ý theo.

Nếu không đặt ở Tri Hải các mà chọn một nơi quá xa, không đủ thuận lợi, đám người Lâm Long chưa chắc đã đồng ý tới dự tiệc, dù sao bọn hắn cũng không có giao tình gì với chúng ta. Tại thời điểm sợ bóng sợ gió này, nếu như không thuận lợi, Tương Hải Hoa cũng chưa chắc đã đồng ý dự tiệc, nữ nhân này luôn có chút ý kiến với ta, Lâm Long không đến, ta có khả năng không thể mời được cô ta.

Nếu Tương Hải Hoa không dự tiệc, nếu thế lực của Tương thị không tham gia, ta thực sự không dám trực tiếp gặp mặt riêng với Lâm Long, phải tránh bị nghi ngờ và không có cách nào tránh khỏi bị nghi ngờ tốt hơn là có sự làm chứng của cha con Tương thị. Để cho Tương Hải Hoa xử lý, an toàn sẽ được ưu tiên hàng đầu, địa điểm tổ chức tiệc tất nhiên là nơi được phòng thủ kín không kẽ hở. Mặt khác, cũng chỉ có ở ngay tại phía dưới mí mắt của cha con Tương thị, chúng ta mới có thể thoát khỏi hiềm nghi. Đây cũng là đang lợi

dụng bọn họ để ngăn chặn các thế lực khác chú ý tới việc các ngươi liên lạc với nhau."

Thanh y phụ nhân: "Đừng nói tới thế lực khác, ta chỉ hỏi ngươi, ở tại phía dưới mí mắt của Tương thị, ta làm sao để gặp mặt?" Ánh mắt bà ta rơi vào trên mấy bản vẽ, "Chẳng lẽ ngươi đã chuẩn bị xong thủ đoạn tại nơi tổ chức tiệc rồi sao?"

Bàng Vô Tranh lắc đầu, "Thủ đoạn gì chứ? Hiện tại ta thậm chí còn chưa biết Tương Hải Hoa sẽ tổ chức tiệc ở đâu. Nhưng ta đoán rằng, nếu thời tiết không có vấn đề gì, khả năng lớn nhất là cô ta sẽ bày tiệc tại tầng cao nhất, nơi có tầm nhìn, hoàn cảnh tốt nhất. Lâm Long vừa mới suýt chút nữa xảy ra chuyện, nếu bữa tiệc ngày mai lại có chuyện xảy ra, cha con Tương thị sẽ không có cách nào giải thích với Lý Trừng Hổ. Nếu Tương Hải Hoa đã đồng ý đứng ra tổ chức tiệc, bên họ sẽ không đợi đến ngày mai mới bắt đầu chuẩn bị, chắc hẳn bây giờ đã triển khai các biện pháp an ninh tại nơi mở tiệc, làm gì đến lượt chúng ta đến đó động tay động chân."

Dưới ánh mắt khó hiểu của Thanh y phụ nhân, lão ta lại lật lật bản vẽ trên bàn, "Có một điều có thể khẳng định, Tương Hải Hoa sẽ không lựa chọn địa điểm tổ chức tiệc quá sơ sài. Nói chung bất kể cô ta lựa chọn nơi nào, có một điều chắc chắn là phải có chỗ vệ sinh cho phụ nữ, và không thể phái người một mực nhìn chằm chằm trong đó, đúng không?

Tại khu vực vệ sinh, bọn họ sẽ chỉ kiểm tra trước, sau đó không cho người khác vào khu vực mở tiệc, phong tỏa tất cả các lối có khả năng ra vào, đồng thời cử người canh gác tại các điểm trọng yếu, cho nên về cơ bản cũng chỉ có người dự tiệc mới có thể vào nhà vệ sinh. Ngươi đương nhiên là có thể vào dự tiệc cùng ta, chỉ cần ngươi và Lâm Long đều ở đó, chuyện còn lại liền dễ xử lý."

Thanh y phụ nhân dần dần hiểu được sắp xếp trong đó, tâm tình ổn định lại, rồi có chút kích động nói: "Tình cảnh chạy trối chết hồi đó

vẫn còn nhớ rõ như ngày hôm qua, nhoáng cái đã nhiều năm như vậy, không nghĩ tới đều còn sống."

Bàng Vô Tranh trầm giọng nhắc nhở: "Ngươi đừng có kích động, lần gặp mặt này ngươi tạm thời chưa thể tiết lộ thân phận hiện tại của mình cho Lâm Long. Thứ nhất, con người ai cũng sẽ có thay đổi, ngươi cần phải tìm hiểu xem thái độ hiện tại của nàng như thế nào, có còn nghe lời người vị đại cô là ngươi hay không. Thứ hai, lần này các ngươi gặp mặt nhất định không thể quá lâu, chỉ cần thấy điều kiện thích hợp, phải nói nàng phối hợp hành động với ngươi, thống nhất địa điểm gặp mặt nói chuyện lần sau."

Bị giội một chậu nước lạnh vào người, nhưng sau khi ngẫm nghĩ lại, Thanh y phụ nhân vẫn gật đầu, thừa nhận lời đối phương nói có lý, con người quả thực đều có khả năng thay đổi.

Thấy đã thuyết phục được bà ta, Bàng Vô Tranh tựa người vào lưng ghế, thở phào nhẹ nhõm, phần đầu của kế hoạch xem như đã hoàn thành.

Nhưng đúng vào lúc này, bên tai lão ta đột nhiên vang lên một tiếng thì thầm: "Đông Liên Ngọc…"

Nghe tiếng gọi này, thân thể lão ta đột nhiên căng thẳng, vội vàng phóng thích pháp lực tỏa rộng ra ngoài để kiểm tra, tiếp theo đảo mắt nhìn xung quanh, thư phòng chỉ rộng có chừng đó, không có người nào khác, ngay sau đó thân thể lão ta lóe lên rời khỏi chỗ ngồi, khẩn trương mở cửa đi ra ngoài, xuyên qua hành lang mái hiên, khẩn trương kiểm tra hết một lần tất cả các ngóc ngách có thể có người ẩn nấp ở bên trong đình viện.

Cuối cùng, lão ta phi thân lên mái nhà, phóng thích pháp lực bao trùm bốn phía, ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn khắp nơi, nhưng hoàn toàn không phát hiện ra bất kỳ bóng dáng khả nghi nào.

Thanh y phụ nhân đi ra ngoài sân, ngẩng đầu quan sát lão ta một lúc, sau đó cũng phi thân bay lên đứng ở bên cạnh lão ta, thấp

giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Bàng Vô Tranh cắn răng, hai má phồng lên, không giấu được sự sợ hãi trong ánh mắt, cắn răng nói: "Người vừa nói chuyện không tầm thường."

Thanh y phụ nhân nghi hoặc, "Người nào nói chuyện?"

"…" Bàng Vô Tranh sửng sốt, quay đầu lại nhìn bà ta, do dự một lúc mới hỏi, "Là giọng thì thầm vừa rồi."

Thanh y phụ nhân vẫn còn nghi hoặc không hiểu, "Vừa rồi chỉ có ngươi và ta nói chuyện với nhau, làm gì có giọng nói nào khác?"

"Ngươi không có nghe được sao?"

"Không có ai khác nói gì a! Nếu có tiếng nói, ta làm sao có thể không nghe thấy. Có phải ngươi suy nghĩ nhiều quá hay không?"

"…" Bàng Vô Tranh lập tức sửng sốt, giọng nói vừa rồi rõ ràng như vậy, với tu vi của A Ngọc, làm sao có thể không nghe được, lão ta không khỏi hỏi lại, "Ngươi thật sự không nghe thấy sao?"

"Ta nói dối với ngươi làm gì? Ngươi nghe được gì vậy?"

"Không có gì." Bàng Vô Tranh cười khổ, trong lòng thầm nghĩ, xem ra thật sự có thể là vì mình suy nghĩ nhiều mà sinh ra ảo giác.

Bên trong căn phòng treo những dải lụa buông rũ lơ lửng, tiểu sư thúc ngồi ở trước bàn chậm rãi mở mắt ra.

Y cầm xấp ghi chép trên tay, nhìn chằm chằm một cái tên trên đó, mỉm cười, "Lại thực sự là lão già này."

Vừa rồi y chính là người thì thầm với Bàng Vô Tranh, chiêu này y học từ Thanh y phụ nhân, người ta thăm dò Trùng Nhi như vậy, hắn làm sư phụ cũng không khách khí, đáp lễ tại Bàng Vô Tranh.

Về việc dò thám được kế hoạch của bọn họ nhằm vào Trùng Nhi, y không có ý định ngăn cản, cũng không có dự định nói cho Trùng Nhi biết, có một số việc coi như là thử thách y dành cho Trùng Nhi, và đó cũng là truyền thống của Linh Lung quan.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1340: Gặp lại (1)

Ngày hôm sau, Tương Hải Hoa phái người đến thông báo cho đám người Dữu Khánh biết địa điểm mời tiệc.

Nhóm người Dữu Khánh không có kéo hết đi dự tiệc, để Mục Ngạo Thiết ở lại phụ trách trông nhà, bởi vì bọn hắn đã quyết định ngày mai ra biển, một số đồ vật trong phòng không thể bị mất.

Mấy người còn đang trên đường đi thì có người bám dai như đỉa đuổi theo, Long Hành Vân dẫn theo Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân công khai đi theo ở phía sau.

Trước đây vốn thích mặc đồ trắng, bây giờ Long thiếu lại chuyển sang mặc đồ đen.

Dữu Khánh cũng không thể làm gì hơn ngoài việc âm thầm thăm hỏi tổ tông nhà gã, hắn chỉ có thể coi như không nhìn thấy, để cho phía bên Tương Hải Hoa tự xử lý.

Địa điểm tổ chức tiệc nằm ở tầng cao nhất, Bàng Vô Tranh là chủ tiệc nên đã đến từ sớm, mang theo Thanh y phụ nhân đứng tại lối vào đón khách. Tương Hải Hoa cũng có mặt, coi như đã cho khách khứa đầy đủ thể diện.

Bàng Vô Tranh cũng rất nhiệt tình đón tiếp khách.

Tuy nhiên, việc nhóm người Long Hành Vân đến có phần quá đột ngột, không có gì bất ngờ, khi bọn họ định đi vào thì bị Tương Hải Hoa trực tiếp chặn lại, "Long các chủ, thật xin lỗi, hôm nay nơi này đã được bao hết, không mở cửa tiếp đãi người ngoài."

Nhóm người Dữu Khánh đã đi vào trong, nghe tiếng quay đầu nhìn lại.

Long Hành Vân nhìn sang Bàng Vô Tranh, bình thản nói: "Bàng tiền bối, theo như lời ta nghe được vừa rồi, ông là chủ bữa tiệc hôm nay phải không?"

"Ách…" Bàng Vô Tranh sắc mặt cứng ngắc, sau đó miễn cưỡng cười nói: "Không sai, tại hạ chính là chủ tiệc."

Long Hành Vân: "Ta không mời tự đến, không có quấy rầy chứ?"

Bàng Vô Tranh lập tức bối rối, có phần không biết phải trả lời như thế nào, lão ta lén nhìn sắc mặt Tương Hải Hoa.

Việc này liên quan đến sự an toàn của Lâm Long, hơn nữa hành vi của Long Hành Vân có vẻ kỳ quái, lần này Tương Hải Hoa không cho thể diện gì, quyết đoán từ chối: "Ngươi hỏi ông ta chỉ vô ích. Long các chủ, ở đây ta mới là người quyết định."

Trên thực tế, bối cảnh của đối phương lấy ra hù dọa người khác còn được, đối với cô ta mà nói, có chú hư vô, cô ta cũng có bối cảnh, huống chi, Xích Lan các không có qua lại gì với bên này, đối với cô ta mà nói, mặt mũi vị này còn không lớn bằng Thanh Nha.

Long Hành Vân bình tĩnh hỏi: "Bàng tiền bối, ta chỉ hỏi ông, bữa cơm hôm nay, ông có mời ta hay không?"

"Việc này…" Bàng Vô Tranh rõ ràng rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, biểu hiện mặt ngoài, Bàng Thị thương hội của lão ta là không thể đắc tội Long Hành Vân, cuối cùng lão ta chỉ có thể khuyên Tương

Hải Hoa, "Tương các chủ, người tới là khách, người tới đều là khách, ngươi xem có thể hay không…"

Thấy lão ta khó xử như thế, Tương Hải Hoa mím môi rồi cũng không khiến sự việc căng quá mức, cuối cùng nhượng bộ, "Nếu Long các chủ cứ muốn vào thì chỉ có thể một mình ngươi đi vào, những người khác thì miễn đi. Nếu không mời về hết."

Nếu là Long Hành Vân trước đây, gã đã sớm kêu gào phản đối, hiện tại thì không có phản ứng gì, gã quay lại gật đầu ra hiệu với Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân, sau đó đi vào một mình.

Một đám người tưởng rằng mọi việc đã kết thúc, nào ngờ lại có một giọng nói chói tai truyền đến, "Ôi này, có tiệc gì linh đình thì tính cho ta một suất."

Mọi người không cần nhìn cũng có thể đoán được người tới là ai, âm thanh guốc gỗ lóc cóc như vậy là sẽ không có người thứ hai, Thanh Nha vừa bóc đậu phộng ăn vừa lắc lư đi tới.

Đối với người này, Tương Hải Hoa đúng là phải cho chút mặt mũi, Bàng Thị thương hội cũng không tiện đắc tội địa đầu xà Ảo Vọng này, vì vậy lại nhiều thêm một người dự tiệc, về phần hai gã tùy tùng của Thanh Nha, tất nhiên cũng bị chặn lại bên ngoài.

Dữu Khánh coi như đã phục người này, hắn biết người này chạy tới đây dự tiệc là chuyện vô nghĩa, y hoàn toàn không có hứng thú với đồ ăn thức uống, có đậu phộng ăn là đủ rồi, mục đích chẳng qua cũng giống như Long Hành Vân, đều đến đây để theo dõi hắn.

Mà Thanh Nha vừa nhìn thấy Long Hành Vân cũng có mặt ở đây, thái độ không coi ai ra gì lập tức giảm đi không ít, khẽ gật đầu chào hỏi.

Địa điểm tổ chức tiệc là tại sân thượng trên tòa nhà cao nhất trong Tri Hải các, có tầm nhìn tuyệt đẹp ra biển xanh mây trắng.

Số người dự tiệc bất ngờ nhiều lên, chỗ ngồi phải nhanh chóng được điều chỉnh.

Khi mọi người lần lượt ngồi xuống, Bàng Vô Tranh đang ở ghế chủ tiệc thừa dịp không có ai chú ý liền chạm vào bát đũa ở trước mặt, rồi khi mời mọi người ngồi xuống thì đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, nhanh chóng rời vị trí, đến trước mặt Lâm Long ân cần bắt chuyện, "Lâm thiếu, ngài phải ngồi ở vị trí chính này mới phải."

"Không không không." Trùng Nhi nhanh chóng xua tay từ chối.

"Lâm thiếu, nếu như ngài không ngồi ở vị trí này, ở đây không còn ai có tư cách ngồi vào đó." Bàng Vô Tranh vừa nói vừa nhìn Tương Hải Hoa, "Tương các chủ, ngài nói có đúng không?"

Tương Hải Hoa khó chịu với lão già nịnh bợ này, hành vi nịnh bợ quá lộ liễu, nhưng cũng không tiện phủ nhận, mỉm cười gật đầu, thể hiện tán đồng.

Hay nha, mọi người đều đã nhận ra được, hóa ra bữa tiệc hôm nay chính là để chiêu đãi vị Lâm thiếu này, còn những người khác chỉ để làm nền.

Dữu Khánh cũng có phần không nói nên lời, lúc ban đầu hắn còn tưởng rằng chủ yếu là để mời hắn, bởi vì gần đây, những người cố ý tiếp xúc với hắn đều là nhằm vào tiên phủ, lúc này mới nhận ra rằng mình đã suy nghĩ nhiều, thì ra hôm nay mình đã trở thành người làm nền cho Trùng Nhi.

Nhìn thấy Bàng Vô Tranh quá nhiệt tình, có vẻ không bợ đỡ được thề không bỏ qua, còn có nhiều người đang chờ đợi, Dữu Khánh không nhịn được nữa, đành phải gật đầu đáp lại ánh mắt xin giúp đỡ ánh của Trùng Nhi, ra hiệu cho nàng đồng ý.

Vì vậy, Trùng Nhi cuối cùng đành miễn cưỡng chấp nhận, cố gắng ngồi vào vị trí chính của bàn tiệc.

Thanh y phụ nhân đứng ở bên cạnh cửa vào lặng lẽ nhìn cảnh này.

Đồ ăn và thức uống đều đã sẵn sàng, mọi người nâng chén mời nhau. Sau đó, mọi người gần như trở thành khán giả ngồi xem kịch, nhìn Bàng Vô Tranh ra sức nịnh nọt Trùng Nhi, cái gì mà anh tuấn tiêu sái, trẻ tuổi ưu tú vân vân, hết lời này đến lời khác mãi không dứt.

Thôi được, cũng đã tới đây rồi, mọi người làm như không nghe thấy những lời nói buồn nôn đó, coi như là tới đây hưởng thụ mỹ vị món ngon. Không thể không nói, Tương Hải Hoa đã rất đầu tư công sức và vốn liếng vào bữa tiệc này, rất đáng giá nếm thử.

Đang nhai ngon lành, Nam Trúc bị Bàng Vô Tranh làm cho buồn cười, gã phát hiện có người nói nhảm còn nhiều hơn cả mình.

Cầm đôi đũa mấy lần, Trùng Nhi cảm thấy đôi đũa trên tay mình có vẻ không thích hợp, hình như không ngừng rơi bột phấn, sau một lúc chú ý quan sát, nàng phát hiện thấy trên một chiếc đũa tựa hồ có chữ viết, nhìn kỹ lại, quả nhiên trên đó có khắc một hàng chữ: Tiểu cầu nhi, nhà vệ sinh.

Khi đã nhận rõ chữ viết, lòng Trùng Nhi như có sét đánh, nhanh chóng đè chiếc đũa xuống, ngón cái xoay chuyển chiếc đũa, lật cạnh có chữ viết xuống, che đi chữ viết, nàng giả vờ gắp thức ăn để che giấu sự kinh ngạc tột độ ở trong lòng.

Vốn một mực âm thầm lưu ý đến nhất cử nhất động của nàng, khóe miệng Bàng Vô Tranh hơi nhếch lên, khẽ gật đầu ra hiệu cho Thanh y phụ nhân đứng tại cửa vào đang nhìn chằm chằm nơi này, sau đó nâng ly rượu lên nói với Long Hành Vân: "Long thiếu trẻ tuổi tài năng, bây giờ chấp chưởng Xích Lan các, thật đáng mừng. Bàng mỗ kính ngài một chén."

Nghe được lời này, Long Hành Vân dường như xúc động vì điều gì đó, ngón tay đùa nghịch ly rượu trước mặt, khẽ thở dài u sầu, nói: "Yêu thể đa số trường thọ, nhưng lại không ngần ngại thoát bỏ số

mệnh, lựa chọn hao tổn tuổi thọ để hóa thành hình người, cầu đi vào nhân đạo. Chúng ta bị giới hạn bởi nhân đạo, mà thế nhân lại cầu trường sinh, các ngươi nói xem, Yêu tu chúng ta có phải đã bỏ gốc lấy ngọn rồi hay không?”

Mọi người sửng sốt, không biết vì sao gã lại đột nhiên toát ra lời này, khiến Bàng Vô Tranh nâng ly mời rượu phải bối rối.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1341: Gặp lại (2)

Răng rắc, Thanh Nha bóp vỡ một củ đậu phộng, rồi tiếp lời, “Quần áo đẹp đẽ tốt, đậu phộng chín cũng hay, Trảm thảo đao cũng được, nhà lớn tốt hơn sơn động hay nhà tranh, rượu ngon món ngon trước mặt, ăn tươi nuốt sống xác thực không cao cấp. Nếu có cơ hội lựa chọn lại, ngươi sẽ chọn làm một loài bò sát u u mê mê lãng phí thời gian, hay muốn trải nghiệm cảm giác làm người? Khi đã trải nghiệm qua rồi, ngươi càng thêm không muốn quay trở lại, dù không bước vào nhân đạo cũng có sinh tử thắng bại.”

Long Hành Vân nâng ly lên với Bàng Vô Tranh, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

Sau khi cạn ly, Bàng Vô Tranh nhìn về phía cửa vào, phát hiện Thanh y phụ nhân đã biến mất, tức thì tiếp tục chuyện trò vui vẻ.

Sau một hồi ăn uống, Trùng Nhi đang gắp thức ăn đột nhiên để trượt chiếc đũa, thức ăn rơi lên trên người, lập tức có người đưa khăn tới cho nàng lau.

Nàng tùy tiện lau lau, sau đó đứng dậy, lấy cớ đi vệ sinh, rời khỏi bàn tiệc.

Đối với việc này, mọi người cũng không có gì nghi ngờ, Tương Hải Hoa nghiêng đầu ra hiệu, lập tức có một nam tử ở gần đó bước ra đón Trùng Nhi, nói là dẫn đường cho Trùng Nhi, trên thực tế là để có thêm một tầng bảo vệ.

Trùng Nhi nói không cần nhưng vô ích, nam tử đó mỉm cười, tiếp tục chủ động dẫn đường đi phía trước, đưa tay mời Trùng Nhi cùng đi theo.

Bàng Vô Tranh chú ý thấy, chỉ thờ ơ, ánh mắt nhìn kỹ vào đôi đũa Trùng Nhi đặt lại trên bàn, phát hiện thấy cán của một chiếc đũa có dấu vết bị mài mòn, chữ viết bên trên đã bị xóa bỏ.

Khóe miệng lão ta hiện lên nét mỉm cười, nâng lý mời Thanh Nha, "Mọi người đều biết Thanh gia nghĩa khí, Bàng mỗ ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay có may mắn gặp được, Bàng mỗ kính trước một ly."

Thanh Nha mỉm cười đưa tay cầm ly rượu, nâng ly cụng một cái…

Đi đến khu vực vệ sinh, xuất hiện đường rẽ sang hai bên, là để tách biệt nam nữ.

Người dẫn đường dừng lại tại ngã rẽ, đưa tay ra hiệu mời tự nhiên.

Trùng Nhi lập tức không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể rẽ sang trái, phía bên dành cho nam, biết làm sao được, bởi vì hiện tại nàng ăn mặc nam nhi.

Mở cửa bước vào, bên trong sạch sẽ sáng sủa, nàng thuận tay đóng cửa lại, khẽ thở dài, chợt thấy cửa phòng trong cùng nhẹ nhàng mở ra, một phụ nhân xinh đẹp mặc váy trắng bước ra, khuôn mặt trái đào có nét lạnh lùng, bốn mắt nhìn nhau.

Trong mắt tràn đầy kinh ngạc, Trùng Nhi há to miệng, suýt chút nữa phát ra tiếng hét kinh ngạc, đây là một khuôn mặt quen thuộc đối với nàng.

Người phụ nữ xinh đẹp lạnh lùng trước một bước dựng thẳng ngón tay trước môi, ra hiệu giữ im lặng.

Trùng Nhi lập tức giơ tay bịt kín miệng mình, nước mắt thoáng cái trào ra, bởi vì người này không phải ai khác, chính là A Lang đại cô, đệ nhất cao thủ của Hổ Phách tộc hồi đó, cũng là người hồi đó mang theo nàng may mắn thoát được tính mạng, coi như là thân nhân của nàng.

Theo tin tức nàng nghe được, vị đại cô này đã bị mất mạng trong cuộc truy sát. Lúc trước, khi nghe được tiếng gọi "Tiểu cầu nhi", nàng vẫn không dám tin tưởng, không ngờ rằng bà ta thật sự vẫn còn sống. Thiếu chút nữa nàng đã bật khóc ra tiếng, nước mắt thoáng chốc liền tuôn rơi như mưa, nỗi đau khổ và sự uất ức khi chạy trốn rồi may mắn còn sống sót đều bộc phát ra hết vào lúc này.

Đôi mắt của lãnh diễm phụ nhân cũng đỏ lên, long lanh nước mắt, tuy nhiên bà ta vẫn giữ được lý trí, chỉ ra phía ngoài cửa, sau đó ngoắc tay ra hiệu cho nàng tiến tới, đồng thời lùi vào trong căn phòng nhỏ lúc nãy.

Chẳng bao lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói của nam tử dẫn đường vang lên, "Lâm thiếu, bên trong sạch sẽ chứ?"

Trùng Nhi vội trả lời: "Rất sạch sẽ."

Sau đó bên ngoài không còn âm thanh, lúc này nàng mới nhẹ nàng bước đến trước căn phòng đó, mở cửa lách vào.

Nơi đây quả thực được dọn dẹp rất sạch sẽ, không chỉ không có mùi gì khác thường, còn thoang thoảng hương thơm tươi mát.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều rưng rưng nước mắt, lãnh diễm phụ nhân lẩm bẩm hỏi: "Thật giống như là một giấc mơ. Thật sự là Tiểu cầu nhi của ta sao?"

Trùng Nhi lập tức lau nước mắt, sau đó thi triển "Tẫn mẫu công" ngay tại chỗ, quả táo cổ biến mất, lỗ khuyên ta xuất hiện, bộ ngực cũng lồi lên, ngay sau đó, lãnh diễm phụ nhân không còn nghi ngờ gì nữa, giang tay ôm lấy nàng.

Hai nữ nhân ôm lấy nhau, im lặng vùi đầu khóc thảm thiết, không dám gây ra động tĩnh quá lớn vì sợ bị nghe thấy.

Cho dù là như thế, bên ngoài vẫn vang lên tiếng mở cửa, Lãnh diễm phụ nhân cả kinh, khẩn cấp nhảy lên, hai chân đạp lên tường.

Nam tử dẫn đường đã tiến vào, soi mình trước gương, hứng một ít nước phả vào mặt và nói: "Lâm thiếu, có chuyện gì cần thì hãy gọi ta, bất cứ khi nào."

Trùng Nhi: "Ta biết rồi. Lúc này ta không thích có người bên cạnh, làm phiền đi ra ngoài đi."

"Ừm, được." Nam tử rũ rũ nước trên tay đi, quỳ một gối xuống, cúi người cúi đầu nhìn, nhìn qua khe hở phía dưới các vách ngăn chỉ thấy có một đôi chân, gã mới nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Mọi người đều là tu sĩ, không phải phàm nhân, hành vi vừa ăn vào đã đi cầu của Trùng Nhi ít nhiều khiến cho gã nghi ngờ, vì vậy mới phải cẩn thận hơn.

Sau khi xác nhận gã ta đã ra ngoài, Lãnh diễm phụ nhân lại nhảy xuống.

Trùng Nhi hạ thấp giọng nói: "Hắn cứ một mừng đi theo, con lại không biết đại cô ở trong nhà vệ sinh nam hay nữ, bị hắn ép cho không còn cách nào khác, chỉ có thể vào nhà vệ sinh nam, may mà ngài cũng trốn ở bên này."

Lãnh diễm phụ nhân sờ lên gương mặt nàng, "Đứa nhỏ ngốc, ta khẳng định phải chờ con ở vệ sinh nam nha. Không có ai đi theo,

bất kể ta ở đâu, con đều có thể đi vào tìm kiếm, nhưng có người đi theo, con chỉ có thể vào nhà vệ sinh nam mà thôi."

Nỗi thương cảm và sự kích động vừa rồi của hai người đã bị diễn biến vừa rồi xua tan hoàn toàn.

Trùng Nhi kỳ quái hỏi: "Đại cô, trên đường đến đây, con phát hiện nơi đây phòng thủ nghiêm ngặt, đâu đâu cũng có người canh gác, ngài làm sao lẻn vào đây được?"

Lãnh diễm phụ nhân chỉ về phía cửa sổ ở bên cạnh, "Nghĩ cách vào đây qua cửa sổ."

Tuy là nói như vậy, trong lòng biết rõ không phải, bên ngoài cửa sổ này nhất định có người đang nhìn chằm chằm, vào bằng đường này không thể không bị phát hiện. Bà ta cũng không nói mình là Thanh y phụ nhân, không nói là trực tiếp đi vào, hoàn toàn là nghe theo lời dặn dò của Bàng Vô Tranh, tạm thời không bộ lộ thân phận hiện nay của mình cho Trùng Nhi biết.

"Chữ trên chiếc đũa là do đại cô để lại sao?"

"Còn có thể là ai?"

Trùng Nhi tò mò hỏi: "Làm sao Đại cô biết ta sẽ cầm đôi đũa đó, lỡ như người khác nhìn thấy thì sao?"

"Ta hiểu rất rõ tên Bàng Vô Tranh đó, hắn thích nịnh nọt bợ đỡ. Lần này hắn mở tiệc chủ yếu là để chiêu đãi con, dựa vào sự hiểu biết của ta về hắn, hắn tất nhiên sẽ mời con ngồi và chủ vị. Cho dù con không ngồi vào chủ vị, bị người phát hiện cũng không sao, người khác có xem cũng không hiểu ý của câu nói đó, nhưng con đọc sẽ hiểu khi đọc được."

Lãnh diễm phụ nhân giải thích đại khái.

Kỳ thực bà ta rất rõ ràng, bất kể là chi tiết ẩn nấp tại nhà vệ sinh nam hay nữ, hay là chi tiết trên chiếc đũa đều do Bàng Vô Tranh đã suy nghĩ cặn kẽ, bà ta chỉ cần thực hiện theo kế hoạch của Bàng Vô Tranh sau cuộc trao đổi tối hôm qua mà thôi.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1342: Tái ước

Mà chi tiết của những kế hoạch này lại khiến cho Trùng Nhi cảm thấy rất kinh ngạc, phát hiện thấy A Lang đại cô không hổ là đệ nhất cao thủ của Hổ Phách tộc, quả nhiên lợi hại.

Nàng hỏi tiếp: "Đại cô, tại sao hồi đó con nghe nói ngài đã chết trong cuộc truy sát?"

Đây là lí do làm cho nàng lúc trước đã hoài nghi người gọi mình là "Tiểu cầu nhi" chính là đại cô, nhưng vẫn không dám tin tưởng, phía bên Lý Trừng Hổ sẽ nói dối về chuyện giết chết A Lang đại cô ư?

Lãnh diễm phụ nhân nói: "Lúc đó ta quả thực đã bị đẩy vào tuyệt cảnh. Tại thời khắc mấu chốt, có một vị bạn cũ xuất thủ, dùng biện pháp thay mận đổi đào để cứu ta đi, khiến cho đám người Lý Trừng Hổ tưởng rằng ta đã chết, vì vậy ta mới có thể sống tạm đến bây giờ. Tiểu cầu nhi, nói đến những chuyện này rất dài, về sau chúng ta sẽ có nhiều thời gian chậm rãi trò chuyện. Bây giờ ta hỏi con, con và vị Thám Hoa lang đó là tình nhân nam nữ sao?"

"Hả?" Trùng Nhi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên có người hỏi nàng về vấn đề này, nàng đỏ mặt, vội vàng lắc đầu: "Không có, đại cô, người không nên nói lung tung, hắn còn chưa biết ta là nữ nhân."

Lãnh diễm phụ nhân ngẩn ra, "Ý của con là, hắn còn chưa biết thân phận chân thực của con sao?"

Trùng Nhi lắc đầu, bản thân nàng tựa hồ có chút không biết nên đối diện với vấn đề này như thế nào.

Lãnh diễm phụ nhân cũng là thiếu nữ lớn lên, từ phản ứng của nàng liền nhận ra được điều khác, trực tiếp hỏi: "Nhưng mà con thích hắn có phải không?"

Trùng Nhi vội lắc đầu như trống bỏi, mặt lại càng đỏ hơn.

Lãnh diễm phụ nhân hiện tại không có thời gian trao đổi điều này, theo việc mà nói: "Nói cách khác, con vẫn chưa nói cho hắn biết chuyện lúc trước ta chạm mặt gọi tên con trên đường?"

Trùng Nhi vẫn lắc đầu, hỏi lại: "Đại cô, người che mặt chặn đường tập kích trong rừng cây ngoài cung thành chính là ngài sao?"

Lãnh diễm phụ nhân gật đầu thừa nhận, tiếp tục hỏi: "Nếu Thám Hoa lang không biết thân phận của con, nghĩa là ta đã đoán sai rồi, con và Thám Hoa lang đến đây không phải vì tộc nhân. Vậy mục đích các con tới đây là gì? Lẽ nào đúng như lời đồn, tới đây vì tiên phủ gì đó?"

Trùng Nhi đột biến ấp a ấp úng, vấn đề này khiến nàng lúng túng khó xử, nàng vừa không muốn lừa gạt người thân trước mặt, vừa không thể ra bán đứng mấy người Dữu Khánh.

Phản ứng như vậy rơi vào trong mắt Lãnh diễm phụ nhân còn rõ hơn cả câu trả lời, đã biết được đáp án, bà ta gật đầu nói: "Nghe nói kể từ khi vào kinh thành đi thi, con đã đi theo bên cạnh Thám Hoa lang, là một trong những thân tín của Thám Hoa lang. Bây giờ xem ra, những lời nói đó không giả.

Tiểu cầu nhi, thời gian không còn nữa, con không thể ở đây lâu, nếu không sẽ khiến người bên ngoài sinh nghi. Chúng ta phải hẹn lần

khác. Nhớ kỹ, một giờ sau khi tan tiệc, con hãy xuống đi dạo ở tầng một Tri Hải các. Nơi đó có một cửa hàng quần áo tên là 'Nghê Thường', chúng ta sẽ gặp mặt ở đó và nói chuyện kỹ hơn. Sau khi vào cửa hàng, người làm sẽ dẫn con đi gặp mặt ta."

Trùng Nhi cũng luôn lo lắng về phản ứng của những người bên ngoài, gật đầu liên tục.

Không tiếp tục chần chừ nữa, Lãnh diễm phụ nhân lại ôm nàng vào lòng, thì thầm bên tai nàng một câu, "Còn sống là tốt rồi." Tiếp đó buông nàng ra, mở cửa, đẩy nàng ra ngoài.

Trùng Nhi đi một bước quay lại nhìn ba lần, cuối cùng không do dự nữa, bị tình thế bức bách, phải nhanh chóng rời đi.

Nam tử trông chừng bên ngoài nhìn thấy nàng không sao cả, liền yên tâm, đưa nàng trở lại bên bàn tiệc.

Thấy nàng đã quay lại, Bàng Vô Tranh lại bắt đầu nịnh nọt nàng, liên tục mời rượu, mặt mày tươi cười.

Không lâu sau, tại thời điểm không có ai chú ý, Thanh y phụ nhân lại quay trở về bên cửa, dùng ánh mắt ra hiệu cho Bàng Vô Tranh. Bàng Vô Tranh lập tức giống như vừa mới ăn mật ong, cười càng thêm vui vẻ.

Trên đời không có không có bữa tiệc nào không tàn, huống chi hầu hết người ở đây chỉ là tới tham gia náo nhiệt, không có ý xử lý điều gì, toàn bộ bữa tiệc gần như chỉ có một mình Bàng Vô Tranh biểu diễn, khi cảm thấy đã đủ rồi tự nhiên liền có người kêu gọi kết thúc, mọi người liền thuận nước đẩy thuyền thể hiện tán thành, vì vậy bữa tiệc kết thúc.

Trên đường đi, Thanh Nha kéo Dữu Khánh tụt lại sau nói chuyện: "Ăn một bữa cơm nhàm chán như thế là sao?"

Nhàm chán? Không có ai mời ngươi nha, là tự ngươi da mặt dày không biết xấu hổ nhảy vào bàn nha. Dữu Khánh trong lòng khinh thường, nhún nhún vai, tỏ vẻ quả thực rất nhàm chán, sau đó nhỏ giọng báo cho y biết, "Sáng mai chuẩn bị thuyền sẵn sàng đi, chúng ta đến hiện trường khảo sát lại."

Thanh Nha thoáng quan sát những ánh mắt ở xung quanh đang kín đáo liếc tới, đặc biệt là Long Hành Vân, gã công khai nhìn chằm chằm, nhỏ giọng trả lời: "Khảo sát cái rắm! Lão tử đã khoan vô số đường hầm để thăm dò, nước biển gần như đã bị khuấy đục. Nơi đó hoàn toàn không có không gian nào có thể giấu được thứ gì."

Dữu Khánh ghé sát miệng đến bên tai y, thì thầm, "Phía bên Hổ Phách tộc đã cho ta một ít thông tin mới, nếu ngươi không đi, về sau có phát hiện gì, đừng có trách ta bỏ rơi ngươi làm ăn một mình." Dứt lời quay đầu bỏ đi.

"Này này !" Thanh Nha giơ tay chụp lấy cánh tay hắn, kéo lại, "Ta có nói là không đi sao? Chỉ là vì bị đám Hổ phách nữ đó đùa giỡn hai lần, xả một chút bất mãn cũng không được sao? Chẳng phải chỉ là chuẩn bị thuyền thôi sao? Lão tử có sẵn Thuyền hành trong tay, chuyện này có gì to tát chứ! Sáng mai phải không?"

Dữu Khánh gật đầu, "Ừ."

"Được rồi, cứ yên tâm giao cho ta, đi thôi." Thanh Nha buông cánh tay hắn ra, vỗ vỗ vai hắn, đôi guốc dưới chân kêu lóc cóc, nghênh ngang rời đi, trông rất vui vẻ.

Tình hình đó khiến Bàng Vô Tranh đi đưa tiễn thỉnh thoảng quay lại nhìn, thấy hết cảnh tượng hai người thì thầm to nhỏ với nhau.

Trở về tới nơi ở của mình, Nam Trúc vỗ vỗ cái bụng no nê, vui vẻ nói: "Hôm nay chúng ta coi như được hưởng vinh quang từ Trùng Nhi. Xem ra với danh nghĩa nghĩa tử của Đoan thân vương, sau này sẽ kiếm rất được nha."

Trùng Nhi chỉ có thể dở khóc dở cười, sau đó trở về phòng mình nghỉ ngơi, kì thực là đang yên lặng canh thời gian.

"Có cảm thấy gần đây Trùng Nhi có chút khác thường không?" Nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín, Dữu Khánh đột nhiên cất lời hỏi.

Mấy người đồng loạt quay nhìn hắn, Mục Ngạo Thiết hỏi: "Gần đây là như thế nào? Ngươi không phải nói từ khi đến Hổ Phách hải này, hắn liền không bình thường sao?"

Dữu Khánh hất hất cằm về phía cánh cửa phòng, "Ta đang nói về việc gần đây hắn giam mình nghỉ ngơi trong phòng tương đối nhiều. Trước đây, khi mọi người đều đã đi nghỉ hết, hắn mới nghĩ đến việc nghỉ ngơi."

Nghe nói như thế, mọi người ngẫm nghĩ lại thì thấy có vẻ đúng là như vậy, nhưng điều này có thể nói ra được gì chứ?

Tại bên ngoài Tri Hải các, sau khi lên xe, khoang xe bắt đầu lắc lư di chuyển, Bàng Vô Tranh mới thấp giọng hỏi: "Như thế nào?"

Thanh y phụ nhân nhỏ giọng trả lời: "Thám Hoa lang vẫn chưa biết nó là nữ nhi."

"Hả?" Bàng Vô Tranh trầm tư suy nghĩ, điều này có thể nói ra rất nhiều vấn đề, ít nhất có thể chứng minh nàng sẽ không bán đứng bên mình.

"Nhưng ta có thể nhận ra được, nó nhất định có ý với Thám Hoa lang."

"A Ngọc, đây là chuyện bình thường, tài tử đệ nhất thiên hạ mà, thiên phú tu hành lại cao, một người mà có soi đèn đi tìm cũng không thấy ở ngay bên người, không tâm động mới là lạ."

"Ý của ta là, nó không chịu tiết lộ bí mật của Thám Hoa lang, nhưng từ thái độ của nó, cơ bản có thể xác định, chuyến này Thám Hoa

lang đến đây chính là vì nơi đó."

Ánh mắt Bàng Vô Tranh sáng lên, truy hỏi: "Nó có đồng ý gặp mặt lại không?"

Thanh y phụ nhân: "Tiệm quần áo, chúng ta đã hẹn nhau ở đó theo ý của ngươi."

"Tốt." Bàng Vô Tranh đấm nhẹ thay vỗ tay, sau đó lớn tiếng nói: "Nhanh một chút."

Người kéo xe lập tức tăng nhanh tốc độ…

Khi đến thời hạn một canh giờ, Trùng Nhi đúng hẹn ra khỏi cửa, lí do đưa ra cho đám người Dữu Khánh là ra ngoài đi dạo.

Dữu Khánh ra vẻ thờ ơ gật đầu đồng ý, đợi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa phía bên ngoài, hắn lập tức dừng khoanh chân đả tọa, đứng dậy đi ra khỏi phòng, nhìn về phía cánh cửa đóng chặt, sau đó vẫy vẫy tay với Mục Ngạo Thiết nơi phòng khách.

Mục Ngạo Thiết lập tức đi tới, dường như đã nhận ra được Dữu Khánh đang quan tâm điều gì, y cũng cất tiếng lẩm bẩm, "Đúng là có vẻ không bình thường."

Dữu Khánh: "Ngươi sang bên cạnh, tìm An Di và Tô Thu Tử, nói bọn họ sắp xếp hai người lạ mặt một chút đi theo đi."

Theo dõi người của mình? Mục Ngạo Thiết ngơ ngẩn nhìn hắn, việc này khiến y có phần bị chấn động, đây là không tin đồng môn sao?

Dữu Khánh tặc lưỡi giải thích: "Ta sợ hắn bị người lừa gạt làm ra chuyện gì, sợ xảy ra chuyện mà chúng ta không biết rõ. Ngươi không cảm thấy Lý Trừng Hổ tốt với hắn đến mức không bình thường sao? Nếu như tiểu tử này xảy ra chuyện gì, chúng ta không có cách nào giải thích với tiểu sư thúc."

Lời giải thích như vậy đã trở thành bảo vệ, lòng Mục Ngạo Thiết thư thái không ít, gật đầu, lập tức rời đi.

Sau khi xuống tới tầng một Tri Hải các, Trùng Nhi bắt đầu đi lang thang trong quần thể khổng lồ này. Sau một lúc đi vòng vòng vèo vèo, cuối cùng nàng cũng tìm thấy "Tiệm quần áo Nghê Thường" kia. Nàng đứng ở cửa nhìn vào bên trong, nhận thấy quy mô cửa hàng này không nhỏ, bên trong khá nhộn nhịp, có người chọn lựa quần áo, cũng có người cầm thước lấy số đo.

Có một gã nhân viên ở bên trong nhìn thấy nàng tựa hồ quan tâm, lập tức đi ra cửa mời chào: "Quý khách, chỗ chúng ta tập trung những chất liệu tốt nhất khắp thiên hạ, tay nghề may mặc cũng tốt nhất, đứng ở bên ngoài sẽ không thấy được những điểm tốt của chúng ta. Mời ngài vào tham quan một chút đi."

Trùng Nhi không biết người nhân viên này có phải là người mà đại cô nói hay không, dù sao cũng cứ đi vào theo lời mời của người ta đã. Dưới sự dẫn dắt và giới thiệu của gã nhân viên, nàng lần lượt nhìn xem từng bộ xiêm y lộng lẫy. Cùng lúc đó, lại có khách lần lượt tiến vào, trong đó có nhân viên Tam Tiên bảo do Dữu Khánh phái tới, làm cho khung cảnh buôn bán của tiệm quần áo trông có vẻ càng thêm thịnh vượng.

"Công tử, bộ này nhìn tương đối hợp với ngài, hay là ngài vào bên trong mặc thử xem. Thử xem đi, nhất định hợp với ngài."

Nhân viên cầm bộ đồ ướm ướm trước người Trùng Nhi, ngón tay chỉ vào một căn phòng thử đồ.

Trùng Nhi trong nháy mắt liền hiểu ý, làm theo chỉ dẫn của gã nhân viên, cầm bộ đồ đi đến phòng thử đồ đó.

Nàng tiến vào, đóng cửa lại, vừa mới nhìn xung quanh, chợt thấy trần nhà phía trên im ắng lật lên, một người nhẹ nhàng lướt xuống, đứng tại trước mặt nàng, không phải ai khác, chính là A Lang đại cô của nàng.

Lãnh diễm phụ nhân làm dấu hiệu giữ im lặng, dán sát miệng vào tai nàng, nói nhỏ: "Có không ít người đang theo dõi con, trước tiên đừng nói gì cả, thay đổi y phục rồi đi ra ngoài đi dạo đi, để chứng minh phòng thay đồ này không có vấn đề gì. Sau đó cầm một bộ đồ khác vào đây thử tiếp."

Dứt lời lại nhẹ nhàng bay lên, lật trần nhà rồi biến mất bên trên.

Trùng Nhi nhanh chóng cởi áo khoác ra, mặc bộ quần áo mới vào, bước ra ngoài, gã nhân viên ở bên ngoài nhìn thấy lập tức tán dương, "Bộ đồ này mặc ở trên người công tử thực sự là quá tuyệt. Nhưng công tử đẹp như vậy, mặc đồ gì nhìn cũng đẹp hết."

Trùng Nhi soi người trước gương, nhận thấy người trong gương có phần không giống như mình, bởi vì bộ y phục này quá hoa mỹ, chính nàng cũng cảm thấy không quen, nàng nhìn xung quanh, chỉ vào một bộ đồ tương đối giản dị, "Ta muốn thử bộ kia."

"Được." Gã nhân viên tất nhiên là vui vẻ phối hợp, đi lấy bộ đồ đó đến cho nàng.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn như thế, đã có người cầm quần áo chui vào phòng thử đồ đó, ở bên trong đưa tay sờ mó dò xét khắp nơi, ngay cả trần nhà cũng không bỏ qua, nhưng không thể đẩy lên được.

Trùng Nhi đẩy cửa, đương nhiên là không vào được.

Người ở bên trong cất tiếng đáp lại, "Có người, chờ chút."

"Ôi, có người rồi. Công tử, phòng thử bên kia còn trống, ngài đến phòng đó thử đi." Gã nhân viên chỉ đến một phòng thử đồ khác ở trong góc.

Trên thực tế, nơi này có mấy phòng thử bố trí rải ra xung quanh.

Trùng Nhi: "Quần áo của ta vừa mới thay ra vẫn còn ở trong đó."

Người làm cười nói: "Không sao đâu, ta sẽ trông chừng giúp ngài, lát nữa ta sẽ giữ giúp ngài. Ở chỗ chúng ta sẽ không mất gì đâu, ngài cứ việc yên tâm đi thử đi."

Trùng Nhi đưa mắt nhìn gã, sau đó xoay người làm theo, không phải vì nụ cười ân cần của đối phương mà bởi vì vừa rồi gặp mặt đại cô, có thể xác định đây là gã nhân viên mà đại cô đã nói đến. Nếu đã là người của đại cô, tự nhiên chỉ cần làm theo là được.

Nàng vừa mới đi vào, đóng cửa lại, trần nhà chợt lật mở, Lãnh diễm phụ nhân lại lặng yên bay xuống.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1343: Đồng ý (1)

Trùng Nhi lập tức nhìn kỹ trần nhà, phát hiện phía trên liên thông với nhau.

Lãnh diễm phụ nhân vừa ra hiệu cho nàng thay quần áo, vừa thì thầm ở bên tai nàng: "Ta biết con đã đến Hổ Phách thôn mấy lần, đã gặp qua các tộc nhân, họ đã biết thân phận của con chưa?"

Trùng Nhi vừa cởi đồ vừa nhỏ giọng trả lời: "Những người con từng tiếp xúc đều đã biết được, nhưng vì để giữ bí mật, điều này vẫn chưa có truyền bá ra cho các tộc nhân khác biết."

Lãnh diễm phụ nhân trầm giọng nói, "Nói cách khác, Lý Trừng Hổ cũng đã biết thân phận của con."

Trùng Nhi khẽ lắc đầu, "Ông ta không biết, ông ta vẫn chưa biết con là nữ nhi."

Đôi mắt của Lãnh diễm phụ nhân lập tức trở nên sắc bén, "Đó là con nghĩ vậy. Theo ta được biết, Lý Trừng Hổ sở dĩ giữ các tộc nhân Hổ Phách thôn lại không giết, là để bày ra cạm bẫy ở đó, chờ những tộc nhân Hổ Phách tộc còn sống sót như con và ta đến tiếp xúc. Đây cũng là lí do vì sao qua nhiều năm như vậy ta vẫn không dám đến gặp các tộc nhân. Nếu như hắn không biết thân phận của con, làm sao có thể ban thưởng những tộc nhân đó cho con."

Trùng Nhi vẫn tiếp tục cởi quần áo, "Đại cô, nếu như ông ta biết được thân phận của con, làm sao ông ta có thể ban các tộc nhân đó cho con chứ? Ông ta thật sự không biết, đó là vì ông ta muốn ban lễ vật cho nghĩa tử của ông ta, nên hỏi con muốn lễ vật gì, con giả vờ mình là nam nhân háo sắc, đưa ra đề nghị muốn có được những Hổ phách nữ đó, và ông ta đã đồng ý."

"…" Lãnh diễm phụ nhân như muốn nói gì đó rồi lại thôi, thần sắc cực kỳ phức tạp, có một số lời dù đã đến bên miệng nhưng cuối cùng vẫn không thể nói ra, bà ta im lặng đưa tay cầm lấy bộ đồ mới mà nàng đã đem vào, mở rộng ra giúp nàng mặc tay áo, đồng thời thay đổi chủ đề câu chuyện, "Tiểu cầu nhi, con đã từng nghĩ tới chưa, cho dù Lý Trừng Hổ thật sự cho con đưa tộc nhân đi, nhưng đến ngày nào đó nếu hắn biết rõ thân phận của con, liệu hắn có thể buông tha không? Con và các tộc nhân phải làm sao bây giờ? Thậm chí có thể sẽ liên lụy đến đám người Thám Hoa lang."

Hai tay đang chỉnh đốn quần áo của Trùng Nhi cứng lại, ngơ ngẩn nhìn bà ta, dùng ánh mắt dò hỏi xem nên làm gì bây giờ.

Kỳ thực nàng cũng từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng nàng không biết phải làm gì mới tốt, nàng chỉ biết cần cứu tộc nhân của mình ra đã rồi nói tiếp.

"Hổ Phách tộc chúng ta là con gái của biển cả, chúng ta sinh ra đã thuộc về vùng biển rộng này, đây là quê hương của chúng ta. Con thật sự muốn tộc nhân chúng ta rời bỏ mảnh đất quê hương do tổ tiên nhiều đời để lại sao? Hơn nữa, đã có nhiều tộc nhân nhuộm

máu biển xanh như vậy, lẽ nào họ phải uổng mạng hay sao? Trốn tránh không phải là biện pháp, giúp cho tộc nhân có thực lực để kiếm được chỗ đứng mới là biện pháp tốt nhất. Hồi đó dở dĩ mẫu thân con nói ta dẫn con chạy trốn, chính là vì lưu lại hi vọng cho Hổ Phách tộc. Con đã sống sót, dẫn dắt tộc nhân tái thiết gia viên chẳng lẽ không phải là trách nhiệm của con sao?"

Trùng Nhi gật đầu, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ mờ mịt, nàng đương nhiên hiểu đạo lý đó và cũng sẵn sàng đảm nhận trách nhiệm này, nhưng nàng không biết phải làm thế nào.

Lãnh diễm phụ nhân cũng không nôn nóng nhất thời, đẩy nàng ra, "Ra ngoài trước đi đã, rồi lại cầm một bộ đồ mới vào phòng thử."

Trùng Nhi nói: "Lần sau con sẽ cầm theo mấy bộ."

Lãnh diễm phụ nhân: "Đừng nên như vậy. Ta đã nói rồi, có quá nhiều người theo dõi con, con không để ý thấy sau khi con vào đây, lượng khách trong cửa hàng đột nhiên tăng lên sao? Con phải cho người ta có cơ hội kiểm tra phòng thử đồ, có một số việc chặn kín không bằng để hở, phải cho bọn họ một khoảng trống, nếu không, đám thám tử đó sẽ nghĩ cách cưỡng ép xông vào. Những kẻ khác có lẽ không dám, nhưng mấy thế lực lớn kia là không e ngại gì và bọn họ dám làm như vậy. Đến lúc đó nhìn thấy ta ở trong phòng thử đồ, một khi để cha con Tương thị phát hiện, bị thế lực của Lý Trừng Hổ phát hiện, hậu quả khó thể tưởng tượng."

Trùng Nhi gật đầu liên tục thể hiện mình đã hiểu.

Lãnh diễm phụ nhân đưa bộ y phục đã thay lại cho nàng, sau đó lập tức mở tấm trần ra chui vào rồi biến mất.

Phía bên này, Trùng Nhi vừa mới ra khỏi phòng thử đồ, lập tức có người bước vào. Cửa đóng lại người đó liền bắt đầu đưa tay kiểm tra bốn vách tường, từ trên xuống dưới không bỏ qua phần nào.

Trùng Nhi cũng chỉ quay đầu lại thoáng nhìn, lại đảo mắt nhìn trong cửa hàng động thêm không ít khách hàng, rồi quay sang nói với gã nhân viên đang khen nàng mặc đẹp rằng mình muốn chọn thêm bộ khác. Gã nhân viên thể hiện không có vấn đề và ra hiệu cho Trùng Nhi thấy bộ y phục của nàng đang vắt trên cánh tay mình, rồi tiếp tục đưa Trùng Nhi đi lựa chọn.

Bên trên không gian cửa hàng còn có một tầng, dùng để chứa đồ và nghỉ ngơi, lúc này, Lãnh diễm phụ nhân đang đứng bên cạnh Bàng Vô Tranh, nhìn lão ta với ánh mắt trưng cầu ý kiến.

Bàng Vô Tranh khẽ gật đầu, "Ta đã nghe được rồi, đêm dài lắm mộng, nỗ lực đừng vòng vo, đã có rất nhiều kẻ theo dõi đến đây, càng kéo dài e rằng càng dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Có thể hiểu được tâm trạng của các ngươi sau khi xa cách lâu ngày mới gặp lại, có lời gì về sau có thời gian chậm rãi trò chuyện, trước tiên nói nàng ta hẹn Thám Hoa lang gặp mặt ta sớm nhất có thể."

Lãnh diễm phụ nhân khẽ gật đầu, nói thêm: "Tên nhân viên bán hàng đó diễn rất tốt, không nhìn ra bất kỳ sơ hở nào, sau này có thể cân nhắc trọng dụng. Ngươi bồi dưỡng ra một người như vậy trong cửa hàng này từ khi nào? Sao ta không biết?"

Bàng Vô Tranh: "Hắn không phải diễn. Hắn vốn là một nhân viên bình thường không biết điều gì cả, ngươi đương nhiên không biết."

Phụ nhân ngẩn ra, "Vậy hắn làm sao có thể phối hợp ăn ý như thế?"

Bàng Vô Tranh: "Làm gì mà ăn ý hay không ăn ý, đó vốn là công việc của hắn. Chỉ cần người bên trên là ngươi đây phối hợp ăn ý là được. Có một số việc, càng ít người biết được càng tốt."

Phụ nhân nghẹn ngào không nói nên lời, quay đầu nhìn xuống sàn nhà, nghĩ lại thì quả thực là như thế, chỉ cần Tiểu cầu nhi tới đây xem quần áo, bất kỳ nhân viên bán hàng nào cũng sẽ động viên nàng mặc thử.

"Một lát nữa, ngươi nhớ nhắc nàng ta chọn lấy một bộ đồ trước khi rời đi, Đào chưởng quỹ sẽ tặng cho nàng. Sau khi nàng ta xác định được thời gian gặp mặt Thám Hoa lang, thì cứ đến đây nói cho Đào chưởng quỹ biết, lấy cớ là Thám Hoa lang không cho nàng lấy đồ miễn phí, cần phải đến trả tiền."

"Phương pháp này không tệ, trong tình huống bình thường cũng không có vấn đề, nhưng tại trong mắt mấy thế lực lớn kia, e rằng lão Đào vẫn sẽ bị nghi ngờ."

"Không quan trọng nữa, chỉ cần Đào chưởng quỹ có thể nắm được thời gian gặp mặt, hắn lập tức có thể rút khỏi theo mật đạo, cửa hàng này bỏ đi cũng được."

Phụ nhân gật đầu, khi nghe được tiếng cửa phòng thử bên dưới mở ra đóng lại, bà ta lập tức lặng yên không một tiếng động bay tới một tấm ván sàn, lén nhìn qua khe hở, xác nhận bên dưới là Trùng Nhi, bà ta lập tức lật tấm ván lên, nhảy xuống.

Bàng Vô Tranh cũng bay tới bên cạnh, quỳ một gối xuống, nghiêng tai lắng nghe.

Trong không gian cửa hàng phía dưới có không ít người cũng muốn áp sát vào cửa phòng thử đồ của Trùng Nhi để nghe trộm, nhưng mà trong cửa hàng có quá nhiều người, không thể công khai làm như vậy.

Trùng Nhi có phần bất đắc dĩ khi phải tiếp tục đổi sang một phòng thử đồ khác,.

Lãnh diễm phụ nhân lại truy hỏi lần nữa: "Tiểu cầu nhi, con có sẵn sàng gánh vác trách nhiệm dẫn dắt tộc nhân chấn hưng gia viên không?"

Trùng Nhi tức thì ngừng lại động tác cởi y phục, khó xử hỏi: "Đại cô, ta nên làm thế nào?"

Lãnh diễm phụ nhân lập tức nắm lấy tay nàng, nói: "Trước mắt, chúng ta có một cơ hội rất tốt, chỉ cần có thể đi vào tiên phủ, chỉ cần tìm được thuật pháp của tiên gia để cho Hổ Phách tộc chúng ta sử dụng, trên thế gian này còn có ai dám chiếm lấy gia viên chúng ta? Hổ Phách tộc chắc chắn sẽ chấn hưng trong tay của con và ta!"

Trùng Nhi nghe vậy thì vô cùng sợ hãi, "Đại cô cũng nhằm vào tiên phủ ư?"

Lãnh diễm phụ nhân: "Không được sao?"

"Đại cô, tiên phủ không có tốt đẹp như các ngươi nghĩ đâu, bên trong rất nguy hiểm, không thể tùy tiện xông vào."

"Làm sao con biết nó nguy hiểm, con từng tiến vào tiên phủ ư?"

"Con… Con chưa từng đi vào, nhưng con từng nghe nói tới, Tiểu Vân gian kia nghe nói rất nguy hiểm."

"Chỉ một cái Tiểu Vân gian không thể đại diện cho tất cả, nếu không… Nếu đã nguy hiểm như vậy, vì sao đám người Thám Hoa lang còn phải nghĩ hết mọi cách để tìm kiếm nó?"

Nghe hỏi như vậy, Trùng Nhi tức thì hết lời chống đỡ, nàng rất muốn nói cho bà ta biết tình cảnh nguy hiểm trong tiên phủ mà các sư huynh đã kể cho nàng nghe, nhưng nàng phải kìm nén lại bởi vì biết rằng có một số chuyện nhất định phải giữ bí mật.

Lãnh diễm phụ nhân lại nói: "Tiểu cầu nhi, ngoại trừ phương pháp này ra, con còn có phương pháp nào khác để giải cứu tộc nhân sao? Một khi thân phận của con bị bộc lộ, Lý Trừng Hổ tuyệt đối sẽ không bỏ qua, không chỉ tất cả tộc nhân phải rơi vào tuyệt cảnh, e rằng Thám Hoa lang mà con ái mộ cũng sẽ không có kết quả tốt. Con bằng lòng nhìn thấy cảnh đó sao?"

Trùng Nhi lập tức rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

"Tiểu cầu nhi, nếu Thám Hoa lang tới đây vì tiên phủ, vậy việc này cũng không phiền toái như con nghĩ. Ta đã ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, trong tay ít nhiều cũng tích lũy được một ít lực lượng, ta có thể giúp đỡ hắn, ta có thể hợp tác với hắn, không chỉ tại Hổ Phách hải này, mà cả khi tiến vào tiên phủ, cho dù có nguy hiểm, với thực lực của ta chẳng lẽ không thể giúp hắn một tay sao?"

Nghe được lời này, Trùng Nhi ngẩng đầu sửng sốt, ánh mắt lấp lóe, đúng vậy, đại cô của mình chính là tu sĩ cấp bậc Cao Huyền, nếu có một người như thế hỗ trợ trong tiên phủ, quả thực là một trợ lực lớn cho công tử.

Nhưng nàng vẫn còn do dự, thực sự rất khó đưa ra quyết định, bởi vì nàng chỉ thường làm việc theo lời căn dặn, chưa bao giờ đưa ra quyết định nào, đặc biệt là trong chuyện lớn như thế này.

Thấy vậy, A Lang đại cô tiếp tục khuyên nhủ, "Con không cần khó xử, ta biết loại chuyện này với ai đều khó thể nói ra, con có thể tìm cách để cho ta gặp mặt Thám Hoa lang, đích thân ta sẽ nói chuyện với hắn… Tiểu cầu nhi, lẽ nào ta có thể hại hắn hay sao? Lẽ nào ngay cả con cũng không tin ta sao?"

Dứt lời bà ta lại giúp nàng nhanh chóng thay đổi y phục, rồi ra hiệu cho nàng đi ra ngoài tiếp tục lựa chọn một bộ khác vào thử.

Còn bà ta thì xoay người nhảy lên trên.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1344: Đồng ý (2)

Chờ sẵn tại một bên, Bàng Vô Tranh nhỏ giọng nói: "Tiểu cầu nhi này của ngươi tính tình thiếu quyết đoán, chỉ thuyết phục thôi là vô

ích, nếu thật sự muốn tốt cho nàng ta thì ngươi phải có hành động thúc ép thỏa đáng mới được."

Trùng Nhi đi ra ngoài chọn một bộ quần áo khác, khi quay lại liền phát hiện phòng thử đồ vừa rồi lại bị người khác chiếm, nàng đành phải đổi sang một phòng khác.

A Lang đại cô cũng lần nữa hạ xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng, rõ ràng là đang muốn nghe câu trả lời.

Trùng Nhi cũng đã động tâm nhưng vẫn còn do dự, "Không phải ta không tin đại cô, chỉ là, chỉ là hắn vẫn chưa biết thân phận của ta, nếu đại cô xuất hiện, thân phận của ta sẽ bị bộc lộ."

A Lang đại cô nắm lấy hai vai nàng, hỏi: "Lẽ nào con muốn giấu giếm hắn cả đời sao? Hay là con muốn từ bỏ tộc nhân của mình không để ý đến, và giả làm nam nhân ở mãi bên cạnh hắn cả đời? Có một số việc sớm muộn sẽ phải đối mặt. Bây giờ ta đã biết được rồi, ta không có khả năng nhìn con cứ một mực như vậy. Con hẹn hắn đi, với tư cách là trưởng bối, ta sẽ giúp con nói rõ ràng việc này. Nếu như con không hẹn, vậy thì ta sẽ trực tiếp đi tìm hắn. Cùng lắm thì lại để cho Lý Trừng Hổ phát hiện ra tung tích của ta, cùng lắm thì ta lại chạy trốn một lần nữa."

Dứt lời liền như muốn rời đi.

Trùng Nhi lập tức khẩn trương, giơ tay giữ bà ta lại, "Đừng, đại cô, con… Con sẽ hẹn, đại cô đừng nên mạo hiểm."

A Lang đại cô lập tức đổi từ vẻ mặt lạnh lùng sang tươi cười vui vẻ, nắm lấy hai vai nàng rồi dặn dò cẩn thận.

Sau khi thay xong quần áo, Trùng Nhi im lặng rời khỏi phòng thử đồ, rồi cầm lấy bộ y phục đã chọn đến quầy hỏi giá.

"Ôi a, Lâm thiếu có thể ưa thích quần áo của cửa hàng chúng ta, đó chính là vinh hạnh cho cửa hàng chúng ta, đây là chuyện tốt mà

chúng ta có muốn cũng không được, sao có thể lấy tiền của ngài…”

Chưởng quỹ lấy lòng một phen, không chịu lấy tiền, thì ra ông ta đã nhận ra được thân phận nghĩa tử của Lý Trừng Hổ.

Trong trường hợp bình thường, Trùng Nhi sao có thể nhận lấy bộ y phục này, nhưng lần này nàng cảm tạ rồi nhận lấy, sau đó xách túi quần áo đi ra ngoài, rồi làm theo lời dặn của A Lang đại cô, không thể vừa ra khỏi cửa hàng liền trực tiếp trở về, mà tiếp tục đi dạo một lúc trong Tri Hải các.

Tại tầng trên của tiệm quần áo, A Lang đại cô khẽ thở dài, “Lấy tộc nhân và người trong lòng của nó để uy hiếp nó, ta thật xấu hổ.”

“Đừng tự trách mình, nó cũng không thể ở mãi bên cạnh Thám Hoa lang với bộ dạng không phải nam không phải nữ như vậy được, nàng phải có một trưởng bối quyết định thay. Chúng ta làm vậy vừa để tốt cho nàng vừa là vì lợi ích của tộc nhân các ngươi.” Bàng Vô Tranh với tâm trạng rất tốt ôm A Lang đại cô một cái an ủi, rồi sau đó cả hai cùng nhau đi xuống lầu.

Bọn họ không có đi ra khỏi cửa hàng mà đi xuống gầm cầu thang, nhấc một tấm sàn nhà lên, cùng nhau chui vào.

Bên trong địa đạo đen kịt, hai người lấy Huỳnh thạch ra rọi sáng, một đường đi xuống dưới.

“Một khi lão Đào rút đi, tất nhiên sẽ gây ra nghi ngờ, mật đạo này chỉ sợ phải bộc lộ khi bị lục soát. Thật đáng tiếc, mất công sức năm năm mới đào ra được, còn chưa có tác dụng gì nhiều.”

A Lang đại cô tràn đầy tiếc nuối, vì để tránh động tĩnh đào bới bị phát giác, mật đạo này được thực hiện rất cẩn thận và thật lâu.

Nhưng Bàng Vô Tranh thì không để bụng, “Hữu dụng một lần như vậy là đủ rồi.”

Trong căn phòng Cưu chiếm tổ Thước

Nghe xong báo cáo, Hướng Lan Huyên đột nhiên quay đầu lại, kinh ngạc hỏi: "Người của Thám Hoa lang cũng đang theo dõi tên Lâm Long đó sao?"

Thủ hạ đến báo cáo đáp: "Đúng vậy, xác định không sai."

"Xem ra người che mặt hoác áo choàng đi sát qua bên cạnh hắn còn có giấu bí ẩn khác. Thám Hoa lang cũng nảy sinh nghi ngờ đối với tên tiểu bạch kiểm này." Hướng Lan Huyên đi qua đi lại. miệng lẩm bẩm một hồi, sau đó quay lại hỏi: "Có phát hiện thấy điều gì bất thường ở trong cửa hàng quần áo đó không?"

Thủ hạ của nàng ta đáp: "Thoạt nhìn chỉ là một cửa hàng bán thời trang bình thường. Nơi duy nhất khuất tầm nhìn chính là phòng thử đồ. Trong đó có giấu trò gì hay không thì không dễ xác nhận. Đó là nơi thay quần áo, bất kể là khách nam hay khách nữ thay đồ, đều không thể áp sát tới cửa nhìn trộm ngay trước mặt mọi người."

Hướng Lan Huyên xùy một tiếng, "Đúng là đã chọn một nơi rất tốt. Có mùi vị của âm mưu."

Thủ hạ của nàng nói: "Khu vực dưới lòng đất và xung quanh phòng thử đồ đều không có vấn đề gì. Nơi duy nhất có thể có bất thường chính là tầng bên trên. Chúng ta đã phái người giám sát chặt chẽ, chỉ cần có người xuất hiện từ trên lầu sẽ không thoát khỏi tầm mắt của chúng ta."

Khi trở về nơi ở, Trùng Nhi trước tiên tìm đến Dữu Khánh, mời hắn đi Hổ Phách thôn một chuyến, nói là những Hổ phách nữ đó đã ngưỡng mộ đại danh của hắn từ lâu, mà nàng thì nhất thời nhanh mồm nhanh miệng đồng ý với bọn họ. Nàng hi vọng Dữu Khánh có thể giúp nàng thực hiện lời hứa của mình.

Nhìn ánh mắt có chút né tránh của Trùng Nhi, Dữu Khánh cười bình thản nói: "Được."

Trùng Nhi lập tức hỏi: "Công tử, ngài cảm thấy khi nào đi thì thích hợp?"

Dữu Khánh đứng dậy, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Ta có chút việc cần đi xử lý. Chờ ta trở về rồi quyết định."

"Ha ha, trở về rồi nói." Nam Trúc cũng vui vẻ phất tay ra hiệu, nhàn nhã cùng đi theo hắn.

Còn Mục Ngạo Thiết thì vẫn ngồi yên trong phòng không chút động lòng, giống như không nghe thấy gì.

Bách Lý Tâm lấy cung ra khỏi hộp, chậm rãi chà lau…

Dữu Khánh không phải đi nơi nào khác, mà sang căn phòng sát vách của An Di và Tô Thu Tử. Trong phòng có thám tử Tam Tiên bảo đi theo dõi Trùng Nhi đang chờ.

Sau khi ngồi xuống, hắn chăm chú lắng nghe thám tử báo cáo.

Khi nghe kể về tình hình trong cửa hàng quần áo, Dữu Khánh và Nam Trúc liền không khỏi cau mày nhìn nhau. Hai người biết rõ thói quen của Trùng Nhi, đó là một người cần cù tiết kiệm, tại một cửa hàng quần áo bình thường nàng cũng sẽ không bao giờ thử hết bộ này đến bộ khác như vậy, huống chi nơi này là Hổ Phách hải, một nơi giá hàng cao quá đáng.

Hai người vừa nghe liền biết có vấn đề.

Làm sao bây giờ? Nam Trúc nhìn chằm chằm Dữu Khánh, dùng ánh mắt để dò hỏi, đây chính là đồng môn sư huynh đệ, đệ tử duy nhất của tiểu sư thúc!

Dữu Khánh trầm mặc một lúc, sau đó đột nhiên hỏi: "Trong cửa hàng quần áo đó có xông hương không?"

Trong hầu hết cửa hàng quần áo tại Tu hành giới đều có xông hương thơm, sau khi khách hàng mua quần áo, cửa hàng sẽ dùng hương thơm để xông qua một lần.

Người báo cáo thoáng sửng sốt, tựa hồ không hiểu vì sao hỏi việc này, nhưng rồi sau đó gật đầu đáp: "Có, có hương liệu."

Dữu Khánh lập tức đứng dậy nói: "Đi, ta cũng muốn mua một bộ quần áo, ngươi dẫn ta đến cửa hàng đó xem đi."

"Được." Người báo cáo gật đầu, lập tức đi trước dẫn đường.

Đi ra tới cửa, Dữu Khánh bỗng nhiên quay đầu lại nói với An Di và Tô Thu Tử: "Đừng cứ ru rú ở trong phòng như vậy, dẫn theo nhiều chút huynh đệ cùng nhau ra ngoài đi dạo đi."

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1345: Phát hiện (1)

Dưới ánh hoàng hôn, sóng biển lấp lánh.

Hướng Lan Huyên thả chân, ngồi nghiêng trên bệ cửa sổ, ngắm nhìn ráng chiều rực rỡ.

Có người gõ cửa đi vào, đến trước mặt nàng cấp báo, "Đại hành tẩu, Thám Hoa lang đã rời khỏi phòng, dẫn theo gần năm mươi nhân viên Tam Tiên bảo đi dạo trong Tri Hải các."

Ánh mắt Hướng Lan Huyên chuyển từ ngoài cửa sổ lên người gã, "Đi dạo trong Tri Hải các, lại còn mang theo năm mươi người?"

"Vâng."

“Đây là đi dạo hay là phô trương, có kiểu đi dạo như vậy sao?”

“Nhìn như là đang đi dạo.”

“Nhất định có trò gì đó. Tiếp tục theo dõi kỹ vào. Có bất kỳ điều gì khác thường thì hãy kịp thời báo cáo cho ta.”

“Vâng.”

Sau một hồi đi dạo, Dữu Khánh cũng nhận ra mình mang theo quá nhiều người.

Hắn có căn dặn mang theo nhiều chút huynh đệ, trong lúc không để ý, quay đầu lại nhìn, hay a, tại sao lại nhiều như thế?

Hắn chỉ định mang theo mấy người để bố trí giám thị bên ngoài cửa hàng quần áo đó, không cần thiết phải nhiều người như vậy.

Mấu chốt là khí tràng của đám người này không bình thường, không hổ là xuất thân thổ phỉ Tam Tiên bảo, đám người này tập hợp lại cùng đi với nhau, lập tức bộc phát ra khí thế của thổ phỉ, khiến cho người lạ tránh xa, người qua đường dồn dập dạt sang hai bên để nhường đường.

Dữu Khánh đành phải dặn dò lại lần nữa, sau đó đoàn người vừa đi vừa chậm rãi tản ra, ít nhất không còn cảnh mấy chục người tụ tập ùn ùn trên đường nữa.

“Tiệm quần áo Nghê Thường.”

Đi tới trước cửa hàng, Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn bảng hiệu lẩm bẩm đọc, dưới lời mời nhiệt tình của nhân viên bán hàng, mấy người cất bước đi vào bên trong.

Ngoại trừ một người dẫn đường, chỉ còn lại có Dữu Khánh, Nam Trúc, An Di và Tô Thu Tử.

Hai người sau nhìn nhau một cái, Thám Hoa lang bảo bọn họ sắp xếp người giám sát ở bên ngoài, bọn họ sao có thể không biết cửa hàng quần áo này có vấn đề.

"Chư vị, mời vào trong, mời vào trong." Đào chưởng quỹ nhiệt tình cất tiếng mời chào, ánh mắt nhìn theo Dữu Khánh bước vào trong, vẻ mặt có chút sửng sốt, tại sao vị này lại đến đây? Tình hình dường như không giống với kế hoạch.

Nhìn thấy Dữu Khánh bất ngờ quay đầu nhìn lại, lão ta vội vàng cúi đầu khom lưng mỉm cười.

Trước sự tiếp đón nồng nhiệt của nhân viên bán hàng, Dữu Khánh đang muốn tập trung tinh thần để quan sát tỉ mỉ nên không muốn bị gã quấy rầy, hắn trực tiếp chỉ tới Nam Trúc, "Không phải ta, là hắn. Hắn quá mập nên không dễ mua quần áo. Các ngươi giúp hắn lựa chọn đi."

Đôi mắt Nam Trúc lập tức trợn tròn, nhìn hắn với ánh mắt đầy chân thành, nhưng cuối cùng cũng không có hé răng phủ nhận, thời điểm này gã chỉ có thể im lặng phối hợp, tiếp nhận sự tiếp đón nhiệt tình của nhân viên bán hàng, và ra vẻ nghiêm chỉnh đi qua từng hàng giá treo quần áo, xem xét, lựa chọn.

Trong khi đó, Dữu Khánh thì chắp tay sau lưng chậm rãi dạo quanh trong cửa hàng, cũng có vẻ như đang ngắm nghía quần áo, nhưng thực tế là đang thi triển Quan Tự quyết để quan sát biến đổi của làn khói thơm mờ nhạt trong cửa hàng. Mùi hương trong cửa hàng này thực sự dễ chịu.

Sau khi tu vi đột phá đến Thượng Huyền, tốc độ tính toán bằng Quan Tự quyết của hắn đã tăng lên nhiều, khả năng nhìn nhỏ mà biết lớn cũng vọt tăng, chỉ là cũng không có biểu hiện ra năng lực gì đặc biệt rõ ràng.

Thay đổi trực tiếp nhất là, khi thi triển Quan Tự quyết, hắn không cần phải có những làn khói rõ ràng để tính toán nữa, mà chỉ cần

một chút khói mờ nhạt là đủ.

Hắn cũng không biết khi nào mình mới có thể tu luyện đến cảnh giới có thể nhìn thấy những vật chất chưa biết, theo ghi chép trong Quan Tự quyết, trong không gian thực tế có lượng lớn vật chất mà mắt thường không thể nhìn thấy được.

Sở dĩ hắn đến đây thi triển Quan Tự quyết là vì nhận thấy tình huống Trùng Nhi đến đây có phần không bình thường, điểm đáng nghi lớn nhất là tại trong phòng thử đồ, nhưng trải qua kiểm tra hắn lại không phát hiện ra vấn đề gì.

Người khác có thể cho rằng không có gì, nhưng hắn đã ở chung với Trùng Nhi rất lâu, biết rõ hành vi chọn lựa thử đồ nhiều lần như vậy của Trùng Nhi nhất định có vấn đề gì đó.

Nói cách khác, vấn đề rất có thể ở trong mấy phòng thử đồ này.

Nhưng nếu như nói dùng phòng thay đồ để gửi và nhận thông tin gì đó, thì việc thay đổi hết phòng này đến phòng khác là thế nào?

Vì vậy hắn đã đích thân đến cửa hàng này để tìm hiểu.

Trong lúc hắn đang chậm rãi nhìn quanh nhìn quất, chợt có tiếng mời chào của nhân viên bán hàng cất lên, lại có thêm mấy người bước vào cửa, đó là Long Hành Vân, còn có Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân.

Dữu Khánh quay đầu lại thoáng nhìn, không nói nên lời, người ta đến đây chọn mua quần áo, hắn đúng là không thể nói gì.

Tạm thời không để ý tới bọn họ, hắn tiếp tục lặng lẽ dùng Quan Tự quyết để dò xét, Dữu Khánh đã phát hiện phía trên cửa hàng có ngăn tầng, nhận thức về không gian hình thành trong đầu giúp cho nhận ra rằng, ở bên trên có thể biết rõ tình hình trong các phòng thử đồ bất cứ khi nào.

Tình huống đó lập tức khiến hắn liên tưởng đến việc Trùng Nhi liên tục đổi phòng thử, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện này?

Hắn nhìn đông nhìn tây một vòng, rồi đột nhiên cũng giơ tay cầm lấy một bộ đồ, khi đi ngang qua bên cạnh An Di thì nhấc khuỷu tay huých cô ta một cái, khi cô ta nhìn sang, hắn liền nghiêng đầu dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ta, sau đó trực tiếp tiến vào một phòng thử đồ còn trống.

Đào chưởng quỹ đang nhìn về phía hắn, đám người Long Hành Vân đang nhìn, mấy người Nam Trúc cũng như vậy, còn có một số khách hàng vào sau cũng kín đáo nhìn chằm chằm phía hắn.

Cửa đóng lại, bọn họ không còn nhìn thấy gì nữa.

An Di đi tới trước cửa phòng thử đồ, trực tiếp thủ tại đó, không cho ai dễ dàng đến gần làm phiền.

Ở bên trong, Dữu Khánh thuận tay cầm quần áo treo lên trên móc, sau đó không có bỏ công điều tra xung quanh mà nhẹ nhàng nhảy lên, hai chân đạp lên vách tường hai bên, đưa tay hạm vào trần nhà, thử đẩy lên, cảm nhận không có gì khác với những người từng kiểm tra trước đó, không đẩy được, tựa như đã bị cố định.

Người khác không biết tính cách của Trùng Nhi, có thể cho rằng việc lựa chọn và thử quần áo trước khi mua là chuyện bình thường, thậm chí ngay cả Bàng Vô Tranh, người thiết kế ra phương thức liên lạc này có thể cũng không ngờ được, Trùng Nhi dù sao cũng là tu sĩ nhưng bình thường lại tiếc tiền mua y phục.

Dữu Khánh thì biết rõ vấn đề trong đó.

Và bởi vì biết rõ vấn đề nằm ở đâu, cho nên hắn không dễ dàng bỏ cuộc. Hắn lập tức thi pháp kiểm tra trần nhà từng chút một cách có chủ đích, sau đó hắn quả nhiên phát hiện ra điểm khả nghi.

Tấm trần nhà này tưởng chừng như được cố định nguyên vẹn với sàn nhà bên trên, nhưng thực tế các mộng chốt ở xung quanh có thể được chuyển dịch trong sàn nhà.

Hắn liền thi pháp đẩy những chốt cài xung quanh tấm sàn ra ngoài, rồi nhẹ nhàng đẩy ra, tấm trần nhà tức thì được lật mở ra, hắn vươn đầu lên nhìn thấy được không gian tối tăm trên này.

Hắn lập tức ý thức được, nếu như chỉ để truyền một tin nhắn đơn giản hay làm gì đó thì không cần phải bố trí như thế này, chỉ cần giấu một tờ giấy hoặc thứ gì đó ở trong phòng thử là được, càng không cần phải liên tục thay đổi phòng thử.

Hắn nhận ra rằng Trùng Nhi đang liên hệ với ai đó.

Lúc đầu hắn từng nghi ngờ liệu có phải tiểu sư thúc của mình đang ở đây hay không, nhưng với tình huống hiện tại, không có khả năng là tiểu sư thúc, bởi vì hắn biết rõ năng lực Âm Tự quyết của tiểu sư thúc, hơn nữa bố trí trong cửa hàng quần áo này cũng không thể là tiểu sư thúc làm ra.

Khi nghĩ đến việc có thể có ai đó khác đứng sau việc này, lại nghĩ về lời mời mà Trùng Nhi đưa ra hôm nay, cùng với những chuyện yêu cầu nàng làm lúc trước, hắn tức thì rợn cả tóc gáy.

Không ai không sợ sự kinh khủng của một con quỷ nội bộ gây ra.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1346: Phát hiện (2)

Hắn hơi duỗi người, tung người lên, lấy Huỳnh thạch ra, nhẹ nhàng bước tới dò xét xung quanh.

Sau một hồi dò xét, không phát hiện ra điều gì đặc biệt, hắn liền theo thang dốc đi xuống lầu, kết quả phát hiện bên này dẫn đến phía sau cửa hàng quần áo, động tĩnh phía bên kia cánh cửa phòng đóng chặt tương đối náo nhiệt, chính là dẫn đến sảnh cửa hàng phía ngoài, có thể nghe được rõ ràng tiếng nói chuyện bên ngoài.

Hắn cầm Huỳnh thạch rọi sáng không gian xung quanh cầu thang, định nhìn quanh một vòng rồi đi lên để về phòng thử, nhưng hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt chăm chú, rồi chậm rãi xoay người lại, nhìn chằm chằm vào không gian dưới gầm cầu thang, sau đó hắn đi tới, ngồi xổm xuống cúi đầu nhìn, tay gạt qua, mặt đất tung lên bụi bặm, dưới ánh sáng chiếu rọi của Huỳnh thạch, hắn có thể thấy rõ ràng quỹ tích biến đổi của đám bụi.

Những tấm ván sàn dưới cầu thang cũng tương tự như trên lầu, ánh mắt Dữu Khánh dán chặt vào tấm ván ở giữa, Huỳnh thạch trên tay cũng di chuyển đến, tay kia đặt lên trên, thi pháp điều tra, đã có kinh nghiệm dò xét lúc trước, hắn rất nhanh liền phát hiện ra vấn đề, đẩy các mộng chốt ở xung quanh ra, lật mở tấm ván, một lối vào địa đạo hiện ra trước mặt.

Lại có người dám ở đào địa đạo ngay bên trong Tri Hải các của Tương Hải Hoa, hắn có phần kinh ngạc.

Đúng vào lúc này, phía bên ngoài vang lên giọng nói khiêm tốn và vui vẻ của Đào chưởng quỹ, "Bỉ nhân là Đào Chu, hổ thẹn là chưởng quỹ của tiệm quần áo Nghê Thường. Vừa rồi, nếu như ta không nhận lầm, người đang thử y phục bên trong chính là Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh phải không?"

Giọng nói của An Di vang lên, "Thế nào, chỗ các ngươi mua bán quần áo còn phải phân biệt là ai nữa sao?"

Đào chưởng quỹ: "Không phải, không phải. Thám Hoa lang là quý khách, chỉ muốn hỏi xem có điểm nào không chu toàn hay không."

Đang ngồi xổm dưới cầu thang, Dữu Khánh lập tức nhận ra được thời gian mình vào thử quần áo quá lâu, đã khiến cho chưởng quỹ bên ngoài nghi ngờ nên tới thăm dò. Hắn cấp tốc khôi phục lại tình trạng nắp đậy địa đạo, đứng dậy quay ngược lên cầu thang, nhanh chóng nhảy xuống phòng thử, thuận tay khôi phục lại trần nhà.

Đào chưởng quỹ không nghe thấy có bất kỳ phản ứng gì ở trong phòng thử, cất lời khách khí chào, khi xoay người đi, ánh mắt hơi âm trầm. Ngay sau đó, ông ta đến trước một cánh cửa trong cửa hàng, mở cửa bước vào, giơ tay đóng cửa lại, nhìn tình hình bên trong rồi đi tới bên cạnh cầu thang, duỗi chân đạp đạp lên sàn nhà, sau đó nhanh chóng xoay người đi lên lầu.

Phi thân lên tầng trên, quan sát xung quanh, tiếp đó nhẹ nhàng bước đến chỗ bên trên phòng Dữu Khánh thử đồ, hạ thấp người nhìn lén qua kẽ hở, đúng lúc nhìn thấy Dữu Khánh cầm y phục mở cửa đi ra ngoài. Ông ta đưa tay đè đè sàn nhà, không nhận thấy có gì bất thường, khẽ cau mày rồi chậm rãi đứng dậy rời đi.

Bên ngoài phòng thử đồ, An Di xoay người lại nhìn Dữu Khánh bước ra ngoài, không thấy có bất kỳ điều gì khác thường.

Nam Trúc mặc một bộ đồ giống như tân lang, đang soi mình trong gương, cũng không quên nhìn về phía Dữu Khánh.

Trong cửa hàng có không ít ánh mắt kín đáo nhìn chằm chằm vào hắn, Long Hành Vân đứng chắp tay sau lưng biểu hiện rõ hơn.

Một gã nhân viên đến đón Dữu Khánh vừa đi ra, "Tiên sinh, bộ y phục này thế nào? Có vừa ý ngài không?"

Ánh mắt gã ta khá tinh tế, đã nhận ra được trong nhóm người tiến vào vừa rồi, vị này chính là người dẫn đầu, đoán chừng đây có thể là một vị khách sộp xuất thủ hào phóng, nếu phục vụ tốt, khả năng sẽ nhận được không ít tiền thưởng.

Đáng lẽ gã nên lấy lòng ngay từ đầu, nhưng mà người ta vừa mới bước vào liền nói mình không mua y phục, nói là tên mập mua quần áo, ai ngờ vừa mới quay người đã thấy người ta đi thử đồ.

Dữu Khánh đâu thèm quan tâm có vừa ý hay không, hắn hoàn toàn không có mặc vào người, lập tức ném trả cho đối phương, nói: "Để ta xem tiếp."

Mở cửa bước ra ngoài, đóng cửa lại xong, ánh mắt Đào chưởng quỹ liền dán chặt vào Dữu Khánh. Ông ta nhìn thấy Dữu Khánh vỗ nhẹ lên cánh tay Tô Thu Tử, dẫn Tô Thu Tử ra khỏi cửa hàng, trong lòng khó giải thích mà cảm thấy có chút bất an, mơ hồ cảm giác sắp xảy ra chuyện.

Một góc ngoài cửa, Dữu Khánh thì thầm bên tai Tô Thu Tử một hồi, sau đó Tô Thu Tử gật đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Dữu Khánh nhìn theo Tô Thu Tử rời đi, vừa mới quay đầu lại liền đụng phải một khuôn mặt quen thuộc, không phải ai khác, chính là ba người Long Hành Vân.

Hắn vốn muốn làm bộ như không nhìn thấy, trực tiếp đi qua, ai ngờ Long Hành Vân lại lên tiếng hỏi: "Thử y phục cần nhiều thời gian như vậy sao?"

Dữu Khánh dừng bước, phì cười nói: "Giữa người với người, thẩm mỹ không giống nhau nha. Ta là người có học, là người có chú ý. Có nói cho ngươi, yêu quái như ngươi cũng không hiểu."

Nói đến thẩm mỹ, ánh mắt Long Hành Vân vô thức dừng lại trên bộ ria mép lún phún rất có phong cách của hắn, thật sự rất muốn tranh luận với đối phương, nhưng rồi nghĩ đến hào quang văn võ song toàn của người ta, cuối cùng gã đành nhịn lại, tiếp tục hỏi: "Ngươi làm gì ở trong đó?"

Khi nghe gã hỏi câu này, ngay cả Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân đều cau mày.

Dữu Khánh kỳ quái hỏi: "Ta nói nha Long thiếu, ta cần phải giải thích với ngươi ta đang làm gì sao? Ngươi theo sát ta như vậy, không phải là muốn nhìn chằm chằm cả lúc ta thay quần áo chứ?"

Dứt lời liền hừ một tiếng, phất tay áo rời đi.

Long Hành Vân: "Nói cũng đúng, vừa rồi đáng lẽ ta nên trực tiếp xông vào nhìn xem ngươi đang làm gì, khẳng định có vấn đề."

Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân không nói nên lời, Phượng Quan Vân nhịn không được nhấc tay ôm trán, chủ yếu là vì lời này phía bên mình hoàn toàn không chiếm lý.

Dữu Khánh lại lần nữa dừng bước, chậm rãi quay người lại nhìn chằm chằm Long Hành Vân, bốn mắt nhìn nhau, không biết đối phương là đang nói đùa hay nói thật, mấu chốt là một lát nữa hắn đúng là định đi vào phòng thử quần áo, nếu như tên cháu trai này thật sự cưỡng ép xông vào kiểm tra, vậy thì quá là vui.

Nếu là người khác, hắn sẽ không quá lo lắng, người của hắn hẳn là có thể ngăn gã lại, vấn đề là Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân bên cạnh gã thật sự không phải ngồi không, trước đây hắn đã chứng kiến thực lực của Ngân Sơn Hà.

Ánh mắt hắn đảo qua ba người, đầu óc xoay chuyển thật nhanh, sau đó hắn đi đến trước mặt Long Hành Vân, hạ thấp giọng hỏi: "Long thiếu thật sự muốn biết ta đang làm gì sao?"

Long Hành Vân trả lời đơn giản và dứt khoát, "Muốn."

Dữu Khánh than thở: "Long thiếu, không phải là ta không muốn mang ngươi theo cùng chơi, mà là sợ ngươi không chơi nổi, ngươi rất quý giá, ta chỉ vì muốn tốt cho ngươi."

Long Hành Vân rất khó chịu với bộ dạng lên mặt coi mình như trẻ chưa cai sữa, nghiến răng nói: "Ta tự có chừng mực, không cần ngươi vì muốn tốt cho ta."

Dữu Khánh gật đầu, "Được, vậy ta cảnh cáo trước, bất kể các ngươi có dám cùng chơi hay không, các ngươi đều phải giữ kín miệng, không được tiết lộ bất kỳ thông tin nào, bằng không, đừng trách ta không khách khí."

Long Hành Vân gật đầu, ánh mắt lộ vẻ mong đợi, hai người Hoàng, Phượng thì quay nhìn nhau.

Dữu Khánh vẫy vẫy tay, ra hiệu cho ba người ghé lỗ tai tới gần, sau đó hạ thấp giọng nói: "Ta nhận được thông tin, cửa hàng quần áo này có gì đó không bình thường, ta vừa mới vào dò xét qua, quả nhiên phát hiện thấy bên trong có một địa đạo bí mật. Ta chuẩn bị đi vào thăm dò. Long thiếu, ngươi có dám đi không?"

Địa đạo bí mật? Cả ba người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Long Hành Vân càng lộ rõ sự mong đợi: "Việc này có gì mà không dám?"

Dữu Khánh lập tức dựng thẳng ngón tay cái với gã, đồng thời nhìn về phía sau gã, Tô Thu Tử đã dẫn một đám huynh đệ đến nơi.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1347: Đưa tới cửa (1)

Hai ba mươi người, tất cả đều là người Tam Tiên bảo, chen chúc ùa vào cửa hàng quần áo, không biết việc kinh doanh của cửa hàng có tốt lên hay không, chỉ biết trong cửa hàng đã trở nên chật chội.

Ba người Long Hành Vân đồng loạt nhìn sang Dữu Khánh, đều biết rõ nhất định là tên này đang giở trò quỷ.

Dữu Khánh lại ngoắc tay ra hiệu cho ba người ghé tai tới gần, thì thầm một hồi bên tai bọn họ, sau đó đĩnh đạc quay lại cửa hàng.

Ở trong cửa hàng, Đào chưởng quỹ nhìn tình hình trước mắt, mặt mày tươi cười, trong mắt lại lộ ra nét sầu lo.

Bên ngoài cửa hàng, Hoàng Tu Hùng kéo lại Long Hành Vân đang định đi vào, nhỏ giọng nhắc nhở: "Các chủ, tình hình không rõ ràng, tốt nhất là chúng ta không nên mù quáng nhúng tay vào."

Long Hành Vân: "Chính là vì không biết rõ cho nên mới phải đi vào thăm dò rõ ràng tình huống. Lỡ như mật đạo đó thông tới tiên phủ thì sao?"

Dứt lời gã liền thoát khỏi sự lôi kéo, rồi xông vào trong cửa hàng.

Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ, bọn họ không có lựa chọn nào khác, không thể để mặc một mình Long Hành Vân đi mạo hiểm, vì thế đành phải cùng theo vào.

Sau khi bước vào cửa hàng, càng cảm nhận được sâu sắc, có thật nhiều người, nhân viên cửa hàng bận rộn không kịp phục vụ.

Giữa sự ồn ào và náo nhiệt, Dữu Khánh lại tìm đến An Di và Tô Thu Tử, thì thầm với hai người một lúc. Sau khi cả hai gật đầu thể hiện đã hiểu, hắn lại cất bước đi dạo trong cửa hàng đông đúc, có lẽ cảm thấy có quá đông người không thuận tiện, hắn dứt khoát chọn một mạch hơn chục bộ quần áo, rồi ôm vào phòng thử đồ, đóng cửa lại.

Long Hành Vân học theo, cũng lôi theo mấy bộ y phục xông vào một phòng thử đồ, Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân cũng chụp mấy bộ quần áo tiến vào một phòng thử khác.

Đứng quan sát hiện trường, hai người Tô Thu Tử thấy vậy liền dùng động tác và ánh mắt ra hiệu, lập tức có người tiến đến thủ tại trước cửa mấy phòng thử.

Ở tầng trên, Dữu Khánh vừa mới đậy xong tấm sàn nhà trở lại vị trí cũ, liền nhìn thấy ba người Long Hành Vân lần lượt chui lên tại nhưng vị trí khác.

Ba người trả lại tấm ván nhà về vị trí, sau đó nhanh chóng theo Dữu Khánh lẻn xuống lầu.

Khi xuống hết cầu thang, bọn hắn cách biệt với bên ngoài chỉ bằng một cánh cửa. Dữu Khánh xốc tấm ván sàn che đậy lối vào địa đạo lên, phất tay ra hiệu cho bọn họ đi xuống trước. Nhất quyết muốn đi theo ư? Được thôi. Một số thời điểm hắn có thể dùng làm tiên phong. Dù sao hắn cũng không biết được tình hình bên dưới.

Đương nhiên, hiện tại hắn cũng là tài cao gan lớn, nếu cảnh giới dưới Cao Huyền, hắn đúng là không có gì phải sợ. Hơn nữa, đâu có dễ dàng đụng phải Cao Huyền như thế, huống chi còn có hai cao thủ trong cảnh giới Thượng Huyền của Xích Lan các cùng đi.

Hoàng Tu Hùng vung tay ngăn cản Long Hành Vân đang vội vã muốn chui xuống. Ông ta lấy ra một viên Huỳnh thạch búng vào trong địa đạo đen kịt để chiếu sáng dò đường, sau đó đi đầu nhảy xuống trước, tiếp theo sau là những người khác.

Dữu Khánh đi xuống cuối cùng, đậy ván sàn trở lại vị trí cũ, lập tức ngăn cách âm thanh ồn ào phía trong ku cực cửa hàng.

Long Hành Vân tặc lưỡi, nói: "Dữu huynh, ngươi dẫn nhiều người như vậy xông vào cửa hàng có khác gì công khai quấy rối chứ? Trừ khi chưởng quỹ là kẻ ngốc mới không nhận ra."

Dữu Khánh khinh thường nói: "Nhận ra thì thế nào, có thể làm gì được ta?"

Hắn thực sự không phải nói chuyện ngông cuồng, tại thời kỳ này, đứng phía sau hắn đều là thế lực lớn, nếu không phải muốn tranh thủ tìm kiếm một ít manh mối trước khi người cấu kết với Trùng Nhi kịp phản ứng, hơn nữa trong thời gian ngắn cũng không có biện

pháp nào tốt hơn, hắn dám cam đoan cho dù mình có dỡ Tri Hải các xuống cũng sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Hắn tin rằng khi Trùng Nhi đến nơi này cũng đã bị rất nhiều người theo dõi, người lúc trước âm thầm liên lạc với Trùng Nhi chắc hẳn cũng biết điều này, nơi đây đại khái đã trở thành con cờ bị vứt bỏ, nếu bây giờ không nhanh chóng làm chút gì đó, về sau có quay lại đây cũng chẳng ích lợi gì.

Long Hành Vân xùy một tiếng, "Không hổ là Thám Hoa lang, thật là ngông cuồng."

Dữu Khánh chế nhạo, "Đây chẳng phải là học được từ ngươi sao? Bây giờ ta coi như đã tìm được một chút cảm giác hoành hành ngang ngược của Long thiếu lúc trước, thật là sảng khoái."

Long Hành Vân mím miệng, không nói gì nữa.

Mật đạo chỉ cao hơn người bình thường một cái đầu, nơi rộng nhất cũng chỉ vừa đủ cho hai người có thể đi song song, không rộng rãi, đi nghiêng xuống một đoạn rồi bắt đầu đi ngang…

Hầu hết những khách hàng đi ngang qua đều kinh ngạc, không biết cửa hàng quần áo này có gì hay mà tình hình buôn bán tốt như vậy? Có người muốn đi vào nhìn xem có chuyện gì, nhưng bên trong thực sự quá đông đúc nên họ chỉ có thể bỏ qua, chờ sau này rảnh rỗi sẽ quay lại xem.

Đào chưởng quỹ đứng sau quầy tự nhiên nhận ra được tình hình không ổn, tuy rằng nhiều khách nhưng không có ai thật sự mua gì, quần áo treo trên giá bị lật tới lật lui vô số lần, các nhân viên bán hàng bị đám đông quấn lấy, cũng bị giày vò không còn lòng dạ quan tâm cái gì.

Lại quay nhìn mấy phòng thử đồ kia, người đi vào thật lâu vẫn không thấy đi ra, ông ta ngồi không yên, cuối cùng bước ra khỏi

quầy, vừa đi vừa phải chắp tay xin khách hàng nhường đường, đi thẳng về phía cánh cửa đóng kín dẫn lên tầng trên.

Vẫn luôn thủ tại trước cửa quan sát động tĩnh, An Di đã để ý đến, cô ta lập tức có phản ứng, đột nhiên hét lớn, "Lớn mật, lại dám sờ mông lão nương!"

Cô ta xoay người lại tung ra một cước, trực tiếp đá bay một gã nhân viên Tam Tiên bảo ra ngoài, ầm, cánh cửa đó lập tức bị đụng vỡ tan.

Hiện trường trở nên yên tĩnh, mọi người dồn dập quay đầu nhìn tới. Nam Trúc đang ở trong một phòng thử đồ cũng mở hé cửa, thò đầu ra nhìn bên ngoài.

Đào chưởng quỹ thoáng sửng sốt, sau đó nhanh chóng xuyên qua đám người, đi đến trước cánh cửa sụp đổ, sắc mặt âm trầm.

Gã nhân viên Tam Tiên bảo bò ra khỏi đống gỗ vụn liên tục xin lỗi và than thở với An Di, "An gia chủ, ta thật sự không có sờ mông ngươi, chỉ là có quá nhiều người, người này dồn người kia mới khiến ta vô tình chạm phải. Ngài nghĩ xem, ta nào dám làm vậy."

An Di có vẻ đã suy nghĩ lại, "Hôm nay ta tạm tin ngươi một lần." Sau đó, cô ta quay sang chắp tay xin lỗi Đào chưởng quỹ, "Chưởng quỹ, ta thật quá lỗ mãng và kích động, ngài đừng có để bụng, cần đền bao nhiêu ta sẽ đền cho ngài không thiếu một xu."

Đào chưởng quỹ miễn cưỡng cười, gật đầu nói: "Không sao, không sao."

Dứt lời liền không muốn dây dưa quá nhiều, cất bước đi vào, đạp lên một đống vụn gỗ nhìn khu vực dưới cầu thang, bây giờ cánh cửa che chắn đã bị phá hủy, ngay trước mắt bao người, ông ta không dám để lộ chuyện mình lén lút đào địa đạo tại Tri Hải các, cho nên không dám mở ra kiểm tra.

Ông ta ngước mắt nhìn lên lầu, sau đó bước nhanh đi lên, chuẩn bị lên lầu nhìn xem đám người Dữu Khánh có còn ở trong phòng thử hay không.

Lúc này, Tô Thu Tử đột nhiên lớn tiếng nói: "Vừa rồi không phải có người than phiền có quá nhiều người, không đủ phòng thay đồ sao? Các ngươi nhìn xem, phía trên này còn có một cái gác kín đáo, không chờ được đến lượt mình thì lên lầu thử đi."

Nói xong, chính gã chụp lấy một bộ y phục, nhanh chóng xông lên lầu, phía sau lập tức có mấy người đi theo.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1348: Đưa tới cửa (2)

Đã đi lên trên gác, Đào chưởng quỹ nghe thấy động tĩnh, lập tức giang tay ngăn cản tại lối lên cầu thang, "Chư vị, chư vị, trước tiên hãy nghe ta nói, nơi này là chỗ ở cá nhân, không tiếp khách bên ngoài. Chư vị, xin lỗi, mời quay lại, mời quay lại."

Tô Thu Tử lập tức hét lớn: "Chưởng quỹ, có ai buôn bán kiểu như ngươi không chứ? Có nhiều người cần thử đồ như vậy, phía dưới chỉ có chừng đó phòng thay đồ, ta thấy trên này cũng chỉ là một gác xép bình thường, không giống như có cất chứa thứ gì quý giá. Không bằng như vậy đi, ngươi cứ để cho đám khách hàng chúng ta được thoải mái, nếu mất thứ gì, ta sẽ chịu trách nhiệm."

Đào chưởng quỹ vẫn nhất quyết ngăn cản, "Chư vị, nơi đây thật sự không phải dùng để đãi khách." Ông ta cúi đầu lộ vẻ cầu xin Tô Thu Tử.

Tô Thu Tử trừng mắt nói: "Nếu ngươi cứ nhất quyết muốn buôn bán kiểu như vậy, ỷ cửa hàng lớn mà khi dễ khách hàng, vậy chúng ta cũng không nuốt nổi cơn tức này, cùng lắm thì chúng ta mặc kệ mọi thứ, đập nát cửa hàng này của ngươi!"

Một đám người theo sau rất quen thuộc với phong cách này, tất cả đều không cần phải kêu gọi, ra sức cùng xông lên trên, liên tục không ngừng kêu gào, "Đúng, ỷ cửa hàng lớn khi dễ khách hàng thì đập cửa hàng này đi cho rồi."

Đào chưởng quỹ có phần sửng sốt, lần đầu tiên gặp phải một đám khách hàng như vậy.

Tô Thu Tử giơ tay đẩy ông ta ra, đi thẳng lên trên gác, rồi thay đồ ngay trước mặt mọi người.

Gã không phải nói giỡn, nếu như Đào chưởng quỹ thật sự cứng rắn ngăn cản, gã là thật sự dám gọi người phá hủy cửa hàng này.

Không vì cái gì khác, chỉ vì có lòng tin, Dữu Khánh đã có dặn dò, nếu thật dự gặp phải tình huống đó, vậy thì cứ đập đi, có việc gì Thám Hoa lang hắn chịu trách nhiệm hết, cho dù Tương La Sách đích thân tới bắt bọn họ, hắn cũng đảm bảo có thể đưa bọn họ ra.

Nếu là người khác nói lời này, Tô Thu Tử có lẽ sẽ nghi ngờ, nhưng đối với vị đại tài tử Dữu Khánh này, cho dù không tính đến bối cảnh các mối quan hệ, gã cũng sẽ có chút mù quáng nghe theo.

Tuy nhiên, Dữu Khánh cũng chắc chắn rằng Đào chưởng quỹ không dám cứng rắn đối đầu, bởi vì nếu thật sự náo loạn lên, kéo những người quản lý Hổ Phách hải đến, với việc người trong phòng thử đồ biến mất, khi thực sự lục soát, cửa hàng này sẽ không gánh nổi hậu quả, đào địa đạo trong nhà người khác, giải thích được sao?

Hắn có thể cường thế như vậy, đầu tiên là chắc chắn người ta không dám làm trái, thứ hai là muốn ngăn chặn con đường liên lạc bí mật bằng địa đạo, bức ép người nơi đây phải báo cáo tình hình với người

đứng sau, xảy ra chuyện như vậy, có thể không khẩn cấp báo cáo sao? Tam Tiên bảo vẫn có người trông chừng ở bên ngoài, đang chờ đợi a.

Những người khác đi theo sau Tô Thu Tử cũng chạy lên gác, làm bộ làm tịch thử quần thử áo, có người còn thắp đèn sáng lên.

Quả nhiên, Đào chưởng quỹ chỉ có thể căng gương mặt đứng đó nhìn, không dám cứng rắn phản đối, ông ta định đợi những người này thử xong y phục sẽ đi xuống, nào ngờ đám người này rõ ràng đã có dự tính trước, thay phiên nhau đi xuống, thay phiên nhau đi lên, vì vậy luôn luôn có mấy người tại trên này.

Ông ta còn có thể làm gì bây giờ? Nằm úp trên mặt sàn ngay trước mặt mọi người để rình xem khách hàng thay quần áo trong phòng thử đồ hay sao?

Cuối cùng ông ta đành phải xoay người đi xuống gác, trước khi ra ngoài còn quay lại liếc mắt nhìn lối vào mật đạo, bên ngoài có một đám khách đang nhìn, ông ta không có cơ hội để mở ra kiểm tra.

Khi quay về đến quầy, ông ta lập tức mở một cánh cửa nhỏ nơi chỗ quầy, đi vào trong, đóng cửa lại, nhanh chóng chạy đến bàn làm việc, bày giấy bút ra, nhấc bút chấm mực vội vã viết một bức mật tín, sau đó thổi khô rồi nhét vào trong một hạt châu, tiếp đó nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài.

Trở lại sau quầy, ông ta gọi một gã nhân viên đến, dặn dò: "Hiện trong cửa hàng đã quá đông, không thể cho thêm vào nữa, ra treo biển thông báo ngừng nhận khách đi."

Người đó lập tức nghe lời, ra cửa treo biển ngừng đón khách.

Chẳng bao lâu, chưởng quỹ của một cửa hàng đối diện dạo bộ bước vào, nửa tựa trước quầy vui vẻ nói: "Lão Đào, hôm nay sao thế, sao buôn bán tốt như vậy?"

Đào chưởng quỹ bất đắc dĩ lắc đầu, bộ dạng như là một lời khó nói hết, nên không có nói gì.

Chưởng quỹ nhìn quanh cửa hàng một vòng, sau đó lại tản bộ trở về cửa hàng của mình.

Không lâu sau đó, có một vị khách đi vào cửa hàng của lão ta, đích thân chưởng quỹ bước ra chào hỏi, thừa dịp không có ai để ý đến, lão ta lập tức chuyển một hạt châu vào trong tay vị khách.

Vị khách chắp tay sau lưng đi dạo một vòng trong cửa hàng, rồi dường như không nhìn trúng vật gì nên cất bước rời đi…

Ở trong mật đạo, đám người Dữu Khánh ngừng lại, bởi vì bọn hắn gặp một ngã rẽ, một con đường đi ngang và một con đường khác đi nghiêng xuống.

Dữu Khánh lập tức đưa ra đề nghị: "Chúng ta chia binh ra làm hai đường đi dò xét."

"Không được." Long Hành Vân dứt khoát từ chối.

Dữu Khánh tận tình khuyên bảo: "Với những gì diễn ra bên trên, người ta cũng không phải kẻ ngốc, tin tức sẽ nhanh chóng được truyền đi, chúng ta là đang chạy đua thời gian với người ta, có hiểu hay không hả? Điều quan trọng nhất bây giờ là chúng ta phải nắm bắt được một số manh mối trước khi bọn họ phát hiện ra. Hơn nữa, bốn người chia làm hai nhóm, bên cạnh ta vẫn có người của ngươi, ngươi sợ cái gì?"

Long Hành Vân quay sang nói với hai người Hoàng, Phượng: "Hắn rất gian xảo, ta đã sớm lĩnh giáo qua. Chúng ta không thể để hắn lừa, không thể tách ra."

Hai người Hoàng, Phượng không có ý kiến gì với điều này, theo quan điểm của bọn họ, an toàn mới là ưu tiên hàng đầu, cẩn thận sẽ không có sai lầm.

Dữu Khánh lập tức không nói nên lời. Thôi được, đây không phải là nơi tranh cãi ầm ĩ, hắn cũng không muốn nói nhiều nữa, đi trước bước vào con đường dẫn xuống dưới.

Sau khi đi được một chặng đường rất dài, hắn phát hiện phần cuối bị chìm trong nước biển. Mấy người lặn xuống nhìn xem, kết quả không nằm ngoài dự đoán, đẩy ra vật lấp kín cuối đường là ở trong biển. Bọn họ trồi lên khỏi mặt nước, nhìn thấy trời đã tối, có thể nhìn thấy ánh đèn trên đảo.

Mấy người lặn trở về, quay lại theo đường cũ, đi dò xét ngã rẽ kia…

Trên một tửu lâu, Bàng Vô Tranh và Thanh y phụ nhân ngồi uống rượu đối diện với nhau, trên bàn có bốn năm món ăn.

Có người gõ cửa đi vào, bỏ xuống một hạt châu và nói: "Tiệm quần áo Nghê Thường dùng cách truyền tin khẩn cấp gửi đến."

Nghe nói là tin tức khẩn cấp, Thanh y phụ nhân lập tức mở hạt châu ra, lấy mật tín ra xem, sau khi đọc xong thì ngẩng đầu lên nói với vẻ kinh ngạc: "Lão Đào đoán rằng, Thám Hoa lang đã tìm được địa đạo trong tiệm quần áo."

Bàng Vô Tranh ngạc nhiên hỏi: "Hắn làm thế nào tìm được mật đạo trong đó chứ?" Dứt lời liền đưa tay đoạt lấy mật tín, sau khi đọc xong thì thở phào ra một hơi, "Thì ra là như vậy, tên này thật sự không kiêng nể gì cả." Lão ta cúi đầu nhìn xuống dưới chân, "Nói cách khác, hắn hẳn là sắp tìm đến nơi này rồi."

Thanh y phụ nhân: "Lão Đào đoán chừng, Long Hành Vân, Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân có khả năng cũng cùng đi vào địa đạo. Mật đạo đã hoàn toàn bị lộ, không thể sử dụng nữa, chúng ta phải nhanh chóng rút đi thôi."

Bàng Vô Tranh nhìn chằm chằm bức mật tín, hừ một tiếng: "Chỉ mấy kẻ như thế còn chưa đủ để vào mắt. Chúng ta đang muốn tìm Thám Hoa lang, hắn lại tự mình đưa tới cửa, có thể nói đi mòn giày sắt tìm

không thấy, được đến chẳng phí chút công phu. Nếu hắn đã đến, vậy thì gặp mặt đi. Vừa lúc gặp mặt nói chuyện trực tiếp."

Thanh y phụ nhân suy nghĩ một chút, "Có thể được hay không? Cho dù không có cao thủ khác tham gia, nếu như để cho mấy người Long Hành Vân nhìn thấy thì phải làm sao?"

Bàng Vô Tranh: "Yên tâm đi, ta sẽ xử lý. Ngươi đi tìm Lâm Long trước đi. Một chút nữa gặp mặt nói chuyện, chúng ta còn cần Lâm Long chứng minh thân phận của ngươi. Đi nhanh đi."

"Được." Thanh y phụ nhân lập tức đứng dậy rời đi.

Không còn người khác, Bàng Vô Tranh trầm mặc một lát rồi gõ bàn cành cạch.

Chẳng mấy chốc, có người tiến đến bái kiến.

Bàng Vô Tranh nói: "Thông báo cho tàu thuyền gần lối ra khác hãy chuẩn bị sẵn sàng. Nhớ kỹ, bất kể trong địa đạo có động tĩnh gì, khi A Ngọc hỏi tới, ngươi đều phải nói là không có bất kỳ động tĩnh gì, cũng không có bất cứ ai xuất hiện. Hiểu chưa?"

"Vâng." Người đến nhận lệnh.

Trong mắt Bàng Vô Tranh lộ ra vẻ hưng phấn đầy mong đợi, "Xem ra ta phải đích thân vào địa đạo một chuyến rồi."

Dứt lời liền vo mật tín thành tro bụi, rồi đứng dậy sải bước rời đi.

Tại Tri Hải các, trong căn phòng buông rũ những dải lụa trắng, tiểu sư thúc đang khoanh chân đả tọa đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, y chậm rãi bỏ chân xuống, đứng dậy.

Y đang tập trung chú ý vào Bàng Vô Tranh, bởi vì y đã sớm nghi ngờ hành vi của Bàng Vô Tranh, lão ta theo đuổi Địa Mẫu mà bị làm nhục, giả chết ẩn thân tại nơi này, nếu như thực tâm quy ẩn, lão ta

cần gì phải tốn công tốn sức xây dựng sản nghiệp lớn như vậy, hơn nữa lão ta đã nói rõ muốn tìm tiên phủ, lại nhằm vào mấy người Dữu Khánh, y làm sao có thể không e ngại.

Vì vậy, khi nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, từ đó y nhận ra được Bàng Vô Tranh hoàn toàn không phải đơn giản chỉ muốn nói chuyện với Dữu Khánh, lão ta muốn giấu A Lang đại cô để gây chuyện, nói trắng ra chính là muốn động thủ với Dữu Khánh.

Y không thể để mắt tới tất cả mọi người, không ngờ đột nhiên lại xảy ra chuyện như thế này, nếu không phải nghe được cuộc trò chuyện vừa rồi thì y sẽ không biết.

Chuyện rắc rối hiện tại là lão Thập Ngũ đã chui sâu vào trong lòng đất, điều này có tác động ngăn cản khá lớn đối với Âm Tự quyết của y, Âm Tự quyết của y căn bản không kết nối được.

Y có thể liên lạc với những thế lực lớn như Hướng Lan Huyên, nhưng làm như vậy sẽ bộc lộ Âm Tự quyết của mình, hậu quả đó sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Liên lạc với mấy người Trùng Nhi, nói bọn họ tìm tới những thế lực lớn đó? Tình hình xoay chuyển như thế này, xem ra không còn kịp nữa bất cứ lúc nào cũng có khả năng xảy ra chuyện.

Keng! Tay của y đột nhiên bật ra một vệt hàn quang ở bên hông, một cây nhuyễn kiếm được rút ra khỏi vỏ trên đai lưng, co ngón tay búng ra, thân kiếm trải đầy lỗ thủng rung động, phát ra âm thanh vo vo kỳ dị. Đây chính là bảo vật trấn phái của Linh Lung qua, Tẩu Không kiếm!

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1349: Chuyển đi (1)

Cầm mũi đưa ra phía trước, y bỗng nhắm mắt lại, cất tiếng thì thầm như đang gọi, "Đông Liên Ngọc!"

Mắt chợt mở ra, mũi kiếm quay ngược lại, trực tiếp đâm vào bụng mình, tựa như đang tự sát, chợt nghe một tiếng leng keng, kiếm đã biến mất, đã được tra vào vỏ, quấn quanh người, thân thể y cũng lao về phía cửa sổ, chân đạp lên bệ cửa sổ, nhảy xuống lầu cao, tay áo rộng tung bay phất phới trong gió, giống như một con dơi bay lượn trong màn đêm, lướt về phía mặt đất.

Lúc này, y không còn quan tâm tới việc có người nào theo dõi hay không, và cũng không quan tâm tới người của Tương Hải Hoa cất lời hỏi thăm.

Không còn cách nào khác, bởi vì khi phát hiện thấy tình hình không ổn thì thời gian đã quá gấp gáp, lão già Bàng Vô Tranh và lão Thập Ngũ ở tại thời điểm có khả năng chạm mặt nhau bất cứ lúc nào, với tu vi hiện nay của y, phạm vi tìm kiếm của Âm Tự quyết có hạn, dựa vào tu vi của Bàng Vô Tranh, tốc độ sẽ cực nhanh, một khi lão ta đem người đi xa, hậu quả sẽ rất khó lường…

Ở trong nhà kho dưới tầng hầm tửu lâu, Bàng Vô Tranh đẩy một chiếc kệ nặng chất đầy đồ vật sang một bên, để lộ ra một cửa hang tối tăm, lão ta lấy Huỳnh thạch ra, rọi sáng những bậc cấp phía dưới, ánh mắt dò xét rồi từng bước một đi xuống bậc thang.

Bên trong mật đạo, Dữu Khánh vẫn rất cẩn thận, trước mắt có sẵn nhân thủ, không sử dụng thật là lãng phí, hắn vẫn để Hoàng Tu Hùng đi ở phía trước dò đường, bọn họ theo tại phía sau, Phượng Quan Vân đi ở sau cùng bảo vệ cả nhóm.

Dữu Khánh và Long Hành Vân đi ở giữa thì tương đối thoải mái, thỉnh thoảng cầm Huỳnh thạch soi nhìn dấu vết trên vách tường.

Đột nhiên, Dữu Khánh chợt nhỏ giọng hô lên: "Dừng lại!"

Người phía trước phía sau tất cả đều tạm dừng lại. Hoàng Tu Hùng đang ở phía trước hai ba trượng quay đầu nhìn lại, có phần không hiểu ra sao.

Ông ta không biết rằng, bởi vì ông ta đi ở phía trước gây ra một chút bụi bặm và để lại cho người phía sau, chuyển động của chúng dưới ánh sáng Huỳnh thạch khiến Dữu Khánh nhận ra dị thường.

Quan Tự quyết của hắn đã dò xét được, lối ra cách đây đại khái chừng tám, chín mươi trượng đã bị người mở ra.

"Có chuyện gì vậy?" Long Hành Vân cất tiếng hỏi.

Dữu Khánh dựng thẳng ngón trỏ trước miệng, nhắc nhở: "Nhỏ giọng một chút, có người."

Long Hành Vân tức thì trở nên cảnh giác cao độ.

Hoàng Tu Hùng vừa lùi trở lại liền cùng với Phượng Quan Vân trao đổi ánh mắt dò hỏi, đều biểu hiện ra vẻ nghi hoặc, cả hai đều không nghe thấy cũng không nhận thấy động tĩnh có người đến.

Hai người quay sang nhìn Dữu Khánh, trong ánh mắt toát ra vẻ không hiểu, tuy rằng tu vi của gia hỏa này cũng đã đột phá đến Thượng Huyền, nhưng tu vi khẳng định không cao bằng bọn họ, cho nên bọn họ hoài nghi với phản ứng của Dữu Khánh.

Quan Tự quyết của Dữu Khánh đã nhận thấy người mở cửa lối ra đang đi xuống, liền nhỏ giọng nhắc nhở, "Đang đi tới đây."

Hắn quay đầu lại thoáng nhìn ra phía sau, bây giờ lui về trốn sao?

Phiền phức đều là thứ yếu, hắn không có làm như vậy mà nắm chặt viên Huỳnh thạch trong tay, chặn ánh sáng toát ra.

Ba người bên cạnh lập tức làm theo, khung cảnh hiện trường lập tức chìm vào trong bóng tối.

Một nhóm bốn người lẳng lặng chờ đợi…

Bàng Vô Tranh từng bước một đi vào địa đạo, ánh mắt lạnh lùng quan sát xung quanh, đề phòng người ta đã lẻn vào đây.

Ngay khi vai của lão ta sắp chìm vào miệng địa đạo, bên tai đột nhiên nghe thấy có tiếng gọi, "Đông Liên Ngọc…"

Chỉ một tiếng gọi nhẹ nhàng như vậy lại khiến lão ta cả kinh lông tơ dựng đứng cả lên, tâm thần run rẩy, lão ta vụt quay đầu lại nhìn xung quanh, trầm giọng quát hỏi: "Ai?"

Nhưng không có bất kỳ lời đáp lại nào, lại là ảo giác hay sao?

Đường đường là tu sĩ, thân thể bình thường, không có bất kỳ bệnh tật gì, một lần còn có thể nói là ảo giác, hai lần liên tiếp, lão ta cảm thấy không thể có khả năng là ảo giác, cảm giác sợ hãi khó tả đột nhiên tràn ngập trong lòng.

Cẩn thận quan sát toàn bộ không gian trong hầm, quả thực không có bất kỳ bóng người nào.

Vì vậy lão ta lại tự an ủi mình, có thể thực sự là cảm giác sai lầm, hi vọng có thể tự lừa chính mình.

Lão ta quay đầu lại, tiếp tục đi xuống dưới, nhưng trong lòng luôn cảm giác phía sau có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Tiểu sư thúc từ trên trời lao xuống, gần đến mặt đất thì lộn người một vòng rồi phiêu nhiên rơi xuống, một tay chắp ở sau lưng cất bước nhàn nhã đi dạo, chiếc quạt xếp trong tay tiêu sái vung ra, trông như đang thảnh thơi quạt mát, kỳ thực là chắn nửa khuôn mặt, che động tác miệng, lại cất tiếng gọi: "Đông Liên Ngọc…"

Lần này giọng nói ít đi vẻ thầm thì, bộc lộ sự âm trầm và ác ý.

Bàng Vô Tranh tức thì dừng bước khi đầu đã sắp biến mất khỏi lối vào địa đạo, toàn thân cứng đờ, lặng im đứng đó, nhìn về phía chỗ rẽ phía dưới địa đạo, nơi đó đường đi vẫn chưa bằng phẳng.

Lão ta cầm Huỳnh thạch đứng yên tại trên bậc thang. Trong khi đó, nhóm người còn lại thì đứng trong bóng tối đen như mực duy trì cảnh giác cao độ. Khoảng cách giữa hai bên cũng không xa, với thực lực của họ, có lẽ chỉ cần lắc mình lướt đi là có thể gặp nhau.

"Đông Liên Ngọc…"

Tiếng gọi âm trầm lại vang lên, Bàng Vô Tranh nắm tay lại che giấu ánh sáng của Huỳnh thạch rồi cũng im lặng đứng chờ đợi trong bóng tối, dùng bất biến ứng vạn biến. Lão ta có thể nghe được cả tiếng tim đập của chính mình, tâm trạng rất khẩn trương.

"Đông Liên Ngọc…"

Âm thanh kêu gọi như ở bên tai lại vang lên lần nữa, Bàng Vô Tranh xòe lòng bàn tay, ánh sáng tỏa ra chiếu sáng gương mặt căng thẳng của lão.

Lão ta đã khẳng định được, mình cần phải đối mặt với thực tế, đây căn bản không phải là ảo giác hay là ảo thính.

Lão ta chậm rãi quay người lại nhìn về phía sau, trên cầu thang chỉ có bóng dáng của chính mình, không thấy bóng người nào khác.

Lão ta bỗng nhiên lóe lên, lao ra ngoài, rơi trên sàn hầm đảo mắt nhìn quanh, không gian tầng hầm chỉ có chừng đó, chắc chắn không còn ai.

"Đông Liên Ngọc…"

Giọng nói như gọi hồn đó lại tiếp tục vang lên.

Bàng Vô Tranh không nhịn được cất tiếng thử hỏi, "Ai đó?"

Tiểu sư thúc: Gặp mặt tự nhiên sẽ biết. Ta cho ngươi thời gian một nén nhang để đến ngõ Điền Tự.

Bàng Vô Tranh kinh ngạc, có thể nói chuyện với mình sao? Quả táo cổ của lão ta giật giật, "Tại sao ta phải nghe lời ngươi?"

Tiểu sư thúc: Ngươi được lựa chọn sao?

Nỗi sợ hãi khi phải đối mặt với mối đe dọa không biết, hơn nữa người ta lại còn biết rõ gốc gác của mình, lão ta quả thực không có lựa chọn.

Sau một chút do dự, lão ta quan sát xung quanh rồi trả lời: "Được, ta thật sự muốn xem ngươi là thần thánh phương nào. Nơi nào trong ngõ Điền Tự?"

Tiểu sư thúc: Tới nơi tự nhiên sẽ biết. Đến chậm, chết!

Bàng Vô Tranh mím chặt môi, sau khi nói xong lời đe dọa, giọng nói đó tựa hồ biến mất, nhưng sự chấn động trong lòng vẫn còn chưa tan, đạo hạnh của người thần bí này rốt cuộc như thế nào, với tu vi của mình mà lão ta chỉ có thể nghe được giọng nói, ngay cả vị trí người nói ở đâu cũng không biết, năng lực cách không truyền âm quả thực kinh khủng.

Lão ta yên lặng lắng nghe động tĩnh bên trong mật đạo, không nhận thấy có bất kỳ động tĩnh nào, sau một hồi do dự, lão ta chỉ có thể đậy sàn nhà lại, kéo kệ đồ nặng nề về chỗ cũ đè lên, sau đó nhanh chóng rời khỏi tầng hầm.

Không còn cách nào, để đi từ nơi này đến ngõ Điền Tự, thời gian một nén nhang có phần gấp gáp, lão ta không tiện bay thẳng đến.

Trọng điểm là người ta đã nói rồi, tới chậm sẽ khiến lão phải chết.

Người thần bí này sâu không lường được, lão ta không dám mạo hiểm, so với việc bắt cóc Thám Hoa lang, hiện tại, tính mạng của mình càng trọng yếu hơn.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1350: Chuyển đi (2)

Sau khi dặn dò một số chuyện với thủ hạ, lão ta lên tiếng gọi, chiếc xe của tửu lâu lập tức được điều tới cho lão ta dùng. Lão ta lên xe, nói một câu, "Đến ngõ Điền Tự, đi nhanh một chút."

Bánh xe lập tức quay tròn ầm ầm, ngồi bên trong khoang xe lắc lư, tâm trạng lão ta khẩn trương và nặng nề, không biết người thần bí đó rốt cuộc là ai, tìm mình làm gì.

Tiểu sư thúc phe phẩy chiết phiến bước chậm trên đường phố, sau khi xác định được Bàng Vô Tranh đã lên đường, lập tức thở phào nhẹ nhõm, đã trút được gánh nặng trong lòng, cuối cùng cũng chuyển được lão ta rời đi.

Mục đích y liên tục lên tiếng chính là để bức ép Bàng Vô Tranh phải rời khỏi địa đạo.

Cũng là bởi vì trong lúc vội vàng, không kịp dùng tới thủ đoạn nào khác, mà y thì nhất định cần phải ngăn cản Bàng Vô Tranh tiến vào mật đạo, với thực lực của lão ta, lão Thập Ngũ không thể nào chống lại được, không thể để cho hai bên gặp nhau, điều này xảy ra do sự sơ suất của y, y không ngờ tới, trong tình hình hiện nay, lão Thập Ngũ lại có thể chơi cứng như vậy, tên kia thực sự là có phần làm chuyện vô nghĩa.

Về việc hẹn gặp Bàng Vô Tranh không phải chỉ là lời lừa gạt, mà y thực sự muốn gặp mặt một lần.

Không còn cách nào khác, dùng Âm Tự quyết thử Bàng Vô Tranh một lần còn có thể khiến lão ta nghĩ rằng là ảo giác, nhưng khi nói ra nhiều lần như vậy, người ta cũng không phải kẻ ngốc.

Y không thể để cho Bàng Vô Tranh có cơ hội kể ra bí mật này cho người thứ hai biết, cũng sẽ không cho Bàng Vô Tranh có cơ hội ghi lại bí mật này.

Nói cách khác, không thể để cho Bàng Vô Tranh sống tiếp nữa.

Không chỉ là Bàng Vô Tranh, ngay cả là Trùng Nhi, nếu như nàng không vượt qua được thử thách đối mặt với A Lang đại cô, nói ra điều không nên nói, vì để giữ bí mật, y cũng sẽ loại bỏ Trùng Nhi.

Đây là thử thách lớn nhất mà Trùng Nhi phải đối mặt kể từ khi gia nhập vào Linh Lung quan, một thử thách nhận rõ tâm rõ tính. Trước đây, nàng chưa bao giờ đối mặt với tình huống xúc động như lần này.

Y không có ngăn cản Trùng Nhi tiếp xúc với A Lang đại cô, chỉ ngồi xem có nghĩa là y cố ý thúc đẩy lần thử thách này.

Để cho Trùng Nhi đến Hổ Phách hải lần này, một trong những mục đích chính là nhằm thử thách Trùng Nhi, chỉ là, trước đây y không ngờ tới A Lang đại cô còn sống.

Không phải y tàn nhẫn, đây là chức trách của y với tư cách là đệ tử chân truyền Âm Tự quyết Linh của Lung quan, và nàng là đồ đệ do y thu nhận, y phải chịu trách nhiệm đối với toàn bộ môn phái.

Những nữ nhân trên đường chợt nhìn thấy một nam nhân tuấn tú như vậy, không khỏi đưa mắt nhìn, tiểu sư thúc nhẹ nhàng phe phẩy chiết phiến, mỉm cười tao nhã gật đầu chào hỏi, khiến cho biết bao trái tim nữ nhân trên đường phải rung động…

“Nhảy lầu đi ra ngoài rồi?”

Đang cầm bút ngồi viết trước bàn, khi nghe báo cáo, Tương Hải Hoa ngẩng đầu kinh ngạc, tại trong ấn tượng của cô ta, mỗi một động tác của nam tử ngọc thụ lâm phong đó đều khiến người ta có cảm giác cảnh đẹp ý vui, rất ít khi làm ra chuyện gì khác thường.

Phụ nhân trắng trẻo mập mạp đáp: “Đúng vậy, đã nhiều lần xác nhận lại, người ở bên ngoài nhìn chằm chằm không có nhìn lầm, hắn quả thực là đã nhảy ra ngoài qua cửa sổ.”

Tương Hải Hoa đặt bút xuống đứng lên, nghi hoặc: "Lại mất dấu hay sao?"

Phụ nhân mập mạp trắng trẻo lắc đầu nói: "Lần này thật sự không có. Hắn đang nhàn nhã đi dạo. Người của chúng ta đang âm thầm theo dõi sát sao, vẫn chưa bị mất dấu."

Tương Hải Hoa thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: "Thỉnh thoảng phóng đãng một chút cũng không sao, có lẽ hắn quá nhàm chán. Hổ Phách hải thời kỳ này tụ tập đủ loại yêu ma quỷ quái, ta có rất nhiều chuyện phải làm, ít có thời gian ở cùng hắn."

Phụ nhân cười khổ, "Cũng phải, chỉ là ngoại hình quá thu hút nữ nhân."

Tương Hải Hoa nhéo nhéo trán, về mặt này, cô ta cũng có phần lo lắng, suy nghĩ nhiều cũng không tốt, cô ta nói sang chuyện khác: "Hiện tại, tình hình tại tiệm quần áo Nghê Thường thế nào rồi?"

Phụ nhân đáp: "Thám Hoa lang rõ ràng đang gây rối. Một đám người tụ tập đầy trong cửa hàng chỉ thử đồ mà không mua gì. Mấy Thám Hoa lang và mấy người Long Hành Vân trốn ở trong phòng thử đồ, không thấy ra ngoài. Xem ra cửa hàng này quả thực có vấn đề gì đó."

"Có liên quan tới Lâm Long sao?" Tương Hải Hoa lẩm bẩm, sự việc có dính dáng đến Lâm Long, trước khi chưa biết rõ tình huống, cô ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cô ta không dám, nhưng có người dám.

Với bờ môi đỏ mọng, đích thân pháp giá Hướng Lan Huyên đến đây. Nàng ta ngẩng đầu nhìn biển hiệu, trong đám người đi theo lập tức có người xông vào mở đường.

Hướng Lan Huyên lập tức thả bộ bước vào. Sự xuất hiện của nàng khiến sự sôi động giảm xuống, cửa hàng vốn đang ầm ĩ trong nháy

mắt liền trở nên có thể nghe được tiếng kim rơi, từng đôi mắt khả ái dõi theo bước đi của nàng, có người thành thật lặng lẽ đặt quần áo cầm trong tay xuống, làm như mình là một tên trộm vậy.

Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn cảnh tượng đông đúc, nhàn nhạt nói một câu, "Tất cả ra ngoài ngồi xổm xuống đi."

Giọng nói không lớn, nghe rất dễ chịu, nhưng không giận tự uy.

Sau câu ra lệnh, có người bị đuổi ra ngoài, có người nơm nớp lo sợ chủ động làm theo, đám người rời khỏi đây sau đó đều nghe lời ôm đầu ngồi xổm bên đường giữa những lời trách mắng của đám người Đại Nghiệp ty.

Trong cửa hàng đột nhiên trở nên yên tĩnh, nhưng vẫn còn có người ở lại, An Di và Tô Thu Tử vẫn thủ tại trước phòng thử đồ của Dữu Khánh, tình hình trước mắt khiến hai người rất xoắn xuýt, đi hay là không đi?

Nam Trúc cũng ở lại, gã mặc một bộ đồ trông như tân lang, chạy đến trước mặt Hướng Lan Huyên, cúi đầu khom người chào: "Hướng đại hành tẩu, ngài tới rồi."

Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn gã, vẻ mặt lạnh lùng không muốn làm quen, "Ngươi cũng cút ra ngoài ngồi xổm đi."

"Ách…" Nam Trúc tức thì bối rối.

Khi bị Hướng Lan Huyên xoay người lại lạnh lùng nhìn chằm chằm "hả" một tiếng, gã lập tức cong đít chạy ra ngoài, nhìn thấy một đám người đang ngồi xổm bên ngoài, gã cũng học theo, ôm đầu ngồi xổm xuống.

Ngay cả Nam Trúc cũng phải như vậy, An Di và Tô Thu Tử làm sao dám cứng đầu, họ vội vàng đi ra ngoài ngồi xổm bên cạnh gã.

Ở trong cửa hàng, Hướng Lan Huyên đảo mắt nhìn quanh, rồi hỏi: "Cẩu Thám Hoa ở phòng nào?"

Lập tức có người chỉ vào một phòng thay đồ, "Phòng đó."

Hướng Lan Huyên đi đến, cũng không thèm chào hỏi gì, nhấc chân tung ra một cước, đạp cánh cửa vỡ tan tành, bên trong đó ngoại trừ một đống y phục ra, một nửa bóng người cũng không có.

"Hừ." Hướng Lan Huyên cất tiếng cười nhạt, mặt lộ vẻ giễu cợt, "Tìm!"

"Vâng." Một đám người nhận lệnh.

Ở bên cạnh quầy, sắc mặt Đào chưởng quỹ lập tức đại biến, lão ta biết rõ mình gặp phiền phức lớn rồi, có nằm mơ cũng không nghĩ tới Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty lại đích thân dẫn người đến đây xử lý, lão ta biết rõ hiện tại dì mình có muốn chạy cũng không còn kịp nữa.

Các bạn đang đọc truyện tại truyenfulldich.com

Chương 1341: Gặp lại (2)

Răng rắc, Thanh Nha bóp vỡ một củ đậu phộng, rồi tiếp lời, "Quần áo đẹp đẽ tốt, đậu phộng chín cũng hay, Trảm thảo đao cũng được, nhà lớn tốt hơn sơn động hay nhà tranh, rượu ngon món ngon trước mặt, ăn tươi nuốt sống xác thực không cao cấp. Nếu có cơ hội lựa chọn lại, ngươi sẽ chọn làm một loài bò sát u u mê mê lãng phí thời gian, hay muốn trải nghiệm cảm giác làm người? Khi đã trải nghiệm

qua rồi, ngươi càng thêm không muốn quay trở lại, dù không bước vào nhân đạo cũng có sinh tử thắng bại.”

Long Hành Vân nâng ly lên với Bàng Vô Tranh, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

Sau khi cạn ly, Bàng Vô Tranh nhìn về phía cửa vào, phát hiện Thanh y phụ nhân đã biến mất, tức thì tiếp tục chuyện trò vui vẻ.

Sau một hồi ăn uống, Trùng Nhi đang gắp thức ăn đột nhiên để trượt chiếc đũa, thức ăn rơi lên trên người, lập tức có người đưa khăn tới cho nàng lau.

Nàng tùy tiện lau lau, sau đó đứng dậy, lấy cớ đi vệ sinh, rời khỏi bàn tiệc.

Đối với việc này, mọi người cũng không có gì nghi ngờ, Tương Hải Hoa nghiêng đầu ra hiệu, lập tức có một nam tử ở gần đó bước ra đón Trùng Nhi, nói là dẫn đường cho Trùng Nhi, trên thực tế là để có thêm một tầng bảo vệ.

Trùng Nhi nói không cần nhưng vô ích, nam tử đó mỉm cười, tiếp tục chủ động dẫn đường đi phía trước, đưa tay mời Trùng Nhi cùng đi theo.

Bàng Vô Tranh chú ý thấy, chỉ thờ ơ, ánh mắt nhìn kỹ vào đôi đũa Trùng Nhi đặt lại trên bàn, phát hiện thấy cán của một chiếc đũa có dấu vết bị mài mòn, chữ viết bên trên đã bị xóa bỏ.

Khóe miệng lão ta hiện lên nét mỉm cười, nâng lý mời Thanh Nha, “Mọi người đều biết Thanh gia nghĩa khí, Bàng mỗ ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay có may mắn gặp được, Bàng mỗ kính trước một ly.”

Thanh Nha mỉm cười đưa tay cầm ly rượu, nâng ly cụng một cái…

Đi đến khu vực vệ sinh, xuất hiện đường rẽ sang hai bên, là để tách biệt nam nữ.

Người dẫn đường dừng lại tại ngã rẽ, đưa tay ra hiệu mời tự nhiên.

Trùng Nhi lập tức không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể rẽ sang trái, phía bên dành cho nam, biết làm sao được, bởi vì hiện tại nàng ăn mặc nam nhi.

Mở cửa bước vào, bên trong sạch sẽ sáng sủa, nàng thuận tay đóng cửa lại, khẽ thở dài, chợt thấy cửa phòng trong cùng nhẹ nhàng mở ra, một phụ nhân xinh đẹp mặc váy trắng bước ra, khuôn mặt trái đào có nét lạnh lùng, bốn mắt nhìn nhau.

Trong mắt tràn đầy kinh ngạc, Trùng Nhi há to miệng, suýt chút nữa phát ra tiếng hét kinh ngạc, đây là một khuôn mặt quen thuộc đối với nàng.

Người phụ nữ xinh đẹp lạnh lùng trước một bước dựng thẳng ngón tay trước môi, ra hiệu giữ im lặng.

Trùng Nhi lập tức giơ tay bịt kín miệng mình, nước mắt thoáng cái trào ra, bởi vì người này không phải ai khác, chính là A Lang đại cô, đệ nhất cao thủ của Hổ Phách tộc hồi đó, cũng là người hồi đó mang theo nàng may mắn thoát được tính mạng, coi như là thân nhân của nàng.

Theo tin tức nàng nghe được, vị đại cô này đã bị mất mạng trong cuộc truy sát. Lúc trước, khi nghe được tiếng gọi "Tiểu cầu nhi", nàng vẫn không dám tin tưởng, không ngờ rằng bà ta thật sự vẫn còn sống. Thiếu chút nữa nàng đã bật khóc ra tiếng, nước mắt thoáng chốc liền tuôn rơi như mưa, nỗi đau khổ và sự uất ức khi chạy trốn rồi may mắn còn sống sót đều bộc phát ra hết vào lúc này.

Đôi mắt của lãnh diễm phụ nhân cũng đỏ lên, long lanh nước mắt, tuy nhiên bà ta vẫn giữ được lý trí, chỉ ra phía ngoài cửa, sau đó ngoắc tay ra hiệu cho nàng tiến tới, đồng thời lùi vào trong căn phòng nhỏ lúc nãy.

Chẳng bao lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói của nam tử dẫn đường vang lên, "Lâm thiếu, bên trong sạch sẽ chứ?"

Trùng Nhi vội trả lời: "Rất sạch sẽ."

Sau đó bên ngoài không còn âm thanh, lúc này nàng mới nhẹ nàng bước đến trước căn phòng đó, mở cửa lách vào.

Nơi đây quả thực được dọn dẹp rất sạch sẽ, không chỉ không có mùi gì khác thường, còn thoang thoảng hương thơm tươi mát.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều rưng rưng nước mắt, lãnh diễm phụ nhân lẩm bẩm hỏi: "Thật giống như là một giấc mơ. Thật sự là Tiểu cầu nhi của ta sao?"

Trùng Nhi lập tức lau nước mắt, sau đó thi triển "Tẫn mẫu công" ngay tại chỗ, quả táo cổ biến mất, lỗ khuyên ta xuất hiện, bộ ngực cũng lồi lên, ngay sau đó, lãnh diễm phụ nhân không còn nghi ngờ gì nữa, giang tay ôm lấy nàng.

Hai nữ nhân ôm lấy nhau, im lặng vùi đầu khóc thảm thiết, không dám gây ra động tĩnh quá lớn vì sợ bị nghe thấy.

Cho dù là như thế, bên ngoài vẫn vang lên tiếng mở cửa, Lãnh diễm phụ nhân cả kinh, khẩn cấp nhảy lên, hai chân đạp lên tường.

Nam tử dẫn đường đã tiến vào, soi mình trước gương, hứng một ít nước phả vào mặt và nói: "Lâm thiếu, có chuyện gì cần thì hãy gọi ta, bất cứ khi nào."

Trùng Nhi: "Ta biết rồi. Lúc này ta không thích có người bên cạnh, làm phiền đi ra ngoài đi."

"Ừm, được." Nam tử rũ rũ nước trên tay đi, quỳ một gối xuống, cúi người cúi đầu nhìn, nhìn qua khe hở phía dưới các vách ngăn chỉ thấy có một đôi chân, gã mới nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Mọi người đều là tu sĩ, không phải phàm nhân, hành vi vừa ăn vào đã đi cầu của Trùng Nhi ít nhiều khiến cho gã nghi ngờ, vì vậy mới phải cẩn thận hơn.

Sau khi xác nhận gã ta đã ra ngoài, Lãnh diễm phụ nhân lại nhảy xuống.

Trùng Nhi hạ thấp giọng nói: "Hắn cứ một mừng đi theo, con lại không biết đại cô ở trong nhà vệ sinh nam hay nữ, bị hắn ép cho không còn cách nào khác, chỉ có thể vào nhà vệ sinh nam, may mà ngài cũng trốn ở bên này."

Lãnh diễm phụ nhân sờ lên gương mặt nàng, "Đứa nhỏ ngốc, ta khẳng định phải chờ con ở vệ sinh nam nha. Không có ai đi theo, bất kể ta ở đâu, con đều có thể đi vào tìm kiếm, nhưng có người đi theo, con chỉ có thể vào nhà vệ sinh nam mà thôi."

Nỗi thương cảm và sự kích động vừa rồi của hai người đã bị diễn biến vừa rồi xua tan hoàn toàn.

Trùng Nhi kỳ quái hỏi: "Đại cô, trên đường đến đây, con phát hiện nơi đây phòng thủ nghiêm ngặt, đâu đâu cũng có người canh gác, ngài làm sao lẻn vào đây được?"

Lãnh diễm phụ nhân chỉ về phía cửa sổ ở bên cạnh, "Nghĩ cách vào đây qua cửa sổ."

Tuy là nói như vậy, trong lòng biết rõ không phải, bên ngoài cửa sổ này nhất định có người đang nhìn chằm chằm, vào bằng đường này không thể không bị phát hiện. Bà ta cũng không nói mình là Thanh y phụ nhân, không nói là trực tiếp đi vào, hoàn toàn là nghe theo lời dặn dò của Bàng Vô Tranh, tạm thời không bộ lộ thân phận hiện nay của mình cho Trùng Nhi biết.

"Chữ trên chiếc đũa là do đại cô để lại sao?"

"Còn có thể là ai?"

Trùng Nhi tò mò hỏi: "Làm sao Đại cô biết ta sẽ cầm đôi đũa đó, lỡ như người khác nhìn thấy thì sao?"

"Ta hiểu rất rõ tên Bàng Vô Tranh đó, hắn thích nịnh nọt bợ đỡ. Lần này hắn mở tiệc chủ yếu là để chiêu đãi con, dựa vào sự hiểu biết của ta về hắn, hắn tất nhiên sẽ mời con ngồi và chủ vị. Cho dù con không ngồi vào chủ vị, bị người phát hiện cũng không sao, người khác có xem cũng không hiểu ý của câu nói đó, nhưng con đọc sẽ hiểu khi đọc được."

Lãnh diễm phụ nhân giải thích đại khái.

Kỳ thực bà ta rất rõ ràng, bất kể là chi tiết ẩn nấp tại nhà vệ sinh nam hay nữ, hay là chi tiết trên chiếc đũa đều do Bàng Vô Tranh đã suy nghĩ cặn kẽ, bà ta chỉ cần thực hiện theo kế hoạch của Bàng Vô Tranh sau cuộc trao đổi tối hôm qua mà thôi.

Chương 1342: Tái ước

Mà chi tiết của những kế hoạch này lại khiến cho Trùng Nhi cảm thấy rất kinh ngạc, phát hiện thấy A Lang đại cô không hổ là đệ nhất cao thủ của Hổ Phách tộc, quả nhiên lợi hại.

Nàng hỏi tiếp: "Đại cô, tại sao hồi đó con nghe nói ngài đã chết trong cuộc truy sát?"

Đây là lí do làm cho nàng lúc trước đã hoài nghi người gọi mình là "Tiểu cầu nhi" chính là đại cô, nhưng vẫn không dám tin tưởng, phía bên Lý Trừng Hổ sẽ nói dối về chuyện giết chết A Lang đại cô ư?

Lãnh diễm phụ nhân nói: "Lúc đó ta quả thực đã bị đẩy vào tuyệt cảnh. Tại thời khắc mấu chốt, có một vị bạn cũ xuất thủ, dùng biện pháp thay mận đổi đào để cứu ta đi, khiến cho đám người Lý Trừng

Hổ tưởng rằng ta đã chết, vì vậy ta mới có thể sống tạm đến bây giờ. Tiểu cầu nhi, nói đến những chuyện này rất dài, về sau chúng ta sẽ có nhiều thời gian chậm rãi trò chuyện. Bây giờ ta hỏi con, con và vị Thám Hoa lang đó là tình nhân nam nữ sao?"

"Hả?" Trùng Nhi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên có người hỏi nàng về vấn đề này, nàng đỏ mặt, vội vàng lắc đầu: "Không có, đại cô, người không nên nói lung tung, hắn còn chưa biết ta là nữ nhân."

Lãnh diễm phụ nhân ngẩn ra, "Ý của con là, hắn còn chưa biết thân phận chân thực của con sao?"

Trùng Nhi lắc đầu, bản thân nàng tựa hồ có chút không biết nên đối diện với vấn đề này như thế nào.

Lãnh diễm phụ nhân cũng là thiếu nữ lớn lên, từ phản ứng của nàng liền nhận ra được điều khác, trực tiếp hỏi: "Nhưng mà con thích hắn có phải không?"

Trùng Nhi vội lắc đầu như trống bỏi, mặt lại càng đỏ hơn.

Lãnh diễm phụ nhân hiện tại không có thời gian trao đổi điều này, theo việc mà nói: "Nói cách khác, con vẫn chưa nói cho hắn biết chuyện lúc trước ta chạm mặt gọi tên con trên đường?"

Trùng Nhi vẫn lắc đầu, hỏi lại: "Đại cô, người che mặt chặn đường tập kích trong rừng cây ngoài cung thành chính là ngài sao?"

Lãnh diễm phụ nhân gật đầu thừa nhận, tiếp tục hỏi: "Nếu Thám Hoa lang không biết thân phận của con, nghĩa là ta đã đoán sai rồi, con và Thám Hoa lang đến đây không phải vì tộc nhân. Vậy mục đích các con tới đây là gì? Lẽ nào đúng như lời đồn, tới đây vì tiên phủ gì đó?"

Trùng Nhi đột biến ấp a ấp úng, vấn đề này khiến nàng lúng túng khó xử, nàng vừa không muốn lừa gạt người thân trước mặt, vừa không thể ra bán đứng mấy người Dữu Khánh.

Phản ứng như vậy rơi vào trong mắt Lãnh diễm phụ nhân còn rõ hơn cả câu trả lời, đã biết được đáp án, bà ta gật đầu nói: "Nghe nói kể từ khi vào kinh thành đi thi, con đã đi theo bên cạnh Thám Hoa lang, là một trong những thân tín của Thám Hoa lang. Bây giờ xem ra, những lời nói đó không giả.

Tiểu cầu nhi, thời gian không còn nữa, con không thể ở đây lâu, nếu không sẽ khiến người bên ngoài sinh nghi. Chúng ta phải hẹn lần khác. Nhớ kỹ, một giờ sau khi tan tiệc, con hãy xuống đi dạo ở tầng một Tri Hải các. Nơi đó có một cửa hàng quần áo tên là 'Nghê Thường', chúng ta sẽ gặp mặt ở đó và nói chuyện kỹ hơn. Sau khi vào cửa hàng, người làm sẽ dẫn con đi gặp mặt ta."

Trùng Nhi cũng luôn lo lắng về phản ứng của những người bên ngoài, gật đầu liên tục.

Không tiếp tục chần chừ nữa, Lãnh diễm phụ nhân lại ôm nàng vào lòng, thì thầm bên tai nàng một câu, "Còn sống là tốt rồi." Tiếp đó buông nàng ra, mở cửa, đẩy nàng ra ngoài.

Trùng Nhi đi một bước quay lại nhìn ba lần, cuối cùng không do dự nữa, bị tình thế bức bách, phải nhanh chóng rời đi.

Nam tử trông chừng bên ngoài nhìn thấy nàng không sao cả, liền yên tâm, đưa nàng trở lại bên bàn tiệc.

Thấy nàng đã quay lại, Bàng Vô Tranh lại bắt đầu nịnh nọt nàng, liên tục mời rượu, mặt mày tươi cười.

Không lâu sau, tại thời điểm không có ai chú ý, Thanh y phụ nhân lại quay trở về bên cửa, dùng ánh mắt ra hiệu cho Bàng Vô Tranh. Bàng Vô Tranh lập tức giống như vừa mới ăn mật ong, cười càng thêm vui vẻ.

Trên đời không có không có bữa tiệc nào không tàn, huống chi hầu hết người ở đây chỉ là tới tham gia náo nhiệt, không có ý xử lý điều gì, toàn bộ bữa tiệc gần như chỉ có một mình Bàng Vô Tranh biểu

diễn, khi cảm thấy đã đủ rồi tự nhiên liền có người kêu gọi kết thúc, mọi người liền thuận nước đẩy thuyền thể hiện tán thành, vì vậy bữa tiệc kết thúc.

Trên đường đi, Thanh Nha kéo Dữu Khánh tụt lại sau nói chuyện: "Ăn một bữa cơm nhàm chán như thế là sao?"

Nhàm chán? Không có ai mời ngươi nha, là tự ngươi da mặt dày không biết xấu hổ nhảy vào bàn nha. Dữu Khánh trong lòng khinh thường, nhún nhún vai, tỏ vẻ quả thực rất nhàm chán, sau đó nhỏ giọng báo cho y biết, "Sáng mai chuẩn bị thuyền sẵn sàng đi, chúng ta đến hiện trường khảo sát lại."

Thanh Nha thoáng quan sát những ánh mắt ở xung quanh đang kín đáo liếc tới, đặc biệt là Long Hành Vân, gã công khai nhìn chằm chằm, nhỏ giọng trả lời: "Khảo sát cái rắm! Lão tử đã khoan vô số đường hầm để thăm dò, nước biển gần như đã bị khuấy đục. Nơi đó hoàn toàn không có không gian nào có thể giấu được thứ gì."

Dữu Khánh ghé sát miệng đến bên tai y, thì thầm, "Phía bên Hổ Phách tộc đã cho ta một ít thông tin mới, nếu ngươi không đi, về sau có phát hiện gì, đừng có trách ta bỏ rơi ngươi làm ăn một mình." Dứt lời quay đầu bỏ đi.

"Này này !" Thanh Nha giơ tay chụp lấy cánh tay hắn, kéo lại, "Ta có nói là không đi sao? Chỉ là vì bị đám Hổ phách nữ đó đùa giỡn hai lần, xả một chút bất mãn cũng không được sao? Chẳng phải chỉ là chuẩn bị thuyền thôi sao? Lão tử có sẵn Thuyền hành trong tay, chuyện này có gì to tát chứ! Sáng mai phải không?"

Dữu Khánh gật đầu, "Ừ."

"Được rồi, cứ yên tâm giao cho ta, đi thôi." Thanh Nha buông cánh tay hắn ra, vỗ vỗ vai hắn, đôi guốc dưới chân kêu lóc cóc, nghênh ngang rời đi, trông rất vui vẻ.

Tình hình đó khiến Bàng Vô Tranh đi đưa tiễn thỉnh thoảng quay lại nhìn, thấy hết cảnh tượng hai người thì thầm to nhỏ với nhau.

Trở về tới nơi ở của mình, Nam Trúc vỗ vỗ cái bụng no nê, vui vẻ nói: "Hôm nay chúng ta coi như được hưởng vinh quang từ Trùng Nhi. Xem ra với danh nghĩa nghĩa tử của Đoan thân vương, sau này sẽ kiếm rất được nha."

Trùng Nhi chỉ có thể dở khóc dở cười, sau đó trở về phòng mình nghỉ ngơi, kì thực là đang yên lặng canh thời gian.

"Có cảm thấy gần đây Trùng Nhi có chút khác thường không?" Nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín, Dữu Khánh đột nhiên cất lời hỏi.

Mấy người đồng loạt quay nhìn hắn, Mục Ngạo Thiết hỏi: "Gần đây là như thế nào? Ngươi không phải nói từ khi đến Hổ Phách hải này, hắn liền không bình thường sao?"

Dữu Khánh hất hất cằm về phía cánh cửa phòng, "Ta đang nói về việc gần đây hắn giam mình nghỉ ngơi trong phòng tương đối nhiều. Trước đây, khi mọi người đều đã đi nghỉ hết, hắn mới nghĩ đến việc nghỉ ngơi."

Nghe nói như thế, mọi người ngẫm nghĩ lại thì thấy có vẻ đúng là như vậy, nhưng điều này có thể nói ra được gì chứ?

Tại bên ngoài Tri Hải các, sau khi lên xe, khoang xe bắt đầu lắc lư di chuyển, Bàng Vô Tranh mới thấp giọng hỏi: "Như thế nào?"

Thanh y phụ nhân nhỏ giọng trả lời: "Thám Hoa lang vẫn chưa biết nó là nữ nhi."

"Hả?" Bàng Vô Tranh trầm tư suy nghĩ, điều này có thể nói ra rất nhiều vấn đề, ít nhất có thể chứng minh nàng sẽ không bán đứng bên mình.

"Nhưng ta có thể nhận ra được, nó nhất định có ý với Thám Hoa lang."

"A Ngọc, đây là chuyện bình thường, tài tử đệ nhất thiên hạ mà, thiên phú tu hành lại cao, một người mà có soi đèn đi tìm cũng không thấy ở ngay bên người, không tâm động mới là lạ."

"Ý của ta là, nó không chịu tiết lộ bí mật của Thám Hoa lang, nhưng từ thái độ của nó, cơ bản có thể xác định, chuyến này Thám Hoa lang đến đây chính là vì nơi đó."

Ánh mắt Bàng Vô Tranh sáng lên, truy hỏi: "Nó có đồng ý gặp mặt lại không?"

Thanh y phụ nhân: "Tiệm quần áo, chúng ta đã hẹn nhau ở đó theo ý của ngươi."

"Tốt." Bàng Vô Tranh đấm nhẹ thay vỗ tay, sau đó lớn tiếng nói: "Nhanh một chút."

Người kéo xe lập tức tăng nhanh tốc độ…

Khi đến thời hạn một canh giờ, Trùng Nhi đúng hẹn ra khỏi cửa, lí do đưa ra cho đám người Dữu Khánh là ra ngoài đi dạo.

Dữu Khánh ra vẻ thờ ơ gật đầu đồng ý, đợi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa phía bên ngoài, hắn lập tức dừng khoanh chân đả tọa, đứng dậy đi ra khỏi phòng, nhìn về phía cánh cửa đóng chặt, sau đó vẫy vẫy tay với Mục Ngạo Thiết nơi phòng khách.

Mục Ngạo Thiết lập tức đi tới, dường như đã nhận ra được Dữu Khánh đang quan tâm điều gì, y cũng cất tiếng lẩm bẩm, "Đúng là có vẻ không bình thường."

Dữu Khánh: "Ngươi sang bên cạnh, tìm An Di và Tô Thu Tử, nói bọn họ sắp xếp hai người lạ mặt một chút đi theo đi."

Theo dõi người của mình? Mục Ngạo Thiết ngơ ngẩn nhìn hắn, việc này khiến y có phần bị chấn động, đây là không tin đồng môn sao?

Dữu Khánh tặc lưỡi giải thích: "Ta sợ hắn bị người lừa gạt làm ra chuyện gì, sợ xảy ra chuyện mà chúng ta không biết rõ. Ngươi không cảm thấy Lý Trừng Hổ tốt với hắn đến mức không bình thường sao? Nếu như tiểu tử này xảy ra chuyện gì, chúng ta không có cách nào giải thích với tiểu sư thúc."

Lời giải thích như vậy đã trở thành bảo vệ, lòng Mục Ngạo Thiết thư thái không ít, gật đầu, lập tức rời đi.

Sau khi xuống tới tầng một Tri Hải các, Trùng Nhi bắt đầu đi lang thang trong quần thể khổng lồ này. Sau một lúc đi vòng vòng vèo vèo, cuối cùng nàng cũng tìm thấy "Tiệm quần áo Nghê Thường" kia. Nàng đứng ở cửa nhìn vào bên trong, nhận thấy quy mô cửa hàng này không nhỏ, bên trong khá nhộn nhịp, có người chọn lựa quần áo, cũng có người cầm thước lấy số đo.

Có một gã nhân viên ở bên trong nhìn thấy nàng tựa hồ quan tâm, lập tức đi ra cửa mời chào: "Quý khách, chỗ chúng ta tập trung những chất liệu tốt nhất khắp thiên hạ, tay nghề may mặc cũng tốt nhất, đứng ở bên ngoài sẽ không thấy được những điểm tốt của chúng ta. Mời ngài vào tham quan một chút đi."

Trùng Nhi không biết người nhân viên này có phải là người mà đại cô nói hay không, dù sao cũng cứ đi vào theo lời mời của người ta đã. Dưới sự dẫn dắt và giới thiệu của gã nhân viên, nàng lần lượt nhìn xem từng bộ xiêm y lộng lẫy. Cùng lúc đó, lại có khách lần lượt tiến vào, trong đó có nhân viên Tam Tiên bảo do Dữu Khánh phái tới, làm cho khung cảnh buôn bán của tiệm quần áo trông có vẻ càng thêm thịnh vượng.

"Công tử, bộ này nhìn tương đối hợp với ngài, hay là ngài vào bên trong mặc thử xem. Thử xem đi, nhất định hợp với ngài."

Nhân viên cầm bộ đồ ướm ướm trước người Trùng Nhi, ngón tay chỉ vào một căn phòng thử đồ.

Trùng Nhi trong nháy mắt liền hiểu ý, làm theo chỉ dẫn của gã nhân viên, cầm bộ đồ đi đến phòng thử đồ đó.

Nàng tiến vào, đóng cửa lại, vừa mới nhìn xung quanh, chợt thấy trần nhà phía trên im ắng lật lên, một người nhẹ nhàng lướt xuống, đứng tại trước mặt nàng, không phải ai khác, chính là A Lang đại cô của nàng.

Lãnh diễm phụ nhân làm dấu hiệu giữ im lặng, dán sát miệng vào tai nàng, nói nhỏ: "Có không ít người đang theo dõi con, trước tiên đừng nói gì cả, thay đổi y phục rồi đi ra ngoài đi dạo đi, để chứng minh phòng thay đồ này không có vấn đề gì. Sau đó cầm một bộ đồ khác vào đây thử tiếp."

Dứt lời lại nhẹ nhàng bay lên, lật trần nhà rồi biến mất bên trên.

Trùng Nhi nhanh chóng cởi áo khoác ra, mặc bộ quần áo mới vào, bước ra ngoài, gã nhân viên ở bên ngoài nhìn thấy lập tức tán dương, "Bộ đồ này mặc ở trên người công tử thực sự là quá tuyệt. Nhưng công tử đẹp như vậy, mặc đồ gì nhìn cũng đẹp hết."

Trùng Nhi soi người trước gương, nhận thấy người trong gương có phần không giống như mình, bởi vì bộ y phục này quá hoa mỹ, chính nàng cũng cảm thấy không quen, nàng nhìn xung quanh, chỉ vào một bộ đồ tương đối giản dị, "Ta muốn thử bộ kia."

"Được." Gã nhân viên tất nhiên là vui vẻ phối hợp, đi lấy bộ đồ đó đến cho nàng.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn như thế, đã có người cầm quần áo chui vào phòng thử đồ đó, ở bên trong đưa tay sờ mó dò xét khắp nơi, ngay cả trần nhà cũng không bỏ qua, nhưng không thể đẩy lên được.

Trùng Nhi đẩy cửa, đương nhiên là không vào được.

Người ở bên trong cất tiếng đáp lại, "Có người, chờ chút."

"Ôi, có người rồi. Công tử, phòng thử bên kia còn trống, ngài đến phòng đó thử đi." Gã nhân viên chỉ đến một phòng thử đồ khác ở trong góc.

Trên thực tế, nơi này có mấy phòng thử bố trí rải ra xung quanh.

Trùng Nhi: "Quần áo của ta vừa mới thay ra vẫn còn ở trong đó."

Người làm cười nói: "Không sao đâu, ta sẽ trông chừng giúp ngài, lát nữa ta sẽ giữ giúp ngài. Ở chỗ chúng ta sẽ không mất gì đâu, ngài cứ việc yên tâm đi thử đi."

Trùng Nhi đưa mắt nhìn gã, sau đó xoay người làm theo, không phải vì nụ cười ân cần của đối phương mà bởi vì vừa rồi gặp mặt đại cô, có thể xác định đây là gã nhân viên mà đại cô đã nói đến. Nếu đã là người của đại cô, tự nhiên chỉ cần làm theo là được.

Nàng vừa mới đi vào, đóng cửa lại, trần nhà chợt lật mở, Lãnh diễm phụ nhân lại lặng yên bay xuống.

Chương 1343: Đồng ý (1)

Trùng Nhi lập tức nhìn kỹ trần nhà, phát hiện phía trên liên thông với nhau.

Lãnh diễm phụ nhân vừa ra hiệu cho nàng thay quần áo, vừa thì thầm ở bên tai nàng: "Ta biết con đã đến Hổ Phách thôn mấy lần, đã gặp qua các tộc nhân, họ đã biết thân phận của con chưa?"

Trùng Nhi vừa cởi đồ vừa nhỏ giọng trả lời: "Những người con từng tiếp xúc đều đã biết được, nhưng vì để giữ bí mật, điều này vẫn chưa có truyền bá ra cho các tộc nhân khác biết."

Lãnh diễm phụ nhân trầm giọng nói, "Nói cách khác, Lý Trừng Hổ cũng đã biết thân phận của con."

Trùng Nhi khẽ lắc đầu, "Ông ta không biết, ông ta vẫn chưa biết con là nữ nhi."

Đôi mắt của Lãnh diễm phụ nhân lập tức trở nên sắc bén, "Đó là con nghĩ vậy. Theo ta được biết, Lý Trừng Hổ sở dĩ giữ các tộc nhân Hổ Phách thôn lại không giết, là để bày ra cạm bẫy ở đó, chờ những tộc nhân Hổ Phách tộc còn sống sót như con và ta đến tiếp xúc. Đây cũng là lí do vì sao qua nhiều năm như vậy ta vẫn không dám đến gặp các tộc nhân. Nếu như hắn không biết thân phận của con, làm sao có thể ban thưởng những tộc nhân đó cho con."

Trùng Nhi vẫn tiếp tục cởi quần áo, "Đại cô, nếu như ông ta biết được thân phận của con, làm sao ông ta có thể ban các tộc nhân đó cho con chứ? Ông ta thật sự không biết, đó là vì ông ta muốn ban lễ vật cho nghĩa tử của ông ta, nên hỏi con muốn lễ vật gì, con giả vờ mình là nam nhân háo sắc, đưa ra đề nghị muốn có được những Hổ phách nữ đó, và ông ta đã đồng ý."

"…" Lãnh diễm phụ nhân như muốn nói gì đó rồi lại thôi, thần sắc cực kỳ phức tạp, có một số lời dù đã đến bên miệng nhưng cuối cùng vẫn không thể nói ra, bà ta im lặng đưa tay cầm lấy bộ đồ mới mà nàng đã đem vào, mở rộng ra giúp nàng mặc tay áo, đồng thời thay đổi chủ đề câu chuyện, "Tiểu cầu nhi, con đã từng nghĩ tới chưa, cho dù Lý Trừng Hổ thật sự cho con đưa tộc nhân đi, nhưng đến ngày nào đó nếu hắn biết rõ thân phận của con, liệu hắn có thể buông tha không? Con và các tộc nhân phải làm sao bây giờ? Thậm chí có thể sẽ liên lụy đến đám người Thám Hoa lang."

Hai tay đang chỉnh đốn quần áo của Trùng Nhi cứng lại, ngơ ngẩn nhìn bà ta, dùng ánh mắt dò hỏi xem nên làm gì bây giờ.

Kỳ thực nàng cũng từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng nàng không biết phải làm gì mới tốt, nàng chỉ biết cần cứu tộc nhân của mình ra đã rồi nói tiếp.

"Hổ Phách tộc chúng ta là con gái của biển cả, chúng ta sinh ra đã thuộc về vùng biển rộng này, đây là quê hương của chúng ta. Con thật sự muốn tộc nhân chúng ta rời bỏ mảnh đất quê hương do tổ tiên nhiều đời để lại sao? Hơn nữa, đã có nhiều tộc nhân nhuộm máu biển xanh như vậy, lẽ nào họ phải uổng mạng hay sao? Trốn tránh không phải là biện pháp, giúp cho tộc nhân có thực lực để kiếm được chỗ đứng mới là biện pháp tốt nhất. Hồi đó dở dĩ mẫu thân con nói ta dẫn con chạy trốn, chính là vì lưu lại hi vọng cho Hổ Phách tộc. Con đã sống sót, dẫn dắt tộc nhân tái thiết gia viên chẳng lẽ không phải là trách nhiệm của con sao?"

Trùng Nhi gật đầu, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ mờ mịt, nàng đương nhiên hiểu đạo lý đó và cũng sẵn sàng đảm nhận trách nhiệm này, nhưng nàng không biết phải làm thế nào.

Lãnh diễm phụ nhân cũng không nôn nóng nhất thời, đẩy nàng ra, "Ra ngoài trước đi đã, rồi lại cầm một bộ đồ mới vào phòng thử."

Trùng Nhi nói: "Lần sau con sẽ cầm theo mấy bộ."

Lãnh diễm phụ nhân: "Đừng nên như vậy. Ta đã nói rồi, có quá nhiều người theo dõi con, con không để ý thấy sau khi con vào đây, lượng khách trong cửa hàng đột nhiên tăng lên sao? Con phải cho người ta có cơ hội kiểm tra phòng thử đồ, có một số việc chặn kín không bằng để hở, phải cho bọn họ một khoảng trống, nếu không, đám thám tử đó sẽ nghĩ cách cưỡng ép xông vào. Những kẻ khác có lẽ không dám, nhưng mấy thế lực lớn kia là không e ngại gì và bọn họ dám làm như vậy. Đến lúc đó nhìn thấy ta ở trong phòng thử đồ, một khi để cha con Tương thị phát hiện, bị thế lực của Lý Trừng Hổ phát hiện, hậu quả khó thể tưởng tượng."

Trùng Nhi gật đầu liên tục thể hiện mình đã hiểu.

Lãnh diễm phụ nhân đưa bộ y phục đã thay lại cho nàng, sau đó lập tức mở tấm trần ra chui vào rồi biến mất.

Phía bên này, Trùng Nhi vừa mới ra khỏi phòng thử đồ, lập tức có người bước vào. Cửa đóng lại người đó liền bắt đầu đưa tay kiểm tra bốn vách tường, từ trên xuống dưới không bỏ qua phần nào.

Trùng Nhi cũng chỉ quay đầu lại thoáng nhìn, lại đảo mắt nhìn trong cửa hàng động thêm không ít khách hàng, rồi quay sang nói với gã nhân viên đang khen nàng mặc đẹp rằng mình muốn chọn thêm bộ khác. Gã nhân viên thể hiện không có vấn đề và ra hiệu cho Trùng Nhi thấy bộ y phục của nàng đang vắt trên cánh tay mình, rồi tiếp tục đưa Trùng Nhi đi lựa chọn.

Bên trên không gian cửa hàng còn có một tầng, dùng để chứa đồ và nghỉ ngơi, lúc này, Lãnh diễm phụ nhân đang đứng bên cạnh Bàng Vô Tranh, nhìn lão ta với ánh mắt trưng cầu ý kiến.

Bàng Vô Tranh khẽ gật đầu, "Ta đã nghe được rồi, đêm dài lắm mộng, nỗ lực đừng vòng vo, đã có rất nhiều kẻ theo dõi đến đây, càng kéo dài e rằng càng dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Có thể hiểu được tâm trạng của các ngươi sau khi xa cách lâu ngày mới gặp lại, có lời gì về sau có thời gian chậm rãi trò chuyện, trước tiên nói nàng ta hẹn Thám Hoa lang gặp mặt ta sớm nhất có thể."

Lãnh diễm phụ nhân khẽ gật đầu, nói thêm: "Tên nhân viên bán hàng đó diễn rất tốt, không nhìn ra bất kỳ sơ hở nào, sau này có thể cân nhắc trọng dụng. Ngươi bồi dưỡng ra một người như vậy trong cửa hàng này từ khi nào? Sao ta không biết?"

Bàng Vô Tranh: "Hắn không phải diễn. Hắn vốn là một nhân viên bình thường không biết điều gì cả, ngươi đương nhiên không biết."

Phụ nhân ngẩn ra, "Vậy hắn làm sao có thể phối hợp ăn ý như thế?"

Bàng Vô Tranh: "Làm gì mà ăn ý hay không ăn ý, đó vốn là công việc của hắn. Chỉ cần người bên trên là ngươi đây phối hợp ăn ý là

được. Có một số việc, càng ít người biết được càng tốt."

Phụ nhân nghẹn ngào không nói nên lời, quay đầu nhìn xuống sàn nhà, nghĩ lại thì quả thực là như thế, chỉ cần Tiểu cầu nhi tới đây xem quần áo, bất kỳ nhân viên bán hàng nào cũng sẽ động viên nàng mặc thử.

"Một lát nữa, ngươi nhớ nhắc nàng ta chọn lấy một bộ đồ trước khi rời đi, Đào chưởng quỹ sẽ tặng cho nàng. Sau khi nàng ta xác định được thời gian gặp mặt Thám Hoa lang, thì cứ đến đây nói cho Đào chưởng quỹ biết, lấy cớ là Thám Hoa lang không cho nàng lấy đồ miễn phí, cần phải đến trả tiền."

"Phương pháp này không tệ, trong tình huống bình thường cũng không có vấn đề, nhưng tại trong mắt mấy thế lực lớn kia, e rằng lão Đào vẫn sẽ bị nghi ngờ."

"Không quan trọng nữa, chỉ cần Đào chưởng quỹ có thể nắm được thời gian gặp mặt, hắn lập tức có thể rút khỏi theo mật đạo, cửa hàng này bỏ đi cũng được."

Phụ nhân gật đầu, khi nghe được tiếng cửa phòng thử bên dưới mở ra đóng lại, bà ta lập tức lặng yên không một tiếng động bay tới một tấm ván sàn, lén nhìn qua khe hở, xác nhận bên dưới là Trùng Nhi, bà ta lập tức lật tấm ván lên, nhảy xuống.

Bàng Vô Tranh cũng bay tới bên cạnh, quỳ một gối xuống, nghiêng tai lắng nghe.

Trong không gian cửa hàng phía dưới có không ít người cũng muốn áp sát vào cửa phòng thử đồ của Trùng Nhi để nghe trộm, nhưng mà trong cửa hàng có quá nhiều người, không thể công khai làm như vậy.

Trùng Nhi có phần bất đắc dĩ khi phải tiếp tục đổi sang một phòng thử đồ khác,.

Lãnh diễm phụ nhân lại truy hỏi lần nữa: "Tiểu cầu nhi, con có sẵn sàng gánh vác trách nhiệm dẫn dắt tộc nhân chấn hưng gia viên không?"

Trùng Nhi tức thì ngừng lại động tác cởi y phục, khó xử hỏi: "Đại cô, ta nên làm thế nào?"

Lãnh diễm phụ nhân lập tức nắm lấy tay nàng, nói: "Trước mắt, chúng ta có một cơ hội rất tốt, chỉ cần có thể đi vào tiên phủ, chỉ cần tìm được thuật pháp của tiên gia để cho Hổ Phách tộc chúng ta sử dụng, trên thế gian này còn có ai dám chiếm lấy gia viên chúng ta? Hổ Phách tộc chắc chắn sẽ chấn hưng trong tay của con và ta!"

Trùng Nhi nghe vậy thì vô cùng sợ hãi, "Đại cô cũng nhằm vào tiên phủ ư?"

Lãnh diễm phụ nhân: "Không được sao?"

"Đại cô, tiên phủ không có tốt đẹp như các ngươi nghĩ đâu, bên trong rất nguy hiểm, không thể tùy tiện xông vào."

"Làm sao con biết nó nguy hiểm, con từng tiến vào tiên phủ ư?"

"Con… Con chưa từng đi vào, nhưng con từng nghe nói tới, Tiểu Vân gian kia nghe nói rất nguy hiểm."

"Chỉ một cái Tiểu Vân gian không thể đại diện cho tất cả, nếu không… Nếu đã nguy hiểm như vậy, vì sao đám người Thám Hoa lang còn phải nghĩ hết mọi cách để tìm kiếm nó?"

Nghe hỏi như vậy, Trùng Nhi tức thì hết lời chống đỡ, nàng rất muốn nói cho bà ta biết tình cảnh nguy hiểm trong tiên phủ mà các sư huynh đã kể cho nàng nghe, nhưng nàng phải kìm nén lại bởi vì biết rằng có một số chuyện nhất định phải giữ bí mật.

Lãnh diễm phụ nhân lại nói: "Tiểu cầu nhi, ngoại trừ phương pháp này ra, con còn có phương pháp nào khác để giải cứu tộc nhân sao?

Một khi thân phận của con bị bộc lộ, Lý Trừng Hổ tuyệt đối sẽ không bỏ qua, không chỉ tất cả tộc nhân phải rơi vào tuyệt cảnh, e rằng Thám Hoa lang mà con ái mộ cũng sẽ không có kết quả tốt. Con bằng lòng nhìn thấy cảnh đó sao?"

Trùng Nhi lập tức rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

"Tiểu cầu nhi, nếu Thám Hoa lang tới đây vì tiên phủ, vậy việc này cũng không phiền toái như con nghĩ. Ta đã ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, trong tay ít nhiều cũng tích lũy được một ít lực lượng, ta có thể giúp đỡ hắn, ta có thể hợp tác với hắn, không chỉ tại Hổ Phách hải này, mà cả khi tiến vào tiên phủ, cho dù có nguy hiểm, với thực lực của ta chẳng lẽ không thể giúp hắn một tay sao?"

Nghe được lời này, Trùng Nhi ngẩng đầu sửng sốt, ánh mắt lấp lóe, đúng vậy, đại cô của mình chính là tu sĩ cấp bậc Cao Huyền, nếu có một người như thế hỗ trợ trong tiên phủ, quả thực là một trợ lực lớn cho công tử.

Nhưng nàng vẫn còn do dự, thực sự rất khó đưa ra quyết định, bởi vì nàng chỉ thường làm việc theo lời căn dặn, chưa bao giờ đưa ra quyết định nào, đặc biệt là trong chuyện lớn như thế này.

Thấy vậy, A Lang đại cô tiếp tục khuyên nhủ, "Con không cần khó xử, ta biết loại chuyện này với ai đều khó thể nói ra, con có thể tìm cách để cho ta gặp mặt Thám Hoa lang, đích thân ta sẽ nói chuyện với hắn… Tiểu cầu nhi, lẽ nào ta có thể hại hắn hay sao? Lẽ nào ngay cả con cũng không tin ta sao?"

Dứt lời bà ta lại giúp nàng nhanh chóng thay đổi y phục, rồi ra hiệu cho nàng đi ra ngoài tiếp tục lựa chọn một bộ khác vào thử.

Còn bà ta thì xoay người nhảy lên trên.

Chương 1344: Đồng ý (2)

Chờ sẵn tại một bên, Bàng Vô Tranh nhỏ giọng nói: "Tiểu cầu nhi này của ngươi tính tình thiếu quyết đoán, chỉ thuyết phục thôi là vô ích, nếu thật sự muốn tốt cho nàng ta thì ngươi phải có hành động thúc ép thỏa đáng mới được."

Trùng Nhi đi ra ngoài chọn một bộ quần áo khác, khi quay lại liền phát hiện phòng thử đồ vừa rồi lại bị người khác chiếm, nàng đành phải đổi sang một phòng khác.

A Lang đại cô cũng lần nữa hạ xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng, rõ ràng là đang muốn nghe câu trả lời.

Trùng Nhi cũng đã động tâm nhưng vẫn còn do dự, "Không phải ta không tin đại cô, chỉ là, chỉ là hắn vẫn chưa biết thân phận của ta, nếu đại cô xuất hiện, thân phận của ta sẽ bị bộc lộ."

A Lang đại cô nắm lấy hai vai nàng, hỏi: "Lẽ nào con muốn giấu giếm hắn cả đời sao? Hay là con muốn từ bỏ tộc nhân của mình không để ý đến, và giả làm nam nhân ở mãi bên cạnh hắn cả đời? Có một số việc sớm muộn sẽ phải đối mặt. Bây giờ ta đã biết được rồi, ta không có khả năng nhìn con cứ một mực như vậy. Con hẹn hắn đi, với tư cách là trưởng bối, ta sẽ giúp con nói rõ ràng việc này. Nếu như con không hẹn, vậy thì ta sẽ trực tiếp đi tìm hắn. Cùng lắm thì lại để cho Lý Trừng Hổ phát hiện ra tung tích của ta, cùng lắm thì ta lại chạy trốn một lần nữa."

Dứt lời liền như muốn rời đi.

Trùng Nhi lập tức khẩn trương, giơ tay giữ bà ta lại, "Đừng, đại cô, con… Con sẽ hẹn, đại cô đừng nên mạo hiểm."

A Lang đại cô lập tức đổi từ vẻ mặt lạnh lùng sang tươi cười vui vẻ, nắm lấy hai vai nàng rồi dặn dò cẩn thận.

Sau khi thay xong quần áo, Trùng Nhi im lặng rời khỏi phòng thử đồ, rồi cầm lấy bộ y phục đã chọn đến quầy hỏi giá.

"Ôi a, Lâm thiếu có thể ưa thích quần áo của cửa hàng chúng ta, đó chính là vinh hạnh cho cửa hàng chúng ta, đây là chuyện tốt mà chúng ta có muốn cũng không được, sao có thể lấy tiền của ngài…"

Chưởng quỹ lấy lòng một phen, không chịu lấy tiền, thì ra ông ta đã nhận ra được thân phận nghĩa tử của Lý Trừng Hổ.

Trong trường hợp bình thường, Trùng Nhi sao có thể nhận lấy bộ y phục này, nhưng lần này nàng cảm tạ rồi nhận lấy, sau đó xách túi quần áo đi ra ngoài, rồi làm theo lời dặn của A Lang đại cô, không thể vừa ra khỏi cửa hàng liền trực tiếp trở về, mà tiếp tục đi dạo một lúc trong Tri Hải các.

Tại tầng trên của tiệm quần áo, A Lang đại cô khẽ thở dài, "Lấy tộc nhân và người trong lòng của nó để uy hiếp nó, ta thật xấu hổ."

"Đừng tự trách mình, nó cũng không thể ở mãi bên cạnh Thám Hoa lang với bộ dạng không phải nam không phải nữ như vậy được, nàng phải có một trưởng bối quyết định thay. Chúng ta làm vậy vừa để tốt cho nàng vừa là vì lợi ích của tộc nhân các ngươi." Bàng Vô Tranh với tâm trạng rất tốt ôm A Lang đại cô một cái an ủi, rồi sau đó cả hai cùng nhau đi xuống lầu.

Bọn họ không có đi ra khỏi cửa hàng mà đi xuống gầm cầu thang, nhấc một tấm sàn nhà lên, cùng nhau chui vào.

Bên trong địa đạo đen kịt, hai người lấy Huỳnh thạch ra rọi sáng, một đường đi xuống dưới.

"Một khi lão Đào rút đi, tất nhiên sẽ gây ra nghi ngờ, mật đạo này chỉ sợ phải bộc lộ khi bị lục soát. Thật đáng tiếc, mất công sức năm

năm mới đào ra được, còn chưa có tác dụng gì nhiều."

A Lang đại cô tràn đầy tiếc nuối, vì để tránh động tĩnh đào bới bị phát giác, mật đạo này được thực hiện rất cẩn thận và thật lâu.

Nhưng Bàng Vô Tranh thì không để bụng, "Hữu dụng một lần như vậy là đủ rồi."

Trong căn phòng Cưu chiếm tổ Thước

Nghe xong báo cáo, Hướng Lan Huyên đột nhiên quay đầu lại, kinh ngạc hỏi: "Người của Thám Hoa lang cũng đang theo dõi tên Lâm Long đó sao?"

Thủ hạ đến báo cáo đáp: "Đúng vậy, xác định không sai."

"Xem ra người che mặt hoác áo choàng đi sát qua bên cạnh hắn còn có giấu bí ẩn khác. Thám Hoa lang cũng nảy sinh nghi ngờ đối với tên tiểu bạch kiểm này." Hướng Lan Huyên đi qua đi lại. miệng lẩm bẩm một hồi, sau đó quay lại hỏi: "Có phát hiện thấy điều gì bất thường ở trong cửa hàng quần áo đó không?"

Thủ hạ của nàng ta đáp: "Thoạt nhìn chỉ là một cửa hàng bán thời trang bình thường. Nơi duy nhất khuất tầm nhìn chính là phòng thử đồ. Trong đó có giấu trò gì hay không thì không dễ xác nhận. Đó là nơi thay quần áo, bất kể là khách nam hay khách nữ thay đồ, đều không thể áp sát tới cửa nhìn trộm ngay trước mặt mọi người."

Hướng Lan Huyên xùy một tiếng, "Đúng là đã chọn một nơi rất tốt. Có mùi vị của âm mưu."

Thủ hạ của nàng nói: "Khu vực dưới lòng đất và xung quanh phòng thử đồ đều không có vấn đề gì. Nơi duy nhất có thể có bất thường chính là tầng bên trên. Chúng ta đã phái người giám sát chặt chẽ, chỉ cần có người xuất hiện từ trên lầu sẽ không thoát khỏi tầm mắt của chúng ta."

Khi trở về nơi ở, Trùng Nhi trước tiên tìm đến Dữu Khánh, mời hắn đi Hổ Phách thôn một chuyến, nói là những Hổ phách nữ đó đã ngưỡng mộ đại danh của hắn từ lâu, mà nàng thì nhất thời nhanh mồm nhanh miệng đồng ý với bọn họ. Nàng hi vọng Dữu Khánh có thể giúp nàng thực hiện lời hứa của mình.

Nhìn ánh mắt có chút né tránh của Trùng Nhi, Dữu Khánh cười bình thản nói: "Được."

Trùng Nhi lập tức hỏi: "Công tử, ngài cảm thấy khi nào đi thì thích hợp?"

Dữu Khánh đứng dậy, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Ta có chút việc cần đi xử lý. Chờ ta trở về rồi quyết định."

"Ha ha, trở về rồi nói." Nam Trúc cũng vui vẻ phất tay ra hiệu, nhàn nhã cùng đi theo hắn.

Còn Mục Ngạo Thiết thì vẫn ngồi yên trong phòng không chút động lòng, giống như không nghe thấy gì.

Bách Lý Tâm lấy cung ra khỏi hộp, chậm rãi chà lau…

Dữu Khánh không phải đi nơi nào khác, mà sang căn phòng sát vách của An Di và Tô Thu Tử. Trong phòng có thám tử Tam Tiên bảo đi theo dõi Trùng Nhi đang chờ.

Sau khi ngồi xuống, hắn chăm chú lắng nghe thám tử báo cáo.

Khi nghe kể về tình hình trong cửa hàng quần áo, Dữu Khánh và Nam Trúc liền không khỏi cau mày nhìn nhau. Hai người biết rõ thói quen của Trùng Nhi, đó là một người cần cù tiết kiệm, tại một cửa hàng quần áo bình thường nàng cũng sẽ không bao giờ thử hết bộ này đến bộ khác như vậy, huống chi nơi này là Hổ Phách hải, một nơi giá hàng cao quá đáng.

Hai người vừa nghe liền biết có vấn đề.

Làm sao bây giờ? Nam Trúc nhìn chằm chằm Dữu Khánh, dùng ánh mắt để dò hỏi, đây chính là đồng môn sư huynh đệ, đệ tử duy nhất của tiểu sư thúc!

Dữu Khánh trầm mặc một lúc, sau đó đột nhiên hỏi: "Trong cửa hàng quần áo đó có xông hương không?"

Trong hầu hết cửa hàng quần áo tại Tu hành giới đều có xông hương thơm, sau khi khách hàng mua quần áo, cửa hàng sẽ dùng hương thơm để xông qua một lần.

Người báo cáo thoáng sửng sốt, tựa hồ không hiểu vì sao hỏi việc này, nhưng rồi sau đó gật đầu đáp: "Có, có hương liệu."

Dữu Khánh lập tức đứng dậy nói: "Đi, ta cũng muốn mua một bộ quần áo, ngươi dẫn ta đến cửa hàng đó xem đi."

"Được." Người báo cáo gật đầu, lập tức đi trước dẫn đường.

Đi ra tới cửa, Dữu Khánh bỗng nhiên quay đầu lại nói với An Di và Tô Thu Tử: "Đừng cứ ru rú ở trong phòng như vậy, dẫn theo nhiều chút huynh đệ cùng nhau ra ngoài đi dạo đi."

Chương 1345: Phát hiện (1)

Dưới ánh hoàng hôn, sóng biển lấp lánh.

Hướng Lan Huyên thả chân, ngồi nghiêng trên bệ cửa sổ, ngắm nhìn ráng chiều rực rỡ.

Có người gõ cửa đi vào, đến trước mặt nàng cấp báo, "Đại hành tẩu, Thám Hoa lang đã rời khỏi phòng, dẫn theo gần năm mươi nhân viên Tam Tiên bảo đi dạo trong Tri Hải các."

Ánh mắt Hướng Lan Huyên chuyển từ ngoài cửa sổ lên người gã, "Đi dạo trong Tri Hải các, lại còn mang theo năm mươi người?"

"Vâng."

"Đây là đi dạo hay là phô trương, có kiểu đi dạo như vậy sao?"

"Nhìn như là đang đi dạo."

"Nhất định có trò gì đó. Tiếp tục theo dõi kỹ vào. Có bất kỳ điều gì khác thường thì hãy kịp thời báo cáo cho ta."

"Vâng."

Sau một hồi đi dạo, Dữu Khánh cũng nhận ra mình mang theo quá nhiều người.

Hắn có căn dặn mang theo nhiều chút huynh đệ, trong lúc không để ý, quay đầu lại nhìn, hay a, tại sao lại nhiều như thế?

Hắn chỉ định mang theo mấy người để bố trí giám thị bên ngoài cửa hàng quần áo đó, không cần thiết phải nhiều người như vậy.

Mấu chốt là khí tràng của đám người này không bình thường, không hổ là xuất thân thổ phỉ Tam Tiên bảo, đám người này tập hợp lại cùng đi với nhau, lập tức bộc phát ra khí thế của thổ phỉ, khiến cho người lạ tránh xa, người qua đường dồn dập dạt sang hai bên để nhường đường.

Dữu Khánh đành phải dặn dò lại lần nữa, sau đó đoàn người vừa đi vừa chậm rãi tản ra, ít nhất không còn cảnh mấy chục người tụ tập ùn ùn trên đường nữa.

"Tiệm quần áo Nghê Thường."

Đi tới trước cửa hàng, Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn bảng hiệu lẩm bẩm đọc, dưới lời mời nhiệt tình của nhân viên bán hàng, mấy người cất bước đi vào bên trong.

Ngoại trừ một người dẫn đường, chỉ còn lại có Dữu Khánh, Nam Trúc, An Di và Tô Thu Tử.

Hai người sau nhìn nhau một cái, Thám Hoa lang bảo bọn họ sắp xếp người giám sát ở bên ngoài, bọn họ sao có thể không biết cửa hàng quần áo này có vấn đề.

"Chư vị, mời vào trong, mời vào trong." Đào chưởng quỹ nhiệt tình cất tiếng mời chào, ánh mắt nhìn theo Dữu Khánh bước vào trong, vẻ mặt có chút sửng sốt, tại sao vị này lại đến đây? Tình hình dường như không giống với kế hoạch.

Nhìn thấy Dữu Khánh bất ngờ quay đầu nhìn lại, lão ta vội vàng cúi đầu khom lưng mỉm cười.

Trước sự tiếp đón nồng nhiệt của nhân viên bán hàng, Dữu Khánh đang muốn tập trung tinh thần để quan sát tỉ mỉ nên không muốn bị gã quấy rầy, hắn trực tiếp chỉ tới Nam Trúc, "Không phải ta, là hắn. Hắn quá mập nên không dễ mua quần áo. Các ngươi giúp hắn lựa chọn đi."

Đôi mắt Nam Trúc lập tức trợn tròn, nhìn hắn với ánh mắt đầy chân thành, nhưng cuối cùng cũng không có hé răng phủ nhận, thời điểm này gã chỉ có thể im lặng phối hợp, tiếp nhận sự tiếp đón nhiệt tình của nhân viên bán hàng, và ra vẻ nghiêm chỉnh đi qua từng hàng giá treo quần áo, xem xét, lựa chọn.

Trong khi đó, Dữu Khánh thì chắp tay sau lưng chậm rãi dạo quanh trong cửa hàng, cũng có vẻ như đang ngắm nghía quần áo, nhưng thực tế là đang thi triển Quan Tự quyết để quan sát biến đổi của làn khói thơm mờ nhạt trong cửa hàng. Mùi hương trong cửa hàng này thực sự dễ chịu.

Sau khi tu vi đột phá đến Thượng Huyền, tốc độ tính toán bằng Quan Tự quyết của hắn đã tăng lên nhiều, khả năng nhìn nhỏ mà biết lớn cũng vọt tăng, chỉ là cũng không có biểu hiện ra năng lực gì đặc biệt rõ ràng.

Thay đổi trực tiếp nhất là, khi thi triển Quan Tự quyết, hắn không cần phải có những làn khói rõ ràng để tính toán nữa, mà chỉ cần một chút khói mờ nhạt là đủ.

Hắn cũng không biết khi nào mình mới có thể tu luyện đến cảnh giới có thể nhìn thấy những vật chất chưa biết, theo ghi chép trong Quan Tự quyết, trong không gian thực tế có lượng lớn vật chất mà mắt thường không thể nhìn thấy được.

Sở dĩ hắn đến đây thi triển Quan Tự quyết là vì nhận thấy tình huống Trùng Nhi đến đây có phần không bình thường, điểm đáng nghi lớn nhất là tại trong phòng thử đồ, nhưng trải qua kiểm tra hắn lại không phát hiện ra vấn đề gì.

Người khác có thể cho rằng không có gì, nhưng hắn đã ở chung với Trùng Nhi rất lâu, biết rõ hành vi chọn lựa thử đồ nhiều lần như vậy của Trùng Nhi nhất định có vấn đề gì đó.

Nói cách khác, vấn đề rất có thể ở trong mấy phòng thử đồ này.

Nhưng nếu như nói dùng phòng thay đồ để gửi và nhận thông tin gì đó, thì việc thay đổi hết phòng này đến phòng khác là thế nào?

Vì vậy hắn đã đích thân đến cửa hàng này để tìm hiểu.

Trong lúc hắn đang chậm rãi nhìn quanh nhìn quất, chợt có tiếng mời chào của nhân viên bán hàng cất lên, lại có thêm mấy người bước vào cửa, đó là Long Hành Vân, còn có Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân.

Dữu Khánh quay đầu lại thoáng nhìn, không nói nên lời, người ta đến đây chọn mua quần áo, hắn đúng là không thể nói gì.

Tạm thời không để ý tới bọn họ, hắn tiếp tục lặng lẽ dùng Quan Tự quyết để dò xét, Dữu Khánh đã phát hiện phía trên cửa hàng có ngăn tầng, nhận thức về không gian hình thành trong đầu giúp cho

nhận ra rằng, ở bên trên có thể biết rõ tình hình trong các phòng thử đồ bất cứ khi nào.

Tình huống đó lập tức khiến hắn liên tưởng đến việc Trùng Nhi liên tục đổi phòng thử, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện này?

Hắn nhìn đông nhìn tây một vòng, rồi đột nhiên cũng giơ tay cầm lấy một bộ đồ, khi đi ngang qua bên cạnh An Di thì nhấc khuỷu tay huých cô ta một cái, khi cô ta nhìn sang, hắn liền nghiêng đầu dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ta, sau đó trực tiếp tiến vào một phòng thử đồ còn trống.

Đào chưởng quỹ đang nhìn về phía hắn, đám người Long Hành Vân đang nhìn, mấy người Nam Trúc cũng như vậy, còn có một số khách hàng vào sau cũng kín đáo nhìn chằm chằm phía hắn.

Cửa đóng lại, bọn họ không còn nhìn thấy gì nữa.

An Di đi tới trước cửa phòng thử đồ, trực tiếp thủ tại đó, không cho ai dễ dàng đến gần làm phiền.

Ở bên trong, Dữu Khánh thuận tay cầm quần áo treo lên trên móc, sau đó không có bỏ công điều tra xung quanh mà nhẹ nhàng nhảy lên, hai chân đạp lên vách tường hai bên, đưa tay hạm vào trần nhà, thử đẩy lên, cảm nhận không có gì khác với những người từng kiểm tra trước đó, không đẩy được, tựa như đã bị cố định.

Người khác không biết tính cách của Trùng Nhi, có thể cho rằng việc lựa chọn và thử quần áo trước khi mua là chuyện bình thường, thậm chí ngay cả Bàng Vô Tranh, người thiết kế ra phương thức liên lạc này có thể cũng không ngờ được, Trùng Nhi dù sao cũng là tu sĩ nhưng bình thường lại tiếc tiền mua y phục.

Dữu Khánh thì biết rõ vấn đề trong đó.

Và bởi vì biết rõ vấn đề nằm ở đâu, cho nên hắn không dễ dàng bỏ cuộc. Hắn lập tức thi pháp kiểm tra trần nhà từng chút một cách có

chủ đích, sau đó hắn quả nhiên phát hiện ra điểm khả nghi.

Tấm trần nhà này tưởng chừng như được cố định nguyên vẹn với sàn nhà bên trên, nhưng thực tế các mộng chốt ở xung quanh có thể được chuyển dịch trong sàn nhà.

Hắn liền thi pháp đẩy những chốt cài xung quanh tấm sàn ra ngoài, rồi nhẹ nhàng đẩy ra, tấm trần nhà tức thì được lật mở ra, hắn vươn đầu lên nhìn thấy được không gian tối tăm trên này.

Hắn lập tức ý thức được, nếu như chỉ để truyền một tin nhắn đơn giản hay làm gì đó thì không cần phải bố trí như thế này, chỉ cần giấu một tờ giấy hoặc thứ gì đó ở trong phòng thử là được, càng không cần phải liên tục thay đổi phòng thử.

Hắn nhận ra rằng Trùng Nhi đang liên hệ với ai đó.

Lúc đầu hắn từng nghi ngờ liệu có phải tiểu sư thúc của mình đang ở đây hay không, nhưng với tình huống hiện tại, không có khả năng là tiểu sư thúc, bởi vì hắn biết rõ năng lực Âm Tự quyết của tiểu sư thúc, hơn nữa bố trí trong cửa hàng quần áo này cũng không thể là tiểu sư thúc làm ra.

Khi nghĩ đến việc có thể có ai đó khác đứng sau việc này, lại nghĩ về lời mời mà Trùng Nhi đưa ra hôm nay, cùng với những chuyện yêu cầu nàng làm lúc trước, hắn tức thì rợn cả tóc gáy.

Không ai không sợ sự kinh khủng của một con quỷ nội bộ gây ra.

Chương 1346: Phát hiện (2)

Hắn hơi duỗi người, tung người lên, lấy Huỳnh thạch ra, nhẹ nhàng bước tới dò xét xung quanh.

Sau một hồi dò xét, không phát hiện ra điều gì đặc biệt, hắn liền theo thang dốc đi xuống lầu, kết quả phát hiện bên này dẫn đến phía sau cửa hàng quần áo, động tĩnh phía bên kia cánh cửa phòng đóng chặt tương đối náo nhiệt, chính là dẫn đến sảnh cửa hàng phía ngoài, có thể nghe được rõ ràng tiếng nói chuyện bên ngoài.

Hắn cầm Huỳnh thạch rọi sáng không gian xung quanh cầu thang, định nhìn quanh một vòng rồi đi lên để về phòng thử, nhưng hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt chăm chú, rồi chậm rãi xoay người lại, nhìn chằm chằm vào không gian dưới gầm cầu thang, sau đó hắn đi tới, ngồi xổm xuống cúi đầu nhìn, tay gạt qua, mặt đất tung lên bụi bặm, dưới ánh sáng chiếu rọi của Huỳnh thạch, hắn có thể thấy rõ ràng quỹ tích biến đổi của đám bụi.

Những tấm ván sàn dưới cầu thang cũng tương tự như trên lầu, ánh mắt Dữu Khánh dán chặt vào tấm ván ở giữa, Huỳnh thạch trên tay cũng di chuyển đến, tay kia đặt lên trên, thi pháp điều tra, đã có kinh nghiệm dò xét lúc trước, hắn rất nhanh liền phát hiện ra vấn đề, đẩy các mộng chốt ở xung quanh ra, lật mở tấm ván, một lối vào địa đạo hiện ra trước mặt.

Lại có người dám ở đào địa đạo ngay bên trong Tri Hải các của Tương Hải Hoa, hắn có phần kinh ngạc.

Đúng vào lúc này, phía bên ngoài vang lên giọng nói khiêm tốn và vui vẻ của Đào chưởng quỹ, "Bỉ nhân là Đào Chu, hổ thẹn là chưởng quỹ của tiệm quần áo Nghê Thường. Vừa rồi, nếu như ta không nhận lầm, người đang thử y phục bên trong chính là Thám Hoa lang đại danh đỉnh đỉnh phải không?"

Giọng nói của An Di vang lên, "Thế nào, chỗ các ngươi mua bán quần áo còn phải phân biệt là ai nữa sao?"

Đào chưởng quỹ: "Không phải, không phải. Thám Hoa lang là quý khách, chỉ muốn hỏi xem có điểm nào không chu toàn hay không."

Đang ngồi xổm dưới cầu thang, Dữu Khánh lập tức nhận ra được thời gian mình vào thử quần áo quá lâu, đã khiến cho chưởng quỹ bên ngoài nghi ngờ nên tới thăm dò. Hắn cấp tốc khôi phục lại tình trạng nắp đậy địa đạo, đứng dậy quay ngược lên cầu thang, nhanh chóng nhảy xuống phòng thử, thuận tay khôi phục lại trần nhà.

Đào chưởng quỹ không nghe thấy có bất kỳ phản ứng gì ở trong phòng thử, cất lời khách khí chào, khi xoay người đi, ánh mắt hơi âm trầm. Ngay sau đó, ông ta đến trước một cánh cửa trong cửa hàng, mở cửa bước vào, giơ tay đóng cửa lại, nhìn tình hình bên trong rồi đi tới bên cạnh cầu thang, duỗi chân đạp đạp lên sàn nhà, sau đó nhanh chóng xoay người đi lên lầu.

Phi thân lên tầng trên, quan sát xung quanh, tiếp đó nhẹ nhàng bước đến chỗ bên trên phòng Dữu Khánh thử đồ, hạ thấp người nhìn lén qua kẽ hở, đúng lúc nhìn thấy Dữu Khánh cầm y phục mở cửa đi ra ngoài. Ông ta đưa tay đè đè sàn nhà, không nhận thấy có gì bất thường, khẽ cau mày rồi chậm rãi đứng dậy rời đi.

Bên ngoài phòng thử đồ, An Di xoay người lại nhìn Dữu Khánh bước ra ngoài, không thấy có bất kỳ điều gì khác thường.

Nam Trúc mặc một bộ đồ giống như tân lang, đang soi mình trong gương, cũng không quên nhìn về phía Dữu Khánh.

Trong cửa hàng có không ít ánh mắt kín đáo nhìn chằm chằm vào hắn, Long Hành Vân đứng chắp tay sau lưng biểu hiện rõ hơn.

Một gã nhân viên đến đón Dữu Khánh vừa đi ra, "Tiên sinh, bộ y phục này thế nào? Có vừa ý ngài không?"

Ánh mắt gã ta khá tinh tế, đã nhận ra được trong nhóm người tiến vào vừa rồi, vị này chính là người dẫn đầu, đoán chừng đây có thể là một vị khách sộp xuất thủ hào phóng, nếu phục vụ tốt, khả năng sẽ nhận được không ít tiền thưởng.

Đáng lẽ gã nên lấy lòng ngay từ đầu, nhưng mà người ta vừa mới bước vào liền nói mình không mua y phục, nói là tên mập mua quần áo, ai ngờ vừa mới quay người đã thấy người ta đi thử đồ.

Dữu Khánh đâu thèm quan tâm có vừa ý hay không, hắn hoàn toàn không có mặc vào người, lập tức ném trả cho đối phương, nói: "Để ta xem tiếp."

Mở cửa bước ra ngoài, đóng cửa lại xong, ánh mắt Đào chưởng quỹ liền dán chặt vào Dữu Khánh. Ông ta nhìn thấy Dữu Khánh vỗ nhẹ lên cánh tay Tô Thu Tử, dẫn Tô Thu Tử ra khỏi cửa hàng, trong lòng khó giải thích mà cảm thấy có chút bất an, mơ hồ cảm giác sắp xảy ra chuyện.

Một góc ngoài cửa, Dữu Khánh thì thầm bên tai Tô Thu Tử một hồi, sau đó Tô Thu Tử gật đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Dữu Khánh nhìn theo Tô Thu Tử rời đi, vừa mới quay đầu lại liền đụng phải một khuôn mặt quen thuộc, không phải ai khác, chính là ba người Long Hành Vân.

Hắn vốn muốn làm bộ như không nhìn thấy, trực tiếp đi qua, ai ngờ Long Hành Vân lại lên tiếng hỏi: "Thử y phục cần nhiều thời gian như vậy sao?"

Dữu Khánh dừng bước, phì cười nói: "Giữa người với người, thẩm mỹ không giống nhau nha. Ta là người có học, là người có chú ý. Có nói cho ngươi, yêu quái như ngươi cũng không hiểu."

Nói đến thẩm mỹ, ánh mắt Long Hành Vân vô thức dừng lại trên bộ ria mép lún phún rất có phong cách của hắn, thật sự rất muốn tranh luận với đối phương, nhưng rồi nghĩ đến hào quang văn võ song toàn của người ta, cuối cùng gã đành nhịn lại, tiếp tục hỏi: "Ngươi làm gì ở trong đó?"

Khi nghe gã hỏi câu này, ngay cả Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân đều cau mày.

Dữu Khánh kỳ quái hỏi: "Ta nói nha Long thiếu, ta cần phải giải thích với ngươi ta đang làm gì sao? Ngươi theo sát ta như vậy, không phải là muốn nhìn chằm chằm cả lúc ta thay quần áo chứ?"

Dứt lời liền hừ một tiếng, phất tay áo rời đi.

Long Hành Vân: "Nói cũng đúng, vừa rồi đáng lẽ ta nên trực tiếp xông vào nhìn xem ngươi đang làm gì, khẳng định có vấn đề."

Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân không nói nên lời, Phượng Quan Vân nhịn không được nhấc tay ôm trán, chủ yếu là vì lời này phía bên mình hoàn toàn không chiếm lý.

Dữu Khánh lại lần nữa dừng bước, chậm rãi quay người lại nhìn chằm chằm Long Hành Vân, bốn mắt nhìn nhau, không biết đối phương là đang nói đùa hay nói thật, mấu chốt là một lát nữa hắn đúng là định đi vào phòng thử quần áo, nếu như tên cháu trai này thật sự cưỡng ép xông vào kiểm tra, vậy thì quá là vui.

Nếu là người khác, hắn sẽ không quá lo lắng, người của hắn hẳn là có thể ngăn gã lại, vấn đề là Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân bên cạnh gã thật sự không phải ngồi không, trước đây hắn đã chứng kiến thực lực của Ngân Sơn Hà.

Ánh mắt hắn đảo qua ba người, đầu óc xoay chuyển thật nhanh, sau đó hắn đi đến trước mặt Long Hành Vân, hạ thấp giọng hỏi: "Long thiếu thật sự muốn biết ta đang làm gì sao?"

Long Hành Vân trả lời đơn giản và dứt khoát, "Muốn."

Dữu Khánh than thở: "Long thiếu, không phải là ta không muốn mang ngươi theo cùng chơi, mà là sợ ngươi không chơi nổi, ngươi rất quý giá, ta chỉ vì muốn tốt cho ngươi."

Long Hành Vân rất khó chịu với bộ dạng lên mặt coi mình như trẻ chưa cai sữa, nghiến răng nói: "Ta tự có chừng mực, không cần ngươi vì muốn tốt cho ta."

Dữu Khánh gật đầu, "Được, vậy ta cảnh cáo trước, bất kể các ngươi có dám cùng chơi hay không, các ngươi đều phải giữ kín miệng, không được tiết lộ bất kỳ thông tin nào, bằng không, đừng trách ta không khách khí."

Long Hành Vân gật đầu, ánh mắt lộ vẻ mong đợi, hai người Hoàng, Phượng thì quay nhìn nhau.

Dữu Khánh vẫy vẫy tay, ra hiệu cho ba người ghé lỗ tai tới gần, sau đó hạ thấp giọng nói: "Ta nhận được thông tin, cửa hàng quần áo này có gì đó không bình thường, ta vừa mới vào dò xét qua, quả nhiên phát hiện thấy bên trong có một địa đạo bí mật. Ta chuẩn bị đi vào thăm dò. Long thiếu, ngươi có dám đi không?"

Địa đạo bí mật? Cả ba người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Long Hành Vân càng lộ rõ sự mong đợi: "Việc này có gì mà không dám?"

Dữu Khánh lập tức dựng thẳng ngón tay cái với gã, đồng thời nhìn về phía sau gã, Tô Thu Tử đã dẫn một đám huynh đệ đến nơi.

Chương 1347: Đưa tới cửa (1)

Hai ba mươi người, tất cả đều là người Tam Tiên bảo, chen chúc ùa vào cửa hàng quần áo, không biết việc kinh doanh của cửa hàng có tốt lên hay không, chỉ biết trong cửa hàng đã trở nên chật chội.

Ba người Long Hành Vân đồng loạt nhìn sang Dữu Khánh, đều biết rõ nhất định là tên này đang giở trò quỷ.

Dữu Khánh lại ngoắc tay ra hiệu cho ba người ghé tai tới gần, thì thầm một hồi bên tai bọn họ, sau đó đĩnh đạc quay lại cửa hàng.

Ở trong cửa hàng, Đào chưởng quỹ nhìn tình hình trước mắt, mặt mày tươi cười, trong mắt lại lộ ra nét sầu lo.

Bên ngoài cửa hàng, Hoàng Tu Hùng kéo lại Long Hành Vân đang định đi vào, nhỏ giọng nhắc nhở: "Các chủ, tình hình không rõ ràng, tốt nhất là chúng ta không nên mù quáng nhúng tay vào."

Long Hành Vân: "Chính là vì không biết rõ cho nên mới phải đi vào thăm dò rõ ràng tình huống. Lỡ như mật đạo đó thông tới tiên phủ thì sao?"

Dứt lời gã liền thoát khỏi sự lôi kéo, rồi xông vào trong cửa hàng.

Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ, bọn họ không có lựa chọn nào khác, không thể để mặc một mình Long Hành Vân đi mạo hiểm, vì thế đành phải cùng theo vào.

Sau khi bước vào cửa hàng, càng cảm nhận được sâu sắc, có thật nhiều người, nhân viên cửa hàng bận rộn không kịp phục vụ.

Giữa sự ồn ào và náo nhiệt, Dữu Khánh lại tìm đến An Di và Tô Thu Tử, thì thầm với hai người một lúc. Sau khi cả hai gật đầu thể hiện đã hiểu, hắn lại cất bước đi dạo trong cửa hàng đông đúc, có lẽ cảm thấy có quá đông người không thuận tiện, hắn dứt khoát chọn một mạch hơn chục bộ quần áo, rồi ôm vào phòng thử đồ, đóng cửa lại.

Long Hành Vân học theo, cũng lôi theo mấy bộ y phục xông vào một phòng thử đồ, Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân cũng chụp mấy bộ quần áo tiến vào một phòng thử khác.

Đứng quan sát hiện trường, hai người Tô Thu Tử thấy vậy liền dùng động tác và ánh mắt ra hiệu, lập tức có người tiến đến thủ tại trước cửa mấy phòng thử.

Ở tầng trên, Dữu Khánh vừa mới đậy xong tấm sàn nhà trở lại vị trí cũ, liền nhìn thấy ba người Long Hành Vân lần lượt chui lên tại

nhưng vị trí khác.

Ba người trả lại tấm ván nhà về vị trí, sau đó nhanh chóng theo Dữu Khánh lẻn xuống lầu.

Khi xuống hết cầu thang, bọn hắn cách biệt với bên ngoài chỉ bằng một cánh cửa. Dữu Khánh xốc tấm ván sàn che đậy lối vào địa đạo lên, phất tay ra hiệu cho bọn họ đi xuống trước. Nhất quyết muốn đi theo ư? Được thôi. Một số thời điểm hắn có thể dùng làm tiên phong. Dù sao hắn cũng không biết được tình hình bên dưới.

Đương nhiên, hiện tại hắn cũng là tài cao gan lớn, nếu cảnh giới dưới Cao Huyền, hắn đúng là không có gì phải sợ. Hơn nữa, đâu có dễ dàng đụng phải Cao Huyền như thế, huống chi còn có hai cao thủ trong cảnh giới Thượng Huyền của Xích Lan các cùng đi.

Hoàng Tu Hùng vung tay ngăn cản Long Hành Vân đang vội vã muốn chui xuống. Ông ta lấy ra một viên Huỳnh thạch búng vào trong địa đạo đen kịt để chiếu sáng dò đường, sau đó đi đầu nhảy xuống trước, tiếp theo sau là những người khác.

Dữu Khánh đi xuống cuối cùng, đậy ván sàn trở lại vị trí cũ, lập tức ngăn cách âm thanh ồn ào phía trong ku cực cửa hàng.

Long Hành Vân tặc lưỡi, nói: "Dữu huynh, ngươi dẫn nhiều người như vậy xông vào cửa hàng có khác gì công khai quấy rối chứ? Trừ khi chưởng quỹ là kẻ ngốc mới không nhận ra."

Dữu Khánh khinh thường nói: "Nhận ra thì thế nào, có thể làm gì được ta?"

Hắn thực sự không phải nói chuyện ngông cuồng, tại thời kỳ này, đứng phía sau hắn đều là thế lực lớn, nếu không phải muốn tranh thủ tìm kiếm một ít manh mối trước khi người cấu kết với Trùng Nhi kịp phản ứng, hơn nữa trong thời gian ngắn cũng không có biện pháp nào tốt hơn, hắn dám cam đoan cho dù mình có dỡ Tri Hải các xuống cũng sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Hắn tin rằng khi Trùng Nhi đến nơi này cũng đã bị rất nhiều người theo dõi, người lúc trước âm thầm liên lạc với Trùng Nhi chắc hẳn cũng biết điều này, nơi đây đại khái đã trở thành con cờ bị vứt bỏ, nếu bây giờ không nhanh chóng làm chút gì đó, về sau có quay lại đây cũng chẳng ích lợi gì.

Long Hành Vân xùy một tiếng, "Không hổ là Thám Hoa lang, thật là ngông cuồng."

Dữu Khánh chế nhạo, "Đây chẳng phải là học được từ ngươi sao? Bây giờ ta coi như đã tìm được một chút cảm giác hoành hành ngang ngược của Long thiếu lúc trước, thật là sảng khoái."

Long Hành Vân mím miệng, không nói gì nữa.

Mật đạo chỉ cao hơn người bình thường một cái đầu, nơi rộng nhất cũng chỉ vừa đủ cho hai người có thể đi song song, không rộng rãi, đi nghiêng xuống một đoạn rồi bắt đầu đi ngang…

Hầu hết những khách hàng đi ngang qua đều kinh ngạc, không biết cửa hàng quần áo này có gì hay mà tình hình buôn bán tốt như vậy? Có người muốn đi vào nhìn xem có chuyện gì, nhưng bên trong thực sự quá đông đúc nên họ chỉ có thể bỏ qua, chờ sau này rảnh rỗi sẽ quay lại xem.

Đào chưởng quỹ đứng sau quầy tự nhiên nhận ra được tình hình không ổn, tuy rằng nhiều khách nhưng không có ai thật sự mua gì, quần áo treo trên giá bị lật tới lật lui vô số lần, các nhân viên bán hàng bị đám đông quấn lấy, cũng bị giày vò không còn lòng dạ quan tâm cái gì.

Lại quay nhìn mấy phòng thử đồ kia, người đi vào thật lâu vẫn không thấy đi ra, ông ta ngồi không yên, cuối cùng bước ra khỏi quầy, vừa đi vừa phải chắp tay xin khách hàng nhường đường, đi thẳng về phía cánh cửa đóng kín dẫn lên tầng trên.

Vẫn luôn thủ tại trước cửa quan sát động tĩnh, An Di đã để ý đến, cô ta lập tức có phản ứng, đột nhiên hét lớn, "Lớn mật, lại dám sờ mông lão nương!"

Cô ta xoay người lại tung ra một cước, trực tiếp đá bay một gã nhân viên Tam Tiên bảo ra ngoài, ầm, cánh cửa đó lập tức bị đụng vỡ tan.

Hiện trường trở nên yên tĩnh, mọi người dồn dập quay đầu nhìn tới. Nam Trúc đang ở trong một phòng thử đồ cũng mở hé cửa, thò đầu ra nhìn bên ngoài.

Đào chưởng quỹ thoáng sửng sốt, sau đó nhanh chóng xuyên qua đám người, đi đến trước cánh cửa sụp đổ, sắc mặt âm trầm.

Gã nhân viên Tam Tiên bảo bò ra khỏi đống gỗ vụn liên tục xin lỗi và than thở với An Di, "An gia chủ, ta thật sự không có sờ mông ngươi, chỉ là có quá nhiều người, người này dồn người kia mới khiến ta vô tình chạm phải. Ngài nghĩ xem, ta nào dám làm vậy."

An Di có vẻ đã suy nghĩ lại, "Hôm nay ta tạm tin ngươi một lần." Sau đó, cô ta quay sang chắp tay xin lỗi Đào chưởng quỹ, "Chưởng quỹ, ta thật quá lỗ mãng và kích động, ngài đừng có để bụng, cần đền bao nhiêu ta sẽ đền cho ngài không thiếu một xu."

Đào chưởng quỹ miễn cưỡng cười, gật đầu nói: "Không sao, không sao."

Dứt lời liền không muốn dây dưa quá nhiều, cất bước đi vào, đạp lên một đống vụn gỗ nhìn khu vực dưới cầu thang, bây giờ cánh cửa che chắn đã bị phá hủy, ngay trước mắt bao người, ông ta không dám để lộ chuyện mình lén lút đào địa đạo tại Tri Hải các, cho nên không dám mở ra kiểm tra.

Ông ta ngước mắt nhìn lên lầu, sau đó bước nhanh đi lên, chuẩn bị lên lầu nhìn xem đám người Dữu Khánh có còn ở trong phòng thử hay không.

Lúc này, Tô Thu Tử đột nhiên lớn tiếng nói: "Vừa rồi không phải có người than phiền có quá nhiều người, không đủ phòng thay đồ sao? Các ngươi nhìn xem, phía trên này còn có một cái gác kín đáo, không chờ được đến lượt mình thì lên lầu thử đi."

Nói xong, chính gã chụp lấy một bộ y phục, nhanh chóng xông lên lầu, phía sau lập tức có mấy người đi theo.

Chương 1348: Đưa tới cửa (2)

Đã đi lên trên gác, Đào chưởng quỹ nghe thấy động tĩnh, lập tức giang tay ngăn cản tại lối lên cầu thang, "Chư vị, chư vị, trước tiên hãy nghe ta nói, nơi này là chỗ ở cá nhân, không tiếp khách bên ngoài. Chư vị, xin lỗi, mời quay lại, mời quay lại."

Tô Thu Tử lập tức hét lớn: "Chưởng quỹ, có ai buôn bán kiểu như ngươi không chứ? Có nhiều người cần thử đồ như vậy, phía dưới chỉ có chừng đó phòng thay đồ, ta thấy trên này cũng chỉ là một gác xép bình thường, không giống như có cất chứa thứ gì quý giá. Không bằng như vậy đi, ngươi cứ để cho đám khách hàng chúng ta được thoải mái, nếu mất thứ gì, ta sẽ chịu trách nhiệm."

Đào chưởng quỹ vẫn nhất quyết ngăn cản, "Chư vị, nơi đây thật sự không phải dùng để đãi khách." Ông ta cúi đầu lộ vẻ cầu xin Tô Thu Tử.

Tô Thu Tử trừng mắt nói: "Nếu ngươi cứ nhất quyết muốn buôn bán kiểu như vậy, ỷ cửa hàng lớn mà khi dễ khách hàng, vậy chúng ta cũng không nuốt nổi cơn tức này, cùng lắm thì chúng ta mặc kệ mọi thứ, đập nát cửa hàng này của ngươi!"

Một đám người theo sau rất quen thuộc với phong cách này, tất cả đều không cần phải kêu gọi, ra sức cùng xông lên trên, liên tục không ngừng kêu gào, "Đúng, ỷ cửa hàng lớn khi dễ khách hàng thì đập cửa hàng này đi cho rồi."

Đào chưởng quỹ có phần sửng sốt, lần đầu tiên gặp phải một đám khách hàng như vậy.

Tô Thu Tử giơ tay đẩy ông ta ra, đi thẳng lên trên gác, rồi thay đồ ngay trước mặt mọi người.

Gã không phải nói giỡn, nếu như Đào chưởng quỹ thật sự cứng rắn ngăn cản, gã là thật sự dám gọi người phá hủy cửa hàng này.

Không vì cái gì khác, chỉ vì có lòng tin, Dữu Khánh đã có dặn dò, nếu thật dự gặp phải tình huống đó, vậy thì cứ đập đi, có việc gì Thám Hoa lang hắn chịu trách nhiệm hết, cho dù Tương La Sách đích thân tới bắt bọn họ, hắn cũng đảm bảo có thể đưa bọn họ ra.

Nếu là người khác nói lời này, Tô Thu Tử có lẽ sẽ nghi ngờ, nhưng đối với vị đại tài tử Dữu Khánh này, cho dù không tính đến bối cảnh các mối quan hệ, gã cũng sẽ có chút mù quáng nghe theo.

Tuy nhiên, Dữu Khánh cũng chắc chắn rằng Đào chưởng quỹ không dám cứng rắn đối đầu, bởi vì nếu thật sự náo loạn lên, kéo những người quản lý Hổ Phách hải đến, với việc người trong phòng thử đồ biến mất, khi thực sự lục soát, cửa hàng này sẽ không gánh nổi hậu quả, đào địa đạo trong nhà người khác, giải thích được sao?

Hắn có thể cường thế như vậy, đầu tiên là chắc chắn người ta không dám làm trái, thứ hai là muốn ngăn chặn con đường liên lạc bí mật bằng địa đạo, bức ép người nơi đây phải báo cáo tình hình với người đứng sau, xảy ra chuyện như vậy, có thể không khẩn cấp báo cáo sao? Tam Tiên bảo vẫn có người trông chừng ở bên ngoài, đang chờ đợi a.

Những người khác đi theo sau Tô Thu Tử cũng chạy lên gác, làm bộ làm tịch thử quần thử áo, có người còn thắp đèn sáng lên.

Quả nhiên, Đào chưởng quỹ chỉ có thể căng gương mặt đứng đó nhìn, không dám cứng rắn phản đối, ông ta định đợi những người này thử xong y phục sẽ đi xuống, nào ngờ đám người này rõ ràng đã có dự tính trước, thay phiên nhau đi xuống, thay phiên nhau đi lên, vì vậy luôn luôn có mấy người tại trên này.

Ông ta còn có thể làm gì bây giờ? Nằm úp trên mặt sàn ngay trước mặt mọi người để rình xem khách hàng thay quần áo trong phòng thử đồ hay sao?

Cuối cùng ông ta đành phải xoay người đi xuống gác, trước khi ra ngoài còn quay lại liếc mắt nhìn lối vào mật đạo, bên ngoài có một đám khách đang nhìn, ông ta không có cơ hội để mở ra kiểm tra.

Khi quay về đến quầy, ông ta lập tức mở một cánh cửa nhỏ nơi chỗ quầy, đi vào trong, đóng cửa lại, nhanh chóng chạy đến bàn làm việc, bày giấy bút ra, nhấc bút chấm mực vội vã viết một bức mật tín, sau đó thổi khô rồi nhét vào trong một hạt châu, tiếp đó nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài.

Trở lại sau quầy, ông ta gọi một gã nhân viên đến, dặn dò: "Hiện trong cửa hàng đã quá đông, không thể cho thêm vào nữa, ra treo biển thông báo ngừng nhận khách đi."

Người đó lập tức nghe lời, ra cửa treo biển ngừng đón khách.

Chẳng bao lâu, chưởng quỹ của một cửa hàng đối diện dạo bộ bước vào, nửa tựa trước quầy vui vẻ nói: "Lão Đào, hôm nay sao thế, sao buôn bán tốt như vậy?"

Đào chưởng quỹ bất đắc dĩ lắc đầu, bộ dạng như là một lời khó nói hết, nên không có nói gì.

Chưởng quỹ nhìn quanh cửa hàng một vòng, sau đó lại tản bộ trở về cửa hàng của mình.

Không lâu sau đó, có một vị khách đi vào cửa hàng của lão ta, đích thân chưởng quỹ bước ra chào hỏi, thừa dịp không có ai để ý đến, lão ta lập tức chuyển một hạt châu vào trong tay vị khách.

Vị khách chắp tay sau lưng đi dạo một vòng trong cửa hàng, rồi dường như không nhìn trúng vật gì nên cất bước rời đi…

Ở trong mật đạo, đám người Dữu Khánh ngừng lại, bởi vì bọn hắn gặp một ngã rẽ, một con đường đi ngang và một con đường khác đi nghiêng xuống.

Dữu Khánh lập tức đưa ra đề nghị: "Chúng ta chia binh ra làm hai đường đi dò xét."

"Không được." Long Hành Vân dứt khoát từ chối.

Dữu Khánh tận tình khuyên bảo: "Với những gì diễn ra bên trên, người ta cũng không phải kẻ ngốc, tin tức sẽ nhanh chóng được truyền đi, chúng ta là đang chạy đua thời gian với người ta, có hiểu hay không hả? Điều quan trọng nhất bây giờ là chúng ta phải nắm bắt được một số manh mối trước khi bọn họ phát hiện ra. Hơn nữa, bốn người chia làm hai nhóm, bên cạnh ta vẫn có người của ngươi, ngươi sợ cái gì?"

Long Hành Vân quay sang nói với hai người Hoàng, Phượng: "Hắn rất gian xảo, ta đã sớm lĩnh giáo qua. Chúng ta không thể để hắn lừa, không thể tách ra."

Hai người Hoàng, Phượng không có ý kiến gì với điều này, theo quan điểm của bọn họ, an toàn mới là ưu tiên hàng đầu, cẩn thận sẽ không có sai lầm.

Dữu Khánh lập tức không nói nên lời. Thôi được, đây không phải là nơi tranh cãi ầm ĩ, hắn cũng không muốn nói nhiều nữa, đi trước

bước vào con đường dẫn xuống dưới.

Sau khi đi được một chặng đường rất dài, hắn phát hiện phần cuối bị chìm trong nước biển. Mấy người lặn xuống nhìn xem, kết quả không nằm ngoài dự đoán, đẩy ra vật lấp kín cuối đường là ở trong biển. Bọn họ trồi lên khỏi mặt nước, nhìn thấy trời đã tối, có thể nhìn thấy ánh đèn trên đảo.

Mấy người lặn trở về, quay lại theo đường cũ, đi dò xét ngã rẽ kia…

Trên một tửu lâu, Bàng Vô Tranh và Thanh y phụ nhân ngồi uống rượu đối diện với nhau, trên bàn có bốn năm món ăn.

Có người gõ cửa đi vào, bỏ xuống một hạt châu và nói: "Tiệm quần áo Nghê Thường dùng cách truyền tin khẩn cấp gửi đến."

Nghe nói là tin tức khẩn cấp, Thanh y phụ nhân lập tức mở hạt châu ra, lấy mật tín ra xem, sau khi đọc xong thì ngẩng đầu lên nói với vẻ kinh ngạc: "Lão Đào đoán rằng, Thám Hoa lang đã tìm được địa đạo trong tiệm quần áo."

Bàng Vô Tranh ngạc nhiên hỏi: "Hắn làm thế nào tìm được mật đạo trong đó chứ?" Dứt lời liền đưa tay đoạt lấy mật tín, sau khi đọc xong thì thở phào ra một hơi, "Thì ra là như vậy, tên này thật sự không kiêng nể gì cả." Lão ta cúi đầu nhìn xuống dưới chân, "Nói cách khác, hắn hẳn là sắp tìm đến nơi này rồi."

Thanh y phụ nhân: "Lão Đào đoán chừng, Long Hành Vân, Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân có khả năng cũng cùng đi vào địa đạo. Mật đạo đã hoàn toàn bị lộ, không thể sử dụng nữa, chúng ta phải nhanh chóng rút đi thôi."

Bàng Vô Tranh nhìn chằm chằm bức mật tín, hừ một tiếng: "Chỉ mấy kẻ như thế còn chưa đủ để vào mắt. Chúng ta đang muốn tìm Thám Hoa lang, hắn lại tự mình đưa tới cửa, có thể nói đi mòn giày sắt tìm không thấy, được đến chẳng phí chút công phu. Nếu hắn đã đến, vậy thì gặp mặt đi. Vừa lúc gặp mặt nói chuyện trực tiếp."

Thanh y phụ nhân suy nghĩ một chút, "Có thể được hay không? Cho dù không có cao thủ khác tham gia, nếu như để cho mấy người Long Hành Vân nhìn thấy thì phải làm sao?"

Bàng Vô Tranh: "Yên tâm đi, ta sẽ xử lý. Ngươi đi tìm Lâm Long trước đi. Một chút nữa gặp mặt nói chuyện, chúng ta còn cần Lâm Long chứng minh thân phận của ngươi. Đi nhanh đi."

"Được." Thanh y phụ nhân lập tức đứng dậy rời đi.

Không còn người khác, Bàng Vô Tranh trầm mặc một lát rồi gõ bàn cành cạch.

Chẳng mấy chốc, có người tiến đến bái kiến.

Bàng Vô Tranh nói: "Thông báo cho tàu thuyền gần lối ra khác hãy chuẩn bị sẵn sàng. Nhớ kỹ, bất kể trong địa đạo có động tĩnh gì, khi A Ngọc hỏi tới, ngươi đều phải nói là không có bất kỳ động tĩnh gì, cũng không có bất cứ ai xuất hiện. Hiểu chưa?"

"Vâng." Người đến nhận lệnh.

Trong mắt Bàng Vô Tranh lộ ra vẻ hưng phấn đầy mong đợi, "Xem ra ta phải đích thân vào địa đạo một chuyến rồi."

Dứt lời liền vo mật tín thành tro bụi, rồi đứng dậy sải bước rời đi.

Tại Tri Hải các, trong căn phòng buông rũ những dải lụa trắng, tiểu sư thúc đang khoanh chân đả tọa đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, y chậm rãi bỏ chân xuống, đứng dậy.

Y đang tập trung chú ý vào Bàng Vô Tranh, bởi vì y đã sớm nghi ngờ hành vi của Bàng Vô Tranh, lão ta theo đuổi Địa Mẫu mà bị làm nhục, giả chết ẩn thân tại nơi này, nếu như thực tâm quy ẩn, lão ta cần gì phải tốn công tốn sức xây dựng sản nghiệp lớn như vậy, hơn nữa lão ta đã nói rõ muốn tìm tiên phủ, lại nhằm vào mấy người Dữu Khánh, y làm sao có thể không e ngại.

Vì vậy, khi nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, từ đó y nhận ra được Bàng Vô Tranh hoàn toàn không phải đơn giản chỉ muốn nói chuyện với Dữu Khánh, lão ta muốn giấu A Lang đại cô để gây chuyện, nói trắng ra chính là muốn động thủ với Dữu Khánh.

Y không thể để mắt tới tất cả mọi người, không ngờ đột nhiên lại xảy ra chuyện như thế này, nếu không phải nghe được cuộc trò chuyện vừa rồi thì y sẽ không biết.

Chuyện rắc rối hiện tại là lão Thập Ngũ đã chui sâu vào trong lòng đất, điều này có tác động ngăn cản khá lớn đối với Âm Tự quyết của y, Âm Tự quyết của y căn bản không kết nối được.

Y có thể liên lạc với những thế lực lớn như Hướng Lan Huyên, nhưng làm như vậy sẽ bộc lộ Âm Tự quyết của mình, hậu quả đó sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Liên lạc với mấy người Trùng Nhi, nói bọn họ tìm tới những thế lực lớn đó? Tình hình xoay chuyển như thế này, xem ra không còn kịp nữa bất cứ lúc nào cũng có khả năng xảy ra chuyện.

Keng! Tay của y đột nhiên bật ra một vệt hàn quang ở bên hông, một cây nhuyễn kiếm được rút ra khỏi vỏ trên đai lưng, co ngón tay búng ra, thân kiếm trải đầy lỗ thủng rung động, phát ra âm thanh vo vo kỳ dị. Đây chính là bảo vật trấn phái của Linh Lung qua, Tẩu Không kiếm!

Chương 1349: Chuyển đi (1)

Cầm mũi đưa ra phía trước, y bỗng nhắm mắt lại, cất tiếng thì thầm như đang gọi, "Đông Liên Ngọc!"

Mắt chợt mở ra, mũi kiếm quay ngược lại, trực tiếp đâm vào bụng mình, tựa như đang tự sát, chợt nghe một tiếng leng keng, kiếm đã biến mất, đã được tra vào vỏ, quấn quanh người, thân thể y cũng lao về phía cửa sổ, chân đạp lên bệ cửa sổ, nhảy xuống lầu cao, tay áo rộng tung bay phất phới trong gió, giống như một con dơi bay lượn trong màn đêm, lướt về phía mặt đất.

Lúc này, y không còn quan tâm tới việc có người nào theo dõi hay không, và cũng không quan tâm tới người của Tương Hải Hoa cất lời hỏi thăm.

Không còn cách nào khác, bởi vì khi phát hiện thấy tình hình không ổn thì thời gian đã quá gấp gáp, lão già Bàng Vô Tranh và lão Thập Ngũ ở tại thời điểm có khả năng chạm mặt nhau bất cứ lúc nào, với tu vi hiện nay của y, phạm vi tìm kiếm của Âm Tự quyết có hạn, dựa vào tu vi của Bàng Vô Tranh, tốc độ sẽ cực nhanh, một khi lão ta đem người đi xa, hậu quả sẽ rất khó lường…

Ở trong nhà kho dưới tầng hầm tửu lâu, Bàng Vô Tranh đẩy một chiếc kệ nặng chất đầy đồ vật sang một bên, để lộ ra một cửa hang tối tăm, lão ta lấy Huỳnh thạch ra, rọi sáng những bậc cấp phía dưới, ánh mắt dò xét rồi từng bước một đi xuống bậc thang.

Bên trong mật đạo, Dữu Khánh vẫn rất cẩn thận, trước mắt có sẵn nhân thủ, không sử dụng thật là lãng phí, hắn vẫn để Hoàng Tu Hùng đi ở phía trước dò đường, bọn họ theo tại phía sau, Phượng Quan Vân đi ở sau cùng bảo vệ cả nhóm.

Dữu Khánh và Long Hành Vân đi ở giữa thì tương đối thoải mái, thỉnh thoảng cầm Huỳnh thạch soi nhìn dấu vết trên vách tường.

Đột nhiên, Dữu Khánh chợt nhỏ giọng hô lên: “Dừng lại!”

Người phía trước phía sau tất cả đều tạm dừng lại. Hoàng Tu Hùng đang ở phía trước hai ba trượng quay đầu nhìn lại, có phần không hiểu ra sao.

Ông ta không biết rằng, bởi vì ông ta đi ở phía trước gây ra một chút bụi bặm và để lại cho người phía sau, chuyển động của chúng dưới ánh sáng Huỳnh thạch khiến Dữu Khánh nhận ra dị thường.

Quan Tự quyết của hắn đã dò xét được, lối ra cách đây đại khái chừng tám, chín mươi trượng đã bị người mở ra.

"Có chuyện gì vậy?" Long Hành Vân cất tiếng hỏi.

Dữu Khánh dựng thẳng ngón trỏ trước miệng, nhắc nhở: "Nhỏ giọng một chút, có người."

Long Hành Vân tức thì trở nên cảnh giác cao độ.

Hoàng Tu Hùng vừa lùi trở lại liền cùng với Phượng Quan Vân trao đổi ánh mắt dò hỏi, đều biểu hiện ra vẻ nghi hoặc, cả hai đều không nghe thấy cũng không nhận thấy động tĩnh có người đến.

Hai người quay sang nhìn Dữu Khánh, trong ánh mắt toát ra vẻ không hiểu, tuy rằng tu vi của gia hỏa này cũng đã đột phá đến Thượng Huyền, nhưng tu vi khẳng định không cao bằng bọn họ, cho nên bọn họ hoài nghi với phản ứng của Dữu Khánh.

Quan Tự quyết của Dữu Khánh đã nhận thấy người mở cửa lối ra đang đi xuống, liền nhỏ giọng nhắc nhở, "Đang đi tới đây."

Hắn quay đầu lại thoáng nhìn ra phía sau, bây giờ lui về trốn sao?

Phiền phức đều là thứ yếu, hắn không có làm như vậy mà nắm chặt viên Huỳnh thạch trong tay, chặn ánh sáng toát ra.

Ba người bên cạnh lập tức làm theo, khung cảnh hiện trường lập tức chìm vào trong bóng tối.

Một nhóm bốn người lẳng lặng chờ đợi…

Bàng Vô Tranh từng bước một đi vào địa đạo, ánh mắt lạnh lùng quan sát xung quanh, đề phòng người ta đã lẻn vào đây.

Ngay khi vai của lão ta sắp chìm vào miệng địa đạo, bên tai đột nhiên nghe thấy có tiếng gọi, "Đông Liên Ngọc…"

Chỉ một tiếng gọi nhẹ nhàng như vậy lại khiến lão ta cả kinh lông tơ dựng đứng cả lên, tâm thần run rẩy, lão ta vụt quay đầu lại nhìn xung quanh, trầm giọng quát hỏi: "Ai?"

Nhưng không có bất kỳ lời đáp lại nào, lại là ảo giác hay sao?

Đường đường là tu sĩ, thân thể bình thường, không có bất kỳ bệnh tật gì, một lần còn có thể nói là ảo giác, hai lần liên tiếp, lão ta cảm thấy không thể có khả năng là ảo giác, cảm giác sợ hãi khó tả đột nhiên tràn ngập trong lòng.

Cẩn thận quan sát toàn bộ không gian trong hầm, quả thực không có bất kỳ bóng người nào.

Vì vậy lão ta lại tự an ủi mình, có thể thực sự là cảm giác sai lầm, hi vọng có thể tự lừa chính mình.

Lão ta quay đầu lại, tiếp tục đi xuống dưới, nhưng trong lòng luôn cảm giác phía sau có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Tiểu sư thúc từ trên trời lao xuống, gần đến mặt đất thì lộn người một vòng rồi phiêu nhiên rơi xuống, một tay chắp ở sau lưng cất bước nhàn nhã đi dạo, chiếc quạt xếp trong tay tiêu sái vung ra, trông như đang thảnh thơi quạt mát, kỳ thực là chắn nửa khuôn mặt, che động tác miệng, lại cất tiếng gọi: "Đông Liên Ngọc…"

Lần này giọng nói ít đi vẻ thầm thì, bộc lộ sự âm trầm và ác ý.

Bàng Vô Tranh tức thì dừng bước khi đầu đã sắp biến mất khỏi lối vào địa đạo, toàn thân cứng đờ, lặng im đứng đó, nhìn về phía chỗ rẽ phía dưới địa đạo, nơi đó đường đi vẫn chưa bằng phẳng.

Lão ta cầm Huỳnh thạch đứng yên tại trên bậc thang. Trong khi đó, nhóm người còn lại thì đứng trong bóng tối đen như mực duy trì

cảnh giác cao độ. Khoảng cách giữa hai bên cũng không xa, với thực lực của họ, có lẽ chỉ cần lắc mình lướt đi là có thể gặp nhau.

"Đông Liên Ngọc…"

Tiếng gọi âm trầm lại vang lên, Bàng Vô Tranh nắm tay lại che giấu ánh sáng của Huỳnh thạch rồi cũng im lặng đứng chờ đợi trong bóng tối, dùng bất biến ứng vạn biến. Lão ta có thể nghe được cả tiếng tim đập của chính mình, tâm trạng rất khẩn trương.

"Đông Liên Ngọc…"

Âm thanh kêu gọi như ở bên tai lại vang lên lần nữa, Bàng Vô Tranh xòe lòng bàn tay, ánh sáng tỏa ra chiếu sáng gương mặt căng thẳng của lão.

Lão ta đã khẳng định được, mình cần phải đối mặt với thực tế, đây căn bản không phải là ảo giác hay là ảo thính.

Lão ta chậm rãi quay người lại nhìn về phía sau, trên cầu thang chỉ có bóng dáng của chính mình, không thấy bóng người nào khác.

Lão ta bỗng nhiên lóe lên, lao ra ngoài, rơi trên sàn hầm đảo mắt nhìn quanh, không gian tầng hầm chỉ có chừng đó, chắc chắn không còn ai.

"Đông Liên Ngọc…"

Giọng nói như gọi hồn đó lại tiếp tục vang lên.

Bàng Vô Tranh không nhịn được cất tiếng thử hỏi, "Ai đó?"

Tiểu sư thúc: Gặp mặt tự nhiên sẽ biết. Ta cho ngươi thời gian một nén nhang để đến ngõ Điền Tự.

Bàng Vô Tranh kinh ngạc, có thể nói chuyện với mình sao? Quả táo cổ của lão ta giật giật, "Tại sao ta phải nghe lời ngươi?"

Tiểu sư thúc: Ngươi được lựa chọn sao?

Nỗi sợ hãi khi phải đối mặt với mối đe dọa không biết, hơn nữa người ta lại còn biết rõ gốc gác của mình, lão ta quả thực không có lựa chọn.

Sau một chút do dự, lão ta quan sát xung quanh rồi trả lời: "Được, ta thật sự muốn xem ngươi là thần thánh phương nào. Nơi nào trong ngõ Điền Tự?"

Tiểu sư thúc: Tới nơi tự nhiên sẽ biết. Đến chậm, chết!

Bàng Vô Tranh mím chặt môi, sau khi nói xong lời đe dọa, giọng nói đó tựa hồ biến mất, nhưng sự chấn động trong lòng vẫn còn chưa tan, đạo hạnh của người thần bí này rốt cuộc như thế nào, với tu vi của mình mà lão ta chỉ có thể nghe được giọng nói, ngay cả vị trí người nói ở đâu cũng không biết, năng lực cách không truyền âm quả thực kinh khủng.

Lão ta yên lặng lắng nghe động tĩnh bên trong mật đạo, không nhận thấy có bất kỳ động tĩnh nào, sau một hồi do dự, lão ta chỉ có thể đậy sàn nhà lại, kéo kệ đồ nặng nề về chỗ cũ đè lên, sau đó nhanh chóng rời khỏi tầng hầm.

Không còn cách nào, để đi từ nơi này đến ngõ Điền Tự, thời gian một nén nhang có phần gấp gáp, lão ta không tiện bay thẳng đến.

Trọng điểm là người ta đã nói rồi, tới chậm sẽ khiến lão phải chết.

Người thần bí này sâu không lường được, lão ta không dám mạo hiểm, so với việc bắt cóc Thám Hoa lang, hiện tại, tính mạng của mình càng trọng yếu hơn.

Chương 1350: Chuyển đi (2)

Sau khi dặn dò một số chuyện với thủ hạ, lão ta lên tiếng gọi, chiếc xe của tửu lâu lập tức được điều tới cho lão ta dùng. Lão ta lên xe, nói một câu, "Đến ngõ Điền Tự, đi nhanh một chút."

Bánh xe lập tức quay tròn ầm ầm, ngồi bên trong khoang xe lắc lư, tâm trạng lão ta khẩn trương và nặng nề, không biết người thần bí đó rốt cuộc là ai, tìm mình làm gì.

Tiểu sư thúc phe phẩy chiết phiến bước chậm trên đường phố, sau khi xác định được Bàng Vô Tranh đã lên đường, lập tức thở phào nhẹ nhõm, đã trút được gánh nặng trong lòng, cuối cùng cũng chuyển được lão ta rời đi.

Mục đích y liên tục lên tiếng chính là để bức ép Bàng Vô Tranh phải rời khỏi địa đạo.

Cũng là bởi vì trong lúc vội vàng, không kịp dùng tới thủ đoạn nào khác, mà y thì nhất định cần phải ngăn cản Bàng Vô Tranh tiến vào mật đạo, với thực lực của lão ta, lão Thập Ngũ không thể nào chống lại được, không thể để cho hai bên gặp nhau, điều này xảy ra do sự sơ suất của y, y không ngờ tới, trong tình hình hiện nay, lão Thập Ngũ lại có thể chơi cứng như vậy, tên kia thực sự là có phần làm chuyện vô nghĩa.

Về việc hẹn gặp Bàng Vô Tranh không phải chỉ là lời lừa gạt, mà y thực sự muốn gặp mặt một lần.

Không còn cách nào khác, dùng Âm Tự quyết thử Bàng Vô Tranh một lần còn có thể khiến lão ta nghĩ rằng là ảo giác, nhưng khi nói ra nhiều lần như vậy, người ta cũng không phải kẻ ngốc.

Y không thể để cho Bàng Vô Tranh có cơ hội kể ra bí mật này cho người thứ hai biết, cũng sẽ không cho Bàng Vô Tranh có cơ hội ghi lại bí mật này.

Nói cách khác, không thể để cho Bàng Vô Tranh sống tiếp nữa.

Không chỉ là Bàng Vô Tranh, ngay cả là Trùng Nhi, nếu như nàng không vượt qua được thử thách đối mặt với A Lang đại cô, nói ra điều không nên nói, vì để giữ bí mật, y cũng sẽ loại bỏ Trùng Nhi.

Đây là thử thách lớn nhất mà Trùng Nhi phải đối mặt kể từ khi gia nhập vào Linh Lung quan, một thử thách nhận rõ tâm rõ tính. Trước đây, nàng chưa bao giờ đối mặt với tình huống xúc động như lần này.

Y không có ngăn cản Trùng Nhi tiếp xúc với A Lang đại cô, chỉ ngồi xem có nghĩa là y cố ý thúc đẩy lần thử thách này.

Để cho Trùng Nhi đến Hổ Phách hải lần này, một trong những mục đích chính là nhằm thử thách Trùng Nhi, chỉ là, trước đây y không ngờ tới A Lang đại cô còn sống.

Không phải y tàn nhẫn, đây là chức trách của y với tư cách là đệ tử chân truyền Âm Tự quyết Linh của Lung quan, và nàng là đồ đệ do y thu nhận, y phải chịu trách nhiệm đối với toàn bộ môn phái.

Những nữ nhân trên đường chợt nhìn thấy một nam nhân tuấn tú như vậy, không khỏi đưa mắt nhìn, tiểu sư thúc nhẹ nhàng phe phẩy chiết phiến, mỉm cười tao nhã gật đầu chào hỏi, khiến cho biết bao trái tim nữ nhân trên đường phải rung động…

“Nhảy lầu đi ra ngoài rồi?”

Đang cầm bút ngồi viết trước bàn, khi nghe báo cáo, Tương Hải Hoa ngẩng đầu kinh ngạc, tại trong ấn tượng của cô ta, mỗi một động tác của nam tử ngọc thụ lâm phong đó đều khiến người ta có cảm giác cảnh đẹp ý vui, rất ít khi làm ra chuyện gì khác thường.

Phụ nhân trắng trẻo mập mạp đáp: "Đúng vậy, đã nhiều lần xác nhận lại, người ở bên ngoài nhìn chằm chằm không có nhìn lầm, hắn quả thực là đã nhảy ra ngoài qua cửa sổ."

Tương Hải Hoa đặt bút xuống đứng lên, nghi hoặc: "Lại mất dấu hay sao?"

Phụ nhân mập mạp trắng trẻo lắc đầu nói: "Lần này thật sự không có. Hắn đang nhàn nhã đi dạo. Người của chúng ta đang âm thầm theo dõi sát sao, vẫn chưa bị mất dấu."

Tương Hải Hoa thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: "Thỉnh thoảng phóng đãng một chút cũng không sao, có lẽ hắn quá nhàm chán. Hổ Phách hải thời kỳ này tụ tập đủ loại yêu ma quỷ quái, ta có rất nhiều chuyện phải làm, ít có thời gian ở cùng hắn."

Phụ nhân cười khổ, "Cũng phải, chỉ là ngoại hình quá thu hút nữ nhân."

Tương Hải Hoa nhéo nhéo trán, về mặt này, cô ta cũng có phần lo lắng, suy nghĩ nhiều cũng không tốt, cô ta nói sang chuyện khác: "Hiện tại, tình hình tại tiệm quần áo Nghê Thường thế nào rồi?"

Phụ nhân đáp: "Thám Hoa lang rõ ràng đang gây rối. Một đám người tụ tập đầy trong cửa hàng chỉ thử đồ mà không mua gì. Mấy Thám Hoa lang và mấy người Long Hành Vân trốn ở trong phòng thử đồ, không thấy ra ngoài. Xem ra cửa hàng này quả thực có vấn đề gì đó."

"Có liên quan tới Lâm Long sao?" Tương Hải Hoa lẩm bẩm, sự việc có dính dáng đến Lâm Long, trước khi chưa biết rõ tình huống, cô ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cô ta không dám, nhưng có người dám.

Với bờ môi đỏ mọng, đích thân pháp giá Hướng Lan Huyên đến đây. Nàng ta ngẩng đầu nhìn biển hiệu, trong đám người đi theo lập tức

có người xông vào mở đường.

Hướng Lan Huyên lập tức thả bộ bước vào. Sự xuất hiện của nàng khiến sự sôi động giảm xuống, cửa hàng vốn đang ầm ĩ trong nháy mắt liền trở nên có thể nghe được tiếng kim rơi, từng đôi mắt khả ái dõi theo bước đi của nàng, có người thành thật lặng lẽ đặt quần áo cầm trong tay xuống, làm như mình là một tên trộm vậy.

Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn cảnh tượng đông đúc, nhàn nhạt nói một câu, "Tất cả ra ngoài ngồi xổm xuống đi."

Giọng nói không lớn, nghe rất dễ chịu, nhưng không giận tự uy.

Sau câu ra lệnh, có người bị đuổi ra ngoài, có người nơm nớp lo sợ chủ động làm theo, đám người rời khỏi đây sau đó đều nghe lời ôm đầu ngồi xổm bên đường giữa những lời trách mắng của đám người Đại Nghiệp ty.

Trong cửa hàng đột nhiên trở nên yên tĩnh, nhưng vẫn còn có người ở lại, An Di và Tô Thu Tử vẫn thủ tại trước phòng thử đồ của Dữu Khánh, tình hình trước mắt khiến hai người rất xoắn xuýt, đi hay là không đi?

Nam Trúc cũng ở lại, gã mặc một bộ đồ trông như tân lang, chạy đến trước mặt Hướng Lan Huyên, cúi đầu khom người chào: "Hướng đại hành tẩu, ngài tới rồi."

Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn gã, vẻ mặt lạnh lùng không muốn làm quen, "Ngươi cũng cút ra ngoài ngồi xổm đi."

"Ách…" Nam Trúc tức thì bối rối.

Khi bị Hướng Lan Huyên xoay người lại lạnh lùng nhìn chằm chằm "hả" một tiếng, gã lập tức cong đít chạy ra ngoài, nhìn thấy một đám người đang ngồi xổm bên ngoài, gã cũng học theo, ôm đầu ngồi xổm xuống.

Ngay cả Nam Trúc cũng phải như vậy, An Di và Tô Thu Tử làm sao dám cứng đầu, họ vội vàng đi ra ngoài ngồi xổm bên cạnh gã.

Ở trong cửa hàng, Hướng Lan Huyên đảo mắt nhìn quanh, rồi hỏi: "Cẩu Thám Hoa ở phòng nào?"

Lập tức có người chỉ vào một phòng thay đồ, "Phòng đó."

Hướng Lan Huyên đi đến, cũng không thèm chào hỏi gì, nhấc chân tung ra một cước, đạp cánh cửa vỡ tan tành, bên trong đó ngoại trừ một đống y phục ra, một nửa bóng người cũng không có.

"Hừ." Hướng Lan Huyên cất tiếng cười nhạt, mặt lộ vẻ giễu cợt, "Tìm!"

"Vâng." Một đám người nhận lệnh.

Ở bên cạnh quầy, sắc mặt Đào chưởng quỹ lập tức đại biến, lão ta biết rõ mình gặp phiền phức lớn rồi, có nằm mơ cũng không nghĩ tới Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty lại đích thân dẫn người đến đây xử lý, lão ta biết rõ hiện tại dì mình có muốn chạy cũng không còn kịp nữa.

Chương 1351: Một kích (1)

Cửa hàng quần áo nói nhỏ không nhỏ, nhưng đó chỉ là nói một cách tương đối, cũng không thể lớn được bao nhiêu, làm sao có thể giấu giếm được quái vật Đại Nghiệp ty lục soát như thế.

Chẳng mấy chốc, lối vào mật đạo đã được mở ra trước mặt Hướng Lan Huyên.

Nhìn thấy một tia hi vọng cuối cùng đã tan vỡ, tự biết được số phận của mình, Đào chưởng quỹ quyết định liều mình thử một lần, đột nhiên lao ra ngoài, lập tức có người lóe lên đuổi theo.

Hướng Lan Huyên chỉ quay đầu lại thoáng nhìn, rồi không có biểu hiện gì dư thừa, lại quay nhìn chăm chú lối vào mật đạo, lạnh nhạt nói: "Cử mấy người đi xuống xem đi."

Vì vậy có hơn mười người nhảy vào trong mật đạo để dò xét.

Cùng lúc này, động tĩnh đánh nhau bên ngoài đột nhiên im bặt. Chỉ chốc lát sau, Đào chưởng quỹ bị người kéo trở về trong bộ dạng rũ rượi giống như một con chó chết.

Đám nhân viên cửa hàng sợ hãi đến nỗi sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

Chưởng quỹ của cửa hàng đối diện không có thu dọn bất kỳ thứ gì, lặng lẽ chuồn đi…

Bên trong mật đạo, mấy người Dữu Khánh đang dán lưng vào vách hầm, im lặng nín thở ngưng thần chờ đợi trong bóng tối.

"Ngươi xác định có người tới đây sao?" Long Hành Vân đứng tựa ở bên cạnh không nhịn được thấp giọng hỏi một câu.

Không chỉ có gã, Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân càng nghi hoặc nhiều hơn, bọn họ thực sự không nhận thấy được bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ có người đang tới gần, cho dù vẫn cùng hắn đợi một hồi lâu.

Dữu Khánh suỵt nhỏ một tiếng, ra hiệu cho gã im lặng. Thôi được, mấy người khác đành phải tiếp tục kiên trì chờ đợi…

Ngõ Điền Tự, kỳ thực chính là một khu vực đường đi được tạo thành từ rất nhiều đường hẻm đan xen với nhau, to có nhỏ có.

Khi xe của Bàng Vô Tranh vừa mới đi đến đầu ngõ thì, bên tai lão ta lại vang lên giọng nói quỷ dị kia: Xuống xe, đi bộ.

Bàng Vô Tranh mím mím môi rồi trầm giọng hô lên: "Dừng xe."

Xe dừng lại, lão ta vén rèm lên vươn người ra, sau khi xuống xe, lão ta căn dặn xa phu: "Ngươi chờ ở đây đi."

"Vâng." Xa phu đáp lời, rồi điều khiển xe chuyển hướng tìm nơi thích hợp đỗ lại.

"Ôi, Bàng tiên sinh, ngài đi một mình thôi sao?"

Chưởng quỹ của một cửa hàng tình cờ nhìn thấy Bàng Vô Tranh, cảm thấy rất bất ngờ, còn tưởng rằng mình nhìn lầm, sau khi xác nhận không sai, lập tức chạy đến chào hỏi lão ta.

Bàng Vô Tranh không có ấn tượng gì quá sâu với người này, khách sáo một câu rồi đuổi đi.

Đã đến cấp độ như lão ta, cơ bản sẽ không đi ra ngoài dạo phố một mình, trường hợp như hiện tại rất hiếm thấy.

Đi chưa bao xa, giọng nói thần bí lại xuất hiện bên tai: Rẽ trái ở ngã tư thừ hai phía trước.

Bàng Vô Tranh không nhịn được cất tiếng lẩm bẩm: "Cụ thể là ở đâu chứ?"

Giọng nói thần bí không có đáp lại, lão ta có phần muốn phát tác, muốn nói nếu ngươi không nói ra cần phải đến đâu thì ta sẽ không đi nữa, nhưng lại không dám trái lời, tình hình không rõ ràng và biết mình không có quyền được lựa chọn, lão ta chỉ có thể tiếp tục đi tới theo chỉ dẫn.

Ngõ Điền Tự mặc dù nằm trong khu vực tương đối phồn hoa của Hổ Phách hải, nhưng bởi vì đây không phải là khu thương mại chủ yếu

nên không phải quá sầm uất.

Tuy nhiên, có một số nơi vẫn có tương đối đông người ra vào, tiểu sư thúc phe phẩy chiết phiến đi vào đoạn đường này, thỉnh thoảng dừng lại trước một cửa hàng nào đó, thỉnh thoảng lại rẽ vào một con hẻm rồi băng qua một con phố khác.

Xung quanh có người phối hợp với nhau cùng theo dõi, tiểu sư thúc biết rõ điều này, và cũng biết chính xác trong một phạm vi nhất định có bao nhiêu người, bọn họ đứng ở đâu.

Y cũng không có ý định cắt đuôi bọn họ, tiếp tục thong dong đi dạo, lang thang khắp nơi.

Bàng Vô Tranh khi thì rẽ trái, khi thì quẹo phải cũng bị ảnh hưởng theo, lão ta phát hiện mình đang đi loanh quanh trong ngõ Điền Tự, có một số đoạn đường đã từng đi qua.

Sau một khoảng thời gian nhẫn nhịn, cuối cùng lão ta không nhịn nổi nữa, cũng không biết người thần bí kia có thể nghe được lời mình nói hay không, lão thử hỏi: "Sao cứ phải đi lòng vòng như vậy? Ngươi rốt cuộc là ai? Đến cùng muốn như thế nào?"

Lần này tiểu sư thúc đáp lại: Có người đang theo dõi ngươi, ta đang giúp ngươi.

Theo dõi? Bàng Vô Tranh theo bản năng kiểm tra xung quanh, một số người đi đường rơi vào trong tầm quan sát của lão, lão ta không nhận ra điều gì khác thường, tất cả mọi người đều khả nghi, lão thử hỏi, "Người nào sẽ theo dõi ta?"

Tiểu sư thúc: Ngươi cho rằng việc ngươi tặng quà cho Lâm Long có thể không gây ra sự chú ý sao?

Bàng Vô Tranh không nói nên lời đồng thời rất sợ hãi, lão lại quan sát xung quanh một vòng, rồi thành thật đi theo chỉ dẫn.

Trong ngõ Điền Tự có một chỗ tường cao rất dài, đây là tường bao giữ sự yên tĩnh cho một khu nhà ở tư nhân, ngăn cách với không gian buôn bán bên ngoài.

Khi Bàng Vô Tranh lần thứ ba xuất hiện trên con đường này, lão ta đột nhiên có cảm giác khó thể giải thích, nguyên nhân có loại cảm giác này là vì trên con đường này có rất ít người, rất ít ánh đèn, ánh sáng u ám.

Lão ta quay đầu nhìn chằm chằm vào bức tường cao chắn kín bên đường, một loại cảm giác mãnh liệt khó giải thích được cho lão ta biết, người thần bí mà lão ta muốn gặp đang ở sau bức tường này.

Khi trong lòng hiện lên ý niệm này, rồi nhìn thấy bên kia tường có một cây đại thụ, lão ta lập tức tung mình bay lên, đáp xuống trên đầu tường, nương theo bóng cây đại thụ che chắn, lão ta quét mắt nhìn bên này, ánh mắt nhanh chóng khóa chặt một người trong số mấy người đang tản bộ, đó là một nam nhân ngọc thụ lâm phong đang phe phẩy chiết phiến.

Lão ta biết người này, đó là tình nhân của Tương Hải Hoa, tại sao y lại xuất hiện ở đây, lẽ nào người thần bí chính là người này sao.

Nhưng khi nghĩ lại, lão ta cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều, đây chỉ là một tên tiểu bạch kiểm ăn cơm mềm mà thôi, trong khi thực lực của người thần bí đó rõ ràng sâu không lường được, đã biết lai lịch của lão, biết rõ lão có cảnh giới Cao Huyền, vẫn dám đe dọa tính mạng lão, tuổi của người này không phù hợp.

Lão cho là chỉ tình cờ gặp gỡ, vì vậy lão quay sang quan sát kỹ những người đi đường khác, nhưng vẫn không nhìn ra được điều gì, đành phải nhảy xuống lại tiếp tục tản bộ.

Ở con đường phía bên kia, tiểu sư thúc phe phẩy chiết phiến liếc nhìn về phía đó.

Tại trong mắt những nhân viên theo dõi, họ không biết người này lang thang trong khu dân cư này để làm gì, mặc dù trông có vẻ như y chỉ đang lặng lẽ bước đi và suy nghĩ điều gì đó.

Khi Bàng Vô Tranh xuất hiện bên ngoài bức tường vây này lần thứ năm, căn cứ vào động tĩnh hai bên bức tường, trong đầu y phác thảo ra khoảng trống nơi mà mọi người sắp xuất hiện, sau đó đang bước chậm giữa mấy căn nhà, tiểu sư thúc lại đột nhiên tăng tốc, thay đổi tuyến đường xuyên qua bức tường vây cao kia.

Khi đi tới góc rẽ của tường vây, cũng là góc một căn nhà, y nhìn thấy có một người đang đi về phía mình, y đột nhiên dừng lại, chắp tay sau lưng ngắm trăng.

Y biết người trước mặt là một trong những nhân viên theo dõi, người đó không ngờ y đột nhiên dừng lại, không thể dừng lại theo, đành phải đi vượt qua bên cạnh với tốc độ như thường.

Sau khi người này rẽ qua góc đường rời đi, tiểu sư thúc giơ tay rút ra một luồng sáng lạnh từ nơi bụng, lần này im hơi lặng tiếng, pháp lực xuyên qua thanh kiếm, không có bất kỳ âm thanh ma sát nào, theo thanh kiếm vung lên mà hóa thành một vệt sáng ở dưới ánh trăng, bay vọt ra ngoài theo một đường vòng cung quỷ dị.

Bàng Vô Tranh vừa đi đến chỗ góc rẽ của tường cao, lão ta đột nhiên cảnh giác dừng bước, một cảm giác kỳ lạ khiến lão quay lại.

Lúc này, ở bên ngoài tường bao, lão ta vừa vặn ở tại một ngã tư, điều kì lạ là xung quanh đột nhiên không có một bóng người.

Chỉ bởi vì điều này mà khiến cho lão cảnh giác, tính cảnh giác của lão quả thực rất cao.

Đột nhiên, phía sau vang lên một tiếng rít kỳ dị, ánh mắt lão lóe lên lạnh lùng, lập tức phất tay quét ra một chưởng, thân thể cũng theo đó quay lại nhìn tới.

Nhưng phía sau không có gì cả, một chưởng đánh vào khoảng không, trong tầm mắt cũng không thấy có vật gì tập kích tới, tuy nhiên lão tin vào năng lực nghe âm thanh phân biệt vị trí của mình, ít nhất sẽ không đến mức nghe lầm một âm thanh rõ ràng như thế.

Lão ta thoáng sửng sốt, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đột nhiên khiến lão ta rợn tóc gáy, mặc dù không biết nguy hiểm đến từ phương nào, nhưng phản ứng đầu tiên là tránh né trước rồi nói tiếp, lão ta nhanh chóng lắc người, thay đổi vị trí.

Nhưng đã muộn rồi, nơi cổ đột nhiên có cảm giác lạnh lẽo, một vệt sáng lạnh lóe lên dưới tầm mắt lão ta, kéo ra một chùm hoa máu, dưới ánh trăng chỉ là những đốm đen.

Kì lạ là, tại thời điểm này khứu giác của lão dường như cực kỳ nhạy cảm, trong nháy mắt đó liền ngửi được mùi máu tươi.

Trúng chiêu rồi ư? Ý nghĩ này thoáng hiện lên trong đầu lão.

Chương 1352: Một kích (2)

Trong mắt lão ta đầy vẻ không thể tin nổi, thậm chí còn có sự sợ hãi, lão không thể hiểu, rõ ràng âm thanh tập kích đến từ phía sau, tại sao đòn công kích lại xuất hiện từ một bên? Năng lực và nhận thức nghe âm thanh để phân biệt vị trí của mình không đến mức sai lệch quá đáng như thế đi.

Rất nhanh sau đó, cảm giác lạnh lẽo chuyển thành cơn đau dữ dội, không chỉ có máu tươi mà còn có cả pháp lực và sức lực phun ra khỏi cổ, tựa như một quả bóng khí bị thủng, khó thể làm gì nữa.

Trên thực tế, cổ của lão ta đã bị cắt đứt hai phần ba, chỉ còn sót lại một phần da thịt nối liền.

Đó là kết quả từ tính cảnh giác cao và phản ứng nhanh của lão, nếu không, đối mặt với đòn công kích bất ngờ không kịp đề phòng như vậy, toàn bộ đầu của lão đã bị chặt xuống rồi.

Tay lão ta ôm lấy vết thương trên cổ, đã nhận ra số phận của mình, nhận thức được việc này có liên quan với người thần bí kia, hiểu ra rằng người thần bí đó dụ mình đến đây chính là để giết mình.

Máu tràn vào phổi khiến lão ta rất khó chịu, đầu óc cũng choáng váng mơ hồ, nhưng dù ánh mắt đầy kinh sợ, lão ta vẫn bình tĩnh, xoay chuyển tròng mắt nhìn theo vệt sáng lạnh đang bay đi, lão nhìn thấy vệt hàn quang đó lóe lên biến mất sau bức tường cao.

Điều này phù hợp với cảm nhận về nguy cơ trước đó của lão ta.

Nếu như nói khả năng phân biệt vị trí bằng âm thanh của mình có vấn đề, vậy thị giác sẽ không phải cũng có vấn đề phải không?

Đòn phản kích mang tính tiềm thức, đồng thời cũng là bộc phát sự bi phẫn, lão dùng toàn bộ sức lực còn có thể tụ tập được, điên cuồng tung ra một chưởng về phía vệt hàn quang biến mất, như cuồng phong bão táp.

Khi kình khí bùng phát ra, vết thương trên cổ lão ta cũng không che lại được nữa, máu đang rịn qua kẽ ngón tay tức thì biến thành những dòng máu phun ra, ý thức kiểm soát thân thể dường như ngay lập tức cũng bị rút ra hết theo đòn phản kích uy lực cường đại vừa bộc phát ra đó, bàn tay ôm cổ buông ra, vết cắt phun máu nơi cổ cũng mở ra, thân thể đổ nhào xuống đất.

Kiếm vừa về tới tay, tiểu sư thúc rung nhẹ thân kiếm để loại bỏ vết máu có thể dính ở trên đó rồi nhanh chóng lặng im không một tiếng động tra kiếm vào vỏ quấn ở quanh eo.

Cùng lúc đó, âm thanh kì dị do Tẩu Không kiếm phát ra cũng kinh động đến nhân viên theo dõi ở gần đây, gã lướt tới kiểm tra.

Sau khi lướt ra từ giữa hai căn nhà, gã lập tức nhìn chăm chú vào nam nhân ngọc thụ lâm phong kia.

Tiểu sư thúc cũng nhìn thấy đối phương, đã đạt được mục đích, khóe miệng y hiện lên một nục cười mỉm, đây chính là bằng chứng hắn không có làm gì cả.

Lần này, y không có cắt đuôi nhân viên theo dõi, ngược lại còn muốn động thủ ngay dưới mí mắt của nhân viên theo dõi. Lí do có liên quan đến việc trước đó y đã khiến bọn họ mất dấu rất nhiều lần, bây giờ bọn họ đã hoàn thiện bố trí, áp dụng phương thức bố cục liên kết khu vực, không còn dễ dàng cắt đuôi như trước nữa.

Đương nhiên, dựa vào năng lực của y, không phải là không cắt đuôi được những nhân viên theo dõi đó, mà chính bản thân y cũng nhận thức được, một lần hai lần còn có thể nói là ngẫu nhiên, nhưng cứ luôn mất dấu như vậy, sự kiên nhẫn của con người là có giới hạn, ngươi thật sự cho rằng người ta không dám động tới ngươi hay sao?

Đùa quá mức, Tương Hải Hoa cũng không bảo vệ được y.

Y biết rõ đã có người nghi ngờ y, không động đến y hoàn toàn là nhờ mặt mũi của cha con Tương thị.

Mà đó cũng không phải là nguyên nhân chính, sở dĩ y không hoàn toàn cắt đuôi nhân viên theo dõi cũng không đi vào những nơi hẻo lánh, chủ yếu là để làm cho Bàng Vô Tranh mất cảnh giác.

Y biết rõ, chênh lệch thực lực giữa mình và Bàng Vô Tranh quá lớn, tại nơi hẻo lánh không người, với thực lực của mình, y không thể tiếp cận Bàng Vô Tranh mà không bị phát hiện, cũng không thể tập kích giết chết loại cao thủ như Bàng Vô Tranh ở khoảng cách xa. Và nếu không thể tiếp cận, cho dù có pháp môn Âm Tự quyết để khống chế và sự hỗ trợ của Tẩu Không kiếm, bảo vật trấn phái của Linh Lung quan, y cũng không thể làm được.

Ngay sau khi nhân viên theo dõi lướt ra kiểm tra, những người khác cũng xuất hiện. Bọn họ dồn dập nhìn về phía y, thấy y không có điều gì khác thường, lập tức thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhận ra rằng hành động của mình không bình thường, ý thức được chuyện mình theo dõi vị này đã bị lộ.

Mà ngay khi tiểu sư thúc vừa mới bước tới được một bước, một âm thanh ầm ầm với khí thế bài sơn đảo hải đột nhiên bùng lên ở phía bên kia bức tường!

Tiểu sư thúc vụt quay đầu nhìn tới, những người khác cũng vụt quay đầu nhìn tới.

Bức tường cao đột nhiên bị xé toạc như tờ giấy, sau đó bùng phát ra như lũ quét.

Tiểu sư thúc kinh hãi, trong nháy mắt liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra, lập tức dùng hết toàn bộ tu vi tung ra một đòn phản kích, nỗ lực chống đỡ.

Nhưng lực xung kích cường đại vẫn lập tức làm tan rã đòn chống đỡ của y, những mảnh đá vỡ xuyên qua tầng phòng ngự cơ thể, nện mạnh vào người, cùng lúc với một ngụm máu phun ra khỏi miệng, trên mặt y cũng xuất hiện một vết cắt, thân thể bị đánh mạnh bay đi như một con bù nhìn.

Không biết căn nhà phía sau bị y đụng sụp đổ, hay là uy lực của đòn tấn công bất ngờ đó đồng thời phá hủy căn nhà.

Không chỉ có một căn nhà đó bị sụp đổ, mấy căn nhà liên tiếp bị đánh vỡ tan như cành khô gỗ mục.

Cùng bị đánh bay là những nhân viên theo dõi ở gần đó, gặp không may là một số người đang ở yên ổn trong nhà, đột nhiên lại bị tai bay vạ gió.

Đánh sụp một khu vực lớn và cũng phá hủy một vùng lớn.

Bàng Vô Tranh gục ngã ra đất, nằm trong một vũng máu, trên cổ há ra một lỗ hổng lớn, vẹo sang một bên với góc độ kỳ quái.

Ý thức của Bàng Vô Tranh tỉnh táo lại trong nhất thời, lão ta rất muốn nhìn xem hung thủ là ai, nhưng không có cách nào ngẩng đầu lên.

Lão ta rất nghi hoặc, bởi vì lão không hiểu, một người đã có năng lực như thế, cần gì phải lề mề dẫn mình đi vòng vo lâu như vậy, vì sao phải tốn nhiều công phu dụ mình đến đây mới giết?

Lão ta biết rõ mình không còn cơ hội để biết được đáp án. Lão ta không còn cảm nhận được thân thể của mình, ý thức cũng đang chậm rãi trở nên mơ hồ, lão ta đang hỏi bản thân cũng là đang hỏi vầng trăng sáng trên bầu trời đêm.

Vì sao? Vì sao mình ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, tìm kiếm nhiều năm như vậy, bây giờ nhìn thấy sắp gặt hái thành công, nhìn thấy toàn bộ nỗ lực sắp nhận được thành quả, vì sao lại đột nhiên xảy ra chuyện này, vì sao đột nhiên có người muốn giết mình.

Đến chết mình vẫn không biết là ai làm, không biết vì sao đối phương muốn làm như vậy.

Lão ta thực sự không cam lòng chết đi như thế này.

Con mắt của lão chẳng mấy chốc liền không còn cử động được nữa nhưng vẫn sáng ngời, trong đôi mắt mở to có vầng trăng sáng.

Trên mặt có sự đau đớn, cũng có bi thương, tức giận và không cam lòng.

Một đám bụi bị gió mạnh kéo theo thổi về phía sau, tiểu sư thúc sặc máu nằm trong đống đổ nát, người đầy bụi bặm, mấy lần duỗi chân muốn bò dậy, nhưng không thể ngồi lên được, một bên mặt chảy máu đầm đìa, mặt mày tái nhợt.

Dù vậy, y vẫn nỗ lực chống lên được nửa người trên, tựa vào bức tường đổ nghiêng, ngẩng đầu nhìn qua bên kia, thấy được thi thể nằm trên con đường phía sau bức tường vây.

Bên đó vẫn rất sạch sẽ, chỉ có phía bên này bị tàn phá tan nát, bức tường vây sụp đổ giống như là một đường ranh giới phân chia, rất dễ dàng nhìn rõ tình hình bên đó, xác nhận được Bàng Vô Tranh đã chết, mối đe dọa lớn nhất hiện nay đối với lão Thập Ngũ đã bị loại bỏ, y yên tâm rồi.

Cảm nhận cơn đau từ các vết thương trên khắp cơ thể, y không nhịn được lẩm bẩm tự giễu, "Cao Huyền quả nhiên là Cao Huyền, đúng là còn quá thiếu kinh nghiệm, lần đầu tiên đối đầu đã xém chút nữa chơi chết luôn rồi."

Y biết rõ, nếu không phải một kích đánh lén trước đó đã gây ra vết thương chí mạng cho Bàng Vô Tranh, khiến cho lão ta không thể súc thế, chỉ sợ uy lực từ đòn đánh bay mình vừa rồi sẽ không cho mình có cơ hội ngồi đây thở dốc.

Xung quanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều bóng người lao nhanh, động tĩnh lớn như vậy không thể không kinh động đến mọi người.

Y nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy một số nhân viên theo dõi vặn vẹo thân thể muốn đứng lên, cuối cùng vẫn phải nằm xuống, không còn sức lực thoát thân, y biết rõ lần này mình đã chơi đùa quá khả năng kiểm soát, phiền phức tới rồi.

May mà uy lực đòn công kích thể hiện rõ ràng ra đó, người ở xung quanh tới đây cũng không dám lỗ mãng tùy tiện xông vào trung tâm vùng tranh đấu, chỉ ở bên ngoài cẩn thận cảnh giác đề phòng.

Nhân cơ hội này, tiểu sư thúc nhắm mắt thi pháp, gượng ép thi triển Âm Tự quyết, nhanh chóng khóa chặt vị trí của Trùng Nhi, rồi truyền âm nói: Trùng Nhi, lập tức đi tìm lão Thập Ngũ, nói với hắn, phải

nhanh chóng hết sức nói cho Hướng Lan Huyên biết, Bàng Vô Tranh chính là Đông Liên Ngọc năm mươi năm trước đây.

Chương 1353: Một kích (3)

Đang ở trong phòng cùng với Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm nằm tựa trên bệ cửa sổ nhìn động tĩnh bên ngoài, Trùng Nhi khẽ giật mình, rồi lập tức đứng dậy trở về phòng mình, nhỏ giọng đáp lời: "Sư phụ, con không biết sư huynh đã đi đâu."

Tiểu sư thúc: Đến tiệm quần áo Nghê Thường tìm Nam béo, hắn biết.

Vừa nghe nói là tiệm quần áo Nghê Thường, Trùng Nhi giật nảy mình, đơn giản là có tật giật mình, e dè đáp: "Vâng, con biết rồi."

Tiểu sư thúc: Nhớ kỹ, nếu như trước bình minh ngày mai mà ta không liên lạc với con, thì hãy nhân danh ta nói với hắn, đừng có tìm tiên phủ nữa, bất kể xảy ra chuyện gì, bất kể hắn nghĩ ra biện pháp gì, hắn đều phải lập tức rời khỏi Hổ Phách Hải, lập tức trở về núi thủ quan.

Vẫn là câu nói kia, Linh Lung quan chỉ còn sót lại hai đệ tử nội môn mà thôi, không thể đồng thời mạo hiểm. Nếu như y tự cứu mình không thành công, bị gục ngã tại nơi này, vậy thì một người khác cần phải cầu sự ổn định, quyết không thể tiếp tục mạo hiểm.

Trùng Nhi nhận ra được có chuyện không ổn, hỏi: "Sư phụ, sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Tiểu sư thúc: Nhớ kỹ lời ta nói, lập tức đi tìm lão Thập Ngũ.

Trùng Nhi bất đắc dĩ, chỉ có thể làm theo.

Ra khỏi phòng, nàng cất tiếng bắt chuyện với Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm, nói mình ra ngoài một lát.

Hai người Mục, Bách nhìn nhau, cuối cùng để Bách Lý Tâm ở lại giữ nhà, Mục Ngạo Thiết âm thầm đuổi theo…

Bên trong mật đạo, vẫn im ắng và đen tối như mực.

Hoàng Tu Hùng không nhịn được nữa, hỏi: "Thám Hoa lang, người đâu? Có bò hẳn cũng đã bò đến nơi rồi a?"

Dữu Khánh có chút bối rối, cảm thấy có phần kỳ quái.

Bỗng nhiên, Phượng Quan Vân nói: "Có người đến."

Không cần cô ta phải nhắc nhở, Hoàng Tu Hùng vừa mới dứt lời thì cũng nhận ra, tuy nhiên, phương hướng của người tới không đúng, là đến từ phía sau bọn hắn.

Chẳng mấy chốc, bọn hắn nhìn thấy có những đốm sáng của Huỳnh thạch đang đến gần nơi đây, một nhóm người đang chạy về phía bọn hắn.

Ở đây không có chỗ nào để ẩn nấp, hiện tại Dữu Khánh cũng rất tự tin, ở đây có ba người cảnh giới Thượng Huyền, cần gì phải trốn, tay hắn đã dặt lên chuôi kiếm.

Chỉ chốc lát sau, hai bên mở to mắt nhìn nhau chằm chằm, người đến nhận ra đám người Dữu Khánh, Dữu Khánh cũng đã từng gặp bọn họ ở bên cạnh Hướng Lan Huyên.

"Các ngươi đang làm gì ở đây?" Người cầm đầu đám người cất lời hỏi.

Dữu Khánh: "Các ngươi từ cửa hàng quần áo đến đây, còn không biết chúng ta đang làm gì sao? Tất nhiên là truy tìm kẻ khả nghi."

Người đó hỏi tiếp: "Ý ta hỏi là, tại sao các ngươi vẫn còn ở đây?"

Xét theo thời gian, lẽ ra bọn hắn không chỉ đi được ít như vậy.

Dữu Khánh chớp chớp mắt, "Sợ chết, không dám đi tới nữa."

"Xì." Long Hành Vân xì một tiếng khinh thường, âm thanh rất rõ ràng, tất cả mọi người đều có thể nghe được.

Dữu Khánh quay sang nhìn gã, lại có ý muốn thưởng cho gã mấy cú bạt tai, lão tử hạ thấp mình cũng không được sao?

Đột nhiên, có âm thanh ong ong nặng nề lan theo vách đường hầm truyền đến, một nhóm người lập tức nhìn xung quanh, kinh nghi bất định.

Dữu Khánh lập tức hỏi nhóm người mới đến, "Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?"

“Không biết.” Người cầm đầu lắc đầu trả lời, rồi quay sang nói với một gã thủ hạ: “Ngươi trở lại báo cho Đại hành tẩu biết đã tìm được người.”

“Vâng.” Người đó nhận lệnh nhanh chóng rời đi.

Người cầm đầu tiếp tục hỏi Dữu Khánh, “Đã dò xét phía trước chưa, như thế nào?”

Dữu Khánh: “Chưa, hay là, cùng đi dò xét?”

Người cầm đầu lập tức cảnh giác, lo lắng có cạm bẫy gì đó, lập tức cất tiếng gọi hai người đi trước dò đường…

Bên ngoài tiệm quần áo Nghê Thường vẫn còn một đám người ngồi xổm ở đó, Thanh y phụ nhân giấu mình trong chiếc áo choàng đứng ở phía xa đánh giá tình hình nơi đây.

Bà ta không thể tiếp xúc trực tiếp với Trùng Nhi, nên trước tiên đến đây tìm nhân thủ ở bên này để sắp xếp, sau đó thuận tiện đến xem tình hình của cửa hàng quần áo.

Bên trong cửa hàng quần áo, Hướng Lan Huyên đang cất bước đi quanh xem xét tình trạng bên trong cửa hàng, bỗng nhiên một tràng động tĩnh ầm ầm từ phía xa truyền đến, nàng vụt quay đầu lại nhìn vế phía đó, và phản ứng cũng rất nhanh, thân thể lóe lên lướt ra ngoài như một bóng ma, đồng thời để lại một câu nói, “Các ngươi ở lại tiếp tục công việc.”

Nàng bay ra khỏi cửa hàng, nhìn thấy cửa sổ của cửa hàng đối diện hướng ra bên ngoài, lập tức thân thể như một con chim, bay lướt qua. Khi ra khỏi Tri Hải các, thân hình bất chợt lao vút lên cao, còn cao hơn cả Tri Hải các. Lơ lửng dưới bầu trời đầy sao lấp lánh, ánh mắt đảo quanh, rồi lại giống như một mũi tên rời khỏi dây cung, bắn về phía xuất hiện động tĩnh.

Gần như cùng vào lúc đó, có mấy bóng người cũng lao vút đi trong màn đêm, nhưng công khai hiện thân thì chỉ có nàng và Tương La Sách.

Nhìn thấy một nơi tụ tập đông người nhất, nàng bay đến, hạ xuống trước một cái thi thể.

Sau khi nhìn rõ khuôn mặt người chết, nàng rất bất ngờ, hỏi: "Bàng Vô Tranh?" Nàng ngẩng đầu nhìn sang Tương La Sách.

Tương La Sách vẻ mặt nghiêm trọng, người chết coi như là bằng hữu của ông ta, có người ghé sát lỗ tai ông ta thì thầm mấy câu, sau đó ông ta lập tức xoay người rời đi, không để ý đến Hướng Lan Huyên, bay vào trong một đống đổ nát.

Hướng Lan Huyên hơi nhướng mày, rồi cũng nhẹ nhàng lướt đến. Nhìn thấy một nam nhân chật vật nằm giữa đống đổ nát, cho dù người đầy bụi bặm, nhưng nàng vẫn nhận ra được, đó là tình nhân của Tương Hải Hoa, rõ ràng đã bị thương nặng, thở hổn hển, dường như bất lực nhìn mấy người vây quanh nhìn mình.

Nàng không khỏi quay đầu nhìn Bàng Vô Tranh, sau đó lại nhìn nam nhân nằm trên mặt đất, cất tiếng hỏi: "Người đâu? Ai có thể nói cho ta biết đã có chuyện gì xảy ra?"

Lập tức có người của Đại Nghiệp ty đi tới trước mặt, báo cáo cho nàng nghe những gì tạm thời đã biết. Nội dung báo cáo khiến cho nàng dần dần nhướng mày.

Cùng lúc này, cũng có người kể lại đại khái tình huống cho Tương La Sách nghe. Sắc mặt Tương La Sách âm trầm, trong ánh mắt nhìn chằm chằm vào tiểu sư thúc lộ ra vẻ bất thiện.

Từ lời kể lại của hai bên, có thể thấy được, bất kể là Đại Nghiệp ty hay là Tương La Sách đều có phái người âm thầm theo dõi tiểu sư thúc.

Không lâu sau lại có người bay đến, tại Hổ Phách hải này, không có bao nhiêu người dám công khai bay tới bay lui như vậy. Đó là Tương Hải Hoa, cô ta dẫn người đến, tự nhiên cũng là do động tĩnh quá lớn rước đến.

Vừa mới đến, cô ta liền đến bên cạnh Tương La Sách hỏi một câu, "A cha, xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiểu sư thúc nằm trên mặt đất quá chật vật, quá bẩn thỉu, cô ta chỉ lướt mắt nhìn qua nên không nhận ra được, dù sao cô ta cũng đã quen với bộ dạng ngọc thụ lâm phong của tiểu sư thúc.

Tương La Sách không hề đáp lại, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm tiểu sư thúc nằm trên mặt đất.

Nhận thấy phản ứng của phụ thân không thích hợp, cô ta nhìn kỹ lại người bị thương ở trên mặt đất, lúc này mới như đột nhiên giật mình tỉnh lại, nhào tới ngồi xổm xuống đỡ tiểu sư thúc lên, "Thương Thủy, ngươi bị sao vậy? Ai đánh ngươi thành như vậy?"

Cô ta rất lo lắng, đôi mắt cũng đỏ.

Hướng Lan Huyên cười ha cười, "Ở trước ánh mắt nhiều người, Tương các chủ chú ý hình tượng một chút."

Tương La Sách trầm giọng nói: "Đừng ở nơi này làm mất mặt xấu hổ, tránh ra đi."

Tương Hải Hoa nhận ra là đang nói với mình, cô ta quay đầu nhìn phụ thân chằm chằm, không có động tĩnh gì.

"Kéo nàng ta ra." Tương La Sách trực tiếp hạ lệnh, lập tức có người bước đến tách Tương Hải Hoa ra.

"A cha, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Tương Hải Hoa cực kỳ khẩn trương.

Hướng Lan Huyên cất bước đi tới trước mặt tiểu sư thúc, từ trên cao nhìn kĩ phía dưới, nhấc chân lên, dùng đầu ngón chân chọc chọc vào mặt tiểu sư thúc, "Bàng Vô Tranh chết ở bên kia, ngươi nằm gục ở nơi này. Ngươi nghìn vạn lần đừng có nói với ta đây chỉ là trùng hợp."

Tiểu sư thúc thở hổn hển nói: "Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ đi ngang qua đây, đột nhiên bị người đánh."

Tương Hải Hoa thấy y bị làm nhục, tức thì giận dữ nói: "Hướng Đại hành tẩu, ngươi đừng có khinh người quá đáng!"

Thà không nói ra lời này còn đỡ, cô ta vừa nói ra lời này, Hướng Lan Huyên lập tức giẫm lên mặt tiểu sư thúc, dùng sức dí chặt đầu của y xuống đất, lạnh lùng liếc nhìn Tương Hải Hoa, "Ngươi có tin hay không, bây giờ ta có giết chết hắn, Lý Trừng Hổ cũng không nói được gì?"

"Ngươi…" Tương Hải Hoa vùng thoát ra khỏi nắm giữ, định tiến tới tranh luận, nhưng Tương La Sách đã duỗi tay chặn ngang, cản cô ta lại.

Hướng Lan Huyên cười nhạt mỉa mai đôi cha con này, rụt chân lại, quát lên, "Đưa đi."

Lập tức có nhân viên Đại Nghiệp ty lướt tới, khiêng tiểu sư thúc bị thương nặng đưa đi. Bàng Vô Tranh bị mất mạng nằm bên kia và những kẻ không may khác cũng vậy.

Chương 1354: Tù nhân (1)

Tương Hải Hoa không thể ngồi yên nhìn xem tình lang bị Đại Nghiệp ty bắt đi, cô ta định cầu xin phụ thân nhưng còn chưa kịp mở miệng,

Tương La Sách đã cất lời quở trách, "Ngậm miệng!" Rồi ngay lập tức gọi người đến, nói cho cô ta nghe những chuyện đã xảy ra, tránh việc cô ta không chịu nói lý lẽ.

Mặc dù hiện trường đã bị phong tỏa, nhưng xung quanh càng ngày càng có đông người đến xem, Tương La Sách không còn lòng dạ ở lại đây bị người ta nhìn như khỉ làm trò, tung mình lướt đi.

Đúng là quan tâm sẽ rối loạn, chẳng bao lâu Tương Hải Hoa liền biết được đại khái tình hình đã xảy ra, cô ta nghi hoặc không hiểu và càng thêm lo lắng cho sự an toàn của tình lang.

Cô ta biết đôi điều về thủ đoạn thẩm vấn của Đại Nghiệp ty, nếu đã là nghi phạm, rơi vào trong tay của Đại Nghiệp ty chắc chắn sẽ chịu khổ, hơn nữa các bên liên quan vốn đã nghi ngờ tình lang của cô ta có vấn đề, lần này họ không nhân cơ hội để nghiêm ngặt thẩm vấn mới là lạ, mà tại trong Tu hành giới, vị Hướng Đại hành tẩu đó cũng đã có tiếng là mỹ nhân rắn rết, độc ác tàn nhẫn.

Cô ta cũng nhanh chóng bay đi.

Trong đám người chạy tới sau, Thanh y phụ nhân vẫn giấu mình trong chiếc áo choàng đen, nhìn thấy thi thể Bàng Vô Tranh được khiêng ra, lúc đầu bà ta còn tưởng rằng mình nhìn nhầm, bà ta nhìn lại, kinh ngạc đến ngây người.

Bà ta quả thực không thể tin nổi, chen lấn trong đám người nỗ lực tiến đến sát bên đường, khi tận mắt nhìn thấy thi thể Bàng Vô Tranh được khiêng đi ngang qua trước mặt, bà ta mới thực sự xác nhận điều đó, nước mắt lập tức tràn ra quanh khóe mắt.

Nếu không phải vì lo lắng cho tộc nhân, suýt chút nữa bà ta đã nhào tới gào khóc, đây cũng chính là tình lang của bà ta a!

Ở trong đám người, bà ta nghe được một số lời nói chuyện, bà ta không hiểu, không phải chuẩn bị đi gặp Thám Hoa lang sao? Vì sao

lại xuất hiện ở nơi này? Hơn nữa còn ngã xuống tại nơi đây. Ai có thể giết chết Bàng Vô Tranh trong nháy mắt?

Có lẽ người khác không biết thực lực của Bàng Vô Tranh, nhưng bà ta rất rõ ràng, lão ta đã ẩn giấu thực lực Cao Huyền, làm sao có thể dễ dàng bị giết tại đây không chút động tĩnh chứ.

Bà ta cẩn thận quan sát hiện trường tranh đấu, rồi lặng lẽ rời đi…

Phần cuối địa đạo đã bị chặn lại, có người của Đại Nghiệp ty tham gia, không có gì phải khách khí, trực tiếp đánh bay ra. Nhóm người Dữu Khánh nhảy ra khỏi địa đạo, nhảy vào tầng hầm, không tìm thấy gì liền phá vỡ hầm lao lên. Khi phát hiện đây là một tòa tửu lâu, người của Đại Nghiệp ty lập tức tiến hành phong tỏa lục soát tửu lâu, nhưng không tìm thấy chưởng quỹ của tửu lâu.

Chưởng quỹ tửu lâu, người biết được một ít bí mật, đã rút đi. Khi Bàng Vô Tranh rời đi, lão ta đã có dặn dò, vì biết mật đạo bị lộ, tửu lâu này không còn giữ được nữa, một khi rời đi, lão ta đương nhiên không thể để lại người biết mình có liên quan việc này.

Chạy đến ẩn nấp tại một chỗ giao lộ cách tửu lâu không xa, Thanh y phụ nhân ở trên cao nhìn xuống, lén lút nhìn thấy tận mắt cảnh này, bà ta biết rõ nơi đây đã bị lộ, không thể tiếp cận được nữa.

Bà ta cũng biết về sau mình không thể xuất hiện công khai tại Hổ Phách hải với thân phận hiện tại, và cho dù là Bàng Thị thương hội hay là Tê Lan tiểu trúc trên biển, bà ta đều không thể quay về. Lí do rất đơn giản, sau khi Bàng Vô Tranh chết đi, các bên liên quan tất nhiên sẽ tìm kiếm nhân viên của Bàng thị để tìm hiểu, bà ta là tùy tùng tâm phúc của Bàng Vô Tranh, chắc chắn không thể tránh khỏi.

Trong hoàn cảnh bình thường, gặp mặt hỏi thăm mấy câu gì đó cũng không sao, nhưng hiện tại thì khác, kiểu ngụy trang hời hợt của bà ta không thể vượt qua được sự kiểm tra trực tiếp, chỉ cần hơi chút điều tra là có thể biết được lai lịch Hổ Phách tộc của bà ta. Khi

đó, Tương La Sách có thể bỏ qua hay là Lý Trừng Hổ có thể bỏ qua cho bà ta chứ?

Không còn có các mối quan hệ của Bàng Vô Tranh che chắn ở phía trước, bà ta sẽ lập tức biến thành con chuột trong cống ngầm.

May mà Bàng Vô Tranh còn bí mật xây dựng một chút lực lượng và bà ta cũng thường xuyên tiếp xúc, cho nên không đến mức không còn nơi nào để đến.

Lòng tràn đầy bi thương, hiện tại bà ta rất nóng lòng muốn biết rốt cuộc là ai đã giết Bàng Vô Tranh. Ánh mắt bà ta dán chặt vào Dữu Khánh đang đi qua đi lại trong khách sạn, nghi ngờ có liên quan với vị Thám Hoa lang này, bởi vì trước khi bà ta rời khỏi Bàng Vô Tranh, Bàng Vô Tranh đã nói rõ rằng muốn đi tiếp xúc với vị Thám Hoa lang này.

Ánh mắt dò xét của bà ta chuyển về giao lộ, rồi xoay người biến mất ở trong bóng tối…

Bên trong cung thành Hải đô, Hướng Lan Huyên đã sai người áp giải tiểu sư thúc áp đến địa lao nơi này. Ở đây có đầy đủ các dụng cụ tra tấn, lực lượng canh gác đầy đủ, thích hợp để thẩm vấn hơn là ở Tri Hải các. Tri Hải các là địa bàn của Tương Hải Hoa, tránh đi cũng là chuyện bình thường.

Bên trong địa lao u tối, Hướng Lan Huyên cũng không vội thẩm vấn, tên tiểu bạch kiểm này bị nội thương khá nặng, nếu không được chữa trị kịp thời, e rằng sẽ chuyển biến xấu đến mức không thể cứu vãn, hơn nữa, hiện tại đã có xu hướng trở nên trầm trọng, thậm chí đã không thể nói được rõ ràng, không tiện thẩm vấn.

Hướng Lan Huyên đã biết được tình hình tại đầu kia của mật đạo, đồng thời cũng nhận được tin Dữu Khánh vẫn bình an vô sự, lúc này toàn bộ tinh thần đều tập trung vào nhóm người bị thương vong tại hiện trường sự việc, đặc biệt là tiểu sư thúc, người đã khiến cho nàng quan tâm từ trước.

Tạm thời không tiện thẩm vấn, không có nghĩa là không thể lục soát, đã có người lục soát và lột sạch đồ trên người tiểu sư thúc.

Thanh nhuyễn kiếm quấn trên eo tiểu sư thúc xuất hiện tại trên tay Hướng Lan Huyên. Sau khi làm cho lưỡi kiếm phát ra âm thanh ong ong kỳ lạ, nàng lại nhìn các lỗ thủng bố trí quái dị trên thân kiếm, quay sang hỏi Tương La Sách vừa mới vào địa lao đứng bên cạnh, "Thứ cho ta ánh mắt vụng về, Tương đảo chủ có từng gặp qua loại kiếm đầy lỗ thủng như thế này hay chưa?"

Tương La Sách cũng chú ý tới sự quái dị của thanh nhuyễn kiếm này, lão ta đưa tay cầm lấy kiểm tra tỉ mỉ, sau đó cầm ở trong tay vung lên đâm chém một hồi, thanh kiếm phát ra nhiều loại âm thanh kỳ quái, lúc thì ô ô, lúc lại phì phò, khi thì vo ve, góc độ thanh kiếm khác nhau, âm thanh phát ra cũng khác nhau.

Vù vù, lão ta bất chợt vung kiếm quét về phía xích sắt rủ xuống ở bên cạnh, rất dễ dàng liền cắt đứt xích sắt rơi xuống đất.

Hướng Lan Huyên nheo mắt lại, nàng nhận ra được vừa rồi Tương La Sách không có thi pháp để phát lực.

Tương La Sách thu kiếm về, nhanh chóng lật xem lưỡi kiếm, phát hiện thấy lưỡi kiếm không hề cong queo, mà vẫn sắc bén như cũ. Mặc dù lão ta kiến thức rộng rãi, nhưng vẫn nhịn không được khen cất lời khen, "Thật là một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn. Không biết vì sao phải chế thành nhuyễn kiếm. Trong màu trắng lấp loáng màu xanh, không thể nhận ra nó được luyện chế từ chất liệu gì, không giống như là vũ khí đánh nhau thông thường, cũng chưa bao giờ nghe nói tới kiểu chế tạo kiếm theo hình dạng này. Nếu như nó thật sự có tác dụng đặc biệt nào đó, một loại vũ khí kỳ quái như thế này không nên vô danh mới đúng."

Hướng Lan Huyên lấy lại thanh kiếm, lật xem một lần nữa, rồi gọi, "Người đâu."

Lập tức có người đến đây chờ lệnh, "Đại hành tẩu."

Hướng Lan Huyên đưa thanh kiếm cho gã, nói: "Tìm người có mũi nhạy bén ngửi thử, để xem trên kiếm có mùi máu của Bàng Vô Tranh hay không, tiếp đó kiểm nghiệm xem vết thương trên người Bàng Vô Tranh có khớp với thanh kiếm này không. Thanh kiếm này kỳ quái như thế, hẳn là rất dễ dàng có được kết quả."

"Vâng." Người đến nhận lệnh, cầm kiếm rời đi.

Tương La Sách lại hỏi: "Nghe nói người của ngươi và Thám Hoa lang đều tiến vào mật đạo trong tiệm quần áo đó, có tra xét được cái gì hay không?"

"Khẳng định là có, nhưng chúng ta còn đang điều tra." Hướng Lan Huyên nhàn nhạt trả lời, rồi liếc mắt nhìn lão ta, "Nếu muốn ngươi muốn nhanh chóng tra ra được cái gì, ta cảm thấy nên bắt đầu từ tên Lâm Long kia. Hành vi của hắn trong tiệm quần áo có sự cổ quái trước, hắn chắc chắn biết được điều gì đó, vì vậy nên thẩm vấn hắn trước đi."

Tương La Sách dứt khoát từ chối: "Đó là nghĩa tử của Vương gia, trước khi chưa có bằng chứng, không ai được đụng đến hắn!"

Hướng Lan Huyên đưa tay nắm lấy sợi xích sắt bị chặt đứt kiểm tra mặt cắt, "Ngươi cho rằng ngươi có ngăn được cơn bão này không?"

Chương 1355: Tù nhân (2)

Tương La Sách trầm mặc một hồi rồi xuống nước: "Nếu thực sự không được, có thể hạ thủ trước từ tên Thám Hoa lang kia, có thể hắn cũng biết được gì đó. Nếu như ngươi nắm giữ được chứng cứ trước, những chuyện còn lại không do chúng ta quyết định."

"Đụng tới Thám Hoa lang vào lúc này ư?" Hướng Lan Huyên xì một tiếng, "Hiện tại ta không làm chủ được việc này, lúc này ai đụng vào hắn người đó không may. Nếu ngươi không tin thì cứ thử xem, ngay cả Lý Trừng Hổ cũng không bảo vệ được ngươi."

Tương La Sách chậm rãi nói: "Trước khi chưa có chứng cứ, không thể đụng đến nghĩa tử của Vương gia!"

Lão ta tuyên bố giới hạn và thái độ của mình. Lão ta biết rõ, nếu như không bảo vệ được Lâm Long, thủ đoạn của Lý Trừng Hổ nhằm vào lão ta cũng sẽ đến ngay sau đó. Vì sao hồi đó xảy ra chuyện huyết tẩy Hổ Phách hải, với tư cách là người liên quan, lão ta biết rõ, không thể đụng vào nghịch lân.

Hướng Lan Huyên: "Ta đã nói rồi, ngươi không ngăn được. Hành động của Lâm Long tại cửa hàng đó quá rõ ràng rồi, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra có vấn đề, ta không đụng tới hắn trước tiên, là đã cho ngươi đầy đủ thể diện."

Nói đúng ra là cho Lý Trừng Hổ thể diện, Lý Trừng Hổ làm trò giết gà dọa khỉ vì nghĩa tử, nàng cũng nhìn thấy.

Tương La Sách nhắc nhở: "Lâm Long cũng là người của U Giác phụ."

Hướng Lan Huyên: "Nhúng tay vào chuyện bên ngoài, hắn đã làm trái quy củ của U Giác phụ."

Dựa vào phân tích những thông tin tình báo nhận được, nàng đi đến kết luận rằng, cẩu Thám Hoa rõ ràng cũng đang nghi ngờ gã người làm này của Đào Hoa cư.

Ngay cả Dữu Khánh cũng không tin Lâm Long, nên nàng cũng không có gì phải lo lắng.

Tương La Sách quay đầu lại lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm, "Đại quân của Vương gia đã tới Hổ Phách hải, ta không tin ngươi không biết một chút tin tức nào. Ta phải nhắc nhở ngươi, người có thể

được Vương gia phái tới nơi này là người rất quyết liệt, chỉ nghe theo quân lệnh, không quan tâm đến có phải Đại Nghiệp ty hay không Đại Nghiệp ty, ta cũng không ngăn được, trừ khi Đại Nghiệp ty ngươi giết sạch bọn họ. Ngươi thật sự muốn làm lớn chuyện đến một bước đó sao? Ngươi muốn làm cho Địa sư và Hoàng đế không thể nể mặt nhau nữa sao? Ta cảm thấy ngươi vẫn không nên tự ý quyết định mới tốt. Nếu làm lớn chuyện lên, sẽ phải có người gánh trách nhiệm trước sự tức giận của Hoàng hậu nương nương, nhưng chắc chắn không phải là ta!"

Lần này đến phiên Hướng Lan Huyên cau mày không nói.

Đúng vào lúc này, bên ngoài có người đến bên cạnh báo với Tương La Sách, "Tiểu thư tới rồi, muốn gặp ngài."

Tương La Sách cau mày, sau đó xoay người lại rời đi. Vừa ra khỏi địa lao lão ta liền nhìn thấy nữ nhi của mình đang bồi hồi chờ đợi bên ngoài, bộ dạng nóng lòng như lửa đốt.

Đại Nghiệp ty kiểm soát địa lao, Tương Hải Hoa cũng không vào được.

Vừa thấy phụ thân, Tương Hải Hoa lập tức xổ ra một tràng: "A cha, con đã nhiều lần tìm hiểu tình huống xảy ra, đến bây giờ vẫn không có bằng chứng nào chứng minh Thương Thủy đã giết Bàng Vô Tranh. Luôn có người theo sát Thương Thủy, không có ai nhìn thấy hắn xuất thủ. Hơn nữa sự việc xảy ra rất đột ngột và ngắn ngủi, sức phá hủy tại hiện trường cũng không giống do tu vi Thượng Huyền gây ra, rất có khả năng là có Cao Huyền ra tay giết Bàng Vô Tranh. Xem xét từ một số tình tiết, hẳn là Thương Thủy bị liên lụy khi đi ngang qua."

Tương La Sách mặt không biểu cảm, nói: "Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, nếu hắn không có vấn đề, tự nhiên sẽ không sao."

Tương Hải Hoa: "Được, vậy để cho con tham dự thẩm vấn. Nếu thật sự có vấn đề, con tuyệt đối sẽ không bao che."

Tương La Sách quan sát cô ta từ trên xuống dưới, "Con nghĩ cái gì vậy chứ, đầu óc mê muội rồi sao? Ngay cả ta cũng chỉ có thể đứng xem, con có tư cách gì để tham gia thẩm vấn của Đại Nghiệp ty?"

Tương Hải Hoa: "Nếu như bọn họ dùng cực hình tra tấn bức cung, vu oan giá họa thì sao chứ?"

Tương La Sách phất tay áo rời đi, "Con suy nghĩ nhiều. Nhanh về đi, Tri Hải các đang rất hỗn loạn, chuyện địa đạo đang chờ con về xử lý đó. Ta chờ kết quả xử lý của con."

Tương Hải Hoa lại lướt tới chặn phía trước ông ta, không cho lão ta đi, "A cha, hắn rất có thể là con rể tương lai của cha, cha có thể trơ mắt nhìn hắn bị tai bay vạ gió như vậy sao? Cha có thể nhìn hắn tự dưng chịu tội sao?"

Tương La Sách áp sát tới trước mặt cô ta, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta nói cho con biết, thứ ta không thiếu nhất chính là con rể, nhìn không vừa mắt là có thể đổi bất cứ lúc nào!"

Tương Hải Hoa kinh ngạc, cả giận nói: "Con đã có thai với hắn!"

Đám bảo vệ cửa vào địa lao muốn giả vờ như không nghe thấy gì không kìm được đồng loạt quay đầu nhìn tới.

Tương La Sách nghẹn ngào không nói nên lời, lần này đến lượt lão ta bị sốc, quả táo cổ giật giật, sau đó lão ta đột nhiên xuất thủ, bắt lấy cổ tay của nữ nhi và thi pháp kiểm tra.

Sau khi kiểm tra, mặt lão ta sa sầm xuống, phát hiện nữ nhi đang nói dối, hoàn hoàn không có chuyện đó.

Đã nói mà, với một kẻ khả nghi, để thỏa mãn cảm xúc, vui vẻ một thời gian là được, làm sao có thể hoài thai với y, nữ nhi của mình cũng không phải là tiểu cô nương không rành thế sự, không đến mức hồ đồ như vậy.

Nhưng điều này cũng đủ để khiến cho lão ta tức giận, nói ra lời như vậy ngay trước mặt mọi người, có còn muốn danh dự hay không chứ, cứ phải khiến mình mang tiếng xấu mới chịu sao?

Nếu đây không phải là nữ nhi của mình, lão ta đã có thể chặt sống ngay tại chỗ.

Sau khi cực kỳ tức giận, lão ta bình tĩnh lại, không để ý tới nữ nhi nữa, có tức giận cũng không giải quyết được vấn đề, lão ta trầm mặt hỏi: "Ta đã nói thanh giả tự thanh, con còn muốn gì nữa?"

Tương Hải Hoa: "Thanh giả tự thanh ư? Nói thật dễ nghe. Vì sao hắn bị bắt, tất cả mọi người đều biết rõ, chẳng phải là vì đã có định kiến trước rồi sao? Nếu không hành hạ hắn đến chết, các ngươi có thể buông tha cho hắn sao?"

Một dáng người xinh đẹp xuất hiện tại cửa vào địa lao, hai cha con tranh cãi đã kéo Hướng Lan Huyên ra ngoài, nàng thích thú đứng nhìn cảnh này.

Tương La Sách không để cho nàng được xem kịch vui, quay đầu lại nói với nàng, "Hướng Đại hành tẩu, ngươi nể mặt lão phu lần này, thả người ra trước được không? Nếu xảy ra chuyện gì, Đại Nghiệp ty cứ chặt đầu lão phu xuống, được chứ?"

Hướng Lan Huyên phì cười, bật cười ra tiếng, nàng biết đây chỉ là lời nói xả giận, nhưng cũng đi tới, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt bi phẫn và cảm thấy uất ức của Tương Hải Hoa, buông tiếng thở dài, nói: "Như vậy đi, ta không dám cam đoan việc khác, chỉ cần hắn thành thật phối hợp, ta tuyệt đối sẽ không làm khó hắn. Chỉ cần có thể chứng minh không có liên quan gì với hắn, ta sẽ lập tức thả hắn ra. Nếu như hắn không có vấn đề, hắn tất nhiên cũng không cần phải chơi đùa thủ đoạn gì với chúng ta. Ngươi thấy sao? Tương các chủ, ta chỉ có thể làm được như vậy. Nói nhiều hơn cũng không có ý nghĩa, ta và cha ngươi đều phải làm theo quy củ, nếu không, đầu tình lang của ngươi sẽ không giữ được, sau này người còn phải đi nhặt xác cho cha ngươi nữa."

Tương Hải Hoa bi phẫn nhìn chằm chằm vào nàng, không nói gì.

Tương La Sách nhân cơ hội này phất tay áo rời đi.

"Được rồi, không cho phép những người không liên quan đến gần địa lao." Nói xong, Hướng Lan Huyên xoay người trở vào trong nhà lao.

Bên ngoài tiệm quần áo Nghê Thường, sau khi chạy tới đây, Trùng Nhi không có cách nào tiếp xúc với Nam Trúc.

Đám người Nam Trúc ôm đầu ngồi xổm trên đất bị Đại Nghiệp ty cách ly trông giữ, toàn bộ đoạn đường này đều bị phong tỏa. Trùng Nhi chỉ có thể đứng nhìn từ xa, nàng có phần sốt ruột, sư phụ dặn dò phải càng nhanh càng tốt, từ giọng nói của sư phụ, nàng có thể cảm nhận được, dường như đã xảy ra chuyện gì đó.

May mà sau một lúc chờ đợi, nơi đây đã được dỡ bỏ phong tỏa, một đám người ôm đầu ngồi xổm cũng được thả ra, bởi vì Hướng Lan Huyên truyền lời tới.

Nói đường có thể đi lại nhưng tiệm quần áo vẫn còn bị cấm.

Trùng Nhi nhanh chóng chạm mặt Nam Trúc, hỏi xem Dữu Khánh ở đâu.

Nam Trúc nhìn nàng với ánh mắt rất phức tạp, nhưng vẫn chỉ vào cửa hàng chưa thể đi vào, "Trong đó có một cái mật đạo, lão Thập Ngũ đã vào đó dò xét, vẫn chưa đi ra, không biết đã chui đi đâu."

Trùng Nhi nghe vậy thì vô cùng lo sợ, mật đạo? Có liên quan với đại cô sao? Vì sao công tử phải tới đây điều tra?

Nơi đây vừa mới nói xong, liền thấy trong cửa hàng trở nên rối loạn, mọi người nhìn tới, nhìn thấy Dữu Khánh và mấy người Long Hành Vân đang dõng dạc đi ra, xuất quỷ nhập thần.

Chương 1356: Tiêu tan hoài nghi (1)

Tự nhiên, Dữu Khánh cũng nhìn thấy được mấy người Nam Trúc đứng ở bên ngoài, khi ánh mắt hắn chạm đến Trùng Nhi thì dừng lại nhìn thật sâu, sau đó phất phất tay nói với nhòm người Tam Tiên bảo, "Được rồi, không còn việc gì nữa, các ngươi về đi."

An Di và Tô Thu Tử lập tức cũng phất tay với đám huynh đệ, ra hiệu cho bọn họ trở về trước.

Long Hành Vân uổng công chạy theo một chuyến, xác nhận không phải đang tìm tiên phủ gã liền dẫn Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân rời đi trước một bước.

"Công tử…" Trùng Nhi bước nhanh đến trước mặt Dữu Khánh, đảo mắt nhìn những người ở xung quanh, muốn nói rồi lại thôi.

Nam Trúc muốn hỏi xem tình hình như thế nào, nhưng cũng không tiện mở miệng hỏi thăm ngay trước mặt mọi người.

Chợt có tiếng guốc gỗ quen thuộc truyền đến, Thanh Nha từ chỗ không xa lắc lư đi đến đây, rõ ràng y cũng luôn luôn quan tâm tới nơi này, vừa đến nơi liền hỏi: "Thám Hoa lang, có trò gì làm làm lớn như vậy?"

Dữu Khánh: "Không có gì. Ngươi cũng đến xem trò vui của ta à?"

Thanh Nha bóp vỡ đậu phộng, ném hạt vào trong miệng, vừa nhai vừa nói, "Không, không, bên ngoài có người choảng nhau, gây ra

chết người. Ta ra ngoài nhìn xem, trên đường về thuận tiện ghé vào đây xem ngươi đang làm trò gì."

Vậy mà lại có người dám công khai động thủ ở đây, Dữu Khánh kinh ngạc, "Đánh nhau? Ai vậy?"

Thanh Nha: "Không rõ lắm. Nghe nói là chỉ một chiêu mất mạng. Chúng ta đều biết người bị chết đó, chính là người ăn tối cùng chúng ta, Bàng Vô Tranh của Bàng Thị thương hội. Dường như chưa xác định được hung thủ. Nghe nói có thể là do tên tiểu bạch kiểm của Tương Hải Hoa làm. Hắn đã bị Đại Nghiệp ty bắt rồi."

"Bàng Vô Tranh chết rồi ư?" Dữu Khánh rất kinh ngạc, dù sao từng có qua lại, lão ta cũng rất khách sáo với bọn hắn."Tình nhân của Tương Hải Hoa giết Bàng Vô Tranh làm gì?"

Trùng Nhi càng ngạc nhiên hơn, dù sao thì nàng cũng từng nhận lễ vật của Bàng Vô Tranh, một người trông có vẻ rất tốt, nhưng bây giờ đã không còn nữa sao?

Quan trọng hơn là, sư phụ của nàng vừa mới tiết lộ tin tức cho nàng, Bàng Vô Tranh là một cao thủ Cao Huyền ẩn giấu lai lịch, ai có thể dễ dàng giết chết lão ta?

Bọn hắn không có ấn tượng gì đối với tình nhân của Tương Hải Hoa, mọi người đều biết có người như vậy, bọn hắn cũng đã nhiều lần gặp mặt Tương Hải Hoa, đáng tiếc là vẫn luôn chưa từng nhìn thấy người đó, nghe nói cũng ở tại trong Tri Hải các này.

Thanh Nha nhún vai, "Quỷ mới biết được. Ngươi không phải rất quen thuộc Hướng Lan Huyên sao? Hắn đang bị nàng ta bắt giữ thẩm vấn. Nàng ta nhất định biết rõ. Ta cũng muốn biết có chuyện gì xảy ra. Khi nào ngươi biết được thì hãy báo cho ta một tiếng. Ngày mai ta đến tìm ngươi." Y nhìn Dữu Khánh với ánh mắt như muốn nói ngươi đã biết để làm gì rồi đó, tiếp đó vỗ vỗ vai hắn rồi lạch cạnh đạp guốc gỗ rời đi.

Kỳ thực y đến đây là để xác định xem Dữu Khánh có bị gì hay không, y lo lắng chuyện dò xét ngày mai phải trì hoãn lại, dù sao bọn hắn đã có hẹn trước và y đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Nhìn thấy Thám Hoa lang không sao, y liền yên tâm. Về phần những chuyện không liên quan khác, ai chết ai sống gì gì đó, y không đặt nặng, trong Tu hành giới, ngày nào mà chẳng có người chết, y quan tâm nổi sao?

"Đi thôi, ngây ra đó làm gì." Dữu Khánh vẫy tay gọi, rồi rời đi trước.

Trùng Nhi bước nhanh đuổi theo, đi sát ở bên, lấy hết can đảm nhỏ giọng nói, "Công tử, có thể tách ra nói chuyện riêng được không?"

Dữu Khánh đột nhiên dừng bước, những người khác bị bất ngờ không dừng kịp húc vào nhau, đồng loạt quay nhìn chằm chằm vào Trùng Nhi.

Trùng Nhi bị nhìn chằm chằm khiến cho không được tự nhiên.

Dữu Khánh đoán rằng tên này hẳn là muốn giải thích điều gì đó với mình, dù sao tên này cũng không phải kẻ ngốc, hắn đã tìm đến tiệm quần áo Nghê Thường, tên này còn có thể không biết mình đã phát hiện gì đó sao, lập tức nói với mấy người khác: "Các ngươi đừng có đi theo."

Dứt lời liền tiếp tục đi tới trước, Trùng Nhi nhanh chóng đuổi theo, những người còn lại sửng sốt nhìn nhau.

Đúng lúc đang ở tầng một, đi được một đoạn đường thì đến một lối ra Tri Hải các, hai người đang muốn kiếm chỗ nói chuyện riêng liền trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Đi đến một chỗ trống không rộng rãi ít người qua lại, Dữu Khánh dừng lại, nhìn xung quanh một vòng rồi nói: "Được rồi, ở đây không có ai khác, có chuyện gì, nói đi."

Trùng Nhi mở to mắt nói dối: "Sư phụ nhận được tin đã có hồi âm, nói rằng Bàng Vô Tranh chính là cao thủ Cao Huyền Đông Liên Ngọc giả chết năm mươi năm trước, nói công tử nhất định phải nhanh chóng hết sức báo tin này cho Hướng Lan Huyên biết."

Dữu Khánh suýt chút nữa bị lời nàng nói làm cho nghẹt thở, thực sự là bất ngờ không kịp đề phòng, ngây người nhìn nàng.

Hắn vốn tưởng rằng nàng sẽ thẳng thắn thổ lộ với mình điều gì đó, ít nhất phải giải thích chuyện bí mật gặp gỡ ai đó tại tiệm quần áo Nghê Thường a, ai có thể ngờ được tên tiểu tử này lại xổ ra một tin tức không liên quan gì như vậy, then chốt là đây là một thông tin đủ để khiến người ta kinh ngạc.

Hắn ngơ ngác hỏi: "Đông Liên Ngọc nào? Là Đông Liên Ngọc trong sánh sách những cao thủ trong vòng trăm năm mà sư thúc muốn biết lần trước tiểu sao?"

Trùng Nhi không chắc chắn lắm, đáp: "Chắc hẳn không còn người nào có tên gọi như vậy nữa, phải không?"

Dữu Khánh kinh nghi hỏi: "Làm sao biết được? Sư phụ ngươi căn cứ vào đâu?"

Trùng Nhi: "Không biết."

Lại là câu trả lời này, Dữu Khánh có phần không biết nói gì, nhưng vẫn hỏi: "Vì sao phải nói cho Hướng Lan Huyên biết?"

Trùng Nhi: "Không biết… Hướng Lan Huyên hẳn là có thể xác minh được thật giả a."

"Đúng là như vậy. Với năng lực của Đại Nghiệp ty, khi đã có phương hướng…" Dữu Khánh lầm bẩm, một ngón tay vuốt vuốt ria mép, ánh mắt chợt tỉnh táo lại, đưa tay ra hỏi: "Thư hồi âm đâu?"

Nếu là trước đây hắn sẽ không nghi ngờ lời của đối phương, bây giờ làm sao có thể đối phương nói cái gì liền tin cái đó, không muốn suy nghĩ nhiều cũng khó.

Trùng Nhi chớp mắt đáp: "Trong thư nói xem xong thì đốt đi."

Nàng rất dõng dạc nói ra lời nói dối đó, nói dối giúp sư phụ, có sư phụ chống lưng, nàng không sợ chút nào.

Dữu Khánh nghẹn họng, kìm nén, sau đó trong lòng bắt đầu bốc lửa, "Trùng Nhi, ngươi thật sự không định nói thêm cho ta biết điều gì sao?"

Trùng Nhi tức thì có chút chột dạ, yếu ớt hỏi: "Sư huynh muốn biết cái gì?"

Nàng hiếm thấy mà sửa lại cách xưng hô.

Dữu Khánh lạnh lùng hỏi: "Lúc trước ngươi thực sự là tới cửa hàng đó để mua quần áo sao?"

Trùng Nhi cúi đầu, hai tay bối rối vân vê góc áo, từ khi biết được Dữu Khánh tiến vào mật đạo nào đó ở trong cửa hàng quần áo, nàng liền biết mình sẽ phải đối mặt với vấn đề này, cho nên trong lòng nàng đã chuẩn bị sẵn câu trả lời.

Sau khi hít một hơi thật sâu lấy can đảm, nàng ngẩng đầu lên nhìn xung quanh xem có người nào đến gần không, rồi mới nhỏ giọng nói: "Tiệm quần áo Nghê Thường là một cứ điểm bí mật của Hổ Phách tộc."

Dữu Khánh lại bị thông tin bất ngờ làm cho kinh ngạc, thoáng sửng sốt rồi hỏi lại, "Không phải tất cả những người sống sót của Hổ Phách tộc đều bị quản thúc tại Hổ Phách thôn sao? Tại sao lại nhảy ra một cái cứ điểm bí mật."

Trùng Nhi: "Còn có một người sống sót chạy thoát, là đệ nhất cao thủ của Hổ Phách tộc hồi đó, cũng là tu sĩ Cao huyền. Hôm nay chúng ta gặp mặt nhau tại cửa hàng quần áo. Bà ấy muốn gặp công tử, muốn nói chuyện với ngài. Chúng ta vốn đã thống nhất với nhau, chỉ cần công tử đồng ý gặp mặt, ta sẽ tới đây báo lại thời gian cụ thể. Nào ngờ công tử lại dẫn người đến đây lục soát. Bây giờ ta cũng không biết phải làm sao để liên lạc với bà ta. Chắc hẳn bà ấy sẽ nghĩ cách liên lạc lại với ta."

Dữu Khánh lại sững sờ, có cảm giác như đã đẩy lũ lụt xông vào miếu Long vương, người nhà không nhận được nhau, hỏi: "Chuyện này nảy sinh khi ngươi tiếp xúc với người của Hổ Phách tộc ở Hổ Phách thôn sao?"

Trùng Nhi gật đầu, nàng không muốn lừa gạt Dữu Khánh, nhưng thực sự không biết nên làm sao để nói ra thân phận chân thực của mình, nhất là vấn đề giới tính, vì vậy nàng tạm thời cũng chỉ có thể ứng phó nửa thật nửa giả như thế này.

Chương 1357: Tiêu tan hoài nghi (2)

May mà gần đây nàng đã trải qua và có được một số kinh nghiệm trong phương diện nói dối, nếu không, với tố chất tâm lý của nàng lúc trước, nàng rất khó nói ra được lời trôi chảy như vậy ngay trước mặt Dữu Khánh.

Dữu Khánh: "Bà ta muốn nói chuyện gì với ta?"

Trùng Nhi: "Không biết, có lẽ là có liên quan đến Hổ Phách tộc."

Dữu Khánh cau mày, "Ngươi thậm chí còn chưa biết người ta là người tốt hay kẻ xấu đã tự ý giúp người ta hẹn gặp ta, lại còn giấu

ta. Ngươi uống nhầm thuốc rồi sao?”

Trùng Nhi lập tức cam đoan: “Ta tin tưởng bà ấy sẽ không hại công tử.”

Dữu Khánh thuận tay cho nàng một cái vỗ vào đầu và một cú đá vào mông, nhổ một ngụm nước bọt, “Xì, ngươi tin tưởng có ích gì, ta thấy ngươi đã bị đám Hổ phách nữ đó làm mê hồn rồi nha.”

Tảng đá treo trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, đã nói mà, đệ tử Linh Lung quan trải qua tiểu sư thúc kiểm ra phân biệt làm sao có khả năng bán đứng đồng môn, thì ra chuyện là như vậy.

Thấy hắn lại bắt đầu động tay động chân với mình, Trùng Nhi cảm thấy dễ chịu hơn, nàng lại thúc giục: “Lời lẽ của sư phụ trong thư có vẻ rất cấp bách, hình như đây là chuyện rất quan trọng. Công tử, ngươi nên nhanh chóng đi tìm Hướng Lan Huyên nói cho cô ấy biết đi.”

“Thầy trò các ngươi không có người nào là tốt. Như sư phụ ngươi, khi nói đến nơi này, ngay từ đầu đã thấy không thích hợp, nhất định trong lòng có ý nghĩ xấu xa gì đó…” Dữu Khánh hùng hùng hổ hổ quay người lại, miệng chửi rủa nhưng hành động thì vẫn tuân theo, cất bước đi tìm Hướng Lan Huyên.

Bên ngoài địa lao cung thành, thanh Tẩu Không kiếm đã trở về lại trong tay Hướng Lan Huyên, thủ hạ báo cáo kết quả kiểm nghiệm.

Một kết quả rất kỳ quái, trên kiếm quả thực có mùi vị của Bàng Vô Tranh, nhưng vết thương trên cổ của Bàng Vô Tranh không khớp với thanh kiếm này, làm đủ các loại kiểm tra, thậm chí còn trực tiếp lôi mấy người sống ở trong địa lao ra ngoài để thử kiếm, nhưng ra tay thế nào đều không thể tạo ra vết thương như vậy.

Mà trên người Bàng Vô Tranh lại không có vết thương nào khác, có thể xác định, vết thương trên cổ là vết thương chí mạng duy nhất, cũng là nơi duy nhất bị thương.

"Như vậy không thể khẳng định được sự nghi ngờ tên tiểu bạch kiểm đó, có khả năng là Bàng Vô Tranh chạm qua thanh kiếm này, cũng có thể là khi Bàng Vô Tranh bị thương, huyết khí bắn ra nhiễm lên thanh kiếm này." Hướng Lan Huyên vuốt ve thanh kiếm trong tay lẩm bẩm một câu, sau đó xoay người trở lại địa lao.

Thủ hạ lặng lẽ đi theo, trong lòng dường như biết rõ, nói đến cùng vẫn là vì tên tiểu bạch kiểm đó là tình nhân của Tương Hải Hoa, có bối cảnh giúp đỡ.

Bị cố định tứ chi trên bục tra tấn, tiểu sư thúc lẳng lặng nằm đó, vết thương đã được chữa trị, Tương Hải Hoa sai người đưa đến thuốc trị thương tốt nhất, nhưng vết thương đẫm máu trên mặt vẫn chưa được xử lý.

Hướng Lan Huyên đi tới trước mặt y, vuốt ve lưỡi kiếm trong tay, như cười như không nói: "Trải qua kiểm tra, vết thương chí mạng trên cổ Bàng Vô Tranh chính là do thanh kiếm này gây ra, mà thanh kiếm này lại ở trên người ngươi, ngươi giải thích thế nào?"

Tiểu sư thúc nghe nói vậy thì bật cười, than thở: "Muốn buộc tội ta thì muốn nói gì chẳng được, kiếm của ta luôn ở trên người ta, không có khả năng đụng chạm vào Bàng Vô Tranh. Hướng Đại hành tẩu, ta là thật sự xui xẻo, khi đi qua đó thì đột nhiên bị người tập kích, ta hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì."

Y biết rõ, mình là người duy nhất trên đời này phát huy ra được uy lực chân chính của thanh Tẩu Không kiếm này, đối với vết thương chỉ do một đòn gây nên trên người Bàng Vô Tranh, người ngoài không thể dùng thanh kiếm này để thử nghiệm ra được.

Và khi nhìn thấy đích thân Hướng Lan Huyên chủ trì thẩm vấn mình, y liền biết rõ mình đã giữ được tính mạng rồi.

Y cũng biết những bí mật liên quan đến việc xông pha trong các tiên phủ của Hướng Lan Huyên và mấy người lão Thập Ngũ.

Đương nhiên, chưa đến lúc không còn cách nào khác, y không muốn để cho bất kỳ kẻ nào biết được y quen biết mấy người lão Thập Ngũ.

Hướng Lan Huyên thờ ơ nói: "Đột nhiên nhảy ra khỏi Tri Hải các từ trên cao xuống, đây là chuyện ngươi chưa bao giờ làm, sau đó đi thẳng đến ngõ Điền Tự, tiếp đó vòng vo đi dạo tại ngõ Điền Tự, mà cùng lúc đó, Bàng Vô Tranh cũng kỳ quái bất ngờ xuất hiện tại ngõ Điền Tự, rồi cũng đi dạo quanh quẩn tại ngõ Điền Tự. Ngươi nói với ta đó là trùng hợp, ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?"

Tiểu sư thúc cười khổ, "Hướng Đại hành tẩu, ta không oán không cừu với Bàng Vô Tranh, nếu như ta thật sự muốn tập kích lão, ngươi cảm thấy ta có thể nằm tại nơi này sao?"

Hướng Lan Huyên đưa thanh kiếm trong tay ra, chạm vào vết thương trên mặt tiểu sư thúc, mũi kiếm rung động, cạo mở những vảy máu vừa mới khô cứng trên vết thương, "Ép ta phải tra tấn thực sự không hay chút nào. Nể mặt Tương Hải Hoa, hãy thành thật nói rõ mọi việc đi, chỉ là một tên Bàng Vô Tranh, chết cũng đã chết rồi, không cần trả mạng của ngươi. Việc này phải có lời giải thích hợp tình hợp lý, hiểu không?"

Tiểu sư thúc: "Thật sự không phải ta làm."

Đúng vào lúc này, có người bước nhanh đến bên cạnh Hướng Lan Huyên, thì thầm điều gì đó.

Sau đó Hướng Lan Huyên ném kiếm xuống, đi ra ngoài. Ra khỏi địa lao, nàng mới hỏi, "Có nói tìm ta có chuyện gì không?"

Thủ hạ cùng đi theo ra nói: "Không nói, Thám Hoa lang chỉ nói là có việc gấp."

Hướng Lan Huyên vung hai tay áo, trực tiếp bay lên không trung rời đi, trong phút chốc đã bay đến bên trên Tri Hải các, thân hình lóe lên, lao vút vào cửa sổ, trở về trong phòng mình.

Nàng bước đến trước gương nhìn dung nhan của mình, sau đó mới phất tay áo, cửa phòng tự động mở ra, nàng đi đến trước cửa sổ, nói: "Cho hắn vào đi."

Đã quen đường thuộc lộ, khi tới đây Dữu Khánh không câu nệ chút nào, sải bước đi vào, đến gần hành lễ, "Đại hành tẩu."

Hướng Lan Huyên liếc nhìn hắn, "Tìm ta làm gì?"

Dữu Khánh vẻ mặt ngạc nhiên hỏi: "Đại hành tẩu, nghe nói ngươi bắt tình nhân của Tương Hải Hoa sao?"

Hướng Lan Huyên liếc mắt khinh bỉ, "Thế nào, có quan hệ rất tốt với ngươi hay sao? Ngươi nghìn vạn lần đừng có nói ngươi tới đây cầu xin cho tên tiểu bạch kiểm đó."

"Cầu xin?" Dữu Khánh xùy một tiếng, xua tay nói: "Hoàn toàn không quen biết, và ta cũng không có khả năng cầu xin cho loại người như vậy, một tên tiểu bạch kiểm ăn cơm nhuyễn mà thôi, thật khiến cho nam nhân chúng ta mất mặt, xấu hổ. Theo ta thấy, loại người như vậy cứ trực tiếp giết chết là được, không có gì phải khách khí."

Chương 1358: Thay hình đổi dạng (1)

Là một nam nhân, không ai có hảo cảm với loại tiểu bạch kiểm như vậy, tại sao chúng ta phải liều sống liều chết lại không thể sống thoải mái bằng một người dựa vào khuôn mặt như ngươi chứ.

Hướng Lan Huyên khoanh tay trước ngực, gật đầu nói: "Thám Hoa lang chính là Thám Hoa lang, ta sẽ dùng lý lẽ này để khuyên Tương Hải Hoa, cho cô ta nghe được cao kiến của đại tài tử đệ nhất thiên hạ, đáng cãi nhau ầm ĩ vì một nam nhân sao?"

Dữu Khánh lập tức im tiếng, ngẩn ngơ nhìn nàng một chút rồi đột nhiên sửa lời: "Ta chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi, ngươi đừng nói là ta nói. Người ta là hai bên tình nguyện, không đến phiên ngoại nhân như ta chen vào. Ta cũng không phải là người thích chen vào việc của người khác. Chuyện nhà của người ta, ngươi cứ coi như ta chưa từng nói gì."

"Xùy." Hướng Lan Huyên tức thì lộ vẻ khinh thường, "Chỉ với chút can đảm này của ngươi mà cũng không biết xấu hổ đi khinh thường người ta ăn cơm mềm?"

Được rồi, Dữu Khánh nhanh chóng chuyển hướng chủ đề, "Bàng Vô Tranh thực sự đã bị tên tiểu bạch kiểm đó giết sao?"

Hướng Lan Huyên liếc hắn một cái, "Thế nào, đêm hôm chạy đến chỗ ta chỉ vì để nghe ngóng tin tức thôi sao?"

Dữu Khánh nhanh chóng xua tay phủ nhận, "Không có, không có, chỉ tò mò mà thôi. Không hiểu tình nhân của Tương Hải Hoa giết Bàng Vô Tranh làm gì?"

Bất kể hắn đến đây có phải để tìm hiểu thông tin hay không, Hướng Lan Huyên vẫn lạnh lùng lườm hắn một cái, sau đó tiết lộ một chút tình huống, "Việc này có không ít điểm kỳ lạ.

Nói không phải do hắn giết, nhưng một ít dấu hiệu cho thấy, việc hắn xuất hiện tại hiện trường không giống là trùng hợp. Còn nếu như nói là hắn giết, căn cứ vào một số tình huống liên quan, hắn không có khả năng động thủ ngay phía dưới mí mắt nhiều người như vậy. Về cơ bản, hắn luôn bị theo dõi, hơn nữa còn là bị rất nhiều người theo dõi. Tại hiện trường xảy ra vụ việc, cả hai bên bức tường đó đều có người liên kết thay đổi theo dõi.

Nói cách khác, việc Bàng Vô Tranh xuất hiện tại đó cũng đã bị người theo dõi chú ý tới.

Vấn đề là ở chỗ đó, không ai nhìn thấy tên tiểu bạch kiểm đó ra tay, cũng không ai nhìn thấy Bàng Vô Tranh ngã xuống như thế nào.

Theo phân tích chi tiết tình huống hiện trường, thời gian hai người đồng thời thoát khỏi tầm mắt của nhân viên theo dõi rất ngắn ngủi, có lẽ chỉ khoảng hai ba hơi thở. Nếu nói là tên tiểu bạch kiểm đó động thủ, lại vừa đúng lúc thoát ra được ánh mắt theo dõi của người cả hai bên trong ngoài, khả năng này không cao lắm.

Nếu hắn thật sự có được thực lực và năng lực như vậy, lẽ ra không nên bị đánh gục tại hiện trường để bị bắt mới đúng. Hơn nữa, hắn và Bàng Vô Tranh đều là cao thủ Thượng Huyền, việc tiểu bạch kiểm có thể giết chết Bàng Vô Tranh trong nháy mắt hay không cũng là một điểm rất đáng hoài nghi. Và tình trạng tại hiện trường cho thấy tựa hồ đã có người thực lực vượt qua Thượng Huyền xuất thủ. Lúc đó có thể có kẻ thứ ba có mặt ở đó ra tay, nhưng không ai phát hiện ra được. Nếu thực sự có kẻ thứ ba như vậy, thực lực người đó tất nhiên bất phàm."

Dựa vào những gì mình nghe được, và phân tích kỹ những lời nàng kể, Dữu Khánh trầm ngâm hỏi: "Có biết vì sao ta đến tìm ngươi lúc này không?"

Hướng Lan Huyên nghiêng đầu liếc hắn, "Có chuyện nhanh nói, có rắm nhanh thả."

Dữu Khánh: "Tu vi của Bàng Vô Tranh có lẽ không phải Thượng Huyền, có khả năng lão ta đã ẩn giấu thực lực."

Hướng Lan Huyên kinh ngạc, hỏi: "Vì sao nói như thế?"

Dữu Khánh moi ra một tờ giấy đã chuẩn bị sẵn, đưa cho nàng, "Bàng Vô Tranh có thể là Bảo chủ Đông Liên Ngọc của Liên Sơn bảo bị mất năm mươi năm trước."

Hướng Lan Huyên sửng sốt, nghẹn lời nhìn hắn trân trối, sau đó nhanh chóng cầm lấy tờ giấy nhìn xem, đọc xong liền vụt ngẩng đầu

lên hỏi: "Đây là ý gì? Ngươi đừng nói với ta là có người lại nhét tờ giấy cho ngươi nhé."

Dữu Khánh bất đắc dĩ than thở: "Đại hành tẩu quả nhiên là sáng suốt, chỉ nhìn thoáng qua liền biết, đúng vậy, không biết đây là chuyện tốt do vị thần nhân nào làm ra."

Hắn không phải chỉ làm ra vẻ bất đắc dĩ ở mặt ngài mà thật sự cảm thấy bất đắc dĩ, hắn không biết tiểu sư thúc đang làm trò quỷ gì, cứ khiến cho hắn phải đẩy người thần bí ra làm tấm mộc, lí do này thực sự không thích hợp dùng đi dùng lại nhiều lần nha?

"Đông Liên Ngọc, Đông Liên Ngọc từng theo đuổi Địa Mẫu sao? Bàng Vô Tranh, năm mươi năm trước…"

Hướng Lan Huyên vừa đi tới đi lui, vừa cất lời lẩm bẩm, rồi đôi khi lại cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, lật qua lật lại.

Một lúc lâu sau, nàng đột nhiên dừng bước nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, hỏi: "Vì sao lại nhét tờ giấy cho ngươi, vì sao Bàng Vô Tranh vừa mới xảy ra chuyện liền có người nhét tờ giấy với nội dung liên quan cho ngươi?"

Dữu Khánh giang hai tay: "Ta làm sao biết được, ta cũng muốn biết vì sao."

"Vậy tại sao ngươi lại đưa cho ta?"

"Ách… Đại hành tẩu, ngươi nói như vậy thực sự không hay a! Chúng ta không phải cùng hội cùng thuyền sao? Không phải cùng một nhóm sao? Đây chẳng phải là bởi ta phát hiện thấy vấn đề liền lập tức thông báo cho ngươi sao?"

Hướng Lan Huyên nhìn hắn từ đầu đến chân mấy lượt, hỏi: "Ngươi còn có chuyện gì nữa không?"

Khóe miệng Dữu Khánh giật giật, hắn cười gượng cáo từ, "Ngài làm việc đi, ta không quấy rầy nữa."

Hướng Lan Huyên lại chất vấn một câu, "Rốt cuộc thì có chuyện gì giữa tên Lâm Long đó và tiệm quần áo Nghê Thường vậy?"

Vừa mới xoay người, Dữu Khánh dừng lại, quay đầu lại cười nói: "Chỉ là một chút hiểu lầm, không sao cả."

Nói xong chắp tay chào, rồi nhanh chóng rời đi.

Hướng Lan Huyên hơi híp mắt, hiểu lầm lòi ra cái địa đạo, đây có thể là hiểu lầm được sao?

Nàng biết rõ đối phương có việc giấu mình, cũng giống như mình có việc giấu đối phương vậy, cũng không dám tiết lộ hết.

Thừa dịp Dữu Khánh mở cửa ra, Hướng Lan Huyên cất tiếng gọi to, "Người đâu."

Có người ở bên ngoài nhanh chóng đi vào, hành lễ, "Đại hành tẩu."

Hướng Lan Huyên: "Ai là y sư giỏi nhất Hổ Phách hải này? Hãy tìm và đưa hắn đến cung thành gặp ta."

"Vâng." Người đến nhận lệnh rời đi thực hiện.

Hướng Lan Huyên lại nhìn tờ giấy trên tay, sau đó bay vút ra ngoài qua cửa sổ…

Trong một chỗ nhà riêng, Thanh y phụ nhân vén chiếc mũ trùm đầu lên, đứng đối diện với một người đàn ông hơi cúi đầu, người này không phải ai khác, chính là chưởng quỹ của tửu lâu ở đầu bên kia mật đạo dẫn đến tiệm quần áo Nghê Thường. Thanh y phụ nhân đã tìm được lão.

Lúc này, tin tức về cái chết của Bàng Vô Tranh đã truyền khắp Hổ Phách hải, chưởng quỹ tửu lâu cũng đã biết được, cúi đầu buồn bã.

Giọng nói của Thanh y phụ nhân trở nên lạnh lùng, "Ta hỏi lại một lần nữa, sau khi ta đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Chưởng quỹ tửu lâu thở sài: "Thật sự không có xảy ra chuyện gì. Đông gia tiến vào hầm một lúc rồi lại đi ra, sau đó lấy xe rời đi. Trước khi đi, ông ấy dặn ta rút đi trước, như là đã biết sắp xảy ra chuyện gì đó. Ta cũng không ngờ tới lại xảy ra chuyện như vậy."

Thanh y phụ nhân: "Vì sao lại đột nhiên rời đi? Nhất định có lí do, ta cần biết tất cả chi tiết. Ngươi hãy nói cho ta tất cả những gì ngươi biết, không được bỏ qua bất kỳ chi tiết nào."

Đây cũng là lí do bà ta cố ý tìm đến vị chưởng quỹ này. Bà ta muốn tìm hiểu xem vì sao Bàng Vô Tranh bị giết, và hung thủ là ai, vì vậy phải tìm hiểu những gì xảy ra từ khi bắt đầu sự việc.

Chưởng quỹ tửu lậu lại cúi đầu, trầm mặc và do dự.

Chương 1360: Kết luận (1)

Những lời này vừa vang lên, trọng điểm là giọng nói đó, Hướng Lan Huyên và Tương La Sách nghe thấy giọng nói này thì đều thất kinh, chưa nhìn thấy người tới đã biết là ai rồi.

Mọi người quay lại nhìn, thấy một người giấu mình trong chiếc áo choàng đi đến, có cảm giác như đi vào chỗ không người, bảo vệ tại cửa vào định ngăn lại, nhưng tay còn chưa giơ lên thì đã cứng lại.

Mặc dù bị vành nón che khuất, Hướng Lan Huyên không thấy rõ khuôn mặt của người này, nhưng nàng vẫn cung kính hành lễ chào, "Chưởng lệnh."

Tương La Sách vội vàng theo sát, cung kính hành lễ, "Tương La Sách bái kiến Địa sư."

Đám người nhàn tản trong ngoài nghe thấy thì đều cực kỳ hoảng sợ, dồn dập cúi đầu hành lễ.

Người tới không phải ai khác, chính là Chưởng lệnh của Đại Nghiệp ty, người được Ân quốc sắc phong làm "Địa sư".

Một người đến, mọi người đều cúi đầu im lặng.

Địa sư đi quanh thi thể của Bàng Vô Tranh, quan sát kiểm tra.

Hướng Lan Huyên len lén liếc nhìn, nàng vốn đã nghi ngờ Địa sư đã thân đến Hổ Phách hải, bây giờ tận mắt nhìn thấy, coi như suy đoán của mình đã được xác nhận.

Chuyện Thám Hoa lang lại đưa tới một tờ giấy của người thần bí, nàng chỉ vừa mới truyền tin báo cáo không bao lâu, pháp giá vị này đã đích thân đến đây, không thể nào là trùng hợp.

Địa sư chợt dừng bước, nhẹ nhàng nói một tiếng: "Răng."

Hướng Lan Huyên lập tức bước nhanh đến, chính tay giữ lấy mặt Bàng Vô Tranh, cạy miệng thi thể ra kiểm tra, quả nhiên chẳng mấy chốc liền cạy ra được hai chiếc răng giả, nàng đưa lên cho Địa sư nhìn xem, "Quả thực có hai chiếc răng giả."

Địa sư thò đầu tới quan sát vị trí của hai chiếc răng giả, "Xem ra có thể đúng là Đông Liên Ngọc."

Hướng Lan Huyên đặt hai chiếc răng giả nhổ ra đó lên trên ngực người chết, thử hỏi, "Vì sao Chưởng lệnh đánh gãy răng Đông Liên Ngọc vậy?"

Địa sư lạnh nhạt nói: "Hồi đó hắn theo đuổi sư muội của ta, không biết uống nhầm thuốc gì, cứ chạy đến trước mặt ta buông lời ngạo

mạn, ta chỉ cho hắn một chút trừng phạt nhẹ nhàng mà thôi."

Hóa ra là chuyện trời ơi đất hỡi đó, thảo nào khiến cho vị này đích thân ra mặt làm chứng, Hướng Lan Huyên à một tiếng, rồi nhanh chóng im miệng, không có hỏi lão ta đã buông lời ngạo mạn gì.

Nếu như thi thể trước mắt thực sự là Đông Liên Ngọc năm đó, việc lão ta giả chết hồi đó có lẽ cũng có liên quan đến loại chuyện vớ vẩn này. Ngay trước mặt Địa sư, nàng không tiện nói ra những suy đoán liên quan nữa.

Địa sư: "Nếu như ta nhớ không lầm, trước lúc chết, bởi vì bệnh nặng hắn hình như đã từng đến Tích Lư sơn. Người thay đổi dung mạo cho hắn, thậm chí còn giúp hắn tránh khỏi bị kiểm tra ra giả chết rất có khả năng chính là Dược Đồ. Thời niên thiếu, hắn và Dược Đồ từng cùng nhau du ngoạn, có giao tình không tầm thường. Phái người đến Tích Lư sơn xác minh đi."

Hướng Lan Huyên âm thầm kêu lên, ai dà, xem ra hồi đó vị Chưởng lệnh này rất quan tâm đến Đông Liên Ngọc, nếu không sẽ không có khả năng nhớ rõ được những chuyện mấy chục năm trước như vậy. Nói đi cũng phải nói lại, có một người trong cuộc biết rõ ràng như thế ở đây, thật sự tốt hơn hẳn bất kỳ hồ sơ nào, cũng không cần phải mất công kiểm tra, nàng lập tức đáp, "Vâng."

Sau đó liền quay đầu lại dặn dò người đi làm ngay.

Địa sư dường như lại quan sát kỹ khuôn mặt Bàng Vô Tranh một hồi, rồi sau đó xoay người đi ra, cất bước tản bộ trong sân trống rộng lớn bên ngoài, một mình Hướng Lan Huyên đi theo, Tương La Sách chỉ có thể đứng nhìn từ phía xa.

Sau một hồi đi loanh quanh, Địa sư chợt nhẹ giọng nói: "Người thần bí truyền tin kia rất không tầm thường, dường như không có gì không biết, không có gì không làm được. Nếu như Bàng Vô Tranh ẩn giấu thân phận kỹ như thế mà vẫn có thể biết được, chắc hẳn cũng biết người giết chết Bàng Vô Tranh là ai."

Hướng Lan Huyên: "Quả thực có khả năng này."

Địa sư: "Ta rất không hiểu, vì sao lại phải giết chết Bàng Vô Tranh tại thời điểm mấu chốt này chứ? Ngươi cảm thấy sao?"

Hướng Lan Huyên: "Theo thuộc hạ phán đoán, bất kỳ chuyện gì xảy ra vào thời điểm này, có lẽ đều có liên quan đến tiên phủ."

Địa sư bước chậm lại, nói: "Lối vào tiên phủ có thể ở tại nơi này, Bàng Vô Tranh lại trùng hợp ẩn cư ở đây năm mươi năm, vả lại còn không giống như là ẩn cư. Ẩn cư không ai cần phí công phí sức xây dựng ra một thương hội lớn như vậy. Hắn tới đây dường như có ý đồ. Phải chăng, việc Bàng Vô Tranh đến đây ẩn cư vốn là có liên quan với tiên phủ? Sau đó có người phát hiện ra điều gì đó, co nên mới dẫn đến cái chết của Bàng Vô Tranh. Tất cả người của Bàng thị, không thể để lọt người nào."

Hướng Lan Huyên: "Chưởng lệnh yên tâm, chúng ta đã và đang truy bắt tất cả những người có liên quan."

Địa sư: "Đích thân ta theo dõi chặt chẽ nhưng vẫn không thể phát hiện được người thần bí đó làm cách nào để đưa tờ giấy vào trong phòng Thám Hoa lang."

Đối với việc này, Hướng Lan Huyên không cảm thấy ngạc nhiên, nàng cũng biết người thần bí đó tất nhiên sẽ là đối tượng được vị này trọng điểm chú ý, nàng nói: "Quả thực là không thể tin nổi."

"Lúc trước, bên phía Ty Nam phủ đưa cho Thám Hoa lang một bản danh sách, liệt kê thông tin liên quan đến toàn bộ cao thủ Cao huyền bị mất tích hoặc tử vong trong vòng một trăm năm nay, trong đó có Đông Liên Ngọc. Thám Hoa lang đưa ra yêu cầu này cho Mông Phá trong ngày nghĩa tử của Lý Trừng Hổ bị tập kích."

Địa sư lẩm bẩm chỉ như kể việc trong nhà, bình tĩnh nói ra một số tình huống, nhưng lại khiến cho người khác không hiểu sao cảm thấy rất áp lực.

Hướng Lan Huyên trố mắt không nói nên lời, nàng biết rõ nếu đối phương đã nói ra tin tức này, vậy thì nhất định không sai, tên cẩu Thám Hoa đó đã giấu giếm nàng việc này.

Giấu giếm nàng không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng là bản thân nội dung tin tức đó, tên cẩu Thám Hoa đó muốn có danh sách đó để làm gì? Địa sư đã chỉ rõ Đông Liên Ngọc, điều này khiến nàng lo sợ run lên. Nghĩ đến những lời trước đó, nàng không khỏi dò hỏi: "Chưởng lệnh, ngài nghi ngờ rằng không tồn tại người thần bí nhét tờ giấy nào đó, mà chính Thám Hoa lang đang tự biên tự diễn sao?"

Địa sư giấu mình trong chiếc áo choàng, tay chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, "Khó có khả năng hắn tự biên tự diễn. Có thể biết được Bàng Vô Tranh là Đông Liên Ngọc đã giả chết năm mươi năm, còn có thể biết rõ một loạt thủ đoạn của lão Khâu kia, Thám Hoa lang không thể làm được những việc này. Nhất định phải có người nào đó đứng sau đang thao tác. Cho nên người thần bí này xác thực có khả năng tồn tại."

Nghe nói như thế, Hướng Lan Huyên cũng gật đầu đồng ý.

Địa sư đột nhiên thay đổi chủ đề, nói: "Đã xác định được rồi, lần này Thám Hoa lang tới đây đúng là vì tiên phủ."

Vừa nghe được lời này, Hướng Lan Huyên giật mình kinh hãi suýt chút nữa thì hồn phi phách tán, nàng vô thức dừng bước.

Chương 1361: Kết luận (2)

Không thể không sợ, thật khó khăn mới rũ sạch được mối quan hệ giữa Thám Hoa lang và Chư Yêu chi cảnh, một khi xác nhận được

mục đích chuyến đi này của Thám Hoa lang, không chỉ có chuyện Chư Yêu chi cảnh, toàn bộ nỗ lực tại Thiên Tích sơn và Côn Linh sơn đều sẽ trở thành vô ích, tất cả sẽ bộc lộ nguyên hình.

Không chỉ Thám Hoa lang gặp chuyện không may, chính nàng cũng phải hứng chịu hậu quả.

Đây cũng là chuyện mà nàng và Dữu Khánh luôn cẩn thận tránh để xảy ra, tại sao bây giờ đã xác nhận được rồi? Bại lộ ở đâu?

Nàng kìm nén trấn định, hỏi: "Việc này.. làm sao có thể như vậy?"

Địa sư cũng dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng, "Tên Thám Hoa lang đó ngay từ đầu đã không nói thật, mục đích hắn rời U Giác phụ lần này chính là vì tiên phủ. Trong lúc chơi đùa tại U Nhai, tên tiểu thiếu niên kia của Đào Hoa cư tình cờ lấy được một quyển sách cổ, trong đó có manh mối liên quan đến một tòa tiên phủ, nơi manh mối chỉ đến hẳn là Hổ Phách hải. Đây chính là mục đích của Thám Hoa lang khi tới đây."

Hướng Lan Huyên kinh ngạc, nàng biết rõ việc này, Dữu Khánh đã nói cho nàng, nhưng vấn đề là Địa sư làm sao biết được?

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là nghĩ đến việc phía bên Dữu Khánh xuất hiện nội gián.

"Đây hẳn là thông tin mà Mông Phá lấy được từ Thám Hoa lang. Vì việc này, phía bên Ty Nam phủ đã đến tận U Nhai để xác minh. Kết quả đã được xác nhận, không có gì phải nghi ngờ, phía bên U Nhai cũng đã thừa nhận."

Vẫn còn chưa kịp bình thường trở lại bởi kinh ngạc, Hướng Lan Huyên lại sửng sốt, hỏi: "Thám Hoa lang nói cho Mông Phá biết?"

Nàng có phần không hiểu, không phải hắn chỉ nói cho nàng biết thôi sao? Tại sao còn nói cho Mông Phá biết chứ? Đây là bí mật liên quan đến sự sống chết của nhiều người, không phải là cho dù có bị đánh

chết cũng không thể nói ra sao? Chẳng lẽ Mông Phá sử dụng thủ đoạn cao siêu nào đó mà cạy ra được?

Địa sư xoay người lại đối diện với nàng, "Chuyện người thần bí nhét tờ giấy, phía bên Ty Nam phủ cũng đã biết. Những gì ngươi biết, Mông Phá đều biết, việc ngươi không biết, Mông Phá cũng đã biết, không thể không nói, tại phương diện này, ngươi làm không xuất sắc bằng Mông Phá. Ngươi qua lại với Thám Hoa lang có lẽ thường xuyên hơn Mông Phá, phải không?"

Hướng Lan Huyên có phần không biết nói gì, nàng cũng biết chuyện sách cổ và tiên phủ, Dữu Khánh đã nói cho nàng rồi, nhưng nàng không báo cáo lên trên, chuyện này không thể tiết lộ a, cuối cùng, đích thân tên cẩu Thám Hoa đó tiết lộ ra ngoài, còn là tiết lộ cho Ty Nam phủ biết, hại nàng giữ kín như bưng, nàng rất muốn ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời Dữu Khánh.

"Mặc dù đến nay U Nhai vẫn có vẻ như không biết cuốn sách cổ đó có vấn đề gì, nhưng làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy. Tại sao một cuốn sách cổ có manh mối đó lại tình cờ được tên tiểu thiếu niên của Đào Hoa cư cầm nhầm đi, sau đó mấy người Dữu Khánh lại tình cờ phát hiện thấy manh mối? Và người thần bí nhét tờ giấy cấp cho đám người Thám Hoa lang là như thế nào? Ngay từ đầu đã có một bàn tay âm thầm thúc đẩy Thám Hoa lang tới Hổ Phách hải tìm tiên phủ!" Địa sư bình bình đưa ra kết luận.

Hướng Lan Huyên dần dần mở to hai mắt, nghẹn lời, ánh mắt thoáng lấp lóe, nàng nhận thấy được sự việc có điều không đúng.

Vừa rồi, nàng vẫn còn không hiểu tại sao Dữu Khánh lại tiết lộ bí mật cho Mông Phá, nhưng bởi vì kết luận của Địa sư đưa ra lúc này, trong đầu nàng chợt nảy ra một ý nghĩ, nàng đột nhiên hiểu ra, tên cẩu Thám Hoa đó có khả năng đã bày ra một bàn cờ lớn.

Mục đích của hắn là để có được kết luận vừa rồi của Địa sư!

Nói cách khác, bàn cờ này đã bày ra thành công, bây giờ tên cẩu Thám Hoa đó đã có thể thoải mái đi tìm tiên phủ, ngay cả con đường rút lui sau khi rời khỏi tiên phủ cũng đã được dọn sẵn, nỗi lo lắng lúc trước của họ đã được cẩu Thám Hoa xua tan rồi!

Mà trước đây nàng lại không thể phát hiện ra được chút manh mối gì từ bất kỳ người nào bên cạnh Dữu Khánh, tất cả đều thận trọng và cẩn thận, diễn xuất thật sự quá giỏi a!

Điểm mấu chốt là, theo những gì nàng nhìn thấy, ở bên cạnh Dữu Khánh, ngoại trừ Bách Lý Tâm có hơi chút thành thục và lão luyện ra, tất cả những người khác chỉ là một đám ngốc.

Có nhiều người như vậy theo dõi sát sao một đám ngốc, ngay cả Địa sư cũng đích thân tới quan sát, nhưng vậy mà không có một ai có thể nhìn ra được mánh khóe gì, nàng mơ hồ nhận ra rằng, nếu như việc này là thật, vậy thì lần này tên cẩu Thám Hoa không chỉ lừa dối nàng, mà rất có khả năng còn lừa tất cả mọi người.

Nghĩ đến đây, nàng có phần căm hận nghiến răng nghiến lợi, nghĩ đến việc tên ria mép đó sau khi rất miễn cưỡng nói cho nàng biết xong, quay người lại liền ti tiện tiết lộ bí mật cho Mông Phá, nàng lập tức nắm chặt ngón tay, rất muốn bóp vỡ trứng của kẻ nào đó, thực sự là nuốt không nổi cơn tức này.

Ánh mắt Địa sư dừng lại trên những ngón tay nắm chặt của nàng, ông ta hiểu được tính tình của nữ nhân này ở một mức độ nhất định, biết rõ nữ nhân này không phải diễn kịch, lần này nàng ta là thực sự tức giận.

Ông ta cũng không quan tâm tới điều đó, xoay người lại tiếp tục chậm rãi bước đi, nàng ta cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, ông ta tin rằng Hướng Lan Huyên sẽ biết cân nhắc có chừng mực.

Hai người tiếp tục trò chuyện một lúc, Tương La Sách ở xa xa quan sát, tinh tường nhận thấy họ đã nói chuyện xong nên đi đến gần cất

lời vấn an, lão ta hỏi thăm Địa sư có cần giúp đỡ gì không, chẳng hạn như sắp xếp chỗ ở tại cung thành.

Địa sư nói đã có chỗ ở, nói không cần lo lắng.

Hướng Lan Huyên căn dặn Tương La Sách quản lý tốt miệng người phía dưới, đừng để lộ thông tin Địa sư đã tới đây, mặc dù đối với một số người, sự xuất hiện của Địa sư ở đây có thể không phải là bí mật gì nữa.

Sau khi đáp lời xong, Tương La Sách nói nhiều thêm một câu, "Nếu Bàng Vô Tranh chính là Đông Liên Ngọc, vậy thì Bạch Thương Thủy tuyệt đối không có khả năng giết chết lão ta. Hắn quả thực có khả năng bị oan uổng, có nên thả hắn ra hay không?"

Địa sư: "Ngươi là đang cầu xin giúp cho nữ nhi của ngươi sao?"

Tương La Sách thở dài: "Có một nữ nhi như thế, ta còn có thể làm sao bây giờ."

Địa sư lại đột nhiên dừng bước, nhìn về phía bầu trời đêm xa xăm, chậm rãi nói: "Chuyện giữa Triêu Dương công chúa và Thám Hoa lang là do cha con các ngươi tác hợp phải không?"

Đối với Tương La Sách mà nói, lời này chẳng khác nào một tiếng sét nổ tung trong đầu, trong nháy mắt toàn thân rịn đầy mồ hôi lạnh, lão ta cúi đầu im lặng, không biết nên trả lời như thế nào, quả táo cổ co giật mãi không ngừng.

Chương 1362: Làm nhiều sai nhiều (1)

Bầu không khí tại hiện trường trong nháy mắt liền tràn ngập cảm giác áp bách, ngay cả Hướng Lan Huyên, người không có liên quan

gì cũng có thể cảm nhận được áp lực to lớn mà Tương La Sách đang gánh chịu, nói ra lời này, dường như có ý tính sổ.

Hướng Lan Huyên biết rất rõ, mỗi khi đến thời khắc quan trọng như vậy, với tình huống tương tự như của Tương La Sách, sự sống chết hoàn toàn phụ thuộc vào một ý nghĩ của Địa sư.

Trong khi đó, với tấm lưng ướt đẫm mồ hôi, Tương La Sách cuối cùng cũng phải đối mặt với hiện thực, lão ta biết rõ lúc này có viện cớ như thế nào đi nữa đều vô ích, lão ta hạ thấp người, quỳ một gối xuống đất, trầm giọng nói: "Phụng lệnh làm việc, Vương gia có lệnh, không dám không theo, mong được Địa sư rộng lòng tha thứ!"

Địa sư chậm rãi quay người lại, từ trên cao nhìn xuống, tập trung ánh mắt nhìn kỹ lão ta một lúc, sau đó lại chậm rãi bước đi, "Đừng nói là ta không cho cha con các ngươi một cơ hội, tự các ngươi hãy quyết định có nên thả người hay không. Nếu có vấn đề gì, chính các ngươi tự gánh chịu hậu quả."

Vừa dứt lời, thân thể ông ta lóe lên rồi biến mất trong màn đêm.

"Phù." Tương La Sách thở phào như trút được gánh nặng, chậm rãi đứng lên, trên mặt đã có dấu vết mồ hôi.

Hướng Lan Huyên: "Ngươi đã nghe được rồi đó, ta có thể thả người, nhưng nếu như hắn thật sự có vấn đề gì đó, cha con các ngươi sẽ phải gánh chịu hậu quả."

Tương La Sách khẽ gật đầu.

Không lâu sau đó, vốn vẫn rất quan tâm đến tình lang, Tương Hải Hoa lại một lần nữa không mời mà đến. Cô ta không còn lòng dạ nào để quan tâm đến công việc của Tri Hải các, thủ hạ của cô ta lại không đủ tư cách nên khó có thể chen tay vào Tương La Sách, để biết tình hình của tình lang, cô ta chỉ có thể đích thân đến đây.

Sau khi biết được Bàng Vô Tranh hẳn phải là cao thủ Cao huyền Đông Liên Ngọc giả chết, Tương Hải Hoa lập tức không kìm được nữa, quyết liệt yêu cầu thả người.

Thả người? Tương La Sách thuật lại một lần những gì Địa sư đã nói, và nhắc nhở cô ta, "Điều kiện tiên quyết để thả hắn là lấy tính mạng cha con ta làm bảo lãnh, con chắc chắn muốn thả hắn ra?"

Tương Hải Hoa trầm mặc và bối rối.

Một lúc lâu sau, cô ta đưa ra quyết định, "Con sẽ đưa hắn đi và sẽ không để cho hắn chạy mất, xem như là giam lỏng đi. Nếu như xác nhận hắn không có gì, con sẽ trả tự do cho hắn. A cha, cha thấy thế nào?"

Tương La Sách thở vắn than dài, "Thực ra con cũng biết rõ, thời điểm tên Bạch Thương Thủy này xuất hiện và một số hành vi của hắn quả thực rất khả nghi. Làm sao con có thể để nảy sinh tình cảm với hắn chứ? Lúc đầu ta tưởng rằng con chỉ chơi đùa cho vui mà thôi. Dù sao con cũng đã trưởng thành, cũng đã tính toán về những lợi ích được, mất nhiều năm như vậy, ta thật sự không ngờ con lại từ đùa hóa thật. Tên tiểu bạch kiểm đó tốt như vậy sao?"

Nói đến cùng, lão ta vẫn rất quan tâm đến nữ nhi này của mình.

Cuối cùng, cửa địa lao được mở ra, đương nhiên là phải có sự đồng ý của Hướng Lan Huyên, nếu không, nhân viên Đại Nghiệp ty trông chừng địa lao sẽ không cho đi.

Hướng Lan Huyên có vẻ rất nể tình, còn đích thân đến đây để thả người.

Tương Hải Hoa đương nhiên phải bày tỏ lòng biết ơn, "Thật sự làm phiền Đại hành tẩu."

Hướng Lan Huyên trêu chọc: "Không sao, ta cũng rất thích nhìn những nam nhân tuấn tú."

Lời này làm cho Tương Hải Hoa không nói nên lời, đồng thời cũng khiến cho Tương Hải Hoa âm thầm cảnh giác, cô ta vốn đã có chút phản cảm với bộ dạng khoe khoang vóc dáng và bờ môi đỏ mọng khêu gợi của Hướng Lan Huyên, nhưng cô ta không thể không thừa nhận rằng, vị Hướng Đại hành tẩu này quả thực xinh đẹp, hấp dẫn hơn mình rất nhiều, bây giờ cô ta có phần lo lắng không biết nữ nhân lẳng lơ này có nảy sinh ý nghĩ không đứng đắn gì với nam nhân của mình hay không.

Gặp lại tình lang trong địa lao, Tương Hải Hoa không tránh khỏi một phen bộc lộ sự quan tâm tha thiết, cô ta nhanh chóng giải trừ cấm chế cho tiểu sư thúc, rồi nói y tự thi pháp kiểm tra cơ thể, để xem bên trong có vấn đề gì hay không.

Tương Hải Hoa lo lắng Đại Nghiệp ty thực hiện thủ đoạn bí mật nào đó trên người tình lang, mỹ nhân rắn rết ở bên cạnh này vốn nổi tiếng là người tàn nhẫn độc ác.

Hướng Lan Huyên mỉm cười nhìn bộ dạng quan tâm chân thành của Tương Hải Hoa, nàng rất muốn hỏi xem, với sắc đẹp và tính cách Đại tiểu thư đó của ngươi, ngươi dựa vào đâu để cảm thấy rằng loại nam nhân như vậy có thể thực lòng thích ngươi?

Theo góc nhìn của nàng, Tương Hải Hoa tự mình cảm thấy tốt đẹp vốn chính là cảm giác sai lầm.

Nói cách khác, nàng vẫn cảm thấy tên tiểu bạch kiểm này có vấn đề.

Tiểu sư thúc không có khách sáo, nhắm mắt lại ngay tại chỗ và tập trung tinh thần, trước tiên kiểm tra tình trạng chấn thương trong người, rồi sau đó thi triển Âm Tự quyết dò xét tình hình của mấy người Dữu Khánh, y đã quen thuộc phương hướng và vị trí, vừa mới xác nhận được mấy người Dữu Khánh vẫn an toàn đang ở trong phòng, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã bị tình hình khác thường bên cạnh làm gật mình tỉnh lại.

Y đột nhiên mở mắt ra, quay đầu lại nhìn thẳng vào Hướng Lan Huyên đang bình thản ung dung ở bên cạnh, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nếu nói thế năng tạo ra từ cơ thể của các cao thủ Cao huyền như Bàng Vô Tranh tựa như sông lớn thì thế năng trên người vị Hướng Đại hành tẩu trước mắt này lại giống như biển rộng bao la, đây là hai cấp độ hoàn toàn không thể đặt cùng nhau.

Nói cách khác, đây là hai cảnh giới khác biệt không thể so sánh!

Nhưng rồi y lại rất nhanh che giấu phản ứng kinh ngạc của mình, nhanh chóng chuyển ánh mắt về trên khuôn mặt của Tương Hải Hoa, "Sau khi được chữa trị đã khỏe hơn rất nhiều, điều dưỡng thêm một thời gian nữa chắc chắn sẽ hoàn toàn khỏi hẳn."

Y che giấu rất nhanh nhưng Hướng Lan Huyên vẫn bắt được phản ứng kinh ngạc vừa rồi của y, bởi vì nàng vốn đang cố ý quan sát. Vì vậy, Hướng Lan Huyên âm thầm nghi hoặc, không biết phản ứng khác thường vừa rồi của tên tiểu bạch kiểm này có ý nghĩa gì.

"Trước tiên rời khỏi đây đã." Tương Hải Hoa đỡ y muốn rời đi.

Tuy nhiên, tiểu sư thúc không quên đồ vật của mình, "Bội kiếm và đồ vật tùy thân của ta đều đã bị bọn họ lục soát lấy đi hết rồi."

Đây không phải là chuyện đùa, Tẩu Không kiếm chính là bảo vật trấn phái của Linh Lung quan, làm sao có thể không để ý tới.

Không đợi Tương Hải Hoa mở miệng, Hướng Lan Huyên đã cười nói: "Đồ vật đâu, còn không mau trả cho người ta."

"Vâng." Có người nhận lệnh.

Chẳng bao lâu, nhuyễn kiếm và một cái bọc nhỏ được đưa tới, thực ra cũng không có gì nhiều, chỉ là một ít vật phẩm tùy thân, Tương Hải Hoa tự tay cầm lấy, cảm ơn rồi rời đi.

Chương 1363: Làm nhiều sai nhiều (2)

Ra khỏi địa lao, Tương Hải Hoa nhìn vết thương biến dạng trên mặt tiểu sư thúc, cất lời an ủi: "Không sao đâu, Tiết Trạch đang ở trong cung thành, với trình độ tay nghề của hắn chắc chắn sẽ không để lại vết sẹo nào trên mặt của ngươi. Ngươi cứ thoải mái nghỉ lại đây một đoạn thời gian đi."

Tiểu sư thúc không muốn ở lại đây, không phải vì sợ hãi điều gì, mà vì biết rõ kế hoạch của Dữu Khánh, nếu như không có điều gì bất ngờ xảy ra, ngày mai đám người Dữu Khánh sẽ chính thức đi dò xét lối vào tiên phủ, thậm chí còn có thể trực tiếp mở ra tiên phủ.

Nếu bị kẹt lại ở nơi này, có thể sẽ có chút phiền toái, còn ở chỗ Tương Hải Hoa thì y nắm chắc có thể thương lượng được, y lập tức cười khổ nói: "Ở lại đây, ta có chút sợ hãi, tốt nhất là trở về dưỡng thương đi, có được không?"

Ở tại trước mặt y, Tương Hải Hoa rất dịu dàng, cô ta đằng hắng nói: "Trở về cũng được, nhưng trước hết hãy để Tiết Trạch xử lý vết thương giúp ngươi đi. Ngươi cũng không muốn trên mặt có sẹo đúng không?"

Tiểu sư thúc: "Ta trở thành mặt sẹo, có phải ngươi sẽ ghét bỏ ta hay không?"

"Nói gì vậy chứ? Có thể lành lặn, không phải tốt hơn ư."

"Được, nghe lời ngươi."

Tại cửa vào địa lao, Hướng Lan Huyên cười tươi tắn nhìn theo, trong nụ cười chứa đầy ẩn ý.

Thủ hạ ở bên cạnh đợi một lúc rồi hỏi: "Đại hành tẩu, chúng ta rút người khỏi địa lao này chứ?"

Hướng Lan Huyên: "Phía bên Bàng Thị thương hội có không ít người, bên ngoài có nhiều nơi đang rất cần nhân thủ, bận rộn không thể điều chuyển, người ở nơi đây đúng lúc có thể phát huy tác dụng. Ngươi yên tâm đi, Tương La Sách không dám nói gì nữa, cứ việc sử dụng. Đúng rồi, không có lấy thứ gì của người ta chứ? Có trả bình mật ong đó cho người ta không?"

Thủ hạ đáp: "Đã trả hết rồi, ngay cả ngân phiếu cũng không thiếu tờ nào. Bối cảnh của Tương La Sách đặt tại đó, người của chúng ta không tiện tham ô thứ gì. Hơn nữa, cũng không có thứ gì đáng giá để tham lam, chỉ là… Đại hành tẩu, trong hũ nhỏ đó thực sự là mật ong ư? Nhìn không giống lắm."

"Nếu cha con Tương thị đã vớt người ra ngoài, nó là thứ gì không còn quan trọng nữa, dù là mật ong hay là độc dược, đó chỉ là một cách gọi mà thôi." Hướng Lan Huyên không đặt nặng, xua tay áo, đung đưa mông cảm khái rời đi, "Thật là muốn trực tiếp giết chết cho rồi. Ài! Có một số đồ chó thực sự là càng ngày càng biết chơi đùa, xoay lão nương vòng vòng chóng cả mặt, hoàn toàn không hiểu được nữa rồi. Chết tiệt…"

Không biết nàng có chóng mặt hay không, nhưng thủ hạ ở phía sau thì vẻ mặt mù mờ, thực sự bối rối mơ hồ, không hiểu ra sao, hoàn toàn không hiểu lời nàng nói có nghĩa gì, chỉ nhận ra được có chút cảm giác nghiến răng nghiến lợi…

Có thể được cha con Tương thị coi là lương y, y thuật đương nhiên có điểm bất phàm, tiểu sư thúc xem như đã được trải nghiệm.

Khi leo lên xe rời cung thành, vết thương trên mặt y đã được xử lý, được đắp một loại thuốc mỡ màu đen trông như bùn, nhưng lại có

từng đợt cảm giác mát mẻ.

Khi xe đã lăn bánh, trong khoang xe lắc lư, y đưa tay về phía Tương Hải Hoa yêu cầu lấy lại bọc đồ của mình, mở ra xem xét.

Tương Hải Hoa vì vậy nhắc nhở, "Xem có thiếu cái gì hay không."

Khi tìm thấy cái hũ nhỏ, tiểu sư thúc lấy ra lắc đầu, "Không sao, cũng không có cái gì, có thể sống là tốt rồi."

Y mở nắp hũ ra, lập tức có mùi thơm tỏa ra, y quẹt một chút chất sền sệt hương vị ngọt ngào nhét vào trong miệng, nuốt xuống.

Tương Hải Hoa tò mò hỏi: "Đây là thứ gì vậy?"

Tiểu sư thúc thuận miệng trả lời: "Mật ong."

Đây là tiên mật mà mấy người Dữu Khánh lấy ra từ Bách Hoa tiên phủ, mấy người Dữu Khánh đã kiểm chứng rồi, nó thực sự là thánh phẩm chữa thương, nên y đương nhiên sẽ giữ một ít trên người khi đi ra ngoài để phòng ngừa dùng đến.

Tuy rằng vết thương trên người đã được cho thuốc, nhưng y tất nhiên càng mong muốn mình được khỏi nhanh hơn một chút, thứ đồ tốt này nhất định sẽ phát huy tác dụng.

Tương Hải Hoa hít một hơi, kỳ quái hỏi: "Mùi hương thật là thơm. Đây là loại mật ong gì vậy? Sao trước giờ ta chưa từng nhìn thấy?"

"Được phối chế thêm thuốc, có tác dụng tẩm bổ, thích hợp sử dụng cho việc hồi phục sau chấn thương…"

Đang thuận miệng nói dối, tiểu sư thúc đột nhiên ngây người, trông có vẻ ngơ ngác, sững sờ nhìn chằm chằm hũ mật ong trong tay một hồi lâu không nói gì, không biết đang nghĩ đến cái gì.

Tương Hải Hoa đẩy y một cái, hỏi: "Sao vậy?"

Tiểu sư thúc cười khổ, "Quả nhiên là không làm không sai, làm nhiều sai nhiều. Không có gì, chỉ mong là ta suy nghĩ nhiều."

Tương Hải Hoa tưởng rằng y đang nghĩ đến lần ra ngoài dạo chơi lúc trước, không hiểu tại sao lại rơi vào kết cục như thế này, vì vậy canh cánh trong lòng, cô ta cất lời trấn an: "Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, không nên suy nghĩ nhiều, ta tin tưởng ngươi."

Tiểu sư thúc buông tiếng thở dài, đậy kỹ lại nắp hũ nhỏ, rồi lần lượt cất các thứ khác nhau vào người.

Khi bọn họ vừa trở về đến lối vào Tri Hải các, có một người khoác áo choàng đen gõ vang cửa phòng của Dữu Khánh.

Cửa mở ra, Mục Ngạo Thiết nhô mặt ra nhìn, phát hiện là một người che mặt, tức thì nghi hoặc hỏi: "Tìm ai?"

Người đến cất lên giọng nữ khàn khàn, "Làm phiền nói với Lâm Long, nói là Tiểu cầu nhi tìm nàng, nàng tự nhiên sẽ biết ta là ai."

"Tiểu cầu nhi?"

"Đúng, Tiểu cầu nhi."

"Chờ chút."

Mục Ngạo Thiết đóng cửa lại với vẻ mặt nghi hoặc, y quay vào trong nhưng không có tìm Trùng Nhi trước tiên mà bước nhanh vào phòng Dữu Khánh, thông báo cho hắn, sau đó hai sư huynh đệ mới cùng đi ra tìm đến trước mặt Trùng Nhi.

Lúc này Mục Ngạo Thiết mới truyền lời, nói: "Lão Thập Lục, bên ngoài có người tự xưng là 'Tiểu cầu nhi' tới tìm ngươi."

Y và Dữu Khánh đều nhìn chằm chằm phản ứng của Trùng Nhi.

Và phản ứng của Trùng Nhi quả thực đủ mạnh, thậm chí còn trực tiếp thốt ra một tiếng "A!", có vẻ như bất ngờ không kịp trở tay.

Dữu Khánh hỏi: "Sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

"Để ta ra xem trước đã." Trùng Nhi nói xong, cúi đầu đi nhanh.

Nàng rất nhanh đã đi đến cửa vào, tay cầm lấy nắm tay cửa, do dự một lúc lâu sau mới lấy can đảm mở cửa ra, thò nửa đầu ra ngoài dò hỏi, "Ngươi là ai?"

Giọng nói của người khoác áo choàng không còn khàn khàn nữa, "Tiểu cầu nhi, là ta."

Trùng Nhi vừa nghe liền biết là A Lang đại cô, tuy rằng đã có chuẩn bị tinh thần nhưng nàng vẫn bị chấn động, thậm chí nàng còn tự hỏi có phải A Lang đại cô bị điên rồi hay không, nơi này không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm như vậy, sao lại dám trực tiếp tìm tới cửa chứ?

Chương 1364: Đi thẳng vào vấn đề (1)

Trong lúc nhất thời Trùng Nhi không biết nên làm cái gì bây giờ.

Người khoác áo choàng bị chặn ở ngoài cửa có phần mất kiên nhẫn, "Ngươi định một mực chặn ta ở đây, không cho ta đi vào à?"

Nếu không phải biết rằng chỉ cần mình có một chút biểu hiện dùng bạo lực xông vào, sẽ có một đống người xông ra, thì bà ta đã trực tiếp đẩy cửa đi vào rồi.

Trùng Nhi thật sự rất khó xử, ấp a ấp úng: "Sao người lại tới đây?"

Người khoác áo choàng: "Ngươi muốn ta tiếp tục đứng ở bên ngoài để cho người khác phát hiện được ta là ai sao?"

Nghe nói như vậy, Trùng Nhi trong lúc bối rối đành phải mở cửa ra.

Người khoác áo choàng không khách sáo, sải bước đi vào, Trùng Nhi vội đóng cửa lại rồi nhanh chóng đuổi theo, nàng thật sự không biết nên giải thích với mấy người Dữu Khánh như thế nào.

Dữu Khánh, Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết, Bách Lý Tâm đứng thành một hàng ngăn cản khách tới, đồng thời quan sát vị khách từ trên xuống dưới, không biết đây là ai mà lại khiến cho Trùng Nhi hoảng loạn như vậy.

Người khoác áo choàng dừng bước tại trước mặt bọn hắn, tập trung chủ yếu vào Dữu Khánh, "Thám Hoa lang."

Dữu Khánh nghi hoặc hỏi: , "Các hạ là?"

Người khoác áo choàng nhấc tay chụp lấy áo choàng và xé nó rách ra để bộc lộ hình dáng, động tác rất trực tiếp và bạo lực, có vẻ như không có dự định rời đi với bộ dạng cũ.

Người tới không phải ai khác, chính là Thanh y phụ nhân bên cạnh Bàng Vô Tranh.

Mấy người nhìn thấy liền sửng sốt, Trùng Nhi càng chấn động hơn, "Ngươi… Ngươi là…"

Đám người Dữu Khánh nghe vậy thì đều quay sang nhìn nàng, không biết lão Thập Lục có ý gì, nếu như không biết người tới là ai, ngươi cho người ta vào làm gì?

Hơn nữa, Bàng Vô Tranh đã chết, người này chính là tâm phúc của Bàng Vô Tranh nha, chạy tới đây làm gì?

Thanh y phụ nhân lại giơ hai tay lên, mười ngón luồn vào trong tóc, chụp lấy tóc kéo xuống như róc xương róc thịt, trực tiếp lột ra một mảng da mặt mang theo chút tóc, để lộ dung mạo thật, đây là một phụ nhân khuôn mặt lạnh lùng và xinh đẹp.

Mấy người Dữu Khánh ngây người ra nhìn, không biết người này là giả mạo tâm phúc của Bàng Vô Tranh, hay là tâm phúc của Bàng Vô Tranh có khuôn mặt thật khác.

Trùng Nhi kinh ngạc sửng sốt, trong đầu hiện lên cảnh tượng ngày Bàng Vô Tranh mở tiệc chiêu đãi, nhớ tới hình ảnh gặp lại đại cô, cuối cùng hiểu ra được điều gì đó.

Dữu Khánh: "Trùng Nhi, đây là chuyện gì vậy?"

"A… Ta…" Trùng Nhi thật sự không biết nên trả lời như thế nào, hiện tại nàng rất muốn hỏi xem đại cô rốt cuộc muốn làm gì.

Trong lúc nàng còn đang ấp úng, người phụ nữ lạnh lùng và xinh đẹp đã lên tiếng trước, "Tên thật của ta là Diệp A Lang. Ta vốn là người của Hổ Phách tộc, tu vị Cao Huyền. Hồi đó ta được cho là đệ nhất cao thủ Hổ Phách tộc, toàn bộ Hổ Phách tộc tôn kính gọi ta là A Lang đại cô. Mấy năm nay ta vẫn luôn ẩn nấp bên cạnh Bàng Vô Tranh."

Ý tứ của phần mở đầu này đã rất rõ ràng, đi thẳng vào vấn đề!

Sự thẳng thắn của bà ta khiến mọi người há mồm ngạc nhiên, kể cả Trùng Nhi, đồng thời cũng khiến Trùng Nhi cảm thấy sợ hãi.

Dữu Khánh à một tiếng, hóa ra đây chính là người mà Trùng Nhi nói tới, hắn lập tức thở ra một hơi, nói: "Ta có nghe Trùng Nhi nói rồi, ta biết ngươi đang muốn gặp ta, chỉ là, ngươi dường như không biết tình cảnh hiện nay của mình. Ngươi có biết hiện tại có bao nhiêu người đang tìm kiếm ngươi hay không? Ngươi chạy thẳng tới chỗ của ta như vậy, ngươi cảm thấy ngươi còn có thể thoát thân được không? Ngay từ khi ngươi bước vào đây, thì đã có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào ngươi."

A Lang đại cô: "Ta biết điều đó, và ta biết rằng hiện tại bất cứ khi nào ngươi đi ra ngoài cũng sẽ như vậy, sẽ có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào ngươi. Hiện tại ta không còn nghĩ ra được cách nào

hẹn ngươi ra ngoài gặp mặt mà có thể tránh thoát được tai mắt của mọi người, nhất là trong khoảng thời gian ngắn trước mắt. Nghĩ tới nghĩ lui, ta quyết định không nghĩ nữa, thay vì ta nghĩ biện pháp, không bằng để ngươi nghĩ biện pháp. Chỉ khi có ngươi hợp tác hỗ trợ, ta mới có khả năng thuận lợi thoát thân."

Khóe miệng và chút ria mép của Dữu Khánh giật giật, "Vì sao ta phải giúp ngươi? Ngươi dùng thực lực Cao Huyền để cưỡng ép chúng ta sao?"

A Lang đại cô: "Ta biết ngươi từng tiến vào địa cung dưới cung thành, ta cũng biết ngươi đã nhìn thấy gì trong địa cung, cho nên ta biết rõ ngươi và Thanh Nha khoan thăm dò địa phương đó là để làm gì. Nếu như ta bị bắt, ta sợ rằng mình sẽ không giữ được những bí mật này."

Mục Ngạo Thiết, Nam Trúc và Bách Lý Tâm đều rất lo sợ, Trùng Nhi cũng trở nên nôn nóng, "Đại cô…"

A Lang đại cô nhấc tay ra hiệu cho nàng im lặng!

Dữu Khánh ít nhiều có chút kinh ngạc, người này có thể liên tiếp nói ra những điều này, chứng tỏ bà ta quả thực biết được điều gì đó, vấn đề là làm sao bà ta biết được chuyện tiên phủ, chẳng lẽ là cấp cao của Hổ Phách tộc đã biết được bí mật này từ lâu?

Kinh ngạc và nghi hoặc nhưng khóe miệng hắn vẫn nhếch lên nét khinh thường, nếu như là trước đây lấy điều này để uy hiếp hắn, hắn quả thực sẽ sợ hãi, nhưng hiện tại bố cục của hắn đã hoàn thành, cho dù người này bị bắt và để lộ ra điều gì đó, thì sao chứ?

Đối với hắn, việc đó không quan trọng nữa, hắn có thể đảm bảo rằng, điều đó sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến mình.

Nếu là dùng biện pháp mạnh, lấy vũ lực để uy hiếp, hắn còn có chút cố kỵ, nhưng nếu dùng cách này, hắn chỉ có thể khịt mũi cười lạnh,

nói: "Đã như vậy, xin cứ tự nhiên, tha thứ cho ta không tiễn xa được."

Mấy người đang vô cùng lo lắng lập tức quay sang nhìn hắn, coi như là hiểu rõ hắn, thấy hắn thoải mái và bình tĩnh liền biết hắn đã có kế sách ứng đối, mọi người yên tâm hơn không ít.

Lần này đến lượt A Lang đại cô sửng sốt, bà ta sở dĩ dám tới đây như vậy là vì cho rằng mình đã nắm chắc được điểm yếu của đối phương, cho rằng đối phương không thể không thành thật hợp tác, không ngờ tới kết quả lại như thế này.

Bà ta cho rằng tên Thám Hoa lang này có thể đang lừa mình, vì vậy cũng cười lạnh nói: "Vậy thì ngươi đừng có hối hận."

Dữu Khánh: "Ta là người đi thẳng, ngồi thẳng, không chịu bất kỳ sự uy hiếp của kẻ nào, thà chết thẳng không sống cong, không ngại gì kiểu này của ngươi. Ngươi cứ việc khiến ta hối hận đi. Hối hận là việc của ta, không ảnh hưởng gì đến ngươi. Yên tâm, ta sẽ không tiết lộ gì về ngươi, mời về." Hắn đưa tay ra hiệu tiễn khách.

Hắn ước gì người này rời đi sớm một chút, sợ nói chuyện không được đối phương sẽ dùng tới biện pháp mạnh, Cao Huyền không phải là chuyện đùa.

A Lang đại cô sững sờ tại chỗ, không hề có ý rời đi, bà ta mơ hồ cảm giác được, đối phương thực sự không sợ sự uy hiếp của mình.

Sau khi lặng lẽ hít sâu mấy hơi, bà ta quay nhìn Trùng Nhi, hỏi: "Tiểu Cầu Nhi, con dự định ở một bên xem náo nhiệt hay sao?"

Ngụ ý rất đơn giản, con không định nói chuyện giúp ta sao?

Thần sắc mọi người đều hơi có cảm xúc khác lạ, cách xưng hô "Tiểu Cầu Nhi" này khiến cho bọn hắn cảm thấy có chút dị thường.

Đặc biệt là Dữu Khánh, hắn khẽ cau mày, tên gọi này thực sự có được gần đây bởi vì giao hảo với Hổ Phách tộc sao?

Chương 1365: Đi thẳng vào vấn đề (2)

Trong chốc lát, hắn đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến việc Trùng Nhi chủ động bày tỏ sẵn sàng cải trang thành nữ đi dò xét Hổ Phách tộc, tiếp đó nhớ lại những điểm khác thường khi Trùng Nhi vừa đến Hổ Phách hải, rất nhiều nghi vấn lướt qua rất nhanh trong đầu hắn.

Hắn nhận ra rằng có thể mình đã quá tin tưởng Trùng Nhi, người đồng môn này, có thể trước đây mình đã bị người đồng môn này lừa, mọi việc có thể không đơn giản như lúc trước tưởng tượng.

Trùng Nhi có vẻ cũng rất khó xử, hỏi: "Đại cô, ngươi đến đây rốt cuộc là muốn làm gì?"

Câu hỏi này đã kéo câu chuyện vào vấn đề chính, A Lang đại cô nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, "Ta muốn biết Bàng Vô Tranh chết như thế nào."

"Hả?" Dữu Khánh sửng sốt, ngay sau đó ngạc nhiên hỏi: "Ngươi chạy tới đây là để hỏi việc này sao? Thật là kì quái, ta làm sao biết được lão ta chết như thế nào. Hơn nữa, tại sao ngươi lại cho rằng ta biết việc đó?"

A Lang đại cô nhận ra được sự ngạc nhiên của hắn thực sự không giống giả vờ, trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn nói ra: "Ngươi đừng có nói với ta là ngươi chưa từng đi vào địa đạo trong tiệm quần áo Nghê Thường nhé!"

Dữu Khánh càng thêm khó hiểu, "Ta đã đi vào mật đạo đó, nhưng việc này có liên quan gì đến cái chết của Bàng Vô Tranh chứ?"

A Lang đại cô: "Ngươi vừa tiến vào mật đạo, chúng ta liền nhận được tin tức. Ngươi vào từ đầu bên kia, Bàng Vô Tranh vào từ một đầu khác dưới tửu lâu. Các ngươi hẳn đã chạm mặt nhau trong mật đạo."

Dữu Khánh đột nhiên nhận ra rằng mình có chút ngu ngốc, lúc trước Trùng Nhi đã nói với mình rằng tiệm quần áo Nghê Thường có liên quan với A Lang đại cô này, mà người này vừa đến liền nói rõ bà ta cùng một tốp với Bàng Vô Tranh, lẽ ra mình phải nghĩ đến việc tiệm quần áo có liên quan với Bàng Vô Tranh mới đúng.

Hắn lập tức hỏi: "Mật đạo đó là do các ngươi đào, là Bàng Vô Tranh đào ra ư?"

A Lang đại cô: "Đúng vậy. Chúng ta vốn định gặp ngươi, cho nên nhờ Tiểu Cầu Nhi hẹn ngươi thời gian ra ngoài gặp mặt để chúng ta dễ sắp xếp. Nào ngờ ngươi lại tự mình xông vào cửa hàng quần áo, lại còn dùng biện pháp càn quấy như vậy để tìm ra lối vào mật đạo. Đúng lúc chúng ta ở đầu kia mật đạo, vì vậy chúng ta quyết định gặp mặt ngươi tại trong mật đạo đó luôn."

Dữu Khánh nghi hoặc hỏi: "Nếu đã như vậy, ngươi hẳn phải biết rằng chúng ta hoàn toàn không có gặp nhau trong mật đạo…" Nói đến đây hắn chợt dừng lại, "Ý của ngươi là, chỉ có một mình Bàng Vô Tranh đi vào mật đạo để gặp chúng ta, không có ai khác cùng đi theo, kể cả ngươi, người tâm phúc vẫn luôn theo bên cạnh hắn?"

"Đúng vậy. Đây là chuyện bí mật, không thể cho người khác cùng đi theo."

"Tại sao ta cảm thấy lời nói này của ngươi có vấn đề chứ? Ngươi không phải là tâm phúc của hắn sao? Ngươi đã bộc lộ thân phận ở trước mặt Trùng Nhi, ngươi không cần phải tiếp tục tránh né nữa, đúng không?"

Nói đến đây, dường như bị đâm trúng điểm mấu chốt nào đó, A Lang đại cô rõ ràng có chút nặng nề, sau đó mới giải thích: "Không

phải vậy, hắn ở lại tiếp xúc ngươi, gặp mặt ngươi, còn ta thì đến Tri Hải các tìm Tiểu Cầu Nhi, bởi vì sợ xảy ra hiểu lầm, nếu có Tiểu Cầu Nhi tại đó thì sẽ dễ giải thích hơn."

Ánh mắt Dữu Khánh liếc qua Trùng Nhi, "Hiểu lầm? Hắn có mặt ở đó thì có thể tránh khỏi xảy ra hiểu lầm ư? Là ta lý giải có vấn đề sao? Ngay cả đến bây giờ, ta không muốn hiểu lầm cũng khó. Nếu không, bây giờ hãy giải thích cho ta trước đi?"

Giọng điệu của A Lang đại cô trở nên gay gắt, "Là ta đang hỏi ngươi!"

Dữu Khánh lại liếc nhìn Trùng Nhi, tạm thời không bức ép gì nữa, trả lời: "Ta thực sự chưa từng gặp Bàng Vô Tranh ở trong mật đạo, tuy nhiên, lúc đó ta quả thực cảm thấy dường như có người tiến vào mật đạo từ đầu bên kia. Nhưng rất kỳ lạ, chúng ta đợi rất lâu vẫn không thấy có ai đến. Khi chúng ta đi tới bên đó, mở cửa hầm ra, phát hiện đó là hầm của một tửu lâu, chúng ta tìm khắp tửu lâu cũng không tìm thấy Bàng Vô Tranh."

A Lang đại cô rõ ràng cảm xúc bất ổn, "Không thể như vậy, chuyện gặp mặt ngươi đã được trù tính rất lâu, cũng đã sắp đến lúc gặp mặt rồi, hắn không có khả năng từ bỏ cơ hội đó được."

Dữu Khánh: "Lúc đó, Long Hành Vân, Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân của Xích Lan các cùng đi vào với ta, nếu không tin lời ta nói, ngươi có thể tìm bọn họ để xác minh. Sau khi nghe những gì ngươi nói, thực ra ta cũng rất ngạc nhiên, đã muốn tới địa đạo gặp mặt ta, làm sao lại chết ở chỗ phố Điền Tự chứ?

Ngoài ra, nếu như chúng ta vừa tiến vào mật đạo, các ngươi liền biết, vậy các ngươi hẳn phải biết rõ, không chỉ có mình ta đi vào. Tu vi từ Cao Huyền trở xuống, trong trường hợp như vậy, đừng nói là có e ngại kiếm trong tay ta hay không, phía bên ta có đến ba người tu vi Thượng Huyền, nói cách khác, Bàng Vô Tranh dám một mình gặp chúng ta, hắn quả thực có thể đã che giấu tu vi, tu vi thực sự

của hắn có thể là Cao Huyền. Thân phận thực sự của hắn là Đông Liên Ngọc, cựu Bảo chủ Liên Sơn bảo, đúng không?"

Với những lời phía trước, A Lang đại cô còn có thể sầm mặt mà nghe, khi nghe đến đoạn sau, bà ta nhịn không được cười khẩy nói: "Thanh niên, có thời gian thì tìm hiểu nhiều một chút về những chuyện cũ trong Tu hành giới đi, tránh phải nhắm mắt nói xằng nói bậy. Ta nói cho ngươi biết, Bảo chủ Đông Liên Ngọc của Liên Sơn bảo đã chết cách đây mấy chục năm rồi."

Dữu Khánh: "Năm mươi năm trước chết đi, sau đó rất trùng hợp, Hổ Phách hải năm mươi năm trước cũng đúng lúc xuất hiện một người tên là Bàng Vô Tranh, Bàng Vô Tranh thực sự có khả năng đã chết từ năm mươi năm trước rồi."

A Lang đại cô tức giận, "Như vậy cũng có thể tùy tiện kéo lại với nhau cho được, quả thực là chỉ biết nói bậy!"

Thấy phản ứng của bà ta không giống như đang giả vờ, Dữu Khánh nghi hoặc hỏi: "Lẽ nào Bàng Vô Tranh không phải che giấu tu vi Cao huyền?"

"Phải, hắn quả thực đã che giấu tu vi, nhưng hắn không có khả năng là Đông Liên Ngọc gì đó. Hắn đến Hổ Phách hải rồi mới đột phá đến tu vi Cao Huyền."

"Ta không biết thông tin ta nhận được có sai lầm hay không, nhưng có một điểm đáng giá để suy ngẫm, ai có thể dễ dàng giết chết một tu sĩ Cao huyền? cách đối nhân xử thế của Bàng Vô Tranh có đắc tội với cao thủ nào như vậy hay không, ngươi hẳn phải biết rõ ràng hơn chúng ta. Ngươi không ngại suy nghĩ thử xem, cái chết của hắn phải chăng có liên quan đến thân phận Đông Liên Ngọc? Hơn nữa, hiện tại không chỉ có ta nghi ngờ hắn là Đông Liên Ngọc, Đại Nghiệp ty cũng nghi ngờ năm mươi năm trước Đông Liên Ngọc là giả chết. Thi thể Bàng Vô Tranh rơi vào trong tay Đại Nghiệp ty, với khả năng của

Đại Nghiệp ty, ta tin tưởng rất nhanh là có thể xác định được lai lịch thực của hắn."

Chương 1366: Hải thần kêu gọi (1)

"Chỉ toàn nói nhảm, Bàng Vô Tranh không thể là Đông Liên Ngọc được, ta không muốn nghe ngươi nói bậy nữa!"

A Lang đại cô phản ứng mạnh mẽ, xua tay phủ nhận với thái độ rất kiên quyết.

Với Đông Liên Ngọc, ngay cả những tiểu bối trẻ tuổi như Dữu Khánh cũng có nghe nói tới câu chuyện về lão ta, việc lão ta theo đuổi Địa Mẫu có thể nói là một trò cười, bà ta làm sao có thể chưa nghe nói đến? Nói tình lang của bà ta là người như vậy, bà ta không thể chấp nhận được.

Đường đường là tu sĩ Cao huyền, nhưng với khả năng kiểm soát cảm xúc như vậy, Dữu Khánh thực không thể khen ngợi, hắn hỏi ngược lại: "Tiền bối có cách nào chứng minh hắn không phải là Đông Liên Ngọc không?"

"Ta đã nói hắn không thể nào là Đông Liên Ngọc thì nhất định là không phải. Đừng có nói chuyện Đông Liên Ngọc gì đó với ta nữa." A Lang đại cô lại xua tay, bỏ qua việc này, trực tiếp hỏi: "Có phải là ngươi có phương pháp mở tiên phủ ra hay không?"

Hai người Nam, Mục quay nhìn nhau, rất muốn hỏi nữ nhân này xem có phải đã quá coi trọng mình rồi hay không, Trùng Nhi cũng không biết nên nói gì với vị đại cô này.

Dữu Khánh không chút do dự đáp: "Không có."

A Lang đại cô trợn mắt nhìn hắn, "Ngươi đừng có nói ngươi nhiều lần tìm được tiên phủ như vậy chỉ là trùng hợp."

Dữu Khánh: "Có phải trùng hợp hay không thì có liên quan gì đến ngươi? Hắn có phải là Đông Liên Ngọc hay không cũng không có bất kỳ liên quan nào đến ta. Tiền bối, ta nói lại lần nữa, tại trong mật đạo ở cửa tiệm quần áo, ta thật sự không có gặp Bàng Vô Tranh, ta cũng không biết hắn chết như thế nào. Bây giờ ngài có thể rời đi được rồi. Ta có thể nghĩ cách đưa ngươi rời đi. Chỉ cần ngươi không nói ra, ta cũng sẽ không tiết lộ chuyện của ngươi."

Hắn quay đầu lại nói với Mục Ngạo Thiết: "Lão Cửu, đến chỗ người Tam Tiên bảo, gọi bảy tám người đến đây, nỗ lực tìm người có vóc dáng tương tự như cô ấy."

Mục Ngạo Thiết ừ một tiếng, xoay người rời đi.

"Chậm đã." A Lang đại cô cất tiếng gọi y lại, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào Dữu Khánh, rồi đột nhiên nói: "Đưa ta vào tiên phủ."

Mấy người ở bên cạnh đang có chút hoài nghi có phải tinh thần của nữ nhân này không bình thường hay không, nào ngờ câu trả lời của Dữu Khánh càng khiến bọn họ không nói nên lời, chỉ một chữ, "Được!"

Không biết rằng đối với Dữu Khánh mà nói, có thể tìm được tiên phủ hay không còn chưa biết được.

Nhưng mà tu vi của đối phương quá cao, tâm tình lại rất dễ dàng xúc động cáu kỉnh, còn có phần không nói lý lẽ, với một người không nói lý lẽ như vậy, làm sao lý luận được chứ? Hiện tại hắn chỉ muốn ổn định tinh thần đối phương, trước tiên đuổi đối phương đi đã rồi tính tiếp. Chỉ cần có được khoảng cách an toàn, hắn còn sợ bà ta ư? Hắn có thể triệu tập một đống cao thủ tới vây công bà ta bất cứ khi nào.

A Lang đại cô sửng sốt ngây người, "Ngươi không muốn biết tại sao ta muốn đi vào ư?"

Dữu Khánh: "Nếu ngươi chịu nói cho ta biết, ta đương nhiên là cầu còn không được."

A Lang đại cô nhìn sang phía Trùng Nhi, "Tiểu Cầu Nhi, con có vẻ rất khẩn trương, con đang sợ cái gì vậy?" Bà ta tiến tới, đưa tay xoa đầu Trùng Nhi, "Đứa nhỏ ngốc, không che giấu được nữa, ta vừa đến đây liền không che giấu được nữa. Con đừng thấy Thám Hoa lang không hỏi gì cả, thực ra trong lòng người ta đã có hoài nghi rồi. Cho dù ta không đến đây, con cũng không che giấu được nữa, kỳ thực thân phận của con đã bị bộc lộ từ lâu rồi. Con cho rằng Lý Trừng Hổ sẽ dễ dàng thu con làm nghĩa tử như vậy sao? Nếu hắn không biết thân phận của con, hắn không có khả năng ban thưởng các tộc nhân cho con."

Chuyện gì vậy? Thân phận gì? Mấy người ở đây đều kinh ngạc không hiểu.

Trong mắt Trùng Nhi đầy vẻ van xin, cầu xin đại cô không nên nói ra, nàng thật sự rất sợ hãi.

Bàn tay của A Lang đại cô vuốt xuống khuôn mặt nàng, "Hổ Phách tộc không thể từ bỏ con, vì vậy Lý Trừng Hổ cũng sẽ không khoan dung cho Hổ Phách tộc tồn tại trên cõi đời này. Thực lực hai bên cách biệt quá xa, biện pháp duy nhất để cứu tộc nhân chính là tiến vào tiên phủ tìm kiếm tiên duyên, giúp bản thân lớn mạnh. Thực lực mới là nền tảng chân chính để tộc ta tồn tại. Vì tộc nhân, ta cần phải tiến vào tiên phủ."

Dứt lời, bà ta buông Trùng Nhi ra, coi như đã nói cho Trùng Nhi biết lí do vì sao hôm nay bà ta lại chạy đến đây làm việc này.

Tiếp đó bà ta quay sang nhìn đám người Dữu Khánh, "Hồi đó, vì sự ích kỷ của bản thân, Lý Trừng Hổ đã điều động một lượng lớn binh mã bao vây tấn công Hổ Phách hải. Hổ Phách tộc ta tử thương vô

số, máu chảy thành sông. Nhìn thấy tình hình khó thể bảo đảm, nữ vương giao nữ nhi duy nhất cho ta, bảo ta đưa công chúa đi trốn, cũng giao hi vọng chấn hưng Hổ Phách tộc lại cho ta.

Tuy nhiên, lực lượng vây công quá cường đại, ngoài đại quân của Lý Trừng Hổ ra, còn có không ít cường hào nghe lệnh triệu tập chạy tới hỗ trợ Lý Trừng Hổ, ta rất khó khăn mới thoát khỏi được Hổ Phách hải, nhưng lại bị phát hiện tung tích, rồi một mực bị truy sát. Khi ta chạy trốn đến lãnh thổ Cẩm quốc thì cuối cùng khó tránh khỏi bị thương nặng. Ta thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể để cho công chúa trẻ tuổi yếu ớt chạy trốn một mình nơi hoang sơn dã lĩnh, còn ta thì nghĩ đủ mọi cách để thu hút, dẫn dụ truy bình rời xa công chúa…”

Nghe đến đây, ánh mắt mọi người dồn dập dán chặt vào Trùng Nhi, bởi vì Trùng Nhi đã cúi đầu rơi lệ, đồng thời có tiếng nức nở khe khẽ vang lên.

Nhìn thấy cảnh này, đám người Dữu Khánh tức thì tỏ ra kinh nghi, bọn hắn mơ hồ hiểu ra điều gì đó, nhưng không dám xác định.

“Khi còn non trẻ, công chúa trắng trẻo, mủm mỉm dễ thương, cẩm y ngọc thực, chưa bao giờ chịu khổ. Ta không thể tưởng tượng nổi lúc đó một mình nó làm thế nào thoát ra được hoang sơn dã lĩnh. Về sau, may mắn thoát thân, ta từng chạy tới khu vực đó tìm kiếm khắp nơi, nhưng tìm rất lâu vẫn không thể tìm được bất kỳ manh mối nào.

Lúc đó, ta cho rằng công chúa đã gặp nạn. Mãi đến gần đây, ta mới biết được nàng còn sống. Ta bắt đầu tìm hiểu xem những gì nàng đã trải qua mấy năm nay, ta mới biết rằng nàng lưu lạc thành nô trong một gia đình họ ‘Hứa’, trở thành thư đồng. Sau đó tại trên đường cùng theo đến kinh thành đi thi, nàng đã kết bạn với Thám Hoa lang. Ta chưa có thời gian hỏi kỹ, không biết nàng làm sao lại đi theo Thám Hoa lang bước vào Tu hành giới. Tất cả những điều này đều là do Hải thần phù hộ, giúp nàng trở lại Hổ Phách hải.”

Bà ta nói xong, hiện trường chìm vào tĩnh mịch như chết chóc.

Trùng Nhi không còn khóc nữa, đầu cúi thấp như gục vào ngực.

Một đám người sững sờ nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ khó thể tin nổi.

Nếu như nghe nói vậy mà còn không đoán được vị "Công chúa" đó là ai, vậy thì chẳng khác gì kẻ ngốc.

Một lúc lâu sau, Nam Trúc bật lên tiếng hỏi kinh ngạc, âm thanh ùng ục như bọt nước sôi lên, "Công chúa?"

A Lang đại cô trực tiếp tuyên bố đáp án, "Đúng vậy, nàng chính là công chúa của Hổ Phách tộc chúng ta. Từ nhỏ nàng đã tu luyện một môn công pháp tên là 'Tẫn mẫu công', có thể che giấu giới tính của mình."

Chấn động! Mọi người ngoại trừ chấn động chính là chấn động.

Cuối cùng Dữu Khánh đã hiểu được, vì sao vừa nghe nói sẽ đến Hổ Phách hải, Trùng Nhi liền trở nên không bình thường, hóa ra là bởi vì điều này. Vậy tiểu sư thúc có ý gì khi để cho Trùng Nhi tới Hổ Phách hải chứ?

Chương 1367: Hải thần kêu gọi (2)

Những người khác tại đây không biết rõ sự lợi hại của tiểu sư thúc, nhưng hắn thì biết rõ ràng, người nào đứng ở trước mặt tiểu sư thúc, sợ là rất khó che giấu được giới tính với tiểu sư thúc.

Nếu quả thật là nữ, hắn không tin tiểu sư thúc không biết được giới tính của Trùng Nhi.

Nếu như biết nàng là nữ, tiểu sư thúc vẫn thu làm đệ tử là có ý gì?

Không phải Linh Lung quan không thể thu nữ đệ tử, mà bởi vì người này ngay từ đầu đã giấu giếm thân phận, vì sao còn thu nhận nhập môn?

Nam Trúc thì nghĩ đến một chuyện khác, gã sờ sờ cằm, miệng lẩm bẩm: "Nữ, Trùng Nhi, ngươi thực sự là nữ sao? Không đúng a, ngươi đi ngủ vẫn luôn ôm lão Thập Ngũ…"

Khi gã vừa nói ra lời này, ánh mắt mọi người lại đồng loạt đổ dồn vào Trùng Nhi.

Điều Nam béo nói chính là sự thật, lúc trước Trùng Nhi chính là thư đồng của Dữu Khánh, có vẻ đã quen với việc ở bên cạnh Dữu Khánh, ví dụ như khi gặp phải điều kiện có hạn, hai người thường dồn vào ngủ cùng một giường, khi ngủ, Trùng Nhi sẽ tựa ở phía sau Dữu Khánh, ôm lấy hắn. Lúc đầu chỉ nắm nắm tay, về sau thì ôm lấy, dần dần Dữu Khánh cũng quen với việc bị nàng ôm.

Đám người Nam béo nhìn thấy cũng không để ý, lâu dần cũng nhìn quen, cho rằng đều là nam nhân nên không đặt nặng cho lắm.

Bây giờ đột nhiên gã nói ra như vậy, một đám người đã quen thuộc đột nhiên đều cảm thấy không còn bình thường.

Trùng Nhi càng không thể ngóc đầu lên được, mặt đỏ đến mức dường như sắp rịn máu.

Nàng rất để ý đến việc đó, nhưng tại thời điểm này, những người khác thực sự không có tâm trạng dây dưa vào việc nhỏ như vậy.

Dữu Khánh lên tiếng hỏi: "Trùng Nhi, ta muốn chính miệng ngươi nói cho ta biết, lời bà ta nói có phải thật hay không?"

Trùng Nhi khẽ gật đầu, ừ một tiếng nhỏ xíu như ruồi muỗi vo ve.

Một cảm giác sụp đổ khó giải thích xuất hiện trong lòng đám người Dữu Khánh, những người khác còn đỡ, với tư cách là chưởng môn Linh Lung quan, điều Dữu Khánh lo lắng là không biết phải làm sao với việc Trùng Nhi đã biết được sự tồn tại của Linh Lung quan?

Giết nàng? Hắn không nhẫn tâm được như vậy, vì vậy hắn lo lắng.

"Ai da, lão Thập Lục vậy mà lại là công chúa." Nam Trúc bật cười vui vẻ, rồi đột nhiên nghẹn lại tựa như bị bóp cổ, gã nghĩ đến một vấn đề mấu chốt, "Công chúa của Hổ Phách tộc, vậy chẳng phải là Lý Trừng Hổ sẽ không bỏ qua nàng sao?"

A Lang đại cô không có ý kiến gì về vấn đề này, ánh mắt hơi chớp động, bà ta không có đáp lại.

Bách Lý Tâm chợt chen vào một câu, "Lý Trừng Hổ huyết tẩy Hổ Phách hải, sau khi tiền bối trở lại Hổ Phách hải, Bàng Vô Tranh còn dám thu nhận tiền bối sao?"

A Lang đại cô: "Trước khi Hổ Phách hải xảy ra biến cố, ta và Bàng Vô Tranh rất hợp nhau. Hắn là người có cốt khí, không muốn dựa vào địa vị của ta tại Hổ Phách hải để kinh doanh. Cho nên mối quan hệ nam nữ giữa chúng ta chưa từng được công khai. Thử hỏi, một người như thế, làm sao có thể là loại mặt hàng như Đông Liên Ngọc được?

Hắn không chỉ giữ ta lại, nói chính xác là, hồi đó, khi trốn chạy trối chết, sau khi tách khỏi Tiểu Cầu Nhi, ta tưởng rằng mình chết chắc rồi, nhưng hắn đột nhiên chạy đến và dùng phương pháp thay mận đổi đào để bí mật giải cứu cho ta, khiến cho phía Lý Trừng Hổ nghĩ lầm ta đã chết, vì vậy ta mới có thể thoát được một kiếp."

Nghe đến đây, không biết nghĩ đến điều gì, Dữu Khánh hơi cau mày, hỏi: "Khi ngươi gặp nạn tại Hổ Phách hải thì hắn không có xuất thủ cứu ngươi sao?"

A Lang đại cô biết hắn đang thắc mắc điều gì: "Trong hoàn cảnh lúc đó, hắn có muốn cứu cũng bất lực. Có một số việc có thể hiểu được, không cần phải soi mói."

Nói đến đây, bà ta quay nhìn Trùng Nhi, giọng đầy xúc động nói: "Lúc đó, Lý Trừng Hổ đã có kế hoạch tập kích và chuẩn bị kỹ lưỡng, hoàn toàn không cho bất kỳ ai trong chúng ta có thể trốn thoát. Nếu không phải được Hải thần che chở, chúng ta cũng không thể thoát thân."

Những lời này nghe có vẻ thần bí, Nam Trúc vốn lắm miệng liền chen vào hỏi, "Hải thần che chở? Hải thần làm sao che chở?"

"Lúc đó thế cục đã mất, tình huống khẩn cấp, bọn họ lùng bắt chúng ta khắp nơi, một khi bị phát hiện, lập tức sẽ bị một đám cao thủ vây công. Ta cõng Tiểu Cầu Nhi trốn trốn tránh tránh khắp nơi, gần như đã không còn chỗ nào để trốn, trong tình thế tuyệt vọng đó, ta thực sự không còn cách nào nữa, trong cơn tuyệt vọng ta cất lời cầu nguyện với Hải thần.

Theo truyền thuyết xa xưa của Hổ Phách tộc, huyết mạch của nữ vương chính là huyết mạch của Hải thần.

Nhưng dù sao truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết, thực ra lúc đó chính ta cũng không có hi vọng gì. Nhưng ta thực sự không ngờ được, tại thời khắc tuyệt vọng, Hải thần thực sự đã đáp lại. Ta biết các ngươi không tin điều này, ta cũng không muốn nói ra cho người khác, nhưng lúc đó ta quả thực đã nghe được lời kêu gọi của Hải thần. Cuối cùng, dưới sự che chở của Hải thần, ta thoát khỏi vòng vây, rời đi Hổ Phách hải."

A Lang đại cô nói đến đây lại nhìn chằm chằm vào Trùng Nhi, "Sở dĩ ta nói ra điều này với con là vì hi vọng con hiểu rằng, truyền thuyết là có thật, sự thật đã chứng minh con thực sự mang trong mình dòng máu của Hải thần, con gánh vác truyền thừa xa xưa của Hổ Phách tộc."

Mọi người quay mặt nhìn nhau. Ngay cả Trùng Nhi, trên mặt cũng hiện lên cảm giác không tự nhiên với kết luận khó tin này.

Nam Trúc cố nén cười, cất lời bông đùa: "Tiền bối, chúng ta chưa từng nghe được lời lêu gọi của thần. Lời kêu gọi của thần là như thế nào?"

A Lang đại cô lạnh nhạt nói: "Không tin cần gì phải hỏi?"

Trùng Nhi nhỏ giọng chen vào một câu, "Đại cô, lúc đó chúng ta ở cùng một chỗ, tại sao con không có nghe được?"

Thấy nàng cũng đang nghi ngờ, A Lang đại cô trầm giọng nói: "Ta không biết lúc đó vì sao con không có nghe được, nhưng quả thực có tồn tại. Giọng nói rất rõ ràng, tựa như có người đang nói chuyện bên tai con. Nhưng nhìn khắp nơi lại không thấy có bóng người nào liên quan. Đám người tìm kiếm gần đó dường như cũng không nghe được.

Nhưng việc ta có thể trốn thoát chính là bằng chứng trực tiếp nhất. Lúc đó, chỉ dựa vào khả năng của bản thân, ta không thể nào trốn thoát mà không bị phát hiện. Mà khi đó ta cõng con trên lưng, dưới sự dẫn dắt của Hải thần, từng bước kinh tâm tránh được toàn bộ đội ngũ truy tìm sát bên cạnh, từ đó mới có thể thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm. Về sau ta biết được, đó cũng là vấn đề mà hồi đó Lý Trừng Hổ vẫn luôn không thể hiểu nổi."

Nghe nói về cách thức kêu gọi của Hải thần, Trùng Nhi ngẩn ra, không biết nghĩ đến điều gì, nàng dần dần mở to đôi mắt, ngẩn người nhìn A Lang đại cô.

Dữu Khánh cũng ngẩn người, vô thức vươn ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai, không biết có phải là ảo giác hay không, hắn cảm thấy cách thức nói chuyện này của Hải thần có vẻ quen tai? Và cách thức hướng dẫn người thoát thân đó lại càng có cảm giác quen thuộc.

Hắn không nhịn được thử hỏi, "Tiền bối, làm sao ngươi biết được người kêu gọi ngươi chính là Hải thần?"

A Lang đại cô có vẻ không thích những lời vô nghĩa của hắn, "Khi ta đang cầu nguyện với Hải thần thì Hải thần đáp lại. Trong lời đáp lại cũng thừa nhận mình là Hải thần. Có thể có sai được sao?"

Dữu Khánh lại hỏi tiếp: "Giọng của Hải thần không phải là giọng của nam nhân đó chứ?"

"Ha hả." Nam Trúc không nhịn được cất tiếng cười lớn, phát hiện thấy điều lão Thập Ngũ quan tâm thật là đặc biệt, hắn vậy mà lại có hứng thú đối với giới tính của thần.

Chương 1368: Lại thêm một quyển sách cổ (1)

Điều này cũng không có gì không thể trả lời, A Lang đại cô nói: "Đúng vậy, là giọng nói của nam nhân."

Câu trả lời này khiến Dữu Khánh xoa mặt vò đầu, cảm thấy kỳ quái không thể tả.

Trùng Nhi rõ ràng cũng đang thất thần.

Nam Trúc chép miệng, hỏi tiếp: "Ừm, tiền bối, vì sao Lý Trừng Hổ lại quyết liệt với Hổ Phách tộc như vậy?"

Thái độ của A Lang đại cô rõ ràng rất qua loa, "Vậy thì ngươi phải đi hỏi Lý Trừng Hổ."

"Ài!" Không biết vì sao cảm thấy bối rối, Dữu Khánh cất tiếng thở dài, lời đã nói đến nước này, người ta coi như cũng thành thật, hắn không tiếp tục dè dặt nữa, hỏi thẳng: "Tiền bối, làm sao ngươi biết ta đã từng vào địa cung bên dưới cung thành, làm sao biết được ta nhìn thấy gì trong địa cung, và làm sao lại biết ta và Thanh Nha đang tìm kiếm cái gì dưới đáy biển?"

A Lang đại cô: "Bởi vì ngươi và Thanh Nha tìm kiếm ở vùng đáy biển đó. Người chưa từng đến nhìn xem những hình ảnh điêu khắc trên vách địa cung, có tìm đến nơi đó cũng sẽ không dừng lại ở đó, và càng không có khả năng giày vò ở đó lâu như vậy. Ngươi đã từng tìm đến Tiểu Vân gian, theo lời đồn, ngươi còn tìm được Chư Yêu chi cảnh tại Phượng tộc, ngươi đoán xem vì sao ta và Bàng Vô Tranh lại ở mãi tại vùng biển đó? Ngươi nói thử xem, ta có biết ngươi đang tìm cái gì hay không?"

Dữu Khánh nhấn mạnh từng chữ: "Làm sao các ngươi biết lối vào ở tại đó? Chẳng lẽ Hổ Phách tộc đã biết nó từ lâu rồi ư?"

"Hổ Phách tộc không biết. Sau khi Hổ Phách hải bị huyết tẩy, ta tình cờ phát hiện được từ trong một quyển sách ở phòng sách của Bàng Vô Tranh." A Lang đại cô từ trong túi treo trên thắt lưng lấy ra một cuốn sách cũ, lật ra ngay trước mặt mọi người, "Quyển sách này rất quan trọng, hắn vừa chết, ta liền nhanh chóng chạy đến đó lấy đi. Trong quyển sách cổ này ghi chép lại một nơi có rất nhiều ngọc trai nhiều màu sắc, và có cự nhân thường lui tới. Nó dường như mô tả lối vào một tòa tiên phủ.

Trùng hợp chính là, Hổ Phách tộc ta có truyền thuyết về việc sản xuất Thất thải trân châu. Khi đó, ta lập tức ý thức được lối vào tiên phủ có thể ở tại Hổ Phách hải này, nhưng ta không biết vị trí cụ thể ở đâu, trong tộc cũng không có truyền thuyết gì về tiên phủ. Vì vậy, ta liền nghĩ đến những hình ảnh điêu khắc xa xưa trên vách địa cung. Sau khi lẻn vào trong đó kiểm tra, ta tìm thấy manh mối liên quan. Manh mối mà ta tìm thấy chắc hẳn cũng là những gì ngươi nhìn thấy."

"Thất thải trân châu…" Mục Ngạo Thiết cất tiếng lẩm bẩm, và nhìn sang Dữu Khánh.

Dữu Khánh cau mày, đưa tay ra, "Tiền bối, ta có thể xem quyển sách này không?"

Nếu là người khác tất nhiên không được, nhưng đám người này đã biết rõ bí mật có liên quan, tự nhiên là không có gì không thể, A Lang đại cô liền ném tới cho hắn.

Dữu Khánh vừa chụp vào trong tay, Mục Ngạo Thiết và Nam Trúc lập tức áp sát đến cùng nhìn xem.

Xem lướt qua một chút, Dữu Khánh liền biết quyển sách cổ này là cùng ấn bản với quyển sách cổ mà Tiểu Hắc cầm về từ U Nhai, nội dung chắc hẳn phải giống nhau, ít nhất, nội dung truyền thuyết nói về Thất thải trân châu là giống như những bọn hắn đã đọc được.

Điểm khác biệt duy nhất là quyển sách cổ này cũ nát hơn nhiều, ngay cả tựa đề trên bìa cũng bị hư hỏng đến mức không thể nhìn thấy được nữa.

Mục Ngạo Thiết còn cố ý cất lời nhắc nhở, "Giống nhau."

A Lang đại cô thì có vẻ không hiểu khi nghe nói vậy.

Dữu Khánh giải thích: "Không dối gạt tiền bối, sở dĩ chúng ta đến Hổ Phách hải này, là bởi vì đã được đọc một quyển sách giống như vậy, và cũng phát hiện ra manh mối như nhau. Chỉ là, quyển sách mà chúng ta đã xem nguyên vẹn hơn nhiều so với quyển sách này của tiền bối." Nói xong, hắn trả quyển sách lại cho bà ta.

A Lang đại cô kinh ngạc nhận lại sách, "Các ngươi cũng có một quyển sao? Quyển sách này hẳn là cực kỳ hiếm có, nếu không, mấy thế lực lớn đã phát hiện ra manh mối liên quan từ lâu rồi."

Dữu Khánh không trả lời mà quay sang hỏi Mục Ngạo Thiết, "Chúng ta đọc qua quyển sách này nên tới Hổ Phách hải, Bàng Vô Tranh có quyển sách này cũng đến Hổ Phách hải. Thật sự là trùng hợp sao?"

Mục Ngạo Thiết suy nghĩ một chút, "Có thể là trùng hợp, cũng có thể không phải."

Y nói cũng như không nói, nhưng Nam Trúc lại không cười được nữa, vẻ mặt có phần nghiêm trọng.

Hầu như tất cả bọn họ đều như vậy, duy chỉ có A Lang đại cô là bộc lộ sự phản đối rất rõ ràng, "Ta nói lại lần nữa, hắn không thể nào là Đông Liên Ngọc."

Dữu Khánh: "Có phải là Đông Liên Ngọc hay không không quan trọng, ít nhất, đối với chúng ta mà nói, điều đó không quan trọng chút nào. Xin hỏi tiền bối, tiền bối có chắc chắn rằng mình vô tình phát hiện ra quyển sách cổ này trong phòng sách của Bàng Vô Tranh, chứ không phải là ông ta cố ý để cho tiền bối phát hiện?"

A Lang đại cô nhấn mạnh giọng nói, "Ta chắc chắn là ta vô tình phát hiện ra."

Dữu Khánh: "Chúng ta cũng là tình cờ phát hiện được sách cổ."

A Lang đại cô thoáng sửng sốt một chút, vô thức nhìn sang phía Trùng Nhi.

Trùng Nhi lập tức gật đầu liên tục: "Đại cô, đúng là như thế."

A Lang đại cô chỉ có thể không nói nên lời.

Dữu Khánh: "Người giống như chúng ta, biết được manh mối từ sách cổ rồi đến Hổ Phách hải, đối tượng để dò xét thông tin chính là Hổ Phách tộc. Tiền bối, tại trước khi Hổ Phách hải bị huyết tẩy, Bàng Vô Tranh thật sự chưa bao giờ đề cập đến chuyện gì có liên quan

đến tiên phủ, hay là tìm hiểu thông tin gì về thất thải trân châu sao?"

"Không có…" A Lang đại cô kiên quyết phủ nhận, nhưng ngay sau đó liền nghẹn lời, ánh mắt lấp lóe, dường như nghĩ đến điều gì đó, mím mím môi nhưng không có nói ra điều gì.

Dữu Khánh tiếp tục nói: "Ông ta sinh sống tại Hổ Phách hải gần năm mươi năm. Nói cách khác, trước khi Hổ Phách hải bị huyết tẩy, ông ta đã sống tại Hổ Phách hải được hơn ba mươi năm. Trong hơn ba mươi năm đó, hai người đều là tình nhân sao?"

A Lang đại cô lại có dấu hiệu bực bội, "Ngươi muốn nói cái gì?"

Dữu Khánh: "Được rồi, vậy ta hỏi theo cách khác. Có phải lúc trước tiền bối nói rằng Bàng Vô Tranh rất có cốt khí hay không? Ông ta không muốn lợi dụng thân phận và địa vị của tiền bối tại Hổ Phách hải để kinh doanh buôn bán đúng không? Cho nên mối quan hệ tình nhân của hai người một mực không có công khai ra ngoài. Có phải như vậy hay không?"

A Lang đại cô: "Đúng vậy, không sai, hắn chính là người có cốt khí, khinh thường dựa dẫm vào người khác."

Dữu Khánh: "Cho nên, Lý Trừng Hổ cũng không phát hiện được mối quan hệ giữa tiền bối và ông ta, và vì vậy hoạt động kinh doanh của Bàng thị mới có thể tiếp tục diễn ra tại Hổ Phách hải. Có phải vậy không?"

A Lang đại cô: "Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

Dữu Khánh: "Tiền bối, hiện tại ta nói ra một giả thiết, tiền bối không nên nôn nóng, trước hết hãy nghe ta nói cho hết đã. Trước khi Hổ Phách hải bị huyết tẩy, ta không biết ông ta có dò hỏi tiền bối về thất thải trân châu hay các manh mối liên quan đến tiên phủ hay không, nếu như tiền bối không cung cấp được manh mối nào liên

quan, mà ông ta thì thực sự có ý muốn tìm hiểu, thời gian hơn ba mươi năm a, ông ta chỉ tìm hiểu với một người thôi sao?

Có thể có khả năng này hay không, sở dĩ ông ta không muốn công khai mối quan hệ với tiền bối là bởi vì ông ta còn duy trì mối quan hệ tương tự với những Hổ phách nữ khác, mục đích là để dễ tìm hiểu những manh mối liên quan? Hơn ba mươi năm, ông ta có từng tìm hiểu tin tức từ những Hổ phách nữ khác hay không chứ?"

A Lang đại cô giận dữ, "Đánh rắm, ngươi cho rằng chúng ta có thể tùy tiện cởi quần áo với bất cứ nam nhân nào hay sao?"

Chương 1369: Lại thêm một quyển sách cổ (2)

Dữu Khánh: "Ngay cả một người có thân phận và địa vị như tiền bối đều có thể khuất phục, huống chi là những tộc nhân khác? Có thể có khả năng này hay không, hồi đó, khi Lý Trừng Hổ huyết tẩy Hổ Phách hải, ông ta cũng rất bất ngờ với việc tiền bối có thể đột phá vòng vây, ban đầu ông ta không có ý định cứu tiền bối, nhưng khi phát hiện thấy tiền bối trốn thoát được, ông ta mới nghĩ cách để cứu tiền bối?"

A Lang đại cô: "Lại nói nhảm, không biết ta đã trốn thoát, làm sao tới cứu ta?"

Dữu Khánh: "Ý của ta là, nếu như có tộc nhân Hổ Phách tộc khác trốn thoát, ông ta cũng sẽ cứu, sau đó sẽ để cho tình cờ phát hiện ra quyển sách cổ này. Đương nhiên, với thực lực của những người khác, có khả năng không chạy trốn được xa như vậy. Ông ta cứu tiền bối vừa tính ngẫu nhiên vừa có tính tất yếu. Căn cứ vào những

gì chúng ta tìm hiểu được, những Hổ Phách tộc khác chưa chắc đã biết được chuyện các bức điêu khắc trên vách địa cung."

A Lang đại cô: "Nói lui nói tới, chẳng phải ngươi muốn nói là hắn rắp tâm bất lương, mơ ước tiên phủ sao? Lẽ nào các ngươi tới đây không phải vì tiên phủ ư? Đã biết được sự tồn tại của tiên phủ, có mơ ước với tiên phủ thì thế nào? Chẳng lẽ không phải là chuyện bình thường sao?"

Trùng Nhi có phần lo lắng nói: "Đại cô, không phải như vậy, tiên phủ thật sự rất nguy hiểm, Trừ khi không phải thật sự bất đắc dĩ, thì không thể đi vào."

"Được rồi." Dữu Khánh giang rộng tay, ra hiệu nàng dừng lại, sau đó xua tay không muốn đề cập tới việc này nữa, hắn trực tiếp chuyển chủ đề, "Tiền bối, sau khi trời sáng, chúng ta có thể sẽ xuất phát đến đó để xem có thể tìm được lối vào tiên phủ hay không. Tiền bối muốn trở về chuẩn bị một chút, hay là ở lại đây chờ lên đường cùng với chúng ta?"

A Lang đại cô suy nghĩ một lúc rồi nói, "Đã như vậy rồi, cũng không có gì phải chuẩn bị. Ta ở lại đây, không có vấn đề gì chứ?"

Dữu Khánh đáp rất dứt khoát: "Để ta sắp xếp."

Hắn quay đầu lại ra hiệu cho Mục Ngạo Thiết tiếp tục thực hiện lời dặn lúc trước, đi tìm đám người Tô Thu Tử. Mục Ngạo Thiết gật đầu, rời đi.

Trong căn phòng buông rũ những dải lụa lơ lửng, tiểu sư thúc ngồi khoanh chân đả tọa, dáng vẻ như đang chữa thương, chợt mở mắt ra, thần tình lộ vẻ bất đắc dĩ.

Ý định của y là dùng Âm Tự quyết liên hệ với Trùng Nhi, nói nàng thông báo cho mấy người Dữu Khánh biết đã có thể bỏ qua việc lập tức rút lui khỏi Hổ Phách hải, ai ngờ tình cờ lại nghe được một loạt lời nói chuyện này.

Y biết rằng, bây giờ thời khắc thử thách tâm tính của Trùng Nhi mới chính thức bắt đầu.

Giống như lời Trùng Nhi vừa mới nói với Diệp A Lang, tiên phủ rất nguy hiểm, không thể vào đi, liệu nàng có nói cho Diệp A Lang biết chuyện mấy người Dữu Khánh từng tiến vào các tiên phủ khác hay không? Có nói cho Diệp A Lang biết những gì nàng đã trải qua mấy năm nay mà có liên quan tới Linh Lung quan hay không? Diệp A Lang nhất định sẽ muốn hỏi tới.

Sau một lúc suy nghĩ, y nhắm mắt lại lần nữa.

Vì vậy, rất nhanh, bên tai Trùng Nhi liền xuất hiện giọng nói của y: Trùng Nhi, nói các sư huynh của con tạm thời bỏ qua việc rút khỏi nơi này.

Trùng Nhi sửng sốt, thoáng nhìn A Lang đại cô đang nói chuyện với mấy người Dữu Khánh, khẽ cắn môi, rồi nhanh chóng quay người trở về phòng mình.

Nàng đóng kỹ cửa lại, trốn vào một góc, nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ, ngài có nghe con nói không? Con muốn hỏi ngài một chuyện."

Tiểu sư thúc: Chuyện gì?

Trùng Nhi: "Sư phụ, hồi đó, khi Hổ Phách hải bị huyết tẩy, ngài có mặt ở đây không?"

Tiểu sư thúc: Tình cờ có mặt ở đây. Lý Trừng Hổ tập kích rất bất ngờ, không hề có dấu hiệu gì báo trước, tất cả khách trên đảo đều bị mặc kẹt lại, có muốn rời đi cũng không được.

Trùng Nhi: "Sư phụ, lúc đó ngài có từng cứu người nào, hoặc là giúp người nào thoát khốn hay không?"

Tiểu sư thúc: Nói chuyện phiếm kiểu này rất mệt, rời khỏi Hổ Phách hải rồi từ từ nói tiếp. Con phải nhớ kỹ một điều, con không nên

tham gia vào chuyện tìm kiếm lối vào tiên phủ, con cũng không thể tiến vào tiên phủ. Hãy ở lại Tri Hải các đi.

Trùng Nhi tức thì có chút ngạc nhiên kêu lên, "Vì sao? Sư phụ, con cũng đã đến đây rồi."

Tiểu sư thúc: Bởi vì con không có năng lực tự bảo vệ mình, con cũng không có da dày thịt béo như các sư huynh của con. Con đi vào đó chỉ là gánh nặng cho các sư huynh của con mà thôi. Ta nói lại một lần nữa, con không thể đi vào, đây là mệnh lệnh!

Tinh thần của Trùng Nhi tức thì ủ rũ, lúc này, bên ngoài vang lên âm thanh hỗn loạn.

Khi nàng chạy ra ngoài nhìn xem, nàng thấy An Di và Tô Thu Tử dẫn theo một đám người Tam Tiên bảo đến.

Thực ra cũng không có gì to tát, chỉ lựa chọn ra từ trong đó một người, nói gã cởi áo khoác ra đưa cho A Lang đại cô, để cho bà ta cải trang thành nam nhân.

Người cởi quần áo ra ở lại đây, còn A Lang đại cô cải trang nam nhân thì đi theo đám người Tam Tiên bảo ra bên ngoài. Khi bọn họ ra khỏi cửa thì những người khác lấy thân mình hơi che chắn lại và đưa bà ta về nơi đám người Tam Tiên bảo ở.

Sau khi nhìn theo đám người rời đi, Dữu Khánh quay đầu lại thoáng nhìn Trùng Nhi, thực ra hắn là cố ý tách A Lang đại cô ra khỏi Trùng Nhi, bởi vì sợ Trùng Nhi nói ra bí mật không nên nói.

Sau đó, Dữu Khánh lại ném một chiếc áo choàng cho người đàn ông đã cởi y phục, nói gã che đầu giấu mặt đi đến chỗ Thanh Nha, thông báo cho Thanh Nha biết, nói là bên hắn sẽ dốc toàn bộ lực lượng, cần chuẩn bị nhiều thuyền một chút, và cũng dặn dò gã ở lại chỗ Thanh Nha, lấy cớ là muốn nhìn chằm chằm Thanh Nha.

"Nhìn chằm chằm cái rắm." Thanh Nha cất lời khinh thường ngay trước mặt gã, sau đó bóc một củ đậu phộng ném hạt vào trong miệng, nhưng y cũng không có đuổi người ta đi, coi như hợp tác.

Ở phía bên kia, Trùng Nhi rất xấu hổ, một đám sư huynh cứ muốn nhìn thấy nàng biến trở lại hình dáng nữ nhân, ngay cả Bách Lý Tâm cũng muốn nhìn xem, sau đó, bởi bị ép buộc không còn cách nào khác, nàng đành phải về phòng biến thân, khi quay ra liền rước lấy những tràng trầm trồ kinh ngạc của Nam béo.

Xinh đẹp, thực sự rất xinh đẹp, nhưng khi nghĩ đến cảnh làm nam thân trước đây, ánh mắt mọi người đều có vẻ kỳ lạ.

Nam Trúc không quản được miệng mình, gã nhắc lại việc Dữu Khánh thường dùng chân đá vào mông Trùng Nhi, còn nói tới việc lúc trước khi Trùng Nhi hóa trang thành nữ thì bị Dữu Khánh chụp vào ngực, và những việc khác tương tự.

Trùng Nhi càng nghe càng ngượng vô cùng, Dữu Khánh cũng hơi có vẻ bối rối, nhưng tâm tình hắn chủ yếu là trầm trọng.

Nam Trúc tìm một cơ hội, kéo Dữu Khánh vào trong phòng, đóng cửa lại, nhỏ giọng kề tai nói nhỏ, "Đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương nha! Lão Thập Ngũ, lần này ngươi kiếm lợi lớn rồi. Trước đây luôn cảm thấy quái lạ, vì sao chỉ chịu kề vai sát cánh với ngươi, bây giờ nhìn lại, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được Trùng Nhi vẫn luôn thích ngươi. Nhân cơ hội này thu nhận đi."

"Ngươi có bệnh à?" Dữu Khánh suýt chút nữa đã phun nước bọt vào mặt gã.

Nam Trúc đưa tay móc lấy cổ hắn, kéo sát tới, "Trùng Nhi biết được quá nhiều bí mật của Linh Lung quan ta, ngươi đã biết môn quy rồi đó, không thể tiết lộ sự tồn tại của môn phái chúng ta ra ngoài. A

Lang đại cô đó quá cường thế, mà Trùng Nhi lại vô cùng yếu đuối, nghe lời. Ngươi hiểu chứ?”

Chương 1370: Thuyền tặc (1)

Đối với phương thức giải quyết vấn đề đó của Nam béo, Dữu Khánh không dám gật bừa, thật sự không biết gã là nghĩ như thế nào, việc đó có thể áp dụng đối với đồng môn được sao? Vậy người chưởng môn là hắn đây chẳng phải như súc sinh sao?

Hắn liền đưa tay đẩy gã ra, nói: “Việc này giao cho tiểu sư thúc tự xử lý.”

Nam Trúc ngập ngừng muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng gã thở dài, không nói thêm gì nữa.

Rạng sáng ngày hôm sau, sau khi mọi người đều đã tỉnh lại từ trong đả tọa, Dữu Khánh cất tiếng kêu gọi, mọi người lần lượt đứng lên thu dọn đồ đạc.

Bách Lý Tâm nghe lời làm chân chạy, đi thông báo cho An Di và Tô Thu Tử cùng với nhóm người Thanh Nha chuẩn bị xuất phát.

Tam Túc ô Tiểu Thanh cũng vẫy cánh bay tới đáp trên bờ vai Mục Ngạo Thiết. Lần này, Dữu Khánh dự định mang theo nàng hiện thân công khai, không ẩn giấu nữa.

Trong lúc mọi người đang thu dọn, phát hiện thấy Trùng Nhi sau khi thu dọn xong mọi thứ cho Dữu Khánh thì không làm gì nữa, Nam Trúc lập tức nhắc nhở: “Lão Thập Lục, ngươi còn lề mề làm gì vậy chứ, còn không mau thu dọn đồ của mình đi.”

Trùng Nhi không có hành động gì, ấp a ấp úng đáp: "Trước khi đến đây, sư phụ đã dặn rồi, không cho phép ta theo các huynh vào tiên phủ."

Mọi người đồng loạt nhìn nàng, Nam Trúc nghi hoặc: "Vì sao?"

Trùng Nhi hơi có vẻ uất ức nói: "Sư phụ nói ta không có da dày thịt béo như các huynh, sẽ trở thành gánh nặng cho các huynh, nên không cho phép ta đi vào tiên phủ."

Quả thực là kiểu cách nói chuyện của tiểu sư thúc, ba sư huynh đệ quay mặt nhìn nhau, hoàn toàn có thể hiểu được sự sắp xếp này, mang Trùng Nhi đi theo quả thực là một gánh nặng.

Dữu Khánh nghĩ đến việc đã tách được vị A Lang đại cô kia ra rồi, quyền chủ động không để cho hai người chạm mặt đã nằm trong tay hắn, hắn lập tức tằng hắng nói: "Vậy thì làm theo lời tiểu sư thúc đi. Ngươi ở lại đây chờ."

Trùng Nhi bất đắc dĩ mà ừm một tiếng.

Khi bọn hắn vừa ra khỏi cửa, ngoài cửa đã có một đám người chờ sẵn, An Di và Tô Thu Tử dẫn theo một nhóm người đến chờ.

Nhìn thấy nhóm người Dữu Khánh ai cũng cõng bao lớn bao nhỏ, Thanh Nha đang thảnh thơi bóc đậu phộng ăn liền sửng sốt, có phần không hiểu ra sao.

"Đi thôi." Dữu Khánh cất lời kêu gọi, đi ở phía trước dẫn đội, phía sau xen lẫn tiếng guốc gỗ lóc cóc vang lên.

Thanh Nha đi giữa đám nhân viên, trong đó có cả gã thành viên Tam Tiên bảo giấu mình trong chiếc áo choàng mà lúc trước Dữu Khánh phái đến báo tin cho Thanh Nha. Còn A Lang đại cô ngày hôm qua khoác áo choàng đi tới thì ăn mặc theo kiểu thành viên Tam Tiên bảo đi xen lẫn trong mọi người.

Làm Cưu chiếm tổ Thước, Hướng Lan Huyên ở trong phòng đang nhắm mắt đứng thẳng trước cửa sổ đón gió biển tràn vào và tắm rửa ánh nắng ban mai, chợt có người gõ cửa đi vào, bẩm báo: "Đại hành tẩu, nhóm người Thám Hoa lang mang theo bọc lớn bọc nhỏ hành lý đi ra ngoài. Toàn bộ thành viên Tam Tiên bảo cũng tụ tập lại đi theo. Thanh Nha cũng dẫn theo người của mình xuất phát. Thế trận không nhỏ. Có vẻ như sắp rời khỏi. Nhưng tên Lâm Long kia thì vẫn ở lại, không có đi theo."

Đã chính thức bắt đầu rồi sao? Hướng Lan Huyên mở mắt ra, bước nhanh đến trước giá treo quần áo, lấy ra một chiếc áo khoác, vung lên khoác ở trên người, lập tức rời phòng…

Trong căn phòng buông rũ những dải lụa trắng, tiểu sư thúc đang nhắm mắt đứng ở trước cửa sổ, chợt mở mắt ra nhìn một đám người rời đi ở dưới lầu, sau đó nhắm mắt lại lẩm bẩm: "Trùng Nhi, lập tức đi tìm Tương Hải Hoa, nói với nàng là sư huynh của con sợ nguy hiểm, không chịu dẫn theo con ra biển cùng chơi. Con cũng muốn đi theo xem, nói Tương Hải Hoa đưa con đi. Nếu như nàng không chịu, con cứ nói mình sẽ tự đi. Nhớ kỹ, nếu như nhìn thấy ta, hãy làm như không quen biết."

Nghe được truyền tin, Trùng Nhi tự nhiên là cầu còn không được, nàng đang rất muốn đi theo, bây giờ có sư phụ chống lưng nàng không sợ gì nữa, lập tức ra cửa, đi thẳng đến chỗ Tương Hải Hoa.

Lần này Dữu Khánh gây ra động tĩnh quá lớn, không thể tránh được bị người khác phát hiện. Tương Hải Hoa vừa mới nghe thuộc hạ báo cáo xong, đang suy nghĩ về việc này thì nghe nói Trùng Nhi đến.

Khi đến nơi, Trùng Nhi không hề quanh co lòng vòng, nàng thực hiện theo lời căn dặn của sư phụ, nói ra ý muốn ra biển của mình.

"Việc này…" Tương Hải Hoa có phần do dự, "Lâm thiếu, thực ra Thám Hoa lang nói cũng không sai, bây giờ tại Hổ Phách hải tụ tập rất nhiều loại yêu ma quỷ quái, quả thực rất dễ xảy ra chuyện. Hắn không cho ngươi đi theo quả thực là vì sự an toàn của ngươi. Hay là, chúng ta cứ yên ổn ở lại đây đi. Ta sẽ cử người theo dõi sát sao, bất cứ lúc nào có chuyện gì xảy ra ta sẽ cho người báo lại."

Trùng Nhi: "Ta chỉ muốn tận mắt nhìn thấy, nếu đã không tiện, vậy thì không quấy rầy Các chủ nữa, ta tự đi cũng được." Dứt lời nàng lập tức xoay người rời đi.

"Lâm thiếu." Tương Hải Hoa vội vàng gọi lại, trong lòng có chút lo lắng, nếu như vị này thật sự xảy ra chuyện gì, cô ta sẽ không chịu nổi hậu quả. Cô ta vội đuổi theo nắm lấy tay Trùng Nhi kéo lại, cười gượng nói: "Thôi được, dù sao ta cũng rảnh rỗi, cũng muốn nhìn xem bọn hắn đang làm trò gì. Để ta cùng đi với ngươi một chuyến."

Cô ta quay đầu lại dặn dò phụ nhân mập mạp trắng trẻo: "Mau sắp xếp đi, tất cả các lực lượng liên quan phải được thông báo."

"Được." Phụ nhân đó đáp lời, rồi nhanh chóng rời đi.

Khi bên này đã chuẩn bị sẵn sàng lên đường, mấy người vừa mới bước ra khỏi phòng liền đụng phải tiểu sư thúc nhàn nhã thong dong đi tới.

Tiểu sư thúc a một tiếng, "Có phải ta đã tới không đúng lúc hay không chứ, Các chủ chuẩn bị đi ra ngoài sao?"

Tương Hải Hoa kinh ngạc nói: "Sao ngươi lại tới đây? Tổn thương của ngươi còn chưa khỏi, hãy an tâm tĩnh dưỡng đi."

Trùng Nhi trợn to mắt nhìn sư phụ mình. Lúc trước, khi sư phụ dặn nếu như nhìn thấy y thì phải giả vờ như không quen biết, nàng còn băn khoăn không biết sẽ được được sư phụ trong trường hợp nào, không ngờ lại là vào lúc này. Nàng chú ý thấy trên mặt sư phụ có vết thương, vết thương được bôi gì đó đen thui.

Bản thân là tu sĩ, nàng tự nhiên biết rõ rất hiếm có tai nạn có thể khiến mình bị thương, không biết vết thương của sư phụ là từ đâu tới.

Tiểu sư thúc: "Không nghiêm trọng lắm, đã khỏi hơn nửa rồi. Không tin, ngươi kiểm tra mà xem." Y duỗi tay ra cho đối phương.

Tương Hải Hoa thật sự quan tâm đến sức khỏe của y, cô ta lập tức nắm lấy cánh tay y rồi thi pháp điều tra. Kết quả phát hiện thấy y quả thực đã khỏi được bảy tám phần, đúng là không còn gì đáng ngại. Cô ta có chút kinh ngạc nói: "Khỏi thật là nhanh."

Tiểu sư thúc biết rõ đó là nhờ tác dụng thần kỳ của mật ong, "Buồn bực cả một đêm, đang muốn ra ngoài đi dạo, nếu không có việc gì thì cùng đi dạo với ta đi?"

"Việc này…" Tương Hải Hoa thoáng nhìn sang Trùng Nhi, "Thương Thủy, ta quả thực có chút việc, cần ra ngoài một chuyến. Để lần sau nhé! Ngươi cứ tĩnh dưỡng cho khỏi hẳn trước đi."

Thương Thủy? Đôi mắt Trùng Nhi ngời ngời sáng.

Tiểu sư thúc thản nhiên nói: "Không sao đâu, nếu không ảnh hưởng gì thì chúng ta cùng đi…" Đến lúc này, ánh mắt y tựa hồ mới chú ý tới Trùng Nhi, nghi hoặc hỏi; "Vị này là?"

Tương Hải Hoa giới thiệu: "Lâm Long, người của Thám Hoa lang."

Tiểu sư thúc à một tiếng đầy thâm ý, "Dáng vẻ quả thực là nhân tài, thật là mỹ nam tử thế gian hiếm có. Chẳng trách có thể khiến cho Các chủ bận rộn. Tại hạ quả thực đã đường đột tới đây rồi. Các chủ, ta không quấy rầy nữa. Ta thấy thương thế của ta gần như cũng khỏi hẳn rồi, lần này tới Hổ Phách hải cũng đã lâu, tại hạ từ biệt ở đây, cũng cảm tạ Các chủ đã nhiệt tình khoản đãi. Có cơ hội, tương lai ta sẽ báo đáp."

Dứt lời liền xoay người lại bỏ đi.

Tương Hải Hoa sững sờ, ý thức được điều gì đó.

Cô ta lại quay sang nhìn Trùng Nhi, không phải vậy sao, dung mạo nam nhân này dễ nhìn như vậy, thực sự khó tránh khỏi bị người hiểu lầm, cô ta thực sự nôn nóng, vội vàng đuổi theo, "Thương Thủy, hãy nghe ta nói, không phải như ngươi nghĩ đâu…"

Phụ nhân mập mạp trắng trẻo liếc mắt nhìn Trùng Nhi, sau đó không nhịn được nghẹn cười, phát hiện ra rằng việc này quả thực rất dễ khiến người hiểu lầm a. Thực sự đã nổi cơn ghen rồi.

Tại chỗ ngoặt hành lang, sau một hồi khuyên giải an ủi, Tương Hải Hoa mới đưa tiểu sư thúc quay trở lại.

Chương 1371: Thuyền tặc (2)

Trùng Nhi nhìn xem trợn mắt há mồm, nàng không có kinh nghiệm, nhưng không ngốc, làm sao có thể không hiểu điều này có nghĩa là gì.

Vấn đề là, rốt cuộc thì chuyện này là như thế nào? Lẽ nào tiểu bạch kiểm của Tương các chủ mà mấy người sư huynh nghe nói tới chính là…

Quá sốc, nàng có phần không dám nghĩ tiếp, không thể tưởng tượng được nếu các sư huynh của mình biết được chuyện này thì sẽ phản ứng như thế nào.

Nàng dường như có phần hiểu được vì sao sư phụ không để cho các sư huynh biết chuyện mình cũng đã tới Hổ Phách hải này.

Kết quả sau đó tự nhiên rất đơn giản, Tương Hải Hoa không còn nói bận rộn không có thời gian gì đó nữa, cô ta mời tiểu sư thúc cùng ra khơi, để chứng minh sự thuần khiết của mình.

Mà tiểu sư thúc thì có vẻ không ưa gì Trùng Nhi, cơ bản không thèm đưa mắt nhìn nàng, người biết chuyện nhìn thấy kiểu như vậy đều có thể nhận ra được là có ý gì, Tương Hải Hoa dở khóc dở cười, chỉ có thể biểu hiện ôn nhu, trấn an nhiều hơn một chút.

Đương nhiên, trong lòng cô ta rất vui, cảm nhận được sự quan tâm của tình nhân đôi với mình, coi như không uổng công mình đã nỗ lực bảo vệ.

Trong khi đó Trùng Nhi thì không biết nói gì với việc này.

Nàng không biết rằng ngay khi nàng di chuyển, ngay cả lực lượng bảo vệ do Lý Trừng Hổ phái tới cũng được điều động theo.

Vì vậy mà phía bên Tương Hải Hoa có tương đối nhiều thuyền rời bến.

Trên thực tế, hành động quy mô lớn của Dữu Khánh giống như một đốm lửa nhỏ châm ngòi cho ngọn lửa thảo nguyên, nhanh chóng đốt cháy toàn bộ Hổ Phách hải, rất nhiều rất nhiều tàu thuyền đều bắt đầu di chuyển.

Ở trong kho hàng của Tĩnh Viễn thuyền hành nơi bến tàu, sau khi biết được hành động của Thám Hoa lang, lão Khâu cũng không kiềm chế được nữa, hành động ở quy mô như vậy xuất hiện, khiến lão ta khó thể tiếp tục nấp xa ở phía sau màn, lão ta nhanh chóng hạ lệnh cho người của phía bên mình ra tay hành động.

Lão ta lấy tư cách là người của Tĩnh Viễn thuyền hành, nhanh chóng liên lạc với một số tàu thuyền, coi như là giới thiệu cho Thuyền hành một mối làm ăn, lão ta cũng xin nghỉ phép vì muốn giúp đỡ bằng hữu một số việc.

Sau khi đám người Lê Hoa nương nương ngụy trang thành khách hàng lên thuyền, lão Khâu đi cùng thuyền hơi trao đổi một chút rồi lập tức ra lệnh cho thuyền xuất phát.

Ai ngờ dây neo còn chưa kịp tháo ra, bất chợt có một đám người xuất hiện, bay tới hạ xuống trên thuyền, khống chế toàn bộ con thuyền.

Cảm thấy tình hình bên ngoài không thích hợp, lão Khâu thò đầu ra khỏi cabin, hỏi thăm Hoắc Lãng đang từ bên ngoài vội vã bước đến, “Chuyện gì vậy?”

Hoắc Lãng có chút bất an nói: “Bọn họ nói là tất cả tàu thuyền tạm thời bị trưng dụng, có người lên thuyền lục soát, yêu cầu tất cả mọi người trên thuyền phải đi lên boong tàu.”

Lão Khâu ngẩng đầu liếc nhìn người khống chế con thuyền, hỏi: “Ai vậy?”

Hoắc Lãng: "Người của Thuyền hành không chịu nói, nhưng thấy động tĩnh không nhỏ. Thậm chí toàn bộ những người phụ trách Thuyền hành đều có mặt, thái độ rất cung kính. Trên thân những kẻ lên thuyền lục soát mơ hồ toát ra yêu khí. Nếu như không có đoán sai, chắc hẳn phải là Đại nhân vật từ Thiên Lưu sơn tới, người bình thường không thể ở đây nói ra từ 'Trưng dụng'."

Bọn họ đang nói chuyện thì có người đi tới, hung dữ mắng mỏ: "Còn lề mề ở đó làm gì? Người trong khoang thuyền đều phải ra ngoài. Mau ra boong tàu tập trung đi."

Vừa đi vừa hò hét, đi đến đâu liền dùng nắm đấm đập ầm ầm lên vách gỗ khoang thuyền.

Đợi cho gã ta đi qua, Lê Hoa nương nương nghiêng người ấp ở sau cửa nhỏ giọng hỏi: "Tại sao có thể như vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Lão Khâu cũng không ngờ tới đột nhiên lại xảy ra chuyện này, lão ta suy nghĩ một chút, nói: "Nếu thật sự xảy ra chuyện gì đó, tình hình sẽ không phải như thế này. Chắc là vì hành động của Thám Hoa lang quá rầm rộ, đã kinh động tới quá nhiều người, vì vậy khiến cho tàu thuyền thiếu thốn."

Lê Hoa nương nương: "Bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Lão Khâu: "Tạm thời đừng có hành động thiếu suy nghĩ, tránh khỏi đánh rắn động cỏ. Trước tiên cứ theo dõi tình hình cái đã, nếu thực sự không được, vậy thì cũng không còn cách nào khác, đành phải độn thủy bỏ chạy. Đi, trước tiên ra ngoài tập trung đi."

Cả hai người đều có phần tự tin vào thực lực của mình.

Một đám người lần lượt bước ra khỏi khoang thuyền, Hoắc Lãng nhanh chóng gửi tín hiệu trấn an đồng bạn ở trên con tàu bên cạnh, dặn họ bình tĩnh, không nên hành động hấp tấp.

Sau khi mọi người lần lượt ra tập trung trên boong tàu, trên bến tàu xuất hiện một đám người, không chút vội vàng đi về phía bên này.

Người cầm đầu là một nam tử tuấn tú, mặc bạch y, dáng vẻ trông có vẻ lười biếng, trên tay phe phẩy một cây chiết phiến, có khí chất thoải mái ung dung dù đến bất kỳ đâu, trong đôi mắt bình thản đó lại toát ra một vẻ uy nghi nội liễm.

Vừa nhìn người này xuất hiện, lão Khâu và Lê Hoa nương nương ở trên boong tàu đều thấy tắt đi hơn nửa hi vọng, sống lưng cũng cảm giác lạnh buốt.

Có lẽ người khác không ra người này, nhưng hai người bọn họ lại nhận ra, đây chính là Đại thánh của Thiên Lưu sơn. Tại sao vị này lại đích thân tới đây chứ?

Lúc trước, bọn họ còn nghĩ rằng nếu như có chuyện bất trắc gì xảy ra, bọn họ sẽ độn thủy bỏ chạy.

Bây giờ, ngay dưới mí mắt của Đinh Giáp Thanh, bọn họ bỏ chạy thử xem!

Bên cạnh vị Đại thánh này còn có một người ăn mặc kỳ lạ, là một tăng nhân đầu trọc dáng vẻ trung niên trên tay lần tràng hạt đen tuyền, mi thanh mục tú, khoác chiếc áo cà sa màu đen thêu chỉ vàng kim lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, sáng rực rỡ đến lóa mắt, phong thái xuất trần được kim quang tôn lên một phần quý phái.

Đừng thấy bề ngoài vị hòa thượng này có vẻ trẻ tuổi, nhưng lão Khâu và Lê Hoa nương nương đều biết người này không đơn giản, bọn họ cũng nhận ra, đây là Minh tăng hiện tại của Minh tự, nhân vật hàng đầu trong số tu vi Cao Huyền, có lời đồn đại rằng, người này là đệ nhất nhân về khả năng phòng ngự trong số Cao Huyền!

Đó là những lời nghe đồn, bọn họ chưa từng chứng kiến, dù sao cũng không có bao nhiêu người tận mắt nhìn thấy Minh tăng xuất

thủ, nhưng người có thể làm cho mấy vị Bán Tiên đều nể tình như vậy, chỉ nghĩ cũng có thể biết thực lực như thế nào.

Hai người quay nhìn nhau, khá kinh ngạc, tại sao ngay cả Minh tăng, một nhân vật siêu phàm thoát tục, rất hiếm khi rời khỏi Tảo Trần tự cũng đến đây chứ?

Người đi theo bên cạnh Đinh Giáp Thanh là một người mặc chiếc áo choàng đen che kín người, từ cách ăn mặc và tư thế đi cùng, lão Khâu và Lê Hoa cũng mơ hồ đoán được danh tính người này, tám chín phần mười là Tứ động chủ Sô Vũ của Thiên Lưu sơn.

Hai người âm thầm hi vọng những người đó không lên chiếc thuyền này của mình.

Nhưng mà sợ cái gì tới cái đó, ai bảo chiếc thuyền này của bọn họ là chiếc thuyền lớn nhất, tốt nhất, khoang thuyền có tầng lầu, không có gì bất ngờ, những đại nhân vật đó sẽ lên chiếc thuyền này, những người khác thì lên các thuyền còn lại.

Cuối cùng, nhóm người Đinh Giáp Thanh lên boong tàu đi tới đứng ở trước mặt đám người lão Khâu.

Đã biết được đây là ai, lão Khâu và Lê Hoa gần như đổ mồ hôi lạnh.

"Bọn họ là ai?" Đinh Giáp Thanh nhàn nhạt hỏi.

Giấu mình trong chiếc áo choàng đen, Sô Vũ đáp: "Khách thuê thuyền, còn chưa kịp xác minh lai lịch."

Đinh Giáp Thanh tùy ý nói: "Không sao. Là chúng ta mạo muội, không nên quấy rầy quá mức, chỉ cần ước thúc một chút là được."

"Vâng." Sô Vũ đáp lời. Ngay sau đó gã nói to với mọi người: "Trước khi mọi việc chưa kết thúc, không cho phép bất kỳ kẻ nào được tự ý rời thuyền để lộ tin tức, không được đi lại lung tung, không được lên lầu."

Có nghĩa là bọn họ đã trưng dụng tầng lầu.

"Vâng." Lê Hoa giả làm khách thuê cất lời đáp lại.

Đinh Giáp Thanh phe phẩy chiết phiến ung dung đi ngang qua bên cạnh lão Khâu, nhìn thẳng về phương xa như không thèm để ý xung quanh, nói: "Đại hòa thượng, ngươi là người rời xa hồng trần, bây giờ lại phó hồng trần, vậy Tảo Trần tự còn làm sao có thể quét sạch bụi bặm."

Đi theo bên cạnh, Minh tăng nói: "Trần thế như nước thủy triều, làm sao có thể giữ vững phẩm cách."

Lắng nghe những lời đối thoại này, cho dù không nhận ra mấy người trước mắt, mọi người cũng bắt đầu cảm thấy đổ mồ hôi lạnh.

Lão Khâu và Lê Hoa ngược lại thở phào nhẹ nhõm, không chú ý tới, không coi trọng bọn họ trái lại là chuyện rất tốt, có thể một mực như vậy thì càng tốt.

Dù sao hiện tại bọn họ có cảm giác mình đã lên phải thuyền tặc, trong lúc nhất thời khó thể rời thuyền.

Chương 1372: Lưu vân (1)

Từng chiếc tàu hàng lần lượt rời bến ra khơi từ bến tàu của Tĩnh Viễn thuyền hành.

Không chỉ có tàu thuyền tại nơi này ra khơi, bình thường cũng có không ít tàu thuyền qua lại, nhưng hôm nay, số lượng tàu thuyền ra khơi ở thời điểm này nhiều khác thường, chỉ trong thời gian ngắn cảnh tượng đã giống như có hàng ngàn chiếc buồm đua sóng.

Trên lầu các bên cạnh một bến tàu khác, một nam tử tuấn tú với vẻ tao nhã đứng chắp tay sau lưng, mặc một y phục màu trắng giản dị, mái tóc đen sạch sẽ cuộn lại gọn gàng, cài một cây trâm cài tóc kiểu nam, nhưng bộ ngực căng tròn và lỗ khuyên tai lại chứng tỏ đây là một nữ nhân.

Là một nữ nhân xinh đẹp, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, đôi mắt phượng sáng ngời và lạnh lùng, dõi mắt nhìn chăm chú biển xanh sóng biếc.

Đây chính là Địa Mẫu Lạc Vân Phinh, nữ nhân không thua kém đàn ông, thường xuyên ăn mặc như nam nhân.

Trong âm thanh bước chân lộp cộp lên lầu, Mông Phá chạy lên, cấp báo: "Chưởng lệnh, kinh thành đã xảy ra chuyện, hoàng đế băng hà rồi!"

"Hả?" Địa Mẫu bỗng nhiên xoay người lại, lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Trước lúc rời kinh ta còn từng gặp hắn. Trong thời gian ngắn, hắn không có khả năng đột nhiên bệnh nặng."

Mông Phá trầm giọng nói: "Là bị đầu độc chết. Sự việc xảy ra trong một bữa tiệc gia đình ở trong cung. Hoàng hậu cùng hơn chục hoàng tử, công chúa đều đã gặp nạn. Chỉ có Lục hoàng tử ra ngoài làm việc là may mắn tránh khỏi tai kiếp. Hiện nay vẫn chưa biết được hung thủ là ai."

Địa Mẫu cười nhạt không ngừng, "Thật đúng là biết chọn thời điểm, sớm không xảy ra, muộn không xảy ra, lại xảy ra ngay thời điểm sau khi ta rời kinh. Cả nhà Mai Tang Hải vừa mới bị giết trên đường đi, ngay sau đó là một nhà hoàng đế gặp họa diệt môn. Thật đúng là trùng hợp."

Mông Phá hơi kinh, do dự hỏi: "Chưởng lệnh, ý của ngài là, nghi ngờ việc này do Thám Hoa lang làm ra sao?"

Địa Mẫu: "Ngươi cho rằng lí do gì Mai Tang Hải bị kết án nhanh như vậy? Nếu do Thám Hoa lang làm ra cũng không có gì ngạc nhiên. Kỳ quái chính là, hắn vừa ở đây gây náo loạn, lại còn có thể làm ra chuyện lớn như vậy tại kinh thành, mà chúng ta thì không hề phát hiện được một chút dấu hiệu nào. Những gì diễn ra tại Hổ Phách hải là thủ thuật che mắt hay sao?

Diệt cả nhà hoàng đế tại hoàng cung, hắn có thể có năng lực đó ư? Trong cung cao thủ nhiều như mây, cấm vệ nghiêm ngặt, trừ khi có lực lượng của Ứng Tiểu Đường hỗ trợ, nhưng Ứng Tiểu Đường không có khả năng làm ra chuyện như vậy mới đúng, cho dù biết được việc cả nhà A gia hồi đó bị diệt môn có liên quan đến hoàng đế, Ứng Tiểu Đường cũng không đến mức làm ra loại chuyện thí quân này. Hắn mới là phe thực sự bảo vệ hoàng gia. Lục hoàng tử không chết, chẳng lẽ là hắn?"

Mông Phá: "Bất kể là ai, kinh thành đã rất tối loạn, cần Chưởng lệnh trở về tọa trấn."

Địa Mẫu: "Có Ứng Tiểu Đường ở đó, có Sở Thiên Giám nhìn chằm chằm, sẽ không loạn đến mức nào đâu. Hoàng đế chết cũng không phải là trời sụp, chuyện trước mắt quan trọng hơn. Tình hình hiện tại thế nào rồi?"

Bà ta đã nói như thế, Mông Phá do dự một chút rồi đành phải bỏ qua chuyện phía bên kinh thành, nói chuyện trước mắt, "Vừa mới nhận được tin tức, tất cả đều đã xuất phát."

Địa Mẫu: "Chúng ta cũng đi xem đi."

"Vâng." Mông Phá đáp, sau đó lại do dự nói: "Chưởng lệnh, đệ nhất cao thủ Cửu Hạp dưới trướng Lý Đông Tân cũng xen lẫn vào đó, còn có thêm Hướng Lan Huyên. Phía bên Đinh Giáp Thanh, ngay cả Minh tăng cũng tới tham gia náo nhiệt. Nếu tiên phủ thật sự xuất hiện, lực lượng phía bên chúng ta có phải hơi mỏng hay không? Có nên gấp rút điều thêm một chút nhân lực đủ mạnh đến đây không?"

Y nói ra lời này là bởi có bài học lần trước, tại Chư Yêu chi cảnh, bởi vì không chuẩn bị đủ lực lượng, cho nên bên này mới tạm thời kéo Trì Bích Dao vào cho đủ số. Kết quả thật hay, ngay cả tính mạng người bạn thân nhất của Chưởng lệnh cũng phải bỏ lại đó. Y không muốn bước theo vết xe đổ này.

Địa Mẫu nghiêng mặt liếc nhìn y, "Ta đã mời một cao thủ đến cho ngươi. Đừng nói là Minh tăng, ngay cả Đinh Giáp Thanh cũng chưa chắc đã có thể làm gì được người ta. Nếu có chuyện gì xảy ra, cho dù lần này Lý Đông Tân liên thủ với Đinh Giáp Thanh gây rối, ta cũng có nắm chắc chính diện đối đầu bọn họ. Ngươi cứ việc thoải mái làm việc đi."

Ngay cả Đinh Giáp Thanh cũng không làm gì được? Mông Phá sửng sốt, ngay lập tức hỏi: "Là Phán quan ư?"

Vừa thốt ra lời này, y liền hối hận, biết rõ mình đã hỏi một câu ngu ngốc, Phán quan làm sao có thể nghe lời người nơi đây.

Nhưng vấn đề là, trên thế nàychỉ có mấy cao thủ đứng đầu đó mà thôi, còn có ai có được thực lực như thế?

Địa Mẫu cũng nhìn y với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, "Đừng có đoán mò, đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết."

"Vâng." Mông Phá đáp vậy, nhưng trong lòng vẫn không thể tránh khỏi suy đoán, đến cùng là ai chứ, thế gian còn có nhân vật như vậy sao?

Trên biển rộng sóng biếc, khung cảnh hàng ngàn chiếc buồm đua nhau lướt sóng trông rất ngoạn mục.

Tựa vào mạn tàu, Thanh Nha nhìn về phía sau đuôi thuyền, vui vẻ nói: "Tên Long Hành Vân đó sao vậy? Theo sát như thế ư? Bây giờ bám đuôi đều rõ ràng như thế sao?"

Dữu Khánh quay đầu lại nhìn, có phần bối rối nhưng cũng không đặt nặng, ánh mắt hắn chú ý nhiều hơn vào lượng lớn tàu thuyền ở phía sau, "Nhiều như vậy phải có bao nhiêu chiếc a? Đám người này quả thực quá lộ liễu, rõ ràng là đang theo chúng ta. Nếu nói là thương thuyền tình cờ đi qua nơi đây, ai mà tin cho nổi?"

Thanh Nha ở bên cạnh bóc đậu phộng ăn phì cười, "Dám đến đây, hoặc là thế lực lớn, hoặc là mấy kẻ không sợ chết. Đám người này không chỉ có lá gan lớn, còn rất xấu xa.

Khi ta khoan thăm dò tại đáy biển đã phát hiện ra, đám cháu chắt này gặp phải người của Đại Nghiệp ty dò hỏi thì nói mình là người của Ty Nam phủ, gặp phải Ty Nam phủ thì nói mình là người Thiên Lưu sơn hoặc Đại Nghiệp ty, may mà mấy nhà đó còn bàng quan thờ ơ, tạm thời không muốn gây ra rối loạn, nếu không, tất cả chúng đã bị xử lý rồi.

Không chỉ trên thuyền, dưới nước nhất định cũng có. Bọn họ là thật sự cho rằng chúng ta đang tìm tiên phủ a. Tên nào cũng to gan đến mức không thèm đếm xỉa gì nữa, quyết liều mạng một phen. Ta còn nghe được thông tin, có người nói cái gì mà cuộc đời này hiếm khi có được cơ hội liều mạng đánh cuộc như thế này, ta suýt chút nữa cười sặc chết. Bọn họ không chịu suy nghĩ, chúng ta làm sao có khả năng gióng trống khua chiêng tìm tiên phủ như vậy."

Cổ Dữu Khánh dường như có vẻ khó chịu, hắn xoay xoay cổ, quay đầu nhìn sang hướng khác.

Sau một lúc nhéo nhéo ria mép, hắn quay đầu lại hỏi: "Quá nhiều người đi theo sát như vậy, cho dù chúng ta tìm được bảo tàng, ngươi có chắc ngươi mang đi được sao?"

Thanh Nha cầm một củ đậu phộng chọc chọc vào vị trí tim hắn, "Yên tâm, Can nương đã truyền lời tới, nói là đã phái người đến đây giúp ta. Với năng lực của Can nương, ngươi còn có gì không yên tâm chứ? Hãy nỗ lực hết sức tìm ra bảo tàng của ngươi là được. Việc còn lại cứ giao cho ta xử lý."

Dữu Khánh tò mò hỏi: "Phái ai tới vậy?"

Thanh Nha nhún vai, "Không biết, nói là khi có việc tự nhiên sẽ ra tay giúp đỡ."

Đột nhiên, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một bóng người bay tới, lơ lửng giữa trời, từ trên cao bao quát phía dưới, không phải ai khác, chính là Hướng Lan Huyên.

Hướng Lan Huyên vốn đang đi theo ở trên thuyền phía sau, sau đó suy nghĩ lại, nàng thấy việc gì mình phải bám theo, nàng không sợ bị phát hiện, trái lại có kẻ nào đó gian manh dùng mánh lới, nàng cần phải theo sát mới được, vì vậy liền trực tiếp bay đến đây.

"Ôi, Đại hành tẩu, chào buổi sáng." Đang tựa ở mép tàu, Dữu Khánh đứng thẳng lên vẫy tay chào hỏi người trong không trung.

Thôi được, mặc dù cảm thấy làm như vậy không thích hợp, Thanh Nha vẫn cùng vẫy tay theo.

Hướng Lan Huyên đảo mắt quét nhìn phía dưới một lần, rồi bay về phía mũi tàu rẽ sóng, hạ xuống.

Hai người Dữu, Thanh nhìn nhau, không biết nữ nhân này muốn làm gì, vì vậy nhanh chóng theo lối đi nhỏ ở hai bên lướt đến.

Chỉ thấy Hướng Lan Huyên rơi xuống bên cạnh một người giấu mình trong chiếc áo choàng đen, chính là người được Dữu Khánh phái đến chỗ Thanh Nha tối hôm qua. Hướng Lan Huyên không chút khách khí, trực tiếp đưa tay hất mũ trùm của đối phương lên, bộc lộ ra khuôn mặt của đối phương.

Hướng Lan Huyên không biết người này, hỏi: "Ngươi là ai?"

Người này nhìn sang Dữu Khánh, không biết nên làm gì bây giờ, thần sắc có phần hoảng loạn.

Dữu Khánh vội vàng đến đây giải vây, "Người của ta, vốn là người của Tam Tiên bảo quy thuận vào ta. Đại hành tẩu, có vấn đề gì sao?"

Trong lòng thì thầm than, thật là sơ suất, đáng lẽ khi lên thuyền phải nói người này cởi áo choàng ra.

Chương 1373: Lưu vân (2)

Hướng Lan Huyên nhìn hắn chăm chú, đã nhận ra được, nếu như vừa rồi tên này không có nói đối, vậy thì tối hôm qua chắc hẳn hẳn đã chơi trò di hoa tiếp mộc.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng lập tức quét qua đám người Tam Tiên bảo, nhưng mà Tam Tiên bảo có quá đông người, nàng cũng không có nhìn kỹ từng người, cho nên không thể biết được hết mọi người, nhìn cũng là vô ích.

Nàng cũng biết rõ, nếu như thật sự muốn che đậy cho người nào đó rời đi, không chừng người ta đã thoát thân ở trong nước rồi, bây giờ nàng tới đây kiểm tra là đã muộn.

Hơn nữa, nàng chỉ muốn biết rõ tình hình mà không phải cố ý đến đây gây phiền phức cho Dữu Khánh, nàng không nói thêm gì nữa, hất mái tóc, như cười như không nói: "Thám Hoa lang, ta quá giang thuyền của ngươi, ngươi không có ý kiến gì chứ?"

Nghe lời nói này, Dữu Khánh than thở: "Ta dám có ý kiến sao?"

Hướng Lan Huyên xùy một tiếng, "Biết thì tốt."

Dữu Khánh thoáng nhìn qua A Lang đại cô đang xen lẫn trong đám người Tam Tiên bảo, ở cách bọn họ cũng không xa, trong đám người

chỉ cách một trượng, người của Tam Tiên bảo cũng biết bà ta trà trộn vào đây, nên cố ý dùng thân thể hỗ trợ che chắn.

Dữu Khánh nhân cơ hội này hỏi: "Đại hành tẩu, tên Bàng Vô Tranh đó có phải là Đông Liên Ngọc giả chết không vậy? Đã điều tra ra chưa?"

Hướng Lan Huyên còn chưa kịp trả lời, Thanh Nha ở bên cạnh đã há hốc mồm cướp lời, "Người nào? Đông Liên Ngọc? Đông Liên Ngọc nào? Giả chết? Là kẻ từng theo đuổi Địa Mẫu sao?"

Dữu Khánh gật đầu, "Chính là người được nói là theo đuổi Địa mẫu không được, cuối cùng hậm hực, ấm ức mà chết đó. Một cao thủ Cao Huyền không theo đuổi được nữ nhân rồi chết vì trầm cảm, quả thực là một trò cười lớn."

A Lang đại cô ở trong đám người lạnh lùng nhìn chằm chằm Dữu Khánh, hai tay âm thầm nắm chặt, nhưng đang ở ngay trước mặt mọi người, nhất là có Hướng Lan Huyên tại đây, bà ta không dám có bất kỳ phản ứng nào.

Sau khi liên tiếp hỏi một loạt câu hỏi, Thanh Nha lại tiếp tục hỏi: "Ý của ngươi là, Đông Liên Ngọc giả chết, sau đó thay hình đổi dạng thành Bàng Vô Tranh, chính là Bàng Vô Tranh của Bàng Thị thương hội mà tối hôm qua bị người thần bí nào đó giết chết?"

Dữu Khánh gật đầu, "Thanh gia yên tĩnh một chút, để nghe Hướng đại hành tẩu nói đi nào."

Thanh Nha lập tức nhìn chăm chú vào Hướng Lan Huyên, chờ nghe trả lời, rất nhiều người khác bên cạnh cũng mở to mắt nhìn.

Hướng Lan Huyên suy nghĩ một chút, lúc đầu còn cảm thấy tiết lộ tin tức này có thể sẽ có vấn đề gì đó, nhưng bây giờ đã bị tên cẩu Thám Hoa này nói ra ngay trước mặt mọi người, tiếp tục lo lắng cũng không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa, nàng cũng là một người thành tinh, mơ hồ nhận ra được tên cẩu Thám Hoa này dường như muốn nhắc đến chuyện này ngay trước mặt mọi người, mặc dù không biết cẩu Thám Hoa muốn làm gì, nhưng nàng vẫn cố ý phối hợp với hắn, bởi vì nàng cũng muốn tìm hiểu dụng ý của cẩu Thám Hoa.

Vì vậy nàng liền nói ra trước mặt mọi người: "Căn cứ vào thời điểm Đông Liên Ngọc tử vong, và thời điểm Bàng Vô Tranh xuất hiện tại Hổ Phách hải, quả thực trùng khớp, có khả năng là Đông Liên Ngọc, nhưng vẫn không thể hoàn toàn xác định. Tuy nhiên, căn cứ vào kết quả khám nghiệm tử thi, khuôn mặt của tên Bàng Vô Tranh này quả thực đã được thay đổi bởi tay nghề phẫu thuật thẩm mỹ cao siêu, nếu không phải phát hiện thấy xương cốt từng có dấu vết cạo sửa, gần như đã bị hắn qua mặt…"

Nam Trúc, Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm cũng bị tình hình nơi này thu hút đến đây, ba người biết rõ dụng ý của Dữu Khánh, không kìm được lặng lẽ quan sát A Lang đại cô trong đám người.

Đối mặt với lập luận có căn cứ, A Lang đại cô cũng không khỏi tỏ ra tập trung lắng nghe.

"Tay nghề thay hình đổi dạng tinh vi như thế, ngay cả Thánh thủ Tiết Trạch của Hổ Phách hải cũng cảm thấy không bằng. Căn cứ vào một số thông tin Đại Nghiệp ty có được, trước khi bị bệnh chết, Đông Liên Ngọc từng đến Tích Lư sơn để chữa bệnh. Thực ra mối quan hệ giữa Đông Liên Ngọc và Dược Đồ không phải bình thường, bọn họ đã từng đi du lịch với nhau khi còn trẻ.

Nếu như Đông Liên Ngọc thực sự cải trang thành người khác, bất kể là thời gian hay năng lực, có lẽ Dược Đồ chính là người biết chuyện, Đại Nghiệp ty đã phái người đến chỗ Dược Đồ để tìm hiểu tình hình. Nếu như Bàng Vô Tranh thực sự là Đông Liên Ngọc, bây giờ Bàng Vô Tranh đã chết, chắc hẳn Dược Đồ sẽ không cần giấu giếm nữa. Ta tin rằng việc này sẽ sớm có kết quả, chậm nhất đến ngày mai hẳn sẽ có câu trả lời."

Nói đến đây, Hướng Lan Huyên thông qua vẻ mặt của Dữu Khánh, cùng với việc lưu ý vào đám người Nam béo, từ ánh mắt loáng thoáng cùng nhìn vào một người, nàng đã âm thầm khóa chặt A Lang đại cô. Nàng đoán rằng người này có vấn đề, thậm chí còn hoài nghi người này chính là người giấu mình trong chiếc áo choàng đen tối hôm qua. Người này là ai chứ?

Có thể ngồi trên vị trí Đại hành tẩu của Đại Nghiệp ty, và còn có thể ngồi lâu năm như vậy, một số chuyện tiên phủ lúc trước tạo ra ảnh hưởng không tốt đều có thể xóa bỏ sạch sẽ, ít nhất là có thể khiến người ta không thể công khai nghi vấn, từ đó có thể tưởng tượng được năng lực của nàng.

"À, thì ra là thế." Dữu Khánh tựa như bất chợt hiểu ra, cố ý lớn tiếng nói: "Nếu như Bàng Vô Tranh này thực sự là Đông Liên Ngọc, vậy vì sao Đông Liên Ngọc phải mai danh ẩn tích kinh doanh một cái thương hội nhiều năm như vậy ở Hổ Phách hải chứ? Đó là cao thủ Cao Huyền a, có thể thiếu tiền được sao?"

Hướng Lan Huyên hơi nhướng mày, khóe mắt kín đáo lưu ý đến A Lang đại cô, nhận thấy bà ta đang mím chặt môi, trong lòng càng thêm xác định, và cũng càng thấy tò mò, tên cẩu Thám Hoa này lại đang làm trò quỷ gì vậy, may mà đích thân mình đến đây.

Nàng không kìm được liếc mắt nhìn Dữu Khánh mấy lần, phát hiện thấy tên cẩu Thám Hoa này thật sự là càng ngày càng biết cách chơi đùa, quả thực là ngay cả nàng cũng xem không hiểu.

"Hồi đó, Liên Sơn bảo của Đông Liên Ngọc cũng kiếm được rất nhiều tiền, hắn chạy đến mai danh ẩn tích tại Hổ Phách hải rồi phát triển một cái thương hội là để làm gì? Không hợp lý a…" Thanh Nha nhai đậu phộng, ngẩng đầu nhìn trời lầm bầm, chợt sửng sốt, a một tiếng nói, "Ba đám mây đó hình như có vấn đề."

Mọi người nghe vậy ngẩng đầu nhìn theo, phát hiện thấy trên cao quả thực có ba đám mây đang bay.

Hiện tại, bầu trời trong sáng vạn dặm không mây, ba đám mây đó quả thực có phần dễ nhận thấy, nhưng Dữu Khánh vẫn không hiểu, "Thanh gia, ba đám mây đó thì có thể có vấn đề gì?"

Thanh Nha chép miệng lắc đầu, "Dường như một mực ở trên đỉnh đầu chúng ta."

Hướng Lan Huyên ngước mắt ngóng nhìn một hồi, rồi tựa hồ nhận ra điều gì đó, liếc nhìn Dữu Khánh và nói: "Cũng không có gì, có người đang cưỡi mây đạp gió mà thôi."

Lời này kỳ thực là đang nhắc nhở Dữu Khánh, nếu cứ tiếp tục chơi đùa kiểu này, ngươi hãy cẩn thận hậu quả.

Vừa nghe được lời này, xung quanh lập tức vang lên một tràng cảm thán.

"Cưỡi mây đạp gió trên trời cao ư?"

"Cảnh giới Bán Tiên?"

"Chẳng lẽ là ba vị Bán Tiên đã tới?"

Dữu Khánh ngửa đầu nhìn chằm chằm, có phần không nói nên lời, ba vị đó thật sự lại tới rồi sao?

Nhưng Thanh Nha thì lắc đầu: "Không nên vậy a."

Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn y, "Địa đầu xà, việc này không phải rất bình thường sao? Có gì mà không nên?"

Thanh Nha quay sang nhìn nàng, rồi lại quay nhìn những người xung quanh, do dự một chút, cuối cùng hạ thấp giọng nói: "Hướng đại hành tẩu, không dối gạt ngươi, lúc trước ta nhìn thấy ba đám mây này thì cũng có phần hoài nghi là có Bán Tiên đang cưỡi mây đạp gió, nhưng ta nhận được thông tin từ phía Tĩnh Viễn thuyền hành, Đại thánh đã tới đây, đang ở trên một chiếc thuyền phía sau. Sau đó

ta còn xác nhận lại lần nữa, không sai. Bên trên là ba đám mây, không thể là Dã Tiên hay Phán quan cũng tới đây rồi a?”

Hướng Lan Huyên sửng sốt, vô thức quay sang đối mặt Dữu Khánh. Bọn hắn biết rõ không thể là Dã Tiên, Phán quan đích thân xuất sơn ư?

Không phải là không có khả năng này, hai người đều nghĩ đến bản sách cổ đó của U Nhai.

Bọn hắn không biết rằng, trên chiếc thuyền tốt nhất của Tĩnh Viễn thuyền hành đi ở phía sau, Đinh Giáp Thanh đang đứng ở trên sân thượng của thuyền, tay phe phẩy chiết phiến, mắt nheo lại quan sát những đám mây trên không trung, y nhìn chăm chú đã lâu.

Minh tăng lần tràng hạt đen tuyền vẫn ở bên cạnh y, cũng thỉnh thoảng nhìn về phía mấy đám mây trên không trung.

Chương 1374: Ảo tượng (1)

Sau một cơn sóng lớn hung dữ hất thuyền lên cao, Minh tăng vẫn đứng yên không chút động đậy mới hỏi, “Là Phán quan sao?”

Đinh Giáp Thanh phe phẩy chiết phiến nói: “Phán quan xuất hành, âm khí dày đặc, mây này dương thịnh, hẳn là không phải.”

Minh tăng: “Vậy đó là Dã Tiên rồi.”

Mọi người cùng đưa ra phán đoán này là vì căn cứ vào cùng một lí do, ba đám mây trên bầu trời đại biểu cho ba cao thủ cảnh giới Bán Tiên, mà những Bán Tiên thường xuất thủ không ai khác chính là Đinh Giáp Thanh, Lạc Vân Phinh và Lý Đông Tân, vừa đúng ba người.

Nhưng hôm nay Đinh Giáp Thanh ở trên thuyền, ba đám mây đó ngoại trừ Lạc Vân Phinh và Lý Đông Tân ra, một đám mây còn lại là ai chứ? Chỉ có thể nghĩ đến Dã Tiên hoặc Phán quan. Nếu Đinh Giáp Thanh đã loại trừ Phán quan, vậy đó chỉ có thể là Dã Tiên.

Đinh Giáp Thanh có phần hoài nghi, nói: "Dã Tiên gần như không can thiệp vào chuyện bên ngoài Đại Hoang Nguyên, dù có nhúng tay vào chuyện Chư Yêu chi cảnh nhưng vẫn không có vượt quá giới hạn tại Tiểu Vân gian. Lần này phá lệ hay sao?"

Minh tăng: "Như lọt vào sương mù, nhưng cuối cùng mây mù rồi cũng sẽ tan."

Đinh Giáp Thanh ừ một tiếng, "Đại hòa thượng nói có lý."

Vừa mới dứt lời, một đợt sóng lớn khác lại ập đến, ánh mắt y rơi xuống trên boong tàu phía dưới, quan sát lão Khâu, phát hiện thấy lão Khâu cũng đang nhìn chằm chằm vào mấy đám mây trên bầu trời, lập tức chỉ quạt về phía đó với Sô Vũ.

Sô Vũ hơi thoáng sửng sốt, nhưng ngay sau đó liền nhận ra người y chú ý tới là ai, gã gật đầu thể hiện đã hiểu ý rồi rời đi.

Chẳng mấy chốc, mấy người đang qua lại tuần tra trên thuyền lại đi lên boong tàu. Khi đi ngang qua bên cạnh lão Khâu, một người đột nhiên tung ra một cái tát, kèm theo một câu mắng, "Lấm la lấm lét, nhìn đông nhìn tây cái gì vậy? Nhìn qua liền biết không phải thứ gì tốt."

Bốp! Một tiếng tát tai thật lớn vang lên, lão Khâu lảo đảo một cái mới đứng vững lại được, khóe miệng tràn vết máu, sửng sốt nhìn chằm chằm đối phương, trong mắt lóe lên một tia tức giận, nhưng rất nhanh biến mất.

Người đánh thấy vậy cười vui vẻ, "A! Trừng cái gì vậy? Không phục, muốn trả thù phải không?" Gã vung tay lên, "Dạy cho hắn biết cách phải cư xử thế nào đi."

Thế là mấy người ở phía sau gã ùa lên vây quanh lão Khâu, tặng cho lão một trận đấm đá không ngừng.

Hoắc Lãng ở bên cạnh không dám hé răng, Lê Hoa nương nương ở gần đó cũng rút lui mấy bước, sợ bị ảnh hưởng, một đám người mở to mắt nhìn lão Khâu bị đánh hội đồng.

Mấu chốt là lão Khâu không dám hoàn thủ, lại càng không dám chống cự, bị đánh ngã, co mình trên sàn tàu, ôm đầu liên tục cầu xin bỏ qua.

Đinh Giáp Thanh đứng ở trên lầu thỉnh thoảng nhìn xuống mấy lần, mặt không biểu cảm, chỉ cứ nhìn như vậy.

Ở bên cạnh, Minh tăng vẫn lần tràng hạt đen tuyền, bộ dạng như chuyện này không liên quan đến mình, không hề có vẻ gì từ bi của người xuất gia.

Đánh một lúc lâu, trên boong tàu đã tràn ra một bãi máu, bóng dáng Sô Vũ mới xuất hiện ở trên cao, quát lớn xuống dưới: "Chuyện gì ồn ào quá vậy? Các ngươi làm gì vậy, muốn đánh chết người hay sao?"

Lúc này đám người mới dừng tay, người cầm đầu hướng lên trên cất tiếng bẩm báo: "Tứ gia, lão gia hỏa này lấm la lấm lét, trông không phải là người tốt, trong ánh mắt dường như có ẩn ý gì đó, nhất định không phải là người thành thật. Theo ta thấy, trực tiếp làm thịt cho rồi."

Sô Vũ khiển trách: "Là chúng ta quấy rầy người ta, các ngươi kiềm chế một chút đi."

Nghe y nói như vậy, người đó mới miễn cưỡng đồng ý, nhưng vẫn xoay người lại tung một cước hung dữ, đá bay lão Khâu lên cao rơi xuống, khiến lão lại sặc ra một ngụm máu, người co lại như con tôm, sau đó mới vẫy tay kêu gọi đồng bạn rời đi.

Thấy chuyện đã kết thúc, Hoắc Lãng mới dám tiến lên nâng lão Khâu dậy, thấp giọng hỏi: "Ông không sao chứ?"

"Ngươi thử một lần đi, để xem ngươi có sao hay không." Lão Khâu không vui đáp lại một câu, lại phun ra mấy ngụm máu, toàn thân đầy vết thương cũ mới đan xen, máu me hỗn tạp, hình dáng có vẻ đã hoàn toàn thay đổi, xương mũi rõ ràng đã bị đánh gãy.

Không còn cách nào, lão ta không dám thi triển ra tu vi cao để kháng cự, hầu như toàn bộ đều dùng thân thể chịu đựng bị đánh.

Thấy lão ta thực sự không sao, Lê Hoa nương nương áp sát đến gần, thấp giọng hỏi: "Ngươi làm gì vậy, tại sao cứ để người ta nhìn ngươi chướng mắt. Đây đã là lần thứ ba bị người ta đánh rồi."

Lão Khâu: "Ta không làm gì cả."

Lê Hoa nương nương: "Ngươi không làm gì mà trên đường đi người ta chỉ đánh mình ngươi? Tại sao bọn họ không làm khó chúng ta? Chẳng lẽ ngươi đã bị bộc lộ thân phận hay sao? Nếu như thực sự đã bị lộ, ngươi còn có thể yên ổn ở đây sao? Ngươi trừng mắt với người ta như vậy, còn nói không làm gì cả. Không phải ta trách ngươi, đã đến thời điểm này, giả vờ làm cháu trai thì có sao chứ? Đã một đống tuổi rồi, vậy mà còn không nhịn được sao?"

Lão Khâu chùi vết máu ngoài miệng không hé răng nữa, đã bị nói đến chán nản…

Khi mặt trời chói chang treo cao trên bầu trời, đám người Thanh Nha dừng thuyền lại, đã đến vùng biển lúc trước khoan thăm dò. Dừng thuyền lại cũng là yêu cầu của Dữu Khánh.

Nhìn thấy Dữu Khánh lại muốn lặn xuống nước, Thanh Nha giữ hắn lại, "Thám Hoa lang, phía dưới đã bị khoan đến nát rồi, không có kết quả gì. Lần này ngươi tới đây giống như là điều động đại quân, nếu không có thủ đoạn nào mới, còn xuống xem làm gì?"

Hướng Lan Huyên thì vẫn thờ ơ quan sát.

"Ta có ý định riêng của ta." Dữu Khánh ném lại một câu, rồi nhảy lên, trực tiếp thả người vào trong nước.

Thanh Nha rất bất đắc dĩ, ném vỏ đậu phộng trên tay đi, rồi cũng nhảy vào trong nước. Không chỉ có y, một đám người cũng lần lượt nhảy xuống nước. Nam Trúc và Bách Lý Tâm cũng nhảy xuống theo.

Long Hành Vân đi theo trên chiếc thuyền phía sau cũng không chậm trễ, lập tức nhảy vào trong biển đi theo.

Mục Ngạo Thiết ở lại trên thuyền, y cảnh giác với xung quanh.

Hướng Lan Huyên chậm rãi đi đến trước mặt y, quan sát Tam Túc ô đứng ở trên bờ vai Mục Ngạo Thiết.

Người khác không biết con Tam Túc ô này là như thế nào, nhưng nàng thì biết rõ, lúc trước khi đám người Dữu Khánh thoát ra khỏi Bồng Lai sơn thì bị nàng bắt lại, nàng đã dùng thủ đoạn cạy miệng một số người.

Lúc này, ngay cả con Tam Túc ô này cũng được mang theo, nàng có thể cảm nhận được, lần này cẩu Thám Hoa khá nắm chắc.

Sau khi có ý nghĩ này, thân hình nàng lóe lên, lướt trở về trên chiếc thuyền của mình ở phía sau để sắp xếp, và lập tức kéo những tàu thuyền liên quan cùng theo sát phía sau.

Trên một nhóm tàu khác, Tương Hải Hoa vung tay ra hiệu, đội tàu của cô ta cũng dừng lại, không có ý đến gần.

Nhiệm vụ của cô ta là bảo vệ sự an toàn cho Lâm Long, đó mới là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu, về phần tiên phủ gì gì đó, cha con cô ta có nguồn tin tức đáng tin cậy, ít nhất biết rõ bên trong tiên phủ rất nguy hiểm, hoàn toàn không phải là bọn họ có thể dễ dàng đụng vào, ngay cả Bán Tiên cũng không dám bất cẩn xông vào.

Những kẻ không đầu không não đâm đầu vào đó đều là kẻ mù tịt thông tin, là một đám ngốc nghe gió cho là mưa, bảo sao biết vậy. Đồ tốt, ai đều có thể chia sẻ sao?

Cho nên, hãy ở xa nhìn xem đi, không thể cuốn vào trong đó.

Tại sao dừng lại rồi? Trùng Nhi sửng sốt, nàng muốn đến gần nhóm người Dữu Khánh để xem cho rõ ràng, nhưng việc này không phải do nàng quyết định.

Nàng nhìn về phía sư phụ đang đứng tựa lan can cùng hàng với mình, ngăn cách bởi Tương Hải Hoa, chỉ thấy sư phụ đang chăm chú nhìn phương xa chợt chậm rãi nhắm mắt lại.

Nếu sư phụ đã không có ý định đến gần thêm nữa, vậy thì nàng cũng không tiện nói gì, nàng chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Rất nhiều thuyền đều dừng lại theo, không hề che giấu hành động nữa, triệt để xé bỏ lớp vỏ bọc thương thuyền, và cũng có rất nhiều người xuống nước theo.

Chiếc thuyền chở Đinh Giáp Thanh cũng dừng lại. Y chú ý không phải là mặt biển, mà là ba đám mây trên bầu trời. Y chú ý thấy ba đám mây không bị gió thổi lệch đi đó cũng đã dừng lại.

Chương 1375: Ảo tượng (2)

Ở trong nước, Thanh Nha cùng lặn xuống theo Dữu Khánh, một mạch lặn đến đáy nước. Y cũng chú ý thấy những bóng người mông lung ở xung quanh.

Dữu Khánh không để ý đến điều đó, hắn tìm kiếm ở trong nước một lúc, tìm thấy tàn tích của những bậc thang khổng lồ xa xưa kia, rồi

tìm đến một chỗ tàn tích còn chưa sụp đổ, dừng ở trên đó, quan sát cảnh tượng ảnh sáng quỷ bí trong nước, một lần nữa xác định lại phương hướng của bậc cấp cổ xưa.

Thanh Nha vừa định hỏi hắn muốn làm gì, Dữu Khánh đã nhấc chân đạp một cái trồi người lên, Thanh Nha sửng sốt, chỉ có thể đuổi theo.

Sau khi ngoi lên khỏi mặt nước, Dữu Khánh chưa vội vã lên thuyền, trước tiên nhìn vị trí mặt trời, tiếp đó nhìn xung quanh, nhìn thấy được hòn đảo biệt lập mà Bàng Vô Tranh ở, rồi lại theo mặt nước xác định lại phương hướng bậc cấp cổ xưa.

"Thám Hoa lang, người làm gì vậy?"

Thanh Nha bơi theo vừa cất lời hỏi, Dữu Khánh đã phi thân bay lên, đạp song rời đi, sau mấy lần nhảy lên rơi xuống, hắn lại hạ xuống trên thuyền.

Trong không trung có bóng người lóe lên, Hướng Lan Huyên xuất hiện theo sau.

Khi Thanh Nha về đến nơi, Dữu Khánh lập tức nhấc tay chỉ, "Thanh gia, hãy cho thuyền đi về phía đó, đừng để lệch hướng, đừng đi nhanh, đi chậm thôi, đi với tốc độ bình thường là được."

Thấy đã có thay đổi thủ đoạn, Thanh Nha lập tức phấn chấn, nhanh chóng nói với thủ hạ ở bên cạnh: "Có nghe Thám Hoa lang nói gì chưa? Đi làm ngay đi."

"Vâng." Người đó nhận lệnh rời đi, trực tiếp nhảy vào trong biển, chỉ huy Hải yêu ở trong nước kéo thuyền. Gã đứng ở trên lưng Hải hét lớn, "Bên kia, lệch thêm chút nữa, bên kia bên kia, đúng rồi, đi thẳng, chậm một chút, chậm một chút đi, chậm thêm chút nữa…"

Chiếc thuyền chậm rãi điều chỉnh phương hướng, đi thẳng về phía trước, Dữu Khánh quay đầu lại nhìn Nam Trúc.

Nam Trúc hiểu ý, khẽ gật đầu, kéo túi đồ ở phía sau lưng ra trước ngực, bên trong chứa dựng "củ cải trắng" lấy ra từ Chư Yêu chi cảnh, rồi đi tới đầu mũi thuyền.

Hướng Lan Huyên nhìn túi đồ đó mấy lần, nàng tất nhiên biết rõ, biết cẩu Thám Hoa đại khái đã xác định được cổng vào tiên phủ, chỉ cần Dã Tiên không nói dối, nếu "Củ cải trắng" thực sự là thứ mà Cửu vĩ hồ dự kiến dùng để mở ra tiên phủ, căn cứ vào tình hình mở ra Chư Yêu chi cảnh, chỉ cần tìm đến vị trí cổng vào Cự Linh phủ, kết quả hẳn là không có vấn đề gì.

Cho dù trong lòng có nắm chắc, nhưng khi thời khắc đó sắp tới, nàng vẫn âm thầm có chút khẩn trương, trước tiên chưa nói đến ba đàm mây trên trời, nàng biết rất rõ sự nguy hiểm trong tiên phủ.

Các tàu thuyền bám theo ồ ạt điều chỉnh phương hướng.

Chiếc thuyền chở Đinh Giáp Thanh cũng giống vậy, tình hình trước mắt có chút quỷ dị, y nhịn không được hỏi, "Lão tứ, với thế trận kiểu này, ngươi xác định tên địa đầu xà đó không phải đang tìm tiên phủ chứ?"

Sô Vũ có phần bối rối đáp: "Ta cũng cảm thấy không thích hợp, hỏi hắn nhiều lần, hắn đều nói là đang tìm kho báu nào đó của Hổ Phách tộc. Theo lý mà nói, hắn hẳn không phải gạt ta, và cũng không dám gạt ta."

Minh tăng chậm rãi lần tràng hạt đen tuyền, vẫn bình tĩnh không hề dao động.

Đinh Giáp Thanh lại đảo mắt qua mặt biển, đích thân y đến rồi, y trái lại hi vọng gan chó của Thanh Nha lớn một chút, hi vọng là gã đang gạt mình, một chút tiền tài không đáng để đích thân mình đi một chuyến đến đây, tiền nhiều hơn nữa cũng không có giá trị.

Đối với y mà nói, tiền không có bất kỳ ý nghĩa nào, nó chỉ là một phương tiện để nắm giữ tài nguyên mà thôi.

Trên thực tế, cho dù là Ty Nam phủ hay Đại Nghiệp ty, đều không có người nào biết Dữu Khánh quả thực đang tìm tiên phủ, thông tin mà Dữu Khánh "thành thật" nói ra chỉ nắm giữ trong tay một số ít người.

Rất nhiều tàu thuyền chậm rãi đi tới, cũng không biết đi bao lâu, kỳ quái chính là, người trên tất cả các tàu thuyền đều rất yên tĩnh, bầu không khí cực kỳ yên tĩnh.

Đột nhiên, Đinh Giáp Thanh cất tiếng cười nhạt, "Lão tứ, đây là điều mà ngươi nói là không phải đang tìm tiên phủ ư? Đây là điều mà ngươi nói là không dám lừa ngươi ư?"

Đôi mắt sau tấm mặt nạ của Sô Vũ đột nhiên mở to ra nhìn, rất nhiều rất nhiều người đều đột nhiên mở to mắt nhìn, chỉ thấy trong không trung ở phía trước tựa như xuất hiện một tấm gương khổng lồ, kỳ thực đó là do không trung dao động, khiến rất nhiều người chấn động.

Chiếc thuyền của đám người Thanh Nha đã ở trong làn sóng hư không. Có lẽ là bởi vì tấm gương sóng hư không này quá lớn, nên người trên chiếc thuyền đó không có ai nhìn thấy, chỉ cảm thấy trong sâu xa có lực lượng nào đó đang dao động.

Đám người Dữu Khánh ở trên thuyền đều trợn to mắt nhìn phía trước, mặt biển phía trước tựa như xuất hiện ảo giác, một bờ biển đột nhiên hiện ra, không khí tựa hồ cũng có khí tức khác lạ.

"Ảo tượng?" Thanh Nha sửng sốt hỏi.

Phía sau đột nhiên có người hô to, "Mau nhìn kìa! Những chiếc phía sau chúng ta đã biến mất."

Mọi người lập tức quay đầu lại nhìn, mặc dù phía sau vẫn là biển xanh sóng biếc như cũ, nhưng cảnh tượng hàng ngàn tàu thuyền theo sau đã không còn, vô số tàu thuyền lớn nhỏ đột ngột biến mất,

đột nhiên không thấy nữa, thay vào đó là bóng mờ của một số hòn đảo.

Ở hai bên bọn họ, phía xa xa xuất hiện hai cây cột trụ khổng lồ, cây cột rất cao, giống như là ngọc trụ, trên đó mơ hồ có điêu khắc các loại hoa văn.

Hướng Lan Huyên nhìn xung quanh, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện ba đám mây trắng trên bầu trời đã không thấy nữa, thay vào đó chính là rất nhiều tầng mây.

Khung cảnh đột nhiên thay đổi, Thanh Nha nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì vậy chứ? Ảo tượng còn có thể xuất hiện xung quanh hay sao?"

Y không biết rằng, mọi người trên các tàu thuyền khác đã rối loạn.

Long Hành Vân đứng ở đầu thuyền hét to, "Mọi người đâu rồi? Thuyền đâu? Đi đâu hết rồi?"

Giống như là sống gặp quỷ, chiếc thuyền ở ngay phía trước gã, gã đang mở to mắt nhìn trừng trừng lại đột nhiên biến mất, quả thực là không thể hiểu nổi, một chiếc thuyền lớn như thế, làm sao có thể đột nhiên biến mất không còn tung tích.

Không chỉ chiếc thuyền của gã, mà những tàu thuyền khác dồn dập chạy đến nơi chiếc thuyền Thanh Nha biến mất, nhưng chỉ có thể nhìn thấy các tàu thuyền khác, duy chỉ không thấy chiếc thuyền của Thanh Nha.

Đông đảo bóng người bắt đầu đạp sóng lướt đi trên biển, chạy tới chạy lui, tìm kiếm chiếc thuyền đột nhiên biến mất đó.

Không tìm thấy thuyền, chỉ tìm thấy Hải yêu kéo thuyền, và cả người điều khiển đứng ở trên thân Hải yêu, gã cũng đang sửng sốt, thuyền đâu rồi, tại sao biến mất rồi?

Ba đám mây trắng trên cao cũng nhanh chóng hạ thấp độ cao.

Ở trên thượng, Thanh Nha đang nhìn quanh nhìn quất khắp nơi, Dữu Khánh bất chợt hét to, "Quay lại, nhanh quay lại, trở về đi."

Người khác có thể không biết được ý của hắn, nhưng Hướng Lan Huyên là người biết chuyện, nàng đã ý thức được dụng ý của hắn, quả nhiên đã tìm được cổng vào tiên phủ, vậy "Củ cải trắng" thực sự hữu dụng, đây là đã xâm nhập vào trong tiên phủ rồi.

Và điều này cũng chứng tỏ, lời Dã Tiên nói là sự thực.

Vậy thì bọn họ tất nhiên phải đối mặt với một vấn đề, chỉ dựa vào bọn họ là không thể chịu nổi, Côn nô mà Cửu vĩ hồ nói đến, nhất định có tồn tại, bây giờ chắc chắn là nhiều thêm chút người nhiều hơn một phần lực lượng.

Thanh Nha đang ngơ ngác nhìn xung quanh lập tức phất tay nói: "Còn lề mề gì nữa, làm theo lời Thám Hoa lang nói đi."

Kết quả có người hét lên: "Thanh gia, người kéo thuyền biến mất rồi."

Thanh Nha tiến lên, đẩy Nam Trúc đứng ở đầu thuyền ra, chúi đầu tới nhìn vào trong nước, quả nhiên không nhìn thấy Hải yêu kéo thuyền đâu nữa, chiếc thuyền đang tiến tới trước theo quán tính.

Dữu Khánh lại hét lên: "Điều mấy người xuống dưới đẩy thuyền. An Di, Tô Thu Tử, các ngươi tự dẫn người xuống đẩy thuyền đi."

Hai người được chỉ đích danh lập tức gọi người xuống nước, đẩy thuyền chạy ngược lại.

Dữu Khánh đẩy Nam Trúc một cái, Nam Trúc hiểu ra, nhanh chóng lướt đi đến cuối thuyền, đứng đó.

Thanh Nha nhìn trái nhìn phải, "Khung cảnh này không đúng nha. Thám Hoa lang, đây không phải là tiên phủ gì đó chứ?"

Chương 1376: Lão tử hận ngươi (1)

Thực ra y cũng chỉ thuận miệng nói như vậy mà thôi, chỉ là một cách hình dung hoàn cảnh trước mắt, một kiểu biểu đạt sự kinh ngạc và nghi hoặc, chứ y không cho rằng mình đã tiến vào tiên phủ, chỉ tùy tiện điều khiển thuyền đi một vòng trên biển, làm sao có thể tiến vào tiên phủ, huống chi chính y đã đi vòng vèo qua lại khắp vùng biển này không biết bao nhiêu lần.

Đây cũng là điều khiến y kinh nghi, y đã dao qua dạo lại vùng biển này rất nhiều lần, vì sao chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này?

Nếu như nói là ảo giác hay là ảo tượng, vậy đống thuyền theo sau đã biến đi đâu rồi.

Vào thời điểm này, Thanh Nha bỗng nhiên lại cảm nhận được trong sâu xa có cái gì đó dao động, cảnh tượng trên đường đi đến lại rung động một cái, bóng mờ của những hòn đảo đột nhiên biến mất, và những tàu thuyền lớn to to nhỏ nhỏ kia lại xuất hiện.

Lần này y thực sự cảm thấy không ổn, cất tiếng lẩm bẩm, "Cái quái gì vậy?"

Dữu Khánh lại chợt hét to lên: "Dừng thuyền, dừng ở đây đi!"

Hắn từng có kinh nghiệm dùng "Củ cải trắng" mở ra lối vào Chư Yêu chi cảnh, đồng thời cũng đã trải qua quá trình xâm nhập vừa rồi, hắn có thể khẳng định muốn dùng Linh căn để mở ra phong ấn lối vào thì không thể ở cách quá xa.

Đám người An Di và Tô Thu Tử ở trong nước đẩy thuyền không biết xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn dừng lại không chút do dự…

Nhìn thấy đa số tàu thuyền và người liên quan ở trên biển đột nhiên trở nên hỗn loạn, đám người Tương Hải Hoa đang quan sát từ xa cũng kinh ngạc và nghi hoặc.

Trùng Nhi có phần lo lắng, hỏi Tương Hải Hoa, "Các chủ, đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Ảo tượng vừa rồi…" Tương Hải Hoa lẩm bẩm, cô ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vì vậy quay đầu lại nói với một thuộc hạ: "Phái hai người đi xem đã xảy ra chuyện gì."

"Vâng." Có người nhanh chóng nhận lệnh rời đi.

Trùng Nhi lo lắng lại quay nhìn sang phía sư phụ, nhưng thấy sư phụ vẫn đang nhắm mắt tập trung tinh thần, dường như không hề bị cảnh tượng hỗn loạn lúc này gây ảnh hưởng.

Tương Hải Hoa đột nhiên cất lời kinh ngạc, "Ảo tượng đó lại xuất hiện rồi!"

Tiểu sư thúc đột nhiên mở mắt nhìn ra phía xa, quả nhiên, trên biển lại xuất hiện hình ảnh bờ biển giống như ảo tượng, chiếc tàu chở đám người Dữu Khánh lại xuất hiện tại nơi nó biến mất.

Mà chỉ có những người đối diện với phương hướng này mới có thể nhìn thấy cảnh tượng đó, nhưng cũng đã đủ để gây nên náo loạn một lần nữa.

"Tiên phủ mở ra rồi!"

Không biết là người nào đó đột nhiên hét to lên, cũng không biết là cố ý, hay vô ý.

Toàn bộ tàu thuyền và người trên mặt biển trong phút chốc liền giống như sôi trào, những tàu thuyền ở gần nhanh chóng điều khiển thuyền xông vào, những người ở xa hơn quyết đoán bỏ thuyền bay nhanh đến, nhảy vào.

Đám người Dữu Khánh đang dừng tại ranh giới "Ảo tượng" quay nhìn những tàu thuyền và người xông qua ở hai bên cùng đám người lướt qua phía trên đỉnh đầu, bọn hắn có ảo giác như đã rơi vào trong đợt tấn công của thiên quân vạn mã, ngay cả đám người An Di đang ở trong nước đẩy thuyền cũng cảm nhận được sự cuồng nhiệt của những người đó.

"Không cần thuyền nữa." Long Hành Vân cất tiếng hô to, rồi trực tiếp bỏ thuyền lao về phía lỗ hổng mà mọi người đang lao vào.

Vừa rồi gã vội vã tìm kiếm đám người Dữu Khánh khắp nơi, nên thuyền đã chạy ra khá xa, gã rất sợ bỏ lỡ cơ hội tiến vào tiên phủ.

Mấy người Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân tự nhiên phải nhanh chóng đuổi theo, kỳ thực hai người có phần kinh hãi, lúc trước còn cảm thấy lời Long thiếu có phần xằng bậy, không nghĩ tới thật sự xuất hiện một cái tiên phủ.

Long Hành Vân có phần không coi mình là người ngoài, gã trực tiếp đáp xuống trên thuyền của đám người Dữu Khánh, và vẫn như cũ, việc khác gã không biết rõ lắm, dù sao, gã cảm thấy cứ theo sát cẩu Thám Hoa sẽ không sai.

Những tàu thuyền khác chở thành viên Tam Tiên bảo cũng ngừng lại bên cạnh thuyền Dữu Khánh.

Đối mặt với hàng loạt bóng người ào ạt lướt qua ở xung quanh, cùng với hàng ngàn tàu thuyền đua nhau lao tới, Thanh Nha có cảm giác như ở trong mộng chợt tỉnh, y ngơ ngác lẩm bẩm, "Tiên phủ…"

Lão Khâu với khuôn mặt vẫn còn vết máu mở to mắt nhìn cảnh tượng đó, quả táo cổ kịch liệt co giật, khó thể che giấu được sự

khao khát trong ánh mắt mình, lão cũng rất muốn lập tức xông vào, nhưng khi quay đầu lại nhìn Đinh Giáp Thanh ở trên lầu, lão lại không dám hành động hấp tấp.

Thậm chí, lão còn không dám nhìn Đinh Giáp Thanh lâu, sợ lại bị đánh vì lí do nào đó.

Sau khi bị đánh mấy trận, lão rất muốn tìm một tấm gương để xem hành vi và biểu cảm của mình có vấn đề gì không ổn hay không.

Lê Hoa nương nương cũng rất muốn đi vào, nhưng giống như lão Khâu, bà ta cũng không dám, bà ta biết rõ với chút khoảng cách như vậy, tu vi của mình không thể thoát được cao thủ Bán Tiên.

Ánh mắt Đinh Giáp Thanh lại liếc nhanh về phía bầu trời.

Người ở trong đám mây trên bầu trời lại nhìn thấy một cảnh tượng khác, bởi vì góc độ nhìn, bọn họ không thấy được ảo tượng tiên phủ, nhưng tận mắt nhìn thấy quá trình chiếc thuyền chở đám người Dữu Khánh từ từ biến mất, cảnh tượng đó thật quỷ dị. Tiếp đó bọn họ nhìn thấy tình hình trên biển trở nên rối loạn. Bây giờ họ lại nhìn thấy lượng lớn tàu thuyền và người lao về cùng một địa điểm, sau đó biến mất cùng một chỗ, tự nhiên nhận ra điều gì đó.

Ba đám mây tăng tốc hạ xuống, kích thước của chúng càng ngày càng lớn trong mắt mọi người.

Thân hình Đinh Giáp Thanh đột nhiên lóe lên, một vệt hư ảnh phóng vút lên trời cao, xông thẳng đến một đám mây, khóa chặt vị trí của người ẩn thân trong đó. Vừa đối mặt liền phát hiện là người quen, Địa sư.

Địa sư nhìn thấy y từ phía dưới vọt lên, thoáng sửng sốt, rồi lập tức kinh ngạc hỏi: “Trong hai đám mây khác là ai?”

Lúc trước gã còn tưởng rằng là Lạc Vân Phinh và Đinh Giáp Thanh.

Đinh Giáp Thanh không nói lời nào, lóe lên rời đi, xuyên ra khỏi đám mây, lại nhảy vào trong một đám mây khác, lại rất nhanh khóa chặt vị trí của người ẩn thân, lao thẳng tới.

Ở trên thuyền, Sô Vũ và Minh tăng đang nhìn chằm chằm động tĩnh trên không trung. Đột nhiên, không gian phía trên tựa như sụp đổ, ba đám mây trắng đột nhiên co nhỏ lại không ít, ngay cả những người ở trên biển là bọn họ cũng cảm nhận được một lực hút.

Ầm! Sau đó mới vang lên một tiếng nổ chấn động kinh thiên động địa, ba đám mây trắng như bông tan vỡ ra, sau đó sụp đổ và biến mất.

Người ở trong đám mây cũng bộc lộ ra, có Địa sư và Địa Mẫu.

Thần hình Đinh Giáp Thanh bay ngược ra, lướt qua trước mắt Địa sư, rơi nhanh xuống biển giống như sao băng. Điều này khiến Địa sư thất kinh, gã có thể nhận ra được, Đinh Giáp Thanh là bị người đó đánh bay.

Gã nhanh chóng nhìn về phía người đó, nhìn về phía người đánh bay Đinh Giáp Thanh, nhưng không thấy rõ, chỉ mơ hồ nhận ra được là một nam nhân, là một lão già. Lão ta cũng rơi ngược xuống mặt biển ở phía bên kia, lặng yên biến mất ở trong biển, ngay cả một đóa hoa sóng cũng không gây ra.

Lúc này, lực bùng nổ trên trời cao mới tác động đến mặt biển, vùng biển ngay phía dưới giống như bị một quả cầu vô hình khổng lồ đè lõm xuống, sau đó một trận sóng lớn cuồn cuộn mới bùng lên, tựa như biển gầm lan tràn ra bốn phương tám hướng, rất nhiều tàu thuyền chao đảo như một chiếc lá cây, khi thì lắc lư trên ngọn sóng, khi thì quay cuồng trong gió, có thể bị sóng lớn nuốt chửng bất cứ khi nào.

Rất nhiều tàu thuyền không được pháp lực cường đại cố định lại thì trong nháy mắt liền bị vỡ tan.

Nhìn tình hình này, Dữu Khánh thấy đã có rất nhiều người đi vào, cảm thấy như vậy đã đủ rồi, khi cơn sóng dữ ầm ầm ập đến, hắn hét lớn: "Đi, lái thuyền, lái vào đi."

Đám người An Di ở trong nước đẩy thuyền lập tức làm theo.

Tại thời khắc này, có lẽ vì biết Dữu Khánh đã chính thức quyết định tiến vào tiên phủ, bên tai Dữu Khánh đột nhiên vang lên âm thanh truyền âm quen thuộc: Lão Thập Ngũ, Hướng Lan Huyên đã ẩn giấu tu vi, nàng đã có thân thể Bán Tiên.

Khi nghe giọng nói này, Dữu Khánh chấn động, dõi mắt nhìn ra xa, tìm kiếm bóng dáng thân quen, tiểu sư thúc cũng tới rồi sao?

Chương 1377: Lão tử hận ngươi (2)

Bộp! Cùng lúc đó, Hướng Lan Huyên vung chưởng vỗ vào mép thuyền, pháp lực từ trên người cuồn cuộn tràn ra, cố định chiếc tàu tại chỗ, đám người An Di đang ở trong nước đẩy thuyền lập tức không thể lay chuyển chút nào.

Các tàu thuyền khác ở hai bên, những người khác của Tam Tiên bảo khi nghe được hiệu lệnh của Dữu Khánh, tất cả đều đã nhanh nhanh điều khiển thuyền rời đi.

Cảm nhận được có pháp lực dao động, cũng phát hiện ra chiếc thuyền đã bị cố định lại, Dữu Khánh quay đầu nhìn Hướng Lan Huyên, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, hắn biết rõ ai là người vừa rồi truyền âm cho mình, cũng biết nếu tiểu sư thúc đã nói như vậy, chắc chắn sẽ không sai.

Hướng Lan Huyên nghĩ lầm là hắn muốn mình giải thích, liền nói: "Chờ một chút, còn có người muốn đi vào."

Ánh mắt nàng theo dõi chiếc thuyền chở Đinh Giáp Thanh đang lắc lư trên ngọn sóng, nàng chú ý thấy một số nhân vật trọng yếu của Thiên Lưu sơn vẫn còn chưa đi vào.

Hiện tại, nàng cũng có suy nghĩ như Dữu Khánh, hi vọng số người đi vào càng nhiều càng tốt, với thực lực của mình, nàng cũng không sợ những kẻ được gọi là cao thủ đó.

Ầm, cơn sóng khổng lồ ập đến, dưới sự bảo vệ của một tấm khiên vô hình, chiếc thuyền bất động như núi trước cơn sóng dữ.

Người trên thuyền đều kinh hãi trước thực lực của vị Đại hành tẩu này, thầm khen ngợi cảnh giới Cao Huyền thật phi thường.

Đinh Giáp Thanh không có rơi vào trong biển, y lơ lửng giữa không trung, ánh mắt chú ý thấy bóng người chính diện va chạm với mình biến mất ở trong biển.

Sóng lớn ở phía dưới hất tung lên dường như muốn hôn vào đầu ngón chân của y vậy.

Y cúi đầu nhìn con tàu bị sóng lớn nâng lên không trung, thuận thế lóe lên hạ xuống đó, hai tay áo giương lên, một lực lượng mênh mông trào ra, trong nháy mắt liền dẹp yên sóng biển, mạnh mẽ đè ép mặt biển vốn cuồn cuộn sóng lớn trở nên phẳng lặng yên tĩnh như một tấm gương màu xanh lam.

Sau khi y thu hai tay lại, mặt biển mới khôi phục sóng gió trập trùng như bình thường.

Sóng yên gió lặng chỉ trong nháy mắt, tình cảnh này khiến rất nhiều người sợ hãi, coi như là đã tận mắt chứng kiến thực lực kinh khủng của cảnh giới Bán Tiên.

Trong không trung có một bóng người lướt tới, là Địa sư Lý Đông Tân. Gã trực tiếp hạ xuống bên cạnh Đinh Giáp Thanh, kinh nghi hỏi: “Người vừa mới giao đấu với ai vậy?”

Đinh Giáp Thanh gằn từng chữ: "Văn Khúc tới rồi!"

"Là hắn?" Địa sư vô cùng kinh ngạc, gã quay đầu nhìn về phía khu vực như có ảo tượng hiện ra, "Hắn cũng đã đột phá đến cảnh giới Bán Tiên rồi sao?"

Chính gã cũng cảm thấy câu hỏi này có chút dư thừa, không đột phá đến cảnh giới Bán Tiên, làm sao có thể chính diện đẩy lùi Đinh Giáp Thanh, nhưng sự kinh ngạc và nghi hoặc gã biểu hiện ra là thực tế.

Văn Khúc? Minh tăng và Sô Vũ ở một bên cũng đầy kinh ngạc, đối với bọn họ mà nói, đó chính là nhân vật trong truyền thuyết, khi bọn họ thành danh, người ta đã biến mất.

Bây giờ xem ra phải đổi cách nói, khi bọn họ thành danh, người ta đã tị thế ẩn cư rồi.

Trước đây có người nói, hắn nhất định đã chết hoặc sao đó, nếu không, hắn không thể im lặng nhiều năm như vậy. Bây giờ mới biết, người ta thực sự khác xa bọn họ tưởng tượng, nhập thế thì oanh oanh liệt liệt, tị thế thì thế gian vô ngã.

Không ngờ tới khi xuất thế lại lần nữa, hắn đã có cảnh giới Bán Tiên, quả thật là người phi thường làm chuyện phi thường.

Đinh Giáp Thanh: "Nhìn dáng vẻ già nua của hắn, ít nhất là đột phá tại ba mươi năm trước. Vừa rồi ta sơ ý, đột nhiên nhìn thấy, không nghĩ tới lại là hắn."

Nửa câu sau là giải thích cho người khác nghe, sở dĩ vừa rồi y bị đẩy lùi không phải vì y thua kém người khác, mà bởi vì y bị bất ngờ, sơ ý không kịp đề phòng.

Địa sư trực tiếp bỏ qua câu nói sau của y, "Hắn đã đột phá, lại có thể nhịn nhiều năm như vậy không có hiện thân? Hắn đã trốn ở đâu nhiều năm như vậy?"

Đinh Giáp Thanh: "Đại khái là nơi có tài lực dồi dào cung cấp đủ tài nguyên cần thiết cho hắn tu luyện, nếu không, hắn khó thể đẩy lên được tu vi hiện tại."

Địa sư lại nhìn chăm chú về phía lối vào như ảo ảnh, "Tới vì tiên phủ hay sao? Với tuổi thọ bây giờ của hắn, hắn có cần thiết phải mạo hiểm như vậy không?"

Đinh Giáp Thanh hừ một tiếng, "Có lẽ là bệnh cũ, có thể là sự kiêu ngạo lúc trước vẫn còn, cảm thấy điều mình theo đuổi khác với chúng ta." Nói xong, y ngẩng đầu nhìn về phía Địa Mẫu vẫn đang bình tĩnh giữa không trung, "Mụ đàn bà đó tám chín phần mười là biết được chuyện gì đang xảy ra. Ngươi đi hỏi thử xem?"

Địa sư ngẩng đầu lên nhìn, không có hé răng.

Ánh mắt Đinh Giáp Thanh hạ xuống, bất chợt phát hiện không đúng, trầm giọng hỏi: "Bọn họ đâu rồi?"

Sô Vũ nhìn theo, lúc này mới phát hiện không ổn, đám người lão Khâu vậy mà đã biến mất, sau khi suy nghĩ lại, gã liền biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ nhất định đã lợi dụng động tĩnh rầm rộ vừa rồi để bỏ chạy. Gã tức thì có chút ngây người, mình lại để cho tên ma đầu đó chạy thoát ngay phía dưới mí mắt của Đại thánh sao?

Chính gã cũng không biết nên giải thích như thế nào.

"Chắc hẳn đã xông vào rồi. Lối vào sẽ không một mực chờ các ngươi, các ngươi cũng nên động thân đi thôi. Cẩn thận một chút." Đinh Giáp Thanh quay đầu lại cất lời dặn dò.

"Vâng." Sô Vũ đáp lời, tiếp đó phất tay kêu gọi, "Đi."

Một đám người trên thuyền lập tức cùng bay lên theo gã, lướt không lao đi.

Minh tăng làm động tác chắp tay chào với Đinh Giáp Thanh và Địa sư, sau đó cũng lóe lên, bay đi.

Địa sư hơi cau mày, hỏi: "Hắn cũng chạy vào mạo hiểm sao?"

Đinh Giáp Thanh: "Nói là đã động phàm tâm."

Thanh Nha ở trên thuyền hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn xem cây cột ngọc thạch khổng lồ bên trái, lại nhìn xem cột trụ bên phải, nhìn thấy cơn sóng khổng lồ từ bên ngoài cuồn cuộn đổ ập vào cây cột, hất tung lên bọt sóng, y xác định đây không phải là ảo ảnh.

Giống như ở trong mộng chợt tỉnh, y dường như cuối cùng đã hiểu ra điều gì đó, đột nhiên cất tiếng hét lên với giọng quái dị, "Cẩu Thám Hoa, lão tử hận ngươi!"

Dứt lời liền bất chấp tất cả mà bay ra ngoài, lao ra khỏi lối vào như ảo tượng này, chúi đầu lặn vào trong biển.

Không ai ngăn cản y, nếu y không muốn tiến vào tiên phủ, cũng không có ai ép buộc. Thuộc hạ của y quay mặt nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra, có vẻ như không biết nên làm gì bây giờ.

Dữu Khánh cất tiếng thở dài. Hướng Lan Huyên quay đầu lại, ném cho hắn một ánh mắt đầy ẩn ý.

Sô Vũ đang bay tới trong không trung, đột nhiên chuyển hướng, bọt nước tung tóe lên, y cũng chui vào trong biển.

Ầm ầm, khi y bay lên lại, trên tay xách theo một người. Y lướt tới hạ xuống trên thuyền của Dữu Khánh, sau đó tiện tay vứt người ở trên tay ra boong tàu.

Mọi người tập trung nhìn tới, người ướt sũng giống như một con chó chết này không phải ai khác, chính là người vừa mới bỏ chạy ra ngoài, biến mất dưới mặt biển, Thanh Nha. Gã đã quay trở lại, đôi guốc gỗ nơi chân không còn nữa.

Thanh Nha vừa định đứng dậy, ngẩng đầu nhìn thấy Sô Vũ ở trên cao lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, lập tức bối rối như thể mới uống xong một trăm cân nước biển.

Tiếp tục nằm hay là đứng lên, y dường như không biết phải lựa chọn như thế nào.

Dữu Khánh nhanh chóng xoay người đi, coi như không nhìn thấy, lẩn vào trong đám đông.

Sau khi đám người Minh tăng đều đã tiến đến, Hướng Lan Huyên liếc mắt nhìn về phía mấy vị Bán Tiên, nàng biết bọn họ sẽ không tiến vào, vì vậy nàng đột nhiên vung một chưởng đẩy ra, chiếc thuyền dưới chân tức thì như mũi tên rời dây cung lao vào nơi không biết đó.

Hình ảnh như ảo ảnh cũng biến mất khỏi tầm mắt mọi người bên ngoài, có người đi đến kiểm tra, tất cả vẫn như bình thường.

"Trở về đi."

Một tiếng nói quen thuộc vang lên, Tương Hải Hoa quay đầu nhìn lại, phát hiện ra là Tương La Sách, cô ta có chút kinh ngạc, không biết phụ thân lên thuyền khi nào.

Ánh mắt Tương La Sách tập trung trọng điểm trên người tiểu sư thúc quan sát một chút, ánh mắt không còn thâm trầm như trước, thái độ trở nên nhu hòa hơn một ít.

Sự thật đã chứng minh, tên tiểu bạch kiểm trước mắt này quả thực không phải đến đây vì tiên phủ.

"A cha, sao người lại tới đây?" Tương Hải Hoa bước tới đón.

Tương La Sách khẽ gật đầu với Trùng Nhi, xoay người lai đi vào khoang thuyền, Tương Hải Hoa đi theo.

Trùng Nhi nhìn sang sư phụ.

Tiểu sư thúc nhìn chăm chú lối vào tiên phủ đã đóng kín, tiếng nói thì thầm trong gió, "Ta chỉ có thể đưa các ngươi đến đây thôi."

Chương 1378: Thực hiện lời hứa (1)

Bởi vì vấn đề truyền thừa của Linh Lung quan, y chỉ có thể hộ tống một đám tiểu bối đến nơi này.

Những nguy hiểm tại Hổ Phách hải này, y còn có thể âm thầm giúp đỡ một tay, nhưng sâu vào bên trong đó, vậy thì chỉ có thể dựa vào chính bản thân đám tiểu bối mà thôi.

Trước khi mấy người Dữu Khánh tới đây, y đã biết Hổ Phách hải chắc chắn sẽ không yên ổn, cho nên y mới âm thầm chạy đến đây, cũng may mà lão Thập Ngũ không tệ, đối mặt với nguy cơ trùng điệp, hắn đã dùng một loạt thủ đoạn khó hiểu hóa giải, thế cục khó giải như vậy đã được hắn giải quyết bằng cách đó.

Kết quả là y cũng không tốn quá nhiều công phu, chỉ giúp hắn ngăn chặn bớt một số mũi tên đâm sau lưng.

Mặc dù vậy, cho dù y không có công khai tham gia vào, nhưng hành vi của y vẫn đã vi phạm quy tắc của Linh Lung quan, theo môn quy, y và Dữu Khánh không thể cùng lúc xuất hiện tại Hổ Phách hải để mạo hiểm.

Không bao lâu sau, Tương Hải Hoa từ trong khoang thuyền đi ra ngoài, ra hiệu lệnh cho thủ hạ, nói: "Rút về."

Trùng Nhi lập tức đi đến, thỉnh cầu: "Các chủ, có thể để lại cho ta một chiếc thuyền hay không, ta muốn ở lại đây chờ bọn họ."

Tương Hải Hoa lập tức khuyên nhủ: "Lâm thiếu, bây giờ còn chưa biết được khi nào bọn hắn mới đi ra, ở lại đây chờ đợi như vậy không phải là biện pháp. Ta sẽ sắp xếp người chờ ở đây, một khi bọn hắn đi ra, ta sẽ lập tức thông báo cho ngươi. Hơn nữa…" Cô ta ra hiệu về phía mấy vị Bán Tiên.

Lúc này, tiểu sư thúc cũng đi tới, khuyên nhủ một câu, "Lâm thiếu, Các chủ nói rất đúng, tốt nhất là trở về trước đi."

Y đã nói như vậy rồi, Trùng Nhi còn có thể nói gì nữa? Nàng chỉ có thể im lặng gật đầu.

Thế là, sau khi kiểm kê lại nhân số, các tàu thuyền to to nhỏ nhỏ ở đây đều chuyển hướng quay trở về.

Nhân số có thiếu hụt, bởi vì cho dù là thủ hạ của cha con Tương thị, vẫn có người không thể nhịn được sự cám dỗ của tiên phủ, lén lút đi vào.

Mấy vị Bán Tiên cũng không dừng lại ở đây quá lâu, nhưng họ không có đi xa, đều đi đến hòn đảo gần đây, lên ở tại Tê Lan tiểu trúc vốn của Bàng Vô Tranh…

- —-.

Lối vào một lần nữa đóng kín lại, đám người Dữu Khánh ở trên thuyền bị đám ô hợp cùng xông vào thu hút sự chú ý.

Những người phía bên Dữu Khánh và người của các phương thế lực lớn sau khi tiến vào đều không có đi lung tung, vẫn tụ tập tại một chỗ như trước. Trong khi đó, đám ô hợp đến tứ khắp nơi kia thì khác, bọn họ thuộc về loại lai lịch bất chính, sợ bị trừng phạt, cho nên vừa vào bên trong liền phân tán ra bỏ chạy.

Về cơ bản, bọn họ đều chạy về phía bờ biển rộng rãi kia, vừa để tránh bị bắt lại nghiêm phạt, vừa có sự háo hức truy tìm kho báu, có chút cảm giác ai đến trước được giành trước.

"Có lẽ phải hơn vạn người xông vào?" Một người giấu mình trong chiếc áo choàng đen xốc mũ trùm đầu lên, để lộ khuôn mặt, chính là Mông Phá.

Hướng Lan Huyên bình thản nói: "Không sợ nhiều người, có người dò đường là chuyện tốt."

Nơi này vừa mới nói xong, mặt biển phía trước đột nhiên ầm ầm hất tung lên, một con quái vật khổng lồ giống như cá mập lao vọt ra mặt nước, há chiếc miệng khổng lồ đầy răng nanh nhọn hoắt, giữa ban ngày vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt của con quái vật này đỏ rực, chiếc mũi xương dài cứng cáp như một thanh kiếm, trên người trông như mọc đầy gai ngược hình lăng trụ.

Có cảm giác một cú táp của nó có thể cắn chết mười mấy người. Biến cố này gây ra một cảnh tượng hoảng loạn, hàng loạt bóng người hét lên sợ hãi, chạy tán loạn. Thân thể to lớn màu đen nện xuống mặt nước, hất tung lên sóng lớn. Khi thân thể nó luồn trong nước, một hàng gai xương bén nhọn trên lưng lộ ra mặt biển.

Không chỉ có một con, chỉ chốc lát sau, trên mặt nước xuất hiện hơn chục bộ gai xương lưng, chúng vùn vụt rẽ nước phá sóng truy đuổi tấn công.

Một chiếc thuyền bị quái vật dưới nước đẩy bay lên, bị một cú táp trực tiếp cắn vỡ thành từng mảnh ở trong không trung.

Những chiếc thuyền lớn rất nhanh liền trở thành mục tiêu tấn công hàng đầu, đám ô hợp đó lập tức dồn dập rời thuyền bỏ chạy. Có kẻ nhanh chóng thoát đi, cũng có kẻ đánh nhau với thủy quái.

"Phía sau!" Chợt có người hét to lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy trên mặt nước phía mọi người tiến đến xuất hiện hàng trăm hàng gai xương vây lưng rẽ sóng lướt đến, xông về phía đám người bọn họ.

Các đại lão như Mông Phá không hề hoảng loạn, sau khi quan sát trận chiến giữa đám ô hợp và những con quái vật này, bọn họ đã đánh giá được thực lực của chúng, không có gì phải lo lắng.

Không cần các đại lão này ra lệnh, những người dưới trướng họ đã chủ động nhảy ra ngoài, đáp xuống mặt biển chặn giết chúng nó, còn có một số người lặn xuống nước.

Xét về mặt này, đám người Tam Tiên bảo, nhân lực dưới trướng Dữu Khánh kém hơn rất nhiều. Bọn họ thấy Dữu Khánh trốn ở trong đám đông không lên tiếng, vì vậy tất cả đều đứng tại chỗ xem náo nhiệt, làm như người của ba thế lực lớn đang bảo vệ bọn họ vậy.

Thủ hạ dưới trướng Thanh Nha cũng không khác lắm, bọn họ rụt rè e sợ đứng yên một bên, không còn cách nào, lão đại của bọn họ phải nằm sấp ra đó, bọn họ còn có thể làm gì.

Khi động tĩnh đánh nhau nổi lên, Thanh Nha có phần không kiềm chế được nữa, gã thử đứng lên, muốn nhìn xem chuyện gì đang xảy ra, nằm ở trên sàn bị người ngăn cản không thấy được gì.

Nào ngờ vừa mới đứng lên, ánh mắt Sô Vũ đã tập trung vào gã, lạnh lùng nói: "Ta có cho phép ngươi đứng lên sao?"

Vẻ mặt Thanh Nha cứng lại, thân thể từ từ hạ thấp xuống, chân trần ngồi xổm ở đó, trong túi lạch cạch rơi ra mấy củ đậu phộng ướt át, cực kỳ gây chú ý.

"Ta có nói ngươi ngồi xổm không?"

Thôi được, Thanh Nha hạ thấp người xuống chút nữa, kiểu ngồi úp sấp mặt xuống, trở về lại tư thế trước khi đứng lên.

"Ta có bảo ngươi nằm úp sấp xuống sao?"

Thanh Nha ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn y, rất muốn hỏi xem rốt cuộc thì đối phương muốn như thế nào?

Nhưng xem như đầu óc cũng nhanh nhạy, gã rất nhanh liền hiểu được đối phương có ý gì, trong lòng thầm an ủi mình, đại trượng phu co được dãn được, núi xanh còn đó không sợ thiếu củi đốt.

Gã lảo đảo đổi tư thế, thử quỳ gối ở đó.

Sau khi quỳ gối, quả nhiên Sô Vũ không có nói thêm gì nữa.

Đám thủ hạ của Thanh Nha không kẻ nào đành lòng nhìn gã, hoặc là quay đầu đi hoặc cúi đầu xuống, tất nhiên khó tránh khỏi cùng xấu hổ.

Khóe miệng Hướng Lan Huyên hiện lên nét cười hài hước, nàng liếc mắt nhìn Dữu Khánh trốn ở trong đám đông, nàng cũng chú ý thấy không chỉ có mình lưu tâm đến Dữu Khánh, các đại lão đều kín đáo liếc mắt nhìn chằm chằm vị Thám Hoa lang kia.

Lý lẽ rất đơn giản, chưa nói đến việc chuyến đi này có thể thu hoạch được gì hay không, mọi người đều phải cân nhắc đến việc làm thế nào để rời khỏi khi muốn rút lui, bọn họ hoàn toàn không biết làm cách nào để mở ra lối vào tiên phủ, chuyện hàng đầu lúc này là cái gì, không cần nói cũng biết.

Tiếng đánh nhau ầm ầm ở xung quanh không hề làm xáo trộn bầu không khí trên thuyền.

Hướng Lan Huyên đảo đôi mắt đẹp nhìn quanh một vòng rồi chợt lên tiếng nói: "Chúng ta có việc cần trao đổi, ai không liên quan sang hết thuyền khác đi." Nàng vung tay lên ra hiệu cho người của mình, "Tránh đi!"

Các thủ hạ của nàng lập tức tuân theo, dồn dập phi thân rời đi.

Mông Phá và Sô Vũ rất ăn ý, cũng ra hiệu cho thủ hạ của mình.

Thanh Nha định giả vờ hồ đồ xen lẫn trong đó để rời đi, nhưng vừa nhân cơ hội đó đứng dậy, giọng nói lạnh lùng của Sô Vũ đã vang

lên, “Ta cho phép ngươi đứng lên sao?”

Thanh Nha ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn y rồi cúi thấp đầu, lại quỳ yên tại đó.

Dữu Khánh lặng lẽ phất tay ra hiệu cho người của mình, rồi xoay người xen lẫn trong đám đông, cùng nhau rời đi.

Nhưng Hướng Lan Huyên mỉm cười lên tiếng, “Thám Hoa lang, không ai nói ngươi tránh đi cả. Ngươi tới đây, tới đây đi.”

“Ách…” Dữu Khánh quay đầu nhìn lại, cười khan nói: “Mấy đại lão các ngươi nói chuyện, tiểu nhân vật như ta sẽ không tham gia.”

Hướng Lan Huyên: “Ui, ngươi một lúc mang theo hơn trăm người vào đây, coi như là người cầm đầu một phương thế lực, sao có thể thiếu ngươi chứ.” Nhìn thấy Dữu Khánh còn muốn khách khí mấy câu, nàng lập tức đổi sắc mặt, “Đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Thôi được rồi, Dữu Khánh lập tức khuất phục, đành ở lại. Hắn phất tay cho thủ hạ rời đi, đừng để ý đến mình, nói mấy người Nam Trúc trước tiên tránh đi một chút.

Chương 1379: Thực hiện lời hứa (2)

Xen lẫn ở trong đám người, A Lang đại cô thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, bà ta không thể không rời đi, nếu không sẽ quá gây chú ý. Không biết có phải mình gặp ảo giác hay không, bà ta luôn cảm thấy ánh mắt Hướng Lan Huyên cố ý hay vô ý quan sát mình.

Trên thuyền lập tức trở nên trống trải hơn rất nhiều, Minh tăng ở lại đây, không có ý rời đi, cũng không ai nói ông ta lảng tránh. Dữu

Khánh rất tò mò, không biết tại sao vị Đại hòa thượng siêu phàm thoát tục này cũng tới đây?

Long Hành Vân cùng Hoàng Tu Hùng, Phượng Quan Vân cũng chưa rời đi.

Sô Vũ không khách khí, trực tiếp quát lớn với ba người: "Tránh đi!"

Long Hành Vân lập tức chỉ vào Dữu Khánh, nói: "Tứ thúc, ngay cả hắn cũng có thể ở lại, vì sao ta không thể ở lại?"

Sô Vũ lập tức nói với hai người Hoàng, Phượng: "Các ngươi cắm đầu vào đây xem náo nhiệt làm gì chứ? Đây là nơi các ngươi chơi đùa sao? Lôi hắn đi nơi khác đi!"

Hai người có chút bối rối, vội vàng làm theo, cưỡng ép đưa Long Hành Vân rời khỏi hiện trường.

Nhưng tại đây vẫn còn có hai người xa lạ ở lại trên thuyền. Bọn họ xen lẫn trong đám đông thì không dễ khiến người chú ý, nhưng khi đứng đơn độc, có thể nhận ra được hai người đều đeo mặt nạ.

Mông Phá cười ha hả nói: "Quét qua một lần, mặt hàng gì đều lập tức lộ ra. Đây chắc hẳn là người quen của chúng ta?"

Hai người đó cũng biết không che giấu được nữa, lần lượt kéo mặt nạ xuống, bộc lộ khuôn mặt.

Một người là một vị Đại hành tẩu khác của Đại Nghiệp ty, được xưng là đệ nhất cao thủ phía dưới Địa sư, Cửu Hạp.

Một người khác, Dữu Khánh cũng quen thuộc, là Nhị Động chủ Ô Ô của Thiên Lưu sơn.

Hai người vốn định âm thầm phối hợp hành động với phe mình, một sáng một tối dễ làm việc, kết quả vừa tiến vào liền bị ép buộc phải hiện thân.

Không còn cách nào khác, phương pháp đi ra ngoài rất quan trọng, bọn họ không thể nào không quan tâm, lúc này chỉ có thể thản nhiên đi tới trước mặt mọi người.

Nhìn thấy Ô Ô cũng tới đây, mắt Dữu Khánh thoáng sáng lên, hắn cảm thấy nhiều thêm chút sức lực, hắn vô thức quay đầu nhìn về phía Long Hành Vân, người giết mẫu thân Long thiếu đã tới rồi.

Bốp! Tiếng tát tai mạnh đột nhiên vang lên, rất mạnh, vang lên rất đột ngột.

Nó xuất phát từ tay Sô Vũ, vang lên trên khuôn mặt của Thanh Nha đang quỳ.

Thanh Nha lập tức bị đánh ngã ra sàn, phun ra một ngụm máu tươi cùng với răng gãy.

Gã bị đánh bất ngờ không kịp đề phòng, đầu óc choáng váng. Những người khác không biết chuyện cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới Sô Vũ lại đột nhiên ra tay nặng như thế.

Dữu Khánh có phần không đành lòng, quay đầu nhìn đi phía khác.

Sô Vũ tựa hồ rất tức giận, quyết không chịu bỏ qua, đột nhiên có một người đưa tay tới ngăn y lại, trên tay còn treo một chuỗi tràng hạt đen tuyền. Không cần nhìn Sô Vũ cũng biết là ai, y quay đầu nhìn chằm chằm vào Minh tăng, người đột nhiên can thiệp vào, chất vấn: "Đại sư can thiệp là có ý gì?"

Minh tăng nói: "Tha được thì hãy khoan dung và độ lượng."

Sô Vũ lạnh nhạt nói: "Đại sư đã đứng ra nói giúp cho hắn, ta tự nhiên sẽ nể tình, chỉ cần hắn thành thật nói rõ, ta sẽ không làm khó hắn." Y đưa tay đẩy tay Minh tăng ra.

Nếu y đã nói như vậy, Minh tăng chỉ có thể lui bước tránh ra.

Khuôn mặt nhanh chóng sưng phù lên, Thanh Nha ra sức lắc đầu, trước mắt vừa mới khôi phục lại rõ ràng, liền nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng từ trên cao nhìn chằm chằm xuống, gã sợ hãi vội vàng lại quỳ gối, khẩn trương cầu xin, "Tứ động chủ thứ tội."

Sô Vũ lạnh lùng hỏi: "Dùng cách nào để vào tiên phủ?"

Thanh Nha lập tức trợn tròn hai mắt, cuống quýt xua tay trả lời: "Không biết, ta thật sự không biết vào bằng cách nào."

Gã vừa định nhấc tay chỉ tới Dữu Khánh, đầu óc đã vang lên ong ong, choáng váng.

Bốp! Sô Vũ vung tay, lại một tiếng tát tai rõ ràng vang lên, một lần nữa đánh Thanh Nha ngã lăn ra sàn, không khác lắm với lúc trước, miệng lại trào ra máu tươi và răng gãy.

Đây cũng là Sô Vũ cố ý, bởi vì quá tức giận, hai cú tát đã đánh rụng hết răng của Thanh Nha, nhưng không có đánh chết người, mức độ khống chế rất tốt.

Giọng nói hờ hững của Minh tăng cũng vang lên, "Sô Vũ!"

Hiển nhiên, ông ta có phần bất mãn với việc Sô Vũ không giữ lời.

Sô Vũ nhìn sang ông ta, hỏi: "Đại sư, hắn nói hắn không biết mình vào bằng cách nào, ngươi tin sao?"

Ngụ ý là, ta không có nuốt lời, gã ta thành thật nói rõ thì ta mới không làm khó, nhưng gã có thành thật nói ra không?

Minh tăng nghẹn lời không nói gì, không nói đến việc ông ta không tin, chắc chắn còn có người khác ở đây không tin.

Mông Phá nhấc tay gãi gãi đầu, dùng tay ngăn cản lại, lặng lẽ liếc nhìn Dữu Khánh.

Dù sao, không có ai nói giúp Thanh Nha nữa.

Những người trên các thuyền xa xa nhìn thấy đều rất lo sợ, nhất là các thủ hạ của Thanh Nha, vẻ mặt vô cùng khổ sở.

Chờ khi Thanh Nha mơ mơ màng màng tỉnh táo lại, quỳ xuống, Sô Vũ đưa tay chụp lấy tóc gã, lắc lắc đầu gã, cười lạnh hỏi: "Người có còn nhớ được lời ta nói không? Dám gạt ta, ta đánh rụng răng ngươi! Bây giờ ngươi có phải vẫn muốn nói, ngươi là đang tìm kho báu, không phải đang tìm tiên phủ chứ?"

Khi nói đến đây y liền nổi lửa giận, không có bản lĩnh còn dám mở to mắt nói dối với mình, đã thấy gan lớn nhưng chưa bao giờ thấy kẻ nào gan lớn như vậy.

Mấu chốt là khiến y cũng bị hại, tên địa đầu xà này hại y cũng hùa theo lừa gạt Đại thánh. Lúc trước y bị Đại thánh chất vấn không nói nên lời, càng nghĩ càng tức giận.

May mà Đại thánh đã chuẩn bị đầy đủ, nếu không, lần này y phải một mình dẫn người tiến vào.

Nói cách khác, bất kể lúc này Thanh Nha có thành thật nói ra hay không, y nhất định sẽ tìm cớ thực hiện lời hứa của mình, đánh rụng răng Thanh Nha!

Thanh Nha đưa đầu lưỡi đảo quanh một lượt trên hai lợi trồng rỗng, miệng đầy vị mặn, gã cuống quýt lắc đầu, ánh mắt lại nhìn về phía Dữu Khánh.

Gã đang định mở miệng, Dữu Khánh đột nhiên lên tiếng, "Nếu ta không có nghe lầm thì vị này chính là Tứ động chủ Thiên Lưu sơn đúng không? Nếu như Tứ động chủ muốn biết làm sao mở ra cổng vào tiên phủ, vậy thì đúng là không thể trách Thanh gia. Hắn thực sự không biết."

Hắn không có ngốc, chuyện đã đến nước này, hắn làm sao có thể không nhận ra, mình không trốn tránh được nữa, nhất định sẽ bị Thanh Nha tố cáo.

Cho nên không cần phải để người chỉ ra, như vậy sẽ khiến mình có vẻ không trung thực, vì vậy hắn chủ động ra mặt.

Nghe hắn nói như thế, Thanh Nha miệng đầy máu tươi lập tức gật đầu lia lịa, biểu thị Dữu Khánh nói không sai, biểu thị mình quả thực bị oan uổng.

Sô Vũ quay đầu lại nhìn Dữu Khánh, "Nói cách khác, ngươi biết cách đi vào?"

Dữu Khánh đi tới trước mặt Thanh Nha, chắp tay với Sô Vũ, khẩn cầu, "Thanh gia bằng hữu của tại hạ, kết giao với tại hạ tâm đầu ý hợp, thân như huynh đệ, xin Tứ động chủ giơ cao đánh khẽ bỏ qua cho hắn. Thành thật mà nói, hắn thực sự không biết gì cả. Có chuyện gì cứ nói với ta, không có liên quan gì tới hắn. Chỉ cần Tứ động chủ bỏ qua cho hắn, tại hạ biết gì nói nấy, tuyệt đối không dám giấu giếm bất kỳ điều gì."

Ô Ô đã ra mặt, hắn đã có tự tin, cũng muốn thuận tiện hóa giải sự hiểu lầm của Thanh Nha đối với hắn.

Thanh Nha bị nắm tóc nỗ lực quay đầu lại nhìn hắn chằm chằm, vẻ mặt không biết là bi phẫn hay là cảm kích.

Phản ứng của Hướng Lan Huyên và Mông Phá có chút không bình thường, một người khoanh tay trước ngực ngẩng đầu nhìn trời, một người quay đầu theo dõi chiến đấu ở xung quanh, dường như không thèm quan tâm đối với đại sự rất quan trọng này.

Sô Vũ vung tay đẩy Thanh Nha ra, nhìn chằm chằm vào Dữu Khánh, hỏi: "Được, vậy ngươi nói đi, vào bằng cách nào, làm sao mở ra cổng vào tiên phủ?"

Chương 1380: Ai là Văn Khúc (1)

Dữu Khánh chưa vội trả lời, trước tiên xoay người lại vẫy tay về phía Nam Trúc, cất tiếng gọi to, "Lão Thất, tới đây."

Nam béo lập tức phi thân lướt đến, hạ xuống trước mặt mọi người, nhìn nhìn tình cảnh bi thảm của Thanh Nha, âm thầm than thở, tên gia hỏa này sao mà ở đâu cũng bị trừng trị, lúc trước ở tại Ảo Vọng cũng là như thế.

Gã xua tan những ý nghĩ vẩn vơ trong đầu, rồi hỏi: "Sao vậy?"

Sô Vũ phát hiện thấy tên mập này cũng rất can đảm, nhìn thấy mấy người bọn họ mà không hề hoảng sợ chút nào.

Dữu Khánh chỉ vào bọc nhỏ trước ngực gã, "Lấy ra cho mọi người xem."

Đưa thứ này cho bọn họ xem ư? Nam Trúc chỉ cái bọc, như muốn hỏi ngươi có chắc không?

Dữu Khánh không muốn dông dài với gã, cũng không thể mày đi mắt lại ra ám hiệu ngay trước mặt mọi người, hắn trực tiếp duỗi tay lấy bọc đồ xuống, mở ra ngay tại chỗ, "Củ cải trắng" kia lộ ra, hắn chuyển quanh nửa vòng để cho mọi người nhìn xem.

Hướng Lan Huyên và Ô Ô vô thức trao đổi ánh mắt với nhau, hai người biết rõ thứ này là gì, đều không phải lần đầu tiên nhìn thấy.

Sô Vũ nghi hoặc, hỏi: "Ngươi có ý gì?"

Dữu Khánh: "Không phải Tứ động chủ hỏi làm thế nào mở ra cổng vào tiên phủ sao? Đây chính là chìa khóa cổng tiên phủ này."

Chìa khóa? Thanh Nha mở to hai mắt nhìn, không phải là nhìn chìa khóa gì đó, mà là nhìn chằm chằm vào mặt Dữu Khánh, vẻ mặt phẫn hận rất rõ ràng. Gã phát hiện mình quả nhiên không có đoán sai, cẩu Thám Hoa quả thực đang lừa mình. Ngay cả chìa khóa mở ra cổng vào tiên phủ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể thấy được hắn đã có kế hoạch từ trước.

"Đây là chìa khóa ư?" Sô Vũ nghi vấn, hiển nhiên có hoài nghi, không chỉ chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe nói tới có loại chìa khóa như thế này.

Đâu chỉ có y trong mắt toát ra sự nghi hoặc.

Dữu Khánh: "Nếu như Tứ động chủ không tin, có thể cầm nó đi thử xem, chỉ cần cầm vật này đứng ở vị trí vừa rồi, cổng vào tiên phủ sẽ tự mở ra."

Thật hay giả? Chỉ đơn giản như vậy sao? Người không biết chuyện đều khó thể tin nổi.

Sô Vũ suy nghĩ một chút, dù sao cũng không mất mát gì, lập tức duỗi tay tới, định cầm nó lên đem đi thử.

"Chậm đã." Mông Phá đột nhiên quát lên, đồng thời đưa tay ngăn Sô Vũ lại, đổi tay mình vào đó, nói ra: "Không nhọc Sô huynh, để mỗ làm thay cho. Ta vì chư vị đi thử một lần."

Sô Vũ hơi giật mình, ngay lập tức lại chụp lấy cánh tay Mông Phá, giữ lại, nói: "Chỉ là một việc nhỏ, không cần phiền phức như vậy."

Ý đồ của hai người giống nhau, nếu như thứ này thực sự là chìa khóa ra vào tiên phủ, vậy đương nhiên đặt ở trong tay mình mới tương đối ổn thỏa, bằng không, e rằng xuất hiện bất trắc gì đó.

Kết quả là không ai muốn nhường, hai người giữ lấy nhau, không người nào muốn cho đối phương đạt được.

Hướng Lan Huyên đột nhiên lên tiếng: "Chúng ta vừa mới đi vào, lẽ nào mọi người lại vì thứ này mà tranh đoạt với nhau sao?"

Nàng vung tay lên, "Củ cải trắng" vù một cái rời khỏi tay Dữu Khánh, bay về phía mọi người đi tới, rồi ngừng lại tại vị trí lối vào tiên phủ.

Những người suýt chút nữa xuất thủ tranh đoạt nhận thấy nàng vẫn đứng tại chỗ không di chuyển, ý thức được điều gì đó, cho nên kiềm chế lại không thực hiện hành động nào hấp tấp.

Chỉ trong nháy mắt liền có phản ứng, tại nơi "Củ cải trắng" dừng lại lơ lửng, lập tức nhìn thấy trong không khí xuất hiện gợn sóng, sau khi yên tĩnh lại, cảnh tượng mặt biển bên ngoài đã hiện ra.

Hướng Lan Huyên vung tay lên, "Củ cải trắng" bay trở về, cảnh tượng tại lối vào lại nhanh chóng chuyển đổi thành mặt biển có bóng dáng những hòn đảo.

"Củ cải trắng" không bay trở lại trên tay Nam Trúc, mà nổi lơ lửng trong không trung, lơ lửng ở phía trên mọi người.

Mọi người phấn chấn ngẩng đầu nhìn, hóa ra vật này thực sự là chìa khóa mở ra tiên phủ.

Một đám người ở xa xa chờ lệnh cũng nhìn thấy được, bọn họ khe khẽ thì thầm to nhỏ với nhau.

Hướng Lan Huyên nói: "Không thể bỏ qua không để ý đến nó, nhất định phải có một người bảo quản. Trong ba nhà chúng ta, bất kể đặt trong tay nhà nào, những người còn lại đều sẽ không yên tâm. Tiếp tục đặt ở chỗ Thám Hoa lang thì lại giống như đứa trẻ ba tuổi ôm bảo bối, rất dễ dàng khơi dậy ý muốn cướp đoạt của mọi người. Theo ta thấy, không bằng đặt ở trong tay Đại hòa thượng. Mọi người thấy thế nào?"

Khi nghe lời này, người của ba nhà đều bắt đầu suy tư.

Không thể không thừa nhận, nói một cách tương đối, Minh tăng là tương đối trung lập giữa các phương thế lực, tính cách cũng tương đối siêu thoát, hơn nữa, với thực lực mạnh mẽ của mình, có thể nói, bất kể là người nào ở đây ra tay, đều không có khả năng dễ dàng cướp được vật đó khỏi tay Minh tăng.

Nhìn chung, so với tất cả những người có mặt ở đây, Minh tăng là người bảo quản phù hợp nhất.

Ô Ô lên tiếng: "Giao cho đại hòa thượng bảo quản, ta không có ý kiến."

Thấy Nhị ca đã đồng ý, Sô Vũ cũng gật đầu. Theo bọn họ nhìn thấy, Tảo Trần tự dù sao cũng ở tại Ảo Vọng, về tình về lý đều tương đối thiên hướng về bọn họ.

Cừu Hạp chậm rãi chắp hai tay sau lưng, lên tiếng: "Được."

Ánh mắt mọi người đều dừng tại trên người Mông Phá, Mông Phá hừ một tiếng, "Đại hòa thượng, ngươi tốt nhất nhớ kỹ, trừ khi một mình ngươi cầm nó chạy ra ngoài, bằng không, bất kể ngươi giúp nhà nào, đều tương đương với việc đưa cho người ta một nhược điểm lớn."

Mọi người đều biết rằng nếu không có cách nào thỏa hiệp được thì bây giờ mọi người sẽ phải đánh nhau.

Hướng Lan Huyên: "Nếu không còn ai phản đối, vậy thì quyết định vậy đi, giao nó cho…"

"Chờ chút." Nam Trúc đột nhiên hét lên: "Thứ này là của ta, các ngươi dựa vào đâu để quyết định đưa nó cho ai. Các ngươi đã hỏi ta chưa?"

Mọi người đồng loạt nhìn tới, phát hiện tên mập này thật đúng là gan lớn, ngươi tính là cái rắm!

Hướng Lan Huyên a một tiếng, "bây giờ hỏi ngươi cũng không chậm. Chúng ta quyết định giao chiếc chìa khóa này cho Đại hòa thượng bảo quản, nếu ngươi không đồng ý, vậy thì chúng ta sẽ giết ngươi. Ta chính thức hỏi ngươi một câu, ngươi có đồng ý không?"

"…" Nam Trúc há to miệng, giống như một con vịt mập mạp bị bóp cổ, quả táo cổ giật giật, nhìn thấy Dữu Khánh ở một bên không có phản ứng gì, gã đành phải làm mặt vô cảm nặn ra hai chữ, "Đồng ý."

Hướng Lan Huyên lật tay, chiếc túi vải trên tay Dữu Khánh bị một lực vô hình kéo ra, bay lên không trung, bọc "Củ cải trắng" vào trong rồi hạ xuống.

Minh tăng giơ một tay chụp lấy túi đồ ôm vào trong ngực, chắp một tay hướng về phía mọi người cúi người chào.

Sô Vũ quay lại vấn đề lúc trước, "Thám Hoa lang, ngươi lấy được chìa khóa tiên phủ ở đâu?"

Dữu Khánh: "Kỳ thực ta cũng không biết chiếc chìa khóa này rốt cuộc là như thế nào, có một người thần bí đưa cho ta, cũng nói cho ta biết phương pháp mở ra lối vào tiên phủ." Khi nói ra lời này hắn lặng lẽ nhìn phản ứng của Ô Ô, dù sao Ô Ô cũng biết nguồn gốc của thứ đó.

Chương 1381: Ai là Văn Khúc (2)

Lại là thần bí nhân? Khi nghe hắn nói như vậy, Hướng Lan Huyên thực sự muốn nhéo tai Dữu Khánh. Là người biết rõ nguồn gốc của "Củ cải trắng" này, nàng ý thức được cái gọi là "Thần bí nhân" đó đã trở thành tấm mộc vạn năng cho tên cẩu Thám Hoa này sử dụng,

gặp phải việc gì không thể giải thích rõ ràng hoặc không tiện nói thật, hắn đều đẩy lên đầu Thần bí nhân.

Cho đến bây giờ, sau khi trải qua một loạt chuyện, nàng nhận ra được lúc trước mình đã bị tên này lừa.

Nói chung, ngay khi nhắc đến "Thần bí nhân", bất kể là Hướng Lan Huyên hay là Mông Phá, ngay cả Sô Vũ cũng nghẹn lời, đó là một tồn tại không thể xác định.

Nhưng Sô Vũ vẫn chất vấn thêm, "Đưa cho ngươi lúc nào?"

Dữu Khánh: "Thứ này đã được đưa cho từ lâu rồi, khi tại U Giác phụ thì đã có người đưa cho. Nói là thứ tốt, nhưng lúc đó không biết nó là chìa khóa. Gần đây Thần bí nhân mới nói cho biết nó là chìa khóa tiến vào tiên phủ."

Mông Phá lập tức nhìn chằm chằm vào hắn, đối phương chưa nói cho lão ta biết thông tin này.

Sô Vũ: "Mục đích chuyến đi này của ngươi đến đây có phải là vì tiên phủ hay không?"

"Đúng vậy." Dữu Khánh thành thật thừa nhận, ngay sau đó hắn chỉ tới Mông Phá và Hướng Lan Huyên, "Bọn họ đã biết từ trước rồi, ta đã báo cho bọn họ biết."

"Hả?" Sô Vũ lập tức nhìn chằm chằm vào hai người, thấy cả hai đều không đưa ra lời phản bác nào, có vẻ không có ý kiến, y tức thì hiểu ra, thì ra Đại Nghiệp ty và Ty Nam phủ đã sớm biết Thám Hoa lang đang tìm tiên phủ, chỉ có mình y bị lừa gạt, lập tức trầm giọng hỏi: "Vì sao báo cho bọn họ mà không báo cho ta biết?"

Dữu Khánh: "Tứ động chủ, ta không cần phải công bố việc này khắp nơi phải không? Hướng đại hành tẩu đến tìm ta, hỏi ta, ta mới nói. Mông tiên sinh cũng là đến tìm ta, hỏi ta, ta mới nói. Còn Tứ động chủ, ta thậm chí còn không biết ở đâu, làm sao nói cho ngài biết?"

Ngụ ý là, ngươi không có tới hỏi ta.

Nghe được lời này, Sô Vũ hết lời chống đỡ. Y nhìn về phía Ô Ô, phát hiện Nhị ca đang chắm chú nhìn mình, y há to miệng nhưng không biết phải giải thích thế nào. Không có chỗ để phát tiết, y nhìn chằm chằm Thanh Nha, "Tất cả là do bị hắn lừa dối."

Thanh Nha bị y làm cho sợ hãi run rẩy.

Dữu Khánh vội vàng lập tức ngăn trước mặt Thanh Nha, "Việc này không liên quan gì với Thanh gia. Ta đã giấu giếm hắn."

Ô Ô lên tiếng ngắt lời, "Được rồi, chúng ta hãy nói về tòa tiên phủ này đi. Ngươi biết được bao nhiêu?"

Dữu Khánh thầm nghĩ, giả vờ làm gì chứ, những gì chúng ta biết được có khác nhau lắm đâu. Nhưng hắn vẫn lắc đầu nói: "Hoàn toàn không biết gì cả, bắt đầu từ những manh mối liên quan, ta đều được người ta dẫn dắt đi tới đây."

Ô Ô không có biểu hiện ra là tin hay không, gã trước tiên khuyên mọi người, "Chúng ta chưa biết tình hình nơi này thế nào, không thích hợp ở lại đây lâu, nếu như có Thủ sơn thú tiên phủ gì đó, phát hiện có người xâm nhập, nó tất nhiên sẽ đến đây để kiểm tra."

Trong lúc mọi người hoặc gật đầu hoặc đồng tình, Cừu Hạp lại hỏi: "Người giao đấu với Đại thánh là ai, có phải cũng đã tiến vào tiên phủ rồi hay không?"

Ô Ô nhìn về phía Sô Vũ, lúc đó gã đã ẩn giấu thân phận, không ở bên cạnh Đại thánh, cho nên không biết chuyện này, mà Sô Vũ thì trước hay sau sự việc đều ở bên cạnh Đại thánh, tuy vậy gã cũng có nhìn thấy lần giao phong đó, gã cũng muốn biết đó là ai.

Đương nhiên, nếu như Sô Vũ cảm thấy không tiện nói ra, gã vẫn sẽ đứng về phía Sô Vũ.

Sô Vũ trầm mặc một lúc, sau đó chậm rãi nói: "Đại hòa thượng cũng nghe được, để hắn nói ra đi."

Mọi người lập tức nhìn sang Minh tăng.

Minh tăng quả thực không có gánh nặng gì, bình tĩnh nói: "Bần tăng cũng không thấy rõ là ai, chỉ nghe Đại thánh và Địa sư nói chuyện với nhau, Đại thánh nói là, Văn Khúc đã tới."

"Văn Khúc?" Mọi người đều kinh ngạc, đều quay sang nhìn Sô Vũ chờ y xác nhận.

Sô Vũ gật đầu, giải thích thêm một câu, "Đại thánh cũng không ngờ là Văn Khúc lại xuất hiện, vì vậy mới bất ngờ không kịp đề phòng, định ra tay lần nữa, nhưng Văn Khúc tự biết không địch lại nên đã bỏ chạy."

Cừu Hạp kinh hãi thốt lên: "Văn Khúc đã đột phá đến cảnh giới Bán Tiên!"

Trong lòng mọi người biết rõ chắc chắn là như vậy, người tu vi Cao Huyền có dồn sức toàn lực bộc phát như thế nào, cũng không thể đẩy lui Đinh Giáp Thanh.

"Về phần Văn Khúc có vào tiên phủ hay không, Đại thánh cũng không biết." Sô Vũ hất hất cằm về phía Mông Phá, "Căn cứ vào tình hình lúc đó, Đại thánh đoán rằng Địa Mẫu có thể biết được gì đó, Mông huynh chắc hẳn đã nhận được lời dặn dò gì đó đi?"

Lời này khiến cho Đại Nghiệp ty và Thiên Lưu sơn đều âm thầm rùng mình, nếu như Mông Phá được cao thủ Bán Tiên hỗ trợ, vậy nhà mình lam sao chơi được nữa?

Mông Phá bình tĩnh nói: "Mọi người chắc hẳn cũng đã nghe nói qua những lời đồn đại về Văn Khúc, với tính cách của hắn, nếu thật sự tái xuất giang hồ, lại còn có thực lực ép lui được Đại thánh, ngươi cảm thấy hắn sẽ nghe lệnh Chưởng lệnh chúng ta sao?"

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng lại có suy nghĩ khác, lúc đó lão ta còn cảm thấy kỳ quái, người mà ngay cả Đinh Giáp Thanh cũng không thể làm gì thì có thể là ai chứ, bây giờ thì biết rồi, hóa ra là Văn Khúc, ai da.

Lão ta thật sự không biết Địa Mẫu làm cách nào thuyết phục được người như Văn Khúc hỗ trợ, nhưng đủ để nâng cao lòng tin lão ta.

Người khác âm thầm gật đồng đồng ý, một người như Văn Khúc vậy khó có thể nghe lệnh Địa Mẫu.

"Vào tiên phủ luôn luôn đúng." Cừu Hạp lẩm bẩm một câu.

Nam Trúc đột nhiên chen lời, "Văn Khúc là ai chứ?"

Mọi người nhìn về phía gã, thấy gã đang chăm chú quan sát đám người tránh xa kia, bọn họ không khỏi cũng chăm chú quan sát những người đó.

Hướng Lan Huyên quan sát một lúc rồi lắc đầu, "Khi Văn Khúc thoái ẩn thì ta còn chưa sinh ra."

Ngụ ý là, cho dù gặp được nàng cũng không nhận ra.

Mọi người cũng đều lần lượt lắc đầu. Những người lớn tuổi có mặt ở đây, tại bảy mươi năm trước nhìn thấy Văn Khúc, cũng giống như rất nhiều tiểu nhân vật nhìn bọn họ bây giờ vậy. Cho dù có một chút thực lực và danh tiếng, nhưng đa số ngay cả tư cách gặp mặt Văn Khúc cũng không có.

Nam Trúc cười vui vẻ, "Không phải chứ, các ngươi đều chưa từng gặp Văn Khúc sao? Chuyện này có vẻ sẽ rất thú vị đây."

Về việc này, không ai nói gì, coi như chấp nhận lời cười nhạo của tên mập này, nhưng vẫn có người liếc mắt nhìn gã, nhận thấy lá gan của tên mập này cũng béo như vóc người của gã.

"Có khả năng Lão Khâu và Lê Hoa nhận ra, nhất là Lê Hoa, lấy trước quen hội làm người." Sô Vũ nhắc nhở một câu.

Vừa dứt lời thì có người từ dưới nước ngoi lên.

Là những người lúc trước xuống nước ngăn chặn thủy quái. Trận chiến đã lắng lại từ lâu, thủy quái cũng không ngốc, biết không địch, đã sợ hãi bỏ chạy hết rồi.

Lên thuyền, có người khiêng theo con trai đặc biệt lớn, bỏ xuống, có người rũ mở vạt áo bị túm lại, một đống hạt châu lớn như trứng gà lạch cạch rơi xuống, màu sắc khác nhau, sắc màu rực rỡ.

Chương 1382: Cá lớn (1)

"Phát hiện thấy phía dưới có rất nhiều con trai rất lớn, ngọc trai chúng tạo ra không chỉ to hiếm thấy, mà còn có rất nhiều màu sắc, đỏ có, xanh có…"

Một người chạy đến trước mặt mọi người, khoe một đống ngọc trai màu sắc rực rỡ cất trong quần áo và giải thích với mọi người những gì phát hiện được dưới nước.

Các đại lão lần lượt đưa tay đến cầm lấy một viên vào tay lật xem. Một viên ngọc trai đều sáng bóng lóa mắt, đã có khí tượng của bảo vật, nền tảng không tầm thường. Đối với người biết manh mối về Thất thải trân châu trong sách cổ, họ thầm nghĩ trong lòng lời đồn không giả, quả thực là như thế, ví dụ như Hướng Lan Huyên và Mông Phá.

Nam Trúc không có tư cách chen vào giữa các đại lão để lấy xem, gã lon ton chạy ra boong tàu cúi người nhặt lên khá nhiều hạt châu, sau đó chạy về đến trước mặt Dữu Khánh, hứng bằng hai tay đưa ra

cho Dữu Khánh xem, "Nhìn kích thước của nó này, nhìn bảo tượng toát ra này, lấy bất kỳ viên nào đem ra ngoài bán, ít nhất giá trị cũng phải từ nghìn vạn trở lên."

Dữu Khánh mới cầm lấy một viên để xem, Hướng Lan Huyên ở bên cạnh đã quay đầu lại giễu cợt: "Đã tiến vào tiên phủ, lại có thể nghĩ đến kiếm mấy thứ này để phát tài. Ngươi thật sự có tiền đồ."

Nam Trúc không quan tâm, gã nhét mấy viên vào trong hai tay áo đã rồi tính tiếp, tựa như muốn nói các ngươi không cần thì thôi.

Ô Ô liếc mắt nhìn bên này, nói: "Chỉ trong thời gian ngắn như thế đã lấy được nhiều như vậy, có thể thấy ở đây có rất nhiều ngọc trai như vậy. Lấy ra ngoài nhiều sẽ không còn đáng tiền nữa rồi."

"Nơi này linh khí dồi dào, tiên gia chi địa quả nhiên không phải Nhân gian có thể so sánh." Minh tăng cảm khái với điều khác.

Một nhóm đại lão không có mắt nhỏ mũi nhỏ như Nam Trúc, họ chỉ nhìn xem ngọc trai một lúc rồi tùy tiện ném đi, sự chú ý của bọn họ tập trung nhiều hơn vào hoàn cảnh xung quanh.

Bọn họ lần lượt bay lên trên hai cây cột trụ ngọc thạch khổng lồ ở hai bên để kiểm tra, và cũng tự mình xuống nước xem xét, không nhìn ra được kết quả gì nên lại lần lượt bay trở về.

Mọi người không dừng lại tại nơi lối ra vào này quá lâu, mà lái thuyền tiến về phía bờ biển.

Khi tới gần bờ biển, còn chưa kịp lên bờ, một khí tức thần bí đã ập vào mặt, một dãy bậc cấp khổng lồ như núi cao xếp chồng lên nhau, mỗi một bậc cấp cao đến ba tầng lầu, tương xứng với tàn tích dưới đáy biển ngoại giới.

Khi mọi người lên bờ, bọn họ đi theo những bậc cấp nhỏ ở giữa các bậc cấp khổng lồ. Bậc cấp này có kích thước như bình thường, đặt giữa bậc cấp khổng lồ, chúng tựa như là thành phần trang trí.

Một đám người dò đường trước tiên bay lên từng bậc cấp, sau đó các đại lão mới lên bờ.

Dữu Khánh không có tư cách đi tại phía trước các đại lão, đi theo ở phía sau cùng lên bờ.

Hắn nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Thanh Nha, cố ý an ủi một chút, còn chủ động áp sát đỡ y, "Thanh gia, cẩn thận dưới chân."

Thanh Nha không chút do dự đưa tay đẩy hắn ra, như thể muốn nói chúng ta không quen, chúng ta không biết, qua hệ giữ chúng ta không tốt.

Dữu Khánh trái lại không để ý đến thái độ của đối phương, lại áp tới đỡ y, còn hét lên với bên cạnh: "Các ngươi sao không chú ý gì hết vậy, để Thanh gia đi chân trần có thích hợp không? Giày, chân người nào tương xứng với chân Thanh gia, đưa giày đến đây xem nào."

Hắn vừa nói ra lời này, đám thủ hạ của Thanh Nha dồn dập cởi giày ra, những người khác không ai hưởng ứng, kể cả Dữu Khánh.

Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng chỉ nhìn xuống chân mình mà thôi.

Trong nháy mắt, mùi hôi chân bốc lên khắp xung quanh.

"Đừng đụng vào ta!" Cuối cùng Thanh Nha không thể nhịn được nữa, một lần nữa đưa tay đẩy Dữu Khánh ra, sau đó bốp bốp bốp tát trái, tát phải, tự tát mình mấy cái bạt tai rất mạnh, khuôn mặt vốn đã bị đánh sưng phù trở nên càng ửng đỏ.

Một loạt cú tát vào mặt này khiến tất cả mọi người dừng lại, đồng loạt dõi mắt nhìn y, ngay cả mấy đại lão ở phía trước cũng quay đầu lại nhìn, không hiểu có chuyện gì, không biết tên địa đầu xà này vì sao lại tự giày vò mình như thế.

Dữu Khánh cũng sửng sốt, không hiểu ra sao, cho dù ngươi có ý kiến đối với ta, tự đánh mình là có ý gì chứ?

Ngay sau đó liền có đáp án, Thanh Nha chỉ thẳng vào mũi Dữu Khánh, cảnh cáo, "Lão tử không trách ngươi, lão tử chỉ trách chính mình. Cẩu Thám Hoa, từ nay về sau, hãy tránh xa lão tử ra!"

Không còn răng, phát âm không được chuẩn, giọng nói phẫn nộ có phần hàm hồ.

Lời này quả thực xuất phát từ tận đáy lòng, y thực sự oán trách chính mình, rõ ràng đã rút ra được kinh nghiệm ở tại Ảo Vọng, phải cách tên cẩu Thám Hoa xa này xa một chút, nếu không đụng vào sẽ không may. Nhưng sẹo khỏi rồi lại quên đi cơn đau trước, ma xui quỷ khiến thế nào lại để hắn lừa đến mất cả sự tỉnh táo.

Là chính y lén lút tìm kiếm sau lưng người ta, nhưng lén lút lại không tìm được, muốn ăn mảnh mà không xong, lại công khai tìm người ta bàn bạc, liên tục chủ động giày vò, kết quả giày vò mình ra thành như vậy, trách được ai? Dù rằng bây giờ đã biết được đó là cái bẫy người ta giăng ra, nhưng rốt cuộc vẫn là vì lòng tham của chính mình.

Nghĩ đến đây, y hận không thể tát mình nhiều hơn nữa.

Tất nhiên y cũng có trách Dữu Khánh, nhưng có Can nương đứng ở phía sau, y không thể động tới người ta, thậm chí còn không thể vạch trần bí mật của người ta. Đánh một trận dạy cho hắn một bài học ư? Tu vi thực lực của người ta cũng đã tăng lên rồi, hơn nữa, mối quan hệ của người ta với các đại lão rõ ràng tốt hơn mình nhiều.

Nghĩ tới nghĩ lui, y không thể làm gì được Dữu Khánh, y có cảm giác tự đánh gãy răng nuốt vào trong bụng.

Y tức giận xoay người bỏ đi sang bên, có vẻ như chứng muốn tỏ mình nói là làm, cách cẩu Thám Hoa xa một chút, nào ngờ đạp phải

một mảnh vỏ trai vỡ, bị đâm vào chân. Việc này cũng không có gì, nhảy lên một chút là được, chỉ là không quen mà thôi, nhưng mà cảm giác mất cả răng lẫn giày này quả thực khiến Thanh Nha cảm thấy thương tâm.

Cảnh này khiến Hướng Lan Huyên cười run cả người, người không biết chuyện, không biết vì sao nàng lại cười dữ như thế.

Trên khuôn mặt gầy đét như xương sọ của Mông Phá cũng hé mở ra một hàm răng trắng, nụ cười của lão ta trông có chút đáng sợ.

"Ài!" Dữu Khánh chỉ có thể thở dài. Hắn vốn định hỏi thăm Thanh Nha, xem người Can nương phái tới hỗ trợ đã tiến vào hay chưa, nhưng nhìn tình hình bây giờ, xem ra không cần phải hỏi nữa, có hỏi người ta cũng sẽ không nói.

Hắn làm như là tâm ta hướng về trăng sáng, nhìn thấy phía sau có người khiêng theo một bao tải lớn lên bờ, thuận miệng hỏi, "Trong này đựng cái gì vậy?"

Người đó thuận miệng đáp, "Đậu phộng của Thanh gia."

Dữu Khánh không hề suy nghĩ bồi một câu, "Một bao lớn như thế đủ để ăn thật lâu nha."

"Phì phì", một loạt tiếng nén cười vang lên, rất nhanh mọi người đều cười rộ lên, ngay cả mấy đại lão cũng không nhịn được cười.

Dữu Khánh rất nhanh liền nhận ra, Thanh Nha đã không còn răng nữa, nói chuyện về việc người ta ăn đậu phộng quả thực có phần không lịch sự, hắn quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy Thanh Nha đang có vẻ thẹn quá hóa giận, thầm hô không ổn, sự hiểu lầm này e rằng khó thể khóa giải trong ngắn hạn.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm trên đường đi tới. Sau khi thám tử không phát hiện thấy phía trước có gì khác thường, mọi người lần lượt bay lên và đáp xuống đỉnh bậc thang hùng vĩ. Khi lên trên này,

bọn họ phát hiện đây là đỉnh của một ngọn núi, bậc cấp được xây dựng dựa vào núi.

Đưa mắt nhìn quanh, có thể nhìn thấy những cây cổ thụ cao vút lên trời, từng tầng từng lớp trải dài ra xa, tất cả đều là cây cối cực kỳ to lớn như vậy, cao mấy chục trượng là chuyện bình thường.

Đối với những người đã từng vào Chư Yêu chi cảnh, họ không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy loại đại thụ to lớn như thế này, nhưng những người khác thì chạy lên chạy xuống quan sát khắp cây.

Dữu Khánh hái một ít lá cây rồi xé đứt ra kiểm tra, phát hiện thấy không có tà khí, nói chung, thế giới bừng bừng sinh cơ này thoạt nhìn tương đối sạch sẽ.

"Đó là cái gì vậy? Trông nó không giống một đám mây!"

Cừu Hạp đứng trên đỉnh núi đang quan sát xung quanh đột nhiên chỉ ra phía bầu trời xa xa, thốt lên.

Mọi người dồn dập nhìn theo, dõi mắt nhìn về phía xa.

Chương 1383: Cá lớn (2)

"Dường như là một con cá."

"Chà, xa thật, nếu nó thực sự là một con cá, vậy con cá này không khỏi quá lớn a, giống như một ngọn núi vậy."

"Cá làm sao lại lơ lửng trong không trung, không chút động đậy như thế? Cá chết ư?"

"Tại Tiên gia chi địa, mọi thứ đều có thể."

"Dù sao, nó chắc chắn không phải là mây."

Lắng nghe mọi người xì xào bàn tán, Hướng Lan Huyên và Ô Ô lại vô thức trao đổi ánh mắt với nhau, tinh thần tập trung cao độ.

Ba sư huynh đệ Dữu Khánh cũng kín đáo liếc nhìn nhau, đã nhận ra được thứ khổng lồ trông giống như con cá trên bầu trời là cái gì, nhìn thấy được thứ này, Côn nô mà Dã Tiên nói tới chắc hẳn cũng sẽ cách đó không xa.

Đúng lúc này, đột nhiên có người hét lên: "Động rồi, con cá đó động đậy rồi."

Mọi người đổ dồn nhìn đến, trong mắt đều lộ ra nét kinh hãi.

Đó là một con cá, quả nhiên là một con cá khổng lồ, nhìn từ xa, động tác xoay người trong không trung của nó rất linh hoạt, bầu trời dường như chính là đại dương của nó.

Trước đó nó tựa như đang ngủ say, bây giờ mới tỉnh dậy, lắc đầu vẫy đuôi xoay chuyển người, đột nhiên đi về phía bên này.

"Đi thôi!" Hướng Lan Huyên đột nhiên quát lên.

"Đi mau!" Ô Ô cũng cất tiếng gọi người của Thiên Lưu sơn.

Hai người bọn họ biết rõ con cá lớn này có ý nghĩa gì, con cá lớn này tới đây, người điều khiển con cá lớn này rất có thể cũng sẽ đến đây, người có thể khiến Cửu vĩ hồ ghi nhớ, tám chín phần mười là rất nguy hiểm, không phải bọn họ có thể ngăn được.

"Đi thôi." Dữu Khánh cũng phất tay kêu gọi người của Tam Tiên bảo đồng thời bỏ chạy.

Mông Phá hơi sửng sốt, mặc dù không hiểu có chuyện gì xảy ra nhưng lão ta vẫn làm theo, kêu gọi người của Ty Nam phủ rời đi.

Một đám người không có phân tán bỏ chạy, vẫn tiếp tục tập với nhau cùng đi về một hướng.

Trên đường đi, Hướng Lan Huyên lại hét to dặn dò, "Mọi người nỗ lực hết sức đừng có lưu lại bất kỳ dấu vết gì."

Nói xong còn cố ý quay đầu lại nhìn Dữu Khánh, phát hiện vị Thám Hoa lang này tựa hồ rất tin tưởng vào mình, trong ba nhóm người thế lực lớn, Thám Hoa lang không quan tâm nhóm người khác, dẫn người chạy sát theo phía sau nàng, đây rõ ràng là phản ứng theo bản năng, đi theo người mình có cảm giác gần gũi nhất.

Nàng vểnh vểnh khóe môi, cảm thấy vui vẻ và đắc ý.

Đám người An Di và Tô Thu Tử sau khi theo sát Dữu Khánh đi vào đây, bọn họ vẫn luôn ngây ngây dại dại, bảo sao nghe vậy, nói cách khác là bọn họ không thể tin nổi, đôi mắt không đủ để nhìn.

Mọi người rời Tam Tiên bảo đi theo cùng lăn lộn với vị Thám Hoa lang này, cho dù là để theo đuổi một tương lai tốt đẹp hơn, nhưng tương này không khỏi quá rộng lớn, lớn đến mức thế lực của mấy vị Bán Tiên cao nhất cũng không chứa nổi, vậy mà trực tiếp đưa bọn họ vào lăn lộn trong tiên phủ.

Hiện tại, ngoại trừ mấy người Dữu Khánh ra, bọn họ không quen, không biết người nào khác, đầu óc mờ mịt không biết tình huống như thế nào, ngoài việc theo sát mấy người Dữu Khánh ra, bọn họ tạm thời không có lựa chọn nào khác.

Khi một nhóm người chạy qua mấy ngọn núi, trốn trong núi rừng thì con cá khổng lồ đó cũng bơi đến bầu trời khu vực vừa rồi.

Không biết có phải đã nhận ra điều gì đó hay không, nó hạ thấp độ cao, rõ ràng là đang dò xét khu vực lối vào tiên phủ, sau đó bay vòng đến nơi bọn họ đang ẩn náu.

Nhìn con cá lớn đó bơi có vẻ rất chậm, dáng vẻ chậm rãi nhàn nhã, nhưng thực ra là do kích thước của nó quá khổng lồ, nên về thị giác có sai lầm, trên thực tế tốc độ bơi của nó rất nhanh.

Khi nó bơi lướt qua trên đầu mọi người, tựa như cơn lốc quét qua rừng núi, bầu trời đột nhiên tối sầm, mọi người khẩn trương ngay cả thở cũng không dám thở, tất cả đều ngước đầu nhìn lên, chỉ nhìn thấy mặt ngoài da con cá lớn lồi lõm gồ ghề như tảng đá, trông như một khối thiên thạch khổng lồ bay qua trên đầu, trên người buộc vô số sợi xích sắt, phát ra âm thanh khí tức nặng nề, khiến màng tai người ta có cảm giác bị ma sát và đau đớn.

Khí tức toát ra từ trên người cá lớn không có mùi gì đặc biệt, nhưng lại có một loại cảm giác hùng hồn, huyền bí sâu xa khó tả.

Sau khi con cá lớn bơi qua, bầu trời chợt sáng lên lại.

Một lát sau, nó rời khỏi khu vực này, dang rộng đôi cánh như một con chim và lắc đầu vẫy đuôi bay về phương xa.

Một hồi lâu sau, mọi người mới dồn dập rời khỏi nơi ẩn nấp rồi tụ tập lại với nhau, trên khuôn mặt vẫn còn hiện rõ sự sợ hãi.

"Đây hẳn là Thủ sơn thú của tòa tiên phủ này a?" Mông Phá cất lời nói như hỏi.

Những người biết chuyện không tiện trả lời.

Tuy nhiên, một đám đại lão vẫn tụ tập lại cùng nhau bàn bạc.

Đám ô hợp xông vào lúc trước bây giờ đã không thấy ai, không còn một bóng người, không biết đã đi nơi nào, tạm thời không có hi vọng lợi dụng được bọn họ để đi dò đường tìm hiểu tình hình. Mọi người ở đây tiếp tục tụ tập lại với nhau không khỏi có nguy hiểm tất cả trứng gà đặt vào trong một rổ.

Sau khi bàn bạc với nhau, các Đại lão quyết định trước tiên tách ra điều tra tình hình nơi này, nhưng lại không yên tâm để cho một mình Minh tăng mang theo "Chìa khóa" .

Vì vậy, Cừu Hạp, Ô Ô và Mông Phá quyết định ở lại cùng với Minh tăng tìm một chỗ ẩn nấp, người của các phương thế lực thì chia nhau đi tìm hiểu tình hình.

Lúc này Dữu Khánh phát hiện một điều thú vị, đệ nhất cao thủ Cừu Hạp ngay dưới Địa sư của Đại Nghiệp ty, thái độ đối xử với Hướng Lan Huyên gần như là trực tiếp sai khiến, không hề có ý trao đổi, Cừu Hạp trực tiếp sai Hướng Lan Huyên dẫn đội đi làm việc, mà Hướng Lan Huyên cũng tỏ ra thành thật tuân lệnh.

Dữu Khánh nghĩ đến lời tiểu sư thúc truyền âm nhắc nhở trước khi tiến vào tiên phủ.

Ba thế lực lớn thương lượng với nhau một chút, rồi sau đó mỗi bên lựa chọn một phương hướng rời đi điều tra.

Dữu Khánh cảm thấy đắc ý khi có nhiều nhân thủ như vậy đi tìm hiểu tình hình, dò xét nguy hiểm trước, đây cũng là mục đích hắn để cho những người này cùng đi vào. Hắn thì dẫn người đi theo nhóm người Cừu Hạp, muốn âm thầm chờ đợi thành quả lao động của ba thế lực lớn.

Không ngờ Cừu Hạp lại không hài lòng, lão ta đột nhiên dừng lại, quở trách đám người Dữu Khánh một trận, ép bọn hắn phải đi hỗ trợ điều tra tình hình.

Có nhiều người như vậy chỉ ngồi ăn không làm việc quả thực không thích hợp, nhưng Ô Ô và Mông Phá cố ý bảo vệ sự an toàn cho Dữu Khánh, nên đề nghị Dữu Khánh ở lại, những người khác thì đi hỗ trợ điều tra.

Nhưng Dữu Khánh không muốn nhận ân tình này, mấu chốt là hắn không thể để mặc kệ Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đi mạo hiểm, nên quyết đoán tự mình dẫn đội rời đi.

Bề ngoài, hắn cho mọi người thấy mình dẫn đội đi hướng khác, nhưng sau khi vượt qua một ngọn núi, hắn lập tức dẫn người vòng qua một góc cua rồi đi thẳng về phía Hướng Lan Huyên đã đi. Tại nơi lạ nước lạ cái như thế này, chắc chắn phải đưa ra lựa chọn có độ an toàn cao.

Vốn đã quen đi guốc gỗ, bây giờ cứ phải cắm ngón chân xuống đất, Thanh Nha luôn cảm thấy khó chịu, gã cũng bị sai đi hỗ trợ.

Minh tăng cố ý nói giúp cho gã, nói rằng mình đang thiếu một người ở bên cạnh, nói gã ở lại cạnh mình để hỗ trợ làm một số việc vặt, nhưng Thanh Nha không muốn tỏ ra không bằng Dữu Khánh, ngay cả cẩu Thám Hoa cũng có thể cùng chung hoạn nạn, cùng tiến cùng thối với huynh đệ của mình, gã không muốn thua kém, rất có cốt khí dẫn dắt các huynh đệ cùng nhau rời đi.

Chương 1384: Văn lão

Ba người Long Hành Vân của Xích Lan các, Ô Ô cũng muốn giữ ở bên cạnh để chăm sóc, nào ngờ Long Hành Vân từ chối, gã nói rằng Thám Hoa lang rất gian trá, muốn đi theo để mắt đến hắn.

Ý nghĩ của gã rất đơn giản, một nửa là lí trí, một nửa là cảm giác.

Về mặt lí trí, phía bên Ô Ô có thu hoạch gì đó, gã đều có thể hưởng phần, phía bên Thám Hoa lang thì chưa chắc.

Về mặt cảm giác thì, việc tên cẩu Thám Hoa đó không chịu ở lại đây, cứ muốn đi mạo hiểm có vẻ rất khả nghi, dựa vào kinh nghiệm đối phó cẩu Thám Hoa của gã, tên đó không phải như vậy, có thể hắn đang giấu giếm điều gì đó, cần phải để mắt đến hắn.

Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân vốn tưởng rằng Ô Ô sẽ ngăn cản, nào ngờ Ô Ô chỉ khuyên nhủ mấy câu qua loa rồi để mặc cho gã đi.

Đã được cho phép, Long Hành Vân lập tức dẫn theo hai người Hoàng, Phượng đuổi theo phương hướng Dữu Khánh rời đi.

Cảm giác của Long Hành Vân quả thực không sai, Thám Hoa lang thực sự không phải như biểu hiện bề ngoài như vậy, hắn chỉ cầm thương lắc lư một cái, sau khi tránh khỏi tai mắt mọi người, hắn lập tức thay đổi phương hướng, nhưng mấy người Long Hành Vân không biết, cứ một đường cắm đầu đuổi theo.

Dữu Khánh dẫn theo người của mình bôn ba trên đường một thời gian, nhưng không phát hiện thấy bóng dáng đám người Hướng Lan Huyên. Hắn lo rằng bên mình đã đi chệch hướng, lập tức chia gần một trăm người bên mình ra làm mấy nhóm, lệnh cho mọi người tản ra theo hình cánh quạt để tìm kiếm, một khi phát hiện được gì thì lập tức quay lại báo cáo.

Ba sư huynh đệ Dữu Khánh cùng với Bách Lý Tâm, và thêm một số người Tam Tiên bảo hợp thành một nhóm, An Di và Tô Thu Tử cũng

ở trong này, A Lang đại cô không có tách ra, kiên quyết đi theo. Bọn hắn tiếp tục tìm kiếm theo phía Hướng Lan Huyên đã rời đi.

Trên đường đi, trong khi leo lên đỉnh đại thụ quan sát ra xa, tránh khỏi người của Tam Tiên bảo, Nam Trúc cuối cùng cũng hỏi ra điều kìm nén trong lòng đã lâu, "Lão Thập Ngũ, Linh căn chính là vật mấu chốt để mở ra cổng tiên phủ, bọn họ cầm đi như vậy, tại sao ngươi không nói câu nào hết vậy?"

Dữu Khánh nhìn nhìn những người đi theo đang ở dưới cây, nhỏ giọng trả lời: "Có nhiều người như vậy nhìn thấy tình hình Linh căn mở ra tiên phủ, nếu như Côn nô đó thật sự còn tồn tại, Linh căn ở trên tay người nào, người đó tám chín phần mười sẽ phải không may. Chúng ta đã đưa nó cho người khác ngay trước mặt mọi người. Ngươi cho rằng, vì sao vừa rồi ta tình nguyện đi với các ngươi, cũng không muốn ở lại chung với bọn họ? Ngươi không thấy nữ nhân Hướng Lan Huyên kia khôn khéo đến cỡ nào, nhưng vẫn chủ động giao Linh căn, một thứ quan trọng như thế vào tay người khác sao? Chuyện đó có bình thường không?"

Nam Trúc à một tiếng, như đã bừng tỉnh hiểu ra, "Khi phát hiện thấy có người đi vào, Côn nô tất nhiên sẽ điều tra xem vào bằng cách nào. Hắn tất nhiên sẽ truy tìm tung tích của Linh căn. A! Ô Ô cũng biết sự tồn tại của Côn nô, vì sao gã không có phản ứng gì? Chuyện gì xảy ra vậy chứ?"

Dữu Khánh: "Ta cũng không phải con giun trong bụng hắn, làm sao biết được hắn nghĩ như thế nào."

Nam Trúc: "Vậy chúng ta đuổi theo Hướng Lan Huyên, là để nương tựa sao?"

Dữu Khánh nhỏ giọng thì thầm: "Phải và cũng không phải. Nương tựa hay không chỉ là thứ yếu, nương tựa vào nhóm nào cũng là nương tựa, chủ yếu là đi theo nữ nhân đó tương đối an toàn hơn một chút. Theo ta được biết, nữ nhân đó rất có thể đã che giấu tu vi, không chừng cô ta đã là thân thể Bán Tiên."

Hắn không tiện nói ra việc tiểu sư thúc truyền âm báo cho biết.

"Hả?" Nam Trúc thất thanh, "Làm sao có thể? Đã có được thực lực như vậy còn khiêm tốn như thế sao?"

Dữu Khánh: "Xì, còn cần phải hỏi sao? Nhất định là vì không thể thắng được mấy vị Bán Tiên kia nha. Là nữ nhân, có thể thắng được thì đã nhảy ra xưng vương xưng bá từ lâu rồi, còn cần phải ra vẻ yếu đuối sao? Việc này trong lòng chúng ta biết rõ là được, nàng giả vờ hồ đồ, chúng ta cũng giả ngu ngốc, như vậy, chúng ta còn có thể kiếm chút ích lợi, vạch trần ra nàng sẽ coi chúng ta như là cháu trai. Nàng đã quen bắt nạt người khác rồi."

Có thể hiểu được, Nam Trúc gật đầu liên tục và ừ một tiếng, gã đã cảm nhận sâu sắc điều này khi trước đó bị ép giao ra Linh căn.

Sau đó một nhóm người tiếp tục đi tới trước, trên cây, dưới cây đều có người, rừng núi rậm rạp, kỳ lạ và huyền bí, còn có rất nhiều loại kiến, chim chóc chưa từng gặp tại Nhân gian.

Đang đi tới, phía trước đột nhiên vang lên tiếng quát hỏi của Tô Thu Tử: "Ai?"

Đám người Dữu Khánh nghe hỏi lập tức lướt đến.

Có một ông già ngồi trong khoảng trống giữa các rễ của một cây đại thụ. Ông ta đeo túi, râu tóc hoa râm, khóe miệng chảy máu, dáng vẻ coi được, chỉ là ăn mặc có vẻ tầm thường, nhưng hai mắt rất có thần thái, lúc này đang bị Tô Thu Tử rút kiếm nhằm vào.

Ông già chậm rãi đứng lên giữa các khe hở rễ cây kín đáo, khi nhìn thấy Dữu Khánh, ông ta sửng sốt ngây người.

Dữu Khánh nhìn thấy ông ta thì cũng sửng sốt, nhìn rất quen, đã gặp qua, trong đầu nghĩ ngợi một chút mới nhớ ra, buột miệng hỏi ra: "Văn lão?"

Lão nhân này không phải ai khác, chính là lão già trông giữ Tàng thư các mà hắn đã gặp tại Văn thị Ninh châu hồi đó. Hắn ông biết ông ta tên là gì, chỉ nhớ rằng mọi người gọi là Văn lão.

Nói đến ông ta, hồi đó hắn có thể tìm được manh mối về Tiểu Vân gian là được lão nhân này trợ giúp, không ngờ lại gặp được ông ta ở đây.

Lão nhân chớp chớp mắt, hỏi: "Tiểu tử xem sách ở chỗ ta, là ngươi, ngươi chính là Thám Hoa lang phải không?"

Mọi người quay mặt nhìn nhau, thì ra là người quen.

Xem sách? Tô Thu Tử lập tức thu kiếm lại, phát hiện quả nhiên là phong cách của Thám Hoa lang, trong trường hợp này mà cũng có thể gặp được người kết duyên với nhau qua sách.

Dữu Khánh gãi gãi sau đầu, đối với người của Văn thị, trong lòng hắn luôn có một loại cảm tình khó tả. Hắn nhìn Tô Thu Tử hỏi: "Ngươi đả thương ông ta sao?"

Tô Thu Tử vội vàng giải thích, "Không có, ta chì vừa mới nhìn thấy, phát hiện ông ấy trốn ở nơi này."

Văn lão xua tay áo, "Không liên quan đến hắn, ta bị người khác đánh. Lúc trước ta chạy theo một đám người bát nháo vào đây, nói chuyện không hợp, may mà ta chạy nhanh, nếu không có khả năng đã mất mạng."

Dữu Khánh nghi hoặc hỏi: "Ông không trông coi Tàng thư các, chạy tới nơi này làm gì?"

Tại trong ấn tượng của hắn, lão nhân này gần như là không hề rời khỏi "Văn Xu các" của Văn thị.

Văn lão: "Đã đọc hết sách khắp Nhân gian, đã xem hết khung cảnh trần thế, Nhân gian không còn giữ ta được nữa, tiên lộ mở ra, ta

phải đến xem."

Dữu Khánh liếc mắt khinh bỉ, lại là một kẻ đến tìm tiên duyên, hắn chỉ vào vết máu trên người ông ta, "Nhìn đẹp không?"

Trong giọng nói bộc lộ rất rõ sự mỉa mai, chỉ với chút bản lĩnh này mà cũng dám chạy tới đây nhúng tay vào việc này?

Văn lão rất bình thản nói: "Không biết, còn chưa nhìn thấy được gì. Nghe nói ngươi tương đối hiểu biết về tiên phủ này, hay là, ngươi dẫn ta đi xem đi?"

Dữu Khánh thật sự không muốn có thêm chuyện, gãi gãi trán, cuối cùng vẫn nói với đám người Tô Thu Tử, "Người này chắc chắn không có vấn đề gì, thuận tiện mang theo đi."

Hắn đã nói như vậy, người khác tự nhiên không có ý kiến nữa.

Văn lão quan sát Dữu Khánh từ trên xuống dưới, mỉm cười.

Một nhóm người lại tiếp tục lên đường. Sau khi những người khác đã rời đi, Nam Trúc kéo Dữu Khánh lại hỏi: "Tại sao người nào ngươi cũng dám nhận? Lão nhân này là ai vậy?"

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm áp sát đến bên cạnh cũng có nghi vấn này, với sự cảnh giác hiện tại của lão Thập Ngũ, việc này có vẻ không bình thường.

Dữu Khánh cảm thấy không tiện nói ra việc này, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn vẫn nói cho mấy người biết, "Tại Ninh châu, lão nhân này từng dẫn ta vào Tàng thư các của Văn thị để xem sách. Có thể tìm được manh mối về Tiểu Vân gian có một phần giúp đỡ của ông ấy. Về tình huống của ông ta, nói thế nào chứ? Ông ta dường như luôn một mực trông giữ Tàng thư các, không tiếp xúc nhiều với bên ngoài, chắc hẳn không có vấn đề gì."

Chương 1385: Người đàn ông áo đen

"Văn thị a, à…" Nam Trúc à một tiếng đầy ẩn ý. Những lời tiếp theo của hắn, gã trực tiếp bỏ qua, coi như đó chỉ là mượn cớ. Bỗng nhiên gã chợt cau mày, hỏi: "Ngươi mới gọi ông ta là gì?"

"Văn lão." Dữu Khánh trả lời xong còn giải thích thêm, "Ta cũng không biết tên ông ta là gì, chỉ biết mọi người đều gọi ông ta là Văn lão."

Nam Trúc hỏi: "Văn gì? Là chữ 'Văn' trong văn tự, hay là 'Văn' trong họ Văn?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, "Không phải là con cháu Văn thị. Hình như là bởi vì ông ta trông giữ 'Văn Xu các', nên gọi là Văn trong văn tự."

Nam Trúc hỏi: "Văn giống trong tên Văn Khúc. Đúng lúc ông ta lại vừa tiến đến. Ngươi nói xem, ông ta có phải chính là Văn Khúc mà mấy người Sô Vũ nói tới hay không?"

Gã vừa nói ra lời này, mấy người khác đều giật nảy mình.

"Văn Khúc có thể bị đám ô hợp đó đánh bị thương ư? Nếu Văn Khúc vẫn luôn ở tại Văn thị, vì sao lại ngồi xem Văn thị gặp phải trận thảm họa đó?" Dữu Khánh hỏi ngược lại.

Hai người Nam, Mục nhìn nhau, nghĩ lại thấy cũng đúng, ngay cả Đinh Giáp Thanh cũng bị ông ta đẩy lùi, làm sao đám ô hợp đó có thể mạo phạm.

Tuy là nói như vậy, nhưng lời nhắc nhở của Nam Trúc vẫn để lại mối nghi ngờ trong lòng mọi người, dù sao đó cũng có thể là một khả năng. Sau khi đuổi theo tới, đi sau đội ngũ, bọn hắn không nhịn được thỉnh thoảng âm thầm quan sát Văn lão.

Kết quả phát hiện thấy Tô Thu Tử và Văn lão trò chuyện rất hợp.

Là Tô Thu Tử chủ động bắt chuyện. Gã lại tái phát bệnh cũ, vừa nghe nói là người trông giữ Tàng thư các gì đó, gã lập tức hưng phấn, miệng phun lời văn hoa, mà Văn lão thì vui vẻ tiếp chuyện. Ông ta không hổ là người trông giữ thư viện thu thập nghìn năm, sự uyên bác của ông ta khiến Tô Thu Tử chấn động, đôi mắt sáng ngời, tất cung tất kính, đối đãi với lễ nghi thầy trò.

Đối với Tô Thu Tử mà nói, lão nhân này dường như còn uyên bác hơn cả Thám Hoa lang, tài tử đệ nhất thiên hạ.

Đương nhiên, gã cũng chưa bao giờ trải nghiệm được tài hoa của tài tử đệ nhất thiên hạ từ trong miệng Thám Hoa lang. Mỗi lần bàn về những chuyện này, Thám Hoa lang luôn nói rằng hắn đã bỏ văn theo võ. Điều đó khiến cho gã cực kỳ tiếc nuối, cho rằng Thám Hoa lang dường như đã đạt đến một tầng cảnh giới khác, ẩn dật.

Dữu Khánh rất khó chịu với cảnh này, khi đồng hành với An Di, hắn nói với giọng điệu quái dị, "Tô Thu Tử làm gì vậy? Vừa mới quen biết, liền muốn đi theo làm tùy tùng rồi sao?"

An Di bật cười, "Đó là tật xấu của hắn. Ngài đừng so đó với hắn." Nói đến đây, cô ta cũng nhân cơ hội này hỏi ra những nghi ngờ trong lòng, "Tiên sinh, ta không ngờ rằng chúng ta sẽ đi vào tiên phủ. Chuyến đi này của chúng ta có an toàn không?"

Dữu Khánh: "Nhiều người như vậy muốn xông vào tiên phủ, các ngươi không muốn sao?"

"Cũng không phải là không muốn, chỉ là…" An Di ấp a ấp úng, không biết nên nói như thế nào, nếu như mình chủ động muốn vào, vậy đương nhiên là đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Còn như bây giờ ư? Cảm thấy giống như là đã bị lừa gạt đưa vào?

Thật khó để không lo lắng.

Dữu Khánh vạch trần sự nghi ngờ trong lòng cô ta, "Cảm thấy đã bị ta lừa sao? Vậy để ta nói rõ đi, chuyến đi này rất nguy hiểm."

Hắn nói ra ngay trước mặt mọi người, không sợ những người khác nghe được.

An Di sửng sốt, ngay lập tức hỏi: "Nếu đã nguy hiểm, vì sao tiên sinh còn cố ý tiến vào?"

Dữu Khánh: "Cũng giống như những người khác muốn đi vào vậy. Ngươi triệu tập người của Tam Tiên bảo lại nói với họ, bây giờ hối hận vẫn còn kịp, nếu muốn trở về, ta cũng không ép. Ta có thể tìm các đại lão đó thương lượng với họ, mở lối ra để các ngươi đi ra ngoài trước."

Nói xong, hắn lại chỉ về phía ngọn núi xa xa, "Thừa dịp lúc này vẫn còn cách lối ra không xa, vượt qua ngọn núi đó, dù có hối hận ta cũng sẽ không xen vào nữa. Đi nói đi."

An Di do dự một lúc, về việc này, cô ta cũng không thể tự đưa ra quyết định, cuối cùng vẫn đi làm theo lời Dữu Khánh dặn.

Nhưng đúng vào lúc này, phía xa xa đột nhiên truyền đến một loạt âm thanh chấn động, mọi người giật mình, hình như có đánh nhau.

"Lão Cửu." Dữu Khánh cất tiếng gọi Mục Ngạo Thiết, rồi chỉ vào bờ vai y. Mục Ngạo Thiết nhìn thấy, hiểu ý, lập tức thả Tiểu Thanh bay đi.

Động tĩnh từ nơi đánh nhau xuất hiện rất đột ngột, mấy tên cự nhân cao hơn mười trượng bỗng nhiên từ trong núi rừng nhảy ra, tất cả gần như trần trụi, chỉ có bộ phận nhạy cảm được quấn lại bằng không loại vật liệu nào đó.

Chúng vung cây gậy lớn trong tay, điên cuồng đập, quét vào đám người Đại Nghiệp ty đến đây tìm kiếm.

Có thể tưởng tượng được kích thước và trọng lượng của cây gậy lớn trong tay những cự nhân này. Nơi những cây gậy quét qua, cuồng phong gào thét, không chỉ những cây đại thụ cao vút bị đánh gãy, vách núi bị nện trúng cũng sụp xuống như cành khô gỗ mục.

Sự việc xảy ra rất bất ngờ, có người không kịp tránh né, bị cự bổng quét trúng, lập tức phun máu văng đi.

Sự xuất hiện đột ngột của đám cự nhân chỉ tạm thời khiến cho mọi người giật mình và kinh hoảng với thứ mình chưa biết, sau khi giao chiến, bọn họ nhanh chóng thích ứng, dù sao bọn họ đều là người có kinh nghiệm chém giết.

Mọi người rất nhanh liền phát hiện ra được ưu thế của mình, nhờ thể hình nhỏ hơn nhiều so với cự nhân, họ dễ dàng lợi dụng sơ hở, cảm giác giống như là con người xua tay đuổi ruồi, mà những con ruồi này lại biết phản kích và còn có vũ khí trong tay. Chẳng bao lâu sau, những cự nhân da dày thịt béo đó đã bị chém cho da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa, kêu gào đau đớn.

Một số người vung kiếm hung dữ đâm vào lưng cự nhân, khiến cự nhân bị đau dùng gậy đập ngược vào lưng chính mình, có người thì vung kiếm cắt ngang chỗ sụn đầu gối của cự nhân, khiến cự nhân phải loạng choạng đứng không vững.

Hướng Lan Huyên, người dẫn đội thì không tham gia trận chiến mà trước tiên tránh đi, ẩn náu trong núi rừng phía sau.

Sau một lúc quan sát, nàng bỗng nhiên thi pháp gọi to: “Rút!”

Người của Đại Nghiệp ty đang chiến đấu với cự nhân cấp tốc thoát khỏi trận chiến, bỏ lại mấy cái thi thể và nhanh chóng rút đi theo phương hướng của Hướng Lan Huyên.

Và những cự nhân đó cũng vội vã đuổi theo. Chúng tung người nhảy lên hạ xuống, lao tới truy sát không tha, một đường trèo đèo lội suối, gạt những đại thụ cao vút trời sang bên như gạt lay sậy.

Một gã nhân viên chủ chốt của Đại Nghiệp ty thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại phía sau, sau đó nhanh chóng đuổi theo nhắc nhở Hướng Lan Huyên: "Đại hành tẩu, đám cự nhân này mặc dù sức lực rất mạnh, nhưng không khó giải quyết bọn chúng."

Ý là chúng ta không cần thiết phải bỏ chạy.

Hướng Lan Huyên trả lời rất gọn gàng, "Cắt đuôi bọn chúng!"

Về phần nguyên nhân, nàng không muốn giải thích và cũng không thể giải thích, bây giờ nàng còn chưa thể nói cho mọi người biết sự tồn tại của Côn nô, động tĩnh lớn như vậy, thu hút Côn nô tới thì phải làm sao? Hiện tại nàng cũng không muốn khiến mình trở thành mục tiêu đầu tiên của Côn nô, nàng muốn để cho người khác đi thử trước, xem nước sâu cạn như thế nào.

Một điểm khác chính là, nàng không muốn vội vàng gây thù hằn, vì vậy không muốn giết những cự nhân này.

Nàng không biết rằng, trên ngọn một cây đại thụ gần nơi trận chiến vừa diễn ra đã có người nấp sau tán lá che chắn lặng lẽ quan sát toàn bộ quá trình.

Đó là một người đàn ông đầu trọc, nước da màu đồng cổ, hai hàng lông mày nhướng lên, để lại hai bộ ria mép kéo dài hình chữ bát, mặc một bộ áo đen bóng loáng, trong mắt có chút nghi hoặc. Y có phần không hiểu vì sao vừa rồi những người đó lại phải bỏ chạy, rõ ràng bọn họ có thể đánh thắng những cự nhân này.

Tựa hồ vì không hiểu nên y không dám hành động thiếu suy nghĩ, thân thể y nhanh chóng biến mất trong tán cây như một làn gió nhẹ.

Sau khi y rời đi không bao lâu, lại có một nhóm người lẻn đến gần đó, ẩn nấp nơi kín đáo âm thầm quan sát, chính là nhóm người Dữu Khánh nghe động tĩnh chạy đến xem.

Bọn hắn nhìn thấy hai cự nhân da tróc thịt bong, người đầy máu, một người bị thương đầu gối không đứng được phải ngồi dưới đất, một người khác hái một nhúm lá cây bỏ vào miệng nhai, sau đó phu lên đầu gối đồng bạn. Nói chung, hai người hỗ trợ xử lý vết thương cho nhau.

Sau đó, một cự nhân dìu một cự nhân khác, khập khiễng rời đi.

Chương 1386: Thề độc

Sau khi xác định bọn họ đã đi xa, đám người Dữu Khánh mới ra mặt, đến hiện trường đánh nhau xem xét mấy cái thi thể, nhìn đồng phục áo lam liền biết là người của Đại Nghiệp ty.

Hiện trường không có thi thể của cự nhân, chỉ có thi thể của người Đại Nghiệp ty, mọi người quay mặt nhìn nhau, Dữu Khánh kinh nghi, ngay cả Hướng Lan Huyên cũng chỉ có thể chạy trốn sao?

Văn lão đeo chiếc túi trên lưng đi xem xét vòng quanh hiện trường, quan sát những nơi bị gậy của cự nhân phá hủy.

Bỗng nhiên, bóng dáng của Tiểu Thanh từ xa xa bay tới, Dữu Khánh phi thân đến đón, tránh ra khỏi tai mắt của mọi người, trao đổi với Tiểu Thanh một chút, sau khi biết được phương hướng nhóm người Hướng Lan Huyên bỏ chạy, hắn lập tức quyết định trước tiên đuổi theo hỏi xem tình hình thế nào. Hắn dặn hầu hết người ở lại chờ đợi, phải tập hợp tất cả nhân thủ tản ra trở về, không thể bỏ mặc không quan tâm tới.

Vì để cho người của Tam Tiên bảo yên tâm, Dữu Khánh để Nam Trúc ở lại, chỉ dẫn theo Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm đi trước, hắn nói

sẽ lưu lại ký hiệu, dặn bên này sau khi đã tập trung đầy đủ thì đi theo ký hiệu tìm bọn hắn.

An Di lập tức nói người tìm điểm cao nhất, treo tín hiệu tập kết của Tam Tiên bảo lên.

Sau khi nhìn theo đám người Dữu Khánh rời đi, Văn lão di chuyển đến trước mặt Nam Trúc, hỏi: "Con chim đó là Tam Túc ô à?"

Nam Trúc thái độ cung kính đáp: "Tiền bối quả là có đôi mắt tinh tường."

Văn lão có phần kinh ngạc nói: "Sách cổ nói rằng, Tam Túc ô tính tình cương liệt, thà tuyệt thực chết cũng không bị người thuần hóa. Các ngươi làm sao thuần hóa được nó?"

Nam Trúc ngạc nhiên hỏi: "Còn có chuyện như vậy sao? Chúng ta mua một con gần chết ở U Giác phụ, sau đó cho nó ăn chút tiên đào, rồi trở thành như vậy. Nó rất khó nuôi sao?"

Văn lão lập tức sững sờ, ngây người hỏi: "Tiên đào? Tam Túc ô mua ở U Giác phụ?"

Nam Trúc giang tay, "Đúng vậy. Có người công khai rao bán ở U Giác phụ, chúng ta mua một con về chơi. Việc này chỉ cần hỏi là biết."

Nhân viên Tam Tiên bảo ở bên cạnh cũng có vẻ như bừng tỉnh hiểu ra, như là đã có thêm kiến thức.

Tô Thu Tử trầm ngâm nghĩ ngợi và nói với An Di: "Con Tam Túc ô này hình như cũng không đắt, xem ra nếu có cơ hội chúng ta cũng có thể mua một con."

An Di gật đầu đồng ý, "Tốc độ bay nhanh, khả năng tránh nguy hiểm giỏi, còn biết dò đường, nhìn rất có trí tuệ, quả thực có lời."

Nam Trúc âm thầm cười lạnh, bây giờ mà còn có Tam Túc ô xuất hiện mới là chuyện lạ.

Gã hoàn toàn không sợ người khác đi xác minh lời gã nói.

"Vấn đề vốn vẫn luôn không giải quyết được, hóa ra là phải cho ăn tiên đào a…" Văn lão giơ tay vuốt râu, có vẻ cũng đã hiểu ra, có chút cảm khái nói: "Quả nhiên đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường."

Nam Trúc thử hỏi: "Tiền bối, có một chuyện muốn mạo muội thỉnh giáo."

"Hả?" Văn lão nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào gã, "Tiểu mập mạp, ngươi coi như là người thực tế, không cần khách khí, có gì nói thẳng ra đi."

Nam Trúc cúi đầu khom lưng cảm tạ, rồi nói tiếp, "Tiền bối, lúc trước chúng ta nghe người của Thiên Lưu sơn nói là hình như có một lão tiền bối tên là Văn Khúc tiến vào tiên phủ này. Ngài cũng họ Văn, lại lẻ loi một mình. Tiền bối, ngài, ngài chính là Văn Khúc tiền bối đó phải không?"

Gã lười suy đoán, dứt khoát hỏi thẳng, biết rõ ràng rồi nói tiếp, nếu không cũng quá khó xử.

Đám người An Di và Tô Thu Tử ở bên cạnh đều nhìn đến, tất cả đều giật nảy mình với câu hỏi này, lão nhân này là Văn Khúc ư?

Văn lão không cần suy nghĩ, trực tiếp lắc đầu nói: "Không phải."

Phản ứng của ông ta khiến Nam Trúc cảm thấy không bình thường, nếu thật sự không phải, ai bị người hiểu lầm là Văn Khúc đều sẽ có chút kinh ngạc hoặc sửng sốt, ít nhất không nên có phản ứng như vậy, vì vậy gã tiếp tục dò hỏi: "Tiền bối thật sự không phải là Văn Khúc sao?"

Văn lão cũng rất dứt khoát, trực tiếp giơ tay chỉ lên trời, nói: "Lão phu thề với trời, nếu ta là Văn Khúc sẽ bị sét đánh, chết không yên lành!" Dứt lời, bỏ tay xuống, hỏi: "Tiểu mập mạp, bây giờ ngươi đã tin rồi chứ?"

"Nói quá lời, nói quá lời." Nam Trúc nhanh chóng xua tay biểu thị mình không phải có ý đó, người ta đã thề độc như vậy rồi, gã còn có cái gì không thể tin tưởng được? Nếu thực sự là Văn Khúc, với địa vị và thân phận như vậy, ông ta không cần phải tự rủa mình.

Xem ra lão Thập Ngũ nói không sai, quả thực là lý lẽ đó, một người có thể bức lui Đại thánh khi đối đầu trực diện, làm sao có thể dễ dàng bị mấy tên ô hợp nào đó ở đây đánh bị thương, và hồi đó cũng sẽ không để cho Văn thị gặp phải đại kiếp nạn như vậy.

Nỗi lo lắng sợ đắc tội cao nhân và mong muốn cẩn thận nịnh nọt cũng hoàn toàn được trút bỏ, cũng không còn bộ dạng cúi đầu cung kính nữa, gã nhấc tay vỗ vỗ lưng Văn lão, "Lão tiền bối cứ yên tâm, đều là người mình, không đến mức như vậy, trên đường đi xảy ra chuyện gì, ta sẽ quan tâm tiền bối."

Đâu chỉ có gã thở phào nhẹ nhõm, những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu thực sự là Văn Khúc thì quả là kinh người.

Văn lão liếc nhìn gã với ánh mắt đầy ẩn ý, thờ ơ nói: "Đúng rồi, làm phiền rồi."

"Không có gì."

"A, quả Hắc hồ lô treo trên eo ngươi rất đặc biệt nha. Hình như nó trống rỗng, không chứa thứ gì phải không?"

"Ai, cũng giống như ta vậy, mập giả tạo, trong bụng không có thứ gì. Vẫn là tay nải của tiền bối tốt hơn, thoạt nhìn chứa không ít thứ tốt, không hổ là người đọc vạn quyển sách, trong bụng có hàng."

Hai người tùy tiện nói chuyện phiếm, An Di đã nhận ra được, vị Văn lão này thực sự rất tùy ý, nói chuyện với ai cũng được, có thể nói chuyện văn hoa với Tô Thu Tử, lại có thể nói chuyện tào lao, nhảm nhí với tên mập mạp này.

Mọi người chờ đợi một thời gian, những người Tam Tiên bảo tản ra dò xét cũng bắt đầu lần lượt tụ tập lại…

Ở chỗ sâu trong rừng núi hẻo lánh, một nam tử bị dây leo già treo lên một cây đại thụ, hai bạch y nữ tử xinh đẹp mỗi người nắm một tay của người đàn ông, liếm ngón tay chảy đầm đìa của gã, đầu ngón tay đã bị hai nữ tử cắn đứt mấy ngón.

Giống như gặm mía, mạnh mẽ cắn đứt ra nhai, ăn.

Người đàn ông đầu hói mặc đồ đen với bộ ria mép hình chữ bát đi qua đi lại trước mặt họ, trong tay kéo theo một chiếc roi màu đen bóng, thỉnh thoảng cất lời hỏi. Nam tử bị tra tấn kia đã sợ đến mức có hỏi tất đáp.

Gã đã nhận ra được, hai nữ một nam này chắc chắn là người trong tiên phủ này, không chỉ bởi vì thực lực cường đại mà còn bởi vì Ô y nhân này một mực hỏi về tình hình bên ngoài, không chỉ hỏi tình hình Tu hành giới, ngay cả phong tục tập quán cũng hỏi, dường như họ không biết gì về thế giới bên ngoài.

Câu hỏi tiếp theo của Ô y nhân đã xác nhận suy đoán của gã, "Nếu như cổng Tiên phủ được mở ra theo cách bình thường, ngay khi nó được mở ra, trận pháp phong ấn liên quan sẽ có phản ứng, ta không thể hoàn toàn không biết gì cả như vậy. Cho nên, nó chắc chắn không phải được mở ra theo cách bình thường. Tên Thám Hoa lang đó rốt cuộc làm sao mở ra được?"

Nam tử khẩn trương đáp: "Ta không biết, ta thật sự không biết, a…" Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hai nữ tử miệng đầy máu tươi lại bắt đầu nắm lấy ngón tay của gã, răng rắc răng rắc gặm ăn.

"Ta thực sự không biết gì cả a. Ngài hỏi ta cái gì, ta đều trả lời theo thực tế. Đại tiên tha mạng cho ta a…"

Vù vù, chiếc roi trên tay Ô y nhân quất lên người hai nữ nhân, đánh ra vết máu, hai nữ nhân đau đớn run rẩy, lập tức ngừng gặm.

Ô y nhân hỏi tiếp, "Tên Thám Hoa lang mà ngươi nói ở đâu?"

Nam tử run rẩy trả lời: "Khi ta đi vào đây, ta thấy hắn ở cùng một chỗ với ba thế lực lớn."

"Các ngươi tiến vào bao nhiêu người?"

"Không biết, ta đoán chừng ít nhất phải hơn vạn người."

"Làm sao để phân biệt được người nào là người của ba thế lực lớn. Người nào là ô hợp, đơn lẻ như ngươi?"

"Mặc đồng phục áo xám chính là người của Ty Nam phủ, mặc đồng phục áo lam là người của Đại Nghiệp ty, còn mặc đồng phục màu xanh là người của Thiên Lưu sơn. Những người không thuộc ba thế lực lớn thì mặc đủ loại, rất dễ nhận ra."

Chương 1387: Cầu xin (1)

"Áo xám, áo lam và áo xanh…" Ô y nhân dùng một ngón tay vuốt vuốt ria mép dài bên khóe miệng, lẩm bẩm, rồi bỗng nhiên chiếc roi trong tay vung lên, vù, quất trúng nam tử đó.

Bộp, âm thanh không lớn, giống như là âm thanh bọt biển vỡ ra, nam tử đó cũng tan vỡ ra giống như bọt biển, thân thể biến thành một đống mảnh vụn tan tác rơi xuống, chỉ còn lại có một bộ y phục treo trên dây leo.

Ngọn roi giống như linh xà cuốn lấy bộ y phục, đưa đến trước mặt Ô y nhân.

Ô y nhân chụp lấy y phục, đưa tới trước mũi ngửi, tham lam hít sâu mùi vị trên bộ y phục, giống như đang ôm một mỹ nhân tuyệt thế, trên mặt biểu hiện ra vẻ mộng mơ như say sưa, lẩm bẩm nói, "Mùi của con người, đây mới là mùi vị của con người thực sự…"

Đột nhiên sợi roi vung lên, bộp bộp, lại đánh ra hai vết máu trên người hai bạch y nữ tử. Y chỉ vào hai nữ tử đang run rẩy cầm cập, hét lên cuồng dại như điên, "Các ngươi là giả, các ngươi đều là giả!"

Sợi roi giật lên, hất ra, quất đến khi hai nữ nhân đó té ngã trên mặt đất mới dừng lại, hô to: "Đổi tên khác."

Hai nữ nhân mình đầy thương tích nhịn đau bò đứng lên, toàn bộ quá trình không dám thốt ra tiếng nào.

Hai người lại cởi trói cho một người khác bị treo ở trên cao, đưa xuống, dùng dây leo buộc chặt rồi mới làm người này tỉnh lại.

Sau đó, toàn bộ quá trình gần như không khác trước, lại một trận tra tấn bức cung, Ô y nhân tiến hành những câu hỏi tương tự, kết quả cuối cùng là người bị tra tấn lại biến thành mẩu vụn dưới roi.

Tiếp theo lại là một người được đưa xuống, lần này là một nữ nhân, cũng là một người cuối cùng. Quá trình không có gì khác biệt, sau một trận tra tấn bức cung, kết thúc là cái chết giống như hai người phía trước.

Tại dưới một roi, ngoại trừ mảnh vụn thi thể rải ra, còn có những chiếc lá chao liệng rơi xuống, ánh nắng xuyên qua cành cây loang lổ

trên đám lá khô dày đặc trên mặt đất, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi máu tươi.

Thực hiện thẩm vấn như nhau đối với ba người khác nhau là vì lo lắng có người nói dối.

Khi nhận được những câu trả lời giống nhau, Ô y nhân liền yên tâm, y cầm quần áo của ba người đã chết ở trên tay nhìn ngắm, cuối cùng y chọn một bộ quần áo màu nâu, sau đó cởi quần áo của mình ra, mặc bộ y phục đó vào.

Một chiếc túi lớn cỡ bàn tay loang loáng ánh kim loại vung lên ở trong tay y, trong nháy mắt, bộ y phục đen bóng và chiếc roi dài liền được thu vào trong đó.

Điều kỳ diện chính là, không thấy chiếc túi đó có bất kỳ dấu hiệu gì bị căng lên.

Chiếc túi được treo về lại bên hông như bình thường, y giang hai tay ra xoay một vòng cho hai nữ nhân kia chiêm ngưỡng, rồi hỏi bọn họ, "Ta mặc bộ này coi được không?"

Hai nữ nhân vâng vâng dạ dạ gật đầu, bộ dạng phục tùng.

Ô y nhân vui vẻ hỏi, "Các ngươi đoán xem ta định làm gì?"

Hai nữ nhân không hiểu, lắc đầu.

Ô y nhân trợn mắt, tức thì lại giống như nổi điên, xòe hai bàn tay ra, hai nữ nhân liền bị hút tới. Y bóp cổ hai nữ nhân, lạnh lùng nói: "Con người phải có hỉ nộ ái ố, con người phải biết nói…"

Khi đã sắp bóp chết hai người y mới đẩy một người ra, ôm lấy một người khác, há mồm cắn mạnh vào cổ họng người đó, máu tươi phun ra, bắn tung tóe vào khuôn mặt y, dính đầy cơ thể.

Nữ nhân đó co giật đau đớn, vùng vẫy trong sợ hãi, sau đó ra sức đánh mạnh, liều mạng đấm đá, nhưng mà vô ích, thực lực chênh lệch quá lớn, đánh lên trên người Ô y nhân chỉ như gãi ngứa.

Mà Ô y nhân thì lại ra sức cắn xé như sói như hổ vậy, cắn xé cho đến khi chiếc cổ của nữ nhân đó bị cắn nát hơn nửa, máu chảy đầm đìa, máu ồ ồ chảy ra từ lỗ hổng, y mới đẩy ra, nữ nhân đó ngã sõng soài trên mặt đất, đôi mắt trợn trừng, cơ bản không còn động tĩnh, chỉ còn lại đầu ngón tay hơi nhúc nhích mà thôi.

Về phần một nữ tử khác, cô ta sợ hãi đến mức mặt không còn chút máu, ngồi dưới đất lùi lại phía sau, nhưng không dám bỏ chạy, khi Ô y nhân miệng đầy máu tươi liếm môi quay đầu lại nhìn đến, cô ta sợ hãi cuống quýt cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Nhưng Ô y nhân không buông tha cho cô ta, đi tới ép hỏi: "Ngươi đoán xem ta đổi bộ y phục này để làm gì?"

Nữ nhân này sợ hãi run lên, định lắc đầu, nhưng nghĩ đến kết quả của đồng bạn, lập tức lấy hết can đảm trả lời: "Thượng tiên muốn đi tìm tên Thám Hoa lang kia để lấy phương pháp mở ra tiên phủ."

Ô y nhân trong nháy mắt liền chuyển thành bộ dạng nghiêm túc thảo luận vấn đề, "Việc mở ra tiên phủ, ngay cả ta cũng không làm được, tên Thám Hoa lang đó lại có thể mở ra, lại còn dám xông vào trong này. Sự tình tuyệt đối không có đơn giản như ba tên cặn bã vừa rồi đã nói. Vạn nhất có thủ đoạn gì đó, ta trực tiếp đưa tới cửa để tìm chết sao?"

Nữ nhân kia quan sát sắc mặt và lời nói của y, lập tức hùa theo hỏi tiếp, "Vậy thượng tiên đổi bộ y phục này để làm gì?"

Ô y nhân giang hai tay áo ra tự mình quan sát mình, "Muốn đối phó địch nhân thì phải trước tiên phải hiểu rõ địch nhân. Tên Thám Hoa lang đó xen lẫn một chỗ với ba thế lực lớn, không thích hợp tùy tiện tiếp cận, cần phải có một quá trình tiếp cận dần dần. Trong đám ô hợp đó có thêm ta, ai có thể phát hiện được chứ?"

Nữ nhân kia đại khái đã hiểu được ý của y, lập tức ca ngợi: "Thượng tiên sáng suốt."

"Con người thực sự không giống với các ngươi. Con người rất phức tạp, bọn họ biết so mưu đấu kế, bọn họ biết ngươi lừa ta gạt, rất sẽ kích thích…" Nói đến đây, Ô y nhân hơi chút run rẩy vì hưng phấn, phấn khích đến nỗi cất tiếng hét lên, tứ chi vùng vẫy nhảy loạn xạ tiến tới như một con cua.

Nhưng rồi sắc mặt y nhanh chóng biến đổi, đột nhiên trở nên bình tĩnh và nghiêm túc, nói với nữ nhân kia: "Triệu tập nhân thủ đi tìm đám ô hợp kia. Đừng tìm mấy tên lẻ tẻ, đơn độc, không có tác dụng gì, mấy thế lực lớn đó và Thám Hoa lang hẳn là chướng mắt. Trong này nhất định có đội nhóm. Có giá trị lợi dụng mới có thể dễ dàng tiếp cận đến bên cạnh Thám Hoa lang."

"Vâng, tìm đội nhóm." Nữ nhân kia đáp lời rồi bò đứng lên.

Ô y nhân lại hỏi: "Ngươi có biết làm sao tìm được không?"

Nữ nhân đó suy nghĩ một chút, đáp: "Không tìm ăn mặc đồng phục áo xám, áo xanh và áo lam. Chỉ tìm nhóm ăn mặc đủ loại."

Ô y nhân tức thì lộ ra vẻ hài lòng, khóe miệng thở ra một hơi, thổi bay ria mép hai bên lên, "Đi đi."

Nữ nhân kia khom người lui lại mấy bước, sau đó mới xoay người lướt đi.

Hiệu suất rất cao, không mất bao lâu thời gian đã có kết quả. Cô ta trở về mời Ô y nhân đi theo mình.

Chương 1388: Cầu xin (2)

Ẩn sâu ở trong rừng rậm, bọn y nhìn thấy một đoàn người đi qua, quan sát ước tính số lượng, bọn y phát hiện có gần trăm người, cầm đầu là một tên béo.

Thực ra, nhóm người này không phải ai khác, chính là nhóm người Tam Tiên bảo do Nam Trúc dẫn dắt, bọn họ đúng là ăn mặc đủ loại quần áo.

Không còn cách nào, Tam Tiên bảo xuất thân từ một nhóm cướp trong Tu hành giới, đi đánh cướp mà còn mặc đồng phục thì có phần không thể nào nói nổi.

Sau đó, bọn họ xác nhận được nhóm người này có tính chất đội ngũ. Nói chính xác, đây là một đội ngũ ăn mặc lộn xộn có quy mô số người lớn nhất. Nữ nhân đó đương nhiên không dám làm giảm yêu cầu trong việc thực hiện mệnh lệnh của Ô y nhân, chắc chắn muốn chọn mục tiêu tốt nhất cho y.

"Không tệ không tệ." Ô y nhân nhìn xem, gật đầu liên tục, tiếp đó quay đầu lại căn dặn: "Tìm thêm một số đám ô hợp khác, xua đuổi bọn chúng đến nơi này."

"Vâng." Nữ nhân nhận lệnh rời đi.

Ầm ầm ầm, tiếng đánh nhau đột nhiên vang lên, khiến cho nhóm người Nam Trúc khẩn cấp dừng lại nghiêng tai lắng nghe.

Nghe xong, Nam Trúc hơi lộ vẻ lo lắng, cất tiếng lẩm bẩm, "Phía bên lão Thập Ngũ không có việc gì chứ?"

An Di suy nghĩ một chút, nói: "Nơi xuất hiện âm thanh đánh nhau không cùng hướng với dấu hiệu chỉ đường. Có lẽ không phải Thám Hoa lang."

Đúng vậy, Nam Trúc nhún vai, vung tay lên, "Đều do bọn họ tự tìm, chúng ta đi đường của chúng ta, kệ bọn họ tự tìm chết."

Một nhóm người tiếp tục đi tới theo dấu hiệu chỉ đường.

Tuy nhiên, càng đi tới, bọn họ càng nhận thấy không thích hợp, âm thanh đánh nhau càng ngày càng gần bọn họ, sau đó bọn họ thậm chí còn có thể nhìn thấy một đám cự nhân nhảy lên, rơi xuống.

Rất nhanh, bọn họ không thể đứng ngoài xem náo nhiệt được nữa, nhìn thấy năm sáu người đang chạy trối chết về phía bọn họ, phía sau là cự nhân đang đuổi theo.

Trong đám người vội vã chạy trốn có cả Ô y nhân. Y thậm chí không thèm xử lý vết máu lúc trước dính lên mặt và y phục, trên tay cầm một thanh kiếm gãy không biết nhặt đâu ra, còn hét to về phía bên này, "Cứu mạng, cứu mạng."

Đột nhiên nhìn thấy nhiều người như vậy, mấy người đang chạy trốn lập tức mừng rỡ như đất hạn lâu ngày gặp trời mưa, không hẹn mà cùng nhau chạy về phía bên này.

Nhiều người yên tâm hơn, có thể hiểu được tâm tình đó, vì mạng sống mà, nhưng với nhóm người Tam Tiên bảo thì lại bị tai bay vạ gió, Nam Trúc tức giận mắng, "Một đám khốn nạn, không có bản lĩnh mà còn dám xông vào trong này chạy lung tung, hại người hại mình."

Vừa mắng gã vừa lùi lại phía sau, xen lẫn vào trong đám người, để cho người của Tam Tiên bảo chắn tại phía trước.

Đã quá muộn để không đếm xỉa đến rồi, những cự nhân kia gặp người liền tấn công, nhìn thấy một đám người đông như thế chúng càng không chịu buông tha.

Bất đắc dĩ, An Di và Tô Thu Tử là hai người đầu tiên rút vũ khí ra, dẫn theo nhóm người Tam Tiên bảo xông tới động thủ, Nhị đương gia và Tam đương gia nhấc tay ra hiệu, đám người tản ra, lướt đi trên các ngọn cây, bắt đầu tấn công hơn mười cự nhân từ các góc độ khác nhau.

Nam Trúc lùi xa hơn một chút quan sát trận chiến, Văn lão không cần suy nghĩ, lập tức rút lui theo gã. Hai người trốn cùng một chỗ quay nhìn nhau, trong lòng coi thường người kia, nhưng không ai nói lời nào, tiếp tục nhìn xem trận chiến.

Mặc dù sức tấn công của mấy cự nhân rất mạnh, nhưng thân thể khổng lồ dường như cũng không chịu nổi sự khéo léo, linh hoạt của đám người nhỏ bé bay tới bay lui vây công, khi khắp nơi trên người chịu cảnh da tróc thịt bong, sau một tiếng rống to ở phía xa, các cự nhân dồn dập nhanh chân bỏ chạy, rút lui.

Đám người nơi này không có đuổi theo, và cũng không dám đuổi theo. Sau khi kiểm kê nhân số, bọn họ nhận thấy không có tổn thất gì. Một số người không bị cự nhân trực tiếp đánh trúng, nhưng lại bị đá vụn và mảnh gỗ nổ tung ra dưới đòn đánh mạnh của cự nhân làm bị thương, may mà không bị vấn đề gì lớn.

Trận chiến xảy ra rất nhanh và kết thúc cũng nhanh. Đám người chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Bọn họ không có hứng thú gì với mấy tên ô hợp này, nhưng Ô y nhân lại chạy tới trước bọn họ, ngăn bọn họ lại, chắp tay khẩn cầu: "Chư vị, lẻ loi một mình thực sự quá nguy hiểm. Hãy dẫn chúng ta đi cùng, chúng ta nguyện dốc sức vì chư vị."

Mấy tên ô hợp khác thấy vậy thì có phần sửng sốt, đều không ngờ được đột nhiên lại có người đại diện cho họ.

Nhưng quả thực đề nghị này không tệ, họ đều nhận ra đám người trước mắt, đây chính là nhóm người Tam Tiên bảo của Thám Hoa lang. Người ta có thể thu nhận đương nhiên là chuyện tốt, chỉ sợ người ta không nhận. Tuy nhiên, đã có người mở miệng, bọn họ dứt khoát cũng hùa theo thử xem.

Kết quả đúng như dự liệu của bọn họ, Nam Trúc mắng: "Chúng ta không thiếu người, nhận mấy tên ô hợp các ngươi chẳng có ích gì. Tránh ra đi!"

Ô y nhân thành khẩn nói: "Làm sao sẽ vô ích chứ, chỉ cần các ngươi dẫn theo chúng ta, bảo chúng ta làm gì cũng được. Có công việc gì bẩn thỉu, mệt nhọc cứ giao cho chúng ta làm."

Nam Trúc lười để ý đến y, phất tay kêu gọi mọi người, vòng sang một bên rời đi.

Nhưng Ô y nhân vẫn không từ bỏ, y lại lướt tới chặn lại phía trước, "Hãy thu nhận chúng ta đi."

Bốp! Nam Trúc phất tay tặng cho y một cái tát vang dội. Gã ra tay đột nhiên, không hề có dấu hiệu nào.

Đây là vì lười nói nhiều lời, bọn họ cần phải lên đường.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Ô y nhân bị đánh cho lảo đảo, ngơ ngác nhìn gã, dường như chưa hiểu được chuyện gì xảy ra.

Nam Trúc chỉ vào mũi y, mắng to: "Đồ khốn, kéo phiền phức tới cho chúng ta, chúng ta không bắt nạt ngươi là đã bỏ qua cho người rồi, bây giờ còn dám dây dưa không dứt. Nếu còn lải nhải, có tin ta làm thịt ngươi hay không?"

Trong mắt Ô y nhân lại lóe lên thần thái hưng phấn kỳ lạ, nhưng đã bị những giọt nước mắt trào ra che lấp.

Nam Trúc thoáng sửng sốt, rồi lại tiếp tục mắng, "Khóc cũng vô ích, cút ra đi. Nếu còn đi theo, gia gia ta chặt sống ngươi!"

Gã vung tay muốn đẩy y ra.

Ai ngờ Ô y nhân lại, bộp bộp, trực tiếp quỳ gối xuống trước mặt Nam Trúc, khóc lóc rơi lệ nói: "Ta trên có già, dưới có nhỏ, không muốn chết ở nơi này. Ta không nghĩ tới tiên gia phúc địa lại nguy hiểm như thế. Ta van cầu ngài, chỉ cần có thể sống sót, ngươi bảo ta làm gì cũng được."

Mấy tên ô hợp khác trợn mắt há mồm ra nhìn, dễ dàng quỳ xuống như vậy ư, bọn họ không làm được a.

"Hừ!" Nam Trúc buồn cười, nhấc tay vỗ lên cái đầu trọc bóng loáng của Ô y nhân mấy cái, tiếp đó lại ngoéo bộ ria của y, "Trông như là một con cá trê, muốn khóc liền khóc, thoáng nhìn liền biết không phải là thứ gì tốt." Gã quay đầu lại hỏi mọi người, "Các ngươi cảm thấy có thể thu nhận lão khốn này không?"

Chương 1389: Mất tích

Với câu hỏi này, hầu hết mọi người đều cảm thấy không cần thiết.

Tô Thu Tử nhắc nhở: "Nam huynh, người này lai lịch không rõ, không nên làm phức tạp."

Nói rất đúng, Nam Trúc vỗ vỗ lên đầu trọc bóng loáng của y, "Lão già đầu trọc, đã nghe chưa, khóc cũng vô ích, quỳ cũng vô dụng, nếu còn dám dây dưa, giết chết ngươi."

Dứt lời liền thuận tay đẩy ra, đẩy ngã Ô y nhân ra đất rồi rời đi.

Ô y nhân nhanh chóng bò đứng lên, gọi to, "Lúc trước ta bắt được một cái miệng, đã hỏi ra một ít tình huống nơi này, có lẽ có ích cho các ngươi."

Vừa nghe lời này, Nam Trúc tức thì dừng bước, những người khác mới bước đi cũng đồng loạt dừng chân.

Nam Trúc quay người lại, đi đến bên cạnh Ô y nhân, tròng mắt xoay chuyển, hỏi dò: "Vậy ngươi có hỏi ra được tiên phủ này tên gọi là gì không?"

Ô y nhân: "Cự Linh phủ."

Đúng rồi, Nam Trúc âm thầm cười hắc hắc, xem ra y đúng là đã bắt được một cái miệng.

"Cự Linh phủ…" Những người khác nghe xong nhiều người thì thầm, lần đầu tiên nghe nói đến tên của tiên phủ này, không biết là thật hay giả.

Nam Trúc hỏi tiếp: "Có ích cho chúng ta ư? Ngươi đã hỏi được những thông tin gì?"

Ô y nhân lắc đầu, "Nếu như ngươi không dẫn chúng ta theo, chúng ta chỉ còn đường chết, vì sao phải nói cho ngươi nghe?"

"Hắc!" Nam Trúc nổi đóa, xắn hai tay áo lên, dường như muốn động thủ. Tuy nhiên, lúc này thực sự không phù hợp để chậm rãi thẩm vấn, nhất là ở đây, cho nên bàn tay giơ lên không đánh vào mặt Ô y nhân, mà chuyển thành vỗ vào vai y, gã nói với mọi người: "Được rồi, có thách hắn cũng không hất lên được sóng gió gì. Dẫn theo đi."

Nơi đây, vào lúc này, lời nói của gã đúng là có tính quyết định, gã chuẩn bị đưa y đến chỗ Dữu Khánh rồi chậm rãi thẩm vấn.

Nếu đã là người biết được một số tình huống về tiên phủ, đúng là có ích, những người khác cũng không tiện nói gì nữa, kết quả là, mọi người dẫn theo Ô y nhân cùng nhau lên đường, mấy kẻ lúc trước bị cự nhân truy sát cũng được hưởng vinh quang.

Con người thường tụ theo nhóm, mấy người đó cũng vậy, tự nhiên mà tụ tập ở bên cạnh Ô y nhân.

Trên đường đi, ánh mắt Ô y nhân thỉnh thoảng kín đáo liếc nhìn chiếc Hắc hồ lô treo bên hông Nam Trúc, hơi lộ vẻ kinh nghi.

Đối với đám người Nam Trúc mà nói, một số chuyện hoàn toàn không phải là bí mật, ví dụ như danh tính đã rõ ràng của bọn họ, vì

vậy khi nói chuyện trên đường đi, bọn họ không cần lảng tránh người khác.

Nhưng đối với Ô y nhân, kẻ đang cố ý nghe lén thì lại rất bất ngờ, y hoàn toàn không nghĩ tới, đám ô hợp mà y gia nhập vào này là ngụy trang, đây lại chính là người của vị Thám Hoa lang đó. Y vốn đang suy nghĩ làm sao lợi dụng nhóm người này để tiếp cận vị Thám Hoa lang kia, không ngờ rằng đã bớt được rất nhiều việc, đúng là có được không tốn chút công sức nào.

Trên đường đi xuyên núi rừng, Ô y nhân phát hiện thấy nhóm người này đi tới trước theo dấu hiệu chỉ đường.

Sau khi nhìn thấy rõ hình dạng của dấu hiệu chỉ đường, Ô y nhân dần dần tụt lại phía cuối cùng của đội ngũ, rồi thừa dịp không có ai chú ý, y giơ một tay lên nhanh chóng ấn lên thân một gốc cây đại thụ.

Khi mọi người đã rời đi, một ít bụi đột nhiên rơi ra khỏi vỏ cây, để lộ ra một số chữ viết: Dùng dấu hiệu chỉ đường này dẫn đám người đến Bàng Bạc lĩnh, sau khi hoàn thành, xóa ngay dấu vết, tránh để người khác lần theo.

Phía dưới là một dấu hiệu chỉ đường nhìn như lưỡi câu, và một dấu ấn hình cái roi.

Không bao lâu sau, bạch y nữ tử với vết roi trên người bám theo đội ngũ đi đến đây, khi nhìn thấy chữ viết và dấu hiệu chỉ đường dễ thấy đó, cô ta liền biết đây là thượng tiên lưu lại. Cô ta có phần nghi hoặc, thượng tiên đã thay đổi kế hoạch rồi sao?

Nhưng đây không phải là điều cô ta có thể nghi vấn, cô ta chỉ có thể chấp hành. Cô ta nhấc tay thi pháp, cách không xóa bỏ dấu vết chữ viết trên vỏ cây, sau đó thay đổi phương hướng đi tới. Lần này cô ta không đuổi theo đội ngũ đó nữa, mà nhanh chóng đi vòng tới phía trước đội ngũ…

Khi bầu trời dần tối, Dữu Khánh lần theo dấu hiệu chỉ đường của mình để quay trở lại theo đường cũ, cùng đi còn có đội ngũ của Đại Nghiệp ty do Hướng Lan Huyên cầm đầu, nhóm người Đại Nghiệp ty đi theo xem như là để giúp Dữu Khánh.

Bởi vì sự việc rõ ràng không bình thường, sau khi Dữu Khánh tìm được Hướng Lan Huyên, bọn hắn mãi vẫn không thấy Nam Trúc dẫn người đến đây tập hợp, hắn cảm thấy không ổn nên phái Tam Túc ô Tiểu Thanh và Đầu To cùng quay lại theo đường cũ để kiểm tra, nếu phát hiện thấy điều gì khác thường thì lập tức tới báo cáo.

Kết quả là ngay cả bóng dáng của đám người Nam Trúc cũng không thấy. Dọc đường, bọn hắn rải người tìm kiếm phạm vi lớn, phát hiện thấy những người khác, nhưng chỉ có nhóm người Nam Trúc là không tìm ra. Điều này quá bất thường. Trong số đám người tiến vào đây, nhóm người Tam Tiên bảo là một đội ngũ khá đông, vì sao lại tìm không được? Theo lý thuyết, bọn họ sẽ không dễ dàng phân tán ra.

Không nói tới đám người Tam Tiên bảo, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết chắc chắn không thể bỏ mặc sự an toàn của Nam Trúc, bọn hắn tất nhiên phải đích thân quay lại điều tra.

Trên đường đi, bọn hắn phát hiện một nơi có dấu vết đánh nhau, hơn nữa chỉ cần nhìn thoáng qua liền biết có cự nhân tham gia, hiện trường có vết máu nhưng không phát hiện bất kỳ thi thể nào.

Đây chính là nơi nhóm người Tam Tiên bảo đã giao chiến với cự nhân.

Sau khi dò xét hiện trường, Dữu Khánh quay sang nói với Hướng Lan Huyên: "Đại hành tẩu, ta không có đủ nhân thủ, có thể phái người truy theo dấu vết mà cự nhân lưu lại để dò xét hay không?"

Hướng Lan Huyên thờ ơ hỏi: "Ngươi đang cầu xin ta ư?"

Dữu Khánh không chút do dự khẳng định: "Ta cầu xin ngươi."

Hướng Lan Huyên nhíu mày, ngẩng đầu nhìn sắc trời, "Sắp tối rồi, mặc dù vết chân cự nhân lưu lại khá rõ ràng, nhưng trời tối sẽ không dễ tra tìm."

Dữu Khánh: "Không tìm thử làm sao biết không được?"

Hướng Lan Huyên cũng không phí thêm nhiều lời, quay đầu lại nói với những người phía sau: "Ba người một tổ, phái năm tổ đi dò xét xem. Một mặt là tìm người, mặt khác tranh thủ truy tìm nơi ở của cự nhân. Và phái thêm một tổ chạy về chỗ Cừu Đại hành tẩu, nhìn xem người của Tam Tiên bảo có trở lại đó hay không. Nếu không trở lại đó, hỏi thăm xem trong số thông tin tập trung về đó có bất kỳ dấu hiệu nào phát hiện thấy bọn họ hay không."

"Vâng." Lập tức có người nhận lệnh đi chấp hành.

Đám người Dữu Khánh cũng không dừng lại tại chỗ, bọn hắn tiếp tục dẫn người đến nơi đã chia tay Nam Trúc để tìm kiếm xem có manh mối nào liên quan không.

Bọn hắn chạy về đến nơi, sau một hồi giày vò, kết quả rất tàn khốc, các thông tin lần lượt truyền đến đều không có thông tin chính xác có liên quan, gần trăm người tựa như đột nhiên biến mất trong không khí.

Mặc dù rất bất thường, nhưng đây dù sao cũng là tiên phủ, bất kỳ chuyện gì không biết đều có thể xảy ra.

Dữu Khánh sẽ không dễ dàng từ bỏ tìm kiếm. Tiểu Thanh và Đầu To đã được cử đi tìm kiếm trong phạm vi lớn, nhưng mức độ tìm kiếm vẫn còn chưa đủ, hắn tạm thời chỉ có thể nhờ Hướng Lan Huyên gia tăng mức độ hỗ trợ.

Hướng Lan Huyên không để ý đến hắn, phi thân lên đỉnh ngọn cao ngất, nhìn về phía một vệt ráng trời đỏ sẫm nơi chân trời xa.

Dữu Khánh tự nhiên là làm da mặt dày đi theo lên trên, "Đại hành tẩu, nhiều người như vậy không thể đột nhiên hư không biến mất, trên đường di chuyển nhất định có lưu lại dấu vết gì đó. Ngươi nói người tìm giúp xem, phân tán người ra tìm kiếm cẩn thận hai bên đường, chắc chắn sẽ có phát hiện."

Gió hất tung mái tóc, Hướng Lan Huyên nhìn ra phương xa, "Giúp ngươi tìm kiếm như vậy đã là đặc biệt nể nang mối giao tình cá nhân giữa ngươi và ta. Ngươi phải hiểu cho rõ, đây là người của Đại Nghiệp ty, không phải một mình ta quyết định. Đây là tiên phủ, nơi chưa biết rõ tình huống, đi lung tung trong đêm tối sẽ rất nguy hiểm, không thể vì ngươi mà không để ý đến tính mạng bọn họ. Về sau ta sẽ không thể giải thích được với Cừu Hạp."

Nàng quay đầu lại nhìn hắn chằm chằm, "Hơn nữa, ngươi có xem ta là người mình sao? Tiểu tử nhà ngươi đến cùng có bao nhiêu chuyện gạt ta, trong lòng ngươi tự biết."

Dữu Khánh có ý ám chỉ, nói: "Đại hành tẩu, có một số việc giấu giếm không thể nói là lừa dối. Ai mà không có chút bí mật chứ."

Hướng Lan Huyên: "Lừa gạt ta có tính không?"

"Ách…" Dữu Khánh có vẻ không hiểu, hỏi: "Ta đã lừa ngươi cái gì chứ?"

Hướng Lan Huyên lập tức quay người lại đối diện với hắn, "Cái gọi là Người thần bí gửi tờ giấy kia, thật sự tồn tại ư?"

Dữu Khánh tức thì có chút bối rối, gượng ép giải thích: "Đại hành tẩu chắc hẳn đã hiểu lầm, thực sự có Người thần bí gửi tờ giấy. Sở dĩ ta nói 'Chìa khóa' mở ra tiên phủ cũng là do Người thần bí đưa cho, ngươi cũng biết rõ nguyên nhân, đây chẳng phải là để che giấu chuyện Chư Yêu chi cảnh sao?"

Hướng Lan Huyên à một tiếng, "Ngươi xác định không phải đang lừa gạt ta?"

Dữu Khánh có phần chột dạ, nhưng vẫn mạnh miệng, "Không có, không có. Ta vẫn luôn ngưỡng mộ và sùng kính Đại hành tẩu, và cũng không cần thiết phải lừa ngươi, đúng không?"

"Miệng kẻ đi học, nói còn hay hơn hát. Hi vọng ngươi có thể nói được thì làm được." Hướng Lan Huyên hừ lạnh một tiếng.

Dữu Khánh lập tức vỗ ngực đảm bảo, "Nói miệng không có bằng chứng, Đại hành tẩu hãy nhìn xem biểu hiện của ta sau này. Chắc chắn sẽ không để ngươi thất vọng!"

Hướng Lan Huyên xoay chuyển tròng mắt, có vẻ thuận miệng hỏi, "Có phải ngươi đã bố trí thám tử vào bên cạnh Tương Hải Hoa không?"

Dữu Khánh không biết nàng tán gẫu chuyện gì, hiện tại hắn rất sốt ruột cho sự an toàn của Nam Trúc, bất đắc dĩ thở dài nói: "Sắp đặt gián điệp vào bên cạnh Tương Hải Hoa ư? Vậy mà Đại hành tẩu cũng nghĩ ra được. Đừng nói là ta, ngay cả Đại hành tẩu, ngài có thể dễ dàng làm được không? Không dễ thân cận với cha con Tương thị."

"Diễn xuất thật sự rất tốt, hừ hừ, hừ hừ…" Hướng Lan Huyên liên tục cười nhạt, cuối cùng chuyển thành một chữ, "Cút!"

"Không nha, ta diễn xuất cái gì chứ?" Dữu Khánh không hiểu, nhưng vẫn nỗ lực giải thích: "Đại hành tẩu, lời ta nói chính là lời thật, ta thực sự không lừa ngươi."

Hướng Lan Huyên quay người đi, đưa lưng về phía hắn, "Phải không? Vậy vì sao trên người tên tiểu bạch kiểm bên cạnh Tương Hải Hoa lại có mật ong của Bách Hoa tiên phủ? Ngươi ngàn vạn lần đừng có nói với ta là các ngươi tặng nó cho người khác."

"Trên người tên tiểu bạch kiểm bên cạnh Tương Hải Hoa có mật ong từ Bách Hoa tiên phủ sao? Đại hành tẩu không nhầm chứ?"

"Nhầm sao? Ta ấn tượng khắc sâu với thứ đó. Ngươi cảm thấy ta có thể nhầm được không?"

"Không thể như vậy a. Chúng ta biết rõ tầm quan trọng của thứ đó, chắc chắn sẽ không dễ dàng tặng người khác. Đúng rồi, Đại hành tẩu không có hỏi xem hắn lấy nó từ đâu sao?"

"Ta chưa kịp hỏi thì có người đúng lúc truyền tin tới cho ta, nói rằng Bàng Vô Tranh thực ra là Đông Liên Ngọc sau khi giả chết, điều đó chứng tỏ hắn không có năng lực giết chết Bàng Vô Tranh, khiến cho cha con Tương thị có cớ kịp thời kéo hắn ra ngoài."

Gửi tin tới cho vị này chẳng phải là mình sao? Dữu Khánh có phần không nói nên lời, nghe đối phương nói như thế, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy mình thực sự rất đáng nghi.

"Hiện tại xem ra, thật sự có khả năng là hắn đã giết Bàng Vô Tranh, trên thanh nhuyễn kiếm của hắn có hơi máu của Bàng Vô Tranh chính là điểm nghi ngờ lớn nhất. Muốn ta tìm Nam béo giúp ngươi sao, có thể, ta muốn biết tên tiểu bạch kiểm đó rốt cuộc là ai, lại có năng lực giết chết Bàng Vô Tranh ngay lập tức!"

"Nhuyễn kiếm…" Đang cảm thấy rất bất đắc dĩ, Dữu Khánh đột nhiên như bị sét đánh, vội hỏi: "Ngươi nói tên tiểu bạch kiểm đó dùng nhuyễn kiếm ư? Nhuyễn kiếm như thế nào?"

Hướng Lan Huyên chậm rãi xoay người lại nhìn chằm chằm vào hắn, nhận ra được phản ứng của hắn lúc này không giống như là đang diễn kịch, trong lòng khẽ động, liền giải thích, "Một thanh nhuyễn kiếm quấn quanh eo. Thanh kiếm này rất kì lạ, thân kiếm có rất nhiều lỗ thủng, búng vào thân kiếm sẽ phát ra âm thanh quái dị. Không biết người chế tạo nghĩ như thế nào khi làm ra nó."

Chương 1390: Giả vờ quá giống (1)

Tẩu Không kiếm! Thứ đầu tiên Dữu Khánh nghĩ đến chính là bảo vật trấn phái của Linh Lung quan. Cùng một loại sao? Hắn cảm thấy không thể như vậy.

Tẩu Không kiếm tại trên người tiểu bạch kiểm bên cạnh Tương Hải Hoa?

Tiểu bạch kiểm đó lại xuất hiện tại hiện trường Bàng Vô Tranh bị giết, sau đó Trùng Nhi khẩn cấp nói với mình hãy báo cho Hướng Lan Huyên biết Bàng Vô Tranh là Đông Liên Ngọc.

Theo lời A Lang đại cô nói, tại trong mật đạo dưới tiệm quần áo, đáng lẽ mình phải chạm mặt với Bàng Vô Tranh, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, Bàng Vô Tranh lại đột nhiên rời khỏi, sau đó chết ở một nơi khác.

Bàng Vô Tranh là Đông Liên Ngọc, nói cách khác, lúc đó mình tiến vào mật đạo sẽ đụng phải một cao thủ cảnh giới Cao Huyền.

Cho dù A Lang đại cô kiên quyết không đồng ý Bàng Vô Tranh có vấn đề, nhưng căn cứ vào phán đoán của hắn, lão già Bàng Vô Tranh đó có vấn đề, rất có thể là nhằm vào tiên phủ. Nếu như chạm mặt lão ta tại trong mật đạo, hắn có phần không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Nghĩ đến lời truyền âm nhắc nhở của tiểu sư thúc trước khi tiến vào tiên phủ, hắn chợt hiểu ra, thì ra tiểu sư thúc cũng đến Hổ Phách hải.

Và cuối cùng hắn đã biết được vì sao Trùng Nhi thường xuyên chỉ nhớ ra từng điểm từng điểm một, đồng thời liên tục lấy cớ là lời tiểu sư thúc căn dặn để giải thích mọi việc.

Điên rồi sao? Hai đệ tử chân truyền còn lại cuối cùng của Linh Lung quan đồng thời xuất hiện tại Hổ Phách hải, còn là nơi tụ tập các thế lực lớn, nguy hiểm cỡ nào chứ, lỡ như cùng xảy ra chuyện thì sao bây giờ?

Hiện tại hắn đã phần nào hiểu được sự nghi ngờ của A Lang đại cô, Bàng Vô Tranh đã xuống đại đạo vì sao lại đột nhiên rời đi, và chết ở một nơi khác, hắn đoán rằng chính là tiểu sư thúc xuất thủ.

Hắn biết tiểu sư thúc rất lợi hại, đệ tử Âm Tự quyết vốn là chịu trách nhiệm đối ngoại cho Linh Lung quan, mạnh nhất về vũ lực, tuy nhiên hắn chưa từng đích thân trải nghiệm, không nghĩ tới tiểu sư thúc lại có thể tiêu diệt tu sĩ Cao huyền. Thực sự là tiểu sư thúc đã làm việc đó sao?

Hướng Lan Huyên nói trên Tẩu Không kiếm có huyết khí của Bàng Vô Tranh, vậy chắc hẳn không sai rồi.

Vừa đến Tri Hải các liền nghe nói Các chủ Tri Hải các nuôi một tên tiểu bạch kiểm, nói cách khác, tiểu sư thúc đã đến Hổ Phách hải trước đó.

Tiểu sư thúc chính là tên tiểu bạch kiểm ăn cơm nhuyễn đó ư?

Hắn im lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng hỏi: "Tên tiểu bạch kiểm bên cạnh Tương Hải Hoa tên là Bạch Thương Thủy phải không?"

Hướng Lan Huyên: "Ừ, một tên quen ăn cơm nhuyễn, thật sự không biết Tương Hải Hoa nghĩ như thế nào, đã biết rõ tính cách người này, vậy mà vẫn có thể anh anh em em với hắn. Hoặc là Tương Hải Hoa ngu ngốc, hoặc tên tiểu bạch kiểm đó rất biết cách đối phó nữ nhân. Bây giờ xem ra, người này ẩn giấu rất sâu, không đơn giản như tưởng tượng. Giết chết Đông Liên Ngọc ngay lập tức, há là việc người thường có thể làm được sao? Ngay cả là Cao Huyền bình thường cũng không làm được! Ta rất muốn biết rốt cuộc thì người này là ai?"

Tiểu sư thúc chính là Bạch Thương Thủy? Suy nghĩ của Dữu Khánh trôi về quá khứ trước đó, hắn đang nghĩ tới một vấn đề, trước đây tiểu sư thúc lấy từ đâu ra tài nguyên tu luyện để cung cấp cho Linh Lung quan? Nghĩ đến việc lúc trước mình thường tìm tiểu sư thúc xin tiền tiêu, càng nghĩ kỹ càng kinh khủng, hắn có phần không dám nghĩ tiếp nữa.

Suy nghĩ quay trở lại hiện thực trước mắt, hắn khẽ lắc đầu nói: "Đại hành tẩu, ta thật sự không muốn lừa ngươi. Ta có thể biết người này là ai, nhưng trước khi thực sự xác nhận, ta không thể nói được. Ta cũng không biết chắc có phải hắn đã giết Đông Liên Ngọc hay không. Ta cam đoan với ngươi, trước khi nói đến việc này, ta thật sự không biết hắn đang làm gì ở Hổ Phách hải. Nếu có thể sống sót trở về, chờ ta tìm hiểu rõ ràng, ta sẽ nói cho ngươi biết, được chứ?"

Câu trả lời này khiến Hướng Lan Huyên trầm mặc, nếu là người khác, để giải quyết đúng sai rất đơn giản, nàng có rất nhiều cách khiến đối phương phải nói ra, nhưng quan hệ giữa hai người rắc rối phức tạp, phương thức thông thường không giải quyết được vấn đề giữa bọn họ.

Sau đó, nàng đột nhiên thay đổi đề tài, "Tiếp theo, nữ nhân có cải trang, luôn đi theo bên cạnh ngươi là ai?"

Dữu Khánh tức thì có chút đau đầu, hắn đã nghe ra được, nếu như không chịu nói thật cho vị này biết, sợ rằng vị này thực sự sẽ không hỗ trợ trong việc Nam Trúc. Sau một lúc do dự, trước ánh mắt khôn khéo nhìn kỹ của đối phương, hắn nhỏ giọng trả lời: "Là Diệp A Lang của Hổ Phách tộc, ngươi hẳn là có quen biết."

Hướng Lan Huyên sửng sốt, đây là một đáp án mà nàng thực sự không hề nghĩ tới, nàng vô cùng kinh hỏi: "Không phải bà ta đã bị Lý Trừng Hổ giết chết rồi sao?"

Nàng quả thực quen biết A Lang đại cô, hồi đó còn thường xuyên có qua lại.

Dữu Khánh: "Ta cũng không biết rõ chi tiết cụ thể. Chỉ biết rằng, lúc đó khi bà ta bị Lý Trừng Hổ truy sát thì có người dùng thủ pháp thay mận đổi đào để giúp bà ta tránh thoát một kiếp."

Hướng Lan Huyên: "Bà ta đi theo ngươi để làm gì?"

Dữu Khánh: "Tiến vào tiên phủ còn có thể làm gì khác, chính là vì vẫn còn nhớ đến ân oán giữa Hổ Phách tộc và Lý Trừng Hổ."

Hướng Lan Huyên bừng tỉnh, hiểu ra, muốn tìm tiên duyên, gia tăng thực lực để báo thù…

Phía chân trời chỉ còn lại một vệt đỏ ửng sáng, mặt đất đã chìm vào bóng tối, nhóm người Nam Trúc vẫn đang lướt nhanh giữa núi non trùng điệp.

Chỉ là, bởi vì vấn đề ánh sáng, nên bọn họ phải đi đi dừng dừng để tìm kiếm dấu hiệu chỉ đường, sợ đi nhầm phương hướng, nhưng lại không dám thắp sáng ánh đèn.

Đột nhiên, con đường phía trước bị chặn lại, xuất hiện một con sông chảy xiết giữa hai vách núi, nước sông ầm ầm gào thét lao nhanh giữa khe sâu, hơi nước tung lên dày đặc.

Nam Trúc đang định dẫn mọi người trực tiếp bay qua, đột nhiên có người hét lên: "Tiểu mập mạp, dừng một chút."

Mọi người nghe tiếng gọi, dồn dập dừng lại quay đầu nhìn, người gọi to chính là Văn lão.

Ông ta nhấc tay lau mồ hôi trên mặt, Nam Trúc quay lại đi đến hỏi: "Văn lão, có chuyện gì chờ gặp được đám người lão Thập Ngũ rồi từ từ nói chuyện được không. Bây giờ trời còn có chút ánh sáng mờ mờ, mở pháp nhãn còn có thể đi đường, nhưng nếu tiếp tục lề mề, trời sẽ hoàn toàn tối đen đó."

Văn lão vẫn rất cẩn thận, đưa tay lau mồ hôi trên trán, rồi lại lau trên vai dưới vai, "Sao ta cảm thấy con đường chúng ta đuổi theo này có gì đó không thích hợp?"

Vừa nghe nói như vậy, Ô y nhân đứng ở phía sau lập tức cảnh giác nhìn đến.

Nam Trúc không hiểu, hỏi: "Ý của tiền bối là?"

Văn lão: "Chúng ta gấp gáp đuổi theo phải đến mấy trăm dặm đường, Thám Hoa lang lưu lại dấu hiệu chỉ đường xa như vậy mà không có lời dặn dò gì, cứ để chúng ta cắm đầu đi tới như vậy, hắn không lo lắng gì ư? Chúng ta vội vã đuổi theo một quãng đường dài như vậy mà vẫn không đuổi kịp, có bình thường không?"

Nghe những lời này, rất nhiều người bắt đầu suy nghĩ lại.

Nam Trúc có chút do dự, nói: "Chúng ta một mực đi theo dấu hiệu chỉ đường của lão Thập Ngũ thì có gì không đúng? Có thể là bọn hắn gặp chuyện gì đó, cũng đang vội vã lên đường."

Văn lão: "Trời đã tối đen, lại không thể soi sáng, không tiện tìm kiếm dấu hiệu chỉ đường. Trong hoàn cảnh tối đen như vậy chúng ta cũng không đuổi theo được bao nhiêu. Nếu nhóm người Thám Hoa lang gặp chuyện gì đó cần liên tục đi đường, chúng ta chậm rãi tìm kiếm dấu hiệu chỉ đường trong đêm tối cũng sẽ không đuổi kịp. Không bằng tạm thời nghỉ ngơi ở đây đi. Nếu bọn hắn cũng dừng lại nghỉ ngơi, chờ lâu không thấy chúng ta đuổi tới tụ tập, nhất định sẽ phái người quay lại theo đường cũ để liên lạc với chúng ta. Có người dẫn đường, chúng ta sẽ thuận lợi hơn nhiều."

Nam Trúc có chút do dự, nhìn về phía những người khác.

An Di gật đầu đồng ý nói: "Nam huynh, Văn lão nói có lý."

Tô Thu Tử cũng nói: "Với tình hình hiện tại, quả thực cũng không cần gấp gáp nhất thời."

Với tình hình thực tế như vậy, Nam Trúc đành nghe theo lời khuyên, để cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, chờ trời sáng sẽ tiếp tục lên đường.

Kỳ thực gã cũng có phần bối rối và nghi ngờ, quãng đường xa như vậy, tại sao lão Thập Ngũ không phái Tiểu Thanh quay lại liên hệ với gã chứ?

Một nhóm người bắt đầu dừng lại nghỉ ngơi tại chỗ, có người kiểm tra xung quanh, có người xuống bờ sông rửa ráy, ví dụ như Nam Trúc người đầy mồ hôi, cũng có người thay phiên canh gác.

Chương 1391: Giả vờ quá giống (2)

Ô y nhân nhân cơ hội đi kiểm tra xung quanh, lặng lẽ thoát khỏi mọi người, lẻn ra phía sau chạm mặt với bạch y nữ tử đi theo phía sau chờ lệnh.

Sau khi hai người luồn đến một chỗ tối kín đáo, Ô y nhân hỏi: "Phía trước chuẩn bị như thế nào rồi?"

Bạch y nữ tử đáp: "Người của chúng ta đã bố trí dấu hiệu chỉ đường dẫn đến Bàng Bạc lĩnh. Vì sao bọn họ dừng lại rồi?"

Ô y nhân đè ép giọng nói, "Đêm tối không tiện đi đường."

Bạch y nữ tử lấy can đảm hỏi: "Thượng tiên không phải muốn tìm tên Thám Hoa lang đó sao? Vì sao lại thay đổi tuyến đường dẫn đến Bàng Bạc lĩnh?"

Ô y nhân cảnh giác xung quanh, "Tên Thám Hoa lang đó tuyệt đối không có đơn giản như ba tên cặn bã đó đã nói. Chỉ với tên mập mạp dẫn đội trước mắt này, một vật hắn tùy tiện treo bên eo lại

chính là do Địa Nguyên Tiên Lộ trong Bách Hoa tiên phủ ngưng tụ thành. Đặt tại Tiên giới, Địa Nguyên Tiên Lộ cũng là bảo bối tốt. Chỉ là tùy tùng mà còn được trang bị thứ này, có thể tưởng tượng được tên Thám Hoa lang cầm đầu đó sẽ như thế nào."

Bạch y nữ tử vẫn không hiểu, "Thay đổi tuyến đường dẫn đến Bàng Bạc lĩnh là để làm gì?"

Ô y nhân: "Ngươi đúng là không thông minh bằng con người thực sự. Ngươi không suy nghĩ mà xem, người có thể đi vào Bách Hoa tiên phủ hái tiên hồ xuống, nếu là người quen biết bên đó, còn có thể đi đến Cự Linh phủ, rất có khả năng biết rõ sự tồn tại của ta. Đã biết rõ sự tồn tại của ta mà còn dám đi vào, há là chuyện phàm nhân tục tử dám làm? Nếu là người không quen biết Bách Hoa tiên phủ, vậy tất nhiên là dùng sức mạnh để hái tiên hồ đó, có thể tưởng tượng được thực lực như thế nào. Ta làm sao có thể hành động hấp tấp được?

Tuy nhiên, tất cả đều chỉ là suy đoán của ta, nhưng có một điểm rất rõ ràng, nếu tiên hồ đã có thể treo ở trên người tên mập này, vậy tên mập này nhất định biết được nhiều sự thật hơn. Cho nên, chúng ta hạ thủ với tên mập này trước. Trước khi cạy miệng hắn, phải thử xem mức độ sâu cạn của hắn thế nào, để xem hắn có đang giả vờ hay không, tránh tình trạng tự lấy đá ghè chân mình."

Bạch y nữ tử hỏi: "Là định để cho A Bồng đại nhân của Bàng Bạc lĩnh đích thân tra tay thử sao?"

Ô y nhân: "Nhân tâm khó lường nha. Tên mập mạp đó giả vờ quá giống. Nếu không phải ta có thể nhận ra được trái tiên hồ kia, thì ngay cả ta cũng suýt chút nữa bị hắn lừa. Người bình thường sợ rằng không thử ra được thực lực của hắn. Dùng thực lực của A Bồng để thăm dò, chắc hẳn có thể nhìn ra được chút manh mối. Ngươi nói A Bồng chuẩn bị sẵn sàng đi…"

Bầu trời đêm lấp lánh đầy sao.

Các nhóm người Đại Nghiệp ty sờ soạng trong bóng tối để quay trở về nơi tập kết, mấy người Dữu Khánh cũng ở trong đó, quả thực không thể truy tìm ra hướng đi của nhóm người Nam Trúc trong đêm tối, vì vậy, bọn hắn không thể không quay trở lại.

Bọn hắn là nhóm người trở về cuối cùng, ngay cả Long Hành Vân và Thanh Nha cũng đã quay lại từ lâu.

"Ngươi còn chưa tìm được những người của ngươi sao?" Cừu Hạp nhìn chằm chằm Dữu Khánh đi tới trước mặt, cất lời hỏi.

Dữu Khánh im lặng lắc đầu, trong lòng rất lo lắng.

Hướng Lan Huyên chen vào một câu: "Chuyện này không bình thường, ngày mai phải nghĩ cách tìm ra, xem có chuyện gì."

Có nên điều động lượng lớn nhân thủ để làm việc này hay không? Cừu Hạp không đưa ra ý kiến.

Thấy vậy, Hướng Lan Huyên không nói thêm gì nữa, nàng quay đầu nhìn hai bóng người to lớn nằm gục trong sơn cốc, tiếng hô hấp nặng nề như ống bễ, đó là hai tên cự nhân bị bắt. Nàng hỏi, "Chuyện gì vậy?"

Cừu Hạp: "Sô Vũ bắt về. Sau khi tra hỏi, tình hình có phần phiền phức, nơi đây e rằng vô cùng nguy hiểm. Vấn đề chúng ta phải đối mặt lúc này là rút hay ở lại."

Hướng Lan Huyên: "Làm sao vậy?"

"Nơi này tên là Cự Linh phủ, những cự nhân này cũng không biết rõ tình huống cụ thể, chỉ biết rằng thống lĩnh hiện tại của tòa Cự Linh phủ này là một tiên nhân gọi là Vân Côn thượng tiên. Tọa kỵ của hắn chính là con cá lớn mà chúng ta nhìn thấy lúc trước. Đó hẳn là Côn trong truyền thuyết. Trong tiên phủ này ngoại trừ Vân Côn thượng tiên ra, đã không còn người nào bình thường, những người

và cự nhân mà chúng ta nhìn thấy đều do chính tay Vân Côn thượng tiên này tạo ra."

"Tạo ra?" Hướng Lan Huyên giật nảy mình, có thể trực tiếp tạo ra người và cự nhân, đây là loại thần thông gì chứ?

Đám người Dữu Khánh ở bên cạnh cũng rất sợ hãi.

Cừu Hạp giơ ngón tay chỉ về phía bầu trời xa, "Tại trong bụng con Côn đó có một nguồn Tiên tuyền, cho dù ném động vật vào đó, nó cũng có thể thoát thai hoán cốt thành người. Tuy nhiên, có thể được ném vào trong đó hầu hết đều là Yêu có linh trí. Và đó chính là cách tạo ra con người ở nơi đây. Cự nhân thì được chuyển hóa từ những người đó thêm một lần nữa. Trong này có một động, tên là Cự Linh động. Người sẽ biến thành cự nhân sau khi tiến vào. Nghe nói, quá trình đó rất đau đớn.

Bất kể là người chuyển hóa, hay là cự nhân chuyển hóa, bọn họ đều chỉ là món đồ chơi của Vân Côn thượng tiên kia. Vị thượng tiên kia rất tàn bạo, động một chút là tra tấn, tàn sát bọn họ, làm ra rất nhiều trò tàn bạo khó thể tưởng tượng nổi đối với bọn họ."

Nhân tuyền lại thực sự ở trong bụng Côn, Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết nhìn nhau, đều nhớ tới hình ảnh con Côn kia, nghĩ đến Tiên tuyền di động, và cũng không khỏi nghĩ tới Kim Khư.

Mối quan tâm của Hướng Lan Huyên nằm ở phương diện khác, "Thực lực của Vân Côn thượng tiên đó như thế nào?"

Cừu Hạp: "Căn cứ vào thông tin tra hỏi được, có thể đoán rằng, tu vi của Vân Côn thượng tiên ít nhất cao hơn Bán Tiên rất nhiều, thực lực cụ thể không thể xác định được. Hắn còn có hai thủ hạ chủ yếu, một ở tại Bàng Bạc lĩnh, tên là A Bồng, một ở tại Hốt Nhi sơn, tên là Phổ Nhạ. So sánh tu vi của hai người, hẳn là tương đương với cảnh giới Bán Tiên chúng ta, có lẽ còn cao hơn một chút. Cả hai vốn đều là Yêu sinh ra tại trong này, sau đó được Vân Côn thượng tiên chuyển hóa thành người, đi tu luyện lại, trở thành tay sai của hắn.

Hai người một nam một bắc, giúp hắn quản lý phương thế giới này. Bàng Bạc lĩnh cách nơi này cũng không quá xa, ước chừng khoảng tám trăm dặm.

Mặt khác còn có một cao thủ tu vi tương tự bọn họ, được gọi là Chí Mỹ nương nương, ở tại 'Cự Linh cung', cũng là phủ đệ của Vân Côn thượng tiên. Cô ta là phu nhân hiện tại của Vân Côn thượng tiên. Sở dĩ nói là 'Hiện tại', bởi vì Vân Côn thượng tiên từng có rất nhiều phu nhân tương tự, khi sủng ái thì cực kỳ sủng ái, nhưng nếu thấy có người nào tốt hơn, hắn sẽ lập tức giết chết phu nhân hiện có, đổi phu nhân mới."

Còn có thể làm như vậy sao? Đám người Hướng Lan Huyên vừa mới trở về đều có chút sửng sốt. Mấy người bọn họ biết tình hình nên có thể kết luận, Vân Côn thượng tiên đó hẳn là Côn nô kia, chứ làm gì có thượng tiên nào lại đi làm chó giữ nhà.

"Căn cứ vào nội dung thẩm vấn, Vân Côn thượng tiên đã biết có người tiến vào tiên phủ. Nhiều người như vậy tiến vào, hắn sẽ không khó để tìm hiểu thông tin về chúng ta, chỉ cần bắt sống hai, ba người là đủ rồi. Tuy nhiên, điều quái lạ là, với tính cách tàn bạo của người này, lẽ ra hắn phải ra tay với chúng ta từ lâu rồi mới đúng, nhưng xét theo thông tin chúng ta thu thập được từ các nơi, đến nay hắn vẫn không có dấu hiệu nào sẽ động thủ với chúng ta. Việc Hướng Đại hành tẩu bị tập kích cũng không giống như là muốn chính thức đối phó chúng ta. Điều này khiến cho chúng ta tiến thối lưỡng nan."

Mông Phá ở bên cạnh nói chen vào: "Chúng ta nghi ngờ, phải chăng sự tàn bạo của hắn chỉ nhằm vào những người được tạo ra đó hay không?"

Nghe được lời này, Dữu Khánh cảm thấy buồn cười, cái gì mà nghi ngờ chứ, rõ ràng là tự an ủi, nguyên nhân là vì lòng tham.

Tuy nhiên, hắn sẽ không nói ra, nếu những người này sợ hãi bỏ chạy hết, không còn tấm mộc, bọn hắn phải làm sao bây giờ?

Đương nhiên, dựa vào kinh nghiệm của hắn, trong tiên phủ không phải hoàn toàn là người xấu, quả thực cũng có kẻ tốt người xấu, Hoàng Kim lực sĩ tại Kim Khư và Đại thanh nữ ở Bồng Lai đều không tệ, Ong chúa tại Bách Hoa tiên phủ thực ra cũng không xấu.

Hắn cũng chen vào nói: "Chẳng lẽ người của ta đã bị Vân Côn thượng tiên bắt đi?"

Nói đến cùng, hắn vẫn muốn lợi dụng những người này tìm người giúp cho hắn.

Tuy nhiên, không ai tiếp đề tài này của hắn, bọn họ chỉ tập trung suy nghĩ mà thôi.

Chương 1392: Có phúc cùng hưởng có họa cùng chia

Dữu Khánh xem như đã nhận ra được, những người này không quan tâm đến sự sống chết của Nam béo và đám người Tam Tiên bảo của hắn, cũng giống như hắn không quan tâm đến sự sống chết của những người này vậy. Vào lúc này, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Vì vậy, hắn đảo ánh mắt về phía mấy người Long Hành Vân và nhóm người Thanh Nha ở một bên, đặc biệt là nhóm người Thanh Nha, có không ít người, ước chừng có đến hai, ba mươi người.

Sau khi nghe những đại lão này trò chuyện thêm một lúc, Dữu Khánh kêu gọi đám người Mục Ngạo Thiết cùng mình rời đi. Đúng như dự đoán của hắn, Long Hành Vân thấy vậy liền dẫn hai người Hoàng, Phượng đuổi theo.

Dữu Khánh nhấc tay, ra hiệu cho mọi người dừng lại, sau đó xoay người lại đối mặt với ba người đi theo mình, hỏi: "Ta nói nha Long huynh, ngươi cứ lẽo đẽo đi theo ta làm gì vậy?"

Long Hành Vân hỏi ngược lại: "Đêm tối như vậy, các ngươi định đi đâu? Không sợ xung quanh ẩn giấu nguy hiểm sao?"

Dữu Khánh: "Long huynh nói đúng, cho nên người đừng mạo hiểm đi theo ta. Đi theo các đại lão đó mới an toàn."

Long Hành Vân thản nhiên nói: "Điều đó chưa chắc. Các đại lão vốn không mở ra được tiên phủ này. Ta cảm thấy các đại lão chưa hẳn đã hiểu biết về tiên phủ nhiều bằng ngươi. Ngươi còn không sợ, ta có cái gì phải sợ chứ?"

Ở mức độ nào đó mà nói, Dữu Khánh thực sự phục tên này, đối mặt với tình huống thực tế như vậy, gã vẫn có thể đưa ra quyết định chỉ dựa vào cảm giác mà không cần đầu óc. Có thể coi gã là một kẻ khác thường hiếm có.

Hắn dứt khoát hỏi thẳng: "Long huynh, ngươi nhất quyết đi theo ta sao?"

Long Hành Vân: "Trời đất bao la, không phải nhà của ngươi."

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, nói: "Xem ra Long huynh đã quyết tâm đi theo ta. Nếu là như vậy, ta cũng không làm kiêu, người của ta đột nhiên mất tích, biến mất rất đột ngột, ta muốn tìm bọn họ, nhưng trên tay thiếu thốn nhân thủ. Long huynh có sẵn lòng gia nhập hỗ trợ tìm kiếm giúp chúng ta không?"

Long Hành Vân vừa định trả lời, Hoàng Tu Hùng liền vội vàng giơ tay vỗ vào vai gã, hiển nhiên là nhắc gã suy nghĩ kỹ hơn.

Phượng Quan Vân hỏi: "Chúng ta có ích lợi gì khi giúp ngươi việc này?"

Dữu Khánh nhìn chằm chằm vào Long Hành Vân và trả lời: "Để các ngươi trở thành một thành viên trong chúng ta, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, đủ không?"

Bản thân hắn cũng không biết Long Hành Vân đi theo mình thì được ích lợi gì, hoàn toàn không nghĩ ra, không thể tưởng tượng được. Nhưng nếu Long Hành Vân đã kiên trì ý nghĩ tùy tiện đó, thôi được, ta thành toàn cho ngươi, không thể lãng phí nhân thủ tốt như vậy.

"Được, nếu ngươi thất hứa, ta chắc chắn sẽ không tha cho ngươi!"

Long Hành Vân lập tức đồng ý. Hoàng Tu Hùng đẩy vai ra hiệu cũng không thể ngăn cản gã.

Dữu Khánh mỉm cười, lập tức nói với bọn họ đồng thời cũng nói với đám người Mục Ngạo Thiết: "Chúng ta không đủ người, các ngươi ở đây chờ một chút, ta đi nói chuyện với Thanh Nha."

Dứt lời liền một mình rời đi, đi thẳng đến chỗ Thanh Nha.

Trong đêm tối, dưới ánh sáng trăng sao, nhìn thấy Dữu Khánh đi đến, Thanh Nha lập tức quay đầu đi nơi khác, làm như không nhìn thấy, trong miệng nhai thứ gì đó.

Khuôn mặt sung phù và bầm tím đã được y thi pháp làm tan đi.

"Thanh gia, vết thương của ngài không sao chứ?" Dữu Khánh đến gần cất lời hỏi thăm.

Không nhắc tới vết thương còn đỡ, vừa nhắc đến liền khiến người nổi cáu, Thanh Nha xoay người lại giận dữ, "Cút!"

Dữu Khánh đè đè tay xuống ra hiệu y đừng nóng giận, "Thanh gia, ta tới đây xin lỗi ngài…"

"Cút!" Thanh Nha gầm lên như quát cháu trai mình, tay bóp vỡ vỏ đậu phộng, ném hạt vào trong miệng nhai.

Cảnh này khiến Dữu Khánh kinh ngạc sửng sốt, chuyện gì vậy chứ, không có răng vẫn có thể nhai đậu phộng ư?

Hắn muốn hỏi, nhưng sợ hỏi ra lại không lịch sự.

Thanh Nha dường như hiểu được suy nghĩ của hắn, y tiện tay bẻ một cành cây ở bên cạnh, sau đó để vào trong miệng cắn rộp rộp, rồi lại phốc phốc phun hết ra, miệng sắc bén như dao chém, cũng có ý thể hiện, không răng thì thế nào? Lão tử có tu vi, có pháp lực.

Dữu Khánh trợn mắt há mồm nhìn xem, đã hiểu rồi, giỏi thật, đây là lấy cương khí làm răng.

Hắn nuốt nuốt khan, ánh mắt liếc nhìn đôi chân trần mất đi đôi guốc gỗ của ạ Thanh Nha, sau đó tươi cười nói: "Thanh gia, ta có chuyện tốt tìm đến ngài, trước hết ngài hãy nghe ta nói cho xong rồi quyết định có tức giận hay không cũng không muộn."

"Cút đi! Lão tử không muốn nghe chữ nào cả. Đồ khốn, tránh xa lão tử ra. Phốc!"

Y phun một đống vụn đậu phộng về phía Dữu Khánh, thay cho việc nhổ nước bọt.

Bất kể có phải là chuyện tốt hay không, Thanh Nha đã học đủ bài học rồi, y luôn luôn nhắc nhở mình nhất quyết không bao giờ dính líu đến tên cẩu Thám Hoa này nữa.

Tiếng quát giận dữ này của y rất lớn, đến mức có thể nghe được âm thanh vang vọng mơ hồ trong sơn cốc.

Hướng Lan Huyên nghe tiếng, quay đầu nhìn tới, Mông Phá cũng đưa ánh mắt nhìn sang, vừa nhìn thấy tình hình đó liền biết là chuyện gì xảy ra, cả hai người đều không nhịn được nở nụ cười.

Dữu Khánh vung tay áo, cụt hứng rời đi, hắn biết Thanh Nha đã hạ quyết tâm, mình không thể thuyết phục y được nữa.

Hắn lập tức quay lại tìm Long Hành Vân, "Long huynh, chuyện lúc này e rằng phải có ngươi ra tay mới được."

Long Hành Vân nghe không hiểu, "Chuyện gì?"

Dữu Khánh hạ thấp giọng nói: "Người của chúng ta không đủ, người của các thế lực khác sẽ không nghe chúng ta điều khiển, ta muốn kéo đám người Thanh Nha nhập bọn, nhưng hắn có thành kiến với ta."

Long Hành Vân đã hiểu, trầm mặc một lát rồi gật đầu nói: "Được, để ta thử xem."

Nói xong liền xoay người rời đi, Dữu Khánh kéo cánh tay gã lại, nhắc nhở: "Như ta đã nói, hắn có thành kiến đối với ta, lát nữa ngươi đừng có nói đây là ý của ta, cứ nói là ngươi muốn lôi kéo người cùng làm việc, ta cũng đang làm việc theo lệnh của ngươi."

"Biết rồi." Long Hành Vân là người sảng khoái, dứt lời liền bỏ đi.

Gã trực tiếp tìm đến Thanh Nha, không chút nào vòng vo, mở miệng liền nói thẳng: "Thanh gia, tiến vào tiên phủ này đã có tính toán gì chưa?"

Thanh Nha liếc nhìn hai người Hoàng, Phượng một mực đi theo phía sau gã, trong đầu lóe lên hình ảnh giao đấu với Ngân Sơn Hà, miệng nói: "Long các chủ có chuyện gì hãy nói thẳng ra đi."

Long Hành Vân: "Được, vẫn là Thanh gia thẳng thắn, vậy ta cũng nói thẳng đi. Chắc hẳn ngươi đã nhìn thấy, Xích Lan các ta không có ai. Sau khi vào đây, ta cảm thấy tốt nhất là nhiều người dễ làm việc. Thấy Thanh gia cũng là thế đơn lực bạc, cho nên muốn mời người của Thanh gia cùng hành động. Không biết ý Thanh gia như thế nào?"

Thanh Nha chắp tay đáp lễ, "Ta rất cảm kích ý tốt của Long các chủ, nhưng chắc hẳn Long các chủ cũng đã nghe được, nơi này rất nguy

hiểm, chúng ta không muốn đi đâu cả, cũng không muốn bất kì ích lợi gì. Chúng ta dự định thành thật đi theo sau Minh tăng vượt qua chuyến này là được."

Long Hành Vân tuy rằng đã trở thành Các chủ, nhưng tính cách thiếu gia hình thành từ nhỏ cũng không phải giả, sắc mặt lập tức sa sầm, hỏi: "Thanh gia không nể mặt ta sao?"

Thanh Nha vội vàng xua tay nói: "Long các chủ nói quá lời, chỉ là nhát gan không muốn mạo hiểm."

Long Hành Vân: "Ngươi không cần dùng lời gạt ta. Nếu Thanh gia đã không uống rượu mời, vậy ta để lại lời khó nghe ở đây, Nhị thúc và Tứ thúc của ta và người của họ đều ở đây, tại trong tiên phủ này, nếu ta không làm ngươi chết được, ta đổi sang họ ngươi!"

Gã cũng là người cứng rắn, không cầu người, nói xong liền rời đi, không đè được cẩu Thám Hoa, ta còn không đè được ngươi ư?

Thanh Nha chết lặng tại chỗ, rất muốn hỏi gã, đây rốt cuộc là chuyện gì? Ta chọc giận ngươi sao? Ngươi có thể phân rõ phải trái hay không?

Nhưng người ta rõ ràng không muốn phân rõ phải trái với ngươi, ngươi có thể làm gì chứ?

Vấn đề là, y bị nhốt ở trong tiên phủ này, không liên hệ được với Can nương để nhờ hỗ trợ, chỉ một Sô Vũ đã đủ khiến y ớn lạnh.

Sau khi định thần lại, y nhanh chóng đuổi theo, dùng lời ngon ngọt thuyết phục: "Long các chủ, ý của ta không phải vậy, ta chỉ muốn hỏi ngươi, làm cộng sự rốt cuộc là như thế nào, để làm gì?"

Long Hành Vân dừng bước nói: "Có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, ngươi có theo không?"

"Theo!" Thanh Nha dang hai tay ra, rất sảng khoái nói: "Long các chủ đã nói đến nước này rồi, nếu Thanh Nha ta không đồng ý, đó chính là cho mặt mũi mà không biết xấu hổ. Quyết định như vậy đi, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia!"

Chương 1393: Rời đi

Trong sơn cốc, hai cự nhân nằm sõng soài trên mặt đất vẫn cất tiếng hít thở ồ ồ như ống bễ.

Chính là bởi vì những người này trông chờ vào may mắn cho nên bọn họ không giết chết cự nhân tù binh, sợ giết người của Vân Côn thượng tiên sẽ chọc giận người ta.

Nhưng ở trong một sơn cốc khác, dưới màn đêm bao phủ, lão Khâu lại không khách khí như vậy, sau khi tra tấn thẩm vấn xong, lão ta trực tiếp vỗ một chưởng đánh vỡ cổ họng cự nhân.

Những kẻ may mắn từ bên ngoài vào đây và vẫn còn cùng theo bên lão, bao gồm cả lão cũng chỉ còn lại không đến mười người.

Thấy lão ta đột nhiên hạ sát thủ, Lê Hoa kinh hãi hỏi: "Lão ma đầu nhà ngươi làm cái gì vậy? Đã biết được vị thượng tiên đó lợi hại cỡ nào, đã biết chúng ta không thể đặc tội hắn, ngươi còn dám giết người của hắn sao? Một khi bị hắn phát hiện, chúng ta còn có đường sống ư?"

Ngửi mùi máu tanh lan tràn ra, nhìn dòng máu ào ào tuôn chảy như sông vỡ, lão Khâu không tán đồng nói: "Ai có thể biết được?" Anh mắt lão ta quét nhìn những người khác, tựa hồ đang hỏi, các ngươi sẽ bán đứng ta sao? Sau đó nói tiếp: "Không thể lưu lại người sống." Lão ta phất tay chỉ về phía cự nhân vừa mới chỉ, "Cự Linh cung,

đừng lo lắng chuyện gì khác, trước tiên hãy đến Cự Linh cung rồi nói tiếp."

Lê Hoa nhận ra lời của lão ta có hàm ý khác, hỏi: "Ngươi có ý gì?"

Lão Khâu: "Chìa khóa ra vào tiên phủ rõ ràng nằm trong tay ba thế lực lớn, nếu chúng ta không có được sự trợ giúp của tiên phủ, với thực lực của chúng ta là không thể đi ra ngoài được. Nếu chúng ta trực tiếp đi gặp vị thượng tiên đó, trước tiên không nói đến việc hắn có để ý đến chúng ta hay không, chỉ với sự tàn bạo khó lường của hắn, chúng ta trực tiếp tìm tới có thể là đi tìm chết.

Vừa rồi ngươi cũng đã nghe được lời khai của mấy tên cự nhân này, vị thượng tiên đó đã biết việc chúng ta xông vào, khi hắn ra tay, ngươi cảm thấy ba thế lực lớn đó chạy thoát được sao? Bọn họ còn có thể giữ được pháp môn ra vào trong tay mình sao? Ta đoán rằng, hiện tại người của ba thế lực có lẽ đã rơi vào trong tay vị thượng tiên đó. Nói cách khác, phương pháp ra vào đã đổi chủ."

Lê Hoa suy nghĩ một chút, hình như đúng là như vậy, "Vậy bây giờ chúng ta đến Cự Linh cung là để làm gì?"

Lão Khâu: "Đương nhiên là đi tìm người có thể giúp đỡ chúng ta."

Mọi người quay mặt nhìn nhau, Hoắc Lãng ở một bên chợt nói ra một câu, "Chí Mỹ nương nương?"

Lão Khâu nhìn sang gã, có chút hài lòng gật đầu, "Đúng vậy, vị thượng tiên đó hỉ nộ vô thường, tàn bạo độc ác, đã giết chết nhiều phu nhân của mình như vậy, rõ ràng là ngựa quen đường cũ. Ta không tin Chí Mỹ nương nương này không hề sợ hãi, chỉ là không thể kháng cự được mà thôi. Nếu đột nhiên xuất hiện một sự lựa chọn ở ngay trước mắt, các ngươi đoán xem cô ta sẽ lựa chọn thế nào?"

Vừa nghe những lời này, Lê Hoa liên tục gật đầu, trong mắt bắt đầu lấp lóe sáng lên, "Nếu có sự hỗ trợ của vị nương nương đó, tại trong

tiên phủ này, chúng ta không chỉ có được một sự bảo đảm an toàn nhất định, mà có lẽ còn có thể giúp chúng ta đạt được một ít tiên duyên…”

Đâu chỉ đôi mắt bà ta tỏa sáng, mà trong ánh mắt của những người khác cũng bắt đầu sáng lên, ngời ngời mong ước.

Đã có lợi ích bày ra đó, mọi người dẹp bỏ tạp niệm, nhanh chóng thống nhất, đã có cùng mục tiêu, không cần phải nhiều lời, cả đám người một mực luồn lách lao đi suốt đêm…

Sau khi trời sáng lên, trong lúc đám người Cừu Hạp, Ô Ô vẫn còn đang tiến thối lưỡng nan, phân vân không biết nên làm gì bây giờ thì Long Hành Vân đã tụ tập đội ngũ, chuẩn bị xuất phát.

Nhóm người Thanh Nha đã đồng ý, tất nhiên không thể thiếu.

Khi đang trò chuyện với Long Hành Vân, thấy gã dường như đang đợi ai đó, Thanh Nha thuận miệng hỏi: “Long các chủ đang đợi ai sao?”

“Ừ, đây rồi, đã đến rồi.” Long Hành Vân hất hất cằm.

Thanh Nha quay đầu nhìn tới, nhìn thấy mấy người Dữu Khánh đang đi vòng ra từ sau một sườn núi, chậm rãi đi về phía bọn họ.

Thanh Nha trợn tròn mắt, vụt quay đầu lại hỏi Long Hành Vân, “Người Các chủ đang chờ là hắn sao?”

Dữu Khánh đưa tới cho y một câu trả lời, hắn chắp tay xin lỗi: “Đã đến muộn, đã đến muộn, xin lỗi đã để chư vị đợi lâu.”

Long Hành Vân: “Không muộn, chúng ta cũng vừa đến. Lên đường đi.”

“Chờ chút.” Thanh Nha trực tiếp gọi dừng lại, không quan tâm gì cả, trực tiếp chụp lấy tay Long Hành Vân, kéo gã sang một bên, tránh

khỏi mọi người rồi nhỏ giọng hỏi: "Long các chủ, ngươi có ý gì vậy? Đây là bố trí của tên cẩu Thám Hoa đó sao?"

Long Hành Vân đã được dặn dò trước, tất nhiên sẽ không thừa nhận, "Không phải, cẩu Thám Hoa là trợ thủ ta tìm tới."

Thanh Nha lập tức giơ hai tay ôm lấy mặt, chà xát mặt mình, muốn hỏi xem gã ngốc nghếch hay bị điên, lúc trước tại Minh Hải, suốt đường đi bị tát thật thê thảm.

Còn có ở Đại Hoang Nguyên, theo y biết, cũng là vì vị Long thiếu này nảy sinh xung đột với tên cẩu Thám Hoa đó nên Xích Lan mới đi ra, kết quả là một đời Xích Lan các chủ phải nằm xuống.

Bị hại thê thảm như vậy, ngay cả mẹ của mình cũng bị đẩy vào hố mất đi, vị Long thiếu này vậy mà vẫn dám đi chung với tên cẩu Thám Hoa này sao? Đầu óc có bị nước vào không chứ?

Sau khi dùng sức xoa xoa mặt mình, y làm ra vẻ mặt đau lòng nói: "Long thiếu, Long các chủ, tên cẩu Thám Hoa đó tuyệt đối không phải là thứ gì tốt, đi chúng với hắn sẽ có kết quả tốt, chắc chắn sẽ bị hắn hại thê thảm. Cả ngươi và ta đã bị hắn hại nhiều lần, chẳng lẽ như vậy còn không đủ để rút ra bài học sao?"

Long Hành Vân: "Ngươi suy nghĩ nhiều, lần này là do ta làm chủ, hắn cũng phải nghe mệnh lệnh của ta."

Thanh Nha vội vàng ra hiệu cho gã bình tĩnh lại, "Long thiếu, ngươi xác định ngươi có thể dẫn dắt được hắn không? Lúc trước ta cũng cho rằng là ta đang dẫn dắt mọi chuyện, kết quả cuối cùng thế nào chứ? Ngươi nhìn xem miệng ta còn có cái răng nào không? Trước đây tu vi hắn thấp, hắn cũng đã khiến chúng ta thê thảm, bây giờ tu vi hắn đã cao lên, chúng ta càng không có khả năng kiểm soát được hắn. Hắn là người đi học, còn là người có tiếng trong giới đó, trong bụng hắn đầy rẫy những ý nghĩ xấu, thật khó lòng đề phòng a!"

Long Hành Vân cau mày, bĩu môi, cuối cùng không kiên nhẫn nữa, "Sao ngươi dông dài như vậy? Ta chỉ hỏi ngươi, có đi hay không?"

Nói không rõ, vậy thì dứt khoát tiếp tục dùng cứng.

Thanh Nha nghẹn họng không nói nên lời, cuối cùng miễn cưỡng nói: "Chúng ta rốt cuộc đi đâu, đi làm gì?"

Long Hành Vân: "Tìm tên Nam béo kia."

"Cái gì?" Thanh Nha thất thanh hỏi: "Tìm người giúp tên cẩu Thám Hoa đó?"

Y rất muốn hỏi, ngươi xác định việc là do ngươi chủ đạo mà không phải là tên cẩu Thám Hoa đang chủ đạo hay không?

Long Hành Vân: "Chủ yếu vẫn là ta muốn tìm. Trên người tên Nam béo đó có thứ ta cần. Ngươi đừng có lề mề nữa, nhanh lên đi." Dứt lời liền xoay người rời đi, ý tứ đã rất rõ ràng, ta không phải thương lượng với ngươi, là bảo ngươi làm theo.

Thanh Nha có cảm giác cả người muốn sụp đổ ngay tại chỗ, y rất muốn trở mặt không làm nữa, nhưng y lại hiểu quá rõ tên ngốc Long Hành Vân này, tên khốn ỷ thế hiếp người này thật sự có thể làm ra chuyện, ngươi không cho ta mặt mũi thì ta đùa chết ngươi.

Y không sợ Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân, nhưng y sợ nhóm người Thiên Lưu sơn a. Sô Vũ vốn đã nhìn y không vừa mắt, lúc đó có ý muốn giết chết y, còn là nhờ cẩu Thám Hoa giải vây giúp y. Nếu tên ngốc Long Hành Vân lại chen vào đâm chọc, một Sô Vũ đã quá đủ cho y chịu đựng, có thêm một Ô Ô, y còn có đường sống nữa sao?

Vì vậy, cuối cùng ba đám người hợp nhất thành một, cùng nhau xuất phát, đi theo tuyến đường ngày hôm qua đám người Dữu Khánh đã đi. Bọn họ muốn tìm kiếm lại dọc theo tuyến đường đó.

Nếu là bình thường, hơn trăm người không thể lặng yên biến mất như vậy, trên đường chắc chắn sẽ có lưu lại một chút dấu vết, ngày hôm qua, một là tìm kiếm vội vội vàng vàng, sau đó bầu trời tối đen không dễ tìm, hôm nay đương nhiên là phải cẩn thận tìm kiếm lại dọc theo hai bên đường.

Nghe xong người phía dưới báo cáo, Sô Vũ đứng ở đỉnh núi xoay người lại, nhìn chằm chằm đám người đang rời đi, cất lời bất mãn, "Đây là nơi hắn chạy lung tung chơi đùa sao? Ta bắt hắn cho hắn một bài học."

"Thôi bỏ đi." Ô Ô gọi y lại, vẻ mặt phức tạp cất tiếng thở dài, "Nếu hắn nhất định muốn lựa chọn như vậy, không ai có thể cản hắn, chúng ta không có khả năng trói hắn cả đời, để hắn đi đi."

Sô Vũ không hiểu, hỏi: "Nhị ca, tiểu tử Long Hành Vân này rốt cuộc muốn làm gì?"

Ô Ô: "Hắn rất nhiều lần hỏi mẫu thân hắn chết như thế nào, có lẽ là vì có quá ít nhân chứng, có lẽ là vì không tin lời ta nói, nói chung, hắn đang tìm kiếm phương pháp tiến vào Chư Yêu chi cảnh. Hắn không chấp nhận việc mẫu thân của mình sống không thấy người, chết không thấy thi. Theo lời hắn nói, nếu thi thể của mẫu thân hắn có thể vẫn còn tồn tại, hắn làm con phải đi nhặt xác cho mẹ mình."

Làm như vậy cũng không có gì đáng trách, Sô Vũ cau mày, "Tiểu tử này làm gì vậy chứ? Dường như từ đầu đã để mắt đến Thám Hoa lang, giống như là ngay từ đầu đã biết Thám Hoa lang có thể mở ra nơi này vậy."

Nói đến việc này, Ô Ô cũng có chút bối rối, phát hiện thấy tiểu tử Long Hành Vân này thật sự có chút đáng kinh ngạc, ít nhất là không để mắt sai đối tượng.

Bởi vì Thám Hoa lang quả thực là người biết cách làm sao mở ra Chư Yêu chi cảnh, đồng thời cũng biết sự thật về cái chết của Xích Lan, và biết vị trí Xích Lan phơi mình, và hắn cũng là đối tượng dễ

đối phó nhất trong số người của mấy nhóm đi ra, mặc dù gã và Hướng Lan Huyên cũng biết tất cả, nhưng không phải là người Long Hành Vân có thể động tới.

Ngay từ đầu đã dễ dàng xác định được mục tiêu tốt nhất và bám sát mục tiêu đó, như vậy còn không đáng để kinh ngạc được sao?

Chương 1394: Lồng sắt

Hướng Lan Huyên cũng đứng ở nơi cao nhìn đám người Dữu Khánh rời đi.

Nàng biết Nam Trúc có mối quan hệ thân thiết với Dữu Khánh, nhưng không ngờ rằng Dữu Khánh lại thà vứt bỏ tất cả và kiên quyết như thế chỉ vì để tìm được Nam Trúc.

Hóa ra thái độ của tên gia hỏa này với người thân cận là như vậy. Điều này khiến ánh mắt và vẻ mặt nàng có chút phức tạp.

Dữu Khánh cũng tìm nàng nhờ hỗ trợ, nhưng lần này nàng không có đi theo, bởi vì mấy vị đại lão khác vẫn chưa thể đưa ra quyết định cuối cùng. Một khi quyết định rút lui, một khi những người này rời khỏi tiên phủ, vậy nhóm người Dữu Khánh rất có thể sẽ không thể rời khỏi nơi đây.

Mục đích nàng lưu lại chính là để xem cuối cùng sẽ quyết định như thế nào, tại thời khắc mấu chốt nàng có thể xuất thủ nắm giữ chìa khóa "Củ cải trắng" ra vào tiên phủ kia trong tay.

Trên hẻm núi nơi dòng sông lao nhanh, từng bóng người vùn vụt lướt qua, nhóm người Nam Trúc lại tiếp tục vội vã lên đường.

Trên đường đi bọn họ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, một mực tiến tới theo dấu hiệu chỉ đường, chỉ cảm thấy địa thế đang dần hướng lên cao.

Thuận lợi đi tới đến giữa buổi sáng, sau khi vượt qua một ngọn núi, đoàn người đột nhiên không hẹn mà cùng dồn dập ẩn nấp.

Tại phía trước bọn họ dường như có một tòa thành, một tòa thành đá rộng lớn, nhìn kỹ có thể thấy nó hẳn là được đào bới ra từ một nền đá hình vuông khổng lồ.

Cửa đi và cửa sổ đều rất lớn, ra ra vào vào nơi này đều là cự nhân, loáng thoáng có thể nhìn thấy một số người bình thường nhỏ bé.

"Cái quái gì thế này? Không phải đã chạy đến sào huyệt của cự nhân rồi chứ?" Nằm úp sấp trên mặt đất, Nam Trúc cất tiếng lẩm bẩm, rồi phất tay gọi Ô y nhân bò tới đây, "Đây là nơi nào?"

Ô y nhân quan sát một chút, do dự nói: "Xem ra, đây hẳn là Bàng Bạc lĩnh mà ta nói tới tối hôm qua?"

Tối hôm qua, mấy người Nam Trúc đã gọi người này tới hỏi thăm thông tin về những gì y thẩm vấn được.

Có người ở bên cạnh hít vào một hơi khí lạnh, "Bàng Bạc lĩnh có A Bồng gì đó ư?"

Nam Trúc cũng có chút kinh ngạc, "Chuyện gì vậy chứ? Dấu hiệu chỉ đường của nhóm người lão Thập Ngũ tại sao lại dẫn thẳng đến nơi này? Không thấy bọn hắn đâu nha? Không lẽ bọn hắn đã tiến vào thành này rồi sao?"

Trong lúc gã đang kinh nghi bất định thì phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân ầm ầm, bọn họ giật mình khẩn cấp quay lại quan sát xem có chuyện gì xảy ra.

Một nhóm cự nhân không biết từ đâu toát ra, đang dò xét tiến gần phía bên này.

Phía trước là sào huyệt cự nhân, phía sau là đội ngũ cự nhân tuần tra, mấu chốt là bọn họ không dám gây ra động tĩnh, một khi kinh động đến vị A Bồng đại nhân đó, vậy thì tiêu rồi?

Trong nháy mắt, mọi người đều trở nên khẩn trương.

Đột nhiên có người chỉ xuống dưới chân núi, nói: "Hình như ở đó có cái hang động."

Mọi người theo hướng tay chỉ nhìn xuống, nhìn thấy dưới chân núi có cái sườn núi, trên sườn núi quả thực có cái hang động.

Nam Trúc vung tay lên, Tô Thu Tử lập tức nhảy xuống, chạy vào trong hang động trên sườn núi đó, kiểm tra bên trong một lượt rồi lại lướt lên trên núi vẫy vẫy tay với mọi người, ra hiệu không có vấn đề gì, có thể ẩn nấp.

Mọi người lập tức nhanh chóng lướt xuống dưới.

Sau khi mọi người trốn hết vào trong hang, còn chưa kịp an tĩnh lại đã nhìn thấy cửa hang ầm ầm sụp đổ, ánh mắt mọi người lập tức chìm vào bóng tối, sau đó thân thể chảo đảo như mặt đất rung chuyển.

Không ít người thi pháp lao ra, nhưng dụng phải vách chắn, Nam Trúc cũng vậy, phát hiện mình dường như đã đụng vào một hàng rào kim loại cứng rắn.

Theo sự rung chuyển, đất đá sụp đổ xuống, đột nhiên thấy xuất hiện ánh sáng, trong một vùng bụi mù tung bay, đám người lắc lư kinh hãi nhìn xung quanh, phát hiện thấy mình đã bị nhốt ở trong một cái lồng sắt to lớn.

Một tên cự nhân nhếch miệng cười toe toét xách lồng sắt trong tay, đang nhìn đám người ở bên trong, vẻ mặt cười thỏa mãn.

Sườn núi vừa rồi giống như làm bằng giấy, quả thực cũng là dùng bùn đất đắp lên, vừa kéo liền vỡ ra từng đám.

Lúc này, những người trong lồng mới nhận ra đây là một cái bẫy, bọn họ thì giống như là những con chuột chui vào trong cạm bẫy, loạn hết cả lên.

Mọi người dồn hết sức lực kéo mạnh song sắt, liều mạng đụng mạnh vào chiếc lồng, muốn phá lồng để chạy đi, nhưng chiếc lồng này không biết được làm từ chất liệu gì, vô cùng chắc chắn, dù có dùng hết tu vi cũng không thể khiến nó biến dạng chứ đừng nói là phá hư.

Trong chiếc lồng lắc lư, Văn lão là người điềm tĩnh nhất, hay nói đúng hơn là không chút dao động, mọi người đều rối loạn, chỉ có một mình ông ta đứng vững vàng ở đó.

Ánh mắt ông ta rời khỏi gã cự nhân đang cười toe toét bên ngoài lồng, đảo mắt nhìn đám người đang hỗn loạn trong lồng, phát hiện thấy đã có không ít người bị thương.

Bọn họ bị thương không phải vì sự đổ làm tổn thương, chút bùn đất sụp xuống đó còn không thể khiến những tu sĩ này bị thương, mà bởi vì không gian trong này không lớn, trong lúc sụp xuống mọi người rơi vào hỗn loạn, tránh né những thứ sụp xuống hoặc ra tay đánh bay những thứ rơi xuống thì không tránh được có đồng bạn bị đánh trúng.

Không thể phá hư được chiếc lồng, mọi người lập tức tìm kiếm cửa vào lúc trước, kỳ quái là, không thể tìm được cửa vào ở đâu, lồng giam trọn vẹn một khối.

Phản ứng của An Di xem như rất nhanh, cô ta thuận tay rút một thanh kiếm không biết của ai, phóng ra khỏi lồng, bắn trúng lên cổ

tay to lớn của cự nhân nhấc lồng.

"Oa…" Cự nhân cầm lồng đau đớn hét lên quái dị, lồng giam rời khỏi tay rơi xuống đất.

Vì việc này, người ở trong lồng liền bị trả thù, mấy tên cự nhân đi cùng vung đại bổng trong tay lập tức đập xuống, ra sức nện điên cuồng vào lồng.

Đại bổng nện lên trên lồng sắt, âm thanh chấn động vang rền như sấm sét, lại còn liên miên không ngừng, chiếc lồng cuốn theo mọi người ở bên trong đồng thời bị đập cho lăn lộn quay cuồng, theo đó là bụi mù tràn ngập và đất đá văng tung tóe.

Khi tiếng gậy nện vang ầm ầm dừng lại, những người trong lồng gần như đều choáng váng đầu óc, trong tai ù ù, đều đã bị đập cho thất điên bát đảo, không một ai giữ được thân thể sạch sẽ, vô cùng bẩn thỉu, thậm chí có người miệng mũi chảy máu, Nam Trúc chính là một trong số đó.

Đa số mọi người đều đã bị dồn vào một cục ở trong lồng, người người chen chúc, người đè lên người thành một đống, có người ở phía dưới cảm thấy mình sắp phải tắt thở.

Nam Trúc thỉnh thoảng hai mắt trợn trắng, may mắn có người kéo gã ra, Văn lão ngồi xổm ở bên cạnh, vỗ vỗ vào mặt gã, nói: "Tiểu mập mạp, tiểu mập mạp, đừng có mơ nữa…" Gọi cho gã tỉnh lại.

Đám người lập tức trở nên yên tĩnh, ngay cả An Di và Tô Thu Tử có cảnh giới Thượng Huyền cũng chỉ có thể nắm chặt song sắt, nhìn ra ngoài như tù nhân.

Người ở trong lồng chợt bị lộn nhào, chiếc lồng lại được một bàn tay to lớn nhấc lên. Dưới sự áp giải của mấy tên cự nhân, bọn họ bị đưa về phía tòa thành đá to lớn hùng vĩ kia.

Khoảng cách trông khá xa, nhưng với những sải bước rất dài của cự nhân, bọn họ rất nhanh liền bị đưa đến một khu đất trống bên cạnh tòa thành.

Một đám người trong lồng dần dần tỉnh táo lại, trong khi đang hoảng sợ lo lắng không biết phải làm sao thì đột nhiên có người hét lên: "Nhìn kìa, còn có những người khác."

Rất nhiều người lập tức chen chúc đổ dồn đến bên cạnh lồng để nhìn xem, chỉ thấy trên mặt đất có đặt một số chiếc lồng tương tự, bên trong cũng chứa đầy người.

Còn chưa kịp nhìn rõ đó là những ai, chiếc lồng chứa bọn họ đã lọc cọc rơi xuống mặt đất, được đặt phía sau một dãy lồng.

Nam Trúc cũng chen chui đến sát thành lồng, nỗ lực chúi đầu nhìn ra bên ngoài, cố gắng nhìn xem trong các lồng khác có những ai. Nhưng chiếc lồng nhốt bọn họ lại đặt ở sau cùng, gã không nhìn rõ được người trong các lồng khác. Vì vậy, gã lập tức lớn tiếng hỏi xung quanh: "Có thấy được đó là những người nào hay không?"

Có người của Tam Tiên bảo trả lời: "Hình như tất cả đều là đám ô hợp xông vào lúc trước."

Nam Trúc lại hỏi: "Có nhìn thấy mấy người lão Thập Ngũ không?"

Gã rất lo lắng, bọn họ đi theo chỉ dẫn của lão Thập Ngũ để đến đây, bây giờ bọn họ rơi vào kết quả này, đám người lão Thập Ngũ thì sao? Gã lo lắng mấy người lão Thập Ngũ cũng đã bị bắt.

Vừa nghe hỏi như vậy, An Di lập tức cũng hỏi mọi người: "Vừa rồi có ai nhìn thấy mấy người Thám Hoa lang không?"

Mọi người hoặc là nhớ lại, hoặc là lắc đầu.

Tô Thu Tử lập tức dựa sát vào thành lồng, hỏi to người ở trong lồng bên cạnh: "Huynh đệ, có nhìn thấy Thám Hoa lang không?"

Người ở lồng bên cạnh rõ ràng trên người có thương tích cất tiếng thở dài, nói: "Không thấy. Các ngươi là người Tam Tiên bảo phải không? Ta từng gặp các ngươi ở Hổ Phách hải. Không biết đám cự nhân này sẽ làm gì chúng ta."

Một người khác ở bên cạnh cũng than thở: "Nếu như chết tại đây, vậy thì quá oan uổng. Sớm biết như vậy, ta thật sự không nên mơ mộng một bước lên trời, trở thành tiên nhân. Ngươi nói xem ta còn thiếu cái gì? Ăn uống không lo, tuy rằng không phải muốn có mỹ nhân nào đều có, nhưng cũng không thiếu, cuộc sống tốt hơn những phàm phu tục tử kia không biết bao nhiêu lần, cần gì phải lòng tham không đủ chứ?"

Chương 1395: Ăn trước vì bẩn

Cũng có người hét to hỏi Tô Thu Tử: "Ta hỏi nha, lồng của các ngươi tương đối đặc biệt a, tại sao tất cả đều bẩn thỉu như thế? Bẩn đến mức không nhận ra nhân dạng nữa."

Nghe gã ta hỏi như thế, Tô Thu Tử nhận ra đúng vậy, những người trong các lồng khác đều tương đối sạch sẽ, chỉ có bọn họ là bẩn đến mức không nhận ra, lập tức hỏi: "Các ngươi làm sao bị bắt?"

Người đầu tiên trong lồng bên cạnh trả lời: "Còn có thể làm sao chứ, cứ như vậy mà bị bắt đi thôi. Trong đêm tối, bọn chúng lục soát núi rừng, lôi chúng ta ra, cố gắng bỏ chạy nhưng không thể chạy thoát. Chúng đánh bọn ta bị thương rồi bắt ném vào trong chiếc lồng này, nhốt lại. Bọn chúng xách lồng đi khắp nơi bắt người. Bắt được người nào ném người đó vào trong. Tối hôm qua, khi ta bị bắt tới đây, mới chỉ có hai chiếc lồng, sáng sớm hôm này nhìn lại, ghê thật, đã bắt được hơn mười lồng. Mỗi một chiếc lồng này phải chứa ít nhất hai trăm người. Như vậy, ít nhất đã có hai ngàn người bị bắt."

Nghe gã ta nói như thế, đám người Tô Thu Tử mới so sánh với nhau, bên bọn họ quả thực có vẻ rộng rãi, thoáng hơn một chút, chỉ gần trăm người, thảo nào nhìn lồng bên cạnh khá chật chội.

Nói cách khác, người trong các lồng khác có khả năng đều là bị bắt từng người một bắt, duy chỉ có bọn họ là dại dột tự mình chui vào bẫy để bị tóm gọn.

Lắng nghe mọi người nói chuyện một lúc, Nam Trúc bỗng nhiên mở miệng hét to lên: "Lão Thập Ngũ có nghe hay không, sống hay chết đáp một tiếng đi."

Văn lão không hoang mang lo lắng như bọn họ, ông ta ở trong lồng quan sát khắp nơi xung quanh, có vẻ như đang nghiên cứu xem làm cách nào để đóng mở cái lồng này, nghe tiếng Nam Trúc hét to, ông ta thuận miệng trả lời: "Ngươi hỏi như vậy, nếu hắn chết rồi, làm sao trả lời ngươi được? Tiểu mập mạp, đừng có hét nữa, vừa rồi ta đã có quan sát qua, trong các lồng khác không có mấy người Thám Hoa lang. Nếu hắn còn sống, nếu hắn thật sự tới đây, có thể hắn đang trốn ở một nơi nào đó. Ngươi gọi như vậy sẽ khiến đám cự nhân nghi ngờ, nói không chừng sẽ đem đến rắc rối cho bọn hắn."

Nam Trúc quay lại nhìn ông ta, "Nếu như hắn đang ở đây, ta muốn để cho hắn biết, chúng ta đang ở nơi này, vạn nhất có biến, hắn cũng có thể nghĩ cách cứu chúng ta."

Văn lão: "Chỉ cần dấu hiệu chỉ đường là do hắn để lại, không cần gọi, hắn cũng biết ngươi sẽ tới đây."

Bất chợt, một trận tiếng bước chân ầm ầm chấn động mặt đất cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ. Tất cả mọi người trong các lồng đều quay nhìn về phía đó, chỉ thấy một đám cự nhân cả nam lẫn nữ đi ra, đi về phía quảng trường này.

Khi bọn chúng dừng lại, đứng ở hai bên chừa lại một khoảng trống, dường như chờ đợi người nào đó thì đột nhiên có một trận cuồng phong thổi qua, một bóng người khổng lồ xuất hiện tại bên rìa

quảng trường, không biết đến từ nơi nào, tựa như đột nhiên xuất hiện từ không khí.

Với thân hình khổng lồ như vậy lại có thể đột nhiên xuất hiện tựa như là thuấn di, khiến tất cả mọi người kinh ngạc im lặng.

Con ngươi của Văn lão cũng đột nhiên co lại, ông ta nhìn chằm chằm vào gã cự nhân vừa mới xuất hiện này.

Gã cự nhân vừa tới đứng ở trong khoảng trống mà một đám cự nhân nhường ra. Nhìn hình thể của gã tương đối uy nghiêm, cường tráng, màu da đồng cổ, ngoại hình có thể nói là mỹ nam tử trong đám cự nhân, hai tay đeo vòng tay lấp lóe ánh bạc, mái tóc đen mượt xõa dài như thác sau người.

Trên thân cũng không mặc y phục gì, chỉ che những bộ phận quan trọng, thân thể cân đối hoàn mỹ, đi chân trần đến.

Rất rõ ràng, nhìn qua là có thể nhận ra được gã cự nhân này là thủ lĩnh nơi đây.

"Lẽ nào gã cự nhân này chính là A Bồng gì đó sao?" Nam Trúc lẩm bẩm tự hỏi.

Gã đã đoán đúng, cự nhân này chính là thủ lĩnh A Bồng.

Có người lo lắng hỏi: "Gã sẽ làm gì chúng ta?"

Tất cả đều căng thẳng, theo lời Ô y nhân nói, tu vi của A Bồng này đại khái mạnh hơn cảnh giới Bán Tiên một chút, hơn nữa còn có sẵn ưu thế hình thể khổng lồ bẩm sinh, thực lực kinh khủng đủ để cho bọn họ sợ hãi.

Mãi cho đến khi gã cự nhân thủ lĩnh A Bồng ngồi xuống trước một cái bục cao, đám người trong lồng mới nhận ra rằng cái bục cao đó hóa ra là một cái bàn.

"Nghe nói có mỹ vị từ bên ngoài vào đây, chúng ta hãy nếm thử xem hương vị có gì khác biệt với thức ăn ở trong này."

Giọng nói của A Bồng ù ù vang lên, gã phất tay một cái ra hiệu.

Lập tức có cự nhân tiến tới, nhấc từng cái lồng lên đặt trên bệ đá.

Mỹ vị là có ý gì? Đám người trong lồng giật nảy mình, kinh nghi bất định quay nhìn nhau, tựa như đang hỏi, mỹ vị là đang chỉ chúng ta sao?

Trên quảng trường có mấy cây cột đá cao vút, cao hơn cả cự nhân, trên đỉnh mỗi cây cột đều được đục đẽo, điêu khắc ra một cái lầu các đơn giản. Tại một lầu các trong số đó, Ô y nhân đang nghiêng người nấp phía sau một cây cột, lặng lẽ quan sát tình hình trên quảng trường.

Lúc trước, khi đám người Nam Trúc trốn vào trong túi bẫy bùn đất thì y đi tụt lại phía sau, không có vào trong.

Bạch y nữ tử cũng ở gần bên, cô ta đã thay đổi một bộ đồ mới. Cô ta thản nhiên đứng tựa lan can ở trên cao nhìn phía dưới, sau một lúc quan sát, cô ta hỏi ra điều nghi hoặc trong lòng, "Thượng tiên, đã bắt bọn họ vào trong lồng rồi, còn cần thăm dò như vậy sao?"

Ô y nhân núp ở sau cây cột lén nhìn hừ một tiếng, "Ngươi suy nghĩ quá đơn giản, cũng không phải các ngươi chưa từng đọc sách, con người thực sự rất âm hiểm, khó lòng đề phòng."

Không bị dao động bởi những chuyện xảy ra, vốn vẫn luôn ở trong lồng âm thầm quan sát xung quanh, ánh mắt Văn lão nhíu lại, nhìn chăm chú về nơi Ô y nhân ẩn nấp, sau đó cau mày suy nghĩ.

Trên bệ đá thật lớn xuất hiện một màn vô cùng kinh khủng.

A Bồng tựa hồ rất phóng khoáng, nói với mấy người ở hai bên: "Các ngươi mỗi người đi lấy một lồng nếm thử đi."

"Cảm tạ A Bồng đại nhân." Mấy người cùng nhau cất lời cảm tạ, sau đó vây quanh ở trước bàn, mỗi kẻ cầm lấy một cái lồng đặt ở trước mặt mình.

Tất cả đều không khách khí, giơ tay cầm lấy đình lồng, mở ra như mở nắp đậy, tiếp thò tay vào trong lồng chụp ra một người, không quan tâm là nam hay là nữ, vân vê trong tay, xé rách quần áo rồi có kẻ trực tiếp đưa vào trong miệng ăn, có kẻ thì như túm một con cóc nhỏ, tay dùng sức nặn một cái, liền thấy máu tươi và nội tạng cùng chất bẩn trong bụng phun ra, sau đó mới nhét vào trong miệng nhai nhồm nhoàm.

Những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Những người còn ở trong lồng nhìn rợn tóc gáy, cảm giác ớn lạnh từ gót chân bốc lên, tràn ngập toàn thân, bị ăn sống thực sự quá kinh khủng, tất cả đều rùng mình sợ rãi.

Mặc dù kiến thức rộng rãi, đôi chân Nam Trúc vẫn run lên vì sợ hãi.

Đám cự nhân miệng đầy máu tươi này dường như không phải lần đầu tiên ăn thịt người nhỏ, động tác nhét từng người từng người vào trong miệng nhai rất nhanh nhẹn và thành thạo, có vẻ rất thích ăn, vừa ăn vừa cười thích thú, trông có vẻ ăn rất ngon.

Dù sao đều là chết, những người nhỏ bé trong lồng tất nhiên sẽ không chịu ngồi yên chờ chết, họ dồn dập kháng cự, thừa dịp chiếc lồng được mở ra, họ lao lên, cố gắng liều mạng chạy trốn.

Nhưng mà một luồng pháp lực hào hùng đột nhiên bộc phát ra từ trên người A Bồng, trong nháy mắt liền trấn áp toàn bộ những con người nhỏ bé, tu vi kinh khủng của gã khiến sắc mặt của Văn lão ở trong lồng trở nên nghiêm trọng.

Giờ khắc này, có thể tưởng tượng được sự tuyệt vọng của những người trong lồng.

Ánh mắt A Bồng đảo qua tất cả những chiếc lồng trên bàn, tìm thấy chiếc lồng mục tiêu, chính là chiếc lồng chứa đám người Nam Trúc. Gã đưa tay xách nó lên, điều này khiến cho đám người Nam Trúc cực kỳ hoảng sợ, sắc mặt bọn họ tái mái vì sợ hãi.

A Bồng mở lồng ra định bắt ngẫu nhiên một người đem ra ăn, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ những người ở trong đó, gã rõ ràng không nói nên lời, tại sao người nào cũng bẩn thỉu như thế?

Dù là người nhỏ bé hay là cự nhân, ít nhiều đều có chút chú ý, huống chi gã ta còn là loại người có thân phận địa vị, quá dơ bẩn chắc chắn sẽ không bỏ được vào miệng.

Thôi được rồi, gã ta cũng không muốn diễn nữa, có vẻ tùy ý nói một câu, "Chọn tên béo mập nhất ăn trước đi."

Bàn tay trực tiếp bỏ qua những người khác, cách không hút Nam Trúc vào trong tay, túm ra.

Mình lại là người đầu tiên bị ăn thịt, tại sao lại xui xẻo như thế chứ? Nam Trúc kinh ngạc hét lên, chửi ầm lên, "Con mẹ ngươi!"

Gã lập tức liều mạng vùng vẫy, nhưng làm sao có thể thoát khỏi tay của một người có tu vi như A Bồng chứ?

A Bồng nắm Nam Trúc lên, xé quần áo Nam Trúc ra, thoáng cái đã xé sạch sẽ, sau đó đưa vào trong miệng há ra cắn xuống.

Ô y nhân lộ nửa khuôn mặt ra khỏi cây cột, nhìn chằm chằm cảnh tượng này, kết quả phát hiện động tác của A Bồng dường như khựng lại, đông cứng tại đó, mãi vẫn không thấy khép miệng lại, mà Nam Trúc trần truồng ở trong tay A Bồng thì tựa như tự bò vào trong miệng A Bồng.

Chương 1396: May mà ta cẩn thận

Nam béo quả thực là tự mình bò vào trong miệng A Bồng qua khe hở kẽ răng.

Gã thoát qua kẽ ngón tay A Bồng, chui vào trong miệng gã ta, đứng ở trên đầu lưỡi A Bồng, tóc tai bù xù, thân thể trần truồng kẹp chân che háng lại, hai chân vẫn còn đang run rẩy cầm cập, vừa rồi thực sự sợ hãi quá chừng.

Gã tự nhận rằng mình cũng là người từng trải việc đời, đã có đại nhân vật nào mà chưa thấy qua, cảnh tượng nào mà chưa từng trải, lần này suýt chút nữa đã lật thuyền trong mương.

Cho dù rất sợ hãi, gã vẫn không quên được bảo bối của mình, gã quay đầu nhìn xung quanh, nhìn thấy cây trâm cài tóc màu xanh của mình cắm ở trên đầu lưỡi của A Bồng, Định Hồn trâm.

Gã nhanh chóng xoay người lại định rút ra, nhưng ngay khi tay chạm đến cây trâm cài tóc, gã lại đột nhiên rụt tay về như đụng phải rắn, rồi tự tát mình bốp bốp hai cái.

Gã nhận ra mình thực sự đã bị mê muội đầu óc, A Bồng đang bị Định Hồn trâm cố định, nhổ nó ra không phải là muốn chết sao?

Sau đó, bàn tay che háng cũng được buông lỏng, gã nhận ra rằng mình đang ở trong miệng A Bồng, người ngoài không thể nhìn thấy, chỉ là mùi hơi thở này xộc cả lên đầu.

"A…"

Bên ngoài vẫn đang vang lên những tiếng kêu gào thảm thiết.

Nam Trúc vẫn còn rất sợ hãi trước những gì nghe được, gã vụt quay đầu lại nhìn phía cổ họng A Bồng, việc đã đến nước này, đã đến mức độ ngươi chết ta sống, gã không còn gì phải khách khí nữa, gã định rút kiếm theo bản năng, nhưng chỉ sờ thấy thịt mỡ bên hông,

được rồi, với bàn tay trần và thân thể trần truồng, gã lao về phía cổ họng của A Bồng…

Ở bên ngoài, tiếng kêu gào thảm thiết vì bị ăn sống đã dừng lại.

Ô y nhân đang ẩn nấp sau cột trụ của lầu các đã bộc lộ toàn bộ khuôn mặt, y đã có thể xác định A Bồng quả thực là đã bị cứng đờ tại chỗ, không còn phản ứng.

Những con người nhỏ bé bị nhốt trong lồng, các cự nhân vây quanh bàn đá, tất cả đều nhận thấy được sự áp chế mạnh mẽ đến từ pháp lực cường đại của A Bồng đột nhiên biến mất.

Bùm! Một âm thanh bùng nổ nghèn nghẹn thật lớn phát ra từ trong miệng A Bồng. Đầu của A Bồng rung động một cái, sau đó thân thể ngã ra sau, cứ như vậy mà ầm ầm đổ nhào xuống.

Văn lão ở trong lồng kinh ngạc nhìn A Bồng ngã nhào xuống.

Cùng lúc đó, những con người nhỏ bé không còn bị pháp lực cường đại áp chế nữa đột nhiên nổi loạn cả lên, không ai muốn khoanh tay chịu chết, không người muốn bị ăn sống, tất cả như một đàn ruồi, lao ra khỏi lồng, liều mạng chém giết với những cự nhân đang kinh ngạc kia.

Đám người Tam Tiên bảo cũng không ngoại lệ, ào ạt lao ra liều mạng.

Nhìn thấy cảnh hỗn loạn xuất hiện, các cự nhân ở trong thành cũng xách cự bổng gầm rú xông ra, cảnh tượng này cực kỳ giống một đám người xông tới đánh một đàn ruồi.

Sự phản kháng nhanh chóng bị đè ép, mấy cự nhân vây quanh trước bàn đá đều tương đương với cao thủ cảnh giới Cao Huyền, chúng không quan tâm tu sĩ tiểu nhân có một ngàn người hay là hai ngàn người, tất cả đều không đủ cho bọn chúng đánh. Bọn chúng chỉ dựa

vào thân thể khổng lồ, vung tay phất qua là có thể lập tức đánh đổ một mảng lớn.

Nhìn thấy tử thương thảm trọng như thế, nhìn thấy A Bồng nằm gục trên đất quả thực không còn động tĩnh gì, Văn lão không có tiếp tục nhìn xem náo nhiệt, cũng không thể tiếp tục ngồi xem, thân thể ông ta đột nhiên lóe lên, nhoáng qua trước mặt một tên cự nhân có thực lực Cao Huyền, vung một chưởng vỗ vào huyệt Thái Dương của gã. Bùm! Từ huyệt Thái Dương của tên cự nhân đó bùng nổ ra máu tươi, đôi mắt trợn trừng đổ nhào xuống.

Bóng người tựa như bóng ma lấp loáng lóe xuyên qua giữa những cự nhân Cao Huyền mắt lộ ra kinh hoảng kia.

Mấy tên cự nhân mở to đôi mắt nhìn rồi ầm ầm đổ gục xuống.

Đám cự nhân từ phía sau đang xông đến đều kinh ngạc sửng sốt, A Bồng đại nhân đã gục ngã, các đại nhân khác ngã xuống ư?

Các tu sĩ nhỏ bé đang liều mạng chiến đấu ở xung quanh đều ngước nhìn bóng người đó từ các góc độ khác nhau, bọn họ vừa chấn động vừa phấn chấn tinh thần.

Đến khi nhìn thấy rõ đó là Văn lão, An Di và Tô Thu Tử lập tức đồng thanh hô lớn, "Giết!"

"Giết!"

Hàng ngàn người đồng loạt hét lên, giống như một đàn ruồi bay lượn, lao ngược về phía đám cự nhân kia.

Bạch y nữ tử đứng trên lầu các vẻ mặt không dễ coi.

Ô y nhân hoàn toàn không có phản ứng gì trước việc hàng loạt cự nhân đột ngột chết đi như vậy, y chỉ tập trung nhìn chăm chú tình hình Văn lão xuất thủ, rồi cuối cùng ánh mắt dán chặt vào thân hình A Bồng nằm bất động trên đất.

Trong miệng A Bồng xuất hiện động đậy, Nam Trúc trần truồng bò ra khỏi miệng thi thể, một dòng máu cũng tuôn trào ra theo.

Mông trần trụi, một tay che háng, Nam Trúc nhảy lên trên lồng ngực A Bồng, quay đầu lại nhìn cảnh tượng các tu sĩ phản kích, cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng không quan tâm nhiều, gã bay đến chỗ gầm chiếc bàn đá cao vút để tìm lại quần áo của mình.

Bạch y nữ tử chú ý thấy Ô y nhân đang nhìn cái gì đó, thuận hướng nhìn tới, liền nhìn Nam Trúc, cô ta kinh ngạc hỏi: "Là hắn giết chết A Bồng đại nhân sao?"

Tại trong cảm nhận của cô ta, thực lực của A Bồng vốn rất rất cường đại, làm sao có thể bị giết chết một cách im ắng như vậy ngay trước mắt bao người.

Ô y nhân: "Ít nhất, điều này chứng tỏ thực lực của hắn vượt xa A Bồng, cũng đã xác nhận suy đoán của ta. May mà ta cẩn thận thử nhiều lần."

Bạch y nữ tử trong nháy mắt liền chợt hiểu, khẽ thốt lên: "Hắn che giấu thực sự quá kỹ a, cho đến phút giây sinh tử cuối cùng mới chịu ra tay!"

Ô y nhân: "Lão già kia cũng ẩn giấu rất sâu. Người bên ngoài đều rất xảo quyệt. Đừng nói là con người, thậm chí ngay cả một con hồ ly cũng có thể đùa giỡn ngươi như với một kẻ ngốc. Ngươi nhất định phải cẩn thận nhiều hơn…" Nói đến đây, trên mặt y thoáng hiện lên cảm giác nghĩ mà sợ.

"Hồ ly?" Bạch y nữ tử không hiểu.

Nhưng Ô y nhân lại chuyển đổi chủ đề, "Ta không thể tiếp tục ẩn nấp nữa, ta phải tham gia chiến đấu cùng bọn họ. Ngươi chờ một lúc rồi nói người của chúng ta rút đi."

Dứt lời, y theo mặt sau cây cột khổng lồ trượt xuống dưới, rồi theo góc tường lẻn về phía trận chiến đấu trong thành, và hòa lẫn vào trong đám người Tam Tiên bảo, cùng tham gia truy sát cự nhân.

Tình hình trước đó quá mức hỗn loạn, chỉ cần không phải là nhân vật chủ yếu, về cơ bản không có người nào của Tam Tiên bảo chú ý tới ai có mặt, ai vắng mặt tại đây.

Âm thanh ầm ầm liên tục vang lên, thỉnh thoảng có cự nhân gục xuống, và thỉnh thoảng có những căn nhà đá sụp đổ, Văn lão đã dừng tay đứng trên một nóc nhà theo dõi trận chiến từ trên cao, những cao thủ cự nhân có thể gây ra mối đe dọa cho các tu sĩ đều đã bị ông ta giải quyết, số còn lại không cần ông ta phải động thủ.

Và ánh mắt ông ta cũng đã chú ý tới Ô y nhân vừa tham gia chém giết, khẽ cau mày.

Nam Trúc ở dưới bệ đá cao không quan tâm đến cuộc chiến sau lưng mình, chỉ cần không ảnh hưởng đến gã là được. Gã nóng lòng tìm lại bảo bối của mình. Gã đã tìm được Hắc hồ lô và thứ khác, cũng đã tìm thấy y phục của mình, nhưng nó đã bị A Bồng xé rách, mặc ngang mặc dọc gì đều không được, bộc lộ khắp nơi.

Càng nghĩ càng giận, gã phát hiện ra một vấn đề, mỗi lần tiến vào tiên phủ đều rất dễ không còn quần áo để mặc, thật bực bội.

Gã vuốt tóc lên, quấn lại, cắm cây trâm xanh ngọc vào, cố định búi tóc, nhặt bảo bối dưới đất lên, rồi bắt đầu cởi quần áo trên thân người chết ra, mặc vào.

Gã đã cố gắng chọn một bộ cỡ lớn, nhưng vẫn không lớn bằng cơ thể của gã, sau đó gã phát hiện được thứ tốt từ lớp bọc mông A Bồng, so với thứ bao bọc trên người cự nhân cấp thấp, ít nhất nó cũng được coi là vải vóc, chỉ là mùi vị có chút dị thường.

Trong khi những người khác bận rộn đánh đánh giết giết, gã thì bận rộn cắt vải vóc trên người thi thể.

Tuy là tu sĩ và không có tay nghề may mặc, nhưng cuối cùng gã cũng làm được một thứ như váy ngắn, mặc lên người trông méo mó lệch lạc, coi như chỉ đủ để che đậy chỗ nhạy cảm của mình.

"Ngao…"

Chợt có một tràng tiếng gầm vang lên, toàn bộ cự nhân trong tòa thành đá tràn ngập mùi máu tanh lập tức quay đầu bỏ chạy, phan tán ra mọi hướng để trốn đi.

Đám tu sĩ từ bên ngoài vào không dám tản ra đuổi theo, cũng không dám ở lại lâu trong thành, rất nhanh lũ lượt rút đi.

Chương 1397: Chỉ đùa một chút thôi

Nhìn thấy Nam Trúc đang lục lọi trên thi thể, không biết đang tìm cái gì, ban đầu đám người An Di còn tưởng rằng mình nhìn lầm, sau khi xác nhận được gã béo mặc bộ đồ gợi cảm đó quả thực là Nam Trúc, nhóm người Tam Tiên bảo lập tức chạy vội tới.

Thấy có người đến, Nam Trúc lập tức thu tay lại, tươi cười vui vẻ giơ ngón tay cái lên với mọi người, "Lợi hại, như vậy mà cũng bị các ngươi đánh cho bỏ chạy."

Tô Thu Tử vui mừng khôn xiết: "Nam huynh, ngươi không sao?"

Nói đến việc này, Nam Trúc vẫn còn sợ hãi, "May mắn, may mắn."

An Di quay đầu lại nhìn thi thể A Bồng, kinh nghi hỏi: "Nam huynh, ngươi đã giết chết A Bồng ư?"

Quả thực là Nam Trúc giết, nhưng Nam Trúc không thể thừa nhận sự tồn tại của Định Hồn trâm, gã dang hai tay ra, "Không phải. Ta

cũng không biết hắn chết như thế nào, chỉ tưởng rằng mình sắp bị hắn ăn tươi nuốt sống, nào ngờ hắn lại đột nhiên bất động, sau đó chết đi. Không biết là ai đã giết hắn."

Ô y nhân đến gần đầu A Bồng, sau khi đưa tay chạm vào đầu A Bồng để kiểm tra, y biết được A Bồng chết vì bị người từ trong miệng đánh nát đầu óc, việc này chắc chắn là do tên mập đó làm ra, nhưng tên mập này lại không thừa nhận, đến lúc này vẫn còn che giấu thực lực, y chỉ có thể nhìn chằm chằm Nam Trúc thật kỹ một lúc, không có vạch trần.

Văn lão đứng ở trên một tầng lầu nghe Nam Trúc nói vậy thì nhíu nhíu mày, ông ta không tin lời nói dối của Nam Trúc, trong lúc đang suy nghĩ Nam Trúc làm cách nào giết chết A Bồng, ông ta chợt phát hiện phản ứng của mọi người không thích hợp, tất cả đều đồng loạt quay đầu lại nhìn ông ta chăm chú, khiến ông ta không hiểu ra sao.

Nhưng ông ta rất nhanh liền kịp phản ứng lại, đây là cho rằng mình xuất thủ, ông ta vội vàng xua tay nói: "Đừng nhìn ta. Không liên quan gì đến ta."

An Di chắp tay nói: "Tiền bối không cần khiêm tốn, mấy tên cự nhân này có tu vi tương đương với cảnh giới Cao Huyền, nhưng ở dưới tay tiền bối chỉ đơn giản như là cắt dưa thái rau, chúng ta đã tận mắt nhìn thấy. Tiền bối có thực lực như thế, chúng ta lại chưa từng nghe nói tới ở Tu hành giới, thực sự là quá kín tiếng. Bất kể như thế nào, chúng ta đều phải cảm tạ ân cứu mạng của tiền bối."

Những lời này vừa được nói ra, mọi người liên tục chắp tay cảm tạ, "Cảm tạ tiền bối cứu mạng."

Rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ đổ dồn đến, ngay cả đám ô hợp may mắn còn sống sót cũng ở lại nơi này không rời đi.

Văn lão nhấc nhấc tay mấy lần, muốn giải thích, nhưng đối diện với một tràng cảm tạ liên tục không ngừng này, thôi được rồi, ông ta

vung tay lên, không muốn giải thích nữa, nếu tên mập này đã muốn giả vờ hồ đồ, ông ta cũng không quan tâm nữa.

Nam Trúc thì có phần nghe không hiểu, gã đưa tay kéo tay áo Tô Thu Tử, hỏi: "Cự nhân cảnh giới Cao Huyền gì vậy? Văn lão giết chết cự nhân cảnh giới Cao Huyền ư?"

Khí đó gã vẫn còn đang phá hoại trong miệng A Bồng, hoàn toàn không nhìn thấy.

Tô Thu Tử gật đầu, "Đúng vậy, đám cự nhân vây quanh đài cao ăn thịt người đều có thực lực tương đương cảnh giới Cao Huyền. Chúng vừa ra tay, chúng ta liền bị tử thương rất lớn. May mà có Văn lão xuất thủ kịp thời, đánh gục bọn chúng. Nếu không, ta sợ rằng không còn gặp lại được Nam huynh."

"Hít…" Nam Trúc hít vào một hơi khí lạnh, giết Cao Huyền như cắt dưa thái rau, còn cần phải hỏi đó là cảnh giới gì sao? Gã vội vàng đi đến, một đường đẩy đám người ra, đi đến phía dưới bậc, ngửa đầu hỏi: "Văn lão, ngươi còn nói ngươi không phải là Văn Khúc sao?"

Văn lão: "Chúng ta không quen, ta là ai có quan trọng không?"

Nam Trúc chớp mắt, "Đã cùng đi suốt chặng đường, bây giờ lại đồng sinh cộng tử, như vậy còn không quen sao? Đã như vậy rồi, tiếp tục che che giấu giấu có ý nghĩa gì sao?"

Văn lão: "Tiểu mập mạp, ngươi không chút nào kính già, ngươi ăn mặc như vậy đến chất vấn ta, có lễ phép không?"

"…" Nam Trúc cúi đầu nhìn cách ăn mặc của mình, dang tay ra, "Đừng nói lạc đề, nói thẳng đi, ông rốt cuộc có phải là Văn Khúc không?"

Mọi người nghe vậy thì đều âm thầm kinh ngạc, người ta là cao thủ như thế, tên mập này lại dám chất vấn như vậy, gan thật lớn.

Văn lão: "Một cái tên mà thôi, được rồi, ta thừa nhận, ta là Văn Khúc, vậy thì thế nào?"

Nam Trúc trợn tròn mắt, "Mẹ ơi, lúc trước ông lại phát thề độc, nói nếu mình là Văn Khúc sẽ chết không yên lành."

Văn lão khẽ xua tay, thờ ơ nói: "Nếu lời thề có tác dụng, thế gian này đã thái bình từ lâu rồi. Ta chỉ đùa một chút mà thôi, chỉ có kẻ ngốc mới coi là thật."

Còn có thể đùa như vậy ư? Nam Trúc nghẹn ngào không nói nên lời.

Mọi người đều kinh hãi, đây thực sự là Văn Khúc trong truyền thuyết sao? Văn Khúc không phải là người rất khí khái sao? Lại thêm bộ dạng đeo tay nải phóng đãng đó nữa kì. Nói chung, mọi người rất khó để liên tưởng lão già trông có phần lưu manh ở trước mắt với Văn Khúc trong truyền thuyết.

Văn lão cũng từ trên bậc thang nhảy xuống, kéo kéo tấm vải quấn trên người Nam Trúc, "Bây giờ không phải là lúc dông dài vấn đề này. Chúng ta một mực theo dấu hiệu chỉ đường đi đến đây, vừa vặn chui vào trong cái lồng cạm bẫy. Ngươi không cảm thấy quái lạ sao?"

Lúc trước mọi người đúng là không nghĩ gì về việc này, mấu chốt là không có thời gian cho bọn họ suy nghĩ nhiều, vừa chui vào trong cạm bẫy liền lập tức trở nên hỗn loạn, một mực hoảng loạn cho đến vừa rồi mới bình tĩnh lại, làm sao có thời gian suy nghĩ chuyện gì khác, bây giờ nghe nói như vậy, một nhóm người cùng đi với nhau tức thì nhận ra có điều đó bất thường.

Ô y nhân xen lẫn trong đám người hơi chớp mắt, cũng giả bộ trầm tư suy nghĩ.

Nam Trúc không chắc lắm, hỏi: "Dấu hiệu chỉ đường đó là giả ư?"

Văn lão: "Trong những cái lồng vừa rồi không có mấy người Thám Hoa lang, khả năng rất cao là bọn hắn không bị bắt. Tối hôm qua ta cũng đã nói rồi, chúng ta đi mãi vẫn không gặp được nhóm người Thám Hoa lang, ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao?"

Vẻ mặt Nam Trúc dần dần trở nên khó coi, tối hôm qua gã cũng có phần nghi hoặc, nói lùi một bước, cho dù lão Thập Ngũ có việc gì đó thì hắn cũng nên sắp xếp Tiểu Thanh hoặc Đầu To quay lại thông báo mới đúng, không nên cách lâu như vậy mà không liên lạc, suy nghĩ lại về cạm bẫy trước mắt, gã cắn răng, "Có người làm ra dấu hiệu chỉ đường giả để lừa chúng ta?"

Văn lão: "Chắc hẳn là người trong tiên phủ này phát hiện thấy các ngươi đang đi theo dấu hiệu chỉ đường, cho nên làm ra dấu hiệu giả khiến chúng ta đi lệch đường."

"Đâu chỉ là đi lệch, suýt chút nữa khiến chúng ta mất mạng…" Nam Trúc hừ một tiếng, rồi bỗng nghĩ đến một vấn đề khác, nếu vậy, chẳng phải mấy người lão Thập Ngũ phải tìm mình điên cuồng sao? Đi lung tung tại nơi quỷ quái này rất dễ gặp phải nguy hiểm, nghĩ đến đây, gã không nhiều lời nữa, phất tay khẩn cấp kêu gọi: "Đi, quay lại theo đường cũ."

Mặc dù nói như vậy, nhưng có một số người đã không thể trở về, không thể nói đi liền đi, không thể bỏ mặc đồng bạn đã chết.

Khi người Tam Tiên bảo kiểm kê nhân số, phát hiện thấy chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi lúc trước đã có đến hơn ba mươi người bị cự nhân giết, bi thương hay không là một chuyện, không thể đem di thể rời đi là thực tế, người trôi nổi trên giang hồ, sống hay chết đều là trôi tới đâu tính tới đó, bọn họ chỉ có thể lựa chọn chôn ở gần đây, ngay cả bia một cũng không dám lập, cũng không thể lập, nếu không, e rằng chết rồi vẫn không được yên nghỉ.

Đám người ô hợp kia chết càng nhiều, bọn họ không cùng một nhóm, không rõ đã chết bao nhiêu, kiểm kê sơ lược số thi thể trên mặt đất, chừng bảy, tám trăm người không còn nữa, cũng chỉ là chuyện tiện tay, cùng nhau đem chôn.

Về phần thi thể của những cự nhân kia, không ai quan tâm đến, một nhóm người nhanh chóng rút đi, nhóm người Nam béo quay lại theo đường cũ. Không biết đám người ô hợp nghĩ như thế nào, chỉ thấy

bọn họ lặng lẽ đuổi theo. Đám người Nam Trúc dừng lại, bọn họ cũng dừng, đám người Nam Trúc rẽ, bọn họ cũng rẽ theo.

Chừng một nghìn người ào ào xuyên qua trong núi rừng, quy mô khá lớn.

Đi không bao lâu, đám người Nam Trúc liền phát hiện vấn đề, dấu hiệu chỉ đường lúc trước không còn nữa, nhưng vẫn có thể phát hiện thấy dấu vết, rõ ràng đã bị người xóa bỏ rồi, điều này càng chứng tỏ đây là một cái bẫy.

May mà dấu hiệu chỉ đường lúc trước gần như chỉ hướng thẳng tắp, bọn họ ngắm thẳng một đường rồi đi tới. Lần này không cần phải đi đi dừng dừng để tìm dấu hiệu chỉ đường gì nữa, thoải mái dùng tốc độ thật nhanh lướt đi.

Chương 1398: Tụ hợp

Đang đi trên đường, bất chợt có một bóng dáng quen thuộc từ không trung lao xuống, trực tiếp đáp xuống trên bờ vai Nam Trúc, không phải gì khác, chính là Tam Túc ô Tiểu Thanh.

Ô y nhân ở trong đám người nhìn thấy con chim này thì con ngươi đột nhiên co lại.

Trong khi đó, Nam Trúc lại rất vui, gã phất tay ra hiệu cho mọi người tạm thời dừng lại, sau đó lướt đi một mình, tách ra nói chuyện với Tiểu Thanh.

“Ui, đây không phải là Tam Túc ô sao?”

“Nghe nói Tam Túc ô tính tình cương liệt, không thể thuần hóa, tại sao lại trở thành người đưa tin rồi chứ?”

Trong đám người ô hợp vang lên những tiếng xì xào bàn tán, nghe mọi người bàn tán về con chim xanh này, Ô y nhân thầm nghĩ, Thanh điểu không phải là người đưa tin sao?

Sau đó lắng nghe tiếp y thấy có chút không thích hợp, liền xen vào hỏi mấy câu, lúc đó mới biết kiến thức của người bên ngoài đối với Thanh điểu có hạn. Y lại nhìn về phía Nam béo rời đi, càng cảm thấy tên mập này che giấu rất sâu, sâu không lường được.

Mà Văn lão ở trong đám người thì như cố ý như vô ý đến khá gần y, thỉnh thoảng còn liếc nhìn y mấy lần, đã nghe được những câu hỏi của y vừa rồi.

Sau khi tách khỏi mọi người, sau khi trao đổi với Tiểu Thanh, Nam Trúc mới biết bên phía Dữu Khánh quả thực đang điên cuồng tìm gã, may mà cuối cùng cũng phát hiện được dấu vết đường đi của bọn gã.

Mặc dù bọn gã không phải người thường, không cần phải đi bộ từng bước một trên mặt đất, nhưng dù sao cũng có đến trăm người, rốt cuộc vẫn lưu lại dấu vết nhất định trên đường đi. Dữu Khánh dẫn mọi người dọc theo lộ tuyến ngày hôm qua cẩn thận dò xét lại lần nữa, cuối cùng phát hiện được hướng đi của nhóm người Nam Trúc, hắn lập tức dẫn người truy theo.

Bởi vì phát hiện thấy đường đi tựa hồ một mực tiến thẳng tới, cho nên hắn phái Tam Túc ô Tiểu Thanh đi về hướng này kiểm tra trước, vì vậy mới có cảnh này.

Sau khi biết được sự việc là như thế, Nam Trúc nói Tiểu Thanh trở về báo tin trước, còn mình thì quay lại kêu gọi nhóm người Tam Tiên bảo tiếp tục lên đường.

Ở bên kia, khi nhận được thông tin từ Tiểu Thanh, Dữu Khánh thở phào một hơi nhẹ nhõm, người không sao cả thì tốt. Theo đề nghị của Nam Trúc, hắn ngừng tiến tới, tuy nhiên hắn lại phái Tiểu Thanh quay lại bên cạnh Nam Trúc, đề phòng nhóm người Nam Trúc lại gặp

phải chuyện gì ngoài ý muốn trên đường đi, vạn nhất có biến cố, sẽ có thêm một khả năng kịp thời báo tin.

Một đường vội vã đi nhanh, đến giữa chiều thì nhóm người Nam Trúc cuối cùng cũng gặp được đám người Dữu Khánh.

Nếu không phải nhìn thấy Tiểu Thanh không chút hoang mang bay tới, nhóm người Dữu Khánh suýt chút nữa đã bị hù dọa bỏ chạy, đội ngũ hơn nghìn người ùn ùn chạy tới quả thực rất áp lực.

Nhìn thấy một đám đông như thế đi theo phía sau Nam Trúc, có vẻ như làm Thiên Lôi, Nam Trúc sai đâu đánh đó, ba người Long Hành Vân ngơ ngẩn nhìn, không biết đây là chuyện quỷ quái gì?

Đang chuẩn bị bóp vỡ đậu phộng, Thanh Nha cũng sững người, bàn tay bóp hụt vào khoảng không, đậu phộng rơi xuống mặt đất.

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm cũng quay mặt nhìn nhau, không phải là đi lệch đường sao? Tại sao lại lệch ra nhiều người như vậy?

Bọn hắn biết tay Nam béo luôn táy máy, rất thích "Nhặt" đồ, nhưng bắt đầu từ lúc nào ngay cả người cũng nhặt về chứ.

"Chuyện gì đây?" Dữu Khánh vừa chạm mặt Nam Trúc liền hỏi, thuận tay còn chỉ vào thứ cổ quái gã mặc trên người.

"Ài! Một lời khó nói hết." Nam Trúc nhấc tay ra hiệu cho hắn đi nơi khác nói chuyện riêng. Dữu Khánh lập tức rời đi theo gã.

Mục Ngạo Thiết và Bách Lý Tâm cũng đi theo, A Lang đại cô cũng không coi mình là người ngoài.

Vấn đề là Long Hành Vân, Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân cũng không khách khí, đều đi theo.

Thanh Nha nhìn trái nhìn phải, mặc dù luôn luôn nhắc nhở mình không được đến gần cẩu Thám Hoa, nhưng lần này y vẫn không thể

kìm nén được, y vung tay ném vỏ đậu phộng ra sau vai, sau đó bước chân trần đi theo.

Nam Trúc và Dữu Khánh tìm được một chỗ riêng tư, vừa định mở miệng nói chuyện chợt quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một đống người cùng đi đến đây. Nhiều người vậy sao? Vậy còn gì là đi nói chuyện riêng nữa chứ?

Thôi được, làm phiền người ta giúp đỡ nhiều như vậy, Dữu Khánh không tiện nói gì nhiều, hắn biết Nam Trúc chắc chắn cũng biết được điều gì có thể nói, điều gì không nên nói, hắn lập tức hỏi: "Nói đi, chuyện gì xảy ra?"

"Còn có thể là chuyện gì, bị người ta chơi cho một vố…"

Nam Trúc kể lại chuyện có người thay đổi phương hướng chỉ đường, suýt chút nữa bị ăn tươi nuốt sống, trong câu chuyện tất nhiên không thể sót tình huống nguy hiểm, đương nhiên, gã chắc chăn sẽ không đề cập chuyện có liên quan đến Định Hồn trâm.

Nhóm người nghe kể đều kinh hãi lo sợ, một người sống sờ sờ lại bị nuốt sống ăn tươi, chỉ nghĩ về cảnh tượng đó thôi đã thấy kinh khủng, lúc này mới biết được vì sao Nam Trúc lại ăn mặc như thế này, thì ra gã đã bị đưa vào trong miệng cự nhân, cuối cùng mới thoát hiểm ngay miệng hổ.

Nghe kể về quá trình kinh tâm động phách đó, Thanh Nha quên cả việc ăn đậu phộng trong tay.

"Có trải nghiệm như thế, chuyến đi này coi như đáng giá." Long Hành Vân đột nhiên cất lời cảm khái, trên mặt lộ ra vẻ cực kì hâm mộ.

Mọi người đồng loạt quay nhìn gã, thầm hỏi có phải tên gia hỏa này có vấn đề tâm thần hay không, nhất là đám người Dữu Khánh vốn vẫn đang nghĩ mà sợ thay cho Nam Trúc.

Hoàng Tu Hùng lên tiếng hỏi: "Ngươi xác định các ngươi đã giết chết tên A Bồng đó rồi?"

Phượng Quan Vân bổ sung một câu, "Căn cứ vào tin tức Nhị Động chủ tìm được, tên A Bồng đó là phụ tá đắc lực của Vân Côn thượng tiên, thực lực không kém Bán Tiên, thậm chí còn mạnh hơn. Làm sao các ngươi có thể giết chết hắn?"

Mấy người Dữu Khánh không có hé răng, bọn hắn vừa nghe quá trình liền biết đó là kiệt tác của Định Hồn trâm.

Nam Trúc dang hai tay ra, "Dù sao không phải là ta giết, ta cũng không biết vì sao A Bồng đột nhiên đứng yên bất động, sau đó chết đi. Theo lời mọi người kể thì chắc hẳn là do Văn Khúc giết."

"Văn Khúc?" Mấy người đồng thanh thốt lên hỏi.

Nam Trúc vỗ trán một cái, cố ý nói với Dữu Khánh: "Mẹ nó, lão Thập Ngũ, Văn lão đó không phải là ai khác, ông ta chính là Văn Khúc."

Dữu Khánh kinh ngạc, "Ông ta là Văn Khúc? Làm sao có thể như thế?"

Nam Trúc vỗ tay, "Ai nói không phải chứ? Ta cũng cho rằng không có khả năng đó. Văn Khúc trong truyền thuyết là nhân vật thế nào? Một người rất khí phách. Nhưng ngươi nhìn ông ta đi. Lúc trước, sau khi chúng ta tách ra, ta hỏi ông ta có phải là Văn Khúc không, ông ta còn cất lời thề độc, nói rằng nếu mình là Văn Khúc sẽ chết không yên lành. Vì vậy ta đã bị lừa gạt.

Lần này là bị ép lên đến đầu, ông ta không thể không ra tay được, lập tức bộc lộ bí mật, giết cự nhân có thực lực Cao Huyền một cách đơn giản như cắt dưa thái rau. Chính miệng ông ta đã thừa nhận với ta, làm sao có thể là giả. Nhưng lần này thật sự phải cảm tạ ông ấy, nếu không, hơn ngàn người đều phải chết chết."

"Tiểu mập mạp, ngươi lại nói xấu sau lưng ta sao?"

Mọi người nghe tiếng đồng loạt quay đầu nhìn lại, mải mê lắng nghe, có người đến gần cũng không biết, chính là Văn lão tới đây.

Được biết vị này chính là Văn Khúc trong truyền thuyết, mỗi người đều kiềm chế tư thái của mình, bày tỏ sự kính trọng, Thanh Nha với bộ dạng bất cần đời vốn có cũng đứng thẳng lên, Long Hành Vân cũng không dám bày ra bộ dạng không coi ai ra gì, đây là nhân vật dám cứng chọi cứng với Đại thánh, với xuất thân và bối cảnh của gã là không thể tiếp tục làm ra vẻ sĩ diện.

Mọi người đều nhận thức được, đây hẳn là người thần bí đẩy lui Đại thánh Thiên Lưu sơn trước khi tiến vào tiên phủ.

Dữu Khánh cũng dùng từ ngữ cung kính, "Ngài lão chính là Văn Khúc tiền bối sao?"

"Nói việc chính đi." Văn lão vung tay lên, ra hiệu đừng có nhắc tới việc đó nữa, ánh mắt đảo xung quanh một vòng rồi hạ thấp giọng nói: "Chúng ta sợ là đã bị phiền toái bám lấy."

Mọi người không hiểu, Dữu Khánh nói: "Mong tiền bối nói rõ."

Văn lão: "Chắc hẳn các ngươi đều đã nghe nói tới Vân Côn thượng tiên, kẻ kiểm soát một giới này rồi phải không?"

Mọi người đều gật đầu.

Văn lão: "Có thể hắn đang trà trộn vào trong chúng ta, đừng quay đầu lại, đừng nhìn về phía đó."

Mọi người giật mình kinh hãi, định nhìn về phía đám đông đang chờ đợi, nhưng Văn lão đã khẩn cấp lên tiếng nhắc nhở, tất cả cũng không phải kẻ ngốc, đều hiểu ý, kiềm chế không nhìn lại.

Thanh Nha sợ hãi liếc nhìn Long Hành Vân, vẻ mặt có phần oán trách, y đã sớm nói không thể đi chung với cẩu Thám Hoa, nhưng tên Long thiếu này lại không chịu nghe.

Nam Trúc khẩn trương nhếch khóe miệng, thấp giọng hỏi: "Kẻ nào trong chúng ta vậy?"

Chương 1399: Nguyên nhân (1)

Văn lão: "Còn có thể là ai, không phải là kẻ bị ngươi chế giễu trông giống cá trê thì còn ai nữa."

Cá trê? Một nhóm người lại muốn quay đầu lại nhìn xem trong đám người xa xa đó có ai trông giống cá trê, nhưng phải cố gắng kìm nén lại ý muốn này.

Nam Trúc ngây ngốc một lát, rồi lẩm bẩm giống như nói mớ, "Là hắn ư? Không thể như vậy a?"

Văn lão: "Khả năng rất lớn hắn chính là Vân Côn thượng tiên kia."

"Không phải…" Nam Trúc có phần lắp bắp, gã giải thích với đám người Dữu Khánh đang nhìn mình chằm chằm: "Y làm sao có thể là Vân Côn thượng tiên đó. Các ngươi không biết đi, lúc trước y bị một đám cự nhân truy sát, là chúng ta đã cứu y. Thậm chí y còn quỳ xuống đất cầu cứu ta. Các ngươi không có nghe sai, y đã quỳ xuống cầu ta. Các ngươi ngẫm lại mà xem, nếu y thực sự là Vân Côn thượng tiên, làm sao có thể quỳ xuống trước ta?"

Gã quay đầu nhìn sang Văn lão, "Văn lão, không phải ai cũng có thể cợt nhả đùa giỡn như ông, có thể tùy tiện lấy lời thề độc ra giỡn chơi. Hơn nữa, cho dù có đùa thế nào, nếu là ông, ông có thể quỳ xuống trước ta không?"

Văn lão chế nhạo nói: "Hắn đâu chỉ quỳ xuống trước ngươi, ngươi hình như còn thưởng cho hắn một cái tát nha, và còn xoa lui xoa tới cái đầu trọc của hắn nữa chứ, đúng không?"

Nam Trúc buông tay: "Cho nên, y không thể là Vân Côn thượng tiên gì đó."

Đầu trọc? Đã có thêm đặc điểm nhận dạng mới rất rõ ràng, mọi người lại muốn quay nhìn đám đông, cảm giác nín nhịn này thực sự quá khá chịu, trong lòng ngứa ngáy vô cùng.

Văn lão: "Trên đường đi, sau khi hắn gia nhập vào đội ngũ chúng ta thì mới xảy ra chuyện có người bắt chước dấu hiệu chỉ đường dẫn chúng ta rời đi, phải không? Nhìn lại, việc hắn tình cờ bị cự nhân đuổi đến bên cạnh chúng ta thực sự là trùng hợp sao?"

Nam Trúc: "Văn lão, chuyện dấu hiệu chỉ đường không nhất định là y làm. Lúc trước ông cũng đã nói rồi, có thể là việc chúng ta đi theo dấu hiệu chỉ đường đã bị người của tiên phủ này phát hiện."

"Đó là vì ta sợ ngươi ngu ngốc dẫn người tiếp tục tìm kiếm dấu hiệu chỉ đường để đuổi theo, nhắc nhở ngươi kịp thời quay đầu lại, cũng là bởi vì ngay tại trước mặt đầu trọc ta không tiện nói thẳng ra. À này, không phải chứ tiểu mập mạp, ngươi đang cố gắng giúp hắn rửa sạch hiềm nghi sao? Được rồi, tin hay không tùy ngươi. Ngươi hãy lên tiếng cho chúng ta chạy thật xa trước đi, sau đó ngươi có thể trực tiếp xác nhận với hắn." Văn lão vung tay lên, ra hiệu cho mọi người đừng để ý tới Nam béo nữa, rời đi trước thôi.

Dữu Khánh lập tức chắp tay ngăn cản, "Lão tiền bối bớt giận, thứ lỗi cho vãn bối hỏi nhiều một câu, ngoài nguyên nhân dấu hiệu chỉ đường mới nói đó, ngài còn có bằng chứng nào khác không?"

Quả thực là chuyện dấu hiệu chỉ đường có khả năng là người khác động tay động chân, chỉ căn cứ vào một điểm này, không thể khẳng định tên đầu trọc đó chính là Vân Côn thượng tiên, đây không phải là việc nhỏ, làm sao có thể sơ sài qua loa.

Văn lão lập tức chỉ vào mũi Dữu Khánh, nhưng người bị phê bình lại là Nam Trúc, "Tiểu mập mạp, ta nói ngươi, ngươi lại không chịu phục. Ngươi nhìn người ta mà xem, người có học chính là người có

học, vừa nhìn liền biết là người có học hiểu lễ. Tiểu mập mạp, ta không tranh cãi với ngươi, ngươi hãy nghĩ cho kỹ đi, khi chúng ta chui vào trong lồng bẫy thì thiếu người nào?"

"Thiếu người nào…" Nam Trúc lẩm bẩm tự hỏi, ánh mắt mờ mịt, suy nghĩ một lúc, cuối cùng lắc đầu nói: "Lúc đó rất hỗn loạn, gần trăm người bị vây nhốt, tại thời điểm nguy cơ hoảng loạn đó, còn ai có thể bình thản để kiểm tra nhân số chứ?"

Văn lão nhấc tay chỉ chỉ vào mũi mình.

Ý tứ rất rõ ràng, ngươi muốn hỏi trong nguy cơ hoảng loạn còn có ai bình thản sao? Đây nha, là ta!

Động tác này tựa như một cái tát vào mặt, Nam Trúc sửng sốt.

Dữu Khánh thử hỏi: "Ý của Văn lão là, lúc đó tất cả mọi người đều rơi vào cạm bẫy, duy chỉ có tên đầu trọc đó không có đi vào bẫy?"

Văn lão gật đầu, "Đúng vậy, khi ta phát hiện thấy hắn không có vào bẫy thì cảm thấy quái lạ, trong lòng sinh ra hoài nghi. Trong lúc đám người tiểu mập mạp kêu gào hỗn loạn ở trong lồng thì ta quan sát xung quanh." Ông ta lại quay sang hỏi Nam Trúc, "Tiểu mập mạp, ngươi có còn có những cây cột đá khổng lồ trong quảng trường đó không?"

Nam Trúc gật đầu, không biết ông ta hỏi điều này làm gì.

Văn lão: "Tên đầu trọc đó trốn trên một cây thạch trụ gần đó quan sát chúng ta. Bên cạnh hắn còn có một bạch y nữ tử. Người có thể ở tại trước mặt A Bồng vẫn lâm nguy không sợ hãi, và thờ ơ như thế, ngươi cảm thấy trước đó hắn có thể bị mấy tên cự nhân làm cho sợ hãi đến mức kêu gào oa oa quỳ xuống cầu xin sao? Người có thể tại trước mặt A Bồng vẫn ở trên cao nhìn xuống, trong tiên phủ này có mấy người như vậy? Trừ khi thông tin chúng ta biết được có sai lầm. Sau khi A Bồng ngã xuống, chúng ta phản kích những cự nhân kia,

ta thấy hắn lại len lén trượt xuống, thừa dịp hỗn loạn lẫn vào trong chúng ta để tham gia chém giết."

"…" Nam Trúc ngây người lắng nghe, nghĩ đến cảnh chính tay mình tát vào miệng tên đầu trọc đó, gã nuốt khan mấy cái, đột nhiên muốn tìm một cây gậy để chống đỡ thân thể, miệng vẫn muốn bù đắp, "Thật vô lý a, có nhiều người như vậy, y trà trộn vào bên cạnh người nào chẳng được, vì sao phải nhằm vào ta chứ?"

Không ai có thể trả lời vấn đề này, nói chung, thần sắc mọi người đều trở nên nghiêm trọng, nếu thật sự bị tên Vân Côn thượng tiên tàn bạo đó nhắm vào, có thể có kết quả tốt mới là lạ.

Văn lão đột nhiên hỏi: "Tiểu mập mạp, ngươi làm sao giết chết được tên A Bồng đó?"

Nam Trúc chớp mắt, "Hả? Ta không có giết hắn. Không phải tiền bối ngươi giết hắn sao?"

Dữu Khánh và Mục Ngạo Thiết đương nhiên biết gã đang nói dối.

Văn lão không biết chuyện, giơ tay túm chòm râu, nói: "Cũng không phải ta. Vậy thì quái lạ, chẳng lẽ là chính tên đầu trọc đó làm sao? Không thể như vậy a!"

Nói đến việc này, Nam Trúc cũng có chút tức giận, "Không phải ông? Ta nói nha tiền bối, trong tình huống nguy hiểm như vậy, ông lại mở to mắt nhìn ta đi chết mà không ra tay giúp đỡ sao?"

Văn lão: "Những người khác bị ăn thịt ta cũng không ra tay, tất cả đều tự vào đây tìm chết, tại sao ngươi được ngoại lệ chứ? Tu vi của A Bồng cao hơn ta, ngoài ra còn có tên đầu trọc đó ở phía sau âm thầm theo dõi, ta không dám hành động bất cẩn. Hơn nữa, ngươi là người cầm đầu đội ngũ, tên đầu trọc đó rõ ràng cố ý tiếp cận ngươi, vì thế mà hắn còn không ngần ngại quỳ xuống, thậm chí còn bị tát tai. Nếu muốn giết ngươi, hắn không cần quanh co lòng vòng như vậy. Hắn bị ngươi làm nhục như thế, làm sao có thể để cho ngươi

được chết dễ dàng như vậy. Ngươi chờ coi đi, ít nhất hắn sẽ hành hạ cho ngươi phải hối hận sinh ra làm người trên cõi đời này rồi mới có thể cho ngươi được chết."

Nam Trúc bị lời ông ta nói làm cho rùng mình, không rét mà run.

Mấy người khác nhìn gã với ánh mắt đồng cảm.

Dữu Khánh cau mày hỏi, "Nếu tên đầu trọc đó thực sự là Vân Côn thượng tiên, trà trộn vào trong chúng ta, bám theo chúng ta như vậy là có ý gì? Rốt cuộc thì hắn muốn làm gì?"

Văn lão: "Đây cũng là điều mà ta không thể nghĩ ra, với thực lực của hắn thì không nên như thế, nhưng hắn làm như vậy nhất định có suy tính của hắn. Có một việc ngươi phải cân nhắc, lúc trước tiểu mập mạp đồng ý cho hắn gia nhập, nguyên nhân là hắn từng bắt được tù binh, biết được một số tình huống nơi đây. Tiểu mập mạp nói sẽ dẫn hắn tới nói chuyện với ngươi, nếu như ngươi không có tra hỏi hắn, e rằng sẽ khiến hắn hoài nghi."

Dữu Khánh gật đầu thể hiện đã biết, hắn đưa tay làm động tác mời đi, "Văn lão, có một số việc muốn thỉnh giáo riêng ngài mấy câu. Ngài có thể đi chỗ khác nói chuyện một chút được không?"

Lần này hắn đã nói rõ không muốn người khác cùng đi theo.

Văn lão không có từ chối, chỉ quan sát hắn lâu một chút rồi sau đó lướt lên một ngọn cây ở ngọn núi gần đó. Dữu Khánh lập tức phi thân đi theo.

Những người khác đã biết được thân phận của Văn lão, nên không dám cưỡng ép đi theo giống như lúc trước nữa.

Thanh Nha đi đến trước mặt Long Hành Vân, nói rõ, "Long các chủ, ta đã nói rồi, đi theo bên cạnh cẩu Thám Hoa sẽ không có chuyện gì tốt. Hiện tại chúng ta rời đi vẫn còn kịp, ít nhất sẽ không bị ảnh hưởng ngay lập tức."

Nào ngờ Long Hành Vân quay đầu lại nhìn y với ánh mắt tràn đầy kinh thường, tựa như đang nhìn một tên lưu manh nhát gan.

Gã quay đầu nhìn về phía Nam Trúc quấn như cái bao đang cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì, ánh mắt gã lập tức lại sáng lên, gã nhận ra rằng lúc trước mình thực sự đã coi thường tên mập mạp này, trải qua nguy hiểm trong miệng A Bồng, xoa đầu trọc của Vân Côn, còn tát tai thượng tiên, trải nghiệm của tên mập mạp này quả thực là trâu bò đến khó thể tin nổi.

Với gã mà nói, đó là một chuyện cực kỳ kích thích khó thể tưởng tượng.

Thanh Nha thì không nói nên lời, y rất muốn hỏi xem có phải gã bị bệnh hay không, lão tử suy nghĩ cho ai chứ, ngươi vậy mà lại coi thường lão tử?

Chương 1400: Nguyên nhân (2)

Trên đỉnh núi, sau khi bay lên cây, Dữu Khánh không có vòng vo, hắn đi thẳng vào vấn đề: "Văn lão, có một số việc vãn bối không hiểu, hồi đó, sau khi ta rời khỏi Văn thị, Văn thị từng xảy ra một biến cố bi thảm. Ngài ẩn cư tại Tàng thư các Văn thị, cho dù là ngoại nhân, coi như cũng đã nhận ân của Văn thị, vì sao lại ngồi xem bi kịch đó xảy ra?"

Đây là một khúc mắc trong lòng hắn, hắn cho rằng mình đã đem tai họa đến cho Văn thị.

Nói đến việc này, Văn lão trở nên nghiêm túc, trầm mặc một lát rồi khẽ thở dài nói: "Về việc này, phải nói như thế nào chứ? Cũng không phải là ta ngồi xem. Ta vốn không có hứng thú và cũng sẽ không

quan tâm đến những chuyện hàng ngày của Văn thị, ta cũng không quản tới chuyện hưng suy của Văn thị. Ta sẽ không quan tâm đến những chuyện của Văn thị không liên quan đến Tàng thư các, những ân ân oán oán kia lại càng không liên quan đến ta. Ta đâu biết được sẽ có người đột nhiên hạ độc, đến khi động tĩnh truyền tới chỗ ta thì tất cả đều đã muộn.

Ta đã biết việc Văn Hinh sẽ tiếp nhận chức vụ gia chủ, Văn Mậu đã nói cho ta biết từ trước. Mặc dù không biết vì sao Văn Mậu lại chọn cháu gái tới kế thừa vị trí của mình, nhưng đó không phải là điều ta cần quan tâm. Sự tồn tại của mạch này của ta, chỉ có người kế nhiệm gia chủ Văn thị biết rõ. Sau khi Văn Hinh xem đồ vật mà chỉ có người đảm nhiệm gia chủ có thể được xem thì tự sẽ biết được. Mục đích Văn Mậu nói cho ta biết trước là vì lo lắng sau khi mình mất, tôn nữ kế vị sẽ gây ra phong ba hoặc biến cố. Ngươi cho rằng Văn thị không có nền móng sâu xa nhưng lại có thể truyền thừa nghìn năm mà không có nguyên nhân gì sao?”

Những lời này đã giải tỏa sự nghi hoặc trong lòng Dữu Khánh, đồng thời lại khiến lòng hắn sinh ra nghi hoặc mới, “Sư môn của tiền bối nâng đỡ cho Văn thị nghìn năm?”

Văn lão chắp tay sau lưng dõi mắt nhìn phương xa, “Cũng không thể nói là sư môn, mạch của ta có nguồn gốc từ Tàng thư các Văn thị. Bên trong các có đủ các loại sách, có một số có nội dung gì, ngay cả Văn thị cũng không biết. Trong đó có nội dung tu hành do người trước để lại, một người trông giữ Tàng thư các quá rảnh rỗi, ngoài đọc sách vẫn chỉ là đọc sách, rồi trong lúc tình cờ phát hiện ra, sau đó tự mình tu luyện. Về sau liền được người trông giữ Tàng thư các truyền thừa lại qua từng đời. Trong lịch sử, họ cũng đã nhiều lần giúp Văn thị bí mật giải quyết nguy cơ bị hủy diệt, và Văn thị thì âm thầm cung cấp tài nguyên tu luyện để báo đáp.

Lần này tới đây, ta không biết mình có thể sống sót trở về hay không, nhưng ta cảm thấy mình nhất định phải đến đây một lần. Ta đã giao truyền thừa của Tàng thư các lại cho đệ tử, chỉ là hiện nay

đệ tử của ta căn cơ còn yếu, nếu như có biến cố, e rằng sẽ phụ lòng Văn thị. Ta phải cho nó một khoảng thời gian để phát triển.

Văn thị ở trong lãnh thổ Cẩm quốc, vì vậy ta tìm đến Lạc Vân Phinh, nàng ta đã đồng ý sẽ âm thầm bảo vệ bình an cho Văn thị, còn ta thì phụ trách tới tiên phủ khám phá giúp nàng ta, nhân tiện chiếu cố người của nàng. Nếu thật sự thu được tiên duyên, đương nhiên là phải chia sẻ với nàng ta. Nàng ta tin tưởng lời hứa của ta. Đây coi như một vụ giao dịch. Thám Hoa lang, ta đã giải thích tiền căn hậu quả của việc này rồi đó, ngươi thấy đã rõ ràng chưa?"

"Thì ra là thế." Dữu Khánh gật đầu liên tục, đồng thời hứa hẹn: "Tiền bối yên tâm, ta sẽ không tiết lộ việc này ra ngoài. Nhưng về tiền bối, theo truyền thuyết ngài khí phách cao ngạo vô song, tuy nhiên với bộ dạng và hành vi phóng đãng của ngài bây giờ, thực sự là khiến người không thể nhận ra, không dám thừa nhận."

Văn lão cười thản nhiên, "Trẻ tuổi có cách sống của tuổi trẻ. Khi lớn hơn, tĩnh tâm đọc sách, mới thực sự hiểu được lời sư phụ nói hồi đó, Tàng thư các mà ta trông giữ quả thực là một kho báu. Chí khí thiên thu, chí tại hình hài, theo gió theo trăng, theo một dòng sông xuôi về phương Đông."

Đứng trong đám người phái xa xa, Ô y nhân đột nhiên quay đầu lại, nhìn về một phương hướng nào đó.

Trong lúc đáng nói cười vui vẻ, Văn lão cũng đột nhiên ngưng thần quay đầu lại nhìn về phía đó, giọng điệu thay đổi, "Cổng Tiên phủ lại mở ra rồi!"

Cái gì? Dữu Khánh có phần hoài nghi mình đã nghe nhầm, hắn không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào, cũng không cảm giác được bất kỳ điều gì khác thường.

Trên thực tế, hầu hết mọi người đều có cảm giác giống như hắn, lúc này bọn họ cũng không nhận thấy bất kỳ điều gì khác lạ.

Văn lão nhận ra được sự nghi hoặc của hắn, "Có một loại dao động từ sâu xa, giống như lúc trước cổng tiên phủ mở ra vậy. Hẳn là không sai. Chẳng lẽ bọn họ lại mở cổng ra sao?"

Vừa nghe nói như vậy, Dữu Khánh đột nhiên nghĩ đến lời Hướng Lan Huyên đã nói lúc trước, đám đại lão kia bởi vì tra hỏi ra được thông tin về Vân Côn thượng tiên, xét thấy thực lực chênh lệch quá xa, bọn họ rơi vào tình thế tiến thối lưỡng nan, không biết nên tiếp tục hay là rút lui.

Lẽ nào bọn họ đã rút lui rồi hay sao, vậy bọn hắn phải làm sao bây giờ?

Không chờ bọn hắn quay trở lại đã bỏ chạy rồi ư? Nghĩ đến đây, vẻ mặt Dữu Khánh đột nhiên trở nên rất khó coi, hắn cấp tốc lướt về phía đám người Nam Trúc, hét to giữ không trung, "Quay về."

Người vừa mới từ trên một thân cây rơi xuống đất, lại nhanh chóng lao vút sang hướng khác, khẩn cấp lao trở về.

Đám người Nam Trúc mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn phất tay kêu gọi mọi người, nhanh chóng đuổi theo.

Đang đứng sừng sững trên ngọn cây, Văn lão chợt hóa thành hư ảnh bay vút ngang bầu trời, nếu như đã bộc lộ thực lực, ông ta cũng không cần gì phải che giấu nữa, trực tiếp bay thẳng về phía sinh ra dao động trong sâu xa.

Ông ta rất nhanh liền bay tới bên trên một cây thạch trụ khổng lồ vươn lên mặt biển làm cổng chào, đảo mắt nhìn qua, không nhìn thấy ai, cổng tiên phủ đã đóng kín lại.

Còn Dữu Khánh, hắn trước tiên chạy đến kiểm tra khu tập kết, phát hiện thấy tình hình không giống như hắn nghĩ, nhận thấy phần lớn mọi người vẫn còn ở đây, chỉ không thấy mấy vị đại lão.

Thuộc hạ chủ chốt của Hướng Lan Huyên vừa nhìn thấy hắn tới, lập tức chủ động gọi hắn sang một bên để giải thích tình hình, nói là Hướng Lan Huyên dặn dò gã, nếu nhìn thấy Thám Hoa lang trở về, bảo gã giải thích tình huống cho hắn biết.

Sự thật là, các đại lão đó đúng là đã mở cổng tiên phủ ra, rồi rời đi, mọi người đều đã đi ra ngoài.

Mục đích rất đơn giản, bởi vì tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng bọn họ quyết định để cho ba vị Bán Tiên kia đưa ra quyết định.

Hướng Lan Huyên dặn thủ hạ nói lại với Dữu Khánh, bất kể quyết định của ba vị Bán Tiên như thế nào đi nữa, cho dù từ bỏ tòa tiên phủ này, họ cũng sẽ vào lại thêm lần nữa, dù sao bên trong này vẫn còn có rất nhiều tinh anh của ba nhà.

Nàng nhấn mạnh rằng, một khi phát hiện đám người Dữu Khánh trở về, phải nó bọn hắn đừng tiếp tục chạy lung tung, vạn nhất quyết định rút khỏi, thì có thể nhanh chóng rời đi. Về phần những kẻ ô hợp xông vào tiên phủ kia, sinh tử của họ không nằm trong phạm vi quan tâm của ba thế lực lớn.

Vì để tránh gây ra rối loạn, gã nhân viên chủ chốt của Hướng Lan Huyên cố ý dặn dò Dữu Khánh đừng để lộ tin tức, việc các đại lão rời khỏi tiên phủ được thực hiện trong bí mật.

Bí mật cái rắm, Dữu Khánh chửi thầm trong lòng, Văn Khúc đã nhận ra được, nhưng khi nghe được lời trấn an này, hắn coi như yên tâm phần nào, tuy vậy, trong lòng vẫn có lo lắng.

Nguyên nhân là, việc này không phải do mấy vị đại lão đó có thể làm chủ, quyền quyết định nằm trong tay ba vị Bán Tiên kia, một khi ba vị đó cảm thấy mở tiên phủ ra lần nữa quá nguy hiểm, hắn tin rằng những người đó hoàn toàn có thể đưa ra quyết định không quan tâm sự sống chết của những người kẹt bên trong.

Nguy hiểm ở đâu? Dữu Khánh quay đầu lại nhìn đám ô hợp đông đúc mà mình đưa về. Hắn nhìn tên đầu trọc ở giữa đám người, tên đầu trọc đó thật sự là Côn nô kai sao? Ngay cả hắn cũng có phần sợ hãi, nếu cổng vào mở ra lần nữa, một khi để cho tên đầu trọc này chạy ra ngoài, nếu y thực sự biến thái như những gì thẩm vấn được, e rằng Nhân gian phải gánh chịu một trận thảm họa.

Chương 1401: Chưởng môn cao kiến

Lúc này Dữu Khánh mới nhận ra mình đã sơ suất, tại sao lại dẫn cả tên đầu trọc này cùng đến đây, Văn Khúc có thể cảm nhận thấy động tĩnh mở ranếu tên đầu trọc này thực sự là Côn nô, hắn không tin đối phương không nhận ra được.

Hắn nhanh chóng đi đến, kiềm chế đám ô hợp hỗn loạn này tại một chỗ, không để bọn họ chạy lung tung, lão đầu trọc cũng được xử lý như những kẻ ô hợp kia, dù sao khi tới xin gia nhập, y giả mạo là một kẻ đi lẻ.

Việc trông coi được giao cho Long Hành Vân và Thanh Nha. Bọn họ tự nhiên cũng biết nặng nhẹ, mặt ngoài nhìn như trông chừng đám ô hợp, thực ra là đang để mắt đến lão đầu trọc kia.

Nam Trúc lại lôi kéo Dữu Khánh đến một nơi hẻo lánh để nói chuyện. Gã hỏi xem có chuyện gì xảy ra, vì sao bọn hắn lại vội vội vàng vàng chạy về đây, Dữu Khánh lập tức giải thích tình huống cho Nam Trúc biết.

Được rồi, việc đã đến nước này, suy nghĩ của Nam Trúc cũng không đặt vào chuyện này mà là chuyện khác, "Ta nói nha lão Thập Ngũ, nếu tên đầu trọc đó thực sự là Côn nô, với thực lực của y, vì sao

không động thủ? Trà trộn vào trong chúng ta đến cùng là muốn làm gì a?"

Dữu Khánh suy nghĩ một chút, "Căn cứ vào thông tin từ các phương, không phải đã nhận ra được bọn chúng có một số động tác tấn công mang tình thăm dò sao?"

Nam Trúc bắt được từ mấu chốt, "Thăm dò?"

Dữu Khánh gật đầu, "Tựa như là thăm dò. Còn nhớ việc tên Tri Linh đại thánh ngụy trang thành 'Nhất Chi Hoa' để tiếp cận chúng ta không? Tình huống hẳn là tương tự như vậy. Không phải hắn không muốn động thủ mà vì có điều e ngại. Trước khi chưa nắm rõ tình hình, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hiện tại, hắn hẳn là đang trong tình trạng tìm hiểu chúng ta."

Nam Trúc trầm mặc một lúc, cuối cùng gật đầu nói: "Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có khả năng này mới giải thích được hợp lý nhất. Vấn đề là tiếp theo chúng ta nên làm gì? Mấy đại lão đó thật sự sẽ quay lại sao? Nếu bọn họ quay lại và quyết định rút khỏi, chúng ta cứ trở về như vậy, không làm gì cả sao? Hiện tại chúng ta đã biết được tung tích của Nhân tuyền, tất cả những nguy hiểm chúng ta trải qua mấy năm nay chẳng phải vì giờ phút này sao? Theo ta thấy, chúng ta đã từng xử lý không phải một, hai kẻ trông coi tiên phủ, cũng không sợ nhiều thêm một kẻ."

Dữu Khánh không nói lời nào, nhìn gã chờ đợi, đoán rằng gã nhất định có tính toán gì đó.

Quả nhiên, Nam Trúc đè thấp giọng nói: "Nếu chúng ta không biết tên Côn nô đó ở đâu, nếu không áp sát được y, vậy chúng ta quả thực không thể làm gì được y. Bây giờ không phải y đã đưa lên tới cửa sao? Định Hồn trâm nha, không phải y chạy đến giả vờ giả vịt bên cạnh chúng ta sao? Cứ thuận thế mà làm, đến sát bên cạnh y, thừa dịp y không chú ý, dùng trâm đâm y, vấn đề lập tức được giải quyết."

Dữu Khánh nhướng mày, hỏi ngược lại: "Có nhiều người tiến vào như vậy, hắn đều có hành động tấn công mang tính thăm dò các phương, vì sao hắn không trà trộn vào bên cạnh người khác, thậm chí không chọn ta, mà lại lẫn vào bên cạnh ngươi?"

Nam Trúc mở to mắt nói: "Ta làm sao biết được. Ngươi sẽ không nói là vì ta mập chứ?"

Dữu Khánh: "Trên eo ngươi công khai lắc lư một quả Hắc hồ lô, trên đầu ngang nhiên cài Định Hồn trâm. Ngươi đoán xem hắn có nhận ra hay không?"

Khóe miệng Nam Trúc giật giật, "Việc này thì không rõ được."

Dữu Khánh: "Ta không biết hắn có nhận ra quả hồ lô này hay không, nhưng 'Nhất Chi Hoa' nhận ra được. Ta cũng không biết hắn có nhận ra Định Hồn trâm hay không, nhưng hắn nhất định có quen biết Cửu vĩ hồ. Ngươi dùng Định Hồn trâm đánh gục A Bồng, ngươi cảm thấy khả năng hắn nhận ra có lớn hay không?"

Lần này Nam Trúc thực sự chột dạ, "Ta làm sao biết được."

Dữu Khánh: "Mẹ nó, ta thậm chí còn hoài nghi mấy thứ này trên người ngươi chính là lí do hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, và cũng là lí do hắn tiếp cận ngươi."

Những lời này khiến Nam Trúc khẩn trương, "Ngươi nói như thế, y chẳng phải là đang nhằm vào ta sao? Vậy nếu thực sự mở ra tiên phủ và rút lui, chỉ sợ sẽ không cắt đuôi được y a?"

Dữu Khánh nhìn nhìn xung quanh, áp miệng đến sát bên tai gã, hạ giọng cực kỳ nhỏ nói ra: "Hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ chính là cơ hội của chúng ta. Nếu thực sự quyết định rút lui, chúng ta có thể lợi dụng Thanh Nha hoặc Long Hành Vân, giấu bọn họ việc rút lui, tìm cái cớ, nói bọn họ dẫn đám ô hợp, trong đó có cả tên đầu trọc, đi làm việc, trước tiên tách hắn khỏi nơi này.

Nhưng ta đoán chừng sẽ không dễ lợi dụng Long Hành Vân, Thiên Lưu sơn rút lui nhất định sẽ mang gã đi. Xem ra chỉ có thể lợi dụng Long Hành Vân khiến cho Thanh Nha đi gánh vác trách nhiệm điệu hổ ly sơn này. Khi bọn họ rút lui, ta có cách giữ lại 'Củ cải trắng' đã mở cổng ra từ trong tay các đại lão đó. Chúng ta lấy được 'Củ cải trắng' thì lập tức trốn đi. Chờ đến khi Côn nô phát hiện không đúng thì cổng tiên phủ đã đóng kín lại rồi. Khi đó hắn tất nhiên sẽ cho rằng bọn ta đã chạy ra khỏi."

Nam Trúc chớp mắt hỏi: "Vậy Thanh Nha bị khốn ở trong này chẳng phải sẽ gặp xui xẻo sao?"

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Vậy ngươi nói xem chúng ta phải làm thế nào? Nước đến chân mới đổi người khác để điệu hổ ly sơn có khiến cho tên đầu trọc đó nghi ngờ không? Thanh Nha đắc tội Sô Vũ, không thấy đâu nữa, phía bên Thiên Lưu sơn cũng sẽ không quan tâm."

Nam Trúc quyết đoán nói: "Được rồi, trách nhiệm này liền giao cho Thanh Nha đi. Tên địa đầu xà này có lẽ làm không ít chuyện giết người cướp của, xem như quả báo."

Dữu Khánh: "Chuyện còn lại chính là tìm con Côn bay trên bầu trời kia, dùng Định Hồn trâm để cố định nó, chúng ta ngâm Nhân tuyền xong liền bỏ chạy. Có A Lang đại cô hỗ trợ, vấn đề này hẳn là không lớn. Đến khi Côn nô phát hiện ra cổng tiên phủ mở lại lần nữa thì đã muộn rồi.

Ngoài ra, ở đây có rất nhiều linh thảo quý hiếm, trong khoảng thời gian này chúng ta có thể thu thập một ít mang ra ngoài. Không giống với những lần tiến vào tiên phủ trước, lấy được thứ gì cũng không dám lộ ra, lần này chúng ta hoàn toàn có thể thoải mái đem ra, đủ cho chúng ta kiếm một khoản lớn. Có đủ tài nguyên tu luyện trong tay, ta không ngại làm lại từ đầu. Qua mấy năm nữa ta sẽ lại là một nam tử chân chính."

"Ha hả…" Nam Trúc cười toe toét như hoa cúc, liên tục gật đầu, dựng thẳng ngón tay cái, "Cao kiến, cao kiến, chưởng môn cao kiến! Cứ làm như thế đi!"

Tâm trạng gã rất vui vẻ đi theo sát Dữu Khánh quay trở lại, trên đường đụng phải Văn Khúc vốn chờ mãi ở bờ biển không thấy người nên trở lại đây để kiểm tra.

Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ thoải mái của Nam Trúc, mặc dù là Văn Khúc cũng không kìm được cười khẩy một câu, "Tiểu mập mạp chính là tiểu mập mạp, quả thực là người mập tâm cũng mập."

Nam Trúc lập tức không vui, lẩm bẩm nói: "Văn lão, ngài cứ luôn gọi ta là 'Tiểu mập mạp', ta không thích nghe."

Văn Khúc: "Gọi 'Đại mập mạp' phải chăng có chút không tôn trọng ngươi?"

Nam Trúc chắp tay nói: "Vãn bối có tên, phương nam có trúc, tên là Nam Trúc."

Văn Khúc à một tiếng, "Nam béo."

Gương mặt Nam Trúc cứng lại, thôi quên đi, vung hai tay lên, rời đi, coi như mình chưa từng nói gì.

Lần này, mọi người chờ đợi rất lâu, Dữu Khánh cũng vừa chờ đợi vừa nơm nớp lo sợ, lo lắng kết quả mà hắn sợ nhất sẽ xảy ra, liệu ba vị Bán Tiên đó có quyết đoán cắt đứt mối liên hệ với tòa tiên phủ này hay không.

Mãi cho đến khi trời tối, trăng sáng lên rực rỡ, Văn Khúc đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía biển rộng, người như một bóng ma lướt lên bầu trời. Dữu Khánh nhận ra được động tĩnh liền đứng lên, hắn ý thức được tiên phủ lại mở ra rồi.

Quả nhiên, không bao lâu sau liền nhìn thấy mấy vị đại lão đó quay lại, mỗi người gọi thuộc hạ của mình đến nói chuyện.

Hướng Lan Huyên để ý thấy Dữu Khánh ở cách không xa đang dõi đôi mắt trông mong nhìn mình, nhưng nàng vẫn nhẫn nại dặn dò nhân viên thuộc hạ của mình, sau đó đuổi họ đi rồi mới ngoắc ngón tay về phía Dữu Khánh.

Dữu Khánh vừa áp sát đến liền nhỏ giọng hỏi: "Đại hành tẩu, ta thấy các ngươi tựa hồ đều vào tay không, 'Củ cải trắng' kia đâu?"

Nói đến việc này, vẻ mặt Hướng Lan Huyên trở nên nghiêm trọng, "Có lẽ chúng ta không nên đi ra ngoài làm điều thừa, 'Củ cải trắng' đã bị ba vị kia giữ lưu ở bên ngoài."

"A!" Dữu Khánh thất kinh, ngàn tính vạn tính cũng không tính được lại xảy ra chuyện như vậy, hắn vội hỏi, "Chuyện gì vậy?"

Chương 1402: Lải nhải

"Còn có thể xảy ra chuyện gì nữa? Ngươi cho rằng chỉ có những hoàng đế kia mới muốn trường sinh sao? Tại trước khi chưa hiểu rõ tình thế bên trong này, ham muốn trường sinh khiến bọn họ không muốn từ bỏ, nhưng cũng không muốn mạo hiểm, cho nên mới giữ lại chìa khóa mở cổng trong tay mình. Nói cách khác, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta còn có thể ra ngoài hay không đều phụ thuộc vào ý nghĩ của bọn họ." Hướng Lan Huyên quan sát xung quanh đồng thời giải thích.

Dữu Khánh kinh ngạc hỏi: "Vậy khi chúng ta muốn đi ra ngoài thì phải làm sao? Chúng ta không có cách nào để liên lạc với bọn họ."

Hướng Lan Huyên: "Bọn họ và chúng ta so sánh thời gian giữa trong và ngoài, nhận thấy không khác nhau lắm, cho nên đã thống nhất với chúng ta, bắt đầu từ hôm nay trở đi, đầu giờ Thìn ngày thứ mười, sẽ mở cổng tiên phủ ra trong khoảng thời gian rất ngắn, nếu không có ai đi ra ngoài sẽ lập tức đóng kín lại. Cho nên muốn ra ngoài thì cần sớm chạy đến chờ đợi. Chỉ cần chưa có người đi ra, tại trong một khoảng thời gian nhất định, bọn họ sẽ cách mười ngày mở ra một lần. Đây là chuyện bí mật, chỉ có mấy người chúng ta biết được, chúng ta cũng không được phép tiết lộ ra ngoài. Nếu để lan truyền ra, hậu quả sẽ khó thể tưởng tượng nổi."

Chỉ cần còn mở ra là được, Dữu Khánh khẽ thở phào nhẹ nhõm, mắt cũng chớp một cái, không cho phép tiết lộ ra ngoài ư, chẳng phải là đã tiết lộ cho hắn rồi sao, trong lòng nghĩ vậy nhưng miệng lại hùa theo: "Đúng là không thể tiết lộ ra ngoài, một khi có người rơi vào tay Côn nô, chúng ta không thể trông chờ mọi người đều có thể giữ kín miệng, hậu quả thực sự sẽ khó mà tưởng tượng."

Vẫn giữ cảnh giác với xung quanh, Hướng Lan Huyên nhẹ giọng nói: "Đây là mấu chốt của vấn đề, vấn đề chúng ta có thể nghĩ đến, ba vị Bán Tiên đó không phải không nghĩ ra. Cho dù mấy người bọn ta không tiết lộ ra ngoài, một khi đối mặt với cao thủ như Côn nô, xác suất rơi vào tay Côn nô kỳ thực cũng giống những người khác, ai dám cam đoan Côn nô không cạy được miệng chúng ta. Với sự cẩn thận của ba vị Bán Tiên đó, ngươi cảm thấy bọn họ có mạo hiểm như vậy không?"

Dữu Khánh không hiểu, hỏi: "Ý của ngươi là?"

Hướng Lan Huyên nói: "Mọi việc có thể không đơn giản như vậy. Lần này đi ra ngoài, chúng ta đặt chân tại trên hòn đảo gần đây, chính là khu nhà của Bàng Vô Tranh. Thời gian chúng ta trao đổi không quá lâu, sở dĩ kéo lâu như vậy mới quay lại là vì chờ ba vị Bán Tiên bọn họ đưa ra quyết sách cuối cùng.

Mặc dù có một số việc bọn họ làm bí mật, nhưng khi ta cố ý dò xét, ta vẫn phát hiện ra được một ít manh mối, bọn họ dường như khẩn cấp bí mật điều người nào đó tới, còn âm thầm gọi đại hòa thượng đi gặp mặt riêng. Ta nghi ngờ bọn họ đang bí mật triển khai thêm biện pháp phòng ngừa nào đó."

Dữu Khánh thử hỏi: "Ý của ngươi là, có thể đi ra ngoài được nữa hay không, mấu chốt nằm ở Minh tăng?"

Hướng Lan Huyên: "Tám chín phần mười là vậy, nhưng ta có thể khẳng định, đại hòa thượng biết được một số điều mà chúng ta không biết."

Dữu Khánh cau mày lẩm bẩm, "Trong trường hợp không thể liên lạc với bên ngoài nhu thế này, Minh tăng có biết điều gì đó hay không thì sao chứ? Ông ta làm sao quyết định được bên ngoài có mở cổng hay không?"

Hướng Lan Huyên lắc đầu, "Trong lúc nhất thời ta cũng không biết rõ chuyện gì trong đó."

Không nghĩ ra thì tạm thời không nghĩ nữa, Dữu Khánh tò mò hỏi: "Các ngươi không cầm chìa khóa trong tay, làm sao còn dám vào lại lần nữa?"

"Bên trong này có nhiều người của chúng ta như vậy, bên ngoài lại đối diện với ba vị kia, ngươi cảm thấy chúng ta có được phép lựa chọn không?" Hướng Lan Huyên hỏi ngược lại một câu, sau đó bỏ việc này sang một bên, nàng hất hất cằm về phía đám ô hợp đang tụ tập, hỏi: "Nghe nói các ngươi tụ tập rất nhiều người, không phải đang đi tìm người sao? Sao còn có thời gian đi tụ tập nhiều người như vậy? Tốt cuộc là có chuyện gì?"

Tại nơi lạ nước lạ cái này, thực sự không dễ dàng để tụ tập được hơn một nghìn người như vậy, nàng có phần tò mò không biết hắn làm được bằng cách nào.

Dữu Khánh ngoài cười nhưng trong không cười cất lời vui đùa: "Hắc, tình hình nghiêm trọng rồi nha, có lẽ tên Côn nô kia đã trà trộn vào trong đó. Bây giờ, tám chín phần mười là đang ở ngay dưới mí mắt chúng ta."

Vừa nghe được lời này, Hướng Lan Huyên giật nảy mình, "Trò đùa này không buồn cười chút nào nha."

"Ta không đùa, đám người đó không phải do chúng ta dẫn tới, là bọn họ tự đi theo tới, đều là chuyện tốt mà Nam béo làm ra…" Dữu Khánh đè ép giọng nói kể lại chuyện đã xảy ra. Những chuyện như thế này, ngoại trừ những bí mật cực kỳ cần thiết, hắn không có ý định giấu giếm nàng, thời điểm này, rất cần phải liên thủ với nhau.

"…" Hướng Lan Huyên kinh ngạc sửng sốt, ánh mắt nhìn về phía đám người ô hợp đang tụ tập, trong đêm tối, nàng không biết một chút phát sáng mà mình nhìn thấy có phải là tên Côn nô đầu trọc đó hay không. Sau một lúc mở to mắt nhìn, nàng mới thở ra một hơi, nói: "Nghiệp chướng a, các ngươi làm sao lại cứ đi trêu vào loại chuyện này?"

Dữu Khánh cũng rất bất đắc dĩ, "Ngươi cho rằng chúng ta muốn sao? Tự hắn đưa tới cửa, ngươi nói xem chúng ta có thể làm gì?"

"Ài!" Hướng Lan Huyên thở dài một tiếng, sau đó hỏi: "Văn Khúc quả nhiên đã tới, thực lực của hắn có thể giết chết A Bồng ư?"

Dữu Khánh nói một cách mơ hồ, "Chắc hẳn là vậy. Ngoài ông ta ra, tại hiện trường có lẽ không còn ai khác làm được."

Hắn chắc chắn sẽ không dễ dàng tiết lộ về Định Hồn trâm, nó có thể khiến người ta sinh ra động cơ khó lường, mưu tài hại mạng.

Hướng Lan Huyên quay lại nhìn hắn, "Tiếp theo, các ngươi dự định làm gì? Tìm con Côn kia, ngâm Nhân tuyền, rồi cuốn lấy một số thứ có giá trị, sau đó bỏ chạy sao?"

"Ách…" Dữu Khánh có phần bất ngờ với việc nàng ta có thể đoán chính xác như thế, kinh ngạc hỏi: "Làm sao ngươi biết được?"

Đoán được việc ngâm Nhân tuyền cũng không có gì, làm sao còn đoán được cả mấy kế hoạch nhỏ của mình chứ?

Hướng Lan Huyên cười khẩy khinh thường, "Với đức tính nhà quê của các ngươi, trong mắt chỉ có mấy thứ đó, làm sao có thể trông chờ các ngươi có được lý tưởng rộng lớn gì chứ? Các ngươi chỉ có thể nhìn thấy chút thực tế trước mắt, còn tương lai lâu dài thì các ngươi cho rằng quá mức mơ hồ không thực tế. Người ta liều mạng tiến vào tiên phủ để tìm tiên duyên, còn các ngươi, mỗi lần tiến vào đều chỉ nghĩ đến việc kiếm chút gì đó có giá trị. Ta nói nha, đám ngốc các ngươi coi tiên phủ là cái gì vậy? Thật sự không biết sách vở ngươi đọc có phải đã chui vào bụng chó mèo hay không."

Đối với nàng mà nói, có một số việc căn bản không cần phải đoán, mỗi lần cùng nhau tiến vào tiên phủ, nàng đều tận mắt nhìn thấy, lần nào cũng phát hiện mấy tên này tiến hành theo một thói quen, đều là tìm Tiên tuyền, sau đó vơ vét một số thứ có giá trị, thói quen này chưa bao giờ thay đổi.

Khi rời khỏi Bách Hoa tiên phủ, mấy tên này cuốn theo rất nhiều mật ong, chính nàng đã làm hỏng chuyện của bọn hắn, lúc rời Chư Yêu chi cảnh, mấy tên này lại muốn đi vơ vét linh thảo có giá trị, cũng là nàng ngăn cản lại, hết lần này đến lần khác đều như vậy, nàng có cần phải đoán không?

Nàng không thể hiểu nổi, một mặt thì thích kiếm tiền, một mặt lại rất cố chấp giữ thể diện, rõ ràng viết thư pháp hoặc thơ văn sẽ kiếm được không ít tiền nhưng lại khinh thường không làm, dù cho phải mạo hiểm kiếm tiền. Rốt cuộc là bệnh gì vậy chứ.

Lẽ nào 'bỏ văn theo võ' là như vậy sao? Nếu lý giải theo cách này thì thực sự là buông bỏ quá triệt để, đại trượng phu nói được làm được, thà rằng đi thẳng để lấy còn hơn đi vòng để được, đại tài tử chân

chính quả thực không giống người thường. Nàng có phần tán thưởng điều đó.

Sau khi chế nhạo xong, nàng hỏi: "Con Côn đó không phải là vật phàm, nhìn cách nó di chuyển trong thiên địa là biết, chỉ sợ một cái vung đuôi là có thể đập cho các ngươi phân thân toái cốt. Phải tiến vào ngâm Nhân tuyền trong bụng nó ư? Các ngươi có nắm chắc không?"

Dữu Khánh: "Về việc này, ta đã nghĩ được cách giải quyết."

"Đối mặt với một con vật khổng lồ không phải chuyện đùa như thế, ngươi lại có thể nghĩ ra cách đối phó nhanh như vậy sao? Ta không biết ngươi còn giấu ta bao nhiêu chuyện. Ngươi đã không muốn nói ra, ta liền không hỏi nhiều nữa. Nếu tên đầu trọc đó thực sự là Côn nô, nếu như hắn muốn tiếp tục giả vờ, đây trái lại là chuyện tốt cho các ngươi. Giao hắn cùng với đám ô hợp kia cho ta xử lý đi, ta sẽ dẫn hắn đi nơi khác, nỗ lực giữ chân hắn lại giúp ngươi. Ngươi tiếp tục đi tìm Côn của ngươi đi.

Dựa theo kế hoạch, chúng ta không thể tiếp tục co đầu rút cổ nữa, chúng ta cần phải chính thức triển khai hành động dò xét tiên phủ này, tìm hiểu và tranh đoạt, không thể tránh khỏi phải so đấu với tên Côn nô này. Trời sáng sẽ bắt đầu. Sau bình minh, các ngươi có thể rời đi.

Không biết Văn Khúc sẽ đi theo chúng ta hay đi với các ngươi. Dù ông ta không đi theo ngươi, dựa vào những gì đã biết hiện nay, số người trong Cự Linh phủ này có hạn, tất cả đều do Côn nô làm ra chơi đùa. Tuy rằng có cao thủ nhưng rất ít. A Bồng đã chết, các ngươi nên tránh xa tên Phổ Nhạ và Chí Mỹ nương nương kia ra, số còn lại, có Diệp A Lang bên cạnh, hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Tiếp đó chính là đại hòa thượng, ba vị Bán Tiên kia âm thầm trao đổi với hắn, hắn có thể là điểm mấu chốt để ra vào. Ô Ô và Mông Phá hẳn là không biết việc này. Ta có thể phát hiện được, có lẽ ta gặp may…"

Khóe miệng Dữu Khánh giật giật, âm thầm mỉa mai, gặp may ư? Lừa gạt tiểu hài tử ba tuổi sao? Ngươi phát hiện ra được rõ ràng là vì tu vi ngươi cao nha.

Nhưng hắn cũng vui vẻ giả vờ hồ đồ, tiếp tục làm như không biết. Tuy nhiên, hắn cảm thấy lúc này Hướng Lan Huyên có phần không thích hợp, nói chuyện dông dài, có vẻ giống như cha mẹ cằn nhằn con cái chuyện nhà.

"Bọn họ không biết chuyện này, đó là cơ hội cho ngươi. Giữa Ô Ô và chúng ta có chuyện bí mật, ta đã âm thầm bắt chuyện với hắn, hắn sẽ đứng về phía chúng ta. Bởi vì chuyện Chung Nhược Thần, Mông Phá cũng sẽ không hoàn toàn bỏ qua sự an toàn của ngươi mà không để ý, chỉ cần có một chút thao tác, ta hắn là có thể đẩy Minh tăng đến bên cạnh ngươi, để cho hắn đi cùng với ngươi.

Đại hòa thượng Minh tăng này, trong xương cốt là một người chân chính hướng Phật, còn có tâm từ bi. Chỉ cần ngươi tận dụng tốt điểm này, chắc hẳn có thể lợi dụng hắn mở ra cổng tiên phủ để rời đi. Trong khoảng thời gian ở Hổ Phách hải vừa rồi, với những chuyện ngươi âm thầm động tay động chân làm ra đó, ta coi như đã nhìn ra được, khi kẻ có học chơi đùa thủ đoạn quả thực không phải hiền lành gì, ngươi chắc hẳn đối phó được đại hòa thượng, không có vấn đề.

Uy danh của các đời Minh tăng không phải bỏ không, có thể khiến mấy vị Bán Tiên đó nể mặt là có nguyên nhân. Ở mức độ nào đó mà nói, khả năng phòng ngự của đại hòa thượng là đệ nhất thiên hạ. Có hắn ở bên cạnh, nếu tận dụng tốt, ông ta cũng có thể trợ giúp ngươi một tay. Hãy nhớ kỹ, nếu tình hình trong Cự Linh phủ không ổn, sẽ gây ra tai họa cho ngoại giới, khi đi ra ngoài ngươi cũng phải tận lực nghĩ cách đưa đại hòa thượng cùng đi ra. Nếu như không được, sau khi các ngươi rời khỏi đây, không ngại hù dọa mấy vị kia, khiến cho bọn họ vĩnh viễn không mở Cự Linh phủ ra nữa."

"Hả?" Dữu Khánh sửng sốt, không khỏi sinh lòng kính nể, "Đại hành tẩu chính nghĩa như thế, tại hạ bội phục, vậy ngươi thì sao?"

Hướng Lan Huyên khinh thường nói: "Ta không có chính nghĩa gì cả, chỉ là ta có người ta quan tâm ở Nhân gian mà thôi. Ta không muốn nó gặp phải tai họa." Nói đến đây, đôi mắt sáng ngời của nàng dường như có ẩn ý khác, nàng nhìn chằm chằm vào mắt Dữu Khánh, nói: "Nếu như ta không ra được, ngươi nhớ giúp ta một việc, đến Côn Linh sơn tìm Tần Phó Quân lấy một thứ, làm một chuyện giúp ta."

Dữu Khánh sửng sốt, "Thứ gì?"

Hướng Lan Huyên mỉm cười dịu dàng, "Ngươi đến đó sẽ biết. Nàng ta sẽ nói cho ngươi biết chuyện gì."

Chương 1403: Gặp Chí Mỹ trong đêm (1)

Sau một lúc trầm mặc, Dữu Khánh trả lời: "Có việc gì thì chờ đi ra ngoài rồi tự ngươi xử lý đi."

Hướng Lan Huyên nhướng mày, "Thế nào, ta kiềm chế Côn nô giúp ngươi, nhưng nhờ ngươi làm giúp ta một việc cũng không được sao?"

Dữu Khánh: "Chúng ta thống nhất với nhau một dấu hiệu chỉ đường đi. Sau đó ngươi hãy để lại dọc đường. Ngươi biết con Tam Túc ô của ta rồi đó. Một khi ta đã giải quyết xong mọi việc, xác nhận có thể đi ra ngoài được rồi, ta sẽ nói Tam Túc ô lần theo dấu hiệu chỉ đường để liên lạc với ngươi. Đến lúc đó, ngươi hãy lập tức nghĩ cách thoát thân. Ta chờ ngươi cùng nhau đi ra ngoài."

Hướng Lan Huyên sửng sốt, sau đó mỉm cười hỏi: "Thế nào? Không nỡ để ta chết sao?"

Dữu Khánh: "Có lẽ ngươi đã quên một chuyện, tại Bách Hoa tiên phủ, nếu không phải ta cứu ngươi, ngươi đã chết từ lâu rồi. Lúc đó là ta cõng sinh mạng của ngươi chạy trốn, là ta cõng ngươi ra ngoài. Ngươi còn chưa báo ân đã nghĩ đến chuyện chết. Đại hành tẩu, ngươi làm như vậy có phải quá trái đạo đức không?"

Đôi mắt sáng của Hướng Lan Huyên sáng ngời rực rỡ, lấp lóe kỳ dị, nét tươi cười dần dần rõ hơn, dần dần rạng rỡ như hoa tươi, cuối cùng cười hết sức vui vẻ, cười ngã trước ngã sau, cười to "Khanh khách" đến run cả người. Tiếng cười đó lanh lảnh như tiếng chuông bạc vang vọng trong sơn cốc.

Ô Ô và Mông Phá đang nói chuyện ở hai bên đồng loạt quay đầu nhìn tới.

Mông Phá khịt mũi, châm chọc, "Làm gì mà cười điên cuồng như vậy? Nữ nhân này uống xuân dược sao? Thám Hoa lang có phải hơi quá gần gũi với nữ nhân này hay không chứ?"

Ô Ô nhàn nhạt đáp một câu, "Đại tài tử mà, không phải bản thân chính là một liều xuân dược ư? Nữ nhân nào thấy mà không ưa?"

Mông Phá là người có lập trường, ông ta tự nhiên là đứng về phía Chung Nhược Thần, "Phì, chỉ bằng cô ta, cũng xứng trâu già gặm cỏ non sao?"

Trăng sao soi sáng, giữa núi non mờ ảo mông lung có một ngọn tháp cao vút vào trong mây.

Đỉnh núi rực rỡ ánh đèn, đình đài lầu các, quỳnh lâu điện ngọc lung linh dưới ánh trăng giống như tiên cảnh, nơi này chính là trung tâm của Cự Linh phủ, gọi là Cự Linh cung.

Trong cung thỉnh thoảng xuất hiện bóng người đến người đi, là người hầu hoặc thị nữ, còn có những cự nhân tĩnh tọa như tượng đá. Thỉnh thoảng cũng mở mắt quan sát khắp nơi.

Nhìn có vẻ như đây là một nơi hung hiểm, nhưng lão Khâu và Lê Hoa lại một mạch lén lút, tránh tránh né né leo lên. Ở một mức độ nào đó mà nói, Lê Hoa là được lão Khâu cổ vũ mà cố gắng lấy can đảm đi theo. Một đường đi này, Lê Hoa luôn luôn nơm nớp lo sợ khó tả, bà ta phát hiện thấy lão Khâu này gan lớn một cách không bình thường, thảo nào hồi đó lão ta dám xông vào Thiên Lưu sơn để trộm đồ.

Đương nhiên, lão Khâu không phải kẻ ngốc, cũng không phải là kẻ đầu óc u mê làm liều, trên đường đi này, lão ta liên tục bắt tù binh để thẩm vấn, đã xác nhận được Vân Côn thượng tiên kia không có ở Cự Linh cung, mà bình thường Cự Linh cung cũng không có thủ vệ gì cao cấp.

Chính là vì lí do này, bọn họ mới dám đột nhập vào trong cung gay dưới mí mắt của đám thủ vệ kia.

Không có đám người ngoại lai bọn họ đột nhiên xông vào, Cự Linh cung cần gì phải có bảo vệ thực lực cường đại như vậy chứ?

Cánh tay phải A Bồng và Phổ Nhạ mà Vân Côn thượng tiên tạo ra đã có thực lực rất cường đại rồi, đã đủ sức trấn áp và giải quyết tất cả những thành phần không chịu an phận trong Cự Linh phủ.

Đương nhiên, thực lực của Chí Mỹ nương nương cũng không yếu, căn cứ vào thông tin thu được từ các tù binh, có thể phán đoán được cô ta cũng có thực lực sánh ngang với A Bồng và Phổ Nhạ.

Nói cách khác, thực lực cô ta ít nhất là Bán Tiên, mà việc lão Khâu muốn làm khi lén lút lên núi chính là để gặp mặt Chí Mỹ nương nương.

Cả hai người cọng lại cũng không phải là đối thủ của Chí Mỹ nương nương, làm sao Lê Hoa có thể không sợ chứ? Bà ta cảm thấy lão Khâu không chỉ gan lớn, thậm chí còn có chút điên cuồng.

Nhưng việc đã đến nước này, bà ta chỉ có thể đi theo lão Khâu đánh cược một lần, bởi vì lão Khâu nói cũng có phần đúng, bất kỳ đời nương nương nào đều có thể đột phá đến cảnh giới Bán Tiên, chứng tỏ điều đó không liên quan nhiều đến thiên phú, nơi này chắc hẳn có một loại pháp môn nào đó giúp đột phá tu vi đến cảnh giới Bán Tiên, thử hỏi bọn họ làm sao có thể không động tâm.

Lén lút đi gặp như thế này, liệu có nhận lầm người hay không, Lê Hoa không lo lắng việc này, ở trong Cự Linh cung này, từ chân núi đến trên núi, khắp nơi đều có tượng của Chí Mỹ nương nương.

Điều khiến Lê Hoa kinh nghi là, dù chưa từng đến Cự Linh cung, nhưng lão Khâu lại có thể dẫn bà ta đi thẳng một mạch đến đích như thể đã quen đường, dường như không cần hỏi cũng biết Chí Mỹ nương nương ở nơi nào, như là đã dò đường từ trước.

Trong quần thể quỳnh lâu điện ngọc trên đỉnh núi, lão Khâu dẫn bà ta xuyên qua một khu vườn xinh đẹp, vượt qua cửa sổ và lẻn vào một căn phòng huy hoàng tráng lệ, rồi ẩn nấp trên một xà nhà chạm trổ điêu khắc.

Đợi một hồi lâu, thấy không có hành động nào khác, Lê Hoa không khỏi hỏi: "Trốn ở đây làm gì?"

Lão Khâu hạ thấp giọng nói: "Chính là ở nơi này, đây là tẩm cung của Chí Mỹ nương nương kia."

Với gương mặt thiếu nữ, Lê Hoa trợn tròn hai mắt, "Làm sao ngươi biết được, ngươi từng tới đây rồi hay sao?"

"Nghĩ cái gì vậy chứ, suỵt…" Lão Khâu làm động tác ra hiệu im lặng, bên ngoài mơ hồ có tiếng bước chân truyền đến.

Lê Hoa tức thì nín thở ngưng thần, không dám gây ra động tĩnh.

Chỉ chốc lát sau cửa mở ra, ba nữ nhân đi vào, tất cả đều ăn mặc xiêm y tuyết trắng.

Mặc dù toàn bộ y phục đều là màu trắng nhưng y phục của người cầm đầu rõ ràng là sang trọng, hoa lệ hơn, mịn màng và óng mượt như tơ lụa, chỉ là ngoại hình rất không giống một nữ nhân đứng đầu, thân hình cường tráng vạm vỡ, da ngăm đen, lại còn có cái mũi hếch lên trời, trông còn không đẹp bằng hai thị nữ đi sau.

Nói đi cũng phải nói lại, dung mạo này quả thực rất giống với những tác phẩm điêu khắc bên ngoài, tuy nhiên rất khó để phân biệt vẻ đẹp hay xấu của một người qua tác phẩm điêu khắc.

Hai người nấp trên xà nhà âm thầm nghĩ ngợi, dáng vẻ như vậy mà cũng không biết xấu hổ xưng là "Chí Mỹ"?

May mà đã tìm đúng người, không có sai lầm mục tiêu.

Vì điều này, Lê Hoa càng thêm âm thầm kinh hãi, không biết làm sao lão Khâu có thể tìm đến vị trí mục tiêu mà không có bất kỳ sai lệch nào.

Vào trong phòng, Chí Mỹ nương nương dang hai tay ra, đang định để cho hai gã thị nữ cởi áo khoác, đột nhiên thu tay lại, cất lên giọng nói to rõ hùng hồn: "Được rồi, không biết thượng tiên đang bận rộn việc gì, ta tạm thời cũng không có lòng nghỉ ngơi, các ngươi lui trước đi."

"Vâng." Hai gã thị nữ nhận lệnh lui ra.

Sau khi đóng cửa lại, Chí Mỹ nương nương nấn ná trong phòng một lúc rồi bất chợt phất ống tay áo đảo qua, cửa sổ không có gió tự động đóng lại, lúc này ô ta mới nhàn nhạt nói: "Các ngươi còn cần ta mời mới chịu hiện thân hay sao?"

Lão Khâu hất đầu ra hiệu cho Lê Hoa đang vô cùng lo sợ, sau đó nhảy xuống trước, chắp tay hành lễ nói: "Bái kiến Chí Mỹ nương nương."

Lê Hoa bị sự to gan lớn mật của lão ta làm cho kinh hãi, không biết làm sao, cuối cùng không còn lựa chọn nào khác, bà ta chỉ có thể xuống theo.

Chí Mỹ nương nương chậm rãi người lại nhìn hai người, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Các ngươi thật là to gan, lại dám tự tiện xông vào tẩm cung của bản cung!"

Lê Hoa sợ hãi, nhưng lão Khâu thì rất can đảm, ung dung đáp lời: "Không phải chúng ta to gan, nương nương có thể tách người ra để nói chuyện, xem ra tại trong Cự Linh phủ này nương nương cũng là người tin tức linh thông, chắc hẳn đã đoán được lai lịch của chúng ta."

Chí Mỹ nương nương chậm rãi đi vòng quanh quan sát hai người từ trên xuống dưới, "Một yêu, một người, với cách ăn mặc và khí chất này của các ngươi, người địa phương là không bắt chước được, xem ra các ngươi thực sự là khách từ Nhân gian bên ngoài tới. Các ngươi có thể lặng lẽ lẻn vào tẩm cung của bản cung mà không bị phát hiện, coi như có chút bản lĩnh. Tự tiện xông vào tẩm cung của bản cung, các ngươi có biết tội không?"

Lão Khâu chắp tay thở dài: "Chúng ta mạo hiểm đến đây dâng lên cho nương nương một phần đại lễ, có tội gì chứ?"

Chí Mỹ nương nương xì một tiếng, vuốt tay áo với vẻ khinh thường, "Đại lễ? Nhân gian thế tục thiếu thốn tài nguyên tu hành, tu vi cao nhất cũng chỉ là Bán tiên theo cách gọi của các ngươi, các ngươi thì có thể lấy ra được thứ tốt gì chứ?"

Lão Khâu nghiêm mặt nói: "Dùng toàn bộ Nhân gian làm lễ vật hiến cho nương nương, không biết có thể đổi lấy nụ cười đáp lại của nương nương hay không?"

Chí Mỹ nương nương hơi giật mình, "Toàn bộ Nhân gian? Ngươi tính là thứ gì mà có thể quyết định giao Nhân gian cho ai?"

Lão Khâu: "Cá nhân ta quả thực không thể quyết định, nhưng nương nương có thể định đoạt. Tại hạ là Kha Mật, nguyện dốc sức làm việc cho nương nương!"

Chương 1404: Gặp Chí Mỹ trong đêm (2)

Sau khi mạnh mẽ chắp tay biểu đạt thành ý, lão ta lại khoanh tay nghiêm mặt nói: "Mặc dù trong tiên phủ đầy đủ tài nguyên tu hành, nhưng lại do Vân Côn thượng tiên làm chủ. Theo ta được biết, trong Cự Linh phủ này, từ trước đến nay chỉ có một Vân Côn thượng tiên, hậu cung nương nương thì luôn thay đổi, ngắn thì mấy năm, lâu là trăm năm sẽ đổi một người đứng đầu hậu cung.

Nhân gian mặc dù không có nhiều thứ tốt, nhưng nương nương ra ngoài là có thể quét sạch tất cả đám đạo chích, lững thững giữa thiên hạ, không bị bất kỳ ràng buộc nào, có thể nhìn xuống chúng sinh, quyền sinh sát đều ở trong tay nương nương. Muốn sống một đời ung dung, hay là tính mạng treo lơ lửng, chắc hẳn nương nương không khó đưa ra lựa chọn. Đây cũng là lí do tại hạ dám mạo hiểm đến đây gặp gỡ nương nương."

Lê Hoa muốn để cho mình bình tĩnh lại, nhưng khi nghe nói như vậy bà ta rất sợ hãi, phát hiện thấy lão ma đầu này hành động thật là càn rỡ, vừa gặp mặt liền nói thẳng ra, không chút vòng vo nào cả.

Vẻ mặt Chí Mỹ nương nương thay đổi liên tục, cô ta đương nhiên biết rõ tiền đề để đạt được điều người ta vừa nói là cái gì, đó chính là cô ta có thể đi ra ngoài, mà Vân Côn thượng tiên thì không ra

được, cô ta chậm rãi nói: "Ngươi không có yêu cầu gì lại mạo hiểm đến đây để lấy lòng bản cung hay sao?"

"Lẽ nào nương nương sẽ qua sông dỡ cầu ư? Nương nương, chỉ cần ngài tìm kiếm người từ bên ngoài tiến vào để tra hỏi là có thể biết được thân phận của ta. Tên thật của ta vốn là Kha Mật, hiện tại mọi người gọi ta là lão Khâu…" Lão Khâu giải thích một lần về hoàn cảnh của mình hiện tại. Lão ta nói về việc bị đánh đập và đàn áp, nói mình không dám dùng chân diện mục để gặp người, phải mai danh ẩn tích mấy chục năm, vân vân. Lão ta nói đến nỗi phải lau nước mắt, mô tả hoàn cảnh thê thảm hết chỗ nói.

Sau đó lão ta lại chỉ vào Lê Hoa giới thiệu một chút, luôn đi khắp nơi tặng lễ làm người tốt, nhưng chỉ vì muốn tiến vào tiên phủ nhìn xem mà bị truy sát không còn nơi ẩn thân, vân vân.

Dù sao đều là đủ các chuyện thê thảm, ý tứ rõ ràng cho thấy đang rất hận những thế lực bên ngoài ức hiếp quá đáng, muốn dựa vào vị nương nương trước mắt để tìm kiếm cơ hội vươn lên.

Chí Mỹ nương nương nghe xong, không có hồ đồ, hỏi: "Ngươi trực tiếp quy thuận vào thượng tiên chẳng phải càng tốt hơn ư? Vì sao phải dựa vào ta?"

Lão Khâu lau lệ, rồi nghiêm nghị nói: "Chúng ta làm sao có thể mù quáng quy thuận bừa bãi được. Trước lúc tới đây, ta tất nhiên đã có hỏi thăm rồi mới đưa ra lựa chọn. Vân Côn thượng tiên tàn bạo nhẫn tâm, coi mạng sống của thủ hạ như trò đùa, lại biến thái như ma, thậm chí còn có thể làm ra chuyện giết người để mua vui. Chúng ta làm sao dám theo người như thế? Nương nương thì khác, nương nương là một người nhân nghĩa. Ta nghe nói nương nương thường xuyên trách móc Vân Côn thượng tiên làm ác. Nếu nương nương là chúng ta, việc lựa chọn thế nào có gì khó khăn ư?"

Nghe đến đây, Chí Mỹ nương nương trầm mặc một lúc, sau đó hỏi: "Nghe nói một tên gọi là Thám Hoa lang, hắn nắm giữ pháp môn ra vào tiên phủ ở trong tay?"

Nghe được lời này, vốn vẫn một mực quan sát biểu hiện cô ta, lão Khâu và Lê Hoa liền nhìn nhau mừng thầm, biết rõ đã thành công, việc này ổn thỏa rồi.

Lão Khâu đáp: "Đúng vậy, ngay cả nương nương cũng đã nghe nói tới, chắc hẳn Vân Côn thượng tiên đã ra tay, pháp môn ra vào đó nhất định đã rơi vào trong tay thượng tiên. Làm sao để có được phương pháp ra vào đó, e rằng còn phải nhờ nương nương vất vả một phen công phu."

Chí Mỹ nương nương lắc đầu, "Hắn quả thực đã xuất thủ, nhưng vẫn chưa lấy được."

"Cái gì?" Lão Khâu kinh ngạc sửng sốt. Lão ta cho rằng chỉ cần Vân Côn thượng tiên ra tay, một đám người tiến đều sẽ bị bắt giữ, kể cả phương pháp ra vào. Lão ta đương nhiên không có năng lực lấy được pháp môn ra vào từ trong tay Vân Côn thượng tiên, cho nên mới nghĩ ra đường vòng, chạy tới đây chiếm tiên cơ, nào ngờ tình huống có chút nằm ngoài dự đoán của lão. Lão ta có phần không thể tin nổi, "Với tu vi của Vân Côn thượng tiên, hoàn toàn là chuyện rất dễ dàng, làm sao có thể thất bại chứ?"

Chí Mỹ nương nương: "Nghe nói vẫn còn đang so đấu với những người đó, ta cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra."

Lão Khâu thử hỏi: "Chẳng lẽ là thượng tiên rảnh rỗi buồn chán, nên chơi đùa với bọn họ một hồi?"

Chí Mỹ nương nương nhắc nhở: "Hắn đúng là có thói quen chơi đùa rất biến thái. Nhưng ta nhận được tin tức, A Bồng đã bị người cùng tiến vào với các ngươi giết chết rồi. Hơn nữa, gã bị giết mà không hề có chút phản kháng nào. Ta không nghĩ rằng hắn đang chơi đùa, mà là không dám hành động thiếu suy nghĩ."

"Làm sao có thể như vậy?" Lê Hoa thất thanh thốt lên.

"Với những thông tin mà ta dò xét được trước đó, ta cũng cảm thấy Nhân gian các ngươi không thể có nhân vật như vậy. Bây giờ xem ra, trong số người tiến vào cùng các ngươi, có người thâm tàng bất lộ, nếu không, với tính cách điên cuồng của Vân Côn, dù hắn có muốn chơi đùa, cũng sẽ không kiên nhẫn như thế."

"Làm sao có thể, có người thâm tàng bất lộ ư…" Lão Khâu lẩm bẩm, trầm ngâm suy nghĩ, sẽ là ai chứ?

Chí Mỹ nương nương nhấn mạnh lại lần nữa: "Nếu Vân Côn đang chơi đùa, hắn sẽ chủ động, nhưng hiện tại tựa hồ hắn rất bị động, hẳn phải là không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Lão Khâu phục hồi lại tinh thần, "Nói cách khác, pháp môn ra vào tiên phủ vẫn còn ở trong tay những người bên ngoài đó."

Chí Mỹ nương nương lắc đầu, "Ta không rõ lắm tình hình cụ thể."

Lão Khâu nghiêm mặt nói: "Nương nương, nếu chúng ta vẫn còn muốn ra ngoài thì không thể không biết rõ ràng. Nương nương cần phải để tâm nắm giữ tình huống mới được, chỉ khi nắm rõ tình hình, chúng ta mới dễ làm việc co nương nương."

Chí Mỹ nương nương: "Ta sẽ quan tâm, nhưng…" Cô ta nhìn hai người, "Ta còn cần xác định thân phận của hai ngươi."

Lão Khâu gật đầu liên tục, "Đó là điều tất nhiên. Nếu không ngại, nương nương hãy chỉ một nơi cho chúng ta ở lại, chờ sau khi xác minh xong thân phận, chúng ta mới dốc sức cũng không muộn."

Sau khi trời sáng lên, có mùi máu tươi nồng nặc lan ra theo gió. Cuối cùng, hai tên cự nhân bị khống chế nằm sõng soài trên mặt đất đã bị cắt đứt cổ, màu tươi ào ào tuôn ra như vỡ đê.

Người của ba thế lực lớn ẩn nấp trong núi rừng cũng tỉnh dậy, chuẩn bị toàn diện hành động. Đám ô hợp hơn một nghìn người đi theo tới

cũng được điều động tất cả. Họ bị ba thế lực lớn chia ra, sử dụng làm quân trinh sát của các phương.

Đám ô hợp đó muốn dựa vào bọn họ để mong được bình an, nhưng họ vẫn phải trả giá.

Đám người Dữu Khánh ở nguyên tại chỗ, không có dấu hiệu muốn lên đường, bọn hắn nói rằng bây giờ biết sợ rồi, không dám chạy lung tung nữa, muốn ở lại đây chờ mọi người quay lại.

Ngươi mà biết sợ ư? Long Hành Vân không tin lời nói láo của hắn, tuy nhiên gã không suy nghĩ gì nhiều, có nghĩ cũng nghĩ không ra, dù sao gã chỉ cần thực hiện một biện pháp duy nhất, bám chặt lấy tên cẩu Thám Hoa này sẽ không sai, có chết thì cùng chết!

Một câu cuối cùng là cách mà Long Hành Vân nói với Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân, khiến cho hai người cảm thấy vị Các chủ này có phần ngang như cua, không thể thuyết phục, nhưng gã lại là Các chủ của bọn họ.

Thanh Nha thấy mình không cần phải tiếp tục đi mạo hiểm nữa, y thở phào nhẹ nhõm, trong lòng mừng rỡ, y cũng cho rằng ở lại đây chờ đợi tin tức mới là lựa chọn tốt nhất. Y bắt đầu sắp xếp thủ hạ đi xung quanh thay nhau canh gác, một khi phát hiện thấy có tình huống gì thì dễ kịp thời rút đi.

Hướng Lan Huyên cũng đã âm thầm thúc đẩy thành công việc lưu Minh tăng lại bên cạnh đám người Dữu Khánh, Ô Ô và Mông Phá đều không phản đối việc này, duy chỉ có Cừu Hạp và Sô Vũ là có chút nghi ngờ, họ cảm thấy khả năng phòng ngự của Minh tăng có lợi cho hành động của bọn họ.

Ô Ô vỗ vai Sô Vũ, hất hất cằm về phía Long Hành Vân, "Dù sao cũng phải nghĩ đến lão đại, để cho đại hòa thượng ở lại bên cạnh hắn đi."

Nghe nhắc đến vị Đại ca đã quá cố, Sô Vũ hơi dừng lại, sau đó im lặng.

Cừu Hạp thì không quan tâm đến tính mạng của Thám Hoa lang và Long Hành Vân, lão ta có phần không cam lòng, cố ý đến hỏi Minh tăng: "Đại hòa thượng, ngươi muốn đi theo chúng ta hay là ở lại?"

Minh tăng nói: "Không bắt buộc, sao cũng được."

Bản thân ông ta không có ý kiến gì cụ thể, kết quả là thiểu số phục tùng đa số, ý kiến một mình Cừu Hạp không có tác dụng gì, Minh tăng thành công ở lại.

May mà "Chìa khóa" mở cổng tiên phủ đã được giao ra, nếu không, những đại lão này chắc chắn không thể để cho ông ta thoát khỏi tầm mắt.

Đương nhiên, ánh mắt những đại lão này thỉnh thoảng lại kín đáo liếc nhìn Văn Khúc, Hướng Lan Huyên đi chung với bọn họ đã chú ý thấy điều này.

Chương 1405: Nói bần tăng đến giúp ngươi

Trước khi rời đi, Hướng Lan Huyên tìm cơ hội gọi Dữu Khánh đi sang một bên nói chuyện, "Đại hòa thượng đã ở lại, nhưng thái độ có chút kỳ lạ, trước khi vào đây ông ta chỉ nói là đến mở mang kiến thức, nhưng một số lí do ta chuẩn bị sẵn chưa được dùng tới thì đã thành công. Ta cảm thấy việc giữ ông ta lại có phần quá dễ dàng. Thân phận của Văn Khúc chắc hẳn đã bị bộc lộ, hai nhà kia cũng đã biết về hành trình nguy hiểm mà đám người Nam béo trải qua, trong số người của Tam Tiên bảo dưới trướng ngươi hẳn là có tai mắt của hai nhà đó."

Đối với điều này, Dữu Khánh không chút nào ngạc nhiên, có lẽ trong thời gian ở Hổ Phách hải, có người đã bị hai nhà đó mua chuộc, bị mua chuộc cũng là chuyện bình thường, với thân phận và địa vị của hai nhà đó, một khi tìm được người của Tam Tiên bảo rồi nói rõ ra ý đồ, có mấy người có thể từ chối được lời mời chào ở tầng cấp như vậy chứ?

"Biết rồi, ta sẽ chú ý."

Hướng Lan Huyên: "Việc tên đầu trọc đó có thể là Vân Côn, Long Hành Vân hẳn đã tiết lộ cho phía Thiên Lưu sơn."

Nàng vừa mới dứt lời, giọng nói của Mông Phá đột nhiên vang lên, "Hai người các ngươi đang thầm thì với nhau chuyện gì vậy? Người không biết còn tưởng rằng các ngươi đang tán tỉnh nhau chứ." Nói xong người đã lướt đến đây.

Hướng Lan Huyên cười khúc khích hỏi: "Thế nào, ngươi ghen ư?"

Mông Phá hừ một tiếng, "Ta không có thói quen cưỡi máy bay bà gia, không có nhìn xem mình đã bao nhiêu tuổi rồi, cứ nghĩ thật đẹp, thật sự cho rằng mình vẫn là tiểu cô nương trẻ tuổi sao?"

Nghe được lời này, ánh mắt Hướng Lan Huyên đột nhiên biến thành lạnh lùng, trong mắt ẩn hiện sát cơ.

Mông Phá không chú ý tới, "Thám Hoa lang, đừng để bị người khác che đậy hai mắt, ta nhớ đã có nhắc nhở ngươi, nếu lựa chọn sai, ngươi phải tiếc nuối cả đời."

Lão ta quả thực là nhìn thấy đôi nam nữ này đi quá gần nhau, sợ Thám Hoa lang bị nữ nhân lõi đời lẳng lơ quyến rũ này mê hoặc tâm hồn, cho nên không thể không đến đây nhắc nhở một chút.

Dữu Khánh bối rối không biết nói gì, hắn biết lão ta đang ám chỉ đến việc Chung Nhược Thần.

May mà lúc này Văn Khúc cũng lướt đến đây, không để ý đến hai vị đại lão, trực tiếp hỏi Dữu Khánh, "Nghe nói ngươi muốn ở lại đây chờ tin tức, không định tiếp tục đi đạo quanh nữa sao?"

Ngay tại trước mặt Mông Phá, Dữu Khánh không thể nói gì, chỉ có thể gật đầu ừ một tiếng.

Văn Khúc cũng cho rằng bọn hắn bị chuyện ngày hôm qua làm cho sợ hãi, "Ồ, vậy ta đi đạo với bọn họ."

Dứt lời liền xoay người bay trở về trong đám người bên kia, Dữu Khánh không tiện nói gì, hắn đương nhiên hi vọng có một cao thủ như thế cùng đi.

Hướng Lan Huyên còn định nói thêm điều gì đó nhưng bị Mông Phá nhìn chăm chú, cuối cùng chỉ có thể phất tay áo rời đi.

Mông Phá liếc qua Dữu Khánh, hỏi thăm dò: "Lão già này là ai?"

Dữu Khánh: "Hẳn là Văn Khúc."

Thần tình Mông Phá thả lỏng, có chút vui vẻ vỗ vai hắn, "Để Minh tăng lại cho ngươi, thân cận với hắn nhiều một chút, gặp phải nguy hiểm, hắn hẳn là có thể ngăn cản giúp ngươi. Chú ý cẩn thận nhiều hơn." Dứt lời lão ta cũng phi thân rời đi.

Đang ở trong đám người lên đường, Sô Vũ quay đầu lại nhìn xung quanh rồi bỗng nhiên hét lên, "Thanh Nha, còn lề mề ở đó làm gì, sao còn không dẫn người đi theo?"

Thanh Nha đang bóp đậu phộng trong tay nghe vậy tròng mắt suýt một chút rớt ra ngoài, tại sao vị này còn nhớ đến mình chứ?

Y nhanh chóng quay đầu nhìn sang Long Hành Vân ở bên cạnh, đôi mắt trông mong nhỏ giọng nhắc nhở, "Long các chủ, lúc trước ngươi đã nói rồi, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia."

Y thật sự không muốn đi mạo hiểm, Vân Côn thượng tiên đang ở bên đó, dẫn người đi theo không khỏi quá đáng sợ. Huống chi, vị Tứ động chủ đó vốn đã nhìn y không vừa mắt, nói như thế nào cũng không an toàn bằng việc trốn ở chỗ này.

Ở phương diện nào đó, Long Hành Vân coi như là người nói chuyện giữ lời, gã lập tức từ xa cất tiếng đáp lại: "Tứ thúc, Xích Lan các ta không mang theo người nào tới đây, bên cạnh không có mấy người, để đám người Thanh Nha lại cho ta dùng đi!"

Sô Vũ nhìn chằm chằm phía bên này một hồi, cuối cùng xoay người rời đi, không có đáp lại bất kỳ lời nào.

Thấy vậy, Thanh Nha như trút được gánh nặng thở phào một hơi, y nhanh chóng liên tục bóp nát mấy củ đậu phông, ném hạt vào trong miệng, bổ sung miệng trống, xoa dịu sự lo lắng vừa rồi.

Có tiểu đệ khiêng bao tải đến bên cạnh, nhét đầu đậu phộng vào túi quần xẹp lép của y.

Trong đám người đông đúc phân tán vào trong núi rừng, Ô y nhân bất đắc dĩ không ngừng quay đầu lại nhìn đám người Dữu Khánh ở lại phía sau, có vẻ không muốn rời đi.

Sau khi đám người rời đi đã hoàn toàn biến mất, những con chim sợ hãi trên bầu trời núi rừng cũng hạ xuống lại, Dữu Khánh mời A Lang đại cô rời đi nơi khác nói chuyện.

Người khác không biết bọn hắn nói gì với nhau, chỉ thấy A Lang đại cô gật đầu, sau đó chui sâu vào trong núi rừng và biến mất.

Dữu Khánh quay lại, phi thân rơi xuống bên cạnh Minh tăng đang đứng yên lặng một mình, nhìn theo phương hướng ông ta đang nhìn, thở dài nói: "Đám này người thật là, nói đi là đi, trước lúc đi còn giết hai cự nhân như vậy, mùi máu tanh như thế rất dễ bị người trong tiên phủ phát hiện a. Đại sư, theo ta thấy, để đảm bảo an toàn, hay là chúng ta dời đi nơi khác đi?"

Minh tăng với khí chất cao quý ôn hòa quay đầu lại nhìn hắn, cười đạm mạc hỏi: "Ngươi muốn đi đâu?"

Dữu Khánh bịa chuyện: "Đi đâu cũng được, dù sao cũng tốt hơn là ở lại trước hai thi thể cự nhân, phải không?"

Kỳ thực là muốn kéo người ta đi tìm con Côn kia.

Minh tăng nhìn về phía hai cái thi thể cự nhân trên mặt đất, bình thản nói: "Có người nhờ bần tăng gửi lời nhắn cho ngươi."

"Hả?" Dữu Khánh bị câu nói hỏi một đằng, trả lời một nẻo này làm cho sửng sốt, hắn không hiểu hỏi: "Gửi lời nhắn? Nhắn cái gì? Ai nhờ đại sư gửi lời nhắn?"

Minh tăng: "Cố nhân Minh Hải, nhờ ngươi chiếu cố Thanh Nha một chút. Nàng nói rằng cứ nói như vậy, ngươi sẽ biết nàng là ai."

"…" Dữu Khánh sửng sốt, Can nương của Thanh Nha tại sao lại nhờ vị này gửi lời nhắn, không sợ bộc lộ sao? Hắn lập tức thử hỏi: "Nàng có chuyện gì muốn nói cứ trực tiếp nói với Thanh Nha là được, vì thế lại nhờ đại sư tới đây gửi lời nhắn?"

Minh tăng: "Ta đến đây lần này là theo ý của nàng. Nàng nói chuyến đi này của ngươi rất nguy hiểm, nhờ bần tăng tới giúp ngươi."

"Nhờ đại sư ngài tới giúp ta?" Dữu Khánh có phần khó thể tin nổi, "Thật hay giả?"

Minh tăng mỉm cười, không nêu ý kiến, để tự hắn phán đoán.

Được rồi, Dữu Khánh vuốt vuốt ria mép, sau đó hỏi thăm dò: "Đại sư, ta nghe nói 'Chìa khóa' ra vào tiên phủ bị ba vị Bán Tiên kia giữ lại, chúng ta muốn rời khỏi nơi đây e rằng phải chờ mười ngày sau. Chắc hẳn đại sư cũng biết rõ chuyện này. Trong thời gian ở đây, chúng ta nên làm sao để bảo vệ mình, ta nguyện ý nghe theo cao kiến của đại sư."

Là thật sự muốn giúp mình, hay là giúp giả, thử một lần là biết.

Minh tăng bình tĩnh nói: "Việc giờ Thìn mười ngày sau sẽ mở ra tiên phủ là mê cục do ba vị Bán Tiên đó tạo ra, mục đích chính là đề phòng xảy ra nguy hiểm không thể dự đoán, đến lúc đó cổng cũng sẽ không mở ra. Nếu như ngươi thật sự muốn đi ra ngoài, bần tăng có thể đưa ngươi ra ngoài ngay bây giờ."

Dữu Khánh chớp mắt, giả vờ kinh ngạc hỏi: "Vì sao Đại sư lại nói vậy? Chẳng lẽ đại sư có cách có thể mở cổng tiên phủ ra ư?"

Minh tăng: "Mấu chốt để mở ra cổng tiên phủ không phải ở thời gian định trước, trong trường hợp của ta, là do ba vị đó giao cho ta." Ông ta lật bàn tay, để lộ một lọ kim loại trong lòng bàn tay, trên nắp lọ có những lỗ thông khí.

Dữu Khánh kinh ngạc, "Đây là?"

"Bọn họ lấy được gợi ý từ Sô Vũ. Sô Vũ nói rằng sau khi tiến vào đây không nhìn thấy Kha Mật, nói rằng hai con cổ trùng của Kha Mật vẫn còn ở trong tay hắn, nói là Kha Mật chắc hẳn có thể cảm ứng được, không biết có thể dùng nó để dụ Kha Mật ra hay không. Cảm ứng giữa Kha Mật và cổ trùng đã gợi ý ba vị đó. Bọn họ khẩn cấp điều một vị cao thủ dùng cổ trùng tới, thu thập hai con cổ trùng tương tự để thí nghiệm.

Bần tăng đưa cổ trùng vào trong giới này, sau khi giới này đóng kín lại, nếu vị Cổ sư đó không thể cảm ứng được cổ trùng của mình, bọn họ sẽ lập tức mở cổng ra, để chúng ta đi ra ngoài, sau đó sẽ phóng ấn lối vào vĩnh viễn. Lối vào không có lập tức mở ra lại, rất hiển nhiên, vị cổ sư đó vẫn còn có thể cảm ứng được cổ trùng của mình. Tiếp theo bần tăng cần hành động theo kế hoạch. Khi xác nhận thời điểm đi ra ngoài không đưa đến thảm họa cho Nhân gian, bần tăng chỉ cần giết chết cổ trùng, một khi cổ sư cảm ứng được, bọn họ liền sẽ mở cổng ra để chúng ta đi ra ngoài."

Chương 1406: Không thể lưu lại (1)

Dữu Khánh đã hiểu được phần nào, "Nói cách khác, sau khi giết hai con cổ trùng này, tương đương với việc cổ sư ở bên ngoài nhận được tín hiệu mở ra vổng tiên phủ."

Minh tăng sửa lại: "Giết một con, giữ lại một con, mới là tín hiệu mở ra. Nếu cả hai con đều chết, cổng có thể vĩnh viễn không bao giờ mở ra nữa."

Có ý gì? Dữu Khánh vừa định hỏi, nhưng ngay sau đó liền hiểu được ý nghĩa của sự sắp đặt này, không khỏi cảm khái, "Ba vị Bán Tiên đó thật là đủ cẩn thận, nhưng sự thận trọng này hoàn toàn phụ thuộc vào ý nghĩ của đại sư, xem ra, bọn họ rất tín nhiệm đại sư."

Minh tăng: "Bọn họ cũng không muốn Nhân gian gặp phải một trận kiếp nạn, về điểm này, bọn họ và bần tăng đều có ý nghĩ như nhau."

Dữu Khánh bĩu môi, "Ta e rằng điều bọn họ lo lắng không phải vì thảm họa nào đó cho Nhân gian, mà vì lợi ích của chính bản thân bọn họ. Nếu bọn họ thật sự muốn ổn thỏa, cần gì phải vòng vòng vèo vèo như vậy, tự mình đi vào xem xét thực tế, nhìn thực tế để quyết định, cách này tốt hơn bất kỳ cách nào khác. Ta thấy, bọn họ chẳng qua là nhằm vào lòng từ bi của đại sư để lợi dụng mà thôi."

Minh tăng dường như không ngại điều này, "Nếu chưa thể chắc chắn mở cổng tiên phủ ra sẽ không có vấn đề gì, thì cho dù ngươi muốn đi ra, bần tăng cũng sẽ không đồng ý." Nói xong ông ta lại cất lọ kim loại trên tay vào trong túi, "Nếu bây giờ ngươi muốn ra ngoài, sẽ không có vấn đề gì, bần tăng có thể đưa ra ngoài ngay bây giờ."

Dữu Khánh xem như đã hiểu được vì sao ba vị Bán Tiên kia lại dám giao việc quan trọng như vậy cho vị này, hắn suy nghĩ một chút rồi

nói: "Bây giờ ta vẫn chưa thể ra ngoài, ta cần tìm Côn để giải quyết một số vấn đề trước rồi mới có thể đi ra. Đại sư không gấp chứ?"

Minh tăng: "Bần tăng đã nói rồi, lần này bần tăng đến đây là được người nhờ cậy, việc gì có thể làm được, ta sẽ nỗ lực hết sức."

Giúp ta? Dữu Khánh giơ tay ngoáy ngoáy tai, không phải hắn nghi ngờ lời nói của vị này, mà là có phần không hiểu được vì sao Lệ Nương đột nhiên lại có lòng tốt như thế. Không phải nói rằng lòng người ta không tốt, chỉ là người ta vội vàng chủ động đến hỗ trợ, hắn luôn cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Nhưng trước mắt chưa thể nghĩ ra được, hắn tạm thời chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, khi đến lúc tự nhiên sẽ có dấu vết hiện ra.

Sau khi suy nghĩ mấy lượt, hắn khách khí nói: "Nếu đã là như thế, vậy vãn bối không khách sáo nữa."

Hắn khom người hành lễ, sau đó xoay người lướt đi, hạ xuống trước mặt đám người Long Hành Vân, nói: "Mọi người tập kết lên đường, đi theo ta!"

Thanh Nha vừa bóc đậu phộng ăn vừa đang âm thầm quan sát Minh tăng, nghe hắn nói vậy thì lập tức quay đầu nhìn tới, nghi hoặc hỏi: "Lên đường? Đi đâu?"

Dữu Khánh lười giải thích, tạm thời không muốn công khai, hắn vẫy tay ra hiệu cho Nam Trúc và đám người Tam Tiên bảo, rồi xoay người rời đi.

Với Long Hành Vân, không cần phải nói, gã tự nhiên là lập tức đuổi theo, đồng thời cũng trả lời Thanh Nha thay cho Dữu Khánh, "Sao ngươi lại nói nhảm nhiều như vậy? Cứ đi theo là được rồi."

"Không…" Thanh Nha lướt đến chặn trước mặt gã, hỏi: "Chúng ta chuẩn bị đi đâu?"

Long Hành Vân làm sao biết được, "Có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, ngươi sợ cái gì? Gọi người của ngươi, đi theo đi." Nói xong liền bỏ đi.

"Ta…" Thanh Nha rất muốn gọi gã lại, nói cho gã ta biết, đi theo cẩu Thám Hoa sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng hiện tại y không thể nói nên lời, vừa rồi vì để ở lại với bên này, y đã nhờ Long Hành Vân cầu xin Sô Vũ.

Đậu phộng cầm trong tay bị y bóp nát, một lần nữa lại giơ tay tự tát vào mình, y ước gì có thể đánh cho mình bất tỉnh, thật sự không biết mình nghĩ như thế nào, đã biết rõ đi theo bên cạnh cẩu Thám Hoa sẽ càng nguy hiểm, vì sao còn tìm cách ở lại chứ?

Y có phần hối hận vì không đi cùng với Sô Vũ.

Nhưng nghĩ lại một chút, nghĩ đến việc tên Vân Côn thượng tiên kia có thể đang trà trộn trong đám người Sô Vũ, nếu cho y cơ hội chọn lại lần nữa, có lẽ y vẫn sẽ lựa chọn ở lại chỗ cẩu Thám Hoa.

"Ôi, lão tử thật là xui xẻo!"

Than thở một câu, ngửi mùi máu tanh trong không khí, lại nhìn nhìn hai cái thi thể khổng lồ nằm lăn trên đất, và nhìn thấy Minh tăng cũng bay đi theo Dữu Khánh, y chỉ có thể nói thủ hạ đi tập hợp lại những người đã tản ra, cùng nhau đi theo.

Sau khi hai, ba mươi người của bọn y tập trung với nhóm người Dữu Khánh, tổng cộng đã tập hợp được gần trăm người.

Dữu Khánh chia bọn họ thành các tiểu đội, tản ra xung quanh để dề phòng, đồng thời còn giao thêm một nhiệm vụ kèm theo, nếu trên đường đi phát hiện thấy linh thảo quý hiếm thì hãy thu thập.

Mọi người một đường trèo đèo lội suối, tiến về phía trước, phương hướng bọn hắn đi tới chính là hướng mà con Côn bay lượn trong bầu

trời rồi biến mất. Dữu Khánh đã nhờ A Lang đại cô đi trước dò tìm.

Dù sao cũng là cao thủ Cao Huyền, có thể bay quanh ở trên trời, việc tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn.

Theo lý thuyết, một vật khổng lồ như vậy bay ở trên trời, chắc hẳn không khó để tìm ra.

Theo ước đoán của hắn, chỉ cần Định Hồn trâm thuận lợi phát huy tác dụng, sau khi mấy sư huynh đệ ngâm xong Nhân tuyền, không có chuyện gì bất ngờ thì có thể lập tức bỏ chạy.

Hiện nay, mọi chuyện có vẻ đang diễn ra suôn sẻ hơn hắn dự kiến, vấn đề ra vào tiên phủ từ chỗ Minh tăng đã được giải quyết trước tiên.

Nhưng thực tế lại có nhiều biến cố hơn kế hoạch, con Côn đó đã biến mất!

Đây là thông tin mà A Lang đại cô mang trong đêm tối sau khi một nhóm người đã bôn được ba ngày.

Trong một góc rừng rậm, sau khi tách ra nói chuyện riêng với bà ta, Dữu Khánh không hiểu hỏi: "Không thể như vậy a! Một vật khổng lồ như thế rất dễ thấy, làm sao có thể không tìm được chứ?"

A Lang đại cô nói: "Ta không dám nói đã bay khắp đại lục dưới chân này, nhưng ta khẳng định đã tìm hết các khu vực, chỉ cần nó vẫn còn tại, ta không có khả năng không phát hiện ra một vật khổng lồ như thế, thậm chí ta còn tìm kiếm khắp vùng biển ngoài đất liền, nhưng vẫn không có bất kỳ phát hiện nào, ta nghi ngờ…"

Trông bà ta có vẻ không dám chắc chắn lắm.

Dữu Khánh: "Đại cô cứ việc nói thẳng, không có gì phải ngại."

A Lang đại cô khẽ gật đầu, nói ra: "Hoặc nó đã vượt biển, bay đến đại lục khác, nếu vậy thì cần thêm mấy ngày thời gian hẳn là có thể tìm ra. Điều ta lo lắng nhất bây giờ chính là con cá lớn đó đã lặn vào trong biển. Với tình hình nhân lực của chúng ta, muốn tìm được e rằng có phần khó khăn."

Điều Dữu Khánh lo lắng là phía bên Côn nô, hắn sợ Hướng Lan Huyên không kéo dài được quá lâu, vì vậy trầm giọng nói: "Đại cô, mấy ngày là quá lâu, ngươi cũng đã nghe nói về sự lợi hại của tên Vân Côn thượng tiên đó rồi. Đêm dài lắm mộng a."

A Lang đại cô trầm mặc một lúc, nói: "Ngươi xác định sau khi tìm được con Côn kia, ngươi có thể giúp Hổ Phách tộc ta thoát được biển khổ, giành được một vị trí trong Nhân gian chứ?"

Sau khi tiến vào tiên phủ, bà ta mới biết được tòa tiên phủ này không như những gì mình tưởng, và cũng biết được sự nguy hiểm ở trong tiên phủ này, một số ảo tưởng xem như đã vỡ tan.

Dữu Khánh hỏi ngược lại: "Văn Khúc đứng ra có đủ không? Lý Đông Tân không đến mức không cho ông ta chút thể diện như vậy, còn có Minh tăng nữa, ta cũng có thể nhờ ông ta. Sau khi rời khỏi đây, ta nhất định sẽ hỗ trợ giải quyết chuyện của Hổ Phách tộc, cho dù là vì Trùng Nhi ta nhất định cũng sẽ làm."

Nghĩ đến tình hình Văn Khúc bức lui Đinh Giáp Thanh tại trên vùng biển lối vào, A Lang đại cô gật mạnh đầu, "Ngươi yên tâm, ta sẽ không lười biếng, ta sẽ nỗ lực hết sức giúp ngươi tìm được con Côn kia nhanh nhất có thể. Đêm nay ta sẽ đi tìm nhiều chút tù binh để hỏi thăm xem. Trong tiên phủ này, hẳn phải có người biết được phần nào về con côn đó?"

Dữu Khánh lập tức chắp tay cảm tạ, "Khổ cực, khổ cực, làm phiền tiền bối."

Hai người lại thống nhất với nhau phương thức gặp mặt, sau đó A Lang đại cô không dừng lại nữa, lập tức nhanh chóng rời đi.

Lại đến đêm tối, tại Cự Linh cung, lão Khâu và Lê Hoa một lần nữa xuất hiện trong tẩm cung của Chí Mỹ nương nương.

Đứng ở sau cánh cửa nghiêng tai lắng nghe, khi đã xác định các thị nữ đã đi xa, Chí Mỹ nương nương mới yên tâm quay trở lại bên cạnh hai người, "Ta đã biết được tình cảnh của các ngươi tại ngoại giới, mục đích các ngươi tiến vào Cự Linh phủ thực sự chỉ là vì muốn thoát khỏi áp bức sao?"

Lê Hoa trong lòng có phần thấp thỏm bất an.

Lão Khâu bình thản nói: "Tất nhiên là muốn thoát khỏi áp bức, một chuyện khác chính là để kéo dài mạng sống. Hai chúng ta đã cách đại nạn không còn xa nữa. Mong nương nương rủ lòng thương, dạy chúng ta phương pháp kéo dài tuổi thọ." Lão ta chắp tay cầu xin.

Lê Hoa lập tức làm theo, chắp tay khẩn cầu, "Mong nương nương rủ lòng thương."

Chí Mỹ nương nương trầm ngâm: "Kéo dài tuổi thọ… Về phương diện này, ta cũng không có phương pháp gì tốt."

Lão Khâu đột nhiên ngẩng đầu, cảm thấy khó thể tin, "Nương nương, trong Cự Linh cung này, các vị nương nương kế nhiệm đứng đầu hậu cung đều có thể đột phá đến cảnh giới Bán Tiên, kéo dài tuổi thọ. Điều này không thể nào là trùng hợp phải không?"

Chí Mỹ nương nương nói: "Pháp môn tại trên tay Vân Côn…" Nói đến đây, cô ta tựa hồ nhận ra lời mình nói không thích hợp, liền sửa lời: "Các ngươi yên tâm, ta sẽ giúp các ngươi lấy tới tay."

Ánh mắt lão Khâu hơi trầm xuống, rồi lại tỏ ra mừng rỡ, chắp tay nói: "Tạ nương nương thành toàn, chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực cống hiến cho nương nương."

"Tạ nương nương." Lê Hoa cũng làm theo.

Chí Mỹ nương nương xua tay nói: "Chúng ta nên nghĩ cách làm sao lấy được phương pháp rời khỏi giới này đi."

Chương 1407: Không thể lưu lại (2)

Lão Khâu: "Nương nương nói có lý, chỉ là ở đây, hai ta thực sự bế tắc thông tin, không thể nào phán đoán tình huống, chắc hẳn nương nương đã nắm giữ được rất nhiều tình huống nơi đây."

Quả thực là như thế, sau khi hai bọn họ xuất hiện ở đây, Chí Mỹ nương nương lập tức chính thức để tâm tìm hiểu thế cục nơi này.

"Hiện tại, những người ở bên ngoài xông vào đây đại khái chia thành ba nhóm. Số lượng nhiều nhất chính là đám ô hợp mà ngươi đã nói. Loại này có đến hàng ngàn người, chạy đi khắp mọi nơi. Sau khi A Bồng chết, Phổ Nhạ đang lùng bắt bọn họ khắp nơi. Hiện nay đã bắt được gần một nửa.

Một nhóm khác chính là ba thế lực lớn mà ngươi nhắc tới. Bọn họ tụ tập lại với nhau, Vân Côn đang ở trong bọn họ. Ta lấy cớ tìm Vân Côn, hỏi người của Vân Côn, nhưng kỳ lạ là, đến bây giờ ngay cả người của Vân Côn cũng khó thể tiếp cận với Vân Côn, không biết rõ Vân Côn vướng phải chuyện gì ở trong đó.

Một nhóm cuối cùng, chính là nhóm người Thám Hoa lang gì đó mà ngươi nói, cũng có gần trăm người. Căn cứ vào thông tin thẩm vấn được từ tù binh, ở trong có một hòa thượng, có vẻ rất lợi hại, gọi là Minh tăng. Nghe nói hắn là đệ nhất nhân dưới Bán Tiên. Chắc hẳn các ngươi biết người này. Tình hình hiện nay đại khái là như vậy."

Nghe nói đến Minh tăng, vẻ mặt lão Khâu và Lê Hoa đều trở nên nghiêm túc, nhưng chủ yếu là cảm thấy quái lạ. Lão Khâu nghi hoặc

hỏi: "Tại sao Minh tăng lại tách khỏi đám người kia để đi cùng với nhóm người Thám Hoa lang chứ?"

Chí Mỹ nương nương cau mày: "Ngươi hỏi ta?"

Ngụ ý là, ta đi hỏi ai đây?

Lão Khâu vội sửa lời: "Không, không phải, nương nương hiểu lầm rồi, ta sẽ nghĩ cách để biết rõ ràng việc này. Nương nương, việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải nhanh chóng tìm cách lấy được phương pháp ra vào trước Vân Côn. Về vị trí cụ thể của những người đó, e rằng còn cần nương nương sai người dẫn dắt một chút. Có thể bỏ qua đám ô hợp kia, chắc hẳn nương nương có thể cung cấp vị trí của ba thế lực lớn và Thám Hoa lang chứ?"

Chí Mỹ nương nương: "Sẽ có người dẫn hai ngươi đi. Các ngươi trước tiên đi xuống chờ ở nơi ẩn nấp lúc trước dưới chân núi."

"Vâng." Lão Khâu cung kính nhận lệnh, rồi lập tức dẫn Lê Hoa rời đi.

Hai người một mạch lẻn xuống chân núi, chui vào trong một sơn cốc hẻo lánh.

Sau khi dừng lại, dò xét xung quanh một lượt xong, lão Khâu cất tiếng cười nhạt, "Không có thịt ăn, ngay cả một ngụm canh cũng không được uống, lại muốn chúng ta bán mạng, thực là suy nghĩ quá nhiều. Chí Mỹ nương nương này không thể lưu lại nữa rồi."

Lê Hoa sửng sốt, thấp giọng hỏi: "Có ý gì?"

Lão Khâu: "Ngươi không có nghe được sao? Pháp môn đột phá đến Bán Tiên nằm trong tay Vân Côn. Theo một kẻ vô năng làm sao có được tương lai gì chứ? Đã như vậy, không bằng trực tiếp quy thuận vào Vân Côn. Chí Mỹ nương nương này là hòn đá lót đường cho chúng ta!"

"Hít…" Lê Hoa hít vào một hơi khí lạnh.

1083 chương đánh tạp đích đầu trọc lão.

Bà ta thực sự không nghĩ tới, lão ma đầu này ngày hôm qua mới dẫn mình theo đến quy thuận Chí Mỹ nương nương, hôm nay một lời không hợp liền lập tức quay người phản bội, trở mặt cực nhanh, nhanh đến mức khiến người bất ngờ không kịp đề phòng.

Bà ta không thể không nhắc nhở: "Vân Côn hỉ nộ vô thường, tàn bạo độc ác, chỉ cần không vui là có thể ngay lập tức giết chết thủ hạ của mình, quy thuận vào hắn chẳng khác chơi với lửa."

Lão Khâu: "Chúng ta còn có lựa chọn nào khác sao? Đi ra ngoài, mấy tên Bán Tiên đó sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Ở lại đây, nữ nhân Chí Mỹ đó có thể cho chúng ta cái gì? Chúng ta đã cách đại nạn không xa, lẽ nào cô ta thật sự cho rằng chúng ta sẽ nỗ lực hết sức phục vụ cô ta khi thời gian sống không còn nhiều sao?

Cô ta không thể cho chúng ta thứ chúng ta muốn, chỉ đồng ý suông là không có tư cách để chúng ta cống hiến. Cô ta cho rằng chúng ta là tiểu nhi ba tuổi sao?

Lúc trước ta quy thuận vào cô ta, là vì cho rằng cô ta có thể giúp chúng ta đột phá tu vi, cho rằng cô ta có thể giúp chúng ta kéo dài tuổi thọ, liên thủ với nhau, phát huy sở trường của hai bên cảm thì cả hai đều có lợi, đều có tương lai. Nếu giúp cô ta đi ra ngoài, chúng ta cũng có thể có được thứ chúng ta muốn. Nhưng hiện tại thì sao, giúp cô ra ngoài thì được cái gì chứ? Chúng ta mạo hiểm lớn như vậy giày vò một hồi, kết quả vẫn có người đè ép trên đầu, vẫn phải mở to mắt nhìn tuổi thọ của mình đến gần, chúng ta còn cần thiết mạo hiểm chạy vào sao?

Cô ta nói rằng sẽ giúp chúng ta lấy được pháp môn đột phá từ chỗ Vân Côn, ngươi tin ư? Cô ta là người từng đã trải qua việc đó mà còn không biết nguyên nhân đột phá, điều này có nghĩa là gì? Nghĩa là Vân Côn kiểm soát pháp môn này cực kỳ nghiêm ngặt. Ta không tin nữ nhân đó có thể lấy được nó trong thời gian ngắn.

Nếu cô ta đã không thể cho chúng ta, vậy chúng ta liền tìm đến người có thể cho chúng ta, trực tiếp tìm đến hỏi Vân Côn đi!

Lê Hoa, điều quan trọng nhất là chúng ta không còn thời gian nữa. Hiện nay hai bên trong ngoài đang giằng co với nhau, mặc dù ta không biết chuyện gì xảy ra, nhưng ta có thể khẳng định, đây chỉ là yên tĩnh nhất thời trước cơn bão tố. Tình trạng này không có khả năng duy trì mãi mãi, kẻ mạnh nhất định sẽ là bên triển khai thăm dò trước tiên, thế cục rất nhanh sẽ có biến động, sẽ bị phá vỡ bất cứ lúc nào.

Ta không tin mấy người bên ngoài đó sẽ là đối thủ của Vân Côn. Ta đoán rằng khả năng lớn là bọn họ đang cố lộng huyền hư, nếu bọn họ thật sự có thể trấn áp Vân Côn, cho dù chỉ có một người, bọn họ cũng sẽ trực tiếp chạy đến Cự Linh cung này để gây rối từ lâu rồi.

Cho nên chúng ta thật sự không còn thời gian nữa. Một khi Vân Côn đã bộc lộ ra ưu thế áp đảo, chúng ta mới đến quy thuận vào, giá trị sẽ giảm đi rất nhiều. Lúc trước, chúng ta không thể trực tiếp quy thuận hẳn là bởi vì chúng ta không có tư cách, bây giờ chúng ta đã có tấm bài Chí Mỹ làm công trạng để thể hiện lòng trung thành của mình… Lê Hoa, ta cảm thấy hiện tại chúng ta đang ở thời điểm mấu chốt để có thể đạt được giá trị thật lớn, không tận dụng thời cơ này thì không có lại nữa!”

Lê Hoa chăm chú lắng nghe, coi như đã bị lão ta thuyết phục, cuối cùng thở dài gật đầu, nhìn xung quanh nhìn rồi hạ giọng nói: “Nếu vậy, chúng ta còn ở lại đây chờ gì nữa? Nhanh chóng đi thôi.”

Lão Khâu: “Một thế giới rộng lớn như thế, chúng ta lạ nước lạ cái, có thể đi đâu chứ? Chúng ta có biết người của ba thế lực lớn đang ở đâu không? Chúng ta có biết tên cẩu Thám Hoa đó ở đâu không? Chúng ta không thể bỏ phí thế lực của ả đàn bà Chí Mỹ đó mà không dùng đến. Mang theo người của cô ta ở bên cạnh, chúng ta mới có thể đi khắp nơi mà không sợ xảy ra chuyện, chúng ta mới có thể nhanh chóng tìm được Vân Côn. Dẫn người của cô theo, đó

chính là giữ lấy chứng nhân ở bên cạnh, chúng ta có thể giao cho Vân Côn làm bằng chứng bất cứ khi nào!”

Tên ma đầu này quả thực quá ghê gớm… Lê Hoa chợt có cảm giác rợn tóc gáy, bà ta thực sự không biết phải nói gì về vị này, chẳng trách lão ta bị đánh cho trốn tránh mấy chục năm không dám lộ mặt.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, mặc dù phương thức làm việc này có chút cực đoan và mạo hiểm, nhưng bà ta phải thừa nhận rằng đây chắc chắn là một lựa chọn theo hướng có lợi, cũng phù hợp với lợi ích của bà ta.

Hai người đợi khoảng nửa giờ thì có hai bạch y nữ tử từ trong Cự Linh cung đi xuống. Hai bên gặp mặt nhau, sau đó lại cùng nhau đi gặp đám người Hoắc Lãng đang ẩn náu sâu trong núi rừng.

Sau đó, hai bạch y nữ tử gọi tới mấy con quái điểu không có lông, chở bọn họ cùng nhau lên đường.

Bay được một lúc, lão Khâu cảm thấy tốc độ bay quá chậm, lão ta và Lê Hoa mang theo một gã bạch y nữ tử thi pháp bay đi trước, đồng thời cũng mang theo tâm phúc Hoắc Lãng, số còn lại thì để cho một gã bạch y nữ tử khác dẫn đi theo sau.

Khi đám người lão Khâu đi trước vội vã chạy đến khu vực mục tiêu, bạch y nữ tử đi theo hỏi rõ yêu cầu của bọn họ, rồi nói bọn họ chờ một chút, nói là đi tìm một người tên là “Không ngân”, là thị nữ thiếp thân của Vân Côn nhờ giúp đỡ, lấy cớ là nương nương lo lắng không biết tại sao Vân Côn vẫn còn chưa quay về, đến tìm hiểu tin tức về Vân Côn.

Không để bọn lão ta đi theo là để tránh bị người của Vân Côn phát hiện.

Nhìn theo nữ nhân này rời đi xong, khi Lê Hoa quay người lại, vô tình phát hiện thấy lão Khâu giơ một tay ôm ngực im lặng, không

khỏi hỏi: “Sao vậy?”

Lão Khâu chậm rãi bỏ tay xuống, nhìn về một phương hướng, nói: “Ba thế lực lớn hẳn là đang tụ tập ở đây, Sô Vũ hẳn là cũng ở đó.”

Lão ta có thể cảm ứng được hai con linh trùng của mình cách đây không xa.

Chương 1408: Lão đầu trọc làm việc vặt

Mấy người đợi một lúc, bạch y nữ tử lúc trước lại quay về, và mang theo tin tức Vân Côn về đây.

Tin tức này có phần không rõ ràng, thị nữ thiếp thân của Vân Côn vẫn không có thể liên lạc được với Vân Côn, cũng không biết Vân Côn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, xem như tạm thời mất liên lạc với Vân Côn, nhưng không dám đến gần điều tra, bởi vì nhóm người của ba thế lực lớn đã bố trí một mạng lưới giám sát khá lớn ở xung quanh, muốn đến gần mà không bị phát hiện là rất khó, một số nhân thủ đã bị chết vì điều này.

Mà trước đó Vân Côn cũng đã dặn dò nhân thủ của mình không được hành động hấp tấp nếu chưa được phép của y.

Tìm được Vân Côn nhưng lại không biết tình huống và vị trí hiện tại của Vân Côn, Lê Hoa nhìn sang lão Khâu, nên làm gì bây giờ?

Lão Khâu trầm mặc một hồi, rồi đột nhiên hỏi: “Ngươi nhất định đã nhìn thấy bộ dạng của Vân Côn như thế nào rồi phải không?”

Lúc trước lão ta đã từng bắt không ít tù binh, hỏi thăm không ít người bản địa, nhưng không ai biết rõ trông Vân Côn như thế nào.

"Đương nhiên đã gặp rồi." Bạch y nữ tử gật đầu, giơ tay lên môi làm dấu hiệu chữ bát, "Hai chòm râu hình chữ bát tương đối dài, đầu trọc, nước da màu đồng cổ."

Gộp những điểm này lại trên thân một người, đặc điểm nhận dạng đã rất rõ ràng, lão Khâu hít một hơi thật sâu, dường như đã đưa ra quyết định gì đó, "Các ngươi chờ ở đây, để ta đến trước dò xét."

Lê Hoa không thể không nhắc nhở, "Đừng có liều lĩnh, phải cẩn thận một chút."

Lão ma đầu này hành động có phần điên cuồng, bà ta có chút lo lắng.

Không có tiếng đáp lại, lão Khâu đã rời đi rồi.

Tuy nhiên lão ta không có chạy quá xa, cũng không có chạy đi dò xét gì đó, mà chạy đến một chỗ hẻo lánh kín đáo, quan sát khắp nơi, sau khi xác nhận không có ai chú ý, lão ta mới dùng hai tay vạch mở vạt áo trước ngực, để lộ lồng ngực ra ngoài.

Một vệt ánh trăng xuyên qua tán cây tình cờ chiếu vào ngực lão. Tại vị trí trái tim lão ta có một con bọ cánh cứng nhỏ đang cắm đầu hút máu, nó có màu đỏ sẫm lấp loáng ánh vàng kim. Đây rõ ràng là một con linh trùng, chỉ là con này to hơn ba con linh trùng lúc trước một chút.

Thông tin toàn bộ linh trùng đều đã tổn thất là lão ta nói cho người khác nghe, hay nói đúng hơn là nói cho Hoắc Lãng nghe. Mặc dù Hoắc Lãng đã trở thành tâm phúc của lão, nhưng lão ta vẫn còn chút đề phòng, có thể lừa gạt người khác.

Trên thực tế, con linh trùng này mới là con linh trùng được lão ta đào tạo ra sớm nhất, và cũng là con có linh tính tốt nhất. Trước đó, sở dĩ lão ta có thể dễ dàng tìm được Chí Mỹ nương nương trong Cự Linh cung, chính là nhờ công lao của con linh trùng này.

Đã tổn thất ba con, mấu chốt là đến nay vẫn không biết được vì sao chúng bị phát hiện, lão ta có chút sợ hãi, lão ta vốn không muốn tùy tiện sử dụng đến con cuối cùng này, nhưng với tình cảnh bây giờ, lão ta cho rằng đã đến lúc vận dụng nó.

Linh trùng thấy ánh sáng, nó không bám vào da để hút máu nữa, nó ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngón tay lão Khâu duỗi ra, liền vẫy cánh bay lên và đáp xuống bụng ngón tay.

Lão Khâu nhỏ giọng dặn dò nó một lúc rồi giương tay lên, linh trùng liền bay đi theo phương hướng ngón tay chỉ…

Trong núi rừng trập trùng, một lượng lớn người do ba thế lực lớn và một bộ phận đám ô hợp tập hợp thành im ắng ở trong đó. Có kẻ ẩn nấp làm nhiệm vụ canh gác, có kẻ khoanh chân đả tọa, cũng có tụm năm tụm ba ngồi tán dóc với nhau, có kẻ thì ngủ gật.

Cũng có những người đang làm việc lặt vặt, ví dụ như Ô y nhân. Y đang cắt cỏ trải chỗ ngồi cho mọi người.

Y cũng không biết mình may mắn hay là không, khi phân chia đám ô hợp thì y được chuyển đến dưới trướng Hướng Lan Huyên, vì vậy công việc theo đội ngũ bôn ba dò đường khắp nơi không đến lượt y, y ở lại trong đội ngũ chuyên môn làm những việc lặt vặt, ví dụ như việc trước mắt.

Có lợi có hại, phiền toái lớn nhất chính là ở lại trong đội ngũ, khắp nơi xung quanh đều có những đôi mắt nhìn chằm chằm, cắt đứt liên lạc giữa y với người bên ngoài.

Trong núi rừng không có ánh lửa, ánh trăng rọi sáng như nước.

Hướng Lan Huyên đứng ở trên một tảng đá, khuôn mặt xinh đẹp hướng về ánh trăng, nhìn vào bầu trời đêm sâu thẳm, tự hỏi không biết kế hoạch của Dữu Khánh có thuận lợi hay không, đã rời đi an toàn hay chưa.

Trải đệm xong, Ô y nhân chạy tới dưới tảng đá, ngửa đầu bẩm báo: "Đại hành tẩu, chỗ ngồi đã trải xong rồi."

Hướng Lan Huyên cúi đầu đảo mắt nhìn y, nhảy xuống, đi tới trước đệm cỏ dưới đất nhìn nhìn, rồi lại ra lệnh: "Nhớ tìm một chút cỏ khô, bện thành chiếu. Từ ngày mai trở đi hãy cõng theo trên người, để có thể sử dụng bất cứ khi nào. Đừng để mỗi một lần đều phải chờ đợi lâu như vậy."

"Vâng, nhỏ biết rồi." Ô y nhân cúi đầu khom lưng đáp lời.

Ở cách không xa, Văn Khúc thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía bên này, coi như đã phục nữ nhân Hướng Lan Huyên này rồi, nữ nhân này thật là có gan a.

Ô Ô xuất hiện tại bên cạnh Hướng Lan Huyên, nhàn nhạt khiển trách Ô y nhân: "Hướng đại mỹ nhân da mịn thịt non, nếu đã biết rồi, tại sao còn không đi làm sớm một chút?"

"Vâng vâng vâng, nhỏ lập tức đi làm." Ô y nhân lập tức nhận lệnh lui ra, bắt đầu đi loanh quanh trên dưới khe núi, thu nhặt cỏ khô, thái độ làm việc rất tận tâm tận trách nhiệm, gặp ai cũng khách khách khí khí.

Ô Ô còn chưa kịp nói gì thì Mông Phá, Sô Vũ nhìn thấy lão đầu trọc đã đi xa, liền tiếp cận tới đây.

Cừu Hạp nghiêng đầu nhìn đến, có phần không hiểu ra sao, thấy vậy cũng áp sát tới đây.

Thấy mấy người đều tụ tập lại bên cạnh mình, và đều lặng im trầm mặc, Hướng Lan Huyên nhìn trái nhìn phải, không nhịn được hỏi: "Các ngươi định làm gì vậy?"

Sô Vũ hạ thấp giọng nói: "Không phải chúng ta định làm gì, mà là ngươi. Ngươi kéo lão đầu trọc này đến bên người rốt cuộc muốn làm gì?"

Hướng Lan Huyên kinh ngạc hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Mông Phá cũng hạ giọng nói: "Hướng Lan Huyên, đến bây giờ mà còn giả vờ hồ đồ sao? Ngươi cho rằng chúng ta không biết lão đầu trọc này là ai ư? Văn lão đã nói cho ta biết rồi. Ngươi và Thám Hoa lang thân thiết như thế, đừng nói là ngươi không biết nhé."

Sô Vũ cũng hùa vào: "Long Hành Vân cũng đã nói cho chúng ta."

Cừu Hạp không hiểu bọn họ đang nói gì, "Lão đầu trọc đó thế nào vậy? Hắn có thân phận gì khác hay sao?"

Mông Phá, Ô Ô, Sô Vũ đồng loạt quay đầu lại nhìn lão ta, ánh mắt như đang nhìn kẻ ngốc.

Cừu Hạp quả thực không biết, nhưng cũng nhận ra rằng mình là người duy nhất tại đây không biết chuyện, lão ta lập tức quay đầu hỏi Hướng Lan Huyên, "Chuyện gì vậy?"

Sô Vũ trả lời thay, "Mẹ nó, lão đầu trọc đó có khả năng chính là tên Vân Côn thượng tiên kia. Hắn trà trộn vào trong chúng ta không biết định làm trò quỷ gì."

Vừa nghe lời này, Cừu Hạp lập tức như bị sét đánh, kinh hãi há to miệng, mặt đầy kinh ngạc.

Không ai quan tâm đến cảm xúc của lão ta, Mông Phá nhìn chằm chằm Hướng Lan Huyên: hỏi, "Ngươi giữ hắn ở bên cạnh, khiến chúng ta không dám nói chuyện lớn tiếng, rốt cuộc là muốn làm gì?"

Lúc trước phát hiện thấy Hướng Lan Huyên chủ động giữ lão đầu trọc lại bên người, bọn họ còn thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không ở bên phía mình là được, về sau phát hiện Hướng Lan Huyên trực tiếp giữ lão đầu trọc tại trung tâm, khiến họ sợ chết khiếp.

Trên đường đi quan sát thật lâu, vẫn không hiểu Hướng Lan Huyên rốt cuộc có ý gì, bây giờ tự nhiên là phải tìm cơ hội để hỏi thăm.

Cừu Hạp lấy lại tinh thần quay đầu nhìn chằm chằm Hướng Lan Huyên, cả giận hỏi: "Ngươi đã biết trước việc này nhưng cố ý giấu giếm không báo cho ta?"

Hướng Lan Huyên hơi khom người thể hiện áy náy, "Bây giờ vẫn chưa hoàn toàn xác định có phải hắn hay không, vì vậy chưa báo."

Cừu Hạp nhận ra được lời này chỉ là mượn cớ, nổi giận, "Hướng Lan Huyên, ngươi có còn để ta trong mắt hay không hả? Loại chuyện này mà ngươi cũng dám giấu ta. Ngươi cho rằng ta không dám xử lý ngươi sao?"

Nhìn thấy lão ta có dấu hiệu không kiểm soát được lời nói, Ô Ô nhanh chóng can thiệp khuyên lão ta bớt giận, những người khác cũng thể hiện lúc này không phải là thời điểm tính toán chuyện đó. Bọn họ muốn biết Hướng Lan Huyên rốt cuộc có kế hoạch gì.

Hướng Lan Huyên nói không có gì, nói rằng giữ y lại bên cạnh là để dễ dàng quan sát.

Mấy người gãi đầu, không chú ý tới trong đám cỏ tranh bên cạnh có một con bọ cánh cứng lặng lẽ bò đi, bay mất.

Đó là con linh trùng của lão Khâu. Nó bay thẳng đến địa điểm xuất phát, tìm đến lão Khâu đang ẩn nấp, dùng giọng thé thé đối thoại với lão ta.

Nghe báo cáo xong, lão Khâu sửng sốt, vội vàng quay lại tìm Lê Hoa. Sau khi tách bạch y nữ tử kia ra, lão ta hưng phấn nói: "Lê Hoa, ông trời thực sự cũng giúp ta. Mấy tên thủ lĩnh của ba thế lực lớn đó hóa ra đã biết chuyện Vân Côn thượng tiên trà trộn trong bọn họ nhưng cố ý giả vờ không biết để đùa giỡn hắn. Hướng Lan Huyên vậy mà lại dám sai Vân Côn làm việc vặt. Thực sự là to gan lớn mật. Vạch trần cô ta chính là một đại công, và điều đó sẽ càng thể hiện ra giá trị của chúng ta. Ô Ô, Cừu Hạp, Mông Phá, Hướng Lan Huyên, Sô Vũ đều ở đây, một khi Vân Côn nổi giận, một tên đều chạy không

thoát! Việc chúng ta cần làm bây giờ là nghĩ cách tiếp cận Vân Côn, rồi báo cho hắn biết sự thật."

Chương 1409: Hoa đậu phộng (1)

Nghe xong lão ta hưng phấn xổ ra một tràng, một lúc sau Lê Hoa mới bừng tỉnh lại, nghi hoặc hỏi: "Làm sao ngươi biết mấy người Ô Ô, Mông Phá, Cừu Hạp đều có mặt, làm sao ngươi biết bọn họ đã biết thân phận của Vân Côn nhưng vẫn cố ý gạt Vân Côn?"

Câu hỏi này đi thẳng vào mấu chốt.

Lão Khâu thoáng sửng sốt một chút, nhận ra mình tựa hồ có phần hưng phấn quá mức, nhưng cũng không quá mức để ý, hoặc nói cách khác là không coi trọng Lê Hoa, tại trong mắt lão ta, Lê Hoa chỉ là một trợ thủ hoặc tùy tùng mà thôi, liền cưỡng ép xóa đi sự nghi hoặc của bà ta, "Ta có cách của ta. Nói chung, tình hình hiện tại là như thế. Bọn họ dường như cố ý cách ly Vân Côn. Thảo nào Vân Côn không thể liên lạc với bên ngoài. Hiện tại, việc chúng ta cần làm là nhắc nhở Vân Côn, hắn đang bị lừa."

Thôi được, nếu lão ta không muốn nói, Lê Hoa cũng không ép buộc, bà ta hỏi: "Làm sao để nhắc nhở? Cũng không thể trực tiếp đến trước mặt để nhắc nhở, đúng không?"

Lão Khâu: "Đương nhiên là phải gặp mặt để nhắc nhở trực tiếp, nếu không, chúng ta làm sao thể hiện ra được giá trị của chúng ta. Gián tiếp nhắc nhở thậm chí có thể khiến hắn không tin. Việc này rất quan trọng đối với ngươi và ta. Có một số việc nhất định phải trực tiếp nói rõ ràng mới đáng tin. Hiện nay, ngoài cách tiếp xúc trực tiếp để nhắc nhở ra, rất khó trong thời gian ngắn tìm ra được cách nào ổn thỏa để liên lạc với hắn."

Lê Hoa lo lắng hỏi: "Chúng ta làm sao có thể tiếp cận hắn mà không bị phát hiện? Ngươi cho rằng đám Cừu Hạp là kẻ vô tích sự sao? Ngươi không phải muốn ta đi dẫn dụ bọn họ rời đi chứ?"

Đúng là không phải nói, lão Khâu quả thực đang nghĩ đến kế điệu hổ ly sơn này, bớt đi sự uy hiếp của một số cao thủ, lão ta có thể hành động dễ dàng hơn một ít, lão ta hỏi ngược lại: "Không dùng cách điệu hổ ly sơn thì phải làm sao bây giờ? Hay là ta dẫn dụ bọn họ rời đi, còn ngươi thì đi gặp mặt Vân Côn? Ngươi có dám một mình đến gặp hắn không? Ngươi có thể nói rõ ràng cho hắn không? Ngươi đi một mình đến đó có thể nhanh chóng tìm được Vân Côn tại trong số hàng nghìn người đó không?"

Không phải là lão ta khinh thường nữ nhân này, xét về năng lực, nữ nhân này kém xa lão ta, chỉ xứng hỗ trợ lão làm việc.

Lê Hoa không dông dài với lão ta mà đi thẳng vào vấn đề, "Điệu hổ ly sơn chẳng khác gì đi chịu chết. Chỉ cần hai hoặc ba người trong đám Ô Ô bám lấy ta, ta còn có cơ hội sống sót sao? Ngươi xác định ngươi có thể thuyết phục Vân Côn tới cứu ta trước khi bọn họ giết chết ta hay không? Ta không phải là Chí Mỹ, để có thể bị ngươi lợi dụng như kẻ ngốc!"

Lão Khâu trầm giọng hỏi: "Chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn muốn lùi bước hay sao?"

Lê Hoa: "Vân Côn hỉ nộ vô thường, ngươi có chắc chắn tiếp cận hắn bằng cách này thì hắn nhất định có thể tiếp nhận chúng ta không? Đối với hắn mà nói, giết người chỉ như trò đùa. Ngươi không cảm thấy làm vậy là đang đánh cược với mạng sống của mình sao? Ta cho rằng hấp tấp tiếp cận trực tiếp như vậy không thích hợp. Chúng ta phải nghĩ ra một biện pháp khác ổn thỏa hơn, ít nhất là không thể cực đoan như thế."

Lão Khâu có chút tức giận, "Rõ ràng là đã tính toán rồi mới hành động, sao lại là hấp tấp? Chúng ta đã tính toán trước, đã có công trạng, lại có lợi cho hắn, về tình về lý hắn đều sẽ tiếp nhận chúng

ta. Đây chính là thời cơ rất tốt để mạo hiểm đạt lấy kết quả, làm sao có thể giẫm chân tại chỗ chỉ vì sợ hãi hắn? Làm đại sự mà do dự lưỡng lự như thế, làm sao có thể thành công?"

Dù cho lão ta có nói như thế nào, Lê Hoa vẫn lắc đầu: "Lão Khâu, nếu là người khác, ta có lẽ sẽ bớt chút lo lắng, nhưng với ngươi, hừ, ta đã tận mắt chứng kiến ngươi qua cầu rút ván rất lưu loát, cho nên, ta sẽ không làm mồi nhử cho kế điệu hổ ly sơn. Chúng ta hãy tìm ra cách khác tốt hơn đi rồi nói tiếp!"

Thấy bà ta đã hạ quyết tâm, lão Khâu tức giận đến xanh cả mặt, nhưng không thể làm gì bà ta, cũng không thể hiện tại liền động thủ đánh bà ta ta một trận a.

Suy đi nghĩ lại, lão ta vẫn không muốn dễ dàng từ bỏ thời cơ này, giống như lão đã nói, cơ hội mất rồi sẽ không có lại, đây chính là cơ hội tốt nhất để lấy được lòng tin của Vân Côn, lão ta quả quyết nói: "Được rồi, nếu vậy, một mình ta sẽ đi tìm hắn."

Lê Hoa sửng sốt, lại kinh hãi, tự hỏi phải chăng tên ma đầu này bị điên rồi hay không?

Tuy nhiên, bà ta cũng đã lĩnh giáo được sự to gan lớn mật của tên ma đầu này khi còn ở ngoài tiên phủ.

Lúc trước, khi mọi người bị mắc kẹt trên thuyền bên cạnh Đinh Giáp Thanh thì ai dám bỏ chạy ngay dưới mí mắt của Đinh Giáp Thanh chứ?

Ít nhất bà ta, Lê Hoa, là không dám làm loạn dưới mí mắt của Đinh Giáp Thanh. Đinh Giáp Thanh không biết chúng ta là ai, chỉ trưng dụng thuyền của chúng ta để tạm thời sử dụng mà thôi, chạy trốn ngược lại sẽ khiến Đinh Giáp Thanh nghi ngờ, một khi bị bắt lại, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng tên ma đầu này lại dám thừa dịp Đinh Giáp Thanh động thủ với người khác, động tĩnh gây ra thu hút sự chú ý của những người

khác để quyết đoán kêu gọi bọn họ trốn xuống nước bỏ chạy, nếu lúc đó bị phát hiện, vậy thì coi như xong.

Bây giờ nghĩ lại việc đó, bà ta vẫn còn có chút sợ hãi.

Nhưng có một điều bà ta không thể không thừa nhận, nếu lúc đó vì sợ Đinh Giáp Thanh mà không dám hành động liều lĩnh thì có lẽ bọn họ đã không vào được tiên phủ này.

"Một mình ngươi?" Bà ta thử hỏi lại, muốn xác nhận xem đối phương có phải thật sự muốn làm như vậy hay không.

Nếu như đã đưa ra quyết định, lão Khâu liền dứt khoát tạm thời đè xuống sự bất mãn trong lòng, sau một chút trầm tư, lão ta chậm rãi nói: "Theo thông tin nghe ngóng được ở bên đó, có người tiết lộ tin tức quan trọng, Thám Hoa lang dường như cũng biết được thân phận của Vân Côn. Nếu là như vậy, tại sao nhóm người Thám Hoa lang lại tách khỏi nhóm bên này, mỗi người đi một ngả?"

Đại lão nói chuyện, Hoắc Lãng không có tư cách nói chuyện, chỉ ở một bên lắng nghe, mí mắt chợt giật một cái, gã đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, lão ma đầu này làm cách nào đột nhập qua được mạng lưới canh gác của ba thế lực lớn để nghe được mấy thông tin quan trọng như vậy? Nghe những lời này, dường như còn tìm đến vị trí trung tâm, ở một bên nghe trộm đại lão của ba thế lực lớn nói chuyện.

Vấn đề là, nếu lão ta thật sự có năng lực xâm nhập vào trong đó mà không bị phát hiện, có lẽ lão ta đã liên lạc với Vân Côn rồi, vì sao vừa rồi còn phải tranh chấp với Lê Hoa chỉ vì chuyện điệu hổ ly sơn chứ? Vì vậy, gã không thể không nghi vấn về việc làm sao có thể nghe trộm được những thông tin quan trọng như thế.

Trong đầu gã chợt lóe lên một ý, một ý nghĩ không chắc chắn lắm hiện lên, lão ta vẫn còn có linh trùng hay sao?

Nếu là người khác, gã sẽ không nghĩ như vậy, mấu chốt là đây quả thực là việc mà linh trùng có thể làm, hơn nữa, khả năng này rất phù hợp với lão ma đầu này.

Chương 1410: Hoa đậu phộng (2)

Lê Hoa: "Thám Hoa lang không ngu ngốc, đã biết được thân phận của Vân Côn, vì lo lắng và sợ hãi mà rời xa Vân Côn, nên tách khỏi bên này, đó không phải là chuyện rất bình thường sao?"

Lão Khâu khẽ lắc đầu, trầm ngâm nói ra: "Mấy kẻ cầm đầu ba thế lực lớn đó cũng biết thân phận của Vân Côn, vì sao còn dám giữa hắn lại bên cạnh? Nhất là Hướng Lan Huyên, cô ta còn giữ hắn lại dưới mí mắt của mình để sai làm việc vặt, ngay cả mấy tên đầu lĩnh khác cũng cảm thấy việc này không bình thường, còn chất vấn Hướng Lan Huyên rốt cuộc có ý gì. Theo bọn họ nói, Hướng Lan Huyên hẳn là biết được thân phận của Vân Côn từ chỗ Thám Hoa lang, mà Thám Hoa lang thì dẫn một nhóm người rời đi, còn Hướng Lan Huyên lại đích thân giữ Vân Côn lại trước mặt, việc này bình thường sao?"

Lê Hoa ngẫm ra được điều gì đó, "Ngươi nghi ngờ trong việc này có giấu điều gì đó?"

Lão Khâu gật đầu, "Đúng vậy, ở đây Hướng Lan Huyên bị các tên đầu lĩnh khác nhìn chằm chằm, kỳ thực cô ta cũng bị Vân Côn nhìn chăm chú, hẳn là không làm ra được chuyện gì, nhưng nhóm Thám Hoa lang lại rời khỏi tầm mắt mọi người, hắn có làm ra chuyện gì hay không mới là mấu chốt vấn đề? Nếu có thể tìm ra tiên phủ này, còn có cách để mở ra, tên Thám Hoa lang đó quả thực không đơn giản, không thể không đề phòng."

Nói có lý, sau đó thì sao? Lê Hoa nhìn lão ta, không biết có ý gì.

Lão Khâu lập tức bộc lộ ý định của mình, "Nếu ngươi không muốn ở đây phối hợp hành động với ta, thì cũng đừng nhàn rỗi. Chúng ta không thể chỉ nghe tất cả những gì nữ nhân Chí Mỹ đó nói, ngươi hãy tự mình đi theo để mắt tới đi. Nếu phát hiện thấy có điều gì khác thường, hãy nhanh chóng tới thông báo."

Lão ta nhìn quanh rồi nói: "Bạch y nữ tử dẫn đường đó có thể tìm được vị trí đại khái của Thám Hoa lang, nói cô ta dẫn ngươi đến đó. Nếu chuyện nơi đây thành công, ta sẽ liên lạc với ngươi. Nếu thất bại thì cũng không liên lụy tới ngươi. Ngươi chờ hưởng lợi đi. Như vậy ngươi có thể yên tâm rồi chứ, khỏi phải nói ta qua cầu rút ván, lợi dụng ngươi."

Chỉ là theo dõi mà thôi, quan sát từ xa hay đến gần nhìn hoàn toàn do mình quyết định tùy theo tình hình, sự sắp xếp này làm cho Lê Hoa cảm thấy an tâm và hài lòng, nhưng vẫn nói: "Lão Khâu, nói như vậy thật là vô nghĩa, ta đi theo dõi đám người Thám Hoa lang là đang phối hợp với ngươi, đang nghe theo sự sắp xếp của ngươi, không phải là nhàn rỗi hay đi chơi đùa. Ta cũng đang mạo hiểm làm việc, ngươi cho rằng Minh tăng là để trưng bày sao?"

Lão Khâu lười tranh cãi với bà ta và cũng không có thời gian nhói nhảm với bà ta, lão ta hất cằm về phía Hoắc Lãng, "Nơi này chỉ cần một mình ta là đủ rồi, giữ hắn ở đây cũng không vô dụng. Ngươi đi theo dõi người ta, càng nhiều tai mắt càng tốt, mang hắn theo làm trợ thủ đi, có thể phát huy tác dụng."

"Ừ." Lê Hoa chấp nhận sự sắp xếp này, không chậm trễ nữa, lập tức mang theo Hoắc Lãng rời đi.

Trước lúc rời đi, nhìn thấy lão khâu nghiêng đầu dùng ánh mắt ám chỉ, Hoắc Lãng liền hiểu, biết rõ lão Khâu không yên tâm về Lê Hoa, mục đích sắp xếp gã đi theo là để có người của mình ở bên cạnh Lê Hoa nương nương, muốn để mắt đến bà ta.

Gã khẽ gật đầu, thể hiện mình đã hiểu.

Lão Khâu đứng nhìn theo, quan sát bóng dáng Lê Hoa xoay người rời đi, trong mắt hơi lóe lên vẻ cười cợt nham hiểm, không biết đang nghĩ đến điều gì.

Ngay khi mấy người Lê Hoa vừa mới rời đi, lại có một nhóm người khác chạy đến tìm lão ta, một bạch y nữ tử khác dẫn đường, mang theo mấy người còn lại chạy đến.

Lão Khâu không cho bọn họ đi theo mình, lão ta đuổi Hoắc Lãng đi còn có một mục đích khác, chính là không muốn để người ta biết được mình đang điều khiển linh trùng, nhóm người này đến đúng lúc, lão ta chỉ có thể tiếp tục sắp xếp để cho bọn họ tránh xa, và căn dặn mấy đồng bạn kiêm thủ hạ mang vào theo này chú ý để mắt đến bạch y nữ tử, đừng để cô ta chạy đi.

Sau đó, lão ta mới một mình trốn vào sâu trong rừng rậm, lão ta không dám tới quá gần tấm lưới do ba thế lực lớn kia âm thầm giăng ra, lão ta trước tiên thả con linh trùng kai ra đi dò xét.

Lão ta muốn bắt lấy một tù binh từ người của ba thế lực lớn để tra hỏi một số tin tức, muốn trà trộn vào trong ba thế lực lớn nhằm liên lạc với Vân Côn, ít nhất trước hết phải kiếm được một bộ đồng phục của ba thế lực lớn để che đậy.

Nói chung, hành động lần này phải thật cẩn thận, cẩn thận và rất cẩn thận, đây không phải là vấn đề có thể giải quyết được bằng cách đột nhiên chạy đến bên cạnh và nói với Vân Côn rằng ngươi đã bị lộ rồi.

Trong màn đêm yên tĩnh, tiếng côn trùng kêu vang, đến đêm tối có rất nhiều phi trùng và các loài bò sát xuất hiện, nhất là trong núi rừng, đối với tu sĩ đang nghỉ ngơi, mặc dù có pháp lực bảo vệ bản thân, nhưng bôi thuốc lên người vẫn là phương pháp tốt nhất.

Thanh Nha không có khoanh chân đả tọa mà treo người trên chạc cây, một chân buông thõng xuống, nằm vắt vẻo ở đó như đang ngủ gật, đầu gối lên thanh Trảm thảo đao, một vệt ánh trăng xuyên qua tán tây từ từ chuyển qua mặt y.

Một bóng người lặng lẽ leo lên, còn chưa có tới gần, đôi mắt Thanh Nha đã hé mở ra một khe hở.

Khi người đó đến trước mặt Thanh Nha, Thanh Nha cũng mở mắt ra nhìn gã.

Người tới là thủ hạ của y, gã lặng lẽ lấy ra một mảnh gỗ đưa cho y.

Thanh Nha không hiểu ra sao, cầm lấy mảnh gỗ rọi dưới ánh trăng nhìn xem, nhìn thấy trên mảnh gỗ có một đóa hoa, là một đóa hoa lạ, thực ra cũng không có thể nói là lạ, bình thường ít có người nào thưởng thức nó như một loài hoa, thoáng nhìn qua đa số người còn không nhận ra đó là hoa, hoa đậu phộng.

Thanh Nha nhanh chóng nắm mảnh gỗ vào trong lòng bàn tay, hơi ngẩng đầu ngồi dậy, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Người tới nhỏ giọng trả lời: "Không biết, ta phụ trách canh gác bên kia, chợt có người ở trong bóng tối ném thứ này tới, nhìn thấy là dấu hiệu mà Thanh gia ngài sử dụng, ta liền đem đến đây. Nơi này vẫn còn có người của chúng ta sao?"

Thanh Nha hơi nheo mắt lại, cười nhẹ một tiếng và lẩm bẩm: "Hắn đúng là đã trà trộn được vào đây rồi."

Y nhìn quanh một vòng rồi lặng lẽ đứng dậy làm hai động tác ra hiệu, để thủ hạ lặng lẽ dẫn mình đi theo dấu hiệu của mình, im lặng biến mất ở trong rừng.

Minh tăng đang khoanh chân đả tọa hơi hé mắt ra nhìn.

Dữu Khánh đang khoanh chân đả tọa cũng hơi mở mắt ra, Nam Trúc ở cạnh áp sát tới, kề tai hỏi nhỏ: "Thanh Nha lén lút làm gì?"

Mặc dù Thanh Nha không thích ở gần Dữu Khánh nhưng dù sao mọi người cũng đang tập trung một chỗ, khoảng cách nói chung tương đối gần, vì vậy hành động đó không giấu được mọi người.

Dữu Khánh không có nói gì, tay đã bắt Đầu To ra, nhỏ giọng dặn dò, "Đi theo xem."

Đầu To lập tức vẫy cánh biến mất trong bóng tối.

Minh tăng đang đả tọa thấy tận mắt cảnh Đầu To lóe lên rồi biến mất, trên mặt hơi hiện ra nét tươi cười, ông ta dùng Phật pháp tặng Đầu To trăm năm tu vi, tự nhiên biết được sự tồn tại của Đầu To.

Chương 1411: Ta có thể không quan tâm người khác (1)

Đi theo thủ hạ đến nơi gã ẩn nấp canh gác, Thanh Nha nhỏ giọng hỏi, "Từ phương hướng nào ném tới?"

Gã thủ hạ chỉ về phương hướng mờ mịt, "Phía đó."

Thanh Nha lập tức di chuyển, phát hiện gã thủ hạ cũng đi theo, y xoay tay lại đè xuống một cái, ra hiệu cho gã đừng đi theo, sau đó một mình một người biến mất trong bóng tối.

Lên núi xuống núi, xuyên rừng vượt cây, và dù khi gặp cây lớn thì có vòng qua, nhưng về tổng thể vẫn duy trì đi thẳng một đường.

Y cũng không đi quá xa, khoảng chừng hai dặm đường, chợt nghe thấy ở một bên có tiếng "Xùy" nhỏ, Thanh Nha tức thì dừng lại nhìn vào trong bóng tối, không nhìn rõ cái gì, y âm thầm đề cao cảnh giác.

"Thanh gia, ở đây." Người trong bóng tối lại cất tiếng gọi.

Lúc này Thanh Nha mới cẩn thận đi về phía đó, nhưng tay vẫn đặt ở trên cán Trảm thảo đao, vẫn không buông lỏng cảnh giác. Y nhìn thấy một bóng người trong hốc rỗng dưới một gốc cây đại thụ, y tiến tới gần mới nhìn rõ đó chính là Hoắc Lãng.

Y không có vội vã tiếp cận mà cẩn thận quan sát xung quanh một vòng rồi mới chậm rãi đi vào trong hốc cây, tiếp đó lại quan sát trong hốc cây, sau khi xác nhận không có vấn đề gì mới buông lỏng tay ra khỏi Trảm thảo đao.

Hoắc Lãng không có quấy rầy y, để cho đối phương thoải mái kiểm tra, trong lòng không có quỷ, không có gì phải sợ.

Cho dù không phát hiện điều gì bất thường, nhưng Thanh Nha vẫn đến gần Hoắc Lãng với trạng thái ngoài lỏng trong căng, hỏi: "Ngươi làm sao biết được ta ở nơi này?"

Hoắc Lãng không trả lời ngay mà hỏi ngược lại: "Người nhà của ta vẫn khỏe chứ?"

"Ha hả…" Thanh Nha cười cười, không có vội vã trả lời, mà chậm rãi lấy đậu phộng ra khỏi túi, âm thanh bóp vỡ đậu phộng răng rắc khiến trái tim Hoắc Lãng nhảy lên theo.

Nhét hạt đậu phộng vào trong miệng, Thanh Nha vừa nhai vừa cười hắc hắc nói: "Tất nhiên là vẫn khỏe, nhưng nếu như ta không thể sống sót đi ra ngoài, vậy thì chắc chắn sẽ không khỏe được."

Mặc dù không biết đối phương đột nhiên hẹn gặp có mục đích gì, nhưng câu trả lời này của y là có một trình độ nhất định, đây cũng

là một khía cạnh sở trường trong cách hành động của y.

Quả táo cổ của Hoắc Lãng co giật, âm thanh nhai đậu phộng rồm rộp của đối phương khiến cho gã có cảm giác rợn tóc gáy, khó giải thích mà sinh ra ảo giác ăn tươi nuốt sống, mạng sống già trẻ của cả gia đình dường như đang nằm dưới hàm răng trắng hếu của đối phương.

Địa đầu xà khét tiếng tại Ảo Vọng, kẻ đứng đầu phía sau tổ chức sát thủ thần bí.

Tại trong mắt Hoắc Lãng, Thanh Nha thực sự là một tồn tại đáng sợ.

Và không phải chỉ tại trong mắt Hoắc Lãng mới là như vậy, tại trong mắt rất nhiều người giới Tu hành cũng là như thế.

Gã thành thật đáp: "Ta theo Lê Hoa nương nương cùng tới đây theo dõi các ngươi, là lão Khâu phái chúng ta tới. À! Đúng rồi, lão Khâu thực ra chính là Cổ ma Kha Mật lẻn vào Thiên Lưu sơn trộm đồ và bị Đinh Giáp Thanh giết mấy chục năm trước. Thực ra lão ta chưa chết…"

"Cổ ma Kha Mật?" Thanh Nha thốt lên thất thanh, theo dõi đã lâu như vậy, hoàn toàn không ngờ tới.

Hoắc Lãng: "Đúng vậy, chính là lão ta. Sau khi đi vào đây, nhiều lần nghe Lê Hoa nương nương lỡ miệng ta mới biết được. Thỉnh thoảng Lê Hoa lại gọi ra tên thật của lão ta, tuy nhiên, hiện tại Kha Mật có vẻ không quan tâm điều đó nữa."

Nhân vật có thể chạy thoát khỏi tay Đinh Giáp Thanh a, Thanh Nha không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, "Thảo nào lão ta có năng lực điều khiển cổ trùng, hóa ra là lão. Lão ta làm sao biết được chúng ta đang ở đây?"

"Đây là địa bàn của Vân Côn, các ngươi tập trung đông người như vậy, rất khó tránh được tai mắt của hắn…"

Hoắc Lãng kể lại chi tiết những gì mình biết, gã không biết nhiều về chuyện trong Cự Linh cung, nên chỉ tập trung nói về việc mà Kha Mật đang định thực hiện, sau đó là nói mục đích mình và Lê Hoa đến đây.

Được biết Kha Mật muốn nhắc nhở Vân Côn là gã đã bộc lộ, Thanh Nha không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, không khó để tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào, chỉ sợ cục diện sẽ lập tức sụp đổ, với tu vi của Vân Côn, một khi gã ta nổi giận hành động, mấy người Ô Ô, Sô Vũ, Cừu Hạp, Hướng Lan Huyên và cả Mông Phá liên thủ với nhau cũng không chống nổi một đòn, e rằng không ai có thể sống sót.

Còn có mấy nghìn người kia, không nói tất cả đều chết, nhưng nhất định máu chảy thành sông.

Quả nhiên là tên Kha Mật hồi đó hành động không từ thủ đoạn, bộc lộ tà tính bị mọi người coi là "Ma" kia, sau nhiều năm như vậy bản chất của lão ta vẫn giữ nguyên, lại muốn lấy tính mạng hàng ngàn người để làm tảng đá kê chân cho mình bám lấy Vân Côn, việc này còn chưa là gì, dù sao đều là một đám người tự mình chạy vào đây tìm chết, mấu chốt là sau đó còn xảy ra chuyện gì, chỉ nghĩ đến thôi đã khiến y rợn tóc gáy.

Nghe xong toàn bộ mọi việc, Thanh Nha trầm mặc một lúc, rồi bất chợt hỏi ra một câu: "Khi ném dấu hiệu liên lạc đó ra, ngươi làm sao biết được người nhận là người của ta?" Vừa nói, y vừa nhìn chằm chằm biểu hiện của đối phương.

Hoắc Lãng: "Những người ở bên cạnh ngươi không phải là bí mật gì, kỳ thực ta đều đã nhìn thấy bọn họ ở Hổ Phách hải, Kha Mật còn bảo ta để mắt tới bọn họ."

Thanh Nha: "Lê Hoa không có kế hoạch ra tay với bên này chứ?"

Đó dù sao cũng là một tu sĩ Cao huyền nổi danh lâu năm, khi biết bị người như vậy theo dõi, y cũng có chút sợ hãi.

Hoắc Lãng: "Thanh gia yên tâm, bà ta là một người cẩn thận, không có là gan như Kha Mật, có Minh tăng ở đây, bà ta không dám hành động thiếu suy nghĩ. Kha Mật chỉ nói bà ta âm thầm theo dõi các ngươi mà thôi."

"Được rồi, nếu có chuyện gì thì hãy liên lạc ngay với ta."

Thanh Nha nói xong lời này, thấy đối phương không có chuyện gì khác, lập tức xoay người rời đi, vội vã quay trở về.

Việc này quả thực khá quan trọng, có nên thông báo cho mọi người không chứ? Trên đường trở về, lòng y tràn đầy do dự, chủ yếu là vì mối quan hệ giữa y và Dữu Khánh không được tốt.

Cùng đi chung với nhau lâu như vậy, hắn xem như đã nhận ra được, trong chuyến đi này, Minh tăng chỉ là một người của A di đà Phật, Long Hành Vân thì trở thành cái đuôi của cẩu Thám Hoa, cẩu Thám Hoa đã trở thành kẻ cầm đầu nhóm người rồi.

Y rất muốn hét lớn để thức tỉnh mọi người, tất cả đã uống nhầm thuốc rồi sao? Vì sao trở thành như vậy? Quả thực không hiểu nổi!

Đầu To đã trở về bên cạnh Dữu Khánh trước y một bước. Nam Trúc thấy vậy liền áp tới gần, nửa ngồi xổm ở bên cạnh.

Dữu Khánh thuận tay thi pháp xoa phẳng một phần mặt khối đá hắn đang ngồi, tạo ra một lớp bụi, sau đó đưa tay làm động tác mời Đầu To.

Đầu To lập tức nhảy lên, bắt đầu hành động, bò xiêu xiêu vẹo vẹo giống như viết chữ, tạo ra hai chữ.

Chữ xấu khó đọc là một, hơn nữa trong đêm tối thiếu ánh sáng, hai sư huynh đệ phải chúi đầu vào cùng nhau xem thật kỹ.

"Hoắc… Lãng." Nam Trúc nhẹ giọng lẩm bẩm, ngay sau đó quay mặt cùng Dữu Khánh nhìn nhau.

Dữu Khánh không nhịn được cười vui vẻ, hóa ra Thanh Nha đi gặp mặt Hoắc Lãng, hắn có thể tưởng tượng được, chuyện này chắc chắn không phải vô duyên vô cớ xảy ra, xem ra lời nhắc nhở lúc đó của hắn đã phát huy tác dụng, Thanh Nha rất có khả năng đã cưỡng ép bắt giữ người nhà của Hoắc Lãng rồi. Tên địa đầu xà này đúng là đã làm quen loại chuyện đó.

Hoắc Lãng đang đi theo lão Khâu, hiện tại hắn tò mò không biết Hoắc Lãng gặp mặt Thanh Nha vào thời điểm này có chuyện gì.

Tuy nhiên, cuộc sống thường có rất nhiều chuyện ngoài dự đoán của mọi người. Trong lúc hắn đang chờ Thanh Nha trở về, chưa chờ được Thanh Nha, ngược lại trước chờ được A Lang đại cô.

Không có bất kỳ lời rào đón hay khách sáo dư thừa nào, A Lang đại cô vừa về tới liền đến bên cạnh nhỏ giọng thì thầm vào tai hắn, báo cáo tình hình, "Đã bắt một số tù binh, hỏi ra được ít thông tin chung về Côn. Con Côn đó vốn hành tung bất định, quả thực có khi nó sẽ lặn xuống biển. Thực ra cũng không cần tìm, bất kỳ ai ở lại một chỗ trong mười ngày, trong vòng mười ngày nhất định có thể nhìn thấy bóng dáng nó xuất hiện trên bầu trời."

"Mười ngày…" Dữu Khánh lộ vẻ khó xử, mấy ngày cũng không thể chờ, làm sao chở được mười ngày. Tình huống tìm hiểu được cũng chẳng khác gì không tìm hiểu.

A Lang đại cô cũng hiểu điều này, bà ta giải thích, "Người bình thường ở đây dường như biết rất hạn chế về Côn. Ngay khi trời sáng, ta sẽ bay xa hơn tìm xem thế nào."

Cũng chỉ có thể như vậy, Dữu Khánh gật đầu, "Làm phiền đại cô."

Khi nói lời này, hắn cũng quay nhìn một bóng người đang lảng vảng cách đây không xa, không phải ai khác, chính là Thanh Nha đã trở về.

Thanh Nha trước tiên đến chỗ Long Hành Vân lắc lư một lúc, rồi cùng mấy người đi đến chỗ Minh tăng, sau đó có một người tách ra đi đến chỗ Dữu Khánh, là Phượng Quan Vân, đến thông báo: "Thám Hoa lang, Thanh Nha nói ngươi cùng đến chỗ Minh tăng."

Dữu Khánh mỉm cười, xem ra vĩ Thanh gia này vẫn còn đang giận mình, lại làm phiền Phượng Quan Vân đến đây gửi lời, hắn hỏi: "Đang đêm tối, có chuyện gì vậy?"

Phượng Quan Vân: "Không biết, hình như là nắm được một số tin tức mới, nói rằng ngươi tốt nhất cũng nên đến nghe một chút."

"Được rồi, Thanh gia có lệnh, không dám không theo, vậy thì đến nghe một chút đi." Dữu Khánh có vẻ rất dễ nói chuyện, đứng dậy đi theo, Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết lập tức đứng lên cùng đi.

Chương 1412: Ta có thể không quan tâm người khác (2)

Đi đến trước mặt Minh tăng, Thanh Nha ở một bên đột nhiên chỉ vào Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết nói: "Hai các ngươi, đang nói các ngươi đó, rảnh rỗi xem náo nhiệt gì chứ? Ai bảo hai các ngươi đến đây?"

Sở dĩ chỉ triệu tập mấy nhân vật chủ chốt để mật đàm chính là để tránh nhiều người mắt tạp tiết lộ bí mật.

Y thậm chí còn không muốn gọi Dữu Khánh tới nghe, nhưng việc này quan trọng, lại không biết tên cẩu Thám Hoa này đang giày vò chuyện gì, đầu óc tên ngốc Long Hành Vân lại vào nước, cố chấp không thể thuyết phục.

Cuối cùng không thể không triệu tập mọi người cùng tới trao đổi.

Đương nhiên, không nể mặt Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết kỳ thực là không cho Dữu Khánh thể diện.

Dữu Khánh cau mày nói: "Ba chúng ta cùng tiến cùng lui, ý của ngươi nói là tất cả ba chúng ta đều phải ra ngoài?"

Thanh Nha vui vẻ, phì một tiếng cười khẩy, "Trước tiên ta phải nói cho rõ ràng, điều ta sắp nói lúc này cực kỳ quan trọng, nếu ngươi thực sự không muốn nghe, thứ cho ta không tiễn xa được." Y răng rắc bóp vỡ một củ đậu phộng ném hạt vào trong miệng.

Ỷ vào việc mình có thông tin quan trọng, y thực sự lên mặt.

"Nếu người ta đã nhất quyết muốn làm mất mặt chúng ta, vậy chúng ta đi thôi. Chẳng phải chỉ là cưỡng ép bắt người nhà của người khác làm con tin thôi sao." Dữu Khánh nói một câu khinh thường, rồi lập tức xoay người vẫy tay gọi hai vị sư huynh rời đi, "Đi thôi! Chúng ta tự đi hỏi thăm người đó. Không thiếu cách để hắn nói ra. Sau đó thuận tiện nhắc nhở cho vị đó biết, người nhà của hắn đã bị người ta giết chết từ lâu rồi."

Nam Trúc cười cười, giơ một tay khoác vai Mục Ngạo Thiết, cùng nhau xoay người rời đi.

Những người khác không biết Dữu Khánh lải nhải cái quỷ gì, nhưng mặt Thanh Nha lại xám ngắt, nuốt chửng đậu phộng còn chưa nhai nát xuống bụng, mở miệng mắng: "Cẩu Thám Hoa, ngươi theo dõi ta?"

Y không tin đối phương có thể đoán ra được.

Dữu Khánh quay đầu lại nói với Minh tăng một câu, "Đại sư, người đã nhìn thấy rồi đó, không phải ta không muốn chiếu cố cho hắn, mà là chính hắn không chịu yên tĩnh muốn gây rắc rối. Như vậy chúng ta không có cách nào làm được."

"Được rồi, tới cũng đã tới rồi, mọi người trước tiên bỏ qua hiềm khích, lắng nghe những điều Thanh Nha nói đi."

Minh tăng mỉm cười lên tiếng giảng hòa.

Được rồi, Dữu Khánh cũng lập tức thuận sườn núi xuống lừa, xoay người lại nói với hai vị sư huynh, "Nếu đại sư đã mở lời, chúng ta sao dám làm trái."

Hắn chỉ cố ý hù dọa Thanh Nha mà thôi, sao có thể thật sự tốn thời gian mất công mất sức đi tìm Hoắc Lãng trong đêm tối để ép hỏi tình huống.

"Ừ." Nam Trúc liên tục gật đầu phối hợp, cuối cùng gã và Mục Ngạo Thiết công khai đứng ở bên cạnh Minh tăng.

Thanh Nha mặt mày âm trầm, không còn lý do gì để đuổi người đi nữa, thấp giọng kể lại tình huống mà Hoắc Lãng đưa tới, y chỉ nói thông tin này do người cung cấp tin của mình đưa đến, không có nói rõ ra là Hoắc Lãng.

Sự việc quả thực rất quan trọng, sắc mặt mọi người đều trở nên trầm trọng, việc nhân vật Cổ ma Kha Mật tái xuất hiện ngược lại trở thành thứ yếu, bị bọn họ bỏ qua, hành tung của bọn hắn đã bị theo dõi, một khi thế cục bế tắc bị phá vỡ, Vân Côn xử lý xong phía bên ba thế lực lớn, sợ là sẽ lập tức đánh về phía bên này.

Vẻ mặt khó coi nhất chính là Dữu Khánh, hắn không quan tâm gì nữa, trực tiếp xoay người lướt đi, trở về chỗ của mình, trước ánh mắt ngạc nhiên của đám người An Di và Tô Thu Tử, hắn bay lên trên cây, gọi Tam Túc ô Tiểu Thanh lên ngọn cây đại thụ cổ xưa.

Khi đã tránh khỏi tai mắt người khác, hắn nhanh chóng nói cho Tiểu Thanh biết những thông tin quan trọng, rồi dặn Tiểu Thanh khẩn cấp quay trở lại nơi lúc trước bọn hắn tách khỏi Hướng Lan Huyên, tìm kiếm dấu hiệu chỉ đường mà Hướng Lan Huyên lưu lại để tìm Hướng Lan Huyên, thông báo cho nàng biết tình hình, nói Hướng Lan Huyên nhanh chóng ứng phó hoặc bỏ chạy.

Việc này rất cấp bách nên hắn yêu cầu Tiểu Thanh phải nhanh chóng, vì thế hắn cử Đầu To cùng đi theo phối hợp, một khi có biến cố, một trong hai có thể tranh thủ trở về báo cáo.

Sau khi làm xong việc này, vẫn chưa yên tâm, hắn lại vội vã quay trở lại bên cạnh Minh tăng, nói mấy người Thanh Nha và Long Hành Vân tạm tránh một chút.

Mấy người đó đương nhiên không muốn, may mà Minh tăng rất phối hợp với Dữu Khánh, đích thân mở miệng nó bọn họ rời đi.

Sau đó Dữu Khánh mới thổ lộ ý định của mình, hi vọng Minh tăng có thể cùng đi với hắn đến chỗ ba thế lực lớn để cứu người!

Hắn nghi ngờ phía bên ba thế lực lớn đã xảy ra chuyện, phái Tiểu Thanh và Đầu To đi liên lạc với Hướng Lan Huyên vào lúc này có thể đã muộn, dù sao đã trải qua một khoảng thời gian, trước khi sai Lê Hoa tới đây thì Kha Mật phải hành động rồi. Đám người Lê Hoa mất một khoảng thời gian để lần mò đến đây, sau một phen giày vò tin tức mới đến chỗ bọn hắn. Khoảng thời gian đó khá lâu.

Hiện tại hắn chỉ hi vọng hai điều, một là Kha Mật không dễ dàng đắc thủ, hai là bởi vì quá nhiều người, cho dù Vân Côn ra tay cũng không tránh được có cá lọt lưới.

Và tất nhiên, hắn hi vọng con cá lọt lưới đó là Hướng Lan Huyên.

Cho dù biết mình đến đó có thể cũng không có tác dụng gì, nhưng hắn vẫn nuôi hi vọng, lỡ như Hướng Lan Huyên rơi vào tuyệt cảnh, cần được trợ giúp thì sao?

Ngoài ra, điều khiến hắn lo lắng nhất là không biết Tiểu Thanh và Đầu To có thể thuận lợi tìm được dấu hiệu chỉ đường hay không.

Tìm kiếm đi theo dấu hiệu chỉ đường có thể khá chậm, mà hắn thì hoàn toàn có thể tìm ra vị trí cụ thể của đám người Hướng Lan Huyên trước, sau đó trực tiếp bay đến, có lẽ có thể tranh thủ được chút thời gian.

Lí do hắn dùng để thuyết phục Minh tăng là Hướng Lan Huyên đã đoán được Minh tăng mới là người chân chính nắm giữ pháp môn ra

vào tiên phủ, một khi Hướng Lan Huyên rơi vào trong tay Vân Côn, hậu quả e rằng không thể tưởng tượng nổi.

Không biết có phải bởi vì lí do này hay không mà Minh tăng nhanh chóng đồng ý đi cùng hắn.

Dữu Khánh nói ông ta chờ một chút, hắn quay lại gặp A Lang đại cô thực hiện một số sắp xếp.

Hắn vốn định mang A Lang đại cô đi cùng, nhiều cao thủ hơn, nhiều thêm một phần an toàn, tuy nhiên hắn không thể đem toàn bộ đám người nơi này bay theo, còn lưu lại những người này, bên cạnh có Lê Hoa nhìn chằm chằm, nếu như Lê Hoa phát hiện Minh tăng đã rời đi, không thể biết được bà ta có động thủ hay không?

Có mặt A Lang đại cô, một khi Lê Hoa động thủ, ít nhất A Lang đại cô có thể che chắn cho đám người Nam Trúc rút lui.

Dữu Khánh vừa mới dặn dò xong liền bị Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết kéo sang một bên.

Nam Trúc gần như là nghiến răng nghiến lợi nói: "Lão Thập Ngũ, ngươi điên rồi sao? Không ai mời bọn họ tới, là chính bọn họ tự chạy vào đây tìm chết. Thời điểm này ngươi lại xông tới mạo hiểm vì bọn họ, có đáng không, có hiểu không?"

Biết hai vị sư huynh sẽ không để mặc cho hắn đi mạo hiểm, Dữu Khánh dứt khoát nói rõ, "Ta không quan tâm tới người khác, người ta muốn bảo vệ chính là Hướng Lan Huyên!"

Nam Trúc trợn mắt hỏi: "Vì sao? Vì lí do mà ngươi nói với Minh tăng sao? Sợ cái rắm! Khi Vân Côn trở mặt, chúng ta không thể ở lại bên trong này nữa, phải nhanh chóng nói Minh tăng mở tiên phủ ra, chúng ta chạy trước! Chỉ cần chúng ta đã ra ngoài, Hướng Lan Huyên có tiết lộ bí mật thì làm được gì?"

Dữu Khánh nhìn gã chằm chằm, nhấn mạnh từng chữ: "Chuyện Minh tăng có thể mở cổng tiên phủ là Hướng Lan Huyên nói cho ta biết, cũng chính nàng thúc đẩy để Minh tăng đi theo bên chúng ta, nàng cũng đã biết thân phận của Vân Côn, chính nàng cố ý giữ Vân Côn lại bên người và dẫn dắt hắn rời xa chúng ta, mục đích để chúng ta làm xong việc thì có thể thuận lợi thoát ra ngoài. Ta có thể không quan tâm tới người khác, nhưng ta không thể bỏ mặc sự sống chết của nàng!"

Hắn đưa tay gạt gã ra, "Tránh ra, đừng để chậm trễ thời gian!"

Dứt lời liền phi thân rời đi, nhảy đến chỗ Minh tăng, sau đó hai người nhanh chóng phóng vút lên trời, bay đi.

Hai vị sư huynh nhảy lên đỉnh ngọn cây đại thụ cao vút ngóng nhìn theo, Nam Trúc tức giận đến mức vò nát một đống lá vụn xung quanh, "Thái sư thúc và sư phụ vì A Tiết Chương, bây giờ lão Thập Ngũ lại muốn… Đám ngốc Linh Lung quan này thực sự khiến ta tức chết!"

Chương 1413: Tình huống khẩn cấp (1)

Ánh trăng khá sáng, dễ dàng để làm việc trong đêm tối.

Lão đầu trọc góp nhặt một đống lớn cỏ khô rồi ngồi trong đống cỏ khô ra sức xoa xoa vò vò, tấm chiếu từ từ được đan bện rộng ra.

Thỉnh thoảng y ngẩng đầu nhìn về phía giữa sườn núi, đó là nơi đám đại lão Hướng Lan Huyên tụ tập, lâu lâu có thể nhìn thấy những người đó khoa tay múa chân, dường như thỉnh thoảng có điều gì đó tranh chấp. Y vốn muốn đến gần làm việc, nhưng bên đó đột nhiên không cho phép đến gần, không phải chỉ nhằm vào một mình y, tất

cả những người không liên quan đều phải thành thật ở dưới chân núi, có vẻ như đang trao đổi việc đại sự gì đó.

Ánh trăng thực sự làm cho cái đầu trọc của Vân Khôn càng dễ thấy. Lão Khâu đứng dưới gốc cây chỗ ngoặt phía bên kia chân núi, lão ta mơ hồ nhìn thấy một cái đầu trọc, mặc dù không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng kết hợp với sự chỉ dẫn và xác nhận của linh trùng, lão ta đã có thể xác định được đó chính là Vân Côn.

Vấn đề hiện tại là, làm sao tiếp cận Vân Côn?

Lão ta có thể vượt qua tầng tầng lớp lớp các trạm gác công khai và bí mật để tìm đến đây, là đã nghĩ đủ mọi cách, phí hết tâm tư.

Nhìn thấy mục tiêu không còn xa nữa, nhưng làm sao để tới gần lại trở thành một vấn đề.

Hiện tại lão ta đang mặc một bộ đồng phục áo lam của Đại Nghiệp ty, tự nhiên là được lột ra từ trên người một gã nhân viên Đại Nghiệp ty, lão ta thực sự gan lớn, dựa vào một bộ đồng phục này để lúc lén lút, lúc công khai từ chỗ khu vực tiếp giáp giữa Đại Nghiệp ty và Ty Nam phủ luồn lách mò tới đây.

Thỉnh thoảng có nhân viên canh gác của Đại Nghiệp ty chặn lại tra hỏi, không lừa gạt được thì lão ta trực tiếp động thủ lặng lẽ hạ gục.

Lúc này, lão ta công khai đứng ở đây, nhân viên Ty Nam phủ và Thiên Lưu sơn nhìn thấy, đều cho rằng đó là nhân viên canh gác của Đại Nghiệp ty, có thể thấy được lá gan lão ta lớn thế nào.

Kỳ thật là bởi vì lúc này nửa bước khó đi, cho nên lẻn được đến đây dường như đã là cực hạn, muốn tiến thêm một bước cũng rất khó khăn.

Trước mặt là khu vực trung tâm của ba thế lực lớn, số lượng nhân viên quá mức dày đặc, muốn tiếp tục lẻn vào sâu hơn nữa mà không bị phát hiện là chuyện không thể nào.

Lúc này Vân Côn đang ở giữa đám đông nhân viên Đại Nghiệp ty, lão ta không thích hợp công khai đến gần, bộ đồng phục này chỉ có thể lừa gạt người của Thiên Lưu sơn và Ty Nam phủ, không tiện trực tiếp xâm nhập vào trong đám người Đại Nghiệp ty, nếu không có cơ hội thích hợp, kẻ lạ mặt rất dễ bị nhận ra hoặc bị nghi ngờ.

Vấn đề là, bây giờ mọi người đều ở nơi xa lạ, tính cảnh giác rất cao, người lạ mặt như lão vừa đến, tám chín phần mười sẽ bị nhìn chăm chú.

Cởi bộ quần áo đang mặc trên người, đổi sang đồng phục của Ty Nam phủ hoặc Thiên Lưu sơn rồi đi đến đó? Trải qua một khoảng thời gian khá lâu cẩn thận quan sát, lão ta phát hiện không thể thực hiện được, người của thế lực khác vừa đến khu vực đóng quân của Đại Nghiệp ty, lập tức sẽ bị chặn lại tra hỏi, lão ta không thể vượt qua được sự kiểm tra.

Mặc quần áo tự do giả làm đám ô hợp để đến đó cũng không được, đám ô hợp rõ ràng đều đang bị quản thúc, chưa được cho phép là không thể tùy ý đi lại, chỉ cần lão ta dám đi ra ngoài bằng cách đó, bất kể nhà ai đều sẽ lập tức chặn lão ta lại để kiểm tra.

Lãi ta thực sự muốn trực tiếp nhảy ra chạy đến trước mặt Vân Côn để nói rõ, vấn đề là không biết Vân Côn có lập tức tin tưởng lão hay không, và cũng không biết Vân Côn rốt cuộc là đang nghĩ cái gì, vì sao phải làm ra vẻ đáng thương như vậy, còn có người nào đó có thể trực tiếp đánh chết A Bồng lại là ai, chuyện gì xảy ra, có phải nhầm lẫn hay không?

Nếu trực tiếp xông tới mà Vân Côn không có lập tức xuất thủ giúp đỡ lão, lão ta sẽ phải đối mặt với nguy hiểm bị bao vây đánh chết.

Đã đến một bước này, lão ta không dám hành động bất cẩn, lão ta quả thực có phần đau đầu, cau mày vắt óc nỗ lực nghĩ biện pháp, ánh mắt đảo quanh nhìn khắp nơi, tìm kiếm sơ hở có thể lợi dụng.

Ở trên sườn núi, các đại lão tranh luận thật lâu, đầu tiên là ép hỏi Hướng Lan Huyên đến cùng có ý đồ gì, Hướng Lan Huyên nhất quyết không thừa nhận, khăng khăng nói rằng chỉ muốn quan sát kỹ hơn để xác nhận.

Nàng không thể nào thừa nhận mình đang yểm hộ cho nhóm người Thám Hoa lang.

Sau một thời gian dài giằng co, dù có tin hay không, một nhóm đại lão tạm thời không còn cách nào khác với Hướng Lan Huyên, trừ khi động thủ. Động thủ ngay trước mặt Vân Côn ư? Thôi quên đi.

Tấm giấy cửa sổ đã bị xé rách, mọi người không có cách nào tiếp tục giả vờ được nữa, chỉ có thể đối mặt với hiện thực, bên cạnh ẩn nấp một gia hỏa kinh khủng như thế, hiện tại nên làm gì bây giờ?

Không biết Vân Côn trà trộn vào bên cạnh mọi người rốt cuộc muốn làm gì, có lẽ có thể tiếp tục giả vờ như vậy, nếu là hồ ly thì rốt cuộc sẽ lộ đuôi ra, mọi người có thể chậm rãi quan sát. Nhưng mà, mọi người thật sự có thể chậm rãi được sao?

Hoặc là bọn họ phải nghĩ cách tiếp xúc với Vân Côn, dò xét xem y có ý gì, xem có khả năng hợp tác nào không, hoặc nói là có khả năng nào để bọn họ thu lợi không, tìm kiếm tiên duyên là lí do mấy vị Bán Tiên đó để bọn họ mạo hiểm quay vào lần nữa.

Phương pháp này có một vấn đề lớn, đó là một khi thăm dò được ý của y, có thể sẽ xuất hiện một cuộc đọ sức, liệu bọn họ có chịu được hậu quả như vậy không? Theo thông tin biết được đến nay, Vân Côn là một kẻ tàn bạo và biến thái.

Hoặc là thừa dịp Vân Côn không biết rõ tình hình, mọi người nghĩ ra một phương án chu toàn để đối phó y, dùng cố tình tính vô tâm, quyết đoán giải quyết mối phiền phức và nguy hiểm này.

Nhưng bản thân phương án này đã chứa đầy rất nhiều mạo hiểm và rủi ro, chênh lệch tu vi giữa hai bên quá lớn, phải dùng cách nào

mới có thể xử lý được cao thủ như Vân Côn chứ?

Khi thực lực đạt đến một mức độ nhất định, bản thân có thể tránh được rất nhiều loại thủ đoạn.

Bởi vậy bọn họ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, mãi vẫn không thể trao đổi ra được một giải pháp nào hiệu quả.

"ít nhất phải khéo dài mười ngày…" Không tìm ra được giải pháp nào ổn thỏa, Mông Phá cất tiếng thở dài.

Đây cũng là một điều khiến mọi người đau đầu, ba vị Bán Tiên ở bên ngoài đã định ra ngày mở cổng là tại ngày thứ mười, nếu không, hiện tại bọn họ có thể hi sinh một số người để dẫn dụ Vân Côn rời đi trước, sau đó bọn họ nhân cơ hội này để chạy ra khỏi tiên phủ, không bao giờ bước vào nữa.

Trong khi mọi người đang thở ngắn than dài, Sô Vũ lại đưa tay ôm lấy chỗ eo của mình, bên trong có một cái lọ sắt luôn mang theo bên mình.

Ô Ô đã chú ý tới sự khác thường của vị Tứ động chủ này từ lâu, không phải mới một lần, hai lần mà đã nhiều lần như thế, lúc trước gã lo lắng bên cạnh có nhiều người ngoài, định để về sau rồi nói chuyện riêng, nhưng lúc này gã rốt cục không nhịn được nữa, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Sô Vũ trầm mặc một chút, sau đó nhìn xung quanh một vòng rồi nói: "Không biết tối nay có chuyện gì, hai con côn trùng vốn đang yên lặng chợt trở nên náo động rộn ràng. Căn cứ vào phản ứng của chúng khi ở trên cửa thuyền lúc trước, ta nghi ngờ tên ma đầu kia có khả năng cũng đang ở khu vực này."

Mông Phá bất mãn nói: "Ma đầu nào? Mới vừa nói nữ nhân Hướng Lan Huyên xong, bây giờ lại đến ngươi cũng bắt đầu chơi trò đánh đố. Mọi người mà cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ không thể nào liên thủ được nữa."

Sô Vũ trầm mặc một chút rồi mở miệng, chuyện cho tới bây giờ, y cũng cảm thấy không có gì phải giấu giếm, liến nói rõ: "Lão Khâu ở kho hàng bến tàu mà các ngươi cũng đang theo dõi đó, thân phận thực sự của lão chính là cổ ma Kha Mật hồi trước."

"Kha Mật?" Mấy người ở bên cạnh gần như đồng thanh thốt lên.

Cừu Hạp: "Làm sao có thể như vậy? Không phải Kha Mật đã chết ở trong tay Đại thánh từ lâu rồi sao?"

Ô Ô: "Chúng ta không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng muốn điều tra rõ nguyên nhân."

Hướng Lan Huyên cau mày nói: "Việc này có gì đó không đúng nha. Nếu như ta như nhớ không lầm, lúc trước ở trên thuyền bên ngoài, lão ta và Đinh Giáp Thanh ở trên cùng một chiếc thuyền, nếu các ngươi đã biết lão ta là Kha Mật, Đinh Giáp Thanh có thể để cho lão chạy thoát lần nữa sao? Hay là, các ngươi có tính toán gì khác hay sao?"

Những người khác khẽ gật đầu, và đều nhìn chăm chú về phía Ô Ô và Sô Vũ.

Sô Vũ thở dài, "Việc này thực ra là lỗi của ta. Lúc đó chùng ta ngồi chung một thuyền chính là nhằm vào Kha Mật. Tuy nhiên, lợi dụng việc Đại thánh giao đấu với Văn Khúc gây ra hỗn loạn và thu hút sự chú ý của mọi người, lão ta quyết đoán nhảy khỏi thuyền bỏ chạy. Lúc đó ta cũng lo tập trung chú ý tới trận đấu, không ngờ lại để cho lão ta chạy thoát ngay dưới mí mắt của ta. Nói đến việc này, ngay cả ta cũng không thể tin nổi."

Cừu Hạp vuốt râu nói: "Nếu thật sự là như vậy, chạy thoát một lần còn có thể nói là may mắn, nhưng có thể một lần nữa chạy thoát ngay dưới mí mắt của Đại thánh, vậy không thể coi là may mắn nữa rồi. Tên ma đầu này tuyệt đối không đơn giản." Lão ta nhìn quanh một vòng, "Hắn ở gần đây ư? Ngươi có chắc không?"

Mọi người cũng đều quan sát xung quanh.

Đang ngồi trên một tảng đá, Văn Khúc đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Mấy vị đại lão đang nói chuyện cũng lần lượt ngẩng đầu lên.

Lão đầu trọc đang ra sức bện chiếu cũng quay đầu nhìn về phía bầu trời, nhìn thấy một con chim bay lượn xoay quanh trên không, động tác chà xát dây rơm hơi dừng lại, con ngươi hơi co vào.

Bởi vì y nhận ra con chim đó, đây chẳng phải là Thanh điểu của vị Thám Hoa lang kia sao?

Mông Phá a một tiếng, "Đây chẳng phải là con Tam Túc ô mà Thám Hoa lang nuôi sao?"

Cừu Hạp: "Vị đại tài tử này quả thực có chỗ bất phàm, thứ mà người khác làm sao cũng không thuần phục được, hắn chỉ tùy tiện mua một con sắp chết ở U Giác phụ, lại có thể nuôi được rồi."

Chuyện có liên quan đến việc Dữu Khánh mua một con Tam Túc ô tại U Giác phụ không phải là điều gì bí mật, căn bản không thể gạt được ánh mắt của mấy thế lực lớn này.

Sô Vũ: "Vị Thám Hoa lang đó tới đây ư?"

Hướng Lan Huyên cau mày không nói lời nào, thân hình chợt lóe lên, lao vút về phía con Tam Túc ô kia.

Chương 1414: Tình huống khẩn cấp (2)

Nhìn thấy nàng tới, Tiểu Thanh đang bay lượn trong không trung lập tức vẫy cánh bay lên, lao vút lên như diều gặp gió, xông thẳng trời sao, dẫn Hướng Lan Huyên đi lên tầng mây cao hơn, nhằm tránh tai mắt của người khác để nhắn lại tin tức cho nàng.

Tiểu Thanh cũng không còn cách nào khác, ở đây khắp nơi đều là tấm lưới tai mắt do ủa ba thế lực lớn giăng ra, cô ta không có cách nào lặng lẽ tiếp cận Hướng Lan Huyên.

Nói đến cùng, Tiểu Thanh không phải là chim bình thường, cô ta là loài có đầu óc.

Cô ta biết rõ tình hình cấp bách, lần theo dấu hiệu chỉ đường để tìm đến đây sẽ quá chậm, nên sau khi phát hiện thấy dấu hiệu chỉ đường, cô ta vạch ra hướng đi đại khái theo dấu hiệu chỉ đường rồi lập tức nói Đầu To thẳng theo hướng đó để đuổi theo.

Kết quả đúng như cô ta dự đoán, đội ngũ của ba thế lực lớn không có đi vòng vèo, bọn họ đi thẳng tới trước. Khi tìm đến nơi, Đầu To lập tức quay ngược lại thông báo cho cô ta.

Nhận được báo tin, cô ta lập tức bay thẳng đến đây, có thể nói đã tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Sau khi một người một chim đã bay đến trời cao, Tiểu Thanh lập tức dùng tiếng người nhanh chóng báo cho Hướng Lan Huyên biết tình thế khẩn cấp, nói nàng nhanh nghĩ cách ứng phó hoặc rút đi.

Hướng Lan Huyên nghe vậy thì kinh hãi, nghĩ đến việc Sô Vũ mới nói về Kha Mật, cuối cùng đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Tuy rằng tạm thời không biết Dữu Khánh làm sao lấy được thông tin bí mật này, nhưng tên đó thường xuyên có thể làm ra được một số chuyện ngoài dự đoán của mọi người, nên nàng cũng không ngạc nhiên, đồng thời nàng cũng có chút cảm động, tên cẩu Thám Hoa này coi như còn có chút lương tâm, phát hiện thấy tình hình không ổn lập tức liền nghĩ đến nàng.

Sau khi nhanh chóng suy nghĩ một chút, nàng đưa ra một số dặn dò cho Tiểu Thanh, rồi nói Tiểu Thanh rút đi trước, còn nàng thì nhanh chóng từ trên trời lạo xuống, hạ xuống cạnh mấy người.

Cừu Hạp thực sự rất bất mãn với hành vi không rõ ràng và có chút mánh lới của nàng, chất vấn với giọng điệu nặng nề: "Chuyện gì vậy? Lén lén lút lút, không thể gặp người khác sao?"

Hành động một người một chim bay vút lên rất cao đó rõ ràng là để tránh tai mắt của mọi người.

Trong ánh mắt Hướng Lan Huyên nhìn lão ta cũng lóe lên một tia đạm mạc, nhưng bây giờ không phải lúc tính toán đến chuyện đó, nàng quay đầu lại nhìn về phía Văn Khúc, gọi to: "Văn lão."

Mấy người ngạc nhiên, không biết nữ nhân này lại ồn ào chuyện gì.

Văn Khúc đang ngồi trên tảng đá nghiêng đầu nhìn phía bên này, nghe gọi khẽ giật mình, nhưng vẫn trực tiếp lướt đến chỗ mấy người, đặt tay nải nghiêng một bên hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Ông ta vừa đến, Hướng Lan Huyên lập tức nhỏ giọng nói ra: "Rắc rối lớn rồi, Thám Hoa lang mới đưa mật tín tới, nói là Kha Mật đã biết được thông tin Vân Côn giấu tên trà trộn trong chúng ta, và cũng biết chúng ta đã biết được thân phận của Vân Côn. Tin tức nói rằng, vì để bám lấy Vân Côn, Kha Mật đã lẻn đến chỗ chúng ta, đang định nói cho Vân Côn biết rõ việc này. Thám Hoa lang khẩn cấp báo tin, để chúng ta có thể sớm đưa ra cách ứng phó."

Thực ra, mục tiêu gửi tin của Dữu Khánh không phải là mọi người "Bọn họ", mà chỉ có một mình Hướng Lan Huyên, muốn để cho Hướng Lan Huyên được chủ động trong việc đưa ra quyết sách.

Lý lẽ rất đơn giản, tất cả mọi người đều bỏ chạy ngay trước mặt Vân Côn là không thực tế, sẽ lập tức đánh động Vân Côn. Muốn thoát thân, tất nhiên phải có người hi sinh, ở lại để tiếp tục thu hút Vân

Côn, nhằm tranh thủ thời gian cho người bỏ chạy, Dữu Khánh đương nhiên không hi vọng người ở lại là Hướng Lan Huyên.

Mọi người kinh hãi, tự nhiên cũng nghĩ đến những gì Sô Vũ vừa nói đến Kha Mật, điều này chẳng khác gì là bằng chứng.

Cừu Hạp lại duỗi tay về phía Hướng Lan Huyên, "Mật tín đâu, đưa ta xem."

Thái độ rất rõ ràng, một chuyện lớn như vậy, không thể ngươi nói cái gì là làm cái đó, lão ta là người cầm đầu Đại Nghiệp ty ở đây, nhất định phải nắm giữ được tình hình thế cục.

Hướng Lan Huyên mặt không biểu cảm nói: "Không còn, xem xong hủy đi rồi."

"Ngươi…" Cừu Hạp giận dữ.

Ô Ô kịp thời đưa tay ngăn lại, "Được rồi, bây giờ là lúc nào rồi mà còn tranh đấu nội bộ? Chuyện phiền phức giữa các ngươi, về sau hãy tự giải quyết. Ta tin tưởng Hướng Lan Huyên sẽ không hồ đồ trong việc này. Tình hình cấp bách, phải nhanh chóng nghĩ cách ứng phó!"

Mọi người dồn dập gật đầu, đều cảm thấy nên ưu tiên đại cục, điều này tức thì khiến Cừu Hạp rơi vào trạng thái cô lập, lão ta phất tay áo, cất tiếng hừ lạnh, lúc này lão ta cũng không thể làm gì Hướng Lan Huyên, nhưng trong ánh mắt nhìn về phía Hướng Lan Huyên đã bộc lộ sát cơ!

Lão ta không cho phép có ai thách thức vị trí đệ nhất nhân bên dưới Địa sư của mình, trước đây nữ nhân này luôn tỏ ra cung kính với mình, nhưng hành vi hiện tại của nàng khiến lão ta khó thể chấp nhận!

Tuy nhiên, hiện tại lão ta cũng chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng, cùng với những người khác người bàn bạc biện pháp đối phó.

Khi bọn họ bàn bạc xong kế hoạch và tản ra đi thực hiện thì có một con côn trùng ở gần đó cũng bò ra, bay đi.

Đó chính là con linh trùng của lão Khâu. Nó lập tức bay đến chỗ lão Khâu, đáp xuống ngón tay của lão Khâu, rồi phát ra những âm thanh xầm xì nho nhỏ để báo tin.

Không nghe không sao, vừa nghe xong, lão Khâu kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Lúc này lão ta mới biết, mình gặp phải Đinh Giáp Thanh trên biển không phải là trùng hợp, nhiều lần bị ăn đòn trên thuyền cũng không phải vì mình làm điều gì sai, mà bởi vì mình đã bị bộc lộ thân phận từ lâu, đã bị Đinh Giáp Thanh theo dõi từ trước, người ta là đang cố ý nhục nhã lão.

Về phần vì sao bị bộc lộ thân phận, lão ta không có manh mối, lúc này lão ta đã có nhận thức mới về sự đáng sợ của ba thế lực lớn, một mực ẩn núp thì không sao, vừa có động tác liền bị phát hiện.

Cũng giống như hiện tại, lão ta rất kinh ngạc, đối phương làm sao biết mình đã biết được bí mật, muốn liên hệ với Vân Côn để vạch trần bí mật nhằm bám vào Vân Côn chứ?

Ý nghĩ đầu tiên của lão ta là bên cạnh mình có gian tế!

Nhưng lúc này lão ta không quan tâm nổi điều này, thông tin mà linh trùng mang về nói rằng ba thế lực lớn đã triển khai hành động, muốn bí mật bố trí nhân thủ, ngăn chặn khả năng lão ta tiếp xúc với Vân Côn.

Sau đó là âm thầm triển khai một cuộc kiểm tra toàn diện để lôi lão ta ra.

Nhìn thấy những bóng người lờ mờ đang bắt đầu hành động xung quanh, lão ta biết mình đang gặp phải rắc rối lớn, bây giờ có muốn

chạy cũng không được, chỉ cần lão ta vừa bỏ chạy, mấy đại cao thủ lập tức sẽ lao tới vây công đánh chết lão ta để diệt khẩu!

Lão ta lại nhìn chăm chú về phía lão đầu trọc dưới ánh trăng, trong mắt nổi lên nét kiên quyết được ăn cả ngã về không.

Chương 1415: Được ăn cả ngã về không (1)

Giữa núi rừng bắt đầu bùng cháy lên những đống lửa rọi sáng, có vẻ không còn e ngại gì nữa.

Dù sao Vân Côn cũng đã ở tại đây, khả năng xấu đến đâu cũng chỉ đến như thế này mà thôi, bây giờ cho dù tệ hơn cũng không bằng tìm ra Kha Mật trước.

Lão đầu trọc cũng đã nhận ra được người của ba thế lực lớn có hành động khác thường, y không biết có chuyện gì xảy ra nên âm thầm quan sát, bề ngoài vẫn thể hiện ra là đang chăm chỉ đan bện chiếu, cần phải làm tốt, y muốn làm ra một tấm chiếu có thể làm Hướng Lan Huyên hài lòng.

Đứng ở trên sườn núi, Hướng Lan Huyên bố trí một số công việc cho thủ hạ của mình, sau đó cũng âm thầm đánh giá lão đầu trọc này. Ba thế lực lớn đều âm thầm triển khai hành động. Phía Đại Nghiệp ty có Cừu Hạp chủ trì, nàng thì tiếp tục bộ lộ công khai ở đây để ổn định lão đầu trọc, tránh khiến cho y hoài nghi.

Thực ra, sau khi nhận được tin cấp báo của Dữu Khánh, nàng có thể trốn đi trước khi mà những người khác còn chưa biết tình hình, Dữu Khánh khẩn cấp truyền tin cho nàng thực ra là có ý như thế.

Nhưng nàng không có làm như vậy, nàng có hỏi Tiểu Thanh, được biết phía bên Dữu Khánh vẫn chưa tìm được Côn, mà tại nơi này, Kha Mật tạm thời cũng chưa đạt được mục đích với Vân Côn, nàng suy đi nghĩ lại mãi, cảm thấy vẫn còn cơ hội cứu vãn, nàng vẫn muốn tiếp tục giúp Dữu Khánh kéo dài thêm một chút thời gian, tranh thủ kéo dài đến lúc Dữu Khánh tìm được Nhân tuyền để giải quyết nguy cơ tiềm ẩn trong cơ thể.

Vì vậy nàng mới thông báo tình hình cho mấy đại lão khác biết. Dù sao, trong hoàn cảnh hiện tại, chỉ dựa vào một mình nàng là không thể lặng lẽ tìm được Kha Mật, nàng cần có người của ba thế lực lớn cùng nhau phối hợp hành động.

Đầu tiên, bọn họ tăng cường bố trí ở xung quanh Vân Côn, không để cho Kha Mật có khả năng tiếp xúc với Vân Côn, vì điều này, bọn họ thậm chí còn nhờ Văn Khúc đến gần bên cạnh Vân Côn, một khi phát hiện thấy Kha Mật tiếp cận Vân Côn thì lập tức giết chết diệt khẩu, không cần nói lời nào.

Ô Ô cũng vô tình hay cố ý mà tới gần Vân Côn, và Hướng Lan Huyên nàng thì ở trên cao nhìn chằm chằm xuống dưới, ngoài ra còn bí mật điều động thêm nhân thủ khác, bất kỳ kẻ nào chưa được cho phép đều rất khó tiếp cận được với Vân Côn, ngay cả với tu vi của Kha Mật cũng không thể.

Đương nhiên, đầu lĩnh của ba thế lực lớn cũng có chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu như mọi chuyện không ổn, mọi người lập tức sẽ rút lui, phân tán ra để bỏ chạy, Vân Côn không có khả năng cùng một lúc đuổi theo tất cả mọi người, như vậy ít nhất sẽ có bộ phận còn có hi vọng trốn thoát.

Đây là tình huống mà không ai muốn nhìn thấy.

Ban đầu có người muốn hi sinh bộ phận nhân thủ để giữ Vân Côn lại đây, sau đó bọn họ giả vờ tạm thời có việc, dẫn người đi làm chuyện khác, thực ra là nhân cơ hội để rời đi, đến khi Vân Côn kịp phản ứng lại, thì bọn họ đã chạy trốn mất dạng rồi.

Nhưng vấn đề là có thể trốn đi nơi nào? Đến ngày thứ mười cổng mới có thể mở ra, trong mười ngày đó, bọn họ có thể thoát khỏi sự truy sát của Vân Côn sao?

Sau nhiều lần cân nhắc, đề nghị của Hướng Lan Huyên vẫn là phương án tốt nhất, mặc dù rất mạo hiểm, nhưng việc đã đến nước này, không có lựa chọn nào tốt hơn.

Những nhân viên có năng lực của ba thế lực lớn đã được điều động, bọn họ làm như đang đi tuần tra nhưng thực tế là đảo qua tất cả các địa điểm và quan sát mọi người trong khu vực này một lần, nếu có thể tìm ra được Kha Mật thì càng tốt. Nếu không tìm thấy, cho dù đánh rắn động cỏ khiến lão ta bị dọa bỏ chạy cũng tốt, bên này sẽ lập tức có cao thủ đuổi theo đánh giết.

Văn Khúc rất hứng thú với việc này, khi nghe nói Kha Mật đã từng chạy thoát khỏi tay Đinh Giáp Thanh hai lần, ông ta liền chủ động nhận lấy việc này.

"Đại hành tẩu."

Gã thủ hạ được Cừu Hạp gọi đến một nơi hẻo lánh cúi đầu cung kính hành lễ với Cừu Hạp, không biết có chuyện gì dặn dò.

Cừu Hạp quan sát xung quanh một vòng, rồi nhỏ giọng căn dặn: "Tối nay có thể sẽ xảy ra một số tình huống bất ngờ, nếu các bên xuất hiện tình trạng khẩn cấp buộc phải phân tán rút đi, ngươi hãy cùng rút đi theo ta, và dẫn theo mấy người tin cậy để đoạn hậu. Không cần các ngươi phải đánh đánh giết giết, nhưng hành động rút lui phải rõ ràng một chút. Một khi có người đuổi theo phương hướng chúng ta rút đi, và các ngươi bị chặn lại, các ngươi hãy giả vờ sợ hãi, rồi chỉ ra hướng Hướng Lan Huyên rời đi là được. Đến lúc đó sẽ cho ngươi biết hướng Hướng Lan Huyên rời đi."

Thủ hạ không hiểu, hỏi: "Đại hành tẩu, làm vậy là sao?"

"Không nên hỏi thì đừng hỏi." Cừu Hạp cất lời khiển trách, cũng không nói cho gã biết sự thật.

Mục đích thực sự là, một khi sự việc xảy ra tình trạng không thể cứu vãn, nếu Vân Côn thực sự muốn truy sát khắp nơi, và thật sự truy sát về hướng lão ta, lão ta sẽ phải tranh thủ tạo ra khoảng trống cho mình trốn chạy, dùng Hướng Lan Huyên để dụ địch là lựa chọn tốt nhất.

Lúc trước, Hướng Lan Huyên sai khiến Vân Côn như trâu như bò, đến bây giờ Vân Côn vẫn còn đang bện chiếu cho Hướng Lan Huyên, một khi Vân Côn biết mình bị đùa giỡn, đối mặt với đám người phân tán bỏ chạy, ai sẽ là người y muốn đuổi theo nhất?

Y bận rộn truy đuổi theo Hướng Lan Huyên, có khoảng trống như thế, những người khác tự nhiên sẽ có thời gian để chạy trốn.

Sau đó có thể trốn thoát được hay không là một chuyện khác, thời điểm trước mắt nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, tất nhiên là phải vượt qua được khó khăn trước mắt rồi nói tiếp.

Đương nhiên, hiện tại lão ta đã nhìn Hướng Lan Huyên không vừa mắt, đã động sát tâm với Hướng Lan Huyên, cho nên chỉ lợi dụng như đồ bỏ đi mà thôi.

Mông Phá và Sô Vũ không có động sát tâm đối với Hướng Lan Huyên, nhưng đáng ngạc nhiên là cả hai người này đều có sự sắp xếp giống như Cừu Hạp, không hẹn mà cùng lợi dụng cơn tức giận của Vân Côn khi biết chuyện và coi Hướng Lan Huyên là cơ hội cho mình thoát thân.

Tất nhiên, bọn họ cũng không muốn đi đến một bước này, việc Hướng Lan Huyên bị bắt không có ích lợi gì với bọn họ.

Ở lưng chừng núi, Hướng Lan Huyên hoàn toàn không biết những chuyện đó, nàng thậm chí còn không nghĩ theo hướng này.

Sau khi nhận được thông tin từ Dữu Khánh, nàng đã từ bỏ cơ hội chạy trốn một mình, để mọi người đều biết tin và để mọi người đều có cơ hội chạy trốn, nhưng mọi người lại lấy tính mạng của nàng làm tấm mộc.

Đứng dưới gốc đại thụ, lão Khâu đã biết được kế hoạch của ba thế lực lớn, quan sát những động tác xung quanh, lão ta biết một tấm lưới đã được giăng ra ở xung quanh để chờ sẵn, bây giờ cho dù muốn chạy cũng không chạy được, hành động đan xen lục soát của các bên đang dần dần tiếp cận về phía lão ta.

Vào lúc này, lão ta đã không còn có lựa chọn nào khác.

Chương 1416: Được ăn cả ngã về không (2)

Tuy nhiên, tại trong mắt lão ta, mối nguy hiểm lửa xém lông mày này cũng là một cơ hội, phản ứng của ba thế lực lớn nhằm vào lão ta, ở một mức độ nào đó mà nói đó cũng là một loại bằng chứng.

Đây chắc chắn là chuyện mạo hiểm, nhưng vẫn là câu nói kia, lão ta đã không còn có lựa chọn nào khác.

Lão ta chậm rãi di chuyển, thoát ra khỏi tầm mắt mọi người, ẩn thân tại phía sau gốc cây đại thụ…

Rồi một bóng người đột nhiên từ trên thân một cây cao trên núi phóng ra, lao thẳng về phía đang bện chiếu. Lão đầu trọc đang chăm chỉ làm việc đột nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chú.

Ô Ô đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm.

Ánh mắt của rất nhiều người đều đột nhiên quay nhìn chăm chú vào bóng người đó.

Thân hình Văn Khúc đột nhiên hóa thành hư ảnh phóng tới ngăn chặn lại, và không cho bóng người kia có bất kỳ cơ hội nói lời nào, bởi vì vốn là muốn diệt khẩu, cho nên có thể nói đã tung ra một đòn toàn lực trong không trung, dốc sức đánh ra một chưởng!

Ầm! Theo tiếng nổ vang chấn động, quần áo trên thần bóng người bất ngờ lao đến đó nổ tung ra, phân thân toái cốt, không biết trên người cất giấu thứ gì, có ánh lửa cùng bùng lên bắn ra bốn phía.

Một đòn toàn lực của Văn Khúc rất đáng sợ, cho dù là ra tay khi ở trong không trung, sức mạnh bùng nổ cũng lan tràn dữ dội ra mọi hướng, uy áp đảo qua mặt đất, khiến núi rừng rung chuyển, cỏ vụn và bụi bặm bay tứ tung.

Rất nhiều người trên mặt đất thậm chí không thể đứng vững được trong màn bụi bặm cuốn tung lên, nhiều đống lửa bị dập tắt.

Lão đầu trọc nhìn đống cỏ khô ở bên cạnh mà mình vất vả thu thập về đây bị thổi bay đi, nghẹn ngào không nói nên lời. Y quay đầu lại nhìn Văn Khúc trên không trung, bất kể người lao tới là ai, không thèm quan tâm mà lập tức đánh cho thi cốt vô tồn, hành vi này khiến cho y cảm thấy kinh ngạc.

Đám người Mông Phá biết chuyện đều âm thầm líu lưỡi, phát hiện thấy sức mạnh công kích của cảnh giới Bán Tiên quả nhiên bất phàm, với tu vi của ma đầu Kha Mật đó mà cũng không thể chặn được chiêu nào, ngay lập tức đã bị đánh cho phân thân toái cốt, thực sự là tội gì phải thế.

Văn Khúc ở trên không trung vừa khua tay áo quét qua, sắc mặt chợt thay đổi, xòe tay nhìn mấy điểm vụn quét vào trong lòng bàn tay vẫn còn đang bốc cháy, sau khi nhìn thấy rõ đó là cái gì, sắc mặt ông ta đột nhiên đại biến, không phải vì cảm thấy đau rát vì bị lửa

đốt, mà bởi vì thứ đang bốc cháy không phải bình thường, đó lại là mấy thứ gì đó tương tự ruồi trùng.

Ông ta chợt quay đầu lại nhìn về phía mặt đầy tràn ngập bụi mù.

Ở trong bụi mù, Ô Ô cũng bất chợt nhận ra điều gì đó dị thường, gã đột nhiên quay đầu nhìn sang một bên, cảm thấy trong khói bụi nổ tung mù mịt có bóng người đang thừa dịp đó để lướt đi.

Bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, gã giận dữ tung ra một chưởng, không đánh giết được ai khác, một đám người của gã bị đánh tơi tả, máu thịt tung tóe, chết thảm ngay tại chỗ.

Trong làn khói bụi bị cương khí bỗng nhiên đẩy ra, một bóng người lóe lên đến gần, trực tiếp trốn sau người lão đầu trọc, tựa như đang bắt ép lão đầu trọc làm con tin.

Lão đầu trọc thoáng sửng sốt, nhưng ngay sau đó lại rất phối hợp, bộ dạng yếu ớt và khẩn trương, thốt lên: "Đừng giết ta…"

Cùng lúc đó, người đến cũng khẩn cấp hét to, "Vân Côn thượng tiên, ngươi đã bị lộ rồi. Bọn họ đang giở trò với ngươi. Bọn họ đã biết được thân phận của ngươi, bọn họ đang có dự mưu nhằm vào ngươi. Tiểu nhân từ chỗ Chí Mỹ nương nương Cự Linh cung đến đây…"

Một loạt lời nói lia lịa nói ra, giọng điệu vừa gấp gáp vừa hoảng loạn, khiến lão đầu trọc ngây ngẩn cả người. Bộ dạng yếu ớt và khẩn trương của y dần dần biến mất, thân thể co rúm từ từ đứng thẳng lên, chậm rãi quan sát xung quanh, trong mắt vẫn còn có chút kinh nghi bất định, đám gia hỏa này không phải đang đóng kịch với ta chứ?

Ô Ô đã nhấc chưởng lên, đối mặt với lão Khâu trốn sau lưng Vân Côn, vừa kinh hãi vừa tức giận, nhưng không dám tiếp tục xuất thủ nữa, có Vân Côn ngăn cản ở phía trước, nếu tiếp tục ra tay chính là đánh vào Vân Côn, sẽ ép Vân Côn phải xuất thủ.

Văn Khúc lơ lửng trong không trung nhìn chằm chằm vào Kha Mật, sau khi làm ra hành động được ăn cả ngã về không đó, lúc này lão ta đang khẩn trương và sợ hãi. Thần sắc Văn Khúc có chút phức tạp, ông ta vốn tưởng rằng có mình đích thân tọa trấn ở đây để ngăn tên ma đầu này thì sẽ không xảy ra vấn đề gì, nào ngờ lại bị tên ma đầu này lợi dụng tâm lý nhất định phải một đòn tất sát của ông ta gây ra sự hỗn loạn để chui chỗ trống.

Nói tới, biện pháp này nghe có vẻ đơn giản và cũ rích, nhưng lại rất hiệu quả, lão ta quả thực đã nắm bắt chuẩn xác nhịp điệu của bên này. Tâm cơ và can đảm như vậy để tìm kiếm được cơ hội sống sót trong tình trạng hỗn loạn đó khiến cho ông ta không thể không bội phục. Thảo nào lão ta có thể hai lần trốn thoát khỏi tay của Đinh Giáp Thanh.

Hiện tại, ông ta cũng không dám xuất thủ thiếu suy nghĩ, Kha Mật đã lợi dụng Vân Côn làm tấm mộc.

Dù đang căng thẳng nhìn xung quanh, lão Khâu vẫn không ngừng lia lịa cố gắng giải thích, tuy rằng gan lớn, nhưng lúc này lão ta cũng vô cùng sợ hãi. Lão ta không biết rõ tình huống về Văn Khúc, nên khi vừa bị tấn công lão ta rất hoảng sợ, uy lực đó vượt xa dự đoán của lão về tình hình hiện trường, nhưng lão vẫn cắn răng quyết đoán tiếp tục kế hoạch của mình.

Điều khiến cho lão ta sợ hãi hơn nữa chính là Vân Côn thượng tiên chậm chạp không có phản ứng. Hiện tại lão ta mong đợi vào tình hình xung quanh, và đó cũng là sự đánh cược của lão, các ngươi nhanh chạy đi a, ta đã nói rõ ra rồi, tại sao các ngươi còn không nhanh chạy trốn đi?

Kết quả đúng như lão ta mong muốn.

Văn Khúc ở trên không trung làm động tác ra hiệu cho Mông Phá, là dấu hiệu báo cho y rời đi, ông ta đã đồng ý với Địa Mẫu, sẽ quan tâm chiếu cố nhóm người Mông Phá.

Đã có sắp xếp trước, Mông Phá giơ tay ra hiệu, sau đó chính y lướt đi bỏ chạy trước. Nhân mã dưới trướng y khẩn cấp phân tán chạy sâu vào trong núi rừng.

Phía bên Cừu Hạp và Hướng Lan Huyên cũng không còn gì để nói, mọi việc đã bị vạch trần, lúc này không chạy còn đợi khi nào.

Sô Vũ cũng ra lệnh rút lui, và không ngừng quay đầu lại nhìn về phía hiện trường đang giằng co, lo lắng cho Ô Ô.

Trong không trung, Văn Khúc lên tiếng hỗ trợ: "Ô Ô, các ngươi rời đi trước đi. Giao hiện trường lại cho chúng ta."

Ô Ô quay đầu lại nhìn ông ta một cái, gã biết vị này không phải là đối thủ của Vân Côn, hành động này là để ổn định Vân Côn giúp bọn họ, tạo cơ hội cho bọn họ tranh thủ chạy trốn.

Vào lúc này, gã chỉ có thể bày tỏ lòng biết ơn mà không nói lời nào, chậm rãi lui lại sau mấy bước, rồi cấp tốc lướt đi.

Đám ô hợp tại hiện trường nhìn thấy người của ba thế lực lớn đều đã bỏ chạy, không cần phải nhắc nhở, tất cả đều lập tức giải tán.

Lão Khâu đã im miệng, thở phào nhẹ nhõm, nhìn đám người phân tán bỏ chạy xung quanh, biết mình đã thành công, hiện tại không cần lão ta phải tiếp tục giải thích với Vân Côn cái gì, chỉ là lão ta vẫn có chút không hiểu, vì sao Vân Côn chậm chạp không ra tay.

Hơi vươn đầu từ phía sau Vân Côn nhìn tới trước, lão ta phát hiện thấy lúc này Vân Côn không còn để ý đến cảnh tượng hỗn loạn xung quanh, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm một người trong không trung, đối mặt với Văn Khúc.

Vân Côn âm thầm có chút khẩn trương.

Chương 1417: Ngươi không có quyền tự chết (1)

Muốn không khẩn trương cũng khó, người ta đã nói rằng muốn dọn dẹp hiện trường ngay trước mặt y, điều này có nghĩa là gì? Không phải tìm y đấu tay đôi, thì chính là muốn xử lý y.

Vấn đề là, theo lời tên gia hỏa gây rối ở phía sau nói, người ta đã biết được thân phận của y, nói cách khác, người ta đại khái cũng biết thực lực của y, đã biết thực lực của y mà còn dám ở lại một mình đối mặt, không có chút năng lực chẳng phải là tìm chết ư?

Ấn tượng ban đầu của y đối với lão nhân này chính là một lão già vô dụng xen lẫn trong đội ngũ của tên béo kia, sau đó từ chuyện A Bồng y mới phát hiện ông ta che giấu thực lực, nhưng chút thực lực đó vẫn không lọt vào trong mắt y. Bây giờ thì sao?

Lão già này vẫn còn giả vờ ừ?

Nên làm gì bây giờ?

Trong lúc nhất thời y không thể đưa ra được quyết định, chỉ có thể là địch bất động ta bất động, dùng bất biến ứng đối vạn biến.

Lão Khâu chờ mãi, rồi cũng phát hiện thấy có điều gì đó không ổn, không thấy vị thượng tiên trước mặt phát tác, cũng không thấy Văn Khúc e sợ rút lui.

Vị thượng tiên này vì sao còn chưa động thủ? Bọn họ đã đùa giỡn ngươi nha, ngươi có thể nhẫn nhịn được sao?

Và lão nhân đối diện kia, dám bày ra tư thế một đấu một ngay trước mặt Vân Côn lại là chuyện gì? Chẳng lẽ cái chết của A Bồng có liên quan với người này?

Lão ta và Văn Khúc thực ra là những nhân vật cùng thời, đều biết về nhau, chỉ là hai người chưa từng gặp mặt, nguyên nhân chủ yếu nằm ở lão Khâu, lão ta đã làm ra rất nhiều chuyện xấu khiến mọi người phẫn nộ, hồi đó lão ta không dám công khai lộ diện khắp nơi, hơn nữa Văn Khúc lại ẩn cư sớm, thực sự không có nhiều thời điểm hai người cùng xuất hiện tại Tu hành giới.

Nhưng cứ chờ đợi không như vậy là có chuyện gì chứ? Lão ta thử áp sát nhắc nhở: "Thượng tiên, những kẻ đó sắp chạy thoát rồi."

Ý tứ là, nếu ngươi còn không động thủ, những kẻ đó sẽ chạy ra khỏi tiên phủ.

Vân Côn thúc khuỷu tay ra sau, đánh vào bụng lão Khâu, khiến cho lão ta phải bật lên một tiếng kêu đau đớn lùi lại phía sau.

Không biết tên cháu trai tốt bụng này từ đâu chui ra, hiện tại Vân Côn thực sự không thể trân trọng được, y có phần khó chịu với lão ta, nếu không phải giữ lại có thể có ích thì không chỉ là một cú thúc cùi chỏ mà thôi.

Văn Khúc lơ lửng trên không chờ đợi một lúc, thấy đối phương chậm chạp không có ra tay, ông ta bình tĩnh điều chỉnh lại tay nải của mình, chậm rãi xoay người lại, không nhanh không chậm bay về phía đỉnh núi.

Lão Khâu ôm bụng đứng thẳng lên, mở to mắt nhìn Văn Khúc bay qua đỉnh núi, mắt mở trừng trừng nhìn bóng người đó biến mất trong bầu trời đêm. Sau đó lão ta lại quay nhìn vị thượng tiên này, thấy y vẫn bình tĩnh đứng đó, lão ta rất muốn hỏi xem, người ta đã chạy đi rồi, ngươi còn ở đây chờ cái gì?

Cứ như vậy một lúc lâu, vẫn không thấy có động thái gì tiếp theo, vẻ mặt Vân Côn cũng trở nên phức tạp, ý thức được những người đó dường như sẽ không quay lại nữa.

Y có phần không thể tin nổi, thật sự đã bỏ chạy rồi sao? Điều này không hợp lý a, nếu quả thật muốn chạy trốn, không cần phải một mình ở lại giằng co với mình.

Nghĩ tới nghĩ lui, y nghi ngờ có khả năng mình đã bị lừa.

Nghĩ đến đây, y cảm thấy rất khó chịu, y nghiêng đầu hỏi: "Lão già đó là ai?"

Lão Khâu giật mình, nhanh chóng bước tới trả lời, "Trước đây chưa từng gặp qua, ta cũng không rõ lắm."

"Phế vật!" Vân Côn cất tiếng mắng, rồi đột nhiên từ trên người tràn ra một luồng khí thế khó thể giải thích, dù đang trong màn đêm nhưng vẫn có thể thấy rõ một vầng sáng màu đen chợt hiện ra ở phía sau.

Tay áo nhẹ nhàng lay động, tựa như có gió nhẹ nâng lên, thần thái cả người trong nháy mắt liền thay đổi.

Khí tượng thuộc về chân tiên xuất hiện, cuối cùng y đã từ bỏ việc che giấu thực lực bản thân.

Lão Khâu lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng vầng sáng này, có thể nói đã được mở rộng tầm mắt.

Lão ta cho rằng cuối cùng Vân Côn cũng động thủ đuổi theo Văn Khúc, nào ngờ Vân Côn quay đầu lại nhìn về hướng đội ngũ Đại Nghiệp ty chạy trốn, thân hình lóe lên bay đi.

Vân Côn không thể xác định Văn Khúc có phải đã thật sự bỏ chạy rồi hay không, phương thức hành động của đối phương quá hoang dã, chưa từng nghe thấy, cho nên y quyết định trước tiên đuổi theo những kẻ đã chắc chắn được là đang chạy trốn, ví dụ như nữ nhân sai khiến mình như trâu như ngựa kia!

Nghĩ đến việc mình bị đùa bỡn lâu như vậy, y liền nổi trận lôi đình.

Đương nhiên, y cũng muốn tìm được một người biết chuyện để xác nhận thân phận của Văn Khúc.

Tốc độ quá nhanh khiến lão Khâu muốn đuổi theo cũng không thể đuổi kịp. Nhìn khung cảnh xung quanh đột nhiên trống không, lão ta không vội vã đuổi theo, mà về một hướng khác, chạy tới nơi thủ hạ của lão đang ẩn nấp.

Tình hình diễn ra ngoài dự liệu của lão, lão ta phải quay trở lại khống chế bạch y nữ tử do Chí Mỹ nương nương phái tới, để sau này có bằng chứng sẽ dễ dàng giải thích với Vân Côn.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, mấy người bỏ chạy lướt đi rất nhanh trong núi rừng.

Đột nhiên, toàn bộ rừng cây bao phủ ngọn núi như bị một áp lực vô hình đè xuống, ùn ùn đổ rạp, mấy người đang chạy trốn vẫn duy trì động tác lướt đi, giống như đã bị hóa đá, có người trên mặt đất, có người ở trên cây, cũng có người đang giữa không trung.

Một bóng người có vầng sáng phía sau lóe lên xuất hiện trước mặt bọn họ, đó chính là Vân Côn. Y nhìn mấy người ăn mặc đồng phục Đại Nghiệp ty, dừng ở trên không hỏi: "Hướng Lan Huyên đi đâu? Không nói, chết!"

Dù sao y đã đi theo bên cạnh Hướng Lan Huyên lâu như vậy rồi, đã biết được tên của Hướng Lan Huyên.

Mấy người bị cố định bất động rất sợ hãi, nhưng không thể cử động, người cầm đầu khẩn trương nói: "Hướng đại hành tẩu không đi cùng chúng ta."

Đây là lời nói thật, Đại Nghiệp ty không thể bỏ hết trứng vào trong một rổ, Cừu Hạp và Hướng Lan Huyên tách ra bỏ chạy.

Vân Côn: "Đi đâu rồi?"

"Không biết đi đâu, chỉ biết là… Đi về hướng đó." Người trả lời vốn không thể cử động, nhưng ngay sau đó liền có thể động đậy, gã nhanh chóng đưa tay chỉ về một hướng.

Thời gian cấp bách, không nói một lời vô ích nào, Vân Côn cấp tốc phóng vút lên cao, kéo theo mấy người bay ra khỏi rừng rậm giống như điều khiển con rối, và cũng như kéo theo mấy con diều. Mấy con "Diều" hình người bay lơ lửng sau lưng y, cùng y bay đi rất nhanh dưới ánh trăng sáng.

Lí do y mang theo mấy người này rất đơn giản, để cho bọn họ biết rõ, nếu dám nói dối, sẽ khó tránh hậu quả!

Lúc này, Hướng Lan Huyên đã dừng lại và đang dặn dò địa điểm gặp mặt cho mấy tên thủ hạ. Nàng muốn thay đổi hướng đi lần nữa, muốn chạy đến chỗ đám người Dữu Khánh, nói cho bọn hắn biết rằng Kha Mật đã đạt được mục đích, để bọn hắn nhanh chóng chạy đi.

Nàng phải gấp rút lên đường, không tiện dẫn theo mấy tên thủ hạ, một số thông tin định nói cho Dữu Khánh biết cũng không tiện để cho những người này nhìn thấy. Có một số việc dù sao vẫn phải dự phòng về sau, không thể làm việc quá trực tiếp, quá rõ ràng.

Nàng vừa mới dặn dò xong, hai bên vừa mới tách ra bay lên, một luồng sức mạnh không thể giải thích được đột nhiên chụp xuống, Hướng Lan Huyên kinh hãi, lắc mình lao đi.

Những thủ hạ của nàng không được may mắn như vậy, họ cùng với cây cỏ và côn trùng đồng thời bị đóng băng giữa không trung.

Vừa xông ra ngoài, Hướng Lan Huyên vội quay đầu nhìn lại, nhìn thấy ở cách đây mấy dặm có thứ gì đó lóe lên, vốn không nhận rõ là ai, nhưng hiệu ứng lấp loáng ánh sáng từ chiếc đầu trọc dưới ánh trăng khiến nàng đoán được là ai xuất thủ, đoán được là ai tới.

Khi người còn ở cách xa mấy dặm, khí cơ phóng ra đã tra xét được đến nơi này, đã cố định những thủ hạ tinh nhuệ của mình, tu vi như vậy khiến nàng run sợ.

Có rất nhiều người chạy trốn khắp nơi như thế, làm sao có thể đuổi tới đây nhanh như vậy? Nàng nhất thời không nghĩ ra được, mà cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều hơn.

Nàng đâu dám dừng lại nữa, thân hình lóe lên, bóng người bay lên không, nhanh chóng trốn vào sâu trong rừng núi rậm rạp, rồi nương theo địa thế che chắn khẩn cấp chạy trốn xuyên rừng.

Không có cách nào khác, chênh lệch tu vi giữa hai bên quá lớn, bay ở trên không trung chắc chắn không thể chạy thoát, lợi dụng địa hình trên mặt đất che chắn, có lẽ còn có một chút cơ hội.

Chương 1418: Ngươi không có quyền tự chết (2)

Bóng người lóe lên trên không trung, xuyên qua khu rừng lướt tới, tựa như mang theo một đợt sóng xung kích cuốn qua, mấy người bị kéo tới như diều, cùng những người ở trong rừng vừa mới bị cố định lại, trong nháy mắt liền bị hủy diệt, nổ tung thành bụi.

Không còn một ai sống sót, và cũng không cần phải giữ lại người sống, Vân Côn đã khoá chặt được mục tiêu mình muốn tìm.

Thân hình y xuyên qua khu rừng, hạ xuống trên đỉnh một ngọn cây đại thụ dưới chân núi, đưa mắt nhìn quanh, giơ ngón tay vuốt bộ râu dài bên khóe miệng, mặt đất dường như cũng bị y khuấy động, chập chờn nhấp nhô lan đi rất nhanh, tựa như sóng to biển động, cuộn sóng đi đến đâu, cây cối đều nghiêng ngã.

Tiếng ầm ầm ù ù không ngừng rền vang trong thiên địa.

Vân Côn đứng ở trên ngọn cây đại thụ giống như đang lái thuyền, đại thụ dưới chân chuyển động rất nhanh, giữ y luôn luôn đứng tại trên đỉnh sóng, một mực cưỡi sóng vượt gió mà đi, tay áo tung bay, rồi y bỗng nhiên vung tay áo lên.

Cảm nhận được mặt đất cuồn cuộn chuyển động như sóng cuộn, Hướng Lan Huyên kinh hãi, sắc mặt nhợt nhạt như không còn chút máu, nàng biết có lẽ lần này mình khó tránh khỏi tai kiếp, nhưng nàng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, vẫn liều mạng chạy trốn. Một ngọn núi ở phía trước đột nhiên ngưng tụ thành hình dạng một cánh tay, vung lên đập tới một quyền thật mạnh.

Hướng Lan Huyên dùng toàn lực đánh ra, vung hai tay đánh nổ ngọn núi đó, vừa mới lao ra khỏi đống đất đá bắn tứ tung, nàng lại thấy một ngọn núi đung đưa lao tới mình như một nắm đấm.

Hết ngọn núi này đến ngọn núi khác, liên tiếp lao về phía nàng, rồi lần lượt bị nàng mạnh mẽ phá vỡ.

Vân Côn đứng ở trên ngọn cây cưỡi sóng gió đuổi theo, cất một tiếng "hừm", có chút ngạc nhiên, y quả thực là không muốn trực tiếp giết chết Hướng Lan Huyên, bởi vì còn có rất nhiều điều muốn hỏi nàng, nhưng xét theo bình thường, sức mạnh tấn công như vậy cũng không phải là Hướng Lan Huyên có thể chịu đựng.

Y nhận ra rằng đây lại là một người che giấu tu vi, tức thì dang hai tay vẫy ra rồi hợp lại.

Hướng Lan Huyên vừa mới xông ra khỏi đống đất đá nổ tung lập tức cực kỳ hoảng sợ, nàng nhìn thấy hai ngọn núi lớn ở hai bên đột nhiên va chạm vào nhau như hai cây cột khổng lồ, còn nàng thì giống như là một con kiến ở giữa hai cây cột.

Đã không còn kịp để tránh né, nàng lập tức dùng hết toàn bộ tu vi vung hai tay lên đánh về hai bên.

Khi hai ngọn núi sắp đụng vào nhau, dù vẫn còn chưa chạm vào nhau, Hướng Lan Huyên đã ngửa mặt lên trời phun mạnh ra một ngụm máu tươi, sau đó biến mất trong tiếng nổ vang thật lớn, trong nháy mắt liền bị chôn vùi trong đống núi sụp đổ.

Dữu Khánh đang bay nhanh trong không trung chợt nghe thấy những tràng âm thanh ầm ầm dữ dội, âm thanh chấn động rất lớn, cho dù đang ở nơi xa, hắn vẫn có thể cảm nhận được tựa như có một con địa long đang quay cuồng chui luồn dưới mặt đất.

"Xem ra đã thật sự đánh nhau rồi, nhanh lên, ở bên kia." Dữu Khánh giơ ngón tay chỉ về phía truyền tới chấn động, tu vi bình thường đánh nhau sẽ không thể gây ra thanh thế lớn như vậy.

Minh tăng mang theo hắn bay nhanh không cần hắn phải chỉ dẫn, ngay cả hắn còn có thể phát hiện được động tĩnh, Minh tăng làm sao có thể không biết, ông ta lập tức dốc toàn lực bay tới.

Trên đường đi, bọn hắn cũng phải bắt mấy cái miệng mới xác định được vị trí đóng quân của ba thế lực lớn, khẩn cấp đuổi tới nơi, không gặp được Tiểu Thanh, hắn cho rằng mình đã tới chậm.

Dưới ánh trăng, động tĩnh nổ vang dữ dội dần dần yếu đi.

Đống núi sụp đổ trông như một nấm mộ khổng lồ, chợt bắt đầu động đậy, tại đỉnh ngôi mộ không ngừng có đất mới bị đẩy lên tuôn ra, tựa như một dòng suối bùn, cuối cùng phun ra một người, một nữ nhân tóc tai bù xù vô cùng tàn tạ, chính là Hướng Lan Huyên, một người bình thường có hình dạng diễm lệ.

Sau khi phun nàng ra, ngọn núi dừng tuôn trào suối bùn.

Hướng Lan Huyên ho khan, sặc ra máu, phun bùn đất trong miệng ra, mắt trợn trắng như một con chó chết. Sau khi hơi thở đều đặn lại một ít, nàng xoay chuyển thân thể, mười ngón tay cắm vào trên đất, nỗ lực bò đi, không cam lòng ngồi chờ chết. Nhưng toàn bộ xương cốt trong cơ thể tựa như đã gãy, ngũ tạng lục phủ nóng như bốc

cháy, mỗi một cử động đều rất đau đớn, đau đớn khiến nàng phải chảy nước mắt.

Trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, nhưng nàng vẫn nỗ lực bò đi.

Cây đại thụ trên đỉnh ngọn sóng đất cũng đã bị lớp đất phía dưới cuộn lên nhấn chìm. Khi cơn sóng đất lắng xuống, một ngọn núi được nâng lên cuốn theo Vân Côn di chuyển tới, dung hợp vào ngọn núi chỗ Hướng Lan Huyên, đưa như là đưa y đến gặp Hướng Lan Huyên vậy.

Phối với vầng sáng đen phía sau Vân Côn, lúc này trông y quả thực giống như một vị thần.

Khi đỉnh hai ngọn núi chỉ còn cách nhau mấy chục trượng, sắp hoàn toàn dung hợp vào nhau, động tác dung hợp đột nhiên dừng lại, ánh mắt của Vân Côn cũng rời khỏi Hướng Lan Huyên, ngước mắt lên nhìn chằm chằm vào không trung.

Mặt đất đột nhiên không còn động tĩnh ầm ầm nào nữa, Hướng Lan Huyên thoáng sửng sốt, quay đầu lại nhìn tới, nhìn thấy Vân Côn đứng trên đỉnh một ngọn núi khác cách mấy chục trượng, nàng vô thức quay đầu nhìn về phía bầu trời, muốn nhìn xem Vân Côn đang nhìn cái gì.

Kết quả nhìn thấy hai bóng người bay xuống, khi nàng vừa mới ngẩng đầu lên thì họ đã nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt nàng.

Một trong hai người ngồi xổm xuống trước mặt nàng, là Dữu Khánh, nhưng nàng nghĩ rằng mình đang nằm mơ, nàng khó có thể tin, không thể tin được.

Nàng lại quay sang nhìn Minh tăng chắp tay đứng ở một bên, lúc này mới ý thức được đây hẳn là sự thật, không phải đang nằm mơ.

Vân Côn đứng trên đỉnh một ngọn núi khác, quả táo cổ giật giật, y nhìn chăm chú mỗi một động tác của Dữu Khánh, y tự nhiên nhận ra

hắn, y nghi ngờ nhân vật chủ chốt đã xuất hiện, người này thực sự là cao thủ sao? Nhìn cách thức bay tới vừa rồi thì không giống.

Nếu nói rằng hắn không phải là cao thủ, vậy vì sao lại dám chủ động tới đây vào lúc này, là bởi vì mình bị nhốt ở đây quá lâu, tư duy không còn bình thường, hay là thế giới bên ngoài đã thay đổi?

Tên mập mạp đi theo tên Thám Hoa lang này, sai đâu đánh đó như là Thiên Lôi, nhìn cũng không giống cao thủ, tuy nhiên lại dễ dàng giết chết A Bồng.

Còn Văn lão đầu có lẽ lúc trước đã lừa gạt mình.

Đám người này thật thật giả giả, giả giả thật thật, phức tạp đến mức khiến y thật sự có phần không hiểu nổi.

Dữu Khánh duỗi ngón tay gạt bụi đất trên lông mi của Hướng Lan Huyên, tiếp đó thổi mấy hơi lên mặt nàng, thổi bay những bùn đất bám rõ ràng trên mặt, rồi mới hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Hướng Lan Huyên bực tức hỏi: "Đã biến thành như vậy, không sao mới là lạ. Sao ngươi lại chạy tới đây?"

Nàng là thực sự có chưt bực tức, vội vàng chạy đến tìm chết, tất cả mọi việc đã làm trước đó đều trở thành vô ích.

"Vì sao ta chạy tới đây, trong lòng ngươi còn không rõ sao?" Dữu Khánh phất tay thi pháp quét rơi bùn đất trên người nàng, sau đó đưa tay đỡ nàng trên khuỷu tay, ôm ngang nàng nâng lên, nghiêm túc răn dạy: "Lúc trước ta đã nói rồi, mạng của ngươi là do ta cứu, ta không cho ngươi chết, ngươi không có quyền đi tìm chết!"

Thân thể bị lật lại, Hướng Lan Huyên đau đớn nghiến răng, nhưng cũng biết tên này là tới đây cứu mình, sau khi báo tin vẫn không yên tâm, còn đích thân chạy đến đây, trong nháy mắt lệ tuôn ra như suối, tức giận muốn mắng hắn một trận, mình biết ý tốt của hắn là

được rồi, nhưng ngươi dựa vào đâu để cứu ta? Cứ xông đến đây như vậy thực sự rất không lý trí, quá ngu ngốc!

Dù trong lòng muốn mắng, nhưng thực tế lại rất kích động, vui mừng không nói nên lời, trong đời này nàng chưa bao giờ xúc động như thế, chỉ có thể rơi lệ lắc đầu.

Sau đó, nàng nhịn đau duỗi tay vòng qua cổ ôm lấy Dữu Khánh, nhẹ nhàng tựa đầu vào giữa vai và cổ hắn, cảm nhận nhịp tim hắn đập, hưởng thụ khoảnh khắc này, đột nhiên suy nghĩ thông suốt, vẻ mặt nhu hòa và mãn nguyện, cảm thấy tất cả mọi thứ đều đáng giá.

Nhưng nàng rất nhanh lại ngẩng đầu lên, cảm thấy một tay Dữu Khánh nâng đỡ mình đang mày mò thứ gì đó, ngước đầu nhìn qua, phát hiện thấy trên tay Dữu Khánh có một tấm thẻ bài kim loại đã biến dạng, nàng nhận ra tấm thẻ này, Thiên Dực lệnh!

Thấy cảnh này, nàng tức thì dở khóc dở cười, thì ra tên này đang trông chờ vào thứ này, vấn đề là nàng cũng biết rất rõ cái trò này, thứ này căn bản đã bị hủy.

Chương 1419: Uy thế của thần phật (1)

Minh tăng ở bên cạnh vẫn bình tĩnh, một mặt là bởi sự tu dưỡng theo Phật gia, mặt khác là do lời hứa trước đó của Dữu Khánh.

Lúc trước ông ta có hỏi Dữu Khánh, lần này tới đây nếu như xảy ra biến cố, làm sao có thể thoát thân trước mặt Vân Côn.

Dữu Khánh đảm bảo với ông ta rằng hắn có cách của hắn, nói rằng hắn sẽ không lấy mạng sống của mình ra mạo hiểm, vì vậy Minh tăng đã tin hắn.

Dữu Khánh giơ Thiên Dực lệnh ra, quả thực là muốn dùng Thiên Dực lệnh để chạy trốn, nhưng hắn biết rõ thứ này không đáng tin cậy, đặt cược vào đó chẳng khác nào đánh cược mạng sống, nhưng một khi đối mặt với Vân Côn, muốn chạy thoát trước mặt Vân Côn, chỉ dựa vào thực lực của bản thân phe mình là không thể nào.

Kỳ thực, cách tốt nhất chính là không tới, vấn đề là hắn vẫn lựa chọn tới đây.

Hắn nhớ Dã Tiên có nói, mục đích Cửu vĩ hồ nhờ Dã Tiên gieo trồng Linh chủng chính là để giao cho kẻ trước mắt này, để kẻ này đến Bách Hoa tiên phủ tìm Ong chúa lấy lệnh bài. Nói cách khác, kẻ này hẳn là có khả năng nhận ra Thiên Dực lệnh, có lẽ Thiên Dực lệnh có thể ổn định kẻ này.

Vì vậy hắn giơ ra ngay trước mặt Vân Côn. Kết quả Vân Côn quả thực có chú ý tới động tác trên tay hắn, nhưng chỉ hơi chú ý mà thôi. Y liếc mắt đảo qua tấm lệnh bài đó, và không có bất kỳ phản ứng nào thêm.

Chuyện gì chứ? Dữu Khánh có chút bối rối, bởi vì đêm tối hay là bởi vì khoảng cách xa?

Khoảng cách ngắn như vậy, dưới ánh trăng này, với nhãn lực của đối phương, không đến mức không nhận ra a? Nếu đã nhận ra, y không nên bình tĩnh như vậy chứ?

Hắn nhìn xuống lệnh bài, sau đó bừng tỉnh hiểu ra, trong nháy mắt liền hiểu được, mình đã quá mức chắc chắn, đừng nói tới Vân Côn, cho dù là bản thân Cửu vĩ hồ sợ rằng cũng chưa chắc có thể dễ dàng nhận ra được đây là Thiên Dực lệnh.

Nguyên nhân rất đơn giản, tấm lệnh bài này đã bị Cửu vĩ hồ hủy hoại biến dạng rồi, người ngoài nhìn thấy, sẽ cho rằng nó chỉ là một miếng sắt bỏ đi mà thôi.

Thôi quên đi, hắn không thể trực tiếp nhắc nhở Vân Côn đây là Thiên Dực lệnh.

Nhưng hắn vẫn hi vọng Vân Côn có thể nghe hiểu, hắn nắm lấy lệnh bài, thi pháp kết nối với nó, tập trung ý niệm hô lên, "Dực!"

Nghe lời này, Minh tăng quay đầu nhìn hắn, không biết hắn đang nói cái gì.

Hướng Lan Huyên một lần nữa quay đầu lại nhìn tấm lệnh bài, nàng biết công dụng của Thiên Dực lệnh nhưng chưa bao giờ tận mắt chứng kiến.

Vân Côn đứng giằng co ở xa xa, trong mắt lóe lên nét nghi hoặc, y không biết đối phương đang làm trò gì, đi thì không đi, đánh cũng không đánh, thậm chí ngay cả một câu nói cũng không thèm nói với y, không biết đang lẩm bẩm cái gì.

Mặt ngoài, y biểu hiện bình tĩnh, trên thực tế là ngoài lỏng trong căng, trước sự xuất hiện đột ngột của Dữu Khánh, trong lòng y tràn đầy cảnh giác và đề phòng.

Thiên Dực lệnh không có phản ứng, Dữu Khánh không bất ngờ với điều này, điều đáng ngạc nhiên chính là tên Côn nô ở đối diện, y vậy mà cũng không có phản ứng gì, hành động của mình đã rất rõ ràng, cầm tấm thẻ bài và hô lên khẩu lệnh "Dực", như vậy còn không đoán ra được hắn đang khống chế Thiên Dực lệnh sao? Y không thể có một chút xíu phản ứng hay biểu hiện gì sao?

Hắn rất muốn hỏi Vân Côn ở đối diện là có ý gì? Đánh thì không đánh, đi cũng không đi, im lặng đứng yên ở đó đến cùng là muốn làm gì? Cho thấy cái đầu trọc của mình có thể phản quang sao?

"Dực!"

"Dực dực dực…"

Dữu Khánh thử thêm mấy lần, Thiên Dực lệnh vẫn không có phản ứng, tên gia hỏa cái đầu bóng loáng ở đối diện cũng không có phản ứng gì, nhưng hắn có thể nhận ra được y đang nghi hoặc.

Được rồi, nếu đối phương đã cho hắn cơ hội làm thử, vậy thì hắn không ngại thử nhiều một chút, lỡ như có thể kích hoạt được pháp bảo này, hắn có thể lập tức bỏ chạy.

Ôm Hướng Lan Huyên trong lòng, hắn lập tức không ngừng vừa sờ vừa kêu to, "Dực dực dực dực dực…"

Với kiểu hô lớn liên tục như vậy, có cảm giác như hắn đang ngâm xướng hát kịch.

Tuy là người Phật gia, với tu dưỡng của Minh tăng, lúc này trên mặt ông ta cũng lộ ra vẻ mặt khó hiểu, nhìn hắn, muốn hỏi xem tên tiểu tử này rốt cuộc là đang làm gì, bị động kinh ư?

Vân Côn càng thêm kinh nghi, hét lớn lảm nhảm như vậy là có ý gì? Đây không giống như là chuyện mà người bình thường có thể làm ra. Tại sao nhìn biểu hiện có vẻ đáng sợ? Dù sao, y biết rõ, hành vi biến thái này của đối phương chắc hẳn để nhằm vào mình. Điều này càng khiến cho y trở nên cảnh giác cao độ.

Nằm trong vòng tay của ai đó, nhìn Dữu Khánh hò hét như đang hát kịch, Hướng Lan Huyên cũng trợn mắt há mồm, nghe một hồi không nghe được từ nào khác, nàng liền bỏ qua, thả lỏng tinh thần tiếp tục gối đầu vào vai Dữu Khánh, vẻ mặt bình tĩnh an tường, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, cũng quan trọng với nàng nữa.

Nàng bò ra khỏi đống bùn đất, trên người mặc dù rất bẩn thỉu, nhưng mà trong lòng lại thanh tịnh.

Xướng một lúc lâu, Dữu Khánh cảm giác giọng mình đã sắp biến thành con vịt kêu cạc cạc rồi, hắn cảm thấy lần này e rằng khó thể kích hoạt được Thiên Dực lệnh, hơn nữa hắn cũng biết nếu cứ tiếp

tục như vậy không phải là biện pháp, đối phương sớm hay muộn sẽ không kiên nhẫn được nữa.

Vì vậy hắn dừng gào, nói với Minh tăng: "Chúng ta đi thôi."

Tâm đang lặng như nước đọng, Hướng Lan Huyên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Minh tăng sửng sốt, rất muốn hỏi hắn, như vậy rồi đi sao? Chẳng lẽ một đoạn ngâm xướng vừa rồi ẩn giấu huyền cơ gì đó mà mình không nhận ra được? Vì vậy, ông ta thử hỏi, "Đi?"

Dữu Khánh: "Không đi thì làm gì? Ở lại đây chờ người ta mời ăn cơm sao?"

Đối phương không có bất kỳ phản ứng gì, hắn cũng không biết là có ý gì. Có một số việc hắn không thể chủ động nói thẳng ra, bởi vì không biết rõ mối quan hệ giữa Vân Côn và Cửu vĩ hồ đến cùng là như thế nào, một khi nói ra kẽ hở, đó sẽ là thảm họa.

Hắn muốn dùng cách rời đi để thử xem có phải đối phương thực sự sẽ không có phản ứng hay không? Nếu không, cứ tiếp tục giằng co như vậy nhất định sẽ xảy ra vấn đề. Vì đã lao đầu vào đây rồi, cuối cùng cũng phải phân biệt rõ là con la hay là con ngựa.

Làm như vậy thật sự được sao? Minh tăng quay đầu lại nhìn Vân Côn lần nữa, thấy y vẫn không chút động đậy, lập tức quyết định thực hiện thử xem. Ông ta thi pháp mang theo hai người bên cạnh bay lên trời, chuyển hướng bay đi.

Ông ta vừa bay vừa cảnh giác cao độ, mặc dù tin tưởng Dữu Khánh sẽ không lấy mạng sống của mình ra làm trò đùa, nhưng cứ rời đi theo cách như vậy, thật khó để không lo lắng hay không đề phòng. Ông ta không ngừng quay đầu lại quan sát Vân Côn.

Rời đi như vậy thôi sao? Vân Côn nhìn theo, trong lòng có cảm giác như trút được gánh nặng, khi ánh mắt chạm đến tay áo phất phơ

của Hướng Lan Huyên thì y bỗng nhiên giật mình.

Nếu vị Thám Hoa lang này là cao thủ, mình đành người của hắn bị thương, vì sao hắn không tính sổ với mình, vì sao ngay cả một chút phản ứng cũng không có?

Trong đầu y lướt qua cảnh tượng Văn Khúc rời đi, rất có khả năng là lừa gạt mình, sát ý lập tức lộ ra trong ánh mắt.

Lần này y không chút do dự vung tay lên đánh ra một chưởng, cách không đánh tới phía xa, ù ù, sóng khí bắt đầu từ dưới chân y lan tràn ra các ngọn núi bốn phương tám hướng.

Vốn vẫn luôn cảnh giác đề phòng, Minh tăng kinh hãi, lập tức chắp hai tay trước ngực, toàn thân trong nháy mắt tỏa ra kim quang, bùng phát thành một bóng người hư huyễn khổng lồ sừng sững trong hư không.

Bóng người đó chính là bộ dáng bản tôn của ông ta, nhưng cực kỳ to lớn và uy nghiêm, còn lớn hơn những cự nhân kia vô số lần. Cho dù lúc này chỉ là ở dưới ánh trăng, những ô lưới kim tuyến trên áo cà sa cũng lấp lánh ánh sáng vàng kim rực rỡ, mang tới cảm giác mông lung hư huyễn cường đại. Dưới nền trời đầy sao lấp lánh, bóng người tựa như một vị thiên thần cao lớn hàng lâm xuống thế gian, khiến cho người ta có cảm giác chấn động khó tả.

Ngoài ra còn có một vòng cung ánh sáng mờ ảo cực lớn bao phủ bóng dáng vị thần này, tựa như một chiếc vỏ trứng bao bọc lại.

Người ở trong đó, lơ lửng dưới chân bóng Phật khổng lồ này, Dữu Khánh ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhưng không thực sự cảm nhận được đồ sộ đó, có lẽ đây là trong cuộc u mê.

Vân Côn ở bên ngoài nhìn thấy hết toàn cảnh, ngước mắt nhìn bóng vị thiên thần uy nghiêm kia, y cảm thấy vị Thần phật khổng lồ uy nghiêm đó dường như đang nhìn xuống mình như nhìn con kiến, sự uy nghiêm đó khiến cho tim gan y run rẩy, thậm chí y còn có cảm

giác hai chân mình như nhũn ra, trong lòng đang tự hỏi mình, rốt cuộc mình đã làm ra chuyện gì? Có phải đầu mình bị vào nước hay không, đã biết có khả năng mình không thể trêu chọc những người này, vì sao còn hành động thiếu suy nghĩ chứ?

Tuy nhiên, phản ứng đó chỉ diễn ra trong nháy mắt, nước đã đổ khó thu về, một đòn bộc phát ra mười phần uy lực của y đã đánh trúng bóng thần phật kia, có hối hận cũng đã muộn rồi.

Chương 1420: Uy thế của thần phật (2)

Dưới đòn đánh uy lực cường đại đó, huyễn ảnh Thần phật nhanh chóng bị đẩy lùi.

Nói một cách chính xác là nhanh chóng bị uy lực cường đại của đòn đánh đè ép, ảo ảnh Thần phật khổng lồ đột nhiên bùng phát ra, lại đột nhiên co lại, giống như một quả bong bóng bị đâm thủng.

Bản chân quy vị, sức mạnh của đòn tấn công dường như ngay lập tức bức ép ảo ảnh Thần phật co trở về trong cơ thể Minh tăng.

Vừa rồi còn run rẩy, Vân Côn sửng sốt, Thần phật uy nghiêm nhìn rất đáng sợ nhưng lại không chịu được một đòn như thế sao?

Y cảm thấy may mắn, cho rằng mình đã bị lừa gạt, mặt lộ vẻ dữ tợn, vừa định bộc phát cơn giận dữ, bất chợt nhận ra điều không thích hợp, quá bình tĩnh!

Đòn đánh vừa rồi của y là một đòn đã tập trung toàn lực, nhưng kết quả là khi đánh vào trên người hòa thượng kia lại không có chút phản ứng nào, theo logic mà nói, cho dù không có động tĩnh trời long đất lở thì cũng không thể ngay cả một âm thanh cũng không có a.

Ngay sau đó, y chợt trợn tròn đôi mắt, hòa thượng kia đã xuất thủ, động thủ về phía y!

Hai tay chắp lại, Minh tăng mở mắt ra, hai tay đang chắp tay chợt mở ra, song chưởng đẩy ra ngoài trông rất bình thường.

Nhưng thanh thế tạo ra dường như khiến cho toàn bộ không gian đều phải rung chuyển, sức mạnh vô hình vặn vẹo hư không, trong nháy mắt liền đánh tới Vân Côn trên mặt đất.

Vân Côn mở to đôi mắt đến cực điểm, vội vàng đẩy hai tay ra, dùng hết toàn bộ tu vi để chống cự.

Ầm! Thiên địa rung chuyển, một làn sóng bụi đất xen lẫn rất nhiều thứ khác nhau điên cuồng tràn ra bốn phương tám hướng, tựa như thực hiện một cuộc tổng dọn dẹp sạch sẽ mặt đất. Dư lực của đòn đánh cũng tràn về phía nhóm người Minh tăng như một cơn sóng thần ập tới, tuy nhiên, trên người Minh tăng đã tỏa ra một vầng hào quang nhàn nhạt bao bọc bọn họ vào trong.

Cho dù hào quang có xu hướng bị nén lại nhưng cuối cùng vẫn vững vàng bảo vệ được bọn họ.

Sau khi sóng xung kích tràn qua, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu thật lớn, một cái lòng chảo đã được tạo ra chỉ trong nháy mắt, ở giữa có một điểm sáng loang loáng, đó là cái đầu trọc của Vân Côn.

Vân Côn ngước nhìn mấy người Minh tăng trên không trung, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, y không ngờ được tên hòa thượng này lại là một người thâm tàng bất lộ, tiện tay đánh ra một đòn là có thể sánh nang với một đòn toàn lực của y. Nếu vừa rồi y không có dốc hết toàn lực để chống cự, e rằng sẽ không chặn được!

Tên Thám Hoa lang đó còn chưa có ra tay a, e là không cần hắn phải ra tay, có tên hòa thượng đó là đủ rồi.

Y hối hận, y sợ hãi, mình đã uống nhầm thuốc gì vậy chứ, người ta mạnh hơn ngươi nhưng không có động thủ với ngươi, ngươi lại chủ động đi tấn công đối phương, đây chẳng phải là đi tìm cái chết sao? Giờ khắc này, y sợ hãi đến cực điểm, ngay cả chạy trốn cũng không dám.

Dữu Khánh lơ lửng trên không nhìn lòng chảo vừa mới được tạo ra trên mặt đất, trợn mắt há mồm sửng sốt, thực sự kinh ngạc, khó thể tin nổi, đây là việc mà tu vi của Minh tăng có thể làm được ư?

Hắn quay đầu nhìn Minh tăng đang bình tĩnh không dao động, tâm tình không thể nào tả được, mẹ nó, quá chấn động đi, bỗng nhiên cảm thấy vui mừng, bất kể như thế nào, ít nhất hiện tại bọn hắn cùng một nhóm. Có được sự bảo đảm cường đại như thế này, chuyến đi này còn có chuyện gì không làm được sao?

Vị hòa thượng này thật sự quá kín tiếng, hắn vừa định mở miệng nói đùa một câu, muốn nói ông ta đã có bản lĩnh như vậy vì sao không thể hiện ra sớm.

Nào ngờ Hướng Lan Huyên tựa hồ đoán được đức tính quê mùa của hắn, bàn tay đặt trên vai hắn nhanh chóng bóp lên bờ vai hắn, kéo một cái để ra hiệu.

Dữu Khánh quay nhìn nàng, Hướng Lan Huyên khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói khẽ bên tai hắn, "Đừng vui mừng quá sớm, không phải như ngươi nghĩ đâu."

Dữu Khánh thoáng sửng sốt, nhận được đòn đánh vừa rồi của Minh tăng có điều gì đó mà mình không biết, có thể chỉ là tốt mã dẻ cùi.

Bình tĩnh lại và suy nghĩ, hắn có thể hiểu được, vị huynh đệ này của Ứng Tiểu Đường cho dù tu vi cao đến đâu, chỉ sợ cũng rất khó có thể vượt hơn xa những Bán Tiên khác như vậy, khoảng cách chênh lệch lớn đến mức quá khoa trương.

Trên không trung, trong lòng đất, tất cả đều chìm vào yên tĩnh, chỉ có bụi đất bốc lên phía xa xung quanh tạo thành một bức rèm khổng lồ.

Minh tăng không tiếp tục động thủ.

Vân Côn đứng trong lòng chảo ngửa đầu nhìn lên, cũng không có tiếp tục động thủ, trên mặt có vẻ sợ hãi, như thể đang chờ đợi sự phán xét cuối cùng.

Mấu chốt là mấy người Minh tăng cũng không biết tình huống như thế nào, không có khả năng chủ động động thủ. Bỏ chạy sao? Vừa mới bỏ chạy, người ta liền động thủ.

Nữ nhân tinh tế tỉ mỉ, Hướng Lan Huyên ở trong lòng Dữu Khánh nhẹ giọng nhắc nhở: "Đại hòa thượng, hình như y đã bị tư thế của ngươi chế ngự rồi."

Dữu Khánh và Minh tăng quan sát kỹ, thấy đối phương mãi vẫn không có phản ứng, cảm thấy điều đó có thể là sự thật.

Nếu là như vậy, có nghĩa là bọn hắn đã có thể rời đi?

Nhưng nếu cứ trực tiếp chạy đi như thế, rất dễ để lộ nội tình.

Mọi người đều là người lăn lộn ngoài đời, khi bị người ta ra tay đánh, chưa hoàn thủ đã bỏ chạy, còn không thốt tiếng nào, không chỉ không hợp lý mà càng thể hiện có vẻ dễ bắt nạt, một khi để người ta nhận ra được không đúng, vậy thì phiền phức liền tới rồi, muốn chạy cũng chạy không thoát.

Phải làm sao bây giờ? Tại thời điểm mạng sống treo lơ lửng, mọi người đều do dự không biết nên quyết định như thế nào.

Cuối cùng, Dữu Khánh ánh mắt lóe lên, chợt thi pháp lớn tiếng nói: "Vân Côn, ngươi quen thuộc nơi này, ta không tính toán với ngươi, cho ngươi lập công chuộc tội, tìm giúp ta một người gọi là 'Côn nô'!"

Nghe được lời này, vẻ mặt Vân Côn chấn động, ánh mắt lấp lóe, những vật sống tại đây đã lần lượt bị y thay thế hết từ lâu, chỉ biết y là Vân Côn thượng tiên cao cao tại thượng, đây là y tự sơn son thiếp vàng cho mình, không ai biết rằng tên của y gọi là "Côn nô", đó là cái tên mà các tiên nhân cao cao tại thượng trước đây gọi y.

Có thể gọi ra cái tên "Côn nô" này, xem ra mình đã đoán đúng, vị Thám Hoa lang này quả nhiên còn có lai lịch khác.

Đám người này tìm mình làm gì? Trong lòng y tràn đầy nghi hoặc, không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nên y không dám dễ dàng bộc lộ thân phận.

"Đi thôi." Dữu Khánh nhỏ giọng nói thầm với Minh tăng.

Mặc dù không biết "Côn nô" mà hắn vừa mới nói đó là chuyện gì, nhưng Minh tăng vẫn tạm thời đè nén sự nghi hoặc trong lòng, thấy Hướng Lan Huyên cũng ra hiệu đã có thể rời đi, lập tức mang theo hai người nhanh chóng bay đi.

Lần này, Vân Côn quả nhiên không có tiếp tục xuất thủ.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng người, y mới bay ra khỏi hố sâu, hạ xuống bên mép lòng chảo dõi mắt nhìn về phía xa, có chút nghi hoặc với tốc độ bay của đám người Minh tăng, cảm thấy bay quá chậm, nếu đã bộc lộ tu vi, vì sao còn bay chậm như thế?

Vẫn còn giả vờ!

Nghĩ đến đây, lòng y cảm thấy tràn đầy phiền muộn.

Nữ nhân Hướng Lan Huyên đó biểu hiện bề ngoài là cảnh giới Cao Huyền, thực ra là đã che giấu tu vi cảnh giới Bán Tiên. Văn lão đầu kia, bề ngoài là một lão già nhếch nhác vô dụng, kết quả cũng là che giấu tu vi, biểu hiện ra gần đây cũng đã đạt đến cảnh giới Bán Tiên, tu vi thực sự thì ngay cả quỷ cũng không rõ ràng.

Tên mập mạp kia còn quá đáng hơn, lại đi ngụy trang thành tu vi Sơ Huyền tu vi, cuối cùng thì dễ dàng giết chết A Bồng. Tên hòa thượng vừa rồi cũng khoa trương không kém, đã ra tay rồi mà còn làm ra vẻ mình chỉ có cảnh giới Cao Huyền.

Còn có tên Thám Hoa lang kia, thực lực và nội tình càng thâm sâu khó dò.

Y rất muốn biết thế giới bây giờ là như thế nào? Y đã biết lòng người khó dò, nhân tâm hiểm ác, nhưng không ngờ tới lại khó lường đến mức độ như vậy.

Chương 1421: ma bệnh

Hiện tại, câu hỏi đè nặng trong lòng y lúc này là, đám người thám hoa lang tìm Côn nô để làm gì? Là chuyện tốt hay chuyện xấu? Y cảm thấy khó có khả năng là chuyện tốt, nếu thực sự là chuyện tốt thì bọn hắn có thể quăng minh chính đại công khai tìm y, không cần phải che che dấu dấu như vậy. Phải làm sao bây giờ? Liệu mình có thể trốn mãi được không? Sống muộn gì những người đó cũng sẽ biết mình chính là Côn nô. Nhĩ đến đây, Vân Con rồi đột nhiên ngẩn người.

Bọn hắn không biết vân Côn thượng tiên mình đây chính là Côn Nô ư. Bọn hắn thật sự không biết sao. Những người đó đã bắt được không ít miệng lưỡi, làm sao có thể không biết Y chính là đệ nhất nhân trong cựu linh phủ này. Bọn hắn có thể tới đây tìm Côn Nô, làm sao có thể không biết Côn Nô là người ở lại đây để canh giữ nơi

này. Nghĩ đi nghĩ lại, về kinh nghi càng ngày càng hiện rõ trong mắt Y. Côn Nô là người điều khiển Côn. Y cũng là người không chế Côn.

Côn nô và Vân Côn chỉ khác nhau một chữ, mối liên hệ như vậy rất khó đoán ra sao. Vì sao ngay cả một câu hỏi cũng không có? Nếu đã biết được y chính là Côn nô, vậy thì chuyện vừa rồi là như thế nào? Không đúng, có điều gì đó kỳ quặc trong chuyện này. Nếu nói bọn hắn là cố lộng huyền hư, nhưng đòn xuất thủ bất phàm của Hòa Thượng lại là sự thật, nơi này nổ tung ra một cái lòng chảo lớn như vậy không phải là giả dối. Nhưng càng nghĩ càng thấy có điều gì đó không thích hợp.

Chết tiệt, chẳng phải muốn tìm cô No-Sao. Ánh mắt Y lóe lên, quay đầu lại nhìn về một phương hướng nào đó, thân hình đột nhiên lao vuốt lên không, xông thẳng lên trời. Xuyên qua lớp bụi mù chưa tan, bay vọt qua sơn sơn thủy thủy, với tốc độ của Y, không mất quá nhiều thời gian đã đến được bờ biển, cũng chính là vị trí lối ra vào tiên phủ. Y từ trên trời lao xuống, trực tiếp hạ xuống trên đỉnh một trong hai cây cột khổng lồ, ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh.

Bất kể những người đó đang chơi trò gì, là hư hay là thực, từ giờ trở đi, Y sẽ canh giữ tại lối ra. Cho dù là ai muốn ra vào đều phải qua một cửa là Y. Đám người thám hoa lang không phải muốn tình cô no sao. Khi gặp lại, Y sẽ tự giới thiệu, dù sao, là phúc hay là họa đều tránh không khỏi. Lý lẽ rõ rằng, nếu đối phương thật sự có thể dễ dàng nghiền bởi vì bị nhốt trong cửa linh phủ này, Y chắc chắn không thể chạy thoát.

sống muộn gì cũng sẽ bị tìm ra. Y không còn cách nào khác, không biết những người này đang chơi đùa cho gì, đảo qua đảo lại, đã phụng bồi lâu như vậy, Y cảm thấy đầu ác mình suy nghĩ không nổi nữa. Hoàn toàn không thể hiểu được, Y nghĩ không ra nên rất khóát không nghĩ nữa, mọi người cứ trực tiếp nói thẳng cho rồi. Ô, Y bỗng nhiên răng rộng hai tay, ngửa mặt lên trời cất lên một tiếng gầm lớn kéo dài và lan truyền đi xa, Y đang truyền thông tin cho nhân thủ của Y ở gần đây.

báo cho thủ hạ biết y ở nơi này. Y canh giữ một mình ở nơi này là vô ích, Y muốn điều động nhân thủ, bắt đầu có hành động, Y muốn biến bị động thành chủ động. Sau khi đã chạy thật xa, trên đường còn rẽ qua rẽ lại mấy lần, xác nhận Vân Côn sẽ không dễ dàng đuổi theo được, Minh Tăng mới mang hai người hạ xuống. Hướng Lan Huyên bị thương rất nặng, lỗ mũi đang chảy máu, nhất định phải được chữa trị kịp thời. Thả người ngồi dựa vào trên một tảng đá, Minh Tăng sắn tay áo lên.

Đang định yêu cầu Giữ Khánh tránh ra một chút, ông ta muốn đích thân bắt mạch kiểm tra cho hướng Lan huyền. Nào ngờ Giữ Khánh không để ý đến ông ta, hắn lấy ra từ trên người một cái lọ thuốc, mở nắp, ngón tay moi ra một chút rồi trực tiếp đưa đến bên miệng hướng Lan huyền. Thân thể đang rất yếu ớt, hướng Lan huyền ngửi thấy mùi thơm quen thuộc liền tập trung nhìn kỹ, quả nhiên là mật ông lấy ra từ bách hoa tiên phủ. Nào lập tức lường Giữ Khánh một cái, nhỏ rộng oán thẩm một câu, nhìn là biết không có ý tốt.

Lại để cho ta ăn thứ này. Dữu Khánh than thở, một chút tác dụng phụ mà thôi, nhẫn nhịn chịu đựng rồi sẽ qua. Bây giờ là lúc nào rồi mà còn tính toán chuyện này. Nhanh lên đi, há miệng ra, nuốt vào đi. Hướng Lan huyên nhìn bộ dạng hầu hạ mình của hắn, phấn khởi

lắc đầu, không ăn. Dữu Khánh hử một tiếng, cả một đống tuổi rồi, sao còn giống như con nít vậy chứ. Hướng Lan huyên lập tức trợn tròn mắt, ai một đống tuổi. Ưng.

nàng bất ngờ bị Dữu Khánh đánh lén. Thừa dịp nàng mở miệng ra, Dữu Khánh lập tức nhét mật ong đó vào trong miệng nàng. Hậu quả là, Dữu Khánh đau đớn suốt chút nữa các tiếng hét to, hắn bị hướng lan huyên cắn chặt ngón tay không chịu buông ra. Minh Tang ở bên cạnh không nói nên lời, ông ta không biết hai người này sao lại náo loạn như thế, vì sao trông cứ như đang tán tỉnh nhau. Dữu Khánh vội vàng bỏ lọ thuốc xuống, trực tiếp ra tay, đè vào mặt hướng lan huyên.

bóp mạnh khiến nàng mở miệng ra mới rút ngón tay ra được, hắn vừa dày dày tay liên tục vừa máng, ngươi điên rồi sao? Ta có lòng tốt cứu ngươi, ngươi lại cắn ta. Hướng lan huyền nuốt thứ trong miệng xuống, hùng dữ nói, đều do ngươi làm hại, ước gì có thể cắn chết ngươi. Minh Tăng bóp máy mũi, ngửi ngửi, rồi ngùi sổm xuống đưa tay cầm lọ thuốc kia lên nhìn, ngửi ngửi, xoay xoay dưới ánh trăng nhìn mấy lần, hỏi, đây là cái gì? Dữu Khánh à một tiếng.

Lấy lại lọ thuốc trong tay ông ta, cất đi, rồi nói, thuốc chị thương, không biết cụ thể là cái gì. Là dự đồ đưa cho. Vừa nghe lời nói dối này, hướng lan huyền lại liếc mắt khinh bỉ. Minh Tăng lại đưa tay muốn bắt mạch cho hướng lan huyền, nhưng bị hướng lan huyền dơ tay từ chối. Nàng vẫn chưa quyết định được có nên để cho Minh Tăng và Giữ Khánh biết Tu Vi của mình đã đột phá đến cảnh giới bán tiên rồi hay không. Giữ Khánh liếc nhìn phản ứng của Nàng.

trong lòng biết rõ nhưng không có vạch trần, tiếp tục giả vờ không biết gì. Minh Tăng đương nhiên sẽ không cưỡng ép, sau khi đứng dậy thì hỏi Giữ Khánh, trước, lúc đi, Người nói Người có cách thoát khỏi tay vân côn, cách của Người đâu chứ? Xít chút nữa đã bị đánh chết mà vẫn không thấy Người dùng tới. Bần Tăng đã làm chuyện thừa rồi sao? Nghe lời nói này, Giữ Khánh có chút bối rối, Hán thực sự có một chút thủ đoạn, nhưng khi đó quả thực là đã nói quá lên để lừa gạt Minh Tăng cùng đi.

06:35

Hướng lan huyên liếc mắt nhìn phản ứng của Dữu Khánh, lặng lẽ cảm nhận dư vị mật ong ở trong miệng, cảm thấy rất ngọt ngào. Gia mặt của Dữu Khánh cũng đủ dày, vì không thể giải thích nên hắn trực tiếp nương theo đó nói, không thể nói Đại Sư đã làm điều thừa, có thể giải quyết được vấn đề, ai sất thủ đều như nhau. Nói tới việc này, lần này vãn bối thực sự đã được mở rộng tầm mắt. Thật sự không nghĩ tới Đại Sư lại có thần thông như vậy. Với thực lực của Đại Sư,

đủ để hoành hành tu hành giới bên ngoài, vì sao phải khuất phục giới người ta? Chẳng lẽ đó là công phu ẩn nhẫn của Phật Sa Sao? Minh Tăng mỉm cười thở dài, chỉ có vẻ ngoài mà thôi. Hướng lan huyên lên tiếng giải thích, đó là bí pháp truyền thừa của các đời Minh Tăng trong bình tự. Đoàn đánh mà Đại Hòa Thượng đánh về phía Konno thực ra là lợi dụng sức mạnh từ một chưởng của chính bản thân Konno, cũng chính tá lực đả lực mà người ta thường nói. Không có nhiều người có cơ hội nhìn thấy một chiêu này.

Người biết là được rồi, đừng có chuyển bá ra ngoài, nếu không, chiêu này của Đại Hòa Thượng sẽ mất tác dụng. Thì ra là thế, Dữu

Khánh bừng tỉnh hiểu ra, nhưng vẫn cảm thấy rất thần kỳ, gật đầu. Rồi không có nói nhiều về việc này, hán chắp tay với Minh Tâm, nói, Đại Sư, còn phải làm phiền Đại Sư vất vả chút nữa. Ta lo lắng Vân Côn sẽ kịp phản ứng lại, một khi Y có phản ứng, tìm không được chúng ta, có khả năng Y sẽ ra tay với người của chúng ta.

Đám người Nam béo đúng lúc ở dưới sự giám thị của đối phương, chúng ta phải nhanh chóng trở về chuẩn bị. Minh Tăng khẽy gật đầu, Dữu Khánh lại đến nâng hướng lan huyên dậy, lần này cõng nàng ở trên lưng. Hành động này rất quen thuộc với hướng lan huyên, hồi đó ở trong Bách Hòa Tiên Phủ. Khi nàng bị chõng thương thì cũng được tên ra hỏa này cõng như vậy chạy chối chết, không nghĩ tới cảnh tượng đó lại diễn ra lần nữa. Nàng tựa mặt trên vai Dữu Khánh, nhắm mắt lại như đang dưỡng thần.

nhưng trên khóe miệng lại toát ra một nét cười rất nhẹ. Ba người lại bay lên bầu trời, Minh Tăng thi pháp mang theo bọn hắn nhanh chóng rời đi. Không bao lâu sau, Minh Tăng liền được chứng kiến hiệu quả chữa thương thần kỳ của loại thuốc mà rực đổ đưa cho. Khi bọn hắn quay trở lại bên cạnh đám người Nam Trúc thì khí sắc của hướng Lan Huyên đã tốt lên rất nhiều, có thể thấy rõ bằng mắt thường. Nhìn thấy bộ dạng trọng thương chật vật của hướng Lan Huyên, còn phải được người cõng đưa về.

Đám người Nam Trúc thực sự rất kinh hãi, tự nhiên muốn hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. Việc này chúng ta sẽ nói sau. Dữu Khánh đặt hướng lan huyên xuống, nói một câu lướt qua việc này. Rồi chỉ một vòng xung quanh, có một số việc không thích hợp nói ra ngoài, đều vì lợi ích của mọi người, người không liên quan tránh một chút đi. An Gi và Tô Thu Tử rất tự giác, kêu gọi người của Tam Tiên bảo lùi ra

xa một chút. Thanh Nha cũng rất tự giác, bóc một củ đậu phộng ném hạt vào trong miệng.

rồi phớt tay kêu gọi các huynh đệ của mình rời đi. Long Hành Vân hiển nhiên là người không tự giác nhất, nên Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân cũng không rời đi. Dữu Khánh biết rõ tính cách của Long Hành Vân, không có đuổi gã đi, còn chủ động kêu gọi Thanh Nha, Thanh Gia, ở lại đây đi. Thanh Nha dừng bước, quay đầu lại nhìn, chỉ vào mũi mình, như muốn hỏi người không có nhầm phải không, thấy Dữu Khánh gật đầu xác nhận, y mới lắc lưu quay lại với bộ dạng phóng đảng không giảng buộc.

Thời gian cấp bách, Giữ Khánh không có dông dài với y, thanh ra, không dối gạt người, vừa rồi chúng ta đã giao thủ với Vân Côn rồi. Hướng đại hành tẩu chính là bị Vân Côn đánh bị thương. Vừa nghe nói như vậy, tất cả mọi người đều kinh hãi, đồng loạt quay đầu nhìn hướng Lan Huyên, vấn đề là, bọn hắn lại có thể cứu được hướng Lan Huyên khỏi tay Vân Côn, thế nào làm được? Hướng Lan Huyên khãy gật đầu thừa nhận, đồng thời cũng đang chờ những lời nói tiếp theo của Giữ Khánh.

Nàng không biết Giữ Khánh định làm gì tiếp theo. Bây giờ chúng ta cần phải rời đi càng sớm càng tốt, nhưng chúng ta có quá nhiều người, mục tiêu quá lớn, lại còn có người của Vân Côn đang theo dõi. Muốn thoát thân thì phải quét sạch tay mắt ở xung quanh, chứ khi không quan tâm đến mạng sống của những người khác. Người phải nhanh chóng hết sức liên hệ với tay mắt của người dấu ở bên kia. Nghe nói như vậy, Thanh Nha Dừng nhai đậu phộng, vẻ mặt nghiêm túc, Y đã hiểu dụng ý của Giữ Khánh.

muốn lợi dụng nội gián để dọn dẹp tay mắt theo giói. Việc này rất quan trọng, Y không để ý đến việc tức giận với Dữu Khánh nữa, gật đầu ưu một tiếng nói, chờ một chút, ta sẽ quay lại ngay. Trong lúc chờ đợi, đám người nam trúc hỏi chuyện do đấu với Vân Côn, Dữu Khánh thì sẵn lòng nói cho hai vị sư huynh biết, nhưng tại đây còn có người khác, chưa được hướng lan huyên và Minh tăng cho phép, hắn không tiện truyền bá bí mật của hai người, để bọn họ tự hỏi hai người.

Nam Trúc liền quay sang hỏi hai người, lập tức rơi vào cảnh đem khuôn mặt nóng áp lên cái mông lạnh, hướng lan huyên thì bảo gã lan sang một bên, Minh Tăng chỉ cười mà không đáp. Không lâu sau, Thanh Nha trở về, khãy gật đầu với Giữ Khánh, ra hiệu sự việc đã được bố trí thỏa đáng, nơi đây nhiều người mát tạp, sẽ rất phiền phức nếu sự việc bị lộ ra khi chưa hoàn thành. Chúng ta hãy đến đó rồi nói. Giữ Khánh đồng ý, quay đầu lại dặn mấy người, các người ở lại đây.

để ta đi hỏi thăm tình hình trước. Hướng Lan Huyên là người đầu tiên phản đối, đưa ta đi theo. Nàng chắc chắn muốn xem chuyện gì đang xảy ra. Giữ Khánh không nói gì, Hướng Lan Huyên lập tức trợn mắt chừng hắn. Giữ Khánh trong lòng thầm máng, đã thành. Ma bệnh rồi mà còn hung dữ với lão tử, cẩn thận lão tử chờ mặt bây giờ. Mặt không biểu cảm đáp một câu, người bị thương, nghỉ ngơi cho khỏi đi. Hướng Lan Huyên không khách khí nói, ngươi cõng ta. Giữ Khánh nhìn nàng.

Không nói nên lời. Nam trúc phì cười, lên tiếng hòa giải, được rồi, được rồi, để ta cõng cho. Thầy đã thực sự áp sát tới đây đưa tay ra, hướng lan huyền lập tức mắng với vẻ mặt chán ghét, cút ra. Không nhìn xem mình mập thành cái gì rồi. Người xừng sao. Nam trúc mím

chặt môi, vẻ mặt ớt ức, đã bị tổn thương. Cuối cùng, Dữu Khánh đành phải những bộ, tỏ vẻ tu vi người cao người có lý, không người cõng nàng lên lưng, rồi đi.

đã đạt được điều mình muốn, hướng lan huyền nhìn thấy mấy người đi theo ở phía sau, lại cất tiếng mắng, chư đại hòa thượng ra, những người khác đều ở lại cho ta. Với sự cường thế của nàng, ngay cả Long Hành Vân cũng không dám lỗ mãng, mấy người xích lan cắt. Bao gồm cả Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết đều thành thành thật thật đứng yên tại chỗ rõi đôi mắt nhìn bọn hắn rời đi.

Chương 1422: hai lựa chọn

Cuối cùng, chỉ có Dữu Khánh, Minh Tăng và Hướng Lan Huyên đi theo Thanh Nha cùng gặp người cung cấp tin tại một chỗ tối kín đáo trong rừng. Hoắc lãng ít nhiều có chút khẩn trương khi đột nhiên nhìn thấy Minh Tăng và Hướng Lan Huyên, với gã mà nói, đây đều là đại nhân vật cao cao tại thượng. Dữu Khánh biết Hoắc lãng đã thay hình đổi dạng là ai, nên vừa gặp mặt liền hỏi, Hoác Huynh, khuôn mặt của người tại sao lại biến thành như vậy. Hoắc lãng cười không được tự nhiên, chỉ vào da mặt.

có một số nhuyễn trùng chui vào dưới da, làm thay đổi dùng mạo. Là con trùng của Kha Mật. Nghĩ đến cảnh tượng đó khiến người ta dùng mình khó chịu, dữ khánh cảm khái, không nói nhiều về chuyện này nữa. Trực diện nói thẳng vào vấn đề, Kha Mật, Lê Hoa cùng với Chí Mỹ Nương Nương kia đến cùng là chuyện gì xảy ra. Hoắc lãng, ta không biết rõ lắm. Ta chỉ đi theo bọn họ đến chân núi Cự Linh

Cung, bọn họ làm sao gặp được Chí Mỹ Nương Nương, đã trao đổi những điều gì thì ta không biết được.

Về sau, bọn họ hình như có sự bất đồng ý kiến. Gã kể lại đại khái những gì mình biết, những điều này cũng đã nói cho Thanh Nha. Nghe một lúc, vẻ mặt hướng lan huyên đột nhiên trở nên rất khó nhìn, sau khi nghe xong, Nàng là người đầu tiên tiếp lời, nói cách khác, trước đó Kha Mật cũng không biết chúng ta đã biết về Vân Côn. Sau khi một mình hắn đi dò xét khu vực 3 đại thế lực tập trung, mới biết được mấy người thủ lĩnh chúng ta đã biết về Vân Côn. Người có chắc chắn như vậy không?

hoặc lãng suy nghĩ một chút, chắc chắn, đúng là như vậy. Hương Lan Huynh Cắn Giang nói, ngay cả ta, đến lúc mấy người mông phá đến tìm ta thì ta mới biết được bọn họ cũng biết về Vân Côn. Cả ba nhà tuyệt đối không có khả năng tùy ý tiết lộ loại tin tức này ra ngoài. Kha Mật biết được tin tức này, hoặc là hắn theo dõi ba nhà chúng ta nói chuyện, hoặc là phát hiện khi theo dõi từng nhà riêng biệt. Khi nói, chuyện, chúng ta không cho bất kỳ người nào được tới gần.

mà để lấy được thông tin từ một nhà riêng thì càng khó hơn, hơn nữa cũng có vấn đề về thời gian. Dữu Khánh trật nghĩ đến điều gì đó, giật mình, quay đầu lại nhìn nàng, người nghi ngờ trên người Kha Mật vẫn còn có linh trùng. Thanh Nha há miệng, cũng rất kinh ngạc. Hướng Lan Huyên, Kha Mật đã có thủ đoạn đó, chúng ta lại gặp phải tình huống kỳ quặc, chẳng lẽ không đáng nghi ngờ sao. Hoặc lãng đột nhiên chủ động tiếp lời, đúng vậy, lúc đó ta cũng cảm thấy không thích hợp.

cũng có nghi ngờ giống như hướng Đại Hành Tẩu vậy. Dữu Khánh, không phải lão ta chỉ có 3 con linh trùng thôi sao? Hoắc lãng, cho nên ta cũng không dám xác định, chỉ là có chút hoài nghi, bởi vì ta chưa bao giờ nhìn thấy con thứ 4. Dữu Khánh quay đầu lại hỏi hướng Lan Huyên, khi các người nói về chuyện đó, các người không kiểm tra xung quanh sao? Hướng Lan Huyên, kiểm tra như thế nào? Khắp nơi trong núi rừng này có đủ các loại con trùng, đề phòng được sao? Hơn nữa,

Không phải nói hắn chỉ có 3 con linh trùng thôi sao? Thanh Nha đột nhiên nhìn xung quanh rồi nói, Mẹ nó, ở đây sẽ không có con trùng của Kha Mật đi. Minh Tăng nhắc 2 tay với ống tay áo rộng lên, 2 bàn tay chắp lại, 1 làn sóng vô hình lan tràn ra 4 phương 8 hướng. Rất nhanh sau đó, trong bán kính mấy chục trượng xung quanh vang lên 1 tràng tiếng nổ vang lách tách như giang đậu. Mọi người nhìn quanh, phát hiện ra rằng vị Minh Tăng này đang sát sinh.

thực hiện một trận tàn sát tất cả con trùng ở xung quanh. Ông ta cũng biết về linh trùng của Kha Mật từ chỗ Đinh Giáp thành. Dữu Khánh nhét môi, cảm thấy không cần thiết phải làm vậy, nếu thật sự có linh trùng của Kha Mật ở đây nghe trộm, đầu to hẳn là có thể phát hiện ra. Vấn đề bây giờ là, việc này dễ dàng khiến lòng người lo sợ, đối với những người khác, khi Kha Mật chưa chết. Sau này họ sẽ phải lục soát xung quanh để xem có con con trùng nào hay không trước khi nói chuyện.

Hướng Lan Huyên Trật nói với Hoắc lãng, nếu như lúc đó Kha Mật thật sự bố trí linh trùng ở bên cạnh để nghe lén chúng ta nói chuyện, người hẳn đã bị bộc lộ rồi. Nào nhắc tay vỗ vỗ vai Dữu Khánh, nói, khi ta nhận được tin báo của ngươi, ta lập tức nhắc nhở ba đại thế lực. Nói cho họ biết chuyện Kha Mật muốn tiếp cận Vân

Côn, đề nghị mọi người sớm chuẩn bị sẵn sàng. Nếu Kha Mật nghe được, chỉ cần không ngốc, hắn tất nhiên biết rõ bên người có nội gian. Hoắc lãng tức thì lộ vẻ sợ hãi.

Gã hối hận vì không sớm nói ra việc mình hóa nghi còn có con linh trùng thứ 4. Dữu Khánh chấn an gã, Hoác Huyên, không sao, nếu người đã bộc lộ, vậy thì không cần quay lại nữa, đi theo chúng ta là được. Hoắc lãng trước tiên nhìn vẻ mặt thanh nha, thanh nha bóc vỏ đậu phộng bỏ vào miệng nha, gợt đầu, lúc này mới giúp cho gã thở phào nhẹ nhóm. Dữu Khánh hỏi tiếp, Hoác Huyên, xung quanh đây có bao nhiêu người đang theo dõi chúng ta? Hoắc lãng, ta không biết rõ lắm.

Ta chỉ biết Lê, Hoa Nương Nương và một nữ tử do Chí Mỹ Nương Nương phải tới. Việc liên lạc cụ thể với tay mắt nơi này đều do nữ tử đó thực hiện, ta và Lê Hoa Nương Nương đều không biết tình hình cụ thể. Dữu Khánh suy nghĩ một lúc rồi nói với mấy người thanh nha, xem ra, muốn quét sạch tay mắt theo dõi, trước tiên phải bắt được nữ nhân do Chí Mỹ Nương Nương phải tới. Hướng Lan Huyên đang nằm trên lưng hắn hơi cao mày, thực ra nàng cảm thấy Dữu Khánh làm vậy có chút không cần thiết.

Côn nô có thể đuổi đến bất cứ lúc nào, không lo nhanh chóng bỏ chạy, còn ở lại đây dày vò cái gì mà tai mắt hay không tai mắt. Mấy nhân viên chủ yếu bỏ chạy là được, còn những người khác trực tiếp tự sơ tán, căn bản không cần phải mang theo cùng chạy. Mang theo nhiều người như vậy quá dễ dễ thấy, mục tiêu quá lớn, rất khó chạy thoát. Tuy nhiên, nàng tạm thời giữ những lời này ở trong lòng, không có nói ra. Thanh Nha khẽ gật đầu, tán đồng lời giữ Khánh nói

Y lại hỏi Hoắc lãng, người biết vị trí của Lê Hoa và nữ nhân đó chứ? Hoắc lãng ửa nói, ta biết, Thanh Nha, tu vi và thực lực của nữ nhân do Chí Mỹ Nương Nương phái tới như thế nào? Hoắc lãng, không rõ lắm, nhưng không biết bay, chắc hẳn chưa đến cao huyển. Thanh Nha lại quay sang nhìn Dữu Khánh hỏi, bắt lấy nữ nhân đó hẳn là không khó, mấu chốt là Lê Hoa Nương Nương. Y liếc mắt nhìn minh tăng và hướng lan huyền. Hiển nhiên Y có chút lo lắng.

19:41

Hướng Lan Huyên đang coi mình nằm yên trên lương người khác, rõ ràng đã bị thương nặng. Có lẽ không tiện ra tay, y không nắm chắc Minh Tăng có thể ra tay liền bắt được Lê Hoa hay không, đó là một ưu tu cao huyền kỳ cựu. Việc này không thành vấn đề. Hướng Lan Huyên lại vỗ vỗ vai Dữu Khánh, bên cạnh vị thám hoa lang này của chúng ta còn ẩn dấu một cao thủ, liên thủ với Đại Hòa Thượng để bắt sữ Lê Hoa chắc hẳn không phải vấn đề lớn. Nhưng ta cảm thấy không cần phải bắt sữ Lê Hoa.

Thả bà ta đi có lẽ càng thích hợp hơn. Mọi người đều ngạc nhiên khi nghe nói như vậy, Dữu Khánh tự nhiên là muốn thỉnh giáo, nghĩa là sao? Trước tiên ngươi hãy nói xem nói ngươi định bố trí những người đó như thế nào. Không phải là muốn mang theo bọn họ chạy khắp nơi chứ. Ta khẳng định rằng, trong số đám người Tam tiên bảo chắc chắn có nội gián của thế lực khác. Ngươi đừng để bị người khác hại vì lòng tốt của mình. Dữu Khánh, hiện tại, để họ đi theo chúng ta ngược lại là hại bọn họ.

20:40

Rọn dẹp sạch sẽ tay mắt theo dõi ở xung quanh chính là để bọn họ có thể thoát thân, để bọn họ dễ dàng phân tán ra hành động. Bọn họ sẽ tản ra tìm địa điểm thích hợp, ẩn nấp và chờ thông báo. Nếu chúng ta có thể đi ra ngoài, chúng ta sẽ nghĩ cách dẫn bọn họ cùng rời đi. Hiện tại, chúng ta chỉ có thể làm được như vậy. Hướng lan huyên quay trở lại đề tài ban đầu, không nên bắt giữ lê hoa. Cứ để Đại Hòa Thượng Hù dọa bà ta bỏ chạy là được.

Còn vị hoác huynh đệ này, chúng ta ngược lại phải bắt, giữ. Hoắc lãng lập tức trợn to hai mắt, những người khác cũng có chút kinh ngạc. Cụ khụ! Thanh Nha cất tiếng ho khăn, mặc dù có chút e sợ hướng Lan huyên, nhưng dù sao hoác lãng cũng là người của Y. Y không thể ngồi yên bỏ mặt, tự nhiên là phải nói giúp, hướng đại hành tẩu, chẳng lẽ huynh đệ này của ta có vấn đề gì hay sao? Hướng Lan huyên bình thản nói, nếu Kha Mật phát hiện bên người mình có nội gián.

và biết vị hoắc huynh đệ này đã bị chúng ta xử lý, ngươi đoán xem Kha Mật sẽ cảm thấy ai là nội gián. Vừa nghe được những lời này, mọi người đều chố mắt sừng sốt, Đại Khái đã hiểu được nàng có ý gì. Đào mắt nhìn phản ứng của mọi người, Hướng Lan Huyên tiếp tục nói, Kha Mật đã quy thuận vân côn, việc giết chết Lê Hoa thực ra không có nhiều ý nghĩa đối với chúng ta. Thả bà ta trở về, bà ta cũng chưa chắc đã có thể tránh thoát được kiếp nạn này, có lẽ không cần chúng ta động thủ.

bên Kha Mật sẽ giải quyết bà ta. Có thể sống sót được hay không phải nhìn xem bản lĩnh của chính bà ta. Nếu bà ta may mắn không chết, có thể khiến Lê Hoa này sinh dãn nước với bên đó, sẽ để lại cơ hội cho chúng ta lợi dụng. Có lẽ còn có thể khiến Lê Hoa trở thành chỡ giúp cho chúng ta. Còn về Hoác Huyên Đệ, ngược lại có hai lựa

chọn. Có thể để cho bên kia lầm tưởng rằng đã bị chúng ta giết chết, đến lúc đó Kha Mật tự nhiên sẽ không tiếp tục nghĩ biện pháp tính sổ với Hắn.

Hắn có thể an tâm ẩn nấp đến cuối cùng. Nói không chừng còn có thể sống sót cùng rời đi với chúng ta. Tuy nhiên, trong chuyện này còn có nguy hiểm rất lớn, vấn đề là chúng ta có thể thoát được khi vị vân côn thượng tiên đó ra tay hay không. Ta nghĩ sẽ tốt hơn nếu hoặc huynh đệ có cơ hội trở lại bên cạnh khà mật. Nếu chúng ta thành công, có thể cùng rời đi với chúng ta. Còn nếu chúng ta thất bại, cho dù chúng ta thân tử đạo tiêu cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc người tiếp tục sống sót.

23:07

thời điểm này không phải ai cũng có cơ hội bắt cá hai tay, không biết Hoác Huyình Đệ có dám hay không. Nghe xong những lời nói này, Hoắc lãng có phần thất thần, quả táo cổ có giật, miệng thỉnh thoảng nuốt khan một cái. Còn Giữ Khánh thì khóe miệng giật giật, có chút rợn tóc gáy, thầm nghĩ nữ nhân này không chỉ độc ác tàn nhẫn, chỉ với sự âm hiểm xảo trá này, người nào cưới nàng người đó không may. Thanh Nha không có hé răng nữa, ngón tay vân vê củ đậu phộng, thỉnh thoảng liếc nhìn Hoắc lãng.

Mấy người tiếp tục bàn bạc một lúc, sau đó Hoắc lãng không có đi cùng bọn Hán. Chẳng bao lâu, A-Lang Đại Cô được Giữ Khánh dặn dò, rời đi cùng với Hoắc lãng, sau một thời gian. Liên bắt về nữ tử mà Hoắc lãng nói là do Chí Mỹ Nương Nương phải tới, đưa tới chỗ Giữ Khánh để thẩm vấn. Sau khi đã lấy được gần hết thông tin và

làm xong chuẩn bị, Minh Tăng lại cùng rời đi với A-Lang Đại Cô, gặp gỡ Hoắc lãng trốn ở chỗ tối, rồi lao thẳng tới nơi lê hoa ẩn nấp.

Sau một hồi, Giao Chanh ẩm ý, Lê Hoa rất sợ hãi, không biết vì sao mình bị bộc lộ, đối mặt với sự vây công của hai đại cao thủ cao huyền. Nhất là trong đó còn có Minh Tăng, bà ta sợ đến mức không dám đánh trả, chỉ ngăn chặn để chạy chối chết. Khi Giao Chanh nổ ra ở đó, nhóm người Giữ Khánh cũng triển khai các hành động liên quan, lần theo mạnh mối và tiến hành quét sạch các tai mắt theo dõi. Nhóm người do Thanh Nha dẫn rắt bắt được Hoắc lãng đang chạy trốn.

có vẻ cũng không có ý định giữ lại người sống. Ngay khi Thanh Nha muốn đích thân ra tay đánh chết thì Hoắc lãng trong tình trạng vô cùng thảm hại kinh hoảng kêu to, Thanh ra tha mạng, Thanh ra đừng có giết ta. Ta là Hoắc lãng, ta là Hoắc lãng của tỉnh Viễn Thuyền Hành. Thanh Nha thoáng sửng sốt, lấy hình thạch da rọi sáng khuôn mặt Hoắc lãng quan sát cẩn thận một hồi ở ngay trước mặt mọi người. Rồi cất tiếng cười nhạt, Hoắc lãng đã chết từ lâu, dám giả danh lửa bịp lão tử ưu.

vốn định cho người được chết thoải mái. Thành ra, ta chưa chết, ta giả chết. Người chết không phải là ta, người chết là thế thân mà khà mật sắp đặt cho ta. Hoắc lãng vừa nói vừa dạch ra một vết máu đầm đìa trên mặt, thì pháp bước ép cô chùng làm thay đổi dung mạo ở trong cơ thể, khôi phục lại khuôn mặt vốn có của mình. Quá trình ghê tẩm đó khiến mọi người sợ hãi không ít.

Chương 1423: Quy Thuận

Thật đúng là cháu trai nhà ngươi rồi. Sau khi nhìn thấy rõ dung mạo đã khôi phục lại của Hoắc lãng, Thanh Nha có chút kinh ngạc cất tiếng thốt lên. Rồi chuyển trảm Thảo Đao chuẩn bị chém xuống thành vỗ ngang, trực tiếp đánh cho gã hôn mê bất tỉnh, tiếp đó vẫy tay gọi Thủ Hạ. Đúng là Hoắc lãng, giữ lại đi, sau này chúng ta còn phải hỏi hắn để biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở tỉnh Viễn Thuyền Hành. Hai gã Thủ Hạ của y tiến tới ra tay, Hạ cấm chế lên người Hoắc lãng.

rồi trực tiếp nhắc lên kéo đi. Tại đây còn có người của Tam Tiên Bảo, Phượng Quan Vân cũng ở trong đó. Người của mấy bên chia ra sao trộn vào nhau, tránh để một bên nào đó hành động độc lập. Đây cũng là một sự sắp xếp cố ý trong kế hoạch của hướng Lan Huyên, để cho người của nhiều bên biết được quá trình hoắc lãng bị bắt. Sau khi cả nhóm người quay trở lại tập trung cùng hầu hết mọi người, phía bên Tam Tiên Bảo lập tức có người lặng lẽ báo cho đám người Dữu Khánh biết quá trình hoắc lãng bị bắt.

mà trọng tâm của đám người Dữu Khánh đã không còn ở vấn đề này nữa, những tai mắt ở xung quanh đã được quét sạch, điều quan trọng nhất bây giờ là phân tán đám người ở đây. Những gì có thể nói ra đều được giải thích rõ ràng ngay trước mặt mọi người, mục đích của chiến dịch dọn dẹp sạch sẽ tai mắt xung quanh vừa rồi chính là để giảm thiểu rủi do cho mọi người chạy trốn. Về phần mọi người có thể hiểu được hay không đã không còn quan trọng nữa, không muốn phân. Tán cũng phải phân tán.

Phía bên đám người tam tiên bảo khó tránh khỏi có người tỏ ra đau buồn và phẫn nộ. Khi sai khiến mọi người thì coi mọi người là người của mình, bây giờ tình thế nguy hiểm thì lại cho rằng mọi người là gánh nặng sao. Có người nghĩ không thông, nhưng không còn cách nào khác, cần phải chấp nhận hiện thực. Nhưng vẫn có người đột nhiên hết to lên, nhị đường ra, tam đường ra, có phải các người đã biết trước rồi hay không? Lời này vừa được nói ra.

tô thù tử đang đứng bên cạnh Giữ Khánh đối mặt với mọi người cảm thấy bối rối. Quả thực Giữ Khánh đã thông báo cho bọn họ biết trước chuyện này. Nếu như không có trao đổi trước, đến khi sự việc xảy ra mới thu xếp thì sẽ không kịp. Bọn họ cũng có thể hiểu được điều này. Nói một cách công bằng, bọn họ cũng cảm thấy Giữ Khánh làm đã đủ tốt, nếu là người khác, e rằng đã vứt bọn họ lại bỏ chạy từ lâu rồi.

Làm gì còn lãng phí thời gian tại thời điểm này đi giúp mọi người dọn dẹp sạch sẽ tai mắt theo dõi. Với thực lực của đám người Giữ Khánh, bọn hắn có thể trực tiếp bay đi, hoàn toàn không cần phải dọn dẹp tai mắt gì đó trên mặt đất. Việc này quả thực là vì tốt cho mọi người. Anzi chỉ có thể giải thích lại lần nữa việc bị tình thế ép buộc. Cô ta vẫn còn chưa nói xong, Giữ Khánh đã xua tay ngắt lời, không có gì phải dài dòng, ta không có ý hại mọi người.

Ai có thể hiểu được thì tốt, chưa thể hiểu cũng sẽ hiểu. Tiếp theo sẽ sắp xếp cụ thể cho mọi người. Ta ở đây lấy danh dự của thám hoa lang để đảm bảo rằng, chỉ cần có thể sống sót rời đi, ta nhất định sẽ liên lạc với mọi người, tuyệt đối sẽ không bạc đãi mọi người. Sau đó hắn quay sang phớt tay gia hiệu với Anji và tô thu tử, để cho hai

người nhanh chóng hết sức đi sắp xếp. Hai người cũng biết không thể chỉ hoãn thêm nữa, quyết đoán đi thực hiện.

Họ chịu tập người Tam Tiên Bảo đến một bên, chia người thành từng nhóm 5 người, nói cho từng nhóm biết địa điểm ẩn nấp của họ. Vẫn là câu nói kia, không thể tập trung lại cùng rời đi, phải phân tán ra, và yêu cầu mỗi nhóm không được tiết lộ nơi ẩn nấp của mình, để tránh xảy ra chuyện có người của nhóm khác rơi vào trong tay kẻ địch sẽ tiết lộ vị trí bọn họ. Sau khi nghe thấy sắp xếp như thế, tâm tình đám người Tam Tiên Bảo mới ổn định lại rất nhiều.

có thể nhận ra được hắn không phải đang qua loa để đối phó bọn họ, mà thực sự là đang suy nghĩ cho bọn họ. Chẳng bao lâu, đám đông người nhanh chóng vù vù tàn đi. Nhóm người phía bên Thanh Nha thì dễ xử lý, sau khi Thanh Nha giải thích rõ lợi và hại, dặn dò một số việc xong, các huynh đệ thủ hạ lập tức làm theo. Thanh Nha không muốn đi chung với Giữ Khánh, Y vốn định đi cùng các huynh đệ của mình, nhưng với tình hình hiện nay Y cần phải đối mặt với hiện thực.

Nếu tất cả người phía bên Y đều trốn đi trong tình trạng như kẻ mù người Điếc, không biết gì về tình hình bên ngoài, như, vậy làm lão đại như Y là vô trách nhiệm đối với các huynh đệ của mình. Vì các huynh đệ và cũng vì chính mình, Y hiếm thấy mà không đề cập đến việc tách khỏi nhóm người Giữ Khánh. Hơn trăm người trong phút chốc chỉ còn chừng 10 người. Chơi sắp sáng rồi, chúng ta đi thôi, nơi này không thích hợp ở lâu. Giữ Khánh nhìn về phía ngọn núi cao nhất phía xa xa.

30:20

Cất tiếng kêu gọi mọi người xuất phát. Đó là địa điểm hẹn gặp Alang Đại Cô. Alang Đại Cô đã được Dữu Khánh phái đi điều tra tình hình nơi lối ra tiên phủ. Ở lại tiếp tục đi tìm côn, hay lập tức mở ra cổng tiên phủ để rời đi, tất cả đều tùy thuộc vào tình hình ở lối ra. Khi bọn hắn chạy tới điểm hẹn thì Alang Đại Cô đã nấp ở đó chờ bọn hắn, đồng thời bà ta cũng đem về một tin tức không tốt. Phía bên lối ra đã tập trung rất nhiều người của Vân Côn.

30:49

số lượng cự nhân có thể nhìn thấy không ít hơn trăm người, bởi không rõ thực lực thế nào nên bà ta không dám tới gần lối ra. Theo những gì nghe trộn được, có vẻ Vân Côn đã đích thân canh giữ tại lối ra. Vân Côn đột nhiên chạy đến đó đích thân tỏa chấn, điều này có nghĩa là gì? Mọi người bỗng thấy đau đầu, phản ứng đầu tiên chính là không thể ra được nữa rồi. Xem ra, Vân Côn đã nhận thấy chuyện lúc trước không thích hợp. Hướng lan huyền buông tiếng thở dài.

Bây giờ nên làm gì mới là vấn đề, mấu chốt là bọn hắn gần như không biết gì về tình hình phía bên Vân Côn, không biết rõ tình hình thì không thể nghĩ ra giải pháp. Dữu Khánh lại nói An Gi đem thị nữ của Chí Mỹ Nương Nương đến đây để thẩm vấn, bây giờ cần phải tìm hiểu kỹ hơn về Vân Côn và Chí Mỹ Nương Nương từ cô ta. Thanh Nha cũng nói tô thù tử đưa Hoắc lãng tới để thẩm vấn, Thanh Nha bộc lộ ra bộ dạng anh chị của mình, trong quá trình thẩm vấn y thỉnh thoảng thưởng cho Hoắc lãng mấy cú tá tai.

Azi và tô thu tử cùng đi theo, chủ động nhận làm những công việc lạt vạt. Bách lý tâm vẫn như trước, leo lên trên đỉnh ngọn cây cao nhất, quan sát xung quanh. Có rất nhiều cự nhân đang ngồi trên bậc cấp bên bờ biển, dưới hai cây cổt khổng lồ cao vút trên biển cũng có những cái đầu to lớn của cự nhân nhấp nhô. Các chủng loại thủy tộc được triệu tập đến đây dày đạc chi chít khắp vùng biển này.

Trên không trung có rất nhiều quái vật trông giống như rắn bốn chân răng rộng đôi cánh bằng thịt bay lượn vòng quanh trên bầu trời, người ngoài muốn lặng lẽ tới gần khu vực này là chuyện không thể nào. Lực lượng tiềm ẩn của tiên phủ dường như đã thực sự được đánh thức vào thời điểm này. Trên cây cột khổng lồ với ánh nắng ban mai làm nền, quầng sáng phía sau vân côn bọc lộ rõ ràng thân phận của Y. Một thị nữ mình đầy vết thương quỳ gối trước Y, trả lời trong tiếng khóc.

Đây là người được Chí Mỹ Nương Nương phải đi dẫn đường cho Kha Mật. Cô ta bị Kha Mật bắt tới, nói đúng hơn là bị Kha Mật lừa gạt đến đây. Lúc này Kha Mật đang khoanh tay cuối đầu đứng, ở một bên. Kha Mật vốn muốn trực tiếp bắt sữ cô ta, nhưng sau đó bởi vì không biết Vân Cồn đi đâu, nên lại lần nữa phát huy giá trị lợi dụng của nữ nhân này. Sau khi tìm hiểu và tìm được Vân Cồn tới đây, lão ta mới quyết đoán bán đứng nữ nhân này, Đích thân bắt cô ta đưa đến chỗ Vân Cồn.

33:08

Kha mặt cũng rất thành thật, tại trước mặt vân côn, lão ta không có dấu dếm bất cứ điều gì. Chủ động giải thích rõ ràng vì sao mình quy thuận vào chí mỹ nương nương, rồi vì sao mình lại phản bội chí mỹ nương nương. Lão ta cũng bộc lộ rõ ràng lý do mình quy thuận vào

y, đó chính là để kéo dài tủi thọ. Thậm chí còn thú nhận mình có linh trùng, giải thích quá trình linh trùng làm sao rò xét được tin tức, sau đó quyết định mạo hiểm đến báo tin. Nhưng thị nữ này không biết là cứng miệng.

Hay là thực sự biết được quá ít, cô ta chỉ nói rằng mình phụng lệnh Chí Mỹ Nương Nương ra ngoài làm việc. Giúp đỡ Kha Mật, thật sự không biết chuyện Chí Mỹ Nương Nương muốn phản bội, cô ta cũng không biết chuyện gì giữa Chí Mỹ Nương Nương và Kha Mật. Kha Mật ở một bên lắng nghe, bề ngoài tỏ ra bình tĩnh, thực ra trong lòng vô cùng căng thẳng. Lão ta không biết tình huống của Vân Côn như thế nào, vẻ mặt một mực không biểu cảm, ngay cả khi nghe tin nữ nhân của mình phản bội mình.

Vị thượng tiên này rốt cuộc có chấp nhận cho mình quy thuận vào hay không, từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ biểu hiện nào, có thể tưởng tượng được sự căng thẳng trong lòng lão ta. Đột nhiên, từ nơi xa chuyển đến một tràng nổ vang thật lớn, lão ta hơi nhắc đầu nhìn tới, chỉ thấy một cự nhân đang nhanh chóng lao vuốt đến trong không trùng. Âm thanh nổ vang đó chính là âm thanh không khí chấn động nổ vang do cự nhân này bay quá nhanh. Địa điểm lao đến chính là nơi đây. Khi đến gần, tiếng động đột nhiên giảm bớt.

Mặc dù dừng lại lơ lửng tại vị trí khá xa, nhưng vẫn tạo ra một trận cồng phòng. Cự nhân bay tới là một nữ nhân, ăn mặc tương đối hở hang, phần thân dưới cuốn mông, phần thân trên có cuốn ngực, thắt lưng cuốn một chuỗi dây xích kim loại. Trong cao giáo gọn gàng, mái tóc dài đen tuyền tung bay phất phới, xung quanh có một

đám rắn bốn chân có cánh bay lượn xoay quanh cô ta. Chỉ với việc thể trọng nặng như vậy vẫn có thể lơ lửng trên không.

Kha Mật đoán rằng nữ cự nhân này chắc hẳn là Phổ Nhạ ở hốt Nhi Sơn. Nữ từ cự nhân bay đến trước cây cột nhô đầu lên, chỉ để lộ ra mắt và mũi, cung kính chào, thượng tiên. Vân Côn lạnh lùng hỏi, Phổ Nhạ, phía bên người thế nào rồi? Kha Mật thầm nghĩ mình đoán không sai, quả nhiên là cô ta. Phổ Nhạ đáp, đã bắt hơn 5.000 người, hầu hết đã bị đưa qua cự linh động một lần, không thể chạy thoát nữa.

không biết Thượng tiên khẩn cấp gọi ta tới đây có điều gì phân phó. Vân Côn, người nói cho cô ta biết tình huống đi. Sau đó hiện trường trở nên yên tĩnh. Kha mặt trợt nhận ra Phổ Nhạ đang chằm chằm nhìn mình, lão ta thoáng sửng sốt rồi như nhận. Gia điều gì đó, lão ta ngay lập tức quay đầu, phát hiện Vân Côn cũng đang nhìn mình chằm chằm, tức thì bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là yêu cầu lão ta kể lại tình hình. Lão ta không có lo lắng, ngược lại còn âm thầm vui mừng.

nhưng lại không biết nên nói cái gì, nói về chuyện chí Mỹ nương nương ưu. Đầu óc xoay chuyển, lão ta nhanh chóng bỏ qua vấn đề này, kể về chuyện Vân Côn trả trộn vào tìm hiểu tin tức, sau đó bởi vì bọc lộ mà dẫn tới 3 đại thế lực phân tán bỏ chạy. Phổ nhạc vừa nghe vừa đánh giá Kha Mật. Kha Mật kể lại đại khái tình hình đến thời điểm thích hợp thị dừng, Vân Côn thuận thế nói tiếp, trước tiên tạm thời bỏ qua đám ô hợp kia.

Người tập trung lực lượng đi bắt những nhân vật chủ chốt cầm đầu các nhòng người tiến vào lần này đi. Hiểu rồi. Phổ Nhạ đáp. Cô ta đã

bắt nhiều người từ bên ngoài vào như vậy, đã biết được tương đối tình hình của những người đi vào, tuy nhiên, cô ta vẫn thắc mắc hỏi một câu, Thượng Tiên, A bồng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vân Côn, hẳn là đã bị tên mập bên cạnh thám hoa lang giết chết. Ngay cả ta cũng không biết rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Người gặp hắn thì phải cẩn thận.

Y không đề cập đến việc thực lực Minh Tăng có thể đối đầu với Y, tên mập bên cạnh thám hoa Lang U. Kha mật kinh nghi, làm sao có thể như thế? Lão ta cũng không chỉ nhìn xem, đây chính là lúc xuất lực thể hiện giá trị của mình, lão ta không hề ngần ngại. Chủ động chắp tay nói, thượng tiên, tiểu nhân có hai con linh trùng đang ở trong tay sô vũ, tứ động chủ của Thiên Liêu Sơn. Tiểu nhân có thể cảm ứng được vị trí linh trùng của mình.

Có lẽ có thể hỗ trợ một phần cho Phổ Nhạ đại nhân. Vâng cô nói với Phổ Nhạ, vậy thì dẫn Hắn theo đi. Người này mới quy thuận vào, không biết là chân tiểu nhân hay là giả tiểu nhân, người nên để phòng một chút. Nếu có gì đó bất thường hoặc là nhìn không vừa mắt thì cứ giết Hắn đi. Lời nói thẳng ra như thế khiến cho Kha Mật bối rối và lo lắng. Vâng, Phổ Nhạ đáp lời, khi quay người thì gọi Kha Mật, đi. Cô ta lướt đi, nhắc lên một chận cuồng phong.

Nữ nhân này nắm giữ quyền sinh sát Kha Mật, có thể dựa vào tâm trạng mà quyết định sự sống chết của Kha Mật. Nên Kha Mật nào dám chậm chễ, nhanh chóng hành lễ với Vân Côn, sau đó nhanh chóng lau vuốt lên không trung, đuổi theo. Hai người một lớn một nhỏ gặp nhau chốc lát trong không trung, sau đó Kha Mật bắt đầu dựa vào cảm ứng đi trước dẫn đường. Rất nhiều nhục xí tứ cước xa kích thước khác nhau chở người cùng bay đi theo. Bầu trời càng ngày càng sáng lên.

Chương 1424: sơ xuất

dưới một sơn cốc được bao phủ bởi rất nhiều dây leo, có hơn chục người đang ẩn nấp trong đó, đây là một bộ phận nhân viên Thiên Lưu Sơn, Ô Ô và So Vũ đã gặp lại nhau, đang ở đây chờ đợi. Một nhóm người có thể quan sát được khung cảnh bên ngoài bằng cách hơi vạch ra đám dây leo trên đỉnh đầu. Mặt trời đã hiện lên, So Vũ không hiểu sao cả, thấy có chút nôn nao, người đi tìm thám hoa lang tại sao vẫn chưa trở về. Ô Ô trả lời.

Có thể là vì đám người thám hoa lang đã chạy khá xa, hơn nữa trời lúc trước khá tối, không dễ tìm được xấu hiệu. Trinh sát bên này phái ra ngoài đã phát hiện lối ra tiên phủ đã bị phong tỏa, đồng thời cũng phát hiện ra hướng đi của nhân viên Cửu Hạp và Mông Phá. Sở dĩ bọn họ có thể phát hiện ra, tự nhiên là bởi vì bên này có tay mắt cài cắm vào bên kia. Bọn họ cũng có phát triển tay mắt trong đám người Tam Tiên bảo, vì vậy, bất kể nhóm người Dữu Khánh chạy đi đâu.

đều sẽ có người lưu lại ký hiệu để cung cấp mạnh mối hướng đi cho bọn họ. Vấn đề bây giờ là, bọn họ đã truy tung được hướng đi phía bên Cửu Hạp và mông phá từ lâu, nhưng người truy tung tung tích của nhóm người thám hoa Lang lại chậm chạp không có phản hồi. Mâu chốt là Ô Ô đã đưa ra quyết định, trong mấy nhóm người, Ô Ô muốn đi cùng nhóm người thám hoa Lang. Gã cảm thấy đây là lựa

chọn tốt nhất, So Vũ là lão tứ, chỉ có thể nghe theo nhị ca. Trong khi nơi này đang nói chuyện,

Trên vách đá Sơn Cốc bỗng nhiên có ba người luồn xuống, chính là những người được phái đi truy tìm tung tích nhóm người Dữu Khánh. Ba người trực tiếp chạy đến trước mặt nhị vị động chủ phục mệnh. Sau khi hành lễ, người cầm đầu báo cáo, nhị động chủ, tứ động chủ đã tìm được người cài vào Tam Tiên Bảo rồi, và cũng đã liên lạc, nhưng họ đã tách ra khỏi đám người thám hoa lang rồi, được chia thành từng nhóm 5 người đi ẩn áo.

Gã kể lại quá trình phân tán của nhóm người Dữu Khánh mà mình biết được từ chỗ nội gián. Sau khi nghe xong, Oouken Nghi hỏi, không phải hướng lan huyên đã chạy thoát rồi sao? Làm sao còn bị Vân Côn đánh trọng thương? Ánh mắt xô vũ lấp lóe, Y không mấy ngạc nhiên với việc hướng lan huyên bị đánh trọng thương. Bởi vì lúc trước khi thoát thân thì Y cũng đã âm thầm dùng thủ đoạn lấy hướng lan huyên làm mồi thu hút Vân Côn rời đi, tuy nhiên, nhân thủ mà Y bố chí không có phát huy tác dụng. Lúc này,

Y Đại Khái đã đoán được, có lẽ Y không phải là người duy nhất lấy hướng Lan Huyên ra làm mồi, nếu không, hướng Lan Huyên sẽ không xui xẻo như thế. Người cầm đầu về phục mệnh đáp, nội gián chỉ nghe nói là bị vân côn đánh bị thương, được Thám Hoa Lang cõng về. Hình như Thám Hoa Lang đã nhận ra được tình huống có biến cố, nên đã cùng với Minh Tăng khẩn cấp chạy đi cứu hướng Lan Huyên đưa về. Nội gián cũng không biết rõ tình huống cụ thể, hắn cũng có hỏi thăm những người khác, nhưng không ai biết rõ.

Hắn lại không thể trực tiếp hỏi thăm đám người thám Hoa Lang. Ô ô chầm ngâm nói, ở xa như vậy vẫn có thể nghe được động tĩnh cực lớn, chẳng lẽ là Văn Khúc và Văn Côn đánh nhau sao. Đối với Văn Khúc, đây là lần đầu tiên Gã lĩnh giáo nhân vật đó, cũng khiến Gã có phần kính ưỡng. Trong hoàn cảnh như vậy, ông ta lại dám một mình cứng rắn đối mặt với Văn Côn, thực sự lạc an, đảm a, khi phách đó không bội phục cũng không được. Hơn nữa, rõ ràng là ông ta đã giúp đỡ Gã, nếu không…

Gã đúng là không có biện pháp thoát thân, gã cần phải thừa nhận ân tình này. So Vũ không phải là hướng lan huyên được Minh Tăng và thám hoa lang cõng về sao? Động tĩnh đó có khả năng là Minh Tăng do đấu với Vân Côn. Van Khúc hẳn là không ngăn được Vân Côn, nhưng Minh Tăng thì có khả năng đó. Ô ô có chút chẩm ngơm khẽ gật đầu. Ba người trở về phục mệnh đều kinh hạc, không biết vì sao tứ động chủ lại nói như vậy. Van Khúc không đỡ được Vân Côn.

Minh Tăng lại có thể đỡ được ưu. So Vũ phất tay cho ba người lối ra, sau đó mới xoay lại nói, Thám Hoa Lang và Minh Tăng có thể chạy đến cứu người. Chỉ sợ bọn họ đã sớm biết trước có biến cố, lại còn có thể giò xét ra tai mắt mà văn côn bố trí ở xung quanh để dọn dẹp sạch sẽ. Nhị ca, xem ra lựa chọn của ngươi là đúng. Thám Hoa Lang này quả thực không đơn giản, quả thực phải nghĩ cách tìm đến hắn mới được.

Chìa khóa ra vào cũng không ở trong tay chúng ta, thời hạn 10 ngày cũng là một phiền toái lớn. Hy vọng phía bên hắn có biện pháp khác. So Vũ vừa định tiếp lời, ánh mắt trợt sao động, bởi vì nhận thấy hai con linh trùng trong lọ nhỏ trên người mình dường như trở nên sao động. Vẻ mặt dưới lớp tre mặt đột nhiên thay đổi, Y nhận ra rằng mình mãi bận rộn việc khác nên đã phạm phải một sơ sốt lớn

không nên có. Oh oh vô tình phát hiện ra sự khác thường của Y, vô thức hỏi, sao vậy? So Vũ

Nhị ca, ta lo rằng ba người bọn họ trở về có thể đã bị người ta theo dõi rồi, để cho an toàn, ta sẽ dẫn mấy người đi kiểm tra xung quanh một chút. Cẩn thận là chuyện tốt, ô ô ử một tiếng. So Vũ xoay người rời đi, đi được mấy bước y bỗng nhiên dừng lại quay đầu nói, Nhị ca, ngươi cũng nên cẩn thận một chút. Ô ô nhìn y, nhận ra được có điều gì đó bất thường, có chút ngạc nhiên hỏi, lão tứ, ngươi làm sao vậy? So Vũ

Chỉ là cẩn thận nhiều hơn một chút, nếu như ta phát hiện có gì đó không ổn, ta sẽ phát ra cảnh báo, chúng ta cần chuẩn bị gặp lại nhau ở điểm hẹn tiếp theo." Oh oh gật đầu thể hiện đã hiểu. So Vũ không nói thêm gì nữa, nhanh chóng gọi thêm mấy người rồi rời đi. Mấy người nhanh chóng từ một góc sơn cốc lẻn ra ngoài. Sau khi dẫn mấy người chạy ra xa thêm một chút, So Vũ lấy chiếc lọ kim loại trên người kia ra. Giao cho hai gã thủ hạ bảo quản và căn dặn.

Có nhìn thấy ngọn núi cao nhất đó không? Các người cầm theo thứ này chạy đến đó trở lại. Nếu trên đường đi có xảy ra bất kỳ chuyện gì, trước tiên hãy lập tức giết chết hai con con trùng ở trong lọ. Đã hiểu chưa? Vâng. Didi, hai người lập tức cầm lấy chiếc lọ, nhanh chóng luồn sâu vào trong núi rừng. So Vũ rõi mắt nhìn theo, trong mắt đầy vẻ nghiêm trọng, Y biết rõ sẽ khó có thể gặp lại được hai gã thủ. Hạ này nữa rồi, nhưng Y không thể không làm như vậy.

Y quay lại vẫy tay gọi hai tên thủ hạ còn lại, ba người thay đổi phương hướng nhanh chóng chạy sang hướng khác. Hai người đi

trước chưa chạy được bao xa thì bị một người chờ sẵn cản lại với vẻ mặt cười nhạt, đó chính là Kha Mật. Kha Mật đã cảm ứng được hướng di chuyển của Linh Trung, cho nên nhanh chóng chạy tới phía trước chặn đường, nhưng hai người xuất hiện trước mắt lại khiến cho lão ta không thể cười nổi nữa. Mặc dù lão ta chưa từng nhìn thấy bộ mặt thật của Sô Vũ, nhưng với ánh mắt già đời của lão,

45:08

Thứ thoáng nhìn qua là có thể biết được trong hai người này không thể có Sô Vũ. Lão ta lập tức quát lớn, Sô Vũ đâu? Trong khu rừng rậm phía sau lão ta lập tức sông ra một đám người muôn hình muôn vẻ, còn có không ít nhục xí tứ cước xà. Thế trận này khiến cho sắc mặt hai người đại biến, trong nhái mắt liền nhận ra rằng fan này mình khó tránh khỏi tay kiếp. Nhớ tới lời dặn dò của Sô Vũ, người cầm chiếc lọ kim loại đột nhiên thi pháp phá hư, ép cho hai con linh trùng trong lọ nổ tung.

Các ngươi, sắc mặt khà mật đại biến, còn chưa nói xong, phụt, miệng đã phun ra một ngụ máu tươi, hai tay ôm lấy ngược. Thân thể run rẩy một cái, ngay sau đó lập tức lao tới đồng thời gào lên quái dị, ta sẽ giết các ngươi. Bộ dạng đau buồn, tức giận và oán hận đó có vẻ còn đau lòng hơn cả là phụ mẫu của lão ta bị giết chết. Tuy nhiên, cuối cùng lão ta vẫn giữ lại được một chút lý trí, dù sao lão ta còn phải có gì đó để giải thích với Vân Cồn.

Giữ lại người sống mới có ích, trong cơn tức giận, lão ta giảm lực lại, chỉ đánh cho hai người thổ huyết, ẩm ẩm ngã xuống đất. Lão ta còn chưa kịp cho hỏi tung tích của số vũ, ở cách không xa đã vang lên tiếng đánh nhau ẩm ẩm. Thoáng quay đầu nhìn, Kha Mật nhanh chóng ra tay không chế hai người ngã trên đất, sau đó vội vã bay

lên không chung kiểm tra. Đúng lúc nhìn thấy một bóng người từ trong rừng nhảy ra, đánh bay một số người và nhục xí tư cước xà quấn quyết xung quanh.

rồi rất nhanh lao vuốt lên trời, rồi đi. Vừa nhìn thấy cách ăn mặc che giấu khuôn mặt và tu vi có thể bay ở trên trời, Kha-Mật lập tức hết lớn, hán chính là sô vũ, chẳng hán lại. Lão ta cũng khẩn cấp đuổi theo. Đúng vậy, người chạy trốn quả thực là sô vũ, cho dù đã sử dụng mồi nhử nhưng y vẫn không thể thoát thân, chỉ vì khi y kịp phản ứng thì muộn rồi. Kha-Mật dẫn theo một lượng lớn nhân mã đã đến đây, và đã bí mật tổ chức bố trí bao vây trước khi chặn giết.

Bất kể So Vũ chạy về hướng nào, cũng không thể tránh khỏi bị phát hiện. Vừa đụng đầu, Y lập tức quay người chạy ngược lại, nhưng lại đụng phải vòng vây, Y không còn cách nào khác, đành phải công khai chạy trốn trên bầu trời. Khi Y vừa bay qua đỉnh một ngọn núi lớn, một cây đại thụ đột ngột từ mặt đất mọc lên, như một cây trổi khổng lồ vụt ngang vào con rùi, cuồng phong gào thét chấn động như sầm gió. Đối mặt với đòn tập kích đột ngột như thế, So Vũ không hề có sức phản kháng.

Con rùi là y bị đánh bay, chiếc khăn che mặt cũng bay đi, miệng phun máu tươi, rơi xuống mặt đất. Phổ nhã ném cây đại thụ đi, mái tóc dài tung bay, cuối cùng bay lên lơ lửng trên ngọn núi. Cách đó không xa, ô ô nhìn cảnh này với đôi mắt muốn nổ tung. Lúc trước khi Sô Vũ rời đi, gã đã cảm thấy lời nói của Sô Vũ có chút khác thường. Đến khi một đám nhục xí tứ cước xả bay qua bên trên sơn cốc, còn có một số nhân mã lướt qua.

Gã làm sao có thể không bị kinh động? Sau khi lặng im chờ đám đông đó đi qua, Gã mới gan dạ bám theo xem xét tình hình, tại cao gan lớn A. Đến khi nhìn thấy cảnh tượng vay quét, lại nhìn thấy sô vũ bị đánh bay. Gã lập tức hiểu được những lời nói lúc trước của lão Tứ là lời từ biệt với mình, đồng thời cũng hiểu được hành động bất thường của lão Tứ là để dẫn dụ nhân mã bao vây rời đi. Gã cũng đoán được đây có thể là giác dối do linh trùng gây ra.

Nhưng việc này có thể trách một mình lão tứ được sao? Trong thời điểm này Gã cũng không nghĩ tới vấn đề đó, kha mật quy thuận vân côn, mọi người đều không có nghĩ tới việc đề phòng linh trùng đang mang theo trên người. Vì vậy mới để xảy ra sơ sót lớn như vậy, và không kịp thời nhắc nhở lão tứ cũng là trách nhiệm của người làm ca ca là Gã đây. Nhưng Gã chỉ có thể chờ mắt nhìn sô vũ bị đánh ngã, Gã không có mù, với tu vi của lão tứ, nhưng hay cả một chiêu của cự nhân kia cũng không chặn được.

Tu vi trên lệch quá lớn, lớn đến mức không thể kháng cự, gã có chạy ra cũng chỉ là đi tìm chết. Kha mật, người chờ đó cho ta. Trong mắt ô ô xuất hiện tơ máu, gã nghiến răng cất lên một lời oán hận, rồi quyết đoán xoay người rời đi, nhanh chóng trở lại sơn cốc. Yêu cầu mọi người hãy trân trọng cơ hội mà lão tứ phải dùng tính mạng để tranh thủ cho mọi người, cần nhanh chóng sơ tán. Đang nằm trên mặt đất thở hồn hển, sô vũ bị kha mật dùng một tay kéo lên.

Sô Vũ có nửa khuôn mặt người và nửa khuôn mặt thú. Nửa trên là mặt người, nửa dưới là phủ đầy lông thú, miệng cũng có răng nanh thú, dung mạo nhìn rất đáng sợ, đây là bán yêu quái điển hình. Kha mật quan sát y rồi cười ha ha, hóa ra tứ động chủ thiên lưu sơn đãi danh đỉnh đỉnh lại có dung mạo chẳng ra gì như vậy, thảo nào

không dám dùng khuôn mặt thật gặp người. Sô Vũ, người làm vậy có phải là tự ti mà cảm không chứ?

49:56

So Vũ phun một ngụm nước bọt sen lẫn máu tươi tới mặt lão ta, còn chưa kịp chạm đến đối phương thì tất cả đã bắn ngược trở về trên mặt mình. Y thở hồn hền mắng, Kha Mật, người làm chó cho Vân Côn, sẽ không có kết cục tốt. Kha Mật nhổ một nhúm lông dính máu trên mặt Y, nói, ta rất thích nhìn thấy cảnh đám người cao cao tại thượng các người rơi vào kết cục này. Từ trước đến giờ đều là các người coi thường người khác, không nghĩ đến lại có một, ngày bị ta coi thường phải không?

Người thực sự cho rằng mình rất giỏi sao? Người cho rằng người không phải đang làm chó cho đinh giáp thanh sao? Sét về thực lực, sét về năng lực, nếu không có đinh giáp thanh chống lưng, người có cho rằng ta sẽ đặt một con bán yêu quái nhà ngươi vào trong mắt sao?

Người có tin hay không khi ta lại đi ra ngoài thì Đinh Giáp Thanh cũng phải quỳ gối trước mặt ta như một con chó. Rước lời, lão ta xách Sô Vũ bay lên không trung, thật giống như là xách một con chó chết, đưa đến trước mắt Phổ Nhạ. Bước tiếp theo chính là Tiến hành thẩm vấn Sô Vũ. Sô Vũ rất cứng miệng, ngoài việc mắng khà mật ra, y không hề nói gì khác, hiển nhiên là đã có ý định chết. Cuối cùng là từ mấy tên thủ hạ của Sô Vũ mới hỏi ra được một chút tình huống.

đến khi bọn họ phản ứng lại, chạy đến sương cốc che giấu người kia thì không còn nhìn thấy một bóng người nào.

Chương 1425: Tới đúng lúc (1)

Mặc dù trục hụt, nhưng bọn chúng vẫn không từ bỏ việc lùng bắt những nhân viên Thiên Liêu Sơn phân tán chạy trốn kia, đồng thời cũng gia tăng mức độ lùng bắt, bởi vì bọn chúng biết được một thông tin quan trọng từ miệng của những người bị bắt. Đó chính là bên phía Thiên Liêu Sơn đã phát triển mạng lưới nội gián trong các thế lực Đại nghiệp ti, ti Nam phủ và cả thám Hoa Lang.

Căn cứ vào một số dấu hiệu thì có thể đoán được những nội gián đó chắc hẳn có lưu lại đánh dấu như ám ký hay dấu hiệu chỉ đường gì đó để thiên lưu sơn thuận lợi truy tùng. Tuy nhiên mấy người bị bắt không biết ám ký hay dấu hiệu chỉ đường là gì, sô vũ, người duy nhất biết chuyện thì thả chết không mở miệng. Kha mặt nhổ sạch lông trên mặt y, đánh gãy hết răng trong miệng, bẻ gãy từ chi. Còn thả cổ trùng chui vào trong cơ thể để tra tấn y.

sử dụng đủ các loại cực hình nhưng vẫn không thể khiến Y khai ra. Sô vũ không chỉ không khai, còn một lòng muốn chết, Kha Mật tạm thời không thể làm gì được, nhưng cũng không có giết chết Y, giữ lại có lẽ có thể phát huy chút tác dụng làm mồi nhử. Vì vậy, bọn chúng chỉ có thể dốc sức vây bắt những nhân viên thiên lưu sơn lọt lưới lúc trước. Vì mục đích này, Phổ Nhạ đã huy động một lực lượng khổng

lồ, sử dụng phương thức kéo lưới lui tới lục soát khắp một khu vực rộng lớn nơi này.

khiến cho nhiều người lần lượt xa lưới. Ô Ô có thể bay ở trên trời nên đã trốn ra khỏi khu vực lục xoát từ lâu. Thực tế thì Khamat và Phổ Nhã cũng không chông chờ phương pháp tìm kiếm này có thể bắt được người có tu vi như Gã. Trên đường đi, Ô Ô bắt mấy cái miệng để giò hỏi, và không hề dừng lại chút nào, dứt khoát đi thẳng đến cự linh cung, nơi trung tâm, của cự linh phủ. Gã đoán chừng bọn chúng sẽ không giết So Vũ nhanh như vậy, mặc dù Gã không thể trực tiếp cứu So Vũ ra.

nhưng sẽ không ngồi yên nhìn xem số vũ bị giết. Bất kể như thế nào gã cũng phải tìm cách giải cứu y, nghĩ đi nghĩ lại, gã chỉ có thể nhắm vào Cự Linh Cung. Núi non hẻo lánh, cây cao tươi tốt, kỳ sơn tú thủy, suối trong thác nước điểm xuyến giữa biển hoa rực rỡ xanh tươi, còn có một ngọn núi cao vút tận trời. Lẻng đến dưới chân núi Cự Linh Cung sừng sững cao vút, ô ô quan sát xung quanh, nhắm chẩn một vùng đất cao đầy loạn thạch ở trong núi.

đó chắc chắn là một nơi rất thích hợp để quan sát. Gã nhanh chóng lẻn đến vùng đất cao, luôn lách vào trong đống loạn thạch dày đặc, cẩn thận điều tra. Muốn dùng nơi đây làm điểm quan sát, trước tiên tự nhiên phải xác định xem nơi này có an toàn hay không. Gã vốn tưởng rằng nơi này an toàn, bởi vì không nhận thấy có bất kỳ động tĩnh gì khác thường. Nhưng khi gã lặng lẽ nhô đầu nhìn về nơi rất tốt để ẩn áo trong đống loạn thạch thì lập tức sừng sốt.

Gã nhìn thấy nơi đó cũng có mấy đôi mắt đang sững sờ nhìn gã. Hai bên dần dần mở to đôi mắt. Đối với cả hai bên, đây đều là những gương mặt quen thuộc. Một đám người trốn ở trong đó không phải ai khác, chính là nhóm người Dữu Khánh, Minh Tăng và Hướng Lan Huyên. Bọn hắn đến trước Ô Ô không bao lâu, chỉ vừa mới chọn nơi đây làm điểm quan sát, đang cẩn thận quan sát tình huống phía Cự Linh Cung thì đột nhiên Hướng Lan Huyên nói có người đến. Khiến bọn hắn nín thở ngương thần, rất khẩn trương.

nhưng có nằm mơ cũng không ngờ tới người xuất hiện lại chính là Ô Ô. Long hành vân gãi đầu, vô cùng vui mừng hỏi, nhị thúc, sao người lại tới đây. Ô Ô cũng không ngờ tới lại là bọn hắn, toàn bộ thân thể đều xuất hiện, đi vào trong đó, kinh ngạc hỏi, sao các người lại tới đây. Không phải là ngạc nhiên bình thường mà là rất kinh ngạc. Lúc trước bọn gã nỗ lực hết sức vẫn không thể tìm được mấy người này, kết quả chỉ ngẫu nhiên lựa chọn một mục tiêu để chạy đến liền đụng phải.

Thế giới rộng lớn như thế, trời đất bao la như vậy lại có thể va vào nhau như thế này, đúng là đi mòn dày sắt tìm không thấy được đến lại chẳng phí công phu. Tuy nhiên, Gã cũng có thể nghĩ ra được lý do tại sao lại gặp nhau ở nơi này, xem ra quan điểm của hai bên khá giống nhau, cả hai đều cho rằng nơi này là điểm quan sát thích hợp nhất. Ta còn muốn hỏi ngươi chứ, hướng Lan huyên vừa bực mình vừa buồn cười nói. Nàng đi tới bên cạnh Gã, vươn đầu ra ngoài nhìn quanh một vòng.

Rồi ngạc nhiên hỏi, chỉ một mình người. Mặc dù tác dụng phụ của mật ong Bách Hoa tiên phủ thật khiến người xấu hổ, nhưng phải thừa nhận rằng nó thực sự là một loại thật dược chữa thương rất tốt. Hiện tại, thương thế của nàng đã khỏi hơn phần nửa, không cần

phải tiếp tục nằm sắp trên lưng Dữu Khánh bắt người ta làm châu làm ngựa nữa. Khi nghe hỏi có phải mình đến đây một mình hay không, tâm trạng của Ô Ô trở nên nặng nề, gã khẽ gật đầu, quan sát nàng một chút, hỏi…

Nghe nói người bị vân côn đánh bị thương. Lúc trước nghe nói nàng cần phải được người khác gõng trên lưng, nhìn tình huống bây giờ dường như không có chuyện gì, gã có phần nghi ngờ thông tin mình nhận được là sai lầm. Hướng Lan huyên khẽ gật đầu, hỏi, một mình người chạy đến đây làm gì? Ô ô hỏi ngược lại, các người tới đây làm gì? Hai người mở to mắt nhìn nhau một lúc, sau đó hướng Lan huyên dò hỏi, không phải người tới đây cũng vì trí mỹ nương nương chứ? Ô ô kinh ngạc.

đảo mắt nhìn mọi người một lượt, các người cũng tới đây vì trí mỹ nương nương. Hai người nói như vậy, xem như đã trực tiếp bộc lộ ý định đến đây của mình, thực ra bọn họ coi như đã khá thẳng thắn với nhau. Tất nhiên, cũng là bởi vì có một số tình huống cả hai bên đều đã biết rõ. Giữa hai bên có bí mật và sự hiểu ngầm mà người ngoài không biết được, bọn họ có thể tin tưởng nhau ở một mức độ nhất định. Hướng Lan Huyên không hiểu, mấy người bọn họ chạy tới đây còn có thể hiểu được.

Đối phương lẻ loi một mình tới đây là có ý gì? Nàng nghi hoặc hỏi, So Vũ đâu? Chỉ một mình ngơi đến tìm Chí Mỹ Nương Nương sao? Nếu thật sự là đi gặp mặt Chí Mỹ Nương Nương, mà sự việc không được xuân sẻ và xảy ra chuyện, e rằng làm ẩm lên cũng không ai biết được. Ô ô cất tiếng thở dài, So Vũ đã xảy ra chuyện, rơi vào

trong tay lão giả khà mật kia. À! Long hành vân thất kinh, tư thúc bị lão ma đầu đó bắt.

Thanh Ha đứng ở một góc lặng lẽ nhét khóe miệng không răng, trên mặt không có biểu lộ gia hỉ nộ ai ố gì. Nhưng ai có chú ý tới đều có thể nhận ra được Y đang hả hê trước sự xui xẻo của người khác. Hướng Lan Huyên không hiểu, hỏi, mặc dù Kha Mật là một cao huyền danh tiếng đã lâu, nhưng nếu người liên thủ với Sô Vũ, lão ta chưa chắc đã là đối thủ của các người. Khả năng giết chết Sô Vũ cũng lớn hơn là bắt Sô Vũ đưa đi ngay trước mặt người. Ô ô, người quên rằng hắn đã quy thuận vân côn.

chúng ta cũng quên mất, nhất thời sơ sẩy để xảy ra sai lầm lớn, chính là hai con linh trùng của Kha Mật. Lão ma đầu đó hai lần chạy thoát dưới tay Đại Thánh, đường đường toàn bộ Thiên Liêu Sơn lại không làm gì được đồ vật như thế, đánh cũng làm mặt chúng ta. Có cơ hội chúng ta nhất định sẽ bắt hắn về đưa cho Đại Thánh và toàn bộ Thiên Liêu Sơn một lời giải thích. Bởi vì nghĩ hai con linh trùng đó có thể cảm ứng được Kha Mật đến gần, thậm chí còn có thể dùng làm môi nhử rũ rỗ Kha Mật.

cho nên một mực giữ ở trong tay. Thực ra, đó là vấn đề tâm lý của chính chúng ta. Khi đối mặt với Kha Mật, chúng ta luôn có cảm giác yêu Việt, cao cao tại thượng với lão, cho rằng Kha Mật nhìn thấy chúng ta thì chỉ có thể trốn chạy. Không ngờ rằng hắn lại có thể phản công nhanh như thế. Chúng ta còn chưa kịp dùng linh trùng làm mồi dẫn dụ hắn, thậm chí còn chưa kịp nghĩ đến việc. Này thì đã bị hắn đánh cho không kịp trở tay.

Vân Côn còn điều động lượng lớn nhân mã hỗ trợ, có một nữ cự nhân, xem thực lực, chắc hẳn chính là Phổ Nhạ ở hốt Nhì Sơn. Thực lực rất mạnh, sô vũ thậm chí không đỡ nổi một chiêu của cô ta. Ta chỉ có thể bỏ chạy, người của Thiên Lưu Sơn đã tàn mắc hết. Thì ra là thế, đường đường tứ động chủ Thiên Lưu Sơn, trước đây là một người oai phong cỡ nào, đột nhiên rơi vào kết cục như thế, mọi người không khỏi bùi ngủi. Long Hành Vân vẻ mặt đầy lo lắng. Ai?

Hướng Lan huyên cất tiếng thở dài, hỏi, vậy mục đích người đến đây là? Ánh mắt ô ô quét quét qua đám người Minh tăng, rõ ràng là không tiện tiết lộ, gã hất đầu ra hiệu cho hướng Lan huyên, người sau hiểu ý, lập tức đi theo gã ra nơi khác nói chuyện. Những người khác đều tự mình hiểu lấy, duy chỉ có Dữu Khánh là không thức thời cất bước đi theo. Người! Long Hành Vân muốn gọi hắn lại, nhắc hắn thức thời một chút, nhưng khi khi thấy hắn đã trùn ra rồi, gã cũng dứt khoát lướt đi theo.

Chương 1426: Tới đúng lúc (2)

Mấy người đi đến một chỗ kiến đáo giữa sườn núi lần lượt đứng lại, Ô Ô quay đầu lại nhìn thấy Long Hành Vân đi đến đây, liền khiển trách, người chạy tới đây làm gì, quay lại đi. Nhị thúc, hắn. Long Hành Vân chỉ vào Dữu Khánh. Ô Ô liếc nhìn Dữu Khánh, không có tiếp lời về vấn đề này, tiếp tục dăn dậy gã, nói ngươi trở lại ngươi không nghe sao. Ý tư rất rõ ràng, chỉ đuổi ngươi. Long Hành Vân vẻ mặt khó thể tin được, nhưng không biết phải làm sao, sau đó quay trở.

lại với bộ giáng thương tâm. Không còn người nào không liên quan nữa, Ô Ô lại nhanh chóng kiểm tra xung quanh một luật. Rồi mới nói với hai người trước mặt, lão tư ít nhiều còn có chút giá trị lợi dụng, chắc hẳn không dễ dàng chết đi như vậy. Ta dự định lợi dụng chí mỹ nương nương kia tạo áp lực với phủ nhà, ép nó phải thả người. Dữu Khánh nghi hoặc hỏi, nhị động chủ, người xác định chí mỹ nương nương đó có thể nghe lời người sao? Ô Ô thẳng nhiên nói,

Ta đã thông hiểu bộ pháp môn kia của giã tiên rồi, chỉ cần nghĩ cách diệt linh chí của cô ta. Ta liền có thể làm cứu chiếm tổ thước, và điều khiển nhục thân của cô ta để gây áp lực, phổ nhạ làm sao dám không nghe. Hướng Lan huyên và Giữ Khánh nhìn nhau, hai người tự nhiên biết rõ bộ pháp môn của giã tiên đó là cái gì, đơn giản chính là đoạt xá chiếm nhục thân của người khác. Hóa ra là như vậy, Thảo nào dám một mình chạy tới đây hành động. Nghe người nói như thế

Đúng là một biện pháp hay, nhưng chỉ sợ lần này người tính sai rồi. Hướng Lan Huyên dùng giọng điệu tiếc núi đáp lại. Ô ô không hiểu, nói, nguyện nghe tưởng tận. Hướng Lan Huyên, có một số tình huống người không biết rõ, Kha Mật chạy đến hiện trường để nhắc nhở Vân Côn không phải do Chí Mỹ Nương Nương phái đi giúp Vân Côn. Căn cứ vào thông tin chúng ta có được, Tên ma đầu đó đầu tiên là quy thuận Chí Mỹ Nương Nương, lợi dụng, nguồn lực của Chí Mỹ Nương Nương để thuận lời hành động ở nơi đây.

Sau khi thu lợi thì qua cầu rút ván, phản bội Chí Mỹ Nương Nương, Quy Thuận Vân Cồn. Ô ô vẫn không hiểu, Vân Cồn và Chí Mỹ Nương Nương vốn là là phụ thê, vốn là một bên, Quy Thuận cũng giống nhau. Tại sao lại nói khà mật qua cầu rút ván, phản bội cô ta? Hướng Lan Huyên, nếu không phải biết được một số thông tin nội

bộ, chúng ta cũng sẽ không biết bên trong đó còn có chuyện mở ám. Căn cứ vào thông tin nội bộ chúng ta nắm được, không khó đoán được nguyên nhân.

Vân Côn và chí mỹ kia thật sự có thể tính là phù thê sao? Vân Côn đã giết chết rất nhiều phu nhân đương nhiệm, chỉ cần chí mỹ không phải kẻ ngốc, cô ta sẽ phải lo lắng cho tương lai của mình. Kha Mật chắc hẳn đã lợi dụng điểm này, hoặc là cùng chí mỹ âm mưu làm cách nào để giết chứ Vân Côn, hoặc chính là âm mưu làm sao để thoát khỏi Vân Côn chạy ra khỏi thế giới này. Chỉ có hai khả năng này mới có thể khiến chí mỹ động tâm. Theo tin tức ta nắm giữ,

có thể khẳng định Khamat từng chính miệng tuyên bố muốn bắt Chí Mỹ làm công trạng để quy thuận vào Vân Côn. Điều này có ý nghĩa gì? Vẻ mặt Ô Ô trở nên khó coi, nói, Khamat đã nói cho Vân Côn biết việc Chí Mỹ phản bội. Hướng lan huyên lên tiếng chế nhạo, khi mối quan hệ giữa Vân Côn và Chí Mỹ bình thường thì phổ nhạ hẳn sẽ nghe lời Chí Mỹ. Bây giờ, người cảm thấy Chí Mỹ đứng ra gây áp lực có tác dụng không? Sắc mặt Ô Ô càng ngày càng khó coi.

Gá biết mình đã có dự định sai lầm, nếu không phải đúng lúc gặp gỡ nhóm người này, chỉ sợ mình đã vội vàng xong lên húc vào tường. Ngay sau đó, Gá lại nghĩ đến một vấn đề khác, làm sao các người có được thông tin về việc kha mật thông đồng với Chí Mỹ chứ? Hướng Lan Huyên, khi nào thích hợp sẽ cho người biết? Đều là người hiểu chuyện, Ô Ô cũng không cưỡng ép, vậy các người đến tìm Chí Mỹ để làm gì? Hướng Lan Huyên, cô ta đã bị kha mật bán đứng.

Chúng ta cần phân tích cho cô ta thấy lợi ích trong mối quan hệ với chúng ta. Cô ta cần sự giúp đỡ, chúng ta cần hiểu rõ hơn tình hình trong cựu linh phủ và vân côn. Hai bên hoàn toàn có thể bàn chuyện hợp tác. Chỉ khi tìm được những điểm của vân côn, chúng ta mới có thể nghĩ ra cách để điều chuyển vân côn rời khỏi lối gia tiên phủ. Nếu không, chúng ta làm sao lay chuyển được hán? Ô ô khẽ gật đầu, xem như đã hiểu được, nhưng không thể không nhắc nhở.

Vân Côn hình như là một kẻ biến thái, cân bản không thể phỏng đoán theo lẽ thường. Người có chắc Vân Côn sẽ sử tử cô ta vì cô ta có dị tâm không? Chúng ta không biết tình huống giữa cô ta và Vân Côn rốt cuộc là như thế nào, ngươi có chắc chắn ngươi có thể thuyết phục cô ta không? Tu vi của cô ta cao hơn chúng ta, nếu chúng ta gặp mặt trực tiếp để đàm phán, ngươi có nghĩ đến hậu quả một khi cô ta tức giận hay không? Hướng lan huyên, trước lúc người tới đây, à, quả thực có chút lo lắng.

và cũng đang suy nghĩ nên làm thế nào để ứng đối với hậu quả có thể xảy ra. Bây giờ người tới đây, ta đã có nắm chắc rồi. Hả, nguyện ý nghe cao kiến, Dữu Khánh chấp chấp mắt, cũng có phần nghi hoặc. Hướng Lan Huyên Bình Thản nói, nếu có thể thương lượng thành công, nếu cô ta có thể hợp tác với chúng ta, vậy thì hợp tác cùng tìm lối ra. Nếu như cô ta có ý đồ khác và chúng ta không thể lai chuyển được vị trí của cô ta trong lòng vân côn, vậy thì vừa lúc…

chúng ta rức khoát làm tới nơi tới trốn, trực tiếp xử lý vân côn. Trực tiếp xử lý vân côn. Mý mắt ô ô dựt dựt, như muốn hỏi, người đang đủ sao. Nếu có năng lực như vậy, cần gì phải xoắn suyết như thế

này? Đưa nữ tử dẫn đường cho Kha Mật tới đây. Hướng lan huyên dường như biết rõ ý nghĩ của gã, hất đầu ra hiệu, trực tiếp sai khiến dữ khánh. Dữ khánh thoáng sừng sốt, sau đó bừng tỉnh hiểu ra, đã biết được ý định của nữ nhân này.

nhận ra nữ nhân này thực sự rất nham hiểm, nhưng vẫn lập tức làm theo. Rất nhanh, thị nữ do Chí Mỹ nương nương phái ra kia bị hắn trực tiếp xách tới đây, ném xuống dưới chân ba người. Cô ta vẫn còn trong trạng thái hôn mê sau khi bị khống chế. Khi Ô Ô còn đang chầm tư nhìn chầm chầm nữ nhân nằm bất tỉnh thì hướng lan huyên cất lời nói rõ. Sau khi Chí Mỹ quyết định hợp tác với Kha Mật thì cô ta là một trong những người được phái ra ngoài dẫn đường và liên lạc với Kha Mật, có thể được phái đi làm việc này.

Hẳn là người được Chí Mỹ tương đối tín nhiệm, ít nhất việc nhìn thấy và tiếp cận Chí Mỹ không phải là vấn đề. Cô ta trở lại gặp Chí Mỹ, nói rằng chúng ta muốn đàm phán với Chí Mỹ, có cô ta hỗ trợ, Chí Mỹ đại khái sẽ gặp và nghe xem chúng ta cần cho đổi điều gì. Có cô ta, chúng ta cũng có tự tin để mạo hiểm đi gặp Chí Mỹ. Có thể thỏa thuận được thì thôi, nếu thực sự xuất hiện tình huống không thể thỏa thuận được, cô ta sẽ là người đâm sau lưng Chí Mỹ.

Sau đó Chí Mỹ sẽ đi gặp Vân Cồn. Chí Mỹ tập kích ở sau lưng, có thể giết chết Vân Cồn hay không thì phải nhìn xem biểu hiện tại đó của Ô Huynh Ngươi. Nền tảng tu vi của Chí Mỹ cũng không kém. Chỉ cần Vân Cồn chết đi, phổ nhã sẽ dễ dàng xử lý hơn nhiều, và cũng sẽ có khả năng cứu được số vũ. Quả nhiên là thế, trong lòng Dữu Khánh thầm nói, đồng thời âm thầm tạc lưỡi, nữ nhân này không phải

người tốt. Ô Ô Trầm Tư nhìn chằm chằm thị nữ nằm bất tỉnh trên mặt đất.

đã hiểu được nữ nhân hướng lan huyên này muốn chơi trò xấu gì. Nhưng gã tự hồ không có lựa chọn nào khác, một lúc lâu sau gã hít sâu một hơi, hất hất cằm, làm nữ nhân này tỉnh lại đi. Để ta tìm hiểu một số thông tin liên quan trước đã. Đây là đồng ý rồi, hướng lan huyên nở nụ cười, nhìn sang Dữu Khánh ở bên cạnh, ngay ra đó làm gì, không nghe thấy sao.

Chương 1427: Đoạt xá (1)

Đúng là không phải nói, nếu không bị nhắc nhở, Dữu Khánh thực sự không nhận ra đây là công việc mình phải làm. Qua thời gian ở cùng với mấy người Nam Trúc, dần dần hắn hình thành thói quen hắn nói còn người khác nghe lời làm việc. Trong lúc nhất thời hắn không thể nhận thức được tình hình thực tế, nghe nhắc nhở như thế, hắn nhìn trái nhìn phải, đúng vậy à, xét về tu vi và địa vị, hắn nên là người làm việc vật đó. Xét theo sự việc, chức khác nay khác, cũng không phải là chuyện gì tổn hại thể diện.

Hán lập tức ngồi sổm xuống cứu thị nữ kia tỉnh lại, sau đó lại bị hướng lan huyên ra hiệu tránh sang một bên. Ô Ô cũng rất có bài bản, sau khi tiếp nhận thị nữ kia, Gã không hề hành động uy hiếp hay đe dọa nào, mà chỉ nói lời chấn an người ta, cho chuyện về chuyện nhà chuyện cửa. Nữ tử này tên là Tiểu Chi, cũng là một người đáng thương, vốn là một con quý yêu được tạo hóa mở ra linh

chí, kết quả là bị người của Vân Côn bắt giữ. Sau khi bị giam cầm một thời gian.

cô ta cùng các yêu tu bị bắt khắc bị áp giải vào trong miệng con đại cô kia, ngâm nhân tuyền, rồi biến thành hình dạng con người. Toàn bộ tu vi cũng mất hết về sau chuyển làm tu sĩ nhân loại để tiếp tục tu hành, trong lúc tình cờ cô ta được Chí Mỹ nương nương yêu ái, trở thành một trong những thị nữ của Chí Mỹ. Ô Ô bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc về điều này, đã nhiều lần hứa hẹn sẽ thả đối phương rời đi, thực tế là muốn làm cho cô ta thả lỏng tâm tình. Để khôi phục lại trạng thái cư sử bình thường.

nhân cơ hội đó gã quan sát ngôn hành cử chỉ của vị thị nữ này, trong lòng âm thầm mô phòng theo. Sau khi đã ghi nhớ đại khái, trong lòng có tự tin, Ô Ô tiếp tục chấn an và nói chuyện phiếm một hồi rồi mới do hỏi những thông tin chi tiết có liên quan đến cự linh cung. Mãi cho đến khi hỏi đi hỏi lại nhiều lần vẫn cảm thấy trong lúc nhất thời không thể có thêm được thông tin gì mới. Ô Ô đột nhiên ra tay, điểm cho gã thị nữ bất tỉnh rồi nói với hướng lan huyên.

cần phải tìm một nơi bí mật để cất giữ nhục thân của ta. Hướng Lan Huyên, phía sau ngọn núi này có một hang động kín đáo, hẳn phải là hang ổ của một loài xã thú nào đó. Nếu người không ngại thì nó rất thích hợp, có thể để cho Minh tăng trông coi nhục thân giúp người. Ô ô, được, cứ làm như vậy đi. Hướng Lan Huyên cách không hút lấy một viên đá trên mặt đất, con ngón tay búng ra. Dữu Khánh phản ứng rất nhanh, nghiêng người tránh khỏi, sau đó nhìn thấy hướng Lan Huyên hoác tay với mình.

Vì vậy vội vàng chạy đến, sau đó lại trở thành người giúp việc, khiêng thị nữ kia rời đi cùng hai người. Đi đến phía sau núi, vén mở ra một đám dây leo rủ xuống, quả nhiên phía sau có một cái sơn động tương đối nhỏ. Trong hang có mùi tanh hôi, mấy người chui vào đây cũng không quan tâm đến mùi hôi, tất cả đều là người làm đại sự, không câu nệ tiểu tiết. Hướng lan huyền và Dữu Khánh nên không biết phải làm gì tiếp theo nên giao người thị nữ này lại cho Ô Ô tự xử lý.

Ô Ô đặt thị nữ xuống mặt đất bằng rồi đột nhiên ra tay cởi bỏ cấm chế trên người cô ta, thị nữ mở mắt ra, vừa định ngồi dậy thì lại bị Ô Ô vùng trưởng vỗ vào chán đánh cho bất tình. Tiếp theo Ô Ô nhắm mắt lại, giống như đang cảm ứng cái gì đó, từng ngón tay điểm lên trên đầu thị nữ, cảm giác chậm rãi và nặng nề. Cứ như vậy được một lúc, Ô Ô mới ngừng tay mở mắt ra. Hướng Lan Huyên hỏi, đây là làm gì? Đánh tan ý thức của cô ta. Ô Ô trả lời,

Sau đó quay đầu nhìn nàng, ta bắt đầu đây. Hướng lan huyên, yên tâm, ta sẽ hộ pháp tốt cho người.” Ô Ô lập tức khoanh chân ngồi ở bên cạnh người thị nữ đang nằm thẳng, nhắm mắt lại yên lặng. Hai người bên cạnh nhìn xem hết sức trăm chú, có thể nghe được tiếng hô hấp của gã dần trở nên đều đều và kéo dài. Bỗng nhiên, một quả cầu ánh sáng rượu nhẹ bất chợt hiện ra từ trên người Ô Ô, di chuyển một vòng trong hang động. Tiếp đó chậm rãi trôi về phía đầu của người thị nữ.

rồi từ từ chìm vào trong đó, cho đến khi toàn bộ quả cầu ánh sáng biến mất. Bên trong hang động yên tĩnh, không có bất kỳ phản ứng gì, Hướng Lan Huyên và Giữ Khánh quan sát một lúc rồi quay mặt nhìn nhau bối dối. Phù phù! Thị nữ đột nhiên thở hồn hển, đôi mắt vụt mở ra, ngồi dậy, nhắc hai tay lên nhìn, sau đó lại nhìn ngược

mình, sau đó mới chậm rãi đứng lên. Người là? Hướng Lan Huyên thử hỏi. Thị nữ quay đầu liếc nhìn ô ô đang khoanh chân đả toạ.

trả lời, là ta. Giọng nói của vẫn là giọng nói vốn có của thị nữ. Thành công là tốt rồi, Hướng Lan Huyên đi vòng quanh quan sát đã hai vòng, vui vẻ hỏi, có thân thể nữ nhân, cảm giác thế nào. Hàm ý chêu chọc rất rõ ràng, đồng thời cũng có sự tò mò, sau khi phản ứng lại, dữ khánh không nhịn được chấp mắt chêu chọc. Thị nữ lùm nàng một cái, không tốt. Haha! Hướng Lan Huyên bị phản ứng của gã làm cho bật cười khanh khách.

Chọc thì chọc, tiếp theo vẫn phải bắt tay vào việc chính. Sau khi hai bên trao đổi với nhau những công việc tiếp theo, Giữ Khánh lại chạy ra ngoài mổ chuyến, lần này là mời Minh Tăng đến đây, và giao việc hộ pháp nhục thân của Ô Ô lại cho Minh Tăng. Ô Ô đã đoạt xá thị nữ, nóng lòng muốn giải cứu cho Sô Vũ, nên không có trậm chễ thêm nữa, sau khi đã trao đổi xong với bên này thì lập tức vội vã rời đi, nhưng bị Giữ Khánh ngăn lại. Trong Bộ Dạng Nữ Nhân

Trên mặt Ô Ô lộ ra vẻ không hiểu, thám hoa lang còn có việc gì dặn rò hay sao. Dữu Khánh hỏi, một khi sự việc có biến cố, với tu vi sơ huyền của nhục thân này, người có nắm chặt đánh lén không chế được chí mỹ nương nương không? Ô Ô chỉ cần áp sát được cô ta, ta sẽ chờ cơ hội hành động, nỗ lực tìm cơ hội khi cô ta không để phòng để hạ thủ. Hướng Lan Huyên, người thị nữ này, chắc hẳn đã là tâm phúc, khả năng đó rất cao. Nếu như là ám sát.

Ta sẽ không lo lắng, nhưng muốn giữ lại thân thể nguyên vẹn để có thể sử dụng, với tu vi của thân thể này mà không thể đánh ra một

kích toàn lực, ta thực sự là… Dữu Khánh lắc đầu, hiển nhiên còn là lo lắng sẽ xảy ra sơ sốt. Nghe nói như thế, hướng Lan huyền cũng hơi cao mày, sắc thực có thể xảy ra chuyện không như ý muốn, khóe mắt nàng liếc nhìn Dữu Khánh từ trên xuống dưới. Trong lòng chột sinh ý nghĩ, người học hành có rất nhiều ý nghĩ xấu, người nói như vậy.

Chẳng lẽ là có cao kiến gì khác hay sao? Cũng không thể nói là cao kiến. Dữu Khánh vừa nói vừa lấy ra một cây châm cài tóc màu xanh ngọc từ trong tay áo, là do hắn vừa mới lấy từ chỗ Nam Trúc, hai tay đưa lên, nói, trên cây châm này có bôi một loại kỳ độc. Chỉ cần đâm vào trong cơ thể người, cho dù không đâm chúng vào chỗ hiểm, bất kể tu vi của đối phương cao bao nhiêu, đều có thể khiến đối phương lập tức mất đi khả năng phản kháng. Ngài hãy cầm nó theo để đề phòng.

Chương 1428: Đoạt xá (2)

Hắn vốn không muốn đưa cây châm này ra, lo lắng bị mất, nhưng chuyện trước mắt rất quan trọng. Nếu không thể đưa Vân Côn rời khỏi lối ra, cho dù hắn dùng cây châm này để ngâm được nhân tuyền thì cũng sẽ không ra được. Chí Mỹ Nương Nương không phải là Vân Côn, hắn cho rằng cô ta không có khả năng nhận ra cây châm cải tóc này. Nghe nói nó có kỳ độc, ô ô lập tức cầm rất cẩn thận, nhìn đi nhìn lại cây châm từ đuôi đến đầu mấy lần thấy không có gì đặc biệt. Liên hỏi, việc này rất quan trọng.

Người xác định chất độc này hiểu dụng không? Dữu Khánh nhắc nhở, thực ra, A bồng chết trong tay Nam béo. Vừa nghe lời này, những người tại đây lập tức hiểu ra, thảo nào họ nghe nói A bồng chết rất khó hiểu, hóa ra là chúng chất độc này. Hướng Lan huyên cười lạnh, lúc trước giả vờ hồ đồ rất giỏi, lừa gạt ta thật không ít chuyện nha. Tu hành giới chưa bao giờ nghe nói tới chất độc này, người lấy được từ đâu? Dữu Khánh nghiêm túc nói

Đây là loại thuốc mới do rực đầu nghiên cứu chế tạo ra. Không phải là ta cố ý giấu dếm ngươi, rực đầu từng có dặn dò, không thể tùy tiện tiết lộ ra ngoài. Hướng Lan Huynh nghe hắn nói vậy thì trợn tròn mắt, lúc trước cho nàng ăn mật ong thì cũng nói là thuốc của rực đầu để lừa gạt người khác, bây giờ lại là lý do như vậy, nàng làm sao tin được. Ô ô ngay xong liên tục gật đầu, hóa ra là tác phẩm của rực đầu, chẳng trách, những gã vẫn lo lắng hỏi.

sẽ không khiến người ta trúng độc chết chứ. Dữu Khánh, ngài yên tâm, chất độc này không thể trực tiếp giết chết người, nó chỉ có thể nhanh chóng làm tê liệt toàn thân. Chỉ cần không rút cây châm ra để vết thương phôi gió, đối phương sẽ không thể động đậy, mặc cho người làm gì thì làm, tuyệt đối không có sai sót. Thứ tốt, có chất độc này hỗ trợ, ta càng nắm chặt hơn rồi. Ô ô vô cùng hưng phấn, cẩn thận cất dấu cây châm vào trong người. Ồ, vẻ rất sợ bị ngộ thương.

Sau đó cũng không có nói thêm gì nữa, nhanh chóng rời đi, lá gan cũng rất lớn, công khai đi thẳng đến cựa linh cùng. Minh Tăng theo dõi toàn bộ quá trình từ khi đến đây, từ đầu đến cuối đều không thốt tiếng nào, nhìn ô ô khoanh chân đả tọa. Rồi lại nhìn thị nữ được thả cho chạy đi, mặc dù trong lòng có nghi hoặc, có phần không hiểu ra sao, nhưng cũng không hỏi gì. Hướng lan huyên thỉnh

thoảng liếc mắt nhìn Dữu Khánh, nàng thấy cây châm cài tóc này trông quen quen.

Một lúc sau mới nhớ ra đó là cây châm mà Nam trúc cải ở trên đầu. Rồi nhớ tới thời điểm ngăn chặn đám người vừa mới ra khỏi bồng lai sơn, khi nàng lục xoát trên người bọn hắn thì hình như có thấy cây châm cải tóc này. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng sinh ra hoài nghi, đây chẳng lẽ là đồ vật mang ra từ bồng lai sơn hay sao. Khoé mắt nhìn về phía Dữu Khánh dần dần lộ ra vẻ bất thiện. Trên đường lên núi, thân phận vốn có của thị nữ quả nhiên rất thuận lợi.

ô ô đi một mạch không gặp trở ngại gì lớn, dù có gặp phải tra hỏi thì cũng có thể nhanh chóng thuận lợi vượt qua. Chỉ là gã không quá quen thuộc địa hình, những gì người ta nói ra so với thực tế nhìn thấy vẫn có chút trở ngại và khác lạ, nhưng gã đều ứng phó có trừng mực mà vượt qua. Bên trong tẩm cung của nữ chủ nhân cử Linh Cung, cánh cửa đóng chặt, chí mĩ nương nương nghiêng người tựa vào ghế, bộ dạng chán nản, không trang điểm, ánh mắt trồng không.

Nàng ta làm nữ chủ nhân tại cự Linh Phủ đã lâu như vậy, vẫn có con đường tin tức nhất định. Nàng ta đã biết Kha Mật chuyển sang quy thuận Vân Côn, và cũng biết Vân Côn đang cố thủ tại lối ra Tiên Phủ. Nàng ta đã không còn cơ hội để đi ra ngoài, hơn nữa, nàng ta cũng biết rõ tại trong thế giới này, không ai có thể thoát khỏi sự chi bắt của Vân Côn, sống muộn gì cũng sẽ bị bắt. Nàng ta lo sợ bất an chờ đợi phán quyết cuối cùng của Vân Côn. Nương nương, tiểu chi đã trở về.

Một ả bạch y thị nữ đột nhiên sông vào, không thèm quan tâm đến việc gõ cửa, vội vã chạy thẳng vào báo tin cho nàng ta biết. Chủ nhục thần tử, với tư cách là thiếp thân thị nữ, ả thị nữ này có lẽ cũng đã cảm thấy được điều gì đó. Chí mỹ nương nương vụt ngửng đầu lên, đột nhiên phấn chấn tinh thần, đứng lên nói, nhanh, nói nàng ta tới đây. Vâng, bạch y thị nữ nhận lệnh rời đi. Chỉ chốc lát sau, tiêu chi bị ô ô đoạt xá được đưa đến.

Ô ô sợ mình bắt chước không giống ngôn hành cử chỉ của tiểu chi sẽ gây ra nghi ngờ, nên giả vờ thân thể không khỏe vì bị thương. Tuy nhiên ngay khi nhìn thấy Chí Mỹ Nương Nương, gã vẫn có chút ngây người sừng sốt, đây là vị Nương Nương kia ư. Chí Mỹ Nương Nương là bộ dạng như vậy sao? Đây là nữ nhân được vân côn súng ái ư. Ngoại hình Chí Mỹ Nương Nương vốn đã không dễ nhìn, hơn nữa còn suy sụp do tình thế bất lợi, nên ngay cả khí độ của Nương Nương cũng không còn.

Ô ô vô thức liếc nhìn ả thị nữ, ở bên cạnh, cảm thấy ả thị nữ này còn giống Nương Nương hơn là Chí Mỹ. Gã có phần nghi ngờ phải chăng Chí Mỹ đã phát hiện ra manh mối gì đó nên đang cố ý diễn trò với mình hay không, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy rất không có khả năng này. Tại sao lúc trước không có ai hỏi xem Chí Mỹ Nương Nương có xinh đẹp hay không chứ? Quan điểm thẩm mỹ của tên vân cô này thực sự là khiến người ta không thể khen ngợi. Gã đè xuống sự nghi hoặc trong lòng.

miễn cưỡng hành lễ, nương nương. Chí mỹ nương nương xua tay, da hiệu không cần đa lễ, cũng chú ý tới những vết bầm tím đầy trên cơ thể cô ta, hỏi, tổn thương trên người người là thế nào vậy? Bị kha mật hay vân cô đánh? Đều không phải. Ô ô lắc đầu, kể lại chuyện mình bị kha mật tách ra, sau đó bị đám người thám hoa lang bắt

được, bày tỏ những tổn thương trên người đều là do bị thẩm vấn. Chí mỹ nương nương kinh ngạc, vậy người làm sao về được?

Ô ô cùng kính đáp là bọn hắn thả tỷ nữ trở về. Sau khi tra hỏi tỷ nữ về một số thông tin nơi này, bọn hắn liền áp giải tỷ nữ về đây. Lúc này, bọn hắn đang trốn ở dưới chân núi, nói tỷ nữ trở về gặp mặt báo cho Nương Nương, bọn hắn muốn thảo luận việc hợp tác với Nương Nương. Chí mỹ Nương Nương vừa nghe nói như vậy lập tức như mèo sù lông, vẻ mặt sận dữ gào lên như bệnh tâm thần, hợp tác. Trước đó, Kha Mật mới lừa gạt bản cung một lần.

Bây giờ lại có kẻ tới nói chuyện hợp tác. Thật sự cho rằng bản cung là kẻ ngốc sao. Vân cô nói không sai, người bên ngoài đều là loại xảo trá, không thể tin tưởng. Bọn hắn trốn ở đâu? Trong bộ dạng dường như tức giận không chỗ nào phát tiết. vội nói, bọn hắn sẽ không trốn ở một nơi cố định chờ chúng ta đến tìm. Bọn hắn đã thống nhất tín hiệu gặp mặt với tỷ nữ. Chỉ cần có tín hiệu phát ra.

chứng tỏ Nương Nương đã đồng ý nói chuyện hợp tác, bọn hắn sẽ lên núi. Hừ! Chí Mỹ Nương Nương cất tiếng cười lạnh, vậy thì phát ra tín hiệu lừa gạt bọn hắn ra đi.

Chương 1429: Vội vàng (1)

Ô ô ngay ra được ý định bất thiện của nàng ta, vội khuyên, nương nương, bọn hắn đã giết A bồng đại nhân A. Chí mỹ nương nương nghe vậy tức thì giận dữ, ý của người là ta không bằng A bồng sao.

Bạch y nữ tử ở bên cạnh cũng quờ trách, càn rỡ, tiểu tri, hôm nay người bị gì vậy? Đã nhận lợi ích gì từ bọn hắn phải không? Rõ ràng là à ta đã cảm thấy ngôn hành cử chỉ của tiểu tri khác với thường ngày. Không, không, nương nương hiểu lầm rồi.

Ô ô cuống quyết giải thích, Nương Nương, ta chỉ là nghe được cuộc nói chuyện của bọn hắn, bọn hắn dường như có cách nào đó để rời khỏi thế giới này. Nương Nương không ngại nói chuyện với bọn hắn trước thử xem. Nếu thực sự không được thì động thủ cũng không muộn. Huống chi, ta còn nghe được một tin tức, ở trong bọn hắn có một tăng nhân có, thể trực diện giao đấu với thượng tiên một lần, mà thượng tiên lại không thể chiếm được thượng phòng. Những lời này vừa là đe dọa vừa là xúi rục.

nào ngờ chi mỹ nương nương không để mình bị đẩy vòng vòng, vậy thì sao? Nếu bọn hắn thực sự là đối thủ của Vân Côn, sao có thể đến tìm ta để đàm phán? Trực tiếp giải quyết Vân Côn chẳng phải sẽ thoải mái rồi sao? Bây giờ Vân Côn cố thủ lối ra, bọn hắn rõ ràng là không có cách nào để đi ra ngoài, muốn kéo ta cùng xuống nước. Nói đến đây bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm và ô ô, ý của người là, bọn hắn tiên lễ hậu bình.

Nếu như ta đồng ý đàm phán thì thôi, nếu không đồng ý, bọn hắn sẽ trực tiếp đánh lên đây đối phó ta hay sao. Ô ô không biết trong đầu nữ nhân đang suy nghĩ cái gì, cẩn thận hù dọa một câu, có lẽ có khả năng đó. Chí mỹ nương nương ánh mắt lấp lóe lẩm bẩm, vân cô nói không sai, căn bản không thể tin người bên ngoài. Bản cung coi như đã được lĩnh giáo, hợp tác với bọn họ chính là đi tìm chết. Ô ô nghẹn họng, nghĩ thầm.

Kha mật không thể đại diện cho tất cả mọi người, người không thể chỉ dựa vào một mình kha mật để áp đặt cho những người khác nha. Gã đang định biện giải, chật nghe Chí Mỹ cất lời lầm bẩm, nếu ta giả vờ hợp tác với bọn hán, rồi âm thầm hợp mưu với Vân Côn, còn ai có thể nói ta phản bội Vân Côn chứ? Nói đến đây, nàng ta mỉm cười đắc chí. Ô ô dượng tóc gáy khi nghe nói như vậy, Gã không hiểu đầu áo của nữ nhân này suy nghĩ theo kiểu gì.

Mặc dù cảm thấy không thể tưởng tượng nổi nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể giải thích. Thứ nhất là bởi chuyện tốt do khà mật làm ra đã khiến cho nàng ta mất lòng tin vào người bên ngoài, khuyên nàng ta tin người ngoài thêm một lần nữa, nàng ta có thể mạo hiểm tin tưởng được không? Thứ hai là về thế cục, nhìn qua, phía bên vân côn đã mạnh mẽ chiếm được thượng phong, điều này dễ dàng làm cho người ta hướng về kẻ mạnh. Tất cả đều là chuyện tốt do khà mật gây ra.

nghĩ đến chuyện khà mật hại xô vũ, ô ô tức thì âm thầm nghiến răng nghiến lợi. Gã vốn định thuyết phục Chí Mỹ Nương Nương nên cân nhắc lâu dài, bởi vì vân côn đã thay đổi nhiều đời phu nhân như vậy rồi. Khi ý nghĩ này vẫn còn đang xoay chuyển trong đầu thì một cơ hội đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Gã. Đúng vào lúc này, Chí Mỹ Nương Nương với nụ cười khoái chí khi nghĩ tới điều gì bất chờt xoay lưng về phía Gã. Gã thuận thế tránh sang một bên, ánh mắt nhanh chóng quan sát tên thị nữ kia.

khi thân thể Chí Mỹ che chắn trước mặt. Gã thuận tay rút cây châm cài tóc xanh ngọc ra khỏi tay áo, thừa dịp Chí Mỹ chầm tư suy nghĩ thì đâm tới. Lúc này có thể nói là Gã nhất tâm mấy dụng, vừa suy nghĩ nên nói như thế nào để thuyết phục Chí Mỹ vừa xuất thủ không chút do dự, quả thực có thể nói là gặp thời mà làm, không chút do

dự. Sau khi ra tay Gã cũng rất khẩn trương, lo lắng không biết chất, độc ma Dữu Khánh nói tới có hiệu quả hay không? May mà hiện tại Gã không sợ chết.

nên mới dám làm điều này. Thân thể bị tập kích, Chí Mỹ nương nương chật nhận ra có điều không ổn, đang định phản ứng, nhưng còn chưa kịp quay đầu lại thì thân thể đã cứng hắc tại chỗ. Ô ô tình tường nhận ra, lập tức thuận thế giả vờ đưa tay ra đỡ nàng ta lại, kinh ngạc hỏi, nương nương, ngài làm sao vậy? Hà! À thì nữ kia nhìn thấy Chí Mỹ quả thực có biểu hiện nghiêng người sắp ngã, kinh hãi vụi vàng chạy tới nâng đỡ.

Ả ta vừa mới dang hai tay ôm lấy chí mỹ thì Ô Ô đã nhận cơ hội thay đổi tư thế liền đột nhiên tung quyền đấm vào gáy ả ta. Bục, Cú đánh mạnh đến mức khiến tròng mắt ả ta gần như lồi cả ra ngoài, trong mắt và mũi đều có máu chảy ra. Có thể nói, đây là điển hình cho việc đến chết vẫn không biết mình chết như thế nào. Không để cho hai người ngã xuống, Ô Ô nhanh chóng ôm cả hai vào trong lòng, rồi keo đến một góc phòng có thể tránh được tầm mắt mọi người.

sau đó lại rất nhanh đi ra khép cửa và khóa lại. Gã nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài một lúc, sau đó nhanh chóng quay lại, nửa ngồi nửa quì tại trước mặt Chí Mỹ, ngón tay gõ thình thịch lên đầu Chí Mỹ theo một tiết tấu nào đó. Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, Gã mới thử rút cây châm gài tóc ra khỏi thắt lưng Chí Mỹ và cũng thuận tay điểm huyệt để cầm máu. Chí Mỹ lặng im nằm bất động trên mặt đất, Gã lau sạch máu trên cây châm cài, vuốt vay cây châm cài tóc, lầm bầm nói.

chất độc này quả nhiên bất phàm. Khó trách dược đầu không dám để cho nó dễ dàng chuyển ra ngoài. Tiếp đó gã đặt cây châm nằm trên mặt đất, rồi khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt đả tọa. Không bao lâu sau, một luồng bạch quang hiện lên trên đình đầu tiểu chi, lượn vòng một chút như để xác định xem có thoải mái hay không rồi chui vào trong đầu chí mỹ, biến mất trong đó. Ô ô quả thực là kẻ gan lớn, vào thời điểm này lại dám một mình làm chuyện như vậy tại nơi như thế này.

Sau khi ánh sáng biến mất được một lúc, Chí Mỹ đột nhiên mở mắt ra, chậm rãi ngồi dậy, nhìn hai bàn tay mình, rồi lại nhắm mắt và nắm chặt bàn tay như để cảm nhận sức mạnh, khi mở mắt ra, gã lẩm bẩm cảm khái, đây là cảm giác của cảnh giới bán tiên sao. Dường như đó là một cảm giác tuyệt diệu, sau khi thở nhẹ một hơi, gã nhanh chóng ổn định lại tinh thần. Việc đầu tiên là không quên nhặt cây châm trên mặt đất lên, cẩn thận dấu nó vào trong người.

sau đó là lưu loát bể gãy cổ tiểu chi. Sau khi giấu kỹ hai thi thể ở trong phòng, Ô Ô với thân thể chí mỹ bước ra ngoài, đóng cửa lại. Vừa ra khỏi tẩm cung liền có thị nữ khác đến nghen đón. Nương nương. Thị nữ vừa cất tiếng trao khách khí vừa có chút nghi hoặc liếc nhìn về phía cánh cửa phòng đóng kín, rõ ràng là đang thắc mắc vì sao hai người khác không có đi ra. Ô Ô tự nhiên phải che giấu, bản cung sai họ ở lại làm việc trong phòng. Trước khi họ tự ra ngoài,

nếu không có sự dặn dò của bản cung, không cho phép bất cứ ai tự tiện sông vào quấy giày. Vâng! Gã thị nữ đáp lời, thấy nàng ta xảy bước rời đi, vội vàng đuổi theo hỏi, nương nương định đi đâu vậy?

Chương 1430: Vội vàng (2)

Bản Cung đi đâu còn cần phải báo cáo cho người sao? Mặc dù nói như vậy, nhưng Ô Ô vẫn đưa ra một lời giải thích, Bản Cung muốn đi gặp Thượng Tiên, các người cứ ở lại trong nhà đi. Nương nương, ai chỉ đi một mình sao? Có cần? Không cần, Bản Cung đi một mình là được, vừa nhanh vừa tiện. Vội vàng giải thích xong, Ô Ô không muốn tiếp tục nhiều lời nữa, thân thể loay lên, bay khỏi đỉnh núi. Gã đương nhiên không có trực tiếp đi tìm Vân Côn.

sau khi lượn một vòng để tránh tay mắt mọi người, gá hạ xuống nơi mà nhóm người Dữu Khánh đang ẩn áo. Sự xuất hiện đột ngột của gã khiến cho nhóm người đang quan sát về phía cử linh cùng bất ngờ không kịp đề phòng, một nhóm người đang ẩn nấp trong đống loạn thạch trận tròn mắt kinh ngạc nhìn gã. Không thể phân biệt được là sợ hãi hay là kinh ngạc, đột nhiên lại bọc lộ như vậy, bọn hắn có phần bối rối, không biết người tới là ai. Nấp ở đây cứ đột nhiên bị bọc lộ, khiến người ta không rõ ra sao.

Tuy nhiên có một điều có thể xác định, tu vi của người đến rất cao, đối với hầu hết bọn hắn, tu vi đó là rất rất cao, ngay cả là hướng lan huyên cũng biểu hiện ra vẻ mặt nghiêm túc. Ô Ô lấy cây châm cài tóc xanh ngọc ra, cầm ở trong tay hơi lộ ra, rồi nhênh đầu ra hiệu, hướng lan huyên, tới đây một chút. Hướng lan huyên ngẩn người, sau đó cùng Dữu Khánh nhìn nhau, đột nhiên hiểu ra điều gì đó, hai người lập tức đuổi theo phương hướng Ô Ô rồi đi. Đó không phải là cây châm của ta sao?

Nam chúc quay đầu cất tiếng lầm bẩm, và cũng cho đổi ánh mắt với mục ngạo thiết. Ô ô trước tiên đi đến chỗ sơn động lúc trước để nhìn xem nhục thân của Minh, thấy Minh Tăng vẫn đang tận tâm bảo vệ, gã liền xoay người rời đi. Minh Tăng bị gã làm cho giật này Minh, sau đó hướng lan huyên xuất hiện dơ tay ra hiệu không sao, lúc này Minh Tăng mới ổn định lại, chậm dãi khoanh chân ngồi xuống kèm theo sự nghi hoặc. Sau khi cùng nhau đi đến một chỗ hẻo lánh,

Hướng Lan Huyên nhìn nhục thân Chí Mỹ từ trên xuống dưới, vẫn không nhịn được cất lời thăm dò, người lạ. Ô ô để lộ vết thương trên thất lưng tiếp đó lại chỉ vào cây châm cài tóc trong tay, là ta, đây là nhục thân của Chí Mỹ nương nương. A. Hướng Lan Huyên và Giữ Khánh đều kinh ngạc, nhanh như vậy, hai người đoán chừng thời gian còn chưa qua một nái nhang A. Nhanh như vậy đã bắt được Chí Mỹ nương nương rồi. Giữ Khánh quan sát dung mạo của Chí Mỹ với vẻ hoài nghi.

Hướng Lan Huyên thì có phần lo lắng, xảy ra chuyện gì vậy? Còn chưa có đàm phán với nàng ta, tại sao người đã động thủ rồi? Ô Ô nói, ta đã đề cập đến việc các người muốn đàm phán với cô ta, nhưng nữ nhân này bị điên rồi, cũng là bị kha mật làm cho sợ. Hãi, hoàn toàn không tin người bên ngoài. Người đoán xem cô ta muốn làm gì? Cô ta muốn giả vờ hợp tác với chúng ta, sau đó lén lút cấu kết với Vân Côn, để dễ dàng tung lưới bắt hết chúng ta.

Dùng điều này để chứng tỏ cô ta không có phản bội Vân Côn. Ta thật sự không biết cô ta nghĩ như thế nào. Như vậy làm sao đàm phán được nữa, ta tự nhiên là phải quyết định kịp thời. Dữu Khánh cao mày, lẽ nào ngươi không nhắc nhở cô ta, cô ta sẽ không phải là phu nhân cuối cùng của Vân Côn. Ô ô, ngươi nghĩ rằng Kha Mật

không có nhắc nhở như vậy sao? Hướng Lan Huyên, vậy ngươi cũng không thể trực tiếp xuất thủ A.

Nếu như cô ta âm thầm cấu kết với vân côn dùng tới thủ đoạn thuận nước đầy thuyền, chúng ta cũng có thể dùng triêu tương kế tự kế. Có người ở bên cạnh cô ta làm tai mắt, chúng ta có hy vọng nhân cơ hội chuyển vân côn rời khỏi lối ra. Ô ô vùng tay lên, làm như vậy quá phiền phức, không bằng trực tiếp làm thịt vân côn, một lần cho xong. Nói xong lại xoay cây châm trong tay ra, hỏi Dữu Khánh, chất độc trên này quả thực là thứ tốt, có thứ này hỗ trợ có thể nói là như hổ thêm cánh.

rất có triển vọng. Ta đã dùng qua một lần, còn có thể dùng lại lần nữa không?" Sắc mặt hướng lan huyên chầm xuống. Dữu Khánh đau dăng, đoán được gã muốn làm gì, việc đã đến nước này, thần chí của Chí Mỹ đã bị phá tan, không khác gì đã chết rồi, chỉ có thể để cho đối phương tiếp tục mạo hiểm thử một lần. Nói đi cũng phải nói lại, có người sẵn lòng mạo hiểm chắc chắn tốt hơn là chính bọn Hắn đi mạo hiểm. Hắn có phần giờ khóc giờ cười thở dài, vẫn có tác dụng.

01:33:39

Nhưng cây châm này là của Nam Béo. Vân Côn ở bên cạnh Nam Béo đã khá lâu, người để lộ thì hắn có thể sẽ nhận ra ngay, e rằng sẽ khiến hắn nghi ngờ. Cho nên, đừng có để lộ nó ra trước khi sử dụng. Hắn còn sợ Vân Côn quen biết kiểu vĩ hồ, sợ Vân Côn sẽ nhận ra định hồn châm. Ô ô gật đầu, thám hoa lang nhắc nhở điều này rất

đúng, vì để ổn thỏa, có thể bôi loại kỳ độc này lên thứ khác. Vừa nghe nói như vậy.

Hướng Lan Huyên lập tức nhào mắt quan sát phản ứng của Dữu Khánh. Dữu Khánh rang hai tay ra, Người cho rằng với loại kỳ độc như vậy, Dự đô sẽ đưa nhiều sao. Có dùng đã không tệ rồi. Chúng ta đã bôi hết toàn bộ số lượng có được lên cây châm này. Hướng Lan Huyên chậm dãi nhào mắt nhìn bầu trời, Khóe miệng nở một nụ cười nhạt. Nếu là như vậy, Ô ô đành phải thôi, Gã cất cây châm cải tóc đi và nói lời tạm biệt, Chư vị hãy chờ tin tức tốt của ta.

Chúng ta sẽ gặp lại nhau tại địa điểm Vân Côn và Minh Tăng đã giao thủ. Vừa rút lời gã liền quay người, bay lên, lốt về phía bầu trời. Dữu Khánh nhìn theo có chút bất đắc dĩ, thật là nôn nóng vội vàng. Không nghĩ tới vị nhị động chủ này lại là người thiếu kiên nhẫn như thế. Hướng lan huyên hừ một tiếng, Hắn đương nhiên vội vàng, thời gian còn chưa đến một né nhang, Hắn đã chiếm nhục thân. Của chi mỹ, điều này chứng tỏ Hắn hoàn toàn không có tận lực thuyết phục cô ta.

Đó chỉ là do chính chúng ta tự cho rằng phải là như vậy. Suy nghĩ của Hắn hoàn toàn không giống chúng ta, hoặc nói cách khác là ưu tiên nặng nhẹ khác nhau. Hắn nóng lòng cứu Su Vũ, rất sợ đêm dài lắm mộng, không muốn dùng phương pháp tốn nhiều thời gian kia. Vấn đề hiện tại là, Kha Mật đã mật báo, Vân Côn có lẽ sẽ đề phòng Chí Mỹ, còn có thể để cho Chí Mỹ đánh lén thành công ưu. Giữ Khánh lại rang tay, cười khổ nói, sự việc đã bị Hắn làm thành như vậy.

còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể để cho hắn đi thử xem. Với đầu óc của hắn, hẳn là có thể xử lý thỏa đáng A. Hướng an huyên, có lẽ chưa hẳn là chuyện xấu. Nếu như hắn quyết tâm muốn cứu người, và nếu Van Kôn không thể giết chết linh thể của Ô Ô, rất có thể Ô Ô sẽ cuốn chặt lấy Van Kôn. Ánh mắt Dữu Khánh sáng lên, đúng vậy, khi đó chúng ta có lẽ sẽ tìm được cơ hội để lợi dụng. Đi, chúng ta nhanh chóng đi theo quan sát đi.

Hương Lan huyên hỏi một đăng, trả lời một nèo, cây châm cải tóc đó có phải được lấy ra từ bồng lai sơn không?

Chương 1431: Lại chạy rồi (1)

Nghe nàng đột nhiên nhắc đến cây châm và bồng lai sơn, trong đầu Dữu Khánh hiện lên hình ảnh cây châm rơi ra khi bị nữ nhân này lục xóa sau khi bọn hắn ra khỏi bồng lai sơn. Trong lòng tức thì âm thầm lo sợ, nhận ra nữ nhân này đang nghi ngờ điều gì. Tuy nhiên, hắn biểu hiện ra ngoài rất bình tĩnh, thuận miệng trả lời, bồng lai sơn ư. Không rõ ràng lắm, thứ này là của nam béo. Nam nhân chúng ta không để ý lắm đến mấy thứ như đồ trang sức, không biết hắn lấy ở đâu ra.

Hướng Lan huyên dơ tay lên sờ tóc, cũng phải, nam nhân các người không có hứng thú lắm với đồ trang sức, còn ta thì lại đang thiếu một cây châm cải tóc. Nghe vậy, khóe miệng Dữu Khánh vô thức có giật một cái. May mà hướng Lan huyên không có rông dài trong chuyện này. Sau đó hai người thông báo cho mọi người rút khỏi nơi đây. Khi rời đi, xuất hiện cảnh tượng nhục thân của Ô Ô được khiên

theo, ngoại trừ người biết chuyện, không ai biết có chuyện gì xảy ra. Nhất là Long Hành Vân.

Gã nhiều lần do hỏi mấy người đã làm gì nhị thúc của Gã. Nói với Gã không có việc gì thì Gã không tin, nhưng không thể giải thích sự thật cho Gã biết. Về sau bọn hắn rức khoát mặc kệ ba người xích lan cáp, không để ý tới nữa, cứ tập trung đi mà thôi. Ba người long hành văn lo lắng nhưng bất lực, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục đi theo. Nếu không phải vì nềm mặt ô ô, đám người hướng lan huyên có lẽ sẽ trực tiếp bỏ rơi bọn Gã. Lúc này…

Ở trong cựu linh cùng có một bóng người đang lén lút lẻn vào, đây không phải ai khác, chính là Văn Khúc. Ông ta vẫn khoác chéo một chiếc túi trên người, trốn trốn tránh tránh, rõ ràng là sợ bị phát hiện, đi loanh quanh quan sát khắp nơi nhưng không phát hiện ra trò chống gì. Dám một mình chạy đến hang ổ của Văn Côn, có thể thấy ông ta cũng là người gan lớn. Từ trên cao nhìn xuống mặt đất bao la, ô ô không có trực tiếp bay đi tìm kiếm Văn Côn, mà đi tìm phủ nhà.

Mục đích tự nhiên là tìm số vũ. Không thể không nói, tại trong cự linh phủ này, dùng thân phận chí mỹ nương nương để hành động quả thực rất thuận lợi, chỉ hơi phí chút công phu đã tìm được tung tích Phổ Nhạ. Vị trí của Phổ Nhạ lúc này cách lối ra tiên phủ không quá xa, khi Ô Ô chạy tới thì vừa đúng lúc tận mắt nhìn thấy một chận đánh nhau. Một chận giao tra nghiêng về một phía, một ngọn núi bị đụng sập, bị một bóng người gầy như bộ sương đụng sụp. Ô Ô thoáng nhìn liền nhận ra đó là mông phá.

Lão ta bị một nữ cự nhân vung tay đập bay. Nữ cự nhân đó chính là phủ nhạ. Khi nhìn thấy chi mỹ nương nương lơ lửng trên không trung, tay cô ta vẫn không dừng lại, một tay thọc vào mặt đất. Bốc lên một nắm đất, rú rú mấy cái, để lộ ra mông phá mặt đầy máu ở trong tay, sau đó tiện tay nện xuống đất. Ơm! Mặt đất bị nện ra một cái hố, mông phá nằm trong hố miệng sạc máu, mấy người chạy vào khống chế mông phá rồi đem đi.

xung quanh còn có một số cuộc giao tranh lẻ tẻ, xem lẫn âm thanh cự nhân vung đại bỏng vù vù, nhưng rồi cũng nhanh chóng kết thúc, những người bị bắt đều là người của Ti Nam phủ. Tuy nhiên, trong những chiếc lồng do một số cự nhân khác sách theo, nhìn trang phục những người bị bắt có thể thấy đều có nhân viên liên quan đến ba đại thế lực. Ô ô tập trung nhìn kỹ, phát hiện thấy cừu hạp của Đại nghiệp Ti cũng bị bắt nhốt trong một chiếc lồng thật lớn, bộ dạng chật vật. Đương nhiên,

Gã cũng nhìn thấy được người của Thiên Lưu Sơn bị nhốt trong lồng. Gã lập tức lướt tới, hạ xuống bên cạnh chiếc lồng trên đỉnh núi. Trong số kẻ canh giữ có người nhận ra trí mỹ, liền ra hiệu cho những bảo vệ khác cùng hành lễ, nương nương. Ô ô không để ý đến, chỉ nhìn chằm chằm vào trong lồng, cuối cùng nhìn thấy được một con báo bị hành hạ không còn nguyên vẹn hình dạng, đó chính là số vũ đã hiện nguyên hình. Ô ô đột nhiên nắm chặt song quyền trong tay áo.

Người ở trong lồng nhìn gã với ánh mắt tuyệt vọng, bởi vì đây là cơ thể của Chí Mỹ nên mọi người không nhận ra gã. Đi đến sườn núi, khuôn mặt phổ nhã ngang bằng với đỉnh núi, cô ta nhìn chằm chằm Chí Mỹ, hỏi, sao nương nương lại đến đây? Ô ô đảo mắt nhìn những người ở trong các lồng khác, hỏi, những kẻ này là ai? Phổ nhã đáp,

người của ba đại thế lực ở thế giới bên ngoài, hầu hết những chủ cột chính đều đã bị bắt. Số ít cá lọt lưới còn lại đã không còn đáng lo ngại.

Ô ô à một tiếng, nói, nhanh như vậy sao? Phổ Nhạ đã nhân xuất thủ, hiệu xuất quả nhiên bất phàm. Phổ Nhạ nở nụ cười, nương hương khai nhầm, không phải ta làm việc hiệu xuất cao, chủ yếu là vì những người này trong lòng đều có mưu đồ riêng. Cài người vào trong đội ngũ của nhau, bắt được một người, cậy miệng ra là sẽ có được đầu mối tìm kiếm những nhóm khác. Tiến triển của việc này nhanh đến mức ngay cả ta cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Ô ô ý thức được nguồn gốc truy tìm ra ba đại thế lực hẳn là bắt nguồn từ người của Thiên Liêu Sơn phía bên mình. Gã nỗ lực hít một hơi thật sâu để ổn định tâm tình, sau đó dức khoát nói, lập tức áp giải tất cả những người này đến cự linh công. Phổ Nhạ trăm chú nhìn chí mỹ, dường như đang hỏi, người nói nghiêm túc sao. Thấy nữ nhân này tựa hồ không phải nói đùa, cô ta mới chậm rãi lắc đầu nói, việc này không thể được. Thượng tiên còn đang chờ tại lối gia tiên phủ.

cần phải đưa những kẻ này đến đó cho Thượng Tiên xử lý. Ô ô hơi chầm mặt, sau đó dơ tay chỉ tới Sô Vũ ở trong lồng, bộ lông con báo này nhìn rất tốt, giao cho ta xử lý đi. Rất nhiều người ở trong cũng như ngoài lồng đều đồng loạt quay nhìn nàng ta, Sô Vũ mình đầy vết thương quan sát nàng ta, muốn ngẩn đầu lên nhưng không thể ngẩn được. Phổ Nhã không hề cho chút cơ hội thương lượng nào, dứt khoát từ chối, nương nương, Thượng Tiên đã nói rồi, không có sự cho phép của hắn.

không được phép thả bất kỳ ai. Nơi này cách chỗ thượng, tiên không xa, không bằng, ngay đi thông báo một tiếng. Thực ra, Vân Côn hoàn toàn không có nói như vậy, chỉ là chính tay cô ta nghe khà mật nói vị nương nương này đã phản bội Vân Côn. Mặc dù Vân Côn không hề bọc lộ bất kỳ thái độ gì đối với vị nương nương này, nhưng cô ta không thể mù quáng nghe theo. Thấy dụng mềm không thể lừa gạt được, ô ô muốn trực tiếp dùng cứng động thủ với cô ta.

Dù sao Tuvi của Chí Mỹ vẫn còn đó. Tuy nhiên Gã vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với cơ thể này, nên chưa thể khống chế được Tuvi vốn có, ít nhất hiện tại là chưa được, không thể nắm chắc nếu động thủ với phổ nhạ. Sau một lúc lâu do dự, ô ô hừ một tiếng, Kha Mật đâu, bảo Hắn tới gặp ta, có một số việc ta phải gặp mặt hỏi trực tiếp Hắn. Đây chỉ là mượn cớ, hiện tại có hỏi gì cũng là thừa, Gã chỉ có một ý nghĩ, nhân cơ hội làm thịt Kha Mật.

Dựa vào tu vi của Chí Mỹ, Gã dám chắc, chỉ cần Kha Mật xuất hiện ở trước mặt mình, Gã đột nhiên đánh lánh. Kha Mật cơ bản không có khả năng sống sót, đã giết xong rồi, Gã không tin Phổ Nhạ có thể làm gì mình. Việc người của ba đại thế lực bị bắt đều có liên quan đến Kha Mật, nhất quyết không thể để tên ma đầu này sống tiếp nữa. Đối với việc này, Phổ Nhạ cũng muốn xem hai người bọn họ muốn đối chất điều gì, quay đầu rặn rò, đi gọi Kha Mật tới đây. Vâng.

Lập tức có người nhận lệnh rời đi. Lúc này Kha Mật đang ở trong rừng trên một ngọn núi khác, lão ta cũng đã nhìn thấy Chí Mỹ đến, đang ở xa nhìn tới, không biết bên kia đang nói cái gì. Lê Hoa cũng ở bên cạnh lão ta. Sau khi hai người tách ra, bà ta thông qua một số miệng lưỡi bắt được, biết Kha Mật đã thành công quy thuận vào Vân

Côn. Lập tức chủ động tìm tới, sốc sức hỗ trợ lão ta tiêu diệt người của ba đại thế lực. Vừa rồi.

Đám binh lính của Ti Nam Phủ bị bắt cũng có công lao của hai người. Lúc này, xung quanh hai người có năm người nằm gục, đây không phải là người của Ti Nam Phủ, mà là người của Tam Tiên Bảo bắt được lúc trước. Lần theo manh mối moi được vừa vặn bắt thêm một nhóm người Tam Tiên Bảo phân tán ẩn nấp ở đây.

Chương 1432: Lại chạy rồi (2)

Cả các manh mối có được trong quá trình thẩm vấn những người bị bắt trước đây về cơ bản đều là công lao của Kha Mật. Phổ Nhạ cũng sẵn sàng giao công việc này cho lão ta, dù sao thì lão ta quen thuộc những người và sự việc bên ngoài hơn. Nếu để người của Phổ Nhạ thẩm vấn, họ thậm chí còn không thể kể ra được tên của bao mấy người, riêng việc tìm hiểu mối quan hệ giữa những tù binh đó cũng phải tốn rất nhiều thời gian. Trong khi đó, thủ đoạn thẩm vấn của Kha Mật không chỉ ác độc, hơn nữa lão ta còn có cổ trùng hỗ trợ.

hầu như không ai có thể kháng cựu được để giữ kín miệng. Vì để thể hiện ra được sự hiệu ức của mình, có thể nói rằng Kha Mật đã làm bất cứ điều gì cần thiết, không từ thủ. Đoạn nào? Chính vì hiệu suất làm việc cao của lão ta, tiến trình bắt sữ mới có thể diễn ra nhanh chóng như vậy. Đến bây giờ, gần như toàn bộ chủ cột chính của 3 đại thế lực đều đã bị bắt, những manh mối liên quan có thể

moi ra được cũng đã moi ra gần hết. Lão ta quay lại tập trung vào người của Tam Tiên bảo.

muốn đào ra manh mối hành tung của đám người Dữu Khánh từ những người này, không có ý định buông tha cho cá lọt lưới. Tuy nhiên, kế hoạch của lão ta tạm thời bị gián đoạn vì sự xuất hiện đột ngột của Chí Mỹ. Người truyền lời rất nhanh liền đến nơi, không hề khách khí với Kha Mật, trực tiếp gọi to, Kha Mật, Phổ Nhạ đại nhân bảo ngươi đến nó. Kha Mật hỏi thăm dò, có chuyện gì vậy? Người tới thuận miệng trả lời, Chí Mỹ nương nương muốn gặp người. Kha Mật xoay truyền trong mắt, gật đầu nói, được.

Người đi trước đi. Để ta đem bọn họ theo, cùng đi đến đó. Vừa nói vừa chỉ mấy người nằm trên mặt đất. Người kia hừm một tiếng, nhanh lên. Rước lời liền bỏ đi trước. Nhưng Kha Mật không hề có ý nghe theo mệnh lệnh, nói khẽ với Lê Hoa ở bên cạnh, đi thôi, chạy nhanh nào. Hà! Lê Hoa vẻ mặt khó hiểu, hỏi, bỏ chạy. Kha Mật, có quỷ mới biết Chí Mỹ định làm gì, lỡ như nàng ta muốn trả thù thì sao? Dù sao.

Nàng ta tìm ta nhất định không có chuyện gì tốt, chúng ta không cần phải đánh cực với nàng ta, trước tiên vòng qua nơi này đến gặp vân côn rồi tính tiếp. Nói xong liền quay người bỏ chạy. Lão ta không có bỏ chạy tay không, 5 người tam tiên bảo kia cũng được lão ta mang theo. Lê Hoa nhìn trái nhìn phải, bà ta thực sự đã phục với sự quyết đoán của lão ta mỗi khi có chuyện ập lên đầu. Mỗi lần lão nói cần mạo hiểm thì thực sự dám mạo hiểm, nói bỏ chạy cũng là quyết đoán bỏ chạy.

Lần trước bỏ chạy ngay dưới mý mắt đinh giáp thanh chính là như vậy. Bà ta cũng chỉ hơi do dự một chút rồi quyết đoán cùng chạy theo, dù sao lần trước bà ta cũng nằm trong số người lừa gạt chí mỹ. Ô ô và phổ nhạ ở bên kia chờ đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng của khà mật đâu, tự nhiên lại phái người đến thúc dục. Kết quả có thể biết được, người phái đi quay về báo, nói rằng không thấy bọn họ nữa, không biết đã đi đâu. Phổ Nhạ thoáng sửng sốt, sau đó giận dữ quá lớn.

Tiếng quá tức giận làm dung chuyển khắp núi rừng xung quanh. Cô ta tức giận không phải vì phải giải thích với chính mỹ, mà bởi vì sự to gan lớn mật của Kha Mật đã chọc giận cô ta, lão ta vậy mà lại dám chống lệnh của mình. Với tu vi của Kha Mật và Lê Hoa, chỉ cần lợi dụng sơ hở và bỏ chạy, trong lúc nhất thời làm sao có thể dễ dàng tìm được. Ô ô cũng tức giận nghiến răng nghiến lợi, vốn cho rằng lần này giết chết Kha Mật là chuyện chắc chắn.

Không ngờ rằng trong tình huống như vậy mà vẫn để cho Kha Mật trốn thoát. Không nghĩ tới Kha Mật lại dám trái lệnh với người của Vân Côn, nhớ đến việc lão mà đầu đó mới lần chạy thoát khỏi. Tay của Thiên Lưu Sơn, Gã càng cảm thấy trong lòng khó chịu. Gã vốn định giải cứu Sô Vũ ra trước, sau đó mới đến chỗ Vân Côn mạo hiểm, để tránh lo lắng về sau. Hiện tại xem ra Gã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể làm liều được ăn cả ngã về không. Không có lý do gì để ở lại đây lâu.

thậm chí gã còn không nói tiếng nào với Phổ Nhạ, liên trực tiếp bay lên không rời đi. Ở chỗ sâu trong núi rừng, Kha Mật tạm dừng lại nghỉ ngơi sau một thời gian mang theo mấy người trốn trốn tránh tránh. Lão ta nói Lê Hoa đi trước giò đường, bọn họ cũng nhìn thấy cảnh tượng đám người phía bên Phổ Nhạ triển khai truy lùng. Chạy

cũng đã chạy rồi, bọn họ không cần phải để cho Phổ Nhạ bắt trở lại. Kha Mật rất sợ mình bị giao cho Chí Mỹ nương nương, tất cả đều phải chờ gặp được Vân Côn rồi nói tiếp.

Thưa dịp thời gian nghỉ ngơi này, lão ta tiện thể thẩm vấn mấy người của tam tiên bảo, cũng giống như những người bị bắt khác. Khi lão ta dùng tới thủ đoạn ác độc, không ai có thể chống cựu được, tất cả đều thành thành thật thật khai ra, hỏi gì đáp nấy. Sau khi biết tin hoắc lãng bị bắt, kha mật sừng sốt, dơ tay ra hiệu cho người duy nhất còn tỉnh táo trong 5 người ngừng lại, hỏi, chậm đã, người nói hoắc lãng đã bị bắt à? Nam tử quỳ trên mặt đất, sương khớp tư chi sai lệch.

Cơ bắp vặn vẹo, còn có con trùng nhúc nhích bò trong mũi trong tai, mặt may sợ hãi gật đầu đáp, đúng là bị bắt. Ban đầu không có ai nhận ra hắn là hoắc lãng, Thanh Nha chém một đau, suýt chút nữa chém chết hắn, tại thời điểm sắp chết hắn hết lên nói rằng mình là hoắc lãng, cầu xin Thanh Nha tha mạc. Sau đó, hoắc lãng lộ ra bộ mặt thật, mọi người mới biết có con trùng ẩn dưới lớp da mặt hắn. Hắn nói con trùng của người thay đổi dung mạo cho hắn.

Người này là một trong những nhân viên được Thanh Nha dẫn đi dọn dẹp xung quanh lúc đó, gã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình bắt giữ Hoắc lãng, lúc này thành thành thật thật kể ra. Nghe xong, vẻ mặt Kha Mật thay đổi liên tục, suy nghĩ một lúc rồi hỏi như muốn xác nhận lại, Hoắc lãng bị đánh rất thê thảm, lại còn khai cả ta ra ư. Nam tử quý trên đất vội vàng trả lời, đánh hắn hình như là vì hắn vốn là thù hạ của Thanh Nha, và hình như đã phản bội Thanh Nha. Thanh Nha rất tức giận.

Hán quả thực đã khai ra ngươi, nói rằng toàn bộ quá trình giả chết đều do người làm chủ. Bởi vì lúc đó phải vụy vã rút đi, nên không có tiếp tục thẩm vấn, nhờ vậy mà Hoắc lãng giữ được mạng sống. Thanh Nha muốn biết tình huống liên quan nên bắt Hán mang theo. Sau đó có thẩm vấn ra được điều gì hay không thì ta không biết. Ta cũng không biết hiện tại Hoắc lãng có còn sống hay không. Kha mật im lặng, đôi mắt lấp lóe âm chầm một cách kỳ lạ, rồi đột nhiên quay lại.

nhìn thấy một bóng người lướt tới, đó chính là Lê Hoa. Phía trước hẳn là không có vấn đề gì, có thể đi được rồi. Lê Hoa vừa nói vừa nhìn người, bị tra tấn đang quỳ trên mặt đất. Kha Mật đột nhiên xuất thủ, vỗ một chuồng vào chán nam tử đang quỳ trên đất, đánh cho đầu gã vỡ toang, đổ nhào xuống đất ngay tại chỗ, bộ dạng chết không nhắm mắt. Lê Hoa giật nảy mình, sao vậy? Kha Mật, khi ngươi theo dõi đám người thám hoa lang, tên này từng tham dự chuyên sát ngươi.

ta chút sận giúp người. Lê Hoa Kinh thường nói, dựa vào hán ư, không cần như vậy. Kha mật đang ngồi trên tảng đá nhân cơ hội này đứng lên, có vẻ thận miệng hỏi, cũng phải, chỉ có cảnh giới cao huyền mới có thể uy hiếp được người. Đúng rồi, ngoài Minh tăng ra, người nói còn có một cao thủ cao huyền khác mà người không biết cùng liên thủ truy sát người sao. Lê Hoa, ta quả thực không biết, nhưng có thể khẳng định đó là nữ nhân, không giống hướng Lan huyền.

Kha mật cười ha ha, bất kể là nam hay nữ, ít nhất là cao huyền, ngươi có thể trốn thoát dưới sự liên thủ truy sát của cô ta và Minh Tăng. Đó không phải việc dễ dàng, đặc biệt là trong trường hợp khả năng có nội gián đã mật báo trước để khóa chặt vị trí của các người.

Trong tình cảnh bọn họ đã chuẩn bị từ trước, có lẽ lúc đó ngươi là người duy nhất trốn thoát được. Lê Hoa thở dài, có lẽ vậy. Tâm phúc hoắc lãng gì đó của người e rằng đã gặp nạn.

Không có tâm phúc hay không tâm phúc, bị chết thì chỉ có thể tự trách số mạng của mình không tốt. Được rồi, không nói chuyện này nữa, đi thôi. Kha mật vùng tay lên, thì Pháp cuốn theo 4 người sống đã hôn mê tiếp tục luồn lách đi tới.

Chương 1433: Tự sát (1)

Mặt trời trói trang như thiêu như đốt, nhưng lại có bóng một đám mây trắng luôn luôn che phủ bầu trời phía trên hai cây cổ trụ khổng lồ trên mặt biển. Có rất nhiều sinh vật không ngừng lượn lờ trong biển và bay lượn trên không trung phong tỏa toàn bộ khu vực lối ra tiên phủ này, không ai có thể đến gần mà không bị phát hiện. Vân côn với vầng sáng màu đen phía sau lưng trông giống như là một bức tượng đá. Y nhắm mắt lặng lặng đứng yên bất động trên đỉnh một cây thạch trụ, trên người đã thay đổi lại bộ quần áo đen bóng loáng lúc trước.

Thị nữ thiếp thân vô ngân của Y không có rè giặt ngại ngần gì, thỉnh thoảng cô ta đi vòng quanh trên đỉnh thạch trụ, nhìn xuống dưới, quan sát xung quanh. Đột nhiên, văn côn đột nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm bầu trời phía xa. Chú Y thấy phản ứng của Y, thị nữ vô ngân cũng quay lại nhìn theo. Một bóng người lướt trong không

chung bay tới, khi đến gần khu vực này thì cất tiếng quát máng, cút ra. Là giọng nói của một nữ nhân.

Người tới chính là Ô Ô trong hình hải của Chí Mỹ Nương Nương. Đám nhục xí tứ cước xà đang bay lượn khắp nơi để phong tỏa không trung vùng này lập tức như bị xét đánh. Những kẻ điều khiển tứ cước xà vội vàng cất tiếng trách mắng đám tọa kị và nhanh chóng điều khiển chúng nhường đường. Thị nữ vô ngần kình, ngạc, không nghĩ tới vị Nương Nương này vẫn còn dám đến gặp thượng tiên. Vân cô nhìn chằm chằm vào Chí Mỹ Nương Nương lơ lửng trong không trung với ánh mắt lạnh lùng, nàng ta cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm y.

Nếu hỏi Ô Ô có sợ hay không? Gã chắc chắn là có chút lo lắng và bất an, tuy nhiên, với dũng khí qua quá trình thiên truy bách luyện của mình, nếu Gã đã dám đến đây thì tất nhiên Gã phải có can đảm để làm việc này. Sau khi ổn định lại tinh thần và ý chí, Gã lướt qua con đường chống vừa được nhường ra trong không chung, hạ xuống trên thạch trụ. Nhưng cơ hội này Gã cũng quan sát một lượt tình hình xung quanh, phát hiện thấy bên cạnh Vân Côn lại có một thị nữ đi theo. Căn cứ và thông tin có được

Gã đoán được rằng người thị nữ này chắc hẳn là tùy tùng thiếp thân của Vân Cồn. Khi ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của Vân Cồn lần nữa, Gã không nhanh không chậm đi về phía Vân Cồn. Và cuối cùng đứng đối mặt với Y. Khóái miệng Vân Cồn nhét lên, cất tiếng cười lạnh, Người còn có mặt mũi tới gặp ta sao. Ô ô vùng tay lên, đánh ra một cú tát tai. Vân Cồn nhét tay, dễ dàng nắm lấy cổ tay nàng ta.

Y vừa há miệng định nói gì đó thì đã bị Ô Ô vùng tay kia tát ngược một cái bốp vào mặt, âm thanh tát tai rất to và rõ ràng. Lần này, không biết vì sao Vân Côn không ngăn cản, tựa hồ đã bị sự cứng rắn của Chí Mỹ nương nương chế ngự. Một cú tát vàng rội này quả thực không phải bình thường, Ô Ô đã dùng tới Tu Vi để đánh, khiến cho vầng sáng phía sau Vân Côn phải chớp tắt một cái, đánh cho khóe miệng Vân Côn chảy ta vết máu.

Cú đánh đó khiến cho đám người và nhục xí tứ cước xà đang bay lượn xung quanh đều như bị xét đánh. Gã thị nữ vô ngân không dám nhìn thẳng, vội vàng quay đầu đi như chưa từng nhìn thấy. Vân côn vốn vẻ mặt lạnh lùng thì ngay ra như phỗng, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm nữ nhân vẻ mặt tức giận ở trước mặt, trên mặt dần dần hiện lên vẻ bối rối, ánh mắt đảo quanh có vẻ trột dạ. Chí Mỹ dùng sức vùng mạnh cánh tay bị nắm giữ, rất dễ dàng liền thoát khỏi nắm tay đối phương. Ngươi điên rồi sao?

Vân Côn cất rộng trách móc không lớn không nhỏ, nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh một vòng, rõ ràng có sự xấu hổ vì bị mất mặt trước mặt mọi người, nhưng cũng có vẻ không tự tin cho lắm. Thấy vậy, sự lo lắng trong lòng ô ô cuối cùng cũng được buông ra, có một số tình huống lúc trước đã biết được từ chỗ tiểu chi. Cô ta nói rằng tính tình Chí Mỹ nương nương không tốt, có khi còn tắt tai Vân Côn, nói rằng một khi Chí Mỹ nương nương nổi rận thì Vân Côn sẽ kinh sợ.

Mặc dù Gã không thể hiểu được nhưng hiện tại không có biện pháp nào khác, Gã chỉ có thể trước tiên thử xem, tay này không được thì thử tay kia. Điều khiến Gã cảm thấy vừa ở trong dự đoán lại vừa có sự bất ngờ, chiêu thức này vậy mà thật sự có hiệu quả, với thân phận địa vị và tu vi thực lực của Vân Côn, điều này. Quả thực khó

thể tin nổi, Gã có thể cảm nhận được rõ ràng Vân Côn thực sự sợ hãi. Ta điên ư? Chí mĩ trợn to mắt, ướn ngực ép đến, ai điên?

Người nói ta điên ư. Vân Côn bất đắc dĩ lùi về phía sau, ngón tay chỉ vào mũi nàng ta, cảnh cáo, nếu còn làm càn, đừng trách ta không khách khí. Ta để cho người không khách khí. Chí Mỹ lại vùng tay lên tát. Vân Côn chụp lại, đã có bài học lần trước, ngay sau đó y lại chặn lấy cú tát tiếp theo của Chí Mỹ. Chí Mỹ càng trở nên điên cuồng, nhức chân đá như điên, đá cho Vân Côn chịu không nổi nữa, y buông nàng ta ra. Quay đầu bỏ đi.

Tựa như chạy trốn, nhưng lại bị Chí Mỹ đưa tay túm lấy cổ áo, Chí Mỹ nhào tới bắt đầu cao cấu, ta điên ư. Muốn đổi phu nhân thì cứ việc nói thẳng, tìm cớ làm gì. Muốn giết ta thì cứ việc nói thẳng ra đi. Làm đi, người động thủ xem nào. Thị nữ vô ngân ở gần đó cùng những kẻ đang bay lượn trong không chung đều thực sự xấu hổ trước cảnh tượng này. Vân Côn vừa bị kéo vừa bị cao cấu trông vô cùng chật vật, đâu còn khí chất nào của kẻ chí tôn một giới.

Sau đó y thực sự không chịu nổi nữa, thì pháp vùng tay, chấn động cho Chí Mỹ phải lảo đảo lùi ra sau, rồi chỉ vào mũi nàng ta mắng, ngươi thật sự cho rằng ta không dám động thủ sao. Ngươi gây giắc dối sau lưng ta, khỉu tay hướng ra ngoài, ta còn chưa xử lý ngươi, ngươi lại dám đến đây ồn ào với ta sao? Chí Mỹ càng tỏ ra tức giận, hết ầm lên, đến cùng là ai hướng khỉu tay ra ngoài chứ? Tên kha mật đó phản bội ta, cố ý làm hại ta.

Người lại thu nhận hán. Người hãy nói cho ta biết, là ai đang hướng khỉu tay ra ngoài hả? Nghe lý do này, vân côn dường như phải kinh

ngạc sừng sốt, y chất vấn lại, ngươi phản bội ta trước. Người ta xem xét thời thế, không cùng theo người chống lại ta, bây giờ lại trở thành ta hướng khỉu tay ra bên ngoài ư. Người âm mưu giúp ngoại nhân chống lại ta nha, có còn nói lý hay không chứ? Chí mỹ lại hét lên đáp lại, người nói xem người đã giết bao nhiêu đời phụ nhân rồi.

Ta không nên chuẩn bị đường lui cho mình sao? Ta muốn bỏ chạy cũng là sai hay sao? Lần này Vân Côn thật sự sừng sốt, lý do này khiến Y không còn lời nào để phản bác, Y cũng không biết nên nói cái gì nữa. Nữ nhân này nói như thế nào đều là nàng ta có lý, còn có thể nói lý được với nữ nhân này nữa sao? Ngay sau đó, Chí Mỹ lại giống như nổi điên, lại lao tới cào cấu Y không chịu buông ta. Lần bộc phát lúc trước chỉ là thăm dò.

23:19

Lần này là tìm đúng thời cơ thích hợp để động thủ, đã biết phải làm sao để sáng tạo ra cơ hội động thủ cho mình. Lợi dụng lúc cào cấu loạn sang ngầu, Ô Ô cuối cùng đã sử dụng tới cây châm cải tóc giấu trong tay áo. Thừa dịp vân côn xoay người nái tránh, bàn tay luồn vào trong tay áo nắm chặt cây châm cải tóc, đâm mạnh vào lưng vân côn. Trong lúc xốc xức đâm ra, Ô Ô đang âm thầm mừng, giữa thì thân thể bỗng nhiên cứng đờ.

Khi mũi nhọn cây châm cài tóc sắp sửa đâm vào da thịt Vân Côn thì một lực lượng vô hình hùng hậu giữ chặt cây châm lại, rồi lan tới áp chế cánh tay nàng ta, tiếp đó nhanh chóng chàn ra toàn bộ cơ thể, một pháp lực cường đã khiến nàng ta không thể nhúc nhích. Vân Côn quay lưng về phía nàng ta để tránh né cao cấu cũng khựng lại, thân thể cố định tại chỗ, vẻ mặt thẹn quá hóa dận dần dần chuyển

thành nét cười gần lạnh lùng. Rồi đột nhiên y đứng thẳng lên, một lực lượng vô hình lập tức đánh bay chí mỹ ra

Chương 1434: Tự sát (2)

Chí Mỹ rơi xuống, lảo đảo lùi ra sau mấy bước, cây trăm cài tóc cầm trên tay cũng bộc lộ ra tại trước mắt mọi người. Tận mắt nhìn thấy cảnh này, thị nữ vô ngân mặt đầy kinh ngạc. Chí Mỹ cũng mặt đầy kinh ngạc, không thể tin nổi, làm sao có thể tránh thoát được một đòn đánh lén trong trường hợp như thế, chứ khi y vẫn luôn để phòng mình. Suy nghĩ lại, gã thấy cũng đúng, cảm thấy mình quá ngốc, thân xác này đã phản bội đối phương.

Làm sao có thể mong chờ đối phương không để phòng chứ? Cuần áo dối loạn trên người vân côn phồng lên một cái, rất nhanh liền phẳng phiêu trình tề trở lại, y nhìn cây gai nhọn trong tay chí mỹ, nụ cười đạm mạc, người muốn giết ta sao? Chỉ dựa vào một cây châm cài tóc liền muốn hạ sát thủ với ta ư? Cho dù người đã phản bội ta, ta vẫn luôn cho người có cơ hội quay đầu, nhưng người lại hạ độc thủ với ta, ta sủng ái người như vậy, người lại muốn giết ta sao?

Y dơ ngón chỏ lên vuốt bờ riê dài bên khóe miệng, nụ cười càng lộ rõ sự âm hiểm, trong mắt hiện ra thần thái quỷ dị. Ô ô biết dùng nhục thân chí mỹ đã không còn có khả năng thành công được nữa, đảo mắt nhìn xung quanh, sau khi đánh giá tình hình, gã đột nhiên dơ cây châm cải tóc lên. Nhắm ngay vào huyệt thái dương của mình, cười nói, vân côn, bây giờ chúng ta hãy xác định xem ai đúng ai sai,

ngươi cho rằng ta sẽ chết ở trong tay ngươi, hay là sẽ chết tại trong tay của chính ta.

Vừa nói vừa bước đi vòng quanh, cảnh giác cao độ với đối phương. Vân Côn sưởng sốt, có nằm mơ cũng không nghĩ tới Chí Mỹ lại có hành động như thế này. Cảnh tượng này khiến đám người xung quanh kinh ngạc sưởng sốt. Đúng vào lúc này, trong không chung vang lên tiếng xe gió ẩm ẩm, một cự nhân bay nhanh đến đây, không phải ai khác, chính là Phủ Nhạ. Cô ta kinh ngạc khi nhìn thấy Chí Mỹ có ý đồ tự sát, khóc rõ chuyện gì đang xảy ra. Đang chậm dãi bước đi vòng quanh.

Khi đi qua bên cạnh thị nữ vô ngân, Oh Oh trợ dưỡi một tay ra, dựa vào tu vi của mình trong chấp mắt liền khống chế thị nữ vô ngân ở trong tay. Nương nương, đừng có mắc thêm sai lầm nữa. Thị nữ vô ngân nỗ lực vùng vẫy, nhưng bị tu vi của đối phương kiềm chế, cô ta không có cách nào phản kháng. Vân Côn cao mày, không biết Chí Mỹ rốt cuộc muốn làm gì, lẽ nào cho rằng bắt thị nữ của mình là có thể áp chế mình hay sao?

trước lúc chết kéo theo một kẻ đệm lưng cũng không tệ. Ta đã chán ghét nữ nhân này bên cạnh ngươi từ lâu rồi, ngươi không phải muốn ta chết sao. Được, vậy ta chết cho ngươi xem. Vừa nói ô ô vừa cưỡng ép kéo con tin lùi đến bên dìa đỉnh thạch trụ, nở nụ cười quỷ dị nói lời từ biệt với vân cồn. Xế cổ thị nữ vô ngân rồi cùng nhau ngã ra sao, rơi từ trên cây cột cao vút xuống dưới. Trong lúc rơi xuống mặt biển,

Ô ô xoay chuyển cây châm cải tóc trong tay và đập mạnh vào đầu thị nữ vô ngân, trực tiếp đánh cô ta hôn mê bất tỉnh, sau đó lại nhanh chóng điểm liên tục. Vân Côn cao mày, theo bản năng Y cho rằng hành vi quá lạ của Chí Mỹ là lừa dối, nàng ta muốn dùng phương thức này để đánh lạc hướng nhằm chạy trốn. Nghĩ thật đẹp. Y cất tiếng cười nhạt, bóng người giống như thấn di đột nhiên xuất hiện tại bên mép đỉnh thạch trụ, cuối nhìn hai bóng người đang rơi xuống. Ơm.

Ô ô thì Pháp đánh nổ tung mặt biển, bọt nước trắng xóa bùng lên tung tuế, nuốt trưởng thân hình của gã và thị nữ vô ngân. Ngay khi cả hai người cùng nhau chìm vào trong biển, Chí Mỹ nhanh chóng nhét cây châm cải tóc xanh ngọc trong tay vào trong người thị nữ vô ngân. Bản thân thì nhắm mắt lại, rất nhanh liền mất đi khả năng kiểm soát cơ thể, tư chi trở nên mền nhũn. Một luồng bạc quang thoát ra khỏi người Chí Mỹ, nương theo sự tre chắn của đám bọt nước trắng xóa bao phủ.

hòa nhập vào trong cố thể của thị nữ vô ngân. Sau khi xuyên qua đám bọt nước, cả hai đều vô lực rơi xuống đáy biển. Đám động vật biển trong nước ùa tới bơi lội vây quanh, lượn vòng vòng xung quanh, không dám tùy tiện tới gần. Cuối cùng, thân thể hai nữ nhân đều chìm đến đáy, nằm mềm nhũn dưới đáy biển. Không thể cứ để hai người một mực nằm im dưới đáy biển, không lâu sau, hai người đã được vớt lên và đưa trở lại trên đỉnh cột đá khổng lồ.

Thị nữ vô ngân được cứu tỉnh lại, sau khi ho ra mấy ngụng nước, cô ta ngồi dưới đất thở dốc, có vẻ kinh hãi chưa ổn định được. Còn thân thể Chí Mỹ thì yên tĩnh nằm bất động ở đó, mấy kẻ vừa mới vốt người lên đứng thẳng ở bên cạnh cũng cầm như hến. Vân Côn quỳ một gối xuống, đặt bàn tay lên ngược Chí Mỹ để kiểm tra, rất lâu

vẫn không có rời ra, ngây người ra đó. Vẻ mặt như muốn hỏi tại sao có thể như vậy, y cho rằng Chí Mỹ đang rở chò bịp bộng.

cho rằng Chí Mỹ muốn làm ra vẻ để lừa gạt chạy trốn. Nhưng Chí Mỹ với khuôn mặt vẫn còn sống động ở trước mặt đã dùng nhục thân của mình để nói rõ ràng cho Y biết, cơ thể này đã trở thành một cái thi thể, đã chết rồi. Có lẽ là giả chết. Bởi vì không phát hiện ra bất kỳ vết thương chí mạng nào trên cơ thể này, vì vậy Y cẩn thận kiểm tra lại nhiều lần, kết quả, cơ thể này thực sự đã hết sinh cơ. Đã chết rồi, thực sự đã chết rồi, Y có nằm mơ cũng không ngờ được.

Chí Mỹ lại thật sự tự sát, lại dùng phương thức hoàn toàn nằm, ngoài dự liệu và ngoài sự kiểm soát của Y để ra đi triệt để. Phổ Nhạ với khuôn mặt ngang bằng với đỉnh cột vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, cô ta cũng nhận ra Chí Mỹ đã thật sự ra đi, nhận ra được từ phản ứng của Vân Côn, cứ tự sát như vậy rồi sao? Cô ta quả thực không thể tin nổi, rốt cuộc trước đó đã xảy ra chuyện gì? Trong tình hình hiện tại, cô ta không tiện tìm ai để hỏi thăm.

nên chỉ có thể mở to mắt nhìn mà thôi. Ai? Một lúc lâu sau, Vân Côn cất tiếng khẽ thở dài, bàn tay rời khỏi ngược Chí Mỹ, chậm dãi điều chỉnh tư chi của Chí Mỹ lại cho trình tề, miệng lẩm bẩm có vẻ bất đắc dĩ. Mọi người đều cho rằng ta là kẻ biến thái, đều cho rằng ta thích giết chết phu nhân của mình, nhưng trong các người có ai từng buông tha cho ta không? Ta thực sự rất cô đơn, ta thật sự muốn tìm một người có thể làm bạn lâu dài đến cuối đời.

khi ta uy nghiêm thì cho rằng ta có khoảng cách. Còn ta không dùng ái lại cho rằng ta không tốt, lấy đó làm cớ để đi tìm nam nhân khác.

Nếu ta dùng ái, làm thế nào cũng chiều chuộng không đủ, trách ta không hiểu nữ nhân các người. Ta thử nỗ lực tìm hiểu, cho các người tự do ăn mặc như đàn ông, kết quả các người càng ngày càng quá đáng. Khiến cho cự linh phủ chứng khí mù mịt, ta đành phải để các người thành thật mặc lại quần áo. Ta tìm một mỹ nhân.

Mỹ nhân cảm thấy mình có sắc đẹp thì có thể cao cao tại thượng, bắt ta thần phục. Quên đi, ta tìm một người xấu, ta cũng súng ái, người lại muốn chuẩn bị đường lui. Ta cho người cơ hội, người lại đi tự sát, người thật sự đã chết rồi sao? Không phải là dở thủ đoạn gì chứ. Bàn tay đang vuốt ve gương mặt Chí Mỹ đột nhiên chụp lấy cổ Chí Mỹ, vân côn há mùng cắn một cái, trực tiếp cắn vào cổ họng nàng ta, máu tươi ổ ổ tuôn ra.

Y điên cuồng cắn xé, máu dính đầy khuôn mặt Y. Sau khi nhả ra, Y lại chụp lấy đầu chí mỹ, vặn mấy vòng rồi mới thả tay ra.

Chương 1435: Hiện hình (1)

Cảnh tượng này khiến cho tất cả những người chứng kiến không zest mazul. Vân Côn với cái miệng dính đầy máu đứng lên như không có chuyện gì, nhìn chăm chú vào Phổ Nhạ, hỏi, có chuyện gì? Phổ Nhạ vội vàng trả lời, hầu hết chủ cột của ba thế lực lớn đã bị bắt và đưa đến đây, mời Thượng Tiên xử lý. Vân Côn, dẫn tới đi. Vâng. Phổ Nhạ đáp lời, quay đầu lại thi pháp hét lớn, dẫn tới. Ơm thanh ẩm ẩm vang xa.

Từ phía bờ biển lập tức có một đám nhục xí tư cước xả bay tới, nem mấy trăm người của ba đại thế lực lên đỉnh thạch trụ khổng lầu. May mà diện tích đỉnh cốt đủ lớn, có thể dễ dàng chứa thêm cả nghìn người nữa. Không ai có thể đứng được, tất cả đều bị nhân viên áp giải đấm đá máng mỏ buộc phải quỳ xuống, có một số bởi vì bị thương nặng ngã ra đất. Số vũ hiện ra, nguyên hình chính là một trong số đó. Cưu hạp và mong phá không muốn quỳ, nhưng sau khi bị một trận quyền cước và mấy cú tát tai.

Bọn họ đành phải xụ mặt quỳ xuống. Pháp lực đã bị không chế, người ta muốn đẻ người quỳ gối ngơi cũng không có cách nào kháng cự lại được. Cùng lúc đó, có hai người bay lên và hạ xuống, không phải ai khác, chính là Kha Mật và Lê Hoa. Khi ánh mắt phổ nhạ chạm đến hai người, lập tức nổi rận, lớn mật, các người còn dám trở về. Kha Mật và Lê Hoa đang ngây người nhìn thi thể đầm đìa máu tươi của Chí Mỹ, từ lỗ thủng trên cổ Chí Mỹ cùng với vết máu đầy trên miệng.

Mặt Vân Côn, cho dù không hề nhìn thấy những gì đã xảy ra bọn họ cũng có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng Vân Côn cắn cổ, bọn họ chật thấy rượn cả tóc gái. Tiếng hét giận dữ của Phổ Nhạ khiến hai người tỉnh táo lại, cũng khiến Vân Côn nhìn chằm chằm vào hai người. Vân Côn lên tiếng hỏi, sao lại phải gào lên như thế. Phổ Nhạ lập tức bẩm báo, hai người này cùng đi theo ta, nhưng lại dám trái lệnh, còn len lút bỏ trốn. Không thể chấp nhận thái độ như vậy.

Kha mật lập tức quỳ xuống, Khẩn Trương giải thích, Thượng Tiên không phải nhỏ kháng lệnh mà thực sự là không thể tuân theo. Phổ Nhạ đại nhân gọi hai người bọn ta đến gặp Chí Mỹ nương nương, hai bọn ta sao dám đến gặp, chỉ có thể Khẩn Trương trở về xin Thượng Tiên định đoạt, cũng không phải là lén lút bỏ trốn. Xin

Thượng Tiên mình dám! Thượng Tiên mình dám! Lê Hoa cũng nơm nớp lo sợ quỳ xuống theo. Vân Côn quan sát bà ta mấy lần, bởi vì chưa từng nhìn thấy trước đây.

nhưng cũng có thể đoán được đây là ai, bởi vì lúc trước Khamat có đề cập đến đồng bọn. Sau khi nghe giải thích, Văn Côn hỏi Phổ Nhạ, gọi bọn họ đến gặp Chí Mỹ sao? Vì sao phải gọi bọn họ đến gặp Chí Mỹ? Việc này! Phổ Nhạ thoáng nhìn thi thể Chí Mỹ, tức thì có chút bất an, lúc trước Chí Mỹ nương nương xuất hiện tại hiện trường. Cưỡng ép ta giao đám người bị bắt cho nàng, ta không đồng ý, nói là phải có thượng tiên đồng ý mới được.

Hậu Nương Nương lại nói rằng muốn gặp Kha Mật, ta không thể từ chối được nữa nên mới sai người đi gọi Kha Mật đến. Nào ngờ Kha Mật lại dám chống lệnh bỏ chạy. Ta đương nhiên biết rõ Nương Nương có thể sẽ gây bất lợi cho hắn, nhưng ta sẽ không ngồi xem, một khi có chuyện gì xảy ra, ta tất nhiên sẽ ra tay ngăn cản. Vân Côn chầm mặc một lúc rồi nhàn nhạt nói, việc này thôi đi. Vâng, Phủ Nhạ đáp lời với vẻ miễn cưỡng. Kha Mật thì như được đại xá, dập đầu cảm tạ.

cảm tạ thượng tiên rộng lựa. Lê Hoa có phần chịu không nổi bộ ráng khún núm như vậy của Lão, là cao huyền nhiều năm, bà ta có sự tự tôn của mình, người ta đã nói chuyện qua rồi, có cần phải vậy không? Nhưng không còn cách nào khác, hai người ở cạnh nhau là một sự so sánh, bà ta không dám quá gây chú ý, đành phải dập đầu cảm tạ theo. Vấn đề mấu chốt là, khi không nghe ai nói đứng lên, kha mật liền, cứ thành thành thật thật quỳ mãi như vậy.

khiến cho bà ta cũng chỉ có thể cùng quỳ theo. Anh mắt vân côn đảo qua đảo lại đám người bị bắt mấy lần, chậm dãi hỏi, không thấy nam béo, không có văn lão đầu, không có đại hòa thượng, không thám hoa lang, cũng không thấy có hướng lan huyên. Y tứ của một loạt câu chất vấn này rất rõ ràng, chưa bắt được bất kỳ kẻ nào mà ta muốn bắt. Người lại không biết xấu hổ nói với ta rằng nhân sự chủ chốt của mấy thế lực lớn đều đã xa lười sao.

và những người mà Y có thể kể tên ra đều là người mà Y để ý đến, hoặc nói cách khác là những người mà Y có thể có chút e ngại. Thứ tự gọi tên của Y về cơ bản cũng tương ứng với mức độ e ngại nặng nhẹ trong lòng Y. Phổ nhạc cảm thấy toát mồ hôi lạnh khi nghe Y kể tên, cô ta đáp, vẫn đang tiếp tục truy tìm, xin thượng tiên cho thêm chút thời gian. Văn Côn không đưa ra ý kiến gì về việc này, đối diện với một đám người đang quỷ gối, Y nói to.

Có một đại hòa thượng gọi là Minh Tăng, hắn từng một lần đối đầu trực diện với bản tọa, thực lực hình như ngang ngửa với bản tọa. Nhưng theo bản tọa biết, ở ngoại giới hắn lại khuất phục phía dưới mấy kẻ bán tiên. Bản tọa muốn biết chuyện đó là thế nào? Ai có thể cho bản tọa một câu trả lời? Khi nói lời này thì y nhạy bén quan sát biểu cảm và phản ứng của mọi người. Lời này vừa nói ra, phổ nhạ lại kinh hãi, còn có người có thể giao đấu trực diện với vân côn ưu.

Vậy mà trước đó Vân Côn không có nói cho cô ta biết. Một khi gặp phải người này, chẳng phải mình sẽ không hay biết gì mà cứ cắm đầu xong tới cứng chọi cứng ư. Nghĩ đến câu hỏi Vân Côn vừa đưa ra, cô ta đã nhận ra được, có thể Vân Côn muốn để cho mình đi thử sức tên Hỏa Thượng kia. Nói chung, tất cả người từ bên ngoài vào

đây đều rất kinh ngạc và nghi hoặc về điều này, Minh Tăng lại có năng lực như vậy sao? Duy chỉ có mông phá và cừu hạp thì khác.

mông phá cuối đầu rũ mắt xuống giống như nghe không hiểu, cưu hạp lại vô thức hơi quay đầu liếc nhìn mông phá. Phản ứng của hai người lập tức bị ánh mắt của Van Kohn bắt được, bởi vì hai người đều quỳ ở ở hàng đầu tiên, bất kỳ phản ứng nào cũng sẽ dễ dàng bị phát hiện. Van Kohn cũng nhận ra hai người, lúc trước, khi bệnh chiếu giữa ba thế lực lớn, y đã từng gặp bọn họ, và từ những kẻ ô hợp, y cũng đã giò xét được thân phận của hai người này. Các Ngươi

Vân Côn lên tiếng thu hút sự cú ý của hai người, sau đó khẽ hứt cầm hỏi, có phải có thể cho ta đáp án không hả? Mong phá lắc đầu. Cửu hạp, ta không biết. Vân Côn ồn một tiếng, rồi lập tức nhìn sang Kha Mật, ngươi có biện pháp nào khiến kẻ biết chuyện phải mở miệng hay không? Kha Mật quì gối đảo trong mắt, chắp tay đáp, trước tiên làm trực tiếp một chút, phế bỏ tu vi của từng người, ai có thể nói ra đáp án cho Thượng Tiên biết, người đó sẽ được miễn, hình phạt này.

Nghe vậy, một đám tu sĩ đang quỳ đều kinh hãi, mông phá giận dữ nói, Kha mật, sống muộn gì ngươi cũng sẽ gặp quả báo. Kha mật cười ha ha nói, quả báo ư. Mông phá, trước tiên ngươi hãy nói cho ta, kể từ khi làm việc cho tỳ nam phủ, đến nay ngươi đã giết chết bao nhiêu người. Có bao nhiêu người vô tội? Ngươi vậy mà lại nói chuyện quả báo với ta. Nếu thực sự có quả báo, ngươi cảm thấy ngươi có thể tránh được tai kiếp sao?

Tiếp đó lão ta chắp tay bày tỏ lòng trung thành của mình với Vân Côn, thượng tiên, trước tiên cứ thử như vậy một lượt, sau đó, nếu vẫn không có đáp án, ngay hãy giao những kẻ này cho nhỏ thử xem. Trừ khi bọn họ không có đáp án, bằng không, nhỏ nhất bệnh sẽ khiến kẻ nào biết chuyện phải mở miệng. Vân Côn, không cần sau đó, hiện tại liền giao cho người xử lý. Trên mặt Phổ Nhạ thoáng qua một nét bất mãn. Vâng. Kha mật chắp tay nhận lệnh.

Ngay lập tức liền nhanh nhẹn đứng lên, quay đầu lại nhìn Lê Hoa, ra hiệu bà ta hỗ trợ. Lê Hoa chỉ có thể đứng lên theo, thực ra bà ta rất không muốn làm như vậy. Làm chuyện đắc tội với người khác ngay trước mặt mọi người chắc chắn không phải là chuyện gì tốt, nhưng bà ta đã lên thuyền tặc, không còn lựa chọn nào khác.

Chương 1436: Hiện hình (2)

Kha mật nở nụ cười nham hiểm đi tới chỗ đám người đang quỳ, đến bên cạnh một người ở góc gần nhất, thấy ăn mặc quần áo của Đại Nghiệp Ti. Lão ta vỗ vai người đó, hỏi, vì sao Minh Tăng dám đối đầu trực diện với Thượng Tiên, người có biết đáp án không? Người đó cúng quyết xua tay đáp, ta thật sự không biết, ta đã nghe nói về Minh Tăng từ lâu, nhưng thật sự không biết gì cả. Kha mật lập tức rời đi, đi được hai bước lão ta trợt dừng bước quay đầu lại.

Mặt đây kinh ngạc nhìn Lê Hoa đang đi theo mình, người còn chờ gì nữa? Phế bỏ Tu Vi của hắn đi chứ. Lê Hoa sưởng sốt, nhưng dưới ánh mắt nhìn chăm chú của đám người Vân Côn, bà ta không còn cách nào khác và cũng không thể nói được gì, chỉ có thể đi về phía

người vừa mới trả lời. Người đó kinh hãi, vừa lăn vừa bỏ hết lên, ta thực sự không biết gì cả. Nhưng kết quả chỉ có thể đổi lấy một tiếng hét thảm, rã đã bị Lê Hoa tàn nhẫn ra tay phá hủy đan điền khí hải.

Tu vi hỗn loạn tiêu tán khiến toàn thân người đó co giật, vô cùng đau đớn. Kha mật như cười như không bỏ qua những người khác, đi đến chỗ mông phá, cưu hạp và sô vũ ở phía trước nhất. Đi đến bên sô vũ đã hiện nguyên hình, nằm im đó như một con chó chết, lão ta nhắc chân đạp đạp, đá đá vào y. Nét cười nửa miệng càng ngày càng lộ rõ trên khuôn mặt, khóe mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía mông phá và cưu hạp. Thấy cảnh này, thị nữ vô ngân có vẻ đã khôi phục lại bình thường.

Đi đến bên cạnh Vân Côn, nhỏ rộng hỏi, thượng tiên, cứ đặt di thể của Nương Nương ở đó như vậy sao? Vân Côn đang nhìn chằm chằm tình hình phía bên khà mật, nghe vậy cũng chỉ liếc mát thoáng nhìn thi thể. Trên mặt đất, nhạt nhạt nói một câu, về sau hãy đưa về cử Linh Cung để an chí. Vâng. Thị nữ vô ngân hơi không người, và cũng đúng vào lúc này, đầu nhọn của một cây châm cài tóc xanh ngọc nhô ra dưới lòng bàn tay, mãnh liệt đâm vào sau hông Vân Côn ở cử Ly gần.

Ngay khi đầu nhọn cây châm sắp chạm đến da thịt vân côn, một cảm giác không ổn hiện lên trong lòng thị nữ vô ngân. Đầu châm đụng phải một lực cản cứng cỏi khó thể tiến thêm được, một luồng pháp lực cường đại bao trùng toàn bộ cơ thể cô ta, khiến cho cô ta không thể cử động. Sô vũ, ngươi có biết đáp án hay không? Khi Kha Mật vừa mới âm chầm hỏi ra những lời này, lão ta không khỏi đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía vân côn. Không chỉ có lão ta.

Rất nhiều người đều cảm nhận được sự giao động pháp lực mạnh mẽ tỏa ra từ trên người Vân Côn. Vân Côn vẫn đứng yên ở đó, tựa như không có chuyện gì xảy ra, y vẫn đưa lưng về phía thị nữ vô ngân. Bình thản nói như đang nói với chính mình, người có biết ta đã trải qua bao nhiêu lần ám sát rồi không? Người xung quanh cũng như người bên cạnh ta đều đã từng ám sát ta, đây là lần thứ 35, không, lần thứ 35 là trí mỹ, còn người là lần thứ 36.

Y không nhanh không chậm đưa tay ra sau, nắm lấy cổ tay muốn đâm vào mình, đồng thời chậm rãi xoay người lại. Nhắc bàn tay thị nữ vô ngân lên, vạch mở cây châm cài tóc dùng để ám sát mình trong tay cô ta ra cho mọi người cùng thấy. Mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy như vậy, và đều nhận ra được có chuyện gì đang xảy ra, rất nhiều người hít vào một hơi khí lạnh, đều chấn động sường sốt. Thị nữ vô ngân cũng mặt đầy kinh ngạc, cô ta không nghĩ tới trong tình huống như vậy mà vẫn có thể thất bại.

Vân Côn ghé miệng đến bên tay cô ta, nhỏ rộng thì thầm, có một con hồ ly nói với ta rằng, ta nhất định cần phải sống sót. Nói rằng với tính cách của ta, để sống sót mà không gặp phải chuyện bất ngờ thì không thể tin tưởng bất kỳ kẻ nào. Vì thế cô ta đã dạy cho ta rất nhiều bài học khắc sâu ấn tượng. Ta sẽ không hỏi vì sao người muốn giết ta, bởi vì tất cả những câu trả lời đều không khác nhau lắm. Ta chỉ muốn nói cho người biết, ta không tin tưởng bất kỳ kẻ nào bên cạnh.

Ngay cả với nữ nhân cùng ta vui vẻ, ta đều sẽ duy trì mấy phần cảnh giác. Y ngẩn đầu lên, quay nhìn thi thể của Chí Mỹ, thực sự không nghĩ tới người đã quy thuận nàng ta. Nếu người quan tâm đến thi thể nương nương của người như thế, vậy thì để cho các người cùng tồn tại đi. Khi nói lời này, vết máu dính trên miệng Y hóa

thành xương mù màu đỏ tan đi theo gió, thoáng cái khuôn mặt Y đã trở nên sạch sẽ.

Thi thể trên mặt đất cũng dần dần trở nên mơ hổ dưới sự giao động của một luồng pháp lực, từ từ biến thành cho bụi tan đi theo gió. À, cùng lúc đó, thị nữ vô ngân cất lên tiếng kêu đau đớn và thảm thiết, cơ thể, sống sơ sơ của cô ta bị biến thành cho bụi. Đột nhiên, từ trong cơ thể cô ta lóé lên một đoàn bạch quang, thu hút sự chú ý của mọi người, ngay cả văn côn cũng phải bất ngờ. Đoàn bạch quang này chính là linh thể của Ô Ô.

có thể nói lần này là bị Vân Côn cưỡng eff bức ra ngoài. Không còn cách nào khác, Vân Côn làm như vậy, ngay cả một khối thịt để che giấu cũng không có, Gá không thể nào tiếp tục ẩn nấp được nữa. Và Gá cũng phải cảm nhận và chịu đựng toàn bộ cơn đau đớn khi nhục thân của thị nữ vô ngân bị đô sống. Nếu đã không còn chỗ để nấp, Gá tự nhiên không cần phải tiếp tục chịu đựng cơn đau đớn đó nữa. Vừa rất khiếu, Gá liền biết mình không còn có khả năng ám sát Vân Côn hay giải cứu cho Sô Vũ.

45:12

nên khẩn cấp bay lên trời. Vân Côn làm sao có thể để cho gã bỏ chạy dễ dàng như thế, y cách không chục tới. Nào ngờ pháp lực cường đại của y lại không có tác dụng gì đối với đoàn bạch quang này, không hề ảnh hưởng đến tốc độ của đối phương. Y lật lòng bàn tay cách không đánh ra một đòn, khí lưu ủ ủ gào thét phóng lên cao, tựa như sấm dền cuồn cuộn trong không trung, ngay cả những

đám mây trắng trên trời cũng bị đánh tan. Đám nhục xí tứ cước xả bay lượn trên cao bị chấn động lảo đảo.

Rất nhiều con rơi rụng xuống như mưa rào, dù là như thế nhưng đoàn bạch quang kia vẫn không bị ảnh hưởng chút nào. Oh-Oh cũng đã nhận ra đối phương không làm gì được mình, dứt khoát rừng lại lơ lửng trên không trung nhìn xuống dưới. Đám nhục xí tứ cước xa khắp xung quanh vọt tới chục bát cũng chỉ vô ích, bởi vì đó chỉ là một đoàn ánh sáng, không có thực thể. Trong lúc rất nhiều người đang kinh ngạc, không biết đây là thứ gì thì Vân Côn ngừng ngửa mặt nhìn lên trời.

quay đầu nhìn nửa đoạn cánh tay đầm đìa máu tươi của thị nữ Vô Ngân. Nhìn chăm chú bàn tay vẫn còn nắm chặt cây châm cài tóc màu xanh ngọc, nhớ tới hung khí mà Chí Mỹ cầm trong tay dùng để ám sát và cưỡng ép thị nữ Vô Ngân, hình như là cùng một vật. Đôi mắt Y đột nhiên nheo lại, rồi ngước mặt nhìn lên trời, lẩm bẩm nói, linh thể. Linh thể đoạt xá, ngươi không phải là Vô Ngân, cũng không phải là Chí Mỹ, ngươi đã tắm rửa thiên tuyền trong chư yêu chi cảnh.

Khi nghe được mấy chữ chư yêu chi cảnh, bất kể là mông phá hay kiều hạp đều lập tức lộ ra vẻ kinh nghi. Ngay cả sô vũ đã hiện ra nguyên hình nằm vô lực trên mặt đất cũng gian nan ngước đầu lên. Trong số những người tiến vào cự linh phủ lần này, bọn họ biết rõ ai từng tiến vào chư yêu chi cảnh, trong đó có người đã tắm rửa thiên tuyển ưu. Sự chấn động mà tin tức này đem tới cho bọn họ là người ngoài khó thể tưởng tượng được. Vân Côn vùng tay lên, thi thể của thị nữ vô ngân thể bị ném bay ra ngoài.

xoay vòng vòng trong không trung. Khi bay ra khỏi phạm vi của đỉnh thạch trụ, cây châm cải tóc xanh ngọc mới tuột ra khỏi bàn tay thi thể, cùng nhau rơi xuống biển rộng. Tiếp đó, Văn Côn đưa tay sờ lên chiếc túi lớn cỡ bàn tay loàng loáng ánh kim loại đeo ở bên hông, trong tay đột nhiên xuất hiện một ngọn ròi đen bóng loáng. Y vùng lên, chiếc ròi lập tức đón gió nhanh chóng to lên, dài ra, uốn lượn phóng lên cao, trên thân ròi cũng bắt đầu mọc ra gai nhọn.

Chủ yếu nhất chính là xuất hiện hai loại khí tím và xanh bao bọc quanh thân doi, như ráng như mù. Vừa nhìn thấy vật này, ô ô trong hình thái linh thể tức thì khó giải thích mà cảm thấy bất an mãnh liệt. Gã ý thức được có chuyện không ổn, rõ ràng đây là pháp bảo gì đó, gã không dám ở lại nữa, cũng không còn có thể quan tâm đến sự sống chết của số vũ, khẩn cấp bay đi. Chạy đi đâu? Vân Côn cất tiếng quát, âm thanh như xét đánh.

Ngọn doi trong tay bay lên không trung giống như là thần long bái vĩ, một vệt sáng xanh tím lóe qua giống như tia sét. Quất chúng vào bạch quang đang chạy trốn, bạch quang bị đánh rơi xuống mặt đất phía bờ biển, kèm theo đó là một tiếng kêu a thảm thiết ôm ôm vang lên.

Chương 1437: Thuật pháp tự phá (1)

Tiếng kêu này không như người bình thường, nhưng vẫn có thể nhận ra được là giọng của một người đàn ông. Cưu hạp và mông phá đột nhiên quay lại nhìn nhau, Sô Vũ đã hiện ra nguyên hình trong mắt tỏ ra nghi hoặc. Theo hiểu biết của bọn họ, một nam một

nữ từng tiến vào chữ yêu chi cảnh đều đã đến nơi này, nếu đây là nam nhân, vậy thì chỉ có thể là nhị động chú Ô Ô của Thiên Liêu Sơn. Nếu Ô Ô đã tắm rửa Thiên tuyền, thì đó không chỉ là vấn đề Ô Ô nói dối, hướng lan huyên.

Người làm chứng cho Ô Ô rõ ràng cũng có vấn đề. Nói cách khác, thông tin về chư yêu chi cảnh mà bọn họ nói ra rất có thể là giả. Điều này làm sao có thể không khiến bọn họ kinh ngạc? Đoàn bạch quang bị bóng roi xanh tím đánh bay xuống đất như lưu tinh không có nện ra động tĩnh gì, thay vào đó, bóng roi vùng lên không trung quay lại đuổi theo, quất xuống dưới. ầm ầm, mặt đất chấn động đến nỗi ở trên đỉnh cây cột cách một vùng biển vẫn có thể cảm nhận được dung động.

Một doi này cân bản không quan tâm đến sự sống chết của người bên mình, rất nhiều nhục xí tứ cước xà cùng người đều khiển chúng bị đánh hã, tiếng kêu đau đớn vàng rền. Vân cô lướt đi, y giống như một con rồng, kéo theo trường tiên uốn lượn trong không trung, mọi người đều có cảm giác như đang nhìn thấy một con rồng đang bay trên bầu trời. Đối với người ngoại giới chưa từng nhìn thấy chiếc doi này, họ chỉ cảm thấy chấn động, không biết đây là bảo vật gì, lại có thể trong nháy mắt dài ra đến mấy dạng.

bay đến phía trên nơi bạch quang rơi xuống, vân côn ở trên cao nhìn xuống, không nhìn thấy bạch quang, y liền vung ra những làn sóng ánh sáng xanh tím, ẩm ẩm quất xuống núi rừng. Mỗi một xoi đánh xuống liền khiến cho mặt đất nướt ra một cái hẻm sâu, như gia bị nướt này, đất đá, cây cối bay từ tung. Từng bóng xoi xanh tím vung tay, hết xoi này đến xoi khác, tựa như dòng quay cuồng trong thiên

địa, khiến đám người đứng nhìn phía xa run lên sợ hãi, mặt đất dung chuyển không ngừng.

Đến khi bóng roi biến mất, mặt đất dưới chân vân côn đã xuất hiện vô số khe dãnh đan sen với vách núi, nhưng vẫn không nhìn thấy đoàn ánh sáng bạch sắc kia, y quát lớn, ỉnh. Một đám nhục xí tứ cước xa chở người lập tức ùn ùn vò tới, lao vào trong đống khe dãnh tràng trịt mặt đất, lục soát thật sâu trong mỗi một chỗ nhấp nhô. Sau một thời gian thật lâu, vẫn không nhìn thấy đoàn ánh sáng bạch sắc xuất hiện, chỉ có bóng người và vật lao nhau lục soát trên mặt đất như một đàn rùi không đầu.

Văn Côn biết rằng 8-9 phần 10 là không tìm được nữa, Y có phần hối hận đã dùng doi đánh bạch quang rơi xuống đất. Hiện tại Y cũng không biết đoàn bạch quang đó đã bị mình tiêu diệt, hay là đã độn địa chạy thoát, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Y xuất thủ với thứ như thế này. Trường tiên xanh tím trong tay đột nhiên co rút lại, rồi biến mất. Y lướt mình trở về lại trên đỉnh thạch trụ khổng lồ, nhưng vẫn không để cho lực lượng đang lục xót khắp nơi kia dừng lại.

Ánh mắt y đảo qua đám người quỳ trên mặt đất, lạnh lùng hỏi, ai biết linh thể vừa rồi đó là ai? Tất cả đều im lặng, không có ai hé răng, hầu hết bọn họ thực sự không biết đó là ai, những người biết nhiều hơn một chút cũng chỉ là suy đoán, không thể xác định được. Thầy không có ai trả lời, Văn Côn nhìn về phía kha mật, chầm giọng nói, Ngươi tiếp tục. Vâng. Kha mật vội vàng đáp, sau đó quay đầu nhìn sô vũ đang nằm trên đất.

sự chú ý của mọi người nhanh chóng bị kéo ra khỏi biến cố vừa rồi. Kha Mật đè đầu ngón chân lên vị trí gãy trên đùi Sô Vũ, đanh dọng hỏi, Sô Vũ, ta hỏi lại lần nữa, vì sao Minh Tăng có thể trực diện giao đấu với Thượng Tiên. Sô Vũ hiện ra nguyên hình đau đớn nhè răng nhét miệng, nhưng vẫn nói tiếng người, ta không biết gì cả. Kha Mật, ta không tin ngươi sẽ có kết cục tốt đẹp. Là không biết hay không muốn nói hả? Kha Mật nhắc chân rẫm lên miệng y.

hất đầu ra hiệu với Lê Hoa, phế bỏ Tu Vy hắn đi. Khi nghe được lời này, không biết bao nhiêu người vô cùng lo sợ, họ đều có thể tưởng tượng được. Phế bỏ toàn bộ Tu Vy cao huyền của Sô Vũ có lẽ còn khó chịu hơn cả là . Sô Vũ gầm lên ô ô, không biết muốn nói cái gì. Nhưng Kha mật lại đạp ở trên miệng Y, không cho Y nói. Cho dù Sô Vũ muốn nói ra, dường như lão ta cũng không muốn cho Sô Vũ có thêm cơ hội. Lê Hoa hơi chút gió dự.

nhưng cũng chỉ hơi chút mà thôi, cuối cùng bà ta vẫn đi tới trước mặt sô vũ, chuẩn bị ra tay. Ở bên cạnh, Cưu Hạp đột nhiên lớn tiếng nói, dừng tay. Chỉ cần các người tha cho hắn, ta có thể nói cho các người biết. Lê Hoa lập tức dừng tay. Nào ngờ Kha Mật không có đáp lại mà, cứ nhìn chằm chằm vào bà ta. Lê Hoa chỉ có thể chỉ tới Cưu Hạp, nhắc nhở về đề nghị vừa rồi của người ta. Kha Mật cao mày nói, ta không biết.

Ta đã nghe được lời hắn nói Còn ngươi có đức hay không? Ta nói ngươi phế bỏ tu vi của số vũ, ngươi không nghe được à Lê Hoa sửng sốt, không hề cân nhắc gì đến đề nghị của Cửu Hạp ư Không cân nhắc thì ngươi cũng nên đáp lại gì đó chứ Bà ta quay đầu nhìn Vân Côn, phát hiện thấy Vân Côn đang hứng thú nhìn cảnh này Dường

như không hề có ý định can thiệp vào quyết định của Kha Mật Nếu là như vậy, Lê Hoa chỉ có thể cắn răng kiên trì hạ thủ Ô

Sô Vũ bị phá đan điền khí hải, trong cơn đau đớn bị tán công, Y không có sức lực kháng cự, cơ thể quần quại kịch liệt. Kha mặt đạp chặt lên miệng Y, giống như có một cây đinh đóng chặt đầu Sô Vũ trên mặt đất, khiến đầu Y không động đậy được, chỉ có thân thể quần quại quay cuồng. Một lúc lâu sau, cuối cùng Sô Vũ chỉ còn có thể nằm im thở hồn hển, không nhúc nhích nổi nữa. Lúc này Kha mặt mới buông chân ra, đi đến trước mặt Kiều Hạp, nghiêng đầu qua lại nhìn Y.

Nói đúng hơn là đang thưởng thức bộ dạng cừu hạp quỳ gối trước mặt mình. Lão ta không chút nào che giấu sự đắc ý khi mình đổi địa vị. 4. Lão ta đột nhiên tung một cú tá tai giữ rội vào mặt cừu hạp. Cửu hạp phun ra một ngụ máu tươi và răng vỡ, ngã vật ra đất. Một cú tá tai không hề có dấu hiệu này khiến cho cừu hạp chóng váng, phải lắc lắc đầu một lúc mới tỉnh táo lại. Kha mật từ trên cao nhìn xuống, Kinh thường nói, muốn khai thì khai sao.

Ngươi đừng có làm ra vẻ là vì bảo vệ số vũ, đến lượt ngươi làm người tốt được sao. Cửu đại hành tẩu của đại nghiệp ti không mang danh lợi, được mất để bảo vệ tứ động chủ của thiên lưu sơn, cho đùa này thực sự rất lớn nha. Ta ghét nhất đám người cao cao tại thượng các người thích làm ra vẻ, mọi người đều làm chuyện xấu, ta làm chuyện xấu ta thừa nhận, à, ta đã trở thành ma đầu rồi. Các người sát nhân còn nhiều hơn cả ta, làm chuyện xấu càng nhiều không đếm suể.

Các ngươi biết làm bộ làm tịch tô son chát phấn biến đen thành trắng là có thể trở thành người tốt sao? Có phải làm bộ làm tịch đã thành thói quen rồi không hả? Không chịu suy nghĩ xem hiện tại mình là thứ gì? Ngươi còn có từ cách đùa dẫn chúng ta như là kẻ ngốc sao? Lão ta chỉ vào cưu hạp đang nằm trên đất, lập tức quỳ lên cho ta, nếu không ta phế tu vi của ngươi rồi nói tiếp. Sắc mặt cưu hạp cực kỳ khó coi, không có tu vi pháp lực để khơi thông máu tụ trong kinh mạch.

Gương mặt hứng chịu một cú tá sương tấy lên với tốc độ thấy rõ, nhưng vẫn phải lập tức đứng lên rồi quỳ xuống lần nữa, trong bãi máu bên cạnh có mấy chiếc răng hàm nằm yên ở đó. Diễn biến ngoan ngoãn nghe lời lập tức quỳ gối này khiến rất nhiều người đang quỳ cảm thấy tâm tình phức tạp, nhất là đám kia tù binh của Đại Nghiệp Ti, Hóa, Gia Kiều Đại Hành Tẩu Cao Cao tại Thượng cũng có một mặt như vậy. Bởi vì việc này, khóe miệng vân cô nở ra nụ cười, không nói điều gì khác, việc giao cho khà mật.

Người hiểu rõ đám người bên ngoài này, đứng ra chủ trì thẩm vấn quả thật đã tìm đúng người. Nhưng nụ cười nhanh chóng tắt đi, một cú tát đó cũng khiến Y nhớ đến lần Nam Trúc tát vào mặt mình, và cảnh mình quỳ gối trước mặt Nam Trúc. Bị Nam Trúc xoa đầu chọc, Y hít vào một hơi thật sâu, không biết tên mập đó trốn đi đâu rồi, Tu Vi thế nào.

Chương 1438: Thuật pháp tự phá (2)

Kha mật cúi người hỏi Kiều Hạp, bây giờ đã có thể thành thật nói chuyện được chưa? Trong mắt Kiều Hạp lóé lên một tia Kiều Hận, nhưng chỉ thoáng qua rồi rất nhanh biến mất, gật đầu. Kha mật quay đầu nhìn mông phá quỷ ở bên cạnh, hai người các người, ai không muốn khai. Gương mặt mông phá càng cứng, trong lúc còn đang do dự, khà mật lại đột nhiên xuất thủ, một ngón tay điểm cho mông phá hôn mê bất tỉnh, coi như đã tỏ thái độ. Lão ta quay sang nói với Kiều Hạp, người nói trước đi.

Người hãy giải thích cho Thượng Tiên nghe chứa. Hai người các người tốt nhất phải nói cho giống nhau. Cảnh cáo song lão ta bước tránh sang một bên, để cho y có thể đối diện với Vân Côn. Cứu hạp hít sâu một hơi, sau đó trả lời với giọng nặng nề, Minh Tăng không có thực lực trực diện đối đầu với Thượng Tiên. Các đời Minh Tăng của tảo Trần Tự có một bí pháp truyền thừa, khi bị tấn công thì có thể dùng Minh làm điểm truyền tiếp lực lượng. Có thể tá lực đà lực, khi gặp phải người có tu vi hơn xa mình.

họ cũng có thể hù dọa đối phương một cái. Tảo trần tự rất ít khi nhúng tay vào chuyện thế tục, và cũng hiếm kết thù kết oán với người khác. Cũng không có nhiều người có thực lực để khiến cho họ phải vận dụng đến thuật này, cho nên người ngoài không có nhiều người biết về bí pháp truyền thừa này. Nói đến đây, y hơi cúi đầu, y biết rõ, khi mình nói ra điều này, uy tín của mình trong đám người kia đã trực tiếp bị hủy hoại. Tất nhiên,

Lúc này rất nhiều người cũng đã hiểu được sự thật về về khả năng phòng ngữ cao nhất trong truyền thuyết của Minh Tăng là như thế nào. Vân Côn chầm ngâm rồi đột nhiên lên tiếng, theo như lời người nói, có được bí pháp này hộ thể, chẳng phải là người có thực lực mạnh mẽ đến đâu gặp phải hắn cũng không thể làm gì được hắn.

Cưu Hạp trả lời, cũng không phải như thế, thuật pháp đó nhìn như rất cường đại, nhưng chỉ có thể lừa gạt người không biết. Phương pháp tá lực đà lực đó của hắn cần phải có một quá trình truyền đổi.

Kỳ thực phá giải rất đơn giản. Một khi đối thủ phát động tấn công liên tục, thuật pháp của hắn sẽ không vận chuyển kịp, thuật pháp của hắn sẽ tự bị phá. Thì ra là thế. Vân Côn nói lời này với vẻ nghiến răng nghiến lợi, biết mình thực sự đã bị lừa gạt. Nếu không phải mình nhận ra được không thích hợp, e rằng sẽ một mực bị lừa gạt, làm sao có thể như thế, nghĩ tới liền tức giận. Sau, khi cời bỏ được bí ẩn này, Im Hơ Hồ nhận ra được một vấn đề, ít nhất có một điểm là

Không biết chắc người khác ra sao, nhưng tên thám hoa làng kia lúc đó hẳn là đang tung hỏa mù. Kỳ thực Hắn không có bản lĩnh thật sự nào, rõ ràng là đánh không lại Y nên chạy trốn, vậy mà con nói bỏ qua cho mình, thực là đáng ghét. Nhưng lúc đó, lá gan tên thám hoa làng kia quả thực đủ lớn, khiến cho Y bị lừa gạt mơ mơ hồ hồ, nhớ tới phong thái điểm tĩnh của Hắn, Y không khỏi nhến răng nặn ra mấy chữ, cầu thám hoa. Tuy nhiên,

Những y hoặc luôn quanh quần trong đầu y vẫn chưa được cởi ra, những dấu hiệu có liên quan đến các tiên phủ khác trên người đám gia hỏa kia là đến từ đâu. Việc tên Nam béo kia dễ dàng giết chết A bồng không thể giả được. Đã biết thân phận vân côn của y còn dám tắt tai y sao? Nghĩ đến đây, y hỏi tiếp, linh thể vừa rồi là của người nào? Cứ hạp suy nghĩ một chút, đáp, dám hỏi Thượng Tiên, chỉ có người đã tắm tửa thiên tuyền của chứ yêu chi cảnh mới có linh thể như vậy sao?

Vân Côn, theo bản tọa biết thì đúng là như thế. Mặc dù còn có những cách thức khác để xuất khiếu, nhưng nguyên thần xuất khiếu dựa trên tu vi thuật pháp sẽ không có bạch quang như vậy. Người có thể tu luyện đến cảnh giới nguyên thần xuất khiếu không cần phải dùng thủ đoạn lén lút và bì ồi đó để ám sát bản tọa. Cửu hạp khẽ gật đầu, tiếng kêu thảm khi bị thượng tiên quất cho một doi kia nghe như là giọng đàn ông. Mặc dù ta không thể chắc chắn đó là ai, nhưng trong số những người tới đây,

chỉ có ô ô và hướng lan huyên từng tiến vào chư yêu chi cảnh. Nếu như đã đánh mất tôn nghiêm cuối đầu công khai, Y không còn có gánh nặng tâm lý gì nữa, sống sót trở thành yêu tiên hàng đầu. Núi xanh còn đó không sợ thiếu củi đốt, Y thành thật kể ra tình hình biết được khi chư yêu chi cảnh mở ra. Những người khác đang quý vốn không biết chuyện, sau lần này coi như đã có thêm kiến thức, ngay cả là kha mật cũng ngây người lắng nghe. Sau khi nghe kể xong,

Văn Côn dơ một ngón tay vuốt qua bộ riê chữ bát dài của mình, chầm tư hỏi. Ban đầu tên Thám Hoa Lang đó cũng có dinh dáng đến việc chữ yêu chi cảnh mở ra, nhưng sau khi mở ra thì hắn không có đi vào đúng không? Cửu hạp vốn là như vậy, nhưng bây giờ xem ra, cũng chưa chắc đúng. Nếu vừa rồi là linh thể của Ô Ô, chứng tỏ Ô Ô và hướng Lan Huyên đã nói dối, che giấu sự thật bên trong chữ yêu chi cảnh. Như vậy, cũng không thể chắc chắn được Thám Hoa Lang có đi vào hay không?

và cũng không dễ kết luận linh thể vừa rồi là ai. Nếu linh thể vừa rồi là thiên vũ trốn ra chư yêu chi cảnh, thì chính là thiên vũ đoạt xá nhục thân của ai đó để trả trộn vào đây, khi đó lời ô ô và hướng lan huyên nói có thể không sai. Nhưng nếu thực sự là thiên vũ phụ thân ai đó không biết, trong tình huống không có ai hỗ trợ, chỉ dựa vào

năng lực một mình, liệu hắn có thể đoạt xá chi mỹ nương nương để đến gần bên người thượng tiên không?

khả năng ô ô và hướng lan huyên nói dối là rất lớn. Văn Côn suy nghĩ một hồi lâu, rồi chật nói với Kha Mật, hỏi xem người kia đi. Vì vậy Kha Mật đánh thức mông phá tỉnh dậy. Mông phá cũng đối mặt với hiện thực, tìm cách sống sót trước đã, ông ta nói ra tình huống liên quan, không khác lắm với những gì Kiều Hạp đã nói. Thông tin hai người nói ra đã đủ để Văn Côn tiêu hóa một hồi, y cũng không để cho mọi người một mực quỳ ở đây. Và cũng không có tàn nhẫn ra tay hạ sát thủ.

Y nói với Phổ Nhạ, đưa bọn họ đến Cự Linh động, để bọn họ đi qua Cự Linh động một chuyến. Nếu là trước đây, đám người đang quỳ có thể sẽ không biết điều này có ý nghĩa gì, bây giờ bọn họ từng đã bắt xử và thẩm vấn Cự nhân. Tự nhiên biết rõ đi qua Cự Linh cùng một chuyến có ý nghĩa gì, đây là muốn biến bọn họ thành Cự nhân. Mọi người đều khó thể chấp nhận được việc này, tất cả đều hoảng sợ nhưng không có tư cách phản kháng. Cửu Hạp Kinh Hãi nói, Thượng Tiên

Chúng ta nguyện ra sức vì Thượng Tiên, Cầu Xin Thượng Tiên bỏ qua cho chúng ta. Cầu Xin Thượng Tiên bỏ qua cho những tiếng Cầu Xin Thương Sót liên tục vang lên không ngừng. Văn Côn Đạm Mạc nói, Để các người đi qua Cự Linh Động chính là muốn bỏ qua cho các người. Sau khi đi qua Cự Linh Động, người đi da thân cao thể lớn, không dễ dàng chạy trốn ẩn nấp, vậy mới có thể chứng tỏ lòng trung thành của các người. Chỉ cần các người thành tâm phục vụ.

Bản tọa cũng có thể để cho các người được trở về hình dạng bình thường như mong muốn. Nghe được lời này, mọi người càng thêm hoảng sợ, không ai là người mới đi vào, đều biết rõ việc biến nhỏ đó là thế nào, đơn giản là ngâm mình trong nhân tuyền, như vậy khi đi ra, tu vì mất hết. Tuy nhiên, bất kể bọn họ có vaccine như thế nào cũng vô ích, đều là thịt cá trên thớt gỗ, phó mặc cho người ta xử lý mà thôi, tất cả đều bị cưỡng bức đưa đi.

Nếu không phải vì chưa biết về sau còn có điều gì cần hỏi họ hay không, Van Kôn chưa chắc đã thà mạng cho họ. Kha mật và lê hoa ở bên cạnh nâm nớp lo sợ một lúc, khi thấy mình không bị đưa đến cự linh động thì mới thở vào nhẹ nhóm. Thấy phổ nhạ đã rời đi, Kha mật xoay truyền trong mắt, lập tức lại chủ động xin lệnh Van Kôn, muốn tiếp tục lùng bắt những con cá lọt lưới. Kế hoạch của lão ta là, ngoại trừ Tổ chức Lượng lớn nhân thủ lục xóa phạm vi lớn già.

còn phải truyền xuống cho người bên dưới ghi nhớ dưới dấu hiệu chỉ đường của mấy nhà mà bọn họ đã nắm giữ được xuống, khi nhìn thấy thì lập tức lần theo ký hiệu để truy lùng. Văn Côn đồng ý và giao việc này cho Kha Mật đứng ra thực hiện, Kha Mật vui vẻ nhận lệnh. Lão ta rất hưng phấn khi nắm giữ được Đại quyền Điều Động lượng Lớn nhân thủ, bởi vì đây là một khởi đầu tốt. Để báo đáp ơn, Kha Mật trước tiên nói Lê Hoa theo rời khỏi đỉnh Thạch Chụ, sau đó thấp dọng hỏi Văn Côn, dám hỏi Thượng Tiên.

Ngày cảm thấy sắc đẹp của lê hoa này như thế nào?

Các bạn đang nghe chuyện bán tiên của tác giả Dược Thiên Sầu tại thư viện Sách nói miễn phí, chuyện Đọc Việt.com.

Khi những lời này được nói ra, Vân Côn liền bị làm cho bối rối, y tưởng rằng mình hiểu sai y tứ, phụ nhân của mình vừa mới chết, không thể như vậy chứ. Vì vậy y hỏi lại, người nói cái gì? Khi đã dám liều lĩnh thì Kha Mật không sợ gì cả, nhưng lão ta vẫn đổi cách nói, nữ nhân nhân gian và nữ nhân trong cửa linh phủ này có sự khác biệt rất lớn. Lần này thì Vân Côn đã hiểu, ngay cả lông mày cũng nhứng lên, vẻ mặt có chút đặc sắc, ý thức được quả nhiên là như thế.

Phu nhân của mình vừa mới chết. Tên khốn kiếp này lại giới thiệu một nữ nhân khác cho Y, thật đúng là Candam A. Nhưng Y quả thực cũng bị kha mật gãi vào chỗ ngứa. Chính là câu nói kia, nữ nhân nhân gian không giống nữ nhân trong cự linh phủ, trong nhái mắt liền khiến Y trong lòng giao động. Y vô thức nhớ lại hình dáng của Lê Hoa, lúc trước Y không quá để ý, dự định lần sau gặp lại sẽ nhìn kỹ hơn. Tuy vậy, phản ứng bản năng của Y vẫn là đề phòng.

có âm mưu gì trong đó hay không chứ? Y lập tức hỏi, người muốn làm gì? Kha mặt mặt không đổi sắc mà giải thích, tại nhân gian, lê hoa được người ta gọi là lê hoa nương nương. Cách sương hô nương nương này đột nhiên khiến lòng nhỏ chật liên tưởng tới, điều này là trùng hợp sao? Lão ta dám nói như vậy, đúng là không sợ hãi, lão thuộc về loại người thích nhìn vào bản chất của vấn đề, trong lời nói và việc làm không có quá nhiều kiên kỳ. Theo lão ta thấy,

01:06:40

Vị thượng tiên này đổi nhiều đời phu nhân như vậy, xét đến cùng chẳng phải là vì tìm kiếm điều mới mày sao. Tuy rằng Vân Khôn có thể không nghĩ như vậy, nhưng Kha Mật lại nghĩ như thế, và lão ta chính là người dám nghĩ dám làm như vậy. Lê Hoa nương nương. Vân Khôn lầm bẩm một câu, cảm thấy đọc rất dễ nghe nhưng ngay sau đó mặt biến trở lại lạnh lùng, hỏi, nàng ta là yêu phải không? Kha Mật vội vàng vỗ chán, nói, là nhỏ sơ sất.

để nhỏ đi dọn dẹp đám dư nghịt đó trước. Nói xong liền chắp tay khong người chào, lui lai mấy bước mới rồi xoay người rời đi. Khi quay người lại, khóe miệng lão ta nhét lên một nét tà ác, dù sao lão ta cũng đã gợi lên ý nghĩ về phương diện này để kích thích. Về phần Vân Côn có làm hay không, đó là chuyện của Vân Côn, lão không thể ép buộc Vân Côn làm điều đó. Trên đất liền ven biển, Lê Hoa đang chờ đợi, vừa nhìn thấy lão ta bay tới hạ xuống trước mặt.

Không đợi lão ta kêu gọi nhân thủ lên đường. Bà ta đã đưa tay túm lấy, nhỏ rộng hỏi, có chuyện gì mà phải bảo ta tránh đi mới có thể nói chuyện với vân côn. Trong rộng nói rõ ràng có sự bất mãn. Kha mật, đó là chuyện đàn ông, ngươi ở đó không tiện. Chuyện đàn ông. Lê Hoa lầm nhầm không hiểu, cảm thấy lão ta đang lừa dối mình nên nhỏ rộng nhắc nhở, ngươi không phải lén lút sau lưng ta để độc chiếm pháp môn đột phá đến cảnh giới bán tiên đó chứ. Kha mật tức thì vui vẻ.

Nhỏ rộng trả lời, không bằng vậy đi, chúng ta đều đưa ra lời thề độc, ai độc chiếm người đó chết không yên thân, thế nào? Lê Hoa sừng sốt, có muốn thề thì phải là người thề, ta thậm chí còn không thể nói chuyện với Thượng Tiên, ngươi có cần phải lo lắng về ta ư? Kha mật, đây là việc có lo lắng hay không sao? Mọi việc trên đời như

một ván cờ, ai có thể quyết định được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì? Như vậy đi, người đưa ra lời thề như thế nào?

ta sẽ thề theo như vậy. Chúng ta công bằng nhất trí với nhau, thế nào? Lê Hoa mơ hồ cảm giác được hành vi của Kha Mật có điểm nào đó không đúng, nhưng không rõ ra được là điểm nào không đúng. Suy nghĩ một chút, bà ta cảm thấy việc này không có vấn đề gì, mặc dù không biết thề độc có tác dụng gì với tên ma đầu này hay không, nhưng có còn hơn không? Bà ta lập tức đưa ra lời thề, à, Lê Hoa, thề với trời, nếu như lấy được pháp môn đột phá cảnh giới bán tiên.

Nếu không chia sẻ với Kha Mật, át gặp trời phạt, chết không yên lành. Một lời thề trong quy trong củ, nghe có vẻ không quá độc ác. Kha Mật lập tức há miệng nói, À, Kha Mật, cũng thề như vậy. Lời thề đơn giản của lão ta khiến Lê Hoa không nói nên lời, Thảo nào kêu mình thề trước, làm theo quả thực bớt việc, bà ta thở dài nói, được rồi, trước tiên làm chuyện ngươi đảm nhận đi. Kha Mật cười ha ha, lập tức kêu gọi nhân thủ tới đây để bố trí.

Lão ta chẳng quan tâm đó có phải là người của mình hay không, sai khiến không chút khách sáo. Nhóm người Giữ Khánh vẫn đang trên đường luồn lách trong núi rừng, còn cách lối ra tiên phủ rất xa. Trong lúc đang đi tới, Hướng Lan Huyên đột nhiên rất nhanh tách ra, bay lên trên đỉnh ngọn núi phía trước, rồi nhắc tay ra hiệu cho mọi người dừng lại. Mọi người cùng đi không hiểu có chuyện gì, Giữ Khánh tự nhiên là chạy đến hỏi nàng, sao vậy? Hướng Lan Huyên nhìn về phía lối ra, có đánh nhau.

Dữu Khánh hơi giật mình, Hắn hoàn toàn không nhận thấy bất kỳ động tĩnh gì. Nhưng Hắn biết khi Tu Vi đến cảnh giới của hướng Lan Huyên sẽ có năng lực cảm giác nào đó trong sâu xa hơn xa Hắn, lập tức hỏi, ai đánh nhau vậy. Hướng Lan Huyên, Hắn là tại khu vực lối ra, thực lực rất mạnh, kẻ động thủ phải ở cấp bậc như của Vân Côn. Dữu Khánh nghi hoặc hỏi, ai dám động thủ với Vân Côn? Chẳng lẽ là oô da tay. Hai người nhìn nhau.

Sau đó móc tay ra hiệu cho mọi người tiếp tục lên đường. Vì để mọi người có thể đi tới nhanh nhất có thể, hướng Lan huyền đích thân đi ở phía trước giò đường. Sau một thời gian bồn ba, trong núi rừng phía trước đột nhiên lóe tới một vệt sáng trắng, hướng Lan huyền khẩn cấp dừng lại quay đầu nhìn tới. Bạch, quang lao thẳng đến chỗ Hoàng Tu Hùng đang cõng ô ô trên lưng. Chuyện xảy ra bất ngờ khiến mọi người trở tay không kịp. Phượng Quan Vân và Lòng Hành Vân vội vàng xuất thủ ngăn chặn.

Minh Tăng cũng khẩn cấp xuất thủ, nhưng tất cả đều vô ích, cho dù đánh chúng cũng là đánh vào khoảng không. Bạch Quang lóe lên rồi biến mất, đã chui vào trong cơ thể ô ô. Mọi người ua đến tụ tập xung quanh, Dữu Khánh và hướng lan huyên lại liếc nhìn nhau. Hai người biết rõ đoàn bạch Quang đó là cái gì, nhưng họ cảm thấy có chút gì đó không bình thường, dường như độ sáng của bạch Quang yếu hơn lúc trước rất nhiều. Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng quay mặt nhìn nhau, hai người đều biết về linh thể.

và cũng biết Ô Ô đã ngâm nước thiên tuyền. Không lâu sau, Ô Ô được đặt trên mặt đất bỗng nhiên mở mắt ngồi dậy, khiến cho Hoàng Tu Hùng đang kiểm tra phải giật nảy mình. Gã đảo mắt nhìn thoáng qua mọi người, rồi thở dài ra một hơi, đứng lên nói với Hướng Lan Huyên, nguy hiểm thật. Hướng Lan Huyên hỏi, có

chuyện gì vậy? Nhưng một lúc lâu sau vẫn không thấy Ô Ô trả lời, mọi người chú ý quan sát, phát hiện thấy rõ ràng có điều không bình thường, vẻ mặt Ô Ô đỡ đẫn ngây dại.

Ánh mắt trống rỗng, điều khiến người ta kinh hãi là, khóe miệng ô ô đang từ từ chảy ra nước dại, cảm trông giống như là một kẻ ngốc trên đường phố. Nhị thúc, Ngài làm sao vậy? Long hành vân tiến tới kéo gã hỏi. Tiếng gọi này dường như gọi gã tỉnh lại, ánh mắt gã lại nhanh chóng nhìn về phía hướng lan huyên, nói, thất bại rồi, doi. Nói còn chưa rứt lời, gã lại trông như kẻ ngốc, ngơ ngác đi về phía một gốc cây, miệng không ngừng lẩm bẩm doi.

Sau đó ông lấy thân cây đó mà đầm đá. Sau đó thậm chí còn hiện ra nguyên hình là một con vượn lớn cao cỡ hai người, điên cuồng đầm đá vào cây đại thụ kia. Đôi khi bộc phát ra pháp lực nghiền nát mọi thứ xung quanh, đôi khi chỉ đầm đá bằng sức mạnh cơ thể. Rõ ràng là đã xảy ra vấn đề, ban đầu mọi người còn nái tránh, về sau cảm thấy không thể để cho gã cứ tiếp tục náo loạn như vậy. Động tĩnh gây ra chắc chắn sẽ khiến bọn họ bị phát hiện.

Vì thế hướng Lan huyên thừa dịp thời điểm truyền tiếp để trực tiếp ra tay không chế gã. Ô Ô hiện ra nguyên hình gây ngốc ngồi dưới đất, miệng thỉnh thoảng lẩm bẩm nói ra chữ doi. Chuyện gì vậy chứ? Giữ khanh khó hiểu. Hướng Lan huyên cũng cao mày không hiểu, hắn vừa tỉnh lại liền nói thất bại, chắc hẳn là thất bại rồi. Nàng không có nói ra lý do, bởi vì nàng có thể tưởng tượng được, vân côn có thể gây ra động tĩnh lớn như thế. Chứng tỏ Ô Ô đánh lén không thành công.

Chỉ là nàng có phần không hiểu, nếu không có tìm được cơ hội nắm chắc thành công, vì sao Ô Ô phải tra tay? Bởi vì Vân Côn động thủ với Chí Mỹ nên Ô Ô không che giấu được nữa sao? Che giấu không được thì có thể chạy trốn A, Linh Thể Hẳn phải rất thuận lợi chạy trốn Nha, sao có thể xuất hiện tình trạng khác thường này? Nghĩ đến đây, nàng trợt, hiểu ra điều gì đó, nàng nói với Dữu Khánh, Vân Côn Hẳn là có biện pháp đối phó Linh Thể, Linh Thể của Hẳn chắc hẳn đã bị Vân Côn đả thương.

Dữu Khánh cũng có điều ngộ ra, khẽ gật đầu. Linh thể, đây là linh thể. Long Hành Vân cất tiếng thị thầm, rồi trợt ruôn giọng nói, nhị thúc đã từng ngâm thiên tuyển. Gá bỗng nhiên chạy đến trước mặt hướng lan huyên, lốn tiếng chất vấn, các người đang nói dối, không chỉ có tam thúc ta, có phải nhị thúc ta cũng đã ngâm thiên tuyển hay không? Các người đã che giấu tình hình trong chư yêu chi cảnh phải không? Khi gã nói ra những lời này,

Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân cũng nhận thức được điều gì đó, giật mình, quay nhìn sang hướng lan huyên, quả nhiên thấy nàng đang lạnh lùng nhìn chầm chầm Long Hành Vân. Cảm giác sợ hãi mãnh liệt dâng lên trong lòng hai người, hai người nhanh chóng bước đến kéo Long Hành Vân ra, đồng thời cao độ đề phòng. Hai người rất sợ hãi, sợ hướng Lan huyên sẽ sát nhân diệt khẩu. Hai người thầm trách Long Hành Vân không tinh tế, với loại chuyện này, cho dù biết cũng phải tim lặng, để về sau rồi nghĩ biện pháp.

Làm sao có thể nói ra, làm vậy chẳng phải là muốn chết sao. Mấy sư huynh đệ dữ khánh cũng cảm thấy hướng Lan huyên muốn diệt khẩu, dù sao nữ nhân này làm việc đó rất thuận tay, bọn hắn không có ý định nói giúp cho Long Hành Vân. Trên thực tế, bọn hắn thực sự không quan tâm lắm đến sự sống chết của Long Hành Vân, thậm

chí trước đây bọn hắn còn nhiều lần nghĩ đến việc giết chết Long Hành Vân. Chỉ vì bối cảnh của gã lớn nên không thể làm gì, nếu như là hướng Lan huyên ra tay xử lý.

Chuyện này đương nhiên không liên quan đến bọn hắn. Hơn nữa, việc Long Hành Vân vạch trần bí mật chư yêu chi cảnh không chỉ liên lụy đến hướng Lan Huyên, mà còn khiến bọn hắn bị liên lụy. Nhưng có một người xuất hiện che chắn trước mặt Long Hành Vân, không phải ai khác, chính là Minh Tăng, tay chắp trước ngực. Đại Hòa Thượng, người là muốn chọn bên sau. Hướng Lan Huyên cười xinh đẹp hỏi, chỉ là trong nét tươi cười của nàng có điều gì đó khiến người ta không rét mà rùn. Ba sư huynh đệ nhìn nhau.

Bọn hắn biết thực lực chân chính của hướng Lan huyên, biết Minh Tăng không ăn được nàng. Con trai của cô nhân, Minh Tăng nhạt nhạt đáp lại một câu, coi như là lời giải thích, tiếp đó lại nhìn sang Ô Ô, bình tĩnh nói. Bần Tăng không biết các người đang làm gì, nhưng là, người đã suy nghĩ làm sao để giải thích với hắn chưa. Ngụ ý là, Ô Ô vẫn còn quan tâm đến Long Hành Vân, giết chết Long Hành Vân e rằng sẽ chọc giận Ô Ô. Hướng Lan huyên liếc mắt nhìn con vượn lớn, nói

Hắn đã bị ngu ngốc rồi. Ý là đã vô dụng. Minh Tăng, chắc hồn phách Hắn bị tổn thương, phật pháp của bần Tăng có lẽ có tác dụng, có thể thử xem sao. Trong lúc hướng Lan Huyên đang cao mầy cân nhắc lợi và hại, Nam trúc trượt khẩn cấp sông ra, Đại Sư. Vậy ngươi nhanh chữa chị giúp cho nhị động chủ đi, Hắn cầm một vật của ta, ta phải biết được nó ở nơi nào. Người không biết, chuyện sẽ không biết dã đang nói cái gì.

Còn người biết chuyện thì đều biết rã đang nói tới cây định hồn châm kia. Cây châm đó đã đưa cho Ô Ô để đoạt xá chi mỹ, bây giờ chỉ có linh thể của Ô Ô trở về, cây châm đâu rồi chứ. Hương Lan huyên suy nghĩ một chút, Nàng cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Và chữ doi mà Ô Ô cứ một mực nhắc đến đó đến cùng là chuyện gì, cục diện về sau, linh thể của Ô Ô có lẽ còn có thể phát huy tác dụng lớn. Nghĩ đến đây, Nàng bật cười, nhắc tay áo lên che miệng nói.

Các người đang nghĩ gì vậy chứ, thật là biết pha trò, làm như ta sẽ giết người diệt khẩu vậy. Chẳng lẽ không phải sao. Ba sư huynh để Dữu Khánh cảm thấy ớn lạnh. Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân lập tức thở phào nhẹ nhõm, buông Long Hành Vân ra, không ngờ Long Hành Vân lại không thức thời. Vừa có thể mở miệng liền hết lên, hướng Lan Huyên, rốt cuộc thì mẹ ta chết như thế nào. Hai người Hoàng, Phượng Giật này mình, lại nhanh chóng không chế gã. Hướng Lan Huyên khi thường nói

Đừng hỏi ta, không liên quan gì với ta. Đợi Đại Hòa Thượng chữa khỏi cho nhị thúc của người rồi hãy tự đi mà hỏi hắn.

Chương 1440: Cự Linh động (1)

bị chặn miệng, đôi mắt lòng hành vân đỏ lên, người đi ra chứ yêu chi cảnh không nói lời thành thật, điều này càng khẳng định suy đoán của gã, cái chết của mẫu thân không đơn giản như vậy. Thầy gã có vẻ vẫn còn hùng hổ muốn sông lên, hai người hoàng, phượng nhanh chóng kéo gã xa ra thì thầm cảnh báo, người muốn biết rõ sự

thật hay là muốn nằm lại nơi này. Phía bên ô ô, Minh Tăng đặt một bàn tay ấn lên đầu gã, nhắm mắt lại không nói gì.

không biết là đang cảm ứng điều gì đó hay là đang thi pháp chữa trị. Dữu Khánh đến bên cạnh hướng Lan huyên, nhỏ rộng hỏi, trước khi đi, Ô Ô đã hẹn sẽ gặp mặt chúng ta tại địa điểm vân Côn động thủ với người lúc trước. Linh thể của hắn làm sao có thể biết được chúng ta ở đây, còn trực tiếp đi thẳng tới. Hướng Lan huyên khẽ lắc đầu, nói với sự không chắc chắn, Linh thể có thể cảm ứng được tung tích của bản tôn trang. Dữu Khánh bày tỏ nghi ngờ, giả tiên có cảm ứng được không?

Hình như không có, điều này càng khiến cho hai người cảm thấy nghi hoặc. Một lúc sau, Long Hành Vân đi tới, mời Giữ Khánh đi nơi khác nói chuyện, lúc này Gã đã tỉnh táo lại, nhận ra được sự lỗ mãng của mình vừa rồi. Đồng thời nghĩ lại cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn không cam lòng, Gã chuyển mục tiêu tới Giữ Khánh. Sau khi gọi Giữ Khánh sang một bên, Gã nhỏ rõng hỏi, Giữ Huyên, ngươi nói thật cho ta biết, ngươi thật sự chưa từng tiến vào chữ yêu chi cảnh sao.

Vẫn là lý lẽ kia, nếu như hướng Lan huyên và Ô Ô đã nói dối, vậy thì có khả năng việc thám hoa lang chưa đi vào chứ yêu chi cảnh cũng là giả. Dữu Khánh thực sự không thể hiểu được suy nghĩ của loại người này, hắn rất muốn hỏi gã, hiện tại người lấy sức lực ở đâu ra để yêu cầu lão tử nói rõ ngọn nguồn, số vũ, bị bắt, Ô Ô trở nên ngơ ngác, ở đây người không còn chỗ dựa nào nữa, người cho rằng người không thể trêu vào hướng Lan huyên thì có thể chọc được ta sao?

Nếu Minh Tăng đã đứng ra bảo vệ gã, hắn cũng phải cho chút thể diện, chỉ có thể ứng phó. Ta nghe nói khi mọi người ra khỏi chư yêu chi cảnh thì mấy người đinh giáp thanh đang trong trường ở lối ra, nếu ta đi vào, ta còn có thể ra ngoài mà họ không biết sao. Câu trả lời này khiến Long Hành Vân trầm mặc, Dữu Khánh vỗ vỗ vai gã rồi rời đi, hy vọng gã có thể tự giải quyết. Ngay vào lúc này, Bách Lý Tâm đang nấp ở trên ngọn cây canh trường đột nhiên nhảy xuống, Khẩn Trương kêu gọi mọi người.

Nghe vậy, đám người hướng lan huyên nhanh chóng bay lên nơi cao quan sát xung quanh, quả nhiên nhìn thấy lượng lớn bóng đen đang bay đến nơi đây. Bọn hắn tự nhiên không thể ngồi đợi bị phát hiện, Minh tăng tạm rừng chữ trị, cõng ô ô lên, một nhóm người nhanh chóng chuyển đi nơi khác ẩn nấp. Thác nước cao nghìn trượng, non xanh núi biếc, rừng cây rậm rạp, một bầy nhục xí tứ cước xà quắp người bay qua. Mọi người nấp ở trên sườn một ngọn núi nhìn thấy rõ những người bị chúng nó quắp đi.

Từ quần áo mặc trên người có thể nhận ra được hầu hết đều là người của ba đại thế lực. Cưu hạp và mông phá cũng bị bắt. Hướng lan huyền vẻ mặt nghiêm trọng, nàng không quan tâm đến sự sống chết của bọn họ. Điều nàng quan tâm chính là những người này có thể khai ra rất nhiều điều không nên nói, như vậy sẽ đem tới cho bọn hắn những phiền phức không cần thiết. Dũ khánh nhìn phương hướng di chuyển, hình như là được đưa đến từ phía lối ra tiên phủ. Đây là muốn đưa đi đâu chứ? Không ai có thể trả lời vấn đề này.

và cũng không có ai dám xuất thủ, bởi vì phổ nhạ đích thân bay theo hộ tống đội ngũ. Nỗ lực quan sát, không thấy có người của tam tiên bảo bị bắt, hướng Lan huyền có ngón tay cách không búng ra, đành rớt đậu phộng trong tay Thanh Nha. Ngóc ngóc ngón tay với Y.

Thanh Nha đành phải đi chân chần chạy tới nghe lệnh, hướng Lan huyền nhỏ dọng hỏi Y, người có chắc chắn đã đưa hoác lãng đến đúng nơi rồi không? Sau khi bên này làm bộ làm tịch bắt được hoác lãng và thẩm vấn một phen song.

Thanh Nha Liền Tuân theo ý của Hướng Lan Huyên, cùng với An Gi, Tô Thu Tử và A Lang đại cô đồng thời đưa hoắc lãng đến chỗ người của Tam Tiên Bảo ẩn nấp, dặn do phải canh chừng cẩn thận, nói rằng cần giữ gã lại để thẩm vấn kỹ hơn, bọn họ có việc phải đi làm trước. Địa điểm được lựa chọn cũng rất có chú ý, Hướng Lan Huyên tin rằng trong số người của Tam Tiên Bảo chắc chắn có kẻ đã bị xúi rục. Tiến hành chia tác ra để bố trí là một mắt xích trong kế hoạch của nàng.

Sau khi chia tách tách ra 5 người 1 nhóm, tất cả các địa điểm ẩn nấp đều do mấy người hướng lan huyền bổ trí. Cho nên bọn họ biết rõ nơi ẩn nấp của từng nhóm người, sau đó mấy người à lang đã cố tìm đến các địa điểm, ẩn nấp để thực hiện truy ngược lại, tìm kiếm xung quanh nơi ẩn nấp xem có lưu lại dấu hiệu chỉ đường gì đó hay không. Thanh nha nhỏ rõng cam đoan, chắc chắn đã đưa đến đúng chỗ, sau khi xác định một lộ tuyến rồi mới đem người đưa đến nó.

Dữu Khánh ở bên cạnh nhìn đám người Long Hành Vân ở cách không xa, sau đó quay đầu lại hạ thấp giọng nói, chỉ sợ phía bên Vân Côn không thể dễ dàng tìm được. Hướng Lan Huyên, không thể dễ dàng tìm được mới tốt, tìm được quá dễ dàng, tên ma đầu khà mật kia chưa chắc đã tin. Tìm được hay không được, chúng ta đều không mất mát gì, đáng để đánh cực một phèn. Nhìn thấy người của

ba đại thế lực bị bắt nhiều như vậy, ta càng có lòng tin, không còn được thế lực bên ngoài chống lưng.

để giữ được mạng sống, đừng mong đợi bọn họ sẽ giữ kín miệng như bừng". Thanh Ha nhốn vai, không cho rằng phí nhiều công phu làm như vậy sẽ có tác dụng gì, nhưng cũng không có vấn đề gì với Y. Nhìn một đám quái vật giày đặc bay đi mất, hướng lan huyên lại lướt đến bên cạnh Ô Ô đang ngơ ngơ ngác ngác, nói với Minh Tăng, Đại Hòa Thượng, có thể Ô Ô biết đã xảy ra chuyện gì. Y tứ trong lời này là muốn ông ta cứu gã tỉnh lại nhanh nhất có thể, Minh Tăng đi về phía Ô Ô.

Đang định xuất thủ, trợt nghe Nam Trúc kinh ngạc nói, đó là Ông ta quay đầu lại, mọi người cũng quay đầu nhìn tới, nhìn thấy phía xa trên bầu trời xuất hiện một điểm đen. Điểm đen dần dần to lên, đó rõ ràng là một con cá lớn lắc đầu vẫy đuôi bơi trong không trung. Con côn kia lại xuất hiện rồi. Sau khi con vật khổng lồ đó tới gần bọn hán, nó không sông đến phía bên này, thân thể to lớn đi ngang qua bên cạnh. Kéo theo một chận cùng phong làm cây cối gãy đổ.

tiếp tục bơi về phía trời xa, đó là phương hướng đám quái vật kia vừa mới bay đi. Lão thập ngũ, nam trúc nhảy đến trước mặt dữ khánh, chỉ chỉ lên đỉnh đầu với vẻ nô nóng. Người biết chuyện điều hiểu gã đang nói đến cây châm cải tóc, thật không dễ mới nhìn thấy con cô này xuất hiện, nhưng cây định hồn châm dùng để cố định nó lại không còn nữa. Dữ khánh chấn an gã, vân côn canh dữ lối da, chuyện này thành công cũng không ra được. Hán quay lại dặn mọi người.

con cô này và đám người bị bắt đi hình như đến cùng một chỗ, các người chờ ở đây để ta đi xem sao. Rồi quay người nói với A-Lang Đại cô, Đại cô, làm phiền đưa ta đi một chuyến. Không phải coi người ta là tỏa kỵ, nhưng quả thực có một người biết bay như vậy đưa đi làm việc đúng là thuận lợi hơn rất nhiều. Nam Trúc nhìn theo con cô kia mấy lần, không biết vì nguyên nhân gì, gã mạnh mẽ yêu cầu, ta cũng đi. Hướng lan huyền lóe lên, tay áo cuốn qua.

một lực lượng vô hình kéo Dữ Khánh cùng bay đi, không có mang theo Nam Trúc. Hiển nhiên, hướng Lan Huynh cũng muốn đi xem có chuyện gì, cái quái gì vậy. Nam Trúc và A Lang Đại Cô quay mặt nhìn nhau, cuối cùng trước sự năn nỉ của Nam Trúc, A Lang Đại Cô đã kéo Nam Trúc cùng nhau bay đi. Những người khác ở lại quay mặt nhìn nhau. Lần này Lâm Hành Vân ngược lại không có khăng khăng đòi đi theo Dữ Khánh, mà ở lại bên cạnh Ô Ô.

Gã hy vọng Ôô có thể khỏe lại càng nhanh càng tốt để cho gã câu trả lời.

Các bạn vừa nghe song tập 144 của bộ chuyện bán tiên của tác giả Dược Thiên Sầu tại thư viện Sách nói miễn phí, truyện-đọc-việt.com. Nếu bạn không muốn gián đoạn bởi quảng cáo của Youtube khi nghe thì có thể truy cập trực tiếp website truy cập truy cập truy cập

Chương 1441: Cự Linh động (2)

Trong núi rừng xa xưa rộng lớn, một ngọn núi lớn chơ chụi đen nhánh loang loáng ánh kim loại nổi bật giữa đất trời và núi rừng xanh um tươi tốt. Trên các núi lớn xung quanh có rất nhiều cự nhân khỏa thân nằm giải giác, bất kể là nam hay nữ, tất cả đều chần chuồng không mảnh vài che thân. Không ngừng có người bò đứng lên, lào đảo thử bước đi, nhưng rồi liên tục ngã xuống, có người đi mệt mỏi ngồi xuống nghỉ ngơi. Những cự nhân này dường như còn chưa quen với việc đi lại, không ai có thể đi xa.

Tất cả đều tỏ vẻ ủ dũ, chán nản. Một số người tựa hồ rất đói, nhổ cỏ hái lá cây nhét vào trong miệng, một bầu không khí rất kỳ lạ bao trùng khắp khu vực này. Dưới chân núi lớn có một vực sâu, trong vực có một hồ nước tự nhiên tựa như cống nước, nước trong hồ có màu trắng sữa, dường như còn có mùi thơm, bên trong cống nhìn sâu thẩm như vô tận. Bên trong hồ nước, càng đi sâu vào trong không gian càng cao càng lớn, mặt nước cũng càng rộng.

có một đống huỳnh quang ở trên đỉnh không gian rõi chiếu khắp nơi. Người cầm ánh sáng huỳnh thạch trong tay đeo tay nải trên người không phải ai khác, chính là Văn Khúc. Ông ta xuất hiện ở đây là bởi vì cái động này không phải tầm thường, chính là một trong số ít địa điểm đãi danh đỉnh đỉnh bên trong cữ linh phủ, cữ linh động. Sau khi lẻn vào cữ linh cung giò xét khắp nơi xong, ông ta liền tìm đến nơi đây. Đang im lặng quan sát khắp nơi, bóng người trên đỉnh động đột nhiên bất động, sau đó nhìn xung quanh.

tìm một cái khai lõm thuận lợi ẩn nấp trốn vào trong đó, và cũng tắt ánh sáng trên tay đi. Trong không trung bên ngoài, con con khổng lồ bơi lượn trong thiên địa khi đã tới, khi thế phi phàm, áp lực cũng phi phàm. Nó đã đuổi kịp nhóm phổ nhạ từ lâu. Cả phổ nhạ và đám nhục xí tứ cước xa kia đều mượn lực của nó, tất cả đều hạ xuống trên thân thể nó để cùng bay đi. Sau khi đến đây, con không có tiếp tục tiến tới trước, nó lượn quanh ở trên không trung.

Đứng ở bên khóe miệng của cô nhìn xuống mặt đất, Phổ Nhạ cất giọng nói ồm ồm nói, yêu tu ở lại, dẫn những người khác đi, đưa các yêu tu bị bắt trước đó tới đây. Theo mệnh lệnh của cô ta, lượng lớn nhục xí tứ cước xà quắp người bay xuống dưới mặt đất, chỉ còn yêu tu ở lại, kể cả su vũ đã nguyên hình ở trong đó. Chẳng bao lâu sau, phía dưới lại có hơn trăm yêu tu bị áp giải lên trên, hầu hết đều là đám ô hợp lén xâm nhập vào tiên phủ lúc trước.

Đây là đám tù binh bị phổ nhạa bắt được lúc trước. Phổ Nhạa vung tay lên, bay lên, chui vào trong miệng côn, đám yêu tu kia cũng lập tức bị áp giải vào trong. Được hướng lan huyên kéo theo bay ở bên người, Dữu Khánh nhắc tay chỉ tới con côn đang lơ lửng trong không trung, hình như nó đã dừng lại ở đó. Hướng lan huyên lập tức hạ thấp độ cao phi hành, chìm vào trong núi rừng. Sau một lúc len lỏi trong rừng rộng, bọn hắn nhìn thấy được những cự nhân rừng như đang chập chững. Tập đi kia!

nhìn thấy những thân thể chần chừng đó, hướng lan huyền cao mảy. A-lang Đại Cô mang theo nam trúc bay ở phía sau. Sau khi lẻn đến gần chân ngọn núi chơ chuỗi đó, bốn người tìm một cây đại thụ, ẩn nấp ở đó để quan sát. Phổ Nhạ đã đi ra khỏi miệng Côn, áp giải một đám người bi thương, u dầu buồn bá, trong đó cũng có những kẻ

khoả thân, không thấy sô vũ đã hiện nguyên hình. Phổ Nhạ dẫn theo đám người bay vào trong vực sâu đó.

Bốn người hướng lan huyên đành phải di chuyển vị trí, tìm đến một chỗ ẩn nấp bên mép vực sâu để dễ dàng quan sát tình hình phía dưới. Trước hồ nước tráng sữa, Phổ Nhạ thả bộ đi tới đi lui mấy lần, sau đó cười nói, ai xuống trước? Ai muốn thể hiện sự trung thành với Thượng Tiên trước? Không ai trong số những người bị áp dài đến đây hưởng ứng lời đó, tất cả đều tỏ ra sợ hãi. Phổ Nhạ cười lạnh nói, không cần phải sợ như vậy, yên tâm đi, sẽ không đau đớn chút nào đâu.

Kết quả vẫn không có ai hưởng ứng. Phổ Nhạ cười nhạt, chỉ vào một người, nói, ngơi xuống trước đi. Người bị chỉ tới kinh hãi, không phải ai khác, chính là Cửu Hạp, lão ta cuống quyết xua tay nói, Phổ Nhạ đại nhân, à! Nói còn chưa rất lời, Phổ Nhạ đã cách không búng ngón tay một cái, một lực lượng vô hình trực tiếp đẩy Cửu Hạp bay ra ngoài, ầm ầm rơi vào trong hồ nước màu trắng sữa. Cửu Hạp vùng vẫy loạn xạ một lúc rồi nhanh chóng bình tĩnh lại.

Lão ta phát hiện đúng như Phổ Nhạ đã nói, quả thực không hề cảm thấy đau đớn gì. Không chỉ không đau đớn, cơ thể tựa như còn được tẩm bổ, rất thoải mái, nhưng trong lòng vẫn sợ hãi như trước. Phổ Nhạ chỉ vào trong sơn động, trong vòng nửa canh giờ, ai không thể đi ra đầu bên kia, chết. Nói xong, thân hình cô ta loé lên, phóng vuốt lên trời, bay qua phía bên kia ngọn núi. Sau đó, bên cạnh hồ nước dưới vực sâu vang lên những tiếng hét to.

Tất cả đám người bị áp giải đến đều bị bước ép ném vào trong hồ. Người quá đông, lối vào quá nhỏ, nhiều người buộc lòng phải đi vào trong sơn động, bọn họ đều muốn bay lên khỏi mặt nước nhưng mà tu vi bị khống chế, có người muốn leo lên vách động. Nhưng vách hang ẩm ướt chơn trượt khó treo, sau đó, khi một số thủ vệ điều khiển nhục xí tứ cước xả bay vào kiểm tra, bọn họ không còn có thể chông chờ vào may mắn, đành phải chấp nhận số phận. Bên trong động vốn cực kỳ yên tĩnh,

Lúc này lại tràn ngập tiếng nước bắn tung tuế và đủ loại thở dốc hoàng loạn, tu vi của mọi người đã bị khống chế, tất cả chỉ có thể bơi. Vào động không bao xa liền có thể cảm nhận được sự u ám và âm chầm rất kỳ lạ, phía xa xa có lẽ là lối ra. Có một đốm sáng nho nhỏ, đã như vậy rồi, vì để sống sót, mọi người chỉ có thể rẽ nước ra sức bơi về phía đốm sáng đó. Đột nhiên có những đám lửa sáng lên, là do những kẻ điều khiển nhục xí tư cước xa phát ra.

Bọn họ dường như biết một loại khống hỏa thuật, mỗi người điều khiển một quả cầu lửa bốc cháy bay quanh, lục sót kiểm tra, không cho phép ai leo lên vách đá. Khi bơi đến giữa đường, mọi người lần lượt cảm thấy quần áo trên người bắt đầu trở nên chật trội, càng ngày bó càng chặt. Có người cảm thấy vướng víu tay chân khó bơi, liền xé đi. Càng nhiều người cảm thấy sợ hãi, nhận thấy thân thể mình phồng lên xé rách quần áo.

Y thức được tác dụng của cựu linh động này đã bắt đầu ảnh hưởng lên cơ thể mình. Nhìn thấy một đám người bơi qua bên dưới, văn khúc ẩn nấp trên đỉnh hang động quan sát xung quanh rồi dứt khoát không ẩn nấp nữa. Lại xong ra ngoài, lợi dụng trần hang động lối lõm gồ gề tre chắn để đi theo một đám người ở bên dưới. Vừa đi, ông ta vừa quan sát đám người phía dưới. Đến lúc đốm sáng ở phía

trước biến thành một cái cửa hang có thể nhìn thấy được, đám người đang bơi trong nước gần như đều đã trần chuồng.

không mảnh vài che thân, quần áo mặc trên người đều đã bị thân thể căng phồng ra xé rách. Khi mọi người cảm thấy càng bơi càng mệt, thân thể càng ngày càng không nghe điều khiển thì cấm chế tu vi trong cơ thể đột nhiên tàn vỡ. Tu vi của họ đột nhiên được khôi phục, ngoài sự vui mừng ra bọn họ còn có cảm giác hụt hẳng không biết làm sao. Nếu như nói trước đây tu vi của mình tựa như dòng nước chảy siết trong mương, vậy thì bây giờ dòng nước đó giống như đột nhiên được đặt vào trong lòng sông rộng lớn.

Cã đến mức không biết nên lợi dụng như thế nào. Tu vi đã có nhưng lại không biết nên kiểm soát nhục thân như thế nào, có người thậm chí còn bị sặc nước, lo lắng sẽ bị chết đối. Khi bọn họ kêu gào chìm vào trong nước, bỗng nhiên lại phát hiện bàn chân mình có thể chạm đến đáy, lập tức thỉnh thoảng đạp xuống nhảy lên. Ngoi đầu lên mặt nước để thở, khắp nơi vang lên tiếng ho khan sặc nước, khắp nơi là động tĩnh dãy ruộ cầu sinh. Nhưng có một người dường như không bị ảnh hưởng bởi những biến đổi này.

08:08

Đó là một người đàn ông trắng chẻo mập mạp, gã vung vẩy hai tay rẽ nước tiến tới trước. Những cái đầu không ngừng nhô lên ở xung quanh còn lớn hơn cả thân thể gã, gã tận mắt chứng kiến quá trình mọi người bên cạnh dần dần lớn lên. Gã không chỉ cần phải nỗ lực bơi tới trước trong làn nước bị các cự nhân khuấy động bắn tung tuế mà còn phải chú ý tránh né những cánh tay to lớn vung vẩy nện

xuống kia. Những người trong quá trình từ từ biến lớn đó kinh hoảng lo cho mình còn chưa xong, không rảnh quan tâm đến gã.

nhưng đã có mấy kẻ cỡ nhục xí tư cước xa chú ý tới gã, bay tới phía trên điều khiển quả cầu lửa rõi sáng, một đường đi theo quan sát gã. Bọn họ rất kinh ngạc, thỉnh thoảng quay mặt nhìn nhau, không hiểu tại sao có người có thể không bị ảnh hưởng bởi tác dụng biến đổi của nước trong cự linh động này. Văn Khúc đang tránh né tiến tới trước trên đỉnh hang động cũng bị tình huống này thu hút sự chú ý, ông ta chăm chú quan sát. Ông ta cũng cảm thấy quá lạ.

Ông ta đã tận mắt chứng kiến quá trình người ở trong nước biến lớn lên, cơ hồ tất cả mọi, người đều đang biến đổi, chỉ có một trường hợp ngoại lệ, chuyện gì đã xảy ra. Chỉ vì phân tâm, một quả cầu lửa bay lượn trong không gian này đã tới chỗ ông ta, có một kẻ điều khiển nhục xí tư cước xà mơ hồ phát hiện thấy có điều không thích hợp, bay đến đây xem xét. Chờ đến khi văn khúc kỳ phản ứng trốn vào trong chỗ lõm thì đã muộn rồi, gã ta đã bay đến trước mặt để kiểm tra.

Chỉ cần không mù là có thể nhìn thấy ông ta

Chương 1442: Người duy nhất

Nhưng Văn Khúc cũng không hề hoảng loạn, sau khi đối diện với ánh mắt đối phương, tại lúc đôi mắt người đó mở to ra chuẩn bị hết lên thì ông ta dơ tay cách không chụp tới. Quả cầu lửa trong nhái

mắt liền bị dập tắt, tựa như chưa hề có ai từng đến kiểm tra nơi tối tăm này. Còn người kia và nhục xí tứ cước xa cùng lúc nổ tung thành đống máu thịt, cùng nhau rơi xuống trong mặt nước ẩm ẩm dậy sóng, không có bất kỳ kẻ nào chú ý tới. Văn Khúc thoát ra khẽ lõm, lại tiếp tục đi theo quan sát phía dưới.

Mấy người hướng lan huyên nấp ở phía trên vực sâu quan sát phía dưới không thể thấy được những gì xảy ra bên trong hang động, căn cứ tình hình nhân viên bay tới bay lui trên không. Bọn nàng lại chuyển vào trong rừng núi, tránh tránh né né lẻn đến phía sau núi, quả nhiên phát hiện một cửa hang động khác và cũng nhìn thấy Phổ Nhạ, bọn nàng liền tiếp tục nấp kỹ quan sát. Bên trong hang động, ánh sáng phía trước càng ngày càng sáng rõ và to lên, một cửa hang thật lớn dần dần hiện ra trước mắt mọi người.

thậm chí còn có thể nhìn thấy phổ nhạ đứng chờ ở trên bờ. Cầm của những cự nhân ở trong nước đã có thể nhô lên khỏi mặt nước, không cần phải nhảy loi choi trong nước để ngoi lên lấy hơi cầu sinh. Sau đó cổ và vai từ từ nhô lên khỏi mặt nước, nữ nhân lộ ra khỏi mặt nước theo bản năng che chắn ngược mình. Hầu hết mọi người đều quan sát những người xung quanh, khi so sánh với nhau, bọn họ không nhận thấy mình có biến lớn. Ở giữa bọn họ,

một người đàn ông mạp mạp trắng trẻo vung tay vung chân ra sức bơi, trông rất nhỏ bé và cũng rất thu hút sự chú ý. Phổ Nhạ ở trên bờ đảo mắt qua liền nhìn thấy gã, lập tức cao mày, vẻ mặt đầy kinh ngạc và nghi hoặc, không rõ có chuyện gì xảy ra. Có một cự nhân khác đến bên cạnh, tay nâng một cái khay râng lên, bên trong chất đầy các loại hoa quả to to nhỏ nhỏ. Phổ Nhạ đưa tay bốc một nắm,

tựa như bốc đậu, ngẩn đầu thả vào trong miệng, nhai nuốt không cần bỏ hạt.

đưa tay bốc liên tiếp mấy nắm. Đối với người bình thường, số lượng hoa quả cô ta nuốt một lần là khó thể tưởng tượng nổi. Cô ta vừa ăn, vừa nhìn đám người thoát thai hoán cốt đang đi ra ngoài, phần lớn sự chú ý đều dành cho người dường như không hề bị ảnh hưởng gì kia. Cửu hạp từng bước đi ra khỏi mặt nước, ánh mắt nhìn chằm chằm đôi tay mình. Khi cơ thể lộ ra khỏi mặt nước càng ngày càng nhiều, sức nâng của nước dần dần giảm đi, rã cảm thấy mệt mỏi tăng lên, hai chân.

dường như không đỡ nổi trọng lượng cơ thể, sức nặng cơ thể khiến gã khó thể dựng thẳng sống lưng. Từng thân thể đi ra khỏi mặt nước, lưng còng xuống, nước chảy dòng dòng trên người, khó khăn cất bước đi lên bờ. Có người loạn chọng đứng không vững, ngã sắp xuống nước, rồi tiếp tục bò tới trước, từng người từng người lần lượt ngã sắp xuống. Đang chăm chú quan sát, Dữu Khánh, trợt nghe một tiếng suyệt khẽ bên cạnh, còn có ngón tay chọc vào hắn, hắn quay đầu nhìn lại, đó là Nam Trúc.

Hắn thấy Nam Trúc chỉ vào cây đại thụ ở một bên, có vẻ thần thần bí bí, không biết làm cho quỳ gì. Mấy người cùng nhìn qua, thấy đó chỉ là một cây đại thụ mà thôi, mặc dù rất cao to, nhưng loại cây như thế này rất phổ biến trong cửa linh phủ, chẳng có gì là lạ, không nhìn thấy có gì đặc biệt. Trong lúc bọn Hắn đang thắc mắc không biết Nam Trúc có ý gì thì Nam Trúc nhận ra được bọn Hắn không hiểu ý mình, gã lại chỉ tới cây và nhỏ rõng nhắc nhở, là cây.

Lá cây khô héo sắp dụng rồi. Mấy người nhìn chăm chú, quả thực có một chiếc lá cây khô héo, vừa mới nói xong liền thấy chiếc lá khô đó dung dinh rớt xuống. Mà Nam Trúc thì muốn bọn hắn nhìn nhiều hơn thế, gã chỉ tới những cây đại thụ khác, lúc này mọi người mới phát hiện trên những cây khác cũng có lá khô lần lượt dụng xuống. Mấy người nhanh chóng quan sát rừng cây xung quanh và nhận ra có điều không thích hợp. Đại thụ có lá khô rơi dụng là chuyện rất bình thường.

nhưng chúng đồng loạt rụng lá trong cùng một thời gian thì có vẻ khá bất thường. Mọi người đều cảm thấy có chút quá lạ, tên Nam Béo này làm sao có thể chú ý tới điều đó trong lúc này. Nam Trúc Hạ thấp dọng chủ động giải thích, ta nhận thấy khu vực gần cửa hàng bên kia có điều bất thường, sau khi cư hạp bị đuổi xuống nước. Ta tình cơ phát hiện một chiếc lá trên thân cây bên cạnh ta khô héo đi với tốc độ có thể nhận thấy bằng mắt thường. Lúc đó cảm thấy quá lạ, ta liền nhìn những cây khác.

Phát hiện thấy có rất nhiều cây đều có lá cây đang dần khô héo. Sau đó, khi tất cả những người bị bắt tới cửa hàng đều đã bị đuổi xuống, ta lại quay nhìn tình hình trước lá cây khô héo ở bên cạnh thì đột nhiên phát hiện trên cây có thêm rất nhiều lá cây đang héo úa. Khi đó có thể thấy rõ trên mỗi cây đều có lượng lớn lá cây khô héo đi với tốc độ có thể nhận rõ bằng mắt thường. Đến lúc này, ta đại khái đã hiểu, khi có một người vào ngâm mình trong cửa linh động.

Mỗi một cây trong khu rừng núi rộng lớn này sẽ có một chiếc lá khô héo rụng xuống. Còn có mối liên quan như vậy sao? Mấy người lại quay nhìn xung quanh. Hương Lan Huynh suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên nói ra, ta hiểu rồi, đây có thể là nguyên nhân giúp cho người đi vào có thể biến thành cự nhân. Mỗi một người trở thành cự nhân,

người đó sẽ hấp thu tình hoa từ một chiếc lá trên từng cây trong vùng rừng núi này, tích tiểu thành đại tụ tập vào một thân, tạo nên một cự nhân. Lời giải thích này, rất hợp lý.

Mọi người lập tức hiểu ra. Nam Trúc lập tức vỗ mông ngựa, cất lời nịnh bợ, không hổ là hướng đại hành tẩu, điều mà ta nghĩ mãi không ra, hướng đại hành tẩu nhìn thoáng liền biết, nam mỗ thực sự bội phục sát đất. Hướng lan huyền liếc mắt khinh thường, sau đó vẻ mặt đột nhiên thay đổi, ngỡng đầu nhìn bầu trời, con côn kia đi rồi. Nam Trúc thốt lên gần như cùng lúc với nàng, à, có một người không biến đổi thành cự nhân.

Dữu Khánh và A-Lang đại cô vừa ngước mặt nhìn bầu trời lại lập tức cúi đầu nhìn xuống, trong lúc nhất thời không biết nên chú ý đến bên nào. Con đã bay đi, do địa hình nên bọn hắn không nhìn thấy được, còn mục tiêu mà Nam Trúc chỉ tới thì bọn hắn lại có thể nhìn thấy. Bởi vì bị mất định hồn châm, bây giờ có đuổi theo con cũng không làm gì được, nên mọi người rất ăn ý mà cùng tập trung vào người đàn ông vẫn đang bơi trong nước, không hiểu có chuyện gì.

15:51

Cửu hạp đã biến thành cự nhân nhưng khuôn mặt vẫn không thay đổi, hướng lan huyên thoáng nhìn liền nhận ra, còn người ở trong nước thì nàng không biết, mấy người Dữu Khánh cũng không nhận ra. Dù vậy hướng lan huyên vẫn lẩm bẩm, hình như đã gặp ở đâu đó. Những cự nhân đã đến gần bờ không biết là vì cảm thấy xấu hổ hay vì chân cẳng hết sức, tất cả đều nghiêng người ngồi bên mép nước, duy chỉ có một người đàn ông nhỏ bé ra sức bơi vào bờ. Sau

khi lên bờ, người đàn ông ước sũng rõ ràng nghi hoặc nhìn xung quanh.

Dường như cũng đang thắc mắc vì sao mình không giống những người khác. Vừa mừng vì mình không biến thành cự nhân vừa sợ vì mình lạc lõng không giống ai. Quần áo của gã rõ ràng cũng không phù hợp với cơ thể, rất chật. Phổ Nhạ chỉ vào gã, hỏi, có chuyện gì vậy? Người đó giật nảy mình, ngẩn đầu rõi mắt nhìn cô ta, thỉnh thoảng lại cuối nhìn hai bàn tay mình. Con nhục xí tư cước xà bám theo gã chở một người bay lên không trung, dừng lại tại vị trí cao ngang tầm mắt mũi Phổ Nhạ.

Rồi bẩm báo, đại nhân, không biết có chuyện gì xảy ra, mấy người chúng ta một mực đi theo hắn, không thấy hắn làm điều gì khác, hắn quả thực chỉ luôn bơi ở trong nước. Kể cả những người vừa mới biến thành cự nhân kia, tất cả đều đang quan sát người đàn ông đó, dường như không ai nhận ra cả. Hướng lan huyên nấp ở gần bên quan sát một vòng đột nhiên cất tiếng lẩm bẩm, tại sao không thấy mông phá. À, rồi nàng trợt nhớ ra điều gì đó, là mông phá.

Trước khi bị phán quan đả thương, hình dạng của mông phá là như thế. Đúng vậy, chính là mông phá. Chẳng lẽ cự linh động này đã chữa khỏi căn bệnh mà hắn mãi vẫn không thể nào chữa khỏi hay sao. Nam tử mập mạp này lại chính là mông phá hình dạng như bộ xương kia sao. Mấy người Dữu Khánh khó thể tin nổi. Phổ Nhạ cao mày, dơ tay lên cách không chục tới, mông phá đang cảm thấy lạc lõng và khẩn trương lập tức bị hút bay lên, thoáng cái đã bị phổ nhạ nắm trong tay.

Nắm giữ mông phá, thi pháp cảm nhận một lúc, sau đó phổ nhạ mở lòng bàn tay ra, nhìn, mông phá đang bò dậy trong lòng bàn tay mình, chầm rộng hỏi, nói đi, vì sao lực lượng dưỡng hóa của cử linh động lại vô dụng với người. Mông phá giờ khóc giờ cười đáp, đại nhân, ta cũng không biết, ta thật sự không biết gì cả. À, lời nói của gã đột đột dừng lại, gã trật cuối đầu nhìn thân thể và hai tay của mình, rồi sau đó đưa tay lên sờ mặt sờ má mình.

Phổ Nhạ cũng nheo mắt nhìn chằm chằm sự biến đổi của mông phá, những biến đổi rõ ràng có thể nhận biết bằng mắt thường, chỉ thấy mông phá đang nhanh chóng gẩy đi. Rất nhanh, không bao lâu sau, mông phá lại biến thành bộ dạng gầy Death như bộ xương khô lúc trước. Chuyện gì vậy chứ? Dữu Khánh quay lại hỏi hướng Lan huyên. Không biết, hướng Lan huyên lắc đầu có lẽ nguyên nhân có liên quan đến việc Phán quan đã thương hắn, Phán quan có thể diệt sức sống con người, rất đáng sợ.

Nhìn hai bàn tay mình rồi lại quay nhìn Phổ Nhạ, mong phá bày ra bộ dạng như muốn nói ta cũng bất lực. Là người sao? Phổ Nhạ thốt lên ngạc nhiên, cô ta đương nhiên quen thuộc với đầu lĩnh Ti Nam Phủ do mình bắt được, sau khi suy nghĩ một lúc. Vẫn không hiểu là chuyện gì xảy ra, cô ta liền nói, áp giải hắn xuống, giam lại, đợi thượng tiên quyết định. Đúng vào lúc này, bên trong cự linh động truyền ra một tràng âm thanh ôm ôm, ta có thể không quản tới người khác, nhưng hắn…

Người phải thả ra. Anh mắt mọi người đồng loạt quay nhìn về phía cửa hàng, kể cả đám người Dữu Khánh nấp ở trên núi.

Chương 1443: Tức giận (1)

Sau khi giọng nói ồn ồn vang vọng tắt hàn, người trong hàng động cũng đi ra, một bóng người loé lên, vạch ra một đường vòng cung, dừng lơ lừng ở vị trí cao hang đầu Phổ Nhạ, bình tĩnh đối diện với Phổ Nhạ. Văn lão! Khi thấy rõ người đến, Nam trúc khẽ thốt lên. Dữu Khánh và hướng Lan huyên cũng có chút ngạc nhiên, ông ta làm vậy là có ý gì, muốn đánh nhau trực diện với Phổ Nhạ một chận ưu. Lão ra hỏa này có phần hung mãnh A.

Bọn hắn có nghe Ô Ô đề cập đến chuyện xảy ra lúc trước, khi biết thân phận của Vân Côn đã bị bộc lộ thì Vân Khúc đích thân đứng ra đoạn hậu kiềm chế Vân Côn, nên Ô Ô mới có thể chạy thoát. Bây giờ lại xuất hiện cảnh tượng tương tự. Đương nhiên, điều này tựa hồ rất phù hợp với tính cách của Vân Khúc trong lời kể. Dữu Khánh có chút kinh ngạc, sao ông ta lại đến đây? Cửu hạp đã biến thành cự nhân ngồi sóng xoài trong nước, tóc tai dối bù, ngước đầu nhìn lên, bàn tay nắm chặt.

cất lời lẩm bẩm với vẻ mặt phức tạp, văn khúc. Tuy rằng lão ta đã nghe văn khúc nói chỉ cứu mông phá, nhưng lão ta vẫn rất muốn hỏi, vì sao người không sớm xuất hiện, mà phải chờ chúng ta biến thành cự nhân rồi mới xuất hiện chứ. Chỉ riêng điều này đã khiến lão ta cảm thấy hận. Mông phá ở trong lòng bàn tay phổ nhã quay đầu nhìn, rất vui mừng khi thấy đó là văn khúc, nhận thấy văn khúc đúng là Văn. Khúc, thực sự là người uy tín, nói lời giữ lời.

Trường lệnh quả nhiên không có nhờ cậy nhầm người. Trước đó không biết Văn Khúc đã đi đâu, sau khi bị bắt gã tưởng rằng Văn Khúc sẽ không bao giờ quan tâm đến mình nữa. Việc ông ta xuất hiện vào lúc này khiến cho gã cảm động muốn khóc, thực sự rất muốn gọi to cứu ta. Nhưng kinh nghiệm dày dặn đã giúp gã ngăn chặn sự xung động của mình. Đầu tiên là Văn Khúc chưa chắc đã có thể cứu được mình, nếu lúc này biểu hiện quá khắc thường nói không chừng sẽ tự tìm phiên phước.

Phổ nhạc nhìn chầm chầm lão già đeo tay nải trước mặt một lúc, dựa vào những thông tin đã biết, cô ta hỏi, ngươi là Văn Khúc? Văn Khúc hớt hớt cầm về phía mông phá, thả hắn ra. Phổ nhạc nắm bàn tay lại, giữ mông phá ở trong, khi thường nói, ta không thả hắn thì ngươi làm gì được ta chứ? Văn Khúc, ta giết A bồng dễ như trở bàn tay, ngươi so với A bồng thì thế nào? Cái gì? Ông giết chết A bồng. Nam chúc trộn chòn mắt, tưởng mình nghe nhầm.

Gá quay đầu nhìn sang Dữu Khánh, phát hiện thấy Dữu Khánh cũng đang nhìn mình, gá lập tức lẩm bẩm, lão nhân này có phần không quan tâm võ đức nhà. Dữu Khánh đương nhiên biết rõ à bồng bị chết như thế nào, cho nên cũng bối rối, đây thực sự là văn khúc ngạo khí lăng vân trong truyền thuyết sao. Những người không biết thì hoặc là kinh ngạc hoặc là vui mừng, có người nín thở ngương thần, có người hít thở gấp gáp. Nhất là mông phá và những tù binh bị biến thành cự nhân, bọn họ rất kích động.

vì họ nhìn thấy có hy vọng thoát khỏi ma trảo. Vẻ mặt phổ nhã trở nên nghiêm trọng, cô ta có nghe Vân Côn nói, A Bồng hẳn là bị một gã mập tên là Nam Trúc giết chết. Nhưng Vân Côn cũng có nói, quá trình A Bồng bị giết chết có phần khó hiểu, lẽ nào? Lão nhân trước mặt này mới là câu trả lời thực sự. Nếu ông ta có thể dễ dàng giết

chết A Bồng như vậy, có thể tưởng tượng được cô ta đang đối diện với một người như thế nào. Vì vậy cô ta không thể không tập trung chú ý.

Cô ta như lầm đại địch, hỏi xác nhận lại lần nữa là người giết chết A Bồng. Văn khúc hỏi ngược lại, không thể giết sao. Nam Trúc nhắc tay gãi gãi chán, sau đó ngẩn đầu nhìn trời. Phổ Nhạ nhìn mông phá ở trong tay, sau đó liếc mắt nhìn hai bên, nói, Thượng Tiên đã nói rồi, A Bồng bị một gã mập tên là Nam Trúc giết chết, không phải hắn giết. Hướng Lan huyên, A Lang đại cô và Giữ Khánh đồng loạt quay nhìn Nam Trúc. Hả?

Nam chúc thoáng sừng sốt rồi đột nhiên cảm thấy vô cùng lo sợ, gã chật nghĩ tới một vấn đề, để cho người ngoài nhầm tưởng là Văn Khúc giết chết A Bồng dường như càng thích hợp. Giám chạy đến đây mua mép lửa bịp, bắt lại. Phổ nhạc đột nhiên quá lớn, chỉ tới Văn Khúc. Đám nhục xí tứ cước xa tức thì gào lên bày lượn xoay quanh, bày ra tư thế chuẩn bị tấn công. Đồng thời có bốn bóng cự nhân khuấy lên cùng phong từ hai bên cô ta nhảy ra, vùng cao đại bổng, sất thủ trước tiên.

đập mạnh về phía văn khúc trong không trung. Biến cố đột nhiên xảy ra, những người khác biến sắc, nhất là những cự nhân trần trùng nửa ngồi trong nước. Trong nhái mắt bọn họ liền bị một áp lực rất mạnh đè ép, người có chút kinh nghiệm đều biết thực lực của 4 cự nhân đó không yếu. Văn khúc lơ lửng trong không trung không biết có phải đang giả vơ bình tĩnh hay không, chỉ thấy ông ta cứ lơ lửng ở đó mà không hề có bất kỳ phản ứng nào, chỉ hờ hững liếc nhìn hai bên. Khi cây đại bồng đầu tiên quét ngang đến,

Ông ta không nhanh không chậm xoè 5 ngón nhẹ nhàng đè xuống, cố định cây gậy còn to hơn cả thân thể ông ta dừng lại trước người. Rồi thuận tay vẫy ra, đại bổng bay vuốt ngược lại, phập, một âm thành vang lên, một cơn mưa máu phun ra, cây đại bổng rời khỏi tay cự nhân, đâm xuyên qua lồng ngược gã, đánh gã bay ngược ra sau. Với cây đại bổng từ trên cao nện xuống, văn khúc rơ tay ngăn lại, thuận tay đẩy ra, lại thấy một chận mưa máu tuôn rơi.

Cự nhân bay lên cao vùng bổng bị nghệng bay ngược ra sau, cây gậy cắm vào trong lồng ngược gã. Hai gã cự nhân liên tiếp ra tay với tốc độ rất nhanh, nhanh đến mức khiến người ta nhì không kịp. Nhưng mọi người dường như vẫn có thể thấy rõ động tác của Van Khúc, giống như là động tác quay trậm, điều đó cho thấy sự ung dung của ông ta khi xuất thủ. Hai cự bổng còn lại liên tiếp đánh tới, Van Khúc còn ngón tay búng ra, đầu ngón tay hất bay cây một bổng to lớn và chạm vào một cây một bổng khác đang nệm tới, bốp.

nổ tung thành vô số vụn gỗ. Văn khúc vung tay áo, đứng chắp tay sau lưng, như núi cao chấn vực sâu, vô số vụn gỗ như bị một vòm cong vô hình bắn ngược ra ngoài, phát ra một loạt âm thanh chiếu chiếu giày đặc. Hai gã cự nhân ngã ngửa ra sao, trên người phun ra hàng trăm tia máu lỗ chỗ. Đám nhục xí tứ cước xà vốn đang bay lượn với khí thế rào giạt trong không chung chợt chở nên hỗn loạn, máu tuôn ra, rất nhiều con gạo thét lắc lưu rơi rụng xuống như mưa.

những con may mắn tránh thoát sợ hãi vội vã bay vuốt lên cao. Hồ nước màu trắng sữa bị máu nhuộn đỏ, cự nhân ở trong đó như vừa tắm qua một cơn mưa máu, họ không để ý đến sự mỏi mệt của cơ thể và cảm giác xấu hồ nữa. Bất kể là nam hay nữ, tất cả đều rồn dập rời khỏi hồ nước tránh đi, sợ bị trận chiến lan đến mình. Cảnh tượng hỗn loạn nhanh chóng kết thúc. Một con nhục xí tứ cước xà bị

thương rơi vào trong tán cây và phát hiện đám người Dữu Khánh ẩn nấp ở đó.

Nó há miệng gào lên khàn khàn, hướng lan huyền cách không trực tiếp bóp chết, khiến cho nó y mịa. Đối với nàng mà nói, trận đánh vừa rồi chỉ là bước dạo đầu, nàng biết đối với cao thủ cảnh giới bán tiên, như vậy chẳng là gì cả. Không thể kiểm tra được độ sâu cạn của Văn Khúc, Phổ Nhạ không thể ngồi yên nhìn xem được nữa, cô ta phất tay vung ra, mong phá ở trong bàn tay bay xéo lên phía bầu trời như một ngôi sao bằng. Thân hình Văn Khúc lóe lên đuổi theo.

Phổ Nhạ rút sợi dây xích sát, quấn quanh eo bùng ra, tựa như tiếng xét đánh, có mùi cháy khét bốc lên trong không khí. Những vết xỉ xét trên dây xích biến thành những đốm lửa, có thể thấy được tại ban ngày, chúng vùng vẫy trong giáng chiều, trông rất ngoạn mục. Sợi thiết liên như được nung đỏ lên đó trong nhái mắt liền đuổi kịp văn khúc. Chỉ riêng một màn này liền khiến cho hướng lan huyên phải hít vào một hơi khí lạnh, chưa nói tới tu vi.

Ít nhất về tốc độ xuất phát sau mà vẫn có thể đuổi kịp đó là đã nhanh hơn Văn Khúc, đoán chừng Tu Vi cũng vượt qua Văn Khúc, ít nhất là mạnh hơn Sa Nàng. Và cảnh tượng thiết liên cháy đỏ lên khi cắt qua khoảng không đã khiến đám người Dữu Khánh kinh ngạc sừng sốt. Rất muốn biết đó có phải là ảo giác do thuật pháp, hay sợi thiết liên thực sự cháy đỏ lên trong nhái mắt. Phải biết rằng sợi thiết liên cuấn nơi Elpho nhã không phải là một sợi thiết liên bình thường mà là một sợi thiết liên rất to.

Nhìn thấy nguy hiểm ập tới, Văn Khúc không thể quan tâm đến mông phá được nữa, ông ta cũng bỏ qua việc cách không chụp lấy mông phá. Kéo mông phá tới vào lúc này chỉ sẽ khiến mông phá đối mặt với nguy hiểm lớn hơn, vì vậy ông ta để cho mấy con nhục xí tứ cước xà tùy ý quắp mông phá đem đi. Ông ta chống lại luồng cương phong có sức ép hủy diệt tập kích tới, đồng thời lật người để tránh sợi thiết liên ngày càng đỏ hơn. Sợi xích sắt đó giống như linh xà nhanh chóng uốn lượng xoay quanh.

trong chấp mắt đã cuộn tròn lại thành một cái lồng sát. Đà say tròn đó khiến cho không khí phải xoay truyền theo, trong nhái mắt liền giam giữ văn khúc vào trong đó.

Chương 1444: Tức giận (2)

ầm ầm ầm, bên trong lồng sắt vang lên những tiếng nổ rất lớn, khiến người trên mặt đất có cảm giác chấn động đinh tai nhức óc. Phổ nhã rốc sức nắm giữ sợi thiết liên, cất tiếng cười nhạt nói, cũng chỉ như thế mà thôi. Người không có khả năng dễ dàng giết chết A Bồng, quả nhiên là cố ý mua mép lửa bịp, cao thủ thực sự chính là tên mập kia. Đám người Dữu Khánh ngước nhìn trên cao, không quan tâm đến cơn gió mạnh dường như sắp nhổ bật gốc cây đại thụ mà bọn hắn đang ẩn nấp.

Tất cả đều há miệng nhìn chân chối, lẽ nào văn khúc lại bị kiềm chế như vậy sao? Nghe lời nói đó, ra đầu Nam Trúc có chút tê dại. Dùng miệng lưỡi lửa bịp là phải trả giá. Phổ nhã hét lớn đồng thời phóng vút lên cao, thanh thế do hình thể tạo ra gây nên âm thanh ẩm ẩm

như sấm sét vang dền. Tay như cầm một con rắn xích đỏ giực, cầm một đoạn đuôi xích làm roi, nện mạnh vào chiếc lồng sắt trong không trung.

đã từng bị giam trong lồng và trải nghiệm cảm giác bị đại bồng nện vào lồng, Nam Chúc biết rõ cảm giác tiếp theo sẽ như thế nào, huống chi lúc này lại là do loại cao thủ như phổ nhã ra tay. Phá! Một tiếng gầm to như xét đánh, có cảm giác thiên địa phải chấn động, âm thanh uy nghiêm chấn động lòng người. Từ trên lồng sắt đỏ rực bắn ra một đám lửa lớn, nói một cách chính xác là bắn vỡ ra một cái lỗ thùng. Một đoạn sức sắt đã bị mạnh mẽ phá đất. Bên trong lỗ thùng,

Một bóng người đứng sừng sững ở đó, chính là Văn Khúc, quần áo phần phật tung bay, những lỗ thùng cháy xém hiện rõ khắp nơi. Ngay cả những sợi tóc ngổn ngang rõ ràng cũng có dấu vết bị cháy xém, không biết vừa rồi ông ta gặp phải chuyện gì ở bên trong, đáy giày vẫn còn bốc khói. Phá thiên cương của Văn Khúc thực là mạnh mẽ, đúng là Văn Khúc. Hướng lan huyên ngước nhìn trên cao, miệng lẩm bẩm. Phổ Nhạ đang vung roi đập tới trợn tròn con mắt, rõ ràng kinh ngạc.

nhưng tay vẫn không dừng đòn tấn công. Vẻ phóng đãng trên người văn khúc dường như cũng bị đốt sạch, thay vào đó chính là sự tức giận đầy sát khí. Đây là bộ dạng một ông giả củng nộ. Ông ta dơ tay chục lấy đầu đứt của sợi thiết liên đỏ giực, bay ra ngoài, mạnh mẽ bứt đứt một đoạn thiết liên, vung lên cao múa như mưa roi, đối đầu cứng chọi cứng với một roi đang vù tới. Ầm, một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, vô số đống lửa bắn ra.

Cảnh tượng cuối cùng mấy người dữ khánh nhìn thấy rõ là thiết liên trong tay văn khúc bị đánh bay, sau đó bọn hắn không thể nhìn rõ được gì. Mọi thứ bay tứ tung trước mặt bọn hắn, gần như toàn bộ thảm thực vật trong vòng bán kính mấy dạm đều bị dư âm tranh đấu nhổ tận gốc, tan ác như cảnh khô gỗ mục. Cây đại thụ mà bọn hắn ẩn nấp được hướng lan huyên thi pháp nỗ lực bảo vệ, tuy cảnh lá dung chuyển kịch liệt nhưng không có vứt bỏ bọn hắn mà đi. A-Lang Đại Cô đột nhiên quay đầu lại nhìn nàng.

trong mắt khó thể che giấu được sự kinh ngạc, tựa hồ đã nhận ra điều gì đó. Các loài chim thú ở xa bỏ chạy tư tán. Những cự nhân vừa mới bỏ ra khỏi cự linh động cố gắng bám vào mặt đất nhưng vẫn không thể giữ vững vị trí, bị thổi bay đi như lá cây. Có kẻ không may, trực tiếp nện thẳng vào ngọn núi kim loại bao phủ cự linh động, và chạm khiến họ phải đầu u máu chảy. Đám nhục xí tứ cước xà bay đầy trên bầu trời bị dọn dẹp sạch sẽ, kể cả con đang quắp lấy mông phá.

một tiếng bò kêu nặng nề nghe buồn thảm đến đau lòng từ phía trời xa vọng đến, vang vọng khắp thiên địa. Ở trên thân cây lắc lư, đám người Dữu Khánh quay nhìn tới, nhìn thấy con cá khổng lồ bay lượn tự do trong thiên địa kia đang lắc đầu vẫy đuôi bơi tới, dường như bị động tĩnh đánh nhau quá lớn kéo trở lại. Một bên là con cá lớn quay trở lại, một bên là tiếng đánh nhau ầm ầm liên tiếp không ngừng khiến bọn hắn phải quay đầu nhìn.

Đoạn xích sắt rời khỏi tay Văn Khúc không hoàn toàn bay đi mà cuốn lấy sợi xích sắt do phổ nhã quất ra, rồi xoay vòng vòng trượt xuống theo hình soắn ốc, giống như cánh quạt quay, bắn ra những tia lửa huyến lệ, ép xuống phổ nhã ở cuối sợi xích. Văn Khúc bay tới điểm chân lên, nương theo cánh quạt đó cùng ép xuống. Trên sợi

thiết liên dài đỏ rực, một đoạn thiết liên đã mờ tối đi, hai loại màu sắc đan sen vào nhau. Phổ nhã dung lắc giây xích trong tay, đầu mút giây xích lập tức.

Công ngược lại tấn công như đuôi bò cạp, Văn Khúc tung cước đá ra, một đầu sợi xích sắt như cánh quạt hất lên, ầm ầm va chạm với đuôi bò cạp đang lao đến, ánh lửa bắn tung tuế, vô số đốm lửa bùng ra như sóng khí súng kích. Ngay sau khi dùng đòn này để giảm bớt lực, Văn Khúc dơ tay cách không đánh ra một trường, dễ dàng đẩy lui đà tấn công chưa dứt của đuôi bò cạp. Đồng thời bàn chân đẩy đoạn thiết liên do mình điều khiển tiếp tục quay tròn như cánh quạt, tiếp tục ép tới.

Phổ Nhạ đương nhiên sẽ không dừng tay, cô ta phớt tay dùng lên, hai đầu dây xích cùng bắn ra. Một đầu giống như đuôi bò cạp, một đầu giống như độc xà, một quất một đâm, tổ chức tấn công liên miên và cuồng bạo. Đôi chân văn khúc đá trái đá phải, dây xích dưới chân luân phiên xoay đầu bay lên, dùng phương pháp y như lúc trước để đối phó đòn tấn công của Phổ Nhạ. Dùng tu vi yếu hơn của mình để một mực cường thế áp sát Phổ Nhạ, yếu nhưng không trốn, lấy yếu đối đầu trực diện với mạnh.

Đám người Dữu Khánh ngây người nhìn sự dũng mãnh của ông ta, tâm thần chấn động. Những làn sóng sung kích cuốn theo giày đạc đốm lửa liên tục cuốn cuốn quét qua bọn hắn trong tiếng nổ vang ẩm ẩm kinh thiên động địa. Dừng cây xung quanh đã hoàn toàn bị xóa bỏ, chỉ còn lại duy nhất cây đại thụ mà bọn hắn ẩn nấp. Cực kỳ dễ thấy và cũng có vẻ rất bất thường, chỉ là không có ai bận tâm

đến bọn hắn mà thôi. Cây đại thụ giống như đang ở trong cơn cùng phong phần phật, bóng của bọn hắn ẩn ẩn hiện hiện ở trong đó.

Mấy người Dữu Khánh biết rõ, nếu không phải có hướng lan huyên chấn thủ ở đây, bọn Hắn sẽ không có tư cách để theo dõi chặn chiến ở cấp bậc như thế này với khoảng cách gần như vậy, bởi vì bọn Hắn không chịu nổi tàn dư cuộc chiến. Phổ Nhạ thấy Tu Vi của mình rõ ràng mạnh hơn đối phương nhưng trong lúc nhất thời lại không làm gì được văn khúc, tự nhiên sẽ không như khúc gỗ cứ đâm đầu vào. Nhìn thấy lão nhân kia đã tới gần, vẻ mặt cô ta lạnh lùng nghiêm nghị, đột nhiên dung lắc thiết liên vùng lên.

kèm theo cả văn khúc bám trên đó đồng thời nện mạnh xuống mặt đất. Văn khúc tựa như đã có đoán trước, ông ta đột nhiên bay vuốt lên, một tay túng lấy đoạn thiết liên kia, rút ra, xoay người vùng đoạn thiết liên đập mạnh vào sợi xích sắt đang nện xuống đất. Ầm, một tiếng nổ chấn động dường như có thể khiến người ta mất đi thính giác vang lên. Thiết liên của phổ nhã quật lên mặt đất, khiến cho đất đá bay tư tung, mặt đất bị quật nớt ra một cái vực sâu.

một đầu dây xích quật lên trên ngọn núi kim loại bao phủ cự linh động. Ngọn núi kim loại không hề bị hại, nhưng âm thanh chấn động vang vọng lại khiến cho mặt nước trong hàng động này lên như rang động, và còn xuất hiện hiện tượng hóa khí. Âm thanh lúc trước cho dù có lớn đến đâu cũng không ảnh hưởng gì đến con cá lớn đang trôi nổi gần đó, nhưng khi cự linh động bị tấn công, trên đầu con cá lớn đột nhiên như được thắp sáng lên hai, hàng đen lồng, đó là con mắt, hai hàng mắt từ lớn đến nhỏ.

phát ra âm thanh vo vo không ngừng, liên tiếp mở ra. Con mắt to thì lớn như ngọn núi, con mắt nhỏ thì chỉ lớn cỡ nắm tay, màu sắc của mắt không giống nhau, đủ các màu đỏ vàng lục làm gì gì đó. Ánh mắt lớp lánh đó tựa như có thể nhếp tâm hồn người, có thể nhận ra được nó đang theo dõi trận chiến bên dưới. Hai người đang đánh nhau không rảnh bận tâm đến những điều đó. Khi thiết liên của Phổ Nhạ vừa mới đập chúng mặt đất thì thiết liên của văn khúc liền nện lên trên thiết liên của cô ta.

thận thế tăng thêm lực tác động lên sợi xích sắt của cô ta. Hộ khẩu của Phổ Nhạ lập tức bị nứt ra, chảy máu, không còn có thể nắm thiết liên ở trong tay, để nó tuột tay rơi xuống. Cô ta tức giận, không buông tha cho Văn Khúc, tung cước đá tới, dẫm lên mặt đất nứt này chấn động ẩm ẩm. Một cước này hạ xuống, cô ta liền biết mình không đá chúng, cùng lúc đó, một linh cảm chẳng lành đột nhiên hiện lên.

Chương 1445: Đã gầy đi

Văn Khúc đã bay đến phía sau cô ta, lợi dụng một tảng đá lớn bị đánh bật tung lên tre chắn để áp sát Phủ Nhạ. Tảng đá lớn bay đi còn ông ta thì dừng lại tại vị trí mà hai tay có thể dễ dàng chạm đến, nhìn chằm chằm vào lưng Phủ Nhạ, trong mắt lộ ra vẻ tàn khóc. Phủ Nhạ đã sớm đoán được, trong lòng biết không ổn, cơ thể to lớn đối đầu với thân hình nhỏ bé chưa chắc đã là lợi thế, nhất là khi chênh lịch tu vi không quá lớn. Một khi bị áp sát cận chiến,

với khả năng có thể kéo đứt thiết liên đáng sợ của Văn Khúc, e rằng mình sẽ gặp phiền phước. Trong nhái mắt, cô ta cũng hiểu được mục đích Văn Khúc lấy yếu chống mạnh để tiếp cận mình. Cơ thể cô ra dung lên, quay người đột nhiên toát ra một đám lửa hừng hực, xoay người vùng khỉu tay thúc ra phía sau. Không đợi cho cơ thể cô ta quay lại, Văn Khúc đã phát động tấn công, tiên phát chế nhân, thân hình lói lên, lao vào đám lửa đang giựt cháy. Vừa xông vào biển lửa, ông ta hét lên như sấm.

Một quyền mạnh mẽ phá vỡ tầng cương khí bảo vệ cơ thể của phổ nhạ, đánh ra cuộn sóng trên làn da lưng phổ nhạ, máu thịt ở vị trí tâm sóng nổ tung ra, lộ rõ sương sống lưng. Nhìn có vẻ vô cùng khủng khiếp, trên thực tế, xét theo kích thước cơ thể của phổ nhạ, đó chỉ là một vết thương ngoài ra, hơn nữa có tu vi bảo vệ, vết thương này không đáng kể chút nào. Tuy nhiên, phổ nhạ vẫn bị đánh cho phải nhe răng nhét miệng, chắc chắn không thể tránh được cảm thấy đau đớn.

Sau một đòn đó, Văn Khúc bám theo động tác xoay người của Phổ Nhạ để di động theo, nhìn chằm chằm vào sương sống của Phổ Nhạ, đây mới là mục tiêu thực sự của ông ta. Ngay khi vừa định tiếp tục ra tay, ông ta trật quay đầu lại, ngước nhìn về phía bầu trời. Không chỉ có ông ta, Phổ Nhạ cũng là như thế. Hướng Lan Huyên đang nấp trên thân cây đại thụ đơn độc lẻ loi kia cũng vậy, còn mấy người dữ khánh biết thì đã muộn, đến khi bọn hắn nhìn sang.

Cảnh bọn hắn nhìn thấy chính là con cựu cô kia đang vung đuôi quật đến, thiên địa biến đổi chỉ trong nháy mắt, khiến bọn hắn sợ hãi đến hồn phi phách tán. Hướng Lan huyên khẩn cấp thi pháp bảo vệ Dữu Khánh, một thanh nhắc hắn lên lao vuốt ra ngoài, khẩn cấp chạy nạn, nàng không quan tâm nổi đến những người khác. Thực sự là thanh thế đòn tấn công của con cựu cô kia quá kinh khủng, còn chưa biết có thể bảo vệ được mình hay không, càng không cần phải nói đến việc phân tán lực lượng đi bảo vệ người khác. Lão thất

Dữu Khánh kêu lên sợ hãi. Có thể tưởng tượng được Nam Trúc và A-Lang đại cô sợ hãi thế nào, A-Lang đại cô cũng khẩn cấp bỏ chạy. May mà trước khi đi bà ta đưa tay tóm lấy Nam Trúc kéo đi theo. May mắn thay, mục tiêu tấn công của cự côn không phải là bọn hắn mà là hai người đang đánh nhau. Phổ Nhạ và Văn Khúc, nhưng dư âm đòn đánh vẫn khiến cho cây đại thụ mà bọn hắn ẩn nấp bị ép thành bột mịn. Phổ Nhạ và Văn Khúc làm gì còn tâm tư đánh nhau?

Cả hai dùng hết toàn bộ tu vi để nhanh chóng trốn tránh. Nam Trúc chỉ nghe thấy một tiếng động đinh tai nhức óc, sau đó liền mất đi chi giác, không biết gì nữa, ý nghĩ duy nhất trước khi hôn mê đó là

hối hận không nên cùng đi theo tới đây. Đến khi gã mở mắt tỉnh lại, quay đầu nhìn về phía ánh sáng, phát hiện hình như mình đang ở trong một cái hang động. Cảm thấy tinh khí thần của mình có phần suy yếu, tay phải tự hồ đang cầm thứ gì đó, gã dơ lên nhìn, thì ra là chiếc hát hổ lô.

Một tay kia sờ sờ trên người mình, phát hiện thân trên của mình tựa như không mặc áo và dường như còn gầy đi rất nhiều. À, sao mình lại gầy đi rồi chứ? Gá bất chật ngồi dậy, mới phát hiện nửa chiếc áo mình mặc đã mất, nửa đoạn trên đã không còn, nửa đoạn dưới có thắt lưng cột lại, trông khá buồn cười, gá lập tức gọi to, lão thập ngũ. Theo gã thấy, cũng chỉ có người của mình mới có thể nghĩ đến việc cứu mình tại thời khắc màu chốt.

Một giọng nói già nua yếu ớt vang lên ở bên cạnh, đừng có lão thập ngũ, lão thập bát làm gì, ở đây không có ai khác ngoài người và ta. Giọng nói nghe có vẻ quen tai, Nam chúc quay đầu nhìn sang, nhìn thấy một lão già luộng thuộng đang ngồi dựa vào vách đá bên cạnh. Sau khi quen với bóng tối và nhìn kỹ hơn, gã nhận ra đó không phải là ai khác, chính là Văn Khúc. Chỉ là vào lúc này, Văn Khúc đã không còn bộ dạng tự do phóng đãng nữa, tóc ngổn ngang.

Quần áo dẫy những lỗ thủng do cháy xém. Đế giày cũng bị cháy, một bên chân còn lộ ra ngón cái, trên người có vết máu, sắc mặt vàng như nến, rất khó nhìn, trông có vẻ rất suy yếu. Nam Trúc lập tức chống tay xuống đất để đứng lên, nhưng phát hiện tay trái có phần vô lực, thân thể yếu ớt, phải ruôn giày một lúc mới ổn định được, vòng eo cũng trở nên. Gầy đi, vừa đứng lên thắt lưng và nửa

phần áo còn lại liền rơi xuống đất, và vả mấy thứ treo ở trên người như là kiếm.

Lúc này Gã cũng không quan tâm đến những vật ngoài thân này nữa, nắm lấy lương quần vừa dớt xuống, quỳ một chân xuống trước mặt Văn Khúc, kinh ngạc hỏi, Văn Lão, người bị gì vậy? Văn Khúc còn có thể bị gì, bị dư âm đòn tấn công của con cá lớn đó làm bị thương? Nam béo, mạng của Lão Phu e rằng không còn bao lâu nữa. Chết ở trong tay Văn Côn thì thôi, nhưng giờ lại chết bởi một con cá, chuyện gì vậy chứ?

Nam Trúc nhớ lại cảnh tượng thiên địa sắc biến dưới đòn tấn công của con cá lớn đó, quả thực rất đáng sợ. Gá vội Trần An ông ta, tiền bối nói quá lời, với tu vi của tiền bối, đó chỉ là tổn thương nhỏ không đáng kể. Văn khúc hơi hất cằm, ra hiệu về phía hát hổ lô trên tay Gá, hỏi, quả hổ lô này rốt cuộc là bảo bối gì mà khiến người đến lúc ngất đi vẫn nhất quyết ôm chặt lấy nó không buông.

Văn Khúc liếc mắt khinh bỉ, không phải nó vẫn còn ở trên tay người sao? Nam Trúc bối rối gãi đầu, gã quay nhìn nhìn cánh tay gầy đi của mình, lẩm bẩm với vẻ có chút quá lạ, gầy đi rồi. Văn Khúc, Nam béo, nể tình ta nhặt xác cứu người một mạng, về sau nhớ chọn cho ta một nơi phong thủy bảo địa nhé. Ôi, không nói điểm xấu. À, là tiền bối đã cứu ta ưu. Ở đây còn có người khác sao? Nam Trúc nhìn xung quanh.

Bất kể chuyện gì đã xảy ra, Gã vẫn bỏ hồ lô xuống, chắp tay biểu thị đã đắc tội, sau đó đích thân kiểm tra tình trạng bị thương cho Văn Khúc. Không xem không sao, sau khi kiểm tra xong sắc mặt Gã lập

tức trở nên nghiêm trọng, mới nhận ra lời Văn Khúc nói không phải giả. Thương thế quả thực rất nặng, sinh mạng đã đến cuối đường, chỉ sợ không chịu được bao lâu, nếu không phải có một thân tu vi niếu giữ, e rằng đã chết lâu rồi. Nói đi cũng phải nói lại, nam béo, nếu ta chết đi…

chỉ sợ người cũng không sống được. Hà, xin tiền bối chỉ giáo cho. Ta bị chọng thương, không dám để cho người ta phát hiện được, nên ta đã mang theo người bay đi rất xa, nếu ta chết đi. Người cảm thấy với tu vi của người vào khoảng cách xa như vậy, người còn có thể có cơ hội tránh khỏi tay mắt nơi đây để sống sót và gặp lại lão thập ngũ của người sao. Nam chúc cao mày, phát hiện đây quả thực là một vấn đề lớn. Cho nên, nếu người có chút lương tâm, biết chi ân báo đáp.

Và cũng là để cứu mình, nói nhiều như vậy, người hiểu ý ta chứ. Tiền bối yên tâm, ta sẽ nỗ lực hết sức. Nhưng mà, ngài quả thực bị thương quá nặng, ta không dám đảm bảo. Nam béo, nói như vậy không có ý nghĩa gì. Trong lúc tình cờ ta phát hiện người ở nơi sơn giã, lúc ta nhặt người lên, người gần như đã tắt thở, một nửa cơ thể gần như không còn, còn tay trái thì mất cho đến tận bả vai. Kết quả, người nằm ở đây 5 ngày.

không chỉ khỏi hẳn vết thương, ngay cả cánh tay cũng mọc ra lại, chút tổn thương này của ta”, ngươi lại nói ngươi không dám đảm bảo. Nam trúc lập tức dơ tay trái mình lên, nhìn xem, cuối cùng Gã đã hiểu được vì sao mình lại gầy đi nhiều như vậy. Mình đã hôn mê 5 ngày rồi sao? Gã đại khái biết rõ nguyên nhân vì sao gãy lại tái sinh, nhưng hiện tại không phải là lúc để giải thích điều này. Gã lập tức xoay người vạch mở đống đồ treo ở trên thắt lưng lúc nãy bị rơi trên mặt đất.

44:58

Sau khi lôi ra một quả kim châu, gã thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại kéo ra một cái bình thuốc. Khi mở ra, một mùi thơm thấm vào gan ruột lập tức lan ra, chính là mật ong lấy ra từ bách hoa tiên phủ, gã không nói gì. Trực tiếp chọc ngón tay vào trong môi ra một cục lớn, đưa đến bên miệng văn khúc, tiền bối, nhanh ăn vào đi.

Chương 1446: Tiều tụy (1)

Lượng mật ong gã moi ra khá lớn, thực sự là bởi vì phát hiện thấy văn khúc bị thương quá nặng, sợ cho ông ta ăn ít sẽ không có tác dụng. Văn khúc ngửi ngửi, thấy rất thơm, nhưng lại có cảm giác là lạ, đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy có người cho thuốc theo kiểu móc từng cục như vậy, lập tức hỏi, đây là thuốc trị thương à? Kỳ thực ông ta đã lục loại toàn bộ đồ đạc trên người Nam Trúc một lần, và cũng đã mở lọ đồ này ra xem, nhưng không biết được thứ gì chứa ở trong đó.

Nhìn xền xệt rất có thể là thuốc ngoại thương bôi ở ngoài da, không ngờ lại là để ăn vào. Nam Trúc liên tục gật đầu, đúng vậy, tiền bối, Ngài bị thương rất nặng, nhanh chóng ăn vào đi. Văn Khúc hỏi tiếp, đây là linh dược giúp người có thể tái sinh tay chân bị mất sao? Đến thời điểm này rồi mà còn hỏi đông hỏi tây, Nam Trúc không biết ông ta nghĩ như thế nào, vì để cho ông ta nhanh chóng ăn vào, gã gật

đầu trả lời lấp lửng, không khác lắm. Văn Khúc vảnh dâu trợn mắt nói

Hiện tại là lúc chữa thương cứu mạng, cái gì gọi là không khác lắm. Thuốc là thứ có thể ăn bậy bạ sao? Ta nói nhà mập mạp, người lấy linh dược này ở đâu ra vậy? Nam Trúc than thở, thực không dám giấu dếm, là dược đồ cho. Ông không thể tiết lộ việc này ra ngoài, nếu không dược đồ sẽ phải gặp phiền phức. Văn khúc lẩm bẩm, dược đồ lại có thể luyện ra linh dược như thế. Tiết cái gì mà tiết, mọi người có thể sống sót đi ra ngoài hay không còn chưa biết chứ?

Ôi ôi, văn lão của ta, đây là lúc nào rồi mà ngài còn quan tâm điều này. Nhanh đi, nhanh ăn vào đi. Nam chúc không khỏi thở dài, người khác có muốn ăn gã cũng không cho, không nghĩ tới lần này đến lượt gã phải cầu người ta ăn. Nếu không phải vì cân nhắc đến việc phải dựa vào vị này để thoát thân, gã chưa chắc đã lấy thuốc này ra. Được rồi, văn khúc làm như là ta đang nể mặt ngươi, há miệng ngậm đầu ngón tay gã cuốn lưỡi liếm sạch sẽ.

khi nuốt xuống còn lẩm bẩm mấy tiếng, thật ghê tẩm. Nam chúc chùi chùi nước miếng trên ngón tay, trong lòng thầm nói, ta không nói ghê tẩm thì thôi, ông có gì phải ghét bỏ. Bởi vì, người ta có địa vị, có thực lực, gã không thể nói gì, và gã cũng chỉ có thể làm được bấy nhiêu, không thể làm được gì nhiều hơn nữa. Gã say người, thắt lại lưng quần cho vừa với vòng eo đã gầy đi của mình, tránh để cứ phải dùng tay xách quần, tiếp đó bắt tay vào thu dọn đồ đạc của mình.

Vừa dọn dẹp gã vừa hỏi, tiền bối, Ngài đã ẩn cư nhiều năm như vậy, vì sao còn phải chạy tới đây mạo hiểm chứ? Bởi vì các người A, chuyện các người muốn tiến vào tiên phủ gây ồn ào khiến cho tất cả mọi người tu hành giới đều biết, ngay cả ta, người một mực trốn trong tường vây cũng nghe nói tới. Không phải, ý ta muốn hỏi là Ngài đã ẩn cư rồi, có lẽ không còn ham muốn vật chất gì? Lẽ nào Ngài cũng là vì tìm bảo vật, cầu trường sinh hay là muốn được tiên duyên gì đó sao?

Ưng, cứ một mực nhốt mình ở trong bức tường không đi ra ngoài cũng chán, ta muốn nhìn xem cảnh tượng bên ngoài như thế nào rồi. Ta nói nha mập mạp, ta biết người nói nhảm nhiều, nhưng vẫn không ngờ tới người lại dông dài đến thế. Lão phu đã bị thương nặng sắp chết, ngươi còn lôi kéo ta nói chuyện phím, không để cho ta tập trung chữa thương, có thích hợp không? Ếc Nam chúc quay đầu lại nhìn ông ta, dịn chút mồ hôi, cảm thấy hình như mình đúng là nói quá nhiều.

Lập tức ngậm miệng không nói nữa, Thanh thật tiếp tục làm công việc của mình. Khi nhặt quả hát hổ lô lên Gã cảm thấy có phần may mắn, mau mà mình nhất quyết ôm nó không buông tay, đây là một bảo bối tốt. Có thể giúp cho Nhếp Nhật phục một bước thành Tiên A, quả hổ lô này chính là do Tiên Lộ ngưng kết thành. Nhưng Gã thật sự không nhớ rõ mình có hành vi nỗ lực hết sức để bảo vệ quả hát hổ lô này, đó là phản ứng trong tiềm thức hay sao. Thu dọn đồ đạc xong.

Gã đi đến miệng hang động nhìn xung quanh, trong lúc vô tình nhìn thấy cái bóng của mình, Gã cuối đầu nhìn vóc dáng đã gầy đi, cảm thấy khá tuấn tú, lập tức đi ra khỏi hang. Đối diện với vách đá, tạo ra đủ loại tư thế khác nhau dưới ánh mặt trời để nhìn nhìn cái bóng

của mình, càng xem Gã càng hài lòng, vì vậy Gã có chút nhớ nhung bậc tang tang. Văn khúc đang khoanh chân đã tọa bên trong động bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt hiện lên niềm vui bất ngờ.

cảm thấy cơ thể vốn phải dựa vào tu vi của mình để duy trì không chết, thực sự đang có dấu hiệu được chữa trị và phục hồi, hơn nữa, tác dụng của thuốc rất rõ ràng. Xem ra tên mập đó nói thật, đây quả thực là một loại linh dược không tầm thương, lúc trước mình đã dùng nhiều loại thuốc trị thương nhưng đều vô dụng. Nhìn gã béo đang uốn éo tạo dáng bên ngoài hang động, nghĩ đến việc mình quả thực có cơ hội sót. Bây giờ phải quý trọng, ông ta nhắm mắt lại tập trung tinh thần.

vẫn không thúc đẩy tác dụng trị liệu của thuốc. Ôô trong hình dáng đại viên hầu ngồi yên tĩnh dưới tảng cây, sở dĩ yên tĩnh là bởi vì gã đã bị khống chế, không thể động đậy. Minh tăng tĩnh lặng đứng yên ở bên cạnh nhắm mắt, chắp tay tựa như một pho tượng đá. Ông ta đã từ bỏ việc chữ trị cho Ôô, ông ta đã nỗ lực hết sức thử nhưng thực sự là không làm được gì. Long Hành Vân ôm đầu ngồi ở một bên, tinh thần xa xút.

Sau khi biết có thể có người đã che giấu sự thật về cái chết của mẫu thân ở trong chữ yêu trì cảnh. Mà nhị thúc, người biết rõ sự thật lại trở nên như kẻ ngốc, còn hướng Lan huyên. Một người khác có khả năng biết rõ sự thật thì không biết đi đâu và có thể đã xảy ra chuyện, điều này khiến cho gã ta cảm thấy rất đau khổ. Tin tức hướng Lan huyên có thể đã xảy ra chuyện là do A-Lan đại cô đưa về. Đứng dưới bóng tán cây, A-Lan đại cô rõi mắt nhìn phương xa. Bà ta đã trở về đây hai ngày.

Sau khi trở về bà ta mới biết hướng Lan huyên và Giữ Khánh vẫn chưa trở về. Bà ta không có nói cho mọi người biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói rằng bị con cá lớn kia tấn công, mọi người phải phân tán bỏ chạy. Sở dĩ bà ta không nói ra tình hình thực tế là vì sợ mọi người nôn nóng, vào lúc này địa điểm xảy ra sự việc thực sự quá nguy hiểm. Bà ta cảm thấy ngay cả mình cũng có thể trốn thoát, với thực lực của hướng Lan huyên, để thoát thân chắc hẳn không có vấn đề, về phần Nam Trúc.

bà ta cảm thấy gã lành ít dữ nhiều. Bà ta cảm thấy hướng Lan huyên và Giữ Khánh sẽ quay lại đây, cho nên bảo mọi người ở lại đây chờ đợi. Mục ngạo thiết và bách lý tâm hầu như một mực nấp ở trên ngọn cây quan sát xung quanh, trong họ có vẻ yên tĩnh. Kỳ thực rất lo lắng, mãi vẫn không thấy mấy người Giữ Khánh trở về, họ lo lắng đã xảy ra chuyện. Thanh Nha cũng rất lo lắng, sự lo lắng của Y bọc lộ rõ ra ngoài, Y đứng ngồi không yên, phần lớn nguyên nhân là bởi vì Y bị nghiện.

Y nhện ăn đậu phộng, đây là kiểu nghiện do thói quen. Y đã bị đức nguồn cung cấp đậu phộng, không còn nữa. Tuy nhiên, trên tay Y vẫn còn một củ đậu phộng cuối cùng, Y một mực cầm trong tay để đùa nghịch, không nỡ ăn mắt, nó giống như là một tia hy vọng cuối cùng vậy. Aji Đà Phật Minh Tăng Vốn vẫn luôn rất yên tĩnh đột nhiên tụng lên Phật Hiệu, làm cho mọi người dồn dập nhìn tới. Lúc này mọi người mới phát hiện ông ta đã mở mắt ra, nhìn chăm chú về phía một vùng rừng núi.

tựa như đã phát hiện ra điều gì đó. Rất nhanh, mọi người phát hiện thấy có 3 bóng người thấp thoáng hiện ra, không phải ai khác, chính là Hướng Lan Huyên và Dữu Khánh. Về phần người còn lại, không phải là nam trúc trong sự mong đợi của một số người, mà là mông

phá, người gầy như một bộ xương. Hướng Lan Huyên kéo theo Dữu Khánh nhanh chóng hạ xuống trước mặt mọi người, mông phá hạ xuống theo sau đó. Mục ngạo thiết và bách lý tâm lập tức từ trên cây lao xuống.

Mọi người đang rất muốn hỏi xem tình hình đột nhiên phát hiện sắc mặt của Dữu Khánh rất khó nhìn, hẳn phải nói là rất tiều tụy, hốc mắt hõm sâu vào. Hướng Lan huyên thì tỏ ra bình tĩnh. Dữu Khánh, quan sát mọi người, quan sát xung quanh, dường như đang hy vọng tìm kiếm được gì đó. Mục ngạo thiết phát hiện thấy điều khác thường, tiến lên hỏi, lão thất đâu. Dữu Khánh thoáng ngây ngơi rồi quay sang nhìn à-lang đại cô, đưa tay đẩy mục ngạo thiết ra, bước nhanh đến trước mặt à-lang đại cô.

53:38

Hỏi, Nam Bèo đâu? A Lang đại cô lắc đầu, không biết. Ta có keo hắn theo cùng bỏ chạy, ngươi cũng biết tình huống lúc đó rồi, trong lúc tình thế cấp bách, phát hiện thấy một cái khe đất, ta bất chấp tất cả, keo hắn liều mạng nhảy vào. Xong sung kích trong nhái mắt liền lấp đầy khe đất và trôn sống chúng ta, sau đó cương phong lại thổi khe đất hở ra, rồi thổi ta bay ra ngoài, lúc đó uy thế đã qua, xem như đã an toàn. Cổ họng Dữu Khánh giật giật, nếu là như vậy.

Vì sao người lại không biết? A-Lang Đại cô liếc nhìn mục ngạo thiết, chậm rãi nói ra sự thật mà trước đây bà ta không có nói ra vì sợ người ở đây lo lắng. Khi ta lại bị thổi bay ra khỏi khe đất, xung quanh đều yên tĩnh, ngoại trừ con cá lớn đang bơi lượn trên bầu trời. Ta không thấy bất cứ một người sống nào, nhưng trên tay ta vẫn còn nắm một cái cánh tay, đó là cánh tay trái của Nam Chúc.

Không biết những người khác đã đi đâu? Ta biết mối quan hệ giữa các người rất tốt.

Ta đã tìm kiếm khắp nơi trong 2-3 ngày liền, nhưng thực sự không tìm được. Hơn nữa, có rất nhiều người của Vân Côn lần lượt đến lục xóa xung quanh, ta đành phải bỏ cuộc. Ta nghĩ, phải chăng các người đã quay lại đây, vì vậy ta liền trở về đây." Mục ngạo thiết chầm rộng hỏi, làm sao người kết luận được cánh tay đó là của lão thắt. A-Lang Đại Cô nghiêm nghị nói, ta một mực kéo theo hắn chưa từng thả ra, người đã biến mất nhưng cánh tay vẫn còn tại trên tay ta.

Ta biết các người đang nghĩ gì, khi trở về đây ta cũng giữ hy vọng. Bà ta quay đầu nhìn về phía dữ khánh và hướng lan huyên, bây giờ bọn họ đã trở lại, ta nghĩ bọn họ cũng từng đi tìm. Có một số việc trong lòng chúng ta đều biết, đều nên đối diện với hiện thực. Nam béo hẳn là không còn nữa, ít nhất khả năng còn sống cực kỳ nhỏ. Bà ta lắc đầu. Sống thì gặp người, chết phải thấy xác. Mục ngạo thiết xoay người lại cất tiếng gọi dữ khánh, lão thập ngũ.

Chúng ta đi. Ngụ ý là chúng ta phải đi tìm xem.

Chương 1447: Tiều tụy (2)

Lão Cửu, Dữu Khánh gọi y lại, quả táo cổ co giật mấy cái, khó khăn nói ra, ta đã đi tìm rồi, hướng đại hành tẩu và mong tiền bối cũng đi tìm giúp ta. Chúng ta đã tìm 5 ngày, tình huống lúc xảy ra chuyện

quả thực không thông thường, lão thất hẳn là không còn nữa. Nói đến đây, hắn vậy mà lại rơi lệ, nhắc tay áo lau nước mắt. Hướng Lan Huyên chú ý tới điều này, nàng quay đầu đi chỗ khác, trong mắt lóe lên một tia tiếc hận, nói chính xác là hối hận.

Nàng biết Dữ Khánh và tên mập đó có quan hệ tốt, nhưng không ngờ lại tốt đến như vậy. Lúc trước nhìn thấy Dữ Khánh tìm kiếm như điên cuồng, nàng đã hối hận, hối hận lúc đó mình không có kéo Nam Trúc cùng đi. Lúc đó, bởi vì cơ thể con côn quá lớn, nàng thật sự không thể phán đoán được phạm vi tấn công của cú quét đuôi đó. Nếu biết được nơi mình ẩn nấp không nằm trong phạm vi tấn công chủ yếu, nàng sẽ kéo mọi người cùng đi. Đôi mắt mục ngạo thiết đỏ lên.

Cứ bỏ cuộc như vậy ư? Lỡ như còn sống, lỡ như còn đang đợi chúng ta đến cứu thì sao? Dữu Khánh, nếu còn có thể tìm được, ta sẽ không quay lại. Hiện tại, không có cách nào tiếp tục tìm kiếm ở đó, nơi đó tập trung rất đông người của văn côn đang lục soát, còn có Phổ Nhạ tọa chấn. Bây giờ đến đó không chỉ tìm không được mà còn có khả năng đẩy cả chúng ta vào trong. Hắn không muốn từ bỏ, nhưng hắn phải đối mặt với hiện thực.

Người của Vân Côn cũng đang tìm kiếm, nếu nam béo còn sống, hắn có giá trị lợi dụng đối với bọn họ, át hẳn sẽ được chữa trị. Bất kể như thế nào, lúc này chỉ có thể tạm thời từ bỏ việc tìm kiếm. Lúc này tâm trạng của Dữ Khánh và Mục Ngạo Thiết đều không tốt, hướng Lan Huyên chủ động ứng phó với cuộc diện hiện tại. Trước tiên nàng hỏi thăm tình huống của Ô Ô. Hắn không chỉ đơn giản bị

tổn thương hồn phách, bần tăng cũng không biết hình thái bạch quang đó là chuyện gì xảy ra. Minh Tăng lắc đầu.

Tỏ vẻ bất lực, Hướng Lan Huyền lập tức quay sang hỏi Mông Phá về những tình huống liên quan, lúc trước bận rộn giúp Dữu Khánh tìm người, Nàng còn chưa có nghiêm túc hỏi thăm. Về phần vì sao Mông Phá lại xuất hiện ở bên cạnh Bọn Nàng, đó là bởi hai người phát hiện ra Lão Ta khi đang tìm người, vì vậy giải cứu Lão Ta khỏi tay đám người canh dữ. Còn những người đã biến thành Cự nhân, cho dù họ vẫn còn sống, Bọn Nàng thực sự không thể làm được gì, kích thước Cự nhân quá lớn, không thể ẩn nấp.

Bọn nàng không thể đưa họ đi. Có lẽ đây cũng là lý do Vân Côn muốn biến những tù binh đó thành cự nhân. Mong phá đúng là chứng kiến Vân Côn bị ám sát, nhưng với Chí Mỹ thì chỉ nhìn thấy thi thể, còn tận mắt chứng kiến thì là tình hình thị nữ vô ngân ám sát Vân Côn. Dữu Khánh ở bên cạnh lắng nghe, cuối cùng lấy lại được chút tinh thần, hỏi tiền bối có nhìn thấy hung khí ám sát hay không? Khi nghe câu hỏi này,

Hướng Lan Huyên liền biết thứ mà vị thám hoa lang này quan tâm chính là cây châm cải tóc kìa. Mong phá gần như không cần suy nghĩ, lập tức nói ra, có thấy, ta có ấn tượng khắc sâu. Nói đến việc này thật là kỳ quái, không biết có phải là vì không tìm được hung khí khác thích hợp hơn hay là vì để dễ dàng cất dấu mang theo, hung khí lại là một cây châm cải tóc. Muốn dùng một cây châm cải tóc để ám sát Vân Côn, thật sự không biết thị nữ đó nghĩ như thế nào. Nói đến việc này.

Lão ta có phần ngạc nhiên, thám hoa lang, người quan tâm đến hung khí làm gì. Giữ Khánh, thực ra vụ ám, sát đó là do chúng ta sắp xếp, trên hung khí ám sát có bôi một loại kỳ độc có thể đối phó vân côn. Tiền bối, Ngài có biết hung khí đó giờ ở đâu không? Hướng lan huyên không biểu hiện gì đưa mắt liếc nhìn hắn, mục ngạo thiết cũng biết Giữ Khánh có ý gì. Chỉ là hiện tại Y không có tâm trạng quan tâm đến điều đó, Y đang rất lo lắng cho Nam Trúc vẫn chưa tỉnh ra.

Lần này mong phá suy nghĩ cẩn thận hơn, cao mày nghĩ ngợi một lúc rồi chậm rãi gật đầu nói, trong biển. Nếu ta nhớ không sai, hẳn là nó cùng với thi thể thị nữ kia đều bị vân côn thuận tay ném vào trong biển. Sao vậy? Hung khí đó vẫn còn có tác dụng sao? Khi được biết nó ở trong biển tại lối ra tiên phủ, Dữu Khánh vừa thở phào nhẹ nhõm vừa cảm thấy khó xử, lối ra có vân côn đích thân canh giữ, căn bản không thể đến gần. Bất kể như thế nào.

Trong tình trạng ô ô ngây ngốc như vậy, cuối cùng cũng tìm được tung tích của định hồn chầm. Hán bình thản ứng phó, còn có thể phát huy tác dụng hay không còn phải nhìn xem có cơ hội tìm được hay không đã. Khi tìm được, chúng ta có thể thử xem độc tính có còn hay không. Có thể sử dụng thì còn hiểu dụng, không thể sử dụng thì bỏ đi. Bị ngâm ở trong nước biển, có lẽ vô dụng rồi. Hướng Lan Huyên nói một câu lướt qua, rồi kéo về lại chủ đề, mong phá, theo lời người vừa nói.

Trong tay Vân Côn còn có một pháp bảo trường tiên. Mong phá, đó tuyệt đối không phải là pháp bảo bình thường, nó có thể to lên và dài ra. Chỉ cần tiện tay vung lên là có thể quất chúng mục tiêu trong vòng mấy dặm, nó còn được bảo quang xanh tím bao phủ, hẳn là bảo vật của tiên gia. Khi Bạch Quang bay ra khỏi cơ thể thị nữ, Vân

Côn ra tay mấy lần đều đánh vào khoảng không. Cuối cùng khi y vận dụng bảo vật này thì mới đánh cho đoàn Bạch Quang có thể phát ra tiếng người đó rớt xuống đất.

Sau đó, không biết đoàn bạch quang kia đã bỏ chạy đi đâu. Khi nói những lời này, lão ta cẩn thận quan sát phản ứng của đám người hướng Lan huyên, thỉnh thoảng lại liếc nhìn ô ô đã hiện ra nguyên hình. Vân Côn đề cập đến chư yêu chi cảnh và kết luận rằng đoàn bạch quang đó là linh thể của người đã từng ngâm thiên tuyển. Lúc đó lão ta nghe được rất rõ ràng, nhưng hiện tại lão ta bỏ qua không nhắc tới, chỉ yên lặng chú ý quan sát. Mà Minh Tăng cùng với đám người Long Hành Vân thì hiển nhiên có xúc động.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy một đoàn bạch quang dung nhập vào trong cơ thể ô ô. Long Hành Vân càng nghĩ càng kích động, định mở miệng nói gì đó, nhưng bị Hoàng Tu Hùng kín đáo đẻ vai lại, âm thầm dùng lực ngăn cản. Ánh mắt Hướng Lan Huyên không biết vô tình hay cố ý mà nhìn về phía này, Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân đã chú ý thấy, hai người đều có cảm giác đổ mồ hôi lạnh. Thấy mọi người đều im lặng, mong phá lại nói với Hướng Lan Huyên, đội ngũ đi theo ta cơ bản đã bị diệt.

Trong lúc nhất thời e rằng không thể liên hệ được với những người tàn mát còn lại, điều đáng sợ là thời hạn 10 ngày đang đến gần, tiếp theo nên làm gì bây giờ? Vẫn có một số người ở đây không biết kì hạn 10 ngày là chuyện gì, mà những người biết rõ thì lại biết điều mong phá lo lắng là dư thừa. Hiện tại Dữ Khánh không có tâm trạng thương lượng với bọn họ nên làm gì tiếp theo. Hắn lén lút gọi A-

Lang Đại Cô và Thanh Nha đi nơi khác nói chuyện, sau khi suy nghĩ một chút, hắn gọi cả mục ngạo thiết cùng đi.

Mấy người tìm một nơi khuất tay mắt của mọi người mới dừng lại, Thanh Nha đùa nghịch củ đậu phộng trên tay, không kiên nhẫn sẵn rộng hỏi, chuyện gì. Dữu Khánh cũng không có vòng vo, Đại cô, người đưa Thanh Nha đi một chuyến, đến chỗ giam dữ hoác lãng nhìn xem hoác lãng đã được bên kia tìm được hay chưa. A Lang đại cô hỏi, có ý gì vậy? Dữu Khánh, ta muốn nhìn xem kế hoạch của hướng Lan huyên có hiệu quả gì hay không? Chúng ta không tìm được nam béo.

Không có nghĩa là người của Van Kohn cũng không tìm được. Theo lời mông phá nói, Khamat đã được Van Kohn chọng dụng. Mấy người vừa nghe nói vậy liền hiểu, Tùy tiện bắt một ít lâu la sẽ không hỏi được thông tin gì hiệu ích. Nếu có nội tuyến ở phía Van Kohn hỗ trợ tìm hiểu, không chỉ thuận lợi mà còn có thể tưởng tượng được hiệu quả sẽ như thế nào. Thanh Nha xì một tiếng, muốn đi thì các người tự đi đi. Không đáng để cho ta cùng đi theo một chuyến.

Hoắc lãng không quen biết Đại Cô nhưng quen biết người, nếu như có chuyện gì, người tìm Hoắc lãng là bình thường, không dễ khiến người ta hỏi nghi. Ta không đi, Thanh Nha không chấp nhận mấy lời của Hán, đi chân chần xoay người bỏ đi. Theo quan điểm của Y, cần phải nỗ lực hết sức dính dáng đến tên cầu thám hoa này, nếu không sẽ không có chuyện gì tốt. Dữu Khánh cao mày, hất đầu ra hiệu cho A-Lang Đại Cô. Thân hình A-Lang Đại Cô lóé lên lướt qua.

một tay chụp lấy sau cổ thanh nha, không cần y đồng ý, trực tiếp xách y đưa đi. Nơi này không còn ai khác, Dữu Khánh mới nói với mục ngạo thiết, bây giờ mù quáng tìm kiếm lung tung là vô ích, chỉ có thể làm từng bước một. Về mặt lý trí, thực ra chính hắn cũng biết khả năng nam béo còn sống là rất nhỏ, nhưng hắn cần phải cho mục ngạo thiết một lời giải thích, cũng là cho chính mình một lời giải thích. Mà hoắc lãng, người bọn hắn muốn tìm.

Lúc này đang cúi đầu đứng trước mặt kha mật. Gã đã được kha mật tìm thấy, hay nói cách khác là được cứu đi.

Chương 1448: Đắc ý

Ban đầu, khi vừa tìm được gã, Kha-Mật không có gặp mặt trực tiếp như thế này, trước tiên, Lão-ta sai người tách gã ra giam lại, thực hiện thẩm vấn một số thành viên của Tam-tiên bảo trước. Lão-ta còn nhiều nghi ngờ, hoặc có thể nói là thận trọng, cho dù đã biết được tình hình hoắc lãng bị bắt từ miệng người khác, Lão-ta vẫn chưa tin tưởng ai. Cho đến khi lại có thêm mười mấy người của Tam-tiên bảo bị bắt và moi ra được những câu trả lời tương tự, Kha-Mật mới xem như suô tan nghi ngờ, trong lòng mình.

Đương nhiên, lúc trước lão ta cũng không ngờ rằng hoác lãng vẫn còn sống. Vì vậy lão ta cũng muốn hiểu được lý do vì sao hoác lãng còn sống, không biết đám người thanh nhà đang bận rộn làm chuyện gì, việc thẩm vấn hoác lãng còn chưa xong, cần phải tiếp tục. Nhìn chằm chằm hoác lãng người đầy vết thương, vết máu khô loang lổ, quần áo rách dưới tả tơi, kha mật nhạt nhạt hỏi, nghe nói

người bán đường ta. Hoắc lãng cuối đầu càng thấp hơn, không chỉ mặt ngoài khẩn trương.

trong lòng cũng thực sự rất căng thẳng. Để cho những người khác biết được gã đã bán đứng Kha Mật dưới sự thẩm vấn của Thanh Nha là một phần trong kế hoạch của Hướng Lan Huyên. Theo quan điểm của Hướng Lan Huyên, loại người như Kha Mật sẽ không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai. Đối với những người như vậy, nên làm ngược lại cách làm của Lão. Kha Mật là người thường xuyên làm việc quá đoạn tuyệt, bất kể là ở ngoại giới hay trong cự linh phủ, Lão ta đều không có người nào của mình. Không ai có thể tự mình xử lý tất cả mọi việc.

Hướng Lan Huyên đặt cực vào một điểm, nếu Kha Mật muốn dùng người, hiện nay Hoắc lãng là người lão ta hiểu rõ nhất. Điều này chẳng khác nào yêu cầu Hoắc lãng đánh cực mạng sống của mình, Hoắc lãng không khẩn trương mới là lạ. Gã Nốt Khan một cái rồi hạ giọng nói, lúc đó ta thật sự không còn cách nào khác, nếu ta không tiết lộ danh tính thực của mình, Thanh Nha sẽ giết chết ta. Đau của hắn đã cứa lên cổ ta rồi. Sau khi biết được ta chưa chết, Thanh Nha rất kinh ngạc.

Tên địa đầu xà đó làm việc không từ thủ đoạn, ta thật sự không chịu nổi nữa. Có một số chuyện xảy ra, Kha Mật đã biết được từ những người khác, sau một hồi im lặng, lão ta thoải mái nói Thôi quên đi, việc người bị bắt cũng có một phần trách nhiệm của ta, vì ta bảo người đi theo dõi đám người thám hoa làng. Tuy nhiên không thể có lần sau, nếu còn dám bán đứng ta, người sẽ phải gánh chịu

hậu quả. Hoắc lãng vụt ngẩn đầu lên, có vẻ vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

gật đầu liên lịa như gà mổ thóc, được, được, hoắc lãng tuyệt đối không dám tái phạm. Nếu có lần sau, ta sẽ chết không yên lành. Trong lòng gã cũng cực kỳ mừng dỡ, đã thành công rồi, thực sự không sao cả. Được rồi, quần áo rách rưới quá, đến chỗ mấy người đó tìm lấy một bộ y phục thích hợp thay vào đi. Kha mật hất hất cằm ra hiệu về phía một đám tù binh bị giam giữ cách đây không xa, đồng thời cũng cách không xuất thủ cười bỏ cấm chế trên người gã.

hoắc lãng khom người nhận lệnh, rồi xoay người đi tìm quần áo để thay. Sau khi gã thay quần áo xong, Kha Mật đi tới trước mặt đám tù binh rồi đột nhiên dơ tay cách không chục tới, đám tù binh lập tức thổ huyết. Vặn vẹo thân thể ngã xuống đất, tất cả lập tức mất mạng ngay tại chỗ, ngay cả một tiếng hét thảm cũng không kịp cất lên. Đó đều là người của Tam Tiên Bảo, số lượng tù binh bắt được tất nhiên không chỉ có chừng này, hầu hết đều được Kha Mật giao cho Lê Hoa áp giải với chỗ văn côn trước rồi.

Còn lão ta thì lén lút giữ lại những người này để thẩm vấn riêng. Hoắc lãng lập tức kinh ngạc sửng sốt. Kha mặt xoay người hơi dừng lại bên cạnh gã, đừng đề cập đến việc người bị bắt với bất kỳ ai nữa. Hoắc lãng khùng núm đáp, vâng. Tuy nhiên, gã vẫn không nhịn được quay nhìn những kẻ trông coi và đám nhục xí tư cước xả bay lượn xung quanh, giết người diệt khẩu ngay tại trước mặt thủ hạ của Vân Côn xào. Sao lão ta dám là như vậy? Đứng trên cây thạch trụ khổng lồ sừng sững giữa biển.

Lê Hoa cũng rất khẩn trương, đây là lần đầu tiên bà ta gặp mặt Vân Côn một mình. Kha Mật nói có chuyện khác phải đi làm, bảo bà ta áp giải tù binh về báo cáo kết quả trước, bà ta không tiện từ chối. Bà ta cung kính báo cáo toàn bộ quá trình truy bắt, không biết Vân Côn có nghe vào hay không, ánh mắt chằm chằm nhìn kỹ khuôn mặt bà ta, dường như đang thưởng thức, ánh mắt có vẻ kỳ lạ. Chờ cho bà ta bẩm báo xong, Vân Côn vẫy vẫy tay với bà ta.

ra hiệu cho bà ta tới gần. Lê Hoa thoáng sửng sốt, tuy rằng có chút sợ hãi nhưng vẫn cố gắng đến gần một chút. Vẫn chưa đủ gần, vần côn lại ngoác tay. Bà ta đành phải đến gần thêm một ít. Khi đã đến gần ngay trước mặt, vần côn lại nhắc tay ra hiệu cho bà ta xoay người lại. Không biết vị thượng tiên này đến cùng muốn làm gì, Lê Hoa rất sợ hãi nhưng không dám trái lời, bà ta nơm nớp lo sợ xoay người. Trong lòng ơn cần hỏi thăm tổ tông nhà Kha Mật.

Bản thân không chịu đến, cứ muốn mình đến báo cáo kết quả. Bỗng nhiên, thân thể bà ta bỗng nhiên cứng đờ, có người áp sát vào sau lưng bà ta, còn ôm eo bà ta. Bà ta kênh hãi quay người lại, nhìn thấy đó chính là Vân Côn, bà ta theo bản năng dơ tay đẩy y ra, cuốn quýt xua tay, không biết nên nói gì mới thích hợp. Vân Côn nhìn chằm chằm bà ta với ánh mắt như cười như không, hai tay áo bỗng nhiên nhắc lên, một lượng lớn sương mù bốc lên từ mặt biển.

nhanh chóng bay lên đỉnh thạch chủ. Sương mù phong tỏa phía dưới, không còn nhìn thấy được gì xung quanh, lê hoa nhìn quanh, khẩn trương nói, thượng tiên, nhỏ xinh cáo lui, rứt lời liền quay người muốn bỏ chạy. Nhưng bà ta còn chưa kịp nhảy lên, từ phía

sau đã có một bàn tay đè lên vai bà ta, giữ bà ta lại, một tay khác chụp lấy cổ áo bà ta, rệt, chiếc áo đã bị xé rách.

Khi Kha-Mật đi đến bờ biển và nhìn thấy sương mù bao phủ đỉnh thạch trụ thì thoáng sừng sốt, rồi lập tức gọi người ở gần đến hỏi thăm. Sau khi biết Lê-hoa đang ở bên trên, lão ta phất phất tay ra hiệu cho người rời đi, chỉ là vẻ mặt lão ta cực kỳ quá dị. Lầm bẩm nói, vị thượng tiên này thật đúng là không chút nào lề mề, thực sự rất trực tiếp. Như vậy cũng bớt được nhiều việc. Hoắc lãng ở một bên nghi hoặc hỏi, tiên sinh, có vấn đề gì sao? Kha-Mật nhìn rã.

biểu tình của lão ta không biết là đang nhắc nhở hay châm chọc, Chí Mỹ Nương Nương đã chết, Lê Hoa Nương Nương có lẽ sắp danh chính hôn thuận rồi. Hoặc, lãng thoáng sửng sốt, sau đó kinh ngạc, dường như đã hiểu ra điều gì đó, gã nhìn chăm chú về nơi bị sương mù bao phủ. Sau khi tỉnh táo lại, gã thử nhắc nhở, tiên sinh, phải chăng sau này chúng ta phải nghe lời cô ta. Kha mật hư lạnh một tiếng, không nói gì nhiều, như thể muốn nói ta mà sợ cô ta sao?

Trong hang động, Văn Khúc đang khoanh chân đã tọa đột nhiên lên tiếng, lúc trước người ra ngoài đi dạo có phải đã để lộ tung tích rồi hay không? Có người đang tìm đến đây. Nam Trúc đã chỉnh sửa nửa đoạn dưới chiếc áo của mình thành một chiếc áo tròn ngắn không tay đơn giản, đã cũng đang ngồi khoanh chân. Nhưng không phải để tu luyện mà ôm một khối thịt nướng lớn săn được cắn ăn ngấu nghiến, nghe nói vậy thì đặt đồ ăn xuống. Nhanh chóng đứng lên lau dầu mỡ trên người rồi cầm kiếm luôn đến cửa hang.

Lặng lẽ đưa mắt quan sát bên ngoài, kết quả đúng lúc đối diện với ánh mắt nhìn trộm ở bên ngoài. Kẻ âm thầm nấp sau tảng đá lớn nhìn trộm lập tức không lén lút nữa, vùng tay lên, bên. Hơn chục người trong nháy mắt liền nhảy ra từ trong rừng cây xung quanh, cùng nhau lao về phía gã. Khen! Nam Trúc lập tức rút kiếm sông ra ngoài, quyết chiến với bọn họ. Đám người đến cũng không khách khí, mười mấy người trực tiếp bao vây tấn công, Nam Trúc di chuyển như dòng uốn lượn.

kiếm trong tay loàng loáng kiếm quang. Có thể một mình ngăn chặn đòn tấn công liên tục của mười mấy người, và còn không ngừng có người gục ngã dưới kiếm của gã. Đánh đến cuối cùng, ba người còn lại có phần hoảng sợ, cất tiếng hít sáo báo hiệu rồi đồng thời lao ra bỏ chạy. Nam Trúc đang định truy sát trật có mấy luồng kình phong bắn ra, đánh nổ đầu ba kẻ vừa mới nhảy lên phân tán bỏ chạy. Cả ba đồng loạt rơi xuống đất. Nam Trúc quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Văn Khúc đang đứng tựa ở cửa hàng động.

Nam chúc lướt đến trước mặt Gá, Văn Lão, chúng ta đã bị lộ tung tích rồi, nơi đây không thích hợp ở lâu nữa. Gá quay đầu lại nhìn, những thi thể trên mặt đất đã hiện ra nguyên hình, đó là các loại động vật, tất cả đều là yêu thù. Văn khúc, không vội, có lẽ còn chưa biết chúng ta là ai, nếu không sẽ không phái tiểu yêu như vậy đến đối phó chúng ta. Nhưng còn ngươi, kiếm pháp vừa rồi của ngươi nhìn không tầm thường, có vẻ có chút trò chống.

36 thức kiếm chiêu thi triển lui tới đã có dấu hiệu hợp nhất. Đây là kiếm pháp gì vậy? Thứ cho ta mắt kém vụng về, nói cho ta được chứ. Nói đến kiếm pháp này, Nam Chúc có chút đắc ý, kỳ thực đây chính là phong trần kiếm quyết. Trải qua dữ khánh tự thân thử nghiệm, không phát hiện thấy kiếm quyết có vấn đề gì, uy lực của

nó lại rất rõ ràng, sư huynh đệ bọn họ đều đã bắt tay vào tu luyện. Chỉ là tiến độ không tốt, về ly chí mọi người đều biết rõ.

có một số thứ không phải ai cũng có thể tu luyện thành công. Nam Chúc biết rất rõ rằng với vóc dáng của mình, muốn tu luyện du lòng thân pháp tương sứng với kiếm quyết, vậy thì ngưỡng cửa sẽ cực kỳ cao, cao không phải bình, thường, và Gã đã không còn mong đợi có thể luyện đến cảnh giới của lão thập ngũ nữa. Tuy nhiên, sau lần so chiêu vừa rồi, đối mặt với hơn chục người thực lực ngang ngửa mình, Gã vẫn ngăn chặn được và còn có thể chém giết hơn 10 người, như vậy Gã đã rất hài lòng.

Vì vậy Gã có chút đắc ý, nhưng vẫn ra vẻ khiêm tốn, nói, chỉ bình thường thôi, ta còn chưa luyện đến cảnh giới 36 triều hợp nhất. Tuy nhiên, kiếm pháp này của ta, kỳ thực là càng ít kiếm chiêu, uy lực càng lớn, luyện đến cảnh giới cao nhất chỉ cần một kiếm là đủ. Một kiếm đánh ra, hủy diệt tất cả. Gã nói điều này không phải khoác lác nhưng với rộng điệu khoe khoang, dù sao bộ dạng của Gã là đắc ý.

Gã không cho rằng nhân vật như Văn Khúc lại có thể coi trọng loại đồ này của bọn họ. Tuy nhiên, đồng tử của Văn Khúc lại đột nhiên co lại, chậm dãi nói, Đạo sinh một, Một sinh hai, Tam sinh vạn vật. Theo như cách người nói, tu luyện kiếm chiêu này đến cảnh giới cao nhất chẳng phải là giống như Đạo. Nam trúc tra kiếm vào vỏ, hai tay răng ra, như muốn nói ta không biết, thu dọn rồi đi thôi. Chúng ta còn không biết tiếp theo sẽ đến kẻ lợi hại nào nữa.

Nơi này không thích hợp ở lại lâu. Văn khúc ừ một tiếng, sau đó hãy nói kiếm quyết cho ta biết, ta tu luyện thử xem. Nam chúc cứng

người ngơ ngác nhìn ông ta, văn lão, Ngài có biết Ngài đang nói gì hay không? Ngài đã từng thấy ai dễ dàng truyền bản lĩnh giữ nhà của mình cho người ngoài không chứ? Người không nói cho ta biết, ta sẽ không quan tâm đến sự sống chết của người nữa. Chúng ta đường ai nấy đi? Văn khúc cất tiếng cười nhạt, xoay người bay ra khỏi cửa hang.

trốn vào trong núi xa. Nam Trúc Há hốc mồm đứng chết lặng tại chỗ, chậm dãi nhìn xung quanh, mẹ nó, đây là nơi nào à?

Chương 1449: Lê Hoa nương nương

Là chỗ nào không quan trọng, điều quan trọng nhất hiện nay là lại có một đám yêu tu hình thù kỳ quái từ trong núi rừng ẩm ẩm chạy ra. Một số trong đó có hình dạng các loài thú, vẫn chưa hóa thành hình người. Một lão già tóc đỏ với ba cái bím tóc cao ngất trời nhìn thấy một đống thi thể nằm trên đất, lập tức nổi rận, vùng tay hết lớn, trúng tiểu, bắt tên tặc mập mạp đó lại cho ta. Thoạt nhìn qua phải có không ít hơn trăm tên yêu tu, Nam trúc có chút đau răng.

Đại khái đã hiểu được vì sao Văn Khúc lại bỏ chạy đúng lúc như vậy. Mới đánh xong một đám lại tới một đống, giống như chọc phải tổ ong vỏ vẽ, quỷ mới biết được sau đó còn có bao nhiêu, lỡ như rước tới cao thủ nào đó thì thật phiền phức. Nam Chúc không dũng cảm nữa, sơ sơ kiểm tra đồ vật bên eo thấy đầy đủ hết, lập tức xoay người bỏ chạy, chạy rất nhanh, gã không biết có phải do mình đã

giảm cân đi nhiều hay không. Phương hướng bỏ chạy cũng được lựa chọn có chủ ý.

đó là phương hướng văn khúc rời đi. Gã lướt đi rất nhanh, nhưng chưa, chạy được bao xa thì đã bị đuổi kịp. Một đám nhục xí tứ cước xả không biết từ nơi nào bay đến, bay theo xung quanh gã, hù dọa gã, gào thét với gã, đùa dẫn gã, và còn quấy rối gã. Không lâu sau, Nam Trúc Liền rơi vào một trận vây công, may mà thực lực của những yếu tư này không tốt lắm, kẻ thì chết, kẻ bị thương, nhất thời không làm gì được gã nhưng gã cũng không thể trốn thoát.

Vì vậy bọn chúng bám lấy vây quanh, rõ ràng là đang đợi nhân vật lợi hại hơn tới đây. Nam Trúc bắt một tên yêu tu bị thương, ép hỏi xem đây là nơi nào, không hỏi còn nữa, hỏi xong trong lòng lạnh đi phần nửa. Văn Khúc vậy mà đã mang gã bay qua biển rộng Bao La, đi tới một đại lục khác, bao gã phải làm sao quay trở lại bây giờ. Trên đất liền thì không cần phải nói, còn biển rộng Bao La thì gã căn bản không có cách nào để lèn qua, Thiên Dực lệnh ở trong tay lão thập ngũ.

Sau khi đâm một kiếm vào cổ yêu tu, gã lại tiếp tục điên cuồng chạy trốn. Nhục si tư cước xa lập tức đuổi theo ở trên không trung, bay vòng vòng cùng gã, khiến cho gã không thể tìm được chỗ trốn. Chạy tới chạy tới, phía trước đột nhiên rộng mở, xuất hiện một vùng cỏ xanh mượt và một hồ nước trong xanh như gương, có một lão già nhích nhác ngồi trên một cây khô ngã đổ bên hồ. Ông ta đã cởi chiếc giày cháy xém để lộ ngón chân, đang ở đó rửa chân. Vừa nhìn thấy người này.

Nam Trúc lập tức hét lớn, Văn Lão, Văn Lão. Đang rửa chân, Văn Khúc quay đầu nhìn lại, thấy gã bị một đám yêu quái truy đuổi, ông ta cười vui vẻ, không sợ hãi chờ đợi ở đó. Sau khi lướt tới rừng tại trước mặt ông ta, Nam Trúc thở hồn hền nói, Văn Lão, ngài làm vậy thật không hay chút nào, ta đã cứu mạng ngài, vậy mà ngài lại bỏ ta lại chạy đi như vậy sao? Văn Khúc lập tức lắc lưu đôi giày rách trong tay.

Trước tiên cần phải nói cho rõ ràng là ai cứu ai trước, là ta cứu mạng người trước nhé. Nếu không, người đã bị người ta gióc xương gióc thịt ở cửa linh động rồi. Ta không có nợ người gì cả. Ta cũng là người rất ghét thiếu nợ ân tình. Giữa chúng ta không ai thiếu nợ ai là tốt nhất. Ông ta nhìn đám yêu thù đang ở xung quanh chằm chằm, sách giày lên đeo vào chân, hãy xem người đã rước tới những phiền phức gì. Người từ từ giải quyết đi, ta đi trước đây. Văn lão.

Nam chúc vội vàng đưa tay ngăn ông ta lại, có chút bực bội nói, ông làm như vậy có phần hơi quá. Rõ ràng là muốn thừa nước độc thả câu. Văn khúc vảnh dâu chừng mắt, nói sẵn nói bậy, chỉ với mẩu vụn như ngươi, nếu ta dùng sức mạnh cưỡng ép, ngươi sẽ không hề có sức phản kháng, lão phu cần phải thừa nước độc thả câu với ngươi sao? Ngươi và ta không thân chẳng quen, lão phu không vì tài hại mạng, ngươi cũng đừng coi ta như thương, bởi vì ngươi không xứng. Rứt lời.

Ông ta đứng lên muốn bay đi. Nam Trúc đau đầu, head to, việc gì cũng có thể thương lựa. Văn khúc lập tức từ bỏ tư thế sắp bay lên, vuốt sâu chầm giọng nói, thực ra không, có gì để bàn, lão phu cũng cảm thấy yêu cầu người nói ra kiếm quyết là không thích hợp, từ trước đến nay những bí mật sư truyền đều không nói cho người

ngoài. Thôi thì quên đi, lão phu thực sự không thích thiếu nợ ân tình người khác. Mẹ nó, Nam Trúc trong bụng thầm mắng trười.

Mặc dù đây không phải là bí mật sư truyền, đó chỉ là thứ mà lão thập ngũ tình cờ có được. Nhưng có một số quy củ nơi nào đều giống nhau, gã không tiện khư khư cố chấp, nên nói, tiền bối không sợ ta động tay động chân trong kiếm quyết khiến luyện tập xảy ra chuyện sao. Văn khúc, không sao, nếu ta luyện tập mà xảy ra chuyện, người cũng không sống được, không thì người cũng không cần phải bám chặt lấy ta không buông. Nam chúc hết lời phản bác, sau đó nghĩ ra một kế, nói

Cho dù ta có nói với tiền bối, tiền bối cũng chưa chắc có thể luyện được nha. Văn khúc, luyện được hay không là chuyện của ta, không cần người quan tâm. Nam chúc, nếu tiền bối mãi không luyện được, rồi lấy đó làm cớ từ chối đưa ta quay lại, ta có thể làm sao bây giờ? Văn khúc, người chỉ cần giao kiếm quyết cho ta là được, có thể luyện thành công hay không liên quan cái giám gì đến người. Nam chúc, ta giao kiếm quyết cho tiền bối, tiền bối có thể xác định nó là thật sao?

Ngài tất nhiên sẽ giữ ta lại bắt ta tu luyện từng chiêu từng chiêu để xác định. Nếu Ngài mãi vẫn không luyện được sẽ cảm thấy có vấn đề, vậy đến khi nào ta mới có thể quay trở lại. Văn khúc trợt nhướng mày, mơ hồ đoán được ý nghĩ của tên mập này, ông ta nói rõ ra, đừng có vòng vo với ta nữa, có âm mưu gì thì cứ việc nói thẳng ra đi. Nam Chúc nghiêm trang nói, không phải âm mưu gì cả, chỉ là phải đối mặt với hiện thực. Tiền bối, ta đề nghị một biện pháp.

Ngài nhìn xem có được hay không? Ta sẽ không giao một lúc toàn bộ kiếm quyết cho Ngài. Ngài luyện xong một chiêu ta sẽ giao chiêu tiếp theo cho Ngài. Chúng ta đưa ra một thời hạn, trong thời hạn đó nếu Ngài không luyện thành, vậy thì kiếm quyết sẽ dừng lại ở đó, không thể kéo dài mãi không rứt. Tiền bối thấy thế nào? Văn khúc à một tiếng, vậy ngươi cảm thấy thời hạn bao lâu là thích hợp? Nam chúc rơ lên 5 ngón tay, 5 ngày một chiêu, không thể kéo dài hơn.

Nếu không ta thả rằng. 3 ngày. Văn khúc đột nhiên lên tiếng cắt đứt lời gã, đừng có dài dòng, chỉ cần 3 ngày thôi. 3 ngày đưa cho ta kiếm quyết 1 chiêu, nếu không luyện được, ta cũng không cần nữa, ta sẽ đưa người quay lại tìm đồng bản. Điều kiện tiên quyết là, kiếm quyết phải là thật, trên đường đi cũng không được rở chò kéo dài, nếu không ta đảm bảo người phải hối hận. Nam chúc sừng sốt, trong 5 ngày luyện được 1 chiêu kiếm quyết, gã đã cảm thấy quá cưỡng ép.

Vẫn còn chỗ để ông ta có kè mặc cả, giới hạn của Gã là 10 ngày. Ý nghĩ của Gã rất đơn giản, làm gì có kiếm quyết nào có thể dễ dàng luyện thành như vậy. Gã cho rằng nhiều nhất cũng chỉ tiết lộ một chiêu, dùng một chiêu kiếm quyết để đạt được mục đích cũng không phải là mất. Mát gì so với toàn bộ kiếm kiếm nằm trong tay linh lung quan bọn Gã? Ai ngờ người ta trực tiếp giảm xuống 3 ngày, điều này khiến cho Gã không biết làm sao. Gã đột nhiên cảm giác có chút không ổn.

cảm thấy dường như mình đã tự đào hố cho mình. Trong mắt Gã xoay chuyển, Sui đi nghĩ lại, Gã cảm thấy cứ 3 ngày 1 chiêu như vậy, không ai có thể luyện thành toàn bộ kiếm quyết, nhiều nhất chỉ là tiết lộ thêm 1-2 chiêu nữa mà thôi. Sau khi có ý nghĩ này, Gã liền rức khoát nói, được, 3 ngày thì 3 ngày, chỉ cần tiền bối giữ lời, kiếm

quyết tuyệt đối sẽ không sai, nếu không, tiền bối cứ tùy ý xử lý. Ai? Lão Phu thực sự không thích thiếu nợ ân tình người khác.

Bây giờ người lấy kiếm quyết ra tặng, mà thôi, coi như là hoàn trả ân tình cho người đi. Văn khúc ngửa mặt lên trời cất tiếng thở dài, nói xong liền làm, tay áo trợt vung lên, cuốn theo nam chúc bay đi. Một vài con nhục xí tứ cước xà đang lượng vòng trên không trung bị tông rơi xuống đất. Bóng người loé lên, biến mất ở phía cuối hồ nước. Trên đỉnh hai cây thạch trụ khổng lồ ở lối ra tiên phủ, có người chặt cây cối vận chuyển đến, bắt đầu xây dựng công trình ở đó.

Khi Kha Mật gặp lại Lê Hoa thì đó là ở trong một căn nhà gỗ bên bờ biển. Không giống lúc trước, Lão Ta muốn gặp lúc nào cũng được, bây giờ muốn gặp trước tiên phải tìm người để thông báo, sau khi Lê Hoa đồng ý, Lão Ta mới có thể đến bái kiến. Không còn cách nào khác, thân phận của Lê Hoa đột nhiên thay đổi nghiêng trời lở đất, Văn Côn đã công khai tuyên bố, Lê Hoa đã trở thành tân phu nhân của Y, chính thức được xưng là Lê Hoa Nương Nương. Kha Mật thật sự không có sơ sớt.

01:25:01

nhanh chóng thể hiện sự tôn kính, trực tiếp quỷ xuống bái kiến. Nhìn thấy lão ta như vậy, Lê Hoa cũng không biết trong lòng buồn bực hay là sao. Trước đây bà ta rất khó chịu với bộ dạng như vậy của Kha Mật, nhưng bây giờ xem ra mình còn tệ hơn cả người ta. Biết lão ta có chuyện muốn nói riêng với mình, sau khi lão ta hành lễ xong, Lê Hoa đuổi gã thị nữ mà vân côn mới bố trí cho mình ra

ngoài. Không còn người khác, Kha Mật nhanh chóng tiến lại gần, nhỏ rộng hỏi, chuyện gì vậy?

Tại sao đang yên đang đành lại trở thành phu nhân của Thượng Tiên vậy chứ? Vẻ mặt lão ta đầy kinh ngạc.

Chương 1450: Trở lại dò xét

Lê Hoa cắn cắn môi, không biết phải giải thích thế nào, ngay cả bà ta cũng không biết là nên vui hay buồn, với cuộc diện hiện tại. Bà ta xem như đã một bước lên trời, trước đây có nằm mơ cũng không ngờ được có một ngày mình lại có vận mai ly kỳ như vậy. Về tâm lý cũng có một sự thay đổi, trước đây bà ta có chút e ngại với loại người như Kha Mật. Bây giờ đối mặt với vấn đề không dễ trả lời này, bà ta hỏi ngược lại, vậy người cảm thấy ta nên trở thành người như thế nào?

Kha mật vội vàng hơi khom người biểu thị xin lỗi, sau đó hỏi tiếp về việc đột phá đến cảnh giới bán tiên, Thượng tiên có hứa hẹn gì không? Lê Hòa, khẽ gật đầu, nói là để xong việc trước mắt, sau khi mở ra tiên phủ. Nói đến việc này bà ta có phần không được tự nhiên, việc này không phải bà ta mở miệng yêu cầu mà chính là vân côn chủ động hứa hẹn. Bà ta cho rằng người khác đã hiểu lầm là bà ta chủ động dùng thân thể để đổi lấy. Đã hiểu rồi.

mong rằng Nương Nương không quên lời hứa của mình. Sau này có chuyện gì cứ việc phân phó, dù lên núi đao hay xuống biển lửa ta

cũng không chối từ. Ta không quấy giày Nương Nương nghỉ ngơi nữa. Kha mật lễ phép cuối đầu không Nương lui ra. Đi ra khỏi nhà gỗ, trên mặt lão ta loé lên nét đồ cờt, bất kể nói như thế nào. Lão ta xem như đã chuẩn bị được thêm một phương án dự phòng cho mục đích của mình, nếu Vân Côn không cho, lão ta có thể ra tay từ chỗ bà ta.

Ở sâu trong rừng núi rộng lớn, Mong Phá mời hướng Lan Huynh và Minh Tăng đến một nơi hẻo lánh. Vắng lặng để nói chuyện, theo lão ta, ngoại trừ hai người này ra, những người khác không có tư cách nghị sự củng lão. Những người khác không dám lỗ mãng nhưng Giữ Khánh thì không quan tâm mấy điều đó, Hắn ương ảnh sáp lại lắng nghe, chuyện đã đến tình trạng này, Hắn không thể không cẩn thận nhiều hơn. Có hướng Lan Huynh và Minh Tăng nói giúp, Mong Phá không thể làm cho Giữ Khánh tránh đi.

Vì vậy lão ta đành phải nói ra suy nghĩ của mình. Sau khi suy đi nghĩ lại, ta thấy ba chúng ta có lẽ phải quay lại cự linh động đi một chuyến. Hướng lan huyền ánh mắt hơi động, hỏi, lý do? Mong phá, lúc trước, khi chúng ta bị Vân Côn bắt giữ, Vân Côn đã hỏi rất nhiều vấn đề, chúng ta đều thành thật khai ra. Nhưng có một điều, à, Cư Hạp và Sô Vũ đều không khai ra điểm máu chốt, đó là thời điểm khi nào mở ra cổng tiên phủ.

bởi vì chúng ta đều biết đó là đường lui cuối cùng của chúng ta. Nhưng tình hình hiện tại có chút phiền phức, Cư Hạc và Sô Vũ đều đã biến thành cự nhân, đối với bọn họ mà nói, đường lui đó đã không còn quan trọng nữa, chỉ sợ vân côn làm như vậy cũng là vì mục đích này. Sau biến cố đột ngột lúc trước, không biết bọn họ có chết hay không, nhưng có thể khẳng định rằng cho dù không chết,

bọn họ cũng không thể nhanh chóng thích nghi với kích thước thân thể mới như vậy.

Khả năng rất lớn là bọn họ vẫn còn ở tại khu vực cử linh động. Chúng ta phải đi tìm thử xem. Hướng Lan Huyên chậm rãi hỏi, giết bọn họ diệt khẩu ư. Mong phá khẽ gật đầu, khi hẹn 10 ngày đang đến gần, ta lo rằng đã quá muộn. Hướng Lan Huyên suy nghĩ một chút, sau đó nhìn sắc trời rồi nói, được, nửa canh giờ nữa đích thân hai chúng ta đến đó một chuyến. Ánh mắt nàng dừng lại trên người Minh Tăng, Đại Hòa Thượng thì không nên đi, ở lại đây hỗ trợ bọn họ.

Minh Tăng hơi chắp tay bày tỏ đồng ý. Sau khi đuổi hai vị cao thủ rời đi, hướng Lan huyên liếc nhìn Dữu Khánh ở bên, cất lời chơi đùa, nhìn chằm chằm vào ta làm gì. Có phải thấy ta còn đẹp hơn cả hoa không? Dữu Khánh, hoa chẳng là gì, quá thô tục. Đẹp hơn cả tiên nữ mới đúng. Nghe câu nịnh nọt này, hướng Lan huyên trộn tròn mắt, cuối cùng không nhịn được phì cười ra tiếng, đừng có đứng đây múa mùa múa mép, có dám thì thả đi. Dữu Khánh không hiểu, hỏi.

Người biết rõ kỳ hẹn 10 ngày đó là giả, vì sao còn đồng ý mạo hiểm đi diệt khẩu với lão ta? Hướng Lan huyên, ta vừa mới thấy Diệp A Lang và Thanh Nha trở về gặp người. Trước tiên hãy nói cho ta biết bọn họ tìm hiểu được gì rồi. Về vấn đề này, không có gì phải giấu dếm nàng, Dữu Khánh nói, kế hoạch của người đã thành công, nơi hoác lãng ẩn nấp đã bị phát hiện. Họ đã đi giò xét, phát hiện hoác lãng đã trở về bên cạnh Kha Mật. Ngoài ra,

Họ còn đưa về một tin tức quái lạ, Lê Hoa đã thay thế vị trí của Chí Mỹ, trở thành Lê Hoa Nương Nương. Hướng Lan Huyên thoáng sửng sốt, sau đó mỉm cười, việc này thật thú vị. Dữ Khánh, ngươi thật sự sẽ mạo hiểm đi diệt khẩu với mông phá sao. Hướng Lan Huyên dơ ngón tay giật mạnh chút giê mép bên khóe miệng hắn, khiến hắn phải đau đớn bịt miệng. Rồi chậm rãi nói, bí mật mở ra tiên phủ là lối thoát cuối cùng của chúng ta, càng ít người biết càng tốt.

Mong phá là người thông minh, nếu không đồng ý điều này, sẽ khiến hắn lập tức nghi ngờ. Không chỉ có hắn, nếu đám người Cư Hạp còn sống, khi đến kỳ hạn người ngày mà không thấy cổng tiên phủ mở ra, bọn họ cũng sẽ nghi ngờ chúng ta. Cần phải làm chút gì đó để phân tán sự cú ý của bọn họ, khiến bọn họ nghĩ lầm là người bên ngoài đổi ý. Một vấn đề khác chính là con cá lớn kia, không phải người muốn tìm nó sao. Ta muốn thử tấn công cự linh động lần nữa.

để xem sau khi gây ra động tĩnh, có thể thu hút nó tới hay không. Dữu Khánh đam chiêu nói, người nghi ngờ việc nó tấn công chúng ta là vì trận chiến đó ảnh hưởng đến cự linh động sao. Hướng Lan huyên, đây chỉ là suy đoán, tuy nhiên, dựa theo tình hình lúc đó, hình như có liên quan, cho nên ta cần thử xem. Nếu mối liên quan nhân quả đó thực sự tồn tại, lần sau muốn tìm nó sẽ thuận tiện hơn. Còn về cây châm, bây giờ Hoắc lãng đã thành công quay về bên đó.

có thể nhờ Hoắc lãng nghĩ cách tìm giúp. Chờ ta trở lại, một khi xác định được mối liên hệ nhân quả giữa cựa Linh Động và con Côn kia, ta sẽ lập tức liên hệ với Hoắc lãng. Đã có nội gián ở phía bên Vân Côn, sau này không phải không có khả năng nghĩ cách dẫn dụ Vân Côn rời đi. Nếu người đến đây để tìm cách giải quyết giác dối trên

cơ thể, giảm được việc gì phí công vô ích thì nỗ lực giảm đi, ta tranh thủ chuyến này giải quyết luôn. Ngay trong ngày hôm đó,

hướng lan huyên và mông phá lặng lẽ lên đường, ngoại trừ Minh tăng và Dữu Khánh da, không ai biết hai bọn họ đi đâu. Sẩm tối, hai người lẻn đến gần cự linh động, thỉnh thoảng ngửi thấy mùi hôi thối buồn nôn. Hai người không cần nhìn cũng biết đó là hậu quả sau đòn tấn công của con cự cô kia, rất nhiều cự nhân đã chết vì bị ảnh hưởng. Lúc trước, bọn họ đã nhìn, thấy khi tìm người ở đây. Nhưng người của Vân Côn rất tự nhiên, căn bản không có đi thu dọn sát chết.

để mặc cho nó thối giữa trong núi rừng, chỉ là mùi thi thể thối giữa quả thực khiến người không chịu nổi. Lúc đó đã chết không ít, cũng có rất nhiều người còn sống, qua một số ngày luyện tập, rất nhiều người trong số họ cơ bản có thể đi lại bình thường. Tuy nhiên sức mạnh cơ bắp còn chưa đủ, đa số vẫn cần có tu vi hỗ trợ, xem ra bọn họ tạm thời còn chưa thể đi quá xa. Những người còn sống đều như quỷ đói, bò lổng ổng khắp nơi trong núi rừng để tìm kiếm thức ăn, có khi giống như châu.

ngựa hay khỉ, ăn cả quả dại và cỏ hay cây rừng, cơ thể quá khổng lồ, nhu cầu thức ăn cũng rất lớn. Hai người bắt một tù binh, cố ý tìm người quen, vốn là người của Ti Nam phủ, là thù hạ của mông phá, giờ đã biến thành một cự nhân đói khác, bò khắp nơi tìm thức ăn. Khi gặp lại mông phá, Gã khóc, không cần dùng tới biện pháp tra tấn gì Gã liền khai ra, coi như hợp tác. Qua lời giải thích của Gã, bọn họ mới biết được.

Lúc trước Phổ Nhạ bị thương không nhẹ, chỉ là giả vờ bình thường mà thôi. Về sau gã mới biết được điều này, bây giờ không biết Phổ Nhạ đã đi đâu, còn mang theo cả Cửu Hạp. Mà Cửu Hạp, có vẻ lão ta đã hoàn toàn quy thuận vào Phổ Nhạ. Còn Sô Vũ, trước đó Y cũng may mắn tránh được một kiếp, nhưng cuối cùng vẫn phải chết, không biết vì lý do gì mà bị Phổ Nhạ giết chết. Nghe những kẻ canh dữ nói, thì hình như là vì Y kháng cự lại Phổ Nhạ, không chịu khai gì.

Thà chết chứ không chịu khuất phục, kết quả đã bị Phổ Nhạ vặn gãy cẩu. Mông tiên sinh, đưa ta đi đi. Nhìn thấy mông phá và hướng lan huyền hỏi song liền rời đi, gã cự nhân nằm trên mặt đất cất lời cầu xin, nhưng đầu nhìn họ. Mông phá quay lưng về phía gã chầm mặc một lúc, cuối cùng quay người lại, chậm dãi bước đến gần. Hướng lan huyền không có quay đầu lại, cuối đầu nhìn ngón chân của mình, đầu ngón chân hất hất một cục đá. Mông phá đứng ở trước mặt gã thủ hạ kia.

nói, nhắm mắt lại. Cự nhân ngẩn người một chút, sau đó nước mắt chảy ra, tựa hồ đã hiểu, ngập ngừng như muốn nói điều gì đó, cuối cùng không có nói gì, từ từ nhắm mắt lại. Thân hình mông phá lóe lên, một trường vỗ lên chán gã, một trường này gần như không có phát ra âm thanh gì, chỉ nghe thấy trong đầu cự nhân có tiếng dung động kèm theo tiếng ngại ngào. Bóng người lóe lên lại rơi xuống, mông phá xoay người xảy bước đi về phía hướng lan huyên. Cơ thể cự nhân co giật.

Máu chàn ra từ khóe mắt và miệng mũi, rồi rất nhanh không còn động đậy. Đi tới bên cạnh hướng Lan huyên, mong phá cất tiếng thở dài, xem ra, kết quả đáng lo nhất đã xuất hiện, trải qua biến cố này, Cư hạp 8-9 phần 10 đã nói ra hết rồi. Đến kỳ hạn 10 ngày mở cổng ra, sợ là nhân gian phải chịu một chận biến cố. Hướng Lan huyên

bình thản nói, tại sao ta lại cảm thấy là Vân Phinh, Lý Đông Tân, Đinh Giáp Thanh Sẽ, thay lòng đổi dạ.

Chưa chắc đã để cho chúng ta lại đi ra ngoài. Mong phá cả kinh, người có ý gì?

Chương 1451: Chôn cất

Hướng lan huyên khẽ lắc đầu, nói, cảm giác mà thôi. Có lẽ lúc đó chúng ta không nên tiến vào lại. Thôi quên đi, chúng ta cứ nỗ lực hết sức, còn lại theo số mệnh đi. Hiện tại, điều ta hối hận là lúc trước đã để Phổ Nhạ lừa gạt, không biết cô ta bị trọng thương, nên đã bỏ lỡ cơ hội giết cô ta. Mong phá không tán đồng, cho dù biết, dù cô ta bị thương nặng như thế nào đi nữa thì ít nhất cũng có cảnh giới bán tiên trở lên. Nếu người thật sự muốn mạo hiểm.

chỉ sợ còn chưa biết ai chết vào tay ai. Điều phiên toái nhất bây giờ chính là tình hình trước mắt, vân côn canh giữ chặt lối ra, bóp giữ ít hầu của chúng ta. Chúng ta đã biến thành con thú bị vay khốn bên trong cử linh phủ, một khi hắn răng song lưới, chúng ta chỉ có thể ngồi đợi hắn chậm rãi siết chặt vòng vây săn bắt. Chúng ta nên đi đâu bây giờ? Chuyện đã đến nước này, hầu như tất cả những người lúc trước sông vào tiên phủ đều hối hận. Sau khi vào đây, mọi người mới phát hiện ra

Tình cảnh trong tiên phủ này không khác lắm với trí tưởng tượng của mọi người. Quả thực là tiên phủ trong tưởng tượng của mọi

người, khắp nơi đều có bảo bối như các loại kỳ chân dị thảo, lấy đem ra ngoài chắc chắn có thể phát tài. Về phần nguy hiểm gì gì đó, kỳ thực trước khi tiến vào mọi người cũng đã chuẩn bị tâm lý, không ai sẽ cho rằng trên đời có chuyện tốt chỉ cần nằm đó là kiếm được. Mọi người muốn phát tài, muốn tìm bảo vật, muốn tìm kiếm tiên duyên, cho rằng trong đời hiếm khi có được mấy lần liều mạng.

sẵn sàng mạo hiểm tính mạng để giành được một cơ hội. Về sau, theo thời gian trôi qua, ý nghĩ ban đầu của mọi người mới dần dần thay đổi, họ phát hiện ra rằng họ thực sự không muốn đối mặt với thực tế phù hợp với tưởng tượng này của họ. Cho tới bây giờ, người còn có thể kiên trì với ý nghĩ ban đầu chính là người như kha mật, người chưa từng từ bỏ mục tiêu của mình, và luôn phấn đấu vì mục tiêu đó, cũng chưa bao giờ nản lòng. Câu trả lời của Hướng Lan Huyên là, đi gặp sô vũ trước đi.

mong phá hiểu ý của nàng, tai nghe là giả, mắt thấy mới tin, đề phòng miệng lưỡi vừa rồi nói dối. Mặt trời chiều dần dần hạ xuống, dưới tầng tầng lớp lớp rừng cây nhụng đẫm ánh chiều tà, dựa vào thông tin có được. Bọn họ tìm thấy một thi thể cự nhân nằm lặng lẽ trên sườn núi, bộ ráng thi thể trông giống như một người nằm ở trên bãi cỏ ngắm hoàng hôn. Khi đến gần, nhìn thấy thi thể đã hoàn toàn biến dạng, không còn có thể nhận dạng được, cơ thể bị giã thú nhai nát.

con trùng và kiến bò khắp nơi, mùi hôi thối nồng nạc. Cũng may, với Tuvi của mình, hai người có thể nín thở thật lâu, chỉ là đối với người quen cũ, họ có phần không nỡ khi nhìn di thể. Hướng Lan Huyên ngậm mùi thở dài, lúc sinh tiền chưa bao giờ biết dung mạo của hắn ra sao, sau khi hắn chết, vẫn không biết được trông hắn như thế nào. Mong phá, đã hoàn toàn biến dạng, không thể nhận ra được,

đây thật sự là hắn, sao? Hướng Lan Huyên, Cửu Hạp đã theo phía bên kia.

Tu vi của sô vũ thì bị hủy, đây có phải là hắn hay không cũng không còn quan trọng nữa. Nếu là hắn, không nên để hắn vơi thay hoang dã như thế này, chỉ ít, hắn thả chết cũng không có bán đứng chúng ta. Mong phá, có lẽ hắn chỉ là không muốn bán đứng ô ô, không biết hắn biết về nhị ca của mình rõ đến mức nào. Khi nói lời này, lão ta quan sát phản ứng trên nét mặt đối phương. Hướng Lan Huyên không có phản ứng gì, trôn cất đi.

Mong phá cảnh giác nhìn xung quanh, thi thể lớn như vậy, trôn cất sẽ không tránh được gây ra động tĩnh, quỷ mới biết được ở đây có chiêu trò gì khác nữa hay không. Người trôn cất cho hắn đi, để ta đi tạo ra chút động tĩnh thu hút sự chú ý, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đỉnh ngọn núi phía xa kia. Hướng Lan huyên chỉ tới một ngọn núi phía xa xa. Thấy nàng nhất quyết muốn trôn cất, mong phá không tiện từ chối, gật đầu đồng ý.

dõi mắt nhìn bóng dáng hướng lan huyên biến mất vào sâu trong núi rừng, chờ đợi, không biết hướng lan huyên sẽ thu hút sự chú ý bằng cách nào. Ơm. Khi một âm thanh kim loại chấn động kinh thiên động địa vang lên thì mông phá giật này mình, nghe âm thanh liền đoán được nữ nhân đó đã đi phá ngọn núi kim loại cự linh động kia. Lão ta rất muốn hỏi, có cần phải như vậy không, chỉ cần làm ra chút động tĩnh gì đó không phải được rồi ư? Nhưng vẫn chưa hết.

tiếp tục vang lên mấy tiếng ẩm ẩm ẩm liên tục rồi mới kết thúc. Mong phá tạm thời không thể quan tâm đến điều gì khác, lão ta thi

pháp phá vỡ mặt đất, đẩy thi thể khổng lồ đó xuống, rồi xan bằng sườn núi, chôn vủi nó. Khi quay người rời đi thì lão ta trật dừng lại, nhìn vào một tảng đá lớn, tiếp đó thi pháp khắc lên một hàng chữ, số vũ trì mộ. Sau đó, tảng đá bay lên, rơi xuống nơi chôn cất thi hải, cắm nghiêng trên mặt đất, mặt có khắc chữ hướng lên trên.

Gã thủ hạ đã biến thành cự nhân vừa rồi bị lão ta giết chết thì lão ta chưa từng nghĩ đến việc trôn cất, càng không cần nói tới việc muốn lập bia cho gã, có lẽ là không xứng. Sau khi làm xong việc này, lão ta mới rời đi. Trên đường rời đi, đám nhục xí tứ cước xả bay lên và một số thủ vệ vội vã, cùng những cự nhân có chút hoảng loạn cũng không có khiến cho lão ta dừng lại chút nào. Lão ta lao thẳng đến địa điểm hẹn gặp, ở trên cao nhìn ra xung quanh, đợi một lúc khá lâu.

vẫn không thấy hướng Lan huyên xuất hiện. Điều này khiến cho lão ta căng thẳng, lo lắng không biết hướng Lan huyên có xảy ra chuyện gì hay không, hiện tại, trong mắt lão ta. Hướng Lan huyên là người duy nhất mà lão ta có thể bàn bạc công việc, Minh Tăng tuy rằng có thực lực nhưng lại vô cùng cổ hủ, không thích hợp bàn bạc đại sự. Nhưng mà lão ta không có nghe thấy âm thanh đánh nhau nào, nên đành phải kiên nhẫn tiếp tục chờ đợi. Đang chờ đợi, lão ta bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía xa xa trên bầu trời.

Thấy có một bóng dáng nhanh chóng phóng to lên, trong tầm mắt, đó là con cự cô kia, nó lại đến rồi, lần này tốc độ của nó cực nhanh, lão ta khẩn cấp lướt đi ẩn nấp. Trên một tán cây trong rừng núi, hướng Lan Huynh cũng đã nhìn thấy, nàng nhanh chóng nhảy xuống, đứng nấp ở dưới gốc Đại Thụ. Đại Thụ đột nhiên cong vòng xuống như muốn gãy, con cá lớn vù vù bay vụt qua trên đầu nàng,

cuốn mái tóc dài tung lên, lan váy bay phần phật, một bóng hình xinh đẹp ẩn dưới thân cây.

Với ráng vẻ duyên ráng, nàng nhắc tay vuốt tóc, quay đầu nhìn theo không hề sợ hãi. Nhìn thấy con cá lớn đó bay quanh trên cự linh động, nàng cất tiếng lẩm bẩm, quả nhiên là như thế. Sau đó xoay người rời đi, nhanh chóng luồn lách trong núi rừng. Trên đường đi, nàng gặp được nhân viên đại nghiệp ti từng là thủ hạ của nàng, cho dù đã biến thành cự nhân nhưng khi vừa nhìn thấy nàng vẫn nhận ra được. Nàng dừng lại đứng ở trong chỗ tối nhìn theo.

Cuối cùng nhức tay gõ cọp cọp vào thân cây, xem như là chào hỏi, cự nhân đó lập tức dừng lại, nàng liền rức khoát rời đi. Cự nhân kia quay đầu lại theo bản năng, nhìn về nơi đó, nhưng không phát hiện được gì, gã lại tiếp tục quay đầu nhổ cỏ trên mặt đất. Nhét rất nhiều rất nhiều cỏ vào trong miệng nhai, có thứ để ăn, sống sót càng trọng yếu. Khi hướng lan huyên hạ xuống địa điểm hẹn gặp mặt, mong phá nấp trong bóng tối âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lập tức lao ra chất vấn.

Sao bây giờ mới đến? Hướng Lan Huyên suy t chút nữa bị phát hiện nên đi vòng một vòng mới tới đây. Không sao rồi, về thôi. Rứt lời liền bay đi trước, mong phá lập tức đuổi theo. Hai người không hề dừng lại, đi một mạch về nơi đám người ẩn nấp, lúc này đêm đã khuya. Hướng Lan Huyên gần như không hề dừng lại, sau khi bắt chuyện với Giữ Khánh một chút liền một mình rời đi, không có ai biết về hành động này. Trong một sơn động bên bờ biển.

Thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Kha Mật lại đang tra tấn những người bị bắt. Cháy rồi, cháy rồi. Đột nhiên bên ngoài có tiếng la hết ồn ảo vang lên. Kha Mật nghe vậy đi ra, lão ta nhìn thấy ánh lửa bập bùng rõi sáng bầu trời phía xa, cũng giống như những người khác. Bọn họ kéo nhau bay lên đỉnh núi gần nhất rõi nhìn ra xa. Núi rừng đang bốc cháy, nhìn tình trạng lửa cháy rõ ràng là có người cố ý phóng hỏa, lửa bốc lên từ ba nơi, phân bố theo hình tam giác.

Nhìn thấy tình hình như thế, hoác lãng sừng sốt, gã vừa nhìn thấy liền biết là phía bên thanh nhà có người đang liên hệ với mình. Bởi vì đây là tín hẹn gặp đã thông nhất trước đó, có 3 điểm cháy, ngọn núi cao nhất nơi điểm cháy xa nhất chỉ đến chính là địa điểm gã cần đến gặp mặt. Nhìn thấy có người đi dập lửa, gã chủ động báo với khà mật, nói là để đi xem chuyện có gì xảy ra, khà mật gật đầu đồng ý. Sau khi nhìn theo bóng dáng hoác lãng rời đi.

09:07

Kha mật quay lại nhìn về phía đỉnh thạch trụ khổng lồ giữa biển, rồi lập tức xoay người lướt đi, tuy nhiên, đang trên đường đi lão ta bị phổ nhạ đánh ra một lùng kình khí chặn, lại. Lão ta đành phải hạ xuống. Lão ta còn chưa kịp nói ra lý do đi gặp vân côn, Cửu Hạp đang đứng bên cạnh thang với chiều cao phổ nhạ đã cất lời nhắc nhở, phổ nhạ đại nhân. Ta nghĩ có kẻ cố ý phóng hỏa đốt rừng để giò xét, muốn dẫn rụ thượng tiên rời khỏi lối ra, cần phải nhắc nhở thượng tiên không để bị lừa.

Kha mật ngẩn đầu nhìn lên không nói nên lời, nhận ra rằng Y đã nói ra lời lão định nói. Phổ nhạc ưu một tiếng, bay về phía đỉnh thạch trụ. Dưới ánh trăng, khà mật ngẩn đầu lên, ánh mắt đối diện với cừu

hạp cuối đầu nhìn xuống. Trên đỉnh núi tối tam, hoắc lãng một mình đi tới, nhìn thấy hướng lan huyên quay đầu lại dưới ánh trăng mới hiện.

Chương 1452: Đã tìm được (1)

Chỉ có một mình nữ nhân này, không thấy một người nào khác quanh đây, hoặc lãng có phần khẩn trương nỗ lực đến gần. Gã biết rõ, toàn bộ kế hoạch mình quay trở lại bên cạnh khà mật đều do nữ nhân này sắp xếp, kể cả những chuyện như phương thức đốt rừng hẹn gặp mặt này. Cùng với những lời đồn đại trước đây gã nghe được tại tu hành giới về sự độc ác tàn nhẫn của vị hướng đại hành tàu này, khiến trong lòng gã ít nhiều có chút sợ hãi. Hương Lan huyên cười nói trước, quay lại bên cạnh khà mật không có vấn đề gì chứ.

Hoắc lãng, cũng may đến bây giờ hẳn là không có vấn đề gì, lão ta đối xử với ta dường như không khác gì trước đây. Nói đến đây, rã rừng một chút, hỏi do, chúng ta còn có thể rời khỏi cự linh phủ này không? Hướng Lan Huyên, muốn nói gì thì nói đi. Hoắc lãng, Cư Hạp đã biến thành cự nhân, đã hoàn toàn quy thuận vân cồn. Hán nói phương pháp mở ra cổng tiên phủ nằm trong ta y bị ba vị bán tiên ở bên ngoài, nói là đã quyết định kỳ hạn 10 ngày sẽ mở ra.

Gã ngừng nói ở đây nhưng vẫn có vẻ ngập ngừng, ham ý muốn tìm kiếm câu trả lời hiện rõ trong ánh mắt. Hướng Lan Huyên không nói ra sự thật, bình tĩnh trả lời, ta biết việc này. Việc chúng ta có thể đi ra ngoài hay không sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến người. Nếu

chúng ta có thể ra ngoài, chúng ta sẽ đưa người ra theo, nếu vân côn kiểm soát lối đi giữa hai giới, người cũng có thể đi ra ngoài. Vẫn là câu nói kia, chỉ cần người trở về bên này theo kế hoạch.

Người đã ở vào thế bất bại. Hoắc lãng tự nhiên biết rõ đối phương giúp đỡ mình như vậy là có điều kiện, gá hỏi nói thẳng, ta không thể một mình mất tích quá lâu, e rằng sẽ khiến lão ta hỏi nghi. Đại hành tẩu chịu ta đến đây là có điều gì phân phó? Hướng Lan Huyên, nghe nói Lê Hoa đã trở thành phu nhân của Vân Côn. Hoắc lãng, đúng vậy, ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, không hiểu ra sao cả, và rất đột ngột, ngay cả người của Vân Côn cũng cảm thấy bất ngờ.

Hướng lan huyên, Lê Hoa thoáng cái đã đứng trên đầu khà mật, khà mật có phản ứng thế nào? Phản ứng thế nào ư? Hoắc lãng suy nghĩ một chút, nhìn chung, dường như không có phản ứng gì, rất bình thường. Trái lại, sự xuất hiện của Cửu Hạp khiến khà mật có chút khó, chịu. Hướng lan huyên A một tiếng, hỏi, như thế nào? Hoắc lãng, có thể nhận ra, sau khi quy thuận vào văn côn, Cửu Hạp cũng không muốn khuất phục phía dưới khà mật.

Hắn cũng đang nỗ lực thể hiện năng lực của mình. Giữa hai người có dấu hiệu tranh giành sự tí nhiệm. Cưu hạp mặc dù gia nhập vào muộn hơn, nhưng thủ đoạn có vẻ tinh tế và được lòng người hơn. Phổ nhạc đã nghiêng về phía bên cưu hạp, đè f khà mật, khiến cho lão ta rất bất mãn, nói ra không ít lời bực tức ở sau lưng. Ô ô, hướng lan huyền trầm ngâm một lúc rồi mỉm cười nói, tạm thời bỏ chuyện chó cắn chó sang một bên đi. Đối với Lê Hoa,

Kha Mật không có phản ứng nào chính là phản ứng lớn nhất. Xem ra, Kha Mật đã thực sự tin tưởng ngươi, việc này thật thú vị. Đúng rồi, có một chuyện cần ngươi nghĩ cách hỗ trợ. Hoắc lãng, ngài nói đi. Hướng Lan Huyên, sở dĩ Chí Mỹ và thị nữ kia ám sát Vân Côn là do sự sắp xếp của chúng ta. Khi ám sát bọn họ đều dùng cùng một món hung khí, đó là một cây châm cải tóc màu xanh ngọc, trên đó có bôi một chất kỳ độc. Lúc sự việc xảy ra,

Vân Côn không biết chuyện đã thuận tay ném xuống biển nơi lối ra tiên phủ, hình như rơi xuống dưới cây thạch trụ khổng lồ chỗ Vân Côn. Người hãy nghĩ cách tìm lại cây châm đó, nó rất có ích cho việc đối phó với Vân Côn sau này. Hoặc lãng nghe được lời này thì kinh hãi, nhận ra rằng mình thực sự đã đánh giá thấp những người này, vậy mà lại có thể điều khiển được cả phu nhân của Vân Côn và thị nữ thiếp thân bên cạnh Y. Đương nhiên gã cũng lo lắng cho bản thân mình, ý của Ngài là…

để cho ta tìm cách ám sát Vân Côn một lần nữa. Hướng Lan Huyên Đạm Mạc nói, người suy nghĩ nhiều, ngay cả người bên cạnh Vân Côn cũng không thể thành công, huống chi là người khó thể đến gần hắn như người. Người tìm được cây châm cài tóc đó thì giao lại cho ta là được. Chuyện ám sát sẽ có người đáng tin hơn đi thực hiện. Việc này cần phải được làm càng nhanh càng tốt, hiểu không? Hoắc lãng suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói, nếu thực sự rơi ở nơi đó,

Hẳn là không có vấn đề gì lớn. Ta sẽ nhanh chóng hết sức. Hướng Lan huyên, còn có một chuyện nữa. Người biết Nam béo rồi đúng không? Hắn đã mất tích, biến mất ở chỗ cự linh động. Người tận dụng lợi thế của người ở bên này để giò hỏi xem Hắn có còn sống hay không. Nếu như Hắn còn sống thì nhất định cần phải nghĩ cách

hỗ trợ Hắn. Còn nếu người không tiện thì hãy gửi thông tin cho bên ta biết. Nói chung chuyện này rất quan trọng, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Nam chúc nam béo. Hoắc lãng có chút ngạc nhiên nói, Hắn không chết, Hắn đang lẩn chốn. Bên này vẫn còn đang thảo luận làm sao để bắt Hắn, còn có ý định để cho Kha Mật đi một chuyến, nhưng Kha Mật sợ, không dám đi, kiếm cớ từ chối rồi. Hướng Lan Huyên sửng sốt, không chết, đang lẩn chốn. Kha Mật không dám đi bắt. Chuyện gì vậy? Những người khác đâu? Hoắc lãng, cách xa Thiên Sơn Vạn Thủy, Hắn đã vượt Đại Dương rời xa vùng này.

trên đại lục phía nam. Theo tin tức từ phía bên đó chuyển về, có hai người đang gây dối ở đó, còn giết chết không ít lâu là địa phương. Bên đó xin vân côn phái người đi tiêu diệt. Hướng Lan huyên, hai người. Xác định có nam béo không? Hoặc lãng, dựa vào thông tin mô tả hình dáng bên đó chuyển về, một người trong đó là văn khúc, điều này có thể khẳng định chắc chắn. Về phần nam béo, bên này vẫn còn có chút nghi vấn. Mô tả người này khá mập.

Mà Nam béo đâu chỉ là hơi mập, nhưng trên eo hắn có treo một chiếc hát hổ lô gì đó thì lại phù hợp với đặc điểm của Nam béo. Hát hổ lô? Được rồi, Hướng Lan Huyên hỏi tiếp, có phải bị mất một cánh tay hay không? Hoặc lãng suy nghĩ một chút rồi nói, hẳn là không mất, nếu có đặc điểm rõ ràng như thế, trong thông tin báo về đây không thể không đề cập đến mới đúng. Hướng Lan Huyên lập tức cao mầy, xem ra đó không phải là Nam Trúc, hoặc là Diệp A Lang đã nói dối.

Kha mật không đi, vậy đã phải ai đi tiêu diệt. Hoặc lãng, có Văn Khúc ở đó, Văn Côn không có ai để có thể cử đi. Văn Khúc do đấu trực diện với Phổ Nhạ mà không rơi vào hạ phong, bây giờ Phổ Nhạ bị thương chưa lành, còn ai dám đi. Văn Côn thì một mực canh giữ chặt ở lối ra, tạm thời chỉ có thể mặc kệ. Bên này đặt thời hạn 10 ngày lên hàng đầu. Nghe nói như thế, hướng Lan huyền hơi yên tâm một chút, người cần chú ý nhiều hơn đến việc này.

tốt nhất là biết được vị trí cụ thể của họ. Nói xong, nàng dơ tay lên sờ tìm trên tóc, xoè bàn tay đưa ra một con con trùng. Không phải con con trùng nào khác, đây chính là đầu to, trước lúc tới đây Dữu Khánh đã cố ý đưa cho nàng. Phương pháp gặp mặt này không thích hợp sử dụng nhiều lần, để thuận tiện cho đổi thông tin giữa ta và ngươi, và cũng để tránh cho ngươi khỏi bị lộ, ngươi hãy mang nó theo đi. Nếu có thông tin gì, ngươi có thể nói cho nó biết.

nó có thể nghe hiểu tiếng người, người có thể nói nó chuyển thông tin tới cho ta. Lần này, vì để tìm kiếm Nam Trúc, Giữ Khánh coi như đã dốc hết vốn liếng, trong tình huống bình thường, hắn sẽ không tiết lộ bí mật về đầu to cho hướng Lan Huynh biết. Lúc trước, khi hướng Lan Huynh biết được khả năng của đầu to thì nàng cũng rất giật mình, không nghĩ tới tên cầu thám hoa này còn cất dấu bảo bối như vậy. Từ đó nàng mới hiểu được một số chiêu trò mà Giữ Khánh chơi đùa lúc trước là như thế nào.

có thể nói vừa tức vừa giận, thật sự không biết tên cầu thám hoa đó còn giấu dếm mình bao nhiêu bí mật. Nó có thể hiểu được tiếng người. Hoặc lãng cũng rất kinh ngạc, vậy chẳng phải là có thể so sánh với linh trùng của Kha Mật sao. Rã cũng có thêm hiểu biết mới đối với những lá bài trong tay mấy người này. Có thể điều khiển chí Mỹ nương nương và thị nữ thiếp thân bên cạnh vân côn, còn có thể

lấy ra thứ này, quả thực không đơn giản. Hai người không ở lại đây lâu, sau khi cho đổi thêm với nhau mấy câu.

Hai người liền chia tay

Chương 1453: Đã tìm được (2)

Mãi đến sau nửa đêm, Hương Lan Huỳnh mới trở về tới nơi mọi người ẩn nấp. Trước tiên nàng tìm hai sư huynh để Dữu Khánh gọi bọn hắn đi nơi khác nói chuyện, và báo cho hai người biết những tin tức có liên quan đến Nam Trúc mà Hoắc Lãng đã cho biết. Khi nghe được tin tức này, hai sư huynh để thở phào nhẹ nhóm, nhưng cũng có chút kinh nghi bất định. Hương Lan Huỳnh thiện ý nhắc nhở bọn hắn, nói rằng có thể Diệp A Lang đã nói dối, nhắc bọn hắn cẩn thận một chút.

nhưng hai sư huynh địa có vẻ không để điều đó trong lòng. Dữu Khánh nhắc ngược lại cho nàng, mong phá có chút không thích hợp, lão ta lén lốt lôi kéo lòng hành vân đi nơi khác, không biết nói chuyện gì. E rằng không giấu được lão ta chuyện linh thể ô ô ô. Chắc chắn lão ta đã có nghi ngờ về chuyện chư yêu chi cảnh, giữ lão ta lại bên cạnh chúng ta sẽ không có vấn đề gì chứ. Hắn không có năng lực làm gì mong phá, nhưng biết nữ nhân này có đủ thực lực, muốn nhắc nhở đối phương sớm để phòng.

Hướng Lan Huyên suy nghĩ một chút nói, bất kể hắn có vấn đề gì hay không, tạm thời không thể động tới hắn, giữ hắn lại còn có tác

dụng lớn. Dữu Khánh, tác dụng gì lớn? Hướng Lan Huyên, đến lúc đó người sẽ biết. Hiện tại để xem sáng ngày mai đến kỳ hạn 10 ngày, nếu cổng tiên phủ không mở ra như đã hẹn, không biết vân côn có rời khỏi lối ra hay không. Ở một mức độ nào đó, có thể buộc vân côn một mực canh giữ tại lối vào cũng là một chuyện tốt.

Nếu thật sự để cho hắn dành tay dành chân nghe tin liền hành động, bích thân đi truy sát khắp nơi, có trời mới biết đó là phúc hài hỏa. Văn Côn hỉ nộ vô thường, hừng, cũng không biết Cửu Hạp có thể qua một cửa này hay không. Tất cả đều phải chờ đợi tin tức ngày mai rồi quyết định. Nàng vừa nói vừa xoay người rời đi, nấp vào một chỗ tối khoanh chân đả tọa. Không còn người khác, mục ngạo thiết tiến đến thì thầm với rữ khánh, với tu vi của lão thắt.

Trong thời gian ngắn như vậy là không thể chạy được xa như thế, chắc hẳn là văn khúc đưa đi. Dữu Khánh cũng thầm thì, đã có lại cánh tay, bị gầy đi. Không phải tác dụng chữa trị của địa tuyền đã mất rồi ư. Không phải một chút vết thương trên người lão thất mãi vẫn không lành sao. Mục ngạo thiết cũng có vẻ mặt khó hiểu, tình trạng mà hướng Lan huyên không hiểu, bọn hắn vừa nghe liền hiểu, và biết à lang đại cô không có nói dối. Ánh mắt Dữu Khánh hướng về nơi hướng Lan huyên ẩn ngấp.

Cất lời cảm thán, dù thế nào đi nữa, theo tin tức có được, đó hẳn là lão thắt, còn sống là tốt. Hoắc lãng kìa! Nếu như này quả thực đã đi được một nước cơ tốt, thực sự đã phát huy tác dụng lớn, bây giờ chúng ta chỉ cần chờ hoác lãng xác định vị trí của lão thắt. Gió biển phất vơ, sát trời đã sáng, sau một số hoạt động sáng sớm, từ bên

bờ biển rộng, hoác lãng dẫn một đội, ngủ và một đám yêu tu nhảy vào trong biển.

Cho dù trong biển luôn có không ít hải thú liên tục tuần tra, nhưng người ở trên bầu vẫn không dán đoạn tiến hành tuần tra dưới đáy biển theo thường lệ một ngày mấy lần. Hiệu xuất làm việc của Hoắc lãng coi như rất nhanh, tối hôm qua đồng ý sẽ thực hiện nhanh chóng hết sức, chơi vừa sáng thì lập tức chấp hành. Nhìn thì có vẻ như Gã đang dẫn đội tuần tra, kỳ thực thì đi thẳng đến địa điểm mục tiêu rồi nhân cơ hội đó để cẩn thận tìm kiếm. Việc này nói là xun xẻ thì cũng xun xẻ, nói phiền phức thì cũng phiền phức.

phiền phức ở chỗ tốn không ít thời gian, xuân sẻ là gã đã thực sự tìm được thứ cần tìm, nó nửa trôn ở trong cát. Khi gã lên bờ, trong tay áo đã có thêm một cây châm cải tóc màu xanh ngọc. Sau khi lấy được đồ vào tay, gã không hề chậm chễ, tranh thủ lúc giành rỗi khi tuần tra trong núi rừng, gã đi đến địa điểm gặp mặt hướng Lan huyên tối hôm qua, rồi lặng lẽ cắm cây châm cải tóc đó vào trong đất nơi hướng Lan huyên đã đứng, chờ đến khi xuống núi.

gã lấy đầu to ra căn dặn nó sau đó thả nó bay đi. Gặp lại đội ngũ đi tuần gã dẫn theo dưới núi, bọn họ dừng lại giò xét một lúc, sau đó hoắc lãng dẫn mọi người đến nơi xảy ra vụ hỏa hoạn đêm qua để xem xét. Đương nhiên ngọn lửa đã được dập tắt từ lâu, lúc này cũng không phát hiện được cái gì. Có chuyện gì mà trong rừng, trong biển đều đột nhiên tăng cường tuần tra vậy. Có người nhỏ rộng hỏi thăm, lập tức có người nương theo vấn đề này để bắt đầu tán chuyện.

Hoắc lãng biết rõ nguyên nhân, gã biết được từ chỗ kha mật, tiên phủ đã sắp mở ra lại nên cần đề phòng những người chạy trốn kia rở ra thủ đoạn gì đó. Mặc dù biết rõ nhưng gã tự nhiên sẽ không nói ra. Trên đường bay nhanh, ngoại trừ thỉnh thoảng đụng phải mấy con chim muốn ăn nó ra, đầu to xem như đi đường thuận lợi. Sau khi bay qua thiên sơn Vạn Thủy nó trở lại nơi đám người Dữu Khánh ẩn nấp. Một nhóm người vẫn trốn ở nơi này, trong tình huống không bị phát hiện.

Bọn hắn không có ý định chuyển đi, sợ đầu to tìm không được là một chuyện. Nguyên nhân lớn nhất là bọn hắn không làm gì được vân côn, không dám dễ dàng chủ động và cũng sợ bị phát hiện, tạm thời chỉ có thể co đầu rụt cổ. Đầu to cũng rất hiểu chuyện, sau khi trở về nó không có đi tìm hướng lan huyên, mặc dù hoắc lãng là dặn nó tìm nàn. Khi về đến nơi nó liền lẻn tới hạ xuống trên người Giữ Khánh, nó biết rõ ai mới thực sự là người mình. Giữ Khánh liếc nhìn thấy đầu to ở trên vai.

lập tức biết nó mang tin tức trở về, nhanh chóng ta hiệu ánh mắt với mục ngạo thiết. Hai người đứng dậy đi dạo gần đó, sau khi tìm được một nơi khuất tai mắt của người khác, Dữu Khánh bứt một chiếc lá to, để cho đầu to đáp xuống đó. Đầu xương mũi chân của đầu to dùng để cao khá sắc bén, chẳng mấy chốc đã vạch ra một hàng chữ siêu siêu vẹo vẹo ở trên lá, cây châm ở chỗ người đứng gặp mặt. Đêm qua, hai sư huynh địa nghiêng đầu nhìn, sau đó quay nhìn nhau, đều nhận thức được.

đã tìm thấy cây châm rồi. Hai người có chút bất ngờ, không ngờ chuyện này xua xẻ như thế. Dữu Khánh thấp dọng hỏi, đầu to, ngươi ở đây là để chỉ hướng Lan huyên phải không? Đầu to chống đẩy thân thể nhô lên hụp xuống như gật đầu. Dữu Khánh lập tức hỏi

tiếp, ngươi còn nhớ rõ vị trí hướng Lan huyên đứng nói chuyện với hoắc lãng tối hôm qua không? Hắn hỏi ra vấn đề này, chứng tỏ hắn không muốn để cho hướng Lan huyên biết được.

Vẫn muốn nắm giữ cây cây châm cải tóc ở trong tay mình, đây là định nhờ đầu to dẫn đường, bên mình sẽ âm thẩm đi lấy nó về. Mục ngạo thiết tự nhiên có thể hiểu được ý trong lời đó. Nào ngờ đầu to lại viết ra hai chữ trên lá cây, không biết. Hai sư huynh để trộn tròn mắt, mục ngạo thiết chầm giọng hỏi, tối hôm qua, người phải ở hiện trường chứ, sao lại không biết. Đầu to lại cào ra mấy chữ, không bay ra ngoài, không biết. Đọc thấy vậy.

Hai sư huynh địa đại khái đã hiểu được, giống như ở đây, nếu như lúc này hai người trao đổi với đầu to. Mà đầu to không có lên cao đi lại nhìn rõ hoàn cảnh nơi đây, thì nó nhiều chỉ biết là đang ở trong một vùng rừng núi, sẽ không thể xác định rõ vị trí cụ thể. Sau khi hiểu được điều này, Dữu Khánh thay đổi cách hỏi, người chắc hẳn phải biết hoác lãng đặt cây châm ở đâu chứ. Đầu to lại cào ra mấy chữ, không nhìn thấy. Nó quả thực không nhìn thấy hoác lãng lấy cây châm ra.

Nó nấp ở trong người hoác lãng, không dám tùy tiện chui ra, sợ bị phát hiện. Không hỏi được gì, Dữ Khánh nhịn không được vuốt vuốt giê mép, có chút bực bội nói với mục ngạo thiết, 8-9 phần 10 nó được đặt ở chỗ hướng Lan huyên gặp mặt hoác lãng. Mục ngạo thiết, lẽ nào người không biết cách bọn họ kết nối với nhau sao? Y không biết, bởi vì Dữ Khánh không có nói cho Y, hướng Lan huyên làm việc cũng rất cẩn thận, về kế hoạch biến hoác lãng thành nằm vùng, ngoại trừ hướng Lan huyên ra.

Chỉ có Minh Tăng, Lão Thập Ngũ và Thanh Nha là người biết rõ, những người khác đều không biết gì, thậm chí còn cố ý bày ra khổ nhục kế biểu diễn ngay trước mặt nhòng người bên mình. Lúc đó cả Y và Nam Trúc đều bị hướng lan huyên loại ra ngoài, về sau bởi Giữ Khánh tiết lộ cho hai người bọn họ, Y mới biết được một ít tình huống. Giữ Khánh buồn bực kéo thẳng riêng mép mình, nói, nữ nhân đó rất quỳ quyệt, nói là để đề phòng có người lén lút làm bậy.

Dễ dàng tiếp xúc với hoác lãng sẽ dễ dàng khiến hoác lãng bị lộ, cho nên chỉ có nàng và hoác lãng bí mật thống nhất phương pháp liên lạc, không nói cho ta và ngay cả thanh nhà cũng không biết. Nghe nói như vậy, mục ngạo thiết cũng không biết làm sao. Sau một lúc lâu xoắn suyết băn khoan, dữ khánh nghiêng đầu gia hiệu, đi mời vị đại hành tổ đó đến đi.

Chương 1454: Kéo bè kéo cánh

Mục ngạo thiết vội vàng rời đi, đến thông báo cho hướng Lan huyên. Chỉ chốc lát sau, liền thấy hướng Lan huyên đi tới. Chuyện gì? Hướng Lan huyên không hề, tỏ ra lịch sử khi nói lời chào hỏi Dữu Khánh. Dữu Khánh xoè bàn tay ra cho nàng nhìn thấy đầu to, nhỏ rộng thông báo, hoắc lãng đã tìm được cây châm, nói là đang để ở chỗ người đứng tối hôm qua. Nhìn thấy đầu to đã quay lại, hướng Lan huyên có phần kinh ngạc, tìm được nhanh như vậy ư.

mong phá nó không sai, nó được ném ở dưới cây cột đó. Dữu Khánh, nếu đã tìm được, vậy chúng ta hãy nhanh chóng đi lấy nó về đi. Nghe Hắn nói như vậy, hướng lan huyền chóp chóp mắt rồi như

không tán đồng lồi của Hắn, nói, không cần, chỉ là một cây châm cải tóc mà thôi. Đã ngâm trong nước biển lâu như vậy, chất độc ở trên đó chỉ sợ không còn bao nhiêu hiệu quả, hơn nữa bây giờ cũng không dùng đến. Chờ khi có cơ hội thuận tiện thì ghé lấy.

không cần phải đặc biệt đi một chuyến. Dũ khánh ngập ngừng như muốn nói rồi lại thôi, rất nhanh chuyển sang nghiêm túc nói, đúng vậy, chỉ là một cây châm cài tóc, quả thực không cần Đại Hành Tẩu phải đích thân đi một chuyến. Vậy đi, Đại Hành Tẩu nói cho ta biết nó ở đâu, để ta nói A-Lang Đại Cô đi một chuyến là được. Ô, hướng lan huyên ô một tiếng đầy ẩn ý, áp sát mặt mình đến gần mặt hán, hỏi với kiểu chơi đùa, nếu biết nó ở đâu.

Có phải sẽ bỏ qua ta để tự đi lấy hay không hả? Dữu Khánh bị ép phải hơi ngửa người ra sau, mặt không đổi sắc tim không loạn, nghiêm túc nói, cần phải vậy sao? Chỉ là một cây châm mà thôi. Nói cũng đúng. Hướng lan huyên xoay người lại bỏ qua cho hắn, dơ tay vén tóc, nói, lúc trước bị vân côn đánh, toàn bộ đồ trang sức trên đầu đều mất hết, tóc tai bù sù, rất cần một cây châm cải tóc. Dữu Khánh sững sờ nhìn nàng.

Rất muốn hỏi xem nàng có ý gì. Hướng lan huyên quay lại cười ngọt ngào, đúng lúc định đến bờ biển quan sát tình hình phía bên vân Côn, ta sẽ tiện đường ghé lấy. Rước lời liền cầm lấy đầu to trong tay hắn, lóe lên rời đi. Dữu Khánh vẫy tay ra hiệu dừng lại, động tác cứng lại đó, không thể kéo người quay lại. Mục ngạo thiết đang hóng gió ở cách đó không xa chú ý thấy liền lập tức đi đến, nhỏ rộng hỏi, sao rồi. Dữu Khánh từ từ bỏ cánh tay đang dơ lên xuống,

có phần chán nản, lúc trước nàng ta đã nghi ngờ nguồn gốc của cây chầm đó. Nữ nhân này tinh minh như quỷ, sợ là không thể gạt được nữa. Mà thôi, trước tiên lấy đồ về đã, vẫn tốt hơn là bị mất. Ở một phía khác, Phượng Quan Vân rời khỏi thân cây đang nấp, luôn trở về bên cạnh Long Hành Vân, ở đó có cả Mông Phá. Mông Phá và Long Hành Vân sóng vai ngồi cạnh nhau dưới đất. Bây giờ, Mông Phá và ba người Sích Lan các này tương đối thân cận với nhau.

có vẻ như đã tụ tập với nhau thành một nhóm. Hướng Lan huyên lại rời đi rồi, không biết là đi đâu. Phượng quan vân nửa ngồi phía sau lòng hành vân, nhỏ dọng báo. Mong phá cười haha, có nhìn thấy không, có chuyện gì đều tránh chúng ta. Hiện tại tiềm rằng mọi người đều cùng một nhóm, nhưng rõ ràng vẫn có sự khác biệt trong ngoài, căn bản không coi chúng. Ta là người mình, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, hậu quả khó liệu A.

Lão ta hất hất cằm về phía con vượng lớn có vẻ đang ngủ say ở cách không xa, bây giờ ô ô ngây dại như vậy, Long Hành Vân, chỉ dựa vào người. Người cảm thấy người có thực lực mở miệng yêu cầu hướng Lan Huynh nói ra sự thật về cái chết của mẫu thân xích Lan của người không? Long Hành Vân nhét khóe miệng, ông thực sự là vì muốn tốt cho ta sao? Chẳng phải là thấy ở trong đám người mình thế đơn lực bạc nên muốn chúng ta làm quân tốt cho ông sao?

Lý lẽ này gã được Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân nhắc nhở cho lúc trước, nói rằng mông phá tiếp cận bọn họ với ý đồ không tốt, nhắc gã đừng để mông phá lợi dụng. Mông phá khịt mũi, người tuyệt đối đừng nên tìm hướng lan huyên dò hỏi sự thật. Việc nàng ta nói dối về chuyện trong chư yêu chi cảnh đã bị người biết, người cảm thấy nàng ta còn có thể để cho các người sống sót rời đi sao,

để cho các người ra ngoài tố cáo với đinh giáp thanh hay sao. Không cần ta nhiều lời.

Chắc hẳn các người cũng đã nghe nói về sự độc ác tàn nhẫn của hướng Lan huyên, một nữ nhân có thể ngồi vững vị trí đó giữa đám đàn ông tất nhiên không phải là loại hiền lành. Thứ cho ta nói thẳng, các người đã là người sắp chết. Vừa nghe nói lời này, ba người Long Hành Vân đều lập tức cảm thấy tâm tình nặng nề, sắc mặt không quá tốt. Còn mong phá thì ở đó nghiêng đầu quan sát, mục đích của lão ta chính là tập hợp đội ngũ cho mình, không để mình thế đơn lực bạc.

Lão ta tìm kiếm vết nước trên vỏ trứng, người đi người lại, cuối cùng ngắm chúng ba người bọn họ. Không còn cách nào, hiện tại lão ta không biết được còn có bao nhiêu người Ti Nam phủ tiến vào đây chưa bị xa lưới, cho dù có. Trong lúc nhất thời lão ta cũng không thể liên lạc được, mà chỉ có một mình là rất khó làm việc, không có tay mắt thì làm được việc gì bây giờ. Huống Chi Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân đều có tu vi Thượng huyền, hơn nữa thực lực của họ trong số Thượng huyền cũng không kém.

Về phần Long Hành Vân, lão ta chừng mắt bởi vì lão ta quá rõ gã ta là như thế nào, nhưng chỉ có lôi kéo được Long Hành Vân mới có thể giữ được hai người hoàng, phượng. Thực ra, lão ta rất muốn lôi kéo nhóm người Giữ Khánh, dù sao nữ nhân thần bí bên cạnh Giữ Khánh rõ ràng là một tu sĩ cao huyền. Ban đầu lão ta cho rằng Giữ Khánh có thể gần gũi với lão ta hơn, dù sao cũng có mối quan hệ với Trung Nhược Thần.

nhưng không biết vị thám hoa lang đó bị hướng lan huyên cho uống loại thuốc meji, vậy mà không thể tách ra khỏi nữ nhân đó, luôn giữ thái độ lập lờ nước đôi đối với lời lão ta nói. Trong chuyện này nhất định có lý do, lão ta không tin Dữu Khánh lại có thể yêu thích một bà nương như vậy, trung nhược thần trẻ tuổi xinh đẹp chẳng phải thơm ngon hơn sao. Lão ta cũng hoài nghi lời hướng lan huyên và ô ô nói thám hoa lang không hề tiến vào chư yêu chi cảnh. Lời lão ta

Nói vừa rồi không chỉ để hù dọa mấy người Long Hành Vân, ngay cả chính Lão cũng mơ hồ có cảm giác hướng Lan Huynh sẽ không để cho Lão ta sống sót rời đi. Đương nhiên, tiền đề là bọn họ thật sự có thể sống sót rời đi. Đây cũng là lý do tại sao Lão ta vẫn có thể đi chung với hướng Lan Huynh, nếu như không ra được, mọi người có thể hỗ trợ lẫn nhau, có thể nương tựa nhau dự ấm. Quan sát lời nói và biểu cảm ba người, thấy mình đã đâm chúng yếu điểm, Lão ta lại nói tiếp.

Có ta hỗ trợ, nàng ta mới có khả năng nói cho các người biết sự thật. Chỉ dựa vào các người thì đừng hòng khiến nàng ta nói ra. Các người cho rằng ta không muốn biết sự thật trong chữ yêu chi cảnh sao. Chỉ cần có cơ hội thích hợp, cho dù không phải để giúp các người, ta tất nhiên sẽ nghĩ cách để cho nàng ta nói ra. Bản thân nàng ta là cao huyền, còn có một nữ nhân khác cũng là cao huyền, phía bên nàng ta có hai cao huyền, nếu bọn họ thật sự chở mặt.

34:12

Minh Tăng chưa chắc đã bảo vệ được các người. Khi chúng ta trở thành một nhóm thì khác, có Minh Tăng và ta, ít nhất hai bên trong có vẻ ngang tải ngang sức. Cho dù muốn giết các người, nàng ta cũng phải suy nghĩ cho kỹ, ít nhất là không thể dễ dàng đạt được.

Nếu xử lý thỏa đáng, còn chưa chắc ai sẽ chết vào tay ai. Có thể ta là cơ hội cuối cùng của các người, các người có chắc muốn từ bỏ hay không? Có lẽ, nàng ta chính là người đã giết mẹ ngươi thì sao?

Đi tới đâu đều có thể nhanh chóng tập hợp đội ngũ cho mình là phẩm chất cơ bản của một người lãnh đạo giỏi. Long Hành Vân đột nhiên mở to mắt quay đầu lại nhìn Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân, bộp lộ rõ y muốn trưng cầu ý kiến. Sau một lúc lâu do dự, Hoàng Tu Hùng trật lên tiếng, mong tiên sinh cần chúng ta làm gì? Mong phá nhìn sang Phượng Quan Vân, nàng sở trường phi hành, ta cần nàng phụ trách theo dõi, mà cũng không phải chỉ ta cần, các người cũng cần. Nếu đã là một nhóm.

Có một số việc ta không ngại nói cho các người biết. Điều lão ta nói cho biết không có gì khác, chính là việc ba vị bán tiên bên ngoài ước định kỳ hạn 10 ngày mở cổng ra, đó chính là ngày mai. Ngày mai, vận mệnh của mọi người đều sẽ ở ngã từ đường. Nếu lối ra được mở ra và một khi bị Vân Côn kiểm soát, sự chú ý của Vân Côn rất có thể sẽ chuyển hướng ra thế giới bên ngoài, có thể tạm thời sẽ không quan tâm đến bọn họ. Còn một khi bên ngoài sai hẹn…

có nghĩa là bên ngoài sẽ không mở tiên phủ ra lại nữa, vậy thì Vân Côn sẽ không còn vướng bận, sẽ chính thức triển khai săn lùng bọn họ.

Chương 1455: Hai kẻ lõi đời (1)

sắp phải đối mặt với sự kiện trọng đại như thế, nhưng phía bên hướng lan huyên lại dấu dấu dếm dếm mọi chuyện, mong phá sao có thể ngồi xem, như vậy về sao bị người ta bán cũng không biết, lão ta, hỏi ba người có thể chấp nhận điều đó hay không? Ba người long hành vân cả kinh, không ngờ phía sau lại có ước hẹn người ngày này. Hoàng Tu hùng chầm rộng hỏi, nếu bên ngoài không mở ra như hứa hẹn, chẳng phải chúng ta sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở trong cự linh phủ này sao? Mông phá!

Đây chính là điều ta muốn nói. Nếu bị kẹt lại trong giới này, chúng ta ở lại như thế nào? Một khi Vân Côn buông tay buông chân vây quét chúng ta, chúng ta phải làm sao bây giờ? Với lực lượng của chúng ta có thể chống cự đến cùng không? Ta muốn nghe ý kiến của các người, các người cảm thấy cần phải làm gì? Ba người sích lan cắt nhìn nhau, Phượng Quan Vân nói, mong tiên sinh bảo ta đi làm trinh sát, chắc hẳn đã có chủ ý.

Tiên sinh có cao kiến gì không hại nói ra cho mọi người cùng nghe? Mong phá xua tay, không phải cao kiến gì, chỉ là một biện pháp ứng đối bất đắc dĩ mà thôi. Chư vị, nếu chúng ta thật sự bị kẹt lại nơi này, ngoài việc quy thuận vào vân côn, các người cảm thấy còn có thể có lối thoát nào không? Vừa nghe được lời này, ba người đều sửng sốt, lòng hành vân bất mãn nói, đây đâu phải là biện pháp. Nếu phải quy thuận vào, chúng ta cần gì còn phải trốn tránh.

đương nhiên phải trốn, không thể quy thuận vào một cách mù quáng, chúng ta đưa tới cửa cho người ta làm thịt, hay là thật sự có thể tạm thời sống sót, ít nhất cũng phải có cân nhắc. Nếu chỉ có đường chết, đương nhiên sẽ thả chết không hàng. Long Hành Vân không hiểu, nói, làm sao có thể biết được điều đó. Nghe nói tên

thượng tiên đó hỉ nộ vô thường. Mong phá, cho nên phải có một trinh sát đi dò đường cho chúng ta. Phượng Quan Vân

Ta đi thì cũng chỉ có thể quan sát được động tĩnh biểu hiện ra ngoài, làm sao có thể giò xét được điều đó. Hoàng Tu Hùng tiếp lời, chậm dãi nói, nếu ta đoán không sai, hắn là muốn để cho người quy thuận vào nằm vùng ở bên đó. Long Hành Vân và Phượng Quan Vân đều sửng sốt. Mong phá dơ ngón tay cái lên với Hoàng Tu Hùng. Long Hành Vân trực tiếp bác bỏ, không được, việc này quá nguy hiểm, không khác gì đi chịu chết. Mong phá.

Cho nên việc này nhất định phải do người chung nghĩa đi thực hiện. Về phần chịu chết thì chưa chắc, chỉ cần còn có ích, không ai sẽ đi làm sát. Các ngươi hãy nghe ta nói, bất kể ngày mai cổng có mở ra hay không, đều cần phải có người của chúng ta ở đó. Nếu không mở ra, một khi văn côn triển khai truy sát chúng ta, các ngươi chắc hẳn đều biết có người nằm vùng ở bên đó sẽ có tác dụng lớn cỡ nào. Nếu cổng mở ra, một khi thông đạo bị văn côn kiểm soát.

Muốn thoát được ra ngoài chúng ta cũng cần phải có sự chở giúp của người nằm vùng. Xét theo tình hình xảy ra tại cử linh động, chắc chắn cũng có người giới chứng ta bị vân côn cấp thu nạp. Ta biết điểm yếu của bọn họ, một khi cần lợi dụng họ, chúng ta cần có người ở bên đó tham gia. Bất kể cổng tiên phủ có thể mở ra hay không, chúng ta đều cần phải có người đáng tin cậy ở bên đó mới. Được, nếu không chúng ta chính là người mù kẻ điếc, chỉ có thể chờ chết. Sau một lúc im lặng…

Phượng Quan Vân hỏi, ta quy thuận vào, người ta có thể tin tưởng ta không? Thấy bà ta nhượng bộ, Long Hành Vân kiên quyết bác bỏ, không được. Hoàng Tu Hùng cũng lắc đầu với Phượng Quan Vân. Mông phá không để ý đến hai bọn họ, chỉ nói với Phượng Quan Vân, cho nên người không thể trực tiếp quy thuận vào mà phải để cho bọn họ bắt được, sau đó không còn cách nào khác nên mới quy thuận. Ta đã chuẩn bị sẵn công trạng để cho ngươi có thể chiếm được lòng tin với bên kia. Chỉ là trong quá trình này.

Có lẽ người phải chịu chút đau khổ, cho nên không phải người chung nghĩa là không thể làm được. Công trạng để quy thuận. Không chỉ có Phượng Quan Vân, cả Hoàng Tu Hùng và Long Hành Vân đều không rõ. Mong phá ngước mắt liếc nhìn những người phía bên kia, nếu đã là người không cùng đường, lại còn không chịu đồng lòng với chúng ta, giữ lại có ích lợi gì. Khi nghe những lời này, ba người giật mình, đều nhận ra được chút gì đó. Nếu mội tử chịu đi, đương nhiên phải đặt việc bảo đảm an toàn cho người lên đầu.

Không cần thương tiếc kẻ khác. Giờ thìn ngày mai, nếu cổng tiên phủ không thể mở ra đúng hẹn, cơ bản có thể kết luận là bên ngoài sẽ không mở cổng ra nữa. Bởi vì mấy vị đứng đầu bên ngoài sẽ không lỗ mãng mở cổng ra khi ở bên trong không có chuẩn bị, bọn họ nhất định đã từ bỏ. Nếu cổng không mở ra đúng hẹn, người có thể tìm cơ hội rơi vào tay bọn họ, và để chiếm được lòng tin của họ. Người không cần phải liên lạc với chúng ta, cho dù có bị lộ nơi chúng ta ẩn áo hiện tại. Ngày mai

Nếu người không trở lại trước khi mặt trời lặn, đó chính là tín hiệu, ba chúng ta sẽ tìm cơ hội rời đi, còn bọn hán. Mong phá nhìn về phía đám người Dữu Khánh, nếu vị thám hòa làng đó đã không chịu đứng ở phía lão ta. Vậy thì lão ta cũng không khách khí nữa, chính

là công trạng để mỗi tử người lấy được lòng tin của phía bên kia. Long hành vân còn chưa kịp mở miệng, lão ta đã nhìn chăm chú vào long hành vân, sự thật về cái chết của mẫu thân người.

Chúng ta quả thực rất khó yêu cầu hướng Lan Huynh nói ra, nhưng một khi hướng Lan Huynh rơi vào trong tay Vân Côn, nàng ta còn cần thiết phải che dấu sao. Chỉ cần Quan Vân Mũi nhắc đến việc này với Vân Côn, Vân Côn chắc chắn cũng sẽ hiếu kỳ với chuyện trong chư yêu trì cảnh. Quan Vân Mũi biết được sự thật, cũng có nghĩa là chúng ta biết được sự thật. Ta nghĩ mẫu thân của người đã chết rất oan ủng, nếu không, bọn họ không cần phải dấu dếm nguyên nhân cái chết của mẫu thân người.

Lông Hành Vân đột nhiên nắm chặt hai tay, hô hấp nặng nề. Hoàng Tu Hùng cao mày không nói gì nữa. Mong phá lại thở dài nói, việc này quả thực có chút mạo hiểm, có bằng lòng đi hay không, các người tự quyết định, ta không ép buộc, cũng không thể ép được. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hoàng Lãu Đệ, Quan Vân Mụi, các người đều là người chung nghĩa, lời ta nói có hợp lý hay, không trong lòng các người đều biết rõ.

Ta nghĩ các người cũng không muốn nhìn thấy con trai duy nhất của Sik-Lan bỏ mạng nơi này. Nếu là ta, ta sẽ không ngồi chờ chết, dù sao đều phải rốc sức nỗ lực một lần.” Một lúc lâu sau, Phượng Quan Vân lên tiếng, để ta đi. Long Hành Vân kích động đứng lên, đôi mắt đỏ lên, nhưng không nói thêm gì. Hoàng Tu Hùng đang định nói gì đó nhưng bị Phượng Quan Vân dơ tay ngăn cản, mong tiên sinh nói đúng, ta đi thích hợp hơn. Mấy người cho đổi thêm một lúc.

Sau đó Phượng Quan Vân rời đi, lặng lẽ biến mất trong rừng rậm. Phượng Quan Vân đã rời đi, không biết đi làm gì. Bách Lý Tâm từ nơi ẩn nấp canh gác lẻn trở về thông báo cho Dữ Khánh. Dữ Khánh từ lâu đã chú ý đến hành vi thân cận, lén lút của mông phá và mấy người lòng hành vân. Không biết bọn họ định làm cho quỷ gì, hắn không khỏi buông tiếng thở dài, chỉ còn lại mấy người mà thôi, vậy mà còn 2 lòng như thế. Nói thật.

Hắn cũng nhận ra được hướng Lan huyên không có ý tốt đối với mông phá, hắn chỉ là có chút cảm khái. Mọi người đều đã rơi vào tình cảnh này mà vẫn còn nội đấu, thực sự là khiến cho người ta không còn gì để nói. Nhưng mà hướng Lan huyên là một nữ nhân có chủ ý, hắn có nói gì cũng vô ích, người ta còn nói hắn đừng có quan tâm, nói rằng mình hiểu rõ đám người mông phá hơn là hắn. Nói rằng hắn mặc dù thông minh nhưng vẫn còn kém chút lão luyện.

Nếu như không có con ác chủ bài thì cân bản không phải là đối thủ của đám người mông phá. Mà một nhóm người bên hắn, trong lúc làm cái này làm cái kia, không biết đã bị rơi vào trong tay hướng lan huyên từ khi nào. Đến khi hắn nhận ra thì đã muộn, thậm chí bây giờ ngay cả hắn cũng không thể không trông cậy vào hướng lan huyên. Xem xét phía bên mông phá, rõ ràng cũng đã nắm mấy người long hành vân vào trong tay. Có thể nhìn thấy được và cũng có thể cảm nhận được, hai người lõi đời này đều không phải là kẻ an chay.

Chương 1456: Hai kẻ lõi đời (2)

Non xanh hùng vĩ, từ trên chỗ cao có thể mơ hồ nhìn thấy biển, một bóng người lướt vào tán cây đại thụ trên đỉnh núi, ẩn thân trong đó, chính là hướng Lan huyền. Đây chính là nơi nàng đã gặp mặt hoắc lãng lúc trước. Sau khi quan sát xung quanh một luật, nàng mới phiêu nhiên lướt xuống, chậm dãi bước đến vị trí mình đã đứng tối hôm qua, tiếp đó thì pháp gió xét dưới mặt đất một hồi. Rồi nàng đột nhiên xoè 5 ngón tay cách không chục một cái, từ dưới đất lập tức bay vuốt lên một cái bóng xanh.

một cây châm cải tóc màu xanh ngọc thoáng cái rơi vào trong tay nảng. Sau khi cầm cây châm nhìn kỹ một lúc, nàng bất trợt lại dơ tay cách không vùng ra một chảo, một con chim đang bay qua trên trời lập tức bị kéo xuống. Bị nàng túm giữ trong tay, tay kia từ từ dơ cây châm xanh ngọc lên, rồi đột nhiên đâm mũi châm vào đùi con chim đang vùng vẫy. Con chim đang dãi rụa vẫy cánh phành phạch đột nhiên cứng đờ, bất động, giống như đã hóa đá. Hướng lan huyền kình, ngạc.

Chất độc cho dù có độc đến đâu cũng không thể có tác dụng ngay lập tức như vậy à, ngay cả một chút xíu thời gian phản ứng cũng không có sao. Nàng chờ rút cây châm cài tóc ra, con chim lập tức liền sống động trở lại, lại bắt đầu vỗ cánh vùng vẫy dữ rội. Cây châm lại được cắm vào vết thương, con chim lại bị hòa đá. Rút châm ra, con chim cho ngái mắt liền sống động lại. Sau mấy lần lặp đi lặp lại, nàng buông lỏng tay ra, con chim lập tức tung cánh bay đi.

không hề có chút dấu hiệu chúng độc nào. Nàng lại nhìn cây châm trong tay, làm sao có thể không biết đây là một bảo bối tốt, nghĩ tới cảnh tượng Nam Trúc ngang nhiên cài ở trên đầu đảo qua đảo lại. Quả thực là khi người quá đáng, nàng không khỏi Giăng ngã cắn môi, mắng một câu, cầu thám hoa. Bất kể như thế nào, nàng có thể

chắc chắn một điều rằng đây không phải đồ giả, cây châm hoác lãng tìm về đúng là cây châm của Dữ Khánh. Nàng thi pháp dung động làm sạch cây châm.

Sau đó dơ tay cuốn tóc lên rồi lấy cây châm cải vào búi tóc mình, cải tóc kiểu này làm cho nàng có một vẻ đẹp khác lạ. Tiếp đó nàng lấy đầu to ra, dặn do nó, đi nói với hoác lãng, nói hắn nghĩ cách lại đến đây gặp mặt ta. Có hiểu ý ta không? Đầu to nhất nhấp nhô thân thể hai cái như hít đất. Hướng lan huyên âm thầm kinh ngạc, không biết Dữu Khánh làm sao có thể dạy bảo con hỏa tất suất này được như vậy. Nàng dơ tay đẩy ra, nhìn theo đầu to vẫy cánh bay đi.

Việc còn lại chính là chờ ở đây, tuy nhiên nàng cũng không có chờ đợi ngay tại nơi này, mà ẩn nấp ở gần đó. Đề phòng phía bên Hoắc lãng có vấn đề gì, mặc dù cảm thấy sẽ khó có khả năng bị lộ trong trường hợp dùng đầu to để liên lạc. Một mực chờ đợi cho đến khi ánh tà dương ưởng chiếu đỉnh núi nàng mới nhìn thấy một đội ngũ xuất hiện, người dẫn đội chính là Hoắc lãng, trông gã có vẻ như đang chỉ trò bố trí nhân thủ. Hướng Lan Huyên đã âm thầm chú ý tới điều này.

quan sát một chút liền nhận ra việc bố trí nhân thủ đó không phải để nhằm vào mình, tuy vậy Hoắc lãng vẫn mang theo một bộ phận nhân sự lên núi. Sau khi lên trên núi, Hoắc lãng lại phân tán người ra, để cho bọn họ đi giò xét các nơi. Đến khi chỉ còn lại một mình, Gã mới nhìn quanh nhìn quốc, không biết có làm cho hướng Lan huyên sợ hãi bỏ đi hay không, nhưng Gã đoán chừng hướng Lan huyên sẽ không ngốc như vậy. Chẳng bao lâu, Gã đột nhiên quay đầu xoay người lại, nhìn lên trên một cây đại thụ.

Gã nhìn thấy hướng lan huyên ở giữa đám cành lá vẫy tay với gã. Gã lập tức phi thân bay lên, không có trò hỏi gì, có chút lo lắng nhìn xung quanh, nhỏ rộng hỏi, không phải ngài nói rằng chúng ta không nên gặp mặt trực tiếp nữa sao. Nếu ta tiếp tục tới nơi này, thực sự rất dễ gây ra nghi ngờ. Hướng lan huyên dơ tay ra hiệu ngừng, ta biết, chỉ vì tình hình thay đổi, có chuyện nếu không nói trực tiếp với người mà nhờ một con con trùng truyền lời thì chưa chắc có thể nói. Được rõ rằng,

Chuyện mà Nàng nói rằng tình hình thay đổi chính là về cây châm này, trước đó Nàng không ngờ rằng đối phương có thể tìm ra nhanh như vậy. Hiện tại có một chút kế hoạch Nàng cần phải tiến hành sớm, tránh để đêm dài lắm mộng, Nàng phải nhanh chóng sắp xếp công việc chạy ra khỏi cửa linh phủ. Hoặc lãng nhìn xung quanh, ngài nói đi. Hướng Lan huyên, ngày mai, nếu như cổng tiên phủ không mở ra, ta sẽ giao tùng tích của mông phá cho ngươi, ta cần trò đổi với người làm cách nào để không khiến cho phía bên vân cồn nghi ngờ.

Dù sao ngươi cũng hiểu rõ tình hình bên này hơn ta. Mong Phá! Giao cho ta! Hoắc lãng có phần không hiểu. Hướng Lan Huyên giải thích, để cho bên phía Vân Côn bắt Mong Phá đi. Đây không phải là câu trả lời mà Hoắc lãng muốn nghe, gã không hiểu được, hỏi, theo báo cáo bên này nhận được, Mong Phá không phải được ngại cứu đi ở chỗ cự linh động sao. Phổ Nhã chắc hẳn sẽ không nói dối. Ý muốn nói là, vậy lúc đó ngươi cứu người ta làm gì?

Hướng Lan Huyên lạnh nhạt nói, trước khắc này khắc. Mong Phá trải qua cự linh động nhưng không biến thành cự nhân, chắc hẳn Vân Côn cũng rất quan tâm đến điều này. Đây không phải là lời nói thật, kỳ thực sau kịch biến cự linh động, khi Dữu Khánh tìm kiếm Nam

Trúc khắp nơi thì nàng đã cố ý tìm kiếm Mong Phá. Không phải ngẫu nhiên mà nàng và Dữu Khánh có thể gặp được Mong Phá. Lúc đó nàng đã có ý định đối với Mong Phá. Trong quá trình tìm kiếm Mong Phá, ca nhân nàng thực ra có gặp Cửu Hạp.

Nàng không cứu Cửu Hạp là bởi vì không có cách nào đưa đi. Cửu Hạp đã biến thành cự nhân, mang theo rất bất tiện, và mang đi cũng khó thể ẩn nấp, mang theo chỉ là một gánh nặng, vì vậy đành phải bỏ qua. Nàng cũng hoàn toàn có thực lực giải quyết Cửu Hạp để diệt khẩu, nhưng nàng không có làm như vậy, mà thuận nước đẩy thuyền để lại cho vân cồn. Bởi vì nàng và Cửu Hạp làm việc chung nhiều năm nên biết quá rõ về Cửu Hạp, nàng biết sau khi biến thành như vậy Cửu Hạp nhất định sẽ khai ra kỳ hạn 10 ngày kia.

Điều nàng muốn chính là để cho vân cô biết được một ít sự thật, đây là mấu chốt để nàng dẫn dụ vân cô rời khỏi lối ra tiên phủ. Chỉ khi biết được cổng tiên phủ sẽ không mở ra nữa, vân cô mới từ bỏ việc canh giữ lối ra, khi đó nàng mới có cơ hội thoát ra ngoài qua lối đó. Lúc này nàng có ý đồ bán đứng mông phá cũng vì lý do đó, nàng lo rằng lời khai của một mình kiều hạp không đủ tác dụng, vân cô có lo lắng có lửa dối hay không? Cho nên nàng gót thêm mông phá vào.

có thêm lời khai của mông phá, tự nhiên sẽ càng dễ làm cho văn côn tin tưởng. Nàng vốn tưởng rằng Su Vũ rơi vào trong tay bên đó y cũng sẽ khai ra, đầu lĩnh của 3 đại thế lực đều khai. Mức độ tin cậy rất rõ rằng, nàng không ngờ rằng Su Vũ thả chết chứ không chịu khuất phục, có chết cũng không chịu bán đứng. Điều này thực sự làm cho nàng cảm thấy đáng tiếc, chết thật đáng tiếc, chết quá

không đáng, không thể phát hùy, ra được giá trị của mình, và cũng có phân không phục Su Vũ.

Vốn dĩ nàng định đợi sau khi tìm được định hồn châm tiếp đó mới bán đứng mông phá, dù sao thì mấy người Dữu Khánh còn cần dùng tới định hồn châm để đối phó con cự côn kìa. Nàng vốn định dặn dò kế hoạch tiếp theo cho Hoắc lãng khi tới lấy cây châm cải tóc, nhưng không ngờ Hoắc lãng làm việc rất nhanh, nên kế hoạch của nàng cũng phải tiến hành sớm theo. Nhưng nàng sẽ không nói cho Hoắc lãng biết là để rụ vân côn rời đi, một khi tiết lộ điều này.

Hoắc lãng có thể sẽ biết nên nàng còn có cách khác mở ra cổng tiên phủ, đây con ác chủ bài của nàng, tuyệt đối không thể dễ dàng tiết lộ ra ngoài. Hoắc lãng không biết nàng sẽ dùng biện pháp gì để đối phó Vân Côn, người ta không nói, gã biết có hỏi cũng vô ích. Ít nhất gã cho rằng là ám sát bất thành muốn tìm biện pháp khác để tiếp tục, gã ngập ngừng hỏi là định tiết lộ nơi mong phá ẩn nấp sao. Hướng Lan huyên gật đầu, vấn đề là làm thế nào để tiết lộ địa điểm ẩn nấp cho Vân Côn?

Người trực tiếp nói ra là không thích hợp, sẽ khiến người bị hoài nghi. Tuy nhiên, người có thể áp dụng phương pháp tuần tra như vừa rồi để vô tình phát hiện ra nơi ẩn nấp của chúng ta, rồi quay về báo tin cũng được. Hoặc lãng kinh ngạc, nơi các người ẩn nấp, vậy chẳng phải là. Hướng lan huyên, người không cần lo lắng việc này, chúng ta tự nhiên sẽ rời đi trước đó, để các người bắt được người cần bắt.

Chương 1457: đến giờ

Hoắc lãng suy nghĩ một chút, có chút lo lắng nói, chúng ta lao đến đó, các người chạy thoát, duy chỉ có mông phá bị bắt, mông phá sẽ rất dễ dàng hòa nghi phía bên vân côn có nội gián. Hướng Lan Huyên nói với vẻ đùa dỡn, không phải chúng ta đã chuẩn bị sẵn nội gián giúp cho người rồi sao. Hoắc lãng sừng sốt, ngay sau đó bừng tỉnh hiểu ra, lê hoa. Hướng Lan Huyên gật đầu, thông minh, sẽ không trả xét đến người.

Nếu người là nội gián thì sẽ không phát hiện và bán nơi chúng ta ẩn nấp. Người chỉ cần để cho Kha Mật biết rằng Lê Hoa đã trước về việc bắt xử chúng ta. Ta muốn nhìn xem Kha Mật sẽ làm gì. Tốt nhất người hãy suy nghĩ thời cơ phù hợp, tránh để lão ta giết mông phá diệt khẩu. Hoặc lãng ngạc nhiên, mông phá không thể chết sao. Hướng lan huyên, ít nhất không thể để hắn chết trước khi bị thẩm vấn. Hoặc lãng à một tiếng, vậy thì hẳn sẽ không chết, Kha Mật chắc không dám tham gia đi bắt.

mong phá sẽ không rơi vào tay lão. Hướng Lan Huyên không hiểu, hỏi, vì sao? Ánh mắt Hoắc lãng nhìn nàng có chút quá lạ, Kha Mật nói rằng, nghe Vân Côn nói người che giấu Tu Vi, nói rằng Tu Vi của người kỳ thực là cảnh giới bán tiên. Ta cũng không biết lão ta có nói bê. Hướng Lan Huyên hiểu ý của gã, cười cười không trả lời, coi như đã thừa nhận. Thay thế, Hoắc lãng âm thầm tặc lưỡi không thôi, ý thức được nữ nhân này thật sự không, phải kẻ ăn chay.

che giấu thật sâu a, gã nhanh chóng đổi chủ đề, nếu là như vậy, vấn đề hẳn là không lớn. Hiện tại chính là thời điểm Phổ Nhạ yêu cầu mọi người xương năng tuần tra, Phổ Nhạ lại nhìn khà mật không vừa mắt, chắc hẳn không khó để ta tìm được cơ hội. Điều khó khăn là nếu trước đó ta chưa biết được khoảng cách vị trí các người ẩn nấp hoặc là phương hướng ở đâu, ta sẽ không biết nên dẫn đội đi hướng nào. Hướng Lan huyên, nếu tiên phủ mở ra thì không cần thực hiện kế hoạch.

Côn trùng đầu to biết được chúng ta ẩn nấp ở đâu, ta cũng sẽ dặn kĩ nó, nếu như cổng tiên phủ không mở ra trước chính ngọ ngày mai, con trùng đầu to sẽ nói cho người biết nơi chúng ta ẩn nấp. Một khi kế hoạch bắt đầu thực hiện, hãy để con trùng đầu to đến báo tin. Để đề phòng chuyện ngoài ý muốn, ngày mai, trước khi mặt trời lặn, nếu không thấy con trùng đầu to tới báo tin, ta coi như kế hoạch đã được bắt đầu, và sẽ nghĩ cách giữ mông phá lại đó đến đêm. Hoắc lãng suy nghĩ một chút.

Gật đầu nói, được. Đúng vào lúc này, hướng lan huyền vụi vàng nói, ta đi trước. Rồi nghe lập tức lướt đi. Hoắc lãng hơi giật mình, đang thắc mắc vì sao nàng ta rời đi vụi vã như thế, trợt nghe thấy có tiếng người lên núi, chỉ chốc lát sau liền thấy người mình mang theo quay trở lại trên núi phục mệnh. Trước khi trở lại địa điểm ẩn nấp, hướng lan huyền tháo cây châm cải trên tóc xuống, bởi vì nàng nghĩ tới việc mông phá đã nhìn thấy cây châm này khi Van Kohn bị ám sát.

Thấy nàng trở về, Giữ Khánh tự nhiên liền nhào tới bắt chuyện. Hướng Lan Huyên không quan tâm đến Hán, trước tiên đến gặp Minh Tăng hỏi thăm tình hình của Ô Ô, Ô Ô đã hiện ra nguyên hình vẫn còn đang ngây ngây dại dại, nốc miếng chảy đầy. Minh Tăng lắc

đầu, tỏ ý không có tiếng chuyển gì. Hướng Lan Huyên không còn cách nào khác đành bỏ đi, khi vừa trở về đến nơi mình khoanh chân đả tọa hàng ngày. Nàng bỗng nhiên quay người nhìn Giữ Khánh đi theo ở phía sau, người cứ lẽo đẽo đi theo ta làm gì vậy?

Chưa từng nhìn thấy Mỹ nhân sao. Âm thanh rất lớn, khiến cho mọi người quay đầu nhìn đến. Dữu Khánh há mùm như muốn nuốt trứng, khi định thần lại thì lập tức ngậm miệng, nhìn xung quanh một vòng, có vẻ rất bất đắc dĩ nhỏ rộng hỏi, Đại hành tẩu, cây châm đầu. Hướng Lan Huyên lạnh nhạt nói, trên người ta. Dữu Khánh đưa tay muốn lấy lại, Đại hành tẩu, thứ này ta mượn của Nam Trúc, ta phải trả cho hắn. Thứ này do ta tìm về, Nam béo phải cảm tạ ta chứ.

Ta muốn xem hắn cảm tạ ta như thế nào. À, có trả cho hắn hay không là chuyện của ta, không phải chuyện của ngươi, ngươi tránh sang một bên đi. Hướng Lan Huyên dơ tay đẩy hắn lào đảo tránh ra, sau đó khoanh chân ngồi xuống, không thèm để ý đến nữa. Dữu Khánh không nói nên lời, thôi được, hắn lại áp sát đến, nửa ngồi nửa quỳ, hạ thấp rộng hỏi, ngươi thật sự đặc biệt đi một chuyến chỉ vì để lấy cây châm sao. Hướng Lan Huyên, ngươi muốn nói cái gì?

57:00

Dữu Khánh hỏi thăm giò, không làm gì khác ư? Ngươi đoán xem? Không được! Ta nói nhà hướng đại hành tẩu, rốt cuộc ngươi đang làm gì vậy? Nói ra đi, nếu không ta thật sự không yên tâm. Đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết, dù sao cũng không có hại ngươi. Ngươi nói cho ta biết thì có sao? Ta có thể bán ngươi hay sao? Có lẽ ngươi

sẽ không, nhưng ngươi có thể đảm bảo những người bên cạnh ngươi cũng sẽ không bán ta không? Đừng tưởng rằng ta không biết.

Chỉ cần nhìn chút dấu hiệu là biết người đã nói cho tên to con kia và nam béo một số chuyện không nên tiết lộ ra ngoài, đúng không? Người có thể hoàn toàn yên tâm với hai người bọn họ, họ tuyệt đối sẽ không bán đứng chúng ta. Người có thể tin tưởng bọn họ, nhưng vì sao ta phải tin tưởng, dựa vào đâu để ta phải giao tính mạng của mình vào tay bọn họ? Vừa mới Bình Minh, bên bờ biển đã đứng kín người đủ kích cỡ, tất cả đều nhìn chăm chú vào giữa hai cây thạch trụ khổng lồ kia.

Đám phi si tứ cước xà vốn luôn bay loạn khắp nơi giờ cũng trở nên yên tĩnh. Vân Côn đã rời khỏi đỉnh thạch trụ, đứng lặng lặng trên mặt nước nhìn chằm chằm cổng vào tiên phủ, một vùng nước lớn dưới chân tĩnh lặng như một tấm gương. Dưới nước, đâu đâu cũng có thủy tộc và người giò xét bơi lượng khắp nơi. Thời gian dần trôi qua, khi ánh sáng rực rỡ nở rộ ở phương xa, phổ nhã khoanh tay trước ngược đứng bên bờ bình thản nói, đã đến giờ thỉn. Cưu Hạp ở bên cạnh vội khiem cung nói

Đại nhân yên tâm, chắc chắn không sai, đã thống nhất giờ này, trừ khi bên ngoài thất hứa. Trong ánh mắt hướng về cổng vào tiên phủ có sự mong đợi, cũng có sự oán hận, trong lòng lão ta đã có tính toán. Chỉ cần ra được bên ngoài, lão ta nhất định sẽ tìm mấy người lý đông tân để tính sổ, lão ta bị biến thành như vậy đều là do mấy người lý đông tân ban tặng. Không chỉ khoản nợ này, tất cả những ốt ức từng phải gánh chịu trước đây đều phải được tính toán rõ ràng.

Trong mắt của hầu hết người cử Linh Phủ đều có sự mong chờ, mong chờ thế giới đầy phồn hoa trong truyền thuyết ở bên ngoài. Cứ chờ đợi như vậy, mặt trời dần dần nhô lên khỏi mặt nước biển rồi từ từ lên cao, ngoại trừ sóng biển, ánh nắng và những chiếc vây cá lộ ra khỏi mặt nước, tất cả đều không thay đổi gì. Quả táo cổ của cứu hạp co giật, nỗi lòng cũng bắt đầu thấp thỏng bất an theo. Khi mặt trời treo cao trên bầu trời, những giọt mùa hôi trên chán lão ta bắt đầu lan xuống.

Giờ thin đã trôi qua và bây giờ là giờ tị, nhưng cổng tiên phủ không hề có dấu hiệu nào sẽ mở ra. Kha mặt đứng ở trên bậc cấp cách đó không xa, vẻ mặt trông có chút hả hê, thỉnh thoảng liếc nhìn cừu hạp. Sắc mặt Phổ Nhạ dần dần trở nên âm chầm, mơ hồ có thể nghe được tiếng thì thầm khẽ khẽ ở phía sau. Vân côn với một vầng sáng màu đen ở sau lưng thì có vẻ không nôn nóng, vẻ mặt bình tĩnh, nhắm mắt che đi sự u tối ở trong mắt.

đối diện với ánh nắng mặt trời im lặng chờ đợi. Y vẫn còn chờ đợi nên những người khác đều phải tiếp tục, nhẫn nại chờ cùng Y. Càng chờ lâu, nỗi lòng Cư Hạp càng thêm hoảng sợ, lão ta biết rõ, càng để vân côn chờ đợi càng lâu. Lát nữa lão ta càng phải xui xẻo, lão ta biết mình chắc chắn không có nhớ lầm thời gian ước hẹn, là đám người bên ngoài đã bội ước. Trong lòng lão ta trào dâng nỗi hận, hoắc lãng ở trong đám người đứng trên bậc cấp âm thầm nhìn quanh nhìn quất.

Dã biết kế hoạch của mình có lẽ sẽ phải bắt đầu. Khi mặt trời dần dần lên đến đỉnh đầu mọi người, văn côn rốt cuộc mở mắt ra, ngẩn đầu nhìn mặt trời trên bầu trời. Sau đó chậm rãi quay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía cừu hạp đứng bên bờ biển. Phổ Nhạy đột nhiên nhắc tay, chụp lấy gáy cừu hạp, bọt nước ẩm

ẩm văng tung tuế, cô ta đem lão ta đẻ vào trong nước biển ngay trước mặt mọi người.

Chương 1458: Kế hoạch có biến (1)

Cửu hạp nỗ lực rãi rụa ở trong nước, Tu Vi vừa mới thích ứng với cơ thể khổng lồ chưa bao lâu, bị phổ nhạ đè eff không làm gì được, bị sạc quá trừng, lượng lớn bùn cắt sạc vào trong phế phủ. Kha mặt nở nụ cười, nhìn cảnh tượng này với vẻ hả hê, nhưng khi nhìn thấy vân côn lóé lên lướt đến, lão ta lập tức kiềm chế lại, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. Nhìn thấy vân côn đến đây, phổ nhạ nhắc cửu hạp lên, kẻ sau ho khăn, rồi sạc ra một đống nước biển sen lẫn tạp vật.

Sau khi lấy lại hơi, nhìn thấy vần côn ở trước mặt, cư hạp vội vàng biện rải, Thượng Tiên, ta không có gạt ngài. Bên ngoài thật sự đã hẹn giờ thình hôm nay sẽ mở ra, là bên ngoài thất hứa. Có lẽ bọn họ sợ hãi, hẳn là sợ hãi sức mạnh của Thượng Tiên. Thật là một đám khốn nạn, bọn chúng đã bỏ rơi chúng ta, những người vào đây bán mạng cho chúng. Thượng Tiên, ta cũng là người bị hại. Cầu xin Thượng Tiên bỏ qua cho nhỏ, chỉ cần bỏ qua cho nhỏ.

Vì sống sót, lão ta đâu còn giữ lại được chút uy nghiêm nào của một vị đại hành tẩu đại nghiệp ti, rộng nói nước nở, có cảm giác nước mắt nước mũi đã sắp trào ra. Kha mặt dường như rất thích nhìn cảnh này, vẻ mặt bọc lộ rất rõ sự diễu cờt. Phổ nhạc cũng lên tiếng

hỗ trợ, thượng tiên, có lẽ hắn nói thật. Có thể nói ra lời này chứng tỏ cô ta thực sự muốn bảo vệ Cưu Hạp.

Không phải vì cô ta có hảo cảm gì với Cửu Hạp mà bởi vì Kha Mật rất có thủ đoạn. Có vẻ khá được vân côn Thượng Tiên trọng dụng, hơn nữa Lê Hoa, người cùng đi với Kha Mật, bây giờ đã trở thành Lê Hoa nương nương. Ngay cả cô ta gặp mặt cũng phải khách khách khí khí, nếu còn tiếp tục như vậy, cô ta thật sự không biết kết cục của mình sẽ như thế nào. Cần phải biết rằng, vị Thượng Tiên trước mặt này không chỉ thường xuyên thay đổi phu nhân, với thủ hạ đắc lực y đổi càng thường xuyên hơn.

cô ta làm sao có thể không e ngại Kha Mật. Mà tên Cửu Hạp này có vẻ cũng rất có thủ đoạn, ít nhất là giỏi đè eff Kha Mật hơn so với cô ta, giúp cô ta vực dậy tinh thần. Ở đâu có người ở đó sẽ có ấn oán, sẽ có đấu tranh. Vân Côn vẻ mặt không biểu cảm, hai chòm dâu dài nhẹ nhàng lay động bên khuấy miệng, y nhìn phổ nhạ, nhìn chầm chầm khiến phổ nhạ phải cúi đầu. Rồi quay sang nhìn chầm chầm Kha Mật, cất tiếng hỏi, Kha Mật.

Người nói xem phải xử lý hắn thế nào đây. Kha mật thoáng sửng sốt, rồi sau đó khóe miệng hiện lên nét cười ác độc khó nhận thấy, đang định bỏ đá xuống riếng, cho thấy phổ nhã quay đầu nhìn mình, ánh mắt nghiêm khắc lộ rõ vảy cảnh cáo. Lời nói đến bên khóe miệng lập tức phải nuốt chờ vào, đổi lời khác, bẩm thượng tiên, theo lý mà nói hắn không cần thiết phải nói dối như vậy, có thể thực sự là nguyên nhân bên ngoài. Không ngại cho hắn một cơ hội để lập công trục tội. Phổ nhã vội nói thêm

Đúng vậy, xin Thượng Tiên cho hắn một cơ hội lập công trục tội. Vân Côn làm thinh một lúc rồi một ngón tay ngoác lên, một cái cánh tay của Cửu Hạp bị kéo lên cao, trong ánh mắt kinh sợ của Cửu Hạp. Ngón tay Vân Côn cách không vạch xuống như dao, cổ tay của Cửu Hạp đang dơ lên lập tức đức liền như dao cắt đậu hủ, máu phun ra từ vết cắt, bàn tay rơi vào trong nước. Cửu Hạp đau đớn há to mùng, nhưng không dám phát ra tiếng. Phổ nhã cuối cùng cũng buông gã ra, đẩy gã một cái.

Còn không nhanh cảm tạ thượng tiên không giết. Cửu hạp nhanh chóng quỳ xuống trong nước để tạ ơn, khi ngẩn đầu lên lại, phát hiện vân côn đã biến mất, y đã trở về trên đỉnh thạch trụ, nơi đó có nhà gỗ mới dựng xong. Phổ nhạc thở phào nhẹ nhõm, quay lại nhìn thấy rất đông nhân viên còn đang tụ tập tại đây, lập tức không vui cất lời trách mắng, các người còn tụ tập ở đây làm gì? Xem áo nhiệt sao? Mọi người nhanh chóng tản đi, kha mật cũng thế. Nơi cửa sổ căn nhà gỗ

Lê Hoa đang đứng trước cửa sổ quan sát bên ngoài, thì lại bị Vân Côn ôm lấy từ phía sau. Lúc đầu Lê Hoa có phần không quen, về sau dần dần thích ứng với hành vi vô cùng thân mật của vị Thượng Tiên này. Bà ta cũng nhìn thấy được chuyện chảy ra bên ngoài, liên thử hỏi, Cổng Tiên Phủ sẽ không mở ra nữa sao? Vân Côn ghé đầu chạm tóc mai bên tai bà ta, cười lạnh nói, có trời mới biết là thật sự không mở ra nữa hay là giả không mở ra.

Lê Hoa để mặc cho Y ôm mình thân mật một lúc, bà ta đã nhận ra được, vị thượng tiên này tạm thời không có ý định rời khỏi lối ra này. Kha mật ở trên bờ thì nghẹn một bụng lửa rận, lão ta vốn tưởng rằng mình bọc lộ ra thiện ý thì phổ nhã sẽ bày tỏ chút hòa nhã với mình. Nào ngờ lão ta đã đánh giá cao lòng độ lượng của nữ nhân

này, cho dù đó là một nữ cự nhân. Nhưng phổ nhã lại gây khó dễ với lão, cô ta chất vấn lão khi nào mới quét sạch được chút dư nghiệt còn lại kia.

Ai bảo lão ta chủ động đề nghị với Vân Côn để ôm công việc này vào người. Từ việc này lão ta có được quyền lực điều động một ít nhân mã, và cũng bởi việc này lão ta trở thành mục tiêu công kích của phủ nhà. Nhưng ngoại trừ cuối đầu nhận, lỗi ra, lão ta không thể nói lại, bởi vì thực lực không bằng cô ta, lại còn không hiểu rốt cuộc Vân Côn suy nghĩ thế nào, dù sao người ta đã theo Vân Côn nhiều năm. Sau khi bị giáo hấn một chận xong, lão ta vừa mới trở về nơi ở…

đang phản nàn với hoắc lãng, chờ trong rừng núi xa xa vàng lên tiếng đánh nhau, hai người nhìn nhau, rồi lần lượt lao ra ngoài. Ra khỏi hang động, khà mật bay lên không trung nhìn quanh, sau đó lao về phía có đánh nhau. Bỗng nhiên có một bóng ráng to lớn xẹt qua kéo theo âm thanh ẩm ẩm như sấm dền, không cần nhìn lão ta cũng biết đó là ai, ngoại trừ phổ nhã ra không còn ai khác. Động tĩnh đánh nhau đang di chuyển, bất chợt có tiếng nổ lớn vàng lên, sau đó động tĩnh đánh nhau biến mất.

Khi Kha Mật chạy đến nơi thì cuộc do tranh quả thực đã kết thúc. Một nữ nhân bị đánh gục trên mặt đất, miệng sạc máu, lão ta không nhận ra được người này là ai, mắt mở to nhìn nữ nhân đó bị áp giải đưa đi. Sau khi được đưa về, có người nhận ra nữ nhân đó, hoặc lãng cũng nhận ra được, gã nói cho Kha Mật biết đó là thiên vệ đại danh đỉnh đỉnh của Siklanda, tên là Phượng Quan Vân. Cô ta là một yêu tu, bản thể là một con linh trí, sở trường phi hành.

rõ là, nữ nhân này không phải đi chung với nhóm người hướng Lan Huyên sao? Gã đã nói cho hướng Lan Huyên biết, hôm nay an ninh ở đây sẽ được tăng cường, tại sao còn sai nữ nhân này đến đây mạo hiểm chứ? Gã vốn đang chuẩn bị thực hiện kế hoạch của hướng Lan Huyên, sự xuất hiện của Phượng Quan Vân có phần làm sao trộn kế hoạch của Gã.

Gã không biết Phượng Quan Vân có biết nơi đám người hướng Lan Huyên đang ẩn áo hay không, nếu như biết mà không chịu được thẩm vấn, có lẽ kế hoạch sẽ phải thay đổi. Lỡ như cô ta không chống chịu được đến giờ tí theo kế hoạch của hướng Lan Huyên, bên này xuất phát sớm và xông thẳng đến truy bắt. Trong khi hướng Lan Huyên vẫn chưa kịp rời đi, vậy chẳng phải đã có chuyện rồi sao. Quỷ mới biết được nếu đám người hướng Lan Huyên xa lưới, khi bị thẩm vấn họ có khai ra gã hay không, cho dù là vì chính mình.

Gã cũng không thể để cho mấy người hướng Lan huyền bị bắt. Đúng như Gã dự đoán, người vừa bị bắt về, sau khi biết được lai lịch của cô ta, Phổ Nhạ và Cưu Hạp mất một tay lập tức thực hiện thẩm vấn. Căn cứ và một số khẩu cung lấy được lúc trước, bên này đã biết Phượng Quan Vân rất có khả năng đi chung với nhóm người thám hoa làng. Vân Côn rất coi trọng chuyện này, vừa nghe tin liền lập tức đích thân đến đây nghe ngóng. Ngay cả Lê Hoa cũng chạy tới đây xem náo nhiệt.

Nhìn thấy những người khổng lồ như Phổ Nhạ và Cưu Hạp thẩm vấn một phượng quan văn nhỏ bé như vậy. Vân Côn vừa chứng kiến liền không chịu được, Y thực sự lo lắng đầu ngón tay bọn họ chọc chết tù binh, vì vậy, Y trực tiếp yêu cầu đổi người, các người lui ra đi. Kha mật, người đến thẩm vấn. Kha mật sưởng sốt. Phổ Nhạ lập tức quay

lại, bày tỏ sự bất mãn, thượng tiên, người này là do chính ta ra tay bắt lấy. Vân Côn, người không biết tình hình bên ngoài.

Kha Mật biết rõ hơn người. Phổ Nhạ lập tức chỉ tới Cưu Hạp ở bên cạnh, muốn nói rằng bên ta cũng có người hiểu rõ tình hình bên ngoài, nào ngờ vân côn trực tiếp đưa ra quyết định, cứ quyết định như thế đi. Lời đã nói đến mức này, Phổ Nhạ đành phải nhỏ rộng tuân lệnh và lùi lại, chỉ là ánh mắt nhìn Kha Mật càng trở nên bất thiện.

Chương 1459: Kế hoạch có biến (2)

Theo cô ta, đây là công lao của mình, nhưng Thượng Tiên lại muốn cưỡng ép chuyển cho Kha Mật, sự khác biệt xa gần đã bộc lộ ra. Kha Mật cũng rất bất đắc dĩ, nhưng không thể từ chối, vẻ mặt nguyễn cưỡng, cố gắng tiếp nhận việc này. Có đôi khi lão ta không biết vần côn cố ý hay vô ý, một số yêu cầu của y khiến cho mâu thuẫn giữa lão và phổ nhạ ngày càng sâu hơn. Sau một trận tra tấn, Phượng Quan vần bị đánh cho thương tích khắp người, một cánh tay cũng đã bị bẻ gãy, nhưng vẫn rất cứng miệng.

không chịu nói điều gì. Kha mặt đứng ở trước mặt cô ta không có trực tiếp đe dọa hủy bỏ Tu Vi như thẩm vấn mấy người sô vũ, đám sô vũ có rất nhiều người trong khi Phượng Quan Vân thì chỉ bị bắt một mình. Nếu thật sự hủy bỏ Tu Vi, chẳng may cô ta cảm thấy như vậy sống không bằng chết và nhất tâm muốn chết, vậy thì đừng mong hỏi thêm được gì nữa. Lần này lão ta há mồm ói ra hai con

nhuyễn trùng, xoay bàn tay ra cho Phượng Quan Vân nhìn thấy, một tay thì bóp mở miệng Phượng Quan Vân ra.

Đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, một khi hai con con trùng này chui vào trong bộng ngươi, đảm bảo ngươi muốn sống không được muốn chết không xong. Ngươi thật sự muốn thử xem trước sao". Phượng Quan Vân liếc nhìn sắc trời, sau đó ánh mắt dừng lại trên hai con nhuyễn trùng ghê tẩm kia, cuối cùng lộ ra vẻ sợ hãi, miệng khàn khàn dên dỉ, ta nói. Hai mắt kha mật sáng lên, lập tức thả miệng cô ta ra, hỏi, có phải mấy người thám hoa lang đi chung với các người không?

Phượng Quan Vân, phải, ta biết các người muốn biết tông tích của bọn họ, ta có thể nói cho các người, nhưng ta có điều kiện. Đồng ý thì ta nói, nếu không đồng ý thì chết dễ hay chết xấu tùy các người, có thủ đoạn gì các người cứ việc sử dụng. Kha mật quay đầu lại nhìn Vân Côn, thấy y không có ý kiến gì, lập tức quay đầu lại nói, hãy nói ra điều kiện của người trước đi. Phượng Quan Vân, ta có thể không quan tâm tới người khác, nhưng nếu một trong ba người, Long Hành Vân…

Hoàng Tu hùng hay ta có kết cục không tốt, ta sẽ không nói. Kha Mật không thể làm chủ việc này, lão ta hiểu mối quan hệ giữa Phượng Quan Vân và hai người Long Hành Vân, chỉ là không biết ý Vân Cồn thế nào, cho nên lão ta quay đầu lại nhìn Vân Cồn. Vân Cồn lên tiếng, chỉ cần ba người các người thành tâm phục vụ ta, ta đảm bảo sẽ không có ai cố ý làm khó hay đối xử khắt nhiệt với các người. Đây là lời hứa ta có thể làm được, nếu đòi hỏi hơn nữa.

Vậy thì phải nhìn xem những người cứng cỡ nào. Kha mật cũng lập tức phụ họa, phượng quan văn, thượng tiên đã đích thân đảm bảo rồi, không biết chừng mực sẽ không được gì. Phượng quan văn suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu, ta nói. Tiếp đó cô ta nói ra mọi chuyện ngay tại chỗ, có những ai, nấp ở đâu. Hoắc lãng nghe thấy mà vô cùng lo sợ, địa điểm ẩn nấp không khác lắm với những gì đầu to cho biết cách đây không lâu. Sau khi biết được thông tin, lập tức triển khai nhân má.

hoắc lãng nhanh chóng tìm cơ hội dặn rò đầu to, thả đầu to bay đi, nói đầu to nhanh chóng đi báo tin. Nhìn bóng ráng đầu to biến mất trong núi rừng, gã vẫn khó tránh khỏi lo lắng, lỗi như đầu to xảy ra chuyện gì đó trên đường đi khiến cho tin tức không thể chuyển đến kịp lúc, vậy thì giác dối lớn. Điều may mắn duy nhất là, không biết vì lý do gì, văn côn dù đã biết được nơi ẩn náo của phạm nhân chính nhưng vẫn không có dấu hiệu sẽ đích thân xuất thủ.

y giao toàn bộ mọi việc cho Phủ Nhạ điều động và sắp xếp. Đối với điều này, Lê Hoa cũng có phần không hiểu. Nhìn đám nhân viên bận rộn, nhân cơ hội xung quanh không có ai, bà ta hỏi Vân Côn, Ngài nói hướng Lan Huyên cũng có cảnh giới bán tiên. Bên cạnh cô ta còn có hai, ba cao thủ cao huyền, vết thương của Phủ Nhạ vẫn chưa khỏi hẳn, nếu Ngài không bích thân ra tay, Phủ Nhạ có thể bắt được bọn hắn không? Vân Côn bình thản nói, đột nhiên bắt được Tù Binh vào lúc này.

Có trời mới biết đây có phải là kế Điệu Hổ Ly Sơn hay không? Điệu Hổ Ly Sơn? Lê Hoa sừng sốt, khó thể tin được, hỏi, Ngài Hoài nghi cổng tiên phủ này còn sẽ mở ra. Văn Côn cười ha ha, khuyên bà ta bình tĩnh, không sao cả. Khi rằng hướng Lan huyên kia có cảnh giới bán tiên nhưng cô ta vẫn còn trên lịch một khoảng cách lớn so với

phủ nhạ. Mặc dù phủ nhạ chưa khỏi hẳn vết thương, nhưng hướng Lan huyên cũng không dễ đánh bại được nàng ta trong khoảng thời gian ngắn.

Hơn nữa, cứ để Phổ Nhạ đi xem trước đi, nếu không phải là kế điệu Hổ Ly Sơn, nếu những kẻ đó đều có mặt, quãng đường này chẳng là gì đối với ta, đến lúc đó ta chạy đến cũng không muộn. Lê Hoa lại ngẩn người, chờ nàng ta giò xét rõ tình hình rồi mới báo cho Ngài, có phải đã muộn rồi không? Vân Côn, yên tâm đi, Phổ Nhạ có cách báo cho ta biết ngay lập tức. Lê Hoa àm một tiếng, người ta không nói rõ, bà ta cũng không tiện hỏi thêm gì nhiều.

Bây giờ tuy rằng bà ta đã trở thành lê hoa nương nương gì đó, nhưng quá trình này rất qua loa, ngay cả một nghi thức đơn giản nhất cũng không có. Chỉ công khai thông báo ra ngoài một câu mà thôi, chính bà ta cũng không dám thật sự coi trọng thân phận này của mình, ít nhất vào lúc, này bà ta tạm thời chưa coi là thật. Đội ngũ đã lên đường, Phượng quan vần mình đầy thương tích cũng bị áp giải đi theo, tại trước khi chưa xác nhận được những gì cô ta nói. Việc canh giữ là cần thiết và không tránh khỏi.

đồng thời cũng muốn cô ta chỉ dẫn địa điểm ẩn áo chính xác. Lần này Kha Mật không thể được nhàn hạ, tu vi của lão ta phải có ích, nếu phổ nhạ đánh nhau với hướng lan huyền. Lão ta và Cửu Hạp phải đi giữ chân Minh Tăng, mong phá và một nữ tu cao huyền khác không biết tên. Vì vậy, Cửu Hạp cũng lên đường đi theo với vết thương đứt tay, không ai quan tâm gã bị thương thế nào, chính gã cũng muốn giả vờ thờ ơ không để ý đến. Chỉ là phi hành đường dài trong không chung có phần mệt nhọc.

Bây giờ thân thể của Gã quá lớn, vì để tiết giảm sức lực, Gã tung nhảy lướt đi ở trên mặt đất. Chuyện đã đến nước này, việc này không sao cả, điều Gã cảm khái nhiều nhất chính là hướng lan huyên, nữ nhân đó vậy mà đã đột phá đến cảnh giới bán tiên. Mâu chốt là nàng ở ngay dưới mý mắt của Gã lâu như vậy mà Gã không phát hiện thấy bất kỳ manh mối gì, Gã dám khẳng định hướng lan huyên không phải sau khi đến đây mới đột phá. Nữ nhân này che dấu quá sâu, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy sợ hãi.

Lúc trước khi gã bộc phát oai nghiêm lên đầu nữ nhân này, sợ là nữ nhân đó đã nhìn gã như nhìn một người sắp chết. Làm thế nào nàng ta đột phá được đến cảnh giới bán tiên? Kết hợp với việc Vân Côn chỉ ra rằng đã có người tiến vào chữ yêu chi cảnh tắm rửa thiên tuyền, và tình trạng của Ô Ô mà phượng quan Vân khai ra. Có thể khẳng định Ô Ô và hướng Lan Huyên đã nói dối về chữ yêu chi cảnh, nói cách khác, rất có thể hướng Lan Huyên đã đạt được tiên duyên gì đó trong chữ yêu chi cảnh.

Kha mật cũng có nghi ngờ tương tự, chỉ là hai người đều không hiểu, nếu đều đã đột phá đến cảnh giới bán tiên, còn nhiều thời gian, cần gì phải chạy vào trong cữ linh phủ này để mạo hiểm. Tìm cớ hoặc cố ý làm ra chuyện gì đó dẫn đến không tiện đi vào, không phải là việc gì khó a. Hoắc lãng cỡi trên lưng một con phi xí tứ cước xa, nhìn chơi đất xa xa, trong lòng căng thẳng, gã rất lo lắng cho con con trùng tên đầu to kia. Sợ nó xảy ra chuyện trên đường đi.

Việc này không phải bình thường nha, chỉ cần hơi chút sai lầm sẽ kết thúc. Theo gã thấy, một con con trùng nhỏ như thế quả thực quá yếu ớt, mặc dù có linh tính. May mà đầu to không phải là một con con trùng bình thường, trên đường đi đúng là gặp phải một số quấy dày. Nơi đây quả thực có rất nhiều muông thú và phi trùng khác,

luôn có kẻ săn mồi muốn bắt nó nhưng đều bị nó vượt qua. Đầu to cũng biết tình hình khẩn cấp nên một đường vụi vã bay đi.

cuối cùng nó đã về đến nơi đám người hướng Lan huyên ẩn nấp với tốc độ nhanh nhất. Nhưng nó vẫn theo thói quen, trước tiên lẻn về với Dữu Khánh, lặng lẽ báo tin cho Dữu Khánh biết, để Dữu Khánh biết trước thông tin mà hoắc lãng, muốn thông báo cho hướng Lan huyên.

Chương 1460: không bình thường

Chuyện Gì? Phượng Quan Vân bị bắt, còn khai ra địa điểm ẩn nấp của bọn Hán. Dữu Khánh giật này mình, lập tức quan sát phía bên long hành vân, lúc này mới nhận ra đúng là Phượng Quan Vân đã không thấy lộ diện trong một thời gian rất lâu. Sao lại như mất hồn mất vía vậy? Rộng nói của hướng lan huyên đột nhiên vang lên bên tai Hán. Dữu Khánh gần như giật này mình, quay đầu lại, không biết vì sao nữ nhân này lại lặng im đến đây làm gì.

Hắn không biết hướng Lan huyền vẫn đang một chờ đầu to trở về, trải qua chuyện lần trước, nàng nghi ngờ đầu to khi trở về sẽ về bên này trước tiên nên nàng vẫn luôn âm thầm chú ý phía bên dữ khánh. Khi thấy hắn và mục ngạo thiết lén lút trốn ra nơi khác, nàng nhận ra có chuyện, lập tức đến đây kiểm chứng. Đầu to trở về hả? Hướng Lan Huyên hỏi. Dữ khánh suy nghĩ một chút, cuối cùng đưa

lá cây cầm trong tay cho nàng xem, trên là cây là những chữ viết đầu to vừa cào ra. Sau khi xem xong,

Hướng Lan Huyên cầu mảy lại. Phải nhanh chóng thông báo cho mọi người rời đi. Dữu Khánh vừa nói xong thì định đi báo cho mọi người, nhưng chật bị Hướng Lan Huyên dơ tay đẻ vào ngược chặn lại. Dữu Khánh không hiểu, hỏi, sao vậy? Hướng Lan Huyên, việc này có vẻ không thích hợp, tại sao Phượng Quan Vân lại chạy đến đó? Còn để bị bắt. Dữu Khánh nghi hoặc, hôm nay là ngày hẹn cổng tiên phủ mở ra, Long Hành Vân Saiko ta đi xem thì gì không bình thường.

Hướng Lan Huyên hỏi ngược lại Hắn, vậy vì sao người không phái người đi xem? Đương nhiên là ta. Dữu Khánh chỉ vào tim mình rồi lại chỉ lên đầu, tự nhiên là bởi vì Hắn đã biết cổng tiên phủ sẽ không mở ra như đã hẹn. Hướng Lan Huyên liếc mắt khinh bỉ, biết rõ đã hỏi vô ích, nàng làm biếng lãng phí thời gian, trực tiếp nói rõ, loại trừ lý do này. Trong tình huống bình thường, chúng ta sẽ không phái người đến đó, bởi vì chúng ta biết Vân Côn đang canh giữ ở đó.

Cho dù công có mở ra, chúng ta cũng không thể đi ra ngoài, động tĩnh lớn như vậy cũng không giấu dếm được, không cần phái người đến hiện trường mới biết được tình hình. Nhất là tại thời điểm này, vần côn rất có thể đang há miệng chờ, đang đợi chúng ta tự chui đầu vào lưới. Nếu thật sự muốn đi quan sát, cũng sẽ không để cho người có tu vi như người, hơn nữa còn biết rõ nơi chúng ta ẩn nấp đi giò xét, hoặc là đích thân ta đi, hoặc là để diệp à lang đi. Mong phá là tiền ti của ti Nam phủ.

đã xuất hiện bên ngoài làm việc nhiều năm, ta biết hắn quá rõ, hắn không thể phạm phải một sai lầm ngốc ngách như vậy. Hai sư huynh đệ nhìn nhau, hai người nghe cái hiểu cái không. Dữu Khánh, là do Lòng Hành Vân phái đi thì sao? Hướng Lan Huyên, người đã đánh giá thấp lòng trung thành của sích lan các tứ vệ. Ngoài ra, người cho rằng trong đầu óc của tên ngốc Lòng Hành Vân đó sẽ để ý đến việc hiện tại có thể ra ngoài hay không sao.

Tên ốc đó là một kẻ chưa thấy quan tài như thế nào là sẽ không rơi lệ, cho đến khi chưa rơi vào tình trạng chết đến nơi rồi, gã sẽ hoàn toàn không đặt nặng cái chết. X! Dữu Khánh kinh nghi hỏi, người rốt cuộc là có ý gì? Hướng Lan Huyên liếc nhìn về phía mông phá, không vội, nếu thật sự có chuyện, chúng ta đã gặp giác dối trước khi chờ được đầu to trở về. Nếu Vân Côn không trực tiếp xuất thủ, nếu bọn chúng còn đang điều binh khiển tướng, vậy thì chúng ta vẫn còn có thời gian.

để xem rồi nói tiếp. Nếu thực sự bọn họ muốn làm điều gì đó, chắc hẳn cũng sắp có hành động. Nhìn thấy bên này đang bàn luận gì đó, Mong Phá không thể ngồi yên được nữa, lão ta đứng dậy đi tới đi lui, khi Hoàng Tu Hùng nhìn đến thì nghiêng đầu ra hiệu bằng ánh mắt. Sau khi lão ta biến mất vào trong rừng, Hoàng Tu Hùng cũng lặng lẽ rời khỏi hiện trường đi vào chỗ sâu trong rừng, và nhìn thấy Mong Phá ở phía sau một thân cây đại thụ. Gã đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi.

Có chuyện gì mà phải tránh né các chủ của chúng ta? Mong phá vẻ mặt nghiêm trọng nói, ta đột nhiên phát hiện ra trước đó ta bỏ sót một vấn đề, phượng quan vần bán đứng bên này. Đúng vào lúc toàn bộ người Sích Lan các đều không có mặt tại đây, điều này có khiến cho bên phía vân Côn nghi ngờ hay không chứ? Những người khác

không biết thế nào, chứ Cư Hạp là người biết rõ mức độ quan hệ giữa các người, chỉ sợ khó thể tránh khỏi nghi ngờ. Một khi vân Côn nghi ngờ,

e rằng Phượng Quan Vân sẽ gặp nguy hiểm, như vậy chẳng phải chúng ta đã để cho nàng đi chịu chết sao. Vừa nghe được lời này, Hoàng Tu Hùng lập tức rơi vào sự im lặng chết chóc. Còn có một vấn đề nữa, nữ nhân hướng Lan Huynh kia cũng không phải kẻ an chay, ta rất hiểu nàng ta, nàng ta cực kỳ cảnh giác. Nếu tất cả chúng ta đều rời đi, một khi để nàng ta cảnh giác và có ý thức tránh né nguy hiểm, e rằng nàng ta cũng sẽ lập tức dẫn người bỏ đi. Chúng ta không có mặt.

Hướng Lan huyên cũng chạy mất, Phượng Quan vận dẫn người chạy tới vô hụt, ta thật sự không thể tưởng tượng được nàng sẽ gặp phải kết quả thế nào, ai. Hoàng Tu hùng hít thở dần trở nên nặng nề, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầu lâu khó nhìn trước mặt, gã không phải kẻ ngốc. Đã nhận ra được thủ đoạn của những đại lão làm mưa làm gió tại tu hành dưới này, đây là làm từng bước một, vấn đề là người ta dám nói ra, gã liền không còn lựa chọn nào khác. Quả táo cổ giật giật mấy cái, gã hỏi, ông có ý gì.

mong phá xua tay, không có ý gì khác, người yên tâm, ta hoàn toàn không có ép buộc người. Nhưng ta vẫn cảm thấy, nếu người có thể ở lại chấn an bọn hắn, mọi việc sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Ít nhất, Phượng Quan Vân sẽ an toàn hơn nhiều, không đến mức bận rộn không công. Hoàng Tu Hùng lại nhìn chầm chầm lão ta một lúc, rồi hỏi, long thiếu rơi vào tay ngươi, chẳng phải mặc cho người thao

túng. Mong phá lại xua tay, người lo lắng nhiều, nếu ta muốn thao túng hắn.

Có thêm người cũng đâu có khác biệt gì. Người yên tâm đi, chỉ cần các người đứng, vững gót chân ở bên phía vân côn, ta còn cần phải dựa vào các người, tuyệt đối không dám để cho Long Hành Vân thiếu một sợi tóc, ngoài việc rốc sức bảo vệ hắn ra, ta sẽ chỉ toàn lực bảo vệ hắn." Hoàng Tu hùng lại rơi vào sự im lặng chết chóc. Thời gian không còn nhiều A. Mông phá cất tiếng thở dài. Khi hai người xuất hiện lại trước mắt mọi người, Long Hành Vân có chút kỳ quái nhìn hai người, hỏi

Đi đâu vậy? Mong phá bình thản luốt về phía mấy người hướng Lan huyên. Hoàng Tu Hùng thì đến xát trước mặt Long Hành Vân, nhỏ rộng Dặn dò, các chủ, đã đến lúc đi rồi. Mong phá vừa hạ xuống trước mặt đám người Giữ Khánh liền hỏi, các người có ai nhìn thấy Phượng Quan Vân không? Đám người A Lang Đại Cô không biết chuyện có phần không hiểu ra sao, hai sư huynh đệ Giữ Khánh thì âm thầm nhìn kỹ người này. Tự hỏi không biết đang làm chuyện gì.

Lẽ nào việc Phượng Quan Vân bị bắt đúng như lời hướng Lan Huyên đã nói? Phượng Quan Vân Hướng Lan Huyên cười khúc khích, khô lâu đầu, ngươi vậy mà lại quan tâm tới cả người của sích lan các, tại sao ta nghe có chút buồn cười, định đào góc tường của đinh giáp thành sao? Mong phá, hướng Lan Huyên, ta không đùa với ngươi. Sau khi thay phiên canh trường, cô ta đi thật lâu vẫn chưa thấy trở về. Vừa rồi chúng ta đi tìm, phát hiện không thấy cô ta đâu nữa. Việc này rất bất thường.

Ta nói nha hướng Lan huyên, người cứ luôn có vẻ lén lút, sẽ không phải là người đã làm trò quỷ gì chứ. Hướng Lan huyên, cô ta xứng sao? Bây giờ không phải là lúc so đo chuyện này, người tốt nhất không nên rời trò gì. Mong phá chỉ vào mũi nàng cất lời cảnh cáo, sau đó quay sang phía dữ khánh, bàn tay hạ xuống thuận thế vỗ lên bờ vai dữ khánh. Liếc mắt nhìn hắn với ánh mắt không rõ có ý gì, sau đó quay người vẫy tay về phía lòng hành vân, gọi, đi!

Chúng ta mở rộng phạm vi tìm kiếm xem sao. Ở phía bên kia, Long Hành Vân và Hoàng Tu Hùng đương nhiên phối hợp, ba người rất nhanh liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Minh Tăng đang khoanh chân đã tỏa bên cạnh Ô Ô cũng mở mắt ra nhìn bọn họ rời đi. Hướng Lan Huyên hơi híp mắt nhìn theo, nét tươi cười trên mặt không thay đổi, dưa tay lên hoác ngón tay. A Lan đại cô được chỉ tới lập tức đến gần, bà ta không nhận ra rằng mình hợp tác làm theo một cách rất tự nhiên.

Hướng Lan Huyên nhỏ giọng căn dặn, người đi theo nhìn xem, đừng để cho bọn họ phát hiện. A Lang đại cô nhìn sang dữ khánh, thay hắn không có phản ứng gì, liền lặng lẽ rời đi. Nói đầu to đi luôn. Hướng Lan Huyên sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, kéo tai dữ khánh lôi đến gần, nhỏ rõng thỉ thầm.

Chương 1461: Mông phá thua rồi

đồng thời còn không quên bổ sung một câu, lưu lại dấu hiệu chỉ đường. Không chỉ yêu cầu đầu to, vừa rồi nàng cũng ra hiệu cho A-Lang Đại Cô để lại dấu hiệu chỉ đường. Đối với Dữu Khánh mà nói,

kéo tay ngay trước mặt mọi người là tật xấu gì vậy chứ? Hán nhanh chóng nhắc tay hớt tay nàng ra, ánh mắt nhìn hướng lan huyên có chút u oán, nào là chục đũng quần, nào là nhéo lỗ tai. Tại sao cứ thích động tay động chân như thế, ngay trước mắt bao người, hành động đó có vẻ ám mụi.

rất dễ khiến người khác hiểu lầm. Có một số việc từ lời nói và việc làm của đối phương, hắn đã mơ hồ nhận ra được. Chẳng hạn như giấc mơ ân ái trong bách hoa tiên phủ đêm đó, nhưng hắn không muốn đối mặt, bởi vì đó không phải điều hắn mong muốn. Nhưng hắn cũng không có kháng cự lại sự sắp xếp của đối phương, dù sao đó cũng là chính sự. Mặc dù hắn không hiểu rõ mong phá nhưng lúc này cũng nhận ra được hướng lan huyên đã đoán đúng, mong phá quả thực có vấn đề. Hắn đi ra phía sau một thân cây,

lấy đầu to ra Dặn dò một lúc rồi thả cho nó bay đi. Sau khi quay lại, hắn nhỏ rộng hỏi, mông phá đang làm gì vậy? Hướng lan huyên thoáng nhìn về phía Minh Tăng, Đại Hòa Thượng cũng đang nhìn chầm chầm nơi này, ô ô hiện ra nguyên hình vẫn còn đang chảy nước rãi, bộ dạng ngây ngốc. Thanh Ha đặt một củ đậu phỗng giữa mũi và môi hít không ngừng, như thể đang ngửi thứ gì đó có mùi tốt nhất trần đời. Bách Lý Tâm, An Gi, và tô thu tử thì đang canh trừng ở xung quanh rừng núi.

01:59

Nàng vừa quan sát xung quanh vừa nói, mong phá đại khái cho rằng mình không ra được nữa, theo phong cách làm việc của Hắn. Tự nhiên biết rõ đại thế ở phía bên nào, cho nên không có gì ngạc nhiên khi Hắn chuẩn bị cho kế hoạch lâu dài. Biết cổng không mở ra nữa, e rằng Hắn còn sẽ trách ta nhiều chuyện, không nên cứu Hắn

khỏi tay phía vân Côn. Dữu Khánh xoay truyền trong mắt, có vẻ hiểu ra điều gì đó, kinh ngạc hỏi, ý của người là, Phượng Quan Vân bị bắt không phải chuyện ngẫu nhiên.

Phượng Quan Vân có thể nghe lời lão ta sao? Hướng Lan Huyên, chỉ với chút mặt hàng xích lan các đó, ở bên ngoài chỉ có thể hù dọa loại người như ngươi, nếu không có thiên lưu sơn chống lưng, có rất nhiều người có thể làm thịt bọn họ. Ngươi cho rằng bọn họ có thể ngăn được mông phá ra tay ư. Mục ngạo thiết ở bên cạnh nhanh chóng nhìn quanh một vòng, rồi không nhịn được nhắc, vậy chúng ta đi nhanh thôi. Dữu Khánh, ngươi nhanh đi gọi mấy người Bách Lý Tâm về đi. Không gấp!

Hướng Lan Huyên lên tiếng ngăn cản, chờ chút đi, nếu thực sự giống như chúng ta đoán. Phổ nhã sẽ không một mình chạy đến trước để đánh rắn động cô cô thể khổng lồ của cô ta cũng không thích hợp để lén lút giò xét. Trước khi động thủ tất nhiên sẽ bao vây vùng này, trong chốc lát còn chưa đến được. Chúng ta vẫn còn thời gian. Dữu Khánh Giang tay nói, vậy cũng không cần chờ nha, rồi đi sớm một chút ít nhất có thể chạy được xa hơn, có thể an toàn hơn. Hướng Lan Huyên, nhìn quanh.

Chờ Hoàng Tu Hùng, có thể hắn sẽ quay lại. Hai sư huynh để kinh ngạc, dữ khánh không hiểu, hỏi, nếu bọn họ đã bán đứng chúng ta, còn quay lại làm gì. Bọn hắn thực sự không thể hiểu được suy nghĩ của những đại nhân vật này, dù sao bọn hắn cũng chưa từng thực sự có va chạm để hiểu rõ mấy người này. Hướng Lan huyên, chờ xem đi, đã mưu tính lâu như vậy bây giờ lại từ bỏ như thế này, ta

thực sự không cam lòng. Được rồi, Tu Vi nàng cao, lại cứ muốn làm chủ.

chỉ có thể nghe theo nàng. Lông Hành Vân, Mông Phá và Hoàng Tu Hùng vốn đã chạy đi xa, đột nhiên dừng lại trên đỉnh một ngọn núi. Bọn họ dừng lại vì lời nói của Hoàng Tu Hùng, các người đi trước đi, ta sẽ quay lại tìm các người sau. Lông Hành Vân kinh ngạc, không hiểu hỏi, vì sao phải quay lại tìm chúng ta sau. Cùng đi chứ. Mông Phá cũng giả vờ nói, đúng vậy. Hoàng Tu Hùng nói tiếp, ta phải lưu lại dấu hiệu chỉ đường.

để sau này Phượng Quan Vân thuận tiện tìm chúng ta. Các người đi trước đi, ta sẽ nhanh chóng quay lại. Mong phá vỗ chán nói, sai lầm, lẽ ra trước đó chúng ta nên nói cho Phượng Quan Vân biết nơi chúng ta sẽ đến ẩn áo, như vậy sẽ không gặp phải rắc rối này. Hoàng Tu Hùng, không sao, vẫn còn kịp, các người đi trước đi. Long thiếu, vậy chúng ta đi trước đi. Mong phá khuyên Long Hành Vân. Không thể dễ dàng cắt đứt liên lạc với Phượng Quan Vân.

Long Hành Vân đành phải gật đầu, Hoàng thúc, vậy Ngươi cẩn thận. Khi Mông Phá nắm lấy cánh tay Long Hành Vân định kéo bay lên thì Hoàng Tu Hùng đột nhiên gọi, các chủ. Long Hành Vân quay đầu lại nhìn gã, không biết gã muốn nói gì. Hoàng Tu Hùng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đầy cảnh cáo của Mông Phá nhìn chằm chằm vào mình, liền thay đổi lời muốn nói, Ngươi cũng phải cẩn thận. Long Hành Vân gật đầu ưu một tiếng, mọi người đều phải cẩn thận. Mông Phá nói thêm một câu.

rồi không chậm chễ nữa, kéo theo lòng hành vân nhảy vào trong rừng, không dám công khai bay ở trên trời. Hoàng Tu Hùng nhìn theo thở dài ra một hơi, cảm thấy bất lực, khi ô ô còn bình thường. Sô Vũ có mặt thì không có cảm giác như vậy, hiện tại gã chỉ có thể xoay người đi trở về nơi mình xuất phát. Khi bóng dáng của gã xuất hiện trở lại ở nơi ẩn nấp lúc trước, Dữu Khánh và mục ngạo thiết một người híp mắt, một người mở to mắt, ngay lập tức đồng thời quay đầu nhìn hướng lan huyên.

05:51

Chỉ còn thiếu mở miệng thốt lên nữa mà thôi, phát hiện nữ nhân này thực sự đoán như thần, Hoàng Tu hùng quả nhiên quay trở lại, ngay cả điều này cũng có thể đoán được sao. Trên mặt hướng Lan huyên cũng lộ ra nụ cười, nàng đã sắp chờ không nổi nữa, đang định kêu gọi mọi người rời đi. Cuối cùng gã đã quay lại, cho nên nàng nở nụ cười, nhạt nhạt nói một câu, mong phá thua rồi. Dữu Khánh nhỏ rộng hỏi, làm sao người đoán được gã sẽ quay lại. Hướng Lan huyên

Bởi vì mông phá sẽ không làm việc không chắc chắn. Hắn cũng có hiểu biết về ta, hắn biết nếu bọn họ biến mất quá lâu tất nhiên sẽ khiến ta cảnh giác. Nếu là ta, ta cũng, sẽ để lại một quân cờ để ổn định chúng ta. Người duy nhất có thể dùng để thao túng phượng quan vân và Hoàng Tu Hùng là Long Hành Vân. Mông phá tất nhiên sẽ giữ lại Long Hành Vân ở trong tay, phượng quan vân đã bị bắt, còn ai khác có thể quay lại bây giờ. Dữu Khánh tặc lưỡi ra tiếng, người đến rồi.

Hướng Lan huyên không đáp lại, cười tùm tỉm nhìn Hoàng Tu Hùng đang lướt đến. Hoàng Tu Hùng hạ xuống chắp tay chào mọi người, rồi hỏi, thám hoa lang, Long Thiếu vẫn chưa trở về sao. Biểu hiện

trên mặt giả bộ y như thật. Tất cả đều không phải ngày đầu tiên ra ngoài lan lộn, ai mà chẳng biết diễn kịch. Dữu Khánh làm như không có gì, nói, chưa thấy. Ngươi trở về đầu tiên. Hoàng Tu Hùng cao mày, cũng không biết Phượng Quan Vân đã chạy đi đâu.

Quên đi, chắc là bọn họ còn đang tìm kiếm. Chờ xem đi. Gá lại chắp tay thể hiện xin lỗi đã quấy giày, sau đó xoay người bay trở về bên kia, nghỉ chân dưới một cây đại thụ. Hai sư huynh đệ đã biết được mục đích của một chiêu này, với tình cảm của ba người sích lan các. Nếu muốn bán đứng bên này, chắc chắn sẽ không hy sinh người nào, dùng điều này để khiến bọn hán mất cảnh giác. Dũng tâm hiểm ác, khó lòng đề phòng, Dữu Khánh vừa nghĩ đến liền tức giận.

Thật sự rất muốn hỏi mông phá, đến thời điểm này rồi còn nội đấu thành như vậy, có ý nghĩa gì không? Hắn hơi nghiêng đầu về phía hướng Lan huyên, còn chưa động thủ sao? Còn phải đợi đến khi nào? Nếu cứ tiếp tục chần chứ nữa, thật sự để bị vay ở đây thì phiến phức lớn. Hướng Lan huyên ngạc nhiên hỏi, động thủ, động thủ cái gì? Dữu Khánh kinh ngạc nói, không phải người muốn bắt gã sao? Hắn biểu biểu môi về phía hướng Hoàng Tu Hùng.

Hướng Lan Huyên liếc mắt khinh bỉ, ai nói ta muốn bắt hắn? Dữu Khánh nghi hoặc hỏi, vậy người chờ gã quay lại làm gì? Đừng nói là hắn, ngay cả mục ngạo thiết cũng rất ngạc nhiên. Hai sư huynh đệ đều cho rằng hướng Lan huyền muốn bắt Hoàng Tu Hùng đem đi để sau này lợi dụng tình cảm sâu sắc giữa ba người sích lan cắc, náo loạn nửa ngày cuối cùng không phải. Nữ nhân này đang làm trò quỷ gì vậy chứ? Hướng Lan Huyên hỏi ngược lại.

Người biết dấu hiệu chỉ đường do diệp A Lang và đầu to lưu lại chứ? Dữu Khánh nghi hoặc hỏi, biết, người muốn làm gì? Còn có thể làm gì, tất nhiên là rời đi, chẳng lẽ còn muốn ngồi đây chờ chết sao? Hướng lan huyên cất tiếng cười lạnh, sau đó lớn tiếng nói, mọi người thu dọn một chút để rời đi nào. Khi nghe được lời này, mọi người ngồi, nằm đều ùn ùn đứng lên. Đặc biệt là Hoàng Tu Hùng, rõ ràng rất giật mình, gã vụi vàng lướt đến đây.

khẩn trương hỏi, hướng đại hành tẩu, đi đâu? Minh Tăng và Thanh Nha lần lượt đến đây cũng vẻ mặt nghi vấn. Hướng Lan Huynh nói, Phượng quan vần mãi không thấy trở về, ta lo lắng không biết có xảy ra chuyện gì không, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vì để ổn thỏa, mọi người nên chuyển đi nơi khác đi. Trước tiên đổi nơi đặt chân đã rồi tính tiếp. Hai sư huynh để Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu nữ nhân. Này đang sướng bài gì?

Minh Tăng và Thanh Nha có thể hiểu được điều này, an toàn đặt lên hàng đầu, cẩn thận là chuyện tốt. Còn Hoàng Tu Hùng thì ngây người, phí công phí sức bố trí nhiều như vậy, Đích Thân gã quay lại đây chẳng phải là để chấn an bọn hắn ư, tại sao phải chuyển tổ chứ. Vậy chẳng phải bọn gã đã ủng công bận rộn một trận, lại còn góp cả tính mạng Phượng Quan Vân vào đó sao?

Chương 1462: Bán chủ cầu vinh (1)

Bình thường vốn rất trầm ổn, vào lúc này Gã có phần không giữ được bình tĩnh, Gã khẩn trương hỏi, bây giờ chúng ta rời đi, sau đó các chủ chúng ta trở về không thấy mọi người thì phải làm sao bây

giờ. Hướng lan huyên, việc này dễ thôi, chúng ta để lại dấu hiệu chỉ đường, người ở lại đây chờ là được. Chờ mấy người Long Hành Vân trở về, ngươn dẫn bọn họ theo dấu hiệu chỉ đường để đi tìm chúng ta là được rồi. Hoàng Tu Hùng ngập ngừng muốn nói gì đó rồi lại thôi.

trong lúc nhất thời gã không tìm được lý do gì để thuyết phục mọi người ở lại. Lúc này, Hướng Lan Huynh nghiêng đầu nói với Giữ Khánh, Để ổn thỏa, chúng ta để lại hai loại ký hiệu chỉ đường đi. Ngay ra đó làm gì vậy, nói cho người ta biết ký hiệu chỉ đường đi chứ. Đang ngay người sừng sốt, bây giờ Giữ Khánh mới hiểu ra một chút, lúc chưa cần đến hai dấu hiệu chỉ đường là để phát huy tác dụng vào lúc này sao. Mặc dù Hắn vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc Hướng Lan Huynh đang làm cho quỳ gì.

Nhưng biết nàng làm như vậy tất có lý do. Hán lập tức vùng tay vạch trên mặt đất, một cái là mũi tên như móc câu thế này, một cái là như vết đốt cháy thế này. Hoàng Tu hùng ngẩn người nhìn chằm chằm hình ảnh ký hiệu chỉ đường. Cùng lúc này, Hương Lan Huyền nói với mục ngạo thiết, người định bỏ lại mấy người Bách Lý Tâm sao. Mục ngạo thiết lúc này mới tỉnh ra, thật sự đã đến lúc phải rời đi rồi, y nhanh chóng lướt đi kêu gọi mấy người Bách Lý Tâm đang canh gác.

Thanh Ha bỏ củ đậu phộng đang ngửi trên mũi xuống, vươn vai rũi người nói, ở đây mãi cũng chán rồi, đổi một nơi khác nhìn phong cảnh cũng tốt. Nhìn thấy Hoàng Tu Hùng vẫn còn đang ngơ ngẩn nhìn chằm chằm hình vẽ ký hiệu chỉ đường trên mặt đất, vẻ mặt có vẻ đang suy nghĩ mông lung. Y rũi bàn chân trần của mình tới xóa đi, Hoàng Huynh, theo ta thấy, Long Thiếu quay lại đây cũng không

cần phải tiếp tục đuổi theo nữa. Nghe ta khuyên một câu, cách cầu thám hoa xa một chút chưa chắc đã là chuyện xấu.

Y lắc lắc đầu, ra vẻ như muốn nói lão tử đã lỡ lên tạc thuyền, không còn cách nào khác. Sau khi Oho và So Vũ bị phế, thái độ nói chuyện của Y đối với người của Sik-Lan các có phần lên mặt. Dữu Khánh tiếp lời, Thanh ra, đang yên đang lành lại đi nói xấu ta làm gì chứ? Ta không có đắc tội người nhà. Thanh ra hừm một tiếng, rồi lại đưa củ đậu phộng cuối cùng kia lên trước mũi hít lấy hít để. Rất nhanh, Bách Lý Tâm.

tô thu tử đều quay trở về, Thanh Nha rất biết điều, thấy Minh Tăng nhắc ô ô lên, y liền nhanh chóng đi, để nhận lấy, để ta, để đó cho ta. Y biết rõ hiện tại Minh Tăng là ô rù lớn nhất của mình. Một nhóm người lập tức lên đường, biến mất ở trong núi rừng. Sau một lúc ở lại một mình ngây người ra đó, Hoàng Tu Hùng cảm thấy không yên tâm, gã lướt vào trong rừng tìm kiếm một hồi, quả như lần lượt tìm thấy hai loại dấu hiệu chỉ đường đã thống nhất trước đó.

Gã lần theo dấu hiệu tìm đến được ký hiệu chỉ đường tiếp theo, lúc này mới quay trở lại vị trí ban đầu. Đứng ở dưới cây, Gã thở dài, nhận ra mình dường như không còn lựa chọn nào khác, muốn hoàn thành kế hoạch của mông phá, Gã chỉ có thể ở lại đây một mình chờ bị bắt. Hành động của đám người đó mặc dù nằm ngoài dự đoán của mông phá, nhưng cũng may có để lại dấu hiệu chỉ đường có thể tìm được. Sau khi bị bắt, Gã vẫn có thể tiếp tục hoàn thành kế hoạch của mông phá. Đang đi nhanh trong rừng

Hướng Lan huyên trợt nhất tay ra hiệu, một đám người đi theo ở phía sau lập tức ngừng lại. Đứng ở trước một dấu hiệu chỉ đường mới tìm được, lần này hướng Lan huyên không đi theo dấu hiệu chỉ đường mà chỉ sang một hướng khác. Thám hoa lang ở lại một lúc, Đại Hòa Thượng, người dẫn bọn họ đi trước theo hướng này đi. Một đám người rời đi với sự nghi hoặc, bọn họ đều đã nhận ra có điểm khác thường.

Những ký hiệu chỉ đường nói cho Hoàng Tu Hùng biết này hoàn toàn không phải do bọn họ để lại mà rõ ràng là do người nào đó để lại trước đó. Bọn họ chỉ một mực đi theo những dấu hiệu chỉ đường này mà thôi. Nhưng bọn họ cũng không khó đoán ra chúng do ai để lại, A-Lang Đại Cô không có mặt ở đây. Chờ cho những người khác đã rời đi, hướng Lan Huyền mới nói với Dữu Khánh, lúc trước trên đường đi người đã nhìn thấy một ngọn núi có địa hình kỳ lạ, người còn nói ngọn núi đó nhìn hay, người nhớ nó phải không?

Người hãy đuổi theo bọn họ, sau đó dẫn bọn họ đến đó, không đi theo dấu hiệu chỉ đường nữa sao. Dữu Khánh chỉ vào ký hiệu phía dưới, rồi đột nhiên thần sắc biến đổi, dường như trật hiểu ra, mắt trận tròn hỏi, người định bán mấy người mông phá đi sao. Hoàng Tu Hùng và dấu hiệu chỉ đường là mối nhử người cố ý lưu lai cho đám người vân côn. Hướng Lan Huynh nở nụ cười, nhận thấy Đại Tài Tử chính là Đại Tài Tử, đầu óc rất nhanh chí, chỉ vừa mới chuyển hướng đi liền nhận ra được.

nàng lập tức hư lạnh nói, là mông phá bất nhân trước, nên không thể trách ta bất nghĩa, ta chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Dũ khánh xoay chuyển trong mắt, kết hợp một số manh mối phát hiện ra trước đó, hắn chép miệng nói, đánh giấm, người đã sớm có ý đổ với lão ta rồi, người đã có chủ định bán lão ta đi. Đây là lý do lúc trước người nói giữ lão ta lại còn có ít, đúng không? Á, đang nói, hắn trợt hết lên đau đớn, mặt meo mó biến dạng, hai chân khép lại.

kiễn đầu ngón chân lên. Hướng Lan huyên đã xuất thủ, vẫn sử dụng động tác quen thuộc, trực tiếp chụp vào đũng quần hắn, người thô tục với ai vậy hả? Ta cho người lên mặt phải không? Nếu, không làm cho Vân Côn tin chắc cổng tiên phủ sẽ không mở ra nữa, làm sao có thể dẫn rụ y rời khỏi lối ra? Chúng ta làm sao có cơ hội đi ra ngoài? Đồ lòng lang dạ thú, ta xuất lực không chịu cảm ơn ta, lại còn dám mắng ta. Hướng Đại Hành Tẩu Anh Minh

là ta ăn nói vụn về đã nói sai lời. Ngươi, ngươi thả tay ra trước đi. Dữu Khánh giọng nói ruôn rảy, dù sao lời cầu xin vẫn có tác dụng, cơ thể rất nhanh được thả lỏng, ôm lấy đũng quần xoay hai vòng rồi

mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi, ngươi không đi theo chúng ta sao. Hướng Lan huyên chỉ vào ký hiệu phía dưới, nói, ngươi ngốc vậy, ta không phải đang đi theo ký hiệu chỉ đường để tìm diệp A Lang và đầu to sao. Không tìm được họ.

Sau này bọn họ đi đâu để tìm chúng ta chứ? Ta tiện thể đi bố chí một chút. Người đi trước đi. Ta sẽ dẫn họ đi tìm các người sau. Được." Dữu Khánh thành thật đồng ý, cơn đau chưa tan, hắn không dám lỗ mãng. Vì vậy hướng lan huyên lập tức loái lên, biến mất. Dữu Khánh nhìn theo nhè nhè rằng, phát hiện loại ngữ nhân này thực sự là đáng sợ, vẫn là câu nói kia, người nào lấy nàng người đó không may. Giữa núi non trùng điệp bao la

Trong sơn cốc xanh tươi, suối chảy gióc rách vui tươi, nhưng Long Hành Vân thì không vui nổi, gã ngồi ở trên một tảng đá bên dòng suối, bộ dạng dầu dĩ không vui. Đang ngồi bên bờ suối để cho nước suối vỗ bờ bắn tung lên mặt, mông phá trợt đứng dậy, chỉ ra xung quanh, nói, nơi này rất tốt để ẩn nấp, trên vách đá còn có hang động có thể che mưa che gió. Nói đến đây lão ta dừng lại, chú ý thấy tâm trạng Long Hành Vân không được tốt lắm, hỏi, sao vậy?

Long hành vân cất tiếng thở dài, nhị thúc luôn đối xử với ta rất tốt. Nhị thúc của Gã Mong phá hơi sừng sốt, suy nghĩ một vòng mới hiểu ra là đang nói tới Ô Ô, Gã đang ái náy vì bỏ lại Ô Ô, điều này sẽ khiến Ô Ô bị bắt. Vì vậy lão cất lời an uỷ, việc này không có nghĩa là người vô tình vô nghĩa, chúng ta cũng không còn cách nào nữa. Nếu thật sự mang theo Ô Ô cùng rời đi, kẻ ngốc cũng biết chúng ta không phải đi tìm phượng quan vân, chúng ta căn bản đừng mong thoát thân.

Long hành vân lại cất tiếng thở dài, Gã làm sao có thể không biết lý lẽ này, nhưng cứ nghĩ đến việc đưa Ô Ô vào miệng cọp như vậy, lương tâm Gã thực sự khó an. Lý do duy nhất để Gã có thể tự an uỷ mình chính là lý do mà mông phá đưa ra. Ô Ô biết sự thật về cái chết của mẫu thân Gã nhưng lại không chịu nói cho Gã, chắc chắn có điều gì đó không thể cho người khác biết. Nếu như mình biết rõ sự thật về cái chết của mẫu thân.

mình làm sao sẽ bị lão giả như xương khô này xúi rục chứ? A-Lang đại cô ẩn nấp trong bụi cây dập dạp trên vách núi nín thở ngưng thần quan sát tình hình trong sơn cốc, bà ta lặng im bất động, không dám có chút động tĩnh nào, và tạm thời cũng chưa có ý rời đi, bởi vì bây giờ vẫn chưa thể xác định hai người mình đang theo dõi chỉ là nghỉ chân hay đã dừng chân ở đây. Sau một lúc kín đáo theo dõi, bà ta bỗng nhiên có cảm giác dường như có người đang nhìn mình từ phía sau.

18:45

bà ta vụt quay đầu nhìn lại theo trực giác. Quả nhiên nhìn thấy có người đứng sau một cây đại thụ, đó là một nữ nhân, nàng ta đang lộ ra nửa người nhìn chầm chầm vào mình. Sau khi nhìn thấy rõ người đó, bà ta mới thở phào nhẹ nhõm, người tới không phải ai khác, chính là hướng Lan huyên. Hướng Lan huyên sờ sờ đầu to trên bờ vai mình, sau đó vẫy vẫy tay với A-Lan đại cô. A-Lan đại cô lặng lẽ lùi ra sau, hai người đứng dưới gốc cây thì thầm một lúc.

Sau đó hướng lan huyên nhẹ nhàng tiến tới, trốn ở trên vách núi quan sát phía dưới một hồi. Nàng nhìn thấy mông phá và lòng hành vân bay vào trong một hang động trên vách đá, trong lòng đại khái đã xác định được, nên lặng lẽ rút lui. Hai người lại gặp mặt thì thầm

một lúc, sau đó hướng lan huyên dẫn à lang đại cô rời đi, còn đầu to được nàng dặn rò thêm một chút rồi để đầu to ở tại đây tiếp tục theo dõi.

Chương 1463: Bán chủ cầu vinh (2)

Hoàng Tu Hùng đang lặng im một mình giữa rừng cây đột nhiên quay người từ từ quan sát xung quanh, gã cảm thấy xung quanh bỗng nhiên quá yên tĩnh. Nơi đây vốn tương đối yên tĩnh, chỉ là gã đột nhiên có cảm giác bầu không khí trở nên càng yên tĩnh hơn, lúc trước còn loáng thoáng có thể nghe được tiếng con trùng mơ hồ kêu vang ở nơi xa. Bây giờ dường như không còn nữa, hiện tại gã chỉ có thể nghe thấy tiếng con trùng thỉnh thoảng vang lên khẽ khẽ ở gần đây. Gã lập tức phi thần bay lên, dừng ở trên ngọn cây.

nhìn thấy trong núi rừng xa xa thỉnh thoảng có bóng chim vẫy cánh phóng vuốt lên bay khỏi. Bởi vì biết rõ mình sắp đối mặt với điều gì, lúc này lòng cảnh giác của Gã đã căng đến đỉnh điểm, trong ánh mắt rõi nhìn ra xa hiện lên nét cài đáng. Mặc dù không nhìn thấy bất kỳ kẻ nào nhưng Gã biết, đã tới lúc, điều mình đang chờ đợi cuối cùng đã tới rồi. Ở phía sau một ngọn núi lớn, Phổ Nhạ đứng yên chờ đợi, bên cạnh còn có không ít người và phi xí tư cước xa ẩn dấu thân hình.

Cưu hạp ở bên cạnh thỉnh thoảng nhắc tay nhìn vết thương đứt tay đã được băng bó, có một điều gã phải thừa nhận, thuốc trị thương ở đây quả thực bất phàm, gã có thể cảm nhận được vết cắt đang khép lại. Một bóng người lướt tới, đáp xuống trên cành cây cao ngang

gương mặt Phổ Nhạ, chính là kha mật được phái đi điều tra. Kha mật quay nhìn phượng quan vân mình đầy thương tích bị áp giải theo rồi mới quay đầu lại bẩm báo, đại nhân, đã rò xét qua. Nơi đó quả thực có người, nhưng chỉ có một người.

là Hoàng Tu Hùng của Sích Lan các đang ở đó, những người khác thì không thấy đâu. Phượng Quan Vân ngồi ở trên cành cây từ từ đứng lên, mặt đầy vẻ khó thể tin nổi, không thể như vậy. Kha mật, có thể như vậy hay không thì không phải ta muốn, nói gì thì nói, mà thực tế ở ngay trước mắt. Phượng Quan Vân đầy kinh nghi bất định, lẩm bẩm nói, tại sao có thể như vậy. Phổ Nhã liếc mắt nhìn phản ứng của cô ta, rồi hỏi thuộc hạ tâm phúc ở một bên.

đã đánh rắn động cỏ để cho có người đào thoát hay sao? Thù Hạ ở bên nói, không có khả năng đó. Chúng ta bao vây phạm vi lớn để thu lưới là vì sợ có kẻ chạy thoát, lưới rất kín kẽ, chứ khi có người mượt báo trước mà thôi. Cửu Hạp chen vào một câu, hỏi Phượng Quan Vân, lúc trước bọn họ có ẩn nấp trong lòng đất không? Phượng Quan Vân lắc đầu, không có. Cửu Hạp suy nghĩ một chút rồi nói với Phủ Nhạ, đại nhân, việc đã đến nước này, dựa vào phán đoán là vô ích.

Chỉ có thể động thủ điều tra, có một bắt một, bắt xong hỏi là biết ngay. Phổ nhã khẽ gật đầu, hạ lệnh, động thủ đi. Rước lời cô ta lướt đi trước tiên, kéo theo tiếng xé gió như sấm dền bay đến trên không trung vị trí mục tiêu, lơ lửng trên cao nhìn xuống dưới. Hoàng Tu Hùng ở trong rừng ngởng đầu nhìn lên, khi nhìn thấy cô ta, gã diễn kịch cũng phải diễn cho giống. Lập tức quay đầu nhảy vào trong

rừng, thoáng chốc liền đụng phải bày phi xí tứ cước xà đông đúc ùn ùn vò tới.

Gã vội vàng bay lên trời, ý định bay vượt qua, bầy phi si tứ cước xà vù vù bay vọt lên bán theo, kha mật loé lên lướt đến. Ẩm, chỉ một âm thanh vang lên, Hoàng Tu Hùng đã bị đánh bắn ngược xuống đất như thiên thạch. Lượng lớn nhân mã tụ tập tới đây, bắt đầu triển khai lục soát kỹ hơn đối với vùng này, mỗi một thần cây, mỗi một tảng đá cùng mỗi tắc mặt đất đều không bỏ qua, sợ sợ có người trốn ở trong lòng đất.

Khi Hoang Tu hùng với tinh thần ủi oải mặt đầy máu tươi bị đưa đến trước mặt Phổ Nhạ thì gã thấy được Phượng Quan Vân, gã lập tức gào lên, Phượng Quan Vân, người đã bán đứng chúng ta. Phượng Quan Vân đang kinh ngạc không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao không giống với kế hoạch đã định ra, khi nghe lời này. Cô ta liền hiểu được thông tin đối phương truyền tới cho mình, cô ta lập tức kêu to đáp lại, à hùng, Thượng Tiên đã cam đoan sẽ không làm khó các chủ cùng người và ta, theo su thế hiện nay.

Cho dù chúng ta không cân nhắc cho mình thì cũng phải cân nhắc cho các Chúa. Giới sự khuyên bảo của cô ta, cuối cùng Hoàng Tu Hùng đã khai ra nguyên nhân và lọ tuyến đám người hướng Lan Huynh rời đi. Phổ Nhã lên tiếng ra lệnh, lượng lớn nhân mã bắt đầu điều chỉnh bố trí, lên đường lần theo dấu hiệu chỉ đường để đuổi bắt. Hoắc lãng cùng đi theo đội ngũ nhìn thấy chỉ bắt được một người thì âm thầm thở phào may mắn, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy.

Điều này khiến cho Gã không hiểu hướng Lan huyên đến cùng đang làm trò quỳ gì, diễn biến như vậy đến cùng là nàng ta có nhận được tin tức từ côn trùng đầu to hay không chứ. Nỗi lòng của Gã lại bắt đầu trở nên thấp thỏm bất an. Khi màn đêm buông xuống, hướng Lan huyên dẫn theo A Lang đại cô chạy tới trước một ngọn kỳ sơn thủy tú hào quang, sán lạn, sau đó gặp được đám người dữ khánh đang ẩn nấp ở đây. Thấy mọi người đều mạnh khỏe, hai nhóm người đến trước đến sau đều đã yên tâm.

Không thấy đầu to, cũng không thấy hướng lan huyên để cập đến, Dữu Khánh không thể không tìm cơ hội thấp rộng hỏi, đầu to đâu. Hướng lan huyên giải thích, người không thích hợp ở lại đó theo dõi, bởi một khi thấy trận truy bắt ập đến, sẽ rất dễ bị phát hiện, còn đầu to chỉ là một con con trùng, nó sẽ dễ dàng tránh được lục xót. Cũng đúng, Dữu Khánh khẽ gật đầu, đúng là không thể để cho A-Lang đại cô gánh chịu nguy hiểm đó.

Khi ánh mắt hắn quay trở lại trên khuôn mặt hướng lan huyên thì thoáng sững sờ. Chỉ thấy mái tóc hướng lan huyên phức phơ dưới ánh hào quang trong cực kỳ quyến rũ, hắn không khỏi nhìn ngần ngơ. Hướng lan huyên chú ý thấy điều này, khóe miệng hơi mở ra một nét cười mỉm, sau đó lắc lắc mái tóc dài đung đưa trong gió rồi dơ tay cuộn lên. Lấy cây châm màu xanh ngọc kia ra cải lên tóc, giữ búi tóc cố định lại, trong nháy mắt nàng lại có một vẻ đẹp quyến rũ kiểu khác. Giữ kh

Hỏi một câu cho có, tiếp theo, người dự định làm thế nào? Hương Lan huyên rõi mắt nhìn một chỗ ráng chiều phương xa, sau khi mong phá bị bắt, để xem Vân Côn có tin tưởng hay không. Nếu tin, Y tự nhiên sẽ rời khỏi lối cửa vào, khi đó chúng ta sẽ cơ hội. Dữu Khánh than thở, chỉ mong vậy, nếu Y vẫn không chịu rời khỏi thì

chúng ta làm gì tiếp theo? Hương Lan huyên, vậy thì lại thêm một bước nữa. Chúng ta sẽ tìm cơ hội bắt giữ lây hoa.

bắt phu nhân của Vân Côn làm con tin, không biết có thể rụ y rời khỏi hay không. Dữ khánh ngẩn ra, sau đó ánh mắt sáng lên, đã hiểu được, nước cờ lúc trước nữ nhân này đã thực hiện với Kha Mật và Lê Hoa có lẽ sẽ phát huy tác dụng vào lúc đó. Bất kể có được hay không, chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết, để không đi vào đường cụt thì phải nghĩ biện pháp. Nói chung đi bước nào tính bước đó đi. Rước lời, hướng lan huyền cũng thở dài một tiếng. Bầu trời đã tối đen.

âm thanh vù vù khác thường ở bên ngoài khiến cho mông phá và Long Hành Vân trốn trong hang đông trên vách đá phải cầm như hến, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại. Long Hành Vân cũng nghe được bên ngoài xuất hiện lượng lớn nhân mã đang lướt qua phía trên sơn cốc, hai người không biết có chuyện gì đang xảy ra. Mặc dù trời đã tối đen nhưng vẫn không ảnh hưởng đến quá trình truy bắt của đội ngũ Phổ Nhạ, để tránh ánh sáng chiếu sáng dẫn đến đánh rắn động cỏ. Phổ Nhạ chịu tập những ưu tu có thể nhìn thấy trong bóng tối tới tham gia.

Vì vậy dù trời tối cũng không gây chở ngại đến việc tìm kiếm dấu hiệu chỉ đường. Phổ nhạc ở trên không trung vừa mới lơ lửng trôi qua gần khu vực Sơn Cốc thì có người cưỡi phi xí tư cước xả tới báo. Đại nhân, thám tử đã tìm kiếm một đoạn đường rất xa phía trước nhưng không phát hiện thêm dấu hiệu chỉ đường nào. Phổ nhạc lập tức vùng tay lên, ra hiệu cho đội ngũ theo ở phía sau rừng tiến tới. Lượng lớn nhân mã chắc chắn phải theo ở phía sau.

Nếu tất cả đều ùn ùn xong tới sẽ khiến cho mục tiêu bị kinh động bỏ chạy, cũng là loại này đuổi bắt phương thức đích đáp có chi sách. Cô ta hỏi, địa điểm cuối cùng phát hiện thấy dấu hiệu chỉ đường là ở nơi nào? Người tới chỉ về phía một cái sơn cóc, tại trên vách núi đối diện. Phổ nhạc lập tức ra lệnh, triển khai đội ngũ, lục soát cẩn thận ở đó. Đội ngũ đi theo nghe lệnh hành động, các loại ánh sáng lũ lượt bùng lên. Hoàng Tu Hùng chú ý đến hoàn cảnh nơi này.

và kết hợp với phương hướng đã đi, sự nghi hoặc phần vần khó tan trong mắt, nói chung, sắc mặt gã rõ ràng không thích hợp. Kết quả, rất nhanh liền phát hiện được mục tiêu, hang động trên vách đá quá rõ ràng, muốn không bị kiểm tra cũng khó. Ở trong vòng vây của rất đông nhân mã, mông phá và lòng hành vân không có cách nào bỏ chạy, mông phá rất thức thời, nhức tay đầu hàng trước tiên. Lòng hành vân có phần sửng sốt, đầu hàng, gã không có thói quen đó, nhưng mông phá đã làm như vậy.

Gã cũng không biết nên làm gì mới được, kết quả bị người đánh gục ra đất. Sau khi hai người bị không chế kéo ra ngoài, Phượng Quan vẫn nhìn thấy thì khó thể tin nổi, cô ta vụt quay đầu lại nhìn Hoàng Tu Hùng. Sắc mặt Hoàng Tu Hùng cực kỳ khó coi. Mong phá đang có phần sợ hãi trợt nhìn thấy hai người bọn họ, giật mình kinh ngạc, không nhịn được phẫn nộ quá lớn. Hoàng Tu Hùng, người dám bán chủ cầu vinh, ta thật là mắt bị mù lại đi tin người có chung ca nghĩa đảm.

Hoàng Tu Hùng âm thầm kêu khổ, rất muốn bảo lão ta ngậm miệng, người kêu gào lên như vậy chẳng phải sẽ bộc lộ kế hoạch ưu. Long Hành Vân kinh ngạc sừng sốt nhìn gã chằm chằm, có nằm mơ cũng không thể tin được Hoàng thúc lại phản bội mình. May mà Hoàng Tu Hùng phản ứng cũng nhanh, ngay tại chỗ kêu to bù đắp, các chủ chỉ

cần thành thật hợp tác, Thượng Tiên đồng ý không làm khó chúng ta. Mong Tiên sinh, đám người thám hoa lang trốn ở đâu?

thành thật khai ra còn có thể giảm bớt đau khổ. Khi nghe được mấy lời này, Mông Phá và Lông Hành Vân đều thoáng ngứa người, ý thức được không đúng, đám người hướng Lan Huyên không bị bắt sao, không phải đi chung với Hoàng Tu hùng sao. Cửu Hạp lập tức nhận ra được sự bất thường từ phản ứng của bọn họ, gã nhanh chóng đề nghị Phổ Nhạ, đại nhân, tách bọn họ ra để thẩm vấn, tránh để bọn họ thông cùng. Phổ Nhạ gật đầu đồng ý. Quá trình lục soát khu vực với phạm vi lớn vẫn đang tiếp tục.

đồng thời thực hiện thẩm vấn mấy tù binh này.

Chương 1464: Xuất thủ bất phàm (1)

Không thể nào trùng hợp như thế, trừ khi bọn Hắn biết Phượng Quan Vân đã bị bắt, vấn đề là bọn Hắn làm sao biết được. Bên đó có gian tế của bọn Hắn hay sao? Ta biết rất rõ số người hiện tại của bọn Hắn, hơn nữa về thời gian và khoảng cách cũng là vấn đề, còn tam túc Ô Kia vẫn luôn ở bên cạnh bọn Hắn. Trừ khi ở trong số người tiến vào cự Linh Phủ vẫn còn có cảnh giới cao huyền mà bọn ta không biết, chẳng lẽ Văn, khúc đang làm thám tử cho bọn Hắn hay sao? Không đúng.

với trình độ thực lực và tính cách của Văn Khúc, rất không có khả năng đi làm thám tử cho bọn Hán. Đối mặt với thẩm vấn, Mông Phá

đã hoàn toàn chấp nhận thua cuộc, thái độ rất thành khẩn, rõ ràng là mong được đối xử Khoan Hồng. Trong quá trình thẩm vấn, sau khi biết được một số thông tin, Y lẩm bẩm nói ra những nghi vấn của mình. Sau khi nghi hoặc tự phân tích đến đây, dường như trật nghĩ ra một khả năng nào đó, Y đột nhiên ngẩn đầu, nói ra một câu, không đúng.

phía bên các người có gian tế của bọn hắn. Những lời này khiến người ngay khá kinh sợ, Phổ Nhạ và Cửu Hạp thoáng liếc nhìn nhau, trong ánh mắt nhìn kỹ của Phổ Nhạ rõ ràng có nét hoài nghi. Điều này làm cho Cửu Hạp vô cùng lo sợ, cũng may mà Phổ Nhạ lại nhìn về phía Kha Mật ở một bên, trong mắt cũng có phần hoài nghi. Kha Mật thì tựa như nhận được gợi ý, nhứng mày như hiểu ra gì đó, sơ cằm, vẻ mặt đam chiều.

Hoắc lãng đang chờ lệnh ở bên cạnh lão ta nghe nói vậy thì âm thầm kinh hãi, kín đáo liếc nhỉn khà mật. Phổ Nhã lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh tạm thời, gian tế. Người có chứng cứ gì? Mong phá, rất rõ ràng, sẽ không trùng hợp như thế, nếu không biết tình hình, tại sao lại bỏ chạy trước khi các người đến nơi? Cửu Hạp nói, Hương Lan Huyền nói cũng không sai, mãi vẫn không thấy Phượng Quan Vân về, với tính cảnh giác của nữ nhân đó.

quả thực có thể sẽ đặt an toàn lên hàng đầu, rất có khả năng tạm thời rời chỗ trước, chưa hẳn vì có người mật báo. Mong phá hỏi ngược lại, vậy giải thích thế nào về những dấu hiệu chỉ đường chỉ dẫn phương hướng cho các người đến đây? Nếu chỉ biết Phượng Quan Vân bị bắt, thì con có thể nói là thám tử ẩn nấp gần đó phát hiện các người bắt giữ cô ta. Nhưng có thể ung dung bình tĩnh làm ra dấu hiệu chỉ đường này thì chứng tỏ trước đó nàng ta đã biết

chuyện các người sắp hành động, và còn dự tính được thời gian các người xuất phát.

Từ đó nàng ta mới dám ung dung bình tĩnh thực hiện thủ đoạn này. Nếu không, phản ứng đầu tiên tất nhiên là rời đi trước rồi tính tiếp. Phía bên các người chắc chắn có gian tế do bọn hắn cài vào. Nói đến đây, Y cũng tức giận vô cùng, phát hiện mình đã bị hướng lan huyên đùa dỡn, mình vậy mà lại tự lấy đá ghè chân mình. Nghe đến đây, người tham gia thẩm vấn cùng người theo dõi thẩm vấn đều không nói lại lời nào nữa. Hoắc lãng âm thầm thấp thỏng bất an.

gã nỗ lực làm ra vẻ bình tĩnh, đồng thời trong lòng rất bội phục hướng lan huyên, như vậy mà cũng làm được. Tình hình đã đến mức như vậy rồi vẫn có thể cưỡng ép điều chỉnh về đúng kế hoạch, vẫn đưa được mông phá vào trong lưới. Quá lợi hại, thực sự quá lợi hại. Phổ Nhạ nhứng mày, đảo mắt nhìn những người ở đây, cuối cùng nhìn chằm chằm và hoác lãng. Kha Mật, theo ta được biết, tên tâm phúc này của người được ngươi lôi về từ trong tay bọn hán, đúng không? Cô ta có định kiến với Kha Mật?

cho nên để ý tương đối kỹ, vì vậy đã nắm giữ, được cả những thông tin về người bên cạnh lão ta. Hoặc lãng kinh hãi, vội xua tay nói, Đại nhân, ta không phải gian tế. Đại nhân chỉ hoài nghi, không có khẳng định chính là ngươi, kênh hay không sợ chết đứng, ngươi hoảng làm gì. Kha mật nhắc tay ra hiệu cho gã bình tĩnh, sau đó biện minh thay cho gã, Đại nhân, hắn không phải là gian tế. Có một điểm mong phá nói đúng, đó là vấn đề về khoảng cách và thời gian.

Chưa nói tới việc tu vi của Hắn là không kịp đi chuyển tin. Khi sự việc xảy ra Hắn vẫn luôn ở chỗ chúng ta, chưa từng rời khỏi, có rất nhiều người có thể làm chứng. Người báo tin Hắn là một người biết rõ Phượng Quan Vân đã khai ra, còn biết rõ chúng ta chịu tập nhân mã để nhằm vào bọn Hắn. Vì để giữ bí mật, trước khi xác nhận rõ ràng mục đích cuối cùng, những nhân viên liên quan đều không biết mục tiêu chúng ta đang nhắm vào sắp là ai. Ta nghĩ…

Rất ít có khả năng đích thân gian tế đi truyền tin, tên gian tế này hẳn là người có thể điều động vật biết bay hoặc lãng không có quyền lực âm thầm điều động. Ngay cả ta cũng không thể bí mật điều động nhân sự, sẽ không ai nghe lệnh, đại nhân biết rõ điều này, còn nếu điều động công khai thì chỉ cần hơi chút điều tra sẽ biết ngay lập tức." Lão ta rũ sạch hoài nghi cho mình và hoác lãng trước tiên. Cử hạp, không đúng nha, trên người kha mật ngươi hình như có không ít con trùng biết bay nha. Kha mật

Những con trùng của ta bay không nhanh, còn không nhanh bằng mấy tên cao võ, húng chi là khoảng cách xa như vậy. Không phải ta xem thường các người, nhưng không phải ai cũng có thể giao tiếp với con trùng, chúng vốn đã bay không nhanh, còn phải kéo theo mật tín để đi báo tin hay sao. Trước khi có ý kiến về ta, có thể dùng đầu óc suy nghĩ trước được không hả? Ai cũng có thể là nội gián, duy chỉ có ta là không thể. Mọi người ở bên ngoài đều biết chuyện giữa ta và những bán tin đó.

Lẽ nào chúng ta ở bên ngoài đã bố cục từ mấy chục năm trước rồi hay sao? Nếu xét kỹ, người đáng tỉnh nghi hơn ta rất nhiều. Việc khác lão ta có thể nềm mặt Phổ Nhạ mà nhẫn nhịn một chút, nhưng việc này lão ta nhất quyết không thể nhịn, cần phải mạnh mẽ phản kích. Người bị mắng là người không có đầu óc, cứu hạp tức giận,

nhưng Phổ Nhạ đã quát lên chặn lại, được rồi. Một nhóm lúc này mới ngừng tranh luận.

Việc lục xót vùng này không hề gián đoạn vì bên này đã có được lời khai, vẫn đang tiếp tục diễn ra, tuy nhiên cũng không kéo dài thêm quá lâu, cuối cùng đúng là không có chút thu hoạch nào. Khi nhân mã tập kết rút khỏi, Kha Mật có được một thời gian rảnh xung quanh chống người. Lão ta nhìn đám nhân mã đang chạy về điểm tập kết và trật hỏi Hoắc lãng, mối quan hệ giữa Lê Hoa và thị nữ bên cạnh bà ta thế nào. Lúc trước lão ta đã giao một nhiệm vụ cho Hoắc lãng, đó là lúc rảnh rỗi thì cố gắng theo dõi Lê Hoa.

Rựa vào mối quan hệ trước đó để sắp xếp thời gian tiếp xúc nhiều chút với những người bên cạnh Lê Hoa, lão ta không thể giao. Việc này cho người khác đi làm, bất kể là người bên ngoài đầu hàng hay là người bản địa cử linh phủ đều không thích hợp, chỉ có thể giao cho Hoắc lãng. Hoắc lãng suy nghĩ lại một chút, đáp, rất tốt, những thị nữ đó đều tất cùng tất kính đối Lê Hoa Nương Nương, biết ta và Nương Nương đã quen nhau trước đó nên cũng khá khách khí với ta. Kha mặt lường gã một cái

Đó là điều ta dặn người chú ý sao. Nhớ kỹ, sau này hãy chú ý quan sát xem thị nữ nào có mối quan hệ tốt với bà ta. Người dù sao cũng từng quản lý một thuyền hành, sẽ không phải là ngay cả điều đó cũng không hiểu chứ. Hoắc lãng thoáng sừng sốt, sau đó lập tức gật đầu liên lĩa đáp, đã hiểu. Được rồi, đi thôi. Kha mật lướt đi đến chỗ Phổ Nhạ. Hoắc lãng đứng tại chỗ thở phào một hơi nhẹ nhóm, khi gã đang định đuổi theo thì bỗng nhiên quay đầu lại.

Nhìn thấy một vật bay tới đây, rơi trên bờ vai gã, đó chính là đầu to. Nó định chui vào trong quần áo của gã, rõ ràng là muốn đi cùng, nhưng gã nhanh chóng đẻ nó lại, khẽ khẽ Dặn dò nó một chút. Sau đó thừa dịp không có ai chú ý, gã thuận tay ném nó vào trong một bụi cỏ, rồi bay về phía khà mật. Sau khi đội ngũ truy lùng rút khỏi nơi đây, đầu to phóng vuốt lên, nhanh chóng bay đi. Một đường bay qua thiên sơn Vạn Thủy.

37:38

Đầu to tìm đến địa điểm mục tiêu trên mặt đất, nó ở trong không trung bắn ra một đám đống lửa tí tách. Chẳng mấy chốc liền thấy trong núi có một người bay lên, hạ xuống trên ngọn đại thụ, đó là hướng lan huyền. Đầu to có thể nhìn thấy trong bóng đêm, nó lập tức bay đến. Hướng lan huyền đón nó, đưa nó về nơi ẩn thân, bứt một chiếc lá, để cho nó viết chữ ra đó. Đối với tiểu gia hỏa thông minh này, hướng lan huyền càng nhìn càng thích.

Nàng cảm thấy dùng nó còn tốt hơn cả con người và còn rất đáng tin cậy. Dữu Khánh vốn vẫn luôn âm thầm chú ý đến nàng thấy vậy thì cũng đến gần, phát hiện là đầu to trở về, tự nhiên liền áp sát vào nhìn xem tin tức đầu to mang về. Được biết đám người mông phá đã xa lưới, Dữu Khánh cảm khái lắc đầu, tội gì khổ vậy chứ? Hướng lan huyên hử một tiếng, cần người đồng cảm sao? Y vốn dĩ xem xét thời thế, muốn dùng bên đó làm đường lui.

chỉ khổ cực cho đầu to của chúng ta. Đầu to, người nói có đúng không? Nói xong vẻ mặt thương tiếc yêu chiều, đưa đầu to đến trước mặt, cách không vuốt nó một cái, tuy nhiên, vẫn phải nhớ người tiếp tục khổ cực trở lại bên cạnh hoác lãng, dặn dò hoác lãng nghĩ cách tìm hiểu tung tích cụ thể của Nam béo càng sớm càng tốt.

Nàng biết dữ khánh quan tâm đến Nam béo, nếu rời đi thì phải mang theo Nam béo cùng đi, không tìm được Nam béo, không thể thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.

Chương 1465: Xuất thủ bất phàm (2)

Bên này lúc trước từng có đốc thúc hoác lãng, nhưng thông tin hoác lãng nhận được là, ngay cả người của Vân Côn ở phía bên kia cũng không rõ hiện tại Nam Béo và Văn Khúc ở đâu, không biết hai người đang làm gì, nói là đã trốn đi thì không giống, bởi vì thỉnh thoảng sẽ chủ động xuất hiện gây ra động tĩnh không nhỏ. Chờ đến khi người ở đó ngay tin chạy đến lại phát hiện họ đã chạy mất người, thật sự không biết hiện nay hai người đang nấp ở đâu. Sau khi biết tin, bên này cũng cảm thấy quá lạ.

chủ động gây ra động tĩnh, hai tên đó đang cùng nhau làm gì vậy chứ. Nhìn theo đầu to bay đi, Dữu Khánh rất lo lắng cho Nam Trúc. Lo lắng những động tĩnh thỉnh thoảng gây ra đó phải chăng là bởi vì Nam Trúc tái máy tay chân, lại đang đi khắp nơi để tìm bảo vật hay không. Khi hai người quay trở lại trong sơn cốc phía dưới, Trột phát hiện thấy Minh Tăng đang đứng ở cửa hang nhìn bọn hán. Nơi đây có không ít khe hở giống như hang động, to có nhỏ có, có cái thích hợp để ẩn nấp.

có cái không thích hợp. Chỗ Minh Tăng xem như là nơi có hoàn cảnh tốt nhất, ông ta ở chung một chỗ với thanh nhà, còn trong trường ô ô có thân thể rất lớn. Hai người đi đến, còn chưa kịp mở miệng do hỏi, Minh Tăng đã nói ra trước, mấy người lòng hành vân tại sao còn

chưa tới. Hướng Lan Huyên, không biết, Minh Tăng, có phải bọn họ đã xảy ra chuyện hay không? Nếu như đã hỏi thẳng và mấu chốt, Hướng Lan Huyên cũng không tiện lừa gạt ông ta, hẳn là đã rơi vào tay vân côn.

chỉ có thể nói là tự làm tự chịu. Bọn họ xem xét thời thế, cảm thấy chúng ta không có tương lai, tự tìm, hỏa phúc tự chịu. Đại hòa thượng, người cũng đừng có hao tâm tổn chí nữa." Nghe được lời này, Minh tăng cao mầy, Thanh Nha ở trong hang cũng đi ra, mặt hiện nét kênh ngã. Hướng lan huyên đảo mắt nhìn qua hai người, bởi vì cửa hang tương đối nhỏ, nằng dơ tay gạt Thanh Nha ra, đi vào chỗ sâu nhất bên trong nhìn xem tình hình của Ô Ô.

Thấy gã vẫn còn chảy nước rãi, bộ dạng ngay dại, nàng không nhịn được lắc đầu thở dài, rồi đanh xoay người đi ra ngoài. Trong màn đêm, trên đỉnh thạch trụ khổng lồ giữa biển, sau khi nghe báo cáo tình hình, vân côn cất tiếng lẩm bẩm, gian tế. Chỉ có một tiếng như vậy, trên mặt không hề có biểu hiện gì khác, thậm chí còn không có sai người đi điều tra gian tế, theo kiểu hoàn toàn để mặc cho người bên dưới tự xử lý. Y quan tâm nhiều hơn đến mông phá, gọi người đưa mông phá tới.

kiểm tra nhiều lần rồi giữ lại hỏi kỹ tình huống. Không bày tỏ thái độ gì, để cho tự làm mới là điều khiến người ta sợ nhất. Đám người không biết làm thế nào mới có thể để cho Thượng Tiên hài lòng, nên chỉ có thể cố gắng biểu hiện thật tốt. Cần phải điều tra nội gián thì nỗ lực điều tra, Dương Nghịt cần phải lùng bắt thì cũng ra tăng mức độ lùng bắt. Mấy ngày sau, có một tin tức từ xa vượt trùng Dương đưa đến, sau khi nghe tin, Phổ Nhã khẩn cấp đến báo cho Vân Côn.

Vân Côn đứng ở trong cửa sổ căn nhà gỗ đơn giản hơi lộ vẻ kinh ngạc, chỉ trong nhái mắt. Ba nghìn nhân mã trong vòng 10 dạm bị diệt hết. Phổ Nhạ lơ lửng trước cột đá. Mặt hướng về phía nhà gỗ, gật đầu đáp, đúng vậy, bọn họ cố ý gây ra ồn ào, thu hút lượng lớn nhân mã tiến đến bao vầy. Sau đó đột nhiên lóe lên vô số kiếm quang, toàn bộ nhân mã trong vòng 10 dạm, bao gồm cả phi xí tư cước xà trên bầu trời và trong núi.

Gần 3.000 tính mạng bất ngờ bị chém giết chỉ trong nhái mắt, kinh khủng là núi rừng không bị hư hại gì, chỉ có nhân mã của chúng ta bị giết. Trong vòng 10 dạng không có một ai may mắn thoát khỏi. Đó là cảnh tượng những người ở ngoài 10 dạng nhìn thấy, chỉ thấy kiếm quang, không thấy kẻ động thủ. Người của chúng ta chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng đáng sợ như thế, tất cả đều rất sợ hãi, không dám đến gần hơn. Lê hoa ở trong nhà gỗ nghe nói như vậy thì vô cùng kinh ngạc.

Vân Côn hít một hơi thật sâu, Nam Béo vẫn đi chung với lão nhân đó sao? Phổ Nhạ, chắc hẳn là vậy. Vân Côn thần tình nghiêm trọng, xuất thủ bất phàm. Xem ra là tên mập đó xuất thủ. Hãy tìm hiểu xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì lại khiến hắn đại động can qua như thế. Theo quan điểm của Vân Côn, tên Nam Béo đó vốn vẫn luôn giả ngây giả dại để ẩn dấu thực lực. Hiện tại xem ra quả thực là như thế, quả nhiên là thâm tảng bất lộ. Tìm hiểu thì tìm hiểu.

Nhưng tâm trạng của Vân Côn vẫn nặng chiếu, Y phát hiện cho đến nay những kẻ mình đối phó đều chỉ là đầu thừa đuôi thẹo, cao thủ chân chính vẫn chưa bao giờ trực tiếp ra tay. Y biết rõ mình kẹt tại nơi này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, cho dù có nguy hiểm nhưng Y nhất định cần phải đối mặt, lỡ như đó chỉ là thủ đoạn hù dọa gì đó thì sao? Bọn hắn một mực không muốn đối mặt với Y

chính là mối nghi ngờ lớn nhất. Đồng thời cũng có rất nhiều điều không giải thích được, nếu thật sự có cao thủ nào đó.

Vậy rốt cuộc cao thủ kín tiếng đó chạy vào đây đang làm gì, chẳng lẽ là đang tìm thứ gì hay sao? Vâng, Phổ Nhạ đáp lời và cũng nhận định người xuất thủ là Nam Trúc, bởi vì cô ta đã trực tiếp giao thủ với Văn Khúc. Biết rõ Văn Khúc không có thực lực như thế, điều này có thể cho thấy rằng phán đoán của Thượng Tiên là chính xác. Vào lúc này, có người bay lên bẩm báo, Thượng Tiên, từ phía tây tới báo, họ bắt được một con vượng lớn pháp lực cao thầm. Hình như lạc đường.

đi lang thang khắp nơi, có chút khờ dại, nếu không khó thể bắt được nó. Họ hỏi có cần áp dải đến đây hay không. Vượng lớn khờ dại, phổ nhạ thoáng sửng sốt, rồi quay đầu lại nhìn vân cồn. Từ việc bắt được đám người mông phá, phía bên này đã biết được khá nhiều thông tin, biết Ô Ô sau khi ngây dại thì hóa ra nguyên hình đại vượng. Cũng biết bạch quang linh thể đó phải là Ô Ô, là người bị mắc kẹt trong cử linh phủ.

Văn Côn cũng rất muốn biết rõ tình hình của các tiên phủ khác. Mà hiện tại, chỉ có hai người y biết chắc đã từng tiến vào chư yêu chi cảnh, đó là ô ô và hướng lan huyên. Cho nên, bất kể ô ô có thực sự bị ngây ngốc hay không, y đều muốn đưa tới trả hỏi. Một chút. Vì vậy, y ra hiệu cho Phổ Nhạ, nói, người đích thân đến đó, lập tức đưa hắn đến đây. Vâng. Phổ Nhạ đáp lời, rồi xoay lại hỏi người đến báo.

đã lục xót qua khu vực phát hiện được đại vượng hay chưa? Cô ta lo lắng khu vực đó có thể là nơi đám người thám hoa lang ẩn nấp.

Người bẩm báo trả lời, đã lục xót trong phạm vi lớn, không có phát hiện gì. Phổ Nhạ trầm mặc một lúc, sau khi hỏi rõ vị trí cụ thể, cô ta quay sang chảo vân côn xin lui, rồi lập tức bay đi. Một luồng gió ẩm ẩm như sấm sét cuốn qua, Kha Mật đang ở trong núi rừng bên bờ biển Ngẩng Đầu nhìn theo.

Tự hỏi không biết vị đại nhân này lại đi làm chuyện gì. Lão ta không biết, sau khi đưa mấy người mông phá về tới, Phổ Nhạ đã thẩm vấn hay hỏi ra thêm được điều gì, những người đó nằm trong tay Phổ Nhạ, Phổ Nhạ cố ý tách lão ta ra khỏi việc này. Bởi vì không được tham dự, nên lão ta âm thẩm có chút lo lắng. Mấu chốt là Phổ Nhạ đang cố ý gạt lão ta sang một bên không sử dụng, việc chứ lùng Dương Nghịt cũng thuyết phục Vân Côn giao cho Cửu Hạp phụ trách.

Lý do là vì khà mật lão chậm chạp không có tiến triển gì, đổi người khác thử xem, vì vậy Vân Côn đã đồng ý. Những chuyện này cho dù lão ta nhờ Lê Hoa hỗ trợ cũng vô ích. Lão ta cảm nhận được Phổ Nhạ đang từ từ gạt lão ta ra ngoài lề và hạ thấp vai trò của lão ta trước mặt Vân Côn. Một khi lão ta mất đi vai trò của mình với Vân Côn, hậu quả sẽ khó lường, nên lão ta đương nhiên phải lo lắng. Sau một khoảng thời gian,

Tin tức về một cao thủ ở một đại lục khác trong nhái mắt siết chết 3.000 nhân mã trong vòng 10 dặm cũng lan truyền ra trong phạm vi nhất định ở bên này. Hoặc lãng, người đóng vai trò là tai mắt để tìm hiểu tin tức cho Kha Mật. Sau khi biết được thông tin liền trước tiên nói đầu to gửi tin tức trở về, rồi sau đó mới chạy đi gặp Kha Mật, báo tin cho lão ta. Vô số kiếm quang trong nhái mắt dọn sạch 3.000

nhân mã trong vòng 10 dặm, chỉ thấy kiếm quang không thấy người, đây là công pháp gì?

kham mặt lẩm bẩm với bộ dạng rất kinh ngạc. Điều khiến lão ta kinh ngạc không phải là số lượng và phạm vi sát thương mà là phương thức sát thương, đối với vân cồn. Việc giết 3.000 người trong phạm vi 10 dạm có lẽ cũng không khó, dựa vào tu vi cường đại để trực tiếp tung ra đòn tấn công trong phạm vi lớn là được. Vấn đề là núi non không bị ảnh hưởng, cỏ cây không bị xáo trộn, nhưng 3.000 nhân mã giải ra ẩn nấp tại các ngốc ngách trong phạm vi 10 dạm đó lại bị chén giết trong nhảy mắt. Đó là khái niệm gì

Và như thế nào có thể làm được? Nghĩ kỹ về điều này thật là đáng sợ. Hoặc lãng nói, người ngoài tới ở phía bên kia chúng ta biết cho đến nay hình như chỉ có Văn Khúc và Nam Trúc. Là một trong hai người bọn họ sao? Kha mật, người đang nói dẫn sao? Nếu bọn họ có bản lĩnh như vậy, còn cần. Nói đến đây liền ngừng bặt, lão ta kinh nghi bất định. Nói, cái chết của A Bồng rất kỳ quặc, khi A Bồng chết hai tên này cũng có mặt ở đó.

Lẽ nào thật sự có kẻ che giấu thực lực ưu? Hoặc lãng ước gì có người ẩn giấu thực lực mới tốt, nên thử hỏi, tiên sinh, ngay cảm thấy người thi chuyển ra chiêu này có thể đấu một chận với Thượng Tiên không? Nếu có thể đấu được, còn cần phải trốn tránh sao? Kha-Mật Kinh thường nói nhưng vẻ mặt thì chầm lặng, rõ ràng rất lo lắng, nếu Vân Côn không bịt lại, lão ta thật sự đã đi vào tuyệt lộ.

Chương 1466: Thành toàn cho các ngươi

Đúng lúc này, không trung bên ngoài lại có động tĩnh như sấm sét, vừa nghe liền biết là phổ nhạ trở về, đi nhanh, trở về cũng nhanh. Hai người nhanh chóng lướt ra khỏi cửa hàng nhìn xem, phát hiện đúng là phổ nhạ trở về, đang bay về phía cột đá khổng lồ giữa biển. Kha mật rõi mắt nhìn ra xa, sau đó lộ vẻ kinh ngạc nói, đó là ô ô ư. Bọn họ đã bắt được ô ô rồi sao? Rước lời liền lướt đi. Hoặc lãng không nhìn thấy rõ, nhưng cũng không biết.

Gã giật này mình, không phải Ô Ô đi cùng với đám người hướng lan huyên sao. Tại sao lại bị bắt, đã xảy ra chuyện gì? Gã tức thì có chút lo lắng, nhưng gã không có tư cách trực tiếp đến gần vân côn, nên chỉ có thể ở xa ngước đầu chờ đợi. Kha mặt hạ xuống trên đỉnh thạch trụ, vừa nhìn liền nhận ra đúng là Ô Ô đã hiện ra nguyên hình với vẻ mặt ngay dại và miệng chảy nước miếng. Trên người có nhiều vết thương bê bét máu, không biết do ai gây ra.

Vân Côn đã ra khỏi nhà gỗ, Đích Thân đặt tay lên người ô ô để thi pháp kiểm tra. Lê Hoa cũng xuất hiện ở bên cửa sổ, tò mò quan sát. Phổ Nhạ liếc nhìn khà mật mặt giày tự tiện đến đây xem náo nhiệt, mặc dù có chút không vui nhưng đang ở ngay trước mặt Vân Côn nên cũng không tỏ ra quá mức khó chịu. Thấy Vân Côn tự tay cười bỏ cấm chế trên người ô ô, cô ta liền tiếp tục bẩm báo, chỉ cần không bị chọc tức, hắn sẽ một mực hồn siêu phách lạc như vậy. Nếu bị chọc giận

Hắn sẽ lập tức nổi điên lên và tấn công bữa bãi, quả thực không bình thường, hỏi gì cũng không biết trả lời. Sau khi kiểm tra, Văn Côn phát hiện con đại vượn này mặc dù bị chút thương tích nhưng không thấy có vấn đề gì khác, không khỏi hỏi, thật sự đã ngu ngốc

rồi sao. Phổ Nhã không biết vì sao Y lại hỏi như vậy, tên Ô Ô này đã biến thành ngu ngốc khi ở chỗ đám người hướng Lan Huynh rồi, nếu không thì làm sao sẽ rơi vào trong tay bọn họ.

Rõ ràng là gã đã trở thành gánh nặng và những người đó lại không thích hợp giết chết gã, mang theo thì không tiện nên chỉ có thể từ bỏ. Vân Côn cũng chỉ tùy tiện hỏi cho có mà thôi, trước tiên dẫn đi trong giữ, để ta nghĩ xem có cách nào chữa chị hay không. Vâng, Phổ Nhạ nhận lệnh, dô tay nhắc con đại vượng kia lên. Trước khi rời đi, cô ta liếc nhìn khà mật, thấy lão ta không có ý định rời đi, trong mắt còn sáng lên vẻ kỳ lạ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

cô ta cố kìm nén sự bất mãn trong lòng rời, đi trước. Kỳ thật đây chính là điều cô ta bất mãn nhất đối với Kha Mật, ngay từ đầu Kha Mật đã luôn bỏ qua cô ta để tiếp xúc trực tiếp với Vân Côn. Không như Cửu Hạp, mọi việc trước tiên đều trao đổi với cô ta, về phương diện đối nhân xử thế, Kha Mật quả thực kém hơn Cửu Hạp không chỉ một chút. Đây cũng là một trong những nguyên nhân chính để cho người khác chơi đùa cổ thì trở thành cổ sư, còn lão ta chơi đùa cổ thì trở thành cổ ma.

Vân Côn chú ý thấy Kha Mật chưa đi, hỏi, người có việc gì sao? Kha Mật trước tiên liếc nhìn hoa, sau đó đến gần trước mặt Vân Côn, nhỏ giọng nói, không phải Thượng Tiên đang hỏi ô ô có phải thật sự đã trở thành ngu ngốc rồi hay không sao? Nhỏ cũng có suy nghĩ như Thượng Tiên, có chút hoài nghi, mấy người sích lan các vừa bị bắt, hán liền xuất hiện. Xuất hiện không sớm cũng không muộn, có phải quá trùng hợp rồi hay không? Lão ta đâu phải có cùng suy nghĩ?

Chẳng qua là muốn tìm cách thể hiện nhiều chút trước mặt Vân Côn, nỗ lực suy nghĩ xem Vân Côn suy nghĩ gì. Vân Côn dơ một ngón tay vuốt chom dâu dài chữ bát bên khóe miệng, liếc mắt nhìn lão, rõ ràng là đang chờ nghe lão ta nói tiếp. Kha Mật không dám tiếp tục lấp lừng, nhỏ rộng thì thầm, nhỏ có một kế, có lẽ có thể thử ra được hắn có phải ngốc thật hay không? Có lẽ còn có thể nhân cơ hội tìm được nơi ẩn nấp của đám người hướng Lan Huyên.

Lê Hoa đứng trước cửa sổ không biết lão ta đang thị thầm điều gì với Vân Côn, chỉ thấy Vân Côn chầm mạc vuốt chòm dâu một lúc rồi lên tiếng, đi nói phổ nhạ đưa tất cả bọn họ đến đây. Vâng! Kha mặt mặt đầy mừng dỡ nhận lệnh rồi đi. Không lâu sau, phổ nhạ quay trở lại cùng lão ta, phổ nhạ còn mang theo Ô Ô quay lại, ngoài ra còn có Mông Phá, Hoàng Tu Hùng, Phượng Quan Vân và Long Hành Vân. Mấy người sau nhìn thấy Ô Ô cũng xuất hiện ở đây thì đều kinh nghi bất định.

Không biết đã xảy ra chuyện gì. Long hành vân mấy lần ngập ngừng như muốn nói gì đó, rất muốn gọi nhị thúc nhưng rốt cuộc không thể gọi ra, rồi tiến tới cùng những người khác, đồng thời thi lễ chào vân cồn. Sau đó phổ nhạ lên tiếng trước, thượng tiên, không biết triệu tập bọn họ đến đây có gì dặn dò. Vừa rồi cô ta có hỏi Kha Mật, nhưng Kha Mật nói rằng không biết. Lão ta không biết mới là lạ, chính vì nguyên nhân này mà cô ta càng ghét Kha Mật hơn.

Vân Côn không đáp lời cô ta mà nhìn chằm chằm mấy người phía sau, các người là yêu tu, tu hành hóa thành người không dễ dàng. Nếu lòng các người đã hướng tới cuộc sống con người, bản tỏa quyết định ban thưởng các người một lần tiên duyên, để cho các người trở thành con người chân chính. Vừa nghe được những lời này, sắc mặt mấy yêu tu đều đại biến, mơ hồ đoán được điều gì đó

nhưng không dám xác định. Phổ nhã sừng sốt, nhanh chóng quay nhìn khà mật, thấy lão ta vẻ mặt bình tĩnh, hiển nhiên đã biết trước.

nên càng thêm hận lão ta. Có thể đoán được, nhất định là lão ma đầu này đưa ra ý tưởng tôi nào đó, và Thượng, tiên lại bỏ qua cô ta trực tiếp làm theo. Mong Phá có phần kinh nghi bất định, ta không phải yêu tu, gọi ta đến đây làm gì. Mà ô ô thì vẫn giữ bộ dạng ngây ngốc chảy nước xãi như cũ, kha mật âm thầm quan sát, không phát hiện có bất kỳ mảnh mối gì. Lông Hành Vân trực tiếp mở miệng hỏi, xin hỏi Thượng Tiên.

chúng ta làm sao có thể trở thành con người thực sự. Vân Côn, tiên giới sắc lệnh, lệnh cho bản tọa quả lý nhân tuyền, tịnh hóa một phương. Nếu các người đã thành tâm quy thuận vào bản tọa, bản tọa tự nhiên sẽ thành toàn cho các người một lần cơ duyên, độ hóa các người. Nhân tuyền, mấy yêu tu trái tim rùn lên, bọn họ đã biết được các thông tin liên quan từ những tù binh bắt được trước đây. Tám giữa nhân tuyền có thể hóa thân thành con người thực sự, nhưng toàn bộ tu vi sẽ trở về số không.

và trở thành người thường đúng nghĩa. Là tu sĩ, bất kể là yêu tu hay là nhân tu, có mấy ai bỏ được tu vi của mình. Mấy yêu đương nhiên không muốn làm, Phượng Quan Văn lập tức cao rộng phản đối, thượng tiên, lúc trước Ngài đã đồng ý, chỉ cần chúng ta thành tâm phục vụ, Ngài sẽ không làm khó chúng ta, vì sao bây giờ thất hứa. Văn Côn, ta độ hóa cho các người tại sao lại trở thành làm khó dễ các người rồi chứ. Sau khi các người trở thành người,

Bản tọa sẽ ban thưởng tiên duyên cho các người, để tu vi của các người có một ngày càng tiến bộ hơn. Người hỏi Phổ Nhạ mà xem, muốn trở thành tâm phúc của bản tọa, có ai chưa từng trải qua nhân tuyển chứ? Trừ khi các người không muốn thành tâm phục vụ bản tọa, như vậy bản tọa cần gì phải lưu lại tính mạng cho các người? Dưỡng hổ gây họa hay sao? Đến lúc này, kẻ ngốc cũng có thể biết rõ lời này có nghĩa là gì, nếu nghe lời đi ngâm nhân tuyển thì còn có thể sống sót.

Nếu không nghe lời sẽ chết ngay lập tức. Mấy yêu giận mà không dám nói gì, lòng đầy đau buồn và phẫn nộ, lòng hành vân nhìn về phía mông phá, cảm thấy tất cả đều do bộ xương khô này gây ra. Nếu không phải nghe theo lời y thì làm sao có thể rơi vào kết quả thế này, gã lập tức chỉ vào mông phá, hỏi, con hắn thì sao? Mông phá chỉ hy vọng vân côn sẽ quên mình, bây giờ lại bị chỉ thẳng, tức thì kinh hồn bạt phía, rất muốn mắng gã, người chỉ bậy bạ gì vậy chứ?

Y nước khan một ngụ, quả táo cổ co giật mấy cái. Vân Côn bình tĩnh nói, Hắn đã là con người, tu vi hiện tại cũng có thể được trọng dụng, bản tọa đang lúc rất cần người, Hắn thì thôi đi. Mong phá, bản tọa không nuôi người nhàn dỗi, người hộ tống bọn họ đến nhân tuyển để độ hóa đi. Cần phải đưa đi nguyên vẹn, đưa về nguyên lành. Phổ Nhạ sẽ nói cho người biết chi tiết cụ thể. Người có thể làm được không? Mong phá như được đại xá.

Lập tức chắp tay cam kết, Thượng Tiên đã có lệnh, mong phá dù sông pha khói lửa cũng không trối từ, nguyện quên mình phục vụ, tuyệt đối không dám sai lầm. Thầy y không có bị gì, còn sẽ đẩy bọn họ vào hố lửa, ba người lòng hành vân chẳn đầy hận ý. Dù sao, thì mọi việc đã được quyết định như thế, bọn họ không thể kháng cự

được. Hoắc lãng đang lẳng vàng ngoài cửa hang, nhìn thấy Kha Mật lướt tới, lập tức hỏi, tiên sinh, là ô ô phải không? Kha Mật ưu một tiếng.

Dặn giò, ta có việc phải đi ra ngoài một chuyến, người ở đây chú ý nhiều một chút, biết không? Vâng! Hoắc lãng đáp lời, rồi hỏi tiếp, tiên sinh đi đâu vậy? Kha mật, đừng hỏi những gì không nên hỏi, tránh để người khác lại nghi ngờ người là gian tế. Cứ làm tốt chuyện của mình là được. Lão ta chỉ trở về Dặn dò một chút, rứt lời liền rời đi. Hoắc lãng nhìn theo bóng lão ta rời đi, trong lòng có chút lo lắng, quả thật là ô ô.

Ô ô đi cùng với đám người hướng Lan Huyên, tại sao lại bị bắt chứ? Gã muốn gửi tình hình hình ở nơi này đến cho hướng Lan Huyên biết, nhưng đầu to vừa mới bị gã phái đi đưa tin cho hướng Lan Huyên. Một chuyến đi về như vậy, trong thời gian ngắn là không thể trở về.

Chương 1467: Tới giúp

Đầu to bay vượt qua thiên sơn Vạn Thủy rồi vẫn theo thói quen cũ, sau khi đến địa điểm mục tiêu thì lại đi tìm dữ khánh trước tiên. Nhưng nó không biết vị trí chính xác của dữ khánh ở đâu, khi đang lén lút đi tìm dữ khánh trong các hè núi thì bị người có tu vi cao nhất là hướng lan huyên phát hiện ra. Nàng cách không bắt lấy nó,

hơn nữa còn là bị hút đi qua một khúc cua. Thực ra, để đề phòng đầu to liên lạc với dữ khánh mà mình không biết được.

Hướng Lan Huyên đã ở chung trong một hang động với dữ khánh và mục ngạo thiết. Thấy đầu to đã trở về, không cần phải nhắc nhở, mục ngạo thiết lập tức đi ra ngoài hái một vài lá cây, đem về ném cho đầu to. Sau đó đầu to lại nằm trên lá cây bắt đầu cào ra chữ. Xem xong tin tức đầu to mang về, hướng Lan huyền đầu tiên là kinh ngạc, sau đó có chút bối rối, xem không hiểu có chuyện gì xảy ra, nàng quay đầu nhìn về phía hai người dữ khánh.

Trên mặt Hai Sư Huynh đệ rõ ràng cũng lộ ra vẻ nghi hoặc và khó hiểu. Trong vòng mười dặm, chỉ thấy ánh kiếm không thấy người, ba nghìn nhân mã bị tiêu diệt trong nháy mắt, rừng núi không tổn hại gì. Hướng Lan Huynh hít vào một hơi khí lạnh, lắc đầu nói, Văn Khúc có lẽ không thể có được bản lĩnh như vậy, chẳng lẽ ông ta đã ẩn dấu thực lực khi giao đấu với Phổ Nhạ ư. Các người nghìn vạn lần đừng nói với ta, kỳ thực là nam béo làm, hắn ư. Ta không tin.

Dữu Khánh thở dài nói, ta thực sự hy vọng đúng là hắn. Nếu Nam Béo thật sự có được bản lĩnh như vậy, ta ôm đùi hắn là được rồi, còn cần phải trốn trốn tránh tránh sao. Mục ngạo thiết khẽ lắc đầu với vẻ mặt đầy nghi hoặc, tựa hồ cũng đang nói đó không thể là Nam Trúc. Hương Lan Huynh cũng cảm thấy như vậy, Nàng không cho rằng hai người lừa gạt mình trong chuyện này, Nàng cao mầy lẩm bẩm, vậy thì thực kỳ quái, xét về tu vi thực lực, người đáng nghi nhất chính là Văn Khúc.

Trừ khi còn có cao nhân lánh đời nào đó mà chúng ta không biết đi vào đây. Trong thu hành giới chưa từng nghe nói qua có người nào có thủ đoạn như vậy. Chỉ suy đoán xương như vậy là không thể nào có được kết quả, cần phải biết được nhiều thông tin hơn mới có thể đưa ra phán đoán chính xác. Mà vấn đề bọn hắn quan tâm hơn là hiện tại Nam Trúc đang ở đâu, không tìm được Nam Trúc. Bọn hắn tạm thời chỉ có thể tiếp tục chờ tin tức về Nam Trúc, nếu không, bọn hắn sẽ khó thể bắt đầu bước tiếp theo của kế hoạch.

xem tình trạng hiện nay, việc mông phá đầu hàng cũng không có làm cho Van Kohn rời khỏi lối ra. Vì để thuận tiện cho việc gửi tin nhắn kịp thời, đầu to không thể ở lại Lâu bên cạnh bọn hắn, sau khi đã nhận được tin tức liền để cho nó quay lại. Sau đó, hai sư huynh để rời khỏi hang động để kiểm tra khu vực xung quanh. Khi đi tới cửa hang, hướng Lan Huynh nhìn chăm chú một lúc rồi khẽ thở dài, sau đó ánh mắt dừng lại tại cửa hang phía bên kia.

Nhìn thấy Thanh Nha đang háng gió ở trước cửa hang, nửa năm nửa ngồi, trước mũi vẫn đặt củ đậu phộng kia ngủy không ngừng. Trong bộ dạng Thanh Nha dường như là đang canh chừng, điều này khiến trong lòng hướng lan huyên hiện lên một tia cảnh giác khó giải thích. Nàng lập tức lướt đến, nhìn vào trong đàng động tối tăm quan sát một chút, hỏi, không có việc gì chứ. Thanh Nha đứng lên, nhún nhún vai, tất cả đều bình thường. Có thể có chuyện gì chứ. Giọng của Minh Tăng cũng từ trong hang chuyển ra.

không có gì. Nghe thấy Minh tăng đáp lời, hướng lan huyền mới gạt bỏ nghi ngờ trong lòng, ưu một tiếng, rồi lại bay trở về hang động của mình. Dũ khánh và mục ngạo thiết ở trong rừng không đi tìm mấy người Bách Lý Tâm đang ẩn nấp canh gác để hỏi thăm tình hình, mà tìm một nơi hẻo lánh để lén lút nói chuyện với nhau. Lão

thập ngũ, mười dạm kiếm quang đó. Người cũng cảm thấy quen quen sao? Người thấy nó có giống chiêu thứ tư tam sinh vạn vật trong phong trần kiếm quyết không?

Mục ngạo thiết thử hỏi. Bây giờ, mấy sư huynh đệ bọn hắn đều có tu luyện kiếm quyết đó, mặc dù có thể tu luyện đến mức độ nào tùy thuộc từng người, không ai giống ai, nhưng tự nhiên đều quen thuộc kiếm quyết. Kiếm quyết tổng cộng có 6 triêu, kỳ thực thì chỉ có 5 triêu, bởi vì triều thứ 6 căn bản không có dạy làm thế nào để tu luyện. Đó chỉ là một câu mô tả, nói rằng, vô hướng bất kiếm, kiếm hướng tới mọi nơi. Chiều thứ nhất là 36 kiếm hợp nhất.

Chiêu thứ 2 mười tám kiếm hợp nhất, chiêu thứ 3 là chín kiếm hợp nhất, chiêu thứ 4 là ba kiếm hợp nhất, chiêu thứ 5 chỉ còn một kiếm, còn chiêu thứ 6 thì có thể bỏ qua, hoặc nói là nó hoàn toàn không tồn tại. Nói chung, kiếm chiêu trong kiếm quyết càng về sau càng ít chiêu số, và theo mô tả của kiếm quyết thì uy lực càng lúc càng lớn. Tam sinh vạn vật mà Y nói tới chính là chiêu thứ 4 trong kiếm quyết, cũng chính là chiêu thức ba kiếm hợp là một. Nghĩ đến chiêu này

Dữu Khánh vân về chút diêm ép của mình, chầm ngâm, nói, trên kiếm quyết nói, một kiếm vung ra, hai kiếm sinh xôi, ba kiếm lụi tàn. Ba kiếm này hợp nhất gọi là Tam sinh vạn vật. Mục ngạo thiết cũng khãy gật đầu, một kiếm vung ra, chính là nói lấy kiếm làm tâm, lấy kiếm làm mắt, vung ra một kiếm, tìm đến mục tiêu cần dùng kiếm. Hai kiếm sinh xôi, chính là nói đến phương pháp sinh xôi trong thiên địa. Vung ra một kiếm, kiếm y kết nối với thiên địa.

thành hình, kiếm quang lấp lánh, dậm dạp như rừng cây, nhẹ nhàng trôi nổi như tuyết. Ba kiếm lụy tàn, sinh cực hạn là suy, một kiếm đánh da, tất cả đều diệt vong. Lão thập ngũ, theo tin tức đầu to truyền về, cảnh tượng đó quả thực rất giống chiêu thứ tư, đúng lúc lão thất lại ở bên đó. Hắn ư! Dữu Khánh mắt trợn trắng, chiêu thứ tư này nghe thật mơ hồ, ngay cả tai tử đệ nhất thiên hạ là ta đây cũng xem không hiểu, hắn dựa vào đâu để hiểu được.

Với bộ dạng mập như heo của Hán, du lông biến thành phí long, có thể luyện thành chiêu thứ nhất đã là được thiên địa khai ân rồi. Ngay cả ta cũng chỉ vừa mới nhìn ra cánh cửa chiêu thứ hai, Hán có thể luyện thành chiêu thứ tư. Nếu Hán có thể luyện được, ta nguyện ăn kiếm của ta. Mục ngạo thiết do dự nói, kiếm quyết chia ra ba đại cảnh giới, chiêu thứ nhất và thứ hai đều là cảnh giới thủ ngự kiếm, chiêu thứ ba là cảnh giới khí ngự kiếm. Chiêu thứ tư bắt đầu vào cảnh giới lấy tâm ngự kiếm.

Lão Thất quả thực không có khả năng luyện được, chẳng lẽ là Văn Khúc luyện thành sao. Lão Thập ngũ, có phải là Lão Thất đã truyền kiếm quyết cho Văn Khúc hay không? Giữ Khánh khẳng định, không thể nào, về việc này, ta có lòng tin đối với Lão Thất, Hán không có khả năng dễ dàng tiết lộ bí mật tông môn ra ngoài. Hơn nữa, Văn Khúc chỉ mới vào cự linh phủ được mấy ngày, cho dù Lão Thất đã truyền cho ông ta ngay ngày đầu tiên gặp mặt. Người cũng là người có tu luyện kiếm quyết này, người có cho rằng

Ông ta có thể luyện thành trong khoảng thời gian ngắn như thế được không? Mục ngạo thiết suy nghĩ dây lát rồi đột nhiên dùng ánh mắt nghi vấn nhìn chằm chằm vào hán, lão thập ngũ. Người từng gặp Văn Khúc tại Văn Thị, có phải người đã truyền kiếm quyết cho ông ta vào lúc đó hay không? Đánh rắm! Dữu Khánh cắt lời, ta làm

sao có thể dễ dàng tiết lộ ra ngoài như vậy? Lẽ nào ta còn không bằng cả lão thất hay sao? Mục ngạo thiết, lúc đó chúng ta chưa tin tưởng kiếm quyết.

còn chưa đưa vào bí mật của Tông Môn. Có phải người đã sơ xuất rồi hay không? Hàm ý là vào thời điểm đó kiếm quyết chưa được coi như bảo vật và người hoàn toàn có thể đã không coi trọng nó. Dữu Khánh, không thể nào! Ta thậm chí còn không nói được mấy câu với ông ta, làm sao có thể truyền kiếm quyết cho ông ấy. Hơn nữa, lúc trước ta đã từng thấy ông ta giao đấu với Phủ Nhạ, nếu ông ta thực sự đã luyện thành chiêu này, vì sao lại không dùng tới? Việc này thật quá lạ.

Chẳng lẽ còn có kiếm chiêu tương tự, hay là không phải có mình chúng ta mới biết kiếm chiêu này? Mục ngạo thiết suy nghĩ một chút, ảm, thấy quả thực có khả năng này, dù sao kiếm chiêu này của bọn hắn không phải được truyền thừa từ bản môn mà lấy được ở bên ngoài, nói không chừng chính là truyền thừa của nhà người ta. Biển xanh mênh mông, co ca rẽ sóng, kỳ thực đó là một con hải quái to lớn, sống lưng nhô lên, trở theo người, vạch sóng nước lao rất nhanh về phía trước.

Mong Phá dẫn theo hơn 10 nhân viên cự linh phủ, cùng với những tù bình bị áp giải là ô ô đã hiện ra nguyên hình và 3 người long hành vân của Sích Lan Các. Lúc đầu, 3 người long hành vân chằn đầy đau buồn, phẫn nộ và không cam lòng, bây giờ bọn họ đã rơi vào trạng thái chết lặng, nếu đã không thể tránh khỏi vậy thì chỉ có thể tiếp nhận. Trong lòng không thể tránh khỏi cảm thấy hối hận, hối hận rồi

lại hối hận, hối hận không nên phản bội đám người dữ khánh. Chuyện cho đến bây giờ

Bọn họ cũng biết mình đã bị bên phía hướng lan huyên sắp đặt bẫy ngược lại, nhưng bọn họ không thể nào hận được, bởi vì bọn họ bất nhân bất nghĩa chứa.

Chương 1468: 'Giặc' trong khó phòng (1)

Ô ô vẫn với bộ dạng ngây ngốc chảy nước rãi, chỉ cần không chọc gã tức giận, cho gã ăn chút hoa quả là có thể ngoan ngoan nghe lời. Mong phá đứng ở sau cùng nhìn chầm chầm một đám người phía trước, Y phụ trách áp giải và đã đưa ra lời đảm bảo với Vân Côn nên tất nhiên không muốn xảy ra chuyện gì. Phương hướng bọn Y đang đi nghe nói là địa điểm hiện tại của con Côn khổng lồ kia. Y không biết đường, có người dẫn đường ở phía trước. Nhưng Y âm thầm cảm thấy chuyến đi này có chút quá lạ.

Y không muốn xảy ra chuyện cho nên muốn phong tỏa tu vi của mấy người bị áp giải, nhưng sau đó phổ nhạ lại đặc biệt dẫn dò Y, không được hạ cấm chế lên thân mấy người này, việc này nghĩa là sao? Phổ Nhạ không hề giải thích gì cả, bảo Y cứ bày tỏ thiện Y với mấy người bị áp giải là được. Nói cách khác, Y cũng là người cùng nhau bị bắt, bởi vì ấy náy cho nên tỏ ra thiện Y trong việc này là tương đối bình thường. Vì vậy,

Có lẽ Y đã đoán được lý do tại sao lại để cho Y đi hộ tống. Đương nhiên Y cũng đoán được chuyến đi này E rằng không đơn giản như đã nói. Nhưng nếu để mất người thì sẽ truy cứu trách nhiệm Y, khiến Y không thể không cảnh giác cao độ. Càng ngày càng rời xa đất liền, Y cũng càng lúc càng không dám thả lòng, một mực cảnh giác, luôn có cảm giác sẽ xảy ra chuyện. Trong lúc Y đang suy nghĩ, ánh mắt trợt động, đột nhiên phát hiện thấy Ô Ô có điểm khác lạ, Y còn chưa kịp phản ứng.

Ô ô đã vùng trưởng vỗ lên lưng hải quái. Ơm. Máu thịt tung tuế trên mặt biển, bò sóng bắn tung lên cao sen lẫn máu đỏ, mọi người hỗn loạn. Những tia nước bắn ra như mũi tên nhọn, chỉ tránh qua ba người long hành vân, hầu hết những người còn lại đều bị xuyên qua. Đây đâu phải là chuyện mà một kẻ ngu dại có thể làm ra, mong phá kinh hãi, y không tránh né đám tia nước bắn tới, vùng trưởng đánh bay tia nước, rồi cách không chục tới ba người long hành vân, định trước.

Tiên không chế ba người đã rồi tính tiếp. Đại vượng dường như đã dự tính trước được điều này, ngay khi đánh lên người đại hải quái thì đồng thời há mồm phun ra một vật, vừa bay tới tay thì chục lấy. Một ngọn doi như được rút ra khỏi bụng rồi thuận tay rung lên, nhìn thấy một lưỡi dao thép ba cạnh dựng đứng như vay cá, gã vặn người quất một doi lên sóng, trực tiếp vụt về phía mông phá. Mông phá không thể không tự cứu mình trước, y lắc mình kích động lên sóng biển, mượn thế trượt lui ra sau.

Đại vượng sông tới vùng trường ấn về phía ba người long hành vân đang kinh hoảng thất thổ, trong nhái mắt liền đè ba người xuống biển, chính gã cũng chìm xuống biển theo. Mong phá từ mặt nước lao nhanh lên, hơi nước giống như đôi cánh, một đường đẩy sóng

nước lên cao, sóng nước tựa như một thanh cự kiếm dựng thẳng. Lấp loáng sáng dưới ánh nắng trông như băng, y cũng trượt lên theo, chụp lấy chuôi kiếm, vùng cự kiếm dẫn giữ chảm xuống, đồng thời gầm lên, chạy đi đâu. Ô ô!

Một con vật to lớn đấm ngược gào thét từ trong nước lao lên, một con thủy viên to lớn lao ra khỏi mặt nước, vung lên đôi cánh tay như núi điên cuồng quét ra. Ầm, cựu kiếm cùng cánh tay khổng lồ đồng thời ngọc thạch câu phần, ầm ầm chút xuống như lũ lụt. Thủy viên gầm lên xuyên qua màn nước lao ra ngoài, nhảy lên khỏi mặt nước, vung cánh tay còn lại nghệ tới. Mông phá lóe lên như huyễn ảnh rồi biến mất, đôi cánh hơi nước dung động trong không trung, tựa như một con chim đứt cánh.

đôi cánh rời khỏi thân thể nó, bóng người như lưu tinh lao thẳng tới, trực tiếp va chạm vào Thủy Viên. Ầm, Thủy Viên nổ tung thành một bông hoa bọt nước trắng khổng lồ ngay tại chỗ. Mong phá vừa lao vọt ra liền khẩn cấp dừng lại giữa không dung, Y nhìn đóa hoa bọt nước bùng nổ ra kia, sắc mặt đại biến. Qua lần va chạm vừa rồi, Y cảm nhận được có điểm không thích hợp, Thủy Viên không có sức mạnh tương ứng nên có. Không tốt! Y lại lao vụt xuống dưới như lưu tinh.

Sóng nước còn chưa có bắn tung lên, thân thể Y đã chui vào trong biển. Nhưng trong vùng nước biển bị quấy lên đục ngầu đâu còn có thể thấy được bóng người nào nữa. Y vội vã lượng quanh một vòng trong nước để kiểm tra. Một lúc lâu sau, Y lao ra khỏi mặt biển, từ trên cao nhìn bao quát xuống mặt biển, vẻ mặt nghiêm trọng. Trong tình huống bình thường, nếu Ô Ô muốn bỏ chạy Y chưa chắc đã có

thể ngăn cản được, Hùng Chi còn mượn nhờ nước biển che chắn để chạy trốn. Đột nhiên,

Y quay đầu nhìn về phía mặt biển ở cách đây không xa, Y nhìn thấy một người lao lên, cao rộng gọi mình, bên này, đã bị ta đã thương rồi. Đó không phải là ai khác, chính là Kha Mật. Mong phá nhìn thấy là lão ta thì tinh thần phấn chấn, nhanh chóng lao đến, lặn xuống đáy biển cùng với lão ta, rồi theo Kha Mật vọt tới một chỗ. Trong lúc này, Y dò hỏi, sao người lại ở đây? Kha Mật nói, Thượng Tiên nghi ngờ hắn giả ngốc.

nên cho hắn một cơ hội chạy trốn để thăm dò, bảo ta âm thẩm đi theo, nếu như xảy ra biến cố thì lập tức ra tay hỗ trợ, ngươi. Tình cơ hắn lại chạy trốn về phía ta, thấy hắn không để phòng, ta liền nhân cơ hội ra tay đánh lén, nhưng lại bị hắn trốn vào trong lòng đất. Mong phá cười ha ha, ta đã thấy không thích hợp rồi. Cũng đúng, xét mối quan hệ giữa Ôô và Long Hành Vân, hắn tất nhiên là cố ý xa lưới để cứu Long Hành Vân, Thượng Tiên Anh mình.

Trong lúc nói chuyện, Kha-Mật đã dẫn y đến trước một khối đá khổng lầu tựa như pháo dài dưới đáy biển. Lão ta chỉ vào một khe hở, nói, Hắn đã trốn vào trong đó. Người và ta liên thủ lật tung nơi này, để xem Hắn chạy đâu cho thoát. Được, làm đi, cùng lên! Mong phá hết lên! Cả hai cùng lúc vung hai tay thì pháp phát lực. Khi hai người đang vung tay đánh đến khối đá khổng lầu thì thừa dịp hai tay mong phá đang toàn lực đánh tới phía trước.

Kha Mật Vốn đã có kìm lực đột nhiên xoay tay vung ra một vệt hàn quàng. Thực sự khiến cho đối phương không thể đề phòng, hàn

quàng đâm tới một bên ngược mông phá, đó là một con rào ngắn, lập tức có máu phun ra. Kha Mật biết rõ, những người như mông phá có tính cảnh giác rất cao, rất khó đến gần để đánh lén thành công, đặc biệt là đối với người như lão ta, là ma đầu ở trong mắt người khác. Họ sẽ luôn đề phòng theo bản năng, cho nên cần phải chọn đúng thời cơ mới được, ví dụ như lúc này.

Thừa dịp Y đang giốc toàn lực đánh tới trước, lão ta lập tức tung ra một đòn ở cạnh tất chúng. Một đòn này không phải ngẫu nhiên, vì để đánh ra được một đòn này, lão ta đã mưu tính thật lâu. Mong phá kinh hãi, thu lực xoay tay lại thì đã muộn, cơn đau nhói ở bên sườn như đã xuyên qua lồng ngược, cả người trong nháy mắt liền như quả bóng xì hơi. Người! Y nổi giận gầm lên một tiếng, xoay tay lại điên cuồng đánh chả khà mật, khuôn mặt sữ tận đến vận vẹo.

Thậm chí còn có một tia tuyệt vọng, y biết đòn đánh lén vừa rồi chí mạng cỡ nào. Lúc này, Kha Mật không hề né tránh, lão ta tung ra một trường cứng chọi cứng, xét về việc dùng tu vi để cứng chọi cứng, với tu vi cao huyền lâu năm của mình, lão ta thật sự không sợ mông phá. Ơm, trên mặt biển sóng dâng tận trời, dưới nước bùn các cuốn cuộn khuấy động bốn phương, bị chấn động mạnh cùng với áp lực thi pháp.

Mong Phá có thể cảm nhận được máu trong cơ thể mình không còn khống chế được nữa, chỉ trong thoáng chốc đã chàn đầy phế phủ, tổn thương càng nặng lên thêm. Y khẩn cấp rút lui, miệng mũi sặc máu, biết rằng tình thế không ổn, Y không dám ham chiến, từ phẫn nộ biến thành sợ hãi, say người bỏ chạy. Nhưng Kha Mật đã lao tới, đuổi theo không tha, đã đánh cho đối phương bị thương như vậy.

Hào hết tâm tư mới có được kết quả này, lão ta không thể để thất bại trong gang tắc.

không thể để cho Y chạy thoát. Chạy không được bao xa, mông phá đã bị đuổi kịp, đang bị thương nặng Y thực sự không chạy thoát nổi. Bị dòng nước biển do khà mật tung trường đánh da xô cho ngã nhào, tầng cương khí hộ thể bị phá vỡ, nước biển ập vào người, há miệng sặc ra máu, miệng vết thương cũng, chàn máu tươi, loang da đỏ sẫm. Y vội vàng khua tay khua chân, muốn thi pháp cho ổn định lại, nhưng động tác có chút hoảng loạn, đây là sự hoảng loạn trong cơn tuyệt vọng. ƠM

Kha-Mật vọt tới lại tung ra một quyền, tức thì đánh y bay đi như diều đứt dây, rơi xuống đáy biển. Kha-Mật đuổi theo nở nụ cười gần, xuất thủ chụp lấy cánh tay mông phá vặn một cái, răng rắc, không chỉ một cánh tay, hai tay hai chân đều bị vặn gãi. Mông phá đau đớn không ngừng sạch máu ra nước biển. Còn Kha-Mật thì dường như rất thích nhìn bộ dạng đau đớn của những nhân vật bình thường cao cao tại thượng này.

Chương 1469: ‘Giặc’ trong khó phòng (2)

Nhìn thấy mông phá há miệng, tựa hồ muốn nói gì đó với mình, lão ta liền đẩy một cái bong bóng khí tới bọc y vào trong, cách ly y với nước. Hụ hụ! Sau khi khụ sạch máu trong khí quản, mông phá lên tiếng hỏi, vì sao? Là văn côn bảo người giết ta ư? Không, nếu muốn giết ta, hắn không cần phải phiền phức như thế. Là người sao? Là

người lén làm sau lưng văn côn? Kha mật túng vạt áo y, cười gần nói.

Không hổ là tiền ti tiên sinh của ti Nam Phủ, thật thông minh nha, chỉ là bây giờ mới hiểu ra thì đã muộn. Vì sao để cho người đi áp dải, đúng là vân côn sắp xếp, nhưng đó là ý tưởng của ta, không chỉ để cho Ô Ô trốn thoát không gây nghi ngờ, lại còn có thể nhân tiện diệt chứ người. Mong tiên sinh, người chưa từng nghĩ rằng mình sẽ phải chết trong tay ta, đúng không? Mong phá vẫn không thể tin được, đúng là Kha Lãng Ma, người có thể trốn thoát khỏi tay Đinh Giáp Thanh.

Quả thực rất thông minh. Rơi vào kết quả thế này, ta cũng chập nhận. Bản thân ta đã giết nhiều người như vậy, ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, kẻ sát nhân sớm muộn gì rồi sẽ bị người giết, ta cũng đoán rằng có lẽ mình sẽ có ngày này. Nhưng ta không rõ, hiện tại người và ta cùng một phía, giữa ta và người cũng không có thâm cừu đại hận gì, vì sao người lại hạ độc thủ với ta. Kha mật cười hát hát, chỉ vì người giống cừu hạp, đều không muốn dễ dàng khuất phục dưới người khác.

đặc biệt là dưới ta. Các người cho rằng, mình sinh ra là đạp được lên ta. Hướng Lan Huyên đã cứu người ra, vì sao người còn phải kiếm chuyện chạy về lại. Người cho rằng chúng ta ngu ngốc không nhận ra sao. Một chút ý nghĩ đó của người đã quá rõ rằng, nhưng Phổ Nhạ lại hoàn toàn không có ý định xử lý người, chứng tỏ cô ta muốn dùng người. Người và Cửu Hạp đều cùng một ruột, tất sẽ muốn lấy lòng Phổ Nhạ. Một tên Cửu Hạp đã đủ khiến lão tử khó chịu rồi.

Hắn là cự nhân, hành động có chút bất tiện, ta còn dễ lưu tâm. Nhưng có thêm người, nếu một lớn một nhỏ liên hợp với nhau để chơi ta, ta còn có đường sống sao. Loại người các người am hiểu nhất chính là giết người không thấy máu, ca mỗ không thể để cho người có thành quả trước, tự nhiên phải tiên hạ thủ vi cường. Mong phá trợn tròn mắt, có phần, không nói nên lời, giết mình chỉ bởi vì điều này sao. Thảo nao mình không đề phòng được, hoàn toàn không ngờ đến.

Thật khó được cơ hội lấy hơi như thế này, Y sẽ không ngồi chờ chết, thì ra là thế. Khà Huynh, người hiểu lầm rồi, ta tuyệt đối không? Để kép sau rồi hãy giải thích. Khà Mật cắt lời, làm biếng nhiều lời với Y, đề phòng có chuyện xảy ra. Bàn tay đang túm vạt áo của Y, trực tiếp biến thành trường, đánh ra. Ẩm. Mông phá trợn mắt trong nháy mắt liền nổ tung thành nhiều mảnh, tung tuế trong nước biển, máu loang ra một vùng.

có sương gãy giải rác rơi xuống đáy biển. Một đời cường hào lúc này ngã xuống tại nơi hoang vắng này. Kha mật thậm chí còn không cho y có bất kỳ một cơ hội nào nổi lên được mặt nước, dứt khoát giải quyết y ngay tại dưới đáy biển. Tất nhiên cũng sẽ không để cho ai nhìn thấy mình giết chết mông phá, vì thế lão Giang Hai tay ra, thi pháp không chế một vùng nước lớn mờ mịt nơi này. Mạnh mẽ thi pháp vạn xoắn mọi thứ, giết chết toàn bộ sinh vật biển có thể di động trong khu vực này.

nhằm đề phòng có hải thú nhìn thấy sẽ để lộ bí mật. Lão ta lạnh lùng đảo mắt nhìn qua mấy lần, sau đó vung hai tay lên, phá nước lao vọt ra khỏi mặt biển, lơ lửng trong không trung nhìn xuống cất tiếng cười nhạt, gù, rồi lao vuốt đi xa. Tại một vùng biển khác, cũng có người phá nước lao ra, ô ô đã hóa thành hình người, không còn

bộ dạng ngu ngốc nữa. Một kéo ba, mang theo ba người lòng hành vân bay vuốt lên cao, bay nhanh về phía đất liền. Nhị thúc

Ngài đã khỏe lại rồi sao? Long Hành Vân đã thoát khỏi cơn hoảng loạn, khi tinh thần ổn định lại gã quan tâm hỏi một câu, không nhận được câu trả lời. Gã lại lập tức nghĩ đến chuyện mà mình quan tâm nhất, khẩn trương hỏi tham, nhị thúc, mẹ ta rốt cuộc chết như thế nào? Ô ô im lặng không trả lời, chỉ tập trung bay tới trước. Long Hành Vân không nhận được trả lời, buồn bã nói, nhị thúc, Ngài không chịu nói cho ta biết, có phải cái chết của mẹ ta có liên quan đến Ngài hay không?

Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân gần như là cùng một lúc chụp lấy gã, một người chụp vào một vai, một người chụp cánh tay, đều không muốn gã nói tiếp nữa. Ít nhất, có một điểm rất rõ rằng, Ô Ô giả ngu ngốc trà trộn vào chỗ Vân Côn, mục đích chính là để cứu Long Hành Vân. Chính là làm việc mạo hiểm vì Long Hành Vân, người có tình nghĩa như thế, nếu nói rằng sẽ làm ra điều gì có hại cho Sích Lan, chính bọn họ cũng không tin. Hùng Chi bọn họ cũng rất biết ơn Ô Ô, tại thời điểm đó.

Ô Ô còn có thể nghĩ đến hai bọn họ và cùng cứu đi, đó đã là ân tình rất lớn. Người ta không cần phải mang thêm hai gánh nặng, nói đến cùng cứu bọn họ cũng là vì Long Hành Vân, muốn bảo vệ những phụ tá đắc lực của Long Hành Vân. Long Hành Vân đau lòng cầu xin, nhị thúc, người hãy nói cho ta biết sự thật đi. Điều đó khó lắm sao? Ô Ô cuối cùng cũng lên tiếng, đã nói cho người biết sự thật rồi. Long Hành Vân, ta không tin, từ thái độ của hướng Lan, huyên.

Ta có thể nhận ra được, cái chết của mẹ ta có ẩn tình khác. Oh oh, ta lặp lại lần nữa, người khác nói gì đều là giả, điều ta nói cho người biết chính là sự thật. Sau này, đừng bao giờ hỏi lại về vấn đề này nữa, ta không muốn trả lời lần thứ hai. Nếu người còn minh man suy nghĩ lung tung như thế, ta không thể nào cứu được người lần nữa, lần này đã là may mắn. Còn hai người các người, về sau hãy chú ý hắn thật kỹ.

Hoàng Tu Hùng và Phượng Quan Vân im lặng, không biết có nên đáp lời hay không. Đầu to à đầu to, ngươi vẫn chưa thể nghỉ được rồi, cần phải làm phiền ngươi đi thêm một chuyến nữa, ô ô bị bắt rồi. Bên trong sơn động, hoác lãng cầm đầu to vừa quay lại, dặn rò nó một hồi rồi đi ra khỏi hang, đến một bãi cỏ ngồi xuống, thuận tay để cho đầu to biến mất trong bụi cỏ. Sau khi xác nhận đầu to đã rời đi, gã vừa mới đứng lên phủi mông, chợt ngẩn người.

Gã nhìn thấy một bóng người hạ xuống trước của hang, không phải ai khác, chính là Kha Mật. Hoắc lãng vội vàng chạy đến, lại gần ân cần hỏi thăm, Tiên Sinh, Ngài đã về rồi. Kha Mật hỏi, ở đây có chuyện gì xảy ra hay biến cố gì không? Đối với lão ta, Hoắc lãng là tai mắt duy nhất mà lão ta có thể tin tưởng khi lão không có mặt ở đây. Hoắc lãng, không có, hiện tại tất cả đều bình thường. Tiên Sinh, Ngài đi đâu vậy?

Kha Mật không cho gã câu trả lời, sau khi xác nhận không có gì bất thường, lão ta quay người lại bay đi, bay thẳng về phía đỉnh cột đá khổng lồ sừng sững giữa biển. Hoặc lãng nhìn theo, trong lòng nghi hoặc, không rõ Kha Mật suốt cuộc đang làm chuyện gì, đi đi lại lại có vẻ vụi vã. Có lẽ bởi vì nhìn thấy Kha Mật nên từ một nơi khác có một

bóng người bay ra, chính là Phổ Nhạ, cô ta cũng đi theo lão ta. Trên thạch trụ, Kha Mật hạ xuống, chắp tay trước căn nhà gỗ đơn giản.

Cất tiếng chào, Thượng Tiên. Vân Côn từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Kha Mật gật đầu ra hiệu cho mình, tức thì nhướng mày, không nói gì cả, trước tiên lướt đến phía đầu kia của đỉnh cột đá khổng lồ. Phổ Nhạ tới ngay theo sau, ánh mắt nhìn về phía Kha Mật có phần phức tạp, hiển nhiên, tên này đã đoán chúng rồi, ô ô quả nhiên là giả ngốc, quả thực là đến đây để cứu người. Việc đó cũng không sao cả, vấn đề là Thượng Tiên sẽ xem trọng, ai cũng cần dùng người có năng lực.

Cô ta cũng thích vậy, về sau có chuyện gì, Thượng Tiên tự nhiên sẽ nghĩ đến tên này trước. Nghĩ đến đây, cô ta cảm thấy bực bội, nhưng vẫn bay tới, và vẫn lộ mặt ngang đỉnh thạch chủ như trước, chật phát hiện thiếu một người, cô ta lập tức hỏi, mong phá đầu. Nghe hỏi như vậy, Vân Côn mới chú ý tới. Kha mật thở dài, hắn đã bị ô ô diết chết rồi. Phổ Nhạ kinh ngạc, diết chết. Không phải mấy nhân sự chủ chốt của ba đại thế lực có thực lực ngang ngửa nhau sao?

Ngay cả chạy trốn cũng không kịp sao. Kha mật, có thể là bởi vì chúng ta không có nói cho Hắn biết sự thật, Hắn không biết Ô Ô đang giả ngốc, dù sao khi, ở phía chỗ hướng Lan Huyên, Hắn đã biết Ô Ô bị ngốc dại, Hắn là bị Ô Ô đánh lén trong lúc không đề phòng. Ta không tiện bọc lộ nên chỉ có thể mở mắt nhìn sự việc xảy ra, nhìn Ô Ô đắc thủ chạy mất.

Chương 1470: 'Giặc' trong khó phòng (3)

Phổ Nhạ, thi thể đâu? Kha mật cười khổ, ta có tìm thi thể, nhưng đừng nói là thi thể con người, ngay cả con đại hải quái vận chuyển cũng bị bầm thay vạn mảnh, có lẽ là nhất quyết không muốn cho mông phá được sống sót. Ai? Nếu biết sớm như thế, ta nhắc nhở mông phá trước thì hay rồi. Nếu có chuẩn bị, hắn sẽ không đến mức bị như thế. Nghe lời này, Phổ Nhạ không có nói tiếp, vốn chính là vì để trông rất thật nên mới để cho mông phá đi áp dài.

nếu có chuẩn bị trước chẳng phải sẽ bị lộ tẩy sao. Ngoại chứ phái người theo dõi ra, bên này hoàn toàn không có chuẩn bị bất kỳ sự hỗ trợ nào, hoặc nói cách khác. Bọn họ vốn hy vọng rằng Ô Ô đang giả ngu, vốn hy vọng Ô Ô sẽ cứu người đưa đi, làm sao có thể để lộ tẩy. Vân Côn không quan tâm đến sự sống chết của những người này, y chỉ quan tâm đến việc mục đích của mình có đạt được hay không, Kha Mật có thể tìm được bọn Hán không? Kha Mật vội trả lời, có thể cảm ứng được.

Chắc hẳn việc tìm ra bọn hắn không phải là vấn đề, vấn đề là ta không thể xác định bọn hắn có chắc chắn trở về chỗ hướng Lan huyên hay không. Vâng cô nhìn chằm chằm vào Phổ Nhạ, lần này đừng nên hưng sư động chúng, cũng đừng chậm chạp lề mề, hãy đơn giản sức khoát. Dẫn theo một nhóm nhỏ có năng lực trực tiếp xong đến kiểm tra, chỉ cần xác định tất cả bọn hắn đều ở đó, lập tức báo ta. Vâng, Phổ Nhạ nhận lệnh. Chẳng bao lâu.

Hoắc lãng Vốn vẫn luôn chú tâm quan sát tình hình phát hiện thấy một cảnh hiếm có, phổ nhạ để cho một đám người ở trên người cô ta, cô ta đảm nhiệm tỏa kỹ chở bọn họ bay đi. Cửu Hạp, Kha Mật cũng đi theo, không ai đến đây gọi người. Gã nghi ngờ có hành động lớn nào đó, nhưng không biết đến cùng là chuyện gì, cũng không biết có liên quan đến nhóm người hướng Lan Huynh hay không. Vấn đề là đầu to đã lại rời đi trước một bước rồi, Gã muốn báo tin nhắc nhở cũng không có cách nào.

Đầu to đi tới đi lui mấy chuyến, vẫn theo thói quen cũ trước tiên luồn về chỗ Dữu Khánh, kết quả tự nhiên là không thể giấu được hướng lan huyên, bây giờ đã ở chung một chỗ với bọn hắn. Nhanh như vậy đã quay trở lại. Sương năng chạy lui chạy tới như vậy sao? Ba người đều ý thức được nhất định là có chuyện gì đó, mục ngạo thiết vội đi hái một chiếc lá đem về. Sau khi đầu to viết ra tin tức lên lá cây, ba người xem xong đều sửng sốt. Ô ô đang yên ổn ở đây.

bị bắt là thế nào? Hoắc lãng làm cái quái gì vậy, gửi thông tin lung tung làm gì? Dữ khánh vuốt vuốt diễm ép, miệng lẩm bẩm, câu mày, cảm thấy sự việc có phần nghiêm trọng, tại sao lại bắt đầu gửi tin tức giả rồi chứ? Ánh mắt lớp lóé một hồi, hướng lan huyền đột nhiên thay đổi sắc mặt, bất chợt, lác người, thân hình lóé lên lướt ra khỏi hang. Hai sư huynh để nhìn nhau, nhận ra được sự việc không bình thường, cũng cùng nhau lướt đi ra ngoài.

Bọn hắn nhìn thấy hướng lan huyền đang đứng tại trước cửa hàng động, nơi Minh tăng ở, Thanh Nha chặn ở trước mặt. Hướng lan huyền lớn tiếng nói, quốt đi. Thanh Nha ngượng ngùng đứng lên, không có lập tức tránh ra mà quay đầu lại nhìn vào bên trong hàng động. Thấy Y vẫn cứ loai hoai củ đậu phộng trước mũi, hướng lan huyền gai mắt lập tức nhắc tay, Thanh Nha giật nảy mình. Thân thể

Y không chịu khống chế bị hút tới, sau đó là hứng một cú bạt tai của hướng lan huyền. Bốp A

Thanh Nha cất tiếng hết thảm, bay ra ngoài, miệng bắn máu tươi, củ đậu phộng cuối cùng kia cũng bị đánh văng đi. Còn hướng Lan huyên thì rất nhanh lướt vào trong hang, hai sư huynh địa không quan tâm đến Thanh Nha nằm lan trên mặt đất, cùng lướt vào trong theo nảng. Trong hang tối tam, dường như chỉ có một bóng người ngồi khoanh chân, hướng Lan huyên lấy hủynh thạch ra chiếu sáng, chỉ thấy một mình minh tăng ngồi đó. Những đường ô kảy kim tuyến trên áo ca sa phản quang lấp lánh, tay chậm rãi lần chuỗi tràng hạt.

Lẳng lặng nhìn bọn hán, nở nụ cười gượng. Mấy người vào đây không phải để tìm ông ta, đảo mắt nhìn quanh, ngoài minh tăng ra, không thấy có nửa bóng người nào khác. Nói cách khác, ô ô quả thực đã biến mất, tin tức hoắc lãng chuyền về không sai, ô ô quả nhiên đã bị bắt. Như vậy, vấn đề nằm ở chỗ bọn hán. Hướng lan huyền lạnh rộng hỏi, ngay phòng đêm phòng, giặc trong khó phòng. Đại hòa thượng, ông không định giải thích gì cho ta sao.

Hai người rữ khánh đã nhận ra được, trong nhái mắt đó nữ nhân này đã động sát cơ, không khỏi âm thầm cả kinh, đồng thời cũng nghi hoặc với hành động của Minh Tăng. Minh Tăng hiển nhiên biết rõ ô ô đã rời đi, nhưng lại rữ kín không nói ra là có ý gì, ông ta cũng trở thành gian tế hay sao. Vẻ mặt Minh Tăng không thay đổi, nhẹ nhàng thở dài, ngày đó, sau khi người nói rằng Long Hành Vân đã xảy ra chuyện, Hán liền không nhịn được nữa. Hán nói đó là đứa con trai duy nhất của đại ca Hán.

Và cũng là điều duy nhất còn lại trên thế gian này giúp hắn nhớ tới đại ca, hắn không thể thấy chết mà không cứu. Hắn nói sẽ tùy cơ ứng biến để nghĩ cách. Dù sao đó cũng là con trai của cố nhân, bần tăng không giúp đỡ đã thẹn với lòng, hắn kiên quyết như thế, bần tăng làm sao có thể cản, tất nhiên là để cho hắn đi. Hướng Lan Huyên chầm giọng nói, nói cách khác, ô ô đang giả ngốc. Minh tăng, lúc ban đầu là ngốc thật, linh hồn quả thực bị tổn thương.

Bần Tăng nói có lẽ mình có thể dùng Phật Pháp để chữa trị cho hắn cũng là sự thật, và quả thực đã chữa trị khỏi, nhưng hắn cầu bần Tăng đừng để lộ việc hắn đã khỏi. Bần Tăng hỏi hắn vì sao, hắn nói hắn không muốn trả lời vấn đề của Long Hành Vân. Chúng ta kết giao đã nhiều năm tại ảo vọng, yêu cầu nho nhỏ này chẳng là gì, cho nên bần Tăng tự nhiên là nghe theo hắn. Ha ha, hướng lan huyền cười nhạt, vậy ông có biết, hắn đã bị phía bên vân Côn bắt được.

Minh Tăng bình thản nói, Hắn có nói, Hắn sẽ tự chui đầu vào lưới, nếu không khó thể xâm nhập vào bên kia. Hắn đã quyết định tùy cơ ứng biến, vậy thì để tùy Hắn làm đi. Thật hay cho câu để tùy Hắn làm đi. Hướng Lan Huyên cất lời khinh thường, rút lời liền xoay người lại, nói với hai người dữ khánh, vậy thì nghe theo Đại Hòa Thượng, để mặc Hắn đi đi, chúng ta không phụng bổi. Lập tức triệu tập nhân thủ, không thể ở lại nơi này nữa, chúng ta lập tức chuyển đi.

Dữu Khánh do dự nói, ý của người là Ô Ô sẽ bán đứng chúng ta ư? Không đến mức vậy chứ. Mặc dù không ngờ tới Ô Ô lại làm ra chuyện như vậy, nhưng ở mức độ nào đó Hắn rất không phục sự có tình có nghĩa của Ô Ô. Hắn cảm thấy loại người sẵn sàng mạo hiểm xâm nhập vào hang hổ để cứu người như thế sẽ không bán đứng

bọn Hắn. Hướng Lan huyên đến sát bên Hắn, ngươi hãy nghe cho kỹ đây, có một loại tình huống gọi là thân bất do kỷ, khi ở trong một tình huống nào đó, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ta không biết Vân Côn thế nào, nhưng ta biết một chút về Cửu Hạp và Mông Phá, đó đều không phải là kẻ ăn chay. Nếu không phải bị sức mạnh đè ép, bọn họ đều là nhân vật có thể trở thành kiêu hùng một phương. Lúc trước, ta sử dĩ có thể thắng Mông Phá không phải vì ta giỏi hơn hắn, mà bởi vì ta hơn về mặt tình báo, chiếm được tiên cơ. Kha Mật cũng là nhân vật một thời, có thể chạy thoát khỏi tay Đinh Giáp Thanh, lúc này còn có thể tung hoành trong cự linh phủ.

Người cho rằng lão ta đơn giản ưu. Văn Côn tụ tập được mấy tên gia hỏa như thế dưới tay, nếu chúng ta không lau sạch mông trước mặt bọn họ, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Huống Chi, chỉ cần có đủ điều kiện, chưa chắc không thể xảy ra chuyện ô ô bán đứng chúng ta. Tiếp đó, nàng đột nhiên quay về phía Minh Tăng, chừng mắt lạnh lùng nói, ví dụ như Đại Hòa Thượng, chẳng phải đã lừa gạt chúng ta để giúp ô ô rời đi sao. Minh Tăng nhắm mắt chắp tay, niệm, Aji Đà Phật.

Hướng Lan Huyên không muốn đối đáp gì với ông ta, quay người bỏ đi. Ra khỏi cửa hàng, nàng liếc nhìn Thanh Nha với hai gò má sưng đỏ, miệng dính máu yếu yếu thối lui, ánh mắt lộ rõ vẻ cảnh cáo, hiển nhiên tên địa đầu xa ảo vọng cũng tham dự lừa gạt. Thanh Nha giật mình, biết rõ may mà không còn răng, nếu không, Cù Tát vừa rồi chắc chắn đã đánh dụng mấy chiếc răng của mình. Y cũng thật oan ức, Y lăn lộn tại ảo vọng, dám không nghe lời nhị động chủ của Thiên Liêu Xuân sao.

Tứ động chủ đã có thể tát cho Y dụng sạch răng, huống chi là nhị động chủ. Hơn nữa còn có thêm Minh Tăng, chưa nói tới địa vị của ông ta tại ảo vọng, tại đây, ông ta cũng là chỗ rựa lớn nhất của Y, bảo Y làm sao có thể không nghe theo. May mà hướng lan huyên không có một mực bám lấy không bỏ qua, rữ khánh cùng đi ra với nàng, chỉ vào Y nói, thanh ra, người thật là, thật đáng đời. Đừng đứng ngay ra đó nữa, người muốn ở lại một, mình sao?

nhanh thu dọn giúp Đại Sư rồi đi mau. Mục ngạo thiết cũng không để ý tới Y, vội vã đi thông báo cho mấy người bách lý tâm biết tình hình. Nhìn theo mấy người rời đi, Thanh Ha sờ sờ khuôn mặt sưng đỏ, miệng lẩm bẩm chùi bới, ta biết mà, đi chung với người và cầu thám hoa luôn không có chuyện gì tốt. Rứt lời liền quay lại đi tìm thứ gì đó, Y mò mẫm tìm kiếm khắp nơi, Y đâu có gì để thu dọn, thứ duy nhất cần thu dọn là tìm được củ đậu phộng của mình đã bị đánh văng đi.

Ngay khi y phát hiện ra, vừa mới mừng giỡ nhạt củ đậu phộng lên thì chợt quay đầu nhìn, thấy có mấy người từ trên trời hạ xuống, đó chính là ô ô mang theo đám người Long Hành Vân được cứu trở về.

Chương 1471: Trúng kế (1)

“Long thiếu!” Thanh Nha rất bất ngờ, không nghĩ tới Ô Ô thật sự có thể cứu được người khỏi tay vân côn, năng lực này quả thực khiến Y kinh ngạc. Trong lúc không chú ý, Y quả thực không thay đổi được cách sừng hô với Long Hành Vân, mấu chốt là Đức Hạnh và năng lực của Long Hành Vân chưa sứng, thực sự rất dễ quên Gã đã là các

chủ. Nhìn thấy Thanh Nha vẫn ở đây, Ô Ô liền biết những người khác cũng có mặt, Gã khẽ thở phào nhẹ nhóm, vào thời điểm này, nếu chỉ dựa vào chính mình để đứng vững.

quả thực có phần thế đơn lực bạc, không bằng nương tựa vào nhau cùng sửa ấm. Hơn nữa, qua thời gian ở chung cùng với thông tin đám người Hoàng Tu Hùng cho biết trên đường đi, gã nhận ra được mấy người hướng Lan Huyên có thể đã lập được con đường tin tức bên phía Vân Côn, tiếp tục đi cùng với bên này là lựa chọn tốt nhất. Quả nhiên, sự xuất hiện của bọn họ và tiếng kêu kinh ngạc của Thanh Nha lập tức thu hút mọi người đi ra khỏi hang. Hướng Lan Huyên và Giữ Khánh cũng rất kinh ngạc khi nhìn thấy bọn họ, sau khi ra ngoài.

Minh Tăng có vẻ thở phào nhẹ nhóm. A-Lang Đại Cô, Mục Ngạo Thiết, Bách Lý Tâm, An Gi và Tô Thu Tử vù vù bay trở về, nhìn thấy đám người O-O thì cũng rất ngạc nhiên. Hướng Lan Huyền lướt đến trước mặt O-O, kinh nghi bất định hỏi, người cứu được bọn họ trở về. O-O có chút ái nái nói, ta không phải cố ý dấu dếm. Hướng Lan Huyền dơ tay chặn lại, chuyện đã xảy ra rồi, lúc này Moi ra cũng không vô ích.

Huống chi loại chuyện phân rõ đúng sai này rất vô nghĩa. Điều nàng quan tâm là cái khác, ý của ta là, chỉ một mình ngươi liền có thể cứu bọn họ ra khỏi tay vân côn ư. Rõ ràng là nàng không tin điều đó. Ô ô, ta biết người đang lo lắng điều gì, kỳ thực lần này ta có thể thuận lợi thành công cứu bọn họ ra là điều trùng hợp. Nói đến chuyện này cũng may mà ta ở đây giả ngốc, làm cho mông phá không có đề phòng, nên ta mới lợi dụng được sơ hở.

Trong mắt hướng Lan huyên vẫn có vẻ nghi ngờ, nàng nhìn về phía đám người A-Lang Đại Cô, hỏi, xung quanh có điều gì khác thường không? A-Lang Đại Cô nói, tạm thời không phát hiện điều gì dị thường. Ô ô, người yên tâm, ta cũng lo lắng bị lừa gạt nên trên đường đi đã nhiều lần thăm dò xem sao, cho dù có người theo dõi cũng đã bị ta cắt đuôi. Đối với kinh nghiệm và năng lực của gã về mặt này, hướng Lan huyên thật sự không có nghi ngờ gì, nhưng nàng vẫn nói, cho dù có vấn đề gì hay không?

Tình thế không đứng về phía chúng ta, chúng ta vẫn phải xem xét theo sự việc, không thể ở lại đây được nữa. Mấy người các người có thể ở lại đây, chúng ta tạm thời tìm nơi tránh né. Nếu thực sự không có vấn đề gì, ta tất nhiên sẽ nghĩ cách liên lạc với các người. Người thấy sao? Oh oh suy nghĩ một chút, biết sự cẩn thận của đối phương không phải không có lý, nếu đứng ở góc độ của đối phương, mình tất nhiên cũng sẽ nghi ngờ việc cứu được người.

Dễ dàng như vậy phải chăng là đã bán đứng bên này rồi hay không? Đó cũng không phải là chuyện không có khả năng. Gá cũng không phải là người tính toán nhỏ mọn, lập tức gật đầu, nên như vậy, chúng ta ở đây chờ các người. Đối với người khác mà nói, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy hướng lan huyên có chút cẩn thận quá mức, nếu ô ô thật sự bán đứng bên này. Gá hoàn toàn không cần phải mang mấy người long hành vân về đây, bọn hắn có muốn bỏ chạy chỉ sợ cũng đã muộn. Nhưng cẩn thận một chút cũng tốt.

Dữu Khánh nói với ba người Bách Lý Tâm, có thứ gì không? Rõ nhanh để đi nào! Hắn vừa mới nói xong, một tràng âm thanh tích tích lành lành trợt vàng lên trên người Hắn. Người không biết thì có chút ngạc nhiên, nhưng Dữu Khánh thì lập tức biến sắc, bỗng nhiên xoay người nhìn về phía mấy người ô ô. Không biết trợt nghĩ tới cái

gì, vội vàng nói, không tốt, trên người các người không sạch sẽ. Sắc mặt đám người hướng lan huyên hoặc biến sắc hoặc nghi hoặc. Mấy người ô ô không hiểu ra sao.

Long Hành Vân sờ sờ lên người mình, hỏi, không sạch sẽ thế nào chứ? Dữu Khánh nói thẳng ra, Linh Trùng, Linh Trùng của Kha Mật có thể đang ở trên người các người. Hán vừa nói ra lời này, một con trùng nhỏ trốn nơi ống quần Long Hành Vân lập tức tuột ra, rơi xuống ẩn nấp giữa đám rêu dưới chân gã. Ô ô, không thể nào, vì để đề phòng bị động tay động chân, hoặc lưu lại mùi vị có thể theo dõi, trên đường đi ta còn cố ý giết chết mấy tên tiểu yêu.

04:49

lấy mấy bộ y phục để thay đổi. Gã dơ ngón tay chỉ tới bộ quần áo nam nhân lạ lùng mà phượng quan vân mặc trên người. Giọng nói của hướng lan huyên đột nhiên trở nên xác bén, cái gì gọi là không thể nào, còn không nhanh tự kiểm tra đi. Ô ô sừng sốt, cũng đúng, gã vội nói với mấy người lòng hành vân, nhanh thi pháp kiểm tra trên người đi. Mấy người lập tức thi pháp tự kiểm tra trên người mình ngay trước mặt mọi người, cuối cùng từng người dang tay ra, thể hiện không có gì bất thường.

Hướng Lan huyên không yên tâm, Đích Thân thì pháp kiểm tra kỹ càng mấy người từ trên xuống dưới một lượt. Kết quả đừng nói là Linh Trùng, ngay cả một con bọ chét cũng không thấy, nằm không khỏi quay lại nhìn Giữ Khánh. Quái lạ! Giữ Khánh lẩm bẩm một tiếng, chuyện này không phải tầm thường, hắn không thể chú ý được quá nhiều nữa. Hắn lấy đầu to ra ngay trước mặt mọi người,

hỏi nó, con con trùng kia ở đây à? Phải thì tìm nó đi! Đầu to nhanh chóng vỗ cánh bay lên.

Sau khi lượn quanh giữa mấy người ô ô vài vòng, nó đột nhiên lao thẳng tới đám rêu trên mấy tảng đá. Giữa đám rêu lập tức có một con bọ cánh cứng nhỏ màu vàng đỏ vẫy cánh bay vọt lên, tránh thoát đòn lao xuống của đầu to, rất nhanh thoát khỏi đám người, lao về phía núi rừng để chạy trốn. Đầu to vù hụt lại vù lao đi, đinh, trong không trung vàng lên một tiếng kim loại va chạm, con tiểu trùng màu vàng đỏ bị đụng văng xuống đất. Nó lập tức lại bay lên, tiếp tục muốn chạy trốn.

Ô ô nhắc tay cách không chục một cái con tiểu trùng, màu vàng đỏ dừng lại dãy ruộ trong không trung, rồi lập tức bị hút trở về, lơ lửng giữa 5 nón tay của Ô ô. Mọi người đến gần quan sát, phát hiện nó quả thực không phải là một con bọ cánh cứng bình thường, dữ khánh nhé răng cười nói, chính là con con trùng này. Con này còn có một chút huyết sắc, to béo hơn con linh trùng trước đây một chút. Trên người lão già Kha Mật quả nhiên vẫn có lưu lại hậu chiêu, mẹ nó.

Hắn ngước mắt lên nhìn ô ô, nhị động chủ, người trúng kế rồi. Sắc mặt ô ô rất khó xem, trên đường đã thay đổi quần áo rồi, tại sao còn chúng bẫy chứ? Nhưng cũng không khó đoán được nguyên nhân, con con trùng này sở dĩ được gọi là linh trùng, bởi vì nó đã có linh tính, hẳn là đã bỏ lên lại người bọn họ khi thay quần áo. Trúng kế chỉ là thứ yếu, vấn đề là hầu hết mọi người nơi đây đều biết lão ma đầu kha mật có thể cảm ứng được vị trí của linh trùng.

Không khó suy đoán mục đích của Kha Mật khi dùng tới chiêu này, chính là để câu cá lớn. Bộp. Gã thi pháp bóp một cái, con linh trùng bị bóp nổ tung, gã đã trực tiếp bóp chết nó. Đầu to cũng trở xuống trên vai Dữu Khánh. Còn chần trừ gì nữa, đi mau. Hướng lan huyền lớn tiếng gọi. Mọi người lập tức nhanh chóng chạy trốn vào trong núi rừng, không bận tâm tới việc oán trách mấy người ô ô. Lần này thật sự là có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết.

Tăm tốc ô Tiểu Thanh cùng bay theo. Sâu trong ngọn núi phía xa, Kha Mật nhảy ra khỏi rừng cây, Rơi xuống trước mặt Phổ Nhạ và Cửu Hạp, Vui mừng báo tin, Đúng rồi, bọn hắn đang ở phía trước. Hướng Lan Huyên, Minh Tăng, Mấy người thám hoa lang đều ở đó. Nghe nói như vậy, Vẻ mặt Phổ Nhạ có chút phức tạp, Không thể không nói, Lần này tên ma đầu này lại lập được Đại Công. Cô ta chầm giọng hỏi, Người xác định tất cả người kẻ mông phá nhắc đến đều ở đó chứ.

Kha mật, xác định, ta tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không sai. Phổ nhã lập tức dơ tay ngoái ngoái lỗ tai mình, sau đó móc ra một miếng ngọc phù so với cơ thể cô ta thì chỉ giống như hạt vừng. Bộp, bóp nát, tạm thơ không nên đánh rắn động cỏ, chờ thượng tiên đến rồi hành động sẽ nắm chắc hơn. Miếng ngọc phù đó thực tế là một loại pháp khí truyền tin của tiên gia, sau khi sử dụng, vân côn có thể cảm ứng được vị trí cho dù đang ở bất kỳ nơi đâu tại trong giới này.

Chương 1472: Trúng kế (2)

Vân Côn vẫn đang một mực canh giữ lối ra, lòng nghi ngờ của Y quá nặng, cho dù cả Cửu Hạp và Mông Phá đều có thể chứng minh hoại giới đã thất hứa. Khả năng cổng tiên phủ mở ra lại rất thấp, nhưng Y vẫn nghi ngờ đó là một cái bẫy, lo lắng dính phải kế điệu hổ ly sơn, cho nên dặn rò phổ nhạ khi có phát hiện mới vận dụng miếng phủ này. Nói cách khác, nếu không xác định được mấy người hướng Lan Huyên đều có mặt, Y sẽ không dễ dàng rời khỏi lối ra. Vâng, A. Kha Mật vừa mới nhận lệnh.

Trật cất lên một tiếng gên, khóe miệng chảy máu, tay ôm ngược, lảo đảo đứng trên cành, cây có vẻ như sắp ngã. Phổ nhã hỏi một câu không phải để quan tâm lão ta, người làm sao vậy? Linh trùng của ta đã bị bọn hắn giết chết. Kha mật há to miệng đầy máu, mặt đầy đau buồn và tức giận, sao có thể như vậy? Con Linh trùng này của ta cực kỳ cảnh giác, trên đường đi không bị phát hiện, vì sao vừa đến địa điểm đã bị phát hiện chứ? Không đúng.

Lão ta bỗng nhiên trộn tròn hai mắt, ta hiểu rồi, lại là tên thám hoa lang kia, tên thám hoa lang đó có cách cảm ứng được linh trùng của ta đến gần, nhất định là như vậy. Lão ta nhớ tới tình huống con linh trùng đầu tiên bị mất, là bởi vì đi điều tra thám hoa lang, hai con sau bị bắt rất lâu về sau mới bị giết chết. Đến lượt con này lại bị chết vì đến gần thám hoa lang, lão ta muốn không nghi ngờ đến hắn cũng khó. Phổ nhã chầm giọng hỏi, nói cách khác, đã đánh rắn động cỏ rồi.

Vừa mới rút lời, phía xa liền chuyển đến một tiếng huýt dài, sắc mặt mấy người đều thay đổi, đó là tín hiệu do tai mắt của bọn họ dải ra xung quanh địa điểm mục tiêu phát ra cảnh báo có phát hiện. Muốn chạy, Phổ Nhã nổi rận, sao có thể tránh né được nữa, đã không cần thiết phải tiếp tục ẩn nấp, cô ta khẩn cấp lướt đi, lao thẳng đến

phương hướng phát ra cảnh báo. Những người khác cũng vù vù bay theo. Hướng lan huyên từ trong rừng cây nhảy lên cao nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng luồn về lại trong rừng.

Nàng cũng bất chấp che giấu gì nữa, trực tiếp thì Pháp cuốn lấy một số người, luôn lách chạy trốn trong rừng với tốc độ nhanh hơn. Về phần những người khác thì nàng bỏ qua, đó là Ô Ô và ba người Long Hành Vân, lúc này mang nhiều thêm một người là thêm một gánh nặng, nàng rất quyết đoán khi đưa ra quyết định. Nếu không phải vì mấy người Thanh Nha biết được quá nhiều chuyện thì nàng cũng đã bỏ qua, thậm chí trong đầu nàng còn lóé lên ý nghĩ trực tiếp giết người diệt khẩu. Nhìn thấy hướng lan huyên đột ngột tăng tốc bỏ chạy.

Trong mắt ô ô lộ ra nét kinh ngạc rồi nhận thức được điều gì đó. Gã đột nhiên ngẩn đầu nhìn lên vì có âm thanh giền vang như sấm vang lên, nhìn thấy phủ nhạc đang lơ lửng giữa trời nhìn theo bọn họ chạy trốn. Gã tức thì cực kỳ chấn động, biết rằng mình đã trở thành quân cờ của hướng lan huyên dùng để thu hút địch nhân, cũng có thể nói là quân cờ bị vứt bỏ. Gã gặp nguy không loạn, liếc thấy gần đây có một vách núi, Gã lập tức dơ tay cuốn lấy ba người lòng hành vân, liều mạng lao về phía vách núi đó.

May mà cách đây không xa lại có một tiếng huýt dài thu hút sự chú ý của Phổ Nhạ, cô ta lập tức lau vọt về phía đó, chỉ là trước khi đi vẫn không quên đánh một chưởng về phía mấy người đang lau đến vách núi. Ơm, đối với đám người ô ô, đây thật sự là trời long đất lở, vách núi vỡ vụn cùng với bọn họ đổ ập xuống vực sâu. Khi tiếng còi cảnh báo vang lên ở phụ cận, hướng lan huyền liền biết đã gặp phải

phiền phức, đã ủng phí mấy người ô ô làm môi nhửa. Luôn lách bay ở trong.

Rừng thực sự quá chậm, mang theo nhiều người như vậy bay ra ngoài càng không thể cắt đuôi, cho dù không mang theo ai nàng cũng chưa chắc đã nhanh bằng Phổ Nhạ. Nàng rất nhanh đưa ra quyết định, đại hòa thượng, diệp A-lang, người dẫn bọn hắn đột phá vòng vây, để ta đoạn hậu. Sau này gặp lại tại địa điểm vân côn đã thương ta. Mấy người kinh ngạc, vẫn còn đang sợ hãi với việc nữ nhân này vứt bỏ mấy người ô ô như cờ thí, không nghĩ tới chỉ trong chấp mắt nàng lại mạo hiểm tính mạng đoạn hậu cho bọn hắn.

Dữu Khánh vội vàng khuyên, người không phải là đối thủ của Phổ Nhạ. Hướng Lan huyên dơ tay tháo cây châm cài tóc xanh ngọc trên đầu xuống, cầm trong tay, tóc dài lập tức lay động rũ xuống. Nhìn thấy cây châm cài tóc đó, Dữu Khánh liền hiểu, hắn biết nữ nhân này đã biết được tác dụng của cây châm cài tóc này, muốn dựa vào nó để đánh với Phổ Nhạ một trận. Bảo vệ tốt cho hắn. Cũng không biết ai là người mà hướng Lan huyên dặn hai người Minh tăng bảo vệ, nói chung.

vừa rứt lời nàng liền rơ tay đẩy mấy người ra xa. Còn mình thì lao lên không trung, lơ lửng trên không, một mình đối diện với Phổ Nhạ đang lao nhanh tới, tóc dài tung bay trong gió. Anh sáng dưới vực sâu vốn u tối, khi vách núi sụp xuống mở rộng phía trên đã giúp cho phía dưới sáng lên không ít. Dòng nước dưới chân vách đá bị vụ sụp đổ chặn lại rồi lại xuyên qua khe hở giữa đống đá vỡ chảy đi, mực nước rừng lên một chút. Trong đống sụp đổ, một tảng đá lớn bị hất lên.

Lan ra, phượng quan vần với tay bám đá bò ra, quần áo tả tơi, máu me đầy người, ruôn dẩy nhìn xung quanh. Vừa mới xoay người lại, cô ta liền đối diện với một khuôn mặt đang cười gần, đó chính là Kha Mật, không biết lão ta xuất hiện ở phía sau từ lúc nào. Kha Mật vẫn tương đối thích chọn bóp trái hồng mềm, chuyện đuổi theo hướng lan huyên cứ dao cho Phổ Nhạ là được. Đi theo sau cô ta, lão lo lắng sẽ bị Phổ Nhạ mượn đau giết người, cho nên giữa đường dừng lại đây.

Đương nhiên, lão ta cũng muốn thử xem có thể thừa dịp Ô Ô bị thương để giết Ô Ô hay không, bởi vì lão ta nói mong phá là bị Ô Ô giết, điểm này không nên để có cách nói khác. Phượng quan vần Kinh Hãi, vừa định bỏ chạy thì bị một bàn tay tóm lấy cổ, bóp chặt. So sánh tu vi và thực lực của cô ta với Kha Mật, vốn đã có trên lịch rất xa, húng chi dư lực từ một đòn vừa rồi của Phổ Nhạ đã khiến cô ta bị trọng thương. Lúc này bị Kha Mật bóp cổ.

cô ta hoàn toàn không có bất kỳ sức lực nào để phản kháng. Nếu không phải vừa rồi có ô ô liều mạng thì pháp chống đỡ giúp mọi người, giảm đi rất nhiều tác động của dư lực lên cô ta thì một đòn đánh vừa rồi đã đủ để giết chết cô ta rồi. Toàn thân ruôn dẩy vì sợ hãi, cô bị bóp chặt khiến mặt cô ta càng ngày càng đỏ, đôi mắt đỏ ngầu như sắp lồi cả ra ngoài, máu dần dần dịn ra từ miệng mũi mắt. Từ trong ánh mắt ác độc của Kha Mật, cô ta biết rõ lần này mình.

khó tránh khỏi tai kiếp, biết mình đã sắp chết, không thể sống sót. Tuy nhiên, cô ta có chút không cam lòng, cảm thấy lần này đi ra ngoài vẫn chưa làm được gì, sao đã đi đến hồi kết và hình như mình vẫn chưa làm được việc gì nghiêm túc, tại sao phải chết rồi chứ? Nghĩ lại, mình là một trong 4 vệ của Sik-Lan K.A. tại tu hành giới

mình cũng là loại nhân vật có danh tiếng, ở mức độ nào đó coi như là nhân vật có thể tung hoành giới tu hành. Như lần này.

bắt đầu từ khi đến Hổ Phách Hải, dường như mình không hề có tư cách để tung hoành, không dám lỗ mãng, thậm chí hầu hết thời gian mình đều không có quyền nói chuyện. Mãi cho đến bây giờ, ngay cả một cơ hội để phô trương còn chưa có thì sẽ phải chết rồi sao?" Kha mật cười gần, ánh mắt rời khỏi khuôn mặt cô ta, đảo mắt nhìn qua khu vực lớn bị vụ sụp đổ vùi lấp, cười lạnh nói, nếu còn không ra, cô ta sẽ phải chết ở trong tay ta đó. Phượng Quan Vân rất muốn hết lên.

nhắc mọi người đừng đi ra, muốn nói rằng đối phương sẽ không bỏ qua cho mình. Thực ra, ý nghĩ này rất dư thừa, chỉ là một khu vực như thế, dưới vực sâu này có rộng cũng không rộng được bao nhiêu. Ầm ầm, lượng lớn đá vỡ bị hất bay, ô ô với những vết máu trên người xuất hiện, quay đầu lại. Long Hành Vân được gã che chắn ở dưới người cũng đứng lên, xông ra. Mặc dù trông có chút chật vật, nhưng trạng thái Long Hành Vân có vẻ tốt hơn ô ô nhiều.

16:38

Hiển nhiên là đã được Ô Ô bảo vệ vẹn toàn. Nhìn thấy Phượng Quan Vân rơi vào trong tay Kha Mật, Long Hành Vân Kinh Hãi, Phượng Gi. Ô Ô lên tiếng, thả cô ta ra. Được, nghe lời nhị động chủ. Kha Mật khẽ gật đầu, đồng ý rất sức khoát, tay cũng sức khoát, rắc, trực tiếp bóp vỡ cổ Phượng Quan Vân. Máu tươi chào ra, lão ta thuận tay vặn một cái, răng rắc, xương cổ hoàn toàn bị bể gãy, sau đó thuận tay thả ra.

Chương 1473: Không ổn

Phượng quan vần như rũ người đổ xuống như một đám bùn nhão, thân thể co quáp, trong đầu xuất hiện một hình ảnh thật lâu trước đây. Khi đó cô ta còn là lên sủng, có một người nam nhân rất sùng ái đút cho cô ta ăn, đó là khoảng thời gian vô yêu vô lự nhất của cô ta. Nam nhân đó là phụ thân của Long Hành Vân, sau đó hình ảnh dần dần bị một màu trắng xóa thay thế. Phượng G Long Hành Vân trợn to đôi mắt, đau buồn kêu lên, nhìn bóng người gục xuống, trong đầu cũng xuất hiện một hình ảnh.

Trước khi xuất phát rời Sikland các, Phượng Quan Vân và Hoàng Tu Hùng liên tục khuyên vã đừng đi hổ Phách Hải. Ô Ô thì không có phản ứng nào, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Kha Mật. Kha Mật cười hỏi, nhị động chủ, còn đánh nhau được không? Lão ta muốn biết Ô Ô bị thương nặng đến mức nào? Ô Ô dơ tay phất qua, một đám đá vỡ bay đi, để lộ Hoàng Tu Hùng bị đè ở bên dưới. I dơ một tay hút tới, đưa tay kiểm tra, chưa chết.

chỉ bị dư lực từ đòn tấn công cường đã chấn động bất tỉnh, tất nhiên không tránh khỏi bị thương. Y thì Pháp hơi khơi thông cho Hoàng Tu Hùng. Hoàng Tu Hùng đột nhiên hát ra một hơi thở, tỉnh lại, nhìn quanh hiện trường, khi nhìn thấy thi thể của Phượng Quan Vân, mắt lập tức đỏ lên. Ô ô, nơi đây không có chuyện của người, đưa hắn đi trước đi. Vừa nói vừa giao long hành vân tới cho Hoàng Tu Hùng. Hoàng Tu Hùng cũng biết đây không phải là lúc sử chí theo cảm tính.

Liền lập tức nhắc lấy lòng hành vân với đôi mắt đẫm lệ, bỏ chạy. Kha mật nở nụ cười, việc Ô Ô không dám giữ lại người ở bên cạnh khiến lão ta đoán được, vị nhị động chủ này chắc hẳn đã bị thương không nhẹ, lão ta lập tức lắc đầu nói, muốn chạy ư. Chỉ sợ lần này không ai có thể trốn được. Vừa vứt lời Liền lao tới. Ô Ô ở đối diện không nhường bước, hai bóng người cấp tốc lao vào nhau, ầm ầm ầm bắt đầu đánh nhau.

Hoàng Tu Hùng kéo theo Long Hành Vân cũng không thể thuận lợi thoát thân, đám nhân mã đi cùng Phổ Nhạ đã vọt tới, vừa nhìn thấy hai người, bọn chúng liền xông tới vây công. Đám người này quả thực có năng lực, thực lực không hề yếu, hai người chỉ có thể cúng quyết chống đỡ, vừa đánh vừa lui. Trên ngọn núi cao ở gần đó lại có tiếng còi u, u chói tai vàng lên, đó là tiếng còi triệu tập phi xí tư cước xa ở gần đây, chẳng mấy chốc liền thấy những điểm đen bay tới nơi này.

Nhìn thấy hướng lan huyền lơ lửng trên không, Phổ Nhạ không có hành động lỗ mãng, cô ta cũng lập tức dừng lại trong không trùng. Nghe tiếng đánh nhau ầm ầm chuyển đến, hai người vô thức đưa mắt liếc nhìn về phía có đánh nhau, nhưng không ai có ý định bận tâm đến. Rất nhanh, Cửu Hạp cũng chạy tới. Y hạ xuống trên một cây đại thụ xéo một bên phía sau Phổ Nhạ, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt rất phức tạp nhìn về phía hướng lan huyền. Hiện tại, Y đã không còn lửa dẫn muốn xử lý hướng lan huyền nữa.

Y biết mình không sứng, thậm chí còn có chút ước ao. Y đang nghĩ, nếu như lúc đó mình quyết đoán, gian dạ và táo bạo hơn một chút, chủ động tiến vào chư yêu chi cảnh, có lẽ mình đã là người nhận được tiên duyên đột phá đến cảnh giới bán tiên. Hiện tại, Y vẫn cho rằng hướng lan huyên đột phá được đến cảnh giới bán tiên là bởi vì

nàng đã tiến vào chư yêu chi cảnh. Cưu đại hành tẩu, người đột nhiên biến lớn như vậy, thật sự nhì không quen, không phải người vẫn luôn muốn xử lý ta sao.

Hôm nay ta cho người cơ hội. Mái tóc dài của hướng Lan huyên tung bay, nàng mỉm cười nói. Phổ Nhạ, đừng có nhiều lời với cô ta, người đi chặn mấy người kia lại đi. Cửu hạp lập tức lướt sang một bên, đi vòng, không dám đi qua trước mặt hướng Lan huyên. Hướng Lan huyên vốn có ý đồ chặn lại, nhưng nhìn thấy Phổ Nhạ đang chờ đợi thời cơ, biết rõ mình đã bị nhắm tới, vì vậy không thể không từ bỏ ý định. Chủ yếu là vì nàng không sợ.

Phía bên Dữu Khánh có Minh Tăng và Diệp A Lang. Không cần phải nói tới Minh Tăng, ông ta là tù sĩ hàng. Đầu dưới bán tiên, còn Diệp A Lang đã từng là cao thủ đệ nhất hổ phách tộc, cũng không phải ăn chay, hồi đó một mình từng là sách không thể bắt được, phải liên thủ với người khác. Hai nữ nhân, một to một nhỏ, chân chính rằng co với nhau giữa không chung. Hướng Lan Huyên cười nói, phổ nhạ, người có chắc người là đối thủ của ta không?

Nàng muốn kéo dài chút thời gian cho mấy người Dữu Khánh, chờ đến khi đám người Dữu Khánh đã chạy xa, nàng mới có thể yên tâm thoát thần. Phổ Nhạ, ngươi là đối thủ của Văn Khúc sao? Ngươi cũng không phải là đối thủ của ba vị bán tiên ở bên ngoài, nếu không ngươi sẽ không ẩn nhẫn bị áp chế tại nhân gian, cho nên ngươi không phải là đối thủ của ta. Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút không an tâm, cô ta vốn cho rằng đối phương không phải đối thủ của mình.

nhưng nữ nhân này lại dám ở lại đối đầu với mình, thật sự không có chỗ dựa nào sao. Đám người xâm nhập này, thực lực hư hư thực thực, quả thực khiến cho người ta khó thể biết rõ. Đương nhiên, quan trọng nhất là cô ta không cần phải mạo hiểm, chỉ cần kéo dài thời gian một chút là được. Một khi thượng tiên đến nơi, tất cả mọi chuyện đều sẽ được giải quyết dễ dàng, cho nên cô ta vui vẻ đấu võ mồm với đối phương. Cơ thể cứu hạp mặc dù nặng nề, nhưng đó là gánh nặng nội tại.

Y đã thích ứng với nó, so với Minh Tăng và Diệp A Lang phải mang theo một đám gánh nặng bên ngoài, Y thoải mái hơn chút. Trong khoảng thời gian ngắn, tốc độ của cứu hạp nhanh hơn, hơn nữa, thỉnh thoảng còn có tiểu yêu nhảy ra hỗ trợ quấy giày, nên Y đã đuổi kịp đám người Dữu Khánh. Tuy nhiên, Y chỉ một mực duy trì khoảng cách mà không tấn công, khi Minh Tăng và Diệp A Lang vừa ra tay. Y lập tức tránh né, khi hai người mang theo người bỏ chạy, Y lại đuổi theo.

Đây rõ ràng là muốn cuốn lấy bọn hán. Dữu Khánh cảm thấy không thích hợp, những người khác cũng đã nhận ra miêu đồ quấy phá của Cửu Hạp. Khi nghĩ đến Vân Côn, mọi người lập tức trở nên lo lắng. A Lang đại cô trượt lên tiếng nói, bằng vô tranh lửa ta. Dữu Khánh quay đầu nhìn bà ta, rất muốn nói, cuối cùng ngươi cũng chịu thừa nhận rồi sao. Vấn đề là, hiện tại ngươi nhắc đến điều đó làm gì, bây giờ là lúc để nói chuyện này ư. Bị bệnh A.

23:32

Nếu ta không thể chạy đến tụ tập cùng các người, đừng có lo cho ta. Nếu người có thể đi ra ngoài, hãy đối xử tốt với Trùng Nhi.” A-Lang Đại Cô vừa nói ra lời này, Giữ Khánh liền thấy không ổn. Quả

nhiên, A-Lang Đại Cô bỗng nói với Minh Tăng, Tiểu Hải, người dẫn bọn hắn đi đi, để ta đoạn hậu. Rước lời liền đẩy Giữ Khánh và mục ngạo thiết tới cho Minh Tăng. Ai mà chẳng có chút chuyện cũ, Minh Tăng thoáng sửng sốt.

trong đầu lóe lên hình ảnh một nữ nhân xinh đẹp mà trước đây tộc trưởng Ngọc Kiều Kiều của Hải tộc đưa đến Minh Hải. Một số hình ảnh quyến rũ khó quên, tức thì kinh ngạc thốt lên, là Ngươi. Ngươi chính là Diệp A Lang của Hổ Phách Hải. Trong mắt A Lang đại cô toát ra nét tươi, cười đáp lại, ngay sau đó buông tay ra, lao thẳng về phía cừu hạp đang quấy giày ở phía sau, chỉ chốc lát sau, tiếng đánh nhau bắt đầu vang lên. Một đám người quay đầu nhìn lại. Dữu Khánh đột nhiên đưa tay vào trong người.

Lấy tấm thiên dực lệnh đã hoàn toàn thay biến hình kia ra, nắm chặt trong tay, miệng lẩm bẩm liên tục giực giực giực. Hắn bất chấp việc để bọc lộ thiên dực lệnh ra với người ngoài, chỉ cần có thể sử dụng được con át chủ bài, chỉ cần nó có thể phát huy tác dụng, bọc lộ thì bọc lộ, hắn không còn đặt nặng nữa. Đột nhiên, từ phía trời xa có một vệt sáng loay tới, đó là một luồng sáng đen mở tối mông lung. Minh Tăng đột nhiên ngẩn đầu nhìn lên, mặc dù là người bình tĩnh.

Lúc này ông ta cũng biến sắc thốt lên, vân cồn. Đám người Dữu Khánh cùng ngẩn đầu nhìn theo, tất cả đều biến sắc. Minh Tăng nhanh chóng mang theo bọn hắn chui vào trong núi rừng để tiếp tục chạy trốn. Ông ta biết năng lực phòng ngự của mình đã bị mấy người cứu hạp bán đứng rồi, không thể tiếp tục lừa gạt được vân cồn. Hướng Lan huyên đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không ổn,

bởi vì phổ nhạ mãi vẫn không thấy ra tay, nàng chật ý thức được đối phương cũng đang kéo dài thời gian.

Nhưng khi nàng kịp phản ứng lại thì đã muộn, nhìn thấy Phổ Nhạ quay đầu nhìn về phía trời xa. Nàng cũng quay đầu nhìn sang phía đó, nhìn thấy được luồng sáng đen kia, tốc độ cực nhanh, nhanh như sang băng sệt qua bầu trời. Thoáng chốc, lưu quang hóa thành hình, đột nhiên dừng lại trước mặt nàng. Vân Côn đã đến, mặt không biểu cảm, bộ quần áo bóng loáng trên người và bộ riêm ép hình chữ bát nhẹ nhàng bồng bình, không phải vì gió thổi bay, một vừng sáng đen phía sau làm nền.

trông rất có tiên vận. Chỉ là ánh mắt hờ hững nhìn chằm chằm đó khiến cho hướng lan huyên không zét ma dùn. Phổ nhã đáp trả lại nàng bằng nét cười trâu trọc trên khóe môi, sau đó chắp tay hành lễ và chào vân Côn, Thượng Tiên.

Chương 1474: Còn tốt hơn tất cả đều không ra được (1)

Vân cô nhìn chầm chầm hướng lan huyên nói, quỳ xuống cầu xin đi, có lẽ bản tỏa sẽ tha mạng cho người. Hướng lan huyên trong miệng đắng chát, lúc trước nàng lo lắng đối phương đã đến, nhưng mãi mà không thấy Y xuất thủ nên cho rằng Y không tới. Nàng đoán chừng khi đối phương biết được tin tức thì đồ ăn đã lạnh rồi, cho nên mới dám ở lại đoạn hậu, thực sự không ngờ đối phương đến nhanh như

vậy. Y không xuất phát cùng lúc với đám người Phổ Nhạ, mà đến sau một bước sao.

Nàng không biết bên phía Vân Côn có pháp khí truyền tin tức thời. Cây trăm xanh ngọc nắm ngược trong tay càng được nàng giấu kỹ hơn một chút, không dám để cho Vân Côn nhìn thấy. Bởi vì Hyland bị ám sát trước Vân Côn đều đã nhìn thấy thứ này, nếu lần thứ ba nhìn thấy mà vẫn không quen mắt và nghi ngờ thì không thể nào nói nổi. Nó có thể là hy vọng duy nhất để nàng thoát thân. Nhưng nàng biết rất rõ, ngay cả người ở bên cạnh Y cũng ám sát thất bại 2 lần.

Khả năng thành công của mình sẽ rất mong manh, tuy nhiên, dù thế nào đi nữa, nàng cũng không thể ngồi yên chờ chết, nàng phải tìm ra cơ hội làm thử một lần. Nàng muốn thử bất kỳ biện pháp nào có thể có hy vọng. Ánh mắt nàng lấp loe nghĩ giải pháp, nàng chật chú ý tới vầng sáng màu đen phía sau đối phương, trong đầu chật hiện lên một người, đó là cải tự xưng là Chi Linh Đại Thánh trong chư yêu chi cảnh. Nghĩ đến đây, đối mặt với yêu cầu miệt thị của đối phương.

nàng đáp lại bằng những ngôn từ kỳ quái, nói chính xác là đang cao rộng thi pháp tụng niệm ùm mani bá mễ hồng, ùm mani bá mễ hồng, ùm mani bá mễ hồng. Âm thanh tụng niệm lanh lành vang vọng trong thiên địa. Phổ nhã sửng sốt, không biết nữ nhân này đang làm cho quỳ gì. Vân Côn cũng thoáng sửng sốt, có vẻ rất bất ngờ. Trong trận chiến ẩm ẩm, lúc này ô ô người đầy thương tích, đã nỏ mạnh hết đà, miễn cưỡng ứng phó đối thủ.

Còn Kha Mật thì thỉnh thoảng cất tiếng cười khặc khặc quá dị. Rõ ràng đang thoải mái dễ dàng, lão ta vẫn bộc lộ sở thích hành hạ những nhân vật cao cao tại thượng này. Đối với Ô Ô mà nói, quả thực là không còn cách nào khác, lúc trước đã bị phổ nhạ đánh bị thương, nếu không y sẽ không đến nỗi như thế này khi đối đầu với Kha Mật. Đúng vào lúc này, âm thanh tụng niệm kia vang vọng tới, Kha Mật đang phi thân giữa không trung dơ tay sắp tung ra một trường đột nhiên cười không nổi nữa. Gương mặt cứng đờ.

ánh mắt nhìn thẳng đam đam, sau đó rơi xuống đất như một con rìu đứt dày. Cũng rất tình cờ, lão ta rơi xuống đúng vào lúc Ô Ô vụt doi tới, vì vậy doi vụt hụt vào khoảng không. Nhìn thấy khà mật đột nhiên rơi ẩm xuống đất, Ô Ô sửng sốt, không hiểu có chuyện gì xảy ra, Tuvi đến trình độ này, gần như không thể xuất hiện sai lầm như vậy, chứ khi bị người khác đánh rơi. Trận chiến rừng lại, Y liền nghe rõ tiếng tụng niệm kia, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Đó là Phục ma chân ngôn. Y cũng biết chân ngôn này, vấn đề là lão ma đầu Kha Mật trước mặt vậy mà cũng bị Phục ma chân ngôn gây ảnh hưởng. Ô ô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Ngạc nhiên chính là lão già Kha Mật này bị người ta gọi là ma đầu nhiều năm. Vốn cho rằng đó chỉ là cái tên đặt cho lão ta vì cách hành động tàn ác của lão, thật sự không ngờ tới lão ma đầu này thật sự đã nhập ma rồi. Vui mừng chính là đã tìm được phương pháp đối phó lão ma đầu này.

Vậy thì cần gì phải khách khí chứ, y lập tức quất mạnh một doi về phía lão ta. Kha mật rơi xuống mặt đất, cơn đau làm lão ta tỉnh táo lại không ít, nhìn thấy ngọn doi vụ tới, lão ta nỗ lực né tránh, nhưng vẫn chậm một chút, một vết máu thật sâu xuất hiện trên lưng lão ta. Lão ta muốn phản kích, nhưng âm thanh tụng niệm kia lại khiến đầu

lão chóng váng, không chỉ có lão ta. Ngay cả đám con trùng trên người lão cũng trở nên sao động và bất an bởi tiếng tụng niệm đó.

30:08

Những hình ảnh nhìn thấy trong mắt xuất hiện bóng trồng, đầu đau muốn nứt cả da, đâu còn có thể. Chiến đấu, tiếp tục ở lại đây chính là muốn chết, lão ta lập tức liều mạng phi thân bay đi, nhanh chóng trốn thoát mới là quan trọng nhất. Chạy đâu cho thoát? Oh oh quá lớn, muốn đuổi theo, nhưng khi quay đầu lại nghe được âm thanh đánh nhau cách đây vài giảm. Đó là âm thanh đánh nhau sau khi Hoàng Tu Hùng và Long Hành Vân bị đuổi kịp, ngay từ đầu y đã nghe được và chú ý đến.

Từ động tĩnh Y liền biết hai người chưa thể chạy thoát, tuy nhiên, Y bị Kha Mật cuốn lấy nên không thể đến đó hỗ trợ. Lúc này, Y sợ hai người gặp chuyện nên không thể bận tâm đuổi theo Kha Mật, nhanh chóng bay về phía có rào chành. Hoàng Tu Hùng và Long Hành Vân Quả Thực đã bị ép đến cùng đường, trên người đầy máu và vết thương, không còn hy vọng đột phá được vòng vay, liều mạng chống đỡ trong vòng vay, dãi ruộ như khốn thú. Ô Ô thấy vậy, lập tức sông đến hỗ trợ.

Trong lúc từ trên không trung lao xuống, Y Liet nhìn về phía bầu trời xa xa và nhìn thấy được một cảnh tượng khiến Y sợ hãi, đó là hình ảnh hướng lan huyên đối đầu với Vân Côn. Dữu Khánh đang cầm một miếng sắt phế liệu ra sức hô giực giực giực, đột nhiên trận mắt ngã xuống, Thiên Dực lệnh trên tay cũng rời tay rơi xuống, được Minh tăng phản ứng nhanh chục lại. Lúc trước Thanh Nha thấy Hắn

cứ lầm bẩm giực giực mãi không rứt, thật khó chịu, nên hỏi Hắn đang làm gì.

Dữu Khánh trả lời rằng có thể thoát khốn hay không hoàn toàn phụ thuộc vào thứ trên tay này, vì vậy Minh tăng biết thứ này có thể có tác dụng trọng yếu gì đó, nên nhanh tay bắt lại. Ngoài hắn ra, mục ngạo thiết cũng ngã xuống, mắt trợn trắng. Hai người vẫn bị vấn đề cũ, không chịu nổi ảnh hưởng của phục ma chân ngôn, nhìn mức độ nghiêm trọng, có vẻ như nhập ma còn sâu hơn cả khà mật, suyết chút nữa đã phải bất tỉnh. Những người khác không biết lý do, chỉ có thể nhanh chóng hỗ trợ đỡ lấy.

lo lắng xương cũng chỉ vỗ ích. Tụng niệm Trần Ngon một lúc, hướng Lan huyền thấy Vân Côn ở đối diện rất bình thường, Nàng Liên biết mình đã đánh giá sai. Người ta căn bản không bị mình tác động, nhưng Nàng cũng không còn cách nào, chỉ có thể còn nước còn tát mà thôi. Trăm chú nghe một chút Vân Côn trợt chậm rãi nói, là phục ma Trần Ngon. Thân hình lão ta đột nhiên lói lên, hướng Lan huyền kinh hãi bỏ chạy, nhưng không thể chạy thoát, bị một tay bóp lấy cổ.

Tựa như lúc trước khà mật bóc cổ Phượng Quan Vân vậy, sức mạnh tuyệt đối khiến cho nàng không hề có một chút sức lực phản kháng nào, mặt đỏ bừng lên, có vẻ chịu không nổi. Cây châm giấu trong lòng bàn tay mấy lần muốn đâm ra ngoài, nhưng cuốn cùng vẫn nhịn lại, đây không phải thời cơ tốt nhất. Cử động khó khăn, thậm chí rãi rụ cũng khó khăn, làm sao có thể khiến đối phương tổn thương. Ô ô xuất thủ đánh giết một đám, giải cứu cho Long Hành Vân và Hoàng Tu hùng song, ngước lên nhìn về phía bên kia.

Thoáng thấy hướng lan huyên đã rơi vào ma chảo của Vân Côn, Y sao dám suy nghĩ thêm gì nữa, cũng không thể trách Y bất nhân bất nghĩa, Y lập tức trốn, vào trong rừng, mang theo hai người chạy trước đã rồi nói tiếp. Nhưng lượng lớn phi xí tư cước xả bay đến đây cũng rất đáng ghét, động tính quấy nhĩu khiến bọn Y không thể ẩn dấu hành tung, đành phải cưỡng ép xong phá vòng vây để rời đi. Vân Côn bóp cổ hướng lan huyên, nhìn trái nhìn phải rồi quay đầu hỏi Phù Nhạ, người còn ở đó làm gì?

Phổ nhạc hơi có vẻ bối rối, đáp vâng rồi nhanh chóng lướt đi, lao thẳng theo hướng ô ô bỏ chạy. Ánh mắt vân cô lại quay về trên khuôn mặt hướng Lan huyên, xem ra người quả thực đã tiến vào chư yêu chi cảnh. Chúng ta phải nói chuyện với nhau mới được. Ánh mắt y chuyển xuống thân hình của hướng Lan huyên, quan sát mấy lần, nói với ẩn ý sâu xa, người không phải là yêu, người là con người thực sự nha. Người hẳn là nữ nhân mạnh nhất trong số bọn họ phải không? Quả thực rất nữ tính.

34:00

Người nói xem, bây giờ không ra ngoài được rồi, có phải nên có kế hoạch cho tương lai hay không? Hướng lan huyên gương mặt đỏ bừng, bị ánh mắt quan sát và lời nói đầy ẩn ý của y làm cho trong lòng sợ hãi, nàng đã hiểu được ẩn ý trong lời nói của đối phương, coi như đã rất rõ ràng. Một tiếng ầm vang lên, ba người Ô Ô không thể chạy thoát, bị Phổ Nhạ đánh ngã ngay tại chỗ, bọn họ không bị giết, cô ta muốn bắt sống, nhất là Ô Ô.

người đã từng tiến vào tiên phủ khác. Nhìn thấy Thủ Hạ đã bắt sữa ba người, Phổ Nhạ lập tức đến một điểm do chiến khác, lại chỉ cần một chiêu đã đánh gục A-Lang Đại Cô, người đang đánh nhau với

Kiều Hạp. Không thấy những người khác, Phổ Nhạ vừa sợ vừa giận, hỏi những kẻ khác đâu. Kiều Hạp có chút bối rối, ta lập tức đuổi theo. Nói xong lập tức chạy đi, đối phương đang tức giận, phải tránh né.

Y cũng không nghĩ tới trong tình huống này lại gặp phải người chấp nhận hy sinh ở lại đoạn hậu, nên không thể giữ chân tất cả.

Các bạn đang nghe chuyện bán tiên của tác giả Dược Thiên Sầu tại thư viện Sách nói miễn phí, chuyện Đọc Việt chấm con. Chương 1475, còn tốt hơn tất cả đều không ra được.

Trên thực tế, mấy người Minh Tăng là nhóm duy nhất thoát khỏi truy sát. Nhóm người luồn lách rất nhanh giữa núi non trùng biệt. Dữu Khánh yếu ớt mở mắt ra, đột nhiên giật mình tỉnh lại, ướn người thoát khỏi tay bách lý tâm, đứng lên, hét lớn, dừng lại. Tiếp đó mục ngạo thiết cũng từ từ tỉnh lại. Minh Tăng mang theo mọi người hạ xuống, nói với hắn, hiện tại còn chưa đi được xa, vẫn có thể bị phát hiện. Dữu Khánh nghiêm mặt nói, Đại Sư

Bọn họ không thể là đối thủ của Vân Côn, ta phải quay lại, ngay dẫn họ đến địa điểm hẹn đi. Thanh Nha Tức Thì thở dài nói, bọn họ không phải là đối thủ của Vân Côn, người chạy đến đó có ích gì. Chẳng phải sẽ góp thêm một cái mạng sao. Đừng có lộ sộn nữa, chạy nhanh đi. Dữu Khánh không để ý tới Y, nghiêm túc nói với Minh Tăng, đối với Vân Côn, ta biết một số điều mà các người không biết, ta đến đó còn có khả năng cứu được bọn họ. Nếu là người khác.

Hắn có thể sẽ không quan tâm, nhưng hướng Lan Huynh và A Lang đại cô lần lượt đoạn hậu cho hắn thoát thân mà gặp nạn, hắn không thể cứ chờ mắt nhìn hai nữ nhân đó chịu đau khổ, mấu chốt là chính hắn không làm được. Lão thập ngũ, mục ngạo thiết còn muốn nói gì đó. Dữu Khánh dơ tay ngăn lại, thoáng nhìn qua tam tốc ô tiểu thanh trên bờ vai Y, lại lấy đầu to ra đưa cho Y, các người đến điểm hạng trước đi. Nếu như có thể thoát thân, ta sẽ chạy đến đó gặp các người.

Nếu lâu không thấy ta đến thì đừng lo lắng cho ta. Trong 10 ngày, ngươi hãy nghĩ cách tìm được lão thất. 10 ngày sau ta sẽ nghĩ cách sẩn dụ Vân Côn rời khỏi lối ra. Đó là cơ hội để các người đi ra ngoài. Nếu có thể thoát thân, ta sẽ đi cùng các người. Nếu không thấy ta thì đừng để ý gì cả. Mục ngạo thiết còn muốn nói gì đó, nhưng đã bị hắn chặn lại, còn tốt hơn tất cả đều không ra được. Tình hình có lẽ sẽ không tệ đến thế. Vân Côn muốn biết rất nhiều chuyện.

trong thời gian ngắn y sẽ không giết ta, đến lúc đó có thể nói đầu to liên lạc với ta.” Hán dùng ánh mắt ra hiệu như muốn nói người đã hiểu rồi đó. Mục ngạo thiết hiểu ý, chỉ về phía hoắc lãng, không khỏi chầm mặc. Minh Tăng đột nhiên nói, để Bần Tăng đi theo người một chuyến. Có Tu Vi của Bần Tăng hỗ trợ, người xử lý tình huống sẽ nắm chắc hơn một chút. Ông ta nói với mọi người, các người đến điểm hẹn trước đi. Dữu Khánh giật mình, vội nói, Đại Sư

Ngài không thể không đi cùng bọn họ. Minh Tăng lập tức lấy ra nguyên nhân không thể không đi, đó là một chiếc lọ kim loại, đưa cho mục ngạo thiết. Dữu Khánh đã từng thấy chiếc lọ này, vừa nhìn liền biết là cái gì. Mục ngạo thiết sửng sốt một chút, cầm lọ nhỏ thi pháp giò xét, đã hiểu được, Minh Tăng giao phương pháp đi ra ngoài cho mình. Đại sư! Thanh Ha còn muốn khuyên nhủ, nhưng

Minh Tăng đã thi pháp cuốn lấy Dữu Khánh rồi nhanh chóng phóng vuốt lên trời rời đi.

để lại một nhóm người trên mặt đất ngơ ngác nhìn theo. Tô thu tử nhìn theo với ánh mắt đầy kính ngưỡng, cất lời cảm khái, thám hoa lang không hổ là thám hoa lang. Thanh nhà vỗ vỗ chán, phôn ra một câu, không hổ cái giám. Mục ngạo thiết im lặng nắm chặt lọ nhỏ, y biết trách nhiệm của mình trọng đại, không chỉ cần tìm được lão thắt. Thậm chí có thể còn phải phối hợp hành động với lão thập ngũ, vì thế lập tức chầm giọng nói, đi thôi. Y phi thân rời đi.

đám người Bách Lý Tâm lập tức theo sau. Này! Thanh Nha gọi một tiếng, phát hiện không có ai để ý đến mình, tất cả bọn họ đều rời đi với mục ngạo thiết. Chỉ để lại Y Lẻ Loi một mình, không còn cách nào khác, Y Đành phải nhanh chóng phi thân đuổi theo. Trên không chung, Dữu Khánh thở dài, Đại Sư, Ngài không cần phải làm vậy, ta đi chuyến này có thêm một người hay bớt một người đều không ảnh hưởng gì. Minh Tăng, có một chuyện chưa nói cho người biết.

Vị cố nhân đó của người đã nói rồi, chuyến đi này của bần tăng, mục đích chủ yếu là để bảo vệ người. Dữu Khánh sưởng sốt, trong lòng nghĩ thầm, mình quan, trọng như vậy sao? Phía trước có tiếng gió rít cất lên, một bóng người to lớn vọt tới, đó là Phổ Nhạ, cô ta đã phát hiện ra bọn hắn. Dữu Khánh lập tức thi pháp hết lên, cút ra, nói vân cô đến gặp ta. Phổ Nhạ tức giận, nhắc tay đánh ra một đòn.

Một bóng ảo ảnh khổng lồ của Minh Tăng đột nhiên hiện ra, bị một đòn đó đè ép biến mất, ngay sau đó Minh Tăng phất ống tay áo rộng thùng thình của mình ra, đánh ngược lại một đòn. Vân Côn

đang lơ lửng trên không quay đầu nhìn lại, hướng lan huyền bị y bóp cổ trong tay cũng liếc mắt nhìn tới, đều nhìn thấy ảo ảnh khổng lồ đột nhiên hiện ra kìa. Nghe tiếng chấn động ầm ầm vang lên, Vân Côn hừ một tiếng, vẫn còn dám dùng cho này. Chợt một tiếng hết tức giận được thi pháp truyền từ xa đến.

người muốn đối địch với cữu vĩ sao? Cửu vĩ Những người khác có lẽ sẽ không hiểu ý nghĩa của lời này, nhưng Vân Côn thì lập tức nắm bắt được từ mấu chốt trong đó, đôi mắt mở to, bỗng nhiên vùng tay áo phát quà. Xuyết chút nữa để mục tiêu chạy thoát, Phổ Nhạ có phần nôn nóng, vừa định tiếp tục đuổi theo chặn lại thì đột nhiên cảm nhận được lực cản do Vân Côn cách không tạo ra. Cô ta ngạc nhiên dừng lại trong không trung, mở to mắt nhìn minh tăng và Dữu Khánh bay đến.

Thượng Tiên ngăn cản mình ra tay sao? Đương nhiên, cô ta cũng nhận ra hai người Giữ Khánh không phải đang chạy trốn, mà bay thẳng về phía Thượng Tiên. Cô ta tức thì nhớ tới hai câu nói mà Giữ Khánh vừa mới hết lên, nói Vân Côn đến gặp ta và muốn đối địch với Cửu Vĩ sao? Cách nói này hoàn toàn không để Thượng Tiên vào mắt, Cửu Vĩ? Cửu Vĩ là ai? Có vẻ như vừa nhắc tới Cửu Vĩ liền khiến Thượng Tiên phản ứng, lập tức xuất thủ ngăn cản mình.

cô ta tự nhiên không dám tiếp tục mạo phạm, lòng đầy kinh ngạc đi theo ở phía sau. Minh Tăng tự nhiên đã nhận được ra sự biến đổi khác thường trong quá trình này, rất ngạc nhiên và cũng ý thức được lời thám hoa Lang nói không phải giả, hán quả thực biết được điều mà người khác không biết. Hướng Lan Huyên đang bị vân côn bóp cổ cũng chú ý tới quá trình biến hóa này, trong lòng lo lắng, tên

gốc này lại quay về đây tự chui đầu vào lưới làm gì chứ. Người biết được chi tiết cụ thể mối quan hệ giữa y và cử vĩ sao.

Chỉ cần hơi có không khớp, sẽ rất dễ dàng lộ tẩy, nếu thực sự có thể lấy cừu vĩ ra làm cái cớ, ta tự làm là được, cần gì chờ người tới. A-Lang Đại Cô và Ô-ô đang trên mặt đất phía dưới vân Côn, bị ném vào một chỗ canh dữ. Cả hai đều mềm nhũn nằm sóng soài trên mặt đất, toàn thân đầy máu, có vẻ cũng đã chú ý tới diễn biến khác thường trên bầu trời. Nhìn thấy Dữ Khánh và Minh Tang quay trở lại, A-Lang Đại Cô ngước đầu nhìn lên, trong lòng lo lắng.

Bà ta không ngại mạo hiểm ở lại đoạn hậu chính là để người trong lòng của công chúa có thể thoát thân, tại sao lại quay về đây chứ? Hai người đã đi rồi quay lại lơ lửng ở đối diện Vân Côn, đối mặt với Y. Hai bên cẩn thận quan sát nhau một lúc, thực sự không nhìn thấy chút sợ hãi nào trên mặt đối phương, Vân Côn chậm rãi hỏi, thám hoa lang quen biết cử vĩ sao. Dữu Khánh không có chút nào nào núng, rộng điệu đầy tự tin hỏi Y, người rốt cuộc có phải là Côn Nô hay không?

Đối với cách sương hô này, Vân Côn không còn quen nữa, y có chút khó chịu nói, người đã biết còn hỏi làm gì. Dữu Khánh, ta hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi có phải hay không? Vân Côn liếc nhìn phổ nhạ về đến nơi đang lắng nghe, cuối cùng nhẫn nại thừa nhận, đúng vậy, là ta. Dữu Khánh lập tức chửi ấm lên, vậy ngươi còn giả thần giả quỷ làm thượng tiên gì chứ? Côn nô thì cô nô đi, làm ra vẻ đại nhân vật làm gì? Khiến lão tử sợ bóng sợ gió một chận.

rất sợ tìm sai người, hại ta vòng vòng vèo vèo khắp nơi để giò hỏi, mãi vẫn không thấy ai từng nghe nói tới nhân vật như vậy". Lời này đã giải thích cho việc vì sao hắn không dám nhận thức đối phương. Và cũng là đang thăm giò, để xem cữu vĩ có phải là bên mạnh hơn hay không, theo sự sắp xếp của cữu vĩ mà giã tiên đã nói, cô Nô hẳn là bên phải nghe theo lời sắp xếp. Ngoài ra, nghe nói địa vị của thánh mẫu nương nương tại tiên giới không phải tầm thương.

Cửu Vĩ lại là sụng vật của thánh mẫu Nương Nương. Nhưng lời nói đó lại khiến vân côn bực bội, tượng đất cũng còn biết sận húng chi ở ngay trước mặt thủ Hạ Mình, Y không cần thể diện sao. Y không vui hỏi, người rốt cuộc là ai? Đến làm gì? Côn nô, phổ nhạ kinh ngạc và nghi hoặc, ánh mắt xoay chuyển. Kha Mật và Cửu Hạp đã quay lại, đang ở dưới mặt đất canh giữ đám người ô ô, bọn họ ngước đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt lấp lóe.

Thấy Vân Côn bị mắng nhưng vẫn phải nén giận, trong lòng Dữu Khánh tức thì có tin tưởng. Lập tức chỉ về phía hướng lan huyên vẫn đang bị Vân Côn bóp cổ, người bắt người của ta là muốn nghiêm túc nói chuyện hay là muốn gây dối. Trước tiên thả nàng ra đi.

Chương 1476: Thử xem sao

Quả nhiên quay lại là để cứu mình, hướng Lan huyền rất muốn mắng hán hồ đồ, mắng hán không biết lượng sức nhưng viền mắt vẫn ửng đỏ lên. Ngẫm nghĩ lại, đây không phải là lần đầu tiên tên này cứu mình, lần trước từng cứu mình một lần khỏi tay vân côn, một lần cứu mình trong bách hoa tiên phủ. Sống trong tu hành giới,

nơi lòng người khó dò, có một người có thể không để ý đến an toàn của bản thân để nhiều lần cứu mình, cảm giác đó thật ấm áp trong thế gian bạc béo này.

sự bất an trong lòng biến thành những cảm xúc khó tả, đôi mắt ừng đỏ nhìn chầm chầm tên tiểu tử để riêng mép đang làm bộ làm tịch kìa. Văn Côn cưng rắn nói, trước tiên ngươi hãy nói rõ ràng lai lịch của ngươi đã, nếu không, đừng trách bản tỏa không khách khí. Rọng điệu Dữu Khánh càng cưng rắn hơn, chỉ ngón tay về phía hướng lan huyên, đừng có cứ mở miệng sưng bản tỏa với ta. Ta khuyên ngươi phải hiểu rõ tình hình, nàng đạt đến cảnh giới bán tiên là nhờ cữu vĩ ban cho.

Nếu như nàng thiếu đi một sợi tóc, cữu vĩ sẽ không, bỏ qua cho ngươi. Bắt giữ người không phải cách nói chuyện, đó là uy hiếp, trước tiên thả người ra. Thế nào, ngươi còn sợ chúng ta bỏ chạy hay sao? Cửu vĩ giúp cho hướng lan huyên đạt cảnh giới bán tiên. Kha mật và cừu hạp quay mặt nhìn nhau, coi như đã nhớ kỹ tên này. Đôi mắt thâm chầm của văn côn lấp lóe, ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, với thực lực mà mấy người này bộc lộ ra đến nay.

có mình đích thân tỏa chấn ở đây. Bọn hắn cân bản không thể chạy thoát, còn nếu thật sự ẩn dấu thực lực, có lẽ vừa rồi bọn hắn sẽ không chạy chối chết, vì vậy y buông cổ hướng lan huyên ra. Khi dơ tay đẩy hướng lan huyên đi, thừa dịp có thân thể nàng che chắn, đầu ngón tay y hất một cái. Trong chiếc túi sáng bóng ánh kim loại treo nơi thắt lưng bay ra một vật thể màu đen đỏ to như trứng gà, không thể nói rõ nó giống cái gì.

quả cầu nước đó vặn vẹo trông như một sinh vật sống nhúc nhích. Đầu ngón tay y vạch rất nhanh, vạch nó ra thành một phù chú dạng sương mù, tiếp đó khi bàn tay đẩy hướng lan huyên chạm vào lưng nàng thì lặng lẽ vỗ nó chìm vào trong cơ thể hướng lan huyên. Hướng lan huyên đã nhận ra dị thường, nhưng không cảm thấy cơ thể có điều gì quá khác lạ. Nàng vừa thoáng quay đầu lại nhìn y thì người đã theo lực đẩy bay đến trước mặt dữ khánh, lúc này đã được tự do, nàng tự thi pháp lơ lửng trong không trung.

Người không sao chứ. Dữu Khánh quan tâm hỏi một câu. Hướng lan huyên vừa cảm động vừa lùm hắn oán trách, không sao. Đối với nàng mà nói quả thực là không sao, vừa mới đối mặt đã bị Vân Côn chục vào trong tay, và có thể là bởi Vân Côn có ý đồ khác với mình nên y không hạ nặng tay với nàng. Nàng chuyển ánh mắt nhìn về phía Minh Tăng, muốn biểu đạt lòng biết ơn, bởi vì vào thời điểm này người nào có thể mạo hiểm đến đây cứu nàng người đó là đang đánh cực mạng sống của mình. Tuy nhiên,

Nàng phát hiện thấy Ming Tang đang tập trung quan sát một vật trên tay, nhìn vật này có phần quen mắt, nhìn kỹ, đây chẳng phải là tấm Thiên Dực lệnh của cậu thám hoa sao. Nàng thắc mắc không hiểu tại sao nó lại nằm trong tay Ming Tang, nhìn biểu hiện của Ming Tang như vậy, hình như đang suy nghĩ. Ming Tang quả thực đang nghĩ ngợi về tấm Thiên Dực lệnh này, bởi vì Dữu Khánh nói rằng vật này là chìa khóa để xem mọi người có thể chạy thoát khỏi tay vân côn hay không, nên ông ta tự nhiên muốn nỗ lực một phần sức lực.

Ông ta đã thi pháp xâm nhập điều tra bên trong, trong lúc dùng ý niệm giò xét, ông ta cảm thấy ý niệm của mình dường như chạm vào thứ gì đó mơ hổ sâu xa. Ông ta thắc mắc không biết đó là cái gì, vì vậy không khỏi tập trung tinh thần để cảm nhận, cho nên không

để ý thấy ánh mắt tỏ lòng biết ơn của hướng Lan huyên. Vân Côn đã thả người đi, tự nhiên không dây dưa gì nữa, y hỏi thẳng, người quen biết cữu vĩ hả? Dữu Khánh, người nghĩ sao?

Một câu trả lời có vẻ hơi hợp nhưng thực tế trong đầu hắn đang rất nhanh tính toán cách thức ứng đối. Hắn biết một khi câu trả lời của mình có sơ hở, ad sẽ không lừa được y và phiền phức sẽ ập đến. Vân Côn là bản tọa đang hỏi người. Dữu Khánh biết đối phương sẽ không dễ dàng tin tưởng, trong câu hỏi vẫn có ý thăm dò, vì thế trả lời, cữu vĩ nói chúng ta tới đây tìm cô No. Nếu người là cô No, vậy chúng ta đã tìm đúng người. Nghĩ đi nghĩ lại, mặc dù không dám dễ dàng xác nhận.

Nhưng ngoài người da, ở đây không còn ai giống cô No hơn nữa, ta đoán chừng chắc là đúng rồi. Vân Côn bình thản nói, tìm bản tọa làm gì? May mà trước đây đã nghe dã tiên nói tới một ít tình huống, nếu không thật sự không dễ ứng đối. Dữu Khánh biết đối phương vẫn còn đang tham dò nhằm xác nhận nên trả lời, nếu người là cô No, ngươi nên biết vì sao cô ấy nói ta tới tìm người. Vân Côn, bản tọa có biết hay không là chuyện của bản tọa?

Vấn đề là ngươi làm sao để chứng minh ngươi là người được cữu vĩ phải tới. Dữu Khánh, lối vào tiên phủ này do ta mở ra, ngươi cho rằng nếu không được cữu vĩ chỉ điểm, ta có thể mở ra sao? Vân Côn, Ngươi đã gặp cữu vĩ. Dữu Khánh, Đương nhiên đã gặp. Hắn vừa nói ra lời này, trong mắt Vân Côn tức thì lộ ra nét dữ tận, khóe miệng nhét lên nụ cười lạnh, ngươi nói dối. Nếu ngươi nhìn thấy cữu vĩ, tới đây gặp bản tỏa sẽ không phải là ngươi, mà chính là cữu vĩ.

và thế giới bên ngoài cũng đã trời long đất lờ. Sát ý và sự phẫn nộ lập tức bùng lên, Y liền muốn động thủ. Dữu Khánh rất bình tĩnh, câu nói tiếp theo lập tức xua tan sự phẫn nộ của Y, người suy nghĩ nhiều, có phải người cho rằng ta có thể rời khỏi bồng lai thì cừu vĩ cũng có thể ra ngoài hay không? Cô ấy ra không được. Cô ấy đã bị Đại Thanh Nữ dùng chấn linh chung chấn áp, đây cũng là mục đích cô ấy để cho ta tới tìm người. Đại Thanh Nữ, chấn linh chung

Đám người phổ nhã chưa từng nghe nói đến, bọn họ mở to đôi mắt lắng nghe, rất sợ bỏ sót thông tin nào đó quan trọng. Giáng vẻ như đã được mở rộng tầm mắt, ánh mắt nhìn Dữu Khánh không bình thường nữa, hóa ra hắn thực sự là người rất có lai lịch. Người và vật đó vừa được nhắc tới, Vân Côn tức thì sưởng sốt, mai lập tức kinh nghi hỏi, Đại Thanh Nữ vẫn còn tại bồng lai. Dữu Khánh gật đầu, đúng vậy. Vân Côn cao máy nói, nếu Đại Thanh Nữ còn ở đó, tìm ta cũng vô ích.

Rõ ràng Y tự nhận mình không địch lại. Cửu Vĩ lợi dụng ta khí khiến chấn Linh Trung suy giảm uy lực đáng kể, chỉ dựa vào chấn Linh Trung là không thể chấn áp được Cửu Vĩ. Vì thế Đại Thanh Nữ cũng tiến vào chấn Linh Trung để tăng cường sức mạnh chấn áp. Bây giờ Cửu Vĩ và Đại Thanh Nữ đang ràng co với nhau ở trong chấn Linh Trung, không bên nào hơn bên nào. Ngươi chính là người sẽ phá vỡ cần đối. Cửu Vĩ vốn dĩ không bị tà hóa và cũng không bị chấn áp.

Kế hoạch ban đầu là chuẩn bị cho trường hợp sau này bị vây khốn tại bồng lai. Sắp xếp phương pháp mở ra phong ấn để thoát thân, nhưng dữ khánh lại dùng. Ngon từ để thay đổi thành đây là kế hoạch mà cữu vĩ sắp xếp sẵn cho cô nô. Hướng Lan huyên nghe vậy thì sừng sốt, ngay sau đó thầm khen đây là một diệu chiêu, nếu nói theo kế hoạch vốn có của cữu vĩ sẽ rất dễ dàng lộ tẩy. Bởi vì không

biết cụ thể cữu vĩ đã dặn dò vân côn điều gì, nếu đối chất sẽ dễ dàng lộ tẩy.

Hắn trực tiếp biến đổi kế hoạch thành như vậy thì lại khác, bây giờ hắn nói cái gì chính là cái đó, Vân Côn không có cách nào để xác minh. Nàng liếc nhìn Giữ Khánh, trong lòng lẩm bẩm, cái tên này. Vân Côn chầm mặc một lúc, rồi trượt nhìn thẳng vào mắt Giữ Khánh, ngươi có cách đi ra ngoài không? Đã biết Y sẽ hỏi điều này, Giữ Khánh đang định đáp lời, bắt trượt nghe Minh Tăng ở bên cạnh hô nhỏ một tiếng giực, hắn vừa định quay đầu nhìn sang xem ông ta có ý gì.

đột nhiên trước mắt lóe lên sáng ngời, một đôi cánh bạch quang hư huyễn hiện ra, một con quang điểu bao trùng bọn Hắn, trông khá thanh khiết. Dũ khánh sửng sốt, chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía bàn tay Minh Tăng, đúng vậy, quả thực là Thiên Giực Lệnh. Hắn ngạc nhiên, tại sao Thiên Giực Lệnh lại nằm trong tay Minh Tăng chứ, lúc trước Hắn không có để ý đến, thậm chí quên cả Thiên Giực Lệnh, bởi vì nó không đáng tin cậy, không thể trông mong vào nó. Đến đây, vấn đề đã xuất hiện.

Tấm Thiên Dực lệnh không đáng tin cậy đó tại sao lại được vị đại hòa thượng này kích hoạt dễ dàng như thế. Lúc trước hắn gào giát cổ họng cũng vô ích, bây giờ người ta chỉ cần nói một tiếng nhẹ nhàng là đủ. Lúc cần không dùng được, thời điểm này lại kích hoạt lên, là đang dẫn chơi sao. Minh tăng ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhìn quang điều tỏa ra từ trong tay, rất kinh ngạc, đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy nó, trước đây cận bản không biết sử dụng như thế nào.

Ông ta chỉ thử dùng ý thức kết nối với thứ gì đó mơ hồ, sâu xa ở bên trong tấm thẻ sát, thấy kết nối không xuân sẻ, ông ta liền tăng cường thêm Phật Pháp. Sau khi kết nối thuận lợi, thấy không có gì xuất hiện, nghĩ đến việc Dữu Khánh hô giực giực giực, ông ta cũng thử gọi một tiếng giực, kết quả là như vậy. Nhưng ông ta không biết phải làm gì tiếp theo, nên không khỏi nhìn sang Dữu Khánh. Hướng Lan Huyên cũng há hốc mồm sừng sốt, không phải nói tấm Thiên Dực lệnh này đã mất linh rồi sao?

Tại sao vị Đại Hòa Thượng này vừa mở miệng liền hiệu nghiệm, đùa cái gì vậy chứ? Trên trời dưới đất, thật nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy đều sưởng sốt, không biết đó là cái gì, một con quang điều to lớn, thoạt nhìn thật là thần bí và lợi hại. Thiên Dực Lệnh Vân côn thoáng kinh ngạc ngây người, ánh mắt nhanh chóng nhìn chằm chằm vào tay Minh Tăng, trong mắt đầy vẻ khó tin, tấm sắt nát đó lại chính là Thiên Dực Lệnh sao? Trước đây y từng nhìn thấy Thiên Dực Lệnh

nhưng bây giờ lại không thể nhận ra được nó.

Chương 1477: Hình như thượng tiên đã bị đùa bỡn (1)

Hay nha, tên Ngụy Thượng Tiên này lại nhận ra Thiên Dực lệnh. Dữu Khánh âm thầm than khổ nhìn Minh Tăng, Đại sư A Đại sư, ông nhìn ta làm gì, ông làm vậy chẳng phải đang hại người sao. Đang yên đang lành ông chơi đùa Thiên Dực lệnh làm gì chứ, sống không chơi, muộn không đùa, lại chơi đùa vào thời điểm này, bây giờ ta

phải nói như thế nào mới được chứ. Kế hoạch của Hắn lập tức liền bị làm cho xáo trộn. Mà đối với Minh Tăng mà nói, không nhìn Hắn thì nhìn ai?

Ông ta thật sự không biết con chim ánh sáng này là cái thứ gì, và cũng rất muốn biết đó là cái gì. Việc đã đến nước này, Dữu Khánh đành phải tìm cách xử lý biến cố này. Trước đây, khi Vân Côn đã thương hướng Lan Huyên, trong lúc đỡ hướng Lan Huyên, Hán từng hô hô lệnh bài cho Vân Côn thấy. Vì vậy Hán liền nói với Vân Côn, người nhận ra Thiên Dực lệnh, xem ra người đúng là Côn nô rồi. Vậy vì sao lúc trước người không chịu nói? Lúc trước ta từng lấy ra cho người xem.

Thấy người không nhận ra, ta mới không dám nhận người. Hướng lan huyền chóp chóp mắt, trong lòng thật sự phục tên này, đầu óc quả thực quá nhanh chí, hoàn hảo, thực sự không chê vào đâu được. Vân Côn bất chợt hiểu ra, bất kể vừa rồi đối phương nói như thế nào, trong lòng y vẫn luôn có chút nghi ngờ, nếu như cử vĩ phải tới. Vì sao không sớm nói ra thân phận, cách nói hỏi nghi y không phải là Côn Nô có phần không phù hợp với những hành vi của đối phương sau khi tiến vào giới này.

Bây giờ Y xem như đã hiểu được, lúc đó đối phương lấy lệnh bài ra liên tục lẩm bẩm trước mặt mình, chính là để xác định thân phận của Y. Kết quả Y có mắt không tròng không đáp lại, nên người ta không tin Y chính là cô nô mà cữu vĩ muốn tìm. Thì ra vấn đề xuất phát từ phía mình, nhưng việc này làm sao có thể trách Y cơ chứ? Y lập tức giải thích, hồi đó ta từng nhìn thấy Thiên Dực lệnh trên tay cữu vĩ, nhưng hình dáng Thiên Dực lệnh không phải như thế.

Tại sao bây giờ lại biến thành một miếng sắt nát như thế? Như vậy làm sao có thể nhận ra được? Dữu Khánh có vẻ trật hiểu ra, thì ra là thế. Ai? Đây là bị tạ khí ăn mòn. Tạ khí? Trong mắt vấn cô nộ Gianet nghi vấn, Thiên Dực lệnh không phải nằm trong tay phong tử sao? Phong tử mà sợ tạ khí à? Dữu Khánh biết phong tử mà y nói tới là chỉ người nào, âm thầm than khổ, phát hiện tên cô nô này quả nhiên biết rất nhiều.

Y biết càng chi tiết thì hắn càng khó lừa gạt được đối phương, hắn chỉ có thể cẩn thận đối đáp, ta làm sao biết được, việc này phải hỏi ông chúa. Khi lòng nghi ngờ này ra, vân cô lập tức truy hỏi tiếp, Thanh Điểu ở cạnh người là thế nào? Nếu Đại Thanh nữ đã chấn áp cử vĩ, vì sao lại có Thanh Điểu đi theo người làm chân chạy? Dữu Khánh, có một kẻ nào đó phản bội không phải là chuyện rất bình thường sao? Vân cô hơi híp mắt hỏi, ý của người là …

Thanh Điểu sẽ phản bội Đại Thanh Nữ ư. Dữu Khánh không dám tiếp tục vấn đề này, về việc này, ta thật sự, không rõ ràng lắm, con Thanh Điểu đó là do cữu vĩ giao cho ta. Ta cũng không biết cữu vĩ đã làm gì. Nếu bị hỏi thêm nữa, hắn sẽ phải toát mồ hôi, liên tục bị nghi ngờ không phải là biện pháp, trong đầu chật lóe lên một ý nghĩ, hắn đưa ra một quyết định. Trong lúc trả lời, hắn âm thầm thi pháp, mặt áo sau lưng lập tức phồng lên chữ viết.

Hắn tiến lên một bước nghiêng người cho Minh Tăng nhìn thấy. Dòng chữ đó là, Đại Sư, liên tục kích hoạt Thiên Dực lệnh thử xem, nhanh. Ánh mắt Minh Tăng hơi dừng lại trên lưng Hắn, sau đó ngừng kết nối Thiên Dực lệnh, quang điểu đột nhiên thu nhỏ lại, biến mất. Vân Côn cũng tạm thời bị phân tâm nhìn qua. Ở bên cạnh, Hướng Lan Huyên cảm nhận được sau lưng Dữu Khánh có pháp lực

sao động yếu ớt, nàng cũng liếc mắt thoáng nhìn, rồi nhanh chóng nhìn thẳng trở lại, không liếc nhìn nữa.

Minh Tăng lại thi triển theo cách lúc trước, lập tức thấy quang xí lại phóng ra. Dữu Khánh có chút không nói nên lời, rất muốn hỏi Thiên Dược Lệnh có ý gì, lẽ nào lúc trước lão tử hô chưa đủ chân thành hay sao? Quang đỉu thoáng hiện ra rồi biến mất, nhưng theo một tiếng hô dực của Minh Tăng, quang xí lại phóng ra. Sau đó lại biến mất, dực lại hiện ra, liên tục lặp lại mấy lần. Nói chung, Minh Tăng kích hoạt nó rất bình thường, giống như vẫn còn nguyên vẹn không hề hư hại.

không gặp bất kỳ vấn đề nào. Tình huống này khiến cho Dữu Khánh muốn quay lại đập tấm lệnh bài biến dạng này. Cái quỷ gì vậy chứ? Nếu biết trước như thế, hắn cần gì phải mạo hiểm như vậy? Nhóm người bọn hắn đã chạy thoát từ lâu, đã có thể tung hoành tại trong cựu linh phủ này. Đã xác nhận được Minh Tăng không gặp vấn đề gì khi kích hoạt thiên dược lệnh, mặt áo phía sau Dữu Khánh lại nổi chữ lên. Nói Minh Tăng dừng lại và thực hiện theo những chữ sẽ hiện ra.

Sau đó lưng áo hắn hiện lên phương pháp sử dụng Thiên Dực lệnh. Sau khi quang sí không còn liên tục phóng ra nữa, Văn Côn hỏi, Ngươi làm gì vậy? Dữu Khánh, cho ngươi xem Thiên Dực lệnh có phải là thật hay không, để ngươi thấy được thành ý của chúng ta. Ngươi hẳn phải biết, chúng ta có Thiên Dực lệnh trong tay, nếu muốn bỏ chạy, ngươi sẽ bắt không được chúng ta. Văn Côn có chút nghi hoặc, vậy vừa rồi các ngươi chạy làm gì? Dữu Khánh, ngươi rất thích đứng nói chuyện trong không chung sao.

Không thể chạy được, mọi người đừng chạy, xuống dưới chậm rãi nói chuyện." Hắn dơ tay ra hiệu cho Minh Tăng và hướng lan huyên, bản thân hắn trước tiên thoát khỏi sự nâng đỡ từ pháp lực của Minh Tăng, phi thân lốt xuống mặt đất. Hai người Minh, hướng nhìn nhau rồi cùng đi xuống theo. Dữu Khánh không hạ xuống một nơi nào khác mà trực tiếp dừng lại tại nơi đám người A Lang Đại Cô bị bắt sữ. Đối diện với đám người Kha Mật đang canh dữ, Hắn không chút nào khách xáo, quát lên, cút ra cho lão tử.

Kha mật sửng sốt, nhìn Vân Côn từ từ bay xuống, thấy Y không tỏ ra phản đối, lão ta lập tức nở một nụ cười nịnh nọt với Giữ Khánh, cuối đầu chào rồi nhanh chóng lui ra, biểu hiện tỏ vẻ lấy lòng. Lão, ta đã nghe được thấy được, bối cảnh của tên thám hoa lang này không nhỏ, hình như ngay cả Vân Côn cũng có phần e ngại. Lão ta làm sao có thể không muốn đi lên chỗ cao hơn, ý định tạo mối quan hệ tốt. Cút đi! Bị Giữ Khánh mắng đuổi.

Đám Lâu La cũng rồn dập rút lui. Dữ Khánh đi tới trước mặt đám người A-Lan Đại Cô, hỏi, sao rồi, không chết chứ? Nhìn tình hình, xem ra Hoàng Tu Hùng bị thương nặng nhất, lúc trước cố gắng chịu đựng, bây giờ nằm đó như sắp chết, rất thề thảm. Nhưng Dữ Khánh không phải quan tâm đến bọn họ, chủ yếu là A-Lan Đại Cô, người sẵn sàng hy sinh mạng sống để đoạn hậu cho bọn Hán. A-Lan Đại Cô cũng bị thương không nhẹ, nhưng vẫn lắc đầu nói, tạm thời không chết được.

Ô Ô cũng nói, không chết được. Ô Ô nhìn Dữu Khánh với ánh mắt rất phức tạp, vừa rồi y loáng thoáng nghe được những lời đối thoại trên không chung, tên Thám Hoa Lang này che giấu thật nhiều thứ à nha. Nhất là Ô Ô và Cửu Hạp ở gần cuối đầu nhìn tới, bọn họ nhận ra rằng một số nghe đồn trước đó về Thám Hoa Lang có liên quan

đến tiên phủ có lẽ là sự thật. Hai người thậm chí còn hoài nghi phía bên Côn Linh Sơn và Thiên Tích Sơn đều có vấn đề. Lông Hành Vân toàn thân đầy vết máu.

Bộ dạng chật vật đi tới đây nói một câu chẳng an nhập gì với câu hỏi, gã hết to, cầu thám hoa, có phải người đã tiến vào chư yêu chi cảnh không hả? Bốp. Dữu Khánh tiến tới cho gã một cú tát tai dữ dội, trịnh thượng nói, trước đây buồn chán, chơi đùa với các người một hồi, người thật sự cho rằng mình mạnh mẽ sao? Nếu như ta muốn tung hành tại nhân gian, đừng nói là đại thánh của nhà ngươi, thậm chí tất cả mấy bán tiên đó có tụ lại cũng không có cơ hội đụng đến ta.

Hán rất muốn hỏi tên đại thiếu này có phải đầu óc bị bệnh hay không, trước mắt khắp nơi là sơ hở. Hán còn không kịp bịt kín, vậy mà tên này còn moi ra thêm, sợ Vân Côn không thể suy nghĩ được nhiều hay sao. Sức lực khá mạnh, Long Hành Vân bị đánh cho tróng váng đầu óc. Ô Ô rất biết cách phối hộp, cho dù không dễ cử động nhưng y vẫn đưa tay chặn ngang trước mặt Long Hành Vân, thám hoa lang, Hán không hiểu chuyện, người đừng nên chấp nhặt với Hán.

xoay người đi đến trước Vân Côn, nói, giao mấy người này lại cho ta đi. Ta giữ lại để sử dụng. Trong khi nói chuyện, phía sau cũng phồng chữ lên ở một góc độ.” Khoái mắt hướng Lan Huyên chú ý thấy, biết hắn muốn làm gì, nàng bước đến gần đám người A Lang Đại Cô, chuẩn bị sẵn sàng phối hợp.

Chương 1478: Hình như thượng tiên đã bị đùa bỡn (2)

Chỉ cần có thông tin từ Dữu Khánh, văn cô không có hứng thú gì đối với mấy người kia, hắn có cần hay không. Y chẳng thèm bận tâm tới, Y chỉ hỏi vấn đề mà mình quan tâm, ngươi còn có thể mở ra cửa linh phủ đại môn để ra ngoài không? Dực! Minh tăng hô nhẹ một tiếng, quang sĩ phóng ra, con quang điều kia lại xuất hiện. Văn cô hơi sừng sốt, rất muốn hỏi tên hòa thượng. Này, ngươi nhện chơi trò thả chim này rồi sao?

Khoé mắt trợt thấy có động tác loáng qua, thấy hướng lan huyên đột nhiên cuốn lên những người đã bắt được đó, Y bỗng thấy không ổn. Nhưng khi Y phản ứng thì đã muộn, con quăng điều đó giống như Thuấn G chấp một cái đã vọt lên không trung bay đi, kể cả nhóm người trên mặt đất đều biến mất. Dám! Văn Côn tức giận gầm lên, lập tức cũng giống như Thuấn G đuổi theo. Nhưng tốc độ có chênh lệch, không đuổi kịp luồng sáng kia, Y cách không đánh ra một trưởng toàn lực.

Sức mạnh đòn tấn công từ xa của Y cũng không phải tầm thường. Nhanh, nhanh lên, còn có thể nhanh hơn nữa, nhanh rẽ đi. Dữu Khánh đặt một tay trên vai Minh Tăng, hét lên chói tai. Hắn có thể cảm nhận được hậu quả của việc lần đầu tiên Minh Tăng điều khiển cho này, không xuân sảy chút nào. Nhìn thấy Vân Côn đuổi theo ở phía sau tung ra đòn tấn công sấm sét, mà ông ta lại không biết né tránh như thế nào. Minh Tăng không biết né tránh, nhưng ông ta biết thứ khác.

Một bóng dáng huyễn ảo đột nhiên xuất hiện trong thiên địa, đòn đánh sấm xét mặc dù đánh trúng nó, khiến nó biến mất. Nhưng đã cho ông ta có cơ hội điều khiển Thiên Dực lệnh, ông ta quay đầu phất tay vung ra một đòn đáp lại. Uy lực của một đòn đó không hề nhỏ, cũng có uy thế sấm xét. Vân Côn đang bay rất nhanh vội lướt sang một bên tránh náy. Chỉ với một chút thời gian lãng phí đó, khi Y nhìn lại về phía trước thì quang điều kia đã biến thành một điểm sáng nhỏ lướt đi xa.

y chậm rãi dừng lại trong không trung, biểu cảm trên khuôn mặt biến đổi liên tục. Sau một lúc nhìn chằm chằm phía sau, Dữu Khánh trợt thở phào một hơi nhẹ nhõm, hắn quay đầu lại lắc đầu nhìn hướng lan huyên, vừa rồi thật sự quá mức sợ hãi. Hắn sở dĩ thực hiện nước đi mạo hiểm này là bởi vì kế hoạch ban đầu của hắn càng mạo hiểm hơn. Hắn vốn định lợi dụng danh nghĩa của cừu Vĩ Hồ để ổn định vân côn, sau đó nghĩ cách cứu người và thoát thân, nhưng trong phương án này có quá nhiều sơ hở.

Làm sao để vượt qua là cả một vấn đề, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bại lộ và gặp phải nguy hiểm, chưa kể Vân Côn vốn là một người đa nghi. Điều này thể hiện rõ ràng qua việc Y vẫn không thể giải tỏa được nghi ngờ dù đã thẩm vấn mong phá, Hán thậm chí còn chuẩn bị sẵn sàng chịu đựng một số nỗi khổ về thể xác. Kế hoạch đã bắt đầu thực hiện, nhưng Minh Tăng lại đột nhiên chơi đùa kích hoạt Thiên Dực lệnh, điều đó chẳng phải đã tạo ra thêm rắc rối sao. Sau đó Vân Côn không tịch thu Thiên Dực lệnh mới là lạ.

Hơn nữa, đã sử dụng được Thiên Dực lệnh, sau này khi nào muốn chạy thì chạy, hắn còn sợ lộ tẩy cái rắm gì nữa, cho nên tìm cách kéo người ra bỏ chạy. Nói chung, may mà hắn phản ứng nhanh, quyết định dứt khoát trong tình huống mạo hiểm. Đã chạy thoát rồi

sao? Hướng lan huyền cũng thở phào một hơi, thực sự cảm thấy nhẹ nhõm. Nàng nhìn Dữu Khánh, không nhịn được nở nụ cười tươi tắn, tình huống đã đến mức như vậy, hắn lại có thể cứu. Được mình ra khỏi tay vân côn.

Nàng không thể giấu được sự tán thưởng trong ánh mắt, ngay sau đó viền mắt lại ngân ngấn nước mắt, tên này thật sự đã liều chết tới cứu mình một lần nữa à. Đám người ô ô ở trong quang đỉu đưa mắt nhìn quanh, tốc độ nhanh đến mức bọn họ không thấy được cảnh tượng xung quanh, chỉ biết mình đang bay nhanh trong tầm mắt mơ hồ, tất cả đều ngạc nhiên. Được rồi, đã đủ xa rồi. Dừng lại đi. Nếu còn chạy nữa, coi chừng lại quay trở về. Nghe rũ khánh lên tiếng.

Minh Tăng lập tức ngừng điều khiển, quang điều nhanh chóng biến mất. Sau khi bọn hắn hạ xuống một vùng rừng núi, Dữu Khánh lập tức lấy Thiên Dực lệnh lại, hắn loay hoay gọi giực giực giực một hồi lâu. Nhưng nó vẫn chỉ như là một mảnh kim loại bỏ đi, cuối cùng hắn giao lại cho Minh Tăng, ông ta thuận miệng gọi một tiếng giực liền kích hoạt được Thiên Dực lệnh. Dữu Khánh đương nhiên hỏi ông ta làm thế nào để kích hoạt, Minh Tăng nói rằng chỉ cần thi pháp rót vào để kết nối.

Sau đó hô lên khẩu lệnh để kích hoạt là được, quá trình này giống hoàn toàn những gì Giữ Khánh đã biết, nhưng vấn đề là Minh Tăng làm được, còn Hắn thì không. Thực sự như gặp quỷ vậy. Hướng Lan Huyên ở một bên lắng nghe, sau đó cũng cầm lấy làm thử, nhưng cũng giống như Giữ Khánh, không có tác dụng, nàng không khỏi hỏi kỹ Minh Tăng về những chi tiết liên quan. Vân Côn lơ lửng trong

không chung bất động nhìn về phương xa, ngay ra như phóng, lại để cho tên đó chạy thoát ngay dưới mý mắt mình rồi sao?

Chuyện xảy ra như vậy, y làm sao có thể không biết mình lại bị tên thám hoa lang đó lừa gạt? Vấn đề là chính bản thân y nghĩ mãi không ra, mẹ nó, người có Thiên Dực lệnh trong tay, đã có thể chạy trốn từ lâu, vì sao còn chơi trò để người bị bắt rồi đến đây cứu đi? Có bệnh ư? Lẽ nào là thật sự đang đùa dẫn ta hay sao? Việc này không thể coi là xảo trá, phải nói là dành quá sinh bệnh. Y thực sự bị làm cho hồ đồ.

nếu không phải vì không thể tưởng tượng nổi có cách chơi bệnh hoạn như thế. Y làm sao có thể để cho bọn hắn bỏ chạy mà không chút đề phòng chứ, bởi vì người ta không cần phải bỏ chạy, kết quả thì sao, chỉ là đùa dẫn một hồi với kẻ ngốc mà thôi. Một đám người lần lượt chạy đến, phổ nhạ rồi đám người kha mật và cứu hạp dần dần đến đây, không có ai đến gần. Tất cả đều đứng nhìn từ xa, đều đã nhận ra được, người ta đã chạy thoát, đích thân thượng tiên xuất thủ cũng không thể bắt lại được.

Thượng Tiên hình như đã bị người ta đùa bớn, bọn họ không dám đến gần hứng rủi do. Bọn họ cũng rất khó hiểu, đã có năng lực chạy trốn như vậy, đám người thám hoa lang còn chơi đùa chò gì vậy chứ. Đại nhân, sau này còn bắt được không? Cưu hạp nhỏ rộng hỏi Phủ Nhạ. Phủ Nhạ không nói nên lời, tốc độ như vậy làm sao bắt được? Ngay cả Thượng Tiên cũng không bắt được nha. Vân Côn tỉnh táo lại, mặt may âm chầm, cất lên tiếng hết sận dữ từ đáy lòng.

Cẩu thám hoa. Y tiện tay lấy ra một. Cây doi, nhẹ nhàng dung lên, trên cây doi lập tức hiện lên hai khí một tím một xanh. Y dơ doi vung lên trong không trung, cây doi nhanh chóng dài ra, trở nên rất dài. Y vù doi vù vù, vù vù trên bầu trời, bóng doi lấp lóe giống như sấm xét giền vàng kết nối thiên địa, vô cùng chấn động. Muốn chạy sao? Không dễ như vậy. Y cười nhạt, tiếng nói vàng vọng trong thiên địa. Chẳng bao lâu.

Từ phía chân trời có gió mây vần vũ nổi lên, không lâu sau, bóng dáng cựu côn xuyên qua mây gió hiện ra, bay nhanh tới đây. Còn chưa có đến gần, cựu côn đã ngừng lại, lượng quanh vùng này, tạo ra cùng phong vù vù đè ép xuống, vô số cây cỏ bị thổi bay, ngay cả những cây đại thụ che trời cũng phải cong mình sắp gãy. Cự côn tự hồ e sợ những bóng doi lấp loáng trong thiên địa, không dám đến gần. Vân côn lơ lửng trong bầu trời, không nơi chút giận.

Thấy non như vậy thì tức giận mắng, ta thấy người đã lười biếng quá lâu rồi. Y phất tay vùng lên, bóng doi quất lên thân cự côn như xét đánh, phát ra âm thanh rầm rầm như xét đánh. Cự côn ruôn dẩy, dường như rất đau đớn. Không phải một doi là xong, vân côn tựa như đã nổi điên, điên cuồng quất ra hết doi này đến doi khác. Đồ lười biếng, đồ lười biếng, đồ lười biếng. Từng bóng doi sấm xét cắt qua bầu trời liên tục quất lên thân thể cự côn.

trên thiết liên bắn ra từng loạt đốm lửa. Cuối cùng cự côn cất lên những tiếng dên dì ò, ò, ò, ò, như đang cầu xin thả thứ. Tiếng doi vụt, tiếng dên dì chú lên và những lời mắng chửi không ngừng của vân côn vang vọng ẩm ẩm trong thiên địa. Cùng với tình cảnh gió nổi mây bay do cự côn rãi rụa tạo ra, cảnh tượng thật là đáng sợ.

Cử côn có vẻ cực kỳ sợ hãi chiếc doi này, hai khí tím xanh trên doi dường như có thể quất thẳng vào tận sương tủy.

tựa hồ có thể khắc chế nó, cho dù bị đánh liên tục, nó cũng không dám chạy trốn hay kháng cự. Đám người phổ nhạ hoặc rõi mắt nhìn, hoặc quay nhìn nhau, tất cả đều biết Thượng Tiên đang tức giận, không ai dám hài răng. Bất kỳ ai có chút hiểu biết tính cách của Thượng Tiên đều biết rõ, tới gần vào lúc này rất có thể sẽ bị Thượng Tiên vung ròi đánh chết.

Chương 1479: Ngài bế quan ngộ tiếp xem sao (1)

Sau một phen phát tiết để chút giận, vần côn cuối cùng chậm rãi thả cây doi tím xanh trong tay xuống, rơi trên mặt đất, đồng thời cất tiếng trách mắng, đồ lười biếng, còn không mau làm việc đi. Cự côn cất tiếng hú dài, rồi há to chiếc miệng khổng lồ ra hút vào, nhưng tựa hồ đó không phải hút, chỉ là có cảm giác đang hút mà thôi. Nhìn cây cỏ xung quanh như không bị lực hút nào, tuy vậy mọi người lại cảm thấy trong nơi xa xăm giống như có thứ gì đó bị cự côn hút vào trong miệng.

Nó đến từ khắp vùng đất đai rộng lớn xung quanh, phạm vi ảnh hưởng có lẽ phải lên đến trăm dặm, nhưng dường như không có ảnh hưởng gì đến mọi người. Tuy nhiên, có người dường như là ngoại lệ, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía khà mật, phát hiện trên người khà mật giống như có thứ gì đó bị hút ra. À, cuối cùng khà mật cũng hết lên hoảng loạn. Hai tay khoanh lại trước ngược, mặt đầy vẻ kinh

hoảng, tựa như một nữ nhân đang tắm thì bất ngờ bị nam nhân nhìn thấy.

Ánh mắt kinh hãi nhìn làn sương mù màu đỏ đen bị hút ra khỏi cơ thể mình, nhìn con cựu côn trên bầu trời, có vẻ không rõ vì sao lại như vậy. Cự côn cũng xoay chuyển phương hướng, như là đã phát hiện ra được mục tiêu chủ yếu, chiếc miệng khổng lồ nhắm ngay về phía kha mật để hút. Mọi người đều ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Vân côn cầm cây doi thần trong tay cũng quay đầu lại nhìn kha mật, y cũng có chút kinh ngạc, cuối cùng lướt đến. Hạ xuống trước mặt kha mật, nói

Người vậy mà đã thật sự đi vào đường ta đạo, trong cơ thể lại sinh sôi ra ta khí, đã biến thành ta ma. Thượng Tiên, à! Hai tay kham mật ruôn dày, lão ta nhìn ta khí bị hút ra khỏi cơ thể, không biết phải làm gì cho đúng, chỉ cảm thấy thể lực của mình sắp bị hút cả. Lão ta hoảng loạn sợ hãi, cảm giác trống rỗng càng ngày càng rõ, người ngoài không thể nào cảm nhận được. Nói chung, lão ta thấy rất khó chịu. Lão ngẹ ngào lên tiếng, Thượng Tiên.

Ta không phải ta ma. Ta không chịu nổi nữa rồi, xin thượng tiên khai ân, nói vị tiên tôn này tha cho ta đi. Thực ra, lượng ta khí trong cơ thể lão căn bản không chịu nổi một lần hút của cự côn, vừa mới nói xong, ta khí trên người lão tựa hồ đã bị rút sạch, không còn thứ gì thoát ra nữa. Sắc mặt kha mật trở nên trắng bệch, thân thể lắc lưu muốn đổ, từ trong quần áo liên tục có đồ vật rào rào rơi ra, đó là vô số các loại côn trùng. Không biết có bao nhiêu.

Ngoại nhân thực sự khó thể tưởng tượng nổi trên thân một người lại có thể giấu nhiều con trùng như vậy. Hầu hết con trùng rơi xuống đều đã chết, một số ít còn có thể nhúc nhích chân một lúc, nhưng cũng rất nhanh trở nên bất động. Như vậy vẫn chưa hết, khà mật loạn chọng ruôn dày dơ ngón tay lên vạch qua vị trí giữa gương mặt và cổ, móng tay sắc bén cắt ra một đường máu trên cổ. Hành động này khiến vân côn giật mình, tưởng rằng lão ta tự sát. Nhưng mà không phải.

chỉ thấy những con cổ mềm như nhộng bị khamật thi pháp ép ra ngoài qua vết thương. Mài ra còn những đống nhuyễn trùng bị lão tanôn mửa ra khỏi miệng, cũng giống như những con côn trùng kia, đám cổ này gần như đều đã chết. Cảnh tượng đó trông rất kinh tẩm, khiến mọi người nhìn thấy đều có cảm giác buồn nôn. Cùng lúc đó, gương mặt khamật biến đổi rất nhanh, hoặc có thể nói là đang héo rút đi, toàn bộ cơ thể đều héo rút, nhỏ dần và thấp đi. Không lâu sau…

Kha Mật đã biến thành bộ dạng khác, quần áo trở nên rộng thùng thình, biến thành một chú lùn cao hơn người lùn một chút. Lão ta ruôn giày loạn chọn một hồi, sau đó sắc mặt tái nhật ngồi bệt trên mặt đất thở hồn hền. Mọi người nhìn nhau, đây mới là bộ, dạng thực sự của Kha Mật ư. Vân Côn nhíu mày, y là người có chút kiến thức, đại khái đã nhìn ra được tình huống này là như thế nào, Kha Mật tu luyện một loại tà thuật nào đó.

Sở dĩ nhục thân có thể chứa đựng nuôi dưỡng nhiều con trùng như vậy là bởi vì có tạ khí lão ta tu luyện ra tẩm bổ. Một khi tạ khí bị hút ra, chẳng khác nào loại bỏ căn cơ sinh tồn của đám con trùng đó, tất cả chúng lập tức chết bắt đắc kỳ từ. Nhục thân của Kha Mật không thể chứa đựng nhiều vật chết như vậy, không thể không chút

ra ngoài, nếu để chúng thối giữa ở trong cơ thể, lão ta sẽ không sống nổi. Văn Côn dơ tay cách không chục tới, trực tiếp hút Kha Mật đến trong tay.

Thượng tiên tha mạng. Kha Mật không biết y định làm gì, sợ hãi mở miệng cầu xin. Văn Côn không có ý gì khác, chỉ tự tay kiểm tra tình trạng cơ thể lão ta mà thôi, kết quả phát hiện lão ta chỉ bị suy yếu. Không có gì đáng lo ngại, ít nhất Tu Vy vẫn còn, chỉ là một ít năng lực điều khiển cổ chúng có lẽ không thể thi triển được trong thời gian ngắn. Nếu tiếp tục tu luyện tà thuật này, sớm muộn gì sẽ khôi phục lại? Y liền dơ tay đẩy lão ta ngã ra đất.

Đừng có làm như thể sắp chết đến nơi vậy, phục hồi sức lực thì ổn ngay. Sau đó Y quay lại nói với Phổ Nhạ, Phổ Nhạ, ngươi lập tức chạy về chấn thủ lối ra tiên phủ. Nếu phát hiện thấy bọn hắn xong qua thì báo ngay cho ta. Số còn lại theo bản tỏa cửa Cá lớn đi tuần tra. Chỉ là mấy tên trộng vặt mà thôi, bọn hắn chạy không thoát được. Vâng. Đám người dồn dập nhận lệnh. Phổ Nhạ quay người lập tức bay đi một mình, khẩn cấp trở về khu vực lối ra tiên phủ.

Lượng lớn nhân mã ở gần đây sau khi nhận được mệnh lệnh liền rồn dập chạy đến, kể cả Kha Mật và Cử Hạp. Tất cả đều theo Vân Côn bay lên lưng Cự Côn, ngoài ra còn có mấy vạn con phi xí tứ cước xả cũng bay lên đậu trên nó. Bục! Chức doi trong tay Vân Côn vụt lên thân Cự Côn dưới chân, bóng doi chỉ về phía đám người dữ khánh chạy trốn. Cự Côn lập tức lắc người vẫy đuôi bay đi, vừa đi vừa há mùm hút. Vân Côn đứng ở trên đầu Cự Côn.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh, bàn tay y thỉnh thoảng lại bấm quyết đánh ra, không ai biết y đang làm gì. Đám người Dữu Khánh không có chạy thẳng theo một hướng, để đảm bảo an toàn, sau khi thoát khỏi sự truy đuổi của Vân Côn, bọn hắn liền thay đổi phương hướng. Trên đường đi, bọn hắn bắt tù binh để giò hỏi vị trí của mình, từ đó mới biết quả thực đã chạy rất xa, vì vậy, bọn hắn lại đổi phương hướng bay về điểm hẹn gặp mặt đám người mục ngạo thiết.

Cho dù Minh Tăng có thể sử dụng Thiên Dực lệnh bất cứ lúc nào, nhưng bọn hắn không dám thoải mái sử dụng, hình ảnh giải sáng trắng xẹt qua bầu trời quá rõ ràng, rất dễ bị phát hiện hướng đi. Cho dù đám người hướng Lan Huyên có thể bay đi, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, hơn nữa còn cần trốn tránh, nên khi bọn hắn chạy tới điểm hẹn, đám người mục ngạo, thiết đã đến từ lâu. Hai bên gặp lại nhau, đều thở phào nhẹ nhõm khi thấy cả hai bên đều ổn.

Thanh Nga

Nhìn thấy hai sư huynh để tách ra khỏi nhóm, hướng Lan huyền không có tự giác như những người khác, nàng cũng tự đi theo. Thấy hai người im lặng nhìn mình, hướng Lan huyền bất mãn hỏi, có chuyện gì phải giấu ta. Nếu không cần thiết, nên cùng biết mới tốt. Dữu Khánh nhìn sang mục ngạo thiết, để cho y tự đánh giá.

Chương 1480: Ngài bế quan ngộ tiếp xem sao (2)

Mục ngạo thiết suy nghĩ một chút rồi nói ra ngay trước mặt hướng Lan huyên, ta đã để đầu to bay đi. Đầu to đã một lần đem tin tức từ chỗ hoắc lãng về đây. Bây giờ người tọa chấn lối ra tiên phủ là Phổ Nhạ. Đích thân Vân Côn dẫn theo một đám người tuần tra khắp nơi, đang tìm chúng ta. Hướng Lan huyên chầm ngầm nói, đây là tin tức tốt, ít nhất đối phó Phổ Nhạ dễ hơn Vân Côn. Nói cách khác, bây giờ chúng ta đã có cơ hội để đi ra ngoài. Dữu Khánh thì hỏi.

còn chưa có tung tích cụ thể của lão thất à. Mục ngạo thiết lắc đầu, chưa có, ta đã để đầu to mang tin nhắn thúc dục Hoắc lãng nhanh chóng hết sức nghĩ biện pháp. Giữ Khánh nhìn sang hướng Lan Huyên, chờ thêm chút đi. Biết Hắn rất quan tâm đến sự sống chết của tên mập mạp đó, hướng Lan Huyên còn có thể nói gì, chỉ có thể tiếp tục ở lại đây chờ đợi. Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái

đã là mấy ngày, trong lúc đó bọn Hắn lại nhận được tin tức từ Hoắc lãng, biết thêm một tin tức.

Vân Côn đang cưỡi con Côn ca đi tuần tra khắp nơi. Không dễ chờ được dịp Vân Côn rời khỏi lối ra tiên phủ, kết quả Vân Côn lại đi cùng với con Côn kia, khiến cho thật bất đắc dĩ với ý định nhằm vào nhân tuyền của mình. Nếu thực sự không được, bọn Hắn chỉ có thể từ bỏ nhân tuyền, trước tiên bảo đảm an toàn, đi ra ngoài đã rồi tính tiếp, vấn đề là đến lúc này vẫn chưa có thêm tin tức gì về Nam Trúc. Trong khi bọn Hắn đang lo lắng cho Nam Trúc,

Lúc này Nam Trúc lại đang thành thơi bên cạnh một dòng suối nhỏ giữa núi rừng. Đốt lửa, gác mấy con cá và hai con thú đã làm sạch sẽ trên lửa, vừa nướng vừa ăn. Không hề lo lắng về việc khói bốc lên, có vẻ rất to gàn lớn mật. Gã vốn mong đợi có yêu ma quỷ quái nào đó đến tìm, để được xem trò náo nhiệt. Nếu không, thực sự rất buồn chán, nhưng thật quỷ quái. Tựa như đã chết hết rồi, không hề có một tên nào đến gần đây.

Cho dù Gã công khai đốt lửa trong đêm tối cũng không sao cả, Gã không biết rằng, có một số việc, cho dù Vân Côn ra lệnh cũng vô ích, phía dưới có đôi sách. Thực sự là kiếm quang chém tận diết tuyệt trong phạm vi 10 giạm đó quá đáng sợ, không cho chút cơ hội sống sót nào, ai dám chọi chứ. Chứ khi Vân Côn hoặc ai đó đích thân đến đây đốc chiến mới được, nếu không, tất cả chỉ bỏ công không bỏ lực. Sau khi ra khỏi cửa cũng chỉ quanh quần trong phạm vi an toàn.

Cho dù nhìn thấy có khói lửa hiện lên cũng sẽ dấu dếm không báo cáo, chỉ nói là không phát hiện được gì, nếu không. Nhìn thấy có khói lửa mà không đi kiểm tra rõ ràng là không thể được, bị đánh bị phạt chỉ là thứ yếu, nhất định sẽ ép người đến đó điều tra. Ai dám đến gần, đền gần để tìm chết hay sao? Kết quả là khiến Nam chúc thật buồn chán. Gã rất muốn đi tìm đám người Dữu Khánh nhưng Văn Khúc chỉ tập trung tu luyện kiếm quyết, không chịu đi.

Gã lại không dám trở về một mình từ nơi rất xa như vậy và cũng không có năng lực bang qua biển cả mà không bị phát hiện, nên chỉ có thể ở đây giết thời gian. Nam Trúc vừa ăn vừa xoa bụng, thỉnh thoảng lại thở dài, mấy ngày nay tự do ăn uống, gã đã nhanh chóng mập lại, không còn cách nào, gã luôn cảm thấy đói bụng. Gã cũng rất giận mình không nỗ lực, đành phải ăn nhiều một chút cho bớt giận. Nếu có thể có chút rượu thì thật hay. Miệng nhì nhàm dính đầy dầu mỡ.

Nam chúc sờ hát hổ lô bên hông nghĩ tới hổ lô rượu. Khi đang nhìn quanh, Gã đột nhiên giật mình, phát hiện Văn Khúc đã đi ra khỏi hang, không còn bế quan nữa, đang đứng ở trước cửa hang ngẩn đầu nhìn bầu trời, có vẻ rất thất vọng. Chưa bao giờ nhìn thấy Văn Khúc có bộng dạng như thế, Gã lập tức cầm xiên thịt nướng lướt bến, to mò hỏi, Văn Lão, Ngài đã ngộ được chiêu thứ 5 chưa? Nói thật, cả đời này của Gã chưa từng gặp ai có năng lực lĩnh ngộ tu luyện giỏi như thế.

Lúc trước đánh cửa tu luyện kiếm quyết 3 ngày. 5 ngày 1 chiêu là đã kinh thường người ta. Ngày đầu tiên, chỉ một ngày, Văn Khúc đã luyện xong chiêu thứ nhất và chiêu thứ hai của Phong Trần Kiếm quyết. Nhất là chiêu đầu tiên, người ta chỉ suy nghĩ một chút rồi thử luyện, cầm kiếm khoa tay mua chân mấy cái sau đó nói thì ra là thế,

sau đó thành thạo thi triển ra. Lão Thập ngũ luyện bao nhiêu năm mới đạt đến ngưỡng cửa chiêu thứ hai, chỉ vừa bắt đầu có chút thành tựu, còn ông ta thì một ngày luyện xong 2 chiêu.

khiến Gã suyết chút nữa kinh ngạc lồi cả trong mắt, Khoa Trương đến mức Gã cho rằng mình đang nằm mơ, phải tự tay tát mình mấy cái thật mạnh mới xác định đó là sự thật. Sau đó chiều thứ ba, người ta mất thời gian nhiều hơn, tốn một ngày mới luyện thành. Gã không dám thất hứa, lại đưa ra chiều thứ tư, khi thực Gã cũng nóng lòng muốn nhìn xem. Đến chiều tam sinh vạn vật yêu cầu cảnh giới dùng tâm ngự kiếm này, có thực sự Khoa Trương như mô tả trong kiếm quyết hay không? Cho nên 3 ngày sau,

Gã đã nhìn thấy, gã thực sự đã thấy được, quả thực khoa trương như mô tả trong kiếm quyết. Ba kiếm hợp nhất, kiếm quàng, bao phủ mặt đất như tuyết rơi mịt mờ, thực sự là đuổi tận giết tuyệt, sự huy hoàng của cảnh tượng đó sẽ động mãi trong lòng gã, cả đời khó quên, như ở trong giấc mộng. Trên thế gian lại có nhân vật kinh tài tuyệt diễm như thế, Thảo nào có thể đứng đầu thời đại đó, lúc này mới nhận ra rằng sư huynh để bọn họ và người ta lớn đến thế nào.

Nếu người ta là ánh trăng sáng chói thì bọn họ còn không bằng hạt gạo, không có tư cách nào để tranh giành phát sáng. Chẳng chắc khi mình nói 5 ngày 1 chiêu, người ta liền chủ động hạ xuống thành 3 ngày. Sau khi đưa ra chiêu thứ 5, Văn Khúc chỉ xem xét sơ lược rồi kết luận rằng, nếu có thể luyện thành chiêu này, ông ta sẽ đủ sức đánh với Văn Côn một chận. Nam Trúc tin tưởng vào sự phán đoán của ông ta, lúc đó nghe ông ta nói vậy gã rất vui mừng, nếu thật sự có thể chém giết Văn Côn.

Chẳng phải phiên toái lớn nhất sẽ được giải quyết rồi sao? Gã đương nhiên rất mong chờ điều đó. Như lần này không như mong muốn, sau 3 ngày đầu theo kỳ hạn, không thấy Văn Khúc đi ra, Gã chủ động đi và hỏi thăm có phải đã luyện được rồi hay không. Kết quả, Văn Khúc có vẻ muốn chơi xấu, ông ta nói rằng 3 ngày 1 chiêu, tổng cộng 5 chiêu phải là 15 ngày, 4 chiêu đầu dùng hết 8 ngày, như vậy ông ta vẫn còn 7 ngày. Nam Trúc có thể làm gì bây giờ?

Lúc trước không nói không thể tính gục thời gian, nắm đấm không bằng người ta, đành phải chấp nhận. Không chấp nhận cũng không được, kiếm quyết chỉ có 5 chiêu, gã đã nói hết cho người ta rồi, có hối hận cũng vô ích. Bây giờ ông ta chưa dùng hết 7 ngày còn lại, chỉ mới dùng 5 ngày đã xuất quan, chắc hẳn là tin vui. Nhưng nhìn bộ dạng ông ta có vẻ thất vọng, nên mới có câu hỏi này. Rõi mắt nhìn chân trời xa, Văn Khúc thở dài hỏi một đằng, trả lời một nèo.

Nam béo, chiêu thứ 6 thật sự chỉ có 4 chữ thôi sao? Ngươi không gặt ta chứ! Kỳ thực ông ta biết điều này là bởi vì Nam chúc thích lắm miệng, Gã cảm thấy đã nói ra 5 chiêu rồi, chiêu thứ 6 chỉ có mấy chữ mơ hổ như vậy không cần phải giấu dếm, liền thuận miệng nói ra. Gã nói rằng sau khi luyện thành chiêu thứ 5 coi như đã luyện xong kiếm quyết, bởi vì chiêu thứ 6, chiêu cuối cùng đó, có cũng như không, chỉ có 4 chữ vô hướng bất kiếm mà thôi.

Nam Trúc liếc mắt Kinh Bỉ, để ta nói cho Văn Lão nghe, tên của ta là như thế nào, phía nam có Trúc, ta là người có lễ tiết, chính trực, lời ta nói ra chính là cốt khí. Ta đã nói ra toàn bộ nam chiêu kiếm quyết cho ông, nếu ta thật sự muốn giấu ông chiêu cuối cùng, lúc trước ra

đã không cần phải nhắc tới với ông. Mà không, ông quan tâm chiêu thứ 6 làm gì, ta hỏi ông đã luyện được chiêu thứ 5 hay chưa nhà.

Gã muốn nhìn xem bộ giáng thực sự của chiêu thứ 5 khi thi triển ra, và cũng trong chờ nhìn xem cảnh kiếm chém vân côn. Vô hướng không kiếm, vô hướng không kiếm, văn khúc cất tiếng lẩm bẩm, đồng thời khẽ lắc đầu. Nam chúc thấy ông, ta có chút nàn lòng, liền thử chuyển cách hỏi, còn lại 7 ngày, mới dùng 5 ngày, vẫn còn 2 ngày, hay là ngày bế quan ngộ tiếp xem sao. Đã kéo dài lâu như vậy, Gã cũng không cần số ruột 1-2 ngày, việc đã đến nước này.

Chỉ cần có thể giải quyết được vấn đề, cho dù ở lâu thêm một chút thời gian, gã cũng chấp nhận. Văn khúc nghe vậy thì quay nhìn gã, chật cười khổ, có một số chuyện ông ta thật sự không ngờ tới, nghe nói tiên phủ sắp mở ra, bản thân vốn mãi không có tiến bộ. Ông ta muốn đến tiên phủ tìm kiếm cơ duyên để đột phá, nào ngơ chạy vào đây tìm tới tìm lui mãi vẫn không tìm thấy manh mối gì, trái lại tìm được từ tên mập là người ở bên ngoài này. Cơ duyên quả thực là một điều kỳ diệu.

Nhìn bộ dạng những bộ của tên mập này, ông ta lắc đầu thở dài, quên đi. Có lẽ không thể luyện được, mười năm trăm năm cũng chưa chắc được, đây không phải là việc một ngày hai ngày. Đi thôi, để ta đưa người đi tìm lão cừu và lão thập ngũ mà ngươi luôn nhớ tới. Chỉ mong bọn hán phúc lớn mạng lớn, vẫn còn sống sót.

Chương 1481: Tà linh phụ thể (1)

Được, được. Nam Chúc Vui Mừng đồng ý, nếu không phải gã bất tài, gã đã sớm đi tìm mấy người lão thập ngũ rồi. Với tình thế nghiêm trọng trước mắt, không có người sư huynh là gã tỏa chấn, gã thật sự không yên tâm cho hai vị sư đệ của mình. Tuy nhiên, khi nhìn thấy xiên thịt nướng trên tay, gã lại nhanh chóng chỉ tới mớ thịt còn đang nướng trên lửa, ông có muốn ăn một chút trước khi lên đường hay không? Đã lâu rồi ông chưa ăn gì. Ánh mắt văn khúc rừng trên đống lửa.

Lại nhìn đám khói từ đống lửa bay lên trời, sau đó nhìn thấy không chỉ có một đống cho tàn, hiển nhiên đã làm chuyện như vậy nhiều lần. Mặc dù bình tĩnh, nhưng khóe miệng không nhịn được nhất lên, hỏi, những ngày qua, người hộ pháp cho lão phu bằng cách này hay sao? Thậm chí ông ta còn muốn cất lời chửi mẹ nó, vấn đề là không có việc gì xảy ra. Trong thời gian này vậy mà không hề có bất kỳ một tên lô la nào tới quấy dày, thật quá lạ, tên mập này có độc sao? Nói tới việc này,

Nam trúc có chút bối rối, đáp, không, sau khi ông luyện thành chiêu thứ tư, ta thực sự có chút đói bụng. Ai? Văn khúc thở dài, ngươi nhìn ngươi đi, chẳng trách ngươi lại mập ra rồi, ngươi mà không mập ra trời còn công bằng sao. Ông ta nhẹ nhàng đi đến, chọn một xiên nướng được hơn một chút, không ăn sẽ là lãng phí. Sau đó ông ta bắt đầu ăn. Nam trúc nhanh chóng nhảy đến hỗ trợ nướng tiếp phần còn lại. Ăn xong, hai người lên đường.

trên đường đi bắt mấy tù binh, tìm một tên đầu lĩnh tương đối có chút địa vị. Từ đó nghe được một ít tin tức về đám người Giữ Khánh, biết được vân Côn đang đích thân điều khiển Côn truy tìm tung tích mấy người Giữ Khánh. Đây là thông tin từ mấy ngày trước, không biết tình hình hiện tại thế nào. Nam Trúc Tức thì có chút nô nóng, Văn Khúc cũng từ bỏ việc bay ở trên cao, bắt đầu công khai bay ở tầng trời thấp, gặp phải kẻ sông tới liến bắt lấy cha hỏi, vừa đi, vừa tìm hiểu thông tin.

Cự Côn với thân thể khổng lồ không ngừng ngào ru trên bầu trời. Rất nhiều phi sĩ tư cước xa đi nhờ tắm mình trong gió vu vù, có vẻ rảnh đến chán, thỉnh thoảng chúng lại dang cánh vỗ mấy cái. Người hay cự nhân được trở đi thì tương đối an phận, tất cả đều ngồi khoanh chân đả toạ, trải qua mấy ngày đả toạ điều tức và dùng thuốc, sắc mặt kha mật trông đã khôi phục lại. Người chịu khó nhất lại chính là Vân Côn đứng ở đầu Cự Côn, y một mực nhìn chằm chằm phía trước, một tay cầm doi.

một tay thỉnh thoảng bấm quyết búng ra. Kỳ thực y có chút nghi hoặc, khoảng thời gian vừa rồi gần như đã đi vòng quanh cựu linh phủ mấy vòng, cựu côn đi đến đâu, trong vòng trăm dặm đều nằm trong phạm vi cảm ứng. Có thể tưởng tượng được phạm vi đã tra xét mấy ngày nay rộng như thế nào, nhưng đến nay vẫn không hề có phản ứng, chuyện gì đang xảy ra chứ. Lẽ nào thủ đoạn dự phòng của mình đã bị hóa giải hay sao? Y cảm thấy hẳn là không phải, mình chưa có kích phát thủ. Đoạn dự phòng

Chắc là không dễ dàng bị phát hiện như vậy. Ngay khi Y lại bấm ngón tay thì Pháp bắn ra chỉ quyết thì đám người trên cựu côn chật bị chấn động một cái, bởi vì cựu côn đột nhiên thay đổi hướng bay. Mọi người dồn dập quay nhìn về phía vị thượng tiên đứng ở đầu cựu

côn, nhưng không thấy thượng tiên có động tác gì. Mà văn côn thì nhướng mày, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt hơi có vẻ dữ tợn. Y biết rõ, cựu côn đột nhiên thay đổi hướng bay không phải do Y điều khiển.

Mà bởi vì cựu côn phát hiện ra gì đó nên đánh hơi đi theo, 8-9 phần 10 là đã tìm được mục tiêu. Tay y lập tức lại bắn ra một cái chỉ quyết. Giới bóng cây râm mát, hướng lan huyền đang khoanh chân đã tỏa trật cất lên một tiếng giên, khiến cho người xa người gần đều chú ý. Sắc mặt nàng tựa hồ trở nên có chút khó coi, thân thể ruôn dẩy, chỉ chốc lát sao trên người nàng toát ra một chút khí màu đỏ đen. Lão thập ngũ.

Mục ngạo thiết nhảy đến bên cạnh Dữu Khánh đang nhắm mắt đả toạ, đánh thức hắn, rồi chỉ về phía hướng lan huyên, nhắc nhở, hình như có tả khí toát ra trên người cô ta. Dữu Khánh nhìn đến, kinh hãi đứng lên. Ô ô mấy ngày này đều đang tập trung chữa thương, là người đầu tiên lướt đến trước mặt hướng lan huyên, chầm giọng hỏi, chuyện gì xảy ra. Minh Tăng cũng lướt đến hỏi, tại sao lại có tả khí toát ra trên người. Như đang chống lại thứ gì đó trong cơ thể, hướng lan huyên trật nhảy lên.

xoay người lại, chống hai tay vào thân cây, cuối đầu thở hồn hền. Dữu Khánh chạy tới, hỏi Nàng, tại sao có thể như vậy? Nghe giọng của Hắn, hướng lan huyền cuối cùng mở mắt ra, quay lại nhìn mọi người, con mắt của Nàng khiến mọi người giật nảy mình. Đôi mắt đỏ ngầu như máu, cộng với tạ khí toát ra trên người, nhìn Nàng giống như yêu ma. Nàng đau đớn nói, ta nghĩ đi nghĩ lại, hẳn là do vân côn, có lẽ trước đây khi rơi vào tay Hắn.

Hắn đã động tay động chân trên người ta. Ô ô không hiểu, hỏi, chỉ là một chút ta khí, với tu vi của người mà cũng không hóa giải được sao. Hướng lan huyền đau đớn lắc đầu, không phải ta khí bình thường, là một ta linh, lúc trước ẩn nấp tại trong cơ thể ta. Ta không phát hiện được, bây giờ đang tranh đoạt nhục thân với ta, ta sợ là không chống lại nổi. Nếu thực sự không được, hãy giết ta. Không dễ để đưa ra quyết định này, bởi vì nàng biết rất rõ, ở đây.

Tuvi của nàng là cao nhất. Ngay cả với Tuvi của nàng cũng không thể xử lý, với Tuvi của những người khác càng đừng mong đè eff giúp nàng. Bây giờ một đám người cũng biết Tuvi của nàng là cao nhất, nghe nàng nói vậy thì trở nên khẩn trương. A-Lang đại cô không nhịn được mắng, tên chó đó ủng sưng là Thượng Tiên, vậy mà lại làm ra thủ đoạn bì ồi như vậy. Lúc trước bà ta rơi vào trong tay phố nhà, đã bị cô ta lột lớp mặt giả da, bộc lộ hình dáng thật.

Sau đó cũng không cần thiết che giấu nữa, bây giờ bà ta dùng khuôn mặt thực của Diệp A-lang để gặp người, mọi người tự nhiên cũng đều biết rõ bà ta là ai. Ta Linh Dữu Khánh nhắc tay sờ vào viên châu trước ngược, đang định xuất thủ thử xem, chờ thấy Minh tăng dơ tay lên, hắn lập tức dừng lại, tạm thời chờ xem tình hình thế nào. Azi Đà Phật Minh tăng tuyên Phật hiệu, nhẹ nhàng ấn bàn tay lên lưng hướng lan huyên. Phật Pháp Quả Thực có tác dụng chấn áp tà ma.

Mọi người đều mong chờ. Quả nhiên, Minh Tăng vừa ra tay, rất nhanh liền đè ép tạ khí đang toát ra bên ngoài cơ thể quay trở lại. Nhưng tựa hồ làm như vậy càng khiến hướng lan huyền đau đớn hơn, nàng lắc đầu kêu gên, 10 ngón tay đã bấu vào trong thân cây, toàn thân đầm địa mù hôi. Đang tra xét tình hình trong cơ thể nàng, Minh Tăng trật mở mắt ra, lắc đầu nói, quả nhiên là ta linh, nó đã có

linh chí. Bần tăng chấn áp nó, nó liền lấy hướng lan huyền làm con tin.

nếu cưỡng ép, e rằng sẽ khiến hướng Lan huyền bị thương. Dữu Khánh lập tức nói, Đại Sư, để ta thử xem sao. Ngươi, Minh Tăng quay đầu nhìn Hắn, hiển nhiên có chút nghi hoặc. Ô ô nhìn thấy Dữu Khánh lôi hạt trâu ra khỏi cổ áo, lập tức nhớ tới tình hình Dữu Khánh điều khiển ta vật giết chết Chí Linh Đại Thánh tại Thiên Tuyển. Lập tức đồng ý, nói, Đại Hòa Thượng, Ngươi tránh ra đi, nhanh để cho Hắn thử xem. Hướng Lan Huyên quay đầu lại nhìn.

Rồi tựa hồ cũng nhìn thấy hy vọng, năng khó khăn nói, đại hòa thượng, để hắn thử đi. Thấy thái độ của hai người đều như vậy, Minh Tăng đành phải từ bỏ dùng Phật Pháp chấn áp tà vật, buông tay tránh ra. Không còn bị chấn áp, quả nhiên tà khí lại toát ra. Dữu Khánh lấy hạt trâu ra, dùng ý niệm kết nối với vật sống sâu xa nào đó trong hạt trâu, sau đó đưa vào trong tà khí đang toát ra. Tà khí bốc lên lập tức như rơi vào trong cái phễu.

bị hút vù vù vào trong hạt châu. Chẳng mấy chốc tà khí không phải đang chủ động bốc lên nữa mà dường như bị cưỡng ép hút ra khỏi cơ thể hướng lan huyên. Quả nhiên có tác dụng, Dữu Khánh rất vui mừng. Những người lần đầu tiên biết tới tả linh châu đều rất ngạc nhiên, không biết đó là thứ gì. Nhưng hướng lan huyên lại dần dần ruôn dẩy như sáng chấu, rất nhanh sau đó liền ngửng đầu hét dài thảm thiết A. Thấy tình hình không ổn, Minh Tăng lập tức đưa tay lên kiểm tra.

Sau đó khẩn cấp hết lên ngăn chặn dữ khánh, mau rừng tay. Dữ khánh giật mình, biết có gì đó không ổn, liền nhanh chóng kết nối với bên trong hạt trâu, khẩn cấp ngừng hấp thu tả khí. Tình trạng đau đớn của hướng lan huyên cũng bởi vậy mà giảm bớt đi, mùa hôi ướt đẫm như ngâm trong nước, thân thể mềm nhũn tựa vào góc cây.

Chương 1482: Tà linh phụ thể (2)

Để tự cứu mình, hình như ta Linh đã móc chặt vào một số thứ trong cơ thể nàng ta. Người làm như vậy giống như là cưỡng ép kéo ta Linh ra. Một khi nó bị cưỡng ép lôi ra, đầu óc của hướng Lan Huynh cũng sẽ bị phá hủy. Minh Tăng giải thích. Dữ khánh hơi kinh hãi, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Nếu cứ để như vậy, cho dù ta, Linh không chiếm được thân thể của nàng, nó cũng có thể làm khô cạn huyết khí của nàng. Mục ngạo thiết ở phía sau chật cất tiếng nhắc nhở.

Đầu to. Vừa nghe lời này, Minh Tăng là người kịp phản ứng trước tiên, đúng rồi, con con trùng đó của ngươi là vật trí dương. Là khắc tin của tà vật, tà linh này gặp nó tất nhiên sẽ có rúm lại, đến lúc đó ngươi có thể dùng biện pháp vừa rồi để rút nó ra. Dữu Khánh há to miệng, nhìn mục ngạo thiết, muốn nói ngươi thực sự đã đưa ra một ý kiến hay nhưng vô dụng, rồi quay nhìn Minh Tăng. Cuối cùng chỉ có thể dang hai tay ra, hiện tại nó không ở đây.

Trong thời gian ngắn e rằng không tìm được, ta cũng không biết lúc nào nó mới lại bay về. Hiện tại đầu to đang ở bên chỗ hoác lãng,

nếu không có tin gì mới, nó sẽ không quay về. Chỗ của hoác lãng bây giờ chẳng khác gì sao huyệt của vân côn, có quá nhiều thủ vệ, rất khó tiếp cận, càng không phải nói đi tìm đầu to. Oh oh đột nhiên nói, ta có một phương pháp có thể thử xem, đó là phục ma chân ngôn. Khi nói điều này, ánh mắt y nhìn sang Dữu Khánh, ý tứ là…

Ngươi hiểu rồi đó. Vừa nghe được 4 chữ phục ma chân ngôn, dữ khánh và mục ngạo thiết đồng thời dùng mình một cái. Thử xem phục ma chân ngôn có thể khắc chế nó hay không. Nếu được, tiếp đó dùng hạt châu của ngươi để hấp thu tả khí trong cơ thể nó. Đây là một phương án tốt, nhưng dữ khánh lại lắc đầu lia lịa như chống bỏi, e rằng không dùng được phương pháp này. Mọi người đều mở to mắt chờ hắn nói tiếp, chờ hắn nói ra lý do vì sao không được.

Nhưng Dữu Khánh chỉ một mực ấp A ấp úm không đưa ra lời giải thích. Hắn nên nói về việc này như thế nào đây? Phục ma chân ngôn vừa cất lên, Hắn lập tức sẽ bị bất tỉnh, còn làm sao không chế được hạt trâu? Nếu tà khí không toát ra bên ngoài, tà linh trâu sẽ không chủ động đi hấp thu tà khí. Vì sao không được? Ô ô đành phải hỏi ra. Dữu Khánh lập tức tìm cái cớ, dơ hạt trâu trong tay ra, Phục ma chân ngôn cũng có thể chấn áp vật này.

Đây không phải hoàn toàn là lời nói dối, quả thực có khả năng đó. Vậy làm sao bây giờ? Trong lúc mọi người quay mặt nhìn nhau, Dữu Khánh đột nhiên rất vui mừng, vì có một con côn trùng lướt tới trong không trung, rồi hạ xuống bờ vai hắn, mong điều gì tới điều đó, mẹ nó, đầu to trở về rồi. Không biết nó mang tin gì về? Nếu đã quay về, nhất định là có tin tức gì đó. Bất kể tin tốt hay tin xấu, trước tiên cứu người mới là quan trọng nhất.

Nhưng đúng vào lúc này, Bách Lý Tâm phi thân đến, khẩn cấp kêu lên, con Côn kia tới rồi. Mọi người cả kinh khi nghe tin này, theo thông tin mà bọn Hắn có được gần đây, vân Côn và con cự Côn đó là đang cùng đi tuần tra khắp nơi. An Gi y và tô thu tử cũng bay về ngay sau đó, cũng để báo nguy. Bất kể là ô ô hay Minh Tăng, hay là đám người Dữu Khánh, tất cả đều phi thân lên trên cây rõi mắt nhìn ra xa, quả nhiên.

nhìn thấy bóng dáng cự côn từ phương xa bay về phía này. Bọn hắn không dám dừng lại, nhanh chóng nhảy xuống. Sau mấy tiếng nhắc nhở, nhóm người nhanh chóng rút vào trong một hang động sâu dưới lòng đất đã được bọn hắn tìm thấy và xây dựng trước đó. Bộ phận che giấu cửa hang chuẩn bị sẵn lập tức được dùng tới. Nơi này đã giúp bọn hắn tránh thoát mấy đợt tuần tra, bây giờ cũng chuẩn bị trốn ở đây tránh né lần này. Nếu như bị phát hiện, bọn hắn cũng không sợ vì có Thiên Dực lệnh trong tay.

Cùng lắm thì bỏ chạy. Nhìn về phía xa, Van Kohn chú ý tới một khu vực có địa hình đặc biệt, khu vực này giống như đã bị cày sới lên trong một phạm vi rộng lớn. Ở đó còn có một cái hố to, Y liền mắt nhìn qua liền nhận ra, đây là kết quả lần trước Y truy sát hướng lan huyên tạo ra. Con mắt hơi xoay chuyển, Y đại khái đã hiểu được, cười lạnh nói, đang chơi trò dưới ngọn đèn thì đen đây. Xem ra bọn hắn quả thực ở nơi này. Chỉ chốc lát sau.

Cựu Côn liền dừng lại trên không trung rìa khu vực này, nó vòng qua lượn lại trên rừng núi một lúc. Không thấy có thứ gì bị hút ra, nhưng tất cả mọi người đều nhận ra được, con Cựu Côn này chắc hẳn đã cảm ứng được cái gì đó. Cựu nhân Kiều Hạp, Kha Mật đang khoanh chân đả toạ, cùng rất nhiều người lần lượt đứng lên, xem ra là đã đè

ép lại rồi. Thấy Cựu Côn không hút được tà khí, vân Côn cất tiếng lẩm bẩm, rồi lập tức quay đầu lại, vẫy vẫy tay với phía sau.

Cửu hạp lập tức phủ phục xuống, mặt gian sát đến trước mặt y chờ nghe lời, Kha Mật đã biến thành người lùn cũng tiến đến trước mặt y chờ lệnh. Vân Côn chỉ xuống khu vực dưới chân, bọn hắn hẳn là đang trốn ở phía dưới, dẫn người xuống tìm đi. Cửu hạp do dự nói, Thượng Tiên, trên tay bọn hắn có pháp bảo, tốc độ quá nhanh, chỉ chúng sợ chúng ta đuổi không kịp. Kha Mật cũng gật đầu tán đồng. Phải nói lời cảnh báo trước, nếu không, để bọn hắn chạy thoát.

Vị Thượng Tiên Hỉ Nụ vô thường này trách tội bọn họ thì sao? Văn Côn Hư Lạnh nói, bản tọa ở trên này nhìn chằm chằm, các người chỉ việc ép bọn hắn xuất hiện, cứ thoải mái tấn công là được. Lần này để bản tọa nhìn xem Thiên Dực lệnh của bọn hắn nhanh, hay doi của bản tọa nhanh hơn. Cây doi trong tay y rung lên, khí xanh tím lại nổi lên, phục, vùn lên thân cự Côn, cút sang một bên đi, đừng ở đây cản đường. Cự Côn đau đớn diên lên ồ. ồ.

Lắc đầu vẫy đuôi rời đi. Văn Côn thì lơ lửng trên không trung nhìn xuống mặt đất. Đám người kiu hạp tự nhiên là ùn ùn rời khỏi, tuân theo mệnh lệnh của Y, ra lệnh cho đám đông dày đạc không trung hạ xuống triển khai lục soát, chỉ còn lại phi xí tứ cước xả bai lượn trên trời. Ở chỗ sâu trong lòng đất, Bách Lý Tâm ở bên một chiếc cối đá được đục ra, thi pháp tạo ra nước, chuẩn bị sẵn cho đầu to theo ý của Dữ Khánh, một lát nữa sẽ nhờ đầu to nấu nước. Nhân thời gian dành rỗi này.

Mục ngạo thiết lấy lá cây mình tiện thể đem vào, đây ra dùng, đầu to nằm trên lá cây cào ra chữ. Còn Dữu Khánh thì lo lắng ngồi sổm bên cạnh hướng Lan huyên, thấy nàng quá đau khó chịu nổi, hắn lại nhờ Minh Tăng xuất thủ. Theo đề nghị của Dữu Khánh, Minh Tăng lại ấn lòng bàn tay lên lưng hướng Lan huyên, lần này thi pháp không dám quá mạnh. Nhưng dưới sự chấn áp của Phật Pháp, ít nhất cũng khiến tả linh trong cơ thể hướng Lan huyên ngừng sâm chiếm, giúp hướng Lan huyên giảm bớt đau đớn.

Sau khi dần dần tỉnh lại, hướng lan huyên nhìn Giữ Khánh ở trước mắt đang lo lắng cho mình, trên khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi hiện ra nụ cười hạnh phúc, vô thức nắm lấy bàn tay Giữ Khánh. Không có gì khác, sau khi tỉnh lại, nàng nhắc nhở mọi người, ta vật trong cơ thể ta bùng phát. Đúng lúc Vân Côn đi đến đây, e rằng không phải trùng hợp, nếu đó là thủ đoạn của y, có lẽ nơi này không thể trốn được. Đại Hòa Thượng, chuẩn bị sẵn sàng chạy đi. Giữ Khánh, yên tâm.

Bây giờ chúng ta có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào, văn côn đuổi không kịp chúng ta. Đúng lúc này, mục ngạo thiết gọi to, lão thập ngũ. Dữu Khánh quay đầu nhìn lại, đứng lên tạm thời rời đi. Đi đến trước mặt mục ngạo thiết, Hắn nhận lấy chiếc lá y đưa, sau khi xem xong nội dung bên trên, Hắn vừa vui mừng vừa lo lắng. Vui mừng là, Hoắc lãng truyền tin đến nói, đã phát hiện tung tích của Văn Khúc và Nam Trúc, theo lời kể của một số người sống sót.

hai người hình như cũng đang đi tìm đám người Dữu Khánh. Lo lắng là, sau khi không tìm được đám người Dữu Khánh, Văn Khúc và Nam Trúc dường như lại đang truy tìm tung tích của con cự côn kia, hình như đang đi theo hướng di chuyển của nó. Bọn họ thật là gan lớn, e rằng sẽ gặp nguy hiểm, bởi vì theo thông tin hoác lãng được biết, trước đây không lâu phổ nhạ đã nhận được tin, phổ nhạ nhất định

sẽ truyền tin cho Văn Côn biết. May mà Văn Côn đang bay khắp nơi, còn thông tin bên hắn được truyền thẳng tới.

có thể sẽ nhanh hơn một bước hoặc lãng nói bọn hắn tự nghĩ biện pháp ứng phó.

Chương 1483: Khốn cảnh (1)

Bất kể là vui mừng bởi Nam Trúc vẫn sống rất khỏe, hay là lo lắng Nam Trúc sẽ đụng phải Vân Côn, lúc này Hắn không quản được nữa. Chỉ khi Vân Côn ở trên đầu rời khỏi, Hắn ra ngoài chờ đợi mới có thể gặp được hai người Nam Trúc. Nước trong cối đá chẳng mấy chốc đã được đầu to đun sôi lên, Bách Lý Tâm tới thông báo, nước đã đun xong rồi. Cửu hướng Lan huyên trước mới là điều quan trọng, Dữu Khánh lập tức vò nát chiếc lá trong tay, đi đến bên cối đá. Trước tiên giấu đầu to đi.

Tiếp đó kiểm tra độ nóng của nước, nước mới sôi xong chắc chắn không thể trực tiếp uống được. Hán thi pháp hút nước ra ngoài, cho nó xoay vòng vòng trong không khí như dòng bay lượn để cho nước nhanh ngụi. Khi nhiệt độ nước đã hạ đủ rồi, hán nâng quả cầu nước đưa đến trước mặt hướng lan huyên, uống nhanh đi. Hướng lan huyên không, có gì do dự, há miệng hút vào. Lượng nước khá lớn, uống một lúc có phần căng bụng, dữ khánh thúc dục, uống hết đi, chắc hẳn hiệu quả sẽ tốt hơn.

Hướng lan huyên đã cảm nhận được tác dụng, nước này vừa vào trong bụng. Ta khí bám chặt trong bụng nàng lập tức co rụt lại như bị điện giật, nó không có dấu hiệu kháng cự lại như khi bị Phật pháp chấn áp. Thấy hiệu quả tốt như vậy, nàng lập tức uống hết vào bụng. Minh Tăng áp bàn tay lên người nàng, giò xét, rồi lập tức khen ngợi, quả thực có hiệu quả. Lúc này Dữu Khánh mới ta linh châu da, vậy chúng ta liên thủ làm thử xem. Minh Tăng vừa mới nói được.

ô ô liền từ phía cửa hàng lướt đến, vẻ mặt không thích hợp, tình hình có chút không ổn, bên ngoài hình như đang triển khai lục xoát quy mô lớn. Cửa hàng của chúng ta e rằng không giấu được sự tìm kiếm kỹ càng. Nghe nói như vậy, bầu không khí bên trong hàng lập tức trở nên khẩn trương, nhất là lòng hành văn đang bị thương. Trước đây gã rất hiếm khi trải qua chuyện này, hay nói đúng hơn là gã chưa bao giờ trải qua, lúc này gã thực sự cảm nhận được áp lực. Dữu Khánh Kinh Ngạc hỏi

Theo thông tin có được, vần côn cỡi cự côn đi tuần tra khắp nơi, chỉ là kiểu tuần tra lướt qua trên không, vì sao bây giờ lại có lục soát quy mô lớn chứ? Nếu lục soát như vậy, với không gian mênh mông của cự linh phủ, phải lục soát đến ngày tháng năm nào? Nếu biết trước có chuyện như vậy, bọn hắn sẽ không trốn trong lòng đất, vừa rồi đã bỏ chạy luôn rồi. Mọi người cũng có chút khó hiểu, cuối cùng hướng lan huyên với khuôn mặt đầy mồ hôi cất lời nhắc lại, có lẽ không phải trùng hợp.

Có lẽ có liên quan với tả linh trên người ta. Anh mắt mọi người nhìn nàng trở nên nghiêm trọng, thực sự là như vậy sao? Đúng vào lúc này, A Lang Đại Cô đang canh giữ cửa hàng cấp tốc lướt đến đây, khẩn cấp thông báo, không ổn rồi, cửa hàng đã bị phát hiện, bắt

đầu có nhân mã tụ tập tới đây. Ở đây vừa mới nói xong, phía cửa hàng vang lên một tiếng nổ ầm, luôn không khí trực tiếp đè ép vào hang sâu dưới lóng đất, rất hiển nhiên, có người đang phá mở cửa hàng.

Mọi người không còn có thể quan tâm đến việc cứu Hướng Lan Huyên được nữa, lúc này đã không còn kịp rồi. Hướng Lan Huyên cũng vội nói, Đại Hòa Thượng, đừng lo cho ta, chuẩn bị rời đi. Minh Tăng lập tức buông tay ra khỏi lưng nàng, lấy Thiên Dược lệnh ra, hô lên một tiếng dựng, lập tức thấy quang sí phóng ra, bao bọc đám người khẩn trương tụ tập lại đây vào bên trong. Ô ô và Diệp A Lang nhìn nhau, gợt đầu với nhau, sẵn sàng liên thủ hất tung lốp đất bên trên bất cứ khi nào.

với tu vi của hai người đủ sức để làm điều đó. Đây cũng là lý do bọn hắn dám trốn dưới lòng đất. Vân Côn đã để lại thủ đoạn trên người ta, sự việc có lẽ không đơn giản như vậy. Đại Hòa Thượng, một khi ra bên ngoài, chỉ cần có thể bỏ chạy, hãy chạy rồi tính tiếp, đừng có bất kỳ chần chứ gì. Hướng Lan Huyên không yên tâm nên nhắc nhiều thêm, lần nữa, năng tự mình kiểm tra trong cơ thể, nhận thấy theo dòng nước vừa uống và lưu thông, ta Linh không còn banh chứng nữa.

đang co rụt lại rất nhanh, chỉ cần nó không ảnh hưởng đến mình, vào thời khắc quan trọng, nang hẳn là có thể đóng góp sức lực. Những người khác đều chầm mặc, nín thở ngưng thần, im lặng lắng nghe động tĩnh phía cửa hàng. Chưa đến lúc không còn cách nào khác, bọn hắn sẽ không sông ra ngoài, lao ra đối mặt với Vân Côn không phải là chuyện vui vẻ gì. Bọn hắn ít nhiều vẫn giữ chút hy

vọng, hy vọng bên ngoài sẽ không lục soát đến cùng, có lẽ có thể vượt qua được.

Văn Côn Lơ Lửng trên không trung đang dang tay thi pháp, tụ tập lượng lớn hơi nước trong khu vực này lại tạo thành một vùng mây đen sen lẫn nhiều màu khác trên bầu trời. Mây che phủ khá gần mặt đất, khiến cho bầu trời tối đi không ít. Cây doi trong tay y nối thẳng vào đám mây đen trên không, thân thể giống như đang treo trên sợi dây. Trên mặt đất, rất đông nhân mã đang lục soát khắp nơi, vô số phi xí tứ cước xà vần vũ trên bầu trời. Ầm. Giới mặt đất vang lên một tiếng nổ lớn.

Thu hút ánh mắt của Vân Côn nhìn đến, nhân mã phía dưới tựa hồ phát hiện ra một cái hang động. Lúc này có người cửa phi xí tư cước xà tới báo, bẩm thượng tiên, phát hiện một lối vào sâu trong lòng đất, có dấu vết con người tạo ra, nơi đó rất có thể là địa điểm mục tiêu ẩn nấp. Vân Côn bình thản nói, kiểm tra. Khi người tới báo tin vừa rời đi, mặt y hiện lên nét cười lạnh, một tay bấm quyết làm ra động tác móc lên. Ở chỗ sâu trong lòng đất.

Hướng lan huyền lập tức hét lên một tiếng hét đau đớn à. Những người khác giật mình dồn dập quay đầu nhìn tới, nhìn thấy trong miệng nàng có máu chảy ra. Hướng lan huyền đau đớn dùn giẩy cầm cập, nàng không biết tà linh trong cơ thể xảy ra chuyện gì, rõ ràng đã bị nước do đầu to đun kiểm chế. Phải co rúng lại trong một góc cơ thể, nhưng vừa rồi lại đột nhiên trở nên hung bạo, may mà nước nàng mới uống và có tác dụng kiểm chế rất rõ ràng. Tà linh nổi cơn hung bạo vừa đụng phải thứ khác chế nó.

Liên cấp tốc có rúng lại, nhưng cơn bộc phát đó của nó cũng đủ khiến cho hướng lan huyền đau đớn. Mọi người vừa quan tâm đến nàng, vừa cao độ chú ý đến động tĩnh phía cửa hang, đoạn giữa hang đã được bọn hắn khẩn cấp làm sụp đổ, hy vọng có thể khiến người giò xét quay trở ra. Xa xa, trên không trùng giữa những dãy núi liên miên chập trùng, có hai bóng người từ trên trời ráng xuống, hạ xuống đỉnh một ngọn núi cao nhất, đó chính là Văn Khúc và Nam Trúc.

sở dĩ hai người hạ xuống là bởi vì nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ. Xa xa phía trước, trong một phùng mây đen tre phủ mặt đất có một ngọn núi hình nón màu đen kỳ quái nhìn như mũi rùi chĩa lên cao vuốt, được hai khí tím xanh mờ hổ bao phủ. Vừa rồi, hai người phát hiện thấy con cự côn kia rời đi, đang định đuổi theo thị trật phát hiện thấy phía bên này có hai khí tím xanh, xong lên ngút trời, bọn họ bị thu hút chạy đến nhìn xem, vì vậy nhìn thấy được dị tượng này.

Nam Chúc Kinh Nghi bất định hỏi, nghe nói trong tay Vân Côn có một chiếc doi thần, có thể tỏa ra hai khí tím xanh. Không biết thứ này có liên quan gì đến Vân Côn hay không? Văn khúc, cử Côn vừa mới xuất hiện tại vùng này, dị tượng ở đây chắc hẳn không phải ngẫu nhiên, có lẽ có liên quan ít nhiều đến Vân Côn. Ầm, chật có một tiếng nổ vang thật lớn mơ hổ chuyển đến. Mặt đất ở khu vực bị mây đen bao phủ nổ tung lên, một tầng đất giày bị phá vỡ.

theo ngay sau đó là một luồng sáng trắng phóng vút ra. Đó không phải là thứ gì khác, chính là Thiên Dực lệnh bao bọc đám người Dữu Khánh lao ra ngoài. Không còn cách nào khác, đám nhân mã lục xót đó truy tìm đến cùng, bọn hắn cuối cùng không thể trốn tránh được nữa, không thể không phá mặt đất sông ra để thoát thân. Đám

nhân viên lục xót khu vực đó và lượng lớn phi xí tư cước xa lập tức rơi vào tình trạng hỗn loạn, có không ít chết ngay tại chỗ.

Cửu hạp và kha mật lập tức lao vọt tới vị trí nổ tung, nhưng có vẻ xuất công không xuất lực, động tác làm cho đẹp mà thôi. Tất nhiên là chục hụt, bọn họ vốn là nhào vào chỗ chống, không dám trực tiếp đụng vào luồng sáng đó, sợ bị hướng lan huyền đánh chết. Vân khôn lơ lửng trên không, ánh mắt lạnh lùng chờ đợi, có thể nói Y đã đợi lâu, nhìn thấy cảnh tượng này, Y lập tức vung tay đánh ra một đòn. Ơm

Dư y đòn tấn công tựa như một cơn lốc cuốn tung rất nhiều người và đánh chết không ít quân của chính mình, ảnh hưởng đánh tới mục tiêu không lớn. Một bóng dáng minh tăng to lớn đột nhiên xuất hiện đã bị đánh cho biến mất, y lực đòn đánh của Vân Côn cũng bị chiệt tiêu. Minh tăng lật tay đem y lực của đón đánh đó phản xạ trở lại, một bầy phi xí tứ cước xà bay hoảng loạn trên không bị đánh thành bột mị. Vân Côn vung tay áo bào, mạnh mẽ ngăn chặn đòn phản kích. Lợi dụng cơ hội này.

quang điều bay xéo lên trời, trong nhái mắt liền phá tan tầng mây đen. Bọn hắn tất nhiên là muốn bay lên trời, vùng này có quá nhiều ngọn núi to to nhỏ nhỏ vươn lên như mang che. Tốc độ bay của quang điều quá nhanh, không thể kịp chuyển hướng tránh né giữa vô vàn chứng ngại vật. Khóe miệng vân côn hiện lên nét cười nhạt, điều này cũng nằm trong dự liệu của Y, khi nhìn thấy địa hình nơi đây thì Y đã có tính toán.

Chương 1484: Khốn cảnh (2)

Nhìn thấy trên bầu trời dày đặc mây đen, ô ô thẩm than không tốt, trước khi bọn họ ẩn nấp thì bầu trời vẫn bình thường, thời tiết không thể thay đổi nhiều như vậy trong một thời gian ngắn như thế. 8-9 phần 10 là do con người tạo ra, hơn nữa trong mây đen này lại còn có màu khác lạ, tựa hồ trộn lẫn màu sắc khác. Không chỉ có y, không ít người trong đó có Dữu Khánh đều chợt nhận ra điều đó, nhưng tốc độ của quang điu quá nhanh, cùng với đòn tấn công của vân côn, trong lúc vội vàng chạy trốn.

Bọn hắn không kịp quan, sát và suy nghĩ nhiều được như vậy. Đến khi Minh tăng điều khiển Thiên Dực lệnh muốn phản ứng thì bọn hắn đã phá tan tầng mây, song vào một vùng trời mông lung với hai khí xanh tím. Không tốt. Rút lui. Là cả bẫy. Tiếng hét của Dữ Khánh, tiếng hô kinh hãi của Ô Ô, giọng nói lo lắng của A-Lang đại gần như vang lên cùng một lúc. Hướng Lan Huyên vẫn chưa thoát khỏi cơn đau đớn lại một lần nữa nằm trên lưng Dữ Khánh, vừa rồi có người khác muốn cõng nàng.

đỡ nàng, nhưng nàng đều không muốn, chỉ cần Dữu Khánh. Khói miệng vẫn còn đang dỉ máu, nghe được một loạt tiếng kinh hô, nàng chậm rãi ngẩn đầu lên nhìn, nàng còn chưa đủ tỉnh táo, chưa thể tự chăm lo cho bản thân mình. Cũng không có sức lực quan tâm quá nhiều chuyện bên ngoài, nên không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết đó nhất định không phải là chuyện tốt. Không ai ngờ được lại có người có thể làm ra một cạm bẫy với phạm vi lớn như thế, có cảm giác như cả bầu trời đều bị che phủ.

Sở dĩ không nghĩ tới là bởi vì kiến thức của bọn hắn hạn hẹp đã đánh giá thấp ưu lực của Pháp bảo tiên gia. Vân Côn lơ lửng trong không trung, Nét tươi cười trở nên giữ tận, lôi kéo cây dòi trong tay. Lập tức nhìn thấy mây đen đầy trời như bị cái gì đó khuấy động lên, dần dần xoay tròn như một cơn lốc xoáy, mây gió cuốn cuộn xoay chuyển, thiên địa biến sắc. Cưu hạp và Kha mật giả đang giả vờ giả vịt bay lên đuổi theo đều dừng lại trong không trung, ngỡ mặt nhìn lên bầu trời.

và cả vô số phi xí tứ cước xả đang bay lượn trên cao. Ngọn núi hình nón màu đen nhô lên trên tầng mây bắt đầu chuyển động, giống như một con mãng xà khổng lồ cuộn tròn đang rất nhanh xoay chuyển thân thể, thể tích nhanh chóng co lại. Phần đấy kịch liệt thu hẹp, tốc độ xoay tròn cực nhanh, huế động mây đen vỡ ra thành những đám bông tán loạn, dưới mặt đất đất đá quay cuồng, kẻ tu vi thấp không thể đứng vững. Nhóm người bên trong quang điều cực kỳ hoảng sợ.

Phát hiện như thế nào lại lao vào bên trong cạm bẫy rồi chứ. Nhưng song lên với tốc độ nhanh như vậy, đâu có dễ dàng quay đầu lại. Máu trong cơ thể như sắp chào cả da, Minh tăng khẩn cấp giảm tốc độ, suy chút nữa đã đâm vào mái vòng xanh tím đang đẩy xuống. Quang điểu lượn một đường vòng cung, định lao ra ngoài từ phía dưới đáy, nhưng còn chưa kịp tăng tốc liền thấy ánh sáng dưới đáy đột nhiên biến mất, lối da đã bị phong kín. Thanh ha được quang điểu mang theo bay tới bay lui.

há to miệng không còn chiếc răng nào ra, kinh ngạc sửng sốt, trong cuộc đời này. Y chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ trải qua cảnh tượng như vậy, mẹ nó, đây đâu phải là cảnh có thể nhìn thấy tại nhân gian. Long Hành Vân, An Gi Y và Tô Thu Tử đều trợn to hai mắt

nhìn, không biết là sợ hãi hay là được mở rộng tầm mắt. Mấy người Dữu Khánh thì trông có vẻ từng trải, mặc dù cũng kinh hoảng nhưng không hề ngây ra, bọn hắn đảo mắt quan sát xung quanh, muốn tìm kiếm phương pháp thoát thân.

Quang điểu đang mang bọn hắn bay lượn, vòng rất nhanh, mọi người đều có thể cảm giác được, không gian đang nhanh chóng thu nhỏ lại, không gian vách tường giống như những sợi dây xích kim loại xét chặt dần, lạnh lùng và hùng dữ. Hướng lan huyên đang nằm trên lưng dữ khánh đột nhiên dùng hết sức tung ra một trường. Ơm, bước tường xích kim loại khẽ dùng lên. Bên ngoài, vân côn tay cầm cây trường tiên nhướng mày, thoáng cảm nhận uy lực đòn tấn công, y liền biết là người có tu vi thế nào xuất thủ.

Lập tức dơ tay bấm một đạo chỉ quyết đánh ra. Một số phi si tư cước xa có vẻ không đủ sức để bay thoát ra, bị lốc xoáy hút đi, nện vào trên quả cầu kim loại đang xoay tròn rất nhanh, vỡ thành từng mảnh. Trước cái chết của đám tiểu lâu là đó, văn côn thậm chí còn không giao động mý mắt chút nào. Phóc! Hướng lan huyên lại phun ra một ngụ máu tươi, vai và cổ của Giữ Khánh nhụng đầy máu. Giữ Khánh vụi hết lên, không sao đâu, không cần nôn nóng.

Cho dù có rơi vào tay Vân Côn, hắn vẫn có rất nhiều chuyện muốn biết, hắn sẽ không vội vã giết chúng ta. Chúng ta vẫn còn cơ hội trốn thoát. Hướng Lan Huynh thở hồn hền không nói gì, trong lòng nàng biết không phải như vậy. Mọi người đều hoảng sợ, với tu vi bán tiên cảnh giới của Hướng Lan Huynh cũng không thể phá vỡ, tất cả bọn họ cùng lên chỉ sợ cũng vô ích. Nhìn thấy không gian càng

ngày càng nhỏ, hoặc là bị siết chết hoặc là tất cả đều bị bắt, phải làm sao bây giờ?

Đây chắc là pháp bảo cây dòi kia. Để ta thử thoát thân trước xem sao, nếu như linh thể của ta có thể dụ được vân côn xuất thủ, các người bảo vệ hắn giúp ta. Ô ô đột nhiên nói ra một câu không đầu không đuôi. Người biết chuyện đều nhanh chóng phản ứng lại, y biết nhục thân của mình không thể ra ngoài. Nên muốn dùng linh thể để đột phá vòng vây, một khi thu hút vân côn vùng dòi đánh y, mọi người nơi này sẽ có cơ hội thoát thân. Còn nếu vân côn mặc kệ…

Linh thể của Y có thể sẽ chạy thoát. Còn về hắn trong lời của Y, mọi người quay đầu nhìn Long Hành Vân, tự nhiên là chỉ gã. Long Hành Vân giật mình, vội vàng nhìn qua vách tường dây xích kim loại đang ẩm ẩm siết chặt lại, nhị thúc, không được đâu. Long Hành Vân, nếu có thể sống sót rời đi, người đừng có tùy hứng nữa. Người phải nhớ kỹ, người đã không còn có tư cách để hành động bốc đồng. Y không muốn tranh luận thêm gì và cũng không có thời gian để lý luận.

Ô Ô rước lời liền lướt ra khỏi phạm vi bao bọc của quang điều, thoát ra rất sức khuát và kiên quyết. Y dốc toàn bộ tu vi dùng tốc độ nhanh nhất có thể lao về phía vách dây xích kim loại đang siết vào, hi vọng có thể tăng cơ hội thành công lên lớn nhất. Quay lại, hướng lan huyền yếu ớt hô lên, nàng biết rất rõ ưu lực vận xoắn của pháp bảo kia, nhục thân của Ô Ô đụng vào chính là tìm chết. Hoàn toàn không cần thiết, nàng không biết nguyên nhân gì thúc đẩy Ô Ô liều mạng như thế. Nhĩ thúc

Long hành vân thất thanh gọi to, nước mắt lập tức chào ra. Rất nhiều người nhìn, sưỡng sờ, Dữu Khánh thì hết lên, đại sư, chuẩn bị. Người ta đã sẵn lòng hy sinh mạng sống của mình để tìm một cơ hội cho mọi người chạy thoát, bọn hắn phải quý trọng nó, nếu cơ hội sống sót đó thật sự xuất hiện thì sao? Không thể lãng phí nó. Ơm ờm, Minh tăng, A-Lang đại cô cũng đồng loạt ra tay, muốn hỗ trợ y để ra tăng cơ hội lên một chút. Ơm.

Ô ô đột nhiên hiện ra nguyên hình, giốc toàn lực lao vào vách tường. Bước từng sợi xích không thể lỏng ra, còn thân thể Ô ô thì bị đụng bắn ra xương máu, bị kéo vào trong không gian xoay tròn. Cơ thể liên tiếp bị va chạm, xương máu không ngừng tuôn ra, cuối cùng một cơ thể sống sơ sơ đã bị đánh nát không còn. Mọi người trong váng nhìn cảnh tượng này, thở cũng không dám thở, nhìn thấy đoàn linh thể sáng trắng thoát ra khỏi nhục thân, lao về phía khẽ hở loáng thoáng ẩn hiện trên bức tường xích.

Ai ngờ còn chưa có chạm tới khe hở đó thì đã bị hai khí xanh tím đang xoay tròn như lốc xoáy đánh cho hét lên một tiếng à. Đau đớn! Kết quả giống như những gì vừa xảy ra với nhục thân, đoàn sáng linh thể liên tục bị và chạm lên bức tường xích nhiều lần. Sau mỗi lần đụng linh thể lại nhỏ đi rất nhiều, cuối cùng hoàn toàn tan thành mây khói. Nhị thúc! Long hành vân ngây người, nước mắt đầm đìa, chân cẳng mềm nhũn, được hoàng tu hùng dơ lệ nâng nỡ.

Mọi người sửng sốt không nói nên lời, Minh tăng dựng một bàn tay trước ngược, niệm, Aji Đà Phật. Mây đen đã tan đi, người đứng trên đỉnh núi càng thấy rõ hơn tình hình nơi xảy ra kinh biến. Nam Chúc nhìn thấy thì lo sợ, quả cầu đó nhỏ đi là thế nào? Là có đánh nhau sao? Không phải là đám người lão thập ngũ chứ. Ta không biết lão

thập ngũ của người có ở đó hay không, nhưng thanh thế như vậy tất nhiên là có cao thủ. Bất kể có phải là văn côn hay không.

Lão phu đều phải gặp hắn. Trong đôi mắt rõi về phía xa của văn khúc lộ Janette mong đợi, ông ta vươn tay sang bên cạnh, nam béo, mượn kiếm dùng một lát. Nhìn thanh thế này, nam chúc cảm thấy ngoài văn côn ra sẽ không còn ai khác, gã nhanh chóng cởi thanh kiếm bên eo, dùng hai tay rừng lên.

Chương 1485: Tam sinh vạn vật (1)

Khi Văn Khúc nhắc tay chụp lấy chuôi kiếm, Nam Trúc đột nhiên nắm chặt vỏ kiếm, hơi kéo dừng lại, văn lão, bây giờ Ngài có thể đánh thắng Văn Côn không? Không khó để lý giải nỗi lo lắng này, nếu đánh không thắng mà xuất thủ, nhất định sẽ bị phản kích. Văn Khúc liếc mắt lường gã, Ngươi có thể trốn ra xa một chút. Nói rứt lời, ten, ông ta rút kiếm ra cầm trong tay. Nam Trúc nhanh chóng lùi về sau mấy bước, sau đó nhảy lên.

vọt đến ẩn nấp sau một gốc cây đại thụ ở phía sau, cũng chỉ để tìm kiếm chút an ủi về tâm lý mà thôi, không có trốn đi xa. Văn khúc cầm kiếm trong tay nhắm mắt lại, tụ khí ngưng thần, khi thế toàn thân đột nhiên thay đổi, phong, cách phong đã biến mất, cho dù y phục mặc trên người có không ít vết trái xém loang lổ và có chiếc tay nải khoác tréo trên người nhưng nhìn vẫn không trướng mắt. Gió vốn đang dít vù vù trên núi đột nhiên trở nên nhẹ nhàng.

Nam trúc nấp ở sau gốc cây vội nhìn xung quanh, gã quen thuộc với cảm giác này, lần trước chính là có cảm giác như vậy, lại đến rồi. Gió dần dần lặng yên, kiếm trong tay văn khúc chuyển động, tay phải nhất kiếm lên, từ trái qua phải, chậm dãi cắt ngang một kiếm. Động tác rất bình thường, lưỡi kiếm quét qua nơi nào, nơi đó tựa như có tia lửa bắn ra, giống như là sệt qua sát thép, nhưng đó lại là những tia lửa màu đen rất nhỏ. Nếu đến gần nhìn kỹ,

đường có thể nhận thấy kỳ thực chúng là những vết nướt hư không, một kiếm này dường như kết nối với thứ gì đó phía sau hư không. Một kiếm vung ra, nam trúc nấp ở sau góc cây cất tiếng lẩm bẩm. Đây là lần thứ hai gã nhìn thấy tư thế mở đầu của chiêu này, vừa nhìn liền biết đây là chiêu thứ tư trong phong trần kiếm quyết. Chỉ là chiêu thứ tư này có khác biệt rất lớn với kiếm quyết trong tưởng tượng của gã, bất kể là chiêu thứ nhất gã đang luyện, hay là chiêu thứ hai lão thập ngũ vừa mới hiểu được bước đầu.

Đó đều là dùng nhanh để hợp nhất, kiếm thức càng nhanh càng tốt, nhưng đến chiêu thứ tư này vậy mà lại biến thành chậm rãi. Vừa ra tay liền dùng đến chiêu này, có thể hiểu được, không dùng chiêu này làm sao có thể đối chiến với cao thủ như Văn Cồn. Lúc trước, khi Văn Khúc hỏi Gã kiếm pháp này đến từ đâu, Gã tự nhiên chỉ nói một cách mơ hổ, không tiện nói rõ nguồn gốc. Không cần tiết lộ ra cảnh của mình, thực tế.

Gã biết rằng ngay cả lão thập ngũ cũng không biết rõ lai lịch cụ thể của kiếm pháp này. Tuy nhiên, Văn Khúc nói với Gã, người sáng tạo ra kiếm pháp này nhất định không phải phàm nhân, hẳn phải do tiên gia để lại, bởi vì người chưa đạt đến cảnh giới đó là không thể viết ra được cảnh giới như vậy. Tại nhân gian chắc hẳn cũng không có ai luyện đến Đại Thành, nếu không, nó sẽ không im lặng vô danh như

thế. Lúc này, Gã lại mở to mắt ra nhìn, nhìn xem những biến đổi chi tiết trong chiêu thức của Văn Khúc.

Hy vọng có thể nhìn ra được kết quả gì đó có lợi cho việc tu luyện của mình sau này. Nhưng nhìn lui nhìn tới cũng chỉ thấy đó là một động tác phạch kiếm ngang rất bình thường, hơn nữa động tác còn rất chậm, không sợ người ngoài nhìn ra được kết quả gì. Càng xem, trong lòng gã càng không nhịn được gào thét lên, đây chính là sự huyền diệu của cảnh giới tâm ngự kiếm sao. Tập trung ở bên trong, không hiện ra bên ngoài, có lẽ cả đời này mình cũng không thể nhìn ra được con đường bước vào một chiều này.

Đều cùng một thứ, tại sao giữa người với người lại có chân lệch lớn như vậy chứ? Theo động tác thanh kiếm kia vạch ngang qua rất bình thường, âm thanh vo vè bắt đầu từ thân kiếm truyền ra, đó là âm thanh vo vè dùng động phát ra từ lưỡi kiếm, thanh kiếm như vạch qua chỗ, không bằng phẳng trong không trung, lưỡi kiếm dùng động tạo ra bóng nhè với biên độ nhỏ, âm thanh cũng khiến người ta có cảm giác tiếng chấn động càng lúc càng lớn. Nhưng trên thực tế âm thanh không hề thay đổi.

chỉ là phạm vi lan truyền càng ngày càng rộng mà thôi, tựa như đã lan chuyển ra khắp toàn bộ thiên địa, trời đất cộng hưởng, tức thời trong thiên địa. Vạn vật đều kinh hãi. Những chim thú lúc trước không bị trận đánh nơi xa làm kinh hãi chạy trốn, vào lúc này lại hoảng sợ vẫy cánh bay đi, khi bay đến không trung. Chúng dường như bị mất phương hướng, khắp nơi trong không trung đều có tâm chấn động, khiến cho chúng có cảm giác bị ngăn chặn khắp nơi, đám chim bay dối loạn.

Nam Trúc cảm thấy đầu óc chấn động ong ong, tâm phiền ý loạn, khi huyết sôi sục, loại cảm giác này thật sự không dễ chịu, nhịp tim dường như cũng trở nên hỗn loạn. May mà Gã từng có kinh nghiệm, biết rõ chỉ cần tiếp tục chịu đựng là sẽ qua, chờ một kiếm này vạch đến cuối cùng, khi kiếm thứ hai bắt đầu thì sẽ ổn. Vân Côn đang cầm doi trong không trung đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chăm về phương xa.

Chỉ là cho dù thị lực của Y có tốt đến đâu cũng không thể thấy được hình ảnh bóng người ở nơi xa xôi. Khi cơ của Y nhanh chóng lần theo vết tích, muốn biết rõ đến cùng là thần thánh phương nào. Y vừa phân tâm, mức độ kiểm soát pháp bảo lập tức giảm đi, pháp bảo buông lòng. Tình cảnh các bay đá chạy trên mặt đất cũng giảm dần dần, kha mật và cứu hạp ngẩn đầu nhìn xung quanh. Không biết âm thanh vo ve kia đến từ đâu, phi xí tứ cước xả bay đầy trời cũng bị dối loạn tâm thần.

loạn trọng bay lung tung. Nói chung, cảnh tượng rất hỗn loạn. Hai người đều ngẩn đầu nhìn lên trời, nhận thấy Vân Côn đang kinh ngạc, cả hai lập tức thấy không ổn, thật sự có cao thủ nào đó tới đây hay sao? Cao thủ bình thường làm sao có thể tạo ra thanh thế thiên địa cộng hưởng như thế này? Điều này khiến cho bọn họ có chút hoảng sợ. Những người trước đây đích thân chải qua kiếm quang mười dạm đều đã ngã xuống dưới kiếm, không ai sống sót.

Vì vậy phía bên này không nhận được báo cáo chi tiết toàn bộ quá trình. Ở bên trong quả tã sích đã giảm tốc độ xoay tròn, tình cảnh cũng không ngoại lệ, âm thanh vo ve như tràn ra khắp nơi, như ở ngay bên tai mọi người. Đám người Dữu Khánh nghi hoặc nhìn xung quanh, không biết sắp xảy ra chuyện gì, không biết Vân Côn lại muốn làm gì bọn hán. Lúc này, mọi người rốt cuộc biết rõ Vân Côn

đáng sợ thế nào. Trong lúc đó, Vân Côn đang nhìn về phía xa, đồng tử đột nhiên co lại.

Y đã biết được người cầm kiếm ở trên đỉnh núi phía xa là ai. Đó không phải là hình ảnh nhìn thấy bằng mắt mà là hình dáng được cảm ứng phát họa ra ở trong đầu sau khi khí cơ lần theo vết tích và khóa được mục tiêu, đó là lão giả phóng đãng Văn Khúc. Điều này khiến cho Y âm thầm kinh hãi, Y có thể cảm giác được uy lực đáng sợ toát ra từ lưỡi kiếm của đối phương, đây không phải là uy lực mà cảnh. Giới bán tiên có thể thi triển ra, lão giả hỏa này vậy mà lại thật sự đã ẩn dấu thực lực.

thậm chí còn đánh nhau với Phổ Nhạ Y như thật. Trong lòng Y đang thầm báng chùi, mẹ nó, đám người bên ngoài này làm cái gì vậy? Rốt cuộc là muốn làm gì à? Đã có thực lực như vậy còn che che dấu dấu, có cần phải vậy không? Thật sự là đang chơi đùa hay sao? Hiện tại, điều Y lo lắng nhất chính là, lão gia hỏa này đến cùng muốn làm gì Y? Y có thể nhìn ra được, đó mới chỉ là thức mở đầu mà thôi. Hiện tại trong lòng Y cảm thấy sợ hãi,

Rất sợ hãi. Phải làm sao bây giờ? Y không biết. Kim đã vạch đến cuối, Văn Khúc đang nhắm mắt vùng Kim đột nhiên mở mắt ra, ông ta cũng đã biết được đối thủ của mình là ai. Chính là Vân Côn, đồng thời ông ta cũng biết bị vây khốn bên trong quả cầu sắt đó là đám người thám Hoa Lang. Dù đã biết nhưng ông ta không thể phân tâm nói chuyện để báo cho Nam Trúc đang trốn ở một bên biết. Nam Trúc nhìn thấy Kim thế của thức thứ nhất đã đến cuối cùng, gã biết tiếp theo là Kim thức gì.

trong lòng căng thẳng, gã vô thức cất tiếng đọc ra, hai kiếm sinh sôi. Theo tiếng niệm của gã, kiếm thức xuất hiện biến hóa, thanh kiếm vạch ngang đến cuối cùng trong tay văn khúc đột nhiên vùng ra rất nhanh, giống như muốn xuyên thủng bầu trời, trực tiếp vạch lên phía trên, chỉ thẳng lên đỉnh vòng trời. Âm thanh u ủ trong thiên địa lập tức biến mất, tất cả những chỗ có âm thanh cộng hưởng đều nướt ra. Xuất hiện rất nhiều vết nước lý tì rất nhỏ nếu không nhìn kỹ sẽ khó mà phát hiện.

những vết nướt này nhỏ hơn sợi tóc rất nhiều lần. Bởi vì có ánh sáng tỏa ra từ những vết dạn đó mới khiến mọi người phát hiện được sự tồn tại của chúng. Cảnh tượng ánh sáng lam nhạt đột ngột tỏa ra trong tựa như cửa sổ giấy đột nhiên bị thứ gì đó phá vỡ, đó là những lưỡi kiếm băng lam dài mổ thước. Tựa như từng thanh kiếm gãy không có chuôi, màu lam trắng có cảm giác trong suốt, mỏng và nhẹ nhàng như tờ giấy, dung động và trao luyện trong không trung. Giải đây khắp bầu trời.

Tựa như bầu trời đang đổ tuyết, đẹp đẽ và ngoạn mục, đối với một số người, bọn họ cảm thấy không zét mà dùn. Rất nhiều kiếm quang bay phốc phới trước mặt bọn họ, nhìn như vô hại nhưng vân côn và những người khác đều biết, đây hẳn phải là kiếm quang diệt sạch trong vòng 10 dặm đã được báo cáo trước đó. Không ít người co giật quả táo cổ, trong mắt hiện lên nét hoảng sợ, ngay cả Khamat và Cưu Hạp cũng có sự sợ hãi đối với thứ không biết.

Phi si tư cước xa bay trong không trung và đám người trên mặt đất đều không dám tùy ý cử động.

Chương 1486: Tam sinh vạn vật (2)

Tây cầm roi, khóe miệng với hai chùm G-Map rũ xuống hình chữ Bát của Vân Côn lại nhét lên nét cười nhạt, người khác xem không hiểu chó này. Nhưng y lại biết được chút ít, trong thế giới này, hoặc nói là trong hư không này, kỳ thực có rất nhiều vật chất không nhìn thấy được bằng mắt thường, bình thường trùng yên. Lặng trong quy tắc riêng của chúng, có người tìm được cấu trúc quy tắc, dẫn ra một số thứ không nên xuất hiện, muốn lợi dụng sự sắc bén của chúng. Cái gọi là kiếm quang mười dạm.

Y biết khoảng cách trước mắt đâu chỉ có 10 dạm, chỉ riêng khoảng cách giữa Y và Văn Khúc đã xa hơn 10 dạm rồi. Ở bên trong tạ sích cũng xuất hiện rất nhiều kiếm quang trắng xanh trong suốt bồng bình, mọi người kinh nghi nhìn xung quanh, không biết thứ đột nhiên xuất hiện này là cái trò gì, không biết chuyện gì đang xảy ra. Dữu Khánh và mục ngạo thiết nhìn nhau, tam sinh vạn vật. Người sau kinh ngạc thốt ra một câu, lão thất tới rồi. Những người khác đồng loạt nhìn về phía Y với ánh mắt rò hỏi.

Như thể đang hỏi, tên mập đó lại có thể có bản lĩnh như thế sao? Hai sư huynh địa không dám xác nhận, im lặng không đáp. Ba kiếm lụi tàn. Nam trúc trốn ở sau gốc cất lại cất tiếng lẩm bẩm. Đã nhắc kiếm lên quá đỉnh đầu, văn khúc phất tay chém xuống. Toàn bộ kiếm quang đang bồng bình phốc phới như tuyết xanh đột nhiên dựng thẳng lên, kiếm quang lấp lóe, dày đặc như rừng, cùng hướng về một phía, khiến cho bầu không khí trong thiên địa trở nên nghiêm đị ớn lạnh.

Vân Côn lập tức cảm giác nhận được một mối uy hiếp thật lớn, Y hơi hiếp mắt lại, giật mạnh chiếc dòi trên tay, gấp rút chuẩn bị để đối kháng lại. Trước đó, Y không có ý định bỏ qua cho đám người Dữu Khánh. Sự việc đã đến tình trạng này, Y làm sao có thể để cho đám người Dữu Khánh sống sót rời đi, Y không do dự nữa, hung hăng ra đòn sát thủ. Theo cú giật quyết liệt, quả tã xích xoay tròn rất nhanh và cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, muốn giết đám người trong quả cầu mảnh vụn.

46:41

Những người ở trong quả cầu đột nhiên cảm nhận được mối đe dọa chí mạng không hề nhân nhựa, mọi người đều có chút hoảng loạn. Thậm chí, sắc mặt Anzi và tô thu tử còn trắng bệch cả da, tự hỏi lẽ nào hôm nay phải bỏ mạng nơi này sao? Bởi vì vẫn còn hồn siêu phách lạc, tâm trạng chưa thoát ra khỏi cái chết của Ô Ô. Long hành Vân không có bất kỳ cảm giác gì với tình trạng nguy hiểm đang xảy ra, thỉnh thoảng gã lại cất tiếng lẩm bẩm, nhị thúc.

A-Lang Đại Cô nhìn quanh một vòng rồi chật cắn răng tức giận hết to, liều mạng. A-Zi Đả Phật Minh tăng niệm lên một tiếng Phật hiệu, trên người rất nhanh hiện ra một hư ảnh thật lớn, miễn cưỡng ngăn cản không gian quả cầu xích thu nhỏ lại. Tuy nhiên, hư ảnh đó cũng bị quả cầu xích xoay tròn nhanh chóng xích nhỏ, nhưng quả thực đã phát huy được tác dụng nhân cản nhất định, đã làm chậm tốc độ co lại của quả cầu này. Ở bên ngoài, Vân Côn cầm doi tức thì vừa kinh sợ vừa giận giữ.

Vô số kiếm quang đó rõ ràng là tên đã trên dây không thể không bắn. Bởi vì không biết rõ sức công kích mạnh đến mức nào nên Y không dám chỉ hoãn thêm nữa, thay kho có thể gặm được ngay lập

tức. Y trực tiếp vung do lên, quyết định bỏ qua cho đám người Dữu Khánh để chạy đua với thời gian. Bức tường xích tức thì tan rã, trường, tiên uốn lượng quay về như dòng bay, văn côn thi pháp đánh bay kiếm quang băng lam gần xung quanh, ngọn doi bay về nhanh chóng xoay quanh.

rất nhanh bao bọc y vào bên trong. Thấy vậy, kha mặt trên mặt đất lập tức thì phát phá vỡ mặt đất chui xuống. Cửu hạp với cơ thể khổng lồ tự nhiên cũng ý thức được có điều không ổn, nhưng kích thước thân thể thực sự quá lớn, để giấu mình dưới đất thì phải đào ra cái hố lớn thế nào mới đủ. Y lập tức đánh bay kiếm quang lên trời, khẩn cấp phóng lên cao. Nhìn thấy Thượng Tiên cũng phải trốn tránh, có thể tưởng tượng được phản ứng của đám lâu la và phi xí tư cước xả thế nào.

Tường sích đã biến mất nhưng huyển ảnh trên người Minh Tăng còn chưa biến mất hoàn toàn, nó vẫn lớn như một căn phòng. Đột nhiên lại được nhìn thấy ánh sáng ba ngày, đám người dữ khánh đảo mắt nhìn qua, bọn hắn lập tức nhìn thấy một cảnh tượng cả đời khó quên. Phía dưới, văn côn rút ròi về vừa mới tạo ra một pháo đài phòng ngự, kiếm quang bằng lam gần xung quanh bọn hắn đột nhiên tan rã, biến thành những điểm sáng lấp lóe rồi biến mất. Tựa như chưa bao giờ xuất hiện qua.

để lại cho bọn hắn một không gian hình cầu, sau đó, không khí trong thiên địa tựa hồ chấn động một cái. Trong phút chốc, kiếm quang như mưa, như mưa băng, tốc độ cực nhanh, trước mắt bọn hắn trợt thấy loáng lên một cái. Sau đó liền nghe được vô số tiếng ảo ảo hội tụ lại như dòng nước lũ, như thể có một cơn lũ từ viễn cổ ẩm ẩm chán tới. Bọn hắn nhìn thấy kiều hạp vừa mới nhảy lên

không trung, mặt đầy hoảng sợ, vùng vẫy tay chân gào thét chống cựu.

Y quả thực đã làm sao trộn được chận mưa kiếm đầu tiên, nhưng cơn lũ kiếm quần cuộn này thực sự quá mênh mông. Bọn hắn không thấy rõ cừu hạp trúng chiêu như thế nào, chỉ thấy trên người cừu hạp bắn ra vô số bồng hòa máu. Cửu hạp run dẩy trong không trung, tựa như bị cố định lại trong không khí, trong nháy mắt liền bị máu nhụn đẫm, không còn nhận ra hình dáng. Đám phi si tư cước xà rơi rụng xuống như mưa, và liên tục bị cắt xén trong lúc rơi xuống.

Đám người kinh hoảng bỏ chạy thì như bị một trận gió bão băng lam hất tung trong nhái mắt, không ai may mắn tránh khỏi. Chuyện này chưa là gì, đám người dữ khánh còn thấy được một cảnh tượng càng chấn động hơn, bởi vì vị trí hiện tại của bọn hắn ở trên cao nhất, thậm chí còn ở trên cả vân cồn. Ngoài cơn mưa băng đột ngột tràn tới ra, bọn hắn còn nhìn thấy hàng loạt tia chấp lấp lóé giữa hàng ngàn hàng vạn núi non. Vô số kiếm quang băng lam ập tới trong nhái mắt, vòng qua những ngọn núi.

gặp núi thì phân tách ra, ngung tụ thành từng sợi. Hình thành một kỳ quan, một cây tia chóp phân tách lan tỏa ra như cành như nhánh, trông rất ngoạn mục và chấn động. Và quả tã xích bảo vệ vân côn thì tựa như là gốc dễ của cây tia chóp này, tất cả cành nhánh của cây tia chóp trong nhái mắt tụ tập lại, phóng hết về phía tã xích. Thế tiến công đó thật sự giống như tia chóp, chỉ lấp lóe, lên trong dây lát rồi biến mất hoàn toàn. Thử hỏi, ai có thể ngăn cản thế tiến công như vậy?

Tuy nhiên, quả tã xích tỏa ra hai khí xanh tím nổi trong không trung kia lại không hề giao động, khi tất cả kiếm quang biến mất, sau một tiếng nổ tung kịch liệt, nó dường như không hề tổn hại. Lúc này, cơ thể tan nát của cưu hạp mới ẩm ẩm nện xuống đất, có thể thấy đợt tấn công của mưa kiếm vừa rồi nhanh đến mức nào. Đám người Minh tăng trên bầu trời vẫn còn trong cơn chấn động, cơn mưa kiếm vừa rồi đã tránh bọn họ, không hề tấn công họ. Dữu Khánh là người phản ứng lại đầu tiên.

hắn hết to lên, chạy mau. Tay chỉ về phía quả tã xích không bị hư hại gì, thể hiện vẫn còn nguy hiểm, rồi lại chỉ về nơi mưa kiếm tập trung. Minh tăng phục hồi tinh thần, hô lên một tiếng giực, quang xí phóng ra, cho nhảy mắt liền chở đám người đi xa. Văn khúc chống kiếm xuống đất, thở hồn hển, tựa hồ có chút thoát lực, với tu vi của ông ta, quả thực quá cật lực để thi triển ra chiều này. Nam Trúc nhảy đến, vui mừng hỏi, thế nào, thế nào?

giải quyết được chưa? Quả câu sích được tạo ra lần sau nhỏ hơn rất nhiều, khoảng cách quá xa, gã không thể thấy rõ. Văn khúc lắc đầu, Vân Côn có pháp bảo hộ thể, không bị tổn hại chút nào. A, Nam Trúc hoảng sợ tim nhảy mạnh lên. Ở bên trong quả tạ sích, Vân Côn cũng bình tĩnh lại sau cơn hoảng loạn, có khi cơ khóa chặt mục tiêu, Y đã biết được trạng thái của đối thủ. Mặt Y hiện lên nét cười gần, còn tưởng rằng có cho chống gì.

Hóa ra chỉ là một chiêu thức chỉ có vẻ ngoài, nỏ mạnh hết đà, khiến ta sợ hãi. Tụ nửa ngày mới ra một chiêu, quá chậm, để bản tỏa cho người kiến thức cái gì gọi là nhanh. Tiếp chiêu. Sợi roi trong tay y run lên, quả cầu xích lập tức rã ra, một bóng roi phóng vuốt ra như tia chớp, kéo dài ra phá không vọt đi với tốc độ vạn dặm trong tích

tắc. Đám người Dữu Khánh ở trong quang điều kinh sợ quay lại nhìn. Nam trúc hết lớn.

Có nên tạm thời trốn đã hay không? Không kịp trốn nữa rồi, nó đã tới rồi. Văn Khúc ngẩn đầu nhìn chằm chằm bầu trời phía xa. Nam Trúc, vậy phải làm sao bây giờ? Ôi chào, ta đã nói với ông rồi, để luyện thành chiêu thứ năm đã rồi hãy đến, nhưng ông không chịu nghe. Văn Khúc đang chống kiếm hung dữ rút kiếm, gầm lên, tu vi kém xa hắn, muốn chiến, chỉ có thể lấy đạo phá nó. Hai tay ông ta nắm kiếm dơ lên quá đầu.

nhằm vào không trung chém xuống một kiếm.

Chương 1487: Một kiếm phong trần (1)

Cái gì mà lấy đạo phá nó? Nam Trúc có chút mơ hổ, hoàn toàn không hiểu ông ta nói gì, văn khúc chỉ coi như đàn gẩy tai trâu. Chỉ thấy cú chém như gõ chuông, hư không phía sau hình như có một chiếc chuông hùng vĩ ẩn trong vô hình, âm thanh vang vọng hùng hồn và xa xưa. Cái quái gì vậy? Nam Trúc mở to mắt, nhìn chằm chằm vào lưỡi kiếm, gã lại nhìn thấy, những đống lửa màu đen bắn ra, như lần này lưỡi kiếm giống như chém vào sóng gợi.

Hư không giao động như sóng, nửa đoạn trước Thanh Kiếm đã không còn thấy nữa, nó đã chìm vào trong hư không. Không biết Thanh Kiếm chém chúng cái gì đó trong không chung, thế chém tới bị cản chờ, thế đi rõ ràng chậm lại. Hư không vừa rồi còn đang giao

động như sóng gợi lúc này tựa như bị đóng băng lại, dường như có một lực lượng nào đó trong sâu xa đang đóng băng và chữa trị chỗ hư không bị tổn hại này. Nhưng văn khúc mở to mắt nhìn vẫn dốc sức chém xuống.

Nam Chúc tựa hồ nghe thấy tiếng gương băng tan vỡ, trên thực tế không có bất kỳ thanh âm nào cả. Đó chỉ là âm thanh hiện lên trong lòng khi Mắt nhìn thấy cảnh đó, Gã mở to đôi mắt ra nhìn, sau đó con mắt không thể nhúc nhích được nữa. Gã không biết có phải mình nhìn thấy ảo giác hay không, hình ảnh không gian trước mắt vậy mà lại vỡ vụn da, xuất hiện rất nhiều, rất nhiều vết sạ nướt, trong nhái mắt liền lan tràn ra phương xa. Trong hình ảnh, ngoài văn khúc vùng kiếm da,

Tất cả mọi thứ còn lại tựa hồ đều bị đè ép lại, gã muốn nhúc nhích ngón tay cũng không thể làm được. Đó không phải là pháp lực bị kiềm chế, cũng không phải là bị đè ép về lực lượng, gã không xác định được lực lượng chấn áp kinh khủng đó là thứ gì. Gã nhìn thấy những hạt bụi bồng bình bay qua trước mắt dường như cũng bị đóng băng lại. Một ý nghĩ như tia chóp xuất hiện trong đầu gã, chiêu thứ 5, phong trần. Chiêu thứ 5 cũng là nguồn gốc tên gọi phong trần kiếm quyết, một kiếm phong trần.

trong lòng gã thầm kêu lên, đó là chiều thứ 5, không phải ông ta nói rằng không có luyện thành sao. Lão Gia Hỏa này vậy mà đã luyện thành chiều thứ 5, mẹ nó, không chịu nói sớm, hại lão tử sợ bóng sợ gió một chận. Chiều thứ 5 chỉ có một kiếm, cho nên gã rất mong chờ, mong chờ xem cảnh tượng lão Gia Hỏa này dùng một kiếm chảm tiên. Đang điều khiển quang điều chờ mọi người bay nhanh,

Minh tăng đột nhiên sưởng sốt, khung cảnh bên ngoài quang điều dường như trở nên im lìm bất động.

Mọi người đều cho rằng mình gặp phải ảo giác, thế giới trước mắt họ giống như tàn vỡ da, chuyện quỳ quái gì vậy chứ? Đây không phải ảo giác thì là cái gì? Ai cũng muốn nhìn xem phản ứng của người khác, muốn hỏi người khác xem thế nào, nhưng chật kinh hoàng nhận ra rằng mình đã không thể cử động được. Ngay cả hấp cũng ngừng lại, phổi đã không thể hoạt động, trái tim cũng ngừng đập, nhưng không ai cảm thấy khó chịu sau khi tim, phổi đã ngừng hoạt động. Một áp lực đến từ nơi sâu xa

không phải là loại áp lực tác động lên mặt ngoài thân thể, mà là cảm giác mỗi một bộ phận nhỏ bé của cơ thể đều bị đè ép. Thứ còn có thể động có lẽ là linh hồn, tâm trí và tu vi pháp lực. Tâm trí có thể tự do nhưng không thể nào điều khiển cơ thể, tu vi pháp lực cũng có thể lưu chuyển tự do nhưng cũng không thể điều khiển nhục thân, hoặc nói cách khác là không thể điều khiển nhục thân để chống lại sự đè ép tuyệt đối có mặt khắp mọi nơi kia. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy chứ?

trong lòng mọi người tràn ngập nghi hoặc và sợ hãi. Đám người ở trong quang điều, có người nhìn phía trước, có người quay đầu lại nhìn phía sau, có người yếu ớt cuối đầu, tất cả giống như bị đóng băng lại trong một bức tranh tĩnh lặng. Tâm trí vẫn có thể suy nghĩ thông qua hình ảnh mà con mắt nhìn thấy. Bụi bạm tung bay lên từ chận chiến phạm vi lớn vừa rồi ở khắp mọi nơi trong khu vực này, vì vậy dữ khánh và mục ngạo thiết cũng lần lượt chú ý tới màn bụi bất động kia. Hai người cũng không ngốc.

Điều Nam-Chúc có thể nghĩ đến, bọn Hắn cũng có thể nghĩ đến, kết hợp với chiêu thứ 4 của Phong Trần kiếm quyết xuất hiện trước đó. Bây giờ nhìn cảnh tượng quỳ dị trước mắt, bọn Hắn tự nhiên liền liên tưởng đến chiêu thứ 5, là chiêu thứ 5 của Phong Trần kiếm quyết là Phong Trần. Là chiêu thứ 5 nhất kiếm Phong Trần. Trong lòng hai người trần ngập kinh ngạc và cảm thán, đó là ai, rốt cuộc là ai chứ? Bọn Hắn không thể tưởng tượng được, lại có người thật sự có thể luyện thành chiêu thứ 5.

Tất cả mọi thứ ở trước mặt Dương như đều bị một kiếm đó đóng băng, Dữu Khánh liếc mắt nhìn về phía sau, có thể nhìn thấy Vân Côn phía sau cũng bị đông cứng lại. Ngay cả tu vi của Vân Côn cũng không thể động đậy, đây là uy lực của chiêu thứ 5 trong phong trần kiếm quyết sao. Trường tiên kia mang theo hai khí tím xanh cũng bị đông cứng trong không trung, mặc cho Vân Côn điều khiển ra sao, nó đều không động đậy chút nào. Khi những vết nước không gian đột nhiên lan tràn tới,

Văn Côn lập tức cảm nhận được một sự kinh khủng ập đến. Trước tiên là từ ngọn trường tiên vươn dài ra xa truyền về, ngay cả pháp bảo tiên ra cũng không thể nhúc nhích, đây là điều trước đó chưa từng có. Khi cơ của Y vẫn còn tập trung vào văn khúc, Y biết văn khúc đang làm gì và trong nháy mắt liền ý thức được sự khủng hoảng đó đến từ một kiếm do văn khúc chém ra kia. Cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến Y muốn ngửa người tránh né, nhưng đã muộn, không hiểu sao thân thể Y không thể nhúc nhích.

Điều đáng sợ hơn nữa là, ngay tại trước mắt, nơi sát khuôn mặt Y chờ xuất hiện một vết nướt, như là bị thứ gì đó cắt qua, Y không cần làm lác mắt cũng có thể nhìn thấy được. Trong vết nướt hư không có một vệt sáng bổ thẳng tới chán Y. Tốc độ bổ tới không quá

nhanh nên Y có thể nhìn thấy rõ ràng. Hơn nữa, khi cơ của Y tập trung vào động tác của văn khúc, nhờ có linh kết cảm giác, trong nhái mắt Y liền biết rằng, vệt sáng bổ tới này chính là kiếm trong tay văn khúc.

Văn Khúc vậy mà có thể vượt qua một khoảng cách xa như vậy chém một kiếm đến trước mặt Y, đây là đại pháp gì chứ? Làm sao có thể như vậy? Trải qua giao thủ một chiêu, Y lập tức biết Tu Vi của Văn Khúc giống với thực lực khi giao đấu với Phổ Nhạ, có thể thi triển ra một chiêu trước đó đã là quá giỏi rồi, với Tu Vi như, vậy làm sao có thể thi triển được đại pháp nghịch thiên như thế? Y xem như là người khá có kiến thức.

Y biết rõ không có tu vi cảnh giới phù hợp thì sẽ không có năng lực cảm ngộ tương ứng, làm sao có thể luyện thành sát chiêu nghịch thiên như vậy? Phàm nhân làm sao có thể lĩnh ngộ điều này và thi triển ra được chứ? Thực sự không thể tin nổi. Nhưng lưỡi kiếm đang ép tới trước mặt Y chính là sự thực, vào lúc này, trước cảm giác tất cả mọi thứ trong không gian và thời đều chậm lại, Y có thể cảm nhận được rất rõ ràng sự đau đớn do lưỡi kiếm sắc bén cắt vào chán mình. Mình sẽ bị chém chết như thế này sao?

Văn Côn cực kỳ sợ hãi, cực kỳ hoảng loạn, mặc dù không thể thốt ra tiếng nhưng trong lòng Y lại đang hết to cầu khẩn với lòng thành kính, Thượng Tiên cứu ta, Thượng Tiên cứu ta, Thượng Tiên cứu, cứu Côn Nô. Mặc dù trong lòng thành kính, nhưng trong đầu Y vẫn hiện lên tạp niệm, chính bản thân Y cũng đang nghi ngờ, cho dù Thượng Tiên tới đây, E rằng cũng chưa chắc có thể tránh thoát được

sát chiêu của một kiếm này, uy lực kiềm chế không gian này quá kinh khủng.

Có vẻ với tu vi của tiên gia bình thường không thể lay truyền được, nó dường như là một lực lượng ở cấp độ khác, đây cũng là điều khiến cho lòng y tràn đầy tuyệt vọng. Nhưng có lẽ lời câu khẩn của y đã thật sự phát huy tác dụng, vào thời điểm y đang rất tuyệt vọng, khi mà trên trán và chóp mũi y đã xuất hiện một vết cắt chảy máu và đau đớn. Lưỡi kiếm sắc bén chí mạng trước mắt đột nhiên xuất hiện hàng loạt vết sạn nướt, giống như những vết sạn nướt không gian ở xung quanh vậy. Lưỡi kiếm sắc bén đột nhiên vỡ vụn ra như

Mối uy hiếp ập vào y bất chợt tan giã, trong mắt vân côn tràn đầy kinh ngạc, không biết đã xảy ra chuyện gì, lão già kia hạ thủ lưu tình hay sao. Hay là Thượng Tiên đã thật sự xuất thủ. Hai tay đang cầm kiếm chém xuống, trên thân kiếm đột nhiên xuất hiện đầy vết dạ nướt, ánh mắt văn khúc nhú lại. Những vết nướt màu đen đó không dừng lại trên thân kiếm, bởi vì động tác phát lực của ông ta, chúng thậm chí còn cấp tốc lan đến hai tay. Nam trúc mở to mắt nhìn.

trong mắt toát ra nét kình ngạc. Chỉ thấy toàn bộ thanh kiếm trong tay văn khúc đột nhiên tan rã mà không hề có chút dấu hiệu báo trước, ngay cả chuôi kiếm cũng vỡ vụn, hơn nữa, quá trình tan vỡ không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Tiếp theo đó, tất cả những vết nước không gian đột nhiên biến mất, rã cũng không hề nghe được âm thanh nào. Biến cố vẫn chưa kết thúc, lại có hai tiếng bụp bụp vang lên, hai tay văn khúc đã bùng lên sương máu, hai cái cánh tay nổ tung ngay tại chỗ.

Thân thể lảo đảo lùi ra sau, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụ máu rồi ngã xuống.

Chương 1488: Một kiếm phong trần (2)

Chính bản thân Nam Trúc cũng không biết mình đã có thể cử động, dù sao phản ứng đầu tiên của gã chính là vọt tới đưa tay đỡ lấy ông ta, kinh hô, tiền bối, ngại làm cái gì vậy. Lúc này, á, quay đầu sang hai bên rồi mới biết mình đã có thể cử động, vừa rồi chỉ là phản ứng theo bản năng. Văn khúc mặt đầy máu quay đầu nhìn gã chằm chằm, thở hồn hển, hung dữ hỏi, mập mạp, người đưa ta thành kiếm nát gì vậy. X Nam Trúc kinh nghi

Vấn đề do thành kiếm hay sao, Gã quyết đoán đáp, đó là bảo kiếm do sư phụ ta ban cho nhà. Văn khúc, bảo kiếm cái rắm, quá nhiều tạp chất. Sư phụ người đáng chết. Nam Trúc lẩm bẩm, sư trưởng ban thưởng, không dám chối từ, ông ấy đã chết rồi. Văn khúc trừng mắt lường Gã nói, người đổi một cây kiếm khác tốt hơn sẽ chết sao? Người thiếu chút tiền như vậy ư. Nam Trúc đương nhiên cũng biết kiếm của mình không phải tốt lắm, nhưng với Gã mà nói…

như vậy đã đủ dùng. Mấy sư huynh để bọn họ, có ai mà không cứ dùng như vậy, bây giờ sen ra đã gây ra sự cố, dường như đã khiến cho vị cao thủ vô song này bị tàn phế. Gã Chồ Xã nói, đó là vật mà sư phụ ban cho, là vấn đề tình cảm, không thể đo lường bằng tiền bạc. Văn Khúc không nói nên lời, ông ta lại phun ra một ngụ máu.

Sau khi hơi lấy lại sức, ông ta nhìn hai cánh tay đầm đỉa máu tươi của mình rồi lại quay đầu nhìn về phía đối thủ.

cất lời lẩm bẩm, không hướng không kiếm, không hướng không kiếm, không hướng không kiếm. Đột nhiên có được tự do, Văn Côn lập tức nhìn quanh tựa như giật mình tỉnh lại sau cơn ác mộng, bất chợt nhận thấy có thứ gì đó nhầy nhụa dính trên mắt. Y dơ tay lên gạt đi, trên tay xuất hiện máu tươi đỏ sẫm, vết cắt trên chán và mũi vẫn còn đang chảy máu. Chảy một chút máu không có gì gây gớm, quan trọng là Y đã nhặt lại được mạng sống cho mình ngay tại thời khác chỉ mành treo chuông.

Chỉ nghĩ đến thôi cũng dùng cả mình. Khi cơ khóa chặt Văn Khúc, tình trạng của ông ta khiến cho Y ngẩn người, Y lập tức ngửa mặt lên trời phá lên cười ha ha. Khuôn mặt đầy máu tươi hết lên điên cuồng, chỉ là một con ngựa, lại gượng ép làm kỳ lân, thực sự là đáng đời. Tự đi tìm chết. Chiếc xoay trong tay Y dung lên, tiếp tục vụt về phía mục tiêu. Một luồng ánh sáng lướt qua đỉnh núi, thuận thế mang Văn Khúc và Nam Chúc đi, đó chính là đám người Minh tăng điều khiển quang điều.

Lão cửu, lão thập ngũ, à, chư vị đều ở đây sao? Chúng ta là tới cứu các người. Nam chúc vui mừng lập tức sổ ra một tràng, còn chưa nói xong liền bị một tiếng nổ đinh đai nhức óc vàng lên ở phía sau các đất. Mọi người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy ngọn núi vừa rồi đã bị hai khí tím xanh đã cho nổ tung, uy lực thật là kinh khủng. Nhanh hơn nữa đi! Dữu Khánh lo lắng thúc dục. Khung cảnh xung quanh tức thì bắt đầu trở nên mơ hồ.

Minh Tăng tiếp tục ra tăng tốc độ của quang điều. Vân Côn lại vung ròi lên lần nữa. Như lần này xem như Y đã biết được cái gì gọi là ngoài tầm tay với, tốc độ ngọn ròi của Y hoàn toàn không đuổi kịp tốc độ đã tăng lên của thiên giực. A. Y ngửa mặt lên trời điên cuồng hết lớn, sau đó thu ròi lại. Vung vẩy ẩm ẩm vang vọng khắp trời như xét đánh, bản tọa muốn nhìn xem các người có thể chạy đi đâu. Kha mật leo ra khỏi khẽ đất.

Mấy chục người phản ứng nhanh chui vào theo lão ta cũng chậm rãi leo ra. Bọn họ nhìn xung quanh, chỉ nhìn thấy thi thể khắp nơi, và vị thượng tiên đang nổi cơn tam bành trên bầu trời. Vừa rồi hình như ta bị cố định một chỗ, dường như không thể động đậy được. Đúng vậy, ta cũng thấy vậy. Ta còn tưởng rằng ta cảm giác sai chứ. Nghe những người khác bàn tán, Kha Mật cũng có cảm giác tương tự, lão ta lướt đến bên cạnh thi thể đã hoàn toàn biến dạng. Không còn nhận ra của Cửu Hạp.

không cảm thấy vui mừng vì bớt đi được một đối thủ mà có chút cảm khái. Không nghĩ tới một cường giả như vậy lại chết không rõ nguyên nhân như thế này, đáng tiếc phủ nhạ không ở đây, nếu cùng nhau chết luôn mới thật là tốt. Lão ta lại ngửa mặt nhìn lên trời, chật phát hiện trên mặt vân côn đầy máu, rõ ràng đã bị thương. Không khỏi cảm thấy sợ hãi, cảm thấy thực lực của mấy người đó tựa hồ vượt quá sức tưởng tượng của lão ta. Chẳng mấy chốc, từ phía chân trời lại xuất hiện gió mây vần vũ.

Không lâu sau, con cự côn kia lại bơi tới rất nhanh. Vân Côn tổ chức lại số lượng nhân viên còn lại không nhiều của mình, bay lên trên thân cự côn, lại một lần nữa vung doi điều khiển cự côn tìm kiếm. Trong một sương cốc hẻo lánh, với sự phối hợp giữa nước do đầu to đun, Phật Pháp của Minh Tăng và Tá Linh Châu của Dữ Khánh, khi

một luồng ta khí cuối cùng vọt ra khỏi cơ thể hướng lan huyên muốn chạy trốn, cho dù dãy ruộn nó vẫn không thoát khỏi kết quả bị Tá Linh Châu hút sạch.

Sau khi xác nhận mối đe dọa trong cơ thể hướng lan huyên đã được giải quyết, mọi người mới thở vào nhẹ nhóm. Có thêm một cao thủ, mọi người có nhiều hơn một phần hy vọng trốn thoát, ít nhất vào lúc này mọi người đều mong nàng khỏe lại. Giải quyết xong mối nguy hiểm trong cơ thể, nhìn ráng vẻ chân tâm muốn mình được khỏe khoắn của mọi người, hướng lan huyên lại không thể cảm thấy vui vẻ. Nàng đang nghĩ tới một chuyện, trong tương lai, nếu thực sự thoát được ra ngoài, với những người cần phải diệt khẩu.

Nàng còn có thể hạ thủ không? Thấy nàng đã không sao, Dữu Khánh trước tiên chạy đến chỗ văn khúc. Mục ngạo thiết đã đến hỏi trước đó, chủ động báo cho hắn biết, lão thất chuyển kiếm quyết cho văn lão, người dùng kiếm quyết ngăn cản văn côn lúc trước chính là văn lão. Ôi chao, ta cũng không còn cách nào khác, vì để sống sauce đi tìm các người, ta phải nghĩ cách A. Ta đã thỏa thuận với ông ấy 3 ngày luyện 1 chiêu, ta cho rằng ông ấy không luyện được.

Nam Trúc lại bô lô bala kể lại một lượt quá trình chuyển thụ kiếm quyết. Sau đó do hỏi Văn Khúc, ta nói nhà Văn Lão, trước đây không phải Ngài nói rằng Ngài không luyện được chiêu thứ 5 sao. Tại sao lại lừa gạt ta? Văn Khúc trợn mắt lường gã, nói là bởi vì người không có đầu óc nhà. Ta nói rõ ràng là chiêu thứ 6, nhưng người cứ nói là chiêu thứ 5. Nam Trúc không nói nên lời. Dù đã biết rõ người thi triển kiếm quyết chính là Văn Khúc.

Đồng thời có thể tính được thời gian ông ta luyện thành là ba lâu, nhưng lúc này nghe nói, Dữu Khánh vẫn rất kinh ngạc, tạm thời bỏ qua chuyện checkmop Nam Trúc, hắn chắp tay với Văn Khúc, nói, tiền bối có thiên phú như thế, thật sự là tài năng ngũ trời. Nếu có cơ hội, mong tiền bối chỉ điểm cho bọn vãn bối nhiều hơn. Văn Khúc đã tổn hao khá nhiều nguyên khí nhưng vẫn rất lạc quan, cười ha ha nói, cũng không phải tài năng gì cả, nếu các người ở lại tàng thư các của Văn Gia trăm năm.

Đọc hết các loại sách vở như chính, phản, âm dương tích chữ mấy nghìn năm trong đó, thiên phú chưa chắc đã kém ta. Đọc sách một trăm năm, nam chúc lẩm bẩm bí quyết đó, tức thì không nhịn được nhét miệng, cảm giác thật đau dặng. Dữu Khánh cũng hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt lập tức dừng lại trên hai cánh tay chỉ còn lại một phần tư của văn khúc, vô cùng tiếc nuối nói, đáng tiếc, hai tay của tiền bối. Ôi chào! Chỉ là một đôi tay mà thôi, không có gì.

Văn khúc bình tĩnh lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Nam Trúc, chỉ cần mập mạp nhà ngươi không tiếc linh giược của mình là được rồi. Ông ta tận mắt chứng kiến cánh tay của Nam Trúc từng bước mọc ra lại như thế nào, cho nên rất có lòng tin với loại linh giược đó của Nam Trúc. Linh giược gì chứ? Dữu Khánh và mục ngạo thiết nhất tể quay nhìn Nam Trúc chằm chằm. Vẻ mặt Nam Trúc có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn lấy lọ thuốc ra, mở nắp ra đưa lên cho đối phương nhìn thấy đáy, được.

chỉ còn ít như vậy thôi, cho ông hết đó. Rước lời liền thi pháp cạo sạch đưa hết cho đối phương ăn. Nốt xong, Văn Khúc chép miệng nói, mùi vị rất tốt, và rất ngọt, chỉ là thứ này tại sao lại có hiệu quả của Xuân Dựa. Khung cảnh dưới ánh hoàng hôn thật tráng lệ, xứng đáng là động phủ tiên ra, mọi người thở phào nhẹ nhõm vì đã may

mắn trốn thoát. Nhân lúc giảnh rỗi, Long Hành Vân chậm rãi đi tới bên cạnh hướng Lan Huyên đang khoanh chân đả tọa, ôm đầu gối ngồi xuống.

Hướng Lan huyên mở mắt ra, liếc nhìn gã, không quen ngồi đả tỏa khi bên cạnh có người, nàng đứng lên, chống tay vào đại thụ. Đang định rời đi thì chật nghe Long Hành Vân hỏi, vì sao nhị thúc của ta đến chết vẫn không chịu nói cho ta biết sự thật. Hướng Lan huyên thoáng sửng sốt, chật quay đầu lại hỏi, người nói xem, người có cho rằng người đã bước chết nhị thúc của người hay không. Long Hành Vân kinh ngạc ngởng đầu lên, đột nhiên đứng lên nói, không thể như vậy. Hán thực sự rất tốt với người.

đừng có phụ nổi khổ tâm của hắn". Hướng lan huyên chống thân cây đứng lên Dặn dò gã một câu, sau đó chậm rãi xoay người lại đối mặt với khung cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp, mái tóc dài phủ vai hơi làm bật lên nét tiểu tụy của nàng. Nàng chậm rãi thở dài nói, cô nhân có yêu này, khẳng khái và nhiều khát vọng, không phụ nhân gian hảo.

Chương 1489: Thời cơ đã đến (1)

Nàng không nhiều lời nữa, nói xong lời đó liền rời đi, về phần lòng hành vân có thể nghe vào hay không. Hướng Lan huyên không muốn nói nhiều quản nhiều, ánh mắt nàng để ý đến Ba sư huynh Đệ Dữ Khánh tụ ở trong góc không biết đang thị thầm to nhỏ cái gì. Nàng liền đi thẳng đến đó. Ba sư huynh Đệ to nhỏ với nhau không vì chuyện gì khác, Dữ Khánh và mục ngạo thiết đang vặn hỏi Nam Trúc

về chuyện Linh Dược mọc cánh tay là thế nào. Chỉ vì vừa rồi khi văn khúc nói ra, hai người nhận thấy Nam Trúc trột dạ.

Trong lòng có quỷ, không tiện vận hỏi ngay lúc đó, bây giờ kéo ra đây rồi hỏi cho rõ ràng. Thực ra cũng không có gì, chỉ là văn khúc hiểu lầm mật ông đó là linh dược có thể tái sinh chi đứt. Nan Chúc nói rằng trước đây gã sở dĩ lừa gạt người ta là bởi vì không thể nói ra chuyện địa tuyển. Nào ngờ về sau văn khúc lại nói rằng, lúc đó khi dùng kiếm chém văn côn, kỳ thực ông ta có thể giữ lại hai tay cho mình. Thấy tình thế không ổn rút tay lại là được, chỉ đơn giản là kiếm bị hủy đi.

Nhưng với tình hình khi đó, nếu liều, có lẽ có thể sẽ chảm được vân côn, nghĩ đến việc Nam Trúc có linh dược tái sinh chi đứt, vì vậy ông ta liền làm liều, không quan tâm tay nữa. Nghe nói chuyện là như vậy, rữ khánh và mục ngạo thiết quay mặt nhìn nhau. Ai? Bây giờ các người đã hiểu được nỗi khổ của ta rồi chứ. Không phải ta không muốn nói cho ông ta biết sự thật mà bởi vì sự thật quá mức ta nhẫn, ta không nói ra được. Nếu ông ta biết được…

Các người nói xem ông ta có giết ta không? Nam Trúc lo lắng hỏi. Mục ngạo thiết trật thúc cùi chỏ ra hiệu, hai người nhìn thuận thế nhìn sang, nhìn thấy hướng Lan huyền đi tới. Chốn ở đây âm mưu chuyện gì vậy hả? Hướng Lan Huyên hỏi. Không có gì. Dữu Khánh cười đáp một câu rồi say người bỏ đi, nhưng bị hướng Lan huyền dơ tay ấn lên vai, giữ lại. Nàng hất đầu ra hiệu cho hai người khác, hai vị sư huynh để lập tức biết điều rời đi. Không còn ai khác.

Hướng Lan Huynh mới thả tay ra, nói, thực lực của Văn khúc ngoài dự đoán mọi người, sau khi vết thương khỏi hẳn, ông ta còn có thể đánh với Văn Côn một trận không. Dữu Khánh thở dài, tay không còn tay, đánh thế nào bây giờ? Không còn ai là đối thủ của Văn Côn nữa. Nói xong, Hướng Lan Huynh quay đầu nhìn về phía nam trúc, người ngươi chờ đã trở lại, đến lúc rồi đi rồi. Dữu Khánh, đã nói đầu to quay lại chỗ hoắc lãng để tìm hiểu tình hình.

Có lẽ là vì dùng mật ong để chữa thương, đôi mắt hướng lan huyền ngần nước. Đêm đó, đầu to mang tin tức liên quan về, cho bọn hắn biết Vân Côn vẫn còn đang điều khiển con cự côn kia bay khắp nơi tìm kiếm bọn hắn, đích thân phủ nhà chấn thủ lối gia tiên phủ. Không nghĩ tới Vân Côn lại không quay về canh giữ lối gia tiên phủ, lúc trước bọn hắn phí hết tâm tư muốn dẫn Vân Côn rời khỏi nơi đó, bây giờ đã thực, hiện được. Đây chắc chắn là một tin tốt.

Hướng Lan Huyên lập tức muốn chịu tập mọi người chuẩn bị bỏ chạy, ai ngờ lại nhìn thấy Dữu Khánh đến đây báo tin xong đứng dưới ánh trăng ở bên cạnh cao mảy không nói. Hướng Lan Huyên nghĩ đến điều gì đó, hỏi có nhất thiết phải ngâm tắm nhân tuyền hay không? Dữu Khánh cũng đã vào đây rồi, nếu có cơ hội, đương nhiên không muốn phí công một chuyến. Hướng Lan Huyên, người phải hiểu rằng, không dễ để Vân Côn rời khỏi lối ra, nếu bỏ lỡ cơ hội này.

e rằng sau này không thể có được cơ hội tốt như vậy. Dữu Khánh có thể hiểu được suy nghĩ của nàng, nhưng đối phương lại không hiểu được những gì ba sư huynh để bọn Hắn đã trải qua. Hắn vẫn còn nhớ rõ tình cảnh vết thương của Nam Béo trước đây chậm chạp không lành, người ngoài khó thể hiểu được tâm trạng của bọn Hắn lúc đó. Hắn biết rõ, nếu như không quý trọng cơ hội lần này, lần

sau, bất kỳ ai trong mấy sư huynh để xuất hiện triệu chứng đau đớn khó nhịn.

Bọn Hắn sẽ hối hận và nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách để vào lại nơi đây. Đến nay, trải qua biết bao nguy hiểm, đối mặt với nhiều lần nguy cơ sinh tử. Cuối cùng bọn Hắn mới do tìm ra phương pháp và địa điểm tắm rửa nhân tuyền, bây giờ rõ ràng đã có cơ hội, thử hỏi bọn Hắn làm sao có thể dễ dàng từ bỏ. Vì vậy Hắn phản bác, ta không cho rằng như vậy. Nếu Vân Côn đã có thể yên tâm rời khỏi lối ra và chạy khắp nơi,

chứng tỏ lối ra đã không còn là trọng điểm quan tâm của hắn nữa, lời khai của Cửu Hạp và mông phá chắc hẳn vẫn có chút tác dụng. Và việc chúng ta không mon men đến lối ra trong lúc hắn không có ở đó cũng có thể khiến hắn yên tâm hơn và càng thêm buông lỏng cảnh giác đối với lối ra. Được rồi, hướng Lan huyền thừa nhận hắn nói có lý, thầy hắn đã quyết định, nàng không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi. Dữu Khánh đột nhiên với theo một câu, cảm tạ, rộng điệu xuất phát từ tận đáy lòng.

Hướng lan huyên quay đầu lại nhìn hán, mỉn cười ngọt ngào, bước chân không hề dừng lại. Những ngày tiếp theo, mỗi ngày đầu to đều đem về thông tin gần như giống nhau, văn côn không chịu dễ dàng bỏ cuộc, y vẫn tiếp tục điều khiển cử côn đi khắp nơi tìm bọn hán. Vì thế, mọi người chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, cần phải chờ đến khi văn côn và con côn kia tách ra, nếu vẫn còn cùng một chỗ, bọn hán không có cách nào ra tay. Chờ đợi là một chuyện cần phải kiên trì.

May mà sau khi Giữ Khánh và Hướng Lan huyên thống nhất ý kiến, Minh Tăng liền không có ý kiến gì. Minh Tăng, vị Đại Hòa Thượng này nhìn bề ngoài có chút tà mị, như lần này tiến vào tiên phủ, thái độ lại rất rõ ràng. Đó chính là không tỏ thái độ gì cả, có lẽ là bởi vì đã được dặn dò trước đó, nói chung là Giữ Khánh nói sao cũng được. Những người khác càng không có ý kiến gì, loại người hơi có chút ý kiến như Thanh Nha cũng chỉ dám ở sau lưng lẩm bẩm mấy câu.

Long Hành vần hầu hết thời gian chỉ chầm mặc, hoàng tu, hùng cũng im lặng ở bên cạnh gã, một đường đi đến đây, những người thực sự có ý kiến dường như đều đã chết hết rồi. Văn khúc, người có tư cách đưa ra ý kiến, dường như không hề quan tâm đến vấn đề rời đi hay không rời đi, điều ông ta quan tâm chính là hai tay của mình. Thỉnh thoảng lại quan sát đôi tay cụt của mình, linh dược rất tốt, mặt vỡ vết thương đã khỏi hẳn, nhưng không hề có chút dấu hiệu mọc ra lại nào.

Điều này khiến cho Nam Trúc có phần không dám đến gần ông ta, nhưng nàng dâu cho dù xấu xí rốt cuộc cũng phải gặp cha mẹ chồng. Văn Khúc chắc chắn muốn biết rõ lý do, cuối cùng cũng gọi gã đến hỏi cho già lẽ. Dữu Khánh đi cùng với Nam Trúc, còn gọi hướng Lan Huyên đi theo lược chận nhằm tăng thêm can đảm. Ngay tại trước mặt hai vị cao thủ cảnh giới bán tiên, Dữu Khánh cắt ra gáy Nam Trúc ra, để lộ đốt sương kim sắc bên trong, kể lại nguyên nhân lỡ nhiễm nước địa tuyển tại kim khư.

Hướng Lan huyên ngẩn đầu nhìn chơi, nhìn bên ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra nàng không nghe nổi nữa, bởi vì biết hai người này đang đánh giấm làm ra vẻ thành khẩn. Văn Khúc nhìn chầm chầm Nam chúc một lúc lâu không nói nên lời, nhưng ông ta cũng

không có truy cứu gì. Chỉ hỏi thêm thông tin về chữ yêu chi cảnh, sau đó hầu hết thời gian chỉ ngồi tại chỗ khoanh chân đả tọa. Trong khoảng thời gian đó, Văn Côn lại một lần nữa điều khiển cử Côn băng qua phía trên địa điểm bọn hắn ẩn nấp, bởi vì không phát hiện được gì.

nên bọn Hắn vẫn bình an vô sự. Đương nhiên, bọn Hắn cũng rút ra được bài học lần trước, mặc dù biết mối nguy hiểm tiềm ẩn trên người hướng Lan Huyên đã được loại bỏ. Nhưng vì sự an toàn, khi phát hiện vân côn đến, bọn Hắn vẫn khẩn cấp chuyển đổi đại điểm ẩn nấp. Sau khi tìm được nơi ẩn nấp khác, sắp xếp xong, hướng Lan Huyên lang thang khắp núi, tự mình quan sát hoàn cảnh. Vô tình phát hiện thấy Minh Tăng và Diệp A Lang gặp riêng nhau tại một nơi hẻo lánh, không biết đang nói chuyện gì.

Dù sao, nhìn ngôn ngữ cử chỉ của hai người không có gì xa lạ. Nhìn thấy hướng lan huyên, A-Lang Đại Cô có chút mất tự nhiên, lập tức như chim bay lướt ngay vào rừng, rồi đi. Hướng lan huyên trong lòng âm thầm cảnh giác, nhưng bề ngoài thì như không có chuyện gì bước đến bên cạnh Minh Tăng. Cười hỏi, Đại Hòa Thượng thật có nhã hứng nha, đây là muốn nếm thử vị ngon của Hồ Phách Nữ hay sao? Đối với việc nữ nhân này lấy chuyện nam nữ ra đổ rỡn, Minh Tăng chỉ mỉn cười.

Như thể đã nhìn thấu tâm tư của Nàng nhưng không nói ra. Chỉ bình thản nói thẳng, khi còn trẻ, bần tăng chưa rất lòng chần, từng có tình cảm nam nữ với cô ấy một thời gian. Hả? Hướng lan huyên sửng sốt, không ngờ lại có chuyện như vậy, Nàng kinh ngạc hỏi, các người vốn là tình nhân cũ ư.

Chương 1490: Thời cơ đã đến (2)

Minh Tăng mỉm cười bình thản, thể hiện đó là chuyện đã qua, về sau, bởi vì Bần Tăng không chịu hoàn tục mà cuối cùng chấm dứt qua lại. Hướng Lan Huyền ả một tiếng, hỏi, thăm dò, vậy hai người Lén Lút nói chuyện gì vậy? Muốn nối lại tình xưa hay sao? Minh Tăng, cô ấy hỏi thăm Bần Tăng một chuyện, hồi đó, khi Hồ Phách Hải bị huyết tẩy.

Sở dĩ cô ấy có thể chạy thoát khỏi vòng vây là bởi vì có tồn tại nào đó không biết là người hay là thần âm thầm chuyển âm chỉ đường cho cô ấy, nên cô ấy mới chạy thoát được. Chuyện này khiến cô ấy băn khoan rất nhiều năm, cô ấy muốn xác nhận xem có phải là ta giúp nàng hay không. Hướng lan huyền kinh ngạc, còn có chuyện như vậy sao? Là ông sao? Minh tăng lắc đầu, tỏ ý không có liên quan gì với mình, thần thái bình tĩnh.

Dường như tất cả đều không có liên quan hệ gì đến ông ta. Nhìn bộ dạng không lo nghĩ gì của ông ta, hướng lan huyền không thể không gợi cho ông ta chút việc phải suy nghĩ, đại hòa thượng, ông cảm thấy cổng tiên phủ này còn có thể mở ra nữa không? Mặc dù mấy người bên ngoài đã đưa cho ông một phương án dự phòng, nhưng ta biết rất rõ tính cách của mấy người đó, chắc hẳn người cũng biết một ít. Trong thời gian ngắn thì dễ nói, nhưng nếu chúng ta càng kéo dài thời gian đi ra ngoài…

Bọn họ sẽ dễ dàng sinh ra lo lắng. Đến lúc đó, khi chúng ta gửi tín hiệu muốn đi ra ngoài, không có gì bảo đảm bọn họ có mở ra hay

không. Minh Tăng bình tĩnh nói, yên tâm đi, sẽ có người mở ra. Hướng Lan Huyên kinh ngạc hỏi, làm sao biết được. Minh Tăng cười mà không đáp, ông ta hơi kho ngửi chào rồi lướt đi. Hướng Lan Huyên cao mày, xoay người lại nhìn theo bóng lưng rời đi, cảm thấy đằng sau chuyện này dường như có dấu điều gì đó.

Gần một tháng sau, Hoắc lãng đang canh giữ tại cửa động đột nhiên nhìn thấy một bóng người từ trên trời hạ xuống, đó là một người lùn. Người sau có phần khó chịu trước ánh mắt nhìn kỹ của Gã nên đã dơ tay cho Gã một cú tá tai. Bốp! Hoắc lãng bị đánh cho tỉnh lại, lúc này mới nhận ra người ở trước mắt chính là chủ của mình, cổ Makhamad. Người trên người dưới gặp lại nhau, trước những câu hỏi của chủ, Hoắc lãng lập tức báo cáo lại các thông tin mà Gã tìm hiểu được trong khoảng thời gian vừa rồi.

Chẳng bao lâu sau, phía bên Giữ Khánh cũng nhận được tin tức từ chỗ hoắc lãng do đầu to đưa về. Vân Côn và con Côn đã tách ra, dường như đã từ bỏ việc đích thân mình đi tìm kiếm, y đã quay trở về canh giữ khu vực Lối Gia. Tại sao vẫn còn canh giữ Lối Gia chứ? Chuyện lo lắng nhất đã xảy ra, điều này khiến cho Giữ Khánh có chút khó chịu. Mấy ngày liên tiếp, sau nhiều lần xác nhận tình hình không có gì thay đổi, Giữ Khánh và hướng Lan Huyên lại gặp mặt nhau.

Trải qua một phen thảo luận, xác định thời cơ đã đến, bọn họ liền tập trung mọi người lại, lên đường tiến tới cự linh động. Trên biển rộng Bao La, tê lan tiểu trúc của bàng vô tranh vẫn như trước, nhưng đã thay đổi chủ nhân. Bên trong bình nghỉ mát nhìn ra biển rộng, Đinh Giáp Thanh và Lý Đông Tân chắp tay sau lưng sóng vai đứng dựa lan can, nhìn chằm chằm về phía cổng vào, tiên phủ. Đây

là ca trực của Đinh Giáp Thanh, còn Lý Đông Tân là rảnh rỗi buồn chán nên đến đây.

Ba vị cao thủ bán tiên có thể nói là ngày đêm không nghỉ đích thân ở đây theo dõi, thay phiên nhau cành trừng. Thấy người bên cạnh đi đến đây nhưng không nói lời nào, đinh dắp hành lên tiếng trước, không đến chỗ mỹ nhân của người, chạy đến cạnh ta làm gì. Lý Đông Tân liếc mắt nhìn y, biết rõ trong miệng chó vị này không thể phun ra ngả voi, gã chẳng muốn để ý điều này. Nói tới vấn đề khác, đã hơn một tháng rồi, nếu thật sự nhận được tín hiệu.

Người cảm thấy cánh cửa này còn có thể mở ra được không? Đinh giáp thanh hừ một tiếng, nhưng có người không thể không mở để đi ra. Lý Đông Tân hơi cao mày, ta thấy thật quá lạ, Minh Tăng không phải luôn một mực ở yên bên chỗ thiên lưu sơn của người sao. Từ lúc nào lại có mối giao tình sâu sắc với phán quan như vậy. Phán quan từ trước đến nay luôn không xen vào việc thế tục, bây giờ đột nhiên lại truyền lời tới, chỉ có một ý, sự an toàn của Minh Tăng rất quan trọng.

Nếu không thể ra khỏi tiên phủ, phán quan sẽ lấy củ cải trắng trên tay bọn họ để đi vào điều tra tình hình, nếu ai dám động tay động chân gì đó, phán quan sẽ phân sinh tử với người đó. Đình giáp thanh hít một hơi thật sâu, nghi hoặc nói, ai biết được. Bên dưới ngọn núi chơ chụi lớp loáng ánh kim loại chính là cự linh động, hoặc có thể nói là nó và cự linh động là nhất thể. Đám người Dữu Khánh trốn ở trong rừng trên một ngọn núi tương đối gần đó, quan sát cự linh động từ phía xa.

Theo thông tin hoắc lãng gửi đến, mặc dù có người chông coi cự linh động, nhưng không có nhân viên nào có thực lực tỏa chấn. Lý do là vì cự linh động này rất khó bị phá hủy, không cần cao thủ canh giữ. Dù vậy, bọn hắn vẫn không dám hành động hấp tấp, trước tiên vẫn phải quan sát cẩn thận rồi tính tiếp. Những người khác thì không sao, Thanh Nha chờ đợi một hồi lâu, cuối cùng không nhịn được nhỏ giọng hỏi. Ta nói Nha, chúng ta chạy đến đây rốt cuộc là để làm cái quỷ gì vậy?

Không phải là vị nào đó không muốn ra ngoài, định tiến vào cự linh động ngầm mình chứ. Mấy người lòng hành vân không biết có chuyện gì nên cũng có nghi vấn như vậy, chỉ là không mở miệng hỏi mà thôi. Nhưng Thanh Nha hỏi vô ích, không ai trả lời, hay nói cách khác là không ai để ý đến y. Chờ một lúc lâu sau không thấy ai trả lời, quên đi, Thanh Nha lại cầm củ đậu phộng cuối cùng kia đặt lên trên môi, ngửi ngửi. Đúng vào lúc này, hướng lan huyền lên tiếng, được rồi đó.

Các người chờ ở đây, ta sẽ động thủ. Dữu Khánh nói, để ta đi theo người. Không cần, chỉ đi gây tiếng động mà thôi, nhiều người cũng chẳng ít gì, tốt nhất là đừng để bảo vệ phát hiện. Hướng Lan Huyên nói xong liền lướt đi ra ngoài. Thanh Nha lại cầm củ đậu phộng xuống, nhìn trái nhìn phải, không biết đến củng là muốn làm gì.

Văn Khúc đột nhiên nói ra một câu. Trong lúc vô tình, ông ta phát hiện ra hành vi này của Thanh Nha và đã chú ý thật lâu, một mực lặng lẽ chờ xem khi nào Thanh Nha sẽ bóc vỏ ra ăn. Nhưng đợi hoài vẫn không thấy Thanh Nha hạ thù, kết quả việc này trở thành một vướng mắc trong lòng, cuối cùng ông ta không nhịn được nên cất lời hỏi. Khi nghe hỏi vậy, mọi người đồng loạt quay nhìn Thanh Nha. À,

Thanh Nha giật mình, nhanh chóng nắm chặt củ đậu phộng, thở dài nói với Văn Khúc, văn lão.

Đời này có thể ta sẽ không bao giờ được ăn nó nữa, chỉ là giữ lại nhiệm tưởng. Sinh ai dơ cao đánh khẽ. Văn khúc lắc lắc đôi tay cụt của mình, người đang chế nhạo ta à? À, tuyệt đối không có ý đó, tuyệt đối không có ý đó. Thanh ha vội vàng cầu xin tha thứ, tuy rằng đã không còn răng, nhưng vẫn giữ củ đậu phộng trong tay không buông. Mọi người nghe vậy đều bật cười, Nam chúc còn cười tươi như hoa. Ơm. Mặt đất bỗng nhiên dung chuyển.

Từ phía cự linh động vang lên tiếng nổ lớn chấn động thiên địa, tức thì nhìn thấy chim muông từ tán khắp nơi, còn nhìn thấy có bóng người từ trên cây nhảy xuống. Không lâu sau, hướng lan huyền từ sâu trong núi rừng chui ra, lốt về bên cạnh mọi người. Những người biết chuyện tập trung tinh thần nhìn chằm chằm động tĩnh, người không biết thì kinh nghi nhìn xung quanh, không biết có chuyện gì ồn ào như vậy. Không lâu sau, có bảo vệ tiến về phía này để lục soát, mọi người nhanh chóng tránh đi.

di chuyển đến một nơi khác. Trải qua một thời gian chờ đợi như vậy, Giữ Khánh và Hướng Lan Huyên đều thở phào nhẹ nhóm, phía chân trời lại xuất hiện cảnh tượng gió nổi mây bay. Một điểm đen xuất hiện, con cô đó quả nhiên lại đến, trước đó bọn hắn có chút lo lắng lần này không có tác dụng, may mà không có vấn đề. Tuy nhiên, Giữ Khánh vẫn tỏ ra lo lắng, chỉ mong có thể thuận lợi tiếp cận. Hướng Lan Huyên vẫn tự tin và chủ động, nếu tình huống không có gì sai lầm, vấn đề chắc hẳn không lớn.

Một mình ta đi là được, đợi nó rơi xuống dối hãy tiến hành theo kế hoạch. Với sức tấn công cường đại của con cự cô nó, bọn hắn không thể lỗ mãng đến đây, đã tìm hiểu rất nhiều trước lúc đến đây.

Chương 1491: Côn rơi

Phía bên Hoắc lãng cũng hỗ trợ hỏi thăm rất nhiều, chỉ cần người không gây sự với cựu côn, sẽ không khó để đến gần nó, tại cựu Linh Phủ. Rất nhiều người hay các loại chim buông, có khi gặp được con rơi lên trên người nó để di chuyển, thậm chí có loại chim còn làm tổ trên thân cựu côn. Dữu Khánh suy nghĩ một chút, nhận thấy việc sử dụng định hồn trong cố định cựu côn quả thực không thích hợp để nhiều người cùng đi. Liên nhắc nhở, con côn đó da cứng thịt dày.

Ta nghĩ rằng phải tìm đúng vị trí để hạ thủ mới được. Hướng Lan Huyên gật đầu, Thanh Nha giật mình kinh hãi, thốt lên, cái gì, các người định động thủ với con côn đó hả? Các người rốt cuộc muốn làm gì? Vẫn không ai để ý tới Y, thấy Văn Khúc và mấy người Minh Tăng đều không có ý kiến gì, Y có ý kiến cũng vô ích. Long Hành Vân, Hoàng Tu Hùng, An Gi, Tô Thu Tử cũng đều kinh hạc, bởi vì thân phận và địa vị của bọn họ, nói chính xác hơn là thực lực chưa đủ.

Nên có một cô bí mật sẽ không nói cho bọn họ biết, nói ngắn gọn chính là bọn họ còn chưa có tư cách hỏi đến chuyện bí mật. Mấu chốt ở chỗ cho dù bọn họ có biết hay không cũng không sao cả, cũng không giúp được gì, biết càng ít thì càng có thể giảm bớt lo lắng. Chẳng bao lâu, con cự côn đó lại bắt đầu cuốn theo cuồng phong lượn lờ phía trên vùng núi non này, vó bay vòng vòng quan sát khu vực cự linh. Loanh quanh một hồi lâu vẫn không phát hiện được bất kỳ điều gì.

Cự Côn lại lắc đầu vẫy đuôi rời đi, dường như bay khắp nơi không có mục đích, nhưng rất nhiều sức sát chói buộc trên người nó tựa hồ chứng tỏ rằng nó kỳ thực không được tự do như vậy. Vào lúc này, Hương Lan Huyền cũng di động, phóng lên không trung nhanh chóng đuổi theo, đám người dữ khánh bay lên ngọn cây, thấp thỏng quan sát. Tình hình phù hợp với những thông tin tìm hiểu được trước đó, Hương Lan Huyền rất dễ dàng đáp lên thân Cự Côn mà không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn. Cảm giác như hạ xuống một sãi núi,

chỉ có điều ở đây đầy dẫy những vết nướt. Khi đích thân đứng trên lưng cự côn, nàng mới phát hiện nhiều nơi có cỏ mọc lên, một số nơi còn có cả cây lớn. Trong tiếng gió rít vù vù, hướng lan huyền lấy định hồn châm ra cầm trên tay, nhảy qua từng sợi xích sắt to lớn loang lổ dỉ xét, tìm kiếm vị trí để ra tay. Con cự côn này đúng là ra giày thịt béo. Sau khi thi pháp điều tra một chút, nàng liền biết lớp bọc ngoài giày như núi nhỏ, cắm hết cả cây định hồn châm vào cũng

Nàng không nắm chắc việc thi pháp cưỡng F cắm định hồn châm vào sâu trong da thịt nó có thành công hay không. Lỗi như thất bại và chọc giận cự côn, vậy thì phiền phức lớn, cho nên nàng phải tìm được một nơi mà mình nắm chắc để hạ thủ. Nhảy tới nhảy lui một hồi trên lưng cự côn mà vẫn không tìm được vị trí thích hợp, nàng muốn thử trên mắt cự côn xem sao nhưng không dám để cho cự côn nhìn thấy mình. Cuối cùng nàng lần theo khu, vượt điểm mù trong tầm mắt của cự côn để lẻn đến bên mép nó.

May mà cho dù nó chỉ hơi hé miệng nhưng khe hở cũng đủ cho một người đi vào đi ra. Hướng Lan Huyên lập tức mạo hiểm chui vào trong miệng cự côn. Không gian khoang miệng rất lớn, vừa tiến vào trong liền thấy phần cuối hình như có quầng sáng mờ ảo, đó là vị trí ít hầu của cự côn. Hướng Lan Huyên lướt đến, vừa đưa mắt nhìn qua nàng liền giật mình kinh ngạc. Không gian trong bụng cự côn là một không gian ánh sáng đầy màu sắc sực sỡ. Tựa như bầu trời đầy sao, nó nhất nháy theo sự chuyển động của tảng phủ.

Vô cùng mỹ lệ. Hiện tại không phải là lúc thưởng thức phong cảnh, phía dưới có một nhóm người còn đang chạy theo, nàng định thần lại, bắt đầu đưa tay sờ vào điều tra xung quanh. Sau một chuyến lui tới giò tìm, nàng tìm được một nơi có cảm giác mỏng và mềm nhất và cầm cây châm đâm mạnh vào, cho đến khi chỉ còn lộ đầu châm mới thôi. Nàng cẩn thận bước lui nhìn xung quanh, hồi hộp lo lắng, sợ không có tác dụng, đột nhiên, nàng thấy ánh sáng rực rỡ đủ màu sắc ở xung quanh bất chật ngừng nhất nhái.

Ngay sau đó không gian lật ngược, cựu côn dường như mất thang bằng, nàng lập tức vui mừng khôn siết, biết rằng cây châm đã phát huy tác dụng. Nàng quay lại nhìn về phía lối ra rồi lập tức lướt ra ngoài, thoát khỏi miệng cựu côn, quả nhiên cựu côn đang mất thang

bằng lộn nhào rơi xuống. Nàng lập tức dùng hết toàn bộ tu vi của mình để thi pháp, nỗ lực chợ rút cựu côn tiếp đất trong tư thế bình thường. Dữu Khánh lướt nhanh trong núi rừng cùng đi theo, thấy cựu côn mãi vẫn không có phản ứng gì.

trong lòng lo lắng. Rồi đột nhiên nhìn thấy cự côn rơi xuống, hán liền biết đã thành công, lập tức hô tò với Minh Tăng đang thi pháp lôi cuốn bọn hán bay đi, Đại Sư, thành công rồi, nhanh đến đó. Ầm! Bụi mù bùng lên khắp nơi, đất dung núi lở, cự côn nện xuống mặt đất, trấn động kinh động tứ phương, tựa như đột nhiên có một rãi núi xuất hiện, muốn không bị phát hiện ra cũng khó. Trong đám bụi mù tràn ngập, hướng lan huyền bay lên không trung.

móc tay với đám người dữ khánh đang bay tới, ra hiệu đi đến nơi này. Sau đó lại chìm vào trong đám bụi mù, mấy cao thủ lập tức mang theo mấy gánh nặng cùng lao vào trong đám bụi mù. Một nhóm người gặp mặt nhau ở trong miệng cự côn, hướng lan huyền nói với dữ khánh, con côn này rất dễ chịu, kỳ thực không cần dùng đến châm cũng có thể đi vào. Tuy rằng nói như vậy, nhưng nàng và dữ khánh đều biết rõ, vẫn phải dùng đến cây châm, không khiến cho cự côn rơi xuống.

làm sao có thể dẫn dụ vân Côn rời khỏi lối ra tiên phủ. Dùng cây châm không chế cự Côn, tiếp đó ngâm tắm nhân tuyền rồi lập tức dùng phương thức điệu hổ ly sơn để rời khỏi cự linh phủ, kế hoạch rất trọn vẹn. Dữu Khánh nhìn xung quanh một lượt, phải nắm chặt thời gian, nhất định phải xong việc trước khi vân Côn chạy tới đây. Hướng Lan Huyên, bên trong có mấy ao nước, ta cũng không rõ là

cái ao nào, tự các người vào đó, mà tìm, để chúng ta canh chừng cho các người. Lão thất!

Lão cử, Dữ Khánh không có khách xáo, cất tiếng gọi hai vị sư huynh cùng luồn vào trong bụng cự côn. Hướng Lan huyên thỉ theo kế hoạch, nói văn khúc, minh tăng và đám người diệp A Lang cùng hỗ trợ canh phòng, mỗi người thủ một phía. Lần này bọn họ không hề khách khí, hể có kẻ nào đến gần liền trực tiếp giết chết, nỗ lực kéo dài thời gian không cho văn côn biết được tình hình. Chẳng bao lâu, có một tên tiểu yêu tới gần, hoang mang đi tới, chết cũng không hiểu ra sao.

Công gian xác màu rực rợ trong bụng cự côn cũng khiến mấy người Giữ Khánh thất thần. Nam Trúc nhìn xung quanh, lẩm bẩm nói, Trời ơi, đây lại có thể là cơ thể thực thể sao? Tại sao cảm giác có chút không chân thực? Được rồi, khi khác có thời gian rồi chậm rãi xem, trước tiên tranh thủ thời gian làm chính sự đi. Giữ Khánh lấy lại tinh thần cất tiếng nhắc nhở. Ba người nhanh chóng nhảy vào, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy một ngọn núi màu đen.

giống như là trong cơ thể cự côn bị kết sỏi vậy. Ba người bay lên, hạ xuống trên đó, phát hiện thấy hình dạng nơi này giống một ngọn núi lửa đã tắt sau khi phun chào, trên đỉnh có một ao nước, nước trong ao có màu trắng sữa. Mục ngạo thiết nhắc, hướng đại hành tẩu nói có mấy cái ao. Trước mắt chỉ có thể nhìn thấy một cái ao này, dũ khánh nói, đi, đi sâu vào trong nhìn xem. Ba người tiếp tục phi thân tiến tới, đi không bao xa.

Bọn hắn quả nhiên lại nhìn thấy một ao nước khác. Bọn hắn tiếp tục đi tới, lại lần lượt phát hiện thêm 5 cái ao, lúc này mới coi như đi đến cuối cùng. Tất cả có 7 cái ao, kiểu dáng gần như giống nhau. Đứng trước một ao nước cuối cùng, Nam trúc rậm chân gào lên, ôi chao, tại sao hoắc lãng không nói có 7 cái chứ? Ao nào đây? Ngâm bậy sẽ không có chuyện gì đúng không? Dữu Khánh nhìn chằm chằm ao nước trước mặt.

Cao mày một lúc rồi đột nhiên xoay người lướt ngược ra ngoài, nam trúc và mục ngạo thiết nhìn nhau, sau đó cũng đi theo. Hai người không biết Dữu Khánh định làm gì, chỉ thấy Dữu Khánh bôn ba chạy lui chạy tới giữa 7 cái ao. Cuối cùng dừng lại tại chiếc ao thứ 2 từ ngoài vào, chỉ vào nó nói ra, thiên đạo lấy 9, địa đạo lấy 8, nhân đạo lấy 6. Các người nhìn đường bao cái ao này, mặc dù có những gở lối lõm không đều, nhưng chỉ có cái ao này là có 6 cánh.

Thiên tuyền và địa tuyền đều tương ứng như vậy. Chắc hẳn là cái ao này rồi. Nam Trúc khó hiểu, hỏi, vì sao nơi này phải làm ra 7 cái? Đây là sai lầm do kinh nghiệm trước đây gây ra. Nếu biết trước có chuyện này, chắc chắn hắn đã nhờ hoắc lãng tìm hiểu rõ ràng. Dữu Khánh, không biết, bố trí như vậy nhất định là có lý do. Văn Côn có thể đến đây bất cứ lúc nào, chúng ta có không thời gian kéo dài. Cái ao này khả năng cao nhất, để ta xuống trước thử xem.

Để cho ta, Nam Trúc đưa tay cản hắn lại. Ai thử cũng như nhau. Mục ngạo thiết nói xong liền nhảy xuống. Kết quả lại bị Nam Trúc đưa tay kéo, y lại, gã cười khổ lắc đầu. Việc này, thực ra, thực ra, thực ra lúc trước phết thương trên người ta mãi không lành không phải vì cơ thể, mà là do ta liên tục banh ra. Ta không ngờ vì vậy mà các người

lại chạy đi tìm nhân tuyển. Ta một mực không dám nói ra, cũng không biết nên nói như thế nào.

Ta là người gây ra giắc dối, để cho ta thử trước đi. Lúc trước, khi ra khỏi chứ yêu chi cảnh, mấy sư huynh đệ đã thống nhất không tiếp tục mạo hiểm tìm nhân tuyền nữa. Tuy nhiên, vì nhìn thấy tình trạng vết thương của Gã như thế, hai vị sư đệ lại rời nhà, làm ra chuyện không thể quay đầu, Gã vẫn luôn lo sợ, vẫn luôn không biết nên giải thích như thế nào. Bây giờ cuối cùng Gã đã tìm được một cơ hội để nói ra.

Chương 1492: Long thiếu phóng khoáng (1)

Gã rất xấu hổ, sau khi nói ra sự thật, Gã định nhảy thẳng vào trong ao, nhưng đồng thời bị hai cánh tay từ hai bên vươn tới đẻ lại. Gã nhìn qua nhìn lại, không hề nhìn thấy bất kỳ sự tức giận nào trên nét mặt hai vị sư đệ, ngược lại chỉ nhìn thấy được vẻ cảm động. Gã còn tưởng rằng mình nhìn nhầm, vì vậy Gã chóp chóp mắt nhìn kỹ mấy lần, không sai, trong ánh mắt nhìn Gã thật sự bộc lộ sự cảm động. Dũ khánh và mục ngạo thiết thực sự đang cảm động.

Bọn hắn cho rằng lão thất đang cố ý nói như vậy, mục đích là để lấy bản thân đi mạo hiểm, thử trước giúp hai vị sư đệ. Bọn hắn biết rất rõ tính cách lão thất như thế nào, huống chi. Cho dù một người bình thường nào đó cũng không thể liên tục đi băm nát vết thương trên người mình, chịu đựng đau đớn mọt cách vô ích, chứ khi đầu óc có

bệnh. Cảm động thì cảm động, nhưng một nam nhân trưởng thành sẽ không biểu hiện ra quá rõ ràng, Dữu Khánh giả vờ trêu chọc.

Đang yên đang lành lại tự băm nát vết thương của mình, chỉ vì để đến tích lưu sơn khám bệnh và uống thuốc thôi sao. Nam Chúc thoáng sửng sốt, sau đó liền hiểu ra, hai vị sư đệ e rằng đã có hiểu lầm, lập tức thẳng thắn thú nhận, không phải vì khám bệnh, là để tới thăm Bạc Tang Tang. Bạc Tang Tang, hai vị sư đệ đồng thanh thốt lên. Ngay sau đó mục ngạo thiết truy hỏi tiếp, có ý gì? Nam Chúc xấu hổ nói.

Thực ra quan hệ giữa ta và Bạc Tăng Tàng đã tốt hơn từ lâu trước đó, mà cũng không chỉ là tốt hơn, dù sao, chúng ta đã ngủ với nhau rồi. Hai vị sư đệ lập tức quan sát phóp người của gã từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ vảy khó tin. Dữu Khánh cầu mày hỏi, thân phận người ta như thế nào, dung mạo cũng khá tốt, lại có thể nhìn chúng tên mập nhà ngươi ư. Nam Trúc nghe vậy liền nôn nóng, nhìn chúng ta thì thế nào? Tuy rằng không tin.

Nhưng Dữu Khánh nhận ra chuyện gã kể quả thực không bình thường, nếu không sẽ không cần phải kéo Bạc Tăng Tăng vào. Lại còn nói xấu sự trong trắng của người ta, Hán không vui hỏi, Nàng ta làm sao lại nhìn chúng ngươi, không có thời gian để dông dài, nói nhanh đi, có chuyện gì xảy ra. Tại Đại Hoang Nguyên, không phải Ngân Sơn Hà đã truy sát chúng ta, sao? Bạc Tăng Tăng không phải đã hạ độc chúng ta ư? Theo lời Nàng nói, đó không phải là loại độc bình thường.

Nàng vẫn luôn tò mò về thuốc giải độc của chúng ta đúng không? Ban đầu ta không muốn để ý đến nàng, nhưng sau đó không phải chúng ta đã cưỡng ép bắt nàng và Long Hành Vân nhốt trong một sơn động của phượng tộc làm con tin sao. Nàng vẫn luôn quan tâm đến loại thuốc giải đó, còn ta vốn là người dễ mềm lòng, không thể kháng cựu được sự thuyết phục của nàng, cho nên đưa cho nàng xem. Vì để biết được giược tính của nó, nàng nhất định muốn nếm thử. Nàng và Long Hành Vân là con tin.

Pháp lực bị khống chế, mà các người đã biết rõ tác dụng phụ của nó rồi đó, nàng cứ chủ động muốn với ta, ta lại mềm lòng nên chiều nàng. Nào ngơ sau đó nàng không kiềm chế được, rất cố chấp, nhất quyết muốn tìm hiểu rõ tính chất của thuốc, nên cứ yêu cầu ta để thử thuốc. Chuyện này là chuyện gì vậy chứ? Dũ khánh và mục ngạo thiết đều bị sóc, thời điểm đó tên mập này và bạc tang tang kia đã cuốn lấy nhau rồi sao? Hai người khó thể tin nổi.

Dữu Khánh bất chợt nghĩ đến điều gì đó, quay sang hỏi mục ngạo thiết, lúc đó ngươi cũng ở đó canh dữ con tin phải không? Mục ngạo thiết suy nghĩ một chút rồi nói, ừ, chúng ta chia ra một trong, một ngoài, thay phiên nhau canh gác. Nói đến đây, y nhìn sang Nam Trúc, ngươi lợi dụng lúc ta canh ở bên ngoài. Nam Trúc rất bối rối, không có hè răng, xem như thừa nhận. Dữu Khánh bỗng nhiên nói, không đúng, Long Hành Vân đã nói rõ hán thích bặc tang tang.

Các người làm như vậy, Long hành vân làm sao có thể xem như không có chuyện gì xảy ra? Điều này không phù hợp với nhận biết của Hắn về Long thiếu. Nam Trúc Lầm bẩm nói, Hắn là con tin, đã bị khống chế Tu Vi, khiến Hắn ngất đi chẳng phải là việc rất dễ dàng sao. Hắn không biết gì cả. Giỏi thật, hai vị sư đệ kinh ngạc ngay người nhìn gã. Dữ Khánh còn quay nhìn ao nước, Hắn không ngờ

vào thời điểm mấu chốt này, bọn Hắn lại còn thanh thản thảo luận chuyện này.

Về sau ngươi đến tích lưu sơn tìm bạc tang tang, cũng không có ai ngăn cản ngươi, vì sao còn phải liên tục làm vỡ vết thương của mình. Mục ngạo thiết vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Lần này Nam chúc xấu hổ không hé răng ra nữa. Những chuyện đáng xấu hổ đó đều đã khai ra, còn có chuyện gì cần phải che dấu chứ? Dữu Khánh cầu mày hỏi, tiền sao? Hán đột nhiên kinh hãi hỏi, ngươi hoàn toàn không phải đi chữa bệnh, đào hoa cư đã sắp bị ngươi moi rỗng, số tiền đó đâu rồi?

Nam Trúc dường như không biết phải giấu khuôn mặt già nua của mình đi nơi nào, cuối đầu nhỏ rõng nói, ta là nam nhân, người ta đã ngủ với người, người dù sao cũng phải thỉnh thoảng thể hiện chút gì đó chứ. Hai vị sư đệ đồng loạt trận tròn đôi mắt, một người mặt đỏ bừng, một người cổ cứng đờ, không ngờ sự thật lại tan nhẫn như thế, quá khó để có thể thừa nhận. Nhiều tiền như vậy, cũng không thể tất cả chỉ dùng để thể hiện nha. Số tiền còn lại đâu? Dũ khánh.

Bực tức đưa tay về phía gã. Nam Trúc rùa rụt cổ, người ta rù sao cũng là đệ tử của rực đồ, chỉ chứng đó tiền kỳ thực cũng không nhiều, căn bản không đủ dùng. Ta làm gì còn thừa chứ? Nói xong còn vươn cổ tới như thể mình nói hợp lý. Khốn khiếp. Dũ khánh đột nhiên tung cước đạp một cú. Mục ngạo thiết cũng tức giận đẩy mạnh ra. Hai người gần như không hẹn mà cùng có phản ứng, cùng nhau đẩy, đá Nam Trúc vào trong ao.

Dù sao cũng cần có một người phải mạo hiểm, lần này quyết đoán thành toàn cho gã. Ầm ầm, bọn nước màu trắng sữa tung tuế lên khắp nơi, Nam Trúc rơi vào trong đó của quảng một lúc mới ổn định được, ở giữa nước sâu, gã phải tiến về gần bờ. Dữu Khánh và mục ngạo thiết vẫn bực tức đi lui đi tới trên bờ. Lúc trước, bọn hắn vẫn luôn thắc mắc về việc Nam Trúc làm sao có thể khôi phục lại cánh tay cho mình, không phải tác dụng của địa tuyền đã mất rồi sao. Hóa ra chuyện là như vậy.

Hóa ra cả một đám người đào hoa cư nhịn ăn nhịn mặc chỉ để giúp cho tên cháu trai này tỏ ra hảo phóng với nữ nhân, hại bọn hắn lại phải ra ngoài mạo hiểm để tìm nhân tuyển. Lúc này hai người thực sự muốn chặt gã ra, nhưng mà tên này lại có thái độ sẵn sàng mạo hiểm vì đồng môn, tranh dành xuống nước thử đọc. Về tình về lý đều không thể quá mức với tên mập này, điều đó khiến hai người vô cùng kìm nén, trong lòng bực bội khó tả. Khi ở Hồ Phách Hải, tại sao người không nói sớm?

Dữu Khánh vẫn nhịn không được chỉ vào Nam Trúc ở trong nước, giống lên. Nam Trúc cởi hổ lô và mấy thứ khác treo bên hông da, đặt ở trên bờ, lau nước dính trên mặt. Có vẻ rất oan ức nói, khi ta đến Hổ Phách Hải, chuyện các người tìm tiên phủ đã lan truyền ra từ lâu rồi. Ta chỉ hơi chút trần chừ, chính người đã công khai manh mối về tiên phủ, làm sao còn có thể quay đầu. Sau đó thấy người đã sắp xếp mọi việc vẹn toàn, không còn lo lắng về sau.

Chỉ cần lần này kiếm được bộn tiền, hoàn toàn có thể quang minh chính đại đem ra ngoài tiêu. Nếu đã đến một bước này, đã xác định được trong này có nhân tuyền, vì sao không thử xem chứ? Để ta cho người thử xem. Dữu Khánh nhắc chân đạp tới đầu gã. Đã đề phòng cẩn thận, Nam Trúc nhanh chóng chúi người trốn xuống nước. Khiến

mọi người không ngờ tới là, một lần lặn xuống này lại giống như đã biến mất. Đồ khốn, vì nữ nhân mà lừa gạt mọi người.

Ta chưa từng thấy người nào xúc sinh như người. Dũ khánh hùng hùng hổ hổ hướng vào trong ao cất tiếng chửi bới, trong khi mục ngạo thiết thì một mực giữ vẻ mặt âm chầm. Mang chửi một hồi lâu vẫn không thấy Nam Trúc ngói lên, chỉ thấy lúc đầu dưới nước dường như có bọt nước sủi lên, sau đó liền không còn động tĩnh gì. Ban đầu, bọn hắn cho rằng Nam Trúc đang trốn tránh họa, nhưng một lúc lâu sau, hai người trên bờ đều dần dần cảm thấy không ổn. Nam béo, ta nói cho người biết.

Đừng có dùng thủ đoạn này lừa gạt cho qua, có bản lĩnh thì đừng bao giờ ra ngoài. Dữu Khánh vừa mới nói một câu lừa gạt liền giật mình nhìn chằm chằm, chỉ nhìn thấy dưới ao nước màu trắng sữa tựa hồ xuất hiện một đám màu đen, không biết đó là cái gì. Nam béo! Lão thắt! Xem như người lợi hại, chuyện này coi như xong, không bắt người trả tiền lại nữa. Ra đi! Dữu Khánh nhượng bộ từng chút một, đến lúc này thậm chí đã nói ra cả lời này.

nhưng vẫn không thấy Nam Trúc ngói lên, hắn tức thỉ có phần hoảng sợ. Ngay khi hắn và mục ngạo thiết nhìn nhau hoảng hốt, chợt nghe tiếng nước ảo ảo, Nam Trúc nhô đầu lên khỏi mặt nước, bắt đầu vỗ ẩm ẩm lao về phía bờ. Dữu Khánh vừa nhìn thấy liền nổi rận, phát hiện tên mập này quả nhiên rở thủ đoạn đó ra với mình, hắn vừa định nổi cơn. Chợt phát hiện trên người Nam Trúc lan ra một tầng nước đen, ra thịt trở nên đỏ bừng, thỉnh thoảng ho khăn sạc sụa ra nước.

Sau khi Gã đã nằm úp sấp tựa vào bờ thở hồn hền, Hắn lập tức đến bên cạnh, ngồi sổng xuống hỏi, có chuyện gì vậy? Nam trúc thở hồn hền lắc đầu, trong nước có một lực hút kéo ta lại, xít chút nữa thì chết đuối rồi. Gã ngói người lên, hai tay chống vào bờ định leo lên, nhưng cánh tay mềm nhũng yếu ớt, rơi xuống lại. Gã thoáng sửng sốt, rồi lập tức hết lên, lão thập ngủ, lão thắt, ta không còn Tu Vi nữa rồi, Tu Vi của ta mất rồi.

hình như lực hút vừa rồi đã hút hết tu vi. Trong khi gã đang nói, có một bóng người loẽ lên lướt đến, đó là hướng lan huyên. Nhân lúc bên ngoài không có việc gì, nàng tiến vào đây nhìn xem tình hình mấy người bên trong. Vừa tiến vào nàng liền nghe được thông tin này.

Chương 1493: Long thiếu phóng khoáng (2)

Dữu Khánh ngồi sổn bên bờ liền lập tức đưa tay nắm lấy tay Nam Trúc kéo lại, mục ngạo thiết nhanh chóng chụp lấy một cánh tay khác của gã, hai người đồng thời thi pháp kiểm tra. Cuối cùng phát hiện Nam Trúc không có nói dối, tu vi quả thực đã mất, không còn cảm nhận được chút tu vi nào nữa, nhưng cơ thể hình như không hề có điều gì khác lạ. Hương Lan Huynh cũng vươn tay tới đẻ lên đầu gã rồi thi pháp kiểm tra, sau đó hỏi, đã biến thành người bình thường rồi chứ? Vừa nghe lời này, ba sư huynh địa ngẩn ra.

Nam Trúc chợt cắn rằng, vùng vẫy thoát khỏi sự lôi kéo của bọn hắn, rồi xoay người lại hướng cổ về phía bọn hắn, nói, cắt ra xem.

Không đợi người khác có phản ứng, hướng Lan huyền đã rỗi đầu ngón tay tới làm dao, trực tiếp dạch một đường trên lớp da thịt sau cổ gã. Nàng thi pháp tách mở huyết nhục ra xem, xương cốt trắng bệch, phần kim cốt trước đó quả thực đã biến mất. Vì để chắc chắn, hướng Lan huyền lại dạch dài vết thương xuống đến cột sống lưng của Nam Trúc.

khiến Nam Trúc đau đớn kêu gạo ẩm ĩ, máu nhỏ xuống ao nước. Sương trắng lộ ra, đã hoàn toàn không còn nhìn thấy phần sương kim sắc đâu nữa, hướng lan huyền thu tay lại, cất lời cảm thán, xem ra đây đúng là nhân tuyền rồi. Quả nhiên thần kỳ! Nam Trúc, trượt lại xuống nước, than thở, hướng đại hành tẩu, không cần ra tay tàn nhẫn như vậy nha. Dũ khánh trượt hô lên, lão thất, đừng nhúc nhích. À! Nam Trúc ngẩn người, quay lưng về phía hắn, hỏi.

Không ai đáp lời, Dữu Khánh chỉ vào vết thương vừa mới cắt ra trên lưng gã, nhìn thấy vết thương ngâm trong nước đang nhanh chóng khép lại với tốc độ có thể thấy rõ bằng mắt thường. Chỉ qua thời gian mấy hơi thở, vết thương dài cả thước đã biến mất, hoàn toàn lành lặn như thường. Mấy người quay mặt nhìn nhau, Nam Trúc cũng cảm nhận được sự khắc thường, gã đưa tay ra sau sờ gái mình, không nhịn được bật thốt lên.

Nam béo, cơ thể có cảm thấy nơi nào không ổn không? Nam chúc quay người lại, xoay xoay cổ và hai tay, cẩn thận cảm nhận một lúc rồi nói, ngoại trừ không còn Tu Vi ra, cơ thể cảm thấy rất thoải mái, không thấy có gì không khỏe. Chỉ có lúc trước, khi Tu Vi bị hút đi thì có cảm giác đau đớn. Bây giờ tinh thần sảnh khoái, thân thể thoải

mái. Hướng lan huyền thoáng im lặng, rồi đứng dậy nói với dữ khánh, ta đi ra ngoài trong trường, tự ngơi quyết định đi.

Rước lời liền xoay người rời đi. Dữu Khánh nhìn theo nàng rời đi, sau đó quay lại hỏi, Nam béo, sao định không có việc gì chứ? Nam trúc liếc mắt khinh bỉ, việc này, ta còn có thể lừa người hay sao? Nhĩ lại thấy cũng phải, xem ra truyền thuyết quả thực không sai, Dữu Khánh tức thì không do dự nữa, bọn Hắn đã tìm rất lâu rồi, bây giờ kết quả ở ngay trước mặt. Hắn rất kích động, lập tức cởi bỏ bội kiếm và mấy thứ khác đặt trên bờ.

Trực tiếp thỏ chân xuống nước rồi trượt người vào trong ao. Mục ngạo thiết cũng làm theo, ba sư huynh đệ cùng nhau ngâm mình trong nước. Sau khi tiếp tục ngâm thêm một lúc, Nam Trúc hỏi, vì sao ta chưa gẩy đi chứ? Phải ngâm bao lâu mới được? Theo suy nghĩ của Gã, mình phải gầy đi thì mới gọi là biến thành người bình thường. Dữu Khánh, ta làm sao biết được, chúng ta? Vừa nói đến đây, cổ hắn đột nhiên ngạy lại, mặt đỏ lên, muốn rãi rụa nhưng không thể nào động đậy.

trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng, muốn nói nhưng miệng cũng không thể động được. Mục ngạo thiết ở bên cạnh cũng không khác, giống như trong nước có ẩn chứa một loại ma lực cường đại nào đó khiến cho bọn hắn không thể động đậy và cũng kéo bọn hắn xuống đáy nước. Lúc này hai người đã cảm nhận được sự đau đớn mà Nam Trúc nói đến. Cảm giác Tu Vi bị cưỡng ép hút ra khỏi cơ thể, cùng với cảm giác như có thứ gì đó đột nhiên chui vào qua các lỗ chân lông ngâm trong nước rồi cõ rửa và lưu chuyển trong người.

cảm giác tẩy tinh phạt tủy rất mãnh liệt, và sự đau đớn đi kèm theo cũng khó thể hình dung. Từng đợt chất thải đen đen đục ngầu được đẩy ra khỏi cơ thể bọn hắn. Nam Chúc không can thiệp khi nhìn thấy cảnh này, bởi vì gã đã từng chải qua, gã biết rõ chuyện gì đang xảy ra. Sau khi hai người đã khôi phục lại khả năng cử động, bọn hắn cũng ho sạc sụa ngoi lên khỏi mặt nước, leo lên, bờ ho khăn. Thật vất vả mới trở lại được bình thường, để kiểm tra hiệu quả.

Hai người nói Nam Trúc rạch ra thịt sau cổ bọn hắn ra để nhìn xem, kết quả sương cốt thực sự đã trở lại bình thường. Trong khi ba người đang thảo luận xem cần phải ngâm bao lâu thì có một bóng người lướt tới, hạ xuống bên cạnh bọn hắn, là Anzi. Ba người có chút kinh ngạc, không biết cô ta chạy tới đây làm gì, bọn hắn còn chưa kịp mở miệng hỏi, Anzi đã rụt xè hỏi trước, đây là nhân tuyển ưu. Nam Trúc đùa dỡn, không phải là người cũng muốn ngâm A.

Nào ngờ Anzi lại đưa ra một câu trả lời khiến cả ba người trợn mắt há mồm sừng sốt, đúng vậy. Sau một lúc yên tĩnh, ánh mắt xịu khánh dừng lại tại miếng vải bịt mắt của cô ta, dường như đã hiểu được điều gì đó, Hắn nhắc nhở. Người chắc Hắn cũng đã nghe nói tới, Hắn cũng biết như thế nào gọi là biến thành người bình thường, cái giá phải trả là toàn bộ tu vi biến thành số 0. Anzi kéo miếng bịt mắt ra, để lộ một con mắt trống rỗng không có nhãn cầu.

thậm chí cả mý mắt cũng không có. Quả thự nhìn có chút dữ tận và đáng sợ, đây coi như là câu trả lời của cô ta. Dữ khánh cười khổ, vì dễ nhìn sao. Có đáng giá không? Azi chậm rãi che miếng bịt mắt lại, nhẹ dọng nói, ta là nữ nhân. Tiếp đó cô ta lại bổ sung một câu, nghe nói vẫn có thể tu luyện lại từ đầu. Các người đều không sợ, ta

có gì phải sợ? Cô ta đã nói như vậy, ba sư huynh đệ còn có thể nói gì?

Bọn hắn chỉ có thể mở mắt nhìn cô ta cũng ngơm người vào trong nước, sau đó bị ma lực kéo vào trong nước, tình hình không khác bọn hắn. Sau khi leo ra khỏi áo nước, ho khăn một hồi và bình phục lại hô hấp, việc đầu tiên cô ta làm chính là tháo miếng bịt mắt ra. Con mắt trống rỗng trước đó thực sự đã được khôi phục, đôi mắt sáng ngời rực rỡ, cô ta nhìn xung quanh rồi khóc vì quá vui mừng. Chật chật, rất xinh đẹp nha. Nam chúc thực lòng khen ngợi.

Những người khác không thể không thừa nhận, sau khi khôi phục lại dung mạo, sắc đẹp của Anzi quả thực không tầm thường, có thể coi là mỹ nhân hiếm có, thảo nào cô ta rất muốn khôi phục lại. Rất nhanh, từ bên ngoài lại có người nhảy tới, là Long Hành Vân. Gã chờ lâu không thấy mấy người dữ khánh đi ra nên tiến vào xem xét tình hình, có một ít quan niệm đã ăn sâu vào trong lòng gã, cứ đi sát theo cầu thám hoa sẽ không sai. Nhìn 4 người đang ngâm mình ở trong nước.

Gã tiếp tục bay đến phía cuối, nhìn lướt qua, xem hết cả bầy ao nước rồi mới quay trở lại, hạ xuống, hỏi, các người ngâm trong đó làm gì vậy? Dữu Khánh, mọi người đều ở đây cả rồi, còn có thể làm gì nữa? Đương nhiên là ngâm nhân tuyền. Đây là nhân tuyền. Long Hành vân kinh ngạc, nhìn trước nhìn sau rồi Kinh thường nói, người cho rằng ta là đứa bé ba tuổi ư. Nói xong Gã ngồi sổm xuống lấy tay chạm chạm mặt nước.

Sau đó làm ra một việc khiến đám người Dữu Khánh trợn mắt há mồm, ẩm ẩm, ả, trực tiếp nhảy vào trong ao mà không hề có dấu hiệu nào báo trước. Những người khác đều trợn tròn mắt sừng sốt, tên ngốc này đang làm gì vậy? Lẽ nào gã thực sự muốn biến thành người sao? Sau khi ngâm mình trong nước, phát hiện không có điều gì khác thường, Long Hành Vân càng yên tâm hơn, gã hỏi, bảy ao này, ao nào là nhân tuyển? Bốn người còn lại nhìn gã như nhìn kẻ ngốc. Dần dần

Từ phản ứng của bọn hắn, Long Hành Vân nhận ra có gì đó không ổn, nhưng đã muộn rồi. Gã đột nhiên không thể động đậy và hiện ra nguyên hình, đó là một con mãng dao có vảy trắng như pha lê. Nó lăn lộn một vòng trong nước, vảy trên thân rồn dập chốc ra, sau đó chìm xuống nước, rồi có màu đen nổi lên. Bốn người đang tựa vào cạnh bờ ngâm nước quay mặt nhìn nhau. Một lúc sau, Long Hành Vân ngoi lên khỏi mặt nước, vừa ho khăn vừa bơi vào.

Thân thể Trần Trùng nằm tựa vào cạnh ao ngây người. Hiện trường im lặng như chết. Sau đó, có một người đi đến phá vỡ sự yên tĩnh, là Thanh Nha, y cũng muốn đi vào xem mấy người bên trong rốt cuộc đang làm gì. Y đưa mắt nhìn qua 5 người đang ngâm mình trong nước rồi cũng lướt sâu vào bên trong để kiểm tra. Sau khi chạy một vòng, y quay lại, hạ xuống bên bờ ao, hỏi, thám hoa lang, tại sao lại có 7 ao, ao nào là nhân tuyển. Dữu Khánh thở dài.

chính là ao chúng ta đang ngâm, không phải người cũng muốn xuống ngầm đó chứ. Thanh Ha hơi giật mình, đảo mắt nhìn qua mấy người, nhìn thấy Lòng Hành Vân cũng đang ngâm người trong nước, y tức thì cười lạnh nói, đừng có làm bộ như vậy, ta luôn tự hỏi. Người một mực muốn chạy vào nơi đây, phải chăng mỗi một ao nhân tuyền này có tác dụng gì đó, và ao mà các người đang ngâm

có phải đem lại lợi ích gì hay không? Nam Chúc bật than một tiếng ôi, nói, thanh ra, ngài đừng gây náo loạn, đây là nhân tuyền.

Không tin ngài hỏi Long thiếu đi. Long hành vân chậm dãi quay người lại, nỗ lực bình tĩnh dựa lưng vào bờ ao. Thanh nha, đừng nghe bọn hắn, nếu không có lợi ích gì, ta xuống đây làm gì. Bốn người Dữu Khánh đồng loạt quay nhìn gã, kinh ngạc sửng sốt. Long thiếu phóng khoáng. Thanh nha dựng thẳng ngón cái với gã, há miệng không răng ra cười nói, ta đã biết mấy tên này lén lút như vậy chính là muốn độc chiếm lợi ích. Nếu đây là nhân tuyền, bọn hắn còn xuống ngâm mới là lạ.

Y thuận tay tháo chạm thảo đau ra, đặt xuống, sau đó ảo ảo nhảy vào trong nước.

Chương 1494, quần áo che đi sấu hổ

Tình huống này thực sự khiến cho 4 người dữ khánh đều sửng sốt ngay người, bọn hán không ngờ rằng một ao nhân tuyền lại có nhiều phương thức sông và khác nhau như vậy. Sau khi xuống nước, vẩy nước, không phát hiện thấy có bất kỳ điều gì khác dị thường, Thanh Nha rất hài lòng với quyết định của mình, hỏi, lòng thiếu, ngâm trong này có lợi ích gì? Long hành vân chậm rãi nhắm mắt lại, ngửa đầu ra sau gối lên bờ ao, không nói gì, trong lòng vẫn rất u buồn. Thanh Nha thoáng sửng sốt.

Sau đó quay nhìn đám người Dữu Khánh, phát hiện ánh mắt mấy, người này nhìn mình có phần là lạ, tựa như đang nhìn quái vật, y lập tức dùng hai tay múc nước ao trắng sữa lên, đặt ở trước mũi người, nhưng vẫn không thấy có gì bất thường. Y tin tưởng vào năng lực phán đoán của mình, nếu ao nước này thật sự có vấn đề gì đó, đừng nói nhóm người cầu thám hoa sẽ không nhảy hết xuống ngâm, ít nhất lòng hành vân là không thể làm điều đó. Nhân tuyền ưu. Không thể như vậy. Việc này.

Nam Trúc nuốt khăn một cái, Thanh ra, nếu ngươi không còn tu vi, ở tại ảo vọng, cứ mỗi lần lên thuyền xuống thuyền đều phải cẩn thận chống vị, ngươi còn có thể làm địa đầu xa ảo vọng sao? Bọn họ còn có thể phục ngươi sao? Thanh Nha không trả lời mà hỏi ngược lại, các người ngâm ở đây rốt cuộc muốn. Lời còn chưa nói xong, cả người đột nhiên cứng lại. Trong mắt y lộ ra vẻ kinh sợ, sau đó bị một loại ma lực mà mọi người quen thuộc kéo xuống nước.

Sau đó từ trong nước nổi lên một vật thể lớn lông xù, đó là một con chuột lông xanh trông như chuột túi. Bộ lông liên tục chốc ra theo động tác quay cuồng, sau đó chìm xuống nước cùng với cơ thể, sau khi một loạt bong bóng ủng ụng nổi lên, tất cả trở nên yên tĩnh. Rồi có những đám đen tuôn lên, đám đen lại rất nhanh bị một lực hút kéo xuống đáy, tuy nhiên, có một củ đậu phộng nổi lên, bồng bình lắc lư trên mặt nước mà không bị hút xuống. Mấy người Dữu Khánh quay mặt nhìn nhau.

Lông Hành Vân cũng ngước đầu lên thoáng nhìn một chút. Nam Trúc không kìm được hỏi, Lông Thiếu có cửu oán với Thanh Gia sao? Lông Hành Vân, không cửu không oán. Nam Trúc kinh ngạc hỏi, vậy vì sao người phải kéo Thanh Gia xuống nước? Lông Hành Vân, ta làm ra chuyện ngu xuẩn, ta chấp nhận, nhưng sau việc này không

đến phiên một tên địa đầu xà như hắn đến cười nhạo ta. Rước lời gã lại nhắm mắt lại. Người làm sao biết sau này người ta sẽ cười nhạo người chứ?

nhưng mấy người cũng hiểu ý của gã, đơn giản chỉ là muốn kéo theo một cái đệm lưng. Lòng người hiểm ác như vậy khiến mấy người thở dài cảm khái. Chợt có một con chim từ bên ngoài bay vào, là tam tốc ô Tiểu Thanh. Cô ta hạ xuống bên bờ ao nghiêng đầu nhìn bọn hắn. Nam chúc hỏi cô ta, chẳng lẽ người cũng muốn xuống ngâm à? Cuối cùng Tiểu Thanh cũng nói ra tiếng người ngay tại trước mặt người ngoài, không muốn, nhân tuyền không có tác dụng đối với Thanh ô bộ tộc chúng ta.

Sau khi bị vân côn vạch chần gốc gác, cô ta không còn quá nhiều lo ngại. Rọng nói trong trèo dễ nghe, An Gi và Lông Hành Vân tò mò quan sát, bọn họ lần đầu tiên nghe được Tiểu Thanh nói chuyện. Dữu Khánh hỏi, người có biết phải ngâm bao lâu trong nhân tuyền mới tính là đủ không? Tiểu Thanh lắc đầu, không biết. Hiện trường lại rơi vào im lặng, đa số đều thỉnh thoảng nhìn về phía Lông Hành Vân, không lâu sau, tiếng nước ảo ảo vang lên. Thanh Nha bị gã hãm hại ngoi lên khỏi mặt nước.

Thân thể cũng trần chuồng, miệng ho khan, hoảng hốt bơi đến bờ ao ôm bờ thở hồn hền. Sau khi bình thường trở lại, Y lập tức quát lớn với Long, Hành Vân, Long Hành Vân, lão tử cùng ngươi không oán không cừu, vì sao ngươi hại ta? Long Hành Vân kinh thường nói, ngươi đã không còn tu vi, còn lại nhảy thêm nữa, có tin ta đánh chết ngươi hay không hả? Mọi người đều đã không còn tu vi, ai sợ ai chứ? Thanh Nha gào lên giận dữ rồi vạch nước lao tới.

bộ dạng vô cùng tức giận tựa như muốn xé xác đối phương. Long hành vân rất bình tĩnh, đúng là ta không còn tu vi, nhưng ta có hoàng tu hùng hoàng thúc. Âm thanh phá nước ảo ảo đột nhiên biến mất, thanh nha đã dừng lại, y cam tức nhìn chầm chầm gã một lúc lâu. Dữ Khánh và Nam Trúc nhìn nhau mỉm cười, phát hiện ra y không hổ là một tên địa đầu xa lan lộn Giang Hổ đã lâu. Rất thức thời, vào thời điểm này mà vẫn có thể nhanh chóng phân tích được lợi và hại để tỉnh táo lại.

quả thật là một nhân vật. Đột nhiên, Thanh Nha quay lại đánh một đám nước về phía dữ khánh, và dẫn dữ chỉ vào dữ khánh mắng lên, cầu thám hoa, lão tử đã biết đi theo người tuyệt đối không có kết quả tốt. Haha, dữ khánh cười vui vẻ, đây là định chọn trái hồng mềm để bóp sao. Rất trùng hợp, Nam Trúc cũng là người rất thích bóp trái hồng mềm, hán ưỡn ngực tiếp lời, Thanh Nha, cho dù chúng ta không có hoàng tu hùng, hiện tại bốn chúng ta cũng có thể dìm người chết chìm.

Người gào nữa thử xem. Không phải ý gì khác, chỉ dựa vào việc ở đây hắn có nhiều người, hắn nói theo câu nói vừa rồi của Thanh Nha, mọi người đều đã không còn tu vi, để xem ai sợ ai. Vẫn còn dơ tay chỉ vào hắn, Thanh Nha giận ruôn cả người. Sau đó y ào ào ào lội vào bờ, chía cái mông Trần Trùng leo lên bờ định bỏ chạy, nhưng bất chật lại nhảy về trong ao. Bởi vì cơ thể Trần Trùng không mảnh vài che thân, cứ như vậy đi ra ngoài thật sự rất xấu hổ.

không có mặt mũi nhìn người khác, hú chi còn có nữ nhân. Y xuống nước mò tìm, làm gì còn bóng dáng quần áo ở đâu? Sau khi hiện nguyên hình, bộ quần áo trên người Y đã chìm xuống đáy nước, mà Y lại không dám xuống sâu dưới đáy ao để tìm. Anh mắt đảo qua một vòng, dường như vừa rồi Y đã đắc tội hết mọi người, e rằng

không thể mượn quần áo của người nào. Ba tên lưu manh cầu thám hoa là đồng bọn với nhau, nữ nhân kia không có khả năng cởi quần áo cho Y mượn.

Lòng Hành Vân cũng đang trần chuồng. Dù không đắc tội thì gã cũng không có quần áo để cho Y. Cơ thể trần chuồng, Y đành phải ngâm mình trong nước như những người khác. Tuy nhiên, ánh mắt Y lại phát hiện ra củ đậu phộng nổi linh bình trên mặt nước, dường như đã tìm thấy niềm an uỷ duy nhất. Y ào ào bơi đi, may mà kỹ năng bơi lội không có biến mất, rất nhanh liền nắm nó vào trong tay. Y bơi ngược về bên bờ, tựa vào thành ao, nâng củ đậu phộng trong lòng bàn tay.

nhìn ngắm tựa như bảo vật. Đột nhiên, nước mắt trào ra lan dài trên gương mặt, Y nghẹn ngào nước nờ, đã biết đi theo cầu thám hoa sẽ không có kết quả tốt. Thực sự là nam nhì không dễ, rơi nước mắt. Y không hiểu nổi, tại sao đám người cầu thám hoa và Long Hành Vân lại chạy đến đây ngâm nhân tuyền. Y phát hiện ra rằng kinh nghiệm bao nhiêu năm lăn lộn Giang Hồ của mình đã vô ích, té cũng không biết mình té như thế nào, vậy mà lại có thể bị tên Long Hành Vân ngu ngốc này lừa.

Không lâu sau, lại có người lướt đến, hạ xuống cạnh ao, đó là văn khúc. Ông ta cũng đến đây xem tình hình trong này. Nhìn thấy một đám người ngâm mình trong ao, dựa bờ hưởng thụ, ông ta kinh ngạc hỏi, các người đang làm gì vậy. Nam Trúc rất thân quen ông ta, cười ha ha nói, ngâm nhân tuyển nhà Văn Lão. Văn Lão, ngài có muốn xuống đây ngâm một lúc hay không? Cánh tay của ngài có thể mọc ra lại đó. Gã nhắc tay chỉ tới An Gi.

một con mắt của cô ta bị mù, đã khôi phục lại rồi. Văn khúc quan sát con mắt của Anzi, lúc trước không quá để ý tới nữ nhân này, chỉ biết cô ta vẫn luôn đeo miếng bịt mắt, chưa từng thấy con mắt cô ta mù ra sao. Không biết tên mập này nói có thật hay không, nhưng vẫn nghi ngờ là giả, ông ta kinh thường nói, nam béo, đừng có dùng mánh lới với lão phu, nếu là nhân tuyển, hai tên tiểu yêu đó có thể xuống ngâm sao. Ông ta chỉ tới lòng hành vân và thanh nha.

Thanh Nha cầm củ đậu phộng ước mặt lên, rõi mắt nhìn ông ta, đôi mắt long lanh ngấn lệ, nước mắt vẫn còn chưa khô, không nói nên lời. Nói rất lời, không đợi có câu trả lời, Văn Khúc liền bay vào bên trong. Sau khi xem xét hết cả 7 áo nước, ông ta quay trở lại, hỏi, áo nào là nhân tuyền? Nam Trúc thở dài, Văn Lão, ta lừa ông làm gì? Áo này thật sự là nhân tuyền? Văn Khúc, đừng có giở chó đó nữa.

Thành thật nói rõ cho ta biết, ao nước các người đang ngâm trước mặt này có lợi ích gì? Lời nói còn không rất âm, lại có một người lướt đến, chính là Hoàng Tu Hùng, mấy người bên ngoài, khó ai có thể nhịn được không vào đây mở rộng ánh mắt. Nhìn thấy Long Hành Vân cũng đang ngâm mình ở trong ao, y có phần kinh ngạc, bước nhanh đến trước mặt Gã, hỏi, các chủ, không có việc gì chứ. Long Hành Vân chầm mặt, Gã đang suy nghĩ một vấn đề, bây giờ Gã là một người hoàn toàn không có tu vi.

Còn sướng làm các chủ xích lan cắc hay không? Thấy Gã không có hái răng, Hoàng Tu hùng ý thức được có điều gì đó không ổn, y đưa tay tới muốn kéo Gã ra ngoài để kiểm tra. Long hành văn giật mình tỉnh lại, nói, đừng chạm vào ta, trên người ta có nước. Hoàng thúc, đây là nhân tuyền, à, ta không còn Tu Vy nữa. Gã lừa Gã Thanh Nha thì không có vấn đề, nhưng không thể lừa dối người của mình, Gã

thực sự không biết chạm vào nước trên người mình thì có bị vấn đề gì hay không?

Khi nghe lời này, Thanh Ha nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm vào Long Hành Vân, hận răng nghiến kẻnh kẹt. Y bất chờ sật mình, nhắc tay sờ sờ hàm răng chỉnh tế của mình, hàm răng bị đánh dụng đã mọc trở lại. Trong lúc nhất thời, Y không biết nên kinh ngạc hay là vui mừng. Cái gì? Hoàng Tu, hùng thất kinh, khẩn cấp rưỡi ngón tay tới chọc vào bầu vai khô nước của Long Hành Vân, sau một lúc thi pháp kiểm tra. Y kinh hại đứng bật dậy lùi về sau liên tục mấy bước.

39:49

rồi lập tức phẫn nộ quát lên với mọi người, ai làm? Y theo bản năng nhìn chầm chầm vào Giữ Khánh, trong số những người có mặt ở đây, theo Y, Giữ Khánh là người đáng nghi nhất. Giữ Khánh tức thì có phần tức giận mà cười, tại sao cứ có chuyện là mọi người lại đẩy lên người hán chứ? Thực sự là sống gặp quỷ rồi, may mà bên cạnh có một người lắm miệng. Nam Chúc, này này này, ngươi nhìn cái gì vậy? Không liên quan gì đến chúng ta nhé. Nề mặt ô ô.

Chúng ta còn nỗ lực ngăn cản để hắn đừng xuống nước, nhưng không thể nào ngăn cản được. Chính hắn muốn nhảy vào, như thể rất sợ chúng ta độc chiếm lợi ích gì đó vậy. Không tin ngươi hãy hỏi đại thiếu da của mình mà xem.

Các bạn đang nghe chuyện bán tiên của tác giả Dược Thiên Sầu tại thư viện Sách nói miễn phí, chuyện đọc Việt trầm con. Trương 1495,

quần áo che đi xấu hổ, hai.

Hoàng Tu Hùng lại nhanh chóng ngồi sổm xuống bên cạnh Long Hành Vân, hỏi, các chủ, ai làm hại người vậy? Long Hành Vân hơi cúi đầu, cuối cùng ú buồn nói ra, Hoàng Thúc, không liên quan gì tới người khác, là do ta không suy nghĩ rõ ràng, xông nhầm xuống đây. Hoàng Tu Hùng mở to mắt nhìn gã, nhìn gã với ánh mắt không thể tin nổi, chỉ một lúc không theo sát bên người liền xảy ra chuyện lớn như vậy. Bảo mình phải làm sao giải thích với lão chủ nhân linh thiêng ở trên trời chứ?

Không ai hại đại thiếu của ngươi, ở đây chỉ có một người duy nhất bị người khác làm hại, đó là Thanh Nha. Nam Trúc chỉ tới Thanh Nha với đôi mắt vẫn còn long lanh ngấn lệ, nói một lời công bằng giúp cho y, đó là người bị đại thiếu da của người lừa gạt xuống ngầm. Thanh ra, ngươi dù sao cũng đã lan lộn nhiều năm trên Giang Hồ, tại sao lại không phân biệt được người xấu người tốt chứ? Chúng ta có lòng tốt khuyên can ngươi, lại bị ngươi coi là ác nhân. Tự ngươi soi lại lương tâm của mình mà xem.

Thanh Nha nhắm mắt, vẫn không nói nên lời. Văn Khúc kinh ngạc và nghi ngờ vương chân tới, dỗng lên bờ vai Nam Trúc. Nam Trúc quay đầu lại nhìn, Văn Lão, ngại đạp ta làm gì? Vừa hỏi xong liền nhận ra được đối phương thi pháp điều tra, gã thở dài, ta không có lừa gạt ông. Ta thực sự là người tốt. Văn Khúc rút chân lại, Long vẫn còn sợ hãi, mình đã có một đống lớn tuổi rồi vậy mà lúc nãy suyết chút nữa thì bị hai tên tiểu yêu đánh lừa.

Xém chút đã dẫm vào vết chân của Thanh Nha, ông ta không nhịn được đạp nhẹ vào sau đầu Nam Trúc, thế mà vừa rồi ngươi còn nói ta xuống ngầm. Nam Trúc, chẳng phải vì muốn cho hai tay của ông mọc lại sao. Quên đi! Ta thấy với tuổi ta của các người, nhân tuyền này không có ảnh hưởng gì nhiều, còn ở tuổi của ta mà không có tu vi, đi lại cũng khó khăn, ta không thể so được với thanh niên các người. Có tu vi, có tay hay không cũng không ảnh hưởng đến, việc ta cười quần mặc quần.

Đại địch vẫn còn đó nha. Hoàng thúc, đưa cho ta một bộ đồ đi. Phía bên kia, Long Hành Vân lên tiếng. Hoàng Tu Hùng thoáng nhìn vào trong nước liền hiểu, lập tức cởi áo khoác ra đưa cho gã. Long Hành Vân mặc vào, leo lên, rồi được Hoàng Tu Hùng đưa ra ngoài. Chúng ta ngâm vậy chắc cũng đủ rồi, đi thôi. Dữu Khánh cất tiếng kêu gọi, rồi đứng dậy leo lên bờ. Mục ngạo thiết và An Gi lục tục đuổi theo, chỉ còn một mình Nam Trúc vẫn ở lại trong ao.

mấy người muốn rời đi quay đầu nhìn lại, mục ngạo thiết gọi, lão thất, đi thôi. Nam chúc cuối đầu nhìn bụng mình, lầm bẩm hỏi, không phải sẽ biến thành người bình thường sao? Vì sao ta vẫn không gầy chứ? Sở dĩ sau khi chạy đến Hồ Phách Hải, Gã vẫn không nói ra sự thật về vết thương của mình là có lý do về chuyện này. Gã hy vọng mình sẽ có được phóc giáng tốt, và chắc bạc tang tang sẽ thật lòng thích Gã. Người không mập mới không bình thường, mập là bình thường.

Văn khúc chen vào một câu trêu chọc, bờ vai hất lên, một lực lượng vô hình trực tiếp kéo Nam Trúc ra khỏi áo nước. Thấy mấy người không còn tu vi đi lại rất khó khăn trên sườn núi cao, ông ta quyết đoán thì Pháp cuốn mấy người lên mang theo cùng nhau bay ra ngoài. Mọi người đều đã rời đi, chỉ còn lại một mình thanh nha trần

chù ngồi ở trong nước, không ai quan tâm. Y cảm nhận được sự táng tận của nhân duyên, sợ bị bỏ lại đây một mình.

Y quay đầu nhìn quanh không gian kỳ huyễn này một vòng rồi nhanh chóng leo lên rồi đi. Việc đi xuống con dốc cao trở thành một vấn đề, Y luyến tiếc không nỡ bỏ thanh chạm thảo đao, khi cầm lên thì nó lại không còn nhẹ nhàng như trước. Nó nặng đến mức Y phải rất cật lực gần như không thể giữ nổi, do không kịp thích nghi, Y và cả đao cùng lăn xuống dưới. Khi đứng lên, rất nhiều nơi trên cơ thể đã bị chảy sước, máu chảy ra, không giống như lúc ở trong nhân tuyền, vết thương không có dấu hiệu lành lại.

Y ôm đau khập khiễn đi ra phía ngoài, lòng đầy thế lương. Sợ da không kịp sẽ bị đám người bên ngoài bỏ rơi, Y cất bước nhanh hơn, nhưng vì vậy mà lại ngã xuống. Khi đứng lên lại thì có một bóng người lướt đến, hạ xuống trước mặt Y, đó là Minh Tang, trong tay ông ta cầm theo một bộ quần áo cởi ra từ trên thân người đã chết. Thanh Hàng ngượng ngùng dùng đau che bộ phận nhạy cảm của mình, vui mừng chào, Đại Sư. Minh Tang đưa bộ y phục trong tay cho Y, nói

Thám Hoa lang nói ngươi không có gì để mặc. Thanh Nha sửng sốt, không ngờ người còn nhớ đến mình lại là tên cầu Thám Hoa đó. Sau khi đưa tay tới cầm lấy y phục, y cuối đầu lầm bẩm, đã biết đi theo cầu Thám Hoa sẽ không có gì tốt. Y quay người lại, thả Thanh Đao trong tay rơi xuống đất, đưa lưng về phía ông ta để mặc quần áo. Minh Tăng không có hứng thú gì với cái mông trần chuồng của y, ông ta tung người bay vào sâu bên trong nhìn xem. Sau khi đã đi một phòng,

Ông ta trở ra, thuận tay sách thanh nha đã mặc quần, áo lên đem theo ra ngoài. Sau khi tất cả đều đã đi ra, hướng lan huyền bay đến đỉnh đầu cự côn, rồi đột nhiên rồn hết toàn bộ tu vi đánh xuống một chửa. Ơm, chấn động nổi lên như thiên địa dung chuyển, máu thịt bắn tung tuế, thiên linh cái của cự côn bị đánh nổ tung. Không còn cách nào khác, nàng chính là muốn giết con cô này, không làm cho con cô này chết đi, làm sao có thể thu hút vân côn tới đây kiểm tra.

Nhưng điều khiến cho mọi người ngạc nhiên là, ngay khi vô số máu thịt nổ tung ra rơi xuống đất, chúng tức thì biến thành vô số đốm sáng lấp lánh đủ màu sắc, nhanh chóng tập trung về vết thương nơi thiên linh cái của con. Sau khi ánh sáng màu sắc sực sỡ biến mất, thiên linh cái của cự cô lại khôi phục nguyên vẹn như ban đầu, không thấy có bất kỳ vết thương nào nữa. Chuyện gì xảy ra? Hướng Lan Huyên không thể tin nổi nhìn đám người đang nhanh chóng tụ tập lại kiểm tra. Dữu Khánh hỏi, thử lại chứ.

Hướng lan huyên khẽ gật đầu. Khi nàng phất tay ra hiệu cho mọi người tránh ra thì Tiểu Thanh đang đứng trên vai mục ngạo thiết đột nhiên cất lên tiếng người, ta hình như từng nghe ai đó nói rằng, con là sự kết hợp giữa thực và ảo, là loại linh vật không tầm thường, nó bắt nguồn từ hỗn độn, có thể xuyên qua hư không, phương pháp giết chóc bình thường không thể giết chết được nó. Đột nhiên nghe nó nói ra tiếng người, tất cả đều kinh ngạc nhìn tới, kinh ngạc là điều khó tránh khỏi. Dữu Khánh lập tức hỏi.

Phương pháp nào có thể giết chết nó? Tiểu Thanh không biết. Nếu không biết thì chỉ có cách thử xem sao, vì vậy Hướng Lan Huyên liên tục ra tay mãnh liệt tại các nơi có thể là bộ phận chí mạng của cựu Côn. Nhưng kết quả đều giống nhau, rất kỳ diệu, bất kể vết thương lớn thế nào, cựu Côn đều có thể nhanh chóng tự động khôi phục lại

như ban đầu. Không còn cách nào khác, cũng không thể cứ một mực ở lại đây để nghĩ cách giết chết con cựu Côn này. Hướng Lan Huyên kéo Dữu Khánh đến một bên để nói chuyện.

Nàng hỏi hán, làm sao bây giờ? Keo hán ra đây để hỏi câu này, Dữu Khánh đại khái cũng hiểu được ý của nàng, chỉ cần người không sao, chỉ cần người có thể an toàn rời khỏi cửa linh phủ, thứ gì có thể bỏ thì đành phải bỏ. Thứ cần bỏ là để chỉ cây châm kia. Thực sự không còn cách nào khác, trước đó không ai ngờ được rằng sẽ không giết chết được con cô này, cô không chết thì không thể khiến vân cô tới đây kiểm tra. Hơn nữa, hiện tại không giết chết được cô.

Ai có thể rút cây châm ra? Sức tấn công của cựu Côn không phải tầm thường, đừng nói là hướng lan huyên, ngay cả văn khúc cũng suýt chút nữa phải mất mạng nhỏ, không ai có thể ngăn cản được cơn thịnh nộ của cựu Côn. Nói chuyện với người thông minh thật là bớt việc, điều hướng lan huyên muốn nói chính là việc bỏ cây châm đi, nhưng cơ hội này, nàng hỏi, cây châm đó rốt cuộc là thứ gì? Thật khó để không quan tâm đến, lúc trước không biết không giết chết được cựu Côn, bây giờ đã biết được.

mà cây chầm đó lại có, thể cố định con cự côn không thể giết chết này, có thể thấy nó phi thường đến mức nào. Đồng thời bọn hắn có chút nghĩ mà sợ, nếu biết trước không thể giết được cự côn, có lẽ bọn hắn không dám trực tiếp chạy tới thử dùng cây chầm này, bởi vì không biết nó có hữu dụng hay không. Dữu Khánh hơi giật mình, nhưng lần này hắn không có dấu dếm nàng, đó là pháp bảo của cữu vĩ hồ, tên là định hồn chầm. Người ta không chỉ đã hết sức giúp đỡ hắn,

Bây giờ ba sư huynh địa còn hoàn toàn mất hết tu vì, tại trong cựu linh phủ này bọn hắn nhỏ yếu chẳng khác gì con kiến, rất cần người ta tiếp tục hỗ trợ. Định hồn chầm, hướng lan huynh cất tiếng lẩm bẩm, nàng nhớ kỹ tên của Pháp bảo này, và nàng cũng không nhịn được cao mày với dữ khánh, ý là, cuối cùng đã chịu nói thật rồi sao, lừa dối nàng đã lâu như vậy. Sau khi đã đưa ra quyết định từ bỏ, đám người lập tức rời đi, sợ vân côn không biết đây là chuyện tốt do bọn hắn làm ra.

Bọn Hắn còn cố ý dùng Thiên Dực lệnh phóng ra quan điều bay lượn mấy vòng tại vùng này. Một nhóm người lặng lẽ đến nơi ẩn náo của nhóm người Tam Tiên bảo, bởi vì An Giê và Tô Thu Tử không dễ dàng từ bỏ huynh đệ của mình. Và Giữ Khánh cũng không muốn dễ dàng phụ những người đã một đường thành tâm đi theo mình, chỉ cần điều kiện cho phép, nếu có thể đưa bọn họ ra ngoài, Hắn sẽ đồng thời mang đi. Hắn không biết rằng, bởi vì hành động này, trong tương lai…

Những người này đều trở thành thành viên đáng tin cậy trong đội ngũ của Hắn, cùng với Hắn trải qua những chuyện bão tố phong vần. Đương nhiên, Thanh Nha cũng không muốn từ bỏ những huynh đệ mà mình mang đến. Nơi ẩn áo không phải là một chỗ ẩn nấp bình thường, đó là một nơi ẩn sâu dưới lòng đất. Bọn họ trốn tránh lâu như vậy, vẫn luôn không dám ra ngoài đổi gió, nhìn thấy đám người dữ khánh thật sự đến tìm mình. Nhất là khi biết bọn Hắn đến dẫn bọn họ cùng rời đi, bọn họ thực sự cực kỳ cảm động.

Dù sao, ẩn trốn lâu như vậy, bọn họ gần như tuyệt vọng, và luôn nghi ngờ đã xảy ra một trong hai khả năng. Hoặc là đám người Dữu Khánh bị tên Thượng Tiên Vân Côn gì đó giải quyết, hoặc là đã bỏ rơi bọn họ. Khi biết được bọn hắn sẵn sàng chịu thêm gánh nặng và

nguy hiểm, cũng không có bỏ rơi bọn họ thì có thể tưởng tượng được bọn họ xúc động thế nào.

Chương 1496: Gã không kìm được nữa

Địa điểm ẩn nấp đầu tiên này tạm thời do Văn Khúc, Tọa Chấn, Nam Trúc và hầu hết người đều ở lại nơi này, Tô Thu Tử. Thanh Nha và A Lang Đại Cô thì cùng nhau đi đến một địa điểm ẩn nấp khác, bọn họ là người biết rõ địa điểm ẩn nấp của những nhóm khác. Thời điểm này, lợi ích khi có hoác lãng nằm vùng lại được thể hiện ra, bên phía Dữu Khánh đại khái đều biết rõ trong số những người, những điểm ẩn nấp. Có bao nhiêu cày phản bội, hoặc có bao nhiêu điểm đã bị lục xoát ra.

Cho nên bọn hắn chỉ đi tìm những nơi, những người còn lại là được. Còn Giữ Khánh thì cũng. Với hướng Lan huyên và Minh Tăng bí mật tiếp cận khu vực lối ra để quan sát tình hình, sở dĩ bọn họ mang theo một phế vật Giữ Khánh không có tu vi. Một là bởi vì Giữ Khánh chủ động yêu cầu, hai là để dễ dàng liên lạc với Đầu To. Đầu To vẫn tương đối thiên vị Giữ Khánh, lần này chỉ nghe lời Giữ Khánh. Đây là bởi vì Giữ Khánh rở ra một chút thủ đoạn nhỏ, không phải vì hắn không tín nhiệm hướng Lan huyên hay Minh Tăng.

Mà bởi vì sư huynh đệ bọn hắn đã hoàn toàn không còn tu vi, rất dễ dàng bị vứt bỏ, nên muốn nắm giữ được thêm nhiều thông tin, cũng có thể nói là muốn cảm thấy được an toàn hơn. Rất nhiều chuyện hắn lừa người khác hay gạt hướng lan huyên cũng vì do khía cạnh sinh tồn này, chỉ cần mình còn có giá trị, còn có điều người khác

muốn biết, thì sẽ không dễ dàng chết. Trên cây thạch trụ khổng lồ nơi cổng tiên phủ, vân côn từ trong nhà gỗ đi ra, sau khi nghe báo tin thì sửng sốt.

Thông tin cự côn rơi xuống mặc dù truyền về đây không nhanh bằng đám người Dữu Khánh sử dụng thiên dực lệnh, nhưng cuối cùng cũng đã truyền về đến nơi vẻ mặt vân côn đẩy sự khó tin. Sự cường đại của con côn đó vượt xa sự tưởng tượng của rất nhiều người, nếu không có cây doi thần tiên kia, Y căn bản không có khả năng hàng phục nó, những người đó làm sao có thể làm được. Sau khi phục hồi lại tinh thần, Y hỏi, ca lớn chết rồi hả? Vấn đề này rất quan trọng, ngay cả Y cũng không thể giết chết con côn nó.

kẻ báo tin được Phổ Nhạ đưa tới có chút khẩn trương đáp, chúng ta không biết nó có chết hay không, nhìn như còn nguyên vẹn, nhưng lại nằm trên mặt đất không chút động đậy. Vân Côn đã đi vào trong bụng kiểm tra chưa? Có còn sáng hay không? Người báo tin đáp, có có có, đã vào xem rồi, ánh sáng huyền ảo trong bụng vẫn còn. Vậy là không chết. Vân Côn vừa lẩm bẩm vừa vuốt vuốt riêm ép hình chữ bát của mình, vẻ mặt nghi hoặc không hiểu.

Không chết thì càng không có khả năng dễ dàng bị khống chế, có chuyện gì vậy chứ. Tiếp đó Y nghiêm túc hỏi tiếp, có chắc chắn là nhìn thấy người trong một con quang biểu làm việc này không? Người báo tin gật đầu liên luyện, chắc chắn, không chỉ một mình nhỏ nhìn thấy, còn có nhiều người khác cũng nhìn thấy, bóng dáng một con chim phát ra bạch quang bao bọc mười mấy người. Vậy đúng là bọn hắn rồi. Vân Côn chậm rãi gật đầu, Y có chút nghi hoặc, bọn hắn giày vò cá lớn làm gì chứ?

trên người cá lớn không có chỗ tốt gì, chẳng lẽ là nhằm vào nhân tuyển sao. Phổ Nhạ lộ mắt trên cột đá nói, nhân tuyển tương ứng với lực lượng ngôi sao, nó sẽ biến đổi chuẩn vị theo thời gian. Không có vị trí cố định, bảy nguồn tuyển, bọn hắn có thể phận biệt được nguồn nào là nhân tuyển ưu. Vân Côn, tên cầu thám hoa đó biết được không ít chuyện, việc này làm khó được người khác nhưng không làm khó được hắn, nếu không, bọn hắn không thể dễ dàng khống chế được cá lớn. Phổ Nhạ

người chấn thủ ở đây, để bản tọa đích thân đến xem. Vâng! Phổ Nhạ, lập tức bước lui, chắp tay nhận lệnh. Nói đi là đi, vân côn cuốn lấy người báo tin, thoáng cái đã đi xa. Sau khi nhìn theo bóng người biến mất phía chân trời, Phổ Nhạ quay đầu lại thoáng nhìn lê hoa bên trong cửa sổ nhà gỗ, kỳ thực cô ta rất chán ghét nữ nhân này, bởi vì cùng một nhóm với Kha Mật. Nhưng bây giờ người ta đã trở thành nương nương, cô ta chỉ có thể miễn cưỡng hơi khom người hành lễ.

Sau đó phi thân đến trên một cây thạch chủ khác, ở đó đích thân canh chừng. Ánh mắt lê hoa lấp lóe, bà ta đã nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi, ngay cả con cự cô đó mà cũng có thể không chế. Bà ta phát hiện ra những người đó có thể nói là thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, có khi thế cạn đảm đấu tranh, bà ta không biết mình quy thuận vào bên này là tốt hay xấu. Trong lòng có phần không yên tâm, bà ta muốn tìm khà mật hỏi ý kiến một chút, vì vậy liền sai thị nữ đi chịu.

Kết quả Kha Mật không tới, người tới lại là Hoắc lãng. Hoắc lãng cho biết, Kha Mật đi ra ngoài xử lý đám cá lọt lưới vẫn chưa trở về, gã gợi chuyện nói chuyện một phen, nhưng cơ hội đó tìm hiểu chút tin tức. Văn Côn đang bay nhanh trong không trung, đột nhiên nhảy

vào trong một đám mây rồi dừng lại, ánh mắt lấp lóe không ngừng. Người báo tin được y mang theo yếu ớt nhìn y, không biết vì sao vị thượng tiên này lại do dự. Văn Côn đột nhiên hỏi.

Người cảm thấy ta có nên đi kiểm tra con cá lớn đó không? Người báo tin nghi hoặc đáp, nhỏ không biết. Nhìn dương mù mờ mịt trước mắt, Vân Côn Trầm dãi nói, có một con hồ ly đã từng nói với ta. Một khi phát hiện thấy mình rơi vào thế bị động, và lại có dấu hiệu bị người rắt đi thì phải cẩn thận. Người báo tin không hiểu ra sao, không biết y đang nói gì. Vân Côn Trầm ngâm một lúc rồi phân phó, không có khả năng vô duyên vô cớ rơi xuống,

Tiến hành kiểm tra kỹ càng con cá lớn đó từ trong ra ngoài. Vâng, người báo tin vừa mới chắp tay nhận lệnh thì đã bị vân côn thuận tay ném xuống đám mây. Còn vân côn thì rời ra khỏi đám mây từ một phía khác, nhanh chóng quay về, nhưng không có bay thẳng về ngay cổng tiên phủ mà hơi chết đi. Khi biển rộng bao la xuất hiện phía dưới, y lóe lên trực tiếp trốn vào trong biển. Nam béo, ra ngoài đi đâu vậy?

Văn khúc phụ trách chấn thủ chú ý thấy Nam Trúc đi về phía cửa hang động ẩn náo liền cất tiếng hỏi, khiến cho những người khác rồn dập quay đầu nhìn tới. Nam Trúc quay đầu lại trả lời, ta ra ngoài xem bên ngoài có chuyện gì hay không. Văn khúc phì cười, hiện tại, ngoại trừ một tảng thiệt ra, người còn có cái gì. Leo núi cũng leo không nổi, cần người ra ngoài canh gác sao. Yên tâm ở trong đi, bên ngoài có người khác lo. Lời này gây ra không ít tiếng cười khúc khích.

Nam Trúc thở rài nói, không còn cách nào, ta chính là người lo lắng cho mạng sống của mình, nếu không ra nhìn xem, ta không yên tâm. Ta loanh quanh trước cửa hàng một lúc. Gã phất, phất tay với mọi người, ra hiệu mọi người không cần quan tâm đến gã. Đi loanh quanh trước cửa hàng cũng không sao, mọi người không cần phải hạn chế sự tự do của gã. Văn khúc lười nói thêm gì nữa, chỉ nhắc nhở một câu, mập mạp, ngươi đừng có chạy đi nhóm lửa nướng đồ ăn đó.

Những người khác không hiểu lời này của ông ta có ý gì, nhưng đối với ông ta, có một số việc vẫn còn nhớ kỹ như mới. Yên tâm, không có chuyện đó đâu, hiện tại ta không đói bụng. Nói xong, chỉ chốc lát sau nam chúc đã ra khỏi cửa hàng ẩn nấp. Gã nói là chỉ loanh quanh trước cửa động, nhưng vừa ra ngoài gã liền lén lút nhìn xung quanh. Sau đó bước thấp bước cao luôn tới nơi có thể ẩn nấp, trên đường đi gã hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, tìm kiếm khắp nơi.

leo qua được mấy con dốc, bởi hơi chút không cẩn thận, keo gãy một cành cây, ầm ầm ầm lan xuống, gã kêu lên oai oai. Sau khi nhé răng nhét miệng vất vả bỏ đứng lên, trật có hai bóng người lướt đến hai bên giúp đỡ gã, một người hơi cao, một người hơi thấp. Người thấp hỏi, Nam Tiên sinh, người làm gì vậy? Người không sao chứ? Đây là hai người phụ trách canh gác phương hướng này, cũng là người của Tam Tiên bảo lúc trước ẩn nấp tại đây. Vừa nhìn thấy bọn họ,

Nam Trúc liền vui như hoa, Gã tới đây chính là vì bọn họ. Gã vội xua tay nói, Không sao, không sao. Cười tủm tỉm quan sát hai người. Trước ánh mắt của Gã, hai người không được tự nhiên, người cao nói, Vậy tiên sinh cứ tự nhiên, chúng ta tiếp tục canh gác đây. Ừm, không vội. Nam Trúc nhắc tay ra hiệu cho hai người ở lại, vừa cười

mị mị vừa hỏi, Nhị vị đã có dự định gì sau khi rời khỏi nơi này hay chưa? Dự định. Hai người quay mặt nhìn nhau.

Người thấp nói, chuyện đến bây giờ, có thể sống sót ra ngoài đã là rất tốt, còn có thể tính toán cái gì. Nam trúc chỉ vào mũi y, giả vờ trách móc, người thật quá không có tương lai, người không lo xa tất có yêu gần, chuyện gì phải cân nhắc thì phải cân nhắc nha. Hai người không hiểu, nhưng đã nhận ra câu nói có hảm ý khác. Người thấp giò hỏi, Nam tiên sinh có gì dạy bảo. Nam trúc ngoác tay, ra hiệu cho hai người đưa lỗ tai tới gần, sau đó hạ thấp giọng nói

Đối với bên ngoài mà nói, nơi này khắp nơi đều là linh thảo cực kỳ hiếm thấy, chẳng khắc kỳ chân dị bảo, chỉ cần lấy một chút đem ra ngoài cũng đủ phát tài. Dù sao cũng đã vào đây rồi, không thể đi một chuyến vô ích. Các ngươi thấy sao? Đã sắp phải rời đi, đã không kìm được nữa. Nghe nói như thế, hai người quả thực có phần động tâm. Người cao hỏi, bây giờ ư? Nam chúc, không thì sao? Thời gian rất quý giá.

Khi mấy người thắm hoa lang trở về, chúng ta sẽ lập tức lên đường, không còn thời gian cho chúng ta kéo dải. Gã biết, theo kế hoạch, bọn họ sẽ thừa dịp vân côn rời đi để vượt ải, cho nên thời gian rất ngắn, phải tranh thủ. Người thấp, không thích hợp A. Chúng ta đang trong ca gác. Nan chúc vỗ vỗ ngực gã, bảo gã hãy yên tâm, không cần nhiều, chỉ một, chút, rất nhanh, có thể xảy ra chuyện gì. Yên tâm đi, mọi chuyện có ta lo.

Thấy gã đứng ra bảo lãnh, hai người nhìn nhau một lúc rồi cùng gợt đầu, nhưng vẫn xem như cẩn thận. Không dám từ bỏ nhiệm vụ,

người thấp nói với đồng bạn, người tiếp tục canh gác, ta bồi Nam tiên sinh đi nhanh một chuyến. Đối với ý kiến này, Nam Trúc không có phản đối, vì vậy một người trở về địa điểm canh gác tiếp tục canh chừng, một người khác đưa Nam Trúc đi lấy linh thảo.

Chương 1497: Đã xảy ra chuyện

Năm,Sáu,Bảy,Tám,Chín, Chín đầu, có Chín cái đầu màu tím. Ôi trời ơi, ở bên ngoài, chỉ cần Ba đầu tím đã là thứ tốt rồi. Khuếch Nguyệt Liên, à, đài sen khô rồi. Ôi chào, hóa ra khuếch Nguyệt Liên này thật sự có thể hình thành hạt sen à. Phát tài rồi, phát tài rồi, phát tài lớn rồi. Nam trúc bệnh một sợi dây thường, treo một đống linh thảo trên người nhưng vẫn còn chế ít.

Gã quỳ gối dưới một phách đá hì hục đào đất, đào một cây linh thảo mọc ở nơi tăm tối, vừa đào vừa phấn khích gào to không ngừng. Cuối cùng gã cởi những thứ vướng víu trên người xuống, ném sang một bên. Chỉ chốc lá sau, người thấp lướt tới, hạ xuống bên cạnh và cũng ném xuống một đống linh thảo, nói, Nam Tiên sinh, đã tìm gần như hết ở xung quanh đây rồi. Nam chúc cuối người dưới tảng đá hì hục đào, miệng ẩm ưu nói, vậy ngươi đi xa thêm một chút tìm xem. Người thấp

Như vậy đủ rồi đó, đừng để người ta tìm không thấy chúng ta sẽ cho rằng chúng ta đã xảy ra chuyện. Đi xa cũng dễ dàng gặp phải nguy hiểm. Nam Chúc, vậy thì đừng đi xa, ngươi đến sườn núi đối diện gom thêm một chút, thời gian không còn nhiều, lấy được thêm cây nào hay cây náy. Không phải Gã muốn tham tài, mà bởi tự biết

thân biết phận, Gã biết mình không có ưu thế ngoại hình như những người khác. Và cũng không có nhiều năng lực, Mỹ nhân làm sao sẽ nhìn chúng Gã?

Rất cả dựa vào mùm mép hay sao? Thôi được, người thấp cũng muốn phát tài nhiều thêm một chút, nam tiên sinh, người tránh ra đi, để ta đảo cho. Nam trúc xoay mông, nhô đầu ra khỏi hốc đá, đừng có lo cho ta, ta ở đây chờ ngươi, ngươi cứ thoải mái kiếm đi, nhiều chút nào hay chút nấy. Được, vậy ngươi cẩn thận một chút. Người thấp nghe theo lời nam trúc, nói xong liền rời đi. Sau một hồi nhô lên hụp xuống, trào đèo lội suối đi đến sườn núi đối diện.

Y vừa cảnh giác xung quanh, vừa quan sát tìm kiếm khắp nơi, chỉ chốc lát sau liền phát hiện một cây tích lộ linh chi, Y liền lướt nhanh đến hái. Không thể không nói, Y quả thật đã đến đúng chỗ, không mất bao lâu Y đã lấy được hơn chục loại thực vật quý hiếm trên sườn núi này, mỗi một cây đều đủ khiến Y phải âm thầm mừng dỡ như điên. Càng về sau Y càng mê mải phát tài, càng mê phát tài tính cảnh giác lại càng thấp, đến khi Y nghe thấy tiếng vỗ cánh quen thuộc thì đã muộn.

Y khẩn cấp lướt vào trốn vào phía dưới một tảng đá, lớn trong bụi cỏ rậm dạp, quan sát bên ngoài qua khai lá. May mà trốn nhanh, trong tầm mắt của Y, có vài chục con phi xí tư cước xà chở người bay lượn vòng vèo tuần tra trong rừng, chúng bay qua trên đỉnh đầu Y mấy lần. Y thở cũng không dám thở, cho đến khi động tĩnh hoàn toàn biến mất Y mới thở vào nhẹ nhóm. Đột nhiên, Y giật mình kinh hãi, nhớ đến Nam béo, biết Nam béo đã không còn tu vi.

Một khi đụng phải cuộc tìm kiếm này, e răng rắc rối lớn. Y nhanh chóng chui ra, không quan tâm nổi đến đống linh thảo nữa, vội vã lẻn đến đỉnh núi nhìn xem. Không nhìn không sao, vừa nhìn liền sờn cả tóc gáy, thực sự là sợ cái gì tới cái đó, Y phát hiện đám nhân mã kia đang tìm kiếm về phía Nam Trúc, Y tức thỉ âm thầm kêu khổ. Y nhanh chóng tránh né trong rừng luôn lách xuống núi, rồi lẻn về phía Nam Trúc. Tiểu bảo bối, mau ra đây.

Rất vất vả mới đào ra được cây linh thảo, nam chúc chui ra khỏi hốc đá, vừa ôm vừa hun, vô cùng vui mừng. Nhưng gã cũng không có quá mức quyến luyến, gã còn phải tranh thủ thời gian kiếm thêm vài cây. Gã đặt cây linh thảo mới đào trên đống linh thảo, rồi lại bước thấp bước cao tìm kiếm xung quanh. Đang đi, gã chật nghe được động tĩnh khác thường, ngẩn đầu nhìn lên, đúng lúc nhìn thấy đám phi xí tư cước xả bay qua trên vách núi, lướt qua phía trên đầu gã. Mẹ nó!

Nam chúc giật mình, tin gan ruôn dày, gã vô thức thi pháp nhảy xuống khu rừng dưới núi để ẩn nấp. Nhưng ngay lập tức, gã liền nhận ra động tác theo thói que này sẽ hại chết người, gã nhớ ra rằng mình không còn tu vì nữa. Gã có cảm giác như thể mình đang nhảy xuống núi để tự sát, gã không ngừng kêu oai oái lan vòng xuống dưới. Gã bị té ngã thất điên bát đảo, mặt mũi bầm dập, vừa định bỏ đứng lên bỏ chạy thì chật bị người đá lan ra đất.

Gã nằm trên mặt đất định thần nhìn lại, đã bị nam xáu người vây quanh. Thoáng nhìn liền biết là người của vân côn, gã tức thì âm thầm than khổ, hối hận không nên lẻn ra ngoài để phát tài. Tên mập này có vẻ không thích hợp, hình như vừa rồi hắn lan xuống. À, là một tên phế vật không có tu vi. Chỉ có một mình hắn thôi sao? Mập

mạp, người có đồng bạn không hả? Về phương diện này, nam trúc rất cứng miệng, có chết cũng không khai.

Khang khang mình chỉ có một mình. Hậu quả có thể tưởng tượng được, trước hết là khó tránh khỏi bị đánh một trận, bị đánh ngay tại chỗ kêu gào vô cùng thế thảm. Người thấp ẩn nấp phía xa xa nhìn thấy, nhưng y thế đơn lực bạc, không dám hành động bậy bạ. Đi, lục xót khắp xung quanh đây xem hắn có đồng bọn hay không. Một tiếng còi vang lên, một đám phi sĩ tứ cước xa lại bắt đầu luôn lách tìm kiếm khắp nơi trong rừng núi.

Còn Nam Trúc thì bị mấy con phi xí tứ cước xa chở bay lên trời, rời đi. Tận mắt chứng kiến cảnh này, người thấp không thể không chạy trốn đi xa. Y chỉ có thể đi vòng một vòng lớn để quay về báo tin, trực tiếp xuyên qua khu vực lục xoát sẽ có phần nguy hiểm. Còn về đống linh thảo hai người thu thập được, Đại Khái chỉ có thể để lại đó cho nó mục nát mà thôi, phi công bận rộn một chuyến. Chẳng bao lâu, động tĩnh lục xoát đã kinh động đến đám người ở địa điểm ẩn nấp.

01:07:03

Bởi đã có chuẩn bị từ trước, bọn họ nhanh chóng phong kín cửa hàng, nấp kỹ. Hiện nay, đã có mấy nhóm người ở các địa điểm ẩn nấp khác tụ tập về đây. Nam Bel vẫn chưa trở về, các người có nhìn thấy hán không? Mục ngạo thiết chắc chắn phải quan tâm tới Nam Trúc, y hỏi mấy người canh gác bên ngoài vừa mới trốn về. Hầu hết đều lắc đầu, nhưng có một người vẻ mặt do do dự dự, lập tức khiến cho mọi người chú ý. Azi thấy đó hình đệ của mình, lập tức truy hỏi.

Chuyện gì vậy? Chính là người cao kia, gã không thể không cắn răng nói ra chuyện Nam Trúc muốn tranh thủ thời gian đi tìm linh thảo để phát tài. Mục ngạo thiết có chút đau răng, vừa nghe liền biết là sự thật, việc này quá phù hợp với phong cách của Nam béo, tại sao mình lại để cho gã chạy ra ngoài chứ? Anzi lập tức an uỷ, có lẽ không sao đâu. Lão fan rất cảnh giác, phát hiện không ổn sẽ đưa Nam Trúc tiên sinh đi trốn ngay, tình hình bên ngoài lắng xuống, họ sẽ trở về thôi.

Mục ngạo thiết muốn ra ngoài tìm ngay bây giờ, nhưng bên ngoài đang bị lục xót khắp nơi, chạy ra sẽ hại mọi người, không nhịn được cũng phải nhịn. Cuối cùng cũng chờ được đến lúc gió bão đi qua, bọn họ còn chưa kịp mở cửa hang động, bên ngoài đã có người khác mở ra, đó người thậm kìa. Gã chờ đám người lục xót rời đi liền trở về báo tin. Vừa nhìn thấy mọi người, Gã lập tức phủ đầu một câu, không tốt, đã xảy ra chuyện. Gã bắt đầu ào ào kể lại chuyện Nam Trúc bị bắt.

Hồ đồ, bây giờ là lúc nào rồi mà người còn đi theo làm chuyện hồ đồ? Anji là người đầu tiên mắng người thấp, người thấp chỉ có thể cúi đầu chịu đựng. Nam Chúc, người đáng lẽ phải trách nhiệm, đã bị bắt đi, rã không nhận thì phải làm sao bây giờ? Mục ngạo thiết hỏi, có nhìn thấy bị bắt đi đâu hay không? Văn khúc ở một bên hừ một tiếng, còn có thể bị bắt đi đâu? Nơi này cách lối ra tiên phủ không quá xa, bọn chúng tuần tra theo thường lệ, bắt được người nhất định là đưa về đó.

Người thấp vội gật đầu nói, Văn Lão nói không sai, chính là đi về phía lối ra. Văn Khúc cười vui vẻ nói, dám đánh Văn Côn, Nam Béo là người đầu tiên. Cú tát tay đó, haha, vừa quỳ vừa tát, quá giỏi. Nam Béo rơi vào tay Văn Côn, e rằng sẽ khiến hắn bừng muốn chết.

Mục ngạo thiết lập tức kêu gọi nhân thủ, mấy người tới đây, đi theo ta một chuyến. Văn Khúc lắc đầu, đừng có cuống quyết như thế. Đã bắt đi lâu vậy rồi.

Lúc này chắc đã đưa đến xào huyệt của Vân Côn bên bờ biển. Nếu ta đi, đụng phải Vân Côn cũng chỉ có chết, người đi thì có thể làm được gì. Người đi chỉ giước thêm rắc rối, chỉ làm cho mấy người nữa bị bắt. Kế sách duy nhất hiện nay chính là đợi mấy người thám hoa lang trở lại, để xem bọn hắn, có thể mang tin tức gì về. Bọn hắn chắc hẳn có tay mắt ở bên đó, hành động phù hợp hơn chúng ta. Anji liên tục gật đầu phụ họa, mục tiên sinh.

Văn Lão nói có lý, chờ mấy người thám hoa lang trở về rồi quyết định đi. Long Hành Vân đang lắng nghe đột nhiên lên tiếng, vấn đề hiện tại là, tên mập đó có khai ra địa điểm chúng ta ẩn nấp hay không? Mục ngạo thiết lạnh lùng liếc gã một cái, nói một cách chắc chắn, yên tâm đi, hắn sẽ không khai.

Chương 1498: Nhiều thịt (1)

nơi bờ biển, sau khi xác định tình huống, và đầu to đã bay đi truyền tin, hoặc lãng lại đi loanh quanh quan sát các chuyện to to nhỏ nhỏ xảy ra ở vùng này. Phía bên dữ khánh đột nhiên liên lạc với gã thường xuyên và gần nhau như vậy, rõ ràng là muốn nắm bắt được tình hình chi tiết để dễ đưa ra quyết sách gì đó. Theo khoảng cách thời gian truyền tin, gã có thể đoán ra được, đám người thám hoa

lang đã lẻn đến gần đây, kết hợp với chuyện vân côn rời đi, gã đoán rằng đó có thể là kế điệu hổ ly sơn.

Vừa mới đi loanh quanh được một lúc, Gã nhìn thấy mấy con phi xí tứ cước xà từ trên trời lao xuống, hướng về khu vực giam giữ. Hoặc lãng đoán rằng lại có người bị bọn họ bắt giữ, Gã không khỏi chú ý tới. Khi nhìn thấy, Gã lập tức sừng sốt, tưởng rằng mình đã nhìn nhầm, Gã nhìn hơn phạm nhân đang bị áp dài, vóc người đó, và cái hát hổ lô bên hông, không sai, chắc chắn là Nam Trúc. Gã kinh ngạc, tên mập này không phải đi chung với đám người thám hoa lang sao.

Tại sao lại bị bắt tới đây chứ? Điều này khiến cho Gã có chút lo lắng, lỡ như tên mập này không chịu đựng được mà khai ra Gã, chẳng phải Gã sẽ gặp họa sao, Gã lập tức bước nhanh đến. Ngay trước khi Nam Trúc bị giam vào lồng giam tạm thời làm ra, hoắc lãng đứng chặn trước cửa vào, hỏi, bắt ở đâu vậy? Tại sao chỉ có một tên? Nam Trúc đã bị đánh biến dạng khuôn mặt, vừa nhìn thấy Gã, đôi mắt sương phủ chỉ còn lại hai khe hẹp nỗ lực mở to ra một chút.

Lộ ra ánh sáng hy vọng. Người cầm đầu đội áp giải nhìn thấy là Gã, liền hư một tiếng, ta cần phải báo cáo cho người sao. Hoắc lãng hơi cao mày, vừa nghe liền biết là người nghiêng về bên phía Phổ Nhạ, nhưng Gã vẫn giữ bình tĩnh nói, tên mập này là ai vậy. Người cầm đầu nói, không biết, thẩm vấn xong tự nhiên sẽ biết. Tránh ra đi. Nghe nói vậy, Hoắc lãng biết đám người này không biết thân phận của Nam Trúc, Gã thoáng thở phào nhẹ nhóm.

Chuyện này vẫn còn cơ hội xoay chuyển. Gã lập tức chầm giọng nói, việc bát sư Nghiệt Lọt Lưới đã được giao cho Kha Mật đại nhân xử

lý, giao người này cho ta thẩm vấn. Người cầm đầu nói, người không quyết định được, gọi Kha Mật tới đi. Rút lời liền dơ tay để hoác lãng ra. Hoắc lãng nhân cơ hội này dùng ánh mắt ra hiệu cho Nam Trúc, ý bảo cố gắng chịu đựng, gã ta sẽ nghĩ biện pháp giải cứu. Nam Trúc khập khiễn khẽ gật đầu, ngay sau đó liền bị đẩy mạnh vào trong lồng sắt.

Hoắc lãng nhanh chóng trở về nơi ở của mình, lo lắng đi tới đi lui, đầu to vừa mới rời đi truyền tin, phải chờ đầu to quay lại mới có thể gửi tin tức nam béo bị bắt về cho đám người thám hoa lang. Nhưng căn cứ kinh nghiệm trước đó, vị trí mấy người thám hoa lang hẳn là cách đây không xa, đoán chừng chẳng bao lâu đầu to sẽ quay lại. Gã cũng rất lo lắng bởi khà mật có thể trở về bất cứ lúc nào. Kết quả đúng như Hoắc lãng dự đoán, không chờ quá lâu.

Gã liền thấy đầu to vù vù bay trở về. Gã đâu dám trần trừ, trước tiên hỏi thăm đầu to mang tin tức gì về, sau đó nhanh chóng nói cho nó biết thông tin Nam Trúc bị bắt. Mâu chốt là hỏi thăm mấy người Dữu Khánh xem có chuyện gì xảy ra, gã nên làm gì bây giờ. Đầu to chưa bao giờ bận rộn như vậy, nó lại vù vù bay đi. Cuối cùng cũng đã truyền đi tin tức khẩn cấp, hoặc lãng lại chạy đến nơi giam giữ tù nhân, gã lo lắng cho sự an toàn của Nam Trúc.

và cũng lo lắng Nam Trúc sẽ khai ra gã. Gã không biết Nam Trúc có phải là một kẻ cứng sương hay không, dù sao hai bên tiếp xúc nhau chưa nhiều. Khi gã đến nơi, Nam Trúc bị chói trên giá cha tấn đã bị đánh cho biến dạng, trên mặt đất có một vũ máo, và vẫn đang bị vung doi quất bốp bốp không ngừng, xen lẫn với tiếng gào thảm thiết của Nam Trúc. Trên thực tế, việc cha tấn cũng chỉ vừa mới bắt

đầu không bao lâu, nhưng nhìn cảnh tượng này, quả thực ra tay rất tàn nhẫn.

dừng tay, hoác lãng cứng ép sông vào lồng giam, có phần nô nóng. Người phụ trách cha tấn tên là Lão Xà, là một người đàn ông có làn da mềm mại, trắng trẻo. Y đang cầm quả hát hổ lô, một con mắt nheo lại nhìn vào bên trong, đó là trái hát hổ lô của Nam Trúc. Tay kia thì đang đùa nghịch một trái kim châu, đó chính là trái cây bằng vàng mà Nam Trúc hái ra từ kim khư. Tiếng cuốt doi dừng lại, Lão Xà quay đầu lại nhìn hoác lãng, hơi nhíu mày hỏi.

Người chạy vào đây làm gì? Hoắc lãng cả rận nói, các người đang làm gì vậy? Nam Trúc duyên gì đau đớn, cố gắng mở mắt ra, cảm giác như nhìn thấy được một vị cứu tinh. Lão xà cười ha ha nói, người nói xem ta đang làm gì? Thẩm vấn đó. Mắt mù, không nhìn thấy sao? Hoắc lãng chầm giọng nói, chuyện truy bắt dư nghiệt lọt lưới đã giao cho Kha Mật đại nhân xử lý, người không biết hả? Lão xà câu mày hỏi.

Lẽ nào người khác nhìn thấy dư nghiệt lọt lưới thì không thể bắt sao? Người nào bắt được, người đó thẩm vấn đầu tiên, có vấn đề gì sao? Hoắc lãng không dông dài với y, gã chỉ và nam chúc, ta đã nói rồi, phải giao người này cho khà mật đại nhân thẩm vấn. Ta chính thức nhấn mạnh lại lần nữa, đây là tội phạm quan trọng, nhất định phải để khà mật đại nhân thẩm vấn. Tội phạm quan trọng Hắn ư Một tên mập mạp hoàn toàn không có tu vi, lẻ loi một mình này ư.

Lão xà quay đầu lại nhìn chầm chầm Nam Trúc, quan sát kỹ càng từ trên xuống dưới một lượt, rồi quay lại nói với Hoắc lãng, được thôi,

ta trái lại muốn thỉnh giáo xem, tên này là tội phạm quan trọng thế nào, hắn là ai vậy. Hoắc lãng thực sự đã bị y hỏi chúng máu chốt, không phải gã không biết thân phận của Nam Trúc, mà là muốn lợi dụng sự thiếu hiểu biết của những người này để chui chỗ chống, nếu để cho Nam Trúc rơi vào trong tay đám người biết chuyện như Phổ Nhạ.

chỉ sợ Gã còn không có cơ hội để tiếp cận. Gã chỉ có thể cứng miệng nói, ta không cần phải nói cho người. Kha mật đại nhân sẽ xử lý việc này. Ta cảnh báo người, nếu người làm cho tên này không sống được, khiến manh mối quan trọng bị cắt đứt, các người hãy cẩn thận với cái đầu của mình. Rứt lời liền hư một tiếng, thấy những người này đã bị hù dọa, biết bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, Gã liền phất tay áo rời đi. Gã không thể một mực ở lại nơi này mãi.

Gã phải chờ đầu to đem hồi âm trở về, gã sợ mình chạy lung tung đầu to sẽ tìm không được. Hiện nay Gã không thể tự tiện đưa ra quyết định đối với trường hợp của Nam Trúc. Vì, nhổ ra một ngụm nước bọt, lão xà ném quả hổ lô trên tay xuống, đột nhiên nhắc chân đạp xuống, tột, trực tiếp đạp nó nát thành nhiều mảnh, y hùng hùng hổ hổ hỏi những người khác, nghe nói tên họ khá đó ở bên ngoài là ma đầu gì đó. Hắn vẫn một mực truy bắt người về thẩm vấn.

Các ngươi thấy hắn đã từng thẩm vấn ra được tội phạm nào quan trọng không? Lập tức có người khác phụ họa theo, tên mập mạp phế vật này làm sao có thể là tội phạm quan trọng được. Tội phạm quan trọng rất thông minh. Nghe nói ngay cả thượng tiên Đích Thân xuất thủ cũng thất bại. Có người khác hư lạnh nói, tự cao tự đại đè tới trên đầu chúng ta, bất kể hắn làm ma đầu gì đi nữa, cũng đừng

hòng đè ép được Phổ Nhạ đại nhân. Mấy người đồng loạt vật đầu tá nồng. Rất rõ ràng,

Việc phổ nhạ bất mãn với Kha Mật đã không phải là điều gì bí mật, đối với Kha Mật, một kẻ đến từ bên ngoài, có thể tưởng tượng được thái độ thiên vị của đám người này. Mặc dù nói như vậy, lão xà vẫn không dám trực tiếp giết chết Nam Trúc, dù sao hoắc lãng cũng đã nói ra như vậy rồi. Y đi tới trước mặt Nam Trúc, nhìn chằm chằm Nam Trúc. Mà Nam Trúc thì thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm quả hố lô bị đạp vỡ trên mặt đất, khóe miệng giật giật, không biết có phải vì đau đớn hay không.

Chương 1499: Nhiều thịt (2)

Nhìn thấy miệng gã co giật, lão xà này xinh y nghĩ, y đột nhiên xuất thủ bóp miệng nam trúc mở ra, cười lạnh nói, ta để cho người cứng miệng này. Y dơ quả kim trứng trong tay nhét vào trong miệng nam trúc, vỗ một cái, ọt ọt, đẩy quả kim trứng chui vào miệng nam trúc. Đám người của cửa linh phủ không có hứng thú gì với cục vàng cục bạc, chúng không có bất kỳ giá trị gì đối với bọn họ. Đôi mắt nam trúc sưng phù chỉ còn hai cái hở, miệng cũng sưng tới không mở ra được nữa.

Mấy tiếng lột bụp, gã đau đớn chảy nước, mắt, mấy tiếng ọt ọt đó chỉ giước lấy một tràng cười nhạo. Không động đến được thì không động đến nữa, lão xà quay người rời đi, mấy người khác cũng đi theo y ra ngoài. Ở đây vừa mới đóng lồng giam lại, lão xà lại đột nhiên dừng bước, cất tiếng gây chú ý cho mấy người, ra hiệu cho họ

nhìn về phía mấy người đang đi qua một hàng lồng giam. Mấy người đó dừng lại nhìn kỹ vào trong từng cái lồng giam, thỉnh thoảng còn ra ra vào vào.

Không biết đang kiểm tra cái gì, ánh mắt lão xà lấp lóe, tựa hồ cũng đang suy nghĩ điều gì đó. Một người bên cạnh A một tiếng, nói ra là đám người lão thụ, bọn họ phụ trách việc ăn uống cho Phổ Nhạ đại nhân. Hiện tại có nhiều người bên ngoài bị vắt, trong lúc còn tươi mới, mỗi ngày Phổ Nhạ đại nhân đều ăn hơn chục tên. Đây là đang đi chọn đồ ăn cho Phổ Nhạ đại nhân, chỉ chọn cày khỏe mạnh. Không cần gã giải thích, lão xà cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Y quay đầu lại nhìn Nam Trúc bên trong lồng giam, nếu Phổ Nhạ Đại nhân bỏ lỡ một tảng thịt mỡ to như thế, chẳng phải đáng tiếc. Nghe được lời này, mấy người nhìn nhau, một người nhỏ rộng thì thầm, dù sao hắn cũng là người khà mật muốn, làm như vậy có thích hợp không? Lão xà hư lạnh, Phổ Nhạ Đại nhân ăn rồi, hắn dám làm gì? Có người nhỏ rộng nói, Phổ Nhạ Đại nhân ăn rồi, hắn đương nhiên không dám làm gì, vấn đề là chúng ta sẽ bị hắn làm gì?

Lão Xa hỏi ngược lại, các người có biết tên mập đó là ai không? Mấy người đồng loạt lắc đầu. Lão Xa, hoặc Lãng có nói tên mập này là ai không? Mấy người lại lắc đầu. Lão Xa, hoặc Lãng có nói gì với chúng ta không? Ta không có nghe hắn nói gì cả. Các người có nghe gì không? Cái này. Một người chỉ vừa mới thấp thỏm mở miệng liền bị người bên cạnh kéo cánh tay, gã mới bừng tỉnh hiểu ra. Đã hiểu được.

Chỉ cần bọn họ một mực khẳng định hoắc lãng không có nói gì cả, hoắc lãng không có nhân chứng. Họ kha không có chứng cứ mà muốn đụng đến bọn ta sao. Vậy cũng phải hỏi xem Phổ Nhạ đại nhân có đồng ý hay không. Lão xà nói một câu với vẻ mặt đầy diễu cờt. Mấy người nhìn nhau, nhái mắt cười với vẻ lưu manh. Nam Trúc bị chói trên giá cha tấn, vô cùng đau đớn, hơn nữa Tu Vi đã hoàn toàn mất hết, thính lực không còn tốt.

Không biết đám người bên ngoài đang nói gì, chỉ có thể mơ hồ nhận ra bọn chúng đang cười ác độc. Không lâu sau, tên lão thụ chọn đồ ăn kia đã dẫn người đi đến nơi này, khi nhìn thấy mấy người ở đây, lão ta không nhịn được hỏi, các người đứng ở đây nhìn ta làm gì. Lão xà cười nói, mưa là đại hồng nhân bên cạnh Phổ Nhạ đại nhân, thấy người tới, chúng ta đương nhiên phải đến ngênh đón. Các người nói có đúng hay không? Đúng vậy! Cực kỳ đúng!

người khác dồn dập phụ họa theo. Lão Thụ chỉ vào mũi mấy người, cười nói, cái tốt không học, chỉ học thói miệng lưỡi chân chù của đám người bên ngoài. Thượng tiên đã nói rồi, đó là tật xấu của đám người ngoài. Trong lúc nói chuyện, lão ta cũng nhìn thấy người, bị chói trên giá cha tấn, và những vết máu còn mới trên mặt đất, không khỏi hỏi, lại bắt được nữa hả? Lão xà nhốn vai, ừ, vừa mới bắt được cách đây không lâu. Ngoại trừ nhìn khỏe mạnh ra.

Hắn chỉ là một tên phế vật vô dụng, uổng công một chuyến. Vừa nghe nói khỏe mạnh lại còn là phế vật vô dụng, lão thụ tức thỉ lên tinh thần, tiến đến gần lồng để nhìn kỹ hơn. Lão xà lập tức ra hiệu cho người mở lồng giam ra, để cho lão thụ đi vào xem. Lão thụ bước vào đi vòng quanh quan sát người trên giá cha tấn, rồi vui vẻ nói, ta

nói nha lão xà, không phải là người không biết phân biệt đâu là khỏe mạnh, đâu là mập mạp chứ. Lão xà pha cho nói,

Dù sao đều là chỉ nhiều thịt. Y dơ tay vỗ vỗ vào cái bụng bự của Nam Trúc, người nói xem có nhiều thịt hay không chứ. Lão thụ nhìn chằm chằm Nam Trúc, quan sát từ trên xuống dưới, sau đó đột nhiên dơ tay lên ấn vào người Nam Trúc, phần phật. Lập tức nhìn thấy những mảnh vải tung bay khỏi người Nam Trúc, quần áo nổ tung không còn mảnh nào, chân chuồng như nhộng. Nam Trúc giật mình, vô thức kẹp chân che đũng quần, miệng ngoại chứ ô ô ra thì không nói ra lời.

Lão thụ dưa ngón tay chỉ tới, hai người phía sau lập tức tiến tới cởi bỏ dây chói, đưa Nam Trúc ra khỏi giá tra tấn. Kéo tư chi của gã Giang ra để kiểm tra tỉ mỉ toàn thân gã, khiến Nam Trúc vô cùng xấu hủ. Đám người lão xà đứng xem đều hiểu, đó là đang kiểm tra xem có sạch sẽ không và có bệnh tật gì không. Sợ bọn họ chê, lão xà cất tiếng khen, phổ nhạy đại nhân đã ăn tiên đan do thượng tiên ban cho, bách độc bất sầm. Không để ý đến y.

Bọn họ tiếp tục kiểm tra như thường lệ, phát hiện thấy miệng Nam Trúc bị nhét thứ gì đó. Lão Thụ bóp miệng gã, thì Pháp lấy quả trứng vàng kia ra, khiến Nam Trúc lại bị đau đớn chảy nước mắt ròng ròng. Lão Thụ không quan tâm đến quả kim trứng, tùy ý ném xuống đất, chỉ bóp miệng Nam Trúc mở to ra quan sát kỹ khoàng miệng. Sau khi xác nhận toàn thân trong ngoài đều không có vấn đề gì, lão ta mới nói với lão già, nếu tên này vô dụng, đưa hắn cho ta đi. Lão già lập tức khen.

Người đã chấm hắn thì hắn là của người. Lão thụ cười ha ha, phớt tay nói với thủ hạ, tính cả tên này, chút nữa cùng mang đi rửa sạch sẽ. Đi, chọn thêm mấy tên nữa cho đủ số lượng. Sau khi đám người lão thụ rời đi, Nam Trúc đang định hoạt động chân tay một chút nhưng lại bị bóp miệng, lão xà không ngờ lại nhặt quả kim trứng lên. Không quan tâm có bẩn hay không, trực tiếp nhét vào lại trong miệng Nam Trúc, khiến cho Nam Trúc lại một lần nữa đau đớn nước mắt lương tròng.

Lão xà phủi phủi tay rời đi với nụ cười nham hiểm trên môi. Nam Trúc hoàn toàn không biết đám người này lột sạch mình ra để làm gì, khi mọi người đều đã đi ra ngoài, cửa lồng giam đóng lại. Gã lập tức móc móc quả kim trứng trong miệng ra, nhưng mà miệng sưng phù quá dữ, không thể há miệng rộng ra, gã lại không thể thi pháp đẩy nó ra. Móc mấy lần, miệng đã chảy máu, đau đến mức nước mắt nước mũi chảy cả da nhưng vẫn không có thể moi ra được, cuối cùng gã đành phải riêng dỉ bỏ cuộc.

Cho dù cơ thể đau đớn, gá vẫn khập khiễng đi về phía chiếc hổ lô bị đạp vỡ, quỳ xuống đất nhặt từng mảnh lên, không để sót lại mảnh vỡ nào, gá biết rõ mỗi một mảnh vỡ này đều là bảo bối. Các mảnh vỡ đã được thu thập lại, nhưng cơ thể trần chuồng, thực sự không biết cất vào đâu, toàn bộ quần áo đã bị phá nát. Cuối cùng, gá thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể nhặt một miếng vải tương đối lớn một chút để gói các mảnh vỡ hổ lô lại. Gói xong cũng không có chỗ nào để cất.

Chứ khi một mực cầm trong tay, gã cuối đầu nhìn háng mình, ở đó chắc chắn không được. Sờ tới sờ lui cũng chỉ sờ được một mớ tóc rối bù, nghĩ đến cảnh Dữu Khánh dấu đầu to, trong cãi mắt sáng lên, gã cố ý làm cho những mảnh vỡ hổ lô vỡ nhỏ thêm một chút. Sau

đó rút ra một sợi chỉ buộc gói vải lại, cuối cùng treo ở sau tóc, rồi thuận tay cuốn lại buộc thành đuôi ngựa, giữ lấy. Sau đó có thời gian ngồi xuống lấy lại hơi, gã lại móc quả kim đan trong miệng.

nhưng vẫn không thể moi ra được. Đành phải ngồi tại chỗ chịu đựng, Gã tin tưởng cho dù hoắc lãng không cứu được mình, thì cũng sẽ thông báo cho lão thập ngũ nghỉ cách. Gã vẫn cảm thấy xấu hổ, nên lợi dụng thời gian dành rỗi này rút chỉ nối mấy miếng vải vụn lại thành hình tam giác buộc vào người để che đi nơi nhạy cảm.

Chương 1500: Đồ ăn (1)

Sao định kế điệu Hổ Ly Sơn đã thành công, đám người Giữ Khánh lên đường trở về địa điểm ẩn nấp? Để giữ hành tung bí ẩn, bọn hắn phải tránh tránh né né không dám bộc lộ, vì vậy tốc độ không nhanh. Trên đường đi, Giữ Khánh vẫn luôn lo lắng suy nghĩ, không biết mấy người A Lang Đại Cô có tập trung đầy đủ được người ở các địa điểm ẩn nấp hay không. Hướng Lan Huyên, có đủ thời gian, cự linh động cách như vậy xa, cho dù với tốc độ của Vân Côn, một chuyến đi về cũng mất không ít thời gian.

nhưng chúng ta cũng không thể kéo dài quá lâu, nếu chậm chạp không tìm được đầy đủ, chúng ta không thể cứ chờ đợi mãi. Điều bọn hắn lo lắng có phần dư thừa, sau khi về đến nơi ẩn nấp, đảo mắt nhìn thoáng qua, thấy mấy người diệp A-Lang đã trở về, hơi ước lượng số người, có lẽ đã tập trung đầy đủ. Dù vậy, Dữu Khánh

vẫn hỏi thăm, đã tập trung đầy đủ rồi chứ? Ai ngờ lại thấy mục ngạo thiết nôn nóng tiến đến, nói, còn thiếu lão thất.

Lão thất đã bị người của Vân Côn bắt đi rồi. Cái gì? Dữu Khánh thất thanh thốt lên. Hướng Lan huyên và Minh Tăng cùng trở về với Hắn cũng cảm thấy kinh ngạc. Hướng Lan huyên nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh, rồi hỏi, nơi này không có dấu hiệu từng đánh nhau, các người đều yên lành, Hắn làm sao lại bị bắt đi? Hắn lấy cớ ra ngoài đi dạo, không ngờ lại là đi thu thập linh thảo. Mục ngạo thiết hổ thạnh kể lại chuyện đã xảy ra, y cảm thấy việc không trông chừng nam trúc là trách.

Những của mình. Ha ha. Hướng lan huyền nghe kể thì bật cười, rõ ràng là cười vì tức giận. Lúc trước Nam béo mất tích, mọi người nghĩ hết mọi cách để tìm kiếm và chờ đợi, cuối cùng mới chờ được gã trở về, nhưng trong chấp mắt lại mất đi, còn là bị người của vân côn bắt. Tên mập này tại sao lại gây ra lắm chuyện như thế, nghĩ đến liền không kìm được cơn giận. Sắc mặt Dữu Khánh cũng trở nên âm chầm, hắn biết, chuyện đi tìm kiếm linh thảo gì gì đó đúng là phong cách của lão thắt.

Mấy người lắc đầu bất lực, Duy chỉ có văn khúc thì dường như có chút vui vẻ, ông ta có vẻ thích nhìn xem náo nhiệt, không ngại xảy ra chuyện lớn. Người khác có thể không quan tâm sự sống chết của Nam Trúc, nhưng mục ngạo thiết thì không thể không quan tâm, y chủ động hỏi Giữ Khánh, làm gì bây giờ. Giữ Khánh bực tức quá lên, còn có thể làm gì, chết rồi thì kéo về. Hướng Lan Huyên biết Hắn chỉ nói cho đỡ tức, nên tiếp lời, chỉ cần tìm được nơi Hắn bị giam, chắc hẳn vấn đề không lớn.

Với tình huống của Hắn, phía bên Vân Côn sẽ không vội vàng giết chết, hơn nữa Vân Côn không có mặt, Vân Côn chưa trở về, bên đó càng sẽ không dễ dàng làm bệnh. Chỉ sợ Hắn không chịu nổi, không thể ở lại nơi này nữa, ở lâu chút nào nguy hiểm thêm chừng nấy. Về vấn đề Nam Trúc có thể chịu đựng được hay không, Dữu Khánh hỗ trợ nói, có thể yên tâm về việc này, Nam Bel tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì, Hắn tuyệt đối sẽ không bán đứng chúng ta. Trong lòng thầm bổ sung một câu

ít nhất sẽ không bán đứng Hắn và lão cửa. Hướng Lan Huynh nghiêm túc cảnh cáo, ta không phải nghi ngờ sự cứng cỏi của Hắn, mà là chúng ta không thể mạo hiểm như vậy, có đôi khi, vấn đề không phải ở chỗ Hắn có muốn công khai hay không. Người phải biết rằng có rất nhiều chuyện không phụ thuộc vào ý chí con người, huống chi, thủ đoạn của tiên gia vượt quá sức tưởng tượng của chúng ta. Còn nữa, nếu phát hiện Nam Béo xuất hiện tại vùng này,

Phổ nhạc rất có thể sẽ chịu tập lượng lớn nhân mã đến vùng này để lục soát cẩn thận. Lập tức rời đi, liên hệ với bên kia để tìm Nam béo. Sau khi cướp người thị trực tiếp xông ra ngoài, bên kia tự nhiên là chỉ hoác lãng. Lần này quay về vốn là định chịu tập mọi người xông ra ngoài trong lúc Vân Côn vắng mặt, chỉ là bây giờ trong quá trình này có thêm một bước nữa là cứu ra Nam Trúc. Điều giữ Khánh đang cân nhắc là, liệu hoác lãng có thể thuận lợi tìm được Nam Trúc hay không?

Hướng Lan Huyên bắt chuyện với Văn Khúc, Minh Tăng và A Lang Đại Cô, ba người lập tức theo nàng ra khỏi hang động, Dữu Khánh thấy vậy liền đi theo. Sau khi ra khỏi hang, Hướng Lan Huyên nói với Văn Khúc và Diệp A Lang, Đại Hòa Thượng vẫn có cách mở tiên phủ để chúng ta đi ra ngoài. Văn Côn cũng đã bị chúng ta dùng kế điệu

hổ ly sơn dẫn rụ rời đi, đây là cơ hội để chúng ta thoát ra ngoài. Vấn đề hiện tại là Phổ Nhạ đang canh giữ lối ra, muốn đi ra ngoài thì phải vượt qua cửa. Ai Phổ Nhạ?

Ta tự thấy mình không phải là đối thủ của phổ nhạ, thậm chí còn không có sức lực chống đỡ. Cần phải có người chở giúp ta một tay, cùng nhau cầm chân phổ nhạ, để tạo cơ hội cho những người khác đi ra ngoài. Mấy người nhìn nhau, Diệp A-Lang là người đầu tiên thẳng thắn nói, ta thực sự muốn giúp, nhưng thực lực của ta kém phổ nhạ quá ra. Xong tới cũng không giúp được gì, thậm chí còn có thể trở thành gánh nặng cho các người. Minh Tăng cũng chấp tay nói, phổ nhạ đã biết khuyết điểm của Kim Cương hộ thể Đại Pháp.

Nếu đối đầu chính diện, tác dụng của bần tăng không khác gì diệp à lang. Van khúc ngước mắt nhìn chời, lầm bẩm nói, cần gì phải vòng vòng vo vo như vậy, chẳng phải là muốn ta xuất thủ sao. Rất rõ ràng, set về Tu Vi, ở đây, chỉ có ông ta và hướng Lan huyên là có thể đối đầu với Phổ Nhạ, những người khác sông tới đều là đi tìm chết. Nếu đã bị nhìn thấu, hướng Lan huyên cũng không vòng vo nữa, Van Lão còn có thể đánh với Phổ Nhạ một chận không? Nói đến việc này.

Văn khúc cuối nhìn hai tay của mình, không nhịn được cất tiếng thở dài, nếu như còn hai tay, ta chỉ cần một kiếm là có thể chém nó. Bất kể là kiếm quyết hay là phá thiên cương của ta, ta đều chưa tu luyện được đến cảnh giới không cần dựa vào đôi tay của mình. Trong trận chiến tại cử linh động, khi hai tay còn nguyên vẹn thì ta vẫn kém hơn cô ta, bây giờ không có hai tay, ta càng khó thể chống lại. Liên thủ với người để cầm chân cô ta không phải là không được.

Vấn đề là người và ta có thể cầm chân bao lâu. Hơn nữa, vì sao phải cầm chân cô ta chứ? Cổng vừa mở ra, trực tiếp lao ra ngoài là được. Cho dù cô ta có cùng đi theo ra ngoài thì thế nào. Chỉ cần vân cô không ra ngoài, mấy người đinh giáp thanh liên thủ với nhau, phổ nhã không đáng để lo ngại, nhất định sẽ chết. Hướng lan huyên, không dối gạt ngài, chia khóa mở ra tiên phủ chính là thứ ở trên tay mấy người đinh giáp thanh, không có cách nào khác.

vẫn phải cần bọn họ mở ra. Đại Hòa Thượng chỉ là có cách gửi tín hiệu để bọn họ mở cổng ra mà thôi, nhưng không có cách nào liên lạc cụ thể, và vấn đề là nằm ở đó. Không cần ta nói ngài Đại Khái cũng biết, mấy người đinh giáp thanh đều là người cực kỳ cẩn thận, một khi phát hiện thấy tình hình không thích hợp, bọn họ sẽ lập tức đóng kín cổng. Khi mở cửa, bọn họ nhất định sẽ cực kỳ cẩn thận, chỉ cần có chút xíu gì đó không ổn, bọn họ sẽ bỏ chạy.

về sau e rằng sẽ không bao giờ mở ra nữa. Cho nên, nhất định phải có người chờ sẵn ở lối ra, gần nhất có thể, khi cửa vừa mở ra, phải lao ngay ra ngoài. Đến lúc đó, cho dù cửa đóng lại cũng không vội, có thể nói chuyện với bọn họ, giải thích rõ ràng tình huống, bọn họ tự nhiên sẽ mở ra. Văn khúc suy nghĩ một chút, hỏi tiếp phải cầm chân Phổ Nhạ bao lâu? Mặt hướng lan huyên lộ vẻ cay đắng, đây cũng là một vấn đề.

sau khi nhận được tín hiệu mở cửa, không ai biết mấy người đinh giáp thanh có lập tức mở ra hay không. Cần phải cầm chân Phổ Nhạ bao lâu, trong lòng ta cũng không xác định. Văn khúc chầm ngâm nói, với tình trạng của người và ta hiện nay, đối mặt với Phổ Nhạ, càng kéo dài càng nguy hiểm, không bằng nghĩ cách dụ cô ta rời đi. Hướng Lan huyên, ta đúng là có cách dụ cô ta rời đi, ta chắc chắn

có thể lợi dụng được lê hoa. Nhưng làm như vậy mất rất nhiều thời gian.

chúng ta không thể chờ đợi, văn côn cũng sẽ không cho chúng ta có nhiều thời gian như vậy. Phương pháp trực tiếp nhất chính là chúng ta lộ mặt để rụ cô ta rời đi, nhưng trong lúc nhất thời lại có thể rụ phổ nhạ đi xa được bao nhiêu chứ. Trừ khi Đại Hòa thượng dùng Thiên Dực lệnh để hỗ trợ, nếu không, với tu vi của phổ nhạ, cô ta rất nhanh sẽ đuổi kịp chúng ta. Một khi dùng đến Thiên Dực lệnh mà vẫn không chạy thoát được cô ta, vậy thì dấu hiệu rụ rỗ sẽ quá rõ rằng, phổ nhạ cũng không ngốc.

Chỉ cần dùng đến Thiên Dực lệnh, có khả năng phổ nhạ sẽ không tiếp tục đuổi theo. Nếu phổ nhạ không rời xa lối vào, việc dụ dỗ sẽ không có bất kỳ ý nghĩa nào, động tính đánh nhau vừa xuất hiện tại lối ra, cô ta lập tức sẽ biết mình bị lừa, sẽ cấp tốc quay trở lại. Văn khúc sức khoát hỏi, người rốt cuộc định làm thế nào?

Chương 1501: Đồ ăn (2)

Kỳ thực cũng không có phức tạp như vậy. Hướng Lan huyên chỉ tới mấy người khác, bọn họ yên tĩnh ẩn nấp ở phụ cận, chỉ có ông và ta xong đến lối ra chiến đấu với Phổ Nhạ. Một khi cửa mở ra, ông và ta hành động tùy theo tình hình. Một người dốc toàn lực ỉm hộ cho người khác, giữa ông và ta cần phải có một người lao ngay ra ngoài, nhanh chóng nói rõ tình huống. Nếu cả hai người đều có thể thoát

ra ngoài thì càng tốt. Khi cửa lại mở ra, Đại Hòa thượng nhận được tín hiệu.

sẽ lập tức dùng Thiên Dực lệnh chờ những người khác lao ra ngoài. Với tốc độ của Thiên Dực lệnh, phổ nhạ chưa chắc đã ngăn cản được, nhiều nhất là đánh theo một đòn, đại hòa thượng dùng kim cương hộ thể đại Pháp chặn một đòn hẳn là không có vấn đề. Có lẽ khi cửa lại mở ra, phổ nhạ cũng sẽ chạy ra ngoài. Hoặc là, người đã ra ngoài trước quay trở lại quấn lấy cô ta cũng được. Nói chung, chỉ cần cửa mở ra đủ thời gian, người khác sẽ có cơ hội đi ra ngoài.

Ta còn tưởng rằng các người có cách nào tốt để đi ra ngoài, nói cả nửa ngày chỉ có vậy thôi sao. Văn khúc tắc lưỡi 2 tiếng, sau đó khẽ lắc đầu nói, Người đã đánh giá thấp Phổ Nhạ, ta từng giao thủ với cô ta, với thực lực của người và ta hiện nay, sẽ không cầm chân cô ta được quá lâu. Một khi một người đi ra ngoài, người còn lại không có chợ giúp sẽ không thoát được tay cô ta, tình cảnh người còn lại sẽ rất nguy hiểm. Và nếu cửa mãi không mở ra,

Rất có thể cả người và ta đều nằm xuống trong tay cô ta. Có lẽ cô ta không thể đồng thời bắt giữ hai người, nhưng bắt một người không phải là vấn đề. Nói cách khác, một trong hai người chúng ta sẽ có một người sẽ rơi vào tay cô ta. Làm như vậy quá nguy hiểm. Minh Tăng trước đó đã có trao đổi với hướng Lan Huyên, ông ta nói, nếu thật sự xuất hiện tình huống cổng vào chậm chạp không có mở ra. Các người chỉ cần phát ra cảnh báo, Bần Tăng sẽ dùng Thiên Dực lệnh tới tiếp ứng.

hướng lan huyên gật đầu, đây là biện pháp mà họ đã cân nhắc. Van Khúc nói, có một số chuyện chưa hẳn đã diễn ra theo kế hoạch mà chúng ta đã suy nghĩ, đặc biệt là trong lúc giao chiến, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Thực ra, chúng ta không cần phải mạo hiểm như vậy. Theo ta thấy, có thiên dực lệnh trong tay, Van Coln có muốn tìm được chúng ta cũng không phải dễ dàng, chuyện đi ra ngoài không cần nhất thời nóng lòng, cứ trốn thêm một năm, nửa năm cũng không sao cả.

Chưa chắc bọn chúng đã một mực canh giữ cửa vào, nếu có thời gian, chúng ta chưa hẳn là không thể chém giết vân Côn. Văn Lão nói có lý. Nếu là trước đây, có lẽ chúng ta có thể thương lượng vấn đề này, nhưng bây giờ. Hướng Lan Huyên nói đến đây thì quay sang nhìn Dữu Khánh. Vẻ lo lắng không hề biến mất trên khuôn mặt Dữu Khánh suốt từ lúc đứng lắng nghe. Văn Khúc liếc nhìn sang, lập tức hiểu được, hỏi, nam béo. Hướng Lan Huyên gật đầu.

Nếu không thừa dịp này để cứu Nam Béo ra, sau đó, Vân Côn trở về, Nam Béo rơi vào trong tay Vân Côn sẽ không biết kết quả như thế nào. Văn Khúc cười vui vẻ, tên mập đó toàn làm chuyện trời ơi đất hỡi, đôi tay này của ta cũng là bị hắn lừa gạt mà không còn nữa, cứ để Vân Côn giết chết hắn cho rồi. Mặc dù nói như vậy, nhưng ngay sau đó lại những bộ nói, dù sao Vân Côn không có ở đây, cha ra Nam Béo ở đâu thì lặng lẽ cứu người rồi bỏ chạy là được.

không cần phải đối đầu với Phổ Nhạ". Hương Lan Huyền vội nói, một khi xác định được vị trí chính xác và cứu Nam Bèo ra, nội gián của chúng ta tại bên phía văn Côn e rằng không vượt qua được cuộc điều tra, rất dễ dàng bại lộ, không dễ dàng để cài một nội gián thích hợp vào đó. Văn khúc, rất đơn giản, đưa nội gián đó đi cùng luôn đi.

Hương Lan Huyền tức thì lộ ra vảy kỳ quái, lời nói hơi có vảy khách tướng, văn lão, nhìn ngay không phải là người sợ phiền phức.

Tại sao lại sợ đánh nhau với Phổ Nhạ chứ? Nàng là muốn đi ra ngoài nhanh một chút, một là bên ngoài có người nàng quan tâm, hai là sợ đêm dài lắm mộng, chờ thêm một năm. Nửa năm gì đó, trong này có thể chờ, nhưng mấy người đinh giáp thanh cầm chỉ khóa có ở bên ngoài chờ một năm, nửa năm hay không. Hơn nữa, nàng cảm thấy có sự hỗ trợ của thiên dực lệnh, nếu có việc gì, vẫn có thể nắm chắc đi được ra ngoài. Văn khúc bình tĩnh nói, ta không phải sợ Phổ Nhạ.

mà không đáng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rơi vào trong tay Phổ Nhạ. Cô ta không sứng để giết ta. Món nợ hai cánh tay này, ta còn chưa có tính sổ với Vân Côn chứ, không đánh lại một trận với Vân Côn, ta không cam lòng. Sau khi đi ra ngoài, ai dám đảm bảo ta còn có thể tiến vào. Ta không còn hai tay, e rằng không can thiệp được việc giữ lại chỉ khóa hay là hủy đi. Hương Lan Huynh không nói nên lời, ngàn tính vàn tính, việc gì đều đã tính kỹ.

phí miệng lưỡi nửa ngày, lại không tính được việc văn khúc tạm thời không muốn đi ra ngoài. Mấy người bên cạnh cũng quay mặt nhìn nhau, suy chút nữa đã bật lời chửi bới, hóa ra là nguyên nhân này. Hướng Lan Huyên định nói thêm điều gì đó, nhưng Dữ Khánh đã cắt lời, trước tiên cứu Nam béo quan trọng hơn, những chuyện khác về sau nói tiếp. Kéo dài càng lâu, hắn sợ Nam chúc sẽ xảy ra chuyện. Hướng Lan Huyên đành phải thở dài, được rồi, cứu người trước. Vừa rước lời.

Trợt có một con con trùng bay vọ tới, hạ xuống trên vai dữ khánh, chính là đầu to. Dữ khánh lập tức nghi ngờ có thể có tin liên quan đến Nam Trúc, Hắn nhanh chóng đi lấy một chiếc lá cây để đầu to cảo ra chữ. Sau khi đọc được nội dung, quả nhiên đúng như dự đoán. Hắn nhanh chóng quay trở lại chỗ mấy người báo cho họ biết tình hình, đúng vậy, Nam béo quả thực đã bị bên kia bắt giam. May mà đám người bắt Nam béo không biết Hắn, đã được nội tuyến ổn định. Hiện tại

Hắn vẫn còn đang bị giao trong lao. Khó tránh khỏi phải chịu nỗi khổ tra tấn, nhưng tạm thời không nguy hiểm tính mạng. Chúng ta phải nhanh, lên! Hướng Lan Huynh lập tức yêu cầu hắn dặn dò hoặc lãng xác định vị trí cụ thể, chuẩn bị sẵn sàng liên lạc với bên này bất cứ lúc nào, sau đó lại nhanh chóng chịu tập mọi người cùng nhau xuất phát. Nơi đây vốn đã không thể ở lại lâu hơn nữa, cả nhóm nhanh chóng rời đi. Ô ô, ô ô! Bị lôi ra khỏi lồng giam!

Nam Trúc ồn ồn kêu gào, gã không biết những người này muốn đưa mình đi đâu, mảnh mãi rách cực khổ làm ra để cuốn dưới háng lại bị xé ra. Sau đó gã bị nhốt vào trong một cái lồng lớn quen thuộc, đây không phải lần đầu tiên gã bị nhốt trong chiếc lồng như thế này. Bên trong còn có mười mấy người cả nam lẫn nữ, đều bị lột trần như gã, bởi vì Nam Trúc đã hoàn toàn thay đổi vóc dáng, và không có mặc quần áo, nên những người này không nhận ra gã. Sau đó chiếc lồng lắc lư dao động.

khiến bọn họ đứng không vững, một cự nhân nhắc lồng lên sách bọn họ đem đi. Không phải đi đâu xa, trực tiếp sách bọn họ đến bờ biển, cự nhân bước vào trong biển, đè chiếc lồng xuống nước đung đưa ảo ảo liên tục để rửa sạch. Nam Trúc Ngập trong nước muốn ho khăn, muốn thở hát ra nhưng không được. Những người ở trong

lồng va chạm vào nhau, nhanh chóng trợn mắt hôn mê bất tỉnh. Một đám người trong lồng đều như thế. Lão thụ đứng ở trên bờ còn vung tay hết lên, rửa sạch chút.

Khi chiếc lồng được sách lại lên bờ, đám người bên trong đầu đã hôn mê, có người còn bị chảy máu, đã bị và chạm rách ra nã thịt. Từng cái máng đá cao hơn người rất nhiều được khiêng đến, bên trong chứa đầy các loại trái cây đã rửa sạch, đó đều là các loại trái cây dại tươi doi rói được hái từ trong rừng sâu núi thảm. Giới sự chỉ huy của lão thụ, từng người trong lồng bị lôi ra và nhét vào trong máng trái cây như một món đồ ăn, 5 cái máng đá lớn, một cái đặt 3 người.

15 người được chia ra như thế. Có người mới không hiểu, hỏi, cứ ăn sống như vậy sao? Lão Thụ cười ha ha nói, Phổ Nhạ đại nhân thích đồ tươi sống, trái cây nhất định phải hái tươi, người cũng phải ăn sống. Nói xong đến phất tay ra hiệu khiêng đi. Lão ta đạp sóng đi trước, đám người còn lại khiêng những mán đá to lớn đạp sóng đi theo sau. Đoàn người đi đến trước cột đá nơi cổng vào tiên phủ, dừng lại, Lão Thụ lên trên trước.

thông báo cho Phổ Nhạ đang ngồi trên đỉnh thạch trụ khổng lồ. Sau khi được thông báo, Phổ Nhạ cuối xuống nhìn, sau đó nhắc tay cách không chục một cái, liền có một cái máng đá lớn bay lên. Rơi vào trong tay cô ta thì chỉ như một cái chén nhỏ, cầm bát ngửa đầu, au au đổ vào trong miệng, nhai mấy cái rồi nuốt xuống. Ném bát nhỏ xuống, cô ta lại cách không chục một cái khác lên, lại ngửng đầu đổ hết vào trong miệng. Khóe miệng có nước đỏ chảy ra.

Không rõ đó là nước trái cây hay là máu, dù sao bộ dạng cô ta dường như đang rất hưởng thụ hương vị ngon lành. Hết bát này đến bát khác, khi đến máng đá có nam trúc thì đúng lúc nam trúc yếu ốt tỉnh lại, mở ra kẽ mắt, người chìm tròng. Đông trái cây chỉ còn cái đầu nhô lên, gã tận mắt chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp bị đưa vào trong miệng này, tại sao mình cứ bị người khác ăn thịt chứ? Có thể nói gã cực kỳ hoảng sợ.

Đôi mắt xương phù chỉ còn một khe hẹp vào lúc này vậy mà lại có thể mở to. Miệng dên dỉ ô ô, cô thể bị trôn trong đống trái cây không thể động đậy, gã như thế bị đổ vào trong miệng phổ nhã. Phổ

nhã nhai mấy miếng rồi nuốt xuống, ném chiếc bát đi, lại chục lên một máng đá cuối cùng đổ vào trong miệng, thưởng thức.

Chương 1502: Ăn rồi ư? (1)

Sắp rút đi rồi sao? Nhận được thông tin đầu to đem tới, hoắc lãng cất tiếng lẩm bẩm, trong lòng có chút không vui, trước đây đã nói rằng, khi chưa phân rõ được kết quả sẽ để gã cùng đi hai thuyền. Nhưng hiện tại, vì cứu Nam Trúc, rất có khả năng gã phải bọc lộ, cho nên, đã đến lúc gã phải xác định rõ mình đứng bên nào. Mấu chốt là, đám người thám hoa lang có thể thắng được phân côn không? Gã nghiêng về hướng tiếp tục cùng lúc đi trên hai thuyền, nhưng mà không được lựa chọn.

Gã chỉ có thể tuân theo, nếu không, Gã sẽ không còn chiếc thuyền nào cả. Gã thậm chí còn có ý nghĩ muốn giết chết Nam Trúc, tên Nam Bèo đó chết đi, tự nhiên không cần phải cứu nữa, Gã sẽ không cần phải bọc lộ. Gã quả thực có năng lực quyết đoán sát phạt như vậy, dù sao cũng là nhân vật từng chấp trưởng tĩnh viễn thuyền hành nhiều năm, chưa kể còn bí mật kinh doanh nghề sát thủ. Nhưng đối phương tự hồ đã đề phòng chuyện này, đưa ra lời cảnh cáo, nếu Nam Trúc chết.

Gã cũng đừng mong sống yên ổn. Hiện tại, điều gã cần làm là căn cứ vào lời dặn của đối phương, mang đầu to đi xác định vị trí chính xác của Nam Trúc, sau đó sẽ do đầu to dẫn đường. Dẫn người chạy thẳng đến đó cứu Nam Trúc, còn gã thì chờ ở chỗ Nam Trúc, khi bọn hắn cướp người thì sẽ cướp cả gã đem đi. Việc này xem như đơn

giản, gã thu thập đồ đạc một chút, mang theo tất cả những gì có thể cất giấu trên người, sau đó nhanh chóng ra khỏi động, đi về phía lồng giam.

Sau khi đến nơi giam giữ, ngoài vết máu và mảnh vụn y phục giải giác trên mặt đất, không còn thấy bóng dáng của nam trúc đâu cả. Gã chạy vào trong lồng giam, nhặt mảnh vải rách lên xem, có thể xác nhận, đây là quần áo của nam béo, chuyện gì xảy ra chứ. Gã cấp tốc chạy đi tìm thủ vệ để hỏi thăm tình hình, vừa lúc gặp được một tên thủ vệ đang đi tuần tra. Sau khi nghe hỏi, tên thủ vệ suy nghĩ một chút rồi nói, là tên mập mạp đó phải không? hoặc lãng vội gật đầu.

Đúng, chính là Hắn. Tên Thủ Vệ liền nói là Hắn à, cả một thân thịt mỡ, được lão thụ kén ăn nhìn chúng, đem đi làm bữa cho Phổ Nhạ đại nhân ăn rồi. Cái gì? Hoắc lãng cực kỳ hoảng sợ, túm lấy vạt áo đối phương, giải phóng khi thế bị kìm nén, ngươi nói lại đi. Nhân viên Thủ Vệ bị gã làm cho giật mình, nhưng vẫn đưa dơ tay đẩy gã ra, mong một tiếng đổ điên, rồi trực tiếp đi vòng qua gã. Là người cũ của cử linh, phủ.

Không ai muốn qua lại với người của Kha Mật, sợ làm cho Phổ Nhạ đại nhân không vui. Sau khi bình tĩnh lại, Hoắc lãng vẫn không dám tin, dù sao mấy tên này vốn không thân thiện với người của Kha Mật, chuyện lớn như vậy Gã không thể đưa ra phán đoán khi chưa xác nhận. Gã nhanh chóng tìm người hỏi thăm, rất nhanh liền tìm thấy lão xà. Mấy người lão xà đang tụ tập trong một hang đá vui vẻ uống rượu, Hoắc lãng đột nhiên xong vào đã phá vỡ bầu không khí họp mặt vui vẻ lõ. Không có gì khách khí.

Hoắc lãng mở miệng liền hỏi, tên mập đó đâu rồi? Thái độ này có chút tát vào mặt, lão xà nhứng mày, rầm, vỗ bàn đứng lên, họ hoác, nơi này không phải là nơi để ngươi dương oai. Hoắc lãng, ta hỏi lại lần nữa, tên mập đó đâu rồi? Lão xà, cái gì mà mập này mập kia? Ta không hiểu ngươi đang nói gì. Hoắc lãng, đừng có giả bộ hồ đồ với ta, lúc trước ta đã nói rồi, tên mập đó là tội phạm quan trọng.

cần phải giao cho Kha Mật đại nhân thẩm vấn. Người nói với ta Hắn là tội phạm quan trọng lúc nào. Lão xà Giang hai tay ra với vẻ mặt vô tội, quay sang hỏi đám đồng bạn, Hắn có nói với các người không? Không. Không có. Đang nằm mơ hả? Không hiểu Hắn đang nói gì. Một đám người ồn ào hùa theo, hoắc lãng trong nháy mắt liền hiểu ra, đám gia hỏa này đang rở chò không nhận nợ với gã. Vì để che giấu thân phận của Nam Trúc.

Gã quả thực không có tiết lộ chuyện Nam Trúc bị bắt với bất cứ ai, cho nên bây giờ Gã không có bất kỳ chứng cứ nào trong tay. Nghĩ đến việc mình sắp rời khỏi đây, Gã không còn e ngại nữa, chầm giọng nói, các người có biết tên mập đó là ai không hả? Hắn tên là Nam Trúc, là đồng bạn của mấy con cá lọt lưới trọng điểm kia. Hắn là người mà Thượng Tiên chỉ đích xanh muốn bắt. Các người có thể lừa gạt ta, cũng mong các người có thể lừa gạt được cả Thượng Tiên, nếu không…

sẽ không ai bảo vệ được các người, ngay cả là Phổ Nhạ đại nhân cũng sẽ không chịu nổi. Ta hỏi lại lần nữa, các người đưa tên mập đó đi đâu rồi? Những lời này vừa nói ra, sắc mặt đám người đang ồn ào lập tức biến đổi, vân côn thượng tiên tính cách hỉ nộ vô thường, là người cần có chứng cứ sao? Nếu có ai phạm lỗi, người nào mà

chẳng sợ? Tất cả bọn họ hoặc là lộ về sợ hãi, hoặc là nuốt khăn, lần này là thực sự sợ hãi.

Tranh chấp với khà mật quả thực có thể được phổ nhạy đại nhân che chờ, vì đó là vấn đề phai phái. Nhưng làm hỏng chuyện của Thượng Tiên, vậy thì nhất định sẽ rất thê thảm, quả thực không ai có thể bảo vệ được bọn họ. Quả táo cổ Co Giật, lão xa khó khăn nói, người đừng có rội nước bẩn lên người chúng ta. Lúc trước đúng là có bắt được một tên mập, chúng ta không biết hắn là ai, người cũng không có nói cho chúng ta. Hắn đã bị người chọn đồ ăn nhìn chúng.

đã trở thành đồ ăn cho Phổ Nhạ đại nhân. Không liên quan gì đến chúng ta. Đúng, chúng ta không biết gì cả. Đúng vậy, không liên quan gì với chúng ta. Một đám người, lại ồn ào phụ họa, nhưng giọng điệu không còn mạnh mẽ như trước, rõ ràng đã mất đi tự tin. Thật sự đã bị đưa cho Phổ Nhạ làm đồ ăn rồi ư. Hoắc lãng sợ hãi chỉ vào mũi đám người, muốn nói bọn họ hãy chờ xem đi. Sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.

Khần cấp chạy tới lối gia tiên phủ, hy vọng còn có thể ngăn cản Phổ Nhạ, để cô ta lưu tình. Gã biết rõ rằng việc này khó có thể là trùng hợp ngẫu nhiên, 8-9 phần 10 là do đám khốn đó giờ cho quỷ. Vừa mới chạy đến bờ biển, liên động phải đám người lão thụ vừa đi giao bữa ăn trở về, gã lập tức chặn bọn họ lại. khẩn trương hỏi, có phải các người đã bắt một tên béo đưa cho Phổ Nhạ đại nhân làm đồ ăn không?

Người có thể phụ trách chuyện ăn uống cho Phổ Nhạ đương nhiên là người có quan hệ thân cận với Phổ Nhạ, sẽ càng không muốn cho

người của Kha mật vẻ mặt hòa nhã, nhưng khi nghe câu hỏi này, lão ta ít nhiều có chút nghi hoặc, hỏi ngược lại, đúng là có một tên mập mạp. Có vấn đề gì sao? Hoắc lãng truy hỏi, hắn đâu rồi? Lão thụ chỉ chỉ tới mấy cái chén lớn khiêng lên bờ, cười ha ha nói, tất nhiên là đã tiến vào bụng của Phổ Nhạ đại nhân. Hoắc lãng kinh hãi hỏi, ngươi tận mắt chứng kiến.

Lão thụ gật đầu, nghi hoặc hỏi, tên đó có vấn đề gì ư? Hoắc lãng lảo đảo lùi lại một bước, ha ha cười nhạt, không biết là đang cười đối phương, hay là đang cười chính mình. Nam Trúc vậy mà đã bị ăn tươi nuốt sống rồi, nghĩ đến lời cảnh cáo đầu to đưa tới, gã có phần rộn tóc gái. Không được, việc này gã phải đích thân nói chuyện với mấy người thám hoa lang, dựa vào côn trùng để gửi tin là không thể giải thích rõ ràng. Mặc dù Nam Trúc đã chết,

nhưng gã cảm thấy mình nằm vùng ở bên này vẫn rất có giá trị đối với đám người thám hoa lang, không nên bỏ rơi gã dễ dàng mới đúng. Gã quay người bỏ đi. Sau khi tránh khỏi tai mắt, gã dận rò đầu to một fen rồi thả nó bay đi, sau đó lo lắng chờ đợi. Trong khi đó, đám người Dữu Khánh cũng đã lẻn đến gần đây. Để tạo điều kiện cho đầu to dễ dàng tìm kiếm, liên lạc với bọn hắn, vị trí được chọn là nơi lúc trước hắn cùng với hai người hướng lan huyên và Minh tăng ẩn ấp quan sát.

một nhóm người cùng đi theo tới, dự định sau khi giải cứu Nam Trúc, tất cả sẽ trực tiếp dùng Thiên Dực lệnh để bỏ chạy. Về việc song ra ngoài, bởi Văn Khúc không chịu hợp tác, một mình hướng lan huyên căn bản không thể đối đầu với phổ nhạ, nên chỉ có thể từ bỏ, tạm gác lại về sau sẽ nghĩ biện pháp khác.

Chương 1503: Ăn rồi ư? (2)

Đầu to vù vù lướt tới, hạ xuống bờ vai Dữu Khánh. Dữu Khánh lập tức bứt một chiếc cho đầu to. Nội dung hiện ra khiến mấy người chủ cột cảm thấy không hiểu ra sao, Hoắc lãng nói tình hình thay đổi, cần phải gặp mặt cho đổi trực tiếp với bên này. Biến cố bất thường này khiến mấy người có phần cảnh giác, nhưng chuyện cứu người quan trọng, bọn hắn không có thời gian để kéo dài, đành phải nói đầu to đi thông báo địa điểm gặp mặt cho Hoắc lãng.

địa điểm gặp mặt không phải ở đây mà ở trên ngọn núi phụ cận. Bọn hắn dù sao phải có chút phòng bị, đề phòng có gian trá, ngoại trừ mấy người chủ cột xa, những người còn lại đều ẩn nấp tại chỗ. Khoảng cách không xa, tin tức qua lại rất nhanh, không bao lâu, đầu to đã chuyển địa điểm gặp mặt tới cho hoắc lãng. Mấy người nấp tại nơi kín đáo âm thầm quan sát, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, mấy người mới xuất hiện gặp mặt gã. Vừa chạm mặt, dữ khánh lập tức hỏi.

có chuyện gì vậy? Rất khó để cung cấp được vị trí chính xác của Nam Trúc sao? Đã xảy ra chuyện, Nam Trúc đã bị Phổ Nhạ ăn thịt. Hoắc lãng không dám giấu giếm, biết rõ nói vòng vo vào lúc này sẽ khiến người ta phản cảm, lập tức sức khoát kể lại chuyện đã xảy ra. Làm sao có thể? Dữu Khánh đầy kinh ngạc, khó thể tin nổi, không thể tiếp nhận được kết quả này, sắc mặt trong nháy mắt liền trở nên tái nhợt.

Đây là đạo lý thường xuyên đi dọc bờ sông sẽ khó tránh được ướt xảy ư. Rọng nói và những hình ảnh của Nam Trúc lướt qua tầm trí hán. May mà mục ngạo thiết không cùng theo tới đây, nếu không, Y nhất định cũng không thể tiếp nhận tin tức này. Đã bị ăn thịt. Văn khúc cũng có chút khó thể tin nổi, lẩm bẩm, xem ra lần này hán thật sự bị ăn thịt rồi. Tên mập này tại sao lại cứ bị ăn thịt như vậy chứ? Có lẽ là vì làm ra quá nhiều chuyện thiếu đạo đức.

20:08

Hướng Lan huyên và Minh Tăng cũng nhìn nhau không nói nên lời, nghĩ như thế nào cũng không ngờ Nam trúc lại chết theo cách này. Không đúng! Dữu Khánh đột nhiên như giật mình tỉnh lại, nói to, Nam béo hẳn sẽ không chết. Mọi người đồng loạt quay nhìn Hắn, biết rõ bọn Hắn quan hệ thân thiết, cho rằng Hắn không thể tiếp nhận được thực tế đó. Trong mắt hướng Lan huyên toát Gianess đồng cảm, thở dài, thám hoa lang. Dữu Khánh nhắc tay ngăn cả nàng nói tiếp, Hắn nhìn chầm chầm và hoắc lãng hỏi.

Người tận mắt chứng kiến hắn bị ăn rồi hả? Hoắc lãng hơi giật mình, lắc đầu trả lời, không, nhưng chắc hắn không sai. Không sai cái giám. Dữu Khánh trực tiếp chửi ẩm lên, nghe lập tức nói với mọi người, Nam béo là người thế nào, đó là người từng làm nhục vân côn, phổ nhạ cũng biết Nam béo. Thử hỏi nếu phổ nhạ nhìn thấy Nam béo, cô ta làm sao có thể ăn thịt hắn, có muốn ăn cũng không thể nào ăn vào lúc này, ít nhất phải chờ sau khi hắn không còn giá trị gì nữa.

đúng không? Hoắc lãng mờ mịt. Người khác chầm ngầm suy nghĩ, có người khẽ gật đầu, nói chung biểu hiện đều tán đồng với những lời này. Hướng Lan Huyên lập tức hỏi Hoắc lãng, theo lời người nói,

liệu có phải bọn họ không ưa người của Kham Mật cho nên cố ý lừa người hay không? Hoắc lãng do dự nói, ta không biết, nhưng ta cảm thấy những kẻ đó không giống đang thông đồng với nhau để lừa gạt ta. Văn khúc đột nhiên lên tiếng, vậy thì chúng ta đi, xác nhận đi. Chúng ta.

Hướng Lan Huyên không hiểu, khi nói những lời này, đối phương nhìn chầm chầm vào nàng, vì sao lại là chúng ta, không phải là để cho hoác lãng đi xác nhận sao. Văn khúc, không phải người muốn thử xem chúng ta liên thủ với nhau thì có thể cầm chân phổ nhã bao lâu sao. Thừa dịp vân côn vắng mặt, chúng ta đi thử xem. Chúng ta xuất hiện, trực tiếp hỏi phổ nhã xem nam béo sống hay chết, cô ta chắc hẳn sẽ cho biết sự thật. Dữu Khánh nghe vậy rất vui mừng.

Hắn biết hiện tại Văn Khúc không muốn chơ chọc Phổ Nhạ, lúc trước đã công khai bày tỏ thái độ, lần này ông ta chịu đi. Hoàn toàn là vì cứu Nam Trúc, chỉ khi biết rõ tình hình thì mới có thể nghĩ cách cứu người, Hắn lập tức chắp tay nói, ta ơn tiền bối. Văn Khúc, không cần phải cảm tạ, ta nhận được lợi ích từ Nam béo, coi như là trả ơn tình. Ông ta quay đầu nhìn minh tăng, chỉ hai người chúng ta là chưa đủ, người phải chuẩn bị tinh thần nghe theo tín hiệu của chúng ta.

sẵn sàng dùng Thiên Dực lệnh gấp rút đến tiếp ứng. Kim cương hộ thể đại pháp của ngươi cũng có thể phát huy tác dụng tại thời khắc màu chốt. Aji Đà Phật Minh tự chắp tay kho m người, xem như đồng ý. Đi thôi. Văn khúc lên tiếng gọi, rồi bay đi trước, nói làm liền làm, không chút nào lề mề. Hướng Lan huyên lập tức bay theo. Dữu Khánh chắp tay đứng tiễn từ xa. Phía sau những rãi núi cao sừng sững là biển rộng sóng biếc với bãi cát dài.

hai cây cột đá khổng lồ giống như thủ vệ to lớn, và Phổ Nhạ ngồi xếp bằng bên trên là người thủ vệ thực sự. Trên trời có mây, phía dưới là biển, gió phần phật thổi qua, Phổ Nhạ nhắm mắt đả tọa ở giữa đột nhiên mở mắt ra. Nhìn thấy hai bên đột nhiên xuất hiện động tính đánh giết, một lượng lớn phi xí tứ cước xả đang bay lượng tuần tra bị rơi xuống. Có hai người từ hai bên đánh tới, không ai có thể ngăn cản, chẳng mấy chốc ho đã song song lơ lửng đối diện với cô ta.

Đó chính là văn khúc và hướng lan huyên. Đám nhân viên bài lượn tuần tra xung quanh rõ ràng đã bị kinh sợ, mặc dù vây quanh nơi này nhưng không kể nào dám tới gần. Bên trong căn nhà gỗ phía trên một cây cột đá khổng lồ khác, động tính đánh nhau đã kinh động đến lây hoa, bà ta chỉ thoáng thò đầu nhìn qua liền sợ hãi vội vàng rút vào trong nhà. Bà ta biết mình không thể ngăn cản. Hướng lan huyên liếc mắt nhìn thấy liền cách không tung một trường, ầm, nhà gỗ ở phía xa vỡ tan.

Lê Hoa phun máu bay ra, kinh hoảng nhào vào ẩn nấp trong biển. Phổ Nhã không đi cứu Lê Hoa mà nhìn chầm chầm văn khúc, cô ta đã có nghe nói, người này suy t chút nữa chém giết Vân Côn Thượng Tiên. Mặc dù Vân Côn nói rằng người này đã không còn đáng lo ngại và thấy đối phương không còn hai tay, nhưng cô ta vẫn không tránh khỏi cảm thấy thấp thỏng bất an. Thử hỏi không có chút tự tin, làm sao dám chủ động chạy đến đây đối mặt. Thua người không thua khi thế, cô ta chậm rãi đứng lên.

Nhìn xuống hai người, quá to, thật can đảm, dám đến đây chịu chết. Hai người lơ lửng trong không chung lại bay cao lên, sau khi đôi mắt đã ngang nhau, hướng Lan huyền cũng thì pháp hết to, nam béo đâu, rao ra đây. Phổ Nhạ bị câu hỏi này làm cho sừng sốt, cô ta hỏi

ngược lại, nam chúc. Hướng Lan Huyên và Văn Khúc nghiêng đầu nhìn nhau, đều nhận ra được sự không ổn từ trong câu hỏi của đối phương, người ta không cần phải diễn xuất như vậy với bọn họ. Nếu là như thế…

Hướng Lan Huyên dức khoát hỏi thẳng, người không biết thủ hạ của người đã bắt được nam béo ư? Phổ nhạc ngạc nhiên, thủ hạ của mình bắt được nam béo, tại sao lại không có ai báo cáo cho mình? Cô ta đảo mắt sang hai bên nhìn đám người điều khiển phi xí tư cước xà, lập tức có người hiểu ý không chế phi xí tư cước xà bay đi, đã đi tìm hiểu thông tin. Hai người văn, Hướng tự nhiên cũng chú ý thấy, tình huống này cũng khiến hai người cảm thấy không ổn cho số phận của nam chúc.

Hướng Lan huyên lại hỏi thăm giò, thù hạ của người đưa nam béo cho người làm đồ ăn. Người không biết sao? Nghe câu hỏi này, sắc mặt Phổ Nhạ lập tức biến đổi, cô ta nhớ tới món ăn kết hợp chay mặn vừa mới ăn cách đây không lâu. Cô ta vô thức nhất tay ôm lấy bụng mình, mình đã ăn nam béo rồi ư? Nếu thật sự là như thế, sau này làm sao giải thích được với Thượng Tiên? Hai người văn, hướng cũng biến đổi sắc mặt, Đại Khái đã nhận ra được.

Phổ Nhạ tự hồ hoàn toàn không biết tình hình. Nhưng ngay sau đó lại cảm thấy không đúng, cảm thấy Phổ Nhạ giống như đang diễn kịch, bởi vì sắc mặt Phổ Nhạ trở nên cực kỳ khó coi. Môi tráng bệch, 5 ngón tay xét chặt bụng, tiếp đó tròng mắt đột nhiên chìm vào trong viên mắt, thân thể khổng lồ đột nhiên khô quá.

Chương 1504: Sống một mình (1)

Phổ Nhạ muốn dơ tay lên cầu cứu, nhưng hay cả một tiếng kêu cũng chưa kịp cất lên thì thân thể đã nghiêng ngã đổ xuống, rơi thẳng xuống biển. Điều kinh khủng nhất chính là, mặt ngoài thân thể cô ta nứt vỡ ra, giống như cây cối đâm trồi nảy lọc, vô số cảnh cây luôn lách chui ra khỏi cơ thể. Điêng cuồng uốn eo lớn lên, tốc độ phát triển của nó bộc lộ ra sinh cơ bừng bừng, mạnh mẽ dị thường, không chỉ có hai người văn, hướng kinh ngạc sửng sốt.

Đám người của vân côn đang lượn lờ xung quanh cũng cực kỳ sợ hãi, không có bất cứ kẻ nào từng nhìn thấy loài thực vật nào có tốc độ phát triển đáng sợ như vậy. Trong khi thân thể cô ta rơi xuống, nó vẫn đen cuồng phát triển lớn lên, giống như một con khổng tước xoay. Và cũng giống một con nhím sù gai ra ngoài, cành nhánh mọc ra rất nhanh liền che phủ toàn bộ cơ thể phủ nhạ. Sau khi ầm ầm rơi vào trong biển, các loại cành cây dường như phát triển càng nhanh hơn.

Từng cây đại thụ ở trong biển nhanh chóng mạnh mẽ lớn lên, có cây trực tiếp phát triển thành đại thụ trai trời. Có cây dây leo vươn dài rất nhanh leo lên theo đại thụ, chẳng bao lâu tất cả đều nở hoa kết trái với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, sau đó trái cây bát đầu chín. Đủ, loại đủ kiểu canh lá, đủ loại đủ kiểu cây cối, treo đầy liễu đủ loại đủ kiểu trái cây. Sau khi chúng ngừng phát triển,

ở giữa hai cây cột đá khổng lồ giống như đột nhiên xuất hiện một hòn đảo xanh um tươi tốt. Cô ta chết rồi ư? Văn khúc chậm rãi quay

đầu hỏi Hướng Lan Huyên. Trên thực tế, ông ta biết rõ, cơ thể trong nháy mắt liền xuất hiện đầy lỗ thủng như vậy thì làm sao còn có thể sống được. Chỉ là, ông ta chưa bao giờ chứng kiến kiểu chết như thế này, mở rộng tâm mắt đâu chưa thấy chứ thực sự đã có phần hoảng sợ. Hướng Lan Huyên cũng không biết nên trả lời như thế nào, theo lý thuyết.

với tu vi cường đại của phổ nhạ, chỉ bị cây cối bình thường mọc trên cơ thể. Cô ta rất dễ dàng có thể áp chế hoặc loại bỏ, làm sao có thể gây sát thương chí mạng cho cô ta, điều này chỉ có một khả năng. Lực lượng sinh trưởng đó quá mức cuồng bạo và kinh khủng, đáng sợ đến mức phổ nhạ không kịp áp chế hoặc là không thể áp chế được. Đối với mọi người mà nói, tất cả những gì diễn ra trước mắt giống như một giấc mộng, chỉ sợ ngay cả trong mộng cũng không dám nghĩ đến cảnh tượng như vậy, nó xảy ra quá nhanh.

quá đột ngột. Xem ra đúng là đã ăn thịt nam béo rồi, trước đó là a bồng, nam béo thật đủ mập a, kẻ nào ăn kẻ đó chết. Văn Khúc nhìn đảo cây đại thụ phía dưới, lẩm bẩm nói như đang nói mớ. Tình trạng nao loạn đột nhiên xuất hiện ở xung quanh khiến hai người giật mình tỉnh lại, đảo mắt nhìn quanh, nhìn thấy đám người của Văn Côn trong nháy mắt liền tán loạn như chim uông. Phổ Nhạ vừa chết đi, tất cả bọn họ đều hoảng sợ tan tác bỏ chạy, biết rõ mình không địch lại.

Hơn nữa không biết Phổ Nhạ bị chết với trạng thái kinh khủng như vậy có phải do hai người này làm hay không, dù sao, Phổ Nhạ rõ ràng đã chết sau khi hai người này tìm tới, chạy trốn mới là quan trọng. Lê Hoa nhô đầu lên khỏi mặt nước nhìn thấy như vậy thì càng sợ hãi hơn, bà ta vội vàng lặn xuống nước trốn đi. Trên mặt nước chỉ còn lại một số hải quái không biết trời cao đất rộng vẫn đang lộ

sống lưng bơi lội tuần tra, luôn lách qua giữa đống cây cối xanh um tươi tốt đột nhiên xuất hiện.

Nhìn thấy xung quanh đột nhiên chống chảy không một bóng người, Văn Khúc nhắc nhở cơ hội để các người rời khỏi đã tới rồi, nhanh đi nói Đại Hòa Thượng liên hệ với bên ngoài đi. Trong lúc còn đang kinh hãi, hướng lan huyền đột nhiên tỉnh ngộ, khẩn cấp bay đi. Với tốc độ của Nàng, rất nhanh liền trở lại chỗ đám người Giữ Khánh. Nàng kể lại tình hình đã diễn ra, sắc mặt Giữ Khánh và mục ngạo thiết lập tức thay đổi, những người khác không biết chuyện. Nhưng Hắn thì lập tức nhận ra.

Phổ Nhạ Hẳn đã chết bởi chiếc khác hồ lô kia, Nam Trúc thật sự đã bị ăn thịt rồi. Nhanh, nhanh đưa ta đến đó. Dữu Khánh vội vàng hét lên với hướng Lan Huyên. Thầy Hắn vô cùng gấp gáp, hướng Lan Huyên lập tức chục lấy Hắn bay đi. Từ miệng Dữu Khánh, mục ngạo thiết biết tin Nam Trúc gặp nguy hiểm, Y cũng vô cùng lo. Lắng, vội vàng cầu xin Minh Tăng. Không cần Y phải nói, Minh Tăng khẩn cấp kêu gọi mọi người tập trung lại, rồi dùng thiên giật lệnh cuốn lấy mang đi.

Trên đường đi, Hướng Lan Huyên cũng từ Giữ Khánh hỏi ra được chuyện Phổ Nhã chết là như thế nào. Nàng có biết về địa nguyên tiên lộ, nhưng không ngờ được chiếc hắc hổ lô mà Nam béo đeo bên eo lang thang khắp nơi đó cũng có uy lực lớn như vậy. Nàng có cảm giác trên người tên mập đó toàn là kỳ bảo. Nàng cũng biết vì sao Giữ Khánh lại vụy vã đến đó, bởi vì Giữ Khánh nhờ Nàng tìm kiếm trong bụng Phổ Nhã thử xem, Hắn nói rằng có lẽ Nam Trúc còn sống. Đã bị ăn thịt vào trong bụng.

Làm sao có thể còn sống, nhưng nàng cũng có thể hiểu được tâm tình của Hán. Cho dù chỉ còn có một phần vạn cơ hội, Hán cũng phải thử xem, ít nhất là sống phải thấy người, chết phải thấy sát mới có thể xem như kết thúc. Vừa đến hiện trường, nàng liên giao Dữu Khánh cho Văn Khúc, còn nàng thì bay xuống nước, chui vào giữa đám cây xanh um tươi tốt để tìm kiếm. Văn Khúc cũng mang theo Dữu Khánh hạ thấp độ cao, hạ xuống gần ngang với mấy cây đại thụ kia, chẳng bao lâu.

Một con quàng điểu bay vọt đến bên cạnh hai người, Minh Tăng đã mang mọi người đến nơi. Mặt nước thỉnh thoảng bắn lên tung tuế, đó là các loại trái cây chín rục rơi xuống, đủ loại trái cây rơi xuống dưới tán cây xanh um tươi tốt trông rất đẹp mắt, mọi người ngẩn ngơ nhìn cảnh này. Ẩm ẩm, đám cây xanh um tươi tốt như hòn đảo đột nhiên dung động dữ dội, hướng lan huyền kéo một thứ khổng lồ bay lên không trung. Hình như là một khối dễ cây khổng lồ, bay về phía đỉnh thạch trụ khổng lồ, hạ xuống trên nó.

Văn Khúc và Minh Tăng cũng mang mọi người đuổi theo. Khi đáp xuống đỉnh cột đá, bọn hắn quả nhiên nhìn thấy đó là một đống dễ cây. Hướng Lan Huyên đang thi pháp bóc ra từng chút dễ cây, quay sang giải thích với Dữu Khánh, ta đem hết tất cả mọi thứ trong dạ dày phổ nhạ ra đây. Dữu Khánh và Mục Ngạo thiết lập tức vọt đến, hỗ trợ kéo những dễ cây đó ra, nhưng vì hoàn toàn không còn tu vi, hai người không kéo ra được chiếc dễ nào, chúng quá cứng cỏi. Văn Khúc và Minh Tăng biết chuyện.

Lập tức thi pháp hỗ trợ. Hướng Lan Huyên Tức Thì nhắc nhờ, cẩn thận một chút, ta phát hiện một số thi thể bị dễ cây hút thành xương mục, vừa đụng tới liền đứt, nên mới đem hết đầu trong bụng phổ nhã ra ngoài. Không cần phải nói hết, người biết chuyện tự

nhiên liền hiểu, xem như là muốn giúp cho Nam Trúc được nguyên vẹn thi thể. Hóa ra là tìm di hài, mấy người dành dỗi hiểu ra lập tức bắt tay hỗ trợ. Như Hướng Lan Huyên đã nói, mọi người nhanh chóng tìm thấy những mảnh thi thể giải giác.

Nói chung, không có thi thể nào hoàn chỉnh, quả thực chỉ cần hơi dùng sức một chút là sẽ vỡ tan. Dũ khánh và mục ngạo thiết thấy vậy, trong lòng lạnh đi, hai người hô hấp gấp gáp và hỗn loạn. Với tình hình trước mắt, hai sư huynh để biết rất rõ, lão thất không còn khả năng sống sót. Càng khiến cho hai người đau lòng, là, bọn hắn có muốn phân biệt được đâu là thi thể của Nam Trúc cũng khó, tại sao ngay cả một bộ quần áo để có thể nhận dạng cũng không có chứ?

Chương 1505: Sống một mình (2)

Một nhóm tu sĩ cùng nhau động thủ đương nhiên sẽ rất nhanh, chỉ chốc lá sau đã dọn dẹp đến khu vực lõi, nơi dễ cây dày đặc nhất. Sau khi thi pháp bóc ra một chút, một người của Tam Tiên bảo kêu lên kinh ngạc, có người, có người, nơi này có người. Tiếng kêu ngạc nhiên đó giống như là đã phát hiện ra điều gì đó rất phi thường. Mọi người nhanh chóng áp sát tới, văn khúc nhìn thoáng qua, kinh ngạc hết to, là mập mạp, là nam béo.

Nhưng Dữu Khánh và mục ngạo thiết nỗ lực nhón cao đầu ngón chân cũng không nhìn thấy được, bọn hắn rất xốt ruột, muốn nhìn rõ nhưng không dám nhìn, làm sao có thể nhận ra đó là lão thắt, còn sống hay sao? Hai người vừa lo lắng bất an vừa nuôi hy vọng.

Hướng lan huyên ở trong đám người đột nhiên A một tiếng, quay đầu nhảy ra khỏi đám người, vẻ mặt mất tự nhiên, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó không nên nhìn thấy.

một người phủ áo ca sa được ôm ra ngoài đặt xuống. Mọi người thoáng nhìn liền nhận ra đó là Nam Trúc, cho dù mặt mũi vẫn còn bầm tím và xưng phù đến mức hoàn toàn thay đổi. Nhưng mọi người đã có mục tiêu cụ thể, thân hình mập mạp này không khó để đoán ra là ai. Nhường đường, nhường đường. Dữu Khánh và mục ngạo thiết nhanh chóng tách mọi người ra, chen vào, sau khi nhận ra đó đúng là Nam Trúc. Mỗi người đưa tay tới kiểm tra, phát hiện Nam Trúc hoàn toàn không có mạch đập.

Hai người tức thì lại thấy ngụi lạnh trong lòng. Đang ngồi sủng kiểm tra, Minh tăng trợt nhíu mày, bất ngờ nói ra, tim mạch còn có một tia sinh cơ, vẫn còn sống. Làm sao có thể? Mọi người kinh ngạc. Minh tăng lại điểm một ngón tay lên vị trí tim Nam Trúc, đầu ngón tay hơi phát ánh sáng của ông ta gõ nhịp nhàng lên đó. Dữu Khánh đang rất quan tâm, đột nhiên phát hiện ra thân thể Nam Trúc hình như thấp đi rất nhiều, hán chậm dãi mở áo cà sa che ở phần dưới.

Anh mắt chờ dung động kịch liệt, hắn nhìn thấy vị trí bắp đùi Nam Trúc đầm đìa máu thịt, không biết do nguyên nhân gì, một đôi chân gần như đã bị mất hết. Tràng mấy chốc, trong miệng mũi Nam Trúc có dòng nước da, gã cất lên tiếng giêng rất nhỏ. Thật sự còn sống. Những người khác đều đã biến thành thi thể, chỉ có Nam Trúc tiên sinh vẫn còn sống. Xen ra hắn đúng là phúc lớn mạng lớn. Người biết cái gì, đây gọi là bản lĩnh.

Lời bàn tán của mấy người này cũng nhắc nhở những người khác, đúng vậy, điều này rất kỳ lạ, vì sao những người khác đều chết, đều bị dễ cây hút thành xương mục, chỉ mình Nam Trúc còn sống. Dữu Khánh cũng đang âm thầm suy nghĩ về việc này, chẳng lẽ là ảnh hưởng của địa tuyền vẫn còn. Mục ngạo thiết đang sờ mặt Nam Trúc, với vẻ mặt đầy lo lắng, trợt nhận ra có điểm không đúng, y banh miệng Nam Trúc ra, kinh ngạc nói, trong miệng lão thất có thứ gì đó. Mọi người lập tức nhìn chăm chú vào đó.

Mục ngạo thiết thò ngón tay vào trong móc mấy lần nhưng móc ra không được. Minh tăng thuận tay giúp đỡ, trực tiếp thi pháp đẩy một quả kim trứng ra khỏi miệng Nam Trúc. Dữu Khánh và mục ngạo thiết đương nhiên rất quen thuộc với món bảo vật này. Khi nhìn thấy vật này, hai sư huynh để quả thực có chút giờ khóc giờ cười. Thật sự không biết phải nói gì với tên Nam béo này, lúc đó đã rơi vào tình cảnh như vậy mà vẫn còn nhớ đến bảo bối, trên người không còn chỗ nào để cất, gá lại có thể nhét vào trong miệng.

hai người thật sự đã phục vị sư huynh mập mạp này. Khi cầm lấy quả kim trứng trong tay Minh Tăng, dữ khánh đột nhiên lại ngẩn người, ánh mắt nhìn quả kim trứng rồi quay nhìn Nam Trúc, sau đó lại nhìn những thi thể giải giác xung quanh. Trong nhái mắt liền hiểu được vì sao những người khác đều bị dễ cây hút khô, chỉ còn một mình Nam Trúc có thể sống sót, e rằng thói quen yêu bảo vật như mạng của lão thất đã cứu sống gã lần này. Hán giữ việc này trong lòng, sẽ không dễ dàng nói ra cho người ngoài.

Hắn im lặng cất quả kim châu này đi. Cụ khụ Nam Trúc đột nhiên phát ra một trận ho khăn dữ rội, yêu ớt mở mắt ra, nhìn thấy những khuôn mặt ở trước mắt, miệng ồm ồm không rõ, làm sao chết đi rồi còn nhìn thấy những gương mặt quen thuộc, đau quá, chết rồi vẫn

đau quá. Gã rên dỉ đau đớn. Minh tăng đứng lên giao chuyện còn lại cho mục ngạo thiết. Mục ngạo thiết lấy lọ mật ong nhỏ ra cho Nam Trúc ăn. Văn khúc nhìn chầm chầm Nam Trúc, khẽ lắc đầu.

nở nụ cười hiểu biết, ông ta thực sự đã phục với việc tính mạng mập này quá lớn. Không biết có phải hay không người sao ta vậy, nói chung, đôi chân tên mập này cũng không được yên lành. Ánh mắt ông ta dừng lại trên người Minh Tăng, Đại Hòa Thượng, các người muốn ra ngoài thì sớm làm đi, nhanh chóng liên hệ với bên ngoài đi, muộn e rằng sẽ không ra được. Minh Tăng hơi gật đầu, lấy chiếc lọ sắt kia ra, cầm trong tay, thi pháp nhẹ nhàng nắm chặt.

Hương Lan huyên nhận ra được ý khác từ cụm từ các người, nghi hoặc hỏi, văn lão, người không đi ra ngoài ưu. Văn khúc cười bình thản, đối với ta, bên ngoài không có gì thú vị, nơi đây ít nhất còn có vân côn, ta phải đánh với hắn một trận. Các người đi đi, ta không ra với các người đâu. Ông ta không giữ thái độ lúc trước nữa, bởi vì Phổ Nhạ đã chết, sau khi những người này rời khỏi đây, ông ta có thể nhanh chóng thoát thân, không cần lo lắng bị Phổ Nhạ dây dưa quấn lấy.

Mọi người lần lượt quay lại nhìn ông ta, vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc, có tay cũng không thể thắng, không còn tay làm sao đánh. Hướng lan huyên chầm giọng nói, nếu lần này ông không đi ra, về sau có khả năng không bao giờ ra được nữa. Mặc dù đã mất hai tay, văn khúc vẫn cười bình thản, người đã suy nghĩ nhiều, một thế giới rộng lớn như, vậy, làm sao có thể không có lối ra? Chỉ là tâm trí chúng ta bị che đậy nên không tìm được mà thôi.

Không phải là chỉ có con đường thông tới bên ngoài đó mới được gọi là lối ra. Biển xanh chập trùng, vẫn một hòn đảo cô độc, trong đình ngắm biển bên cạnh Tây Lan Tiểu Trúc, Lạc Vân Phinh ăn mặc nam trang chắp tay sau lưng, đứng tựa lan ca nhìn chằm chằm lối vào tiên phủ. Lúc này là ca trực của bà ta, trung nhược thần với một bộ bạch y thứ tha đứng bồi sư phụ, có lẽ là thấy sư phụ ở một mình buồn chán, nên đi theo trò chuyện. Sau một lúc nói chuyện phiếm, nàng quan tâm hỏi, sư phụ,

mấy người mông tiên sinh còn có thể ra ngoài không? Làm vân phinh mặt không biểu cảm, nhạt nhạt liếc nhìn đệ tử, trong lòng biết rõ, đồ đệ này của mình chưa hẳn đã quan tâm đến mông phá. Đi một chặng đường dài từ rất xa tới đây cũng chưa chắc là vì mình, chẳng qua là tâm tư nữ nhi, tình cảm dây dưa phức tạp. Bà ta cũng không có vạch trần, nói, ai biết được. Trong mắt trung nhược thần lóe lên một tia lo lắng, trợt có tiếng bước chân vang lên.

Nàng và sư phụ cùng quay đầu lại nhìn. Hai người nhìn thấy Văn Nhược Vị mặc váy màu vàng, không biết lấy đâu ra một chiếc xào dài, đang vác trên vai, cánh tay ôm một cuộn dây thường, hùng rũng hiền ngang đi tới. Hai thầy chò rất khó hiểu nhìn cô ta, không biết nhà đầu này lại đang làm chò, dù sao cô ta không giống một nữ nhân bình thường. Thường xuyên làm ra một số chuyện không hiểu nổi, đôi khi khiến người ta thật sự không biết trong đầu cô ta nghĩ cái gì.

Văn Nhực Vĩ vác cây xào đi vào trong đình, hết 3 trái lại đụng phải, rồi cũng nhận ra vác cây xào dài vào trong đình không tiện, liền lui lại đi ra ngoài, đồng thời cười hì hì nói, xư phụ khổ cực. Cô ta ra khỏi đình, nhìn trái nhìn phải, rồi đi vòng đến bên khuất nắng của đình, đứng ở nơi dâm mát, vẻ mặt vui vẻ. Chậm dãi dựng thẳng cây

xào lên, hất cuộn dây thường trên khỉu tay, một đầu sợi dây được cột vào một đầu cây xào dài.

Ánh mắt của hai người trong đình rơi vào chiếc móc sắt lớn buộc ở đầu kia của sợi dây, chiếc móc câu này nhìn quen quen, sau một lúc ngẫm nghĩ, họ mới nhớ ra. Trên tường viện có treo một cái cân đòn, cái móc này hẳn là cái móc treo đồ để cân của cái cân đó, bây giờ đã bị nhà đầu này tháo ra sử dụng cho mục đích khác. Vấn đề là trên móc còn móc theo một quả dưa hấu, là loại mà các nàng đã trước đó. Làng Phân Phinh cuối cùng không nhịn được, hỏi, con đang làm cái gì vậy?

Chương 1506: Có thể ngâm lần nữa hay không

Văn Nhược Vị tung sợi dây ra, cười vui vẻ để lộ hai lúng đồng tiền sinh sắn, câu cá nha, con chưa bao giờ được câu cá, hôm nay phải để cho mọi người nhìn thấy cái gì gọi là thiên phú. Là Vân Phinh nhớ mày, khóe mắt có chút ruôn dậy, rốt cuộc đã hiểu được cái gì gọi là rảnh rỗi đến phát trán. Bà ta nhìn bộ cần câu to lớn, đặc biệt là sợi dây thường to đùng kia, nhạt nhạt hỏi, con xác định, mình đang câu cá chứ không phải chói cá chứ.

Ánh mắt nhìn đồ đệ của bà ta rõ ràng như đang nhìn một người bị thiểu năng trí tuệ. Trung Nhược Thần nhắc tay lên ôm chán. Văn Nhược Vị biểu môi nói, Sư phụ, người lại kinh thường con rồi, on. Vừa nói đến đây, chờ thấy bên cạnh có bóng người lướt đến, quay đầu nhìn lại, Lý Đông Tân với phong thái ấn tượng hạ xuống trước

mặt cô ta. Lúc này, ca trực của Lạc Vân Phinh cũng đã tới thời gian kết thúc, Lý Đông Tân đến đây thay ca. Nhìn thấy mấy thứ trong tay Văn Nhược Vị.

Y thoáng sửng sốt một chút, mặc dù kiến thức rộng rãi nhưng Y vẫn không hiểu ra sao, không nhịn được hỏi, người đang làm gì vậy. Hư! Van nhộc vị khinh thường quay đầu, không để ý tới. Cô ta cũng là người có lập trường, đối với người mà sư phụ không thích, cô ta tự nhiên cũng không khách khí. Cô ta cầm móc, vùng tay ra, cái móc và quả dưa vù vù đồng thời bay ra xa, rơi xuống biển rộng sóng biếc, chậm rãi chìm xuống.

Anh mắt mọi người lại chậm rãi chuyển từ Lý Đông Tân sang Văn Nhược Vị, phát hiện thấy nữ nhân này cầm xào bằng cả hai tay, tinh thần phấn chấn chuẩn bị sẵn sàng giật cần câu về. Lý Đông Tân đại khái đã nhận ra cô ta đang làm gì, y khẽ lắc đầu. Là vân phinh thì xoay người rời đi, người thay ca đã đến, còn ở lại đây làm gì, hú húng chi, bà ta cũng không muốn ở chung một chỗ với nam nhân này. Trung Nhược Thần nhanh chóng đuổi theo. Đi ra khỏi đình.

Nhìn thấy một đồ đệ khác vẫn còn đang coi chừng sợi dây thường, lạc phân phinh tức thỉ mắng to, con còn gây ra đó làm gì. Văn Nhược Vị quay đầu lại nhìn sư phụ rồi lại nhìn Lý Đông Tân, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cô ta lập tức ừm một tiếng, nói, ở đây không dễ câu, ta tìm nơi khác để câu vậy. Đúng lúc cô ta vừa định nhắc xào lên, thu dây câu lại thì sợi dây thường đột nhiên bị kéo xuống, à! Tây bị kéo cam, Văn Nhược Vị lập tức mở to hai mắt.

Khẩn cấp nhức tay vùng xào ra sau, nhưng sợi dây quá dài. Vì vậy cô ta rút dần thân xào, túm lấy sợi dây thường, thả xào xuống nhanh chóng thu dây. Lý Đông Tân không hiểu, đã là như thế, còn cần xào làm gì? Chẳng mấy chốc, một con cá lớn nặng ít nhất mấy chục ký nhảy lên khỏi mặt biển, sau khi rơi xuống nó bắt đầu bơi loạn loanh quanh. Văn nhược vị hương phấn túm lấy sợi dây ngang qua ngang lại như một con cua, miệng con phối thêm âm thanh a a a.

Bất kể là Lạc Vân Phinh hay là Lý Đông Tân, lúc này đều sững sờ ở đó, vậy mà thực sự câu được ư. Ba người đều ngây người tại chỗ nhìn Văn Nhược Vị bắt cá. Chốc lát sau, một con cá to mập được Văn Nhược Vị kéo lên bờ, liên tục rãi đành đạch. Cô ta nhắc chân đạp lên, đè nó lại, hưng phấn hỏi mấy người, thế nào? Thế nào? Đây là lần đầu tiên ta câu cá đó nha. Sư phụ, sư phụ thấy thiên phú của con thế nào?

Đôi mắt cô ta sáng ngợi, rõ ràng là đang mong chờ được người khác khen ngợi. Lý Đông Tân vuốt dâu, tặc lưỡi lắc đầu, nói, biển xanh vùng bậy móc, câu được con cá ngu. Có đồ đệ khờ khạo thật quá xấu hổ, khóe miệng lạc vân phinh khẽ co giật, cảm thấy mất mặt, quay đầu bỏ đi. Trung Nhược Thần lại nhanh chóng đuổi theo. Văn Nhược Vị vụi vàng nhặt lên cây xào và sợi dây, quay sang hử một tiếng với Lý Đông Tân, không cần người khen. Vắt sợi dây qua vai, kéo đi.

suốt đường, con cá to mập đó liên tục dãy đành đạch, có cảm giác như muốn cứu mạng kêu oan. Lý Đông Tân nhìn theo, bất đắc dĩ cất tiếng lẩm bẩm, người xác định là ta đang khen người sao. Ba thầy trò đang đi tới trước đột nhiên dừng lại, nhìn thấy hai bóng người từ trong trang viện bay ra, lướt qua trên đầu bọn họ, hạ xuống bên

cạnh đình, rõi mắt nhìn về phía cổng tiên phủ xa xa. Một người là Đinh Giáp Thanh, một người khác là một lão già đầu đội mũ lông sù to, khoác áo tơi.

Đây là kiểu ăn mặc của người dân biên giới hoang dã, trông có vẻ nhích nhác và bẩn thiểu. Lão ta tên là Luyện Sơn, một cổ sư tiếng tâm lừng lẫy tu hành giới, đây chính là cổ sư đưa phương pháp truyền tin cho Minh Tăng. Nhìn thấy cảnh này, Lạc Vân Phinh ý thức được điều gì đó, bà ta bay tới, hạ xuống bên cạnh mấy người hỏi, chuyện gì vậy? Đây cũng là điều lý đông tân muốn hỏi. Luyện Sơn nói, bên trong gửi ra tín hiệu mở cổng tiên phủ. Lạc Vân Phinh lập tức truy hỏi.

Người xác định không sai chứ? Luyện Sơn trả lời, con cổ trùng đó là do ta bỏ tâm huyết nuôi dưỡng, điều khác ta không dám nói, nhưng cảm ứng sinh tử tuyệt đối không sai, khẳng định là bên trong phát ra tín hiệu mở cổng. Ba vị bán tiên quay mặt nhìn nhau, đinh giáp thành phá vỡ sự yên lặng, hỏi, mở hay không? Gã chỉ vào chiếc giò ở bên cạnh, bên trong đó chứa củ cải trắng có tác dụng như chiếc chỉ khóa. Đây cũng là thứ mà ba người thay phiên nhau trong giữ, đề phòng bị mất.

hoàn toàn không dám để nó rơi vào trong tay người khác. Trung Nhược Thần và Văn Nhược Vị vừa quay lại cũng hay thấy điều đó, cả hai đều trở nên khẩn trương. Cánh cổng tiên phủ này vốn là sẽ không dễ dàng mở ra, bởi vì lo lắng có biến cố không hay xảy ra. Nhất là sau lần mấy người hướng lan huyên đi ra ngoài nói cho bọn họ biết được bên trong có một tồn tại cấp bậc chân tiên rất kinh

khủng. Sở dĩ lúc trước để cho đi vào là bởi vì bọn họ tín nhiệm minh tăng.

tin tưởng Minh Tăng sẽ nghĩ cho Muôn sinh linh trong thiên hạ. Tuy nhiên thời gian kéo dài quá lâu, qua một thời gian lâu như vậy mới phát ra tín hiệu, quỷ mới biết rõ đã xảy ra biến cố gì. Với thực lực tuyệt đối của vị chân tiên kia, ai có thể bảo đảm rằng sự bình tĩnh trước đó là không có chuyện gì xảy ra. Nhưng bởi vì có sự nhúng tay của phán quan, vấn đề này đã không cần phải thương lượng thêm nữa. Vì thế, là Vân Phinh hỏi, ai đi mở? Văn Nhật vị lập tức dơ tay xung phong, ta đi.

Tây kia của nàng ta vẫn còn sách theo một con cá rãi đành đạch, đầu vai vác cây xào và sợi dây. Đình giáp thanh và luyện sơn không, nhịn được phân tâm nhìn kỹ con cá trên tay nàng ta, không biết có ý gì, người trẻ tuổi bây giờ thật sự khó hiểu. Lạc Vân Phinh lập tức ném cho nàng ta một ánh mắt cảnh cáo nghiêm khắc, rõ ràng là muốn nói nàng ta tránh sang một bên. Văn nhược vị yếu ớt rụt cổ, bỏ tay xuống. Lý Đông Tân chậm rãi nói, luyện sơn.

Người đã chắc chắn không sai, vậy thì sẽ không có chuyện gì, người đi mở ra đi. Y tư rất rõ ràng, người phải chịu trách nhiệm với lời người nói. Vẻ mặt luyện sơn cứng lại, sau đó nhìn ánh mắt nhất trí của ba vị bán tiên, lời nói từ chối đành phải nuốt trở lại, bởi vì lão ta biết rõ mình không còn lựa chọn nào khác. Vì vậy, chiếc giỏ kia được đặt ở trước mặt lão ta. Tuy vậy, Đinh Giáp Thanh vẫn liên tục nhắc đi nhắc lại, nhớ kỹ.

Một khi phát hiện có bất kỳ điều gì bất thường, chỉ cần hơi có chút không ổn, người hãy lập tức rút lui, đừng có mạo hiểm. Luyện sơn im lặng gật đầu, xách chiếc giỏ lên, khoác qua vai, rồi lướt ra mặt biển trước ánh mắt cổ vũ của mấy người, nhấp nhô lên xuống bay đi. Mấy người trên bờ nhìn theo chằm chằm, vùng này đã bị bọn họ dọn sạch từ lâu rồi. Có một số vật kích thước lớn bồng bình nhấp nhô ở vị trí cổng tiên phủ, chúng được neo cố định ở đây, không trôi đi.

Mục đích chính là để xác định vị trí mở cổng. Khi gần tới, luyện sơn dừng lại, lão ta có chút khẩn trương, nhưng biết rõ mình không thể trốn được. Lão ta hít sâu mấy hơi, cuối cùng cũng ôm chiếc giỏ trước người chậm rãi tới gần. Trên hòn đảo cây cối um tùng tươi tốt giữa hai cây cột đá khổng lồ, một con quàng điều răng rộng đôi cánh. Bao bọc nhóm người Minh tăng lơ lửng trên không, quay đầu về phía lối ra, sẵn sàng lao ra ngoài bất cứ lúc nào.

Người ở trong quang điều thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía sau, cách bọn họ cách không xa, Văn Khúc đã mất hai tay cũng lơ lửng giữa không chung, lẻ loi một mình nhìn bọn họ. Hương Lan Huynh cũng nhìn ông ta đứng lẻ loi một mình, cuối cùng vẫn không thể thuyết phục ông ta đi ra ngoài. Tất nhiên, Nàng cũng biết điều ông ta nói chính là hiện thực, sau khi rời khỏi đây. Mấy vị bán tiên kia hẳn sẽ không để cho cánh cổng này có cơ hội mở ra lại, chắc hẳn sẽ phá hủy chiếc chiều khóa có thể mở ra kia.

Nàng có phần không hiểu, trốn ở đây tiếp tục tu luyện chỉ để đánh nhau với Vân Côn một lần nữa, có đáng không? Nàng kỳ thực hy vọng ông ta đi ra ngoài, có thêm một bán tiên hỗ trợ, liên thủ với nhau, nàng sẽ không cần phải tiếp tục có đầu rút cổ nữa, nàng sẽ có thể rời khỏi đại nghiệp ti, đứng độc lập. Tuy nhiên, hiện thực lại

không như người mong muốn, nếu đã là như vậy, ánh mắt nàng luyết qua những người xung quanh. Khoai mắt lóe lên một tia sát ý.

Bất kể Giữ Khánh có đồng ý hay không, những người không liên quan gì đến mình đều phải bị diệt khẩu. Lúc này, nàng tạm thời không để lộ bất kỳ manh mối nào, đây là thời khắc mấu chốt để đi ra ngoài, không thể khiến cho tình hình trở nên phức, tạp, có thể ngâm nhân tuyền lần nữa trước khi rời đi hay không. Đã dần dần ổn định lại, Nam Trúc Trật đưa ra đề nghị với Giữ Khánh, lúc này gã đang được tô thu tử cáo. Giữ Khánh hiểu được tâm tình của gã.

Bản thân Hắn cũng mong muốn hai chân của Nam Trúc hôi phục lại, nhưng việc này đã không còn tùy theo ý bọn Hắn nữa, Hắn chỉ có thể thở dài. Người cũng đã biết rõ, phương pháp đi ra ngoài này chỉ có thể dùng một lần, bây giờ đã sử dụng rồi, muốn chỉ hoãn cũng không còn kịp, chứ khi cổng này không mở ra. Nam Trúc u án nói, xem ra chỉ còn cách đến tích lưu sơn. Ta đã từng thấy giược đồ đổi chân cho người khác. Các người phải tìm giúp cho ta một đôi chân thích hợp.

Chương 1507: Ra phủ (1)

Dữu Khánh nghe lời này chỉ biết gãi riê, chém chân người khác để nối cho mình, hắn cảm thấy khó chịu không muốn đáp lời. Thanh Nha đang đùa nghịch củ đậu phộng trong tay đột nhiên hỏi, sao cổng còn chưa mở ra? Nó có thể mở ra không? Đâu chỉ có y, vì sao vẫn chưa mở ra, những người khác đều đang lo lắng không biết còn

có thể đi ra ngoài không? Nhất là mấy người Dữu Khánh. Ở xa xa, Lê Hoa Sa nhô đầu lên khỏi mặt biển, từ xa nhìn tới.

trong mắt đầy nét kênh nghi bất định. Trong núi rừng ven bờ, từng đôi mắt thấp thoáng cũng đang rõi mắt nhìn lén từ xa, trong đó có cả kha mật vừa mới trở về. Lão ta không tìm thấy hoắc lãng, nhưng sau khi hỏi thăm người khác, lão ta đã biết được tình hình, nghe nói hướng lan huyên và văn khúc đều ở đây. Ngay cả Phổ Nhạ cũng bị giết, lão ta sao dám đến gần tìm chết, chỉ có thể hy vọng vân cô nhanh chóng trở về. Nhìn cảnh những người đó một mực chờ đợi tại cổng vào.

Bất cứ ai có chút đầu óc cũng sẽ hiểu, đám người này có cách đi ra ngoài. Chuẩn bị! Minh Tang đang đích thân điều khiển Thiên Dực lệnh, đột nhiên lên tiếng nhắc nhở. Tất cả những ai đang thất thần đều rồn dập tập trung tinh thần nhìn tới phía trước, chỉ thấy hư không phía trước xuất hiện gợn sóng giao động, làm bóng những hòn đảo xa xa phía trước mờ đi, hình ảnh từ từ dừng lại rồi hiện ra một khung cảnh biển rộng khác. Phía dưới, một bóng người ôm rỏ xuất hiện trong tầm mắt đám người Minh Tang.

Người ôm giò đứng ở trên mặt biển chính là luyện sơn. Lão ta cũng nhìn thấy được một khung cảnh biển rộng khác. Lão ta ngẩn đầu lên nhìn con quang điều trên bầu trời, kinh hãi, đó là quái vật gì. Lão ta lập tức muốn rời đi, có thể nói tính cảnh giác rất cao. Nhưng, quang điều đã có sự chuẩn bị trước vẫn nhanh hơn lão ta một bước. Lão ta vừa mới xoay người, con quang điều đó đã sông ra ngoài, loé lên lướt qua trên đầu lão. Hay, ở trong quang điều.

Thanh Nha cất tiếng hoan hồ. Đi ra rồi, chúng ta đã ra ngoài rồi. Không ít người cũng cất tiếng gieo họ theo. Quang Điểu xoay người lại, lơ lửng trên không, đối diện với Văn Khúc cũng đang lơ lửng giữa hai. Cột đá khổng lồ, nhìn nhau tạm biệt. Văn Khúc mỉm cười nhìn bọn hắn. Trên đảo, đám người đinh giáp Thanh đột nhiên híp mắt, nhìn chằm chằm con Quang Điểu bay ra kia, cự lì khá xa, không nhìn rõ đó là cái gì, chỉ cảm thấy bên trong có không ít bóng người.

Hướng Lan huyên cũng quay đầu nhìn về phía hòn đảo đó. Thiên giực lệnh, nàng không lo lắng nó sẽ rơi vào trong tay mấy người đó, ngoài Minh tăng ra, không ai có thể sử dụng ánh mắt nàng đảo qua đám người xung quanh, sát ý dâng trào. Vấn đề hiện tại là, làm sao mới có thể để cho mấy người kia không nhận ra nàng đang diệt khẩu? Là phân phinh nỗ lực nhìn kỹ, do dự nói, con quàng điều đó. Hình như đám người Minh tăng ở trong con chim đó, đã ra ngoài rồi.

Lý Đông Tân cất tiếng lầm bẩm, bọn họ không biết rõ tình huống, không dám dễ dàng đến gần. Đinh Giáp Thanh trợt trầm giọng nói, Luyện Sơn làm gì vậy? Đứng yên ở đó làm gì? Tại sao còn chưa đóng cổng lại? Không chỉ bọn họ phát hiện ra có gì đó không ổn, Văn Khúc ở phía bên kia cũng nhận thấy điểm bất thường, phát hiện thấy động tác xoay người của Luyện Sơn dường như bị đông cứng lại, có điểm quá lạ. Một lúc lâu vẫn không thấy cổng đóng lại.

Đám người Minh Tăng cũng nhận ra có điểm khác thường. Mọi người còn chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, đột nhiên có một bóng sáng xanh tím từ trong biển Võ Sa, loái lên, Minh Tăng kinh hãi, trong đầu hiện lên ý nghĩ nhanh điều khiển quang điều tránh đi. Nhưng đã muộn một chút, khoảng cách quá gần, lại là đòn đánh lén, tốc độ ban đầu khi mới kích hoạt quang điều không đủ nhanh, màu chốt

vẫn là bóng roi xanh tím như tier set đó quá nhanh. Vừa nhìn thấy bóng roi xanh tím đó,

nhóm người tự nhiên liền biết là ai tới, là ai ra tay. Khi mọi người còn đang kinh hãi, kim cương hộ thể Đại Pháp của Minh Tăng đã bộc phát ra, nhưng bởi quá vội vàng. Bóng ảo ảnh to lớn như thần Phật đó còn chưa hoàn toàn phóng to thì đã bị một ngọn ròi quất chúng, đè ép nén lại, trong nhái mắt liền có người bộc lộ ra ngoài. Cho dù kim cương hộ thể Đại Pháp đã làm giảm tốc độ tấn công và uy lực của bóng ròi xanh tím,

nhưng vẫn không phải là người ở ngoại vi với tu vi bình thường có thể chống lại. Những người bị bóng doi chạm và lập tức nổ tung thành nhiều mảnh, tan sương nát thịt, rồi vụt thẳng đến như người chủ chốt ở bên trong. Không hoảng loạn như những người khác, thấy tình thế không ổn, phản ứng đầu tiên của Bách Lý Tâm chính là vô thức xoay người lại lao đến che chắn cho Dữu Khánh, bởi vì nàng từng được huấn luyện tương tự, để bảo vệ cho đối tượng mà mình bảo vệ. Sét về phản ứng trong phương diện này

ngay cả hướng lan huyên cũng không bằng nàng. Tốc độ tấn công của dòi thần hơi giảm đi, một chút cơ hội nhỏ đó cũng đã giúp cho tốc độ của quang điểu vọt tăng, cảm giác chân trước chân sau đã thoát khỏi ngọn dòi. Nhưng đầu ngọn dòi vẫn vụt chúng chiếc hộp dài mà Bách Lý Tâm đeo trên lưng. Bộp, chiếc hộp lập tức nổ tung, dây cung lộ ra đứt đoạn, mũi tên vàng, da, canh cung nện vào lưng Bách Lý Tâm, máu thịt bắn tung tuế. Phóc.

Dù dùng hết toàn bộ tu vi để chống cự, Bách Lý Tâm vẫn phun ra một ngụ máu tươi, phun đầy sau đầu và cổ Dữu Khánh. Phản ứng hơi chậm hơn, hướng lan huyền rốt cuộc đã có động tác, một tay đặt lên người Dữu Khánh. Giúp hắn ngăn cản lực va chạm từ Bách Lý Tâm, ngay sau đó lại chụp lấy Bách Lý Tâm vừa mới lỏng người rơi ra khỏi đội ngũ. Dữu Khánh kinh hãi nhìn, đôi mắt muốn nứt cả da. Trong nhái mắt, mười mấy người đã mất mạng dưới ngọn ròi đó.

Thầy không thể đuổi kịp quang điều, bóng doi xanh tím trấn động không khí, loé lên bay về, tựa như tia chấp bắn về trong tiên phủ. Thầy tình hình không ổn, Văn Khúc đã lập tức bỏ chạy, nhanh chóng bay trốn về phương xa, nhưng vẫn không thể nhanh hơn bóng doi đi sau mà đến trước. Ông ta dốc hết tu vi, lăng không đá ra một cước, nhưng bóng doi lại như một cuộn dây càng lan càng lớn, trong nhái mắt liền cuốn ông ta vào trong. Khi cuộn dây được kéo mở ra,

Nhìn thấy được Văn Khúc thì ông ta đã bị ngọn doi chói chặt rồi, Văn Khúc bị siết đến mức mặt đỏ bừng, căn bản không thể thoát khỏi ngọn doi. Trường Tiên rút về, cũng trực tiếp kéo Văn Khúc đi. Kha mặt trốn ở trong núi rừng đôi mắt sáng lên. Quang điều bay nhanh. Bách Lý Dữu Khánh ôm lấy bách lý tâm, hét to, tay đầy máu. Một nửa thân thể phía lưng của bách lý tâm đã bị nổ tung không còn, người biến thành mỏng tanh, đôi mắt đỏ ngầu.

Nàng đã không còn nhìn thấy gì được nữa, khi nghe được giọng nói của Dữu Khánh, nàng nỗ lực nói to, từ văn tân, từ văn tân nói ta. Bảo, vệ ngươi, rứt lời, cơ thể nàng trong nháy mắt sũ xuống, cố lực đi, hoàn toàn không còn động tĩnh. Quá nhanh, không có bất kỳ cơ hội nào để cứu chữa. Không còn cứu được nữa rồi, hướng Lan

huyền cũng buông tay ra khỏi người Bách Lý Tâm, trên mặt trần đầy đáng tiếc.

Nào đã nhìn thấy cảnh tượng nữ nhân này liều mạng bảo vệ Giữ Khánh, nếu như không có nàng ta nhào tới che ở phía trước, sẽ không còn việc gì cho nàng. Tại trong cựu linh phủ hung hiểm như vậy cũng không bị gì, nhưng sau khi đã đi ra ngoài lại phải chết. Một người trung tâm bảo vệ chủ như thế, thử hỏi hướng đại hành tẩu làm sao có thể không cảm thấy đáng tiếc. Bách Lý Nam Trúc tựa trên lưng tô thù tử đau đớn gọi to, gọi tên nữ nhân mà gã đã từng yêu thích và theo đuổi. Bách Lý

Mục ngạo thiết dưng dưng nước mắt. Dữu Khánh ôm bách lý tâm trong lòng, tức giận ngởng đầu nhìn về phía cổng tiên phủ, như lại không thể làm gì. Đã có đủ khoảng cách để tránh né, quang điều dừng lại, lại quay về phía cổng tiên phủ, vẻ mặt Minh tăng nghiêm nghị, bọn họ không nhìn thấy văn khúc bị bắt. Khoảng cách quá xa, ánh mắt không nhìn thấy được, chỉ thấy bóng sáng xanh tím mơ hồ và cảnh tượng bên trong tiên phủ. Nhìn về phía xa, hướng lan huyền lẩm bẩm, xong rồi.

Lối ra đã bị Vân Côn kiểm soát, với tính cách hỉ nộ vô thường của Vân Côn, có lẽ nhân gian không thể tránh khỏi một trận thảm. Hoa, những người còn lại trong mắt lộ ra nét sợ hãi, không biết tương lai sẽ ra sao. Ở trên đảo, đám người đinh giáp thanh vẫn còn lộ vẻ kinh nghi. Uy lực và tốc độ của quang ảnh màu xanh tím nhanh như tia chấp kia đã khiến đáy lòng bọn họ dâng lên cảm giác sợ hãi mãnh liệt, tất cả đều nín thở ngây người đường đó. Vân Côn chậm dãi nổi lên từ đáy biển.

Sau người có quầng sáng, hai bên có hải quái nhô lên sống lưng bơi ra. Y đứng trên mặt biển, quan sát xung quanh, nhìn bầu trời, biết rằng mình đã thoát ra khỏi nơi bị giam cầm mấy nghìn năm. Y tham lam hít một hơi thật sâu.

Chương 1508: Ra phủ (2)

Sau khi thở ra một hơi, y giật soi về, mặt không biểu cảm nhìn Văn Khúc bị cuốn đến trước mặt, trong mắt có nét diễu cợt. Văn Khúc rất nhanh liền ổn định lại tâm tình, dù sao chuyện cũng đã xảy ra, vì vậy ông ta cất lời châm chọc, có dám quang minh chính đại đánh với ta một trận không? Lời này có sự khích tướng, quả thực cũng là đang nghĩ như vậy. Hiện tại Văn Côn không có tâm trạng tán nhảm với ông ta, ánh mắt vừa dừng lại trên hồi luyện sơn đang ôm rỏ.

đột nhiên lại quay nhìn vào bên trong tiên phủ. Nhìn thấy phía chân trời bên trong có gió nổi mây vần, một điểm đen nhanh chóng biến lớn lên, đó chính là con cựu côn kia, điều này khiến cho Y có phần gạc nhiên, tại sao nó lại đến nhanh như vậy. Cử côn giảm tốc độ rồi dừng lại bên trong hai cây thạch trụ to lớn, tựa hổ không dám vượt qua. Mấy tên lâu la đứng ở trong miệng côn phi thân nhảy xuống. Kẻ cầm đầu lần đầu gặp mặt Thượng Tiên.

nâm nấp lo sợ dùng hai tay râng lên một cây châm cải tóc xanh ngọc, thượng tiên. Chúng tiểu kiểm tra tiên giá của Ngài, khi rút vật này ra mới phát hiện tiên giá của Ngài bị vật này cố định. Bọn họ cũng không biết có chuyện gì xảy ra, sau khi phát hiện cự côn có thể cử động, bọn họ liền mơ mơ màng màng được mang đến nơi đây.

Lúc này, bọn họ không khỏi len len quan sát xung quanh, trong lòng kinh nghi, đây là nhân gian bên ngoài sao. Không thấy có điều gì đặc biệt.

Vân Côn chậm dãi cầm lấy cây châm vào trong tay quan sát, nhìn rất quen mắt, đây là hung khí dùng để ám sát mình hai lần. Làm sao có thể không quen, bây giờ lại nhìn thấy Y liền hiểu ra điều gì đó, Y đột nhiên cầm cây châm đâm vào vai tên tiểu lô la trước mặt. Tên tiểu lô la đang mở to mắt nhìn lập tức cứng lại, trực tiếp chìm xuống nước. Vân Côn cách không rút cây châm ra, chục vào trong tay lật qua lật lại nhìn xem, do dự nói, đây chẳng lẽ chính là định hồn châm trong truyền thuyết.

Đúng là định hồn châm của cựu Vĩ Hổ. Nhìn tên tiểu lâu la vừa bò ra khỏi mặt nước, y cất cây châm vào trong hầu bao, rồi kéo văn khúc đến không chế ông ta, sau đó giao cho mấy tên tiểu lâu la cánh giữ. Tiếp đó y kéo luyện sơn tới, lôi củ cải trắng trong giỏ da, ngọn doi cuốn lên, chậm dãi đưa ra xa phía sau, cảnh tượng trước mắt trợt nhòa đi, khung cảnh cựu côn và bên trong tiên phủ, biến mất. Ngọn doi lại kéo củ cải trắng về.

Cảnh tượng vừa mới biến mất rất nhanh xuất hiện trở lại. Y liên tục thử lui thử tới mấy lần, sau đó ném luyện sơn cho thủ hạ trong giữ. Y cầm củ cải trắng trong tay, vùng trường tiên vụt ra, ầm ầm quật lên trên thân cựu côn ở bên trong tiên phủ. Cựu côn cất tiếng giên dì, sau đó liền uốn lượng cơ thể bơi ra ngoài. Đám người đinh giáp thanh ở trên đảo rất kinh ngạc khi nhìn thấy một sinh vật khổng lầu như thế xuất hiện. Tất cả đều ý thức được thời đại thuộc về bọn họ đã tới hồi kết thúc.

đã nói không thể dễ dàng mở ra, nhưng các người lại không tin. Đinh Giáp Thanh bỏ lại một câu án rận, rồi nhảy thẳng xuống nước, biến mất. Đi thôi! Lạc Vân Phinh cũng nhắc hai đồ đệ lên độn thủy rời đi. Ai! Lý Đông Tân ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, không dám bay trên bầu trời, cũng ẩn mình dưới nước bỏ chạy. Nhìn thân thể khổng lố bơi qua trên đầu, kha mật phấn chấn tinh thần chạy theo đến đây, y liên tục chắp tay chúc mừng Vân Côn, chúc mừng Thượng Tiên.

Chúc mừng Thượng Tiên nhất thống lưỡng giới!" Vân Côn không để ý tới lão ta, liếc mắt nhìn Lê Hoa đang cẩn thận từng ly từng tí đi theo ra ngoài, rồi thân hình lóé lên bay đi, hạ xuống trên đầu cư Côn đang lượn quanh trong không trùng. Đám người Kha Mật và Lê Hoa quay đầu nhìn lại, nhận ra cổng tiên phủ đã đóng kín, hai người nhìn nhau, trước lúc đuổi theo, bọn họ còn không quên hỗ trợ áp giải Văn Khúc và luyện sơn. Sau khi cửi Côn trên bầu trời bay lượn vòng quanh trên biển một lúc,

Vốn vẫn luôn có cảm giác không chân thực, đến lúc này Vân Côn mới dám tin tưởng đây là sự thật. Y nhìn cụ cải trắng trong tay, không khỏi cảm thấy vô cùng may mắn. Lúc trước trốn ở trong biển, phát hiện thấy toàn bộ đám người Vân Khúc đều xuất hiện, suy tút nữa Y đã không kiềm chế được mà ra tay. May mà Y cảm thấy đám người này sẽ không vô duyên vô cớ tụ tập tất cả tại lối ra, nhất định có liên quan với việc đi ra ngoài, nên Y đã kiên trì những nhịn, kết quả đúng như dự liệu.

Điệu hổ ly sơn, hư hư, ha ha ha ha ha ha. Nghĩ đến thành công của mình, vân côn đắc trí ràng rộng hai tay, ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười vang vọng thật lâu giữa thiên địa. Chợt nhận thấy có bóng người lấp lóé trong tê lan tiểu trúc, một bóng roi xanh tím lập

tức lóé tới như sấm xét, ẩm. Toàn bộ sơn trang sụp đổ, hòn đảo nổ tung, sau khi bọt nước bắn tung tuế rơi xuống, cả toa trang viện và hòn đảo đều đã biến mất. Bụt.

Lại một doi quất lên trên người cựu côn, vân côn vung doi chỉ ra xa, cất tiếng cười điên cuồng nói, nghe nói lòng người khó rỏ. Hãy theo bản tọa đi một phòng, bản tọa muốn nhìn xem nhân gian có thể khó lường đến đâu, còn có thể lật trời được không. Thượng tiên Minh dám, kha mật vỗ mông ngựa, ánh mắt lấp lóe, lão ta đang suy nghĩ làm thế nào giết chết đình giáp thành. Cựu côn cất tiếng giên dỉ, lắc đầu vẫy đuôi bay về phương xa, gió mây cuồn cuộn, thiên địa biến sắc.

đám người Minh tăng ở trong quang điểu ở xa xa rõi nhìn theo với vẻ mặt nghiêm trọng. Töe töe. Âm thanh kèn sona to và chầm đột nhiên vang lên trong ú giác phụ, âm thanh nhiều cây kèn sona hòa trộn vào nhau tạo nên một cảm giác tăng thương. Người đi bộ trên đường tức thì dừng lại, người trong các cửa hàng rồn dập bước ra, đám người cao lão nhị trong đảo hoa cư cũng không hoại lệnh. Ánh mắt mọi người hướng về phía ú nhai ẩn trong bóng tối kia.

Tiếng kèn sô thôi na thôi thúc lòng người đó được phát ra từ u nhai. Bầu trời đột nhiên tối sầm, thông qua những lỗ riêng trời, có thể nhìn thấy những đám mây đen đang cuồn cuộn chuyển động che phủ không trung, chẳng mấy chốc ban ngày liền đổi thành đêm tối. Có chuyện gì vậy? Cao lão nhị hỏi vị trưởng quỹ cửa hàng bên cạnh. Vị trưởng quỹ sát phách tặc lưỡi nói, đây là dấu hiệu phán quan xuất hành. Thật kỳ quái, phán quan rất hiếm khi xuất hành vào ban ngày.

Trong khoảng sân rộng rãi bên trên U Nhai, Tiểu Hắc không biết lấy đâu ra một đống đồ ăn, lúc này dừng lại không ăn nữa, nó tò mò nhìn cảnh tượng phô trương chưa từng nhìn thấy trước mặt. Hai hàng người mặc hắc y, đầu đội non với lụa đen buông xuống, mười mấy người cùng thổi kén sona, ồn ảo vô cùng. Trong tay hai người đứng đầu, mỗi người cầm một cái lệnh tiễn màu đen, mặt trên có văn văn uốn lượt. Tiểu Hắc đến gần nhìn.

Thấy mặt trước lệnh tiễn phân biệt viết âm dương vô gian và vô gian thiên địa, mặt sau viết như nhau trái lệnh không tha. Tiểu hát vừa nhai vừa lẩm bẩm đọc ra, mấy năm nay học chữ cũng không phải là vô ích. Phía sau hai hàng nhân viên đứng thẳng trình tề là một cái kiệu khiêng, trên đỉnh có đồ văn phức tạp, hình ảnh dường như là cảnh tượng địa ngục. Cố kiệu trông như một cái khoang xe mở ra nửa mùi, dèn che rủ xuống. Tiếp đó, từ trong nhà chính lại có hai đội nữ nhân mặc bạch y đi ra.

Trước mặt mỗi người đều có một tấm dèm hạt trâu nhỏ rũ xuống tre chắn khuôn mặt, khiến người ta khó nhìn rõ mặt. Có hai nữ tử mặc đồ đỏ, tay cầm ô lớn tre cho một nữ nhân đeo mặt nạ đen chầm chậm bước xuống bậc cấp. Sau khi nhóm người hộ tống nữ nhân lên kiệu, khi cỗ kiệu được nhắc lên chuyển bị di chuyển thì tiểu hác nhìn thấy nữ nhân đó cười mặt nạ ra, hơi hé khai dèm, nở nụ cười nhìn nó. Khuôn mặt xinh đẹp đó khiến tiểu hác lập tức ngây người lẩm bẩm, an ương.

Khi nó tỉnh táo lại, chỉ nhìn thấy đội ngũ như hai hàng chim nhạn bay lên không trung, bay ra bên ngoài qua một lỗ cửa sổ trời, biến mất trong đám mây đen cuốn cuộn bên ngoài. Lộ cọp, đóng đồ ăn trong tay tiểu hắc rơi xuống, nó đột nhiên lao ra ngoài như điên cuồng, chạy một mạch xuống núi, bang qua từng con đường, chạy

về đảo Hoa Cư. Ngô hắc đang ở trong sân ngước nhìn động tĩnh bên ngoài, hơi kinh ngạc khi thấy con trai mình chạy hồng hộc trở về.

không biết có chuyện gì xảy ra với đứa con trai bắt đầu giống thiếu niên này. Tiểu Hắc chụp lấy cánh tay ông ta, kết động nói, A cha, ta nhìn thấy A nương. Ngô Hắc, sừng sốt, sau đó cười khổ nói, khi con sinh ra thì A nương của con đã đi rồi, làm sao con biết khuôn mặt mẹ con. Tiểu Hắc kết động nói, A cha, con đã gặp A nương trong giấc mộng, A nương giống y trang như trong mộng. Ngô Hắc xoa xoa đầu như từ, thở dài, con nhìn nhầm rồi.

Chương 1509: Phán quan tới (1)

Hồ Phách Hải, người qua lại trên các đường phố và ngõ hẻm đều rôn dập dừng lại, người trong các căn nhà và lầu các lũ lượt thò đầu ra. Tất cả đều nhìn về phía chân trời xa trên mặt biển, nhìn cảnh tượng gió nổi mây vàn đột nhiên xuất hiện kia. Một luồng sáng từ phía đó bay vọt qua bầu trời, dừng lại phía trên chi hải cáp, quang điều hiện ra. Bên trong có người, đó là cái gì vậy? Rất nhiều người ngửng đầu nhìn lên cũng nhìn thấy đám người trong quang điều, bọn họ chỉ trò hỏi hàn.

Dữu Khánh ở trong quang điều cất tiếng gọi to, đặc biệt nô nóng. Nhưng mà bây giờ hắn đã không phải là hắn lúc trước, hoàn toàn không còn tu vi, gọi đứt cổ họng cũng không gọi to được bao nhiêu, mục ngạo thiết cùng gọi theo cũng vô ích. Nam Chúc thì lẩm bẩm như niệm kinh, để cho Trùng Nhi nhìn thấy ta còn chân nữa, không biết nàng phải thương tâm đến thế nào. Ai? Trùng Nhi, ta cũng

không muốn nha. May mà có A-Lang Đại Cô, bà ta thi pháp tạo ra âm thanh vang vọng rất to.

Tiểu Cầu Nhi, nhanh ra đây! Tiểu Cầu Nhi, còn ở đâu? Nhanh tới đây, nhanh ra đây!" Sau khi liên tục hét to, có bóng người lóe lên trên mái nhà chi hải các, đó chính là các chủ tương hải hòa. Cô ta nhìn đám người trong quang điều, kinh ngạc nói, lâm long đang ở bên tàu bên bờ biển. Hàng ngày nó đều ngóng trông các người trở về. Vốn là ở trên thuyền chờ đợi ngoài lối ra tiên phủ, nhưng ba vị bán tiên lại dọn dẹp khu vực đó.

đám người trùng nhi không có tư cách kháng cựu, cho nên đành phải trở về nơi này. Ở đây vừa mới nói xong, trên mái nhà lại xuất hiện một nam nhân tuấn tú, tay cầm chiết phiến nhìn rất tiêu sái, chậm rãi đi về phía tương hải hoa, đồng thời ngẩn đầu nhìn trăm chú quang điều giữa không trung. Khi nhìn thấy nhóm người dữ khánh bình yên trở về, trên khuôn mặt có phần hốc hác của gã hiện ra nét vui mừng. Đó chính là tiểu sư thúc. Nhìn thấy tiểu sư thúc, dữ khánh đang định nói to với gã.

Đột nhiên có một bóng người thoáng hiện trong không trung. Nhìn chằm chằm đám người Dữu Khánh, không phải ai khác, đó chính là Tường La Sách, lão ta nghe tin chạy đến. Nhìn thấy nhóm người đã ra khỏi tiên phủ, Tường La Sách rất kinh ngạc, nhưng ánh mắt rất nhanh liền khóa chặt lấy Alang Đại Cô. Sắc mặt đột nhiên biến đổi, bây giờ Alang Đại Cô dùng khuôn mặt thật của mình, lão ta làm sao có thể không nhận ra, lập tức quát lớn, diệp Alang. Nếu như này vậy mà còn sống.

Có thể nói lão ta trong nhái mắt liền có ý đồ sát nhân, lão ta biết rõ nếu nữ nhân này không chết, tất, nhân sẽ trả thù mình. Diệp A-Lang cũng chìm chầm chầm lão ta, cứu nhân diệt tộc, nhìn thấy liền đặc biệt đỏ mắt. Đúng lúc này, dưới đất vang lên tiếng kêu gọi, Đại cô, Đại cô. Mọi người cuối đầu nhìn xuống, nhìn thấy một bóng người đạp trên những nóc nhà tung người nhảy đến, mà sau còn có một đám hộ vệ đi theo, đó chính là trùng nhì.

Nàng nghe thấy tiếng Đại cô kêu gọi ẩm ĩ, đoán rằng mấy người Dữu Khánh đã trở về từ tiên phủ, nên nàng vội vàng từ bờ biển chạy về đây. Nàng phi thân lên đỉnh lầu, nhìn thấy những người trong quang điểu, liền mừng rỡ gọi to, công tử. Dữu Khánh vẫy tay với nàng và cũng vẫy tay về phía tiểu sư thúc, khẩn trương gọi to, nhanh lên đây, nhanh đi theo chúng ta. Trùng Nhi rất biết nghe lời, lập tức nhảy lên không trung, diệp A-Lang vươn tay bắt lấy, trực tiếp kéo nàng vào trong quang điểu.

Trung Nhi vui mừng khôn siết, đang có rất nhiều lời muốn nói, bất chật nhìn thấy Nam Trúc bị đứt chân, và thi thể Bách Lý Tâm được quấn trong một tấm áo choàng, tức thì kinh hạc sừng sốt. Tiểu sư thúc đứng trên mái nhà phía dưới cũng có chút sừng sốt, không biết lão thập ngũ đang làm cho quỳ gì. Kêu gọi mình công khai như vậy chẳng phải sẽ khiến người ta nghi ngờ mối quan hệ giữa bọn hắn ư. Dữu Khánh sốt ruột gọi lớn, Tiểu sư thúc, nhanh lên đây đi theo chúng ta đi. Đối với hắn mà nói…

Tên cô Nô kia đã ra khỏi tiên phủ, toàn bộ nhân gian đã sắp thay đổi thật lớn, đến lúc này còn giấu dếm cái rắm gì nữa, trước tiên bảo vệ tính mạng mới là quan trọng nhất. Tên cô Nô kia có vẻ biết rất rõ khu vực bên ngoài lối vào tiên phủ, phương hướng y điều khiển cô bay tới đầu tiên chính là phía quần đảo Hồ Phách Hải. Dữu

Khánh lo lắng cho sự an toàn của người bên mình, nên nói Minh tăng tranh thủ tới trước một bước, lúc này đâu có nhiều thời gian để giải thích nhiều như vậy.

Nghe thấy hắn trực tiếp chỉ rõ ra mối quan hệ, tiểu sư thúc càng thêm sừng sốt, tương hải hoa và tương la sách cấp tóc quay đầu nhìn gã, trong mắt lộ ra nét kinh nghi. Tiểu sư thúc Tiểu Bạch Kiểm là sư thúc của tên này ư. Hướng Lan Huynh cũng rất kinh ngạc, lập tức thì Pháp nói to, tiểu Bạch Kiểm, nếu không đi bây giờ, người sẽ không đi được nữa. Tiếp đó nàng quay ra từ phương hết lên, tai họa sắp tới, mọi người nhanh nhanh chạy trốn đi. Tiểu sư thúc, mau đi.

mục ngạo thiết và Nam Trúc cũng gọi to. Tiểu sư thúc tức thì chú ý tới đôi chân cụt của Nam Trúc, sắc mặt thay đổi, trong nhái mắt liền lưa tới. Vừa tiến vào bên trong quang Điểu Liền phát hiện có cảm giác bồng bình, gã cũng biết về Thiên Dực lệnh nên không kinh ngạc. Nó là cái gì vậy? Trên mặt đất đột nhiên vang lên những âm thanh ồn ào, rất nhiều người ồ ạt chỉ về phía xuất hiện cảnh tượng gió nổi mây vần, chỉ thấy một điểm đen đang rất nhanh lớn lên lao đến.

Hầu hết mọi người đều không có phản ứng gì với lời cảnh báo của hướng Lan huyên, thay vào đó bọn họ chỉ bằng quan nhìn xem náo nhiệt. Chân chính có phản ứng chính là, người của Đại nghiệp ti ở nơi đây, bọn họ biết hướng Lan huyên, biết rõ lời này của Đại hành tẩu có ý nghĩa gì, nên khẩn cấp bỏ chạy. Đi! Minh tăng cất tiếng báo rồi mang theo mọi người nhanh chóng thoát thân. Nhưng bay chưa được bao xa, liền có một người bay ra khỏi quang điều, trùng nhi cất tiếng gọi, Đại cô. Đó là Diệp A Lang.

bà ta lao ra khỏi quang điều, bay về phía Cung Thành, bay đến nơi tộc nhân của bà ta tập trung. Sau khi bay đến bên trên Hổ Phách Thôn, bà ta ở giữa không trung thi pháp Hecto, người của Hổ Phách Tộc ta hãy nhanh chóng rời đi, hãy là thành viên Hổ Phách Tộc ta hãy nhanh chóng rút đi. Những người giải giác trong thôn ngẩn đầu nhìn bà ta. Có người đột nhiên kinh ngạc hết lên, Alang Đại Cô. Đại Cô là Alang Đại Cô. Những người phía dưới lần lượt cất tiếng gieo hò.

giống như đã nhìn thấy được một vị cứu tinh. Diệp A-Lang không có tâm tình vui vẻ cùng bọn họ, bà ta đang định thúc dục lần nữa, đột nhiên nghe được tiếng Tương La Sách sận dữ quát, làm càn. Bà ta quay đầu lại nhìn, thấy Tương La Sách đang lao tới, hai người lập tức nhào vào giao chiến với nhau. Dù vậy, Diệp A-Lang vẫn tranh thủ head-to, nhanh ra bờ biển, nhanh trốn xuống biển. Các tộc nhân hoảng sợ muốn bỏ chạy.

nhưng lại bị thủ vệ phụ trách trong coi khu vực cung điện ngăn cản lại. Đại cô, trúng nhi ở bên trong quang điểu lại gọi to. Minh Tang quay đầu lại nhìn rồi lập tức muốn điều khiển quang điểu chuyển hướng bay trở lại. Khen, bội kiếm của Dữ Khánh đã được hướng lan huyên rút ra, gác ở trên cầu Minh Tam, đại Hòa Thượng, hay bỏ qua lòng tử bi của ông đi. Lời tử tế không khuyên được quỷ đáng chết, và cũng không còn kịp nữa, nếu ông quay trở lại, sẽ không một ai có thể chạy thoát.

Vân Côn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Đám người kinh nghi trên đảo cuối cùng cùng thấy rõ vật khổng lồ đang bay tới là cái gì, trên đời lại có con cá lớn như vậy ư. Cự Côn đột nhiên dừng lại trước quần đảo, Vân Côn từ trên cao nhìn xuống phía dưới, giống như nhìn một bầy kiến, đây là nhân gian mà Y luôn nghĩ đến. Kha

mặt cùng đi theo cũng tìm thấy cảm giác trịnh thượng tương tự, khóe miệng toát ra một nụ cười nham hiểm. Tuy nhiên, các tộc nhân Hổ Phách Thôn lại rồn dập quì xuống,

vẻ mặt kích động quỳ xuống hướng về cự côn. Trong truyền thuyết của Hồ Phách Tộc, đây là tọa kỷ của Hải Thần, Hải Thần xuất hiện sẽ gây ra sóng gió động trời cõ rửa tất cả. Như để xác nhận truyền thuyết, một bức tường sóng khổng lố bị tốc độ của cự côn khuấy động lên, lúc này mới cuồn cuộn ập tới, bao phủ quần đảo như nghiền ép. Hải Thần sẽ mang theo sóng lớn ngập trời tới cứu vốt chúng ta. Hải Thần đã thật sự tới cứu vốt chúng ta.

một lão mama lớn tuổi của Hồ Phách Tộc Jun rộng nói trong nước mắt, chạy mau, diệp à lang gào lên khàn khàn. Trước đây bà ta cũng tính ngưỡng hải thần, cho đến khi tiến vào cử linh phủ nhìn thấy con cá lớn đó, bà ta mới biết được chuyện gì xảy ra với con cá lớn, và nhận ra rằng tính ngưỡng của tộc nhân cho tới nay có chút sai lầm, quỷ mới biết rõ tộc nhân trước đây lấy thân phụng dưỡng là những người nào.

Chương 1510: Phán quan tới (2)

Đó là lý do tại sao trước đây bà ta hỏi Ming Tang liệu có phải ông ta là người đã truyền âm chỉ dẫn cho bà ta thoát thân khi Hổ Phách Hải bị huyết tẩy hay không, bởi vì bà ta không còn tin vào sự tồn tại của Hải Thần. Tuy hiên, tiếng hét khàn khàn của bà ta không thể gây ảnh hưởng tới lòng thành kính của những tộc nhân đó, cho dù bà ta có hét to đến đâu cũng không có ai đứng dậy rời đi. Chỉ đến khi

ngọn sóng lớn ngập trời đổ ập đến nơi, mọi người mới thực sự cảm nhận được uy lực của nó.

Mọi thứ giống như cành khô gỗ mục, quần thể công trình chi hại các cao vu sừng sững bên bờ biển sụp đổ ngay lập tức, tựa như làm bằng giấy, tương hải hoa cùng mái nhà bị sóng cuốn đi. Đám đông kinh hoàng bỏ chạy tư tán, người không có đủ tu vi không thể chống lại được sức mạnh dữ dội của cơn sóng khổng lồ như thế. Không biết bao nhiêu người hộp máu, hết lên thảm thiết rồi bị nó nuốt trừng. Cảm nhận được mặt đất dung truyền dữ dội, lúc này trong mắt các tộc nhân hổ phách tộc mới lộ ra vẻ hoàng sợ.

đối mặt với cảnh tượng dường như hủy diệt hết thầy trước mắt, bọn họ hoảng sợ đến mức không biết phải làm sao. Đám thủ vệ ngăn cản các nàng đã bỏ chạy, kinh hoàng chạy trốn. Tương la sách cuối cùng cũng không thể chú ý nổi đến trách nhiệm và ấn oán cá nhân của mình, lão ta phóng lên trời, khẩn cấp bay đi. Phía dưới vang lên một loạt tiếng nổ ầm ầm, lão ta nhìn xuống, thấy diệp à lang thi pháp đánh sụp một vùng đất lớn. Một bóng roi màu xanh tín lóe đến.

Lão ta còn không có cả cơ hội để giật mình, lập tức bị nó vụt ngang qua, cắt thành hai đoạn, rơi xuống, chỉ đơn giản như thế. Vân Côn không phải chỉ nhằm vào Lão Ta, bóng doi mà Y vung ra nhằm vào tất cả những ai lao ra khỏi ngọn sóng. Chỉ như đánh con rùi, tốc độ như tia chấp khiến tất cả những người nhảy ra ngoài không có một ai may mắn thoát khỏi. Lê Hoa không biết vì sao Y phải gây khó dễ cho những tiểu nhân vật này.

Những lời nói tiếp theo của Vân Côn đã cho bà ta câu trả lời, nơi này không có bao nhiêu người, muốn lập y thì phải khiến cho bọn họ sợ. Ở gần đây, nơi nào nhiều người nhất? Kha mật suy nghĩ một chút, chỉ về một hướng nói, thượng tiên, đi theo hướng này hơn một nghìn dạng có một thành phủ của một châu, bên trong thành tụ tập ước chừng mấy chục vạn người. Bộp! Bóng doi quất cho cự Côn phải cất lên tiếng Genji. Cự Côn nhanh chóng lắc đầu vẫy đuôi bay về hướng được chỉ.

Sóng lớn ập tới nhanh, rút đi cũng nhanh. Sau khi sóng rút đi, mặc dù biển rộng vẫn cuộn trào mãnh liệt nhưng các hòn đảo đã lần lượt lộ ra khỏi mặt nước. Chỉ là các công trình kiến trúc trên đảo đã bị cuốn sạch không còn, thậm chí còn không nhìn thấy được bất kỳ dấu vết nào của nền móng, những hòn. Đảo này tựa như chưa bao giờ có một công trình nào. Xung quanh các hòn đảo cũng rất sạch sẽ, những đống bừa bụn và thi thể đều đã trôi đi theo sóng.

Lần lượt có những người sống sót sải rác leo lên bờ, họ vô cùng kinh hãi nhìn theo phương hướng cự côn rời đi. Một đám người leo ra khỏi một vũn nước lớn, đó là các tộc nhân hổ phách tộc. Diệp A Lang với mái tóc bù xù, khóe miệng dính máu lảo đảo leo lên bờ, bước được mấy bước rồi ngã bệt ra đất. Vũn nước lớn đó là do bà ta đánh xục mặt đất tạo thành, trong tình thế cấp bách, biết ở đó có một không gian ngẩm bí mật dưới lòng đất.

bà ta cố gắng hết sức để cho các tộc nhân rơi xuống lòng đất, tránh khỏi sức mạnh đáng sợ của cơn sóng khổng lồ kia, tiếp đó bà ta lại dùng hết tu vi để chống cựu sóng lớn đổ ập xuống. Cho dù đã trốn xuống dưới chỗ trũng, tránh được lực tác động mạnh nhất, nhưng với tu vi cảnh dưới cao huyền, bà ta vẫn bị thương nặng dưới áp lực giữ rụi đó. Không phải tất cả các tộc nhân đều được cứu, nhưng coi

như đã liều mạng bảo vệ được gần nửa số người ở tương đối gần bà ta. Lúc này,

Bọn họ đang lần lượt leo lên bờ. Trên không chung, quang điểu loé lên bay về, Vân Côn đã rời đi, đám người Dữu Khánh mới dám quay lại. Chính là bởi vì trùng nhi khóc lóc muốn quay lại, nên Dữu Khánh mới cầu xin hướng lan huyên quay trở về. Đại cô, trùng nhi tìm thấy diệp à lang, ôm lấy bà ta khóc lóc thảm thiết. A cha, một tiếng kêu khóc quen thuộc gần như cùng lúc vang lên tại nơi xa. Mọi người nhìn đến, phát hiện đó tương hải hoa.

Cô ta với bộ dạng chật vật đang ôm nửa đoạn trên cơ thể Tương La Sách mà than khóc, phần thân dưới lão ta không biết đã mất đi đâu. Tương La Sách sắc mặt tái nhờ sơ tay lên chạm vào khuôn mặt nữ nhi rồi vô lực rơi xuống, hoàn toàn không còn âm thanh nào. Dữu Khánh nhìn về phía tiểu sư thúc. Tiểu sư thúc hơi ngóng nhìn, sau đó bay đến, hạ xuống bên cạnh Tương Hải Hoa, vị nhẹ vai cô ta, nói lời an ủi. Nào ngờ, Tương Hải Hoa ngửng đầu lên, nhìn thấy là gã.

Cô ta lập tức tựa như nổi điên, vùng tay đẩy gã ra, hét lên, người lừa ta, người lừa ta. Tất cả đều do người làm hại, đều là do người hại. Đối mặt với sự cuồng loạn như điên của cô ta, tiểu sư thúc đành phải rút lui, không nói nên lời, rõ ràng cảm thấy việc cha người chết chẳng liên quan cái rắm gì đến ta. Đưa mắt nhìn xung quanh, cảnh tượng thật thê thảm, những người sống sót loạn chọn lắc lưu, lần lượt có người không chịu nổi nữa đổ gục xuống.

Từ đây có thể thấy Vân Côn là người như thế nào? Đây là khởi đầu thảm họa đối với nhân gian. Ánh mắt Dữu Khánh quay trở lại trên di

thể của Bách Lý Tâm, chợt lên tiếng hỏi, Tiểu Thanh, ngươi còn có thể tìm được đường về bồng lai sơn không? Tiểu Thanh đứng ở trên vai mục ngạo thiết cất lên tiếng người, có thể tìm được, nhưng lối ra vào đã bị phong ấn, không thể vào được. Dữu Khánh lẩm bẩm, dường như đang tự thuyết phục mình, rồi, sẽ có biện pháp.

Hắn không quản nổi đôi chân tàn phế của Nam Chúc, cũng không quản nổi sự an nguy của đám người mình, hắn vô cùng hổ thẹ. Cho rằng trận tai họa này của nhân gian là do mình gây ra, để đối phó Vân Côn, chỉ có thể nghĩ cách mời Đại Thanh Nữ rời núi. Sau khi lấy lại tinh thần, Hắn nói với Minh Tăng, Đại Sư, trước tiên chúng ta hãy đi xem Vân Côn rốt cuộc định làm gì. Minh Tăng với vẻ mặt nghiêm nghị khẽ gật đầu, hô lên giực, quang sí phóng ra, vừa mới đem theo Dữu Khánh bay lên trời.

Trong quang xí đột nhiên có thêm một người, là hướng Lan huyền. Minh Tăng cũng chỉ quay đầu thoáng nhìn, rồi mang theo hai người bay đi, ba người không có để ý tới đám người phía dưới. Trên đường bay theo phương hướng cự côn rời đi, hướng Lan huyền trật nói với Dữu Khánh, trước khi trận thảm họa này lan rộng ra, chúng ta phải đi côn Linh Sơn một chuyến. Dữu Khánh ngẩn người, tìm ông chúa ư, hắn không ra được kính hoa uyển. Trong lòng chủ yếu là lo lắng ông chúa tìm bọn hắn tính sổ.

Hướng Lan huyên nhìn về phương sa nói, đến đó người tự nhiên sẽ biết. Được rồi, Dữu Khánh không biết nàng định làm cho quỳ gì, chỉ có thể chờ đến lúc đó rồi nói tiếp. Cựu Côn vừa mới bay qua phía trên vùng núi non rộng lớn, lại nhìn thấy một thảo nguyên bao la, thực chất đây không phải thảo nguyên, chỉ là cảm giác nhìn từ trên cao. Tại bên kia thảo nguyên, mây đen che phủ dày đặc, bầu trời

tựa hồ đã tối, Vân Côn quay đầu nhìn về phía mặt trời lặn. Cảm thấy không thích hợp.

Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy mây đen ở trên cao như vậy. Trong lúc nghi hoặc, cựu côn đã sông vào trong mây đen. Vừa vào trong mây đen, đám người vân côn đều cảm thấy ớn lạnh. Cảm giác này không phải do nhiệt độ bình thường gây ra, với tu vi của bọn họ mà nói, điều này rất bất thường. Mấu chốt là tốc độ bay của cựu côn không có khiến cho mây đen dâng lên gợn sóng gì lớn, loại cảm giác này chằn đầy từ khí, không thấy có chút sức sống nào.

Ngay cả cựu cô cũng có phần không quen với cảm giác ở trong mây đen này, hơn nữa mây đen giày đặc còn che chắn tầm mắt. Thân thể cựu cô quẫy một cái, luồn xuống phía dưới mây đen, xuyên qua mây đen, bay giữa tầng mây đen và mặt đất. Ánh sáng trong mắt mọi người càng trở nên u tối, cảm giác dưới mặt đất có chút phản chiếu tráng xóa. Lê Hoa kinh ngạc hỏi, mặt đất giống như bị bao phủ bởi sương giá. Thời tiết này làm sao lại có sương giá chứ? Là âm khí.

âm khí quá nồng đậm gây ra. Văn cô nói một câu, sau đó quay sang hỏi Kha Mật, nhân gian làm sao lại có âm khí nồng đậm và thâm chầm trên một khu vực rộng lớn như vậy. Kha Mật lắc đầu, không biết, nhỏ cũng chưa từng nhìn thấy. Văn Khúc bị tiểu lô la áp dải đi theo ở phía sau quan sát xung quanh một lúc, rồi trật lên tiếng nói, phán quan đến rồi.

Chương 1511: Quản lý hình phạt tại Nhân gian

Phán quan. Mấy người đứng phía trước quay đầu lại nhìn ông ta, sau đó ánh mắt vân côn quay lại nhìn những người bên cạnh, hỏi, là bán tiên ở u nhai gì đó của các người. Y cũng có nắm một chút thông tin về tình hình của một số nhân vật chủ yếu ở bên ngoài. Được nhắc nhở như vậy, Lê Hoa và Kha Mật lại đảo mắt quan sát xung quanh lần nữa, sau đó, Kha Mật trả lời không chắc chắn lắm. Đúng là có lưu truyền như thế này, nơi Phán quan xuất hành âm khí dày đặc, nhưng nhỏ chưa từng nhìn thấy.

Vân Côn lại quay sang nhìn chằm chằm vào Lê Hoa, chờ trả lời. Lê Hoa khẽ lắc đầu nói, các đời phán quan rất thần bí, chỉ ru rú trong nhà, rất hiếm khi chen vào chuyện thế gian. Người khác không đụng chạm đến Hắn, Hắn cũng sẽ không chủ động chơ chọc người ta. Ta từng đem theo hậu lễ đến U Nhai xin bái phòng, nhưng bị thù hạ của Hắn đuổi đi, chưa từng nhìn thấy Hắn. Nghe nói số người từng gặp phán quan có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bà ta quay lại nhìn văn khúc, hỏi, người từng gặp ả? Vẻ mặt văn khúc không có nét khó chịu nào vì bị bắt, ông ta bình tĩnh nói, sau khi ta đột phá Tu Vi đến cảnh giới bán tiên, ta có ý định so tải với mấy vị cao thủ đương thời. Từ lâu ta đã nghe nói thực lực của Phán quan không thua kém người khác, nên ta từng đến u nhai so tải với hắn. Tên gia hỏa này đã từng giao thủ với Phán quan ư. Những người khác nghe vậy thì đều tò mò, Lê Hoa hỏi.

Văn khúc có chút cảm khái nói, ngang tải ngang sức, nếu như ta với hắn đã là ngang tải ngang sức, vậy thì không cần thiết phải tiếp tục so tài với những người khác nữa. Ta vốn tưởng rằng mấy người bọn họ cũng ngang tải ngang sức với phán quan, bây giờ xem ra, mấy người đó rõ ràng đang canh giữ lối vào mà ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ ra. Tại nhân gian chỉ có phán quan dám đối diện ngươi, không khiến tất cả nhân gian phải cúi đầu. Bộc lộ rõ sự chê bay.

Có một số người không sứng được xếp ngang hàng với phán quan, trong giọng nói cũng lộ ra sự kính phục. Có thể nhận ra được, đây không phải là tình cơ gặp mặt, làm sao một vị phán quan vốn rất hiếm khi lộ diện lại có thể tình cơ gặp gỡ vân côn ở nơi đây. Kha mật suy một tiếng cười khẩy, có vẻ chế nhạo phán quan không biết tự lượng sức mình. Theo lão ta, hành động của mấy người đinh giáp thanh mới thực sự là hành động khôn ngoan, biết rõ không thể làm mà còn cố làm mới là kẻ ngốc.

đó gọi là không thức thời. Tuy vậy, có người đưa tới cửa là chuyện tốt, lão ta rất mong chờ được nhìn thấy những nhân vật đỉnh cấp cao cao tại thượng kia bị mình đạp dưới chân. Nhận ra tình hình không thích hợp, văn côn vùng doi quất lên người cử cô lệnh cho nó dừng lại, sợ đụng phải một cái bẫy nào đó. Lúc này y chậm dãi quan sát xung quanh, nói, từ trước đến nay, mỗi khi phán quan xuất hành, âm khí đi kèm đều bao phủ một diện tích rộng lớn như vậy hay sao?

Văn Khúc cũng chưa từng nhìn thấy, Phán quan rất hiếm khi ra ngoài. Ông ta chưa bao giờ nhìn thấy phong cách xuất hành thực sự của Phán quan, tuy nhiên, cảnh tượng như vậy, ngoài Phán quan ra còn có thể là ai. Sau đó, chính Vân Côn tự phủ nhận nhận định này,

mặt trời vẫn ở trên cao, nơi này lại bị âm khí che kín bầu trời. Nồng đậm đến mức ngay cả ánh sáng mặt trời cũng khó thể xua tan, đây chắc chắn không phải là khí tràng mà tu vi cảnh giới bán tiên có thể có được.

Tất cả mọi người đều nhận ra được sự nghiêm trọng hiếm khi xuất hiện trên mặt Y. Y vừa rứt lời, một giọng nói phiêu miểu như hư ảo vang vọng trong thiên địa. Côn nô, trước khi thượng tiên của người rời phủ, không phải đã ra lệnh cấm người tự tiện xâm nhập nhân gian ư. Đó là giọng nói của một nữ nhân, như ở gần bên tai và cũng như xa tận chân trời, trong khung cảnh u ám âm chầm này, nghe giọng nói như vậy có cảm giác cực kỳ thần bí. Nghe giọng nói đó, văn khúc hơi cao mầy.

Phía xa xuất hiện một đốm sáng, mấy người trên lưng cự côn đã chú ý thấy, đó là đám người Dữu Khánh ở trong quang điểu. Bọn hắn cũng cảm thấy nghi hoặc khi nhìn thấy cảnh tượng dị thương này, đặc biệt là khi nghe được lời cảnh cáo phiêu mìu kia. Quang điểu tiếp cận mặt đất, hướng lan huyện đưa tay chạm vào lốt tinh thể màu trắng trên thân cây, cảm giác lạnh lẽo, gặp ngón tay ấm áp liền tan ra, phát hiện đây quả thực là sương giá. Minh Tăng và Dữu Khánh cũng thử chạm vào cảm nhận một chút.

Cả ba người đều kinh nghi nhìn xung quanh. Phán quan. Hướng lan huyền quay đầu hỏi Minh Tăng. Minh Tăng khẽ gật đầu, có vẻ là như vậy. Dữu Khánh kinh ngạc khi nghe điều này, phán quan dám trực diện đối đầu với Vân Côn hay sao? Hắn nghĩ đến tình huống lấy được sách cổ về đào hoa cư, trong mắt lộ Gianneth Kinh nghi. Vân

Côn không quan tâm mấy người bọn hắn, y cảnh giác xung quanh, trợt lớn tiếng nói, kẻ nào ở đây giả thần giả quỷ.

âm thanh phiêu mỉu lại vang lên, hãy lập tức trở về cử linh phủ, không được phép ra ngoài, bản tọa có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu không, không bỏ qua cho người. Văn Côn rất nhanh nhìn trái nhìn phải, xoay người nhìn xung quanh, không rõ âm thanh rốt cuộc đến từ nơi nào. Y trật quay đầu lại hỏi Văn Khúc, nàng ta chính là phán quan. Văn Khúc có chút nghi hoặc, khi giao đấu với ta, dù phán quan không bọc lộ chân diện mục, nhưng đó là một nam nhân.

Còn không nhanh trở về, còn không nhanh về đi. Âm thanh phiêu miểu đột nhiên trở nên trùng trùng điệp điệp vang vọng liên miên trong thiên địa, như thể đang đưa ra lời cảnh cáo nghiêm khắc cuối cùng. Cảnh tượng này trông rất cao cấp, dù sao, chưa từng thấy cảnh tượng như vậy với mấy vị bán tiên kia. Dữu Khánh không nhịn được hỏi hai người bên cạnh, thực sự là phán quan sao? Ẩn ý muốn hỏi là, phán quan thật sự dám đấu với Vân Côn ư? Hướng Lan Huyên không vui hỏi.

ta chưa từng nhìn thấy. Người ở tại u rác phụ, trong nhà có người ngày ngày chạy đến u nhai, ngươi lại đi hỏi ta. Thật, lâu không thấy đối thủ đâu, vân côn có phần nhị không được nữa, y hư một tiếng, giả thần giả quỷ. Ngọn doi trong tay y vung lên, vệt sáng xanh tím lại xuất hiện, phóng lên trời như tia sét, lập lòe bay múa khắp nơi trong đám mây đen phía trên đầu, tựa như một con dao sắc cắt đậu hủ. Chia cắt mây đen nát tan ra như những nhúng bông, tuy nhiên,

Mây đen này có một sự sâu nặng nào đó, chúng không bị sức gió làm ảnh hưởng, chậm rãi đung đưa rồi lặng yên kết nối lại thành một khối. Sau một hồi nỗ lực vô ích, vân Côn thu do lại, quát lớn, lén lút như vậy tính là cái gì? Ra đây! Tình huống này khiến cho cả Kha Mật và Lê Hoa đều có phần lo sợ. Tò tuê, tò tuê, tò tuê. Một tràng âm thanh kèn sona to rõ đột nhiên vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong thiên địa.

Cảm giác thôi thúc lòng người rất mãnh liệt, có thể nghe ra được đây là âm thanh hợp tấu của nhiều cây kèn sona. Phán quan, Kha mật và lê hoa gần như đồng thời thốt lên. Mặc dù không nhìn thấy người, nhưng kiểu mở đường quỷ dị bằng kèn sona này phù hợp với phương thức xuất hành trong quá khứ của phán quan. Vân Côn đột nhiên xoay người, nhìn thẳng về phía mây đen phía trước, khóa chặt nơi phát ra âm thanh, mọi người cũng lần lượt nhìn về phía đó. TẬNG MAY DƯỚI Cũng Khẽ Giao Động

có bóng người lắc lưu xuyên qua mây đen, là một đám bóng người đang đi ra từ trong tầng mây. Đi phía trước là hai hàng H.I. nhân đội nón với rèm lụa đen rũ xuống, thần bí và quỷ dị. Hai người dẫn đầu cầm lệnh tiễn trong tay, dòng chữ trên lệnh tiễn như muốn nói rằng bọn họ có thể tự do đi lại trong thiên địa. Phía sau là 6 cặp người thổi kèn Sona mở đường. Sau đó nữa là 8 người khiêng đại kiệu, trên đỉnh cổ kiệu cắm một cái ô lớn màu đen phủ đầy hoa văn quỷ dị.

Đài kiệu hình tứ giác, mỗi góc đứng một nữ tử mặc hồng y, ngoài ra còn có mấy con mẻo to lớn trông như đang ngủ. Ngồi bên trong kiệu là một nữ nhân đeo mặt nạ. Phía sau kiệu là hai hàng nữ nhân mặc bạch y, tay cầm cờ hoặc phướn đi theo, giống như bóng ma. Một đoàn có không ít người, nhẹ nhàng trôi từ trong mây tới đây, phong

thái rất phô trương và có vẻ quỷ dị, nhất là tiếng kèn sona kia khiến người ta rất khó tập trung tinh thần. Vân Côn lại nghiêng đầu hỏi.

Đây chính là Phán quan mà các người nói ư. Lê Hoa do dự vật đầu, Kha Mật cũng vật đầu đáp, đây đúng là phong cách của Phán quan, không có nhà nào khác. Trong lúc bên này nói chuyện, đội ngũ bay tới không hề để ý đến cựu Côn khổng lồ, tiếp tục thổi kèn Sona trôi tới nơi này. Văn Khúc rất lo lắng nhìn cảnh này, bọn họ không biết thực lực của Vân Côn hay là không biết sức mạnh của cựu Côn. Ông ta biết rõ, ngay cả Vân Côn nhất định cũng không chịu nổi sức tấn công của cựu Côn.

Văn Côn nhớ mày, nói với Kha Mật ở bên cạnh, người đi bắt bọn họ đi. Thực ra là muốn để cho Kha Mật đi thử xem mức độ sâu cạn của đối phương, Y khá nhạy cảm với cách sừng hồ cô nồ. Bất cứ khi nào có người đột nhiên sừng hồ như vậy, Y sẽ có chút bất an. À, Kha Mật giật này mình, lập tức quỳ xuống cầu xin, thượng tiên, không cần thử, nhỏ khẳng định không phải là đối thủ của phán quan. Văn Côn suy nghĩ thấy cũng đúng, quả thực đã có chút hấp hấp.

thực lực vốn trình lệch quá xa, có ném da cũng không thử da được cái gì. Y lập tức tung cước đá văng lão ta da, không có tiếp tục làm khó lão ta, bóng roi xanh tín trong tay vù một cái vụt lên người cự côn, vùng roi chỉ, tiến tới, hút chết bọn họ.

Chương 1512: Âm Dương tán (1)

Cử Côn cất tiếng giên dỉ và lập tức lắc đầu vẫy đuôi bơi đi, nhanh chóng phóng đến. Hai H.I. nhân đội nón lụa rũ đứng ở trước nhất cũng lập tức có động tác, bọn họ rời khỏi đội ngũ sông về phía Cử Côn. Lệnh tiễn màu đen trong tay hai người vung lên, có tiếng loảng soàng xuất hiện, hai cái lệnh tiễn hóa thành hai mũi tên kéo theo dây xích bay lên, trên dây xích còn có hắc khí nồng đậm quấn quanh. Còn người vân Côn còn lại, vừa nhìn liền biết hai sợi dây xích này không phải vật tầm thường.

Đồng thời Y cũng nhìn thấy được phía dưới lớp lụa mỏng phất với là hai khuôn mặt mèo. Khi cự côn còn chưa hoàn toàn phát huy được tốc độ, sợi dây xích trên tay hai hắc y nhân mặt mèo đã bay ra, mũi tên vùn vụt lao vuốt lên không trung, bắn về phía cự côn theo hai đường vòng cung. Long mày vân côn hơi nhét, có chút kinh thường, Y biết rõ sự bất phàm và làn da dày của cự côn, chỉ với đòn tấn công như thế là không làm gì được cự côn. Y đừng yên nhìn xem.

muốn biết được đường hướng của phía đối phương. Hai mũi tên xích sắt bắn chúng bên dưới quai hàm của cựu Côn, miệng của cựu Côn cũng hớt văng hai người, hai người văng ra rơi xuống đất. Bọn họ nắm chặt sợi dây xích và lôi kéo. Vân Côn vốn không coi trọng đột nhiên thân thể giao động, mặt lộ vảy kinh hãi. Không chỉ có y, tất cả mọi người đứng ở trên người cựu Côn đều bị chấn động một cái, phát hiện cựu Côn vậy mà thực sự bị hai người mặt mèo kéo dừng lại. Làm sao có thể như vậy?

Bộp bộp bộp, vần côn lại vung doi liên tục quất cự côn mấy cái, nhưng phát hiện cự côn không có phản ứng gì giống như không hề cảm giác. Ánh mắt y chạm đến âm khí vô tận ở xung quanh, trột nhớ tới điều gì đó, kinh ngạc kêu lên, là câu hồn tác. Phán quan lấy được câu hồn tác của Minh giới từ đâu ra? Rồi đột nhiên y hiểu ra

điều gì đó, vung doi chỉ tới, phẫn nộ quát lớn, người là Minh Phán của âm tì. Thật lớn mật, không núp ở Minh giới.

lại dám tự tiện sông vào nhân gian để trưởng hình. Chuyện đúng sai tại nhân gian cần gì Minh phán tới phán xét? Cái gì? Bất kể là văn khúc hay đám người kha mật, đều có chút kinh ngạc, phán quan là âm tí của Minh giới trong truyền thuyết. Bọn họ cho rằng Minh đã nghe lầm, nhưng cũng biết kiến thức của Vân Cô nhất định hơn hẳn bọn họ. Y đã nói ra như vậy, tất nhiên không phải không có lý do. Âm thanh kèn Sona làm dối, loạn tâm thần vẫn đang vang lên.

Đội ngũ bay tới đó đã sắp bay đến trước mặt mọi người. Đã biết được nền tảng của đối phương, vân côn cất tiếng cười nhạt, y không chút e ngại, quang ảnh xanh tím trong tay loé lên, ngọn doi như xét đánh, bắn về phía đội ngũ đó. Tiếng kèn sona đột nhiên dừng lại, sau đó, đội ngũ cầm cờ dơ phiên đột nhiên tan thành mây khói, hóa thành âm khí tản ra rồi biến mất, chỉ còn lại chiếc kiệu và người trong kiệu vẫn còn đó.

Bóng roi như tia xét chấp mắt liền đánh chúng chiếc Đại ô trên kiệu. Mọi người mở to mắt, há hốc mùng kinh ngạc, trước mặt không hề xuất hiện cảnh tượng tan vỡ thành mảnh vụn. Thậm chí còn không có bất kỳ âm thanh to lớn nào, chỉ nghe tiếng phốc như đánh vào bông vải, rồi có một đám âm khí rừng lên. Chiếc kiệu kia lơ lửng tại chỗ không có tới gần hơn nữa, ngọn roi tỏa ra hai khí xanh tím cắm vào trên bề mặt Đại ô, dường như đã đánh thủng một lỗ. Bên trong lỗ thủng cuồn cuộn âm khí,

Trường tiên như một sợi dây thường, một đầu bị văn côn túm lấy lôi kéo, một đầu bị mặt ô kẹp chặt lại. Văn côn rõ ràng đang ra sức kéo ra, nhưng không thể nào kéo dòi trở về. 1146 chương âm dương tán. Một chiếc ô bị dòi thần của mình quất chúng, vậy mà ngay cả âm thanh cũng không phát ra, còn không thể kéo nó đi, thậm chí cũng không thể rút dòi về. Đây là chuyện gì chứ? Văn côn có thể nhìn thấy.

Nữ nhân đeo mặt nạ ngồi ở phía sau tấm dèm hạt trâu không hề động đậy chút nào. Cử côn và chiếc kiệu song song hạ xuống đất. Mấy con đại hác miêu nằm biếng nhác trên kiệu rũi người nhẹ nhàng nhảy xuống đất như hác báo, rồi bắt đầu chạy nhảy chơi đùa trên mặt đất bám đầy sương giá. Chúng giống như hoàn toàn không thấy tình hình trước mắt, càng chạy càng xa. Con nô, người tính dùng thông thiên tiên để phá vỡ âm dương sao. Thật là buồn cười.

giọng nói phiêu mỉu của nữ nhân đối diện lại vang lên. Vân Côn tựa như được nhắc nhở điều gì đó, đồng tử đột nhiên co lại, ánh mắt rán chặt vào chiếc đại ô phủ đầy hoa văn quái dị, có vẻ rất kinh ngạc, hỏi, đây là âm dương tán của Minh Giới ư? Y đã từng nghe nói tới vật này, sau khi thi triển, nó có thể tách rời âm dương. Đây là bảo vật quan trọng của Minh Giới, thảo nào doi thần của mình không thể lay chuyển. Y ngước mắt nhìn mây đen đầy trời.

cuối cùng đã hiểu được vì sao âm khí có thể nồng động đến mức độ này. Ngay cả mặt trời chói trang cũng không thể xua đi, hóa ra là sử dụng trọng bảo âm dương tán của Minh giới để che phủ bầu trời. Tay y kéo doi, khó thể tin nổi hỏi, chỉ là một vị Minh phán, làm sao có thể nắm giữ trọng bảo âm dương tán. Những lời đối thoại của hai

người khiến sắc mặt lê hoa và kha mật liên tục biến đổi, trở nên vô cùng khó coi và bất an, nếu Vân Côn thất bại.

Bọn họ làm sao có thể có kết cục tốt đẹp? Văn khúc bị áp dải thì vẻ mặt ngoại chứ đầy kinh nghi bất định ra, cũng chỉ có đầy kinh nghi bất định. Vị phán quan đèo mặt nạ, đã có động tác, rơ tay búng ra một luồng ô quăng rơi vào đỉnh Đại ô, lập tức nhìn thấy trên Đại ô chấp động ánh sáng mờ ảo, chậm rãi xoay tròn, rồi quay càng lúc càng nhanh, âm khí âm u và âm thanh chuyển động kết hợp với nhau, nghe như là có vô số u hồn đang than đang khóc. À!

Vân côn hét lớn, rộng chân chống lại, siết chặt xoi, có vẻ như đang nỗ lực tranh đoạt. Nhưng đầu ngọn xoi bị kẹt trên âm dương tán không thể thoát ra, sức quay của âm dương tán không phải tu vi của Y có thể chống lại. Y lập tức bị kéo bay ra ngoài, lôi Y lao về phía âm dương tán đang xoay tròn với tốc độ rất nhanh. Mặc dù như thế, Y vẫn không chịu buông tay. Thực sự là vì Y không thể vứt bỏ thông thiên tiên trong tay, một khi để mất thông thiên tiên.

đồng nghĩa với việc mất đi quyền kiểm soát cự côn, một lần mất sẽ mất đi hai kiện trọng bảo. Nhưng nếu Y đã dám nói ra lời không để Minh phán vào mắt, tự nhiên cũng không phải kẻ an chay, trong khi nương theo lực kéo xoay tròn, chiếc dòi trong tay Y rung lên, hai khí xanh tín bùng lên mạnh mẽ. Ngọn dòi đột nhiên dài ra, dài nhanh hơn tốc độ xoay tròn của âm dương tán, ngọn dòi uốn lượng cuốn xuống như một con rồng cuốn tròn, rất nhanh liền cuốn quanh toàn bộ chiếc kiệu. Không chỉ cuốn lấy,

Ngọn roi còn bao bọc cả kiệu và người vào bên trong, và nhanh chóng xiết chặt lại, âm dương tán càng xoay chuyển, lực xiết sẽ càng mạnh. Không thể không nói, vân Côn đã sử dụng tới một rượu chiêu. Mọi người đã có thể nghe thấy tiếng vỡ nát lách tách của cổ kiệu ở bên trong đó. Nhìn thấy cảnh này, cả Kha Mật và Lê Hoa đều rất vui, nhưng chẳng mấy chốc, hai người liền biến sắc, Lê Hoa hết lên, thượng tiên cẩn thận. Trên mặt đất cách đây không xa đột nhiên toát ra một luồng khói xanh.

có thứ gì đó chui ra khỏi lòng đất. Trong nháy mắt, khói xanh đã ngưng tụ thành hình, một nữ nhân đeo mặt nạ đen, ráng vẻ duyên ráng yêu kiều, mặc một bộ váy đen rũ tua, tóc dài buộc khăn tròn đầu, chiếc cổ để lộ làn ra trắng nón bắt mắt, thần thái yên tĩnh, dưới chân là mặt đất đầy sương giá. Những ai đã nhìn thấy được người trong kiệu đều biết rõ, đây chính là phán quan ngồi trong kiệu trước đó. Rũ Khánh ở xa quan sát, hỏi, đánh nhau rồi sao?

Bọn hắn ở quá xa, Minh tăng và hướng lan huyên cũng không thấy rõ lắm, cho nên không có trả lời hắn. Vân Côn ở trên không trung nghiêng đầu nhìn, phát hiện phán quan không biết đã rời khỏi cổ kiệu từ lúc nào, đang lẳng lặng nhìn mình, y lập tức lướt đi, theo sợi ròi kéo dài ra, tung một trưởng đánh tới. Phán quan không tránh không né, phất tay đánh lại. Ngay khi song trưởng và chạm vào nhau, Vân Côn đột nhiên lóe lên rời khỏi, tại thời khắc cuối cùng.

y tránh để trực diện và chạm với đối phương. Phán quan đánh hụt vào khoảng không, thân thể vẫn duy trì trạng thái rơ tay, chiếc mặt nạ che chắn khuôn mặt khiến người ta không biết được phản ứng

trên gương mặt nạng. Vân Côn bay đi, rơi xuống cách không xa, rõi mắt nhìn chằm chằm phán quan, quan sát.

Chương 1513: Âm Dương tán (2)

Động thái này của hai người khiến những người khác nghi hoặc, hoạt nhì không giống như là muốn giao đấu đến phần thắng bại. Mọi người rất nhanh liền nhận ra điểm dị thương, Văn Khúc cũng nhìn chầm chầm vào lòng bàn tay dơ da của Phán Quan, ở đó có cắm một cây châm màu xanh ngọc, đâm xuyên qua lòng bàn tay. Kha mật và lê hoa quay mặt nhìn nhau, hiển nhiên, Phán Quan đã trúng bẫy của Vân Côn. Nhìn thấy thân thể Phán Quan cương cứng tại đó đồng thời cảm ứng được âm dương tán đã dừng vận chuyển vì bị ngọn doi chói buộc.

Cuối cùng Vân Côn cũng thở vào nhẹ nhõm. Y cười lạnh nói, người có thể cầm giữ trọng bảo âm dương tán của Minh Giới, thật đúng là khiến ta kinh hãi, ta thực sự không dám cứng chọi cứng. Có âm dương tán thì như thế nào, không phải cũng gục dưới tay ta. Ha ha ha ha. Ngọn dòi được kéo lại, sợi dòi đang quấn như một cuộn dây lập tức rút về. Nói đến điều đắc ý, Y ngửa mặt lên trời cười cực kỳ cuồng dã và sẵn khoái. Đúng vào lúc này.

cánh tay dơ lên của Phán Cử Động. Cô ta rút tay về nhìn cây châm xanh ngọc cắm trong lòng bàn tay. Lại là Lê Hoa cất lên tiếng hét kinh hãi, thượng tiên cẩn thận. Vân Côn đang ngửa mặt lên trời cười to sẵn khoái, nghe tiếng hét thì liếc nhìn sang, nét tươi cười trật cưng cưng trên mặt, miệng há hốc không cười nổi nữa, trong mắt

đầy vảy khó tin. Phán quan rút cây châm cắm trong lòng bàn tay ra, thưởng thức cây châm hơi dính chút máu đỏ sẫm.

bàn tay bị thương chạm chạm vào chiếc vòng cổ đính hồng ngọc thả trước ngực. Giọng nói mờ ảo, cô nô, ngươi chẳng lẽ không biết định hồn châm là bảo vật mà minh giới biếu tặng ra ngoài sao. Ngụ ý là, ngươi lại dám dùng thứ này để đối phó ta ưu. Biểu cảm trên mặt vân cô nột nhiên trở nên cực kỳ quá dị, hay nói đúng hơn là không thể tin được. Theo y biết, định hồn châm cũng có tác dụng đối với người minh giới. Nếu không phải như vậy…

Y làm sao có thể sử dụng chiêu này để đối phó đối phương khi đã biết nàng ta là người Minh giới. Nhĩ đến đây, Y trật giật mình, dường như đã hiểu ra điều gì đó, ngươi thậm chí còn chuẩn bị sẵn đồ vật để đối phó định hồn châm. Và còn có âm dương tán. Ngươi chính là nhằm vào ta. Phán quan không trả lời, chậm rãi thu định hồn châm trong tay lại. Ta trở về, ta lập tức trở về cự linh phủ. Vân Côn như đã hoàn toàn tỉnh ngộ, nói xong liền đột nhiên quay đầu bỏ chạy.

Lóé lên bay đi, thủ hạ gì gì đó, và cả nương nương mới lập nên của mình, tất cả đều không quan tâm tới. Ngay cả cự côn cũng bị bỏ lại, y làm sao có thể quan tâm đến cái gì khác. Hành động đó khiến đám người Kha Mật sợ mất mật, bọn họ cũng lập tức chạy trốn, ra sức đuổi theo trong tuyệt vọng. Không ai dám đánh Văn Khúc bị thương, trực tiếp bị bỏ lại. Muộn rồi! Âm dương làm càn khôn, huu! giọng nói phán quan mơ hổ, ngón tay bấm.

ánh sáng mờ nhà tỏa ra trên đầu ngón tay, nàng ta phất tay chỉ về phía Vân Côn đang chạy trốn. Âm dương tán rơi trên mặt đất đột nhiên khép lại, biến thành một luồng sáng lóe lên bay vụt qua phía trên đầu đám người kha mật, khiến bọn họ rộn tóc gái. Đám người Dữu Khánh là từ hồ Phách Hải đến đây, không ngờ Vân Côn lại đột nhiên trở về theo đường cũ. Khiến bọn hắn giật mình hoảng sợ, bọn hắn ở cách quá xa, không biết chuyện gì đã xảy ra phía chỗ Vân Côn.

Minh Tăng là một người tốt, trước tiên thi triển kim cương hộ thể Đại Pháp để bảo vệ ba người rồi tính tiếp, quang điều vừa mới bắt đầu bỏ chạy đã dừng lại. Bởi vì bọn hắn phát hiện Vân Côn hoàn toàn không quan tâm đến mình, trực tiếp băng qua từ trên cao, sau đó bọn hắn nhìn thấy một luồng sáng chấp mắt liền đuổi kịp, buộc Vân Côn phải dừng lại. Vân Côn không thể không dừng lại, luồng sáng hiện ra nguyên hình của âm dương tán, đột nhiên biến lớn lên, bao phủ y vào dưới ô, chiếc ô xoay tròn rất nhanh.

một lực hút rất mạnh toát ra từ trong ô. Lực hút quá mạnh mẽ, tu vi của Y không thể chống lại, khiến Y bị giữ lại dưới ô, không thể thoát thần. Nhưng Y sẽ không khoanh tay chịu chói, liều mạng kháng cự, thông thiên tiên trong tay lại lần nữa tỏa ra hai khí xanh tím, như hàng loạt tia xét điên cuồng tấn công ẩm ẩm. Điều đáng sợ là chiếc ô càng ngày càng lớn, dần dần, phạm vi bao phủ dường như muốn bao bọc toàn bộ mặt đất, đòn roi trong tay Y chẳng khác gì cho đùa của trẻ con.

Và hậu quả nghiêm trọng bởi việc cưỡng ép phản kháng cũng rất nhanh thể hiện ra, y cảm giác trên người có thứ gì đó như sương mù nhanh chóng bị hút ra khỏi cơ thể. Sau một lúc cảm nhận, y mới

kinh hãi phát hiện, thứ bị hút đi chính là sinh cơ của mình. Phải biết rằng, y đã tu luyện thành tiên thể, cơ thể không còn bị bệnh tật, nhưng lúc này y lại cảm nhận rõ ràng sinh cơ đang mất đi rất nhanh. Y bất lực nhìn những nếp nhăn bắt đầu xuất hiện trên làn da của mình. Ta sai rồi.

để ta quay lại. Hét lên một câu thảm thiết, Van Kôn cảm thấy chiếc ô xoè lớn kia tựa như một cái miệng khổng lồ nuốt trưởng mình vào trong bóng tối vô tận. Còn với đám người Dữu Khánh đứng trên mặt đất nhìn lên, bọn hắn không thấy chiếc ô càng lúc càng lớn mà nhìn thấy Van Kôn càng ngày càng nhỏ. Cuối cùng nhỏ đến mức bọn hắn gần như không thể nhìn thấy nữa, khi đó mới bị chiếc ô kéo vào. Chiếc ô vừa đóng lại, liền hóa thành một luồng sáng bay ngược trở về.

không quan tâm đến đám người Kha Mật và Lê Hoa kinh hoảng chạy trốn, cuối cùng trở về trong tay Phán quan. Ba người ở trong quan điều ngây người nhìn, thực sự là nhìn đến sững sờ, Vân Côn không ai bị nổi kia, lại bị Phán quan giải quyết dễ dàng đến thế sao. Nếu là vậy, mấy người đinh dắp thanh làm sao có thể nổi danh ngang hàng với Phán quan. Văn Khúc té ngã xuống đất khi bị vứt bỏ lại. Ông ta đã đứng lên, mặc dù Tu Vy bị khống chế nhưng vẫn tỉnh táo. Lúc này

Ông ta cũng ngẩn ngơ nhìn phán quan thu chiếc ô về trong tay. Ông ta gan lớn, bước từng bước đi đến bên cạnh phán quan, hỏi, ngươi là phán quan ư? Phán quan ra đấu với ta lại là nam? Phán quan cho ông ta đáp án, giọng nói không còn cảm giác phiêu miểu sa săm như trước, chỉ như giọng nói người bình thường, đó là phán quan tiền nhiệm. Thì ra là thế, Văn Khúc có vẻ chầm ngâm suy nghĩ rồi

hỏi tiếp, các đời phán quan đều không phải là người nhân gian ư? Lần này

Phán quan không trả lời ông ta, mà quăng chiếc ô trong tay ra. Chiếc ô xoè ra, có một người rớt xuống. Đó là một lão già mặt đầy nếp nhăn cuộn mình nằm ruôn giày trên mặt đất, dường như không có cả sức lực để đứng dậy, thở hồn hền như sắp tắt thở. Y nỗ lực ngẩn đầu lên nhìn, nỗi sợ hãi vẫn còn lộ rõ trong mắt, Y cầu xin bằng rộng ra nuôi yếu ớt, tha mạng, xin tha mạng. Sau khi nhìn kỹ, văn khúc kinh ngạc, từ chiếc đầu chọc và chom dâu chữ bát của đối phương.

Ông ta đã nhận ra đây là Vân Côn, nhưng tại sao chẳng mấy chốc đã giả đi như vậy? Phán quan vung tay áo lên, âm dương tán bay lên trời, bay vào trong mây đen trên không trung, 5 ngón tay cô ta nắm lại, chiếc dòi rơi trên mặt đất liền bay đến trong tay cô ta. Ngọn dòi dung lên, uốn lượng như linh xả quấn lấy chiếc túi lấp loáng ánh kim loại treo bên eo Vân Côn. Cô ta thi pháp kiểm tra đồ vật ở bên trong, sau đó quay đầu lại nói, buông câu hồn tác ra.

Hai người mặt mèo đang lôi kéo dây xích lập tức lắc cánh tay kéo một cái, hai mũi tên cắm ở trên người cựu côn được rút ra. Dây xích nhanh chóng co về, cuối cùng rút hết trở lại thành hai cái lệnh tiễn. Văn khúc quay đầu lại nhìn, hơi nhớm mày, không nghĩ tới cây lệnh tiễn nhiều lần đại biểu cho u nha này lại chính là pháp bảo của Minh giới. Mặt đất dung chuyển, cựu côn lắc đầu vẫy đuôi rồi lại nhẹ nhàng bay lên. Nó quay người lại trông như muốn rời đi, phán qua nhảy lên trên người nó.

Vung doi đẩy hai khí xanh tím da, bốt, đánh vào thân nó, khiến nó phải cất lên một tiếng dên dì. Cô ta vung doi chỉ về một hướng. Cự cô lập tức điều chỉnh phương hướng, bay về phía mấy người dữ khánh.

Chương 1514: Đại đạo triều thiên (1)

Vân Côn với ráng vẻ gián nuôi yếu ớt nhìn thấy Phán Quan đã rời đi, Y lập tức trật vật bò dậy, muốn chống người đứng lên nhưng bất chờ xuất hiện hai bàn chân đứng ở trước mặt. Y khó nhọc ngởng đầu nhìn lên, nhìn thấy hai người mặt mèo cầm lệnh tiễn trong tay đang từ trên cao lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Y. Điều này khiến Y phải từ bỏ hy vọng cuối cùng. Y dìu siêu ngã người ra đất, cam chịu số phận, khóe mắt dưng dưng, có vẻ đầy đau buồn và hối hận. Văn khúc lên tiếng nói

giải trừ cấm chế trên người ta. Tuy nhiên, hai người mặt mèo đội chiếc nón với màn lụa đen rũ xuống không để ý tới ông ta, ông ta đành phải rõi đôi mắt trong mong nhìn về phía cự cồn bay đi. Chạy hay là không chạy? Nhìn thấy cự cồn bay tới, ba người dữ khánh quay mặt nhìn nhau. Khi nó đến gần hơn, bọn hắn nhìn thấy rõ người đứng ở trên lưng cồn vung vẩy bóng xanh tím quả thực không phải là vân cồn. Chính mắt bọn hắn nhìn thấy vân cồn bị chiếc đại ô bắt đi.

Đó là Phán quan à. Dữu Khánh lại hỏi một câu vô ích, không có ai trả lời. Hướng Lan huyên nói, bất kể như thế nào, trước tiên tránh đi rồi nói tiếp. Minh Tăng gật đầu, vừa mới kích hoạt quang điểu thì

trật nghe giọng nói phiêu mỉu mông lung truyền đến, thám hoa lang. Lời này có ý gọi người dừng lại, có thể cảm nhận được, giọng nói này không có ác ý. Quang điểu hơi chút do dự, Minh Tăng quay đầu lại nhìn Dữu Khánh và Hướng Lan huyên, thấy hai người cũng do dự.

Chỉ một chút thời gian do dự đó, Cự Côn đã đến gần trước mặt bọn hắn, nó chậm rãi dừng lại. Mấy người ngửa đầu nhìn lên, thân thể Cự Côn thực sự quá khổng lồ, bọn hắn không nhìn thấy bóng phán quan đầu cả. Giọng nói vẳng vẳng như gần như xa lại vang lên, lên trên đi. HẢN LA GỌI THÁM HUA LÀNG ĐÌ LÊN, nhưng thám hoa lang hoàn toàn không còn tu vi, không thể lên được. Cuối cùng, Minh Tăng và Hướng Lan Huyên cùng nhau hộ tống Dữu Khánh đi lên.

bay đến đỉnh đầu cựu côn, nhìn thấy nữ nhân mặc hắc y đeo mặt nạ đứng đó, bọn hắn không dám dễ dàng tới gần, hướng lan huyền thử hỏi, người chính là Phán quan. Là ta. Phán quan khẽ gật đầu, không giữ giọng nói thần bí nữa, nói chuyện với giọng một người bình thường, ta có chuyện cần nói riêng với thám hoa lang. Đây là muốn hai người còn lại tránh đi. Dữu Khánh nghi hoặc, không biết giữa Phán quan và mình thì có chuyện gì để nói, mọi người không quen biết, cũng không có qua lại.

Mấu chốt là việc này thực sự khiến bọn hắn không yên tâm. Nhận thấy được sự lo lắng của bọn hắn, phán quan nói, cô Nô còn không thể chạy thoát, nếu ta đối phó các người, các người cho rằng mình có thể chạy thoát được sao. Lời này cho thấy cô ta không có ác ý. Dữu Khánh hơi chút do dự rồi nói, để ta đến nó. Hướng Lan Huyên vẫn còn hơi chút do dự, nhưng cuối cùng cũng phất tay thì Pháp

đưa Dữu Khánh bay đi, nâng Dữu Khánh nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt phán quan.

Còn Nàng và Minh Tăng thì điều khiển quang điều bay ra xa một chút rồi dừng lại, ở xa xa nhìn tới bên này. Không còn người khác, Dữu Khánh không có gì sợ hãi, Hắn có chút khó hiểu do hỏi, tiền bối có gì chỉ giáo. Phán quan không trả lời Hắn, mà trước tiên quan sát Hắn từ trên xuống dưới, sau đó có chút vui mừng gợt đầu nói, mọi chuyện đều đã qua rồi, ngươi làm rất tốt, không có khiến ta thất vọng. Có ý gì? Dữu Khánh chớp chớp mắt, mặt lại lộ ra vảy khó hiểu.

Giám hỏi tiền bối lời này là có ý gì? Vãn bối thực sự không hiểu. Trong giọng nói của Phán quan có chút u buồn, đáp lời, tiểu hắc là con của ta. Hả? Giữ Khánh thật sự cho rằng mình đã nghe lầm, có phần mơ hồ, người gọi ta tới để nói chuyện của người sao. Vì vậy Phán quan nói thêm cho rõ ràng hơn, ngô hắc là trưởng phu của ta. Lần này thì Giữ Khánh đã hiểu, nhưng hắn cân bản không tin. Không nhịn được cười hắc hắc, cười có chút bối rối.

Không phải hắn chưa từng thấy kẻ giả mạo người khác, nhưng chưa từng thấy ai tự hạ thấp mình để giả mạo như thế này. Hắn lập tức nhỏ rộng lầm bẩm nhắc nhờ, mẹ của tiều hát, thê tử của ngô hát, theo ta được biết, đã qua đời vì khó sinh từ lâu. Phán quan nhạt nhạt đưa ra đáp án, vì vậy, ta đến từ minh giới. Dũ khánh giật mình sừng sốt, nhìn chăm chú âm khí loáng thoáng trên người cô ta, rồi lại nhìn mây đen khắp bầu trời. Đôi mắt dần dần mở to ra kinh ngạc.

Cuối cùng hỏi một câu để xác nhận, ba thực sự là mẹ của Tiểu Hắc. Phán quan, giả mạo như vậy có lợi ích gì sao? Người cảm thấy ta có cần thiết giả mạo chuyện này không? Dữu Khánh vội dơ tay trái gãi gãi diê mép bên phải, cẩn thận quan sát đối phương một lúc. Rồi lại bối dối dơ phải lên gãi gãi diê mép bên trái, hỏi, sau khi mẫu thân của Tiểu Hắc qua đời vì khó sinh thì đi làm phán quan của ù Nhai ư. Khi đã trở nên cao cao tại thượng.

Cho dù phụ tử bọn họ ở tại Ú giác phụ, tiền bối cũng chưa bao giờ qua lại với họ, ý của tiến bối là như vậy phải không? Tay trái tay phải dơ qua dơ lại một cái, dù hắn không phủ nhận, nhưng bộ dạng đã đủ để nói bà cảm thấy có khả năng đó ư. Phán quan bình tĩnh nói, sau khi hồn quy Ú Minh, ta vốn có một nơi tốt hơn để đi, nhưng bởi vì không bỏ được phụ tử bọn họ, cho nên ta mới lựa chọn tới Ú nhai. Dữu Khánh vẫn không hiểu.

hoặc có thể là cảm thấy lời này đầy sơ hở, hán nghi hoặc hỏi, có nơi tốt hơn để đi. Lựa chọn tới U Nhai. Khi người bình thường chết đi, hồn quý U Minh, còn có thể lựa chọn nơi mình đến sao? Muốn đi đến đâu là có thể đi đến đó ư? Phán quan hỏi ngược lại, người cảm thấy phụ tử bọn họ là người bình thường sao? Người cảm thấy công công của ta là người bình thường sao? Dữu Khánh không nói nên lời, nếu nói đến việc này, họ quả thực không phải người bình thường.

Nhưng như vậy thì sao, Hán Giang rộng hai tay, Bộ Giảng rõ ràng muốn nói, ta không hiểu. Phán quan không có trả lời qua loa với Hán, nghiêm túc giải thích, một người trong cửa tiên phủ, mặc dù địa vị thấp, nhưng không phải không hề có người quen tại tiên giới, Công Công cũng có cố nhân. Thời điểm ta nhập luân hồi, trong lúc

đang được xác minh lai lịch thì tình cờ đúng vào lúc cố nhân của Công Công đến làm khách tại Ấm Tì. Khi biết được lai lịch của ta,

Cố nhân của Công Công lập tức can thiệp và ngăn cản âm tì tạm thời chỉ hoãn việc ta nhập luân hồi, sau đó lập tức trở về tiên giới, bồn ba vì ta. Sau đó có người từ tiên giới truyền lời tới, khen Công Công ta chung nghĩa, ghi nhận công lao Công Công ta tận tâm với vị trí công tác nhiều năm. Không thể có công không đền đáp, nên đã đưa ta vào trong nhập tiên tịch, không nhập luân hồi. Nói ngắn gọn là sau khi hồn Quy Minh Giới, gặp được cố nhân của Công Công, khơi thông quan hệ giúp ta.

biến chuyện xấu thành chuyện tốt. Ta vốn được thưởng cho một nơi đến không tệ, nhưng ta lại lựa chọn đến U Nhai Canh Cửa. Bây giờ ngươi đã hiểu chưa?” Dữu Khánh không nói nên lời, Hắn đại khái đã hiểu được, nhưng tại sao nghe cứ thần thần bí bí như thế. Hắn nuốt khàn một cái, sau đó hỏi, tới U Nhai Canh Cửa. Canh Cửa. Hắn cố y nhấn mạnh lại hai chữ cuối cùng. Phán quan gật đầu, gọi riêng đối phương đến đây.

vốn là để giải thích rõ ràng một số chuyện cho hắn, năm đó, có một đại nhân vật tiên giới muốn luyện chế một kiện bảo vật không tầm thường. Vì đó đã triệu tập những người tài giỏi có liên quan và mở ra các loại động phủ khác nhau để thử nghiệm. Vì đại nhân vật đó là ai, chắc hẳn người cũng đã biết rồi. Dữu Khánh gật gật đầu. Để thuận tiện cho việc luyện chế, nhân gian nơi này trở thành địa điểm phụ trợ. Cuối cùng, bảo vật đã được luyện chế thành công, nhưng cũng gây ra một sự náo loạn đầy dối rắm.

đã tạo ra một số phiền phức, suốt chút nữa bị người vạch trần chuyện này để làm ẩm ĩ lên. Cuối cùng, nhờ vị đại nhân vật đó thần thông quảng đại nên đã đè ép chuyện này xuống, có thể nói kết thúc trong vánh. Chuyện này mặc dù đã được xác sang một bên, canh bản không ai dám nhắc lại hay đụng đến, nhưng vẫn sợ để lại tai họa ngầm về sau. Vì vậy không biết có phải do vị đại nhân vật đó bày mưu đặt kế hay không, chỉ biết có người của âm ti âm thầm lưu lại thủ đoạn tại nhân gian này để đề phòng.

làm sao có thể cho phép Vân Côn đi ra làm loạn. Có thể thấy rõ điều đó khi ta có thể dễ dàng mượn trọng bảo âm dương tán đem đến đây. Dữu Khánh bừng tỉnh hiểu ra, thì ra đây chính là lý do vị Phán Kwan này có thể xuất thủ đúng lúc để đối phó Vân Côn, cái gọi là thủ đoạn lưu lại nhân gian chính là Ú Nhai. Chính vì hiểu được điều này, hắn mới hiểu mục đích vị Phán Kwan này lựa chọn đến Ú Nhai. Thảo Nao tiều hát nghịch ngộm tại Ú Nhai mà không bị gì cả.

Nhưng cũng bởi vì vậy mà khiến hắn nghi hoặc, tiểu hát thực sự tình cờ lấy được cuốn sách cổ có mênh mối đó sao. Trước đây hắn đã có nghi ngờ, bây giờ hắn càng nghi ngờ nhiều hơn.

Chương 1515: Không ép buộc

Hán thăm dò, lần này có thể tìm được cữ linh phủ là nhờ một quyền sách cổ mà Tiểu Hắc tìm thấy ở Ú Nhai. Phán quan thẳng nhiên nói, ở đây chỉ có người và ta, muốn nói gì không cần quanh co lòng vòng. Đúng vậy, cuốn sách cổ đó là ta cố ý sắp xếp để cho Tiểu Hắc mang đi, mục đích chính là để các người tiến vào tiên phủ, tìm con

cá lớn dưới chân người. Ánh mắt dữ khánh loé lên, hiểu ra điều gì đó, để phụ tử bọn họ dùng nhân tuyền tẩy kinh phá tủy.

khôi phục cơ thể bình thường ưu. Đúng, đây là tư tâm của ta. Phu thê ta rơi vào kết quả như thế này, ta không muốn con trai ta tiếp tục nối gót theo sau. Ban đầu, ta chỉ muốn được ở gần phụ tử 2 người gần 1. Chút. Về sau, khi dần dần biết được nơi mình đóng giữ hình thành từ tư tâm của một người nào đó, ta liền nghĩ, ta luôn ở trong sự tư lợi của người khác, lẽ nào ta không thể có chút tư lợi cho mình sao. Hơn nữa.

Gia đình chúng ta rơi vào hoàn cảnh này chính là do sự tư lợi của vị đó gây ra. Nhưng mà, âm dương có sự khác biệt, đều có quy tắc riêng, không cho phép ta làm bậy, nếu không, không chỉ gây hại cho chính ta mà còn làm hại phụ tử hai người bọn họ. Cho đến khi các người sông vào bồng lai sơn, rồi lại sông vào chứ yêu chi cảnh và lấy được linkan, ta liền biết cơ hội của ta đã đến. Ai ngờ, các người lại cam chịu số phận, không có ý định tiếp tục mạo hiểm đi tìm tiên phủ nữa.

Làm sao có thể như vậy, không dễ có được cơ hội, ta không chỉ muốn nhân cơ hội này để giải quyết vấn đề trên cơ thể họ mà còn phải mở ra một con đường lên trời cho họ. Chỉ có như vậy, gia đình ba người chúng ta mới có cơ hội đoàn tụ lần nữa. Ta tự nhiên phải thuận thế đẩy một chút. Bất kể cô ta nói cái gì, Dữu Khánh vẫn kinh nghi hỏi, làm sao ngài biết được chúng ta đã vào bồng lai sơn, đã đến chư yêu chi cảnh lấy được link an.

và còn biết rõ chúng ta cam chịu số phận không có ý định tiếp tục đi tìm tiên phủ nữa. Đôi mắt phía sau chiếc mặt nạ của Phán quan liếc nhìn Hắn, Ú giác phụ là địa bàn của ta, chỉ cần ta muốn biết. Người cho rằng mỗi tiếng nói, mỗi hành động của các người tại Đào Hoa Cư có thể giấu được ta sao. Khóe miệng Dữu Khánh giật giật, khi biết rằng mình không hề giữ được bí mật gì trước mặt vị này, tức thì cảm thấy không được tự nhiên. Gia đầu tê dại, Hắn cắn Giăng nói, ngay đẩy chúng ta ra ngoài.

làm sao biết được chúng ta nhất định sẽ thành công? Ngài không sợ chúng ta chết ở trong đó không ra được sao? Trong toàn bộ quá trình, không hề có bất kỳ thời điểm nào hắn thấy có khả năng chắc chắn thành công. Phán quan, người nghĩ sao khi Văn Khúc đang một mực trốn ở chỗ sâu trong tường cao viện lớn, không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ, không nghe nói về bất cứ chuyện gì, vì sao lại tình cờ nghe được thông tin người sắp mở ra tiên phủ? Hắn biết người, cho rằng người biết nhiều.

Tất nhiên sẽ đi tìm người. Tại sao lệ nương lại đột nhiên chỉ thị cho Minh Tang, một người đã rời xa hồng chần, rời khỏi tảo chần tự đi bảo vệ người. Người cho rằng sự tồn tại của lệ nương và mấy trò của cô ta có thể giấu được ta sao? Ta có thể khiến cho cô ta không còn nơi ẩn giấu bất cứ khi nào. Ta không cần phải lộ diện, ta có rất nhiều cách để thúc đẩy. Hóa ra văn khúc và Minh Tang là do vị này bí mật sắp xếp.

Bọn họ là người trong cuộc vậy mà không hề hay biết chút gì, quả táo cổ của dữ khánh co giật, nghĩ đến những nguy hiểm đã trải qua, nghĩ đến cái chết của Bách Lý Tâm, tức thì cảm xúc dâng cao, gương mặt trở nên căng cứng, chầm rộng hỏi, người không cho rằng hai người bọn họ có thể ngăn cản được. Vân Côn chứ? Phán

quan, ngay cả cửa ảy Cửu Vĩ Hồ người cũng có thể vượt qua, chỉ là vân Côn mà thôi, không đáng để đánh cực sao. Ta đương nhiên hy vọng các người thành công, tuy nhiên,

Đối với ta mà nói, người thất bại cũng không sao. Sự sống chết của các người không quan trọng, quan trọng là các người đi vào đã tạo cơ hội cho vân côn ra ngoài. Hắn không ra, ta không thể công khai can thiệp. Bây giờ đánh cược đã thành công, người cũng sẽ nhận được đền đáp cực lớn cho mình. Con côn này có thể xuyên qua hư không, đi tới tiên giới, chỉ là thần thông này của nó đang bị siềng sích trên thân phong tỏa. Tuy nhiên, thủ đoạn này không làm khó được cử vĩ hồ.

cô ta đã sớm yêu tính biện pháp ứng đối. Lincoln lấy được từ chư yêu chi cảnh không chỉ có thể mở ra cổng tiên phủ, nó còn có thể cởi bỏ phong tỏa trên cơ thể con cô này. Nói cách khác, con cô này có thể mang bọn người đi đến tiên giới. Đó là một thế giới mênh mông và sáng lạn. Không phải ai cũng có thể có được cơ hội và lợi thế để thoát khỏi số phận con kiến nhỏ bé này, trong trường hợp bình thường, tự nhiên sẽ có quy củ, tiên giới không cho phép đi đường tắt như vậy.

Nhưng bối cảnh của cữu vĩ hồ quá lớn, đường tắt mà các người đi là kết quả do cữu vĩ hồ gây ra. Sẽ không ai dám làm quá nghiêm túc, hơn nữa còn có ta âm thầm hỗ trợ, bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng cho quà. Đại lộ bước lên trời, không cần tiếp tục cúi đầu tại nhân gian, người còn cảm thấy ước ức sao. Cô ta vốn tưởng rằng, tương lai mà mình miêu tả có thể khiến cho dữ khánh kích động và khao khát, nào ngờ, ánh mắt dữ khánh chỉ hơi giao động có vẻ suy tư.

vẻ mặt bình tĩnh như thường. Cô ta lặng lặng nhìn chầm chầm Giữ Khánh. Một lúc lâu sau, Giữ Khánh mới hít một hơi thật sâu, hỏi, ý của Ngài là, có phải ta còn phải cảm tạ Ngài hay không? Phán quan có chút bất ngờ, chẳng lẽ không nên sao? Đại lộ bước lên trời. Giữ Khánh lẩm bẩm ngẫm nghĩ mấy chữ này, mặt vẫn căng ra hỏi, nếu ta nói ta không muốn đi thì sao? Trong mắt Phán quan lóé lên nét khó hiểu, không muốn đi. Cơ hội tốt như vậy.

biết bao nhiêu người trên thế gian mong cầu cũng không được, vì sao? Dữu Khánh, bởi vì ta không tin ngài âm thầm tốn công phí sức nhiều như vậy và còn sẵn sàng nói ra nhiều chi tiết như thế cho một tiểu nhân vật như ta chỉ là vì tốt cho ta, để ta có một tương lai tốt đẹp. Nếu ngài thật sự có lòng tốt như vậy, lần này ngài đã không thúc đẩy ta đi liều mạ. Cũng giống như phụ tử ngô hắc, ngài sẽ không để cho bọn họ gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào. Ta làm sao biết được?

Liệu lần này ngài thúc đẩy ta đi, có phải thêm một lần liều mạng nữa hay không? Nếu ta đoán không sai, khả năng có nguy hiểm là rất lớn, đúng không?” Phán qua nhẹ nhàng nhắc nhở, hai cha con họ cũng sẽ đi. Ta nói với người nhiều như vậy, là muốn người dẫn bọn họ cùng đi. Câu đáp lại vừa đủ, đã nói rõ ràng với Dữu Khánh, như người, nói, nếu có nguy hiểm lớn, ta sẽ không để cho cha con họ cùng đi. Dữu Khánh hơi giật mình, Ngọc ngừng hỏi.

không có chút nguy hiểm nào sao. Phán quan giải thích, tại tiên giới, không phải tất cả mọi người đều có thể phi thiên độn địa, cũng là ba bảy loại chia cao thấp tụ tập với nhau, nơi có người ở sẽ khó tránh khỏi có chuyện không mong muốn. Phụ tử bọn họ không tiếp xúc nhiều với mọi người, bản tính tương đối trong sáng, đơn giản, một khi tắm rửa nhân tuyền không còn năng lực tự vệ, ta sợ họ sẽ xảy ra

chuyện. Vì vậy, ta hy vọng người mang theo một nhóm người đi cùng.

để phụ tử bọn họ có thể phát triển lên cùng các người. Dữu Khánh đã hiểu được, cùng nhau phát triển chỉ là lời nói dễ nghe mà thôi, nói thẳng ra chính là bảo vệ cha con ngô hát, hắn không hiểu, hỏi, không phải Ngài có mối quan hệ tại Tiên Giới sao? Ngài chỉ cần nhờ mối quan hệ của Ngài quan tâm chiếu cố là được, đâu cần tới những tiểu nhân vật chúng ta tham gia. Phán quan, tại sao Ngươi còn chưa hiểu? Sở dĩ các Ngươi có thể đến Tiên Giới là bởi vì cữu vĩ hồ gây ra.

không có liên quan gì đến ta, ta không hề có bất kỳ can thiệp nào, tất cả đều diễn ra tự nhiên. Nói thẳng ra, ta cần phải tránh dính lưu tới. Chủ nhân của cữu vĩ hồ có lẽ có thể dung túng cho cữu vĩ hồ gây giác dối, nhưng sẽ rất khó có khả năng khoan dung người khác động tay động chân ở sau lưng rồi khiến cữu vĩ hồ chịu trách nhiệm. Chờ đến khi các người đã đứng vững chân tại tiên giới, ta sẽ công khai qua lại cũng không muộn. Người hẳn đã hiểu được ý của ta. Dữu Khánh đã hiểu.

hẳn chỉ vào mình, hỏi, vì sao chọn ta? Phán quan, bởi vì ta không yên tâm giao phụ tử bọn họ cho người khác. Còn ngươi, ta tin tưởng cho dù gặp phải khó khăn gì, ngươi cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ phụ tử bọn họ. Ngoài ra, mặc dù ngươi không còn tu vi nữa, nhưng ngươi vẫn tụ tập được một số người có thể cùng chung hoạn nạn đi theo giúp đỡ. Cho nên, ta trao cơ hội lần này cho ngươi.

Chương 1516: Không ép buộc

Đối với lời có chút khích lệ này, Dữu Khánh có vẻ không chút động lòng, nếu như ta không muốn đi thì sao. Hắn thật sự có phần e ngại, hắn hoàn toàn không biết gì về tiên giới, hơn nữa Tu Vi đã hoàn toàn mất hết, đối với tính cách và tình huống của vị phán quan trước mặt này. Hắn cũng hoàn toàn không biết, nếu người ta nói cái gì hắn tin cái đó mới là lạ, hắn không thể hấp tấp đồng ý. Phán quan, nếu ta đã tìm ngươi, coi ngươi trở thành nhân tuyển, chuyện đến bây giờ.

Người cảm thấy người còn có lựa chọn sao? Dữu Khánh, cũng đúng, nếu Ngài dùng thực lực để ép buộc, ta quả thực không còn lựa chọn. Phán quan, ép buộc sao? Không cần! Cho dù ta không cho người đi, chính người cũng sẽ cầu xin ta cho người đi. Dữu Khánh có chút buồn cười, ta cầu xin Ngài cho ta đến mạo hiểm tại một nơi không biết gì sao. Ngụ ý là tại sao chính bản thân ta cũng không thể tin vào điều đó. Phán quan chậm dãi quay người.

Nhìn một vệt sáng phía chân, trời xa dưới tầng mây đen, rộng nhẹ nhàng như đang nói chuyện gia đình, đôi chân nam trúc, ngươi có muốn khôi phục lại cho hắn hay không? Dữu Khánh ngẩn người, nhìn xuống cự côn dưới chân mình, lúc này nó quả thực nằm ở trong tay người ta. Mặc dù Bách Lý Tâm đã chết, nhưng vẫn còn một khoảng thời gian trước khi hồn Quy U Minh nhập luân hồi, ta có thời gian và có quan hệ để có thể giữ hồn phách cô ta lại. Cơ thể của cô ta hẳn là còn có cơ hội phục hồi lại thông qua nhân tuyền.

Sau khi đưa đến tiền giới, cơ thể và hồn phách kết hợp với nhau, tự nhiên sẽ sống lại. Đương nhiên, nếu người không muốn cô ta sống lại, ta cũng không thể nói gì hơn. Khóe miệng Dữu Khánh nhét ra,

đôi mắt mở to lên nhìn cô ta, hô hấp có chút gấp gáp. Âm tự quyết và quan tự quyết của Linh lung quan các người không giống thuật pháp thế gian, hẳn là có chút liên hệ với tiền giới. Không biết người có muốn đi tìm kiếm hay không?

Đôi mắt dữ khánh lập tức trợn to nhìn chầm chầm vào cô ta, tựa như gặp ma, mà đúng là hắn đang gặp ma, không ngờ rằng đối phương biết cả điều này. Cuối cùng hắn đã hiểu rõ khi đối phương nói rằng mỗi lời nói, mỗi hành động tại đào hoa cư không thể giấu được cô ta là có ý gì. Có lẽ điều này bị tiết lộ khi hắn mật đàm với tiểu sư thúc, vấn đề là làm sao nghe trộn được, với thính lực của tiểu sư thúc. Rất khó cho người nào đó đến gần mà không bị nhận ra.

Hán mơ hồ ý thức được có thể toàn bộ u giác phụ đều có vấn đề. Tại trong thế giới nhân gian này, ngươi sẽ không có bất kỳ bí mật nào đối với ta, sống như vậy, ngươi không thấy khó chịu sao. Chỉ có đến tiên giới, ngươi mới có thể tránh khỏi và bắt đầu lại. Ở lại đây, ngươi sẽ phải tiếp tục nhìn sắc mặt đám người đinh giáp thanh để sống qua ngày, ngươi chấp nhận như vậy không? Đã có con đường bước lên trời, nhưng vẫn ở lại vật lộn với những con kiến kia, ngươi cảm thấy có ý nghĩa gì sao?

Cần buông thì phải buông, cần bỏ thì phải bỏ, không nên dây dưa lưu luyến nữa, khi quay đầu nhìn lại, tất cả đều chỉ là mây khói. Tất nhiên, tất cả đều phải dựa vào mong muốn của ngươi, ta không ép buộc ngươi. Nhưng ta cảnh cáo trước, một khi ta thay đổi dùng người khác, ngươi sẽ không còn liên quan gì nữa, dù ngươi có cầu xin ta cũng vô ích. Thời gian còn lại cho ngươi và ta không nhiều,

đừng có lể mề. Yên tâm, ta tuyệt đối không ép buộc ngươi, và sau này…

ta cũng sẽ không làm ra chuyện gì bất lợi cho ngươi. Mọi chuyện giữa ngươi và ta quy về bằng không, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, ngươi cứ làm những gì cần làm, tất cả diễn ra bình thường. Giờ ngươi hãy quyết định đi, đã đến lúc ta phải đi. Chờ một lúc, cô ta lại bổ sung một câu, nếu ngươi không nói lời nào, ta coi như ngươi từ bỏ cơ hội này. Dữu Khánh nhé nhé răng như bị đau răng, lập tức tiếp lời, phàm phu tục tử chúng ta đến tiên giới làm sao có thể đặt chân.

Phán quan tùy ý ném tới cho hắn một cái túi, nhỏ, chính là chiếc túi sáng bóng ánh kim loại đeo bên eo Vân Côn, toàn bộ tài sản của Vân Côn đều ở trong này. Những thứ ở bên trong đủ cho các người khôi phục tu vi, và cũng đủ cho các người chi tiêu ban đầu. Ta không thể một mực trí hoãn không báo cáo lên trên chuyện nơi này. Ta lấy cớ cần thời gian để điều tra rõ tình hình, nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo dài 7 ngày. Vì vậy, các người chỉ có 7 ngày để chuẩn bị.

Trong thời gian này, ta cũng sẽ xem xét người nào tại tiên giới thích hợp tình cờ gặp gỡ các người, để giúp các người có thể nhanh chóng hết sức lý giải tình hình tiên giới. Thầy hắn muốn mở túi ra xem nhưng không thể nào mở được, cô ta giải thích, đây là túi chữ vật, bên trong có không gian riêng. Sau này thi pháp khám phá, người tự sẽ biết cách cất sữ và lấy đồ ra. Cây linh can và định hồn châm kia cũng ở bên trong, coi như là các người lấy được một cách hợp lý từ trong tay cử vĩ hồ.

Mặc dù có thể giải thích được với những ngô ô oi có liên quan tại tiên giới, nhưng ta đề nghị các người không nên công khai sử dụng. Nghe được những lời dặn dò thể hiện sự quan tâm này, Dữu Khánh cuối cùng cũng yên tâm hơn chút, nhưng vẫn nhanh chóng hỏi thêm một câu, vâng cô chết rồi ư. Khoảng cách quá xa, bọn hắn quả thực không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì. Phán quan, người đừng nên xem thường con cô này. Tại tiên giới, tiên nhân có thể nuôi dưỡng cô đều không phải chuyện thường. Nói cách khác

Bối cảnh của Vân Côn cũng không phải tầm thường. Ta có thể trừng phạt Hắn nhưng không dám tự ý giết Hắn. Tuy nhiên, người không cần phải lo lắng, Hắn chắc Hắn cũng thể sống được. Mặc dù đánh chó phải xem mặt chủ nhân, nhưng cũng phải xem là ai muốn đánh. Có một số việc phải xem ta báo cáo thế nào. Hắn đại khái là không thể sống sót rời khỏi minh giới. Những chuyện này ta sẽ xử lý ổn thỏa. Người cần phải nhớ kỹ một điều.

Tạm thời đừng cho người khác biết được sự tồn tại và thân phận của ta, kể cả trưởng phu và nhi tử của ta. Bây giờ còn chưa đến lúc để cho họ biết được. Nếu không, e rằng họ không nhịn được sẽ tới tìm ta, để lộ tin tức lộ ra ngoài sẽ không tốt cho ai cả. Biện pháp đến tiên giới cũng không phải do ta nói cho người biết, mà là con Thanh Điểu bên cạnh người chỉ cho người. Sở dĩ ta đưa đầu của Vân Côn cho người cũng là vì con Thanh Điểu đó nói vào, bởi vì thân phận của cô ta.

nên ta không tiện từ chối. Với mối quan hệ giữa ngươi và con Thanh điều đó, cùng với năng lực của ngươi, ta tin ngươi có cách để cô ta gánh lấy trách nhiệm này. Dữu Khánh đau răng hỏi, việc này sẽ không hại nàng ta chứ. Phán quan hỏi ngược lại, cô ta được Đại Thanh nữ thả ra khỏi bồng lai để đi với ngươi đúng không? Dữu

Khánh gật đầu, trong lòng thầm mắng, mẹ nó, lại bị nữ tiện nhân này nghe trộm rồi. Phán quan

Người nghìn vạn lần đừng đánh giá thấp địa vị của Đại Thanh Nữ tại tiên giới, mặc dù chỉ là một người đưa tin, nhưng mọi người đều biết rõ cô ta, đại biểu cho ai. Thần Phật trên trời, không có ai Đại Thanh Nữ không quen biết. Xa rồi, địa vị thấp còn không có tư cách để gặp cô ta. Chỉ cần Tiểu Thanh Nguyện Ý dưa đầu chịu báng thay ngươi, nói rằng chính Đại Thanh Nữ cho cô ta rời bồng lai đi với ngươi, sự việc sẽ không bị điều tra thêm nữa. Nghe nói ngươi có giao tình với Đại Thanh Nữ.

những người liên quan sẽ nhắm mắt làm ngơ với việc ngươi đến tiên giới không đúng cách. Muốn có một chỗ đứng tốt tại tiên giới, ngươi chờ quên việc mình có giao tình với đại thanh nữ, thỉnh thoảng có thể tận dụng một chút, hiểu không? Về mặt Dữu Khánh nhìn về phía đối phương tức thì trở nên đặc sắc, đây đâu phải là dơ đầu chịu báng thay lão tử, rõ ràng là gánh trách nhiệm thay ngươi nha.

nhưng hắn cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể ứng một tiếng đáp lại, thể hiện mình đã biết rõ. Phán quan, ta nói chuyện lâu với người không thích hợp, đã đến lúc phải đi. Những chuyện khác ta sẽ dặn dò trước lúc các người rời đi. Trước khi chưa chắc chắn các người thực sự có thể rời đi, có một số việc ta không tiện nói cho các người biết. Cô ta nghiêng đầu ra hiệu về phía mấy người hướng lan huyên, hiện tại người không khống chế được con cô này, gọi bọn họ tới đi.

Dữu Khánh lập tức móc móc tay mấy lần với phía bên kia, cuối cùng đã gọi được hai người tránh ở xa xa đến đây. Phán quan ném cây doi trong tay cho hướng lan huyên, con cô này không nên xuất hiện tại nhân gian, các người mở cử linh phủ ra đưa nó trở về đi. Chiều khóa đã đưa cho hắn. Cô ta chỉ tới Dữu Khánh, không muốn nói một lời nào dư thừa với người khác, lóe lên, rời đi. Cô ta xách vân côn với ráng vẻ già nuôn nằm trên mặt đất, mang theo thủ hạ nhảy vào trong mây đen.

Chẳng mấy chốc, trên bầu trời phía xa dường như xuất hiện một cái phễu, mây đen đầy trời như nước chiều cuốn cuộn chàn vào trong đó. Cảnh tượng rất ngoạn mục, không bao lâu lại thấy mặt trời xuất hiện, ánh nắng chiếu sáng mặt đất. Sau khi thi pháp, nhìn cây doi tỏa ra hai khí xanh tím trong tay, hướng lan huyền có cảm giác như đang nằm mơ, nàng quay đầu nhìn Dữu Khánh, hỏi, các người nói chuyện gì vậy. Đúng lúc này, một bóng người bay tới.

là Văn Khúc đã được giải tỏa cầm chế. Ông ta hạ xuống trước mặt ba người, hỏi, có chuyện gì vậy? Dữu Khánh quan sát ba người, ba người này đều là cao thủ A, nếu phải đi tiên giới, tốt nhất không nên bỏ qua bất cứ người nào. Hắn chấp mắt liên tục, hỏi Văn Khúc, Văn Lão, ta biết có một nơi rất tốt thích hợp với ông, ông nhất định cũng sẽ rất thích, có muốn đi xem hay không? Văn Khúc vẻ mặt ghét bỏ, hỏi, người thì có thể có nơi nào tốt?

Hướng lan huyên mở to mắt, Minh Tăng cũng mỉm cười, đều cho rằng Giữ Khánh muốn nói tới cự linh phủ. Tiên giới!

Chương 1517: Cao thủ ẩn phía sau (1)

Hai người bay nhanh trên không trung lại nhìn thấy biển xanh bao la phía trước. Trong lúc thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xem có bị ai truy đuổi hay không, ánh mắt Lê Hoa trật loái lên, nhớ tới điều gì đó. Vội vàng nhắc nhở người cùng chạy trốn với mình, Kha Mật, Hổ Phách Hải cách đây không xa, nhanh đến Hổ Phách Hải. Kha Mật quay đầu lại nhìn bà ta, nghi hoặc hỏi, mới bị vân côn dọn dẹp qua, có lẽ chẳng còn thứ gì, đến Hổ Phách Hải làm gì. Lê Hoa hỏi,

Những người đi ra ngoài cùng với hướng Lan huyên đã đi đâu rồi? Lúc trước chỉ nhìn thấy mấy người hướng Lan huyên, không thấy đồng bọn của họ đâu. Những người khác có thể đang tạm thời dừng chân tại Hổ Phách Hải. Dù sao cũng là chuyện tiện đường, chúng ta không ngại ghé qua xem. Nếu bọn họ thật sự ở đó, chắc hẳn không có cao thủ nào bảo vệ, chúng ta có thể dễ dàng bắt lấy làm con tình. Sau này nếu như lại bị mấy người hướng Lan huyên đuổi theo,

Ít nhất trên tay chúng ta trên tay cũng có một tầng bảo đảm. A. Kha mật có vẻ bừng tỉnh hiểu ra, lão ta quay nhìn biển rộng bao la phía trước, trong mắt hiện lên vẻ u ám và nét tức giận, miệng thì phụ họa, nương nương cao kiến. I. Lê hoa cất tiếng thở dài, làm gì còn có nương nương hay không nương nương gì đó? Không biết vân côn sống chết thế nào, về sau đừng nên nhắc tới nương nương gì đó nữa. Kha mật thoáng liếc nhìn bà ta, không thể nói như vậy.

chúng ta hoảng sợ bỏ chạy, vậy mà không có ai xuất thủ ngăn chặn, nương nương vẫn có khí vận trên thân. Lê Hoa cười khổ, chỉ sợ là

tạm thời không quản nổi chúng ta. Ưng, có thể. Kha mật qua loa ứng phó. Không lâu sau, những hòn đảo trên mặt biển xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, đó chính là quần đảo Hồ Phách Hải. Đưa mắt nhìn qua liền biết không còn phốn hoa, chỉ thấy giống như hoang đảo, mơ hồ có thể nhìn thấy có bóng người hoạt động trên đảo.

Kha mật vẫn bay đi như thường, không có phản ứng gì, chờ đến khi lây hoa lao xuống, lão ta mới chuyển từ bay dẫn trước thành đuổi theo sau. Hai người từ trên trời lao xuống, hạ xuống giữa đám người giải giác. Trên đảo phủ đầy bùn lầy, đi chân chần sẽ thuận tiện hơn. Thanh Nha đang xoay xoay củ đậu phộng ngửi ngửi trước mũi, ngước mắt nhìn lên, lập tức há hốc mùng ngây ngửi. Đám người nam trúc và mục ngạo thiết cũng ở đây.

Nhìn thấy Kha Lão Ma và Lê Hoa đột nhiên hàng lâm, sắc mặt mọi người đều kịch biến, kinh hãi. Bọn họ thực sự không biết tại sao hai người này đã rời đi lại còn quay lại, đều biết gặp nguy hiểm rồi. Diệp A-Lang, người duy nhất có thể đánh với hai người đó, lúc này còn đang bị thương nặng. Có thể nói, hiện tại là lúc một nhóm người yếu ớt nhất. Điều khiến cả nhóm kinh ngạc hơn nữa là Kha Mật cuối người nhặt một thanh kiếm từ dưới đất lên.

Sau khi cầm kiếm và nhìn mọi người một cách vui vẻ, lão ta đột nhiên vùng kiếm đâm xuyên qua cơ thể lê hoa đứng trước mình. Chuyện này xảy ra không hề có một số hiệu nào báo trước, mọi người trợn tròn con mắt, đông tử như muốn lồi ra, chuyện gì vậy. Lê hoa cuối đầu nhìn bộ ngực đang dần dần bị máu tươi nhụm đỏ, nhìn nửa đoạn lưỡi kiếm đâm xuyên từ sau lưng lộ ra trước ngực mình.

Chậm dãi quay lại nhìn khà mật đang nở nụ cười dĩu cờt ở phía sau, không thể tin nổi hỏi.

Người điên rồi sao? Bà ta thực sự không thể hiểu được, nhưng bà ta không biết rằng, có một số người mình không nên quen biết, bắt đầu ngay từ khi quen biết những kẻ đó, đã là một sai lầm. Kha mật lộ vẻ miềm ai nói, ngươi thật sự cho rằng ta là kẻ ngốc hay sao? Ngươi thật cho rằng ta không biết ngươi cùng một nhóm với bọn họ sao? Ta đã biết từ lâu rồi. Sở dĩ ta không vạch chần là bởi vì ngươi còn có ích. Ngươi nghĩ làm sao để ngươi trở thành nương nương?

Người dẫn ta đến đây để tìm cách giết ta trong lúc ta không đề phòng chứ gì. Kha Mật Lê Hoa ốt ức hết lên điên cuồng, bị oan mà không biết phải giải thích như thế nào, chỉ có thể liều mạng phản kích. Nhưng thanh kiếm đã xuyên qua cơ thể bà ta, Kha Mật chỉ cần thuận thế vùng kiếm đã phá vỡ cơ thể bà ta, tiếp đó liên tục chém mấy kiếm, cơ thể Lê Hoa liền bị chém thành mấy mãnh. Chỉ chốc lát sau, cơ thể bị chia cắt hiện ra nguyên thân.

Đó là một con mãng xà băng tuyết hiếm thấy với lớp vảy trắng như tuyết. Người đứng xem đều kinh ngạc sừng sốt. Kha mật cầm kiếm trong tay đảo mắt nhìn xung quanh. Tương la sách chỉ còn một nửa, đang được Tương Hải Hoa thương tâm ôm ở trong lòng. Diệp A Lang bọc lộ tình trạng bị thương nặng rất rõ ràng, đang khoanh chân đả tọa. Hai cao thủ có thể đánh nhau về cơ bản đều đã vô dụng, không ai có thể là đối thủ của mình, ở đây còn có nam béo và đám người Long Hành Vân có thể bắt làm con tin.

Kha mật phát hiện thấy Lê Hoa thật sự đã nhắc nhở mình đến đúng nơi, nghĩ đến điều đắc ý, lão ta nhịn không được ngửa mặt lên trời cười ha ha. Tuy nhiên, lão ta rất nhanh liền không cười nổi nữa, lão ta nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc giữa nhóm người Tam Tiên Bảo, đó không phải là ai khác mà chính là Hoắc lãng. Y đang sợ sệt nhìn chầm chầm lão ta. Lão ta cũng nhìn thẳng vào Hoắc lãng, đôi mắt dần dần mở to, cuối cùng cất tiếng hết lớn, nổi dẫn chỉ kiếm vào Y, hỏi.

Tại sao người lại ở đây? Hoắc lãng cuống quyết trả lời, A, A, ta bị bọn hán bắt. Vẻ mặt kha mật dần dần trở nên méo mó, lão ta không phải là kẻ ngốc, bên phía cầu thám hoa bắt Hoắc lãng một lần thì thôi, nhưng cứ bắt Hoắc lãng và giữ lại làm gì? Quan trọng nhất là, tình hình của Hoắc lãng lúc này không có vẻ gì là bị bắt giữ, những người bên cạnh còn không thèm đề phòng hay canh giữ. Lão ta chậm rãi quay đầu lại nhìn chiếc đầu mãng xà chết không nhắm mắt của Lê Hoa, lão ta không thèm đề

bàn tay cầm kiếm hơi ruôn dẩy, lão ta nhận ra mình đã làm một chuyện ngu ngốc. Chính tay mình đã giết chết chợ thủ lớn nhất của mình, trước đây vì để tránh bị truy bắt mà phải trốn tránh mấy chục năm, sau này chắc chắn, cũng sẽ lại bị truy đuổi, hơn nữa còn không chỉ bị một nhà thiên lưu sơn đuổi bắt, liệu mình còn có thể trốn thêm mấy chục năm nữa hay không? Lão ta đưa mắt nhìn chầm chầm diệp A-lang đã đứng lên, đột nhiên vùng tay ném mạnh thanh kiếm bay vụt ra ngoài như tía chóp.

Lão ta không an hiểu dùng kiếm, trước tiên ném kiếm tấn công thăm dò tình trạng chấn thương của Diệp A Lang rồi nói tiếp. Về phần hoác lãng, không cần giết vội, lão ta sẽ không để cho hoác lãng được chết dễ dàng, nhất định phải khiến cho hoác lãng hối hận

sống ở trên đời này. Chỉ cần giải quyết song Diệp A Lang, những người khác đều chẳng là gì. Diệp A Lang nghiêng người né tránh, đồng thời cũng phớt tay thi pháp đẩy các tộc nhân ở phía sau ra để tránh khỏi thanh kiếm sắc bén. Tiếp đó đẩy ra song trường.

dùng toàn lực chống lại đòn tấn công ngay sau đó của Kha Mật, và hét lớn lên, đi nhanh. Kha Mật tung ra một quyền đánh tới giữa đường thì đột nhiên nhận thấy được có người cả gan đánh lén phía sau, lão ta xoay người né tránh và dựng bàn tay đánh ra một trường. Nhưng phát hiện một trường của mình đánh vào khoảng không, không chạm vào thứ gì, tiếp đó lão ta bỗng nhiên cả kinh, muốn khẩn cấp tránh né nhưng đã muộn, cảm thấy kịch liệt đau đớn ở cổ. Sau đó, lão ta phát hiện tầm nhìn của mình quay cuồng.

nhìn thấy một cái cơ thể không đầu đang phun chào máu ra khỏi cầu. Một chút ý thức tỉnh táo cuối cùng của lão ta tự hỏi bản thân mình, tại sao lại như vậy? Cho dù có nằm mơ, lão ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến mình lại có một kết cục không rõ ràng như thế. Vù, một vệt sáng quay trở lại trên tay tiểu sư thúc, gã thận tay dung tẩu không kiếm, rũ bỏ vết máu bên trên, mũi kiếm cắm vào thắt lưng, nguyễn kiếm lập tức được tra vào vỏ, biến mất ở trong thắt lưng.

động tác không hề có chút giả tạo nào, tiêu xái tự nhiên như mây bay nước chảy, ráng vảy cũng đẹp một cách tự nhiên. Đúng vậy, Kha Mật đã bị Gã tung một kiếm chém đứt đầu, cũng là nhờ Diệp A Lang do đấu với Kha Mật đã thu hút sự chú ý của lão ta, nếu không, Gã chưa chắc đã dám tung ra một kiếm này. Nếu như Lê Hoa vẫn còn, Gã cũng không dám động thủ. Cơ thể không đầu của Kha Mật đổ gục xuống. Ơm.

Diệp A Lang giốc hết sức lực ngăn cản đòn tấn công để bảo vệ tộc nhân, phôn ra một ngụ máu tươi, loạn trọng muốn ngã.

TChương 1518: Cao thủ ẩn phía sau (2)

Đại cô, đại cô, một nhóm tộc nhân sông tới đỡ bà ta lại. Diệp A-lang với dòng máu chảy ra khóe miệng thì nhìn chằm chằm vào tiểu sư thúc, cuối cùng bà ta đã biết được là ai đã giết bảng vô tranh. Ánh mắt những người khác cũng đồng loạt nhìn chằm chú vào tiểu sư thúc, đó là ánh mắt kế ngưỡng, lão ta chính là cổ ma kha mật A, một người có thể chạy thoát khỏi tay Đại Thánh. Là một cao thủ cảnh giới cao huyền A, người này lại có thể một kiếm chém giết.

chỉ một kiếm liền giết chết khà mật, có thể tưởng tượng được thực lực như thế nào. Mặc dù mọi người đều không nhận ra được uy, lực của một kiếm đó nằm ở đâu, nhưng cao thủ nhất định phải có điểm cao siêu của riêng mình. Chỉ với việc người ta dám ra tay là có thể thấy rõ điều đó, lại còn tiêu sái ung dung và đẹp trai như vậy nữa chứ. Nam Trúc và Mục Ngạo Thiết cũng sừng sốt, sau đó quay mặt nhìn nhau. Trung Nhi đang đứng đỡ diệp A Lang quên cả lo lắng cho bà ta, cũng mở to mắt sừng sốt.

Sau đó hai mắt sáng ngời, hóa ra sư phụ của mình lợi hại như vậy, Thảo nào luôn luôn cảm thấy không tầm thường. Nhận thấy mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào mình, tiểu sư thúc hơi lộ ra nét cười khổ, đã thật sự không muốn nổi danh kiểu này ngay trước mặt mọi người. Nhưng không còn cách nào khác, nếu không lợi dụng lúc

khà mật không đề phòng để ra tay, những người không may sẽ chính là bọn họ. Trong lúc vô tình quay đầu lại,

Phát hiện thấy tương hải hoa ôm phần thi thể còn lại của tương la sách đang trợn mắt nhìn mình chằm chằm, ánh mắt tựa như đang giận giữ, bằng vô tranh thật sự bị người giết. Lại bị người ta phát hiện ra bằng chứng cho thấy mình lừa gạt người ta, vốn luôn lừa gạt nữ nhân mà không lộ tẩy. Lúc này tiểu sư thúc lập tức cảm thấy lúng túng, gã quay đầu đi làm như không nhìn thấy, bước đến trước cái đầu của Kha Mật. Đầu ngón chân chọc chọc như chọc vào quả bóng, không biết đang hỏi ai.

Đây là cổ ma kha mật lúc trước trốn trong kho hàng thuyền hành sao. Hoắc lãng vẫn còn sợ hãi lập tức chạy tới, cung cung kính kính trả lời, đúng vậy, chính là lão ta. Bây giờ đã biết được vị này chính là tiểu sư thúc của thám hoa lang, Hoắc lãng không ngờ rằng thám hoa lang lại có một chỗ dựa lợi hại như vậy. Ẩn giấu thật sâu a, đã coi thường, thật sự là đã coi thường rồi, mức độ tôn trọng Dữu Khánh trong nháy mắt liền tăng lên. Trước đây gã chỉ là bị thanh nha không chế.

và e sợ hướng lan huyên, còn đối với Dữu Khánh thì không có cảm giác gì nhiều. Thanh nha đùa nghịch củ đậu phộng trong tay, thần sắc có chút bối rối. Không biết tên cầu thám hoa đó rốt cuộc còn dấu bao nhiêu lá bãi bí mật, đối phương tựa hồ còn khó chọc hơn nhiều so với y tưởng tựa. Long Hành Vân thì vẻ mặt dầu gì thất vọng, phát hiện ra tên cầu thám hoa đó không phải là không có chỗ dựa, mà có chỗ dựa cũng không cần dùng tới. Tất cả mọi việc đều dựa vào năng lực của chính bản thân để vượt qua.

so sánh hai bên với nhau, trong lòng Gã càng thấy phiền muộn. Hát, tỉnh táo trở lại, nam chúc hương phấn vỗ đùi, kết quả vỗ hụt, chỉ vỗ chúng vào tảng đá dưới mông, bởi vì Gã đã không còn đùi. Bàn tay đau đớn, Gã dày dày tay hương phấn lải nhải với mục ngạo thiết ở bên cạnh, lão cừu, chúng ta có nhìn nhầm không? Không nhìn nhầm chứ! Thì da tiểu sư thúc lợi hại như vậy. Nếu sớm biết có chỗ dựa lợi hại như vậy, chúng ta còn sợ cái giấm à.

Tiểu sư thúc cũng thật là, sao cứ phải giấu kỹ như thế. Bất chợt hai mắt Gã trở nên đam đam. Không biết Gã đang nhìn cái gì, mục ngạo thiết quay đầu nhìn theo, nhìn thấy, phía chân trời xa có gió nổi mây vần, một điểm đen hiện lên trong đó. Nam trúc hét to, Vân Côn tới rồi, chạy mau. Mọi người lập tức dối loạn, ao ao nhảy vào trong biển, lặn xuống. Đương nhiên người tới không phải là Vân Côn, là mấy người Dữu Khánh trở về.

Phát hiện không có ai trên đảo, bọn hắn cất tiếng gọi to, một lúc sau mới gọi được đám người ẩn trốn xuất hiện. Nhìn thấy cự cô đã đổi chủ, mọi người tự nhiên rất kinh ngạc, nhưng không phải ai cũng có tư cách được biết sự thật. Ít nhất tạm thời sẽ không nói ra quá trình, chỉ báo cho mọi người biết vân cô đã bị giải quyết. Nam Trúc là người lắm miệng đương nhiên không quên nhắc đến chuyện tiểu sư thúc chém giết Kha Mật. Dữu Khánh cảm thấy may mắn.

Bởi vì để quên hai người khà mật mà suy t chút nữa xảy ra chuyện lớn, may có Tiểu Sư Thúc. Sau khi hỏi thăm đại khái tình hình, hắn được Tiểu Sư Thúc gọi đi nơi khác. Tiểu Sư Thúc đương nhiên có tư cách được biết sự thật. Sau khi tránh khỏi tay mắt mọi người, Dữu Khánh nói cho Gã biết chi tiết cụ thể nội dung cho đổi với Phán

quan. Tiên giới! Sau khi biết chuyện, Tiểu Sư Thúc lẩm bẩm từ này một lúc lâu. Dữu Khánh quan sát Gã, rồi đột nhiên hỏi, hồi trước.

Khi Hồ Phách Tộc gặp phải huyết tẩy, trong lúc à-lang đại cô mang theo trùng nhi đột phá vòng vây thì có người âm thầm truyền âm chỉ đường, người đó có phải là sư thúc không? Tiểu sư thúc thoáng sừng sốt, sau đó mỉm cười, gật đầu trả lời, đúng là ta. Lúc đó ta đang ở Hồ Phách Hải. Dữ khánh không hiểu, tại sao sư thúc lại sen vào chuyện đó. Làm như vậy nguy cơ bọc lột quá cao, trái với môn quy. Nói đến chuyện cũ

Trên mặt tiểu sư thúc cũng có chút u sầu, gã chắp tay sau lưng xoay người lại, nhìn ra biển cả sóng biết, ta không muốn nhúng tay vào chuyện đó, chỉ là trùng hợp đụng phải mà thôi. Lúc đó ta còn rất nhiệt tình hang hái, rất để ý nữ nhân sinh đẹp. Lúc đó có lời đồn rằng, nữ vương Diệp Khuyên Lam của Hồ Phách Hải là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, lòng ta hướng tới, cảm thấy với năng lực của mình, nhất định sẽ chinh phục được nàng ta. Vì vậy, ta chạy đến Hồ Phách Hải.

Khi dùng âm tự quyết để tìm hiểu thì mới phát hiện ra Diệp Kuyên Lam đã có nam nhân. Dữu Khánh, Lý Trường Hổ Tiểu sư thúc gật đầu, là hắn, nhưng điều này cũng không sao cả, nữ nhân của Hổ Phách Hải không có tập quán gắn bó với một nam nhân nào. Và Lý Trường Hổ cũng không nghĩ tới chuyện để cho Diệp Kuyên Lam trở thành vương phi của mình. Hai người đến với nhau một nửa là vì yêu thích, một nửa là vì lợi ích, hai bên cần có sự hỗ trợ của nhau mà thôi. Cho nên…

ta vẫn muốn tìm cơ hội chinh phục nàng ta. Sau đó, có một lần, Diệp khuyên làm uống quá nhiều, trong lúc ngà ngà vì rượu đã nói lỡ lời, hỏi Lý Trường Hổ rằng, nếu nữ nhi của mình chính là nữ nhi của Lý Trường Hổ thì Lý Trường Hổ sẽ làm thế nào? Cho dù nàng ta nhanh chóng phủ nhận, nói rằng mình chỉ nói đùa, nhưng vẫn khiến cho Lý Trường Hổ nghi ngờ. Sau đó, Lý Trường, Hổ bí mật tìm người sử dụng pháp môn để phân biệt.

xác định nữ Nhi mà Diệp Kuyên Lam sinh ra chính là con của mình. Vì vậy Lý Trường Hổ nổi cơn tức giận. Chuyện đã xảy ra rồi, Lý Trường Hổ có tức giận cũng phải đối mặt, hán thương lượng với Diệp Kuyên Lam, muốn đem nữ Nhi đi nuôi dưỡng. Đồng thời yêu cầu Diệp Kuyên Lam làm giả nữ Nhi đã chết, việc này là để tạo ra xuất thân trong sạch cho nữ Nhi của mình. Tuy nhiên, Diệp Kuyên Lam nhất quyết không đồng ý, nàng ta nói rằng nữ Nhi của mình sẽ là nữ vương tiếp theo của Hồ Phách Tộc.

Việc này đã tế cáo với Hải Thần, không thể thay đổi. Lúc đó Lý Trường Hổ coi như đã nói hết những lời tốt đẹp, lại còn cho phép Diệp Kuyên Lam tùy ý đưa ra điều kiện, bất cứ điều kiện nào đều có thể thương lựa. Nhưng mà, thật sự không biết phải nói thế nào về Đức Tin, không chỉ Hổ phách tộc khăng khăng mà Diệp Kuyên Lam cũng rất cố chấp. Kiên quyết không chịu nhượng bộ, kiên chỉ với việc trùng nhi sẽ là nữ vương tiếp theo. Sau nhiều lần thuyết phục không thể thành công, Lý Trường Hổ hoàn toàn nổi rận.

cuối cùng bỏ lại một câu nói với Diệp Kuyên Lam, nói rằng nữ nhi của Lý Trường Hổ Hán tuyệt đối không thể ngủ với đủ loại nam nhân tựa như kỹ nữ như vậy. Diệp Kuyên Lam cũng cho rằng mình bị xúc phạm nên đã làm ầm lên, và bảo Lý Trường Hổ về sau đừng có đến nữa. Và ngươi cũng đã biết chuyện xảy ra sau đó, Lý Trường Hổ

không chỉ quay lại, còn mang theo thiên quân vạn mã bao vây huyết tẩy. Muốn làm cho Hổ Phách Tộc hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, không còn Hổ Phách Tộc.

Nữ Nhi của Hắn tự nhiên sẽ không cần phải làm nữ vương gì đó.

Chương 1519: Ta không nên hỏi ư? (1)

Trước cuộc bao vây và tàn sát đẫm máu đó, không hề có bất cứ dấu hiệu nào, Lý Trường Hổ không đánh động ai trước khi phát động tấn công, trên đảo vẫn trong tình trạng vui chơi. Ca múa rộn rằng, khi động thủ thì chỉ mở ra một lối cho người ngoài rời đi khi đã xác minh lai lịch, những người còn lại nếu không phối hợp đều sẽ bị giết chết. Lý Trường Hổ công bố lý do động thủ là Hổ Phách Tộc có ý đồ nổi loạn. Có thể nói là hắn đã đại khai sát rới. Tình hình lúc đó thực sự quá bi thảm.

Người ta muốn cứu là Diệp khuyên Lam, nhưng phát hiện Diệp khuyên Lam quyết tâm tồn vong cùng Hổ Phách Tộc. Cô ta cho rằng tai họa này là do mình gây ra, vì vậy tộc nhân không rời được thì cô ta cũng không đi. Cô ta cũng biết Lý Trường Hổ sẽ không bỏ qua cho Hổ Phách Tộc, nên giao nữ Nhi của mình cho Diệp A Lang mang đi, xem nữ Nhi là hy vọng để chấn hưng Hổ Phách Tộc. Sự việc xảy ra quá mức đột ngột, Lý Trường Hổ truyền khai hành động kín đáo chặt chẽ như một trận chiến.

Thậm chí còn bố trí rất nhiều nội ứng, gần như không có một sơ hở nào. Khi động thủ thì công chiếm cung thành trước tiên. Diệp A-Lang còn không có cả cơ hội mang theo tiểu hài tử thoát đi bằng mật đạo. Ta nhất thời mềm lòng nên giúp bà ta tận dụng mọi sơ hở để lèn ra ngoài. Sau đó, ta nghe nói Diệp A-Lang không thể thoát được sự truy sát, ta cho rằng tiểu hài tử đó cho dù chưa chết thì cũng đã rơi vào trong tay lý trừng hổ. Mãi cho đến khi gặp được Trung Nhi.

Ta mới biết được tiểu cô Nương đó chưa chết, và cũng không rơi vào trong tay lý trừng hổ. Dữ Khánh cảm khái nói, thật là trùng hợp, không ngờ ta lại gặp được. Tiểu sư thúc, sao có thể có nhiều sự trùng hợp như vậy? Gặp được thì thế nào chứ? Nó đã gặp được rất nhiều người. Nếu không phải ta cố ý nhúng tay, người cho rằng các người có thể tụ tập lại với nhau sao? Ta nhớ rất rõ lúc đó người gia sức muốn đuổi người ta đi. Gã chỉ chỉ vào lỗ tay mình.

Ở Kinh Thành, khi ta nghe được tình trạng cơ thể của nó, rồi kết hợp với độ tuổi của nàng, ta liền đoán được nó là nữ nhi của Lý Trường Hổ. Dữu Khánh, khó trách người gia sức yêu cầu ta mang nàng tới Hổ Phách Hải, nếu người đã sớm nhận ra, vì sao không nói sớm cho ta biết. Tiểu sư Thúc, mấy sư huynh để các người đều là người không có lợi không làm việc, nhào đến mức thấy tiền liền chờ mặt. Nếu thật sự biết rõ thân phận của nó, không tìm cách tận dụng giá trị của nó mới là lạ.

Mỗi người đều có tội nhãn, đều biết nhìn người, khác biệt ở chỗ có thể hiện ra hay không mà thôi. Hùng Chi nó không phải kẻ ngốc, các người đối xử với nó chân tình hay giả ý, nó đều có thể cảm giác được. Ngoài ra, người cho rằng dính líu vào Lý Trường Hổ là chuyện tốt hay sao? Người cho rằng các người có thể chơi đùa mánh lới hơn

Lý Trường Hổ sao? Các người có phải đang lợi dụng nữ nhi của hắn hay không? Người cho rằng Lý Trường Hổ không nhận ra được ưu.

Tại trước khi các người không có năng lực tự bảo vệ mình, biết rõ quá nhiều không có gì tốt cho các người. Việc này, một mình người biết là được rồi, đừng nói cho trùng nhi, biết. Còn Diệp A Lang và Lý Trường Hổ có muốn nói cho nó biết sự thật hay không là tùy bọn họ. Và chuyện thị phi hồi đó đúng hay sai cũng không phải chúng ta có thể phán xét. Các người dù sao cũng đã là sư huyền mụi, mấy năm nay các người sai khiến nó như là nhà hoàn, lợi dụng nó nhiều lần, nó không nợ gì các người cả.

Muốn đi hay ở lại là do chính nó quyết định. Sau khi tách khỏi chúng ta, có ly trường hổ chăm sóc, có lẽ cuộc sống của nó sẽ càng tốt hơn." Dữu Khánh im lặng gật đầu, thể hiện tán đồng. Sau khi hai người quay trở lại chỗ đám đông, đối mặt với đám người đã tập hợp lại, Dữu Khánh hết to với mọi người, ta sẽ trở lại cựu linh phủ, ai muốn đi theo thì đến phía sau ta. Mấy người hướng lan huyên và văn khúc đứng bên cạnh hắn tự nhiên là người biết chuyện.

biết rõ không thể bố trí cự côn tại nhân gian, tạm thời cần phải đưa về cự linh phủ. Azji là người đầu tiên kiên quyết cất bước, đi đến đứng phía dữ khánh. Bây giờ cô ta hoàn toàn không còn chút tu vì nào, không có lựa chọn nào khác. Tô Thu Tử là người thứ hai đi theo, sau đó những người Tam Tiên bảo khác đều lần lượt bước tới, không hề do dự. Hiện tại bọn họ tin tưởng vào đám người dữ khánh, chưa kể Vân Côn đã chết rồi, và còn không chế được cự côn.

Thực lực này rất rõ ràng, đối với bọn họ mà nói, lựa chọn thế nào còn cần phải cân nhắc sao. Hoàng Tu Hùng kéo tay Long Hành Vân, ra hiệu cho gã cùng đi theo. Long Hành Vân thoáng sửng sốt, không biết ông ta có ý gì, nhưng vẫn đi theo. Khi mọi người nhìn thấy hai bọn họ cũng đi đến, không chỉ những người khác, ngay cả mấy người dữ khánh cũng cảm thấy bất ngờ, chuyện gì vậy? Thanh Gia Mấy tên thủ hạ còn lại của Thanh Nha có chút do dựng.

Bọn họ hỏi ý kiến Thanh Nha, dù sao thực lực mấy người hướng lan huyên biểu hiện ra bây giờ không phải tầm thường, người luôn muốn đi lên chỗ cao. Thanh Nha xoay xoay củ đậu phỏng trước lỗ mũi, không chút rào động, Y không có ý định đến đứng phía bên Dữu Khánh, vì vậy mấy tên thủ hạ của Y đành phải thôi. Trùng Nhi đứng ở bên cạnh Diệp A Lang có chút do dự, nàng rơi vào thế khó xử, muốn đi cùng với mấy sư huynh của mình nhưng A Lang đại cô bị thương cần có người chăm sóc.

Trên đảo đã bị sóng càng quét biến thành hoang vu, tộc nhân cũng cần được bố trí nơi ăn trốn ở. May mà Diệp à-lang nghi hoặc đi đến hỏi mấy người Giữ Khánh, trở lại cử Linh phủ làm gì. Vì Đại cô này có mối bận tâm ở nhân gian, Giữ Khánh tạm thời không tiện nói cho bà ta biết chuyện tiên giới, cười trả lời, mấy ngày nữa ta sẽ nói cho người. Trung Nhi, người của đoàn thân vương rất nhanh sẽ tới đây, người trước tiên cùng với Đại cô của người sắp xếp ổn thỏa chuyện của tộc nhân rồi nói tiếp.

Theo lời tiểu sư thúc nói, để cho thế cục láng lại mấy ngày, để trùng nhi có thể cảm nhận được mình thích cách sống nào hơn. Trước khi đi mới báo cho nàng biết sự thật, rồi để cho trùng nhi tự đưa ra quyết định. Hiện nay, thực sự chưa thể rêu giao chuyện có liên quan đến tiên giới. Diệp A-Lang gật đầu, rất tốt khi có trùng nhi ở đây,

như vậy lý trừng hổ không đến mức làm bậy. Vì vậy, những người sẵn lòng cùng quay trở lại cử linh phủ đều leo lên cử côn, hướng lan huyền vùng doi lên.

Cự Côn lập tức điều chỉnh phương hướng nhanh chóng bơi đi, đám người trùng nhi đứng phía dưới ngước mắt nhìn theo. Thấy bọn hắn đã thật sự rời đi, không có làm khó mình, thanh nha thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải vì có Minh Tăng ở đây, y chưa chắc dám làm như vậy. Ở trên lưng Cự Côn, Long Hành Vân kín đáo kéo tay áo Hoàng Tu Hùng, lợi dụng tiếng gió thổi vù vù che đậy. Gã thấp giọng hỏi, Hoàng thúc, thật vất vả mới đi ra được, tại sao lại quay vào cự linh phủ với bọn hắn làm gì?

Hoàng Tu hùng nhỏ rộng trả lời, người cảm thấy bọn hắn có thể dễ dàng bỏ qua cho những ai biết rõ chuyện gì xảy ra bên trong cự linh phủ sao. Long Hành Vân dùng mình, đã, hiểu rồi, sẽ bị diệt khẩu. Lập tức gật đầu lia lịa, thể hiện mình đã biết, trong lòng cũng thấy may mắn bởi Hoàng thúc phản ứng nhanh. Tình cơ nhìn thấy hai người nói nhỏ, hướng lan huyên xoay người đi tới, hỏi, nói chuyện gì vậy. Thực ra nàng cũng rất tò mò, muốn hỏi xem vì sao bọn họ lại quay vào.

Không phải tên Long thiếu này rất không ưa gì Giữ Khánh sao. Hơn nữa bọn họ còn có gia sản xích lan cắc ở bên ngoài, không hỏi xem quay lại cửa linh phủ để làm gì cũng đi theo. Giữ Khánh quay đầu lại nhìn thấy cũng cất bước đi tới. Do khá mạnh, hắn đi không vững, thấy tô thu tử đến bên cạnh gia hiệu sẵn dàng giúp đỡ, hắn liền đỡ lấy gã cùng đi đến. Tô thu tử cũng tò mò với việc Long thiếu đi theo để làm gì. Không có gì. Long Hành Vân lắc đầu.

Chỉ về phía quần đảo vừa mới rời đi cất lời do hỏi, những người đó biết rõ những gì đã xảy ra bên trong cửa linh phủ, người mặc kệ bọn họ như vậy sao. Không sợ bọn họ đi nói lung tung à. Hướng lan huyền nghe vậy mỉm cười, không còn quan trọng nữa. Lúc đầu, nàng quả thực rất muốn giết người diệt khẩu, nhưng ai ngờ lại đột nhiên nhảy ra việc đi tiên giới. Sau này không còn lan lộn tại nơi này nên không cần phải lo lắng những phiền toái trong tương lai, vì vậy chuyện đó không còn quan trọng nữa.

Bất quá, nàng rất nhanh phản ứng lại, kinh ngạc hỏi, hai người các người không phải là sợ bị diệt khẩu nên đi theo chứ. Nếu các người lo lắng điều này thì thật sự không cần thiết, hiện tại các người nhảy xuống vẫn còn kịp. Quỷ mới biết được lời nàng nói có phải là thật hay không, nữ nhân này nổi tiếng độc ác tàn nhẫn, hai người hoàng, long nên tục lắc đầu phủ nhận. Dữu Khánh thử hỏi, người còn muốn hỏi thăm sự thật về cái chết của mẹ người sao? Hương Lan Huynh ngẩn ra.

cảm thấy quả thực có khả năng này, đó chẳng phải là lý do để gã sông vào mạo hiểm lúc trước sao. Long hành vân im lặng một lúc, sau đó chậm rãi hỏi, các người có thể nói cho ta biết không? Ta thực sự không rõ về việc này. Dũ khánh nhún nhún vai, bỏ lại một câu rồi xoay người rời đi. Hướng lan huyên hơi chút chầm ngâm rồi trả lời, có một số việc không có đáp án tốt hơn là có đáp án. Người chỉ cần tin tưởng rằng, ô ô không nói cho người biết là vì tốt cho người.

Người hãy sống cho tốt, đừng để ô ô chết uổng. Long Hành Vân, cuộc đời có rất nhiều khi không thể có đáp án. Rứt lời Nàng cũng xoay người rời đi. Nếu không phải ô ô liều mình ký thác, có lẽ bây giờ Nàng sẽ nói cho Gã biết mẹ của Gã chết là bởi vì không chịu nổi sự thật bị vạch chần. Hiện tại thì Nàng không muốn nói ra nữa, tên

kia giả vờ hồ đồ quay đầu rời đi chẳng phải cũng là vì như thế. Long Hành Vân cao may.

Cái chết của Ô Ô quả thực khiến Gã không muốn tiếp tục truy cứu nữa. Nhưng Gã rất tò mò không hiểu rốt cuộc là nguyên nhân nào lại khiến cả người bên mình lẫn người ngoài đều không muốn nhắc đến cái chét của mẫu thân Gã. Gã biết rõ, nếu là Ô Ô giết, với tính cách của Ô Ô, ông ta không phải là người dám làm không dám nhận, nếu như người ngoài giết, Ô Ô cũng không cần phải giấu dếm mới đúng. Với Gã mà nói, việc này chính là một bí ẩn thật lớn.

Chương 1520: Ta không nên hỏi ư? (2)

Ngoài rìa kinh thành cẩm quốc, ánh đèn thắp sáng trong hẻm núi giữa hai ngọn núi, tạo nên sự giực sỡ cho tịch Nguyệt Phường. Tối nay, Tiểu Tiên Lâu từ chối nhận khách vì cần phải chiều đãi khách quý quan trọng. Lâm Thành Đạo, lão bản đứng phía sau và cũng là quan viên triều đình, đích thân khiêm tốn dẫn một người giấu mình trong chiếc áo trỏng đi vào, bên cạnh người KH AOC một áo trỏng có hậu vệ đi theo. Tiểu Tiên Lâu cũng đã được hậu vệ đi tiền trạm của người khoác áo trỏng giám sát.

Cẩn thận như vậy tất nhiên là vì địa vị của người mặc áo trỏng không tẩm thường. Lâm thành đạo mở cửa căn phòng riêng tốt nhất, rồi nhanh chóng tránh sang một bên. Bên trong phòng riêng đã được bày sẵn rượu và thức ăn, chỉ là trong căn phòng vốn không có ai lại bất ngờ có một người yên tĩnh ngồi trước bàn. Hộ vệ của người mặc áo trỏng lập tức bày ra tư thế đề phòng. Nhưng sau khi

thấy rõ người ngồi trong phòng là ai, người mặc áo trỏng nhức tay ra hiệu cho hộ vệ ngừng lại và ra lệnh, không sao, các người lui ra đi.

Không ai được đến gần khi chưa được ta cho phép. Vâng, đám hộ vệ cất tiếng nhận lệnh, cùng nhau rút lui. Lâm Thành Đạo cũng cẩn thận lui ra. Khi rời đi, Gã chú ý thấy ánh mắt người mặc áo chỏng quan sát mình, Gã có chút bối rối cúi đầu xuống, không còn cách nào, chuyện hôm nay là do Gã sắp xếp lừa người mặc áo chỏng tới đây. Người ngồi ở trước bàn dựa không phải ai khác, đó là Dữ Khánh. Chính hắn nói Lâm Thành Đạo sắp xếp chuyện này.

Người mặc áo trỏng cười trước áo trỏng ra, để lộ hình dáng, chính là quyền thần hiện tại của Cẩm Quốc, lại bộ thị lang từ Văn Tân. Dữu Khánh quen biết Gã, bởi vì Gã Vốn có một cái tên khác, đó là A Sĩ Hành, là người quen cũ của Dữu Khánh. Bây giờ Gã cũng để dâu. Bốn mắt hai người nhìn thẳng vào nhau. Một người nhìn thấy lại một thư sinh nho nhã hồi đó thường ngồi lắc lưu đọc sách bên bờ suối xanh tươi giữa màn sương mù trong núi.

một người thấy được một thiếu niên hồi đó bị mọi người đuổi đánh vì nhìn lén quả phụ đang tắm. Hai người đang chăm chú nhìn nhau bỗng nhiên nở nụ cười, Giữ Khánh đưa tay mời ngồi. Từ Văn Tân ngồi ở đối diện, cầm lấy bầu rượu tự giót cho mình, ta còn tưởng rằng là vị khách quý nào chứ, không ngờ lại là người. Giữ Khánh nói, đáng lẽ ta phải sớm nghĩ ra là người. Thực ra ta từng có nghi ngờ, chỉ là cảm thấy với tình huynh địa người ta, người không cần phải giấu dếm ta như vậy.

Từ văn tân mỉm cười, nâng chén biểu thị ta tự phạt mình một chén trước. Khi chén rượu được đưa đến bên môi, Dữu Khánh nhẹ rộng nói ra một câu, bách lý tâm chết rồi. Từ văn tân hơi dừng tay lại một chút, rồi vẫn ngẩn đầu uống cạn, sau đó đặt chén rượu xuống, vừa giót rượu vừa bình tĩnh nói, ta đã nghe nói. Dũ, Khánh nâng chén rượu lên giải ngang trước mặt để mặc nghiệm nàng rồi giót lại rượu cho mình, ta nghe nói gần đây trong kinh thành rất giối loạn. Từ văn tân

Toàn bộ nhân viên Ti Nam phủ do Lạc Vân Phinh cầm đầu đột nhiên trốn đi, khiến mọi người hoảng sợ. Nghe nói Thiên Lưu Sơn và Đại Nghiệp Ti cũng vậy. Vừa lúc hỏi người một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Giữ Khánh chỉ đáp đơn giản, không lâu sẽ bình thường trở lại. Từ Văn Tân à một tiếng, Thầy Hắn nói rất chắc chắn, tức thì trong lòng có tính toán. Gã định hỏi kỹ hơn nhưng bị Giữ Khánh cắt ngang nói sang chuyện khác, hơn một trăm người gia đình Mai Tang hải bị diệt môn.

là do người làm à? Từ Văn Tân thoáng chầm mặt, sau đó khãy gật đầu đáp, ừ! Dữu Khánh, ngay sau đó, tên hoàng đế kêu và một đám hoàng thất bị đầu độc giết chết, không phải cũng là do người làm chứ! Từ Văn Tân bình tĩnh hỏi, người không cho rằng nhà ta bị diệt chỉ là chuyện của một mình mai tang hải chứ! Tên hoàng đế đó chắc chắn có liên quan, thậm chí còn có thể là đầu sỏ! Quả nhiên là như thế, Dữu Khánh âm thầm cả kinh, ta thực sự đã đánh gái thấp ngươi!

Ngươi lại có thể vươn tay hạ độc thủ tận trong Hoàng Cung. Từ Văn Tân, ta không có thế lực lớn như vậy, nói một cách chính xác thì cũng không tính là ta làm, cuối cùng người nào được lợi người đó chính là hung thủ. Ta nhiều nhất chỉ là hỗ trợ bày kế. Dữu Khánh

sửng sốt, là vị lục hoàng tử may mắn thoát chết, đương kim hoàng đế hiện nay. Từ Văn Tân im lặng, xem như rán tiếp thừa nhận. Dữu Khánh bỗng cảm khái nói, thảo nào nghe nói ngươi trở thành quyền thần.

Bên ngoài chỉ là một thị lăng của lại bộ, thực tế lại có thể làm chủ lại bộ, rất được Hoàng đế tí nhiệm. Tử Văn Tân cười cười, đẩy chén nói, uống rượu. Dữu Khánh cùng gã uống cạn một chén, hỏi tiếp, nghe nói ngươi vốn là mưu sĩ của ứng tiểu đường, những chuyện này cũng có liên quan đến ứng tiểu đường hay sao? Tử Văn Tân thở dài, nhất định phải hỏi đến cùng như vậy sao? Dữu Khánh, ta không nên hỏi ư. Tử Văn Tân chầm mặc một lúc, cười tự diễu.

Sau khi ngươi rời khỏi kinh thành không bao lâu, ta liền quy thuận ứng Tiểu Đường. Không khó để ta chứng minh thân phận và lấy được sự tín nhiệm của ông ta. Lần này, ứng Tiểu Đường đã nhận ra chuyện cả nhà Mai Tang Hải bị diệt môn có liên quan đến ta nhưng không có phản ứng gì. Khi vụ án Hoàng Thất bị diệt môn xảy ra, ông ta cũng nghi ngờ ta, nhưng ông ta không có chứng cứ, tuy nhiên, ông ta cũng không chứa ta được nữa, nên để ta rời đi. Sau khi ta quy thuận vào lục Hoàng Tử,

Ông ta Đại Khái biết rõ sự việc có liên quan đến lục Hoàng Tử, nhưng ông ta không có cách nào để tiếp tục điều tra sâu hơn và cũng không thể điều tra. Bởi vì ông ta là thuộc phái bảo Hoàng, không còn lựa chọn nào khác, trừ khi ông ta muốn Hoàng Đế đổi họ. Ông ta Đại Khái cũng có chút nản lòng thoái chí, nhưng Hoàng Đế không chịu để cho ông ta rút lui, ông ta cũng không thể lui, Minh

Tăng còn có, thể khiến tỷ Nam phủ kiềm chế một chút. Nghe nói người có mối quan hệ rất tốt với Minh Tăng.

Dữu Khánh không trả lời, chỉ hỏi, từ trước tới nay, ta ở ngoài sáng, người ở trong tối, mục đích của người là dùng ta làm mối để nhử hung thủ diệt môn A ra hồi đó phải không? Từ văn tân không phủ nhận, bây giờ thành tựu và mối giao tiếp của người tại tu hành giới đã vượt qua sự tưởng tượng của ta. Chúng ta liên thủ với nhau sẽ rất có tương lai. Dữu Khánh, về chuyện của Trung Nhược Thần, người dự định xử lý thế nào? Ta nghe nói nàng dường như vâng chưa thể bỏ qua được hiểu lầm.

Phải chăng đã đến lúc người nên cho nàng một lời giải thích. Ta không muốn nàng cứ một mực hiểu lầm như vậy, và ta cũng không thể mãi mãi gánh vác hiểu lầm này. Từ Văn Tân gật đầu, được, ta sẽ giải thích cho nàng. Dữu Khánh, gần đây ta còn nghe nói, khi ta bị bắt đi tra tấn ở ảo vọng, người có đến cứu ta. Từ Văn Tân, đúng vậy. Dữu Khánh, đấu qua đấu lại với những kẻ đó không có ý nghĩa gì, người có nghĩ tới việc rút khỏi hay không, đi với ta đi đổi cách sống khác.

Từ văn tân, cái gì mới gọi là có ý nghĩa. Giữ vững phẩm cách mặc dù tốt, nhưng ý nghĩa của việc học nhiều, đọc nhiều sách như vậy không phải như thế. Nếu như ta đã ra mặt, ta nên làm một chút chuyện, ta sẽ để cho ứng tiểu đường hiểu rằng, ông ta chưa chắc đã đúng, ta chưa chắc đã sai. Vì vậy Dữu Khánh không nói gì nữa, đưa chén tới, nói, uống rượu. Hắn vốn định mang đối phương cùng đi, nhưng bây giờ cảm thấy không cần nữa.

Hai người vui vẻ hàn huyên rất lâu rồi mới chia tay. Khắp bầu trời đầy sao, Dữu Khánh đứng ở trên núi nhìn theo bóng từ văn tân xuống núi, sau đó quay sang hỏi người ở bên cạnh, cô cô của người thật sự không định đi theo ta sao. Người hàn nói tới chính là Diệp Điểm Điểm, hắn muốn mang mẹ con hai người cùng rời đi, nhưng Diệp Điểm Điểm có vẻ không muốn rời khỏi phượng tộc, hắn lại không thể nói là đi tiên giới. Lâm Thành Đạo lắc đầu, cô cô đã hồi âm, nói là hai tử con nhỏ.

Người lại không thể đưa ra lời đảm bảo cho nàng để tương lai xem tình hình dồi cân nhé. Dữu Khánh im lặng gật đầu, cũng phải, giúp ta chuyển lời cho nàng, nói là ta tặng nàng khu vườn đào đó.

Chương 1521: Quý nhân gửi lời mời (1)

Sau cơn mưa, dừng núi xanh um tươi tốt, bầu không khí trong lành, sương mủ quấn quanh. Những ngôi nhà mái tranh giải khắp nơi trên núi, mọi người gọi nơi này là tích lưu sơn. Ở đây thơm nồng mùi thuốc, người dân thuần phác sản dị. Bên trong căn nhà gỗ với đủ loại dược liệu dược sỡ muôn màu, bạc tang tang đang vô cùng tập trung điều chỉnh ngọn lửa nấu thuốc. Đột nhiên có một nhà đầu mặc váy ngắn xanh lam hộc tốc chạy vào, mừng dỡ kêu to, tang tang, hán đã về rồi.

Nam Trúc Tiên Sinh đã về lại rồi. Bạc tang tang giật mình, lập tức dừng công việc trên tay, có chút bước thiết đi ra ngoài, bước nhanh đến sườn núi trước cửa nhìn ra khe núi phía xa xa. Nàng ta nhìn thấy Nam Trúc ở giữa đám đông vô cùng náo nhiệt, không khỏi nở

nụ cười hiểu ý. Không biết vì sao, khi Nam Trúc ở đây nàng không cảm thấy gì, nhưng sau khi Nam Trúc rời đi, nàng nhận ra mình có chút nhớ gã. Nam Trúc Tiên Sinh đã quay lại rồi.

Thỉnh thoảng có những lời tương tự vang lên trong sơn góc. Số người nghe tiếng đến đây càng ngày càng nhiều, bọn họ vây quanh Nam Trúc, xôn sao náo nhiệt, tươi cười nhiệt tình cho hỏi Nam Trúc. Có thể thấy rõ, Nam Trúc rất được chào đón ở đây. Không còn cách nào, danh tiếng và mối quan hệ của Nam Trúc ở đây được gã xây dựng ra bằng hàng đống tiền. Ví dụ như lần này, gã mang theo rất nhiều thứ trở lại, miệng hết to, đừng vội, tất cả mọi người đều có phần.

Mỗi lần Gã trở lại đây đều là như thế, không chỉ chịu khó chi tiền cho Bạc Tang Tang. Gã còn sẵn sàng chi tiền cho những người xung quanh Bạc Tang Tang, vì vậy những người bên cạnh Bạc Tang Tang đều khen Nam Trúc tốt. Mọi người ở Tích Lưu Sơn này gần như đã coi Nam Trúc như người trong gia đình mình. Trước đây không ai có thể quen thuộc với Tích Lưu Sơn như thế, Tích Lưu Sơn rất lạnh nhạt đối với người ngoài, Nam Trúc là người đầu tiên. Tất nhiên, Gã ở đây tiêu tiền như nước lấy được lòng người.

Phía sau lại là một đám người khổ cực phải thắt lưng buộc bụng. Để ta đi xem Nam Trúc tiên sinh mang quà gì cho ta. Nhà đầu váy lam nói xong liền vụi vàng chạy đi. Một lúc sau, Nam Trúc mới thoát khỏi đám người và leo đến sườn núi này. Hiện tại, hai chân gã đã khôi phục lại. Sau khi đối diện với bạc tang tang, hai tay gã cầm một cái hộp hình dáng tinh xảo đẹp mắt đưa đến trước mặt bạc tang tang, đây, cho người. Mở ra xem có thích không.

Bạc Tang Tang không vội vàng nhận lấy cái hộp mà nắm lấy tay Nam Trúc bắt mạch cho gã. Nhìn tình huống Nam Trúc đi đến đây, đặc biệt là bộ dạng thở hồn hền leo lên núi, nàng ta nhận ra được tình trạng của gã không ổn. Sau khi kiểm tra, nàng ta kinh ngạc hỏi, tu vi của người. Nam Trúc sức khoát nhét chiếc hộp vào tay nàng ta, bình thản xua tay nói, không sao, chỉ cần mấy năm là có thể khôi phục lại. Bạc Tang Tang tò mò hỏi, cơ thể người vẫn bình thường.

Không phải bị hủy bỏ Tuvi, nhưng Tuvi lại không còn nữa. Tại sao có thể như vậy? Có phải vì người đi tiên phủ hay không? Trong tu hành giới lan truyền tin tức các người tiến vào tiên phủ. Nam Trúc gật đầu, đúng vậy, không có chuyện gì đâu. Lần này ta đến đây là muốn nói cho người biết, ta biết công thức điều chế loại thuốc đó ở đâu, nếu người muốn đi, ta có thể dẫn người đi. Đôi mắt bạc tang tang lập tức sáng lên, được, người chờ ta.

Rứt lời liền xoay người rời đi. Nam trúc rất vui, Gã biết biện pháp này chắc chắn sẽ lừa gạt được, nhìn thấy nàng ta xuống núi, Gã vội hỏi, Người đi đâu vậy? Trong lúc rời đi, Bạc Tang Tang quay lưng về phía Gã đáp lại, Sư phụ ta cũng muốn biết rõ, để ta gọi sư phụ cùng đi. Hà! Nam trúc vẻ mặt nghẹng ngào, thực ra Gã chỉ muốn lừa gạt một mình Bạc Tang Tang mà thôi. Không muốn lừa gạt một lão già, nhất là một lão già có thực lực tương đối mạnh.

có thể giải quyết gã bất cứ lúc nào. Liệu sẽ có phiền phức gì hay không? Nhưng trong tình huống này, gã không thể từ chối. Cách một eo biển, đối diện với ảo vọng rực rỡ ánh đèn dưới bầu trời tối tăm, tạo chân tự sừng sững trên vách đá im lặng và u tối, nhưng trên đỉnh tháp bên trong chùa có ánh sáng trắng rượu nhẹ tỏa ra. Minh Tang ở bên trong tháp, đối diện với ánh sáng trắng rượu nhẹ

đó, cùng kính chắp tay kể lại toàn bộ hành trình của nhóm người tại cự linh phủ.

Chờ ông ta kể xong, bầu không khí yên tĩnh lại, ánh sáng trắng phát ra giọng nói của nữ nhân, tiên giới, người muốn đi chứ. Minh tăng chầm mặc, hiếm có mà không đáp lời, thay vào đó ông ta hỏi ngược lại, có phải ngài đã từng ngâm thiên tuyển không? Trước đây ông ta luôn luôn tôn kính ánh sáng trắng này như linh quang của thần Phật, sau khi trải qua hành trình cử linh phủ, nhìn thấy tình huống của Ô Ô, ông ta đã hiểu được đây là chuyện gì. Giọng nữ nhân trong bạch quang nói

Người đã mở mang kiến thức rồi, tạo chân tự này không giữ người lại được nữa, ta sẽ sắp xếp người khác tới chông coi. Người đi đi, đến tiên giới tu hành đi thôi. Dù sao, cơ duyên như vậy rất khó có được. Vâng, Minh tăng khòm người đáp lời." Giọng nữ nhân từ Bạch Quang nói tiếp, Thanh Nha đã vô dụng, một số chuyện tại ảo vọng không thể chờ đợi đến khi hắn khôi phục tu vi, cần phải thay đổi người tiếp nhận. Giữ hắn lại làm thái thượng cũng không thích hợp.

Ta niệm một phần tình cũ của hắn, thay vì chờ người khác không chứa chấp được hắn, không bằng để cho hắn rời khỏi. Người đưa hắn đi luôn đi. Thanh Nha, Minh tăng sưởng sốt, có chút kinh ngạc, lúc này mới nhận ra rằng, thế lực của tên địa đầu xa ảo vọng đó vậy mà cũng do linh quang thần Phật này kiểm soát, chẳng trách lúc trước dặn dò cần quan tâm tới Thanh Nha. Trong lòng ông ta âm thầm ruôn sợ, không ngửi đáp, vâng. Nói Thanh Nha gọi phu phụ hướng chân tới.

đưa họ đi cùng đi. Nhớ giận dò bọn họ, đây cũng là cơ duyên của ta, ta hy vọng các người có thể giúp ta tìm được phương pháp thoát khốn. Minh Tăng không hiểu, hướng chân, giúp Ngài thoát khốn. Đó là một người thuần khiết, sau khi đến tiên giới, Hắn có khả năng sẽ tiền xa hơn cả các người. Sự kiên trì của Hắn rất có thể sẽ giúp ta thoát khốn. Còn về chuyện thoát khốn của ta, Thám Hoa làng biết rõ, các người có thể hỏi Hắn sau khi đến tiên giới.

Đi đi! Vâng! Minh tăng đáp lời, sau đó lùi lại hai bước rồi mới xoay người, khi ngang qua một khung cửa sổ thì ông ta vô thức dừng lại. Nhìn ra mặt biển âm u thỉnh thoảng có sóng nước long lanh, trong đầu hiện lên giọng nói và nụ cười của một người nào đó. Bạch quang có giọng nói nữ nhân dường như đoán được nỗi nhớ của ông ta, người hẳn phải biết rõ, người không thể cho nàng điều nàng muốn. Khi cần cắt đứt phải cắt đứt, cần rơi đi thì phải đai. Buông bỏ đi!

Minh Tăng hoàn toàn tỉnh ngộ, xoay người lại thi lễ, sau đó tĩnh tâm đi xuống tòa tháp. Gia khỏi tháp, đi vào trong chùa thực hiện bàn giao, sau đó ông ta cởi áo ca sa trên người da, đặt các vật phẩm tượng trưng cho chủ trí xuống, hòa thượng già cùng hòa thượng trẻ đều cùng da đưa tiễn. Khi ra đến ngoài cổng, Minh Tăng xoay người lại chắp tay chào tạm biệt bọn họ, rồi lại lại bái với phía tòa tháp kia, sau đó bay thẳng về phía ảo vọng.

Một mặt ông ta phải đi tìm thanh nha để hoàn thành lời dặn của nữ nhân Bạch Quang, mặt khác ông ta cần hoàn thành sự Ủy thác của Dữ Khánh, tìm một nữ nhân tên là Liễu Phiêu Phiêu để cùng mang đi. Khi ông ta bay qua phía trên ảo vọng thì có một tiểu hồ yêu hai

tay chống cằm đứng trên sân thượng nhìn thấy, chỉ là không thấy rõ đó là ai.

Chương 1522: Quý nhân gửi lời mời (2)

Tiểu hồ yêu chính là Hồ Vưu Lệ, cô ta không quan tâm rốt cuộc người vừa bay qua là ai, dám ngang nhiên bay qua bay lại tại ảo vọng. Chắc chắn không phải là người mà cô ta có thể đụng đến, cho nên, cô ta tiếp tục chống cằm ngắm nhìn dài ngân hà sán lạn độc nhất của Minh Hải. Trong mắt phản chiếu ánh sao, trong lòng lại nhớ đến vị tài tử địa nhất thiên hạ đã để lại thư pháp ở đây. Cô ta từng lặng lẽ đến Ú giác Phụ, một chuyến đi về tốn không ít tiền lộ phí.

Và cô ta cũng từng lặng lẽ đến đảo Hoa Cư, bỏ tiền nhìn xem cây tiên đảo gì đó. Đương nhiên mục đích chính không phải để xem tiên đảo Thụ, thực ra là muốn tình cờ gặp được thám hoa lang, hoặc là trật gặp tiểu hác hay hai vị khác cũng được. Nhưng tiếc rằng cô ta không được may mắn, không gặp được người nào, cô ta lại xấu hổ không dám nói mình quen biết thám hoa lang, càng xấu hổ sưng là bằng hiệu của thám hoa lang. Tự ti mặc cảm, xấu hổ treo cao.

Vì vậy cô ta lại mong tình cờ gặp được bên ngoài đảo Hoa Cư, chờ xem có thể nhìn thấy được mấy người thám hoa lang ra vào hay không. Kết quả, người muốn thấy thì không thấy được, trái lại bởi vì lén lén lút lút mà bị người chục bao tải bắt đi thẩm vấn. Cô ta không biết mình bị người nào bắt đi, chỉ biết rằng sau khi xác nhận được lai

lịch của mình, bọn họ không làm khó cô ta, trực tiếp thả ra. Nhưng việc này đã khiến cô ta hoảng sợ, cô ta vội vàng sám xịt chạy về.

Nhận ra rằng, thế giới của Đại nhân vật thực sự không phải là thứ mà cô ta có thể dễ dàng chạm vào. Gần đây có rất nhiều lời đồn liên quan đến thám hoa lang, khiến người hướng tới, nghe nói hắn lại mở ra tiên phủ, và còn cùng chơi đùa với mấy người Đại Thánh. Nghe nói còn có một con cá khổng lồ như rãi núi bơi lượn trên bầu trời, ai không được tận mắt nhìn thấy sẽ không thể tưởng tượng nổi sự thần kỳ của nó. Đó mới là thế giới của Đại nhân vật A. Bởi vì lời đồn xuất hiện khắp nơi,

Dẫn đến gần đây có không ít người hỏi thăm cô ta tình huống liên quan. Cho dù biết rõ mối quan hệ giữa cô ta và Thám Hoa Lang không phải thân cận thì cũng sẽ lôi kéo cô ta trò chuyện mấy câu về Thám Hoa Lang. Điều này khiến cô ta rất phiền, vốn dĩ muốn ra ngoài bán hàng, hiện tại cô ta chỉ có thể trốn ở trong nhà tìm sự thanh tĩnh. Cô ta vốn dĩ không cần ra ngoài bày sạp, rất nhiều người mộ danh đến đây thuê ở, có thể kiếm được không ít tiền. Về sau

Cô ta cảm thấy cứ dựa vào danh tiếng của thám hoa lang để kiếm cơm ăn cũng không tốt, thời gian dài sẽ không vượt qua được cửa ảy tâm lý của chính mình. Vì vậy cô ta rức khoát rừng kinh doanh cho thuê chỗ ở, tiếp tục công việc buôn bán nhỏ của mình. Không biết hắn có còn nhớ mình hay không? Ngởng đầu nhìn tinh không, cô ta cất tiếng lẩm bẩm, đôi tay nhọn thỉnh thoảng vũ nhẹ mấy cái. Nhớ là vẫn còn nhớ rõ, tính hay quên của dữ khánh không đến mức tệ như thế.

Chỉ là sẽ không dễ dàng nhớ tới mà thôi, cho dù thỉnh thoảng nhớ tới. Nếu cô ta chủ động đến nhà ôn chuyện, có lẽ cuộc đời cô ta sẽ có một phận may khác. Nhưng mà cô ta xấu hổ, vì vậy cô ta chỉ có thể tiếp tục làm công việc bán hàng rong của mình. Kinh thành cẩm quốc, Hoàng Cung Đại Nội, từ văn tân mặc quan bào, ráng vẻ uy nghiêm đi ra ngự thư phòng của Hoàng Đế. Khi hắn vừa mới đi qua một cổng sân thì trật có một tiểu thái giám đến gần chào, từ Đại nhân.

Ừ, Tử Van Tân liếc nhìn một cái, cũng không để ý, tiếp tục bước đi. Gần đây hắn đã quen với những thái giám nịnh bậu tương tự như vậy, hắn cũng biết rõ có chuyện gì xảy ra, đơn giản là vì hắn chính là Đại Hồng nhân trước mặt Hoàng Đế. Ai ngờ tiểu thái giám đó lại đuổi theo, còn cất tiếng gọi to, từ Đại nhân. Lần này, giọng điệu rất rõ ràng là muốn hắn dừng lại. Tử Van Tân tức thì dừng bước, quay đầu lại nhìn đối phương, có chút ngạc nhiên hỏi.

Tiểu thái giám vội cúi đầu, nhỏ rộng nói, quý nhân cho mời. Từ văn tân hả một hiếng ngạc nhiên, vị quý nhân nào vậy? Tiểu thái giám, làm phiền từ đại nhân đi theo nô tỉ. Từ văn tân cao mày, như nhìn thấy xung quanh được canh gác nghiêm ngặt, khả năng bị ám toán không lớn, hán liền đi theo với vẻ nghi hoặc. Đi một mạch đến trước Nguyệt Môn dẫn vào một tòa đình viện, tiểu thái giám dơ tay làm động tác mời vào rồi cúi đầu xoay người rời đi.

Đứng ở cửa vào, hắn có thể nhận ra được bầu không khí vắng, lặng trong sân, bên trong không chỉ không có bất cứ một bảo vệ nào, mà ngay cả nửa cái bóng người cũng không có, hắn thật sự không dám tùy tiện tiến vào. Cót két, cánh cửa phòng đóng kín bên trong bất chợt được mở ra, một nữ tử tươi cười xinh đẹp mặc váy vàng xuất hiện, vẫy vẫy tay gọi hắn, lời nói không hề khách xáo, vào đi. Đại

hồng nhân gì gì đó trước mặt hoàng đế, người ta hoàn toàn không để vào mắt.

Từ văn tân hơi kinh ngạc, đối phương chưa chắc biết Hắn, nhưng Hắn đã nhiều lần nhìn thấy đối phương ở Kinh Thành, đó là tiểu đồ đệ văn nhược vị của địa mẫu. Chính là vị này tìm mình sao? Hắn không khỏi khẽ nở nụ cười khổ, lúc trước Dữ Khánh đã yêu cầu Hắn đi giải thích cho Trung Nhược Thần, nhưng Hắn còn chưa biết phải tìm người ta ở đâu, dù sao. Toàn bộ nhân viên chủ chốt của Tý Nam Phủ đều đã trốn đi, tất cả các con đường tin tức của Hắn đều không tìm được chút manh mối nào.

không ngờ đối phương lại chủ động tìm đến. Còn về lý do tìm Hán, không khó đoán được, không thể kinh thường tai mắt của Tinam Phủ, chắc hẳn bên này đã biết được tin tức mình bí mật gặp gỡ Giữ Khánh. Có biết được thân phận thực sự của mình hay không? Hán cho rằng rất khó có khả năng này. Hán và Giữ Khánh lớn lên cùng nhau từ nhỏ, biết rõ tình cách của Giữ Khánh, Giữ Khánh sẽ tùy ý bộ lục mà không cân nhắc đến tình cảnh của Hán, nếu không, sẽ không có chuyện bí mật gặp mặt như vậy.

Dù là người tâm phúc trước mặt Hoàng Đế, Hắn cũng không dám lên mặt trước Đệ tử chân truyền của địa mẫu, Hắn hơi chút giò dự rồi cất bước đi vào trong sân. Hắn băng qua sân, bước lên bậc cấp, dừng lại trước cửa phòng chắp tay chào Văn Nhược Vị, hạ quan xin chào Văn Cô Nương. Văn Nhược Vị chỉ ưu một tiếng mà thôi, mặt mũi rất lớn, sau khi để cho Hắn bước vào, cô ta lập tức đóng sầm cửa lại. Từ Văn Tân quay đầu lại nhìn cô ta, rồi lại đưa mắt nhìn căn phòng trống.

ít nhiều có chút kinh ngạc. Phát hiện nữ nhân này quả thực can đảm, cô nam quả nữ ở cùng một phòng, nếu chuyển ra ngoài không sợ mang tiếng xấu sao. Tuy nhiên, khi mỗi người được một mùi hương nữ khi không phải của Văn Nhược Vị hương, ánh mắt hắn liền nhìn về phía căn phòng trong im áng, vẻ mặt đam chiều. Văn Nhược Vị chắp hai tay sau lưng đi qua đi lại trước mặt hắn, hoặc là đi vòng vòng quanh hắn, thỉnh thoảng quan sát từ trên xuống dưới. Đây là lần đầu tiên có một nữ nhân quan sát hắn như vậy.

Từ Văn Tân không được tự nhiên hỏi, Văn Côn Hương có gì dặn dò. Văn Nhược Vị đi đến đối mặt với Hắn, nhìn chăm chàm lạnh lùng hỏi, nghe nói cách đây không lâu người bí mật gặp mặt thám Hoa Lang. Từ Văn Tân trong lòng thầm cười, quả nhiên là thế, sau khi trong đầu hơi chút phân tích lợi và hại, Hắn âm thẩm đưa ra quyết định. Gợt đầu nói, đúng vậy, mấy ngày trước đây chúng ta đã gặp nhau tại Tiểu Tiên Lâu ở tịch Nguyệt Phường. Văn Nhược Vị lập tức truy hỏi, đã nói những gì.

15:26

Từ Văn Tân không hề rụt rè hay khiếp sợ, nhìn chằm chằm vào hai, mắt cô ta một lúc, chậm dãi trả lời, nói một chút chuyện có liên quan đến tỉ tỉ của người. Câu trả lời này thực sự quá bất ngờ, Văn nhục vị lập tức mở to đôi mắt, đầu tiên là hai mắt sáng ngời. Tiếp đó hư một tiếng đầy xem thường, hỏi, người là ai chứ, hắn sao có thể nói chuyện chuyện này với người. Từ Văn Tân thì nhìn chăm chú về phía căn phòng trong im áng, cất tiếng gọi to.

Trung cô Nương có ở đây không?” Văn Nhược vị sừng sốt, lại gặp chuyện bất ngờ, người trước mặt này nhiều lần có hành động ngoài dự đoán. Căn phòng bên trong có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên,

cô ta quay đầu nhìn lại, thấy tỉ tỉ vạch mở bước rèm nhẹ nhàng bước ra. Trung Nhược thần xinh đẹp như hoa, mặc một bộ đồ trắng như tuyết đi đến trước mặt hai người, khẽ gật đầu chào từ Văn Tân, từ Đại nhân.

Chương 1523: Dặn dò

Đây là lần đầu tiên từ Văn Tân gặp mặt nữ nhân này ở cự ly gần. Chưa đây hắn từng nhìn thấy nàng trong một số hoạt động tại Kinh Thành, nhưng ở khoảng cách xa, không nhìn thấy rõ lắm. Lúc này hắn mới biết được vẻ đẹp của nàng quả thực danh bất hư truyền, đúng là một đại mỹ nhân hoa nhiều nguyệt thẹn, trong lòng không khỏi khẽ thở dài, chắp tay hành lễ, hạ quan xin chào Trung Cô Nương. Trung Nhược Thần không muốn vòng vo với hắn, hỏi thẳng, thám hoa lang nói chuyện với người về ta ưu.

Từ văn tân thì hỏi một đằng, trả lời một nẻo, nói đến việc này, chúng ta đã hơn 20 năm không gặp nhau rồi. Vừa nghe lời này, cả hai tỷ mụi đều kinh ngạc, Trung Nhược Thần hơi cao mầy, hơn 20 năm. Từ văn tân, thực ra ta cũng không nhớ rõ, ta nghe phụ thần ta nói, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ta đã leo lên cây lê hái trái cho người ăn. Trong mắt Trung Nhược Thần toát ra nét nghi hoặc, câu chuyện hái lê ăn này nàng từng nghe người trong nhà nói tới.

nhưng cậu bé Hái Lê lại là người khác, bản thân nàng cũng không có ấn tượng gì. Nàng không khỏi quan sát đối phương lần nữa, từ đại nhân và gia đình ta là người quen biết cụ sao. Từ Văn Tân nói ra một câu kinh người, ra phụ A Tết Trương. Hai tỷ mụi đồng thời sửng

sốt, Văn Nhược Vị trột thốt lên thất thanh, người là ca ca của A Sĩ Hành ư. Từ Văn Tân đến chính, nói, trước khi vào kinh thành nương tựa huyền Quốc Công, tên ta vốn là A Sĩ Hành. Yên tĩnh.

bên trong phòng yên tĩnh như chết. Lại là văn nhược vị hết lên chói tai, không thể nào. Thám hoa lang là từng bước một thi lên, rất nhiều người như vậy chứng kiến, làm sao có thể giả được. Từ văn tân dơ một cánh tay lên, khi ta vào kinh đi thi, cánh tay này bị gãy vì gặp phải tai nạn trên đường vào kinh đi thi. Chúng ta bị yêu quái tập kích, thanh xà nhà rơi xuống đầy gãy tay ta, ta không thể cầm bút. Bỏ lỡ kỳ thi chỉ là thứ yếu.

Quan trọng hơn là ta có nguy cơ bọc lộ la lịch vì bỏ thi. Ngoài ra, nếu vì tàn tật mà không thể gia nhập, chiều đường, ta cũng không cam lòng. Giữ Khánh vốn là bạn thời thơ ấu với ta, muốn hộ tống ta vào kinh. Một câu chuyện cũ đổi người vào kinh đi thi được hắn đều đều kể lại, những gì có thể nói hắn đều nói ra. Hai tỷ mụi trận mắt há mồm lắng nghe, lồng ngực trung nhược thần còn phập phồng rồn dập. Sau khi kể lại ngắn gọn những gì có thể kể,

Từ Văn Tân lại đưa ra thêm chứng cứ, huyền Quốc công biết rõ thân phận của ta. Đây là lý do ta sau khi vào kinh ta liền được ông ấy thu nhận bên người. Không khó để kiểm chứng sự thật này. Văn Nhật Vị lắc đầu, không thể nào có điều đó, chỉ là tuy tiện đi thi thay, mục đích đối phó cho quà mà thôi, làm sao có thể thi được hạng nhất. Trung Nhật Thần mặt như băng sương nhìn chằm chằm vào Từ Văn Tân, hỏi, thành tích của thám hoa làng là do chính hắn thi được phải không?

Từ Văn Tân rất muốn hỏi, điều này còn quan trọng nữa không? Theo Hắn thấy, điều đó không quan trọng, cho nên có một số sự thật cũng không nên tiết lộ. Hắn gật đầu nói, khi đã vào trường thi, có rất nhiều người một mực nhìn chằm chằm, không thể đổi người được, Hắn chỉ có thể tự chấp bút. Hắn cũng không ngờ mình có thể thi đậu. Văn Nhật Vị có vẻ rất xốt ruột, tỉ, nếu đây là sự thật thì không phải là a sĩ hành hối hôn, vậy hôn ước đó chẳng phải là vẫn còn hiệu lực ưu.

Như vậy người này là, cô ta nhìn chầm chầm từ văn tân, không thể nói ra được hai chữ tỉ phu. Trung Nhược Thần lạnh lùng hỏi, từ đại nhân, người nói ra điều này là muốn trở lại làm a sĩ hành sao? Từ văn tân hơi cúi người nói, việc này là ta sai trước, không dám tiếp lục làm hại cô Nương. Ta là từ văn tân hay là a sĩ hành, hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của cô Nương. Tại hạ nhất định tuần theo. Chỉ cần nữ nhân trước mắt nguyện ý.

có quay lại làm a sĩ hành cũng không sao, hắn sẵn sàng lấy nữ nhân này. Bất kể dung mạo như thế nào, nếu không phải Dữu Khánh làm tình hình dối tung lên bằng việc thi đạt thảm hoa, hai người vốn là đã định nhân duyên, chưa kể, đối với sự nghiệp mà hắn muốn làm, có nữ nhân này hỗ trợ hắn nhất định có thể như hổ thêm cánh. Nhưng Trung Nhược Thần không cho hắn có cơ hội nối lại nhân duyên, nàng lạnh lùng nói, đường đi như thế nào hoàn toàn do từ đại nhân lựa chọn, không có liên quan gì đến ta.

Ta không muốn nghe thêm bất kỳ tin đồ nào. Trên mặt Tử Văn Tân hơi lộ ra nét chua chát, Hắn đã hiểu được ý của đối phương, nếu không có gì bất ngờ. Đời này Hắn chỉ có thể là Tử Văn Tân, Hắn lập tức chắp tay nói, nếu nhị vị cô Nương không còn chuyện gì khác, hã quan xin cáo tử. Trung Nhược Thần truy hỏi thêm một câu, tại Tiểu

Tiên Lâu, Thám Hoa Lang đã nói gì về ta. Tử Văn Tân thở dài, chỉ là yêu cầu ta nói ra sự thật cho cô Nương biết.

Hắn nói rằng không muốn tiếp tục bị cô Nương hiểu lầm. Trung Nhược Thần im lặng không nói lời nào. Từ Văn Tân đợi một lúc, thấy không có thể hiện gì khác, Hắn lại chắp tay cáo từ, rời đi. Khi đã bước xuống hết bậc cấp, Hắn thời ra một hơi nhẹ nhõm. Sở dĩ hôm nay Hắn dám trực tiếp nói thẳng ra điều này với Trung Nhược Thần là vì Hắn luôn có chú ý đến tính cách của Trung Nhược Thần. Hắn biết nữ nhân này tức giận cũng sẽ không làm gì. Một lúc lâu sau,

Văn Nhược Vị phá vỡ sự yên tĩnh trong sảnh đường, tỉ, làm sao bây giờ? Trung Nhược Thần vẻ mặt buồn bã như có mất mát, không nghe cái gì. Giám gạt chúng ta, để ta đến đảo Hoa Cư tìm hán. Văn Nhược Vị nói xong lời này liền chạy đi, sau khi ra khỏi Cổng Viện, cô ta không còn che giấu được sự mừng dỡ và phấn chấn trên nét mặt. Trong sa mạc hoang vắng, trên vùng hoang dã bên ngoài Ú giác phụ, lan gió buổi sáng mát mẻ và dễ chịu.

Tiểu sư Thúc và Cao Lão Nhị đứng bên nhau, chủ yếu là Tiểu sư Thúc nói, Cao Lão Nhị chỉ lắng nghe. Bọn họ chạy đến đây để nói chuyện là vì sợ ở trong ú giác phụ sẽ bị phán quan nghe trộm. Cũng không phải chuyện gì khác, chính là về việc đi tiên giới, sẽ không thích hợp nếu tất cả mọi người đều đi, dù sao, còn chưa biết được tình hình hung hiểm ở đó như thế nào. Không thể đặt hết tất cả chứng vào cùng mồ sổ, vì vậy lúc này mới nói cho Cao Lão Nhị biết một số bí mật của Linh Lung Quan.

những bí mật mà bình thường chỉ có Đệ Tử Nội Môn mới biết được. Tương một ít sự tình dặn dò hoàn sau, tiểu sư thúc tương một cái cháp đưa cho đáp ứng lưu thủ Đích Cao Lão Nhị, tương quan đích đồ vật đều ở bên trong này. Từ hôm nay trở đi, Linh Lung Quan tự giao cho ngươi rồi, chúng ta như cũng không về, làm phiền người nghĩ biện pháp bà Linh Lung Quan truyền thừa đi xuống. Ôm cháp Đích Cao Lão Nhị hồng rán mắt vào vành mắt gật gật đầu, mà liễu bà lệ quang sau, cũng nhắc liễu yêu cầu.

Tiểu sư Thúc. Ta lo lắng bởi vì trong tay mau chóng chương hỏng việc, dù sao các người đích tiền tài sau này cũng không dùng được rồi, ngươi nhìn. Tiểu sư Thúc liếc mắt khinh bì, chắp tay sau lưng xoay người, nhìn tứ phương xa đạo, nói, đi đích nhân không ít, hội bả đại ra thân thượng đích tiền tài gom gom để lại cho người. Chúng ta trước đi tiên giới nhìn xem tình huống, có điều kiện rồi, hội nghĩ biện pháp đem người cũng cấp tiếp nhận đi, sẽ không ném xuống người không quản.

Giáng chiều nhụng đẫm nửa bầu trời, rực sỡ tuyệt đẹp. Che những bậc đá kéo dài dọc theo sườn núi, một tiểu nam hải mũm mĩm hồng hào ăn mặc trang phục môn phái cô linh sơn, ra sức leo lên bằng đôi chân ngắn ngũn. Thỉnh thoảng còn dùng tới cả tay, mê nhọc thở hồn hình khuôn mặt đỏ bừng, thỉnh thoảng gọi ngát quãng, hi phụ, chờ ta với, hi phụ, chờ ta. Tân phó quân và hướng lan huyên núi tiếp nhau bước lên đỉnh núi cùng quay người lại, nhìn tiểu nam hải đang gắng sức leo lên s

một người mỉm cười, một người thầm cười trong lòng. Người dự định khi nào sẽ nói cho hắn? Tân phó quân trật hỏi, Hướng Lan huyên khẽ lắc đầu, tài tử để nhất thiên hạ thì thế nào, văn võ song tuyệt thì đã sao, bởi vì hắn mà được, không ít lợi ích thì sao chứ? Ta

cũng có sự kêu ngạo của ta. Nếu hắn không nhận lòng tốt của ta, ta cũng không cần dùng hài tử làm chói buộc. Ai? Tân phó quân khẽ lắc đầu thở dài, chỉ mong chuyến đi của các người thuận lợi.

Hướng Lan huyên, thực sự là không biết tình hình nơi đó thế nào, mà nó vẫn còn nhỏ như thế, ta không thể đưa nó đi mạo hiểm. Khi có cơ hội ta sẽ đến đón các người. Nếu chúng ta không trở về, về sau hai tử này đành nhờ cậy vào người. Tần phó quân gật đầu, người yên tâm đi, nếu ta đã là sư phụ của nó, ta sẽ chăm sóc nó thật tốt. Trong lúc hai người nói chuyện, cuối cùng tiểu nam hài dùng cả tay và chân để leo trèo cũng đã lên được đến nơi.

Mặt đầy mồ hôi, nó khom người ôm chân tần phó quân thở hồn hển, hy phụ, con mệt quá, quá nhanh, con không theo kịp. Lớn lên, con sẽ theo kịp. Hướng lan huyền vô thức ngồi sổm xuống trước mặt nó, cầm một chiếc khăn tay cẩn thận lau mồ hôi cho nó. Tiểu da hỏa khuôn mặt đỏ bừng tuy rằng vẫn còn đang thở hồn hển nhưng vẫn rất nề nép chắp tay ôm quyền, cuối người hành lễ, đa tạ hướng di. Bởi vì sư phụ dạy nó, cần phải làm một tiểu hai tử có lễ nghĩa.

Thấy nó đáng yêu và hiểu chuyện như thế, hướng lan huyền kìm lòng không động mà ôm nó vào trong lòng, nước mắt đảo quanh viền mắt, quyến luyến thì thầm, con ơi, ta xin lỗi, xin lỗi con.

Chương 1524: Ấu trĩ - HOÀN THÀNH

núi non xanh tươi, đóm đóm lấp lóe tô điểm, có ánh đèn thôn xóm tỏa sáng dưới ánh trăng mờ ảo. Trên sân khấu bên cạnh khách sạn bên đường, một vở kịch rộn ràng kèn xáo đang diễn ra. Các thôn dân nhìn xem nhập thần. Ôi chao, gãy tay rồi, làm sao có thể vào kinh đi thi bây giờ? Một thư sinh đi thi trên sân khấu ôm lấy cánh tay gãy của mình, than thở với người bạn đồng hành vừa mới vùng kiếm chảm xả yêu. Có không ít thôn dân thở dài thổn thức?

Thôn của họ xuất hiện một đại văn nhân, dẫn đến văn trường phát triển, cho nên mọi người đều biết rõ bị khuyết tật có ý nghĩa như thế nào. Ngồi ở vị trí xem tốt nhất dưới sân khấu là một nữ nhân ăn mặc kiểu phụ nhân, dung mạo đoàn trang, phong thái uy nghi, đây chính là văn hình. Nhà hoàng riêng Tiểu Hồng mặc dù đã lập gia đình từ lâu, nhưng vẫn đi theo bên người. Tiểu Hồng thỉnh thoảng vung vẩy khăn tay, xua đuổi các loại côn trùng giúp văn hình.

Cô ta rất không muốn đến một nơi nông thôn như thế này, nhưng không còn cách nào khác, đây là quê hương của lão Gia Vũ Văn Uyên. Việc sửa đổi gia phả ở quê nhà là một chuyện đại sự, nên Văn Hinh cũng phải đi theo. Có một số chuyện của nam nhân mà nữ nhân không tiện sen vào, quá rảnh rỗi sinh ra buồn chán. Hơn nữa thỉnh thoảng lại có người khoe với Văn Hinh rằng đêm nay có vở kịch hay đáng xem, vì vậy nàng liền đến đây xem. Trên sân khấu đang diễn chuyện tiểu tu sĩ đi thi thay cho đồng bạn bị khuyết tật.

Giới sân khấu có người biết chữ gọi ông Bầu Gánh hát đến, chỉ vào danh sách kịch hỏi, lão Bầu Gánh, ta đã xem gánh của ông diễn kịch không? Biết bao nhiêu lần, vờ kịch thám hoa lang này có từ khi nào vậy? Bầu Gánh cuối đầu khòm lưng đáp, kịch mới. Ngài yên tâm, trước kia diễn không ít kịch, kịch này mới ra là diễn thêm. Nếu đã là diễn thêm miễn phí, mọi người không có ý kiến nữa. Văn hình tựa

như không có nghe thấy gì, nàng ngồi ngay ngắn ở đó lặng lặng xem.

Theo diễn biến của vừa kịch, khi Tiểu Tu sĩ bất ngờ đậu thám hoa lang, các thôn dân đều ồ lên bất ngờ. Chầm chô khen ngợi, cảm thấy rất thú vị, nhưng Văn Hinh thì mắt hơi ngấn lệ chậm rãi nhắm mắt lại. Phu nhân, lão ra tới rồi, Tiểu Hồng khẽ nhắc ở bên tai nàng. Văn Hinh mở mắt nhìn sang, nhìn thấy trên đường ra khỏi thôn có mấy chiếc đèn lồng văn phủ rất dễ nhận biết. Vì vậy nàng liền đứng lên không xem nữa, nàng khẽ gật đầu chào các thôn dân ở hai bên sau đó chầm chậm rời đi.

Cùng với sự hộ tống của các hộ vệ, nàng thoát khỏi sự ồn ào náo nhiệt. Văn Hinh gặp mặt trưởng phu Vũ Văn Yên với bộ dâu ba chòm tại Cổng Thôn. Vũ Văn Yên liếc nhìn cảnh sôi nổi phía bên sân khấu kịch, cười hỏi, sôi nổi như thế sao? Là kịch gì vậy? Xem được không? Bình thường. Văn Hinh đáp lại một câu, rồi cười hỏi, xong việc rồi hả? Vũ Văn Yên dịu dàng cầm lấy bàn tay mềm mãi của nàng, loại việc này, các trưởng bối mới là người quyết định.

Đại khái đã xong rồi. Đi thôi, nàng ở đây không quen, quay về thành đi. Ừ, văn hình đáp một tiếng. Lúc này xe ngựa đã chuẩn bị xong, bất chợt có một con sủng vật lao ra, khiến các thôn dân giật mình kinh hãi. Nó cao bằng người, trông như sư tử. Đây là một con tử vân hóng toàn thân lông tín, ráng vẻ uy vũ cường tráng, răng nhọn móng sắc, khi thế khiếp người, đám ngựa e sợ. Ô, tử vân hóng bình thường rất nghe lời.

Hôm nay không biết nó thế nào, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh tìm kiếm, cuối cùng nhắm thẳng tới một hướng, lắc đầu vẫy đuôi, hai mắt sáng ngời, có vẻ rất vui mừng. Tiểu hồng hả một tiếng, nhìn về phía núi rừng đó, cô ta coi như hiểu rõ tính tình của con tử vân hóng này, phản ứng của nó rõ ràng là nhận ra người quen. Văn Hinh sửng sốt rồi tựa hồ đoán ra điều gì đó, nàng lập tức lên tiếng, giữ nó lại.

Từ vân hóng vừa định nhất chân chạy đi thì lập tức bị tu sĩ trong coi kéo dây xích lại, nhưng nó vẫn hướng về phía đó ngửa đầu lên. Văn Hình đưa mắt nhìn núi rừng xung quanh dưới ánh trăng, Nàng đoàn biết là ai đang ở trong núi rừng, cho dù trong mắt còn long lanh ngấn lệ, Nàng vẫn chủ động khoác tay chượng phu, kiên định cất bước đồng hành. Nàng đang dùng hành động thực tế để nói với người trong bóng tối, đã bỏ lỡ chính là đã bỏ lỡ, có một số việc chỉ có thể đặt ở trong lòng, đã đưa ra lựa chọn thì sẽ không hối hận.

Vũ Văn Yên kể vai đi cùng cất lời chêu chọc, con tử long này xảy ra chuyện gì vậy? Không phải mọi người nói rằng ăn nhiệt linh đan là có thể thông linh hóa hình hay sao? Tại sao đến bây giờ vẫn không có chút phản ứng nào? Văn Hình khẽ trả lời, có lẽ nó tương đối ngốc, à! Haha! Vũ Văn Yên cười to. Trong núi rừng, Dữu Khánh đứng sau một thân cây giữa sườn núi, lặng lặng nhìn đội xe người ngựa rời đi, trên mặt bọc lộ rất rõ sự buồn bã vì mất mát.

Trùng Nhi ngồi trên sườn núi, hai tay chống cằm, nàng đã thay đổi trang phục nữ Nhi, rất đẹp, nhưng lúc này miệng hơi chù lên, có vẻ không vui. Nàng vốn cho rằng người công tử thích phải như là thiết nương tử, bây giờ mới phát hiện sai lầm. Nàng đã biết rõ những gì liên quan đến ân oán nam đó và thân thế của mình, nhưng nàng vẫn quyết định cùng rời đi với các sư huynh. A-Lang Đại Cô cũng

quyết định mang theo tộc nhân cùng đi. Về phần người phụ thân kia.

Nàng cảm thấy cứ giống như trước mới tốt, nàng không muốn làm quận chúa gì đó. Mồi ở trên thân cây cành lá xung xuê, tiểu sư thúc giường như đang nhắm mắt lắng nghe. Bất chợt gã ta vung vẩy hai chân, mở mắt nhảy xuống, sau đó đến gần tung chân đá và mông Dữu Khánh, ấu trĩ, đi thôi. Nam Trúc ở bên cạnh lắc đầu nhìn bộ dạng lão thập ngũ, có một số việc hồi đó gã cũng là người từng trải nghiệm.

Lão thập ngũ lúc đó hết lên thể với trời sẽ trở thành người lắm tiền nhưng giờ chưa thể thành công, tu vi cũng không còn nữa, tuy nhiên vẫn phải tiếp tục tiến tới phía trước. Mục ngạo thiết đi đến khoác vai lôi kéo dữ khánh, nói, đi thôi, phán quan đang chờ chúng ta.

[Hết]